truyenfull.io

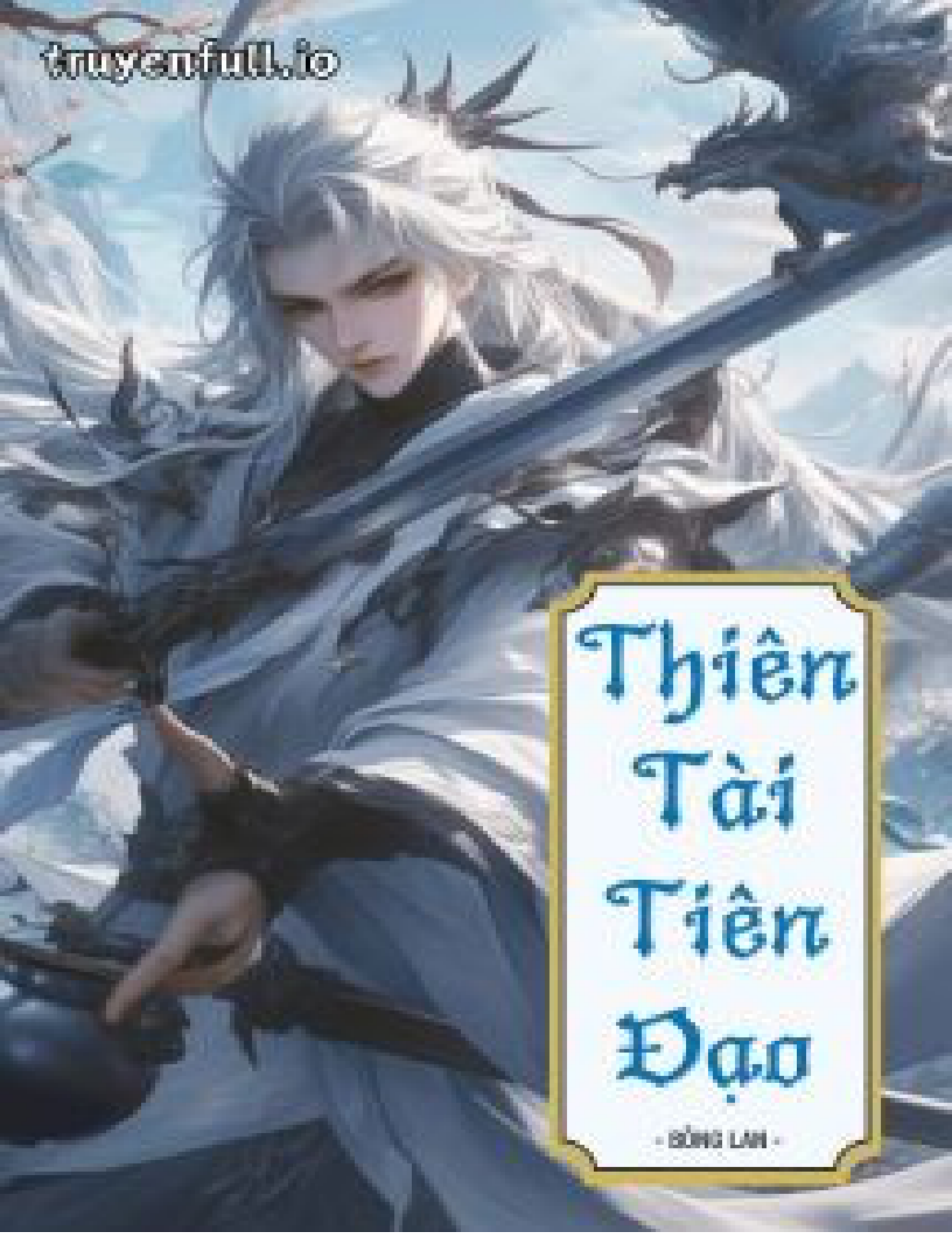

Thiên Tài Tiên Đạo

- ĐÔNG LAN -

Thiên Tài Tiên Đạo

Bông Lan

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

`Tiên Hiệp, Kiếm Hiệp, Dị Giới, Huyền Huyễn, Xuyên Không, Khác`

Một thiếu niên mang trong mình bao khát khao và mơ mộng, một chàng trai nuôi mộng có thể tiến vào Thánh địa Võ phủ, cũng có thể theo đuổi võ học đến cực hạn.

Nhưng mà nhân tài tầng tầng lớp lớp, chưa kể còn có đám con cháu thế gia dựa vào gia tộc đế tranh đoạt quyền lợi, thì một thiếu niên nho nhỏ như hắn làm gì còn chỗ chen chân.

Tông môn truyền thừa giữ bí mật nghiêm ngặt, công pháp hạch tâm không truyền ra ngoài, chỉ vì để tông mông mình luôn phát triển và lớn mạnh.

Ở Thiên Diễn Đại Lục công pháp truyền thừa khó được như vậy, dù tiến vào võ phủ và tông môn, muốn học được võ học đỉnh cấp lại dễ vậy sao? Ma Phương nho nhỏ đến từ Thần Vực, mở ra một thế giới của người mạnh.

Công pháp muốn học, vậy đi học cao cấp nhất.

Nghề nghiệp sinh tồn muốn chọn thì phải chọn thứ mà người khác đều không biết! Quyết đấu nhiệt huyết, cạnh tranh của thiên tài.

Thương mang ba xích, thẳng tiến ngàn dặm, võ đạo cực hạn, độc bộ thiên hạ!

Mục lục

- Chương 1: Lời dẫn: Ma Phương - Lâm Minh
- Chương 2: Tảng đá kỳ dị
- Chương 3: Linh hồn vô chủ
- Chương 4: Công pháp truyền thừa
- Chương 5: Đổ đấu
- Chương 6: Tay không giết địch
- Chương 7: Trời sinh thần lực
- Chương 8: Tần hạnh hiên
- Chương 9: Minh Văn thuật
- Chương 10: Thánh Địa tụ tập mỹ nữ!
- Chương 11: Đại sư tỷ!
- Chương 12: Lời mời của Tần Hạnh Hiên!
- Chương 13: Bắt đầu Minh Văn
- Chương 14: Thực lực đề cao
- Chương 15: Cường Lực phù
- Chương 16: Bị nhục
- Chương 17: Lan vân nguyệt
- Chương 18: Bán ra
- Chương 19: Mộc Dịch thắc mắc
- Chương 20: Minh văn kỹ
- Chương 21: “Học đồ” Minh văn phù?
- Chương 22: Lực lượng và tinh tế
- Chương 23: Tiên thiên
- Chương 24: Hết khổ
- Chương 25: Bảo vệ hòa bình thế giới giao cho ta
- Chương 26: Đột phá
- Chương 27: Bắt đầu khảo hạch
- Chương 28: Âm mưu
- Chương 29: Chọn trọng kỵ tăng lên
- Chương 30: Hành hung con trai quân chủ
- Chương 31: Trói thì sẽ không tháo ra!
- Chương 32: Dựa thế áp người!
- Chương 33: Cuộc thi trắc lực!
- Chương 34: Ảo Cảnh quan!
- Chương 35: Bích ngọc đài!
- Chương 36: Lâm Minh võ đạo chi tâm

- Chương 37: Vạn tà không xâm
- Chương 38: Lung linh tháp
- Chương 39: Thế như chẻ tre
- Chương 40: Đột phá bốn tầng
- Chương 41: Lung Linh Tháp tầng thứ năm
- Chương 42: Vị trí đệ nhất
- Chương 43: Không phục
- Chương 44: Vừa đúng lúc dùng để giết ngươi!
- Chương 45: Phá cửu đạo chân ngôn
- Chương 46: Hai viên đan dược cực phẩm
- Chương 47: Thiên phú linh hồn của Lâm Minh
- Chương 48: Khảo hạch Minh Văn sư
- Chương 49: Minh phật thải liên
- Chương 50: Tài liệu tới tay
- Chương 51: Bài danh thạch
- Chương 52: Con cháu Lâm gia
- Chương 53: Khiêu khích
- Chương 54: So đấu không công bình
- Chương 55: Chiến
- Chương 56: Chân Nguyên Quyết tầng một đại thành
- Chương 57: Xếp hạng chiến
- Chương 58: Vạn sát trận
- Chương 59: Chênh lệch giữa tân sinh và lão sinh
- Chương 60: Hổ nhảy vào đàn dê
- Chương 61: Thương
- Chương 62: Thành tích cuối cùng
- Chương 63: Thần binh đường
- Chương 64: Công nghệ phức tạp
- Chương 65: Trọng thương Quán Hồng
- Chương 66: Tài nguyên của võ phủ!
- Chương 67: Võ kỹ không rõ phẩm cấp!
- Chương 68: Lựa chọn không bình thường của Lâm Minh!
- Chương 69: Luyện Lực như tơ
- Chương 70: Thác nước hàn đàm!
- Chương 71: Công pháp viên mãn
- Chương 72: Linh dược phù đại thành
- Chương 73: Luyện Tạng kỳ
- Chương 74: Thác nước bưng thương
- Chương 75: Ngày đổ đấu
- Chương 76: Lăng sâm, thác khổ

- Chương 77: Khi nào cần thì sẽ lấy ra!
- Chương 78: Tay không đỡ đao sắc
- Chương 79: Giao Long xuất hải
- Chương 80: Hình thức ban đầu của võ ý
- Chương 81: Luyện lực như tơ
- Chương 82: Thế lực khắp nơi
- Chương 83: Hoàng tử tranh đấu
- Chương 84: Cao thủ tập hợp
- Chương 85: Mộ dung tử, bạch tĩnh vân
- Chương 86: Giết địch tốc độ cực hạn
- Chương 87: Một đường càn quét hung mãnh
- Chương 88: Một thương cuối cùng
- Chương 89: Thành tích nghịch thiên
- Chương 90: Vân thân vương
- Chương 91: Nơi mũi thương chỉ tới
- Chương 92: Từ chối
- Chương 93: Chướng ngại
- Chương 94: Võ ý tái hiện
- Chương 95: Tác dụng của võ đạo chi tâm
- Chương 96: Giáo quan Hồng Hy
- Chương 97: Bảy thứ võ ý
- Chương 98: Lực chấn động
- Chương 99: Thương tốc
- Chương 100: Luyện Tạng đại thành
- Chương 101: Ngày quyết chiến đã đến
- Chương 102: Vạn chúng chú mục
- Chương 103: Súc thế
- Chương 104: Một thương kinh diễm!
- Chương 105: Cuồn cuộn như Trường Giang!
- Chương 106: Thanh danh lên cao!
- Chương 107: Một cửa ải tình dục!
- Chương 108: Yến hội long trọng!
- Chương 109: Hợp Hoan phân tông!
- Chương 110: Thất huyền lệnh!
- Chương 111: Tính toán của Vương Kiền
- Chương 112: Chu Viêm điên cuồng
- Chương 113: Quyết định của Thập hoàng tử
- Chương 114: Lễ vật của Dương Lâm
- Chương 115: Trương quan ngọc
- Chương 116: Tài liệu làm người ta phát điên

- Chương 117: Minh Văn sư khách tọa
- Chương 118: Sửa chữa Thần Lực phù
- Chương 119: Bạo vũ lê hoa
- Chương 120: Băng sương thủ hộ
- Chương 121: Huyết phù biến mất
- Chương 122: Ma Phương tái hiện
- Chương 123: Ba loại võ kỹ
- Chương 124: Cuồng phong động
- Chương 125: Tu luyện kiểu tự hành hạ mình
- Chương 126: Trương Quan Ngọc
- Chương 127: Thủ đoạn ti tiện
- Chương 128: Liêu Văn Uyên
- Chương 129: Bảo kiếm Nhân giai trung phẩm
- Chương 130: Một lạng Tinh Diệu Thạch
- Chương 131: Phong vân tái khởi
- Chương 132: Xem ai càng độc
- Chương 133: Tự chui đầu vào rọ?
- Chương 134: Thân pháp tiểu thành
- Chương 135: Minh thân
- Chương 136: Đột phá Dịch Cân kỳ!
- Chương 137: Uy lực của Kim Bằng Phá Hư!
- Chương 138: Mục tiêu Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương!
- Chương 139: Hai thiên tài!
- Chương 140: Chiến ý bùng cháy!
- Chương 141-142: Tốc độ cực hạn - Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương
- Chương 143: Chân nguyên hóa hình
- Chương 144: Âu dương địch hoa
- Chương 145: Hạt giống Tà Thần
- Chương 146: Bạch Tĩnh Vân lo âu
- Chương 147: Đêm nay phế ngươi
- Chương 148: Cải lương không bằng bạo lực
- Chương 149: Giấy sinh tử
- Chương 150: Thân pháp cực hạn
- Chương 151: Đối chọi gay gắt
- Chương 152: Phích lịch tà hỏa châu
- Chương 153: Khí thế áp bách
- Chương 154: Cầm tử nha
- Chương 155: Lôi Hỏa Sát Trận cỡ nhỏ
- Chương 156: Cắn nuốt Dong Nham Chi Hỏa

- Chương 157: Hỏa tinh
- Chương 158: Lôi minh cốc
- Chương 159: Lôi linh
- Chương 160: Oai lôi hỏa
- Chương 161: Phục dụng Huyết Linh Chi
- Chương 162: Bẫy rập
- Chương 163: Khoảnh khắc sinh tử!
- Chương 164: Hồng liên yêu viêm
- Chương 165: Ngụy hỏa tinh
- Chương 166: Tỷ muội vu nữ
- Chương 167: Đưa dê vào miệng cọp
- Chương 168: Giả làm hoàn khố
- Chương 169: Đồng sinh đồng tử Toái Tâm Cổ
- Chương 170: Vu thần tháp!
- Chương 171: Hành hạ Song Sát đến chết
- Chương 172: Mối thù của Na Y
- Chương 173: Thiên cấp hạ phẩm
- Chương 174: Bí mật của Vu Thần Tháp
- Chương 175: Ngạ quỷ giới
- Chương 176: Vu nô
- Chương 177: Truyền thuyết Thần quốc
- Chương 178: Chân nguyên Luyện Cốt!
- Chương 179: Ba kỳ bảo
- Chương 180: Đối mặt với Hậu Thiên
- Chương 181: Lồng giam trọng lực
- Chương 182: Tầng thứ bảy thần bí
- Chương 183: Trăm kiếp luân hồi
- Chương 184: Nghịch lân chi huyết
- Chương 185: Bất ngờ dung hợp
- Chương 186: Lang độc
- Chương 187: Bất diệt thánh hỏa
- Chương 188: Tâm tư của Na Thủy
- Chương 189: Quân sĩ Hỏa Xi
- Chương 190: Luân Hồi võ ý
- Chương 191: Rút sạch linh hồn của ngươi
- Chương 192: Chu Tước mê tung
- Chương 193: Giết xi cốt đả
- Chương 194: Thánh hỏa Hỏa Tinh
- Chương 195: Oai Thánh thú
- Chương 196: Lôi đình sơn

- Chương 197: Lôi đình thảo
- Chương 198: Lôi đình tích dịch
- Chương 199: Miểu sát
- Chương 200: Bảo vật lôi hệ
- Chương 201: Sào huyệt!
- Chương 202: Tử điện thần trúc!
- Chương 203: Gần tới đỉnh núi!
- Chương 204: Hồng y nữ tử!
- Chương 205: Long phượng đấu!
- Chương 206: Hang động giao long
- Chương 207: Trộm bảo vật
- Chương 208: Thắng lợi trở về
- Chương 209: Thánh nữ bị thương
- Chương 210: Chữa thương
- Chương 211: Thiếu niên kỳ quái
- Chương 212: Lôi Linh tiến hóa
- Chương 213: Nguyên từ thạch thai
- Chương 214: Kinh nghiệm khó quên nhất trong đời
- Chương 215: Hấp thu Tử Giao Thần Lôi
- Chương 216: Nắm giữ Lôi Linh
- Chương 217: Uy lực của Tử Giao Thần Lôi
- Chương 218: Quay về Thiên Vận Quốc
- Chương 219: Làm ngươi giãy giụa trong tuyệt vọng
- Chương 220: Thực lực tuyệt đối áp chế
- Chương 221: Giết âu dương địch hoa
- Chương 222: Tin người chết truyền ra
- Chương 223: Cao thủ Tiên Thiên gây nên?
- Chương 224: Lâm Minh trở về
- Chương 225: So tài dự tuyển bắt đầu
- Chương 226: Lâm Minh vs Giang Bân
- Chương 227: Thực lực Lăng Sâm cường đại
- Chương 228: Chiến thác khổ
- Chương 229: Vạn cân
- Chương 230: Võ ý quyết đấu
- Chương 231: Hình thiên kiếm
- Chương 232: Dẫn động thiên lôi
- Chương 233: Bảo khí Địa giai
- Chương 234: Thiên Huyền thành
- Chương 235: Xung đột
- Chương 236: Bản tính thiếu niên!

- Chương 237: Thiên tài linh hồn lực!
- Chương 238: Khương lan kiếm!
- Chương 239: Mượn Thiên Trì dùng một chút!
- Chương 240: Sơn môn quan!
- Chương 241: Quần anh tụ tập
- Chương 242: Hội võ bắt đầu
- Chương 243: Thanh hồng tiên tử
- Chương 244: Để lộ tài năng
- Chương 245: Nháy mắt đánh bại Vương Võ
- Chương 246: Kỳ vọng
- Chương 247: Qua vòng đấu tiểu tổ, tiến vào trước 100
- Chương 248: Đợt thi đấu thứ hai bắt đầu
- Chương 249: Kính thiền song tử
- Chương 250: Lâm Minh đấu với Bích Đình Hoa
- Chương 251: Một bên muốn đánh, một bên muốn chịu đòn
- Chương 252: Huyết tế thôi hồn đại pháp
- Chương 253: Phòng ngự tuyệt đối
- Chương 254: Đào người?
- Chương 255: Tiến vào nhóm hạng nhất
- Chương 256: Vòng chung kết bắt đầu
- Chương 257: Lôi điện làm thuẫn
- Chương 258: Một đòn chớp giật
- Chương 259: Khôi lỗi tông
- Chương 260: Nhường ta ba chiêu?
- Chương 261: Cái gì gọi là chênh lệch
- Chương 262: Ba chiêu phá địch
- Chương 263: Thiên tài thương đạo
- Chương 264: Trương Ngạn Triệu chi Huyết Lãng Đao
- Chương 265: Đao như hổ, thương như rồng
- Chương 266: Huyết vương tam sát
- Chương 267: Chân nguyên xanh da trời
- Chương 268: Thâm uyên chi hỏa
- Chương 269: Lâm Minh chiến Khương Lan Kiếm
- Chương 270: Ý cảnh quyết đấu
- Chương 271: Ăn trộm!
- Chương 272: Thời đại nhân vật chính!
- Chương 273: Âm ba công kích
- Chương 274: Ngộ đạo
- Chương 275: Đột phá Ngưng Mạch!
- Chương 276: Cảnh giới Tôi Tủy

- Chương 277: Chiến hỏa long
- Chương 278: Chiến cuộc rõ ràng
- Chương 279: Ngày cuối cùng
- Chương 280: Thực lực tăng vọt
- Chương 281: Tiến vào trước hạng ba
- Chương 282: Lâm Minh vs Mộc Cổ Bặc Vực
- Chương 283: Khôi lỗi chiến thể
- Chương 284: Hỏa Tà Thần vs Tử Giao Thần Lôi
- Chương 285: Thế không thể đỡ
- Chương 286: Mở màn chung kết
- Chương 287: Thanh hắc song kiếm
- Chương 288: Trận chiến đỉnh cao
- Chương 289: Tốc độ cực hạn
- Chương 290: Thanh kiếm thứ hai
- Chương 291: Một đòn cuối cùng
- Chương 292: Phần thưởng
- Chương 293: Ta ra tài liệu
- Chương 294: Ba cấp Thiên, Địa, Nhân
- Chương 295: Thiên tài Thiên giai
- Chương 296: Ta không phục
- Chương 297: Khác nhau một trời một vực
- Chương 298: Thực lực phục chúng
- Chương 299: Nhập Thiên Đan tới tay
- Chương 300: Đại sư đúc thương
- Chương 301: Chiến thắng về nước
- Chương 302: Rắn độc
- Chương 303: Mười năm sau lại đến đi
- Chương 304: Thiên ngoại hữu thiên
- Chương 305: Võ đạo như luyện khí chi đạo
- Chương 306: Dùng nhập thiên đan!
- Chương 307: Dược lực Tôi Tủy!
- Chương 308: Chu tước cấm thần lục!
- Chương 309: Hỏa diễm chi tử!
- Chương 310: Thần thương thành!
- Chương 311: Lại tới Nam Cương
- Chương 312: Xích Nguyệt Giáo chủ
- Chương 313: Diệt xích nguyệt
- Chương 314: Đêm đẫm máu - Hấp thu Địa Tâm Xích Viêm
- Chương 315: Diệt môn
- Chương 316: Thú triều

- Chương 317: Trở về gia tộc
- Chương 318: Thú triều đột kích
- Chương 319: Chiến đấu kịch liệt
- Chương 320: Quét ngang dọc đường
- Chương 321: Sát khí ẩn giấu
- Chương 322: Chém giết cự mãng
- Chương 323: Khách không mời
- Chương 324: Cô gái áo trắng
- Chương 325: Thú triều tập kích đêm
- Chương 326: Sát thủ
- Chương 327: Ngươi không cản được ta
- Chương 328: Lên trời không đường xuống đất không cửa
- Chương 329: Cảm giác bị phớt lờ
- Chương 330: Động thủ
- Chương 331: Ứ nê cự thú
- Chương 332: Lôi Hỏa ánh sáng
- Chương 333: Lam Y thỉnh cầu
- Chương 334: Bảo tàng Lam Nguyệt Tông
- Chương 335: Phương pháp ẩn nấp
- Chương 336: Chia sẻ bí mật
- Chương 337: Ra tay
- Chương 338: Thời khắc sinh tử
- Chương 339: Núi hoang tuyệt lộ
- Chương 340: Toái Tinh dong huyết!
- Chương 341: Sự do người làm!
- Chương 342: Tủy như kim loại!
- Chương 343: Mảnh xương vỡ!
- Chương 344: Lôi phá ma công!
- Chương 345: Thoát thai hoán cốt
- Chương 346: Địa điểm bảo tàng
- Chương 347: Mưa gió sắp tới
- Chương 348: Tâm tư thiếu nữ
- Chương 349: Truyền thừa
- Chương 350: Âm minh đảo
- Chương 351: Vào kho báu
- Chương 352: Bế quan
- Chương 353: Thần hoàng đảo
- Chương 354: Ngô đồng các
- Chương 355: Vào tông môn
- Chương 356: Thọ yến bắt đầu

- Chương 357: Phải thấy máu rồi
- Chương 358: Đấu so kỹ năng
- Chương 359: Chọc giận
- Chương 360: Không bớt lo
- Chương 361: Lục tông vây đổ
- Chương 362: Gần người vật lộn
- Chương 363: Thể chất đặc thù
- Chương 364: Bẫy
- Chương 365: Đến bao nhiêu ta tiếp bấy nhiêu
- Chương 366: Bổn cũ soạn lại
- Chương 367: Thiên phú cấp Thánh
- Chương 368: Ngạo thị quần hùng
- Chương 369: Chiến
- Chương 370: Phượng sí tường không
- Chương 371: Ngươi làm khó dễ được ta?
- Chương 372: Thương múa trời cao
- Chương 373: Thánh nữ truyền thuyết
- Chương 374: Kim tinh!
- Chương 375: Thương thế!
- Chương 376: Thương thế!
- Chương 377: Thánh tử của Ma Vực!
- Chương 378: Tử khí đông lai, song long tưởng tranh!
- Chương 379: Mặt đầy bụi đất
- Chương 380: Diệt huyết tà lôi
- Chương 381: Con cháu Minh Đế
- Chương 382: Lôi Linh giao chiến
- Chương 383: Đại hoang huyết kích
- Chương 384: Tôi Tủy chiến Ma Công
- Chương 385: Trận chiến Vương giả
- Chương 386: Tiền trảm hậu tấu
- Chương 387: Đối chất
- Chương 388: Liên minh
- Chương 389: Hội chúc mừng
- Chương 390: Hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi
- Chương 391: Lôi Linh mới
- Chương 392: Thần Hoàng Bí cảnh
- Chương 393: Chấm huyết tinh, vào Bí cảnh
- Chương 394: Hỏa chi ý cảnh
- Chương 395: Lạc tinh chi hỏa
- Chương 396: Thu phục

- Chương 397: Cổ Phượng đại điện
- Chương 398: Thí nghiệm huyết mạch
- Chương 399: Ngôn ngữ Thần Vực
- Chương 400: Thí luyện chiến tướng cuối cùng
- Chương 401: Bảy ngày
- Chương 402: Tin người chết
- Chương 403: Vô tận thí luyện
- Chương 404: Dòng sông cổ quái
- Chương 405: Khai chiến
- Chương 406: Điều lệnh
- Chương 407: Thư cầu cứu
- Chương 408: Xuất quan
- Chương 409: Tiến về chiến trường Nam Hải!
- Chương 410: Mục tiêu, Huyết Sát Đảo!
- Chương 411: Sát thần!
- Chương 412: Ngọc giản bị vỡ!
- Chương 413: Sát na vĩnh hằng!
- Chương 414-415
- Chương 416: Cảm giác không mất đi, thật là tốt!
- Chương 417: Đi tới Thất Huyền Cốc
- Chương 418: Yến hội tại Thất Huyền Cốc
- Chương 419: Lấy mạng của ngươi
- Chương 420: Kẻ chắn ta chết
- Chương 421: Một đường quét ngang
- Chương 422: Âu Dương tông chủ
- Chương 423: Tử viêm hóa tinh
- Chương 424: Thảm thiết
- Chương 425: Máu nhuộm cát đá
- Chương 426: Trời giáng điềm lành
- Chương 427: Đổi trời
- Chương 428: Lại mở Ma Phương
- Chương 429: Ma đế
- Chương 430: Về thần hoàng đảo
- Chương 431: Không có lựa chọn nào khác
- Chương 432: Ta đền
- Chương 433: Ngọc giản đỏ như máu
- Chương 434: Thu phí cố định
- Chương 435: Hôn sự
- Chương 436: Chiến trường sát đạo
- Chương 437: Mệnh vẫn

- Chương 438: Liên minh thời chiến
- Chương 439: Chiến binh cấp một
- Chương 440: Săn giết bắt đầu
- Chương 441: Huyết ẩm chi ấn
- Chương 442: Hỏa phủ
- Chương 443: Linh thực sâm lâm
- Chương 444: Thi vệ
- Chương 445: Chém giết!
- Chương 446: Bản ghi chép của Ma Đế!
- Chương 447: Kích quyết chi uy
- Chương 448: Suối máu!
- Chương 449: Chiến trường thượng cổ!
- Chương 450: Cổ trận mở ra
- Chương 451: Thế giới sắp sụp đổ
- Chương 452: Bẫy rập chết chóc
- Chương 453: Mười giây
- Chương 454: Danh tiếng Huyết Ma
- Chương 455: Ta xúc động
- Chương 456: Phạm thiên long căn
- Chương 457: Truyền tống trận thượng cổ
- Chương 458: Mưa gió sắp tới
- Chương 459: Quần hùng tề tụ
- Chương 460: Không gian thông suốt
- Chương 461: Chủ thế giới
- Chương 462: Pháp tắc khác biệt
- Chương 463: Ngại quá, nhường đường chút
- Chương 464: Ma thần đế cung
- Chương 465: Hoang nguyên màu máu
- Chương 466: Toàn diện áp chế
- Chương 467: Đánh chết
- Chương 468: Sổ tay vô danh
- Chương 469: Bá đạo
- Chương 470: Giao chiến
- Chương 471: Uy danh
- Chương 472: Thảm thiết
- Chương 473: Đồ Lục
- Chương 474: Một mình giết ba người
- Chương 475: Ba người phản bội
- Chương 476: Mở trận
- Chương 477: Lôi Kinh Thiên phủ xuống

- Chương 478: Độn phù
- Chương 479: Ở đó chờ ta
- Chương 480: Cùng làm bạn trong cuộc đời này!
- Chương 481: Mục Thanh Y bị buộc đến tuyệt cảnh
- Chương 482: Kế hoạch điên cuồng!
- Chương 483: Bạch quang!
- Chương 484: Vào đế cung!
- Chương 485: Bại lộ hành tung
- Chương 486: Cơ quan con rối
- Chương 487: Kịch độc hôi cáp
- Chương 488: Mở ra Ma Đế Dược Viên
- Chương 489: Hai gốc linh căn
- Chương 490: Huyễn Vô Cơ phá trận
- Chương 491: Thề quyết phá trận này
- Chương 492: Càn khôn dung nhật lô!
- Chương 493: Ánh sáng đỏ khủng bố
- Chương 494: Mở ra cổ trận
- Chương 495: Khoảng cách mười dặm
- Chương 496: Trong thiên hạ, ai có thể cản ta?
- Chương 497: Gốc Phạm Thiên Long Căn thứ hai
- Chương 498: Lại vào động phủ
- Chương 499: Chó già
- Chương 500: Thu lô
- Chương 501: Ra ngoài
- Chương 502: Nuốt phục Phạm Thiên Long Căn
- Chương 503: Luyện long căn
- Chương 504: Tôi Tủy đại thành
- Chương 505: Trong mưa
- Chương 506: Lôi Linh của ngươi không tồi
- Chương 507: Thế như chẻ tre
- Chương 508: Đến bước đường cùng
- Chương 509: Huyễn diệt mộng quang
- Chương 510: Kỳ hạn mười năm
- Chương 511: Rời đi
- Chương 512: Pháp tắc thời không
- Chương 513: Thế giới Cự Ma
- Chương 514: Vả miệng 50 lần
- Chương 515: Được voi đòi tiên!
- Chương 516: Thanh hà!
- Chương 517: Lôi linh!

- Chương 518: Tạo phản!
- Chương 519: Máu tươi nở rộ!
- Chương 520: Bước đầu vào Sát đạo
- Chương 521: Sáu đại trưởng lão
- Chương 522: Cực tinh, huyết sát nguyên
- Chương 523: Hình xăm Thiên Ma 12 cánh
- Chương 524: Mặc cổ
- Chương 525: Giết người trên đường phố
- Chương 526: Ánh sáng đỏ bay bắn ra
- Chương 527: Cường đạo
- Chương 528: Cực Tinh thành
- Chương 529: Cực tinh thông thiên tháp
- Chương 530: Thủ thắng
- Chương 531: Đánh tiếp
- Chương 532: Không ai dám đánh
- Chương 533: Thiên Ma thất tinh
- Chương 534: Nhớ lại
- Chương 535: Uy hiếp
- Chương 536: Thông Thiên Tháp tầng thứ hai
- Chương 537: Phá hồn lĩnh vực
- Chương 538: Thực lực của Thiên Ma 4 cánh
- Chương 539: Ba thắng liên tiếp
- Chương 540: Tu luyện địa hạng đặc biệt
- Chương 541: Lại ngộ đạo
- Chương 542: Càng tiến thêm một bước
- Chương 543: Yêu vương chiến thể
- Chương 544: Đối chọi gay gắt
- Chương 545: Huyết chiến
- Chương 546: Đại thu hoạch
- Chương 547: Ý cảnh tăng lên
- Chương 548: Mệnh Vẫn tám tầng
- Chương 549: Mặc Cổ đề nghị
- Chương 550: Hình thiên!
- Chương 551: Ước chiến!
- Chương 552-553: Tiên Thiên trung kỳ! - Chiến Huyết Man
- Chương 554: Thần lực!
- Chương 555: Lực lượng ý cảnh
- Chương 556: Hình Thiên tuyên chiến
- Chương 557: Sách cổ
- Chương 558: Khai chiến

- Chương 559: Hủy Diệt ý cảnh
- Chương 560: Huyết Ma buông xuống
- Chương 561: Huy chương Vương Giả
- Chương 562: Con đường của Đế giả
- Chương 563: Bát môn độn giáp
- Chương 564: Vô danh thần đan
- Chương 565: Bát môn - Hưu môn
- Chương 566: Vào tầng ba
- Chương 567: Lôi chi ý cảnh
- Chương 568: Tự sáng tạo chiêu thức
- Chương 569: Trận chiến đầu tiên
- Chương 570: Diệu dụng ý cảnh
- Chương 571: Ma kim trùng
- Chương 572: Tốc độ công kích cực hạn
- Chương 573: Con đường tông sư võ đạo
- Chương 574: Tiên Thiên hậu kỳ
- Chương 575: Huy chương Chung Kết Giả
- Chương 576: Liên kích
- Chương 577: 87 điểm số giết chóc
- Chương 578: Lai lịch Hắc Lưu Ly Châu
- Chương 579: Vương giả Tù Lung
- Chương 580: Tư cách thí luyện
- Chương 581: Tử huyễn quán hồng
- Chương 582: Phong hào tu la
- Chương 583: Hạn ngươi một ngày rời đi
- Chương 584: Lồng giam mở ra
- Chương 585: Thiên Ma Lực Trường
- Chương 586: Hỗn Độn lao ngục!
- Chương 587: Chất vấn, vạn năm chỉ có một!
- Chương 588: Vương giả trăm ngày!
- Chương 589: Nguy cơ!
- Chương 590: Được ăn cả ngã về không!
- Chương 591: Đột phá - Bát Môn Độn Giáp!
- Chương 592: Lại phá - Lồng giam cuối cùng!
- Chương 593: Thiên Ma võ ý Tu La!
- Chương 594: Trở về! Dùng máu tế thương!
- Chương 595: Bắt ngươi tế đao
- Chương 596: Dùng ngón tay thay thương
- Chương 597: Đâm lao phải theo lao
- Chương 598: Chiến liên tiếp ba trận

- Chương 599: Chiến với Khai Dương
- Chương 600: Miểu sát
- Chương 601: Đao mang lĩnh vực
- Chương 602: Lại diệt
- Chương 603: Chiến linh
- Chương 604: Không xuống chơi ư?
- Chương 605: Lực trường bùng nổ
- Chương 606: Khế ước thú - Phong Long
- Chương 607: Một thương sáng lạn
- Chương 608: Trở thành Tôn Chủ!
- Chương 609: Di sản của Hắc Ám Tôn Chủ
- Chương 610: Hoặc là rời đi, hoặc là chiến một trận
- Chương 611: Tháp chủ Cực Tinh Tháp
- Chương 612: Đường duy nhất thoát khỏi tuyệt cảnh
- Chương 613: Ma Quang ra tay
- Chương 614: Ma Khanh phun trào
- Chương 615: Tiến vào con đường của Đế Giả
- Chương 616: Trận chiến ý chí
- Chương 617: Một ngọn đèn một thế giới
- Chương 618: Ý chí quang huy
- Chương 619: Lựa chọn của Lâm Minh
- Chương 620: Đế tôn lực trường
- Chương 621: Muôn hoa khoe sắc
- Chương 622: Ngưng kết chiến linh
- Chương 623: Xuất quan
- Chương 624: Tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh
- Chương 625: Tuấn kiệt tụ tập
- Chương 626: Cánh cửa không gian
- Chương 627: Tà vật
- Chương 628: Huyết tinh chi địa
- Chương 629: Huyết yêu cốt
- Chương 630: Bắt được Huyết Yêu Cốt
- Chương 631: Một mình rời đi
- Chương 632: Nuốt Huyết Yêu Cốt
- Chương 633: Tấn công bình cảnh!
- Chương 634: Ngưng kết Toàn Đan!
- Chương 635: Toàn Đan chi biến!
- Chương 636: Chiến linh hộ thể
- Chương 637: Thực lực Toàn Đan kỳ
- Chương 638: 3000 đại thế giới

- Chương 639: Tế sống
- Chương 640: Vạn niên thi thảo
- Chương 641: Ma khanh lần nữa phun trào
- Chương 642: Lầm vào cấm địa
- Chương 643: Đi ra rồi?
- Chương 644: Lặng lẽ tới gần miệng hố khổng lồ!
- Chương 645: Lực trường khép kín
- Chương 646: Sông hoàng tuyền
- Chương 647: Thượng cổ cự thú
- Chương 648: Thi sát
- Chương 649: Hai thương đâm chết
- Chương 650: Đại cơ duyên
- Chương 651: Thiên giai Ma Thần Chi Cốt
- Chương 652: Thần nữ
- Chương 653: Giết người
- Chương 654: 10 cánh đỉnh phong!
- Chương 655: Hắc động toàn đan
- Chương 656: Mở lại thần nữ quan!
- Chương 657: Ra khỏi cấm địa!
- Chương 658: Miểu sát yêu thú!
- Chương 659: Trở về Cực Tinh Tháp chủ!
- Chương 660: Khí thế vô địch!
- Chương 661: Ánh sáng của chiến linh
- Chương 662: Phán ngươi tử hình
- Chương 663: Thiên giai bạch thương
- Chương 664: Chiến trường biến hóa!
- Chương 665: Thành tựu 12 cánh!
- Chương 666: Thương đen
- Chương 667: Hạ nô ấn
- Chương 668: Trở lại Nam Thiên Vực
- Chương 669: Tin tức Thần Hoàng Đảo
- Chương 670: Thiếu nữ lô đỉnh
- Chương 671: Ngươi là Lâm Minh?
- Chương 672: Sưu hồn
- Chương 673: Mục Thiên Vũ nhắn lại
- Chương 674: Mở ra Ma Phương lần thứ năm
- Chương 675: Huyễn Vũ Thiếp ra tay
- Chương 676: Mục Băng Vân Toàn Đan kỳ
- Chương 677: Chiến cự côn!
- Chương 678: Lâm Minh phản kích

- Chương 679: Thương nặng Huyễn Vũ Thiếp
- Chương 680: Hàng phục
- Chương 681: Mục Thiên Vũ vướng bận
- Chương 682: Phản kích Nam Hải Ma Vực
- Chương 683: Vạn dặm đánh bất ngờ
- Chương 684: Có cái gì thương lượng
- Chương 685: Mục đích hôm nay của ta chỉ là giết người
- Chương 686: Cướp sạch
- Chương 687: Bái kiến Thái tử Thần quốc
- Chương 688: Đi tới Huyền Cung
- Chương 689: Gặp lại
- Chương 690: Hôn!
- Chương 691: Một đêm ôn tồn!
- Chương 692: Đàm phán!
- Chương 693: Xung đột!
- Chương 694: Chênh lệch tuyệt đối!
- Chương 695: Giương cung bạt kiếm
- Chương 696: Chém đứt đao
- Chương 697: Đại sảnh đẫm máu
- Chương 698: Uy hiếp
- Chương 699: Đạp phá thiết hài vô mịch xử
- Chương 700: Thái tử Thần quốc!
- Chương 701: Đi, đi với ta đón chúng nó!
- Chương 702: Tinh Cực đến!
- Chương 703: Muốn Tinh Cực hộc máu!
- Chương 704: Phòng ngự kinh khủng của Cự Côn!
- Chương 705: Về nhà
- Chương 706: Thành tựu Hắc Động Toàn Đan
- Chương 707: Huyễn Vô Cơ xuất quan
- Chương 708: Đột phá Toàn Đan trung kỳ
- Chương 709: Lại mở ra Bát Môn Độn Giáp
- Chương 710: Thần chết trong đêm tối
- Chương 711: Quét ngang Nam Hải Ma Vực
- Chương 712: Giết sạch
- Chương 713: Kẻ ở lại Nam Hải Ma Vực, chết!
- Chương 714: Vang danh Sát Thần
- Chương 715: Thí luyện cấp Vương
- Chương 716: Chiến sĩ thượng cổ Phượng tộc
- Chương 717: Đạt được tư cách
- Chương 718: Địa điểm thí luyện khiến người ta rung động

- Chương 719: Viễn cổ hoàng thành
- Chương 720: Vật tổ Cổ Phượng
- Chương 721: Trắc nghiệm pháp tắc
- Chương 722: Tìm hiểu căn nguyên hỏa hệ
- Chương 723: Đối chọi gay gắt
- Chương 724: Đá vật tổ Phần Thiên
- Chương 725: Đá khắc Hỗn Độn
- Chương 726: Hóa thần kính
- Chương 727: Nữ nhân váy đỏ
- Chương 728: Ý cảnh đầu tiên – Biển lửa nóng rực
- Chương 729: Xông phá thế giới đầu tiên
- Chương 730: Một kích phá thế giới!
- Chương 731: Dung hợp ý cảnh, tự nghĩ ra chiêu thức!
- Chương 732: Chín tầng Chu Tước Cấm Thần Lục!
- Chương 733: Thế giới tầng thứ hai của Hóa Thần Kính!
- Chương 734: Thiên giai Hỏa Tinh!
- Chương 735: Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong
- Chương 736: Xuất quan
- Chương 737: Khảo hạch cuối cùng
- Chương 738: Máu cổ phượng
- Chương 739: 50 tức
- Chương 740: Nghịch chuyển dãy tinh tú
- Chương 741: Đổi lấy máu Cổ Phượng
- Chương 742: Đạt đến Toàn Đan hậu kỳ
- Chương 743: Quay về Thiên Diễn
- Chương 744: Máu nhuộm biển sâu
- Chương 745: Chiến đấu Huyễn Vô Cơ
- Chương 746: Chênh lệch quá lớn!
- Chương 747: Đuổi giết mười vạn dặm!
- Chương 748: Đuổi về Nam Thiên Vực
- Chương 749: Cái chết của Huyễn Vô Cơ
- Chương 750: Trở về tiểu thế giới
- Chương 751: Nam Hải Ma Vực bị huỷ diệt
- Chương 752: Lâm Minh đại hôn, hoàng tử Thần quốc
- Chương 753: Nữ nhân thần bí
- Chương 754: Ngọc bội Thần nữ
- Chương 755: Giương cung bạt kiếm
- Chương 756: Quyết đấu Chiến linh
- Chương 757: Đoan mộc quần, lam thấm, phong thần
- Chương 758: Đêm động phòng hoa chúc

- Chương 759: Cô gái bí ẩn, Thần Khí bộ tộc
- Chương 760: Mộc linh ngọc
- Chương 761: Đi tới Cửu Đỉnh Thần quốc
- Chương 762: Bạch long ngọc hành
- Chương 763: Con đường phát tài
- Chương 764: Vòng ngọc cổ
- Chương 765: Đấu giá!
- Chương 766: Bị đen đủi!
- Chương 767: Ngọc bài Bạch Long!
- Chương 768: Lan đạo chân nhân, thiên mệnh bảng!
- Chương 769: Lan Đạo Chân Nhân giám định!
- Chương 770: Mở ra toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật Lô
- Chương 771: Thiên Cơ thương hội
- Chương 772: Thiên hoa thạch
- Chương 773: Lòng xấu xa
- Chương 774: Tiểu tiểu
- Chương 775: Lưỡi đao
- Chương 776: Quét ngang
- Chương 777: Chiến linh cấp thanh đồng đại thành
- Chương 778: Mới chiến Thiên Mệnh Bảng
- Chương 779: Ác chiến Vu Khê thành
- Chương 780: Đi lên võ đài đỉnh cao
- Chương 781: Ma đế khải giáp
- Chương 782: Tiêu diệt Thi Quỷ Nhân
- Chương 783: Bước lên Thiên Mệnh Bảng
- Chương 784: Thái tử cho mời
- Chương 785: Ta xem áo giáp ngươi một chút
- Chương 786: Bá đạo
- Chương 787: Ước định mười chiêu
- Chương 788: Đối chiến Sát đạo
- Chương 789: Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm
- Chương 790: Thỉnh cầu của Thiên Cơ Tiểu Tiểu
- Chương 791: Luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư Đan
- Chương 792: Kinh Môn trong Bát Môn Độn Giáp
- Chương 793: Giải thưởng trên trời
- Chương 794: Phân bộ của Tu La Thần quốc
- Chương 795: 30 vạn Nguyên linh thạch
- Chương 796-797
- Chương 798: Tốc độ khó tin
- Chương 799: Hồi mã thương

- Chương 800: Máu nhuộm Pha Đà Sơn!
- Chương 801: Thế như chẻ tre!
- Chương 802: Giết tư đồ!
- Chương 803: Diệt danh túc!
- Chương 804: Hoàng thúc Tu La Quốc
- Chương 805: Đại thành Chiến Linh chi uy
- Chương 806: Bóp áp
- Chương 807: Thiên Mệnh Bảng mới, phong hào Tử Thần
- Chương 808: Mệnh Vẫn một cửa
- Chương 809: Toàn Đan thứ hai
- Chương 810: Nguy cơ!
- Chương 811: Sát cục
- Chương 812: Đầm lầy tử vong
- Chương 813: Thận khí
- Chương 814: Cửu thiên lôi vực
- Chương 815: Tái sinh sau hủy diệt
- Chương 816: Mầm non Tà Thần
- Chương 817: Tất Như Ngọc phát điên
- Chương 818: Lôi quang luyện thể
- Chương 819: Hạo bạch chi kiếm, lôi điện chi nguyên
- Chương 820: Bộ tộc thiên đố, Bát Vẫn Lôi Hoàng
- Chương 821: Ra Lôi Vực, chiến Ma sứ
- Chương 822: Uy lực của lôi quang
- Chương 823: Giết chết Quốc sư Thần quốc
- Chương 824: Tử thần chú
- Chương 825: Tu La Thần Hoàng ra tay
- Chương 826: Thần Khí bộ tộc, Trung Thiên thế giới
- Chương 827: Thích bạch
- Chương 828: Đây không phải là trọng điểm
- Chương 829: Giằng co
- Chương 830: Đến bao nhiêu, tiếp bấy nhiêu
- Chương 831: Chiến
- Chương 832: Sơn Vũ Dục đến
- Chương 833-834
- Chương 835: Chúng bảo tề tụ!
- Chương 836: Tử khí đông lai!
- Chương 837: Kim lôi phá thiên!
- Chương 838: Bạch Ngân chiến linh!
- Chương 839: Tử sư lôi nguyên!
- Chương 840: Trọng ngưng linh khu

- Chương 841: Công thành xuất quan, thành tựu Mệnh Vẫn
- Chương 842: Nhất trọng Mệnh Vẫn đỉnh phong
- Chương 843: Dùng chỉ thay thương
- Chương 844: Ngày quyết chiến
- Chương 845: Đối chọi gay gắt
- Chương 846: Đòn sát thủ của Tu La Thần quốc
- Chương 847: Một thương kinh thế
- Chương 848: Ngũ độc vương
- Chương 849: Không ai chống nổi
- Chương 850: Khí xông tận trời
- Chương 851: Tích lũy sát khí
- Chương 852: Chiến tư đồ La sát
- Chương 853: Uy lực sấm sét
- Chương 854: Nhận thua
- Chương 855: Yêu Nguyệt xuất chiến
- Chương 856: Tử Cực lĩnh vực, vầng trăng trên không
- Chương 857: Toàn lực chiến một trận
- Chương 858: Lồng giam Hắc Ám
- Chương 859: Thánh thể Cổ Phượng
- Chương 860: Đại hoang huyết kích
- Chương 861: Trấn áp Yêu Nguyệt
- Chương 862: Xé rách da mặt
- Chương 863: Thế lực khắp nơi
- Chương 864: Chiếm được đạo nghĩa
- Chương 865: Hai điều kiện
- Chương 866: Ngăn cách hư không
- Chương 867: Kỳ tích Thời gian pháp tắc
- Chương 868: Chạm tay có thể bỏng
- Chương 869: Tân thiên mệnh bảng
- Chương 870: Vạn linh đan!
- Chương 871: Thận tinh!
- Chương 872: Thanh đồng quỷ quan!
- Chương 873: Mở thương môn!
- Chương 874: Tìm hiểu pháp tắc thời gian!
- Chương 875: Nhị trọng Mệnh Vẫn
- Chương 876: Quần hùng tề tụ
- Chương 877: Vào thần điện
- Chương 878: Vạn Cổ Ma Khanh liên lạc cùng Kỳ Tích Chi Hải
- Chương 879: Cực phẩm mạch khoáng

- Chương 880: Chủ nhân quan tài thanh đồng quỷ dị
- Chương 881: Ác chiến
- Chương 882: Thần thụ
- Chương 883: 12 đạo quả
- Chương 884: Bảo vật Thánh khí
- Chương 885: Cưỡng từ đoạt lý
- Chương 886: Hai năm lấy thủ cấp của ngươi
- Chương 887: Bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân
- Chương 888: Tử Điện truyền thừa
- Chương 889: Người đeo mặt nạ
- Chương 890: Ma quỷ thượng cổ
- Chương 891: Đoạt xá
- Chương 892: Tự tìm đường chết
- Chương 893: Chạy thoát tiềm tu
- Chương 894: Hậu tích bạc phát, Mệnh Vẫn tầng ba
- Chương 895: Lôi Đình ý cảnh thứ ba
- Chương 896: Lệnh truy sát
- Chương 897: Mục tiêu, Con đường của Đế giả
- Chương 898: Không người nào có thể ngăn cản
- Chương 899: Một lần nữa bước vào Con đường của Đế giả
- Chương 900: Tái luyện chiến linh
- Chương 901: Bí mất của con đường Đế giả
- Chương 902: Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận
- Chương 903: Thần nữ trong băng
- Chương 904: Toái đan trọng ngưng
- Chương 905: Xuất quan, Đế Tôn Lực Trường!
- Chương 906: Ngươi là Hỗn Độn, ta là cái gì?
- Chương 907: Ba lực trường chồng chất!
- Chương 908: Trấn giết cấp Đế!
- Chương 909: Mở ra Ma Phương lần thứ sáu!
- Chương 910: Tam đại Võ Ý dung hợp
- Chương 911: Ta là Đế Tôn
- Chương 912: Trở thành Nguyên Chủ
- Chương 913: Kỳ châu màu đen
- Chương 914: Trở về Thiên Diễn
- Chương 915: Cố nhân, giận dữ
- Chương 916: Khống chế ngược
- Chương 917: Giết giết giết
- Chương 918: Mười bước giết một người
- Chương 919: Bạch Yêu tới

- Chương 920: Trấn giết
- Chương 921: Thần Võ vô thượng
- Chương 922: Chiến bạch yêu
- Chương 923: Rút hồn luyện tủy
- Chương 924: Chấm dứt trần duyên
- Chương 925: Thương hại lạnh lùng
- Chương 926: Cái chết của Bạch Yêu
- Chương 927: Tái chiến Tử Sư Lôi Nguyên
- Chương 928: Cắn nuốt Lôi Nguyên
- Chương 929: Tiến thêm một bước
- Chương 930: Mây đen
- Chương 931: Thiên la địa võng
- Chương 932: Tiên Thiên đạo
- Chương 933: Lâm Minh trở về
- Chương 934: Phản sát
- Chương 935: Hiệu lệnh thiên hạ
- Chương 936: 1 lần giải trừ
- Chương 937: Thất bại trong gang tấc
- Chương 938: Cửu Đỉnh đại trận
- Chương 939: Trấn sát toàn bộ!
- Chương 940: Chiến dương vân!
- Chương 941: Hiểu rõ nhược điểm!
- Chương 942: Bàn võ thần đỉnh!
- Chương 943: Thiên phạt thần lôi!
- Chương 944: Dương Vân chết
- Chương 945: Hôi phi yên diệt
- Chương 946: Thiên hạ đệ nhất
- Chương 947: Sự kiện muôn đời thứ nhất
- Chương 948: Hóa thân trong ngọc giản
- Chương 949: Đi đến Thần Vực
- Chương 950: Phượng minh cung
- Chương 951: Tranh đấu
- Chương 952: Hóa thần cửu biến
- Chương 953: Thánh khí các
- Chương 954: Làm khó dễ
- Chương 955: Hoàng nhạc hồng
- Chương 956: Quy tắc lấy Thánh khí
- Chương 957: Phượng huyết thương
- Chương 958: Lấy bảo
- Chương 959: Nhắm vào Phượng Huyết Thương

- Chương 960: Khảo nghiệm
- Chương 961: Phá vỡ thế giới
- Chương 962: Bia đá vật tổ
- Chương 963: Bạch Ngân viên mãn
- Chương 964: Thánh thương vào tay
- Chương 965: Thương mang chói mắt
- Chương 966: Hoài bích có tội
- Chương 967: Giương cung bạt kiếm
- Chương 968: Chấn động
- Chương 969: Phượng tiên tử tuyên triệu
- Chương 970: Trên ngọn sóng gió
- Chương 971: Tự rước lấy nhục
- Chương 972: Gây thù hằn
- Chương 973: Khiêu khích và coi thường
- Chương 974: Cửu Vẫn của Hỏa Viêm Quảng!
- Chương 975: Niết bàn tế đàn!
- Chương 976: Uy lực của Phượng Huyết Thương!
- Chương 977: Hỏa chi ý cảnh tầng thứ ba!
- Chương 978: Hoàn toàn nghiền nát!
- Chương 979: Một chữ thảm
- Chương 980: Máu Phượng Linh tới tay
- Chương 981: Mệnh Vẫn tầng sáu
- Chương 982: Đan điền viên mãn
- Chương 983: Khai Môn gia tăng ngộ tính
- Chương 984: Ma Phương dị động
- Chương 985: Hộ phù kỳ dị
- Chương 986: Mở ra Khai Môn
- Chương 987: Ngộ tính tăng lên
- Chương 988: Thí luyện bắt đầu
- Chương 989: Hỏa Linh tinh
- Chương 990: 18 tầng hỏa ngục
- Chương 991: Nguyên khí xung kích
- Chương 992-993
- Chương 994: Hỏa ngục thí luyện
- Chương 995: Tầng thứ hai hỏa ngục
- Chương 996: Muốn đánh cược thì đánh cược Nhan Nguyệt Nhi
- Chương 997: Khích tướng
- Chương 998: Tu luyện trong hỏa ngục
- Chương 999: Thiêu đốt thân thể

- Chương 1000: Ý cảnh đại thành, Thanh Liên lĩnh vực
- Chương 1001: Phần thưởng thí luyện
- Chương 1002: Tháp vật tổ
- Chương 1003: Thập trượng thiên tỳ
- Chương 1004: 12 đá khắc Hỗn Độn
- Chương 1005: Lâm Minh lựa chọn
- Chương 1006: Bộ bộ sinh liên
- Chương 1007: Tinh huyết Phượng Hoàng
- Chương 1008: Hoàng Kim chiến linh
- Chương 1009: Sứ giả tổng bộ!
- Chương 1010: Chỉ tiêu của tinh huyết Phượng Hoàng!
- Chương 1011: Lâm Minh xuất quan!
- Chương 1012: Tìm một người làm nền!
- Chương 1013: Huyễn Thần Trận!
- Chương 1014: Lâm Minh ra tay
- Chương 1015: Đốt căn nguyên
- Chương 1016: Lại đột phá
- Chương 1017: Nở rộ đi, mầm non Tà Thần
- Chương 1018: 3 ý cảnh dung hợp
- Chương 1019: Hỏa ngục tầng 7, lĩnh vực của Thần!
- Chương 1020: Mệnh Vẫn tầng bảy
- Chương 1021: Vạn hỏa triều dương
- Chương 1022: Dị tượng Thất Vẫn
- Chương 1023: Thất Vẫn hoàn mỹ
- Chương 1024: Thánh hỏa di thư
- Chương 1025: Tấn công Huyễn Thần Trận
- Chương 1026: Một đường chém giết
- Chương 1027: Cái gì gọi là độ khó!
- Chương 1028: Nơi phát ra máu Phượng
- Chương 1029: Hình chiếu thế giới ý chí
- Chương 1030: Lực lượng pháp tắc
- Chương 1031: Người thứ 1000!
- Chương 1032: Sầu cũ hận mới
- Chương 1033: Kịch liệt
- Chương 1034: Chước huyết và Phượng huyết
- Chương 1035: Ý cảnh Hóa Hình
- Chương 1036: Thành tựu Thiên Nhân Trảm
- Chương 1037: Tinh huyết Phượng Hoàng
- Chương 1038: Hấp thu tinh huyết Phượng Hoàng
- Chương 1039: Thần chi lĩnh ngộ

- Chương 1040: Thí luyện giai đoạn chót
- Chương 1041: Bí cảnh Thần Thú
- Chương 1042: Long tộc thượng cổ
- Chương 1043-1044
- Chương 1045: Cùng đi!
- Chương 1046: San hô đen!
- Chương 1047: Địch nhân quỷ dị!
- Chương 1048: Tu la vương!
- Chương 1049: Long cốt Chí Tôn
- Chương 1050: Đều cút cho ta
- Chương 1051: Đại chiến mở ra
- Chương 1052: Chiến giáp Hồng Mông
- Chương 1053: Tiềm hành
- Chương 1054: Ngư ông đắc lợi
- Chương 1055: Thời cơ
- Chương 1056: Long cốt tới tay
- Chương 1057: Long Nhất điên cuồng
- Chương 1058: Tu La Vương hùng mạnh
- Chương 1059: Long cốt dị biến
- Chương 1060: Bóng sáng màu trắng
- Chương 1061-1062
- Chương 1063: Lại một người pháp thể song tu
- Chương 1064: Long Nhất không hay ho
- Chương 1065: Tự làm bậy không thể sống
- Chương 1066: Tài sản người chết
- Chương 1067: Ra Bí cảnh
- Chương 1068: Việc hôn nhân
- Chương 1069: Bí mật của Ma Phương
- Chương 1070: Hấp thu tủy Rồng
- Chương 1071: Độ bát vẫn
- Chương 1072: Thử nghiệm thực lực
- Chương 1073: Chân Võ giới
- Chương 1074: Tiêu dao đảo
- Chương 1075: Nhập môn
- Chương 1076: Thủy thiên ngọc giác
- Chương 1077: Gặp lại
- Chương 1078: Da mặt dày không phải bình thường
- Chương 1079: Gây khó khăn cho Hạ Long Ngâm Nguyệt Minh Chủ!
- Chương 1080: Bí cảnh mẫu!

- Chương 1081: Đây là muốn đồng quy vu tận?
- Chương 1082: Dễ dàng vượt qua kiểm tra!
- Chương 1083: Lưu ca, nén bi thương!
- Chương 1084: Tranh chấp tài nguyên
- Chương 1085: Gian tế
- Chương 1086: Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6
- Chương 1087: Long cốt xá lợi
- Chương 1088: Mở ra cửa thứ 6
- Chương 1089: Hồng hoang
- Chương 1090: Dãy núi tím
- Chương 1091: Địch tập kích trong gió lốc
- Chương 1092: Xuyên qua bão cát
- Chương 1093: Mai phục
- Chương 1094: Giết ngược
- Chương 1095: Dụ địch ám sát
- Chương 1096: Liên sát
- Chương 1097: Cắt thứ đó của ngươi thành từng mảnh
- Chương 1098: Tọa sơn quan hổ đấu
- Chương 1099: Ôm cây đợi thỏ
- Chương 1100: Gió thu cuốn lá vàng
- Chương 1101-1102
- Chương 1103: Trực tiếp động thủ
- Chương 1104: Xử lý như thế nào
- Chương 1105: Chính ngươi không phải là chứng cớ sao?
- Chương 1106: Thái thượng trưởng lão
- Chương 1107: Hy sinh oanh liệt
- Chương 1108: Đối chất
- Chương 1109: Bạch Khê điên cuồng
- Chương 1110: Chuyện nghẹn khuất nhất trên đời
- Chương 1111: Mặt càng sưng lên
- Chương 1112: Chủ nhân phía sau màn
- Chương 1113: Mộ Thủy Thiên hoành
- Chương 1114: Sắp tới Cửu Vẫn!
- Chương 1115: Thập tuyệt ngộ đạo!
- Chương 1116: Trùng kích Cửu Vẫn!
- Chương 1117: Cảnh giới Cửu Vẫn!
- Chương 1118: Mây nguyên khí mãnh liệt!
- Chương 1119: Cực hạn ở nơi nào
- Chương 1120: Hai dị tượng
- Chương 1121: Ma phương

- Chương 1122: Linh thể hoàn mỹ
- Chương 1123: Ngũ hành đại kiếp
- Chương 1124: Cửu Cửu Mệnh Vẫn (Thượng)
- Chương 1125: Cửu Cửu Mệnh Vẫn (Hạ)
- Chương 1126: Một bầu nhiệt huyết
- Chương 1127: Chiến linh đại thành
- Chương 1128: Thương thành Linh khí
- Chương 1129: Diêm La bắt ta ta chém Diêm La
- Chương 1130: Luyện hóa thiên kiếp
- Chương 1131: Độ kiếp hoàn mỹ
- Chương 1132: Bí ẩn của hắc châu
- Chương 1133: Phân hoá
- Chương 1134: Thanh lý độc xà
- Chương 1135: Thái cổ Đế đô
- Chương 1136: Lấy bảo
- Chương 1137: Hội giao dịch tư nhân
- Chương 1138: Cô bé ăn Tử Dương thạch
- Chương 1139: Tin tức Tử Dương thạch thai
- Chương 1140: Cô bé thần bí
- Chương 1141: Lấy trứng chọi đá
- Chương 1142: Chấn nhiếp toàn trường
- Chương 1143: Uy áp
- Chương 1144: Yến tiểu ngư
- Chương 1145: Bản lĩnh thần kỳ
- Chương 1146: Địa phương thần bí
- Chương 1147: Phong Thần đại pháp
- Chương 1148: Linh hồn cổ xưa
- Chương 1149: Lực lượng kinh khủng!
- Chương 1150: Thiên địa đại kiếp!!
- Chương 1151: Luyện hóa thạch thai!
- Chương 1152: Thánh võ phủ!
- Chương 1153: Thiên cổ thịnh sự!
- Chương 1154: Nhan Nguyệt Nhi mấy năm sau
- Chương 1155: Đại thiên thế giới đan
- Chương 1156: Nơi phát ra tài phú
- Chương 1157: Vòng cổ Thần nữ
- Chương 1158: Giá cầm trên trời
- Chương 1159: Sự kiện bán đấu giá
- Chương 1160: Chung văn thư
- Chương 1161: Đấu giá Đại Thiên Thế Giới Đan

- Chương 1162: Quần hùng nổi dậy
- Chương 1163: Điên cuồng
- Chương 1164: Thần đan tới tay
- Chương 1165: Điên cuồng tu luyện
- Chương 1166: Mở sinh môn
- Chương 1167: Thần thương như rồng
- Chương 1168: Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu
- Chương 1169: Rốt cuộc thành Thần Hải
- Chương 1170: Xuất quan
- Chương 1171: Mục thiên vũ, tần hạnh hiên
- Chương 1172: Sự vất vả của đệ tử ngoại môn
- Chương 1173: Thần Mộng giới
- Chương 1174: Pháp tắc mộng cảnh thần kỳ
- Chương 1175: Chân Võ Đại Thánh địa
- Chương 1176: Ma Phương dị biến
- Chương 1177: Pháp tắc Thần Mộng
- Chương 1178: Chém giết bắt đầu
- Chương 1179: Giá trị công huân
- Chương 1180: Xếp hạng
- Chương 1181: Tung tích của Lâm Minh
- Chương 1182: Lâm Minh ra tay
- Chương 1183: Rốt cục động rồi!
- Chương 1184: Ai cho các ngươi lòng can đảm
- Chương 1185: Âm dương song kiếm
- Chương 1186: Thứ tự tăng vọt
- Chương 1187: Mục tiêu – Hẻm núi ác mộng
- Chương 1188: Tuyên chiến
- Chương 1189: Chiến tam kiệt (Thượng)
- Chương 1190: Chiến tam kiệt (Hạ)
- Chương 1191: Sức mạnh phá trăm triệu
- Chương 1192: Giá trị công huân tăng vọt
- Chương 1193: Pháp tắc Thần Mộng nghịch thiên
- Chương 1194: Phong thần bảng
- Chương 1195: Xếp hạng của Lâm Minh
- Chương 1196: Chân võ thành
- Chương 1197: Truyền nhân Thiên Tôn
- Chương 1198: Quái vật thần bí
- Chương 1199: Tiến về Chân Võ Thành
- Chương 1200: Cứu người
- Chương 1201: Ra tay giết hại

- Chương 1202: Tinh khí thần tam tu
- Chương 1203: Ngự long
- Chương 1204: Pháp tắc Sinh Mệnh
- Chương 1205: Sức mạnh tuyệt đối áp chế
- Chương 1206: Cái chết của Ngự Long
- Chương 1207: Võ quy vân
- Chương 1208: Trận chiến đỉnh cao Chân Võ giới
- Chương 1209: Mạnh gặp mạnh hơn
- Chương 1210: Thác thiên ma công
- Chương 1211: Đánh chết Võ Quy Vân
- Chương 1212: Công huân phá trăm triệu!
- Chương 1213: Căn nguyên tinh thần
- Chương 1214: Vòng cuối cùng
- Chương 1215: Ác mộng thú triều
- Chương 1216: Quái vật lông đỏ tiến hóa
- Chương 1217: Sinh mệnh linh hồn
- Chương 1218: Chiến quái vật lông đỏ
- Chương 1219: Lôi chi thiên kiếp
- Chương 1220: Ánh sét chói lòa
- Chương 1221: Thứ nhất đại thế giới
- Chương 1222: Chiến linh Hoàng Kim viên mãn
- Chương 1223: Thiên minh tử
- Chương 1224: Kết quả cuối cùng vòng dự tuyển
- Chương 1225: Gặp gỡ định mệnh
- Chương 1226: Lâm minh, long nha
- Chương 1227: Tự nghĩ chiêu thức – Hóa Hư
- Chương 1228: Phong thần đài
- Chương 1229: Một vé khó cầu
- Chương 1230: Bán kết bắt đầu
- Chương 1231: Cái gì là kiêu ngạo
- Chương 1232: Cạnh tranh tàn khốc
- Chương 1233: Bộc lộ mũi nhọn
- Chương 1234: Khí linh Phong Thần Đài
- Chương 1235: Không cần vũ khí
- Chương 1236: Bậc thứ 20
- Chương 1237: Chém giết bắt đầu
- Chương 1238: Nói xin lỗi nên là ta
- Chương 1239: Con gái Xích Chiến Vân
- Chương 1240: Tuyệt đối áp chế
- Chương 1241: Quá bỉ ổi!

- Chương 1242: Nhân số giảm mạnh
- Chương 1243: Họa từ miệng mà ra
- Chương 1244: 15 người
- Chương 1245: Biến dị hai tròng mắt
- Chương 1246: Lâm Minh VS U Vô Tận
- Chương 1247: Anh hùng thiếu niên
- Chương 1248: Cường cường va chạm
- Chương 1249: U Vô Tận bại trận
- Chương 1250
- Chương 1251
- Chương 1252: Thân phận của Long Nha
- Chương 1253: Trầm ngộ ý cảnh
- Chương 1254: Thần lực
- Chương 1255: Lên thẳng mây xanh
- Chương 1256: Leo lên bậc 33
- Chương 1257: Mưu lợi
- Chương 1258: Thiên kiếp
- Chương 1259: Lôi nguyên tuyệt sát
- Chương 1260: Long Nha bại trận
- Chương 1261: Thiên kiếp của Lâm Minh
- Chương 1262: Đạo Bi trấn sát
- Chương 1263: Tam nguyên tụ đỉnh
- Chương 1264: Hấp thu phù văn pháp tắc
- Chương 1265: Ba kiếp tinh khí thần
- Chương 1266: Thần Hải trung kỳ
- Chương 1267: Cuối con đường
- Chương 1268: Hư ảnh Thiên Tôn
- Chương 1269: L3n đỉnh
- Chương 1270: Đông như trẩy hội
- Chương 1271: Cuối cùng gặp lại
- Chương 1272: Tinh huyết Cổ Phượng
- Chương 1273: Thần Hải trung kỳ đại thành
- Chương 1274: Hạo Vũ giới trận chung kết
- Chương 1275: Thí nghiệm pháp tắc
- Chương 1276: Băng mộng, tiểu ma tiên
- Chương 1277: Con của Hắc Phượng
- Chương 1278: Chung kết bắt đầu
- Chương 1279: Sát lục thành
- Chương 1280: Không người khiêu chiến
- Chương 1281: Thực lực chênh lệch

- Chương 1282: Thoải mái vào vòng sau
- Chương 1283: Ma thủy thiên tôn
- Chương 1284: Lâm Minh vs Băng Nguyệt
- Chương 1285: Ngự linh thuật
- Chương 1286: Ba kiếm
- Chương 1287: Phong thần thập nhị tử
- Chương 1288: Trận chiến Thập Nhị Tử
- Chương 1289: Trận chiến cuối cùng bắt đầu
- Chương 1290: Các ngươi cho nợ không?
- Chương 1291: Chiến Yêu tộc Vương tử
- Chương 1292: Tà Thần oai
- Chương 1293: Hành hung Yêu tộc
- Chương 1294: Khám phá pháp tắc
- Chương 1295: Khó bề phân biệt
- Chương 1296: Song tinh quyết đấu
- Chương 1297: Nhanh như chớp giật
- Chương 1298: Trận chiến tuyệt thế
- Chương 1299: Thiên đạo phán quyết
- Chương 1300: Hấp thiên ma công
- Chương 1301: Hành si
- Chương 1302: Lâm Minh vs Tiểu Ma Tiên
- Chương 1303: Long Phượng song tuyệt
- Chương 1304: Lực ép Tiểu Ma Tiên
- Chương 1305: Vượt qua Thiên Tôn
- Chương 1306: Oai của pháp tắc 33 tầng trời
- Chương 1307: Gay cấn (1)
- Chương 1308: Lâm Minh vs Quân Bích Nguyệt
- Chương 1309: Lại tiến một bước
- Chương 1310: Vô ý tái hiện luân hồi
- Chương 1311: Đấu hành si
- Chương 1312: Luân hồi đấu luân hồi
- Chương 1313: Tiểu luân hồi đạo
- Chương 1314: Luân hồi chi Phong Thần
- Chương 1315: Phong Thần chi hồn
- Chương 1316: Tu luyện trong mộng
- Chương 1317: Tu luyện Phong Thần Đại Pháp
- Chương 1318: Cuộc chiến áp trục
- Chương 1319: Mộng hồn tiên khúc
- Chương 1320: Tu thành đại pháp
- Chương 1321: Tu thành đại pháp

- Chương 1322: Thức tỉnh và xuất quan
- Chương 1323: Thân phận của Băng Mộng
- Chương 1324: Tuyệt đại song kiêu
- Chương 1325: Viên mộng thánh điển
- Chương 1326: Hắc ám vĩnh hằng
- Chương 1327: Chương cuối Mộng Hồn Tiên Khúc!
- Chương 1328: Kết quả cuối cùng
- Chương 1329: Bí mật đại kiếp nạn
- Chương 1330: Hỗn Nguyên Thiên tôn chi mê
- Chương 1331: Nước nữ nhi
- Chương 1332: Lâm Minh quyết định
- Chương 1333: Tìm hiểu trăm ngày
- Chương 1334: Di hồn thuật
- Chương 1335: Hỗn Nguyên linh căn
- Chương 1336: Cửu tinh thiên đan
- Chương 1337: Nghe lén
- Chương 1338: Phát hiện linh căn
- Chương 1339: Không gian hỗn loạn
- Chương 1340: Giết người lấy máu
- Chương 1341: Rút củi đáy nồi
- Chương 1342: Tọa sơn quan hổ đấu
- Chương 1343: Bảo hổ lột da
- Chương 1344: Gậy ông đập lưng ông
- Chương 1345: Thu linh căn
- Chương 1346: Luyện hóa
- Chương 1347: Cánh cửa cuối cùng
- Chương 1348
- Chương 1349: Ngọc bài hóa thân
- Chương 1350: Thiên Tử Minh đuổi giết
- Chương 1351: Vượt qua hư không bằng sức mạnh
- Chương 1352: Bại lộ thân phận
- Chương 1353: Thiên diễn tinh
- Chương 1354: Màn sáng màu xám
- Chương 1355: Hỗn Nguyên Thiên tôn thủ hộ
- Chương 1356: U Vô Tẫn hạ giới
- Chương 1357: Ác ma chi thủ
- Chương 1358: Nguy cơ sinh tử
- Chương 1359: Thiêu đốt
- Chương 1360: Ác ma
- Chương 1361: Lại tiến vào Huyết Sát Nguyên

- Chương 1362: Tiến vào Ma Khanh
- Chương 1363: Ma Khanh phun trào
- Chương 1364: Cổ mộ lệ ảnh
- Chương 1365: Khí huyết nhập thể
- Chương 1366
- Chương 1367: Thiên Tuyết hoàn hồn
- Chương 1368: Thiên Minh Tử tới
- Chương 1369: Diệt phân thân của ngươi
- Chương 1370: Đọc trí nhớ
- Chương 1371: Hấp Thiên Ma Công và Cửu Tinh Thiên Đan
- Chương 1372: Vào vạn cổ
- Chương 1373: Hài cốt thủy tinh
- Chương 1374: Đạo tràng
- Chương 1375: Thi thể mười vạn năm
- Chương 1376: Hắc long
- Chương 1377: Thời không chi môn
- Chương 1378: Chịu nhục
- Chương 1379: Ba năm
- Chương 1380: Tung tích Ma Châu
- Chương 1381: Luyện hóa thiên cung
- Chương 1382: Thần biến (thượng)
- Chương 1383: Thần biến (hạ)
- Chương 1384: Long chi tử
- Chương 1385: Rời đi
- Chương 1386: Thiên Diễn thịnh hội
- Chương 1387: Hiểu Cáp, ngươi lớn rồi
- Chương 1388: Về quê
- Chương 1389: Tương kiến
- Chương 1390: Quay về
- Chương 1391: Tiếp kiến Thần Mộng
- Chương 1392: Kịch biến
- Chương 1393: Đại kiếp nạn hàng lâm
- Chương 1394: Thánh tộc đàm phán
- Chương 1395: Thánh tộc kiêng kị
- Chương 1396: Đọc trí nhớ
- Chương 1397: Thánh tộc hàng lâm
- Chương 1398: Mục đích của Thánh tộc
- Chương 1399: Điều ước
- Chương 1400: Ta cự tuyệt
- Chương 1401: Đánh lén

- Chương 1402: Ước hẹn trăm năm
- Chương 1403: Kết quả đàm phán
- Chương 1404: Thánh tộc tuấn kiệt
- Chương 1405: Tang phật tháp
- Chương 1406: Đế tử na kỳ
- Chương 1407: Ngộ đạo B�? ?�ề Thụ
- Chương 1408: Yêu vũ, hắc diêm
- Chương 1409: Cuộc chiến huyết loạn
- Chương 1410: Công và thủ
- Chương 1411: Lâm Minh đã tới
- Chương 1412: Ra tay
- Chương 1413: Sức nặng đáng sợ
- Chương 1414: Chiến đế tử (Thượng)
- Chương 1415: Chiến đế tử (Hạ)
- Chương 1416: Thực lực Na Kỳ
- Chương 1417: Bích hồn chiến linh
- Chương 1418: Lực áp đế tử
- Chương 1419: Thắng bại
- Chương 1420: Mạch nước ngầm mạnh mẽ
- Chương 1421: Mồi
- Chương 1422: Con đường Tu La
- Chương 1423: Thần chi phù văn
- Chương 1424: Truyền tống ngoài ý muốn
- Chương 1425: Phân ra
- Chương 1426: Phù văn chi uy
- Chương 1427: Một phù văn
- Chương 1428: Nô lệ Hồn tộc
- Chương 1429: Thí luyện cuối cùng
- Chương 1430: Hỗn loạn thành
- Chương 1431: Tiếp nhiệm vụ
- Chương 1432: Vận mệnh chi bàn
- Chương 1433: Trò chơi thợ săn
- Chương 1434: Săn bắn và săn giết
- Chương 1435: Sói nhiều thịt ít
- Chương 1436: Tự bạo
- Chương 1437: Nhất tinh Tu La
- Chương 1438: Dọn bãi
- Chương 1439: Kim giáp vũ sĩ trận
- Chương 1440: Tụ tập đủ huy chương
- Chương 1441: Nhược điểm

- Chương 1442: Qua cửa
- Chương 1443: Rút thưởng
- Chương 1444: Hoài bích có tội
- Chương 1445: Thành chủ Hỗn Loạn thành
- Chương 1446: Cổ ngọc
- Chương 1447: Ngẫu ngộ đại hoang
- Chương 1448: Chiến hỏa phượng hoàng
- Chương 1449: Chiến tứ thánh
- Chương 1450: Đây là mộ của các ngươi
- Chương 1451: Tử chiến tới cùng
- Chương 1452: Tổ đội
- Chương 1453: Lại là một Yêu tộc vương tử
- Chương 1454: Độc vũ yêu vương
- Chương 1455: Nhược điểm
- Chương 1456: Không gì hơn cái này
- Chương 1457: Đế khắc thạch
- Chương 1458
- Chương 1459: Long Phượng đua tiếng
- Chương 1460: Lâm tuyệt đỉnh
- Chương 1461: Tu la thiên thư
- Chương 1462: Thần Biến hậu kỳ
- Chương 1463: Đế tử đến tìm hiểu
- Chương 1464
- Chương 1465: Thiên yêu thành
- Chương 1466: Uổng tử cốc
- Chương 1467: Chu bàn tử
- Chương 1468: Tao ngộ ở cửa thành
- Chương 1469: Tiến vào Táng Thần Lĩnh
- Chương 1470: Tử vong quỷ dị
- Chương 1471: Địch nhân vốn có
- Chương 1472: Nội lĩnh
- Chương 1473: U linh vũ bộ
- Chương 1474: Nguyền rủa
- Chương 1475: Thuấn sát
- Chương 1476: Vãng sinh nguyên
- Chương 1477: Tách ra
- Chương 1478: Vạn thi hoa
- Chương 1479: Linh vật ngọc giản
- Chương 1480: Đuổi giết
- Chương 1481: Tao ngộ Thiên Minh Tử

- Chương 1482: Được ăn cả ngã về không
- Chương 1483: Nhập uông tử cốc
- Chương 1484: Thi cốt
- Chương 1485: Một thần thú
- Chương 1486: Dã tâm của Lâm Minh
- Chương 1487: Ma tính triều tịch
- Chương 1488: Thủy nhũ giao dung!
- Chương 1489
- Chương 1490: Lệ luyện linh hồn!
- Chương 1491: Kiến càng lay cây
- Chương 1492: Ta đi theo ngươi
- Chương 1493: Tiến vào thần thú mộ,
- Chương 1494: Thiên Thư tổng cương
- Chương 1495: Ba mươi ba đạo
- Chương 1496: Ngũ Hành hào quang
- Chương 1497: Long khí
- Chương 1498: Phá trận
- Chương 1499: Thanh Đồng cổ điện
- Chương 1500: Nguyên Linh thạch thai
- Chương 1501: Khai quan
- Chương 1502: Tinh Nguyên thiên đan
- Chương 1503: Thôn hồn thánh linh
- Chương 1504: Đệ nhất phân thân
- Chương 1505: Thành tựu Thần Quân
- Chương 1506: Xuất cốc
- Chương 1507: Dụ địch
- Chương 1508: Hỗn Độn lao ngục
- Chương 1509: Thanh Vương tọa
- Chương 1510: Khiêu khích
- Chương 1511: Tuyệt sát trận
- Chương 1512: Giết giới vương
- Chương 1513: Lại gặp sát cơ
- Chương 1514: Hôi Sát tiên sinh
- Chương 1515: Hành hung thánh tử
- Chương 1516: Hôi Sát tức giận
- Chương 1517: Giận chết người không đền mạng
- Chương 1518: Nguyên thần thánh linh
- Chương 1519: Không thể tưởng tượng
- Chương 1520: Vạn ma sinh tử luân
- Chương 1521: Nguy cơ

- Chương 1522: Tìm được đường sống trong cõi chết
- Chương 1523: Lâm Minh phản kích
- Chương 1524: Thảm thiết
- Chương 1525: Nước sữa hòa nhau
- Chương 1526: Lục muốn đột phá
- Chương 1527: Trùng kích đạo cung
- Chương 1528: Thiên Đạo chuyển luân
- Chương 1529: Chí âm tinh huyết
- Chương 1530: Một đời một thế, huyết mạch lạc ấn
- Chương 1531: Tinh không đỏ ửng
- Chương 1532: Long phượng trình tường
- Chương 1533: Tiểu ma tiên niết bàn
- Chương 1534: Mở đạo cung
- Chương 1535: Luyện hóa tinh thần
- Chương 1536: Đấu với Đại Giới Giới Vương
- Chương 1537: Kịch chiến Thiên Minh Tử
- Chương 1538: Cừu hận năm vạn năm
- Chương 1539: Ma thần trẻ tuổi
- Chương 1540: Tất cả đều chấm dứt
- Chương 1541: Nội tu la lộ
- Chương 1542: Thần Văn Thành
- Chương 1543: Tư cách vào thành
- Chương 1544: Mục đích của Lâm Minh
- Chương 1545: Tin tức Đạo Cung cửu Tinh
- Chương 1546: Nghi hoặc về công pháp
- Chương 1547: Thần Văn Sư công hội
- Chương 1548: Toái ngọc
- Chương 1549: Mua bảo
- Chương 1550: Thuốc bất tử
- Chương 1551: Dâm ma Chúc Xuyên
- Chương 1552: Đường tắt Thần Văn Sư
- Chương 1553: Luyện hồn
- Chương 1554: Thiên đạo cực nhạc
- Chương 1555: Học tập bản lĩnh xuất chúng
- Chương 1556: Thần Quang giáo chủ
- Chương 1557: Thông hiểu đạo lý
- Chương 1558: Ẩm giác đã lâu
- Chương 1559: Mưa móc gió xuân
- Chương 1560: Xuất quan
- Chương 1561: Khảo hạch Thần Văn Sư

- Chương 1562: Hồn đế thần hư
- Chương 1563: Bắt đầu khảo hạch
- Chương 1564: Tư cách Thần Văn Sư
- Chương 1565: Tiếp tục khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư
- Chương 1566: Khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư
- Chương 1567: Bước thứ ba
- Chương 1568: Hoàn thành chủ thể
- Chương 1569: Hoàn mỹ đan phù
- Chương 1570: Khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư
- Chương 1571: Thần Văn Sư kỳ tài
- Chương 1572: Gia nhập công hội
- Chương 1573: Tin tức Huyết Nguyệt
- Chương 1574: Gia lan thành
- Chương 1575: Nguyệt phi
- Chương 1576: Khốn cảnh của Huyết Nguyệt
- Chương 1577: Quốc chủ bế tử quan
- Chương 1578: Hoàng hậu tuyên triệu
- Chương 1579: Thiên la địa võng
- Chương 1580: Giương cung bạt kiếm
- Chương 1581: Nguy cơ của Huyết Nguyệt
- Chương 1582: Sát thủ Thiên Bạch
- Chương 1583: Đoạt mệnh ngọc phù
- Chương 1584: Càn Trữ Cung nhuốm máu
- Chương 1585: Chiến thiên bạch
- Chương 1586: Hoàng cung đại tổng quản
- Chương 1587: Chịu thua
- Chương 1588: Công pháp tới tay
- Chương 1589: Thân thế Huyết Nguyệt
- Chương 1590: Khó tin nổi
- Chương 1591: Bảo tàng Thiên La
- Chương 1592: Chữa thương
- Chương 1593: Thanh nguyệt môn
- Chương 1594: Tĩnh tu
- Chương 1595: Thần Quân trung kỳ
- Chương 1596: Tâm linh niết bàn
- Chương 1597: Tài liệu giá trên trời
- Chương 1598: Khu nhiệm vụ
- Chương 1599: Nhiệm vụ tứ phẩm
- Chương 1600: Ba tỷ điểm tích lũy
- Chương 1601: Hủy diệt hỏa phù

- Chương 1602: Nan đề của Tô Nhã
- Chương 1603: Niết bàn thiên kiếp hỏa phù
- Chương 1604: Giao phó nhiệm vụ
- Chương 1605: Hiệu quả đặc thù
- Chương 1606: Uy lực hỏa phù
- Chương 1607: "Lâm"
- Chương 1608: Tô Nhã tới đêm khuya
- Chương 1609: Hợp tác
- Chương 1610: Dật Lưu đại sư
- Chương 1611: Khảo thí
- Chương 1612: Phỏng chế
- Chương 1613: Hủy trận
- Chương 1614: Treo giải thưởng một tỷ
- Chương 1615: Kế hoạch phá sản
- Chương 1616: Điều kiện của Lâm Minh
- Chương 1617: Song Cực Phù
- Chương 1618: Tà Thần tiến hóa
- Chương 1619: Hội chợ bảo vật
- Chương 1620: Thần Hư quận vương
- Chương 1621: Ngọc Long Giác
- Chương 1622: Áp chế Hạo Nguyệt
- Chương 1623: Nhắm vào
- Chương 1624: Dưỡng Hồn Phù
- Chương 1625: Khai mạc đấu giá hội
- Chương 1626: Vô tình gặp được
- Chương 1627: Thịnh hội
- Chương 1628: Cổ đan vô danh
- Chương 1629: Cổ đan tới tay
- Chương 1630: Tử Kim Thương
- Chương 1631: Lâm Minh đánh trả
- Chương 1632: Điên?
- Chương 1633: Trả trước mua sau
- Chương 1634: Thập cửu ức cửu ngàn vạn (1 tỷ 9 trăm triệu 9 trăm ngàn)
- Chương 1635: Đấu giá Thiên Hỏa Phù
- Chương 1636: Kiểm tra
- Chương 1637: Thiên Hỏa Phù
- Chương 1638: Hỏa phù trọng sinh
- Chương 1639: Nghi vấn
- Chương 1640: Vạch trần

- Chương 1641: Có thích nhìn hay không
- Chương 1642: Lâm Minh với Hoắc Dật Lưu
- Chương 1643: Cái giá trên trời
- Chương 1644: Quần hùng tề tụ
- Chương 1645: Công phòng nhất thể
- Chương 1646: Điều kiện của Thiên Tôn
- Chương 1647: Tranh giành Ngọc Long Giác
- Chương 1648: Tập hợp đủ tài liệu
- Chương 1649: Trứng rồng dị động
- Chương 1650: Thái cổ khế ước
- Chương 1651: Bế quan
- Chương 1652: Hoàn thành nhiệm vụ
- Chương 1653: Tiệc chúc mừng
- Chương 1654: Dưỡng hồn đan
- Chương 1655: Gặp lại Thần Miểu Thiên Tôn
- Chương 1656: Truyền thuyết Hồn tộc
- Chương 1657: Thái cổ cấm địa
- Chương 1658: Vào tuyệt cốc (1)
- Chương 1659: Vào tuyệt cốc (2)
- Chương 1660: Vào tuyệt cốc (3)
- Chương 1661: Hư không đỉnh lô
- Chương 1662: Thành đan
- Chương 1663: Hoang Nhân Phần Mộ (1)
- Chương 1664: Hoang Nhân Phần Mộ (2)
- Chương 1665: Thiên Phạt Đạo Cung
- Chương 1666: Phá đạo
- Chương 1667: Thu Tham Lang (1)
- Chương 1668: Thu Tham Lang (2)
- Chương 1669: Hậu tích bạc phát
- Chương 1670: Thần Quân hậu kỳ
- Chương 1671: Hồn Hậu Thánh Mỹ
- Chương 1672: Lâm Minh xuất quan
- Chương 1673: Tu La Hải (1)
- Chương 1674: Tu La Hải (2)
- Chương 1675: Bí cảnh mở ra
- Chương 1676: Vào thí luyện (1)
- Chương 1677: Vào thí luyện (2)
- Chương 1678: Tô lão lo lắng
- Chương 1679: Độ hoàn thành
- Chương 1680: Nham hiểm

- Chương 1681: Bóng hình áo lam xinh xắn (1)
- Chương 1682: Bóng hình áo lam xinh xắn (2)
- Chương 1683: Pháp tắc chi môn (1)
- Chương 1684: Pháp tắc chi môn (2)
- Chương 1685: Độ khó và độ hoàn thành
- Chương 1686: Pháp tắc chi môn mở ra (1)
- Chương 1687: Pháp tắc chi môn mở ra (2)
- Chương 1688: Lâm Minh lựa chọn
- Chương 1689: Độ khó Tu La (1)
- Chương 1690: Độ khó Tu La (2)
- Chương 1691: Trên cầu nhỏ
- Chương 1692: Ban thưởng
- Chương 1693: Pháp tắc thí luyện
- Chương 1694: Hắc sắc Tu La (1)
- Chương 1695: Hắc sắc Tu La (2)
- Chương 1696: Ba chiêu
- Chương 1697: Pháp tắc tinh tiến (1)
- Chương 1698: Pháp tắc tinh tiến (2)
- Chương 1699: Vượt qua kiểm tra
- Chương 1700: Người trong vòng xoáy (1)
- Chương 1701: Người trong vòng xoáy (2)
- Chương 1702: Bay về phía Tiên cung (1)
- Chương 1703: Bay về phía Tiên cung (2)
- Chương 1704: Tiến vào Tiên cung lớn nhất (1)
- Chương 1705: Tiến vào Tiên cung lớn nhất (2)
- Chương 1706: Tiên cung lớn nhất
- Chương 1707: Con đường đá xanh
- Chương 1708: Thánh Điển (1)
- Chương 1709: Thánh Điển (2)
- Chương 1710: Ban thưởng cuối cùng
- Chương 1711: Tu La chi huyết
- Chương 1712: Hình thức ban đầu (1)
- Chương 1713: Hình thức ban đầu (2)
- Chương 1714: Long thương màu đen
- Chương 1715: Hắc Long khát máu (1)
- Chương 1716: Hắc Long khát máu (2)
- Chương 1717: Xuất phát tới chỗ sâu nhất tầng bốn
- Chương 1718: Tính toán (1)
- Chương 1719: Tính toán (2)
- Chương 1720: Hãm hại

- Chương 1721: Ma khí lĩnh vực (1)
- Chương 1722: Ma khí lĩnh vực (2)
- Chương 1723: Giao dịch
- Chương 1724: Hợp tác (1)
- Chương 1725: Hợp tác (2)
- Chương 1726: Hành hạ
- Chương 1727: Mượn đao giết người (1)
- Chương 1728: Mượn đao giết người (2)
- Chương 1729: Trí cao một bậc
- Chương 1730: Trấn giết thái tử (1)
- Chương 1731: Trấn giết thái tử (2)
- Chương 1732: Giết toàn bộ
- Chương 1733: Thôn phệ trí nhớ
- Chương 1734: Thu long thương (1)
- Chương 1735: Thu long thương (2)
- Chương 1736: Bậc thang thông thiên
- Chương 1737: Leo lên Phong Thần Đài
- Chương 1738: Tiểu Ma Tiên biến hóa (1)
- Chương 1739: Tiểu Ma Tiên biến hóa (2)
- Chương 1740: Tâm tư Thánh Mỹ
- Chương 1741: Thí luyện cuối cùng tầng thứ năm (1)
- Chương 1742: Thí luyện cuối cùng tầng thứ năm (2)
- Chương 1743: Lãnh chúa
- Chương 1744: Bất tử liệt diễm (1)
- Chương 1745: Bất tử liệt diễm (2)
- Chương 1746: Sinh Tử Luân thu hồn
- Chương 1747: Phượng hoàng tức giận (1)
- Chương 1748: Phượng hoàng tức giận (2)
- Chương 1749: Thành hay bại?
- Chương 1750: Độ hoàn thành (1)
- Chương 1751: Độ hoàn thành (2)
- Chương 1752: Bất Tử Hàn Băng (1)
- Chương 1753: Bất Tử Hàn Băng (2)
- Chương 1754: Huyền thiên băng trận
- Chương 1755: Hàn mai ngạo tuyết
- Chương 1756: Lâm Minh ra tay (1)
- Chương 1757: Lâm Minh ra tay (2)
- Chương 1758: Ngăn cơn sóng dữ
- Chương 1759: Trứng hàn băng (1)
- Chương 1760: Trứng hàn băng (2)

- Chương 1761: Diệt sát hàn băng
- Chương 1762: Độ hoàn thành của Lâm Minh (1)
- Chương 1763: Độ hoàn thành của Lâm Minh (2)
- Chương 1764: Độ hoàn thành của Lâm Minh (3)
- Chương 1765: Tầng thứ sáu
- Chương 1766: Thần chi thiên (Quyển sách của thần)
- Chương 1767: Đế ngọc (1)
- Chương 1768: Đế ngọc (2)
- Chương 1769: Hồn tuyền thần thai
- Chương 1770: Phân thân thứ hai
- Chương 1771: Ba năm
- Chương 1772: Ban thưởng cuối cùng (1)
- Chương 1773: Ban thưởng cuối cùng (2)
- Chương 1774: Lối ra mở ra
- Chương 1775: Truyền kỳ (1)
- Chương 1776: Truyền kỳ (2)
- Chương 1777: Bảng cáo pháp tắc
- Chương 1778: Chấm dứt (1)
- Chương 1779: Chấm dứt (2)
- Chương 1780: Ám sát Hoắc Dật Lưu
- Chương 1781: Rời khỏi Tu La Lộ (1)
- Chương 1782: Rời khỏi Tu La Lộ (2)
- Chương 1783: Quay về Thần Vực
- Chương 1784: Đại thọ Yêu Đế (1)
- Chương 1785: Đại thọ Yêu Đế (2)
- Chương 1786: Tiểu Ma Tiên lo lắng,
- Chương 1787: Bái kiến Thần Mộng (1)
- Chương 1788: Bái kiến Thần Mộng (2)
- Chương 1789: Tiến về Yêu tộc
- Chương 1790: Quần hùng cùng đến
- Chương 1791: Làm khó (1)
- Chương 1792: Làm khó (2)
- Chương 1793: Kịch độc
- Chương 1794: Hắn là ai? (1)
- Chương 1795: Hắn là ai? (2)
- Chương 1796: Giam lỏng
- Chương 1797: Ma Thủy không biết giải quyết thế nào (1)
- Chương 1798: Ma Thủy không biết giải quyết thế nào (2)
- Chương 1799: Thiên Lý Liên Tâm
- Chương 1800: Thọ yến

- Chương 1801: Tuổi trẻ tuấn kiệt
- Chương 1802: Gặp thánh tử (1)
- Chương 1803: Gặp thánh tử (2)
- Chương 1804: Đánh võ mồm
- Chương 1805: Gặp lại Tiểu Ma Tiên (1)
- Chương 1806: Gặp lại Tiểu Ma Tiên (2)
- Chương 1807: Phương pháp đột phá Chân Thần
- Chương 1808: Thánh tử cầu hôn (1)
- Chương 1809: Thánh tử cầu hôn (2)
- Chương 1810: Lâm Minh cầu hôn
- Chương 1811: Thương xuất (1)
- Chương 1812: Thương xuất (2)
- Chương 1813: Đập nồi dìm thuyền
- Chương 1814: Cửu Khiếu Linh Lung Đan (1)
- Chương 1815: Cửu Khiếu Linh Lung Đan (2)
- Chương 1816: Nắng chiều như máu
- Chương 1817: Tọa Hóa Thần Công (1)
- Chương 1818: Tọa Hóa Thần Công (2)
- Chương 1819: Đoạt tạo hóa chi lực
- Chương 1820: Bão cát màu vàng (1)
- Chương 1821: Bão cát màu vàng (2)
- Chương 1822: Uy lực linh châu
- Chương 1823: Bộc phát trong thầm lặng (1)
- Chương 1824: Bộc phát trong thầm lặng (2)
- Chương 1825: Quyết đấu đỉnh phong
- Chương 1826: Kỳ chiêu liên tục (1)
- Chương 1827: Kỳ chiêu liên tục (2)
- Chương 1828: Thắng bại
- Chương 1829: Nội thế giới biến dị
- Chương 1830: Ta là Thánh Chủ
- Chương 1831: Hồi báo thắng lợi (1)
- Chương 1832: Hồi báo thắng lợi (2)
- Chương 1833: Ngọn lửa hy vọng
- Chương 1834: Cảnh báo của Ma Thủy (1)
- Chương 1835: Cảnh báo của Ma Thủy (2)
- Chương 1836: Ý định của Lâm Minh (1)
- Chương 1837: Ý định của Lâm Minh (2)
- Chương 1838: Việc trọng đại của phượng tộc
- Chương 1839: Trở về
- Chương 1840: Lôi Phạt truyền thừa (1)

- Chương 1841: Lôi Phạt truyền thừa (2)
- Chương 1842: Nhập Truyền Thừa Chi Địa (1)
- Chương 1843: Nhập Truyền Thừa Chi Địa (2)
- Chương 1844: Tàn hồn Lôi Phạt .
- Chương 1845: Lôi Phạt Chi Kiếm (1)
- Chương 1846: Lôi Phạt Chi Kiếm (2)
- Chương 1847: Truyền thừa tới tay
- Chương 1848: Diệt Lôi Phạt
- Chương 1849: Mở Song Cực Đạo Cung
- Chương 1850: Tiến về Hồn giới (1)
- Chương 1851: Tiến về Hồn giới (2)
- Chương 1852: Mộng Hồn Thiên
- Chương 1853: Nhân tộc Hồn giới (1)
- Chương 1854: Nhân tộc Hồn giới (2)
- Chương 1855: Nguyên mộng chiến trường
- Chương 1856: Tiểu Cực Cung (1)
- Chương 1857: Tiểu Cực Cung (2)
- Chương 1858: Tranh chấp (1)
- Chương 1859: Tranh chấp (2)
- Chương 1860: Nguyên mộng chiến trường mở ra
- Chương 1861: Giữ thể diện
- Chương 1862: Tiến vào chiến trường (1)
- Chương 1863: Tiến vào chiến trường (2)
- Chương 1864: Đế Vương Thần Bích
- Chương 1865: Thiên Tôn tham gia (1)
- Chương 1866: Thiên Tôn tham gia (2)
- Chương 1867: Mồi nhử
- Chương 1868: Viện binh (1)
- Chương 1869: Viện binh (2)
- Chương 1870: Khấp Huyết Thần Tuyền
- Chương 1871: Linh Hồn Động Quật (1)
- Chương 1872: Linh Hồn Động Quật (2)
- Chương 1873: Tinh thần phong bạo (1)
- Chương 1874: Tinh thần phong bạo (2)
- Chương 1875: Kỳ Lân quả
- Chương 1876: Trảm Hồn thú (1)
- Chương 1877: Trảm Hồn thú (2)
- Chương 1878: Đại sát tứ phương
- Chương 1879: Thiếu nữ thần bí (1)
- Chương 1880: Thiếu nữ thần bí (2)

- Chương 1881: Bảo tàng
- Chương 1882: Giết chóc thịnh yến (1)
- Chương 1883: Giết chóc thịnh yến (2)
- Chương 1884: Máu nhuộm rừng rậm
- Chương 1885: Thông sát
- Chương 1886: Lửa khói sáng lạn (1)
- Chương 1887: Lửa khói sáng lạn (2)
- Chương 1888: Giết hết Giới Vương (1)
- Chương 1889: Giết hết Giới Vương (2)
- Chương 1890: Vạn Quỷ Thiên Tôn
- Chương 1891: Chiến Thiên Tôn (1)
- Chương 1892: Chiến Thiên Tôn (2)
- Chương 1893: Độc hệ pháp tắc (1)
- Chương 1894: Độc hệ pháp tắc (2)
- Chương 1895: Diệt Vạn Quỷ
- Chương 1896: Ma Thần rút đi (1)
- Chương 1897: Ma Thần rút đi (2)
- Chương 1898: Bí cảnh bảo tàng
- Chương 1899: Di tích Thái cổ .
- Chương 1900: Thánh Chủ trung kỳ (1)
- Chương 1901: Thánh Chủ trung kỳ (2)
- Chương 1902: Xuất quan
- Chương 1903: Một tỷ công huân (1)
- Chương 1904: Một tỷ công huân (2)
- Chương 1905: Chiến trường cuối cùng
- Chương 1906: Thiên Tôn vẫn lạc (1)
- Chương 1907: Thiên Tôn vẫn lạc (2)
- Chương 1908: Khôn Nguyên thượng nhân
- Chương 1909: Công huân điên cuồng
- Chương 1910: Láng giềng Thánh Mỹ (1)
- Chương 1911: Láng giềng Thánh Mỹ (2)
- Chương 1912: Trang sách màu vàng
- Chương 1913: Thánh Mỹ bảy chuyển (1)
- Chương 1914: Thánh Mỹ bảy chuyển (2)
- Chương 1915: Treo giải thưởng
- Chương 1916: Đọa Thần sơn mạch (1)
- Chương 1917: Đọa Thần sơn mạch (2)
- Chương 1918: Ngọc Thạch Sinh
- Chương 1919: Hạm Thai ngộ đạo (1)
- Chương 1920: Hạm Thai ngộ đạo (2)

- Chương 1921: Tiết lộ thân phận
- Chương 1922: Vây công
- Chương 1923: Hỗn chiến (1)
- Chương 1924: Hỗn chiến (2)
- Chương 1925: Liên sát (1)
- Chương 1926: Liên sát (2)
- Chương 1927: Thảm thiết
- Chương 1928: Dị biến (1)
- Chương 1929: Dị biến (2)
- Chương 1930: Thánh Mỹ hàng lâm
- Chương 1931: Thẻ đánh bạc (1)
- Chương 1932: Thẻ đánh bạc (2)
- Chương 1933: Các ngươi tán đi
- Chương 1934: Giáp Mộc Thiên (1)
- Chương 1935: Giáp Mộc Thiên (2)
- Chương 1936: Nữ tử thần bí
- Chương 1937: Con mắt (1)
- Chương 1938: Con mắt (2)
- Chương 1939: Trăng sao tranh sáng (1)
- Chương 1940: Trăng sao tranh sáng (2)
- Chương 1941: Tử chi ý cảnh (1)
- Chương 1942: Tử chi ý cảnh (2)
- Chương 1943: Vượt qua
- Chương 1944: Ngộ đạo mười năm (1)
- Chương 1945: Ngộ đạo mười năm (2)
- Chương 1946: Kim sách tới tay (1)
- Chương 1947: Kim sách tới tay (2)
- Chương 1948: Thắng thua
- Chương 1949: Sinh tử luân hồi
- Chương 1950: Thiếu niên già nua (1)
- Chương 1951: Thiếu niên già nua (2)
- Chương 1952: Thánh Mỹ cảm thán
- Chương 1953: Ức năm (1)
- Chương 1954: Ức năm (2)
- Chương 1955: Tranh giành
- Chương 1956: Thái cổ vũ trụ (1)
- Chương 1957: Thái cổ vũ trụ (2)
- Chương 1958: Tiến vào Thần tộc
- Chương 1959: Thần tộc vương tộc (1)
- Chương 1960: Thần tộc vương tộc (2)

- Chương 1961: A Cổ (1)
- Chương 1962: A Cổ (2)
- Chương 1963: Tổng bộ của Thần tộc
- Chương 1964: Thần nữ hạng liên
- Chương 1965: Cấm địa Thần tộc (1)
- Chương 1966: Cấm địa Thần tộc (2)
- Chương 1967: Lão Thần Hoàng (1)
- Chương 1968: Lão Thần Hoàng (2)
- Chương 1969: Tâm linh tẩy lễ (1)
- Chương 1970: Tâm linh tẩy lễ (2)
- Chương 1971: Vô tư (1)
- Chương 1972: Vô tư (2)
- Chương 1973: Hỗn Nguyên chi tâm
- Chương 1974: Nhân tuyển (1)
- Chương 1975: Nhân tuyển (2)
- Chương 1976: Thần minh pháp chỉ (1)
- Chương 1977: Thần minh pháp chỉ (2)
- Chương 1978: Vô yên (1)
- Chương 1979: Vô yên (2)
- Chương 1980: Thỉnh cầu của Lâm Minh
- Chương 1981: Chữa trị pháp chỉ (1)
- Chương 1982: Chữa trị pháp chỉ (2)
- Chương 1983: Vô đề
- Chương 1984: Thiên tộc nhượng bộ (1)
- Chương 1985: Thiên tộc nhượng bộ (2)
- Chương 1986: Tiến vào cấm địa (1)
- Chương 1987: Tiến vào cấm địa (2)
- Chương 1988: Thủ xảo (1)
- Chương 1989: Thủ xảo (2)
- Chương 1990: Hàn Băng kính
- Chương 1991: Thiên tài Thượng cổ (1)
- Chương 1992: Thiên tài Thượng cổ (2)
- Chương 1993: Cổ kim tranh hùng
- Chương 1994: Chân Thần linh bảo (1)
- Chương 1995: Chân Thần linh bảo (2)
- Chương 1996: Lâm Minh xuất chiến (1)
- Chương 1997: Lâm Minh xuất chiến (2)
- Chương 1998: Tái chiến (1)
- Chương 1999: Tái chiến (2)
- Chương 2000: Mê

- Chương 2001: Nữ tử thần bí
- Chương 2002: Cái khăn che mặt (1)
- Chương 2003: Cái khăn che mặt (2)
- Chương 2004: Cái khăn che mặt (3)
- Chương 2005: Ban thưởng
- Chương 2006: Thánh chủ đỉnh phong (1)
- Chương 2007: Thánh chủ đỉnh phong (2)
- Chương 2008: Sáu kiện chí bảo
- Chương 2009: Lựa chọn của Lâm Minh (1)
- Chương 2010: Lựa chọn của Lâm Minh (2)
- Chương 2011: Quyết định của Thần Hoàng (1)
- Chương 2012: Quyết định của Thần Hoàng (2)
- Chương 2013: Huyết Trì Cự Thú
- Chương 2014: Giương buồm!
- Chương 2015: Diệt sát Thiên Tôn (1)
- Chương 2016: Diệt sát Thiên Tôn (2)
- Chương 2017: Hoang
- Chương 2018: Tu La Cổ Thần Pháo (1)
- Chương 2019: Tu La Cổ Thần Pháo (2)
- Chương 2020: Pháo oanh hư không
- Chương 2021: Dẫn đạo (1)
- Chương 2022: Dẫn đạo (2
- Chương 2023: Pháp chỉ chi uy (1)
- Chương 2024: Pháp chỉ chi uy (2)
- Chương 2025: Tạo Hóa Thánh Hoàng (1)
- Chương 2026: Tạo Hóa Thánh Hoàng (2)
- Chương 2027: Tu La pháp chỉ
- Chương 2028: Máu nhuộm tinh không (1)
- Chương 2029: Máu nhuộm tinh không (2)
- Chương 2030: Tang thương
- Chương 2031: Tình thương (1)
- Chương 2032: Tình thương (2)
- Chương 2033: Trảm Long
- Chương 2034: Không thể chiến thắng (1)
- Chương 2035: Không thể chiến thắng (2)
- Chương 2036: Phản kích cuối cùng (1)
- Chương 2037: Phản kích cuối cùng (2)
- Chương 2038: Hắc động băng giải
- Chương 2039: "Điểm" (1)
- Chương 2040: "Điểm" (2)

- Chương 2041: Chí cường hợp kích (1)
- Chương 2042: Chí cường hợp kích (2)
- Chương 2043: Chân Thần ấn ký
- Chương 2044: Nguy hiểm tiềm phục
- Chương 2045: Trở về (1)
- Chương 2046: Trở về (2)
- Chương 2047: Trở về (3)
- Chương 2048: Gặp nhau (1)
- Chương 2049: Gặp nhau (2)
- Chương 2050: Thực lực của Thần Mộng (1)
- Chương 2051: Thực lực của Thần Mộng (2)
- Chương 2052: Vô đề
- Chương 2053: Đại thắng (1)
- Chương 2054: Đại thắng (2)
- Chương 2055: Rút lui (1)
- Chương 2056: Rút lui (2)
- Chương 2057: Thiên Cương thần vương
- Chương 2058: Nguy cơ diệt thế (1)
- Chương 2059: Nguy cơ diệt thế (2)
- Chương 2060: Lông vũ
- Chương 2061: Xa nhau (1)
- Chương 2062: Xa nhau (2)
- Chương 2063: Phiêu Vũ Thần Vương
- Chương 2064: Bẫy rập xinh đẹp (1)
- Chương 2065: Bẫy rập xinh đẹp (2)
- Chương 2066: Bẫy rập xinh đẹp (3)
- Chương 2067: Bản Nguyên Chi Hồn (1)
- Chương 2068: Bản Nguyên Chi Hồn (2)
- Chương 2069: Yêu và hận (1)
- Chương 2070: Yêu và hận (2)
- Chương 2071: Kiếm Sơn
- Chương 2072: Tại sao nghịch Thương Thiên (1)
- Chương 2073: Tại sao nghịch Thương Thiên (2)
- Chương 2074: Tại sao nghịch Thương Thiên (3)
- Chương 2075: Gặp lại Cố nhân
- Chương 2076: Trở lại chốn cũ (1)
- Chương 2077: Trở lại chốn cũ (2)
- Chương 2078: Tuyết Dạ (1)
- Chương 2079: Tuyết Dạ (2)
- Chương 2080: Tuyết Dạ (3)

- Chương 2081: Tánh mạng trôi qua (1)
- Chương 2082: Tánh mạng trôi qua (2)
- Chương 2083: Sống mà vô hối (1)
- Chương 2084: Sống mà vô hối (2)
- Chương 2085: Sống mà vô hối (3)
- Chương 2086: Tán công
- Chương 2087: Ngộ sinh tử
- Chương 2088: Lại mở Ma Phương (1)
- Chương 2089: Lại mở Ma Phương (2)
- Chương 2090: Khôi phục bổn nguyên
- Chương 2091: Đại Chuyển Sinh Thuật (1)
- Chương 2092: Đại Chuyển Sinh Thuật (2)
- Chương 2093: Một đời người một nhân sinh (1)
- Chương 2094: Một đời người một nhân sinh (2)
- Chương 2095: Một đời người một nhân sinh (3)
- Chương 2096: Một đời người một nhân sinh (4)
- Chương 2097: Một đời người một nhân sinh (5)
- Chương 2098: Một đời người một nhân sinh (6)
- Chương 2099: Một đời người một nhân sinh (7)
- Chương 2100: Một đời người một nhân sinh (8)
- Chương 2101: Một đời người một nhân sinh (9)
- Chương 2102: Một đời người một nhân sinh (10)
- Chương 2103: Một đời người một nhân sinh (11)
- Chương 2104: Một đời người một nhân sinh (12)
- Chương 2105: Một đời người một nhân sinh (13)
- Chương 2106: Một đời người một nhân sinh (14)
- Chương 2107: Trùng kích Giới Vương
- Chương 2108: Thế giới của Lâm Minh (1)
- Chương 2109: Thế giới của Lâm Minh (2)
- Chương 2110: Điểm cuối cả đời
- Chương 2111: Về nhà (1)
- Chương 2112: Về nhà (2)
- Chương 2113: Chuyển kiếp thứ hai
- Chương 2114: Trở lại Thần Vực
- Chương 2115: Lại tới Tu La Lộ
- Chương 2116: Hoang chi phân thân (1)
- Chương 2117: Hoang chi phân thân (2)
- Chương 2118: Thí luyện cuối cùng mở ra
- Chương 2119: Lại tới pháp tắc chi môn
- Chương 2120: Thời không chi môn dị biến

- Chương 2121: Cánh cửa cuối cùng (1)
- Chương 2122: Cánh cửa cuối cùng (2)
- Chương 2123: Hư không luận đạo
- Chương 2124: Tu bổ toàn bộ pháp tắc (1)
- Chương 2125: Tu bổ toàn bộ pháp tắc (2)
- Chương 2126: Lại tiến vào tiên cung
- Chương 2127: Hạt giống thế giới
- Chương 2128: Bí bảo đầm lầy (1)
- Chương 2129: Bí bảo đầm lầy (2)
- Chương 2130: Ác ma dị tượng
- Chương 2131: Ác ma xá lợi
- Chương 2132: Ác ma nhân tạo (1)
- Chương 2133: Ác ma nhân tạo (2)
- Chương 2134: Đồ sát
- Chương 2135: Lực lượng áp chế (1)
- Chương 2136: Lực lượng áp chế (2)
- Chương 2137: Nghịch ta thì chết
- Chương 2138: Khơi mào tranh chấp (1)
- Chương 2139: Khơi mào tranh chấp (2)
- Chương 2140: Tái chiến bất tử hàn băng (1)
- Chương 2141: Tái chiến bất tử hàn băng (2)
- Chương 2142: Mở tầng thứ bảy
- Chương 2143: Đế mộ viên
- Chương 2144: Thủ hộ giả
- Chương 2145: Bí mật (1)
- Chương 2146: Bí mật (2)
- Chương 2147: Tử tạp chi mê
- Chương 2148: Thí luyện chấm dứt (1)
- Chương 2149: Thí luyện chấm dứt (2)
- Chương 2150: Phong ba lớn
- Chương 2151: Luyện hóa ác ma xá lợi
- Chương 2152: Ác ma lực (1)
- Chương 2153: Ác ma lực (2)
- Chương 2154: Mệnh Thai Đạo Cung
- Chương 2155: Đại Giới Giới Vương
- Chương 2156: Thánh Hoàng nổi giận (1)
- Chương 2157: Thánh Hoàng nổi giận (2)
- Chương 2158: Tiểu Ngư Nhi
- Chương 2159: Lâm Hoang (1)
- Chương 2160: Lâm Hoang (2)

- Chương 2161: Vô đề
- Chương 2162: Mây đen (1)
- Chương 2163: Mây đen (2)
- Chương 2164: Tràn ngập nguy cơ
- Chương 2165: Nhân sinh kiếp thứ sáu (1)
- Chương 2166: Nhân sinh kiếp thứ sáu (2)
- Chương 2167: Giãy dụa và vận mệnh
- Chương 2168: Lên đường
- Chương 2169: Gặp lại Hồng nhi (1)
- Chương 2170: Gặp lại Hồng nhi (2)
- Chương 2171: Nửa bước Thiên Tôn (1)
- Chương 2172: Nửa bước Thiên Tôn (2)
- Chương 2173: Lại tới viễn cổ đế đô
- Chương 2174: Một phương tịnh thổ (1)
- Chương 2175: Một phương tịnh thổ (2)
- Chương 2176: Mở phong ấn
- Chương 2177: Kịch chiến Hoang hồn (1)
- Chương 2178: Kịch chiến Hoang hồn (2)
- Chương 2179: Hoang hồn bại
- Chương 2180: Giam cầm (1)
- Chương 2181: Giam cầm (2)
- Chương 2182: Cửa vào man hoang
- Chương 2183: Vô Đề
- Chương 2184: Khống chế huyết nhục Hoang (1)
- Chương 2185: Khống chế huyết nhục Hoang (2)
- Chương 2186: Vô Đề
- Chương 2187: Tiểu Ma Tiên sáu ngàn năm qua
- Chương 2188: Giác ngộ đứng đầu (1)
- Chương 2189: Giác ngộ đứng đầu (2)
- Chương 2190: Khúc nhạc dạo trước chiến tranh
- Chương 2191: Hắc long khiếu nguyệt (1)
- Chương 2192: Hắc long khiếu nguyệt (2)
- Chương 2193: Vận mệnh mỉm cười (1)
- Chương 2194: Vận mệnh mỉm cười (2)
- Chương 2195: Bí ẩn thân phận người thần bí
- Chương 2196: Thanh Liên tiên tử
- Chương 2197: Sách cổ thần bí (1)
- Chương 2198: Sách cổ thần bí (2)
- Chương 2199: Vây giết Lâm Minh
- Chương 2200: Phản khống đại trận (1)

- Chương 2201: Phản khống đại trận (2)
- Chương 2202: Hành hung đế tử
- Chương 2203: Thanh Liên phản kích
- Chương 2204: Hư ảnh Thần Vương
- Chương 2205: Trấp áp thiên kiêu (1)
- Chương 2206: Trấp áp thiên kiêu (2)
- Chương 2207: Kinh sợ Phiêu Vũ
- Chương 2208: Diệu dụng tù binh (1)
- Chương 2209: Diệu dụng tù binh (2)
- Chương 2210: Chiến báo
- Chương 2211: Tin tức đại thắng (1)
- Chương 2212: Tin tức đại thắng (2)
- Chương 2213: Điều binh Tiềm Long tinh hệ
- Chương 2214: Trước giờ giông bão (1)
- Chương 2215: Trước giờ giông bão (2)
- Chương 2216: Giao phong
- Chương 2217: Tòa thành màu đen (1)
- Chương 2218: Tòa thành màu đen (2)
- Chương 2219: Dễ như trở bàn tay
- Chương 2220: Tiếp xúc Nhân tộc
- Chương 2221: Tin tức Tiểu Ma Tiên (1)
- Chương 2222: Tin tức Tiểu Ma Tiên (2)
- Chương 2223: Trở về
- Chương 2224: Đêm không yên tĩnh
- Chương 2225: Ngông nghênh cuối cùng (1)
- Chương 2226: Ngông nghênh cuối cùng (2)
- Chương 2227: Ánh rạng đông
- Chương 2228: Giọng nói (1)
- Chương 2229: Giọng nói (2)
- Chương 2230: Gặp lại
- Chương 2231: Huyết mạch tương liên (1)
- Chương 2232: Huyết mạch tương liên (2)
- Chương 2233: Khát vọng
- Chương 2234: Quân đoàn Tạo Hóa (1)
- Chương 2235: Quân đoàn Tạo Hóa (2)
- Chương 2236: Hai quân đối chọi
- Chương 2237: Lâm Minh đấu thánh tử (1)
- Chương 2238: Lâm Minh đấu thánh tử (2)
- Chương 2239: Sáng lạn
- Chương 2240: Thánh tử cùng đường

- Chương 2241: Dã tâm Tạo Hóa (1)
- Chương 2242: Dã tâm Tạo Hóa (2)
- Chương 2243: Không thể phân cách
- Chương 2244: Hội sư Tiềm Long (1)
- Chương 2245: Hội sư Tiềm Long (2)
- Chương 2246: Chân Thần tới
- Chương 2247: Vô đề (1)
- Chương 2248: Vô đề (2)
- Chương 2249: Thần vương rút đi
- Chương 2250: Ta là Thiên Tôn
- Chương 2251: Phong cấm Cửu Tinh (1)
- Chương 2252: Phong cấm Cửu Tinh (2)
- Chương 2253: Trùng kích Vũ Khúc
- Chương 2254: Thiên kiếp tôi thể
- Chương 2255: Chinh chiến thiên đạo (1)
- Chương 2256: Chinh chiến thiên đạo (2)
- Chương 2257: Trực diện thần vương
- Chương 2258: Điều kiện của Lâm Minh
- Chương 2259: Đàm phán không thành (1)
- Chương 2260: Đàm phán không thành (2)
- Chương 2261: Chiến Thiên Cương
- Chương 2262: Kiếm thế phong tỏa
- Chương 2263: Nghịch chuyển (1)
- Chương 2264: Nghịch chuyển (2)
- Chương 2265: Thiên Cương bại trận
- Chương 2266: Cường giả vi tôn
- Chương 2267: Dò xét Hoang hồn (1)
- Chương 2268: Dò xét Hoang hồn (2)
- Chương 2269: Lâm Minh chiến Phiêu Vũ
- Chương 2270: Lấy nhu thắng cương
- Chương 2271: Vô đề
- Chương 2272: Toàn lực chiến Phiêu Vũ
- Chương 2273: Trấn thần vương (1)
- Chương 2274: Trấn thần vương (2)
- Chương 2275: Kết quả cuối cùng
- Chương 2276: Phong thiện đại điển
- Chương 2277: Phong thiện đại điển
- Chương 2278: Phong hào Thiên Tôn (1)
- Chương 2279: Phong hào Thiên Tôn (2)
- Chương 2280: Rời đi

- Chương 2281: Thu phục Thần Vực
- Chương 2282: Thiên Tôn trung vị, pháp tắc tiến hóa (1)
- Chương 2283: Thiên Tôn trung vị, pháp tắc tiến hóa (2)
- Chương 2284: Mục tiêu, thâm uyên
- Chương 2285: Bí mật hắc thư
- Chương 2286: Vĩnh hằng chi bích (1)
- Chương 2287: Vĩnh hằng chi bích (2)
- Chương 2288: Thủy tinh chi cốt
- Chương 2289: Thân phận thần cốt (1)
- Chương 2290: Thân phận thần cốt (2)
- Chương 2291: Thâm uyên
- Chương 2292: Vận mệnh thái cổ chư tộc
- Chương 2293: Ba Xà
- Chương 2294: Ma Đạo Hội (1)
- Chương 2295: Ma Đạo Hội (2)
- Chương 2296: Cổ tộc khởi nghĩa
- Chương 2297: Phát hiện ngoài ý muốn
- Chương 2298: Đại thủ lĩnh bí ẩn (1)
- Chương 2299: Đại thủ lĩnh bí ẩn (2)
- Chương 2300: Bảy ngàn năm của mỗi người
- Chương 2301: Ác Ma tế điển
- Chương 2302: Song tử đạo cung (1)
- Chương 2303: Song tử đạo cung (2)
- Chương 2304: Vô đề
- Chương 2305: Nô lệ cổ tộc
- Chương 2306: Yêu cầu cuối cùng
- Chương 2307: Dụ rắn ra khỏi hang (1)
- Chương 2308: Dụ rắn ra khỏi hang (2)
- Chương 2309: Hư Không hải
- Chương 2310: Tập sát sấm sét
- Chương 2311: Giết chân Thần (1)
- Chương 2312: Giết chân Thần (2)
- Chương 2313: Tài phú của Ác Ma chân Thần
- Chương 2314: Mở ra đệ thất đạo cung
- Chương 2315: Lực lượng mới
- Chương 2316: Cổ Trụ tông (1)
- Chương 2317: Cổ Trụ tông (2)
- Chương 2318: Điều kiện
- Chương 2319: Thỏa hiệp
- Chương 2320: Phân phối ích lợi

- Chương 2321: Thánh nữ của Minh Vương Đạo (1)
- Chương 2322: Thánh nữ của Minh Vương Đạo (2)
- Chương 2323: Bí ẩn Thánh Mỹ
- Chương 2324: Ác Ma đồng tử
- Chương 2325: Tiếng than thở của Thánh Mỹ (1)
- Chương 2326: Tiếng than thở của Thánh Mỹ (2)
- Chương 2327: Gặp mặt
- Chương 2328: Tuyển chọn đối thủ
- Chương 2329: Cánh Thiên Sứ
- Chương 2330: Đệ nhất thiên kiêu 1
- Chương 2331: Đệ nhất thiên kiêu 2
- Chương 2332: Sâu không lường được
- Chương 2333: Chiến đấu vẫn chưa kết thúc
- Chương 2334: Cuộc chiến thiên kiêu 1
- Chương 2335: Cuộc chiến thiên kiêu 2
- Chương 2336: Ác Ma Tu La
- Chương 2337: Một kiếm truy mệnh
- Chương 2338: Sen hồng cửu chuyển
- Chương 2339: So đấu cuối cùng
- Chương 2340: Thắng thua cuối cùng 1
- Chương 2341: Thắng thua cuối cùng 2
- Chương 2342: Đính hôn
- Chương 2343: Điều kiện của Thánh Mỹ 1
- Chương 2344: Điều kiện của Thánh Mỹ 2
- Chương 2345: Nghi hoặc
- Chương 2346: Minh Đồng
- Chương 2347: Thiên Tôn thượng vị
- Chương 2348: Bí ẩn Mộ Ma Thần
- Chương 2349: Đại Hồng thái tử 1
- Chương 2350: Đại Hồng thái tử 2
- Chương 2351: Vào Mộ Ma Thần
- Chương 2352: Bám theo 1
- Chương 2353: Bám theo 2
- Chương 2354: Chiến trường phong kín
- Chương 2355: Thực lực của Lâm Minh
- Chương 2356: Tru song quỷ 1
- Chương 2357: Tru song quỷ 2
- Chương 2358: Tu hành
- Chương 2359: Đường tắt tu luyện
- Chương 2360: Thiên địa dị tượng

- Chương 2361: Thế giới ngầm
- Chương 2362: Tử vong chi hồ
- Chương 2363: Điệp Huyết bờ hồ 1
- Chương 2364: Điệp Huyết bờ hồ 2
- Chương 2365: Bão tố
- Chương 2366: Kiếp trước của Thánh Mỹ 1
- Chương 2367: Kiếp trước của Thánh Mỹ 2
- Chương 2368: Tâm ma
- Chương 2369: Hồn lệ
- Chương 2370: Bất khuất
- Chương 2371: Thai nhi 1
- Chương 2372: Thai nhi 2
- Chương 2373: Tỉnh mộng
- Chương 2374: Thức tỉnh
- Chương 2375: Hài tử của ai?
- Chương 2376: Phù điêu Ma Thần
- Chương 2377: Chiến với thái tử
- Chương 2378: Mười vạn Thiên Ma 1
- Chương 2379: Mười vạn Thiên Ma 2
- Chương 2380: Thiên Ma đại trận
- Chương 2381-2382: Hồng Liên bảy kiếp
- Chương 2383: Giết thái tử
- Chương 2384: Hồn Đế và Minh
- Chương 2385: Bí ẩn thân thế 1
- Chương 2386: Bí ẩn thân thế 2
- Chương 2387: Vui sướng sinh mệnh
- Chương 2388: Sinh mệnh nhỏ
- Chương 2389: Bản tôn
- Chương 2390: Cục trăm ức năm
- Chương 2391: Cửu Nhi sinh ra
- Chương 2392: Đế cốt hải 1
- Chương 2393: Đế cốt hải 2
- Chương 2394: Đất tế điển
- Chương 2395: Ác Ma tháp đen
- Chương 2396: Tế đàn hắc ám
- Chương 2397: Lưu quang ma tháp
- Chương 2398: Trở mặt 1
- Chương 2399: Trở mặt 2
- Chương 2400: Minh Đồng đáng sợ
- Chương 2401: Nguy hiểm sinh tử

- Chương 2402: Đánh bất ngờ
- Chương 2403: Ma phương biến dị
- Chương 2404: Sinh tử tịch diệt
- Chương 2405: Một đời anh hùng
- Chương 2406: Thế giới chi linh 1
- Chương 2407: Thế giới chi linh 2
- Chương 2408: Hắc Ám tế điển
- Chương 2409: Sung sướng lâm li
- Chương 2410: Vô lậu chi thân
- Chương 2411: Đau khổ cực hạn
- Chương 2412: Điểm giới hạn Chân Thần
- Chương 2413: Ma Chủ
- Chương 2414: Hai Chân Thần
- Chương 2415: Luyện hóa lực lượng của Hồn Đế
- Chương 2416: Căn nguyên tử tinh
- Chương 2417: Để lại ma phương
- Chương 2418: Xuất quan
- Chương 2419: Về tam thập tam thiên
- Chương 2420: Thần liên giam cầm
- Chương 2421
- Chương 2422: Ước đàm tạo hóa
- Chương 2423: Tín sử truyền thư
- Chương 2424: Ngày ước đàm
- Chương 2425: Đàm phán tan vỡ
- Chương 2426: Cuộc chiến Chân Thần
- Chương 2427: Lực lượng tạo hóa
- Chương 2428: Lực áp tạo hóa
- Chương 2429: Linh châu hiển uy
- Chương 2430: Đánh bại Tạo Hóa
- Chương 2431: Bắt cóc thiên tử
- Chương 2432: Thiên hạ thương sinh
- Chương 2433: Luyện hóa linh châu
- Chương 2434: Kêu gọi
- Chương 2435: Hồn Đế xuất quan
- Chương 2436: Nguy cơ
- Chương 2437: Lâm Minh cùng Hồn Đế
- Chương 2438: Thực lực của Hồn Đế
- Chương 2439: Thiêu thân lao đầu vào lửa
- Chương 2440: Thiên nhân dung hợp
- Chương 2441: Đồng lòng chiến đấu

- Chương 2442: Thế giới của Hồn Đế
- Chương 2443: Hàn Băng Kính
- Chương 2444: Một kích cuối cùng
- Chương 2445: Kịch biến
- Chương 2446: Lựa chọn
- Chương 2447: Gặp Tu La
- Chương 2448: Số mệnh
- Chương 2449: Đảo ngược tình thế
- Chương 2450: Khúc nhạc dạo quyết chiến
- Chương 2451: Vật đổi sao dời
- Chương 2452: Chung sức đồng lòng
- Chương 2453: Biến dị
- Chương 2454: Vĩnh Hằng chi bích tan vỡ
- Chương 2455: Dị thế giới
- Chương 2456: Hóa Thần trì
- Chương 2457: Ánh sáng diệt thế
- Chương 2458: Trước đại kiếp nạn
- Chương 2459: Xé rách Tu La lộ
- Chương 2460: Thâm Uyên xâm nhập
- Chương 2461: Bốn vị ma vương
- Chương 2462: Thực lực cách biệt
- Chương 2463: Kiên trì đến cùng
- Chương 2464: Thời hạn một tháng
- Chương 2465: Thời hạn một tháng
- Chương 2466: Tà
- Chương 2467: Bảo vệ lặng thầm
- Chương 2468: Quân tử như ngọc
- Chương 2469: Bất chấp tất cả
- Chương 2470: Lâm Minh xuất quan (Thượng)
- Chương 2471: Lâm Minh xuất quan (Hạ)
- Chương 2472: Diệt Thế chi thương
- Chương 2473: Thời đợi của ngươi do ta kết thúc
- Chương 2474: Hồi ức cuộc đời
- Chương 2475: Đại kết cuộc
- Chương 2476: Vũ Cực Hậu Truyền : Hai tâm nguyện (Hoàn toàn văn)

Chương 1: Lời dẫn: Ma Phương - Lâm Minh

Trên băng nguyên mênh mông vô bờ gió tuyết lất phất, vô số vụn băng bị gió lạnh cuốn lên, va chạm trên không, khí lạnh thấu xương dường như muốn đóng băng linh hôn người ta.

Nơi này là Lạc Tuyết giới trong Thần Vực chư giới. Lạc Tuyết giới hàng năm tuyêt rơi, nước đọng thành băng.

Trên vùng trời của băng nguyên hoang vu này, bỗng một lúc nào đó, mấy chục hạt băng nhỏ bé dường như bị một loại dẫn dắt nào đó, xoay tròn ngưng tụ vào một chỗ, sau đó dần dần khuếch tán thành một vòng xoáy. Ở chính giữa vòng xoáy, một quầng sáng như thủy ngân lóe sáng trống rỗng xuất hiện. Ngay sau đó, một cô gái mặc lụa mỏng màu xanh nước biển từ trong quầng sáng đi ra.

Cô gái này dáng người lả lướt, tóc đen như thác, toàn thân lộ ra một luồng hơi thở thánh khiết, dường như một đóa sen băng ngọc khiết nở rộ trên cánh đồng tuyết. Chỉ là sắc mặt nàng tái nhợt, khóe miệng dính một chút tơ máu, phá hủy khí thất thanh thoát vốn có của nàng.

Quầng sáng biến mất, cô gái lại phun ra một búng máu, tỉnh thần càng trở nên uê oải.

- Tỷ tỷ!

Trên không vang lên một giọng nữ giòn tan, một quang đoàn màu trắng từ trên người nữ nhân bay ra, ngưng tụ thành thân thê một cô gái: - Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?

- Không sao!

Cô gái y phục xanh nước biển khoát tay. Nàng thân bị thương nặng, mạnh mẽ phá vỡ không gian, xuyên qua khoảng cách xa xôi tới một giới khác của Thần Vực, khiến nàng thương càng thêm thương.

- Đây là đâu? • Cô gái mặc y phục xanh nước biên hỏi.

Cô gái lấy ngọc giản ra, thần thức đưa vào trong, nói: - Tỷ tỷ, chúng ta tới Lạc Tuyêt giới.

- Lạc Tuyết giới?

Cô gái áo lam tâm thần chấn động, ngay sau đó thở dàimột hơi:

- Thần Vực 3000 thế giới, ta mấy lần xuyên qua hư không, lại không nghĩ tới cuối cùng chạy tới Lạc Tuyết giới. Ta vốn tên Mộ Thiên Tuyết, nơi này là Lạc Tuyết giới. Lạc Tuyết Lạc Tuyết, có lẽ nơi này chính là nơi ta ngã xuống...

- Tỷ tỷ, sẽ không đâu, chúng ta... -

Cô gái đang muốn lên tiếng, mà đúng vào lúc này trong hư không truyền ra một đợt dao động năng lượng kịch liệt. Ngay sau đó, không gian dường như bị một đôi bàn tay vô hình xé rách ra, một nam nhân mặc áo đen từ đó đi ra, đứng trên hư không.

Cô gái nhìn thấy người này, lập tức sắc mặt đại biến, lời định nói cũng không nói ra được nữa.

Nam nhân áo đen kia dung mạo tuấn dật, chi là hai tròng mắt hiện ra màu đỏ như máu tươi, khiến hắn thoạt nhìn có chút dữ tợn. Hắn nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết, khẽ cười nói:

- Thánh nữ điện hạ, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Mộ Thiên Tuyết thần sắc lạnh lùng kiên quyết, tuy rằng nàng dự đoán được đối phương sẽ đuôi tới nhưng là lại không nghĩ tới đuôi tới nhanh như vậy.

Nam nhân nói:

- Thánh nữ điện hạ, chuyện phát triển đến nước này ta cũng rất tiếc nuối. Hủy diệt Thiên Vũ Thánh địa ta cũng là bị ép bất đắc dĩ.

Tu vi đến loại trình độ như ngươi ta, trong trời đất đã không có gì không chiếm được nữa. Chúng ta theo đuổi chỉ có cực hạn của lực lượng và tồn tại vĩnh hằng. Không bằng Thánh nữ đem Thần Tinh Ma Phương giao cho ta, ngươi ta song tu cùng tìm hiểu bí mật của Ma Phương, thọ cùng trời đất. Thế nào?

Mộ Thiên Tuyết vận chuyển thần lực trong cơ thể, lạnh giọng nói:

- Không cần phải nói một số lời không có ý nghĩa. Thiên Minh Tử, ngươi có thể tiêu diệt Thiên Vũ Thánh địa, nhưng muốn giết ta ngươi cũng sẽ phải trả một cái giá thảm thiết.

- Vậy sao? Vậy ta đành phải thử một chút thôi.

Nam nhân được xưng là Thiên Minh Tử không cho là đúng. Hắn lật tay phải, một chiếc bảo tháp ngoại hình cổ xưa xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Đây là Hoang Hồng Linh Bảo Phong Thần Tháp, có thể phong thần khóa ma, cũng có thể coi là vật chứa cất chứa mấy vạn chiến sĩ. Nửa tháng trước, nam nhân chính là bằng vào Phong Thần Tháp này mang theo hơn vạn cường giả Thần Vực đến từcác thế lực Thần Vực bất đồng đột nhiên xuất hiện ở Thiên Vũ Thánh địa, hủy diệt nó.

Thiên Minh Tử ném Phong Thần Tháp lên giữa không trung, theo đó ánh vàng rực rỡ, một vạn cường giả trông rông xuất hiện ở Lạc Tuyêt giới. Trong lúc nhất thời cả bâu trời rậm rạp toàn là bóng người.

Hơn một vạn người hư không mà đứng, nhìn hai cô gái tứ cố vô thân trên băng nguyên, trong mắt tràn đây vẻ lạnh lùng.

Mộ Thiên Tuyết nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nàng chờ chính là giờ khắc này. U Minh Thánh địa, Hỗn Nguyên Thánh địa, Cổ Lẳng Cung, Huyết Sát Đảo... Các ngươi liên thủ hủy diệt Thiên Vũ Thánh địa, như vậy hôm nay ta liền dùng linh hồn của mình làm giá phải trả, khiến cho các ngươi toàn bộ chôn cùng!

Thiên Minh Tử nói:

- Mộ Thiên Tuyết, ta kính trọng ngươi, cũng khâm phục thực lực và thiên phú nghịch thiên của ngươi. Nhưng hiện tại, ngươi thân bị thương nặng, lại đối mặt một vạn cường giả Thần Vực, ngươi không có một nửa phần thắng. Không bằng giao ra Thần Tinh Ma Phương, ta giữ lại tính mạng ngươi và muội muội ngươi!

Mộ Thiên Tuyết giả điếc không nghe, tâm niệm nàng thoáng động, một hình lập phương màu xám thể tích chỉ một tấc vuông, mặt ngoài phủ kín minh văn màu đen từ trong lòng bàn tay Mộ Thiên Tuyết chậm rãi hiện ra. Thứ này chính là Thần Tinh Ma Phương khiến cho toàn bộ Thần Vực rung chuyển.

Mộ Thiên Tuyết đem thần lực toàn thân rót hết vào trong Thần Tinh Ma Phương. Tuy rằng Thần Tinh Ma Phương rơi vào trong tay nàng không tới một năm, nhưng là nàng vẫn tìm hiểu ra một chút áo nghĩa của Thần Tinh Ma Phương. Đây có lẽ là kết tinh linh hồn của Chân Thần trong truyền thuyết để lại sau khi ngã xuống, nó có được lực lượng khủng bố đánh nát linh hồn vạn vật. Nhưng mà với thực lực của Mộ Thiên Tuyết, còn không đủ để nắm giữ loại lực lượng này, ngay cả linh hồn của nàng cũng sẽ bị Thần Tinh Ma Phương cắn nuốt phong ấn.

- Nguyệt nhi, không nên chống cự.

- Tỷ tỷ?

Cô gái không biết Mộ Thiên Tuyết muốn làm gì. Đúng vào lúc này thân thể nàng bị một quầng sáng trùm lên, đó chính là ánh sáng truyền tống phá vỡ hư không.

Mộ Thiên Tuyết đầu tiên là muốn đưa muội muội của mình đi. Bởi vì lực lượng cấm kỵ của Ma Phương một khi phát động, linh hồn của tất cả sinh linh chung quanh đều sẽ bị hút vào nghiền nát. Đây cũng là nguyên nhân nàng không thể sử dụng loại lực lượng cấm kỵ này ở Thiên Vũ Thánh địa.

- Ha ha, muốn đưa muội muội ngươi đi? Ta há có thể cho ngươi như nguyện?

Thiên Minh Tử hai tay kết ấn muốn đóng băng hư không phạm vi chục dặm. Nhưng mà đúng vào lúc này, sắc mặt hắn khẽ biến. Bên trong Thần Tinh Ma Phương trong tay Mộ Thiên Tuyết dường như đang ngưng tụ một cỗ lực lượng khiến linh hồn hắn lâm vào run rẩy sợ hãi.

Đây là... Thiên Minh Tử trong lòng nhảy dựng, động tác kết ấn không khỏi chậm lại, hăn cảm giác đên một cơn nguy cơ uy hiêp đên sinh mệnh hắn.

Nguyên khí đất trời trong nháy mắt này trở nên cuồng bạo, ở phía trên Thần Tinh Ma Phương tạo lên một vòng xoáy năng lượng.

- Với linh hồn làm dẫn, mượn lực Chân Thần, diệt sạch linh hồn!

Mộ Thiên Tuyết rõ ràng mà lạnh lùng hộc ra câu nói này, theo đó thân thể của nàng trống rỗng hóa thành nhiều điểm ánh sao, linh hồn thần thức toàn bộ hóa thành lưu quang dung nhập vào trong Thần Tinh Ma Phương. Nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Minh Tử sắc mặt đại biến, hắn không chút do dự xé mở không gian muốn chạy trốn. Nhưng chính vào lúc này, năng lượng khủng bố trên Thần Tinh Ma Phương bùng nổ.

Dường như là bùng nổ của tỉnh thể, không gian bốn phía như giấy rách ra, một vạn cường giả đi tới Lạc Tuyết giới lúc này mới ý thức được nguy cơ sinh tử. Chúng đại năng có được năng lực tự do xuyên qua giới diện đều muốn trốn vào hư không, nhưng mà lại đã không còn kịp nữa. Không gian chung quanh bị năng lượng khủng bố hủy diệt trong nháy mắt, vòng xoáy gió bão thật lớn cuốn bọn họ Vào như miếng giấy vụn, sau đó thân thể bọn họ hóa thành bụi bặm biến mất, linh hồn bị gió bão nghiền thành mảnh vụn. Những mảnh vụn linh hồn này bị vòng xoáy xoay tròn hút vào trong Ma Phương.

Không gian sụp đổ phạm vi lớn khiến cho một góc Lạc Tuyết giới hoàn toàn trở thành đất chết, nơi này tràn ngập gió lốc không gian hủy diệt mọi thứ. Mà viên Thần Tinh Ma Phương kia sau khi cắn nuốt tất cả mảnh vỡ linh hồn cũng bị cơn gió lốc không gian này cuốn vào, bay vào hư không...

****

Thất Huyền võ phủ ở Thiên Vận thành thủ đô của Thiên Vận quốc, lưng dựa Đại Chu sơn. Là võ phủ duy nhất của tông môn võ học Thất Huyền cốc truyền một thừa sáu trăm năm thiết lập ở Thiên Vận quốc.

Là võ phủ của tông môn lớn, Thất Huyền võ phủ có được phần đông võ học truyền thừa, cũng có đại sư võ học tọa trấn dạy học, tự nhiên trở thành thánh địa võ học trong lòng người trẻ tuổi có chí tu võ. Đương nhiên tương ứng, cánh cửa Thất Huyền võ phủ tuyển nhận đệ tử học viên cũng tương đối cao, dùng chọn một trong vạn để hình dung cũng không quá đáng.

Ngày hè chói chang, dưới chân Đại Chu sơn, trên một mặt cỏ trong rừng, một thiếu niên mười mấy tuổi hai tay quấn băng vải, để trần thân trên đứng trước một gốc đại thụ một người ôm, một quyền nối một quyền đánh thật mạnh vào thân cây.

Bùng! Bùng!

Tiếng kêu nặng nề vang vọng ở trong rừng, vỏ cây đại thụ bị đánh rõ ràng lõm xuống một vùng, lộ ra chất gỗ màu xám trắng, trên gỗ có nhiều vết máu.

Thiếu niên tên là Lâm Minh, có được thiên phú võ học tam phẩm.

Ở Thiên Vận quốc, có một nửa số người hoàn toàn không có thiên phú võ học, căn bản không thích hợp luyện võ. Trong một nửa khác lại có khoảng tám mươi phần trăm trở lên chỉ có thiên phú võ học nhất phẩm, dù là luyện võ cũng sẽ không có bất kỳ thành tựu. Còn lại không đến một phần mười số người thì lại có đại khái chín mươi phần trăm có thiên phú võ học nhị phẩm. Luyện võ nếu là chăm chỉ khắc khổ thật ra cũng có thể có chút thành tựu, nhưng muốn thành cao thủ võ đạo lại hy vọng xa vời.

Thiên phú võ học tam phẩm của Lâm Minh có thể nói là thượng đẳng, miễn cưỡng được tính là trong trăm chọn một, nhưng là thiên phú võ học này muốn đi Thất Huyền võ phủ còn kém không ít.

Lâm Minh rất rõ ràng điểm này, vừa khéo cô bé xinh đẹp Lan Vân Nguyệt cùng Lâm Minh lớn lên, cùng tu luyện cùng có thiên phú tam phẩm như Lâm Minh. Hai người liền cùng ước định thi vào Thiên Vận võ phủ kém hơn Thất Huyền võ phủ không ít.

Thiên Vận võ phủ lệ thuộc vào Thiên Vận quốc, thành lập đến hiện tại chỉ mới tám mươi năm mà thôi. Công pháp, truyền thừa, nội tinh đều rất có hạn, mà công pháp võ học truyền thừa đối với võ giả là cực kỳ quan trọng. Nếu là không có công pháp võ học tốt, muốn hoàn thành giai đoạn Luyện Thể, ngưng tụ kinh mạch đi tới cảnh giới võ học càng cao thì khó như lên trời.

Mà Ngưng Mạch kỳ là cảnh giới phần đông võ giả hướng tới, cũng là một bước ngoặt của đạo tu võ. Một khi Ngưng Mạch, tuổi thọ của võ giả được gia tăng rất lớn, hơn nữa có thể được phong làm quý tộc, cả đời cẩm y ngọc thực, phúc cho con cháu.

Mà về mặt bồi dưỡng võ giả Ngưng Mạch, Thiên Vận võ phủ kém Thất Huyền võ phủ quá nhiều.

Lâm Minh một lòng hướng võ, tự nhiên cùng mộng tưởng có thể đi Thất Huyền võ phủ. Nếu thiên phú không đủ chỉ có thể dựa vào chăm chỉ và nghị lực để đánh động giám khảo, tuy nhiên hy vọng không phải rất lớn. Mà một khi khảo hạch tiến vào võ phủ thất bại thì phải lãng phí thời gian nửa năm chờ đợi lần sau. Đối với võ giả mà nói, thời gian đồng dạng rất quý báu.

Căn cứ vào điểm này, lại thêm nguyên nhân Lan Vân Nguyệt, Lâm Minh liền quyết định tiến vào Thiên Vận võ phủ.

Lâm Minh cùng Lan Vân Nguyệt nhiều năm như vậy tới nay cùng nhau tu luyện, cùng chơi đùa, tuy rằng vì tuổi còn nhỏ chưa đến mức nói chuyện dựng vợ gả chồng, nhưng giữa hai người đã có tình cảm mông lung. Mà cha mẹ Lâm Minh cũng phi thường thích Lan Vân Nguyệt, thường xuyên gọi Lan Vân Nguyệt về nhà

Giữa Lâm Minh và Lan Vân Nguyệt một mực có hảo cảm, giữa hai người chỉ còn lại một tầng cửa sổ giấy mỏng manh. Chỉ chờ đôi bên đuổi lớn hơn một chút nữa là sẽ chọc phá tầng giấy cửa sổ này.

Lâm Minh đối với ước định giữa hai người rất là coi trọng, hắn hạ quyết tâm dù ở Thiên Vận võ phủ hắn cũng phải đánh vào cảnh giới Ngưng Mạch.

Nhưng mà vào cái ngày Thiên Vận võ phủ khảo hạch nhập môn, Lan Vân Nguyệt lại không xuất hiện.

Lâm Minh vốn tưởng rằng Lan Vân Nguyệt bởi vì chuyện gì đó không thể tới, sau lại mới biết được Lan Vân Nguyệt tiến vào Thất Huyền võ phủ, mà tiến cử nàng trở thành đệ tử Thất Huyền võ phủ chính là thiếu gia thiên tài Chu Viêm của Chu gia, đệ nhất gia tộc Thanh Tang thành.

Lâm Minh tuy chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng từ nhỏ từng theo cha mẹ ở ngoài xông pha, tâm trí so với trẻ cùng tuổi thành thục hơn nhiều. Hắn biết rõ Chu Viêm tiến cử Lan Vân Nguyệt tiến vào Thất Huyền võ phủ có nghĩa gì.

Con cháu đại gia tộc như Chu gia tuyển thê tử chẳng những phải xem dung mạo khí chất đàng gái, hơn nữa phải xem thiên tư võ học. Thiên tư cao sinh ra đời sau thiên tài khả năng rất lớn. Lan Vân Nguyệt tuy rằng gia thế bình thường, nhưng là thiên phú tam phẩm thượng đẳng trong thiếu nữ đã là phi thường không tệ rồi.

Tuy rằng Chu gia muốn tìm thiên tư cao hơn cũng không phải không có, nhưng là Lan Vân Nguyệt bản thân dung mạo mỹ lệ, khí chất xuất chúng, cho nên Chu Viêm thích nàng cũng rất bình thường.

Mà đối với Lan Vân Nguyệt mà nói, Thất Huyền võ phủ cùng Thiên Vận võ phủ bất kể là kỳ ngộ, vinh quang và thành tựu ngày sau có thể đạt được, hai võ phủ đều không thể so sánh. Nhất là hấp dẫn bước vào cảnh giới Ngưng Mạch sẽ kéo dài thanh xuân mấy chục năm lại khiến thiếu nữ không thể kháng cự.

Đối mặt với hấp dẫn như vậy, chỉ sợ không riêng gì Lan Vân Nguyệt, có lẽ đại đa số thiếu nữ đồng dạng sẽ lựa chọn Chu Viêm. Hơn nữa Chu Viêm bản thân dung mạo không kém, gia thế và tiền độ lại càng hơn xa Lâm Minh.

Tuy rằng trong lòng hiểu được nhưng chuyện này nói đối với Lâm Minh không có đả kích là không có khả năng. Hắn nhốt mình trong phòng ba ngày, ba ngày sau hắn ra khỏi phòng, ăn cơm, ngủ nghỉ, tu luyện, hơn nữa tu luyện càng thêm khắc khổ so với trước kia.

Trước khi Lan Vân Nguyệt rời khỏi hắn, hắn đã lập chí đột phá Ngưng Mạch kỳ, theo đuổi cảnh giới võ học càng cao, hiện tại Lâm Minh vẫn là như thế. Nếu nói trước đó trong lòng hắn còn có vương vấn, như vậy sau khi Lan Vân Nguyệt rời đi ngược lại càng thêm kiên định lòng hướng võ của hắn.

Hắn quyết định đổi thi Thất Huyền võ phủ, dù là quá trình này khó khăn rất lớn.

Bùng! Bùng!

Tiếng nắm tay đánh vào thân cây nặng nề vẫn vang vọng trong rừng. Loại cây này tên là thiết mộc, chẳng những vỏ cây cực kỳ cứng cỏi, hơn nữa có năng lực tự lành rất mạnh, rất nhiều người mới học võ đạo đều sẽ lựa chọn loại thiết mộc này để luyện lực.

Lâm Minh không biết ra bao nhiêu quyền, rốt cuộc hao hết toàn bộ sức lực. Hắn vịn thân cây ngồi trên một tảng đá, từ trong túi đeo trên đất lấy ra thảo dược, sau khi vò nát bôi lên nắm tay vết thương lớp lớp. Người luyện võ phải thường sử dụng dược thảo điều trị thân thể, nếu không sẽ để lại ám thương. Ám thương nếu tích lũy nhiều sẽ có khả năng tàn phế thậm chí tử vong.

Loại thảo dược này tên là Thiết Tuyến thảo, lấy cái tên này bởi vì chất lỏng màu xanh vắt ra từ trong Thiết Tuyến thảo dù có công hiệu chữa thương nhưng là bôi lên miệng vết thương giống như là bàn chải sắt chà, đau buốt tận tim.

Lâm Minh cắn răng nhịn loại đau đớn này xuống, từ trong bọc lấy ra vải trắng mới, từng vòng một băng bó nắm tay.

Trên thực tế, dược thảo có hiệu quả hơn Thiết Tuyến thảo, hơn nữa dược tính ôn hòa, không đau không ngứa có rất nhiều, nhưng đều không một ngoại lệ là giá cả đắt đỏ, với gia cảnh của Lâm

Minh căn bản không thể gánh chịu.

Cha mẹ Lâm Minh ở Thanh Tang thành kinh doanh một nhà tửu lâu quy mô không tồi, nhưng là tài sản của tửu lâu này lại không thuộc về cha mẹ Lâm Minh mà thuộc về gia tộc họ Lâm Thanh Tang thành.

Lâm Minh tuy cũng họ Lâm nhưng cùng với gia tộc họ Lâm bản gia đã cách mấy đời huyết thống. Bản gia đem một bộ phận sản nghiệp giao cho chi thứ họ xa quản lý, cha mẹ Lâm Minh kinh doanh gian tửu lâu này mỗi năm cầm thu nhập cố định và một bộ phận trích phần trăm. Thu nhập này so với gia đình bình thường đã tương đối khả quan, dùng để sinh hoạt giàu có dư dả, nhưng dùng để cung cấp cho Lâm Minh tập võ lại như muối bỏ bể.

Vốn cha mẹ Lâm Minh hy vọng Lâm Minh có thể kế thừa gia nghiệp, làm một chưởng quầy tửu lâu. Nhưng là thấy Lâm Minh một lòng hướng võ, liền lấy ra toàn bộ tích tụ trong nhà mua dược liệu chữa thương cho Lâm Minh.

Hiện giờ, tích tụ trong nhà tiêu hao từng chút một, mà Lâm Minh lại thủy chung dừng lại ở Luyện Thể tầng thứ nhất.

Luyện Thể kỳ là giai đoạn thứ nhất của tu võ, dẫn chân nguyên luyện thể, tổng cộng có sáu tầng. Tầng một Luyện Lực, tầng hai Luyện Nhục, tầng ba Luyện Tạng, tầng bốn Dịch Cân, tầng năm Luyện Cốt, tầng sáu Ngưng Mạch. Sau đó võ giả sẽ bước vào giai đoạn Tụ Nguyên.

Sau khi dùng chất lỏng Thiết Tuyến thảo bôi lên miệng vết thương xong, Lâm Minh nghỉ ngơi nửa canh giờ, cho miệng vết thương có đủ thời gian hấp thu dược lực của thảo dược. Chính vào lúc hắn đứng lên chuẩn bị tiếp tục luyện quyền, một thiếu niên dáng người mập mạp, trong tay xách một thanh trường kiếm tinh xảo từ trong rừng đi ra, hắn nhìn thấy Lâm Minh liền cười hì hì nói:

- Minh ca, hôm nay là ngày Thất Huyền võ phủ khảo hạch nhập môn, ca không phải quên đấy chứ, còn ở đây luyện quyền?

Thiếu niên này tên là Lâm Tiểu Đông, tuổi hơi nhỏ hơn Lâm Minh.

Hắn từ nhỏ cùng Lâm Minh lớn lên, là huynh đệ quan hệ rất thân thiết.

Lâm Tiểu Đông kỳ thật là con cháu dòng chính Lâm gia. Tuy nhiên tuy nói là con cháu dòng chính, nhưng con cháu dòng chính trong gia tộc cũng có địa vị cao thấp, Lâm Tiểu Đông vừa khéo là thuộc loại xuống dốc. Cha mẹ Lâm Tiểu Đông đồng dạng kinh thương, ở rất gần nhà Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn Lâm Tiểu Đông một cái rồi chuyển hướng cọc cây, nói:

- Mới bắt đầu người báo danh rất nhiều, xếp hàng phải mất đến một hai canh giờ, ở đó chờ cũng là lãng phí thời gian.

- Móa, chút thời gian ấy đều không bỏ qua, không đến mức đó chứ!

Lâm Tiểu Đông có chút khoa trương nói. Hắn đến gần cọc cây, nhìn thấy dấu quyền và vết máu loang lổ trên cọc, lại nhìn thấy hai tay Lâm Minh quấn đầy băng vải, hít một hơi khí lạnh nói:

- Ngươi thật là đủ điên cuồng, thiết mộc đều bị ngươi đánh thành như này. Cách luyện như vậy, nếu chỉ dựa vào Thiết Tuyến thảo, tay này của ngươi sẽ để lại vết thương, làm không tốt sẽ phế!

Lâm Minh không nói chuyện. Con đường tập võ, là giành mệnh với trời, với thiên phú tam phẩm của hắn muốn bước vào Ngưng Mạch kỳ Luyện Thể tầng sáu là rất khó. Nếu là lúc trẻ không ra sức, tuyệt đối không có hy vọng. Nếu là ra sức, cố nhiên có thể sẽ tích lại ám thương tàn phế, nhưng cũng có khả năng thành công trước khi ám thương tích lũy phát tác. Một khi thành công bước vào Ngưng Mạch kỳ, chân nguyên rèn luyện thân thể, ám thương sẽ biến mất.

Đối với Lâm Minh mà nói, đây là tử chiến đến cùng, cũng là một trận cá cược đặt ra tính mạng.

Lâm Tiểu Đông thở dài một hơi, từ trong ngực lấy ra một túi vải, mở ra từng tầng nói:

- Minh ca, cái này cho người.

Lâm Minh quay đầu nhìn, lại thấy một gốc Huyết sâm đỏ tươi như máu lẳng lặng nằm trong túi vải. Gốc Huyết sâm này nhìn qua ít nhất là trăm năm tuổi, là dược tốt tinh phẩm dưỡng thương dưỡng huyết. Một lần dùng một lát mỏng là đủ, hơn nữa dược tính ôn hòa, dược lực cường đại. Chỉ cây sâm này giá trị ít nhất phải một trăm năm mươi lượng vàng, tương đương một năm thu nhập của nhà Lâm Minh.

Thân hình Lâm Minh khựng lại một chút, lắc đầu nói:

- Huyết sâm này ta không thể lấy.

Huynh đệ thì huynh đệ, nhưng là Huyết sâm này quá quý trọng. Nhà Lâm Tiểu Đông chỉ là hạng chót của con cháu dòng chính Lâm gia, gia cảnh tuy tốt hơn nhà Làm Minh rất nhiều nhưng nếu như dùng để cung cấp cho Lâm Tiểu Đông tu luyện cũng sẽ không dư dả đến đâu.

Lâm Tiểu Đông lại đem Huyết sâm cứng rắn đưa cho Lâm Minh, nói:

- Huyết sâm này chính là mua cho ngươi. Ta tu luyện ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ám thương trên thân chả có chó gì, dùng cái này chính là lãng phí. Ngươi không dùng thì ta mua phí phạm rồi, ngươi còn đẩy về thì quá khách khí. Kỳ thật cha ta đối với ta cũng không có yêu cầu cao gì, chỉ hy vọng ta đời này có thể giữ được cái mác dòng chính Lâm gia này, đừng đánh mất ở thế hệ kế tiếp là được.

Làm Minh trầm mặc hồi lâu, vẫn thu lấy Huyết sâm, nói:

- Tốt, Huyết sâm này ta nhận. Chỉ hướng về cây sâm này, ta cũng phải xông phá cảnh giới Ngưng Mạch.

- Ha hay, đây mới giống lời của ngươi. Chẳng những phải xông phá cảnh giới Ngưng Mạch, hơn nữa phải đánh ngã Chu Viêm kia. Đồ chó nuôi này, lão tử sớm đã nhìn hắn không vừa mắt!

Chu Viêm sao... Lâm Minh khẽ thở ra một hơi. Chính mình thiên phú không kém, nhưng thiên phú của Chu Viêm lại là tuyệt đỉnh. Chu Viêm sớm đã được Thất Huyền võ phủ tuyển nhận, hơn nữa là đệ tử cấp cao của Thiên Chi phủ trong đó, thực lực đạt tới Luyện Thể tầng thứ ba đỉnh phong. Dù vậy, Lâm Minh vẫn đặt ra cho mình mục tiêu vượt qua Chu Viêm, không phải bởi vì Lan Vân Nguyệt mà là vì theo đuổi cảnh giới võ đạo phải vượt qua từng bậc lại từng bậc, vượt qua một ngọn lại một ngọn núi cao. Dù là hắn đời này đuổi theo Chu Viêm có thể phải mất thời gian mười mấy năm thậm chí mấy chục năm.

Chân núi Đại Chu sơn có một quần thể kiến trúc kéo dài đến hai mươi dặm, nơi này chính là nơi vị trí của Thất Huyền võ phủ và Thiên Vận võ phủ, hôm nay là ngày Thất Huyền võ phủ báo danh khảo hạch nhập môn. Trên quảng trường trước cửa chính Thất Huyền võ phủ tụ tập đám người rộn ràng nhốn nháo.

Lâm Minh và Làm Tiểu Đông đã cố ý kéo dài thời gian, nhưng khi đi tới quảng trường, bọn họ phát hiện vẫn đánh giá thấp nhân số báo danh. Người báo danh xếp đến ba đội ngũ, mỗi cái đều dài mấy chục thước. Cứ như vậy xếp hàng, thế nào cũng cần hơn nửa canh giờ.

- Chờ đi.

Lâm Tiểu Đông thở dài, bất đắc dĩ đứng ở cuối hàng.

- Ừm.

Lâm Minh gật gật đầu.

- Ồ, bên kia người rất ít kìa.

Lâm Tiểu Đông chỉ vào một cái cửa nhỏ cách đó không xa, ở đó chỉ cóưa thưa mấy người, hơn nữa mặt đất còn trải thảm đỏ.

- Đó là khu quý tộc...

Lâm Minh chú ý tới chữ viết trên bảng hiệu.

Thất Huyền võ phủ nếu đã thiết lập ở Thiên Vận quốc, dùng thổ địa, kiến trúc, tài nguyên của Thiên Vận quốc, như vậy sẽ thích đáng cho giai cấp quyền quý một chút thể diện. Thậm chí rất nhiều chuyện của võ phủ cũng sẽ giao cho giai cấp quyền quý đi làm, tỷ như báo danh khảo hạch hôm nay.

- Móa!

Lâm Tiểu Đông khó chịu lẩm bẩm một câu. Quý tộc cần hoàng thất sắc phong, là một loại vinh quang thừa kế, Lâm gia tuy có tiền nhưng lại không phải quý tộc.

Lâm Tiểu Đông đang muốn mắng mấy câu quý tộc sâu một gì gì đó tìm chút cân bằng tâm lý, thì đúng vào lúc này, cửa bị đẩy ra, hai nam nhân thanh niên từ trong đi ra. Trong đó một người mặc áo lam, lưng đeo trường kiếm tinh xảo, đầu đội bảo quan màu vàng, tướng mạo hết sức tuấn mỹ.

Lâm Minh nhìn thấy nam nhân này đầu mày khẽ nhíu, người này chính là Chu Viêm.

Con gái của Chu gia gả vào hoàng thất, trở thành sủng phi của hoàng đế, Chu gia liền vì vậy trở thành đệ nhất gia tộc Thanh Tang thành không hề trì hoãn, hơn nữa được phong làm quý tộc. Cho nên Chu Viêm mới có năng lực tiến cử Lan Vân Nguyệt vào Thất Huyền võ phủ.

- Mịa, hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, đụng phải quỷ rồi.

Lâm Tiểu Đông khó chịu lẩm bẩm.

Chu Viêm cùng thanh niên kia sóng vai đi ra, mấy tên tùy tùng chờ ở ngoài khu quý tộc đi theo sau hai người. Xem tình hình, Chu Viêm đây là đưa thanh niên kia đi báo danh. Hai người một đường đi về phía Lâm Minh, cứ đi như vậy tự nhiên sẽ đụng đầu.

Với địa vị và thực lực của Lâm Minh, một khi gặp nhau nói không chừng sẽ thịu thiệt. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không né tránh, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Chu Viêm đi tới.

Bước chân Chu Viêm hơi khựng lại, nhìn thấy Lâm Minh và Lâm Tiểu Đông. Hắn mới đầu là hơi kinh ngạc, sau đó nhíu mày, nhìn thấy Lâm Minh khiến hắn cực kỳ khó chịu. Tuy rằng hắn đã đem Lan Vân Nguyệt cướp vào tay, nhưng là nàng lại cự tuyệt mọi động tác thân mật trước khi kết hôn. Rất hiển nhiên, trong lòng Lan Vân Nguyệt vẫn chứa Lâm Minh, hơn nữa có một chút áy náy. Nàng lựa chọn mình chỉ vẻn vẹn bởi vì Thất Huyền võ phủ, không có bất kỳ nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ vợ tương lai của mình trong lòng chứa người khác, Chu Viêm cũng là như thế.

- Ngươi gọi là Lâm Minh đúng không? Thật không nghĩ tới, ngươi lại theo tới nơi này. Tu vi Luyện Thể tầng thứ nhất, muốn thi Thất Huyền võ phủ?

Tứ trào phúng trong lời nói của Chu Viêm rất rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ. Cho dù là thực lực của Lâm Minh đối với hắn mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng chỉ cần kẻ này ở Thất Huyền võ phủ một ngày, như vậy muốn Lan Vân Nguyệt quên Lâm Minh là không có khả năng.

- Ta thi đậu hay không là vấn đề của ta, ta cũng không phải theo ai mới tới nơi này. Ta tới Thất Huyền võ phủ chỉ là vì theo đuổi võ đạo của ta.

- Võ đạo? Một tiểu tử thiên phú trung thượng đẳng cũng dám nói theo đuổi võ đạo? Thật là nói khoác không biết ngượng!

Chu Viêm nói tới đây, khớp ngón tay phát ra một tiếng vang khẽ, sau đó trường kiếm bên hông dường như có linh tính rời vỏ mà ra! Chu Viêm cầm kiếm lăng không chém một cái. Theo một tiếng kiếm khí xé gió thế lương, một gợn sóng mắt thường có thể nhìn thấy rất nhanh vạch ra, trực tiếp chặt đứt nửa tán cây của một gốc đại thụ cách đó không xa.

Theo tiếng đổ rào rào, lượng lớn cảnh lá rơi trên mặt đất, người chung quanh đều mở to mắt. Dù sao bọn họ đại đa số tuổi xấp xỉ Chu Viêm, nhỏ cũng không nhỏ hơn mấy tuổi, mà cảnh giới võ đạo của Chu Viêm này lại khiến bọn họ theo không kịp.

Chu Viêm chém ra một kiếm này chính là muốn ra oai phủ đầu với Lâm Minh, khiến hắn hiểu được chênh lệch giữa hai người.

- Ta thiên phú tứ phẩm, mười hai tuổi tập võ, linh đan diệu dược dùng vô số kể. Hiện giờ tiến vào kiếm tông Thiên Chi phủ của Thất Huyền võ phủ, tu vi Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, cũng chỉ mới bước vào cánh cửa võ đạo. Mà ngươi chẳng qua Luyện Thể tầng một, lại dám nói đến võ đạo.

Chu Viêm nói lời vú cả lấp miệng em, Lâm Tiểu Đông nổi giận:

- Họ Chu! Ngươi chẳng qua sinh sớm hơn chúng ta hai năm, hách gì mà hách. Số tuổi đổi lại đây, lão tử một tay đánh ngã ngươi!

Chu Viêm nhướng mày, xoay mặt nhìn hướng Lâm Tiểu Đông, tùy ý bước tới một bước, trong ơ thể chân nguyên bùng nổ:

- Ngươi là ai?

- Ta...

Lâm Tiểu Đông bị khí thế của Chu Viêm áp bách, một câu bị tắc trong cổ họng, hắn lui về sau một bước, nuốt một ngụm nước miếng, vô vô ngực nói:

- Tiểu gia Lâm Tiểu Đông, ngươi nhớ cho kỹ!

- Lâm Tiểu Đông? Hừ, con cháu Lâm gia đáng cho ta nhớ chỉ đếm trong bàn tay, một thằng hề nhảy nhót như ngươi, có tư cách gì cùng ta nói? Không riêng là ngươi, bao gồm Lâm Minh ngươi, nếu không phải Lan Vân Nguyệt, ngươi căn bản không có tư cách cùng ta đối thoại! Ta khuyên ngươi một câu, làm người phải tự hiểu lấy mình. Lan Vân Nguyệt không phải ngươi có thể xứng.

Thiếu nữ thiên tư đạt tới tam phẩm, hơn nữa dung mạo khí chất đều tốt đẹp của Thanh Tang thành vốn rất ít, đa số lại tập trung ở gia tộc lớn. Mà giữa gia tộc lớn lợi ích xung đột nghiêm trọng, thiếu nữ ưu tú làm sao lại gả cho gia tộc khác, lớn mạnh huyết mạch người khác, đa số sẽ yêu cầu nhà trai ở rể. Cho nên Chu

Viêm mới có thể nói như thế.

- Một ngàn lượng vàng, sau này không nên xuất hiện trước mặt ta nữa!

Chu Viêm nói xong, từ trong tay áo lấy ra một xấp kim phiếu.

Người chung quanh lập tức líu lưỡi, một ngàn lượng vàng, đây chính là một con số cực kỳ khoa trương. Đủ cho võ giả ở giai đoạn Luyện Thể tùy ý dùng dược thảo cao cấp trong thời gian hai ba năm.

- Một ngàn lượng vàng, ngươi đuổi ăn mày à!

Lâm Tiểu Đông một tay đẩy kim phiếu lại. Kỳ thật hắn cũng là đánh sưng mặt giả làm mập mạp, một ngàn lượng vàng đối với hắn mà nói cũng là một khoản tiền kếch sù.

Tay Chu Viêm run lên, một luồng lực phản chấn cường đại trực tiếp chấn Lâm Tiểu Đông ra ngoài, hắn lạnh lùng nhìn về phía Lâm Minh, đang chờ đợi câu trả lời của Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, thong thả mà có lực nói:

- Chu Viêm. Luận thiên phú, ta không bằng ngươi. Luận gia thế, ta càng không bằng ngươi. Nhưng là tu võ xem không riêng là thiên phú và duy trì về tài lực, còn có một điểm trọng yếu nhất, lòng hướng võ!

- Ngươi vì tài phú, địa vị, hư vinh mà tu võ, ta vì theo đuổi cực hạn võ đạo mà tu võ. Đạo của võ không phải là võ đạo của người có thiên phú, cũng không phải võ đạo của người có quyền có tiền, mà là võ đạo của người một lòng hướng võ. Sẽ có một ngày, ta sẽ vượt qua ngươi!

Lâm Minh nói đến những lời cuối cùng gần như là gằn từng tiếng, thanh âm vang rõ, người chung quanh ở gần đều nghe rõ ràng.

Thiên phú tam phẩm muốn đuổi theo thiên phú tứ phẩm, hơn nữa gia thế chênh lệch thật lớn. Tiểu tử này thật là bị điên rồi!

Nghe những lời này của Lâm Minh. Chu Viêm ngây ra một chút, lập tức cười to:

- Tốt, rất tốt! Ta chờ ngươi!

Nói xong hắn thu kim phiếu, theo một tiếng “oong”, trường kiếm vào vỏ. Chu Viêm liếc Lâm Minh một cái thật sâu, xoay người mà đi.

Chương 2: Tảng đá kỳ dị

- Minh ca, ngươi hôm nay khí phách quá!

Đi ở trên đường, Lâm Tiểu Đông ra sức nói.

Lâm Minh không nói gì. Lời nói buổi chiều hắn tự nhiên nói có khí phách, nhưng là muốn vượt qua Chu Viêm lại là một chuyện hết sức khó khăn, vì thế hắn phải trả giá cố gắng thật lớn.

Cố gắng, vất vả hắn đều không có gì phải sợ, nhưng là ám thương lại không phải chỉ dựa vào tín niệm là có thể giải quyết được, cần dược liệu. Mà mỗi một loại dược liệu đều có giá không rẻ.

Lâm Tiểu Đông dường như đoán được Lâm Minh đang nghĩ gì, hắn nói:

- Minh ca, ngươi cố gắng tu luyện là được rồi, chuyện tiền ta nghĩ biện pháp giải quyết. Yên tâm đi, lão gia tử nhà ta tuy rằng thực lực trong gia tộc không ra làm sao, nhưng là kinh thương còn có chút tài năng, mấy trăm lượng vàng là lấy ra được.

Bước chân Lâm Minh hơi dừng lại, quay đầu nhìn sang Lâm Tiểu Đông. Trong cuộc đời, người dệt hoa trên gấm có rất nhiều, nhưng mà người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại chỉ có mấy người. Giữa huynh đệ, nói lời cảm tạ gì đó đều có vẻ già mồm cãi láo, nhưng là Lâm Minh lại vẫn dừng bước chân, nghiêm túc nói:

- Tiểu Đông, cảm ơn ngươi.

- Được rồi, ngừng, ta chịu không nổi. Ta đời này không theo đuổi gì lớn, thi Thất Huyền võ phủ cũng là vì tranh sĩ diện cho lão cha ta mà thôi. Minh ca, ta xem trọng ngươi, về sau có ngày ngươi thành cao thủ, đến lúc đó bảo kê ta một chút là được rồi. Ha ha!

Lâm Minh cũng cười sang sảng nói:

- Ừm! Chỉvị huynh đệ ngươi đây, con đường võ đạo, ta nhất định sẽ đi tiếp.

** *

Khi Lâm Minh trở lại chỗ ở đã là buổi tối, đây là phòng hắn thuê. Trong những ngày ở Thất Huyền võ phủ báo danh đến khảo hạch, chỗ ở của Thiên Vận thành hết sức đắt khách, khách sạn chật ních, hơn nữa phí ở trọ còn tăng lên một nửa. Cho nên rất nhiều thí sinh sẽ lựa chọn thuê phòng, đương nhiên giá cũng không rẻ.

Lâm Minh thuê là một phòng đơn, chỉ có mười thước vuông, bố trí trong phòng rất đơn giản. Lâm Minh lên giường, đang muốn ngồi xuống điều tức, lúc này có người gõ cửa.

Lâm Minh mở cửa phòng ra nhìn, đi vào là chủ nhà, một nữ nhân trung niên tuổi chừng bốn, năm mươi, dáng người cực kỳ mập mạp. Bình thường bác gái chủ nhà này luôn là vẻ mặt hung hăng, cực kỳ khắc nghiệt. Mà lần này nàng lại đây vẻ cười lấy lòng, khiến Lâm Minh cảm giác có chút không tầm thường.

- Bà chủ nhà, có việc sao?

- Này... Tiểu tử, ngượng quá. Ngươi xem xem, gian phòng này ngươi có thể nhường ra không.

- Hả?

Lâm Minh hơi nhíu mày:

- Vì sao?

- Ha ha, ngượng ngùng, phòng này ta thuê rồi.

Một giọng nam có chút chói tai chen vào, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn, lại thấy một nam nhân mặt khỞtai dơi từ trong đại sảnh đi tới, trên mặt đây vẻ cười trêu tức.

Lâm Minh thoáng sửng sốt liền nhận ra người này. Đây là một hạ nhân đi sau Chu Viêm và một thiếu niên khác ban sáng hôm nay, dường như là người của thiếu niên không biết tên kia. Lúc đó thiếu niên kia không chen lời, nhưng là ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh và Lâm Tiểu Đông lại tràn đầy vẻ khinh miệt.

Không hề nghi ngờ, thiếu niên này vì lấy lòng Chu Viêm, phái hạ nhân đến làm buồn nôn mình. Chỉ cần đưa ra giá thuê gấp mấy lần mình, lão bà chủ nhà hám lợi này tự nhiên sẽ đuổi mình đi.

Hiện tại là ngày báo danh Thất Huyền võ phủ, phòng ở cung không đủ cầu, muốn đổi địa phương khác nói dễ hơn làm. Hơn nữa cho dù đổi được nói không chừng con chó săn này sẽ lại từ trong đó quấy rối.

Lâm Minh sắc mặt hơi trầm xuống, hắn lạnh lùng nhìn bà chủ cho thuê nhà ngày thường chanh chua đanh đá, nói:

- Lúc trước đã nói thuê năm tháng, ta cũng giao trước năm tháng tiền thuê nhà. Còn ba tháng nữa, ngươi bắt ta đi?

Bà chủ cho thuê đầy vẻ cười xòa:

- Chuyện này... Ta đương nhiên biết. Ngươi xem thế này, ba tháng chưa ở ta trả lại tiền thuê cho ngươi, thế nào?

- A! Trả ba tháng, tính toán này của ngươi thật là tốt!

Lâm Minh thật sự là nổi giận. Nếu là bà chủ nhà này bị thế lực bắt buộc, như vậy hắn rời đi thì cũng thôi. Nhưng là hiện tại mụ đầy vẻ hám lợi, khiến trong bụng Lâm Minh đầy một cơn tức.

- Ôi, ngươi sao lại nói vậy. Lúc trước chỉ là nói bằng miệng, lại không viết biên nhận. Phòng này là của ta, ta thích cho ai thuê thì cho!

Thiên Vận thành là thủ đô của Thiên Vận quốc, đám chủ nhà của Thiên Vận thành trong tiềm thức liền có một loại cảm giác về sự ưu việt. Cho rằng ngoại thành tới đều là nông dân, ai cũng xem thường, nói chuyện rất là có lực. Huống chi bên cạnh mụ vị này vừa nhìn chính là hạ nhân của nhà có tiền có thể phái tới, có tên này làm chỗ dựa, thắt lưng của bà chủ nhà tự nhiên rất thẳng.

Lúc này, nam nhân mặt khỉ tai dơi kia cũng kiêu ngạo cười nói:

- Thức thời thì cút nhanh. Không sợ nói cho ngươi, tiểu gia ta nhắm vào ngươi rồi, dù ngươi có thể tìm được nhà khác, tiểu gia ta cũng có bản lĩnh lại đuổi ngươi đi. Từ võ phủ báo danh đến khảo hạch, ba tháng này ngươi liền rửa sạch mông ngủ ngoài đường đi. Ha ha!

Nam nhân cười đắc ý vênh váo.

Giai cấp quyền quý sinh ra là sẽ tự nhiên hình thành một loại cảm giác ưu việt, nhưng là cảm giác ưu việt của bọn họ phần nhiều với hình thức khí chất biểu hiện ra. Dù là thất thố cũng giống như Chu Viêm, tuy rằng cả vú lấp miệng em, nhưng là cùng ngôn ngữ khéo léo, thủy chung duy trì phong độ của người bề trên. Mà trái ngược là hạ nhân của giai cấp quyền quý, muốn kiêu ngạo vậy chính là kiêu ngạo trắng trợn, chó cậy gần nhà chẳng qua như thế.

Lâm Minh nhìn nam nhân giống như con khỉ kia, ánh mắt lạnh dần.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn đánh người, không sợ nói cho ngươi, thiếu gia nhà ta là con thứ của quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành. Nếu ngươi dám đánh ta, tiểu gia sẽ khiến ngươi...

- Cút!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, một quyền đánh ra, trúng mũi nam nhân mặt khỉ. Chí nghe “thình” một tiếng, nam nhân kia giống như khí bay ra ngoài. Theo một chuỗi tiếng rầm rầm cạch cạch, gia cụ gỗ và nồi niêu xoong chảo vỡ đầy đất. Nam nhân ngã trong đống mảnh vỡ, tóc tai bù xù, mặt đầy máu.

Nắm tay có thể đánh nát thiết mộc, kết quả rơi lên mặt người có thể nghĩ mà biết. Mũi của nam nhân mặt khi trực tiếp vỡ.

Bà chủ nhà trực tiếp ngây người, nàng trừng lớn một đôi mắt heo chết, ngây ra vài giây mới nổ ra một tiếng kêu thảm như heo chọc tiết:

- Cứu mạng a, giết người rồi!

Chủ nhà giống như quả cầu thịt lao ra ngoài, nhưng mà một đôi chân mập không linh hoạt, bị mảnh vỡ hỗn loạn làm vấp ngã, “phịch” một tiếng ngã trên mặt đất.

Lâm Minh từng bước đi hướng nam nhân mặt khỉ. Hắn hiện tại Luyện Thể kỳ tầng thứ nhất, tuy rằng chỉ là khởi bước của võ đạo, nhưng là Luyện Thể kỳ tầng thứ nhất cũng không phải rau cải trắng. Dù sao Thiên Vận quốc đại đa số người căn bản không thích hợp luyện võ, mà thiên phú của Lâm Minh vốn là trong: Trăm chọn một. Cộng thêm hắn chăm chỉ, trong một ngàn bạn cùng lứa tuổi chưa chắc tìm được một người thực lực thắng hắn. Nam nhân mặt khí này chỉ là một tên hạ nhân của con trai quân chủ, Lâm Minh đối phó hắn như chơi đùa.

Nam nhân không ngừng rên rỉ, hắn nằm mơ không nghĩ tới Lâm Minh lại dám đánh hắn. Hắn thò ngón tay nhuốm máu, chỉ vào Lâm Minh run rẩy nói:

- Ngươi... Ngươi dám đánh ta, ngươi... Ngươi xong rồi.

- Ta sau này xong hay không ta không biết, tuy nhiên hiện tại ta biết ngươi xong rồi.

Lâm Minh một cước đá lên bụng nam nhân, hắn ta kêu thảm một tiếng, lại giống như con khỉ bay ra ngoài. Lần này hắn trực tiếp va nát cửa gỗ, bị đá ra ngoài phòng.

Lâm Minh một câu không nói, về trong phòng tùy ý thu thập đồ vật của mình, sau đó bước nhanh rời đi, cả gian phòng đã một đống hỗn độn. Tim của bà chủ cho thuê nhà đều đang nhỏ máu, nàng lớn gan nói:

- Ngươi... Ngươi không thể đi như vậy. Ngươi... Phải... Phải đền.

Bước chân Lâm Minh dừng lại, quay người nhìn lão bà rúc thành một quả cầu thịt trên mặt đất kia:

- Đền?

- Đền... Đền...

Thanh âm của chủ nhà càng ngày càng không có lực, mụ cảm giác ánh mắt của thiếu niên trước mắt giống như vực sâu cửu u, khiến mụ không rét mà run.

Lâm Minh không nói hai lời, đột nhiên một quyền nện ở trên tường. Theo một tiếng “ầm” trầm đục, trên xà nhà bị chấn rơi một tầng đất, mà bức tường gạch kia trực tiếp bị Lâm Minh một quyền đánh thủng. Bà chủ nhà cả kinh kêu một tiếng, con mắt trợn ngược, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lâm Minh xách hành lý đi ra khỏi phòng, không thèm nhìn nam nhân mặt khỉ nằm chết ngất trên mặt đất kia lấy một cái.

Hắn biết rõ hôm nay đánh người này, chủ nhân sau lưng hắn ta sẽ không từ bỏ ý đồ, sẽ mang đến phiền toái cho mình, nhưng là Lâm Minh không hối hận chút nào.

Làm người đương nhiên phải học biết nhịn, hôm nay nếu tới là một cao thủ võ đạo, mình không phải đối thủ, Lâm Minh sẽ lựa chọn nhẫn nại, thiệt thòi này phải ăn. Nhưng tới chỉ là một hạ nhân công phu mèo ba chân, cậy vào thế lực phía sau, nếu là còn nhịn, vậy tập võ có tác dụng gì?

Điều này không phù hợp võ đạo chi tâm của Lâm Minh.

Cứ như vậy bước nhanh rời khỏi khu nhà ở này, Lâm Minh tiện tay ném bọc xuống, bắt đầu cân nhắc vấn đề chỗ ở. Hắn cần tìm một chỗ ở. Khách sạn cơ bản đã đầy, hơn nữa giá cả đắt đỏ, về phần ăn ngủ dã ngoại, tuy là hắn cũng không ngại, nhưng Lâm Tiểu Đông khẳng định không để yên, sẽ kéo hắn đi chỗ mình ở.

Nếu là quá khứ, con trai quân chủ kia tất nhiên sẽ lại phái người đến, đến lúc đó Lâm Tiểu Đông cũng không ở được, hai người có thể cùng nhau ngủ ngoài đường.

Huống chi hắn vừa gây ra họa, nói không chừng con trai quân chủ kia trực tiếp phái tay chân đến. Đối với những người này mà nói, đánh người tàn phế đều không có gì kỳ quái, Lâm Minh cũng không muốn liên lụy Lâm Tiểu Đông.

Như vậy mình có thể ở chỗ nào?

Lâm Minh nghĩ nghĩ, rốt cuộc nghĩ tới một chỗ ở, một tửu lâu hào hoa nhất Thiên Vận thành, Đại Minh Hiên.

Đại Minh Hiên tiêu phí cực cao, người ra vào không phải phú thì quý, bản thân bối cảnh cũng rất lớn. Thực lực như vậy, một con trai quân chủ tự nhiên là không động vào được.

Lâm Minh đi Đại Minh Hiên tự nhiên không có khả năng bỏ tiền ra ở, hắn tới nơi này để làm công. Cha mẹ Lâm Minh chính là mở tửu lâu, Làm Minh biết nấu ăn, hơn nữa mùi vị không tệ. Nhưng là hắn cũng không cho rằng mình có thể sánh được với đầu bếp của Thiên Vận thành, trên thực tế, tuyệt học sở trường của hắn cũng không phải nấu ăn...

***

Khi Lâm Minh tới Đại Minh Hiên, Đại Minh Hiên vẫn như cũ một mảnh đèn đuốc sáng trưng. Nơi này sẽ buôn bán đến rạng sáng, là tửu lâu buôn bán tốt nhất Thiên Vận thành.

Quần áo Lâm Minh thật sự bình thường, khi vào cửa ánh mắt của tiếp tân nhìn Lâm Minh liền có chút khác thường. Bởi vì người mặc như vậy còn đeo bọc thật sự không giống như có thể ở Đại Minh Hiên ăn cơm, hơn nữa mấu chốt là tuổi đối phương cũng chỉ khoảng mười lăm.

Tuy nhiên hàm dưỡng của tiếp tân cũng coi như là tốt, đi qua hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là theo cha mẹ tới sao?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Ta tới tìm việc làm.

Lúc này, dù là tiếp tân hàm dưỡng rất tốt cũng nhíu mày lại. Một đứa bé mười lăm, mười sáu tuổi có thể làm việc gì? Bưng bát đĩa cần mỹ nữ mười tám mười chín tuổi, tiếp tân cần người đẹp trai cao ráo hơn hai mươi tuổi, về phần đầu bếp, đứa bé mười lăm, mười sáu tuổi có thể làm đầu bếp sao?

- Đi chỗ khác đi, đừng tới gây rối.

Tiếp tân không kiên nhẫn khoát khoát tay.

- Ta quả thật biết làm việc, ngươi có thể cho ta tới phòng bếp thử xem.

Tiếp tân khó chịu hỏi:

- Ngươi có thể làm gì?

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Giải cốt (róc thịt khỏi xương).

- Gì?

Tiếp tân ngây cả người.

Giải cốt là một chức nghiệp không được chuộng, cũng không phải mỗi một tửu lâu đều thiết lập. Công tác này kỳ thật là đem súc vật của đồ tể hoặc con mồi của thợ săn tách thành miếng thịt.

Cổ có câu “Bào Đinh giải ngưu”, người cầm đao cấp đại sư có thể nhàn nhã có dư đem một con bò tách rời. Mà người cầm đao khá tốt tuy rằng cũng có thể tách rời con bò, nhưng lại phải một năm đổi một con dao. Mà người cầm đao bình thường một tháng là phải đổi một con dao, hơn nữa hiệu suất cực thấp, một con bò có thể vần vò hơn nửa ngày.

Mà Đại Minh Hiên, rất nhiều lúc tách rời không phải bò mà là hung thú. Rất nhiều hung thú hương vị ngon lành, nhưng là lân giáp, da, xương cốt, gân cực kỳ cứng cỏi. Người bình thường mất sức chín trâu hai hổ cũng chỉ tách rời một miếng nhỏ, về phần cao thủ võ đạo... Thường nói đạo quân tử chạy xa nhà bếp, cao thủ tự nhiên sẽ không hạ thấp thân phận đi làm việc này. Dù là bọn họ tới, không hiểu khe hở trong cơ thịt xương cốt, không có lực lượng, thường thường làm thịt biển thành một đống hỗn độn, lớn nhỏ không đều, không thể làm ra món ngon tinh xảo.

Lâm Minh mới đầu tiếp xúc võ đạo chính là bắt đầu từ giải cốt. Trong tửu lâu của cha mẹ, giải cốt chính là tu luyện mỗi ngày hắn phải làm, việc này đã làm dài đến mấy năm.

Đây chính là việc phi thường mệt người, không thoải mái hơn so với đánh cọc! Lâm Minh cũng không cho rằng mình ở võ đạo có thiên phú hơn người gì, hắn có thể dựa vào chỉ có cần cù, luyện tập một lần lại một lần. Võ học của hắn cơ sở vững chắc chính là trong một đao lại một đao này luyện ra.

Tiếp tân thật sự không đuổi được Lâm Minh, đành phải đưa hắn vào phòng bếp...

- Lan tỷ, tiểu huynh đệ này muốn tới xin làm người giải cốt.

- Người giải cốt?

Ở phòng bếp Đại Minh Hiên, một nữ nhân xinh đẹp tuổi chừng hai mươi hai, hai mươi ba đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới, nhìn thấy quần áo đối phương mộc mạc, cùng bộ dạng bao lớn bao nhỏ của dân chạy nạn, đôi mày liễu của mỹ nữ hơi nhíu lại. Nàng bất mãn nói với tiếp tân dẫn Lâm Minh vào:

- Ngươi làm gì vậy, người nào đều mang vào phòng bếp. Đông tử, cho hắn chút bạc vụn, đuổi hắn đi.

Nữ nhân xinh đẹp này hiển nhiên là coi Lâm Minh là đứa bé gặp rủi ro, về phần tiếp tân bị răn dạy kia thì đầy vẻ đau khổ. Trên thực tế hắn vốn muốn đẩy Lâm Minh ra ngoài, lại phát hiện hai chân Lâm Minh giống như mọc rễ, căn bản đẩy không dời.

- Được!

Một nam nhân trẻ tuổi dang róc xương dang định tới đuổi Lâm Minh, mà đúng lúc này hắn chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, trong tay nhẹ bẫng. Đao róc xương vốn cầm ở trong tay rồi lại bị thiếu niên kia cướp đi.

Người trẻ tuổi tên là Đông tử này còn không hiểu chuyện gì xảy ra. Lâm Minh nói:

- Ta không phải đến xin cơm. Vị tiểu thư này, xem xem tay nghề của ta rồi lại đuổi cũng không muộn chứ.

Nữ nhân xinh đẹp hơi kinh hãi, tiểu tử này thật đúng là luyện qua. Nàng liếc Đông tử một cái:

- Thật vô dụng, một đứa bé đều không làm gì được. Đi vào kho khiêng tới một con heo.

Nói tới đây nàng quay sang Lâm Minh nói:

- Nếu ngươi thu phục trong nửa canh giờ, ta giữ ngươi ở lại Đại Minh Hiên.

Đông tử tự biết mất mặt, ngượng ngùng xoay người đi khiêng heo, lúc này Lâm Minh nói:

- Không cần, con kia là được rồi.

Lâm Minh nói xong chỉ chỉ một con Giao Cân thú cách đó không xa.

Nữ nhân xinh đẹp kinh hãi. Giao Cân thú là hung thú cấp hai, cả người gân nhiều, những cái gân này cực kỳ cứng cỏi, đao kiếm khó thương. Nhưng nếu là cho thêm dược liệu đặc biệt, lửa nhỏ chậm rãi hầm ba ngày ba đêm, sẽ nấu ra nồi canh vị ngon ngọt thuần.

Loại hung thú này dù là cao thủ giải cốt tới cũng rất khó đối phó, thiếu niên này thật đúng là điên.

- Nói đùa gì vậy. Giao Cân thú này phải hơn một trăm lượng vàng, làm hỏng ngươi đền nổi sao?

Đông tử khó chịu nói, hắn đối với chuyện Lâm Minh cướp dao của hắn còn canh cánh trong lòng.

Nữ nhân xinh đẹp nguýt Đông tử một cái, tức giận nói:

- Cho ngươi làm hỏng ngươi làm nổi sao?

Đông tử thanh âm nghẹn lại, lập tức không nói. Giao Cân thú cũng không phải heo bò dê, người thường cầm dao đều không phá được lân giáp, muốn làm hỏng thứ này cũng không phải người bình thường làm được.

Nữ nhân quay sang Lâm Minh nói:

- Ta cho ngươi cắt!

Lâm Minh gật gật đầu, chọn một cây dao róc xương tốt nhất phòng bếp. Giao Cân thú hắn chỉ cắt qua hai lần, hai lần đều trên tiệc mừng thọ của nhân vật thực quyền Lâm gia. Dù sao loại hung thú này không phải người bình thường có thể tiêu phí nổi.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh cẩn thận vuốt ve lân giáp của Giao Cân thú, cảm thụ nơi gân gồ lên, quá trình này kéo dài chừng một nén nhang, trong đầu hắn hình thành một sơ đồ huyết quản. Sơ đồ này lần lượt ấn chứng với sơ đồ huyết quản trong trí nhớ của Lâm Minh trước kia.

Mà trong chờ đợi như vậy, có người không kiên nhẫn nói:

- Làm gì vậy? Còn chưa cắt?

- Đừng ra vẻ thâm ảo, mau động thủ đi.

Cũng không trách những người này không kiên nhẫn. Một thiếu niên mười lăm tuổi tới làm người giải cốt, đối tượng giải cốt còn là hung thú cấp hai, nhìn thế nào đều như trò đùa dai.

Lâm Minh làm như tai tiếc không nghe thấy, khi hắn cầm dao lên, ánh mắt hắn liền đã trở nên cực kỳ chuyên chú. Giải cốt tương đương tu luyện của hắn.

Sau khi ấn chứng xong sơ đồ huyết quản. Lâm Minh rốt cuộc động dao. Không dùng rìu, dao rựa, hắn dùng chỉ là một cây dao róc xương khó thể phát lực.

Mà chính là thanh chùy thủ bình thường này, ở trong tay Lâm Minh trở nên vô cùng sắc bén. Khoảnh khắc mũi dao hạ xuống, lân giáp của Giao Cân thú bị Lâm Minh một dao rạch ra!

Nhìn thấy một màn này, người nguyên bản nghi ngờ lập tức ngậm miệng. Chỉ riêng làm được điểm này đã yêu cầu sức lực cổ tay không dưới ba trăm cân, bình thường tách rời Giao Cân thú đều phải dùng rìu chật hoặc là cưa để cưa.

Mũi dao dọc theo khe hở huyết quản đưa vào, tốc độ trôi chảy vô cùng, giống như là cắt giấy vậy. Chỉ nghe tiếng “roạt roạt”, từng cái gân trắng trong cơ thể Giao Cân thú đã lộ ra.

Nhìn bộ dạng cử trọng nhược khinh kia của Lâm Minh, nam nhân kêu Đông tử dùng sức dụi dụi mắt, hắn đều hoài nghi mình hoa mắt. Tiểu tử này cắt thật sự là Giao Cân thú?

Động tác của Lâm Minh như nước chảy mây trôi, ngẫu nhiên gặp phải mấy sợi gân không thể tránh, lúc này hắn sẽ dùng sức mạnh cắt đứt. Cứ như vậy, dùng thời gian non nửa canh giờ, con Giao Cân thú này bị Lâm Minh cắt thành miếng, đặt bên cạnh thịt miếng là những đoạn gân đáng giá nhất của Giao Cân thú. Những sợi gân này dài ngắn nhất trí, tổn thất gần như không có.

Một màn này khiến người líu lưỡi. Lâm Minh lm hết thảy thoạt nhìn thoải mái, nhưng mọi người lại biết tách rời Giao Cân thú là một công trình lớn cỡ nào. Dưới tình huống bình thường cần bốn năm người khỏe mạnh hợp tác làm non nửa ngày, mà thiếu niên kia lại chỉ sắc mặt hơi đỏ, xem ra lại xử lý một vài con đều không thành vấn đề!

Buổi tối Đại Minh Hiên đã không bận rộn mấy, rất nhiều người của phòng bếp đều đang nhìn. Người trong phòng nhìn thấy tình cảnh này đều lặng im, lúc này Lâm Minh buông dao nói:

- Hiện tại ta có thể ở lại chỗ này chưa? Ta mỗi ngày công tác không thể vượt quá hai canh giờ, một tháng lương năm lượng vàng. Ta còn có một điều kiện, phải bao ta ăn ở.

Nữ nhân xinh đẹp thoáng suy nghĩ một chút liền gật đầu nói:

- Được!

Điều kiện Làm Minh đưa ra không thấp, nhưng là tuyệt đối đáng giá. Với tốc độ của Lâm Minh hai canh giờ có thể làm rất nhiều, hơn nữa mấu chốt là nguyên liệu nấu ăn tổn thất ít, điểm này rất trọng yếu.

Cứ như vậy, Lâm Minh ở Đại Minh Hiên bắt đầu công tác. Hai canh giờ không tính là lãng phí thời gian, bởi vì đây cũng là tu luyện. Đánh cọc luyện là sức mạnh, mà giải cốt luyện chính là xảo kình.

Buổi tối cùng ngày, Lâm Minh một mực ở nhà kho, một hơi cắt ba con hung thú cấp một. Lúc này hắn đã đầu đầy mồ hôi, cánh tay tê rần. Hắn chuẩn bị cất một con cuối cùng rồi đi chỗ ở nghỉ ngơi.

Một con cuối cùng, hắn lại chọn một con hung thú cấp hai, Kim Bối Xuyên Sơn Giáp. Răng của loại hung thú này là có thể cắn nát đá, đào núi giống như đậu hũ vậy.

Bởi vì chân nguyên tiêu hao quá nhiều. Lâm Minh mất sức chín trâu hai hổ mới rạch ra lân giáp bụng Kim Bối Xuyên Sơn Giáp. Dự tính ban đầu của hắn lựa chọn con hung thú cấp hai này chính là vì ép ra cực hạn của bản thân.

Rạch lân giáp ra liền thoải mái hơn nhiều. Mũi dao dọc theo khe hở cơ thịt chạy ở phần bụng Kim Bối Xuyên Sơn Giáp. Đúng vào lúc này, Lâm Minh cảm giác dao khựng lại, dường như chạm phải đồ vật gì đó cứng cứng.

Xương? Không phải, trong bụng không nên có xương.

Vậy là tảng đá? Cũng không đúng, Kim Bối Xuyên Sơn Giáp tuy rằng ngẫu nhiên sẽ ăn đá, nhưng là đã sớm nghiền nát, cho dù không nát cũng bị axit dạ dày mạnh ăn mòn rồi, không có viên lớn như vậy. Chẳng lẽ là...

Nội đan?

Nghĩ tới điểm này, trong lòng Lâm Minh hơi hơi kích động. Một viên nội đan của hung thú cấp hai rất đáng giá, nếu như không bán để ăn đối với thân thể cũng có chỗ tốt rất lớn.

Lâm Minh đeo bao tay, cẩn thận tránh khỏi axit dạ dày, lấy thứ cứng cứng kia ra. Nhưng mà vừa nhìn. Lâm Minh rất là thất vọng. Đó là một vật thể hình vuông, hiển nhiên không phải là nội đan, bởi vì nội đan cơ bản đều là tròn.

Có vẻ thật sự là tảng đá, tuy nhiên tảng đá này có chút cổ quái...

Hình lập phương màu xám, cạnh góc chuẩn có chút quá đáng, giống như là cắt ra. Hơn nữa sáu mặt tảng đá lập phương đều khắc một loại Minh Văn màu đen kỳ dị, mang theo một luồng khí tức thần bí.

Kim loại?

Lâm Minh quan sát kỹ càng một hồi, không giống kim loại nhưng cũng không quá giống đá. Có lẽ là một loại ngọc?

Chương 3: Linh hồn vô chủ

Lâm Minh dùng nước rửa sạch tảng đá, do dự một chút, nhặt rìu trên mặt đất lên dùng mặt tầy gõ nhẹ tảng đá hình lập phương kia, không thấy chút tổn thương nào.

Đây là trong dự kiến. Tảng đá này có thể bảo tồn đầy đủ trong bụng của Kim Bối Xuyên Sơn Giáp, bản thân đã chứng minh chất liệu của nó cực kỳ cứng rắn. Lâm Minh dần dần tăng lớn sức, cuối cùng càng dùng đến toàn thân sức lực đập. Kết quả rìu và đe đều bị nện ra vết, tảng đá hình lập phương kia lại ngay cả một góc đều không sứt mẻ.

Trời ạ!

Lâm Minh sợ ngây người, hắn dự đoán được tảng đá cứng rắn, nhưng không nghĩ tới cứng rắn như vậy. Thứ này rốt cuộc làm bằng gì?

Lâm Minh nghĩ không ra nguyên cớ gì. Tảng đá này hết sức cổ quái, hơn nữa tạo hình kỳ dị, nói không chừng là cao thủ luyện khí gì đó dùng một loại tài liệu cứng rắn nào tạo ra đây? Nghĩ vậy Lâm Minh liền tiện tay đem tảng đá bỏ vào trong túi, nếu thật sự làm không rõ để làm đồ trang sức cũng tốt.

Thu thập dao, dụng cụ lại, Lâm Minh trở về phòng Đại Minh Hiên phân cho hắn nghỉ ngơ.

Luyện quyền một ngày, lại giải cốt hai canh giờ, Lâm Minh thật sự có chút mệt mỏi.

Đả tọa đơn giản điều tức một chút, Lâm Minh quần áo cũng không cởi, ngả lên giường rất nhanh đigiấc ngủ. Giường chiếu Đại Minh Hiên cung cấp cho nhân viên công tác rất thoải mái, hơn nữa ngủ ở đây con trai của quân chủ kia cũng không có bản lĩnh quấy rầy.

Một giấc này Lâm Minh ngủ cực kỳ ngọt ngào. Hắn làm một giấc mộng rất kỳ quái. Hắn ở trong mộng nhìn thấy một vùng cung điện quỳnh lâu điện ngọc, mỗi một lầu các lại đều là mỹ ngọc tạo thành, hơn nữa làm tinh mỹ khiến người líu lưỡi.

Nữ nhân xinh đẹp quần áo phiêu dật, khí chất và dung mạo đều tốt xuyên qua trong cung điện, thi thoảng có chỉ quý thú lành xẹt qua phía chân trời, nghiễm nhiên một tiên cảnh thế gian.

Lâm Minh chưa từng nhìn thấy cung điện xinh đẹp như vậy, dù là trong tranh đều chưa từng thấy qua. Mà đúng vào lúc này, hình ảnh thay đổi, cung điện xinh đẹp kia ầm ầm sụp đổ, trên bầu trời xuất hiện bóng người trùng điệp. Trong những bóng người đó vô số hào quang lóe lên, những hào quang đó thoạt nhìn xinh đẹp nhưng là rơi xuống đất, núi cao ngàn trượng trong nháy mắt chôn vùi!

Mặt đất bị nứt ra, bầu trời bị ma diễm nhuộm đỏ, một cái trận pháp thật lớn bao phủ phạm vi mấy trăm thước trống rỗng xuất hiện. Các loại ký hiệu thần bí phủ kín cả bầu trời.

Loại đại chiến trình độ này Lâm Minh quả thật không thể tưởng tượng. Cao thủ! Cao thủ cảnh giới không thể tưởng tượng! Đây tuyệt đối không phải là Luyện Thể kỳ, Tụ Nguyên kỳ có thể sánh bằng!

Mỗi một người trong hình ảnh đều là nhân vật Lâm Minh không thể nhìn lên, nhưng trên thế giới này ở đâu lại có nhiều nhân vật như thần vậy?

Kế tiếp, hình ảnh lại chuyển, biến thành một thế giới trời băng đất tuyết. Một nữ nhân khí chất xuất trần, dung mạo kinh là người trời tay cầm một hình lập phương cỡ một tấc, một mình đối mặt hơn vạn bóng người hư không mà đứng.

Nữ nhân này rồi lại đứng trước người Lâm Minh cách không tới ba xích, tuy rằng trong lòng hiểu được đây đều là ảo ảnh nhưng Lâm Minh lại vẫn từ trên người nữ nhân cảm thụ rõ ràng khí tức cường đại mà lại thánh khiết dịu dàng.

Khiến Lâm Minh giật mình chính là, hình lập phương trong tay nữ nhân chính là tảng đá kỳ dị hắn tìm được trong bụng Kim Bối

Xuyên Sơn Giáp ban ngày hôm nay!

Nữ nhân mở miệng nói một tràng, nhưng là cực kỳ mơ hồ, Lâm Minh chỉ nghe rồ hai chữ, Ma Phương.

Không biết vì sao, khoảnh khắc Lâm Minh nghe thấy hai chữ này liền liên tưởng đến tảng đá hình lập phương kia. Chẳng lẽ, tên của hòn đá gọi là Ma Phương?

Ầm!

Bùng nổ mạnh điên cuồng, không gian bị xé rách, cả bầu trời cuốn lên lốc xoáy thật lớn. Lốc xoáy này uy lực vô cùng lớn, thổi quét cả vùng trời đất. Nơi đi qua, núi cao vỡ nát, không gian sụp đổ, sông băng lại càng trong nháy mắt chôn vùi hóa thành hư vô. Trong vòng xoáy khủng bố như vậy, hơn vạn bóng người kia thân thể hóa thành bụi bặm, linh hồn bị nghiền thành từng mảnh vụn bị hút vào trong Ma Phương kia.

Mà Lâm Minh thì đứng ở chính giữa gió bão, tận mắt nhìn thấy lốc xoáy thôi quét hết thảy, mọi thứ bên cạnh hóa thành tro bụi, mà bản thân đặt ở ngoài sự việc. Loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ hình dung, dù là một đời một kiếp cũng không thể quên!

Lâm Minh cảm giác toàn thân đều là mồ hôi lạnh, mà lúc này hắn phát hiện mình đi tới trong một không gian tối đen vô cùng rộng lớn, ở nơi này lơ lửng vô số điểm sáng lấp lánh giống như mảnh kính vỡ. Điểm sáng có lớn nhỏ, lớn có bằng bàn tay, nhỏ chỉ bằng hạt gạo. Mà ở chính giữa vô số điểm sáng này có một đoàn quang cầu màu trắng cỡ một xích, phát ra vầng sáng mông lung, dịu dàng mà thánh khiết.

Không biết làm sao, Lâm Minh cảm giác được khí tức của quang cầu này hết sức tương tự khí tức của nữ nhân thánh khiết nhìn thấy trước đó kia. Không, phải nói là giống như đúc.

Chẳng lẽ, quang cầu này là do nữ nhân thánh khiết kia biến thành?

Lâm Minh nhớ rõ, sau khi gió lốc không gian kia bùng nổ, nữ nhân hóa thành một vệt sáng màu trắng dung nhập vào trong Ma

Phương...

Vệt sáng màu trắng... Chẳng lẽ chính là quang cầu này? Như vậy nơi này chẳng lẽ là bên trong Ma Phương, vậy những điểm sáng này...

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, chẳng lẽ những điểm sáng này là mảnh vỡ linh hồn của vô số bóng người sau khi bị gió lốc không gian xé nát, bị hút vào Ma Phương tạo thành?

Lâm Minh cảm thấy vô cùng rung động!

Hắn hiện tại rất thanh tỉnh, tất cả cảnh tượng vừa phát sinh rõ ràng trong mắt. Tuy rằng lý trí nói cho hắn mình đang nằm mộng, nhưng hắn lại không thể tin tưởng đây là mộng. Mọi thứ trong mộng đều vô cùng chân thật, gió lốc hủy diệt trời đất vân tồn tại trong đầu Lâm Minh. Một thiếu niên vô tri ngay cả cao thủ cảnh giới Ngưng Mạch đều chưa từng thấy qua như mình, làm sao có thể làm một giấc mộng kỳ dị mà khí thế khổng lồ khiến người rung động như thế?

Như vậy chẳng lẽ những ảo giác này đều là thật? Tảng đá kỳ dị tên là Ma Phương này từng cắn nuốt vô số cường giả thực lực mạnh tới ngay cả mình cũng không thể nhìn lên?

Lâm Minh không thể tưởng tượng được rốt cuộc là quốc gia nào có được nhiều cường giả chỉ riêng khí thế đã khiến hắn nghẹt thở như vậy. Hắn nhìn lên vô số điểm sang đủ mọi màu sắc lơ lửng rơi rụng trong không gian tối đen, hồi lâu sau hắn do do dự dự thò tay, nhẹ nhàng chạm vào một điểm sang cách mình gần nhất, thể tích nhỏ nhất đồng thời hào quang lại ảm đạm nhất.

Mà chính vào khoảnh khắc Lâm Minh chạm vào điểm sáng, điểm sang đó đột nhiên “vù” một cái chìm vào đầu ngón tay Lâm Minh. Lâm Minh không kịp làm ra phản ứng gì, trong nháy mắt cảm giác dường như một cái búa tạ đánh mạnh lên đầu mình, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp ngã xuống đất.

A a a a!!!

Lâm Minh ôm chặt lấy đầu, hắn cảm giác dường như có cái gì đang liều mạng chui vào đầu mình, loại đau đớn như nát ruột xé lòng đó khiến Lâm Minh hận không thể gõ vỡ đầu mình lấy vật kia ra.

Không thể kháng cự! Lâm Minh cảm giác mình dường như sắp bị cắn nuốt rồi!

Cắn nuốt?

Đúng rồi, nó đã là mảnh vỡ linh hồn vô chủ, bản năng muốn cắn nuốt tinh thần chi hải của mình!

- Chết tiệt!

Lâm Minh ý thức được điểm này, trong lòng kinh hoảng trong giây lát ngắn ngủi, nhưng là hắn rất nhanh liền trấn định lại. Mảnh vỡ kia chỉ còn lại một chút xíu nhỏ bé như vậy, hơn nữa chủ nhân của nó đã sớm chết rồi, mình sao có thể thua bởi một đoạn ngắn ý thức vô chủ như vậy!

Đột nhiên quát lớn một tiếng, Lâm Minh nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào trong thịt, giữ vững bản tâm! Võ đạo chi tâm của ta!

Ta lập chí theo đuổi cực hạn võ đạo, há có thể chết đi ở nơi này?

Lâm Minh không biết làm thế nào khu trừ luồng tàn niệm vô chủ kia, hắn chỉ cắn chặt răng, liều mạng chống lại. Các loại cảnh tượng hỗn tạp ùa vào trong đầu hắn, đau đớn phi nhân khiến Lâm Minh như muốn chết ngất. Nhưng là hắn thủy chung nghiến chặt răng, giữ vững một điểm thanh minh cuối cùng trong đầu, giữ vững võ đạo chi tâm kiên định không dời của hắn!

Loại tra tấn phi nhân này không biết kéo dài bao lâu mới chậm chậm nhạt đi, Lâm Minh rốt cuộc từ trong giấc ngủ say tỉnh lại. Mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng, toàn thân hắn bị mồ hôi lạnh ướt sũng, chăn đệm ướt đẫm, lòng bàn tay bị móng tay bấm máu tươi đầm đìa!

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lâm Minh có thể khẳng định trăm phần trăm, trước đó tuyệt đối không phải nằm mộng, không có cơn ác mộng nào có thể có hiệu quả như vậy.

Hắn tĩnh tâm nghĩ lại, không kìm được nghĩ lại mà sợ. Linh hồn của một người do hai bộ phận tạo thành, một là dấu ấn tinh thần, một là trí nhớ. Dấu ấn tinh thần bị xóa đi chính là linh hồn vô chủ, linh hồn vô chủ chỉ có bản năng. Linh hồn mình chạm vào kia chỉ là một mảnh vỡ nho nhỏ cỡ nửa hạt gạo, hơn nữa hào quang cực kỳ ảm đạm, không ngờ suýt nữa nuốt mình, thật sự quá đáng sợ! Nếu lúc trước hắn chạm vào là một mảnh vỡ khá lớn, có lẽ hắn đã biến thành ngu ngốc!

Ma Phương kia thật sự quá nguy hiểm!

Lâm Minh nghĩ vậy, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Ô... Trong đầu mình...

Có thêm rất nhiều thứ!

Pháp trận... Minh Văn... Tuyên khắc... Các loại ký hiệu cổ quái, các loại ký tự thần bí, các loại tranh ảnh tư liệu vũ khí cổ xưa mà tỏa ra khí tức cường đại...

Đây là thứ gì?

Chẳng lẽ là trí nhớ chứa trong linh hồn vô chủ kia?

Ý tưởng này khiến Lâm Minh chấn động tâm thần. Han mơ hồ ý thức được, phần trí nhớ này, có lẽ là một khoản tài phú không thể tưởng tượng...

Trí nhớ phức tạp, tuy rằng đã tiến vào trong đầu Lâm Minh nhưng lại không giống như trí nhớ của bản thân có thể tùy ý điều động, mà cần chỉnh lý và dung hợp từng chút một.

Gặp được loại trận pháp, Minh Văn Lâm Minh trước tiên lướt qua không quản. Những thứ này có chút thiếu sót có chút hỗn độn, dường như đều tới từ một loại nghề nghiệp khắc Minh Văn l vũ khí.

Lâm Minh tạm thời không có ý định nghiên cứu loại nghề nghiệp này, hắn có thứ càng thêm cần thiết càng thêm khát cầu. Một mực tìm tòi, Lâm Minh nín thở, thẳng đến một lúc tinh thần hắn chấn động. Pháp quyết Luyện Thể của Luyện Thể kỳ, Hỗn Độn Cương Đấu kinh!

Công pháp truyền thừa!

Thiên Vận võ phủ vì sao xa xa không bằng Thất Huyền võ phủ? Đó là bởi vì truyền thừa!

Chương 4: Công pháp truyền thừa

Thiên Vận võ phủ thành lập chỉ có tám mươi năm, mà Thất Huyền võ phủ là tông môn tam phẩm Thất Huyền cốc có lịch sử truyền thừa sáu trăm năm thiết lập, trong võ phủ có phần đông công pháp truyền thừa tùy ý chọn!

Tu luyện công pháp truyền thừa của Thiên Vận võ phủ, tới Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch kỳ hy vọng xa vời. Mà tu luyện công pháp truyền thừa của Thất Huyền võ phủ chỉ cần có thiên phú tứ phẩm, đột phá Ngưng Mạch kỳ cũng không phải việc khó!

Mà về phần Lâm Minh, hắn căn bản không có công pháp Luyện Thể ra hồn, chỉ trông vào một quyển võ đạo nhập môn. Môi ngày đánh quyền vào cọc gỗ, mỗi quyền cầm dao róc xương giải cốt. Đây chính là con đường võ đạo của Lâm Minh!

Mấy năm nay hắn chính là dựa vào những biện pháp tự mình mò mẫm, dựa vào cần cù, từng bước đi vào cánh cửa Luyện Thể tầng thứ nhất!

Truyền thừa đối với hắn thật sự quá trọng yếu!

Trong lòng Lâm Minh vô cùng kích động, hắn giống như đói khát dung hợp sửa sang lại tri thức của bản công pháp truyền thừa này. Rất nhanh, Hỗn Độn Cương Đấu kinh này lại mang đến ngạc nhiên vui mừng cho hắn.

Hỗn Độn Cương Đấu kinh là công pháp Luyện Thể đỉnh cấp của Thần Vực. Tuy nói là đỉnh cấp nhưng dù sao chỉ là công pháp Luyện Thể, cho nên ở Thần Vực cũng không phải quý báu quá mức. Nguyên nhân khiến Lâm Minh kích động là hắn rốt cuộc tìm được cái gọi là Thần Vực này rốt cuộc là địa phương nào.

Thần Vực là một thế giới trình tự cao hơn, thế giới đó đã truyền thừa vạn vạn năm, vô luận luyện thể, võ đạo, sử dụng các loại vũ khí, các loại kỹ năng và trận pháp đều đã phát triển đến cực hạn. Nơi đó là thế giới của đại năng giả võ đạo, bọn họ bản lĩnh thông thiên căn bản không phải Lâm Minh giai đoạn hiện tại có thể tưởng tượng.

Như vậy, giá trị của bản Hỗn Độn Cương Đấu kinh này không thể đo lường! Mà mảnh nhỏ linh hồn tồn trữ trong Ma Phương kia chờ đến khi có đủ thực lực hắn là có thể dung hợp.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh kích động vô cùng.

Lâm Minh hiện tại rất sợ bản công pháp này khuyết thiếu giữa chừng. Dù sao mảnh nhỏ linh hồn mình dung hợp vốn chỉ là một khối nhỏ, nếu công pháp khuyết thiếu thì khiến người tiếc hận. Cũng may một mực duyệt đọc dung hợp. Hỗn Độn Cương Đấu kinh thủy chung hoàn chỉnh. Từ Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, mãi cho đến Dịch Cân, Luyện Cốt, Ngưng Mạch, toàn bộ có.

Điều này đã đủ khiến Lâm Minh giật mình rồi. Bởi vì ở Thiên Diên đại lục, công pháp Luyện Thể bình thường chỉ nhằm vào một giai đoạn, tỷ như Dịch Cân chân kinh chuyên môn Dịch Cân. Luyện Cốt Kim Thân quyết chuyên môn Luyện Cốt. Cửu Mạch thần công chuyên môn Ngưng Mạch... Mà Hỗn Độn Cương Đấu kinh chỉ là một quyển công pháp liền có thể từ Luyện Lực luyện đến Ngưng Mạch. Mà sau chỗ này, chuyện khiến Lâm Minh càng thèm kinh ngạc đã xảy ra.

Thiên Diễn đại lục chỗ Lâm Minh. Ngưng Mạch đánh dấu giai đoạn Luyện Thể kết thúc, rồi sau đó chính là bước vào giai đoạn Tụ nguyên. Giai đoạn Tụ Nguyên chia làm cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên. Cảnh giới Ngưng Mạch là một lằn ranh, rất nhiều người kẹt ở cảnh giới Luyện Cốt, cả đời đều không thể tiến thêm một bước.

Cảnh giới Ngưng Mạch là cực hạn của thể xác, đây là thường thức. Mà trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, sau Ngưng Mạch không ngờ còn có một cảnh giới, Tôi Tủy!

Trên Tôi Tủy không ngờ còn có Bát Môn Độn Giáp, với phương, vị bát quái đối ứng thiên tượng cửu tinh, mở ra bát môn, Đạo Cung Cửu Tinh trong cơ thể là có thể xông phá cực hạn của lực lượng thể xác, đánh vào cảnh giới cao hơn!

Mà bất kể tu luyện Tôi Tủy hay là Bát Môn Độn Giáp đều không ảnh hưởng võ giả bước vào Hậu Thiên. Tiên Thiên. Cái này tương đương với nhiều hơn mấy cảnh giới so với người khác, chỗ tốt trong đó không nói cũng biết!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Xem tới đây, Lâm Minh đã khiếp sợ không nói nên lời. Chỉ riêng bản Hỗn Độn Cương Đấu kinh này chính là chí bảo thế gian!

Lâm Minh đã không chờ đợi thêm nữa muốn tu luyện, tuy nhiên trước khi tu luyện hắn đầu tiên là kiểm tra Ma Phương trong túi trước ngực một chút, nhưng mà vừa nhìn hắn lại ngây người. Ma Phương biến mất!

Lâm Minh sợ toát mồ hôi lạnh, thò tay sờ, lại cảm thấy một tia khác thường ở ngực. Vén áo lên nhìn, lại phát hiện làn da phía dưới ngực trái có thêm một ký hiệu kỳ dị, ký hiệu đó chính là một cái Minh Văn thần bí trên Ma Phương.

Ma Phương tiến vào trong cơ thể mình? Lâm Minh nhớ tới lúc đó nữ nhân thánh khiết kia triệu hoán Ma Phương dường như cũng từ trong thịt lòng bàn tay triệu hoán mà ra, cũng không kỳ quái. Chỉ là mình dường như hoàn toàn không rõ phương pháp một lần nữa triệu hoán Ma Phương.

Thử một chút, quả nhiên không được, Lâm Minh có chút thất vọng. Trong Ma Phương có ngàn ngàn vạn vạn mảnh vỡ linh hồn, mình chỉ chọn một cái nhỏ nhất mờ nhất liền đạt được đồ vật quý báu như thế. Nếu là có thể dung hợp linh hồn, vậy quả thật là một phần bảo tàng không thể tưởng tượng.

Nghĩ đến đây. Lâm Minh đột nhiên tự giễu cười cười. Mình chính là mỡ heo che mờ tâm trí, một linh hồn vô chủ nhỏ yếu nhất đều suýt nữa nuốt mất ý thức của mình, mảnh vỡ linh hồn khác mạnh hơn còn không trực tiếp miểu sát. Nằm mơ à!

Xem ra bất kể là bí mật của Ma Phương hay là những mảnh nhỏ linh hồn thần kỳ kia đều phải chờ khi tu vi mình cao hơn lại nghiên cứu. Hiện tại lo được lo mất, không bằng mau chóng tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh.

Vì thế, Lâm Minh tĩnh tâm lại, bắt đầu cảm ngộ bản công pháp truyền thừa của Thần Vực lịch sử đã lâu dài này.

Hỗn Độn Cương Đấu kinh bản chất chính là đem thể xác luyện thành thần binh, thể xác cứng rắn không thể phá, hơn nữa lực lượng kinh người.

Không chỉ như thế, Hỗn Độn Cương Đấu kinh còn chú trọng kỹ xảo dùng sức, chỉ riêng tầng thứ nhất Luyện Lực liền có khác biệt rất lớn so với công pháp truyền thống.

Công pháp Luyện Lực bình thường, luyện đến lực lượng ngàn cân xem như tiểu thành, một quyền đánh nát cọc gõ, ở trong Cương Đấu kinh, chẳng những phải luyện lực, hơn nữa còn phải luyện tập độ nắm giữ lực lượng. Luyện đến đại thành có thể dùng chưởng đánh cọc gỗ thành sợi nhỏ, thậm chí đánh thành sợi bông!

Nhìn thấy những điều này trong lòng Lâm Minh hướng tới không thôi. Không hề nghi ngờ, tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh cường đại hơn cao thủ luyện thể bình thường rất nhiều!

***

Ba ngày sau.

Ở chân núi Đại Chu sơn, trăng sáng treo cao, vòm trời như bức màn. Lâm Minh nhắm mắt đứng trên mặt cỏ, hô hấp tuân theo một tần suất đặc thù. Hắn đứng như vậy không biết đã bao lâu, cả người giống như một pho tượng dưới trăng, không nhúc nhích.

Hắn đang tu luyện, trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh ghi lại một loại phương pháp vận chuyển chân nguyên độc đáo, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết. Bộ pháp quyết này tổng cộng bảy tầng, có thể lợi dụng chân nguyên tốt hơn rèn luyện thân thể, rèn luyện gân cốt. Sau khi pháp quyết đại thành, bất kể lực lượng và thân thể mức độ cứng cỏi đều tăng lên rất lớn, vượt xa những người khác cùng cảnh giới!

Dưới gió đêm thổi, vô số cỏ mảnh như sóng phập phồng từng cơn, hô hấp của Lâm Minh dường như cũng theo những phập phồng này mà chuyển động, dường như hoàn toàn hòa làm một thể với hoàn cảnh chung quanh, tuy hai mà một.

Trăng quá ngọn cây, một giọt sương lạnh lặng lẽ ngưng kết ở lá cây trên đỉnh đầu Lâm Minh. Theo lá cây khẽ rung, giọt sương nặng vô thanh vô tức nhỏ xuống.

Lâm Minh nguyên bản không nhúc nhích đột nhiên mờ mắt, tay phải thò ra, giọt sương chuẩn xác rơi ở đầu ngón tay Lâm Minh, sau đó theo ngón tay lăn đến lòng bàn tay. Lâm Minh đột nhiên nắm tay, nam giọt sương trong lòng bàn tay, rồi sau đó bả vai run lên, dùng chân kéo theo thắt lưng, đột nhiên một quyền đánh ra.

Ầm!

Theo một tiếng vang trầm, gốc cây thiết mộc một người ôm trước mặt Lâm Minh vụn gỗ bay tán loạn, trống rỗng xuất hiện một hõm quyền sâu đến non nửa xích (1/2x33.3cm)!

Lâm Minh hít sâu một hơi, thu quyền, buông tay, giọt sương kia rồi lại tiếp tục lăn xuống, theo một tiếng “tách” khẽ vang, giọt sương rơi trên lá cỏ, vỡ ra bốn phía.

ruyệN Nhìn thấy một màn này, trên mặt Lâm Minh xuất hiện một nụ cười mỉm.

Hỗn Độn Cương Đấu kinh yêu cầu nắm giữ lực lượng đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, một quyền của mình đánh ra giọt sương không vỡ. Tuy rằng cách yêu cầu của Hỗn Độn Cương Đấu kinh rất xa nhưng cũng xem như có chút thành tích.

Hơn nữa một quyền vừa rồi kia có thể để lại dấu quyền sâu non nửa xích trên thiết mộc cứng như thép. Nếu là ba ngày trước, có thể được nửa tấc là không tệ rồi. Đây hoàn toàn là công lao của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Ba ngày qua. Lâm Minh không lúc nào là không luyện tập Hỗn Độn Chân Nguyên quyết. Dù là sờ đến cánh cửa, tuy nhiên cách tầng thứ nhất tiểu thành chân chính còn rất xa.

Trên thực tế. Lâm Minh có thể tu luyện thuận lợi như vậy vẫn là được thơm lây bởi vị tiền bối đại năng kia. Rất nhiều kinh nghiệm cảm ngộ trong trí nhớ của vị tiền bối kia đối với tu luyện của Lâm Minh có lợi rất lớn, thậm chí vận chuyển của công pháp đã ăn sâu vào linh hồn của vị tiền bối đó. Lâm Minh cần làm chỉ là dùng thân thể của mình để ghi nhớ chúng.

Bởi vì tu luyện điên cuồng, tốc độ tiêu hao dược liệu của Lâm Minh cũng cực nhanh. Huyết sâm hắn đã dùng mất ba lát, nếu là với cách luyện này, không ra nửa tháng là dùng hết.

Tuy rằng công pháp có, nhưng vấn đề dược liệu vẫn chưa được giải quyết...

Cứ như vậy lại là hai ngày qua đi, thực lực của Lâm Minh càng ngày càng mạnh. Hiện tại hắn ở Đại Minh Hiên giải cốt hung thú cấp một đã không cần tốn nhiều sức, dù là hung thú cấp hai cũng có thể cắt liền bốn năm con vẫn thoải mái.

***

Một ngày sáng sớm, Lâm Tiểu Đông tới Đại Minh Hiên tìm Lâm Minh. Giữa hai người có Truyền Âm phù định vị, Lâm Minh chỉ nói cho Lâm Tiểu Đông mình ở Đại Minh Hiên làm công, nhưng cũng không nói cho hắn nguyên nhân.

- Hội giao dịch võ đạo mỗi năm một lần?

Lâm Minh thoáng sửng sốt. Hội giao dịch võ đạo này chính là nơi Lâm Tiểu Đông đề nghị muốn đi.

- Đúng vậy. Các loại cao thủ võ đạo, danh môn quý tộc đều sẽ tới, đồ vật bán ở đó không có quý hiếm nhất, chỉ có càng quý hiếm!

Lâm Minh nhún nhún vai, nói:

- Loại đồ vật đó chúng ta làm sao mua nổi. Trên người ta chỉ còn lạiđến hai mươi hai lượng vàng rồi.

- Mua không nổi xem xem không được sao, coi như mở mang kiến thức. Hơn nữa, sắp tiến vào võ phủ rồi, chúng ta dù sao cũng phải có một món binh khí tiện tay chứ. Bảo vật phẩm cấp cao chúng ta không mua nổi, vũ khí tốt trung đẳng ta vẫn là mua được.

Lâm Tiểu Đông đã nói đến nước này. Lâm Minh cũng không muốn làm mất hứng, ra ngoài kiến thức cũng tốt.

Hai người kết bạn đi tới. Lâm Tiểu Đông một đường nói không ngừng, các loại kiến văn bát quái liên quan hội giao dịch hắn thuộc nằm lòng. Vị trí của hội giao dịch cách Thất Huyền võ phủ khá gần, ở đó xem như ngoại ô, cũng không phồn hoa. Hai người một mực xuyên qua khu náo nhiệt, khi đi tắt một ngõ nhỏ, Lâm Minh đột nhiên bước chân khựng lại, một tay khoát lên vai Lâm Tiểu Đông.

- Sao vậy Minh ca?

Lâm Tiểu Đông không rõ tại sao.

- Có người chặn chúng ta.

Lâm Minh nói rồi thò tay sờ bên hông, rút chủy thủ vẫn dùng để giải cốt ở Đại Minh Hiên ra. Những ngày nay Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, cảm giác lực nhạy bén hơn rất nhiều.

Hắn gần như ngay lập tức liền đoán được người tới là ai. Mấy ngày trước khi hắn bị chủ nhà đuôi đi, đánh một kẻ mặt khỉ tai dơi. Hiện tại chủ nhân của tên này tìm tới cửa. Đối với giờ khắc này tới, Lâm Minh sớm có chuẩn bị.

Chương 5: Đổ đấu

Ngay tại thời điểm Lâm Minh dừng lại, một thanh âm bén nhọn chợt vang lên:

- Ha ha, không thấy đi ra, tính cảnh giác rất cao a, ngươi tên là Lâm Minh đi?

Một thiếu niên mặc cẩm y hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, trên mặt mang theo tươi cười khinh miệt, chậm rãi đi ra từ phía sau một tòa nhà trệt, ở phía sau hắn, còn có bốn năm thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, những thiếu niên này cơ bản đều ở tầng một Luyện Thể kỳ, chỉ có một người Luyện Thể tầng hai, mà thiếu niên mặc áo gấm chính là Luyện Thể tầng hai.

Nhìn thấy trận thế này, Lâm Tiểu Đông lập tức luống cuống, vàingày trước ở hiện trường báo danh Thất Huyền võ phủ, hắn xuất hiện cùng lúc với Chu Viêm, ngốc tử cũng nhìn ra hôm nay tên này dẫn người tới tìm.

Tổng cộng sáu người, hai Luyện Thể tầng hai, bốn Luyện Thể tầng một, mà hắn cùng Lâm Minh đều chỉ là Luyện Thể tầng một, nếu như đánh nhau tuyệt đối bị ngược đãi, thiếu niên mặc áo gấm khẳng định là con cháu đại gia tộc Thiên Vận thành, có quyền thế, giết chết người thì không thể nhưng nếu chỉ đánh tàn phế thì tuyệt đối bình thường.

- Các ngươi muốn làm gì?

Lâm Tiểu Đông lớn tiếng quát, trong lời nói mang theo một tia tức giận.

- Việc này ngươi phải hỏi hắn.

Thiếu niên mặc áo gấm chỉ vào Lâm Minh:

- Ngươi thật uy phong a, đánh đập hạ nhân của ta phun máu, xương sườn gẫy mất hai chiếc.

Đối với những con cháu đại gia tộc này mà nói, kỳ thật bọn họ không quan tâm hạ nhân sống chết, nhưng thể diện phi thường trọng yếu, hơn nữa khi hạ nhân kia báo ra danh hào của thiếu niên mặc áo gấm, vẫn như cũ bị đánh đập tè ra quần, lúc này mới khiến thiếu niên mặc áo gấm hoàn toàn phẫn nộ.

- Ngươi thực có năng lực, nói muốn giẫm đạp Vương Nghĩa Cao ta xuống dưới lòng bàn chân đi, hôm nay ta thật muốn nhìn, ngươi như thế nào giẫm đạp ta xuống dưới lòng bàn chân!

Thiếu niên mặc áo gấm sắc mặt dữ tợn nói.

Lâm Minh căn bản không biết tên Vương Nghĩa Cao, cũng chưa bao giờ nói qua muốn giẫm đạp xuống dưới lòng bàn chân, có lẽ là hạ nhân kia muốn khiến Vương Nghĩa Cao phẫn nộ nên thêu dệt lời vô căn cứ, tuy nhiên Lâm Minh cũng lười giải thích.

Tuy rằng Hỗn Độn Cương Đấu kinh lợi hại, nhưng dù sao hắn chỉ tu luyện vài ngày mà thôi, đồng thời đối phó nhiều người như vậy, hai cường giả võ đạo tầng hai đã thập phần miễn cưỡng, huống chi bên cạnh còn có Lâm Tiểu Đông, một khi hắn bị kèm hai bên, vậy thì phiền toái.

Lui lại một bước mà nói, cho dù lần này đánh thắng, ngày sau phiền toái vẫn sẽ tới không ngừng, nếu phiền toái tăng lên, chính mình đánh đập Vương Nghĩa Cao thảm, khẳng định sẽ liên lụy đến phụthân Vương Nghĩa Cao, người này là quân chủ Thiên Vận thành, Lâm Minh cũng không trông cậy vào nhân vật cấp bậc này giảng đạo lý cũng chính mình, đối với hắn hiện tại mà nói, hắn không thể trêu vào loại thế lực này.

Thực phiền toái!

Lâm Minh nghĩ nghĩ, đột nhiên tâm niệm vừa động, nghĩ tới một biện pháp giải quyết việc này, hắn nói với Vương Nghĩa Cao:

- Vậy ngươi muốn thế nào?

- Ta muốn thế nào?

Vương Nghĩa Cao thoáng sửng sốt, ngay sau đó cười ha ha:

- Con mẹ nó tên này còn hỏi ta muốn thế nào.

Vài tên bạn xấu hắn mang đến cũng cười ha hả, ở trong mắt bọn họ, Lâm Minh không khác một tên ngu ngốc, đã đến lúc này rồi còn hỏi bọn hắn rốt cuộc muốn thế nào, thật sự là cực phẩm a.

Vương Nghĩa Cao nở nụ cười hồi lâu mới ngừng cười, nói:

- Ta thật không biết nên nói ngươi thế nào mới tốt? Tuy nhiên nếu ngươi hỏi như vậy, bôn thiếu gia cũng cho ngươi một cơ hội, miễn cho người khác nói bôn thiếu gia không lưu tình, như vậy đi, ngươi quỳ trên mặt đất liếm sạch sẽ giầy của ta, sau đó tự mình cắt đứt một cái gân tay một cái gân chân, việc này liền quên đi.

Lâm Tiểu Đông nghe được Vương Nghĩa Cao nói như vậy, trong lòng lập tức giận sôi:

- Con mẹ nó, Minh ca, luyên thuyên với bọn họ làm gì, cũng lắm thì liều mạng, Lâm gia Thanh Tang thành chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, xem bọn hắn dám thế nào!

Lâm Tiểu Đông biết hôm nay ăn đòn là cái chắc, chỉ có thể trông mong gia tộc đi ra, hy vọng bọn họ có thể kiêng kị một chút. Chịu đau chút thì không việc gì, nhưng nếu bị đánh thành tàn phế, đối với võ giả mà nói hậu quả vô cùng nghiêm trọng, mặc dù có dược thảo quý hiếm, cũng không nhất định có thể hồi phục như cũ.

- Thanh Tang thành Lâm gia? Hừ, ngươi nghĩ rằng ta kiêng kị Lâm gia các ngươi, Lâm Minh, ngươi rốt cuộc tự mình động thủ hay là để ta động thủ?

- Động thủ cái *** a! Đến đây, tường ta sợ ngươi sao!

Lâm Tiểu Đông tiến lên từng bước, bàn tay cầm chắc chuôi kiếm, kỳ thật trong lòng hắn hoảng thật sự, tuy nhiên hắn lại thuộc loại con vịt sắp chết vẫn mạnh miệng, trong lòng sợ gần chết nhưng không thể vứt bỏ mắt mũi nam nhân!

Lâm Minh kéo Lâm Tiểu Đông lại, nói với Vương Nghĩa Cao:

- Vừa rồi ngươi nói chính là yêu cầu của ngươi? Được, chỉ cần ngươi thắng ta ở trong quyết đấu võ đạo, ta có thể nghe ngươi xử trí.

- Minh ca, ngươi...

Lâm Tiểu Đông nóng nảy, tuy rằng tin tưởng ngày sau Lâm Minh tất có thành tựu, nhưng hiện giai chỉ có Luyện Thể kỳ tầng một. Bất kể như thế nào hắn cũng không thể đánh lại Vương Nghĩa Cao Luyện Thể tầng hai, hắn sợ sau khi Lâm Minh thua thật sự bị cắt đứt gân tay gân chân.

Lâm Minh nói:

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực.

- Quyết đấu võ đạo? Ngươi cũng xứng quyết đấu võ đạo cùng ta?

Vương Nghĩa Cao không nghĩ tới Lâm Minh lại đưa ra chủ ý này, ở

Thiên Vận quốc, quan phủ bình thường sẽ không tham gia võ giả tranh đấu, bởi vì căn bản không quản được, cho nên mâu thuẫn trong võ giả thường thường dùng phương thức quyết đấu võ đạo, chỉ cầngong phương đồng ý, đồng thời ước định giá phải trả khi thắng thua, như vậy so đấu xong thì mâu thuẫn sẽ không truy cứu nữa, dù sao đối với võ giả mà nói, danh dự thập phần trọng yếu.

Thực lực Vương Nghĩa Cao cao hơn Lâm Minh một cấp, đương nhiên sẽ không cho rằng chính mình thất bại, hắn chỉ cảm thấy với thực lực cũng địa vị của chính mình tiến hành quyết đấu võ đạo cùng Lâm Minh có chút không đáng.

Lâm Minh nói:

- Không có xứng với không xứng, chỉ có dám cũng không dám.

- Ngươi muốn nói ta không dám? Con mẹ nó đây là điều nực cười nhất ta nghe được trong năm nay, được, ngươi đã không biết sống chết, ta đây thành toàn cho ngươi!

Lâm Minh nói:

- Được, chúng ta đi quảng trường.

Ngõ tắt rất hẻo lánh, không có người vây xem, Lâm Minh sợ Vương Nghĩa Cao lật lọng, mà phía trước mắt có rất nhiều người, Vương Nghĩa Cao da mặt dù dày đến đâu cũng không có biện pháp chống chế, trừ phi về sau hắn không muốn lăn lộn ở Thiên Vận thành nữa.

Võ giả luận võ là chuyện hay, trên quảng trường chưa bao giờ khuyết thiếu người xem náo nhiệt, rất nhanh, phụ cận đã có mấy chục người tụ tập, trong đó còn có cả võ giả, nhìn thấy hai người luận võ, mọi người vây xem đều nghị luận nhao nhao.

- Đây không phải con của Vương Quân Chủ sao?

- Đúng vậy, tên này muốn khi dễ người rồi, không biết đứa nhỏ nhà ai không may như vậy.

- Luyện Thể tầng một đối chiến Luyện Thể tầng hai, cái này không phải thua chắc rồi sao.

- Tiểu tử này thoạt nhìn chỉ là dân đen như chúng ta a, tầng này tuổi đã có tu vi Luyện Thể tầng một không tồi, thực đáng tiếc, chỉ sợ sắp bị tàn phế...

Thanh danh Vương Nghĩa Cao ở Thiên Vận thành không tốt lắm, đa số người dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn Lâm Minh với vẻ thương hại.

Người tụ tập càng nhiều, Vương Nghĩa Cao có chút khó chịu, dù sao Luyện Thể tầng hai khi dễ Luyện Thể tầng một không phải là chuyện gì hay ho, cộng thêm thân phận đối phương không cũng cấp với hắn, hắn không khỏi cảm thấy chính mình có chút mất thân phận!

Vì thế hắn không kiên nhẫn nói:

- Ngươi còn phải đợi tới khi nào, nhanh chóng so đấu rồi tự phế gân tay gân chân, ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch giữa chúng ta.

Lâm Minh thấy người đã tụ tập không ít, quay sang nói với Vương Nghĩa Cao:

- Đương nhiên phải so, tuy nhiên ta thua thì bị ngươi xử trí, nếu như ta thắng thì sao?

Thắng? Con mẹ nó tên này còn muốn thắng?

Chương 6: Tay không giết địch

Vương Nghĩa Cao cảm thấy đầu óc tên trước mắt này bị lừa đá, chiến đấu vượt cấp có thể thắng đối thủ không phải không có, nhưng những người đó đều là thiên tài, hơn nữa cộng thêm công pháp đỉnh cấp cũng danh sư dạy mới có thể, Lâm Minh chỉ là một tiểu tử nghèo, kiếm được bản công pháp cấp thấp đã không tồi, thiên phú bản thân cũng kém, còn muốn thắng chính mình, có phải tối hôm qua ngủ không đủ hay không, bây giờ vẫn còn mộng du?

Hắn mang theo vẻ trêu tức tươi cười hỏi:

- Ngươi muốn thế nào?

- Nếu ta thắng, ta muốn hai cây Huyết sâm trăm năm, cộng thêm năm trăm lượng vàng!

Hai cây Huyết sâm trăm năm, cộng thêm năm trăm lượng vàng! Người chung quanh đều âm thầm líu lưỡi, tiểu tử này cũng không phải đèn cạn dầu, hai cây Huyết sâm tương đương ba trăm lượng vàng, cộng hết lại chính là tám trăm lượng, đây cũng không phải số lượng nhỏ, tuy nhiên, phải có mệnh lấy mới được.

- Tám trăm lượng vàng?

Vương Nghĩa Cao hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cũng xứng? Ngươi cảm thấy tay ngươi chân giá trị tám trăm lượng vàng?

Ở Thiên Vận quốc, thân phận quý tộc cũng bình dân hoàn toàn không cũng cấp, cho dù Vương Nghĩa Cao giết chết người cũng chỉ bịphạt giam, rồi sau đó bồi thường một trăm đếng00 lượng vàng mà thôi.

Lâm Minh chậm rãi nói:

- Tay chân của võ giả đối với võ giả mà nói là vô giá, nếu ngươi không muốn, ta có thể không cần vàng, ngươi cũng tự phế gân tay gân chân.

- Láo! Ngươi muốn chết!

Vương Nghĩa Cao giận dữ quát một tiếng, rút ra trường kiếmbên hông.

Lâm Minh thần sắc không thay đổi nói:

- Ngươi còn chưa trả lời ta?

- Hừ! Không phải là tám trăm lượng vàng sao? O ngươi một ngàn lượng thì thế nào, ngươi có mệnh lấy sao? Lão tử phế đi ngươi, trong vòng ba chiêu không xử được ngươi, về sau tên lão tử đọc ngược lại!

Vương Nghĩa Cao bị tức nóng nảy, Lâm Minh vui vẻ trong lòng, còn có người ngại ít đưa thêm nhiều:

- Được, vậy một ngàn lượng!

Hắn vừa dứt lời, Vương Nghĩa Cao đã nhắm ngay Lâm Minh chém tới một kiếm!

Một kiếm kia mang theo ánh sáng vàng mờ nhạt, linh hoạt, tiếng xé gió sắc bén truyền ra xa mấy chục thước.

Võ kỹ!

Chiến pháp sử dụng chân nguyên cũng lực lượng công kích sát thương địch nhân là võ kỳ, Vương Nghĩa Cao nói trong vòng ba chiêu xử lý Lâm Minh cũng không phải là khí phách nhất thời, hắn có chỗ dựa, đó chính là võ kỹ! Loại chiến pháp này chỉ có đại gia tộc hoặc là con cháu võ phủ mới có cơ hội học tập, người thường muốn học không có phương pháp.

Một khi dùng võ kỹ, người không võ kỹ sẽ rất khó ngăn cản, hơn nữa Vương Nghĩa Cao cùng Lâm Minh còn cách nhau một cái cảnh giới, lại không hề trì hoãn. Vương Nghĩa Cao hoàn toàn có nắm chắc một kích định thắng cục, nói trong vòng ba chiêu chỉ là chừa chút đường lui cho chính mình, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Vương Nghĩa Cao đoán rất đúng, cho tới nay Lâm Minh quả thật không học qua bất kỳ vũ kỹ nào, hắn chỉ có thể dùng chiêu thức bình thường để ứng đối Vương Nghĩa Cao tiến công.

Người chung quanh nhìn thấy một chiêu này đều cảm thấy thắng bại đã phân, Lâm Tiểu Đông lại căng thẳng trong lòng, một kiếm này Lâm Minh chắn như thế nào!

Lâm Minh hết sức chăm chú nhìn chằm chằm kiếm Vương Nghĩa Cao chém xuống, từ sau khi tu luyện Chân Nguyên quyết trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, hắn cảm giác mẫn tuệ sâu sắc gấp mấy lần, lúc này trong mắt hắn, Vương Nghĩa Cao chính là một đầu mãnh thú đánh tới!

Mấy ngày nay, Lâm Minh tách rời mãnh thú vô số, tuy rằng những mãnh thú kia đều đã đã chết, nhưng phải tách rời chúng nó, vẫn như cũ muốn tìm đến khe hở trong huyết quản xương cốt chúng nó, xuất đao nhanh, chuân độc!

Chương 7: Trời sinh thần lực

Đúng vậy, Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, phương thức công kích mạnh nhất không phải chủy thủ, mà là nắm tay!

Hôm nay lực công kích mạnh nhất của Lâm Minh đã có thể một quyền đánh vào thiết mộc lưu lại vết tay sâu nửa xích, trình độ cứng cỏi của thiết mộc không dưới sắt thép, nếu thay đổi tảng đá, tuyệt đối thoải mái đánh nát!

Lâm Minh mắt không chớp nhìn chằm chằm ngực Vương Nghĩa Cao, lắc mình, ra quyền!

Bồng!

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, Vương Nghĩa Cao hộc máu bay ngược ra ngoài, mặc dù có nhuyễn giáp bảo hộ, mặc dù hắn đã đạt tới Luyện Thể tầng thứ hai Luyện Nhục, rèn luyện da thịt cực kỳ cứng cỏi, nhưng căn bản không chống lại được siêu trọng quyền của Lâm Minh.

Mắt thấy Vương Nghĩa Cao giống như heo chết ngã trên mặt đất, mọi người vây xem giật mình nói không nên lời, Vương Nghĩa Cao tuyên bố dùng ba chiêu đánh bại Lâm Minh, nhưng kết quả lại hoàn toàn tương phản, Vương Nghĩa Cao bị Lâm Minh dùng ba chiêu đánh bại!!

Ba chiêu quyết đấu này, mỗi một chiêu đều là Lâm Minh thắng, nếu không phải Vương Nghĩa Cao mặc nhuyễn giáp, chỉ sợ sớm đã bại trận, chuyện này không giống như Luyện Thể tầng một quyết đấu Luyện Thể tầng hai mà ngược lại!

- Lưu lão, ngài xem đã xảy ra chuyện gì?

Ở thời điểm quyết đấu tiến hành được một nửa, trên quảng trường có nhiều thêm một lão nhân già, khi người này trẻ tuổi từng đạt tới cảnh giới Luyện Cốt Luyện Thể tầng năm, cách Ngưng Mạch còn một b, nhưng mà cuối cùng Lưu lão không thể bước qua ranh giới này, võ giả cảnh giới Luyện Cốt, thọ mệnh hoàn toàn cùng cấp với người thường, thân thể cũng không ngăn được năm tháng ăn mòn, hiện giờ Lưu lão đã qua tuổi bảy mươi, hoàn toàn không có sức chiến đấu, nhưng nhãn lực vẫn có.

Lão nhân thoáng suy nghĩ một chút, nói:

- Thiếu niên này trời sinh thần lực!

Võ giả thường nói thiên phú nhất phẩm, thiên phú nhị phẩm kỳ thật là tốc độ thân thể hấp thu chân nguyên cũng trình độ ngưng dịch, tốc độ hấp thu chân nguyên càng nhanh, đẳng cấp thiên phú càng cao.

Mà bản thân lực lượng thân thể võ giả cũng không bao gồm cả đẳng cấp thiên phú, bởi vì lực lượng đại đa số người trước khi tập võ đều xuất phát bằng nhau.

Nhưng cũng có số ít người trời sinh thần lực, thậm chí lực lượng so với người bình thường lớn gấp mười, mười mấy lần!

Lực lượng lớn, tốc độ thường thường cũng nhanh, chiến đấu tự nhiên có ưu thế.

Tuy nhiên số lượng loại võ giả này cực kỳ thưa thớt, hơn nữa cũng không khẳng định có thể đại thành, dù sao càng tu võ, chân nguyên lại càng trọng yếu, lực lượng bản thân có thể tạo được hiệu quả tương ứng cũng càng nhỏ.

- Thì ra là thế...

Đám người xem nhao nhao gật đầu, giải thích này vô cùng hợp lý.

Lâm Minh nhặt chủy thủ lên, đi bước một đến trước người Vương Nghĩa Cao, lúc này Vương Nghĩa Cao phi thường chật vật, quần áo bị cắt thành nhiều mảnh vải, miệng phun máu tươi. Lúc này Vương Nghĩa Cao hận không thể đập đầu chết, hôm nay chỉ sợ hắn sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới quyền quý Thiên Vận thành.

Lâm Minh nói:

- Vừa rồi chính ngươi nói, một ngàn lượng vàng, trả thù lao đi.

Con mẹ nó!

Nghe câu này, Vương Nghĩa Cao thiếu chút nữa lại phun ra một búng máu.

Con bà nó chính mình không có việc gì rảnh rang đi lo chuyện bao đồng, tám trăm lượng nói thành một ngàn lượng! Tuy rằng hắn là con cháu quý tộc, nhưng xuất ra một ngàn lượng vàng tuyệt đối không phải số lượng nhỏ!

Hôm nay tuyệt đối là một ngày thảm khó quên nhất, trước mắt nhiều người như vậy Vương Nghĩa Cao căn bản không thể lật lọng, hơn nữa bởi vì quyết đấu võ đạo, về sau hắn muốn trả thù cũng không được, nếu không sẽ bị người khác nhạo báng, trừ phi ngầm hạ độc thủ.

- Vàng, lấy vàng tới đây!

Vương Nghĩa Cao rống giận với đám hạ nhân! Hôm nay, hắn gặp hạn, hắn thề phải bầm thây Lâm Minh thành vạn đoạn!

Đám người xung quanh đều bị thực lực Lâm Minh làm chấn động, cho dù sáu bọn họ cùng nhau xông lên cũng không bảo đảm có thể thắng!

Hắn thật sự chỉ là Luyện Thể tầng một?

- Tiểu Đông, lấy tiền.

Lâm Minh nói, một ngàn lượng vàng không phải một số lượng nhỏ, mặc dù Vương Nghĩa Cao có tiền cũng sẽ không mang nhiều tiền như vậy ở trên thân, chỉ có thể vay mượn lung tung.

Sau khi Vương Nghĩa Cao hộc máu, Lâm Tiểu Đông luôn luôn bị vây trong trạng thái ngây dại, mãi cho đến khi Lâm Minh gọi hắn, hắn mới kịp phản ứng, trời ơi, điều này là thật sự chăng, không ngờ lại thắng?

Lại còn kiếm được một ngàn lượng vàng, đó là một ngàn lượng vàng a! Toàn bộ tài sản của Lâm Tiểu Đông cũng chỉ hơn hai trăm lượng vàng, mua một viên Huyết sâm đã mất đi hơn phân nửa!

Nhìn thấy một đống tấm kim phiếu giao vào trên tay chính mình, biểu tình trên mặt Lâm Tiểu Đông từ kinh ngạc biến thành mừng như điên, rồi sau đó lại từ mừng như điên biến thành cười lớn.

Ánh mắt hắn vốn không lớn, cười như vậy hầu như không có mấy khi thấy.

- Ha ha, phát tài phát tài, khách sáo, thật sự là khách sáo a, ta có thể nói cái gì đây? Vô cùng cảm tạ chư vị khảng khái, biết chúng ta khó khăn, đi từ xa tới cửa đưa vàng cho chúng ta, cảm ơn.

- Đặc biệt là Cao Nghĩa Vương huynh đệ, tám trăm lượng còn cảm thấy không đủ, cấp tới một ngàn lượng, phần nhân tình này ta đại biểu nhân dân cảm tạ ngươi.

Nghe được Lâm Tiểu Đông nói mát, nhất là ba chữ Cao Nghĩa Vương, Vương Nghĩa Cao vốn đang bị thương trực tiếp phun ra một búng máu từ yết hầu, lúc trước hắn nói qua, nếu trong ba chiêu không thắng được Lâm Minh, tên của hắn sẽ đọc ngược lại.

Ta con mẹ nó ***!

Vương Nghĩa Caoận nghiến răng nghiến lợi, về phần những người khác, sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm, hết lần này tới lần khác tên Lâm Tiểu Đông này thuộc loại hình khiến người buồn nôn chết mà không đền mạng, sau khi thu đủ kim phiếu, hắn rất khoa trương liếm ngón tay, lần lượt đếm từng tờ.

- Hai mươi, ba mươi, năm mươi, một trăm, một trăm năm mươi, một trăm bảy mươi...

Một xấp kim phiếu thật dày, Lâm Tiểu Đông đếm ba lần, mặt mày hớn hở nói:

- Tám trăm năm mươi lượng, còn kém một trăm năm mươi lượng, ta nói mấy vị không phải đều là kẻ có tiền sao, như thế nào ngay cả một chút tiền như vậy cũng không có.

Nghe được lời nói của Lâm Tiểu Đông, Vương Nghĩa Cao thiếu chút nữa lại hộc máu, sắc mặt hắn âm trầm, tay phải vung, theo một tiếng giòn vang, trường kiếm rơi xuống nền gạch quảng trường:

- Thanh Phong kiếm, tùy tiện đến một tiệm vũ khí đều có thể bán ra hai trăm lượng vàng, chúng ta đi!

Sáu người đến trả thù chà đạp người, kết quả toàn bộ gia sản trên thân bao gồm kiếm trong tay đều để lại, Vương Nghĩa Cao chưa từng uất ức qua như vậy!

Lâm Tiểu Đông vừa nhìn thấy Thanh Phong kiếm này, mặt mày lập tức hớn hở, hắn có chút nghiên cứu đối với kiếm, kiếm này quả thật không phải vật phàm, so với thanh kiếm của chính mình không biết tốt hơn bao nhiêu.

Lâm Minh nói:

- Ngươi thích thì cầm kiếm này đi.

Lâm Tiểu Đông nói:

- Sao có thể được, Minh ca còn không có vũ khí.

Lâm Minh nói:

- Ta dùng quyền đầu là được rồi, tạm thời không cần vũ khí, chờ về sau, ta sẽ kiếm vũ khí tiện tay. Tuy rằng Thanh Phong kiếm này sắc bén, nhưng kiếm rất nhẹ, không thích hợp với ta.

Lâm Tiểu Đông hồi tưởng một quyền cuối cùng của Lâm Minh, cảm thấy quả thật như thế, kiếm này đặt ở trong tay Lâm Minh không đủ để sử dụng.

- Được, ta dùng thanh kiếm này. Tuy nhiên nói lại, Minh ca ngươi cũng quá mạnh, trước kia ta cũng không biết.

Từ sau khi Lâm Minh tập võ, Lâm Tiểu Đông còn chưa thấy qua Lâm Minh chính thức ra tay, không nghĩ tới Lâm Minh đã cường đại đến loại trình độ này, hắn còn tưởng rằng đây là kết quả Lâm Minh cố gắng.

Lâm Minh nói:

- Thực lực Vương Nghĩa Cao không tính là gì, chỉ là mới vào Luyện Thể tầng hai, hơn nữa cơ sở không tốt, tu vi này của hắn có thể là dùng dược để đổi lấy, võ kỹ cũng không có gì lợi hại, thắng hắn không có gì đáng nói, mục tiêu thứ nhất của ta là Chu Viêm.

Chu Viêm khác biệt với Vương Nghĩa Cao, thực lực cường đại, cơ sở vững chắc, thiên phú tứ phẩm không thể khinh thường, hơn nữa bản thân tu luyện cũng coi như chăm chỉ, hiện tại Lâm Minh còn xa không là đối thủ.

Lâm Minh tiện tay tiếp nhận kim phiếu, từ đó phân ra một tập, cũng không đếm, trực tiếp đưa cho Lâm Tiểu Đông, nói:

- Những thứ này ngươi cầm dùng.

- Làm cái gì vậy, chỗ này đều là ngươi kiếm được, kiếm ta thu, vàng cho ta cũng không để làm gì, trình độ ta tu luyện, một tháng dùng mười lượng vàng là đủ rồi.

Lâm Minh trầm mặc một hồi, không có kiên trì, cho kim phiếu vào trong lồng ngực, hắn cùng Lâm Tiểu Đông quả thật không cần phân rõ ràng như vậy.

- Được, chúng ta đi thôi, đi hội giao dịch.

- Đúng! Ha ha, không nói ta đã quên, hội giao dịch! Tốt rồi tiền chúng ta cộng hết lại có một ngàn lượng, một ngàn lượng, con bà nó, lão tử lớn như vậy còn chưa thấy qua nhiều tiền như vậy, thật muốn đi làm lớn một hồi a!

Chương 8: Tần hạnh hiên

Lâm Minh cười cười, nói:

- Đúng, làm lớn một hồi, tuy nhiên Tiểu Đông, mấy ngày này xuất môn cẩn thận một chút.

- Hả? Ngươi nói Vương Nghĩa Cao kia?

- Đúng, hắn sẽ trả thù, minh không được sẽ đến ám, mối thù này coi như kết rồi...

Nói tới thanh âm đây Lâm Minh hơi hơi trầm thấp, nếu Vương Nghĩa Cao từ bỏ, như vậy chuyện này quên đi, nếu hạ độc thủ thậm chí sát thủ trong bóng tối, như vậy hắn không ngại gậy ông đập lưng ông, nếu không đến vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không tới bước này, dù sao phụ thân Vương Nghĩa Cao là quân chủ Thiên Vận thành Hộ Vệ quân, một khi bị điều tra ra, vậy nguy rồi.

Hội giao dịch Thiên Vận thành thiết lập ở ngoại ô Thiên Vận thành, là nơi giao dịch lớn nhất cả Thiên Vận quốc, hàng năm cử hành một lần, đến lúc đó Thiên Vận quốc, thậm chí nước láng giềng cũng có võ giả bậc cao đến, tìm kiếm đồ vật mình cần.

Lâm Minh đi vào cửa lớn hội giao dịch, chứng kiến đám người trong đó rộn ràng nhốn nháo cũng thương phẩm đủ màu sắc, không khỏi âm thầm líu lưỡi, nơi này là thế giới của phú hào, quý nhân cùng cường giả, tùy tiện bắt một người, là võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không hiếm lạ.

Hắn đang muốn tiến vào trong đó, đúng lúc này, trong đám người xuất hiện một hồi xôn xao, Lâm Minh quay đầu lại nhìn thấy một cỗ xe ngựa xa hoa thuần màu trắng, theo tiếng vó ngựa giòn tan đi hội giao dịch trước cửa quảng trường.

Toàn bộ ngựa kéo xe là Tuyết Long mã quý báu, Tuyết Long mã này ngày đi hai ngàn dặm, sức chịu đựng vô cùng tốt, giá cả một con đã gần vạn lạng vàng, đừng nói là công tử nhà giàu bình thường, cho dù là đệ tử dòng chính đại gia tộc cũng chưa chắc dám mua một con.

Người ngồi trong này là ai a, xe ngựa mấy vạn lượng vàng, không phải là hoàng tộc chứ, Lâm Minh thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Lâm Tiểu Đông nói:

- Ngươi thấy dấu hiệu Kim Thương Kị Sĩ Thuẫn trên xe ngựa không, là xe ngựa của phủ nguyên soái.

- Phủ nguyên soái? Là Tần nguyên soái?

Lâm Minh hỏi ngược lại.

- Còn có thể là ai? Thiên Vận quốc chỉ có một nguyên soái.

Ở bên trong biên chế quân đội của Thiên Vận quốc, vạn phu trưởng đã rất lớn rồi, xưng thống lĩnh, trên thống lĩnh là quân chủ, trên quân chủ là tướng quân, trên tướng quân là nguyên soái, toàn bộ Thiên Vận quốc, tám mươi năm qua chỉ có một người có thể coi là nguyên soái.

Đối với bình dân Thiên Vận quốc mà nói, có lẽ không biết hoàng đế tên gì, nhưng không người nào không biết nguyên soái tên gì.

Trấn quốc đại Nguyên Soái Tần Tiêu, hơn tám mươi năm trước Thiên Vận quốc bị Đông Dương quốc xâm lấn, sinh linh đồ thán, lúc ấy hoàng tộc bị buộc phải trốn về phía nam tị nạn.

Chỉ có Tần Tiêu ở lại phương bắc, suất lĩnh Tần gia quân nhiều lần tạo kỳ công, thu hồi đất đai bị mất, cứu vớt dân chúng bình dân phương bắc trong nước sôi lửa bỏng. Rốt cuộc dùng ba năm, Tần gia quân đả bại Đông Dương quốc, bình định lại thủ đô, Tần Tiêu được sắc phong nguyên soái cùng năm, cùng tổ chức một đám nguyên lão quân đội thành lập nên Thiên Vận võ phủ.

Tuy Thiên Vận võ phủ bởi vì nguyên nhân truyền thừa không cách nào so sánh với Thất Huyền võ phủ do tam phẩm tông môn Thất Huyền cốc thiết lập, thế nhưng Thiên Vận võ phủ lại được hoàng gia và quân đội Thiên Vận quốc ủng hộ, sau khi tốt nghiệp Thiên Vận võ phủ nhập ngũ, nhất định sẽ có một nơi để đi.

Bản thân Tần Tiêu là viện trưởng danh dự của Thiên Vận võ phủ, tu vi bản thân đạt đến Hậu Thiên trung kỳ, Hậu Thiên cảnh giới ở sau Ngưng Mạch kỳ, đối với Võ giả bình thường mà nói, cái cảnh giới kia thật sự quá xa xôi.

Lúc này xe ngựa ngừng lại, Lâm Minh hít sâu một hơi, chẳng lẽ bên trong là Tần Tiêu? Vậy đúng là nhân vật trong truyền thuyết rồi.

Màn xe bị vén lên, khiến cho Lâm Minh ngoài ý muốn chính là người ra khỏi xe ngựa lại là một cô gái.

Nhìn thấy cô gái này, Lâm Minh kinh ngạc, mà Lâm Tiểu Đông mắt trợn lên, khuynh quốc khuynh thành là gì chẳng qua cũng thế.

Cô gái kia mặc một thân quần áo màu trắng, mái tóc dài đen nhánh buông thẳng đến lưng, làn da giống mỹ ngọc sáng bóng, dung mạo như trăng sáng chói lọi, ánh mắt như thu thủy đón nắng, mũi thẳng, cằm nhọn, cô ngọc thon dài như thiên nga, không nhìn ra mảy may tỳ vết nào. Bản thân cũng có một khí chất trí tuệ thánh khiết, khiến người nhìn thấy không thể không nhớ tới bốn chữ, tuyệt đại giai nhân.

Cô gái đi cùng hộ vệ cũng nha hoàn chậm rãi vào hội trường hội giao dịch, đi qua nơi nào, dường như hoa trải thảm cũng có thêm nhiều sắc thái vô hạn, hình như có nhiều đóa hoa đào lặng yên nở rộ, mà cô gái kia như mưa hoa trong rừng, khiến người ta mơ màng vô hạn.

Cô gái tụ tập tất cả ánh mắt trong hội trường, quả thực xe ngựa vạn lượng vàng xa hoa, xuất chúng dung mạo, gia tộc họ Tần tám mươi năm qua luôn luôn sừng sững không ngã, mỗi một thứ đều đủ để cho nàng trở thành tiêu điểm toàn trường.

Mãi cho đến khi cô gái biến mất, Lâm Tiểu Đông mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt.

Lâm Minh nói:

- Nàng là ai? Ngươi nhận thức không?

Lâm Tiểu Đông nói:

- Ta nhận thức nàng, nàng không biết ta, nàng là cháu gái Tần Tiêu, Tần Hạnh Hiên, thật sự là... Hoàn mỹ a.

Lâm Tiểu Đông vừa nói vừa khen ngợi chậc chậc, Lâm Minh chia một tiếng, kỳ thật hắn đã đại khái đoán được thân phận cô gái, không cảm thấy ngạc nhiên, cũng không có ý tứ truy vấn.

Lâm Tiểu Đông liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, cười nói thêm một câu:

- Cô gái này có thiên phú tu võ đẳng cấp lục phẩm.

- Cái... Cái gì?

Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm:

- Thiên phú lục phẩm!? Ngươi xác định?

Trước đó, Lâm Minh ra mắt thiên phú cao nhất là đẳng cấp tứ phẩm, về phần thiên phú ngũ phẩm, ở toàn bộ Thanh Tang thành cũng không có một ai, Thiên Vận quốc có lẽ có, nhưng tuyệt đối có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà hiện tại hắn lại biết cô gái vừa mới đi qua có thiên phú lục phẩm, điều này làm cho hắn không thể tưởng tượng!

Lâm Tiểu Đông đã sớm dự đoán được Lâm Minh sẽ có phản ứng này, hắn nói:

- Ta nói Minh ca, ngươi không cảm thấy so sánh với thiên phú lục phẩm của nàng, dung mạo của nàng càng đáng giá khiến người khác kinh diễm sao.

Lâm Minh nói:

- Ta cảm thấy thiên phú của nàng càng làm cho người ta kinh diễm, thiên phú lục phẩm! Ta còn chưa từng nghe qua! Lại nói tiếp... Hiện tại nàng đang ở cảnh giới võ đạo gì?

Lâm Tiểu Đông nhún nhún vai:

- Cái này ta không rõ ràng lắm, khẳng định khoa trương muốn chết, thiên phú cao như vậy, còn sinh ra ở đại gia tộc, Luyện Thể tầng bốn tầng năm đều không có gì đáng kinh ngạc, tuy nhiên... Minh ca, như thế nào ngươi lại hỏi chuyện tu võ a, nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy ngươi không chút động tâm sao?

Lâm Minh ngẩn ra, hắn không phải đầu gỗ, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, Tần Hạnh Hiên quả thật hoàn mỹ, chỉ là chuyện Lan Vân Nguyệt khiến hắn hiểu được, nữ nhân tình trường cần khi hắn có đủ lực lượng mới đi truy tìm, hiện tại không có ý nghĩa gì. Hắn hỏi ngược lại:

- Thế nào, ngươi thích nàng?

- Không, chỉ là thưởng thức mà thôi, cô gái này rất xa xôi, ta cũng không có ý niệm kia, Thiên Vận thành không biết bao nhiêu người có giấc mộng trở thành người may mắn đó, tuy nhiên không có một ai xứng đôi, tương lai cô gái này có thể đi vào tông môn chân chính, tỷ như Thất Huyền cốc linh tinh đủ các loại, nàng đã sớm là đệ tử trung tâm Thất Huyền võ phủ, những phàm nhân chúng ta không xứng, hơn nữa, để cho người đố kị là nàng còn là một Minh Văn sư.

- Minh Văn sư?

Lâm Minh cũng không biết một ít chức nghiệp đặc thù, số lượng loại chức nghiệp này vô cùng thưa thớt, hơn nữa yêu cầu cực cao, cũng vô cùng tốn tiền, tu võ so sánh cũng chỉ là chút mưa bụi.

- Ân, Minh Văn sư có thể dùng tài liệu đặc thù khắc trận pháp, phù văn ở trên trang bị vũ khí của chính mình, hoặc là chế tạo trang bị lá bùa cường hóa, cần thiên phú, ngộ tính còn có linh hồn lực rất mạnh, nếu trở thành Minh Văn sư, vậy kiếm tiền không khác gì ăn cơm uống nước!

- Tuy nhiên đáng tiếc a, võ giả bình thường không có cơ hội tiếp xúc đến, cho dù có thiên phú này cũng không hy vọng luyện thành, luyện cái này thường xuyên phải có nhiều tài liệu, rất đốt tiền, đương nhiên, đối với gia tộc họ Tần mà nói, chút tiền ấy chính là mưa bụi, nghe nói Minh Văn thuật của Tần Hạnh Hiên đã đạt tới trình độ rất cao, bạn cùng lứa tuổi căn bản theo không kịp, cho dù thế hệ trước cũng rất nhiều cam bái hạ phong.

Lâm Tiểu Đông chịu qua võ đạo giáo dục chính thức, hiểu biết tỉ mỉ kỹ càng hơn rất nhiều so với Lâm Minh, hắn đang miệng lưỡi lưu loát, đột nhiên phát hiện Lâm Minh dường như cúi đầu suy nghĩ cái gì.

- Minh ca... Minh ca ngươi không phải chịu kích thích rồi chứ? Loại thiên chi kiêu nữ này cũng chỉ là bình thường a.

- Không có việc gì.

Lâm Minh khoát tay.

Thì ra là thế! Mảnh nhỏ linh hồn có những pháp trận, Minh Văn, tuyên khắc, còn có các loại ký hiệu cùng chữ phù thần bí, các loại tranh ảnh tư liệu vũ khí phong cách cổ xưa mà tản ra khí tức cường đại, đều là về Minh Văn sư!

Lúc trước bị chính mình tạm thời xem nhẹ, không ngờ lại có giá trị lớn như vậy.

Chương 9: Minh Văn thuật

Thật ra thì lúc ấy Lâm Minh bỏ qua chút ít trí nhớ về Minh Văn sư cũng không phải là muốn buông tha cho bọn họ, chẳng qua là Lâm Minh tập võ quá mức giống như đói, mà dung hợp trí nhớ cũng là một công việc nặng nề cực khổ, tương đương với việc đọc hết một quyền sách thật dày ở trong khoảng thời gian ngắn, tiêu hao tinh thần rất nghiêm trọng, Lâm Minh không có tinh lực để vừa luyện võ đồng thời vừa nghiên cứu những thứ trận pháp này, mà hiện tại hắn thay đổi chủ ý, nhất định phải nghiên cứu những trí nhớ về Minh Văn sư này, bởi vì hắn thiếu tiền!

Dược liệu để luyện thể không có tốt nhất chỉ có tốt hơn, hiện tại hắn đều đang dùng thuốc chữa thương rẻ, có một số dược vật thậm chí có thể trực tiếp gia tăng tu vi, hiệp trợ đột phá bình cảnh, giá tiền loại dược liệu này không nghi ngờ chút nào chính là đắt tới thái quá.

Trừ dược liệu ra, vũ khí, võ kỹ, nhuyễn giáp, cũng cần tiền, một ngàn lượng vàng này của Lâm Minh để duy trì bản thân đến Ngưng Mạch kỳ căn bản không đủ.

Hắn cần kiếm tiền, trở thành Minh Văn sư. Lúc này Lâm Minh quyết định, kế tiếp mướn phòng nghỉ ngơi, bắt đầu dung hợp mảnh nhỏ trí nhớ còn dư lại trong đầu linh hồn vô chủ.

Đoạn trí nhớ chiếm của linh hồn vô chủ này rất lớn, hơn nữa cực kỳ khó hiểu, một lần dung hợp này của Lâm Minh chính là mấy canh giờ, để lại một mình Lâm Tiểu Đông đi dạo ở hội giao dịch, hắn vừa đi dạo vừa oán thầm, không ngờ đi tới hội giao dịch tu luyện, đây không phải là ăn no rỗi việc sao?

Mãi cho đến lúc xế chiều, Lâm Minh rốt cuộc mở mắt, mặc dù đầu nhức tới sắp nứt ra, nhưng là trong con ngươi của hắn đều là vẻ mừng rỡ như điên.

Minh Văn thuật đến từ Thần Vực, trình độ tinh diệu không phải là vị diện cấp thấp có thể so sánh!

Minh Văn thuật này chẳng những có thể có đủ năng lực tăng phúc trang bị, hơn nữa còn có hiệu quả tăng phúc đan dược, thậm chí tu tập Minh Văn thuật đến mức tận cùng, còn có thể Minh Văn trên thân thể nữa, đề cao tốc độ tu luyện!

Đây cũng là kết quả nghiên cứu tích lũy qua vạn vạn năm của vô số đại năng trong Thần Vực! Mà Minh Văn thuật của vị diện cấp thấp tuy truyền thừa mấy ngàn năm, nhiều lắm là duy trì được vạn năm, hơn nữa không ít tài liệu trân quý trong đó đã thất truyền khi tông môn bị tiêu diệt.

Minh Văn thuật của Thiên Diễn đại lục chỉ có thể tăng phúc trang bị, hơn nữa chẳng qua là tăng phúc một chút trang bị, nó cùng Minh Văn thuật của Thần Vực chênh lệch cũng là như mây với bùn. Xin ủng hộ chúng tôi tại # TRuTR .n #

Lâm Minh lấy tay chống thân thể đứng lên, nhất thời cảm giác hoa mắt một trận, đại lượng tin tức ngạnh sinh tràn vào đầu óc, loại tư vị này thật sự không dễ chịu, mới vừa rồi hắn dùng ba canh giờ, chẳng qua là dung hợp một nửa trí nhớ, tuy nhiên đại khái nên làm như thế nào Lâm Minh cũng đã rõ ràng.

Đầu tiên chính là mua tài liệu, bắt đầu luyện tập từ trụ cột! Minh Văn thuật nhất định phải học, nhất là hiệu quả tăng phúc đan dược, cùng với phương pháp Minh Văn trên thân thể, để cho Lâm Minh hướng tới không dứt.

Phải biết rằng, có một chút dược thảo trân quý cũng không phải dùng tiền là có thể mua được, nếu là có tăng phúc của Minh Văn thuật, một gốc cây tương đương với gốc cây thuốc, đây là cái khái niệm gì a?

Về phần Minh Văn thân thể, gia tăng tốc độ tu luyện thì càng không cần phải nói, đó tương đương với việc ngạnh sinh đề cao thiên phú phẩm cấp của mình!

Bất quá nghĩ đến phải mua tài liệu, kích động trong lòng Lâm Minh nhất thời hóa thành cười khổ, hơn tám trăm lượng vàng vừa tới tay, còn không có làm nóng liền bị dùng!

Nước của Thiên Phong thảo, máu huyết của hung thú cấp ba, xác của Trường Vĩ Thiền, râu của Băng Phong Hà (tôm)... Lâm Minh bắt đầu điên cuồng mua tài liệu, tài liệu trong trí nhớ có thể tìm được vô cùng ít, rất nhiều tài liệu có lẽ là tài liệu đặc biệt của Thần Vực, những tài liệu khác cho dù ở Thiên Diễn đại lục có, Thiên Vận quốc cũng chưa chắc có.

Tuy nhiên tốt xấu gì Lâm Minh cũng coi như gom góp làm ra vài loại vẽ tài liệu giấy phù Minh Văn cấp thấp, trở về là luyện, tu luyện Minh Văn thuật này quá đốt tiền, những tài liệu này tất phải vẽ thành công mấy tờ, hơn nữa còn phải bán đi, nếu không sẽ không có tiền bạc để tiếp tục.

Lâm Minh đang tính toán, lúc này, Lâm Tiểu Đông trở lại, hắn thấy tài liệu chồng chất như núi trước mặt Lâm Minh, con ngươi cũng muốn rớt xuống:

- Bạn hữu, ngươi đang muốn làm gì vậy?

Lâm Minh nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể ch tiết đáp:

- Ta muốn học Minh Văn thuật.

- Học... Học cái gì?

Ánh mắt Lâm Tiểu Đông vốn là không lớn lần này trừng to giống như quả trứng gà, hắn cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

- Học Minh Văn thuật.

Lâm Minh kiên trì lập lại một lần.

- Ta kháo! Ca ca, anh ruột của ta, đầu ngươi không phải là sáng sớm hôm nay bị đánh hư chứ, không tới một ngàn lượng vàng mà ngươi muốn học Minh Văn thuật? Hơn nữa còn không ai dạy!

- Ta mua bí tịch.

Lâm Minh chỉ chỉ một quyển “Minh Văn thuật nhập môn” trên bàn, bất đắc dĩ nói. Hắn mua quyển sách này chủ yếu là vì để hiểu rõ tình hình chung của Minh Văn thuật trên Thiên Diễn đại lục, trong lòng có một khái niệm đối lập cùng đại khái.

Lâm Tiểu Đông nhìn bản “Minh Văn thuật nhập môn” thoạt nhìn tựa như hàng sơn trại này, thiếu chút nữa hộc máu, hiện tại hắn đã không biết nói cái gì cho phải, hắn hối hận đã nói khoác Minh Văn sư trâu bò đến cỡ nào ở trước mặt Lâm Minh, lần này tốt a, bạn hữu này điên rồi.

Thấy những tài liệu này, Lâm Tiểu Đông cảm giác lòng đang chảy máu, mặc dù rất không muốn biết, nhưng hắn vẫn là nhìn về phía Lâm Minh, có chút không lưu loát hỏi:

- Này... Những tài liệu này rốt cuộc dùng bao nhiêu tiền...

Lâm Minh bất đắc dĩ nói:

- Bảy mươi lượng vàng.

Lâm Tiểu Đông thở phào một cái, bảy mươi lượng vàng còn có thể tiếp nhận, bất quá khẩu khí này hắn còn không có nói xong, một câu nói kế tiếp của Lâm Minh trực tiếp để cho Lâm Tiểu Đông thiếu chút nữa tức tới ngất xỉu.

Lâm Minh nói là:

- Ta còn dư lại bảy mươi lượng.

Lâm Tiểu Đông trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê...

- Vị thiếu gia này, giấy phù Minh Văn thượng hạng, tác phẩm của Bạch Hồng đại sư, dùng ở phía trên bảo khí, tuyệt đối làm cho uy lực tăng phúc hai thành trở lên!

Ở bênsảnh giao dịch của hội giao dịch, một người mặc lễ phục bồi bàn giới thiệu cho một con cháu quý tộc, bình thường sau khi Minh Văn được vẽ ra sẽ chịu tải đến phía trên lá bùa, lấy để buôn bán, lúc sử dụng chỉ cần phát động lá bùa, Minh Văn tự nhiên sẽ khắc ở phía trên bảo khí, vô cùng tiện lợi.

Bên trong sảnh giao dịch của hội giao dịch này cũng không phải là tùy tiện vào được, cần năm lượng vàng phí vào bàn, đối với võ giả bình thường mà nói, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ, đủ để bọn họ mua dược thảo tu luyện nửa tháng.

Lâm Minh cũng là vì từ trải mới tiêu tiền để vào đây, lúc này gia sản trên người hắn cũng chỉ còn dư lại sáu mươi lăm lượng vàng, đi vào bên trong sảnh giao dịch bước đi cũng phải cẩn thận, không cẩn thận đụng ngã lăn bình bình lọ lọ gì đó, bán mình cũng không đủ để đền.

Lâm Minh muốn biết, Minh Văn thuật rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền, mà chế phẩm của Minh Văn thuật sẽ chỉ có thể thấy ở bên trong sảnh giao dịch, cho nên chỉ có thể dùng tiền đi tới nơi này.

- Tác phẩm của Bạch Hồng đại sư?

Cước bộ của con cháu quý tộc kia bỗng nhiên dừng lại, hiển nhiên bị danh hiệu của Bạch Hồng đại sư hấp dẫn:

- Có văn thư không?

- Đương nhiên là có, đây là chứng nhận của Minh Văn sư công hội đưa ra, thiếu gia yên tâm đi, sảnh giao dịch của chúng ta bán ra thứ gì thì đó đều là đồ thật, giả một bồi thường mười.

- Ừm, bao nhiêu vàng?

- Một ngàn năm trăm lượng, nếu là ngài có thẻ khách quý, có thể giảm mười phần trăm.

- Ừm... Ta sẽ suy nghĩ...

Con cháu quý tộc kia trầm tư chốc lát, hiển nhiên mặc dù xuất thân giàu có như hắn mà nói, một ngàn năm trăm lượng vàng cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Nghe được cái giá tiền này, cho dù Lâm Minh sớm có chuẩn bị tâm tư, vẫn là lấy làm kinh hãi, một ngàn năm trăm lượng vàng, đây quả thực là đoạt tiền a!

Tuy nhiên... Nếu là chính mình học thành Minh Văn thuật, vậy còn không lợi gấp bội sao!

Nghĩ tới đây Lâm Minh liền trở nên kích động, hắn đã khẩn cấp muốn học Minh Văn thuật.

Chương 10: Thánh Địa tụ tập mỹ nữ!

Mặc dù dung hợp trí nhớ của mảnh nhỏ linh hồn kia nhưng Minh Văn sư cũng không phải là chỉ có kiến thức là có thể thành công, phải luyện tập trình độ phối hợp của thân thể cùng tinh thần, hắn phải kết hợp trí nhớ của linh hồn vô chủ kia với thân thể của mình!

Tài liệu tương đương tiền, không thể lãng phí! Lâm Minh vừa mới bắt đầu luyện tập, không dùng được tài liệu, chỉ dùng chân nguyên để hội tụ thành một đám Minh Văn, dựa theo trí nhớ trong linh hồn vô chủ kia để vẽ, dùng phương thức này không ngừng để cho thân thể của mình tìm kiếm cảm giác trong trí nhớ của linh hồn vô chủ.

Đây là một loại công việc cực kỳ khô khan, cực kỳ hao tổn tinh thần lực, song Lâm Minh một khi vẽ chính là ngàn vạn lần, trong từng lần vẽ này đã từ từ để cho linh hồn phối hợp cũng thân thể.

Thật sự tiêu hao quá nhiều linh hồn lực, Lâm Minh sẽ nghỉ ngơi một chút, cũng mượn thời gian này nghiên cứu "Minh Văn thuật nhập môn" một chút, lấy trí nhớ Lâm Minh đã có, đọc quyển sách này hết sức dễ dàng, mặc dù sách này sẽ không mang đến kiến thức mới cho Lâm Minh, nhưng lại có thể làm cho Lâm Minh hiểu rõ một cách cụ thể đối với Minh Văn thuật của Thiên Diễn đại lục.

Dùng ước chừng thời gian một ngày, Lâm Minh khép "Minh Văn thuật nhập môn" lại, trong sách không có nói tới loại tài liệu Minh Văn Thiên Tàm Ti này.

Thiên Tàm Ti là một loại tài liệu cực kỳ trọng yếu đối với Lâm Minh, nhưng là ở hội giao dịch lại không nhìn thấy, sau lại tra xét không ít tài liệu, Lâm Minh phát hiện Thiên Vận quốc quả thật có Thiên Tàm Ti, tuy nhiên bình thường dùng để làm cầm huyền.

Không biết Thiên Tàm Ti trong trí nhớ của vị đại năng kia có phải là Thiên Tàm Ti của nơi này hay không?

Bởi vì vị diện bất đồng, rất nhiều tên gọi của tài liệu ở Thần Vực cũng Thiên Diễn đại lục hoàn toàn bất đồng, Lâm Minh nhận ra tài liệu không phải là dựa vào tên, mà là bộ dạng, mùi của tài liệu, những thứ này giống với trí nhớ của đại năng nên sẽ không sai lầm. Mà Thiên Tàm Ti, Lâm Minh chỉ có trí nhớ về Thiên Tàm Ti của Thần Vực, nhưng chưa từng thấy Thiên Tàm Ti của Thiên Diễn đại lục, cho nên không nhất định là cũng một loại.

Lâm Minh cẩn thận suy nghĩ một chút, tựa hồ có một chỗ cũng rất có thể sẽ tìm được vật này, đó chính là Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ.

Nói như vậy, đại đa số võ giả chỉ dùng kiếm, nhưng là có đôi khi cũng sẽ có võ giả dùng đao, dùng thương... Còn có võ giả biết dùng vũ khí cực kỳ đặc thù, tỷ như cầm.

Thất Huyền võ phủ gọi là Thất Huyền, tự nhiên là bởi vì Thất Huyền cốc, mà cái tên Thất Huyền cốc bắt nguồn từ bảy người lập ra Thất Huyền cốc, vũ khí của bảy người bọn họ đều không giống nhau, trong đó có một cô gái chính là dùng cầm.

Cho nên, cầm liền trở thành một loại truyền thừa của Thất Huyền cốc, truyền đến hiện tại, cho nên Thất Huyền võ phủ cũng thiết lập Cầm phủ.

Tuy nhiên dùng cầm cần phải nghiên cứu quá nhiều, yêu cầu thiên phú cực cao, còn phải tinh thông âm luật, cho nên Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ cho tới nay tựu vô cùng vắng lạnh, tiến đến học đàn, chín mươi chín phần trăm là nữ hài tử, trong đó đại đa số chẳng qua là thích đánh đàn, hoặc là muốn dùng cầm để hun đúc tình cảm, còn đối với võ đạo đánh đánh giết giết không có chút hứng thú nào.

Mục đích chuyến này của Lâm Minh chính là tới quán giảng bài công cộng của Cầm phủ.

Thất Huyền võ phủ thiết lập ở Thiên Vận quốc, hàng năm thẩm định chọn nhân tài tiến vào Thất Huyền cốc, ứng với yêu cầu của hoàng tộc Thiên Vận quốc, Thất Huyền võ phủ cũng sẽ phải cho phép học sinh Thất Huyền võ phủ tiến vào quán giảng bài công cộng để dự thính giảng bài.

Muốn vào quán giảng bài phải có giấy chứng nhận dự thính, nếu không người người đều tới, quán giảng bài nhất định đông tới mức con kiến chui không lọt.

Thất Huyền võ phủ quy định, chỉ có võ giả, quý tộc Luyện Thể tầng ba trở lên, học sinh của Thất Huyền võ phủ cũng Thiên Vận võ phủ có thể tiến vào, những người khác không có quyền hạn, dĩ nhiên giao lưu nội dung giảng bài của quán cũng là hàng thông thường, chân chính trọng yếu chỉ truyền cho đệ tử trọng yếu.

Giấy chứng nhận dự thính là Lâm Minh bảo Lâm Tiểu Đông mượn, một Lâm gia lớn như thế, tự nhiên có người tu vũ ở Thất Huyền võ phủ, lấy quan hệ của Lâm Tiểu Đông, cho mượn một tờ giấy chứng nhận dự thính cũng không khó.

Chẳng qua là hiện tại Lâm Tiểu Đông vừa nhìn thấy Lâm Minh đã hô to:

- Ca, ca, ngươi tỉnh lại đi!

Lâm Tiểu Đông quả thật khâm phục sự chăm chỉ của Lâm Minh, cũng tin chắc Lâm Minh sẽ đạt tới cảnh giới rất cao ở trên con đường võ đạo, nhưng Minh Văn thuật cũng không phải là dựa vào chăm chỉ cùng quyết tâm là có thể học xong!

Chính là tám trăm lượng vàng mua một đống tài liệu thêm một quyển “Minh Văn thuật nhập môn”, lại bắt đầu tự học Minh Văn thuật, ngươi cho là chơi trò chơi sao? Nếu là như vậy thật có thể thành công, Minh Văn sư chỉ sợ sớm đã chạy đầy đất giống như tiêu trư tê.

Không nghi ngờ chút nào, Lâm Tiểu Đông cho rằng, Lâm Minh học tập Minh Văn thuật căn bản là nằm mộng ban ngày, chẳng những ném tiền vô ích, hơn nữa còn làm trễ nải thời gian!

Nhưng là khuyên như thế nào cũng không được, Lâm Tiểu Đông cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa giấy chứng nhận dự thính cho Lâm Minh, hắn đang suy nghĩ, có phải chọn thời gian mang Lâm Minh đi y quán một lần hay không, xem có phải đầu óc bị đánh hư, tinh thần có vấn đề hay không.

Cứ như vậy, Lâm Minh đi tới giảng đường Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ, nơi này tổng cộng có ba tầng, phòng học một tầng diện tích lớn vô cùng.

Song Lâm Minh đáng thương cũng không biết, giảng đường Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ cùng với nhà vệ sinh nữ, là cấm khu của nam sinh.

Học sinh của Cầm phủ những năm này căn bản là thuần một sắc nữ sinh, bởi vì nữ sinh có tâm tư học đàn phần lớn là xuất thân thế gia, hơn nữa từ nhỏ được âm nhạc hun đúc, dung mạo khí chất đều tốt, kết quả không ít thiếu gia quý tộc động tâm tư, muốn cua một hai người.

Vừa vặn những thiếu gia quý tộc này bằng vào thân phận có thể có được giấy chứng nhận dự thính, cho nên liền thường xuyên chạy đến giảng đường Cầm phủ để dự thính, dự thính thì dự thính a, phòng học có ít người dùng con ngươi đặc biệt ngó chừng bộ ngực cũng bắp đùi của nữ học sinh Cầm phủ, sau khi giảng bài kết thúc thường thường hẹn nữ sinh đi ăn cơm, hẹn nữ sinh đi dạo phố, khiến cho các mỹ nữ của Cầm phủ phiền không gì kể xiết, hơn nữa nghệ thuật đánh đàn bản thân cần nhất chính là tĩnh hạ tâm lai mới có thể được, lâu ngày, Cầm phủ bắt đầu ngăn chặn người khác phái tiến vào, nhất là một chút nam sinh tặc mi thử nhãn, rắp tâm bất chính, trực tiếp xua đuổi ra ngoài, không chút lưu tình.

Lúc Lâm Minh tiến vào giảng đường Cầm phủ, còn chưa bắt đầu giảng bài, cũng là có mấy nữ sinh đang trao đổi tài đánh đàn, trong đó một người nữ sinh đang thử tấu khúc mới, tiếng đàn linh động thanh dật tùy ý tuôn ra, lưu luyến sâu sắc, quanh quẩn không dứt.

Lâm Minh đến gần nhìn một chút, dây cầm mà các nàng dùng cũng không phải là Thiên Tàm Ti, đây cũng là trong dự liệu, Thiên Tàm Ti đắt giá hiếm có, vả lại dùng Thiên Tàm Ti làm dây cầm quá mức bền bỉ, nếu là tu vi không đủ rất dễ dàng đả thương tới tay, những tiểu nữ sinh này của Cầm phủ căn bản cũng không dùng được.

Lúc Lâm Minh đến gần, cô bé đánh đàn bởi vì vô cùng chuyên chú mà không có phát giác, nhưng hai cô bé đang nghe cầm tự nhiên là chú ý tới, các nàng nhíu nhíu mày, không nói gì.

Cách đoạn thời gian luôn sẽ có có một chút nam sinh tâm hoài bất quỷ giống như con ruồi vây quanh các nàng, những nam sinh này âm phù cũng không nhận ra một cái, lại hấp tấp chạy tới bảo là muốn luyện cầm để bồi dưỡng tình cảm, ánh mắt lại chuyên nhìn trên bộ ngực nữ sinh, nữ hài tử thấy loại nam sinh này tựu cảm thấy ác tâm.

Tuy nhiên nữ hài tử da mặt mỏng, đại đa số không dám so đo cái gì, không ít sắc lang sẽ làm trầm trọng thêm, thậm chí động thủ động cước, cho đến sau này đại sư tỷ của Cầm phủ tổ chức một bang tỷ muội, ở một lần giảng bài ngày đó, xua đuổi toàn bộ bọn sắc lang tới Cầm phủ tán gái đi ra ngoài.

Tuy nhiên vô lại luôn luôn có da mặt dày, sau khi bị đuổi rời khỏi đây, lại hấp tấp trở lại, bọn họ một mực chắc chắn chính là mình tới học đàn, cho dù sau khi tan lớp hẹn mỹ nhân cũng là vì để cùng nhau thảo luận “nghệ thuật”, tuyệt không có ý niệm xấu xa trong đầu.

Kết quả đại sư tỷ cũng là nhân vật tàn nhẫn, ngày thứ hai nàng trực tiếp dựng thẳng một tấm bảng ở cửa, phía trên viết: “Nam nhân cùng chó, không được đi vào”.

Chuyện này ầm ĩ sôi sùng sục sôi sùng sục, cuối cùng kinh động cao tầng võ phủ, nhân viên nhà trường tham gia mới giải quyết được, nhân viên nhà trường không có không cho phép nam nhân tiến vào Cầm phủ dự thính, nhưng là nam sinh đi vào đến cũng có phải học đàn hay không lại tùy các nữ sinh của Cầm phủ phán định, nếu như bị nhất trí cho rằng là tâm hoài bất quỷ, trực tiếp thu về và hủy giấy chứng nhận dự thính của hắn.

Cứ như vậy, từ từ, giảng đường của Cầm phủ đã không thấy được bóng dáng nam nhân.

Lúc hắn rời đi, mấy nữ sinh mới vừa trình diễn xong, các nàng đứng xa xa nhìn thân ảnh Lâm Minh đứng ở trước giá sách, thấp giọng nghị luận nói:

- Người này thoạt nhìn cũng không giống như đi học đàn.

- Ừm, ta xem cũng không phải, lấm la lấm lét, mới vừa rồi còn nhìn chằm chằm vào tay Tiêu Thiến a.

- Không đến nỗi a, nhìn tuổi không lớn lắm, mười lăm mười sáu tuổi mà thôi

- Hừ, quê nhà chúng ta nơi đó, nam mười sáu tuổi cũng đã kết hôn, tuổi của ta đây, cũng đã làm mẫu thân.

Cô bé nói chuyện chỉ có mười bảy mười tám tuổi, ở Thiên Vận thành, bình thường người trưởng thành mười tám tuổi sẽ kết hôn, ở nông thôn thường thường sẽ trước một hai năm, mười sáu tuổi kết hôn không hiếm lạ.

- Quên đi, dù sao không phải việc chúng ta quản, một lát đại sư tỷ cũng muốn tới nghe khóa, nếu là hắn có tâm tư không đứng đắn, đại sư tỷ sẽ mời hắn đi ra ngoài.

Lâm Minh dĩ nhiên không có nghe được các thiếu nữ này nghị luận, nếu không hắn phải hết chỗ nói rồi, cái gọi là nhìn tay Tiểu Thiến, cũng chỉ là nhìn chất liệu của dây cầm mà thôi.

Lâm Minh đối với âm nhạc cũng không có hứng thú, hắn lật tới lật lui, rốt cuộc tìm được tư liệu mình cần, “Thiên Cầm bảng”.

Phía trên “Thiên Cầm bảng”. Liệt kê các loại cầm thượng cổ rất hay, bao gồm lai lịch của cầm, người sử dụng, người chế tạo, tài liệu chế tạo... Đều có giới thiệu cặn kẽ, trong đó tự nhiên không thể thiếu tài liệu cao cấp Thiên Tàm Ti dùng để làm dây cầm, trong lòng Lâm Minh vui mừng, bắt đầu đọc.

Trong “Thiên Cầm bảng” giới thiệu các loại tính chất cũng phương pháp hái Thiên Tàm Ti, tiếc nuối duy nhất chính là không có hình ảnh Thiên Tàm Ti, tuy nhiên Lâm Minh vẫn là có thể xác định đại khái, loại Thiên Tàm Ti này chính là Thiên Tàm Ti hắn muốn tìm.

Lâm Minh đang chăm chú xem sách, hồn nhiên không có chú ý tới, nữ học sinh trong giảng đường Cầm phủ đã càng ngày càng nhiều, các nàng tự nhiên chú ý tới Lâm Minh đứng ở trong góc nhỏ, một đám mỹ nữ sáp vào một nam nhân, thực sự quá chói mắt.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không có hết nhìn đông tới nhìn tây, một lòng một dạ nhào vào trên sách, mặc dù rất có thể là giả vờ, nhưng dù sao người ta đang giả bộ, cũng không thể hoài nghi ai là tiểu thâu, bắt người ta lại cũng không phải.

Vốn là lần giảng bài này sẽ thuận lợi tiến hành, song tiếc nuối chính là, đại sư tỷ của Cầm phủ tựa hồ ôm lấy thành kiến thật lớn đối với nam nhân.

Đại danh của vị đại sư tỷ này như là sấm bên tai luẩn quẩn trong các thiếu gia quý tộc, tấm bảng viết ‘nam nhân cùng chó không được đi vào’ để cho rất nhiều thiếu gia hiện tại hồi tưởng lại cũng sợ hết hồn hết vía, ngầm có người nguyền rủa nàng cả đời không ai thèm lấy.

Trên thực tế, đại sư tỷ lớn lên không tệ, tuổi tác tròn đôi mươi, khuôn mặt tròn, vóc người đầy đặn, hai chân thon dài, nhưng là chẳng biết tại sao, vị đại sư tỷ này tựa hồ không có hứng thú đối với nam nhân, hơn nữa tính tình cực kỳ nóng nảy, từng có vị sắc lang mắt đui mù ngó chừng hai vú cao vút của nàng, bị nàng dùng một cước đá vào giữa hai chân, thiếu chút nữa tuyệt hậu.

Đại sư tỷ này sau khi đi tới giảng đường, cơ hồ trước tiên liền phát hiện Lâm Minh, nhất thời lông mày nhíu lại, lúc này nàng để đàn cổ trên người xuống, trực tiếp đi tới trước gót chân Lâm Minh, ngón tay gõ liên tục ba cái lên trên bàn sách trước mặt Lâm Minh, nói:

- Ngươi vào bằng cách nào?

Chương 11: Đại sư tỷ!

Người là có khí tràng, đồng dạng một câu nói, người có khí tràng bất đồng nói ra, hiệu quả sẽ bất đồng thật lớn, tỷ như vị đại sư tỷ này, lông mày dựng lên, hơn nữa trừng mắt gõ gõ lên bàn, khí tràng kia là cường đại chưa từng có, một tiểu nam sinh bình thường khi thấy nàng sẽ bị làm cho sợ đến khúm núm nói không ra lời.

Lâm Minh cũng là bị hỏi không hiểu ra sao, hắn vốn là không phải tiến vào đúng cách, nhiều ít có chút chột dạ, hắn hỏi ngược lại:

- Nơi này không cho vào sao?

Đại sư tỷ nghe Lâm Minh vừa hỏi như vậy, trong lòng nhất thời phát hỏa, giả bộ, cho ngươi giả bộ! Nàng cũng không tin người có giấy chứng nhận dự thính lại không biết quy định bất thành văn của Cầm phủ là không cho phép nam sinh tiến vào, nàng đang muốn phát tác, đúng lúc này, một giọng nữ vui tươi không nhanh không chậm, mềm nhẹ truyền đến:

- Linh tỷ, làm sao vậy?

Lâm Minh theo tiếng nhìn lại, vừa nhìn, hắn nhất thời ngây ngẩn cả người, cô bé vừa tới kia người mặc một thân quần trắng, một đầu tóc đen mềm mại tùy ý buộc lại, thoạt nhìn có một phần vẻ đẹp phiêu dật khinh linh như tiên, cô bé này không phải là ai khác, chính là cháu gái Tần Hạnh Hiên của trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu.

Ở hội giao dịch, Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên có duyên gặp mặt một lần, cô bé này vô luận gia thế là đệ nhất Thiên Vận quốc, thiên phú lục phẩm, hay là bản thân nàng xinh đẹp cùng thực lực cũng làm cho người tự ti mặc cảm.

Mặc dù Lâm Minh cho là mình nhất định sẽ bất phàm, sẽ trở thành nhân vật khiến cả Thiên Diễn đại lục phong vân, nhưng giờ này khắc này, Tần Hạnh Hiên đối với hắn mà nói vẫn là cao không thể chạm, đừng nói là hắn, cho dù là Chu Viêm ở trước mặt Tần Hạnh Hiên, cũng như đom đóm với ánh trăng.

Lâm Minh kinh ngạc chính là không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Tần Hạnh Hiên giờ này khắc này, mà phần kinh ngạc này rơi vào trong mắt đại sư tỷ lại không phải là như vậy, đó là mười phần diện mạo vốn có của sắc lang.

- Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!

Đại sư tỷ ở trong lòng khó chịu oán thầm, thật ra thì tâm tư tiểu nữ hài rất phức tạp, đại sư tỷ mặc dù chán ghét nam nhân, nhưng nhìn Lâm Minh người nay lúc nhìn chính mình không phản ứng chút nào, sau khi thấy Tần Hạnh Hiên tựu lộ ra bộ dáng giống Trư ca (bát giới), loại tương phản mãnh liệt này lại làm cho nàng hết sức khó chịu.

Nàng nói với Tần Hạnh Hiên:

- Người này trà trộn vào tán gái, ta đang gặng hỏi hắn, uy, giấy chứng nhận dự thính của ngươi đâu?

Một câu nói phía sau chính là nói cho Lâm Minh nghe, sau khi Lâm Minh nghe lời này lại giống như nhị hòa thượng sờ không được đầu tóc, tán gái? Ta lúc nào tới nơi này tán gái?

Hắn nói:

- Ta chỉ là tới nơi này tìm tài liệu, xin đừng ăn nói lung tung, kết luận bừa.

- Tìm tài liệu, ngươi nhìn “Thiên Cầm bảng”, ngươi là muốn học cầm sao?

Lâm Minh không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng nói:

- Chẳng qua là muốn biết một chút.

- A! Trước kia chút ít nam sinh bất kể thể diện cũng nói như vậy, cái gì mà tìm hiểu âm nhạc một chút, bồi dưỡng tình cảm một chút, chân chính hỏi bọn hắn, ngay cả âm phù có mấy loại cũng không biết, lời nói dối này thật làm cho người ta ghê tởm, ngươi có hứng thú với cầm thư, tốt, ta hỏi ngươi, ngươi biết cầm phân ra bao nhiêu loại, mỗi loại là cái gì? Cầm làm bằng vật liệu gì thích hợp cho cao âm, cầm làm vật liệu gì thích hợp cho trầm âm, đều nói cho ta nghe một chút, có thể làm cho ta hài lòng ta liền tin tưởng ngươi có hứng thú với âm nhạc, là ở đây học đàn.

Lâm Minh mắc kẹt tại chỗ, hắn đối với cầm cùng âm nhạc là thất khiếu thông lục khiếu, cũng chính là một chữ cũng không biết, để cho hắn nói kiến thức về cầm, hắn liền lúng túng.

- Hừ, nói láo ngay mặt! Tùy tiện tìm quyển sách giả trang, mục đích chân thật cũng là tán gái, loại người như ngươi ta thấy cũng nhiều, giấy chứng nhận dự thính của ngươi đâu? Giao ra đây!

Đại sư tỷ trực tiếp đưa tay đến trước mắt Lâm Minh.

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, giấy chứng nhận dự thính của hắn là đi mượn, mặc dù Thất Huyền võ phủ đối với chuyện này quản nghiêm, nhưng mượn giấy chứng nhận dự thính dù sao cũng không phù hợp quy định.

Lúc này, Tần Hạnh Hiên nói:

- Linh tỷ, coi như hết, chẳng qua là vi phạm lần đầu mà thôi, không cần như thế.

Tần Hạnh Hiên cũng cho là Lâm Minh đang nói láo, dĩ nhiên, trên thực tế Lâm Minh đúng là đang nói láo.

Tần Hạnh Hiên nói như vậy, đại sư tỷ tự nhiên không thể không chú ý, nàng nói:

- Hạnh Hiên, ngươi lòng mềm yếu, đám người này không thể nuông chiều, người như thế, ta tịch thu giấy chứng nhận dự thính của bọn họ coi như là nhẹ.

Tịch thu giấy chứng nhận dự thính? Lâm Minh ngây ngẩn cả người, hắn nói:

- Ngươi tựa hồ cũng là học sinh, giấy chứng nhận dự thính là nhân viên nhà trường phát, ngươi có tư cách gì tịch thu?

- Hừ! Ngươi đây là đụng trên miệng súng, ta còn thật có tư cách tịch thu giấy chứng nhận dự thính, đây là quyền lực nhân viên nhà trường cấp cho ta, ở trên mặt đất một mẫu ba phần này của Cầm phủ, ta nói cái gì là làm cái đó, nhanh chóng giao ra đây, nếu không ngươi sẽ không được đẹp mặt a?

Lâm Minh cũng hơi tức giận, hắn còn không có gặp qua người không nói lý lẽ như vậy, một mực chắc chắn mình là tán gái, có thể hết lần này tới lần khác chính hắn cũng có vấn đề, người hoàn toàn không hiểu nhạc lý cầm một quyển cầm thư, căn bản giải thích không rõ.

Giấy chứng nhận dự thính là mượn tới, tự nhiên không thể bị mất, nếu không Lâm Tiểu Đông không có cách nào nói rõ.

Lâm Minh không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói ra mục đích chân thật của mình, thật ra thì điều này cũng không có gì, Minh Văn sư khai phá tài liệu mới là chuyện thường xảy ra, tuy nhiên bình thường đều lấy thất bại để chấm dứt.

Lâm Minh nói:

- Ta là đang nghiên cứu Minh Văn thuật, đang suy nghĩ dùng Thiên Tàm Ti làm tài liệu Minh Văn thuật.

Nghiên cứu Minh Văn thuật? Suy nghĩ dùng Thiên Tàm Ti làm tài liệu Minh Văn thuật?

Lời này nếu là trong miệng một đại sư Minh Văn thuật năm sáu mươi tuổi nói ra, đại sư tỷ tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, nhưng là hiện tại, thiếu niên trước mắt nàng này, bộ dạng mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, khai phá tài liệu mới? Ngươi nói mớ sao?

Chỉ có Minh Văn thuật tu luyện tới cấp đại sư, phát hiện tài liệu vốn có không thể thỏa mãn yêu cầu của mình, mới có thể đi tìm tài liệu mới làm vật thay thế, một tiểu tử mười lăm tuổi, “Minh Văn thuật nhập môn” trụ cột nhất có thể học xong cũng không tệ rồi, lại còn khai phá tài liệu mới, kính nhờ ngươi nghĩ ra lời nói dối thực tế một chút có được không?

Đại sư tỷ chê cười một tiếng, nói:

- Ngươi lừa gạt quỷ đi, làm như ta không hiểu Minh Văn thuật, thật không đúng dịp, vị bên cạnh ta này, chính là thiên tài Minh Văn thuật xuất sắc nhất cả Thiên Vận quốc, thậm chí còn là cả mấy quốc gia xung quanh, ngươi ở nơi này múa rìu qua mắt thợ, thật là chết cười ta, Hạnh Hiên, ta hỏi ngươi, hiện tại ngươi bắt đầu nghiên cứu tài liệu mới sao?

Tần Hạnh Hiên có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, nàng cùng Lâm Minh tuổi xấp xỉ, tự nhiên sẽ không cho là Lâm Minh nói là sự thật, nàng nói:

- Minh Văn thuật phức tạp tinh thâm, có tài liệu Minh Văn sơ cấp ghi lại đã có hơn mười ba ngàn sáu trăm loại, tài liệu cao cấp hơn bởi vì tính giữ bí mật của văn hiến, rất khó thống kê rõ ràng, mười ba ngàn sáu trăm loại tài liệu sơ cấp đã đầy đủ để một Minh Văn sư khổ tu mười mấy năm mới có thể thăm dò dược lý cùng năng lượng kết cấu trong đó, ta thiên tư ngu dốt, vẫn không thể thăm dò tính chất cách dùng của tất cả tài liệu sơ cấp, càng đừng ngông cuồng bàn về tìm kiếm vật thay thế.

Đại sư tỷ cười đắc ý:

- Ha hả ha hả! Ta nói tiểu sắc lang, ngươi còn có lời nói dối gì muốn biên soạn, thì biên soạn đi, dùng sức biên soạn, tỷ tỷ chờ ngươi

Lâm Minh nghe tiếng cười khoa trương thế liền cực độ im lặng, cô gái này làm sao giống như bị bệnh thần kinh vậy, có phải bị nam nhân từ bỏ nên trong lòng biến thái hay không?

Hắn nói:

- Ta đúng là vì nghiên cứu Minh Văn thuật mà đến, ta cũng chính là ý tưởng đột phát, cũng không phải là nói thật sự sẽ thành công, không có quy định nào nói rằng, Minh Văn học đồ vừa tiếp xúc Minh Văn thuật không thể nghiên cứu tài liệu mới a.

- A! Ta xem ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Tốt, tỷ tỷ ta là người phân rõ phải trái, hôm nay cho ngươi tâm phục khẩu phục. Hạnh Hiên, Minh Văn thuật ta không hiểu, ngươi tới thi với hắn.

Tần Hạnh Hiên có chút bất đắc dĩ, đại sư tỷ đúng là có chút cố chấp đối với nam nhân, thiếu niên này vừa nhìn chính là nói láo, tuổi còn trẻ, nhìn quần áo mộc mạc trên người kia thì gia thế cũng sẽ không hiển hách, thiếu niên như vậy làm sao có thể có tài lực cũng cơ hội tiếp xúc đến Minh Văn thuật, cần gì vạch trần người ta tới thương tích đầy mình a?. Chyê trag đọc tryệ [UM UỆ□v]

Nàng nói:

- Linh tỷ, nếu không coi như hết...

Đại sư tỷ nói:

- Hạnh Hiên, ngươi chính là quá thiện lương, ngươi không biết ban đầu chúng ta đấu tranh cùng những sắc lang kia là thế nào, nếu là chúng ta mềm lòng, bọn họ tựu đạp lên trên mặt mũi chúng ta.

Tần Hạnh Hiên không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là hỏi mấy vấn đề tượng trưng đơn giản nhất, nghĩ tới thiếu niên này chỉ cần đáp một chút xíu coi như xong.

- Vị đồng học này, ngươi biết tiền bối sáng lập ra lưu phái Minh Văn thuật của Thiên Vận quốc là ai sao?

Tần Hạnh Hiên hỏi một vấn đề thường xuyên nhất, nhưng chỉ là cái vấn đề này, để cho Lâm Minh nhất thời im lặng, cha mẹ nó, quỷ mới biết là ai sáng lập lưu phái Minh Văn thuật của Thiên Vận quốc, vị đại năng của Thần Vực kia nào có trí nhớ như vậy a. Hơn nữa chính mình đọc “Minh Văn thuật nhập môn” cũng là nói về kiến thức trụ cột, hoàn toàn không có liên quan đến lịch sử Minh Văn thuật của Thiên Vận quốc.

Thấy Lâm Minh kẹt, đại sư tỷ nụ cười càng thêm rực rỡ, thật ra thì chuyện phát triển đến một bước này, đã không phải là nghiệm chứng thiếu niên ở trước mắt đến cũng có phải sắc lang hay không, mà là trình độ biến thái trong lòng vị đại sư tỷđang lấy việc hành hạ tiêu sắc lang này làm thú vui.

- Điều này cũng không biết? Ngay cả ta cũng biết, ngươi còn có lời gì để nói.

Lâm Minh bất đắc dĩ nói:

- Ta không hiểu rõ lịch sử lắm, nhưng đối với năng lượng kết cấu và dược lý hiểu sơ một chút.

Dược lý cùng năng lượng kết cấu? Đó là kiến thức tương đối phức tạp, ngay cả Tần Hạnh Hiên cũng không học xong tài liệu sơ cấp, huống chi là thiếu niên trước mắt này, Tần Hạnh Hiên cũng cảm thấy người này có chút không thể nói lý, chính mình đã sai trước, đàng hoàng thừa nhận cho tốt, chết chống có ý gì đâu.

Cho nên nàng dứt khoát hỏi một cái vấn đề cũng không đơn giản, nghĩ kết thúc trận thẩm vấn nhàm chán cũng không ý nghĩa này, dù sao nàng tới nơi này là để học đàn, lập tức nên đi học, mặc dù vũ khí của Tần Hạnh Hiên là kiếm, nhưng cũng không làm trở ngại sở thích đánh đàn của nàng.

- Như vậy, vị đồng học này, ngươi biết tính chất cũng đặc điểm kết cấu của “Chấn” văn không?

Chương 12: Lời mời của Tần Hạnh Hiên!

Minh Văn thuật có thể dùng đến mấy vạn loại tài liệu, tổ hợp một loại cùng vài loại bên trong những tài liệu này, hỗ trợ chân nguyên của Minh Văn sư, là có thể vẽ thành các loại Minh Văn đa dạng.

Minh Văn có ba ngàn sáu trăm loại văn lộ cơ sở cùng bốn ngàn chín trăm loại Minh phù cơ sở, thông qua sự tổ hợp sắp xếp của những thứ văn lộ cơ sở cùng Minh phù này còn có một hệ liệt biến chủng, có thể tạo thành Minh Văn thuật thiên biến vạn hóa.

"Chấn" văn chẳng qua là một loại văn lộ cơ sở trong ba ngàn sáu trăm loại.

Lâm Minh tự nhiên biết "Chấn" văn, trên thực tế, văn lộ cơ sở hắn biết đến không phải là ba ngàn sáu trăm loại, mà là hơn sáu ngàn loại, cơ hồ là gấp hai văn lộ cơ sở mà Minh Văn sư của Thiên Diễn đại lục biết.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không xác định "Chấn" văn của Thiên Diễn đại lục có thể xê xích quá nhiều với Thần Vực hay không, hắn đưa tay phải ra, chân nguyên hội tụ đến đầu ngón tay, tiện tay liên tiếp họa xuất ra quỹ tích hoa mỹ trên không trung, đường vân xinh đẹp dưới sự duy trì của chân nguyên ngưng lại trên không trung chỉ chốc lát, mà ngưng lại chốc lát như vậy để cho một văn đồ đầy đủ mà phức tạp hiện lên trước mắt Tần Hạnh Hiên cùng đại sư tỷ.

Quá trình này, lúc Lâm Minh tu luyện Minh Văn thuật mỗi ngày đều làm, bởi vì từ từ phối hợp trí nhớ của linh hồn vô chủ cũng thân thể của mình, hôm nay làm ra có thể nói là làm liền một mạch, thuận buồm xuôi gió.

Lâm Minh hỏi:

- "Chấn" văn mà ngươi nói là cái này sao?

Tần Hạnh Hiên trực tiếp ngây dại, mà đại sư tỷ thì đầu tiên là nhìn thấy vẻ mặt này của Tần Hạnh Hiên, tự nhiên trong nháy mắt nàng xác định, thiếu niên này cũng không phải tiện tay vẽ loạn, hắn vẽ ra gì đó tám chín phần mười chính là “Chấn” văn thật, có lầm hay không! Tên nhà quê miệng còn hôi sữa này không ngờ hiểu Minh Văn thuật?

Trong lòng Tần Hạnh Hiên quả thật giật mình, ba ngàn sáu trăm loại văn lộ cơ sở, người mới học rất khó nhớ kỹ hoàn toàn, dĩ nhiên Lâm Minh trùng hợp biết “Chấn” văn mình yêu cầu thật cũng không kỳ quái, nàng giật mình chính là Lâm Minh ở trong nháy mắt ngắn ngủi tiện tay vẽ ra “Chấn” văn, thậm chí năng lượng nặng nhẹ trong đó cũng tiện tay làm ra, vừa đúng, chiêu thức ấy không có một phen khổ công rất khó luyện thành.

Nàng đè lại giật mình trong lòng, nói:

- Là cái này.

Lâm Minh nói:

- “Chấn” văn chủ sát phạt, bình thường sẽ sử dụng ở trong binh khí, binh khí võ giả sử dụng, sẽ tập trung năng lượng trong binh khí, năng lượng nếu là trực tiếp ẩn chứa trong binh khí giết địch, như vậy tăng phúc là có hạn, nhưng nếu là tăng thêm “Chấn” văn, để cho võ giả tập trung năng lượng lúc “Chấn” văn di chuyển chấn động với tốc độ cao, là có thể gia tăng lực xuyên thấu, do đó đạt tới trình độ hiệu quả gia tăng sự sắc bén của binh khí.

Lâm Minh dễ dàng giải thích nguyên lý “Chấn” văn, kết quả này Tần Hạnh Hiên đã sớm liệu đến, người có thể tiện tay thuần thục họa xuất “Chấn” văn, nếu là ngay cả nguyên lý “Chấn” văn cũng không rõ, đó mới làm cho người ta kỳ quái.

Tần Hạnh Hiên cũng bị khơi dậy lòng háo thắng, nàng hỏi:

- Như vậy vị đồng học này, còn biết họa pháp cũng nguyên lý của Minh phù “Kỳ” không?

Bỏ qua văn lộ cơ sở tương đối đơn giản, Tần Hạnh Hiên hỏi thăm về Minh phù cơ sở phức tạp hơn, song những thứ này tự nhiên cũng không thắng được Lâm Minh, trên thực tế, Lâm Minh hiểu rõ Minh phù cơ sở so sánh với Thiên Diễn đại lục còn phức tạp hơn nhiều.

Hắn dễ dàng thong dong vẽ ra “Kỳ”, mặc dù Minh phù cơ sở phức tạp một chút, nhưng là ngón tay Lâm Minh không dừng lại chút nào, chỉ là một nháy mắt thời gian, một cái Minh phù phức tạp di động hiện ở giữa không trung, quang thải rạng rỡ.

Cái này, Tần Hạnh Hiên bị triệt để kinh hãi, Minh phù cơ sở so sánh với văn lộ cơ sở phức tạp gấp đôi, năng lượng nặng nhẹ ẩn chứa trong đó cũng biến hóa. Mà Lâm Minh vẫn có thể dễ dàng vẽ ra, này đã vượt qua Tần Hạnh Hiên.

Thiên tài, thiếu niên này dĩ nhiên là thiên tài Minh Văn thuật.

Nhưng là hắn học Minh Văn thuật với ai? Nhìn quần áo của hắn mặc rõ ràng không phải là đại thế gia, chẳng lẽ là đệ tử do một số tiền bối đại năng ẩn cư thâm sơn dạy dỗ?

Tần Hạnh Hiên phát hiện trên người Lâm Minh tràn đầy bí ẩn, nàng tiếp tục trao đổi cùng Lâm Minh, càng trao đổi càng là giật mình, nàng phát hiện Lâm Minh thật giống như không có gì là không biết! Ba ngàn sáu trăm loại văn lộ cơ sở cùng bốn ngàn chín trăm loại Minh phù cơ sở, cộng dồn lại hơn tám ngàn loại, tùy tiện liệt kê, Lâm Minh tựa hồ đối với từng cái cũng vô cùng quen thuộc!

So sánh với Tần Hạnh Hiên giật mình, đại sư tỷ đã sớm trợn tròn mắt, nàng hy lý hồ đồ nghe hai người nói về những thứ mà nàng nghe giống như đang đọc thiên thư, rồi sau đó tựu thấy Tần Hạnh Hiên không ngừng kinh ngạc, than thở.

Đại sư tỷ rất rõ ràng Tần Hạnh Hiên, đừng xem lúc bình thường Tần Hạnh Hiên đối với người nào cũng là vẻ mặt ôn hòa, lấy lễ đối đãi, thật ra thì thiên tư lục phẩm cùng thực lực cường đại đã thấm sâu vào trong nội tâm cao ngạo của nàng, trước đó, nàng chẳng bao giờ đánh giá bất kỳ một người nào cũng thế hệ cao như thế.

Cuối cùng đại sư tỷ dứt khoát chết lặng, nàng chỉ hiểu được một chuyện, giấy chứng nhận dự thính của tiểu tử này hôm nay là không có thu được.

Nha, có lầm hay không, tùy tiện đá một cước tựu đá trúng thiết bản, tùy tiện bắt được tới một tên nhà quê dĩ nhiên cũng là thiên tài Minh Văn thuật!

Đại sư tỷ thật muốn điên rồi.

Dần dần, giọng nói Tần Hạnh Hiên càng thêm cung kính, theo giọng điệu từ khi vừa mới bắt đầu trao đổi, từ từ biến thành giọng khiêm tốn thỉnh giáo, nàng phát hiện, trong lúc nói chuyện với Lâm Minh, giải thích của Lâm Minh đối với minh văn cùng năng lượng kết cấu cũng làm cho nàng mở rộng tầm mắt, có khi thậm chí có cảm giác được ích lợi không nhỏ.

Tần Hạnh Hiên càng thêm khẳng định, Lâm Minh là thiên tài Minh Văn thuật trăm năm khó gặp, mà lão sư sau lưng của hắn tuyệt đối là một đại tông sư, mặc dù lão sư của mình so sánh với người đó cũng phải ảm đạm thất sắc!

Thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Tần Hạnh Hiên tràn đầy hứng thú với Lâm Minh, không nói đến trao đổi cùng Lâm Minh có thể làm cho mình được lợi ích, chỉ là bản thân Lâm Minh cùng lão sư thần bí phía sau hắn đối với gia tộc họ Tần đã có ý nghĩa không giống bình thường!

Nghĩ tới đây, Tần Hạnh Hiên nói:

- Vị đồng học này, thời gian lên lớp cầm nghệ đã bắt đầu, không thể tán gẫu nữa, hôm nay nói chuyện với nhau vô cùng khoái trá, nếu là có thể sau khi chấm dứt khóa giảng cầm nghệ này, Hạnh Hiên muốn mời ngươi đi Đại Minh Hiên ăn một bữa cơm rau dưa, cùng nhau tham thảo nguyên lý Minh Văn thuật một chút, có thể không?

Thanh âm Tần Hạnh Hiên uyển chuyển, hơn nữa giọng nói cực kỳ thành khẩn, phối hợp với dung nhan động lòng người của nàng, thật sự làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Lâm Minh thật ra thì cũng không muốn cự tuyệt, Tần Hạnh Hiên chẳng những xinh đẹp gia thế tốt, hơn nữa khó được chính là nàng đối đãi người khác không tệ, vừa không tự cao tự đại, cô gái như thế thật sự làm cho người ta không hứng nổi nửa điểm ác cảm.

Tuy nhiên thời gian của Lâm Minh thật sự quá gấp, khoảng cách tới khảo hạch của Thất Huyền võ phủ chỉ có thời gian ba tháng, hắn muốn ở những thời giờ này dùng Minh Văn thuật kiếm được tiền, sau đó mua đan dược, Minh Văn phía trên đan dược, nhanh chóng tăng lên tu vi của mình, rồi sau đó thuận lợi tiến vào Thất Huyền võ phủ.

Tiến vào Thất Huyền võ phủ, vậy cũng không xong, còn có Chu Viêm mắt nhìn chằm chằm vào, nếu là không có thực lực địch nổi Chu Viêm, như vậy không nghi ngờ chút nào, chính mình sẽ bị xỉ vả vô cùng thảm!

Ở chỗ này nghe một tiết khóa cầm nghệ chính mình căn bản không có hứng thú, sau đó cùng ăn bữa trưa với mỹ nữ, sau bữa trưa nói không chừng còn muốn tiếp tục hàn huyên, thoáng cái ban ngày đã trôi qua rồi, sau này có thể muốn ưu lại ấn ký Truyền Âm phù, để sẽ liên lạc lại, Tần Hạnh Hiên không chừng một ngày kia còn có thể hẹn chính mình cùng nhau tham thảo kiến thức Minh Văn thuật, đây đối với Lâm Minh mà nói, chỉ là lãng phí thời gian! Dù sao trao đổi tham thảo, Lâm Minh nhưng là không cách nào từ chỗ Tần Hạnh Hiên đạt được một chút dẫn dắt cùng kiến thức mới.

Cho nên Lâm Minh có chút tiếc nuối cự tuyệt nói:

- Cái này thật sự xin lỗi, ta hôm nay có một số việc, phải trở về.

- Nha... Ta biết rồi.

Tần Hạnh Hiên tiếc hận nói, lúc lên tiếng mời hắn, nàng cũng không có nghĩ qua chính mình có thể sẽ bị cự tuyệt, trên thực tế, Tần Hạnh Hiên từ nhỏ tới lúc lớn như vậy, chưa từng có mời người khác phái cùng lứa ăn cơm, mà người khác hẹn nàng ăn cơm lại đếm không hết, mà nàng ngoại trừ mấy khuê trung mật hữu có hạn, những người khác đều một mực cự tuyệt, lúc cự tuyệt người khác Tần Hạnh Hiên cũng không có cảm giác gì, mà lần này bị cự tuyệt, nàng lại lần đầu tiên phát hiện, tư vị bị cự tuyệt có chút không dễ chịu, thậm chí rất ủy khuất, dù sao nàng mặc dù xuất thân từ đại thế gia, nhưng sâu trong nội tâm vẫn chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi thôi.

Đối với cự tuyệt của Lâm Minh, đại sư tỷ trực tiếp cảm thấy đầu óc chập mạch, trong đầu nàng chỉ còn lại có một ý nghĩ, người này... Người này thế nhưng cự tuyệt Tần Hạnh Hiên!

Ta kháo!

Còn có chuyện như vậy!

Hắn thật sự là nam nhân sao??

Chương 13: Bắt đầu Minh Văn

- Này, nhà ngươi đó, đứng lại cho ta! Ngươi có biết nàng là ai không?

Đại sư tỷ có chút phẫn nộ, tuy rằng vẻ khác thường trên mặt Tần Hạnh Hiên rất không rõ ràng, nhưng nàng vẫn nhận ra, Tần Hạnh Hiên là một trong những người bạn thân nhất của nàng, tất nhiên là nàng sẽ không để cho Tần Hạnh Hiên phải ủy khuất rồi.

Nam nhân này rất đáng giận, đừng nói là Tần Hạnh Hiên, cho dù chỉ là một cô nương bất kỳ của Cầm phủ đi ra, nhưng cũng chỉ tùy tiện vẫy tay một cái, là một đám nam nhân sẽ điên điên khùng khùng chạy tới rồi.

Tên này lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, có lầm hay không a!

Lâm Minh âm thầm kêu khổ, hắn đương nhiên biết thân phận của Tần Hạnh Hiên, tuy nhiên lúc này hắn lại không thể nói được, hắn cố ý đổi chủ để, nói:

- Đại tỷ, ta thực sự có việc, không lừa ngươi đâu.

- Ngươi gọi ai là đại tỷ? Ta lười so đo với ngươi, ngươi có chuyện gì, ta phái người đi giúp ngươi làm!

Đại sư tỷ khoanh tay đứng trước người Lâm Minh, bộ dáng nếu như ngươi không đáp ứng, ta sẽ không thả ngươi đi. Tuy rằng gia thế của đại sư tỷ không bằng Tần Hạnh Hiên, nhưng cũng là thế gia có tiếng trong kinh thành, việc sai phái hạ nhân làm việc trong Thiên Vận thành thì đơn giản như ăn cơm uống nước.

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, điều này quả là quá bá đạo, hắn nói:

- Chuyện của ta là tu luyện, trong vòng mấy tháng cũng không có thời gian đâu.

Đại sư tỷ còn muốn nói gì đó, lúc này Tần Hạnh Hiên liền nói:

- Để cho vị đồng học này đi thôi, có lẽ là lão sư của hắn gọi hắn cũng nên!

Theo Tần Hạnh Hiên thấy, Lâm Minh còn trẻ tuổi mà đã có thành tựu như vậy, tất nhiên là do khắc khổ học tập tu luyện, lão sư của hắn có bố trí cho hắn nội dung học tập tu luyện hà khắc thì cũng rất bình thường.

Nghe Tần Hạnh Hiên nói những lời này, Lâm Minh như được đại xá, nói thật, tuy rằng hắn có vẻ trưởng thành hơn các bạn cùng lứa tuổi một ít, nhưng đồng thời ứng phó hai mỹ nữ như vậy cũng rất khó khăn đối với hắn, hơn nữa hai mỹ nữ này đều có thực lực vượt qua hắn, bối cảnh lại càng có thể ép chết được hắn.

Lâm Minh đang muốn rời đi, Tần Hạnh Hiên lại cười cười, nói:

- Ta tên là Tần Hạnh Hiên, nếu khi nào vị đồng học này rảnh rỗi, có thể đi phủ nguyên soái tìm ta, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh.

Bước chân Lâm Minh dừng lại, báo ra tên mình:

- Lâm Minh.

Sau đó Lâm Minh liền nhanh chóng rời đi, Tần Hạnh Hiên cũng không biết chữ “Minh” trong “Lâm Minh” viết như thế nào, là “Lâm Minh” này? Hay là “Lâm Minh” kia? Hai chữ đơn giản này, trong Thiên Vận thành có rất nhiều người mang tên như vậy.

Trở về từ Thất Huyền võ phủ, trong lòng Lâm Minh đã xác định Thiên Tàm Ti để làm đàn của Thiên Vận quốc chính là Thiên Tàm Ti mà mình muốn tìm, chỉ cần xác định được thì sẽ dễ làm hơn nhiều.

Thiên Tàm Ti thuộc về tài liệu làm đàn, nếu tới hội giao dịch chủ yếu liên quan tới võ đạo thì sẽ rất khó mua được, Lâm Minh chỉ có thể để cho Lâm Tiểu Đông ủy thác gia tộc mua thay hắn thôi. Lâm gia là một đại gia tộc có chút nội tình, kiếm được Thiên Tàm Ti cũng không khó, đương nhiên, cần phải trả tiền theo thị trường mới được.

Theo quyển sách giới thiệu, Lâm Minh cũng biết một chút về giá cả Thiên Tàm Ti, một thước Thiên Tàm Ti có giá hai mươi hai lượng vàng, nghe thì có vẻ cũng không quá đắt, nhưng thật ra đây là bởi vì Thiên Tàm Ti vừa nhỏ lại vừa nhẹ, nếu tính thành cân ra thì còn khoa trương hơn, cả vạn lượng vàng chưa chắc đã mua được một cân.

Hiện tại Lâm Minh chỉ có bảy mươi lượng vàng, chỉ mua được ba thước Thiên Tàm Ti. Tại hội giao dịch, Lâm Minh dùng tám trăm lượng vàng mua được một đống lớn tài liệu, nhưng sáu mươi lượng vàng lại chỉ mua được ba thước Thiên Tàm Ti, trọng lượng của ba thước Thiên Tàm Ti là cực kỳ nhỏ, có thể thấy được thứ này đắt tới mức nào.

Lâm Minh đặt quyển lịch lên đầu giường, mỗi ngày xé một tờ, hắn dự định vào tháng đầu tiên sẽ tu luyện đạt tới Minh Văn thuật tiểu thành, hai tháng sau sẽ mua đan dược để điên cuồng tu luyện, đạt tới Luyện Thể tầng hai, thậm chí là Luyện Thể tầng hai đỉnh phong.

Với thực lực Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, chưa chắc đã thắng được Chu Viêm, nhưng ít nhất cũng sẽ không chịu thiệt dưới tay Chu Viêm.

Sau khi dùng chân nguyên luyện tập trăm ngàn lượt, Lâm Minh bắt đầu chính thức luyện tập thao tác Minh Văn tài liệu, kinh nghiệm ban đầu của Minh Văn sư đều là dùng phương thức “đốt tài liệu” để tích lũy, Lâm Minh không “đốt” nổi tài liệu, hắn phải dùng một đống tài liệu giá tám trăm lượng vàng này để thành công vẽ ra ít nhất là một tấm Minh Văn phù hoàn chỉnh.

Học tập Minh Văn thuật chẳng những cần có ngộ tính, lão sư giỏi, tài lực cường đại duy trì, mà còn cần linh hồn lực xuất sắc nữa.

Bởi vì trong quá Minh Văn, phải dùng linh hồn lực khống chế kết cấu năng lượng trong Minh Văn phù, mới đây Lâm Minh đã đo đạc linh hồn lực, đạt tới tam phẩm.

Linh hồn lực tam phẩm cộng thêm thiên phú võ học tam phẩm, đối với thế gia không phải võ đạo mà nói, thiên tư của Lâm Minh xem như không tồi rồi, đương nhiên cũng không phải là đỉnh cao.

Võ giả trong giai đoạn Luyện Thể, chỗ cần dùng linh hồn lực cũng không nhiều lắm, đây là lần đầu tiên Lâm Minh vận dụng nó, hắn dựa theo pháp quyết linh hồn trong trí nhớ của linh hồn vô chủ mà bắt đầu vận chuyển lực lượng linh hồn trong biển tinh thần, bắt đầu điều động chúng.

Ai cũng đều có linh hồn lực, nhưng nếu muốn vận chuyển nó thì người bình thường không thể làm được, cần phải có pháp quyết linh hồn, cần phải liên tục tu luyện, rất nhiều Minh Văn sư học thuộc lòng các loại ký hiệu và cơ sở lý luận, nhưng khi học tập pháp quyết linh hồn, vẫn không nhập môn được, không điều động được linh hồn lực, thì sẽ không thể sử dụng được tài liệu, kết quả là ngay cả tư cách “đốt” tài liệu cũng không làm được.

Sau khi Lâm Minh vận chuyển pháp quyết linh hồn, lập tức cảm nhận được cảm giác quen thuộc sâu trong trí nhớ, pháp quyết này là thứ mà tiền bối đại năng kia sử dụng vô số lần khi còn sống, mặc dù tinh thần lạc ấn đã biến mất, nhưng loại cảm giác quen thuộc này vẫn được giữ lại trong linh hồn vô chủ, điều này làm cho Lâm Minh bớt đi rất nhiều khó khăn, đối với Lâm Minh mà nói, hắn đã không cần phải phát sầu về việc nhập môn nữa.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay, lực lượng linh hồn vô hình liền điều khiển chất lỏng Thiên Phong thảo vừa điều chế tốt, theo ý niệm của Lâm Minh biến hóa, một giọt chất lỏng Thiên Phong thảo biến thành các loại hình dạng khác nhau, khi thì bị kéo thành sợi tơ mỏng, khi thì ngưng tụ thành hình giọt nước trong suốt.

Loại cảm giác điều khiển thuận lợi, dễ dàng này làm cho Lâm Minh phải ngạc nhiên thán phục! Nên biết rằng, trong “Minh Văn thuật nhập môn” từng nói qua, nếu muốn học được pháp quyết linh hồn, người có ngộ tính tốt cần một tháng, người có ngộ tính kém thì khổ luyện nửa năm cũng chưa chắc đã có kết quả.

Mỗi một vị Minh Văn đại sư đều có pháp quyết linh hồn của riêng mình, nên pháp quyết linh hồn cũng có cao có thấp, các Minh Văn đại sư coi trọng nó như trân bảo, cho dù là đệ tử thì họ cũng không dốc túi mà truyền thụ, bởi vì trình độ cao thấp của pháp quyết linh hồn sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến trình độ vận dụng linh hồn lực, đối với Minh Văn sư mà nói, nó cực kỳ trọng yếu!

Không cần nghi ngờ, Thái Nhất Linh Hồn quyết trong trí nhớ của tiền bối đại năng kia chính là pháp quyết linh hồn đỉnh cao, cho dù pháp quyết của các Minh Văn tông sư trên Thiên Diễn đại lục cũng còn kém xa với nó!

Cộng thêm bản thân Lâm Minh vô cùng quen thuộc với pháp quyết linh hồn này, thiên phú linh hồn tam phẩm của hắn hoàn toàn có thể so được với tứ phẩm, thậm chí còn đến cả ngũ phẩm!

Những thứ này đều là tài sản quý giá mà linh hồn vô chủ kia lưu lại. Năm ngón tay hắn nhẹ nhàng đánh ra một ấn quyết, một luồng chân nguyên chui vào trong một giọt chất lỏng Thiên Phong thảo kia, sau đó ngón tay Lâm Minh khẽ vung, luồng sáng hiện lên trên đầu ngón tay, giọt chất lỏng Thiên Phong thảo đã dung hợp chân nguyên kia nhanh chóng hình thành một phù văn xinh đẹp mà thần bí.

Phù văn này nhỏ hơn móng tay út, nhưng trong đó lại ẩn chứa năng lượng biến hóa rất phức tạp, cũng là một phù văn, bởi các khác biệt rất nhỏ về hoa văn, khác biệt về cường độ năng lượng, khác biệt về linh hồn lực, nên một vạn Minh Văn sư sẽ làm ra một vạn loại phù văn khác nhau, trong đó luôn cái cái tốt cái xấu, Lâm Minh không biết phù văn mà mình làm ra rốt cuộc là như thế nào, tuy nhiên bản thân hắn đã rất hài lòng rồi.

Hắn bắt đầu vẽ phù văn tiếp theo, dùng nửa giọt tinh hoa Địch Mộc Căn, Lâm Minh nhanh chóng kết ấn, điều khiển chất lỏng đã dung hợp với chân nguyên, ngưng tụ thành phù văn, nhưng ngay khi phù văn sắp thành hình, linh hồn lực của Lâm Minh xuất hiện một dao động rất nhỏ, làm cho việc điều khiển bị ngắt quãng, sau đó chỉ nghe “xuy” một tiếng, nửa giọt chất lỏng màu nâu đen kia đã hóa thành tro bụi...

Lâm Minh thầm than đáng tiếc, một chút tinh hoa dịch này cần phải một cân Địch Mộc Căn thì mới có thể chiết xuất ra được, mấy lượng vàng biến mất như vậy, đây chính là thu nhập mấy tháng của một người bình thường a!

Có thể tưởng tượng ra, những học đồ mới bắt đầu học Minh Văn thuật, trình độ ổn định của linh hồn lực nhất định không bằng mình, thất bại là chuyện bình thường, nếu thành công thì ngược lại mới là kỳ tích.

Nháy mắt đã tiêu hao mấy lượng vàng, một ngày hao phí mấy trăm lượng là chuyện bình thường, Minh Văn thuật quả thật là nghề “đốt tiền”!

Có kinh nghiệm một lần thất bại, Lâm Minh càng cẩn thận hơn, khi ngón tay hắn nhanh chóng kết ấn, từng Minh Văn không ngừng bắn ra khỏi trong ngón tay, đương nhiên cũng thường xuyên có lúc thất bại, tuy nhiên số lần thất bại của Lâm Minh đang không ngừng giảm bớt.

Lâm Minh nhanh chóng chế tạo, nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện ra, chân nguyên của mình đã sắp không chống đỡ nổi nữa, tu vi Luyện Thể tầng một quá yếu, mặc dù có “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” chèo chống, lại có pháp quyết đỉnh cao khống chế linh hồn lực là “Thái Nhất Linh Hồn quyết”, thì vẫn không đủ sức vẽ trong thời gian dài như vậy.

Khi không đủ chân nguyên chèo chống, Lâm Minh đã không còn vẽ phù văn thoải mái như khi nãy nữa, số lần sai lầm cũng tăng lên nhiều hơn, mà mỗi một lần sai lầm, thì cũng là một lần lãng phí chân nguyên.

Chân nguyên càng lúc càng ít, quá trình vẽ Minh Văn của Lâm Minh mới chỉ tiến hành được một nửa, nhưng hắn đã có cảm giác khó có thể làm tiếp được nữa, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, mỗi lần sơ suất, Lâm Minh đều cảm giác đầu óc choáng váng, đám phù văn phức tạp lơ lửng trước mặt hắn cũng kịch liệt chấn động theo, suýt nữa đã tự động tán loạn!

Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, vội vàng ổn định chân nguyên, trong nháy mắt khi nãy, lòng bàn tay hắn đã đổ đầy mồ hôi lạnh, mấy thứ trước mặt này có giá mấy chục lượng vàng a!

Vì số vàng này, hắn nhất định phải tiếp tục kiên trì!

Chương 14: Thực lực đề cao

Lâm Minh vừa điều khiển chân nguyên trong phù văn, vừa vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, tăng nhanh tốc độ hấp thu chân nguyên, cách làm nhất tâm nhị dụng này làm cho Lâm Minh không ngừng mắc sai lầm!

Khi liên tục sai lầm năm lần, làm hỏng năm phần tài liệu, Lâm Minh rốt cuộc ý thức được, hắn đã không thể hoàn thành lần này rồi... Phí công nửa ngày, Lâm Minh rốt cuộc bất đắc dĩ cắt đứt chân nguyên, vì vậy, phù văn thần bí đang lơ lửng giữa không trung kia không còn bị năng lượng trói buộc nữa, giống như một ngọn lửa bùng cháy giữa không trung, phát ra ánh sáng chói lọi.

Nhìn luồng sáng này, trong lòng Lâm Minh như đang nhỏ máu, đây đều là vàng a! Tuy rằng đã dự đoán được mình sẽ thất bại, nhưng tổn thất một ần tận mấy chục lượng vàng, Lâm Minh cũng thấy khó mà chịu nổi, điều duy nhất đáng mừng chính là vừa rồi không dùng đến Thiên Tàm Ti, loại tài liệu đắt nhất này còn chưa bị lãng phí.

Tài liệu của hắn chỉ đủ dùng mười lần, nói cách khác, nếu trong vòng mười lần mà hắn không có biện pháp thành công, thì hắn sẽ không một xu dính túi.

Muốn thành công trong vòng mười lần thử, nếu điều này mà bị các Minh Văn sư khác nghe thấy, thì sẽ trực tiếp nhận định rằng đây là chuyện hoang đường, lần đầu tiên học tập Minh Văn thuật, đừng nói là một lần thành công chế tạo ra Minh Văn hoàn chỉnh trong vòng mười lần thử, cho dù thành công vẽ ra một văn lộ trong vòng mười lần cũng đều không có khả năng!

Lâm Minh thu lại cặn tài liệu, bắt đầu tổng kết các sai lầm khi nãy, hắn thừa kế trí nhớ của vị tiền bối đại năng kia thì không sai, nhưng chân nguyên của hắn lại kém quá xa vị tiền bối đại năng đó, do vậy ngay cả một phần Minh Văn thuật đơn giản mà hắn cũng đều không thể duy trì được.

Đương nhiên, tuy rằng phần Minh Văn thuật trong trí nhớ của vị tiền bối kia là phi thường đơn giản, nhưng nếu đặt trên Thiên Diễn đại lục, nó vẫn là cực kỳ phức tạp, là Minh Văn thuật tinh phẩm, một khi vẽ ra, hiệu quả của hắn sẽ khiến cho các Minh Văn đại sư cũng phải khiếp sợ.

Tổng kết ra nguyên nhân thất bại, Lâm Minh bắt đầu tìm đối sách, muốn trong khoảng thời gian ngắn tăng lên lượng chân nguyên là điều không có khả năng, thứ duy nhất mà mình có thể làm chính là ra sức giảm bớt sai lầm, dù sao mỗi một lần sai lầm đều sẽ lãng phí chân nguyên, nếu ít sai lầm, chẳng những có thể tiết kiệm tài liệu, mà còn có thể tiết kiệm cả chân nguyên nữa.

Nghĩ vậy, Lâm Minh tạm thời bỏ tài liệu xuống, chỉ dùng chân nguyên lần lượt luyện tập.

Ý tưởng của Lâm Minh rất đơn giản, chân nguyên không cần tiền, nếu hao phí hết thì cũng chỉ cần vận hành mấy lần “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” là được rồi, chẳng những không có tổn thất, mà còn có thể nhân tiện luyện tập “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, còn có chuyện nào hoàn mỹ hơn chuyện này hay sao?

Chỉ cần không phải tiêu tiền, vậy thì hắn sẽ không có gì phải sợ cả, nếu luyện tập một trăm lần, một ngàn lần vẫn không được, như vậy thì sẽ luyện tập một vạn lần, mười vạn lần, mười vạn lần mà vẫn không được, vậy thì luyện mấy chục vạn lần! Mãi cho tới khi quá trình vẽ phù văn ghi sâu vào trong lòng, trở thành bản năng của thân thể, khi đó hắn không tin mình vẫn còn thất bại!

Thiên Vận thành, phủ nguyên soái!

Tại Thiên Vận thành thì có hai khu nhà to lớn nhất, một là hoàng cung, một là phủ nguyên soái, toàn bộ phủ nguyên soái nằm phía tây bắc Thiên Vận thành, kéo dài tận ba dặm, rộng ngàn bước, trong đó có đủ loại núi giả, thác nước, hành lang hoa viên, nhà lầu, nhiều vô số kể.

Lúc này, trong Tàng Thư các của phủ nguyên soái, một lão già mặc trường bào, tóc bạc trắng, mặt mũi hồng hào đang cần theo một lồng chim dát vàng, bên cạnh hắn là một cô gái mặc áo trắng, đang đứng im lặng, cô gái này chính là Tần Hạnh Hi.

- Nga? Có người như vậy ư? Ngay cả ngươi cũng đều cam bái hạ phong?

- Ân!

Tần Hạnh Hiên gật gật đầu, lão nhân bên cạnh nàng chính là sư phụ của nàng, Minh Văn sư xuất sắc nhất Thiên Vận thành, Mộc Dịch tiên sinh.

Trí nhớ của Tần Hạnh Hiên vô cùng tốt, nàng kể lại toàn bộ cuộc đối thoại với Lâm Minh khi đó, lão nhân nghe xong, sắc mặt dần dần ngưng trọng, vốn hắn còn tưởng rằng Tần Hạnh Hiên nói mình không bằng thiếu niên kia, chỉ là khiêm tốn mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, nàng quả thực không bằng tên đó, hơn nữa thiếu niên kia có tri thức quá phong phú, không giống như Thiên Vận quốc nhất mạch, rất có thể là tri thức từ chỗ nào đó có Minh Văn thuật phát triển hơn.

Sau khi kể lại xong cuộc đối thoại, Tần Hạnh Hiên lại miêu tả tỉ mỉ cảnh tượng khi Lâm Minh tiện tay vẽ cơ sở văn lạc, loại cảm giác hành văn lưu loát đó là điều mà nàng không có biện pháp nào làm được.

- Dùng chân nguyên vẽ văn lộ cơ sở, không chút tạm dừng, lại có thể vẽ ra mức độ nặng nhẹ đối với năng lượng chỉ trong nháy mắt... Thật vậy hay sao?

Mộc Dịch vô cùng kinh ngạc.

- Ân, khi hắn nói về phù văn thì ta có cảm giác rất lưu loát sinh động, về phần nắm chắc mức độ nặng nhẹ của năng lượng kia... Giống như là... Như là đã in sâu vào trong đầu hắn, hình thành bản năng vậy, loại trình độ này, Hạnh Hiên không theo kịp.

- Ân...

Mộc Dịch hít sâu một hơi, nếu muốn hình thành cái gọi là bản năng này, không luyện tập trăm ngàn vạn lần thì là không có khả năng làm được, tiểu tử này, chẳng lẽ luyện tập Minh Văn thuật từ trong bụng mẹ hay sao?

- Ngươi xác định hắn chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi ư?

- Chắc chắn!

Tần Hạnh Hiên khẳng định.

- Khó lường! Đúng là khó lường!

Mộc Dịch chậc chậc khen:

- Còn nhỏ tuổi như vậy, mà có thể đạt tới trình độ này, quả thật làm cho người ta phải giật mình, thiếu niên này có thiên phú cao hiếm thấy! Tuy nhiên... Ta càng hiếu kỳ không biết sư phụ của hắn rốt cuộc là ai...

Mộc Dịch vuốt chòm râu bạc trắng, nhớ lại xem trong Thiên Vận quốc, thậm chí là vài quốc gia gần đó, có Minh Văn tông sư nào lánh đời không ra hay không.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra là người nào, nếu nói về tri thức Minh Văn, hắn tự nhận rằng mình đã là đỉnh cao rồi, toàn bộ Thiên Vận quốc, thậm chí cả các nước láng giềng cũng có không ít người ngang với hắn, nhưng nếu nói muốn thắng hắn một cách dễ dàng, thì lại không có người nào cả.

Mộc Dịch nói:

- Ta không nghĩ ra người nào có thể dạy dồ ra đồ đệ xuất sắc như vậy, nếu ta không đoán sai, sư phụ thần bí của thiếu niên này có thể đến từ tông môn...

- Tông môn?

Tần Hạnh Hiên cả kinh, Thiên Diễn đại lục vô cùng rộng lớn, trong đó có rất nhiều đại tông môn đã truyền thừa mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm, nội tình của những tông môn này dày tới mức khó có thể tưởng tượng được!

Xa không nói, chỉ riêng tông môn gần Thiên Vận quốc nhất, tổng bộ của Thất Huyền võ phủ, tên là Thất Huyền cốc, cao thủ trong đó đã nhiều tới mức không thể tưởng tượng được rồi.

Mười hai năm trước, trưởng lão của Thất Huyền cốc đi tới Thiên Vận quốc, ngay cả hoàng thất nhìn thấy cũng đều phải cung kính, lão sư của Tần Hạnh Hiên là Mộc Dịch tiên sinh là Minh Văn sư đỉnh cao tại Thiên Vận quốc, nhưng đến đại tông môn, thì lại không có gì đặc biệt cả.

Mộc Dịch nói:

- Hạnh Hiên, nếu lần sau nhìn thấy người này, nhất định phải lưu hắn lại, ta muốn tự mình gặp hắn. Thiếu niên này không đơn giản, mặc dù hắn có sư phụ đến từ đại tông môn, nhưng mới bằng này tuổi đã đạt tới trình độ đó, cũng làm cho người ta cảm thấy khó tin rồi. Còn nữa, nên khách sáo với hắn một chút, sư phụ của hắn có lẽ là cao nhân mà toàn bộ Thiên Vận quốc đều không thể trêu vào được, nhất định không thể vô lễ.

- Vâng, lão sư.

Từng ngày trôi qua, Lâm Minh xé xuống từng tờ lịch một, mấy ngày nay, Lâm Minh đều luyện tập Minh Văn thuật, các loại phù văn đã được hắn luyện tập không biết bao nhiêu lần, đã sớm ghi nhớ trong lòng rồi.

Ngày đêm sử dụng linh hồn lực làm cho tinh thần Lâm Minh cực kỳ mỏi mệt, hai mắt hắn luôn phủ kín màu máu, chân nguyên cũng liên tục nằm trong trạng thái cạn kiệt, nhưng chỗ tốt nhận được cũng rất rõ ràng, Lâm Minh phát hiện ra, ngoài tiến bộ của Minh Văn thuật, thì cảm giác lực của hắn cũng càng linh mẫn hơn.

Hiện tại hắn vẫn là một giải cốt thủ trong Đại Minh Hiên, mặc dù là một con hung thú cấp hai hoàn toàn lạ lẫm, thì Lâm Minh cũng có thể cảm giác rất rõ ràng biến hóa của lực đạo khi lưỡi đao chạm tới thịt, từ đó ung dung tránh thoát gân cốt, mỗi một đao hạ xuống đều cực kỳ lưu loát, hung thú cấp hai có da thịt cực kỳ rắn chắc, nhưng Lâm Minh chỉ cần một nén nhang đã tách rời xong!

Đối với tốc độ khủng bố như vậy, các nhân viên trong Đại Minh Hiên ban đầu là vô cùng kinh ngạc, sau đó thấy vậy thì đã chết lặng, hiện tại địa vị của Lâm Minh trong Đại Minh Hiên là rất cao, thời gian làm việc rất tùy ý, thời gian nghỉ cũng càng tùy ý hơn, tiền lương còn không kém vài tên đầu bếp.

Đối với đãi ngộ như vậy, không có nhân viên nào không phục, mà tuy rằng Lâm Minh có đặc quyền, nhưng vẫn hoàn thành hai canh giờ giải cốt mỗi ngày, điều này đối với hắn mà nói chính là một loại tu luyện, việc giải cốt này có lợi rất lớn cho cả việc vận dụng linh hồn lực lẫn lực lượng.

Nhưng dần dần Lâm Minh có muốn làm hai canh giờ cũng không được, bởi vì Đại Minh Hiên không có nhiều hung thú như vậy! Đúng vậy, hàng tồn trữ trong nhà kho đều đã bị Lâm Minh giải quyết hết rồi... Khi Lan tỷ phụ trách phòng bếp nhìn thấy tất cả hung thú trong hầm ướp đá đều đã biến thành từng khối thịt chỉnh tề, hơn nữa kích thước mỗi khối đều bằng nhau, thì Lan tỷ lập tức không biết nói gì.

Tên này quả thực chính là một cái máy!

Cứ như vậy, trong mười ngày cuối cùng của tháng thứ nhất, Lâm Minh một lần nữa chuẩn bị tốt tài liệu, bắt đầu vẽ Minh Văn một lần nữa!

Chương 15: Cường Lực phù

Lần này, Lâm Minh chuẩn bị cực kỳ đầy đủ! Chỉ riêng về vẽ văn lộ cấp thấp, thì hắn tuyệt đối đã đạt tiêu chuẩn cấp đại sư rồi!

Điều chế chất lỏng từ các tài liệu xong, Lâm Minh mở hai tay ra, một giọt Thiên Phong thảo lập tức như có linh tính, bay đến giữa không trung.

Nhìn giọt chất lỏng màu xanh như trân châu này, Lâm Minh khẽ nhắm hai mắt lại, đủ loại thủ ấn đã in sâu trong đầu hắn, lại kết hợp với trí nhớ của linh hồn vô chủ, những thao tác phức tạp này gần như trở thành một loại bản năng của hắn.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh động thủ, mười ngón tay hắn như bay múa, từng thủ ấn không ngừng được đánh ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, tay hắn trở nên mơ hồ không rõ, từng giọt chất lỏng tài liệu như cá chép vượt thác, bay lên cao, sau đó được Lâm Minh dùng linh hồn lực dẫn dắt, nhanh chóng hình thành từng Minh Văn phù hào đẹp đẽ mà thần bí, để tiết kiệm chân nguyên, Lâm Minh gần như vẽ xong một loại tài liệu, đã lập tức điều khiển một loại tài liệu khác để vẽ cái mới.

Nhưng mặc dù vẽ với cường độ cao như vậy, tỷ lệ sai lầm của Lâm Minh vẫn cực kỳ thấp.

Vẽ được một nửa, Lâm Minh rõ ràng cảm thấy mình bắt đầu kiệt sức.

Vẽ được hai phần ba, Lâm Minh cảm giác chân nguyên đã không còn mấy nữa, hắn bắt đầu vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”.

Nhất tâm nhị dụng, lúc này, sai lầm là điều không thể tránh khỏi, số lần sai lầm cũng gia tăng, Lâm Minh cắn răng kiên trì, cuối cùng gần như mỗi một Minh Văn đều phải chia ra vài lần mới vẽ xong.

- Thiên Tàm Ti... Thành!

Tinh thần khẩn trương cao độ, bỗng Lâm Minh khẽ buông lỏng một hơi, Thiên Tàm Ti là thứ hắn có ít nhất, một lần thất bại đều khó mà gượng dậy nổi.

- Còn năm phù văn nữa...

Lâm Minh khẽ đếm, chân nguyên của hắn đã tiêu hao gần như cực hạn rồi.

- Bốn cái... Ba cái... Hai cái... Một cái...

- Hoàn thành!

Ngay khi Lâm Minh hoàn thành, mấy chục phù văn giữa không trung bỗng cùng nhau lóe sáng, sau đó trong ánh sáng kỳ dị, chúng dung hợp với nhau, cuối cùng hình thành một Minh Văn hình vuông rộng một tấc, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Lúc này Lâm Minh gần như đã hư thoát, nhưng khi hắn nhìn thấy Minh Văn thành phẩm lơ lửng giữa không trung, trong lòng cực kỳ vui mừng, Minh Văn nho nhỏ này giống như đứa con của hắn, vì nó, hắn đã sống cả một tháng khắc khổ, tiêu phí rất nhiều tiền tài, rốt cuộc mới chế tạo ra Minh Văn này được!

Vị tiền bối đại năng kia gọi Minh Văn này là “Cường Lực phù”, đối với cái tên này, Lâm Minh cũng có chút oán thầm, thật sự rất tục tĩu, tuy nhiên xuất phát từ tôn trọng vị tiền bối này, Lâm Minh cũng không đổi tên, vẫn gọi nó là “Cường Lực phù”.

Lâm Minh lấy ra một lá bùa cực rẻ, giá mười lăm tấm một lượng vàng, dùng chân nguyên vừa khôi phục được một chút kia để đánh ra một pháp quyết, Cường Lực phù đã dừng lại trên mặt lá bùa, ánh sáng màu vàng cũng thu liễm lại, hình thành một phù văn mờ nhạt, phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không chút bắt mắt nào.

Ngay khi Minh Văn hình thành, Lâm Minh dùng linh hồn lực biến đổi vẻ ngoài của Minh Văn, cuối cùng hình thành đồ án hình ngọn lửa.

Loại đồ án này sẽ vĩnh viễn in trên bảo khí được Minh Văn, trở thành một dấu hiệu, rất nhiều Minh Văn sư đều coi đây là dấu hiệu của mình, tương đương với thương hiệu của mình.

Lâm Minh dùng dấu hiệu ngọn lửa, mang hàm nghĩa dục hỏa trùng sinh.

Một đường tu võ giống như bị ngọn lửa nung khô, đau khổ, nguy hiểm trong đó là vô số kể, người nào không kiên trì được thì sẽ hóa thành tro tàn, mai một thành bụi bặm, mà chỉ người nào có tâm chí kiên định, thì mới có thể dục hỏa trùng sinh, trở thành Chân Long, Tường Phượng!

Lâm Minh cẩn thận thu lại lá bùa này, hắn đẩy cửa sổ ra, ánh mắt sáng lạn chiếu tới, chiếu vào con mắt che kín tơ máu của hắn, tuy rằng hắn mỏi mệt tới mức chỉ muốn ngủ, nhưng Lâm Minh vẫn có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Cách cuộc thi Thất Huyền võ phủ chỉ còn hai tháng mười ngày!

Lại thêm năm ngày trôi qua, Lâm Minh lạc ấn phù văn cuối cùng lên trên lá bùa, tới lúc này, hắn đã tiêu hao toàn bộ tài liệu, tổng cộng làm ra bốn tấm “Cường Lực phù”.

Nhìn những Cường Lực phù này, trong lòng Lâm Minh cực kỳ có cảm giác thành tựu, hiện tại hắn cần phải làm chính là bán bốn tấm phù này đi.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Lúc trước, trên hội giao dịch, một tấm Minh Văn phù của Bạch Hồng đại sư có thể bán được một ngàn năm trăm lượng vàng! Đương nhiên, đây là bởi vì có hiệu ứng danh nhân, lá bùa của Lâm Minh tự nhiên không thể bán được nhiều tiền như vậy, tuy nhiên

Lâm Minh vẫn rất tự tin, tấm Minh Văn phù này của mình đến từ Thần Vực, hiệu quả tuyệt đối hơn xa Minh Văn phù của Bạch Hồng đại sư!

Trong trí nhớ của vị tiền bối đại năng kia, loại "Cường Lực phù" này tuy rằng thuộc về Minh Văn cấp thấp, nhưng lại đủ để dùng trên bảo khí nhân giai tam phẩm, nếu dùng trên bảo khí nhân giai hạ phẩm, thì hiệu quảtăng phúc tận sáu thành!

Không chỉ vậy, Cường Lực phù này còn có thể mang đến cho bảo khí một loại kỹ năng phụ gia!

Một vài Minh Văn thuật đẳng cấp cực kỳ cao có thể mang cho bảo khí kỹ năng phụ gia, chỉ cần dồn hết chân nguyên vào, thì có thể phát nó ra, ví dụ như năng lượng công kích của vũ khí, gia tăng phòng ngự của dụng cụ phòng ngự, hoặc là ảo thuật, yêu thuật gì đó.

Tấm Cường Lực phù này của Lâm Minh, nếu khắc trên vũ khí, có thể mang cho vũ khí một loại kỹ năng tên là Cuồng Bạo Nhất Kích.

Minh Văn nho nhỏ này kỳ thật là một pháp trận hỗn tạp, khi người sử dụng dồn hết chân nguyên vào vũ khí, Minh Văn hấp thu những chân nguyên này, nén ép chúng lại, sau đó trong nháy mắt phát ra, khi công kích gần người, một chiêu này có thể tạo thành lực sát thương phi thường cường đại.

Đương nhiên, Cường Lực phù do Lâm Minh làm ra sẽ không có hiệu quả cao như vậy, hiệu quả tăng phúc bảo khí khẳng định sẽ không đạt tới sáu thành, về phần Cuồng Bạo Nhất Kích kia, Lâm Minh cũng không biết có thể thuận lợi phát ra hay không, bởi vì Minh Văn thuật quá mức phức tạp, một khi chế tạo thành sản phẩm, thì tất cả trận pháp sẽ tự động thu liễm thành một Minh Văn nho nhỏ, mặc dù người chế tạo cũng rất khó nhìn Minh Văn phù thành phẩm mà phán đoán ra hiệu quả thực tế của một Minh Văn phù, trong Minh Văn phù có quá nhiều kết cấu phức tạp, chỉ cần một chỗ làm lỗi, thì sẽ khiến cho hiệu quả của toàn bộ Minh Văn phù suy giảm mạnh.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Minh sau một đêm nghỉ ngơi, chân nguyên và linh hồn lực đều hồi phục đến trạng thái đỉnh phong, hắn hỏi thăm Lâm Tiểu Đông địa chỉ của một vài hội giao dịch và phòng đấu giá, sau đó mang theo Minh Văn phù mà đi.

Đi được nửa đường, Lâm Minh dùng một ít bạc vụn mua một bộ áo choàng, che lại khuôn mặt mình, tuy rằng hội giao dịch cũng phòng đấu giá tại Thiên Vận thành vẫn luôn có danh dự rất tốt, sẽ không điều tra và tiết lộ thân phận khách hàng, nhưng Lâm Minh vẫn thấy phải cẩn thận một chút thì hơn, dù sao bốn tấm Minh Văn phù này nếu bán được hết, thì sẽ là một khoản tiền không nhỏ, nếu như bị người khác biết, thì sẽ sinh ra mưu đồ giết người cướp của cũng nên.

Đầu tiên, Lâm Minh đi tới phòng đấu giá của quan phủ Thiên Vận thành, Thiên Vận thành có rất nhiều phòng đấu giá, cũng không xuất hiện tình huống một nhà độc quyền xuống, Lâm Minh lựa chọn phòng đấu giá của quan phủ Thiên Vận thành chỉ là do hắn cảm thấy danh dự cửa phía quan phủ có vẻ đáng tin hơn mà thôi.

Chỉ cần bốn tấm Minh Văn phù này được bán đi, thì mình sẽ kiếm đủ vàng để mua dược liệu.

Nhưng khi đến phòng đấu giá, Lâm Minh lại phát hiện ra, hắn cho rằng phòng đấu giá quá đơn giản rồi!

Chương 16: Bị nhục

Phòng đấu giá có quy trình xét duyệt cực kỳ nghiêm khắc, nhất là đối với sản phẩm đấu giá từ dân gian đưa tới, thì lại càng nghiêm túc hơn, nếu mà đưa hàng giả ra đấu giá, thì danh dự của phòng đấu giá sẽ bị phá hủy.

Người tiếp đãi Lâm Minh là một nam nhân trung niên, chính xác ra, vị nam nhân trung niên này đã ngăn Lâm Minh lại:

- Vị tiên sinh này, xin hỏi có chuyện gì ư?

Tuy rằng Lâm Minh mặc bộ áo choàng rộng thùng thình, nhưng chiều cao của hắn vẫn thấp hơn người trưởng thành vài phần, cộng thêm giọng của hắn vẫn chưa già dặn, tất nhiên không thể qua mặt được một chấp sự đầy kinh nghiệm của phòng đấu giá, không thể che lấp sự thật rằng hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi.

Cho nên Lâm Minh dứt khoát dùng giọng thật của mình, nói:

- Ta đến giám định Minh Văn phù.

- Hả?

Nam nhân trung niên có chút nghi ngờ, nhìn Lâm Minh, nói:

- Ta có thể xem Minh Văn phù của ngươi không?

Trên thực tế, thái độ của nam nhân này đã rất tốt rồi, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đến phòng đấu giá giám định bảo vật, lại còn là Minh Văn phù giá tận vài ngàn lạng vàng, loại tình huống này rõ ràng giống như trò đùa vậy.

Sau khi Lâm Minh lấy ra Minh Văn phù, nam nhân trung niên nhìn thấy lá bùa bằng giấy bản, chất lượng thấp kém, khẽ nhíu mày, đây hiển nhiên là giấy phù cấp thấp bán ở chợ, một lượng vàng mua được mười mấy tấm, tuy rằng bản thân lá bùa cũng không thể ảnh hưởng đến chất lượng Minh Văn, nhưng Minh Văn sư có thân phận như thế nào? Tất nhiên là không có khả năng dùng loại giấy phù cấp thấp này, bọn họ thường dùng giấy phù cấp cao giá mười mấy lượng vàng một tấm, như vậy thì mới có thể chịu tải tốt cho Minh Văn phù giá trị ngàn vàng của họ được.

Tuy nhiên, cảm nhận được năng lượng lờ mờ phát ra trong Minh Văn kia, nam nhân trung niên vẫn có thể xác định, đây quả thật là một tấm Minh Văn phù hoàn chỉnh, chứ không phải là trò đùa dai, hắn nhìn Lâm Minh một cái, hỏi:

- Có chứng minh của Minh Văn sư công hội không?

Lâm Minh lắc đầu.

- Được rồi, đi theo ta.

Nam nhân trung niên mang Lâm Minh tới phòng giám định của phòng đấu giá, người phụ trách giám định chính là một lão nhân khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi, mặt bộ áo đen, Lâm Minh chú ý tới, trước ngực lão nhân này có một huy hiệu, trên đó có viết "giám định sư cao cấp".

Lão nhân này nhận lấy tấm Minh Văn phù, tất nhiên cũng chú ý tới Minh Văn phù này sử dụng lá bùa thấp kém, tuy nhiên hắn cũng không toát ra chút khinh miệt nào, mà bình tĩnh cầm lấy, sau đó cẩn thận giám định, có thể thấy hắn rất chuyên nghiệp.

Tuy nhiên xem xét một hồi lâu, trên mặt lão nhân có chút dị sắc, khẽ ngẩng đầu, nhìn Lâm Minh, lại nhìn tấm Minh Văn phù này, cuối cùng nói:

- Nếu ta không nhìn lầm, người vẽ tấm Minh Văn phù này có thực lực không quá Luyện Thể tầng ba, phải không?

Trên Minh Văn phù sẽ lưu lại dấu vết chân nguyên của người chế tạo, giám định sư thông qua những dấu vết này thì có thể đoán ra cấp bậc của võ giả chế tạo ra nó, Lâm Minh vẽ ra Minh Văn phù, cấp bậc chân nguyên tất nhiên là rất thấp, lão nhân này phán đoán ra Luyện Thể tầng ba vẫn là do Lâm Minh tu luyện "Hỗn Độn Chân

Nguyên quyết”, chân nguyên cô đọng hơn các võ giả cũng cấp, nếu biết rằng Minh Văn phù này chỉ là do tiểu tử mười lăm tuổi trước mắt, chỉ có tu vi Luyện Thể tầng một này vẽ ra, phỏng chừng hắn phải kinh hãi rớt cả cằm.

Lâm Minh biết điều đó là không thể che giấu được, chỉ có thể gật đầu.

Lão nhân hít sâu một hơi, chậc chậc khen:

- Người tài xuất hiện lớp lớp a, chỉ bằng Luyện Thể tầng ba mà có thể vẽ Minh Văn phù, đúng là làm cho người ta phải kinh ngạc!

Nói như vậy là do đa phần Minh Văn đại sư đều đã có tuổi rồi, đại đa số là cảnh giới Luyện Cốt trở lên, không ít người còn đột phá cảnh giới Ngưng Mạch, cũng có người là võ giả cảnh giới Hậu Thiên.

Luyện Thể tầng ba e rằng chỉ là Minh Văn thuật học đồ, một Minh Văn thuật học đồ mà ngẫu nhiên thành công vẽ ra một Minh Văn phù hoàn chỉnh cũng không có gì là lạ, nhưng liên tiếp vẽ ra bốn tấm Minh Văn phù giống nhau, cũng khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Lâm Minh nghe thấy lão nhân tán thưởng, vốn tưởng rằng cuộc mua bán này gần như thành công rồi, nhưng không nghĩ tới lão nhân lập tức đổi giọng:

- Tuy rằng đây là một Minh Văn phù hoàn chỉnh, nhưng nếu người chế tạo chỉ là một Minh Văn thuật học đồ, thì chúng ta không thể khẳng định hiệu quả tăng phúc được, ngươi nên biết rằng, Minh Văn thuật học đồ chỉ có tổng số chân nguyên rất có hạn, rất khó hoàn thành quá trình vẽ Minh Văn phức tạp, nếu hiệu quả tăng phúc của Minh Văn phù chỉ khoảng một thành, thì sẽ không có giá trị gì, loại Minh Văn phù này, chúng ta không thể bán đấu giá được, một khi này đẳng cấp không đạt chỉ tiêu, sẽ tổon hại cho danh dự của phòng đấu giá.

Minh Văn phù chỉ có thể dùng trên bảo khí phẩm chất cao, bởi vì chỉ có bảo khí phẩm chất cao thì mới mới có thể chịu được võ giả dồn hết chân nguyên để chiến đấu, mà Minh Văn thông qua thay đổi phương thức lưu động của chân nguyên thì mới có thể tăng phúc sức chiến đấu của bảo khí.

Cho nên, có thể được Minh Văn thì thấp nhất cũng là nhân giai hạ phẩm, mà bảo khí nhân giai hạ phẩm thì đều có giá trị từ mấy ngàn lượng vàng trở lên!

Bảo khí cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể trang bị được, mặc dù con cháu của đại gia tộc thì cũng phải chờ tu vi đến Dịch Cân Luyện Cốt kỳ, thì mới có thể nhận được một kiện bảo khí.

Ví dụ như tên Vương Nghĩa Cao khi trước, tuy rằng gia thế không tồi, nhưng bởi vì tu vi bản thân có hạn, cũng chỉ dùng một thanh Thanh Phong kiếm phẩm chất hoàn mỹ mà thôi, thanh Thanh Phong kiếm này cũng không phải là bảo khí, giá trị chỉ khoảng hai trăm lượng vàng.

Số lần bảo khí có thể Minh Văn là có hạn, trên cơ bản chỉ là một lần, nói cách khác, sau một lần Minh Văn, không thể Minh Văn tiếp được nữa, thử nghĩ, ai lại mua một kiện bảo khí mấy ngàn lượng vàng, sau đó sử dụng Minh Văn phù có chất lượng khó có thể cam đoan để Minh Văn đây?

Cho nên Minh Văn phù do Minh Văn thuật học đồ làm ra thì không có chỗ bán.

Lâm Minh đã dự tính được kết quả này, hắn nói:

- Ta có thể chỉ bán đấu giá ba tấm Minh Văn phù, một tấm còn lại dùng để thí nghiệm.

Sau khi Minh Văn phù được chế tạo ra, nếu không khắc trên bảo khí thì sẽ rất khó thí nghiệm ra kết quả, mặc dù là người chế tạo cũng chỉ có thể đại khái phỏng đoán mức độ tăng phúc là khoảng bao nhiêu thành mà thôi.

Rất nhiều võ giả khi mua Minh Văn phù thì chỉ trông vào vận khí, cho nên Minh Văn phù do cấp đại sư làm ra cực kỳ được hoan nghênh, bởi vì bọn họ có danh dự đảm bảo, mà Minh Văn phù do Minh Văn sư không nổi tiếng làm ra, thường thường không có người hỏi thăm tới, không có người nào đi mua một tấm Minh Văn phù hiệu quả không rõ, dùng bảo khí của mình để mạo hiểm.

Giám định sư nói:

- Điều này tất nhiên là có thể được, tuy nhiên, bảo khí dùng để thí nghiệm cần phải do ngươi tự cung cấp.

Lâm Minh nghe vậy, lập tức hết chỗ nói, một kiện bảo khí có giá trị mấy ngàn lượng vàng, phòng đấu giá không có khả năng tùy tiện lấy ra mấy ngàn lượng vàng để thí nghiệm được.

Đương nhiên, nếu bản thân Lâm Minh là Minh Văn thuật đại sư thì sẽ khác, bởi vì đại sư có danh dự đảm bảo, lấy ra bảo khí để làm thí nghiệm cũng sẽ không thiệt thòi, hơn nữa người như vậy, phòng đấu giá cũng vui vẻ giao hảo, trả giá một chút cũng đáng giá.

Khi Lâm Minh giàu có nhất thì cũng chỉ có tám trăm lượng vàng, đi đâu kiếm bảo khí để thí nghiệm đây?

Hắn cũng không giằng co nữa, cũng không nói cái gì mà “tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không để cho bảo khí của các ngươi bị tổn thất” gì gì đó, hắn biết có nói như vậy thì cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa nào, giám định sư sẽ không tin tưởng hắn, xét cho cũng cũng là do Minh Văn phù này có dao động chân nguyên quá yếu mà thôi.

Cứ như vậy, Lâm Minh mang theo bốn tấm Minh Văn phù rời khỏi phòng đấu giá của quan phủ Thiên Vận thành.

- Xin lỗi, chúng ta cần chứng minh của Minh Văn sư công hội, hoặc là chứng minh do Minh Văn đại sư cung cấp...

Tại hội giao dịch của Thiên Vận thành, người mua thấy Lâm Minh chỉ là một thiếu niên, căn bản không cho bốn tấm Minh Văn phù này một cơ hội giám định, trực tiếp cự tuyệt Lâm Minh.

Đây vẫn còn là thái độ tốt, khi Lâm Minh tới một vài cửa hàng tư nhân, thái độ của họ lại càng kém hơn.

Cửa hàng có thể bán Minh Văn quyển trục thì tuyệt đối là cửa hàng của các đại thương hội, cửa hàng thường có năm, sáu tầng, bên trong trang hoàng xa hoa, khí thế rộng rãi, giá cả cũng cực kỳ đắt tiền, động cái là mấy trăm, mấy ngàn lượng vàng, từ nhân viên đến chưởng quầy của loại cửa hàng này cũng là phi thường kiêu ngạo, nếu thần tài tới đây, tấy nhiên là họ sẽ khách khách khí khí, dâng trà rót nước chiêu đãi, nhưng nếu người nghèo tới, không đuổi ra khỏi cửa thì đã là tốt lắm roi.

Có người còn căn bản không thèm để ý tới Lâm Minh, không kiên nhẫn mà phất tay xua đuổi.

- Đứa bé ở đâu ra vậy, đừng ở chỗ này quấy rối nữa, chậm trễ việc buôn bán.

- Đi nhanh đi, nơi này không phải là chỗ thằng nhóc nhà ngươi tới chơi... Ai, vị khách nhân kia, có gì cần ư? Vào xem đi...

- Tiểu bằng hữu, đừng ở chỗ này chọc cười ta nữa, bức vẽ này của ngươi chỉ là vẽ bừa trên tờ giấy bản mà thôi, tưởng rằng vẽ tên hình ngọn lửa nhỏ thì nó sẽ trở thành Minh Văn thuật ư, ha ha ha...

Chương 17: Lan vân nguyệt

Cứ thế suốt một ngày, Lâm Minh đi qua hai phòng đấu giá, một hội giao dịch, ngoài ra còn có lầu giao dịch bảo vật do năm đại gia tộc thiết lập, kết quả vẫn không có thu hoạch gì.

Bất đắc dĩ trở về Đại Minh Hiên, Lâm Minh thở dài, không ngờ bán ra mấy cái Minh Văn phù cũng khó khăn như vậy.

Nhưng chút cản trở, trào phúng đó không tính là gì đối với Lâm Minh, cái khổ trong luyện công vượt xa trăm ngàn lần thế này, hắn cũng vượt qua được, về phần trào phúng, càng không sao, dù là Chu Viêm châm biếm ngay mặt, hơn nữa vây quanh Lan Vân Nguyệt, tu vi, gia thế, những điều mẫn cảm này cũng không ảnh hưởng tới lòng võ đạo của Lâm Minh.

Thu hồi Minh Văn phù, Lâm Minh bắt đầu tu luyện “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”. Tuy rằng một tháng qua hắn chủ yếu tập trung vào Minh Văn thuật, nhưng mỗi ngày đều rút thời gian tu luyện “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”. Hiện giờ, “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” của hắn đã chạm tới cửa tầng thứ nhất, tu vi bản thân cũng đạt tới Luyện Thể tầng một đỉnh phong.

Luyện Lực cửu thạch, quyền phá thiết mộc, đây là dấu hiệu Luyện Lực đỉnh phong Luyện Thể tầng thứ nhất.

Cửu thạch là chín trăm cân, đây là Luyện Thể tầng thứ nhất đỉnh phong. Nhưng mà lực lượng của Lâm Minh hiện giờ đã gần ngàn cân, đây là “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” mang cho hắn. Hơn nữa hiện giờ lực lượng này vẫn còn đang tăng lên, mà Lâm Minh vẫn còn dừng lại ở Luyện Thể tầng thứ nhất (một cân = 0.5 kg).

Tu xong một vòng “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, Lâm Minh lại bắt đầu giải cốt, hiện giờ tay nghề giải cốt của Lâm Minh đã đạt tới mức thuần thục, hung thú cấp hai rõ ràng đã không còn thỏa mãn yêu cầu tu luyện của hắn. Nhưng ở Đại Minh Hiên, hung thú cấp ba là cực hiếm, Lâm Minh muốn thử cũng không được, như vậy, Lâm Minh phải nghĩ cách, hắn bắt đầu dùng sống dao cắt thịt!

Thủ pháp giải cốt bình thường, dù là dùng dao bén, lưỡi rìu, dao phay... Bất cứ biện pháp nào để giải cốt đều thường là phải mất nửa ngày mới tách rời xong một con hung thú cấp hai. Còn Lâm Minh lại đột phá dùng sống dao dày ba phân đi giải cốt, như vậy quả nhiên rất tốn sức, dao như cắm cuốc vào vũng bùn, tiến lên một tấc đều phải tốn rất nhiều sức.

Như vậy bức ép Lâm Minh không ngừng khiêu chiến cực hạn thân thể, đồng thời nắm giữ kỹ xảo dùng sức.

Trước kia, Lâm Minh chỉ cần tốn thời gian một bữa cơm là thoải mái hoàn thành nhiệm vụ giải cốt mỗi ngày, bây giờ suốt hai canh giờ cũng không làm xong, hơn nữa kết thúc giải cốt, Lâm Minh đã toát đầy mồ hôi.

Tuy nhiên, hiệu quả này cũng không tệ, Lâm Minh dọn dẹp xong khối thịt đã cắt, nếu như giải cốt thủ Đại Minh Hiên biết Lâm Minh dùng sống dao hoàn thành giải cốt hung thú cấp hai, chỉ sợ bọn họ sẽ không cho rằng Lâm Minh điên rồi, mà quá nửa sẽ cho là chính mình bị điên.

Tu luyện một đêm, Lâm Minh kiệt sức, hắn không quan tâm chuyện Minh Văn phù, trực tiếp leo lên giường nằm ngủ.

Ngủ say một đêm, tờ mờ sáng Lâm Minh liền dậy sớm, như thường lệ đi bãi đất trống trong rừng Đại Chu sơn luyện quyền, một hơi đánh xong trọn bộ quyền pháp, mặt trời mới trồi lên đằng đông. Lúc này, một thiếu niên mập áo trắng, không cao lắm, chui ra từ rừng cây:

- Minh ca, vì sao hôm qua lại hỏi ta làm sao bán Minh Văn phù, không phải là ngươi thật sự vẽ ra Minh Văn phù đó chứ?

Người vừa tới là Lâm Tiểu Đông, hôm qua khi Lâm Minh hỏi hắn vấn đề này, hắn không chút suy nghĩ liền trả lời, nhưng sau đó càng nghĩ lại càng thấy không đúng, không lẽ là Lâm Minh vẽ ra được Minh Văn phù!

Tuy rằng Lâm Tiểu Đông không hiểu nhiều về Minh Văn thuật, nhưng xác định dưới tình huống như vậy Lâm Minh không có khả năng vẽ ra Minh Văn phù chính xác, tám phần là vẽ ra hàng kém chất lượng. Đến lúc đó mà đi hội giao dịch chào hàng, làm không xong còn bị người ta coi là kẻ lừa đảo rồi đập cho một trận.

Lâm Minh mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đã vẽ ra được.

Trong lòng Lâm Tiểu Đông liền căng thẳng.

- Ngươi cầm đi bán ở những chỗ đó?

- Ừ, nhưng mà không bán ra được.

Không bán được là trong dự kiến, những người đó không phải kẻ ngốc, Lâm Tiểu Đông nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới một lượt, không yên lòng hỏi thăm:

- Minh ca, ngươi không bị đánh đó chứ?

Lâm Minh liền buồn cười, sức tưởng tượng của Lâm Tiểu Đông thật là phong phú, hắn cười nói:

- Ta quả thật vẽ ra Minh Văn phù, lại không phải lừa đảo, sao lại bị đánh được?

Nói xong hắn liền lấy ra bốn tấm Minh Văn phù mà hắn tỉ mỉ vẽ suốt một tháng qua, muốn cho Lâm Tiểu Đông yên lòng.

Nhưng Lâm Tiểu Đông làm sao hiểu được, hắn nhìn bốn tấm Minh Văn phù này rồi, vẻ mặt cứng ngắc cả buổi. Hình dạng những Minh Văn phù này thật là... Thảm không muốn nhìn mà!

Tuy rằng hắn đoán được Minh Văn phù của Lâm Minh chỉ là thứ phẩm, nhưng mà như vậy cũng kém quá đi chứ. Trang giấy vừa vàng lại nhám, giống như giấy trong nhà vệ sinh vậy, kẻ ngu mới mua nó. Trước kia Lâm Tiểu Đông cũng thấy qua mấy phần Minh Văn phù, tấm nào không phải láng mịn trơn bóng, sắc thái rực rỡ, cho dù ngươi làm hàng nhái cũng phải nhái giống một chút chứ.

Một hồi lâu, trên mặt Lâm Tiểu Đông mới nặn ra được tươi cười khô cứng, hắn cũng ngượng đả kích Lâm Minh thêm nữa, nhưng nghĩ tới tài liệu mấy trăm lượng vàng chỉ đổi thành mấy tờ giấy vệ sinh như thế, hơn nữa kích thước còn không đủ dùng, trong lòng Lâm Tiểu Đông liền co rút đau đớn, đúng là quá chà đạp tiền bạc mà.

Lâm Minh thấy vẻ mặt biến đổi của Lâm Tiểu Đông, cũng đoán được hắn nghĩ cái gì. Hắn dứt khoát thu hồi Minh Văn phù, không giải thích rõ ràng, căn bản không giải thích cho Lâm Tiểu Đông hiểu được.

- Ta nói Minh ca, với thiên phú cũng chăm chỉ của ngươi, đột phá Ngưng Mạch kỳ chỉ là chuyện sớm muộn, cần gì phải làm những chuyện này vậy chứ?

Lâm Tiểu Đông lựa lời khuyên bảo.

Lâm Minh cười cười, không nói gì thêm. Lâm Tiểu Đông nói đúng, dù không làm những chuyện này, hắn cũng đương nhiên tiến vào Ngưng Mạch kỳ, thậm chí Hậu Thiên, Tiên Thiên trong truyền thuyết cũng không quá khó khăn.

Nhưng con đường tu võ tương đương giành mệnh với trời, thời gian không chờ người. Nếu không thể nhanh chóng tăng cảnh giới ở lúc còn trẻ, tu luyện về sau sẽ ngày càng khó hơn!

Không dựa vào bất kỳ đan dược, linh vật nào, chỉ dựa vào bản thân tu luyện, đương nhiên là cơ sở chắc chắn, nhưng nhất định sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian, Lâm Minh không tiêu tốn nổi những thời gian này.

Cho nên hắn cần sử dụng Minh Văn thuật để kiếm tiền, đi đường tắt.

Hắn nói:

- Tiểu Đông, ngươi về trước đi, ta còn có chút chuyện.

- Làm gì? Không phải ngươi còn muốn đi bán những lá bùa này đó chứ?

Lâm Minh cười nói:

- Ngươi không cần để ý chuyện này, trong lòng ta tự có tính toán.

Vừa nói, Lâm Minh đã lướt ra xa.

- Dựa vào!

Lâm Tiểu Đông thấy Lâm Minh đã mất bóng, đành bất đắc dĩ mắng một tiếng, hắn biết chuyện mà Lâm Minh quyết định, hắn cũng bất lực thay đổi.

Tuy rằng Lâm Minh ý chí vững vàng, nhưng mà nhiều chuyện cũng không phải chỉ cần ý chí là thay đổi được...

Thiên Vận thành tuy rằng cửa hàng san sát, nhưng cửa hàng chân chính có tư cách bán ra Minh Văn phù cũng không nhiều, cộng thêm mấy phòng đấu giá và hội giao dịch, tính toán hết cũng không vượt quá ba mươi chỗ.

Không quá ba mươi cửa hàng cộng thêm phòng đấu giá, hiện giờ Lâm Minh đã đi thăm phân nửa, đều không có ngoại lệ bị từ chối. Học đồ Minh Văn thuật ngẫu nhiên may mắn sẽ có thể chế tạo ra Minh Văn phù thành phẩm, thứ này không có giá trị sử dụng lớn, ai lại lãng phí cơ hội Minh Văn duy nhất lên bảo khí của.

Chẳng qua dù Lâm Minh có chút thất vọng, nhưng cũng không bị đả kích tới suy sụp, là vàng thì sẽ luôn phát sáng, hắn chỉ cần thời gian mà thôi.

- Muốn chúng ta gửi bán thứ này? Ngươi nói chơi cái gì vậy, ngươi còn nhỏ tuổi không tập trung tu luyện, cứ mãi nghĩ tới đường ngang ngõ tắt. Thứ này của ngươi căn bản không bán được, đi đi, đi đi, đừng có ở đây cản trở chúng ta buôn bán.

Một vị chưởng quầy Bách Bảo đường bực bội phất tay, thái độ cửa hàng tư gia luôn kém hơn phòng đấu giá nhiều, Lâm Minh cũng không để bụng, thu hồi Minh Văn phù quay đầu muốn đi. Đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp rất quen thuộc, nhưng lại là khuôn mặt mà hắn không muốn nhìn thấy.

Ở đằng sau hắn không xa có hai cô gái váy vàng đang đứng, trong đó một người chính là Lan Vân Nguyệt mấy tháng trước thất hẹn với hắn, hộ tống Chu Viêm đi Thất Huyền võ phủ.

Lan Vân Nguyệt cũng mới đến một lúc, nàng nhìn bốn tấm bùa màu vàng thô ráp trong tay Lâm Minh, hồi tưởng lời chưởng quầy vừa nói, vẻ mặt rối rắm.

Lan Vân Nguyệt cũng chưa thấy qua Minh Văn phù, cho dù thấy qua, cũng sẽ không liên hệ những lá bùa thô ráp này với Minh Văn phù, nàng đoán Lâm Minh đang đầu cơ trục lợi vật phẩm... Có những tiểu thương không có tiền vốn, nhưng lại hiểu biết thị trường, sẽ đi hội giao dịch cấp thấp thu mua vài thứ rồi chuyên bán, kiếm giá chênh lệch trong đó, loại công tác này lợi nhuận thấp, hơn nữa cũng không vinh quang gì...

Cũng phải... Gia cảnh Lâm Minh vốn không giàu có, phải cung cấp chi tiêu cho hắn luyện võ, đồng thời hắn lại ở một mình trong Thiên Vận thành, ăn, mặc, ở, đi lại đều cần tốn tiền, đương nhiên là hắn thiếu tiền, cho nên mới nghĩ cách kiếm tiền...

Nghĩ đến đây, Lan Vân Nguyệt thở dài, nàng không biết nên nói gì ở cảnh tượng này, nàng cảm thấy nói cái gì cũng sẽ tổn thương tới tự tôn của Lâm Minh, nhưng nàng lại không thể làm bộ như không thấy Lâm Minh.

Ngay lúc này, chưởng quầy kia thấy được Lan Vân Nguyệt, lập tức mặt đầy tươi cười đi lên chào đón, mặt cười này so sánh với Lâm Minh quả thật là như hai người hoàn toàn khác:

- Tiểu thư, tới mua gì vậy? Ngày hôm qua cô mua thanh kiếm có dùng tốt không? Đúng rồi, sao không thấy vị thiếu gia đi cùng cô hôm qua?

Rõ ràng, thiếu gia mà chưởng quầy nói chính là Chu Viêm, mà nhìn tươi cười nịnh nọt của chưởng quầy, Lâm Minh dùng ngón chân cũng biết, lần trước khi Chu Viêm và Lan Vân Nguyệt đến đây, vị chưởng quầy này cũng kiếm lời to.

Lan Vân Nguyệt không ngờ tới chưởng quầy lại nhắc tới Chu Viêm vào lúc này, điều này càng khiến nàng xấu hổ. Nàng rất muốn giải thích một chút nàng và Chu Viêm không như các người nghĩ, nhưng lời tới bên miệng, nàng lại cảm thấy nó thật là yếu ớt. Nàng cũng không phải đứa nhỏ, nàng biết rõ, sớm muộn gì sẽ có ngày nàng gả vào Chu gia, tuy rằng nàng không thích Chu Viêm, nhưng vì những gì mà nàng muốn nhận, nàng cúi đầu trước vận mệnh, lựa chọn phản bội...

Xấu hổ hồi lâu, Lan Vân Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Đã lâu không gặp... Ngươi có khỏe không?

- Còn được.

Lâm Minh bình thản trả lời, chuyện đã qua, hắn không muốn nghĩ lại trước kia nữa.

Còn được? Nếu như còn được, làm sao lại gặp ngươi ở chỗ này? Một thiếu niên mười lăm tuổi, chịu đựng tu luyện đau khổ, đồng thời phải bôn ba kiếm sống, chịu hết thờ ơ của người khác... Như vậy có thật là còn được ư?

Lan Vân Nguyệt biết Lâm Minh quật cường, nhưng thấy bộ dạng của Lâm Minh hiện giờ, nàng không thể không khuyên nhủ:

- Ngươi sẽ không nghĩ tới trở về hay sao...

- Trở về? Ha ha, cô đang khuyên ta từ bỏ tập võ ư?

- Ta không có ý đó, ta chỉ là muốn nói, võ đạo tổn hại thân thể, nếu không đủ tiền mua dược thảo, như vậy sẽ gieo xuống tàn tật...

Lan Vân Nguyệt thở dài, ánh mắt rơi xuống lá bùa trong tay Lâm Minh, lại nói:

- Dựa vào đầu cơ trục lợi những vật phẩm nhỏ mà kiếm tiền, không có khả năng duy trì tiền cần cho ngươi luyện võ, ta chỉ không muốn ngươi luyện hỏng thân thể... Ta biết ngươi không muốn nghe, nhưng ta thật sự không muốn về sau ngươi chỉ có thể nằm trên giường...

Nghe những lời tận đáy lòng của Lan Vân Nguyệt, Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Cảm ơn lời khuyên của cô, tuy nhiên ta sẽ không từ bỏ võ đạo.

Hắn giơ lên bốn tấm Cường Lực phù trong tay, chỉ vào ngọn lửa bùng cháy rực rỡ trên lá bùa thô ráp, nói:

- Võ đạo giống như ngọn lửa này, người tập võ bị ngọn lửa thiêu đốt, trong đó có vô số đau khổ nguy hiểm, người không kiên trì được sẽ hóa thành tro tàn, người kiên trì được thì dục hỏa trùng sinh. Cho dùa chỉ là một con bướm yếu ớt, ta cũng sẽ không chút do dự nhảy vào trong ngọn lửa này, đánh cược một phần vạn cơ hội tọa hóa thành phượng hoàng. Huống chi hiện giờ, ta đã không phải bươm bướm...

Lâm Minh nói xong những lời này, liền cười nhạt, thu hồi lá bùa bình thản bước đi, chỉ để lại bóng lưng cô độc nhưng thẳng tắp kiêu ngạo...

Lâm Minh bước nhanh rời khỏi Bách Bảo đường, thiêu thân lao đầu vào lửa, đây là lòng võ đạo của hắn, hắn sẽ giữ vững võ đạo của mình, mãi cho đến ngày tọa hóa thành phượng hoàng.

Chương 18: Bán ra

Chỗ cuối cùng là phòng đấu giá Hồng Phong, Lâm Minh không ôm hy vọng gì, quả nhiên, mỹ nữ chấp sự phòng đấu giá uyển chuyển từ chối mình.

Tuy nhiên vị mỹ nữ chấp sự này dường như cảm giác Lâm Minh cũng không dễ dàng gì, nàng cho Lâm Minh hai lời đề nghị. Một là đi hiệp hội Minh Văn thuật, xem bọn họ có hứng thú mua để cất giữ làm đồ dùng dạy học, Minh Văn phù cấp học đồ vốn đã ít, bởi vì xác suất thành công của bọn họ quá thấp, mà bốn tấm phù giống y nhau lại càng hiếm thấy, đề nghị khác là đi phường thị, bán giá thấp những quyển trục này.

Lâm Minh không đi Minh Văn sư công hội, đầu tiên là hắn không có tư cách gặp Minh Văn đại sư chân chính, sau nữa là dù có Minh Văn đại sư cũng khó mà nhìn ra huyền ảo trong Minh Văn phù của Lâm Minh, bởi vì lưu phái Minh Văn thuật ở Thiên Vận quốc khác biệt quá lớn với Minh Văn thuật Thần Vực.

Về phần nói thi lấy tư cách Minh Văn sư ở Minh Văn sư công hội, liền bị Lâm Minh bác bỏ, bởi vì Minh Văn sư dự thi phải tự mang bảo khí và tài liệu Minh Văn, đó cũng là không thể đối với Lâm Minh.

Như vậy, Lâm Minh đành từ bỏ những nơi giao dịch cấp cao, đưa Minh Văn phù đi chỗ giao dịch cấp thấp, chính là những phường thị.

Đây cũng là hành động hết cách, quyển trục của Lâm Minh dùng thân phận Minh Văn phù học đồ tham gia giao dịch phường thị, như vậy tự nhiên không cần mong mỏi bán ra giá cao.

Phường thị tuy rằng là cấp thấp, nhưng có phía nhà nước thiết lẬtrung tâm giao dịch, có thể gửi bán các loại hàng hóa ở trong này. Đương nhiên, trung tâm giao dịch phải rút lãi năm phần trăm, chỉ là trung tâm giao dịch nhà nước có danh dự đảm bảo, không sợ bị lừa, cho nên rất nhiều người đều lựa chọn gửi bán ở đây.

Lâm Minh đi tới trung tâm giao dịch phường thị, lướt mắt nhìn, hàng hóa bày biện la liệt, nhưng rất ít hàng hóa có giá trị quá một trăm lượng vàng.

Cửa vào trung tâm giao dịch rất thấp, chỉ cần hàng thật giá thật là được gửi bán. Minh Văn phù của Lâm Minh tự nhiên là hàng thật, không ai phủ nhận điều này, chẳng qua chỉ là Minh Văn phù học đồ, cho nên giá trị khá thấp.

Giám định sư trung tâm giao dịch xem xét một phen, chưởng quầy béo đưa giá quy định cho Lâm Minh là một trăm lượng vàng.

Nghe con số này, Lâm Minh hết chỗ nói, “định mệnh” nhà ngươi, vừa đủ vốn!

Giá tài liệu một tấm Cường Lực phù đã là bảy mươi, tám mươi lượng vàng, trung tâm giao dịch ra giá một trăm lượng, bốn tấm Minh Văn phù nếu toàn bán ra một trăm lượng vàng, Lâm Minh còn phải đổ vào bốn trăm lượng!

- Cuối cùng ngươi có bán không?

Chưởng quầy béo bực mình nói, loại Minh Văn phù học đồ này rất khó có thị trường, người có thể bỏ mấy ngàn lượng vàng mua một món bảo khí, tự nhiên tình nguyện bỏ thêm nhiều tiền một chút đi mua Minh Văn phù do đại sư làm ra, khiến bảo khí của mình đạt đến hiệu quả mạnh nhất.

Lâm Minh nghiến răng, nói:

- Bán, ta gửi bán hai tấm.

Gần đây Lâm Minh đã tiêu hết tiền, nếu không có tiền lương Đại Minh Hiên duy trì, hắn đã hết gạo ăn.

Tổn thất một chút tiền, chỉ bán hai tấm thì hắn còn chấp nhận được, về phần hai tấm còn lại, chờ thêm cũng được, bán đi một trăm lượng vàng, hắn thật sự không cam lòng.

- Để lại địa chỉ.

Chưởng quầy béo nói, trung tâm giao dịch chỉ phụ trách gửi bán, chỉ có người mua, bọn họ mới trả tiền, hai tấm Minh Văn phù của Lâm Minh có thể bán được hay không còn chưa chắc.

- Phí thuê vị trí bậc thấp một lượng vàng, phí thuê vị trí bậc trung ba lượng vàng, phí thuê vị trí bậc cao năm lượng vàng. Kỳ hạn thuê một tháng, nếu trong một tháng không thể bán ra, tự động gỡ xuống, không trả phí thuê vị trí. đam mỹ hài

Chưởng quầy béo nói tiếp.

“Móa nó!”.

Chỗ đặt còn muốn lấy tiền, con mẹ nó thật là ác! Hắn quay lại nhìn một chút, vị trí thuê bậc cao dễ thấy nhất, vị trí thuê bậc trung thì nằm ở sau, còn vị trí thuê bậc thấp thì nằm ở sát góc, tìm kỹ cũng chưa chắc tìm được.

Lâm Minh lấy ra năm miếng vàng còn sót lại, ấn ra ba cái lên bàn, nói:

- Thuê vị trí bậc trung.

Đây là chuyện gì vậy chứ, Minh Văn phù do mình chế tạo ra tuyệt đối không dưới tác phẩm của đại sư lại chỉ bán ra một trăm lượng vàng, còn phải nộp năm phần trăm thuế cùng phí thuê vị trí! Còn phải nể mặt người khác!

Lâm Minh thở dài, không có danh tiếng thật là khó đi nửa bước mà.

Ước chừng hai miếng vàng còn sót trong túi, Lâm Minh cười khổ không thôi, đừng nói mua đan luyện công gì, có cơm ăn cũng không sai rồi.

Không có đan dược, không có dược thảo, Lâm Minh cũng không có mặt mũi đi mở miệng đòi tiền với Lâm Tiểu Đông, một mình ở trong Đại Chu sơn luyện tập “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, cứ thế ngày qua ngày.

Thoáng cái đã qua bảy ngày.

Trung tâm giao dịch phương thị trước nay mua bán không tệ, một số người ánh mắt độc ác thích chạy tới đây mua đồ. Bọn họ mua đồ không gọi là mua, mà gọi là đào, ở trong một đống hàng hóa bình thường chọn ra được bảo bối, là chuyện mà người đào bảo cảm thấy thành tựu nhất.

Tuy nhiên người đào bảo chuyên nghiệp thường là ở tài liệu, dược thảo. Thứ như Minh Văn phù, không sử dụng vào bảo khí thì rất khó nhìn ra hiệu quả, người đào bảo chưa bao giờ đụng vào.

Cho nên nhiều ngày qua có cả trăm cả ngàn người đào bảo lui tới, mà Minh Văn phù của Lâm Minh vẫn yên bình nằm trên kệ hàng, không ai thăm hỏi.

Thẳng đến hôm nay, có một nam nhân to con đi tới trung tâm giao dịch, hắn để trần thân trên, cả người cơ bắp nổi cuồn cuộn, sau lưng đeo một thanh đao nặng dài 1,2m, đi đường rất là oai phong.

Ánh mắt người này lạnh lùng, trên người có đầy vết sẹo, rõ ràng là đã trải qua vô số lần chém giết sinh tử, người như vậy mới chính chính là sát giả, nhóm võ giả huấn luyện từ võ phủ không thể so sánh được.

Người như thế chỉ cách Ngưng Mạch kỳ một bước xa, nhưng chính một bước xa này, có rất nhiều người cả đời cũng không vượt qua được.

- Khách quan cần mua gì?

Chưởng quầy béo đứng lên chào đón.

Người kia không nói gì, tự mình xem xét, chưởng quầy rất thức thời không lên tiếng.

Người này xem từng chút một, dường như không có gì làm hắn hứng thú, thẳng đến một lúc, hắn chỉ vào hai tờ giấy vàng bị khối thủy tinh đè lên, hỏi:

- Đây là Minh Văn phù?

- Thưa phải!

- Chỉ cần một trăm lượng vàng?

Người kia kinh ngạc hỏi, Minh Văn phù hở một cái là hơn một ngàn lượng vàng, một trăm lượng thật sự là quá rẻ.

Chưởng quầy giải thích kỹ càng:

- Đây là Minh Văn phù do học đồ Minh Văn thuật chế tạo, tu vi người chế tạo chỉ khoảng Luyện Thể tầng ba, không dám cam đoan hiệu quả tăng phúc, có thể chỉ khoảng nửa thành đến một thành.

- Nửa thành tới một thành hả...

Người này nhíu mày, đây quả thật là một con số keo kiệt, nhưng Minh Văn phù hở ra là hơn một ngàn lượng vàng, hắn quả thật không mua nổi.

Người này tên là Thiết Phong, xuất thân gia đình bình dân, chỉ dựa vào bổng lộc quân đội cung cấp để nuôi dưỡng cha mẹ, đồng thời cung cấp mua thuốc cho mình tu luyện, tự nhiên không quá dư dả. Chớ nói một ngàn lượng vàng, chỉ cần hắn cầm một trăm lượng vàng cũng thấy nặng trịch rồi.

Một tháng trước, trong một lần theo quân chinh chiến, Thiết Phong giết được tướng lĩnh cảnh giới Luyện Cốt của quân địch, thu được chiến đao của đối phương, đây là một món bảo khí nhân giai hạ vị!

Quân đội quy định, tất cả chiến lợi phẩm thuộc về bản thân người thu được, như thế Thiết Phong liền có một món bảo khí. Nhưng mà bảo khí này cũng là một món phế phẩm, lúc Thiết Phong thấy cây chiến đao này, mũi đao đã bị gãy.

Bảo khí khiếm khuyết chỉ có thể phát huy hiệu quả hết sức có hạn, khi võ giả truyền chân nguyên vào bảo khí khiếm khuyết, bởi vì vũ khí không hoàn chỉnh mà khiến chân nguyên phát huy chiến lực suy giảm mạnh.

Hơn nữa càng làm Thiết Phong thất vọng, là cây chiến đao này còn chưa được Minh Văn, có nghĩa là chiến lực của nó còn thấp hơn nữa.

Thiết Phong vốn không định Minh Văn cho nó, một là vì Thiết Phong căn bản không mua nổi Minh Văn phù, hai là Minh Văn cho một món bảo khí phế phẩm cũng không đáng, tuy nhiên khi thấy phần Minh Văn phù học đồ này, hắn liền động lòng.

Minh Văn phù bình thường tăng phúc ba thành đã là một ngàn năm trăm lượng vàng, mà Minh Văn phù tăng phúc nửa thành đến một thành chỉ cần một trăm lượng vàng, rõ ràng là giá trị của loại Minh Văn phù học đồ cao hơn, quan trọng nhất là hắn mua nổi.

Ngày mai là trận đấu vòng ba của trận đấu võ quân đội, hắn sẽ đối mặt với một đối thủ rất khó xơi, uy lực chiến đao tăng mạnh một chút, phần thắng của mình cũng lớn một chút.

Đấu võ quân hội giới hạn quân nhân trong vòng ba mươi tuổi, người có thành tích nổi bật sẽ nhận được phần thưởng xa xỉ, hoặc là tăng quân chức.

Thiết Phong đã tích lũy rất nhiều quân công, lần này chỉ cần có thành tích nổi trội, sẽ được nâng lên vạn phu trưởng, hơn nữa phần thưởng càng quan trọng đối với Thiết Phong. Mười năm trước mẫu thân của hắn vì hái thảo dược cho hắn luyện công mà té gãy hai chân, từ đó không xuống giường được nữa, Thiết Phong từng thề rằng nhất định phải mua được dược nối gân liền xương Hắc Ngọc cao, chữa khỏi hai chân của mẫu thân. Mà Hắc Ngọc cao có giá năm ngàn lượng vàng, đó là con số trên trời đối với hắn bây giờ.

Nghĩ tới đây, Thiết Phong xiết chặt nắm tay, trong vòng đấu thứ ba ngày mai sẽ có trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu đích thân tới xem, đây là lần đầu tiên hắn thấy được vị nhân vật trong truyền thuyết này, bất kể thế nào, trận này không thể thua!

Thiết Phong cắn răng, nói với chưởng quầy:

- Minh Văn phù này, ta mua!

- Trời ạ, không phải chứ, vậy mà thu hồi được chín mươi lăm lượng vàng?

Lâm Tiểu Đông nhìn kim phiếu trên tay Lâm Minh, có chút khó mà tin nổi. Hắn đang nghĩ người nào lại bị Minh ca lừa gạt, bỏ ra chín mươi lăm lượng vàng đi mua một tờ giấy vệ sinh. Đương nhiên, hắn cũng không có mặt mũi nói ra lời này.

- Là chín mươi hai lượng.

Lâm Minh nói, tốc độ trả tiền của trung tâm giao dịch phường thị rất nhanh, chỉ ngày hôm sau liền đưa vào tay Lâm Minh. Một trăm lượng vàng, trừ đi năm phần trăm giao dịch và ba lượng tiền thuê, còn lại chín mươi hai lượng.

Một tấm Minh Văn phù có giá trị ít nhất hơn một ngàn lượng vàng lại chỉ bán chín mươi hai lượng, điều này làm Lâm Minh dở khóc dở cười. Người mua phù văn kia kiếm lời, nhưng nói đi nói lại, người mua phù văn này cũng mạo hiểm phiêu lưu, nên có báo đáp, huống chi nếu không có người ta, chính mình cũng hết gạo rồi.

Chín mươi hai lượng vàng, không có khả năng mua đan dược cao cấp, mua chút dược thảo chữa thương thì hơn. Lâm Minh nhún vai, đi tới cửa hàng dược liệu, hắn còn không biết, lúc này ở thao trường quân đội ở ngoại ô, đang cử hành một trận hội võ đại hội chưa từng có.

Thao trường mười dặm, các chiến sĩ mặc áo giáp nặng nề, vẫn hít thở như thường, xếp thành những đội hình chỉnh tề đứng thăng, chỉ cần tới gần bọn họ liền có cảm giác khí thế sát phạt như chiến trường ập tới, những người này đều là tinh nhuệ của Thiên Vận quốc, tùy tiện một người đứng ra cũng là dũng sĩ một chọi mười.

Ở đối diện những binh sĩ này, có một loạt ghế ngồi, đang ngồi ở giữa là một nam nhân, người này mặc chiến giáp màu vàng, tuy rằng hai hàng tóc mai đã hoa râm, nhưng sắc mặt như ngọc, đôi mắt sắc bén, như có sức mạnh vô tận. Người này chính là trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu, tám mươi năm trước quét ngang Đông Dương quốc.

Trận hội võ này, tự mình Tần Tiêu đến xem, đủ để thấy mức độ trọng yếu.

Các nhân viên quan trọng của Tần gia cũng tham dự, trong đó bao gồm Tần Hạnh Hiên cùng Mộc Dịch đại sư, lão sư của Tần Hạnh Hiên. Hiện giờ Mộc Dịch đại sư đã một trăm mười tuổi, tu vi đã đến Hậu Thiên trung kỳ, là cao thủ xếp hạng trong Thiên Vận quốc, đồng thời Mộc Dịch còn là một vị đại sư Minh Văn thuật, dù cho vua của Thiên Vận quốc gặp được cũng phải rất khách sáo.

Trừ bỏ gia tộc họ Tần ra, các nhân viên chủ chốt của quân đội tự nhiên sẽ không vắng mặt.

Chương 19: Mộc Dịch thắc mắc

Thiên Vận quốc trọng võ, quân đội còn hơn thế, cách ba năm sẽ cử hành một trận so tài, chọn lựa nhân tài ưu tú đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân, đồng thời có thể kéo dài không khí thượng võ.

Cao thủ tham gia so tài yêu cầu dưới ba mươi tuổi, Luyện Thể tầng ba trở lên, mỗi lần so tài đều có mấy ngàn người tham dự, trải qua nhiều tầng lựa chọn, trải qua ba lượt đấu, cuối cùng cho ra xếp hạng năm mươi.

Hiện giờ là trận đấu cuối cùng vòng ba, người dự thi trải qua nhiều tầng sàng lọc chỉ còn năm mươi người, năm mươi người này sẽ thông qua tỷ thí để xếp hạng cuối cùng,

Đây là một trận chiến cuối cùng, tuyển thủ tham gia chiến đấu đều sẽ tung ra bản lĩnh xuất chúng của mình, thao trường diễn võ sôi trào đầy khí thế.

Tuy nhiên, những trận đấu ban đầu không được cao tầng quân đội quá chú ý, người chiến đấu trên sân hoặc là thực lực cả hai không được tốt lắm, hoặc là chênh lệch quá xa. Thẳng đến trận thứ hai mươi, mọi người mới lên tinh thần, bao gồm cả Tần Tiêu cũng rất để ý kết quả trận đấu này.

Hai bên tuyển thủ, một phía là con của tướng quân, hai mươi chín tuổi, tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, mấy năm nay người này chinh chiến liên tục lập chiến công, thực lực rất mạnh, hơn nữa bản thân hắn có hai món bảo khí, một thanh trọng kiếm, một bộ chiến giáp. Thanh trọng kiếm kia còn phụ thêm Minh Văn của Minh Văn đại sư, sức chiến đấu không tầm thường.

Bên còn lại, là một chiến sĩ xuất thân bình dân, tên là Thiết Phong. Thiên phú người này không tính là xuất chúng, nhưng tu luyện khắc khổ làm người ta líu lưỡi, hơn nữa lên chiến trường hung hãn không sợ chết, dám liều mạng chém giết, hiện giờ tích lũy chiếnông còn nhiều hơn cả con của tướng quân kia, bây giờ Thiết

Phong cũng là Luyện Cốt đỉnh phong.

Hai người chiến sĩ có tu vi như thế ở tuổi này đã là rất khó có, hơn nữa bọn họ đều trải qua chém giết trên chiến trường, ngày sau khả năng tiến vào Ngưng Mạch kỳ là rất lớn, tuyệt đối là trụ cột trong quân. Đam Mỹ Cổ Đại

Nghe trọng tài tuyên bố tuyển thủ hai bên, một vị tướng quân giáp bạc lộ ra vẻ tươi cười hài lòng, người lên sân đấu chính là con của hắn.

- Ha ha! Lão Lý, lần này đứa nhỏ kia thật là làm ngươi nở mày nở mặt mà!

Tần Tiêu cười ni, vị tướng quân giáp bạc này là bộ hạ cũ của hắn.

- Đại soái chê cười ta, thằng nhóc con này từ nhỏ ngâm trong bồn thuốc, bây giờ lại cũng một cảnh giới với tiểu tử bình dân, thật là không ra gì mà.

Tuy rằng ngoài miệng tướng quân giáp bạc này nói vậy, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt tươi cười, rõ ràng rất hài lòng với con của hắn.

- Ừ, Thiết Phong này có được thành tích hôm nay quả thật không kém, tuy nhiên hắn rất khó thắng trận chiến hôm nay.

Tần Tiêu nói như vậy, là bởi chênh lệch công pháp và bảo khí giữa hai người.

Con của tướng quân giáp bạc này có hai món bảo khí, hơn nữa trải qua Minh Văn đại sư minh khắc, còn Thiết Phong xuất thân bình dân, căn bản không kiếm được bảo khí.

Loại chiến đấu này thoạt nhìn không công bằng, nhưng mà Thiên Vận quốc luận võ trước giờ như thế, bảo khí được coi như một bộ phận của thực lực, ơ trên trên chiến trường, bởi vì chênh lệch bảo khí mà bị kẻ địch giết chết, ngươi có thể nào đi lý luận nói không công bằng?

Quân đội không có khả năng phân phối co mỗi chiến sĩ nắm một món bảo khí, như vậy chiến sĩ sẽ tự mình chuẩn bị bảo khí. Lúc này, gia thế trở thành một bộ phận của thực lực chiến sĩ, hơn nữa là bộ phận rất trọng yếu.

Lúc Thiết Phong lên đài, rút ra chiến đao sau lưng, Tần Tiêu khẽ ồ một tiếng, hắn nói với Mộc Dịch bên cạnh:

- Mộc Dịch tiên sinh, dường như chiến đao trong tay Thiết Phong cũng là bảo khí?

Mộc Dịch vuốt râu bạc trắng, gật đầu nói:

- Quả thật là bảo khí, tuy nhiên là một món phế phẩm.

- Hả, phế phẩm?

Mộc Dịch nói xong, Tần Tiêu cũng phát hiện chiến đao kia thiếu một góc, quả thật là phế phẩm.

Mộc Dịch nói:

- Bảo khí phế phẩm tự nhiên uy lực kém hơn bảo khí đầy đủ nhiều lắm, hơn nữa Thiết Phong chỉ có một món, Lý Kỳ lại có hai. Tu vi hai người tương đương, nhưng Thiết Phong tu luyện công pháp không bằng Lý Kỳ, trận chiến này Thiết Phong vẫn phải thua.

Tần Tiêu nói:

- Tuy rằng là thua, tuy nhiên Thiết Phong này có thể kiếm được một món bảo khí phế phẩm cũng đã không dễ. Nếu trận chiến này hắn chống đỡ được hai mươi chiêu, có thể tuyển nhận vào Quân Võ đường, bồi dưỡng trọng điểm. Hạnh Hiên, con xem kỹ trận chiến này, con cũng sắp tiến vào Luyện Thể tầng năm, tuy rằng con tu luyện pháp quyết Luyện Thể cho nữ nhân, nhưng vạn pháp tương đồng, xem kỹ bọn họ chiến đấu, sẽ có ích cho con.

Một câu cuối cùng của Tần Tiêu là nói với Tần Hạnh Hiên, Tần Hạnh Hiên ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng, gia gia.

Theo hiệu lệnh của trọng tài, chiến đấu liền bắt đầu. Chiến sĩ Lý Kỳ kia vừa lên liền triển khai công kích mãnh liệt, muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu, dù sao hắn chiếm ưu thế công pháp bảo khí, nếu không thể sớm nắm được chiến thắng thì thật là không nói nổi.

Hắn sử dụng Ngũ Nhạc trọng kiếm, tuyệt học gia truyền của Lý gia, loại kiếm phát này xuất kiếm như núi đổ, khí thế vô cùng to lớn, tu vi kém thì trực tiếp bị khí thế đè ngã. Dù là tu vi không tệ, gặp phải công kích như dời núi lấp biển cũng khó mà chống đỡ được, bị công kích nặng nề đè bẹp.

Lý Kỳ vung trọng kiếm, trên vùng trời Diễn Võ trường kéo lên gió bão, thanh bảo khí trong tay hắn nặng tới năm trăm hai mươi cân, dùng để thi triển Ngũ Nhạc trọng kiếm quả thật là trời đất một đôi. Nếu phẩm chất vũ khí của đối phương không đủ, chỉ cần đụng một lần là vũ khí sẽ trực tiếp đứt gãy!

Thiết Phong nhìn Lý Kỳ bổ một kiếm, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có. Hắn đương nhiên biết chiêu của Lý Kỳ lợi hại, hắn trầm eo xuống, chân đứng trung bình tấn, hai tay cầm chiến đao sứt mẻ, chân nguyên toàn thân như nước lũ truyền vào trong chiến đao!

Đối mặt với trọng kiếm của Lý Kỳ, hắn phải toàn lực nghênh đón!

Nhưng chân nguyên vừa truyền vào chiến đao, trong lòng Thiết Phong chợt sửng sốt. Hả? Chân nguyên lưu động hình như... Thông thoáng hơn trước nhiều lắm!

Lý Kỳ có được thanh chiến đao này đã mấy tháng, trước đó hắn rót chân nguyên vào, cảm giác như đổ nước vào trong mương máng tắc nghẽn. Chiến đao chỉ có thể hấp thu rất ít chân nguyên, thậm chí sẽ lãng phí mất rất nhiều. Còn lần này, chiến đao giống một cái lốc xoáy, có bao nhiêu chân nguyên liền hút lấy bấy nhiêu, hấp thu rất thông thoáng, hơn nữa không có cảm giác ngừng trệ!

Sao lại thế này?

Thiết Phong đã không kịp suy nghĩ, trọng kiếm của Lý Kỳ đã đến trước mắt, hắn quát lớn một tiếng, chém ra một đao!

Hắn dùng võ kỹ Thiên Quân Sát nhân giai hạ phẩm thường dùng trong quân đội, chống lại võ kỹ Ngũ Nhạc trọng kiếm nhân giai thượng phẩm gia truyền của Lý Kỳ, đao kiếm giao nhau, chỉ nghe một tiếng nổ "ầm", chân nguyên va chạm bùng nổ sóng xung kích. Đá lót nền lôi đài nháy mắt vỡ nát, Lý Kỳ văng ngược ra ba bốn trượng, còn Thiết Phong cũng lui lại mười mấy bước!

Lực lượng ngang nhau!

Thiết Phong há mồm thở dốc, nhìn trọng đao trong tay, vẻ mặt tràn ngập khó tin. Trước đó hắn chưa bao giờ giao thủ với Lý Kỳ, chỉ là nghe nói qua đại danh của Lý Kỳ. Một chiêu vừa nãy, hắn mới hiểu được sự đáng sợ của Lý Kỳ, nếu là trước kia, rất có thể hắn sẽ bị chút thương nhẹ, nhưng mà vừa nãy, mình lại thần kỳ đỡ được một kiếm đó!

Hắn biết rõ, đây không phải thực lực của mình nâng cao, mà là chiến đao này đột nhiên xảy ra biến dị nào đó... Chẳng lẽ là Minh Văn phù ngày hôm qua?

Thiết Phong hoàn toàn không biết gì về Minh Văn thuật, chỉ biết là nó có thể tăng cường uy lực của bảo khí. Theo Thiết Phong thấy, có lẽ chỉ là gia tăng trình độ sắc bén của đao kiếm, ngày hôm qua sau khi hắn Minh Văn chém mấy đao lên cây đại thụ, cũng không cảm thấy sắc bén bao nhiêu, vốn trong lòng còn thất vọng, hắn chưa từng nghĩ tới Minh Văn thuật này có thể cải thiện chiến đao sử dụng chân nguyên của hắn!

Không phải đó chỉ là Minh Văn phù cấp học đồ thôi sao? Sao mà lợi hại tới vậy? Tuy rằng Thiết Phong không hiểu giá cả Minh Văn phù, nhưng trong lòng tuyệt đối hiểu được, hiệu quả mạnh mẽ như thế, tuyệt đối không thể chỉ dùng một trăm lượng vàng là mua được!

Một là va chạm vừa nãy, Lý Kỳ cũng không dễ chịu gì, hắn rất kinh ngạc đối phương có thể ngăn cản được một đòn mạnh mẽ của mình, hơn nữa còn không rơi xuống thế yếu, đối thủ này thật đáng sợ!

- Khá lắm!

Tần Tiêu không chút keo kiệt khen ngợi.

- Dùng bảo khí sứt mẻ và công pháp bình thường đỡ được Ngũ Nhạc trọng kiếm của Lý Kỳ, Thiết Phong này thật là khá. Mộc Dịch tiên sinh, ngài cảm thấy sao?

Mộc Dịch vuốt râu bạc, nhíu mày lại. Tuy rằng nói thực lực lão không kém gì Tần Tiêu, nhưng lão là Minh Văn sư, hiểu biết về bảo khí vượt xa Tần Tiêu. Trong nháy mắt va chạm vừa rồi, lão thấy rõ bảo khí sứt mẻ trong tay Thiết Phong tuyệt đối không thể kém hơn trọng kiếm trong tay Lý Kỳ, là bởi vì rót vào chân nguyên phát ra hào quang khiến lòng người kinh sợ!

Tại sao lại thế được? Nhìn đẳng cấp bảo khí phế phẩm kia dường như không cao, chẳng lẽ là Minh Văn thuật?

Chương 20: Minh văn kỹ

Ầm!

Trong lúc Mộc Dịch tiên sinh suy nghĩ, Lý Kỳ cũng Thiết Phong lại xảy ra một lần va chạm mạnh, hai người đều là chiến sĩ dạng bạo lực, đánh lên mỗi chiêu đều là cứng chọi cứng. Mà Thiết Phong lại dựa vào một thanh bảo khí sứt mẻ đánh ngang tay với Lý Kỳ, thậm chí bảo khí trong tay Thiết Phong phát ra hào quang còn vượt cả trọng kiếm của Lý Kỳ!

Kít!

Trong một lần va chạm, Lý Kỳ hơi chút vô ý, bị chiến đao của Thiết Phong xẹt qua chiến giáp, tuy rằng chiến giáp cũng là bảo khí, nhưng trong chiến đao của đối phương ẩn chứa chân nguyên lại như con rắn không chỗ nào không lọt, chui thấu vào trong chiến giáp tới thân thể mình, khiến cho sắc mặt Lý Kỳ trắng bệch, suýt nữa phun ra một ngụm máu!

Lần này, ngay cả Tần Tiêu cũng nhìn ra chiến đao kia có cổ quái, hắn liếc sang Mộc Dịch, hỏi:

- Xem ra là ta coi thường bảo khí kia, chẳng lẽ đó là bảo khí nhân giai trung vị hay sao?

Mộc Dịch nói:

- Không, quả thật đúng là bảo khí nhân giai hạ vị...

Mộc Dịch gõ nhẹ ngón tay lên ghế, đây là động tác thói quen khi lão suy nghĩ. Đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên vẫn luôn im lặng xem chiến đấu lên tiếng:

- Lão sư, có phải trên bảo khí này phụ thêm Minh Văn thuật cấp tông sư hay không?

Mộc Dịch nói:

- Ta cũng có hoài nghi này, ta đang suy nghĩ là tay nghề của vị đại sư nào, dù là chiến đao đã sứt mẻ vẫn còn có uy lực cỡ này...

Trong lúc mấy người nói chuyện với nhau, chiến đấu trên sân đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Lý Kỳ bị thương nhẹ một lần cuối cùng không che giấu nữa, hắn đã chuẩn bị sử dụng Ngũ Nhạc trọng kiếm thức thứ sáu, hắn vừa học một thức này không lâu, vốn định giữ lại dùng làm đòn sát thủ trong trận chung kết, nhưng bây giờ, hắn không thể không sử dụng sớm, bằng không ngay cả một cửa này cũng không qua được.

Lý Kỳ vung trọng kiếm ngang ngực, đè nén khí huyết xoay cuồng trong ngực, nói:

- Ngươi là Thiết Phong phải không, ngươi rất khá! Có thể dùng võ kỹ bình thường bức ta tới cỡ này cũng đủ để kiêu ngạo. Tuy nhiên trận chiến này ngừng lại ở đây, đỡ một đòn mạnh nhất của ta, Thương Long Hạ Sơn!

Lý Kỳ quát lớn, chân nguyên toàn thân rót vào trong trọng kiếm màu đen, trọng kiếm màu đen bùng phát ra hào quang da cam ngưng tụ. Hai tay Lý Kỳ giơ cao trọng kiếm, nhắm ngay Thiết Phong chém mạnh xuống. Trong khoảnh khắc đó, đằng sau hắn hiện ra một ảo ảnh mờ nhạt, đó là một con Thương Long giương nanh múa vuốt!

- Đã ngưng tụ thành hư ảnh Thương Long Ngũ Nhạc trọng kiếm của Lý Kỳ đã tới bước đại thành, Thiết Phong khó cản nổi một kiếm này!

Nhìn Thương Long lao vút xuống, Thiết Phong biết rõ đây là một đòn mạnh nhất của đối phương. Tuy rằng hư ảnh Thương Long ẩn chứa năng lượng khiến lòng người hoảng sợ, nhưng lúc này trong lòng Thiết Phong lại không hề có chút sợ hãi, cầm chiến đao trong tay, hắn có thể cảm giác được vị lão chiến hữu này truyền cho hắn chiến ý dày đặc!

Mẫu thân, ngài nhìn đi, con nhất định sẽ thắng!

Thiết Phong lòng không tạp niệm, hắn cũng gầm lên, truyền toàn bộ chân nguyên còn lại trong người vào trong chiến đao. Ngay khoảnh khắc, chân nguyên trong chiến đao bị đè nén tới cực sâu, sau đó bỗng nhiên bùng nổ!

Hào quang hoa mắt bắn ra khắp nơi, chân nguyên bùng nổ như núi lửa lao ra từ chiến đao, hóa thành ánh sáng đỏ chói mắt, xông thẳng về phía hư ảnh chân long!

Minh Văn kỹ, Cuồng Bạo Nhất Kích!

Ầm!

Sau đó là một tiếng nổ vang rền, cảnh tượng khó tin xuất hiện, hư ảnh chân long bị một đao của Thiết Phong chém nát, còn Lý Kỳ hộc máu, cả người lẫn kiếm văng ngược trở ra!

Tần Tiêu nhìn cảnh này, ánh mắt sáng ngời, chân nguyên hóa hình, sao lại thế được?

Đoàn ánh sáng kia rõ ràng là chân nguyên hóa thành thực chất, nhưng chân nguyên hóa hình ít nhất cũng phải là võ giả Ngưng Mạch kỳ mới sử dụng được, Thiết Phong chỉ có cảnh giới Luyện Cốt, làm sao có thể sử dụng?

Lúc này trên Diễn Võ trường, Lý Kỳ bị một đòn của Thiết Phong đánh văng ra khỏi sàn đấu, còn Thiết Phong thì hao hết chân nguyên, một tay chống đao, nửa quỳ trên sân đấu. Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chăm chú vào hoa văn ngọn lửa trên thân đảo, Minh Văn này... Là nó giúp mình?

Hắn giơ tay, vuốt nhẹ Minh Văn ngọn lửa chỉ rộng một tấc, một cỗ chiến ý nhàn nhạt không ngừng truyền ra từ trong đó, loại cảm giác này làm hắn rất thân thiết.

Trọng tài sững sờ hồi lâu mới đi lên tuyên bố Thiết Phong thắng lợi, đây thật sự là một chuyện quá bất ngờ, Lý Kỳ trước đó được tung hô vang dội lại bị Thiết Phong đánh bại!

Tần Tiêu nhìn Thiết Phong thật sâu, nói với Mộc Dịch:

- Nếu ta không nhìn nhầm, vừa nãy là chân nguyên hóa hình, Thiết Phong này đã làm như thế nào? Không giống như võ kỹ!

- Quả thật không phải!

Mộc Dịch hít sâu một hơi, trong ánh mắt toát ra một tia khiếp sợ, lão nói:

- Nếu ta không nhìn nhầm, đó là Minh Văn kỹ, là Minh Văn sư thông qua trận pháp biến hóa thay đổi chân nguyên lưu động trong bảo khí, cuối cùng chân nguyên phát ra kỹ năng đả thương địch thủ... Thật không thể tưởng tượng, trong lưu phái Minh Văn Thiên Vận quốc, Minh Văn kỹ đã gần như thất truyền rồi...

- Minh Văn kỹ?

Tần Tiêu hơi sửng sốt, hắn hoàn toàn không hiểu gì về Minh Văn thuật, nhưng hắn đã thấy qua Minh Văn kỹ. Vào tám mươi năm trước, hắn dẫn quan giao chiến với Đông Dương quốc, tự thân chiến đấu với đại tướng quân Đông Dương quốc, khi đó hắn đã thấy qua Minh Văn kỹ.

Không ngờ tới xa cách hơn tám mươi năm, lại gặp lần nữa, hắn hơi trầm ngâm, nói với chiến sĩ bên cạnh:

- Truyền lệnh xuống, gọi Thiết Phong tới gặp ta.

- Rõ!

Thiết Phong không ngờ tới, Tần nguyên soái lại đích thân triệu kiến mình, đây là vinh quang to lớn. Nên biết lúc bình thường, dù là tướng lĩnh cấp quân chủ cũng không có tư cách trực tiếp cầu kiến Tần nguyên soái.

Tuy rằng trải qua vô số chiến đấu sinh tử, nhưng chân chính đi tới soái doanh, chỉ thấy Tần Tiêu ngồi trên soái tọa, hắn lập tức toát ra một cỗ áp lực nặng nề, quỳ một gối xuống, hô:

- Mạt tướng Thiết Phong, tham kiến nguyên soái.

- Đứng lên đi.

Tần Tiêu phất tay.

- Hôm nay ta gọi ngươi đến là có lời muốn hỏi ngươi, chiến đao của ngươi từ đâu mà có?

- Bẩm nguyên soái, là ba tháng trước, mạt tướng chém giết tướng địch thu được.

- Ồ? Trình lên ta xem.

- Rõ!

Thiết Phong dâng lên chiến đao, Tần Tiêu liếc nhìn sơ, ngón tay búng nhẹ lên lưỡi dao, một tiếng vang lanh lảnh kéo dài lập tức truyền ra, nhưng âm thanh kéo dài, nhưng có một chỗ không hài hòa.

Đao là đao tốt, nhưng đã gãy đúng là gãy!

Tần Tiêu đưa đao cho Mộc Dịch xem thử.

Mộc Dịch cầm lấy thanh đao này, ánh mắt trực tiếp nhìn vào Minh Văn ngọn lửa trên thân đao, lão chạm vào Minh Văn, linh hồn lực xâm nhập vào trong, nhắm mắt lại.

Mộc Dịch đứng yên thật lâu, không nói một lời, còn Tần Tiêu thì ở một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng chừng một bữa cơm sau, Mộc Dịch mở mắt, lão đưa chiến đao cho Tần Hạnh Hiên bên cạnh, đương nhiên lão không trông cậy vào Tần Hạnh Hiên nhìn ra cái gì, chỉ là muốn cho nàng cảm nhận tác phẩm đại sư một chút.

Tần Hạnh Hiên đặt chiến đao trước người, linh hồn lực chìm vào trong Minh Văn ngọn lửa, bởi vì quá mức tập trung tinh thần, đôi mi thanh tú của nàng không khỏi nhướng lên.

- Thế nào?

Mộc Dịch hỏi Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên nói:

- Hạnh Hiên ngu dốt, không thể nhìn ra được gì, chỉ là cảm thấy Minh Văn này vô cùng huyền ảo, hẳn là từ tay đại sư.

Mộc Dịch nói:

- Nhìn không ra là bình thường, sau khi minh khắc xong Minh Văn, trận pháp trong đó sẽ giấu trong bảo khí, khó có thể xem rõ. Hơn nữa bản thân Minh Văn này đã huyền ảo phức tạp, làm người ta kinh diễm, nếu là Minh Văn phù còn chưa sử dụng, ta còn có thể thu được gì đó.

Mộc Dịch nói xong, Thiết Phong liền nói:

- Khởi bẩm nguyên soái, lúc mạt tướng mua Minh Văn phù này, là có hai tấm cùng bán, mạt tướng không đủ hầu bao, chỉ mua một tấm. Nếu Mộc Dịch đại nhân cần, có thể đi cửa hàng mua nữa...

- Hả?

Tần Tiêu sững sờ:

- Minh Văn này là ngươi mua? Không phải vốn có trên đao?

- Vâng, là mạt tướng tự tay minh khắc, ngay ngày hôm qua.

Mộc Dịch nghe Thiết Phong nói liền trở nên kích động, lão hỏi:

- Ngươi mua ở nơi nào?

- Phường thị.

- Phường thị?

Mộc Dịch liền sửng sốt, theo ấn tượng của lão, phường thị bán ra thương phẩm nhiều nhất chỉ là một hai trăm lượng vàng, làm sao lại bán Minh Văn phù. Hơn nữa nghĩ tới gia thế của Thiết Phong, hắn cũng không giống người có thể mua được Minh Văn phù tốt.

Vì thế Mộc Dịch thắc mắc hỏi:

- Theo ta được biết, gia thế của ngươi bình thường, làm sao có thể mua được Minh Văn phù đắt đỏ như vậy?

Thiết Phong liền sửng sốt, nói rõ ràng:

- Cái này... Lúc mạt tướng mua Minh Văn phù này, giá niêm yết của nó chỉ có một trăm lượng vàng, chút tiền đó, mạt tướng còn trả nổi...

- Bao... Bao nhiêu?

Mộc Dịch xưa nay vẫn luôn bình tĩnh bỗng trợn to mắt:

- Một trăm lượng vàng! Ngươi nói giá niêm yết Minh Văn phù này chỉ có một trăm lượng vàng?

Chương 21: “Học đồ” Minh văn phù?

Thiết Phong không dự đoán được Mộc Dịch phản ứng lớn như vậy, hắn

- Quả thật chỉ có một trăm lượng vàng. Ông chủ phường thị nói Minh Văn phù này là học đồ làm ra...

- Học đồ!? Trời!

Mộc Dịch vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên nghĩ kỹ lại một chút, đây không có khả năng là học đồ làm ra, hẳn là ông chủ phường thị kia nhìn nhầm. Tuy nhiên đây rốt cuộc là ai phí phạm của trời như vậy, lấy Minh Văn phù cấp tông sư giá trị mấy ngàn lượng vàng bán với giá rau củ cải.

- Dẫn ta đi xem xem!

- Vâng, tiên sinh.

Cứ như vậy, Mộc Dịch tiên sinh mang theo Tần Hạnh Hiên dưới sự chỉ dẫn của Thiết Phong ngồi xe ngựa đi phường thị.

Xe ngựa của Tần phủ ở Thiên Vận thành không có bao nhiêu người không biết. Bốn con Tuyết Long mã chạy băng băng trên đường cái, nơi đi qua người đi đường đều dừng lại nghỉ chân nhìn, mà xe ngựa vốn đi trên đường cái cũng sẽ dừng lại tấp vô lề. Đây là tôn kính đối với Tần nguyên soái.

Ánh mặt trời mùa hè sau giờ ngọ dường như luôn mang theo mấy phần ý lười biếng chiếu cho người toàn thân mềm nhũn không muốn động đậy. Ở trung tâm giao dịch của phường thị, vị chưởng quầy béo lúc trước tiếp đãi Lâm Minh kia dọn một chiếc xích đu tới cửa, nằm trên xích đu cầm một cây quạt mo che lên mặt, mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Việc buôn bán hôm nay có chút lạnh lùng, chưởng quầy béo đang lo lắng buổi chiều có nên đóng cửa trước thời hạn hay không. Mà đúng vào lúc này, một tràng tiếng vó ngựa giòn tan quấy rầy giấc ngủ trưa của hắn.

Hắn khó chịu mở mắt, đang muốn răn dạy vài câu đây là ai đang cưỡi ngựa ở phường thị, không biết nơi này không cho cưỡi ngựa sao?

Nhưng mà khi hắn mở mắt nhìn thấy bốn con Tuyết Long mã toàn thân tuyết trắng không hề có lông tạp, lại nhìn thấy dấu hiệu Kim Thương Kị Sĩ Thuẫn trên xe ngựa, chưởng quỹ béo suýt nữa từ trên ghế lăn xuống.

- Ối cha ơi, mẹ ơi, thánh thần ơi. Xe ngựa của phủ nguyên soái!

Chưởng quầy béo vội vã đứng lên, xe ngựa của phủ nguyên soái sao lại đến phường thị?

Hắn còn đang nghi hoặc, lại kinh ngạc nhìn xe ngựa dừng chính giữa cửa nhà mình. Trời ạ, không phải chứ... Chủ nhân của xe ngựa này là hướng về cửa hàng của mình?

Khi rèm cửa xe ngựa được vén lên, chưởng quầy béo sau khi nhìn thấy lão nhân và thiếu nữ xinh đẹp từ xe ngựa đi ra, chân đều đang run run. Mộc Dịch tiên sinh! Tần tiểu thư! Hai vị Lạt Ma của Thiên Vận thành sao lại chạy đến miếu nhỏ nhà mình rồi?

- Chính là đây sao?

Tần Hạnh Hiên hỏi Thiết Phong. Biết được Minh Văn phù này còn có thể mua được, nàng đồng dạng hết sức kích động. Tần Hạnh Hiên từ nhỏ liền có hứng thú rất lớn đối với Minh Văn thuật. Nhìn trận chiến của Thiết Phong với Lý Kỳ kia, Minh Văn kỹ đó khiến nàng hướng tới không thôi.

- Là nơi này.

Thiết Phong nói, sau đó đi trước dẫn đường, dẫn theo Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch tiến vào trong tiệm.

Chưởng quầy béo lúc này thân thể như cầu thịt đã dựng thẳng đứng như cọc tiêu, thở mạnh cũng không dám ra một hơi.

- Chưởng quầy, ta ngày hôm qua từng mua ở đây một tấm Minh Văn phù, ngươi có nhớ không?

Thiết Phong tu vi Luyện Thể tầng năm, hơn nữa bộ dạng giống như một tòa tháp sắt, toàn thân sát khí bức người, chưởng quỹ béo ấn tượng sâu đậm, tự nhiên sẽ không quên, hắn gật đầu như gà mổ thóc:

- Nhớ, nhớ. Đó là một tấm Minh Văn phù cấp học đồ, một... Một trăm lượng vàng...

Chưởng quầy béo nói tới đây có chút chột dạ, không phải là Minh Văn phù học đồ mình bán kia ra vấn đề chứ. Những người này tới tìm mình tính sổ? Chết tiệt, quả nhiên không nên vì kiếm ít phí thuê vị trí mà bán những đồ vật không đáng tin này. Tuy nhiên không đúng, một tấm Minh Văn phù học đồ cho dù là hàng kém cỏi cũng không liên lụy đến phủ nguyên soái chứ. Đây là chuyện gì xảy ra?

- Còn có một tấm, ở đâu?

Mộc Dịch chờ đợi không kịp hỏi.

Chưởng quầy béo vội vàng chỉ chỉ góc quầy hàng, ở đó một tấm Minh Văn phù thô ráp ố vàng bị thủy tinh đè lên.

Mộc Dịch vội vã gấp gáp trực tiếp đi tới phía trước quầy hàng, một tay nhấc thủy tinh lên, sau đó thật cẩn thận cầm Minh Văn phù lên, cảm thụ chân nguyên dao động trong Minh Văn phù. Mộc Dịch hít ngược một hơi khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Làm sao vậy lão sư?

Tần Hạnh Hiên cũng đi tới.

- Minh Văn phù này...

Mộc Dịch hít sâu mấy hơi mới bình phục tâm tình, không thể tin

nói:

- Chân nguyên dao động trên Minh Văn này sẽ không vượt qua Luyện Thể kỳ tầng ba, thậm chí... Thậm chí thấp hơn!

Tần Hạnh Hiên trong lòng cả kinh, đón lấy Minh Văn phù, linh hồn lực chìm vào trong đó. Quả thật như thế!

Lúc trước Thiết Phong nói Minh Văn phù chỉ là tác phẩm của học đồ Minh Văn thuật Tần Hạnh Hiên còn không tin, hiện tại xem ra, khả năng thật sự là như thế. Nhưng là... Cái này không nên như vậy!

Nàng nói:

- Có khả năng là một vị đại sư Minh Văn thuật, cố ý đem chân nguyên của mình áp chế đến dưới Luyện Thể tầng ba, vẽ một tấm Minh Văn phù này hay không?

Mộc Dịch nói:

- Chân nguyên của Ngưng Mạch kỳ hoặc là võ giả Hậu Thiên cũng chân nguyên của võ giả Luyện Thể cấp thấp có khác biệt về chất, rất khó áp chế. Hơn nữa cho dù người vẽ đó có bí pháp áp chế, cũng không cần thiết. Tác phẩm áp chế chân nguyên vẽ ra tự nhiên hiệu quả sẽ suy giảm mạnh, ta không rõ hắn làm vậy là nghĩa lý gì.

Chưởng quầy béo nghe hai người nghị luận một phen, đầu óc trực tiếp đoản mạch. Hắn vốn còn cho rằng Minh Văn phù này khả năng dẫn tới phiền toái gì mới khiến cho những người này tới đây truy tra. Kết quả nghe ý tứ trong lời nói của hai người, dường như Minh Văn phù này quá lợi hại, cho nên bọn họ mới có thể tới đây truy tra.

Đây chính là Mộc Dịch tiên sinh! Minh Văn đại sư xếp ba hạng đầu toàn bộ Thiên Vận quốc! Minh Văn phù ngay cả hắn cũng khiếp sợ nên có giá trị lớn cỡ nào!

Nghĩ đến đây chưởng quầy béo hết sức hối hận, sớm biết những Minh Văn phù này mình hẳn là đều mua lại!

Nhưng... Tên thiếu niên thoạt nhìn giống như tiểu tử nghèo kia, sao lại kiếm được Minh Văn phù lợi hại như vậy?

- Chưởng quầy, Minh Văn phù này là ai đưa tới, ngươi còn nhớ không?

- Nhớ, nhớ.

Chưởng quầy béo vội vàng gật đầu:

- Một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, quần áo bình thường. Ta còn có địa chỉ của hắn đây.

Chưởng quầy béo nói xong lập tức bắt đầu lật ghi chép, trung tâm giao dịch vì liên hệ người gửi bán đều lưu lại địa chỉ.

Thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi... Tần Hạnh Hiên nghe thấy lời này tâm thần nhảy dựng, nàng gần như ngay lập tức nghĩ tới Lâm Minh, thiếu niên thần bí ở Cầm phủ khiến nàng rất là kinh diễm kia. Chẳng lẽ là hắn?

Tu vi dưới Luyện Thể tầng ba thậm chí thấp hơn... Học đồ Minh Văn thuật. Minh Văn phù này chẳng lẽ là hắn làm?

Ý thức được điểm này, tâm của Tần Hạnh Hiên đang run rẩy. Quả thật như thế, hai chữ thiên tài này đã không đủ để hình dung hắn nữa, hắn hoàn toàn là yêu nghiệt!

Lúc này, chưởng quầy béo đã luống cuống tay chân lật sổ địa chỉ ra, đối chiếu đánh số tìm kiếm, hắn lắp bắp nói:

- Đại... Đại Minh Hiên. Thiếu niên kia ở tại Đại Minh Hiên, thời gian gửi bán là tám ngày trước.

- Đại Minh Hiên? Chúng ta đi.

Mộc Dịch nói.

Mấy người rất nhanh lên xe ngựa, Tần Hạnh Hiên có chút lo lắng

nói:

- Đã gửi bán tám ngày rồi, không biết hắn còn ở tại Đại Minh Hiên hay không? Loại địa phương này bình thường ở không lâu.

Tần Hạnh Hiên tự nhiên cho rằng Lâm Minh là khách của Đại Minh Hiên. Đại Minh Hiên là một trong những tửu lâu xa hoa nhất Thiên Vận thành, vừa có phòng ăn cũng có phòng khách. Nhưng là, dưới tình huống bình thường, sẽ không có người thường trú ở tửu lâu.

Chương 22: Lực lượng và tinh tế

Mấy ngày nay, Lâm Minh một mực luyện tập dùng sống dao giải cốt. Chín mươi lăm lượng vàng lúc trước thu được Lâm Minh cầm một nửa đi mua thuốc, cuối cùng không đến mức ngừng thuốc. Hiện giờ hắn một quyền đánh lên thiết mộc có thể để lại hốc quyền sâu bảy tấc, chìm sâu một nửa cánh tay. Phần lực lượng này đã không dưới một ngàn năm trăm cân.

Tuy nhiên, cảnh giới Luyện Lực Như Tơ trong Hỗn Độn CĐấu kinh miêu tả hắn lại chưa đạt tới. Cái gọi là Luyện Lực Như Tơ là chỉ nắm giữ đối với lực đạo. Người Luyện Lực đại thành có thể một quyền đánh lên thiết mộc, mặt ngoài thiết mộc không tổn hao gì, gỗ bên trong lại có thể bị đánh thành sợi bông. Loại cảnh giới Luyện Lực Như Tơ này Lâm Minh một mực chưa chạm đến cánh cửa.

Uống một bát thuốc vừa mới sắc, Lâm Minh cởi áo, bắt đầu giải cốt phải luyện mỗi ngày. Hắn đang thông qua loại phương thức giải cốt này tìm đến kỹ xảo khống chế lực lượng.

Phòng bếp nóng bức, cộng thêm Lâm Minh dùng là sống dao, lực lượng tiêu hao tăng lên rất nhiều lần. Lâm Minh vừa vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vừa xuất dao, rất nhanh liền ướt đẫm mồ hôi. Lúc này hắn tự nhiên không rõ, Minh Văn phù hắn bán đi đã gây ra phong ba không nhỏ.

***

- Mộc Dịch tiên sinh, Tần tiểu thư, thật sự là không đón tiếp từ xa, mời lên lầu. Ở đó có nhà gian chuẩn bị sẵn cho hai vị.

Lan tỷ đã biết được tin tức trước thời hạn, đi tới cửa chính nghênh đón. Tửu lâu cao cấp như Đại Minh Hiên đều sẽ chuẩn bị sẵn mấy nhà gian chuyên nghiệp cho quan lớn quý nhân của Thiên Vận thành. Những nhà gian này bình thường không mở, để tránh cho xuất hiện tình huống những quyền quý này tới ăn cơm không có phòng riêng.

- Tiểu Liên, đi pha một ấm Bích Xuân trà tốt nhất, thông báo phòng bếp chuẩn bị thật tốt, cần phải lấy ra trình độ cao nhất!

Đại Minh Hiên tuy rằng thường xuyên chiêu đãi khách quý, nhưng là loại người tầng cao nhất Thiên Vận thành như Mộc Dịch và Tần Hạnh Hiên vẫn là tương đối ít. Bởi vì bất kể là phủ nguyên soái hay là hoàng cung, trình độ đầu bếp ngự dụng của bọn họ so với Đại Minh Hiên đều chỉ có hơn chứ không kém, căn bản không cần tới nơi này dùng bữa.

Tần Hạnh Hiên nói:

- Không cần, ta cùng lão sư lần này tới là vì tìm người.

- Ồ? Tìm người?

- Ừm, khách trọ chỗ các ngươi có một vị thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, cao chừng như này, họ Lâm không?

Tần Hạnh Hiên áng chừng một chút, chỉ nói họ của Lâm Minh. Bởi vì khách trọ bình thường vào ở sẽ chỉ đăng ký một dòng họ ở sổ đăng ký, tỷ như Lâm tiên sinh. Tần Hạnh Hiên đoán Lâm Minh có thể sư phụ hắn vào ở cùng nhau, như vậy đăng ký hơn phân nửa không phải là họ của mình.

- Thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi...

Lan tỷ nghĩ nghĩ, hỏi Tiểu Liên:

- Trong cửa hàng chúng ta gần nhất có thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vào ở sao?

Tiểu Liên nói:

- Ta không có ấn tượng, ta đi thông báo bên phòng khách tìm xem.

Sau khi Tiểu Liên đi, Lan tỷ liền chiêu đãi Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch tiên sinh ngồi xuống. Không lâu sau, Tiểu Liên trở về nói:

- Hỏi bên phòng khách, mười ngày gần nhất không có thiếu niên vào ở.

Bình thường vào ở Đại Minh Hiên đều là quan lớn quý nhân, bình thường là công sai, làm ăn, hoặc là làm việc... Rất ít có mang theo người nhà, tự nhiên ít có thiếu niên.

Mộc Dịch khẽ nhíu mày:

- Mười ngày gần nhất đều không có sao? Sao lại thế? Tám ngày trước thiếu niên kia hẳn còn ở Đại Minh Hiên mới đúng.

Lan tỷ nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói:

- Đại Minh Hiên rất ít có thiếu nam thiếu nữ hoặc trẻ nhỏ vào ở. Nếu là nói thiếu niên họ Lâm, phòng bếp chúng ta thật ra có một. Hắn một tháng trước liền ở nơi này rồi. Tuy nhiên... Hắn không phải là người Tần tiểu thư muốn tìm.

Lan tỷ cho rằng Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch tới đây hơn phân nửa muốn tìm thiếu gia thế gia, Lâm Minh của phòng bếp tuy có mấy phần bản lĩnh, nhưng gia thế bình thường, tu vi võ đạo cũng không cao, hẳn không nên có qua lại gì với phủ nguyên soái.

- Phòng bếp?

Tần Hạnh Hiên hơi ngạc nhiên.

- Vâng, hắn là một người giải cốt... Ặc, chính là phụ trách cắt thịt.

Lan tỷ nhìn thấy Tần Hạnh Hiên hiển nhiên không biết người giải cốt là nghề nghiệp gì, lập tức giải thích một câu.

- Cắt thịt? Vậy hẳn là không phải rồi.

Mộc Dịch nghe đến đây liền không ôm hy vọng gì nữa. Một Minh Văn sư sao có thể đi cắt thịt.

Tuy nhiên Tần Hạnh Hiên cũng chưa từ bỏ, nàng hỏi dồn một câu:

- Hắn tên là gì?

- Cái này ta không rõ lắm. Hắn rất ít nói, chúng ta chỉ biết hắn họ Lâm. Lúc này hắn hẳn là ở phòng bếp làm việc, có muốn đi xem xem không?

- Ừm, dẫn ta đi xem xem.

Tần Hanh Hiên nói xong liền đứng lên.

Dưới sự dân đường của Lan tỷ, Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch đi tới phòng bếp của Đại Minh Hiên. Sau khi tiến vào trong, Tần Hạnh Hiên chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng phả vào mặt, vốn chính là cuối hạ, phòng bếp lại nổi lửa, nóng bức là không thể tránh khỏi.

Tần Hạnh Hiên vận chuyển chân nguyên xua tan luồng khô nóng này, theo Lan tỷ cũng tiến vào. Đám đầu bếp của phòng bếp đều ném tới ánh mắt kinh ngạc, một ít tiểu tử giật mình cầm đều muốn rớt xuống.

Ở loại địa phương Đại Minh Hiên quan lớn quý nhân thường ra vào này, kiến thức của đám tiểu nhị đều rất rộng, không ít người nhận ra Tần Hạnh Hiên. Bọn họ trong lúc nhất thời đầu óc đều không chuyển động, thiên chi kiêu nữ trong Thiên Vận thành không người không biết này, làm sao lại tới phòng bếp của Đại Minh Hiên?

Lúc này, Lan tỷ chỉ vào một phòng trong góc phòng bếp nói:

- Chính là chỗ đó...

Phòng bếp của Đại Minh Hiên rất lớn, nơi Lâm Minh làm việc là một phòng riêng. Hắn ở chỗ này cắt thịt xong sẽ đưa vào hầm đá bảo tồn.

Cửa mở ra, Tần Hạnh Hiên nhìn qua. Chỉ thấy một thiếu niên mặc quần màu xanh thân trên để trần, tay cầm một cây dao xương rất bình thường, đang chặt một đống xương dữ tợn.

Thiếu niên đưa lưng về phía Tần Hạnh Hiên, từ phía sau nhìn lại, cơ bắp lưng thiếu niên cân xứng mà khỏe mạnh, làn da bởi vì hàng năm phơi nắng và rèn luyện mà hiện ra màu sắc khỏe mạnh. Lúc này, có lẽ bởi vì phòng bếp nóng bức, cũng có lẽ là vì thể lực tiêu hao, lưng thiếu niên phủ kín mồ hôi, thoạt nhìn có một vẻ đẹp về lực lượng khiến lòng người run sợ.

Hắn là Lâm Minh sao?

Tần Hạnh Hiên không dám khẳng định. Nàng tới gần vài bước, nhìn thấy bên mặt của thiếu niên, gương mặt trông non nớt mang theo cương nghị, chợt nhìn cũng không khiến người chú ý. Nhưng là nếu tình tâm thưởng thức, có thể cảm giác trên vẻ mặt hắn lộ ra ba phần kiêu ngạo và mũi nhọn, khiến người không thể phớt lờ.

Tuy rằng chỉ non nửa bên, nhưng là Tần Hạnh Hiên vẫn cảm nhận được ánh mắt chuyên chú mà sắc bén của Lâm Minh. Ánh mắt này cũng ánh mắt thiếu niên cũng ngày Tần Hạnh Hiên nhìn thấy ở Cầm phủ chồng lên một chỗ, không biết vì sao khiến Tần Hạnh Hiên tâm thần chấn động.

Nàng không thể tưởng tượng. Minh Văn thuật tinh tế phức tạp cần khống chế linh hồn lực tinh xảo cùng với chặt xương thú thô tục dã man cần sức mạnh. Hai loại hoàn toàn mâu thuẫn này làm sao lại đồng thời xuất hiện trên người một người. Loại huyền ảo phức tạp và vẻ đẹp lực lượng đơn giản, đối lập rõ nét khiến nàng có một loại cảm giác trong nháy mắt trầm luân.

Mà đúng vào lúc này, Lâm Minh xoay người. Phòng bếp mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều người ra ra vào vào, khi Lâm Minh tu luyện chưa từng phân tâm để ý tới những người này. Nhưng lần này bất đồng, hắn cảm giác được sau lưng có người đang quan sát hắn, mà người này rất có thể là hướng về hắn mà tới.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy người tới là Tần Hạnh Hiên, Lâm Minh ngây ra. Tần Hanh Hiên? Sao nàng lai đến Đại Minh Hiên? Tìm mình sao?

Lúc này, Tần Hạnh Hiên chú ý tới dao trong tay Lâm Minh, dao chặt xương dài không đến 33.3cm, màu sắc ngăm đen, không có gì kỳ lạ. Nhưng khiến Tần Hạnh Hiên kinh ngạc chính là, Lâm Minh lại cầm dao ngược. Nói cách khác, vừa rồi hắn một mực dùng sống dao để chặt xương. Cái này...

Ánh mắt của nàng dời lên đống xương cốt Lâm Minh chặt nhỏ kia, đoạn xương lớn nhỏ nhất trí, chính tề đều nhau. Đây chẳng lẽ đều là sống dao chặt ra sao?

- Tần tiểu thư, cô tìm ta?

Khi Lâm Minh nói chuyện, chú ý tới Mộc Dịch tiên sinh sau lưng Tần Hạnh Hiên, điều này khiến trong lòng hắn co rụt lại. Ở trên người lão nhân này, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng khiến hắn run sợ. Đây tuyệt đối là người mạnh nhất hắn ra mắt trong đời, có lẽ là cao thủ Ngưng Mạch thậm chí là cao thủ Hậu Thiên càng thêm ít gặp.

- Huynh đệ, ngươi chính là Lâm Minh sao?

Lão nhân nhìn Lâm Minh, mặt mỉm cười hỏi.

Lâm Minh gật gật đầu, chuyện này tự nhiên là không giấu giếm được. Hắn đoán là hai tấm Minh Văn phù mình gửi bán khiến cho lão nhân này chú ý. Tuy rằng hắn sớm đoán được Minh Văn phù của mình cuối cùng sẽ khiến cho người khác chú ý, nhưng là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Loại chuyện này là phúc cũng có thể là họa. Phúc chính là, Minh Văn phù của hắn tất nhiên giá cả tăng mạnh, hắn bởi vậy mà đạt được rất nhiều vàng, cung cấp cho tu luyện. Mà họa chính là, hiện tại thực lực của hắn và Minh Văn thuật cũng không tương xứng. Tê Ngưu là bởi vì sừng quý báu mà bị săn giết, Lâm Minh không có năng lực tự bảo hộ mình, thậm chí khả năng bị thế lực nào đó giam lỏng lại, ép vẽ Minh Văn phù.

Lâm Minh trước khi tiến vào phòng đấu giá đã cân nhắc kỹ lưỡng những chuyện này, hắn cũng từng thử dịch dung. Nhưng là hắn cũng không hiểu Dịch Dung thuật cao thâm, lại chí mười lăm tuổi, có dịch dung thế nào cũng sẽ bị liếc mắt một cái nhìn thấu.

Huống chi, Minh Văn phù của mình sớm muộn sẽ gây chú ý, như vậy tất nhiên có thế lực lớn điều tra. Hắn một thiếu niên Luyện Thể tầng một, không có bất kỳ bối cảnh, muốn bằng vào một cái dịch dung đơn giản liền giấu được những thế lực lớn tai mắt thông thiên của Thiên Vận thành này không khác gì người si nói mộng.

Cho nên Lâm Minh liền không định che giấu, hắn đã nghĩ sẵn một biện pháp khác.

Chương 23: Tiên thiên

Cho nên Lâm Minh liền không định che giấu, hắn đã nghĩ sẵn một biện pháp khác. Đó chính là bịa ra một sư phụ giả dối để uy hiếp.

Minh Văn thuật không có khả năng vô sự tự thông, huống chi hắn trẻ tuổi như vậy đã có trình độ bậc này. Theo người khác thấy, sau lưng mình khẳng định có một vị sư phụ cường đại đến thái quá, như vậy vị sư phụ không tồn tại này chính là chỗ dựa của Lâm Minh.

Đương nhiên, đây cũng là có phiêu lưu. Trên thế giới này không thiếu hạng người phát rồ, hoàn toàn phớt lờ uy hiếp sau lưng Lâm Minh. Một khi gặp phải người như thế, Lâm Minh sẽ hết sức nguy hiểm.

Tuy nhiên, võ đạo của Lâm Minh chính là thiêu thân lao đầu vào lửa, con đường tu võ há có thể không có phiêu lưu. Nếu là một chút phiêu lưu liền sợ hãi không tiến tới, như vậy cả đời không thể mò tới một góc của võ đạo tối cao.

Mộc Dịch dường như nhìn ra được phòng bị trong mắt Lâm Minh, ông nói với người phía sau:

- Các ngươi ra ngoài một chút.

Rất nhanh, người trong phòng này liền đi hết, bao gồm Thiết Phong, chỉ còn lại Mộc Dịch và Tần Hạnh Hiên.

Mộc Dịch tiện tay bày ra một tầng chân nguyên, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta không có ác ý. Đây là tầng cách âm ta bày ra, chúng ta tùy tiện nói, bên ngoài sẽ không có người nghe thấy. Ta muốn hỏi ngươi. Minh Văn phù liệt hỏa là ngươi vẽ sao?

Minh Văn sư quen dùng ký hiệu trên Minh Văn phù hoặc là công dụng của Minh Văn phù để làm tên của Minh Văn phù. Phía trên Minh Văn phù của Lâm Minh có một ngọn lửa, cho nên liền bị Mộc

Dịch gọi là Minh Văn phù liệt hỏa.

Tần Hạnh Hiên lúc này cũng nín thở, ánh mắt sáng ngời Lâm Minh nhìn không chớp, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lâm Minh do dự một chút, gật đầu nói:

- Là ta vẽ.

Nếu muốn giả bộ, tự nhiên phải giả đến triệt để. Chỉ có bản thân hắn càng mạnh, sư phụ sau lưng hắn cũng sẽ bị người tưởng tượng càng mạnh.

Tuy rằng trong lòng sớm đã đoán trước, nhưng là sau khi nhận được câu trả lời của Lâm Minh, Mộc Dịch vẫn hít ngược một hơi khí lạnh. Nhất là Tần Hạnh Hiên, lại càng cảm thấy tâm thần rung động mãnh liệt.

Đồng dạng là Minh Văn sư nàng phi thường rõ ràng, mười lăm tuổi trở thành một vị Minh Văn đại sư rốt cuộc khó bao nhiêu!

Tần Hạnh Hiên vẫn hiểu được, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Thiên Vận quốc chỉ là một quốc gia rất nhỏ của Thiên Diễn đại lục, mình ở Thiên Vận quốc là thiên chi kiêu nữ không sai, nhưng nếu là ra ngoài, chỉ sợ chỉ là một trong vô số thiên tài nhiều như sao trên trời.

Nhưng là, Tần Hạnh Hiên dù sao chưa từng ra khỏi Thiên Vận quốc, người cùng lứa chung quanh cho dù là được xưng là thiên tài đều không có một người có thể bằng một phần mười của nàng.

Thiên phú tu võ lục phẩm cộng thêm thiên phú Minh Văn thuật đếm trên đầu ngón tay tại Thiên Vận quốc, Tần Hạnh Hiên tập hợp vạn ngàn ân sủng của trời cao vào một thân, nàng chưa từng ở trong người cùng lứa tuổi tìm được dù chỉ là nửa phần cảm giác thất bại. Ở trong loại hoàn cảnh này lớn lên, Tần Hạnh Hiên không tránh khỏi có một luồng ngạo khí giấu ở trong lòng.

Nhưng là hôm nay, nàng lại bị một thiếu niên cũng tuổi đánh bại. Tuy rằng thiếu niên này thực lực so với nàng mà nói còn kém rất xa, nhưng trình độ về Minh Văn thuật lại vượt xa nàng.

Ở Minh Văn thuật, nếu nói mình chỉ là một con chim non vừa học bay, như vậy hắn đã là chim ưng bay lượn trời cao, chênh lệch quá lớn.

Tuy nhiên tuy rằng bị thất bại Tần Hạnh Hiên lại không cảm thấy chán nản. Chỉ có có đối thủ mới có động lực đi tới.

Đối với thiếu niên này, Tần Hạnh Hiên tràn ngập tò mò. Nàng cũng phi thường hy vọng có thể trở thành bằng hữu của thiếu niên này, để trong giao lưu và luận bàn ngày sau học tập tri thức, đề cao trình độ Minh Văn thuật của mình.

Nhưng là, vừa nghĩ tới lời mời trước kia của mình bị từ chối, Tần Hạnh Hiên lại cảm thấy một chút mất mát và ủy khuất. Thiếu nữ vốn da mặt mỏng, thiếu nữ xinh đẹp cao ngạo lại xuất thân thế gia lại càng như thế. Cho nên tuy trong lòng muốn cùng Lâm Minh trở thành bằng hữu, nhưng là bởi vì lần đó nàng lại sẽ không chủ động mời Lâm Minh nữa.

Mộc Dịch sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Minh, mất một lúc lâu mới phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ. Chuyện này khiến ông khó thể tin nổi. Vốn đoán người vẽ Minh Văn phù tu vi không vượt qua Luyện Thể tầng ba, hiện tại xem ra, ông vẫn là nghĩ sai!

Tu vi của Lâm Minh chỉ là Luyện Thể tầng một đỉnh phong, nhưng là bởi vì chân nguyên hắn cô đọng, cơ sở vững chắc, cho nên mới tạo thành ảo giác như vậy của mình.

Chân nguyên cô đọng như thế, chỉ sợ thiếu niên này tu tập cũng là công pháp đỉnh cấp. Loại công pháp này chỉ có đại tông môn mới có.

Hơn nữa thiếu niên này ngày thường tu luyện cực kỳ khắc khổ... Tỷ như hắn hiện tại dùng sống dao để tách rời hung thú, chỉ sợ cũng chính là một loại tu luyện.

Thiếu niên này rất có khả năng xuất thân đại tông môn, hơn nữa sau lưng hắn tất nhiên có một sư phụ cường đại đến thái quá!

Nghĩ đến đây, Mộc Dịch hít sâu một hơi, dùng giọng điệu hết sức cung kính hỏi:

- Mạo muội hỏi một chút, lệnh sư cao danh quý tính?

Mộc Dịch ở Thiên Vận quốc địa vị siêu nhiên, dù là gặp hoàng đế ông đều không cần hành lễ. Dùng loại giọng điệu cung kính này đủ để thấy được ông đối với vịsư phụ thần bí sau lưng Lâm Minh kia kính sợ thật sâu phát ra từ trong lòng.

Lâm Minh khó xử nói:

- Cái này... Xin lỗi. Tiền bối, gia sư từng nói, không thể nói danh hiệu của người. Kỳ thật ngay cả cha mẹ ta cũng không biết ta bái một vị tiền bối làm sư phụ. Chỉ là khi ta mười hai tuổi, sư phụ tìm tới ta, truyền thụ bản lĩnh.

Lâm Minh thủa nhỏ sinh hoạt ở Thanh Tang thành, điểm ấy rất dễ dàng tra được, cho nên mới nói như vậy để tránh bị hoài nghi.

Mộc Dịch nói:

- Là ta đường đột rồi. Tiền bối cao nhân như thế, là tiên dạo bốn phương, người phàm khó thể biết được hành tung, ta không nên mạo muội hỏi... Lại nói tiếp. Minh Văn thuật của tiểu huynh đệ xuất chúng như thế, không giống như là Thiên Vận quốc nhất mạch. Lệnh sư là người trong tông môn hả...

Mộc Dịch nói không hỏi dò sư phụ của Lâm Minh nhưng là vẫn nói bóng nói gió muốn hỏi nhiều một chút tin tức. Dù sao loại cao thủ võ đạo trong truyền thuyết này bình thường căn bản khó gặp một lần, mà một khi gặp được nói không chừng chính là cơ duyên của mình!

Mộc Dịch bị vây ở cảnh giới Hậu Thiên đã rất lâu rồi, phàm là võ giả không ai không hy vọng mình tiến thêm một bước.

Nhưng là, nếu không có người chỉ điểm, một bước này muốn bước ra quá khó khăn!

Thiên Vận quốc trùng kiến tám mươi năm đến nay, ra rất nhiều võ giả cảnh giới Ngưng Mạch, trong đó càng có cao thủ thiên tư xuất chúng, bước vào Hậu Thiên.

Nhưng mà, nếu như không tính đến những thiên tài tuyệt thế thông qua tuyển chọn của Thất Huyền võ phủ cuối cùng tiến vào đại tông môn Thất Huyền cốc, Thiên Vận quốc tám mươi năm nay chưa từng xuất hiện qua một vị cao thủ Tiên Thiên!

Nếu nói cảnh giới Luyện Cốt đến cảnh giới Ngưng Mạch là một lằn ranh, như vậy từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên chính là một lạch trời! Nếu không nhờ vào tông môn, chỉ dựa vào chính mình sờ soạng, khả năng vượt qua Tiên Thiên gần như bằng không!

Mộc Dịch hiện giờ muốn tiến vào tông môn đã muộn rồi, trông cậy duy nhất của ông chính là có thể gặp được vị tiền bối đại năng nào đó, chỉ điểm mình một hai, có một tia hy vọng đánh vào Tiên Thiên.

Ông không cầu cuối cùng đạt tới Tiên Thiên, ít nhất làm ông nhìn thấy phương hướng cố gắng, không đến mức mờ mị không rõ mục tiêu.

Lâm Minh nói:

- Sư phụ chỉ là một ẩn sĩ, người trước kia từng tiến vào tông môn.

Mộc Dịch sau khi nghe xong hết sức hâm mộ. Mình vô duyên tiến vào tông môn, mà sư phụ của Lâm Minh đã từ bỏ tông môn. Ông nói:

- Bỏ tông môn mà ra ngoài du lịch, tu vi của lệnh sư tất nhiên đã đến cảnh giới cực cao. Có lẽ càng ở trên Tiên Thiên?

Đối với Mộc Dịch mà nói, Tiên Thiên đã là hết sức xa xôi. Võ giả không có tông môn còn chưa từng nghe nói qua có người một mình bước vào Tiên Thiên, về phần Tiên Thiên trở lên đó chính là cảnh giới càng xa xôi.

Nghe mấy vấn đề này của Mộc Dịch. Lâm Minh rốt cuộc hiểu được, lão nhân này đối với cái gọi là “sư phụ” sau lưng mình hứng thú hết sức nồng đậm. Hơn nữa nhìn vẻ nóng bỏng trong mắt lão, ngày sau không thể thiếu sẽ còn hỏi mình. Mình cố giả bộ là rất khó giả tiếp, dù sao Mộc Dịch sống nhiều năm như vậy, cũng không phải dễ lừa gạt như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh liền cân nhắc thích hợp nói một ít trí nhớ còn sót lại trong linh hồn của vị tiền bối đại năng kia. Những trí nhớ này tuy là cảm ngộ có liên quan tu võ nhưng là bởi vì thiếu sót không đầy đủ, đã không có quá nhiều giá trị, nhưng là nói ra vẫn có thể hù người.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh nói:

- Ta cũng không biết sư phụ lão nhân gia đến loại cảnh giới nào, tuy nhiên sư phụ từng nói qua. Con đường võ đạo, chia làm hai bộ phận lớn, người hiện giờ một mực dừng lại ở bộ phận thứ hai.

- Ồ? Hai bộ phận nào?

Ánh mắt Mộc Dịch sáng lên, chỉ sợ nghe sót một chữ. Ông biết, loại cơ hội nghe tiền bối kiến giải này những là hết sức quý báu.

Bao gồm Tần Hạnh Hiên cũng con mắt sáng ngời chớp lóe, nhìn không chớp vào Lâm Minh, chăm chú lắng nghe.

Chương 24: Hết khổ

Lâm Minh nói:

- V đạo chia làm hai bộ phận lớn “Võ” và “Đạo”. Một là tu võ, một là ngộ đạo. Tu võ tức tu thân thể, ngộ đạo tức tu linh hồn. Sư phụ thường nói, thế gian là một vùng biển khổ vô biên, người tu võ là vượt biển khổ, thân thể là thuyền vượt biển, linh hồn là buồm đẩy thuyền.

- Không tu thân thể, thuyền không vững, gặp phải sóng gió dễ dàng bị lật. Không tu linh hồn, động lực không đủ, dù là đại nạn tuổi thọ tới cũng không thể tới bờ bên kia.

- Mà quá độ của tu thân thể và tu linh hồn chính là quá độ của Hậu Thiên tới Tiên Thiên. Trước Hậu Thiên, võ giả một mực tu thân thể. Sau Tiên Thiên, võ giả bắt đầu tu linh hồn.

- Sau Tiên Thiên, tu linh hồn!

Mộc Dịch thân hình chấn động, dường như mơ hồ nắm bắt được cái gì. Khó trách mình những năm nay một mực tu luyện, lại không thể tiến thêm một bước! Ông ý thức được, mình dường như sai phương hướng rồi. Tiên Thiên trong truyền thuyết cũng không giống như trong tưởng tượng. Ông thì thào lẩm bẩm:

- Rốt cuộc cái gì gọi là Tiên Thiên?

Lâm Minh nói:

- Sư phụ từng nói: “Thai từ phục khí trung kết, khí từ hữu thai trung tức”. Người khi là thai nhi, miệng mũi không thể thông khí, chỉ có thể dựa vào cuống rốn gắn liền với cơ thể mẹ, thông qua khí huyết hô hấp, đây chính là Tiên Thiên nội tức. Người sau khi sinh ra, liền đổi là mũi hô hấp, đây chính là Hậu Thiên ngoại tức. Tiên Thiên nội tức có thể làm cho linh hồn tiến vào trạng thái không minh yên lặng, càng dễ dàng kết nối với trời đất, dùng linh hồn cảm thụ chí lý trời đất, với chân nguyên khu động lực lượng trời đất. Đây chính là Tiên Thiên chân chính. Mà quá trình Hậu Thiên tới Tiên Thiên, kỳ thật chính là quá trình trừ đi phàm căn, từ Hậu Thiên ngoại tức chuyển thành Tiên Thiên nội tức.

- Thì ra là thế... Thì ra là thế...

Mộc Dịch thì thào tự nói, trong ánh mắt lộ ra một phần kính nể và hoảng sợ. Sư phụ của thiếu niên này chỉ là thuận miệng nói vài câu, rơi vào trong tai mình đều như chuông thần mộ cổ tuyên truyền giác ngộ. Nếu là tĩnh tâm dạy bảo, cộng thêm công pháp Tiên Thiên, vậy thiếu niên này chắc là không cần quá lâu cũng sẽ trở thành một vị đại sư võ đạo!

Nội tình của đại tông môn là những võ giả dựa vào chính mình mày mò tu luyện không thể tưởng tượng. Nghĩ đến đây, Mộc Dịch cảm khái nói:

- Buồn cười ta ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi Ngưng Mạch, năm mươi tuổi Hậu Thiên, sau đó thời gian sáu mươi năm dốc hết tâm tư muốn bước vào cảnh giới Tiên Thiên lại thủy chung không vào được cửa này! Hóa ra ta ngay từ đầu liền sai lầm rồi, sáu mươi năm sống uổng! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Mộc Dịch đầy vẻ phức tạp kích động và cảm khái đan xen. Lâm Minh ở một bên nhìn, trong lòng thầm than. Không có truyền thừa, muốn bước vào Tiên Thiên căn bản không hề có hy vọng. Mà truyền thừa chính là hòn đá tảng duy trì đại tông môn, tông môn nào không khống chế truyền thừa gắt sao, làm sao lại lưu truyền ra ngoài?

Không chỉ như thế, từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên cần rèn luyện phàm thể, trở về trạng thái linh thể khi thai nhi cần đan dược cực kỳ quý báu. Loại đan dược này là đồ vật các đại tông môn khống chế nghiêm ngặt, đừng nói là người thường, dù là hoàng thất đều mua không được.

Cho nên Lâm Minh tuy nói cho Mộc Dịch một ít trí nhớ không trọn vẹn của vị tiền bối đại năng kia, nhưng là muốn dựa vào cái này bước vào Tiên Thiên căn bản không có khả năng.

Vì thế Lâm Minh nói:

- Tiền bối, thứ ta nói thẳng. Sư phụ từng nói, nếu là không có tông môn duy trì, dù là đạt được công pháp truyền thừa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng không thể chính thức bước vào Tiên Thiên.

Mộc Dịch nói:

- Ta biết... Ta biết... Bước vào Tiên Thiên là tâm nguyện của đời ta, dù là nguyện vọng này không có hy vọng đạt thành, nhưng ít nhất làm cho ta nhìn thấy phương hướng của nó, làm cho ta biết được ta sai ở chỗ nào. Như vậy, ta chết cũng không tiếc nuối.

Trong lời nói của Mộc Dịch ẩn chứa một phần ý tiêu điều, Lâm Minh nghe cũng khó tránh khỏi cảm khái. Mình nếu không thể nhận được Ma Phương thần bí kia, sợ là nhiều nhất cũng chỉ có thể như Mộc Dịch, sau khi bước vào cảnh giới Hậu Thiên, cả đời truy tìm cảnh giới Tiên Thiên hư vô mờ mịt kia, cuối cùng ôm tiếc nuối chết đi...

Mộc Dịch lại dư vị thật lâu, nói với Lâm Minh:

- Ta cùng tiểu hữu vừa gặp như cố tri, nếu không chê lão già ta, chúng ta liền làm bạn vong niên.

Lâm Minh đối với vị Mộc Dịch tiên sinh cả đời đều cần cù theo đuổi võ đạo này cũng có hảo cảm, hắn nói:

- Là Lâm Minh trèo cao mới đúng.

- Ha ha, cải lương không bằng bạo lực, không bằng chúng ta hôm nay liền ở Đại Minh Hiên bày một bàn rượu, tâm sự cùng uống, thế nào?

Lâm Minh hơi do dự liền đáp ứng, hắn nói:

- Tiền bối, chuyện có liên quan Minh Văn thuật, vẫn xin tiền bối giữ bí mật cho ta.

Tuy rằng Lâm Minh vì chính mình bịa ra một chỗ dựa vững chắc, nhưng là vẫn phải tránh cho một ít kẻ hám lợi mờ mắt, bí quá hóa liều gây bất lợi. Cho nên chuyện Minh Văn thuật vẫn là khiêm tốn một chút cho thỏa đáng.

Mộc Dịch đoán được băn khoăn của Lâm Minh, nói:

- Được! Lâm tiểu huynh đệ yên tâm. Có phủ nguyên soái, ở Thiên Vận thành tiểu huynh đệ tuyệt đối an toàn. Chỉ cần tiểu huynh đệ gặp phải phiền toái, cứ việc dùng Truyền Âm phù báo cho ta, ta ở Thiên Vận thành vẫn là có mấy phần mặt mũi, tuy nhiên... Lâm tiểu huynh đệ vì sao phải bán Minh Văn phù, lại ở Đại Minh Hiên này làm công, là vì tu luyện sao?

Nghe Mộc Dịch hỏi như vậy, Lâm Minh cười khổ nói:

- Là nguyên nhân kinh tế. Ta lần này lịch lãm, sư phụ chưa từng cho ta tiền bạc, mà gia cảnh ta bình thường, không đủ để chống đỡ chỉ tiêu tu võ của ta.

- Hóa ra là vậy. Con đường tu võ, giới sân, giới xa, giới tham, giới nọa. Người tu võ cần tiến vào vạn trượng hồng trần, lịch làm bản tâm. Lệnh sư làm như vậy tự nhiên có đạo lý của hắn. Nếu đã như vậy, ta cũng không tiện làm hỏng dự tính ban đầu của lệnh sư. Nhưng nếu tiểu huynh đệ tiếp tục bán Minh Văn phù, ta có thể dựa theo giá thị trường thu mua. Như tấm Minh Văn phù liệt hỏa kia, một tấm ba ngàn lượng vàng, ngươi thấy thế nào?

Lâm Minh sau khi nghe giá cả này, trái tim trong nháy mắt đập chậm nữa nhịp.

Một tấm ba ngàn lượng!

Một tấm ba ngàn lượng, còn lại ba tấm chính là chín ngàn lượng. Tuy nhiên Lâm Minh sớm dự đoán được Minh Văn phù của mình sẽ tăng giá, nhưng là hắn cũng không nghĩ tới sẽ tăng tới chín ngàn lượng vàng!

Chín ngàn lượng là khái niệm gì? Tửu lâu trong nhà Lâm Minh cũng chẳng qua giá

Trị ba ngàn lượng mà thôi. Nếu là có thể mua lại tửu lâu, cha mẹ cũng không cần vất vả như vậy nữa.

Còn lại sáu ngàn lượng, mình có thể mua thuốc tu luyện. Cái gì luyện thể đan, Dịch Cân đan hoàn toàn có thể coi là đường đậu ăn!

Về phần các loại thuốc chữa thương như Huyết sâm gì đó càng không cần phải nói. Ăn một cây ném một cây đều dư dả. Bởi vì đối với Lâm Minh mà nói, lại vẽ ra loại Minh Văn phù đó cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Lâm Minh cố nén hưng phấn và kích động trong lòng nói với Mộc Dịch:

- Vậy đa tạ tiền bối.

Mộc Dịch tự nhiên nhìn ra vẽ mừng rỡ của Lâm Minh, ông chỉ cho là Lâm Minh theo sư hắn quen cuộc sống nghèo khó, hiện tại đột nhiên tới đô thành phồn hoa này, một thiếu niên mười lăm tuổi thật sự rất khó có sức chống cự của thế giới phồn hoa muôn màu muôn vẻ này.

Mộc Dịch nói:

- Minh Văn phù của Lâm tiểu huynh đệ, đáng giá tiền này. Ngoài ra, không nên gọi ta tiền bối. Ta họ kép Mộc Dịch, tên là Mộc Dịch Trác, ngươi cứ gọi ta Mộc Dịch được rồi.

- Cái này...

Lâm Minh thoáng do dự, tuy rằng không biết lão nhân này nhưng chỉ nhìn Tần Hạnh Hiên tôn kính đối với người này cũng có thể đoán ra địa vị siêu nhiên của lão. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không phải người già mồm cãi láo, nếu Mộc Dịch đã nói vậy. Hắn dứt khoát gật đầu đáp ứng.

Mộc Dịch cười sang sảng, nói với Tần Hạnh Hiên:

- Hạnh Hiên, đi kêu Đại Minh Hiên dọn ra một nhã gian bày rượu, ta muốn cũng Lâm tiểu huynh đệ cộng ẩm một phen.

Tần Hạnh Hiên vừa rồi một mực trầm mặc, nàng cũng đang cẩn thận nhấm nháp đoạn giải thích về Tiên Thiên mà Lâm Minh nói. Nghe thấy Mộc Dịch nói vậy, nàng vội nói:

- Vâng, lão sư.

Khi người của Đại Minh Hiên nghe nói Mộc Dịch muốn bày tiệc rượu mời Lâm Minh, từng người đều mặt lộ vẻ cổ quái. Mộc Dịch là người nào? Khách khanh ghế trên của phủ nguyên soái, lão sư của Tần Hạnh Hiên, cũng là thái phó của đương kim thái tử. Ngày sau thái tử đăng cơ, Mộc Dịch chính là lão sư của hoàng đế. Hơn nữa Mộc Dịch này chẳng những tu vi sâu không lường được, đồng thời lại tinh thông Minh Văn thuật, thiên văn địa lý và bói toán, là một vị kỳ nhân, ngay cả đương kim hoàng thượng gặp đều phải lễ kính ba phần.

Nhưng lão lại mời tiểu tử giải cốt Lâm Minh này ăn cơm, hơn nữa xem bộ dạng của hai người ra khỏi phòng bếp, quả thật là kết giao ngang hàng. Lâm Minh này rốt cuộc là lai lịch gì?

Tuy nhiên nếu thật sự lai lịch không nhỏ, lại làm sao đến mức ở Đại Minh Hiên làm một người giải cốt? Thường nói đạo quân từ xa phòng bếp. Việc của phòng bếp và đồ tể từ trước đến nay bị võ giả và người đọc sách xem thường. Lâm Minh làm một người giải cốt, tuy rằng tay nghề bị bọn họ khâm phục, nhưng dù sao khó thể vào nơi thanh nhã.

- Tiểu Lâm ở phòng bếp chặt xương này rốt cuộc là lai lịch gì?

- Ta cũng không rõ lắm...

Hai người phục vụ phụ trách bưng đồ ăn trong lúc bưng bê không kìm được tán gẫu với nhau. Hai người bọn họ đều là người phục vụ chuyên dụng của phòng khách quý, tuổi chừng đôi mươi dung mạo xuất chúng, còn thông hiểu cầm kỳ thi họa. Mới đầu nhìn thấy Mộc Dịch và Tần Hạnh Hiên vào Đại Minh Hiên đều xốc lên tinh thần, dù sao loại khách quý này một khi thưởng cho ít nhất cũng là mười lượng vàng, tương đương hai tháng tiền công của bọn họ. Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới hai người lại là đến tìm

Lâm Minh.

Một bữa tiệc rượu đồ ăn rất đơn giản, nhưng là đều rất tinh xảo. Rượu để uống lại càng là Hoàng Long tửu một bầu mấy trăm lượng vàng. Loại rượu này thông qua bí phương ủ, trong đó gia nhập các loại dược liệu, vô giả uống vào chẳng những có thể trừ ám thương, hơn nữa còn có thể tăng tiến tu vi, cường thân kiện thể. Nhưng mà công nghệ ủ phức tạp, dùng tài liệu quý báu. Đừng nói là Lâm Minh, dù là thế gia công tử bình thường cũng dùng không nổi.

Trong tiệc rượu, Mộc Dịch muốn mời Lâm Minh đi phủ nguyên soái ở, tuy nhiên Lâm Minh cảm thấy ở phủ nguyên soái mình luyện công không tiện, vì phòng ngừa bị phát hiện manh mối gì, vẫn là từ chối.

Mộc Dịch đành phải thôi, cùng Lâm Minh từ biệt tại đây. Trước khi đi, ông để lại chín ngàn lượng vàng mua Minh Văn phù cùng với một tấm thẻ khách quý Từ Kim. Thông qua tấm thẻ này, có thể hưởng thụ ưu đãi chiết khấu mười phần trăm ở tất cả cửa hàng lớn dưới cờ của Liên Hợp thương hội. Mà gần như tất cả cửa hàng lớn của Thiên Vận thành đều là sản nghiệp dưới cờ Liên Hợp thương hội.

Lấy đến chín ngàn lượng vàng này, nhìn kim phiếu thật dày vào tay, Lâm Minh hết sức kích động, cuối cùng hết khổ rồi!

Chín ngàn lượng vàng gửi về ba ngàn lượng, còn lại lấy đi mua thuốc thoải mái đột phá Luyện Thể tầng hai. Nếu là đạt được đan dược quý báu lại thêm Minh Văn thuật đặc thù gia tăng hiệu quả đan dược, vậy ngày sau đột phá Ngưng Mạch kỳ cũng là chuyện dễ dàng.

Hắn nhất định sẽ đi rất xa trên con đường võ đạo. Nếu nói trước kia Chu Viêm chính là một ngọn núi lớn vắt ngang trước mặt Lâm Minh, hắn phải hao hết sức lực mới vượt qua. Như vậy hiện tại, Chu Viêm chỉ là một hòn đá kê chân trên con đường võ đạo của Lâm Minh. Lâm Minh chỉ cần giẫm nó đi chinh phục đỉnh cao hơn.

Lâm Minh tâm tình thật tốt, dùng Truyền Âm phù thông tri Lâm

Tiểu Đông:

- Đông tử! Đi, hôm nay ta mời khách dẫn ngươi đi mua đồ. Gặp mặt ở cửa Bách Bảo đường.

Lâm Tiểu Đông giúp Lâm Minh rất nhiều, phần tình nghĩa này chờ sau khi mình phú quý phải trả lại thật nhiều, hiện tại có thể trả bao nhiêu hay bấy nhiêu.

- Mua đồ?

Lâm Tiểu Đông sau khi nhìn thấy Truyền Âm phù nhủ thầm trong lòng, tên này còn có tiền dùng Truyền Âm phù?

Chương 25: Bảo vệ hòa bình thế giới giao cho ta

Lâm Tiểu Đông sau khi đi tới Bách Bảo đường, Lâm Minh đã chờ ở đó.

- Minh ca, mua đồ vật gì, ba tấm Minh Văn phù còn lại không phải là cũng bán đi rồi hả?

Lâm Minh cười nói:

- Vận khí tốt, đều bán rồi.

- Không phải chứ.

Lâm Tiểu Đông khoa trương kêu một tiếng, đây là vị phá gia chi tử nhà nào, cũng quá dễ lừa hả.

Hắn có chút lo lắng nói:

- Minh ca, bán đi nhiều như vậy, nếu là ngày sau người ta tìm đến cửa, huynh đệ chúng ta khả năng đánh không lại...

Lâm Minh tức giận nói:

- Không lẽ ngươi cảm thấy Minh Văn phù ta vẽ đều là gạt người?

- Lời này không phải ta nói, ta cũng không phải cố ý gạt người đúng không. Ta chỉ là lo lắng, vạn nhất đến lúc đó mất linh thì sao? Một trăm lượng vàng một tấm, chúng ta nếu là hôm nay tiêu hết tiền, đến lúc đó đền không nổi.

Lâm Minh cười lắc đầu:

- Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Chúng ta đi mua đồ đi.

Lâm Minh nói xong nhấc chân đi vào Bách Bảo đường, Lâm Minh vừa nhìn trực tiếp tròn mắt. Hắn vốn cho rằng chỉ là ở đây gặp mặt rồi sau đó đi các loại địa phương nhỏ như phường thị mua đồ, không nghĩ tới Lâm Minh đi thẳng tới Bách Bảo đường. Đồ vật nơi này bán động một cái vài trăm hơn ngàn lượng vàng, là một trong những cửa hàng xa hoa nhất lớn nhất Thiên Vận thành.

- Ca! Thân ca của ta! Ngươi không phải muốn mua đồ ở đây chứ?

- Ừ, chính là nơi này.

Trong khi nói Lâm Minh đã đi vào cửa hàng, chưởng quầy lập tức nhìn thấy Lâm Minh. Làm chưởng quầy ở cửa hàng lớn đều có mấy phần bản lĩnh nhìn người, lại thêm Lâm Minh ăn mặc bình thường, tuổi lại nhỏ, vốn đã có mấy phần bắt mắt. Cho nên chưởng quầy chỉ thoáng suy nghĩ liền nhớ ra Lâm Minh chính là vị thiếu niên mấy ngày trước tới tiếp thị Minh Văn phù kia.

Lập tức, chưởng quầy này liền có chút không kiên nhẫn, nói với Lâm Minh:

- Sao ngươi lại tới nữa. Ta nói rồi, chúng ta sẽ không thu Minh Văn phù của ngươi.

Lâm Minh tự nhiên cũng nhớ được chưởng quầy của Bách Bảo đường này. Lúc trước hắn vào cửa hàng tư nhân, gặp phải chưởng quầy thái độ không một người nào tốt. Những chưởng quầy này kỳ thật đều không phải chủ cửa hàng, lão bản sau màn của cửa hàng lớn đều là nhân vật không phú tức quý, rất ít xuất hiện ở trong tiệm. Bọn họ sẽ thuê một ít chưởng quầy và nhân viên để phụ trách việc buôn bán trong tiệm. Đương nhiên tiền lương của bọn họ có liên quan trực tiếp tới tiêu thụ. Cho nên những chưởng quầy này đối với công tử nhà giàu có thể mang đến công trạng và trích phần trăm cho bọn họ đều là cúi đầu khom lưng, đối với loại người như Lâm Minh thì không mặn không nhạt.

Lâm Minh nói:

- Minh Văn phù của ta đã bán rồi, hôm nay là tới đây mua đồ.

Bán rồi? Trong mắt chưởng quầy kia mơ hồ lộ ra vẻ khinh bi nhàn nhạt. Với kinh nghiệm của hắn, số Minh Văn phù đó không đáng mấy đồng tiền, trừ phí tổn nhập hàng chế tạo, có thể lãi mấy chục lượng vàng là hết đất. Tên nhà quê này chưa thấy nhiều sự đời, đã cho rằng mấy chục lượng vàng chính là người có tiền, thật là buồn cười.

Đương nhiên buồn cười thì buồn cười, chưởng quầy cũng không đuổi người Bách Bảo đường không có văn bản rõ ràng quy định không có tiền không cho vào.

Lâm Minh một đường nhìn xem, trên giá hàng của Bách Bảo đường hàng hóa muôn màu muôn vẻ khiến người kinh diễm. Tựa như Huyết sâm trăm năm lần trước Lâm Tiểu Đông mua, ở nơi này đều chỉ có thể tính là bậc thấp, trung.

Ngoài ra, các loại đan dược, tài liệu quý hiếm, Minh Văn phù cấp đại sư thậm chí là bảo khí mấy ngàn lượng vàng cái gì cần đều có.

Lâm Minh thuận miệng nói:

- Tiểu Đông, ngươi không muốn mua sao?

Lâm Tiểu Đông cười khổ:

- Minh ca, ngươi đây là sao vậy? Tuy rằng nơi này xem không tốn tiền, nhưng ngươi không nhìn thấy ánh mắt vị chưởng quầy ngoài kia nhìn chúng ta như là nhìn nông dân vậy, nhìn ta toàn thân không tự nhiên.

Lâm Minh nói:

- Tiểu nhân mà thôi, mặc kệ hắn. Nếu ngươi không chọn, ta chọn giúp ngươi. Hay là ngươi mua một kiện nhuyễn giáp đi.

Lâm Tiểu Đông lắc đầu như trống bỏi:

- Minh ca, ngươi đừng đùa ta nữa. Chúng ta nếu là ở Bách Bảo đường chọn đồ không trả tiền sẽ bị đập một trận. Đến lúc đó ngươi chạy nhanh, thân thịt béo của ta chạy không nổi.

Lâm Minh hết lời:

- Ta đùa ngươi lúc nào.

- Thôi đi, lần này không phải là ngươi lừa ta. Loại người thành thật như ta, lừa một cái chuẩn luôn.

Lâm Minh cười, hắn đành phải thoáng vén áo, lộ ra một bộ phận kim phiếu trong ngực nói:

- Này, đây không phải là tiền sao!

Lâm Tiểu Đông nhìn thấy một xấp kim phiếu, nhất thời không kịp phản ứng. Hắn sửng sốt hồi lâu, nhìn dấu đỏ trên kim phiếu, đầu óc hoàn toàn rơi vào trạng thái trống rỗng, đôi mắt nhỏ cũng hoàn toàn dại ra.

- Liên Hợp thương hội, vàng ròng một ngàn lượng.

Dĩ nhiên là kim phiếu một ngàn lượng. Hơn nữa, xem cỡ của số kim phiếu bên dưới, dường như cũng đều là một ngàn lượng. Một xấp này, sợ là có hơn vạn lượng!

Hơn vạn lượng vàng, đây là khái niệm gì?

Lâm Tiểu Đông cảm giác đầu óc không đủ dùng:

- Minh ca, ngươi đi cướp? Không đúng, với công phu của ngươi, dù đi cướp cũng không được nhiều tiền như vậy...

Nghe thấy Lâm Tiểu Đông thì thào tự nói, Lâm Minh đầy đầu đều là vệt đen, bất đắc dĩ nói:

- Ta nói là tiền Minh Văn phù bán đi kiếm được, ngươi không tin.

- Minh Văn phù? Ngươi nói là ba tấm Minh Văn phù giống như giấy vệ sinh kia? Ngươi bán... Bán bao nhiêu tiền một tấm?

- Ba ngàn lượng vàng một tấm.

- Ba... Ba ngàn lượng?

Thịt mỡ trên mặt Lâm Tiểu Đông đều bắt đầu run run. Tuy nhiên dù khiếp sợ nhưng vẫn ép thấp giọng, sợ người ta nghe thấy:

- Ngươi một tấm bán ba ngàn lượng? Ngươi là nói, tự ngươi tu luyện Minh Văn thuật một tháng, vẽ ra Minh Văn phù một tấm có thể bán ba ngàn lượng!!!

Lâm Minh gật gật đầu. Lâm Tiểu Đông là huynh đệ tốt của mình, hắn vốn không muốn giấu, hơn nữa cũng không giấu được. Hắn phải thông qua Lâm Tiểu Đông gửi tiền về, cũng muốn trả ân tình của Lâm Tiểu Đông. Hơn nữa ngày sau hắn khả năng cùng cao tầng Thiên Vận thành như Tần Hạnh Hiên, Mộc Dịch tiếp xúc, không có khả năng một mực giấu Lâm Tiểu Đông.

- Ngươi quả thật là làm nhục chỉ số thông minh của ta!

Lâm Tiểu Đông khoa trương kêu lên:

- Minh Văn thuật tu luyện một tháng liền vẽ ra Minh Văn phù như vậy? Ngươi dù là trồng cải trắng cũng phải mấy tháng mới có thể thu, ngươi lừa đứa bé ba tuổi cũng không phải lừa như vậy chứ!

Lâm Minh nhún nhún vai:

- Sự thật ngay ở trước mắt ngươi đều không tin, ta cũng không có biện pháp.

- Lão đại, Minh ca, ngươi đừng đùa ta nữa. Mau nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đi.

Lâm Minh thở dài nói:

- Được rồi, ta nói cho ngươi, tuy nhiên ngươi phải thề không được nói ra.

- Ta thề!

Lâm Tiểu Đông lập tức cam đoan.

- Ừm... Là thế này, kỳ thật ta có một vị sư phụ... Năm ta mười hai tuổi, sư phụ ta xuất hiện, nói ta thiên tư thông minh, xương cốt kỳ lạ, lấy nhiệm vụ bảo vệ hòa hình thế giới giao cho ta, cứ ép ta làm đồ đệ hắn. Kết quả, ta liền theo bắt đầu học Minh Văn thuật...

- Ta ngất!

Lâm Tiểu Đông cảm giác như nuốt con ruồi:

- Minh ca! Ca có thể nói nghiêm chỉnh chút không?

Lâm Minh nói:

- Ta không lừa ngươi, thật sự có một sư phụ.

- Gạt quỷ đi, ngươi có sư phụ có thể sống thành như vậy, ngươi học Minh Văn thuật mấy năm còn hỏi ta Minh Văn thuật là cái gì?

Lâm Minh nói:

- Sư phụ ta chỉ dạy ta bản lĩnh, lại không cho ta tiền, về phần Minh Văn thuật, ta tuy vẫn học nhưng không biết nó có ích lợi gì. Thẳng đến khi ngươi nói cho ta biết, ta mới biết nó có thể dùng để kiếm tiền...

- Móa!

Lâm Tiểu Đông cảm giác thế giới này quá điên cuồng. Cái này giống như tùy tiện nhặt một con mèo nhỏ về nuôi, nuôi mấy năm nó liền biến thành người, nói cho ngươi nó là công chúa hoàng tộc bị làm yêu pháp vậy.

- Được rồi, được rồi, chúng ta mua đồ đi.

Lâm Minh kéo Lâm Tiểu Đông như mất hồn, tiếp tục chọn nhuyễn giáp.

Lâm Tiểu Đông không có chí lớn, cũng không quá thích luyện võ, chỉ cầu có thể giữ được cái mác dòng chính ở thế hệ này là được rồi. Lâm Minh liền muốn chọn một kiện nhuyễn giáp cho Lâm Tiểu Đông bảo mệnh.

- Kiện nhuyễn giáp này là tài liệu gì làm ra?

Lâm Minh hỏi, chưởng quầy kia không kiên nhẫn liếc Lâm Minh một cái nói:

- Vật phẩm của cửa hàng cao cấp, giới thiệu đều ghi trên ghi chú mặt sau, tự xem là được rồi.

Trong lời nói tự nhiên là cười nhạo Lâm Minh chưa từng vào cửa hàng cao cấp.

Chưởng quầy này buôn bán nhiều năm như vậy, tự có một bộ bản lĩnh nhìn người. Trước kia hắn cũng từng gặp phải một ít phú hào mặc một thân hàng vỉa hè vào tiệm, khi không nhận rõ tình huống hắn trước giờ đều mặt cười chào đón. Nhưng là Lâm Minh trước mắt, chẳng những ăn mặc bình thường, hơn nữa vài ngày trước còn cầm mấy tấm Minh Văn phù giấy bản không biết từ chỗ nào móc ra tới tiếp thị, loại tiểu tử này tự nhiên không có khả năng là nhân vật gì, cho nên chưởng quỹ đương nhiên không kiên nhẫn.

Lâm Minh chuyển tới phía sau nhuyễn giáp, quả nhiên nhìn thấy văn tự miêu tả. Nhuyễn giáp này dùng hơn một vạn sợi Thiên Xích Ma dài sáu xích đồng thời lại bện lân mấy ngàn sợi tơ của Kim Mộc tàm, trải qua hơn hai mươi bước công nghệ phức tạp bện thành, yết giá ba trăm chín mươi lượng vàng.

Loại nhuyễn giáp tinh xảo này cũng không phải bảo khí, bình thường trong chiến đấu Luyện Thể tầng bốn trở xuống có hiệu quả rất tốt. Vượt qua Luyện Thể tầng bốn rất dễ dàng bị một đao bổ nát. Lâm Minh không cần, có thể mua một kiện cho Lâm Tiểu Đông.

Tiếp tục xem, Lâm Minh lại nhìn thấy đồ vật mình cảm thấy hứng thú, Úc Kim Lộc Thai Hoàn và Tụ Nguyên đan.

Trước đây, Lâm Minh chưa từng ăn đan dược, bởi vì đan dược này giá quá cao.

Đan dược là dược thảo và dược liệu lấy từ hung thú luyện chế mà thành, hiệu quả tốt hơn đan dược dùng dược thảo rất nhiều lần. Hơn nữa bởi vì có thể căn cứ phương thuốc phối hợp, thường thường có thể đạt tới hiệu quả dược thảo hoặc dược liệu hung thú xa xa không thể sánh bằng. Nhưng là Luyện Dược sư dùng dược thảo luyện chế đan dược đồng dạng là một nghề nghiệp đốt tiền, số lượng Luyện Dược sư chưa chắc nhiều hơn Minh Văn sư bao nhiêu, cho nên đan dược không phải người bình thường có thể ăn nổi.

Úc Kim Lộc Thai Hoàn này hết sức quý báu, với thai của Úc Kim Lộc làm chủ dược, phụ với các loại dược thảo luyện thành, Úc Kim Lộc này vốn đã ít, hơn nữa phần lớn ở trong rừng sâu núi thẳm, mang thai cũng thập phần không dễ. Muốn lấy được thai của Úc Kim Lộc độ khó có thể nghĩ mà biết.

Úc Kim Lộc Thai Hoàn bởi vì là thai lộc luyện chế, ẩn chứa khí huyết phong phú, cộng thêm không lây dính trọc khí của Hậu Thiên, cho nên có thể trừ đi tạp chất thân thể, xúc tiến chân nguyên và thân thể dung hợp, gia tăng lực lượng thân thể của người dùng.

Loại đan dược này, một viên cỡ hạt đậu tương, giá trị hai trăm lượng vàng.

MàTụ Nguyên đan đồng dạng từ các loại dược liệu quý báu luyện chế, giá trị của chủ dược Tụ Nguyên quả không kém Huyết Linh Chi trăm năm. Hiệu quả chủ yếu của Tụ Nguyên đan là hội tụ chân nguyên, tăng nhanh tốc độ tu luyện của võ giả.

Loại đan dược này giá cả đồng dạng là hai trăm lượng vàng một viên, dù là con cháu quý tộc cũng sử dụng hết sức tiết kiệm.

Lâm Minh không xem tiếp nữa, hắn cơ bản tìm được hết đồ vật muốn mua.

Hắn nói với chưởng quầy:

- Kiện nhuyễn giáp Kim Mộc tàm này gói lại cho ta, ngoài ra, lấy sáu viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn, mười viên Tụ Nguyên đan, cùng với tài liệu trên danh sách này, mỗi loại một phần.

Lâm Minh nói xong, lấy ra một phần danh sách đã chuẩn bị trước, bên trong liệt kê các loại tài liệu. Những thứ này đều là Minh Văn thuật cần dùng đến. Hắn vừa rồi nhìn qua một chút, ở Bách Bảo đường cơ bản mua đủ.

Chương 26: Đột phá

Nghe xong Lâm Minh nói, lại nhìn thấy danh sách này, chưởng quầy có chút phát hỏa, thằng nhà quê này nghĩ Bách Bảo đường là địa phương có thể tùy tiện đùa sao? Bút đồ vật này ít nhất mấy ngàn lượng vàng, láo thật, giọng điệu tiểu tử này cứ như là mua củ cải trắng ven đường vậy. Mấy ngàn lượng vàng đó, cho dù là con cháu quý tộc đến đây, mua nhiều như vậy cũng phải cẩn thận suy nghĩ.

Tay hắn đưa danh sách trở về, không kiên nhẫn nói:

- Ta cảnh cáo các ngươi, ở Bách Bảo đường trêu đùa sẽ bị coi là phá rối, đối với người phá rối, Bách Bảo đường sẽ không dễ dàng tha thứ.

- Cảnh cáo cái đầu mẹ ngươi!

Lâm Tiểu Đông vỗ mạnh bàn, cái vỗ này vỗ ngay lên bàn tay của chưởng quầy, chưởng quầy này chỉ là một người buôn bán, cũng không có thiên phú tập võ, công phu tự nhiên lơi lỏng, bị Lâm Tiểu Đông vỗ như vậy lập tức kêu lên thảm thiết.

- Ngươi!

Chưởng quầy quả thực không thể tin được, tiểu tử này dám đánh người ở Bách Bảo đường?

- Mắt chó không thấy người chính là nói loại người như ngươi, khinh huynh đệ ta không có tiền à!

Lâm Tiểu Đông nói xong lấy kim phiếu từ trong ngực Lâm Minh ra. Bùng một tiếng vỗ lên trên quầy, trên trăm cân khí lực đánh lên chắn quầy lay động một trận, có vàng, Lâm Tiểu Đông không còn lo lắng, hắn đã sớm nhìn chưởng quầy không vừa mắt, loại thời điểm có thể dùng tiền đè chết người thế này sao có thể bỏ qua!

Chưởng quầy kia nhìn thấy kim phiếu này không khỏi ngẩn ra, với nhãn lực của hắn, trong nháy mắt liền đoán ra chỗ kim phiếu của Lâm Tiểu Đông chừng một ngàn lượng vàng, tổng cộng không dưới mười hai vạn lượng! Hơn nữa hắn xác định những kim phiếu này đều là hàng hóa thực, chỉ cần lấy đến Liên Hợp thương hội ngân hàng tư nhân, có thể lập tức đổi ra vàng thật.

Chưởng quầy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn đánh giá Lâm Minh, lại đánh giá Lâm Tiểu Đông, hai tiểu tử này cũng không phải con cháu quý tộc gì, hơn nữa vài ngày trước bọn họ còn nghèo rớt mồng tơi? Chẳng lẽ là bán mấy lá bùa?

Không có khả năng, Minh Văn phù của cấp học đồ không có khả năng bán nhiều tiền như vậy.

Hai tên nhà giàu mới nổi, cũng không biết gặp vận cứt chó đào được bảo bối ở đâu, ở trong này kiêu ngạo với lão tử... Chưởng quầy cực độ buồn bực trong lòng, nhưng có tiền chính là bố.

Hắn xoa bàn tay sưng vù, trên mặt tươi cười, tiếp nhận danh sách ở trên bàn, nhìn lướt qua, tài liệu cần bên trong có giá trị xa xỉ, cộng thêm lúc trước, hắn nhanh chóng tính nhẩm ra, bút sinh ý này chỉ sợ gần sáu ngàn lượng!

Đây chính là tương đương với giá cả hai kiện bảo khí a! Chính mình trích phần trăm có thể lấy được một trăm hai mươi lượng!

Đây cũng không phải là số lượng nhỏ! Tuy rằng trong lòng nghẹn khuất, nhưng không, đáng so với số vàng sắp có được, vì thế này chưởng quầy cúi đầu khom lưng nói:

- Tiểu nhân thật sự có mắt không nhìn được thái sơn, nhị vị chờ, ta lập tức đi chuẩn bị.

Khi nói, vốn thân thể chưởng quầy có chút mập mạp giống một trận gió chạy vù lên, Lâm Minh cần tài liệu vừa nhiều lại hỗn độn, nhưng đầu óc chưởng quầy này đặc biệt tốt, hơn nữa động tác lanh lẹ, lập tức lấy đồ vật ra. Rồi sau đó vẻ tươi cười của chưởng quầy hiện rõ ra ngoài, nói:

- Hai vị tra xem có đúng hay không, tổng cộng là năm ngàn tám trăm lượng vàng.

Nhìn thấy đồ vật đưa lên, Lâm Tiểu Đông hói Lâm Minh:

- Có đúng không Minh ca?

Lâm Minh nói:

- Đúng vậy, chính là những thứ này.

Lúc này, Lâm Tiểu Đông giảo hoạt cười, nói:

- Thật ngại quá, ta muốn đổi chưởng quầy đến tính tiền.

Tươi cười trên mặt chưởng quầy kia lập tức cứng đờ.

Cửa hàng lớn như Bách Bảo đường tự nhiên không chỉ có một chưởng quầy, ai bán thứ gì đi tự nhiên công trạng tính cho người đó. Nếu như vậy, phần trăm hắn được trích liền ngâm nước nóng.

Lâm Tiểu Đông hiểu được điểm này, có ý chỉnh người:

- Nhanh thông tri đổi người, còn đứng như cọc gỗ ở trong này làm cái gì?

Chưởng quầy biết người ta cố ý đùa giỡn chính mình, trong lòng có chút phát hỏa, nếu con cháu quý tộc đùa giỡn hắn, hắn đương nhiên phải chịu, nhưng hai tên nhà giàu mới nổi không có bối cảnh gì cũng vênh mặt hất hàm sai khiến ở trong này, hắn làm sao có thể chịu theo, thanh âm hắn lập tức lạnh xuống:

- Tầng thứ nhất Bách Bảo đường đều là ta phụ trách, chỉ có một chưởng quầy là ta, ngươi bảo ta đổi thành ai?

- Con mẹ nó ngươi gạt người ít thôi, chạy nhanh, nếu không ta trách cứ đến chỗ lão bản của ngươi!

- Xin cứ tự nhiên!

Chưởng quây cười lạnh trong lòng, lão bản? Lão bản Bách Bảo đường ngươi nói gặp là thấy sao? Hắn đang chuẩn bị nói vài câu châm chọc, mà đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy ở trong kim phiếu có một tấm tạp phiến màu tím vàng, trương tạp phiến này là thẻ khách quý Tử Kim Mộc Dịch đưa tặng Lâm Minh, dựa vào nó có thể hưởng thụ ưu đãi chiết khấu ở tất cả đại cửa hàng Liên Hợp thương hội.

Thẻ khách quý Tử Kim của phủ nguyên soái cùng hoàng thất!

Trong nháy mắt, tim chưởng quầy đập chậm hơn nửa nhịp, đây là Liên Hợp thương hội vì lấy lòng hoàng thất cùng phủ nguyên soái mà chuyên môn phát hành, cho tới nay tổng số phát ra cũng không đến một trăm tấm!

Đây là thành viên hoàng thất, hoặc là nhân vật phong vân ở phủ nguyên soái, cấp bậc nhân vật này, một ngón tay đều có thể bóp chết chính mình!

Xong đời! Hai tiểu tử kia tuyệt đối có lai lịch! Không phải là tiểu hoàng tử hóa trang chạy ra ngoài tìm kích thích đi.

Con mẹ nó ta không xui như vậy chứ! Trong nháy mắt đầu chưởng quầy không khỏi đau nhức.

- Hai vị đại nhân, tiểu nhân chết tiệt! Tiểu nhân chết tiệt! Tiểu nhân tìm cho các ngươi chưởng quầy khác, các đại nhân đừng chấp nhặt tiểu nhân, coi như tiểu nhân là một cái rắm, tha ta a.

Chưởng quầy kia vừa nói vừa tự tát vào mặt mình, tuy rằng xuống tay không nặng, nhưng vỗ ở trên thịt béo cũng kêu vang.

Trong nhất thời Lâm Tiểu Đông cũng trợn tròn mắt, tên này như thế nào đột nhiên uống lộn thuốc?

Chưởng quầy kia hết sức lo sợ, lại tìm các chưởng quầy khác tới tính tiền, ra vẻ hết sức chịu tội, cuối cùng còn sai xe ngựa đưa Lâm Minh cùng Lâm Tiểu Đông về.

Trở lại chỗ ở của Lâm Minh, Lâm Tiểu Đông cũng không biết là nguyên nhân thẻ khách quý Tử Kim kia, cứ tưởng mười hai vạn lượng vàng làm lợi thế chấn động chưởng quầy, cảm giác trong lòng hắn rất tốt:

- Ha ha, có tiền thật thích, con bà nó, nhớ tới bộ dáng tè ra quần vừa rồi của chưởng quầy kia đã muốn cười, Minh ca ngươi quá hiền, nếu ta chắc chắn sẽ trách cứ đến thượng tầng Bách Bảo đường, để tên này cuốn gói cút đi.

Lâm Minh lại thấy rõ ràng, lúc ấy chưởng quầy kia nhìn này tấm thẻ khách quý Tử Kim, lúc này sắc mặt mới đại biến, hắn không kìm được cảm khái ảnh hưởng phủ nguyên soái ở Thiên Vận thành quá nặng, chỉ sợ không thua gì hoàng thất!

Hắn nói:

- Tiểu nhân vật có phương thức tiểu nhân vật sinh tồn, gặp gió theo chiều gió, a dua nịnh hót là cuộc sống buộc bọn họ phải thế, không cần thiết phải đoạn tuyệt sinh lộ của bọn họ, Tiểu Đông, cái nhuyễn giáp cùng ba viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn này đưa cho ngươi.

Úc Kim Lộc Thai Hoàn có thể trừ tạp chất trong cơ thể, viên thứ nhất hữu hiệu nhất, sau đó hiệu quả giảm phân nửa theo thứ tự, bình thường dùng ba viên, nhiều hơn chỉ lãng phí.

Về phần Tụ Nguyên đan, dùng không hạn chế, tuy nhiên chỉ áp dụng cho người tu luyện khắc khổ, Lâm Tiểu Đông cơ bản không cần.

Ba viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn thêm một kiện nhuyễn giáp, tổng giá trị gần một ngàn lượng vàng, đối với Lâm Tiểu Đông mà nói là một khoản lớn, hắn vốn có chút do dự, tuy nhiên nghĩ đến bản sự của Lâm Minh, một ngàn lượng vàng chỉ là mưa bụi mà thôi, nghĩ đến đây, hắn sảng khoái thu về, cười hắc hắc nói:

- Vậy ta đây không khách khí, về sau Minh ca ngươi là ô dù của ta, ha ha.

Lâm Minh cười nói:

- Huynh đệ chúng ta không cần khách sáo như thế, mặt khác...

Lâm Minh lại lấy ra ba ngàn lượng vàng:

- Chỗ vàng này lần sau gia tộc người mang tin tức đến Thiên Vận thành, ngươi giúp ta đưa trở về cho phụ mẫu ta, để cho bọn họ mua tửu lâu kia.

Cha mẹ Lâm Minh hao phí nửa đời người tại tửu lâu kia, đối với tửu lâu tự nhiên có một phần cảm tình, đầu tiên Lâm Minh liền nghĩ giúp đỡ cha mẹ mua tửu lâu.

- Được, việc này giao cho ta làm.

Lâm Tiểu Đông đi rồi, một mình Lâm Minh trở lại phòng, nhìn xem lịch, cách khảo hạch Thất Huyền võ phủ còn có năm mươi ngày. Năm mươi ngày này, hắn phải thoát thai hoán cốt!

Bất kể Úc Kim Lộc Thai Hoàn, hay là Tụ Nguyên đan, cũng không phải đan dược trực tiếp gia tăng bản thể tu, cái trước là thanh trừ tạp chất trong cơ thể, để chân nguyên dễ dàng kết hợp, cái sau là hội tụ chân nguyên, đẩy tốc độ tu luyện nhanh hơn.

Về phân đan dược trực tiếp gia tăng bản thể tu, đồng dạng cũng có thể mua được, nhưng loại đan dược này, chân nguyên ẩn chứa trong đó nhiều tạp chất, tuy rằng tu vi đề cao nhanh, nhưng sẽ khiến cho cơ sở không vững, đến lúc đó, phải phí rất nhiều thời gian để củng cố cơ sở mới được.

Cho nên Lâm Minh không tùy tiện mua loại dược vật kia.

Lúc này, trăng đã lên cao, Lâm Minh bắt đầu dùng viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn thứ nhất.

Tuy rằng Úc Kim Lộc Thai Hoàn đắt, nhưng ở trong suy nghĩ của Lâm Minh còn không tính là đan dược luyện thể rất quý báu, tuy rằng Lâm Minh hiểu được phương pháp dùng Minh Văn thuật gia tăng hiệu lực đan dược, nhưng cảm thấy không cần phải thế... Một viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn, trực tiếp ăn là được.

Lâm Minh đổ ngập hơn nửa thùng nước, cởi quần áo nhảy vào, rồi sau đó Lâm Minh ăn đan dược vào, đan dược vừa vào miệng lập tức biến thành một đạo nhiệt lưu chảy vào đến trong cơ thể Lâm Minh.

Lâm Minh đọc thầm tâm pháp Hỗn Độn Chân Nguyên quyết trong lòng, bắt đầu vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, phối hợp Úc Kim Lộc Thai Hoàn phát huy tác dụng.

Theo dược hiệu phát tác, Lâm Minh cảm thấy cả người có từng cỗ cảm giác đau đớn rất nhỏ, đây là dấu hiệu bắt đầu thối thể.

Thân thể võ giả, từ lúc sinh ra khỏi bụng mẹ sẽ không ngừng lây dính trọc khí Hậu Thiên, loại trọc khí Hậu Thiên này bao gồm hô hấp, ăn ngũ cốc hoa màu, uống nước sông nước hồ, căn bản không thể tránh, mà Úc Kim Lộc Thai Hoàn chính là dùng khí Tiên Thiên lộc thai trung hòa thanh tẩy trọc khí trên thân võ giả, đạt tới mục đích thối thể.

Lâm Minh ngồi xuống suốt một đêm, mặt nước trên thùng gỗ dần dần hiện lên một tầng vảy mờ mờ nhạt, đây là tạp chất trong cơ thể Lâm Minh. Nếu là con cháu quý tộc, từ lúc mười hai tuổi bắt đầu tập võ sẽ trải qua quá trình thối thể, ngâm dược tắm cũng như ăn cơm uống nước, trong cơ thể ít tạp chất, chân nguyên dung hợp càng dễ dàng, cho nên mặc dù đồng dạng là thiên phú tam phẩm, tốc độ Lâm Minh tu luyện cũng rất khó vượt qua những con cháu quý tộc kia.

Mãi cho đến tờ mờ sáng, Lâm Minh đột nhiên mở to mắt, dược hiệu Úc Kim Lộc Thai Hoàn đã bị hắn hấp thu hoàn toàn, thối thể chấm dứt.

Lâm Minh lại vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, chân nguyên trong cơ thể quả nhiên kết hợp càng thêm chặt chẽ, hơn nữa Lâm Minh phát hiện, bởi vì chân nguyên kết hợp lần thứ hai, chân nguyên đã khuếch tán đến toàn thân, đây là dấu hiệu bước vào Luyện Thể tầng hai!

Rốt cuộc Luyện Thể tầng hai!

Chương 27: Bắt đầu khảo hạch

Lâm Minh thở ra một hơi dài, hắn vốn cũng đã đạt tới Luyện Thể tầng một đỉnh phong, cách Luyện Thể tầng hai chỉ còn một bước, cho dù không dùng Úc Kim Lộc Thai Hoàn, cũng sẽ thuận lợi bước vào Luyện Thể tầng hai, chỉ là chậm hơn một ít ngày thôi.

Luyện Thể tầng một là Luyện Lực, chân nguyên chủ yếu tập trung ở trên cơ thể, Luyện Thể tầng thứ hai là Luyện Nhục, chân nguyên khuếch tán đến toàn thân, chẳng những lực lượng tăng nhiều, hơn nữa da thịt phòng ngự cũng tăng lên một cấp bậc mới, mặc dù không nói lỳ lợm, nhưng nếu nói trước kia dễ dàng bị người một kiếm đâm thủng, như vậy hiện tại đồng dạng một kiếm chỉ làm bị thương, sức chiến đấu tăng cường không chỉ một chút.

Tuy nhiên, nửa năm trước Chu Viêm đã là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, chính mình chỉ mới vào Luyện Thể tầng hai, mặc dù tính cả Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tăng phúc, so với Chu Viêm còn có chênh lệch không ít, hơn nữa nửa năm qua Chu Viêm cũng không có khả năng chỉ giẫm chân tại chỗ, bản thân hắn chính là thiên phú tứ phẩm, tốc độ tu luyện cực nhanh.

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng Lâm Minh vừa mới đột phá, tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái, không cảm thấy chút ý mệt mỏi nào, lúc này hắn đẩy cửa đi ra ngoài, triển khai thân pháp, lao tới bài đất trống trong Đại Chu sơn.

Từ Đại Minh Hiên đến đất trống trong rừng Đại Chu sơn có mười mấy dặm, trước kia Lâm Minh chạy như điên phải mất thời gian hai nén hương, hiện tại đột phá Luyện Thể tầng hai, thời gian ngắn lại non nửa, biến hóa này đã khiến Lâm Minh mừng rỡ dị thường.

Tìm được cây vạn tuế luyện quyền, Lâm Minh tiện tay vứt túi đeo trên mặt đất, túi đeo này chứa dược liệu cùng băng vải, toàn bộ dược liệu đều là dược chữa thương giá trị xa xỉ quý hiếm, ngay cả băng vải ngâm chất lỏng Ô Cốt thảo, có thể thêm vào hiệu quả gia tăng chữa thương, có loại dược thảo xa xỉ này, hoàn toàn không cần lo lắng lưu lại ám thương, Lâm Minh có thể tận tình tu luyện.

Ăn vào một viên Tụ Nguyên đan gia tăng tốc độ chân nguyên ngưng tụ, Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết cũng Hỗn Độn Cương Đấu kinh.

Ở trong tâm pháp Thiên Diễn đại lục luyện thể, lực quá ngàn cân là Luyện Lực tiểu thành, rồi sau đó võ giả thông qua một loạt Dịch Cân, Luyện Cốt, Ngưng Mạch, cuối cùng Luyện Thể kỳ chấm dứt, lực lượng võ giả có thể đạt tới tám ngàn cân, trông đó số ít tu luyện giả trời sinh thần lực, lực lượng có thể đạt tới vạn cân.

Đây là lực lượng cực hạn, mặc dù là cao thủ Hậu Thiên, lực lượng cũng sẽ không tăng trưởng nữa, chỉ là chân nguyên càng thêm dày đặc.

Rồi sau đó cảnh giới Tiên Thiên, bao gồm cảnh giới Tiên Thiên trở lên, cũng không tu luyện mà là luôn luôn tu chân nguyên, tu linh hồn, lúc này mới được cho rằng là võ đạo chính đạo.

Mà ở trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh ghi lại, lực quá ngàn cân chính là bước, lực hơn ngàn cân mới tính nhập môn, lực quá mười vạn cân là Luyện Thể tiểu thành, về phần Luyện Thể đại thành, không có cách nào đoán, mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh xong, thân thể có thể mượn lực lượng của thiên địa, chấn nứt càn khôn, quyền phá bầu trời, cái loại lực lượng này đã không phải mười vạn cân, trăm vạn cân có thể hình dung.

Lúc ấy khi Lâm Minh xem tới đây, trong lòng không thể tin được, nếu kém gấp đôi gấp đôi thậm chí mười mấy lần hắn đều cảm thấy bình thường, dù sao Thần Vực kế thừa vạn vạn năm.

Nhưng kém trăm ngàn lần làm hắn cảm thấy có chút thái quá, nhưng nhớ lại trí nhớ vị đại năng kia, Luyện Thể ở chỗ tông môn hắn, ngay cả đệ tử quét rác tạp dịch, dược đồng đan phòng xem lửa đều có lực lượng mấy vạn cân, về phần đệ tử chân chính, lực lượng đều có mười vạn cân trở lên.

Trí nhớ kỹ càng tỉ mỉ như thế khiến Lâm Minh không thể không tin tưởng, nói cách khác, mặc dù Thiên Vận quốc trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu đi tới cái tông môn kia cũng rất có thể chỉ là một cái tạp dịch quét rác.

Đương nhiên, giai đoạn cái loại lực lượng mấy vạn cân này, đối với Lâm Minh mà nói vô cùng xa xôi, bởi vì từ Ngưng Mạch đến Thối Tủy có một ranh giới, nếu muốn vượt qua điều kiện cực kỳ hà khắc, mà từ Thối Tủy đến khi mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, vậy khó càng thêm khó, đừng nói là Lâm Minh, cho dù đệ tử Luyện Thể tông môn trong trí nhớ đại năng kia cũng có rất nhiều người bị vây ở trong giai đoạn này, so với võ giả Thiên Vận quốc từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên càng khó hơn!

Nghĩ đến đây Lâm Minh hít sâu một hơi, lo lắng những thứ này quá sớm, hiện tại hắn phải làm chính là luyện công phu nhập môn Hỗn Độn Cương Đấu kinh, ít nhất phải làm được Luyện Lực Như Tơ.

Luyện Lực Như Tơ, tức là đánh ra một quyền, bề ngoài cọc gỗ không việc gì, bên trong lại bị đánh thành sợi bông!

Nhưng mà vô cùng không tốt chính là, ở trong trí nhớ vị tiền bối đại năng kia có chút mơ hồ không rõ, thế cho nên đến hiện tại Lâm Minh vẫn không thể nhập môn, chỉ có thể sờ soạng ở bên ngoài.

***

Ở quý phủ quân chủ Thiên Vận thành đông nam, Thiên Vận thành Hộ Vệ quân, một thiếu niên mặc áo gấm đứng ở hành lang dài nhìn mọi nơi xung quanh, dường như đang chờ đợi cái gì.

Đại khái qua một nén nhang, cuối hành lang dài xuất hiện một nam nhân trẻ tuổi mặc giáp trụ, nhìn qua hơn hai mươi tuổi, tuy rằng dáng người không cường tráng, nhưng người này đi lại trầm ổn, hô hấp lâu dài, vừa thấy biết là cao thủ.

Thiếu niên mặc áo gấm nhìn thấy người trẻ tuổi này lập tức mừng rỡ:

- Ca, ngươi đã nói cùng phụ thân chưa, thế nào, lần này trở về, phụ thân có vừa lòng với chiến tích của ngươi mấy năm nay ở biên cương chứ.

Thiếu niên mặc áo gấm thần tình tươi cười, hắn chính là Vương Nghĩa Cao lần trước bại bởi Lâm Minh một ngàn lượng vàng, kết quả tên bị Lâm Tiểu Đông đọc đảo lại.

Lại nói tiếp Vương Nghĩa Cao cũng bi thảm, tuy rằng hắn đã kiệt lực áp chế sự kiện kia, phòng ngừa khuếch tán, nhưng không biết như thế nào vẫn bị phụ thân đã biết, đối với chuyện này, Vương quân chủ tức giận.

Hắn giận không phải Vương Nghĩa Cao đổ đấu cũng người ta, mà là giận hắn đổ đấu còn thua cuộc, không chỉ như thế còn là bại bởi người Luyện Thể tầng một, hơn nữa ngay cả tên cũng bị đảo lại, quả thực vô cùng nhục nhã.

Vương quân chủ trực tiếp hạ lệnh giam Vương Nghĩa Cao hai tháng, hiện tại vừa mới mới ra ngoài.

Hai tháng giam quả thực muốn mệnh Vương Nghĩa Cao, không thể uống rượu ăn thịt, không thể đi thanh lâu, không thể mang theo tiểu đệ nơi nơi, chỉ có thể mỗi ngày đọc mấy bản võ kinh, còn phải hoàn thành công việc mỗi ngày.

Những hận này, Vương Nghĩa Cao tính toàn bộ ở trên đầu Lâm Minh, khẩu khí này hắn nuốt không trôi.

Nhưng mà Vương Nghĩa Cao muốn đối phó Lâm Minh cũng không dễ dàng, hắn ở quân chủ phủ cũng không có thực quyền, không có biện pháp điều người, về phần bạn xấu hắn nhận thức không có một ai là đối thủ Lâm Minh, hơn nữa phụ thân còn phong tỏa kinh tế, cũng không có biện pháp thuê người làm, căn bản không làm gì được Lâm Minh.

Mãi cho tới hôm nay, ca ca Vương Nghĩa Minh trở về, hắn cảm giác cơ hội tới, cho nên mới luôn luôn chờ ca ca lâu như vậy để tố khổ.

Vương Nghĩa Minh liếc mắt nhìn Vương Nghĩa Cao một cái, hai người đều là đứa con của chính thê Vương quân chủ sinh, cùng cha cùng mẹ, tự nhiên hiểu biết đệ đệ này, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi chờ ta là về lần đổ đấu đó đi.

Vừa rồi Vương quân chủ phát biểu đã đề cập qua chuyện này, cho nên Vương Nghĩa Minh rất rõ ràng.

Vương Nghĩa Cao thần sắc thản nhiên:

- Ca ca nhìn rõ mọi việc, lợi hại... Ngươi lại không biết, tiểu tử kia vô cùng kiêu ngạo, đầu tiên là đánh hạ nhân của ta, rồi sau đó lại xảo trá ở trong đổ đấu, không chỉ như thế, tên này nhục mạ quân chủ phủ chúng ta, nói chúng ta...

Vương Nghĩa Minh vừa nghe liền biết đệ đệ đang bốc phét, hắn không kiên nhẫn nói:

- Đừng chụp mũ nữa, ngươi có đức hạnh gì ta lại không biết? Muốn ta báo thù cho ngươi?

- Đúng vậy, ca ca anh hùng cái thế, đối phó tên kia còn không phải chỉ cần một đầu ngón tay...

Vương Nghĩa Minh hừ lạnh một tiếng:

- Ta đường đường là thiên phu trưởng biên cảnh quân, ra tay đối với một tiểu tử Luyện Thể tầng một, ngươi muốn để người khác chê cười ta sao?

Vương Nghĩa Cao vội bồi cười nói:

- Giết gà đâu cần dao mổ trâu, ca ca không phải có bốn đại hộ vệ sao? Để bọn họ đi, dễ như trở bàn tay.

- Phụ thân là quân chủ Thiên Vận thành Hộệ quân, ngôi vị hoàng đế luân phiên thay đổi, hiện tại lúc này vô cùng mẫn cảm, ngươi để ta vận dụng hộ vệ biên cảnh quân ở kinh thành bắt người, loại chuyện hoang đường này ngươi cũng nghĩ ra, ta thấy ngươi bị giam hai tháng là quá ít!

Vương Nghĩa Minh nói xong những lời này, không thèm ngó ngàng tới Vương Nghĩa Cao, đi nhanh rời đi.

Lưu lại một mình Vương Nghĩa Cao, thần tình phẫn hận đứng tại chỗ, hắn không nghĩ tới bị ca ca răn dạy một phen, hắn nắm chặt nắm tay, răng cắn két két vào nhau:

- Con bà nó, ở Thiên Vận thành lão tử chưa từng chịu qua ủy khuất lớn như vậy, Lâm Minh, lão tử không chơi ngươi tàn phế sẽ không là họ Vương!

...

Mặt trời lên mặt trời lặn, năm mươi ngày lặng yên trôi qua...

Ở Đại Chu sơn, một thiếu niên ở trần đánh quyền, gió núi gào thét, nhưng mà quyền phong thiếu niên đánh ra lại mạnh hơn gió núi, tiếng vù vù lọt vào tai.

Ầm!

Thiếu niên đánh một quyền vào trên cọc gỗ trước mặt, chỉ nghe một tiếng giòn vang, cọc cây cứng cỏi trải qua nước thuốc ngâm đặc chế bị thiếu niên dùng một quyền đánh thành hai đoạn, vụn gỗ bay tán loạn.

Thiếu niên thu hồi một quyền, không chờ vụn gỗ rơi xuống đất, lại là một cước đá xuống, lại một tiếng giòn vang, nửa thanh cọc gỗ trên mặt đất bị thiếu niên đá dập nát.

- Tuy rằng thủy chung không thể thăm dò cánh cửa Luyện Lực Như Tơ, nhưng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của ta đã tu luyện đến tầng thứ nhất tiểu thành, mà tu vi bản thân Luyện Thể tầng thứ hai cũng đã củng cố, lực lượng cũng có hai ngàn cân trở lên.

Thiếu niên đó là Lâm Minh, năm mươi ngày, Lâm Minh khổ luyện ở trong núi, toàn bộ dùng dược liệu tốt nhất, Tụ Nguyên đan cũng ăn hai mươi viên, bởi vì kinh tế tiêu hao quá nhiều cho nên Lâm Minh bất đắc dĩ phải bán ra một tấm Cường Lực phù.

Tuy nhiên, mặc dù tiêu hao nhiều như vậy, Lâm Minh thủy chung không thể đột phá Luyện Thể tầng thứ ba Luyện Tạng, Hỗn Độn Cương Đấu kinh tu luyện trọng ở cơ sở vững chắc, mà không phải cầu mau.

- Năm mươi ngày, ngày mai chính là ngày khảo hạch Thất Huyền võ phủ, ta quá quan không thành vấn đề.

Lâm Minh nhặt lên quần áo trên một khối tảng đá, lại rửa sạch thân mình dưới lòng sông một chút.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cơ thể Lâm Minh cân xứng rắn chắc, thấm vào trong nước suối lại sáng bóng mờ nhạt, dường như một đầu Liệp Báo mạnh mẽ tràn ngập lực lượng, chỉ nhìn bóng dáng một cách đơn thuần, rất khó tin tưởng đây chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi.

Tẩy sạch thân thể xong, Lâm Minh mặc quần áo, lao đi xuống chân núi, hắn triển khai thân pháp, động tác nhanh nhẹn, tốc độ nhanh như điện quang, chỉ mấy tức đã biến mất ở trong rừng rậm mờ mịt.

Chương 28: Âm mưu

Hàng năm lập thu, lập xuân, đó là ngày Thất Huyền võ phủ chiêu sinh khảo hạch, một ngày này cũng là ngày trọng yếu nhất của thiếu niên tu võ Thiên Vận quốc.

Đối với bọn họ mà nói, Thất Huyền võ phủ chính là Long môn, sau khi lướt qua có thể một bước lên trời.

Tiến vào Thất Huyền võ phủ, tài nguyên nhiều là một chuyện, chủ yếu là công pháp kế thừa.

Công pháp kế thừa là trăm ngàn năm qua, vô số tiền bối tu võ tích lũy kinh nghiệm tổng kết xuống, nếu không có những kinh nghiệm này, nếu muốn chính mình chậm rãi sờ soạng võ đạo, căn bản là người si nói mộng.

Mà công pháp kế thừa bán ra ở chợ đều là hàng thông thường, tinh phẩm chân chính chỉ giấu trong ở tông môn cùng võ phủ.

Xuất hiện loại tình huống này, bởi vì tông môn đối với công pháp kế thừa nắm trong tay vô cùng nghiêm, một khi phát hiện có đệ tử bên trong tiết lộ công pháp đi ra ngoài, nhẹ thì phế bỏ tu vi, nặng thì trực tiếp xử tử.

Thứ hai là công pháp kế thừa rất khó phục chế, một đường võ đạo, huyền diệu khó giải thích, trong đó rất nhiều lĩnh ngộ, lộ tuyến hành công, kỹ xảo chân nguyên hội tụ không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, cho nên tinh phẩm công pháp chân chính không dùng sách vở ghi lại, cũng không thể sao.

Dùng để ghi lại công pháp thường là ngọc giản, trong một cái ngọc giản nho nhỏ ẩn chứa các loại tin tức huyền diệu, thậm chí một cái biểu thị đồ trong công pháp đều ẩn chứa ý cảnh chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, nên muốn khắc một bộ công pháp huyền diệu vào trong ngọc giản, không phải người tinh thông công pháp và luyện công pháp đại thành thì rất khó làm được, hơn nữa phải phí tinh lực rất lớn.

Cho dù lấy được ngọc giản cũng không thể phục chế, cái này giống như ngân hàng tư nhân phát hành kim phiếu, tuy rằng thoạt nhìn chỉ là một tấm giấy, nhưng ai cũng không thể chiếu theo tấm phiếu này vẽ ra một bức giống như đúc để tiêu dùng.

Cho nên ngọc giản ghi lại công pháp tinh phẩm ít lại càng ít, ở chợ hoàn toàn tuyệt tích, điều này cũng khiến cho thiếu niên võ giả muốn qua kỳ thi Thất Huyền võ phủ, nhưng mà tỷ lệ trúng cử hà khắc, khiến cho hàng năm đều có đại lượng võ giả thất vọng.

Bản thân Lâm Minh có được cực phẩm công pháp Luyện Thể Hỗn Độn Cương Đấu kinh, tự nhiên chướng mắt kế thừa Thất Huyền võ phủ, tuy nhiên hắn muốn tiến vào Thất Huyền võ phủ, không phải vì Lan Vân Nguyệt, đối với Lâm Minh mà nói, sau khi định mục tiểu nhân sinh vì theo đuổi võ đạo cực hạn, chuyện Lan Vân Nguyệt đã rất khó gợn sóng ở trong lòng hắn.

Lâm Minh muốn đi vào Thất Huyền võ phủ đầu tiên là bởi vì cần tài nguyên tu luyện của Thất Huyền võ phủ, tài nguyên nơi này không phải đan dược, dược thảo, mà là một ít địa điểm luyện công đặc thù, những địa điểm luyện công đặc thù này thông qua trận pháp bố trí, hoặc là môi trường Tiên Thiên kỳ dị hình thành, để người luyện võ ở trong đó làm ít công to.

Mặt khác chính là võ kỹ, võ kỹ đối với luyện võ giả mà nói vô cùng quan trọng, trực tiếp liên quan tới sức chiến đấu của võ giả.

Lâm Minh không có một cái võ kỹ, hắn dung hợp mảnh vỡ trí nhớ kia chỉ là từng chút một trí nhớ của vị tiền bối đại năng kia mà thôi, trí nhớ về võ kỹ trong đó ít lại càng ít, chỉ có ba, bốn cái... Còn không trọn vẹn. Kỳ thật võ kỹ không trọn vẹn cũng không sao, dù sao cũng là võ kỹ Thần Vực cực phẩm, cho dù không trọn vẹn cũng không phải võ kỹ Thiên Vận quốc có thể bằng được. Đọc hê nhiều ruyện ở { TrùTru yện□vn }

Nhưng mà đáng tiếc chính là ba, bốn võ kỹ này Lâm Minh căn bản không biết phải tới cảnh giới gì mới có thể tu luyện, Tiên Thiên khẳng định không đáng tin, bởi vì trong trí nhớ Lâm Minh, một cái yếu nhất trong vài cái võ kỹ này đều có thể tùy ý khai sơn nứt địa, đừng nói dùng để giết người, cho dù dùng để hủy diệt Thiên Vận quốc cũng không quá khó khăn.

Loại võ kỹ này cùng Lâm Minh hiện tại hiển nhiên không có chút quan hệ gì.

Cho nên Lâm Minh cần thông qua lần khảo hạch này, tiến vào Thất Huyền võ phủ, hơn nữa phải có một thành tích tốt, bởi vì hàng năm khảo hạch Thất Huyền võ phủ đều có thưởng phong phú cho người giỏi.

Hoặc là đan dược, hoặc là bảo khí, hơn nữa những đan dược bảo khí này thường thường đều từ Thất Huyền võ phủ, tông môn tam phẩm Thất Huyền cốc chảy ra ngoài, ở Thiên Vận thành có tiền cũng không mua được.

Cho nên mặc dù là con cháu quý tộc, đối với phần thưởng này cũng là thèm nhỏ dãi ba thước, Lâm Minh tự nhiên cũng sẽ động tâm, trước kia thực lực hắn thấp kém, thông qua khảo hạch cũng đã cảm ơn trời đất, tự nhiên vô duyên với phần thưởng, mà hiện tại, Lâm Minh lại là tình thế bắt buộc đối với phần thưởng này!

Ngày lập thu, trước quảng trường Thất Huyền võ phủ đã người tới tấp nập, bởi vì nhân số quá nhiều, khảo hạch bắt đầu từ sáng sớm, mãi cho đến mặt trời lặn, cả ngày liên tục.

- Nghe nói lần khảo hạch này người giỏi không ít, trong đó có tinh anh hạng một Vương Nghiễn Phong của Nhạc Lộc thành, mười lăm tuổi, thiên phú tứ phẩm, tu vi đã bước vào Luyện Thể tầng thứ ba sơ kỳ.

- Không phải chứ, biến thái như vậy, không phải dễ dàng tiến vào Thất Huyền võ phủ sao? Cuộc thi lúc lập xuân sao không đến?

- Ta đoán mục tiêu người ta là Thiên Chi phủ, tiến võ phủ liền vào Thiên Chi phủ, thật khí phách!

- Thiên Chi phủ tuyệt đối không có khả năng, mấy năm nay trừ bỏ Tần Hạnh Hiên không có thể nói ai tiến vào Thiên Chi phủ của Thất Huyền võ phủ cả, yêu cầu tu vi thấp nhất của Thiên Chi phủ là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, chủ lưu bên trong đều là Luyện Thể tầng bốn, Vương Nghiễn Phong này còn chưa đủ, ta thấy hắn lâu như vậy là muốn lấy khảo hạch thứ nhất, nhận được phần thưởng.

- Thiên Chi phủ sao...

Lâm Minh thì thào tự nói ở trong lòng, lại nói tiếp nửa năm trước Chu Viêm bằng vào tu vi Luyện Thể tầng thứ ba đỉnh phong tiến nhập Thiên Chi phủ, không hề nghi ngờ, thực lực Chu Viêm là người nổi bật trong đám võ giả cũng cấp bậc, tuyệt đối không phải phường giá áo túi cơm như Vương Nghĩa Cao có thể so sánh.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác sau lưng có một đạo ánh mắt dừng ở trên thân chính mình, có người quan sát chính mình?

Ở trong đám người hỗn độn, ánh mắt dừng ở trên thân mỗi người đều có rất nhiều, người bình thường căn bản không có khả năng phát hiện người khác có ý nhìn trộm, mà Lâm Minh từ sau khi tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, cảm giác mẫn tuệ dị thường, mặc dù trong vô số ánh mắt phức tạp ở đây, hắn vẫn cảm giác được có một đạo ánh mắt âm lãnh bất đồng.

Hắn làm bộ như lơ đãng quay đầu, đạo ánh mắt kia từ một chiếc xe ngựa màu lam, mà Lâm Minh nhìn qua đúng lúc rèm buông xuống.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng trong lòng, còn chưa bắt đầu cuộc thi đã có người tính kế chính mình a...

Lúc này ở trong xe ngựa, một thiếu niên mặc áo gấm ngồi cũng một thanh niên sắc mặt âm trầm, chính là Vương Nghĩa Cao cùng Chu Viêm.

- Này... Tên này sẽ không phát hiện chúng ta chứ.

Lần trước Vương Nghĩa Cao bị Lâm Minh đánh sợ, tuy rằng ngoài miệng luôn kêu báo thù, nhưng thật sự chống lại Lâm Minh hắn liền chột dạ, ba chiêu bại trận lần đó đối với lòng tự tin của hắn là một đả kích nghiêm trọng.

Thanh âm Chu Viêm lạnh lùng nói:

- Đừng nghi thần nghi quỷ, nhiều người như vậy, trừ phi sau lưng hắn có mắt, tên này lại đột phá Luyện Thể tầng hai!

Luyện Thể tầng hai cũng Luyện Thể tầng một chênh lệch không nhỏ, mười lăm tuổi có thể đạt tới không dễ chút nào, hơn nữa Lâm Minh còn xuất thân gia đình bình thường, thiên phú chỉ có tam phẩm.

- Ta thấy tên này tám thành là tu luyện quá độ, bằng không nào có nhanh như vậy, ngay cả ta cũng mười sáu tuổi mới bước vào Luyện Thể tầng hai, tám thành tên này cạn kiệt thân thể, kiểu gì cũng lưu lại ám thương, hừ hừ, loại tình huống này qua vài năm nữa khẳng định tàn phế.

Vương Nghĩa Cao ác độc nguyền rủa, Chu Viêm xem thường tên này trong lòng, có nhiều linh dược duy trì như vậy, mười sáu tuổi mới bước vào Luyện Thể tầng hai cũng không biết xấu hổ, hơn nữa sức chiến đấu yếu rối tinh rối mù, nếu không phải phụ thân là quân chủ Thiên Vận thành Hộ Vệ quân, Chu Viêm mặc kệ hắn.

Chu Viêm nói:

- Nếu án theo lẽ thường nói, hắn không có khả năng đạt tới cảnh giới này, thân thể cạn kiệt, sớm muộn gì cũng tàn phế, tuy nhiên, nếu hắn có một ngàn lượng vàng duy trì, vậy không nhất định...

Nghe được Chu Viêm nói như vậy, Vương Nghĩa Cao lập tức đỏ mặt, hắn vốn tưởng rằng Chu Viêm không biết chuyện đổ đấu lần đó, không thể tưởng được hắn đã biết.

Chết tiệt! Con mẹ nó thật dọa người.

Chu Viêm không để ý đến Vương Nghĩa Cao, sắc mặt hắn có chút âm trầm, nói như vậy, thiếu niên dưới mười sáu tuổi, nếu tu vi vượt qua Luyện Thể tầng hai, vậy có một chút khả năng có thể đi vào Thất Huyền võ phủ. Rất nhiều đệ tử đại gia tộc đi vào như thế này, đối với bọn họ mà nói, dùng nước thuốc dược thảo cao cấp duy trì cũng không tính quá khó khăn.

Đối với chuyện này, Thất Huyền võ phủ cũng không ngại, dù sao gia thế cùng thiên phú, là một bộ phận thực lực của võ giả. Mặc kệ bằng vào bản lãnh thật sự trở thành cao thủ cũng tốt, hay là dùng dược để thành cao thủ cũng tốt, dù sao đều là cao thủ, đều có thể làm lớn mạnh thực lực cũng lực ảnh hưởng của Thất Huyền võ phủ.

Dùng linh dược để thành cao thủ đều có hy vọng nhất định tiến vào Thất Huyền võ phủ, huống chi sức chiến đấu của Lâm Minh hiển nhiên phải vượt qua các võ giả ngang nhau cấp khác, muốn tiến vào tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Chu Viêm tuyệt đối không hy vọng Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ, hắn thật không phải sợ Lâm Minh vượt qua hắn, thành tựu một thiên tài, Chu Viêm có tự tin tuyệt đối đối với chính mình, mặc dù Lâm Minh vượt cấp đả bại Vương Nghĩa Cao nhưng hắn thấy cũng không có gì quan trọng, dù sao Vương Nghĩa Cao mới vào Luyện Thể tầng hai, hơn nữa sức chiến đấu vốn kém.

Hắn tự tin vĩnh viễn giẫm đạp Lâm Minh dưới lòng bàn chân, nhưng Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ tất nhiên sẽ kích khởi gợn sóng ở trong lòng Lan Vân Nguyệt.

Vốn Lan Vân Nguyệt tình cũ không quên đối với Lâm Minh, nếu để hắn tiến vào Thất Huyền võ phủ vậy thì sẽ thế nào? Chu Viêm thích Lan Vân Nguyệt, loại thích này một nửa là bởi vì khí chất cùng dung mạo Lan Vân Nguyệt thuyết phục hắn, một mặt khác là từ dục thú của hắn. Hắn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ trong lòng Lan Vân Nguyệt có nam nhân khác.

Nhưng, tuy rằng gia tộc Chu Viêm là hoàng thân quốc thích nên ở Thất Huyền võ phủ có chút quan hệ, nhưng loại chuyện võ phủ khảo hạch này là công khai, không có khả năng giết chết Lâm Minh không cho hắn nhập học, kể từ đó, chỉ có một biện pháp... Để hắn không tham gia được cuộc thi.

Chương 29: Chọn trọng kỵ tăng lên

Chu Viêm trầm ngâm một tiếng, sờ sờ ngón áp út, nói:

- Vương lão đệ, Thiên Vận thành là địa bàn của ngươi, ngươi nhận thức cao thủ gì không? Tốt nhất là Luyện Thể tầng bốn thậm chí Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong.

Chu Viêm lường trước cho dù cơ sở Lâm Minh vững chắc hơn nữa cũng không có khả năng đối phó cao thủ Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, chính mình vượt cấp tìm một Luyện Thể tầng bốn, dễ dàng thu thập hắn.

Vương Nghĩa Cao nói:

- Cao thủ Luyện Thể tầng bốn ta nhận thức rất nhiều, nhưng... Bọn họ đều là thân vệ cha ta hoặc là ca ca ta, bởi vì sự tình lần trước, cha ta đã ra lệnh, bọn họ căn bản không ai nghe ta.

Luyện Thể tầng bốn cũng không phải là rau cải trắng, người như thế đều đã hơn ba mươi tuổi, hơn nữa hoặc là hộ vệ đại nhân vật, hoặc là có chức vị quan trọng, với năng lực Vương Nghĩa Cao, mời bọn họ động thủ đối phó một thiếu niên mười năm, sáu tuổi cũng không hề dễ dàng.

Chu Viêm nghĩ nghĩ, nói với Vương Nghĩa Cao:

- Lần này Thất Huyền võ phủ khảo hạch, duy trì trị an chính là Triệu Minh Sơn, dường như hắn được phụ thân ngươi đề bạt.

Vương Nghĩa Cao sửng sốt, gật đầu nói:

- Có chuyện như vậy, bình thường Triệu ca rất chiếu cố ta.

Triệu Minh Sơn trong miệng Chu Viêm là Thiên Vận thành bộ khoái đại đội đội trưởng, bộ khoái đại đội với hộ thành quân là hai hệ thống, bộ khoái đại đội phụ trách trị an, mà hộ thành quân phụ trách bảo vệ hoàng tộc thống trị, trấn áp phản loạn.

- Ân, ta đã biết... Ta có một biện pháp, có thể để ngươi chơi Lâm Minh tàn phế...

Chu Viêm vén rèm lên, thông qua từng chút một khe hở, như con rắn độc nhìn chằm chằm Lâm Minh, sắc mặt âm trầm nói.

Thất Huyền võ phủ khảo hạch chia làm ba bộ phận, phân biệt là Trắc Lực quan, Ảo Cảnh quan, Lung Linh tháp.

Buổi sáng là bộ phận thứ nhất: Trắc Lực quan.

Luyện Lực là giai đoạn thứ nhất của Luyện Thể, cũng là cơ sở võ đạo, Luyện Lực không vững chắc, về sau đừng nghĩ tới Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt.

Cho nên, lực lượng đối với võ giả mà nói thập phần trọng yếu, hơn nữa cuộc thi trắc lực đơn giản, chỉ cần một cái thí nghiệm khí là được rồi, chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn là đào thải được đại lượng người báo danh.

Bởi thế nhiều năm qua như vậy, trắc lực luôn luôn là vòng thứ nhất của Thất Huyền võ phủ khảo hạch.

Thí nghiệm khí là một tấm bia đá đặc chế cao bằng một người, mặt trên có một đạo bột phấn Chân Nguyên thạch làm thành cột sáng, đánh một quyền vào tấm bia đá, với độ cao cột sáng sáng lên để phán đoán lực lượng một người, cao một tấc chính là một trăm cân, đánh đủ một xích chính là một ngàn cân là đủ tư cách, nếu không đào thải.

Mà dấu hiệu Luyện Thể tầng thứ nhất đỉnh phong là Luyện Lực cửu thạch, quyền phá thiết mộc, nói cách khác, võ giả bình thường Luyện Thể tầng thứ nhất nhiều nhất có chín trăm cân lực lượng, rất khó thông qua khảo hạch.

Lâm Minh từ lúc Luyện Thể tầng thứ nhất, lực lượng đã vượt qua ngàn cân, hiện tại lực lượng lại đạt tới hai ngàn sáu trăm cân, tự nhiên là Hỗn Độn Cương Đấu kinh giúp cho hắn, lực lượng là một trong những ưu thế của Lâm Minh, hắn chẳng những phải quá quan, hơn nữa phải chiếm thứ nhất.

Ở trên quảng trường, thí nghiệm còn chưa bắt đầu, Lâm Minh đã ngồi xuống điều tức ở trên bãi đá.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận thanh âm dồn dập vang lên:

- Né tránh, né tránh!

Lâm Minh mở to mắt, đã thấy một nam nhân hơn hai mươi tuổi giục ngựa chạy như điên, hắn mặc giáp trụ, trong tay cầm một cây thương kị sĩ dài đến hai thước, thô như cánh tay, lúc này hắn đang vừa huy thương vượt qua đám người, vừa dùng sức huy động roi ngựa.

Tiếng vó ngựa giòn tan lọt vào tai, vốn xung quanh còn có chút chật chội chợt nhất thời như gà bay chó sủa, Lâm Minh khẽ nhíu mày, ngày Thất Huyền võ phủ khảo hạch, Thiên Vận thành chuyên môn phái bộ khoái đại đội đến duy trì trật tự, như thế nào cho phép có người phóng ngựa chạy nhanh ở trong đám người?

Lâm Minh liền chú ý tới rất nhanh, tuy rằng người này hùng hổ, thương kị sĩ trong tay huy động nhưng không đụng tới bất luận kẻ nào, xem ra võ kỹ người này không tồi, cưỡi ngựa cũng vô cùng kỹ càng.

Lâm Minh vốn an vị ở ven đường, căn bản không cần đứng dậy, nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện nam nhân cưỡi ngựa kia cười âm hiểm, dây cương rung lên, chiến mã chợt thay đổi phương hướng lao tới chỗ Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, trong nháy mắt hắn hiểu được, người nọ hướng về phía chính mình!

Ngựa chạy càng lúc càng nhanh, nam nhân kia chẳng những mặc chiến giáp, hơn nữa thương kị sĩ trông tay hắn thô to như cánh tay sẽ không dưới trăm cân, cộng thêm lực lượng ngựa tiến lên, một thương huy tới tuyệt đối có thể đánh sập một bức tường lớn!

Ngay tại thời điểm nam nhân cách Lâm Minh không đến mười thước, trường thương trên tay hắn nổi lên một tầng hào quang màu vàng đất.

- Võ kỹ!

Thật sự là xem trọng ta, không ngờ còn vận dụng võ kỹ, ánh mắt Lâm Minh lạnh như băng, tay phải khẽ nhếch, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển rất nhanh, Lâm Minh cảm giác lực lượng tới cực hạn trong nháy mắt, trong mắt hắn, tốc độ cây trường thương kia dường như đột nhiên chậm lại, tiếng vó ngựa huyên náo cũng đã biến mất.

Ngay khi nam nhân kia cách Lâm Minh còn ba thước, Lâm Minh đột nhiên từ trạng thái ngồi xếp bằng nhảy dựng lên, rồi sau đó hắn làm ra một cái động tác khiến nam nhân kia bất ngờ, Lâm Minh cũng không é tránh, mà là vươn hai tay, hung hăng chộp tới trường thương!

Trường thương trăm cân, cộng thêm lực lượng ngựa tiến lên, có thể đánh ngã đại thụ, không ngờ lấy tay đi bắt!?

Ở trong nháy mắt trường thương hạ xuống, chân nguyên cả người Lâm Minh dồn hết vào đến hai đấm và hai chân, chân phải đột nhiên lùi về phía sau một bước, ở bãi đá giẫm ra một dấu chân thật sâu, rồi sau đó hai tay nghênh lên, lực lượng hai ngàn sáu trăm cân bùng nổ trong nháy mắt!

- Lên!

Lâm Minh hét to một tiếng, cánh tay đột nhiên bắt lay trường thương giơ cao, nam nhân chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, cả người hắn bị Lâm Minh trực tiếp ném bay ra ngoài!

Nam nhân cảm giác một trận trời đất rung chuyển, gió bên tai rung động vù vù, ngay sau đó, hắn trực tiếp bị ném xuống đất, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể dường như sai chỗ, yết hầu chợt ngòn ngọt, trực tiếp phun ra một búng máu.

Lâm Minh ném xuống trường thương trăm cân trong bàn tay, một lần nữa ngồi xuống, nam nhân này chỉ có thực lực Luyện Thể tầng hai, tuy rằng mượn dùng lực lượng ngựa, nhưng so với Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh còn kém một mảng lớn!

Chung quanh không ít người nhìn thấy Lâm Minh vừa ra oai, đều âm thầm líu lưỡi, lập tức nhấc cả kị sĩ cưỡi ngựa toàn lực tiến lên, quả thực là quái thú hình người a.

Chu Viêm không ở trên xe ngựa đứng xa xa nhìn một màn này, sắc mặt không khỏi âm trầm, Vương Nghĩa Cao thùng cơm, tìm người cũng là giá áo túi cơm! Cưỡi ngựa mượn lực còn bị người ta một chiêu đánh bay.

Tuy nhiên cũng may hắn đã có đoán trước loại kết quả này, chỉ là không nghĩ tới động tác Lâm Minh phản kích sạch sẽ lưu loát như vậy.

Đúng lúc này, một đám tiếng bước chân ồn ào vang lên:

- Sao lại thế này, đánh người bên đường?

Lâm Minh giương mắt vừa nhìn, là Vương Nghĩa Cao mang theo một đám tiểu lâu la chạy tới hiện trường, trong lòng hắn cười lạnh, hiển nhiên đây là kế đã sớm bày ra.

Vương Nghĩa Cao nhìn Lâm Minh, trong lòng lộp bộp một chút, thực lực này thật sự khiến hắn bồn chồn trong lòng, tuy nhiên nghĩ đến chỗ dựa phía sau, Vương Nghĩa Cao lại ngừng lo lắng, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Lâm Minh, hung tợn nói:

- Lâm Minh! Tên hỗn đản này, một... Mà... Lại, lại ra tay với thủ hạ của ta, ta vốn đã nói không so đo với ngươi, nhưng lần này, ngươi khinh người quá đáng!

- Lên! Đều lên cho ta! Đánh chết ta phụ trách!

Vương Nghĩa Cao rất có khí khái anh hùng vung tay lên, nhưng một đám lâu la phía sau hắn lại không có ai động! Bao gồm bản thân Vương Nghĩa Cao phát ra mệnh lệnh.

Đánh chết ngươi phụ trách. Nói đùa, là bị đánh chết ngươi phụ trách đi!

Đại đa số những lâu la này đều là Luyện Thể tầng một, số ít Luyện Thể tầng hai, nhưng đều là loại dưới cùng trong võ giả đồng cấp, tình cảnh vừa rồi Lâm Minh ném kị sĩ đi rõ ràng ở mắt, xông lên không phải muốn chết sao?

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, nói:

- Như thế nào, cách ba tháng, đàn lâu la thủ hạ của ngươi vẫn còn không thăng cấp sao?

Lâm Minh nhắc tới ba tháng trước, Vương Nghĩa Cao lập tức phát hỏa, chuyện kia quả thực vô cùng nhục nhã:

- Đều lên cho ta, nếu không các ngươi đẹp mặt!

Đàn tiêu lâu la này ngày thường đi theo Vương Nghĩa Cao hỗn, không thể thiếu chuyên bá đạo, Vương Nghĩa Cao chính là ô dù của bọn họ, nếu Vương Nghĩa Cao một cước đá văng bọn họ ra, chẳng những không bảo vệ bọn họ ngược lại còn chơi lại, như vậy bọn họ sẽ không thể lăn lộn ở Thiên Vận thành.

Nghĩ đến đây, một đám người kiên trì vọt lên, dù sao tên kia cũng không dám động sát thủ, chỉ là chịu chút nỗi khổ da thịt thôi.

Lâm Minh ánh mắt lạnh lùng, chân phải đá vào trường thương trên mặt đất, thân thủ vững vàng bắt lấy, trong lúc đàn lâu la kia xông lên, Lâm Minh cầm mũi thương trong tay, dùng thân thương đột nhiên đảo qua, trong nhất thời giống như đại côn quét gà con, năm, sáu người xông lên trực tiếp bị cuốn bay.

Chương 30: Hành hung con trai quân chủ

Trong lúc nhất thời tiếng kêu rên thảm thống bên tai không dứt, những tiểu lâu la này quả thực là đất bùn dễ nhào, một côn liền nằm trên mặt đất rên rỉ, bộ dáng hấp hối.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh có chút hết chỗ nói, vừa rồi hắn đảo qua căn bản không sử dụng nhiều khí lực, cho dù kém cỏi hơn nữa cũng không đến mức như vậy.

Tuy nhiên bản thân những tiểu lâu la này chính là phường giá áo túi cơm, hơn nữa có thành phần diễn trò, nhưng Lâm Minh một thương quét bảy, tám người vẫn khiến những người chung quanh đứng xem cảm thấy rung động, một ít người đã bắt đầu nhao nhao chú ý Lâm Minh.

Trong nháy mắt chỉ còn lại có một mình Vương Nghĩa Cao, Vương Nghĩa Cao có chút luống cuống, mắt thấy Lâm Minh đi tới, hắn ngoài mạnh trong yếu nói:

- Lâm Minh, ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ngươi sẽ chết rất khó coi.

Lâm Minh nhìn Vương Nghĩa Cao, lạnh lùng nói:

- Lá cây cho dù rớt, diệp mạch của gió cũng có thể thấy được rõ ràng, một gã võ giả thành tựu há lại không có cốt khí? Ngươi không chỉ một... Mà... Hai, ba lần hãm hại ta, ta đã nhẫn nhịn ngươi hai lần, lần thứ ba nhịn nữa, ta tập võ để làm gì?

Lâm Minh nói xong thân mình lắc một cái, trong nháy mắt đi tới trước mặt Vương Nghĩa Cao, Vương Nghĩa Cao lập tức dựng thẳng lông tơ lên, lúc này trong lòng hắn trong chỉ có một ý niệm, Lâm Minh này, hắn điên rồi! Ngay cả chính mình đều dám đánh!?

- Ngươi dám! Cha ta phải... A!

Hét thảm một tiếng, Lâm Minh đánh trúng một quyền vào bụng

Vương Nghĩa Cao, một quyền này hắn dùng ám kình, tuy rằng hắn không đạt tới cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, nhưng từng bước cương nhu hợp nhất hắn vẫn làm được, ám kình một quyền này truyền đến lục phủ ngũ tạng Vương Nghĩa Cao, Vương Nghĩa Cao phun ra một ngụm máu tươi.

Rồi sau đó Lâm Minh lật tay, nhắm ngay hai má Vương Nghĩa Cao, dương tay bốp. Từng cái tát vang lên liên tiếp, đánh trúng má phải Vương Nghĩa Cao, thân thể Vương Nghĩa Cao lập tức giống như một cái con quay giống nhau bay lộn lên, phù phù một tiếng ngã trên mặt đất, mắt nổ đom đóm.

Một bên môi hắn gần như bị một bàn tay Lâm Minh đập nát, từng cái răng rớt xuống phía dưới.

- Ngươi... Ngươi...

Vương Nghĩa Cao che miệng xoay người đứng lên, nhìn bàn tay chính mình chảy máu đầm đìa, hai mắt đỏ rực, hắn từ nhỏ ở quân chủ, đã bao giờ có người dám đánh hắn, hắn vươn ngón tay nhiễm máu run rẩy chỉ về phía Lâm Minh:

- Ta... Ta muốn giết ngươi!

- Giết ta? Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này.

Lâm Minh tiến lên từng bước, trường thương trong tay run lên, mũi thương lập tức chỉ thẳng vào đầu Vương Nghĩa Cao, trong lúc nhất thời sát khí tỏa ra bốn phía.

Cảm nhận được sát khí này, lại nhìn thấy thương cách cổ chính mình không đến nửa xích, vốn Vương Nghĩa Cao ngoài mạnh trong yếu hoàn toàn bị đánh tan lòng tự tin, hắn té ngà xuống, kêu thảm thiết:

- Giết người rồi!

Lâm Minh xuống tay cũng có chừng mực, rõ như ban ngày, hắn không có khả năng đánh chết con trai quân chủ, tuy rằng một quyền kia dùng ám kình, nhưng chỉ chậm rãi phát tác, để Vương

Nghĩa Cao thống khổ, sẽ không trí mạng, về phần vết thương khóe miệng, tuy rằng rất đau, nhưng có thể dùng dược thảo chữa khỏi.

Mà đúng lúc này, lại vang lên một trận tiếng vó ngựa dồn dập, Lâm Minh giương mắt nhìn, đã thấy một nam nhân ước chừng ba mươi tuổi, râu hình chữ bát, mặc bộ khoái phục, thắt lưng đeo một cây đại đao, cưỡi ngựa một đường chạy tới, mà ở phía sau hắn, có mười mấy bộ khoái đi theo.

Nhìn thấy những bộ khoái này, Vương Nghĩa Cao như gặp cứu tinh, lúc này hắn hô lớn:

- Cứu mạng a, giết người!

Rồi sau đó hắn vội vã chạy tới bên cạnh những bộ khoái kia.

Lâm Minh nhìn thấy những bộ khoái này, khẽ cau mày, hắn lập tức hiểu được mục đích Vương Nghĩa Cao gây chuyện, kỳ thật hắn không trông cậy vào nam nhân cưỡi ngựa kia cùng nhóm tiểu lâu la vừa rồi có thể đả thương hắn, mà là muốn gây chuyện, để bọn bộ khoái trật tự cuộc thi Thất Huyền võ phủ bắt chính mình.

Mà một khi bị bắt, nhẹ thì bỏ qua cuộc thi nhập môn Thất Huyền võ phủ, nặng thì bị hình phạt, thậm chí bị ám toán ở trong lao lý.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Đầu lĩnh bộ khoái tên là Triệu Minh Sơn, năm nay ba mươi lăm tuổi, Luyện Thể tầng bốn, đảm nhiệm Thiên Vận thành bộ khoái đại đội đội trưởng.

Triệu Minh Sơn vừa hỏi, nguyên bản những tiểu lâu la té trên mặt đất

Hấp hối đều sinh long hoạt hổ đứng lên, rồi sau đó là chuyện Lâm Minh sớm đã đoán được, bọn họ nhao nhao chỉ vào Lâm Minh:

- Hắn đánh người! Hơn nữa ý đồ mưu hại công tử nhà ta.

- Đại nhân, ngươi xem thương thế trên thân chúng ta, là tên kia dùng thân thương đánh đập, nếu không phải ta phản ứng mau, vừa rồi đã gãy xương.

Một cái tiểu lâu la vén quần áo lên, ở bộ ngực hắn có một khối máu đọng rất lớn.

Lúc này Lâm Minh còn nắm trường thương trong tay, có thể nói là chứng cớ vô cùng xác thực.

- Triệu ca, ngươi có thể làm chủ cho ta a.

Vương Nghĩa Cao phun ra một búng múa, tên này quá thảm, quả thực giống như người tàn tật.

Triệu Minh Sơn vội vàng cho Vương Nghĩa Cao thuốc trị thương, thành tựu đầu lĩnh bộ khoái, Triệu Minh Sơn vẫn luôn mang theo thuốc trị thương tùy thân, hơn nữa là dược giá trị xa xỉ, Vương Nghĩa Cao một bên kêu rên, một bên rắc dược ngoài miệng vết thương, loại dược này gặp máu thấy ngay hiệu quả, đau đớn của Vương Nghĩa Cao cuối cùng giảm bớt một chút.

- Triệu ca, ngươi nhất định đòi lại công đạo cho ta!

Vương Nghĩa Cao oán độc nhìn Lâm Minh, hắn tuyệt đối không nghĩ tới không ngờ Lâm Minh dám động chính mình, hắn chết chắc rồi! Chỉ cần đưa hắn vào phòng giam, vậy có biện pháp đối phó hắn, đánh tàn phế thậm chí giết chết cũng không là việc khó, hoàn toàn có thể nói Lâm Minh mưu toan vượt ngục chạy trốn và vân vân.

Không, giết chết hắn quá tiện nghi, nhất định phải để hắn sống không bằng chết!

Đối với loại sự tình này, phụ thân Vương Nghĩa Cao bình thường sẽ không quản, lần trước đổ đấu là bởi vì Vương Nghĩa Cao cá cược, ngay cả tên đều bị đọc ngược lại, tương đương với sửa lại dòng họ, Vương quân chủ đương nhiên tức giận.

Mà loại ỷ thế hiếp người này, đánh tàn phế vài bình dân, chỉ cần không tổn hại đến gia tộc, Vương quân chủ căn bản sẽ không để ý tới, hắn nào có tâm tư quản chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Nghĩa Cao vui vẻ trong lòng, tuy rằng đã đạt được mục đích nhưng cũng đau đớn gần chết, phun ra khẩu ác khí mới là quan trọng nhất, vẫn là chiêu của Chu ca hay, tuy rằng chính mình không điều đến cao thủ, nhưng có thể dựa thế áp người, chỉ cần có thể nói ra đạo lý, là được mượn được tay người khác xử lý ngươi!

Triệu Minh Sơn làm bộ khoái đầu nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải kẻ ngốc, hắn chỉ nhìn hiện trường một cách đơn thuần liền đoán được sự tình trải qua hầu như không còn, tám thành tên tiểu tử này đắc tội Vương thiếu, Vương thiếu là con của chủ nhân chính mình, mà tiểu tử này lại quá thể, chẳng những đánh hạ nhân của Vương thiếu, lại còn ra tay đánh Vương thiếu, hơn nữa đánh thảm như vậy, hắn phỏng chừng là muốn đòi lại công đạo.

Làm đầu lĩnh bộ khoái, cần giao tiếp cũng mỗi thế lực Thiên Vận thành, mà bản thân chức quan của Triệu Minh Sơn cũng không lớn, Thiên Vận thành tùy tiện lấy ra một cái thế lực hắn đều tuyệt đối không thể trêu vào, cho nên nhiều năm qua như vậy Triệu Minh Sơn đã sớm học xong sinh tồn ở trong kẽ hở, một việc đặt ở trong tay hắn, đầu tiên xem không phải ai đúng ai sai, mà là xem bối cảnh phía sau từng người bọn hắn.

Chớ nói Vương quân chủ phụ thân Vương Nghĩa Cao có ân đề bạt đối với hắn, cho dù không có, hắn cũng phải hướng về phía bên Vương quân chủ.

Đừng nhìn Vương Nghĩa Cao không ra hồn, thậm chí ở phủ quân chủ đều bị Vương quân chủ tùy ý dùng gia pháp xử trí, nhưng nếu đi ra ngoài lại không giống, đi ra ngoài sẽ có mặt mũi, quyết định hôm nay của Triệu Minh Sơn chính là một cái tín hiệu, ám chỉ hắn rốt cuộc có phải nhân mã của Vương quân chủ hay không.

Trong lòng hiểu được những điều này, Triệu Minh Sơn tự nhiên có quyết định trong lòng, hắn phất tay, một cái bộ đi ra bắt đầu kiểm tra thương thế những tiểu lâu la kia, rồi sau đó lại kiểm tra trường thương của Lâm Minh, đối lập vết thương một chút, nói một câu phế không thể phế hơn:

- Đúng vậy, là cái chuôi trường thương này đánh tạo thành.

Triệu Minh Sơn gật đầu, nói với Lâm Minh:

- Tính danh?

Lâm Minh đã đại khái đoán được Triệu Minh Sơn này chuẩn bị làm gì, mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Triệu Minh Sơn, thản nhiên hồi đáp:

- Lâm Minh.

Nhìn ánh mắt Lâm Minh, Triệu Minh Sơn có cảm giác miệt thị trong ánh mắt này, điều này làm cho Triệu Minh Sơn vô cùng không thoải mái, hắn có chút khó chịu nói:

- Hiện tại chứng cớ vô cùng xác thực, ngươi còn có cái gì để nói?

- Chứng cớ vô cùng xác thực?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Ngươi có từng hỏi qua người qua đường? Chỉ nghe lời nói của một bên Vương Nghĩa Cao?

Triệu Minh Sơn nhướng mày, có cảm giác người kia có thể cũng không phải thằng ngu, dường như khi chính mình vừa xuất hiện hắn liền đoán được quỹ tích sự tình có thể phát triển, mà hiện giờ hắn gặp nguy không loạn, dường như đang nhìn chính mình chê cười. Nhưng, nếu tiểu tử này xem thấu như vậy, vì cái gì còn muốn xúc động ra tay đánh Vương Nghĩa Cao thành như thế, chẳng lẽ hắn không biết phụ thân Vương Nghĩa Cao là Vương quân chủ Thiên Vận thành Hộ Vệ quân sao?

Tuy rằng Vương quân chủ không dung túng đứa con, thậm chí thường xuyên xử phạt đứa con, nhưng cũng không có nghĩa có thể cho phép người khác đánh con của hắn, vậy tương đương với đánh vào mặt hắn.

Tiểu tử kêu Lâm Minh này không phải nhân vật lớn chứ... Nhưng nhìn quần áo hắn, cũng không giống. Hơn nữa nếu thật sự là nhân vật, Vương Nghĩa Cao cũng không nên ngu ngốc đối địch mới phải.

Triệu Minh Sơn nói:

- Người qua đường ta đương nhiên sẽ hỏi, ngươi trước tiên theo ta về nha môn lấy khẩu cung, ta sẽ lưu người lại cẩn thận điều tra sự tình.

Tuy nói dân không đấu cũng quan, những người qua đường này chỉ cần không ngốc liền biết không nên lắm miệng, nhưng cánh rừng lớn cái gì cũng có, vạn nhất gặp được một tên ngốc, vậy sẽ không xong việc.

- Mang đi!

Triệu Minh Sơn quyết đoán vung tay lẻn, bộ khoái dưới tay lập tức lấy dây thừng, Vương Nghĩa Cao thấy một màn như vậy, trên mặt lộ ra một tia cười ác độc, đấu với ta, ha ha, xem ngươi chết như thế nào!

Nhìn thấy hai bộ khoái cầm dây thừng lại đây, Lâm Minh lắc lắc tay áo, âm thanh lạnh lùng nói:

- Các ngươi thử trói xem, một khi trói, tất nhiên không dễ cởi.

Chương 31: Trói thì sẽ không tháo ra!

Thấy hai bộ khoái cầm lấy sợi dây đi tới đây, Lâm Minh lắc lắc tay áo, lạnh lùng nói:

- Các ngươi trói thử một chút, một khi trói, tất nhiên không thể dễ dàng tháo ra được a.

- Tháo ra! Ngươi ngu ngốc còn muốn tháo ra, một khi trói lên ngươi tựu vĩnh viễn đừng nghĩ sẽ có thể tháo ra, ha ha ha!

Vương Nghĩa Cao nghe Lâm Minh nói ra lời nói ngu ngốc như vậy, đắc ý vênh váo cười to, song chợt lại nghĩ tới hắn đang ở trong thân phận “người bị hại” mà cười như vậy có chút không tốt, hơn nữa những lời này rõ ràng có chút ám chỉ muốn giết chết người ở trong lao...

Quả nhiên Vương Nghĩa Cao quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Triệu Minh Sơn đang dùng sắc mặt có chút khó coi nhìn mình. Vương Nghĩa Cao vội ho một tiếng, ngượng ngùng nói:

- Triệu ca ngươi phá án, ta chính là không thể xen vào, nhưng tiểu tử này mẹ nó quá hung hăng càn quấy rồi.

Lâm Minh vỗ vỗ bụi trên người, nói với Triệu Minh Sơn:

- Thất Huyền võ phủ đại khảo, ngươi chịu trách nhiệm trị an, có người giục ngựa bay nhanh ở đây, vung thương đả thương người ngươi không đến, rồi sau đó lại có người xúi giục thủ hạ tụ chúng ẩu đả, muốn đánh cho ta tàn tật ngươi không đến, ta vung thương phản kích, ngươi đã tới rồi, một câu nói cũng không hỏi người đi đường đang vây xem liền xác định tội danh của ta là đả thương người, ngươi thật sự rất anh minh a!

Lời nói của Lâm Minh không nhanh không chậm, chữ chữ chém tâm lý, cho dù là Triệu Minh Sơn đã gặp qua rất nhiều tình huống, cũng là trong lòng trầm xuống, tiểu tử này, có mấy phần can đảm, lúc này còn có thể trấn định như vậy, hắn có nơi để dựa vào hay sao?

Triệu Minh Sơn nhìn Lâm Minh, cảm giác chuyện ngày hôm nay không thể kéo dài, cả giận nói:

- Bản quan làm việc, không tới phiên ngươi bình luận, trói lại cho ta!

Theo hắn ra lệnh một tiếng, sợi dây đã chụp vào trên cổ Lâm Minh, lấy bản lãnh của Lâm Minh, đánh không lại Triệu Minh Sơn có tu vi Luyện Thể tầng bốn đại thành, cho nên hắn không có phản kháng.

Mà đúng lúc này, trong đám người truyền đến một thanh âm:

- Tránh ra, đều tránh ra cho ta!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy một thiếu niên mập mạp trong tay mang theo một cái hộp cơm, thân thể vặn vẹo chen chúc đi vào, người này chính là Lâm Tiểu Đông, mới vừa rồi Lâm Minh tĩnh tọa ở chỗ này, Lâm Tiểu Đông đi mua điểm tâm, mới vừa chạy về.

Lâm Tiểu Đông vừa nhìn sợi dây chụp vào cổ Lâm Minh, nhất thời phát hỏa, quát lớn:

- Sát! Các ngươi con mẹ nó dựa vào cái gì mà trói người?

Triệu Minh Sơn không biết là mập mạp này xuất hiện từ nơi nào, đang chuẩn bị phất tay một cái gọi người đuổi người nay đi, mà đúng lúc này, khóe mắt dư quang của hắn đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng, quay đầu nhìn lại, lại thấy một chút ánh lửa dập tắt ở trong tay Lâm Minh.

Truyền Âm phù?

Triệu Minh Sơn nheo mắt, Truyền Âm phù có thể thu được một đoạn thanh âm, rồi sau đó xác định địa điểm truyền tống, rồi dùng để truyền thông tin đi, hiển nhiên, thiếu niên này mới vừa rồi ở dưới tình huống chính mình không biết chuyện lặng lẽ ghi chép thanh âm, rồi sau đó truyền ra ngoài.

Người này!

Triệu Minh Sơn nhìn lại thiếu niên này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh cả người, hôm nay đắc tội với hắn, sau này hắn nhất định sẽ trả thù, xem ra thật sự cần thiết nên dung túng Vương Nghĩa Cao giết chết hắn hay không, nếu không tất có hậu hoạn.

Nhưng là... Mấu chốt là hắn rốt cuộc truyền âm cho người nào?

Người Lâm Minh truyền âm tự nhiên là Mộc Dịch tiên sinh, lần trước Lâm Minh phó thác cho Mộc Dịch giữ bí mật chuyện tình Minh Văn thuật cho mình, Mộc Dịch từng đã nói, có phủ nguyên soái ở đây, Lâm Minh tuyệt đối an toàn ở Thiên Vận thành, chỉ cần gặp phải phiền toái, chỉ cần sử dụng Truyền Âm phù báo cho hắn, hơn nữa hắn đã lưu Truyền Âm phù ấn lại rồi.

Lâm Minh mặc dù có huyết tính, nhưng không phải là người nhất thời vọng động không để ý tới hậu quả, trước khi Vương Nghĩa Cao xuất hiện ở trước mặt hắn, trong lòng hắn đã có tính toán. Hắn sẽ không để cho một hạng người như bọn đạo chích áp chế tâm kiêu ngạo của mình, thiếu Mộc Dịch một cái nhân tình này ngày sau có thể trả lại.

Mặc dù hôm nay Mộc Dịch làm khách khanh của phủ tướng quân cùng thái phó của thái tử, nhưng hắn cũng không tính là người trong quan trường, mà là người trong giang hồ, người trong giang hồ trọng nghĩa khí, một câu bạn vong niên kia của Mộc Dịch cũng không phải là thuận miệng nói một chút, Mộc Dịch thật sự coi Lâm Minhà một người bạn.

Nghe được ghi âm của Truyền Âm phù, Mộc Dịch đại khái hiểu chuyện đã xảy ra, hắn hừ lạnh một tiếng, đối với vây cánh mọc lên như rừng, nịnh nọt triều đình, hắn từ trước đến nay rất phản cảm, hôm nay đừng nói Lâm Minh coi như là bạn vong niên của hắn, sau lưng còn có một sư phụ sâu không lường được, cho dù hai người quan hệ bình thường, hắn cũng sẽ nhúng tay quản chuyện này.

Mộc Dịch cùng quan liêu trong triều kết giao hời hợt, căn bản không nhận ra mấy người, chuyện như vậy người duy nhất hắn có thể nhớ tới chính là học sinh của hắn, thái tử đương triều Dương Lâm.

Lấy một tờ Truyền Âm phù truyền cho Dương Lâm, thái tử Dương Lâm đối với lão sư này của mình từ trước đến giờ khâm phục, cũng hết sức kính ngưỡng, sự tình lão sư nhờ vả, hắn tự nhiên làm hết sức, cho nên hắn tự mình truyền âm cho đại thần xử lý công việc của Trị An phủ.

Hoàng đế, thái tử dùng là Truyền Âm phù màu tím vàng đặc biệt, lúc này đại thần xử lý công việc đang ôm tiểu thiếp cười đùa, phong hoa tuyết nguyệt, lúc thấy tử quang này liền nhanh chóng đứng lên, đại thần xử lý công việc thiếu chút nữa từ trên ghế lăn xuống.

Truyền Âm phù đến từ chỗ thái tử!

Khi biết được nguyên nhân thái tử truyền âm, đại thần xử lý công việc đau cả đầu, hắn chỉ cảm thấy nặng đầu một trận, một câu “dùng người không tra, giám thị bất lực” kia để cho tim hắn đập cũng chậm lại nửa nhịp.

Triệu Minh Sơn là người nào hắn dĩ nhiên rõ ràng, một bên nha nội của Vương quân chủ, một bên tiểu tử không biết có địa vị gì, dùng đầu ngón chân cũng có thể suy nghĩ cẩn thận xem Triệu Minh Sơn sẽ xử lý chuyện này thế nào, nhưng là... Tiểu tử này dĩ nhiên là người của thái tử!

Triệu Minh Sơn, con mẹ nó ngươi sát thiên đao khốn kiếp, không ngờ đút cho lão tử cái sọt lớn như vậy!

- Dựa vào! Các ngươi tại sao lại trói người?

Lâm Tiểu Đông còn đang gạ hỏi, Triệu Minh Sơn tâm phiền ý loạn vung tay lên, chỉ vào Lâm Tiểu Đông nói:

- Làm trở ngại công vụ, nhục mạ quan sai, trói tất cả lại cho ta!

Triệu Minh Sơn nói xong, lại sai thêm hai công sai đè Lâm Tiểu Đông xuống, những quan sai này đại đa số là Luyện Thể tầng hai, Luyện Thể tầng hai bọn họ cũng không phải là thùng cơm như Vương Nghĩa Cao, căn cơ phải vững chắc hơn.

Lâm Tiểu Đông đến nay chỉ có Luyện Thể tầng một, tự nhiên không có phản kháng, mấy cái đã bị đè xuống gắt gao, tuy nhiên người này là loại hình con vịt đã đun sôi còn mạnh miệng, hắn một bên giãy giụa, một bên kêu:

- Dám trói tiểu gia, các ngươi nhớ lấy cho tiểu gia, một lúc nào đó ta sẽ trả lại cho các ngươi cả vốn lẫn lời.

- Lấp kín cái miệng của hắn lại!

Triệu Minh Sơn có chút tức giận, một tên nha dịch lấy một tấm vải ra, tùy tiện vò vò tựu nhét vào trong miệng Lâm Tiểu Đông, kết quả tiếng chửi rủa lúc đầu của hắn nhất thời biến thành thanh âm ô ô không rõ.

- Cùng mang đi!

Triệu Minh Sơn vung tay lên, Lâm Tiểu Đông cùng Lâm Minh hai người bị áp chế lên phía trên thớt ngựa, thớt ngựa một đường chạy chậm, rất nhanh liền chạy ra khỏi vài dặm đường.

Lúc này, Vương Nghĩa Cao đột nhiên âm trầm cười một tiếng, nói:

- Triệu ca, để bọn họ xuống đất, kéo đi mới đúng a.

Hắn muốn dùng ngựa kéo hai người này chạy ở phía sau, vậy nhất định rất thú vị, Triệu Minh Sơn còn không có đáp lời, đúng lúc này, một đoàn hồng quang không có chút dấu hiệu nào hiện ở trước mặt hắn, rồi sau đó phát thành một vành lửa, là Truyền Âm phù.

Truyền Âm phù sẽ đem thanh âm trực tiếp truyền lại trong đầu người được truyền âm, người khác nghe không được

Ở trong nháy mắt Truyền Âm phù nổ bung, trong đầu Triệu Minh Sơn tựu vang lên thanh âm gầm thét của đại thần xử lý công việc, người lãnh đạo trực tiếp của Trị An phủ:

- Con mẹ nó, ngươi khẩn trương thả người cho ta! Ngươi biết tiểu tử mà ngươi bắt kia sau lưng là ai chăng? Thái tử đương triều! Con mẹ nó ngươi muốn tạo phản sao? Người của thái tử ngươi cũng dám bắt, con mẹ nó ngươi không biết chữ “chết” viết như thế nào sao? Muốn chết thì đừng lôi theo lão tử!! Triệu Minh Sơn, ta cho ngươi biết, người nào tìm phiền toái cho lão tử, lão tử tựu hái mũ ô sa của hắn!!

Triệu Minh Sơn bị người lãnh đạo trực tiếp đổ ập xuống mắng một chập như vậy, chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng tựu nổ, cả người hắn cứng ngắc tại chỗ, đầu óc trống rỗng, thái... Thái tử!?

Triệu Minh Sơn thoáng cái túm lấy ngựa, há hốc mồm nhìn về phía Lâm Minh, mà Lâm Minh lúc này cũng đang nhìn hắn, ánh mắt kia vẫn như mới vừa rồi, trấn định, lạnh lùng, như cấp trên nhìn kẻ tiểu nhân vậy.

Hắn đang nhớ lại Truyền Âm phù lúc trước Lâm Minh đưa ra, đó là cho thái tử?

Thái tử là cái khái niệm gì? Hắn một cái đầu lĩnh bộ khoái nho nhỏ, chính là từ ngữ mà lúc bình thường hắn chưa bao giờ được tiếp xúc đến, trong lòng rung động tới mức không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hắn rốt cuộc hiểu được ánh mắt lúc trước của Lâm Minh.

- Ta nói Triệu ca, kéo đi thôi, dù sao hiện tại cũng không có người nhìn thấy, không có chuyện gì, hai tiểu tử này công phu không tệ, kéo không chết.

Kéo con mẹ ngươi ấy! Lúc này nghe được Vương Nghĩa Cao nói nhảm, Triệu Minh Sơn thật muốn rút đao chặt hắn, hôm nay nếu như không phải là tên ngu ngốc này, mình tại sao có thể lâm vào khốn cục như vậy!

- Đều xuống ngựa đi, thả bọn họ ra.

Triệu Minh Sơn chợt vung tay lên, thủ hạ ngây ngẩn cả người, Vương Nghĩa Cao cũng ngây ngẩn cả người.

Thả người?

Vương Nghĩa Cao cũng không phải người ngu, hắn nghĩ tới tờ Truyền Âm phù mới vừa rồi kia, chẳng lẽ có liên quan cùng nó?

Tuy nhiên Triệu Minh Sơn không nói một tiếng liền thả người, Vương Nghĩa Cao vẫn là rất không thoải mái, hắn đang chuẩn bị tranh luận mấy câu, mà đúng lúc này, trước mặt hắn cũng tuôn ra một đoàn ánh lửa, đồng dạng là Truyền Âm phù, mà vừa nghe thanh âm truyền ra từ Truyền Âm phù này, Vương Nghĩa Cao thiếu chút nữa ngồi phịch ở trên mặt đất, đó là Truyền Âm phù do phụ thân hắn tự mình phát ra, chỉ có một câu nói:

- Lập tức chạy trở về cho ta!

Vương Nghĩa Cao thậm chí có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo dày đặc truyền tới từ trong những lời này của phụ thân, hắn không nghi ngờ chút nào, lần này phụ thân sẽ nhổ một lớp da của hắn.

Nếu song phương gây chuyện, một phương người sau lưng là thái tử, phương kia người sau lưng là Vương quân chủ, đại thần xử lý công việc tự nhiên cũng sẽ phát ra một tờ Truyền Âm phù cho Vương quân chủ nói rõ tình huống. Trong lòng Vương quân chủ chưa từng có tức giận như vậy, ngôi vị hoàng đế mới cũ thay đổi, Vương Nghĩa Cao này thế nhưng chọc phải đương kim thái tử gia! Mặc dù chỉ là một tiểu nhân vật không biết có quan hệ cùng thái tử gia, nhưng rất nhiều người chỉ là bởi vì một chuyện nhỏ, cũng đủ để cho thái tử lúc lựa chọn thành viên nòng cốt loại bỏ hắn ra bên ngoài, hắn thật muốn giết đứa con không nên thân này.

Triệu Minh Sơn thấy Vương Nghĩa Cao nhận được Truyền Âm phù tựu dự đoán được đã xảy ra chuyện gì, thấy thủ hạ còn đang thất thần, Triệu Minh Sơn nổi giận quát:

- Còn không thả người, sững sờ để làm chi?

Những thủ hạ kia bị giáo huấn, lúc này mới vội vàng hấp tấp đi đến mở trói, song lúc bọn họ cởi sợi dây, Lâm Minh cười lạnh nói:

- Ngươi muốn bắt liền bắt? Muốn thả liền thả? Ta nói rồi, một khi trói, tất nhiên sẽ không thể dễ dàng tháo ra.

Chương 32: Dựa thế áp người!

Triệu Minh Sơn nhìn Lâm Minh, lúc này trong đầu mới nhớ lại cái câu kia lúc trước Lâm Minh đã nói:

- Các ngươi trói thử một chút, một khi trói, tất nhiên sẽ không thể dễ dàng tháo ra.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Triệu Minh Sơn mặc dù coi trọng thể diện, nhưng so với tiền đồ của mình thậm chí là mạng nhỏ, thể diện xem là cái rắm.

Triệu Minh Sơn thay đổi sắc mặt lúc trước, đầy mặt cười làm lành nói:

- Thật là “nước lớn trôi miếu Long Vương”, hai vị tiểu huynh đệ nói sao, cũng là người một nhà, chuyện ngày hôm nay hoàn toàn là trường hợp hiểu lầm, hiểu lầm. Mấy người các ngươi, còn không mau mở trói cho hai vị tiểu huynh đệ.

Lúc này mặc dù không có mở trói, nhưng là vải ngoài miệng Lâm Tiểu Đông bị lấy xuống, hắn cũng không rõ ràng xảy ra chuyện gì, tuy nhiên mấy ngày nay Lâm Minh mang tới không ít kinh ngạc cho hắn, Lâm Tiểu Đông cũng là thích ứng vô cùng mau.

Chẳng lẽ sư phụ “rồng thần thấy đầu không thấy đuôi” sau lưng Minh ca ra mặt?

Đối với Lâm Tiểu Đông mà nói, đám nhân vật kia rốt cuộc ngưu bức đến loại trình độ nào hắn hoàn toàn không có khái niệm, dù sao là lão ngưu bức, có loại nhân vật này làm chỗ dựa, chính mình còn sợ cái chim!

- Người một nhà, cắt! Con mẹ nó, ai là người một nhà với ngươi chứ? Biến, đều con mẹ nó cút!

Nha dịch đi lên cởi sợi dây bị thân thể mập mạp của Lâm Tiểu Đông trái phải nhún nhún, toàn bộ đẩy đi ra ngoài.

- Tiểu gia là người mà các ngươi nói trói tựu trói, nói thả tựu thả đấy sao?

Lâm Tiểu Đông vốn chính là người không chịu ăn thiệt thòi, hiện tại được thế, tự nhiên là người đúng lý không buông tha.

Triệu Minh Sơn bây giờ là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói ra được, có đắng nói không ra lời, hắn cười làm lành tự mình tiến lên, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta mắt vụng về, ngươi nhìn chuyện hôm nay làm sao mới coi là...

Lâm Tiểu Đông nghiêng cổ một cái, những thứ quan sai này lúc bình thường bổng lộc không nhiều lắm, mặc dù có chút thu nhập phi pháp, nhưng là chút tiền kia Lâm Tiểu Đông cũng chướng mắt, bồi thường không có ý nghĩa, như vậy còn có thể làm sao chỉnh bọn họ đây?

Lúc này, Lâm Tiểu Đông vừa hay nhìn thấy Vương Nghĩa Cao cưỡi ngựa một bên, thất hồn lạc phách đi về nơi xa, Lâm Tiểu Đông nhất thời nổi giận, quát:

- Đứng lại, con mẹ nó, ai cho tiểu tử ngươi rời đi? Chạy trở về cho tiểu gia ta.

Nghe Lâm Tiểu Đông vừa nói như vậy, Vương Nghĩa Cao suýt nữa từ trên lưng ngựa té xuống, hắn bây giờ là bị sợ bể mật, phụ thân nếu là thật nếu là thật động gia pháp, đây tuyệt đối là một cơn ác mộng.

Hiện tại, hắn thấy Lâm Minh tựu trong lòng sợ hãi, đừng nói trả thù hay gì đó, hắn giờ nhìn thấy Lâm Minh cũng muốn đi vòng qua, Vương Nghĩa Cao là thật sợ, hơn nữa cũng không biết sau lưng Lâm Minh có năng lượng gì, nhưng có thể khẳng định, phần năng lượng này tuyệt đối so với chính mình lớn rất nhiều!

Mất đi ưu thế duy nhất, Vương Nghĩa Cao lúc này đối với Lâm Minh đã là e sợ tránh không kịp.

- Ngươi... Ngươi muốn thế nào?

- Ngươi cứ đi như vậy? Thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như vậy?

Lâm Tiểu Đông linh cơ vừa động, nói với mấy nha dịch bên cạnh:

- Mấy người các ngươi, đánh người này một trận, chuyện này coi như xong.

Vương Nghĩa Cao nghe được cái yêu cầu này, cả người khẽ run rẩy, mà Triệu Minh Sơn lại càng là vẻ mặt đau khổ, hắn bây giờ trở về còn không biết có thể giữ được mũ ô sa trên đầu hay không, nếu là đánh Vương Nghĩa Cao nữa, hắn thật sự là chết chắc.

Triệu Minh Sơn nhìn về Lâm Minh, trong ánh mắt đã có một cỗ vẻ cầu khẩn.

Lúc này, Lâm Minh nói:

- Quên đi, náo cùng những người này không có ý gì.

Hắn chuyển hướng về phía Vương Nghĩa Cao, hỏi:

- Ta hỏi ngươi một cái vấn đề, lúc ngươi đi ra ngoài tìm ta, ta cảm thấy trong xe ngựa nơi xa kia còn có người nhìn trộm ta, người nọ có phải Chu Viêm hay không.

Nghe được Lâm Minh hỏi như thế, đáy lòng Vương Nghĩa Cao run lên, người nay, sau lưng có gắn mắt hay sao?

Hắn hoàn toàn sợ Lâm Minh, lúc này Lâm Minh trước mắt, ở trong mắt của hắn càng thêm bí hiểm cùng kinh khủng.

Hắn khúm núm không có lên tiếng, Lâm Minh tiến lên trước một bước, ánh mắt sáng quắc ngó chừng Vương Nghĩa Cao, lạnh lùng nói:

- Là phải hay là không phải?

Vương Nghĩa Cao trong lòng lộp bộp một chút, cắn răng gật đầu.

- Chuyện ngày hôm nay, cũng là Chu Viêm làm chủ sao?

Vương Nghĩa Cao gật đầu như cũ.

- Tốt lắm, ngươi đi đi.

Lâm Minh đã hiểu, Chu Viêm này chẳng qua là không muốn chính mình vào Thất Huyền võ phủ mà thôi, Vương Nghĩa Cao chỉ là con cờ bị lợi dụng, hơn nữa lại bị hù dọa bể mật, Lâm Minh không cần thiết so đo cùng hắn nữa, dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì sau lưng Vương Nghĩa Cao có một phụ thân quân chủ, Lâm Minh làm việc cũng có có chừng có mực, đánh Vương Nghĩa Cao, lưu lại một cỗ ám kình để cho hắn chịu khổ một chút cũng là thôi, nếu thật sự đánh hắn tàn phế, Mộc Dịch cũng sẽ khó làm.

Nghe được Lâm Minh có dấu hiệu nhả ra, Triệu Minh Sơn như trút được gánh nặng, vội vàng tiến lên đây tự mình tháo sợi dây trói Lâm Minh cùng Lâm Tiểu Đông ra.

Lâm Tiểu Đông hoạt động cổ tay mập mạp một chút, liếc Triệu Minh Sơn một cái rồi ngồi xuống thớt Ô Tông mã kia, Lâm Tiểu Đông mắt sắc, vừa nhìn cũng biết ngựa này là hàng thượng đẳng, mặc dù xa xa không so sánh được với Tuyết Long mã ngày được hai ngàn dặm, nhưng là ngày đi ngàn dặm lại không thành vấn đề, giá trị sẽ không thấp hơn năm trăm lượng vàng.

- Được rồi, chúng ta trở về cũng không cần các ngươi tiễn đưa, lưu lại hai con ngựa là tốt lắm, thớt Ô Tông mã này có thể được, ta liền thu.

Triệu Minh Sơn nghe được Lâm Tiểu Đông nói như vậy, khóe miệng trừu động một trận, thớt Ô Tông mã này là vật hắn yêu mến, cắn răng, Triệu Minh Sơn nói:

- Tiểu huynh đệ thích thì cứ việc cưỡi đi a.

- Ha ha, ta đây tựu không khách khí.

Lâm Tiểu Đông vừa nói, tung người nhảy lên, thân thể mập mạp tựu rơi vào phía trên Ô Tông mã:

- Hắc hắc, giá!

Rời đi bọn nha dịch này, Lâm Tiểu Đông tâm tình thật tốt, nói:

- Hôm nay mới gọi là thoải mái, các anh em đời này cho tới bây giờ không có thoải mái như vậy, nhìn Cao Nghĩa Vương lúc bình thường ánh mắt đều đặt ở trên đỉnh đầu, đã bị đánh còn phải đưa người ra nhận lấy, đầu lĩnh bộ khoái kia vẻ mặt lại càng đau khổ, biết điều một chút dâng lên ngựa yêu của mình, ha ha, đây mới gọi là khoái ý nhân sinh!

Lâm Minh cười cười, nói:

- Hôm nay chúng ta là mượn uy thế người khác, nói trắng ra chính là cáo mượn oai hùm mà thôi, có cái gì có thể thoải mái, ngày khác tự chúng ta có thực lực, dựa vào thực lực của mình uy chấn thiên hạ, không người dám lấn, đó mới gọi là thoải mái.

- Uy chấn thiên hạ? Ha ha, Minh ca, ta cũng không có ý nghĩ cao xa như vậy, mượn uy thế người khác không tồi nha, ta xem như vậy, ngày sau lúc Minh ca ngươi uy chấn thiên hạ, ngươi tựu bảo về huynh đệ ta, ai khi dễ ta, ta liền báo danh hiệu của ngươi, vừa báo ra đã hù dọa lá gan bọn họ.

- Được!

Lâm Minh cười nói.

Vốn hai người cũng chỉ là bị mang đi ra ngoài trong vòng ba bốn dặm đường, giục ngựa chạy như điên, chỉ trong chốc lát đã trở lại. Trên quảng trường vẫn người ta tấp nập như cũ, cuộc thi đo lực vừa mới bắt đầu mà thôi.

Lâm Minh lơ đãng liếc mắt một cái nhìn về chỗ mà xe ngựa lam bố ni tử đỗ, lại thấy xe ngựa kia đang ở chỗ này, mà Chu Viêm vốn là ngồi ở trong đó rõ ràng đã xuống xe, lúc này hắn đang ôm trong ngực một thanh trường kiếm, ánh mắt lạnh như băng nhìn Lâm Minh.

- Ngươi rất có bản lãnh, ta coi thường ngươi rồi.

Sau một khắc, trong tai Lâm Minh truyền đến thanh âm Chu Viêm, khoảng cách hai người rõ ràng xa hai ba mươi thước, nhưng là Lâm Minh vẫn có thể nghe được thanh âm kia rõ ràng vang lên bên tai.

Chân nguyên truyền âm, cái này yêu cầu chân nguyên trong cơ thể võ giả phải có lực nắm trong tay cực cao mới có thể làm được, bằng vào điểm này, nửa năm trước hắn lấy tu vi đỉnh cao Luyện Thể tầng ba tiến vào Thiên Chi phủ của Thất Huyền võ phủ liền có thể lý giải.

- Đừng tưởng rằng ngươi tiến vào Luyện Thể tầng hai, lại có thể dễ dàng thắng mấy võ giả đồng cấp vô tích sự là có gì đặc biệt hơn người, ngươi đã nói sớm muộn có một ngày vượt qua ta, rất tốt, ta chờ ngươi, ta sẽ cho ngươi biết ta và ngươi chính là chênh lệch, chúng ta nhất định không phải là người cùng một thế giới.

- Không phải là người cùng một thế giới sao?

Lâm Minh nhìn Chu Viêm, mỉm cười nói:

- Quả thật không phải là người cùng một thế giới.

Chương 33: Cuộc thi trắc lực!

Cuộc thi trắc lực của Thất Huyền võ phủ điểm tổng cộng có hai mươi, sau khi cuộc thi bắt đầu, liền xếp thành hai mươi hàng dài, kể từ đó, trên quảng trường cũng không phải hỗn loạn như vậy.

Hai mươi tấm bia đá trắc lực tạo ở cửa đại môn Thất Huyền võ phủ, lát nữa, mấy chữ sáng lên trên tấm bia đá sẽ quyết định vận mệnh thí sinh tại chỗ.

Lúc này, một mỹ phụ ước chừng ba bốn mươi tuổi đi lên sân khấu của cuộc thi, nói:

- Mọi người khỏe mạnh, ta là một trong giám khảo cuộc thi trắc lực, tiếp theo, ta sẽ tuyên bố tình hình chung của khảo hạch Thất Huyền võ phủ lần này cho mọi người một chút, khảo hạch tổng cộng chia làm ba bộ phận, toàn bộ thông qua sẽ được coi là hợp cách, kết thúc cuộc thi, giám khảo sẽ căn cứ thành tích ba vòng của thí sinh, số tuổi, cùng với thiên phú để bình chọn ra trước mười người đứng đầu, đạt được phần thưởng của khảo hạch, khảo hạch lần này, phần thưởng của hạng nhất chính là Hồng Kim Long Tủy đan!

Một cái Hồng Kim Long Tủy đan nói ra, thí sinh phía dưới, bao gồm con cháu quý tộc cũng rối rít sợ hãi than, chắc lưỡi hít hà, một vài người thực lực yếu đều toát ra vẻ mặt tiếc hận cùng buồn bực, bởi vì bọn họ nhất định không thể nào đoạt được vị trí thứ nhất, phần thưởng càng cao, bọn họ sẽ càng buồn bực, mà một vài người thực lực mạnh, cũng là hai mắt sáng lên, xắn tay áo lên, phảng phất Hồng Kim Long Tủy đan này chính là chuẩn bị vì bọn họ.

Lâm Minh những ngày qua cũng đọc một chút về sách đan dược, đối với Hồng Kim Long Tủy đan cũng có hiểu rõ, loại đan dược này chỉ có cỡ quả nho, là dùng long cốt cốt tủy của Hồng Kim Long, hỗn hợp các loại dược thảo trân quý để phối chế mà thành. Có thể cải thiện thể chất thật to, đề cao tu vi, thậm chí trợ giúp võ giả đột phá bình cảnh.

Hồng Kim Long dĩ nhiên không phải là Chân Long, chỉ là một loại hung thú có một chút huyết mạch á long, tuy nhiên mặc dù như thế, hung thú có thể có quan hệ cùng Long không có một người nào, không có một cái nào yếu, cao thủ Hậu Thiên bình thường cũng không là đối thủ!

Mà cao thủ Hậu Thiên của Thiên Vận quốc vốn là không nhiều lắm, hơn nữa loại thuốc này căn bản cũng không ai biết luyện chế, cho nên Thiên Vận quốc không sinh ra Hồng Kim Long Tủy đan!

Không nghi ngờ chút nào, thuốc này là từ Thất Huyền cốc lưu truyền ra, Thất Huyền cốc hàng năm vì sàng lọc thiên tài, cũng sẽ phát ra một chút đan dược đến các đại học phủ lệ thuộc trực tiếp làm phần thưởng để hấp dẫn thiên tài tới tham gia khảo hạch.

Có lẽ đối với Thất Huyền cốc mà nói, Hồng Kim Long Tủy đan không tính là quá mức trân quý, nhưng là thả vào Thiên Vận quốc, đây tuyệt đối là có tiền mà không mua được, ngay cả nhân vật đại thế gia thực quyền cũng sẽ vì thế mà đỏ mắt.

Phụ nhân xinh đẹp cũng không có cho các thí sinh hoặc hưng phấn hoặc buồn bực phía dưới thời gian thảo luận, tiếp tục nói:

- Lần này khảo hạch vị trí thứ hai và thứ ba, có thể đạt được một viên Kim Xà Xích Đảm Hoàn, còn lại từ vị trí thứ tư tới thứ mười, mỗi người mười viên Tụ Nguyên đan.

Kim Xà Xích Đảm Hoàn là dùng xà đảm của Xích Kim Xà trăm năm luyện chế mà thành, loại xà đảm này hiện lên màu vàng tinh khiết, cho nên được gọi là Kim Xà Xích Đảm Hoàn, mặc dù Kim Xà Xích Đảm Hoàn không bằng Hồng Kim Long Tủy đan, nhưng tuyệt đối là dược liệu hiếm quý khó gặp.

Tuy nhiên mười viên Tụ Nguyên đan, vậy thì xuống một cấp bậc, cũng không phải nói Tụ Nguyên đan kém cỏi, mấu chốt là phải so sánh với cái gì, Tụ Nguyên đan này hai trăm lượng vàng một viên, mười viên mới hai ngàn lượng, mà hai loại đan dược phía trước, một vạn lượng vàng, thậm chí mấy vạn lượng vàng cũng chưa chắc đã mua được.

Phần thưởng phong phú để cho bản thân các thí sinh thiên tài vô cùng hưng phấn, một đám tựa hồ cũng khẩn cấp muốn lên sàn thử thân thủ một lần. Nhìn những thiếu niên thiếu nữ không thể kìm chế này, một người thiếu niên mặc cẩm y, thắt lưng mang bội ngọc khinh miệt cười một tiếng, ở bên cạnh thiếu niên này, còn có một tùy tùng mặc tơ lụa giống như trước.

Tùy tùng nịnh hót cười nói:

- Những người này thật là không biết tự lượng sức mình, Hồng Kim Long Tủy đan này đã là vật trong túi thiếu gia, chỉ bằng bọn họ cũng muốn tranh giành quyền lợi sao?

Thiếu niên khẽ mỉm cười, mở chiết phiến ra đong đưa hai cái, cũng không nói chuyện, hắn chính là thiên tài Vương Nghiễn Phong của gia tộc họ Vương ở Nhạc Lộc thành, thiên phú tứ phẩm, hôm nay tu vi là Luyện Thể tầng ba sơ kỳ, từng có được đệ nhất danh trong cuộc thi tinh anh ở Nhạc Lộc thành, phải biết rằng, Nhạc Lộc thành là một tòa thành lớn, đệ nhất danh là tương đối có phân lượng.

Thiếu phụ xinh đẹp trên sân khấu tiếp tục nói:

- Phía dưới bắt đầu vòng khảo hạch thứ nhất, Trắc Lực quan, mời võ giả tham gia khảo nghiệm dùng toàn lực công kích tấm bia đá, tấm bia đá sáng lên cột sáng, một tấc đại biểu cho một trăm cân lực lượng, sáng lên một thước, cũng chính là lực lượng một ngàn cân, như vậy sẽ hợp cách. Mỗi người có ba lần cơ hội, chỉ cần một lần đạt yêu cầu là được. Phía dưới, mời xem một người làm mẫu, Lăng Sâm, ngươi tới.

Trong khi mỹ phụ nói chuyện, một người nam tử cao gầy, sắc mặt kiên quyết đi lên sân khấu.

Người này người mặc một thân chiến giáp màu đen, đeo sau lưng một thanh trường đao ba thước, mặc dù là ban ngày, nhưng là người này vừa lên sân khấu liền làm cho người ta có cảm giác nhiệt độ chung quanh chợt giảm xuống vài lần.

- Là Lăng Sâm!

- Đại sư huynh của Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ!

Lăng Sâm này hiển nhiên danh khí rất lớn, Lâm Minh cũng không hiểu biết hắn, liền hỏi Lâm Tiểu Đông bên cạnh:

- Lăng Sâm là ai?

Lâm Tiểu Đông lúc bình thường tu luyện không hề để ý, nhưng là cực kỳ ham thích thu hồi tình báo bát quái, hắn sách sách hai tiếng, nói:

- Lăng Sâm này là đại sư huynh ở Thiên Chi phủ trong Thất Huyền võ phủ, cũng chính là người lợi hại nhất ở Thiên Chi phủ, hai mươi tuổi, thiên phú tứ phẩm, Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, năm hắn tiến vào Thiên Chi phủ, rồi sau đó chủ động yêu cầu đi chiến trường biên cảnh chém giết một năm, lực chiến đấu hôm nay rất khó đánh giá, có người nói hắn rất nhanh sẽ tiến vào Luyện Thể tầng năm.

Hai mươi tuổi đã là Luyện Thể tầng năm sao? Lâm Minh hơi giật mình, võ giả bình thường ở trước ba mươi tuổi bước vào cảnh giới Luyện Cốt của Luyện Thể tầng năm cũng đã rất khủng khiếp, hơn nữa Lăng Sâm này cả người tỏa ra sát khí bốn phía, hiển nhiên ở chiến trường biên cảnh giết qua không ít người, người như thế ở trong võ giả đồng cấp tất nhiên là cao thủ của cao thủ.

Lăng Sâm tùy ý đi tới trước tấm bia đá trắc lực, hắn rất chán ghét loại làm mẫu này, nhưng là mỗi lần khảo hạch để cho đại sư huynh của Thiên Chi phủ làm mẫu cũng là lệ cũ, mục đích chính là để bắt bí các thí sinh tự nhận là thiên tài này một chút, để cho bọn họ hiểu được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lăng Sâm tùy ý đứng ở trước, tấm bia đá trước, cũng không thấy hắn làm hoạt động chuẩn bị gì, tay phải vung lên, chỉ nghe “ầm!” Một tiếng, tấm bia đá trắc lực chấn động mạnh, đung đưa một cái, cột sáng cuồng loạn, cuối cùng ổn định ở phía trên bốn xích chín tấc.

Bốn ngàn chín trăm cân!

Trong sân một mảnh âm thanh kinh ngạc than thở phát ra, Lăng Sâm này tựa hồ không dùng toàn lực, nếu như dùng tới toàn lực thì nhất định phải vượt qua năm ngàn cân!

Thấy cái thành tích này, Lâm Minh cũng là mí mắt nhảy lên, lực lượng của tên Lăng Sâm này cơ hồ là gấp hai lực lượng của mình!

Lâm Tiểu Đông nói:

- Không có gì phải kinh ngạc, hắn là một trong mấy người mạnh nhất ở thế hệ trẻ Thiên Vận thành, nếu là đánh không được cái thành tích này mới là kỳ quái.

Lâm Minh nói:

- Một trong mấy người mạnh nhất thế hệ trế Chẳng lẽ Tần Hạnh Hiên không thắng được hắn sao?

Lâm Tiểu Đông nhún nhún vai, nói:

- Thực lực của Tần Hạnh Hiên bao nhiêu ta cũng không biết, tuy nhiên Tần Hạnh Hiên học vô cùng pha tạp, mà Lăng Sâm chuyên học kỹ thuật giết người, nếu thật sự là đánh giết sinh tử, ta cho rằng Tần Hạnh Hiên chưa chắc có thể thắng, hơn nữa đừng quên, Tần Hạnh Hiên chỉ có mười lăm tuổi, mà Lăng Sâm cũng đã hai mươi.

Nghe được Lâm Tiểu Đông nói như vậy, Lâm Minh khẽ gật đầu.

Sáu tầng cảnh giới của Luyện Thể kỳ, càng về sau, lực lượng chênh lệch càng lớn, lực lượng võ giả Ngưng Mạch kỳ không sai biệt lắm là tám ngàn cân, Lâm Minh cách cảnh giới này hết sức xa xôi.

- Khảo hạch bắt đầu!

Lúc này, mỹ phụ trung niên trên sân khấu phát ra lệnh bắt đầu cuộc thi trắc lực.

Một đám các thí sinh thiếu niên không thể kìm chế, xắn tay áo lên, nhưng mà thật sự tiếp xúc đến tấm bia đá tiếp xúc đến, lại xuất hiện không ít người không được tuyển chọn.

- Chín trăm cân, tám trăm năm mươi cân, tám trăm năm mươi cân, ba lần không hợp cách! Người tiếp theo!

- Chín trăm năm mươi cân, chín trăm cân, chín trăm cân, ba lần không hợp cách! Người tiếp theo!. truyện kiếm hiệp hay

Không ít thí sinh không hợp cách đi xuống đã miễn cưỡng đạt đến Luyện Thể tầng hai, nếu như bọn họ là trạng thái đỉnh phong, cũng có thể đánh tới một ngàn cân, song trạng thái đỉnh phong cũng không phải là lúc nào cũng đều có, cộng thêm cuộc thi căng thẳng, thường thường chỉ có thể đánh ra tám trăm chín trăm cân, tự nhiên sẽ bị loại bỏ.

- Một ngàn cân, hợp cách.

Đội ngũ chỗ Lâm Minh sinh ra một người hợp cách, người hợp cách kia bởi vì cao hứng mà kích động nắm tay hô một tiếng, thật ra thì hắn cũng hiểu được, mặc dù miễn cưỡng hợp cách, nhưng vòng thứ hai vẫn là rất có thể bị loại bỏ, bất quá hắn có thể lấy mười sáu tuổi thông qua vòng khảo hạch thứ nhất của Thất Huyền võ phủ cũng là một cái vinh quang.

- Một ngàn ba trăm cân, hợp cách!

- Chín trăm năm mươi cân, không hợp cách!

Từng thành tích được đọc lên, người thất bại ủ rũ, ảm đạm rời đi, mà người thành công hoặc là vô cùng kích động, hoặc là lạnh nhạt, đối với một chút thiên tài mà nói, thông qua kiểm tra này là đương nhiên.

Đang lúc này, một đội ngũ đột nhiên xảy ra một trậnao động không nhỏ, Lâm Minh ghé mắt nhìn lại, lại thấy một người thiếu niên cao mặc quần áo màu xanh đứng ở trước tấm bia đá trắc lực, đang tụ lực chuẩn bị công kích.

Lâm Minh đang tò mò người kia là ai, liền nghe được có người nghị luận nói:

- Đây là Tôn Bình ở Đông Thủy thành, tu vi Luyện Thể tầng ba, thực lực rất mạnh.

Những nghị luận kia chưa dừng lại, Tôn Bình liền xuất thủ, theo một tiếng oành vang lên, cột sáng trên tấm bia đá trắc lực rung động chấn động mạnh một cái, dừng ở phía trên sáu tấc hai thước ba tấc.

- Hai ngàn ba trăm cân!

Lần đầu tiên có người vượt qua hai ngàn cân, trong đám người phát ra một trận âm thanh ngạc nhiên.

Chương 34: Ảo Cảnh quan!

- Tôn Bình này tiến vào Luyện Thể tầng ba đã được thời gian không ngắn, tuy nhiên mới đánh ra hai ngàn ba trăm cân mà thôi, hơn nữa hắn đã mười bảy tuổi, căn bản một chút cũng không uy hiếp được ta.

Vương Nghiễn Phong phe phẩy cây quạt, nheo mắt lại nhìn Tôn Bình, ở bên trong bình chọn thành tích khảo hạch cuối cùng, chẳng những nhìn tình huống khảo hạch, cũng phải nhìn số tuổi cùng thiên phú phẩm cấp. Số tuổi càng nhỏ, thiên phú phẩm cấp càng cao, xếp hạng càng cao, cho nên bình thường võ giả đủ tư cách sẽ tham gia khảo hạch thật sớm, mười bảy tuổi coi là muộn.

- Thiêu gia, đến ngài.

- Ừm.

Vương Nghiễn Phong vừa thu cây quạt lại, đưa cho tùy tùng.

Theo Vương Nghiễn Phong đi tới trước tấm bia đá, rất nhanh liền có người nhận ra hắn.

- Vương Nghiễn Phong của Nhạc Lộc thành!

Theo một cái thanh âm này, ánh mắt của thí sinh phụ cận cũng tập trung tới đây, bên trong một đám thí sinh ở nơi này, Vương Nghiễn Phong là người tuyển chọn có khả năng nhất để tranh đoạt vị trí thứ nhất, bởi vì hắn chẳng những thực lực cường đại, hơn nữa tuổi còn nhỏ, chỉ có mười lăm tuổi.

Còn có một điểm trọng yếu nhất, đó là Vương Nghiễn Phong có thiên phú cao!

Vương Nghiễn Phong là thiên phú tứ phẩm, thiên phú tứ phẩm thật ra thì cũng chia cao thấp, Vương Nghiễn Phong này chính là tứ phẩm thượng đẳng, hết sức khó có được.

Vương Nghiễn Phong đứng ở trước tấm bia đá, phun ra một hơi, hơi thở cơ hồ tạo thành hai con xà rất dài, đây là dấu hiệu của Luyện Tạng kỳ Luyện Thể tầng ba.

Người chung quanh không nhịn được than thở:

- Chậc chậc, không được, mới vừa gia nhập Luyện Thể tầng ba là có thể thổ khí như xà, Vương Nghiễn Phong này mới mười lăm tuổi, thật nghịch thiên a.

- Ừm, tâm phế ngũ tạng của võ giả Luyện Tạng kỳ đều có chân nguyên che chở, năng lực kháng đòn mạnh không nói, võ kỹ thi triển ra cũng có uy lực lớn, cũng sẽ không bởi vì nội tạng yếu ớt cản tay mà gánh không được cắn trả, hơn nữa tâm phế của võ giả Luyện Tạng kỳ có lực, khí huyết nồng đậm, hô hấp lâu dài, cơ thể được ngâm trong dạng khí huyết này lâu dài, lực lượng mạnh hơn không chỉ một nửa lần hay một lần. Vương Nghiễn Phong này đã thổ khí như xà, cũng không thể bởi vì hắn mới vừa gia nhập Luyện Tạng kỳ tựu khinh thị hắn.

Trong khi nói chuyện, Vương Nghiễn Phong đã ra quyền, chỉ nghe “ầm!” Một tiếng, tấm bia đá trắc lực chấn động mạnh một cái, tia sáng nhanh chóng hỗn loạn, cuối cùng dừng ở phía trên hai xích bốn tấc.

- Hai ngàn bốn trăm cân!

Bình thường cảnh giới Luyện Tạng mới vào Luyện Thể tầng ba cũng chính là hai ngàn cân lực lượng, mà Vương Nghiễn Phong mới vào Luyện Thể tầng ba, mà bản thân chỉ có mười lăm tuổi, có thể đạt tới hai ngàn bốn trăm cân, đủ để cho người ta kinh ngạc.

Song mọi người chưa phục hồi tinh thần lại từ trong lúc kinh ngạc, một bên đội ngũ khác vừa phát ra một trận kinh hô, một người thiếu niên cực kỳ to con từ tấm bia đá trắc lực đi về trước, hắn vừa mới ra quyền xong, cột sáng của tấm bia đá rõ ràng dừng lại ở phía trên hai xích bốn tấc, hai ngàn bốn trăm cân!

Kỷ lục của Vương Nghiễn Phong vừa sinh ra đã bị ngang bằng, Lâm Minh nhìn về vị thiếu niên phá kỷ lục của Vương Nghiễn

Phong kia, trong lòng kinh hãi, người này thế nhưng giống như chính mình, cũng là tu vi Luyện Thể tầng hai!

Luyện Thể tầng ba đánh tới hai ngàn cân không kỳ quái, nhưng là Luyện Thể tầng hai đánh tới hai ngàn cân tựu quá khoa trương.

Lúc này, Lâm Minh phát hiện mặc dù thiếu niên kia trên mặt vẫn còn chút hơi ngây thơ, nhưng là thân cao so với các thiếu niên và thiếu nữ chung quanh ước chừng hơn nửa cái đầu, da thịt cả người so sánh với người trưởng thành còn bền chắc hơn nhiều.

Chẳng lẽ là thần lực trời sinh?

Rất nhiều người lực lượng trời sinh lớn hơn nhiều lần so sánh với những người khác, số lượng người như thế hết sức thưa thớt, thiếu niên to con này hiển nhiên chính là người nằm trong số thưa thớt đó.

Vương Nghiễn Phong tự nhiên cũng nhìn thấy thiếu niên to con kia, hắn khẽ hừ một tiếng, không để bụng, thần lực trời sinh sao? Võ giả chiến đấu cũng không phải là chỉ xem lực lượng, hơn nữa đi sâu vào võ đạo, chân nguyên sẽ càng ngày càng nặng, võ giả thần lực trời sinh không nhất thiết lợi hại bao nhiêu.

Khảo nghiệm tiến hành một chút xíu, lại xuất hiện mấy cao thủ Luyện Thể tầng hai đỉnh phong đạt được một ngàn tám trăm, một ngàn chín trăm cân.

Thất Huyền võ phủ yêu cầu số tuổi của thí sinh từ mười lăm tuổi đến mười tám tuổi, có thể đạt tới Luyện Thể tầng hai đỉnh phong ở số tuổi nhỏ như vậy đã vô cùng không dễ.

Thỉnh thoảng cũng sẽ có thiếu niên Luyện Thể tầng ba lớn tuổi hơn đánh ra thành tích hơn hai ngàn cân, trong đó có mấy thiếu niên thậm chí đạt đến hai ngàn năm trăm cân.

Lúc này, rốt cuộc đến phiên Lâm Minh.

Lâm Minh đi tới trước tấm bia đá trắc lực, tình thế lần khảo hạch này nếu so với hắn tưởng tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều, mặc dù hắn tự tin sẽ không thua Vương Nghiễn Phong, nhưng là thiên tư của hắn kém Vương Nghiễn Phong quá nhiều.

Tam phẩm đối với tứ phẩm thượng đẳng, ở lượt cho điểm cuối cùng, Lâm Minh sẽ ăn thiệt thòi rất lớn!

Mỗi một vòng khảo hạch, đều phải toàn lực ứng phó!

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, làm cho thân thể thanh tĩnh lại, bài trừ hết thảy tạp niệm trong lòng, “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” yên lặng vận chuyển ở trong lòng, chân nguyên đọng lại gấp mấy lần so sánh với võ giả đồng cấp bắt đầu ngưng tụ đến toàn thân trong cơ thể.

Luyện Lực Như Tơ, cương nhu như sông, trong lòng Lâm Minh lặng yên gắng sức thành thạo sử dụng kỹ năng “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, đột nhiên ánh mắt của hắn chăm chú, vốn là thân thể buông lỏng đột nhiên kéo căng giống như một cây cường cung, chân phát lực, thắt lưng hóp lại, Lâm Minh giống như con báo xông ra ngoài.

“Ầm!”.

Một quyền đánh ở chính trung tâm của tấm bia đá, cột sáng chợt lên cao, rồi sau đó nhảy lên một trận kịch liệt, cuối cùng ổn định ở hai ngàn bảy trăm cân.

Lực lượng của Lâm Minh là hai ngàn sáu trăm cân, nhưng là nếu như phát huy tốt, đánh ra hai ngàn bảy trăm cân cũng không hiếm.

- Hai ngàn bảy trăm cân, hảo gia hỏa!

- Biết điều một chút, đây là dã thú hình người a, nhiều hơn mấy trăm cân nữa cũng có thể vượt qua Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân!

- Không đúng, không đúng, người này mới Luyện Thể tầng hai, lại là thần lực trời sinh sao?

Người chung quanh rối rít nghị luận, rất nhanh đã có người nhận ra Lâm Minh.

- Ta nhận biết người nọ, nửa canh giờ trước, ở trên cao, hắn chỉ dựa vào lực cánh tay cầm lấy thương nặng trăm cân trong tay kị sĩ võ giả Luyện Thể tầng hai xông về phía hắn, vung mạnh giống như máy xay gió, mà hắn động cũng không động, giống như là một pho tượng Ma Thần Kim Cương, nguyên lai là thần lực trời sinh, chẳng trách như thế!

- Bất quá hắn thật giống như bị quan phủ mang đi, tại sao lại trở lại?

Ở bên trong tiếng nghị luận của mọi người, Vương Nghiễn Phong cùng thiếu niên to con cùng đánh ra thành tích hai ngàn bốn trăm cân lúc trước cũng nhìn sang Lâm Minh. Thiếu niên to con lộ ra một nụ cười hữu hảo với Lâm Minh, hắn không nghĩ tới ở trong khảo hạch lần một còn có thể gặp phải võ giả thần lực trời sinh, rất có mấy phần tỉnh táo.

Mà Vương Nghiễn Phong liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, còn lại là khẽ cau mày, lại là thần lực trời sinh, thật làm cho người ta chán ghét.

- Phong ca, tiểu tử này không biết từ nơi nào xuất hiện, lại đoạt lấy danh tiếng của Phong ca.

Một nam tử bên cạnh Vương Nghiễn Phong nói.

Vương Nghiễn Phong nói:

- Không có gì nghiêm trọng, Luyện Thể tầng hai có cái thành tích này chính là do thân thể sinh ra đã khỏe mạnh, có mấy phần cậy mạnh mà thôi, thật sự đánh nhau cũng không phải là chỉ xem lực lượng, võ giả thần lực trời sinh mặc dù vô cùng hy hữu, nhưng là ngày sau có thành tựu lớn cũng không có mấy người.

Vương Nghiễn Phong tâm cao khí ngạo, lần khảo hạch này hắn đã nhận định chính mình tất có được vị trí thứ nhất, liên tục bị thiếu niên cùng lứa áp đảo danh tiếng để cho hắn cực độ khó chịu.

- Phong ca nói rất đúng, ngày sau tu luyện phải xem chân nguyên nữa, lực lượng mang đến ưu thế chẳng qua là ở bắt đầu mới có tác dụng, tiểu tử này cũng chỉ có thể nở mày nở mặt mấy năm này.

Tùy tùng Vương Nghiễn Phong đúng lúc phụ họa nói.

Sau Lâm Minh tựu đến phiên Lâm Tiểu Đông, nhìn tấm bia đá trắc lực, Lâm Tiểu Đông xoay cổ vặn eo trước tấm bia đá, hoạt động hồi lâu, cho đến giám khảo cũng chờ tới mức có chút không nhịn được, Lâm Tiểu Đông mới hú lên quái dị, một quyền đánh vào trên tấm bia đá.

“Oành!”.

Một tiếng động lớn vang lên, cột sáng của tấm bia đá lung lay mấy cái liền bất động.

Giám khảo nhướng mày nhìn về Lâm Tiểu Đông, nói:

- Bảy trăm năm mươi cân, còn có hai lần cơ hội.

Thành tích này thật sự có chút hỏng bét, võ giả lực lượng bình thường không tới chín trăm cân căn bản sẽ không tới ghi danh, ai cũng không muốn rảnh rỗi không có việc gì tới trước công chúng để mất mặt, tuy nhiên Lâm Tiểu Đông hiển nhiên tâm thái rất tốt, không thèm để ý tới ánh mắt khinh bỉ người khác quăng tới chút nào, lại là một trận xoay cổ vặn eo, lần thứ hai, “oành!” Bảy trăm cân.

Lần thứ ba, bảy trăm năm mươi cân!

Không nghi ngờ chút nào, Lâm tiểu béo hoa lệ lệ thất bại.

Tuy nhiên tiểu béo tâm thái rất tốt, dù sao hắn mới mười lăm tuổi, cha hắn cho hắn mục tiêu xác định là lúc trước mười tám tuổi tiến vào Thất Huyền võ phủ là được, Lâm Tiểu Đông hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không có ý định đột phá Ngưng Mạch kỳ, lý tưởng duy nhất của hắn chính là giữ được vị trí đứng đầu của dòng chính gia tộc mà thôi.

- Ta đưa cho ngươi Úc Kim Lộc Thai Hoàn kia ngươi chưa sao?

Sau khi Lâm Tiểu Đông xuống đài, Lâm Minh hỏi.

- Ăn a, bằng không ta liền đánh hơn sáu trăm cân.

Lâm Tiểu Đông nhún vai tỏ vẻ rất vô tội, Lâm Minh trực tiếp im lặng.

Tuy nhiên thử nghĩ xem cũng là bình thường, mình trước khi tu luyện "Hỗn Độn Cương Đấu kinh", thành tích tốt nhất cũng chỉ là tám trăm năm mươi cân, trình độ tu luyện khắc khổ của hắn cũng không phải là Lâm Tiểu Đông có thể so sánh. Lâm Tiểu Đông khi đó đánh ra sáu trăm cân cũng không tệ

Thiên phú tam phẩm, không xuất thân từ thế gia, nghĩ tại mười lăm tuổi tiến vào Thất Huyền võ phủ thật sự quá khó khăn, chỉ sợ vòng khảo hạch thứ nhất cũng rất khó thông qua.

Cuộc thi trắc lực kéo dài một buổi sáng mới kết thúc, buổi trưa trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, xế chiều tiếp tục tiến hành khảo hạch.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, Lâm Minh ăn một chút đồ đơn giản, hơi ngồi xuống chốc lát, liền tiến đến quảng trường.

Trận khảo hạch thứ hai là Ảo Cảnh quan! Chính là thi võ đạo chi tâm.

Một đường võ đạo, chẳng những phải có thiên phú, có tài lực ủng hộ, mà còn phải có võ đạo chi tâm.

Chương 35: Bích ngọc đài!

Cái gọi là võ đạo chi tâm, cũng không phải là đại trung đại hiền, đại chính đại nghĩa, võ đạo cùng chính tà không liên quan, võ đạo chi tâm thật ra thì chính là quyết tâm của võ giả khi lập chí theo đuổi võ.

Luyện võ là cùng trời tranh mệnh, trong đó có các loại khổ nạn, nguy hiểm, hấp dẫn, nếu là tâm trí không kiên định, rất dễ dàng đánh mất võ đạo chi tâm, buông tha tập võ, do đó kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Có ít người luyện võ chỉ vì vinh hoa phú quý, thanh sắc khuyển mã, loại võ đạo chi tâm này ở giai đoạn trước cảnh giới võ đạo thật cũng không là cái gì, nhưng là tiến vào giai đoạn sau của võ đạo, động lực của bọn họ sẽ tiêu mất hơn phân nửa, bởi vì chỉ cần Ngưng Mạch kỳ đã đầy đủ cẩm y ngọc thực, tọa ủng mỹ nữ, Thiên Vận quốc có không ít võ giả, cũng là bởi vì một tờ bức ngăn Ngưng Mạch kỳ này mà bị chặn lại, mặc dù hao hết thiên tân vạn khổ đột phá Ngưng Mạch kỳ, nhưng lại không ngăn cản nổi sắc đẹp xa mỹ hấp dẫn, cả đời dừng bước tại chỗ này. Truyện Sắc

Một cửa ải Ảo cảnh không đề cập tới tu vi, chỉ nhìn võ đạo chi tâm, Lâm Minh đối với lần này có lòng tin mười phần, mặc dù không có được Ma Phương, hắn cũng có mười hai thành nắm chặt bình yên trôi qua cửa ải này.

Lúc này, võ giả thông qua cửa thứ nhất có ước chừng một nửa, người bị đào thải rời xa sân khấu, cả quảng trường bớt đông hơn rất nhiều.

Lâm Tiểu Đông đáng thương cũng đã mất đi tư cách, chỉ có thể ở lại.

Lâm Minh xoay người lại nhìn Lâm Tiểu Đông một chút, mặc dù không ít người, nhưng là hắn vẫn liếc nhìn đối phương.

Lâm Tiểu Đông cũng nhìn thấy Lâm Minh, giơ ngón tay cái lên đối với Lâm Minh, Lâm Minh cười cười, lúc đang muốn quay đầu lại, cũng là ánh mắt hơi chậm lại, hắn ở trong đám người, phát hiện một thân ảnh thiếu nữ đang né tránh, cô bé mặc một trường sam màu vàng nhạt, trên đỉnh đầu đeo mũ lông thiên nga mà thiếu nữ quý tộc thường mang, đang đứng ở một nơi hẻo lánh lặng lẽ nhìn không chớp mắt về phía chính mình.

Lâm Minh trong nháy mắt nhận ra cô bé này, chính là Lan Vân Nguyệt.

Ánh mắt Lâm Minh chẳng qua là hơi hơi chậm lại, liền thu trở lại, hắn biết, nếu như nhìn nhau thì chỉ có thể tăng thêm lúng túng cho Lan Vân Nguyệt, coi như không nhìn thấy đi.

Hiện tại trong lòng Lâm Minh cũng không có trách cứ Lan Vân Nguyệt cái gì, dù sao giữa hai người chẳng qua là ước định, mà không có đến trình độ dựng vợ gả chồng, Lan Vân Nguyệt chẳng qua là làm ra lựa chọn mà một cô bé bình thường có thể sẽ làm ra.

Lúc này, Lan Vân Nguyệt trốn ở trong đám người cũng không biết Lâm Minh đã phát hiện ra mình, đối với việc hôm nay rốt cuộc có nên tới hay không, trong lòng Lan Vân Nguyệt đấu tranh hồi lâu, nàng thật sự không muốn gặp lại Lâm Minh, nhưng là trong lòng mơ hồ lại có mấy phần nhớ thương, muốn biết rốt cuộc hắn sống có được hay không.

Nhớ tới hai tháng trước, cảnh tượng Lâm Minh cầm lấy mấy tờ lá bùa thấp kém chào hàng ở phía trước cửa hàng nàng liền cảm thấy lòng chua xót mấy phần.

Dựa vào một xuất thân cũng không giàu có tới ủng hộ bản thân tập võ, bản thân cũng không phải là thiên tài kinh diễm, tiềndành ít ỏi, cần dùng để mướn phòng, ăn cơm, mua thuốc, có thể tưởng tượng trình độ túng quẫn như thế nào, mua thuốc chỉ có thể mua Thiết Tuyến thảo đau tận xương cốt, mà cho dù là loại Thiết Tuyến thảo này, sợ rằng cũng không thể trả nổi tiền, như thế trên người sẽ lưu lại nội thương.

Nghĩ tới đây, Lan Vân Nguyệt sẽ cảm thấy đau lòng, nàng quả thật thích Lâm Minh, thích sự kiên cường cùng chấp nhất của hắn, yêu thích từ lúc còn nhỏ hắn đã dùng lực lượng nhỏ yếu đứng ở phía trước bảo vệ mình khỏi một đám hài tử hư lớn hơn mấy tuổi, mang cho nàng cảm động cùng cảm giác an toàn.

Nhưng là, những thứ cảm động này cuối cùng không cách nào thay thế một thứ gì đó.

Nàng là cô bé xinh đẹp, khí chất xuất chúng, thiên tư cũng tốt, gia cảnh mặc dù không phải là thế gia, nhưng là giàu có, cô gái như thế không thể tránh khỏi sẽ có một loại cảm giác về sự ưu việt, tựa như Khổng Tước cao quý, như vậy nàng không cách nào thuyết phục chính mình yên ổn sống với cuộc sống bình thường, gả cho Lâm Minh, làm lão bản nương của một tửu lâu, hai mươi năm thanh xuân ngắn ngủi, rồi sau đó từ từ già đi, dung nhan mà nàng trân ái nhất cứ như vậy không tồn tại nữa...

Nàng không muốn, thật sự không muốn.

Cho nên, nàng lựa chọn Chu Viêm, bởi vì Chu gia chẳng những vận dụng quan hệ với hoàng thất làm cho nàng tiến vào Thất Huyền võ phủ, Chu Viêm lại hứa hẹn cho Lan Vân Nguyệt đầy đủ đan dược trân quý, làm cho nàng tiến vào Ngưng Mạch kỳ, hấp dẫn của Ngưng Mạch kỳ, Lan Vân Nguyệt căn bản không cách nào ngăn cản.

Cho tới trưa hôm nay, Lan Vân Nguyệt đều có chút mất hồn mất vía, nàng vốn là không muốn tới, nhưng là cuối cùng không có thể thuyết phục chính mình, xế chiều nàng tới, vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ không được tuyển chọn, nàng cho rằng, chỉ cần không được tuyển chọn, Lâm Minh liền về nhà, quay về cuộc sống bình an, như vậy nàng là có thể nới lỏng, yên tâm, lại không nghĩ tới, nàng nhìn thấy Lâm Minh đứng ở trong đội ngũ người hợp cách. Điều này làm cho nàng vừa kinh ngạc đồng thời lại lo lắng.

Kinh ngạc là Lâm Minh thế nhưng lấy thiên phú tam phẩm cùng gia thế cũng không xuất chúng đột phá Luyện Thể tầng hai ở mười lăm tuổi.

Lo lắng chính là Lâm Minh có loại thành tựu này nhất định là bỏ ra cố gắng mà nàng không cách nào tưởng tượng, như vậy trên thân thể của hắn để lại bao nhiêu nội thương, có thể ba mươi tuổi sẽ tàn phế hay không??

Mỹ phụ chủ trì cửa khảo hạch thứ nhất buổi sáng xuất hiện lần nữa, nàng nhìn tổng thể nhân số một chút, còn không coi là quá kém, xác lập trong khảo hạch coi như có thể.

- Mọi người, mời đi theo ta, đi Bích Ngọc đài.

Ước chừng trăm thiếu nam thiếu nữ, đi theo người mỹ phụ chậm rãi tiến vào đại môn của Thất Huyền võ phủ.

Thất Huyền võ phủ xây dựa vào núi, bên trong không có kiến trúc cao lớn, mà là lầu các tinh xảo chạy dài không dứt, những lầu các này trải qua thiết kế tỉ mỉ, đường nét lưu loát, dung hợp hoàn mỹ với môi trường non xanh nước biếc chung quanh, làm cho người ta tán thưởng.

Đoàn người đại khái đi hết thời gian uống cạn một chung trà, ở trước mặt bọn họ xuất hiện một mảnh hồ xanh biếc, hồ xanh biếc kia giống như phỉ thúy, mặt ngoài không có một tia gợn sóng, yên lặng lạ thường, chung quanh hồ trồng đầy liễu rủ, lúc này mới vừa vào, có không ít lá cây liễu rủ rơi xuống, nhưng là làm cho người ta lấy làm kỳ chính là, nhiều lá cây như vậy nhưng không có một mảnh lá cây bay vào trong hồ.

Ở trung ương hồ lớn xanh biếc này, có một tấm ngọc đài xây từ cẩm thạch, ngọc đài cùng bờ có cầu đá cửu khúc nối liền lại, nghiễm nhiên trở thành một chỗ tiên cảnh nhân gian.

Lâm Minh phát hiện, địa phương cách ngọc đài hơn mười mét, có một đình giữa hồ, ở trong đình giữa hồ bày một cái bàn đá, trên bàn đá có nước trà cùng hoa quả khô, lúc này, đang có mấy trung niên nhân, mấy lão giả còn có một thiếu nữ ngồi ở chung quanh bàn đá, có chút hăng hái nhìn về nơi này.

Bên trong đó thậm chí có Tần Hạnh Hiên cùng Mộc Dịch tiên sinh.

Lâm Minh hơi ngẩn ra, bọn họ làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Mộc Dịch phát hiện Lâm Minh nhìn về bọn họ nơi này, khẽ mỉm cười, mà Tần Hạnh Hiên cũng lộ ra một nụ cười hữu hảo.

Lâm Minh mỉm cười đáp lễ, hắn mơ hồ có cảm giác, mấy người khác phụng bồi Mộc Dịch cũng không đơn giản, khí tức của mấy người trong đó không yếu hơn bao nhiêu so với Mộc Dịch.

Những người này đều là cao thủ!

Lâm Minh nghĩ không sai, những người này có mấy người là bằng hữu của Mộc Dịch, khách khanh của triều đình Thiên Vận quốc, trừ những người đó ra, còn có trưởng lão của Thất Huyền võ phủ, trong cuộc khảo thí tân sinh hai lần hàng năm, bọn họ cũng sẽ tới quan sát một chút, xem một chút xem có mầm tốt hay không.

Bọn họ nhìn chủ yếu là thiên phú cùng võ đạo chi tâm, thiên phú của thí sinh ghi danh cuộc thi hàng năm đã sớm kèm theo trong tư liệu, căn bản không cần đo lường, bọn họ đã sớm nhìn rồi.

Lần này thiên phú của thí sinh coi như là tạm được, mạnh nhất có tứ phẩm thượng đẳng.

Thiên phú ngũ phẩm ở Thiên Vận quốc có thể nói là mười năm nhất ngộ, không có cũng bình thường, tứ phẩm thượng đẳng cũng rất tốt, những tứ phẩm khác cũng được thông qua, tam phẩm thì kém một chút.

Cửa thứ nhất trắc lực không có gì đẹp mắt, cho nên các trưởng lão của võ phủ này cũng chưa có trình diện, mà thiên phú bọn họ nhìn rồi, lần này tới chính là xem một chút xem trong những thí sinh này có người có võ đạo chi tâm đặc biệt kiên cố hay không?

- Lên một lượt đi, bảo vệ cho bản tâm, giữ vững tĩnh tọa, kiên trì năm cửa, là được thông qua.

Phụ nhân xinh đẹp còn nói.

Các thí sinh nối đuôi nhau đi lên cầu đá cửu khúc, lúc này trong lòng bọn họ đều có chút bồn chồn, cuộc thi trắc lực ở cửa thứ nhất thật ra thì trong lòng bọn họ đều có ý nghĩ sẽ đạt được, thí sinh bình thường đều biết cực hạn lực lượng của mình là bao nhiêu, trừ những người vừa vặn hợp cách kia có chút tâm thần bất định, sợ không phát huy ra trình độ đỉnh phong, những người khác đã sớm nắm chắc trong lòng, qua chính là qua, không qua chính là không qua, cho nên không có khẩn trương quá mức, mà khảo hạch ảo cảnh lần này, bọn họ lại khẩn trương.

Ảo cảnh này bên trong bọn họ không ít người trước kia căn bản chưa thử qua, bên trong rốt cuộc sẽ có tình cảnh như thế nào là một chút cũng không rõ, nghe nói tỷ lệ đào thải của cửa ải này ở trong cửa thứ ba là cao nhất, sẽ đạt tới chín thành.

Trong mười tồn tại một!

Phải biết rằng, bọn họ đều là người nổi bật trong bạn cùng lứa tuổi, nếu là xuất thân từ thành nhỏ trấn nhỏ, rất có thể là xuất sắc nhất trong võ giả cùng lứa ở cả thành trấn, từ nhỏ đã nghe danh hiệu thiên tài thần đồng để lớn lên, nhưng là một nhóm người cứ như vậy, đi tới cửa ải khảo hạch ảo cảnh này cũng bị đào thải nhiều như vậy!

Cửa ải này rất đáng sợ!

- Ngồi ổn định ở ngọc đài, sau mười tức thời gian, bắt đầu khảo hạch!

Mỹ phụ nói, mặc dù cách khoảng cách rất xa, nhưng là thanh âm của nàng lại truyền đến trong tai mỗi học sinhrõ ràng, phần công phu chân nguyên truyền âm này thâm hậu hơn Chu Viêm rất nhiều.

Lâm Minh hoài nghi, mỹ phụ này là một võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Đi tới phía trên ngọc đài, Lâm Minh tùy ý liếc mắt một cái nhìn về phía đám người vây xem ở nơi xa, quả nhiên phát hiện thân ảnh Lan Vân Nguyệt ở trong đó, nàng dựa vào một gốc cây liễu, vẫn nhìn về phía Lâm Minh nơi này, không có cảm giác mình sẽ bị phát hiện chút nào.

Lâm Minh thở dài một hơi, không hề xem nữa, khoanh chân ngồi ở phía trên ngọc đài.

Chương 36: Lâm Minh võ đạo chi tâm

Sau khi ngồi xuống, hắn phát hiện tuy rằng ngọc đài này giống như được xây từ cẩm thạch nhưng lại không có chút lạnh lẽo nào, ngược lại lại cảm thấy ấm áp vô cùng ôn nhuận. Nhìn kỹ có thể phát hiện nó được khắc các loại hoa văn vô cùng phức tạp, hiển nhiên đây là trận văn.

Đại ngọc đài này chính là một ảo trận, nghe nói ảo trận này là do mấy cao thủ Tiên Thiên của đại tông môn Thất Huyền cốc khắc ra, ảo cảnh trong đó không giống bên ngoài.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không lo lắng, dù sao ảo cảnh cũng là ảo cảnh, chỉ cần bảo vệ bản tâm, cho dù ảo cảnh có biến đổi khôn cùng thì lòng ta vẫn vững.

Giờ khắc này, Lâm Minh ngồi trên ngọc đài trắng, tâm cảnh trở nên không minh trước nay chưa từng có.

Mười tức sau, Lâm Minh cảm thấy xung quanh trở nên sáng sủa, tất cả các thí sinh đã không còn, tầm nhìn thông thoáng, Lâm Minh chỉ còn nhìn thấy một mình mình.

Đây là một thảo nguyên vô biên vô hạn. Đúng lúc này một đám mãnh thú từ một dải cỏ cao cao chạy ra, vọt thẳng tới Lâm Minh.

Mấy chục con mãnh thú, đều là hung thú cấp một trước kia Lâm Minh đã từng giết qua, chúng chạy băng băng, khí thế cuồn cuộn khiến cho cây cỏ ngã rạp.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, lưng đứng thẳng chờ đám hung thú này đánh tới.

- Vù!

Mãnh thú xuyên qua thân thể, Lâm Minh bình yên vô sự, nhưng mà trong nháy mắt mãnh thú xuyên thủng thân thể, Lâm Minh lại cảm nhận được một cỗ uy áp và công kích mãnh liệt, tuy rằng hắn biết rõ đây là ảo giác, nhưng mà không thể thoát khỏi loại cảm giác này, giống như nó là một loại sợ hãi bản năng đến từ linh hồn.

Đây là hiệu quả của ảo trận sao? Biết rõ là ảo giác, nhưng vẫn dễ dàng bị lạc ở bên trong, mà một khi bị lạc vào đó sẽ không còn biết đây là ảo giác.

Nói vậy, ảo thành thực, nếu như giết người ảo thì có thể trực tiếp khiến cho người trong ảo cảnh chết đi.

(Người ảo thành người thực, mà người thực □ giết là chết _ DG)

Trong lúc Lâm Minh bình yên vượt qua cửa ải thứ nhất, trên ngọc đài lại sáng lên mười mấy đạo ánh sáng trắng, trong nháy mắt, có mười mấy người bị truyền tống ra khỏi ngọc đài, ngã ở bên cạnh, những người đó không ngoại lệ, sắc mặt đều tái nhợt, mí mắt run rẩy, bọn họ đều bị lạc ở trong ảo cảnh, ảo tưởng thành cảnh tượng bản thân đã bị hung thú xé thành thịt vụn, sau đó càng ngày càng sợ, chung quy tâm thần thất thủ cho nên bị truyền tống ra.

Trên đình, mấy tên trưởng lão Thất Huyền võ phủ nhìn thấy mấy người này mà khẽ lắc đầu, cửa thứ nhất ảo cảnh chỉ là thử can đảm. Con đường luyện võ rất nhiều nguy hiểm, ngay cả một chút can đảm như vậy cũng không có thì luyện võ cái gì?

- Mộc Dịch, tiểu tử ngươi quen biết đúng là lợi hại, trong nháy mắt đã vượt qua.

Người trong đình biết Mộc Dịch và Lâm Minh quen biết nhau, nhưng Mộc Dịch cũng không đề thành tựu của Lâm Minh lên trên Minh Văn thuật, đây là do Lâm Minh dặn dò.

Sau khi Mộc Dịch chỉ nói Lâm Minh là bạn cũ, xem lần khảo hạch này tên tiểu bối này trưởng thành đến mức nào?

Mỹ phụ phụ trách cửa khảo hạch thứ nhất cũng đi tới ngôi đình giữa hồ, bởi vì lần khảo hạch này Lâm Minh biểu hiện quá xuất chúng. Nàng cũng chú ý tới Lâm Minh, nàng phát hiện Lâm Minh chỉ nhíu mày trong nháy mắt, sau đó đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

Mà nhìn những người khác lại nghiến răng nghiến lợi có, sắc mặt dữ tợn có, hiển nhiên bọn họ đang đánh nhau cùng với những hung thú bên trong ảo cảnh kia, bây giờ đã đang lâm vào khổ chiến.

Ở trong ảo cảnh, tin tưởng càng nhiều, cố chấp càng mạnh thì càng cường đại, ngược lại thì càng trở nên yếu ớt. Những người này và hung thú chiến đấu đúng là có can đảm tuy nhiên không giống như Lâm Minh, trong lòng không chút sợ hãi nào, vững như núi thái sơn, mặc kệ cho hung thú đánh tới mình, thủ vững bản tâm, ảo giác tự phá.

- Trách không được ngươi đến chỉ là muốn xem tên tiểu tử này, võ đạo chi tâm của hắn rất không tệ, có thể so sánh cùng với Lăng Sâm.

Lại có một lão nhân nói.

Mộc Dịch chỉ cười cười, Lâm Minh thuận lợi thông qua cửa thứ nhất tuyệt không phải là chuyện ngoài ý muốn của hắn.

Tần Hạnh Hiên cũng đang âm thầm so sánh, tuy rằng thiên phú Lâm Minh xa xa không bằng mình, nhưng mà võ đạo chi tâm lại kiên định khiến cho người ta kinh ngạc, lúc trước nàng vượt qua cửa ải thứ nhất cũng phải mất một phen động tay động chân, mà Lâm Minh chỉ mất có mấy giây.

Lúc này Lâm Minh đã đến cửa thứ hai.

Cửa thứ hai, cảnh tượng đại biến, trong nháy mắt Lâm Minh đi tới, hắn cảm nhận được sát khí từ bốn phía chiến trường, chung quanh thây chất thành núi, máu chảy thành sông, tàn kiếm đoạn kích, xương trắng dày đặc.

Tại phiến chiến trường này, tiếng hò hét từ bốn phía nổi lên, phía xa xa bụi mù cuồn cuộn, hai bên phải trái Lâm Minh, đột nhiên xuất hiện hai đội kị binh thân mang trọng giáp, tay cầm trường thương. Hai đội quân này ào ào đánh về phía nhau, mà Lâm Minh lại ngồi ở giữa hai bên.

Dưới khí thế liều chết và tiếng hò hét vang trời, Lâm Minh thủ vững bản tâm, không hề nhúc nhích, lúc đầu trải qua ảo giác cho nên không kịp trở tay, nội tâm của hắn còn xuất hiện một chút dao động nhưng lần này hắn đã sớm có chuẩn bị, gắt gao thủ vững tâm thần.

Kết quả là cảnh tượng thiên quân vạn mã xung phong liều chết biến thành tro bụi, ảo giác bị phá.

- Hả? Lại phá? Hay là không phá?

Một tên trưởng lão nhìn về phía Lâm Minh có chút khó tin, tiểu tử này ngay cả mặt cũng không nhăn một cái, nếu không nhìn trận văn chỗ Lâm Minh ngồi xuống phát ra ánh sáng mờ nhạt thì hắn đã tưởng rằng ảo trận này đã mất đi công hiệu.

- Tiểu tử này không đơn giản, không biết mất bao lâu hắn sẽ phá quan, nếu có thể vượt qua Lăng Sâm vậy thì càng khiến cho người ta khiếp sợ.

Ảo cảnh có năm cửa ải, người bình thường muốn trải qua toàn bộ phải mất một canh giờ, mà thành tích tốt nhất mười năm nay đó là Thiên Chi phủ Lăng Sâm, dùng thời gian một nén nhang để phá quan, điều này làm cho trưởng lão Thất Huyền võ phủ cảm thấy giật mình, bởi vì trừ Lăng Sâm ra, thì người còn lại trên cơ bản phải mất hơn nửa canh giờ.

Bản thân Lăng Sâm vô dục vô cầu, gần như là một tên sát thủ máu lạnh, mở miệng đã nói không muốn, người luyện võ như thế mới là đáng sợ nhất.

Lăng Sâm cũng nghiệm chứng điểm này, năm hắn gần hai mươi tuổi, lợi dụng thiên phú tứ phẩm bậc trung, trở thành đại sư huynh Thiên Chi phủ, rất nhiều người thiên phú tứ phẩm thượng đẳng đều bị hắn ném lại phía sau.

- Bây giờ còn khó mà nói, cái khó là ba cửa ải phía sau.

Một lão nhân vuốt râu nói:

- Kỷ lục của Lăng Sâm cũng không phải dễ phá như vậy!

Lúc này, ở trong ảo giác, Lâm Minh đã đến cửa ải thứ ba, cảnh tượng thiên quân vạn mã đã biến mất, cảnh tượng chung quanh Lâm Minh đột nhiên biến đổi, đi tới một căn phòng thanh xà ngang bằng ngọc điêu khắc tuyệt đẹp, chung quanh được bao bọc lụa mỏng, say m lòng người.

Mà ở trong những tấm nhung lụa mỏng này, lại hiện rõ mười mấy cô gái còn đang trong độ tuổi thanh xuân đang nhẹ nhàng múa may, dáng điệu thướt tha yểu điệu, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, bọn họ uốn éo, sau đó nhao nhao cởi áo, tháo thắt lưng, chậm rãi đi tới chỗ Lâm Minh, trong lúc nhất thời toàn bộ căn phòng trở nên tràn ngập sắc xuân, ngực cao, mông tròn, ép lên cánh tay hắn, trong lúc đó mùi thơm mê người đập vào mũi.

Trong nháy mắt này, trong lòng Lâm Minh đúng là dâng lên một cảm giác khô nóng, máu lưu thông cũng trở nên nhanh hơn, nhưng rất nhanh hắn đã tận lực áp chế cỗ dục vọng này, lại thủ vững bản tâm.

Nhưng mà những cô gái kia cũng không lập tức biến mất, ngược lại giống như mất hứng, nhao nhao nhặt quần áo hờn dỗi lui lại, cảnh tượng xung quanh lại biến đổi, trở thành một căn phòng ngủ ấm áp, diện tích không lớn. Một cái giường gỗ lim dựa vào tường, trên giường một thiếu nữ mặc áo vải bông đỏ sẫm, áo khoác ngắn tay bằng ngân tuyến mỏng màu nhung, đầu cái trâm ngọc khắc hoa.

Nữ nhân này khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nàng chỉ tùy ý ngồi đó mà đã lộ ra khí chất quý phái xinh đẹp, mà dung mạo của nàng tuy rằng mang theo vài phần thành thục nhưng lại có bóng dáng của Lan Vân Nguyệt.

Lan Vân Nguyệt...

Tâm thần Lâm Minh chấn động, đây là Lan Vân Nguyệt mười năm sau sao?

- Ngoan, đừng khóc.

Lan Vân Nguyệt nhẹ giọng như dỗ dành trẻ con, mà trên giường nàng đúng là có một đôi song bào thai long phượng, nhìn dung mạo đứa trẻ kia rõ ràng có phần giống như Lâm Minh...

Giống như cảm thấy Lâm Minh nhìn lại, hai đứa trẻ kia mở đôi mắt đen lánh, nở nụ cười giòn vang, tiếng cười ngây ngô không ngừng vang lên bên tai Lâm Minh, tiến vào tâm linh hắn.

Lan Vân Nguyệt cũng mỉm cười nhìn về phía Lâm Minh, mí mắt khẽ hở nói:

- Lâm Minh ca, đã khuya rồi, ngủ đi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Vân Nguyệt và đôi song bào thai kia tươi cười, võ đạo chi tâm của Lâm Minh dường như xuất hiện một chút dao động, vợ, nữ nhân, một ngôi nhà giàu có mà ấm áp...

Cuộc sống như vậy không phải là trước kia mình mong muốn sao?

Hiện tại đã có được, sao không dừng lại...

Trong đầu đột nhiên hiện ra ý niệm này, khiến cho Lâm Minh đột nhiên bừng tỉnh, hắn mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến cho tâm thần hắn khôi phục vẻ trong sáng.

Cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến hóa, Lan Vân Nguyệt cùng song bào thai đều biến mất.

Nhìn không gian hắc ám, Lâm Minh lau mồ hôi lạnh, suy nữa thì bị lạc rồi!

Nghĩ tới mộng cảnh vừa rồi, Lâm Minh không khỏi thở phào một hơi.

Có lẽ trong lòng mình từng có ý niệm như vậy cho nên mới xuất hiện cảnh tượng vừa rồi, nhưng rốt cuộc thì cũng trôi qua.

- Trôi qua sao?

Một thanh âm mơ hồ từ phía sau truyền tới, Lâm Minh mở mắt quay lại nhìn thì thấy một thiếu nữ mặc áo the mỏng, tay cầm trường kiếm xuất hiện phía sau mình, thiếu nữ này khí chất xuất trần, dung mạo kinh nhân, lại mang theo một phần anh khí.

- Tần Hạnh Hiên?

Lâm Minh ngây người, nữ nhân này rõ ràng là Tần Hạnh Hiên, chỉ là lớn tuổi hơn một ít, bộ dạng lúc này khoảng hai mươi tuổi.

- Nếu trôi qua, như vậy ngươi và ta cùng song tu, chúng ta cùng thăm dò con đường võ đạo, thế nào?

Tần Hạnh Hiên nói xong quần áo trên người đã biến mất, trong lúc nhất thời bóng dáng mê người hoàn toàn in vào tầm mắt Lâm Minh, nàng cứ như vậy chậm rãi đi về phía Lâm Minh.

Chương 37: Vạn tà không xâm

Thiên chi kiêu nữ như thế trần truồng đứng trước mặt mình, cho dù tâm chí Lâm Minh kiên định thì hô hấp cũng không khỏi hơi dồn dập, khí huyết sôi trào, dù sao Lâm Minh trên phương diện nam nữ vẫn là một tên thiếu niên chưa hiểu sự đời mà thôi.

Mà đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên đã ngồi vào trong lòng Lâm Minh, ôm người ngọc ôn nhu, mùi thơm xử nữ ập vào mũi, loại dục vọng này mãnh liệt tấn công võ đạo chi tâm của Lâm Minh.

Vô căn cứ!

Ảo ảnh!

Lâm Minh nhắm chặt hai mắt, trong lòng thầm niệm tâm pháp Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, thủ vững bản tâm.

- Lâm Minh, ngươi không thích ta sao?

Thanh âm ngọt lịm khiến người ta giống như cây gặp mưa xuân, mí mắt Lâm Minh nhảy một cái, nhưng vẫn như trước không chút động tâm.

- Ôi...

Tức giận thở dài một hơi, Tần Hạnh Hiên có chút u oán đứng lên, chậm rãi rời đi...

Tận đến lúc này, cảnh tượng chung quanh mới chậm rãi biến mất, trở về yên tĩnh...

Cửa ải thứ ba, cuối cùng đã xong.

Lâm Minh hít sâu một hơi, mặt hơi nóng lên, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Cửa ải thứ ba này thật là lợi hại. Có thể đào bới ra ý niệm mà hắn đã chôn sâu trong lòng, võ đạo chi tâm của mình không phải không chút sơ hở, xem ra mình đã quá ngây thơ rồi, con người chứ không trời đất, không có khả năng là không có nhược điểm.

- Hả, tiểu tử này qua ải, cửa ải này hắn dùng thời gian không ngắn, mất nửa nén hương.

Một lão nhân nhìn lư hương bên cạnh, một nén nhang đã cháy phân nửa.

- Tiểu tử này khác với Lăng Sâm, Lăng Sâm qua ải chỉ mất mấy giây, tiểu tử này lại mất tới nửa nén hương, trong lòng tám thành là đã thích cô nương kia. Tuy nhiên cứ như vậy, chỉ sợ hắn không phá được kỷ lục của Lăng Sâm.

Một lão nhân khác cười ha ha nói, nụ cười có ý thâm trường.

- Hắc hắc, từ xưa anh hùng xứng mỹ nhân, chuyện này rất là bình thường, ta chính là thích điểm này của hắn, cái tên Lăng Sâm này đúng là khiến cho ta có chút khó chịu, vẻ lạnh lùng của hắn làm cho ta có chút phát hoảng.

Mấy vị trưởng lão đều nở nụ cười, bởi vì bối phận khác nhau, một tiểu bối như Tần Hạnh Hiên tự nhiên sẽ không nói chen vào, nàng chỉ im lặng ngồi, lúc này nàng nhìn về phía Lâm Minh nhưng trong lòng lại đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái, không biết cô nương trong ảo cảnh hắn thấy là ai?

Cửa ải thứ tư, Lâm Minh bị rơi vào trong Tu La địa ngục, xung quanh đều là bóng đem mờ ảo, cả người Lâm Minh ngâm vào trong ao đầy máu tươi, trên biển máu trôi nổi đầy xương khô màu trắng. Cùng với đó là tiếng quỷ khóc chói tai, lệ quỷ vô tận, phát ra tiếng kêu khặc khặc thê lương thảm thiết, cuồn cuộn vọt tới Lâm Minh.

Vạn quỷ quấn thân sao? Lâm Minh cười lạnh một tiếng, vận chuyển Hỗn Độn Cương Đấu kinh, cả người được bao phủ ánh sáng vàng, phát ra chân nguyên thuần khiết.

Hỗn Độn Cương Đấu kinh là thánh điển luyện thể đến từ Thần Vực, nghe nói là do Đấu Chiến Phật sáng tạo ra, chí cương chí dương! Cố bản tâm, phá âm tà, đập nát vô căn, chém hết tâm ma.

Lâm Minh Hồn nhiên mặc kệ đám lệ quỷ kia đánh tới, đem Hỗn Độn Cương Đấu kinh vận chuyển tới cực hạn, tâm ta tự chính, vạn tà bất xâm!

- Vù!

Ánh sáng vàng hiện lên, những ác quỷ kia hóa thành tro bụi, sau đó hoàn toàn biến mất.

- Không thể nào! Vậy mà đã vượt qua?

Ảo cảnh có năm cửa ải, cửa thứ nhất thử can đảm, cửa thứ hai xem khí thế, cửa thứ ba phá dục vọng, cửa thứ tư phá tâm ma, cửa thứ năm chính là cố bản tâm.

Hai cửa trước thì đơn giản, sau cửa thứ ba độ khó vì người mà sinh ra, lúc trước do Lăng Sâm thích chém giết cho nên tâm ma rất mạnh, bởi vậy hắn chém giết mất hơn nửa nén hương mới miễn cưỡng chém tan tâm ma.

- Tên Lâm Minh này, vậy mà hoàn toàn không có tâm ma?

- Tâm tư tinh thuần, rất khó có được, qua bốn cửa ải mà hương mới cháy được hơn phân nửa, đúng là hạt giống tốt.

Một lão nhân tán thưởng từ đáy lòng nói.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiêu thí sinh bị truyền tống ra ngoài, cửa thứ nhất, cửa thứ hai còn có may mắn, nhưng mà bắt đầu từ cửa ải thứ ba, người bị truyền tống ra ngoài càng tăng mạnh, trên ngọc đài lại hiện lên vài đạo ánh sáng.

Ở cách đó không xa, Lan Vân Nguyệt luôn luôn chú ý Lâm Minh, biểu tình Lâm Minh mặc dù không nói luôn luôn ung dung, nhưng vẫn thủy chung kiên định, hoàn toàn không giống những thí sinh khác, khuôn mặt hoặc vặn vẹo, hoặc tái nhợt, hoặc dữ tợn.

Giờ khắc này, Lan Vân Nguyệt có loại cảm giác không nói nên lời, Nàng biết, Lâm Minh muốn phá quan qua cuộc khảo hạch này, cũng chỉ còn lại lần khảo hạch cuối cùng này thôi.

Một cửa ảo cảnh cuối cùng này, Lâm Minh cũng không rời khỏi địa ngục, hắn vẫn đang ngâm mình ở trong ao máu kia, mà ao máu đột nhiên trở nên nóng lên.

Nhiệt độ đột nhiên tăng lên! Máu tươi trở nên sôi trào, từng bọt khí từ đáy ao sục lên, nổ tung trên mặt ao máu, ao máu giống như biến thành một dòng dung nham cuồn cuộn.

Trong khoảnh khắc kia, Lâm Minh rõ ràng cảm nhận được khí huyết sôi lên, cái loại cảm giác đau đớn này hắn cảm nhận rất sâu sắc, tuy rằng biết nó là ảo giác nhưng mà loại đau đớn này lại vô cùng chân thật, khiến cho người ta sinh ra ý niệm sống không bằng chết.

Bốn cửa ải trước đều là ảo giác, không nghĩ tới cửa ải thứ năm này cảm nhận lại chân thực như vậy. Lâm Minh cắn chặt răng, sống chết kiên trì. Lúc trước đau nhức bị linh hồn vô chủ cắn nuốt, chính mình cũng chống đỡ được, một chút nóng cháy như vậy vì sao lại không được.

Lâm Minh nghĩ như vậy, Huyết trì lại đột nhiên bùng lên ngọn lửa, ngọn lửa màu đen, hừng hực bùng cháy!

Ngọn lửa trào tới Lâm Minh, Lâm Minh có thể cảm nhận rõ ràng được sóng nhiệt trong đó, mắt thấy ngọn lửa vọt tới, loại lực lượng này chỉ sợ khiến cho người thường trở nên kinh hồn táng đảm.

Lâm Minh quát lớn một tiếng.

Võ đạo chi tâm của ta là thiêu thân lao vào lử bị vạn lửa thiêu người thì như thế nào? Ta cầu còn không được!

- Ầm!

Ngay khi ngọn lửa cắn nuốt Lâm Minh, tất cả biến thành hư vô, Lâm Minh đứng lên, nhìn quanh bốn phía, hắn trở về phía ngọc đài, đám thiếu nam thiếu nữ chung quanh hoặc nhe răng trợn mắt, hoặc mặt không có chút máu.

Nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên mở mắt đứng lên, trong lòng Mộc Dịch giật nảy lên, hắn nhìn lại cái lư hương kia, cây hương kia không ngờ chỉ còn lại một đoạn ngắn.

Kỷ lục của Lăng Sâm bị phá!

Tần Hạnh Hiên cũng rất là giật mình, trước kia nàng vượt qua cửa ải thứ năm ảo cảnh cho nên biết rõ lợi hại trong đó, tuy rằng thiên phú của nàng đạt tới lục phẩm mà Thiên Vận quốc chưa từng có nhưng mà thiên phú lại đối với ảo cảnh cũng không có trợ giúp quá lớn, Tần Hạnh Hiên mất khoảng nửa canh giờ mà Lâm Minh dùng gần một nén nhang đã tỉnh lại, đúng là làm người ta khó tin.

- Khó lường! Khó lường! Võ đạo chi tâm của thiếu niên nay cả đời ta rất là ít thấy, đúng rồi, thành tích cửa thứ nhất của hắn ra sao?

Một lão già hỏi nữ nhân xinh đẹp phụ trách chủ trì khảo hạch.

- Hai ngàn bảy trăm cân.

Lâm Minh đứng đầu khảo hạch vòng một, nữ nhân xinh đẹp này đương nhiên nhớ rõ.

- Ồ!

Lão già động dung, hắn vội vàng hỏi:

- Thiên phú mấy phẩm?

Nghe lão già hỏi như vậy, nữ nhân xinh đẹp còn chưa trả lời, Mộc Dịch đã nói:

- Tam phẩm bậc trung.

- Chỉ có tam phẩm?

Lão già ngạc nhiên, ngay sau đó lắc đầu, thở dài:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Thiên phú tam phẩm cũng không kém, nhưng mà ở trong Thất Huyền võ phủ thiên tài như mây trên trời này lại được tính ở tầng dưới chót.

Nhưng mà Mộc Dịch lại nói:

- Có đôi khi thiên phú cũng không phải là tất cả, ngươi cứ chờ đi, Lâm Minh sẽ trở thành rồng trong loài người.

Mộc Dịch khẳng định nói, lúc trước sau khi hắn biết thiên phú của Lâm Minh cũng cảm thấy kinh ngạc, gần như còn nghĩ đó là sai lầm, tuy nhiên ngẫm lại thành tựu Lâm Minh đã lấy được, có rất nhiều người cả đời cũng không đvđược. Vị tiền bối kia nếu như đã lựa chọn Lâm Minh, vậy thì Lâm Minh nhất định là có chỗ phi phàm.

Tuy rằng Mộc Dịch khẳng định là vậy nhưng mà trong lòng những người khác cũng không khỏi âm thầm lắc đầu, thiên phú đối với thành tựu của võ giả trong tương lai có tác dụng quá trọng yếu, thiên phú tam phẩm bậc trung, cho dù có lượng lớn tài lực ủng hộ thì nhiều nhất cũng chỉ dừng lại ở Ngưng Mạch kỳ mà thôi.

Lâm Minh từ trên ngọc đài đứng dậy rời đi, Lan Vân Nguyệt từ xa nhìn về phía Lâm Minh, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, tuy rằng đã sớm biết Lâm Minh tâm chí kiên định, nhưng cũng không nghĩ tới Lâm Minh lại phá quan nhanh như vậy.

Mà nàng cũng biết, muốn khuyên Lâm Minh buông tha tập võ là chuyện không có khả năng, tâm chí của hắn vô cùng kiên định.

Sau khi Lâm Minh rời khỏi ngọc đài liền được dẫn tới phòng nghỉ, kế tiếp còn một cửa cuối cùng, Lung Linh tháp.

Chương 38: Lung linh tháp

Thất Bảo Lung Linh tháp, cũng là do cao thủ Thất Huyền cốc kiến tạo, tài liệu lấy từ bên ngoài Thiên Vận quốc, không biết vì sao cả tháp sáng bóng như lưu ly.

Lung Linh tháp có tất cả bảy tầng, mỗi một tầng đều khắc trận pháp tinh vi, cũng là một cái ảo trận.

Tuy nhiên ảo trận này khác với ảo trận trên ngọc đài, ảo trận trên ngọc đài chỉ là ảo giác, mà ảo trận Lung Linh tháp này lại là Huyễn Sát trận.

Huyễn Sát trận có thể dựa vào ảo cảnh giết người, người bị vây khốn ở trong Huyễn Sát trận nghĩ mình đã chết, mà sự thật thì cũng đã chết.

Đương nhiên, Lung Linh tháp chỉ là khảo hạch, sẽ không thật sự giết người, một khi thất bại sẽ được đưa ra khỏi ảo trận.

Ở bên trong Lung Linh tháp, không thể sử dụng bảo khí, bảo giáp, chỉ có thể sử dụng binh khí bình thường, hết thảy đều phải xem bản lĩnh của mình.

Th thời gian trôi đi, người ở trên ngọc đài càng ngày càng ít, từng đạo ánh sáng hiện lên, từng người bại trận bị truyền tống ra ngoài, vốn tám chín trăm người đã bị đào thải sáu, bảy thành, trong đó thậm chí có một võ giả võ đạo tầng ba.

Lúc bị truyền tống ra ngoài, tên võ giả Luyện Thể tầng ba kia vẻ mặt suy sụp, đây chính là lần thứ ba hắn tham gia khảo hạch Thất Huyền võ phủ rồi. Không nghĩ tới vẫn bị thất bại, năm nay hắn đã hơn mười tám tuổi, lần này với hắn mà nói cũng chính là cơ hội cuối cùng rồi.

Tận khi qua nửa canh giờ, trên ngọc đài cũng có người thứ hai mở mắt, tên kia thở dài một hơi, vẻ mặt tái nhợt đứng bật dậy, sau lưng hắn đã ướt sũng mồ hôi.

Người này đúng là Vương Nghiễn Phong thiên phú tứ phẩm thượng đẳng.

Sau khi hắn đứng dậy liền muốn tìm kiếm khuôn mặt thiếu niên cường tráng và bóng dáng Lâm Minh đã át đi sự nổi bật của hắn nhưng mà chỉ thấy thiếu niên cường tráng kia khuôn mặt vặn vẹo đang giãy giụa trong ảo cảnh cũng không thấy bóng dáng Lâm Minh đâu. Khóe miệng Vương Nghiễn Phong hiện lên nụ cười ngạo nghễ.

Nhưng mà khi hắn được nhân viên công tác mời tới phòng nghỉ nhìn thấy Lâm Minh đã ngồi ở đó điều tức, sắc mặt Vương Nghiễn Phong lập tức trầm xuống. Hắn vốn còn tưởng Lâm Minh đã bị đào thải, không nghĩ tới Lâm Minh lại thông qua khảo hạch trước hắn.

- Tên này!

Vương Nghiễn Phong cảm thấy nguy cơ sâu sắc, hắn không nghỉ ngơi, mà rời khỏi phòng nghỉ, sau khi tìm được tùy tùng của mình, thấp giọng nói:

- Đi điều tra, thiên phú của tên kia rốt cuộc là mấy phẩm.

Lâm Minh cũng nhận ra địch ý của Vương Nghiễn Phong với mình, tuy nhiên đây là chuyện rất bình thường, giữa các thí sinh với nhau đều có quan hệ cạnh tranh, mà phần thưởng cuối cùng chỉ có một.

Dần dần, người tiến vào trong phòng nghỉ càng ngày càng nhiều, cuộc khảo hạch thứ hai đã tới giai đoạn cuối cùng.

Cuối cùng, thông qua đợt khảo hạch thứ hai có tổng cộng chín mươi hai người, quả nhiên đã rớt tới chín thành.

Không để cho bọn họ quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, vòng khảo hạch cuối cùng lập tức bắt đầu.

- Cửa ải thứ ba, Lung Linh tháp.

Một tiếng hô lên vang lên trong đám người, giám khảo lần này là một trung niên gầy yếu, tướng mạo bình thường, nhưng mà trên người lại toát ra khí thế mạnh mẽ khiến cho người ta kinh sợ, Lâm Minh chỉ nhìn thoáng qua là đã khẳng định tên trung niên này tuyệt đối là một cao thủ, chỉ sơ đã bước vào Hậu Thiên.

Điều này làm cho Lâm Minh không khỏi cảm khái, trước khi tới Thất Huyền võ phủ, hắn ngay cả võ giả Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch kỳ cũng chưa từng thấy qua, mà bây giờ chỉ riêng cao thủ Hậu Thiên đã có hơn năm mươi sáu người.

Tuy nhiên chuyện này cũng là bình thường, nơi nhiều cao thủ Hậu Thiên nhất Thiên Vân quốc không phải là hoàng cung, cũng không phải phủ nguyên soái mà là Thất Huyền võ phủ, cao thủ Hậu Thiên nơi này phần lớn đến từ bên ngoài Thiên Vận quốc, thậm chí rất nhiều là đệ tử của Thất Huyền cốc.

- Đi theo ta.

Người trung niên nói xong, xoay người bước đi.

Chín mươi hai thí sinh nối gót đuổi theo, một ít người đến xem khảo hạch cũng bước theo, những người này hoặc là vương tôn quý tộc hoặc là học sinh của Thất Huyền võ phủ.

Người trung niên nện bước nhìn thì không nhanh, nhưng mà lại giống như đang chạy băng băng vậy, đám thí sinh bắt buộc phải vận khởi thân pháp mới đuổi kịp.

Thời gian khoảng một bữa cơm sau, mọi người đến một khe núi Đại Chu sơn, tại trong khe núi này có một tòa kiến trúc to lớn, trên bảng trước cửa lớn còn viết bốn chữ, Thất Huyền võ các.

Sau khi tiến vào trong đó liền nhìn thấy một tòa Thất Bảo Lung Linh tháp cao tới hai mươi trượng.

- Thật cao!

Đây là ý niệm trong đầu Lâm Minh, trước đó hắn chưa từng nhìn thấy tòa kiến trúc cao như vậy, hai mươi trượng, nhưng lại chỉ có bảy tầng, chia ra mỗi tầng cao gần ba trượng, phải dùng mấy tên nam nhân chồng lên nhau mới sờ tới trần nhà.

- Bây giờ các ngươi có thể đi vào, thời gian không hạn chế, có thể thông qua tầng thứ nhất tức là đủ tư cách, thông qua tầng thứ hai là tốt, thông qua tầng thứ ba là ưu tú, thông qua tầng thứ tư là thiên tài, về phần thông qua tầng thứ năm, hắc hắc...

Nam nhân trung niên cười âm hiểm, để cho đám người kia kịp tiêu hóa, sắc mặt hắn trầm xuống, nói:

- Căn bản là không có khả năng.

Nghe trung niên nói vậy, có một ít tên thiếu niên gọi là thiên tài có chút không phục, nhìn thấy những người không phục này, Vương Nghiên Phong nhếch miệng cười lạnh, đúng là một đám ngu ngốc, tưởng rằng Lung Linh tháp dễ qua như vậy sao?

Khảo hạch Thất Huyền võ phủ có ba vòng, vòng thứ nhất là kỳ thi cơ sở, đợt thứ hai là kỳ thi võ đạo chi tâm, vòng thứ ba mới là quan trọng nhất, kỳ thi thực chiến và mức độ thiên tài!

Cái gọi là mức độ thiên tài chính là so với võ giả cùng tuổi, sức chiến đấu tổng hợp đến tột cùng cao bao nhiêu.

Bên trong Lung Linh tháp có Huyễn Sát trận, mà địch nhân mạnh yếu trong đó cũng căn cứ theo cốt linh người khảo hạch và tuổi tác của họ. Tuổi càng lớn thì địch nhân càng mạnh.

Nhiều năm như vậy, chỉ có một người tham gia khảo hạch của Thất Huyền võ phủ thông qua tầng thứ năm, người này không phải Thiên Chi phủ đại sư huynh Lăng Sâm, mà là người nhìn như yếu ớt bình thường, Tần Hạnh Hiên.

Thiên phú lục phẩm, cũng không phải là nói đùa, rất nhiều người không biết tu vi của Tần Hạnh Hiên, nhưng mà Vương Nghiễn Phong lại biết, nàng đã là Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong.

Với tu vi tương đương Lăng Sâm, mà tuổi lại nhỏ hơn hắn khoảng năm tuổi.

Tuy rằng Vương Nghiễn Phong tự đại, nhưng cũng không có tự đại đến mức cho rằng mình có thể ganh đua được với Tần Hạnh Hiên, hắn có thể thông qua được tầng thứ tư thì đã rất hài lòng rồi.

Nhìn Thất Bảo Lung Linh tháp, trong lòng Vương Nghiễn Phong dâng lên một cỗ chiến ý mãnh liệt, với hắn mà nói, vòng khảo hạch thứ nhất, và vòng khảo hạch thứ hai đều không có chút thực dụng nào, không thể thể hiện ra thực lực của hắn, loại cảm giác có lực mà không có chỗ sử dụng này khiến hắn cực kỳ khó chịu, mà vòng khảo hạch thứ ba mới là chiến đấu thực sự.

Toàn bộ lực lượng, kỹ xảo, thân pháp, chiến kỹ đều cần sử dụng, Vương Nghiễn Phong tự tin, vòng khảo hạch này mình sẽ trở nên nổi tiếng.

- Đi vào hết đi! Thực lực đối thủ quyết định bởi độ tuổi của các ngươi.

Nam nhân trung niên vung mạnh tay, cửa lớn của Thất Bảo Lung Linh tháp cũng theo đó mở ra.

Cửa lớn hình vòm, bên trong có ánh sáng lưu chuyển, Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi bước vào trong.

Lúc này, tự nhiên Tần Hạnh Hiên cũng đi tới khu vực khảo hạch, nàng từ xa nhìn bóng dáng Lâm Minh, cứ như vậy ánh mắt dõi theo hắn cho tới khi biến mất trước cửa lớn.

- Ha ha, Hạnh Hiên a, ngươi cũng thật để ý Lâm Minh nha!

Thình lình bị lão sư của mình trêu chọc, trong lòng Tần Hạnh Hiên có chút ngượng ngùng, nàng nói:

- Trình độ Minh Văn thuật của Lâm Minh Hạnh Hiên tự thấy không theo kịp, tuy nhiên nếu như so về chiến lực, Hạnh Hiên vẫn có vài phần tự tin.

- Ừ, luận chiến lực, Lâm Minh quả thật không bằng ngươi. Hạnh Hiên, ngươi đoán Lâm Minh lên được mấy tầng?. Ngôn Tình

Ngược

- Chuyện này... Chiếu theo lẽ thường mà nói, mười lăm tuổi, tu vi Luyện Thể tầng hai qua được tầng hai đã là rất khó, tuy nhiên thực lực Lâm Minh rất mạnh, có thể sẽ thông qua tầng ba.

Tần Hạnh Hiên nghĩ nghĩ, nói, đây đã là đánh giá rất cao rồi, muốn vượt qua tầng thứ ba, tu vi của Lâm Minh ít nhất phải là Luyện Thể tầng thứ ba.

- Ngươi nói rất đúng, tuy nhiên... Ta vẫn cảm thấy Lâm Minh có thể sẽ cho chúng ta một sự ngạc nhiên vui mừng.

Trong lúc Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch nghị luận, ở một góc khe núi không mấy bắt mắt, Lan Vân Nguyệt cũng từ xa nhìn theo bóng dáng Lâm Minh, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Là đệ tử của Thất Huyền võ phủ, Lan Vân Nguyệt tự nhiên có quyền tiến vào trong cốc quan sát khảo hạch, đây là vòng khảo hạch cuối cùng, chỉ cần thông qua thì sẽ trở thành đệ tử chính thức của Thất Huyền võ phủ.

Mà với trạng thái của Lâm Minh bây giờ, đại khái có thể thông qua tầng thứ nhất Lung Linh tháp.

Không nghĩ tới, chỉ cách vẻn vẹn nửa năm, Lâm Minh lại trưởng thành một cách kinh người như thế.

Phải cùng Lâm Minh ở cùng một võ phủ luyện võ sao?... Trong lòng Lan Vân Nguyệt cảm thấy tư vị khôn tả.

Lúc này Lâm Minh tự nhiên sẽ không quan tâm ý nghĩ người khác, hắn đã đi vào trong Huyễn Sát trận.

Vừa tiến vào Lung Linh tháp, những người khảo hạch còn lại đều biến mất, cũng chỉ còn lại một mình Lâm Minh hắn.

Hắn ở trong một không gian u ám, bầu trời dày đặc ánh sao, dưới chân là nham thạch cứng rắn màu đen, lúc này, cách hắn không xa, một bóng xám dần dần ngưng thực, sau đó chậm rãi biến thành một võ giả tay cầm trường côn.

- Đây là địch nhân sao?

Lâm Minh liếc mắt một cái đã đoán ra tu vi của đối phương là Luyện Thể tầng hai sơ kỳ.

Theo như trung niên vừa rồi nói, thực lực đối thủ quyết định bởi độ tuổi của mình, chính mình bây giờ đã mười lăm tuổi, tám tháng, vậy mà tu vi của địch nhân đã người mới bước vào Luyện Thể tầng hai, vậy những thí sinh lớn tuổi kia sẽ đối mặt với địch nhân có thực lực cao cỡ nào?

Xem ra đối với thiếu niên mười lăm tuổi mà nói thì không tới Luyện Thể tầng hai thì không thể nào thông qua được khảo hạch.

Lâm Minh không hề lãng phí thời gian, cả người như một con báo vọt thẳng tới, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển, chân nguyên dồn hết vào cơ thể, vừa ra tay chính là sát chiêu!

Chương 39: Thế như chẻ tre

Đằng sau còn rất nhiều tầng, không thể lãng phí thể lực, phải đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái vọt tới chỗ cao nhất, lấy được phần thưởng đứng đầu khảo hạch, Hồng Kim Long Tủy đan!

Thấy Lâm Vân đánh tới, võ giả ảo ảnh kia muốn vung trường côn ra chặn lại, nhưng mà tốc độ Lâm Minh quá nhanh, trước khi võ giả vung trường côn chắn ngang ngực thì một quyền cực mạnh đã nện lên ngực hắn.

- Bịch!

Xương ngực võ giả lún xuống, hộc máu bỏ mình.

Lâm Minh dễ dàng qua tầng thứ nhất. Đây là đương nhiên, thực lực của Lâm Minh vốn đã vượt xa võ giả cùng cấp, huống chi võ giả ảo ảnh này chỉ có tu vi Luyện Thể tầng hai sơ kỳ.

Tầng thứ hai!

Vẫn là không gian tối đen như trước, hiện ra trước mắt Lâm Minh lại là một con hung thú.

- Hung thú cấp một!

Trên cơ bản hung thú cấp một có thể tương đương với võ giả Luyện Thể tầng ba, hung thú trước mắt này là Độc Giác Tê, thực lực lại kém hơn hung thú cấp một một chút, đại khái tương đương với võ giả Luyện Thể tầng hai đỉnh phong.

Tuy rằng thực lực Độc Giác Tê bình thường nhưng mà bởi vì da thịt nó cứng cỏi, lực phòng ngự rất mạnh cho nên võ giả bình thường có thực lực vượt qua nó thì cũng phải tốn một hồi động tay động chân.

Bây giờ Lâm Minh phải liên tục vượt quan, tự nhiên sẽ không lãng phí thể lực, bàn tay vừa lật, một thanh đao róc xương lạnh lẽo hiện ra trong lòng bàn tay hắn, trong đầu cũng hiện ra kết cấu kinh mạch của Độc Giác Tê, những nhược điểm trên người nó cũng hiện ra rõ ràng.

Quen thuộc nhược điểm của hung thú chính là ưu thế của Lâm Minh.

Lúc này, Độc Giác Tê đột nhiên rít gào một tiếng, cả người vọt tới Lâm Minh, tuy rằng đây là không gian ảo giác, nhưng Lâm Minh lại cảm nhận được rõ ràng mặt đất ầm ầm chấn động.

Huyễn Sát trận và Ảo Giác trận không giống nhau, ảo giác trong Ảo Giác trận không có lực sát thương, chỉ có thể dùng để dọa người, chỉ cần bảo vệ vững bản tâm, đứng không nhúc nhích cũng có thể khiến cho Ảo Giác trận tan biến, mà Huyễn Sát trận thì lại khác, đứng không nhúc nhích chính là muốn chết.

Mắt thấy Độc Giác Tê vọt tới, Lâm Minh nhảy qua một bên, hắn nhảy với tư thế rất cổ quái, thân thể hắn nằm ngang, bả vai một bên gần như chạm đất, trong khoảnh khắc thân thể khổng lồ của Độc Giác Tê vọt qua Lâm Minh, một tay hắn nện lên mặt đất, thân thể giống như một con én bay sát mặt đất, dùng phản lực với tốc độ cực nhanh bắn tới bụng Độc Giác Tê.

Tay đưa ra, đao xuất!

- Phốc!

Đao róc xương cắm vào vị trí sau đùi cách sườn nửa xích, chỗ này chính là cho mềm yếu nhất ở bụng Độc Giác Tê, nhưng cũng chính là động mạch chủ của nó.

Dao nhỏ rút ra, một cỗ máu tươi điên cuồng phun ra, Độc Giác Tê kêu lên một tiếng thống khổ, thân thể khổng lồ run lên mạnh mẽ, sau đó té ngửa xuống mặt đất.

Thấy một đao của mình thành công, Lâm Minh không khỏi cảm thán mức độ chân thật của ảo trận này, kết cấu thân thể và nhược điểm của Độc Giác Tê ảo giác giống Độc Giác Tê thật như đúc, nói vậy người kiến tạo ảo trận đã phong ấn Độc Giác Tê thú linh vào đây, cho nên mới có hiệu quả như vậy.

Một đao thành công, Lâm Minh cũng không tiến mà lui, tuy rằng giết chết con Độc Giác Tê này cũng không khó, nhưng mà hắn phải tiết kiệm thể lực, cho nên ở trong tầng hai Lung Linh tháp cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Động mạch chủ bị cắt đứt, Độc Giác Tê chảy máu càng ngày càng nhiều, động tác cũng bắt đầu trở nên chậm chạp, mà lúc này, Lâm Minh bắt cơ hội chuẩn xác, lại một đao chém xuống, chỉ nghe phốc! Một tiếng, động mạch chủ một bên sườn khác của Độc Giác Tê cũng bị Lâm Minh cắt đứt!

Đến lúc này, chiến đấu đã sắp kết thúc, Độc Giác Tê sắp tử vong lăn qua lăn lại vài vòng sau đó mới không cam lòng ngã xuống.

Lâm Minh tiến vào tầng thứ ba!

- Hả? Có người tiến vào tầng thứ ba!

Ở bên ngoài Lung Linh tháp, mấy trưởng lão nhìn thấy trên phù văn trận pháp tầng thứ ba Lung Linh tháp lóe lên, hiển nhiên tầng thứ ba đã bắt đầu vận chuyển, chỉ là bọn họ cũng không biết, người tiến vào tầng ba rốt cuộc là ai?

- Chắc là Vương Nghiễn Phong, luận về thực lực và tuổi tác, hắn chắc là mạnh nhất, thực lực Lâm Minh chủ yếu là thần lực trời sinh và trên võ đạo chi tâm, chiến đấu chân chính, lực lượng chỉ chiếm một phần nhỏ, thân pháp, kỹ xảo, chiến kỹ cũng cần thiết không kém lực lượng.

- Bây giờ phần lớn người vẫn còn dừng lại ở tầng thứ nhất, Vương Nghiễn Phong đã xông lên tầng thứ ba đúng là không tồi.

Trong lúc mấy trưởng lão thảo luận, lại có một người xông lên tầng thứ ba, người này chỉ chậm hơn Lâm Minh khoảng ba mươi hô hấp, hắn đúng là Vương Nghiễn Phong.

Tuổi của Vương Nghiễn Phong xấp xỉ với Lâm Minh, đối thủ của hắn ở tầng hai cũng gần giống Lâm Minh, cũng là một đầu hung thú cấp một, thực lực tương đương với Luyện Thể tầng hai đỉnh phong.

Vương Nghiễn Phong mới bước vào Luyện Thể tầng ba, hơn nữa là người nổi bật trong võ giả cùng cấp, con hung thú này tự nhiên không là đối thủ của hắn, nhưng mà hung thú da dày thịt béo, Vương Nghiễn Phong vẫn phải mất không ít công phu mới thu phục được nó.

Không chút nghỉ ngơi, bây giờ Vương Nghiễn Phong đã gặp đối thủ tầng thứ ba, hai tên võ sĩ trong tay cầm trường kiếm, Luyện Thể tầng ba sơ kỳ.

Vương Nghiễn Phong khẽ cắn môi, sắc mặt trở nên ngưng trọng, đối phó với hai võ sĩ đồng cấp thì hắn có thể nhưng mà hắn cũng cố kị tiêu hao chân nguyên, nếu không vượt qua tầng bốn rất là khó khăn.

Hắn bất đắc dĩ vận khởi chân nguyên toàn thân, chuẩn bị thi triển tuyệt chiêu gia truyền Cửu Đạo Chân Ngôn, tốc chiến tốc thắng...

Lúc này, Lâm Minh cũng gặp đối thủ tầng thứ ba, hai tên võ sĩ Luyện Thể tầng ba sơ kỳ.

Võ sĩ Luyện Thể tầng ba là Luyện Tạng, không nghĩ tới, chỉ tầng thứ ba đã phải đối mặt với đối thủ như vậy, nhưng lại là hai người! Vậy thì độ khó tầng thứ tư, tầng thứ năm không cần nghĩ cũng biết, đã vậy lại không cho thời gian nghỉ ngơi, chẳng trách người trung niên kia nói thông qua tầng thứ năm là không có khả năng.

Lâm Minh một bên vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, một bên cẩn thận quan sát hai võ sĩ trước mặt, địch nhân không nhúc nhích, hắn cũng rất vui vẻ khôi phục thể lực, tuy rằng hắn tiêu hao rất ít chân nguyên.

Nhưng mà hai tên võ giả này cũng không cho Lâm Minh cơ hội này, bọn họ nhảy ra, một trái một phải cùng nhau vây công giết tới Lâm Minh.

Hai tên võ giả này tốc độ rất nhanh, hơn nữa lại phối hợp rất ăn ý, một tên cầm trường đao quét ngang hạ bàn (dưới chân), Lâm Minh nhảy lên tránh né, mà đúng lúc đó tên còn lại thừa dịp hắn ở trên không trung không tiện xoay người, một kiếm đâm thẳng tới ngực Lâm Minh.

- Cút!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, đột nhiên bay lên đá ra một cước, trực tiếp đá trúng cổ tay tên võ giả kia. Răng rắc! Cổ tay tên võ giả kia bị đá gãy.

Nhưng mà tên võ giả ảo ảnh này giống như không cảm giác được đau đớn, tay trái chấn động, một chưởng nện tới ngực hắn, một chưởng này đánh ra, võ giả ảo ảnh hoàn toàn hiện ra sơ hở, một chiêu này chỉ công không thủ, đúng là chiêu thức đồng quy vu tận.

Mà lúc này, Lâm Minh lại lực cũ dùng hết, lực mới chưa sinh, mắt thấy đối phương dùng đấu pháp liều mạng, hắn mạnh mẽ vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, mạnh mẽ dồn một ngụm chân nguyên tới, một quyền đấm ra đấm thẳng tới một chưởng kia, quyền chưởng giao nhau.

- Bành!

Tên võ giả này lùi lại mấy bước, miệng hộc ra một búng máu. Mà Lâm Minh Khí huyết nhộn nhạo, nhưng rất dễ dàng bịđè xuống, không chút thương tích, nhưng dù vậy, trong lòng hắn vẫn thầm giật mình, hai võ giả ảo ảnh này tuy rằng không nói là ngang ngửa người nổi bật trong đám võ giả cùng cấp nhưng cũng không phải là kẻ yếu, hơn nữa lại dùng đấu pháp liều mạng, phối hợp ăn ý cho nên giải quyết tương đối khó khăn, quan trọng là đây chỉ là tầng thứ ba, phía sau còn có tầng thứ tư tầng thứ năm.

Tuy nhiên tuy rằng trong lòng giật mình, nhưng mà động tác Lâm Minh không chút trì hoãn nào, trong nháy mắt hắn vừa rơi xuống đất đã đạp ngược vọt tới, thừa dịp tên võ giả bị thương kia đang hụt hơi, một quyền nện thẳng tới mặt hắn.

Nhưng mà lúc này, tên võ giả khác lại chặn lại, trường đao vung lên, từ bên sườn bổ xuống, mục đích là muốn chặn giết Lâm Minh.

- Cút, đúng là chờ ngươi! Chết đi!

Một quyền vừa rồi của Lâm Minh chỉ là đánh nghi binh, đột nhiên hắn xoay người, đao róc xương trong tay đột nhiên chém ngang, trực tiếp chém tới trường đao tên võ giả kia.

Đốm lửa bắn tứ tung.

Chủy thủ ngăn cản đại đao, Lâm Minh không chút rơi xuống hạ phong, cả người hắn nổi lên bắp thịt kinh người.

- Bại cho ta!

Sau khi Lâm Minh đỡ một đao này, một quyền đấm ra, đấm thẳng tới hóp bụng tên kia.

- Bành!

Một tiếng trầm muộn vang lên, xương sườn tên kia bị gãy nát, trái tim bị chấn động mạnh mẽ, chết tại đương trường.

Tầng thứ ba, qua!

Khi đám trưởng lão nhìn trận pháp tầng thứ tư sáng lên, trong lòng không khỏi cả kinh:

- Cừ thật, tầng thứ tư, thời gian lúc này mới chỉ được nửa nén hương!

Chương 40: Đột phá bốn tầng

- Tên Vương Nghiễn Phong nay rất không đơn giản!

Những trưởng lão này đã sớm đoán được Vương Nghiễn Phong sẽ lên được tới tầng thứ tư, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy:

- Cứ tiếp diễn như vậy, nói không chừng Vương Nghiễn Phong có thể đột phá tầng thứ tư, bước vào tầng thứ năm, đương nhiên, vượt qua tầng thứ năm là không thể, tuy nhiên thành tích này cũng đủ để hắn kiêu ngạo rồi.

- Cũng không biết Lâm Minh và Lương Thiết Sơn bây giờ như thế nào, hai người bọn họ thành tích chắc là cũng không quá kém.

Lương Thiết Sơn chính là thiếu niên cường tráng trời sinh thần lực, hắn cũng chỉ mười lăm tuổi.

Mười lăm tuổi, tu vi bản thân là Luyện Thể tầng hai, cùng với thần lực trời sinh, loại thực lực này tuyệt đối không kém người cùng tuổi.

Tuy nhiên trong mắt mấy vị trưởng lão này thì hai người cùng so sánh với Vương Nghiễn Phong thì vẫn còn cách một khoảng.

Lâm Minh là trời sinh thần lực là không giả, nhưng tu vi chỉ là Luyện Thể tầng hai, mà Vương Nghiễn Phong là Luyện Thể tầng ba, dấu hiệu Luyện Thể tầng ba chính là chân nguyên Luyện Tạng, võ giả Luyện Tạng tâm phế có lực, sức chịu đựng mạnh hơn Luyện Thể tầng hai nhiều lắm.

Còn về kỹ xảo, chiến kỹ, tốc độ không hề nghi ngờ là Vương Nghiễn Phong dẫn đầu, cho dù chỉ dùng lực lượng đơn thuần thì Vương Nghiễn Phong cũng chỉ kém hơn Lâm Minh ba trăm cân mà thôi, chênh lệch không quá rõ ràng.

Vòng khảo hạch thứ ba này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Vương Nghiễn Phong sẽ về đầu.

Mà vòng khảo hạch thứ ba này có tính quyết định nhất, nếu Vương Nghiễn Phong đứng đầu, cộng thêm thiên phú của hắn cũng vượt qua Lâm Minh, như vậy lần khảo hạch này người về nhất không thể nghi ngờ gì chính là Vương Nghiễn Phong.

Nhưng mà lúc này, kỳ thật Vương Nghiễn Phong vẫn còn ở trên tầng thứ ba khổ chiến, hai tên võ giả này thập phần khó đối phó, thường xuyên sử ra hàng đống sát chiêu liều mạng, Vương Nghiễn Phong hao hết sức chín trâu hai hổ mới giết được một tên, còn mình cũng bị thương nhẹ.

- Chết tiệt! Sao lại biến thái như vậy, ngay cả sát chiêu gia truyền Cửu Đạo Chân Ngôn mới giết một tên, cứ như vậy, hy vọng đi tới tầng thứ tư càng ngày càng xa vời.

Vương Nghiễn Phong trong lòng cảm thấy sốt sắng, chân nguyên trong cơ thể hắn đã hao hết hai thành. Tại trong ảo cảnh này không thể sử dụng đan dược bổ sung chân nguyên, chỉ có thể dựa vào Luyện Tạng kỳ tràn đầy khí huyết từng chútchút bổ sung...

Trong lúc Vương Nghiễn Phong đang lo lâu thì Lâm Minh cũng phát sầu, hắn không phải là võ giả Luyện Tạng kỳ mà chỉ là võ giả Luyện Nhục Luyện Thể tầng hai mà thôi, khí huyết không tràn đầy, chân nguyên cũng tiêu hao nhanh hơn.

Tuy nhiên, may mà Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của Lâm Minh đã đạt tới tầng thứ nhất tiểu thành, vận chuyển công pháp này sẽ không ngừng bổ sung chân nguyên cho cơ thể, tuy rằng không đạt tới mức độ không ngừng sinh sôi nhưng mà có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho Lâm Minh.

Lúc này, đối thủ trước mặt hắn là hai đầu hung thú cấp một, Thiết Giáp Hùng.

Hung thú cấp một có mạnh có yếu, mà con Độc Giác Tê chính là yếu, thực lực chỉ tương đương với võ giả Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, mà con Thiết Giáp Hùng này lại tương đương với võ giả Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, hơn nữa lại là hai con.

Ánh mắt Lâm Minh vô cùng ngưng trọng, trước đó, hắn chưa từng giao thủ với đối thủ là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, trong lòng hoàn toàn trầm xuống, huống chi lần này là một chống hai.

Quan trọng nhất là, hắn không thể tiêu hao quá nhiều chân nguyên, cũng không thể bị thương.

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại hết thảy tư liệu về Thiết Giáp Hùng.

Thiết Giáp Hùng, lực lượng đạt năm ngàn cân trở lên, tốc độ hơi chậm, lớp giáp bên ngoài vô cùng cứng rắn đao thương khó nhập, cũng không có nhược điểm...

Tuy rằng nói không có nhược điểm, nhưng mà cũng chỉ là nói tương đối mà thôi, ở trong mắt Lâm Minh, Thiết Giáp Hùng có nhược điểm, đó chính là khe hở nho nhỏ chỗ giao nhau giữa các cốt giáp.

Những khe hở kia thường là khớp xương, độ rộng cũng không bằng lóng tay, trong lúc chiến đấu kịch liệt, muốn công kích những chỗ này phải dùng lực chuẩn xác, phán đoán tinh chuẩn và ra tay chính xác.

Mà những điều này Lâm Minh đều có, từ sau khi tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, cảm giác của hắn đã tăng lên một bậc, mà sức phán đoán và độ chính xác công kích nhiều năm giống như dưỡng ra một loại năng lực của hắn.

- Hai con Thiết Giáp Hùng này, nếu như là Chu Viêm nửa năm trước khi tu vi ở Luyện Thể tầng ba đỉnh phong có thể ung dung đối phó, huống chi bây giờ đã qua nửa năm, nhất định Chu Viêm đã có tiến bộ, ta tự nhiên cũng không thể thua hắn.

Lâm Minh nhìn hai con Thiết Giáp Hùng đánh tới, trong lòng bùng lên chiến ý.

- Vù!

Một con Thiết Giáp Hùng từ mặt đất nhảy mạnh lên, hùng chưởng to lớn mạnh mẽ đập xuống Lâm Minh.

Thân thể Thiết Giáp Hùng đâu chỉ có ngàn cân, cộng thêm lực lượng nhục thể của nó, một chưởng này đừng nói là một người, cho dù một con voi cũng bị nó đập nát.

Ánh mắt Lâm Minh hơi híp lại, không lùi mà tiến tới, cả người giống như một con chim to tà tà vọt về phía trước, ánh mắt tinh chuẩn nhìn về phía tiếp giáp giữa hai khối cốt giáp cứng rắn dưới con Thiết Giáp Hùng này, một đao chém xuống!

- Xịch!

Một đao nhìn như đơn giản, nhưng chính là một đao mà Lâm Minh không biết đã xuất ra mấy vạn lần, lưỡi đao chuẩn xác lách qua hai khối cốt giáp, tuy rằng tốc độ rất nhanh nhưng cũng không bị bật ra, mà ngược lại thu trở về với tốc độ cực nhanh.

Đao vừa thu lại, trong nháy mắt máu tươi đã bắn ra.

- Rống!

Thiết Giáp Hùng trở nên phẫn nộ, một đao này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng khiến nó trở nên điên cuồng vọt tới Lâm Minh!

...

- Đào thải không đến bốn mươi người, lần này có hơn năm mươi người đủ tư cách, coi như không tồi.

Một trưởng lão Thất Huyền võ phủ nhìn những thí sinh bị Lung Linh tháp truyền tống ra chậm rãi nói.

Lung Linh tháp là một pháp trận hoàn toàn phong bế, những trưởng lão này bản thân một không phải là cao thủ Tiên Thiên, hai không phải người tinh thông trận pháp, căn bản không thể nhìn ra được diễn biến bên trong Lung Linh tháp, bọn họ chỉ có thể căn cứ thí sinh bị truyền tống ra mà phán đoán người đột phá tầng một.

Nếu như ở tầng một truyền tống ra thì cũng trực tiếp bị đào thải, chỉ có tầng hai trở lên mới đủ tư cách.

Đến lúc này, khảo hạch mới diễn ra được một khắc, người trong tháp tự nhiên đã sớm vượt qua tầng một, thậm chí có người bắt đầu tấn công tầng ba, tầng bốn.

- Trong năm người bây giờ vẫn chưa có ai đi ra.

Một tên trưởng lão vừa nói xong, lại có hai bị trận phù Lung Linh tháp truyền tống ra, vị trí bọn họ bị truyền tống ra chính là tầng ba Lung Linh tháp, hiển nhiên là lúc tấn công tầng ba đã thất bại.

Mấy tên võ giả ở dưới chân tháp đợi sẵn trực tiếp nhảy lên, mang hai tên thí sinh gần như mất đi tất cả tri giác vừa rồi xuống dưới.

Hai tên thí sinh này đều là cao thủ Luyện Thể tầng ba, trong đó một tên còn là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, ở phần thi trắc lực, người này đánh ra hai ngàn ba trăm cân, nhưng mà đáng tiếc tuổi tác hai người vẫn hơi lớn, một tên đã mười bảy tuổi, một tên thì mười tám, cuối cùng không thể đột phá tầng thứ ba Lung Linh tháp, tuy nhiên thành tích này cũng đủ để bọn họ kiêu ngạo.

Trong lúc hai người bị truyền tống ra, mắt đẹp Lan Vân Nguyệt lập tức nhìn lại, nhưng mà trong nháy mắt nàng đã nhận ra, bọn họ cũng không phải là Lâm Minh.

Chín mươi hai thí sinh, cho tới bây giờ ba mươi chín người bị bắn ra nàng đều thấy rõ, bên trong số đó không hề có Lâm Minh. Điều này ý nghĩa với Lâm Minh vẫn còn ở trong Lung Linh tháp!

- Lâm Minh!

Lan Vân Nguyệt khẽ cắn môi, trong đôi mắt đẹp mang theo vài phần phảng phất.

Nàng rất rõ, điều này đại biểu Lâm Minh đã được thông qua, thậm chí đã qua được tầng thứ ba.

Nếu như thực sự thông qua tầng ba, vậy chính là một sự vinh quang, ở trong ký sử của Thất Huyền võ phủ, người vượt qua tầng thứ ba, trong tương lai cơ bản đều đạt tới Luyện Thể đỉnh phong, tầng sáu Ngưng Mạch Kỳ!

Mà võ giả Ngưng Mạch kỳ chỉ cần triều đình hiệu triệu sẽ được trực tiếp phong tước, tuy rằng tước vị chỉ là một tử tước tam đẳng, nhưng mà tước vị lại khác với chức quan, tước vị này lại có thể thừa kế.

Có tước vị đó là quý tộc! Ở Thiên Vận quốc, danh hiệu quý tộc chính là tượng trưng cho vinh quang, chỉ cần một người mang vinh quang về, gia tộc cũng theo đó trở thành quý tộc, mà cũng làm rạng danh tổ tông.

Đúng lúc này, lại có một thí sinh bị truyền tống ra, hắn bị tống ra từ tầng thứ tư.

Điều này ý nghĩa với hắn đã thông qua tầng thứ ba.

Tên thiếu niên này vóc người cao lớn, mày rậm mắt to, đúng là Lương Thiết Sơn trời sinh lực. Hắn hao hết sức lực, liều mạng trọng thương mới đột phá được tầng thứ ba, tầng thứ tư gần như không đánh đã bị bại.

- Tên Lương Thiết Sơn này là mầm tốt, cũng đáng để tài bồi.

- Ừ, cũng không tồi, hiện tại chỉ còn hai người, Lâm Minh và Vương Nghiễn Phong.

- Lâm Minh có thể kiên trì đến tới bây giờ cũng không dễ rồi, thực lực của hắn mạnh hơn với Lương Thiết Sơn một chút, hơn nữa võ đạo chi tâm của hắn đối với chiến đấu cũng có trợ giúp, tuy nhiên hy vọng thông qua tầng thứ tư vẫn là xa vời...

- Ừ, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là Vương Nghiễn Phong cũng không dễ dàng gì.

...

- Phốc!

Lại một đao chém qua, máu tươi bắn ra, cả người Lâm Minh lăn sát mặt đất tránh sự tấn công phẫn nộ của Thiết Giáp Hùng.

Lúc này, hai con Thiết Giáp Hùng đã thành "Huyết Giáp Hùng", trên người chúng đều mang vết tích mười mấy đao, mười mấy đao này, đao nào đao nấy đều chém vào chỗ giao nhau giữa cốt giáp của Thiết Giáp Hùng, tuy rằng miệng vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà mất máu lại là trí mạng.

Hiện tại, hai con Thiết Giáp Hùng này bởi vì mất máu quá nhiều cho nên hành động đã chậm lại rất nhiều.

- Cơ hội!

Trốn trái trốn phải, Lâm Minh mẫn tuệ nhận ra hai con Thiết Giáp Hùng vì mất máu mệt mỏi mà lộ ra sơ hở, cả người như con báo nhảy dựng lên.

- Rống!

Thiết Giáp Hùng đứng bật dậy, hùng chưởng mạnh mẽ đập tới, lại bị Lâm Minh tránh thoát, mà trong lúc tránh đi, đao róc xương trong tay Lâm Minh trực tiếp đâm trúng con mắt Thiết Giáp Hùng!

Máu tươi ộc ra, Thiết Giáp Hùng phát ra tiếng rít gào vừa thống khổ vừa phẫn nộ, mà lúc này Lâm Minh đao đổi thành quyền, một quyền đánh đâm lên chuôi đao, đao róc xương giống như cự chùy nện lên bắp đùi, trực tiếp đâm vào trong não Thiết Giáp Hùng.

Con Thiết Giáp Hùng này trực tiếp tử vong!

Chương 41: Lung Linh Tháp tầng thứ năm

- Hai khắc chung (mười lăm phút)!

Một trưởng lão Thất Huyền võ phủ nhìn đồng hồ cát bên cạnh, có chút kinh ngạc nói.

- Hai người đã ở tầng thứ tư khá lâu rồi.

Lúc này tại Thất Huyền võ phủ, quang phù của ba tầng pháp trận đã tắt, chỉ có tầng thứ tư là còn sng, chứng minh hai người đều đang chiến đấu tại tầng thứ tư.

- Càng lúc càng có ý tứ, Vương Nghiễn Phong thì cũng trong dự kiến, chỉ là tên Lâm Minh này cũng có thể kiên trì lâu như vậy, làm cho người ta khó tin, thiên phú tam phẩm, Luyện Thể tầng hai, thực lực này có thể đạt tới Lung Linh tháp tầng thứ tư, e rằng cũng không chỉ đơn giản là trời sinh thần lực a!

Một cái trưởng lão vuốt râu, cảm giác sức chiến đấu của Lâm Minh có chút cường hãn thái quá, không thể giải thích được.

Lúc này, Mộc Dịch chậm rãi nói:

- Tôn tiên sinh, có đôi khi sức chiến đấu của một người là không thể dựa theo lẽ thường mà phỏng đoán được, các thiên tài chiến đấu có ngộ tính cực cao, nhưng những tấm bia đá dùng để kiểm tra tư chất thiên phú lại không đo ra được.

Mộc Dịch cũng không nói ra chuyện sau lưng Lâm Minh có một "sư phụ", một sư phụ thông hiểu Tiên Thiên công pháp thì liên lụy đến quá nhiều thứ.

- Ân, Mộc Dịch tiên sinh nói rất đúng, quả thật có một vài thiên tài chiến đấu, tu vi không sâu, công pháp võ kỹ cũng bình thường, nhưng dựa vào kỹ xảo chiến đấu và trực giác chiến đấu có thể lấy yếu thắng mạnh được, tuy nhiên, loại kỹ xảo chiến đấu này chỉ có ưu thế có hạn thôi, có một câu là "nhất lực phá vạn xảo", dựa vào kỹ xảo thì nhiều lắm cũng chỉ có thể làm cho thực lực tăng lên một tầng thôi, không nhiều thêm được nữa.

Mộc Dịch cười cười, nói:

- Tôn tiên sinh cứ xem tiếp đi!

Khi các trưởng lão đang thảo luận, Vương Nghiễn Phong còn đang khổ chiến tại tầng thứ tư, tu vi của hắn mới vừa tới võ đạo tầng ba, nhưng chiến lực chân chính còn mạnh hơn cả võ giả võ đạo tầng ba đỉnh phong, nhưng hiện tại hắn phải đối mặt với hai con Thiết Giáp Hùng có tu vi võ đạo tầng ba đỉnh phong.

Tuy rằng thân thể Thiết Giáp Hùng vụng về, công kích chỉ có một kiểu, nhưng đối phương có lực lượng khủng bố và lực phòng ngự siêu cường, lại làm cho hắn vô cùng đau đầu.

Nếu như bị nó chạm vào một cái, tuyệt đối sẽ đứt gân gãy xương.

Vương Nghiễn Phong liên tiếp dùng ba lượt tuyệt học gia truyền, rốt cuộc mới giết chết một con Thiết Giáp Hùng, nhưng chân nguyên của hắn cũng gần như tiêu hao cạn kiệt, con Thiết Giáp Hùng này có lực phòng ngự cường hãn, có xu hướng khắc chế võ học gia truyền của hắn.

Mắt thấy một con Thiết Giáp Hùng cuối cùng đang vọt tới, Vương Nghiễn Phong gầm lên một tiếng giận dữ, đột nhiên nhảy dựng lên, cầm thanh trường kiếm trong tay, hung hăng đâm vào cái mồm to như bồn máu của con Thiết Giáp Hùng kia!

Toàn thân Thiết Giáp Hùng như mặc áo giáp, chỉ có mắt, khóe miệng là hai nhược điểm mà thôi.

Một kiếm của Vương Nghiễn Phong đâm vào cổ họng của con Thiết Giáp Hùng, nhưng cùng lúc đó, xương cổ tay hắn cũng bị Thiết Giáp Hùng cắn gãy.

- Phốc!

Vương Nghiễn Phong bị Thiết Giáp Hùng đang phẫn nộ dùng hùng chưởng đánh mạnh vào ngực, hắn cảm thấy ngực mình giống như bị một thanh đại chùy đánh trúng, ngũ tạng lục phủ lệch vị trí.

Vương Nghiễn Phong giống như một con gà con bị đánh văng ra ngoài, ngã trên mặt đất vài vòng, miễn cưỡng đứng dậy được, phun ra một ngụm máu tươi, trong máu còn lẫn cả các mảnh vỡ nội tạng.

- Nếu không phải tu vi đã đạt đến cảnh giới Luyện Tạng, ngũ tạng lục phủ được chân nguyên bảo hộ, thì một kích này đã lấy mạng của ta rồi...

Tuy Vương Nghiễn Phong trọng thương gần chết, nhưng con Thiết Giáp Hùng này cũng không tốt hơn là bao, cổ họng bị đâm xuyên, khí huyết bị cản trở, khẳng định không sống được bao lâu, tuy nhiên trước khi nó chết, thì vẫn có thể giết chết được Vương Nghiễn Phong!

Vương Nghiên Phong lau vết máu trên miệng, nghĩ:

“Cửa ải thứ tư này, ta nhất định phải xông qua, tuy rằng lần thí nghiệm này dùng thành tích hiện tại của ta cũng đã ổn định vị trí đầu rồi, tuy nhiên nếu qua được cửa ải thứ tư, địa vị của ta tại gia tộc tất nhiên sẽ càng tiến thêm một bước, mặc dù ta không phải con cả, nhưng vị trí gia chủ trong tương lai chẳng phải cũng là của ta hay sao. Hơn nữa thành tích này cũng có thể bịt miệng của đám lão bất tử kia rồi, sẽ không còn khoa chân múa tay với việc phụ thân phân phối tài nguyên cho ta nữa”.

Vương Nghiễn Phong nghĩ tới đây, trên mặt hiện lên một tia dữ tợn...

Nhưng khi Vương Nghiễn Phong đang liều mạng, hắn lại không biết rằng, Lâm Minh sử dụng chiến thuật cắt máu hao tổn, dùng lại trò cũ, đã đâm xuyên qua đầu của con Thiết Giáp Hùng thứ hai.

Tầng thứ tư, qua!

Lâm Minh hít sâu một hơi, rốt cuộc đến tầng thứ năm, đây cũng là tầng cuối cùng mà Tần Hạnh Hiên vượt qua, được vị giám khảo trung niên kia gọi là tầng không có khả năng xông qua...

- Không nghĩ tới Lâm Minh có thể kiên trì đến bước này...

Lúc này, bên ngoài Lung Linh tháp, Tần Hạnh Hiên nhìn về phía phù quang chớp động trên tầng thứ tư, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nàng vốn đoán rằng Lâm Minh nhiều nhất cũng chỉ xông qua tầng thứ ba, đây đã là đánh giá khá cao rồi, nhưng không nghĩ tới, Lâm Minh lại sống trong tầng thứ tư lâu như vậy, cứ tiếp tục như vậy, việc xông qua tầng thứ tư cũng không phải là không có khả năng.

- Lúc ta xông vào Lung Linh tháp khi trước, tu vi đã đến Luyện Thể tầng bốn, đối phó với hai con hung thú tầng thứ tư có thực lực còn chưa đến Luyện Thể tầng bốn, tất nhiên cũng không quá khó khăn, nhưng nếu ta chỉ có tu vi Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, thì tuyệt đối không có khả năng sống lâu tại tầng thứ tư như vậy.

Tần Hạnh Hiên âm thầm so sánh mình với Lâm Minh, nàng có thể xông qua tầng thứ năm Lung Linh tháp là dựa vào tu vi thâm hậu, nếu cùng tu vi, thì hiển nhiên nàng không phải là đối thủ của Lâm Minh.

- Đã gần nửa canh giờ rồi.

Tần Hạnh Hiên nhìn đồng hồ cát.

Mà ngay khi Tần Hạnh Hiên nhìn về phía đồng hồ cát, tầng thứ năm Lung Linh tháp đột nhiên sáng lên một luồng hào quang, trận pháp phù văn lớn bằng cái nón lần lượt sáng lên, dao động chân nguyên hùng hậu lập tức tản ra bốn phía.

Thấy cảnh này, chén trà trong tay Tôn trưởng lão thiếu chút nữa cũng rơi ra ngoài:

- Tầng thứ năm!

- Vương Nghiễn Phong lợi hại như vậy ư? Chỉ gần nửa canh giờ, Nhạc Lộc thành Vương gia chẳng lẽ xuất hiện một tuyệt thế thiên tài ư?

- Thành tích này, trong vòng mười năm nay, rất gần với Hạnh Hiên tiểu thư rồi.

Một người trung niên vừa nói vừa nhìn Tần Hạnh Hiên một cái, thấy cặp mắt đẹp của Tần Hạnh Hiên đang suy tư, không biết suy nghĩ cái gì...

- Đúng là hiếm thấy, người này cũng không phải vật trong ao, bản thân có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, cộng thêm Vương gia mạnh mẽ bồi dưỡng, nếu có biểu hiện xuất sắc trong Thất Huyền võ phủ, nhận được thượng đẳng võ học, thì ngày khác trúng cử đệ tử hạch tâm của võ phủ, tiến vào Thất Huyền cốc cũng là điều có khả năng a! Vương Nghiễn Phong này, khá là đáng sợ!

Khi một trưởng lão đang nói chuyện, luồng sáng tại tầng thứ tư Lung Linh tháp đột nhiên rung động, cùng lúc đó, một bóng người như cái bao tải bị Lung Linh tháp đá ra.

Tôn trưởng lão ngưng mắt, vội hạ lệnh:

- Lâm Minh đi ra, mau tiếp lấy hắn, đừng để ngã.

Đã gần nửa canh giờ, bên dưới Lung Linh tháp có võ giả chuyên môn phụ trách, lúc này cũng có chút mệt mỏi, cho nên Tôn trưởng lão mới nhắc nhở. Lung Linh tháp là Huyễn Sát trận, thí sinh "bị giết" trong ảo cảnh thì mới có thể bị bắn ra ngoài, trong nháy mắt này, thí sinh sẽ cho rằng mình đã tử vong, cho nên sẽ không có cảm giác gì, một tầng Lung Linh tháp đều cao ba trượng, tầng thứ tư cao chín trượng, trong tình huống không có bất kỳ tri giác nào mà ngã xuống, mặc dù là cao thủ Ngưng Mạch cũng khó mà chịu nổi.

Võ giả phụ trách đón người đỡ lấy bóng người đang rơi xuống kia, vừa nâng dậy thì thấy người kia đã mang sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt vặn vẹo, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh.

Bởi vì khuôn mặt quá vặn vẹo, nên các trưởng lão xem khảo hạch ngoài Lung Linh tháp phải rất vất vả mới nhìn rõ bộ dáng của người kia, trong nháy mắt, bọn họ lập tức há hốc mồm.

Người... Người này hình như là... Vương Nghiễn Phong?

Vài trưởng lão há hốc miệng, ngẩng đầu nhìn lại, thấy tầng thứ năm vẫn còn sáng, chẳng... Chẳng lẽ người khi nãy tiến vào tầng thứ năm chính là Lâm Minh ư?

Các trưởng lão Thất Huyền võ phủ đều chấn kinh, bao gồm cả Mộc Dịch tiên sinh khi nãy rất tán thưởng Lâm Minh cũng cảm thấy khó tin, Lâm Minh chỉ có tu vi Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, so với Vương Nghiễn Phong thì còn kém hơn nửa cảnh giới! Nhưng hắn lại đi trước Vương Nghiễn Phong, bước vào tầng thứ năm, hơn nữa hiện tại còn kiên trì được mấy chục hô hấp.

Tần Hạnh Hiên nhìn Lung Linh tháp tầng thứ năm, cặp mắt đẹp lưu chuyển, các t sáng kỳ dị liên tục phát ra, Lâm Minh lại làm cho nàng kinh ngạc một lần nữa, chẳng lẽ ngay cả tu vi võ đạo mà hắn cũng đang đuổi kịp mình hay sao?

Lúc này, đứng trong một góc cách Lung Linh tháp khá xa, Lan Vân Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn về luồng sáng tại tầng thứ năm, ánh mắt có chút bị thất thần:

- Lâm Minh... Hắn tiến vào tầng thứ năm ư?

Thất Huyền võ phủ tầng thứ năm, từ khi thành lập tới nay, chỉ có một mình Tần Hạnh Hiên là thành công thông qua, chỉ có một vài người là chạm đến tầng thứ năm mà thôi, hơn nữa còn một, hai năm mới có một người, mỗi một người đều là thiên tài kinh diễm, ngày sau bước vào Ngưng Mạch kỳ là chuyện chắc chắn.

- Lâm Minh...

Trong nháy mắt kia, Lan Vân Nguyệt đột nhiên cảm thấy, có lẽ so với Chu Viêm, thì Lâm Minh cũng không kém chút nào, tuy rằng hắn không có gia thế hỗ trợ, nhưng ngày sau chỉ cần bước vào Ngưng Mạch kỳ, thì sẽ có thể được phong tước.

...

Lúc này, trong Lung Linh tháp tầng thứ năm, Lâm Minh nhìn cảnh tượng khủng bố tại tầng thứ năm, trên mặt lại lộ ra nụ cười khổ, không ngờ tầng thứ năm lại xuất hiện hai con hung thú cấp hai!

Tuy rằng chỉ là loại yếu nhược trong số hung thú cấp hai, nhưng thực lực cũng có thể so với võ giả Luyện Thể tầng bốn, không chỉ vậy, hai con hung thú này còn có tám con hung thú làm tiểu đệ, mỗi con tương đương với võ giả Luyện Thể tầng ba đỉnh phong.

Mười con hung thú đứng chung một chỗ, cốt giáp dữ tợn, cặp mắt đỏ tươi, móng vuốt và răng nanh sắc bén như nhuộm máu, tất cả đều mang theo một luồng sát khí xông thẳng tận trời, các võ giả có thực lực kém mà nhìn thấy trận thế này, sẽ không tự chủ được nghĩ tới cảnh tượng mình bị hung thú xé thành mảnh vỡ, còn chưa chiến đấu đã khiếp đảm rồi.

Chương 42: Vị trí đệ nhất

Tuy rằng Lâm Minh sẽ không bị sát khí này áp đảo, nhưng hắn cũng rõ ràng, mình không có khả năng thắng lợi nào cả.

Chưa cần nói tới hai con hung thú cấp hai kia, chỉ riêng tám con "tiểu đệ" này cũng không phải là thứ mà mình có thể đối phó được, mặc dù thể lực toàn thịnh thì cũng không được! Huống chi hiện tại hắn đã tiêu hao không ít chân nguyên.

Hắn rốt cuộc hiểu được, tuy rằng mình cũng đặt chân tới tầng thứ năm, nhìn như gần bằng Tần Hạnh Hiên có thiên phú lục phẩm, nhưng kỳ thật còn kém rất xa, nửa năm trước Tần Hạnh Hiên đã thông qua một tầng này, nghĩ đến đây, lại nhìn mười con hung thú tràn ngập sát khí kia, Lâm Minh chỉ có thể âm thầm cảm khái.

Không hổ là thiên phú lục phẩm, thiên chi kiêu nữ.

Nếu hắn muốn vượt qua một tầng này, thì ít nhất cũng phải có tu vi tăng lên một cảnh giới, đạt tới Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, thì mới có một tia khả năng chiến thắng, hơn nữa còn phải trải qua một phen khổ chiến.

Nhưng Tần Hạnh Hiên vào nửa năm trước đã thông qua một cửa này Trách không được vị giám khảo trung niên kia đã tự tin nói rằng, một tầng này là tầng không có khả năng thông qua.

Quả thật là không thể thông qua, một khi đã như vậy, thì giết được bao nhiêu thì cứ giết đi.

Đương nhiên Lâm Minh sẽ không thúc thủ chịu trói, loại cơ hội thực chiến này là rất hiếm có, cảm giác gần chết rất chân thực, chiến đấu khi cạn kiệt thể lực, cùng với cảm giác chiến đấu bên bờ sinh tử, những thứ này đều là kinh nghiệm quý giá hiếm có.

- Chiến đi!

Mắt thấy đám hung thú vọt tới, Lâm Minh quát lớn một tiếng, một đao đâm về phía một con Ngân Hổ, hắn biết rất rõ ràng, hai con hung thú cấp hai kia là thứ tuyệt đối không thể trêu vào, mục tiêu của hắn là tám con “tiểu đệ” của hai con hung thú cấp hai kia, con có da dày thịt béo thì hắn khẳng định không đối phó được, cho nên hắn lựa chọn hai con Ngân Hổ, tuy rằng chúng có lực công kích rất cao, nhưng phòng ngự thì lại yếu ớt hơn một chút.

Phốc!

Một đao đâm trúng bụng của Ngân Hổ, cùng lúc đó, Lâm Minh cảm thấy cánh tay đau nhói, đòn tấn công của Ngân Hổ làm cho cơ thể hắn tê rần, thanh đoản đao suýt nữabay khỏi tay.

- Nguy rồi!

Nha như một tia chớp, một cái đuôi dài quất về phía bụng Lâm Minh, đây là đòn giáp công của hai con hung thú cấp hai kia, cái đuôi dài này có tốc độ nhanh như chớp, hơn nữa còn sắc bén như đao, có thể trực tiếp xuyên thủng thân thể võ giả. Lâm Minh cố gắng xoay người giữa không trung, nhưng cái đuôi này vẫn quét qua đùi hắn, làm cho da tróc thịt bong.

Trong khoảnh khắc, Lâm Minh cảm thấy đùi của mình giống như bị một cây gậy sắt nóng rực đánh trúng, cực kỳ đau nhức, đây mới chỉ là sát qua một chút thôi, nếu như bị quất trúng thì còn thê thảm hơn nhiều.

Chỉ trong chốc lát này, tám con hung thú cấp một kia đã xông tới, trong nháy mắt vây quanh Lâm Minh vào giữa, chỉ cần những dã thú này xông lên một lần thì sẽ xé nát thân thể Lâm Minh...

- Không tốt!

Lâm Minh rất rõ ràng, nếu chờ cho đám mãnh thú này cùng nhau vồ lên, thì sẽ thật sự không thể thoát được, vì thế, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Minh đạp mạnh hai chân xuống mặt đất, tay cầm đoản đao đánh về phía Ngân Hổ, tiên hạ thủ vi cường!

- Rống!

Ngân Hổ điên cuồng gầm lên một tiếng, cũng lao về phía Lâm Minh, những dã thú trong ảo cảnh này căn bản không hề có chút sợ hãi nào.

Phốc!

Ngân Hổ bị Lâm Minh đâm một đao vào cổ họng, nhưng Lâm Minh cũng bị móng vuốt của Ngân Hổ vỗ trúng, phần bụng bị xé ra một lỗ hổng lớn, nếu không phải hắn đã đạt tới Luyện Thể tầng hai, Luyện Nhục đại thành, có chân nguyên bảo hộ, thì một kích này chắc chắn đã xé nát bụng hắn rồi.

- Giải quyết một con!

Lâm Minh băng bó phần bụng đang đầm đìa máu tươi, hiện tại bản thân hắn đã bị trọng thương, chân nguyên cũng tiêu hao không đủ một thành, không nghĩ tới độ khó của tầng thứ năm này còn gấp mười lần tầng thứ tư kia.

- Nửa khắc! Từ khi Lâm Minh tiến vào tầng thứ năm thì đã được nửa khắc rồi, tên Lâm Minh này vẫn còn đang kiên trì, thật sự là khó tin!

- Ân, tuy rằng có thể chỉ là đang lẩn trốn, tuy nhiên lúc này chân nguyên không còn thừa nhiều lắm, có thể trốn được nửa khắc thì cũng rất giỏi rồi.

- Lâm Minh này e rằng sắp được các thế lực lớn mời chào, Mộc Dịch, phủ nguyên soái các ngươi không có hứng thú hay sao?

Mộc Dịch cười mà không nói, đám người này còn không biết sau lưng Lâm Minh có một sư phụ cường đại, lần này hắn đi ra chỉ là để lịch lãm bản tâm mà thôi, có lẽ không lâu sau, hắn sẽ bị hắn sư phụ đưa lên núi tu luyện, phủ nguyên soái bọn họ làm sao có thể mời chào được.

Đương nhiên, những lời này thì Mộc Dịch sẽ không nói ra, lúc này, một trưởng lão họ Từ đang cầm hai viên bi bằng ngọc thạch trong tay, chậm rãi nói:

- Tôn trưởng lão, ngươi không khỏi quá coi trọng hắn rồi, ta thừa nhận Lâm Minh không tồi, nhưng dù sao cũng chỉ có thiên phú tam phẩm, hắn có thể đạt tới trình độ này vào tuổi này, e rằng do có kỳ ngộ nào đó, ăn được thiên tài địa bảo, cho nên mới khiến cho thực lực tăng nhanh, về phần thành tựu sau này, ha ha, còn khó mà nói.

Lời này của trưởng lão họ Từ cũng có chút đạo lý, có vào người vận khí tốt, khi còn trẻ đã ăn được thiên tài địa bảo, kết quả là lập tức tăng mạnh, nhưng theo thời gian trôi qua, ưu thế của thiên tài địa bảo chậm rãi bị hao mòn, cuối cùng phai mờ dần, việc này cũng không hiếm thấy.

- Từ trưởng lão nói có lý, Lâm Minh này rất không tồi, tuy nhiên tốc độ tu luyện sau này có theo kịp hay không, hay là sẽ bị người khác đuổi theo thì chưa biết được.

Có vài trưởng lão phụ họa theo, Mộc Dịch mỉm cười, nói:

- Nhiều lời vô ích, xem thành tích sau này của Lâm Minh, tất cả đều sẽ hiểu rõ!

Mộc Dịch vừa dứt lời, tầng thứ năm Lung Linh tháp chợt rung động, một bóng người bị đại trận đá văng ra, giống như trang giấy, từ từ hạ xuống.

- Lâm Minh, tiểu tử này rốt cuộc đi ra!

Lâm Minh ở tầng thứ năm, giết chết một con Ngân Hổ, bản thân bị trọng thương, nhưng dù vậy, trong lúc hắn gần chết thì cũng kéo được một con Phong Lang làm đệm lưng, cuối cùng giết chết hai con hung thú cấp một.

Chiến tích này cũng đã đủ để kiêu ngạo rồi, nên biết rằng, muốn giết chết hai con hung thú cấp một trong tầng thứ năm thì còn khó hơn so với tầng thứ tư rất nhiều.

Từ rất xa, Lan Vân Nguyệt nhìn Lâm Minh được võ giả dưới Lung Linh tháp tiếp được, trong lòng không biết có cảm giác gì, nàng khẽ hé miệng, nhưng không chút dừng lại nào, lặng yên xoay người...

- Lâm Minh, ân? Hắn đã tỉnh ư?

Huyễn Sát trận là pháp trận giết người, thí sinh chết trong Lung Linh tháp, bị đá ra, thì trong tiềm thức sẽ cho rằng mình đã chết, do đó sẽ hôn mê một thời gian, nhưng Lâm Minh lại tỉnh nhanh như vậy, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt mà thôi, điều này làm cho các trưởng lão Thất Huyền võ phủ có chút giật mình. Nhìn lại Vương Nghiễn Phong thì vẫn còn đang hôn mê, hiển nhiên là do chênh lệch về tâm tính võ đạo.

- Lâm Minh này, hẳn là đệ nhất lần khảo hạch này.

Tôn trưởng lão nói.

- Nói là nói như vậy, nhưng giải thưởng đệ nhất là Hồng Kim Long Tủy đan, ngươi không cảm thấy đưa cho một tiểu tử thiên phú tam phẩm là có chút lãng phí hay sao, hắn có năng lực hấp thu vài phần đây? Danh hiệu đệ nhất trong khảo hạch hàng năm không chỉ xem thành tích khảo hạch, mà còn phải tham chiếu thiên phú của thí sinh nữa.

Sau khi Tôn trưởng lão đưa ra đề nghị, âm thanh già nua của Từ trưởng lão lại từ từ vang lên.

Tôn trưởng lão nói:

- Quả thật phải tham chiếu thiên phú, điều này không sai, nhưng đó là trong trường hợp thành tích kém không nhiều, Lâm Minh này trong ba lượt khảo hạch, toàn bộ chiếm thứ nhất, không đạt được thành thứ đệ nhất thì lấy cái gì cho những người khác phục tùng đây? Chỉ sợ các thí sinh đều sẽ cho rằng việc bình chọn của chúng ta có lỗ hổng bên trong, bất công bất chính, về phần lãng phí Hồng Kim Long Tủy đan, tông môn phân phát Hồng Kim Long Tủy đan cũng chỉ mang tác dụng để hấp dẫn thiên tài đến Thất Huyền võ phủ khảo hạch thôi, chẳng lẽ ngươi cho rằng tông môn sẽ trông cậy vào việc dùng một quả Hồng Kim Long Tủy đan để sáng tạo ra một đệ tử hạch tâm có hy vọng được tuyển vào tông môn hay sao!

- Hơn nữa, theo ta được biết, Từ trưởng lão với gia chủ Vương gia tại Nhạc Lộc thành là bạn cũ, phải không?

Câu cuối cùng này của Tôn trưởng lão xem như vẽ mặt trắng trợn, Từ trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Tôn Ti Phiền, ta chỉ đang nói việc công thôi, nếu ngươi đảm bảo Lâm Minh được đệ nhất lần khảo hạch này thì ta cũng không phản đối, như vậy thì chúng ta cứ nhìn xem, nửa năm sau, Vương Nghiễn Phong và Lâm Minh, rốt cuộc ai mạnh hơn, ai tiến vào Thiên Chi phủ sớm hơn, thế nào?

Tôn trưởng lão bị Từ trưởng lão kích một câu như vậy, lại có chút nói không ra lời, vốn hắn chỉ dựa theo lẽ công bằng mà làm việc, cộng thêm bình thường có chút không hợp với Từ trưởng lão, hơn nữa không quen nhìn hắn lấy việc công làm việc tư, nên mới có chút tranh chấp này thôi.

Nhưng khi Từ trưởng lão thật sự nói ra những lời này, hắn lại không dám nói tiếp, dù sao thì Lâm Minh có thiên phú hữu hạn, thật sự rất có thể giống như lời của Từ trưởng lão, ăn được thiên tài địa bảo gì đó, thì mới có thành tựu hôm nay, mà nhìn lại Vương Nghiễn Phong, tên này cũng là thiên phú tứ phẩm thượng đẳng mười vạn người có một, nếu như vậy, Lâm Minh rất dễ bị bỏ xa.

Nhìn thấy Tôn trưởng lão không dám nói tiếp, Từ trưởng lão cười lạnh một tiếng:

- Sao vậy, không dám trả lời ư? Nếu ngươi chỉ định Lâm Minh là thứ nhất cũng không sao, chúng ta đánh cuộc một phen, ta nhớ rõ Tôn trưởng lão có một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm phải không...

Từ trưởng lão nhắc tới bảo khí nhân giai trung phẩm này, sắc mặt Tôn trưởng lão có chút mất tự nhiên, bảo khí nhân giai trung phẩm tại Thiên Vận quốc cũng là lông phượng sừng lân, mấy vạn lượng vàng cũng không mua được, một kiện này là do Thất Huyền cốc ban cho hắn, cũng là gia sản đáng giá nhất của Tôn trưởng lão, làm sao có thể dùng nó để cá cược được, huống chi còn là ván bài có phần thắng khá là xa vời như vậy.

Nhìn thấy Tôn trưởng lão á khẩu, không trả lời được, sắc mặt Từ trưởng lão mới có chút đắc ý, hắn tự nhiên nắm chắc Tôn Ti Phiền không dám cược, hắn nói như vậy cũng chỉ muốn quét sạch uy phong của Tôn Ti Phiền mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, Mộc Dịch lại cười tủm tỉm nói:

- Không biết ta và Từ trưởng lão cá cược một chút được không?

Chương 43: Không phục

- Ân?

Từ trưởng lão âm thầm cả kinh, hắn không nghĩ tới Mộc Dịch lại mở miệng đúng lúc này, hơn nữa nhìn nụ cười ha hả của đối phương, dường như cực kỳ tin tưởng vậy.

Trong nháy mắt này, Từ trưởng lão có chút dao động lòng tin, hay là Lâm Minh này thực sự có con bài chưa lật nào mà mình không biết? Tuy nhiên hắn thật sự không nghĩ ra tiểu tử thiên phú tam phẩm này dựa vào cái gì mà thắng được Vương Nghiễn Phong có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng. Cộng thêm hắn đã nói trước mặt nhiều người như vậy, đã là đâm lao phải theo lao rồi, vì thế, Từ trưởng lão cắn răng, nói:

- Tốt, Mộc Dịch tiên sinh muốn đánh cuộc cái gì?

Mộc Dịch cười nói:

- Trận cá cược này chỉ tùy tiện làm thôi, đừng để bị thương tới hòa khí, ta cá cược một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm là được rồi.

Bảo khí nhân giai trung phẩm! Còn gọi là tùy tiện ư?

Khóe miệng Từ trưởng lão giật giật một cái, Mộc Dịch làm Minh Văn sư lâu năm như vậy, nếu nói về gia sản, thì chính là kẻ giàu nhất tại đây.

Cắn chặt răng, Từ trưởng lão nói:

- Tốt, ta cá một kiện Tu Di giới nhân giai hạ phẩm.

Tu Di giới là một loại bảo khí trữ vật, có thể mang theo người một không gian độc lập, tồn trữ vật phẩm, loại bảo khí này khó có thể luyện chế, cho nên giá trị còn cao hơn bảo khí cùng giai vài lần, Tu Di giới nhân giai hạ phẩm đại khái có thể bằng một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm.

- Tốt.

Mộc Dịch đáp ứng rất sảng khoái. Hắn vẫn luôn cười rất tùy ý, làm cho người ta có một loại cảm giác nắm chắc trong tay.

Danh hiệu đệ nhất của Lâm Minh cũng đã được quyết định.

Tuy nhiên khảo hạch tiến hành suốt một ngày, hiện tại thời gian đã muộn, thành tích còn chờ chiều mai mới tuyên bố, hơn nữa ngoài Lâm Minh đệ nhất ra, danh hiệu từ thứ hai đến thứ mười cũng phải căn cứ vào thành tích, tuổi và thiên phú của thí sinh mà quyết định, điều này cũng cần các trưởng lão của Thất Huyền võ phủ thảo luận mới có thể quyết định.

- Hạnh Hiên, chúng ta đi chào Lâm Minh một cái đi.

Mộc Dịch nói xong liền đứng lên, tuy rằng Lâm Minh đã tỉnh lại, nhưng Mộc Dịch và các trưởng lão của Thất Huyền võ phủ ngồi chung một chỗ, nên Lâm Minh cũng không tiện mạo muội bước tới.

- Ân!

Tần Hạnh Hiên gật gật đầu, khi Mộc Dịch và các trưởng lão Thất Huyền võ phủ nói chuyện, Tần Hạnh Hiên là hậu bối, nên rất ít ngắt lời, luôn giữ im lặng mà ngồi một bên, nhưng nếu nói về địa vị tại Thất Huyền võ phủ, thì Tần Hạnh Hiên là ngang cấp với các trưởng lão này.

Bởi vì Tần Hạnh Hiên là một trong các đệ tử hạch tâm hiếm hoi của Thất Huyền võ phủ, tương lai mà không có gì ngoài ý muốn, thì nàng sẽ tiến vào Thất Huyền cốc, trở thành một đệ tử chính thức của Thất Huyền cốc.

Đây chính là vinh quang rất lớn, nên biết rằng, mặc dù là đại sư huynh Lăng Sâm có thực lực xếp hạng thứ nhất của Thiên Chi phủ thuộc Thất Huyền võ phủ thì cũng không có hy vọng được Thất Huyền cốc lựa chọn, trừ khi hắn có thể trong khoảng thời gian ngắn đạt tới Luyện Thể đỉnh phong, cảnh giới Ngưng Mạch.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn đột phá tới cảnh giới Ngưng Mạch, thì nói dễ hơn làm, hiện tại Lăng Sâm đã hai mươi tuổi, vẫn chỉ là Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong mà thôi.

Đêm đó, Lâm Minh và Mộc Dịch nói chuyện một phen, sau đó trở lại căn phòng được Thất Huyền võ phủ chuẩn bị cho thí sinh thông qua khảo hạch mà ngồi xuống điều tức.

Một đêm trôi qua.

Chiều hôm sau, trong ánh nắng ấm, trên luận võ tràng của Thất Huyền võ phủ đã tập hợp không ít nhân vật quan trọng của Thất Huyền võ phủ, toàn bộ năm mươi ba thí sinh thông qua khảo hạch cũng đứng tại đó.

Hôm nay là ngày tuyên bố thành tích.

Trải qua một đêm thảo luận, phiếu điểm đã được định ra.

Khi Lâm Minh đi đến luận võ tràng, chung quanh liên tiếp có người nhìn về phía hắn, có ghen tị, có cảm khái, có bội phục, Lâm Minh đã nổi tiếng rồi, thành tích Lung Linh tháp tầng thứ năm thậm chí còn khiến cho một ít vài học viên Thiên Chi phủ phải âm thầm chú ý tới hắn.

- Chúc mừng.

Lúc này, một thanh âm âm lãnh vang lên, Lâm Minh nhìn lại, thấy Vương Nghiễn Phong đang khoanh tay đứng cách đó không xa, bộ dáng ngoài cười mà trong không cười:

- Ngươi có vận khí không tồi, thiên phú tam phẩm trung đẳng mà xông lên đến tầng thứ năm a, rất khó được a, khó được a!

Thanh âm của Vương Nghiễn Phong rất lớn, mọi người chung quanh đều nghe được, bọn họ nghe thấy thiên phú tam phẩm thì đều vô cùng kinh ngạc, tuy rằng thiên phú tam phẩm cũng coi như trăm người có một, nhưng tại Thất Huyền võ phủ này, thì nó lại cực kỳ bình thường, vốn tưởng rằng Lâm Minh ít nhất cũng là thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, không nghĩ tới lại chỉ có tam phẩm trung đẳng, đây là chuyện gì vậy!

Đám người chung quanh nhao nhao bàn luận, trên mặt Vương Nghiễn Phong mang theo ý cười, ngày hôm qua hắn đã chuyên môn để cho các thủ hạ tra xét thiên phú của Lâm Minh.

- Ngươi tên là Lâm Minh phải không, ta không biết trước đây ngươi đạp phải vận khí cứt chó gì, ăn được thiên tài địa bảo gì, tuy nhiên ngươi cho rằng dựa vào thứ đó mà có thể đứng trên đầu của ta ư, chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi! Ngươi cũng chỉ có vận khí tốt một chút thôi, đến tầng thứ năm, ngươi cho rằng sức chiến đấu của ngươi sẽ mạnh hơn ta hay sao? Trời sinh thần lực khi đối phó với đám hung thú ngu ngốc tại Lung Linh tháp thì còn dùng được, nhưng đối phó với người khác, hừ hừ, chiêu thức xông tới như trâu điên kia, ngươi có thể đánh trúng người hay sao?

Kỳ thật ngày hôm qua tại Lung Linh tháp, Vương Nghiễn Phong cũng giết chết hai con Thiết Giáp Hùng tầng thứ tư, nhưng hắn cũng bị trọng thương mà tử vong, cho nên bị đá ra ngoài, điều này làm cho Vương Nghiễn Phong cực kỳ nghẹn khuất, chỉ cần kiên trì thêm một hơi, thì hắn cũng có thể đi vào tầng thứ năm.

Chỉ cần đi vào tầng thứ năm, đó chính là thành tích ngang nhau, Vương Nghiễn Phong cũng sẽ không cho rằng, Lâm Minh ở tầng thứ năm gây ra sóng gió gì, tuy rằng hắn biết Lâm Minh kiên trì nửa khắc, nhưng Vương Nghiễn Phong cho rằng, nếu mình không bị thương quá nặng, cho dù chỉ còn lại một thành chân nguyên, chỉ trốn không chiến thì cũng có thể kiên trì nửa khắc, thậm chí một khắc cũng không thành vấn đề.

Mình chỉ sai lầm khi dồn hết sức vào tầng thứ tư mà thôi, kết quả là dùng chiêu thức liều mạng, nếu lúc đó mà chậm rãi mài chết hai con gấu kia, thì cũng không đến mức bị thương nặng.

Hơn nữa trọng yếu là, khi ở Lung Linh tháp thì Vương Nghiễn Phong không thể dùng bảo khí!

Một khi không có bảo khí, uy lực của tuyệt học gia truyền “Cửu Đạo Chân Ngôn” của Vương Nghiễn Phong sẽ giảm đi, cũng khiến cho lực công kích của hắn giảm mạnh, cho nên mới vượt tầng một cách kiệt lực như vậy.

Mà nếu là giao chiến giữa võ giả, thì sẽ không cấm bảo khí, bảo khí cũng giống đan dược, đều là ưu thế do gia thế mang lại, gia thế cũng là một phần thực lực của võ giả.

Vương Nghiễn Phong vuốt bội kiếm của mình, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh, mang theo vẻ khinh miệt.

- Nếu để ta sử dụng Cửu Ngôn kiếm, giết ngươi như giết gà!

Trong lòng hắn còn lầm bầm một câu, không nói ra miệng:

“Làm sao ta có thể thất bại bởi ngươi được! Tương lai lại càng không cần phải nói, cho dù là hiện tại, ta cũng thắng ngươi một cách dễ dàng!”.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, Lâm Minh không có phản ứng gì, cũng không cãi lại, hắn không muốn gây ra xung đột, cũng mặc kệ tên Vương Nghiễn Phong này.

- Đứng lại, công tử nhà ta đang nói chuyện với ngươi đấy, ngươi bị điếc à, không nghe thấy sao?

Bên cạnh Vương Nghiễn Phong có một tên tùy tùng vênh mặt nói.

Tên tùy tùng này nói còn khó nghe hơn cả chủ nhân, Lâm Minh dừng bước, lạnh lùng nhìn người kia một cái, nói:

- Nơi này là luận võ tràng của võ giả Thất Huyền võ phủ, ngươi chỉ là một tên nô tài, ngay cả Luyện Thể tầng một cũng không phải, vào đây bằng cách nào?

- Ngươi...

Bị mắng là “nô tài”, người kia phẫn nộ, nhục nhã tới mức sắc mặt đỏ lên, dựa theo quy định, hắn quả thật không có tư cách vào đây.

Mắt thấy không khí căng thẳng, đúng lúc này, một trưởng lão Thất

Huyền võ phủ lên đài nói:

- Im lặng, chuẩn bị công bố thành tích.

Mọi người tự nhiên im lặng, tên “nô tài” kia cũng chỉ có thể thầm mắng vài câu, không dám lên tiếng nữa.

Trưởng lão kia cầm một tấm phiếu điểm, nói:

- Thành tích khảo hạch lần này được cân nhắc thì thành tích trong ba lượt thi, tuổi, thiên phú của thí sinh, trải qua các trưởng lão thương nghị, hiện tại định ra xếp hạn mười hạng đầu như sau, thứ mười, Đoan Chính Dương, phần thưởng mười viên Tụ Nguyên đan, thứ chín...

Thành tích công bố từ thấp đến cao, thanh âm của trưởng lão kia không nhanh không chậm, mãi cho đến công bố tên thứ hai...

- Xếp thứ hai, Vương Nghiễn Phong, phần thưởng một viên Kim Xà Xích Đảm Hoàn, xếp thứ nhất, Lâm Minh, phần thưởng một viên Hồng Kim Long Tủy đan. Thành tích công bố như trên, chúc mừng mọi người, nếu không có dị nghị, xin mời Tôn trưởng lão trao giải.

- Chờ một chút! Ta có ý kiến!

Vương Nghiễn Phong giơ tay lên. Từ trưởng lão của Thất Huyền võ phủ là hảo bằng hữu của phụ thân, kỳ thật hắn đã sớm biết phiếu điểm rồi, lần này nhấc tay cũng là do Từ trưởng lão bảo hắn làm.

- Ân? Ngươi có ý kiến gì?

Trưởng lão phụ trách đọc tên khẽ nhíu mày.

Vương Nghiễn Phong cười cười, đi lên quảng trường, cao giọng nói:

- Theo ta được biết, Lâm Minh chỉ có thiên phú tam phẩm trung đẳng, thiên phú của ta là tứ phẩm thượng đẳng, vừa rồi trưởng lão nói, xếp hạng cuối cùng được cân nhắc từ thành tích ba lượt thi, tuổi và thiên phú của thí sinh, nhưng những thành tích này đều chỉ là tham khảo mà thôi, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay trưởng lão, nhân tố chủ quan quá lớn, ta không phục.

Đối với Vương Nghiễn Phong mà nói, Hồng Kim Long Tủy đan là thứ hắn tuyệt đối không thể buông tha, có viên đan dược này, hắn tự tin có thể trước mười tám tuổi, đột phá đến Luyện Thể tầng bốn, sau đó trước hai mươi tuổi, đạt tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, thực lực như vậy cũng không kém hơn đại sư huynh Lăng Sâm của Thiên Chi phủ.

Nếu như vậy, địa vị của hắn tại gia tộc sẽ không có người nào có thể dao động được nữa.

Lúc này, Tôn trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói:

- Ngươi đang nghi ngờ kết quả do các trưởng lão hội quyết định sao?

Một tiếng hừ lạnh này của hắn mang theo chân nguyên, khiến cho nhiệt độ chung quanh giảm xuống vài độ, Vương Nghiễn Phong đứng phía trước, không chịu nổi áp lực, thân thể liên tiếp thối lui vài bước.

- Tôn Ti Phiền, ngươi đang dùng lớn hiếp nhỏ hay sao?

Từ trưởng lão cũng đứng lên, vốn hắn đã không hợp với Tôn Ti Phiền

Chương 44: Vừa đúng lúc dùng để giết ngươi!

Lúc này Vương Nghiễn Phong nói:

- Tôn trưởng lão bớt giận, ta không nghi ngờ quyết định của trưởng lão hội, chỉ là ta cảm thấy không công bằng, trong khảo hạch vòng thứ ba, ta cũng đánh chết hai con hung thú tầng thứ tư, chỉ bởi vì nóng lòng phân ra thắng bại, bị trọng thương trí mạng, cho nên mới không thể bước vào tầng thứ năm, nếu ta ổn định một chút, thì cũng có thể đạt tới tầng thứ năm.

- Cho nên, ta không phục, ta không cho rằng thực lực của mình kém hơn Lâm Minh!

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

- Rất đơn giản, ta muốn giao chiến một trận với Lâm Minh, nếu ta thua, cam bái hạ phong, nếu ta thắng, như vậy danh hiệu thứ nhất thuộc về ta!

Vương Nghiễn Phong nói tới đây, đột nhiên nhìn sang Lâm Minh, khiêu khích:

- Lâm Minh, ngươi có dám hay không?

Lâm Minh còn chưa đáp lời, Từ trưởng lão đã đứng lên, hắn cười nói:

- Chủ ý này không tồi, kỳ thật kỳ thi của võ phủ khảo hạch rốt cuộc cũng có hai loại, một là thực chiến, loại khác chính là thiên phú. Thiên phú hiển nhiên là Vương Nghiễn Phong thắng, nếu thực chiến cũng là Vương Nghiễn Phong thắng, như vậy thì về tình về lý, danh hiệu đệ nhất này đều nên thuộc về Vương Nghiễn Phong.

Một câu này của Từ trưởng lão tương đương với lấp kín đường lui của Lâm Minh. Tuy nhiên Từ trưởng lão cảm thấy như vậy vẫn còn chưa đủ, hắn lại chuyển sang Lâm Minh, cười tủm tỉm nói:

- Lâm Minh, võ giả tu võ chẳng những là tu luyện thân thể, mà còn tu luyện bản tâm, đầu tiên thì võ giả cần phải có tín niệm tất thắng, nếu sợ hãi mà không chiến, như vậy bản thân tín niệm tất thắng của mình sẽ sụp đổ, người như thế, không thành đại sự được.

Lời này của Từ trưởng lão quả thật là không sai, tuy nhiên dụng tâm của hắn lại cực kỳ ác độc, trong trường hợp này, một khi thua, như vậy thì sẽ là đả kích rất lớn với lòng tin, hơn nữa Lâm Minh chỉ mười lăm tuổi, còn là xếp hạng thứ nhất đánh với xếp thứ hai, nếu thua thì sẽ không thể gượng dậy nổi.

Từ trưởng lão đã nhận định Lâm Minh hơn phân nửa sẽ thất bại, dù sao Vương Nghiễn Phong cao hơn Lâm Minh một cảnh giới, hơn nữa hắn ở trong Lung Linh tháp thì không có bảo khí, không thể phát huy ra thực lực chân chính của “Cửu Đạo Chân Ngôn”. Võ kỹ có thể tăng mạnh chiến lực của võ giả, có đôi khi, một võ kỹ cấp cao thậm chí còn có thể làm cho võ giả vượt cấp chiến đấu.

Về phần Lâm Minh có trời sinh thần lực, đối phó với hung thú trong Lung Linh tháp có tốc độ chậm, lực phòng ngự cường đại thì còn dùng được, nhưng đối phó với người thì lại không thể cậy mạnh được.

Dùng sở trường đánh sở đoản, Vương Nghiễn Phong tất nhiên sẽ không thua.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Từ trưởng lão một cái, âm thầm ghi nhớ món nợ này, sau đó chuyển sang Vương Nghiễn Phong, nói:

- Ta so đấu với ngươi thì cũng có thể được, tuy nhiên, trận tỷ thí này nhìn kiểu gì cũng đều là ta chịu thiệt, nếu không so đấu, ta vẫn là thứ nhất, mà một khi so đấu, chỉ có thắng thì ta mới là thứ nhất, không có bất kỳ chỗ tốt nào, mà một khi thua, vị trí thứ nhất của ta sẽ phải chắp tay nhường cho người khác, ngươi cho rằng đó là hợp lý hay sao?

Vương Nghiễn Phong vừa nghe Lâm Minh đã có ý định đáp ứng trận đấu, trong lòng lập tức mừng như nở hoa, tên này còn dám cò kè mặc cả, hắn cho rằng mình đến được Lung Linh tháp tầng thứ năm thì có thể thắng hay sao, hừ, thật là ngu ngốc, ta sẽ để cho ngươi biết sự lợi hại của “Cửu Đạo Chân Ngôn”.

Khóe miệng Vương Nghiễn Phong hiện lên một nụ cười trêu tức:

- Ngươi muốn thế nào?

Lâm Minh nói:

- Như vậy đi, nếu ta thắng, ngươi giao Kim Xà Xích Đảm Hoàn cho ta, nếu ta thua, ta tặng danh tiếng thứ nhất, còn cả Hồng Kim Long Tủy đan cũng cho ngươi, thế nào?

- Tốt! Một lời đã định!

Vương Nghiễn Phong mừng rỡ, đây chính là muốn giao cả hai viên đan dược cho mình a, thật là cầu còn không được, hắn khẩn cấp nói:

- Như vậy ta bắt đầu so đấu đi!

- Ân, có thể.

Nhìn thấy Lâm Minh sảng khoái đáp ứng như vậy, đám người Tôn trưởng lão khẽ lắc đầu, thật sự cũng không có nghĩa là Lâm Minh nhất định sẽ thua, mà là khả năng thua là hơn phân nửa, tham gia cuộc thi khác với so đấu với người khác, tên Vương Nghiễn Phong này xuất thân từ thế gia, mới đây còn được Cách Đấu đại sư chuyên môn dạy hắn kỹ xảo chiến đấu, hơn nữa hắn còn có thể có cả võ kỹ nữa.

Tuy nhiên lúc này, trận chiến đã được quyết định, bọn họ cũng không có gì để nói nữa.

Vương Nghiễn Phong đi tới giữa luận võ tràng, trường kiếm trong tay run lên, hào hứng nói:

- Đi lên!

Nhìn thấy trường kiếm của Vương Nghiễn Phong, mọi người đều khẽ kinh hãi:

- Bảo khí!

Đã là bảo khí, giá trị đều trên mấy ngàn lượng vàng, mặc dù là con cháu quý tộc thì cũng chỉ khi đạt đến Luyện Thể tầng bốn, Luyện Thể tầng năm thì mới có tư cách có một thanh bảo khí, không nghĩ tới Vương Nghiễn Phong mới chỉ là Luyện Thể tầng ba mà đã có rồi, hơn nữa còn được Minh Văn nữa, hiển nhiên tên Vương Nghiễn Phong này được gia tộc cực kỳ coi trọng.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Lâm Minh, muốn biết hắn có thể lấy ra vũ khí gì, với gia cảnh của Lâm Minh, lấy ra bảo khí là điều không có khả năng.

Tuy rằng điều này nhìn như có vẻ không công bằng, nhưng tại Thiên Vận quốc, các võ giả luận võ từ xưa giờ đã vậy, ngươi không có khả năng để cho người khác lâm trận đổi vũ khí, như vậy khẳng định sẽ không dùng quen.

Gia thế vẫn luôn là một bộ phận thực lực, nói vũ khí không công bằng, như vậy thì tu vi tăng mạnh do dùng đan dược thì cũng không công bằng, không có khả năng để cho võ giả khi luận võ không được dùng đan dược tăng tu vi.

Cho nên chút thiệt thòi này thì Lâm Minh chỉ có thể chấp nhận.

- Lâm Minh này, tám phần là không có vũ khí tốt.

- Ân, điều này cũng không có biện pháp, một kiện bảo khí giá mấy ngàn lượng, người bình thường không kiếm ra đến, chỉ hy vọng Lâm Minh không lấy ra một kiện trang bị rác rưởi, bị người ta một kiếm chặt đứt, vậy thì thà rằng không đánh còn hơn.

Khi mọi người đang bàn luận, Lâm Minh đã mang vũ khí ra, đó là thanh Dịch Cốt đao mà hắn vẫn dùng để giải cốt tại Đại Minh Hiên.

Nhìn thấy chuôi đao này, mọi người lập tức trợn trừng mắt, đây không phải là... Là đao mổ heo hay sao?

Tuy rằng đã sớm dự đoán được Lâm Minh không có vũ khí tốt, nhưng mọi người cũng không nghĩ tới vũ khí của hắn lại là như vậy, chỉ dài một xích, tục ngữ nói một tấc dài thì một tấc mạnh, thanh Dịch Cốt đao này chỉ dài một xích, phải chống lại thanh kiếm dài ba xích, tất nhiên là chịu thiệt rất nhiều, hơn nữa đao mổ heo thì chắc chắn đến đâu cơ chứ? Nói không chừng còn bị người ta dùng một kiếm chặt đứt, vậy còn đánh như thế nào nữa?

Vương Nghiễn Phong nhìn thấy thanh Dịch Cốt đao này, lập tức cười ha hả:

- Ngươi dùng thứ này so với ta ư? Đây là đao mổ heo phải không? Ngươi đúng là cực kỳ ngu xuẩn a!

Lâm Minh khẽ kinh ngạc, hắn nói:

- Đúng là bất ngờ a! Không ngờ kiến thức của ngươi cũng không ít, vẫn biết đây là đao dùng để mổ heo, bình thường thì ta đều dùng nó để giết heo, hôm nay vừa đúng lúc dùng để giết ngươi.

Một câu này của Lâm Minh ngấm ngầm mắng người, mắng Vương Nghiễn Phong là heo, điều này làm cho Vương Nghiễn Phong nổi giận:

- Không biết sống chết!

Lâm Minh chậm rãi bước lên luận võ tràng, kỳ thật từ khi Vương Nghiễn Phong vừa rút kiếm, hắn cũng đã vận dụng linh hồn lực của Minh Văn sư để quan sát thanh kiếm này, đối với hiểu biết về bảo khí và Minh Văn, Lâm Minh chính là chuyên gia.

Bảo khí của Vương Nghiễn Phong nhìn như có vẻ uy phong, kỳ thật ở trong mắt Lâm Minh thì cũng chỉ là loại bình thường mà thôi, mà Minh Văn trên bảo khíia lại còn không lọt vào mắt Lâm Minh. Hễ là Minh Văn sư thì đều có thuật xem khí, Minh Văn sư có thể vận dụng pháp quyết linh hồn để thẩm thấu linh hồn lực vào trong bảo khí, phán đoán ưu khuyết của bảo khí này. Lâm Minh được truyền thừa từ vị tiền bối đại năng vô danh tại Thần Vực kia, tất nhiên cũng có một bộ thuật xem khí của mình, tuy rằng hắn chỉ nghiên cứu thuật này một chút, nhưng cũng thừa sức để xem thấu thanh kiếm này của Vương Nghiễn Phong.

Bảo khí quả thật có thể tăng mạnh sức chiến đấu của võ giả, nhưng Vương Nghiễn Phong chỉ mới bước vào Luyện Thể tầng ba, chưa Dịch Cân Luyện Cốt, có thể phát huy ra hiệu quả của bảo khí rất có hạn, Lâm Minh cũng không có chút lo lắng nào cả.

Đương nhiên, mặc dù Vương Nghiễn Phong không phát huy ra uy lực của thanh kiếm này, thì thanh Dịch Cốt đao trong tay Lâm Minh cũng không chịu nổi một chém của Vương Nghiễn Phong, tuy rằng thanh đao này cũng coi như hảo đao, nhưng dù sao vẫn chỉ là do thợ thủ công bình thường tạo ra từ sắt thường mà thôi.

Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói, căn bản không phải là vấn đề gì lớn, vốn Lâm Minh cũng không định dựa vào đao để công kích, hắn dựa vào hai nắm đấm của mình. “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” là một quyển công pháp Luyện Thể chí cao vô thượng, chí cương chí dương, xương cốt và thân thể của người tu luyện chính là vũ khí tốt nhất!

Với tu vi võ đạo tầng hai đỉnh phong của Lâm Minh, quyền lực đạt tới hai ngàn bảy trăm cân, một quyền đánh xuyên qua một gốc cây một người ôm, nếu một quyền này mà đánh lên thân người, mặc dù là cao thủ Dịch Cân Luyện Cốt thì cũng không chịu đựng được!

Chân nguyên toàn thân Vương Nghiễn Phong lưu chuyển, không đợi Lâm Minh đứng vững, hắn đã hét lớn một tiếng, thân kiếm dài ba xích sáng ra từng luồng phù văn, những phù văn này có tổng cộng mười cái, trong đó có chín cái màu xanh là do chân nguyên của Vương Nghiễn Phong ngưng tụ thành, một cái cuối cùng là do Minh Văn sư khắc vào.

- “Cửu Đạo Chân Ngôn” kiếm pháp, đây là tuyệt học mà sau khi gia chủ đời trước của Vương gia lập được chiến công phong tước, được tiên hoàng ban cho Nhạc Lộc thành Vương gia để truyền lại đời sau, Vương Nghiễn Phong này dựa vào tu vi Luyện Thể tầng ba sơ kỳ, đã tu luyện “Cửu Đạo Chân Ngôn” đến cảnh giới biến ảo chín phù văn, tuy rằng chỉ phù văn màu xanh cấp thấp nhất, nhưng quả thật vẫn rất giỏi rồi!

Các trưởng lão quan sát cuộc chiến tất nhiên có kiến thức rất uyên bác, lập tức đã nói ra lai lịch cùng cảnh giới võ kỹ của Vương Nghiễn Phong.

- “Cửu Đạo Chân Ngôn” chỉ khi sử dụng bảo khí thì mới có thể thi triển được, con cháu quý tộc quả thật là có chỗ khác, có võ học gia truyền như vậy, có khả năng dùng bảo khí giá trị mấy ngàn lượng vàng xứng đôi, khởi điểm của hắn đã cao hơn các võ giả bình dân khác rất nhiều rồi.

Chương 45: Phá cửu đạo chân ngôn

- Lâm Minh gặp nguy hiểm, hắn chỉ là một tiểu tử bình dân, khẳng định sẽ không có võ kỹ nào, lấy cái gì để đỡ "Cửu Đạo Chân Ngôn" đây?

Trên luận võ tràng, Lâm Minh nhìn phù văn màu xanh trên thân kiếm Vương Nghiễn Phong, hai mắt sáng quắc, trước khi tập luyện Minh Văn thuật, đầu tiên cần phải tu luyện pháp quyết linh hồn, ngưng tụ khống chế linh hồn lực, Lâm Minh tu luyện pháp quyết linh hồn đỉnh cao "Thái Nhất Linh Hồn quyết", bằng vào thứ này, Lâm Minh cực kỳ mẫn cảm với chân nguyên lưu động trong bảo khí, chỉ cần một ý niệm trong linh hồn kéo dài ra, thì có thể nắm được rất rõ ràng.

- Võ kỹ của tên Vương Nghiễn Phong này, tuy rằng ta có thể cảm nhận đượcta cũng không quá hiểu biết về võ kỹ, căn bản không biết sơ hở ở chỗ nào, tuy nhiên nếu nói về Minh Văn thuật và bảo khí, toàn bộ Thiên Vận quốc này e rằng cũng không có người nào hiểu rõ hơn ta, ta có thể tìm ra chỗ chân nguyên trong bảo khí lưu động không lưu loát...

Lâm Minh đang suy tư, mà đúng lúc này, Vương Nghiễn Phong đã cầm trường kiếm vọt lên, hắn sử dụng võ học gia truyền "Cửu Đạo Chân Ngôn", dự định trong vòng vài chiêu sẽ giải quyết Lâm Minh, dùng nó để lập uy.

Chân nguyên dồn hết vào trong trường kiếm, phát ra tiếng rít bén nhọn, đây là chỗ tốt của bảo khí, một khi dồn hết chân nguyên vào, có thể đề cao khí thế và uy lực của chiêu thức lên rất nhiều, đối mặt với uy thế cỡ này, võ giả mà không có bảo khí thường thường sinh ra cảm giác không đủ sức chống lại, bởi vì nếu bọn họ dùng binh khí đón đỡ, thì rất có thể sẽ khiến cho binh khí bị chặt đứt!

- Lâm Minh, nhận lấy cái chết!

Vương Nghiễn Phong hét to một tiếng, luồng sáng xanh trên chín đạo phù văn nở rộ trong nháy mắt, trường kiếm với thế như chẻ tre, chém về phía bả vai Lâm Minh, ánh mắt Lâm Minh ngưng lại, hai chân đạp mạnh lên mặt đất, thân thể giống như một tia chớp lóe ra.

Ầm...

Một kiếm của Vương Nghiễn Phong chém lên mặt đất, các đốm lửa văng ra khắp nơi! Mặt đất được lót đá này đã được trận pháp gia trì, cứng rắn như sắt, nhưng vẫn bị Vương Nghiễn Phong chém ra một cái rãnh dài nửa xích, có thể thấy một kích này có uy lực lớn cỡ nào.

Một kích không trúng, Vương Nghiễn Phong vẫn không có chút chán nản nào, mà ngược lại còn cười ha hả:

- Lâm Minh, ngươi định so tốc độ với ta hay sao? Không thể tưởng được chẳng những ngươi có trời sinh thần lực, mà tốc độ cũng nhanh, đáng tiếc! Ngươi lại không biết võ kỹ thân pháp!

- Luận tốc độ, ngươi há có thể so được với ta!

Vương Nghiễn Phong bước chân lên, thân thể hóa thành một chuỗi tàn ảnh mơ hồ.

- Thất Tuyệt bộ! Võ kỹ thân pháp của Vương gia!

- Đây là một trong tuyệt học gia truyền của Vương gia, trong vòng bảy bước, xuất quỷ nhập thần, tốc độ vượt qua cả quỷ thần, đại thế gia đúng là làm cho người ta phải đố kị mà!

- Vũ khí bị áp chế, võ kỹ bị áp chế, thân pháp cũng không bằng, trận chiến này còn đánh như thế nào nữa?

Khi mọi người đang bàn luận, Vương Nghiễn Phong đã liên tục bước ra bảy bước, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Lâm Minh, luồng sáng xanh từ chín đạo phù văn trên bảo khí sáng lên, một kiếm chém về phía cánh tay Lâm Minh!

Giao chiến trong Thất Huyền võ phủ thì không được giết người, nếu không sẽ bị xử phạt, cho nên Vương Nghiễn Phong chém về phía cánh tay Lâm Minh, tuy rằng một kiếm này sẽ không chết người, nhưng lại có thể làm cho cánh tay Lâm Minh cụt từ bả vai, mặc dù có thuốc nối xương nối gân, thì cánh tay này sẽ bị phế đi hơn nửa, về sau tu vi sẽ bị tổn hao nhiều.

Một kiếm rất âm độc!

Khóe miệng Vương Nghiễn Phong nổi lên một nụ cười ác độc, ngươi không phải là thiên tài hay sao? Ta sẽ chặt đứt con đường thiên tài của ngươi, xem ngươi còn dám tranh cái gì với ta nữa. Hắn cực kỳ tự tin với một kiếm này, cũng không nghĩ ra một lý do nào để thất bại cả, nhưng đúng lúc này, Lâm Minh bỗng hét lớn một tiếng, mạnh mẽ xoay người, một quyền được đánh ra!

Một quyền trông có vẻ rất bình thường, mang theo lực lượng gần ba ngàn cân, không chút hoa lệ nào mà đánh ra.

Ầm...

Một quyền này đánh lên giữa thanh kiếm của Vương Nghiễn Phong, đây chính là chỗ mà chân nguyên trong bảo khí lưu chuyển tắc nghẽn mà Lâm Minh vừa phát hiện ra!

Tốc độ của thanh trường kiếm này cực kỳ nhanh, nếu muốn đánh trúng điểm này, độ khó là không thể lường được, nếu không phải Lâm Minh trong mấy năm nay đã vung đao cắt thịt ngàn vạn lần, lưỡi đao thành thạo xuyên qua vô số kẽ hở xương cốt, luyện thành một loại công kích cực kỳ tinh chuẩn, thì cho dù hắn dựa vào cảm giác hiểu biết về Minh Văn thuật thì cũng vô dụng.

Trong nháy mắt kia, Vương Nghiễn Phong chỉ cảm thấy một luồng chân nguyên thô bạo bỗng nhiên truyền đến, cắt đứt năng lượng lưu động trong bảo khí của hắn, nếu ví dụ chân nguyên mà hắn dồn hết vào trong thân kiếm là một con rắn, thì một quyền này giống như một thanh sài đao chém ngay chỗ bảy tấc của con rắn đó!

Làm sao có thể?

Chân nguyên bị kìm hãm, huyết mạch Vương Nghiễn Phong bốc lên, mà ngay khi hắn còn chưa hiểu được tại sao lại như vậy, thì Lâm Minh đã vung một chân lên, đá về phía đầu của Vương Nghiễn Phong.

Mấy năm liên tục khổ luyện với cột thiết thụ, nỗi đau khi dùng Thiết Tuyến thảo để rèn luyện thối pháp, phối hợp với lực lượng khủng bố do “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” tu luyện ra, tất cả đều bột phát trong một kích này!

Chân của Lâm Minh giống như một cái đuôi rồng quất xuống, nhưng rốt cuộc Vương Nghiễn Phong vẫn có vài phần bản sự, ngay khi khí huyết đang cuộn trào, hắn vẫn kịp vung tay cản lại một chân của Lâm Minh.

Nhưng khi chân của Lâm Minh đá vào cánh tay của Vương Nghiễn Phong, Vương Nghiễn Phong lập tức cảm thấy giống như có một thanh thiết côn cực to nện lên trên người, đánh cho cánh tay hắn tê rần, gần như mất đi tri giác.

Vương Nghiễn Phong cực kỳ kinh hãi, đây là quái lực gì vậy!

Biến hóa nhanh như chớp này làm cho các trưởng lão đang ngồi thấy kinh hãi, một quyền vừa rồi cũng không phải đơn giản như vậy! Những thí sinh chỉ xem náo nhiệt kia thì không nhìn ra cái gì, nhưng bọn hắn đều là cao thủ cảnh giới Hậu Thiên, tất nhiên đã nắm giữ được huyền bí của một quyền khi nãy!

Tên Lâm Minh này, làm sao có thể làm được điều đó?

Bị luồng lực lượng này đánh văng ra, Vương Nghiễn Phong vừa kịp thở ra một hơi, thì lại phát hiện ra thân thể Lâm Minh trong mắt mình bỗng biến lớn lên.

Không tốt!

- Thất Tuyệt bộ!

Vương Nghiễn Phong chân đạp Thất Tuyệt bộ, thân thể hoàn toàn vi phạm quy tắc vật lý, cứng rắn lướt ngang ra ngoài, tránh thoát một quyền của Lâm Minh, mà trong lúc gấp gáp chuyển hướng này, cộng thêm khí huyết đang cuộn trào khi nãy, Vương Nghiễn Phong đã không khống chế được khí huyết xao động trong cơ thể, khóe miệng tràn ra một tia máu, lúc này Vương Nghiễn Phong đã cực kỳ kinh hãi, lúc trước trong Lung Linh tháp, "Cửu Đạo Chân Ngôn" của hắn bị giảm đi rất nhiều uy lực, bất đắc dĩ mới đồng quy vu tận với hai con hung thú trong tầng thứ tư, nếu có thể dùng bảo khí, thì hắn tự tin rằng mình sẽ thoải mái xông đến tầng thứ năm, thậm chí còn có thể giết chết mấy con hung thú tại đó nữa, nhưng mặc dù mình có thực lực như vậy, mà lại bị Lâm Minh đè ép? Chẳng lẽ lúc đó Lâm Minh còn có thể đại sát tứ phương trong tầng thứ năm hay sao?

Nghĩ tới "Cửu Đạo Chân Ngôn" mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo lại hoàn toàn bị đánh tan, Vương Nghiễn Phong cảm thấy cực kỳ khuất nhục, nhưng lúc này cũng không phải là lúc tìm cách trả thù, Lâm Minh đã bám theo cực sát, một lần nữa vọt lên! Lần này Lâm Minh dùng đoản đao để công kích!

- Ta chém đứt đao của ngươi!

Bởi vì khi nãy đã dùng hết một luồng chân nguyên, nên hiện tại hắn mới vừa kịp tập hợp được một nửa, Vương Nghiễn Phong căn bản không có thời gian thi triển "Cửu Đạo Chân Ngôn", chỉ có thể dồn một nửa chân nguyên này vào bảo khí trong tay, dựa vào lực lượng và độ sắc bén của bảo khí để đón lấy công kích của Lâm Minh, hắn đoán rằng, nếu một kiếm này của mình được chém xuống, tất nhiên Lâm Minh sẽ phải thu đao lại, nếu không đao của hắn sẽ bị chém đứt.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới, Lâm Minh căn bản không thu đao lại, để mặc cho một kiếm này chém lên trên Dịch Cốt đao!

Keng...

Theo tiếng vang giòn tan phát ra, trong lúc chân nguyên mãnh liệt va chạm, thanh Dịch Cốt đao này bị chém thành vô số mảnh vỡ!

- Uông...

Vương Nghiễn Phong còn chưa kịp giật mình, Lâm Minh đã hét lớn một tiếng, một quyền đánh lên trên đám mảnh vỡ của Dịch Cốt đao kia.

Phốc!

Các mảnh vỡ này giống như ám khí, bắn ra bốn phía!

Một đám ám khí xông tới trong khoảng cách gần như vậy, cho dù Vương Nghiễn Phong có Thất Tuyệt bộ thì cũng không trốn kịp!

- A a a a...!

Vương Nghiễn Phong kêu thảm một tiếng, vai, bụng, đùi của hắn đồng thời bị một mảnh vỡ đánh trúng, máu tươi bắn ra bốn phía, mảnh vỡ còn bắn xuyên qua bả vai của Vương Nghiễn Phong!

Sau đó Lâm Minh không chút khách khí, vung lên một cước đá vào ngực của Vương Nghiễn Phong, Vương Nghiễn Phong phun ra một ngụm máu, xương sườn lập tức bị đánh gãy vài cái, thân thể như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài!

- Dừng tay!

Ngay khi Lâm Minh đá bay Vương Nghiễn Phong, Từ trưởng lão giống như một con báo săn, bay lên cao, cái ghế phía sau hắn cũng bị chân nguyên ép thành mảnh vụn.

Từ trưởng lão giống như một cơn gió vọt vào trong luận võ tràng, một tay đỡ lấy Vương Nghiễn Phong đang bị thương không nhẹ, lập tức lấy ra một bình dược cho Vương Nghiễn Phong uống, hắn và phụ thân của Vương Nghiễn Phong là hảo bằng hữu, tất nhiên sẽ chiếu cố con của bạn một chút, hơn nữa Vương Nghiễn Phong bị thương như vậy, hắn cũng thấy khó mà bàn giao.

Sau khi dùng dược vật, sắc mặt Từ trưởng lão âm trầm lại, ngẩng đầu nhìn Lâm Minh:

- Tiểu tử, tuổi còn trẻ, xuống tay lại âm độc như vậy!. Truyện Teen Hay

Một câu này của Từ trưởng lão được dùng chân nguyên phát ra, từng chữ vang lên như tiếng bi thép rơi xuống đất, cực kỳ khí thế.

Đối mặt với áp lực của một cao thủ Hậu Thiên, ánh mắt Lâm Minh khẽ ngưng trọng, âm thầm vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” để chống đỡ áp lực này, mặt hắn không chút thay đổi, nói:

- Ngươi nói ta ác độc, như vậy thì cái gì mới là không ác độc? Có phải khi nãy Vương Nghiễn Phong muốn chém cụt cánh tay của ta, ta nên vươn tay ra cho hắn chém ư? Nếu một quyền kia của ta đánh hụt, thì cánh tay đã bị chặt đứt, ngươi cũng đi lên nói Vương Nghiễn Phong ác độc hay sao?

- Tốt! Ngươi còn dám tranh luận sao?

Từ trưởng lão đột nhiên bước về phía trước một bước, trên thân phát ra một luồng sát khí, luồng sát khí này làm cho người ta có cảm giác Từ trưởng lão giống như một con mãnh hổ chực vồ người, bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên...

Chương 46: Hai viên đan dược cực phẩm

Người thường dù chỉ nhìn thấy con hổ dữ bị xích nằm cách mình gang tấc cũng đã cảm thấy ức chế, huống chi là Từ trưởng lão có thể phát động công kích bất cứ lúc nào. Nhưng mà Lâm Minh vẫn không toát ra một chút sợ hãi, tuy rằng thực lực Từ trưởng lão vượt xa hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng Lâm Minh đã gặp các đại năng dời núi lấp biển, lên trời xuống đất trong ảo giác Ma Phương nhiều lắm, so với những người đó, Từ trưởng lão chỉ là đồ con kiến mà thôi. Ngay cả con kiến mà mình cũng sợ, vậy còn có tư cách gì theo đuổi đỉnh cao võ đạo?

Phát hiện khí thế cùng sát khí của mình không chút đè ép được Lâm Minh, Từ trưởng lão có chút nổi giận, hắn đang muốn bước lên, lúc này một cái bóng lóe lên, xuất hiện như quỷ mị trước người Từ trưởng lão.

- Từ Phong Nguyên, ngươi định ra tay khi dễ hậu bối hay sao? Đúng là phong phạm cao thủ mà.

Là đối đầu với Từ trưởng lão, Tôn Ti Phiền tự nhiên sẽ không cho hắn được như ý, hắn nhấc chân đi tới trước người Lâm Minh.

Có một trưởng lão đứng trước mặt mình, áp lực lên người Lâm Minh bỗng giảm mạnh.

Từ khi Vương Nghiễn Phong liên tục sử dụng võ kỹ cao đẳng, như sắp đánh bại Lâm Minh, đến khi tình hình bỗng nhiên biến đổi, Lâm Minh trọng thương Vương Nghiễn Phong, lại đến giờ hai đại trưởng lão xuất hiện trên đài luận võ, kỳ thật chỉ qua một đoạn thời gian rất ngắn. Lúc này các thí sinh vây xem dưới đài mới phản ứng lại, tiếng hít hơi lạnh không ngừng vang vào tai.

Lâm Minh này, hoàn toàn là biến thái!

Tuy nhiên hắn đồng thời đắc tội Vương Nghiễn Phong và Từ trưởng lão, chỉ sợ những ngày về sau sẽ không dễ chịu.

Ở trong này đa số đều xuất thân bình dân, ngược lại có cảm giác đồng tình và bất bình thay cho Lâm Minh. Dù sao xuất thân giống nhau, có những người trong bọn họ có thiên phú rất tốt, lại chịu thiệt thòi trước những con cháu quý tộc nắm giữ nhiều tài nguyên.

Nhìn thấy Tôn Ti Phiền đi lên, Từ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, trực tiếp cuốn lấy Vương Nghiễn Phong trọng thương muốn bước đi, đúng lúc này, Lâm Minh nói:

- Từ trưởng lão, xin dừng bước.

- Hử?

Từ Phong Nguyên nhướng mày, không ngờ tới Lâm Minh còn có gan gọi mình, thí sinh bình thường thấy trưởng lão Thất Huyền võ phủ, cao thủ Hậu Thiên chân chính, ai mà không khúm núm ngoan ngoãn. Lâm Minh này bị khí thế của mình đè ép, lại còn dám gọi mình lại, lá gan thật là đủ lớn mà. Hắn lạnh lùng nói:

- Ngươi còn muốn nói gì?

- Trước khi ta và Vương Nghiễn Phong so đấu từng có đánh cược, một khi ta thắng, chẳng những giữ được hạng nhất, còn có thể nhận được một miếng Kim Xà Xích Đảm Hoàn. Bây giờ Từ trưởng lão muốn đưa Vương Nghiễn Phong đi, như vậy lát nữa phát phần thưởng ra, ta nghĩ, mình có thể trực tiếp nhận một phần này được chứ.

Lâm Minh không nhanh không vội nói những lời này, loại chuyện này phải nói cho rõ ràng, bằng không Vương Nghiễn Phong vừa đi, nếu phần thưởng bị giữ lại không phát, đến lúc đó mất đi mọi người ở đây làm chứng, chỉ sợ mình không lấy được Kim Xà Xích Đảm Hoàn nữa.

Vương Nghiễn Phong vốn không có hôn mê, chỉ là mất hết thể diện, không muốn tỉnh lại, bây giờ nghe Lâm Minh nói những lời này, thiếu chút phun máu. Kim Xà Xích Đảm Hoàn quý giá cỡ nào, Vương gia quả thật là thế gia ở Nhạc Lộc thành, nội tình thâm hậu, có vô số vàng bạc, nhưng Kim Xà Xích Đảm Hoàn này không phải là thứ có tiền sẽ mua được. Hơn nữa mấy năm nay Vương

Nghiễn Phong dùng nhiều tài nguyên như vậy, trưởng lão hội đã sớm có lời phê bình, nếu như tổn thất Kim Xà Xích Đảm Hoàn, quả thật là đả kích nghiêm trọng đối với Vương Nghiễn Phong.

“Đáng chết!”.

Trong lòng Vương Nghiễn Phong mắng, oán độc nhìn Lâm Minh, nhưng lời đã nói ra như nước đổ bỏ, ở trước mặt nhiều người như thế, hắn không thể đổi ý được.

Hắn rít qua kẽ răng:

- Kim Xà Xích Đảm Hoàn là của ngươi, hy vọng ngươi có phúc tiêu thụ được nó, đừng có ăn xong không chịu nổi tẩy cân phạt tủy, kết quả gân mạch đứt đoạn mà chết!

Lời Vương Nghiễn Phong nói mang theo uy hiếp trắng trợn, Lâm Minh tự nhiên là nghe ra được.

“Đến bây giờ ta thật là đắc tội không ít người, Chu Viêm, Vương Nghĩa Cao, Vương Nghiễn Phong, những người này đều xuất thân thế gia, bản thân Chu Viêm cùng Vương Nghiễn Phong cũng là võ giả thiên tài. Vương Nghĩa Cao trải qua chuyện lần trước, có lẽ là hoàn toàn sợ, không gây ra sóng gió gì được. Tuy nhiên, Chu Viêm cùng Vương Nghiễn Phong, ngày sau rất có thể sẽ tìm cơ hội trả thù lúc ta tiến vào học ở Thất Huyền võ phủ. Đáng tiếc, ta lại không có khả năng đoạn tuyệt hậu họa này”.

“Đắc tội người lại không giải quyết sạch, đây là tối kị. Nhưng bọn họ tới gây chuyện với ta, ta cũng không thể nào nén giận mặc cho người cắt xé, bằng không lòng võ đạo cùng nhuệ khí của ta cũng sẽ bị hao mòn hết”.

“Như vậy ta chỉ có thể đón đỡ, trước tiên quan trọng nhất là nâng cao thực lực của mình, bây giờ ta khẳng định không phải đối thủ của Chu Viêm, đừng nói là Chu Viêm, chính là trước đó ta cũng coi thường Vương Nghiễn Phong người này, vốn tưởng ta có thể giết hai con hung thú ở tầng năm Lung Linh tháp, thực lực chắc cú vượt qua người này, không ngờ hắn phối hợp bảo khí sử dụng võ kỹ gia truyền, chiến lực tăng cường nhiều như thế. Nếu không phải ta có thể nhìn ra chỗ chân nguyên lưu chuyển không ổn trên bảo khí, vậy còn chưa chắc có thể thắng được, có lẽ ta cũng nên đi mua một món bảo khí”.

Trong nháy mắt Lâm Minh nghĩ tới rất nhiều thứ, ngày mai hắn sẽ chính thức tiến vào Thất Huyền võ phủ, đương nhiên cũng sẽ chống lại Chu Viêm. Nửa năm trước Chu Viêm có thể dựa vào tu vi Luyện Thể tầng ba đỉnh phong liền tiến vào Thiên Chi phủ tập hợp thiên tài, tất nhiên thực lực có chỗ hơn người, Lâm Minh sẽ không khinh địch.

Đợi Từ trưởng lão đi rồi, Tôn Ti Phiền liếc nhìn Lâm Minh thật sau, trong ánh mắt có vẻ kinh ngạc khó tin.

Nếu như chiến đấu vừa rồi, Lâm Minh vận dụng võ kỹ hoa lệ đánh bại Vương Nghiễn Phong thì hắn cũng sẽ không kinh ngạc như vậy, nhưng cố tình hắn chỉ sử dụng quyền cước bình thường, lại còn đánh một quyền vừa đúng lên thân kiếm, rõ ràng có cảm giác đánh rắn đánh dập đầu, trực tiếp cắt đứt chân nguyên của Vương Nghiễn Phong!

Muốn làm được điểm này, phải có sức phán đoán cực kỳ sắc bén, cùng ra tay cực kỳ chính xác, chỉ là một quyền đánh vào một điểm đặc biệt trên trường kiếm đang vung cực nhanh, độ khó này không thua gì tay không bắt mũi tên.

Nếu nói như vậy còn có thể dựa vào luyện công cơ bản vững chắc mà luyện ra, có thể giải thích, như vậy Lâm Minh này làm sao có thể tìm được chỗ nhược điểm chân nguyên lưu động của Vương Nghiễn Phong, cái này không giải thích rõ được.

Nó cần có lực cảm giác linh hồn mạnh mẽ và kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Hơn nữa kinh nghiệm này phải tích lũy trong thực chiến, tiểu tử này mới mười lăm tuổi, không thể nào có loại kinh nghiệm này, như vậy không lẽ là thiên phú?

Có những võ giả là thiên tài về mặt kỹ xảo chiến đấu, bọn họ dựa vào trực giác cùng ngộ tính như yêu nghiệt, trên chiến trường gặp chiêu phá chiêu, võ kỹ vốn hoa lệ ở trong mắt bọn họ lại chồng chất sơ hở. Ngươi căn bản không thể biết kiếm của bọn họ làm sao lại xuất hiện trước mặt ngươi, người như thế rất là đáng sợ.

Không lẽ... Lâm Minh cũng là loại thiên tài này?

Như vậy có chút quá đáng...

Tôn trưởng lão ngẫm nghĩ, nói với Lâm Minh:

- Ngươi đi theo ta.

- A?

Lâm Minh phát hiện phương hướng Tôn trưởng lão đi không phải là chỗ lĩnh thưởng, trong lòng có chút nghi ngờ.

- Lâm Minh, ngươi theo ta đi kiểm tra thiên phú linh hồn của ngươi.

- Lung Linh tháp đến tầng thứ năm, đồng thời đánh bại Vương Nghiễn Phong...

Ở tĩnh thất lót đá xanh, Chu Viêm đứng trước một cọc gỗ thiết thụ, để trần thân trên, lộ ra thân thể rắn chắc. Ở bên cạnh Chu Viêm có một lão bộc dáng người gầy gò, lão bộc đứng đó nhìn như yếu ớt, nhưng hít thở đều đều, hơi thở kéo dài, đây là dấu hiệu Luyện Thể tầng ba Luyện Tạng đại thành mới có.

Người hầu dưới tay Chu Viêm chênh lệch xa vạn dặm so với người hầu của Vương Nghĩa Cao, chẳng những là vì Chu gia là hoàng thân quốc thích, thế lực lớn hơn, đồng thời cũng vì địa vị trong gia tộc của Chu Viêm, vượt xa không thể đi so sánh với tên nhị thế tổ Vương Nghĩa Cao.

Tuy rằng Chu Viêm không đến sân xem cuộc thi của Lâm Minh, nhưng vẫn bảo lão bộc chú ý tình huống cuộc thi. Cho nên hôm nay tỷ thí giữa Lâm Minh và Vương Nghiễn Phong kết thúc, lão bộc liền đến đây báo cáo tình huống.

- Tiểu tạp chủng này, không ngờ che giấu sâu như vậy!

Ầm!

Chu Viêm bỗng đánh ra một quyền, trực tiếp đánh gãy cọc gỗ thiết thụ. Thiết thụ vốn đã vô cùng rắn chắc, mà loại cọc gỗ này còn ngâm nước thuốc, càng cứng cỏi gấp mấy lần thiết thụ bình thường, lại bị Chu Viêm một quyền đánh gãy, có thể thấy được lực lượng của một quyền này.

Tuyệt đối là trên bốn ngàn cân! Tuy rằng kém hơn Lăng Sâm một chút, nhưng cũng không kém nhiều.

- Tuy rằng Vương Nghiễn Phong ngông cuồng một chút, nhưng vẫn còn có chút bản lĩnh. Theo ta được biết, hắn đã luyện “Cửu Đạo Chân Ngôn” tới mức cửu phù thanh quang, cộng thêm thân pháp Thất Tuyệt bộ, nhưng vẫn thua Lâm Minh? Chẳng lẽ Lâm Minh cũng biết võ kỹ?

Lão bộc kia nói:

- Thiếu gia, Lâm Minh kia không biết võ kỹ, đều dùng công phu quyền cước, ra quyền, ra cước, đi thẳng tới thẳng, không có hoa hòe gì.

- Cái gì? Vậy làm sao có thể thắng được?

Chu Viêm cảm thấy không thể tin nổi.

- Lão nô mắt kém, cũng không biết Lâm Minh này sử dụng thủ đoạn gì, kết quả phá đi “Cửu Đạo Chân Ngôn” của Vương thiếu, sau đó một chiêu chiếm thượng phong, truy đuổi tận cùng, một hơi đánh bại Vương thiếu, không chừa một chút cơ hội nào.

- Phá đi “Cửu Đạo Chân Ngôn”?

Chu Viêm ngẩn người, mỗi một loại võ kỹ đều có nhược điểm, nhưng không phải nói phá là phá. Lâm Minh là con cháu dòng thứ Lâm gia, xuất thân hèn mọn, không thể nào hiểu nhiều về võ kỹ, không có kinh nghiệm, làm sao có thể biết phá chiêu?

Chẳng lẽ võ bừa?

Chu Viêm cảm thấy không thể giải thích được, lúc này, lão bộc lại nói:

- Thiếu gia, lão nô phát hiện chân nguyên trên người Lâm Minh hết sức tinh thuần, không giống như võ giả Luyện Thể tầng hai bình thường.

Chu Viêm nói:

- Điều này thì ta đã sớm biết, không có gì kỳ quái, có thể là tiểu tử này ăn thiên tài địa bảo gì đó, cộng thêm chăm chỉ khổ luyện, ăn may mà thôi.

- Bởi vì có kỳ ngộ, thực lực đột nhiên tăng vọt một mảng lớn, sau đó vì thiên phú bản thân không được, chậm rãi liền bị bỏ lại, loại ví dụ này cũng có không ít. Lâm Minh này cũng sẽ là một kẻ trong đó, chỉ là tiểu tử này thật là chướng mắt...

Chu Viêm chậm rãi xiết nắm tay, hắn không chút để ý lời Lâm Minh từng nói muốn đuổi kịp mình, hắn cũng không thể nào đưa một tiểu tử nhỏ hơn mình hai tuổi, tư chất thấp kém trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, chỉ là vì nguyên nhân Lan Vân Nguyệt, Chu Viêm nhìn thấy Lâm Minh liền cảm thấy chướng mắt.

Chương 47: Thiên phú linh hồn của Lâm Minh

- Thí nghiệm thiên phú linh hồn ư...

Lâm Minh nhìn bia đá trắc hồn trước mặt, hình dạng bia đá trắc hồn gần giống bia đá trắc lực, chỉ là màu sắc khác nhau. Bia đá trắc lực là màu đen, còn bia đá trắc hồn lại màu đỏ, màu đỏ tươi giống như máu vậy.

Lâm Minh trở thành con cháu Lâm gia, sinh ra không lâu liền kiểm tra thiên phú linh hồn và thiên phú tu võ, toàn bộ là tam phẩm trung đẳng, thiên phú này coi như không tệ. Nếu như Lâm Minh sinh ở dòng chính thì đáng để Lâm gia bồi dưỡng một phen, đáng tiếc Lâm Minh là dòng thứ, thiên phú này còn không đủ để Lâm Minh được đặc cách tuyển chọn vào dòng chính.

Đối với một đứa nhỏ mà nói, thiên phú linh hồn và thiên phú tu võ thì quan trọng hơn là thiên phú tu võ, nó liên quan tới thành tựu võ đạo cả đời.

Về phần thiên phú linh hồn thì không quá quan trọng, thiên phú này chủ yếu liên quan tới những chức nghiệp cần linh hồn lực như Luyện Dược sư, Minh Văn sư, Luyện Khí sư... Bình thường mà nói, trừ khi là thiên phú linh hồn quá mức ưu tú, ví dụ như tứ phẩm thượng đẳng, thậm chí là ngũ phẩm, gia tộc mới sẽ tiêu tốn số lượng lớn tiền tài bồi dưỡng loại thiên tài này trở thành chức nghiệp đặc thù như Minh Văn sư hay Luyện Dược sư, thiên phú bậc thấp bình thường đều sẽ bị bỏ qua.

Tuy nhiên Lâm Minh lại biết, thiên phú linh hồn có thể nói là hoàn toàn vô dụng trong giai đoạn Luyện Thể, nhưng sau khi đến Tiên Thiên lại bắt đầu từ từ hữu dụng, bởi vì sau Tiên Thiên, sẽ bắt đầu tu linh hồn.

Ở Thiên Vận quốc, đại đa số võ giả cấp thấp hoàn toàn không biết sử dụng linh hồn lực.

Tuy nhiên một ít cao thủ đột phá Ngưng Mạch kỳ, thì sẽ tu luyện một ít pháp quyết linh hồn của Minh Văn sư tu luyện, ngưng tụ linh hồn lực, tra xét một vài thứ. Ví dụ như chân nguyên lưu động trong bảo khí của đối thủ, như vậy có thể hiểu rõ nhìn thấu nhược điểm trong chiêu thức của đối thủ.

Cho nên Tôn trưởng lão hoài nghi Lâm Minh là một thiên tài về mặt linh hồn lực, cho nên mới dẫn Lâm Minh tới trắc nghiệm.

- Tuy rằng ngươi nói đã kiểm tra thiên phú linh hồn lúc còn ở gia tộc, tuy nhiên ta cảm thấy nên kiểm tra lại thì hơn. Thiên phú linh hồn này trước giờ không được coi trọng, có đôi khi chỉ là hình thức, cộng thêm bia đá các ngươi sử dụng chưa chắc là chính xác, rất có thể sẽ kiểm tra nhầm.

Tôn trưởng lão nói xong, đặt một khối Chân Nguyên thạch nho nhỏ vào giữa pháp trận bia đá trắc hồn. Tuy rằng thoạt nhìn bia đá trắc hồn tương tự bia đá trắc lực, nhưng mà giá trị chế tạo lại cao hơn cả khúc, loại Chân Nguyên thạch khởi động nó cũng là vật tiêu hao có giá rất cao.

Lâm Minh đặt tay lên bia đá trắc hồn, pháp trận nháy mắt phát động, trong đầu hắn thấy được vô số ảo giác, giống như thế giới trong kính vạn hoa, sau đó hắn cảm thấy những cơn đau đớn từ sâu trong linh hồn, loại cảm giác này kéo dài khoảng vài chục nhịp thở.

Tôn trưởng lão nói:

- Kiểm tra ra.

Lâm Minh mở mắt ra, nhìn thấy cột sáng trên bia đá trắc hồn đã kéo thẳng tới vạch thứ tư, vượt qua vạch thứ tư khoảng một phần ba.

Thiên phú tứ phẩm sơ đẳng?

Lâm Minh ngây ngốc một hồi, trước đó mình kiểm tra rõ ràng là tam phẩm trung đẳng, sao mà khi không lại tăng cao như vậy?

Đúng như Tôn trưởng lão nói, là trước đó kiểm tra sai lầm?

Chẳng lẽ...

Trong lòng Lâm Minh bỗng trào ra một ý niệm.

Không lẽ thiên phú thay đổi có liên quan tới Ma Phương?

Là mình cắn nuốt linh hồn vô chủ kia, thiên phú linh hồn của mình từ tam phẩm trung đẳng tăng lên tới tứ phẩm sơ đẳng?

Lâm Minh hoàn toàn không biết gì về linh hồn, nhưng hắn biết rõ, trong tri thức ở Thiên Diễn đại lục, thiên phú là không thể thay đổi!

Bất kể thiên phú tu võ hay là thiên phú linh hồn, từ sau khi sinh ra sẽ không thay đổi, chưa từng nghe qua có thiên tài địa bảo gì thay đổi thiên phú.

Về phần trí nhớ của đại năng kia cũng không có, tuy nhiên vì trí nhớ của đại năng vốn đã khiếm khuyết không đầy đủ, cho nên Lâm Minh cũng không dám khẳng định.

Có lẽ quả thật là kiểm tra sai, nếu cắn nuốt linh hồn có thể nâng cao đẳng cấp thiên phú linh hồn, vậy những tiền bối đại năng sinh hoạt ở Thần Vực sẽ có bản lĩnh làm ra một ít mảnh nhỏ linh hồn mà cắn nuốt, vậy không phải mỗi người đều có thiên phú lục phẩm, bát phẩm rồi sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Minh tiềm thức vuốt ngực mình, đó là vị trí của Ma Phương, từ sau khi cắn nuốt một mảnh vỡ trí nhớ lần trước, đến giờ Lâm Minh cũng không thể tiến vào trong ảo cảnh Ma Phương.

Tuy rằng không ôm hy vọng gì, nhưng nếu lần sau mình còn có cơ hội cắn nuốt một mảnh nhỏ linh hồn nữa, nhất định phải kiểm tra xem thiên phú linh hồn có tăng trưởng hay không.

Tôn trưởng lão tự nhiên không biết suy nghĩ của Lâm Minh lúc này, hắn đang cau mày nhìn về phía bia đá trắc hồn, thiên phú tứ phẩm sơ đẳng này rõ ràng không làm hắn hài lòng.

Vốn hắn còn ôm một chút hy vọng, cho rằng có thể Lâm Minh là thiên tài hiếm thấy về mặt linh hồn, ví dụ như ngũ phẩm trở lên, thậm chí là lục phẩm trong truyền thuyết.

Như vậy, Lâm Minh học Minh Văn thuật, Luyện Đan thuật gì đấy sẽ không tốn nhiều sức, đến lúc đó Thất Huyền võ phủ lập tức bồi dưỡng ra Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Minh, hai đại thiên tài một võ một hồn, nói không chừng Thất Huyền võ phủ bọn họ sẽ được khen ngợi, sau đó có hy vọng được ban thưởng một ít linh dược gì đấy... Nhưng mà bây giờ, hy vọng này lại tan biến.

Lắc đầu, trong lòng thở dài, Tôn trưởng lão nói với Lâm Minh:

- Đi thôi, ta dẫn ngươi đi lĩnh thưởng.

- Đây là Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn?

Trở lại chỗ ở Thất Huyền võ phủ chuẩn bị cho mình, Lâm Minh nhìn hai hộp đan dược trên bàn, tâm tình khó tránh khỏi kích động, lần này hắn thu hoạch thật là quá lớn.

Hai viên đan dược này, một viên dùng Long Tủy luyện chế, một viên sử dụng xà đảm Xích Kim Xà trăm năm luyện chế. Hồng Kim Long là hung thú cấp bốn, cường giả Hậu Thiên bình thường cũng không phải đối thủ, về phần Xích Kim Xà trăm năm, tuy rằng chỉ là hung thú cấp ba, nhưng là loại đỉnh cao trong hung thú cấp ba, cộng thêm số lượng cực kỳ ít ỏi, cũng cực khó có được.

Hai viên đan dược này đều là có giá không hàng, căn bản không mua được ở Thiên Vận quốc, dù là hoàng tộc cũng muốn chú ý!

“Ăn hai viên đan dược này, thực lực của mình sẽ tăng cả một mảng lớn, tuy nhiên... Đan dược quý giá như vậy mà trực tiếp ăn thì quá lãng phí, trong trí nhớ của đại năng tiền bối kia, Minh Văn thuật chẳng những có thể dùng để gia tăng uy lực của bảo khí, cũng có thể dùng để gia tăng hiệu quả của đan dược. Không bằng, mình nghiên cứu một chút, luyện chế ra hai tấm Minh Văn phù gia tăng hiệu quả đan dược, dán lên rồi mới sử dụng…”.

Thần Vực truyền thừa vạn năm, bất kể là luyện thể, võ đạo, sử dụng các loại vũ khí, mỗi một loại kỹ năng và pháp trận đều phát triển đến tận cùng, vượt xa Thiên Diễn đại lục, tự nhiên Minh Văn thuật cũng vậy.

Minh Văn thuật Thần Vực chia làm bốn loại, Minh Khí, Minh Dược, Minh Thân, Minh Hồn.

Minh Khí chính là Minh Văn lên bảo khí, là thô thiển nhất.

Minh Dược là Minh Văn lên đan dược, khiến hiệu quả đan dược càng tốt hơn, hoặc là loại trừ tác dụng phụ của đan dược.

Minh Thân là Minh Văn lên tại thân thể, yêu cầu trình độ Minh Văn thuật cực cao, có thể gia tăng tốc độ tu luyện hoặc sức chiến đấu của võ giả trong một thời gian dài.

Minh Hồn là Minh Văn lên linh hồn, đây là cảnh giới cao nhất của Minh Văn thuật. Dù là trong trí nhớ của vị tiền bối đại năng kia cũng trống rỗng về Minh Hồn, có lẽ là khiếm khuyết, có lẽ là ngay cả vị đại năng đó cũng không biết.

Minh Văn thuật Thiên Vận quốc chỉ vẻn vẹn hạn chế ở Minh Khí, hầu hết các Minh Văn đại sư trước giờ cũng không nghĩ tới Minh Văn thuật còn có thể sử dụng ở chỗ khác.

Với cảnh giới của Lâm Minh hiện giờ, Minh Thân cùng Minh Hồn là đừng mơ tới, Minh Dược thì còn có thể nghiên cứu một chút. Tuy nhiên mấy ngày nay vì Lâm Minh bận rộn tu luyện, không đủ thời gian, thứ hai là hắn cũng không có nhiều tài chính để mua tài liệu, cho nên vẫn luôn gác lại.

Lần này nhận được hai viên linh đan Hồng Kim Long Tủy Đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn, tự nhiên phải thừa cơ nghiên cứu nghiêm túc, làm dược lực đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Đúng lúc này, Lâm Minh nghe được trên cửa truyền đến tiếng đập như sét đánh, nếu không phải chất lượng cửa ở ký túc xá Thất

Huyền võ phủ rất tốt, Lâm Minh còn hoài nghi cánh cửa này sẽ bị đập nát.

Chương 48: Khảo hạch Minh Văn sư

- Minh ca, Minh ca, mở cửa nhanh lên!

Lâm Minh nghe tiếng này liền mỉm cười, là Lâm Tiểu Đông.

- Oa nha! Minh ca, ngươi là thần tượng trong đời ta! Cừ thật, hạng nhất! Ngươi quá dữ dội!

Lâm Tiểu Đông từ đợt thi thứ hai đã không thể vào theo, cho nên cũng không biết một loạt tình huống sau đó của Lâm Minh, chỉ là vừa mới thu được tin tức.

- Ừ, hôm qua ta phát huy không tệ, cộng thêm mấy ngày nay tiến bộ khá lớn, cho nên cầm được hạng nhất.

- Đi đi nào, huynh đệ chúng ta đi uống rượu.

- Ừ, được rồi! Nhưng mà, bây giờ còn chưa đến giờ cơm, chúng ta đi mua chút đồ đã.

Lâm Minh nói rồi, lấy ra tờ giấy, bắt đầu ghi lại tài liệu cần dùng cho Minh Dược phù, trong trí nhớ vị đại năng kia có rất nhiều loại Minh Dược phù, Lâm Minh lựa chọn một loại đơn giản nhất, tên là Linh Dược phù cấp thấp. Loại Linh Dược phù này chỉ có thể sử dụng vào đan dược cấp thấp, đương nhiên, Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn có giá không hàng ở Thiên Vận quốc ở trong mắt vị đại năng kia chỉ có thể coi là "đan dược cấp thấp".

Bằng năng lực của Lâm Minh hiện giờ, vẽ ra Linh Dược phù cấp thấp đã là cực hạn, hơn nữa rất nhiều tài liệu Linh Dược phù cấp cao, Lâm Minh căn bản chưa nghe qua.

Tuy nhiên, dù là Linh Dược phù cấp thấp, không ít tài liệu trong đó cũng cực kỳ hiếm có.

Lâm Tiểu Đông thấy Lâm Minh viết ra cả một trang giấy, tuy rằng hắn không hiểu Minh Văn thuật, nhưng chỉ nhìn chữ cũng nhận ra mấy loại tài liệu, ví dụ như “máu hung thú cấp bốn”.

- Minh ca, ngươi muốn mua máu hung thú cấp bốn? Không phải chứ!

Nên biết rằng, Hồng Kim Long cũng chỉ là hung thú cấp bốn mà thôi, hung thú cấp bốn tương đương với cao thủ Hậu Thiên, máu của loại hung thú này dù không nói là hoàn toàn không mua được ở Thiên Vận quốc, nhưng tuyệt đối là giá trên trời. Bình thường thứ này đều là từ nước ngoài chuyển đến, một lạng đáng giá ngàn vàng.

Lâm Minh tiếp tục viết xuống, rất nhiều tài liệu làm cho Lâm Tiểu Đông hết hồn, hắn không nhịn được hỏi:

- Minh ca, ngươi có nhiều tiền như vậy không?

Lâm Minh gật đầu:

- Mấy ngày trước Mộc Dịch tiên sinh để kim phiếu mười lăm ngàn lượng vàng ở chỗ ta, nói là về sau có Cường Lực phù, trực tiếp phái người đưa cho ngài ấy là được.

- Mười... Mười lăm ngàn lượng... Trời ạ!

Lâm Tiểu Đông nuốt nước miếng, lần trước là chín ngàn lượng, lần này là mười lăm ngàn lượng, hắn đột nhiên cảm thấy chết lặng, giống như vàng hoàn toàn trở thành những con số.

Muốn nói nơi bán ra đầy đủ tài liệu Minh Văn ở Thiên Vận thành, vậy không phải là Bách Bảo đường, cũng không phải phòng đấu giá, mà là Minh Văn sư công hội ở Thiên Vận thành.

Ở nơi đó, có bán ra những loại tài liệu quý hiếm mà không mua được ở chỗ khác, hơn nữa giá bán còn rẻ hơn nhiều.

- Cái gì? Còn có chuyện tốt như vậy?

Lâm Tiểu Đông nghe được tin này từ Lâm Minh liền cảm thấy khó tin:

- Điều này không thể nào, trừ khi người phụ trách Minh Văn thuật công hội ngu ngốc. Nếu ta là người phụ trách, không lên giá đã không tệ rồi.

Lâm Minh nhún rai, nói:

- Ta cũng chỉ nghe nói thôi.

Vừa rồi bọn họ tốn chút thời gian đi dạo mấy cửa hàng xa hoa và phòng đấu giá nhà nước, quả thật không tìm thấy rất nhiều tài liệu quý hiếm.

- Vậy chúng ta mau đi Minh Văn sư công hội.

- Ừm... Chỉ có thể như vậy.

Lâm Minh hoài nghi mua đồ ở Minh Văn sư công hội phải cần thân phận Minh Văn sư. Thực lực cùng trình độ Minh Văn thuật của hắn ở tình huống không ngang cấp, Lâm Minh không muốn bại lộ thân phận Minh Văn sư, như vậy sẽ dẫn tới rất nhiều rắc rối và nguy hiểm, dù có Mộc Dịch bảo hộ, nhưng Lâm Minh cũng không muốn làm phiền Mộc Dịch quá nhiều.

- Chẳng những cần chứng nhận Minh Văn sư, hơn nữa cần điểm cống hiến mới được mua?

Lâm Minh đi tới Minh Văn sư công hội, nói ra muốn mua những tài liệu quý hiếm này, liền nghe tiểu thư phụ trách tiếp đón trả lời như vậy.

- Ta nói mà, nào có chuyện tốt như vậy!

Lâm Tiểu Đông xòe tay, đây mới là bình thường.

- Cái gì là điểm cống hiến?

Lâm Minh hỏi.

- Hả... Xem ra sư phụ của ngươi không phải Minh Văn sư Thiên Vận quốc này.

Tiểu thư tiếp đón đương nhiên cho rằng Lâm Minh tới mua tài liệu cho sư phụ.

- Điểm cống hiến chính là ghi chép cống hiến của Minh Văn sư đối với Minh Văn sư công hội. Ví dụ như, hoàn thành một số nhiệm vụ mà Minh Văn sư công hội phát ra sẽ nhận được điểm cống hiến, đảm nhiệm một chức vụ nào đó ở Minh Văn sư công hội trong thời gian dài cũng sẽ được điểm cống hiến. Đương nhiên, điểm cống hiến cũng có thể chuyển tặng và giao dịch, có thể lấy được từ tay những Minh Văn sư khác. Còn có không ít phương pháp thu được điểm cống hiến, ngươi có thể đi xem điều lệ của Minh Văn sư công hội, nếu sư phụ của ngươi có ý muốn gia nhập Minh Văn sư công hội, vậy hết sức hoan nghênh.

Minh Văn sư công hội là một tổ chức rời rạc, cộng thêm rất nhiều Minh Văn sư đều là lão già vùihọc vấn, không bước khỏi cửa, nếu không thiết lập một ít chế độ điểm cống hiến gì đó, cảm giác tồn tại của Minh Văn sư công hội sẽ rất yếu ớt, xem chừng căn bản không có mấy Minh Văn sư gia nhập, cho dù là gia nhập, cũng sẽ rất ít tới công hội.

Lâm Minh nhìn sang điều lệ của Minh Văn sư công hội, chỉ cần gia nhập Minh Văn sư công hội, sẽ lập tức có được một trăm điểm cống hiến, ngoài ra còn có các phương pháp thu được điểm cống hiến, bao gồm bán ra tài liệu quý hiếm cho Minh Văn sư công hội cũng sẽ được điểm cống hiến.

- Xì, có tài liệu quý hiếm đương nhiên là để mình dùng, còn cần bán cho Minh Văn sư công hội.

Lâm Tiểu Đông cười nhạt.

Lâm Minh nói:

- Có những tài liệu mà bản thân mình không dùng tới, giữ cũng vô dụng, không bằng bán đi đổi lại một ít thứ mà mình cần dùng. Những phương pháp thu điểm cống hiến này đều không thích hợp với ta, chỉ còn con đường hoàn thành nhiệm vụ có thể thử một chút.

Lâm Minh nói rồi quay sang vị tiểu thư tiếp đón, hỏi:

- Tiểu thư, hoàn thành nhiệm vụ ở nơi nào?

- Hoàn thành nhiệm vụ phải đi đại sảnh nhiệm vụ, tuy nhiên, không có chứng nhận tư cách Minh Văn sư sẽ không thể vào đại sảnh nhiệm vụ. Nếu lão sư ngươi có hứng thú, có thể tự mình đi xem, nếu gia nhập Minh Văn sư công hội, sẽ có rất nhiều phúc lợi.

Tiểu thư tiếp đón nhiệt tình giới thiệu.

Lâm Minh ngẫm nghĩ, nói:

- Minh Văn sư công hội các người có thể giữ bí mật thân phận hội viên hay không?

- Đương nhiên là có, nếu lão sư của ngươi cần chuyện này, chúng ta cam đoan giữ bí mật tất cả tư liệu.

- Ừm, vậy thì tốt, các người khảo hạch thế nào, bây giờ có thể dẫn ta đi tham gia.

- Hả?

Tiểu thư tiếp đón tròn mắt.

Lâm Minh nhún vai, nói:

- Ta chính là Minh Văn sư.

- Ngươi...

Tiểu thư tiếp đón nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới, hỏi:

- Xin hỏi, tuổi của ngươi là...

- Mười lăm.

- Mười lăm tuổi? Hở...

Tiểu thư tiếp đón nghe tuổi này liền hết chỗ nói, nàng đoán thiếu niên trước mặt có thể là có được sư phụ Minh Văn sư lợi hại, hơn nữa cũng có thiên phú nhất định, lấy được không ít thành tích. Nhưng mười lăm tuổi mà muốn trở thành Minh Văn sư thì thật là quá khoa trương, tám mươi năm qua Thiên Vận quốc cũng chỉ ghi lại là mười tám tuổi mà thôi.

Hiện giờ có hy vọng đột phá kỷ lục này, cũng chỉ có phủ nguyên soái Tần Hạnh Hiên cùng Minh Văn sư công hội Uông Vũ Hàm.

- Tiểu huynh đệ, tham gia khảo hạch Minh Văn sư phải tự mình chuẩn bị bảo khí và tài liệu.

Tiểu thư tiếp đón có lòng tốt nhắc nhở, sau khi làm ra Minh Văn phù, chỉ có sử dụng rồi mới có thể nhìn ra được hiệu quả. Bình thường mà nói, Minh Văn sư sơ cấp làm ra Minh Văn phù chỉ có hiệu quả kém cỏi, Minh Văn lên bảo khí là lãng phí cơ hội Minh Văn. Cho dù Minh Văn sư công hội giàu có cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy, cho nên người khảo hạch phải tự mang bảo khí và tài liệu, điều này cũng ngăn chặn những Minh Văn sư học đồ gà mờ tới đây khảo hạch lung tung đùa giỡn Minh Văn sư, dù sao một phần tài liệu Minh Văn cũng có giá xa xỉ.

- Ừm, ta biết, ta nghĩ các người có chuẩn bị sẵn bảo khí thực nghiệm phải không, ta có thể bỏ tiền mua.

Lâm Minh nói rồi rút túi lấy ra mấy kim phiếu, toàn là một ngàn lượng.

Thấy Lâm Minh tiện tay rút ra nhiều kim phiếu như thế, tiểu thư tiếp đón có chút kinh ngạc, đây không phải là con số nhỏ, rất nhiều con cháu quý tộc cũng không có bảo khí.

Thấy Lâm Minh không giống đang đùa, tiểu thư tiếp đón nói:

- Ngươi đã cố ý, vậy đi theo ta.

Lâm Minh theo tiểu thư tiếp đón vào trong Minh Văn sư công hội, Lâm Tiểu Đông cũng đi theo, nhìn thấy trên vách tường bên đường có đủ loại phù văn phức tạp, Lâm Tiểu Đông rất là hưng phấn.

Minh Văn sư công hội trang hoàng không xa hoa, nhưng rất là rộng lớn khí thế, vách tượng không có vật trang trí hay tranh vẽ linh tinh, toàn bộ đều là các loại phù văn phức tạp. Mỗi một phù văn đều khắc lên kim loại, tràn đầy cảm xúc, khiến người ta có cảm giác thần bí xa xưa.

- Chính là chỗ này.

Tiểu thư tiếp đón đẩy cửa ra, mời vào.

Nơi này là phòng Minh Văn trong Minh Văn sư công hội, có thể sử dụng để khảo hạch.

- Ừm, cảm ơn.

Lâm Minh đi vào trong, phòng Minh Văn rộng khoảng mười trượng vuông, giữa phòng đặt một bàn đá Minh Văn màu xanh, trên bàn đá đặt đầy tài liệu. Lúc này trên bàn đá có một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi đang nhanh chóng vẽ ra phù văn xinh đẹp.

Mười ngón tay thon thả linh hoạt như Tinh Linh, đôi mắt trong veo như nước nhìn mỗi phù văn không chớp mắt, cô gái hoàn toàn tập trung vào trong vẽ, căn bản không chú ý tới Lâm Minh và Lâm Tiểu Đông đã đến, thủ pháp vẽ Minh Văn phù của nàng cực kỳ thuần thục, như nàng đã trở thành nhạc sĩ tài nghệ cao siêu, còn những Minh Văn phù nhảy nhót giữa không trung chính là những âm phù linh động toát ra từ tay nàng.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Ở bên cạnh cô gái còn có một lão nhân, ngồi yên trên ghế thái sư, nhìn như nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thật Lâm Minh biết, kỳ thật linh hồn lực của lão nhân này luôn luôn đặt trên người cô gái, mỗi một nét vẽ của cô gái đều nằm trong khống chế của lão nhân.

Chương 49: Minh phật thải liên

“Linh hồn lực thật mạnh”.

Trong lòng Lâm Minh hơi cả kinh, dù là linh hồn lực của Mộc Dịch cũng không cô đọng bằng lão nhân này. Đương nhiên Mộc Dịch chủ tu võ, Minh Văn sư chỉ là nghề phụ, còn lão nhân này có lẽ là Minh Văn sư chuyên nghiệp. Đối với những Minh Văn sư chuyên nghiệp mà nói, tu võ chỉ là vì gia tăng tuổi thọ để bọn họ có thời gian nghiên cứu Minh Văn thuật mà thôi, người như vậy, trình độ Minh Văn thuật hết sức đáng sợ.

Lâm Minh dừng chân nhìn hồi lâu, bỗng phát hiện Lâm Tiểu Đông bên cạnh nhìn chằm chằm cô gái không chớp mắt, bộ dạng như bát giới. Thấy bộ dáng của Lâm Tiểu Đông, Lâm Minh liền đau đầu, dùng khuỷu tay húc Lâm Tiểu Đông một chút, lúc này Lâm Tiểu Đông mới bỗng giật mình hồi thần lại, xấu hổ gãi đầu.

Ngay lúc này, Lâm Minh nhận ra linh hồn lực của cô gái xuất hiện một tia dao động, sau đó Minh Văn phù sáng lạn nhiều tầng trước mặt nàng như dính phải đốm lửa, nổ bùng một cái, hóa thành những tia lửa đủ màu sắc bắn ra tứ tán.

Cô gái ngẩn ngơ, chán nản thở dài:

- Gia gia, con lại thất bại rồi.

Lão nhân vốn nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt, cười nói:

- Vũ Hàm, con đã làm rất khá, tiếp tục như thế, chừng mấy tháng một năm nữa, còn có thể lấy được chứng nhận Minh Văn sư. Lúc trước gia gia lấy được chứng nhận này đã là mười tám tuổi, con có thể khoảng mười sáu tuổi là được, trễ nhất là mười bảy tuổi.

Cô gái này chính là Uông Vũ Hàm, thiên tài Minh Văn thuật của Minh Văn sư công hội, còn lão nhân bên cạnh cũng là gia gia của nàng, Minh Văn sư công hội hội trưởng Uông Toàn Cơ.

- Vâng... Nhưng mà, con có thể không so bằng Tần Hạnh Hiên, cô ấy còn nhỏ hơn con nửa năm, nhưng thành tích Minh Văn thuật đã ngang bằng với con. Hơn nữa mấy tháng qua, tiến bộ Minh Văn thuật của con rõ ràng giảm đi, không biết là vì nguyên nhân gì.

Thiên tài luôn phải so sánh lẫn nhau, Uông Vũ Hàm tự nhận bất kể thế nào cũng không đuổi kịp Tần Hạnh Hiên trên mặt võ đạo, nhưng Minh Văn thuật là chuyên nghiệp chính của nàng, nàng không muốn thua.

Trong lúc Uông Vũ Hàm và Uông Toàn Cơ nói chuyện, tiểu thư tiếp đón cung kính bước qua, nói:

- Hội trưởng!

- À, có chuyện gì?

Tiểu thư tiếp đón do dự một chút, chỉ vào Lâm Minh nói:

- Thiếu niên này muốn khảo hạch Minh Văn sư.

- Hả?

Uông Toàn Cơ ngẩn ra, có chút kinh ngạc đánh giá Lâm Minh một hồi, chỉ có tu vi Luyện Thể tầng hai, tuổi cũng không quá mười lăm, mười sáu, vậy mà muốn thi Minh Văn sư?

- Ngươi tên là gì? Lớn bao nhiêu rồi?

Uông Toàn Cơ hỏi.

Lâm Minh hơi do dự một chút, hắn không ngờ lão nhân này là hội trưởng Minh Văn sư công hội, thân phận hội trưởng này không có khả năng dòm ngó gì tới mình, chỉ cần không làm lộ ra những kỹ năng Minh Văn Minh Dược, Minh Thân mà Thiên Vận quốc cũng chưa từng có, vậy sẽ không có vấn đề gì.

Lâm Minh phải đề phòng là những hạng đạo chích, phạm pháp sẽ vì mấy vạn lượng vàng mà bí quá hóa liều, về phần các hạng nhân vật như Uông Toàn Cơ và Mộc Dịch, sẽ chỉ coi Lâm Minh là vãn bối thiên tài Minh Văn thuật mà thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Minh nói thẳng:

- Lâm Minh, mười lăm tuổi.

Nghe tới tuổi mười lăm, đôi mắt đẹp của Uông Vũ Hàm quét mấy vòng trên người Lâm Minh, chẳng lẽ thiếu niên này cũng là thiên tài? Tuổi còn nhỏ hơn mình, tu vi cũng không cao, không phải tới đùa giỡn bọn họ đó chứ?

Tuy nhiên Minh Văn sư công hội không cung cấp tài liệu và bảo khí, cho nên sẽ không có người tốn mấy ngàn lượng vàng tới đây quấy rối, đó là não tàn.

- Tài liệu và bảo khí phải tự mình chuẩn bị, ngươi có biết điều này chứ?

- Vâng, biết rõ, ta muốn mua của Minh Văn sư công hội.

Lâm Minh nói rồi lấy ra một tờ giấy, bên trên ghi một loạt tên tài liệu.

Lâm Minh lựa chọn bản đơn giản của Cường Lực phù, bản đơn giản không cần Thiên Tàm Ti, phù văn cũng đơn giản hơn, nhưng hiệu quả tăng phúc tự nhiên phải kém hơn, cũng không có Minh Văn kỹ.

Mục tiêu của hắn chỉ là thông qua khảo hạch, không cần phải kinh thế hãi tục nhiều lắm. Hơn nữa Cường Lực phù liên quan tới một ít thứ hoàn toàn mới, không có trong hệ thống Minh Văn thuật Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh cũng không muốn bại lộ những thứ này.

- Là những tài liệu này, cám ơn.

Lâm Minh đưa danh sách cho tiểu thư tiếp đón.

Tiểu thư tiếp đón dùng ánh mắt xin ý kiến với Uông Toàn Cơ, thấy đối phương gật đầu, nàng nói:

- Được, xin hỏi ngươi dùng bảo khí gì?

- Vẫn là dùng kiếm đi, đúng rồi, bảo khí sau khi Minh Văn sẽ thuộc về ta chứ.

- Đó là đương nhiên, bảo khí cùng tài liệu vốn là chính người khảo hạch bỏ tiền mua, xin theo ta chọn một món bảo khí.

- Ừm, được.

Sau khi Lâm Minh đi rồi, Uông Vũ Hàm vẫn nhìn phía Lâm Minh biến mất, thì thào nói:

- Gia gia, thiếu niên này mới mười lăm tuổi, vậy mà đi tới thi Minh Văn sư. Nếu để hắn thi Minh Văn sư, ngay cả Tần Hạnh Hiên cũng sẽ không theo kịp.

Uông Toàn Cơ cười nói:

- Minh Văn sư không phải dễ thi như vậy, tuy nhiên thiếu niên này dám tới thi Minh Văn sư, khẳng định có vài phần bản lĩnh. Có lẽ hắn không phải người Thiên Vận thành, có thể là đệ tử của đại sư ẩn sĩ nào đó, bởi vì thiên tư xuất chúng, tự cho rất cao, cho nên mới mười lăm tuổi liền muốn thi Minh Văn sư, muốn quét ngang thế thệ Minh Văn sư thiên tài trẻ tuổi ở Thiên Vận thành chúng ta, lấy đó lập uy. Nhưng mà, ha ha, nào có dễ như vậy.

Uông Toàn Cơ nói rồi châm một tấm Truyền Âm phù, truyền cho hai Minh Văn đại sư bình thường phụ trách khảo hạch Minh Văn sư, bảo bọn họ cùng đến đây.

Uông Vũ Hàm cắn môi, khẽ nói:

- Vâng, con sẽ không thua hắn, cũng sẽ không thua Tần Hạnh Hiên.

Minh Văn sư công hội có bảo khí chuyên dùng để khảo hạch, Lâm Minh tùy ý chọn một chút, chọn một thanh trường kiếm không tệ, nói:

- Lấy cây này đi.

Thanh kiếm này có giá ba ngàn sáu trăm lượng vàng, là bảo khí khá đắt trong kho bảo khí này, tiểu thư tiếp đón có chút kinh ngạc, bình thường võ giả tới tham gia khảo hạch Minh Văn thuật đều sẽ lựa chọn bảo khí khá kém, thiếu niên này lại chọn đắt tiền như thế, xem ra hoặc là gia cảnh cực kỳ giàu có, hoặc là có định liệu trước.

Lâm Minh có quyết định của mình, nếu muốn dùng bảo khí, tự nhiên không thể lãng phí, bảo khí cao cấp phối hợp Minh Văn thuật không tệ cũng có thể bán ra giá tốt.

- Một khi bán ra bảo khí, chúng ta sẽ không đổi lại.

Tiểu thư tiếp đón không quá yên lòng, còn dặn một câu.

Lâm Minh rút ra bốn tấm phiếu, cười nói:

- Đương nhiên ta biết điều này.

- Ừm, vậy đi theo ta.

Trả tiền xong, tiểu thư tiếp đón dẫn Lâm Minh trở lại địa điểm khảo hạch, còn mình cũng bước đi.

Trở lại phòng Minh Văn, Lâm Minh phát hiện trong phòng Minh Văn đã có thêm hai người, một người trung niên áo bào xanh khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, còn có một lão già béo cười hì hì, nhìn rất hòa ái.

Hai vị này, là giám khảo phụ trách khảo hạch Minh Văn sư ở Minh Văn sư công hội, bình thường Uông Toàn Cơ không lo khảo hạch, tuy nhiên lần này hắn rất có hứng thú xem thử.

- Có thể rồi chứ?

Uông Toàn Cơ hỏi.

- Được.

Lâm Minh gật đầu, đặt trường kiếm lên bàn đá Minh Văn, tài liệu cần dùng Minh Văn thuật cũng được trải ra. Tài liệu của Minh Văn sư công hội đa số đều đã gia công xong, không cần Lâm Minh phải nghiền nát, chiết xuất, hòa tan...

Người trung niên mặc trường bào kia nhìn Lâm Minh thật sâu, mặt không thay đổi nói:

- Thời gian khảo hạch hạn chế hai canh giờ, thất bại ba lượt liên tục, mất tư cách. Nếu cuối cùng chế tạo ra thành phẩm không thể khiến bảo khí gia tăng hai thành uy lực trở lên, cũng coi như thất bại.

- Ta đã hiểu.

- Tốt, vậy bắt đầu đi.

Người trung niên đảo đồng hồ cát, dòng cát lặng lẽ chảy xuống.

Lâm Minh nhắm mắt dưỡng thần một lát, vận chuyển chân nguyên trong cơ thể tới trạng thái tốt nhất, sau đó vung tay phất một cái, một nhúm nhỏ chất lỏng màu lam nhảy vào bàn tay Lâm Minh như có linh tính.

Chỉ một cái phất tay vô cùng đơn giản này, mọi người ở đây lập tức cảm nhận được linh hồn lực dày đặc của thiếu niên kia bao phủ chất quanh lỏng màu lam.

- Linh hồn lực này... Sợ là có thiên phú ngũ phẩm.

Trong lòng Uông Toàn Cơ cả kinh.

- Khó trách mười lăm tuổi liền đến thi, có vài phần bản lĩnh.

Người trung niên hơi gật đầu.

Uông Vũ Hàm mím môi, nàng tự nhiên chú ý tới linh hồn lực của Lâm Minh, nàng tự thì thào trong lòng:

“Thiên phú linh hồn ngũ phẩm ư? Cũng giống như ta, trước kia chỉ có một kình địch Tần Hạnh Hiên, bây giờ lại thêm một cái!”.

Thiên phú ngũ phẩm hết sức hiếm thấy, bình thường mà nói, thiên phú linh hồn của võ giả sẽ không kém thiên phú tập võ quá lớn, nhưng mà bình thường thiên phú linh hồn phải thấp hơn thiên phú tập võ, bởi vậy thiên phú linh hồn phẩm cấp cao càng thêm khó có. Nếu nói ở Thiên Vận quốc cứ chục năm là gặp thiên phú tập võ ngũ phẩm, như vậy thiên phú linh hồn ngũ phẩm chính là hai mươi, ba mươi năm mới gặp.

Thiên phú tu võ của Uông Vũ Hàm chỉ có tứ phẩm, nhưng thiên phú linh hồn lại cao hơn thiên phú tập võ, nguyên nhân là vì nàng kế thừa từ gia gia.

Thiên phú ngũ phẩm trung đẳng của Uông Vũ Hàm tuyệt đối là thiên tài Minh Văn sư mấy chục năm khó gặp, cộng thêm có Uông Toàn Cơ tự tay chỉ dạy từ bé, hiện giờ Minh Văn thuật của Uông Vũ Hàm không kém mấy so với Tần Hạnh Hiên thiên phú vượt nàng một bậc, chẳng qua tuổi Uông Vũ Hàm hơi lớn một chút mà thôi.

Đương nhiên Lâm Minh không có thiên phú linh hồn ngũ phẩm, tuy nhiên vì hắn sử dụng pháp quyết “Thái Nhất Linh Hồn quyết” đến từ Thần Vực, cho nên linh hồn lực chẳng những ngưng thực ổn định, hơn nữa sai khiến như cánh tay, bởi vậy mọi người mới có nhầm lẫn này.

Nếu nói ban đầu linh hồn lực chỉ làm đám người Uông Toàn Cơ kinh diễm, như vậy động tác tiếp theo của Lâm Minh khiến hai người không thể tin nổi.

Khi giọt dịch màu lam nhỏ lên ngón tay Lâm Minh, ngón tay của hắn kéo ra tàn ảnh nối dài, giọt dịch bị kéo thành đường ánh sáng màu lam giữa loại tàn ảnh đó, giống như sao băng xẹt ngang qua giữa bầu trời đem.

Chỉ vài cái chớp mắt, một tấm Minh Văn phù phức tạp đã được vẽ xong.

Uông Toàn Cơ hít sâu một hơi, còn lão nhân cười hì hì kia cũng cứng đờ.

Minh Phật Thải Liên!

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem ra manh mối, động tác tay như nước chảy mây trôi của Lâm Minh, có một danh từ chuyên môn trong giới Minh Văn sư, gọi là Minh Phật Thải Liên. Minh Phật là Thiên Chỉ Phật trong thần thoại cổ đại, truyền thuyết phật này có mười ngón thiên chỉ, mỗi năm Thủy Tiên trong hậu hoa viên ở cung điện của Minh Phật kết trái, Minh Phật chỉ cần một lần là hái ra trăm hạt sen, cho nên điển tịch tôn giáo có cách gọi Minh Phật Thải Liên. Còn Minh Văn sư trích dẫn lấy từ này, để hình dung khi Minh Văn sư cấp tông sư vẽ Minh Văn phù, bởi vì tốc độ quá nhanh lưu lại một loạt bóng ngón tay.

Đương nhiên, chỉ riêng tốc độ, một ít Minh Văn sư cấp bậc võ đạo cao còn có thể nhanh hơn, nhưng nếu muốn duy trì linh hồn lực ổn định trong tốc độ siêu nhanh này, đồng thời chính xác chuyển hóa tài liệu Minh Văn thành Minh Văn phù lại là chuyện khó như lên trời. Loại bóng ngón tay này, không có ngộ tính siêu phàm và chịu khổ chịu khó thì không thể nào luyện ra được!

Thiếu niên này mới bao nhiêu? Cho dù bắt đầu luyện tập Minh Văn thuật từ trong bụng mẹ, cũng không thể nào có thủ pháp thuần thục như thế được!

Chương 50: Tài liệu tới tay

Uông Toàn Cơ nhanh chóng phát hiện ra thủ pháp vẽ của thiếu niên này không phải toàn là lưu phái Minh Văn sư Thiên Vận quốc, một ít thủ pháp của hắn xem ra phức tạp hơn, nhưng lại vô cùng lưu loát.

- Sư môn thiếu niên này không phải lưu phái Thiên Vận quốc!

Nam nhân trung niên nói.

- Ừ, hơn nữa, chỉ sợ lưu phái này còn tiến bộ hơn chúng ta nhiều.

Từng đường từng đường ánh sáng nhiều màu bùng lên giữa không trung, quỹ tích ánh sáng đan vào nhau để lại những tàn ảnh sáng ngời trong mắt mọi người. Uông Vũ Hàm ngừng thở, toàn bộ linh hồn lực đều tập trung vào trong từng cái Minh Văn phù, cẩn thận cảm thụ mỗi một phần biến hóa năng lượng bên trong.

Khi vẽ Minh Văn phù, năng lượng biến hóa rất nhỏ là khó nắm chắc nhất, không cẩn thận một chút sẽ thất bại, nhưng loại biến hóa này nằm trong tay thiếu niên lại chính xác như bản năng. Những Minh Văn phù phức tạp hoa mỹ kia giống như họa sĩ thoải mái chấm phá lên bức tranh, chim chóc giương cánh muốn bay.

Nếu nói ban đầu, Uông Vũ Hàm còn có ý sợ bị thiếu niên này vượt qua, hy vọng hắn không qua được khảo hạch. Như vậy sau khi xem được, nàng lại hoàn toàn khâm phục, trong lòng lại hy vọng cảnh hoàn mỹ này lại có thể tiếp tục, đừng xuất hiện một chút khuyết điểm nào.

Loại tâm tính này cũng giống như nhạc sĩ khao khát nghe được thần khúc trên trời, họa sĩ thấy được tranh quý truyền thế, cũng chỉ có loại tâm tính này mới khiến người ta ném hết tạp niệm, theo đuổi cực hạn một loại lĩnh vực.

Nhìn thiếu niên vẻ mặt tập trung, cẩn thận tỉ mỉ, Uông Vũ Hàm bỗng nhiên hiểu được, vì cái gì tu vi Minh Văn thuật của mình tăng trưởng ngày càng chậm. Đó là vì nàng quá để ý Tần Hạnh Hiên, sợ nhỏ hơn mình nửa tuổi đuổi theo kịp bước chân của mình.

Còn bây giờ, nhìn thấy Minh Văn thuật hoàn mỹ dưới tay của Lâm Minh, nàng bỗng nhiên hiểu được, mảnh đại lục này rộng lớn bao la, thiên tài hằng hà sa số, chính mình vì hư vinh đệ nhất thiên tài Minh Văn Thiên Vận quốc mà để ý Tần Hạnh Hiên có vượt qua mình hay không, thật là không có ý nghĩa gì.

Nàng phải theo đuổi không chỉ là vứt bỏ Tần Hạnh Hiên, mà là vượt qua chính mình, nàng phải theo đuổi không phải là đệ nhất thiên tài Minh Văn Thiên Vận quốc, mà là cực hạn Minh Văn thuật của bản thân.

Thời gian trôi qua từng chút một, Minh Văn phù trước người Lâm Minh ngày càng nhiều, tầng tầng lớp lớp Minh Văn phù chợt sáng chợt tối giữa không trung, nhịp điệu như sinh mệnh hít thở. Hiện giờ Lâm Minh vẽ Cường Lực phù đã quá quen tay, tu vi Luyện Thể tầng hai đỉnh phong lại cho Lâm Minh có đủ chân nguyên duy trì toàn bộ quá trình vẽ, không cần phải đau khổ kiên trì như mấy tháng trước.

Hôm nay, Lâm Minh vẽ đặc biệt thuận lợi, toàn bộ thân tâm của hắn đều tập trung vào vẽ Minh Văn phù, như quên đi đây là một buổi khảo hạch. Cho đến khi hắn vẽ xong toàn bộ Minh Văn phù, mấy chục Minh Văn phù rực rỡ sáng lạn hiện lên hào quang theo thứ tự, sau đó theo linh hồn lực của Lâm Minh dẫn dắt kết hợp hoàn mỹ làm một thể, cuối cùng ngưng kết thành Hỏa Diễm phù rộng một tấc.

Lần này Lâm Minh không rút ra lá bùa, mà trực tiếp cầm lấy trường kiếm trên bàn, ngón tay chỉ ra, Minh Văn phù liền như con dấu ấn mạnh lên trường kiếm, trong tiếng xẹt xẹt, trên thân kiếm có thêm một đường phù văn thần bí cổ xưa, bộ dạng như ngọn lửa cháy hừng hực.

Hoàn thành!

Nhìn trường kiếm trong tay Lâm Minh, trong lòng Uông Toàn Cơ khen ngợi, Hỏa Diễm phù văn rơi lên thân kiếm tự nhiên toát ra một cỗ khí thế, nếu chìm đắm là linh hồn lực vào đó, sẽ cảm nhận được chân nguyên lưu chuyển bên trong như nhịp thở.

Uông Toàn Cơ có thể khẳng định, đây là một Minh Văn phù hoàn mỹ, chẳng qua vẽ nó chỉ là chân nguyên Luyện Thể tầng hai, không biết năng lực tăng phúc của Minh Văn phù này có thể đạt tới mấy tầng?

Minh Văn phù tăng phúc bảo khí không phải là trình độ sắc bén, mà là tăng phúc vận chuyển chân nguyên bên trong. Nếu như Minh Văn phù ở trên lá bùa, không ai có thể phán xét độ tăng phúc của nó là bao nhiêu. Nếu khắc lên bảo khí, như vậy Minh Văn đại sư kinh nghiệm phong phú có thể rót chân nguyên vào trong bảo khí, thông qua khống chế chân nguyên lưu chuyển qua hay không qua Minh Văn phù, để cảm giác được Minh Văn phù tăng phúc bảo khí là bao nhiêu thành.

Uông Toàn Cơ cầm trường kiếm trong tay, dồn hết chân nguyên vào đó, nhắm mắt cảm giác cẩn thậ. Một lát sau hắn mở to mắt, tuy rằng trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng hắn vẫn vô cùng kinh ngạc.

Minh Văn phù này tăng phúc đạt tới ba mươi hai phần trăm, đây là tiêu chuẩn cấp đại sư!

- Chân nguyên tăng phúc ba mươi hai phần trăm...

Uông Toàn Cơ kinh ngạc hô.

- Hả?

Người trung niên nhướng mày, nhận lấy trường kiếm, bình thường Minh Văn sư cấp thấp có thể tu luyện Minh Văn thuật đến tăng phúc hai thành đã là không dễ dàng, thiếu niên này lại có thể làm tới ba mươi hai phần trăm. Nên biết, một khi Minh Văn phù tăng phúc vượt qua hai thành, tiến lên một bước là cực kỳ khó.

Người trung niên này làm giám khảo đã nhiều năm, đánh giá Minh Văn phù còn chính xác hơn Uông Toàn Cơ, hắn nhanh chóng đưa ra kết quả chính xác hơn:

- Nằm trong khoảng ba mươi hai phần trăm đến ba mươi ba phần trăm.

Bỏ trường kiếm ra, người trung niên này đánh giá Lâm Minh lần nữa, thằng nhóc này từ đâu mà ra? Chẳng lẽ là đệ tử tông môn? Nhưng vì sao đệ tử tông môn lại đi Minh Văn sư công hội ở chỗ nhỏ như Thiên Vận thành này xin chứng nhận Minh Văn sư?

- Chúc mừng ngươi, Lâm Minh, ngươi thông qua khảo hạch.

Uông Toàn Cơ nói.

- Cảm ơn hội trưởng.

- Ừm, như vậy ngươi có đồng ý gia nhập Minh Văn sư công hội Thiên Vận thành chúng ta?

Uông Toàn Cơ cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, theo hắn thấy, loại con cháu danh môn này không có khả năng ủy khuất ở Minh Văn sư công hội Thiên Vận thành, tám phần là uyển chuyển từ chối. Nhưng không ngờ tới Lâm Minh lại gật đầu:

- Ta đồng ý.

- Hả?

Uông Toàn Cơ nhướng mày:

- Ngươi muốn gia nhập Minh Văn sư công hội chúng ta?

- Phải, ta chính vì thế mới đến tham dự khảo hạch.

- Như vậy...

Trong lòng Uông Toàn Cơ kỳ quái, không hiểu cách làm của Lâm Minh.

- Phải, không giấu hội trưởng đại nhân, ta gia nhập Minh Văn sư công hội là muốn kiếm điểm số mua tài liệu.

Mua tài liệu? Tài liệu cần điểm số để mua rõ ràng là tài liệu quý hiếm, Minh Văn thuật sử dụng tới tài liệu quý hiếm thường là rất phức tạp, như vậy là thiếu niên này sử dụng? Hay là sư phụ của hắn dùng?

Sư phụ của hắn hẳn là tiền bối cao nhân, loại người này dù là tìm tài liệu cũng không cần tới chỗ nhỏ như Minh Văn thuật công hội Thiên Vận thành này?

Uông Toàn Cơ nhất thời nghĩ tới rất nhiều thứ, hắn trầm ngâm một lát, nói:

- Nếu như ngươi có thể bán thanh kiếm này cho Minh Văn sư công hội, ta có thể ra ba ngàn điểm số để mua.

Lâm Minh ngẩn ra, tiếp theo liền mừng rỡ, hắn còn đang phát rầu vì hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ Uông Toàn Cơ liền trực tiếp ra giá ba ngàn điểm số đổi lấy thanh kiếm này. Trước đó hắn xem qua giá của những dược liệu hiếm quý kia, ba ngàn điểm số không phải số lượng nhỏ, đủ cho hắn mua lấy tất cả tài liệu cần dùng cho Linh Dược phù.

“Lão nhân hội trưởng này muốn mua kiếm của ta, chỉ sợ có ý muốn nghiên cứu. Tuy nhiên Minh Văn thuật vô cùng phức tạp, dù có truyền thụ tỉ mỉ cũng khó học được, muốn thông qua Minh Văn phù chế tạo sẵn mà nghiên cứu ra một ít huyền bí lại khó càng thêm khó. Hắn mua thanh kiếm này, chỉ sợ cũng không ngộ ra được gì”.

Nghĩ thế, Lâm Minh nói:

- Rất cảm ơn hội trưởng đại nhân, ta đang cần điểm số.

- Không cần khách sáo, nếu ngày sau lệnh sư đến Thiên Vận thành, hoan nghênh ngài ấy đến làm khách ở Minh Văn sư công hội Thiên Vận thành.

Uông Toàn Cơ đưa ra điều kiện hậu đãi như vậy cho Lâm Minh, một là vì muốn nghiên cứu thanh trường kiếm này, hai là cũng muốn lôi kéo Lâm Minh, có cơ hội kết giao với sư môn thần bí sau lưng Lâm Minh.

- Máu hung thú cấp bốn, một lạng, một ngàn một trăm lượng vàng, một trăm năm mươi điểm số.

- Hạt giống Thiên Thanh Hoa, mười hai hạt, sáu trăm lượng vàng, tám mươi điểm số.

- Chất lỏng Long Huyết thảo, một lạng, sáu trăm lượng vàng, sáu mươi điểm số.

Người phụ trách tiêu thụ tài liệu quý hiếm của Minh Văn sư công hội là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, bà ấy đối chiếu danh sách Lâm Minh liệt kệ, vừa đọc vừa báo giá. Mỗi lần báo một cái, bà ấy đều liếc Lâm Minh một cái, thằng nhóc này, mua nhiều thứ quý hiếm như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Lâm Minh liệt kê mấy chục loại tài liệu, trong đó có vài loại tài liệu quý hiếm, ví dụ như máu hung thú cấp bốn, chỉ một bình nhỏ như vậy đã ngang với một món bảo khí. Nếu ra khỏi Minh Văn sư công hội đi vào chợ mua thì ít nhất phải ba ngàn lượng vàng, còn chưa chắc mua được.

Nếu là nửa năm trước, Lâm Minh còn không dám mơ tới những thứ này.

Số vàng nhanh chóng leo thẳng lên tới mười hai ngàn lượng, điểm số cũng tốn hết hai ngàn điểm, Lâm Tiểu Đông nhìn con số không ngừng leo lên cao, nghe tiếng bàn tính tách tách tách, ban đầu là hết hồn, đến sau là trực tiếp chết lặng. Cái gì gọi là tiêu tiền như nước, hắn coi như đã thấy được rồi.

- Tổng giá mười hai ngàn lượng vàng, hai ngàn một trăm điểm số, xác nhận mua chứ?

Phụ nữ trung niên ấn bàn tính, hỏi lại Lâm Minh lần nữa. Dù là Minh Văn tông sư đức cao vọng trọng trong Thiên Vận thành cũng sẽ không mua nhiều tài liệu quý giá như thế trong một lần, thằng nhóc này là gì vậy? Hắn lấy đâu ra nhiều điểm số như thế?

- Ừ, xác nhận mua.

Lâm Minh lấy ra kim phiếu và thẻ tích phân. Trên thẻ tích phân chỉ có số thẻ, thông qua số thẻ này có thể kiểm tra ra ghi chép điểm số.

- Được rồi...

Chương 51: Bài danh thạch

Trở lại chỗ ở, Lâm Minh nhìn tài liệu chất đầy trong phòng, trong lòng dâng lên một loại cảm giác chờ mong và hưng phấn. Những tài liệu này mặc dù là Minh Văn đại sư của Thiên Vận quốc cầm trong tay cũng là nặng trĩu, tuyệt đối không dám tùy tiện lãng phí. Hơn nữa đối với bọn họ mà nói, trong một lần Minh Văn thuật có thể sử dụng một loại hoặc vài loại trong đó cũng đã là hiếm thấy, coi như là Minh Văn thuật tương đối phức tạp rồi. Thế nhưng lần này Lâm Minh chế tạo Linh Dược phù, lại phải dùng hết tất cả tài liệu này, mặc dù với thực lực Minh Văn thuật của Lâm Minh hiện giờ cũng không có mảy may nắm chắc.

Nếu có thể làm ra được “Linh Dược phù cấp thấp” dùng vào Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn, cho mình ăn vào, tất nhiên thực lực sẽ tăng cao thật lớn. Hai loại đan dược vốn đã là cực phẩm, cộng thêm Linh Dược phù tăng hiệu lực, với tu vi Luyện Thể tầng hai đại thành của mình, ăn vào loại đan dược hiếm thấy này, hẳn là có thể đột phá Luyện Thể tầng ba.

Hơn nữa theo chế tạo thành công Linh Dược phù, Minh Văn thuật của mình cũng sẽ tiến thêm một bước, thậm chí khoảng cách cũng sẽ càng ngày càng gần với loại Minh Thân phù, cũng có giá trị tăng lên tốc độ tu luyện và sức chiến đấu của bản thân!

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Minh vô cùng kích động. Tuy nhiên dù tiền cảnh đó vô cùng huy hoàng, nhưng chân chính thực hiện được cũng cần phải trả giá bằng gian khổ cố gắng. Dù Lâm Minh dung hợp trí nhớ của linh hồn vô chủ, cũng cần không ngừng luyện tập mới có thể phối hợp động tác thân thể với linh hồn.

Vì để tiết kiệm tài liệu, ngay từ đầu Lâm Minh vẫn dùng theo biện pháp cũ, chỉ dùng chân nguyên, không động tới tài liệu.

Tu luyện như vậy không có kỹ xảo gì, chỉ là dựa vào không ngừng luyện tập lặp đi lặp lại để đạt tới thành công, một ngàn lần không được thì một vạn lần, một vạn lần không được thì mấy vạn lần.

Ngàn vạn lần luyện tập lặp đi lặp lại, buồn tẻ vô vị, nhưng cũng rất tiêu hao chân nguyên, cảm nhận linh hồn lực hao hết cũng không dễ chịu chút nào. Loại cảm giác đó giống như ba ngày ba đêm không ngủ, còn phải cố gượng làm công tác học tập.

Lâm Minh chỉ luyện tập hai ngày, trong mắt hiện đầy tơ máu, thời điểm hắn ngừng luyện tập nghỉ ngơi ngay cả với lấy cái chén cũng không còn sức.

“Ta dùng Thái Nhất Linh Hồn quyết, lại chuyên môn mua đan dược dưỡng thần dưỡng hồn, nhưng cũng tiêu hao thành thế này, độ khó của Minh Dược phù này cao hơn gấp mấy lần so với Minh Khí phù”.

“Ngày mai chính là ngày nhập học Thất Huyền võ phủ, xem ra trước khi nhập học không có khả năng hoàn thành Minh Dược phù này rồi...”.

Từ khi chấm dứt khảo hạch đến chính thức nhập học, có thời gian nghỉ ngơi ba ngày, ngày mai Lâm Minh sẽ đi Thất Huyền võ phủ báo danh, hắn được phân tới Địa Chi đường.

Bình thường khảo hạch thành tích không tốt, còn có một số học viên thông qua quan hệ mới vào được sẽ bị phân tới Nhân Chi đường, còn khảo hạch thành tích xuất sắc sẽ được phân tới Địa Chi đường.

Võ giả của Địa Chi đường tăng lên tu vi tới Dịch Cân Luyện Thể tầng bốn, thì có cơ hội thông qua phương thức khiêu chiến với đệ tử Thiên Chi phủ tiến vào Thiên Chi phủ. Tuy nhiên một số người tu vi chỉ có Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, nhưng thực lực xếp hạng đạt tới trình độ nhất định nào đó, cũng có thể có tư cách được khiêu chiến với học viên Thiên Chi phủ.

Với thực lực hiện giờ của Lâm Minh, nếu muốn tiến vào Thiên Chi phủ còn kém rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, võ giả được tuyển chọn vào Địa Chi đường, toàn bộ tập trung ở phía sau núi của Thất Huyền võ phủ. Một nam nhân tóc đỏ, trên thân trần trụi, trên lưng vắt xéo bên vai thanh trọng kiếm màu đen, đi đến trước mặt mọi người, hắn nhìn quanh tất cả thiếu niên ở đây, lên tiếng nói:

- Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính thức trở thành thành viên của Địa Chi đường Thất Huyền võ phủ! Mà ta là giáo quan của các ngươi, tên của ta là Hồng Hi, các ngươi có thể gọi ta là Hồng giáo quan!

- Lần này thông qua khảo hạch Thất Huyền võ phủ có năm mươi ba người, mà đứng ở chỗ này có thể đi vào Địa Chi đường, chỉ có hai mươi người các ngươi! Không hề nghi ngờ, các ngươi là thiên tài tuyệt đỉnh! Tuy nhiên, các ngươi đừng tưởng rằng các ngươi vào Địa Chi đường liền nhất định trở thành cao thủ! Cường giả có thể chết sớm, thiên tài có thể ngã xuống, các ngươi chỉ có không ngừng đi lên trên, không ngừng sống sót ở trong chiến đấu, các ngươi mới có thể lưu lại tên mình trên lịch sử!

- Ở Địa Chi đường, các ngươi có thể tiếp nhận lôi kéo của một số thế lực Thiên Vận thành, thậm chí bọn họ sẽ tung ra tiền tài, mỹ nữ... Các loại để mê hoặc, các ngươi đều thông qua khảo nghiệm Ảo Cảnh quan đối với cái tâm võ đạo, nhưng cái tâm của võ đạo là sẽ dần dần bị làm suy đồi, những mê hoặc đó đều có thể trở thành sâu mọt gặm nhấm của các ngươi!

- Nhớ kỹ một điều, chỉ có thực lực mới trọng yếu nhất, bọn họ sẽ lôi kéo các ngươi là vì các ngươi có thực lực! Không có thực lực, các ngươi cũng không được gì! Giờ các ngươi đi theo ta!

Nam nhân tóc đỏ nói xong, dẫn mọi người đi vào chỗ sâu phía sau núi.

Thất Huyền võ phủ chiếm diện tích rất rộng lớn, toàn bộ Đại Chu sơn có hơn phân nửa đất đai đều thuộc Thất Huyền võ phủ, phía sau núi kiến trúc không nhiều lắm, ven đường cây cỏ núi đá, cổ thụ thẳng đứng, thỉnh thoảng còn thấy suối nước trong veo róc rách chảy qua.

Đại khái đi chừng tàn một nén nhang, ở trước mặt mọi người xuất hiện một vách đá thật lớn, vách đá cao tới mười mấy trượng, sáng bóng như gương, mặt trên có khắc tên chi chít, chữ ở trên cùng to như cái đấu, viết chính là Lăng Sâm.

Xuống chút nữa, tên nhỏ dần đi, từng hàng từng hàng xuống dưới, tổng cộng có mấy chục hàng.

Lâm Minh mơ hồ đoán được tác dụng của vách đá này! Quả nhiên, câu nói của Hồng Hi xác minh suy đoán của Lâm Minh, hắn nói:

- Vách đá các ngươi nhìn thấy thật ra chỉ là ảo giác mà thôi, tên trên mặt đó sẽ không ngừng thay đổi. Đây là Bài Danh thạch của Thất Huyền võ phủ, Bài Danh thạch chỉ sắp hạng Địa Chi đường và Thiên Chi phủ, xếp hạng trước các ngươi có hơn hai trăm người, bọn họ là sư huynh, sư tỷ của các ngươi!

Quả nhiên là bảng xếp hạng! Lâm Minh nhìn từng cái tên xa lạ trên vách đá, ở mấy hạng phía trên hắn chỉ nhìn thấy Lăng Sâm, nhưng không nhìn thấy có tên Tần Hạnh Hiên.

Vì sao không có Tần Hạnh Hiên? Lâm Minh có phần nghi hoặc, có lẽ Tần Hạnh Hiên không xếp hạng cùng với đệ tử của Thiên Chi phủ chăng?

Lâm Minh tiếp tục xem xuống phía dưới, ngay lúc đó, ánh mắt hắn chợt dừng lại, hắn trông thấy một cái tên rất rõ ràng: Chu Viêm!

Chu Viêm, xếp hạng ba mươi chín.

Thiên Chi phủ, tên ba mươi chín!

Lâm Minh hít sâu một hơi, cũng không biết phải bao lâu mình mới đạt tới bằng tên này?

Tiếp tục xem xuống, Lâm Minh phát hiện tên của mình rõ ràng, mà sát theo phía sau mình là Vương Nghiễn Phong. Lần này hai mươi tên đệ tử Địa Chi đường thông qua khảo hạch toàn bộ xếp cuối cùng, về phần Nhân Chi đường không có viết ở trên đó.

Bài Danh thạch này chỉ xếp hạng Thiên Chi phủ và Địa Chi đường.

Hồng Hi nói:

- Con đường võ đạo phải đạp bằng mọi chông gai, muốn xông lên cao phải giẫm đạp người khác dưới lòng bàn chân! Phiến đại lục này xưa nay không hề thiếu thiên tài, nhưng các ngươi có biết vì sao chúng ta chọn lựa ra nhiều thiên tài như vậy không?

Hồng Hi nói tới đây đột nhiên dừng lại, các học viên hơi sửng sốt, một học viên nói:

- Hồng giáo quan! Chọn lựa ra thiên tài tự nhiên là để bồi dưỡng cho tốt hơn!

- Bồi dưỡng cho tốt hơn?

Hồng Hi bật cười, cười không kiêng nể gì:

- Các ngươi có nghe nói qua người đấu thú làm thế nào huấn luyện thú đấu hung dữ nhất không? Bọn họ chọn lựa ra một ít thú đấu thể chất ưu tú nhất, tư chất tốt nhất, sau đó tập trung bồi dưỡng, mỗi ngày nuôi chúng bằng thịt tốt, huấn luyện chúng, sau đó cho chúng vào trong lồng đánh giết nhau, cuối cùng trong mấy trăm con thú đấu chỉ còn lại có một con duy nhất, nó chính là thú vương!

- Các ngươi cũng giống như con thú đấu này, là con đường của cường giả cần phải đạp trên vô số thi thể thiên tài đi tới. Vì thế chọn lựa ra thiên tài tụ tập nhau lại không phải là để bồi dưỡng cho tốt hơn, mà là để tranh đấu đánh giết nhau. Vì để thiên tài càng bị nhiều người đạp xuống phía dưới, vì dễ những người đó có thể đi được cao hơn!

- Không có mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn, là đạp lên thi thể người khác đi tới, hay là bị người khác giẫm đạp tan xương nát thịt, chỉ do một ý niệm của các ngươi!

Câu nói của Hồng Hi này giống như từng viên bi thép rơi xuống đất, từng tiếng lọt vào tai, học viên ở đây nghe xong đều cảm thấy trong lòng phát lạnh, tụ tập thiên tài lại với nhau không phải để tập trung bồi dưỡng, mà là để cường giả mạnh hơn đạp lên thi thể người khác đi lên cao hơn...

Hơn nữa lời so sánh với thú đấu của Hồng Hi kia, lại khiến học viên ở đây có loại dự cảm nguy cơ mãnh liệt, bao gồm Lâm Minh cũng phải cảm xúc phập phồng.

“Vương giả duy nhất hay sao...”. Lâm Minh nắm chặt tay quyền, trong ánh mắt lóe ra chiến ý nồng đậm.

- Tốt lắm! Trong này có hai mươi cái ngọc giản, bên trong giới thiệu các loại quy tắc và chế độ của Thất Huyền võ phủ. Chỗ ở của các ngươi được bố trí ở phía sau núi, trên ngọc giản cũng có ghi rõ. Bây giờ giải tán, ngày mai bắt đầu chính thức lên lớp!

Nam nhân tóc đỏ nói xong liền vung tay một cái, hai mươi cái ngọc giản dường như có linh tính bay đến trên tay tất cả học viên. Lâm Minh nhận được một cái trong đó, liền rót linh hồn lực vào bên trong, đầu tiên hắn nhìn thấy chính là chỗ ngụ của mình.

“Trước cứ ở lại, bố trí tốt, sau đó luyện chế Minh Dược phù tăng lên thực lực rồi tính sau. Lần này nhận được Hồng Kim Long Tủy đan là đã có kỳ dược trợ giúp đột phá bình cảnh, nếu dùng thêm một tấm Minh Văn phù, hẳn đủ để mình đột phá Luyện Thể tầng ba rồi đây!”.

Sáu tầng cảnh giới luyện thể là: Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, Ngưng Mạch, sáu tầng cảnh giới này mỗi một tầng chênh lệch cũng không nhỏ, muốn đột phá cần phải tiêu phí không ít thời gian. Hiện giờ ở Luyện Thể tầng hai, Lâm Minh chỉ dừng lại hơn một tháng, nếu muốn trong thời gian ngắn đột phá cũng không dễ dàng, tuy nhiên có đan dược cực phẩm, cộng thêm Minh Dược phù có công hiệu gia tăng dược hiệu, thật ra cũng không phải không có khả năng đột phá.

- Lâm Minh!

Ngay lúc Lâm Minh đang suy nghĩ, đột nhiên nghe tiếng gọi, Lâm Minh quay đầu nhìn lại liền thấy một thiếu niên áo trắng đứng ngoài mười bước, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào mình.

Người này chính là Vương Nghiễn Phong, vừa khảo hạch nhập học

Thất Huyền võ phủ. Chẳng những Vương Nghiễn Phong bị Lâm Minh đoạt mất hạng thứ nhất, ngay cả phần thưởng Kim Xà Xích Đảm Hoàn vốn thuộc về hạng thứ hai cũng lấy nốt... Điều này đối với Vương Nghiễn Phong phải nói là một đả kích thật lớn, mà người khởi xướng hết thảy chính là Lâm Minh, không thể nghi ngờ Lâm Minh là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt Vương Nghiễn Phong.

- Hai viên đan dược kia, ngươi dùng chưa?

Vương Nghiễn Phong cắn răng nói, thanh âm có phần lạnh xuống.

- Dùng thì thế nào, chưa dùng lại thế nào?

Lâm Minh bình tĩnh trả lời, hai viên đan dược này vô giá, tuy nhiên hắn thật không lo lắng có người mơ ước, Thất Huyền võ phủ ở Thiên Vận quốc trước nay luôn là một tồn tại siêu nhiên, có được lực lượng khủng bố và bối cảnh biến thái, phần thưởng từ nơi đó phát ra, còn không có người nào dám cướp đoạt.

- Ta biết ngươi chưa dùng, dùng liên tiếp hai viên đan dược mãnh liệt như hổ lang, thân thể của ngươi căn bản không chịu nổi! Lâm Minh! Ngươi chỉ có thiên phú bậc trung tam phẩm, ngươi cũng biết với thiên phú của ngươi, hai viên đan dược đó, nhất là viên Hồng Kim Long Tủy đan, ngươi có thể hấp thu một phần mười dược lực là không tệ rồi, dùng hết hoàn toàn là lãng phí!

Lâm Minh nhíu nhíu mày hỏi:

- Ngươi muốn nói cái gì?

- Ta muốn mua Hồng Kim Long Tủy đan của ngươi!

Lâm Minh bật cười, hắn không nghĩ tới Vương Nghiễn Phong nói ra lời nói không chút đạo lý như vậy:

- Ngươi đây là nói đùa hay sao? Ngươi cho rằng ta sẽ bán ư?

- Đừng vội cự tuyệt! Hãy nghe ta nói ra điều kiện!

Chương 52: Con cháu Lâm gia

- Ta có thể cho ngươi mượn xem ngọc giản kiếm pháp “Cửu Đạo Chân Ngôn” của gia tộc sáu canh giờ, đồng thời ta có thể cho ngươi năm ngàn lượng vàng! Tuy nhiên có một điều kiện, ngươi tuyệt đối không được nói ra ngoài chuyện ta cho ngươi xem “Cửu Đạo Chân Ngôn”, nếu không, chẳng những ta không hay ho, ngươi cũng phải đối mặt với Vương gia đuổi giết!

Vương Nghiễn Phong hạ giọng rất thấp khi nói đoạn sau câu nói này.

Hồng Kim Long Tủy đan là có vàng cũng không mua được, hơn nữa nhiều nhất Vương Nghiễn Phong chỉ có thể điều động sử dụng mấy ngàn lượng vàng mà thôi, cho nên hắn tung ra mồi câu “Cửu Đạo Chân Ngôn”, đây là bí tịch gia truyền của Vương gia, phi thường quý báu, nghiêm cấm truyền ra bên ngoài.

Vương Nghiễn Phong định đưa cho Lâm Minh xem chỉ là thiên tâm pháp, không có chiêu thức võ kỹ, chỉ cần Lâm Minh không nói, thì không có ai nhìn ra được. Vương Nghiễn Phong nghĩ rằng Lâm Minh sẽ không ngốc tiết lộ ra ngoài, để gặp phải Vương gia đuổi giết, cho nên mới “bí quá làm càn”.

Đương nhiên, Vương Nghiễn Phong phỏng chừng với thiên tư của Lâm Minh, chỉ xem trong sáu canh giờ, cũng không thể lĩnh ngộ nhiều lắm.

“Cửu Đạo Chân Ngôn? Còn chỉ có thể xem trong sáu canh giờ?”. Lâm Minh trong lòng cười lạnh, điều kiện này, hắn vốn xem thường, nếu so sánh với “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, “Cửu Đạo Chân Ngôn” hoàn toàn là rác rưởi:

- Thật có lỗi! Ta không có hứng thú!

Vương Nghiễn Phong mặt đỏ bừng:

- Lâm Minh! Ngươi hãy nghĩ kỹ đi! Với thiên tư của ngươi, ăn

Hồng Kim Long Tủy đan cũng không có khả năng đột phá Luyện Thể tầng ba, nhưng tu luyện một chút tâm pháp trong “Cửu Đạo Chân Ngôn”, ngày sau tốc độ ngươi cô đọng chân nguyên sẽ tăng cực kỳ cao, được lợi vô cùng. Đây là bí tịch gia truyền của Vương gia ta, trăm vạn lượng vàng khó mua!

Lâm Minh nói:

- Thất Huyền võ phủ không thiếu tâm pháp, cũng có rất nhiều tâm pháp mạnh hơn so với “Cửu Đạo Chân Ngôn”, ta cần gì phải xem của ngươi?

- Hừ! Thất Huyền võ phủ quả thật có tâm pháp đỉnh cấp, nhưng tâm pháp đỉnh cấp của nó chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm, ngươi có biết đệ tử hạch tâm là gì không? Đó là đệ tử chỉ định chân chính của tông môn tam phẩm Thất Huyền cốc, tương lai nếu không có gì bất ngờ xảy ra bọn họ đều phải đi Thất Huyền cốc. Ngay cả đại sư huynh Lăng Sâm của Thiên Chi phủ cũng không có phần. Theo ta được biết, đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ chỉ có vài người ít ỏi, trừ Tần Hạnh Hiên ra, mấy người còn lại vốn không phải người của Thiên Vận quốc, bọn họ đến từ gia tộc tu võ thần bí. Ngươi nghĩ rằng ngươi sẽ có hy vọng sao? Đừng có mơ! Ngay cả ta cũng không dám có hy vọng!

Đại tông môn kiểm soát đối với công pháp kế thừa cực kỳ nghiêm khắc, bởi vì đây là nền tảng cùng tồn tại với họ. Mặc dù là ở Thất Huyền võ phủ, đại đa số đệ tử cũng chỉ có thể học được công pháp nhị lưu mà thôi, Vương Nghiễn Phong nói đều là sự thật.

Tuy nhiên Lâm Minh có được “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, đừng nói là công pháp đỉnh cấp của Thất Huyền cốc, cho dù là công pháp trấn sơn của đại tông môn, hắn cũng không thèm đỏ mắt.

Lâm Minh nói:

- Ngươi không hy vọng, không có nghĩa là ta không hy vọng, thật có lỗi ta còn có việc, ta đi trước đây!

- Ngươi... Giỏi! Ngươi giỏi lắm! Ngươi cho là lần trước ngươi thắng ta thì thật sự xuất chúng hơn so với ta sao? Ngươi chờ xem, chờ ta lấy lại những gì ngươi lấy đi từ trên thân ta... Chờ ta giẫm đạp ngươi dưới lòng bàn chân ta... Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn trúng tuyển đệ tử hạch tâm? Đừng chọc ta cười chết mất! Ta sẽ chống mắt chờ xem ngươi là làm thế nào trở thành đá kê chân cho người khác! Leo càng cao, rơi xuống càng thảm!

Lâm Minh hoàn toàn không để ý đến Vương Nghiễn Phong oán hận nguyền rủa, Vương Nghiễn Phong đã bị hắn đánh bại, ở trong quan niệm của Lâm Minh, hắn có thể không bằng người khác, có thể không bằng Chu Viêm, Tần Hạnh Hiên, Lăng Sâm... Nhưng hắn tuyệt không cho phép chính mình bị người khác vượt ngược trở lại. Nếu có một ngày, Lâm Minh bị người từng bị chính mình đánh bại vượt ngược lại, như vậy đúng là hắn cũng nên tự xét lại mình.

Thời gian tới giữa trưa, Lâm Minh dọn tất cả vật dụng của mình đến chỗ ở mới, Thất Huyền võ phủ chiếm diện tích rộng lớn, đủ cấp cho học viên của Địa Chi đường mỗi người một gian phòng riêng biệt.

Phòng ở của Lâm Minh ở một chỗ yên lặng phía sau núi, dựa lưng vào vách núi, mặt chính hướng ra phía hồ, ở một bên phòng ở, có một gốc cổ thụ trăm năm, tán cây thật lớn hoàn toàn che phủ phòng ở trong đó, mặc dù là mùa hè cũng mát mẻ yên tĩnh, đúng là chỗ tu luyện thật tốt.

Lâm Minh rất vừa lòng với nơi ở mới này, hắn ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu đọc nội dung trên ngọc giản.

Ngọc giản bắt đầu là giới thiệu chế độ các thứ hạng của Thất Huyền võ phủ, bao gồm vi phạm kỷ luật và xử phạt, quy tắc khiêu chiến, và bố trí giờ lên lớp, tu luyện các thứ. Ở phần sau, chính là xếp hạng khen thưởng cùng với tài nguyên của Thất Huyền võ phủ cung cấp.

Xem tới đây, Lâm Minh lập tức nổi lên hứng thú. Hắn gia nhập Thất Huyền võ phủ, phần lớn mục đích chính là hướng tới những tài nguyên này.

Thất Huyền võ phủ có rất đông đệ tử, xếp hạng cá nhân được thực hiện thông qua khảo hạch Vạn Sát trận.

Mấy trăm năm trước, Thất Huyền cốc do bảy tông sư khai sáng, trong đó có một người am hiểu về trận pháp. Những năm gần đây, trận pháp của Thất Huyền cốc vẫn luôn được truyền lưu xuống, khảo hạch, tu luyện của đệ tử nội môn thường xuyên phải dùng đến ảo trận, sát trận... Thất Huyền võ phủ trở thành võ phủ dưới quản hạt của Thất Huyền cốc, tự nhiên cũng dính theo vầng hào quang.

Ảo trận để khảo hạch xếp hạng tên là Vạn Sát trận, tiến vào trong đó sẽ gặp phải vô số địch nhân, trong số những địch nhân này có hung thú, cũng có nhân loại.

Xếp hạng cuối cùng, căn cứ vào tổng số địch nhân bị săn giết cùng với trình độ cường đại để quyết định.

Trong những địch nhân đó, yếu nhất cũng tương đương với võ giả Luyện Thể tầng hai, giết chết một địch nhân thực lực Luyện Thể tầng hai thì được một điểm, giết được Luyện Thể tầng hai đỉnh phong thì được năm điểm, Luyện Thể tầng ba được mười điểm, Luyện Thể tầng ba đỉnh phong được năm mươi điểm, Luyện Thể tầng bốn một trăm điểm, tầng bốn đỉnh phong được năm trăm điểm... Từ đó suy rộng ra...

Vừa mới tiến vào Vạn Sát trận, gặp phải địch nhân đều là Luyện Thể tầng hai, tiếp sau cấp bậc của địch nhân sẽ càng ngày càng cao, liên tiếp xuất hiện Luyện Thể tầng ba tầng bốn... Cho đến khi người khảo hạch chết đi.

Điểm tích lũy đạt được trước lúc chết là thành tích cuối cùng, trên bảng xếp hạng sẽ biểu hiện thứ hạng.

Xếp hạng cao sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi, tỷ như Tụ Nguyên đan, nếu xếp hạng dưới hai trăm thì ba tháng chỉ lĩnh được một viên Tụ Nguyên đan, mà xếp hạng mười hạng đầu, một tháng có thể lĩnh mười viên Tụ Nguyên đan, mười viên Tụ Nguyên đan cũng chính là hai ngàn lượng vàng, cho dù là con cháu đại gia tộc, cũng không thể không xem trọng phần thưởng hậu hĩnh này.

Kỳ thật Tụ Nguyên đan còn chỉ là thứ yếu, dù sao thứ này có tiền là có thể mua được, còn có rất nhiều tài nguyên có tiền cũng không mua được. Tỷ như công pháp kế thừa, xếp hạng hai trăm trở xuống, chỉ có thể chọn học một quyển công pháp kế thừa cấp thấp, mà xếp hạng mười hạng đầu, có thể tùy ý tiến vào Tàng Thư các của Thất Huyền võ phủ, tùy tiện lựa chọn, tùy ý học tập bất kỳ công pháp nào.

Về phần xếp hạng thứ nhất, thậm chí có cơ hội học công pháp hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, công pháp cực phẩm đó đúng ra chỉ có đệ tử hạch tâm mới có thể học được, ngay cả con cháu hoàng thất cùng gia tộc đỉnh cao của Thiên Vận quốc cũng không có cơ hội học hỏi.

Đương nhiên, về công pháp Lâm Minh thật ra cũng không có hứng thú cho lắm, hắn cảm thấy hứng thú chính là tài nguyên tu luyện.

Thất Huyền cốc là tông môn tinh thông trận pháp, lúc ban đầu thành lập Thất Huyền võ phủ, Thất Huyền cốc từng phái ra cao thủ Tiên Thiên bố trí rất nhiều sát trận trong võ phủ để cung cấp cho đệ tử tu luyện. Tu luyện ở trong số sát trận này chính là làm ít công to, nhưng số lượng trận pháp dù sao cũng có hạn, hơn nữa muốn vận hành chúng cần rất nhiều Chân Nguyên thạch, cho nên không phải ai muốn đi vào sát trận tu luyện đều được, mà có tư cách đi vào trong đó cần phải xem thứ hạng để quyết định.

Vì thế ở Thất Huyền võ phủ, thứ hạng thập phần trọng yếu, xếp hạng càng cao phía trên, hưởng thụ tài nguyên càng nhiều, cường giả càng mạnh, kẻ yếu càng tệ. Đệ tử ở trong ny đều là thiên tài, chỉ có đạp lên thi thể người khác mới có thể bộc lộ hết tài năng.

- Ta đã chính thức tiến vào Thất Huyền võ phủ, muốn lấy được đủ tài nguyên đầu tiên phải lấy được thứ hạng của Vạn Sát trận. Tuy nhiên... Ta còn không có chế thành Minh Dược phù, hiện tại gia tăng luyện tập Để chế tạo thành công Minh Dược phù, chỉ sợ cũng cần thời gian nửa tháng. Vì để phát huy toàn bộ dược hiệu của Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn, trả giá bằng khoảng thời gian này cũng xứng đáng!

Lâm Minh lầm bầm làu bàu, rồi bắt đầu dồn hết tâm tư vào tu luyện Minh Văn thuật...

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Minh dậy sớm rời giường rửa mặt. Hôm nay là ngày Thất Huyền võ phủ chính thức nhập học.

Lên lớp không giảng về công pháp, chỉ nói bí quyết tu luyện, tri thức cơ sở cùng với đạo dưỡng thân các thứ, về phương diện chương trình học cơ sở, Thất Huyền võ phủ quản lý rất lỏng lẻo, khai lớp chương trình học cơ sở có bảy, tám môn, đệ tử của võ phủ có thể căn cứ năng khiếu của mình tùy ý chọn chương trình học, thậm chí không tham dự cũng không sao cả.

Nội dung chương trình học hôm nay, trên ngọc giản đã có giới thiệu, là giảng giải về thể thuật nền tảng.

Tuy rằng Lâm Minh kế thừa một bộ công pháp đỉnh cấp, nhưng hiểu biết về phương diện tri thức cơ sở cũng rất hữu hạn, dù sao hắn không có được giáo dục về võ đạo chính thống, cho nên những chương trình học này với hắn mà nói vẫn rất có ý nghĩa.

Địa điểm giảng bài ở Giảng Võ đường của Thất Huyền võ phủ. Khi Lâm Minh đi tới Giảng Võ đường, phát hiện nơi này đã ngồi đầy ắp người, khoảng chừng hơn bảy mươi, tám mươi người.

Trong số người này chẳng những bao gồm năm mươi ba tên đệ tử mới thông qua khảo hạch lần này, còn có một số đệ tử cũ cũng đến dự thính...

Đệ tử của Thiên Chi phủ cùng Địa Chi đường Thất Huyền võ phủ cộng hết lại có hai trăm ba mươi người, còn đệ tử của Nhân Chi đường thì có gần bốn trăm người, tổng cộng số lượng đệ tử vượt qua sáu trăm người. Trong số hơn sáu trăm người này đại khái có mấy chục người là thông qua quan hệ quen biết được đưa vào, đương nhiên, tuy rằng bọn họ là thông qua quan hệ tiến vào, bản thân cũng không phải quá kém.

Mỗi một võ giả tiến vào Thất Huyền võ phủ nhiều nhất là học tập năm năm, năm năm sau nếu chưa tới hai mươi hai tuổi, có thể xin lưu học tiếp một năm, sau đó phải tốt nghiệp.

Nếu thực lực đủ mạnh cũng có thể xin tốt nghiệp trước thời hạn.

Tuy nhiên, bình thường học viên đều lựa chọn ở lại trong này đủ năm năm, dù sao rất nhiều loại tài nguyên không thể tìm thấy ở bên ngoài.

Lâm Minh tiến vào Giảng Võ đường, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Lúc này, hắn phát hiện có mấy ánh mắt như cố ý như vô tình nhìn lướt lại đây.

Lâm Minh nhìn lại, đối phương liền lộ ra vẻ tươi cười thân thiện.

“Hả? Những người này không phải là nhận ra mình chứ?”.

- Ngươi là Lâm Minh phải không?

Một người thanh niên mặc áo lam, diện mạo anh tuấn tươi cười lên tiếng hỏi.

- Ừm! Xin hỏi ngươi là?

- Tự giới thiệu một chút, ta tên là Lâm Vũ, này là muội muội Lâm Phong Uyển của ta!

Thanh niên áo lam nói xong chỉ chỉ cô gái diện mạo thanh tú ở bên cạnh.

Lâm Vũ, Lâm Phong Uyển, chẳng lẽ...

Lâm Minh tỏ vẻ ngạc nhiên, lên tiếng hỏi:

- Các ngươi là con cháu dòng chính của Lâm gia Thanh Tang thành à?

Lâm Vũ nở nụ cười, nói:

- Đúng vậy! Chúng ta đều là người một nhà đấy!

Lâm gia ở Thanh Tang thành cũng coi như một đại gia tộc, tuy rằng không có phong tước, nhưng là gia tộc mấy đời kinh thương, nội tình thập phần phong phú, đại gia tộc như vậy, có một số con cháu thiên tư ưu tú vào học Thất Huyền võ phủ là chuyện rất bình thường. Mấy tháng trước thời điểm Lâm Minh mượn chứng nhận bàng thính Cầm phủ, chính là bảo Lâm Tiểu Đông mượn của bọn họ.

Chương 53: Khiêu khích

Tuy rằng Lâm gia nội tình phong phú, nhưng một gia tộc muốn phát triển lâu dài cần phải tập trung tài lực, nên sản nghiệp gia tộc chỉ có thể truyền cho dòng chính, nếu không sảnp càng ngày càng phân tán, không cần tới mấy đời sẽ phân tán hầu như không còn, thì lúc đó gia tộc cũng chỉ còn trên danh nghĩa, thực tế đã suy vong.

Lâm Minh thuộc chi hệ dòng thứ, hơn nữa đã cách mấy đời, không có khả năng phân chia sản nghiệp, chỉ có thể thu xếp phụ trách kinh doanh. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Minh không có tiếp xúc nhiều lắm với con cháu dòng chính của Lâm gia, cho nên vốn cũng không nhận biết hai huynh muội này.

Lâm Vũ nói:

- Mấy ngày trước mới biết được hạng thứ nhất khảo hạch võ phủ lần này là con cháu Lâm gia ta, mấy người con cháu Lâm gia chúng ta đều vô cùng kinh ngạc, thật không nghĩ tới! Hơn nữa xuất sắc nhất chính là, Lâm Minh ngươi còn là xuất thân dòng thứ, dưới tình huống không có nhiều tài nguyên duy trì mà lấy được thành tích này, quả thật khiến chúng ta rất xấu hổ đay!

Lúc này, Lâm Phong Uyển cũng chen vào nói:

- Lần này tin tức tộc đệ ngươi lấy được hạng thứ nhất khảo hạch đã truyền về gia tộc, ngay cả gia chủ đều kinh động đấy! Đây chính là một thành tích rất xuất sắc, gia chủ đã gặp cha mẹ của tộc đệ, tửu lâu đó cũng giao cho cha mẹ của tộc đệ, nói là cảm tạ hai vị lão nhân gia đã bồi dưỡng ra một nhân tài cho Lâm gia đấy! Đợi khi nào tộc đệ trở về, chỉ sợ từ trên xuống dưới Lâm gia đều phải đón gió tẩy trần cho ngươi!

Nghe xong hai huynh muội Lâm Vũ nói, Lâm Minh có phần ngẩn ngơ! Không nghĩ tới lại phát sinh một loạt chuyện này. Đối với Lâm gia, Lâm Minh thật ra không có lòng trung thành gì nhiều lắm, về phần đón gió tẩy trần, hắn lại càng không có hứng thú bao nhiêu.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng biết, khẳng định cha mẹ rất hy vọng nhận được phần vinh quang này. Làm bậc cha mẹ, ai mà không hy vọng con cái vinh quang rực sáng, áo gấm về nhà?

Hơn nữa bậc cha mẹ quan niệm nặng về truyền thống, luôn luôn hy vọng có thể làm rạng rỡ tổ tông, con cháu đầy đàn, mà vinh dự hạng thứ nhất khảo hạch của Thất Huyền võ phủ này, quả thật đáng để Lâm gia kiêu hãnh hết đời này qua đời khác. Thiên Vận quốc từ trên xuống dưới, dân cư bảy ngàn, tám ngàn vạn, hạng thứ nhất khảo hạch của Thất Huyền võ phủ, tương đương với trúng tuyển Trạng Nguyên, thậm chí vì thế lập đền thờ cũng không khoa trương lắm.

Ý thức được những điều này, ngược lại trong lòng Lâm Minh sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn, có thể làm cho cha mẹ vui vẻ, dĩ nhiên luôn là hy vọng của kẻ làm con.

Lâm Minh nói:

- Ta vừa mới đến Thất Huyền võ phủ, không quen phong thổ, có thể gặp được hai vị tộc huynh, tộc tỷ cảm thấy vô cùng thân thiết, về sau mong nhận được chiếu cố nhiều hơn!

- Ha ha! Tộc đệ khách sáo rồi! Về sau có chuyện gì khó xử cứ việc lên tiếng, vũ lực của ngu huynh mặc dù có hạn, nhưng vẫn có thể điều dụng một ít tài nguyên của gia tộc ở Thiên Vận thành!

- Vậy đa tạ!

Hai người trao đổi Truyền Âm phù ấn ký, đúng lúc này, trong phòng học đột nhiên yên tĩnh lại, một thanh âm nói:

- Trưởng lão giảng bài đến rồi!

Lâm Minh ngẩng đầu lên nhìn, thấy một lão nhân mặc áo bào trắng, cầm trong tay tập sách thật dày chậm rãi đi vào Giảng Võ đường. Dao động chân nguyên của lão nhân rõ ràng hơi yếu một tầng so với đám người Mộc Dịch, phỏng chừng là Ngưng Mạch kỳ.

Ở Thanh Tang thành, võ giả Ngưng Mạch kỳ đã rất hiếm thấy, mà vào Thất Huyền võ phủ, võ giả Ngưng Mạch kỳ lại chỗ nào cũng có. Một đường đi này Lâm Minh xem ra lão sư của Thất Huyền võ phủ đều ở Ngưng Mạch kỳ trở lên.

Lão nhân đặt quyển sách trên bàn, chậm rãi nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta phụ trách giảng dạy cho các ngươi, bao gồm thể thuật, kiếm thuật, kỹ xảo công kích, kỹ xảo tu luyện, kỹ xảo phòng ngự, kỹ xảo chạy trốn, chân nguyên cùng cơ sở võ đạo các thứ... Hiện tại bắt đầu giảng bài!

Lời dạo đầu của lão nhân rất ngắn gọn, tiếp sau đó lão bắt đầu giảng về thể thuật. Tri thức cơ sở của lão nhân thật phong phú, một số động tác vốn rất đơn giản, lão đều có thể tổng kết ra không ít kỹ xảo thực dụng: Tỷ như lực cũ dùng hết lực mới chưa sinh là lúc nên làm thế nào tránh né công kích, tạm lánh mũi nhọn, tỷ như ở thời điểm bay lên không trung làm thế nào đột ngột xoay người chuyển hướng, tỷ như ở thời điểm bị đối phương đánh áp đảo phải phản kích như thế nào...

Những kỹ xảo này cũng không phải là công pháp, nhưng nếu như vận dụng tốt, sẽ tăng cao sức chiến đấu của võ giả. Điều khác nhau này tương đương với võ giả kinh nghiệm phong phú so với võ giả tập tành thực chiến. Đương nhiên, thực sự muốn dung hợp những kỹ xảo này trong chiến đấu còn phải trải qua nhiều thực chiến mới được.

Chương trình học ước chừng hết một canh giờ, lúc này lão nhân mới cầm lấy tập sách, nói:

- Bài giảng hôm nay tới đây thôi! Tân sinh thông qua khảo hạch lần này hãy lưu lại, lĩnh Chân Nguyên thạch của các ngươi.

“Chân Nguyên thạch?”. Lâm Minh hơi sửng sốt, hắn từng nghe nói qua loại vật này, là loại đá này trời sinh ẩn chứa chân nguyên, có thể dùng làm khởi động pháp trận.

Lúc này, Lâm Vũ nói:

- Tộc đệ! Chân Nguyên thạch chính là thứ tốt, hấp thu chân nguyên bên trong nó có thể tu luyện nhanh hơn. Hơn nữa, chân nguyên trong Chân Nguyên thạch tinh thuần hơn nhiều so với trong linh dược, luyện hóa cũng dễ dàng hơn!

- Đúng vậy! Với thân phận hạng thứ nhất khảo hạch của tộc đệ, có thể lĩnh được mười viên Chân Nguyên thạch đấy!

Lâm Phong Uyển cũng phụ họa nói, trong lời nói rõ ràng có đầy ý hâm mộ.

- Hả? Chân Nguyên thạch này rất quý báu à?

- Ừm! Kỳ thật Thiên Vận quốc chúng ta cũng có tài nguyên khoáng sản Chân Nguyên thạch, tuy nhiên đều phải giao nộp lên cho Thất Huyền cốc, Chân Nguyên thạch ở trong đại tông môn thật ra rất nhiều, chỉ là rất ít lưu truyền tới nay, cho nên rất ít Chân Nguyên thạch có thể mua được ở Thiên Vận quốc!

Ở trong phạm vi mấy chục vạn dặm này, hoàng quyền phải khuất phục Thất Huyền cốc, hết thảy do lực lượng quyết định cũng chẳng có gì lạ.

- Tộc đệ mau mau lên lĩnh đi! Về sau ngươi ổn định thứ hạng trên bảng xếp hạng, mỗi tháng còn có thể lĩnh ít nhất một viên!

Lâm Minh đi tới chỗ phát Chân Nguyên thạch, quả nhiên lĩnh được mười viên Chân Nguyên thạch. Thoạt nhìn Chân Nguyên thạch giống như thủy tinh có rất nhiều tạp chất, đục ngầu.

Một viên Chân Nguyên thạch trải qua đo lường và cắt theo tiêu chuẩn, nặng chừng một lạng. Lâm Minh rót linh hồn lực chìm vào bên trong, quả nhiên cảm nhận được chân nguyên tinh thuần ở bên trong đó.

Kế sau Lâm Minh, Vương Nghiễn Phong cũng lĩnh được Chân Nguyên thạch, số lượng lại giảm một nửa chỉ có năm viên, tiếp sau đến đệ tử bình thường của Địa Chi đường thì chỉ lĩnh hai viên, tới phần Nhân Chi đường chỉ có một viên. Hơn nữa sau khi bọn họ lĩnh lần này, nếu ngày sau không thể tiến vào Địa Chi đường, thì không có đãi ngộ này nữa.

Lâm Vũ nói:

- Tộc đệ! Chúng ta hiếm khi lắm mới được gặp mặt, cùng nhau đi uống một chén, thế nào?

Lâm Minh thoáng hơi do dự, rồi áy náy nói:

- Ta nghĩ trước khi bắt đầu khảo hạch Bài Danh thạch tận khả năng tăng lên một ít thực lực, về phần chuyện uống rượu, hôm nào ta sẽ mời tộc huynh tộc tỷ!

Tu luyện Minh Văn thuật cần tốn nhiều thời gian, cộng thêm tu luyện và đi học võ đạo, có thể nói Lâm Minh hết cách dành thời gian cho việc khác, thời gian ngủ đều phải vận công điều tức.

- Ha ha... Tộc đệ thật đúng là chuyên cần, khó trách tuổi còn nhỏ đã có thành tựu như thế! Tốt, như vậy hôm khác chúng ta gặp lại!

Lâm Minh cáo biệt huynh muội Lâm Vũ, một mình rời Giảng Võ đường. Khi đi đến chỗ đường rẽ, hắn phát hiện Vương Nghiễn Phong đứng chung một chỗ với hai nam nhân nét mặt cứng nhắc. Lúc này Vương Nghiễn Phong đang cau mày, hiển nhiên quan hệ với hai người không tốt lắm.

- Thế nào! Đây không phải đường đường là thiên tài Vương Nghiễn Phong của Vương gia sao? Ái chà chà... Tinh anh đệ nhất của Nhạc Lộc thành, kiếm pháp “Cửu Đạo Chân Ngôn” đại thành. Hừ hừ! Ta nghĩ là rất giỏi, như thế nào bị bại bởi một tên tiểu tử Luyện Thể tầng hai vậy chứ? Thật đúng là làm mất mặt Nhạc Lộc thành chúng ta mà!

Một thanh niên lên tiếng nói giọng the thé, nhìn tuổi hắn đại khái chừng mười tám, mười chín tuổi, tu vi Luyện Thể tầng ba đỉnh phong. Lúc này hắn cầm một thanh trường kiếm, mặt đầy vẻ kiêu căng.

Lập tức Vương Nghiễn Phong sa sầm mặt xuống:

- Liễu Minh Tương! Đứa con đê tiện của Liễu gia ngươi cũng dám ở trước mặt ta kêu gào! Ăn nhiều dị dược hiếm quý như vậy, khảo hạch lại không vào được mười hạng đầu, cho dù một con heo được Liễu gia các ngươi nuôi dưỡng như vậy, cũng tốt hơn so với ngươi!

- Hừ! Ngươi nói ta là heo, tốt lắm, như vậy chúng ta so tài xem thế nào? Để xem ngươi có thể giẫm đạp ta dưới lòng bàn chân hay không?

Liễu Minh Tương khinh thường nói, trên mặt treo vẻ tươi cười trêu Vương Nghiễn Phong bị nghẹn lời, nắm chặt nắm tay, đối phương là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, hơn nữa đã tu luyện ở Thất Huyền võ phủ hai năm, thật sự so đấu hắn cũng không nắm chắc phần thắng.

Tuy nhiên, dù như thế, Vương Nghiễn Phong cũng không nghĩ lùi bước. Hắn dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, hôm nay nếu hắn không ứng chiến, Liễu Minh Tương nhất định sẽ tuyên truyền khắp nơi, nói hắn gan nhỏ như chuột, “Cửu Đạo Chân Ngôn” có tiếng mà không có miếng:

- Liễu Minh Tương! Ngươi đúng là không biết sĩ diện, thiên phú không bằng ta, lấy tuổi để ép ta? Mười tám tuổi đối phó ta mười lăm tuổi, tốt lắm!

- Nực cười! Ở trên chiến trường ngươi bị người giết, còn phải nghiên cứu tuổi ai lớn hơn sao? Đừng nói nhiều lời, rốt cuộc ngươi có dám so đấu hay không?

- Có gì không dám!

Vương Nghiễn hừ lạnh một tiếng, tuy rằng biết rõ đối phương đang nói khích mình, nhưng bởi vì tính cách hắn cao ngạo, dĩ nhiên phải ứng chiến, hắn không thể nhụt nhuệ khí, đánh mất cái tâm võ đạo của mình.

- Tốt! Chúng ta cứ đến nơi so đấu dựa theo quy định của võ phủ, nếu đã so đấu, tự nhiên phải có chút đánh cược: Không phải ngươi mới vừa lĩnh năm viên Chân Nguyên thạch sao? Cứ dùng nó làm tiền đặt cược đi!

Tiền đặt cược!

Vương Nghiễn Phong cắn chặt hàm răng. Hắn cũng không ngốc, lập tức hiểu được, hôm nay Liễu Minh Tương cố ý khiêu khích mục đích chính là vì năm viên Chân Nguyên thạch này!

Đây là chủ mưu tốt!

Nhưng, mặc dù hiểu được điều đó, Vương Nghiễn Phong cũng sẽ không lùi bước. Cho dù thua năm viên Chân Nguyên thạch hắn cũng không tiếc, huống chi, hắn không nhất định sẽ thua:

- Đánh cược thì đánh!

Lâm Minh đứng xa xa nhìn một màn này, khẽ lắc đầu. Hiển nhiên đối phương nắm bắt được tính cách của Vương Nghiễn Phong. Tuy nhiên nói đi phải nói lại, đối phương đã khiêu khích đến cửa nhà, nếu dưới tình huống như vậy Vương Nghiễn Phong tỏ ra khiếp sợ, vậy thì chỉ sợ hắn sẽ bị tổn thất lớn hơn nữa, né tránh không chiến, nhẫn nhịn không nói, đây là tối kị của tu võ.

Tu võ chẳng những luyện thể, cũng là tu tâm, tu tâm chủ yếu chính là làm tùy tính, khoái ý nhân sinh, nếu nơi nơi đều ẩn nhẫn, tu luyện sẽ bị trở ngại.

Lần này e rằng Vương Nghiễn Phong phải thua, hai người kia đều là cao thủ Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, lại tu luyện ở Thất Huyền võ phủ lâu như vậy, chỉ sợ sức chiến đấu đã vượt qua không ít so với võ giả Luyện Thể tầng bốn bình thường. Thực lực bậc này, dù là Lâm Minh chống lại cũng không có mảy may nắm chắc.

“Liễu Minh Tương tuy rằng kiêu ngạo, nhưng đích thực là cao thủ, mà thanh niên bên cạnh hắn kia dường như lại sâu không lường được. Bất cứ người nào trong hai người, ta đều không thể nào đánh thắng, Thất Huyền võ phủ đúng là địa phương ngọa hổ tàng long!”. Lâm Minh tự nhủ thầm trong lòng. Điều này cũng rất bình thường, tiến vào Thất Huyền võ phủ người nào không phải là thiên tài, thiên tài như thế, lại lớn tuổi hơn, hưởng thụ nhiều tài nguyên ở võ phủ như vậy, tu luyện lâu như vậy, nếu còn đánh không lại tân sinh, thì đúng là phí công tu luyện.

Việc này không liên quan với Lâm Minh, hắn xoay người rời đi, mới vừa đi vài bước, đột nhiên vang lên một thanh âm ở sau lưng:

- Thế nào! Đây không phải là hạng thứ nhất khảo hạch lần này sao? Lâm Minh phải không! Hạnh ngộ hạnh ngộ!

Tuy rằng lời nói rất khách sáo, nhưng ý khiêu khích trong câu nói thực quá mức rõ ràng. Lâm Minh nhíu mày, quay đầu nhìn lại, thấy người lên tiếng chính là gã thanh niên thực lực sâu không lường đi cùng với Liễu Minh Tương, cùng nhau khiêu khích Vương Nghiễn Phong kia.

Chương 54: So đấu không công bình

Người kia mặc một thân áo lam, trong tay cầm một thanh đao hẹp dài, bản đao chỉ rộng bằng ba ngón tay, chuôi đao cực ngắn, hơn nữa không có phần che tay, thân đao nối trực tiếp với chuôi đao.

Võ giả sử dụng đao so ra ít hơn so với sử dụng kiếm. Lâm Minh chỉ nhìn lướt qua một chút, chuôi đao ngắn như vậy, cầm vung lên rất không dễ dàng, không có che chắn rất dễ bị kiếm của đối phương trượt theo thân kiếm chém thương tới tay. Thế nhưng, loại bảo đao theo cấu tạo này lại có một chỗ tốt, chính là có thể phát huy tốc độ đến mức tận cùng, với hy sinh phòng ngự làm cái giá phải trả để theo đuổi công kích nhanh chóng... Dám làm như thế, chứng tỏ đao thuật của thanh niên này rất mạnh.

E rằng thanh niên này còn lợi hại hơn nhiều so với Liễu Minh Tương! Lâm Minh thầm đề phòng trong lòng, tuyệt sẽ không vì lời nói kiêu ngạo của đối phương mà xem thường. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ngươi có chuyện gì sao?

- Không có việc gì, chỉ là muốn mở mang kiến thức một chút phong thái của tân sinh đệ nhất... Hả? Ta không nhìn lầm chứ, ngươi là tu vi Luyện Thể tầng hai à?

Gã thanh niên ra vẻ kinh ngạc nói, Lâm Minh sắc mặt bình thản, hắn đã đoán được đối phương muốn làm gì.

- Chậc chậc! Thí sinh năm nay cũng quá kém đi, Luyện Thể tầng hai đều có thể xếp thứ nhất? Ngươi là thiên phú mấy phẩm vậy?

Liễu Minh Tương phụ họa nói theo. Kỳ thật hắn sớm đã hỏi thăm rõ ràng, Lâm Minh chỉ là thiên phú trung đẳng tam phẩm. Với loại thiên phú này, đặt ở bên ngoài Thất Huyền võ phủ xem như không tệ, nhưng ở trong Thất Huyền võ phủ cũng chỉ là tầng dưới chót. Hắn đưa ra câu hỏi này chính là cố ý kích động Lâm Minh.

- Ta thiên phú mấy phẩm, có liên quan với ngươi sao?

Lâm Minh lạnh giọng đáp. Hắn biết rõ, hai người kia đơn giản là mơ ước Chân Nguyên thạch của mình, muốn khơi lên lửa giận của hắn, sau đó so đấu đánh cược, giống như bọn họ đối phó với Vương Nghiễn Phong.

Ở Thiên Vận quốc, thông thường quan phủ sẽ không can dự vào tranh đấu của võ giả, bởi vì bọn họ có muốn quản cũng hữu tâm vô lực, cho nên mâu thuẫn giữa võ giả với nhau thường thường dùng phương thức quyết đấu võ đạo cũng chính là so đấu đánh cược để giải quyết, chỉ cần song phương đồng ý, đồng thời ước định tốt cái giá phải trả sau khi thắng thua, như vậy sẽ không hề truy cứu mâu thuẫn sau khi so đấu.

Loại tập tục này rất thịnh hành, đương nhiên ở Thất Huyền võ phủ cũng không ngoại lệ.

- Hà hà... Đương nhiên không quan hệ! Ta chỉ là nghe nói, thiên phú của Lâm huynh là trung đẳng tam phẩm, vì vậy ta lấy làm lạ! Tuy rằng thí sinh tham gia khảo hạch lần này có hơi vô dụng, nhưng loại phế vật như ngươi này làm thế nào leo lên được hạng nhất?

Nếu trong lời nói trước đó còn khách sáo vờ vĩnh, như vậy những lời này liền trực tiếp xé rách mặt. Ở trong mắt hai người này, Lâm Minh chỉ là một tiểu nhân vật, nếu muốn đạp là đạp, hoàn toàn không cần phải giả tạo.

Lâm Minh sắc mặt lạnh lùng, nói châm chọc:

- Các ngươi ở Thất Huyền võ phủ đã hồ đồ đến mức này sao? Dựa vào cướp bóc Chân Nguyên thạch của người mới để kéo dài hơi tàn ư? Đến nông nỗi vậy rồi, không bằng sớm một chút nghỉ học còn tốt hơn, tránh cho gia tộc các ngươi khỏi bẽ mặt!

[tru Y en cua tui đốt ne

t] - Tiểu tử! Ngươi muốn chết!

Gã thanh niên sa sầm mặt xuống:

- Chỉ loại thiên phú tam phẩm rác rưởi của ngươi, dựa vào may mắn ăn thiên tài địa bảo bon chen vào được Thất Huyền võ phủ, ở trong mắt ta, cứt chó cũng không bằng!

Nghe lời nói ác độc như vậy, Lâm Minh nhướng mày, trong lòng thực sự phẫn nộ:

- Ta vốn không muốn nhiều chuyện, tốt lắm, ngươi kích động ta như vậy, đơn giản là muốn phải so đấu, một khi đã như thế...

- Lâm Minh!

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gọi ở sau lưng Lâm Minh:

- Đừng trúng bẫy của họ!

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hai người Lâm Vũ và Lâm Phong Uyển đi tới, vừa rồi lên tiếng là Lâm Vũ, sắc mặt hắn có vẻ không tốt lắm, hai vị này rất khó giải quyết, luận về gia thế, Liễu gia sau lưng Liễu Minh Tương kia không kém Lâm gia bọn họ, mà nói về thực lực, hắn cũng không phải đối thủ của hai người này.

- Lâm Vũ! Biết điều lập tức cút đi!

Gã thanh niên dùng đao hừ lạnh một tiếng, cả người mơ hồ tản phát ra sát khí ác liệt, thanh đao trên lưng hắn bị sát khí kích phát, không ngờ lại ngân lên “ù ù”.

Chứng tỏ gã thanh niên này đã tâm ý tương thông với bảo khí của mình!

Lâm Minh chợt ngưng trọng trong lòng, chỉ có võ giả tâm ý tương thông với bảo khí, bảo khí mới có thể cảm ứng được khí thế cùng chân nguyên của chủ nhân, do đó làm ra phản ứng. Loại cảnh giới này cần ngộ tính thiên phú cực cao, cùng với tỉ mỉ bồi dưỡng bảo khí bên mình lâu dài. Điều này không phải Vương Nghiễn Phong có thể bằng được! Tuy rằng Vương Nghiễn Phong cũng có bảo khí, nhưng thời điểm hắn dùng bảo khí ở trong mắt Lâm Minh xem ra cũng lộ ra vô số sơ hở, cho nên mới bị Lâm Minh tung một quyền phá vỡ chiêu thức.

Hơn nữa, thanh niên này có thể có sát khí nồng đậm như vậy, chỉ sợ đã từng giết chết không ít người. Người như vậy khẳng định không tầm thường.

Lâm Minh nhíu mày, mặc kệ là người này hay là Liễu Minh Tương, bọn họ thoạt nhìn kiêu ngạo ngang ngược, nhưng kỳ thật đều là cao thủ thâm tàng bất lộ, mình tuyệt đối không phải đối thủ của bọn hắn.

Lâm Vũ bị sát khí nồng đậm này bức tới, sắc mặt càng thêm khó coi. Tuy rằng hắn cũng là Địa Chi đường, nhưng xếp hạng lại ở dưới áp cuối, dứt khoát không phải đối thủ của hai người này, tùy tiện xung đột tuyệt đối không khôn ngoan... Hắn kéo tay Lâm Minh, thấp giọng nói:

- Lâm Minh, chúng ta đi!

- Đi? Ha ha! Lâm Vũ! Danh hiệu “Lâm rùa” của ngươi thật đúng là không phải nói suông! Ta thật lấy làm lạ, kẻ nhát gan như ngươi làm thế nào mà trà trộn vào được Địa Chi đường của Thất Huyền võ phủ? Chẳng lẽ Lâm gia Thanh Tang thành các ngươi là do con rùa sinh sản nuôi dưỡng? Chuyên sản xuất ra rùa đen rúc đầu?

Bị người không kiêng nể gì cười nhạo như vậy, hơn nữa còn liên lụy đến gia tộc, dù tính tình của Lâm Vũ tốt mấy cũng không nhịn nổi! Hắn tay nắm trường kiếm, bước tới từng bước, mà lúc này Lâm Minh lại đưa tay ngăn cản kéo hắn lại. Lâm Minh nhìn ra Lâm Vũ không phải đối thủ của người này.

- Đừng kích động, bọn họ là tới nhắm vào ta, một trận so đấu mà thôi, ứng phó hắn cũng không sao!

- Ha ha, sảng khoái! Ngươi này làm ca ca còn không bằng đệ đệ mà! Ha ha... Ngươi nói thời gian và địa điểm đi!

Gã thanh niên cười ha hả, kiêu ngạo nói.

Lâm Vũ vội kêu lên:

- Lâm Minh! Đừng mắc mưu! Tên này chính là nhắm vào Chân Nguyên thạch của ngươi! Hắn tên Trương Thương, Luyện Tạng đỉnh phong, hơn nữa đã nửa chân bước vào cảnh giới Dịch Cân, đao thuật của hắn rất kinh người, xếp hạng một trăm lẻ chín trên Bài Danh thạch, ngươi có biết một trăm lẻ chín là khái niệm gì không? Người mới vừa tới Thất Huyền võ phủ, có thể xếp hạng một trăm tám mươi đã là phi thường hiếm thấy. Dù là các nhân vật Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc... Lần đầu tiên khảo hạch cũng đều bị chặn lại ở hạng dưới một trăm ba mươi!

Lăng Sâm? Lâm Minh dĩ nhiên biết người này, đại sư huynh của Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ, nếu không tính vài đệ tử hạch tâm kia, hắn là đệ nhất nhân của Thất Huyền võ phủ! Tổng hợp lại sức chiến đấu thậm chí còn vượt qua Tần Hạnh Hiên!

Thác Khổ và Trương Quan Ngọc, tuy rằng Lâm Minh không nghe nói qua, nhưng ũng có thể đoán ra là một ít người khó đối phó, chỉ sợ không kém nhiều lắm so với Lăng Sâm.

Lâm Vũ nói tiếp:

- Trương Thương này là nhân vật thực lực hàng đầu của Địa Chi đường, tiếp qua một đoạn thời gian nói không chừng hắn sẽ tiến vào Thiên Chi phủ, ngươi đấu với hắn khẳng định không có phần thắng!

Lâm Minh nói:

- Tộc huynh! Trong lòng ta hiểu rõ!

Lâm Vũ nóng nảy nói:

- Ngươi hiểu rõ cái gì chứ! Ta biết chiến lực của ngươi có thể so với Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, nhưng người của Địa Chi đường ở Thất Huyền võ phủ, người nào không phải thiên tài, ngươi có thể vượt cấp chiến đấu, người khác không có thể sao? Thực lực của Trương Thương này nếu đặt ở bên ngoài Thất Huyền võ phủ, ngay cả võ giả Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong cũng không hẳn là đối thủ của hắn!

Lâm Vũ nói không sai! Ở Thất Huyền võ phủ nơi tụ tập thiên tài này, vượt một cấp chiến đấu cũng không tính là chuyện lạ gì. Mà thực lực của Lâm Minh hiện tại còn không thể chiến đấu với võ giả Luyện Thể tầng bốn đại thành, tuy rằng “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” cường hãn, nhưng cũng không đến mức giúp Lâm Minh vượt hai cấp.

Thời điểm Lâm Vũ nói chuyện, Trương Thương luôn luôn khoanh tay trước ngực đứng nhìn, mặt đầy vẻ tươi cười trêu tức.

- Thương lượng xong rồi chưa, rốt cuộc là làm con rùa? Hay là đấu một trận với ta?

Lâm Minh lên tiếng nói:

- Ngươi không cần khích ta, khích ta không có ý nghĩa! Ta chỉ hỏi, tiền đặt cược là thứ gì?

Chương 55: Chiến

- Tộc đệ! Đừng đáp ứng hắn!

Lúc này, Lâm Phong Uyển cũng lên tiếng. Đối mặt với Trương Thương, khí thế của nàng có vẻ hơi yếu một chút.

Lâm Minh khoát tay, ý bảo mình hiểu rõ.

- Đương nhiên là Chân Nguyên thạch, nếu ngươi thua, mười viên Chân Nguyên thạch kia thuộc về ta, nếu ta thua, hà hà... Ta trả ngươi hai mươi viên!

- Tốt! Vừa rồi ngươi nói để ta tuyển chọn thời gian và địa điểm, vậy ta chọn Diễn Võ trường, về phần thời gian, ấn định buổi trưa một tháng sau!

- Một tháng?

Trương Thương sửng sốt, không nghĩ tới Lâm Minh ấn định thời gian sát như vậy. Tuy nhiên mặc kệ kéo dài bao lâu đều vô dụng, với thiên phú tam phẩm rác rưởi của hắn, kéo dài thời gian càng lâu, chênh lệch giữa hắn cùng với mình ngược lại càng lớn.

- Được, một tháng thì một tháng, cho ngươi sống lâu thêm ít ngày!

Trương Thương nhìn Lâm Minh giống như nhìn người sắp chết, rốt cuộc tên này là trẻ tuổi cương cường ngu ngốc, thiếu kiên nhẫn, sẽ nhanh chóng giao Chân Nguyên thạch cho mình.

Trương Thương cùng Liễu Minh Tương đắc ý cười ha hả rời đi, lưu lại Lâm Vũ lắc lắc đầu thở dài:

- Tộc đệ! Ngươi quá kích động rồi! Người mới đến Thất Huyền võ phủ đều là đầy tự tin, nhưng những người cũ kia người nào không phải là thiên tài, hơn nữa lại học tập ở Thất Huyền võ phủ lâu như vậy. Trương Thương này... Ôi... Không nói nữa, coi như dùng mười khối Chân Nguyên thạch mua một bài học đi!

Lâm Minh cười nói:

- Hôm nay cảm ơn Vũ huynh ra mặt giúp ta! Tuy nhiên ta không thể né tránh không chiến, nếu không làm giảm mất khí thế bản tâm sẽ không thông thuận, cũng không lợi cho tu luyện của ta!

Lâm Minh đổi cách xưng hô từ tộc huynh thành Vũ huynh, coi như chấp nhận Lâm Vũ. Con người Lâm Vũ này không tệ, ở vào thời điểm này mà ra mặt giúp mình cũng cần có dũng khí.

Lâm Minh nói xong lời này, nhìn thấy Vương Nghiễn Phong như trước đứng ở một bên không đi. Lúc này, Vương Nghiễn Phong đang nhìn vào mình.

Phát giác Lâm Minh nhìn lại đây, Vương Nghiễn Phong nói:

- Chúc ngươi có vận may!

- Ha ha... Ngươi cũng vậy!

Bởi vì lần này đứng chung cùng lập trường, đối mặt với địch nhân chung, quan hệ giữa hai người ngược lại có điều hòa hoãn phần nào.

- Ta sẽ không thua, cho dù tạm thời thua trận, về sau ta cũng sẽ thắng trở lại! Mặc kệ là Liễu Minh Tương, hay là ngươi!

Vương Nghiễn Phong nói xong câu đó liền xoay người nhanh chóng rời đi. Vương Nghiễn Phong cũng nghe ra ý trong lời nói của Lâm Vũ, hắn ý thức được, chính mình đúng là rất khó chiến thắng Liễu Minh Tương.

Nhưng với võ đạo của Vương Nghiễn Phong, người khác có thể đánh bại hắn, nhưng không thể đánh bại cái tâm của hắn, hắn không có khả năng không chiến mà chạy.

- Vương Nghiễn Phong này có một ý chí không chịu thua, thiên tư cũng tốt, về sau có lẽ sẽ là một nhân vật! Tuy nhiên nếu muốn đi vào tông môn, thì vẫn còn kém không ít...

Thiên Diễn đại lục rộng lớn khôn cùng, có vô số kể chúng sinh, muốn theo đuổi võ đạo cực hạn, thật sự quá khó khăn!

Lúc này, đột nhiên Lâm Minh nhớ tới điều gì:

- Đúng rồi, Vũ huynh! Loại so đấu này, những năm trước cũng thường xuyên phát sinh hay sao? Loại chuyện này, bình thường là người mới phải chịu thiệt ư? Chẳng lẽ võ phủ không có chế độ tương ứng?

Lâm Vũ nói:

- Không có! Võ phủ chỉ quy định không cho phép cố ý đánh thương tàn phế người, không được phép đánh chết người, về phần các chuyện khác, hết thảy mặc kệ! Vì thế ở Thất Huyền võ phủ, các loại tranh đấu phi thường kịch liệt, Thất Huyền võ phủ nhìn thấy tranh đấu như vậy cũng vui vẻ không ý kiến. Tuy nhiên, mặc dù như thế, chuyện khi dễ người mới, thắng Chân Nguyên thạch của người mới cũng không gặp nhiều lắm, vì việc này rơi vào bia miệng rất không tốt! Bình thường người có uy vọng, cố kị danh tiếng của mình và thanh danh gia tộc sẽ không làm như vậy!

- Hả? Nói như vậy nhân phẩm danh tiếng của Liễu Minh Tương và Trương Thương đều không được tốt lắm ư?

- Liễu Minh Tương trước nay luôn là một tên vô lại. Tuy nhiên Trương Thương này... Kỳ thật hắn là một người ngoan độc, từng ở trong quân đội giết chết không ít người, nhân phẩm của hắn khó mà nói, hắn không quan tâm tới danh tiếng các thứ, làm việc theo ý mình, nên muốn so đấu với ngươi cũng không có gì lạ!

- Không biết có phải... Trương Thương này quen biết với Chu Viêm không?

- Chu Viêm ư? Theo ta biết, Trương Thương là chiến hữu với Chu Viêm, bọn họ cùng nhau tham gia quân đội, ngươi hỏi điều này làm gì?

Lâm Vũ cũng không biết mâu thuẫn giữa Chu Viêm và Lâm Minh, cho nên hỏi vấn đề này.

- Không có gì!

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, đương nhiên hắn không nghĩ nhắc tới những chuyện kia cho Lâm Vũ biết.

Thì ra là vậy, chính mình còn lấy làm lạ vì sao Chu Viêm không hề có động tĩnh, hóa ra là Trương Thương này thay Chu Viêm tìm tới ta. Quả nhiên Chu Viêm sẽ không để hắn đến Thất Huyền võ phủ sống yên ổn, nhưng dù sao Thất Huyền võ phủ cũng là võ phủ dưới quản hạt của Thất Huyền cốc, mà Thất Huyền cốc là quái vật lớn ngự trị phạm vi mấy chục vạn dặm, sở hữu trên cả hoàng quyền quốc gia. Bởi vì Thất Huyền võ phủ là tồn tại siêu nhiên trong Thiên Vận quốc, mặc dù là hoàng thất cũng không dám động tới một phân một hào của Thất Huyền võ phủ.

Chỉ cần bản thân mình ở trong Thất Huyền võ phủ, Chu Viêm không có biện pháp bắt mình, cho dù là cao thủ Hậu Thiên cũng không dám đến hành hung trong nơi ngọa hổ tàng long Thất Huyền võ phủ này, cho nên Chu Viêm cũng chỉ có thể thông qua con đường quy định phù hợp của Thất Huyền võ phủ, tìm người so đấu, mới có thể trong bóng tối hạ độc thủ, đánh trọng thương mình, đả kích cái tâm võ đạo của mình.

Để Trương Thương thực lực cao hơn mình một mảng lớn, lại cùng chung Địa Chi đường đến để nghiền ép mình, đúng là người tuyển chọn thích hợp nhất.

Tuy nhiên, hắn cũng phải đủ sức nghiền ép mới được!

Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi nắm chặt nắm tay. Không nghĩ tới Chu Viêm cũng từng tham gia quân đội, khó trách hắn có thể với thực lực Luyện Thể tầng ba đỉnh phong tiến vào Thiên Chi phủ, không hề nghi ngờ thực lực của hắn còn mạnh hơn nhiều so với Trương Thương!

Cũng tốt, như vậy mới có hứng thú.

Lâm Vũ nhìn ra được biến hóa rất nhỏ trên nét mặt Lâm Minh, liền lên tiếng nói:

- Huynh đệ! Không phải ngươi có mâu thuẫn với Chu Viêm chứ?

Lâm Minh gật đầu:

- Xem như vậy đi!

- Vậy...

Lâm Vũ nghe nói tỏ ra lo lắng:

- Huynh đệ! Không phải ta nâng chí khí người khác diệt uy phong của mình, Chu Viêm này ở thời điểm Luyện Thể tầng ba đỉnh phong đã đánh bại một đệ tử xếp hạng bảy mươi hai của Thiên Chi phủ, trở thành học viên của Thiên Chi phủ, mà thực lực của tên đệ tử kia là mới vào Luyện Thể tầng bốn!

Lâm Minh thoáng hơi sửng sốt trong lòng, đệ tử của Thất Huyền võ phủ mới vào Luyện Thể tầng bốn cũng không thể so với bên ngoài, thực lực đó tuyệt đối là nhất đẳng, vậy mà vẫn bị Chu Viêm với thực lực Luyện Thể tầng ba đỉnh phong đánh bại, có thể thấy được sự cường đại của Chu Viêm.

- Thiên Chi phủ cố định là bảy mươi hai người, nói như vậy, thực lực đột phá Luyện Thể tầng bốn là có thực lực tiến vào. Điều kiện tiến vào chính là tùy ý đánh bại một học viên của Thiên Chi phủ, sau đó có thể đi vào Thiên Chi phủ, còn tên học viên bị đánh bại kia sẽ bị loại bỏ. Người của Thiên Chi phủ người nào không phải là tinh anh, có thể với thực lực Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, vượt cấp chiến thắng những tinh anh này đều là “rồng trong loài người”. Khẳng định Chu Viêm là một nhân vật khó chơi! Huynh đệ! Nếu ngươi đối nghịch với hắn...

Lâm Minh cười cười, cắt ngang nói:

- Cảm ơn lời khuyên của Vũ huynh!

Lâm Vũ nói:

- Này, tốt nhất là mau chóng hóa giải mâu thuẫn đó đi! Địa vị của tên Chu Viêm ở Chu gia cũng rất cao, tuy rằng hắn không phải con dòng chính, nhưng thực lực rất xuất chúng, ngày sau vị tất không thể kế thừa vị trí gia chủ. Ngươi cũng nên biết rằng, con gái của gia chủ đương nhiệm Chu gia là gả vào hoàng cung, đại trượng phu có thể co được dãn được, đối với võ giả mà nói quyết chữ "Nhẫn" cũng rất trọng yếu, thời điểm tất yếu chịu nhận lỗi cũng không có gì mất mặt, biến chiến tranh thành tơ lụa cũng coi như cả làng vui vẻ!

- À, ta hiểu được!

Lâm Minh cười cười, chỉ là tùy tiện nghe nói. Đương nhiên hắn biết rõ địa vị của Chu Viêm ở Chu gia, nếu không cũng không có bản lãnh đưa được Lan Vân Nguyệt vào Thất Huyền võ phủ, thuộc loại chuyện này, ít nhất phải là vị nương nương là cô cô của Chu Viêm kia ra mặt mới được.

- Không có chuyện gì nữa, ta đi trước đây!

Thông qua tiếp xúc trong thời gian ngắn này, Lâm Minh hiểu được thái độ làm người của Lâm Vũ, hắn thuộc hạng người làm việc lo trước lo sau, cân nhắc qua rất nhiều tình cảnh rồi mới quyết. Tính cách cẩn mật loại này thật ra cũng không phải không tốt, nhưng nếu trong trường hợp tập võ, sẽ giảm đi nhuệ khí khó có thành tích lớn, cũng chẳng tráchlại có một tên hiệu khó nghe như vậy.

Tuy nhiên thái độ làm người của Lâm Vũ cũng không tệ lắm, đáng để kết giao.

- Điều nên nói ta đều nói! Huynh đệ ngươi cẩn thận một chút, mười viên Chân Nguyên thạch kia giữ không được thì bỏ đi, Lâm gia chúng ta cũng không thiếu tiền, mấy thứ này tuy rằng hiếm, nhưng vẫn có thể mua được. Ngày sau huynh đệ ngươi nhận được gia tộc coi trọng, một ít Chân Nguyên thạch không tính là gì!

Lâm Minh buồn cười trong lòng, gật đầu nói:

- Ta biết!

Chương 56: Chân Nguyên Quyết tầng một đại thành

Từ biệt Lâm Vũ, Lâm Minh một mình trở lại chỗ ở, thời gian thật sự là càng ngày càng gấp. Mấy ngày nay Lâm Minh một mực chạy đua với thời gian.

Lâm Minh đáp ứng lần đổ đấu này cũng không phải là nhất thời nóng lên, trong lòng hắn đại khái có tính toán. Lâm Vũ từng nói, nhân vật như Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc, lần đầu tiên khảo hạch Vạn Sát trận cũng đều bị chặn ở ngoài hạng một trăm ba mươi. Mà Trương Thương xếp hạng một trăm lẻ chín, nghe ra quả thật chênh lệch thật lớn. Lâm Minh cũng không tự đại đến cho rằng mình hiện tại có thể cường đại hơn khi đám người Lăng Sâm vừa mới vào Thất Huyền võ phủ.

Cho nên hắn tự cho mình thời gian một tháng.

Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc bị chặn ở ngoài hạng một trăm ba mươi đó là khi mới vào võ phủ, một tháng sau thì chưa chắc!

Lâm Minh hiện tại hoàn thành Minh Dược phù ít nhất phải nửa tháng, nửa tháng còn lại dùng để hấp thu dược lực của đan dược, củng cố thực lực. Hai viên đan dược Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn đều là trân phẩm có tiền mà không có hàng, cộng thêm Linh Dược phù tăng phúc, tuyệt đối đủ cho Lâm Minh đột phá Luyện Thể tầng ba, thậm chí còn có thể củng cố tu vi một chút. Đến lúc đó, chênh lệch giữa Lâm Minh và Trương Thương ít nhất hơn nửa cảnh giới!

Nếu là bằng vào công pháp đỉnh cấp Hỗn Độn Cương Đấu kinh của Thần Vực, lại ngay cả nửa cảnh giới đều không thể vượt qua, xếp hạng trên Bài Danh thạch cũng không vào được một trăm hạng đầu, vậy Lâm Minh cũng tự nhận là lần đổ đấu này thua không oan. Như thế, hắn nên kiểm điểm thật tốt!

Nghĩ như vậy, Lâm Minh tiếp tục bắt đầu luyện tập chế tạo Minh Dược phù. Ở phương diện Minh Văn thuật, hắn tuy rằng đạt được trí nhớ của vị tiền bối kia, nhưng kỳ thật tư lịch rất cạn. Đối với Lâm Minh mà nói, nói nghiên cứu sáng tạo mới đều là thời gian quá sớm, hắn phải làm chỉ là không ngừng luyện tập, thuần thục, khiến cho thân thể tìm được loại cảm giác như cá gặp nước trong trí nhớ kia.

Hôm nay, sau khi Lâm Minh theo lệ thường dùng chân nguyên luyện tập rất nhiều lần, hắn bắt đầu dùng tài liệu để luyện tập.

Bắt đầu đã định trước sẽ thất bại, cho nên Lâm Minh lựa chọn đều là tài liệu không đáng tiền nhất.

Đem một phần chất lỏng Bích Thanh Hoa ép ra, Lâm Minh tập trung tinh thần, dùng linh hồn lực đem nó nâng lên không trung, hít sâu một hơi làm cho tâm tình hoàn toàn bình phục lại.

- Bắt đầu đi, hành trình mới!

Lâm Minh yên lặng nói với chính mình, tay phải hắn theo sau hóa thành một chuỗi ảo ảnh mông lung dưới ánh đỏ sáng lạn...

Văn lộ của Minh Dược phù phức tạp hơn nhiều so với Minh Khí phù. Lâm Minh lúc trước với thực lực Luyện Thể tầng một cố vẽ Minh Khí phù, chân nguyên như trứng chọi đá. Hiện giờ thật vất vả đến Luyện Thể tầng hai, chân nguyên dày đặc hơn nhiều, nhưng là đảo mặt lại phải vẽ Minh Dược phù càng thêm tiêu hao chân nguyên, kết quả vẫn là trứng chọi đá!

Tuy nhiên loại tình huống này, Lâm Minh chẳng những không cảm thấy vất vả ngược lại vui vẻ chịu đựng, chỉ có đem chính mình ép tới cực hạn mới có thể tiến bộ nhanh chóng.

Hơn nửa canh giờ qua đi, trên trán Lâm Minh chảy ra mồ hôi rậm rạp. Mỗi một cái phù văn của Minh Dược phù vẽ ra đều khó hơn Minh Khí phù mấy lần. Hắn cắn răng chống đỡ đến hiện tại đã vô cùng cố sức. Tuy rằng đang có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết chống đỡ, nhưng là Lâm Minh vẫn không chịu nổi tiêu hao như vậy. Hiện giờ đã gần đến cực hạn mà việc vẽ Linh Dược phù cấp thấp này lại hoàn thành không tới một nửa.

Loại tình huống này, khi Lâm Minh vẽ Minh Khí phù cũng từng gặp phải, muốn trong thời gian ngắn gia tăng tổng lượng chân nguyên trong cơ thể là không hiện thực, con đường duy nhất có thể chính là giảm bớt tỷ lệ thất bại, gia tăng độ thuần thục, tiết kiệm chân nguyên.

Duy trì không nổi nữa...

Lâm Minh cắn chặt răng, gân xanh trên trán gồ lên từng sợi, tuy rằng biết rõ lần này vẽ sẽ thất bại nhưng hắn vẫn muốn kiên trì thêm một hồi, thể nghiệm loại cảm giác này một chút.

Bùng!

Một tiếng nổ vang, phần đông Minh Văn phù trước mặt Lâm Minh như pháo hoa sáng lạn nổ tung, sau khi lửa khói hiện lên, nối tiếp mà đến là bóng tối dày đặc.

- Ồ? Đã tối rồi sao...

Lâm Minh phun ra một hơi thật dài, đặt mông ngồi ở trên giường. Trong phòng hết sức yên tĩnh, Lâm Minh có thể nghe được rõ ràng tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng tim đập của mình.

Quá mệt mỏi! Lâm Minh nằm giang chân dang tay trên giường, ngay cả nhích động ngón tay cũng đều lười. Mấy tháng nay hắn tu luyện Minh Văn thuật, thường xuyên đem linh hồn lực cạn kiệt đến cực hạn, nhưng cũng chưa từng có cảm giác mệt mỏi giống như hôm nay, thậm chí ngay cả sức vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đều không có. Nếu nói chân nguyên của hắn như một hồ nước, như vậy Minh Dược phù này giống như là sa mạc khô ráo, đem một giọt nước cuối cùng đều hút sạch sẽ.

- Muốn ngủ một giấc quá...

Tuy rằng biết nếu lúc này tu luyện có thể có hiệu quả không tồi, nhưng là linh hồn lực và chân nguyên tiêu hao nghiêm trọng mang tới cảm giác mệt mỏi khiến Lâm Minh hoàn toàn không tập trung được tinh thần.

Ồ? Đúng rồi! Chân Nguyên thạch!

Không ngờ quên mất cái này. Loại thời điểm này, dùng Chân Nguyên thạch bổ sung chân nguyên không phải vừa thích hợp sao!

Lâm Minh cố gượng ngồi dậy, lấy ra mười viên Chân Nguyên thạch nhận được ở giờ học trước, sau đó cầm lấy một viên trong đó bắt đầu tham lam hấp thu lực lượng chân nguyên tinh thuần bên trong.

Chân nguyên nồng đậm thông qua lỗ chân lông ở lòng bàn tay cuồn cuộn không ngừng chảy vào, bởi vì Lâm Minh còn chưa đạt tới Ngưng Mạch kỳ, gân mạch huyệt vị toàn thân bế tắc không thông, chân nguyên chỉ có thể theo lỗ chân lông tiến vào sau đó theo thể xác chậm rãi lưu động.

Nếu là đem sự lưu động của chân nguyên so với giao thông, như vậy thể xác chính là đầm lầy bùn nhão, mà kinh mạch chính là đường lớn rộng mở, căn bản không thể so sánh. Cho nên đột phá Ngưng Mạch kỳ là một lần bay vọt trọng đại của võ giả.

Theo chân nguyên không ngừng tràn vào, thân thể Lâm Minh giống như một hồ nước khô được rót vào suối mát ồ ồ, khoan khoái thoải mái nói không nên lời, mệt mỏi lúc trước bị quét sạch. Lâm Minh bắt đầu vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết hướng dẫn chân nguyên chậm rãi lưu động trong cơ thể.

Tuy rằng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết là pháp môn tu luyện chân nguyên cực phẩm, nhưng là dưới tình huống kinh mạch chưa mở, tốc độ lưu chuyển của chân nguyên cũng hết sức có hạn.

Vận chuyển từng chu thiên, chân nguyên càng tích lũy càng nhiều, tốc độ lưu chuyển trong cơ thể cũng không ngừng tăng nhanh, cứ như vậy, non nửa canh giờ qua đi, tốc độ lưu chuyển của chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh càng ngày càng nhanh, mơ hồ vượt qua tốc độ đỉnh cao nhất trong quá khứ.

- Ồ? Sao lại như vậy?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, tiếp tục vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, tốc độ lưu chuyển chân nguyên vẫn đang tăng nhanh...

Tách! Đúng vào lúc này, theo một tiếng vang khẽ, Chân Nguyên thạch trong tay Lâm Minh nứt ra.

- Hả? Chân Nguyên thạch như vậy là dùng xong rồi?

Lâm Minh cũng không keo kiệt, tiện tay gạt qua, lại cầm lên một viên Chân Nguyên thạch khác, tiếp tục vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết. Theo chân nguyên mới tràn vào lượng lớn, tốc độ lưu chuyển chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh lại trèo lên một đỉnh núi cao, hơn nữa không có dấu hiệu đình chỉ gia tốc.

Nếu nói nửa tháng trước, khi Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, tốc độ chân nguyên lưu chuyển là trẻ con đang học đi, như vậy hiện tại tốc độ chân nguyên lưu chuyển đã là thiếu niên đang chạy băng băng.

Đây... Chẳng lẽ là...

Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ nhất đại thành.

Lâm Minh hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên. Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ nhất làm khó mình dài ba tháng rốt cuộc hoàn toàn đột phá!

Lâm Minh lập tức đẩy cửa phòng, triển khai thân pháp nhanh như thỏ động, chạy hướng phòng trắc lực của Thất Huyền võ phủ. Trên ngọc giản nhận được khi nhập học, giới thiệu có liên quan phòng trắc lực, bất kỳ đệ tử nào của Thất Huyền võ phủ đều có thể tùy thời sử dụng, bên trong có bia đá trắc lực. Sau khi Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành, Lâm Minh muốn đo xem lực lượng của mình hiện tại rốt cuộc là bao nhiêu.

Chương 57: Xếp hạng chiến

Lúc này đã là canh hai, các đệ tử của võ phủ hoặc là ở trong phòng tu luyện hoặc là đã sớm ngủ, người trên đường rất ít. Lâm Minh bước đi như bay, rất nhanh liền tới phòng trắc lực.

Phòng trắc lực không có một người, lão nhân trông cửa chỉ đốt một ngọn đèn, chính mình ngồi ở trên ghế ngủ gà ngủ gật.

Lâm Minh nói một câu liền lắc mình vào trong, bên trong có một hàng bia đá trắc lực, toàn bộ trống. Người bình thường sẽ không nhàn đến không có việc gì đêm khuya tới kiểm tra lực lượng.

Lâm Minh tùy ý chọn một tấm bia đá đứng yên, nhắm mắt ngưng thần, làm thân thể hoàn toàn thả lỏng. Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển đến cực hạn, Lâm Minh đột nhiên phát lực, nắm tay như sao băng rơi thật mạnh lên bia đá.

Bùng!

Bia đá chấn động mạnh, liên đới mặt đất dưới chân Lâm Minh dường như đều hơi rung chuyển. Cột sáng không ngừng nhảy lên, hai ngàn bảy trăm, hai ngàn tám trăm, hai ngàn chín trăm, ba ngàn...

Ba ngàn hai trăm!

- Ba ngàn hai trăm cân!

Lâm Minh hãi mắt tỏa sáng.

Lực lượng năm trăm cân, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một từ tiểu thành đến đại thành trực tiếp thêm cho mình năm trăm cân lực lượng!

Đối với võ giả bình thường mà nói, năm trăm cân lực lượng thường thường là chênh lệch hơn nửa cảnh giới mới có!

Mà Hỗn Độn Chân Nguyên quyết này kỳ thật chỉ là bộ phận vận chuyển chân nguyên trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, cũng không phải toàn bộ!

- Hỗn Độn Cương Đấu kinh này không hổ là công pháp Luyện Thể cực phẩm của Thần Vực. Trong trí nhớ của đại năng kia, tông môn luyện thể tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh ngay cả đệ tử tạp dịch ở cửa quét rác, dược đồng ở đan phòng trông lửa đều có lực lượng mấy vạn cân. Mà người chân chính tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu ki đến đại thành, có thể dựa vào lực lượng của thân thể dời non lấp bể, xé trời nứt đất.

- Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ nhất của ta đại thành chỉ là bước thứ nhất, ngày sau còn có sáu tầng, tầng sau khó hơn tầng trước. Huống chi Hỗn Độn Cương Đấu kinh cũng không chỉ có một loại công pháp Hỗn Độn Chân Nguyên quyết này, phía sau còn có Bát Môn Độn Giáp và Đạo Cung Cửu Tinh. Ta hiện tại, đi tông môn đó làm đệ tử quét rác đều không đủ tư cách.

Ý thức được những điều này, hưng phấn trong lòng Lâm Minh cũng tiêu tan không ít. Đường mình phải đi còn rất dài!

Đêm đó, Lâm Minh bởi vì công pháp vừa đột phá, chân nguyên lưu sướng, không hề mệt mỏi, tiếp tục tu luyện.

Sau khi bước đầu củng cố cảnh giới của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, Lâm Minh lại tập trung vào Minh Văn thuật, bởi vì Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành, hiệu suất Lâm Minh vẽ Minh Dược phù đề cao rất lớn, đã có thể kiên trì đến hoàn thành tám mươi phần trăm toàn bộ quá trình vẽ!

Cứ tiếp tục như vậy, lại thêm bảy tám ngày là Lâm Minh có thể hoàn toàn hoàn thành Linh Dược phù cấp thấp này.

Tu luyện điên cuồng cũng làm cho Chân Nguyên thạch tiêu hao lượng lớn. Buổi tối ngày này, Lâm Minh đã dùng mất ba viên Chân Nguyên thạch. Tuy rằng đáp ứng Trương Thương dùng mười viên Chân Nguyên thạch này làm tiền đặt cược, nhưng là Lâm Minh căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ thua, sao có thể giữ lại không dùng.

Nhìn ba viên Chân Nguyên thạch hoàn toàn vỡ ra, mất đi sắc bóng, Lâm Minh sờ sờ mũi. Dùng như vậy cũng quá nhanh rồi nhỉ. Tuy nhiên cũng may lại qua một tháng, liền có người đưa tới cho mình hai mươi viên. Sớm biết lúc đó không nên đem đổ đấu đặt ra vào một tháng sau, lâu như vậy, đặt ra nửa tháng là tốt rồi.

Lâm Minh chẹp chẹp miệng, ý tưởng này của hắn nếu là bị Trương Thương biết, không biết Trương Thương sẽ có cảm tưởng gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Minh theo lệ thường dậy sớm đi học, nghe truyền công trưởng lão giảng tri thức cơ bản. Mà hôm nay, hắn lại gặp phải một người quen, một người hắn không nguyện ý gặp phải, Lan Vân Nguyệt. Cùng ở một võ phủ, học sinh tổng cộng sáu bảy trăm người, gặp phải cũng là bình thường.

Lâm Minh không để ý đến, bài giảng lần này truyền công trưởng lão giảng là thiên binh khí, kỹ xảo và cách dùng “Thương”.

Lâm Minh nghe mà đầy mới lạ hứng thú, mãi cho đến bài học kết thúc, truyền công trưởng lão rời đi, Lâm Minh còn đang đắm chìm trong suy nghĩ. Nội dung giảng bài của truyền công trưởng lão này mang đến cho hắn rất nhiều dẫn dắt.

Từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần, người trong Giảng Võ đường đã đi gần hết, nhưng mà Lan Vân Nguyệt lại vẫn ngồi ở chỗ cũ, ngơ ngác xuất thần.

Lâm Minh bắt đầu thu thập đồ đạc, chuẩn bị rời đi. Đúng vào lúc này, Lan Vân Nguyệt đột nhiên thấp giọng nói:

- Lâm Minh, ngươi có thể chờ một chút không?

Động tác trong tay Lâm Minh chậm lại, nói:

- Có chuyện gì sao?

Tuy là giọng khách sáo nhưng lại mang theo một vẻ xa cách thản nhiên. Lan Vân Nguyệt khẽ thở dài một hơi:

- Chúc mừng ngươi lấy được thứ nhất khảo hạch.

- Cảm ơn.

Lan Vân Nguyệt sau khi nói xong câu đó lại trầm mặc hồi lâu, không khí giữa hai người nhất thời có chút xấu hổ.

- Ta... Ta nghe nói ngươi một tháng sau sẽ đổ đấu với Trương Thương?

Lâm Minh hơi ngẩn ra, nói:

- Tin tức nhanh như vậy liền truyền ra rồi? Không sai, ta thật muốn đổ đấu với Trương Thương.

Thứ nhất đệ tử mới và đệ tử cũ đổ đấu, loại tin tức này truyền nhanh cũng không kỳ quái, lại thêm Trương Thương và Liễu Minh Tương khả năng cố ý tuyên truyền một chút.

Lan Vân Nguyệt cắn cắn môi, do dự một chút mới nhỏ giọng nói:

- Trương Thương là chiến hữu của Chu Viêm trước kia...

Lâm Minh trong lòng sửng sốt, Lan Vân Nguyệt nhạy bén hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, nàng hiển nhiên đã đoán được chuyện này là do Chu Viêm một tay thúc đẩy.

- Điều này ta biết.

Lâm Minh thản nhiên đáp.

- Vậy ngươi còn...

Lan Vân Nguyệt nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào. Nàng hôm nay chính là muốn khuyên Lâm Minh không nên đi đổ đấu, nhưng là lời tới bên mép nàng lại s□ói ra Lâm Minh căn bản nghe không lọt.

- Ta biết ngươi không muốn nghe, nhưng là... Trong nửa năm ta tiến vào Thất Huyền võ phủ đến nay, cũng xem qua đổ đấu giữa đệ tử mới và đệ tử cũ, đệ tử mới gần như không ai thắng. Ngươi tuy rằng giành được thứ nhất tân sinh, nhưng Trương Thương này ở trong Địa Chi đường đều là một lớp nhân vật khá lợi hại, hơn nữa bởi vì Chu Viêm, hắn xuống tay có thể rất nặng.

Lâm Minh cười cười nói:

- Ta không phải không muốn nghe, ý tứ của ngươi là bảo ta không nên đi đổ đấu sao? Ta nếu đã đáp ứng đổ đấu, sẽ không có khả năng thất ước. Nếu không không chiến mà chạy, trái với võ đạo của ta.

- Nhưng là... Được rồi...

Lan Vân Nguyệt thở dài, nàng biết, chuyện Lâm Minh đã nhận chuẩn rất khó thay đổi.

- Cảm ơn lời khuyên của ngươi, ta đi trước.

Lâm Minh nói xong cầm đồ đạc, rời khỏi Giảng Võ đường.

Để lại một mình Lan Vân Nguyệt ngây ra ngồi trên ghế, trong lòng nói không ra là tư vị gì. Nàng không có khả năng đi thay đổi Chu Viêm, đương nhiên cũng không có khả năng thay đổi Lâm Minh. Bọn họ nhất định sẽ đấu, mà theo Lan Vân Nguyệt thấy, Lâm Minh bất kể thực lực hay là hậu trường đều không bằng Chu Viêm. Nếu tranh đấu, khẳng định sẽ chịu thiệt...

***

Thời gian như nước chảy, đảo mắt đã tới ngày thứ tư Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ. Ngày này sáng sớm Lâm Minh nhận được thông báo tập hợp, sớm đã đi tới Diễn Võ trường của võ phủ.

Cùng đi đều là học viên của Địa Chi đường. Sau khi tất cả mọi người tề tựu, một nam nhân lưng đeo trọng kiếm, mái tóc đỏ bay tùy ý xuất hiện ở trong Diễn Võ trường. Người này chính là giáo quan Hồng Hi của Địa Chi đường cấp một chỗ Lâm Minh.

Cảm giác Hồng Hi mang đến cho người ta là sắc bén, uy mãnh, nếu là hắn ở trong quân tuyệt đối là hổ tướng anh dũng giết địch, hơn nữa trị quân nghiêm minh, quân pháp như núi.

Hồng Hi sau khi đi tới Diễn Võ trường, nhìn qua mọi người một cái, chậm rãi mà hữu lực nói:

- Hôm nay là trận chiến xếp hạng. Mọi người, đi theo ta!

Xếp hạng chiến!???

Sớm biết tiến vào Thất Huyền võ phủ sớm muộn phải tiến hành Vạn Sát trận xếp hạng chiến, hiện tại rốt cuộc bắt đầu rồi!

Hai mươi học sinh của Địa Chi đường người nào không phải hạng thiên tài, đối với xếp hạng chiến này chờ mong đã lâu. Bọn họ muốn chứng minh chính mình, muốn trùng kích Bài Danh thạch, muốn đạt được tài nguyên.

Không có một thiên tài nào nguyện ý ở dưới người khác, những người này, mỗi người tuổi trẻ khí thịnh, thỏa thuê mãn nguyện. Những ngày này nghẹn một hơi, chỉ chờ xếp hạng chiến bỗng nhiên nổi tiếng.

- Hắc hắc, rốt cuộc xếp hạng chiến rồi, nên tới chúng ta lộ lộ mặt.

Một thanh niên lưng đeo trường đao, trên mặt có một vết sẹo nửa xích, quyền phải đấm chưởng trái, khớp ngón tay kêu “rắc rắc”.

Chương 58: Vạn sát trận

Thanh niên trên mặt có vết sẹo này tên là Vương Mãng, mười tám tuổi. Năm mười lăm tuổi ở biên cảnh Thiên Vận quốc làm lính đánh thuê, từng giết người, từng ăn đao, ở trên đường sinh tử biên cảnh lăn lộn ba năm. Hiện giờ tu vi Luyện Thể tầng ba, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thực lực phi thường mạnh mẽ. Lúc trước khi khảo hạch, kiểm tra lực quyền của Vương Mãng đánh ra hai ngàn năm trăm cân, ở Lung Linh tháp cũng giết đến tầng thứ ba.

- Những tiểu bối kia đạt được ba hạng đầu thật đúng là đã cho rằng thực lực của bọn họ có thể vượt qua chúng ta. Nếu không phải Lung Linh tháp căn cứ tuổi tác để quyết định thực lực của địch, ta tuyệt đối xông qua tầng thứ năm!

Bên cạnh Vương Mãng còn có một thanh niên, tên là Lý Thiết. Hắn là chiến hữu của Lý Thiết, kiểm tra lực quyền đồng dạng là hai ngàn năm trăm cân, thành tích Lung Linh tháp cũng là tầng thứ ba.

Lực quyền cũng không phải lĩnh vực đám lính đánh thuê này am hiểu, bởi vì lực quyền chủ yếu xem thiên phú và công pháp tu luyện. Đám lính đánh thuê này công pháp rất bình thường, lực lượng tự nhiên sẽ không mạnh đến đâu. Điểm cường đại của bọn họ ở chỗ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đao pháp thuần thục, trực giác chiến đấu nhạy bén, cùng sát chiêu ra ngoài ý liệu của người ta.

Cho nên điểm cường đại của hai người ở chỗ thực chiến, nhất là sinh tử đấu mà không phải cuộc thi.

- Vương Nghiễn Phong, Lâm Minh! Hai tiểu tử này đều là đóa hoa lớn lên trong nhà ấm, mà kỹ xảo chiến đấu của chúng ta đều là lăn lộn trên mũi đao mà ra. Luận sinh tử đấu, bọn họ sao phải đối thủ của chúng ta!

Ở Lung Linh tháp, bọn họ bị hạn chế về tuổi, dừng lại ở tầng thức ba, mà xếp hạng chiến lại không có loại hạn chế này, mọi người đều bình đẳng! Đây là thời cơ chứng minh chính mình!

***

Vạn Sát trận Thất Huyền võ phủ dùng để khảo hạch ở trong một thung lũng cách Lung Linh tháp không xa. Trong thung lũng này mọc đầy kiếm trúc, lá trúc sắc bén tươi tốt rậm rạp mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức sát phạt.

Ở giữa rừng trúc trùng trùng điệp điệp, có một quảng trường đá hộc rộng ngàn bước. Giữa quảng trường có một tế đàn hình tròn rộng mười trượng, trên tế đàn khắc đầy các loại trận văn. Tế đàn này chính là Vạn Sát trận dùng cho khảo hạch.

Khi đám người Lâm Minh đi tới quảng trường đá hộc, nơi này đã tụ tập không ít người.

Bởi vì mỗi lần Vạn Sát trận mở ra đều cần tiêu hao không ít Chân Nguyên thạch, cho nên một tháng sẽ chỉ mở một lần. Đến lúc đó, tất cả võ giả của Thất Huyền võ phủ đều có thể tự nguyện tới tham gia khảo hạch xếp hạng. Những là một lần khảo hạch cần gán nợ một viên Chân Nguyên thạch, nếu là người xếp một trăm về sau xếp hạng cuối cùng có thể tăng lên năm hạng trở lên, hoặc là người xếp một trăm về trước có thể tăng lên ba hạng trở lên, viên Chân Nguyên thạch này sẽ được trả về, nếu không không trả.

Làm ra loại quy định này là vì chặt đứt một số đệ tử thực lực không tiến bộ gì ôm tâm tính “miễn phí ngu sao không khảo hạch” tới tham gia khảo hạch xếp hạng, khiến cho nhân viên khảo hạch quá nhiều, cả ngày đều khảo hạch không xong.

Hồng Hi nói:

- Đệ tử mới lần đầu tiên tham gia khảo hạch không cần gán nợ Chân Nguyên thạch, các ngươi hiện tại có thể bằng vào ngọc giản phát cho lúc trước tự chủ tham gia Vạn Sát trận khảo hạch. Ở trong Vạn Sát trận, bản thể của các ngươi sẽ không bị thương, tử vong trong ảo giác khảo hạch chấm dứt, lấy điểm giết địch cuối cùng để tính toán xếp hạng.

Hồng Hi nói xong liền giải tán đội ngũ. Lâm Minh đi vào quảng trường đá hộc, muốn xem tế đàn Vạn Sát trận này một chút. Đúng vào lúc này, hắn phát hiện hai người quen. Hai người này chính là Liễu Minh Tương và Trương Thương mấy ngày trước tới khiêu khích.

Cùng lúc đó, Trương Thương cũng phát hiện Lâm Minh, hắn mang theo một tia tươi cười khinh miệt nhìn qua.

- Lâm Minh? Ta thật ra đã quên, lần khảo hạch Vạn Sát trận này có tân sinh tham gia. Hắc hắc, ta chờ mong biểu hiện của ngươi. Hy vọng ngươi có thể tiến vào một trăm tám mươi hạng đầu, nếu không thì không có ý nghĩa.

- Ta xếp hạng thế nào, không cần ngươi nhọc lòng. Thế nào, Chu Viêm không tới sao?

Câu nói này của Lâm Minh chỉ ra hắn biết được lần trước Trương Thương khiêu khích là Chu Viêm sai sử.

Tuy nhiên Trương Thương phớt lờ, hắn căn bản không quan tâm việc này bị Lâm Minh biết.

Trương Thương cười lạnh một tiếng nói:

- Chu Viêm là đệ tử của Thiên Chi phủ, xếp hạng ba mươi chín. Đến xếp hạng này, tăng lên mỗi một hạng đều không dễ, sao có thể mỗi tháng tới tham gia Vạn Sát trận, cảnh giới bậc này, há là ngươi có thể lý giải?

Lâm Minh nói:

- Ta không có hứng thú vô nghĩa với ngươi, hết thảy chờ một tháng sau tự nhiên sẽ thấy kết quả. Đến lúc đó, hy vọng ngươi còn có thể cười được.

- Ha ha, lời này chính là ta muốn tặng cho ngươi.

Đổ đấu giữa Trương Thương và Lâm Minh đã truyền rất rộng, không ít người đều biết việc này. Một số người vui sướng khi người gặp họa chờ xem vị thứ nhất đệ tử mới này chịu thiệt. Mà còn có một số người thì khinh thường bởi hành động của Trương Thương. Dù sao loại chuyện ăn hiếp tân sinh, thắng tân sinh Chân Nguyên thạch là mọi người khinh thường.

Mà lúc này, Vương Nghiễn Phong và Liễu Minh Tương cũng đối đầu nhau. Với tính cách kiêu ngạo của Liễu Minh Tương, gặp phải Vương Nghiễn Phong cao ngạo tự nhiên sẽ tóe ra lửa.

Đúng vào lúc này, tế đàn giữa quảng trường đột nhiên hào quang sáng rực, phù văn trên tế đàn từng cái sáng lên, xếp hạng chiến bắt đầu.

Trên tế đàn Vạn Sát trận này có mười hai vị trí, một lần có thể cung cấp cho mười hai người tham gia khảo hạch.

Sau khi khảo hạch chấm dứt, Vạn Sát trận sẽ trực tiếp đem thành tích giết chọc phản ánh lên ảo trận xếp hạng, nhận được xếp hạng cuối cùng.

Liễu Minh Tương nhìn thấy Vạn Sát trận vận chuyển, cười ha hả:

- Vương Nghiễn Phong, nói gì đều vô nghĩa, không bằng chúng ta lên Vạn Sát trận thử thử tay nghề đi.

- Chính hợp ý ta!

Vương Nghiễn Phong tuy rằng những ngày này ở chỗ Lâm Minh liên tục bị đả kích, tuy nhiên lại cũng không mất nhuệ khí. Dù hắn cũng biết thắng Liễu Minh Tương không quá có khả năng, nhưng lại vẫn dám đọ sức.

- Nghé con mới sinh không sợ hổ. Vương Nghiễn Phong này, có can đảm.

- Có can đảm có ích gì. Tuổi quá nhỏ, đọ thế nào đều không có khả năng thắng.

- Tân sinh có thể tiến vào một trăm tám mươi hạng đầu đã phi thường khó được, một trăm năm mươi xem như thiên tài tuyệt đỉnh, một trăm ba mươi vậy có thể nói là kỳ tích, mười năm khó gặp, Lăng Sâm, Thác Khổ đều không thể. Mà Liễu Minh Tương này xếp hạng một trăm hai mươi lăm, lần này nói không chừng còn xông lên phía trước, Vương Nghiễn Phong kia sao có thể thẳng.

Lâm Minh nghe người khác nghị luận, ánh mắt chuyển hướng Bài Danh thạch kia. Quả nhiên, Liễu Minh Tương ở số một trăm hai mươi lăm, số này ở Địa Chi đường cũng là trình độ cấp trung thượng.

Toàn bộ Địa Chi đường cộng thêm Thiên Chi phủ tổng cộng hai trăm ba mươi người, tân sinh lần này có thể xếp vào hai trăm hạng đầu đã là thành tích phi thường tốt. Vương Nghiễn Phong đương nhiên không chỉ như vậy, về phần hắn có thể xông cao bao nhiêu, Lâm Minh cũng không chắc. Mấy ngày này, hắn cũng biết được một số tình huống đại khái liên quan Bài Danh thạch. Tiến vào một trăm tám mươi ít nhất phải tích lũy một trăm điểm, tiến vào một trăm năm mươi thì phải tích lũy mấy trăm điểm. Mà giết chết một kẻ địch tương đương Luyện Thể tầng ba đỉnh phong chẳng qua được năm mươi điểm mà thôi.

Mười hai người đợt đầu tiên tham gia khảo hạch đều đi lên tế đàn, đứng vào vị trí. Chấp sự phụ trách vận chuyển pháp trận nói:

- Thời gian khảo hạch không hạn chế, đánh chết kẻ địch mới vào Luyện Thể tầng hai được một điểm, giết kẻ địch Luyện Thể tầng hai đỉnh phong được năm điểm, mới vào Luyện Thể tầng ba được mười điểm, Luyện Thể tầng ba đỉnh phong được năm mươi điểm, mới vào Luyện Thể tầng bốn được một trăm điểm, Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong được năm trăm điểm, mới vào Luyện Thể tầng năm được một ngàn điểm, tầng năm đỉnh phong năm ngàn điểm.

- Kẻ địch đẳng cấp cao nhất tương đương Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch kỳ, đánh chết được mười ngàn điểm. Sau khi tiến vào ảo trận, ngươi có thể bằng vào ý niệm chọn vũ khí, tử vong tức là thất bại.

- Hiện tại bắt đầu!

Theo lời nói của chấp sự này vừa dứt, tế đàn lóe lên một luồng sáng, mười hai người khảo hạch toàn bộ bị bao phủ ở bên trong, hình thể có vẻ mơ hồ.

Ở trong tế đàn, Vương Nghiễn Phong đi tới trong một thế giới màu trắng tĩnh mịch, ở trước mặt hắn có đủ loại vũ khí. Trọng kiếm, nhuyễn kiếm, trường kiếm, đại đao, đoản đao, võ sĩ đao, thương, rìu, chùy...

- Tới thanh trường kiếm.

Vương Nghiễn Phong ý niệm khẽ động, trường kiếm kia liền xuất hiện trong tay hắn. Võ giả của Thiên Vận quốc, chín mươi phần trăm dùng kiếm, mà trong số người dùng kiếm lại có tám mươi phần trăm là dùng trường kiếm. Trường kiếm là vũ khí quy quy củ củ, nhưng lại biến hóa đa đoan, linh hoạt dị thường.

Khảo hạch bắt đầu, ở trước mặt Vương Nghiễn Phong xuất hiện bảy tám con hung thú cùng với ba bốn võ giả. Thực lực của bọn họ từ mới vào Luyện Thể tầng hai đến mới vào Luyện Thể tầng ba không đồng đều.

Vương Nghiễn Phong ánh mắt phát lạnh, những người này hắn đối phó được, nhưng mà khi chân chính đánh lên, Vương Nghiễn Phong lại phát hiện hắn nghĩ quá đơn giản. Mỗi lần hắn giết một tên địch là lập tức xuất hiện một kẻ địch mới, mà thực lực của kẻ địch mới này sẽ càng thêm cường đại!

Vương Nghiễn Phong mới giết năm sáu tên, liền xuất hiện võ giả Luyện Thể tầng bốn.

Khi tích lũy đến một trăm mười điểm, Vương Nghiễn Phong kêu một tiếng đau đớn, bị thương nhẹ. Khi đến một trăm tám mươi điểm, Vương Nghiễn Phong bị một võ giả một kiếm đâm thủng bụng, máu chảy như suối. Vào thời khắc cuối cùng, Vương Nghiễn Phong chặt đứt đầu võ giả kia, đồng thời chính mình cũng bị loạn kiếm xuyên tim.

Điểm cuối cùng, một trăm chín mươi điểm.

Vương Nghiễn Phong bị Vạn Sát trận bắn ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, lại cũng không hôn mê. Đây cũng là bởi vì trải qua Lung Linh tháp, Vương Nghiễn Phong thích ứng loại Huyễn Sát trận này, chỉ là hiện tại hắn toàn thân đau đớn khó nhịn. Kỳ thật hắn cũng không bị thương, những đau đớn này chỉ là vì thần kinh quanh người hắn bị Huyễn Sát trận kích thích mà thôi.

Nhưng mà vừa nhìn tình huống trên tế đàn, sắc mặt Vương Nghiễn Phong lập tức thay đổi. Hóa ra hắn lại là người đầu tiên bị đào thải, trừ hắn ra mười một người khác toàn bộ còn ở trên tế đàn!

Chương 59: Chênh lệch giữa tân sinh và lão sinh

Vừa nhìn tình huống trên tế đàn, sắc mặt Vương Nghiễn Phong lập tức thay đổi. Hóa ra hắn lại là người đầu tiên bị đào thải, trừ hắn ra mười một người khác toàn bộ còn ởtrên tế đàn!

Ta... Dĩ nhiên là kém cỏi nhất?

- Không nên nản lòng.

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên bên tai Vương Nghiễn Phong, hắn quay đầu nhìn lại, nói chuyện là giáo quan Hồng Hi của Địa Chi đường.

- Mười một người trên tế đàn kia đều là đệ tử tinh anh của Địa Chi đường, xếp hạng của ngươi không tính kém.

Hồng Hi nói xong chỉ chỉ Bài Danh thạch ở bên cạnh. Tên của Vương Nghiễn Phong rõ ràng xếp ở một trăm sáu mươi tám, thành tích này so với tuyệt đỉnh thiên tài xếp một trăm năm mươi kém không ít. Nhưng là đừng quên, Vương Nghiễn Phong chỉ mới mười lăm tuổi, hắn có thể học tập ở Thất Huyền võ phủ sáu năm, ngày sau tiến vào Thiên Chi phủ là chuyện ván đã đóng thuyền. Thậm chí năm, sáu năm sau, hắn ở trên Bài Danh thạch xếp tới mười hạng đầu cũng không phải không có khả năng.

Tuy rằng Hồng Hi đã nói là không kém nhưng là Vương Nghiễn Phong vẫn phi thường bất mãn đối với thành tích này. Liễu Minh Tương là một trăm hai mươi lăm, chênh lệch này không khỏi quá lớn một chút.

Hắn không kìm được nhìn Lâm Minh một cái, phát hiện đối phương thần sắc lạnh nhạt, hiển nhiên hết sức trấn định.

- Tên này, thực lực tuy rằng mạnh hơn ta nhưng cũng không phải mạnh đến quá đáng. Ta mới một trăm sáu mươi tám, hắn nhiều nhất có thể tiến vào một trăm năm mươi. Nhưng đối thủ của hắn Trương Thương đã sớm xếp một trăm lẻ chín, lần này nói không chừng càng cao. Hắn cũng không lo lắng một chút nào sao?

Lúc này, có mấy người bị Vạn Sát trận đá ra, xếp hạng của bọn họ đều trong khoảng một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi.

Lại qua một hồi lâu, lại có mấy người bị đá ra, Liễu Minh Tương rõ ràng cũng ở trong đó, thành tích cuối cùng của hắn là một trăm hai mươi hai, không thể đạt tới yêu cầu tiến lên năm bậc.

Liễu Minh Tương ăn vào một viên đan dược, thoáng khôi phục một chút, đầy mặt tươi cười nhìn hướng Vương Nghiễn Phong. Kết quả này sớm nằm trong dự kiến của hắn.

Sắc mặt Vương Nghiễn Phong có chút khó coi, hắn rốt cuộc hiểu được chênh lệch giữa tân sinh và lão sinh (học sinh, đệ tử cũ)! Thất Huyền võ phủ là nơi thiên tài tụ tập, những đệ tử của Địa Chi đường này bản thân chính là thiên tài trong thiên tài, lại thêm sự duy trì tài nguyên của Thất Huyền võ phủ và danh sư dạy bảo, sao có thể không tiến bộ thần tốc?

Liễu Minh Tương nhập học sớm hơn hắn hai năm, chênh lệch này tuyệt không phải một điểm nửa điểm!

Vương Nghiễn Phong dùng sức nắm chặt tay, tuy rằng biết rõ lần này luận võ với Liễu Minh Tương ắt thua không thể nghi ngờ, nhưng là hắn vẫn muốn chiến. Lần này mất đi, ngày sau hắn sẽ đòi lại!

- Một trăm sáu mươi tám sao? Hắc hắc, cuối cùng vẫn hơi non một chút.

Vương Mãng biết được số điểm của Vương Nghiễn Phong, cười nói.

- Xếp hạng này cũng chỉ khoảng một hai trăm điểm, giết bốn kẻ địch Luyện Thể tầng ba đỉnh phong là có, lão tử từng ở biên cảnh giết liền sáu võ giả cùng cấp, lần này tuyệt đối tiến vào một trăm năm mươi hạng đầu!

Lý Thiết dùng ngón cái quẹt mũi, chiến ý mười phần. Hắn bản thân chính là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, bởi vì nhiều năm làm lính đánh thuê kiếm sống chém giết sinh tử, chiến lực hơn xa võ giả cùng cấp.

- Huynh đệ chúng ta lần này phải tới trước một trăm năm mươi, lộ mặt thật tốt một lần, vượt qua Lâm Minh và Vương Nghiễn Phong kia, nếu không bọn họ thật sự cho rằng chúng ta là bùn dễ nhào nặn.

- Đợt thứ hai bắt đầu, chúng ta lên!

Khi pháp trận lại vận chuyển, Vương Mãng và Lý Thiết mỗi người chiếm một chỗ, sau khi đứng yên, Vương Mãng nói:

- Hắc, thứ nhất, ngươi không lên sao?

Thứ nhất này tự nhiên là gọi Lâm Minh.

- Các ngươi trước đi.

Lâm Minh nhìn Lý Thiết và Vương Mãng một cái. Hai người này sát khí rất nặng, hiển nhiên là từng giết không ít người. Loại người này bình thường sẽ không yếu.

Hào quang lóe lên, Vương Mãng và Lý Thiết toàn bộ tiến vào Vạn Sát trận.

Vũ khí của hai người đều là đại đao, ở trong đám người giết địch đại khai đại hợp, hết sức uy mãnh. Dù là như thế, nhưng là hai người rất nhanh liền phát hiện, Vạn Sát trận khó hơn nhiều so với bọn họ nghĩ. Tuy rằng Lý Thiết từng ở biên cảnh giết liền sáu võ giả Luyện Thể tầng ba Luyện Tạng đỉnh phong, nhưng đó là giết từng người một. Mà hiện tại lại phải đồng thời đối mặt công kích của hơn mười kẻ địch, đừng nói là chém giết Luyện Tạng đỉnh phong, dù là chém giết mới vào Luyện Tạng đều không dễ dàng, về phần Luyện Thể tầng hai Luyện Nhục kỳ, ngược lại là một đao một người. Nhưng là giết chết một người lập tức lại nhảy ra một người Luyện Tạng kỳ, thậm chí là kẻ địch Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân kỳ thay thế, càng giết lại càng cực kỳ nguy hiểm!

Chiến lực đỉnh phong của hai người miễn cưỡng sánh được với võ giả mới vào Dịch Cân kỳ, hiện tại lại còn phải đối mặt với kẻ địch khác vây công, kết quả duy trì thời gian một nén nhang liền đều thua trận.

Thành tích cuối cùng, Vương Mãng một trăm năm mươi sáu, Lý Thiết một trăm năm mươi tám.

Không thể tiến vào trước một trăm năm mươi!

Khi hai người bị Vạn Sát trận đá ra, nhìn thành tích trên Bài Danh thạch, bọn họ không tránh khỏi trong lòng sinh ra một cảm giác thất bại. Với thực lực của bọn họ không ngờ đều không thể giết vào trước một trăm năm mươi.

Hơn nữa bọn họ đã mười tám tuổi, về sau không gian tiến bộ không lớn, sợ là thẳng đến khi tốt nghiệp Thất Huyền võ phủ đều không nhất định có thể giết vào trước một trăm.

Lâm Minh nhìn hai người ủ rũ rời đi, trong lòng cũng có so đo. Lần đầu tiên khảo hạch tiến vào một trăm năm mươi được xưng là thiên tài tuyệt đỉnh, thiên tài tuyệt đỉnh này không phải dễ lấy như vậy. Vương Nghiễn Phong vốn được cho là thiên tài tuyệt đỉnh, đáng tiếc tuổi quá nhỏ.

Hắn nhìn thoáng qua Trương Thương, Trương Thương lúc này cũng mặt mang nụ cười nhìn lại.

- Trương Thương này nửa bước chân bước vào Dịch Cân kỳ, dù là võ giả Dịch Cân kỳ đỉnh phong bình thường cũng không phải đối thủ của hắn. Ta tuy rằng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đại thành, nhưng là muốn thắng hắn chỉ sợ cũng không có khả năng.

- Lương Thiết Sơn kia lên đài rồi, hắn là xếp thứ ba tân sinh.

Trong đám người có người nhận ra Lương Thiết Sơn, tên này lưng hùm vai gấu, thân thể thật sự là dấu hiệu tốt nhất.

- Lương Thiết Sơn và Lâm Minh đều là trời sinh thần lực, lần này khảo hạch đạt thứ ba lại giành được một viên Kim Xà Xích Đảm Hoàn. Xem biểu hiện của Lương Thiết Sơn này, lại tiến thêm hai ba mươi bậc đại khái có thể đoán ra biểu hiện của Lâm Minh.

Lương Thiết Sơn thường xuyên bị cầm ra để so sánh với Lâm Minh, bởi vì hai người tuổi xấp xỉ, lại đều được cho rằng là có thần lực trời sinh.

Lương Thiết Sơn sau khi lên đài, cười chất phác, sau đó rảo bước tiến vào trong Vạn Sát trận. Kim Xà Xích Đảm Hoàn trước đó đã bị hắn ăn, hiện tại hắn nửa chân bước và Luyện Tạng kỳ, đột phá là chuyện sớm muộn. Tu vi cách Vương Nghiễn Phong cũng chênh lệch không nhiều, cộng thêm hắn trời sinh thần lực, chút chênh lệch này hoàn toàn có thể bù lại.

Nhưng mà, tu vi của Lương Thiết Sơn tuy nói cùng Vương Nghiễn Phong nửa cân tám lạng, nhưng chung quy thiếu kỹ xảo thực chiến so với Vương Nghiễn Phong, cũng thiếu những thân pháp võ kỹ Cửu Đạo Chân Ngôn và Thất Tuyệt bộ của Vương Nghiễn Phong. Cuối cùng, Lương Thiết Sơn bị Vạn Sát trận đá ra sớm hơn Vương Nghiễn Phong, thành tích cuối cùng một trăm bảy mươi sáu, khó khăn lắm tiến vào trước một trăm tám mươi, chỉ có thể tính là phi thường khó được, còn không tính là thiên tài tuyệt đỉnh.

- Lương Thiết Sơn một trăm bảy mươi sáu, Vương Nghiễn Phong một trăm sáu mươi tám, không biết Lâm Minh này có thể xếp bao nhiêu?

Đúng lúc có người ở dưới đài nghị luận, Lâm Minh phi thân lên đài. Đọc truệ ha, tru cập ga [trumtrue .V]

- Hắc hắc, thứ nhất tân sinh lần này lên đài rồi!

- Không biết tên này thế nào, nghe nói bản thân trời sinh thần lực, lại ăn thiên tài địa bảo, nói không chừng có thể tiến vào trước một trăm năm mươi.

- Muốn tiến vào trước một trăm năm mươi nào dễ dàng như vậy. Trừ Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc còn chưa có ai ở tuổi mười lăm giết vào trước một trăm năm mươi. Hắn ở trong khảo hạch tân sinh giành được thứ nhất là bởi vì tuổi nhỏ, khi xông Lung Linh tháp chiếm tiện nghi. Vạn Sát trận này nhưng là đối xử bình đẳng.

Nói lời này chính là một đệ tử đã mười chín tuổi.

- Ha ha, ngươi đây là ghen tị người ta tuổi nhỏ hả. Lung Linh tháp mới là công bằng nhất. Bất kể tuổi lớn nhỏ, chỉ kiểm tra trình độ thiên tài. Mà Vạn Sát trận này, võ giả tuổi nhỏ chịu thiệt rất nhiều. Lâm Minh này chỉ có mười lăm tuổi, có thể tiến vào một trăm sáu mươi, một trăm bảy mươi đã xem như là thiên tài tuyệt đỉnh rồi. Tiến vào một trăm bốn mươi, một trăm năm mươi xem như yêu nghiệt! Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc, lần đầu tiên bọn họ khảo hạch cũng chỉ là thứ tự này. Lần khảo hạch Vạn Sát trận đó thiên tài tập hợp, há là lần này có thể so sánh?

Nhắc tới Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc, một số người ở đây sắc mặt khẽ biến, hiển nhiên ba người này ảnh hưởng quá nặng, thậm chí nặng hơn đệ tử hạch tâm đám Tần Hạnh Hiên. Đệ tử hạch tâm gần như đều là trực tiếp trúng tuyển, bọn họ được hưởng tài nguyên toàn phần, không cần tham gia khảo hạch xếp hạng Vạn Sát trận. Thậm chí bọn họ bình thường lên lớp, tu luyện, dùng công pháp Tàng Thư các đều không cùng ở một chỗ với đệ tử bình thường.

Bởi vì những nguyên nhân này, đối với đệ tử bình thường mà nói, loại đệ tử hạch tâm như Tần Hạnh Hiên quá xa xôi, căn bản không giống như cùng một trường học. Cho nên ảnh hưởng tích lũy trái ngược không nặng bằng ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc.

Chương 60: Hổ nhảy vào đàn dê

Lâm Minh thính lực xuất chúng, cũng nghe được nghị luận của những người này. Hắn quay đầu nhìn phía Bài Danh thạch, ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc chính là ba hạng đầu trên Bài Danh thạch, tuy nhiên thiên phú của ba người này lại là ngược lại.

Trương Quan Ngọc cao nhất, là một người duy nhất thiên phú ngũ phẩm trong số không phải đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ.

Thác Khổ kế tiếp, thiên phú là đỉnh nhất trong thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, kém ngũ phẩm chỉ có một tia, hơn nữa trời sinh lực lượng phi phàm.

M Lăng Sâm kém nhất, thiên phú chỉ có tứ phẩm hạ đẳng, thể chất cũng không có điểm gì đặc sắc.

Lâm Minh lúc trước sau khi biết được thiên phú của Lăng Sâm, làm thế nào cũng nghĩ không thông Lăng Sâm này như thế nào bằng vào thiên phú tứ phẩm hạ đẳng, vững vàng chiếm cứ vị trí thứ nhất trên Bài Danh thạch.

Tuy nói thực lực cường đại hay không quyết định bởi rất nhiều nhân tố, thiên phú không đại biểu hết thảy, nhưng là thiên phú lại là trọng yếu nhất. Chẳng lẽ Lăng Sâm cũng có kỳ ngộ gì, tỷ như ăn thiên tài địa bảo gì đó?

Tuy rằng biết võ đạo chi tâm cũng là một nhân tố rất lớn ảnh hưởng thực lực, nhưng là Lâm Minh lại không cho rằng võ đạo chi tâm sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy.

Ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc này là cùng một lần toát ra, lần đó Thất Huyền võ phủ khảo hạch có thể nói là thiên tài như mây tụ, Thiên Vận quốc cứ cách tám năm mười năm là sẽ xuất hiện một thế hệ thiên tài tập hợp. Thế hệ Lâm Minh, tuy rằng thiên tài tuyệt đỉnh không nhiều nhưng là lại xuất hiện Tần Hạnh Hiên như yêu nghiệt, cũng không thể nói là kém.

Lâm Minh đứng trên tế đàn Vạn Sát trận, yên lặng vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết. Từ sau khi Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đại thành, hắn chỉ trên bia đá trắc lực thí nghiệm lực quyền, còn chưa thử qua sức chiến đấu tổng hợp của mình rốt cuộc tăng lên bao nhiêu.

Lần này vừa lúc thí nghiệm!

Hào quang của Vạn Sát trận sáng lên, Lâm Minh toàn thân tắm trong hào quang, đã số ánh mắt dưới đài tập trung lên người hắn.

Khóe miệng Trương Thương mang theo một tia ý cười nghiền ngẫm. Nửa chân bước vào Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân kỳ, sức chiến đấu bản thân có thể đánh bại võ giả Dịch Cân bình thường. Phần thực lực này quả thật có tư cách miệt thị Lâm Minh tu vi chỉ có Luyện Thể tầng hai đỉnh phong.

Vạn Sát trận phát động, Lâm Minh đi vào trong một không gian sáng trắng. Trước mặt hắn có đủ loại binh khí, trường kiếm, đoản kiếm, trường đao, đoản đao... Đầy đủ mọi thứ.

Trước khi tiến vào Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh một mực là dùng đoản đao. Nhưng là theo hắn tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, lực lượng tăng nhiều, chân nguyên cũng dày đặc hơn mấy lần, đoản đao hiển nhiên đã không thích hợp làm binh khí của hắn nữa.

- Hỗn Độn Cương Đấu kinh rèn luyện thân thể, nắm tay chính là vũ khí tốt nhất của ta hiện tại. Tạm thời không chọn vũ khí đi.

Lâm Minh nghĩ vậy, những vũ khí này toàn bộ biến mất.

Cùng lúc đó, ở trước mặt Lâm Minh xuất hiện hơn mười hư ảnh. Trong những hư ảnh này có võ giả cũng có hung thú, thực lực của bọn họ từ mới vào Luyện Thể tầng hai đến Luyện Thể tầng ba đỉnh phong không đều.

Mắt thấy những kẻ địch này xông tới, Lâm Minh không chút hoang mang, hắn vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành tới cực hạn, toàn thân chân nguyên tăng vọt, lực lượng dường như dùng không hết.

Rống!

Một con hung thú dạng hổ cấp một gào thét xông tới. Hung thú này da dày thịt béo, thể trọng sáu bảy trăm cân, lực lượng húc tới càng tăng lên mấy lần.

Đối mặt con hung thú này, Lâm Minh nắm chặt tay, khớp ngón tay như sét đánh trên trời kêu lên “răng rắc”.

- Chết!

Lâm Minh gầm lớn một tiếng, nắm tay như tia chớp vung ra, lực lượng ba ngàn hai trăm cân đột nhiên bùng nổ.

Ầm! Một quyền này đánh trúng trán hung thú dạng hổ kia. Trong tiếng xương đầu vỡ vụn vang dội, con hung thú nặng sáu bảy trăm cân hùng hổ vọt tới lại bị Lâm Minh một quyền nện bay ra ngoài, mà Lâm Minh chỉ là chân sau giẫm mạnh xuống đất, liền vững vàng chống được lực đẩy ngược.

Hung thú dạng hổ ở không trung ngay cả kêu đều không kêu một tiếng, xương đầu nó trực tiếp nát vụn, óc nát nhừ, chết đến không thể chết lại!

Một quyền diệt địch, ý chí chiến đấu của Lâm Minh như cầu vồng. Hắn vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đến cực hạn, cả người vọt vào trong đám quân địch, xuất quyền như gió, chân đá như mưa. Trong lúc nhất thời Lâm Minh như hổ nhảy vào đàn dê, thế không thể đỡ!

Máu tươi tùy ý vẩy ra, tiếng xương cốt vỡ lọt vào tai, hung thú da dày thịt béo còn không chịu được một quyền của Lâm Minh, võ giả thân thể yếu ớt lại càng là một quyền là chết.

- Võ giả Luyện Tạng đỉnh phong!

Sau khi Lâm Minh một quyền đánh gục một võ giả Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, một võ giả Luyện Tạng kỳ đỉnh phong xuất hiện. Võ giả đạt tới Luyện Thể tầng ba Luyện Tạng kỳ, nội tạng được chân nguyên bảo vệ, lực phòng ngự tăng nhiều, dù là Lâm Minh cũng rất khó một quyền diệt địch. Hơn nữa loại võ giả này thân pháp linh hoạt, công kích sắc bén, muốn đánh trúng cũng không phải rất dễ dàng.

- Năm mươi điểm, chính là ngươi!

Lâm Minh nhìn thấy võ giả Luyện Tạng đỉnh phong này chẳng những không sợ ngược lại chiến ý tăng vọt. Sau khi Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành, hắn cần một đối thủ ra hồn để nghiệm chứng thực lực của mình.

Víu!

Võ giả kia một kiếm chém tới, Lâm Minh rùn người, tránh qua một kiếm này, thân thể dán sát mặt đất bay ra, một quyền đánh về phía đầu gối võ giả kia.

Sau khi Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành, chân nguyên của Lâm Minh dày đặc, tốc độ cũng theo đó tăng lên một bậc. Một quyền này đánh ra giống như Tiềm Long Xuất Uyên, tốc độ mau vô cùng. Võ giả kia hốt hoảng né tránh, nhưng mà Lâm Minh hai tay mượn lực trên mặt đất, một chiêu Ô Long Quấn Trụ một chân quét hướng hậu tâm của võ giả kia.

Một chân này giống như roi vụt ra, võ giả kia rốt cuộc không thể né tránh, bị một chân đá trúng, một ngụm máu tươi hộc như suối phun.

Lâm Minh thừa thẳng đuổi đánh, thân thể nhảy dựng lên, nắm tay như mưa hạ xuống. Võ giả kia hốt hoảng chống đỡ, lại trúng một quyền. Dù là nội tạng hắn có chân nguyên bảo vệ, bị nắm tay ba ngàn hai trăm cân đánh trúng cũng bị thương nặng.

Võ giả kia bị Lâm Minh đánh cho máu chảy như điên, xương ngực gãy rời, phần giữa mở rộng. Sau đó Lâm Minh lại bồi một quyền, đánh trúng ngực trái, trong nháy mắt trái tim ngừng đập. Võ giả Luyện Tạng đỉnh phong này hoàn toàn bị mất mạng.

Trong loạn quân, vượt tròn một tầng tu vi đánh gục đối thủ, thành tích này đã đủ để kiêu ngạo. Nhưng mà Lâm Minh lại biết, phần thực lực này so với Trương Thương còn kém một chút!

- Lại ăn năm mươi điểm, đã hơn hai trăm điểm rồi. Bạn đang đọc ruyện ại { rùruy ện□Vn }

***

- Thời gian một nén nhang rồi, không có một người kiên trì không được. Lâm Minh này cũng ở trên đài đứng vững vàng, hắn hiển nhiên vượt qua Vương Nghiễn Phong.

- Cược Vương Nghiễn Phong là chắc rồi, ngươi đừng quên hắn đạt được phần thưởng của thứ nhất lần khảo hạch này, Hồng Kim Long Tủy đan. Còn thắng được phần thưởng Kim Xà Xích Đảm Hoàn của Vương Nghiễn Phong. Ăn hai viên đan dược này, hắn dù không đạt tới Luyện Thể tầng ba cũng là thực lực tăng vọt, không nên bởi vì thiên phú hắn là tam phẩm trung đẳng mà khinh thường hắn.

Khi trên đài khảo hạch, người dưới đài tự nhiên không thiếu được một phen nghị luận. Lúc này Trương Thương hai tay giao nhau khoanh trước ngực, bộ dáng ung dung tùy ý. Thực lực Lâm Minh như vậy ở trong dự kiến của hắn, nếu không thì không có ý nghĩa.

Hương cháy hết một nén lại một nén, rất nhanh, nén thứ hai cũng đốt tới cuối.

Chương 61: Thương

- Lập tức hai nén hương.

Sắc mặt Lý Thiết cùng Vương Mãng đều có chút khó coi, lúc ấy bọn họ cũng không thể kiên trì lâu như vậy, điều này chứng minh thực lực Lâm Minh đã viễn siêu bọn họ, rất có thể đi vào trước một trăm năm mươi!

- Đại ca, Lâm Minh này vẫn còn kiên trì...

Khóe miệng Lý Thiết co rúm lại, không nghĩ tới thiên phú huynh đệ bọn họ chẳng những không bằng người khác, ngay cả thực chiến cũng không bì kịp!

Chuyện này thật sự khiến Lý Thiết chán nản.

- Ân... Chúng ta xem nhẹ những thiếu niên thiên tài Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh này hoặc là giấu dốt ở thời điểm đối chiến với Vương Nghiễn Phong, hoặc là tiến bộ thần tốc...

Lúc này, hào quang pháp trận nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, người đầu tiên bị bắn đi ra, người này cũng không phải Lâm Minh, mà là một đệ tử Địa Chi đường, thành tích cuối cùng xếp hạng một trăm bốn mươi.

- Một trăm bốn mươi bảy, cừ thật, Lâm Minh này, thật sự bằng vào niên kỷ mười lăm tuổi tiến vào trước một trăm năm mươi! Đây chính là thành tích cùng cấp ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc!

Nói đến nổi danh cùng ba người này, không ít người ở đây đều chợt nghiêm trong lòng, ba người này, cho tới bây giờ đều xếp hạng trước ba, thực lực của bọn họ so với thứ tư, thứ năm cao hơn một mảng lớn, Lâm Minh nổi danh cùng ba người này, mặc kệ là ăn thiên tài địa bảo gì hoặc là tuổi nhỏ có kỳ ngộ gì, tóm lại là nổi danh với ba người này, xem như vang danh.

- Đừng c kết luận nóng vội, chỉ là thời gian vượt qua thôi, nếu Lâm Minh giết địch không nhanh, đa số thời gian đều lẩn trốn chạy né tránh, nói không chừng hiện giờ còn không đủ hai trăm tích phân.

- Ân, nói có lý, thời gian dài không nhất định đại biểu đạt được cao, huống chi vừa rồi đệ tử kia cũng chỉ là một trăm bốn mươi bảy, vừa mới tiến vào trước một trăm năm mươi, chúng ta xem tiếp đi.

Ở trong Vạn Sát trận, mặc dù luôn luôn né tránh không giết địch nhân, địch nhân cũng sẽ chậm rãi tăng lên nhiều, cho nên mặc dù thực lực dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không có thể vô hạn ngây ngốc ở bên trong, đương nhiên, nếu thực lực vượt qua Tiên Thiên, có thể trực tiếp phá trận, đó chính là một chuyện khác.

Lâm Minh căn bản không làm ra né tránh vô dụng, trong nháy mắt bắt đầu Vạn Sát trận, hắn sẽ không dừng lại một chút nào, luôn luôn giết! Giết! Giết!

Bản thân Hỗn Độn Cương Đấu kinh chính là công pháp Luyện Thể chí cương chí dương, chiêu thức chỉ có dũng cảm tiến tới, không có chạy.

Hai nắm đấm của Lâm Minh sớm đã dính đầy máu tươi!

Mỗi lần giết một địch nhân, sẽ có một địch nhân càng cường đại hơn xuất hiện, những địch nhân này, từ lúc ban đầu mới vào Luyện Thể tầng ba, về sau đến Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, thậm chí Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân.

Hai ba địch nhân Dịch Cân kỳ tụ tập, cộng thêm địch nhân Luyện Tạng kỳ kìm chế, mặc dù là Lâm Minh, cũng càng đánh phải cố hết sức.

Cũng may có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đạt tới tầng một đại thành chống đỡ, chân nguyên Lâm Minh nồng đậm, sinh sôi không thôi, thể lực cũng không hạ xuống bao nhiêu, tốc độ khôi phục sức khỏe như vậy, cho dù là Luyện Tạng kỳ đại thành cũng khó bằng.

Địch nhân càng ngày càng mạnh, sau khi một đầu hung thú Kim

Cương tri chu cấp hai Luyện Thể tầng bốn xuất hiện, áp lực của Lâm Minh tăng nhiều, lực phòng ngự Kim Cương tri c này kinh người, đao kiếm không thể làm thương, hơn nữa có thể bắn ra công kích Chu Ti viễn trình, Chu Ti cứng cỏi như dây kéo, một khi bị Chu Ti quấn lấy ở trong loạn quân, vậy tuyệt đối chết.

- Con nhện này thật sự khó giải quyết!

Lâm Minh nhăn mày, nếu là đơn đả độc đấu, hắn tuyệt đối có thể giết chết con nhện này, nhưng ở dưới tình huống như vậy, hắn rất khó xử lý...

Một bên đối mặt với địch nhân ùn n cường đại, một bên còn phải trốn tránh viễn trình công kích của con nhện, trong lúc nhất thời Lâm Minh lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

- Xoẹt!

Một đạo kiếm quang linh hoạt, sắc bén bay tới, Lâm Minh chợt lui về phía sau, kiếm quang lướt qua trên ngực hắn, kiếm khí linh hoạt, sắc bén khiến lông tơ dựng ngược.

Lâm Minh dần dần phát hiện, hai đấm của chính mình có chút không đủ dùng.

Tuy rằng nắm tay linh hoạt, sắc bén, nhưng phạm vi công kích quá Nhỏ!

Đơn đả độc đấu đương nhiên không có vấn đề, nhưng ở trong loạn quân, có vẻ lực bất tòng tâm, một lần chỉ có thể công kích một địch nhân, nhưng lại phải gần người công kích, dễ dàng bị các địch nhân khác chặn lại.

Có lẽ, chính mình nên chọn một thanh vũ khí?

Như vậy, nên chọn cái gì? Tâm niệm Lâm Minh xoay chuyển nhanh chóng.

Kiếm?

Chín thành võ giả Thiên Vận quốc dùng kiếm, nguyên nhân là kiếm linh hoạt hay thay đổi, công kích linh hoạt, sắc bén, tuy rằng kiểm thuật khó tinh, nhưng nhập môn cũng không khó.

Kiếm có thể công cả thủ, có nhẹ có nặng, là binh khí toàn năng.

Nhưng Lâm Minh lại cảm thấy kiếm không thích hợp với hắn, hắn tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh là công pháp Luyện Thể chí cương chí dương, sau khi công pháp đại thành, khí thế cuồn cuộn, xỏ xuyên qua thiên địa, gặp thần sát thần, gặp ma tru ma!

Mà kiếm đạo, thắng ở linh hoạt hay thay đổi, chiêu thức quỷ dị, công kích xảo quyệt, những thứ này cũng không thích hợp với hắn.

Như vậy dùng đao?

Nếu nói chín thành võ giả Thiên Vận quốc dùng kiếm, như vậy một thành còn lại, hơn phân nửa dùng đao, đao linh hoạt không bằng kiếm, nhưng lực công kích từng chiêu rõ ràng hơn, hơn nữa thích hợp võ giả lực lượng cường đại, khi chiến đấu đại khai đại hợp, thế không thể đỡ, có danh xưng là bả giả trong binh.

Nhưng Lâm Minh cảm thấy đao đồng dạng không thích hợp với hắn, tuy rằng đao thể công uy mãnh, nhưng thủ đoạn công kích trái ngược nhau, mặc dù phách chém có khí phách chưa từng có từ trước đến nay, nhưng khuyết thiếu nhuệ khí thế như chẻ tre.

Lúc này, Lâm Minh đột nhiên nghĩ đến mấy ngày trước gặp được Lan Vân Nguyệt, truyền công trưởng lão giảng binh khí, Thương!

Thương, ở Thiên Vận quốc rất ít có võ giả sử dụng, cũng không phải thương không mạnh, hoàn toàn tương phản, thương uy lực rất lớn, nhưng học thương chẳng những khó tinh, hơn nữa còn khó nhập môn.

Tục ngữ nói, tháng bổng, năm quyền, cả đời thương. Thương có thể phách, có thể đâm, có thể múa, có thể chém, có thể thủ, có thể quẩy, có thể phá vây, khí thế này lại chưa từng có từ trước đến nay.

Có thể Hoành Tảo Thiên Quân, chỉ có thương!

Thương được xưng là vua trăm binh, danh hiệu của nó có thể thấy được độ cường đại của binh khí này.

Nhưng mà thương chẳng những khó luyện, lại còn khó luyện chế, tạo ra thương so với kiếm cùng đao khó hơn rất nhiều lần!

Đao kiếm, chỉ cần đủ cứng liền vô cùng phong duệ. Nhưng thương lại yêu cầu hơn nhiều lắm, đầu thương cũng thì thôi, khác biệt không lớn với đao kiếm, nhưng cán thương lại là một cái nan đề thật lớn, mặc dù đại sư có thể luyện chế bảo khí luyện khí, cũng thường xuyên không thể nào xuống tay.

Cán thương, chẳng những phải có độ cứng, hơn nữa phải có co dãn, sắt thép bình thường, không co dãn, căn bản không thể dùng làm cán thương, mà đầu gỗ, cây trúc, tuy rằng co dãn tốt, nhưng độ cứng không đủ, sức nặng lại nhẹ, lực sát thương bình thường, hơn nữa chém giết cùng đao kiếm dễ dàng bị chặt đứt.

Cho nên một thanh thương bảo khí phẩm cấp cao, giá trị thường thường phải đắt gấp năm, sáu lần so với bảo khí cũng là đao kiếm, nhưng số lượng lại không nhiều lắm!. ngôn tình hay

Lâm Minh lựa chọn binh khí ở trong trận chiến rất nhanh, về những tri thức của thương, toàn bộ là truyền công trưởng lão trình bày.

Nhưng mà ở trong chiến đấu cường độ cao, phân tâm chính là tối kị, Lâm Minh vừa mới làm ra quyết định, một sợi Chu Ti giống như lợi mũi tên bắn thẳng lại đây, thân mình Lâm Minh lộn một vòng ở không trung, né qua đòn hiểm, nhưng mà chính lúc này, một đạo kiếm khí từ một góc độ xảo quyệt bổ đến, Lâm Minh chỉ cảm thấy sau lưng đau xót, máu tươi bắn ra.

Bị thương!

Ở ngoài Vạn Sát trận, bản thể Lâm Minh có cảm ứng, kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt tái nhợt.

- Tiểu tử này, xem như không kiên trì được!

Một võ giả thở dài nhẹ nhõm một hơi, đa số người vẫn không muốn người khác tốt, Thất Huyền võ phủ có ba nhân vật thật lợi hại đã quá nhiều, bọn họ cũng không muốn lại có thêm một kẻ ở trên đầu bọn họ.

- Đã đủ biến thái, đã qua hai nén hương, nếu còn kiên trì nữa sẽ nghịch thiên.

- Tuy nhiên cho dù hiện tại hắn xong đời, thành tích này, chỉ sợ cũng có thể đạt trước một trăm năm mươi rồi.

Ở ở ngoài Vạn Sát trận, ngay cả Trương Thương luôn luôn ung dung trấn định đều sắc mặt ngưng trọng lên, tuy rằng hiện tại Lâm Minh lấy được xếp hạng không đáng giá nhắc tới so với hắn, nhưng lần xếp hạng đầu tiên lại tượng trưng cho tiềm lực. Mười lăm tuổi có thể sắp xếp trước một trăm năm mươi, mặc dù chỉ có thiên phú tam phẩm, cũng khiến người khác phải kinh hãi.

- Lâm Minh này, khẳng định là ăn Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn mới có bậc này thực lực, tuy rằng là đan dược mang đến thực lực, nhưng cũng không thể xem nhẹ hắn.

Trương Thương nắm chặt nắm tay, cảm nhận được một cỗ áp lực.

- Thương thế không nhẹ!

Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đè lên thương thế, nhưng miệng vết thương vẫn như cũ đổ máu ra phía ngoài.

- Miệng vết thương đổ máu, thể lực của ta chậm rãi hạ xuống, không có khả năng dùng tiêu hao chiến, một khi đã như vậy...

Ánh mắt Lâm Minh phát lạnh, nhất định trong địch nhân có một võ giả Dịch Cân sơ kỳ còn có Kim Cương tri chu kia.

Chương 62: Thành tích cuối cùng

- Thương đến đây!

Tâm niệm Lâm Minh vừa động, vũ khí biến mất lại xuất hiện lần nữa, một cây Bá Vương thương hiện ra trong tay Lâm Minh.

- Dĩ nhiên là Bá Vương thương!

Bá Vương thương, cả vật thể tạo ra từ huyền thiết, thương như vậy, tuy rằng ít đi độ co dãn, nhưng lại đổi lấy lực phá hoại cường đại!

Bá Vương thương này, cán thương dài tám xích, đầu thương dài tám tấc, thương thân thô như cánh tay trẻ con, cộng thêm huyền thiết tạo ra nó rất nặng, thương này tổng trọng đạt tới năm trăm tám mươi cân, một thương đảo qua, đại thụ cũng bị gẫy.

Lực cánh tay của Lâm Minh là ba ngàn hai trăm cân, huy khởi thương như vậy vừa đẹp.

- Thương tốt!

Lâm Minh cười ha ha, cầm Bá Vương thương trong tay đột nhiên đảo qua, một võ giả mới vào Luyện Thể tầng ba không biết lượng sức huy kiếm đi chắn, cả người trực tiếp bị đánh bay!

- Lên!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, khí thế cả người đột nhiên bùng nổ, một cỗ khí dương cương cuồn cuộn mãnh liệt tùy ý lao ra, hơn mười cường địch bị một oai này chấn động không dám tiến lên.

Hai chân Lâm Minh đạp mặt đất sụp đổ, thân thể hóa thành một đạo hồng quang lao ra, Bá Vương thương năm trăm tám mươi cân, mang theo khí thể chưa từng có từ trước đến nay, đâm thẳng vào Kim Cương tri chu.

- Tê!

Kim Cương tri chu hộc ra Chu Ti, phóng thẳng tới ngực Lâm Minh, Chu Ti này chẳng những có thểtrói người, hơn nữa bản thân còn cực kỳ sắc bén, có thể giống như tên, trực tiếp xuyên thủng thân thể!

Mặc dù là cao thủ Dịch Cân kỳ, đối mặt với Chu Ti, cũng chỉ có thể né tránh, mà một khi lánh, Kim Cương tri chu được thế tách ra, tiếp tục viễn trình công kích.

Nhưng mà Lâm Minh cũng không không tránh, trực tiếp dùng Bá Vương thương đâm về phía Chu Ti kia! Chu Ti vô cùng nhỏ, mũi thương cũng chỉ to hơn một chút, tại tốc độ cao đâm trúng nói dễ hơn làm!

Tuy rằng Lâm Minh không hiểu thương pháp, nhưng nhiều năm như vậy xuất đao ngàn vạn lần, Lâm Minh sớm đã luyện thành nhãn lực sâu sắc cùng ra tay tinh chuẩn, lúc trước, hắn một quyền đánh tan Cửu Đạo Chân Ngôn của Vương Nghiễn Phong chính là như thế!

Mà bất kể là nắm tay, đao róc xương, hay là hiện tại Bá Vương thương năm trăm tám mươi cân này, đối với Lâm Minh mà nói không có bản chất khác nhau!

- Phá cho ta!

Lâm Minh gầm lên một tiếng, Bá Vương thương đâm trúng Chu Ti, mặc dù Chu Ti nhanh như bay, nhưng sức nặng cũng nhẹ như lông hồng, năm trăm tám mươi cân Bá Vương thương đánh vào Chu Ti, hiệu quả gần như tuấn mã đánh lên ruồi bọ.

Khí thế không chút giảm, Bá Vương thương đâm thẳng tám mắt đơn của Kim Cương tri chu!

Kim Cương tri chu hiển nhiên không dự đoán được Chu Ti này bị phá tan nhanh như vậy, trong nháy mắt nó hoàn toàn bại lộ ở dưới mũi thương lạnh lẽo.

Tốc độ cũng không phải sở trường của Kim Cương tri chu, tuy nhiên cả người nó mặc giáp, lực phòng ngự có thể so với kim thạch, bình thường dựa vào một thân giáp xác này ngăn địch.

Nhưng mà dù như thế, nó sao có thể chống đỡ được năm trăm tám mươi cân Bá Vương thương cùng với lực cánh tay ba ngàn hai trăm cân của Lâm Minh?

- Phốc!

Kim Cương tri chu không hề trì hoãn bị Lâm Minh một thương đâm thủng tủy não!

- Xèo xèo!

Có tiểu nghé con lớn nhỏ bằng cỡ thật lớn con nhện bị Lâm Minh nhất thương đóng đinh trên mặt đất, tám chân hãy còn co giật!

Một thương diệt địch!

Theo một cỗ niêm dịch màu xanh biếc bắn mà ra, Lâm Minh rút Bá Vương thương, lại đâm tới võ giả Dịch Cân kỳ, nhưng mà đúng lúc này, Lâm Minh lại cảm thấy sau đầu phát lạnh, một cỗ sát khí như con rắn độc đánh úp lại.

Ra sức lắc mình, một đạo ánh sáng hồng lóe ra như điện xạ, trực tiếp xuyên thủng mặt đất.

Võ kỹ!?

Lâm Minh mạnh mẽ chuyển đầu, ở phía sau hắn, xuất hiện rõ ràng một hư ảnh nam nhân cầm trường kiếm trong tay, đầu đội nón tre.

- Dịch Cân đỉnh phong!

Địch nhân này, là xuất hiện sau khi Lâm Minh giết chết Kim Cương tri chu! Chẳng những thực lực đạt tới Dịch Cân đỉnh phong, lại có thể sử dụng võ kỹ.

Nhìn thấy địch nhân Dịch Cân đỉnh phong, lúc này trong lòng Lâm

Minh cũng dâng lên một cỗ hào khí, đây là lần đầu tiên hắn với giao thủ với địch nhân Dịch Cân đỉnh phong!

- Lâm Minh này không phải bị thương sao? Như thế nào còn không xong đời?

- Tên này, thật sự là ngoan cường, cây hương thứ ba cũng đốt một nửa rồi! Sau khi hắn bị thương, lại kiên trì được nửa nén hương.

- Trên đài còn sáu người, vừa rồi vị kia bị bắn ra, thành tích đã một trăm ba mươi chín, khó có thể kiên trì được nữa!

Ở đây nhiều người không muốn nhìn thấy người khác tốt hơn mình.

- Lâm Minh đã bị thương, sức chiến đấu tất nhiên hạ xuống, mặc dù cứng rắn chống đỡ ở bên trong, cũng không chiếm được bao nhiêu tích phân.

Ngay tại lúc mấy người nói chuyện với nhau, trên tế đàn lại có hai người kêu lên một tiếng đau đớn, hiển nhiên là bị trọng thương, tiếp theo hai người đều không duy trì được, bị pháp trận truyền ra, trong đó một người rõ ràng là Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh tái nhợt, phun thật mạnh ra một hơi, nói tóm lại, lần khảo hạch này hắn không phát huy được hoàn mỹ, nếu không có lẽ hắn còn có thể đi tới xếp thứ tư, năm, tuy nhiên hắn cũng không thèm để ý, thời điểm cuối cùng, hắn sử dụng Bá Vương thương chém giết ở trong Vạn Sát trận, giết được hai địch nhân tương đương với Dịch Cân sơ kỳ, trong dạng chém giết kịch liệt này, hắn được lợi không ít.

- Lâm Minh này, rốt cuộc đi ra, thời gian hơn hai nén hương, còn không tính rất thái quá.

- Ân, xem ra thành tích hắn phải vào trước một trăm năm mươi, chậc chậc, Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn này thật sự là kỳ dược nha, tiểu tử này vài ngày trước còn không mạnh hơn Vương Nghiễn Phong bao nhiêu, hiện tại ăn hai viên kỳ dược, liền cường đại đến tình trạng này, ai, nếu có thể cho ta ăn thì tốt rồi.

Ở đây nhiều người có chút tâm lý ghen tị cùng không phục.

Lúc này, Bài Danh thạch ảo trận chớp động, đầu tiên sáng lên, đồng thời đi ra cùng Lâm Minh còn một người, sau khi một trận chớp động, tên của hắn ra hiện một trăm ba mươi sáu, thanh niên kia nhìn thấy thành tích này liền hưng phấn, hắn chỉ có mười bảy tuổi, tập võ ở Thất Huyền võ phủ hai năm rưỡi có thể có thành tích này đã rất không tồi.

Rồi sau đó, tên Lâm Minh chớp động, nguyên bản nó từ hai trăm mười danh chợt biến mất, hơn một trăm ánh mắt, đều nhìn chằm chằm Bài Danh thạch.

Bia Bài Danh thạch tổng cộng hai mươi ba cột, mỗi một cột có mười tên, đa số ánh mắt mọi người tập trung ở cột mười lăm, cũng chính là xếp hạng một trăm bốn mươi đến một trăm năm mươi, đây là vị trí tên Lâm Minh có khả năng xuất hiện nhất.

Nhưng mà ảo tượng này thủy chung bình tĩnh như nước, căn bản không có chút dao động.

- Ân?

Mọi người còn không kịp kinh ngạc, cột thứ mười ba Bài Danh thạch lại đột nhiên nổi lên sóng gió, hai cái tên một trăm hai mươi lăm và một trăm hai mươi sáu dường như bị một cỗ lực lượng vô hình tách ra, rồi sau đó hai chữ Lâm Minh hiện ra rõ ràng ở trong đó!

Lâm Minh, một trăm hai mươi sáu!

- Một trăm hai mươi sáu!

- Trời ạ! Hắn mới mười lăm tuổi!

Hơn một trăm người, nhìn thấy thứ tự Lâm Minh xong đều hít sâu vào một hơi khí lạnh.

Lúc trước, Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc cũng không biến thái như vậy, Lăng Sâm chỉ là một trăm bốn mươi lăm, Thác Khổ một trăm bốn mươi hai, Trương Quan Ngọc rất trâu bò, tiến sát một trăm bốn mươi, đạt tới một trăm ba mươi tám, so với Lâm Minh một trăm hai mươi sáu kém rất nhiều, nên biết rằng, thứ tự dựa vào trước sau, lên trước một người thật không dễ.

Quả thực là yêu nghiệt!

Chương 63: Thần binh đường

Một ít người vẫn như trước nhìn chằm chằm vào Bài Danh thạch, dường như không tin thành tích biểu hiện mặt trên.

- Vách đá này có phải có vấn đề hay không? Chỉ có thời gian hơn hai nén hương, không đạo lý xếp hạng một trăm hai mươi sáu a!

- Bài Danh thạch là cao thủ Tiên Thiên đến từ Thất Huyền cốc khắc ra, như thế nào xảy ra vấn đề? Đúng vậy, nếu muốn tiến trước một trăm ba mươi, thế nào cũng phải giết thời gian ba cây hương mới được, tuy nhiên nếu thực lực bản thân quá mạnh mẽ, giết địch không triền đấu, mấy chiêu đánh gục thì...

Một người chậm rãi mở miệng, người này cũng là giáo qua Hồng Hi của Lâm Minh.

Nghe xong Hồng Hi nói, những người xung quanh giật mình, thực lực bản thân cao cường, giết địch không cần triền đấu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ tiểu tử này còn dư lực!?

Vậy thật là đáng sợ.

Lúc này, sắc mặt Trương Thương khó coi nhìn chằm chằm Lâm Minh, một trăm hai mươi sáu! Tuy rằng kém còn xa so với hắn, nhưng đối phương nhỏ hơn hắn ba tuổi.

- Lâm Minh này không biết là ăn thiên tài địa bảo gì mà cường đại đến như vậy, hắn chỉ có Luyện Thể tầng hai đỉnh phong! Dược lực Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn hắn cũng hấp thu sạch sẽ, với thiên phú tam phẩm trung đẳng, lại có thể hấp thu tốt như vậy?

Lâm Minh cũng nhìn về phía Trương Thương, trong ánh mắt mang theo một tia chiến ý, còn có một tháng, vượt qua Trương Thương không là vấn đề!

- Được, ngươi rất tốt.

Lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm, đúng là thanh âm Trương Thương:

- Ngươi quả thật khiến ta kinh ngạc, tuy rằng ngươi chỉ có thiên phú tam phẩm trung đẳng, nhưng hấp thu hoàn toàn dược lực Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn, xếp hạng đến một trăm hai mươi sáu ngươi cho là ngươi có thể thắng ta trong đổ đấu thì quá ngây thơ rồi, ta lập tức sẽ cho ngươi hiểu được chênh lệch giữa ngươi và ta, chúng ta đổ đấu chỉ còn lại có một tháng, ngươi còn có bản lĩnh kiếm được kỳ dược như Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn sao? Cho dù ngươi kiếm được, chân nguyên loại dược vật trực tiếp tăng trưởng công lực này mang đến cũng không tinh thuần, phải hao phí thời gian đi chiết xuất, ngươi còn có thể ăn nữa sao?

- Ngươi, vẫn phải thua!

Trương Thương nói xong, đã đi tới Vạn Sát trận tế đàn, hắn không thể bảo trì trấn định được nữa.

Lúc này, đệ tử tham gia thí nghiệm với Lâm Minh cũng nhao nhao bị Vạn Sát trận bắn ra, tuy rằng thời gian bọn họ kiên trì dài hơn Lâm Minh, nhưng xếp hạng cũng không hơn được Lâm Minh, duy nhất một người chen vào trước một trăm ba mươi, cũng chỉ là một trăm hai mươi chín mà thôi.

Hào quang Vạn Sát trận dâng lên, Trương Thương bị bao phủ trong đó, khảo hạch bắt đầu!

Mặc cho hào quang chớp động, Trương Thương dường như lão tăng nhập định ngồi ở trên tế đàn, thần sắc ung dung, thân thể không nhúc nhích, hô hấp đều đều bình tĩnh, khí tức lâu dài.

Tuy rằng Vạn Sát trận là ảo trận, nhưng hết thảy cảnh tượng bên trong thật sự không thể chân thật hơn, chân nguyên cùng thể lực tiêu hao làm cho thí nghiệm giả gia tốc hô hấp, tim đập nhanh hơn, thân thể bị thương làm cho sắc mặt thí nghiệm giả tái nhợt, cả người đau đớn.

Nhưng Trương Thương lại thoải mái như thế, rõ ràng địch nhân hắn gặp được ở trong ảo trận hoàn toàn không là đối thủ.

- Sư huynh kia chính là Trương Thương đi, không hổ là cao thủ xếp hạng một trăm lẻ chín, thật là lợi hại!

Một tân sinh vừa mới thông qua khảo hạch nói, lần đầu tiên nhìn thấy đệ tử xếp hạng cao như vậy, trong lòng hắn có chút hưng phấn cùng kính sợ.

- Đúng, nghe nói lần trước hắn cách xếp hạng đã ba tháng, lần này hẳn là sẽ có tiến bộ khá lớn, nói không chừng tiến vào trước một trăm...

Lâm Minh nhìn hương cháy, nén hương thứ hai rất nhanh đốt tới cuối.

Hai nén hương, trong Vạn Sát trận đã bắn ra vài người, trong đó một học viên mới của Địa Chi đường, hắn xếp hạng hai trăm mười lăm, cũng không tính quá kém.

Cây hương thứ ba rất nhanh liền thiêu đốt hơn phân nửa, thời gian này đã vượt qua Lâm Minh, mà với thực lực Trương Thương, tự nhiên sẽ không so kém hơn Lâm Minh.

Ở đây không không ai cảm thấy ngoài ý muốn, nếu Trương Thương không kiên trì tới đây mới là lạ.

Cây hương thứ ba đốt sạch, rốt cuộc Trương Thương xuất hiện cảm giác chống đỡ hết nổi có.

Cây hương thứ bon vừa châm lên, Trương Thương kêu lên một tiếng đau đớn, hiển nhiên bị thương, nén hương thứ tư đốt được một nửa, Trương Thương bị pháp trận bắn ra.

Xếp hạng cuối cùng, một trăm lẻ ba!

Sau khi Trương Thương đi ra, nhìn thoáng qua xếp hạng, nhíu mày, dường như cũng không hài lòng với thành tích này. Tuy rằng tiến bộ vượt qua năm tên, nhưng lần này hắn đã chuẩn bị rất kỹ, vốn chuẩn bị tấn công trước một trăm.

Hắn nhìn thoáng qua Lâm Minh, truyền âm nói:

- Một tháng sau quyết chiến, ta chờ ngươi.

Mà lúc này Lâm Minh, lại cũng không đem quá nhiều tâm tư đặt ở trên thân Trương Thương, hắn nghĩ tới vũ khí chính mình vừa mới lựa chọn, thương.

Muốn đi chọn một thanh thương tốt!

Khảo hạch giằng co vừa tới giờ ngọ, thời điểm sáng sớm, tham gia khảo hạch gần như đều là võ giả Luyện Thể tầng hai, Luyện Thể tầng ba, xếp hạng đều ngoài một trăm.

Mà đến đến gần giữa trưa, Vạn Sát trận lại có không ít cao thủ Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân kỳ đến, thực lực của bọn họ, lập tức thăng lên một cái cấp bậc, thậm chí có vài người lấy được thành tích trước năm mươi.

Rất nhiều thiếu niên vừa mới tiến vào Thất Huyền võ phủ hứng trí bừng bừng xem cuộc chiến, mà Lâm Minh lại sớm rời đi, nếu có thể nhìn thấy toàn cảnh chiến đấu của những cao thủ, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua, nhưng hiện tại chỉ có thể nhìn những cao thủ ngồi ở trong Vạn Sát trận, không học được bất kỳ thứ gì, tự nhiên hắn không có hứng thú.

Xuyên qua vài con đường, thời điểm ở giữa trưa Lâm Minh đi tới tiệm vũ khí lớn nhất Thiên Vận thành, Thần Binh đường.

Thần Binh đường là cửa hàng vũ khí lâu đời nhất Thiên Vận thành, lịch sử so với Thiên Vận quốc còn lâu hơn, hai trăm năm trước, Thiên Vận quốc lập quốc, mà khi đó Thần Binh đường đã là cửa hiệu lâu đời trăm năm.

Lâm Minh nhìn về phía Thần Binh đường, chín tầng lầu các, ẩn ẩn có ngụ ý chí tôn trong binh, cửa có chiêu bài ánh vàng lớn, bút lông viết phía trên ngưng trọng, sắc bén tản ra ý sát phạt, chỉ liếc mắt một cái, sẽ cảm giác linh hoạt, khí thế mặt tiền cửa hiệu sắc bén ập vào mặt, không hề nghi ngờ, bản thân người viết cũng là một cao thủ võ đạo.

Khách nhân trong cửa hàng cũng không nhiều, tuy nhiên trong những khách nhân này có một nửa là cao thủ võ đạo, trong đó có mấy người là cường giả Luyện Cốt kỳ đỉnh phong, điều này làm cho Lâm Minh âm thầm kinh hãi. Những người này cách Ngưng Mạch kỳ chỉ còn một bước, đương nhiên, nếu muốn tới bước này vô cùng gian nan.

Lần này Lâm Minh đến mặc chế phục đặc biệt của Thất Huyền võ phủ, cho nên tuy rằng tuổi hắn còn trẻ, nhưng cũng hấp dẫn nhân viên cửa hàng chú ý, đệ tử Thất Huyền võ phủ, địa vị rất cao.

- Thiếu hiệp, muốn mua binh khí gì.

- Thương!

Lâm Minh nói.

- Nga?

Nhân viên cửa hàng thoáng sửng sốt, người mua thương cũng không nhiều, cho dù có, bình thường cũng là đại hán khôi ngô, mà thiếu niên thư sinh chín thành chín là tới mua kiếm, hắn không nghĩ tới thiếu niên này thoạt nhìn chỉ có mười năm, sáu tuổi lại mở miệng nói mua thương.

Chương 64: Công nghệ phức tạp

- Thiếu hiệp muốn mua thương gì? Cấp bậc gì?

- Nơi này các ngươi có bảo khí không?

Lâm Minh lên tiếng hỏi.

- Bảo khí thương?

Tiểu nhị không nghĩ tới thiếu niên này ngữ khí kinh người, giá cả một thanh bảo khí thương, ít nhất có một vạn lượng vàng, tốt thì hai đến ba vạn, thiếu niên này có nhiều tiền như vậy?

Kỳ thật Lâm Minh không nhiều tiền như vậy, tuy nhiên hắn có thể dự định một chút, sau đó tính ra tiền.

- Thiếu hiệp, trong điếm chúng ta không có thương cấp bảo khí, nếu cần đao kiếm cấp bảo khí, thật ra có rất nhiều.

- Như vậy sao...

Lâm Minh hơi cảm thấy thất vọng, không nghĩ tới Thần Binh đường cũng không có bảo khí thương, bảo khí thương cũng quá thiếu.

Nhân viên cửa hàng nói:

- Thương cấp bậc bảo khí, số lượng quá ít, nhu cầu lại không nhỏ, hai tháng trước trong điếm có một cây, nhưng đã sớm bị đặt trước, rồi sau đó bán đi.

- Nga? Theo ta được biết, võ giả Thiên Vận quốc rất ít dùng thương đi, ai lại dùng thương để chiến đấu?

- Đúng, võ giả rất ít dùng, tuy nhiên... Quân đội lại dùng đến, một ít tướng quân mua bảo khí thương, bởi vì thương cấp bảo khí quá ít, cho nên thậm chí có ít tướng quân chiến công hiển hách, cũng không có bảo khí thương, thiếu hiệp muốn mua được bảo khí thương ở Thiên Vận quốc, rất khó.

Thì ra là thế, Lâm Minh lập tức hiểu được trong lòng, thương là binh khí tốt nhất trong quân đội, từ xưa đến nay, phàm là tướng lãnh nổi danh, tám thành là dùng thương, còn lại hai thành, dùng Đại Quan đao, Phương Thiên kích cùng những loại binh khí dài, mà nổi danh bằng vào đao kiếm không có mấy người.

Hành quân đánh giặc, thường xuyên phải mã chiến, lúc này đao kiếm có vẻ quá ngắn, cho nên sẽ dùng đến kích, sóc, thương, mâu, mà thương cùng mâu lại là dùng nhiều nhất, một thương nơi tay, cho dù rơi vào loạn quân cũng có thể giết ra, đại thương dài một trượng, một lần quẩy chính là mười mấy mạng người, đây là điều kiếm, đao, phủ... Không thể theo kịp.

Cho nên Hoành Tảo Thiên Quân là chiêu thức thương độc hữu!

Bởi vậy tướng quân Thiên Vận quốc, mặc dù thời điểm bọn họ tu võ dùng kiếm, tòng quân sau cũng đều dùng thương.

- Chính thế, thương cấp bậc bảo khí, muốn mua không dễ chút nào, giá cả thương tốt rất có thể cần mấy vạn hoàng kim, hiện tại ta cũng không có nhiều tiền như vậy, trước kia tiền đều lấy từ Mộc Dịch tiên sinh, tuy rằng ta làm được Minh Văn phù giá trị xa xỉ, nhưng cũng không rõ ràng Mộc Dịch có thực sự dùng nhiều như vậy hay không, mấy ngày nay phiền toái Mộc Dịch đã không ít, mấy vạn lượng vàng không phải số lượng nhỏ, không thể hỏi hắn nữa. Huống chi, một ít thương chế tạo hoàn mỹ cũng sẽ không dễ dàng gặp, hơn nữa hiện tại ta tu võ còn không cao, cho ta bảo khí cũng rất khó phát huy được uy lực.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh nói:

- Vậy quên đi, cho ta xem các thương khác đi, thương tốt.

- Tốt, thiếu hiệp chờ.

Nhân viên cửa hàng nói xong xoay người, từ trong hộp gỗ xuất ra một cái cán thương phẩm chất khá, cán thương này đen nhánh, chiều dài bảy xích.

Thời điểm trong điếm bán ra thương, thường thường là cán thương cùng đầu thương tách ra bán, cán thương gửi ở trong hộp gỗ chống phân hủy, đầu thương tẩm dầu bảo tồn, cam đoan không ra ánh sáng. Đến lúc đó khách nhân căn cứ chính mình yêu thích, chọn lựa cán thương cùng đầu thương thích hợp, tạo thành một cây thương thành phẩm.

- Thiếu hiệp mời xem.

Nhân viên cửa hàng đưa cán thương tới.

Lâm Minh cầm cán thương ở trong tay, sức nặng đại khái ba mươi cân, hiển nhiên cũng không phải kim loại tạo ra, tiện tay dùng một chút lực, cán thương này co dãn mười phần, Lâm Minh không chút nghi ngờ, nếu đem cán thương ép thành một hình cung rồi sau đó buông tay, trực tiếp có thể đập vỡ đầu lâu một dã thú.

Loại cán thương này, tuy rằng không phải kim loại, nhưng là quất ở trên người tạo thành thương tổn so với kim loại còn cao hơn.

- Cán thương này bao nhiêu tiền?

Lâm Minh hỏi.

- Một ngàn hai trăm lượng vàng.

May mà Lâm Minh sớm có chuẩn bị, nghe giá cả thế cũng âm thầm líu lưỡi, chỉ một cái cán thương đã đắt như vậy, nên biết rằng, một kiện đao kiếm bảo khí bình thường cũng chỉ là mấy ngàn lượng vàng. Thương này còn không phải bảo khí.

Tiểu nhị nhìn ra Lâm Minh kinh dị, giải thích nói:

- Đây là làm từ Ô Ti mộc, tuyển dụng qua Ô Ti mộc mấy trăm năm tốt nhất, ngâm bảy bảy bốn chín ngày ở trong nước suối trên núi, rồi sau đó cho vào nồi nấu ba ngày ba đêm, bỏ hết vụn gỗ cùng mảnh nhỏ Ô Ti mộc ra, chỉ để lại khung cứng cỏi nhất, cho thêm Kim Mộc tàm vào ninh, cuối cùng mặt ngoài lại quấn Kim Mộc tàm, ngâm ba năm ở trong dầu mà thành.

- Bất kể là Ô Ti mộc hay là Kim Mộc tàm, đều là tài liệu quý báu đao kiếm không bằng, cộng thêm các loại công nghệ đặc thù, cán thương này tuyệt đối sẽ không bị chặt đứt ở trong quá trình chiến đấu, thậm chí có thể chém đứt bảo kiếm của địch nhân, thiếu hiệp hoàn toàn có thể yên tâm.

Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu, Lâm Minh nghe mà không khỏi hoa mày chóng mặt, một cây cán thương không bắt mắt, quá trình chế tạo đã phức tạp như vậy, hơn nữa tuy rằng tàm ti Kim Mộc tàm không đắt bằng Thiên Tàm Ti, nhưng dùng nhiều như vậy cũng tuyệt đối giá trị xa xỉ, mà Ô Ti mộc cũng thập phần đắt đỏ, huống chi là cây cổ thụ mấy trăm năm.

Hơn nữa trong quá trình sản xuất còn có thứ phẩm, tỷ như hỏa hầu không nắm giữ tốt, Ô Ti mộc có vấn đề đều không được, hơn nữa cán thương phải thẳng tắp, phàm không thẳng đều là thứ phẩm, phải đào thải, điều này lại khiến cho giá trị cán thương gia tăng không ít.

Chẳng trách đắt như vậy, một cây thương như vậy, dân chúng bình thường không ăn không uống làm lụng vất vả cả đời cũng không mua nổi.

Tiểu nhị nói:

- Chỗ quý nhất của thương chính là cốt, thương có được hay không, phải xem cốt thương, xem đầu thương, công nghệ chế tạo đầu thương đơn giản, đầu thương tốt thường thường cũng mấy trăm lượng vàng, cho dù thiếu hiệp tuyển Vân Văn Tấn Thiết làm thành đầu thương, cũng chỉ tám trăm lượng, tổng giá trị sẽ không vượt qua hai ngàn lượng, thiếu hiệp cảm thấy thế nào?

Lâm Minh thưởng thức cán thương này, hơi có chút yêu thích không buông tay, cán thương này co dãn không nói đến, xúc cảm tuyệt đối nhất lưu.

Đáng tiếc, rất nhẹ!

- Còn có nặng hơn không? Tỷ như, trọng thương mấy trăm cân.

- Nga?

Tiểu nhị kinh hãi trong lòng, trọng thương mấy trăm cân, ít nhất khí lực phải mấy ngàn cân mới có thể múa, thiếu niên này, có khí lực lớn như vậy sao?

Tuy nhiên nghi hoặc thì nghi hoặc, tiểu nhị vẫn xuất ra một cây cán thương tạo ra từ huyền thiết tinh khiết, cán thương này cũng dài bảy xích, nặng hơn bốn trăm cân, tiểu nhị hiển nhiên cũng đã tu luyện qua, tuy rằng lấy có chút cố hết sức, nhưng tốt xấu vẫn lấy ra được.

- Cán thương này, tám trăm lượng vàng.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Tuy rằng Huyền Thiết đắt, nhưng công nghệ che tạo cán thương huyền thiết tinh khiết đơn giản, cho nên cán thương kim loại ngược lại rẻ hơn.

- Thiếu hiệp cẩn thận, rất nặng.

Điếm tiểu nhị có chúc lo lắng đưa cán thương huyền thiết cho Lâm Minh, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh cầm nó giống như cầm một cây mộc côn, vô cùng thoải mái.

Điều này làm cho mí mắt điếm tiểu nhị kia hơi dựng lên, thiếu niên này, khí lực thật lớn! Quả thực là hung thú hình người a.

Lâm Minh cầm cây thương trong tay suy nghĩ một chút, hỏi:

- Còn có nặng hơn không?

Nặng hơn? Còn muốn nặng hơn?

Tiểu nhị ngẩn ngơ, nói:

- Nặng hơn cũng có, tuy nhiên giá cả rất đắt.

- Không quan hệ.

Lâm Minh vì tránh cho phiền toái không cần thiết, thoáng lấy ra kim phiếu trong lòng, hiện ở trên thân hắn còn có tám ngàn lượng vàng, chỉ cần không phải thương cấp bậc bảo khí, dù đắt hơn cũng mua được.

Tiểu nhị kia nhìn thấy kia một xấp kim phiếu không khỏi ngạc nhiên, kim phiếu dày như vậy, quả nhiên là người có tiền! Hắn cung kính nói:

- Thiếu hiệp xin theo ta.

Nói xong, tiểu nhị kia lập tức đi lên lầu hai.

Chương 65: Trọng thương Quán Hồng

Tiến vào lầu hai, người lập tức ít đi rất nhiều, không gian to như vậy chỉ có ít ỏi vài khách hàng, một trung niên mặc áo dài màu xám đang ngồi ở phía sau quầy thưởng trà.

Tiểu nhị cung kính đối với người trung niên một cái lễ, rồi sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu.

- Nga? Vị thiếu hiệp này muốn chọn một cây trọng thương?

Người trung niên kia có hứng thú nhìn về phía Lâm Minh:

- Ngươi cần trọng thương nặng bao nhiêu?

- Tám trăm cân.

- Tám trăm cân?

Trong mắt trung niên nhoáng lên tinh quang:

- Thương tám trăm cân, ít nhất phải có khí lực bốn ngàn cân, ngươi dùng được?

Lâm Minh nói:

- Dùng, cho dù hiện tại dùng không linh hoạt nhưng về sau cũng sẽ linh hoạt lên.

- A! Có quyết đoán, ta cho ngươi xem một cây thương.

Người trung niên nói xong đứng lên, đi về phía một cái giá, sau một lát, người trung niên này mang theo một hộp gỗ thật dài ra, tuy rằng hắn chỉ là tùy ý tiêu sái, nhưng Lâm Minh lại phát hiện, mỗi bước đi của người trung niên đều làm sàn gỗ kêu lên mấy tiếng vang nhỏ, đó là thanh âm sàn gỗ không chịu nổi gánh nặng phát ra.

Hiển nhiên, hộp gỗ trong tay hắn vô cùng trầm trọng!

Người trung niên đặt hộp gỗ ở trên quầy, mở cái nắp ra, bên trong là một trường thương ài tám xích dùng mảnh vải thật dày bọc.

Người trung niên cởi bỏ mảnh vải, lập tức lộ ra thân thương màu tím đen cùng đầu thương màu đỏ sậm. Ở trên thân thương màu tím đen, dùng chữ triện khắc ra hai chữ, Quán Hồng.

Hai chữ này phong cách cổ xưa mượt mà, phối hợp cây thương rất nặng, dường như có một cỗ khí thế mênh mông ngập trời ập vào mặt.

Thương tốt!

Người trung niên nói:

- Thương này tên là Quán Hồng, thân thương tám xích, đầu thương tám tấc, là một kiện bán bảo khí.

- Ân? Bán bảo khí?

Người trung niên nói:

- Chỉ có đầu thương là bảo khí, cán thương không phải.

Lâm Minh lập tức tỉnh ngộ, bởi vì công nghệ cán thương phức tạp, cho nên rất khó khắc trận pháp, mà đầu thương lại giống với đao kiếm, tự nhiên có thể khắc trận pháp lên, chế thành bảo khí.

Nhưng, trên cán thương thiếu trận pháp, chân nguyên không thể thông suốt, uy lực tự nhiên đại giảm.

Người trung niên nói:

- Tuy rằng cán thương không phải bảo khí, nhưng luận độ cứng cỏi, so với bảo khí nhân giai hạ phẩm bình thường còn mạnh hơn một ít.

Bảo khí khác nhau cùng vũ khí bình thường ở chỗ trên bảo khí có khắc trận pháp, có thể rót chân nguyên vào, cũng không nói bảo khí nhất định rắn chắc hơn vũ khí bình thường.

Đại sư tạo ra bảo khí phải là võ giả, thợ thủ công bình thường bởi vì không có chân nguyên, không hiểu trận pháp, không thể tạo ra bảo khí, nhưng có đôi khi, thợ thủ công bình thường dùng tài liệu cực phẩm, cộng thêm bí kỹ nhiều thế hệ tương truyền, đồng dạng có thể tạo ra thần binh, luận sắc bén cùng chắc chắn, loại thần binh này rất có thể mạnh hơn với bảo khí!

Đương nhiên, loại thần binh này không thể dồn vào chân nguyên, khi chân chính thực chiến, sử dụng võ kỹ, uy lực kém hơn một bậc so với bảo khí.

Người trung niên nói:

- Cán thương này dùng Tử Ô Đạn Thiết rèn ra, đầu thương dùng Vân Văn Tấn Thiết, hai sườn mũi thương được khảm huyền kim vào, vô cùng sắc bén, đầu thương cùng cán thương vốn cùng một chỗ, không thể tách ra, nặng tám trăm hai mươi cân.

Tử Ô Đạn Thiết sao?

Thời điểm Lâm Minh đi học, nghe truyền công trưởng lão giảng qua loại kim loại kỳ dị này, loại kim loại này nặng vô cùng, hơn nữa bản thân vô cùng co dãn, nó thậm chí có thể dùng để làm cường cung, loại cung này, phối hợp gân hung thú đẳng cấp cao làm thành dây cung, có thể dễ dàng bắn ra hơn hai ngàn, dù là miếng thép tinh đều bị xuyên thủng!

Dùng loại Tử Ô Đạn Thiết này để làm cán thương, khi cán thương cong hình bán nguyệt, lực lượng bắn ra có thể chém ngang đại thụ một vòng tay, võ giả lực lượng trên năm ngàn cân, tiện tay run lên, bằng vào cán thương có thể đánh chết người.

Nhưng mà Tử Ô Đạn Thiết lại phải trải qua vô số lần rèn khi thành hình, kể từ đó, cũng không thể khắc trận pháp ở bên trong, trận pháp đều không có cho nên không thể dùng để chế tạo bảo khí.

Nhưng dù vậy, Tử Ô Đạn Thiết cũng bị rất nhiều Luyện Khí đại sư yêu tha thiết, bởi vì dùng nó làm cán thương, cường cung thật sự rất thích hợp.

Lâm Minh đem cầm cán thương do Tử Ô Đạn Thiết chế thành ở trong tay, dùng sức run lên một chút, cán thương rung động nhẹ, nhưng biên độ rung động cũng không lớn, đây là bởi vì khí lực Lâm Minh không đủ.

Tuy nhiên dù vậy, nam nhân trung niên kia vẫn đột nhiên cả kinh, thiếu niên này, khí lực thật biến thái! Có thể rung cán thương thành như vậy, lực lượng này chỉ sợ không dưới ba ngàn cân! Nhìn hắn chỉ có Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, gân cốt thân thể thật vững chắc!

Lâm Minh lại tiện tay múa vài cái, tám trăm hai mươi cân, cầm lấy thật thoải mái, nhưng khi múa tuyệt đối sẽ không thoải mái, dùng binh khí như vậy chiến đấu, mặc dù Lâm Minh có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết chống đỡ cũng hao hết thể lực rất nhanh.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không lo lắng, hắn sẽ đột phá rất nhanh, cho nên sức nặng này cũng là vừa lúc.

- Cây thương này bao nhiêu tiền?

- Chín ngàn lượng vàng!

Chín ngàn lượng... Lâm Minh vẫn chưa quá kinh ngạc, giá trị thương này, chỉ là đầu bảo khí thương Vân Văn Tấn Thiết kia đã giá trị ba ngàn lượng, mà cán thương Tử Ô Đạn Thiết bán sáu ngàn lượng tuyệt đối không đắt.

Lâm Minh đào ra tất cả kim phiếu, lại xuất ra thẻ khách quý Tử Kim đặt trên mặt bàn, Thần Binh đường này cũng gia nhập Liên Hợp thương hội, có thể dùng thẻ khách quý, ưu đãi chín mươi phần trăm, chỉ còn có tám ngàn một trăm lượng, nhưng dù vậy, kim phiếu trên thân Lâm Minh cộng hết vẫn còn thiếu một trăm lượng.

Người trung niên nhìn thấy thẻ khách quý này, ánh mắt hơi hơi sáng ngời:

- Thiếu hiệp là người phủ nguyên soái?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, do dự một chút, nói:

- Không phải, chỉ là một bằng hữu của ta ở phủ nguyên soái.

Tuy rằng Lâm Minh nói nhẹ nhàng, nhưng người trung niên biết, bằng hữu thiếu niên này tuyệt đối là nhân vật trọng yếu trong phủ nguyên soái, nếu không không có khả năng có thẻ khách quý, đồng thời còn lấy để tặng người, hắn cười nói:

- Thì ra là thế, nếu là khách quý phủ nguyên soái, thương này chỉ lấy thiếu hiệp tám ngàn lượng.

- Đa tạ.

Lâm Minh cũng không già mồm cãi láo, một trăm lượng vàng, bất kể là đối với hắn, hay là đối với Thần Binh đường đều không tính là cái gì.

Tiểu nhị bọc thương lại cho vào hòm, Lâm Minh cầm lấy, sau khi nói lời từ biệt, liền lao về phía sau núi.

Tử Ô Đạn Thiết làm thành thân thương, Vân Văn Tấn Thiết cấp bậc bảo khí làm thành đầu thương, tổng trọng tám trăm hai mươi cân, thương như vậy, Lâm Minh ngẫm lại vô cùng hưng phấn!

Lại đi tới bãi đất trống phía sau núi, bởi vì lưng đeo tám trăm hai mươi cân thương, Lâm Minh giẫm cỏ dưới lòng bàn chân lưu lại dấu chân rõ ràng.

Cảm thụ được áp lực trầm trọng đến từ sau lưng, trong lòng Lâm Minh dâng lên một cỗ hào hùng, hắn nhắm ngay một tảng đá lớn, đột nhiên đánh xuống một thương, chỉ nghe bùm một tiếng, tảng đá kia lập tức bị trọng thương đập nát, mà bởi vì cán thương co dãn, tay Lâm Minh không cảm nhận được lực phản chấn quá lớn, đây là chỗ tốt của Tử Ô Đạn Thiết, nếu cán thương huyền thiết tinh khiết, chấn động này sẽ khiến hổ khẩu phải run lên, nếu lực phản xung lớn một chút, hổ khẩu sẽ bị chấn đắc rạn nứt.

- Ha ha, thương tốt!

Lâm Minh cầm trường thương trong tay tùy ý múa may, hắn cũng không dùng thương pháp, hoàn toàn dựa theo võ thuật quyền thuật, đại thương tám trăm hai mươi cân, múa lên oai phong lẫm lẫm, Lâm Minh múa ước chừng một khắc, dần dần cảm giác cánh tay tê dại, thể lực có chút không chống đỡ nổi.

Thương này, đủ nặng!

Đúng lúc này, trước mặt Lâm Minh sáng lên một đoàn ánh lửa, ân, Truyền Âm phù?

Chương 66: Tài nguyên của võ phủ!

Đúng lúc này, trước mặt Lâm Minh có một đoàn ánh lửa sáng lên, ừm, Truyền Âm phù?

- Một khắc đồng hồ sau, tập hợp tại Diễn Võ trường của Thất Huyền võ phủ, dựa theo xếp hạng của khảo hạch lần này để xếp hạng phân phối tài nguyên của võ phủ.

Tài nguyên của võ phủ!

Trong lòng Lâm Minh vui mừng, vác trường thương trên lưng rồi liền lao đi về dưới chân núi, mặc dù dùng thân pháp đến cực hạn, nhưng là bởi vì nguyên nhân đeo thương, tốc độ của Lâm Minh vẫn là chậm hơn ba thành so với trước kia, lúc bình thường động tác của hắn có thể nhanh nhẹn, điểm chân lên cành cây để mượn lực nhảy lên, song hiện tại, hắn lại chỉ có thể đi ở trên cỏ, vác thương trên lưng này, chỉ cần vừa nhảy lên cành cây thì nó sẽ đứt.

Tuy nhiên những thứ bất tiện này chẳng những không có tạo thành khốn nhiễu cho Lâm Minh, ngược lại để cho hắn rất hưng phấn, thường xuyên đeo thương nặng như vậy, cũng là một loại tu luyện!

Một khắc đồng hồ sau, Lâm Minh đến Diễn Võ trường của Thất Huyền võ phủ, Hồng Hi đã sớm đứng ở nơi đó, hai mươi học sinh mới cũng đến thất thất bát bát, thấy Lâm Minh tới đây, Hồng Hi giơ tay lên ném ra một cái ngọc giản.

- Chi tiết về tài nguyên đều ghi rất rõ ràng ở bên trong, ngươi tự mình xem đi.

- Vâng, huấn luyện viên.

Lâm Minh dùng linh hồn lực xâm nhập vào bên trong ngọc giản, bên trong có một tờ bản đồ chi tiết về Thất Huyền võ phủ, ký hiệu cặn kẽ bên trong đánh dấu các loại tài nguyên của võ phủ.

Trong đó sát trận cung cấp cho võ giả tu luyện thì có bảy cái: Kim Giáp binh, Mộc Nhân hạng, Thác Nước Hàn Đàm, Dung Nham quật, Loạn Thạch pha, Cuồng Phong động, Lôi Minh cốc, hợp lại thành bảy đại sát trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi.

Bảy cái trận pháp này vận chuyển hàng năm, Chân Nguyên thạch tiêu hao hết cũng không phải là một cái số lượng nhỏ.

Song, mặc dù trận pháp luôn luôn vận chuyển, nhưng một lần có thể cung cấp cho mười hai người cùng nhau tu luyện, nhưng là học sinh của Thất Huyền võ phủ quá nhiều, không thể nào tùy ý cung cấp cho bất kỳ đệ tử nào cũng tới tu luyện, cho nên tài nguyên này phải nhờ vào Bài Danh thạch để giành lấy, đệ tử không có Bài Danh thạch căn bản không có tư cách tiến vào, đệ tử có Bài Danh thạch thì dựa theo xếp hạng để phân phối thời gian.

Dựa theo xếp hạng của Lâm Minh, một tháng có thể chọn một sát trận sử dụng để tu luyện ba ngày chẵn.

Trừ đãi ngộ tu luyện trận này, Lâm Minh còn có tư cách tiến vào Tàng Thư các của Thất Huyền võ phủ, chọn một quyển nhân giai hạ phẩm công pháp cùng hai môn nhân giai hạ phẩm võ kỹ để sử dụng, ngọc giản của những công pháp võ kỹ này, Lâm Minh không thể mang ra khỏi Thất Huyền võ phủ, nhưng là lại có thể mang ra khỏi Tàng Thư các đến chỗ ở của mình quan sát trong thời gian dài.

- Võ kỹ, công pháp, còn có địa phương tu luyện, đây chính là tài nguyên tối trọng yếu mà Thất Huyền võ phủ cung cấp, võ kỹ có thể làm cho lực chiến đấu của võ giả tăng nhiều, công pháp là tu luyện căn bản của võ đạo, mà địa phương tu luyện thì có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của võ giả, đạt tới hiệu quả làm chơi ăn thật, rất nhiều đệ tử chính là vì ba tài nguyên này nên mới đến Thất Huyền võ phủ.

- Ở bên trong ba tài nguyên này, công pháp là thứ trọng yếu nhất, bất quá ta có “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, công pháp đối với ta mà nói không có ý nghĩa, ta cần nhất đúng là võ kỹ cùng địa điểm tu luyện, nhất là địa điểm tu luyện, đáng tiếc một tháng chỉ có thể tu luyện ba ngày chẵn, quá ít, ta phải mau chóng có được Bài Danh thạch của những vị trí trên mới được.

Lâm Minh ở trong lòng tính toán, đem linh hồn lực thối lui ra khỏi ngọc giản.

Lúc này, Hồng Hi nói:

- Cũng đến đông đủ, mọi người đi theo ta, đến Tàng Thư các.

Tàng Thư các của Thất Huyền võ phủ chia làm hai cái, một cái là nội các để cho đệ tử trọng yếu dùng, một cái khác chính là ngoại các để cho đệ tử khác dùng.

Nội các là nơi lưu lại công pháp cực kỳ bí mật của bảy vị tông sư khai môn Thất Huyền cốc, nghiêm cấm truyền ra ngoài, hiện tại Lâm Minh chỉ có thể đi ngoại các.

Công pháp của ngoại các mặc dù cấp bậc hơi thấp một chút, nhưng lớn hơn rất nhiều lần so với nội các, ngọc giản trân quý bên trong có hơn mấy ngàn, đây là tích lũy trong sáu trăm năm của Thất Huyền cốc, những năm gần đây, đệ tử của Thất Huyền cốc đi ra ngoài làm nhiệm vụ, đánh chết những võ giả khác, thường thường phải nhận được một chút ngọc giản công pháp, những thứ ngọc giản này vô dụng đối với đệ tử của Thất Huyền cốc, liền bán ra cho tông môn, kể từ đó, ngọc giản công pháp của Thất Huyền cốc tự nhiên càng để lâu càng nhiều, những công pháp này cũng không phải là Thất Huyền cốc chính thống, cho nên mới phải lấy ra phân phát cho các nơi trong võ phủ, cung cấp cho đệ tử tìm hiểu học tập.

Tuy nhiên mặc dù như thế, những công pháp này đặt ở trong Thiên Vận quốc cũng là cực kỳ trân quý, hai mươi đệ tử Địa Chi đường này rất nhiều người căn bản không có học tập qua công pháp có hệ thống, bây giờ có thể tiến vào một cái tàng thư khố lớn như vậy tự mình chọn lựa, không ít người đều mang theo vẻ mặt hưng phấn.

Sau khi Lâm Minh đi tới Tàng Thư các, đưa ngọc giản cầm trong tay cho trưởng lão thủ các, trong ngọc giản này chẳng những giới thiệu quy định phân công các loại tài nguyên, hơn nữa còn ghi chép tư liệu cùng thành tích của Lâm Minh.

Trưởng lão thủ các tùy ý dùng linh hồn lực dò xét một chút, nói với Lâm Minh:

- Vào đi thôi, ngươi có thể chọn lựa một môn công pháp, hai môn võ kỹ, rồi sau đó ba cái ngọc giản này ngươi có thể mang ra khỏi Tàng Thư các để tìm hiểu, tuy nhiên trong lúc đó các ngươi không thể rời đi Thất Huyền võ phủ. Nhưng là... Nếu như lần này người chọn ngọc giản quá nhiều vậy thì cần hẹn trước, mà tìm hiểu thời gian phân phối dài ngắn sẽ phải dựa theo thành tích phía trên Bài Danh thạch để sắp xếp.

Muốn phục chế ngọc giản công pháp quá phiền toái, cho nên bình thường chỉ có bản đơn lẻ, có chút công pháp rất được hoan nghênh, tự nhiên có rất nhiều đệ tử sẽ chọn, kể từ đó, trên thời gian sẽ có xung đột, an bài thời gian như thế nào, cái này phải dựa vào xếp hạng để xác định, cho nên đệ tử xếp hạng thấp căn bản không thể lựa chọn được công pháp đứng đầu, nếu không cho dù chọn được cũng không còn quá nhiều cơ hội để tìm hiểu.

- Thất Huyền võ phủ này thật là địa phương thực lực tối thượng, ở chỗ này xếp hạng chính là hết thảy a.

Lâm Minh cảm khái một chút, đi vào Tàng Thư các.

Lúc này, ở trong Tàng Thư các đã có không ít đệ tử tụ tập, nhưng không ai phát ra một tia thanh âm, nếu như tĩnh tâm lắng nghe, có thể nghe được tiếng hô hấp chạy dài đều đều của những đệ tử này, khi bọn hắn tỉ mỉ cảm ngộ công pháp trong ngọc giản, khoảng cách giữa một lần hít vào và thở ra, thậm chí sẽ dài đến thời gian nửa nén hương.

- Rất nhiều cao thủ...

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, Thất Huyền võ phủ này thật là đầm rồng hang hổ, Chu Viêm ở Thanh Tang thành đã là thiên tài số một số hai, nhưng là tới Thất Huyền võ phủ lại chỉ có thể xếp hạng trong ba mươi người đứng đầu.

Hồng Hi nói:

- Bắt đầu chọn đi, không cần phải gấp gáp, thời gian của các ngươi rất nhiều, phía trên ngọc giản không có dấu hiệu chính là công pháp cơ bản cùng bình thường, có dấu hiệu chính là phẩm chất cao, màu đỏ đại biểu cho nhân giai hạ phẩm, màu tím đại biểu cho nhân giai trung phẩm, bên cạnh mỗi cái ngọc giản cũng sẽ biểu hiện nhân số đã lựa chọn, nếu như các ngươi xếp hạng không đủ thì khuyên các ngươi không nên chọn công pháp đứng đầu, nếu không dựa theo xếp hạng để phân phối thời gian, các ngươi sẽ không có cơ hội.

Dựa theo quy định của võ phủ, xếp hạng từ một trăm đến hai trăm, đều chỉ có thể chọn nhân giai hạ phẩm công pháp, Lâm Minh xếp hạng coi như là trong một trăm người tương đối gần phía trước, có thể chọn công pháp đứng đầu.

Tuy nhiên đừng nói là công pháp nhân giai hạ phẩm đứng đầu, cho dù là công pháp nhân giai trung phẩm, thượng phẩm, Lâm Minh cũng hoàn toàn không có hứng thú, tuy nhiên cũng nên phải giả bộ a.

Cho nên hắn tùy ý xem, bên cạnh mỗi cái công pháp đều có lá bùa làm thành nhãn hiệu, trên đó viết đệ tử bản môn đã chọn công pháp, phía trên nhãn hiệu của công pháp đứng đầu, thường thường viết bốn năm tên, mà công pháp ít lưu ý, lại thường thường một người cũng không có.

Cũng là nhân giai hạ phẩm công pháp, chênh lệch là rất lớn, cho nên đệ tử xếp trong một trăm hạng đứng đầu học được công pháp tốt hơn nhiều so sánh với đệ tử nằm trong hai trăm hạng đứng đầu.

Lâm Minh nhìn trong chốc lát, đột nhiên trong lòng vừa động, hắn thấy được tên Trương Thương.

- Vô Ảnh công! Xem ra Trương Thương chính là học môn công pháp này.

Lâm Minh vừa nhìn nhãn hiệu phía trên, phía trên ước chừng viết bảy tên, công pháp này, rất được hoan nghênh!

Lâm Minh đưa linh hồn lực vào trong đó, mở đầu của ngọc giản đã ó chú giải khái quát về công pháp.

- Vô Ảnh công, trọng công kích, nhẹ phòng ngự, độ ngưng tụ cùng độ tinh khiết của chân nguyên tu luyện ra cũng cực cao, thậm chí có thể cùng sánh ngang võ giả cao hơn một cấp, bản công pháp là nổi bật trong nhân giai hạ phẩm công pháp, cách công pháp nhân giai trung phẩm không xa, song bản công pháp không dễ tu luyện, người luyện đến đại thành ít ỏi không có mấy, lúc lựa chọn xin thận trọng.

Thấy chú giải này, nhìn lại lời cảnh cáo bản công pháp không dễ tu luyện trong tóm tắt, Lâm Minh cười, người xếp trong một trăm hạng đầu tiên của Địa Chi đường ai mà không phải là thiên tài, càng nói không dễ tu luyện, đám người này sẽ càng là dòng nước xiết dũng cảm tiến tới, huống chi bản thân công pháp này vẫn là cực phẩm trong công pháp cùng giai, có thể nào bỏ qua?

Dĩ nhiên, đối với công pháp này, Lâm Minh là không có hứng thú.

Hắn tiếp tục xem tiếp, vốn là chuẩn bị tùy tiện chọn một quyển không kém để ứng phó một chút, song cho đến khi Lâm Minh thấy một khối ngọc giản ở trong góc giá sách, cước bộ của hắn cũng là có chút dừng lại.

Thương quyết?

Chương 67: Võ kỹ không rõ phẩm cấp!

- Ừm? Trong công pháp cũng có Thương quyết sao? Cũng giống như “Cửu Đạo Chân Ngôn” của Vương Nghiễn Phong kia là công pháp đồng thời lại là kiếm phổ, có chút công pháp chẳng qua là nhằm vào dạng binh khí nào đó, cái này xác định là pháp quyết thêm vào loại binh khí này.

Lâm Minh cầm lấy ngọc giản tên là Thương quyết trên giá sách kia, mặc dù mang hai chữ “cơ sở”, nghe chính là phẩm cấp không cao, nhưng Lâm Minh cũng không thèm để ý, linh hồn lực chìm vào trong đó, đầu tiên nhìn qua là khái quát về bộ Thương quyết cơ sở này.

- Thương quyết cơ sở là cơ sở của thương pháp, lấy chiêu thức căn bản của thương pháp như đâm thẳng, quét ngang, vũ hoa, quyển sát làm chủ, không có ẩn chứa bất kỳ võ kỹ thương pháp nào, là một loại đơn giản nhất trong nhân giai hạ phẩm công pháp.

Nhìn đến đây, Lâm Minh nhớ lại “Cửu Đạo Chân Ngôn” của Vương Nghiễn Phong, ban đầu ở phía trên sân đấu, Vương Nghiễn Phong dùng “Cửu Đạo Chân Ngôn”, chân nguyên ở trên kiếm phong huyễn hóa ra chín đạo phù văn màu xanh, võ kỹ rực rỡ tươi đẹp vô cùng, so sánh với “Cửu Đạo Chân Ngôn” này mà nói, Thương quyết cơ sở tựu quá bình thường, chỉ có chiêu thức thương pháp đơn giản nhất, cho nên mới được gọi là một loại đơn giản nhất trong nhân giai hạ phẩm công pháp.

Nhưng là, Lâm Minh lại cũng không cảm thấy đơn giản có cái gì không tốt, “Cửu Đạo Chân Ngôn” của Vương Nghiễn Phong mặc dù hoa lệ, nhưng Lâm Minh cho rằng cũng là có hoa không quả, Thiên Vận quốc mới có bao nhiêu năm căn cơ? Võ giả soạn ra “Cửu Đạo Chân Ngôn” có thể có bao nhiêu bản lãnh?

Một võ giả thực lực không mạnh, viết ra công pháp càng phức tạp, như vậy nơi sai lầm cùng thiếu sót sẽ càng nhiều, chính mình lãng phí đại lượng thời gian đi luyện loại công pháp này tuyệt đối không sáng suốt, sau này nói không chừng cũng bị lật đổ toàn bộ, thay vì như thế, không bằng chỉ luyện cơ sở nhất, đâm thẳng, quét ngang, vũ hoa, quyển sát những thứ thương pháp căn bản này thủ đoạn tiến công luôn là không sai.

Chiêu thức giản dị luyện đến đại thành cũng có thể phát huy ra uy lực lớn lao, huống chi Lâm Minh lại có luyện thể pháp quyết “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” cực phẩm, đủ để bù lại chênh lệch của hắn phía trên phương diện võ kỹ.

- Chọn cái này!

Sau khi Lâm Minh tuyển định, liếc mắt một cái nhìn sang nhãn hiệu bên cạnh Thương quyết cơ sở, phía trên quả nhiên rỗng tuếch, chỉ là hai chữ “cơ sở” sẽ làm cho người ta đề không nổi hứng thú, hơn nữa là thương phá thiên môn, không ai chọn cũng bình thường.

- Vừa vặn không có ai luyện, ta liền không cần hẹn trước.

Sau khi tuyển định Thương quyết, Lâm Minh lại bắt đầu chọn những công pháp về khinh công như thân pháp, bộ pháp.

Đưa mắt nhìn lại, cái gì Mê Tung bộ, Thông Thiên Thê, Thùy Vân Tác, Thất Tinh Lưu Vân, Hồng Hộc Lạc Vũ... Các loại công pháp rực rỡ muôn màu, mỗi bản công pháp đều có một cái tên ngưu bức.

Cũng tỷ như bản Hồng Hộc Lạc Vũ kia, nghe nói sau khi tu luyện tới đại thành, một ngụm tăng chân nguyên lên, có thể bay thẳng lên trời xanh, có thể nhẹ hái một mảnh lông chim của thiên nga đang bay liệng trên trời cao.

Về phần Thất Tinh Lưu Vân, nghe nói sau khi đại thành có thể đồng thời bước ra bảy bước, dấu chân chẳng phân biệt được trước sau, cái gọi là chân đạp thất tinh, chân đạp lưu vân, tốc độ bên trong bảy bước có thể đạt tới cực hạn.

Song những thứ khinh công này Lâm Minh cũng chỉ xem một chút, cuối cùng hắn lắc lư lắc lư đến góc, tuyển một bộ Bộ pháp cơ sở.

Ý nghĩ của Lâm Minh rất đơn giản, những thứ khinh công này nói trắng ra là chọn dùng một chút phương pháp lưu chuyển chân nguyên đặc thù, lại phối hợp với lực lượng cơ thể để đi đứng, lấy một loại phương thức thủ xảo để tăng tốc độ lên, mặc dù tu luyện những thứ khinh công này quả thật có thể tăng tốc độ lên không ít, song một khi có khinh công đẳng cấp cao hơn, như vậy khinh công nguyên bản cũng sẽ bị thay thế, rồi sau đó bắt đầu tu luyện một lần nữa, Lâm Minh không muốn lãng phí thời gian ở phía trên một chút khinh công nhân giai hạ phẩm, những công pháp này mặc dù tên gọi vang dội, nhưng cũng là Thất Huyền võ phủ đào thải xuống, nói vậy cũng không mạnh đến đâu.

Chọn xong khinh công, kế tiếp chọn đúng là võ kỹ, võ kỹ thật ra thì không sai biệt lắm so với khinh công, một khi có cái tốt, vẫn sẽ bị thay thế, nhưng Lâm Minh hiện tại thật sự là thiếu hụt thủ đoạn công kích, hắn chuẩn bị chọn một bản cơ bản, có thể phối hợp sử dụng với thương pháp là được.

Lâm Minh yêu cầu rất nhiều, lòe loẹt không cần, có hoa không quả không cần, chú trọng chiêu thức biến hóa, hư hư thực thực không cần, uy lực nhỏ không cần, không thể dùng vào thương không cần...

Một đường xem xuống, không có bản võ kỹ đặc biệt phù hợp với tâm ý của Lâm Minh.

Điều này cũng khó trách, võ kỹ của ngoại các này cũng là bị Thất Huyền cốc đào thải, những trưởng lão chịu trách nhiệm thẩm tra ngọc giản kia của Thất Huyền cốc khẳng định mắt sáng như đuốc, sau khi trải qua bọn họ sàng chọn một lần, có thể còn dư lại đồ gì tốt a?

Trong lòng đang có chút ít thất vọng, cước bộ của Lâm Minh đột nhiên ngừng lại.

- Ừm? Nơi này làm sao còn có ngọc giản bị vỡ?

Lâm Minh phát hiện ở bên trong một cái giá sách của Tàng Thư các, đặc biệt để đặt ngọc giản vỡ vụn.

- Những thứ này cũng là công pháp võ kỹ?

Lâm Minh tiện tay cầm lấy một cái ngọc giản, đem linh hồn lực chìm vào trong đó, phía trên tường thuật tóm lược viết:

- Nhân giai thượng phẩm võ kỹ, võ kỹ không rõ tên, tỷ suất thiếu thốn chín thành.

Ngọc giản một khi vỡ tan, tin tức bên trong sẽ mất hàng loạt, bất kể là công pháp hay là võ kỹ, tỷ suất thiếu thốn đạt tới chín thành thì cho dù là thiên tài cũng không thể luyện thành.

Lâm Minh một đường xem tiếp, phát hiện những công pháp này căn bản cũng là nhân giai thượng phẩm, thậm chí còn có mấy bộ là địa giai hạ phẩm, này thật cũng bình thường, nếu chỉ là công pháp võ kỹ cấp bậc thấp, hơn nữa không trọn vẹn khẳng định trực tiếp bị ném đi, làm sao sẽ bày ở nơi này.

Đáng tiếc, cho dù là công pháp địa giai hạ phẩm, so với công pháp cực phẩm như Hỗn Độn Cương Đấu kinh của Thần Vực cũng kém mười vạn tám ngàn dặm, huống chi lại không trọn vẹn, đối với Lâm Minh mà nói căn bản không có trị giá bao nhiêu.

- Những công pháp này mặc dù cao cấp, nhưng là ngay cả những thiên tài kia cũng sẽ không chọn, hiển nhiên không thể nào luyện thành, ta có Hỗn Độn Cương Đấu kinh, thì càng sẽ không chọn những thứ võ kỹ vô dụng này.

Lâm Minh không có quá để ý, đang muốn buông tha, hắn đột nhiên tâm niệm vừa động, hắn thấy được một bộ võ kỹ không trọn vẹn tên là Phấn Thân Toái Cốt quyền. Võ kỹ này bởi vì thiếu bộ phận mở đầu, cho nên ngay cả phẩm cấp cũng không rõ, chẳng qua là người chịu trách nhiệm xét duyệt ngọc giản định giá nó là địa giai hạ phẩm.

Tên Phấn Thân Toái Cốt quyền thật sự là thấp kém, cùng với tên của các loại công pháp như Hồng Hộc Lạc Vũ, Thất Tinh Lưu Vân, Thùy Vân Tác... Quả thực không thể so sánh, nhưng là Lâm Minh lại biết, tên của công pháp võ kỹ chính là bản thân người sáng tác lấy, có ít người thực lực chưa ra hình dáng gì, cả đời cũng là sáng tạo một bộ công pháp, uy năng có hạn, nhưng là sẽ vắt hết óc lấy một cái tên vang dội.

Công pháp võ kỹ cao siêu, chưa bao giờ dựa vào tên hoa lệ để hấp dẫn ánh mắt, Phấn Thân Toái Cốt quyền này cũng thích hợp với bốn chữ tự nhiên chất phác.

Tuy nhiên, Lâm Minh chú ý bộ công pháp này không phải bởi vì tên của nó, mà là bởi vì hiệu quả tạo thành khi công kích trên người địch nhân của nó, phía trên ngọc giản miêu tả chính là: “Da không có tổn thương, nội bộ đã tan xương nát thịt, tên cổ Phấn Thân Toái Cốt quyền”.

Da không có tổn thương, nội bộ đã tan xương nát thịt.

Lâm Minh chợt nhớ tới miêu tả cương nhu thịnh thế, Luyện Lực Như Tơ của “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”.

Cái gọi là Luyện Lực Như Tơ là chỉ đối với lực đạo nắm trong tay, người đại thành Luyện Lực của “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, một quyền đánh vào phía trên thiết mộc, mặt ngoài thiết mộc không tổn hao gì, mộc chất bên trong cơ thể bị đánh thành sợi bông.

Bởi vì trí nhớ của vị đại năng kia có thiếu thốn, loại cảnh giới Luyện Lực Như Tơ này, vừa vặn có chút mơ hồ, cho nên Lâm Minh luôn luôn không có đụng đến ngưỡng cửa đó.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền này cùng Luyện Lực Như Tơ của “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” sao mà tương tự, câu cửa miệng nói vạn pháp tương thông, Phấn Thân Toái Cốt quyền này cùng Luyện Lực Như Tơ nói không chừng có nguyên lý giống nhau.

Lâm Minh tiếp tục xem tiếp, mặc dù Phấn Thân Toái Cốt quyền này thiếu thốn không ít, nhưng là bộ phận còn lại vẫn Lâm Minh manh mối rất lớn.

- Để cho chân nguyên cùng quyền kình chấn động lên, hơn nữa tần số chấn động nhất tề, đạt tới cộng hưởng, dùng cái này truyền lại chấn động đến trong cơ thể địch nhân, phá hủy thân thể địch nhân. Thì ra là như vậy, tiền bối viết ra Phấn Thân Toái Cốt quyền này nhất định hiểu rất sâu về vận dụng chân nguyên cùng lực lượng.

- Công pháp của Thần Vực mặc dù tinh diệu, nhưng là không phải nói tất cả người của Thiên Diễn đại lục đều không nghĩ tới, Thiên Diễn đại lục này có lịch sử có thể truyền thừa cũng đã vượt qua vạn năm, vạn năm này tuyệt thế thiên tài cũng không ít, trong một vài phương diện đạt tới thành tích giống như Thần Vực chẳng có gì lạ.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh thu công pháp này vào, đến đây, hắn lựa chọn xong toàn bộ: Một bộ công pháp, hai bộ võ kỹ.

Chương 68: Lựa chọn không bình thường của Lâm Minh!

Lâm Minh mang theo ba tấm ngọc giản Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở cùng Phấn Thân Toái Cốt quyền đến chỗ của trưởng lão thủ các ghi danh, lúc Lâm Minh đi tới, hắn phát hiện mấy tên bao gồm Vương Nghiễn Phong ở bên trong đã tới ghi danh trước hắn một bước, mà Hồng Hi thì ngồi ở một bên, kiểm định công pháp bọn họ mang tới.

Làm tổng giáo quan của học sinh mới Địa Chi đường, lúc bình thường Hồng Hi chẳng qua là chịu trách nhiệm chỉ đạo đại khái, cũng không có nghĩa vụ thụ đồ đặc biệt, tuy nhiên lựa chọn công pháp này rất trọng yếu, Hồng Hi đặc biệt tới đây, chính là sợ học sinh lúc chọn công pháp đã chọn sai lệch.

- Vương Nghiễn Phong, ngươi xác định lựa chọn ba tấm ngọc giản này?

Trưởng lão thủ các hỏi thăm một lần.

- Ta xác định.

Vương Nghiễn Phong khẳng định nói.

- Ngươi lựa chọn chính là Thần Dương công, Hồng Hộc Lạc Vũ, Lôi Vân trảm, ba bộ công pháp này, cũng không dễ dàng luyện thành, nhất là Hồng Hộc Lạc Vũ, chú ý chân nguyên ở giữa không trung mượn lực để bay, khinh công này muốn luyện đến cảnh giới đại thành hết sức khó khăn, ngươi đã suy xét kỹ sao?

- Trưởng lão, ta đã suy xét kỹ.

Vương Nghiễn Phong có quyết định của chính mình, hắn đã có khinh công gia truyền Thất Tuyệt bộ, tuy nhiên Thất Tuyệt bộ này so với Hồng Hộc Lạc Vũ kém không phải là một chút.

Nhưng là hắn cũng sẽ không buông tha Thất Tuyệt bộ, Thất Tuyệt bộ là ở võ kỹ gia tốc bên trong cự ly ngắn, mà Hồng Hộc Lạc Vũ còn lại là chú ý khinh công khoảng cách dài, thân nhẹ như yến, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, cho nên hắn lựa chọn Hồng Hộc Lạc Vũ thích hợp nhất.

Về phần Thần Dương công khó khăn không nhỏ giống như trước, đây là hay là bởi vì Vương Nghiễn Phong xếp hạng quá thấp, bằng không hắn nhất định sẽ lựa chọn khó hơn, uy lực lớn hơn Vô Ảnh công.

- Được rồi.

Trưởng lão thủ các bất đắc dĩ lắc đầu, ghi danh cho Vương Nghiễn Phong, những thiên tài này, một đám tâm cao ngất, một khi chọn nhất định sẽ chọn công pháp võ kỹ uy lực lớn nhất, song công pháp võ kỹ uy lực lớn, khó khăn dĩ nhiên sẽ không nhỏ.

Tuy nhiên loại vấn đề có khó không luyện này, chưa bao giờ ở bên trong phạm vi suy nghĩ của những thiên tài, những thiên tài này cho rằng công pháp võ kỹ độ khó cao ngược lại là căn cứ chính xác xác minh trình độ thiên tài của bọn họ.

Song bọn họ đã quên, ở Thất Huyền võ phủ, người người cũng là thiên tài, phía trên công pháp nếu ghi chú là “cực kỳ khó khăn luyện thành”, vậy tự nhiên là nói cho những thiên tài này! Ngươi là thiên tài không giả, nhưng ngươi có thể so sánh với người khác tài năng xuất chúng hơn bao nhiêu?

Xếp hạng phía sau Vương Nghiễn Phong chính là hai huynh đệ Vương Mãng, Trương Thiết, Bài Danh thạch của hai người cũng biểu hiện ra, lựa chọn võ kỹ cũng là khó khăn không nhỏ giống như Vương Nghiễn Phong. Chap ới lôn có ại + + TÙ TUỆN . vn + +

- Các ngươi xác định lựa chọna loại công pháp võ kỹ này?

Trưởng lão thủ các hỏi tượng trưng một chút, hắn cũng biết, người bình thường đã chọn cũng sẽ không sửa lại.

- Xác định.

Vương Mãng, Trương Thiết nói.

- Được rồi, như vậy vị kế tiếp... Ừm, Lâm Minh đúng không?

- Đúng vậy.

Lâm Minh đặt ba tấm ngọc giản ở trên bàn, Vương Nghiễn Phong, Vương Mãng, bao gồm cả Hồng Hi cũng không khỏi chú ý một chút, thực lực của Lâm Minh quá rõ ràng, bọn họ rất muốn biết Lâm Minh chọn võ kỹ gì.

Vương Nghiễn Phong nhìn chăm chú vào ba tấm ngọc giản trên bàn.

- Lâm Minh này xếp hạng thứ một trăm hai mươi sáu, nói không chừng hắn sẽ chọn Vô Ảnh công, cửu Dương Tuyệt... Công pháp đỉnh cấp, thực lực của ta đã bị hắn bỏ rơi không ít, nếu là thua thiệt công pháp, vậy thì càng khó theo hơn.

Bởi vì liên tục bị nhục, Vương Nghiễn Phong đã không bao giờ đem thiên phú của Lâm Minh giắt ở khóe miệng nữa, hắn cho rằng Lâm Minh đã hoàn toàn coi nhẹ chướng ngại thiên phú, là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp phải cho tới bây giờ.

Song đang ở lúc Vương Nghiễn Phong lo lắng, lời nói của trưởng lão thủ các lại làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm.

- Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở, Phấn Thân Toái Cốt quyền không trọn vẹn... Là... Là ba bộ này sao?

Ba bộ công pháp này? Phấn Thân Toái Cốt quyền này Vương Nghiễn Phong không biết là cái gì, nhưng Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở hai bộ công pháp khinh công cơ sở lúc Vương Nghiễn Phong chọn lựa đã lật xem qua, tuyệt đối là hai loại bình thường nhất, đơn giản nhất Trong nhân giai hạ phẩm công pháp, Lâm Minh làm sao sẽ lựa chọn cái này?

Hắn không có lòng tin? Không đúng, võ đạo chi tâm của hắn kiên định như vậy, làm sao sẽ không có lòng tin?

Trưởng lão thủ các cảm thấy không cách nào hiểu nổi, công pháp cơ sở này chỉ có đệ tử của Nhân Chi đường mới có thể chọn, làm trưởng lão thủ các nhiều năm như vậy, hắn thấy được rất nhiều đệ tử theo đuổi thật cao xa, chọn công pháp chuyên chọn công pháp khó khăn lớn, uy lực mạnh, kết quả cuối cùng luyện thành gà mờ, loại hiện tượng này chẳng có gì lạ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy thiếu niên xếp hàng thứ nhất trong tân sinh của Địa Chi đường, chọn công pháp quyền chuyên chọn đơn giản nhất, phảng phất sợ sẽ không luyện được.

Mà một bộ công pháp địa giai hạ phẩm Phấn Thân Toái Cốt quyền duy nhất kia lại còn không trọn vẹn, chỉ có giá trị tham khảo, căn bản không thể nào luyện thành, Lâm Minh này, nghĩ là thế nào?

Huấn luyện viên Hồng Hi của Địa Chi đường đã ở một bên, hôm nay hắn tới chính là vì chỉ điểm một chút những tân binh này chọn công pháp, không nghĩ tới Lâm Minh ở nơi này tựu gây ra rủi ro, hắn mở miệng nhắc nhở:

- Lâm Minh, ngươi nghĩ thông suốt?

Lâm Minh gật đầu nói:

Ta nghĩ thông suốt, ta muốn trụ cột bền vững, cho nên chọn công pháp cơ sở cùng khinh công cơ sở.

Hồng Hi nói:

- Được rồi, trụ cột vững chắc một ít không sai, ngươi chọn Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở ta liền không nói, nhưng là Phấn Thân Toái Cốt quyền không trọn vẹn này tỷ số đạt đến bảy thành, một bộ võ kỹ địa giai hạ phẩm, cho dù là toàn bản, cũng cần ngộ tính cực cao mới có thể luyện thành, huống chi lại thiếu thốn bảy thành! Đừng nói là ngươi, cho dù là trưởng lão Thất Huyền võ phủ cũng không thể hiểu được, nếu không ngươi cho là một bộ công pháp địa giai hạ phẩm sẽ đặt tại bên trong ngoại các, để cho các ngươi lựa chọn sao?

Lâm Minh nói:

- Ta chỉ là tìm hiểu một chút, luyện không được cũng không tính, ta chỉ là muốn có thể nhận được một chút gợi ý.

Nhận được một chút gợi ý?

Hồng Hi nhíu nhíu mày, lấy Lâm Minh mười lăm tuổi, tu vi võ đạo tầng hai đỉnh cao, muốn từ một quyển công pháp địa giai hạ phẩm không trọn vẹn bảy thành nhận được gợi ý? Nói hắn người si nói mộng có chút quá, nhưng tuyệt đối là theo đuổi thật cao xa.

- Lâm Minh, ngươi không nên ôm may mắn trong lòng, Phấn Thân Toái Cốt quyền này cho dù là tuyệt thế thiên tài có ngộ tính yêu nghiệt cũng không thể luyện thành, cơ hội vào Tàng Thư các lựa chọn võ kỹ vô cùng quý giá, ngươi lãng phí lần này tựu ít đi một cái võ kỹ. Mặc dù sau này ngươi tiến vào trong một trăm người đầu tiên còn có cơ hội chọn võ kỹ, nhưng là thiếu một võ kỹ chung quy vẫn đáng tiếc.

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn Hồng giáo quan, ta đã suy xét kỹ.

- Được rồi, tùy ngươi vậy!

Hồng Hi lắc đầu, những thiên tài này, một người so với một người đều là bướng bỉnh, chuyện tình nhận thức đúng không ai thay đổi được, cũng được, để cho hắn ăn một lần thiệt đi. Không thiệt thòi, sẽ không ghi nhớ lâu.

Cứ như vậy, Lâm Minh đã chọn công pháp cùng võ kỹ, tên của hắn cũng bị viết phía trên lời ghi chép bên cạnh những ngọc giản kia, rồi sau đó hắn nhận được ba cái chìa khóa, cái chìa khóa này thật ra là một cái tảng đá màu xám tro, phía trên khắc rõ một cái phù văn màu đỏ.

Mứ một cái chìa khóa tương ứng một bộ công pháp, sau khi tân sinh chọn công pháp kết thúc, ngọc giản cũng sẽ bị trận pháp trên giá sách niêm phong cất vào kho, không có chìa khóa mở trận pháp ra, cho dù vào Tàng Thư các cũng không xem được gì.

Chương 69: Luyện Lực như tơ

Tại địa phương yên lặng ở hậu sơn, Lâm Minh ngồi ở trên bàn đá trong tiểu viện của chính mình, bình tĩnh điều tức, một lá thu xoay tròn bay xuống, lặng yên không một tiếng động rơi vào trên bả vai Lâm Minh. Ở sáng sớm ngày mùa thu yên lặng, Lâm Minh đã rời giường trước lúc mặt trời mọc, hô hấp không khí nhẹ nhàng khoan khoái trên núi cao, điều chỉnh tâm thần đến trạng thái tốt nhất.

Ở trên bàn đá trước mặt Lâm Minh, bày đặt ngọc giản Phấn Thân Toái Cốt quyền, đây là một bộ công pháp địa giai không trọn vẹn, mặc dù Lâm Minh có "Hỗn Độn Cương Đấu kinh" làm tham chiếu, cũng cần ngộ tính rất cao mới có thể xác minh dung hợp hai thứ.

Ngộ tính cùng thiên phú tu luyện không liên quan, lại có chút ít liên lạc cùng thiên phú linh hồn, thiên phú linh hồn của Lâm Minh là tứ phẩm sơ đẳng. Thiên phú linh hồn của võ giả phổ biến hơi thấp, thiên phú này của Lâm Minh ở Thiên Vận quốc coi như là tuyệt đỉnh thiên tài, tương đương với tứ phẩm thượng đẳng trong thiên phú tu luyện.

Lâm Minh hiện tại điều chỉnh tâm thần, cái gì cũng không nghĩ, chuẩn bị dùng cả ngày để tìm hiểu Phấn Thân Toái Cốt quyền này.

Đem linh hồn lực chìm vào bên trong ngọc giản, trong đầu Lâm Minh hiện ra khẩu quyết không trọn vẹn của Phấn Thân Toái Cốt quyền.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền, bộ phận vừa bắt đầu tựu không trọn vẹn.

Phấn Thân Toái Cốt quyền thiếu thốn đạt đến bảy thành, nếu là thiếu thốn chỉ ở bộ phận phần sau, còn có người thiên tài tuyệt đỉnh có thể luyện thành phần nhỏ trước của Phấn Thân Toái Cốt quyền, nhưng là hiện tại Phấn Thân Toái Cốt quyền tựu thiếu thốn ở giai đoạn đầu, hơn nữa bộ phận thiếu thốn xuyên suốt trọn bộ tâm pháp, như vậy căn bản không thể nào có người luyện thành.

- Chẳng trách ngọc giản của Phấn Thân Toái Cốt quyền này để trong góc không người nào hỏi thăm, đạo lý chân nguyên cùng quyền kình chấn động này mặc dù đơn giản, tuy nhiên là không biết nên luyện tập như thế nào, đoạn miêu tả nhập môn này vừa lúc không trọn vẹn.

Tuy nhiên, trí nhớ của linh hồn vô chủ trong đầu Lâm Minh lại loáng thoáng có trí nhớ mơ hồ về nhập môn của Luyện Lực Như Tơ.

Lâm Minh đem hai bộ công pháp xác minh lẫn nhau, mơ hồ có cảm giác, đụng đến một chút mạch lạc của Luyện Lực Như Tơ.

- Hô hấp...

Lâm Minh trong suy tư lẩm bẩm tự nói:

- Chân nguyên chấn động ban đầu, chính là hô hấp.

Ở trong trí nhớ của linh hồn vô chủ, thân thể con người là do đơn nguyên thật nhỏ tạo thành, vô luận là xương cốt, cơ, máu cũng là như thế, những thứ đơn nguyên thật nhỏ này so sánh với bụi bặm còn nhỏ hơn, nhưng mà lại có kết cấu phức tạp độc lập, trong cơ thể người nổi lên tác dụng bất đồng, khi tu vi đạt tới cảnh giới đầy đủ, chân nguyên ngưng tụ ở bên trong mắt thường, tăng thị lực lên tới cực hạn, có thể phát hiện ra những thứ đơn nguyên thật nhỏ này.

Từng cái đơn nguyên đều có tính mạng, chúng nó cũng sẽ hô hấp!

Đơn nguyên thật nhỏ trong cơ thể người bình thường hô hấp rối loạn, nhưng nếu là người đại thành Luyện Lực Như Tơ, bọn họ có thể điều chỉnh tần số hô hấp của tất cả đơn nguyên thành đồng đều, tạo thành cộng hưởng.

Đây chính là bắt đầu của Luyện Lực Như Tơ, cũng là bắt đầu chân nguyên chấn động.

Theo trí nhớ của vị đại năng kia, ban đầu loài người ra đời, ở trong cơ thể mẹ, là do một cái đơn nguyên thật nhỏ trưởng thành. Khi đó, bởi vì đơn nguyên thật nhỏ chỉ có một, nên tần số hô hấp dĩ nhiên nhất trí, cho nên hơi thở thai nhi là tinh khiết nhất.

Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng lẽ, vị tiền bối viết ra Phấn Thân Toái Cốt quyền này, cũng phát hiện bí mật về đơn nguyên thật nhỏ trong thân thể con người? Phấn Thân Toái Cốt quyền này bởi vì thiếu thốn phần đầu, phẩm cấp công pháp nhìn chưa ra, phân cấp địa giai hạ phẩm này là người chịu trách nhiệm xét duyệt ngọc giản của Thất Huyền cốc định ra, bây giờ nhìn lại, chưa hẳn đã chuẩn xác.

Đây rất có thể là một quyển công pháp cao cấp hơn.

Điều chỉnh hô hấp của tất cả đơn nguyên thật nhỏ toàn thân đến nhất trí, đây cũng không phải là sự tình đơn giản, đoạn ghi lại về vấn đề này trong Phấn Thân Toái Cốt quyền hoàn toàn thiếu thốn, Lâm Minh chỉ có thể từ trong trí nhớ mơ hồ của đại năng kia cố gắng nhớ lại.

- Thông qua chân nguyên thổ nạp để điều chỉnh hô hấp của đơn nguyên thật nhỏ toàn thân, cuối cùng đạt tới mục đích nhất tề tần số hô hấp.

Lâm Minh khoanh chân vận chuyển chân nguyên, đem hô hấp của mình không ngừng khớp với hô hấp của đơn nguyên thật nhỏ trong cơ thể.

Một lần, hai lần, hô hấp của Lâm Minh càng ngày càng dài, dần dần, hắn cảm giác tần số hô hấp của mình tiến vào một cái cảnh giới vi diệu, ý thức bắt đầu dần dần mơ hồ, thân thể trở nên không minh vô vật. Vô số đơn nguyên thật nhỏ trong cơ thể đơn nguyên bắt đầu chấn động theo Lâm Minh hô hấp, một cảm giác nóng rực giống như thủy triều tuôn ra.

Lâm Minh không ngừng tìm hiểu, nhớ lại, hắn ngồi xuống ở trong viện tử này chính là suốt một ngày.

Ngày này, Lâm Minh tích thủy không vào, từng chiếc lá rơi vào trên vai, trên đầu, trên cánh tay Lâm Minh, Lâm Minh lại thủy chung không nhúc nhích, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, Lâm Minh mới chậm rãi mở mắt từ trong trầm tư lâu dài.

- Chân nguyên chấn động này, cảnh giới Luyện Lực Như Tơ vô cùng huyền diệu, ta dùng thời gian suốt một ngày, mới rốt cuộc miễn cưỡng mò tới một điểm đầu mối, loại phương thức chấn động chân nguyên này liên quan đến bí mật về thân thể con người, người bình thường căn bản không thể nào nghĩ đến, quá thần kỳ!

Mặc dù lấy được tiến triển không nhiều lắm, nhưng là ít nhất Lâm Minh thấy rõ phương hướng đại khái, từ từ tìm hiểu, cuối cùng cũng sẽ từ từ thăm dò huyền bí trong đó.

Lâm Minh thu hồi ngọc giản, thế nhưng bất giác đói bụng, mà lúc này, hắn đã một ngày không ăn gì.

Võ giả trước khi vào Ngưng Mạch kỳ, ăn cơm uống nước giống như thường nhân, cho dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng chỉ là có thể chịu nhiều hơn mấy ngày so với thường nhân, thời gian dài không ăn cũng chết đói.

- Tuyệt không đói, phảng phất đơn nguyên thật nhỏ trên người dường như đã hút no năng lượng chân nguyên trong khi thổ nạp hô hấp, Luyện Lực Như Tơ thật là kỳ diệu! Ta hôm nay mới biết được, cái gọi là lực trong Luyện Lực Như Tơ này sợ rằng không đơn thuần là lực lượng, mà là chân nguyên lực, luyện chân nguyên lực đến cảnh giới dễ sai khiến, đây mới là đại thành Luyện Lực Như Tơ.

Lâm Minh nghĩ tới đây không khỏi cảm khái “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” bác đại tinh thâm, qua nhiều năm như vậy, nói vậy đám đại năng tiền bối Luyện Thể tông môn của Thần Vực không ngừng sửa đổi hoàn thiện “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, các loại pháp môn tu luyện bên trong cũng là tinh phẩm kinh nghiệm của thời gian khảo nghiệm, mà chính mình tu luyện tới hiện tại, trở ngại tu vi bản thân, cũng chỉ là tu luyện một góc của băng sơn tựa như hạt gạo mà so với mặt trăng mà thôi.

- Hôm nay luyện tới đây trước, ngày mai còn có đi xem chỗ bảy đại tu luyện của Thất Huyền võ phủ, không biết những chỗ tu luyện này có hiệu quả thần kỳ gì?

Lúc Lâm Minh tu luyện Luyện Lực Như Tơ, Trương Thương cùng Chu Viêm sóng vai đi ở bên trong Tàng Thư các của Thất Huyền võ phủ.

- Lâm Minh mới vừa chọn công pháp, tuy nhiên thời gian một tháng, hắn cũng không luyện được bao nhiêu.

Chu Viêm cầm một tấm ngọc giản màu tím trong tay, loại màu sắc này tượng trưng cho công pháp nhân giai trung phẩm.

Trương Thương nói:

- Không biết tiểu tử này sẽ chọn công pháp gì?

Chu Viêm cười lạnh nói:

- Lâm Minh rất có tự tin đối với thực lực của mình, ban đầu hắn mới Luyện Thể tầng một, tựu tuyên bố sớm muộn sẽ đuổi kịp ta, hắn nhất định sẽ chọn một chút công pháp đứng đầu và khó học, quả thật như thế, cho dù ngộ tính của hắn tốt, ta cũng sẽ làm hắn không có thời gian luyện.

Công pháp đứng đầu cần hẹn trước, mà thời gian hẹn trước dài ngắn sẽ phải căn cứ theo xếp hạng để sắp xếp, có đôi khi một bản công pháp có năm sáu người, thậm chí sáu bảy người chọn, lúc này dựa theo xếp hạng chính xác để phân phối thời gian, xếp hạng cuối cùng chính là người có thời gian học tập ít đến thương cảm.

Tuy nhiên bình thường nói đến, bên trong sáu bảy người này, luôn luôn có mấy người là đệ tử thâm niên, tu tập công pháp này thời gian đã lâu, đến cái trình độ này của bọn họ, muốn đề cao công pháp nhìn lại ngọc giản là vô dụng, mà là cần luyện tập cùng thực chiến năm rộng tháng dài.

Nhưng là, không có quy định nói, đệ tử thâm niên thì không thể tiếp tục mượn ngọc giản, Chu Viêm chỉ cần phát động quan hệ, để cho ngọc giản Lâm Minh lựa chọn thường xuyên bị những người khác cho mượn, là có thể để cho Lâm Minh không có ngọc giản để luyện.

Quy định của Thất Huyền võ phủ ngăn chặn, Chu Viêm không thể chẳng kiêng nể đối phó Lâm Minh, cho nên hắn đã nghĩ sẽ sử dụng một số thủ đoạn xấu.

Trương Thương cùng Chu Viêm từng bước từng bước tìm kiếm giá sách, xem xét tên ghi chép phía trên ngọc giản. Đầu tiên tra tự nhiên là mấy tâm pháp cao nhất như Vô Ảnh công, Cửu Dương Tuyệt... Song nhìn những tên này, thế nhưng Lâm Minh không có ở trong đó, tiếp theo, hai người tìm kiếm công pháp cấp thứ nhất, vẫn là không có tìm được bóng dáng Lâm Minh.

- Ừm, sao lại thế này?

Chu Viêm khẽ cau mày.

- Chu Viêm, tìm được rồi, ở chỗ này.

Trương Thương đột nhiên nói.

Chu Viêm đi tới, quả nhiên ở phía trên một ghi chép thấy được tên Lâm Minh, ừm? Ghi chép chỉ có một tên?

Chu Viêm hơi ngẩn ra, chỉ có một tên, chứng minh công pháp này hoàn toàn thuộc về công pháp ít được quan tâm.

Thương quyết cơ sở?

Lâm Minh thế nhưng tuyển loại công pháp này? Hắn nghĩ như thế nào?

- Công pháp thứ hai cũng tìm được.

Theo thanh âm của Trương Thương, Chu Viêm lần nữa nhìn lại, lần này, hắn ngây ngẩn cả người, Bộ pháp cơ sở?

Lâm Minh thế nhưng tuyển Thương quyết cơ sở cùng Bộ pháp cơ sở?

Chu Viêm cảm thấy bất khả tư nghị.

Biết được công pháp Lâm Minh lựa chọn, Trương Thương khinh miệt nói:

- Chu Viêm, ngươi quá đề cao Lâm Minh này, hắn được Bài Danh thạch số một trăm hai mươi sáu ta cũng cho hắn là một nhân vật, bây giờ nhìn lại, trước kia hắn chỉ là vận khí tốt, có kỳ ngộ, cho nên thực lực bạo tăng, sau này sớm muộn gì cũng bị hất ra, nhìn hai bộ công pháp hắn chọn này, bằng vào cái này, hắn làm sao có thể đối mặt những cao thủ khác?

Chương 70: Thác nước hàn đàm!

Biết được công pháp Lâm Minh lựa chọn, Trương Thương khinh miệt nói:

- Chu Viêm, ngươi quá đề cao Lâm Minh này, hắn được Bài Danh thạch số một trăm hai mươi sáu ta cũng cho hắn là một nhân vật, bây giờ nhìn lại, trước kia hắn chỉ là vận khí tốt, có kỳ ngộ, cho nên thực lực bạo tăng, sau này sớm muộn gì cũng bị hất ra, nhìn hai bộ công pháp hắn chọn này, bằng vào cái này, hắn làm sao có thể đối mặt những cao thủ khác?

Trương Thương tự nhận là, cho dù là lấy thiên phú của hắn, nếu nói rằng chỉ cho hắn Thương quyết cơ sở cùng Bộ pháp cơ sở để tu luyện, hắn cũng lật không ra bọt sóng gì, tu luyện chúng nó, chênh lệch cùng người khác sẽ càng ngày càng xa!

- Tự biết tư chất không bằng người, cho nên không dám chọn công pháp công kích khó khăn để học, loại người không có tự tin này, còn luyện võ làm cái gì a?

Nghe lời nói này của Trương Thương, chân mày Chu Viêm nhíu lại càng ngày càng chặt, hắn để ngọc giản xuống, nói:

- Trương Thương, ta khuyên ngươi không nên khinh địch, mặc dù ta không hiểu lựa chọn của Lâm Minh, nhưng là Lâm Minh người này tuyệt sẽ không phải là người không có lòng tin, đừng quên, hắn đã phá vỡ kỷ lục giữ vững của Lăng Sâm ở quan ải khảo hạch võ đạo chi tâm.

Chu Viêm nói như vậy, Trương Thương không nói lời nào, ban đầu hắn xông vào Ảo Cảnh quan, dùng ba khắc, kém xa so sánh với Lâm Minh, hắn dĩ nhiên không rõ ràng ý vị dùng thời gian không tới một nén nhang để xông qua Ảo Cảnh quan là như thế nào.

- Tiếp tục tìm, xem hắn tuyển chọn võ kỹ gì?

Hai người lại bắt đầu tìm kiếm, dùng thời gian rất dài, bọn họ mới tìm được tên Lâm Minh ở phía trên ghi chép của một đống ngọc giản không trọn vẹn.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền tỷ số thiếu thốn đạt đến bảy thành?

May là Chu Viêm xưa nay trấn định, sau khi thấy ghi chép này cũng là mở to hai mắt nhìn, Lâm Minh này điên rồi sao?

Phấn Thân Toái Cốt quyền này ngay cả phẩm cấp cũng không biết, chẳng qua đại khái đoán chừng là địa giai hạ phẩm, loại công pháp phẩm cấp này mặc dù đặt ở tổng bộ tông môn Thất Huyền cốc sợ rằng cũng là võ kỹ cao cấp không dễ dàng truyền ra ngoài, nếu có thể luyện thành, thậm chí cho dù là có một chút điểm gợi ý, nó cũng không thể bị đặt ở Tàng Thư các của Thất Huyền võ phủ.

Ban đầu Chu Viêm đã từng gặp môn công pháp này, hắn do dự cũng không do dự nửa điểm liền buông tha, đừng nói là hắn, cho dù là đệ nhất thiên tài Trương Quan Ngọc của Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ, bao gồm cả đệ tử trọng yếu như Tần Hạnh Hiên, cũng không có một người nào, không có một cái nào không tự lượng sức chọn lựa chú ý Phấn Thân Toái Cốt quyền này.

Lâm Minh này thật sự là điên rồi, nếu nói là lựa chọn Thương quyết cơ sở cùng Bộ pháp cơ sở, Chu Viêm lại cảm thấy hắn có thể có thâm ý khác, nhưng là lựa chọn Phấn Thân Toái Cốt quyền, Chu Viêm chỉ cảm thấy Lâm Minh là một người ngu ngốc.

- Lâm Minh này, chẳng những tư chất kém, chỉ số thông minh cũng có vấn đề sao, người đầu óc bị heo vây quanh mới sẽ chọn môn võ kỹ này.

Trương Thương châm chọc nói, lần này, Chu Viêm nhưng không có phản bác nữa, hắn không biết rốt cuộc Lâm Minh đang đánh chủ ý gì.

Chu Viêm nói:

- Trương Thương, mặc dù công pháp võ kỹ Lâm Minh chọn cũng không bình thường, tuy nhiên cẩn thận lo trước khỏi họa về sau, không khinh địch luôn là không sai, lần này Lâm Minh được Bài

Danh thạch số một trăm hai mươi sáu, nguyên nhân hẳn là ăn Kim Xà Xích Đảm Hoàn cùng Hồng Kim Long Tủy đan, hắn có thể hấp thu hai quả đan dược đến loại trình độ này để cho ta có chút giật mình.

- Yên tâm đi, hắn còn xa xa không phải là đối thủ của ta, cuộc đổ đấu hơn hai mươi ngày sau, ta nhất định khiến hắn thua hoàn toàn.

- Ừm, ngươi chẳng những phải thắng, hơn nữa phải đánh nát sự tin tưởng của hắn, để cho hắn cảm thấy khuất nhục, tốt nhất có thể ở trong phạm vi quy tắc cho phép, đánh cho hắn trọng thương thậm chí tàn tật, để cho hắn mặc dù dùng linh dược trị lành bệnh thân thể cũng lưu lại nội thương, ảnh hưởng tu vi võ đạo ngày sau, Lâm Minh này bằng vào một chút kỳ ngộ đã muốn đấu với ta, tranh giành nữ nhân của ta, ta sẽ luôn luôn giẫm hắn ở dưới chân, để cho hắn ngã một cái hết gượng dậy nổi!

Chu Viêm nói tới đây mắt lộ ra hàn quang, theo bản năng gãi gãi bàn tay, phảng phất muốn bóp nát Lâm Minh.

Chỗ tu luyện của Thất Huyền võ phủ tổng cộng chia làm bảy đại trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, phân biệt là Kim Giáp binh, Mộc Nhân hạng, Thác Nước Hàn Đàm, Dung Nham quật, Loạn Thạch pha, Cuồng Phong động, Lôi Minh cốc!

Bảy đại địa điểm tu luyện này cũng không phải là huyễn trận, mà sát trận chân chân chính chính, huyễn trận dù rất thật thế nào cũng là huyễn tượng, mặc dù Huyễn Sát trận cũng là như thế, nó chỉ có thể giết người từ trên tinh thần, một khi tỉnh lại, huyễn tượng toàn bộ phá, căn bản không đạt tới mục đích luyện thể, chỉ có sát trận chân chân chính chính mới có thể cung cấp để người tu luyện, đột phá tiềm năng thân thể.

Bảy đại sát trận này, mỗi cái sát trận mỗi lần có thể cung cấp cho mười hai người tu luyện, bởi vì vận chuyển sát trận hao phí Chân Nguyên thạch nhiều hơn rất nhiều so với huyễn trận, tài nguyên có hạn, cho nên thời gian phải căn cứ vào Bài Danh thạch để phân phối.

Tên Bài Danh thạch phía sau số một trăm tám mươi, mỗi người mỗi tháng có tư cách tùy ý ở trong đó tích lũy tu luyện cả nửa ngày.

Bài Danh thạch từ số một trăm năm mươi đến số một trăm tám mươi có thể tu luyện cả ngày.

Về phần tên Bài Danh thạch phía trước số một trăm năm mươi, quy định liền có hơn, sẽ chính xác tới từng canh giờ, năm mươi người phía trước, mỗi lần có mười người đi vào, thời gian cũng sẽ có tăng trưởng, đến ba người cuối cùng, mỗi tháng có thể tu luyện cả mười ngày, khấu trừ đi thời gian nghỉ ngơi cùng luyện tập công pháp, cơ hồ là có thể tùy ý tu luyện.

Lâm Minh so sánh ngọc giản một chút, chính mình có Bài Danh thạch số một trăm hai mươi sáu, thời gian có thể tu luyện là hai ngày chẵn, cũng chính là hai mươi tư canh giờ, hai mươi tư canh giờ này, Lâm Minh có thể chính mình sắp xếp hẹn trước, đến thời gian hẹn trước, trận tu luyện tự nhiên sẽ để trống, dĩ nhiên, nếu như không đến chính là không còn giá trị.

Bảy đại sát trận ở bảy địa phương bất đồng của Thất Huyền cốc, tuy nhiên ở vị trí trung tâm của bảy đại trận, có một Truyền Tống trận, ác đệ tử tu luyện dùng Truyền Tống trận này để quản lý sắp xếp trù tính chung.

- Tất cả tân sinh, các ngươi có cơ hội tiến vào sử dụng từng trận một, thí nghiệm một canh giờ, thời gian này không tính là ở bên trong tổng thời gian, trước khi tiến vào sát trận, các ngươi để chấp sự chịu trách nhiệm về trận pháp giúp các ngươi lựa chọn mức độ khó khăn, nơi này có cấp bậc khó khăn tương ứng xếp hạng tổng thể để tham chiếu bề ngoài, các ngươi xem một chút đi.

Trưởng lão chịu trách nhiệm Truyền Tống trận sau khi ghi danh thành tích mỗi người, chậm chạp đẩy ra một tờ tham chiếu bề ngoài, chậm rãi nói.

Lâm Minh nhìn thoáng qua, chính mình xếp hạng thứ một trăm hai mươi sáu, tương ứng chính là mức độ khó khăn cấp bảy.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, bảy đại trận, nên chọn cái nào đây?

Lâm Minh đang do dự, lúc này Hồng Hi nói:

- Ta cảnh cáo các ngươi, bảy đại trận này cũng là sát trận hàng thật giá thật, bên trong chuẩn bị không tốt sẽ bị thương nặng, cho nên lúc chọn mức độ khó khăn nhất định không thể vượt cấp, bảy đại sát trận, không nên chọn Lôi Minh cốc, những sát trận khác thì tùy tiện, nếu như các ngươi mang theo Tụ Nguyên đan thì có thể suy nghĩ ăn một viên, mặc dù chỉ là thời gian thí nghiệm một canh giờ, tuy nhiên coi như là quý giá, trận tu luyện này có thể kích thích tiềm lực thân thể của các ngươi.

Trên người Lâm Minh vừa lúc có một viên Tụ Nguyên đan, nghe Hồng Hi nói như vậy, trực tiếp nuốt vào.

Không thể lựa chọn Lôi Minh cốc, không biết Lôi Minh cốc này là quá khó khăn? Hay là còn có nguyên nhân khác? Lâm Minh không có hỏi nhiều, cuối cùng hắn lựa chọn chính là Thác Nước Hàn Đàm!

Bảy đại trận pháp tu luyện cũng là lấy tài liệu ngay tại chỗ, căn cứ theo địa thế địa hình đặc thù phối hợp với trận pháp thiết kế ra, cấu tạo hết sức xảo diệu.

Lâm Minh lựa chọn Thác Nước Hàn Đàm, vốn là một chỗ thác nước thiên nhiên ở Đại Chu sơn, song trải qua trận pháp cải tạo, thác nước này lưu lại trong nước ẩn chứa lực đánh vào cường đại, đầm nước dưới thác nước cũng trở nên lạnh lẽo kỳ lạ vô cùng, lạnh như băng.

Đi tới chỗ khe sâu của Thác Nước Hàn Đàm, rất xa, Lâm Minh đã nghe thấy tiếng nước chảy ùng ùng như sấm đánh, thác nước Đại Chu sơn này là lớn nhất lớn nhất Thiên Vận quốc, mực nước chênh lệch của lòng sông so với đáy biển là ba trăm thước, nước chảy từ phía trên xông thẳng xuống dưới, lực lượng có thể so với đại chùy đụng nhau, nước hồ phía dưới bởi vì thác nước vạn năm đánh sâu vào, đã sâu đạt trăm trượng, áp lực kinh khủng dưới đáy nước kia, cho dù là cao thủ Ngưng Mạch kỳ cũng chùn bước.

Lúc Lâm Minh đi tới Thác Nước Hàn Đàm, thấy màn nước khổng lồ trút xuống phía dưới giống như vạn mã bôn đằng, vô số bọt nước bắn lên cao tới mười mấy thước, thanh âm ùng ùng chấn động khiến cho trái tim Lâm Minh mơ hồ cộng minh cùng với nó.

- Thác nước thật hùng vĩ!

Lâm Minh trong lòng cảm khái, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy kỳ quan tự nhiên như vậy.

Chương 71: Công pháp viên mãn

Trước trận pháp ở thác nước, có một chấp sự nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, hắn đã sớm được thông báo, quay sang Lâm Minh nói:

- Lâm sư đệ, ngươi có thể đi vào được rồi, thời hạn là một canh giờ, trận pháp này mở ra chuyên môn dành cho những người mới như các ngươi. Độ khó là cấp bảy, không có vấn đề gì chứ?

- Ừ, làm phiền sư huynh!

Lâm Minh cũng không tự đại, độ khó cấp bảy đối chiếu từ một trăm mười đến một trăm ba mươi, thành tích của hắn là một trăm hai mươi sáu xem như xếp dưới cùng, vẫn nên đi từ dễ, còn mức độ khó về sau lại khiêu chiến.

- Có thể đi vào rồi, tuy nhiên, ngươi tuy rằng miễn cưỡng đủ độ khó khiêu chiến cấp bảy nhưng chung quy tu vi vẫn có hạn, nếu như ở bên trong không chịu được thì đi lên, nghỉ ngơi một chút, bình thường cũng không có người một hơi ở lâu quá như vậy, một khi vượt khỏi cực hạn thân thể sẽ khiến cho thân thể chịu tổn thương.

Tên chấp sự sư huynh kia nhắc nhở Lâm Minh.

- Cảm ơn sư huynh, nếu ta không chịu nổi, ta sẽ nói.

- Ừ, tốt!

Tên chấp sự sư huynh nói xong thì mở trận pháp ra.

Từ bên ngoài nhìn vào, Thác Nước Hàn Đàm này chỉ là thác nước bình thường, chỉ là thanh thế lớn hơn một chút, nhưng mà sau khi rảo bước tiến vào thì cảnh tượng đột nhiên biến hóa, Lâm Minh giống như đi vào một không gian độc lập, tất cả tin tức bên ngoài không thể truyền được vào trong.

Tuy rằng Thác Nước Hàn Đàm này là sát trận, nhưng mà bên trong cũng ẩn chứa ảo trận, trận pháp có thể cung cấp cho mười hai người cùng tu luyện, nhưng mà bọn họ không thể nhìn thấy đối phương, ảo trận cách ly đám tu luyện giả với nhau, dù sao không có ai muốn trong lúc tu luyện lại có người ở bên cạnh nhìn mình.

Lâm Minh xoay người cũng không quên liếc một cái, sau lưng đã hoàn toàn biến thành thế giới tối đen, giống như thác nước này lơ lửng trên không trung. Hàn đầm trước mặt có diện tích khoảng trăm trượng, hàn băng xanh thẳm, tuy rằng cách đó không xa là thác nước cuồng bạo nhưng mà hàn đầm này lại tĩnh lặng thần kỳ, một tia gợn nước cũng không có. Bởi vì quá lạnh cho nên bên trên mặt nước có tầng sương mù bao phủ, hoàn toàn che kín mặt nước, nhìn không rõ phía dưới.

Chỉ nhìn thôi cũng có thể cảm giác được sự rét lạnh của nó, hàn khí so với ba mươi chín ngày Bắc Phong còn lạnh hơn nhiều!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đem chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, thả người nhảy vào hàn đầm.

- Thật lạnh!

Vừa mới nhảy vào hàn đầm, Lâm Minh đã cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, không chút nghi ngờ gì, nếu như nó ở thế giới bên ngoài thì nước ở đây đã kết băng rồi. Nhưng mà ở trong trận pháp Thác Nước Hàn Đàm này, hàn đầm này lại không hề đông lạnh, khiến cho người ta ngạc nhiên và thán phục.

Lâm Minh đem Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển tới cực hạn, cơ thể cũng không ngừng chấn động, để cho cả người nóng lên chống lại sức lạnh của nó. Thử đọc ruệ khôg quảg cáo ại □ TRuMTR Ue.v □

- Nước ở đây, sao ta cứ cảm giác giống như thủy ngân?

Lúc Lâm Minh thử lặn xuống, phát hiện lực cản sức nước mạnh tới kinh người, lấy tay hớt nước cảm giác giống như là hớt thủy ngân vậy, nước ở đây hiển nhiên còn nặng hơn nước bình thường rất nhiều, cũng càng thêm bám dính, nếu như là ở trong nước thường thì sau khi đẩy hết không khí trong người ra thì tự nhiên cả người sẽ chìm xuống, mà ở trong nước này, cho dù chủ động lặn xuống dưới cũng vô cùng chậm.

- Nghe nói đầm nước này sâu trăm trượng, cũng không biết là ai kiểm tra, với trạng thái bây giờ của ta, đừng nói là lặn xuống trăm trượng, cho dù lặn xuống sâu mấy trượng cũng cực kỳ miễn cưỡng, người lặn sâu trăm trượng này đúng là cao thủ!

Càng đi xuống, nước đầm càng lạnh, hàn khí cũng giống như có linh tính, bám dọc theo lỗ chân lông tiến vào người, tiến thẳng vào trong máu, lạnh tới thấu xương. Lâm Minh không chút nghi ngờ, nếu như một người không hiểu võ đạo tiến vào, chỉ trong khoảnh khắc khẳng định người này sẽ hoàn toàn bị đông cứng, thậm chí máu cũng đông lại, sau đó hoàn toàn tử vong.

- Tay chân cũng cứng lại, thật là lợi hại!

Khi Lâm Minh tiến sâu vào trong nước ba trượng, hắn cảm giác nước xung quanh như có vô số lãnh châm đâm xuyên thân thể mình, bởi vì quá lạnh cho nên cảm giác lạnh biến thành đau đớn, đến lúc này, hắn cũng không thể xuống thêm nữa, nếu không sẽ bị nguy hiểm.

- Tuy rằng ta tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, chân nguyên so với võ giả bình thường ngưng tụ hơn nhiều, nhưng mà dù sao tu vi của ta có hạn, mà những người khác mở ra độ khó cấp bảy đều là Luyện Thể tầng ba trở lên.

- Ồ, chỗ đó có một bãi đá!

Lâm Minh phát hiện cách đó mấy trượng có một bãi đá men theo vách nham thạch, hắn dùng sức bơi quá, sau đó vận một ngụm chân nguyên, đứng lên bãi đá.

Luyện võ giả có thể nhịn thở được lâu, tuy rằng Lâm Minh chưa đạt tới Luyện Tạng kỳ nhưng mà một hơi có thể ở dưới nước thời gian một nén nhang, hắn trực tiếp ngồi xếp bằng trên bãi đá này, toàn lực vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Cảnh tượng xung quanh yên tĩnh tới thần kỳ, Lâm Minh như tiến vào một không gian hoàn toàn độc lập, nước đầm không chút lay động, Lâm Minh cũng có thể nghe được tiếng tim mình thong thả đập, từng tiếng đập đều đặn như tiếng đồng hồ quả lắc, rất đều đặn, không chút ngưng loạn.

Khoảnh khắc kia, linh hồn Lâm Minh như rời khỏi thân thể, cả người không còn chút cảm giác và suy nghĩ trong đầu, hoàn toàn tiến vào trạng thái vong ngã, mà mỗi một phần cơ thể đều chủ động chống lại cái lạnh, chân nguyên trong cơ thể cũng không ở dưới tình huống Lâm Minh khống chế mà tự vận chuyển, giống như có một loại quán tính, nhưng mà so với Lâm Minh điều khiển thì lại chính xác hơn nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn mấy lần.

Lâm Minh vừa mới đạt tới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại thành, tốc độ vận chuyển chân nguyên cũng tăng lên nhiều, bây giờ lại tăng lên mấy lần, tốc độ này đã có thể đủ so sánh với tốc độ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng hai, đáng tiếc chân nguyên lưu chuyển cũng không phải ý thức Lâm Minh khởi động, mà nó tự mình vận chuyển, loại trạng thái này là cơ duyên chỉ gặp không thể cầu.

Không biết qua bao lâu, Lâm Minh đột nhiên từ trong trạng thái này bừng tỉnh:

- Hả? Ta đây là đang xảy ra chuyện gì?

Có chút tức ngực, hiển nhiên là nín thở quá lâu, Lâm Minh vận một ngụm chân nguyên lên, cả người trồi lên mặt nước, há hốc miệng thở dốc, nhưng mà lại hít vào một ngụm sương mù.

Lâm Minh nhớ lại trạng thái vừa rồi, loại cảm giác này cùng với miêu tả trong Phấn Thân Toái Cốt quyền có chút tương tự, hô hấp ý thức tiến vào cảnh giới kỳ diệu, nếu nói võ giả bình thường hô hấp và luyện công đều do ý thức bản thân điều khiển, như vậy hô hấp và luyện công vừa rồi của Lâm Minh đều do mỗi một phần nhỏ thân thể tiến hành, giống như thoát khỏi ý thức của hắn, chân nguyện vận chuyển hoàn toàn dựa theo bản năng, mà lộ tuyến vận chuyển của nó có thể nói là hoàn mỹ.

Lâm Minh lại trở lại khối đất bằng phẳng kia, muốn thử lại trạng thái kỳ diệu kia, nhưng mà dù thế nào cũng không làm được.

- Hả? Hỗn Độn Chân Nguyên quyết dường như tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới tầng một đại viên mãn!

Trong lúc Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết chống lại cái lạnh, hắn phát hiện tốc độ lưu chuyển của chân nguyên lại tăng lên bốn thành, đây chính là cảnh giới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một đại viên mãn!

Đại thành dễ dàng, viên mãn thì khó! Lâm Minh còn tưởng rằng, mình muốn đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một viên mãn còn phải tốn một thời gian nữa, không ngờ lại nhanh như vậy.

- Chẳng lẽ là do trạng thái vừa rồi?

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi.

Nghe nói võ giả có khi sẽ tiến vào một ít trạng thái kỳ diệu, ví như ngộ đạo các loại, ên trong điển tịch còn ghi lại, có võ giả ở dưới cây bồ đề, ven vách núi đen tĩnh tọa một đêm, một đêm đầu bạc, triệt để hiểu ra, sau đó công pháp đại thành, tu vi tăng tiến vùn vụt! Thậm chí nghe đồn trong còn có người đắc đạo thành tiên, võ phá hư không.

Mà trạng thái vừa rồi mình tiến vào chỉ sợ cũng là một loại cảnh giới kỳ diệu trong cái gọi là “ngộ đạo”. Đáng tiếc, trạng thái này duy trì quá ngắn, tuy nhiên dù sao cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Trạng thái kỳ dị này của võ giả không thể nắm lấy, nó và thiên phú của võ giả hoàn toàn không có liên quan, tuy rằng Lâm Minh có thiên phú bình thường nhưng mà luận về võ đạo chi tâm, cũng không thua bất kỳ thiên tài nào của Thiên Vận quốc từ trước tới nay!

Không thể tiếp tục tiến vào trạng thái này, Lâm Minh tiếp tục dùng hàn đầm rèn luyện thân thể, theo chân nguyên lưu chuyển, dược hiệu Tụ Nguyên đan cũng dần được kích phát ra, theo chân nguyên

Lâm Minh chảy tới lực phủ ngũ tạng...

Mà chân nguyên bao phủ ngũ tạng lục phủ, đúng là dấu hiệu Luyện Thể tầng ba, Luyện Tạng!

Trong lúc vô tình, Lâm Minh đã bước nửa bước vào Luyện Thể tầng ba, đột phá chỉ là vấn đề thời gian!

Thời gian dần trôi qua, càng lúc Lâm Minh càng phát hiện chỗ tốt của hàn đầm.

Bình thường võ giả luyện võ, tuy rằng nói đạt tới Luyện Thể tầng hai Luyện Nhục, chân nguyên rót vào cơ thể, làm tăng sức chịu đựng, đạt tới Luyện Thể tầng ba Luyện Tạng, chân nguyên bao phủ ngũ tạng, thủ hộ lục phủ, tiếp tục lên trên, đến Luyện Thể tầng bốn, tầng năm, chân nguyên lại càng tiến sâu hơn, bắt đầu Dịch Cân Luyện Cốt.

Nói thì nói như vậy, nhưng trên thực tế, chân nguyên không có khả năng bao phủ mỗi một tấc huyết nhục của võ giả.

Bình thường võ giả luyện thể đều phải miễn cưỡng đem chân nguyên rót vào trong cơ thể, loại bị động nhồi thức ăn cho vịt này hiệu quả cũng có hạn, bởi vì sơ hở, căn bản không được chân nguyên làm dịu, như vậy trên thân thể sẽ lưu lại “lậu điểm”.

Mà khi thực chiến, mỗi một cái lậu điểm lại là một cái nhược điểm, ngày sau tấn công cảnh giới Ngưng Mạch của Luyện Thể đỉnh phong lậu điểm này cũng chính là trở ngại cực lớn.

Nhưng mà trong hàn đầm này lại không giống vậy, cái lạnh của hàn đầm kích mỗi một tấc da thịt thân thể, thậm chí hàn khí còn tiến vào lỗ chân lông, kích thích cơ, máu quanh người, tiến vào cốt tủy!

Cái lạnh này đều phải vận chuyển chân nguyên, để cơ thể chấn động để chống đỡ.

Lâu ngày dày tháng, mỗi một tấc huyết nhục đều được chân nguyên rèn luyện, lậu điểm được trừ đi.

Ý thức được điểm này, Lâm Minh hít sâu một hơi, chẳng trách những năm gần đây, võ giả Ngưng Mạch kỳ Thiên Vận quốc gần như đều xuất thân từ Thất Huyền võ phủ, bọn họ có tài nguyên thần kỳ như vậy, cộng thêm thiên tư xuất chúng, công pháp xuất chúng, đột phá cảnh giới Ngưng Mạch so với võ giả bình thường thì dễ dàng hơn rất nhiều, đừng nói là tuyệt đỉnh thiên tài như Lăng Sâm, Thác Khổ kia, cho dù người chỉ có thiên phú tam phẩm, nếu như có lượng lớn kỳ dược tài bồi thì cũng sẽ đột phá Ngưng Mạch kỳ!

- Lúc trước nếu như ta lựa chọn Thiên Vận võ phủ kém một cấp, cho dù có Hỗn Độn Cương Đấu kinh cũng không có biện pháp đem thân thể tu luyện đến mỗi một tấc huyết nhục! Chỉ là một cái hàn đầm này mà đã có hiệu quả kỳ diệu bậc này, những nơi tu luyện khác khẳng định còn có hiệu quả thần kỳ hơn, bảy đại sát trận này, rất quý giá!

- Ta phải nhanh tăng lên thứ hạng, tận sức dùng tài nguyên bảy đại sát trận này.

Chương 72: Linh dược phù đại thành

- Hả, có vấn đề sao? Độ khó cấp bảy này không thích hợp với thứ hạng của ta?

Tên chấp sự sư huynh kia cười khổ:

- Nói thì nói như thế, nhưng mà không nên ở mãi trong hàn đầm kia, hàn đầm kia lạnh thấu xương, đi vào một khắc cả người đã đông cứng, cho nên đi ra ngoài nghỉ ngơi cũng là bình thường, Lâm sư đệ, ngươi từ lúc đi vào vẫn chưa đi ra, ngươi cũng có thể kiên trì nhưng mà cũng đừng khiến cho thân thể bị tổn thương chứ.

- Cảm ơn sư huynh đã khuyên, đúng là có chút không kiên trì được.

Lâm Minh thuận miệng ứng một câu lấy lệ.

- Không cần khách khí, tên ta là Tạ Đông, hai năm trước cũng là học sinh Thất Huyền võ phủ, sau khi tốt nghiệp đã ở lại Thất Huyền võ phủ làm chấp sự, sư đệ ngươi tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thực lực này, ngày sau tiền đồ vô lượng, sư huynh ta mặc dù có chút ngu dốt, tuy nhiên trên phương diện tu luyện, kinh nghiệm cũng tích lũy được một chút, sau này sư đệ ngươi có gì không rõ có thể hỏi ta.

Tạ Đông bây giờ vẫn dừng lại ở Luyện Cốt đỉnh phong, võ giả Ngưng Mạch kỳ chỉ cần cống hiến cho Thiên Vận quốc là được phong tước vị, tự nhiên sẽ không ở chỗ này làm chấp sự, Tạ Đông đã sớm nghe danh Lâm Minh, lần này gặp mặt, quả nhiên thực lực đủ mạnh, tuy rằng nghe đồn Lâm Minh thiên phú bình thường, nhưng mà Tạ Đông cho rằng, Lâm Minh mới mười lăm tuổi mà đã sáng tạo ra kỳ tích bậc này, tương lai tất nhiên sẽ sáng lạn, cho nên mới muốn kết giao.

- Cảm ơn sư huynh.

Lâm Minh khách sáo vài câu, cáo từ rời đi.

Lúc này sắc trời đã tối, sau khi Lâm Minh trở lại chỗ ở, liền mang theo Quán Hồng thương đến thẳng phòng luyện công, hắn phải tiêu hóa thu hoạch trong ngày một chút.

Những ngày ở trong Thất Huyền võ phủ này vừa buồn tẻ lại vừa phong phú, mỗi sáng sớm, mặt trời vừa mọc Lâm Minh đã rời khỏi giường, một mình ngồi trong sân thổ nạp, hấp thu thiên địa linh khí tinh thuần buổi sáng, sau khí điều chỉnh thân thể tới trạng thái không minh, sau đó mới luyện lực.

Theo thời gian kết hợp Phấn Thân Toái Cốt quyền, càng ngày hắn càng phát hiện, loại trạng thái chân nguyên chấn động kỳ diệu này, không đơn giản chỉ là một loại pháp môn vận dụng lực lượng xảo diệu, mà có thể so sáng với loại cảnh giới kỳ dị “ngộ đạo”, được lợi vô cùng!

Mỗi lần Lâm Minh ngồi là nguyên ngày, không ăn không uống, không nhúc nhích nửa bước, tới tận chạng vạng hắn mới ăn uống và nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đi hàn đầm luyện thể. Một tháng Lâm Minh đi tới chỗ này chỉ có hai mươi tư canh giờ, trong hai mươi tư canh giờ này, một một giây đều vô cùng quý báu, bởi vì Lâm Minh tiết kiệm thời gian cho nên mỗi ngày chỉ đi vào hàn đầm nửa canh giờ liền đi ra, nhưng cho dù nửa canh giờ, đối với Lâm Minh thì cũng có chỗ tốt rất lớn.

Mà ban đêm, Lâm Minh lại bắt đầu nghiên cứu chế tạo Minh Văn phù, mấy ngày này tuy rằng nội dung tu luyện tăng lên cho nên thời gian hắn dùng trong việc nghiên cứu Minh Văn phù cũng giảm mạnh, nhưng mà Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của hắn đã đạt tới tầng thứ nhất viên mãn, cho nên tốc độ không chậm bao nhiêu.

Trong quá trình chế tạo Minh Dược phù, Lâm Minh cũng có thể tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, chỉ là Chân Nguyên thạch tiêu hao thật sự quá nhanh, ít nhất mỗi ngày phải hao hết một viên Chân Nguyên thạch.

Ngày thứ mười Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ.

Đêm khuya canh ba, bầu trời Đại Chu sơn đầy sao, mọi âm thanh đều yên tĩnh lại, Lâm Minh ở trong căn nhà gỗ phía sau núi, ngón tay như gảy đàn gảy lên không trung, từng cái Minh Văn phù đủ mọi màu sắc không ngừng hình thành trên không trung.

Mười ngày này, trải qua vô số lần thất bại, cuối cùng Lâm Minh cũng thành công để thất bại chỉ còn ba thành, sau khi phối hợp với chân nguyên Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ nhất viên mãn, rốt cuộc hắn cũng miễn cưỡng vẽ được Minh Dược phù hoàn chỉnh.

Từng tài liệu bị chân nguyên lực Lâm Minh kéo lên không trung, dưới linh hồn lực hướng dẫn, tạo thành văn lộ xinh đẹp, trên trán Lâm Minh giàn giụa mồ hôi, nhưng mà ánh mắt lại toát ra vẻ hưng phấn.

- Máu hung thú cấp bốn, cuối cùng một cái Minh Văn phù... Cũng hoàn thành! Rốt cuộc hoàn thành!

Trong nháy mắt, chân nguyên rút về, mấy chục cái Minh Văn phù đang chớp động trên không trung cũng ngưng tụ thành một đồ án hình ngọn lửa hoàn mỹ, Linh Dược phù cấp thấp, cuối cùng cũng vẽ xong!

Lâm Minh mang ra một lá bùa, đem Linh Dược phù lạc ấn lên trên mặt bùa, vì vật nhỏ này mà mấy ngày nay Lâm Minh tiêu tốn lượng lớn tiền tài và thời gian. Lúc phù hoàn thành, Lâm Minh cảm thụ được năng lượng dao động trên Linh Dược phù cảm giác rất là thỏa mãn.

Lúc này hắn không thể không kích động, chỉ cần dùng Linh Dược phù này lên một trong hai viên đan dược cực phẩm kia thì dược hiệu của nó sẽ nhảy vọt mấy lần.

Vật có thể khiến cho dược hiệu đan dược cực phẩm tăng lên mấy lần là khái niệm gì? Chỉ sợ ở trong Thất Huyền cốc cũng được tính là vật quý báu!

Nên biết rằng, sau khi dược hiệu đan dược tăng lên mấy lần chỉ sợ giá trị của nó sẽ nhảy vọt mười mấy lần, thậm chí mấy chục lần!

Đó là bởi vì, bất kỳ đan dược nào đối với thân thể võ giả đều sinh ra kháng thuốc giống như Úc Kim Lộc Thai Hoàn mà Lâm Minh dùng lúc trước. Lúc hắn ăn viên đầu tiên thì hiệu quả tốt nhất, nhưng khi ăn viên Thứ hai hiệu quả lại chỉ còn một nửa so với viên thứ nhất, viên thứ ba hiệu quả gần như chỉ còn một nửa so với viên thứ hai, cho nên cho dù Lâm Minh có lắm tiền nhiều của thì cũng chỉ mua sáu viên Úc Kim Lộc Thai Hoàn, đã vậy còn phân ra mình và Lâm tiểu Đông mỗi người ba viên, bởi vì ăn nhiều hiệu quả cũng không được bao nhiêu, cho dù ngươi ăn một vạn viên, như vậy 9999 viên sau hiệu quả cộng lại cũng không bằng viên thứ nhất!

Mà Kim Xà Xích Đảm Hoàn và Hồng Kim Long Tủy đan cũng giống nhau, nhưng nếu hiệu quả đan dược này tăng lên mấy lần thì phẩm cấp đan dược của nó cũng tăng lên, từ đan dược bình thường tăng lên đan dược cao cấp, thì ăn một viên hiệu quả sẽ mạnh hơn lúc đầu vài lần.

Biết đạo lý này cho nên trong lòng Lâm Minh kích động, nhưng hắn không sử dụng ngay Linh Dược phù này mà thu nó lại, đi tắm rửa sạch sẽ một hồi sau đó ngồi xuống thổ nạp, điều chỉnh tất cả tất suất hô hấp tới mức thấp nhất, tinh thần cũng đến trạng thái thanh minh.

Lâm Minh hiểu rất rõ, một khi hắn ăn viên đan dược này thì sẽ đột phá cảnh giới, chân nguyên Luyện Tạng, đây là một đại sự, làm không tốt một khi xảy ra sự cố, ngũ tạng lục phủ sẽ trở nên yếu ớt hơn nhiều, mà dược hiệu Kim Xà Xích Đảm Hoàn này sau khi tăng lên mấy lần lại giống như lang hổ, một khi làm không tốt, thân thể không chống đỡ được dược hiệu tẩu hỏa nhập ma, lục phủ ngũ tạng tan nát mà chết.

Cho nên trước khi ăn thuốc, Lâm Minh phải đảm bảo thân thể và tinh thần mình ở trạng thái tốt nhất, không một chút sơ hở.

Thổ nạp khoảng nửa canh giờ, sau đó hắn lấy ra một viên Chân Nguyên thạch, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một viên mãn chậm rãi bổ sung chân nguyên cho cơ thể, một lần nữa trở lại trạng thái đỉnh phong.

Sau khi tất cả trở lại trạng thái đỉnh phong, Lâm Minh dựng thẳng tai lắng nghe, từ sau khi tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, cảm giác Lâm Minh mẫn tuệ hơn nhiều, bây giờ đã là buổi khuya không gian yên tĩnh, xung quanh trăm bước chỉ có tiếng côn trùng vang vọng bên tai. Sau khi xác định chung quanh không có người, Lâm Minh mới lấy Kim Xà Xích Đảm Hoàn và Linh Dược phù ra.

- Dược hiệu Hồng Kim Long Tủy đan vốn đã mạnh, lại tăng lên mấy lần chỉ sợ ta chịu không nổi, vậy thì bắt đầu từ Kim Xà Xích Đảm Hoàn cấp một đi!

Chương 73: Luyện Tạng kỳ

Lâm Minh hít sâu một hơi, bóp nát Linh Dược phù, trong lúc nhất thời không gian hắc ám giống như được thắp lên một ngọn đèn, trong nháy mắt ngọn lửa kia bùng cháy bao bọc lấy Kim Xà Xích Đảm Hoàn, giằng co một chút, cuối cùng hóa thành một văn lộ hình ngọn lửa xinh đẹp in lên viên thuốc màu vàng đỏ, ánh sáng vụt lên một cái rồi biến mất, toàn bộ căn phòng lại trở nên tối tăm.

Hoàn thành.

Lâm Minh chậm rãi bỏ đan dược vào miệng. Dược lực của nó rất mạnh, không có khả năng thoải mái giống như ăn Úc Kim Lộc Thai Hoàn, dược lực tại trong cơ thể tả xung hữu đột, tấn công mãnh liệt, nhất định là một quá trình thống khổ.

Lâm Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Đan dược lạnh như một khối băng tiến vào bụng sau đó nằm yên ở đó, không xảy ra biến hóa gì. Lâm Minh biết, đó là dược hiệu còn chưa giải khai, hắn lặng lẶvận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Một khắc sau, thân thể Lâm Minh bắt đầu lạnh run lên, một cỗ khí lạnh tiến vào trong máu, theo máu chảy khắp cơ thể, thân thể hắn lại giống như ngâm trong hàn đàm trong bảy đại sát trận, lượng lớn hàn khí len lỏi khắp thân thể.

Mồ hôi dọc theo trán, cánh tay, sườn ồ ồ chảy xuống, thân thể Lâm Minh giống như biến thành một cái túi nước.

Xích Kim Xà là động vật máu lạnh, trời sinh âm hàn, mà mật rắn lại là nơi mà tất cả hàn khí trong thân thể Xích Kim Xà tụ lại, dùng mật rắn như vậy luyện thành đan dược, lại càng âm hàn.

Lâm Minh cố nén cảm giác rét lạnh, một lần nữa vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết nhưng mà chân nguyên của hắn cũng giống như bị đông cứng lại, cả người lạnh lẽo run lên cầm cập, hiệu suất vận chuyển công pháp cũng giảm mạnh.

Lúc trước ở trong hàn đầm, hàn khí là từ lỗ chân lông Lâm Minh tiến vào thân thể, mà hàn khí của Kim Xà Xích Đảm Hoàn lại trực tiếp mở ra, lan ra khắp cơ thể, xâm nhập vào cốt tủy.

Nếu như là Kim Xà Xích Đảm Hoàn thì cũng thôi đi, với chân nguyên thâm hậu của Lâm Minh có thể dễ dàng ngăn cản được. Nhưng mà hắn lại cố tình dùng Linh Dược phù đề thăng dược lực Kim Xà Xích Đảm Hoàn này lên tới mấy lần, nếu như võ giả tu vi kém mà ăn vào thì chỉ sợ máu đã đóng băng mà chết rồi.

Đối mặt với dược lực hung mãnh như vậy, cho dù Lâm Minh ý chí kiên cường, cũng cảm giác không chống cự được!

Chân nguyên giống như nước chảy giữa sông băng, nơi nơi đi qua đều bị cản trở.

Lâm Minh rất rõ ràng, nếu như chân nguyên không thể cung cấp cho toàn thân thì một số bộ phận của hắn sẽ bị đóng băng mà bị hoại tử.

Tuy rằng Lâm Minh có thể bảo vệ phần lớn bộ phận thân thể nhưng mà một phần bộ phận thể thể hoại tử thì chẳng những lãng phí dược lực, hơn nữa sau khi những bộ phận này bị tổn thương, cho dù không bị tàn tật cũng cần dùng chân nguyên rèn luyện một lần nữa, cư nhiên lãng phí thời gian.

Nghĩ vậy, Lâm Minh cắn răng một cái, bắt đầu mạnh mẽ dùng chân nguyên chấn động vừa mới học thành, bằng vào chấn động chấn vỡ hàn khí ứ kết trong cơ thể.

Vốn Lâm Minh còn nghĩ, cả người đau nhức thì khó có thể tập trung, hắn rất khó để cho đơn nguyên toàn thân cùng nhau hô hấp, khiến cho chân nguyên cộng hưởng, nhưng không nghĩ tới, hắn lại thuận lợi tiến vào trạng thái kỳ dị “Luyện Lực Như Tơ” hơn bất kỳ lần nào so với lúc trước.

Dường như vì hàn khí xâm nhập cốt tủy cho nên vô số đơn nguyên thật nhỏ trong người Lâm Minh tự động chống đỡ hàn khí, giống như coi nó là kẻ thù chung.

- Không ngờ dưới dược lực đan dược, cơ thể của ta lại có loại biến hóa này?

Lâm Minh nén mừng rỡ, bắt đầu thúc giục chân nguyên, chấn vỡ hàn khí kết tụ, đồng thời những đơn nguyên thật nhỏ kia cũng tự động hấp thu chân nguyên, rèn luyện thân thể. Loại biến hóa này chẳng những phát sinh trong lớp da, cũng phát sinh ở trong lục phủ ngũ tạng.

Chân nguyên Luyện Tạng!

Sau khi ăn vào Kim Xà Xích Đảm Hoàn này, lúc đầu đã chạm tới cánh cửa Luyện Thể tầng ba, rốt cuộc Lâm Minh cũng hoàn toàn bước vào cảnh giới Luyện Thể tầng ba.

Luyện Thể tầng ba, chân nguyên Luyện Tạng, chân nguyên thủ hộ ngũ tạng lục phủ, năng lực chống cự tăng mạnh, không chỉ như thế nội tạng võ giả có chân nguyên làm dịu, tâm phế có lực, khí huyết nồng đậm, hô hấp sâu hơn, sự chịu đựng cũng tăng mạnh. Mà lớp da cơ thể dưới khí huyết tưới nhuần, lực lượng sẽ dần dần tăng trưởng!

Sau khi chân nguyên tiến vào nội tạng, đột phá Luyện Tạng kỳ, áp lực giảm đi, cùng lúc đó, hàn khí ngăn cản chân nguyên lưu thông cũng bị chấn vỡ, những hàn khí tan tác kia nhanh chóng bị cơ thể Lâm Minh hấp thu trung hòa, rèn luyện bản thân.

Đến lúc này, Lâm Minh đã hoàn toàn dùng hết hàn khí luyện thể, dược lực Kim Xà Xích Đảm Hoàn cũng được hấp thu một cách hoàn mỹ.

Việc còn lại chỉ là củng cố cảnh giới.

Đại khái khoảng hai canh giờ, Lâm Minh mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, mà ngụm trọc khí này quá lạnh cho nên vừa mới phun ra, hơi nước xung quanh đã tụ lại thành sương trắng, sau đó hình thành một mũi tên thẳng tắp bắn thẳng ra ngoài xa năm, sáu xích.

Hít khí như rắn, thở ra như tên, đây đúng là dấu hiệu của Luyện Tạng kỳ.

Nhưng mà không phải bất kỳ võ giả Luyện Tạng kỳ nào cũng làm được bước này, có một bộ phận võ giả Luyện Tạng không hoàn mỹ, chân nguyên trong nội tạng chỉ bao phủ một phần nhỏ, thậm chí là bám vào mặt ngoài nội tạng, cũng không xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, tuy rằng cũng là võ giả Luyện Tạng, nhưng mà luận về thực lực kém rất nhiều võ giả Luyện Tạng hoàn toàn.

Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, Ngưng Mạch, lấy sáu cảnh giới làm cơ sở, tiến hành theo chất lượng, nói cách khác, nếu là một võ giả vì Luyện Nhục không hoàn toàn, chân nguyên tồn trữ trong lớp da cơ thể có hạn, mà đi dùng chân nguyên có hạn này tiến hành Luyện Tạng thì lại càng không hoàn mỹ, kết quả đã sai lại càng sai, càng ngày càng kém, cuối cùng không có khả năng bước vào Ngưng Mạch kỳ, đây là nguyên nhân căn bản phần lớn võ giả Thiên Vận quốc cả đời không thể bước vào Ngưng Mạch kỳ.

Cho nên võ giả Thiên Vận quốc, mặc dù cảnh giới giống nhau, nhưng chênh lệch thực lực cũng cách biệt một trời một vực, đối với đệ tử Thất Huyền võ phủ mà nói, vượt cấp khiêu chiến căn bản không phải là chuyện ngạc nhiên gì, ngược lại nếu như không làm được điểm này vậy thì quá kém.

Trong thời gian bảy ngày Lâm Minh bước vào Luyện Thể tầng ba, hắn không hề đi đâu, vẫn ngồi một chỗ, tiêu hóa dược hiệu còn sót lại của Kim Xà Xích Đảm Hoàn, củng cố cảnh giới Luyện Thể tầng ba, trong lúc này, rốt cuộc Lâm Minh cũng hao hết toàn bộ mười viên Chân Nguyên thạch của mình.

Nhìn viên Chân Nguyên thạch hoàn toàn mất đi vẻ sáng bóng, Lâm Minh lắc đầu cười khổ, thứ này chỉ sợ có trăm, ngàn viên cũng không đủ dùng, cho nên muốn nâng cảnh giới cao hơn thì Chân Nguyên thạch không thể thiếu được, tự nhiên phải cần rất nhiều vàng, mà số vàng này chỉ sợ dựa vào việc bán Cường Lực phù kia như là muối bỏ biển.

Ngày đổ đấu với Trương Thương càng ngày càng gần, không biết thực lực của mình đề cao được bao nhiêu? Có thể vượt lên được mấy hạng trong Bài Danh thạch?

Trong lòng Lâm Minh mơ hồ có chút mong chờ khảo hạch tiếp theo của Vạn Sát trận, bây giờ hắn không có đối thủ để kiểm tra thực lực của mình, chỉ có thể đi tới phòng trắc lực.

Chương 74: Thác nước bưng thương

Lúc Lâm Minh đi tới phòng trắc lực đã là buổi chiều, trong phòng đang có bốn, năm người đang thí trắc, hắn đi tới một góc không bắt mắt, nhắm ngay bia đá trắc lực, tùy ý đánh ra một quyền.

- Bành!

Bia đá lay mạnh một cái, cột sáng vọt lên, cuối cùng dừng lại ở mức ba thước chín.

- Ba ngàn chín trăm cân!

Chỉ là một quyền tùy ý, đã đánh ra thành tích này.

Đối với thành tích này, Lâm Minh khá hài lòng.

Lúc trước ở trong khảo hạch trắc lực, khi đại sư huynh Lăng Sâm Thiên Chi phủ làm mẫu, một quyền tùy ý mà chỉ đánh ra bốn ngàn chín trăm cân.

Lúc ấy Lâm Minh nhớ rất rõ ràng, cho nên lúc này hắn cố ý tùy tiện đánh ra một quyền, để nhìn xem chênh lệch giữa mình và Lăng Sâm là bao nhiêu.

- Lăng Sâm là Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân đỉnh phong, đã bước một chân vào cảnh giới Luyện Cốt, ta mới tiến vào Luyện Thể tầng ba, chênh lệch chỉ có một ngàn cân, sau khi ta đạt tới Luyện Thể tầng bốn, khẳng định lực lượng sẽ vượt qua hắn!

- Tuy nhiên, võ giả quyết đấu không phải là chỉ dựa vào lực lượng đơn thuần, lực lượng của ta mạnh, các phương diện khác cũng không thể hạ xuống...

Nghĩ như vậy, Lâm Minh hít sâu một hơi, cả người trầm tĩnh lại, hắn nhắm mắt đứng thẳng một lát, điều chỉnh hô hấp đến trạng thái tinh tế, đơn nguyên thật nhỏ toàn thân cũng đồng nhất hô hấp, đạt tới tần suất cộng minh nào đó, sau đó, hắn trợn mắt, bàn chân phát lực, cả người co lại, tiếp đó thân thể đang trong trạng thái co lại đột nhiên bật ra.

- Ầm!

Một quyền đấm ra, bia đá trắc lực giống như bị búa tạ đạp trúng, không ngừng rung lên. Đầu tiên cột sáng mạnh mẽ nhảy lên trên bốn ngàn hai trăm cân, sau đó từ khoảng bốn ngàn hai trăm cân tới bốn ngàn ba trăm cân thụt lên thụt xuống.

Bình thường thì võ giả đánh một quyền vào bia đá thì cột sáng sau khi đạt tới độ cao nhất định sẽ từ từ tụt xuống, mà một quyền này của Lâm Minh lại khiến cho cột sáng dao động trong khoảng kia khoảng hai mươi hô hấp.

Đây là hiệu quả do chân nguyên chấn động, Luyện Lực Như Tơ!

- Một quyền của ta dao động giữa khoảng bốn ngàn hai trăm cân tới bốn ngàn ba trăm cân, nhưng mà bằng vào Luyện Lực Như Tơ, ta có thể dẫn quyền lực này vào trong người võ giả, công kích nội tạng hắn, hơn nữa tác dụng liên tục! Nếu như là võ giả Luyện Tạng không hoàn toàn, bị trúng một quyền này nhất định bị mất mạng không thể nghi ngờ, cho dù là Luyện Tạng đại thành, thậm chí cường giả cảnh giới Dịch Cân, trúng quyền này của ta cũng phải hộc máu mồm.

- Cảnh giới Luyện Lực Như Tơ Hỗn Độn Cương Đấu kinh ghi lại đúng là kỳ diệu, lực phá hoại thật khủng bố! Đúng là công pháp đáng sợ! Mà vị tiền bối vô danh lưu lại Phấn Thân Toái Cốt quyền kia dường như chỉ có lực phá hoại cường đại, cũng không thể đạt tới cảnh giới đơn nguyên cộng hưởng, cho nên đối với tu luyện chung quy vẫn kém một bậc.

Lâm Minh đi tới Thất Huyền võ phủ đã là ngày thứ hai mươi mốt.

Sáng sớm, Lâm Minh lưng đeo Quán Hồng thương đi tới hàn đàm trong bảy đại sát trận, chấp sự phụ trách thủ hộ trận pháp Tạ Đông nhìn thấy Lâm Minh cười chào nói:

- Sư đệ, sao lại tới sớm vậy, ngươi thật là chăm chỉ!

- Sư huynh cũng thật sớm.

Lâm Minh đáp lễ, hắn thích mỗi khi sáng sớm hoặc chạng vạng đến Thác Nước Hàn Đàm, bởi vì thời điểm này có rất ít người, cho nên hắn có chỗ khá thoải mái.

- Qua một khắc nữa trận pháp mới mở ra, sư đệ, người vẫn nên đi tới vị trí số ba, độ khó cấp bảy!

Tạ Đông nói:

- À ừ... Là như vậy, hôm nay ta muốn điều chỉnh tới độ khó cấp tám.

Sau khi Lâm Minh đạt tới Luyện Thể tầng ba, đây vẫn là lần đầu tiên đến Thác Nước Hàn Đàm, kỳ thật dưới độ khó cấp bảy, Lâm Minh nếu như lặn đủ sâu thì cũng có thể tới được khu vực nước đủ lạnh, tuy nhiên hôm nay Lâm Minh mang theo Quán Hồng thương, mà chỉ riêng Quán Hồng thương đã nặng tới tám trăm hai mươi cân, nếu như lặn quá sâu thì sẽ rất khó nổi lên.

- Hả, độ khó cấp tám?

Tạ Đông kinh ngạc, độ khó cấp tám ứng với xếp hạng từ tám mươi đến một trăm mười, Lâm Minh sao lại chọn độ khó này? Tạ Đông đang muốn khuyên Lâm Minh không nên liều lĩnh, đúng lúc này, hắn nhận thấy dao động chân nguyên của Lâm Minh:

- Sư đệ, ngươi đột phá?

Tạ Đông vẫn nhớ rõ, lần trước mình gặp Lâm Minh, hắn vẫn là Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, không thể tưởng được nhanh như vậy mà hắn đã đột phá tới Luyện Thể tầng ba.

- Ừ, vừa mới đột phá!

- Ha ha, chúc mừng, tuy nhiên sư đệ, ngươi vừa mới đột phá, thực lực tăng trưởng cũng là một quá trình thong thả, phải cần thời gian tích lũy, ngươi xác định mở độ khó cấp tám sao?

- Ừ, không sao, nếu không được ta sẽ đi lên.

- Được rồi!

Tạ Đông nhún nhún vai, đáp ứng yêu cầu của Lâm Minh. Một khắc sau, Lâm Minh lưng đeo Quán Hồng thương đi tới Thác Nước Hàn Đàm, lúc này Tạ Đông mới phát hiện, bước chân Lâm Minh vô cùng trầm trọng, mỗi khi bước trên bãi cỏ đều để lại một dấu chân sâu.

Tạ Đông hơi híp mắt lại, ánh mắt lại tập trung lên cái hòm dài trên lưng Lâm Minh:

- Cái hòm dài như vậy, chắc là binh khí giống như thương kích, mỗi bước một dấu chân, đúng là binh khí nặng à, chỉ sợ phải bảy, tám trăm cân, sao Lâm sư đệ lại chọn trọng thương nặng như vậy, đúng là hiếm thấy.

Sau khi Lâm Minh bước vào trận pháp, trực tiếp đeo Quán Hồng thương nhảy vào hàn đầm.

Hàn đầm độ khó cấp tám, sức lạnh quả nhiên cao hơn một bậc, tuy nhiên gần đây Lâm Minh đột phá, cho nên sức lạnh này đối với hắn mà nói cũng vừa đủ.

Trước kia Lâm Minh nhảy vào hàn đầm, khi lặn xuống có thể cảm giác được lực cản của nước trong hàn đầm giống như thủy ngân, mà bây giờ lưng đeo trường thương nặng tám trăm hai mươi cân, Lâm Minh lại cứ vậy chìm xuống.

Mạnh mẽ vận một ngụm chân nguyên, tốc độ thân thể chìm xuống hơi chậm lại, sau đó hai chân liên tục đạp ra, cả người bơi tới một khối đá từ trên vách nham thạch lồi ra. Mượn lực, hai chân đạp mạnh, Lâm Minh lại bơi tới khối đá thứ hai, cứ như thế vài lần, Lâm Minh đeo Quán Hồng thương bơi tới bơi lui dưới thác nước!

Thác Nước Hàn Đàm, chẳng những có hàn đầm, còn có thác nước, nước thác này lạnh vô cùng, hơn nữa nước từ trên độ cao ba trăm xích trút xuống dưới, lực đạo của nó không dưới ngàn cân!

Ở dưới thác nước đều có nham thạch lớn chìm trong nước, đây là do người sáng tạo ra Thác Nước Hàn Đàm trận này cố tình làm ra, chuyên để làm chỗ cho võ giả tu luyện ở dưới nước, nếu dưới nước không có nham thạch lớn như thế thì trăm ngàn năm qua đã bị thủy lực từ trên cao đánh vỡ rồi.

- Lực đánh thật lớn!

Lâm Minh cố gắng đứng trụ trên khối nham thạch, nhưng lại cảm giác không thể vững nổi, tuy rằng hắn đã cố tình lựa chọn chỗ dòng nước nhỏ nhất nhưng mà nước ở Thác Nước Hàn Đàm trận này dường như rất nặng, khiến cho Lâm Minh gần như không thể thẳng lưng được.

- Đương!

Lâm Minh dùng thương đâm thẳng vào trong nham thạch, tay ôm Quán Hồng thương ổn định thân thể, lực nước ngàn cân trút lên vai hắn đau đớn giống như là bị búa tạ nện trúng. Hơn nữa nước này lạnh vô cùng, bởi vì dòng nước trút xuống quá nhanh cho nên nhiệt độ trôi qua rất nhanh, mặc dù hắn vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết nhưng cũng cảm giác được hàn khí không ngừng xâm nhập cốt tủy, giống như kim châm cực kỳ đau đớn.

Lâm Minh tay cầm trường thương, điều chỉnh hô hấp đơn nguyên toàn thân vào cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, lúc này hắn mới bằng vào nguyên lực chấn động mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

Hít một hơi, chân nguyên trong cơ thể dần dần tuần hoàn, mà bản thân hắn cũng càng thêm vững vàng.

Rút Quán Hồng thương ra, Lâm Minh cũng không quét ngang, cũng không chém xuống, không xuất chiêu gì mà rất đơn giản ôm thương vào ngực.

Thương chính là vua của bách binh, quét ngang, chém xuống, xoay tròn, đâm thẳng, những chiêu này nhìn thì như đơn giản nhưng muốn luyện tới đại thành thì rất không dễ gì!

Tháng bổng, năm quyền, cả đời thương.

Lời này cũng không phải là tên bắn không đích.

Thương là một binh khí dài, một tấc dài một tấc mạnh, cũng binh khí này, thương thuật đại thành, phối hợp với võ kỹ chân nguyên có thể phát huy ra lực công kích và phạm vi sát thương khủng bố, cho nên chém giết trên chiến trường, trên cơ bản võ tướng đều dùng thương kích, sử dụng kiếm thường là văn sư...

Nhưng trái lại, một tấc ngắn thì một tấc chuẩn, đao kiếm tuy rằng lực công kích không bằng thương, phạm vi công kích cũng không lớn nhưng thắng ở chỗ chuẩn xác, mà như chủy thủ càng chuẩn cho nên rất nhiều thích khách thích dùng chủy thủ!

Nó vừa dễ giấu, lại tinh chuẩn một kích trí mạng một cách dễ dàng. Chưa từng nghe ai nói thích khách mang theo một cây thương rêu rao khắp nơi.

Bởi vậy, luyện thương đầu tiên chính là muốn luyện độ chuẩn xác.

Lâm Minh luyện tập nhiều năm, bất kể là xuất đao hay là xuất thương đều vô cùng chuẩn xác, khi ở Vạn Sát trận hắn có thể chính xác đâm trúng Chu Ti đang bay vùn vụt, nhưng mà đó là dưới tình huống hoàn toàn không bị ngăn trở, mà ở trong thực chiến, đối mặt với địch nhân có võ kỹ, dưới năng lượng chân nguyên tàn sát bừa bãi, muốn một thương phá rào cản đánh trúng chỗ yếu hại của địch nhân không phải là dễ dàng gì...

Cho nên bước đầu tiên của luyện thương không phải là luyện chiêu, mà là luyện bưng thương!

Lúc này Lâm Minh hai tay bưng đoạn sau Quán Hồng thương, bảy phần thương đều ngâm mình trong ước, chống lại lực cản ngàn cân của của nước.

Quán Hồng thương vốn đã nặng tám trăm hai mươi cân, cán thương dài tám xích, đầu thương dài tám tấc, chiều dài như vậy, phần lớn bộ phận đều tiến vào thác nước, cộng thêm sức nặng của nó muốn bưng vững thì không dễ dàng gì.

Cho dù cánh tay Lâm Minh có thể chịu được lực lượng bốn ngàn hai trăm cân nhưng đầu thương vẫn rung lên bần bật.

- Thật nặng!

Lâm Minh cắn răng, làm như vậy một lúc lâu, hắn cảm giác cánh tay đã có chút tê rần, mũi thương cũng bị thác nước ép xuống nước.

Chương 75: Ngày đổ đấu

Một bên khống chế lực lượng cánh tay, một bên vận chuyển chân nguyên khống chế lại cái lạnh thác nước, cho dù có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết chống đỡ nhưng Lâm Minh cũng cảm giác không chống đỡ được.

Cánh tay bắt đầu run rẩy, gân xanh trên trán và tay nổi lên, mỗi cái đều to rõ, lại qua nửa nén nhang, theo một âm thanh trầm muộn, mũi thương Quán Hồng thương rốt cuộc cũng bị thác nước hung hăng ép vào nham tảng đá, Lâm Minh nửa quỳ trên tảng đá, thở phì phò từng ngụm, hắn cảm giác hai tay bây giờ đã không phải là của mình nữa mà chân nguyên trong cơ thể cũng bị tiêu hao lượng lớn.

- Phù phù!

Lâm Minh bị thác nước đẩy xuống nham thạch, hắn lại đâm ra một thương, một thương đâm vào nham thạch, mới ổn định được thân hình trong nước.

- Chắc một khắc đã là cực hạn, thật đáng tiếc, lúc này nếu như mình có một viên Chân Nguyên thạch thì tốt rồi, ta có thể khôi phục lại rất nhanh, lại tiếp tục tu luyện, sắp tới ngày đổ đấu với Trương Thương, nếu như thắng Chân Nguyên thạch của hắn thì còn có thể dùng được một thời gian ngắn, nhưng sau đó nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm được mới được.

Từng ngày trôi qua, mỗi ngày Lâm Minh đều luyện thương ở trong Thác Nước Hàn Đàm hai canh giờ, vừa luyện thương, hắn cũng rèn luyện thân thể, dược lực Kim Xà Xích Đảm Hoàn đã hoàn toàn bị hắn hấp thu, tuy rằng tu vi Lâm Minh vẫn dừng lại mới tiến vào Luyện Thể tầng ba như trước, nhưng mà cảnh giới đã hoàn toàn được củng cố.

Tám ngày, Lâm Minh dùng toàn bộ mười sáu canh giờ vào việc luyện thương. Tới ngày cuối cùng hắn đã có thể bưng ổn định Quán Hồng thương, một hơi ở dưới thác nước một canh giờ, lúc đầu, trường thương gần như không nhúc nhích, nhưng sau khi được nửa canh giờ nó đã bắt đầu rung nhẹ.

Lại qua hai ngày, cũng là tròn một tháng Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ, vào sáng sớm theo thường lệ hắn rời giường, hắn đứng dưới gốc cây đại thụ trăm năm trước cửa, tay cầm đuôi Quán Hồng thương, hai tay bằng thân, đem một cây đại thương nặng tám trăm hai mươi cân dài tám xích bắt đầu bưng ổn.

Trên mũi Quán Hồng thương có đặt tám cái bát, trong mỗi cái bát này đều được đổ đầy nước, dưới lực lượng vững vàng của Lâm Minh, nước trong mỗi chén không chút sánh ra, giống như đặt trên mặt bàn vậy.

Thời gian tu luyện đã hết, không thể đi Thác Nước Hàn Đàm, Lâm Minh chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp tập luyện mà thôi.

Mỗi khi tới chính ngọ, Lâm Minh đơn giản ăn một chút gì đó, hơi chút nghỉ ngơi sau đó liền vác Quán Hồng thương, đến thẳng Diễn Võ trường của Thất Huyền võ phủ, hôm nay, chính là ngày đổ đấu của hắn với Trương Thương...

Tuy rằng trời đã vào thu nhưng chính ngọ mùa thu vẫn rất ác liệt, lúc này cũng chính là lúc dương khí mạnh nhất, mặt trời gắt nhất vào buổi trưa canh ba, thường người ta rất ít ra ngoài, phần lớn đều ở trong nhà ngủ trưa, nhưng mà bên trên Diễn Võ trường của Thất Huyền võ phủ lại tụ tập không ít người.

Những người này phần lớn đều là đệ tử của Địa Chi đường và Nhân Chi đường của Thất Huyền võ phủ, Thiên Chi phủ cũng đến đây một ít, tuy rằng lúc này mặt trời rất gắt nhưng mà trên mặt những người này không có một giọt mồ hôi, vẫn một bộ vân đạm phong khinh, bình tĩnh, hiển nhiên không có người nào là người bình thường.

Hôm nay là ngày bốn người Lâm Minh, Trương Thương, Vương Nghiễn Phong, Liễu Minh Tương đổ đấu, trong bốn người này, hai người là tân sinh đứng đầu và đứng thứ hai lần khảo hạch này, hai người khác là đệ tử cũ thực lực mạnh mẽ, chỉ riêng điều này cũng đủ để khiến cho rất nhiều đệ tử trong Thất Huyền võ phủ chú ý.

Đệ tử Nhân Chi đường đến xem náo nhiệt, đệ tử Địa Chi đường và Thiên Chi phủ lại đến xem kình địch của bọn họ, bất kể là Lâm Minh hay là Vương Nghiễn Phong, xếp hạng về sau sẽ cao lên, cho dù đệ tử Thiên Chi phủ cũng không dám coi thường bọn họ, đương nhiên, đó chỉ là chuyện sau này, mà bây giờ thực lực của bọn họ vẫn còn rất non.

- Hai trận này, không lâu thì sẽ phân ra thắng bại, trước kia cũng có tân sinh chiến đấu với lão sinh, tân sinh gần như không thể nào thắng được, huống chi lần này người xuất chiến lại là cao thủ như Liễu Minh Tương và Trương Thương, Lâm Minh và Vương Nghiễn Phong không có hy vọng rồi.

Một tên đệ tử Thiên Chi phủ vừa nhìn Diễn Võ trường vừa nhìn bóng mặt trời tính thời gian, chậm rãi nói.

- Quả thật như vậy, tuy nhiên ngàn vạn lần đừng xem thường tên Lâm Minh này, lúc hắn vừa mới tiến vào võ phủ, ta còn không để ý tới hắn nhưng khảo hạch Vạn Sát trận lần trước hắn có thể lọt vào vị trí một trăm hai mươi sáu, đây chính là thành tích khó lường, nếu chiến đấu với Liễu Minh Tương, tên Liễu Minh Tương không chuẩn bị tốt dễ bị lật thuyền trong mương.

- Ngươi nói Liễu Minh Tương thất bại trước Lâm Minh sao? Không thể nào, dù sao thiên phú của Lâm Minh có hạn, tuy rằng xếp hạng lần trước hắn không kém Liễu Minh Tương nhiều lắm, tuy nhiên đó là hiệu quả mà hắn ăn vào hai viên đan dược cực phẩm được thưởng, trong một tháng này hắn có thể đuổi kịp Liễu Minh Tương sao?

- Thiên phú? Ngươi còn chú ý tới thiên phú của Lâm Minh sao? Mặc kệ Lâm Minh có kỳ ngộ gì, mặc kệ hắn ăn bao nhiêu linh đan diệu dược, tóm lại thực lực của hắn bây giờ biểu hiện ra không hề liên quan tới thiên phú, nếu ai bởi vì thiên phú của hắn mà coi thường hắn, khẳng định sẽ ăn trái đắng!

Chương 76: Lăng sâm, thác khổ

Ở Thất Huyền võ phủ, Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc có quyền uy tuyệt đối, cho dù vài tên đệ tử hạch tâm trong võ phủ cũng đều không bằng được, sau khi ba người này tiến vào Thất Huyền võ phủ, tới năm thứ ba đã bắt đầu xếp ba hàng đầu trên Bài Danh thạch, sau đó vẫn luôn giữ tới tận bây giờ, ép cho người khác không dám nói gì!

Bài Danh thạch chỉ biểu hiện ra thứ hạng, không thể hiện điểm số, cho nên không ai biết ba người này rốt cuộc cách xa người thứ tư là bao nhiêu điểm, từng nghe có lời đồn rằng, Trương Quan Ngọc cách người thứ tư vài vạn điểm, cũng không biết thật hay giả.

Tóm lại, ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc có thực lực sâu không lường được, có lời đồn rằng, Lăng Sâm đã bước nửa bước chân vào Luyện Thể tầng thứ năm, có thể so tài với cả võ giả Ngưng Mạch kỳ rồi!

Người lợi hại như vậy, chú ý tới ai đây?

Trương Thương cùng Liễu Minh Tương là không có khả năng, bọn họ tuy rằng cũng mạnh, nhưng hai năm rồi vẫn còn chưa giết vào trước một trăm trên Bài Danh thạch, tuyệt đối không tới lượt được Lăng Sâm, Thác Khổ chú ý, mà Vương Nghiễn Phong cũng không đủ tư cách, thiên phú tứ phẩm thượng đẳng tuy rằng cũng là tuyệt đỉnh, nhưng trong mắt Lăng Sâm, Thác Khổ thì cũng chỉ là bình thường thôi, lần đầu giết vào trước một trăm tám mươi tên cũng không phải là thành tích đáng chú ý gì, như vậy thì sẽ chỉ còn lại là Lâm Minh thôi!

Bọn họ muốn đến xem, người trẻ tuổi vào khảo hạch Vạn Sát trận lần đầu tiên, đã vọt tới một trăm hai mươi sáu, ngay cả Trương Quan Ngọc cũng bị vượt qua, rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Lúc này, trong đám người, Trương Thương và Liễu Minh Tương vừa mới tới, nhưng bởi vì Lăng Sâm và Thác Khổ, nên sự nổi bật của họ họ hoàn toàn bị đoạt đi, căn bản không ai chú ý tới cuộc đổ đấu của hai bọn họ cả.

Trương Thương tất nhiên sẽ không cho rằng Lăng Sâm và Thác Khổ đến xem mình đổ đấu, như vậy thì bọn họ đương nhiên tới xem Lâm Minh, ý thức được điểm này, trong lòng Trương Thương cực kỳ không thoải mái, cho dù hắn có thể thắng, thì lực chú ý của Lăng Sâm và Thác Khổ cũng không đặt vào trên người hắn chút nào!

- Hừ! Rồi lại đều coi khinh ta, ta sẽ cho các ngươi biết, phán đoán của các ngươi là ngu xuẩn và sai lầm tới cỡ nào!

Trương Thương âm thầm nắm chặt tay.

Liễu Minh Tương cũng cắn răng nói:

- Trương Thương, lần này chúng ta chẳng những phải thắng, hơn nữa còn phải thắng thật sảng khoái, trong vòng năm chiêu giẫm hai tên tiểu tử không biết sống chết kia xuống dưới chân, nếu không thì sẽ bị người khác xem thường!

- Hừ, ta sẽ lưu lại trên người tên tiểu tử họ Lâm kia một ký hiệu, để cho hắn hối hận đã đến lần đổ đấu này!

Trương Thương vuốt thanh đao trong tay, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Đây cũng là điều mà Chu Viêm dặn dò, chẳng những phải đả kích võ đạo chi tâm của hắn, mà còn phải làm hắn trọng thương, tốt nhất là có thể ảnh hưởng tới tu vi sau này.

Đúng lúc này, Lâm Minh và Vương Nghiễn Phong cũng có mặt, hôm nay Lâm Minh mặc một bộ áo đen, sau lưng đeo một thanh trường thương màu tím đen dài tám xích, nặng tám trăm hai mươi cân, đây là Quán Hồng thương, Lâm Minh khoác nó trên vai mà không chút nặng nề gì, bản thân hắn cũng giống như Quán Hồng thương, đứng thẳng tắp!

Tuy rằng hắn chỉ là Luyện Thể tầng ba, nhưng chân nguyên dày đặc phối hợp với khí thế ổn trọng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác không thể lay chuyển được.

- Tên Lâm Minh này, không tồi!

Thác Khổ nói:

- Thanh thương sau lưng hắn kia, hình như tài liệu là Tử Ô Đạn Thiết, giống với thanh côn của ta, một cây thương như vậy có trọng lượng từ tám trăm cân trở lên, trong cây thương này ẩn chứa lực đạo vô cùng khủng bố, hắn dám dùng loại binh khí này, cho thấy rất tự tin với lực lượng của mình.

Binh khí của Thác Khổ là côn, là thứ mà các võ giả rất ít dùng đến, về phần thương thì ít ra còn thấy trong quân đội, nhưng mà côn thì chỉ hiếm hoi mới thấy quân đội sử dụng, chỉ có vài ngôi chùa tôn sùng không sát sinh thì mới dùng nhiều.

Côn là nhân giả trong binh khí, côn của Thác Khổ nặng tám trăm sáu mươi cân, thân côn do Tử Ô Đạn Thiết làm thành, cộng thêm hai côn được bọc bởi Vân Văn Tấn Thiết, tuy rằng không phải là bảo khí, nhưng nếu đánh trúng thì sẽ mang tới lực đàn hồi khủng bố.

Loại côn đỉnh cấp thường được hình dung là “sạt qua là bị thương, chạm tới là chết”, đây là bởi vì trên thân côn ẩn chứa chiến kình khủng bố! Chỉ cần sát qua thì sẽ bị thương, mà nếu bị một côn nện xuống, ngay cả áo giáp cũng đều vỡ nát!

Cho nên đối vũ khí loại côn mà nói, uy lực của bảo khí côn không giống Tử Ô Đạn Thiết!

Thương ở phương diện nào đó thì có hiệu quả như côn, tuy nhiên chiêu thức lại càng phức tạp và biến đổi nhiều hơn.

Thác Khổ dùng côn, nên tự nhiên sinh ra một chút cảm giác thân thiết với Lâm Minh dùng thương, hai loại binh khí này đều là khá hiếm thấy.

- Tuy nhiên đáng tiếc, hắn chống lại Trương Thương, tình huống của Lâm Minh này thì ta không thấy rõ, không biết tương lai hắn sẽ nhất phi trùng thiên, hay là phai mờ trước mặt mọi người, nhưng hiện tại, hắn cũng không phải là đối thủ của Trương

Thương. Ngươi cảm thấy Lâm Minh sẽ chống được mấy chiêu của Trương Thương?

Thác Khổ hỏi Lăng Sâm.

Lăng Sâm nhìn Thác Khổ, hỏi ngược lại:

- Ngươi chắc chắn rằng Lâm Minh sẽ thất bại ư?

- Nga? Chẳng lẽ ngươi còn cho rằng Lâm Minh sẽ thắng ư?

Thác Khổ cảm thấy mình đã rất coi trọng Lâm Minh rồi, nếu bỏ qua thiên phú, thì tên này chính là một kình địch, nhưng không nghĩ tới, Lăng Sâm còn đánh giá cao hơn!

Lăng Sâm chú ý tới Lâm Minh chính là vì thành tích đứng thứ một trăm hai mươi sáu của Lâm Minh khi lần đầu tiên tiến vào Vạn Sát trận khảo hạch, về phương diện khác còn là do thành tích của Lâm Minh tại Ảo Cảnh quan võ đạo chi tâm, phá kỷ lục của hắn! Điều này chứng minh võ đạo chi tâm của Lâm Minh đã vượt qua hắn!

Tuy rằng nội tâm Lăng Sâm cực kỳ kiên nghị, nhưng cũng không phải là không có sơ hở, sơ hở của hắn chính là giết chóc chi tâm, Lăng Sâm háo sát, lệ khí quá nặng, khó có thể xóa đi tâm ma này.

Đương nhiên, Lâm Minh cũng có sơ hở, người không phải là trời, không có khả năng không có sơ hở gì trong lòng, cho nên mới so đấu sơ hở của ai càng nhỏ hơn mà thôi.

Thiên phú của Lăng Sâm là tứ phẩm hạ đẳng, trong Thất Huyền võ phủ tràn ngập thiên tài này, thiên phú của hắn chỉ có thể được coi là tạm được, nhưng hắn lại dựa vào võ đạo chi tâm cường đại mà chiếm lấy vị trí đệ nhất của Thiên Chi phủ trong Thất Huyền võ phủ, hiện tại, hắn nhìn vào Lâm Minh, thấy được bóng dáng quá khứ của hắn, nên hắn muốn nhìn một chút, xem Lâm Minh có thể sáng tạo ra kỳ tích hay không.

Lăng Sâm nói:

- Ta không chắc chắn được Lâm Minh có thể thua hay là thắng, tuy nhiên ta nhớ rõ, khi Lâm Minh xông Vạn Sát trận, vẫn chỉ là Luyện Thể tầng hai đỉnh phong, hiện tại hắn đã là Luyện Thể tầng ba rồi.

- Ân? Đúng vậy!

Trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn, nếu không thì thực lực của võ giả sẽ hiện rõ trước mặt người khác, lúc này Trương Thương và Liễu Minh Tương cũng chú ý thực lực của Lâm Minh được tăng lên.

- Tiểu tử này đúng là vận khí c* t chó mà, lúc này mà lại đột phá!

- Là do hiệu quả của Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn, hai linh đan này ăn cùng nhau, dược hiệu sẽ chậm rãi tản ra, hắn đột phá một cảnh giới cũng không có gì là kỳ quái cả, nếu không thì lúc trước hắn cũng không có khả năng vọt tới một trăm hai mươi sáu trên Bài Danh thạch, Trương Thương, ngươi phải cẩn thận đấy, đừng sơ suất mà chịu thiệt.

- Hừ, ngươi quá coi trọng hắn rồi, hắn tu luyện “Thương quyết cơ sở” và “Bộ pháp cơ sở”, công pháp không hề có chiều sâu như vậy, cho dù luyện đến đại thành thì cũng không có uy lực gì, chỉ có kẻ nào ngu ngốc, không chút tự tin với thực lực của mình thì mới có thể chọn nó, đao pháp của ta chú trọng một chữ “nhanh”, thương pháp thô ráp của hắn căn bản không chạm vào góc áo của ta được!

Lúc này, ánh mặt trời cho thấy đã là canh ba chính ngọ, đã đến giờ rồi!

Chương 77: Khi nào cần thì sẽ lấy ra!

Liễu Minh Tương bước lên đài, trường kiếm chỉ về Vương Nghiễn Phong, cười nói:

- Vương Nghiễn Phong, đi lên chịu chết đi!

- Hừ!

Vương Nghiễn Phong hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi nào, bước lên đài, cuộc đổ đấu giữa hắn và Liễu Minh Tương cũng được quyết định vào lúc này.

- Tên Vương Nghiễn Phong này cũng có cốt khí đấy.

Lâm Minh đã nhìn ra, khí thế của Vương Nghiễn Phong cũng không phải là giả vờ, Vương Nghiễn Phong chênh lệch với Liễu Minh Tương quá lớn, mặc dù Vương Nghiễn Phong có thiên phú tuyệt hảo, nhưng cũng không có khả năng đuổi theo trong vòng một tháng được, nhưng đối mặt với trận chiến mà thắng lợi xa vời này, hắn vẫn còn có dũng khí như vậy, cũng là rất khó có được.

Vương Nghiễn Phong rút thanh kiếm bảo khí của mình ra, chân nguyên rót vào trong, chín phù văn màu xanh của "Cửu Đạo Chân Ngôn" sáng lên, hình thể ngưng thực hơn so với lần đấu với Lâm Minh khi trước tận mấy lần.

Trong một tháng này, Vương Nghiễn Phong điên cuồng tu luyện, tuy rằng không thể đạt tới Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, nhưng cũng làm cho trình độ chân nguyên Luyện Tạng càng hoàn chỉnh hơn, củng cố tu vi Luyện Thể tầng ba.

Nhìn thấy Vương Nghiễn Phong sử dụng kiếm pháp Cửu Đạo Chân Ngôn, Liễu Minh Tương cười nói:

- Đúng là có chút tiến bộ, đáng tiếc so với ta thì còn kém quá xa!

- Chịu chết đi!

Liễu Minh Tương hét lớn một tiếng, rút thanh trường kiếm ra, chém một kiếm về phía Vương Nghiễn Phong, ngay khi còn ở trên không trung, thanh kiếm của hắn đã biến thành màu xám tím, lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Keng... Keng... Keng...

Liễu Minh Tương liên tục đánh ra ba kiếm, trường kiếm cấp bảo khí được Liễu Minh Tương rót chân nguyên vào, phát ra tiếng khí bạo kịch liệt.

Vương Nghiễn Phong khẽ lui về phía sau vài bước, Cửu Đạo Chân Ngôn phù trên thân kiếm sáng rực lên, một kiếm bổ ra, kiếm phong của Liễu Minh Tương lập tức bị chém yếu đi rất nhiều, Vương Nghiễn Phong lại đánh ra một kiếm nữa, phá vỡ luồng kiếm phong đầu tiên của Liễu Minh Tương.

Sạt... Sạt... Sạt...

Vương Nghiễn Phong vừa đánh vừa lui, liên tục đánh nát ba kiếm phong của Liễu Minh Tương, trong lúc nhất thời, không khí giống như một tấm vải bị xé nát, Vương Nghiễn Phong trầm ổn di chuyển trong các dòng năng lượng, không có chút hoảng loạn nào.

- Có một chút bản sự, nhưng còn kém xa lắm! Thiên Vương Trảm Luân kiếm!

Liễu Minh Tương bước lên một bước, chân nguyên trên người phát ra luồng sáng màu tím đậm đặc, khí tức như nước sôi trào, thanh kiếm dài ba xích lóe ra ánh sáng như mặt trời màu tím, một luồng chân nguyên ngưng tụ thành một bánh răng cưa hình tròn, xuất hiện trên mũi kiếm của Liễu Minh Tương, cấp tốc xoay tròn.

- Thiên Vương Trảm Luân kiếm! Võ kỹ cấp cao trong Tàng Thư các, cực khó luyện thành, nhưng Liễu Minh Tương này lại luyện thành!

- Vương Nghiễn Phong gặp nguy hiểm!

Lâm Minh nheo mắt nhìn về phía Thiên Vương Trảm Luân trong sân, pháp luân do chân nguyên hình thành kia tự tạo thành một vòng tròn kỳ dị, theo hắn thấy thì không hề có sơ hở nào, nhưng, Lâm Minh lại phát Liễu Minh Tương duy trì Thiên Vương Trảm Luân này cực kỳ miễn cưỡng, trong quá trình hắn rót chân nguyên vào trường kiếm thì có rất nhiều chỗ không thông thuận.

Nếu Vương Nghiễn Phong muốn thắng hắn, chỉ có thừa dịp lúc này mà lao ra, cắt đứt Liễu Minh Tương cung cấp chân nguyên cho bảo khí, nhưng Vương Nghiễn Phong không phải là Minh Văn sư, càng không hiểu “Thái Nhất Linh Hồn quyết”, không có khả năng thấy rõ dòng lưu động chân nguyên trong bảo khí của Liễu Minh Tương.

Lúc này, Vương Nghiễn Phong động thủ, tuy rằng khí thế của Liễu Minh Tương cực kỳ bức người, nhưng Vương Nghiễn Phong lại dứt khoát ngược dòng mà đi! Hắn biết rõ, nếu lúc này mà không xông lên, thì sẽ càng không có cơ hội nữa, phải đánh tan Thiên Vương Trảm Luân trước khi chiêu thức của Liễu Minh Tương ngưng tụ đến tận cùng!

Vương Nghiễn Phong chém ra một kiếm, mục tiêu của hắn không phải là Thiên Vương Trảm Luân, cũng không phải là dòng chân nguyên trong bảo khí của Liễu Minh Tương, mà hắn công kích vào phần ngực của Liễu Minh Tương, trường kiếm được rót vào chân nguyên, lờ mờ có ánh điện chớp động, mang theo tiếng sấm nổ mạnh, đây là võ kỹ Lôi Vân trảm!

Một chiêu này chính là võ kỹ cấp cao mà Vương Nghiễn Phong chọn trong Tàng Thư các!

Lúc đó, Vương Nghiễn Phong lựa chọn “Thần Dương công”, “Thiên Nga Lạc Vũ”, “Lôi Vân trảm” từ Tàng Thư các, ba môn công pháp võ này kỹ không có một cái nào là đơn giản cả, cho dù thiên phú của Vương Nghiễn Phong có xuất chúng đi nữa, thì cũng không có khả năng học được trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

“Thần Dương công” là công pháp, tu luyện thì sẽ đề cao tu vi, nếu muốn dựa vào nó để tăng lên thực lực thì không thể một lúc là được ngay, mà “Thiên Nga Lạc Vũ” là khinh công, cũng không thể đề cao sức chiến đấu chính diện, cho nên Vương Nghiễn Phong dành đa số thời gian trong một tháng này để tu luyện “Lôi Vân trảm”, hiện giờ, Lôi Vân trảm của hắn đã có chút thành tựu, hắn muốn dựa vào một chiêu này để lấy được hiệu quả ngoài ý muốn!

- Quá ngây thơ! Lôi Vân trảm mới được tu luyện một tháng, làm sao so được với Thiên Vương Trảm Luân của ta!

Liễu Minh Tương hét lớn một tiếng, trường kiếm mang theo Thiên Vương Trảm Luân chém xuống, Thiên Vương Trảm Luân màu tím mang theo lực xoay tròn như muốn cắn nuốt mọi thứ, đánh mạnh xuống dưới.

Ầm!

Lôi Vân trảm va chạm với Thiên Vương Trảm Luân, chân nguyên va chạm mạnh làm cho không khí như bị ép thành thực chất, biến thành một luồng khí tràn ngập ra bốn phía, giữa không trung có lôi điện lóe ra, Vương Nghiễn Phong và Liễu Minh Tương đồng thời bay ngược ra ngoài!

Thân thể Liễu Minh Tương xoay vài vòng giữa không trung, cuối cùng chống kiếm trên mặt đất, trong ngực khí huyết quay cuồng, hiển nhiên va chạm vừa rồi cũng làm cho hắn không dễ chịu chút nào.

Nhưng mà Vương Nghiễn Phong còn thảm hơn, thân thể bay ngược ra xa mười mấy trượng, đánh mạnh vào một gốc đại thụ, há mồm phun ra một luồng máu tươi.

- Vương Nghiễn Phong thua!

- Cũng là trong dự kiến, tuy nhiên hắn có thể đánh với Liễu Minh Tương tới loại trình độ này, thì đã rất không tồi rồi.

- Tân sinh làm sao có thể thắng được lão sinh? Mọi người ai mà không phải là thiên tài, chúng ta đã ở trong Thất Huyền võ phủ này nhiều năm rồi, nếu còn bại bởi tân sinh, vài năm này chẳng phải là chúng ta sống uổng phí hay sao! Tên Lâm Minh kia chắc chắn cũng sẽ thua! Đám tân sinh này, nếu không gõ bọn họ một chút, thì còn cảm thấy có thể cưỡi lên đầu chúng ta a!

Một lão đệ tử của Địa Chi đường bĩu môi, khinh thường nói.

Vương Nghiễn Phong chống kiếm, một đầu gối quỳ trên mặt đất, tay trái lau vết máu trên khóe miệng, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Liễu Minh Tương, ném ra năm viên Chân Nguyên thạch!

- Hôm nay ngươi lấy được chúng từ trong tay ta, ngày khác ta sẽ đòi lại gấp bội!

Vương Nghiễn Phong hung tợn phun ra những lời này, từng chữ chói tai. Sau khi nói xong, hắn xoay người chống kiếm, kéo theo cái chân bị thương rời đi!

Nhìn Vương Nghiễn Phong rời đi, Lâm Minh cũng có chút khâm phục với tên này, thực ra thì Vương Nghiễn Phong cũng quá xui xẻo, từ sau khi tiến vào Thất Huyền võ phủ, hắn liên tục bị nhục, lần lượt chiến bại, nếu là thiên tài tâm cao khí ngạo, rất có thể sẽ bởi vậy mà thua không gượng dậy nổi, mà Vương Nghiễn Phong lại có thể bất khuất, không thể không làm cho người ta phải bội phục.

- Lâm Minh, đi lên đi, tới lượt ngươi! Ngươi cũng sẽ có kết quả như vậy!

Ngay sau Liễu Minh Tương, Trương Thương bước lên Diễn Võ trường, thành tích trên Bài Danh thạch của Trương Thương là một trăm lẻ ba, thực lực còn cao hơn Liễu Minh Tương một mảng lớn!

Lâm Minh đeo lưng Quán Hồng thương trên lưng, bước lên Diễn Võ trường, đứng đối diện với Trương Thương.

Trận chiến giữa Vương Nghiễn Phong và Liễu Minh Tương chỉ là khai vị mà thôi, cuộc đấu giữa Lâm Minh cùng Trương Thương, mới là mục đích cuộc đổ đấu hôm nay, hơn một nửa người ở đây đều hướng về trận đấu này mà tới!

Trong những người này, các tân sinh thì đương nhiên hy vọng Lâm Minh chiến thắng, nhưng cho dù thâu thì cũng thể thua quá khó coi, mà các lão sinh thì hy vọng Trương Thương có thể thắng lợi với ưu thế áp đảo, để cho đám tân sinh tự cho là đúng kia biết được sự chênh lệch với các lão sinh bọn họ!

Nhìn thấy Lâm Minh lên đài, Lăng Sâm cùng Thác Khổ cũng chú ý hơn, rốt cuộc thì Lâm Minh dựa vào cái gì mà được xếp một trăm hai mươi sáu trên Bài Danh thạch, ngay lập tức mọi người sẽ được biết.

Cuộc chiến chính thức bắt đầu, Trương Thương rút ra thanh hiệp đao, thanh đao này không có phần chắn tay, thân đao trực tiếp nối với chuôi đao, thân đao dài hai xích tám tấc, chuôi đao chỉ ba tấc, lưỡi hiệp đao mỏng như tờ giấy, vừa nhìn đã biết đây là một thanh đao nhanh tới mức tận cùng.

Không cần phải nghi ngờ gì nữa, thanh đao này là một kiện bảo khí, trở thành đệ tử xếp hạng trên dưới một trăm của Thất Huyền võ phủ, mặc dù không phải xuất thân từ thế gia, thì cũng rất dễ được các thế lực lớn mời chào, dựa vào đãi ngộ khi gia nhập các thế lực lớn kia, lấy được một kiện bảo khí thì cũng không có gì là lạ cả!

- Rút thương ra đi Lâm Minh, ta rất muốn nhìn một chút, “Thương quyết cơ sở” của ngươi luyện thành thế nào rồi? Có đạt tới tiểu thành hay không đây? Công pháp đơn giản như vậy, một tháng chắc cũng phải đạt tới tiểu thành rồi chứ!

Trên mặt Trương Thương mang theo một nụ cười trêu chͣ, đừng nói là “Thương quyết cơ sở” tiểu thành, cho dù là viên mãn thì cũng không có uy hiếp gì với hắn cả, Lăng Sâm và Thác Khổ càng chú ý Lâm Minh, thì hắn sẽ càng hung hăng giẫm Lâm Minh xuống dưới chân mình.

Trương Thương rót chân nguyên vào trong hiệp đao, thấy Lâm Minh vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, hắn nhướng mày:

- Ngươi không lấy vũ khí ra sao?

Lâm Minh chậm rãi nói:

- Khi nào cần lấy ra, tự nhiên sẽ lấy nó ra!

- Ngươi nói cái gì?

Trương Thương âm thầm giận dữ, trở thành đệ tử thượng đẳng của Địa Chi đường, vậy mà hắn lại bị một hậu bối mới vào võ phủ khinh thường như thế, hơn nữa thực lực của đối phương còn không bằng hắn, quả thực là không biết sống chết!

- Khi cần lấy ra thì tất nhiên sẽ lấy ra ư? Tốt... Tốt lắm! Hôm nay ta muốn xem, ngươi có cơ hội rút thương ra hay không!

Chương 78: Tay không đỡ đao sắc

- Lâm Minh này, thật ngông cuồng!

- Đối mặt với Trương Thương mà lại không lấy vũ khí ra, Trương Thương dùng đao nổi tiếng là nhanh, vũ khí của Lâm Minh chỉ là một thanh trọng thương, loại vũ khí này vốn đã chậm rồi, hắn còn đeo trên lưng, ta đánh cuộc, một lát sau hắn sẽ bị đao pháp của Trương Thương làm cho hoa mắt, không có lực trả đòn, tới tận khi thua cũng không cơ hội rút vũ khí ra!

Ngay cả Thác Khổ cũng là khẽ lắc đầu:

- Lâm Minh này quả thật là sơ suất, chẳng lẽ hắn muốn tay không đỡ đao sắc ư? Đao của Trương Thương vốn là bảo khí cực kỳ sắc bén, rót vào chân nguyên thì còn chém sắt như chém bùn, cho dù Lâm Minh là Luyện Cốt đại thành, thì cũng không có khả năng dùng tay đỡ được!

Lăng Sâm nhìn Lâm Minh, trầm mặc không nói, tuy rằng hắn không biết rõ Lâm Minh, nhưng chỉ từ võ đạo chi tâm mà xem, thì Lâm Minh cũng không phải là kẻ cuồng vọng khinh địch, rốt cuộc hắn có ý tưởng gì, chỉ cần xem tiếp thì sẽ biết.

- Ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Trương Thương cười lạnh một tiếng, lập tức xông tới, thân thể vẽ ra một bóng mờ màu đen trên Diễn Võ trường, tiếng bước chân như mưa tầm tã rơi xuống lá sen.

Bước chân nhanh tới mức tột đỉnh! Đây là đỉnh cấp khinh công, Thất Tinh Lưu Vân!

Tinh...

Đột nhiên, một tiếng đao phong làm cho lòng người lạnh lẽo vang lên, xé nát không khí, đao của Trương Thương giống như một luồng điện lao ra, từ một góc độ xảo quyệt, chém từ dưới lên trên vào dưới sườn Lâm Minh!

Một đao kia không sử dụng bất kỳ vũ kỹ nào, nhưng ản thân thanh hiệp đao mỏng này được rót vào chân nguyên dày đặc, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, lực lượng cũng mạnh đến mức khó tin, một đao này không thể tránh né, thế đao không thể đỡ được!

Mặc dù là võ giả tinh thông thân pháp, thì thân thể né tránh cũng không thể nhanh hơn tốc độ của đao được, mặc dù là cao thủ dùng binh khí nhẹ thì cũng rất khó chống đỡ được một đao xảo quyệt này của Trương Thương!

Huống chi thân pháp của Lâm Minh chỉ là “Bộ pháp cơ sở”, lại còn dùng khí là cây thương nặng nề, kém về tốc độ, hơn nữa lúc này thương của hắn còn đang được đeo trên lưng!

Làm sao đỡ được đây? Ngay cả Lăng Sâm cũng đều nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào một đao kia của Trương Thương, không thể đoán trước tiếp theo sẽ phát sinh cái gì!

Đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên vươn tay phải ra, chộp xuống thanh hiệp đao kia!

Thấy cảnh này, Thác Khổ lập tức trợn trừng mắt, tên Lâm Minh này điên rồi!

Dùng tay đỡ đao! Tay không đỡ đao sắc!

Đó chính là bảo đao được rót chân nguyên a! Tên Lâm Minh này không cần bàn tay đó nữa hay sao?

Khóe miệng Trương Thương hiện lên một nụ cười ác độc, dùng tay đón đỡ ư! Ha ha, ta không cắt bàn tay này của ngươi đi, thì quả là phí công mười hai năm luyện đao của ta!

Trong chớp mắt kia, mọi người căn bản không kịp phản ứng, mà tay của Lâm Minh đã vỗ mạnh vào trên thanh đao của Trương Thương.

Trong khoảnh khắc đó, vô số đơn nguyên cực nhỏ trên tay Lâm

Minh cùng hô hấp theo một nhịp, chân nguyên hình thành cộng hưởng trong nhịp hô hấp này, một lượng chân nguyên như thủy triều trào ra!

Chân nguyên chấn động, Luyện Lực Như Tơ!

Trong nháy mắt, dao động chân nguyên mãnh liệt truyền vào thanh hiệp đao, thân đao kịch liệt run rẩy! Chân nguyên mà Trương Thương đang rót vào lập tức bị dao động chân nguyên của Lâm Minh tách ra!

Nụ cười ác độc trên mặt Trương Thương cứng lại, hắn chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, thiếu chút nữa đã không cầm nổi đao!

- Cái gì vậy?

Biến cố này làm cho hắn cực kỳ bất ngờ, hắn còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, thì Lâm Minh đã vung một quyền đánh tới, đánh thẳng vào ngực Trương Thương, một quyền này có vẻ cực kỳ bình thường, nhưng lại mang theo chân nguyên chấn động, đây chính là “Phấn Thân Toái Cốt quyền”, nếu bị một quyền này đánh trúng, Trương Thương ít nhất cũng mất đi nửa cái mạng!

Nhưng dù sao thì Trương Thương cũng đã ở trong quân đội nhiều năm, chém giết thời gian dài, đã hình thành trực giác đối với nguy hiểm, đối mặt với một quyền này của Lâm Minh, Trương Thương theo bản năng cảm thấy nguy hiểm cực lớn, hắn vội vàng đạp chân lên mặt đất, thân pháp “Thất Tinh Lưu Vân” cấp đại thành được thi triển ra, thân thể Trương Thương chợt lui lại, mạo hiểm tránh tránh một quyền này của Lâm Minh!

Tuy rằng tránh thoát được nắm tay, nhưng Trương Thương vẫn bị quyền phong chạm tới, chỉ riêng chút quyền phong này chạm vào thân thể, thì Trương Thương cũng có cảm giác như tim ngừng đập, phổi căng phồng, dạ dày co rút, giống như bị một tần suất kỳ dị nào đó dẫn dắt, làm cho khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn bốc lên, suýt nữa phun ra một ngụm máu!

- Chuyện... Chuyện gì xảy ra vậy?

Trương Thương cực kỳ sợ hãi, bởi vì khí huyết trong cơ thể nghịch chuyển, nên khi hắn hạ xuống đất thì thân thể lảo đảo, liên tục lùi lại vài bước, dùng đao chống xuống đất thì mới đứng vững được.

Nhìn thấy cảnh giao thủ trong nháy mắt này, các khán giả dưới đài đều ngây người ra, trong nháy mắt khi nãy đã xảy ra chuyện gì vậy? Lâm Minh dùng tay không đỡ lấy đao của Trương Thương! Rồi sau đó đánh ra một quyền, chỉ dựa vào quyền phong đã đánh cho Trương Thương lảo đảo, liên tục lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống!

Một tên lão đệ tử của Địa Chi đường theo bản năng giụi dụi mắt, cho rằng mình bị hoa mắt.

- Trời ạ! Ta không nhìn lầm chứ! Lâm Minh này còn là người hay sao? Tay chân hắn làm bằng sắt hả? Đao thương không cắt vào được, tay không đỡ đao sắc ư?

- Trương Thương rõ ràng tránh được một quyền kia rồi, tại sao còn bị đánh lui vài bước vậy?

- Làm sao có thể, một tháng trước Lâm Minh vẫn còn xếp một trăm hai mươi sáu trên Bài Danh thạch, chỉ trong nháy mắt, hắn làm sao có thể trở nên lợi hại như vậy được?

- Ngươi vừa nói mới nhớ ra, khi hắn mới vừa vào Thất Huyền võ phủ, còn không mạnh hơn Vương Nghiễn Phong là bao, nhưng vài ngày sau, tại xếp hạng Vạn Sát trận, Vương Nghiễn Phong xếp sau một trăm bảy mươi, mà Lâm Minh thì được xếp một trăm hai mươi sáu!

Lời này phát ra, mọi người đều cảm thấy đáy lòng phát lạnh, này tốc độ tiến bộ này quả thực là yêu nghiệt a!

Tên đệ tử Địa Chi đường khi nãy trào phúng Lâm Minh tu luyện “Thương quyết cơ sở” cùng “Bộ pháp cơ sở” thì vẫn không thể tin được cảnh tượng vừa mới xảy ra kia, hắn thì thào:

- Không đúng... Không đúng... Hắn rõ ràng là tu luyện “Thương quyết cơ sở”... Điều này không có khả năng...

- Đại ca, một chưởng một quyền khi nãy, ngươi thấy rõ không?

Thác Khổ hỏi Lăng Sâm, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng.

Lăng Sâm cau mày:

- Ta cũng không thấy rõ, một chưởng kia của Lâm Minh vỗ lên thanh đao thì có chút huyền cơ bên trong, tuy nhiên sự thật thì cũng không khoa trương như vậy, một chưởng kia của hắn chụp vào thân đao, chứ không phải là lưỡi dao, cho nên bàn tay mới không sao cả, tuy nhiên tên Lâm Minh này thật sự là tài cao gan lớn, một đao nhanh như vậy mà hắn cũng dám vỗ xuống! Chỉ cần bất cẩn thì sẽ mất ngay bàn tay a!

Thác Khổ nói:

- Cho dù vỗ xuống thân đao, một chưởng đánh xuống, lưỡi dao chắc chắn cũng sẽ làm bị thương tới tay hắn, huống chi trên đao của Trương Thương còn được rót vào chân nguyên, chém sắt như chém bùn, tên Lâm Minh này dám làm như vậy, tuyệt đối có chỗ dựa vào, trách không được khi nãy Lâm Minh dám nói, khi cần lấy thương ra thì tự nhiên sẽ lấy ra, hắn cho rằng Trương Thương còn không đáng để hắn xuất thương!

Khi Thác Khổ nói câu này, bản thân hắn cũng đều cảm thấy chấn động, khi hắn vừa tới Thất Huyền võ phủ một tháng, thì tuyệt đối không có nắm chắc khiêu chiến đệ tử xếp trên dưới một trăm trên Bài Danh thạch.

Một chưởng kia của Lâm Minh quả thật như lời của Lăng Sâm, cũng không vỗ trúng lưỡi dao, từ trước tới giờ, Lâm Minh ra tay luôn cực kỳ tinh chuẩn, không chút sai lầm, phối hợp với Luyện Lực Như Tơ, chân nguyên chấn động đối thủ, thì hắn mới dám dùng tay đỡ đao như vậy!

Lúc này, Trương Thương đứng cách đó mười mấy trượng, nhìn về phía Lâm Minh, trong mắt đã lờ mờ có chút kinh hãi, một chưởng một quyền khi nãy của Lâm Minh làm cho hình tượng Lâm Minh trong lòng hắn trở nên sâu không lường được!

Ưu thế của Trương Thương chính là cận chiến, mà đối phó với loại vũ khí trường thương này, càng tới gần người thì càng dễ thủ thắng hơn, nhưng hiện tại, hắn không còn nửa phần tin tưởng nào mà dám đi đối mặt với quyền chưởng của Lâm Minh nữa.

Cắn chặt răng, Trương Thương nắm chặt chuôi đao:

- Lâm Minh, ngươi quả thật làm cho ta kinh ngạc, nhưng ngươi đừng tưởng rằng sẽ thắng được, tiếp một kích mạnh nhất của ta đây!

Không thể cận chiến, Trương Thương còn có võ kỹ!

Chương 79: Giao Long xuất hải

Không thể cận chiến, Trương Thương còn có võ kỹ!

Hắn quát lớn một tiếng, khí thế đột nhiên bùng nổ, liều mạng rót chân nguyên rót vào trong hiệp đao, thanh đao vốn sáng trắng bắt đầu lờ mờ có màu đỏ sẫm, giống như máu tươi!

- Lạc Hà trảm!

- Trương Thương lại luyện thành môn đao pháp võ kỹ đỉnh cấp này!

Mọi người đều mở to mắt nhìn, trận chiến vốn tưởng rằng Trương Thương sẽ toàn thắng, nhưng lại biến thành một trận long tranh hổ đấu, hiện tại cho dù Trương Thương dùng Lạc Hà trảm, thì cũng không có người nào cho rằng Lâm Minh sẽ thất bại.

Trương Thương nâng hiệp đao qua đầu, ánh sáng đỏ như máu tươi phát ra từ thanh đao của Trương Thương, không khí xung quanh bị luồng sáng này biến thành một đám mây đỏ, cuồn cuộn hội tụ vào trong thân thể Trương Thương.

Thấy cảnh này, Lâm Minh chậm rãi rút cây thương trên lưng ra, hiện tại hắn mới vừa bước vào cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, có thể tay không đỡ đao sắc, nhưng còn chưa đến mức dùng tay không đỡ được võ kỹ.

Một tay cầm thương, cánh tay song song với cán thương, khuỷu tay áp vào đuôi thương, Quán Hồng thương nặng tám trăm hai mươi cân, dài tám xích tám tấc vững vàng chỉ thẳng về phía trước, mũi thương không chút nhúc nhích, giống như một thanh sắt vĩnh hằng, đây là thức mở đầu của “Thương quyết cơ sở”, Thiết Kiều Lan Giang.

- Lâm Minh xuất thương rồi!

- Đó là thức mở đầu của “Thương quyết cơ sở”! Trời ạ, đúng là

“Thương quyết cơ sở” hay sao? Tên Lâm Minh này muốn dùng “Thương quyết cơ sở” để chống lại Lạc Hà trảm ư? Quá điên cuồng!

Mọi người đều mở to mắt mà nhìn, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết chiến đấu nào, nếu Lâm Minh dùng đỉnh cấp võ kỹ, thì ngược lại bọn họ còn không chờ mong như lúc này!

“Thương quyết cơ sở” đối chọi với Lạc Hà trảm! Kết quả sẽ như thế nào đây?

Hiện tại đã không có người nào còn dám coi thường “Thương quyết cơ sở” của Lâm Minh nữa, thương pháp cơ sở nhất, đơn giản nhất này, bởi vì có khí thế của Lâm Minh, nên đã trở nên cao thâm khó lường!

Quả thật “Thương quyết cơ sở” không phải công pháp cao thâm gì cả, toàn bộ thương quyết chỉ có các thương chiêu cơ sở nhất, nhưng mặc dù là thương chiêu cơ sở, dung hợp với lực lượng khủng bố hơn bốn ngàn hai trăm cân của Lâm Minh cùng với chân nguyên dày đặc do “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” mang lại, cộng thêm cảnh giới Luyện Lực Như Tơ kỳ dị kia, một thương này có uy lực khủng bố đến mức cực điểm!

Trương Thương cắn răng, trên mặt đã trở nên vặn vẹo, với thực lực hiện tại của hắn, thi triển ra Lạc Hà trảm thì vẫn còn khá là miễn cưỡng.

- Lâm Minh, ngươi đi chết đi!

Trương Thương hét lớn một tiếng, hiệp đao quét ra một đám mây đỏ, không khí xung quanh bị năng lượng cuốn đi, phát ra tiếng vang kịch liệt, đao phong màu đỏ như một đáp mây đỏ ép xuống, cuồn cuộn bao phủ, một vài đệ tử Nhân Chi đường có tu vi thấp lập tức biến sắc, không chịu nổi uy thế của một kích này.

Quá mạnh mẽ!

Trong lòng những đệ tử Nhân Chi đường kia lập tức hiện lên ý niệm không thể chống cự, nếu để bọn họ chống lại một kích này, e rằng chỉ riêng uy thế của đám mây đỏ kia cũng đã áp đảo được bọn họ rồi!

Luồng năng lượng màu đỏ mãnh liệt ập tới, so sánh ra, Thiết Kiều Lan Giang của Lâm Minh cực kỳ chất phác, không có chút rực rỡ nào!

Hắn cường đại thì mặc kệ hắn cường đại, Thiết Kiều Lan Giang (cầu sắt ngăn sông)!

- Ngươi đã muốn xem “Thương quyết cơ sở” của ta, được thôi, thương quyết này thì ta chỉ luyện thành một chiêu, Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, Quán Hồng thương trong tay đột nhiên đâm ra một thương, cái gọi là Giao Long Xuất Hải, kỳ thật chính là đâm thẳng!

Trường thương có rất nhiều chiêu thức, có thể chém, vung, quật, bổ, nhưng căn bản nhất vẫn là đâm!

Đâm chính là hồn của thương!

Cây thương nặng tám trăm hai mươi cân, một thương đâm ra, mang theo khí thế đâm nát sơn hà, thương mang tám xích, đâm thủng mọi thứ!

Một chiêu đâm thẳng vô cùng đơn giản, khí thế của Lâm Minh đột nhiên tăng vọt, một luồng đại thế từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn hội tụ tới, dung nhập vào trong thân thể Lâm Minh.

Một chiêu Giao Long Xuất Hải này, Lâm Minh chỉ luyện không đến ngàn lần, nhưng việc nâng thương dưới thác nước khi trước thì Lâm Minh ngày ngày đều luyện tập, đã luyện đến cảnh giới cầm thương vững chắc như núi.

Lạc Hà trảm cuồn cuộn mãnh liệt của Trương Thương giống như một dòng thác lũ mãnh liệt, nhưng dòng thác lũ có mãnh liệt đi nữa, thì cũng không thể so được với dòng thác từng được cao thủ Tiên Thiên dùng trận pháp gia trì, làm sao có thể lay chuyển được cây thương của Lâm Minh?

Áng mây đỏ đầy trời giống như đám tuyết gặp lửa, nhanh chóng tan rã, mà thanh trường thương của Lâm Minh lại mang theo khí thế mênh mông, phá vỡ mọi thứ!

Hiệp đao dùng nhanh để thủ thắng, nhưng nếu so đấu đại thế với thương thì nhất định sẽ thất bại!

Ầm...

Đám mây đỏ kia tiêu tan hầu như không còn nữa, Trương Thương hộc máu, bay ngược ra ngoài, ngã trên mặt đất, không rõ sống chết.

Lâm Minh thu thương, đứng sừng sững trên Diễn Võ trường, lúc này, bản thân hắn giống như thanh Quán Hồng thương thẳng tắp kia, mang theo khí thế sắc bén và không thể lay chuyển được!

- Thật đáng sợ, Lâm Minh thật sự thắng!

- “Thương quyết cơ sở”... “Thương quyết cơ sở” có uy lực lớn như vậy hay sao? Vừa rồi Lâm Minh dùng “Thương quyết cơ sở” ư? Ta cũng muốn học!

- Ngươi muốn học ư? Ngươi ngu hả, ngươi cho rằng “Thương quyết cơ sở” lợi hại ư? Đây căn bản là do Lâm Minh quá mạnh mẽ, dùng cái gì cũng đều mạnh cả, vừa rồi hắn dùng chiêu Giao Long Xuất Hải trong “Thương quyết cơ sở”, nói trắng ra chính là đâm thẳng, chiêu này đặt trong quân đội thì có vứt đầy đường cũng không ai nhặt, mỗi ngày đám binh sĩ đều tẠluyện nó, cũng không thấy lợi hại gì cả, chiêu đâm thẳng đó không có bất kỳ chỗ nào hoa lệ cả, nhưng trong tay Lâm Minh, chỉ một chiêu vô cùng đơn giản này lại phá vỡ được Lạc Hà trảm!

- Mới vào Luyện Tạng đấu với bước nửa chân vào cảnh giới Dịch Cân Luyện Tạng đỉnh phong, Lâm Minh vẫn thắng được, chiến thắng địch nhân vượt qua hơn nửa cảnh giới thì không có gì ngạc nhiên cả, mà điều đáng sợ chính là, tên Trương Thương bị vượt cấp chiến thắng kia chính là thiên tài tuyệt đỉnh, nếu Trương

Thương đi ra ngoài võ phủ, thì có đánh bại cao thủ Dịch Cân đỉnh phong cũng không phải là không có khả năng.

- Các ngươi có phát hiện hay không, từ đầu tới cuối, Lâm Minh chưa từng động chân chút nào...

Không biết là ai nói ra điểm này, mọi người vội vàng nhìn về phía vị trí mà Lâm Minh đang đứng, quả nhiên, sau khi Lâm Minh lên đài, đánh ra một chưởng, đấm ra một quyền, đâm ra một thương, hắn căn bản chưa từng di chuyển bước nào cả!

Ý thức được điểm này, ngay cả một vài đệ tử Thiên Chi phủ cũng đều cảm thấy trên lưng phát lạnh, tuy rằng Lâm Minh chỉ xếp sau một trăm, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ vào Thiên Chi phủ, có người như vậy đuổi theo sau, bọn họ đều có cảm giác như gai đâm vào lưng vậy.

Liễu Minh Tương nhìn Lâm Minh, yết hầu hung hăng lên xuống, hắn đã hoàn toàn sợ hãi, hiện tại điều duy nhất hắn thấy may mắn chính là, lúc trước Chu Viêm tìm Trương Thương, chứ không phải là tìm hắn, nếu không thì hôm nay kẻ nằm trên mặt đất chính là hắn rồi.

Dò xét mạch đập của Trương Thương, thấy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng toàn thân đã bị thương quá nặng, mấy chỗ bị gãy xương, mặc dù có thuốc trị thương đỉnh cấp chữa trị, thì cũng phải nằm trên giường hơn nửa tháng!

Lâm Minh không hạ sát thủ, tại Thất Huyền võ phủ, nếu giết chết đối phương trong lúc đổ đấu thì bị nghiêm khắc cấm, tuy nhiên một kích vừa rồi vẫn bị nghi ngờ là xuống tay quá nặng, nhưng làm sao Liễu Minh Tương còn dám truy cứu nữa, hắn hốt hoảng cõng Trương Thương đang hôn mê kia rời đi. Đúng lúc này, Lâm Minh nói:

- Chân Nguyên thạch đâu? Hai mươi viên!

Chương 80: Hình thức ban đầu của võ ý

Lúc trước, khi Lâm Minh cùng Trương Thương đổ đấu, Trương Thương đã kiêu ngạo nói rằng nếu mình thua sẽ mất hai mươi viên Chân Nguyên thạch, hiện tại nhớ tới chuyện này, Liễu Minh Tương âm thầm kêu khổ.

Trương Thương làm gì có hai mươi viên Chân Nguyên thạch, Liễu Minh Tương cũng sẽ không mang theo đại lượng Chân Nguyên thạch trên người, tìm trên người Trương Thương một phen, sau đó cộng cả của mình nữa, vẫn còn thiếu năm viên, hắn liền mượn xung quanh một chút, cuối cùng cũng kiếm đủ hai mươi viên.

Sau khi giao cho Lâm Minh, Liễu Minh Tương liền cõng Trương Thương rời đi, nhanh như trốn chạy.

- Lâm Minh thắng, hơn nữa từ đầu tới cuối, hắn chỉ bước chân trái ra một bước lúc cầm thương, mà chân phải hắn vẫn không nhúc nhích chút nào, rất xứng với cái tên Thiết Kiều Lan Giang, không thể lay chuyển!

Thác Khổ vuốt trường côn sau lưng, đôi mắt hiện lên một tia chiến ý, tuy rằng bây giờ Lâm Minh còn chưa đủ để làm đối thủ của hắn, nhưng thời điểm đó cũng sẽ không quá xa nữa.

Lăng Sâm nói:

- Trương Quan Ngọc hẳn là sẽ hối hận khi không tới xem trận đấu này, sau một trận chiến này, Lâm Minh sẽ khiến cho cao tầng của võ phủ chú ý, chờ khi hắn trưởng thành lên, sẽ là kình địch của chúng ta, nếu không cố gắng, thì sẽ bị tiểu sư đệ này giẫm lên mặt đấy!

- Có cạnh tranh thì mới có ý tứ, cạnh tranh với ngươi thì ta vẫn không có tin tưởng nào, nhưng Lâm Minh này, thật ra rất thích hợp làm đối thủ của ta.

- Quả thật, ngày sau hắn cũng sẽ trở thành kình địch của ta.

- Đại ca, ta rất kỳ quái, vì sao Lâm Minh tiến bộ nhanh như vậy được? Lần trước Vạn Sát trận khảo hạch, hắn có thể lấy được vị trí một trăm hai mươi sáu, hẳn là do ăn viên Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn, nhưng lần này, tại sao thực lực của hắn vẫn tăng mạnh như vậy?

Lăng Sâm nói:

- Kỳ ngộ của mỗi người đều khác nhau, nếu ta không đoán sai, Lâm Minh hẳn là lĩnh ngộ một loại trạng thái tu luyện đặc biệt, chính là võ ý, giống như “Tu La” của ta, mà võ đạo chi tâm của Lâm Minh thì còn trên cả ta! Võ ý mà hắn lĩnh ngộ so với Tu La của ta thì càng mạnh hơn, cũng không có gì là lạ cả.

Thác Khổ biến sắc, khẽ hít một hơi khí lạnh:

- So với Tu La của đại ca thì còn mạnh hơn ư?

Thiên phú của Lăng Sâm chỉ có tứ phẩm hạ đẳng, tại Thất Huyền võ phủ, người có thiên phú tốt hơn Lăng Sâm thì có rất nhiều, trong đó cũng có những kẻ thiên tư kinh người, giống như Thác Khổ, thiên phú của hắn chỉ kém một tia là đến ngũ phẩm, Trương Quan Ngọc thì còn là thiên phú ngũ phẩm.

Nhưng bất kể là Thác Khổ hay Trương Quan Ngọc thì đều bị Lăng Sâm đè nặng trên đầu!

Rất nhiều người, bao gồm cả Lâm Minh đều cho rằng Lăng Sâm từng có kỳ ngộ, nếm qua thiên tài địa bảo nào đó, kỳ thật đều không phải, hắn dựa vào chính là hắn “Tu La”.

“Tu La” là một loại trạng thái tu luyện, khi võ giả tu luyện thì có lúc sẽ tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, chính là “Võ ý cảnh”, trong đó nổi tiếng nhất chính là “ngộ đạo”, được các điển tịch ghi lại rất rõ ràng.

Trong truyền thuyết, ba ngàn năm trước, từng có vị đại năng ngồi dưới gốc Bồ Đề bảy ngày bảy đêm, đại triệt đại ngộ, liên tục phá vỡ mấy gông cùm võ đạo, cuối cùng tu thành kim thân bất diệt, võ phá hư không!

Trong điển tịch chỉ ghi lại các truyền thuyết hư vô mờ mịt, không ai biết thật giả, nhưng các võ giả trong hiện thực thì quả thật cũng có người tiến vào một vài trạng thái kỳ lạ trong lúc tu luyện, loại trạng thái này tuy rằng không khoa trương như “ngộ đạo”, nhưng cũng có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện của võ giả, mà người có loại năng lực này thì thường có võ đạo chi tâm cao hơn người khác một bậc!

Những người này do có võ đạo chi tâm và linh hồn có tính chất khác nhau, nên lĩnh ngộ ra trạng thái khác nhau, những trạng thái này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời được, rất nhiều kẻ thiên phú kinh người, ví dụ như Tần Hạnh Hiên, cũng chưa từng tự mình lĩnh ngộ loại trạng thái đó.

Mà Lâm Minh, khi trước tại Thác Nước Hàn Đàm, từng đánh bậy đánh bạ tiến vào một loại trạng thái tu luyện không linh vong ngã, chân nguyên dựa theo bản năng mà tự động vận chuyển, tuyến đường vận chuyển có thể nói là hoàn mỹ, tốc độ cũng nhanh hơn Lâm Minh tự chủ nhiều lần, trong loại trạng thái này mà tu luyện, Lâm Minh mới hoàn thành “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” tầng một viên mãn.

Đương nhiên, nói là đánh bậy đánh bạ, nhưng cũng là do Lâm Minh có võ đạo chi tâm cường đại, tuy nhiên, cũng không phải mỗi một võ giả có võ đạo chi tâm xuất sắc thì đều có thể lĩnh ngộ ra “võ ý”.

Trước đó, người trong Thất Huyền võ phủ có “võ ý” thì chỉ là một mình Lăng Sâm mà thôi.

“Võ ý” của hắn chính là “Tu La”! Một khi tiến vào “Tu La”, ý thức của Lăng Sâm sẽ đi tới Tu La chiến trường, trải qua các cuộc chém giết vô cùng vô tận, hắn có thể chết trong chém giết trăm ngàn lần, lại trăm ngàn lần sống lại, đáng sợ nhất chính là, Lăng Sâm tu luyện thành chiến kỹ trong Tu La chiến trường, lĩnh ngộ bản năng sinh tử, đều dung nhập vào trong linh hồn của hắn!

Một võ giả, khi bị vây trong lúc sinh tử, chỗ tốt nhận được là cực lớn, tuyệt đối sẽ tiến bộ nhanh chóng! Nhưng không có võ giả nào có thể luôn luôn làm như vậy được, dưới tình huống như vậy, không ai có thể cam đoan mình có thể sống sót.

Cho nên Lăng Sâm có sát khí thực chất hóa, bất kể thiên phú chiến đấu hay là bản năng chiến đấu thì đều vượt xa các võ giả cùng cấp, tại Thiên Vận quốc, Lăng Sâm hoàn toàn xứng đáng là vô địch cùng giai, thậm chí toàn bộ chiến lực của hắn đã đến gần võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Đương nhiên, sát khí thực chất hóa có lợi thì cũng có hại, tuy rằng nó mang đến cho Lăng Sâm sức chiến đấu cường đại, nhưng cũng đập nát cảm tình của Lăng Sâm, làm cho hắn dần dần trở thành một cỗ máy chiến đấu máu lạnh, bởi vậy, lúc trước Lăng Sâm vượt qua ảo cảnh khảo hạch võ đạo chi tâm, thì Lăng Sâm lập tức phá cửa đầu tiên chỉ trong nháy mắt, nhưng khi tới cửa tâm ma, thì Lăng Sâm phải dùng hơn nửa nén hương thì mới qua được, đây chính là do sát tính của hắn quá nặng.

Chính vì “Tu La võ ý” của Lăng Sâm là cực kỳ nghịch thiên, cho nên, khi Lăng Sâm nói trạng thái tu luyện của Lâm Minh có thể vượt qua “Tu La” của mình, thì Thác Khổ mới kinh ngạc đến thế.

- Không khoa trương đến vậy chứ, cho dù người có võ đạo chi tâm siêu đẳng, thì cũng chỉ có một số rất ít người có thể lĩnh ngộ võ ý, tiểu tử Lâm Minh này mới mười lăm tuổi, làm sao có thể lĩnh ngộ trạng thái tu luyện lợi hại hơn cả của đại ca vào tuổi này được chứ?

Lăng Sâm nói:

- Chỉ có loại giải thích này mà thôi, võ đạo chi tâm của Lâm Minh mạnh hơn ta, lĩnh ngộ võ ý càng mạnh hơn ta thì cũng rất có khả năng, một tháng này, Lâm Minh tiến bộ thần tốc, ta nghĩ chính là do trạng thái tu luyện này tạo ra. Khi tu luyện lúc mới vừa lĩnh ngộ trạng thái này, thực lực sẽ tăng vùn vụt, về sau sẽ dần dần ổn định và chậm lại.

- Thì ra là thế, Lâm Minh này, càng ngày càng có ý tư hơn, chờ khi hắn trưởng thành, ta nhất định phải chiến một trận cùng hắn mới được!

Khi Thác Khổ nói, theo bản năng bóp bóp tay, các đốt ngón tay vang lên tiếng lách cách.

Lăng Sâm nói:

- Vài ngày nữa, sẽ là Vạn Sát trận đại tái, Lâm Minh khẳng định sẽ tham gia, chúng ta cũng đi xem một chút đi?

- Đề nghị này không tồi, cứ tu luyện mãi thì rất buồn tẻ, xem lần này Lâm Minh có thể vọt tới thứ hạng nào!

Mỗi một tháng thì Thất Huyền võ phủ sẽ tổ chức Vạn Sát trận một lần, hiện tại đã cách lần Lâm Minh tham gia khi trước được hai mươi bảy ngày rồi.

Lần Vạn Sát trận khảo hạch này, tất nhiên Lâm Minh sẽ tiếp tục tham gia, vị trí xếp hạng cũng đồng nghĩa với tài nguyên.

Lúc trước, chỉ riêng Thác Nước Hàn Đàm đã khiến cho Lâm Minh được lợi không ít, sáu trận pháp khác sẽ có chỗ tốt kinh người nào cho việc tu luyện đây? Lâm Minh rất chờ mong, nhất là khi trước Hồng Hi không đề nghị hắn tiến vào Lôi Minh cốc, hẳn là trong đó sẽ có một vài công hiệu đặc biệt nào đó.

Lúc này Lâm Minh vẫn còn chưa rõ ràng lắm, loại trạng thái buông lỏng từng trợ giúp hắn đột phá “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” tầng một viên mãn kia chính là hình thức ban đầu của “võ ý” theo như lời của Lăng Sâm khi nãy.

...

Thiên Vận thành, Nhất Phẩm các.

Nhất Phẩm các là tửu lâu nổi danh ngang với Đại Minh Hiên trong Thiên Vận thành, lúc này trong một căn phòng trang nhã tại tầng hai Nhất Phẩm các, Chu Viêm đang ăn cơm trưa, mà đối diện hắn là Lan Vân Nguyệt mặc một bội váy trắng như tuyết.

Lan Vân Nguyệt lẳng lặng ngồi ăn, trong căn phòng trang nhã này lờ mờ có một tia câu nệ và xấu hổ.

Chu Viêm uống xong một ngụm canh Giao Cân Thú, đặt cái chén vàng tinh xảo lên bàn, cầm lấy khăn ăn bằng Tuyết Tàm Ti lau miệng, thình lình hỏi:

- Ngươi đang nghĩ cái gì vậy?

- Không, ta không nghĩ gì cả!

Lan Vân Nguyệt cuống quít lắc đầu, trước mặt Chu Viêm, nàng vẫn luôn cảm thấy một phần áp lực vô hình, giữa hai bọn họ cũng không giống như người yêu bình thường, mà càng giống như quan hệ giữa hoàng đế và phi tần, ở trước mặt hoàng đế, các phi tần vẫn luôn có một loại cảm giác câu nệ và sợ hãi.

Lan Vân Nguyệt rất rõ ràng, Chu Viêm tuy rằng thích mình, nhưng cũng không phải là không thể rời khỏi mình, nếu hắn mà muốn, có cả một đống nữ nhân đưa tới cửa cho hắn hái, đây là chênh lệch do thân phận và thực lực mang đến.

Chu Viêm cười cười, trong ánh mắt lại có chút âm lãnh, hắn biết rõ Lan Vân Nguyệt đang suy nghĩ gì, hôm nay là ngày mà Trương Thương và Lâm Minh đổ đấu, Lan Vân Nguyệt không có khả năng không biết.

Nàng đang lo lắng Lâm Minh sẽ bị đánh trọng thương, mà trên thực tế, Chu Viêm quả thật đã dặn dò Trương Thương, trong phạm vi mà quy tắc cho phép, lưu lại một vài vết tích trên người Lâm Minh, tốt nhất có thể ảnh hưởng đến tu luyện võ đạo sau này của đối phương.

Đương nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu, hắn sẽ từng bước đối phó với Lâm Minh, phá hủy tu vi võ đạo của đối phương, làm cho đối phương sống như một phế nhân.

Dùng cái muỗng nhỏ nhẹ nhàng gạt lên bề mặt bát cháo yến, Chu Viêm đang chờ đợi tin tức tốt mà Trương Thương truyền đến, nhưng Truyền Âm phù mãi vẫn không thấy sáng lên.

Chương 81: Luyện lực như tơ

Dùng muỗng nhỏ làm từ bông tuyệt hất nhẹ mặt cháo tổ yến, Chu Viêm đang chờ đợi Trương Thương truyền đến tin tức tốt, nhưng mà Truyền Âm phù lại vẫn không sáng lên.

Mãi cho đến khi bữa trưa sắp kết thúc, ngoài phòng mới vang lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Chu Viêm nói.

Đẩy cửa ra, lão bộc Luyện Tạng kỳ thủ hạ của Chu Viêm cung kính bước vào, sau đó cúi người nói nhỏ vài lời bên tai Chu Viêm.

Chu Viêm vừa nghe, sắc mặt bỗng đại biến!

Xoảng!

Chén vàng trong tay hắn bị bóp thành mảnh vụn.

- Ngươi nói cái gì?

Lan Vân Nguyệt bị dọa hoảng sợ, lão bộc lại đã quen, lui lại nửa bước, nói tiếp:

- Thiếu gia, Trương Thương bị Lâm Minh ba chiêu đánh bại, trọng thương hộc máu, đến nay vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Đối với kết quả bất ngờ này, vừa sợ vừa giận, còn Lan Vân Nguyệt thì hoàn toàn ngây người, Lâm Minh lại thắng? Hơn nữa là ba chiêu đánh bại Trương Thương, đánh hắn tới hộc máu hôn mê?

Tại sao như vậy được? Vốn nàng còn lo Trương Thương sẽ xuống tay quá nặng, nhưng không ngờ tới kết quả lại lạ lùng đến vậy.

Sắc mặt Chu Viêm âm trầm đáng sợ, hắn tự nhận là đã khá coi trọng Lâm Minh, nhưng vẫn không ngờ tới, Lâm Minh chỉ vào võ phủ một tháng liền đánh bại Trương Thương nằm ở một trăm trên Bài Danh thạch, như vậy lại cho hắn thêm thời gian, hắn còn không đạp lên đầu mình?

Trước đó, Chu Viêm chỉ coi Lâm Minh là con mồi cho hắn giải trí mà thôi, thiên phú không bằng mình, thực lực không bằng mình, gia thế cũng không bằng mình, chỉ dựa vào một khả năng ăn thiên tài địa bảo gì mà có thành tựu hiện giờ, hắn chưa từng cho rằng Lâm Minh có một tẹo khả năng nào uy hiếp được bản thân. Thậm chí hắn còn không thiết tự tay đối phó Lâm Minh, muốn từng bước một chơi phế hắn, còn bây giờ, hắn đã có cảm giác nguy cơ!

Lâm Minh trưởng thành quá nhanh! Nhanh đến khó tin, bốn tháng trước hắn chỉ mới là võ giả Luyện Thể tầng một tầng dưới chót, còn phát rầu vì thuốc chữa thương, nhưng lần gặp tiếp theo, hắn lại nhảy vọt lên thành tân sinh hạng nhất khảo hạch!

Như vậy còn không được Chu Viêm để ý, nhưng không ngờ tới, lại qua một tháng, hắn lại đánh bại cả Trương Thương!

Lâm Minh này, tuyệt đối có vấn đề!

Thiên phú của hắn không thể nào sai được, chắc chắn là tam phẩm trung đẳng.

Có thể tiến bộ nhanh như vậy trong thời gian ngắn, rốt cuộc là hắn ăn thiên tài địa bảo gì?

Hoặc là... Chẳng lẽ hắn dựa vào tâm võ đạo, lĩnh ngộ một loại cảnh giới tu luyện đặc thù hay sao?

Nếu là cái đầu, không có gì đáng sợ, nếuà chuyện sau...

Nghĩ tới đây, Chu Viêm vô thức xiết chặt tay, đốt ngón tay kêu răng rắc, trong lòng hắn sinh ra một cỗ cảm giác không yên sâu sắc. Nếu quả thật là vậy, có thể Lâm Minh này sẽ trở thành kẻ địch cả đời của hắn!

“Phải giết hắn trước khi hắn trưởng thành lên! Nhưng mà... Nếu hắn luôn ở trong Thất Huyền võ phủ, cho dù ta vận dụng lực lượng của cô cô, cũng không cách nào lay chuyển được hắn, phải làm thế nào đây...”.

...

Phía sau núi Thất Huyền võ phủ, vầng trăng sáng treo trên trời, xung quanh bao quanh đầy ngôi sao.

Trời đêm cuối thu, có màu xanh trong suốt đặc biệt, khiến người ta có cảm giác trong vắt xa thẳm.

Dưới màn trời đêm này, Lâm Minh đứng trên tảng đá lành lạnh, một tay cầm thương, cánh tay song song cán thương, khuỷu tay đè lên đuôi thương. Trường thương đẩy ra, đây là thức mở đầu của Thương quyết cơ sở, Thiết Kiều Lan Giang.

Tuy nhiên lúc này cán thương lại không thẳng tắp, mà cong một độ rất nhỏ, khẽ run lên, Lâm Minh treo tảng đá nặng trăm cân ở mũi thương, chính tảng đá này kéo trường thương cong xuống.

Tuy rằng tảng đá này chỉ có trăm cân, nhưng treo ở đầu mũi thương lại tự nhiên tăng trọng lượng lên gấp mười lần, cộng thêm sức nặng của Quán Hồng thương, tổng trọng lượng treo trên cánh tay Lâm Minh lên tới hơn bốn ngàn cân. Dù là tu vi của Lâm Minh đã có tăng lên so với khi mới vào Luyện Thể tầng ba, nhưng gánh chịu hơn bốn ngàn cân trọng lượng này thời gian dài cũng là cực kỳ miễn cưỡng.

Lúc này, Lâm Minh tay phải nâng thương, tay trái nắm một khối Chân Nguyên thạch, hai mắt nhắm chặt, chân nguyên lưu chuyển toàn thân, chân nguyên tinh thuần ẩn chứa trong Chân Nguyên thạch không ngừng truyền vào trong người hắn, lặng lẽ thay đổi thể chất của Lâm Minh.

Người tu võ là tu thân thể, mà không phải chân nguyên, chân nguyên giống như nước, còn thân thể là ao chứa nước. Người tu võ thông qua không ngừng tu luyện rèn thân luyện thể, dung lượng chân nguyên sẽ ngày càng lớn, cho nên mặc kệ tiêu hao chân nguyên cỡ nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới tu vi, chỉ cần tĩnh dưỡng một hai ngày là sẽ khôi phục trạng thái đỉnh cao. Mà một khi thân thể tổn hại, như vậy có thể sẽ làm tu vi võ đạo rớt xuống một cảnh giới.

Nếu so sánh cơ thể võ giả Luyện Lực, Luyện Nhục kỳ như vũng nước, như vậy Luyện Tạng kỳ có thể so sánh với cái ao, Dịch Cân Luyện Cốt kỳ là cái hồ, còn sau Ngưng Mạch kỳ, thân thể ngưng tụ kinh mạch, chân nguyên lưu chuyển tăng tốc có thể sánh với sông lớn ồ ạt. Nếu hội tụ chân nguyên toàn thân vào một chỗ, có thể lưu chuyển bất cứ lúc nào, hóa thành biển rộng, đây là cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên.

Dùng chân nguyên trong Chân Nguyên thạch để luyện thể, cũng như mạnh mẽ đổ nước vào trong ao đầy, loại phương pháp tu luyện này có tác dụng phụ nhỏ hơn dùng đan dược, chẳng qua hiệu quả chậm chạp, hao tốn rất nhiều tiền của.

Trong hai ngày, Lâm Minh đã dùng hết ba viên Chân Nguyên thạch, về sau theo tu vi Lâm Minh tăng trưởng, tốc độ tiêu hao Chân Nguyên thạch sẽ chỉ ngày càng nhanh, chỉ dựa vào Thất Huyền võ phủ cung cấp là không thể đủ dùng được.

“Chỉ sợ dù là những đệ tử số một số hai Thiên Chi phủ như Lăng Sâm, Thác Khổ cũng không có đủ Chân Nguyên thạch để tu luyện”.

Dựa theo quy định của võ phủ, tân sinh tiến vào Thất Huyền võ phủ, lần đầu tiên sẽ căn cứ thành tích khảo hạch khen thưởng Chân Nguyên thạch. Ngoài ra, mỗi tháng có thể lĩnh một lần, từ hạng một trăm năm mươi trở về sau, một tháng một viên, hạng từ một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi, một tháng hai viên, từ một trăm đến một trăm hai mươi, một tháng ba viên, từ bảy mươi hai đến một trăm, một tháng bốn viên... Đến cấp bậc như Lăng Sâm, Thác Khổ, cũng chỉ là một tháng mười mấy viên, tuy rằng rộng rãi hơn đệ tử bình thường, nhưng vẫn còn chưa đủ để dựa vào Chân Nguyên thạch tu luyện mỗi ngày.

“Không biết đệ tử hạch tâm như Tần Hạnh Hiên có thể lĩnh bao nhiêu Chân Nguyên thạch mỗi tháng? Đệ tử Thất Huyền cốc chân chính có thể lĩnh được bao nhiêu?”.

So với dân chúng Thiên Vận quốc mà nói, đại tông môn như Thất Huyền cốc thật là xa vời như lầu các trên mây, nghe nói chỉ riêng Thiên Vận quốc và Thất Huyền cốc đã cách nhau mười vạn dặm. Khoảng cách như vậy, dù là cưỡi ngựa tốt nhất, đi ngày đi đêm, đến một chỗ dịch trạm liền thay ngựa, cũng phải chạy hơn nửa năm!

Còn dân chúng bình thường, chỉ có thể đi đường bằng hai chân, khoảng cách mười vạn dặm cũng đủ cho bọn họ đi cả đời.

Lắc đầu, Lâm Minh không nghĩ tới mấy chuyện xa xôi này nữa, sẽ lập tức tới khảo hạch Vạn Sát trận, Lâm Minh tự nhiên phải tham gia, lấy được thành tích tốt, kiếm lấy tài nguyên.

Chỉ còn cách ngày khảo hạch có ba ngày, muốn nhanh chóng nâng cao thực lực trong vòng ba ngày thì thật là không hiện thực, trừ khi Lâm Minh ăn Hồng Kim Long Tủy đan.

Nếu như không dùng Minh Dược phù tăng hiệu quả Hồng KimLong Tủy đan, như vậy ăn cũng ăn, nhưng trải qua Minh Dược phù tăng cường, dược hiệu Hồng Kim Long Tủy đan tăng mạnh mấy lần, hiện giờ Lâm Minh vừa ăn Kim Xà Xích Đảm Hoàn tăng hiệu quả gấp đôi, còn chưa hoàn toàn hấp thu dược hiệu, luyện hóa tinh khiết, nếu còn ăn thêm Hồng Kim Long Tủy đan, như vậy nhẹ thì lãng phí dược hiệu, nặng thì luyện hóa chân nguyên không tinh khiết, khiến cho trụ cột không vững. Vì tranh giành xếp hạng mà mạo hiểm lớn như vậy, rõ ràng là không đáng.

Hắn chuẩn bị dùng mấy ngày này củng cố cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, tiếp tục tu luyện thương pháp, về phần tu luyện chân nguyên luyện thể, hắn chuẩn bị đợi thắng được thời gian sử dụng bảy đại pháp trận tu luyện rồi mới tính.

Ầm!

Cuối cùng Lâm Minh không duy trì được nữa, tảng đá trăm cân rơi mạnh xuống đất, dấy lên bụi bặm, Lâm Minh chuyển thương sang tay trái, nhắm ngay tảng đá, đâm ra một thương!

Đùng! Trong tiếng nổ sắt đá, một màn khó tin xảy ra, tảng đá chẳng những bị một thương của Lâm Minh đâm thủng, lại còn vỡ tan tành, như ở giữa tảng đá có chôn sẵn thuốc nổ, làm tảng đá nổ văng tung tóe!

Đây là Luyện Lực Như Tơ vận dụng vào thương pháp.

Chương 82: Thế lực khắp nơi

Nhìn mảnh đá văng ra, Lâm Minh thở phào.

Cảnh giới Luyện Lực Như Tơ ghi trên “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” phải cao hơn cảnh giới “Phấn Thân Toái Cốt quyền” rất nhiều, bây giờ hắn chỉ có thể coi như nhập môn Luyện Lực Như Tơ, ngay cả yêu cầu cảnh giới “Phấn Thân Toái Cốt quyền” cũng chưa đạt tới.

Nếu như Luyện Lực Như Tơ đại thành, một thương đâm ra, tảng đá này sẽ vỡ thành phấn, gió thổi qua là sẽ bay lên như bụi!

Hiện giờ Lâm Minh chỉ có thể tay không kẹp đao của Trương Thương, đánh tan chân nguyên mà Trương Thương rót vào đao. Nếu Luyện Lực Như Tơ tiến thêm một bước, Lâm Minh thậm chí tay không đón được võ kỹ, đánh ra một đạo chân nguyên chấn động, trực tiếp đánh tan chân nguyên của đối thủ ngưng tụ trong võ kỹ.

Chân nguyên tan rã, võ kỹ tự nhiên cũng không còn, mặc kệ võ kỹ của đối thủ biến hóa khôn lường, hoa lệ rực rỡ, chỉ cần tu vi không chênh lệch quá nhiều với Lâm Minh, đều sẽ một chiêu đánh tan! Có thể nói là một pháp phá vạn biến!

“Luyện Lực Như Tơ này, thật là nghịch thiên!”.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, theo mình tu luyện, hắn ngày càng phát hiện chỗ khủng bố của “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”. Bây giờ hắn chỉ đạt tới “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” tầng một viên mãn, Luyện Lực Như Tơ mới nhập môn đã có thực lực cỡ này, ngày sau tu luyện đến đại thành, lại thêm những kỳ môn diệu pháp phía sau, còn không biết sẽ mạnh mẽ đến cỡ nào.

Trong trí nhớ vị đại năng kia, tu luyện “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” đại thành, mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh trong cơ thể, khí huyết như cầu vồng xuyên trời, uy lực một tiếng rống như sấm sét giáng xuống, đánh ra một quyền trăng sao rơi rụng. Võ giả cảnh giới như vậy, chỉ sợ trước giờ Thiên Diễn đại lục cũng chưa bao giờ xuất hiện.

“Lần này ta đánh bại Trương Thương, gây ra động tĩnh không nhỏ, mấy tháng qua thực lực của ta tăng vọt như vậy, thật là làm hơi quá. Tuy nhiên muốn duy trì duệ khí thẳng tiến không lùi, muốn tranh giành được tài nguyên ở Thất Huyền võ phủ, ta phải làm cao, dẫn tới một ít người chú ý cũng không có gì. Thật sự tới kiếm chuyện, có lẽ là chỉ muốn điều tra chuyện sau lưng ta có một sư phụ...”.

Lâm Minh đánh cược với Trương Thương vốn không phải chuyện gì lớn, nhưng chuyện này lại truyền như gió quét khắp Thất Huyền võ phủ, tiếp theo truyền vào mạng lưới tình báo các thế lực lớn!. Ngôn Tình Trọng Sinh

Cái tên Lâm Minh, cũng xuất hiện trên bàn hội nghị của các thế lực lớn.

Lâm Minh, mười lăm tuổi, đệ tử Địa Chi đường Thất Huyền võ phủ, trước mắt Bài Danh thạch một trăm hai mươi sáu, vũ khí là thương!

Đánh bại Trương Thương hạng một trăm lẻ ba trên Bài Danh thạch không có gì quá lắm, nhưng Lâm Minh đánh bại Trương Thương chỉ mới vào Thất Huyền võ phủ có một tháng, điều này làm người ta giật mình! Chuyện này còn khủng bố hơn cả đệ tử cũ trong Thất Huyền võ đánh lên ba hạng đầu!

Nên biết, dù là đám người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc lúc mới vào Thất Huyền võ phủ một tháng, cũng không có thực lực cỡ này!

Hơn nữa làm người ta ngạc nhiên, đó là Lâm Minh đánh bại Trương Thương quả thật là dựa vào “Thương quyết cơ sở”, từ đầu tới đuôi cũng chỉ đánh ra một thương, Giao Long Xuất Hải!

Một chiêu Giao Long Xuất Hải này dù cái tên rất là lớn lối, nhưng thực tế chỉ là đâm thẳng, quân đội ngày đêm thao luyện thương pháp đều là dùng chiêu này! Mấy chục vạn đại quân đồng loạt đâm ra, đồng loạt hò hét, khí thế đó quả thật như giao long xông ra mặt biển, cho nên mới có cái tên này.

Nhưng mà mấy chục vạn quân đội tạo thành thương trận đương nhiên là có khí thế, nhưng một thân một mình, trước giờ chưa có nghe qua có ai một mình một thương đâm ra mang theo khí thế Giao Long Xuất Hải, nhưng Lâm Minh này lại làm được!

Người xem trận đấu đó có không thiếu cao thủ, người thường xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn ra manh mối, Lâm Minh đâm ra một thương, khí thế gió nổi mây phun, đây là chính miệng Thác Khổ khẳng định.

Thác Khổ là cao thủ siêu cấp xếp hạng hai quanh năm trên Bài Danh thạch, lời hắn nói đương nhiên rất có trọng lượng. Tuy nhiên, Thác Khổ không có nói là so với một thương kia, một quyền một chưởng của Lâm Minh trước đó mới càng làm người ta khó nắm bắt, ngay cả Lăng Sâm và Thác Khổ hết sức bội phục cũng hoàn toàn không hiểu rõ.

Rất nhiều người đều chú ý tới một quyền một chưởng đó, nhưng lại không có nhiều người chân chính nhìn ra huyền cơ. Cho dù nhìn ra huyền cơ trong đó, cũng sẽ không liên tưởng chúng tới “Phấn Thân Toái Cốt quyền”, bởi vì một quyền một chưởng của Lâm Minh có chút khác biệt với “Phấn Thân Toái Cốt quyền”, hơn nữa trọng yếu nhất là căn bản sẽ không có ai tin Lâm Minh chỉ dựa vào một cái ngọc giản thiếu bảy phần mà luyện thành “Phấn Thân Toái Cốt quyền”.

Bởi vì dưới những vòng sáng đó, thiên phú không bắt mắt của Lâm Minh lại bị yếu đi.

Kết quả chính là tất cả, mặc kệ thiên phú của Lâm Minh như thế nào, lúc hắn mười lăm tuổi giành được thành tựu như vậy là sự thật. Nó đã hoàn toàn áp đảo mấy người Lăng Sâm, Thác Khổ, như vậy ai có thể khẳng định tương lai Lâm Minh sẽ không lấy được thành tích vượt qua Thác Khổ, Lăng Sâm?

Nhân tài như thế, các thế lực lớn đều sẽ không bỏ qua, nhưng Thất Huyền võ phủ có quy định, bất kỳ tổ chức gia tộc nào, dù là hoàng thất cũng không thể vào võ phủ chiêu nạp nhân tài trong lúc đệ tử còn học ở võ phủ, vì tránh ảnh hưởng võ phủ giảng dạy và tu luyện của đệ tử.

Kết quả là, các thám tử của những thế lực lớn, đại gia tộc quanh quẩn xung quanh Thất Huyền võ phủ, chờ đợi Lâm Minh đi ra!

Bọn họ chẳng những đang chờ đợi Lâm Minh, còn chú ý một vòng đấu Vạn Sát trận mới, bọn họ đang chờ xem lần này Lâm Minh có thể xông lên cao cỡ nào?

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ chú ý thích đáng một số đệ tử Địa Chi đkhác mới gia nhập võ phủ, dù sao khảo hạch lần trước không nhìn ra cái gì, mà trải qua một tháng tu luyện, là thiên tài thì sẽ bộc lộ tài năng.

Chỉ là, dưới vòng sáng của Lâm Minh bao trùm, các đệ tử khác đều trở thành vai phối hợp, dù là Vương Nghiễn Phong, đệ nhất thiên tài gia tộc họ Vương, quán quân tinh anh so tài Nhạc Lộc thành cũng vậy.

Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ ngày thứ ba mươi tư, khảo hạch Vạn Sát trận lần thứ hai đã tới.

Trong một chỗ u cốc ở Vạn Sát trận, mọc đầy kiếm trúc, có lẽ vì bị sát khí tẩm bổ lâu dài, những kiếm trúc này mọc thật cao, lá trúc sắc bén như lưỡi dao.

Lúc này ở giữa quảng trường lót đá ở rừng kiếm trúc này đã tụ tập không ít người, đa số những người này là đệ tử Địa Chi đường, còn hai mươi tân sinh Địa Chi đường gia nhập võ phủ tháng trước chỉ có bảy, tám người đến.

Vì ngăn chặn những đệ tử ôm lòng không thi thì uổng đến tham dự khảo hạch Vạn Sát trận, Thất Huyền võ phủ quy định mỗi lần khảo hạch đều phải đặt một viên Chân Nguyên thạch, nếu không thể tăng năm hạng, vậy sẽ không trả lại Chân Nguyên thạch.

Đối với những đệ tử mới gia nhập Địa Chi đường mà nói, một tháng cũng chỉ mới lĩnh một viên Chân Nguyên thạch, nếu khảo hạch Vạn Sát trận không qua được, coi như trực tiếp đổ bỏ Chân

Nguyên thạch này. Cho nên những đệ tử không nắm chắc tăng năm hạng liền không tham dự, một viên Chân Nguyên thạch có giá trị rất cao đối với bọn họ.

Bao gồm cả hai người Vương Mãng, Trương Thiết cũng không trình diện, lần trước hai người bọn họ dựa vào bản lĩnh vật lộn lấy được thành tích trong vòng hạng một trăm sáu mươi, đó đã là cực hạn của bọn họ, trong thời gian ngắn muốn tă thêm năm hạng cũng không dễ dàng.

Trong những người trình diện, chẳng những có đệ tử Thất Huyền võ phủ tham gia khảo hạch, còn có một số nhân viên ngoài Thất Huyền võ phủ. Bọn họ đều tụ tập ở góc khe núi, từ xa nhìn tình huống trong Vạn Sát trận, bọn họ là nhân viên tình báo các thế lực lớn phái tới, nhiệm vụ của bọn họ chính là lập tức truyền thay đổi xếp hạng của Lâm Minh cho chủ của mình.

Dựa theo quy định của Thất Huyền võ phủ, Vạn Sát trận, Lung Linh tháp, bảy nơi tu luyện... Đều là cấm địa của Thất Huyền võ phủ, tất cả người không liên quan không được phép tiến vào.

Những nhân viên tình báo này có thể đi vào trong cốc, đủ thấy chủ của bọn họ có thủ đoạn thông thiên. Ví dụ như bốn người áo xám lẳng lặng chờ đợi dưới rừng trúc kiếm, chủ của bọn họ chính là thái tử đương triều!

Chương 83: Hoàng tử tranh đấu

Bốn người bọn họ dựa vào quan hệ của thái tử, có thể đi vào Thất Huyền võ phủ trực tiếp xem đấu xếp hạng đã là cực hạn, cũng không được phá vỡ quy củ của Thất Huyền võ phủ, lén tiếp xúc Lâm Minh lôi kéo nhân tài ở ngay trong võ phủ.

Ở Thiên Vận quốc, Thất Huyền võ phủ là tồn tại siêu nhiên, không chịu vương quyền quản lý, thậm chí không bị pháp luật ràng buộc. Chủ yếu là vì Thất Huyền võ phủ lệ thuộc tông môn tam phẩm Thất Huyền cốc, là một quái vật lớn bao trùm trên cả vương quyền! Nói không khách khí, Thất Huyền cốc có quyền lực hủy bỏ quân chủ bất kỳ quốc gia nào trong vòng hai mươi vạn dặm!

Nếu như không nghe mệnh lệnh, Thất Huyền cốc có thể trực tiếp phái ra ba bốn cao thủ Tiên Thiên kỳ đi tới, những người này ra vào hoàng cung như chỗ không người, lấy đầu hoàng đế dễ như trở bàn tay!

Phóng nhìn khắp Thiên Vận quốc, đám người Tần Tiêu, Mộc Dịch mạnh nhất cũng chỉ là Hậu Thiên trung kỳ, mà người như vậy càng thêm hiếm gặp, hơn nữa trong đó có không ít người tụ tập trong Thất Huyền võ phủ. Thật sự đánh lên, bọn họ giúp ai còn khó nói, chỉ dựa vào vài cao thủ Hậu Thiên trung kỳ ít ỏi trong hoàng cung mà chống lại ba bốn cường giả Tiên Thiên, cái này còn đánh kiểu gì?

Cho nên một khi hoàng đế chống lại mệnh lệnh của Thất Huyền võ phủ, vậy chỉ còn chờ chết thôi, sau đó Thất Huyền cốc bổ nhiệm Thất Huyền sứ sẽ lập ra tân hoàng. Nếu như toàn bộ hoàng thất đều chống cự, Thất Huyền cốc thậm chí có thể ra tay hủy diệt toàn bộ hoàng tộc!

Đối với tồn tại khủng bố vượt qua lẽ thường như thế, tất cả quốc gia nằm gần bao gồm cả Thiên Vận quốc đều thật cẩn thận thờ phụng Thất Huyền cốc như thần miếu, sợ có một chút không chu đáo. Còn các loại dược vật quý hiếm, quặng mỏ Chân Nguyên thạch trong quốc gia, đều hai tay dâng cho Thất Huyền cốc, thậm chí còn phái ra nhân công lao động giúp Thất Huyền cốc khai thác.

Chỉ cần hoàng thất ngoan ngoãn nghe lời, nhường ra những tài nguyên này, Thất Huyền cốc chưa bao giờ sẽ can thiệp vào nội chính quốc gia, thậm chí ngẫu nhiên còn ra tay giúp quốc gia bình ổn phản loạn.

Đương nhiên, ra tay này cũng có hạn chế, nếu như quốc vương hoang dâm vô đạo, triều đình không có năng lực trị quốc, dân chúng cả nước không sống nổi nữa, nháo nhào khởi nghĩa vũ trang, Thất Huyền cốc sẽ từ bỏ triều đình này, tái lập triều đình mới.

Từ ý nghĩa nào đó, Thất Huyền cốc thiết lập Thất Huyền võ phủ trong quốc gia, ngoài việc vơ vét nhân tài cho Thất Huyền cốc, cũng là theo dõi cùng quản lý quốc gia đó.

Phủ chủ võ phủ chủ yếu phụ trách không phải giảng dạy ở võ phủ, mà là phụ trách khai thác tài nguyên và khoáng sản trong nước, phụ trách không ngừng vận chuyển Chân Nguyên thạch, linh dược, tài liệu hung thú... Tới Thất Huyền cốc.

Phủ chủ cùng Thất Huyền sứ có quyền lực rất lớn ở Thiên Vận quốc, phủ chủ phụ trách tài nguyên cùng Thất Huyền võ phủ, Thất Huyền sứ phụ trách giám thị hoàng quyền, thậm chí địa vị của bọn họ còn vượt qua cả hoàng đế!

Có thể nói, Thất Huyền cốc chính là một con quỷ hút máu khổng lồ không ngừng hấp thu tài nguyên đông đảo quốc gia trong vòng hai mươi vạn dặm. Nhưng mà con quỷ hút máu này thật là quá mạnh mẽ, cho nên không có bất cứ quốc gia nào có gan dám chống cự. Trên thực tế đối với quốc vương các nước, hy sinh tài nguyên tu luyện của quốc gia để đổi lấy toàn bộ giang sơn xã tắc yên ổn là chuyện mà bọn họ sẵn sàng làm. Dù sao đối với người phàm, tài phú vô tận, mỹ nữ, quyền lực tột đỉnh, có lẽ càng dụ người hơn là Chân Nguyên thạch.

Cho nên đối mặt với Thất Huyền võ phủ, hoàng thất chẳng những không dám can thiệp quản lý, còn phải cẩn thận thờ phụng.

Chẳng qua chỉ cần là nơi có người là sẽ có quan hệ, dù sao Thất Huyền võ phủ xây dựng ở Thiên Vận quốc, sẽ cung cấp một ít thuận tiện cho hoàng thất, ví dụ cho phép con cháu hoàng thân quốc thích đặc biệt tiến vào học tập ở Nhân Chi đường, lại ví dụ như bây giờ, cho phép thám tử của hoàng tử tiến vào theo dõi đấu xếp hạng Vạn Sát trận trong Thất Huyền võ phủ.

- Xốc tinh thần lên, đừng thua những tên chó săn của thập hoàng tử.

Người áo xám dẫn đầu trong bốn người nói, hắn khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi bình thường.

- Rõ!

Ba người còn lại đáp.

Thái tử sẽ phái người tới đây, như vậy thập hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế với thái tử tự nhiên cũng sẽ phái người tới.

Đòi hỏi cường giả trợ giúp nhiều nhất, thường thường không phải đại gia tộc, đại thương hội gì, mà là tướng quân và hoàng tử!

Tướng quân trấn thủ ngoài biên ải, hành quân đánh trận cần có cường giả giết địch, lập công dựng nghiệp, cũng cần có cường giả bảo hộ mình, tránh khỏi ám sát.

Mà hoàng tử tranh giành giang sơn xã tắc, cũng cần cường giả phụ giúp, quét sạch kẻ địch!

Cho nên, làm sao người của thái tử và thập hoàng tử có thể vắng mặt được?

Trước Lâm Minh, được chú ý nhất Thất Huyền võ phủ ngoài Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc, còn có mấy đệ tử hạch tâm.

Đệ tử hạch tâm võ phủ, tương lai nếu không có gì bất ngờ sẽ tiến vào Thất Huyền cốc, sau đó có thể sẽ ở lại Thất Huyền cốc, cũng có thể bị phái trở về, bổ nhiệm làm phủ chủ Thất Huyền võ phủ hoặc là Thất Huyền sứ.

Nếu ở lại Thất Huyền cốc thì cũng thôi, tuy rằng địa vị cao cả, nhưng không quá quan hệ tới Thiên Vận quốc. Nhưng nếu như trở thành phủ chủ Thất Huyền võ phủ hay Thất Huyền sứ, vậy thì quá đỉnh!

Ở Thiên Vận quốc, địa vị phủ chủ Thất Huyền võ phủ và Thất Huyền sứ còn vượt qua cả hoàng đế!

Có thể nói, hoàng tử nào lôi kéo được một đệ tử hạch tâm tương lai sẽ trở thành phủ chủ hay Thất Huyền sứ, nắm chắc kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn sẽ tăng lên năm thành!

Nếu như lôi kéo được đệ tử hạch tâm đã trở thành phủ chủ hay Thất Huyền sứ, như vậy chuyện hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế đã như ván đóng thuyền.

Nhưng mà, các đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ hiện giờ ngoài Tần Hạnh Hiên ra, còn lại đều đến từ những gia tộc tu võ xa xưa, thậm chí bọn họ còn không thuộc Thiên Vận quốc, căn bản không có hy vọng lôi kéo bọn họ.

Hơn nữa bởi vì bản thân bọn họ không thuộc Thiên Vận quốc, tương lai cũng chưa chắc sẽ trở lại Thiên Vận quốc đảm nhiệm Thất Huyền sứ hay phủ chủ, Tần Hạnh Hiên cũng sẽ không. Nàng có thiên phú lục phẩm lập chí theo đuổi cảnh giới Tiên Thiên, về sau quá nửa sẽ ở lại Thất Huyền cốc.

Không lôi kéo được đệ tử hạch tâm, tự nhiên chỉ còn lại các cao thủ trên Bài Danh thạch Thiên Chi phủ.

Đáng tiếc Lăng Sâm, Thác Khổ đều là người quân đội, hai người bọn họ đều tòng quân, là nhân tài mà thống soái biên quân tây nam bát thân vương Dương Võ coi trọng, cũng không thể lôi kéo.

Về phần Trương Quan Ngọc, người này xuất thân Liên Hợp thương hội, Liên Hợp thương hội tồn tại đã rất lâu đời, một cái quái vật lớn như vậy có thể sừng sững lâu như thế tự nhiên có đạo lý khôn khéo giữ mình, bọn họ cũng sẽ không tham dự vào trong tranh đấu ngôi vị hoàng đế.

Loại chuyện tranh giành ghế rồng này, thành công tự nhiên là công thành danh toại, nhưng mà Liên Hợp thương hội đã giàu nứt vách, căn bản không cần những phần thưởng này, ngược lại thế lực quá lớn sẽ còn e ngại công cao chấn chủ. Mà thất bại, vậy thì xong rồi, nhẹ thì tịch thu gia sản, nặng thì tru diệt cửu tộc, cho nên Trương Quan Ngọc sẽ không gia nhập vào bất cứ thế lực nào, sẽ chỉ phục vụ cho Liên Hợp thương hội của hắn.

Cho nên ngay trong thời điểm thay đổi ngôi vị hoàng đế hiện tại, Lâm Minh đột nhiên thành ngôi sao mới nổi liền đặc biệt chói lóa, dù cho thiên phú Lâm Minh có hạn, về sau có thể phai nhạt khỏi mắt mọi người, những hoàng tử cũng sẽ trả giá đắt để lôi kéo Lâm Minh. Ai dám nói không chừng hắn sẽ nối tiếp kỳ tích này, cuối cùng trở thành cao thủ siêu cấp vượt qua Lăng Sâm, Thác Khổ.

Về phần trở thành đệ tử hạch tâm, bọn họ cũng không nghĩ tới, dù sao tư chất của Lâm Minh quá bình thường.

Mười lăm phút trước khi bắt đầu khảo hạch Vạn Sát trận, người dẫn đầu bốn người áo xám thủ hạ của thái tử bỗng khẽ động, nhỏ giọng nói:

- Lâm Minh tới rồi.

- Xốc tinh thần lên!

- Rõ!

- Nhiệm vụ lần này, chúng ta chỉ được thành công, không được thất bại! Cho dù không lôi kéo được Lâm Minh, cũng tuyệt đối không thể cho hắn rơi vào trướng thập hoàng tử. Bằng không, chúng ta xách đầu đi gặp thái tử!

- Rõ!

Chương 84: Cao thủ tập hợp

Chỉ một lát sau khi người dẫn đầu nói ra những lời này, Lâm Minh xuất hiện ở chỗ rẽ trong rừng trúc, ánh mắt người áo xám như chim ưng đánh giá Lâm Minh.

- Rất trẻ tuổi, chưa quá mười sáu tuổi, thoáng nhìn vẻ mặt vẫn còn ngây thơ, nhưng nhìn kỹ lại, trong ánh mắt mơ hồ ẩn giấu khí thế ngạo nghễ sắc bén kinh người. Loại tướng mạo, khí chất này, tuyệt đối không phải vật trong ao!

- Đó chính là Quán Hồng thương tám trăm hai mươi cân, hôm qua ta còn chạy đi Thần Binh đường hỏi chưởng quầy bán ra cây thương đó, một thiếu niên mười lăm tuổi, lại đi lựa chọn loại binh khí vừa nặng vừa khó học này, quyết đoán cỡ đó làm người ta khen ngợi.

- Nếu ngày sau thật sự gặp hoàng tử chính biến hay thân vương mưu phản, Lâm Minh cầm Quán Hồng thương hộ chủ cần vương, một thương quét ngang là mấy chục người. Lâm Minh này, ta nhất định phải lôi kéo thay thái tử!

Khi Lâm Minh đeo Quán Hồng thương đến nơi, trong nháy mắt hắn liền thu hút ánh mắt của không ít người. Nhưng trong những ánh mắt này, có những ánh mắt càng nóng cháy hơn, như muốn khắc hắn vào trong đầu.

Sau khi Lâm Minh tu luyện “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, cảm giác hết sức nhạy bén, hắn nhìn theo ánh mắt kia, vừa lúc thấy được nam nhân áo xám trong rừng trúc.

Người áo xám kia hơi sửng sốt:

- Hả, cảm giác được ta?

Vị trí hắn đứng ở góc rất chếch, theo lý thuyết nhiều người nhìn về phía Lâm Minh như thế, hắn không nên chú ý tới mình mới đúng. Nhưng cố tình hắn lại chú ý, bởi vì ánh mắt đó rõ ràng không giống.

- Lâm Minh này, dường như có cảm ứng đặc thù khi bị người quan sát, thật là khó tin, chẳng lẽ linh hồn lực của hắn mạnh hơn người khác?

Người áo xám âm thầm ghi nhớ đặc thù này, chuẩn bị báo cáo với thái tử.

Sau khi Lâm Minh tới nơi, tùy ý chọn một chỗ ngồi, hắn đặt Quán Hồng thương ngang gối, ngồi xuống điều tức.

Ánh mắt các đệ tử võ phủ khác vẫn cứ liên tiếp ngóng tới, thậm chí một số đệ tử Thiên Chi phủ cũng mơ hồ sợ hãi Lâm Minh. Tuy rằng thực lực Lâm Minh hiện giờ không bằng họ, nhưng nói không chừng về sau sẽ nhanh chóng đuổi kịp.

Thất Huyền võ phủ quy định, chỉ cần đệ tử Địa Chi đường tiến vào trước hai mươi trên Bài Danh thạch, sẽ giành được một cơ hội phát ra khiêu chiến một đệ tử Thiên Chi phủ. Một khi thắng được, vậy sẽ thay thế, trở thành đệ tử Thiên Chi phủ! Người thua thì bị loại bỏ.

Số lượng đệ tử Thiên Chi phủ quy định là bảy mươi hai người, gần như mỗi tháng đều sẽ có thay đổi nhân viên trong bảy mươi hai người này. Mấy người xếp hạng cuối cùng, mỗi tháng đều nhận hai ba lần khiêu chiến là chuyện bình thường.

Đệ tử Địa Chi đường tranh vỡ đầu chen vào Thiên Chi phủ, dù sao đãi ngộ Thiên Chi phủ và Địa Chi đường có chênh lệch rất lớn, hơn nữa lần đầu tiến vào Thiên Chi phủ còn có thưởng cho thêm vào, bao gồm một viên đan dược cực phẩm, mười lăm viên Chân Nguyên thạch, còn có ba mươi canh giờ sử dụng bảy đại sát trận tu luyện.

Làm không xong lần này, Lâm Minh hoặc là một hơi đánh vào hạng tám mươi, sau đó khiêu chiến một người trong bọn họ.

Cho nên làm sao những người này không lo lắng được, không ai chịu bị loại khỏi Thiên Chi phủ, như vậy chẳng những mất đi rất nhiều tài nguyên, hơn nữa cũng không vinh quang gì.

Đúng lúc này, trong đám đông lại xôn xao.

- Lý Nham, Ngô Vệ Đao, Chu Viêm... Một lần có ba cao thủ xếp hạng trước năm mươi đến đây.

- Khảo hạch Vạn Sát trận lần này thật là cao thủ tập hợp...

Lúc mọi người đang xì xào, ánh mắt Lâm Minh rơi vào người Chu Viêm, đứng chung với Chu Viêm, tự nhiên không thể thiếu Lan Vân Nguyệt.

Lan Vân Nguyệt vừa tiến vào quảng trường liền dừng lại, một mình trốn ở góc rừng trúc, rõ ràng không muốn gặp Lâm Minh mà xấu hổ.

Lâm Minh cũng không nhìn Lan Vân Nguyệt, ánh mắt luôn khóa vào người Chu Viêm.

“Chu Viêm, cuối cùng ngươi xuất hiện, ta tiến vào Thất Huyền võ phủ đã hơn một tháng, đây là lần đầu tiên thấy ngươi!”.

Chu Viêm cũng nhìn Lâm Minh, rất ít có người biết hiềm khích giữa hắn và Lâm Minh, hai người đối mặt cũng không dẫn tới chú ý. Bởi vì Lý Nham, Ngô Vệ Đao cũng nhìn vào Lâm Minh, dù sao hậu bối này có thể chính là một kình địch, chú ý một chút cũng là bình thường.

Lúc này Chu Viêm mặt không đổi sắc, giống như không hề biết Lâm Minh, hắn nhìn Lâm Minh một lát, liền thu ánh mắt lại.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Lâm Minh vẫn cảm nhận được âm lãnh cùng sát khí che giấu thật sâu trong mắt Chu Viêm.

Tranh đấu giữa hắn và Chu Viêm là vì Lan Vân Nguyệt dựng lên, hiện giờ đã không còn liên quan tới Lan Vân Nguyệt, Lâm Minh coi Chu Viêm là chướng ngại mà mình phải đạp lên tiếp tục đi tới trên con đường võ đạo.

Còn Chu Viêm bởi vì thất bại nhiều lần, coi Lâm Minh trở thành cái đinh phải nhổ bỏ, bằng không tâm võ đạo của hắn sẽ không viên mãn, sẽ giữ lại cái gai này!

Nếu như ngay từ đầu, hai bên chỉ có ý muốn đạp đối phương xuống, đạp đến vĩnh viễn không trở mình được. Như vậy bây giờ, bọn họ lại muốn trực tiếp xử lý đối phương, nhất là Chu Viêm, đang tìm cách làm sao giết được Lâm Minh.

- Nhìn kìa! Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử, lại là hai cao thủ xếp hạng năm mươi!

- Cao thủ càng ngày nhiều, trận đấu Vạn Sát trận lần này thật là đàn rồng hội tụ.

Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử trình diện, lại tụ tập ánh mắt của mọi người nơi này, bọn họ tạo thành chấn động còn lớn hơn cả Lâm Minh. Lâm Minh chỉ hội tụ ánh mắt, còn Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử trình diện lại làm rất nhiều nam đệ tử hưng phấn, ý chí chiến đấu tăng vọt. Nguyên nhân tự nhiên là vì hai người bọn họ là mỹ nữ.

Thất Huyền võ phủ vốn đã không nhiều nữ đệ tử, nữ đệ tử có thực lực mạnh mẽ dung mạo khí chất đều tốt đẹp lại càng ít ỏi. Con gái cực phẩm như Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử, phóng nhìn khắp cả nước cũng không tìm được bao nhiêu!

Hai nàng được cùng xưng là Thất Huyền song kiêu, có thể nói tụ tập ngàn vạn ân sủng, bao nhiêu công tử thế lực lớn, đại gia tộc hy vọng có thể âu yếm, nhưng lại thường là gãy cánh chạy về.

Là kiều nữ con cưng của trời, các nàng vốn đã rất cao ngạo, chưa chắc chịu gả làm vợ người. Dù là muốn gả, cũng phải tìm rồng trong loài người, chỉ có địa vị, tiền tài thì còn xa mới được, còn phải có thực lực nhân phẩm hoàn hảo!

Hạng như Chu Viêm còn chưa thấm vào đâu, thậm chí không ít hoàng tử muốn lấy hai nàng làm hoàng tử phi cũng không được toại nguyện.

Hai cô gái trình diện, Bạch Tĩnh Vân hơi chú ý Lâm Minh một chút, sau đó liền ngồi trên thảm cỏ sạch sẽ cùng Mộ Dung Tử trong rừng trúc, nói những chuyện khuê phòng, căn bản không để ý tới những người khác.

Hai nàng Bạch Tĩnh Vân cùng Mộ Dung Tử đến đây dẫn tới chú ý còn chưa tan, đám đông lại chấn động.

- Lăng Sâm! Thác Khổ! Trời ạ, hôm nay ngày gì vậy, ngay cả hai vị này cũng đến đây!

Hai người Lăng Sâm Thác Khổ tham gia khảo hạch Vạn Sát trận đã không có ý nghĩa gì, xếp hạng của bọn họ đã quá cứng, hơn nữa bọn họ đã đứng đầu bảng, không còn chỗ đâu mà nâng cao.

- Chờ đã, bọn họ chưa chắc đến vì khảo hạch, có lẽ là đến xem chiến.

- Ừ, rất có thể... Lần này có nhiều cao thủ xuất hiện như vậy, cũng có ngôi sao mới Lâm Minh, hai người bọn họ đến đây chú ý cũng là bình thường.

Lâm Minh yên lặng liếc Lăng Sâm, đây là lần gặp mặt thứ ba của bọn họ. Lúc gặp mặt lần đầu, Lâm Minh còn không phát giác Lăng Sâm đáng sợ, theo tu vi tăng lên, hắn ngày càng cảm thấy khí thế đáng sợ trên người Lăng Sâm.

Tuy rằng tu vi Lăng Sâm tương đương với Tần Hạnh Hiên, nhưng Lâm Minh lại cho rằng, Tần Hạnh Hiên không phải đối thủ của Lăng Sâm. Lăng Sâm này hoàn toàn là một cỗ máy chiến đấu, mãnh thú giết người!

Cao thủ trên sân càng tụ càng nhiều, đến khi khảo hạch Vạn Sát trận chính thức bắt đầu, cao thủ hạng năm mươi đều đã tới. Như vậy đã là rất nhiều, mọi năm thường chỉ có đến thi đấu cuối năm mới xuất hiện tình cảnh có nhiều cao thủ đỉnh cao tập hợp như vậy.

Chương 85: Mộ dung tử, bạch tĩnh vân

- Khảo hạch chính thức bắt đầu, hiện giờ muốn khảo hạch giao nộp Chân Nguyên thạch, tiến vào Vạn Sát trận.

Sư huynh chấp sự phụ trách Vạn Sát trận vừa dứt lời, Vương Nghiễn Phong là người đầu tiên nhảy lên tế đàn.

- Vương Nghiễn Phong này, thật là càng lúc càng dũng mãnh mà.

- Không biết lần này hắn có thể tiến bộ bao nhiêu.

Bên dưới có người xì xào, lần trước Vương Nghiễn Phong khảo hạch lấy lấy được hạng một trăm mười tám, nhưng ngay sau khi hắn khảo hạch, cómấy người xếp hạng sau người tham dự khảo hạch vượt qua Vương Nghiễn Phong, cuối cùng đẩy Vương Nghiễn Phong xuống tới vị trí một trăm bảy mươi hai.

Vương Nghiễn Phong tĩnh tâm ngồi trên tế đàn Vạn Sát trận, hắn biết rõ, hôm nay hắn chỉ là tiểu nhân vật, cho dù là trong một hai năm tương lai, nơi này cũng sẽ không trở thành sân diễn của hắn, hắn cần làm là đặt từng bước vững chắc.

- Khảo hạch bắt đầu!

Hào quang bao phủ xuống, Vương Nghiễn Phong bắt đầu chém giết, mười hai người này đều là xếp hạng sau một trăm hai mươi, đến khi khảo hạch kết thúc, Vương Nghiễn Phong thua trận thứ ba, cuối cùng xếp hạng một trăm bốn mươi.

- Vương Nghiễn Phong đánh vào một trăm năm mươi.

- Tạm thời mà thôi, nói không chừng còn có thể bị người ta đẩy xuống. Tuy nhiên có thể tiến vào hạng một trăm năm mươi ở tháng thứ hai, vậy cũng khá rồi.

Vương Nghiễn Phong quả thật rất khá, nhưng mà vòng sáng của Lâm Minh thật là quá mạnh, cho nên hắn hoàn toàn bị bỏ qua.

- Đợt thứ hai, có ý khảo hạch, có thể lên đài.

Sư huynh chấp sự lại nói lần nữa.

Mười hai vị trí trống, một cô gái áo tím bay vụt lên đài như gió, đứng vào một chỗ, cô gái này chính là Mộ Dung Tử.

- Tĩnh Vân tỷ tỷ, chúng ta thi sớm một chút đi.

- Được.

Ngay sau đó, Bạch Tĩnh Vân cũng xuất hiện trên đài.

Trong đám đông phát ra tiếng kêu giật mình, hai kiều nữ này, một người mười bảy tuổi, một người mười tám tuổi, không nói dung mạo khí chất, thiên phú võ đạo của hai nàng cũng có thể xếp mười hạng đầu ở đời trẻ tuổi Thiên Vận thành, hơn nữa gia thế hai nàng xuất chúng, chỉ có thể làm người ta cảm thán ông trời ưu ái hai nàng.

Hiện giờ Mộ Dung Tử vào Thất Huyền võ phủ hai năm, xếp hạng ba mươi. Bạch Tĩnh Vân vào võ phủ ba năm, xếp hạng hai mươi, thành tích này, nhất là thành tích của Mộ Dung Tử, dù là Chu Viêm cũng không theo kịp!

Mỹ nữ khảo hạch luôn dễ thu hút người khác chú ý, ngay cả những thám tử của các đại nhân vật cũng nháo nhào lên tinh thần. Dù sao rất nhiều đại nhân vật, ví dụ như thập hoàng tử, cũng có ý muốn cưới hai cô gái này.

Đương nhiên, Tần Hạnh Hiên so sánh với hai nàng thì càng xuất sắc hơn, nhưng Tần Hạnh Hiên quá xa xôi, nàng lập chí theo đuổi cảnh giới Tiên Thiên. Cao thủ Tiên Thiên căn bản là nhân vật trong truyền thuyết, người phàm không thể với tới, cưới Tần Hạnh Hiên chính là nằm mơ, cho nên hai nàng Mộ Dung Tử, Bạch Tĩnh Vân trở thành phỏng tay.

Cưới các nàng, chẳng những hưởng hết diễm phúc, lại còn có thể trở thành trợ lực lớn phụ tá cho sự nghiệp của mình, chuyện tốt như vậy có ai không động lòng?

Nếu như có thể cùng thu một lượt, vậy quả thật là cực hạn nhân sinh, ngay cả hoàng tử cũng không dám mơ tưởng!

Hào quang Vạn Sát trận bao phủ, khảo hạch của hai nàng chính thức bắt đầu, một ít nam hâm mộ cuồng nhiệt ở Nhân Chi đường dán mắt vào bóng người bao phủ trong hào quang của hai nàng, có những người xiết chặt tay, miệng lẩm bẩm gì đó, căng thẳng hơn cả chính bọn họ khảo hạch.

Thấy cảnh này, trong lòng Lâm Minh cảm khái, biết rõ là thứmình không chiếm được, sự vật không liên quan tới mình, nhưng vẫn cứnhiệt tình chú ý, quan tâm, có lẽ đây là bi ai của tiểu nhân vật.

Tiểu nhân vật... Dù là tiến vào Thất Huyền võ phủ, nếu như không thể nổi trội lên giữa những thiên tài cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng cũng là tiểu nhân vật mà thôi!

Khảo hạch tiến hành trong vòng mấy nén nhang, Mộ Dung Tử trên tế đàn hừ khẽ, sắc mặt tái nhợt lui khỏi đài, cảnh tượng này liền khiến đông đảo nam hâm mộ cuồng lo lắng. Nhìn vẻ mặt lo lắng của những người đó, nếu có thể chịu tội thay cho Mộ Dung Tử, chỉ sợ sẽ càng vui vẻ tiếp nhận.

Cuối cùng Mộ Dung Tử xếp hạng hai mươi tám, xếp hạng này làm lòng người cả kinh!

Ngay sau đó, Bạch Tĩnh Vân cũng lui khỏi tế đàn, xếp hạng cuối cùng, hai mươi hai!

Hai kiều nữ con cưng của trời, hào quang ngày càng chói mắt, qua một năm nữa, rất có thể sẽ tiến vào mười hạng đầu!

Những thám tử kia nhao nhao đốt Truyền Âm phù, báo cáo cho chủ của Bọn họ, loại chuyện này đủ dẫn tới những hoàng tử kia chú ý.

Hai cô gái này thật là cực phẩm, đáng tiếc dù những hoàng tử kia động lòng, cũng không thể dùng sức mạnh. Bọn họ không phải kiêng kị thực lực cùng thế lực phía sau các nàng, các thế lực kia dù không nhỏ, nhưng cũng phải ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh hoàng thất.

Nhưng mà, các hoàng tử này lại không thể không nhìn Thất Huyền võ phủ, bất cứ kẻ nào, bất cứ tổ chức nào, dù là hoàng thất cũng không có lá gan bắt buộc, chèn ép đệ tử Thất Huyền võ phủ. Như vậy ngang với miệt thị quyền uy của Thất Huyền cốc, mà sự khủng bố của Thất Huyền cốc, hoàng thất nhắc tới cũng phải run sợ vỡ mật!

- Vòng khảo hạch thứ ba bắt đầu, đệ tử có ý muốn khảo hạch, có thể lên đài.

Sư huynh chấp sự lại tuyên bố.

- Chu Viêm ra sân rồi!

Nói thiên phú, tuy rằng Chu Viêm chưa chắc xếp vào mười hạng đầu trong thế hệ trẻ tuổi Thiên Vận thành, nhưng cũng không kém nhiều, mười bảy tuổi, thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, tiến vào Thất Huyền võ phủ hai năm, Bài Danh thạch ba mươi, thành tích này cũng chỉ kém Mộ Dung Tử mà thôi.

Đương nhiên, vì thành tích này, Chu Viêm phải trả giá cố gắng nhiều hơn là Mộ Dung Tử ham chơi!

Cho nên kỳ thật thiên phú của hắn kém hơn một chút!

Thực lực, thiên phú như Chu Viêm đương nhiên thu hút sự chú ý của không ít thế lực lớn, nhưng mà Chu Viêm đã định sẵn sẽ không bị người ta lôi kéo.

Con gái gia chủ Chu gia, cũng là cô cô của Chu Viêm, gả vào hoàng cung trở thành Dung Phi nương nương, mà nàng chính là mẫu thân của thập hoàng tử có thế lực rất lớn hiện giờ!

Cho nên, Chu Viêm nhất định là người của thập hoàng tử.

Dựa theo quy tắc kế thừa ngôi vị ở Thiên Vận quốc, lập trưởng không lập thứ, lập lớn không lập nhỏ, nhưng cố tình hoàng hậu không con, vì thế quốc vương Thiên Vận quốc lập tam hoàng tử con trưởng của Quý Phi nương nương làm thái tử. Nhưng tam hoàng tử từ nhỏ học sách, thiên phú võ đạo chỉ có nhị phẩm, thực lực có hạn, hơn nữa lòng dạ nhân hậu, chưa chắc có thể vững vàng kế thừa được ngôi vị.

Còn thập hoàng tử, thiên phú tu võ tứ phẩm hạ đẳng cao nhất trong các hoàng tử, cộng thêm bản thân khắc khổ cố gắng, tu vi rất cao. Năm hai mươi tuổi, thập hoàng tử từng dẫn quân biên ải, dũng mãnh thiện chiến, liên tục lập chiến công, được phong làm Vân thân vương, ban thưởng Tử Kim quan, mặc kim long bào tứ trảo.

Ở Thiên Vận quốc, không phải mỗi hoàng tử đều có thể được phong vương. Dù là phong vương, vương này còn có hai bậc, trên là thân vương, dưới là quận vương, thân vương đều là phong hào một chữ, ví dụ như thập hoàng tử Vân thân vương, thuộc địa của bọn họ có thể gọi là quốc, thậm chí có “quốc bảo” ngang với ngọc tỷ. Còn quận vương là phong hào hai chữ, chỉ có đất phong mà thôi.

Nói thế lực và lực ảnh hưởng trong triều trong dân, thập hoàng tử Vân thân vương còn lớn hơn cả đương kim thái tử.

Tương lai ngôi vị sẽ rơi vào trong tay ai, không ai có thể nói chính xác được.

Một khi thập hoàng tử lên ngôi, như vậy Chu Viêm sẽ thành biểu đệ của đương kim hoàng thượng. Tuy rằng mẫu thân của Chu Viêm chỉ là thiếp ở Chu gia, Chu Viêm chỉ có thể coi như dòng thứ, còn cô cô Dung Phi nương nương của hắn lại do mẹ cả sinh ra, thân thuộc giữa hai người hơi xa, nhưng Chu Viêm tài năng xuất chúng, khẳng định sẽ được tân hoàng trọng dụng!

Cho nên Chu Viêm này, coi như là nhân vật số một ở Thất Huyền võ phủ thậm chí là khắp Thiên Vận thành. Tuy nhiên, tất cả là dưới điều kiện thập hoàng tử tranh giành thành công, một khi thập hoàng tử thất bại, Chu Viêm chẳng những sẽ không trở thành nhân vật gì, còn có thể bị diệt trừ đối lập.

- Khảo hạch bắt đầu!

Sau khi Chu Viêm tiến vào Vạn Sát trận, lập tức có người bắt đầu đốt nhang tính giờ.

Từng nén nhang thiêu đốt hết, mãi tới khi nén nhang thứ năm đốt được một nửa, Chu Viêm mới xuất hiện hiện tượng chống đỡ hết nổi, thẳng đến nén nhang thứ sáu đốt quá nửa, Chu Viêm mới hừ nặng một tiến, lui khỏi Vạn Sát trận.

Xếp hạng cuối cùng, ba mươi hai!

Lâm Minh lẳng lặng nhìn xếp hạng này, không chút cảm thấy bất ngờ. Từ nửa năm trước Chu Viêm đã tiến vào Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ, lúc ấy tu vi của hắn còn chỉ là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, hiện giờ đột phá Luyện Thể tầng bốn, tu vi tăng vùn vụt cũng không có gì lạ.

- Ba mươi hai! Tháng trước ta còn là một trăm hai mươi sáu!

Lâm Minh vuốt Quán Hồng thương trên lưng, vô thức liếm môi:

- Tiếp theo, ta lên đài xem thử, rốt cuộc là chênh lệch bao xayói Chu Viêm.

Chương 86: Giết địch tốc độ cực hạn

Mấy nhân viên tình báo của thái tử phái tới lập tức đốt Truyền Âm phù, thông báo cho thái tử tình hình của Chu Viêm, dù sao Chu Viêm này cũng xem như một trong những nhân vật trọng yếu dưới trướng thập hoàng tử.

Mộ Dung Tử nhìn thấy thứ hạng của Chu Viêm liền bĩu môi, hiển nhiên không vừa lòng lắm tên Chu Viêm khoác lác trơ tráo luôn luôn đi theo đuôi mình này.

- Hừ! Lần sau nhất định phải vượt xa hắn!

Mộ Dung Tử không phục nói.

- Ha ha! Vậy ngươi phải cố gắng rồi, thiên phú của ngươi đúng là còn tốt hơn một chút so với Chu Viêm, thiếu chút nữa đạt tới ngũ phẩm mà!

Bạch Tĩnh Vân cười nói.

- Vậy cũng không phải không đạt tới! Toàn bộ Thất Huyền võ phủ, không tính đệ tử hạch tâm, chỉ có một Trương Quan Ngọc đạt tới ngũ phẩm. Tuy nhiên tên Trương Quan Ngọc kia vừa lòe loẹt lại tình cảm lăng nhăng, ta không thích! Ồ... Tĩnh tỷ tỷ! Tỷ đang chú ý tới Lâm Minh à?

Mộ Dung Tử phát hiện Bạch Tĩnh Vân luôn luôn quan sát Lâm Minh.

- Ừm! Hẳn là hắn sẽ lập tức lên đài ngay!

- Không có gì đáng để quan tâm! Hắn thiên phú có hạn, chỉ là nhờ may mắn một chút, ăn thứ gì đó mới có thực lực như hiện tại!

Bạch Tĩnh Vân lắc đầu nói:

- Vận may cũng là một loại thực lực, thiên phú tu võ tốt chẳng phải cũng là một loại vận may sao? Sinh ra ở thế gia cũng là một loại vận may, như vậy tính ra, ngươi và ta cũng đều thuộc hạng người có vận may tốt. Ai cũng không thể cam đoan Lâm Minh sẽ không tiếp tục có được vận may lần nữa. Hơn nữa, thời điểm hắn vừa mới tiến vào Thất Huyền võ phủ vốn cũng không mạnh như vậy, chính là nhờ Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn kia nên thực lực của hắn tăng tiến vùn vụt, nói không chừng có lẽ thể chất của hắn đặc biệt thích hợp hấp thu linh dược cũng nên...

Trong lúc Bạch Tĩnh Vân nói chuyện, Lâm Minh đã đi lên tế đàn.

Mọi người ở đây đều tới tấp dồn ánh mắt nhìn vào hắn, bọn họ muốn nhìn xem, hôm nay tên Lâm Minh này có không sáng tạo một kỷ lục mới, viết thêm một kỳ tích cho tân sinh khảo hạch của Thất Huyền võ phủ.

Mà những nhân ên tình báo kia cũng nhao nhao xốc lên tinh thần. Trong những người này trừ người có công tác tình báo lão luyện, còn có kẻ thuyết khách khua môi múa mép... Ai nấy đều chờ Lâm Minh vừa ra Thất Huyền võ phủ, sẽ dựa vào tài ăn nói của mình lôi kéo Lâm Minh phục vụ cho chủ nhân của họ.

Hào quang của Vạn Sát trận bao phủ xuống toàn thân Lâm Minh, ngay lập tức, hắn đi tới một mảng thế giới trắng xóa.

Cũng giống như lần trước, bên cạnh Lâm Minh xuất hiện rất nhiều vũ khí, nào đao, kiếm, thương đầy đủ mọi thứ.

“Thương: Cán thương tám xích, đầu thương tám tấc, cán thương Tử Ô Đạn Thiết, mũi thương Vân Văn Tấn Thiết, tổng trọng lượng tám trăm hai mươi cân!”.

Trong đầu Lâm Minh hiện ra hình dáng của vũ khí, ngay sau đó, một thanh trường thương màu tím đen không kém bao nhiêu so với Quán Hồng thương, hiện ra trong tay Lâm Minh.

Lâm Minh tiện tay rung lên một cái, trường thương tím đen liền tỏa ra một hoa thương lớn bằng cái đấu, chỉ dựa vào rung chuyển lực Lượng tồn tại trên cán thương, là có thể dễ dàng đánh nát nham thạch!

Lúc này, ở trước mặt Lâm Minh, nhảy ra mười mấy hư ảnh, những hư ảnh này có võ giả, có hung thú, phần lớn thực lực là mớ vào Luyện Thể tầng hai đến mới vào Luyện Thể tầng ba, chỉ có một là Luyện Thể tầng ba đỉnh phong.

Đối với Lâm Minh hiện giờ mà nói, những đối thủ này hoàn toàn không đáng nhắc tới!

Lâm Minh đứng trung bình tấn hai chân trầm ổn, tay phải nắm ngang thương, khuỷu tay đè lên đuôi thương, lại lần nữa bày ra thức mở đầu của Thiết Kiều Lan Giang.

“Rống!”.

Mười mấy hư ảnh cùng nhau vọt tới, những hư ảnh này cũng phối hợp rất chặt chẽ, bọn họ phân tán ở chung quanh Lâm Minh tạo thành một nửa vòng tròn, gần như cùng một lúc đánh về phía Lâm Minh!

Võ giả bình thường, cho dù là cao thủ, đối mặt với nửa vòng tròn vây sát như vậy, chỉ có thể trước né tránh mũi nhọn, sau đó nhảy vào giữa đám loạn quân né trái đánh phải, tiêu diệt từng bộ phận một. Bởi vì trừ phi thực lực chênh lệch quá xa, bằng không không ai có thể cùng một lúc đối phó với công kích của mười mấy địch nhân đến từ bốn phương tám hướng!

Thế nhưng Lâm Minh gặp công kích như vậy, lại hoàn toàn xem thường!

Hắn quát lên một tiếng lớn, tay trái vỗ thật mạnh về phía đuôi thương, tay phải cầm cán thương đột nhiên quét ngang, trường thương giống như đuôi rồng quét tới với thế Hoành Tảo Thiên Quân!

Một thương quét ngang, trường thương quất trên thân địch thủ đầu tiên, đó là một con hung thú cấp một, bởi vì lực lượng cường đại của Lâm Minh, đầu thương quất trên thân hung thú kia liền cong vòng giống như một cây cung kéo căng, sau đó chỉ nghe “rắc” một tiếng, thân thương đột nhiên bật thẳng lại, xương cổ hung thú kia bị trực tiếp đánh nát!

Thế đi của cây trường thương không giảm, lại quét tới trên thân con hung thú thứ hai!

“Rắc” con thú sống bị quét qua đứt thành hai đoạn!

Tiếp theo là người thứ ba!

Với lực lượng hơn bốn ngàn cân của Lâm Minh, phối hợp với cây trường thương tím đen tám trăm hai mươi cân, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân ẩn chứa lực lượng với khí thế cuồn cuộn như bão táp, hơn mười địch nhân bị một thương của Lâm Minh quét bay đi hơn phân nửa!

“Rống!”.

Trong mười mấy hư ảnh, duy nhất một con hung thú thực lực tương đương với Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, lợi dụng ngay khoảnh khắc thế đi của trường thương Lâm Minh hơi giảm, nó bất chợt tăng tốc, giống như sao băng bay thẳng tới ngực Lâm Minh.

Mà lúc này trường thương của Lâm Minh ở bên ngoài, chính giữa mở rộng, hoàn toàn không có vũ khí nào để ngăn cản răng nanh sắc bén của con hung thú cấp hai này!

Mắt thấy răng nanh sắc bén như đao kiếm kia bay tới phía cổ của mình, Lâm Minh hét to một tiếng, tay phải cầm thương, tay trái đột nhiên nắm thành quyền.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

“Bồng!”.

Lâm Minh nện một quyền vào ngực con hung thú, theo một tiếng nổ vang, thân mình con hung thú to lớn thể trọng mấy trăm cân kia đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt vỡ nát tan tành!

Lâm Minh toàn thân đẫm máu, tay phải rút trường thương về, thân mình xoay ngược lại, hai tay cầm thương quét mạnh một vòng, mũi thương Vân Văn Tấn Thiết màu đỏ vạch ra một vầng hào quang dạng trăng tròn màu máu.

- Quyển Sát!

“Phốc phốc phốc phốc!”.

Trong lúc nhất thời, không trung nổ tung như mấy cái tủi da trâu bọc máu, tất cả địch nhân còn lại tới tấp nổ tung!

Từ lúc những võ giả hung thú này tấn công tới Lâm Minh, đến khi toàn bộ bị giết chết, tổng cộng chỉ mới qua thời gian hai lần hô hấp!. Truyện Phương Tây

Lâm Minh tung ra hai thương một quyền, mà thậm chí hư ảnh mới của địch nhân còn chưa kịp bị Vạn Sát trận đẩy ra!

Toàn bộ trong ảo trận, bị Lâm Minh quét sạch!

Tốc độ giết địch này có thể nói quá biến thái!

Thẳng đến sau hai lần nháy mắt, trong không gian mới xuất hiện vặn vẹo một hồi, rồi hư ảnh khác mới xuất hiện. Lần này, bất kể là hung thú hay võ giả, thực lực đều cao hơn một cấp bậc so với trước!

“Tiên hạ thủ vi cường!”.

Lâm Minh không đợi hư ảnh cách gần mình nhất kịp đứng vững, đã phóng vọt tới nhanh như sao băng:

- Giao Long Xuất Hải!

Cây trường thương tím đen đâm thẳng ra ngoài, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay.

“Phốc!”.

Hư ảnh võ giả Luyện Thể tầng ba đỉnh phong bị một thương của

Lâm Minh đâm xuyên qua!

Một thương chọc bay một thi thể, Lâm Minh hai tay cầm thương, lúc tung ra lúc rúc về, cây trường thương tám xích tám tấc giống như con giao long tím đen bay lượn trong biển máu, nơi nó đi qua, máu tươi bắn tung tóe!

Có thể dùng thế Hoành Tảo Thiên Quân, chỉ có thương!

Vì thế ở trong loạn quân, khẳng định thương là vũ khí tốt nhất!

Đương nhiên, với điều kiện tiên quyết là: Phải có được chân nguyên và thể lực dồi dào, đủ để chống đỡ tốc độ tiêu hao nhanh chóng của nó!

- Quyển Sát!

Lâm Minh tung ra một thương, lại là ba con hung thú bị đánh nổ tan đầu rồi bay ngược ra ngoài. Lúc này cơ thịt cánh tay của Lâm Minh lồi lên đường đường gân xanh, giống như những con giun vặn vẹo uốn mình, “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” cấp tốc lưu chuyển trong cơ thể Lâm Minh, hắn thở ra một hơi, dòng khí như con rắn dài ngưng tụ giữa không trung.

Nhờ “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” tầng một viên mãn, hoàn toàn phối hợp với chân nguyên cảnh giới Luyện Thể tầng thứ ba của Luyện Tạng, Lâm Minh mới có thể chống đỡ và giết địch tốc độ khủng bố như vậy!

Chương 87: Một đường càn quét hung mãnh

- Không biết Lâm Minh có thể kiên trì bao lâu!

Ở ngoài Vạn Sát trận, ai nấy đều nhao nhao chú ý tới Lâm Minh, thậm chí vài đệ tử Thiên Chi phủ xếp hạng trước bảy mươi trên Bài Danh thạch, đang ở trên Vạn Sát trận cùng với Lâm Minh ngược lại không người nào chú ý tới.

- Ít nhất tàn bốn nén nhang, thậm chí nén nhang thứ năm đều có thể cháy hết một nửa. Lúc trước Trương Thương chỉ có thể trụ được nửa cây thứ ba, Lâm Minh hoàn toàn thắng hơn Trương Thương, khẳng định là được ghi vào trước một trăm trên Bài Danh thạch, thậm chí chín mươi, tám mươi cũng không hẳn không có khả năng!

- Trước một trăm tuyệt đối không có vấn đề, nhưng trước hạng tám mươi thì không thể dễ dàng như vậy, vị trí đó đã tới gần xếp hạng của đệ tử Thiên Chi phủ, cạnh tranh phi thường kịch liệt, xếp hạng trước tám mươi, có thể có được tư cách chọn chiến với đệ tử của Thiên Chi phủ, thắng là được tiến vào Thiên Chi phủ!

- Nói cũng đúng! Nếu tới Thất Huyền võ phủ hơn một tháng liền có thể đi vào Thiên Chi phủ, đó thật không phải là người!

- Có lẽ là trước kia Thất Huyền võ phủ cũng từng có người mới qua đợt khảo hạch thứ hai đã xếp vào trước chín mươi, tuy nhiên những người đó đều là mười tám tuổi, bởi vì đủ loại nguyên nhân không thể đúng lúc tiến vào Thất Huyền võ phủ mà thôi! Chân chính có thực lực có thể mười lăm tuổi ngay ở đợt khảo hạch thứ hai xếp hạng trước một trăm, theo ta được biết, một trăm năm qua cũng không có mấy người!

- À! Khoảng mười năm nay chỉ có Tần Hạnh Hiên có thực lực như thế, tuy nhiên nàng trực tiếp trở thành đệ tử hạch tâm... Vốn không có qua lại gì với chúng ta...

Một nén nhang cháy tàn, cháy tàn hai nén nhang, tàn ba nén nhang...

Thẳng đến lúc châm nén nhang thứ tư, ở trong Vạn Sát trận trên mặt Lâm Minh xuất hiện vẻ ửng đỏ.

- Này, không đúng! Tĩnh Vân tỷ! Sao ta thấy dường như Lâm Minh sắp kiên trì không được nữa rồi! Lúc này mới bắt đầu châm nén nhang thứ tư, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn tiến vào hạng trước một trăm cũng có hơi miễn cưỡng đấy!

Mộ Dung Tử nhãn lực vô cùng tốt, nàng nhìn xuyên qua hào quang che phủ trận pháp, trông thấy rõ ràng tình hình của Lâm Minh, hiện tại hơi thở của Lâm Minh đã hơi dồn dập, đó là biểu hiện chân nguyên tiêu hao quá nhiều.

Bạch Tĩnh Vân nhíu mày, nàng vốn nghĩ rằng Lâm Minh có thể kiên trì đến cháy tàn nén nhang thứ năm, hiện tại xem ra có điểm xa vời, kiên trì đến hết nén nhang thứ tư đã coi như không tệ rồi.

- Đúng thực Lâm Minh dường như có phần chống đỡ hết nổi, hay là hắn quá sơ suất ở trong Vạn Sát trận, ngay từ đầu đã không cẩn thận bị thương?

Nếu mới bắt đầu đã bị thương, mỗi lần chiến đấu đều phải tiêu hao, miệng vết thương mất máu cũng cực kỳ trí mạng. Một khi như thế, khảo hạch liền xong rồi, xếp hạng không tăng ngược lại giảm xuống, dẫn tới tháng sau có thể sẽ tiếp tục giảm bớt tài nguyên điều phối. Cũng vì thế nên khi võ giả vào Vạn Sát trận đều vô cùng cẩn thận, tận lực tránh sai lầm.

- Bị thương cũng là biểu hiện thực lực không đủ! Tỷ tỷ! Ta đã nói rồi, Lâm Minh không có lợi hại như tỷ nghĩ như vậy!

Mộ Dung Tử bĩu môi, có vẻ không phục nói, nàng từ thủa nhỏ cũng là lớn lên với danh hiệu thần đồng thiên tài đỉnh cấp, hiện tại hoàn toàn so không bằng một thiếu niên còn nhỏ hơn mình hai tuổi, đương nhiên nàng không phục.

- Này? Không lợi hại như vậy? Được rồi! Cho dù Lâm Minh không đủ thực lực, chỉ có thể kiên trì thời gian tàn bốn nén nhang, như vậy hảo muội muội của ta này, thời điểm ngươi vừa mới vào Thất Huyền võ phủ một tháng, có thể kiên trì được mấy nén nhang vậy?

Mộ Dung Tử lập tức không thể đáp lại câu nào. Lúc trước, thời điểm nàng mới vừa vào Thất Huyền võ phủ, khảo hạch lần đầu đúng là cũng không tiến vào được trước hạng một trăm năm mươi, lần thứ hai cũng chỉ là xếp hạng được hơn một trăm bốn mươi... Còn kém xa so với Lâm Minh, Nàng liền một bàn tay chống cằm, khóe miệng nhếch lên chăm chú xem khảo hạch, làm như không nghe gì.

Kỳ thật thời điểm đệ tử võ phủ tiến tới dễ nhất ở trên Bài Danh thạch chính là cuối mỗi một học kỳ. Đến thời điểm đó, sẽ có rất nhiều học sinh tốt nghiệp, những cao thủ chướng mắt này rời đi, tự nhiên bảng xếp hạng sẽ trống đi một số, mà tân sinh luôn xếp hạng phía sau người ta. Cho nên học viên của Thất Huyền võ phủ dù thực lực kém cỏi, nhưng theo thời gian hắn ở lại trong võ phủ càng lâu, thứ hạng của hắn cũng sẽ càng nhảy lên phía trên.

Nhìn thấy Mộ Dung Tử chơi xấu, Bạch Tĩnh Vân cười cười, không so đo với nàng. Đúng vậy, mặc dù Lâm Minh chỉ có thể kiên trì tới tàn bốn nén nhang, khó khăn lắm mới tiến vào tốp một trăm, thành tích này cũng đủ để kiêu ngạo rồi! Một trăm năm qua ở Thất Huyền võ phủ, loại yêu nghiệt này chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

- Đại ca! Dường như Lâm Minh sắp không kiên trì được rồi!

Thác Khổ vuốt cằm, nói với Lăng Sâm.

- Ừ! Tuy nhiên cho dù tàn bốn nén nhang, thành tích của hắn cũng rất kinh người!

- Hà hà! Đương nhiên! Hắn dùng chính là thương, hơn nữa là trọng thương! Thương có rất nhiều cách dùng, thương của Lâm Minh này, hẳn là đấu pháp đại khai đại hợp. Loại đấu pháp này, trong quân chiến giết địch gọi là mãnh tướng! Tuy nhiên người bình thường cũng không dám dùng, bởi vì tiêu hao rất mau, cho nên dù tướng quân có lợi hại mấy đi nữa, cũng không có khả năng một người chém sạch vạn người. Ở trong Vạn Sát trận, cho dù có người dùng thương, cũng không dám đánh kiểu như vậy, mà sẽ tận lực kéo dài thời gian, hồi phục thể lực, bởi vì địch nhân xuất hiện liên tục và càng ngày càng mạnh!

Thác Khổ thì dùng côn, so với trường thương có hiệu quả như nhau, đương nhiên hắn biết chỗ ưu thế của loại binh khí này.

- Cứ chờ xem đi, thử xem rốt cuộc Lâm Minh kiên trì được bao lâu!

Ở bên trong Vạn Sát trận, Lâm Minh tung một thương đánh bay một võ giả cầm kiếm, một tay lau vội vết máu trên mặt: “Dường như, giết có chút quá mức rồi!”.

Lâm Minh nhìn phía trước mặt, thấy một hắc giáp kị sĩ cầm trường kích trong tay, cưỡi chiến mã võ trang hạng nặng, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Võ giả cảnh giới Luyện Cốt!

Lâm Minh vung trường thương tím đen trong tay, một đường hung mãnh càn quét, người khác một chiêu giết một địch nhân đã là hiệu suất rất cao rồi, mà Lâm Minh lại là một chiêu giết một đám địch nhân!

Cho nên lúc này mới vừa tàn ba nén nhang, đã xuất hiện võ giả Luyện Thể tầng năm cảnh giới Luyện Cốt!

Cao hơn hai cảnh giới so với Lâm Minh!

Vừa rồi Lâm Minh giao thủ vài lần với hắc giáp kị sĩ cảnh giới Luyện Cốt này, lực lượng đối phương vốn đã lớn, phối hợp với chiến mã võ trang hạng nặng, nên lực va chạm cực kỳ kinh người, Lâm Minh không chiếm được chút tiện nghi nào.

Bình thường thiên tài tuyệt đỉnh của Thất Huyền võ phủ, chiến đấu vượt một cấp không thành vấn đề, tỷ như Trương Thương là tầng ba đỉnh phong, ra ngoài Thất Huyền võ phủ có thể dễ dàng chiến thắng địch nhân tầng bốn đỉnh phong.

Mà Lâm Minh, ở trong một đám thiên tài tuyệt đỉnh trong Thất Huyền võ phủ, vẫn có thể vượt cấp chiến đấu, hắn với thực lực mới vào Luyện Thể tầng ba đã thắng Trương Thương, nhưng gặp gỡ hắc giáp kị sĩ cảnh giới Luyện Cốt này, cũng chỉ miễn cưỡng mới đánh ngang tay. Nếu chung quanh không có địch nhân nào khác, Lâm Minh còn có thể lợi dụng nhược điểm của đối phương chỉ là ảo giác, ý nghĩ chưa linh hoạt, thủ đoạn công kích cứng nhắc... Để xử lý hắn. Thế nhưng hiện tại, chung quanh địch nhân liên tục xuất hiện công kích lại khiến Lâm Minh rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm!

“Ông!”.

Lâm Minh liều mạng va chạm với hắc giáp kị sĩ, tuy rằng Tử Ô Đạn Thiết có tính năng giảm xóc siêu mạnh, Lâm Minh cũng bị chấn động đến hổ khẩu run lên.

Hắc giáp kị sĩ bị Lâm Minh va chạm vó ngựa bốc lên cao, còn Lâm Minh lại bị bắn ngược ra ngoài, thân thể lộn liên tiếp mấy vòng giữa không trung.

“Rống!”.

Một con hung thú cấp hai thừa dịp khoảnh khắc Lâm Minh lộn nhào giữa không trung mất đi cân bằng, nó phóng vọt lên, hai chân trước như lợi đ cắt về phía ngực Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ nghe tiếng gió rít “vù vù” bên tai, hắn nắm chặt trường thương, bằng vào trọng thương tám trăm hai mươi cân của nó theo quán tính ổn định thân mình giữa không trung, hít sâu một hơi, dòng khí như con rắn dài ào ào đi vào trong xoang mũi Lâm Minh, hắn nhắm chuẩn xác hướng con hung thú phóng tới, đánh mạnh ra một quyền!

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

“Phốc!”.

Thân mình con hung thú đột nhiên dừng lại, sau lưng lại nổ tung ra một cái lỗ hổng lớn, máu thịt tạng phủ giống như giếng phun từ trong lỗ thủng bắn ra ngoài!

Một quyền chết ngay!

Lâm Minh quay cuồng rơi vào giữa đàn thú, còn chưa kịp điều tức khí huyết, mãnh thú và võ giả ở chung quanh đã phóng vọt tới!

Chương 88: Một thương cuối cùng

“Grào!”.

Một thương quét ngang, trường thương vạch ra một đường cong vành trăng, con hung thú bảy tám trăm cân bị Lâm Minh quét bay một nửa, cộng thêm một võ giả đương trường bị đập xương ngực sụp xuống, ngũ tạng nổ tung tóe.

Nhưng mà hung thú công kích thật sự quá nhiều, quá mạnh, trong đó còn có võ giả xuất quỷ nhập thần, công kích xảo quyệt, sau khi Lâm Minh tung ra một thương này, trên thân lại nhiều thêm mấy miệng vết thương, trong đó một kiếm đâm thẳng vào bụng hắn, làm tổn thương nội tạng!

Nếu không nhờ đã đạt tới cảnh giới Luyện Tạng, lại ở trong hàn đầm hoàn toàn rót chân nguyên vào trong ngũ tạng lục phủ, thì một kiếm này có thể đã lấy mất hơn phân nửa sức chiến đấu của hắn!

“Áp lực quá lớn!”. Toàn thân Lâm Minh là máu, có máu của địch nhân, cũng có máu của chính hắn, thanh trường thương tím đen hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ. Thế nhưng bởi vì cán thương tới qua xử lý đặc thù, nắm trong tay vẫn như cũ không hề có cảm giác trơn trượt.

Ngay khoảnh khắc Lâm Minh vừa mới giết chết bốn năm địch nhân, lập tức lại có bốn năm địch nhân càng mạnh hơn xông ra, trong đó một con hung thú rõ ràng là thực lực tương đương với cảnh giới Luyện Cốt!

- Lâm Minh càng ngày càng không xong rồi! Ta thấy nén nhang thứ tư này là không kiên trì tiếp được rồi!

Dưới đài có đệ tử nói.

Nén nhang thứ tư vừa mới cháy tàn hơn phân nửa, nhưng ở trên đài Lâm Minh vừa mới kêu lên một tiếng đau đớn, hiển nhiên là bị thương.

Ở trong đám địch nhân đó, vốn kiên trì đã cố hết sức, mà một khi bị thương, sức chiến đấu giảm xuống, vậy thì cách cái chết không xa rồi!

- Hơi kém một chút so với dự đoán! Tuy nhiên hẳn là có thể đi vào thứ hạng trước một trăm!

- À! Dù sao cũng là tân sinh, bốn nén nhang đã là cực hạn!

Mọi người nhao nhao bàn luận, trong lời nói đã giảm bớt ý chờ mong và khiếp sợ trước đó. Rất nhiều thời điểm, khi một người nhiều lần sáng tạo kỳ tích, tiếp theo hắn sáng tạo kỳ tích lần nữa cũng là đương nhiên.

Ngược lại, nếu hắn không thể sáng tạo kỳ tích, thì dù thành tích hiện có của hắn vẫn cao vượt hơn người thường, cũng không chiếm được ủng hộ, thậm chí có thể nhận được tiếng hò hét chê bai.

Tỷ như Lăng Sâm, nếu thần thoại đệ nhất của hắn bị đánh vỡ, thứ hạng sụt liên tiếp mấy tên, như vậy thì dù hắn vẫn như cũ là cao thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay của Thất Huyền võ phủ, nhưng vầng hào quang của hắn cũng đã mất, ngược lại sẽ có người nói ở sau lưng: “Lăng Sâm này, không được rồi”, hoặc đủ các loại lời nói linh tinh.

Nén nhang cháy chậm rãi, sau khi đốm lửa mỏng manh của nén nhang thứ tư không cam lòng bị tro nhang cắn nuốt, bắt đầu châm nén nhang thứ năm.

Lúc này Lâm Minh ở trong Vạn Sát trận, trên người đã bị mười hai vết thương, trong đó có ba miệng vết thương tổn thương đến nội tạng, nếu Lâm Minh không đạt tới cảnh giới thở hơi như rắn, đồng thời có “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” tầng một viên mãn chống đỡ, hiện tại sớm đã mất sạch sức chiến đấu.

“Chết!”.

Lâm Minh quét một thương chặt đứt đùi của một võ giả, tiếp theo lao xuống một cái, tung một quyền đánh trên ngực võ giả này. Vì để tiết kiệm chân nguyên hắn cũng không có dùng Phấn Thân Toái Cốt quyền, nhưng chỉ lực lượng hơn bốn ngàn cân kia nện vào chỗ yếu hại ở ngực võ giả, cũng đủ trực tiếp làm cho trái tim hắn ngừng đập, chết bất đắc kỳ tử ngay đương trường.

Đúng lúc này, theo một tiếng rống to, một hư ảnh khổng lồ hiện ra trong không gian Vạn Sát trận, Lâm Minh quay lại vừa thấy, ở sau lưng ngoài mười trượng xuất hiện một đầu quái vật hình con gấu. Quái vật thân cao hơn một trượng, toàn thân bao phủ da lông rậm rạp màu đen, xem thể trọng của nó, khẳng định có tới mấy ngàn cân!

- Hung thú cấp ba!

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh. Tuy rằng con gấu đen trước mắt này chỉ là một loại yếu nhất trong hung thú cấp ba, nhưng dù sao cũng là hung thú cấp ba, ít nhất tương đương với võ giả Luyện Cốt đại thành!

Loại hung thú này, với thực lực của Lâm Minh hiện tại khẳng định không làm gì được nó. Hơn nữa, con gấu đen này xuất hiện, cũng có nghĩa võ giả và hung thú xuất hiện tiếp sau sẽ đều Luyện Cốt kỳ là chính!

Lâm Minh biết rõ thời gian còn lại của mình không còn nhiều lắm!

Hắn quay đầu lại nhìn chính xác hắc giáp kị sĩ vừa đấu mấy hiệp với mình lúc nãy, giơ thương vọt tới!

Chân nguyên dồn hết vào toàn thân, Lâm Minh dùng tốc độ cao nhất chạy băng băng như tuấn mã, trên đường chạy băng băng, cả người hắn tự điều chỉnh nhịp hô hấp nhỏ đến cực hạn, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh cấp tốc chấn động lên!

Bởi vì chân nguyên chấn động kịch liệt, toàn thân cơ thịt của Lâm Minh tăng lớn lên, cánh tay cầm thương của hắn thô to lên mấy phần, gân xanh gồ lên, theo một tiếng “xoạt”, quần áo trên người Lâm Minh vốn đã rách mướp liền hoàn toàn rách toạc, thân mình

Lâm Minh lao vọt tới như sao băng!

Hắc giáp kị sĩ giơ cao chiến kích bổ xuống. Đối mặt với chiến kích hàn quang dày đặc, Lâm Minh không tránh không né, ngay khoảnh khắc chiến kích bổ xuống, hắn dồn hết chân nguyên vào hai chân, chân nguyên chấn động mãnh liệt làm cho mỗi bước chân của Lâm Minh bước ra đều đạp lún mặt đất, đất đá bay tán loạn, vốn tốc độ của hắn đã tới cực hạn lại tăng vọt, cả người hắn tính cả trường thương, giống như mũi tên đen nhánh bắn về phía hắc giáp kị sĩ!

“Phốc!”.

Trước khi một kích của hắc giáp kị sĩ này đánh xuống, Lâm Minh Mạnh mẽ đâm ra trường thương trong tay!

- Giao Long Xuất Hải!

Một thương này từ đuôi đến đầu đâm vào cổ con chiến mã, sau đó phá vỡ chiến giáp bao quanh thân chiến mã, đâm thẳng vào ngực của hắc giáp kị sĩ!

Dưới chấn động mãnh liệt, chiến giáp của hắc giáp kị sĩ vỡ nát giống như tờ giấy bình thường. Cây trường thương bằng Vân Văn Tấn Thiết đâm vào trong lồng ngực của hắc giáp kị sĩ, rồi lực chấn động nổ tung, thân thể hắc giáp kị sĩ chấn động mạnh, thất khiếu đổ máu, chết bất đắc kỳ tử ngay đương trường, ngũ tạng lục phủ của hắn bị chân nguyên chấn động chấn thành một đống bầy nhầy!

Nhưng mà trong quá trình đánh chết hắc giáp kị sĩ này, Lâm Minh đã một hơi dùng hết tất cả chân nguyên còn sót lại của thân thể, thậm chí cơ thịt hắn cũng vì không chịu nổi chân nguyên chấn động như vậy mà tổn thương một mảng lớn, khó có thể phát lực, đối mặt với đàn thú đang ào ào xung phong tới, cuộc chiến của hắn đã dừng ở đây!

Trên tế đàn Vạn Sát trận, Lâm Minh kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt tái nhợt lui ra.

Trên tế đàn còn có ba người đang tiến hành khảo hạch. Lần này thực lực của người tham gia khảo hạch Vạn Sát trận rõ ràng cao hơn một cấp bậc so với tháng trước.

- Hơn bốn nén nhang một chút, còn tốt hơn so với tưởng tượng của ta. Có thể có hạng bao nhiêu đây?

Mộ Dung Tử cười hà hà nói xong, chuyển dời ánh mắt nhìn lên Bài Danh thạch.

- Tên Cổ Vũ xếp hạng tám mươi còn đang ở trên tế đàn chưa kết thúc, Lâm Minh này bị loại trước một bước so với Cổ Vũ, thành tích hẳn là hơn chín mươi!

- Ừm! Thành tích này không tệ...

Mọi người nhao nhao bàn tán, bắt đầu chú ý tới biến hóa của thứ hạng trên Bài Danh thạch, mà Chu Viêm đứng giữa những người này, thì làm như mắt điếc tai ngơ trước những lời bàn tán của họ, chỉ là nhìn chằm chằm lên Bài Danh thạch, sắc mặt âm trầm như nước.

Thám tử của các hoàng tử phái ra cũng rối rít dời ánh mắt nhìn lên Bài Danh thạch, hôm nay bọn họ tới đây mục đích chính là vì thế, thậm chí một vài người đã chuẩn bị sẵn Truyền Âm phù.

Ở thời điểm đa số mọi người dồn ánh mắt tập trung đến hàng tên từ hạng chín mươi đến hạng một trăm, Bài Danh thạch phát sinh một trận dao động rất nhỏ, một biến đổi không bắt mắt, lại nhất định sắp được ghi vào lịch sử của Thất Huyền võ phủ, thậm chí là lịch sử của Thiên Vận quốc.

Lâm Minh, hạng thứ sáu mươi hai.

Chương 89: Thành tích nghịch thiên

- Sáu mươi hai?

- Trời ơi!

Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, hai thể chữ Lâm Minh có vẻ đơn giản, cắm ở giữa một số tên trong đó, lại là chói mắt như thế!

Hạng sáu mươi hai!

Vẻn vẹn chỉ khảo hạch lần thứ hai, đã đánh vào trước bảy mươi hai! Mà Thiên Chi phủ tổng cộng bảy mươi hai người, điều này có nghĩa thực lực của Lâm Minh, đã đủ để tiến vào Thiên Chi phủ!

Mười lăm tuổi, tiến vào Thất Huyền võ phủ mới hơn một tháng, tu vi Luyện Thể tầng ba sơ kỳ, liền tiến vào Thiên Chi phủ!!!

Một trăm năm qua, từng có ba bốn võ giả ở đợt khảo hạch thứ hai tiến vào trước hạng một trăm, nhưng nếu nói ở đợt khảo hạch thứ hai liền tiến vào Thiên Chi phủ, lại là chuyện chưa bao giờ có!

Tất cả học viên tham gia khảo hạch, bao gồm thám tử của các hoàng tử đều trợn to mắt nhìn lên Bài Danh thạch. Mộ Dung Tử không thể tin bịt cái miệng nhỏ nhắn, mà các thám tử kia thì lại quên cả trước tiên cần phải đốt Truyền Âm phù trong tay.

Nghịch thiên mà!

Đây tuyệt đối là một yêu nghiệt vượt qua Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc!

- Không... Không có khả năng! Rõ ràng hắn chỉ nhiều hơn bốn nén nhang một chút liền bị bắn ra ngoài, theo đạo lý cũng chỉ là xếp trước hạng một trăm, như thế nào có thể xếp hạng cao như vậy?

Một võ giả Thiên Chi phủ xếp hạng hơn bảy mươi thì thào tự nói, vị trí cao của Lâm Minh cũng có nghĩa trong số bọn họ phải có một người bị loại trừ khỏi Thiên Chi phủ.

- Có phải Bài Danh thạch của Vạn Sát trận chấm sai rồi hay không?

- Như thế nào có thể, đó là ảo trận của cao thủ Tiên Thiên khắc ra!

- Cho dù là cao thủ Tiên Thiên khắc ra, cũng có thể làm lỗi...

Có một số người không phục, không có ai muốn mình bị loại trừ khỏi Thiên Chi phủ.

- Đều câm miệng đi! Bài Danh thạch không có khả năng sai lầm! Lâm Minh ở bốn nén nhang đánh tiến vào trước hạng bảy mươi hai, là vì tốc độ giết địch của hắn ở trong Vạn Sát trận mau hơn nhiều so với võ giả cùng cấp!

Lên tiếng nói chính là chấp sự phụ trách Vạn Sát trận. Người này cũng tốt nghiệp Thất Huyền võ phủ, hiện giờ đã đột phá Ngưng Mạch kỳ. Ở Thất Huyền võ phủ hắn vừa là chấp sự, vừa là lão sư.

Mau hơn nhiều so với võ giả cùng cấp?

Nghe người chấp sự phán định như thế, mọi người đang nhao nhao đều hít một hơi khí lạnh: Ở trong Vạn Sát trận, địch nhân ào ào mãnh liệt đánh úp tới, hết đợt này tiếp đợt khác, đợt sau còn cường đại hơn so với đợt trước, người khảo hạch ở trong đó bị đánh đến không kịp thở, ước gì có thể thả chậm tốc độ lại, tận lực ít đánh giết, mượn cơ hội khôi phục chân nguyên. Bởi vậy bình thường tốc độ giết địch của người khảo hạch ở trong Vạn Sát trận đều ít như nhau, cho nên mọi người mới căn cứ thời gian dài ngắn của võ giả tiến vào Vạn Sát trận để phán định thứ hạng.

Phương pháp đánh giết giống như Lâm Minh này, không thể nghi ngờ rất tiêu hao thể lực, sẽ chết nhanh hơn!

Thật đúng là tên biến thái!

Lúc này, Mộ Dung Tử vẫn còn đang ôm miệng nhỏ nhắn không nói một lời, thật lâu sau, mới nhìn Bạch Tĩnh Vân nói:

- Tĩnh Vân tỷ! Tỷ nó không sai, Lâm Minh này chính là một đầu gia súc, không biết ăn thứ cỏ khô gì lớn lên...

Nàng biết rất rõ ý nghĩa của thứ hạng này, xếp hạng ở Bài Danh thạch trước sáu mươi hai, mà có lẽ có mười một, mười hai học viên cuối năm nay sẽ tốt nghiệp. Nói cách khác, cho dù Lâm Minh giậm chân tại chỗ không tiến bộ, tới cuối năm hắn đều có thể tiến vào trước hạng năm mươi, mà trước hạng năm mươi cũng chính là một lần bay vọt.

Huống chi Lâm Minh sao có thể giậm chân tại chỗ, nói không chừng, đến cuối năm hắn sẽ sát nhập vào vị trí trước ba mươi, trở thành đối thủ cạnh tranh của mình!

Bạch Tĩnh Vân bật cười:

- Tiểu cô nương! Ăn nói tích đức một chút, ngươi là ghen tị với người ta à!

- Hừ! Ta như thế nào lại ghen tị với hắn! Xem ra về sau bản cô nương cũng phải thật sự nghiêm túc một chút, ta thật không muốn bị hắn vượt qua đâu!

Mộ Dung Tử dứ dứ nắm tay nhỏ nhắn, nói. Quả thật trước đây nàng có phần ham chơi, khảo hạch tâm võ đạo lúc trước, thành tích của Mộ Dung Tử rối tinh rối mù, khó khăn lắm mới vượt qua được cửa quan.

- Con bà nó, phát ngốc cái gì vậy! Mau mau báo cáo lên thái tử điện hạ! Khốn thật! Thành tích này làm mù mắt chó của ta rồi!

Người áo xám đầu lĩnh đám thủ hạ của thái tử điện hạ, hung hăng gõ đầu một tên thủ hạ đang ngơ ngác nhìn lên phía Bài Danh thạch quát lớn!

- Dạ, dạ... Lập tức báo cáo ngay!

Tên tiểu đệ bị gõ đầu vội vội vàng vàng nói một đoạn tin tức, sau đó đốt Truyền Âm phù trong tay...

Cùng lúc đó, người của thập hoàng tử cũng đốt Truyền Âm phù, người đầu lĩnh trong bọn họ nhìn bốn thủ hạ của thái tử trong rừng trúc, trên mặt lộ vẻ cười khinh thường.

- Một đám ngu ngốc, còn giãy giụa làm những chuyện phí công vô dụng này. Lần này tất nhiên là điện hạ chúng ta thắng, thái tử có thể xuất ra thứ rác rưởi gì chứ? Vì Lâm Minh này, điện hạ đã đặc biệt chuẩn bị một bộ bí tịch nhân giai trung vị và một kiện bảo khí cực phẩm!

Lúc này, thái tử Dương Lâm đang ở trong đông cung chơi cờ với thái tử thái phó Mộc Dịch tiên sinh.

- Ha ha! Điện hạ nghĩ đâu đâu vậy? Thế cờ này đúng là sai lầm rồi!

Mộc Dịch cười, hạ quân cờ xuống. Quân cờ này vừa hạ xuống, góc trái bàn cờ bên phía Dương Lâm mất đất thảm trọng, trở thành nước cờ thua.

Dương Lâm cười lắc đầu:

- Lão sư! Ta chơi cờ với ngài chưa từng thắng, nên thua sớm hay thua chậm đâu có gì khác nhau!

- Ha ha! Nói cũng không phải nói như vậy, mặc dù thực lực không theo kịp, cũng không thể để thua cốt khí và ý chí chiến đấu, trận cờ như chiến trường, kỹ không bằng người chết trận vẫn là anh hùng, mà đầu hàng sau đó bị bắt giết chính là sỉ nhục!

- Lão sư giáo huấn rất đúng!

Đối với Mộc Dịch, Dương Lâm không có mảy may ra vẻ ngông nghênh của thái tử. Ở Thiên Vận quốc, một cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, mặc dù quốc quân gặp đều phải lễ nhượng vài phần, huống chi hiện tại triều đình và dân chúng đang xao động. Lúc này Mộc Dịch là chỗ dựa trọng yếu nhất của Dương Lâm.

- Nói ra xem, có tâm sự gì?

Mộc Dịch buông quân cờ trong tay xuống.

Dương Lâm nói:

- Hôm nay ta đi thăm phụ hoàng, thân thể ngài dường như lại không bằng trước kia...

- Ừm...

Mộc Dịch hơi trầm mặc, hắn biết Dương Lâm đang lo lắng điều gì, nguyên nhân vì ngôi vị hoàng đế sắp thay đổi, mà thân thể của lão hoàng thượng suy yếu chỉ sợ không còn có lực uy hiếp nhiều lắm. Lúc này sẽ xem bản lãnh của các hoàng tử, thập hoàng tử Vân thân vương dã tâm bừng bừng, vị tất chịu yên ổn làm thân vương, mà nếu nói về vũ lực và thế lực bản thân Dương Lâm nắm trong tay, đều kém không ít so với Vân thân vương, một khi tranh giành nhau ngôi vị, không chắc có thể thắng!

Mà loại chuyện tranh ngôi vị hoàng đế này, một khi thất bại, kết cục có thể nghĩ mà biết. Hiện tại Dương Lâm đang là thái tử, không muốn tranh cũng phải tranh, nếu không cái mạng của hắn cũng không bảo đảm! Cho nên mấy ngày nay, Dương Lâm luôn luôn lo lắng suy nghĩ, mà lại không dám biểu hiện ra trước mặt thủ hạ.

Mộc Dịch nói:

- Điện hạ! Ta mới vừa nói qua, đấu cờ giống như chiến trường, quyết không thể thua cốt khí và ý chí chiến đấu! Nếu điện hạ không đủ tự tin, thần tử dưới trướng cũng sẽ lo sợ bất an! Vua nào triều thần nấy, những người quyết định đi theo điện hạ chính là giao ra tính mạng của già trẻ lớn bé trong nhà, nếu điện hạ thua, với tính cách tàn nhẫn của Vân thân vương, nhất định sẽ tiến hành một lần thanh lọc trong triều và dân dã. Đến lúc đó...

Mộc Dịch cũng không nói tiếp thêm gì, tự xưa đến nay thay đổi hoàng vị thường thường kèm theo giết chóc và tanh máu. Lúc đó, thân tình, hữu tình đều trở thành một chuyện cười.

Dương Lâm thở dài:

- Ta đương nhiên biết! Cho nên mấy năm nay, ta luôn luôn giữ vững tinh thần. Đừng nói những người đi theo ta, dù là tính mạng của mẫu hậu, muội muội, cũng là cùng nhau theo ta. Mẫu thân năm nay gần năm mươi tuổi, muội muội vừa mới hai mươi tám tuổi, nếu ta thua, không biết vận mệnh mẹ con họ sẽ bi thảm như thế nào nữa...

Chương 90: Vân thân vương

Mộc Dịch cũng chỉ lắc lắc đầu, bình tĩnh xem xét, Dương Lâm rất nhân từ không thích hợp làm một quân chủ. Từ xưa tới nay tuy có không ít giai thoại quân vương nhân từ trị nước thái bình yên vui, nhưng những quân vương nhân từ này lại vị tất thật sự là nhân từ, chỉ là ở thời điểm nên nhân từ thì biểu hiện ra một mặt nhân từ của họ mà thôi. Tỷ như đối với tôi thần can ngăn, đối với dân chúng, với người đáng chết bọn họ tuyệt sẽ không nương tay. Tóm lại người thiện tâm không thích hợp làm một kẻ cầm quyền.

Dương Lâm lại nói:

- Lần này Thất Huyền võ phủ xếp hạng lại, có xuất hiện một thiên tài sắp tham gia khảo hạch, ta phái Tử Sơn bọn họ tới đó, muốn mượn sức người này. Tuy nhiên... Ta cũng không ôm hy vọng nhiều lắm, thập đệ tung hoành chiến trường nhiều năm, từng công hãm không ít thế gia nước láng giềng, chiếm đoạt rất nhiều tài phú, châu báu, mỹ nữ, bí tịch công pháp. Đặc biệt là bí tịch công pháp, lực hấp dẫn quá lớn đối với võ giả, ta nghĩ, bất kể như thế nào ta cũng không lấy ra được vật gì có thể sánh với thập đệ!

Thiên hạ rộn ràng, đều là đến vì lợi, thiên hạ nhốn nháo, đều là hướng tới lợi. Kẻ cầm quyền muốn lôi kéo nhân tài thì phải trả giá đãi ngộ tương ứng, cho nên tài phú của một hoàng tử cũng là một trong tiêu chuẩn trọng yếu đo lường thực lực của hắn. Nếu ngươi không xuất ra tiền tài, thì ai sẽ bán mạng cho ngươi?

- Này? Thiên tài? Ai?

Mộc Dịch vừa động trong lòng, mơ hồ có dự đoán.

- Lâm Minh, mười lăm tuổi! Lần này e rằng hắn sẽ xếp hạng trước một trăm trên Bài Danh thạch ở Thất Huyền võ phủ!

- Lâm Minh?

Mộc Dịch nở nụ cười:

- Điện hạ yên tâm, Lâm Minh này tuyệt sẽ không để thập hoàng tử mượn sức đâu!

- A? Xin chỉ giáo cho?

- Lâm tiểu huynh đệ này là bạn vong niên với ta! Hơn nữa hắn xuất thân rất thần bí, sau lưng có một sư phụ cường đại, đến Thất Huyền võ phủ chỉ là lịch lãm bản tâm mà thôi. Cho dù Vân thân vương xuất ra công pháp tốt, cũng chưa chắc Lâm Minh để vào mắt. Hơn nữa... Điện hạ có nhớ một tháng trước ta từng bảo điện hạ hỗ trợ cứu một bằng hữu hay không? Vào ngày lập thu, cũng chính là ngày khảo hạch nhập học Thất Huyền võ phủ, hắn bị người hãm hại, suýt nữa ngồi tù...

- Cái gì... Lão sư! Chẳng lẽ người mà ngài bảo ta giúp chính là Lâm Minh?

Dương Lâm cũng là người đầu óc nhanh nhạy, lập tức liền hiểu được ý trong lời nói của Mộc Dịch.

- Ha ha... Đúng vậy! Hắn chính là Lâm Minh! Tuy rằng ta tiếp xúc với Lâm tiểu huynh đệ không nhiều lắm, nhưng có thể cảm nhận được hắn là một người có tình có nghĩa. Cho dù lần đó thái tử điện hạ hỗ trợ không tính là gì, tuy nhiên Lâm Minh hẳn là sẽ ghi nhớ phần ân tình này. Tuy rằng điện hạ vị tất có thể lôi kéo được hắn, nhưng ít ra hắn sẽ không đầu thân dưới trướng Vân thân vương, để đối nghịch với điện hạ!

- Thật không? Đây đúng là niềm vui bất ngờ!

Thái tử lộ vẻ mặt vui mừng. Tuy rằng thân thể của đương kim hoàng thượng càng ngày càng không bằng trước kia, nhưng với các loại dược vật quý hiếm cùng với y sư võ đạo tận tình điều trị, sống thêm năm, sáu năm, thậm chí là bảy, tám năm nữa đều không thành vấn đề. Với thời gian dài như vậy, cũng đủ cho một thiên tài trưởng thành lên.

Ở Thiên Vận quốc, tuy rằng võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không ít, nhưng đại đa số đều tụ tập ở Thất Huyền võ phủ, còn lại được triều đình phong tước, cơ bản đều ở trong quân đội.

Có thể để các hoàng tử sử dụng ít chỉ lại ít. Dù sao rất ít có người muốn lội xuống vũng nước đục thời điểm thay đổi ngôi vị hoàng đế này, bởi vì một khi dựa sai chỗ thì đúng là vạn kiếp bất phục!

Người bên cạnh Dương Lâm, không tính Mộc Dịch, chỉ có một võ giả Ngưng Mạch kỳ đã hơn năm mươi tuổi. Mà nhìn lại Thất Huyền võ phủ, chỉ riêng Lăng Sâm, tu vi Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, chiến lực thực sự của hắn cũng đã đến gần Ngưng Mạch kỳ! Cấp cho hắn thêm vài năm, còn có thể đột phá rất cao!

Mà Lâm Minh này, hẳn không bao lâu sẽ trở thành người kế tiếp Lăng Sâm!

Huống chi Lâm Minh còn mang theo danh tiếng thiên tài khó gặp của Thất Huyền võ phủ mấy chục năm qua. Nếu hắn gia nhập một phương nào, đều sẽ dẫn tới uy thế của phương đó tăng lên một bậc.

Cho nên lần này tranh đoạt Lâm Minh, nhìn như là chuyện nhỏ, kỳ thật có ý nghĩa rất trọng đại!

Đúng lúc này, trước mắt Dương Lâm sáng lên một đoàn ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Truyền Âm phù xích kim khẩn cấp!

- Điện hạ! Lâm Minh đã có thành tích, xếp hạng sáu mươi hai!

- Cái gì?

Dương Lâm đứng bật lên, sáu mươi hai!!!

Là một thái tử, đương nhiên hắn biết khảo hạch lần thứ hai giành được hạng sáu mươi hai là đại biểu ý nghĩa gì! Mặc dù Lăng Sâm cũng tuyệt đối không theo kịp!

Lăng Sâm đã là một tên biến thái, với tu vi Luyện Thể tầng bốn, lại ẩn ẩn có thực lực đến gần Ngưng Mạch kỳ, mà Lâm Minh này nếu như tiếp tục biến thái, vậy phải thế nào nữa!

Hắn lập tức xuất ra một cái Truyền Âm phù đốt gửi đi. Tuy rằng biết rõ đám người Tử Sơn không có khả năng làm sai, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

- Chuyện gì vậy?

Truyền Âm phù trực tiếp truyền thanh âm vào trong óc người nhận, Mộc Dịch không nghe được.

Dương Lâm hít sâu một hơi, nói:

- Lão sư! Thành tích của Lâm Minh xếp hạng đến sáu mươi hai!

- Cái gì? Sáu mươi hai?

Mộc Dịch cũng là hơi ngây người một thoáng, ngay sau đó lại thoải mái. Cũng đúng thôi! Nếu là đồ đệ tuyển chọn của vị đại năng kia, thì sao có thể là vật trong ao! Đám người Lăng Sâm, Thác Khổ, tuy rằng ở Thiên Vận quốc là thiên tài nhất đẳng, nhưng nếu so sánh với đệ tử thân truyền của cao nhân đại tông môn thần bí, vậy thì kém xa.

Lâm Minh lần đầu tiên khảo hạch xếp hạng sáu mươi hai, không có gì khoa trương!

Từ khi Mộc Dịch cho rằng sau lưng Lâm Minh có một sư phụ siêu cấp, đối với bản thân Lâm Minh phát sinh bất kỳ sự kiện gì, đều nghĩ hắn có năng lực tiếp nhận chuyện tốt thần kỳ đó. Cho dù tiếp thêm mấy tháng Lâm Minh hạ Lăng Sâm xuống dưới mình, nhiều lắm Mộc Dịch cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi, sau đó sẽ cho rằng, đây là chuyện bình thường.

Cùng lúc với Dương Lâm nhận được Truyền Âm phù, thập hoàng tử cũng nhận được Truyền Âm phù của thủ hạ, vốn thập hoàng tử cũng không có quá mức để ý tới thực lực của Lâm Minh, cao thủ dưới tay hắn nhiều hơn nhiều so với thái tử. Hắn để ý chính là lực ảnh hưởng của Lâm Minh, Lâm Minh tạo thành chấn động không nhỏ ở trong các phe nhóm võ giả Thiên Vận thành, chính là thiên tài hiếm có của Thất Huyền võ phủ mấy chục năm nay!

Nhân vật đẳng cấp này nếu gia nhập dưới trướng của mình, không thể nghi ngờ sẽ làm tăng lớn sĩ khí của bộ hạ hắn, thậm chí có người trước nay giữ trạng thái do dự trông ngóng cũng bởi vậy mà gia nhập dưới trướng của mình. Vì thế hắn cũng định trả một cái giá để lôi kéo về phía mình.

Nhưng hiện tại, sau khi nhận được Truyền Âm phù của thủ hạ, thập hoàng tử đột nhiên biến đổi sắc mặt!

Tiến vào Thất Huyền võ phủ một tháng, khảo hạch lần thứ hai, tu vi mới vào Luyện Thể tầng ba, mà thành tích xếp trên Bài Danh thạch cao tới sáu mươi hai!!!

Thứ hạng này, hoàn toàn miểu sát Lăng Sâm!

Kỷ lục này ở Thất Huyền võ phủ trăm năm nay chưa từng có!

Với tu vi Luyện Thể tầng ba đỉnh phong chen vào được Thiên Chi phủ của Thất Huyền võ phủ đã là thiên tài trong thiên tài, hơn nữa cho dù đi vào cũng là xếp hạng khoảng bảy mươi dưới áp chót. Vậy mà Lâm Minh này lại xếp đến hạng sáu mươi hai! Mà tu vi còn thấp hơn nửa bậc. Đây quả thực là yêu nghiệt!

Lâm Minh rất có khả năng sẽ trở thành một cao thủ vượt qua Lăng Sâm! Không nói thành tích này của hắn mang đến lực ảnh hưởng thật lớn ở trong võ giả, chỉ riêng sức chiến đấu của hắn đã khiến thập hoàng tử vô cùng kinh hãi!

Đừng quên, hiện tại hắn chỉ mới mười lăm tuổi, tu vi vừa mới vào Luyện Thể tầng ba, có thời gian không gian thật lớn để tăng cao!

- Ha ha... Trời cũng giúp ta! Thiên tài trăm năm khó gặp một lần của Thất Huyền võ phủ gia nhập dưới trướng ta, võ giả của Thiên Vận thành mà nghe được tin này tất cả đều sẽ xao động đây! Người đâu!

- Điện hạ có điều gì phân phó!

- Lập tức chuẩn bị năm vạn lượng vàng, hai hộp châu báu, mười hai thiếu nữ tuyệt sắc dưới mười sáu tuổi, một trăm nô bộc... Đưa tới Xuân Nguyên sơn trang, mặt khác cũng chuẩn bị sẵn khế đất năm trăm mẫu ruộng tốt của Xuân Nguyên sơn trang kia!

Gã thủ hạ nghe nói thầm kinh hãi, ban thưởng như vậy, quả thực hiếm thấy! Đây là cấp cho ai? Trao tặng cả một thôn trang, còn đưa tới năm vạn hoàng kim, hai hộp châu báu... Lôi kéo một tướng quân chẳng qua cũng chỉ thế thôi!

Thập hoàng tử đã định liệu trước, trên thực tế, những vật ban thưởng này còn là thứ yếu, mà hắn nắm chắc chính là một bộ bí tịch nhân giai trung phẩm kia, là hắn thu được sau khi cướp sạch một thế gia. Hắn đã dựa vào vật này lôi kéo không ít võ giả.

“Dương Lâm a Dương Lâm! Ngươi lại thua ta một chiêu nữa rồi! Những thứ ngươi có thể xuất ra còn không bằng một phần mười của ta. Để ta xem ngươi còn làm thế nào tranh giành với ta, đợi đến lúc ngươi bị ta áp chế toàn diện, ta không cần chờ đến lúc lão già kia quy thiên, sẽ lập tức động thủ, đánh cho ngươi trở tay không kịp! Ngôi vị hoàng đế này nhất định là của ta!”.

Thập hoàng tử theo bản năng nắm lại bàn tay, dường như muốn nắm hết thảy ở trong tay hắn!

Chương 91: Nơi mũi thương chỉ tới

Quảng trường đá Vạn Sát trận.

Chu Viêm nheo mắt nhìn Lâm Minh, một câu không nói, sắc mặt hắn đã khôi phục bình thường, nhưng là trong con mắt hơi nheo lại lại mang theo hàn ý lạnh như băng.

Lâm Minh thản nhiên nhìn thẳng Chu Viêm, bọn họ sớm muộn có một ngày đao thương gặp nhau, chỉ là Chu Viêm nhất định không nghĩ tới ngày ngày lại đến nhanh như vậy.

Lan Vân Nguyệt đứng trong góc rừng trúc, lục thần vô chủ nhìn vào Bài Danh thạch, nhìn Lâm Minh và Chu Viêm giằng co. Nàng hoàn toàn mê man, tại sao lại như vậy...

Rất nhiều người còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, lúc này chấp sự phụ trách Vạn Sát trận đột nhiên lên tiếng:

- Lâm Minh, chúc mừng ngươi đạt được thứ sáu mươi hai Vạn Sát trận. Dựa theo quy định của võ phủ, phàm là đệ tử tiến vào trước tám mươi là có tư cách khiêu chiến bất kỳ một đệ tử nào của Thiên Chi phủ. Thắng là có thể tiến vào Thiên Chi phủ, trở thành một thành viên của Thiên Chi phủ. Mà người thua sẽ bị đào thải ra khỏi Thiên Chi phủ, tiến vào Địa Chi đường.

Số người quy định của Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ là bảy mươi hai người, bảy mươi hai người này là dựa theo sức chiến đấu sắp xếp, mà cũng không phải là xếp hạng Vạn Sát trận.

Xuất hiện trên Bài Danh thạch tuy rằng có thể cơ bản phản ứng thực lực, nhưng vẫn còn có chút không khớp. Có lúc, một ít nghề nghiệp đặc thù, tỷ như thích khách cũng không am hiểu xông giết trong Vạn Sát trận. Nhưng là chân chính giết người, bọn họ lại thường thường có thể giết chết đối thủ xếp hạng trên mình.

Cho nên, Thất Huyền võ phủ quy định, phàm là đệ tử xếp hạng trước tám mươi là có thể đạt được tư cách khiêu chiến đệ tử Thiên

Chi phủ, bình thường mà nói, loại khiêu chiến này đều sẽ chọn người xếp hạng kém nhất Thiên Chi phủ.

Lâm Minh nhìn thoáng qua Bài Danh thạch, ở trên đó tên của đệ tử Thiên Chi phủ sẽ hơi lớn hơn Địa Chi đường một chút. Cho nên liếc mắt là có thể nhìn ra, người xếp hạng thấp nhất của Thiên Chi phủ tên gọi Bạch Nhung Nhung, là một thiếu nữ mười chín tuổi, xếp hạng bảy mươi lăm.

Thiên Chi phủ thiếu nữ cũng không nhiều, Bạch Nhung Nhung này thiên phú tứ phẩm hạ đẳng, tiến vào Thất Huyền võ phủ bốn năm, tháng trước mới miễn miễn cưỡng cưỡng chen vào Thiên Chi phủ. Hiện tại mới vừa một tháng, ngồi chưa nóng chỗ lại mắt thấy sắp bị chen xuống.

Bạch Nhung Nhung vừa lúc có mặt, nàng đáng thương nhìn ánh mắt của Lâm Minh rơi vào trên Bài Danh thạch, trong lòng biết lần này là xong rồi. Thứ sáu mươi hai, còn là trong thời gian bốn nén nhang một hơi chém giết. Mình dù là hai người cộng lại phỏng chừng cũng không xử lý được yêu nghiệt này.

Đánh tượng trưng một trận, không được thì thành thành thật thật nhận thua thôi. Hy vọng cái tên mạnh đến biến thái này có thể hạ thủ lưu tình, đừng ra chiêu quá độc...

Bạch Nhung Nhung rất tự hiểu lấy mình, nàng đã nhận mệnh.

Ở đây không ít người ánh mắt đều rơi lên người Bạch Nhung Nhung, bọn họ đều dự đoán được Bạch Nhung Nhung này sẽ thua, thiếu nữ vẫn là có thể giành được sự đồng tình, nhất là Bạch Nhung Nhung này lúc bình thường cũng chăm chỉ cần cù. Nếu là lần này gặp tai ương là một tiểu tử kiêu ngạo, chỉ sợ đa số người trong lòng đều sẽ là cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

- Chọn xong chưa?

Chấp sự hỏi.

- Vâng, chọn xong rồi.

Lâm Minh trả lời:

- Tuy nhiên ta có một vấn đề, về thời gian khiêu chiến có gì hạn chế không?

- Thời gian khiêu chiến tự mình định, tuy nhiên tốt nhất là trong vòng một tháng, bởi vì nếu là xếp hạng rơi ra khỏi sau tám mươi mà còn chưa khiêu chiến, như vậy sẽ mất tư cách khiêu chiến.

- Như vậy à... Cảm ơn chấp sự sư huynh.

- Ngươi chọn xong rồi chứ? Ta cần đem tên báo cáo cho trưởng lão phụ trách Thiên Chi phủ.

- Vâng, chọn xong rồi. Thời gian định ở một tháng sau, về phần người được chọn...

Lâm Minh quay đầu, mũi thương hướng về một nam nhân híp mắt lại khẽ chỉ một cái, gàn từng tiếng:

- Ta chọn Chu Viêm!

!???

Mọi người nghe thấy cái tên này đều ngây ra, thiếu nữ tên Bạch Nhung Nhung kia lại càng là đầy vẻ khó tin.

Toàn bộ quảng trường đá yên tĩnh trước nay chưa từng có.

Lâm Minh này chọn dĩ nhiên là... Chu Viêm!?

Không ít người mới đầu cho là nghe nhầm, nhưng nhìn mũi thương của Lâm Minh, rõ ràng chỉ lên người Chu Viêm!

Khiêu khích!

Dùng mũi thương chỉ vào người, khiêu khích trắng trợn!

Chu Viêm xếp hạng ba mươi hai! Lâm Minh này thật sự là lời nói không dọa chết người không thôi!

- Lâm Minh này... Điên thật rồi!

Mộ Dung Tử khóe môi giật giật, thì thào:

- Không đúng... Là ta điên rồi... Lâm Minh này một đường nổi điên, một đường sáng tạo kỳ tích. Nếu là hắn còn không điên, ta sẽ điên mất.

Bạch Tĩnh Vân cũng ngạc nhiên thán phục không thôi. Lâm Minh này thật quyết đoán! Hắn đây là chuẩn bị một tháng vượt qua Chu Viêm!

Từ sáu mươi hai đến ba mươi hai. Nên biết ràng, xếp hạng càng lên cao, độ khó tăng lên lại càng lớn. Từ một trăm sáu mươi hai đến một trăm ba mươi hai cũng không khó, nhưng là từ sáu mươi hai đến ba mươi hai, độ khó lại tăng lên vài lần!

Lúc trước mình mất thời gian suốt một năm mới từ sáu mươi lăm tiến lên đến hai mươi sáu.

Cái này nghe ra không nhỏ, nhưng trên thực tế rất hữu hạn!

Bởi vì thời gian một năm này, đệ tử võ phủ xếp hạng trước Bạch Tĩnh Vân tốt nghiệp đi mất hai mươi người! Nói cách khác, Bạch Tĩnh Vân trên thực tế tăng lên chỉ có mười chín hạng mà thôi!

- Lúc này thú vị rồi đây.

Thác Khổ cười nói:

- Hôm nay không đến không. Lâm Minh này dường như cùng Chu Viêm có cừu oán, bằng không sao lại đối đầu như vậy?

- Ừm, quả thật quan hệ không ra làm sao. Ta cảm giác được vừa rồi trên người Chu Viêm trong nháy mắt bột phát ra sát khí, nhưng là lại trong khoảnh khắc ẩn giấu đi. Lâm Minh dùng mũi thương chỉ vào Chu Viêm, bản thân chính là một loại khiêu khích.

Lăng Sâm tiếp lời. Tuy rằng sát khí của Chu Viêm trong nháy mắt thu liễm, rất không rõ ràng nhưng là Lăng Sâm ở trên chiến trường tác chiến nhiều năm, lại có Tu La võ ý, cực kỳ mẫn cảm đối với sát khí.

- Chu Viêm nhưng là người độc ác, tuy rằng xuất thân thế gia nhưng lại vẫn như trước có thể bình tâm cố gắng tu luyện, thực lực rất mạnh. Hơn nữa người này dã tâm không nhỏ, tương lai nói không chừng sẽ ở trong triều phiên vân phúc vũ. Ngay cả ta đối với người kia đều lưu vài phần chú ý, lần này Lâm Minh nhằm vào Chu Viêm, có trò hay để xem!

Thác Khổ hưng phấn liếm liếm môi. Hắn ở dưới trướng của Dương Chấn, ngày sau rất có khả năng tòng quân, không nhất định sẽ không cuốn vào trong những đấu tranh này.

Một tháng sau rốt cuộc kết quả thế nào? Không ai dám nói.

Nếu là trước kia, mọi người sẽ nói Lâm Minh là không biết lượng sức. Nhưng hiện tại, Lâm Minh lần nữa sáng tạo kỳ tích, cũng không có người nào dám khinh thị hắn một điểm nửa điểm nữa.

- Hả? Cái gì, Lâm Minh muốn khiêu chiến Chu Viêm? Hơn nữa là mũi thương chỉ thẳng! Hắn chẳng lẽ là... Cùng Chu Viêm có hiềm khích gì?

Ở đông cung, thái tử ngay lập tức nhận được tin tức Lâm Minh khiêu chiến Chu Viêm.

- Khiêu chiến chỉ mặt nói tên, hơn nữa là mũi tên chỉ thẳng, quả thật không tầm thường. Giữa hai người, hẳn là từng xảy ra một số chuyện.

Mộc Dịch cũng nói theo.

- Nếu là thật sự có cừu oán, như vậy phần thắng của ta lại lớn hơn một phần. Chu Viêm này tính ra là biểu đệ của thập đệ, Chu gia đã cùng thập đệ gắn liền cùng một chỗ, cùng vinh quang cùng tổn hại, chỉ là không biết Lâm Minh cùng Chu Viêm có hiềm khích gì, xem ra tình báo của ta có chút sơ xuất rồi...

Chuyện giữa Lâm Minh và Lan Vân Nguyệt trừ đám người Lâm tiểu Đông rất ít có người biết. Mà thủ hạ của thái tử sưu tập tình báo chủ yếu là tình huống liên quan xuất thân và cha mẹ Lâm Minh, không có khả năng kỹ càng không sót.

***

Rốp!

Chén trà trong tay Vân thân vương trực tiếp bị bóp nát, hắn vừa rồi cùng thái tử gần như cùng một thời gian nhận được Truyền Âm phù.

Điểm danh khiêu chiến, mũi thương chỉ thẳng, đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt gì. Nếu là không cừu, Lâm Minh làm sao lại nhảy qua nhiều người như vậy, trực tiếp tìm Chu Viêm?

- Chu Viêm này, thật sự là gây phiền toái cho ta!

Hai hàng mày kiếm của thập hoàng tử nhíu vào một chỗ. Chu Viêm là người thuộc về phe mẫu thân hắn, xem như ngoại thích, bình thường mà nói, bất kể là hoàng tử hay là hoàng đế, bọn họ phần lớn đều sẽ cố ý vô ý bài xích ngoại thích.

Từ cổ đến nay, chuyện ngoại thích nắm quyền rất thông thường, hoàng hậu hoặc là hoàng thái hậu tự nhiên sẽ thiên hướng nhà mẹ đẻ, trọng dụng ngoại thích sẽ khiến cho ngoại thích thế lớn dần. Mà một khi thế lực của ngoại thích trở nên bành trướng, thường thường kéo bè kết phái, kiêu ngạo hống hách, quyền nghiêng triều đình. Thậm chí còn xuất hiện tình huống mưu phản, ngoại thích đoạt quyền.

Nhưng là, Vân thân vương hiện giờ là thời kỳ mấu chốt đoạt vị, thêm một trợ lực tự nhiên là tốt. Mà Chu Viêm cũng tính là nhân tài, Vân thân vương tự nhiên nguyện ý thu vào dưới trướng. Nhưng điều này cũng không nghĩa là hắn sẽ coi Chu Viêm là thân tín, hơn nữa dưới tình huống Chu Viêm còn là một người có dã tâm.

- Truyền xuống dưới, cho Chu Viêm tối nay tới gặp ta!

Thập hoàng tử còn ôm tâm tư muốn hỏi Chu Viêm nguyên nhân hiềm khích giữa hai người, làm cho Chu Viêm và Lâm Minh hóa thù thành bạn.

Chương 92: Từ chối

Phừng!

Sau khi Chu Viêm về chỗ ở, một đám lửa bùng cháy trước mặt, là Truyền Âm phù thập hoàng tử Dương Chấn đưa tới, kêu hắn buổi tối đến phủ thân vương.

Chu Viêm nghe ra được, giọng nói thập hoàng tử rất bất mãn!

Chu Viêm đương nhiên biết thập hoàng tử gặp hắn là vì cái gì. Vào cái khoảnh khắc Lâm Minh công nhiên khiêu chiến hắn kia, thám tử nhất định đem tình huống tại chỗ báo cáo cho thập hoàng tử.

Lôi kéo Lâm Minh? Thật sự là ý nghĩa viển vông!

Chu Viêm duỗi tay chộp ngọn lửa đang cháy thành tro tàn, lời thập hoàng tử còn chưa nói xong cũng biến giọng, im bặt.

Chu Viêm rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu uống, ánh mắt hắn từ bình tĩnh trở nên âm lãnh.

- Còn có một tháng, các ngươi chẳng lẽ đều cho rằng Lâm Minh đã thắng rồi?

***

Lâm Minh sau khi về chỗ ở cũng thu được Truyền Âm phù, đồng thời đến từ hai phe thế lực thập hoàng tử và thái tử đương triều.

Trong đó phần của thái tử kia rõ ràng đến từ Mộc Dịch.

Ở trong Truyền Âm phù, Mộc Dịch chúc mừng một phen, sau đó chính là mời Lâm Minh đi phủ thái tử gặp mặt một phen.

Về phần thập hoàng tử, thì nói muốn mời Lâm Minh xem một nơi trang viên, đồng thời có một phần bí tịch nhân giai trung phẩm cũng muốn mời Lâm Minh tới xem xét.

Hai bức Truyền Âm phù này kỳ thật đã trái với quy củ của Thất Huyền võ phủ. Võ phủ quy định, đệ tử trong thời gian ở trường, bất kỳ thế lực không thể quấy rầy, có pháp trận chuyên môn giám thị Truyền Âm phù ngoại giới truyền vào. Nhưng là hiện tại liên quan đến chuyện lớn hai vị hoàng tử tranh ngôi hoàng đế, võ phủ tự nhiên cũng thích đáng linh hoạt một chút.

- Hai phe thế lực, lại đồng thời muốn lôi kéo ta... Ta hiện tại thụ địch quá nhiều, thực lực của mình lại yXở trong Thất Huyền võ phủ thì an toàn nhưng nếu ra ngoài không nhất định sẽ không gặp phải ám sát! Tuy rằng ta có thể bịa ra một vị sư phụ, nhưng thứ hư vô mờ mịt đó không nhất định có lực uy hiếp, tạm thời gian nhập một phe thế lực cũng có thể bảo hộ ta. Mộc Dịch có ơn với ta, thái tử cũng từng giúp ta một lần, nợ một phần ân tình, gia nhập bọn họ thật ra là lựa chọn không tồi. Mà thập hoàng tử này, dường như là vị hoàng tử do vị nương nương của Chu gia tiến cung kia sinh ra...

Lâm Minh tuy rằng không quan tâm chính trị nhưng đối với tình huống Chu gia vẫn có hiểu biết, thập hoàng tử chính là biểu huynh của Chu Viêm, Chu gia chính là trèo lên cọc quan hệ này mới từ từ thế lớn, thăng quan tiến chức như diều gặp gió.

Phe thập hoàng tử, Lâm Minh không thể gia nhập, trực tiếp từ chối!

Về phần mặt mũi của Mộc Dịch, Lâm Minh tuyệt đối nể nang, nhưng mà cũng không phải hiện tại...

- Cảm tạ thái tử điện hạ thịnh tình mời, chỉ là Lâm Minh đã hứa hẹn kỳ hạn một tháng, tranh phút đoạt giây, thứ cho không thể đúng hẹn phó ước. Một tháng sau, tới cửa quấy rầy.

Ở đông cung thái tử, Mộc Dịch thu được Truyền Âm phù của Lâm Minh, ông vuốt vuốt râu cười nói:

- Lâm Minh nói một tháng sau, tới cửa bái phỏng.

- Ồ? Lâm Minh này, thật đúng là cố gắng, một buổi tối đều không bỏ được sao?

Mộc Dịch nói:

- Điện hạ không biết, người tập võ chú trọng tâm tư tinh thuần. Lâm Minh hiện tại một lòng theo đuổi cực hạn võ đạo, lòng không tạp niệm, tiến cảnh tốc độ cực nhanh. Nhưng mà nếu là đến dự tiệc một lần, tâm tình khó tránh khỏi sẽ bị một ít quấy nhiễu, muốn điều chỉnh lại chỉ sợ phải mất thời gian một hai ngày.

- Thì ra là thế, khó trách tu vi của Lâm Minh tiến triển nhanh như vậy, nguyên nhân võ đạo chi tâm của hắn chiếm một bộ phận rất lớn hả?

- Không sai, bình thường võ đạo chi tâm yếu, lấy được thành tích nhất định, được thế lực các nơi lôi kéo, sẽ rất dễ dàng trầm mê trong tài phú sắc đẹp. Loại người này, khó có thành tựu lớn! Tuy nhiên Lâm Minh thực lực tiến triển nhanh, không chỉ vì võ đạo chi tâm còn bởi vì sau lưng hắn có một vị sư phụ cường đại.

Lúc trước Lâm Minh bảo Mộc Dịch giữ bí mật thân phận Minh Văn sư cho hắn, nhưng lại cũng không nói Mộc Dịch giữ bí mật chuyện hắn có một vị sư phụ cường đại này.

Trên thực tế, với lực ảnh hưởng của Lâm Minh hiện tại, dù hắn công khai thân phận Minh Văn sư cũng sẽ không có nguy hiểm gì, ngược lại sẽ tăng thêm lợi thế. Chớ nói Lâm Minh hiện tại có thái tử và Mộc Dịch bảo hộ, chỉ vẻn vẹn tầng thân phận đệ tử thiên tài Thất Huyền võ phủ này đã là một uy hiếp rất lớn rồi.

- Đúng rồi, sư phụ của Lâm Minh này là cao nhân phương nào?

Ánh mắt thái tử lập tức sáng lên.

Mộc Dịch nhìn thấy thần sắc của thái tử, rõ ràng hắn ôm tâm tư gì, cười nói:

- Điện hạ không cần trông cậy vào người này. Ta đoán vị tiền bối này ít nhất là Tiên Thiên đại thành, thậm chí khả năng đã vượt qua cảnh giới Tiên Thiên. Đó đã là độ cao chúng ta không thể lý giải, hắn không có khả năng nhúng tay chuyện thế này.

- Vượt qua Tiên Thiên!

Dương Lâm trong lòng chấn động mạnh:

- Ở trên Tiên Thiên còn có cảnh giới gì?

Mộc Dịch cười khổ một tiếng:

- Ta cũng không biết, con đường võ đạo, từ Tiên Thiên trở đi đối với loại võ giả không môn không phái, tự học thành tài như chúng ta đã hoàn toàn là một đám sương mù, căn bản không biết nên làm thế nào đi thăm dò. Sau Tiên Thiên là cảnh giới gì, ta cũng không rõ ràng lắm...

Dương Lâm thở nhẹ một hơi nói:

- Lão sư không cần tự coi nhẹ mình, không môn không phái có thể đạt tới thành tựu như vậy đã là kỳ tài, chỉ là, ta có một điểm không rõ, nếu Lâm Minh có sư phụ cường đại như vậy, vì sao hắn còn phải tới Thất Huyền võ phủ?

Mộc Dịch nói:

- Điều này ta cũng nghi hoặc, tuy nhiên võ đạo đến Tiên Thiên, ta liền hoàn toàn không hiểu. Có lẽ muốn tu luyện tới cảnh giới võ đạo càng cao cần ở trong phàm trần lịch lãm bản tâm cũng nói không chừng. Cho nên Lâm Minh mới có thể đi tới Thiên Vận thành.

- Ừm, bất kể có thể lôi kéo được Lâm Minh hay không, ta ít nhất phải cùng hắn thành bằng hữu. Tháng sau Lâm Minh tới, ta tất nhiên tự mình nghênh đón, đối xử bằng lễ khách khanh!

***

- Lâm Minh này, lại từ chối ta!

Thư phòng phủ Vân thân vương, thập hoàng tử Dương Chấn thu được Truyền Âm phù Lâm Minh đưa về, sắc mặt lập tức trầm xuống:

- Chu Viêm, chuyện tốt ngươi làm đây. Vì một nữ nhân, đắc tội cường địch như thế, ngươi thật làm ta thất vọng!

Chu Viêm đứng ở dưới, trầm mặc không lời. Lúc trước khi hắn đem Lan Vân Nguyệt cướp vào tay, Lâm Minh vẫn là một tiểu nhân vật, mặc hắn đối phó thế nào đều dễ như trở bàn tay. Đoạt nữ nhân của một tiểu nhân vật, có thế có sai lầm gì? Ai lại có thể dự đoán được, Lâm Minh lại nhanh như vậy trưởng thành thành một cường địch.

Đương nhiên, loại chuyện này hắn không giải thích, cũng không cần giải thích. Dương Chấn hôm nay tìm hắn tới chính là vì phát hỏa. Chu Viêm rất rõ ràng, địa vị của hắn hiện tại bao gồm địa vị của Chu gia đều là vì thập hoàng tử trước mắt này mà đạt được, thập hoàng tử chính là chủ tử của hắn, ở trước mặt hắn ta, hắn không thể phản kháng.

- Ta mượn lực lượng của Chu gia các ngươi, là muốn các ngươi phụ tá ta lên ngôi chí tôn, không phải bảo các ngươi thêm phiền! Vốn ta có mười phần nắm chắc lôi kéo được Lâm Minh, nhưng là hiện tại...!

- Chu Viêm, ngươi đi theo ta là muốn làm chuyện lớn! Chỉ có hạng người ngu xuẩn mới có thể vì nữ nhân mà bị mất giang sơn! Lan Vân Nguyệt kia, ngươi bỏ (nguyên văn: Hưu) rồi chứ!

Thập hoàng tử nói tới đây, Chu Viêm khẽ nhíu mày:

- Điện hạ, dù ta bỏ Lan Vân Nguyệt, cũng không có khả năng làm dịu quan hệ với Lâm Minh. Ngài cho rằng, Lâm Minh sẽ tha thứ phản bội, lại cùng Lan Vân Nguyệt ở một chỗ sao? Tranh đấu giữa ta với Lâm Minh, vì Lan Vân Nguyệt dựng lên, nhưng là hiện tại lại đã không có quan hệ gì với nàng ta nữa.

- Không cần ngươi tới dạy ta, ta đương nhiên biết! Lâm Minh quả thật sẽ không cần Lan Vân Nguyệt nữa, nhưng là ngươi bỏ nàng, là một loại biểu hiện tỏ ra yếu thế, xin lỗi với Lâm Minh, chỉ có như vậy, chúng ta mới có khả năng ngồi xuống mà bàn! Chỉ có như vậy, ta mới có thể dùng điều kiện hậu đãi của ta để đánh động hắn! Không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có ích lợi vĩnh viễn. Ta vì hắn chọn ra mỹ nữ tư sắc hơn Lan Vân Nguyệt, nghe lời như con mèo nhỏ, cho hắn tài phú thật lớn và công pháp đỉnh cấp, sao hắn có thể không dốc sức phục vụ cho ta? Những gì thái tử có thể cho hắn, so với ta không đáng giá nhắc tới!

- Bắt ta tỏ vẻ yếu thế với Lâm Minh?

Chu Viêm khóe miệng giật giật, tay cũng hơi nắm chặt, bắt hắn tính tình xưa nay cao ngạo tỏ ra yếu thế, còn khó chịu hơn cả so với giết hắn!

Chương 93: Chướng ngại

- Làm sao, ngươi không chịu? Đại trượng phu có thể co được dãn được, tỏ vẻ yếu thế lại làm sao! Chẳng lẽ, ngươi muốn cho ta bởi vì ngươi mà cùng Lâm Minh hoàn toàn là địch?

Chu Viêm hít sâu mấy hơi, nắm tay nắm chặt mới chậm rãi buông lỏng, mắt lộ hàn quang, chậm rãi nói:

- Điện hạ! Thiên tài chết đi sẽ không còn là thiên tài nữa.

- Hừ! Ngươi bảo ta ám sát Lâm Minh? Chu Viêm, ngươi không biết Thất Huyền võ phủ ở Thiên Vận quốc là tồn tại như thế nào sao? Lâm Minh là thiên tài trăm năm mới gặp một lần của Thất Huyền võ phủ! Ngươi lại bảo ta ám sát hắn. Cho dù hắn ra võ phủ, dù hắn còn chưa trưởng thành, nhưng ngươi chớ quên ca ca của ta, thái tử Dương Lâm! Dương Lâm tuy rằng ngốc, nhưng còn không ngốc đến mức ấy! Hắn làm sao có thể không phái người bảo hộ Lâm Minh? Bên cạnh hắn cũng có cao thủ, thậm chí còn có một Mộc Dịch! Một khi tính sai, một khi lộ ra một chút xíu dấu vết bị Dương Lâm nắm lấy, vậy dù ta giết Lâm Minh, ta cũng sẽ bị vạ vào! Đến lúc đó đừng nói là ngôi vị hoàng đế, ngay cả mạng đều không giữ được! Quyền uy của Thất Huyền võ phủ không thể xâm phạm, cho dù là phụ hoàng, bọn họ cũng nói phế là phế!

- Một tên Mộc Dịch đã làm ta đau đầu! Mười tám tử sĩ ta bồi dưỡng cùng với khách khanh dưới trướng của ta, đối phó một Mộc Dịch đều hết sức miễn cưỡng. Nếu là lại thêm một Lâm Minh đã trưởng thành lên, phần thắng của ta sẽ giảm mạnh.

Khóe miệng Chu Viêm co rút, hai đấm hơi trầm xuống, gằn từng từ nói:

- Điện hạ, xin cho ta một chút thời gian, ta sẽ cho ngài một câu trả lời!

- Được, ta tin ngươi một lần. Nhưng nếu là ngươi lại lần nữa làm ta thất vọng thì sao?

Chu Viêm hít sâu một hơi, cắn răng nói:

- Nếu là ta bại, nếu là Lâm Minh có thể tiếp tục với loại tốc độ yêu nghiệt này trưởng thành, như vậy ta sẽ bỏ Lan Vân Nguyệt, xin lỗi với Lâm Minh!

- Hừ, chỉ mong khi đó còn kịp! Ngươi lui ra đi!

Trong phòng riêng của Đại Minh Hiên, đèn đuốc sáng trưng, thức ăn tinh xảo, mà Chu Viêm lúc này lại không có nửa phần tâm tư dùng bữa.

Nhìn thấy Chu Viêm không ăn, Lan Vân Nguyệt cũng không dám động đũa. Nàng đoán được phiền não của Chu Viêm hôm nay cùng khiêu chiến của Lâm Minh là có liên quan. Nàng bị kẹp ở trong, xấu hổ vô cùng, một câu cũng không dám nói.

- Hôm nay, thập hoàng tử triệu kiến ta.

Trầm mặc hồi lâu, Chu Viêm đột nhiên chậm rãi mở miệng.

- Ưm, nói... Nói gì?

Trong lòng Lan Vân Nguyệt mơ hồ có chút bất an, nàng vĩnh viễn không biết trong lòng Chu Viêm đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy hắn âm trầm đáng sợ. Hắn phút trước còn giữ được bình tĩnh, phút sau lại sẽ đột nhiên nổi giận, hung tính lộ ra. Hắn tựa như một cái hồ sâu hung thú ẩn nấp, nhìn như bình tĩnh nhưng trong đó lại ẩn chứa vô tận sát khí.

Cùng Chu Viêm ở một chỗ, Lan Vân Nguyệt luôn cảm giác một luồng áp lực vô hình, đè nàng không thở nổi. Mà không như quá khứ khi cùng Lâm Minh ở một chỗ, nàng có thể tùy ý làm nũng, tùy ý giận lẫy, mà thiếu niên kia vẫn luôn mang theo tươi cười như ánh mặt trời thỏa mãn nguyện vọng căn bản không hợp lý của mình.

Đáng tiếc, những ngày như vậy một đi không trở lại. Lan Vân Nguyệt trong lòng than thở, lại không dám biểu lộ ra bất kỳ thất thần. Bởi vì nàng luôn cảm thấy ánh mắt của Chu Viêm như chim ưng, dường như có thể nhìn thấu nội tâm của nàng.

- Hắn bảo ta...

Chu Viêm nói đến đây hơi dừng lại, hai mắt nhìn thẳng Lan Vân Nguyệt, thong thả nói:

- Bảo ta bỏ ngươi...

Trong nháy mắt đó, Lan Vân Nguyệt choáng váng. Nàng cảm thấy thời gian dường như trong khoảnh khắc chậm lại, gương mặt Chu Viêm ở trước mắt dường như đột nhiên trở nên xa xôi, hết thảy thính giác, xúc cảm đều trở nên mơ hồ không rõ.

Nàng tuy một mực giữ tấm thân trong sạch, nhưng là nàng và Chu Viêm đã đính hôn. Ở Thiên Vận quốc, thiếu nữ sau khi đính hôn bị bỏ, đây là một chuyện cực kỳ sỉ nhục, tái giá đều sẽ bị ảnh hưởng. Chu Viêm nếu thật sự bỏ nàng, nàng nên đi đâu về đâu?

Nàng nhìn khuôn mặt Chu Viêm có chút xa lạ, cắn chặt môi, tận lực làm cho mình không khóc ra nhưng là nước mắt vẫn đảo quanh hốc mắt. Nàng tự nhiên rõ ràng ý nghĩa của thập hoàng tử đối với Chu gia và Chu Viêm, lời của hắn đối với Chu Viêm mà nói trọng lượng nặng cỡ nào.

- Ngươi... Ngươi đồng ý rồi?

Giọng nói Lan Vân Nguyệt mang theo một tia mơ hồ và nghẹn ngào.

- Tạm thời thì chưa.

Chu Viêm trả lời thật.

- Vì... Vì sao?

Lan Vân Nguyệt theo bản năng nắm chặt đũa trong tay, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà hơi hơi trắng bệch.

- Bởi vì Lâm Minh, thập hoàng tử muốn lôi kéo Lâm Minh, mà ngươi... Thành chướng ngại để hắn lôi kéo Lâm Minh.

- Chướng... Chướng ngại...

Nước mắt của Lan Vân Nguyệt rốt cuộc không kìm nổi lăn xuống. Ta chỉ là một thiếu nữ bình thường, làm sao có một ngày lại liên lụy đến đấu tranh của ngôi vị hoàng đế, trở thành chướng ngại của hoàng tử...

Vì sao lại như vậy?

Chu Viêm nói:

- Ta đại khái có thời gian một tháng đến hai tháng, cụ thể nên làm như thế nào ta vẫn còn không rõ lắm... Ngươi không cần tuyệt vọng, sự tình không nhất định trở thành kết cục đã định.

Chu Viêm sau khi nói xong những lời này liền đứng dậy, đẩy cửa rời đi.

Để lại Lan Vân Nguyệt một mình ngồi trên ghế, dường như mất linh hồn. Nàng rất rõ ràng, tuy rằng Chu Viêm nói còn có cơ hội nhưng nếu là mình có một ngày thật sự trở thành chướng ngại cho dã tâm của hắn, cho dù là chỉ một chút xíu, hắn cũng sẽ không chút do dự vứt bỏ mình!

Nghĩ đến đây trong lòng Lan Vân Nguyệt dâng lên một cỗ bi ai không hiểu.

Nàng mất hồn mất vía đẩy cửa, rời khỏi phòng.

Trong đại sảnh ồn ào náo nhiệt của Đại Minh Hiên, từng đám công tử thế gian đang nâng chén nhấc ly, tìm sướng mua vui. Trên chén rượu đồng thau tinh xảo điêu khắc hoa văn Thao Thiết sống động như thật, chúng nó há miệng dường như quái thú, dường như muốn cắn nuốt nàng...

Đại sảnh trang hoàng xa hoa, thảm nhung thiên nga, tiếng đàn sáo cao nhã, bàn ngọc chén vàng sơn hào hải vị tinh xảo. Những thứ này từng là thứ nàng tha thiết ước mơ theo đuổi, hiện tại lại chỉ khiến nàng cảm thấy đặc biệt trống vắng.

Nàng đi xuống thang lầu, đi ra Đại Minh Hiên.

Đêm mùa thua đã có hơi lạnh nồng đậm, gió ập vào mặt thổi đến mang theo hơi thở của tiết hàn lộ, khiến người trống rỗng sinh ra cảm giác tiêu điều.

Kỳ thật, Chu Viêm không sai... Lan Vân Nguyệt hiểu được, hắn đêm nay nói ra một phen lời như vậy, mình không có lý do gì đi oán.

Nàng lựa chọn Chu Viêm, là bởi vì Chu Viêm có thể mang đến cho nàng vinh hoa phú quý và thanh xuân dài hơn.

Nếu là có một ngày Chu Viêm vì nữ nhân mà mất đi địa vị của hắn, như vậy nữ nhân của hắn có khả năng sẽ rời hắn mà đi...

Đạo lý này, Chu Viêm sao có thể không hiểu?

Lựa chọn vinh hoa là phải chịu chua xót sau lưng, chỉ là... Nàng hiểu được đạo lý này lại đã muộn rồi...

Nàng giật mình ý thức được mình đánh mất đồ vật quý báu cỡ nào. Nàng hối hận lại cũng không phải bởi vì Lâm Minh hiện giờ đã cá chép hóa rồng, chỉ là nàng hối hận khi nàng ở trong phúc lại không biết đó là phúc.

***

Khi rất nhiều người vì thành tích Lâm Minh sáng tạo mà khiếp sợ, các thế lực lớn vì Lâm Minh mà có động tác, Lâm Minh lại không vì thành tích mình giành được mà có mảy may tự mãn nào.

Hắn lần này lựa chọn một tháng khiêu chiến Chu Viêm, kỳ thật cũng không nắm chắc tuyệt đối.

Chu Viêm là kẻ địch thứ nhất ra hồn trong đời Lâm Minh.

Lâm Minh đã từng tính toán coi hắn là mục tiêu dùng cả đời để vượt qua, mà hiện tại lại chỉ là thời gian hơn nửa năm ngắn ngủi, Lâm Minh lại sắp dùng Chu Viêm đứng trên cùng một Diễn Võ trường quyết đấu!

Lâm Minh có thể cảm giác được sự dẻo dai và bất phàm của Chu Viêm.

Chu Viêm giống Vương Nghiễn Phong, có được sự cao ngạo và ý chí bất khuất của mình. Chỉ là hắn không giống như Vương Nghiễn Phong lộ ra mũi nhọn, mà nội liễm trong lòng. Nếu nói Vương Nghiễn Phong là một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, hơi lạnh bốn phía, như vậy Chu Viêm chính là một thanh đao sắc giấu trong vỏ, mũi nhọn giấu hết, ngươi không biết lúc nào hắn sẽ ra khỏi vỏ. Mà đao thứ nhất ra khỏi vỏ lại thường thường là một đao khó lòng phòng bị!

Chu Viêm không phải dễ dàng bị đẩy ngã như vậy! Hắn ở Chu gia cũng không phải con trưởng, lại bằng vào thực lực và cố gắng của mình từng bước bò lên đến vị trí hiện tại, vô cùng có khả năng kế thừa ngôi vị gia chủ Chu gia. Người như vậy khẳng định giống như cỏ dại, mang theo một sự dẻo dai!

Dù là trong tay Lâm Minh còn có một viên Hồng Kim Long Tủy đan đã trải qua Minh Dược phù tăng phúc, hắn cũng không có nắm chắc mười phần.

Một tháng này, Chu Viêm cũng tất nhiên sẽ trả giá cố gắng gấp bội!

Nhưng là tuy biết rõ như vậy, Lâm Minh lại vẫn như cũ phát ra lời khiêu chiến. Hắn chẳng những muốn khiêu chiến Chu Viêm, cũng muốn khiêu chiến chính mình, đem mình ép vào tuyệt cảnh, kích phát tiềm năng.

Một tháng này, tài nguyên Lâm Minh có thể đạt được tăng trưởng trên diện rộng, có thể tu luyện trong bảy đại sát trận thời gian năm ngày chẵn, đạt được năm viên Tụ Nguyên đan, năm viên Chân Nguyên thạch.

Tụ Nguyên đan không tính là gì, mà Chân Nguyên thạch này nhất là thời gian tu luyện chẵn năm ngày, đối với Lâm Minh mà nói lại là quan trọng nhất.

Năm ngày chẵn, sáu mươi canh giờ, chia đều một ngày hai canh giờ!

Tuy rằng không nói có thể tùy ý tu luyện, nhưng là hiệu quả của hai canh giờ đã phi thường tốt.

Sáng sớm một ngày này, Lâm Minh sớm cõng Quán Hồng thương, đi tới Thác Nước Hàn Đàm.

Mà ngay khi hắn sắp bước vào hàn đàm, một giọng nói từ rất xa truyền tới:

- Tộc đệ, chờ một chút.

- Hả?

Bước chân Lâm Minh khựng lại, là Lâm Vũ.

- Tộc đệ, chúc mừng ngươi, lần này thật sự là làm Lâm gia chúng ta nở mày nở mặt!

Lâm Vũ vui tươi hớn hở chạy tới.

Lâm gia trước kia một mực là một gia tộc lớn nhất Thanh Tang thành, mà hiện tại lại bị Chu gia hoàn toàn đẩy xuống, đây cũng là chuyện không có biện pháp. Lâm gia mạnh mấy cũng không sánh được Chu gia ra một vị nương nương. Hơn nữa hoàng tử do nương nương người ta sinh ra còn được phong làm thân vương nữa.

Điểm không sánh bằng ấy chỉ có thể trách mệnh không tốt. Nhưng là, khiến các trưởng lão Lâm gia ôm giận nhất chính là, thế hệ trẻ Lâm gia cũng bị Chu gia đè gắt gao, chỉ một Chu Viêm lại dường như một ngọn núi chắn ngang trước mặt đệ tử Lâm gia. Mạnh nhất thế hệ trẻ Lâm gia chính là Lâm Vũ, ở Thất Huyền võ phủ lăn lộn hai năm mới miễn miễn cưỡng cưỡng tiến vào Địa Chi đường, hơn nữa xếp hạng vẫn là hạng trung, thấp. Hai người khác ngay cả

Địa Chi đường đều không tiến vào, ba người cộng lại cũng không bằng một nửa Chu Viêm, điều này làm cho trưởng lão Lâm gia làm sao không căm tức?

Nhưng là ngày hôm qua, mười hai cái Truyền Âm phù khoảng cách xa liên hoàn truyền âm, đem tin tức từ Thiên Vận thành truyền ra mấy ngàn dặm, đêm cùng ngày liền truyền về Thanh Tang thành.

Truyền Âm phù bình thường chỉ có thể truyền ra xa mấy chục dặm, mà Truyền Âm phù khoảng cách xa, một tấm lại chi có thể truyền ra xa mấy trăm dặm, nhưng là giá cả đắt đỏ, một tấm mất mấy chục lượng vàng. Từ Thiên Vận thành truyền tin tức về Thanh Tang thành, cần mười hai cái Truyền Âm phù liên hoàn truyền âm, chỉ riêng một cái tin tức truyền đi cần tiêu hao mấy trăm lượng vàng. Nếu là tin tức không trọng yếu, dù là gia tộc lớn như Lâm gia cũng sẽ không lãng phí như vậy.

Mười hai tấm liên hoàn truyền âm, mức khẩn cấp cao nhất, tin tức chỉ có một câu:

- Lâm Minh, tiến vào Thất Huyền võ phủ ba mươi tư ngày, lần thứ hai khảo hạch Vạn Sát trận, xếp hạng sáu mươi hai, đạt được quyền khiêu chiến đệ tử Thiên Chi phủ. Mũi thương chỉ thẳng Chu Viêm, trước mặt mọi người hạ chiến thư, một tháng sau khiêu chiến Chu Viêm.

Nghe nói, gia chủ Lâm gia sau khi nhận được tấm Truyền Âm phù này đương trường từ trên ghế nhảy dựng lên, hơn nữa còn mắng một câu thô tục:

- Thật con mẹ nó sướng!

Chương 94: Võ ý tái hiện

Đương nhiên sướng. Gia tộc bị Chu gia đè nặng, thế hệ trẻ tuổi bị Chu Viêm đè nặng, hiện tại Lâm Minh hung hăng ra một hơi, hơn nữa mũi thương chỉ thẳng Chu Viêm, muốn đẩy ngã ngọn núi lớn một mực đè thế hệ trẻ Lâm gia, có thể không sướng sao?

Vì thế, vào lúc ban đêm, lại là mười hai tấm Truyền Âm phù liên hoàn truyền âm đem tin tức truyền về phân bộ Lâm gia ở Thiên Vận thành, gia chủ Lâm gia đưa ra chỉ thị là:

- Không tiếc mọi giá duy trì Lâm Minh, cần phải vì Lâm Minh sáng tạo điều kiện tốt nhất, một tháng sau chiến thắng Chu Viêm.

Cho nên hôm nay, bởi vì chỉ thị của gia chủ, phân bộ Lâm gia cho Lâm Vũ mang đến tài nguyên duy trì Lâm Minh.

- Đây là...

Lâm Minh nhìn một bình sứ nhỏ và một hộp ngọc nhỏ trong tay Lâm Vũ.

- Mười hai tấm Truyền Âm phù khẩn cấp của gia chủ, nói phân bộ gia tộc đưa cho ngươi, kêu ngươi tu luyện thật tốt, một tháng sau tranh thủ thắng Chu Viêm.

Lâm Minh mở bình sứ và hộp ngọc ra nhìn, trong bình sứ là mười viên đan dược, màu sắc tinh nhuận, mùi thơm thoang thoảng, vừa nhìn là biết chính là thuốc tốt thượng đẳng.

- Tụ Nguyên đan cao cấp?

Chủ dược của Tụ Nguyên đan bình thường là Tụ Nguyên quả trăm năm, giá trị của nó không kém Huyết Linh Chi trăm năm.

Mà chủ dược của Tụ Nguyên đan cao cấp thì là Tụ Nguyên quả ba trăm năm tuổi, giá trị cao hơn Tụ Nguyên đan bình thường sáu bảy lần, hơn nữa còn không dễ mua được!

Tụ Nguyên đan không thể trực tiếp gia tăng thực lực của võ giả, chỉ là có thể xúc tiến võ giả ngưng tụ chân nguyên, đề cao tốc độ tu luyện của võ giả. Loại đan dược loại này tuy rằng gia tăng thực lực thong thả, nhưng lại không có tác dụng phụ, có thể tùy tiện ăn.

Cho nên trong các loại đan dược võ giả dùng, lượng tiêu hao Tụ Nguyên đan là lớn nhất. Lâm gia đưa ra một bình Tụ Nguyên đan cao cấp này, giá trị gần hai vạn lượng vàng.

Gia tộc lần này thật là hạ vốn gốc.

Lâm Minh nhìn thoáng qua Lâm Vũ, lại đón lấy hộp ngọc kia. Sau khi mở ra, bên trong bày chỉnh tề hai tầng tảng đá lóng lánh như băng, Chân Nguyên thạch!

Lâm Minh đảo mắt liền biết, hộp Chân Nguyên thạch này nhiều đến ba mươi viên.

Ba mươi viên Chân Nguyên thạch cũng không phải là một con số nhỏ! Hơn nữa nhìn số Chân Nguyên thạch này sáng bóng trong suốt, dường như còn tinh thuần hơn một chút so với Thất Huyền võ phủ phát ra.

Nhóm Chân Nguyên thạch này đồng dạng giá trị không rẻ!

Nhìn thấy bình Tụ Nguyên đan và hộp Chân Nguyên thạch này, Lâm Minh trong lòng hiểu được. Nếu mình thu phần lễ này liền tương đương ngầm thừa nhận nguyện ý trở thành dòng chính của Lâm gia.

Lâm Vũ nhận thấy được biến hóa thần sắc của Lâm Minh, mơ hồ đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, hơi ngượng ngùng nói:

- Tộc đệ, ta biết dệt hoa trên gấm tự nhiên không sánh bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Trước đây khi tộc đệ ngươi sa sút, gia tộc ngay cả cái bóng đều không thấy, hiện tại tộc đệ thành “rồng trong loài người”, gia tộc vừa tặng thuốc lại vừa tặng Chân Nguyên thạch, quả thật không vẻ vang gì. Tuy nhiên đây cũng là chuyện không làm sao được, gia tộc tàicó hạn... Mà đệ tử Lâm gia quá nhiều. Nếu mỗi một thế hệ đều chia đều gia sản, Lâm gia đã sớm không tồn tại.

Lâm Minh đương nhiên hiểu được lời Lâm Vũ nói. Bà cố của Lâm Minh là phu nhân phòng ba của tộc trưởng hai đời trước của Lâm gia, tầng quan hệ này truyền đến thế hệ Lâm Minh thật sự có chút xa xôi. Con cháu gia tộc lớn thường thường là một chồng nhiều vợ, sinh sôi nảy nở, con cháu đời sau tăng trưởng nhiều biết bao, mà tài sản phải tập trung lại, mới có thể cam đoan gia tộc truyền thừa không đứt.

Gia tộc đem một ít sản nghiệp giao cho con cháu chi thứ quản lý, khiến cho những tộc nhân này có thể lãnh một phần lương, loại cách làm này đã xem như ân huệ đối với đệ tử chi thứ rồi. Trên thực tế, phần thù lao này đã rất nhiều, nếu không phải Lâm Minh tập võ, sinh hoạt của nhà bọn họ cũng sẽ giàu có sung túc.

Đối với bản gia của Lâm gia, Lâm Minh thoáng có một chút cảm tạ như vậy, lại cũng không có lòng trung thành gì. Nhưng là Lâm Minh lại biết, cha mẹ quan niệm truyền thống nghiêm trọng, bọn họ nhớ mãi không quên chính là có một ngày có thể trở về bản gia. Ở trong mắt cha mẹ, nhận tổ quy tông mới là chính thống.

Bởi vì chính mình, địa vị của cha mẹ trong gia tộc sẽ nước lên thì thuyền lên, thậm chí đạt được sự tôn trọng và lễ kính của gia chủ!

Điều này đối với cha mẹ mà nói là một phần vinh quang, mà phần vinh quang này bởi vì mình mà mang đến, lại càng là cha mẹ hy vọng. Làm cha mẹ ai không hy vọng con cái mình có thể có thành tựu, áo gấm về quê? Hơn nữa Lâm Minh hiện tại có vòng sáng thiên tài trăm năm khó gặp của Thất Huyền võ phủ, đủ để làm rạng rỡ tổ tông, phúc cho con cháu.

Nghĩ vậy, Lâm Minh thu nhận đan dược và Chân Nguyên thạch, nói với Lâm Vũ:

- Thay ta cảm ơn gia chủ.

- Tộc đệ nói quá lời rồi. Là Lâm gia phải cảm tạ tộc đệ, vì chúng ta nở mày nở mặt.

Nhìn thấy Lâm Minh nhận lấy những thứ này, Lâm Vũ thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn thật đúng là sợ Lâm Minh canh cánh trong lòng đối với sự lãnh đạm của Lâm gia lúc trước.

Lại qua mấy tháng chính là cuối năm, Lâm Minh trong lòng tính toán. Cuối năm Thất Huyền võ phủ sẽ cho nghỉ, đệ tử của võ phủ đều phải về nhà mừng năm mới. Mình cũng phải nhân cơ hội này về xem cha mẹ. Hai người làm lụng vất vả cả đời, hẳn là có một tuổi già an nhàn.

Từ biệt Lâm Vũ, Lâm Minh cất đan dược và Chân Nguyên thạch, cõng Quán Hồng thương lại đi tới đại trận Thác Nước Hàn Đàm.

- Lâm sư đệ.

Chấp sự sư huynh phụ trách Thác Nước Hàn Đàm kia vừa nhìn thấy Lâm Minh liền tươi cười đầy mặt đón tiếp:

- Lâm sư đệ lần này thật là nổi tiếng rồi nhé, xếp hạng sáu mươi hai, khó lường, khó lường! Xưa nay chưa từng có!

Lâm Minh cười cười, không nói gì. Hai ngày này, hắn nghe thấy lời khen tặng tương tự quá nhiều.

- Lần này Lâm sư đệ muốn độ khó gì?

- Cấp chín!

Thác Nước Hàn Đàm độ khó cao nhất là cấp mười hai, càng đến cấp cao, cứ tăng lên một cấp biên độ khó tăng lên cũng càng lớn. Độ khó cấp mười hai cũng chỉ có Lăng Sâm miễn cưỡng kiên trì thời gian một nén nhang, rồi sau đó nhất định phải lên đả tọa điều tức một phen. Cho nên Lăng Sâm cũng chỉ có thể tu luyện ở độ khó cấp mười một trở xuống.

Lâm Minh trong thời gian một tháng vượt liền hai cấp, từ cấp bảy tăng lên thẳng cấp chín, đây là chuyện khó tin. Nhưng mà xếp hạng của Lâm Minh nói rõ hết thảy.

- Tốt.

Chấp sự sư huynh kia không nói hai lời, lập tức mở độ khó cấp chín.

Nuốt một viên Tụ Nguyên đan cao cấp gia tăng tốc độ tu luyện, Lâm Minh cõng Quán Hồng thương nhảy vào hàn đầm.

Vừa vào hàn đầm, Lâm Minh lại cảm giác được rét lạnh như kim đâm, độ khó lại tăng lên một cấp bậc.

Trong tài nguyên của Thất Huyền võ phủ, Tụ Nguyên đan thậm chí Chân Nguyên thạch đều không phải quá quý trọng, chỉ có bảy đại sát trận này một phút một giây đều quý báu vô cùng, không thể lãng phí một chút xíu!

Chỉ có hai canh giờ, Lâm Minh đứng trên tảng đá lớn dưới thác nước, cầm ngang Quán Hồng thương. Thác nước độ khó cấp chín, lực xối vào lại đề cao một khoảng lớn. Lâm Minh sau khi cầm Quán Hồng thương dài tám xích tám tấc, lập tức cảm giác được lực đánh vào khổng lồ của thác nước, xối cánh tay hắn dường như muốn chặt đứt.

Dưới loại thác được trải qua trận pháp gia trì này, đứng vững đều không dễ dàng, hơn nữa thác nước cực kỳ rét lạnh, không ngừng cắn nuốt hơi nóng trong cơ thể người tu luyện. Cộng thêm một cây Quán Hồng thương tám trăm hai mươi cân để ngang trong thác, không có chân nguyên dày đặc và lực lượng thân thể siêu mạnh, thời gian một chớp mắt đều chống đỡ không được!

Dù là Lâm Minh cũng phải dựa vào hấp thu chân nguyên trong Chân Nguyên thạch để chống đỡ.

- Ồ? Tốc độ hấp thu chân nguyên rõ ràng tăng nhanh hơn năm mươi phần trăm!

Lâm Minh thoáng giật mình, lập tức hiểu được, đây là công hiệu của Tụ Nguyên đan cao cấp kia.

Tụ Nguyên đan cao cấp một ngàn bảy trăm, một ngàn tám trăm lượng vàng một viên, ăn một viên chính là hơn nửa món bảo khí, loại đan dược xa xỉ này quả nhiên hiệu quả đặc biệt tốt!

Lâm Minh bằng vào Tụ Nguyên đan cao cấp này cùng sử dụng Chân Nguyên thạch như không cần tiền, rồi lại có thể kiên trì được dưới loại tình huống cực đoan này.

Vốn Lâm Minh cho rằng, mình một hơi có thể kiên trì được ba mươi giây chính là cực hạn, nhưng hiện tại chân nguyên nhìn như khô kiệt lại luôn có thể dựa vào Tụ Nguyên đan cao cấp và Chân Nguyên thạch bổ sung đúng lúc, miễn cưỡng chống đỡ.

Lâm Minh tuy thống khổ khó nhịn lại như trước sừng sững không ngã.

Bảo trì ở loại trạng thái này, đối với Lâm Minh chỗ tốt rất lớn. Chẳng những thương pháp nhanh chóng đề cao, ngay cả chân nguyên luyện thể đều đang đồng bộ tiến hành.

Mỗi một phần cơ bắp nội tạng của hắn đều đang tự chủ hấp thu chân nguyên, chống đỡ giá lạnh. Võ giả tầm thường có luyện võ thế nào cũng luôn có một chút góc góc cạnh cạnh thân thể là luyện không được, mà khi mỗi một tấc cơ bắp thân thể tự chủ hấp thu chân nguyên, vậy không tồn tại loại tình huống này.

Lâm Minh một hơi liền kiên trì một nửa canh giờ!

Bởi vì lạnh băng thấu xương, nhiệt độ cơ thể Lâm Minh đã hạ đến mức độ cực thấp, lúc này Lâm Minh nếu thở ra một hơi đều có thể đông thành một tầng sương trắng.

Loại nhiệt độ cơ thể cực thấp này nếu là người thường đã sớm chết, mà võ giả dựa vào chân nguyên thủ hộ lại vẫn bảo trì sinh mệnh lực.

Bởi vì trạng thái cực hạn lâu dài, ý thức của Lâm Minh bắt đầu rời cơ thể. Dần dần, tiếng nước như sấm của thác nước biến mất, Lâm Minh dường như tiến vào một không gian khác chiều hoàn toàn yên lặng. Ở đó, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được mỗi một lần dòng nước xối vào, có thể he thấy tiếng tim đập chậm rãi dường như bị đóng băng của mình, tim đập mỗi một tiếng đều như nhịp trống có quy luật.

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh lại cảm nhận được cái loại trạng thái không linh linh hồn rời cơ thể, trong thân thể không còn một tia ý niệm. Bởi vì không có sự dẫn dắt của ý niệm trong đầu, chân nguyên toàn thân dựa theo quán tính bản năng vận chuyển. Loại lộ tuyến vận chuyển này hoàn mỹ hơn nhiều so với ý thức Lâm Minh khống chế.

Lâm Minh cũng không rõ ràng, loại trạng thái này chính là hình thức ban đầu của “võ ý”.

Chương 95: Tác dụng của võ đạo chi tâm

Lâm Minh cũng không rõ ràng, loại trạng thái này chính là hình thức ban đầu của “võ ý”.

Lần trước Lâm Minh tiến vào loại trạng thái này, đạt tới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng một viên mãn, sau đó Lâm Minh cũng không thể tiến vào loại trạng thái này nữa. Mà lần này, dựa vào Tụ Nguyên đan cao cấp, chân nguyên phối hợp Thác Nước Hàn Đàm độ khó cấp chín, dưới tình huống thân thể cực hạn, ý thức mơ hồ trong thời gian dài, Lâm Minh lại lần nữa tiến vào loại trạng thái võ ý hình thức ban đầu này.

Tuy rằng võ ý của Lâm Minh còn không hoàn thiện, càng không có “ngộ đạo” khoa trương như trong sách miêu tả, nhưng lại vẫn như trước có thể mang đến chỗ tốt rất lớn cho hắn. Dưới loại võ ý này, tu vi cảnh giới của hắn đều đang đề cao như bay.

Võ ý bản thân không thể nắm bắt, không quan hệ với tư chất, chỉ có liên quan với ý chí bản tâm.

Mà Lâm Minh vừa khéo có được võ đạo chi tâm siêu phàm. Dựa vào cái này, hắn dường như chậm rãi mò đến phương pháp nhập môn của võ ý.

Cứ như vậy qua hai canh giờ, thời gian Lâm Minh hẹn trước đã đến!

Tạ Đông thấy Lâm Minh đến thời gian vẫn chưa ra liền tiến vào trong trận pháp, chuẩn bị nhắc nhở Lâm Minh. Nhưng vào trong trận pháp nhìn, lại phát hiện Lâm Minh hai mắt nhắm nghiền đứng dưới thác nước, hô hấp ngân ngã dường như đình trệ, giống như chết đứng không nhúc nhích.

Nhìn thấy một màn này, Tạ Đông mí mắt nháy nháy. Hắn dù sao ở trong Thất Huyền võ phủ nhiều năm, đọc nhiều điển tịch, kiến thức rộng rãi. Hắn biết, Lâm Minh này hẳn là luyện công luyện đến cực hạn mới có thể như thế, luyện công dưới loại tình huống này tiến cảnh cực nhanh...

- Không đúng, dù là luyện công luyện có tập trung đến mấy cũng không đến mức hô hấp gần như đình trệ, đây tuyệt đối không phải trạng thái bình thường. Loại tình huống này của Lâm sư đệ chẳng lẽ là...

Tròng mắt Tạ Đông đảo nhanh, nếu không phải hắn có thể cảm giác được chân nguyên dao động nồng đậm dày đặc trong thân thể Lâm Minh, hắn gần như đều đã cho là Lâm Minh bị đông chết.

- Chẳng lẽ là... Võ ý?

Tạ Đông đột nhiên nhớ tới ghi chép có liên quan võ ý trong sách. Trong truyền thuyết một số võ giả có thể tiến vào võ ý thuộc về chính mình, tu luyện dưới loại trạng thái này một ngày ngàn dặm!

Lăng Sâm chính có được võ ý, loại người này bình thường có được võ đạo chi tâm vượt qua người thường.

Nghĩ đến đây, Tạ Đông bừng tỉnh đại ngộ. Đúng rồi! Khó trách những ngày nay thực lực Lâm Minh tiến triển bay vụt, hóa ra Lâm Minh có võ ý của mình. Điều này thật khó lường! Nên biết, bình thường người có võ ý có được võ đạo chi tâm vượt qua người thường, nhưng người có được võ đạo chi tâm cường đại lại không nhất định có thể có võ ý!

Lĩnh ngộ võ ý cần cơ duyên lớn lao, chỉ có duyên gặp mà không thể cầu!

Lúc này, một đệ tử đi tới ngoài trận Thác Nước Hàn Đàm:

- Tạ sư huynh, trận pháp trống rồi chứ, làm phiền giúp ta mở độ khó cấp bảy. Hắc hắc, ta cảm thấy mấy ngày nay trạng thái không tồi, tiến bộ không ít, hôm nay ta muốn khiêu chiến độ khó cao hơn một chút.

- À... Ừ...

Tạ Đông phụ trách Thác Nước Hàn Đàm vẻ khó xử:

- Tôn sư đệ, trận pháp này còn chưa trống đây...

- Hả?

Tôn Hưng khẽ nhíu mày. Thời gian tu luyện bảy đại sát trận này rất quý giá, thời gian hẹn trước là bao nhiêu chính là bấy nhiêu, một phút một giây không thể kém, nếu không sẽ có người chịu thiệt. Mà công tác chủ yếu của Tạ Đông chính là nhắc nhở đệ tử sắp quá thời gian một chút, cho bọn họ sớm ra ngoài.

- Tạ sư huynh, cái này hơi quá đáng rồi hả, thời gian tổn thất của ta làm sao bây giờ? Ai đang ở bên trong?

Tôn Hưng có chút bất mãn. Tạ Đông này rõ ràng thiên vị đối phương, nhưng là hắn cũng không tiện phát tác. Tạ Đông phụ trách Thác Nước Hàn Đàm, đắc tội Tạ Đông ngày sau cũng không dễ chịu.

- Cái này... Trong đó là Lâm Minh Lâm sư đệ.

Tạ Đông buông hai tay.

- Lâm... Lâm Minh?

Tôn Hưng lập tức mở to mắt, hầu kết hơi hơi nhích động một hồi. Mấy ngày nay, đại danh của Lâm Minh truyền khắp Thiên Vận thành, ở Thất Huyền võ phủ lại càng như sấm bên tai. So với đám người Lăng Sâm, Thác Khổ đều không kém bao nhiêu! Nếu là một tháng sau hắn có thể đánh bại Chu Viêm, như vậy hắn chính là yêu nghiệt biến thái nhất Thất Huyền võ phủ mấy trăm năm nay, loại người này ai dám trêu chọc?

Tôn Hưng vội vã thu hồi vẻ bất mãn trên mặt:

- Thì ra là Lâm sư đệ, ha ha... Tạ sư huynh, hắn khi nào có thể đi ra.

Tuy rằng không nổi giận nữa nhưng đau lòng là không thể tránh khỏi.

Tạ Đông nói:

- Điều này ta cũng không rõ. Lâm sư đệ dường như tiến vào loại trạng thái kỳ dị nào đó. Như vậy đi, hôm nay xin lỗi Tôn sư đệ, chờ Lâm sư đệ đi ra, ta bảo hắn đem thời gian bù cho ngươi, thế nào?

Tạ Đông cũng không nhắc tới chuyện võ ý, dù sao hắn cũng không quá khẳng định.

Tôn Hưng gật đầu đồng ý, thời gian vốn hẹn trước lại đột nhiên bị thay đổi, người bình thường đều sẽ không nguyện ý. Nhưng là người cướp thời gian này là Lâm Minh thì là một cách nói khác. Tôn Hưng nghĩ nghĩ, nói:

- Nếu Lâm sư đệ luyện công quá mức tập trung, ta đem thời gian nhường ra cũng là nên làm. Cái kìa... Khụ khụ... Tạ sư huynh nhớ rõ đến lúc đó nhắc đến tên ta một chút là được.

Tôn Hưng này nói như thế, tự nhiên là ôm tâm tư lấy lòng Lâm Minh, đem thời gian nhường cho Lâm Minh tu luyện có thể xem như một ân tình nho nhỏ.

- Ha ha, tự nhiên.

Tạ Đông đương nhiên hiểu được cách nghĩ của Tôn Hưng.

Cứ như vậy, Lâm Minh một đường tu luyện, rồi lại một hơi tu luyện bốn canh giờ!

Từ trong loại trạng thái không linh này đột nhiên tỉnh lại, Lâm Minh trong lòng cả kinh. Mình tu luyện đã bao lâu rồi?

Đi ra Thác Nước Hàn Đàm, mặt trời đã ngả về tây, buổi chiều rồi sao? Ít nhất ba, bốn canh giờ!

- Lâm sư đệ, ngươi xem như đi ra rồi.

Tạ Đông vội lên đón:

- Ta vừa rồi thấy Lâm sư đệ luyện công quá tập trung, cũng không gọi ngươi, không nghĩ tới ngươi một hơi đứng ba canh giờ rưỡi!

- Ba canh giờ rưỡi? Vậy thời gian hẹn trước của ta sớm đến rồi.

- Đúng vậy, người khác đều bị ta chặn trở về rồi, tuy nhiên thời gian này Lâm sư đệ vẫn là phải trả lại.

- Như vậy? Vậy thật sự rất cảm ơn Tạ sư huynh.

Lâm Minh không nghĩ tới mình có một ngày lại nhận được ưu đãi như vậy, không khỏi cảm khái. Ở Thất Huyền võ phủ này, thực lực chính là hết thảy. Có thực lực thì có đặc quyền, không thực lực ai cũng có thể giẫm ngươi một cước.

- Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến. Ngược lại là sư đệ ngươi, vừa rồi dường như là... Tiến vào loại trạng thái kỳ dị nào đó. Ta phát hiện hô hấp của sư đệ gần như đình trệ.

- Hả? Vậy sao? Ta cũng không có quá nhiều cảm giác.

Lâm Minh đối với trạng thái không linh cũng không có một khái niệm đầy đủ, chỉ biết là loại trạng thái này đối với tu luyện của mình có lợi rất lớn.

Tạ Đông do dự một chút nói:

- Lâm sư đệ, nếu sư huynh không đoán sai, loại trạng thái vừa rồi của ngươi khả năng là một loại võ ý.

- Võ ý?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, lần đầu tiên hắn nghe nói khái niệm này.

- Ừ, võ ý thứ này nói không rõ, võ giả có được võ ý quá ít, lĩnh ngộ nó đều xem kỳ ngộ. Cường giả võ đạo chi tâm mạnh, xác suất lĩnh ngộ lớn hơn một chút, võ đạo chi tâm của sư đệ, không người có thể so sánh, ngay cả Lăng sư đệ đều có điểm không bằng. Ngươi đại khái còn không biết, Lăng sư đệ cũng có một loại võ ý thuộc về chính mình, cho nên mới lợi hại như vậy!

- Ồ? Lăng Sâm cũng có thể tiến vào một loại trạng thái tu luyện kỳ dị?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, lập tức giật mình hiểu ra. Không trách! Lăng Sâm này tuy rằng thiên phú chỉ có tứ phẩm hạ đẳng, nhưng là lại có thể trường kỳ ở vị trí thứ nhất Bài Danh thạch Thất Huyền võ phủ, ngay cả Trương Quan Ngọc thiên phú ngũ phẩm đều bị hắn áp chế vững vàng!

Vẫn đều nói võ đạo chi tâm có ích cho tu luyện, nhưng là Lâm Minh lại không biết võ đạo chi tâm trừ có thể khiến người càng thêm chăm chỉ còn có chỗ tốt gì khác mang tính thực chất. Nếu là chỉ cần chăm chỉ, thật sự khiến người cảm thấy có chút vô dụng. Thời gian một ngày là có hạn, ngươi dù ăn uống đều đang tu luyện, lại có thể nhiều hơn người khác bao nhiêu thời gian?

Hiện tại hắn xem như biết một chút. Võ giả võ đạo chi tâm mạnh, nếu là lĩnh ngộ võ ý, thiên phú này có thể đề cao rất lớn!

Chương 96: Giáo quan Hồng Hy

- Sư huynh có biết võ ý của Lăng sư huynh là gì không?

Hiện tại Lâm Minh về loại trạng thái tu luyện kỳ dị này hoàn toàn không biết gì cả, muốn hỏi một chút để hiểu biết.

- Cái này ta cũng không biết, ta chỉ biết là, võ ý Lăng sư đệ tên là Tu La, ta nghĩ có liên quan đến giết chóc đi, dường như hắn có thể tiến vào loại trạng thái này tu luyện, cho nên thực lực tăng trưởng cực nhanh! Hắn so với Thác Khổ sư đệ xếp hạng thứ hai mạnh hơn rất nhiều! Nhưng mà tu vi hắn cũng không như Thác Khổ sư đệ, Thác Khổ sư đệ đã tiến vào cảnh giới Luyện Cốt, mà Lăng Sâm sư đệ vẫn như trước là Dịch Cân đỉnh phong.

Thì ra là thế... Xem ra võ ý có rất nhiều loại, mỗi người một khác, không biết loại Không Linh võ ý của chính mình với Tu La võ ý của Lăng Sâm thì rốt cuộc là ưu hay là kém?

Trở lại chỗ ở, Lâm Minh cảm giác thân nhẹ như yến, liên tục tiến hành ba cái nửa canh giờ tu luyện cường độ cao lại không có bất kỳ cảm giác mỏi mệt, sau lưng lưng đeo Quán Hồng thương dường như thanh gỗ nhẹ nhàng, tuyệt không trở ngại Lâm Minh hành động.

- Vừa rồi tu luyện ba cái nửa canh giờ, tuy rằng không thể đột phá tầng thứ hai Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nhưng dường như đã đụng đến cánh cửa, nếu có thể tiến vào Không Linh võ ý một vài lần nữa, hẳn có thể hoàn toàn đột phá! Đến lúc đó, lực lượng của ta lại tăng lên một mảng lớn, nói không chừng so với Lăng Sâm cũng sẽ không kém bao nhiêu!

- Bởi vì tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, lực lượng luôn luôn là thế mạnh của ta, nhưng lực lượng cũng không có nghĩa là toàn bộ sức chiến đấu, không biết thế mạnh của Lăng Sâm này ở chỗ nào?

- Lăng Sâm có thể tiến vào Tu La võ ý bất cứ lúc nào, khi nào thì ta cũng có thể bất cứ lúc nào tùy ý tiến vào Không Linh võ ý đây?

Ở thời điểm Lâm Minh tu luyện tăng tiến vùn vụt, Chu Viêm đồng dạng đang tiến hành tu luyện địa ngục của chính mình, nói không khoa trương chút nào, một trận chiến này một tháng sau, có thể là một trận chiến trọng yếu nhất của cả hai!

Hắn tuyệt đối không thể thua!

Chu Viêm cầm trường kiếm trong tay, kiếm quang như mạng nhện dày đặc, ở trước mặt hắn, Kim Giáp binh hình thành từ năng lượng mở tung ra từng cái, đây là Kim chi trận trong bảy đại sát trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, Kim Giáp binh!

Ở trong Vạn Sát trận cùng Lung Linh tháp, thử luyện giả gi ết chết địch nhân đều là ảo giác, bản thân thử luyện giả cũng không có bất kỳ vận động cùng di chuyển, mà bảy đại sát trận lại bất đồng, đây chính là sát trận thật, bất kỳ một cái Kim Giáp binh đều là hình thái năng lượng chân thật!

Ở trong này, không cẩn thận một chút sẽ bị thương!

Tuy rằng bản thân trận pháp có được năng lực phán đoán nhất định, nhưng ở thời điểm thử luyện giả không duy trì được sẽ tự động đình chỉ công kích, nhưng trên lịch sử vẫn là xuất hiện qua thử luyện giả trọng thương, thậm chí sự cố tử vong!

Đương nhiên, dù sao tử vong cũng là số ít, cho nên Kim Giáp binh trận cũng không có hiệu quả tốt như Lăng Sâm tu luyện Tu La.

- Chu sư huynh quá lợi hại! Độ khó cấp mười, còn có thể kiên trì lâu như vậy! Ân, đã ba khắc, trận pháp còn không có dấu hiệu yếu đi, điều này chứng minh Chu sư huynh đến hiện tại vẫn không bị thương, cũng không có hiện tượng chân nguyên không đủ!

- Lâm Minh nếu muốn thắng Chu sư huynh ở một tháng sau, ta xem rất khó!

- Ân, tuy rằng Lâm Minh là yêu nghiệt, nhưng Chu sư huynh cũng không phải ngồi không, ta cũng cảm thấy Chu sư huynh có thể thắng, đây chính là độ khó cấp mười a! Ta vừa lên đi đã sắp bị miểu sát!

Thời gian trôi qua từng ngày, đệ tử Thất Huyền võ phủ chú ý đối với trận chiến của Lâm Minh cùng Chu Viêm một tháng sau chẳng những không hạ nhiệt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong lúc này đã xảy ra một ít hiện tượng thú vị, ở Tàng Thư các Thất Huyền võ phủ, mấy bộ công pháp cơ sở Lâm Minh tuyển lại lập tức thành công pháp đứng đầu, một bộ Thương quyết cơ sở, phía dưới viết ước chừng bốn tên, phía dưới Bộ pháp cơ sở cũng có ba cái tên, bởi vì Lâm Minh xuất hiện, Thất Huyền võ phủ lại xuất hiện bốn đệ tử mới Nhân Chi đường tuyển định vũ khí lựa chọn là thương thành vũ khí chính mình.

Tuy nhiên, Phấn Thân Toái Cốt quyền mà Lâm Minh tuyển vẫn không người nào hỏi thăm.

Bởi vì trong suy nghĩ của đám tân sinh, dường như bản thân Lâm Minh cũng không luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền.

Bản thân Phấn Thân Toái Cốt quyền là công pháp cao cấp địa giai trở lên, cho dù đầy đủ cũng rất khó luyện thành, hơn nữa không trọn vẹn lại cao tới bảy thành, nếu Lâm Minh luyện thành, vậy hai chữ yêu nghiệt đều không đủ để hình dung hắn.

Đối với hiện tượng đệ tử cấp thấp tuyển công pháp cơ sở này, trưởng lão Tàng Thư các cũng chỉ cười khổ, rất nhiều hạ cấp đệ tử sùng bái đối với Lâm Minh, kết quả yêu ai yêu cả đường đi, theo đuổi công pháp tu luyện cùng vũ khí của Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh cường đại cũng không phải bởi vì mấy thứ này, những đệ tử mới tuyển thương, có năng lực phát huy uy lực của thương được mấy phần?

Sáng sớm, thiên địa khí nồng đậm, Lâm Minh một tay cầm lấy Quán Hồng thương, cánh vươn sang một bên, hắn nhắm lại hai mắt, tâm thần hoàn toàn dung hợp với ngọn núi, cây cỏ, bình tĩnh mà lại trống không.

Hắn ở thể tự minh ngộ ra Không Linh võ ý, khi nào thì có thể không dựa vào Tụ Nguyên đan cao cấp, không dựa vào Chân

Nguyên thạch, bất cứ lúc nào tùy chỗ tiến vào Không Linh võ ý, như vậy võ ý của Lâm Minh mới xem như tiểu thành.

Trong trạng thái yên lặng, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt, ở khoảnh khắc vừa rồi, dường như hắn cảm giác được có người đến gần, tuy rằng đang ở Thất Huyền võ phủ an toàn, nhưng Lâm Minh vẫn tràn ngập cảnh giác, dù sao hắn gây thù hằn không ít.

- Ân, tính cảnh giác không tồi.

Một thanh âm hùng hậu vang lên bên tai Lâm Minh, một nam nhân mặc chiến giáp màu đỏ, lưng đeo trường thương, xuất hiện như quỷ mị, hai chân hạ xuống mũi thương Lâm Minh.

Thế rơi xuống như vậy làm Quán Hồng thương cong lên một độ cong rất nhỏ, nhưng mà Lâm Minh vẫn như cũ giữ thương vững vàng.

- Lực cánh tay rất tốt!

Người kia tán thưởng nói.

- Hồng giáo quan?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, người đứng trên mũi thương chính là giáo quan Hồng Hi của hắn.

- Lần này Vạn Sát trận ngươi cho ta mặt mũi, xếp hạng sáu mươi hai, khiêu chiến Chu Viêm! Ngươi thật quyết đoán a!

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn Hồng giáo quan khen, tuy nhiên ta cũng không có nắm chắc thắng Chu Viêm.

- Ân, Chu Viêm này cũng không phải nhân vật đơn giản, thời điểm hắn vừa mới tiến vào Thất Huyền võ phủ, biểu hiện gần như với Vương Nghiễn Phong, tuy rằng xa không bằng yêu nghiệt như ngươi, nhưng dù sao hắn nhập học sớm hơn ngươi hai năm rưỡi, hai năm rưỡi này, để hắn từ một người thực lực như Vương

Nghiễn Phong thăng đến xếp hạng hiện tại, tiếp qua một hai năm, chờ đám người Lăng Sâm tốt nghiệp, Chu Viêm sẽ tiến vào mười hạng đầu Thất Huyền võ phủ, thậm chí có thể đi vào trước năm, nói cách khác, đối thủ lần này của ngươi chính là kẻ cạnh tranh năm hạng đầu tương lai của Thất Huyền võ phủ! Ngươi tuyển cho chính mình một cái cường địch a!

Lâm Minh tự nhiên rõ ràng những lời của Hồng Hi, hắn nói:

- Hồng giáo quan, ta hiểu được thực lực Chu Viêm, ta cũng biết, ta muốn vượt qua hắn ở một tháng sau độ khó rất lớn, chỉ là tại thời điểm chấp sự sư huynh hỏi ta muốn khiêu chiến ai, trong lòng ta đã có một loại ý niệm khiêu chiến Chu Viêm mãnh liệt trong đầu, ta muốn đè ép ý niệm này trong đầu, cho nên sẽ đi thẳng một đường mà tuyên chiến với Chu Viêm.

- Ha ha, tốt! Hay cho đi thẳng một đường! Người tập võ, tùy tính tùy tâm! Chỉ có ý niệm trong đầu được thỏa mãn, mới có thể hiểu rõ kinh mạch trong cơ thể, chân nguyên mới có thể lưu động không bị ngăn trở! Lựa chọn của ngươi không tồi, có quyết đoán! Từ hôm nay trở đi, ta dạy cho ngươi thương pháp! Ta nói như thế nào cũng là giáo quan của ngươi, tự nhiên không muốn nhìn thấy đệ tử dưới tay chính mình thua người khác!

Chương 97: Bảy thứ võ ý

Lâm Minh nghe Hồng Hi nói như vậy, trong lòng mừng rỡ, hiện tại hắn chỉ dựa vào một quyển Thương quyết cơ sở, có thể học chỉ là cơ sở, nếu có người chỉ điểm, tự nhiên sẽ tiến bộ nhanh hơn.

Hồng Hi nói:

- Ta từng nhập ngũ mười năm, trong kiếp sống quân lữ mười năm, ta mới học thương, lúc trước là dùng kiếm, thương là vua trăm binh! Ta cũng không học được đại thành, chỉ có thể đem lĩnh ngộ thương thuật mấy năm nay dạy cho ngươi. Tuy nhiên trước khi bắt đầu, ta hỏi ngươi một vấn đề, có phải ngươi lĩnh ngộ được một loại trạng thái tu luyện đặc thù hay không?

Lâm Minh hơi hơi ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới Hồng Hi cũng biết, hắn gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Quả nhiên, ngộ tính của ngươi không tồi, loại trạng thái tu luyện này đại khái xem như một loại đỉnh cấp, nếu không với thiên phú của ngươi, không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy có thành tích như thế! Chuyện này rất tốt trên con đường võ đạo của ngươi, tuy nhiên cho dù con đường võ đạo cường hãn nhưng cũng có rất nhiều người không có cơ duyên lĩnh ngộ được trạng thái tu luyện đặc thù này, loại trạng thái này được xưng là võ ý!

- Người có được võ ý, đã ít lại càng ít, mặc dù là địa phương tập hợp thiên tài như Thất Huyền võ phủ, mấy chục năm qua cũng chỉ có một mình Lăng Sâm! Không nghĩ tới, hiện tại lại có ngươi!

- Nga? Ít như vậy?

Lâm Minh giật mình trong lòng, không trách được trước kia chính mình chưa từng nghe nói đến thứ này.

- Đúng vậy, cho nên võ ý tồn tại luôn luôn rất thần bí, bởi vì người lĩnh ngộ nó quá ít, điển tịch lưu lại miêu tả của nó cũng không nhiều, hơn nữa võ ý của mỗi một võ giả không giống nhau, hiệu quả cũng khác.

Lâm Minh nói:

- Giáo quan, ta không rõ, nếu Lăng Sâm sư huynh lĩnh ngộ võ ý rất thưa thớt như vậy, thực lực lại được xưng vô địch ở cùng giai Thiên Vận quốc, vì sao còn không thể tuyển nhập đệ tử hạch tâm? Vi cái đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ rốt cuộc là yêu nghiệt thế nào?

Hồng Hi nói:

- Lúc trước người Thất Huyền cốc quả thật chú ý tới Lăng Sâm, gần như muốn chọn hắn làm đệ tử hạch tâm, nhưng mà cuối cùng Lăng Sâm lại không thể thông qua khảo hạch trở thành đệ tử hạch tâm, cho nên bị phủ quyết, chỉ kém một bước.

- Ân? Khảo hạch?

Trong lòng Lâm Minh vừa động.

- Đúng vậy, một ít võ giả không phù hợp tiêu chuẩn cứng nhắc của Thất Huyền võ phủ, muốn trở thành đệ tử hạch tâm sẽ phải thông qua khảo hạch, lúc trước khảo hạch mà Lăng Sâm đối mặt là đánh bại một người cùng tuổi với Lăng Sâm, hoặc là đệ tử hạch tâm lớn tuổi hơn Lăng Sâm, hoặc ở mười bảy tuổi đạt tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong.

- Lăng Sâm đánh bại một đệ tử hạch tâm lớn tuổi hơn với hắn, nhưng mà đáng tiếc, lại không có thể ở thời điểm mười bảy tuổi đẩy tu vi tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, cho nên...

- Là bởi vì thiên phú tu luyện của Lăng Sâm sư huynh không được sao?

- Đúng vậy, ta vừa nói qua, võ ý có rất nhiều loại, võ ý Lăng Sâm là Tu La, ở chiến trường trải qua vô tận chém giết, loại võ ý này, công dụng chủ yếu là dùng đề cao bản năng võ giả chiến đấu, sức bật, bản lĩnh giết người. Nhưng mà đối với tu vi võ giả lại hiệu quả không lớn, chỉ có một chút ưu đãi đối với đột phá bình cảnh.

Hồng Hi nói tới phương diện này lộ một tia tiếc hận, sức chiến đấu của võ giả cùng tu vi là hai việc khác nhau, sức chiến đấu chính là thực lực, mà tu vi lại là cảnh giới, tỷ như Luyện Thể tầng một, Luyện Thể tầng hai, Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ.

Tu vi ảnh hưởng tới sức chiến đấu võ giả, nhưng cũng không phải nhân tố duy nhất, võ kỹ, bản năng chiến đấu, kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu, trình độ chân nguyên dày đặc, đều ảnh hưởng đến sức chiến đấu, cho nên còn có vượt cấp chiến đấu.

Nhưng đối với võ giả mà nói, tu vi mới là căn bản, nếu tu vi không thể đi lên, mặc cho sức chiến đấu ngươi dù có mạnh mấy đi nữa cũng không làm nên chuyện gì, võ giả Luyện Thể tầng một bất kể như thế nào cũng không thể hơn võ giả Ngưng Mạch kỳ, đây là chênh lệch tuyệt đối do tu vi mang đến!

Hơn nữa võ giả thọ mệnh cũng cùng một nhịp thở với tu vi, nếu Lăng Sâm chỉ sức chiến đấu cường, tu vi cũng không cao, đối với đại tông môn mà nói, cũng không có giá trị bồi dưỡng.

Cho nên Lăng Sâm bị đào thải!

Hồng Hi thở dài:

- Thiên phú Lăng Sâm nếu cao thêm nửa bước, tỷ như tứ phẩm trung đẳng, đều có khả năng được Thất Huyền cốc lựa chọn, Tu La võ ý của hắn có thể khiến người trường kỳ bị vây trong sinh tử, lợi cho đột phá bình cảnh, đây là điều Thất Huyền cốc coi trọng, đáng tiếc Tu La võ ý đối với tích lũy chân nguyên không có nhiều ưu đãi.

Lâm Minh hỏi:

- Hồng giáo quan, vậy Lăng Sâm sư huynh không thể được Thất Huyền cốc lựa chọn sao?

- Cũng có, tuy nhiên quá khó khăn, một loại khả năng là hắn có thể ở trước hai mươi hai tuổi đột phá cảnh giới Ngưng Mạch, đây là tiêu chuẩn cứng nhắc của Thất Huyền cốc, chỉ cần trước hai mươi hai tuổi đột phá Ngưng Mạch kỳ, là được tiến vào Thất Huyền cốc. Tuy nhiên với tiến độ tu luyện của Lăng Sâm hiện tại, không có thể. Loại thứ hai là, Lăng Sâm lại lĩnh ngộ một loại võ ý, tốt nhất là võ ý có lợi đề cao tu vi, nói như vậy, chỉ sợ toàn bộ Thất Huyền cốc đều phải coi trọng Lăng Sâm, người lĩnh ngộ hai loại võ ý, thế gian ít có.

- Hai loại võ ý? Võ ý còn có thể có hai loại?

Lâm Minh cũng kinh ngạc.

- Ân, tuy nhiên vô cùng khó, khó đến độ khiến người tuyệt vọng. Loại tình huống này đừng nói Thiên Vận quốc, cho dù là phạm vi mười vạn dặm của Thất Huyền võ phủ quản hạt cũng hoàn toàn tuyệt tích, ta cũng chỉ thấy qua ở trong điển tịch, tỷ như truyền thuyết về ngộ đạo, vị đại năng kia tên là Đế Thích Già, có được bảy thứ võ ý! Ba ngàn năm trước, hắn ở dưới cây bồ đề tĩnh tọa bảy ngày bảy đêm, bảy thứ võ ý này lại dung hợp thành một thể, Đế Thích Già bởi vậy mà đại triệt, phá vỡ gông cùm xiềng xiếc mấy võ đạo, cuối cùng tu thành kim thân bất diệt, võ phá hư không!

Hồng Hi nói chuyện, Lâm Minh nghe được rung động trong lòng!

Bảy thứ võ ý!

Đây là cái khái niệm gì? Lại còn dung hợp bảy thứ võ ý này làm một! Người như thế, thật sự là thần ma!

Trước kia khi Lâm Minh nghe về truyền thuyết cây bồ đề ngộ đạo, trong lòng không quá tin tưởng, tĩnh tọa bảy ngày bảy đêm liền đại triệt, ngay cả phá vỡ gông cùm xiềng xiếc mấy võ đạo, võ phá hư không, quá khoa trương.

Nên biết rằng, một đường võ đạo, càng lên cao lại càng khó! Có vài người đột phá một cái bình cảnh phải hao phí trên trăm năm! Mà Đế Thích Già này, lại có thể phá bình cảnh võ đạo, tu vi lập tức thăng lên vài cấp, đây không phải nói hươu nói vượn sao?

Hiện tại, nghe Hồng Hi miêu tả như vậy, Lâm Minh lại bắt đầu tin, võ ý bảy thứ kết hợp một thể, ngẫm lại liền cảm thấy kh ủng bố.

Hồng Hi nói:

- Lâm Minh, hiện tại ngươi miêu tả võ ý của ngươi một chút, ta phán đoán xem rốt cuộc là loại nào, điều này đối với ngươi ngày sau phát triển vô cùng trọng yếu!

Lâm Minh gật đầu, miêu tả võ ý chính mình một lần.

Hồng Hi suy nghĩ một chút, nói:

- Ngươi nói loại Không Linh võ ý này, hẳn thuộc loại đề cao tu vi, ý thức ly thể, chân nguyên dựa theo bản năng tự phát vận chuyển, cho nên lộ tuyến vận hành có thể đạt tới hoàn mỹ, võ ý có nhiều loại, mỗi người mỗi khác, nhưng ghi lại cũng rất ít, loại võ ý này của ngươi, trước đây ta hoàn toàn không nghe nói qua, hiệu quả cụ thể ta đoán không ra, nhưng nhìn tu vi ngươi hiện tại tăng tiến vùn vụt, hiệu quả hẳn là rất tốt, võ ý của ngươi so với Lăng Sâm còn mạnh hơn, thậm chí rất có thể Thất Huyền cốc sẽ tuyển ngươi làm đệ tử hạch tâm! Đương nhiên, ngươi giống với Lăng Sâm, cũng phải thông qua khảo hạch mới được, khảo hạch này, thông qua rất khó, phải xem võ ý của ngươi có nghịch thiên không.

Đệ tử hạch tâm sao... Lâm Minh hơi hơi trầm mặc.

Chương 98: Lực chấn động

Đệ tử hạch tâm sao... Lâm Minh hơi hơi trầm mặc.

Hắn cảm thấy Thất Huyền cốc giống như là một con quỷ hút máu thật lớn, phạm vi áp bức mười mấy vạn dặm tài nguyên tu luyện, khiến võ giả tiểu quốc, tài nguyên tu luyện thiếu thốn, võ đạo tu đến cảnh giới Hậu Thiên sau sẽ khó tiến nửa bước.

Rồi sau đó Thất Huyền cốc này lại mở Thất Huyền võ phủ ở các quốc gia, với một loại tư thái kẻ bề trên, bố thí tài nguyên, bố thí công pháp, chọn lựa nhân tài ưu tú nhất.

Mà hoàng thất tiểu quốc biết rõ như thế, lại bởi vì sợ hãi Thất Huyền cốc, đồng thời lại hy vọng nhận được Thất Huyền cốc duy trì cùng bảo hộ, cho nên cam nguyện hai tay dâng tài nguyên quốc gia, khiến tài nguyên trong quốc gia đã không nhiều lắm mà giá cả lại cao dọa người, võ giả gia cảnh như Lâm Minh, mặc dù có thiên phú, cũng không có tiền tập võ!

Thất Huyền cốc cùng hoàng thất Thiên Vận quốc hình thành loại quan hệ ích lợi trắng trợn này, khiến Lâm Minh có loại cảm giác vô cùng không thoải mái.

- Nếu không phải Thất Huyền cốc, trước kia ta tu luyện võ đạo, cũng sẽ không là gánh nặng lớn như vậy của gia đình ta, Thất Huyền cốc này, thật sự đáng giận...

Lâm Minh thầm nghĩ trong lòng.

- Tuy nhiên nếu ta muốn lấy được cảnh giới võ đạo cao, lại nên trở thành đệ tử hạch tâm! Nếu không ta không có tài nguyên, hết thảy chờ ta có đủ thực lực rồi nói sau.

- Tốt lắm Lâm Minh, mấy thứ ta hỏi ngươi đều xong rồi, ưu thế của ngươi ở chỗ võ đạo chi tâm, nhưng luận kỹ xảo chiến đấu ngươi không bằng Chu Viêm, hơn nữa, trọng yếu nhất, ngươi không có võ kỹ, ngươi đánh bại Trương Thương chỉ dùng Giao

Long Xuất Hải cơ sở nhất, lúc trước ngươi tuyển Phấn Thân Toái Cốt quyền, ngươi phải kiên trì, hiện tại học võ kỹ đã không còn kịp rồi.

- Tuy nhiên tuyển cũng đã tuyển rồi, võ đạo tùy tâm tùy tính, không có gì phải hối hận, cho dù lúc trước mạnh mẽ sửa lại chú ý cho ngươi, ý niệm trong đầu ngươi không được thỏa mãn, trong lòng cũng sẽ không rộng rãi, hiện tại ta muốn tôi luyện cơ sở thương pháp của ngươi, để ngươi dựa vào thương pháp cơ sở, chiến thắng Chu Viêm! Tuy nhiên trước đó ta nói cho ngươi, Chu Viêm này lại có ba loại võ kỹ! Ngươi phải chuẩn bị tâm lý.

Lâm Minh nói:

- Ta hiểu được, Hồng giáo quan.

- Hiện tại, ngươi tiến công với ta, ta muốn nhìn thương pháp của ngươi!

- Vậy ta không khách khí.

Lâm Minh run tay lên, Quán Hồng thương đã tới tay hắn, lực run lên làm mũi thương chấn động ong ong, Tử Ô Đạn Thiết ẩn chứa sức lực kinh người, cho dù chỉ là một chút chấn động, đều có thể khiến người đứt gân gãy xương!

- Có thể tiện tay làm rung Tử Ô Đạn Thiết, khí lực không tồi!

Hồng Hi cười ha ha, cũng rút trường thương trên lưng ra!

- Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, hai tay cầm thương, đột nhiên vọt tới trước, một thương đâm thẳng!

Theo một thương này đâm ra, khí thế Lâm Minh tăng vọt, không khí chung quanh đều thay đổi, ở trong tay Lâm Minh dường như xuất hiện một cái lốc xoáy nhìn không thấy, khí thế gió nổi mây phun hội tụ, xuyên vào trong trường thương Lâm Minh.

Hồng Hi mắt lộ ra vẻ tán thưởng, hắn đi từng bước, ép cán thương xuống, mũi thương nhắm ngay đầu thương Lâm Minh, mạnh mẽ hất lên!

Nhưng cú đâm này lại không đẩy ra được thương của Lâm Minh, thương kia giống như kim thiết, phương hướng không thay đổi, vẫn như trước đâm tới Hồng Hi!

Đây là vô số lần Lâm Minh luyện thương ở dưới Thác Nước Hàn Đàm mới đạt tới cảnh giới thương vững như núi!

Tinh quang trong mắt Hồng Hi nhoáng lên một cái chợt lóe sáng:

- Thương tốt!

- Lên!

Hồng Hi đột nhiên phát lực, chân nguyên lan khắp trường thương, ngạnh sinh đẩy Lâm Minh thương ra, rồi sau đó hắn cầm trường thương trong tay, đột nhiên tiến lên trước một bước, mũi thương như con rắn độc đâm về phía yết hầu Lâm Minh!

Hồng Hi thương nhanh hơn gấp đôi Lâm Minh! Lâm Minh đâm ra một thương, hắn lại xuất hai thương liên tục!

Hồng Hi vốn tưởng rằng, một chiêu này là xong, hắn có tu vi Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch đỉnh phong, nửa chân bước vào cảnh giới Hậu Thiên, đối phó Lâm Minh Luyện Thể tầng ba, mặc dù chỉ dùng ba thành thực lực cũng dễ như trở bàn tay, nhưng không nghĩ tới hắn sai lầm.

Mắt thấy một thương này đâm tới, trường thương Lâm Minh căn bản không kịp về đỡ, tay phải hắn xoay sang, nhắm ngay đầu thương Hồng Hi! Trong nháy mắt, tần suất hô hấp toàn thân Lâm Minh hoàn toàn chấn động, chân nguyên cấp tốc chấn động dồn hết vào tay phải!

Hồng Hi mắt thấy Lâm Minh tay không đánh về phía mũi thương của mình, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, Lâm Minh này...

- Ân?

Ở trong nháy mắt bàn tay Lâm Minh chạm đến mũi thương, Hồng Hi chỉ cảm thấy một cỗ lực chấn động mãnh liệt truyền đến từ trên thân thương, khiến hắn gần như rơi thương ra, này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Hồng Hi tự nhiên nghe nói qua, lúc trước khi Lâm Minh đối chiến Trương Thương, lấy tay đẩy ra hiệp đao của Trương Thương, lúc ấy Hồng Hi chỉ nghĩ Lâm Minh nhìn thấu quỹ tích công kích của Trương Thương, tránh được lưỡi dao, cho nên mới một kích đắc thủ, nhưng hiện tại xem ra chỉ sợ không đơn giản như vậy!

- Lên!

Hồng Hi rốt cuộc là cao thủ Ngưng Mạch kỳ, hai tay đột nhiên dùng sức, lập tức triệt tiêu lực làm rơi cán thương, mà lúc này, Lâm Minh lại đánh tới lần thứ hai!

- Hoành Tảo Thiên Quân!

Lúc này Hồng Hi đã không đón đỡ kịp, thân mình nhảy lên né tránh một kích này, nhưng tuy là như thế, một thương này của Lâm Minh, lại bị cương gió bám vào mạnh mẽ, mà cương gió lại mang theo một cỗ lực chấn động kỳ dị, Hồng Hi bị cương gió quét đến cũng cảm thấy tim đập, khí huyết đều nhận được ảnh hưởng rất nhỏ, khiến ngực hắn khó chịu!

Điều này làm cho Hồng Hi hoảng hốt trong lòng, hắn là võ giả Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch Kỳ đại thành, kinh mạch trong cơ thể hắn sớm đã đả thông toàn bộ, chân nguyên rèn luyện toàn thân, dưới tình huống như vậy, hắn bị thương gió của Lâm Minh quét trúng lại có cảm giác không khỏe rất nhỏ, tuy rằng không có thương tổn gì, nhưng nếu thay thành một võ giả Luyện Tạng kỳ, nói không chừng lập tức sẽ hộc máu!

- Tiểu tử này, học công pháp gì vậy? Vốn tưởng rằng một chiêu bắt giữ hắn, hiện tại lại tới tận ba hiệp, nếu còn không làm gì được hắn, mặt mũi lão sư ta còn để vào đâu!

Hồng Hi lại tăng lên hai thành thực lực, ở không trung đánh một đòn hồi mã thương, trường thương lao vút xuống như cơn mưa rào!

Keng!

Lâm Minh giơ thương đón đánh, nhưng lần này, hắn lại cảm giác Hồng Hi thương dường như ẩn chứa lực lượng vô tận, thương của hắn căn bản không thể chống lại, trực tiếp bị đẩy ra!

Xịch!

Mũi thương như quỷ mị hiện ra, hàn quang lăng liệt khiến lông tơ Lâm Minh dựng thẳng lên, chiến đấu đã xong.

Hồng Hi thu thương:

- Hảo tiểu tử, ngươi giấu thật là sâu, trách không được Trương Thương bị ngươi một chưởng một quyền một thương liền xử lý, nếu tu vi ta không hơn xa ngươi, hôm nay cũng sẽ bại trận.

Hồng Hi nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới, hồi tưởng chấn động kỳ dị vừa rồi, Lâm Minh học được từ đâu?

Loại chiêu thức lợi hại này, Lâm Minh không có khả năng vô sự tự thông, nhất định là học từ ngọc giản, nhớ tới đến ngọc giản Lâm Minh trúng tuyển ở Tàng Thư các: Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở, Phấn Thân Toái Cốt quyền...

Thương quyết cơ sở Hồng Hi đương nhiên xem qua, trên thực tế, người nhập ngũ ở quân đội đều phải xem Thương quyết cơ sở, tuy nhiên Thương quyết cơ sở trong Thất Huyền võ phủ Tàng Thư các lại có một ít công pháp cô đọng chân nguyên, thương chiêu loại chấn động này cũng không phải Thương quyết cơ sở, càng không là Bộ pháp cơ sở, như vậy chẳng lẽ là...

Phấn Thân Toái Cốt quyền!?

Chương 99: Thương tốc

Thình lình xảy ra ý niệm này trong đầu khiến Hồng Hi ngây dại, hắn từng xem qua Phấn Thân Toái Cốt quyền, nhớ lại trọng tâm Phấn Thân Toái Cốt quyền này chính là... Chấn động!!

Chấn động!

Trời ạ, tiểu tử này!

Hồng Hi hung hăng nuốt nước bọt, tiểu tử này sẽ không luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền rồi chứ!

Không... Không có khả năng, tuy rằng Phấn Thân Toái Cốt quyền nhắc tới chấn động chân nguyên, nhưng chưa nói làm sao để luyện thành chấn động chân nguyên, bộ phận mấu chốt nhập môn! Không trọn vẹn đạt tới bảy thành Phấn Thân Toái Cốt quyền, bản thân lại là công pháp địa giai, thần tiên đều bất lực a!

Nếu Lâm Minh luyện thành, từ yêu nghiệt hình dung ở trước mặt hắn đều không đủ, hắn căn bản là thần ma chuyển thế!

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi dùng chiêu thức chấn động, làm sao học được?

Thanh âm Hồng Hi có một tia run rẩy, hiển nhiên trong lòng hắn rất không bình tĩnh. Gặp được loại sự tình này, hắn căn bản không bình tĩnh được, điều này ý nghĩa dưới tay hắn xuất hiện một võ đạo chi tâm siêu hạng, lĩnh ngộ võ ý thuộc về chính mình, đồng thời còn có được ngộ tính yêu nghiệt siêu cấp nghịch thiên!

Đối với loại yêu nghiệt này mà nói, cái gì thiên phú đều là mây bay!

Bậc này yêu nghiệt ở trong tay chính mình, đây là cái khái niệm gì? Hồng Hi quả thực không dám tưởng tượng!

Lâm Minh nói chi tiết:

- Đây là một chút kỹ xảo ta ngộ ra từ trong ngọc giản Phấn Thân Toái Cốt quyền.

Hắn vốn sẽ không tính toán giấu giếm, trên thực tế cũng không giấu giếm được, về sau vẫn phải bại lộ ra, trừ phi từ nay về sau hắn không cần chiêu này.

Kỳ thật, bại lộ cũng không có gì, võ kỹ công pháp không có ngọc giản không thể truyền thụ, rất nhiều thứ chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, mà ngọc giản chỉ nhân tài luyện công pháp đại thành mới có thể viết, cho nên Lâm Minh căn bản không lo lắng hắn lĩnh ngộ gì đó bị ai mơ ước.

Nói ra chuyện Phấn Thân Toái Cốt quyền chỉ gia tăng lợi thế cho hắn, khiến Thất Huyền võ phủ cùng thái tử bảo hộ hắn tốt hơn, như thế hắn sẽ càng thêm an toàn.

Nhận được Lâm Minh khẳng định xong, sau một lúc lâu Hồng Hi nói không nên lời, lúc này hắn nhìn Lâm Minh giống như đang nhìn một quái vật.

Con mẹ nó ai còn dám nói chuyện về thiên phú của Lâm Minh nữa?

Lâm Minh này con mẹ nó là thiên tài bi3n thái trăm năm của Thất Huyền võ phủ rồi!

Cũng chỉ có Tần Hạnh Hiên, có thể so cùng Lâm Minh, nhưng lại vị tất so được!

- Tuyệt thế yêu nghiệt...

Hồng Hi hết chỗ nói, cuối cùng cấp ra đánh giá này.

- Lâm Minh, ngươi là võ giả thiên phú tốt nhất cả đời Hồng Hi ta gặp! Tuy rằng tư chất của ngươi chỉ có tam phẩm trung đẳng, nhưng đề cao tu vi lại có thể dùng Không Linh võ ý bổ sung! Nếu chỉ cần như thế, ngươi cũng chỉ là thiên tài bình thường tứ phẩm ngũ phẩm, không khiến cho Thất Huyền cốc coi trọng, nhưng ngộ tính của ngươi rất kh ủng bố, công pháp tu luyện làm ít công to. Cộng thêm võ đạo chi tâm của ngươi, nếu làm tốt ngươi có thể lĩnh ngộ võ ý thứ hai, nói vậy, chỉ sợ Thất Huyền cốc đều không chứa nổi ngươi! Ngươi sẽ trở thành nhân vật trẻ tuổi đỉnh cao của Thiên Diễn đại lục!

- Tương lai của ngươi không thể lường, ta có thể dạy ngươi cũng có hạn, cũng chính là hiện tại có thể làm, sư phụ của ngươi, ta vốn chuẩn bị dạy ngươi một ít về tâm đắc thương pháp, nhưng hiện tại xem ra, cũng không tất yếu, ngươi sẽ có lý giải của mình đối với thương, ta sợ lĩnh ngộ của ta sẽ ảnh hưởng đến ngươi, hiện tại ta có thể dạy ngươi, chính là thương pháp cơ sở, cùng với phương phá tu luyện thương!

- Vừa rồi ta giao thủ với ngươi, phát hiện thương của ngươi đã rất ổn, có thể xưng cảnh giới thương vững như núi, nhưng thương của ngươi còn chưa đủ nhanh! Ta ra hai thương, ngươi mới ra một thương! Loại tốc độ này, ngươi căn bản đuổi không kịp Chu Viêm!

- Dù thương ổn nhưng không đuổi kịp bóng dáng địch nhân cũng vô dụng! Lâm Minh, ngươi xem cho kỹ!

Hồng Hi đột nhiên giã một quyền ở trên thân cây, lá cây mùa thu vốn đã bắt đầu khô vàng lập tức đổ rào rào rơi xuống.

Tinh quang trong Hồng Hi mắt nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, thương trong tay hắn giống như con rắn độc vươn ra!

Vù vù vù!

Thương ảnh đầy trời!

Với nhãn lực của Lâm Minh lại không thấy rõ mũi thương Hồng Hi!

Hắn chỉ có thể vận dụng linh hồn lực, đuổi theo động tác của Hồng Hi, mỗi lần Hồng Hi ra một thương, mũi thương đều điểm ở trên một chiếc lá, rồi sau đó nhanh chóng thu hồi, lại đâm một thương, mà lá rụng này đã bị thương xuyên ở trên mũi thương!

Ở trong thương ảnh đầy trời, tốc độ lá rụng lấy mắt thường có thể thấy được nhanh chóng giảm bớt, Hồng Hi thương ở trong vài cái hô hấp ngắn ngủi, đâm xuyên qua một chuỗi lá rụng thật dày.

Đến cuối cùng, lá rụng bay lả tả lại không có một mảnh rơi trên mặt đất.

Thương pháp này, Lâm Minh không thể không tán thưởng!

Hồng Hi thương, chẳng những mau! Chuẩn! Còn có đủ lực trong tay, dễ sai khiến!

Tục ngữ nói:

- Tháng bổng, năm quyền, cả đời thương!

Thương độ khó lớn, chính là bởi vì thân thương quá dài, khó có thể làm được tinh chuẩn, khó có thể nắm chắc lực đạo, nếu vừa rồi Hồng Hi dùng kiếm làm hết thảy, sẽ đơn giản hơn rất nhiều!

Kiếm so với thương càng linh hoạt, càng chuẩn xác.

Nhưng uy lực của thương, kiếm không thể bằng được.

Lâm Minh xem như mở mắt.

Hồng Hi nói:

- Tu vi hiện tại của ngươi, luyện thương pháp đến vài cái hô hấp đâm ra mấy chục thương là hết, nhưng mấy chục thương này không phải đâm bừa mà phải làm cho chuẩn xác! Khống chế lực đạo thu phát tự nhiên! Dùng lá rụng để luyện tập là thích hợp nhất! Tu nhiên lá rụng rất yếu ớt, một thương đâm hằng ngày sẽ bị chặt đứt, nếu ngươi có thể khiến toàn bộ mấy chục phiến lá rụng xuyên ở trên thương, không rơi xuống đất, thương pháp của ngươi đã đạt tiểu thành, tuy nhiên ngươi không cần trông cậy vào trong vòng một tháng học cấp tốc, luyện thương cũng không phải nói lung tung, hiện tại ngươi không cần theo đuổi khống chế lực đạo, phải làm là tận lực đề cao tốc độ ra thương, truy đuổi kiếm của Chu Viêm!

- Ta hiểu được.

Tiếp xúc một phen với Hồng Hi, Lâm Minh được lợi không ít.

- Tốt lắm, chính ngươi luyện đi, chỗ này đủ ngươi luyện một đoạn thời gian, sau đó ta sẽ lại đây dạy ngươi chiêu tiếp theo.

- Cảm ơn Hồng giáo quan.

- Hắc, không cần cảm tạ ta, ta cũng chỉ là giáo quan hiện tại của ngươi, về sau muốn dạy phỏng chừng đều không ổn.

Hồng Hi cười ha ha, triển khai thân pháp, đảo mắt liền biến mất ở trong rừng rậm.

Đợi cho Hồng Hi biến mất, Lâm Minh nhìn lá vàng, nắm Quán Hồng thương trong tay, tốc độ chính mình ra thương quả thật không được, phải linh hoạt, sắc bén hơn nữa, nếu không đâm trúng Chu Viêm, vậy không có ý nghĩa.

Ầm!

Lâm Minh đánh một quyền ở trên đại thụ, lá cây bay lả tả hạ xuống, Lâm Minh xem chuẩn những lá cây kia, thương trong tay cấp tốc đâm ra.

Xịch xịch xịch xịch xịch xịch...

Từng lá cây bị Lâm Minh chém đứt đôi!

Nếu muốn xuyên lá cây ở trên thương, không phải là một chuyện dễ, thời điểm lá cây rơi xuống, thường thường quay cuồng xoay tròn, chỉ có trong nháy mắt chúng nó quay cuồng xoay tròn đến đối diện trường thương, đâm trúng trung tâm chúng nó, mũi thương xỏ qua lá cây dài hình bầu dục, lúc này mới có thể xuyên chúng nó ở trên thương, bây giờ Lâm Minh còn xa không có phần thực lực này.

Mấy chục chiếc lá rụng, Lâm Minh đâm nát một nửa, một nửa khác đánh rơi trên mặt đất, bắt tại trên thương Lâm Minh, chỉ có mấy chiếc ít ỏi.

- Có lẽ ta không nên dùng lá cây nhỏ luyện tập...

Lâm Minh cảm giác, lá cây nhỏ đối với hắn mà nói quá khó khăn.

Hắn lựa chọn một loại cây khác, loại cây này lá cây hình trái tim, lớn cỡ bàn tay, một thương đâm vào, bất kể góc độ gì, chỉ cần ở giữa đều đã xuyên lá cây ở trên thương.

- Cây này không tồi, vậy luyện tập ở trong này đi.

Sáng sớm Lâm Minh đi Thác Nước Hàn Đàm rèn luyện thân thể, ở độ khó cấp chín, dưới tình huống thân thể cực hạn thể nghiệm Không Linh võ ý. Ban ngày cả ngày luyện thương, buổi tối thể ngộ cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Nhoáng lên một cái qua đi mười ngày, Không Linh võ ý rốt cuộc càng ngày càng ổn định, ban đầu, hắn cần bức thân thể đến cực hạn, dựa vào Tụ Nguyên đan cao cấp cùng Chân Nguyên thạch phụ trợ, khiến cho chính mình tại cái trạng thái cực hạn kiên trì được, mới có thể chậm rãi tiến vào Không Linh võ ý.

Về sau, Lâm Minh chỉ cần ngồi xuống một hồi lâu ở trong Thác Nước Hàn Đàm, đã có thể tự phát tiến vào Không Linh võ ý.

Ở thời gian dài tu luyện trong trạng thái Không Linh võ ý, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết rốt cuộc tiến nhập cảnh giới tầng thứ hai, chân nguyên càng thêm dày đặc, lực lượng cùng tốc độ cũng đều tiến thêm một bước.

Buổi tối cùng ngày, Lâm Minh một mình ngồi xuống ở trong phòng thật lâu, điều chỉnh tâm thần đến trạng thái hoàn toàn yên lặng, rồi sau đó hắn chậm rãi xuất ra phần thưởng khảo hạch thứ nhất, Hồng Kim Long Tủy đan!

Hồng Kim Long Tủy đan, từ long cốt cốt tủy Hồng Kim Long, hỗn hợp các loại dược thảo quý báu luyện chế mà thành.

Hồng Kim Long Long Tủy quý báu khó tìm, các thảo dược khác cũng giá trị xa xỉ, mà Luyện Dược sư luyện chế loại đan dược này phải là Luyện Dược sư đỉnh cấp! Loại Luyện Dược sư này xuất từ đại tông môn, người bình thường đều khó gặp một mặt, càng đừng nói mời bọn họ ra tay, cho dù ra tay, phí bọn họ ra tay cũng đắt tiền kinh người.

Bởi vậy Hồng Kim Long Tủy đan Thiên Vận quốc cũng không sản xuất, ngay cả hoàng thất đều không mua được, căn bản không thể dùng hoàng kim để cân nhắc giá trị của nó.

Lâm Minh thật cẩn thận đặt Hồng Kim Long Tủy đan ở lòng bàn tay, đan dược này chỉ bằng cỡ lá cây, cả vật thể màu đỏ, nhìn qua rất không bắt mắt.

Tiếp theo, Linh Dược phù cấp thấp Lâm Minh rút ra đã sớm chuẩn bị tốt, hắn khổ luyện nửa tháng mới tạo thành hai tấm Linh Dược phù cấp thấp, một tấm đã dùng ở trên Kim Xà Xích Đảm Hoàn, một tấm khác là chuẩn bị cho Hồng Kim Long Tủy đan.

Võ giả bình thường hấp thu dược lực đan dược chỉ có thể hấp thu một bộ phận rất ít, còn lại đại đa số đều tản mất, mà Minh Văn phù Lâm Minh in ở trên đan dược lại có thể trói buộc dược lực đan dược kích phát, bằng vào nó, có thể nhốt dược lực tản ra vào trong cơ thể võ giả một lần nữa, khiến một dược hiệu viên đan dược gia tăng vài lần!

Lâm Minh bóp nát Linh Dược phù, lá bùa này lập tức hóa thành một đạo hồng quang dung nhập trong Hồng Kim Long Tủy đan, qua vài cái hô hấp, ở trung tâm đan dược xuất hiện một Minh Văn phù hình ngọn lửa.

Chương 100: Luyện Tạng đại thành

Hồng Kim Long Tủy đan vốn chính là mãnh dược, dược hiệu gia tăng vài lần sẽ thành độc dược! Cho nên tuy rằng Lâm Minh làm tốt Minh Văn phù, cũng không mạo muội dùng.

Hiện tại, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tiến vào cảnh giới tầng thứ hai, chân nguyên lực Kim Xà Xích Đảm Hoàn không tinh khiết lúc trước cũng gần như luyện hóa sạch sẽ, Lâm Minh cảm giác gần như có thể dùng nó.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh để đan dược vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống phía dưới.

Đan dược tiến vào dạ dày liền yên lặng, cũng không tạo ra nhiều phản ứng.

Lâm Minh rõ ràng, đây chỉ là sự yên lặng trước khi bão táp tiến đến, một khi dược lực tản ra, ở trong cơ thể hắn phát tác, đó chính là bắt đầu thống khổ.

Lâm Minh nhảy vào thùng tắm ngập nước, bắt đầu vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nước có thể giúp người thả lỏng cùng yên lặng.

Đại khái qua hai khắc chung (mười lăm phút), Lâm Minh cảm giác dạ dày bắt đầu nóng lên, mới đầu chỉ như uống xong một ly rượu mạnh, chỉ chốc lát sau, lại giống như châm ngọn lửa, nhiệt lượng dâng lên dọc theo thân thể Lâm Minh, thân thể hắn giống như tiến vào trong hỏa lò, nhiệt khí đến lớp da, tràn đi dọc theo lỗ chân lông, nhưng đúng lúc này, lại dường như có một cỗ lực lượng vô hình trói buộc những nhiệt khí này sinh sôi, khiến chúng nó ngạnh sinh lưu tại trong thân thể Lâm Minh!

Đây là hiệu quả của Minh Dược phù.

Nếu không phải Minh Dược phù, phần dược lực này sẽ tản mất, Minh Dược phù mạnh mẽ trói buộc chúng nó ở trong cơ thể Lâm

Minh, nhưng mà chuyện này cũng khiến Lâm Minh thêm nhiều thống khổ!

Kim Xà Xích Đảm Hoàn tinh hàn như băng, ăn vào cả người như rơi xuống cửu u vực sâu, lạnh như băng thấu xương, mà Hồng Kim Long Tủy đan tính nhiệt như lửa, ăn vào như vạn lửa đốt người, khô rát khó nhịn!

Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể của chính mình như đều bị đốt cháy, rồi sau đó lại có một chiếc bàn chải sắt chà xát trên da thịt, gần như làm ý thức hắn hỏng mất.

Mới đầu, hắn còn có thể mạnh mẽ vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, rồi sau đó, hắn hợp với Hỗn Độn Chân Nguyên quyết cũng không thể vận chuyển! Đau đớn như vậy quả thực không phải nhân loại có thể chịu chịu, mặc dù võ đạo chi tâm của Lâm Minh kiên cường, hắn cũng không thể mạnh mẽ vận công dưới tình huống này.

Nước trong thùng bởi vì Lâm Minh càng ngày càng nóng, chỉ chốc lát sau lại bắt đầu quay cuồng sôi trào, toát ra sương trắng.

Một thùng nước sôi.

Nhưng mà trong đau nhức, Lâm Minh căn bản không thể tập trung tinh thần, vô số đơn nguyên thật nhỏ trong cơ thể lại bắt đầu tự phát phun nạp tiêu hóa nhiệt khí trong thân thể Lâm Minh. Nhanh nhấ ại □ uyện□N □

Chúng nó phun nạp rất nhanh liền hình thành chân nguyên cộng hưởng, tại trong loại cộng hưởng này, những nhiệt khí trầm tích ở trong cơ thể Lâm Minh bắt đầu bị đánh xơ xác, thống khổ của Lâm Minh bắt đầu thoáng giảm bớt.

- Ân? Lại là như thế này...

Lần trước khi dùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn, Lâm Minh đơn thật nhỏ trong cơ thể liền tự phát tiến vào cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, đánh tan đoàn hàn khí, khiến hàn khí tan rã, dễ dàng bị thân thể hấp thu, lúc này ăn vào Hồng Kim Long Tủy đan lại giống như thế.

Dường như vô số đơn nguyên thật nhỏ trong thân thể Lâm Minh đã hình thành một loại bản năng chống đỡ kẻ thù bên ngoài, căn bản không cần ý thức Lâm Minh chỉ huy.

Không hề nghi ngờ, đây là chỗ tốt của tu luyện Luyện Lực Như Tơ... Hỗn Độn Cương Đấu kinh thật sự là công pháp thần cấp! Trong lòng Lâm Minh đã không biết bao nhiêu lần sinh ra cảm khái như vậy.

Nếu không phải bởi vì cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, Lâm Minh không biết còn nhẫn nhịn bao lâu phỏng rát Hồng Kim Long Tủy đan mang đến, đến lúc đó cho dù cuối cùng Lâm Minh hấp thu toàn bộ dược lực, cũng có thể bởi vì nhiệt độc bảo tồn ở trong cơ thể lâu, tạo thành một ít tổn thương kinh mạch, cần Lâm Minh đi điều trị.

Nhưng hiện tại, ở dưới sự trợ giúp của Luyện Lực Như Tơ, giống như lần Lâm Minh hấp thu Kim Xà Xích Đảm Hoàn, luyện hóa hoàn mỹ hết dược lực Hồng Kim Long Tủy đan.

Còn lại chỉ là quá trình hấp thu cùng củng cố.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong nháy mắt, Lâm Minh đã ở trong bồn tắm lớn hai canh giờ, trong khoảng thời gian này, bồn tắm lớn thủy chung luôn sôi sùng sục.

Theo dược lực luyện hóa, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh lại tiến thêm một bước, hoàn toàn rót vào trong lục phủ ngũ tạng của Lâm Minh, cảnh giới Luyện Tạng Luyện Thể tầng ba, rốt cuộc đại thành!

Lâm Minh mở hai mắt, thở ra một ngụm nhiệt khí thật dài, một hơi này lại quấy sương mù màu trắng hình thành một lốc xoáy nhỏ, lốc xoáy này ngưng lại vài cái hô hấp ở không trung, vẫn như cũ không có dấu hiệu dừng lại.

- Đã có dấu hiện Luyện Tạng kỳ đại thành, mà ta chỉ là ở Luyện Tạng sơ kỳ đã có thể đạt tới. Trong trí nhớ của vị đại năng kia, người luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh chân chính luyện đến mức tận cùng, thổi một hơi có thể như gió lốc tàn sát bừa bãi, hét lớn một tiếng có thể như sấm chớp đánh xuống đất, đó mới là đại năng chân chính khai thiên liệt địa.

Lúc này đã là vào canh ba, phòng trắc lực trống rỗng không có ai, Lâm Minh tùy ý chọn lựa một bia đá trắc lực, nhắm mắt đề thăng khí thế, rồi sau đó đột nhiên đánh ra một quyền!

Ầm!

Một tiếng nổ nặng nề, bia đá trắc lực không lay động, cột sáng kinh hoàng, vượt qua năm xích, vẫn như cũ tăng lên!

Năm xích!

Năm xích một!

Năm xích hai!

Cuối cùng, cột sáng dừng lại tại chỗ năm xích ba, lực lượng năm ngàn ba trăm cân!

Nhìn thấy con số này, Lâm Minh thở dài ra một hơi, rốt cuộc vượt qua một kích tùy ý của Lăng Sâm!

Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đột phá tầng thứ hai, phối hợp Luyện Tạng kỳ đại thành, lực quyền của Lâm Minh rốt cuộc đột phá cánh cửa năm ngàn!

- Lúc trước thời điểm Lăng Sâm biểu thị bia đá trắc lực cho tân sinh xem, tùy ý ra một quyền, đánh ra thành tích bốn ngàn chín trăm cân. Với tâm tình Lăng Sâm, một quyền kia phỏng chừng dùng tám thành khí lực. Nếu thật sự nghiêm túc, cực hạn lực quyền của Lăng Sâm hẳn phải cao hơn năm ngàn ba trăm cân.

- Nhưng bất kể nói như thế nào, hiện tại lực quyền của ta đã rất gần Lăng Sâm, nhưng ưu thế của Lăng Sâm cũng không ở chỗ lực lượng, chỗ hắn kh ủng bố là bản năng chiến đấu cùng bản lĩnh giết người luyện ra trong Tu La võ ý, mà ưu thế của ta lại ở chỗ lực lượng, lực lượng còn không kịp, sức chiến đấu lại kém xa!

Lại mười ngày trôi qua, ầm! Lâm Minh đánh một quyền ở trên một gốc cây đại thụ, lá cây bay lả tả, Lâm Minh run Quán Hồng thương lên, ra tay như điện!

Xịch xịch xịch!

Mấy chục chiếc lá rụng, ở trong vòng vài cái hô hấp, toàn bộ bị Lâm Minh đâm trúng!

Tuy nhiên Lâm Minh không thể giống như Hồng Hi, xuyên hết lá rụng ở trên thương hắn có thể nắm chắc tốc độ, chính xác, cũng không thể khống chế tốt lực lượng.

Lâm Minh cũng không theo đuổi khống chế lực lượng, trực tiếp theo đuổi lực phá hoại cực hạn!

Với phương pháp Luyện Lực Như Tơ đâm ra trường thương, mũi thương mang theo chân nguyên bảo khí chấn động tiếp xúc lá rụng, trực tiếp làm nát lá!

Hắn có thể làm đến bước này, cũng bởi vì Luyện Tạng kỳ đại thành, chân nguyên càng thêm dày đặc, lực lượng càng mạnh, tốc độ càng nhanh hơn.

- Không tồi!

Mặc dù Hồng Hi từ trước đến nay yêu cầu nghiêm khắc đối với thủ hạ đệ tử, cũng không thể không làm ra tán thưởng.

- Lúc này mới hai mươi ngày, ngươi đã là Luyện Thể tầng ba đại thành, Không Linh võ ý của ngươi rất khiến người ta đố kị.

Từ lần trước Hồng Hi truyền thụ Lâm Minh thương pháp, khiến hắn luyện tập ra tốc độ thương, vừa ly khai chính là mười ngày, sau khi trở về, Lâm Minh đã là Luyện Tạng kỳ đại thành, điều này làm cho Hồng Hi vô cùng giật mình.

Lâm Minh trả lời:

- Hồng giáo quan, lúc trước ta vẫn không dùng Hồng Kim Long Tủy đan, chỉ ăn Kim Xà Xích Đảm Hoàn, vài ngày trước ta ăn Hồng Kim Long Tủy đan cho nên mới có tiến bộ như vậy.

Hồng Hi nghe xong hơi ngạc nhiên, thì ra Lâm Minh lại chỉ trông vào Kim Xà Xích Đảm Hoàn mà đột phá Luyện Thể tầng ba đánh bại Trương Thương, bao gồm cả hắn, mọi người đều nghĩ Lâm Minh cùng ăn hai viên đan dược, Lâm Minh này, thật sự khó có thể dùng lẽ thường giải thích.

Hồng Hi nói:

- Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới, trước ngươi chỉ trông vào một viên Kim Xà Xích Đảm Hoàn đã đột phá Luyện Tạng kỳ, nếu ta không đoán sai, thể chất của ngươi vô cùng thích hợp hấp thu thiên tài địa bảo, lại phối hợp với Không Linh võ ý của ngươi, thành tựu tương lai thật sự không thể lường, đây là còn do thiên tư ngươi không tốt, nếu thiên tư ngươi có thể đề cao hai phẩm, ta đây thật sự không dám tưởng tượng!

- Được, từ hôm nay trở đi, mười ngày này, ta sẽ luôn luôn luyện thương cùng ngươi, thương pháp của ngươi đã có cơ bản nhanh, chuẩn, ổn, nhưng còn thiếu một chút, đó chính là biến hóa! Tuy rằng thương không quỷ dị bằng kiếm pháp, nhưng thương chiêu lại khó hơn nhiều! Thủ đoạn kiếm công kích chủ yếu, đơn giản là đâm, chém, quét, mà thương lại nhiều hơn, đâm, chém, quẩy, đập, múa chờ một chút, ta không dạy ngươi chiêu thức cố định cùng võ thuật trong sách, chỉ dạy ngươi thông hiểu đạo lý hết thảy cơ sở thương chiêu, biến hóa vô thường!

- Bắt đầu đi! Ta sẽ đặt chân nguyên ở trình độ cùng ngươi, ta sẽ không lưu tình!

Hồng Hi nói xong run trường thương trong tay lên, nhắm ngay ngực Lâm Minh, đâm tới một thương!

Hồng Hi chỉ nói áp chế chân nguyên, nhưng không áp chế lực lượng, với lực thân thể Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch Kỳ đại thành, Lâm Minh sao có thể bằng được, tốc độ một thương này của Hồng Hi nhanh như điện quang, trong nháy mắt liền tới trước mắt Lâm Minh!

- Thật nhanh!

Lâm Minh trong khoảnh khắc kia có thể cảm giác rõ ràng hàn ý dày đặc trên mũi thương, khiến lông tơ hắn dựng thẳng lên.

Ầm!

Lâm Minh tay cầm Quán Hồng thương, một thương quét ngang, đánh bừa với Hồng Hi một cái, cho dù lực lượng thân thể Lâm Minh vượt qua năm ngàn cân cũng bị Hồng Hi chấn hổ khẩu run lên!

Lực lượng võ giả Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong quả nhiên bi3n thái! Nếu không phải Quán Hồng thương của Lâm Minh ẩn chứa chiến lực Luyện Lực Như Tơ, chỉ một kích này, hắn sẽ bị thua đương trường.

Chương 101: Ngày quyết chiến đã đến

Tuy nhiên trong lòng Hồng Hi lại kinh hãi, tuy rằng một kích này của hắn chân nguyên không có tác dụng nhưng mà lại sử ra toàn bộ lực lượng, vậy mà Lâm Minh lại có thể chính mặt ngăn cản.

Hồng Hi sớm biết lực lượng của Lâm Minh kinh người nhưng mà không nghĩ tới sau khi hắn đạt tới Luyện Thể tầng ba đại thành, lực lượng lại tăng mạnh như vậy, chỉ sợ không dưới năm ngàn cân! Này quả thực có thể so với thể chất dã thú.

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng mà động tác Hồng Hi vẫn không có chút đình trệ, thừa dịp Lâm Minh bị thương lùi lại, hắn thuận thế thượng phong, xuất liên tục đánh ra ba thương, ba thương này phủ kín tất cả lộ tuyến tránh né của Lâm Minh, Lâm Minh chỉ còn cách giơ thương ngăn cản.

- Đương!

Lại một chiêu cứng rắn, một thương của Hồng Hi đập vào cán Quán Hồng thương, cán thương do Tử Ô Đạn Thiết rèn thành lại bị Hồng Hi ép cong lại như một cánh cung!

Hai chân Lâm Minh trầm xuống, chân phải bị lún sâu vào trong đất, miễn cưỡng dùng Quán Hồng thương đánh bật trường thương của Hồng Hi ra, nhưng mà Hồng Hi khi ở trên không trung lại lộn một vòng, trường thương vẽ thành một vòng cung hoa mỹ, từ dưới bụng đâm ra, đâm thẳng tới yết hầu Lâm Minh.

Một thương này quá nhanh, quá bất ngờ, cộng thêm hai lần trước Lâm Minh cứng rắn chống đỡ cho nên chân nguyên vận lên đã tiêu hao hết, trong người khí huyết nhộn nhạo, cho nên không thể ngăn cản một thương này, bị mũi thương của Hồng Hi đâm trúng cổ họng.

Trong khoảnh khắc kia, Lâm Minh có thể cảm nhận rõ ràng thương phong lạnh thấu xương khiến cho cổ họng hắn đau rát, nhưng mà cũng trong nháy mắt này, Hồng Hi đột ngột thu thương, mũi thương chỉ còn cách yết hầu Lâm Minh nửa phân, vẫn chưa đâm vào cổ họng Lâm Minh.

Khống chế lực đạo thật tinh chuẩn!

Dù biết Hồng Hi không có khả năng đâm mình, nhưng mà trong khoảnh khắc thương phong khiến làn da đau rát, Lâm Minh cũng ngừng hô hấp, một thương nhanh như điện này đúng là rất dọa người.

Ba chiêu, chỉ vẻn vẹn ba chiêu, Lâm Minh đã bị đánh bại!

Hồng Hi thu hồi trường thương, nói:

- Lâm Minh, tuy nói ta áp chế chân nguyên, nhưng không áp chế lực lượng, ngươi có thể chống đỡ được ba thương đã là hơn xa võ giả đồng cấp rồi, lực lượng của người đúng là nghịch thiên, chỉ sợ đã hơn năm ngàn cân rồi chứ!

- Năm ngàn ba trăm cân.

Lâm Minh trả lời chi tiết.

- Năm ngàn ba trăm cân! Chậc chậc, võ giả đồng cấp đã bị ngươi bỏ xa mười tám con phố rồi, ngươi dùng lực lượng này luyện thương đúng là rất thích hợp, nếu luyện kiếm lại thực sự lãng phí! Tuy nhiên, vừa rồi ngươi tiếp ta ba thương cũng không phải kỹ thuật tốt nhất của ngươi, vừa rồi ngươi còn thiếu một thứ quan trọng nhất, đó chính là, khí thế!

- Khí thế!

Lâm Minh hơi sửng sốt, đúng vậy, vừa rồi khí thế của hắn đã bị sự linh hoạt, sắc bén của thương chiêu Hồng Hi áp đảo!

- Lúc ngươi quyết đấu với Trương Thương, sở dĩ ngươi sử dụng Thiết Kiều Lan Giang cơ bản nhất cùng với một thương Giao Long Xuất Hải phá tan Lạc Hà trảm của Trương Thương, chính là trong thương chiêu kia mang theo một cỗ khí thế gió nổi mây phun! Nhưng vừa rồi, bởi vì thương chiêu của ta quá nhanh, ngươi căn bản không kịp súc thế! Đúng vậy, khí thế thương chiêu của ngươi tuy mạnh, nhưng lại có nhược điểm trí mạng đó chính là thời gian phát động quá chậm.

- Chu Viêm sử dụng kiếm! Hắn trên phương diện kiếm pháp có trình độ rất cao, công kích cực kỳ linh hoạt, sắc bén, nếu một khi ngươi bị hắn ngăn chặn, như vậy từng chiêu của hắn sẽ nhanh hơn ngươi, mà khí thế của ngươi không kịp tích tụ, đến lúc đó ngươi sẽ bị hắn ép vào trong tiết tấu của hắn, cuối cùng thất bại!

Hồng Hi không hổ là giáo quan của Thất Huyền võ phủ, rất nhanh đã vạch ra từng cái nhược điểm của Lâm Minh.

Đúng vậy, chiêu thức tốt mấy mà không kịp phát động thì cũng vô dụng!

- Ngươi bây giờ sẽ học súc thế trong công kích! Ngươi chắc là đã từng nghe nói, có một ít võ kỹ là đồng nhất, giống như Thập Bát chưởng, ví như cửu kiếm linh tinh?

Lâm Minh gật đầu.

Hồng Hi nói:

- Chiêu thức đồng nhất thường thường bắt đầu từ chiêu yếu nhất, sau đó từng chiêu từng chiêu đánh ra, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước! Có thể ngươi sẽ tự hỏi, làm phí sức như vậy để làm gì, vì sao không đồng nhất đánh ra từng chiêu mạnh như chiêu cuối cùng? Kỳ thật, không phải là bọn họ không muốn đánh như vậy mà là đánh ra không được, đây là một vấn đề súc thế, mà bọn họ cần từ chiêu thức lúc đầu tích tụ ra, tới khi chiêu thức cuối cùng thì hoàn toàn phát ra, đây là súc thế trong chiến đấu!

Lâm Minh giật mình hiểu ra:

- Ta đã hiểu.

- Muốn học súc thế trong chiến đấu rất đơn giản, chiến đấu là được, từ hôm nay trở đi, trừ ăn cơm ngủ ra, thời gian còn lại chúng ta đều phải so chiêu, ta muốn xem ngươi kiên trì được bao lâu.

Trong thời gian mười ngày, Lâm Minh bắt đầu huấn luyện thực chiến địa ngục.

Tuy rằng Hồng Hi nói là trừ ăn cơm ngủ ra, thời gian còn lại đều phải so chiêu nhưng mà không nghĩ tới Lâm Minh lại có thể kiên trì được lâu như vậy.

Tuy rằng Luyện Tạng kỳ võ giả khí huyết kéo dài, tâm phế hữu lực, nhưng mà không có khả năng duy trì chiến đấu kịch liệt trong thời gian dài như vậy, nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện, hắn lại xem nhẹ Lâm Minh một lần nữa rồi.

Lâm Minh này đúng là động cơ hình người vĩnh cửu, sức chịu đựng của hắn đúng là biến thái.

Chân nguyên của hắn so với võ giả đồng cấp đậm đặc hơn nhiều, hơn nữa vô cùng tinh thuần, gần như có thể nói là không ngừng sinh sôi.

Cho dù là bí tịch thất truyền của Thất Huyền cốc mà Tần Hạnh Hiên tu luyện cũng không khoa trương được như vậy. Hồng Hi không biết nói gì, hắn chỉ có thể quy kết tình huống này cho Không Linh võ ý của Lâm Minh và thần lực trời sinh của hắn.

Một lần chiến đấu kịch liệt là suốt tám canh giờ!

Ngay cả Hồng Hi cũng đổ mồ hôi đầm đìa, chiến giáp và quần áo của hắn đã cởi ra vứt sang một bên, mình trần ra trận, mà lúc này Lâm Minh cũng cả người mồ hôi ướt sũng, thở hổn hà hổn hển, hắn thở ra nhiệt khí, mỗi lần thổi ra không khí lại tạo thành một luồng gió nhỏ, ngay cả lá gần Lâm Minh hắn cũng bị thổi rụng.

Hồng Hi tự nhiên chú ý tới hiện tượng này, tiểu tử này, khí tức dài như vậy, khó trách sức chịu đựng tốt như vậy, phế (phổi) của hắn là túi gió sao?

- Hồng giáo quan, tiếp tục!

Tuy rằng Lâm Minh mệt muốn chết nhưng mà ánh mắt lại tràn đầy chiến ý, chỉ trong một ngày, hắn đã tiến bộ kinh người, ban đầu chỉ có thể tiếp được Hồng Hi ba thương nhưng bây giờ một hơi hắn đã có thể tiếp được bảy, tám thương mà không thua, thậm chí có một lần hắn tiếp được mười thương chiêu.

Đây chính là công kích của võ giả Ngưng Mạch kỳ!

Tại hoàn cảnh chiến đấu này, Lâm Minh bắt đầu thăm dò phương pháp chiến đấu trong khí thế, nếu nói trước kia Lâm Minh trong lúc đối địch đều dựa vào lực lượng và chân nguyên đậm đặc của mình mà thắng đối phương nhưng mà hiện tại, hắn cũng dần dần tăng trưởng trên phương diện kỹ xảo chiến đấu.

- Được, lại đến!

Hồng Hi cũng bị Lâm Minh làm cho nhiệt huyết sôi trào, cả ngày chiến đấu, tuy rằng thực lực Lâm Minh thua xa mình nhưng mà hắn cũng không nhẹ nhàng gì.

Mười ngày liên tiếp, mỗi ngày Lâm Minh trừ ăn cơm và ngủ ra thì đều đối chiến với Hồng Hi, bằng vào Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng hai và bật hơi như gió, thổ nạp mạnh mẽ để khôi phục thể lực, mỗi ngày Lâm Minh có thể kiên trì được rất lâu.

Từ ban đầu kiên trì được ba chiêu, về sau có thể kiên trì được hai mươi chiêu, Lâm Minh vận dụng khí thế càng ngày càng thuần thục, khí thế tùy thương đâm ra mà phát, thậm chí thương chiêu dùng hết, khí thế vẫn không hết! Vẫn còn tích tụ vào thương chiêu tiếp theo, càng ngày càng mạnh!

Đồng thời thân pháp Lâm Minh cũng tiến bộ bước dài, Bộ pháp cơ sở cũng không phải khinh công cao thâm gì, động tác của nó vô cùng đơn giản, nhưng mà Lâm Minh lại mạnh mẽ lợi dụng thân thể cường hãn mà khiến cho tốc độ của mình theo kịp động tác của Hồng Hi.

- Ầm!

Sau khi khí thế liên tục tích lũy qua hai mươi chiêu, Lâm Minh bổ ra một thương, khí thế như Trường Giang và Hoàng Hà bổ về phía Hồng Hi, nơi thương phong đi qua, cát bay đá chạy!

- Rất tốt!

Hồng Hi giơ thương đón đánh, nhưng dù vậy vẫn bị khí thế cường đại cùng lực chấn động ẩn chứa trong một thương này của Lâm Minh chấn lui về phía sau một bước. Truyện Khác

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh đẩy lui Hồng Hi!

Luyện Tạng kỳ đẩy lui Ngưng Mạch kỳ, mặc dù Hồng Hi áp chế chân nguyên, nhưng mà thành tích này cũng đủ để khiến cho người ta kinh ngạc.

Huống chi! Hồng Hi còn không phải võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường!

- Lâm Minh, bây giờ ngươi có gây ra kỳ tích gì thì ta cũng không kinh ngạc nữa.

Hồng Hi cười ha ha, thu hồi trường thương:

- Đây chỉ là mười ngày, nếu như là một tháng thì chỉ sợ ta cũng phải dùng chân nguyên mới có thể đánh bại ngươi.

Tuy rằng Hồng Hi khen ngợi như thế, nhưng Lâm Minh cũng không tự mãn, hắn hiểu rất rõ, đối với võ giả mà nói, tu vi càng cao, chân nguyên lại càng trọng yếu, dùng chân nguyên và không dùng chân nguyên, chênh lệch rất lớn, hơn nữa võ giả Ngưng Mạch kỳ, toàn bộ kinh mạch trong cơ thể đã được đả thông, chân nguyên đã sớm được lưu thông toàn bộ, không chút ngăn trở, công kích bằng chân nguyên mới là thủ đoạn công kích mạnh nhất của bọn họ. Nếu như Hồng Hi xuất toàn lực, trong vòng ba chiêu hắn phải chết không thể nghi ngờ. Hắn nói:

- Ta và giáo quan còn khoảng cách rất xa, nếu như Hồng giáo quan nghiêm túc, ta có thể ngăn cản chiêu tiếp theo đã là cực hạn rồi.

- Hắc! Tiểu tử ngươi, còn muốn bằng vào thực lực Luyện Tạng kỳ toàn lực ứng phó với võ giả Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong? Có thể đẩy lui võ giả Ngưng Mạch kỳ áp chế chân nguyên đã là không tệ, ngươi còn chưa thỏa mãn?

Nghe Hồng Hi nói như vậy, Lâm Minh cũng cười, quả thật, tu vi bây giờ của hắn còn quá thấp, so với Ngưng Mạch kỳ kém tận ba cảnh giới! Hơn nữa cảnh giới võ giả, càng về sau thì càng khó đột phá, chênh lệch thực lực cũng lại càng lớn!

Hồng Hi nói:

- Ngày mai chính là quyết đấu giữa ngươi và Chu Viêm, hôm nay tới đây đi, ngươi về nghỉ ngơi cho tốt, điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, nếu như bị thua, ta cũng không tha cho ngươi.

Lâm Minh cười nói:

- Mới đầu ta khiêu chiến Chu Viêm quả thật cũng không mấy nắm chắc, nhưng sau nhiều ngày huấn luyện cùng giáo quan, ta đã nắm chắc rất nhiều.

- Hắc, xem như không uổng công ta dạy ngươi!

Bây giờ Lâm Minh có thực lực Luyện Tạng kỳ đại thành, mà Chu Viêm lại mới bước vào Dịch Cân kỳ.

Chỉ chênh lệch nửa cảnh giới nhưng mà trong chiến đấu giữa thiên tài đỉnh cao thì nửa cảnh giới rất khó san bằng, huống chi Chu Viêm tiến vào trong Thất Huyền võ phủ nhiều hơn Lâm Minh tới hai năm rưỡi. Trong thời gian này, hắn sử dụng bảy đại sát trận trong Thất Huyền võ phủ trong thời gian dài.

Chu Viêm, tuyệt đối là một đối thủ đáng sợ, hắn đại biểu cho tuyệt đỉnh thiên tài của Thất Huyền võ phủ ngoài ba người Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc ra!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rất nhanh đã trôi qua một tháng, cũng là ngày thứ sáu mươi tư Lâm Minh tới Thất Huyền võ phủ, cũng là ngày Lâm Minh và Chu Viêm quyết đấu, địa điểm chiến đấu đó là Diễn Võ trường của Thất Huyền võ phủ.

Ở Thất Huyền võ phủ, một ít nơi là bí mật và nơi kế thừa của Thất Huyền võ phủ, ví như Tàng Thư các, bảy đại sát trận, Vạn Sát trận, Lung Linh tháp, đều thuộc loại cấm địa, không cho phép ngoại nhân tiến vào. Lúc trước thập hoàng tử và người của thái tử có thể tiến vào chỗ khe núi Vạn Sát trận quan sát chiến đấu xếp hạng, cũng là bởi vì bọn họ có hậu trường rất mạnh, cho nên mới được từ xa quan sát.

Ngoài những nơi đó ra, những nơi khác Thất Huyền võ phủ quản lý cũng không phải quá nghiêm, ví như bài giảng công khai tại quảng trường võ phủ, Lâm Minh có thể mượn một tấm thẻ bài nghe bài giảng tiến vào Cầm phủ nghe công khai bài giảng và tra tư liệu.

Giống như những nơi này, chỉ cần có giấy thông hành hoặc là thân phận quý tộc thì có thể tiến vào.

Diễn Võ trường cũng liệt vào trong danh sách này.

Đệ tử võ phủ có thể tự nhiên cử hành luận võ, cũng thường có người tới Diễn Võ trường xem chiến.

Mà hôm này, Diễn Võ trường lại rất đông người, những người này đều là những nhân vật khó lường, bọn họ hoặc là thiên tài Thất Huyền võ phủ, hoặc là vương công quý tộc Thiên Vận thành, hoặc là đại gia tộc hoặc nhân vật phong vân gì đó.

Chương 102: Vạn chúng chú mục

Lâm Minh là thiên tài trăm năm khó gặp của Thất Huyền võ phủ, hào quang này đủ để khiến cho vô số võ giả chú ý, mà Chu Viêm lại là cao thủ nhất lưu, hắn đại biểu cho mười hạng đầu tuyệt đỉnh thiên tài tương lai của Thất Huyền võ phủ. Hai người giao thủ tượng trưng cho người đứng đầu thế hệ trẻ của Thiên Vận quốc.

Nếu như chỉ là thế thì trận này cũng không tới mức khiến cho vương công quý tộc Thiên Vận thành, còn có nhân vật phong vân hội tụ đông như thế.

Bọn họ không thuộc trong vòng tròn võ giả, mặc kệ Lâm Minh và Chu Viêm mạnh cỡ nào, cũng không quan hệ quá nhiều tới bọn họ.

Thứ bọn họ chú ý trong trận chiến này chính là ý nghĩa chính trị trong đó.

Tin tức Lâm Minh ước chiến với Chu Viêm đã sớm truyền ra.

Ai đều biết, mẫu thân Dung Phi nương nương của thập hoàng tử xuất từ Chu gia Thanh Tang thành, mà Chu Viêm lại rất có khả năng trở thành người chèo lái Chu gia, Chu Viêm không hề nghi ngờ gì là người của thập hoàng tử.

Mà Lâm Minh tháng trước đã cự tuyệt chào mời của thập hoàng tử, mơ hồ có thiên hướng hướng về thái tử, hơn nữa theo tin tức tin cậy, quan hệ giữa Lâm Minh và Chu Viêm không được tốt lắm, ngược lại với lão sư Mộc Dịch tiên sinh của thái tử đương triều là bạn vong niên, dựa vào điểm này, Lâm Minh có tới chín phần chính là ngườicủa thái tử!

Trận chiến này là Lâm Minh và Chu Viêm so cao thấp, đồng thời cũng tượng trưng cho thái tử và thập hoàng tử, mấy năm nay, thái tử và thập hoàng tử tranh đấu gay gắt, cho nên tiến hành rất nhiều tràng rồi, mà những trận đấu này, gần như thái tử đều thua! Tuy rằng nói phần lớn trận đấu không ảnh hưởng tới thế lực của thái tử nhưng mà lại làm yếu đi thanh thế của hắn.

Ai đều biết thập hoàng tử có ý định đoạt ngôi, thái tử dưới tình huống bị làm nhục nhiều lần như vậy sẽ hình thành cho người ta một loại ám chỉ rằng thái tử không bằng thập hoàng tử, kể từ đó, người ủng hộ thái tử không khỏi hoảng sợ, càng ngày càng ít, mà thế lực thập hoàng tử, ngược lại lại càng lớn mạnh.

Không ít vương công quý tộc chú ý tới trận đấu này không phải là xem bản lĩnh của Lâm Minh và Chu Viêm, mà muốn xem so đấu giữa thập hoàng tử và thái tử!

Vua nào triều thần ấy, ai mà đoán được người sở hữu long mạch chứ, ai có thể ở trong tranh đấu ngôi vị hoàng đế tranh thủ được lợi ích lớn nhất.

Bởi vì có sự hiện diện của vương công quý tộc cho nên nhân vật duy trì trật tự Diễn Võ trường toàn là cao thủ thủ vệ.

Bởi vì những người này đều rất trọng yếu, ngược lại những đệ tử Thất Huyền võ phủ lại bị đẩy ra xa, khiến cho bọn họ oán thầm không thôi.

Lâm Minh đã sớm có mặt, hắn lẳng lặng đứng ở trong Diễn Võ trường trống rỗng, thân như Quán Hồng thương đứng thẳng tắp.

Đối mặt với ánh mắt bốn phía, cùng với nhiều nhân vật trọng yếu như vậy, Lâm Minh nhắm mắt tĩnh dưỡng, lòng tĩnh như nước.

Trong chiến đấu, dưới tình huống thực lực hai bên tương đương, trạng thái chiến đấu cực kỳ quan trọng, thậm chí có thể ảnh hưởng thắng bại trận chiến.

Trạng thái tốt nhất của võ giả trước khi chiến đấu là lòng tĩnh như nước, không chút tạp niệm, không chút tạp niệm nói thì dễ, làm thì khó, nhất là trong trận chiến có ý nghĩa trọng đại này, võ giả bình thường làm sao có thể thực sự tĩnh tâm được đây? Cộng thêm có người xung quanh quấy nhiễu, không chút chút tạp niệm, rất ít võ giả có thể làm được.

Nhưng mà Lâm Minh lĩnh ngộ được Không Linh võ ý cho nên về điểm này hắn làm dễ như trở bàn tay.

Lúc này cách thời gian ước định còn ba mươi phút, đúng lúc này, một giọng nói sắc nhọn đột nhiên vang lên, đúng là giọng điệu the thé của thái giám trong cung.

- Thái tử giá lâm!

Mọi người đều cả kinh, Lâm Minh ở giữa Diễn Võ trường cũng mở mắt, thái tử điện hạ không ngờ lại tới đây!

Trong tiếng vó ngựa lộc cộc, một thớt Tuyết Long mã xuất hiện trong tầm nhìn mọi người, cầm đầu là một thanh niên đầu đội Tử Kim quan, thân mặc cẩm long bào, chân đi giày Kỳ Lân, người này mi mâu thanh tú, thiên đình no đủ, mặt như quan ngọc, giơ tay nhấc chân đều mang một cỗ khí tức quý tộc bẩm sinh.

Nam nhân này đúng là thái tử điện hạ!

Mà ở bên cạnh thái tử là một lão nhân mặc áo xanh, khuôn mặt mang theo nụ cười ấm áp, nhưng lại mang cho người ta cảm giác thâm sâu khó lường, người này chính là lão sư của thái tử, khách khanh phủ nguyên soái Mộc Dịch tiên sinh!

- Thái tử điện hạ!

- Mộc Dịch tiên sinh!

Nhìn thấy hai nhân vật phong vân này dắt tay nhau, người ở đây lập tức sinh ra kính sợ, cũng chừa ra một con đường cho hai người.

Mộc Dịch nhìn Lâm Minh, cười gật gật đầu, Lâm Minh cũng mỉm cười đáp lễ, đối với Mộc Dịch, Lâm Minh vẫn rất có cảm tình.

Không phải là độc nhất vô nhị, nửa khắc sau, thập hoàng tử Vân thân vương cũng giá lâm!

Dung mạo Vân thân vương có vài phần tương tự với thái tử, chỉ là nhìn hắn càng thêm cương nghị, hai hàng lông mày như kiếm, trên ấn đường thoáng thấy một mây tím, ẩn dưới làn da, đây chính là Tử Khí Đông Lai trong truyền thuyết, một loại khí thế vương giả.

Theo cạnh Vân thân vương là một thanh niên thon dài, thân mặc cẩm y, người này đúng là Chu Viêm.

Thập hoàng tử nhìn Lâm Minh, cười ha ha:

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi tới thật sớm nha, lần đầu gặp mặt, hân hạnh!

Thanh âm của hắn âm khí mười phần nhưng mà cực kỳ ngạo khí, khiến người nghe lại cực kỳ thoải mái.

Lâm Minh trong lòng thầm nghĩ:

- Tên thập hoàng tử này cũng là một nhân vật, lúc trước ta cự tuyệt hắn, nhưng hắn không ghi hận, ngoài mặt còn thoải mái chuyện trò với ta, dường như lúc trước chưa hề phát sinh chuyện gì.

- Lâm tiểu huynh đệ hình như với Chu Viêm có hiểu lầm gì, võ giả Thiên Vận quốc ta từ xưa tới này dùng võ giải quyết cừu hận, ta nghĩ hai vị đều là nhân trung hào kiệt, bất kể có hiểu lầm gì, sau khi trận chiến này kết thúc, không ngại ngồi xuống nói chuyện, có lẽ có thể biến chiến tranh thành tơ lụa?

Biến chiến tranh thành tơ lụa? Chỉ sợ Chu Viêm hận không thể ăn thịt, lột da ta chứ?

Lâm Minh hiểu ý thập hoàng tử, chỉ là không muốn mình và hắn là địch, cho nên hắn hướng thập hoàng tử đáp lễ nói:

- Không nghĩ tới Vân thân vương điện hạ cũng đến xem trận đấu này, đúng là vinh hạnh!

Ngữ điệu Lâm Minh không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cũng không đáp thẳng lời thập hoàng tử, thập hoàng tử chỉ cười cười, cũng không tiếp tục lên tiếng nữa.

Lúc này Chu Viêm xoay người xuống ngựa, chậm rãi tiêu sái bước lên Diễn Võ trường, từ lúc hắn nhìn thấy Lâm Minh, liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương trong một tháng này lại có đột phá!

Luyện Thể tầng ba đại thành!

Chu Viêm cảm thấy áp lực, nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lúc trước Lâm Minh hạn định khiêu chiến một tháng, Chu Viêm đã đoán được trong một tháng này Lâm Minh sẽ có tiến bộ kinh người, hiển nhiên hắn đã lĩnh ngộ võ ý nào đó.

Chu Viêm đi đến một bên khác của Diễn Võ trường, đứng xa xa đối diện nhìn Lâm Minh.

Lúc này, cách thời gian quyết chiến còn một khắc!

Đám người Lan Vân Nguyệt từ phía xa nhìn Lâm Minh và Chu Viêm đứng trên đài, trong lòng nhiều loại tư vị.

Nàng là người không muốn nhìn thấy trận đấu này diễn ra nhất, trong trận đấu này, bất kể ai thắng ai thua, đều như chém vào trong lòng nàng một đao! Bên tai nàng vẫn như vang vọng câu nói của Chu Viêm một tháng trước kia:

- Hắn bảo ta... Không xứng với ngươi!

Nàng không dám nghĩ tới cuộc sống của mình như thế nào một khi Chu Viêm thua trận, nhưng mà nàng cũng không có cơ hội hối hận...

Tuy rằng Lâm Minh và Chu Viêm đều đã xuất hiện nhưng mà chiến đấu vẫn chưa bắt đầu, Chu Viêm nhắm mắt tĩnh thần, điều chỉnh trạng thái của mình.

Với hắn mà nói, Lâm Minh là một đối thủ đáng sợ, trước khi trận đấu diễn ra hắn phải điều chỉnh tâm tình đến trạng thái tốt nhất, phát huy ra toàn bộ thực lực!

Nửa năm trước, khi Lâm Minh từ một tiểu nhân vật vượt cấp đánh bại con trai quân chủ Vương Nghĩa Cao, nhưng mà Chu Viêm xem chuyện này cũng không đáng nhắc tới.

Trong mắt Chu Viêm, loại người quần là áo lụa như Vương Nghĩa Cao không xứng làm võ giả.

Nhưng mà Chu Viêm chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày hắn lại cùng với Lâm Minh đứng trên Diễn Võ trường, ở trước mặt nhiều nhân vật trong yếu Thiên Vận thành, thậm chí bao gồm thái tử và Vân thân vương mà quyết chiến!

Hơn nữa, thực lực Lâm Minh đã lớn mạnh đến mức uy hiếp đến hắn. Cho nên hắn vì trận chiến ngày hôm nay mà khổ tu một tháng, thậm chí liều mạng dùng một ít đan dược quý báu dùng để tăng trưởng thực lực.

Trước lúc chiến đấu, hắn phải tĩnh tâm, dùng một khắc khẩn cấp điều chỉnh trạng thái.

Đây là trận đấu hắn không được phép bị thua.

Thắng bại trận chiến này chẳng những liên quan tới tiền đồ của hắn mà còn liên quan tới thành tựu và tôn nghiêm, cùng với đó là tôn nghiêm của một nam nhân.

Thời gian dần trôi đi, cuối cùng cũng tới canh ba buổi trưa, trong nháy mắt Lâm Minh đột ngột mở mắt.

- Đã đến giờ!

- Đương!

Trong tiếng thương ngâm, Quán Hồng thương ra khỏi hộp, giống như một con giao long xổng chuồng, không ngừng rung lên trong tay Lâm Minh! Khoảnh khắc kia, Lâm Minh còn chưa chiến, khí thế đã phóng ra, mọi người ở đây cho dù là người tu vi cao hơn Lâm Minh cũng cảm giác một cỗ áp lực vô hình.

- Cỗ khí thế này... Thực sự là do võ giả Luyện Thể tầng ba phóng ra sao?

- Lâm Minh thật mạnh, chỉ riêng khí thế mà đã khiến người ta có cảm giá áp bách!

Trong lòng đám đệ tử Thất Huyền võ phủ cả kinh, Lâm Minh biểu hiện ra thực lực thật mạnh! Một tháng không thấy mà hắn lại tiến lên một bước.

Chu Viêm hít sâu một hơi, chậm rãi rút bảo kiếm ra, thanh kiếm trong tay hắn chính là bảo khí cực phẩm trong nhân giai hạ phẩm, tên là Xích Viêm, đã đi theo hắn nhiều năm, hắn và kiếm này tâm ý tương thông!

Đối mặt với Lâm Minh, hắn không thể trông chờ đối thủ quá yếu, chỉ có thể để cho lực lượng mình càng tăng mạnh!

- Vù!

Trong tiếng vang nhỏ, đúng lúc này, trên kiếm của Chu Viêm bật lên một ngọn lửa.

Chân nguyên thực chất hóa, cách chân nguyên hóa hình của võ giả Ngưng Mạch kỳ chỉ một bước xa, nhưng bình thường chỉ có võ giả Luyện Cốt kỳ đại thành mới làm được một bước này, mà Chu Viêm, chỉ mới tiến vào cảnh giới Dịch Cân mà đã làm được!

Lâm Minh và Chu Viêm còn chưa giao thủ, tuy nhiên chỉ vài động tác đã biểu hiện ra thành tựu đỉnh cao và thực lực cường đại của bọn họ, đây đúng là một trận long tranh hổ đấu!

Toàn bộ Diễn Võ trường hơn một ngàn người không có một tiếng ồn nào, có thể nghe được tiếng châm rơi, mọi người cùng ngừng thở, mắt chớp cũng không chớp nhìn hai thân ảnh kia, sợ bị bỏ lỡ cái gì.

Chương 103: Súc thế

Từng tầng khí màu đỏ từ kiếm Chu Viêm phát ra, chân nguyên Chu Viêm như tên hắn, đều có hỏa tính, cho nên kiếm chiêu của Chu Viêm thường liên quan tới lửa! Với chân nguyên đặc biệt của hắn khi xuất ra võ kỹ tăng phúc với lửa thì uy lực càng mạnh.

Theo sóng nhiệt đỏ thẫm lan ra, Diễn Võ trường vốn mát mẻ đột nhiên nổi lên cơn gió nóng rực, Chu Viêm phát chiêu!

Chân nguyên rót vào Xích Viêm kiếm, trong nháy mắt kiếm quang Chu Viêm trên không trung đan thành một tấm lưới, giống như đám mây lửa, cuồn cuộn phủ xuống dưới.

- Võ kỹ, Hồng Hà Mạn Thiên!

Sóng nhiệt vù vù ập tới, toàn bộ Diễn Võ trường chợt nóng lên, một ít đệ tử ở gần nhao nhao thối lui, mà những đại nhân vật đều khởi động chân nguyên thủ hộ, bảo hộ chủ tử của mình.

Chu Viêm thăm dò cũng không thăm dò, vừa ra tay đã xuất ra võ kỹ, toàn lực ứng phó.

Đối mặt với lửa đỏ đầy trời, Lâm Minh cũng điều chỉnh đơn nguyên nhỏ bé dao động tới mức tận cùng, hắn phát động chân nguyên toàn thân, đây là chân nguyên đậm đặc do Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ hai phát ra!

Chân nguyên đậm đặc như thế giống như Quán Hồng thương tám trăm hai mươi cân chấn động, trong sự trầm ổn mang theo sát thương khủng bố!

Chấn động này càng lúc càng mạnh, mơ hồ dung hợp với khí thế Lâm Minh, hóa thành cương phong gào thét, tấn công bốn phía!

Đoàn lửa đỏ tới trước mặt, Lâm Minh lưng thẳng tắp, tay phải trầm xuống, đột nhiên đâm ra một thương!

- Đương!

Trong tiếng khí nổ đinh tai nhức óc, thế thương giống như núi đổ, ngọn lửa trên không trung giống như bị lốc xoáy thổi qua, giữa trung tâm ngọn lửa, mũi thương vặn vẹo một cái biến thành lốc xoáy, mà lốc xoáy này lao thẳng tới Chu Viêm.

- Phốc!

Lốc xoáy giống như mũi tên xoay tròn xuyên qua thân thể Chu Viêm!

Mọi người còn chưa kịp cả kinh kêu lên thì Chu Viêm bị lốc xoáy đâm thủng lại hóa thành một quang ảnh vặn vẹo, dần dần biến mất.

- Tàn ảnh?

- Là Thần Ảnh bộ! Chu Viêm không ngờ luyện thành thân pháp như vậy!

Nửa năm nay, Chu Viêm chưa từng ra tay trước mặt người khác, đệ tử Thất Huyền võ phủ chỉ thông qua xếp hạng trên Bài Danh thạch mà hiểu về thực lực của hắn, mà chiến đấu trong Vạn Sát trận như thế nào thì bọn họ cũng không nhìn thấy, tự nhiên không biết Chu Viêm có tuyệt kỹ gì.

Chu Viêm thân ảnh như quỷ dị tiêu thất, trong nháy mắt hiện ra một bên Lâm Minh!

Không, nói chính xác, xuất hiện không phải Chu Viêm, mà là kiếm của hắn!

Trong nháy mắt kiếm xuất hai mươi tư lần!

- Xịch xịch xịch xịch...

Kiếm quang đầy trời đan thành một tấm lưới lớn không có kẽ hở, kiếm pháp Chu Viêm sớm đã luyện tới cảnh giới cao thâm.

Chu Viêm mười bốn tuổi kiếm pháp đã nổi tiếng Thanh Tang thành, sau khi nhập ngũ một năm, lại khổ tu ở trong Thất Huyền võ phủ hai năm rưỡi, thời gian hơn ba năm này, thậm chí hắn đã lĩnh ngộ kiếm pháp của riêng mình, kiếm của hắn giống như dung nhập vào hư không, chỉ thấy kiếm quang mà không thấy kiếm!

Ngay cả quỹ tích Chu Viêm xuất ra như thế nào cũng không rõ, vậy còn đánh cái gì?

Cho dù đệ tử xếp hạng trước bốn mươi của Thất Huyền võ phủ thậm chí những đại nhân vật cao thủ hộ vệ cảnh giới Luyện Cốt nhìn thấy kiếm quang này cũng không khỏi sống lưng phát lạnh, nếu như đổi là bọn họ bị kiếm quang này bao phủ, rất có thể sẽ bị đánh bại! Lâm Minh chỉ có Bộ pháp cơ sở, vậy thì trốn thế nào?

Ý niệm này vừa hiện ra trong đầu mọi người, căn bản bọn họ chưa kịp suy nghĩ thì Lâm Minh đã đâm ra một thương.

Quán Hồng thương như hắc long lao ra, chân nguyên theo một thương đâm ra này chấn động giống mãnh liệt, lao thẳng tới đầy trời kiếm quang kia.

- Đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Chỉ trong nháy mắt, Xích Viêm kiếm không biết cùng với Quán Hồng thương va chạm bao nhiêu lần, trong khoảnh khắc kia, Chu Viêm cảm giác kiếm của mình chém lên núi cao, chân nguyên bám vào một thương kia của Lâm Minh mang theo một cỗ chấn động trầm trọng, giống như ngọn nũi chấn động, trực tiếp đánh tan kiếm quang của hắn.

Hắn căn bản không lay chuyển được thương của Lâm Minh, nếu như không kịp thu kiếm, tất nhiên hắn có thể đâm trúng Lâm Minh, nhưng mà hắn lại cảm giác, chỉ cần tiến thêm một chút, cơ thể hắn cũng sẽ bị chấn động mạnh mẽ này chấn nát.

Loại chấn động quỷ dị này khiến cho Xích Viêm kiếm cũng bị ảnh hưởng, giống như cá đâm vào bùn sình, ngay cả thân thể hắn cũng bị chấn động này ảnh hưởng, Chu Viêm mạnh mẽ dồn một ngụm chân nguyên, đột nhiên lui lại về phía sau.

- Cộc, cộc, cộc, cộc!

Chu Viêm lảo đảo trên mặt đất, liên tục lùi lại mấy bước, nào còn thân pháp nhẹ nhàng phiêu dật như lúc trước nữa.

- Hả? Chu Viêm bị gì vậy?

- Vừa rồi chuyện gì xảy ra, Chu Viêm phát ra nhiều kiếm như vậy, tại sao lại bị Lâm Minh dùng một thương bức lui?

- Sao hắn lại không dám đâm xuống? Kiếm hắn nhanh tới mức nhìn không kịp, hẳn là phải nhanh hơn thương của Lâm Minh chứ!

Gần như tất cả mọi người ở đây đều không nhìn ra sự huyền bí trong một thương kia của Lâm Minh, trong mắt bọn họ, thân pháp và tốc độ xuất kiếm của Chu Viêm hẳn là có thể tránh được một thương kia của Lâm Minh, đâm tới Lâm Minh mới đúng, nhưng mà Lâm Minh lại dùng một thương bức cho Chu Viêm chật vật chịu không nổi, còn mình lại trầm ổn như núi, đứng trên lôi dài, một bước cũng chưa đi.

Ngay cả cao thủ hộ vệ Luyện Cốt kỳ cũng xem mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nghe mấy người này nghị luận, Hồng Hi cười hắc hắc, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu gia hỏa Lâm Minh đúng là yêu nghiệt, hắn đem Phấn Thân Toái Cốt quyền dung nhập vào trong thương pháp, loại chiêu thức này nếu không tự mình cảm nhận thì không có cách nào hiểu được tư vị trong đó, lúc trước lão tử cũng dưới một chiêu này ăn không ít đau khổ, lần này để cho tiểu tử Chu Viêm này cũng nếm thử một chút.

Chu Viêm vất vả lắm mới áp chế khí huyết nhộn nhạo trong người, âm thầm đổ mồ hôi lạnh, trong khoảnh khắc kia, hắn cảm giác nhịp tim mình cũng thay đổi, máu trong người lưu thông cũng bị cản trở, giống như chảy ngược lại, chuyện này đến tột cùng là chuyện gì?

Hắn nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh tay cầm Quán Hồng thương, cán thương chếch lên, mũi thương chỉ đất, mà bản thân hắn lưng lại thẳng tắp.

Chỉ là tư thế và thân ảnh này trong mắt Chu Viêm lại có vẻ cao thâm khó lường, khiến hắn nhất thời không dám ra chiêu.

- Hả? Sợ hãi?

Chu Viêm trong lòng cả kinh, không ngờ trong lòng mình lại sinh ra ý sợ vô hình, mà sợ hãi là điều tối kị của võ giả, cửa thứ nhất của ảo cảnh chính là thử dũng khí.

Hơn nữa sợ hãi này lại là Lâm Minh gây ra cho hắn.

- Tiểu tử này!

Chu Viêm trong lòng dâng lên cơn giận không rõ, hắn không thể không thừa nhận, sự cao ngạo của mình lại bị tiểu nhân vật mà hắn vẫn coi như là con kiến giẫm lên.

Ánh mắt Chu Viêm hiện lên vẻ âm hàn, trong khoảnh khắc phẫn nộ phá nát sự sợ hãi trong lòng, thân ảnh hắn phóng tới, cả người kéo thành những tàn ảnh liên tiếp.

Trong lúc tiến lên, Xích Viêm kiếm lại dấy lên lửa hồng ba thước, chân nguyên hình thành một hư ảnh ngọn lửa trên mũi kiếm.

Nếu chiêu thức nhanh không làm gì được thì hắn sẽ dùng mạnh để thủ thắng.

Chu Viêm quát lên một tiếng, cả người nhảy lên, hai tay cầm kiếm, một kiếm trảm xuống!

- Là Lạc Tinh trảm!

- Nhân giai trung phẩm Lạc Tinh trảm! So với võ kỹ Hồng Hà Mạn Thiên thì càng mạnh hơn.

Mọi người cả kinh kêu lên mấy chữ, Xích Viêm kiếm đã hấp thu tất cả hỏa tinh nguyên chung quanh, tạo thành thanh thế một kiếm này, giống như một khối vẫn thạch bùng cháy từ trên trời cao rơi xuống.

Lâm Minh khóe miệng vểnh lên, cứng đối cứng, là điều mà hắn thích nhất!

Lâm Minh vung tay lên, đốm lửa liên tiếp văng ra rơi trên mặt đất, Quán Hồng thương từ trên mặt đất vẽ lên một vòng tròn, trên mặt lôi đài cứng rắn Diễn Võ trường xuất hiện một đồ án hình trăng tròn.

Lâm Minh nhắm chuẩn mũi kiếm, một thương đâm ra!

Muốn trong giao thủ với tốc độ nhanh giữa các cao thủ đâm trúng mũi kiếm đối phương, nói thì dễ hơn làm, nhưng mà nhiều năm giải cốt, cùng với một tháng trước điên cuồng luyện thương để Lâm Minh nắm vững kiến thức cơ bản, bây giờ hắn sử dụng thương không khác gì tay của mình, cho dù một cây phi châm bay tới hắn cũng có thể dùng mũi thương đâm trúng nó.

- Đinh!

Một thương này của Lâm Minh trực tiếp đâm trúng mũi kiếm Chu Viêm!

Xích Viêm kiếm dài ba thước, làm sao địch lại Quán Hồng thương Nặng tám trăm hai mươi cân?

Chỉ nghe tiếng kim loại vang lên, Xích Viêm kiếm va chạm chịu sức bật rất lớn, uốn con thành hình trăng tròn!

Cùng lúc đó, chân nguyên Lâm Minh chấn động cùng với Lạc Tinh trảm của Chu Viêm va chạm với nhau, chấn động kịch liệt lại khiến cho khí huyết trong cơ thể Chu Viêm nhộn nhạo.

- Coong!

Xích Viêm kiếm bắn ngược trở lại, Chu Viêm cũng bay ngược ra

ngoài.

Mà Lạc Tinh trảm dù sao cũng là võ kỹ nhân giai trung phẩm, Lâm Minh cũng bị sóng nhiệt cùng khí thế của nó ảnh hưởng, liên tiếp thối lui ba bước!

- Lâm Minh lần đầu lui về phía sau.

- Không chỉ lui về sau, mà từ lúc lên võ đài, vẫn là lần đầu hắn dịch chân!

Mọi người tự nhiên chú ý tới chi tiết này, Lâm Minh trước đó một bước cũng chưa bước ra.

- Cũng không thể nói như vậy, khí thế của Lâm Minh chính là vững như núi, chỉ cần hắn động liền chứng minh Chu Viêm ảnh hưởng tới khí thế của hắn cỡ nào.

Ở đây cũng có một ít đệ tử cũ không muốn nhìn thấy Chu Viêm thua, một lão sinh bị một tân sinh đánh bại, bọn họ cũng có cảm giác đồng bệnh tương liên.

- Đại ca, các ngươi có cảm thấy trận chiến này giữa Lâm Minh và Chu Viêm rất giống với trận đấu với Trương Thương hay không, rõ ràng Chu Viêm không bị đâm trúng, nhưng mà lại bị ảnh hưởng rất lớn.

Lúc này, ở một góc Diễn Võ trường, Thác Khổ vừa nhìn trận đấu, vừa quay sang Lăng Sâm nói.

- Ừ, trong thương chiêu của Lâm Minh có ẩn chứa huyền cơ, trước kia ta từng xem qua một ít điển tịch, nghe nói võ giả thương pháp đại thành, lĩnh ngộ thiên địa đại thế, đem vạn vật pháp tắc rót vào trong thương, có thể hình thành thương thế, kiếm và đao cũng có ý cảnh cùng loại, loại cao thủ này, đối mặt với địch nhân cần lấy ra vũ khí, chỉ cần dựa vào thế đã có thể diệt sát đối phương! Thương pháp của Lâm Minh, khiến ta liên tưởng tới chuyện này.

- Đại ca, ngươi càng nói càng mơ hồ, Lâm Minh mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể lĩnh ngộ thương thế?

- Hắn đương nhiên không thể, nếu không đối phó với Chu Viêm, hắn căn bản không cần ra thương, chỉ cần một ý niệm là đã diệt sát được đối phương, tuy nhiên thương chiêu của Lâm Minh trên căn bản còn chưa chạm tới Chu Viêm, nhưng lại ảnh hưởng tới hắn, điểm này, lại rất giống với thương thế.

Trong lúc Lăng Sâm và Thác Khổ đang nói chuyện, Chu Viêm lại một lần nữa va chạm với Lâm Minh, Chu Viêm không hề dùng võ kỹ, cũng không dùng kiếm quang hoa lệ, chỉ dùng chiêu thức đơn giản nhất, chém ra kiếm chiêu đơn đản nhất, nhưng mà mặc dù như vậy, hắn vẫn cảm thấy kiếm của mình bị một lực lượng vô hình ảnh hưởng, nơi nơi bị ảnh hưởng.

Mà nhìn lại Lâm Minh, hắn càng đánh càng hăng.

Chương 104: Một thương kinh diễm!

Đây là thu hoạch lớn nhất nhiều ngày qua Lâm Minh và Hồng Hi khổ luyện thương đạt được, đó chính là mỗi chiêu dùng hết, khí thế vẫn không đứt, lại tích tụ vào thương chiêu tiếp theo, cuối cùng bột phát ra một chiêu cuối cùng, quét ngang tất cả.

Tốc độ thương của Lâm Minh nhìn qua chậm hơn Chu Viêm rất nhiều, Chu Viêm đánh ra ba kiếm, Lâm Minh nhiều nhất chỉ đánh ra một thương nhưng khiến cho người ta khó tin chính là một thương của Lâm Minh lại có thể ngăn cản ba kiếm của Chu Viêm.

Đó là một loại cảm giác khiến người ta cảm thấy cực kỳ mâu thuẫn, cho nên một ít người tu vi không sâu hoàn toàn không hiểu hai người giao thủ, bọn họ chỉ cảm thấy Chu Viêm giống như đánh ra những chiêu thức vô dụng, trong ba chiêu của hắn cũng không có một chiêu dùng được.

Trên hàng ghế khách quý, một tên quý tộc thừa kế tuổi hơn ba mươi nhìn hai người Chu Viêm cùng Lâm Minh chiến đấu, không khỏi lắc đầu:

- Tên Chu Viêm này chẳng qua cũng chỉ có thế, kiếm chiêu màu mè hoa lá, nhìn thì đẹp, nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng, loại kiếm chiêu này đánh nhau lại tăng thêm sơ hở, A Uy, ngươi cảm thấy sao?

Bản thân tên quý tộc này chỉ có thiên phú nhị phẩm, bây giờ đã hơn ba mươi tuổi, mới bước vào Luyện Thể tầng ba, tự nhận mình đối với võ đạo có một chút giải thích, cho nên quay sang tên hộ vệ của mình nói như thế.

- Đại nhân, kiếm chiêu của Chu Viêm quả thật mất đi cảm giác nhẹ nhàng, thuộc hạ cũng rất kỳ quái, tuy nhiên kiếm quang lúc trước Chu Viêm thi triển ra quả thật rất linh hoạt, sắc bén, cho dù là thuộc hạ đối mặt với kiếm quang kia, cũng không chắc tiếp được.

Tên hộ vệ này cũng hơn ba mươi tuổi, mới bước vào Luyện Thể tầng năm, nhưng mà nhìn thấy chiêu thức lúc trước Chu Viêm thi triển ra hắn không thể không thừa nhận, nếu như mình đánh với Chu Viêm, hắn chỉ nắm chắc ba, bốn thành chắc thắng.

- Ngay cả loại kiếm quang này mà ngươi cũng không tiếp được?

Vị quý tộc thừa kế kia nở nụ cười, trong lòng không cho là đúng:

- A Uy, ngươi quá coi nhẹ mình, mấy năm nay, Thất Huyền võ phủ trừ Lăng Sâm, Thác Khổ mấy người bọn họ ra, những người khác thế hệ sau không bằng thế hệ trước, trước kia Thất Huyền võ phủ đào tạo ra võ giả vượt cấp chiến đấu đơn giản như ăn cơm uống nước, nhưng ngươi xem tên Chu Viêm này, ta nhớ không lầm thì hắn ở trên Bài Danh thạch trước ba mươi mà, kiếm trên tay hắn...

Ngay lúc vị quý tộc thừa kế này định tiếp tục trình bày hiểu biết đối với võ đạo của hắn thì nụ cười trên mặt hắn đã cứng lại.

Trên võ đài, Lâm Minh và Chu Viêm đã đánh tới mép lôi đài, Lâm Minh đâm ra một thương, Chu Viêm lắc mình tránh đi, bởi vì một thương của Lâm Minh đâm vào không khí mà đâm vào trụ của lôi đài.

Hắn vừa thu thương, thì một màn khó tin đột nhiên xảy ra.

Khối nham thạch thô to kia sau khi bị một thương Lâm Minh đâm trúng ầm ầm nổ tung.

Theo tiếng nổ ầm ầm, vô số đá vụn giống như hạt đậu rơi xuống, cuối cùng tạo thành một trận mưa đá.

Khối cột đá kia giống như bã đậu vậy.

- Đây... Đây, sao lại thế này?

Ánh mắt tên quý tộc kế thừa kia giống như muốn lồi ra, vừa rồi hắn thấy rất rõ ràng, một thương kia bởi vì Lâm Minh không đâm trúng cho nên đã thu lại một chút lực.

Nhưng mà chỉ một phần lực lượng này, nhìn qua thì như hời hợt nhưng lại khiến cho khối cột đá cao hơn hai trượng kia lập tức nổ thành đá vụn, từng khối đá rơi xuống, khối lớn nhất cũng chỉ bằng cỡ hai đầu ngón tay.

Không riêng gì tên quý tộc thừa kế này, mọi người ở đây, bao gồm cả Lăng Sâm, Thác Khổ, Mộc Dịch những cao thủ này cũng đều ngây ngẩn cả người, một ít người thậm chí còn theo bản năng dụi dụi mắt, gần như không thể tin vào mắt mình.

Màn vừa rồi có thật là một thương kia tạo thành?

Nên biết rằng muốn đánh nát cột đá này rất dễ dàng, ở đây có rất nhiều cao thủ đều làm được chuyện này nhưng mà một thương đâm lên cột đá lại khiến nó hoàn toàn vỡ nát nhỏ bằng cỡ ngón tay, người ở đây không một ai có thể làm được.

Thậm chí Mộc Dịch cũng không làm được, tuy rằng hắn có thể trong nháy mắt phát ra vô số kiếm quang chém nát cột đá này, tạo thành hiệu quả gần như vậy, nhưng mà hắn cũng không thể dùng một kiếm tạo thành hiệu quả giống vậy.

Ngay cả thái tử vẫn luôn giữ bình tĩnh thấy một màn như vậy cũng phải mất đi trấn định:

- Lão sư, đây là... Thương pháp gì?

Thái tử đối với võ đạo cũng có lý giải nhất định, nhưng xưa nay hắn chưa từng thấy võ kỹ như thế này.

Mộc Dịch cũng lắc đầu, nói:

- Điện hạ, ta cũng không rõ ràng lắm.

Cùng với khối đá cuối cùng ngừng lăn, toàn bộ võ tràng lại yên tĩnh, mọi người bị một màn này làm cho kinh sợ. Nhưng mà một số cao thủ Thất Huyền võ phủ, như Lăng Sâm, Thác Khổ, còn có mấy chấp sự lớn tuổi khi nhìn thấy những khối đá vụn này, trong lòng lại mơ hồ đoán ra, tuy rằng hợp lý nhưng mà bọn họ lại không thể tin được điều đó.

Một chiêu này, chẳng lẽ là...

Chu Viêm nhìn một đống đá vụn này, tay phải gắt gao cầm chuôi kiếm, đốt ngón tay bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch!

- Phấn Thân Toái Cốt quyền! Ngươi luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Lúc trước Chu Viêm chuyên đi Tàng Thư các xem qua các võ kỹ mà Lâm Minh lựa chọn, cho nên hắn hiểu được, sở dĩ Lâm Minh có thể kìm hãm kiếm của hắn chính là bởi vì hắn đã luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Lúc trước hắn có thể dùng tay không đỡ được đao của Trương Thương, đồng thời dùng quyền đánh lui hắn, cũng dựa vào Phấn Thân Toái Cốt quyền này.

Chu Viêm đột nhiên hiểu ra, đúng là chân nguyên chấn động như miêu tả trong ngọc giản Phấn Thân Toái Cốt quyền mà khiến cho lực phủ ngũ tạng của hắn loạn nhịp, máu huyết toàn thân giống như chảy ngược!

Tên Lâm Minh này làm sao có thể luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền?

- Phấn Thân Toái Cốt quyền?

Những người ở đây sửng sốt, đối với đại đa số bọn họ mà nói, Phấn Thân Toái Cốt quyền là một bộ công pháp ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua, hơn nữa nghe tên cũng rất thấp kém, dường như không giống võ kỹ cường hãn gì.

Nhưng mà đối với đệ tử Thất Huyền võ phủ mà nói, cái tên Phấn Thân Toái Cốt quyền này lại làm cho bọn họ chấn động!

Trước khi Lâm Minh thành danh, phần lớn bọn họ cũng không biết võ kỹ không trọn vẹn này, nhưng mà từ khi Lâm Minh chiến thắng Trương Thương, lại bài danh thứ sáu mươi hai trong Vạn Sát trận, công pháp Lâm Minh tuyển chọn cũng theo đó mà nổi tiếng!

- Thương quyết cơ sở, Bộ pháp cơ sở, hai bộ công pháp này ngày thường không ai hỏi tới lập tức trở thành công pháp đứng đầu, đương nhiên Phấn Thân Toái Cốt quyền cũng không bị hạ xuống, mọi người cũng không thể không muốn kiến thức một chút công hiệu công pháp này.

Công pháp địa giai hạ phẩm! Thiếu mất bảy phần!

Chỉ là sau khi nhìn thấy hai điểm này, cho dù có hâm mộ Lâm Minh thế nào đi nữa thì cũng không ai hư não mà đi lựa chọn môn công pháp này.

Phấn Thân Toái Cốt quyền cái gọi là địa giai hạ phẩm, cũng là do lúc đầu nó bị mất đi một phần cho nên không thể phán đoán ra cấp bậc, trưởng lão phụ trách xét duyệt cấp bậc công pháp cũng định đại ra. Thực thế nó có phẩm giai gì thì không một ai biết được.

Nên biết rằng, cấp bậc công pháp càng cao càng khó luyện!

Mà cho dù Phấn Thân Toái Cốt quyền có đầy đủ, thì so với Lạc Tinh trảm, Hồng Hà Mạn Thiên mà Chu Viêm luyện cũng khó hơn nhiều! Không có ngộ tính yêu nghiệt, muốn luyện thành võ kỹ địa giai, chỉ có là nằm mơ!

Huống chi, võ kỹ này là không trọn vẹn!

Chẳng những không trọn vẹn, mà ngay cả mở đầu cũng không trọn vẹn! Võ kỹ bình thường, nếu như phía sau bị thiếu, đoạn phía trước tạm thời cũng có thể luyện thành.

Nhưng mà mở đầu đã không trọn vẹn thì võ kỹ này trên căn bản không có giá trị gì, nếu không Thất Huyền cốc sao lại ghi bộ công pháp là địa giai Phấn Thân Toái Cốt quyền, mà không coi là rác rưởi vứt ra ngoài.

Mọi người thấy Lâm Minh lựa chọn Phấn Thân Toái Cốt quyền đều không cho là đúng, cho dù những người hâm mộ Lâm Minh cuồng nhiệt cũng không cho rằng Lâm Minh có thể tìm hiểu được gì từ bộ công pháp này.

Nhưng mà Lâm Minh lại dưới tình huống như vậy mà bằng vào tu vi Luyện Thể tầng ba mà luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền mà ngay cả những Tiên Thiên đại năng như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi của Thất Huyền võ phủ cũng không luyện thành!

Tên này vẫn còn là người sao?

Hơn nữa có thể nhìn ra, hắn chẳng những luyện thành Phấn Thân Toái Cốt quyền này, thậm chí còn dung nhập nó vào trong thương pháp.

Lâm Minh này có lẽ là người có ngộ tính khủng bố nhất của Thiên Vận quốc, không, mà là toàn bộ Thiên Diễn đại lục.

Tên này đúng là thần ma chuyển thế!

Trách không được chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hắn có tiến bộ kinh người như vậy, loại người có ngộ tính này cái gì mà tư chất cũng chẳng là gì.

Toàn bộ Diễn Võ trường trở nên yên tĩnh mấy chục giây, đối với phản ứng của mọi người, Hồng Hi đã sớm dự liệu, lúc hắn biết được chuyện này, phản ứng cũng hoàn toàn giống vậy, hắn sờ sờ cằm mình, trong lòng thì thở dài:

- Tiểu gia hỏa này, ngày sau sẽ làm cho người ta những chuyện càng ngày càng rung động, chỉ cần hắn không ngã xuống, khẳng định ngày sau sẽ lưu vào sử sách, ha ha, nếu như vậy ta cũng coi như là thầy dạy thánh giả, cũng không biết đám sử quan viết lịch sử lúc ấy có thể cấp cho lão tử một cái áo rồng hay không?

Lúc này, thập hoàng tử Vân thân vương đã từ thuộc hạ biết được Phấn Thân Toái Cốt quyền này đến tột cùng là bộ quyền pháp như thế nào, không cần thuộc hạ giải thích, thập hoàng tử ở trên phương diện võ đạo rất có thành tựu cũng đã biết luyện thành một bộ quyền pháp như vậy có ý nghĩa thế nào?

Hắn nhìn thân ảnh Lâm Minh giữa lôi đài, sắc mặt trầm xuống một cách đáng sợ.

Hắn không nghĩ tới, mình đã xem nhẹ Lâm Minh! Tên thiếu niên này không ngờ đáng sợ đến trình độ này!

Trong lòng thập hoàng tử mơ hồ có một dự cảm, nếu hắn và Lâm Minh thật sự trở thành địch nhân, mà hắn không thể tiêu diệt Lâm Minh trước khi hắn trưởng thành thì Lâm Minh rất có thể sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trên con đường đoạt ngôi của hắn.

Chiến đấu tiến hành đến trình độ này, thắng thua đã không còn quan trọng, có thể dự đoán, cho dù Lâm Minh thua trong tay Chu Viêm, thanh danh của hắn cũng càng thêm vang dội.

Truyền khắp kinh đô!

Đối mặt với tên giống như thần ma chuyển thế này, cho dù võ đạo chi tâm Chu Viêm có mạnh mấy đi nữa cũng hoàn toàn mất đi dũng khí tranh đấu. Chu Viêm rất rõ, cho dù hôm nay hắn đánh thắng Lâm Minh thì chỉ mấy tháng sau, hắn cũng sẽ bị Lâm Minh đánh bại.

Hắn đang gặp một địch nhân không thể trêu chọc.

- Giết hắn!

Trong lòng Chu Viêm đột nhiên hiện ra ý niệm này.

Trước khi Lâm Minh trưởng thành ra tay giết hắn, đây là biện pháp giải quyết duy nhất!

Nhưng mà muốn giết người ở trong Thất Huyền võ phủ, quả thực quá khó khăn, hơn nữa một khi bị phát hiện, bất kể là ai, Thất Huyền võ phủ cũng bắt hắn phải trả giá bằng sinh mệnh của mình!

Nhưng mà ngược lại, nếu như giết người trong đấu tràng, tuy rằng vi phạm nghiêm trong quy định của Thất Huyền võ phủ, nhưng mà cũng không đến mức phải chết, dù sao trong lúc hai người khiêu chiến, có thể ngẫu nhiên phát sinh án mạng.

Chương 105: Cuồn cuộn như Trường Giang!

- Tuy rằng ta sẽ bị nghiêm trị, nhưng xem ra vẫn còn hơn sau này bị Lâm Minh xử lý.

- Huống chi, thiên tài chết rồi cũng không còn là thiên tài nữa, Thất Huyền võ phủ không đến mức vì cái chết của một thiên tài mà giết ta, cộng thêm thập hoàng tử ở trong bóng tối hỗ trợ, ta có thể tìm một lý do rời khỏi võ phủ, sung vào quân đội.

Mà sung quân đối với Chu Viêm mà nói không đáng kể chút nào, về phần khai trừ, tuy rằng đáng tiếc, nhưng mà có thể giết chết Lâm Minh, tuyệt đối đáng giá!

Đây là cơ hội duy nhất để hắn giết chết Lâm Minh!

Nhưng mà có thể giết được Lâm Minh sao?

Trong lòng Chu Viêm trầm xuống.

- Ta chỉ còn một chiêu võ kỹ mạnh nhất, nhưng một chiêu này sẽ ảnh hưởng tới bản thân rất lớn, bình thường ta chỉ có thể phát huy ra sáu thành uy lực, nếu như ta không quan tâm mà thúc giục ra mười thành uy lực thì có thể ảnh hưởng tới kinh mạch bản thân! Sau này những đường kinh mạch này càng khó đả thông, trở thành chướng ngại để ta đột phá Ngưng Mạch kỳ, tuy nhiên sự cho tới bây giờ, cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

Khuôn mặt Chu Viêm hiện lên vẻ dữ tợn, hắn thúc giục chân nguyên tới mức tận cùng, Xích Viêm kiếm cũng theo đó vang lên tiếng kêu thê lương.

- Chu Viêm muốn toàn lực ứng phó!

- Chân nguyên lực thật là khủng khiếp! Chỉ sợ võ giả cảnh giới Luyện Cốt cũng không có chân nguyên khủng bố như vậy!

Từ sau khi biết Lâm Minh tìm hiểu ra Phấn Thân Toái Cốt quyền, cũng không ai tiếp tục hoài nghi thực lực của Chu Viêm nữa, Chu Viêm có thể cùng với yêu nghiệt Lâm Minh đánh lâu như vậy, cũng là rất khá.

Cảm nhận sát khí trên người Chu Viêm phát ra, khóe miệng Lâm Minh vểnh lên, muốn liều mạng sao? Ta sẽ chơi tới cùng! Từ lúc bắt đầu giao thủ tới giờ, Lâm Minh vẫn luôn súc thế!

Tuy rằng mỗi một chiêu của hắn đều dùng toàn lực nhưng mà vẫn lưu lại khí thế.

Chiêu thức dùng hết, khí thế không dứt, đây là mấu chốt súc thế trong chiến đấu.

Bây giờ Lâm Minh đem tất cả khí thế rót vào trong Quán Hồng thương, cũng là chờ một kích cuối cùng này!

- Trận chiến ngày hôm nay là trận đấu quan trọng nhất trong đời ra, Chu Viêm, cũng là đối thủ quan trọng nhất của ta ở trong khảo hạch võ đạo chi tâm Thất Huyền võ phủ. Ảo Cảnh quan, tình dục quan chính là sơ hở trong lòng ta, hôm nay, ta trong lúc Chu Viêm xuất ra sát chiêu mạnh nhất mà đánh bại hắn mà bổ cứu võ đạo chi tâm của mình.

Lâm Minh tiến mạnh lên trước một bước, viên gạch dưới chân hắn ầm ầm nổ tung, tay phải dang ra, Quán Hồng thương ngang dọc, bày ra chiêu thức đơn giản Thiết Kiều Lan Giang.

Nhưng mà chiêu thức này chỉ là mở đầu, sau khi Lâm Minh làm ra hành động khiến cho người ta có cảm giác mơ hồ, Quán Hồng thương màu tím đen trở nên trầm ổn, giống như xích sắt trong nước, mặc cho dòng nước mãnh liệt cỡ nào nhưng cũng không thể khiến cho nó dao động dù chỉ một chút.

Hắn mạnh mặc hắn, cầu sắt ngăn sông lớn.

- Là thức mở đầu Thương quyết cơ sở, Thiết Kiều Lan Giang!

- Trời ạ, rốt cuộc lại được nhìn thấy Thiết Kiều Lan Giang thức của Lâm Minh sư huynh!

Một nữ đệ tử so với Lâm Minh nhỏ hơn nửa tuổi, miễn cưỡng được tiến vào Nhân Chi đường hưng phấn siết chặt nắm tay, khuôn mặt nhỏ nhắn vì quá kích động mà trở nên đỏ rực.

Đối với rất nhiều đệ tử bậc thấp Nhân Chi đường mà nói, Thiết Kiều Lan Giang thức của Lâm Minh chính là một truyền kỳ.

Không ít đệ tử bậc thấp của Nhân Chi đường đều xuất thân bình dân, gia cảnh thiếu thốn, Ỡtrong Thất Huyền võ phủ bởi cũng là đệ tử tầng dưới chót, cũng không lựa chọn được công pháp tốt gì, tuy rằng bọn họ cũng mang vinh quang mình là đệ tử Thất Huyền võ phủ nhưng mà vẫn không kỳ vọng quá lớn đối với tương lai của mình.

Nhưng mà Lâm Minh, cũng xuất thân bình dân, lại bằng vào một bộ Thương quyết cơ sở, dùng Thiết Kiều Lan Giang thức đánh bại cao thủ Địa Chi đường Trương Thương!

Đây là một kỳ tích!

Thiết Kiều Lan Giang thức là một chiêu thức rất cũ, nhưng trong tay Lâm Minh lại trở nên trầm ổn như núi, thế không thể chống đỡ! Bất kỳ võ kỹ hoa lệ nào chỉ một thương là bị đánh tan.

Người trong Thất Huyền võ phủ có thể sử dụng Thương quyết cơ sở chống lại tuyệt chiêu của Chu Viêm cũng chỉ có một mình Lâm Minh!

Đối mặt với Thiết Kiều Lan Giang thức của Lâm Minh, sắc mặt Chu Viêm trở nên ngưng trọng trước nay chưa có.

Đây là lần giao thủ quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không vì Lâm Minh dùng Thương quyết cơ sở mà khinh thường hắn, đối với kẻ ngộ tính yêu nghiệt này, công pháp gì tới tay hắn đều có thể hóa mục nát thành thần kỳ.

- Bùng!

Trong tiếng quát lớn của Chu Viêm, y phục tơ tằm trên người hắn cũng bùng lên ngọn lửa chân nguyên, hỏa chân nguyên mang theo khí tức nóng rực đốt cháy, y phục hóa thành từng mảnh lửa rơi xuống.

Chu Viêm tiện tay xé ra một cái, quần áo như tờ giấy bị xé rách toang, lộ ra thân thể tráng kiện, bởi vì chân nguyên bao phủ cho nên nhìn hắn có vẻ có chút yêu dị.

Tay Xích Viêm kiếm cháy sáng, Chu Viêm có thể cảm giác được kinh mạch vẫn chưa được đả thông trong cơ thể bị ngọn lửa chân nguyên gây ra tổn thương, đau như kim đâm, nhưng mà loại cảm giác đau đớn này, lại khiến cho hắn cảm giác hưng phấn khát máu.

- Đi tìm chết!

Thân thể Chu Viêm từ trạng thái cực tĩnh đột nhiên bạo động, ngọn lửa vù vù từ trên không trung hóa thành một đạo ảo ảnh, hai tay cầm kiếm, giơ qua đỉnh đầu, thân thể uốn cong, giống như một cây cung lên dây, hỏa chân nguyên phía sau hắn hóa thành một đóa Hồng Liên màu đỏ như máu, yên lặng nở rộ trên không trung.

- Hồng Liên Luyện Ngục!

Không gian trong nháy mắt như tối sầm lại, gốc cây Hồng Liên quỷ dị dường như cắn nuốt hết ánh sáng, chẳng những ẩn chứa hỏa chân nguyên, hơn nữa còn tụ hợp khí tức nóng cháy của mặt trời.

Đối mặt với một kích tất sát của Chu Viêm, trong nháy mắt kia, Lâm Minh lòng lại tĩnh như nước, lỗ tai hắn như cách âm với hết thảy tiếng động bên ngoài, bất kể là tiếng ngọn lửa bùng cháy hay là tiếng hoan hô của người xem.

Trong mắt hắn chỉ còn lại một mình Chu Viêm, trong lòng hắn chỉ có Quán Hồng thương!

Đem toàn bộ khí thế tích tụ rót vào trong Quán Hồng thương, chân nguyên mãnh liệt chấn động, Lâm Minh đâm ra một thương, giống như một ngọn núi đập xuống dưới.

- Ầm!

Thương cùng Hồng Liên Luyện Ngục kích đánh vào nhau, trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, giống như tiếng thiên lôi nổ vang, chân nguyên va chạm kịch liệt gây ra sóng xung kích mang theo tiếng ca ca ca, mặt đất cứng rắn của Diễn Võ trường nổ tung, từng mảnh gạch lớn bị cuốn phăng.

- Binh!

Bóng người màu hồng như đạn pháo bắn ra, mạnh mẽ nện lên cây cột cạnh Diễn Võ trường gần đó, trong tiếng răng rắng, khối đá nham thạch lập tức bị chấn cho gãy đôi.

Thân ảnh này chính là Chu Viêm, lúc này hắn cả người đẫm máu, hôn mê nằm trên đất, không biết sống chết.

Mà Lâm Minh cũng không chịu nổi, trong va chạm khủng bố vừa rồi hắn cũng bị thương, thân thể bay ngược về sau mười mấy thước, tuy nhiên khi còn ở trên không trung, hắn đã dùng Quán Hồng thương ổn định thân thể, cuối cùng dùng cán thương ghìm trên mặt đất.

Trong người khí huyết cuồn cuộn, một ngụm máu như muốn phá ngược yết hầu trào ra nhưng lại bị Lâm Minh mạnh mẽ vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đè xuống.

- Một kích thật mạnh, nếu như ta không học xong súc thế, đem tất cả khí thế tích tụ vào một kích cuối cùng này, thì chỉ sợ một kích vừa rồi người thua chính là ta, ít nhất cùng với Chu Viêm cũng là lưỡng bại câu thương! Chỉ riêng dư chấn đã phá vỡ bảo vệ đơn nguyên trong người ta, thiếu chút nữa khiến ta hộc máu, mà đây vẫn là chân nguyên ta đã ở cảnh giới Luyện Tạng đại thành, nếu không vừa rồi nội tạng nhất định bị tổn thương, khiến cho ta bị trọng thương.

- Kích cuối cùng của Chu Viêm hình như liều mạng dồn hết tất cả thể lực, lần này khẳng định hắn bị thương không nhẹ!

- Phù phù phù...

Lửa rơi vãi vẫn còn cháy, toàn trường lại lặng ngắt như tờ, trận chiến đăng phong tạo cực vừa rồi, cho dù đổi thành hai võ giả cảnh giới Luyện Cốt đỉnh phong giao thủ cũng không kịch liệt được như vậy!

Chu Viêm đúng là tuyệt đỉnh thiên tài, nhưng mà Lâm Minh thua hắn nửa giai đánh bại hắn.

- Chu Viêm đã chết rồi sao?

- Chiêu cuối cùng tuyệt đối là Chu Viêm muốn liều mạng, Hồng Liên Luyện Ngục căn bản không phải là Chu Viêm có thể sử dụng, hắn đã cạn kiệt chân nguyên.

- Liều mạng cạn kiệt chân nguyên tổn hại tu vi, Chu Viêm cũng muốn thắng trận này, hắn đúng là rất cố chấp, nhưng mặc dù như vậy, hắn cũng thất bại, Lâm Minh đúng là thật khủng bố.

Ở đây có cao thủ, tự nhiên nhìn ra tình huống giao phong giữa hai người.

Thậm chí vài trưởng lão võ phủ cũng nhìn ra, một kích cuối cùng của Chu Viêm còn ẩn chứa sát tâm.

- Ta rất là kỳ quái, Lâm Minh cho dù ngộ tính có tốt, thiên tư không tốt, cũng không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy, hai tháng này tu vi của hắn lại tăng lên một bậc, hắn làm sao làm được?

- Cái này... Hình như là Lâm Minh lĩnh ngộ võ ý nào đó.

- Võ ý? Đó là cái gì vậy?

- Ồ... Ta cũng nghe nói vậy, cụ thể là cái gì ta cũng không rõ ràng lắm, chắc là rất lợi hại!

Hai tên đệ tử bậc thấp Nhân Chi đường không có ý định nói chuyện quá to, nhưng mà bọn họ nói chuyện lại bị một tên đệ tử xếp hạng trước năm mươi trên Bài Danh thạch nghe được, hắn lập tức mở to mắt nhìn:

- Vừa rồi các ngươi nói cái gì? Võ... Võ ý? Lâm Minh, lĩnh ngộ võ ý?

- Đúng vậy.

Tên đệ tử bậc thấp kia vẻ mặt khó hiểu.

- Ngươi nghe ai nói?

Tên đệ tử Thiên Chi phủ kia lập tức trở nên kích động, điều này khiến cho tên đệ tử bậc thấp hoảng sợ, đối mặt với đệ tử Thiên Chi phủ xếp hạng trước năm mươi, bọn họ vẫn cảm giác một chút áp lực.

- Chuyện này... Chuyện này hình như là Tạ Đông sư huynh thủ hộ Thác Nước Hàn Đàm nói...

- Tạ Đông...

Tên đệ tử Thiên Chi phủ kia nuốt một ngụm nước bọt, tuy rằng Tạ Đông chưa đạt tới Ngưng Mạch kỳ, nhưng mà làm chấp sự ở trong Thất Huyền võ phủ nhiều năm như vậy, kiến thức rộng rãi, không có khả năng bắn tên không đích.

Lâm Minh này không ngờ lại lĩnh ngộ võ ý!

Ngộ tính yêu nghiệt, võ đạo chi tâm cao hơn người một bậc, đồng thời còn có võ ý!

Thật sự là quá đáng sợ!

Lúc này, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc của Thất Huyền võ phủ vội vàng lên sân khấu, là Chu Viêm thượng dược, mà Lâm Minh lại đi xuống Diễn Võ trường, trải qua trận chiến vừa rồi, hắn đã hao hết chân nguyên, bây giờ sức chiến đấu hạ xuống mấy bậc, chỉ sợ cũng không địch nổi võ giả Luyện Thể tầng ba bình thường.

Nhưng trên người Lâm Minh còn ẩn chứa cỗ khí thế cường đại ẩn mà không phát, lại bày ra thực lực cường đại và ngộ tính yêu nghiệt khiến cho mọi người cảm thấy áp lực.

Đây là sự sợ hãi từ trong lòng võ giả sinh ra.

Khi Lâm Minh xuống đài, người gần đó nhao nhao lui lại, cho dù là những võ giả đã thành danh đã lâu, cũng cung kính tránh ra, mà những đệ tử bậc thấp coi Lâm Minh là thần tượng kia, lại càng thêm sùng bái hắn.

- Lâm Minh tiên sinh! Chúc mừng!

Thái tử Dương Lâm từ xa đứng dậy, đi tới nhiệt tình chào hỏi, hơn nữa trong ngữ điệu của hắn còn mang một phần đắn đo và kính lễ, nếu hắn biểu hiện ra sự tôn kính đối với cường giả hiền sĩ, cũng không làm mất thân phận.

Chương 106: Thanh danh lên cao!

- Thái tử điện hạ, Mộc Dịch tiên sinh.

Lâm Minh cười cười.

- Ha hả, Lâm tiểu huynh đệ, phát triển của ngươi càng ngày càng kinh người.

Trong lòng Mộc Dịch cảm khái vạn phần vốn hắn tự cho là mình đã đánh giá Lâm Minh đủ cao rồi, nhưng bây giờ Mộc Dịch mới phát hiện, Lâm Minh vẫn là một lần lại một lần vượt quá dự liệu của hắn, sáng tạo ra kỳ tích.

- Lâm Minh tiên sinh, nếu ngài không chê thì có thể đến quý phủ tụ họp, ta đã chuẩn bị tiệc rượu cho tiên sinh, đón gió tẩy trần.

Dương Lâm nhiệt tình nói.

Lâm Minh thở khẽ một hơi, nói:

- Xin lỗi điện hạ, mới vừa rồi đánh một trận, ta tiêu hao thật lớn, muốn khôi phục một thời gian ngắn, hơn nữa ta mơ hồ có một chút lĩnh ngộ ở trong chiến đấu, muốn trở về tiêu hóa một phen, ý tốt của thái tử tại hạ xin lĩnh tấm lòng, mấy ngày nữa, ta tất nhiên sẽ tới cửa viếng thăm.

- Ừm, như thế cũng tốt, Lâm Minh tiên sinh khi nào có ý định tới chỗ của ta! Chỉ cần Truyền Âm phù cho ta biết một tiếng là được rồi, bất cứ lúc nàoa cũng cung kính chờ đợi.

Lúc thái tử cùng Lâm Minh nói chuyện với nhau, thập hoàng tử Dương Chấn đứng ở phía xa xa nhìn, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Lúc này, thủ hạ Dương Chấn của hắn dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Điện hạ, Lâm Minh đáp ứng lời mời của thái tử.

- Ừm.

- Điện hạ, thương tích của Chu Viêm quá nặng, lần này có nên lấy ra thạch nhũ ngàn năm mang đến hay không, nếu không Chu Viêm có thể lưu lại nội thương ảnh hưởng tới tu vi ngày sau...

Thủ hạ kia nhìn Chu Viêm đang được nhân viên cứu trị chữa bệnh và chăm sóc, một chiêu cuối cùng của hắn vốn là tiêu hao chân nguyên, tạo thành tổn thương đối với thân thể, phá hủy một phần kinh mạch chưa khai thác, hơn nữa bị Lâm Minh đánh bay ra ngoài, mức độ bị thương có thể suy đoán ra là tới mức nào, dược vật mà nhân viên chữa bệnh và chăm sóc của Thất Huyền võ phủ sử dụng tự nhiên là thuốc tốt, tuy nhiên lại không coi là cực phẩm.

Thập hoàng tử lắc đầu nói:

- Không cần.

Hắn đã sớm ngờ tới lần chiến đấu này sẽ diễn ra dị thường kịch liệt, bởi vì giữa hai người Chu Viêm cùng Lâm Minh có cừu oán, lần chiến đấu này tất nhiên sẽ không nương tay, một người bị đánh tới trọng thương cũng là chuyện tình cực kỳ bình thường, cho nên hắn đặc biệt mang thánh dược liệu thương thạch nhũ ngàn năm đến, đây là đá vôi ngàn năm trong động, một chút thạch hình dáng như chuông ẩn chứa thiên địa linh khí chảy ra thạch nhũ, mười mấy năm thời gian, mới có thể hợp thành một bình nhỏ. Mỗi một giọt, cũng giá trị tới gần vạn lượng vàng!

Thạch nhũ này chẳng những có công hiệu cứu sống người sắp chết, đắp thịt nặn xương, hơn nữa có chỗ tốt nhất định đối với võ giả tu luyện!

Thập hoàng tử vốn là tính toán, nếu là Lâm Minh bị trọng thương đủ để ảnh hưởng tới tu vi ngày sau, hắn có thể dùng thạch nhũ ngàn năm này tới để mượn sức Lâm Minh, hắn tin tưởng Lâm Minh sẽ không cự tuyệt.

Dù sao chẳng qua là Chu Viêm có cừu oán cùng Lâm Minh, thập hoàng tử cùng Lâm Minh cũng không có thâm cừu đại hận gì, thập hoàng tử từ đầu đến cuối tin tưởng, giữa người với người vững chắc nhất không phải là thân tình, hữu tình, tình yêu, mà là quan hệ lợi ích thuần tú.

Nhưng bây giờ là Chu Viêm trọng thương, không chỉ như thế, Lâm Minh lại thể hiện ra ngộ yêu nghiệt khoáng cổ tuyệt kim của hắn, điều này làm cho thập hoàng tử rất nhức đầu, hắn căn bản không biết đi xử lý Lâm Minh như thế nào.

Ám sát, không dám giết, cũng không dễ giết!

Mượn sức, không mượn sức được!

Lấy lòng, đối phương không lĩnh tình!

Hơn nữa Chu Viêm cũng làm cho thập hoàng tử cảm thấy hết sức khó giải quyết, nếu là hắn tiếp tục dùng Chu Viêm, như vậy không nghi ngờ chút nào chính là hắn sẽ đứng ở phía đối lập với Lâm Minh.

Đây là điều mà thập hoàng tử tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Thiên Vận quốc là một quốc gia sùng thượng vũ lực, thứ mà Lâm Minh đại biểu, không riêng gì lực lượng của cá nhân hắn trong tương lai, mà chính là một loại uy vọng cùng hào quang ở trong võ giả, thiên tài trăm năm mới xuất hiện một người của Thất Huyền võ phủ, cái danh hiệu này, có phân lượng quá nặng ở trong võ giả!

Nếu là võ giả Thiên Vận quốc thấy người như thế quy thuận thái tử, như vậy bọn họ sẽ thấy thế nào, nghĩ như thế nào?

Nếu như bỏ qua Chu Viêm, có thể đổi lấy Lâm Minh, thập hoàng tử tuyệt đối nguyện ý một trăm lần.

Song, mấu chốt là, cho dù hắn bỏ qua Chu Viêm, Lâm Minh cũng chưa chắc sẽ giúp hắn.

Điều này làm cho thập hoàng tử rất nhức đầu!

Tên Chu Viêm này, chọc cho mình một cái đại phiền toái a!

Sau khi từ biệt thái tử, Lâm Minh lập tức đi bái phỏng Hồng Hi, lần này hắn có thể thắng Chu Viêm, những gì mà Hồng Hi dạy cực kỳ trọng yếu, nếu là không có phương pháp huấn luyện đâm lá cây Hồng Hi dạy hắn, tốc độ công kích của hắn chậm hơn phía trên một đoạn, nếu là không có phương pháp để dành khí thế ở trong chiến đấu kia, một kích cuối cùng của Chu Viêm, hắn chưa chắc có thể chịu đựng được.

- Trận đánh này đánh quá đẹp!

Hồng Hi không tiếc rẻ tán thưởng của mình chút nào.

- Làm phiền giáo quan chỉ bảo.

- Ha ha, đây cũng không phải là công lao ta chỉ bảo, đổi lại là giáo quan khác, ngươi cũng có thể thắng, ta mới vừa rồi nghe nói ngươi lại có lĩnh ngộ mới?

- Ừm, về võ đạo chi tâm.

- Tốt! Ngươi có thành tích hôm nay, võ đạo chi tâm của ngươi cực kỳ trọng yếu, nhanh đi về tìm hiểu đi, chớ ở chỗ này nói một vài điều vô dụng cùng ta.

- Tốt, giáo quan, vậy ta đi trước.

Sau khi Lâm Minh đi, mọi người tụ tập ở Diễn Võ trường mới bắt đầu tản đi, một chút người trong võ đạo hưng phấn nghị luận một trận đánh mới vừa rồi kia, một vài dấu vết của thương dán lên cột đá thô mà một người ôm mới hết kia, thế nhưng để cho cột đá cao mấy trượng kia từ đầu tới đuôi hóa thành tảng đá vụn! Lấy “Thương quyết cơ sở” đối địch Hồng Liên Luyện Ngục, thế nhưng ngược lại đánh bại đối phương!

Những thứ này, đủ để cho người tập võ hưng phấn, kích động.

Thực lực cảnh giới Luyện Cốt đã là Luyện Thể tầng ba đại thành, nếu là để cho Lâm Minh đạt tới cảnh giới Luyện Cốt nữa vậy thì sẽ cao tới mức nào a?

Quan trọng nhất là, hắn mới mười lăm tuổi! Vào Thất Huyền võ phủ chỉ có hai tháng!

Lúc trước Lâm Minh chẳng qua là xuất thân bình dân, không có quá nhiều tài nguyên có thể lợi dụng, nếu là trở thành trọng điểm tài bồi của Thất Huyền võ phủ, thành tựu ngày sau của hắn sẽ không cách nào tưởng tượng, giữ vững cái tốc độ này mà tiếp tục trưởng thành, vậy thì thật là muốn nghịch thiên!

Trước kia, cũng có người chú ý Lâm Minh, dù sao hắn là đệ nhất tân sinh, tuy nhiên khi đó, đa số người còn tưởng rằng Lâm Minh chỉ là dựa vào vận khí tốt, ăn thiên tài địa bảo gì đó, mà hiện tại, bọn họ mới biết được, Lâm Minh có ngộ tính khoáng cổ tuyệt kim! Chỉ dựa vào tu vi Luyện Thể tầng ba liền luyện thành công pháp địa giai, hơn nữa, công pháp kia lại còn không trọn vẹn!

Thiên tài bậc này xuất thế, lại thêm một Tần Hạnh Hiên thiên phú lục phẩm, thế hệ này có thể coi như là thời đại hưng thịnh trong giới võ học của Thiên Vận quốc.

Các võ giả là hưng phấn, mà những thứ quan lại uyền quý kia thì lại chú ý tác dụng chính trị mà Lâm Minh đại biểu, không nghi ngờ chút nào, Lâm Minh muốn quật khởi, hắn trở thành cao thủ siêu cấp chẳng qua là vấn đề thời gian.

Mà một cái cao thủ siêu cấp, ở Thiên Vận quốc có phân lượng hết sức quan trọng!

Lấy Mộc Dịch mà nói, hắn là khách khanh của phủ nguyên soái, đồng thời lại là lão sư của thái tử, có địa vị siêu nhiên ở Thiên Vận thành, ngay cả hoàng thượng thấy Mộc Dịch, cũng phải lễ kính ba phần, chẳng những không cần Mộc Dịch hành lễ, hơn nữa còn muốn ban thưởng cho Mộc Dịch ngồi.

Cao thủ Hậu Thiên mặc dù không thể nào lấy lực lượng một người giết hết mười vạn đại quân, nhưng là bọn họ xuất nhập đầm rồng hang hổ phòng giữ sâm nghiêm, lại có thể như vào chỗ không người. Có thể nói không khoa trương chút nào, nếu như trong hoàng cung không có cao thủ Hậu Thiên trấn giữ, như vậy hoàng đế này thì có thể cách cái chết không xa, bởi vì các quốc gia chiến sự thường xuyên, hoàng đế nói không chừng một ngày kia cũng sẽ bị cao thủ của nước đối địch ám sát giết chết!

Tương lai Lâm Minh rất có thể sẽ trở thành loại nhân vật này, đây là đối tượng quan lại quyền quý phải mượn hơi lấy lòng, bọn họ rất nhiều người đã đang tính toán, lấy lòng Lâm Minh như thế nào?

Theo mọi người tản đi, tin tức trận chiến này cũng nhanh chóng truyền ra, Lâm Minh chẳng những thành ngôi sao mới chói mắt nhất Thiên Vận thành, hơn nữa còn truyền khắp cả nước, ví dụ như "thiên tài mấy trăm năm mới xuất hiện một người của Thất Huyền võ phủ", "đệ nhất cao thủ của Thiên Vận quốc tương lai"... Trong lúc nhất thời hào quang cuồn cuộn mãnh liệt tăng thêm ở trên người Lâm Minh!

Số tuổi mười lăm tuổi, bước lên hàng ngũ ba mươi người đầu tiên của Thiên Chi phủ trong Thất Huyền võ phủ!

Tu vi Luyện Thể tầng ba, chiến lực có thể so với võ giả cảnh giới Luyện Cốt!

Một mình tu bổ toàn bộ võ kỹ địa giai không trọn vẹn, hơn nữa dung nhập vào bên trong chiêu thương của mình!

Thậm chí tục truyền, Lâm Minh đã lĩnh ngộ võ ý cực kỳ hiếm thấy!

Mỗi một hạng thành tựu này, cũng có thể trở thành một cái truyền kỳ, mà Lâm Minh lại đem tất cả truyền kỳ hội tụ lên cả người, uy vọng của hắn ở giới võ học của Thiên Vận quốc, như mặt trời ban ngày!

Người kể chuyện cổ tích các nơi rối rít biên soạn quá trình thành danh của Lâm Minh thành chuyện xưa, trong những thứ chuyện xưa này, người kể chuyện cổ tích ngẫu hứng phát huy, khoác lác ba hoa chích chòe, thậm chí nói gì là lúc Lâm Minh mới ra đời rặng mây đỏ chói lọi bầu trời, bảy tuổi lên núi đánh hổ, chín tuổi xuống biển bắt cá mập. Mặc dù khoác lác thái quá, nhưng là các thính giả lại nghe được mùi ngon, dù sao kể chuyện cổ tích vật này, tự nhiên là nói càng khoa trương, người nghe càng cảm thấy mới mẻ.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh trở thành thần tượng trong lòng vô số võ giả trẻ tuổi, nhất là võ giả trẻ tuổi xuất thân bình dân, ai nói không có tiền thì không thể tu võ? Lâm Minh chính là tấm gương của bọn họ, mục tiêu của bọn họ!

Mà ở Thanh Tang thành, gia tộc họ Lâm, theo một tờ Truyền Âm phù truyền vào, Lâm gia sôi trào.

Ở Thiên Vận quốc, gia tộc vô cùng coi trọng vinh quang! Một cái gia tộc xuất hiện anh hùng, mặc dù xuống dốc, cũng sẽ nhận được tôn kính của thế nhân.

Cũng tỷ như gia tộc của trấn quốc nguyên soái Tần Tiêu, mặc dù sau mấy trăm năm, Tần gia nghèo túng, bọn họ cũng vẫn là gia tộc cổ lâu đời xuất hiện anh hùng, trong xương tộc nhân chảy máu huyết của anh hùng.

Lâm gia đương nhiên cũng như thế, không có gia chủ nào không hy vọng gia tộc có một ngày có thể phát dương quang đại trong tay mình.

Lúc trước Lâm Minh lấy được đệ nhất danh tân sinh của Thất Huyền võ phủ, đã là một cái vinh quang lớn lao, giống như những trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông ở những quốc gia thịnh hành văn phong kia.

Song khách quan lần này Lâm Minh sáng tạo kỳ tích, danh tiếng “đệ nhất danh tân sinh của Thất Huyền võ phủ” này, lại không đáng giá nhắc tới!

Thiên tài tuyệt thế mấy trăm năm qua của Thất Huyền võ phủ, vinh quang bậc này, đủ để cho Lâm gia vì vậy mà vào sử sách của Thiên Vận quốc!

Nếu là ngày sau Lâm Minh thành truyền kỳ, như vậy Lâm gia cũng sẽ biến thành gia tộc cổ lâu đời xuất hiện anh hùng, là nơi thế nhân kính ngưỡng.

Hơn nữa, người mà Lâm Minh đánh bại, còn là đệ nhất thiên tài Chu Viêm của Chu gia, điều này cũng làm cho Lâm gia luôn luôn bị Chu gia áp bức cũng cảm thấy hãnh diện!

Ngày đó, từ trên xuống dưới Lâm gia giăng đèn kết hoa, mở tiệc chiêu đãi khách tứ phương, bữa tiệc mừng này ở trong lịch sử của Lâm gia trở thành ngày trọng yếu nhất, Lâm gia gia chủ tắm rửa dâng hương, khấn cầu tổ tiên, hết thảy nghi thức, buổi lễ so với tiệc mừng năm mới còn long trọng hơn.

Người hầu từ trên xuống dưới của Lâm gia đều nhận được một phần bao tiền lỳ xì nặng trịch, tá điền thuê đất đai của Lâm gia cũng được xóa bỏ tiền thuê ba năm. Những người này tự nhiên biết, tại sao lại nhận được quà tặng của Lâm gia như vậy, Lâm Minh cái tên này, đã sớm truyền khắp Thanh Tang thành.

Lúc này, ở Bích Ngọc đài của Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh đối với tất cả mọi chuyện đều là hồn nhiên không biết, hắn đang đắm chìm bên trong cảm ngộ đối với võ đạo chi tâm. Mới vừa rồi đánh một trận cùng Chu Viêm, võ đạo chi tâm của Lâm Minh lại hoàn thiện thêm một chút.

Chương 107: Một cửa ải tình dục!

Lấy lực ảnh hưởng của Lâm Minh ở trong Thiên Vận thành hiện giờ, tự nhiên có rất nhiều thế lực muốn lấy lòng Lâm Minh, song bởi vì quy củ của Thất Huyền võ phủ, trừ phi Lâm Minh ra khỏi vỏ phủ, hoặc là bản thân của hắn chủ động liên lạc, nếu không những thế lực này hết thảy không thể quấy rầy đệ tử võ phủ tu luyện.

Hồ Thủy Tĩnh dưới sân khấu yên tĩnh mà xanh biếc, giống như một khối phỉ thúy khổng lồ, lúc này đã là cuối mùa thu, liễu rủ bên hồ đã là một mảnh vàng óng ánh, gió thu thổi, lá liễu khô rụng tựa như con bươm bướm màu vàng bay lả tả xuống mặt đất phía dưới, song làm cho người ta lấy làm kỳ chính là, những chiếc lá này không có một chiếc nào bay vào trong hồ. Bích Ngọc đài mà Lâm Minh ngồi xếp bằng chính là chỗ huyễn trận mà Thất Huyền võ phủ khảo hạch võ đạo chi tâm, ngoại trừ hai cuộc thi vào lập xuân và lập thu trong mỗi năm, nơi này chưa bao giờ mở ra đối với đệ tử võ phủ. Song Lâm Minh hiện giờ địa vị đặc thù, cho nên được đặc biệt cho phép Lâm Minh tới đây cảm ngộ võ đạo chi tâm ở nơi này.

Lúc khảo hạch nhập học của Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh qua Bích Ngọc đài ảo cảnh, tâm cảnh của hắn sơ hở ở tình dục quan, ở tình dục quan, Lâm Minh thấy được Lan Vân Nguyệt mười năm sau, nàng mặc quần áo ung dung hoa quý, khẽ ngâm nga bài hát cho thiếu nhi, dụ dỗ hắn cùng hài tử Lâm Minh ngủ. Lúc ấy, Lâm Minh thấy một màn tình cảnh như vậy, suýt nữa bị mất phương hướng.

Mặc dù trong lòng Lâm Minh biết đã không tiếp tục liên quan cùng Lan Vân Nguyệt, ngày sau hắn theo đuổi võ đạo đỉnh phong, cũng sẽ không có giao tập gì cùng với Lan Vân Nguyệt, nhưng là bị Lan Vân Nguyệt phản bội, cũng là một cái nút thắt ở trong lòng hắn.

Cái gọi là “nút thắt” chính là chỗ không hiểu rõ trong lòng, một đường võ đạo, chẳng những là tu luyện thân thể, cũng là tu thân tu tâm, chú ý làm theo tính cách khoái ý ân cừu. Nếu không, cho dù là ngày đêm khổ tu, thừa nhận tịch mịch cùng thống khổ của tập võ, đồng thời, lại phải ẩn nhẫn khắp nơi ở trong sinh hoạt, chịu đủ khi dễ, như vậy tập võ còn có tác dụng gì a? Không bằng làm một phàm nhân.

Võ giả có tâm kiêu ngạo, một lần tỷ võ chiến bại không tính là trọng yếu, cũng sẽ không áp chế tâm kiêu ngạo, nhưng là có chút chuyện, tỷ như ban đầu Lan Vân Nguyệt phản bội Lâm Minh, đi theo Chu Viêm, chuyện như vậy cũng là tàn nhẫn đả thương tâm kiêu ngạo của Lâm Minh, mặc dù võ đạo chi tâm của hắn cường thịnh trở lại, cũng không thể tránh khỏi lưu lại “nút thắt” ở trong lòng.

Đây chính là một cái chữ “khí” mà người phàm thường nói, khí thuận, ý niệm trong đầu hiểu rõ, tâm tình thư sướng, chân nguyên lưu chuyển một cách tự nhiên không trở ngại, kinh mạch cũng dễ dàng quán thông. Mà ngược lại, “khí” không thuận, ý niệm trong đầu bị ngăn trở, tâm tình uất ức, chân nguyên chẳng những không lưu chuyển, ngược lại trầm tích ở trong người, tạo thành một ngụm nóng tính, cái gọi là lửa giận công tâm, chẳng những không thể tu luyện, hơn nữa còn thương thân, tâm kiêu ngạo quá mạnh mẽ, thậm chí ý niệm trong đầu là đang sống sờ sờ bị tức chết cũng không hiểu rõ, trong lòng không thoải mái, tu võ đạo thường thường sẽ bị quản chế, thậm chí lúc mấu chốt đột phá bình cảnh, cái “nút thắt” này còn có thể hóa thành tâm ma, để cho ý chí của võ giả mất phương hướng, vĩnh viễn đắm chìm ở bên trong ảo giác chấp niệm, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, biến thành ngu ngốc.

Biện pháp giải quyết “nút thắt” chỉ có một cách, đó chính là bằng vào thực lực cường đại của chính mình, hủy diệt cái “nút thắt” này, chặt đứt tâm ma. Để cho ý niệm trong đầu thông suốt, hơi thở thông thuận, chân nguyên không trở ngại. Tỷ như tỷ võ lần này, Chu Viêm bị Lâm Minh đánh bại, mất hết tôn nghiêm, ngườibị thương nặng, kinh mạch bị hao tổn, ngày sau đột phá Ngưng Mạch kỳ cũng sẽ bị chịu ảnh hưởng.

Chuyện này để cho tâm kiêu ngạo của Chu Viêm bị áp chế nghiêm trọng. Hắn muốn trở mình, thuê cao thủ ám sát Lâm Minh cũng là vô dụng, nhất định phải bằng vào thực lực bản thân hắn, một ngày kia đánh bại Lâm Minh, như thế mới có thể giải quyết xong tâm ma. Song đây đối với Chu Viêm mà nói đã là không thể nào, chớ nói lần này hắn cả người bị thương nặng, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tu vi ngày sau, cho dù hắn không có chuyện gì, sau này cũng sẽ chỉ cùng Lâm Minh càng kém càng xa.

Ngược lại, Lâm Minh lần này đánh bại Chu Viêm ở trang thái mạnh nhất, coi như là giải quyết xong “nút thắt” trong lòng này, võ đạo chi tâm của hắn cũng theo đó mà hoàn thiện lần nữa, mặc dù không đạt tới trình độ hoàn mỹ, song lần này thời gian hắn thông qua khảo hạch của Ảo Cảnh quan lại lần nữa rút ngắn, chỉ dùng thời gian nửa nén hương. Thời gian này, chỉ có bằng một nửa Lăng Sâm.

Tỉnh lại từ trong Ảo Cảnh quan, hồi tưởng lại kinh nghiệm tình dục quan mới vừa rồi, mặt Lâm Minh lộ ra vẻ cổ quái, hắn quả thật không có mơ tới Lan Vân Nguyệt nữa, tuy nhiên là vẫn mơ tới Tần Hạnh Hiên, thậm chí còn mơ tới mấy cô bé mà trong lòng Lâm Minh căn bản không có quá nhiều ấn tượng, tỷ như thiếu nữ Uông Vũ Hàm thiên tài Minh Văn thuật hắn gặp phải ở Minh Văn sư công hội, còn có đại sư tỷ điêu ngoa gặp phải lúc tìm đọc tài liệu ở Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ…

Tuy nhiên, hai cô bé này ở trong giấc mộng của Lâm Minh chỉ là một cái thoáng rồi biến mất. Lâm Minh rõ ràng, cô gái xuất hiện ở tình dục quan cũng không nhất định chính là người trong lòng mình thích, mà cũng sẽ có thể là dục vọng tiềm tàng nổi lên trong lòng hắn.

Tình dục chẳng những bao gồm tình, cũng bao gồm dục vọng, bản chất của con người chính là động vật, động vật tồn tại chỉ vì hai cái mục đích, một là sinh tồn, một là để sinh sôi nảy nở đời sau. Sinh tồn, sẽ phải ăn cái gì đó, sinh sôi nảy nở đời sau, đó chính là việc cần thiết, cho nên thánh thư ghi lại: “Thực sắc, chính là tính cách”. Đây là bản năng tính mạng viết ở trong xương mỗi người, vì vậy mà diễn biến tạo ra nhiều loại dục vọng tiềm tàng trong đáy lòng, có chút dục vọnghoàn toàn dập nát điểm mấu chốt của đạo đức, tình dục quan đó là có thể làm cho những thứ vốn là bé nhỏ không đáng kể này lớn hơn vô hạn, cuối cùng để cho người khảo hạch mất phương hướng ở bên trong. Có câu thường nói, vách tường dựng đứng ngàn nhận, vô dục lại được, song người không phải thiên địa sông núi, không thể nào vô dục vô cầu.

Rất nhiều người tập võ chính là vì thỏa mãn dục vọng của mình, bởi vì dục vọng chấp niệm, tập võ tiến triển cực nhanh sau lại có thể bởi vì dục vọng nhận được thỏa mãn, động lực tập võ chợt giảm xuống. Này vốn chính là một cái quá trình mâu thuẫn. Có chút võ đạo tông sư, là vì qua một cửa ải tình dục, thậm chí vung đao tự cung, cho nên có chút thần công điển tịch, ở khúc dạo đầu sẽ viết ra một câu là “muốn luyện thử võ công này, nhất định phải tự cung trước”... Lúc loại công pháp này đại thành thường thường phải qua tình dục quan, còn nếu là trong lòng có, sẽ ở lúc qua tâm ma tẩu hỏa nhập ma, trầm luân trong ảo cảnh sắc đẹp, trở thành ngu ngốc.

Bởi vì chút ít đạo lý này, một chút thái giám trong cung, luyện võ ngược lại nhanh chóng tiến cảnh, tựu là bởi vì bọn hắn không có dục vọng, tinh nguyên khóa chặt trong cơ thể, toàn bộ chuyển hóa thành khí lực cùng chân nguyên. Trong lòng Lâm Minh cũng hiểu được những thứ đạo lý này, cũng không lại đi chấp nhất tình dục quan này, từ xưa đến nay, lại chưa từng nghe nói qua có võ đạo chi tâm của ai không có một tia sơ hở nào.

Tĩnh tâm ngồi xuống phía trên Bích Ngọc đài, Lâm Minh vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, rất nhanh tiến vào Không Linh võ ý, thân thể tiến vào trạng thái không có chút ý thức nào, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh bắt đầu tự hành vận chuyển lại, tốc độ vận chuyển càng lúc càng nhanh, tuyến đường vận hành cũng càng ngày càng hoàn mỹ, Lâm Minh hoàn toàn lấy thân phận của một người đứng xem, cảm thụ được chân nguyên trong cơ thể lưu động, tốc độ này vừa nhanh vài phần, trong lòng Lâm Minh vui mừng, bởi vì võ đạo chi tâm hoàn thiện, Không Linh võ ý của hắn cũng tiến thêm một bước, tốc độ tu luyện đề cao lần nữa, nếu tiếp tục như vậy, khoảng cách tầng thứ hai tiểu thành của “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” của hắn sẽ không còn xa xôi lắm.

Một hơi để cho chân nguyên tự chủ vận chuyển ba canh giờ, Lâm Minh mở mắt, sắc trời đã tối, hắn nhớ tới lời mời lúc trước của thái tử, liền đốt một tờ Truyền Âm phù, truyền cho Mộc Dịch.

Thiên Vận thành, phủ thái tử.

Lúc này mặt trời mới vừa xuống núi, trước cửa phủ thái tử giăng đèn kết hoa, xe ngựa xa hoa xếp thành một hàng dài, các nhân vật nổi tiếng người mặc trang phục lộng lẫy khắp nơi Thiên Vận thành toàn bộ hội tụ ở phủ thái tử, trên mặt đất trải thảm đỏ dài hơn trăm thước, trên trăm thị nữ mặc mát mẻ, bưng thức ăn tinh mỹ, trà bánh, nước trái cây đi đi lại lại xuyên qua giữa các khách nhân, âm nhạc ưu mỹ sâu sắc tùy ý chảy xuôi đến mỗi một góc trong đại sảnh.

Hôm nay, thái tử Dương Lâm cử hành một cuộc yến hội long trọng ở phủ thái tử, mặc dù phủ thái tử tuyên bố yến hội lần này chẳng qua là đơn giản biểu diễn tại nhà, nhưng là người sáng suốt cũng rõ ràng, yến hội lần này có ý nghĩa chính trị trọng đại, mà yến hội lần này nhân vật chính chính là Lâm Minh, người đang có danh tiếng nhất Thiên Vận thành hiện giờ.

Vì yến hội lần này, phủ thái tử hiển nhiên tỉ mỉ thanh chỉnh qua, vườn bên trong phủ mới vừa sửa chữa, đá xanh được quét dọn không nhiễm một hạt bụi, quang chứng giám nhân nhân, thanh tuyền bên trong phủ cũng đổi thành nước trong, sóng xanh lăn tăn ở dưới ánh trăng, trông rất đẹp mắt.

- Nam Võ hầu đến.

Theo một tiếng truyền báo, một người trung niên nhân mặc cẩm bào, thân thể khe khẽ phát tướng đi theo tùy tùng đi vào chính sảnh phủ thái tử. Người này mặc dù vóc người lộ ra vẻ cồng kềnh, song trong lúc hắn đi lại vẫn rất vững vàng, hô hấp đều đều, trong ánh mắt hơi có vẻ mệt mỏi, thỉnh thoảng sẽ tiết lộ ra một cỗ tinh quang làm cho lòng người kinh sợ...

Trung niên nhân này chính là Nam Võ hầu một trong mười đại tướng quân của Thiên Vận quốc, Thiên Vận quốc tổng cộng có hơn mười vị tướng quân, xong chân chính nắm quyền to, có danh vọng thật lớn ở trong quân đội, cũng chỉ có mười người, mười người này toàn bộ được phong công phong hầu, mà Nam Võ hầu chính là một người trẻ tuổi nhất trong mười người, hiện giờ sáu mươi chín tuổi.

- Nam Võ hầu, không ngờ hắn cũng tới?

Dương Lâm nghe truyền báo như thế, mừng rỡ trong lòng, mặc dù hắn đã tặng Nam Võ hầu thiệp mời, nhưng cũng chỉ là hết sức một chút lễ nghi mà thôi, căn bản không có nghĩ tới Nam Võ hầu thật sự sẽ đến. Mặc dù Dương Lâm trên danh nghĩa là thái tử, nhưng là uy thế của hắn ở trong triều cũng là không bằng thập hoàng tử Dương Chấn. Hôm nay ngôi vị hoàng đế thay đổi, đợi đến khi lão hoàng đế băng hà, ngôi vị hoàng đế rơi vào tay ai, người nào cũng nói không chính xác, đây chính là thời điểm mấu chốt của đứng thành hàng, theo đúng người, vinh hoa phú quý của cuộc đời này, một bước lên mây, cùng người sai lầm, vậy thì rơi vào vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Nhưng là, thái độ minh xác chân chính, thường thường chỉ có thủ hạ chính là thân tín của hai vị hoàng tử, hoặc là gia tộc như Chu gia đã sớm cột vào cùng thập hoàng tử, không thể phân cách. Những người đại đa số đã có đầy đủ địa vị khác thì sẽ chọn lựa thái độ trung dung. Bọn họ đã thăng quan tiến chức như diều gặp gió, căn bản không cần mượn ngôi vị hoàng đế để thay đổi làm giàu, làm tốt trung dung chi đạo, không nghiêng về bên nào mới là lựa chọn sáng suốt nhất, như vậy vô luận người nào thượng vị, địa vị của bọn họ cũng sẽ không chịu ảnh hưởng.

Hơn nữa quân đội, càng phải như vậy, từ xưa tới nay, tranh giành ngôi vị hoàng đế, quân đội nếu là can dự vào sẽ trở nê cực kỳ nhạy cảm, cho nên mười đại tướng quân bình thường sẽ không tham gia yến hội do hoàng tử cử hành, bởi vì ở buổi tối hôm đó sẽ có thám tử hồi báo tình huống yến hội đi ra ngoài.

Mặc dù thập hoàng tử cũng sẽ không nhận định tất cả người cùng tham gia yến hội lúc này đều là người nghiêng về thái tử, nhưng hắn vẫn sẽ nhớ một khoản phía trên những người này, tương lai nếu thật sự tranh giành đoạt vị, mặc dù những người này không có nhúng tay, sau này thập hoàng tử đi lên ngôi vị hoàng đế cũng sẽ không trọng dụng bọn họ, vua nào triều thần nấy, chức vị có hạn, nhân tài đông đảo, người nào sẽ không trọng dụng thân tín của mình? Cho nên ngày hôm nay Nam Võ hầu đến đây, thật sự là việc vui mừng ngoài ý muốn của Dương Lâm.

Tuy nhiên thái tử cũng rõ ràng, ngày hôm nay Nam Võ hầu tới dự tiệc hơn phân nửa là tồn tại tâm tư làm quen Lâm Minh, Nam Võ hầu cũng là đệ tử của Thất Huyền võ phủ, lúc tuổi còn trẻ là một người mê võ nghệ, người như Lâm Minh hắn dĩ nhiên muốn làm quen.

- Lâm Minh này, lại chưa trưởng thành thì đã có lực hiệu triệu như vậy, nếu là hắn nguyện ý giúp ta, ta nghĩ kế vị sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Chương 108: Yến hội long trọng!

- Lâm Minh này, lại chưa trưởng thành thì đã có lực hiệu triệu như vậy, nếu là hắn nguyện ý giúp ta, ta nghĩ kế vị sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Dương Lâm có chút lo được lo mất, lúc trước, Lâm Minh cùng Chu Viêm trở mặt, sợ bị hãm hại ám sát, có lẽ còn muốn mình làm núi dựa cho, nhưng là một tháng này không thấy, thực lực Lâm Minh tăng trưởng quá là nhanh.

Theo lực ảnh hưởng của hắn càng lúc càng lớn, lại có Thất Huyền võ phủ làm hậu thuẫn, đã không có ai dám dễ dàng động đến hắn, ngày sau nhất định trở thành nhân vật chính là chạm tay có thể bỏng, có tư cách như vậy, hắn không cần phụ thuộc vào người nào.

- Ha ha, mạt tướng tham kiến thái tử điện hạ.

Nam Võ hầu sau khi thấy Dương Lâm sảng lảng cười, thuận theo khom người thi lễ một cái, mặc dù hắn có thể không để ý thiệp mời của thái tử, nhưng nếu là thấy thái tử, dựa theo quy củ, vẫn là phải hành lễ, Nam Võ hầu chẳng qua là hầu tước, đi lên là công tước, cao hơn nữa còn có quận vương, thân vương, mà địa vị của thái tử, càng ở phía trên thân vương.

Đừng xem cấp bậc kém nhiều như vậy, tước vị chẳng qua là phong hào, không có thực quyền, là trống rỗng, lực ảnh hưởng của một người ở Thiên Vận quốc, cùng tước vị quan hệ không lớn, mà là nhìn chức vị, thế lực cùng quân quyền. Lực ảnh hưởng của Nam Võ hầu này ở trong quân thật lớn, Dương Lâm thấy cũng phải khách khách khí khí.

Dương Lâm vội vàng đỡ Nam Võ hầu dậy, nói:

- Võ Hầu quá khách khí rồi, lần này là gia yến biểu diễn tại nhà, tùy ý là tốt rồi, không cần đa lễ, Nam Võ hầu là một trong mười đại tướng quân của Thiên Vận quốc ta, võ phá Ngưng Mạch kỳ, bản vương đã sớm muốn làm quen, lần này Nam Võ hầu đại giá quang lâm, nhưng là để cho bản vương cực kỳ ngoài ý muốn, cũng cực kỳ mừng rỡ!

- Ha hả, trước đó vài ngày quân vụ bận rộn, bất đắc dĩ từ chối lời mời của điện hạ.

Nam Võ hầu thuận miệng giải thích một câu, Dương Lâm dĩ nhiên sẽ không truy cứu, nhiệt tình kêu gọi Nam Võ hầu ngồi lên ghế trên.

- Vương đại nhân quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành đến!

Theo người điều khiển chương trình thông báo lần nữa, Dương Lâm mi mao nhất thiểu, Vương Kiền quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành?

Lão hoạt đầu này, không ngờ hắn cũng tới? Dương Lâm vô cùng giật mình, Vương Kiền đến so sánh với Nam Võ hầu đến càng làm cho hắn kinh ngạc, lúc trước hắn thậm chí không có đưa thiếp mời cho Vương Kiền.

Không mời mà tới, hơn nữa còn là ở lúc nhạy cảm như vậy, bao nhiêu thám tử đều đang nhìn chằm chằm vào yến hội, Vương Kiền này lại dám tới dự tiệc? Hắn không sợ Dương Chấn nhớ hắn một khoản sao?

Thật ra thì ở bên trong tân khách ngày hôm nay, địa vị Vương Kiền không coi là quá hiển quý, chức vị quân chủ ở dưới tướng quân, mà tướng quân của Thiên Vận quốc có hơn mười vị, quân chủ lại càng có gần hai trăm người, hơn nữa Vương Kiền còn không có tước vị, không phải là quý tộc.

Nghe Vương Kiền giống như địa vị không hiển hách, nhưng kỳ thật địa vị của Vương Kiền này ở trong rất nhiều quân chủ cũng là người đứng đầu nhất, thậm chí so sánh với một ít tướng quân đứng hàng thứ cuối cùng còn trọng yếu hơn, vì vậy cho nên vị trí của người này quá trọng yếu, quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành!

Từ xưa tới nay, tranh giành ngôi vị hoàng đế, quân đội nhúng tay vào cũng đã hết sức nhạy cảm, mà Hộ Vệ quân của hoàng thành lại càng nhạy cảm trong nhạy cảm. Cơ hồ tất cả chính biến cung đình, cũng là thông qua Cẩm Y vệ của hoàng cung cùng Hộ Vệ quân của hoàng thành thực hiện!

Chính là bởi vì như thế, Hộ Vệ quân của hoàng thành Thiên Vận quốc không bố trí tướng quân, chỉ bố trí bốn quân chủ, phân công quản lý đông tây nam bắc, Hộ Vệ quân bốn phương của Thiên Vận thành, như vậy quyền lực phân tán, bốn quân chủ có thể chế ước lẫn nhau.

Vương Kiền là quân chủ đông quân, hắn dĩ nhiên biết mình thân phận nhạy cảm, cho nên hắn cho tới bây giờ vẫn rụt rè cẩn thận, vẫn duy trì khoảng cách cân đối giữa bất kỳ hoàng tử nào, người có thể ngồi vững vàng ở vị trí này, bản thân nên là một lão hoạt đầu.

Quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành có thể không giống với Nam Võ hầu.

Cho dù thái tử kế vị thất bại, Nam Võ hầu vẫn có thể làm tướng quân của hắn như cũ, lấy uy vọng danh hiệu là một trong mười đại tướng quân của Thiên Vận quốc của hắn, thập hoàng tử không dám dễ dàng động đến hắn, mà Vương Kiền tựu không giống với Nam Võ hầu, hắn chỉ là quân chủ nho nhỏ, hơn nữa vừa là Hộ Vệ quân trông coi hoàng thành, làm không tốt, thập hoàng tử sẽ bắt hắn rút lui, thậm chí giết hắn kèm theo một tội danh.

- Vương Kiền thế nhưng cũng tới, cho dù hắn muốn làm quen Lâm Minh cũng không đến mức... Ta nhớ ra rồi...

Lúc này Dương Lâm mới nhớ tới, hai tháng trước, ngày đại khảo của Thất Huyền võ phủ, lúc chính mình tiện tay dùng một tờ Truyền Âm phù trợ giúp Lâm Minh, người hãm hại Lâm Minh, tựa hồ chính là một đứa con trai của Vương Kiền.

Ban đầu Lâm Minh chẳng qua là cái tiểu nhân vật, chuyện này đối với Dương Lâm mà nói chẳng qua là tiện tay làm, căn bản không có để ở trong lòng, thế cho nên Dương Lâm quên mất.

Nguyên lai là như vậy Vương Kiền này những ngày qua sợ rằng trong lòng không dễ chịu a, nghĩ tới đây, Dương Lâm trong lòng cười thầm.

Vương Kiền những ngày qua đúng là chịu đủ đau khổ, người này đến lúc xui xẻo, nằm cũng trúng thương, khi biết được người ban đầu xung đột cùng con mình chính là Lâm Minh với danh tiếng đang hưng thịnh ở Thiên Vận quốc hiện tại, Vương Kiền chính là khóc không ra nước mắt.

Ta trêu chọc người nào không chọc, sao lại chọc vào hắn chứ?

Hai tháng trước đại khảo Thất Huyền võ phủ, con của hắn hãm hại Lâm Minh, một tờ Truyền Âm phù của thái tử truyền tới Trị An phủ, chẳng qua là để cho Vương Kiền hơi cảm thấy không hài lòng mà thôi, dù sao đây chỉ là chuyện đứa con không nên thân kia làm ra, thái tử không nên đem chuyện dính líu đến trên người mình.

Nhưng là hắn vạn lần không ngờ, vấn đề thế nhưng sinh ra ở trên người Lâm Minh, người này biến hóa nhanh chóng, thành thiên tài trăm năm mới xuất hiện một người của Thất Huyền võ phủ, ngày sau nhất định là nhân vật hô phong hoán vũ của Thiên Vận quốc, nhân vật như vậy, chỉ cần hắn nguyện ý, tuyệt đối có thể phong công phong tước làm tướng quân.

Sau khi Lâm Minh lớn lên, muốn hạ chính mình, quả thực dễ như trở bàn tay.

Vương Kiền chính là biết, con của hắn cùng Lâm Minh xung đột tuyệt đối không phải là đánh nhau ẩu đả đơn giản như vậy, đây chính là trình độ trêu đùa người khác tới mức không chết cũng tàn phế.

Vương Kiền tự hỏi, nếu là mình gặp được chuyện như vậy, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cho nên, tại sao hắn có thể không sợ, những ngày qua cơ hồ hắn cũng không ngủ được một giấc an ổn, nhưng là Lâm Minh đang ở Thất Huyền võ phủ, bởi vì quy định của Thất Huyền võ phủ, hắn căn bản cũng không có nửa điểm cơ hội liên lạc với Lâm Minh, đừng nói là hắn, chính là những thứ vương công quý tộc kia cũng không thấy.

Cho nên cơ hội hắn có thể thấy Lâm Minh, cũng chỉ có yến hội này của thái tử, hắn thật muốn bóp chết nhi tử của mình!

Cho nên ngày đó biết được tin tức, Vương Nghĩa Cao đã bị Vương Kiền phạt cấm bế nửa năm, lại bị Vương Kiền đẩy ra ngoài đánh cho một trận phô thiên cái địa.

Nói đến Vương Nghĩa Cao, những ngày qua tinh thần hắn cũng sắp hỏng mất, lần đầu tiên bị Lâm Minh làm cho kinh ngạc, là Lâm Minh đánh hạ nhân của Vương Nghĩa Cao, khi đó Lâm Minh ở trong mắt Vương Nghĩa Cao chính là một con kiến hôi, bị một con kiến hôi cắn, dĩ nhiên phải một cước giết chết.

Cho nên Vương Nghĩa Cao dẫn theo một đoàn giá áo túi cơm tự cho là võ công không tệ đi thu thập Lâm Minh, kết quả bị đánh tới mức tên cũng viết ngược lại.

Trở về bị phạt cấm bế hai tháng, không thể uống rượu ăn thịt, không thể đi thanh lâu, quả thực muốn mạng Vương Nghĩa Cao, hắn đi ra ngoài đã nghĩ ngợi để trả thù, cho nên lại có một màn ngày khảo hạch của Thất Huyền võ phủ, khi đó, Vương Nghĩa Cao cho rằng Lâm Minh nhiều nhất chỉ coi là con gián, so sánh với con kiến hôi cường đại hơn một chút, vẫn có thể một cước giết chơi.

Song, trên thực tế, Vương Nghĩa Cao lần này bị đánh thảm hại hơn, chẳng những đánh người, còn đánh mặt, càng thảm hại hơn chính là, sau khi trở về, Vương Nghĩa Cao lại bị Vương Kiền xử trí bằng gia pháp, lại bị cấm bế nửa năm.

Từ từ, Vương Nghĩa Cao cơ hồ đã thành thói quen không có rượu thịt, không có nữ nhân này, ngày ngày sống trong cuộc sống gặm sách võ kinh, song đang bị giam thật tốt, Vương Nghĩa Cao không giải thích được lại bị đẩy ra ngoài đánh cho một trận.

Bữa tiệc này, đánh là thật tàn nhẫn, trực tiếp đánh cho Vương Nghĩa Cao cơ hồ ngất đi, cuối cùng hắn mới biết được tại sao bị đánh, Lâm Minh cái tên này, hiện tại đã hoàn toàn thành bóng đè của Vương Nghĩa Cao, cho hắn một vạn cái lá gan, hắn cũng không dám làm cái gì đối với Lâm Minh nữa.

Gia pháp của đại gia tộc, từ trước đến giờ nghiêm nghị. Vương Kiền nhất định phải đánh Vương Nghĩa Cao, đây thật ra là hắn bảo vệ Vương Nghĩa Cao, hắn cấp cho Lâm Minh một cái công đạo, Vương Nghĩa Cao ban đầu nhưng là muốn giết chết Lâm Minh, nếu không phải đánh tàn nhẫn một chút, Lâm Minh chưa chắc sẽ bỏ qua chuyện này.

- Mạt tướng tham kiến thái tử điện hạ, không mời mà tới, xin điện hạ thứ tội.

Vương Kiền khom người thật sâu, lộ ra vẻ có chút hết sức lo sợ.

- Ha ha, Vương quân chủ khách khí rồi, Vương quân chủ có thể tới, bản vương hết sức cao hứng, thỉnh tùy ý.

Dương Lâm không có nhiều lời, hắn biết ngày hôm nay Vương Kiền là tới gặp Lâm Minh.

- Tạ điện hạ.

Theo thời gian trôi qua, vương công quý tộc lần lượt tiến đến dự tiệc, yến hội lần này thái tử bày biện ra chính là thịnh thế trước nay chưa có.

Nhân vật nổi tiếng đến từ khắp nơi xã hội, mặc lễ phục hoa lệ, bưng chén rượu nhẹ giọng trò với nhau, nhất cử nhất động của bọn hắn hiển thị rõ lễ nghi quý tộc. Những người này, đều là nhân vật phong vân của Thiên Vận thành.

- Tĩnh Vân tỷ tỷ, ngươi cũng tới a.

Mộ Dung Tử phát hiện ra Bạch Tĩnh Vân trong đám người, khuôn mặt vốn là bởi vì một chút công tử quần áo lụa là dây dưa mà có chút không nhịn được nhất thời đổi lại nụ cười mừng rỡ, cước bộ của nàng vừa động, giống như một con cá nhỏ, đảo mắt hiện ra bên người Bạch Tĩnh Vân, mặc dù trên người nàng mặc lễ phục hoa lệ nhiều hạn chế nhưng cũng không có ảnh hưởng chút nào đến động tác của nàng, mà hết lần này tới lần khác trong yến hội hình thức cử chỉ cao nhã. Ở nơi này, động tác của nàng cũng không lộ ra vẻ đột ngột, mà là mang cho người ta một loại cảm giác lịch sự tao nhã, như nước chảy mây trôi.

- Mộ Dung muội muội, không nghĩ tới gia tộc Mộ Dung các ngươi cũng tới a.

Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân, chính là hai cái thiên chi kiêu nữ của Thất Huyền võ phủ mà Lâm Minh gặp qua tại trong khảo hạch Vạn Sát trận lần trước, Mộ Dung Tử mười bảy tuổi, Bài Danh thạch số hai mươi tám, mà Bạch Tĩnh Vân mười tám tuổi, Bài Danh thạch số hai mươi hai, hai nàng được hợp xưng là “Thất Huyền Song Kiêu”.

Các nàng có thể nói là nữ tử tập hợp hàng vạn hàng ngàn ân sủng vào một thân, lúc này hai nàng tụ ở chung một chỗ, lập tức hấp dẫn đông đảo ánh mắt của nam nhân, hai người bọn họ giống như Khổng Tước kiêu ngạo, là hạc giữa bầy gà trong đại sảnh ở nơi này.

- Ta nhớ được gia tộc Mộ Dung rất ít tham kiến yến hội của hoàng tử a.

Bạch Tĩnh Vân nói tới đây có chút dừng lại, chợt cười yếu ớt thấp giọng nói:

- Lần này không phải là tới tương thân thay ngươi chứ?

- Vân tỷ tỷ ngươi lại trêu ghẹo ta, những con nhà giàu này không có một người nào, không có một cái nào trông được cả. Chỉ là hình thức!

Mộ Dung Tử quả thật có tư cách nói như vậy, thực lực thiên phú của nàng, hơn nữa dung mạo khí chất của nàng, dõi mắt cả Thiên Vận thành, có thể vững vàng so sánh với nàng cũng chỉ có Tần Hạnh Hiên.

Thế gia công tử xứng đôi với Mộ Dung Tử quả thật sẽ không có mấy, dung mạo thiên phú của Trương Quan Ngọc cũng không tệ, nhưng là nổi danh hoa tâm háo sắc, hơn nữa tu luyện Hợp Hoan công, cho đến tận lúc này không biết đã đùa bỡn bao nhiêu thiếu nữ, về phần thập hoàng tử cùng thái tử, thái tử đã có chính thê, Mộ Dung Tử cao ngạo, tự nhiên không thể nào làm thiếp, hơn nữa, thái tử cùng thập hoàng tử hai người tranh đấu còn không trong sáng, gia tộc Mộ Dung tự nhiên không dám tùy tiện đám hỏi.

- Ha hả, dĩ nhiên không phải nói bọn họ, người ta nói là...

Bạch Tĩnh Vân đang nói đến đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của người điều khiển chương trình:

- Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh Lâm đại nhn đến!

Chương 109: Hợp Hoan phân tông!

- Ha hả, dĩ nhiên không phải nói bọn họ, người ta nói là...

Bạch Tĩnh Vân đang nói đến đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của người điều khiển chương trình:

- Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh Lâm đại nhân đến!

Một tiếng thông truyền này, cơ hồ tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn về cửa, không ít người đã bắt đầu dời đi về hướng cửa.

Dưới sự hướng dẫn của hai thị nữ dung mạo diễm lệ, Lâm Minh chậm rãi tiêu sái vào đại sảnh, mặc dù hôm nay hắn đã đổi một thân y phục coi như mỹ lệ, nhưng là so với quần áo và trang sức quý tộc rườm rà hoa lệ của quý tộc trong sân vẫn là rất bình thường quá mức, tuy nhiên bởi vì Lâm Minh mấy ngày nay tu luyện tích lũy khí thế sắc bén, mặc dù mặc nhiều hạn chế, trong đám người cũng lộ ra vẻ chói mắt phá lệ.

Lúc này, Lâm Minh đang suy nghĩ lời mà người điều khiển chương trình thông truyền, trong lòng có chút cảm giác cổ quái.

Lâm đại nhân? Nghe thật sự là không có quen.

Lâm Minh không có chức quan, cũng không có tước vị, chính là một bình dân, thân phận duy nhất có thể nói ra ngoài chính là đệ tử của Thất Huyền võ phủ. Nhưng là người điều khiển chương trình không dám gọi thẳng tên họ Lâm Minh, liền tăng thêm một tiếng đại nhân.

- Hắn chính là Lâm Minh, quả nhiên một nhân tài mẫu mực.

- Chỉ có mười lăm tuổi, chậc chậc, chẳng trách, khó lường a.

Lâm Minh không nghi ngờ chút nào chính là nhân vật chính của yến hội lần này, cũng là đối tượng mọi người bọn họ muốn chú ý.

- Lâm huynh đệ, ngươi rốt cuộc cũng đã đến rồi.

Thái tử điện hạ Dương Lâm tiến lên một bước, trước khi Lâm Minh hành lễ đã đỡ Lâm Minh lên.

- Lâm huynh đệ không cần đa lễ, tới đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Dương Lâm rõ ràng, yến hội lần này vô cùng có nhiều người cũng chứa tâm tư làm quen Lâm Minh, hắn tự nhiên phải giới thiệu từng người, người đầu tiên phải giới thiệu, tự nhiên là Nam Võ hầu.

- Lâm huynh đệ, vị này là một trong mười đại tướng quân của Thiên Vận quốc, Võ tướng quân Nam Võ hầu, trấn thủ Nam Cương của Thiên Vận quốc, võ giả Ngưng Mạch kỳ, chiến công hiển hách.

Nam Võ hầu tên là Võ Nguyên Huân, bởi vì nhiều lần lập chiến công ở Nam Cương, cho nên tứ phong Nam Võ hầu.

- Lâm Minh ra mắt Võ tướng quân.

Tương đối với Lâm Minh mà nói, vị đại tướng cực nhân thần ở biên cương này cũng chính là nhân vật cao cao tại thượng, hắn thấy dù sao vẫn phải giữ vững lễ nghi.

- Ha ha, Lâm tiểu huynh đệ quá khách khí, thái tử điện hạ cũng không nhận lễ của ngươi, ta làm sao nhận được, lại nói tiếp ta cùng Lâm tiểu huynh đệ còn là sư huynh đệ, ta tốt nghiệp Thất Huyền võ phủ đã hơn bốn mươi năm, thời gian thật đúng là...

Thanh âm nói chuyện của Nam Võ hầu vang dội như chuông, người tại chỗ cũng nghe được rõ ràng.

- Lâm tiểu huynh đệ tuổi trẻ có tài, thanh danh truyền khắp Thiên Vận quốc, ta đã sớm muốn làm quen, hôm nay vừa thấy, thật là “rồng trong loài người”, mười lăm tuổi đã có tu vi như vậy, tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Võ tướng quân quá khen, đường Lâm Minh phải đi còn rất dài a.

Lâm Minh không có thói quen được tán dương quá như vậy, khách khí nói mấy câu.

- Ha ha, Lâm tiểu huynh đệ thật đúng là khiêm nhường, lại nói tiếp, Lâm tiểu huynh đệ đã tiến vào Thiên Chi phủ, sau khi tiến vào Thiên Chi phủ, có thể nhận được một chút nhiệm vụ quân đội, nếu là Lâm tiểu huynh đệ có ý định, có thể tới quân Nam Cương của ta, lấy thực lực của Lâm tiểu huynh đệ, tất nhiên sẽ có thể tạo dựng sự nghiệp!

Nghe lời nói này của Nam Võ hầu, trong lòng Lâm Minh vừa động, quả thật, đệ tử Thất Huyền võ phủ sau khi tiến vào Thiên Chi phủ, là có thể nhận nhiệm vụ quân đội, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có phần thưởng, phần thưởng này không đơn thuần đến từ Thất Huyền võ phủ, cũng tới từ triều đình, tất cả nhiệm vụ cũng sẽ dựa theo công trận để phong thưởng, cho nên có chút đệ tử võ phủ còn không có tốt nghiệp, cũng đã được phong tước.

Tước vỬ hoàng kim hay gì đó, Lâm Minh cũng là không có hứng thú, nhưng là phần thưởng của Thất Huyền võ phủ, lại tương đối phong phú, tỷ như Chân Nguyên thạch, bảo khí cao cấp, đan dược cực phẩm, cùng với thời gian tu luyện ở bảy đại sát trận.

Chân Nguyên thạch cùng thời gian tu luyện ở bảy đại sát trận không cần phải nói, đó là thứ cần dùng để tu luyện, bảo khí cao cấp, nếu là có bảo khí thương cực phẩm, Lâm Minh cũng rất động tâm.

Về phần đan dược cực phẩm, đó là quý giá, Lâm Minh muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, nhất định phải có đan dược cực phẩm, mà loại đan dược này, ở Thiên Vận quốc có tiền mà không mua được, Lâm Minh cho dù bây giờ có thể nhận được không ít lễ vật của đại nhân vật, nhưng cũng không thể nào có được loại đan dược này.

- Nguyên lai Nam Võ hầu tới gặp ta là vì mượn hơi ta để hoàn thành nhiệm vụ trong quân, đây thật sự là không tồi, trước kia ta chiến đấu cũng chỉ là tỷ võ, lại thiếu thực chiến sinh tử chân chính, nhân vật hoàn thành trong quân có thể rèn luyện thực lực, hơn nữa lại có phần thưởng có thể cầm, sao lại không làm chứ?

Nghĩ tới đây, Lâm Minh nói:

- Đa tạ Võ tướng quân để mắt tới Lâm Minh, nếu là có nhiệm vụ thích hợp, Lâm Minh nhất định đi tới Nam Cương.

- Ha ha, vậy thì tốt quá, ta cùng với Lâm tiểu huynh đệ gặp lần đầu đã quen thân, tới, chúng ta cạn một chén.

Lúc Lâm Minh cùng Nam Võ hầu nói chuyện với nhau, Bạch Tĩnh Vân cùng Mộ Dung Tử vẫn còn tiếp tục đề tài tương thân lúc nãy.

- Này, ta nói đối tượng tương thân chính là hắn.

Bạch Tĩnh Vân nháy mắt ra hiệu cho Mộ Dung Tử, người nàng nói lúc trước chính là Lâm Minh.

- Hắn? Tĩnh Vân tỷ tỷ ngươi nói lung tung gì vậy?

Mộ Dung Tử mặt hơi đỏ lên:

- Hắn so với ta còn nhỏ hơn, làm sao có thể?

Mộ Dung Tử mười bảy tuổi, Lâm Minh cũng chỉ có mười lăm tuổi.

Bạch Tĩnh Vân bật cười:

- Nghe ý tứ của muội muội, nếu không phải hắn nhỏ hơn ngươi hai tuổi, ngươi cũng đồng ý?

Mộ Dung Tử nghiêng đầu, miệng nói:

- Ta nào có nói như vậy, tỷ tỷ giễu cợt ta, còn như vậy, ta có thể sinh khí.

- Ha hả, muội muội, ngươi nếu không phải như Tần Hạnh Hiên Tần tiểu thư, thề đuổi theo Tiên Thiên hư vô mờ mịt kia, thậm chí cảnh giới cao hơn, vậy thì ngày sau luôn là phải lập gia đình, tuổi trẻ của võ giả chúng ta dài, đừng nói kém mấy tuổi, chính là kém mười mấy tuổi, hai mươi mấy tuổi cũng không có gì.

- Đuổi theo Tiên Thiên cảnh giới?

Mộ Dung Tử hơi ngẩn ra, đối với phàm nhân Thiên Vận quốc mà nói, Tiên Thiên cảnh giới quả thật có chút xa xôi, nàng mặc dù ở Thiên Vận thành là thiên chi kiêu nữ, nhưng nếu nói đuổi theo Tiên Thiên cảnh giới, nàng cũng đã tự biết rõ, chính mình căn bản không có hy vọng, thậm chí mấy đệ tử trọng yếu của Thất Huyền võ phủ đều chưa hẳn có hy vọng.

Tuy nhiên Tần Hạnh Hiên bất đồng, thiên phú lục phẩm, thật sự kinh thế hãi tục.

- Lâm Minh kia nói không chừng cũng sẽ đuổi theo Tiên Thiên cảnh giới a.

Mộ Dung Tử nói.

- Có thể, Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên là hai thiên tài không giống với chúng ta, Tần Hạnh Hiên là thiên tư tu luyện quá yêu nghiệt, mà Lâm Minh cũng là ngoại trừ thiên tư tu luyện, tất cả những thứ khác cũng yêu nghiệt, hai người nói không ra người nào thiên tài hơn, nếu là bàn về lực chiến đấu cùng giai, tự nhiên là Lâm Minh mạnh, nhưng nếu là bàn về thành tựu tu vi ngày sau, chỉ sợ sẽ là Tần Hạnh Hiên có hy vọng đến Tiên Thiên cảnh giới, dù sao Lâm Minh chỉ có thiên phú tu luyện tam phẩm, thiên phú này chỗ thiếu hụt là không bù đắp được. Ta cảm thấy được Lâm Minh có thể là ở lại Thiên Vận quốc sẽ chiếm phần lớn, kiến công lập nghiệp, nói không chừng hắn sẽ trở thành trấn quốc nguyên soái tiếp theo.

- Trấn quốc nguyên soái tiếp theo sao?

Mộ Dung Tử nhất thời có chút thất thần, đây chính là tồn tại có uy vọng thắng được hoàng đế, rất nhiều dân chúng của Thiên Vận quốc không biết hoàng đế tên họ là cái gì, nhưng lại không ai không biết đại danh của trấn quốc nguyên soái Tần Tiêu.

Mặc dù lấy thân phận địa vị của Mộ Dung Tử, nàng đối với Tần

Tiêu vị lãnh tụ Thiên Vận quốc vẫn ôm lấy lòng sùng kính.

Đang lúc Mộ Dung Tử thất thần, Bạch Tĩnh Vân đột nhiên cười:

- Muội muội, theo ngươi thì sao, Lâm Minh đã bị rất nhiều cô bé vây lấy, ngươi không đi, nhưng là không có cơ hội nha.

Mộ Dung Tử theo tiếng vừa nhìn, quả nhiên, không ít tỷ muội tiểu quý tộc đã hữu ý vô ý nhích tới gần Lâm Minh, đang nói chuyện vui mừng.

- Lâm Minh đại nhân, ta nghe nói ngươi dùng thương có hơn tám trăm cân a, có phải thật vậy hay không?

Một thiếu nữ nháy mắt lay động ánh mắt trong veo như nước, có chút lo sợ nhìn Lâm Minh.

Những cô bé này chủ động đến gần Lâm Minh cũng không khẳng định chính là có lòng ham danh lợi, dù sao các nàng tuổi còn nhỏ, chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, tâm tư lại đơn thuần, các nàng có khi là theo ám hiệu của cha mẹ mà tới đây, mà còn lại là thuần túy từ lòng sùng bái đối với Lâm Minh, dù sao Thiên Vận quốc là một quốc gia thượng võ, danh hiệu thiên tài trăm năm của Thất Huyền võ phủ, cũng không thể trách được, đó là thần tượng đại chúng.

- Đúng vậy a, là tám trăm hai mươi cân.

Lâm Minh cười trả lời.

- Oa, thật không dậy nổi, ngươi là làm sao nâng được nó lên a? Ta có thể xem tay của ngươi một chút không?

Ách... Được.

Lâm Minh đưa tay ra có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, một cô bé tuổi còn trẻ đi tới, nói:

- Lâm Minh đại nhân, tay của ngươi thật tốt.

- Ừm?

- Ta sẽ xem tướng.

Cô bé kia vừa nói vừa nháy ánh mắt xinh đẹp một cái.

- Ta nhìn tướng tay cho ngươi được không?

Lâm Minh còn chưa nghĩ ra cự tuyệt như thế nào, cô bé kia lại nhẹ nhàng nắm lấy đầu tay Lâm Minh, cẩn thận quan sát, tay cô bé kia lành lạnh, mang theo sự mềm mại đặc biệt của nữ tử.

- Không ngờ trực tiếp động thủ.

Bạch Tĩnh Vân cười như không cười nói.

- Hừ...

Mộ Dung Tử khinh thường bĩu môi, tự mình uống rượu trái cây trong chén thủy tinh, như Khổng Tước cao quý mèo khen mèo dài đuôi.

Trong lòng Bạch Tĩnh Vân cười thầm, nàng rõ ràng, lấy cao ngạo của Mộ Dung Tử, không thể nào để xuống rụt rè để lao vào như những nữ sinh kia, vậy là quá thấp kém.

- Muội muội, loại nam hài này, nếu là ngươi không chủ động thì sẽ không có nửa điểm cơ hội...

- Vậy ngươi sao lại không đi?

Mộ Dung Tử vểnh miệng lên nói.

- Ta?

Bạch Tĩnh Vân nghe được Mộ Dung Tử hỏi thăm, nụ cười cũng là dần dần thu liễm, nàng trầm mặc một hồi, khẽ thở dài một cái nói:

- Hôn nhân của ta, chính mình không làm chủ được.

- Ừm? Tại sao?

Mộ Dung Tử không thể lý giải, mặc dù ở Thiên Vận quốc, hôn nhân đại sự của nữ tử phải theo mệnh lệnh của cha mẹ, song nàng cùng Bạch Tĩnh Vân thân phận không giống bình thường, thực lực cùng thiên phú của các nàng quyết định quyền nói chuyện của các nàng, có thể làm chủ hôn nhân của mình.

- Tỷ tỷ, ngươi cũng quá nhẫn nhục chịu đựng, ngươi nếu nói là không lấy chồng, bọn họ làm sao quản ngươi.

Bạch Tĩnh Vân khổ sở cười nói:

- Không phải là đơn giản như ngươi nghĩ a.

Bảy tổ sư khai phái Thất Huyền cốc để lại bảy thứ truyền thừa, cũng chính là bảy phân tông, tỷ như Kiếm tông, Cầm tông, Trận tông vân vân, Hợp Hoan tông này cũng là một loại trong bảy thứ truyền thừa, Hợp Hoan tông nghiên cứu đạo âm dương thái bổ, tất cả công pháp, căn bản cũng có liên quan cùng chuyện nam nữ, gả cho đệ tử Hợp Hoan tông, rất có thể chính là nhảy vào hố lửa.

Mộ Dung Tử cảm giác Bạch Tĩnh Vân cũng không muốn nói, cũng không biết nên hỏi như thế nào, đúng lúc này, người điều khiển chương trình lần nữa thông truyền:

- Thái phó của thái tử, Mộc Dịch đại nhân cùng Tần tiểu thư của phủ nguyên soái đến!

Mộc Dịch cùng Tần Hạnh Hiên?

Lâm Minh hơi ngẩn ra, hắn cũng là thật lâu chưa từng thấy Tần Hạnh Hiên, nhớ tới đủ loại huyễn tượng nhìn qua một chút về Tần Hạnh Hiên phía trên Bích Ngọc đài, mặt Lâm Minh lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Bích Ngọc đài này chẳng qua là làm cho một chút dục vọng ngầm chứa trong lòng lớn hơn vô hạn, cũng không phải Lâm Minh thật sự ôm lòng đối với Tần Hạnh Hiên.

Chương 110: Thất huyền lệnh!

Hôm nay Tần Hạnh Hiên mặc một thân lễ phục dạ hội trắng noãn lịch sự tao nhã, lễ phục đêm nay đối với đa số lễ phục dạ hội trong sân mà nói, giản lược hơn rất nhiều, ngực cùng lưng cũng không có mở ra quá thấp, chẳng qua là lộ ra vai mảnh nõn nà của Tần Hạnh Hiên, còn có chút ít vóc người ngây ngô mặc dù cũng không đầy đặn, nhưng là có thể buộc vòng quanh đường cong động lòng người, vạt áo lễ phục dạ hội của nàng rất dài, giống như một dòng thanh tuyền, tùy ý chảy xuôi trên mặt đất.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh thấy Tần Hạnh Hiên mặc trang phục lộng lẫy, trong lòng hắn khe khẽ kinh ngạc, cô bé này, tựa hồ luôn luôn có thể phẩm ra mùi vị bất đồng, ở phòng học khóa công khai gặp phải nàng, nàng mang theo một cỗ khí tức thanh thuần ngây ngô của nữ học sinh, mà hôm nay ở trên yến hội lại gặp nàng, nàng lại toát ra cao quý cùng ưu nhã một cách tự nhiên, không biết tương lai thấy nàng một thân quân trang ở trong quân đội sẽ có tư vị như thế nào?

Tần Hạnh Hiên xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người ở đây, cho dù là Lâm Minh mới vừa tạo thành oanh động, cũng hoàn toàn không sánh bằng.

Song, mặc dù ở dưới ánh mắt của các thế gia công tử ở đây lúc nào cũng không rời Tần Hạnh Hiên, nhưng không ai không biết tự lượng sức mình mà dựa đi tới, Tần Hạnh Hiên đối với bọn họ mà nói thật sự có chút xa xôi, đánh chủ ý với nàng, còn không bằng đi đánh chủ ý với công chúa.

- Lão sư.

Dương Lâm lập tức nghênh đón.

- Ha ha, ta tới chậm.

Mộc Dịch khẽ mỉm cười, ánh mắt đảo qua ở trong đám người.

- Ha hả, Lâm tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt.

- Mộc Dịch tiên sinh.

Lâm Minh buông lỏng một hơi, đi tới chỗ Mộc Dịch, kể từ đó, các tiểu thư quý tộc kia tự nhiên sẽ không tiến lên nữa.

Mộc Dịch nhìn các tiểu thư quý tộc kia một cái, cười một cách thích thú tràn đầy ý vị thâm sâu, nói:

- Không có quấy rầy ngươi chứ?

Lâm Minh bất đắc dĩ nói:

- Mộc Dịch tiên sinh, ngươi cũng đừng trêu ghẹo ta.

- Ha ha, mặc dù truyền thống của Thiên Vận quốc là mười tám tuổi đón dâu, nhưng là nam tử mười sáu tuổi đã làm phụ thân cũng có khối người, ngươi qua mấy tháng nữa, cũng đầy mười sáu tuổi, nên suy nghĩ một chút.

- Ách, ta không có tính toán kết hôn sớm như vậy.

Kể từ sau khi chia tay cùng Lan Vân Nguyệt, hắn chấp nhất vào đuổi theo cực hạn của võ đạo, không tính sớm kết hôn.

Ai ngờ lúc này Tần Hạnh Hiên giảo hoạt cười nói:

- Lâm Minh, ngươi nhưng là nghĩ một đằng nói một nẻo a, ta nhớ được ban đầu lúc qua Ảo Cảnh quan, ngươi đã dừng lại thật lâu, không biết là mơ tới cô nương nào a?

Tần Hạnh Hiên hữu ý vô ý nhắc tới chuyện này, nàng cho rằng, Lâm Minh nếu là có thích nữ hài, chỉ cần nói ra, sợ rằng cho dù là công chúa cũng sẽ hớn hở đáp ứng.

Tần Hạnh Hiên vừa hỏi lời này lại làm cho sắc mặt Lâm Minh trở nên hồng hiếm thấy.

Mơ tới cô nương nào?

Cái này... Thật không nên nói ra a...

- Tốt lắm, Hạnh Hiên, đừng trêu ghẹo Lâm tiểu huynh đệ, ừm, như vậy, một lát sau khi yến hội kết thúc, thái tử muốn gặp ngươi một chút.

- Nga, được.

Lâm Minh không có từ chối, đây là chuyện tình trong dự liệu, nếu hắn tới dự tiệc, tựu cho thấy không có tính toán cự tuyệt lời mời của thái tử.

Lâm Minh cùng hai người vừa nói trong chốc lát, bởi vì Tần Hạnh Hiên tồn tại, cho nên không có cô bé nào tiến về phía Lâm Minh, đừng nói là thiếu nữ quý tộc bình thường, chính là Mộ Dung Tử ở trước mặt Tần Hạnh Hiên cũng không có tự tin gì.

Đúng lúc này, người điều khiển chương trình đột nhiên thông báo một tiếng:

- Tổng quản đại nhân Vương công công đến!

- Vương công công?

Thái tử hơi ngẩn ra, Vương công công vì sao phải tới? Bình thường, Vương công công tương đối ít xuất cung, vừa ra cung căn bản chỉ là nhắn nhủ thánh chỉ.

Chẳng lẽ phụ hoàng muốn truyền chỉ sắc phong Lâm Minh?

Thái tử còn đang nghi hoặc, Vương công công đã đi vào đại sảnh, hắn thân mặc cẩm bào màu vàng, tay trái nâng phất trần, tay phải khe khẽ giơ tay lên cầm lấy một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ, phía trên dùng chữ thể triện viết ba chữ: Thất Huyền lệnh.

Thất Huyền lệnh? Dụ lệnh đến từ Thất Huyền cốc?

Trong lòng thái tử cả kinh, đây cũng là dụ lệnh so sánh với thánh chỉ còn cao hơn một tầng.

Vương công công này mặc dù là tổng quản trong cung nhưng là chịu trách nhiệm một ít chuyện của Thất Huyền võ phủ, Vương công công sáu tuổi vào cung, bởi vì thiên phú võ học xuất chúng, sau lại bị đưa vào Thất Huyền võ phủ, bản thân hắn là hoạn quan, thanh tâm quả dục, cho nên võ đạo tiến cảnh không tệ, hôm nay đã là Ngưng Mạch đỉnh phong, là tổng quản thái giám đồng thời lại là đại nội cao thủ thủ hộ hoàng cung.

Bình thường, Thất Huyền lệnh mà Thất Huyền cốc cho hoàng thất, cũng là do Vương công công thông truyền.

Vương công công cười híp mắt nhìn Lâm Minh liếc mắt một cái, nói:

- Lâm tiểu huynh đệ thật có phúc, hôm qua phủ chủ đã xin thân phận đệ tử hạch tâm cho Lâm tiểu huynh đệ, tổng tông nơi đó hôm nay vừa truyền ra Thất Huyền lệnh, quy định nội dung khảo hạch, phủ chủ không có ở võ phủ, nên bảo chúng ta tới truyền lệnh, mới biết được Lâm tiểu huynh đệ dự tiệc ở phủ thái tử, chúng ta tựu chạy tới, không biết Lâm tiểu huynh đệ có ý định trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ hay không?

Lời nói này của Vương công công vừa nói ra, tất cả mọi người ngồi đây đều phải sợ hãi, đệ tử hạch tâm?

Mặc dù đã dự đoán được Lâm Minh có khả năng trở thành đệ tử hạch tâm, nhưng là ai cũng không nghĩ tới nhanh như vậy!

Một đệ tử hạch tâm sinh trưởng ở Thiên Vận quốc, có ý nghĩa trọng đại! Một khi tương lai hắn yêu cầu được phái trở lại đảm nhiệm phủ chủ hoặc là Thất Huyền sứ của Thất Huyền võ phủ, như vậy hắn chẳng khác nào thái thượng hoàng của Thiên Vận quốc!

Tuy nhiên, khảo hạch đệ tử hạch tâm này cũng không phải là dễ dàng trôi qua như vậy, ban đầu, ngay cả Lăng Sâm cũng không qua!

Lâm Minh này, thiên tư so sánh với Lăng Sâm còn kém một đoạn, có thể qua sao? Trong lòng mọi người cũng không chắc chắn, Lâm Minh ngoại trừ thiên tư, mọi thứ có thể nói là yêu nghiệt, mà hết lần này tới lần khác Thất Huyền cốc coi trọng nhất đúng là thiên tư.

Lâm Minh không có quá nhiều do dự, liền trả lời:

- Ta nguyện ý trở thành đệ tử hạch tâm.

Hắn muốn theo đuổi võ đạo đỉnh phong, con đường tông môn này phải đi, nếu không hắn căn bản không chuẩn bị đủ tài nguyên, đừng bảo là bảy đại sát trận, Chân Nguyên thạch, đan dược cực phẩm những thứ này, chỉ là từ Hậu Thiên tiến vào Tiên Thiên, nhất định phải có Nhập Thiên đan tới để thanh trừ trọc khí Hậu Thiên trong cơ thể, mà loại vật này, chỉ có đại tông môn mới có, ở thế tục, giá trị của nó căn bản không cách nào dùng hoàng kim để so sánh.

- Rất tốt.

Vương công công cười cười, dùng thanh âm lanh lảnh trầm bổng du dương nói:

- Như vậy ta tuyên bố nội dung Thất Huyền lệnh, Lâm Minh nghe lệnh, từ ngày hôm nay, chính thức tiến vào khảo hạch đệ tử hạch tâm của võ phủ, Lâm tiên sinh nếu có thể ở mười sáu tuổi đạt tới cảnh giới Dịch Cân đỉnh phong của Luyện Thể tầng bốn, thì thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm, hoặc là, nếu có thể ở mười tám tuổi đạt tới cảnh giới Luyện Cốt sơ kỳ của Luyện Thể tầng năm, cũng có thể thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm. Nếu không, khảo hạch thất bại!

- Ngoại trừ nội dung khảo hạch tổng tông phái xuống, phủ chủ đáp ứng Lâm tiên sinh một chút phần thưởng, từ ngày hôm nay, Lâm tiên sinh nếu là có thể trong vòng ba tháng tiến vào một trong mười người Vạn Sát trận, sẽ có một cây bảo khí nhân giai trung phẩm trường thương dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân chế tạo.

- Nếu là có thể ở trong vòng bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, có thể nhận được một gốc cây Huyết Linh Chi năm trăm năm.

- Nếu là trong vòng năm tháng đánh bại Thác Khổ, có một quả Bích Linh đan.

- Nếu là trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm, có một lọ Tịnh Thể Linh Dịch.

- Phần thở trên toàn bộ có thể chồng lên, Lâm Minh, ngươi có thể hiểu được chứ?

Vương công công thu Thất Huyền lệnh lại, cười híp mắt hỏi Lâm Minh.

- Bảo khí nhân giai trung phẩm trường thương Trọng Huyền Nhuyễn Ngân, Huyết Linh Chi năm trăm năm, Bích Linh đan, Tịnh Thể Linh Dịch.

May là người tại chỗ cũng biết nội tình thâm hậu của Thất Huyền lâu phủ, sau khi nghe đến mấy cái phần thưởng này, vẫn là nhè nhẹ hít một hơi khí lạnh.

Mượn bảo khí nhân giai trung phẩm trường thương mà nói, nó hiển nhiên không coi là đứng đầu trong những phần thưởng này, nhưng là dù vậy, nó đặt ở Thiên Vận quốc nhưng cũng là giá trị liên thành!

Bảo khí nhân giai trung phẩm bình thường, tỷ như đao kiếm, một cái đều phải tốn một hai vạn lượng vàng, mà bảo khí nhân giai trung phẩm trường thương, giá trị lại càng tăng lên mấy lần, hơn nữa còn là có tiền mà không mua được!

Thương, cung, côn những thứ vũ khí này vừa cần độ cứng vừa cần co dãn, chế tạo khó khăn nhất, muốn làm ra bảo khí lại càng khó càng thêm khó, ngay cả bộ phận tướng quân, cũng không có bảo khí trường thương, mà giống như Lâm Minh, sử dụng Tử Ô Đạn Thiết làm thương, có một chút tướng quân mặc dù dùng là bảo khí thương, nhưng là cán thương không có co dãn, uy lực sử dụng đã giảm đi mấy phần.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân này mặc dù đại đa số người chưa từng nghe qua, nhưng là chỉ một chữ Nhuyễn cũng đủ thấy độ mềm của nó, vậy nó cũng không phải là ngạnh thương, mà là đạn thương.

Bảo khí đạn thương nhân giai trung phẩm, khó có thể tưởng tượng giá trị của nó!

Rồi hãy nói Huyết Linh Chi năm trăm năm kia, đại đa số Huyết Linh Chi lúc ba trăm năm nếu không phải bị ngắt thì sẽ chết, Huyết Linh Chi bốn trăm năm đã là vô cùng trân quý, Huyết Linh Chi năm trăm năm ở phàm trần cơ hồ tìm không được, chỉ có đại tông môn mới có bí pháp đào tạo, loại Huyết Linh Chi này có thể bổ sung khí huyết trong cơ thể, để cho võ giả tràn đầy khí huyết, thậm chí khí lực cũng sẽ tăng trưởng đi theo.

Là thánh dược mà võ giả theo đuổi lực lượng tha thiết ước mơ.

Về phần Bích Linh đan kia, người ở chỗ này đa số cũng không rõ ràng là cái gì, tuy nhiên có thể xếp hạng cùng Huyết Linh Chi và bảo khí trung phẩm trường thương, khẳng định cũng là bảo bối giá trị liên thành.

Nhưng là bảo bối mặc dù mê người, nhưng là người ở đây không có ghen tị với Lâm Minh, bởi vì nhận được nó khó khăn lớn vượt quá tưởng tượng.

Trong vòng ba tháng tiến vào một trong mười người Vạn Sát trận.

Trong vòng bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc!

Trong vòng năm tháng đánh bại Thác Khổ!

Trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm!

Những nhiệm vụ này khó như lên trời, hơn nữa còn là một cái so sánh với một cái khó khăn hơn.

Thứ nhất tương đối mà nói là đơn giản nhất, nhưng là, mọi người cũng đều cho rằng đó là thần thoại, Lâm Minh hiện giờ cũng chỉ là tiến vào Thất Huyền võ phủ hai tháng mà thôi, hơn nữa ba tháng cũng chỉ là thời gian năm tháng, năm tháng trực tiếp đả bại mười người có Bài Danh thạch đầu tiên, nếu là trước đó có người nói ra như vậy, như vậy mọi người nhất định sẽ cho là người này điên rồi.

Phải biết rằng, hạng càng đi trước, cạnh tranh càng kịch liệt, mỗi khi đi tới một bước cũng là càng khó, mười người đầu tiên cùng ba mươi người đầu tiên hoàn toàn là hai khái niệm.

Lâm Minh thật có thể làm được sao?

Nếu nói là trong vòng ba tháng tiến vào mười tên trước Vạn Sát trận, một chút người nhận định tương lai Lâm Minh tất thành châu báu cũng là cảm thấy có một chút hy vọng như vậy.

Nhưng là trong vòng bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, trong vòng năm tháng đánh bại Thác Khổ, trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm.

Chuyện như vậy, quá vô căn cứ.

Phải biết rằng, ba người này cùng đệ tử Thiên Chi phủ khác là hoàn toàn không phải là nhân vật cùng giai tầng, Trương Quan Ngọc cùng Thác Khổ cũng là cường giả cảnh giới Luyện Cốt, mà người xếp hạng thứ tư kia chẳng qua là Dịch Cân đỉnh phong mà thôi, thực lực kém quá nhiều!

Trương Quan Ngọc được xưng là tốc độ đệ nhất Thất Huyền võ phủ, Thác Khổ được xưng đệ nhất lực lượng của Thất Huyền võ phủ.

Mà Lăng Sâm thì kinh khủng nhất, hắn là loại hình toàn năng, trong vòng nửa năm đánh bại Lăng Sâm, này căn bản không thể nào!

Người ở đây không phải người bình thường, bọn họ biết được rất nhiều tình báo, đối với tình huống của Lăng Sâm rất rõ.

Lâm Minh có võ ý không sai, nhưng là Lăng Sâm cũng có võ ý!

Chương 111: Tính toán của Vương Kiền

Lâm Minh có võ ý là đúng, nhưng Lăng Sâm cũng có võ ý!

Dưới tình huống cùng có võ ý, thiên phú của Lâm Minh chỉ là tam phẩm trung đẳng, mà Lăng Sâm có thiên phú là tứ phẩm hạ đẳng, hơn nữa Lăng Sâm còn lớn hơn Lâm Minh năm tuổi, tu luyện nhiều năm trong Thất Huyền võ phủ, chênh lệch cỡ này, nếu bị Lâm Minh dùng nửa năm đuổi theo, Lăng Sâm có thực lực gần bằng võ giả Ngưng Mạch kỳ, nếu Lâm Minh đánh bại hắn, thì cũng có nghĩa là trong vòng nửa năm phải có thực lực đến gần Ngưng Mạch kỳ! Đây vẫn còn phải dưới điều kiện Lăng Sâm không tiến bộ, nhưng Lăng Sâm là thiên tài cỡ đó, làm sao trong nửa năm không tiến thêm một bước nào được?

Có một số người thậm chí còn biết tình huống cụ thể mà năm đó Lăng Sâm tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, Thất Huyền cốc yêu cầu Lăng Sâm vào mười bảy tuổi đạt tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, mà Lâm Minh cần mười sáu tuổi đạt tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, hoặc trước mười tám tuổi tiến vào cảnh giới Luyện Cốt, hiển nhiên độ khó khảo hạch của Lâm Minh còn cao hơn cả của Lăng Sâm!

Đây đại khái là do tư chất của Lâm Minh không bằng Lăng Sâm, cho nên Thất Huyền cốc mới đưa ra tiêu chuẩn cao hơn...

Người khác nghĩ tới điều đó, tất nhiên Lâm Minh cũng nghĩ tới.

Một loạt khảo hạch liên hoàn này, chỉ có cái đầu tiên là khảo hạch dành cho đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, cũng chính là trước mười sáu tuổi đạt tới Luyện Thể tầng bốn đỉnh phong, mục tiêu này đối với mình thì cũng không phải là khó.

Thứ chân chính khó khăn chính là bốn vòng khác, cũng chính là giải thưởng mà phủ chủ của Thất Huyền võ phủ đáp ứng thưởng cho mình, bốn vòng này chỉ là thưởng thêm, có nắm được hay không thì còn phải trông vào bản sự của mình, cũng không ảnh hưởng tới việc mình trở thành đệ tử hạch tâm.

Đương nhiên, nếu có những phần thưởng này, thì Lâm Minh sẽ sớm hoàn thành mục tiêu đầu tiên hơn.

Trong bốn phần thưởng này, khó nhất chính là trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm, làm được vòng này, các vòng khác chắc sẽ sớm lấy được.

- Trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm, phủ chủ của Thất Huyền võ phủ e rằng cũng không cho rằng ta có thể hoàn thành được đâu!

Lâm Minh biết rất rõ ràng, chỉ dựa vào Không Linh võ ý, Luyện Lực Như Tơ cùng những cơ sở thương pháp kia, nếu muốn trong vòng nửa năm đuổi theo Lăng Sâm thì không có bất kỳ khả năng nào, trừ phi lại được ăn đan dược cực phẩm, nhưng hiện tại hắn đã liên tục ăn hai viên đan dược cực phẩm rồi, còn cần một thời gian để củng cố và luyện hóa, nếu không sẽ làm cho chân nguyên trong cơ thể trở nên không tinh khiết.

- Tân sinh tiến vào Thiên Chi phủ, cũng sẽ được phát một viên đan dược, tuy nhiên đan dược này còn kém hơn Kim Xà Xích Đảm Hoàn rất nhiều, không có hiệu quả gì cả...

Khi Lâm Minh đang suy nghĩ, Vương công công cười nói:

- Từ mai, mỗi tháng Lâm tiểu huynh đệ có thể sử dụng bảy đại sát trận của Thất Huyền võ phủ trong vòng mười ngày, mỗi tháng được nhận hai mươi khối Chân Nguyên thạch, đây là phủ chủ đã đáp ứng, phủ chủ rất coi trọng ngươi a, Lâm tiểu huynh đệ, nếu ngươi không có ý kiến gì nữa, thì nhận lấy đi!

Có thể sử dụng bảy đại sát trận mười ngày mỗi tháng ư?

Lâm Minh âm thầm vui vẻ, đây chính là đãi ngộ mà chỉ ba hạng đầu Thất Huyền võ phủ mới có, mười ngày, cũng chính là một trăm hai mươi canh giờ, gần như có thể tùy ý tu luyện.

- Vương công công, ta không có ý kiến gì.

- Ân, vậy thì tốt, chúng ta đi trước đây, các vị đại nhân, mời tiếp tục ăn uống.

Vương công công nói xong, vẩy cây phất trần, thu lấy Thất Huyền lệnh sau đó rời khỏi đại sảnh, mọi người còn lại thì đều đang bàn luận chuyện khảo hạch vừa rồi.

Đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ cũng không dễ đạt được a!

- Tĩnh Vân tỷ tỷ, có cảm thấy lần khảo hạch này có phải là quá hà khắc hay không? Không ngờ lại bắt Lâm Minh giao thủ với Lăng Sâm, đúng là làm khó dễ mà, Lâm Minh tuổi còn nhỏ như vậy, còn Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc đều đã hai mươi tuổi rồi, làm sao mà đánh thắng được đây.

Mộ Dung Tử có chút bất bình nói, theo nàng thấy, Lâm Minh thiên phú đã nghịch thiên rồi, người như vậy mà Thất Huyền cốc còn không thu, vậy thì bọn họ muốn thu người nào đây?

Bạch Tĩnh Vân nói:

- Ai nói là cố ý làm khó dễ người khác? Khảo hạch cũng không muốn Lâm Minh phải đánh bại Lăng Sâm, chỉ cần tu vi đạt đến Dịch Cân đỉnh phong trước mười sáu tuổi thì có thể trở thành đệ tử hạch tâm, hiện tại Lâm Minh mới mười lăm tuổi, còn hơn một năm nữa cơ mà, nếu võ ý của hắn mà tốt, trong vòng một năm đề cao một cảnh giới cũng rất có khả năng, sao ngươi phải sốt ruột thay hắn vậy?

Mộ Dung Tử bĩu môi nói:

- Ta thì gấp gáp gì chứ, nếu hắn trở thành đệ tử hạch tâm, cùng Tần Hạnh Hiên mới thành một đôi!

Mộ Dung Tử vừa nói vậy, Bạch Tĩnh Vân lại ngẩn người ra, quả thật, Lâm Minh dường như cùng Tần Hạnh Hiên đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ, hơn nữa tuổi cũng thích hợp, tuy rằng gia thế của Lâm Minh bình thường, nhưng nếu mình có đủ thực lực, gia thế cũng không cần phải nhắc tới.

Lúc này, thái tử cười ha hả, nói:

- Đã sớm biết rằng Lâm huynh kiểu gì cũng sẽ trở thành đệ tử hạch tâm, không nghĩ tới Thất Huyền lệnh lại tới đây nhanh như vậy, bản vương đề nghị, mọi người cùng uống một ly, chúc mừng Lâm huynh lại sáng tạo thêm kỳ tích!

Nói xong, thái tử nâng chén rượu lên, uống cạn một hơi, các khách mời cũng đều nâng chén, bởi vì Vương công công đến đây, khiến cho không khí yến hội lại thêm tươi mới hơi.

Thân phận của Lâm Minh đã là chạm tay có thể bỏng rồi!

Nếu không thể trở thành đệ tử hạch tâm, Lâm Minh cũng được phong công phong tước, nhiều nhất là trở thành như nhân vật như Tần Tiêu, nhưng sau khi trở thành đệ tử hạch tâm, Lâm Minh rất có thể sẽ trở thành Thất Huyền sứ hoặc phủ chủ của Thất Huyền võ phủ đời tiếp theo, đây chính kẻ là có thể so với thái thượng hoàng a! Có thể hô mưa gọi gió tại Thiên Vận quốc, không gì là không làm được!

Các khách mời tại đây càng nhiệt tình với Lâm Minh hơn, vương công quý tộc đều muốn xưng huynh gọi đệ cùng Lâm Minh, mà các tiểu thư quý tộc thì chờ đợi lọt vào mắt xanh của Lâm Minh.

Đối với chuyện này, Lâm Minh có chút không ứng đối được.

Lúc này, một nam nhân trung niên mặc áo dài, đầu đội mũ dạ đi tới cạnh Lâm Minh, cung kính nói:

- Lâm đại nhân!

- Ân? Ngươi là?

- Lâm đại nhân, tại hạ là quân chủ Vương Kiền của Hộ Vệ quân Thiên Vận thành.

Vương Kiền nói xong, khom người thi lễ, tuy rằng địa vị của Lâm Minh là rất cao, nhưng dù sao thân phận vẫn chỉ là bình dân, hơn nữa còn là tiểu bối, mà Vương Kiền tốt xấu gì cũng là quân chủ, lại đã mấy chục tuổi rồi, với thân phận của hắn, kiểu gì cũng không phải thi lễ với Lâm Minh, hắn làm như vậy, chỉ là muốn ra sức thể hiện khiêm tốn mà thôi.

- Quân chủ Vương Kiền của Hộ Vệ quân Thiên Vận thành ư?

Lâm Minh hơi ngạc nhiên, lập tức nhớ tới Vương Nghĩa Cao, đối với tên hoàn khố đệ tử vài lần tranh chấp với mình này, Lâm Minh tất nhiên là sẽ không quên, nhưng lúc trước tuy rằng Vương Nghĩa Cao thực lực nhỏ yếu, nhưng lại có thế lực quân chủ, khiến cho Lâm Minh bị áp chế, nếu không phải hắn quen biết Mộc Dịch từ trước, thì e rằng ngay cả cửa của Thất Huyền võ phủ hắn cũng đều không vào được.

Không nghĩ tới người này lại là phụ thân của Vương Nghĩa Cao, Lâm Minh không có chút hảo cảm nào với tên Vương Kiền này cả, nếu tên này là một phụ thân tốt, thì làm sao lại dạy dỗ ra một đứa con như vậy được, Lâm Minh cũng không tin Vương Kiền không biết hành động của Vương Nghĩa Cao, nếu mình chỉ là một kẻ bần dân, mặc dù bị Vương Nghĩa Cao giết chết trong ngục, thì tên Vương Kiền này e rằng cũng sẽ coi như không phát hiện mà thôi.

Nghĩ vậy, sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống, nói:

- Ta biết ngươi, mấy ngày trước đã lĩnh giáo thủ đoạn của đứa con ngươi rồi, hôm nay ngươi đến đây, là về chuyện của con ngươi phải không? Có câu cửa miệng rằng, con mất dạy, lỗi của cha, ta nghĩ Vương đại nhân bình thường không có khả năng không biết tới đủ loại hành vi tác oai tác quái của con ngươi chứ?

Giọng điệu của Lâm Minh rất hùng hổ, mang theo vẻ răn dạy, mặc dù hôm nay Vương Kiền đã chuẩn bị tinh thần bất cứ giá nào rồi, nhưng bị Lâm Minh răn dạy như vậy, vẫn cảm thấy khuôn mặt già của mình không nhịn được đỏ lên, dù sao mình đã mấy chục tuổi rồi, còn Lâm Minh thì vẫn chỉ là một đứa nhóc mà thôi.

Nhưng mà hắn vẫn chỉ đành chấp nhận, nói:

- Đại nhân nói rất đúng, khi trước ta cũng đã phạt tên nghiệt tử kia nửa năm rồi, hơn nữa cũng đã xử trí bằng gia pháp, hiện giờ nghiệt tử đã...

- Được rồi, không cần nói nữa.

Lâm Minh đại khái có thể đoán được Vương Kiền muốn nói cái gì rồi, hắn nói tiếp:

- Hôm nay ngươi đến đây, chính là muốn ta bỏ qua chuyện này, phải không?

Thanh âm nói chuyện giữa Lâm Minh và Vương Kiền cũng không lớn, nhưng người ở đây đều là cao thủ, vẫn có một vài người nghe được, hôm nay Vương Kiền cực kỳ buồn bực, lần này mặt mũi của hắn coi như mất hết rồi.

Vương Kiền thấp giọng nói:

- Lâm đại nhân, tên nghiệt tử kia lúc trước dám làm gì đối với Lâm đại nhân, ta đều đã biết rồi, lần võ phủ khảo hạch kia, hoàn toàn là do Chu Viêm xui khiến, tên nghiệt tử kia của ta có khả năng tới đâu thì ta là người biết rõ ràng nhất, về phần hai chuyện lần trước, ta đã đánh cho tên nghiệt tử kia mấy tháng không xuống giường được rồi. Lâm đại nhân là rồng trong loài người, mà tên nghiệt tử kia của ta là đồ rác rưởi, rồng không sống cùng rắn, hổ không đánh với chó, mong Lâm đại nhân đừng so đo với tên hoàn khố ngu ngốc kia nữa, nếu Lâm đại nhân vẫn còn tức giận, ta sẽ giao tên nghiệt tử kia cho Lâm đại nhân xử trí, đánh chết hay đánh tàn phế thì tùy vào ý của Lâm đại nhân, mặt khác, ta đã chuẩn bị sáu mươi viên Chân Nguyên thạch, chỉ là chút lễ mọn, hy vọng Lâm đại nhân có thể nhận lấy.

Vương Kiền nói một tràng như vậy, Lâm Minh có không thừa nhận cũng không được, tên cáo già lọc lõi chốn quan trường này cũng có vài phần thủ đoạn, tâng bốc mình trước, sau đó là nhượng bộ, đồng thời lại đưa ra sáu mươi viên Chân Nguyên thạch, hơn nữa Lâm Minh tin chắc rằng, nếu mình thật sự không buông tha, thì tên Vương Kiền này tuyệt đối sẽ giao nhi tử cho mình, mặc cho mình xử trí.

Đối với người như vậy, bức hắn đến đường cùng thì cũng chỉ mang đến cho mình một địch nhân, chứ không có chút chỗ tốt nào, vốn hắn cũng không định giết chết Vương Nghĩa Cao, có sáu mươi viên Chân Nguyên thạch thì Lâm Minh không ngại bỏ qua cho hắn.

- Tốt, ta cũng không phải là không nói lý, số Chân Nguyên thạch này thì ta thu, chuyện này bỏ qua.

Lâm Minh dứt khoát, khiến cho Vương Kiền có chút ngoài ý muốn, hắn đương nhiên biết g của sáu mươi viên Chân Nguyên thạch đối với võ giả, gom đủ một số lượng Chân Nguyên thạch như vậy, hắn cũng mất kha khá tiền, tuy nhiên các võ giả, nhất là thiên tài như Lâm Minh, bọn họ thường tự cho mình là thanh cao, rõ ràng là muốn thu Chân Nguyên thạch nhưng lại còn phải giả vờ từ chối một phen, cuối cùng mới "không tình" mà nhận lấy, nhưng Lâm Minh thì lại rất dứt khoát.

Tuy rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng cũng khiến cho Vương Kiền có nhận thức mới về Lâm Minh:

"Mọi người đều nói rằng võ đạo chi tâm của Lâm Minh cao hơn người khác một bậc, hôm nay vừa thấy, Lâm Minh này có tính cách rất sảng khoái, không giả vờ, không chịu nhục, không có ngạo khí, nhưng lại có ngạo tâm, ý niệm trong đầu rất thông suốt, bản tâm vững chắc, cực kỳ thích hợp cho việc tu võ".

Vương Kiền cảm ơn, nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, sau đó cáo từ rời đi, hắn đi lên một chiếc xe ngựa bình thường, lặng lẽ chạy tới phủ Vân thân vương, hắn biết rõ, danh sách yến hội hôm nay chỉ chốc lát sẽ tới tay Vân thân vương, Vương Kiền là phái người lập, hôm nay hắn tới tham gia yến hội thì cũng phải tới giải thích rõ cho Vân thân vương, nếu không sau này rất có thể bị Vân thân vương coi là khác phe, sẽ cực kỳ không ổn.

Cùng lúc với giải thích nguyên nhân, Vương Kiền cũng muốn rũ bỏ quan hệ của nhi tử mình, chỉ rõ ra ngày hôm đó là do Chu Viêm làm chủ, đứa con không nên thân của hắn chỉ là bị lợi dụng mà thôi.

Chương 112: Chu Viêm điên cuồng

Tránh khỏi tầm mắt thái tử, Vương Kiền đi bảy tám vòng, đi tới phủ Vân thân vương, hôm nay hắn khoác một chiếc áo choàng, đi vào cửa sau phủ Vân thân vương, với thân phận như hắn, chuyên môn tới giải thích với Vân thân vương về việc dự yến hội của thái tử, đồng thời cáo trạng Chu Viêm, kỳ thật cũng không làm cho thập hoàng tử vui chút nào, tuy nhiên Vương Kiền vẫn có một lý do để thoái thác.

Hắn không tự mình giải thích vì sao đi phủ thái tử để dự tiệc, mà dựa vào thân phận trong quân của thập hoàng tử, trước tiên báo cáo thập hoàng tử một vài chuyện liên quan tới quân vụ, tiến cử với thập hoàng tử hai cha con liên tục lập chiến công trong quân, sau đó mới lái từ chuyện cha con cùng ra trận kia để ca thán mình gia môn bất hạnh, sinh ra một đứa con không nên thân, bất đắc dĩ nhắc tới việc mấy tháng trước, đứa con không nên thân của mình chọc giận Lâm Minh, rồi sau giả vờ như vô tình đề cập tới Chu Viêm một chút...

Vân thân vương làm sao mà không nghe ra ý của Vương Kiền, nghe Vương Kiền nhắc tới Chu Viêm, sắc mặt thập hoàng tử hơi trầm xuống, hắn cũng không rõ ràng lắm Lâm Minh và con của Vương Kin xung đột trong ngày khảo hạch, càng không biết chuyện này là do Chu Viêm xui khiến.

- Vương quân chủ vất vả rồi, đi về sớm đi nghỉ ngơi đi.

Vân thân vương không chút đổi sắc, nói.

- Vâng, mạt tướng cáo lui.

Mục đích của Vương Kiền đã đạt tới, giữ chức quan không lớn không nhỏ tại Thiên Vận thành, vị trí còn mẫn cảm cực kỳ, nên Vương Kiền vẫn luôn rất cẩn thận giữ cái mũ trên đầu mình, hơn nữa hắn vẫn luôn làm rất tốt.

Thiên Vận thành, phân bộ của gia tộc họ Chu...

Chu Viêm mặc một bộ y phục màu trắng, tóc tai bù xù, tựa vào góc giường, thất thần nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt hắn dường như xuyên qua từng dãy nhà, thấy phủ thái tử đang đèn đuốc sáng trưng, hắn biết rõ hôm nay thái tử phủ đang tổ chức yến hội, mà diễn viên chính của yến hội này chính là Lâm Minh.

Nhớ tới Lâm Minh, nắm tay Chu Viêm bóp chặt thành giường, cái chăn chất lượng cao đã bị Chu Viêm bóp nát một góc.

Trong trận chiến vài ngày trước, hắn bị trọng thương! Hồng Liên Luyện Ngục vốn chính là võ kỹ cần tổn thương thân thể, tổn thương kinh mạch, cộng thêm tu vi của Chu Viêm còn không đủ cao, miễn cưỡng thi triển ra, khiến cho thân thể bị tác dụng phụ cực lớn, sau đó còn bị Lâm Minh dùng một thương súc thế đã lâu đánh ngược trở về, kết quả là làm cho thân thể Chu Viêm càng bị thương nặng hơn.

Thân thể bị thương thì chỉ cần dùng linh đan diệu dược sẽ rất dễ dàng chữa khỏi, nhưng kinh mạch tổn thương thì lại rất khó chữa tốt, loại thương thế này sẽ trở thành trở ngại cho hắn đột phá Ngưng Mạch kỳ!

- Đáng chết...

Ầm...

Cái gối dưới chân Chu Viêm đột nhiên vỡ tan ra, vô số sợi bông trắng như tuyết tung bay khắp căn phòng.

- A!

Lan Vân Nguyệt hoảng sợ, che miệng lui sang một bên, Chu Viêm hỉ nộ thất thường, làm cho nàng không có chút cảm giác an toàn nào, ngay khi nãy hắn còn im lặng, nhưng lập tức đã biến thành một con dã thú nổi giận.

Tiếng kêu sợ hãi của Lan Vân Nguyệt làm cho Chu Viêm nhìn về phía nàng.

Chạm phải ánh mắt Chu Viêm, Lan Vân Nguyệt như ngừng thở, ánh mắt kia làm cho nàng cảm thấy toàn thân lạnh như băng, nàng cảm thấy hiện tại Chu Viêm dường như muốn giết chết mình.

- Hối hận ư?

Chu Viêm thình lình hỏi một câu.

- Hối... Hối hận cái gì?

Lan Vân Nguyệt có chút hoảng hốt, nàng hít sâu một hơi, ra sức làm cho thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh.

- Ngươi có biết ta đang nói tới cái gì!

Hiện giờ Lâm Minh thăng quan tiến chức như diều gặp gió, đã nổi tiếng hơn Chu Viêm vô số lần, thành tựu địa vị tương lai của hắn chắc chắn cũng sẽ vượt xa Chu Viêm, Chu Viêm cho rằng, với tâm tính hám lợi của Lan Vân Nguyệt, tất nhiên nàng đang cực kỳ hối hận.

- Thái tử phủ đang tổ chức yến hội, hắn cũng đang ở trong đó, nếu hối hận thì ngươi có thể đi tìm hắn, loại yến hội này, đủ loại nhân vật thượng lưu hội tụ, các quý tộc tiểu thư trong đó đều ăn mặc đẹp đẽ, lễ nghi thanh lịch, đó chẳng phải là điều mà ngươi muốn hay sao? Hiện tại ngươi có thể đi tới đó.

Thanh âm của Chu Viêm vừa bình tĩnh, vừa lạnh như băng, Lan Vân Nguyệt nghe mà hết hồn, nàng biết, hôm nay Chu Viêm đang sắp phát điên, nếu nàng dám nói một câu “hối hận”, trong lúc hắn giận dữ, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Lúc này Lan Vân Nguyệt như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, nàng cắn răng, nói:

- Ta đã không có tư cách để hối hận nữa.

Chu Viêm khẽ cười, lộ ra hàm răng lạnh lẽo:

- Ngươi rất trung thực, ít nhất thì ngươi cũng không giả vờ nói rằng mình không hối hận, tốt lắm, ngươi quả thật không có tư cách để hối hận, một khi đã như vậy, ngươi cởi quần áo ra đi!

- Cái gì?

Lan Vân Nguyệt cả kinh, theo bản năng nắm lấy áo mình, nói:

- Chu Viêm, chúng ta còn chưa kết hôn.

- Kết hôn ư? Lan Vân Nguyệt, dường như ngươi còn chưa rõ địa vị và thân phận của mình thì phải, ngươi cho rằng mình là công chúa hay sao? Ta không động tới ngươi, là bởi vì ta tôn trọng ngươi, mà ngươi, ít nhất cũng phải có tư cách đáng giá cho ta tôn trọng! Lòng dạ của ngươi có bao giờ nằm ở chỗ ta đâu? Hiện tại, ngươi chứng minh cho ta đi, cởi quần áo ra!

- Chu Viêm, ngươi...

Lan Vân Nguyệt sợ hãi, nàng theo bản năng tới gần cửa, trước đó, tuy rằng Chu Viêm âm trầm, tràn ngập vẻ nguy hiểm, nhưng kỳ thật Chu Viêm chưa từng động tay động chân gì với Lan Vân Nguyệt cả, trên thực tế, đại đa số thời gian, hắn đều mang hình tượng một người quân tử.

Nhưng hôm nay, Lan Vân Nguyệt không chút nghi ngờ nào, Chu Viêm sẽ cường bạo mình, bởi vì thất bại trên chiến trường và tiền đồ bị vỡ nát, hắn đã giống như một con dã thú trong cơn tức giận.

Chu Viêm nhìn thấy động tác này của Lan Vân Nguyệt, trầm giọng nói:

- Tuy rằng ta bị thương, nhưng đối phó với ngươi cũng đủ rồi, ta khuyên ngươi không nên bước về phía cửa nữa, nếu ngươi còn bước một bước, thì ta sẽ không ngại tự mình động thủ đâu.

- Chu... Chu Viêm...

Lan Vân Nguyệt cắn răng, nước mắt sắp chảy ra, nàng nắm chặt áo mình, ngón tay trắng bệch ra.

Nàng run run nói:

- Trên chiến trường, ngươi bại bởi Lâm Minh, ngươi cho rằng lăng nhục cường bạo nữ nhân mà Lâm Minh từng thích thì sẽ có thể trả thù Lâm Minh ư! Đây là võ đạo chi tâm của ngươi hay sao? Chu Viêm, ngươi muốn dùng loại phương pháp này để làm cho tâm lý thoải mái, xả nỗi tức giận ư!

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt Chu Viêm hoàn toàn trầm xuống, lời này của Lan Vân Nguyệt từng chữ chém trúng chỗ đau của hắn, hôm nay hắn muốn động thủ với Lan Vân Nguyệt, chính vì do áp lực đã đến mức cực hạn, không thể không phát tiết ra để trả thù.

Hắn hận, hận mọi thứ của Lâm Minh, hắn rất cần một thứ chứng minh mình thắng được Lâm Minh, ví dụ như hoàn toàn chiếm lấy nữ nhân mà Lâm Minh từng thích, dùng nó để xả mối hận trong lòng.

Nhưng tâm tư của hắn lại bị Lan Vân Nguyệt nói toạc ra, tìm cảm giác chiến thắng trên người nữ nhân làm cho Chu Viêm cảm giác mình cực kỳ thấp hèn.

Bởi vậy, hắn thẹn quá thành giận!

Hắn vận chuyển chân nguyên, đang muốn vồ tới, đúng lúc này, cánh cửa vang lên tiếng gõ, sau đó tiếng của lão bộc vang lên:

- Thiếu gia, thập hoàng tử đến đây.

- Ân?

Chu Viêm nhướng mày, chân nguyên đã được vận chuyển cũng dần yên tĩnh lại.

Lan Vân Nguyệt đang cực kỳ khẩn trương, nghe vậy liền thở phào một cái, thân thể nàng ngồi xuống cạnh vách tường, sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh, một tháng trước, cái tên thập hoàng tử này giống như bóng đè trong lòng này, lúc đó một câu của hắn thiếu chút nữa đã làm cho Chu Viêm giải trừ hôn ước với mình, nhưng hiện tại, nghe thấy thập hoàng tử đang đến, lại làm cho nàng như trút được gánh nặng.

Chu Viêm im lặng đứng dậy, mặc y phục vào, muốn gặp thập hoàng tử thì tất nhiên phải tới đại sảnh, trừ khi bị thương quá nặng hoặc là bệnh nặng, thì mới có thể gặp trong phòng ngủ được.

Nhưng Chu Viêm vừa mới mặc quần áo xong, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân.

Cửa bị đẩy ra, thập hoàng tử đứng trước cửa, vài tên tùy tùng đi theo, bản thân hắn cũng rất bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn gì.

- Tham kiến điện hạ.

Chu Viêm khom mình thi lễ, Lan Vân Nguyệt cũng đứng lên, thi lễ xong, lui vào góc căn phòng.

Theo đạo lý, thần tử thi lễ với thân vương, thì thân vương phải nói một câu miễn lễ, nhưng thập hoàng tử lại không nói gì, mà Chu Viêm thì vẫn cúi người như trước.

- Ngươi biết Vương Nghĩa Cao chứ?

Thập hoàng tử đột nhiên hỏi câu này, làm cho Lan Vân Nguyệt không hiểu gì.

Chu Viêm lập tức hiểu ra, thập hoàng tử đang nói tới chuyện ngày lập thu đó, nếu không thì thập hoàng tử sẽ không đột nhiên nhắc tới tiểu nhân vật Vương Nghĩa Cao này, hiển nhiên, bởi vì Lâm Minh đã nổi tiếng, Vương Nghĩa Cao bị phụ thân trách hỏi, khai ra mình, sau đó mới truyền tới tai của thập hoàng tử.

- Đúng vậy.

Chu Viêm thừa nhận. Trong lòng hắn biết rất rõ ràng, Lâm Minh có khuynh hướng ngả về thái tử, e rằng cũng là do sự kiện kia, lúc trước hắn không chủ động nói ra, nhưng hiện tại, vẫn bị thập hoàng tử biết tới.

- Tốt lắm, ta vẫn thấy khó hiểu vì sao Lâm Minh lại dễ dàng bị tam ca lôi kéo như vậy, ngươi cũng biết, lúc trước người cứu Lâm Minh từ tay Vương Nghĩa Cao chính là tam ca của ta! Dệt hoa trên gấm, làm sao so được với đưa than trong ngày tuyết được? Ngươi đầu nhập dưới trướng của ta được hai năm rồi, không có nửa phần công lao nào, nhưng lại dâng cho tam ca của ta một phần đại lễ a! Ngươi cũng biết, đêm nay Thất Huyền cốc đã bắt đầu tiến hành khảo hạch đệ tử hạch tâm đối với Lâm Minh rồi!

- Chỉ cần vượt qua, hắn chính là đệ tử hạch tâm!

Trong lòng Chu Viêm co giật một cái, đệ tử hạch tâm a!

Đây là điều mà hắn chưa từng dám mơ ước tới, toàn bộ Thiên Vận quốc cũng chỉ có Tần Hạnh Hiên là đệ tử hạch tâm!

Về phần những người khác thì đều là người của các gia tộc võ đạo thần bí.

- Chu Viêm, ngươi có biết một đệ tử hạch tâm của võ phủ có giá trị như thế nào với ta và tam ca hay không?

Sắc mặt thập hoàng tử có chút dữ tợn, võ phủ đệ tử hạch tâm, tương lai sẽ tiến vào Thất Huyền cốc, hoặc là sẽ ở lại Thất Huyền cốc, hoặc là bị phái về, bổ nhiệm phủ chủ của Thất Huyền võ phủ hoặc là Thất Huyền sứ.

Nếu Lâm Minh ở lại Thất Huyền cốc thì còn may, nhưng nếu hắn được phái trở về, trở thành phủ chủ của Thất Huyền võ phủ hoặc là Thất Huyền sứ, vậy thì sẽ rất khó khăn!

Thiên Vận quốc là phụ thuộc vào Thất Huyền cốc, địa vị của phủ chủ Thất Huyền võ phủ và Thất Huyền sứ còn cao hơn cả hoàng đế!

Nếu Lâm Minh được bổ nhiệm Thất Huyền sứ hoặc phủ chủ, công khai ủng hộ thái tử, vậy thì mình căn bản không có chút hy vọng nào nữa!

Mà thất bại trong việc đoạt vương vị này có thể sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Chu Viêm ra sức nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, đệ tử hạch tâm a! Làm sao có thể được! Nếu có một ngày Lâm Minh trở thành Thất Huyền võ phủ phủ chủ hoặc Thất Huyền sứ, như vậy thì hắn bóp chết mình cũng giống như đè chết một con kiến, nghĩ tới đây, hắn càng cảm thấy tuyệt vọng hơn.

Mối hận này, còn có thể báo được nữa hay sao?

Lan Vân Nguyệt thì ngơ ngác dựa vào góc tường, vẻ mặt mờ mịt, đệ tử hạch tâm ư, Lâm Minh sắp trở thành đệ tử hạch tâm ư?

Tương lai hắn sẽ trở thành Thất Huyền võ phủ phủ chủ tại Thiên Vận quốc, hoặc là Thất Huyền sứ đối với nàng mà nói, người như vậy căn bản là truyền thuyết hư vô mờ mịt, cách nàng rất xa.

Lúc này thập hoàng tử cũng chú ý tới Lan Vân Nguyệt, hắn vốn tưởng rằng Lan Vân Nguyệt là một thị nữ, nhưng sau khi chú ý tới bộ y phục tinh xảo của Lan Vân Nguyệt, hiển nhiên là mình đã đoán sai rồi!

- Ngươi là Lan Vân Nguyệt ư!

Chương 113: Quyết định của Thập hoàng tử

Lan Vân Nguyệt đột nhiên phục hồi lại tinh thần, thi lễ với thập hoàng tử:

- Dân nữ Lan Vân Nguyệt, ra mắt Vân thân vương điện hạ.

Thập hoàng tử nhìn Lan Vân Nguyệt từ trên xuống dưới, hừ lạnh:

- Bộ dáng đúng là thanh thuần! Trách không được Lâm Minh cũng bị ngươi làm cho mê muội, đáng tiếc, nếu Lâm Minh còn có tình cảm với ngươi, thì ngươi sẽ có giá trị lợi dụng rất lớn, nhưng hiện tại... Nhìn thấy ngươi sẽ chỉ làm cho ta cảm thấy bực bội hơn mà thôi.

Thập hoàng tử nói mà không chút nể tình nào, làm cho sắc mặt Lan Vân Nguyệt khẽ trắng bệch, một cô gái làm sao có thể chống đỡ được những lời như vậy!

- Ngươi đi ra ngoài đi!

Thập hoàng tử khoát tay về phía Lan Vân Nguyệt.

Lan Vân Nguyệt cắn môi, cố nén nước mắt, khom người cáo lui.

Lan Vân Nguyệt đi rồi, thập hoàng tử lại để cho mọi người đi ra, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại thập hoàng tử và Chu Viêm.

Thập hoàng tử nhìn Chu Viêm một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn báo thù ư?

Chu Viêm trầm mặc, nhưng móng tay hắn đã bấu chặt vào lòng bàn tay, nắm tay đổ máu kia đã trả lời thập hoàng tử rất rõ ràng rồi.

- Tốt lắm, Lâm Minh sắp trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, ngươi nên biết rằng Thất Huyền võ phủ tại Thiên Vận quốc thì có ý nghĩa là gì, cơ hội cho ngươi báo thù rất xa vời!

- Tuy nhiêndù xa vời thì vẫn có cơ hội, Lâm Minh không có khả năng luôn đứng trong Thất Huyền võ phủ, chỉ cần hắn đi ra ngoài, thì sẽ có cơ hội để ám sát! Thực lực của ngươi không đủ, có thể tìm cường giả khác, ta sẽ âm thầm cung cấp tin tức, cung cấp tiền tài bảo vật cho ngươi, chỉ cần thù lao mà đủ, sẽ có một vài cường giả tự do động tâm, những cường giả tự do này không ở một chỗ cố định nào, thân phận khó mà tra xét, Thất Huyền cốc cũng không làm gì được bọn họ!

- Nhưng, bề ngoài thì ta sẽ cắt đứt tất cả liên hệ với ngươi, Chu gia cũng sẽ trục xuất ngươi khỏi gia tộc! Chu Viêm, ta hy vọng ngươi có thể hiểu rõ, Chu gia đã trói chặt vào cùng theo ta rồi, ta phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, nếu không, bất kể là ta hay là Chu gia thì đều sẽ gặp phải tai ương ngập đầu!

Chu Viêm chấn động. Phân rõ giới hạn với thập hoàng tử, thậm chí còn bị trục xuất khỏi gia tộc!

Hắn đương nhiên biết vì sao thập hoàng tử lại làm như vậy, hắn ám sát Lâm Minh là có phiêu lưu nhất định! Một khi bị Thất Huyền võ phủ biết được, thập hoàng tử sẽ xong đời, mà Chu gia cũng xong đời!

Cho nên hắn mới cắt đứt quan hệ!

Như vậy mặc dù mình ám sát Lâm Minh thất bại, bị Thất Huyền võ phủ biết được, thì cũng không liên quan gì với thập hoàng tử và Chu gia!

Hơn nữa Chu gia cùng thập hoàng tử làm như vậy, bề ngoài chính là muốn giao hảo với Lâm Minh, đuổi kẻ địch của Lâm Minh là mình ra ngoài. Một nước cờ độc như vậy, người ngoài chỉ thấy đó là Chu gia và thập hoàng tử đang nhượng bộ mà thôi.

Vì giao hảo với Lâm Minh, dám dứt khoát dùng chiêu “tráng sĩ chặt cổ tay”, theo Lâm Minh thấy, e rằng cũng không tiện tiếp tục là địch với thập hoàng tử nữa!

Thậm chí, thập hoàng tử còn có thể tranh thủ được Lâm Minh từ chỗ thái tử, ít nhất thì cũng không làm cho Lâm Minh hoàn toàn nghiêng về phía thái tử.

Hai bút cùng vẽ! Tính toán này thật là hay!

Nhưng tiền đồ của mình sẽ bị chôn vùi! Mất đi gia tộc, mất đi thế lực, mình sẽ không còn là thứ gì nữa, chỉ là một kẻ báo thù lang thang mà thôi.

Hơn nữa một khi thất bại, hắn sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Nhưng hắn không có quyền lựa chọn!

Đối với gia tộc mà nói, hy sinh một đứa con vợ kế để đổi lấy lợi ích của cả gia tộc, đó là chuyện không cần chút do dự nào.

- Chu Viêm, chuyện tới nước này rồi, đây là biện pháp duy nhất! Ta không có khả năng vì một tên Lâm Minh mà nhận thua, ngôi vị hoàng đế thì ta phải tranh lấy, mà Chu gia cũng phải bảo tồn bản thân mình.

- Nhưng Lâm Minh, hắn thật sự rất đáng sợ, nếu hắn thật sự trở thành Thất Huyền sứ hoặc phủ chủ, ta không có nửa phần hy vọng nào, chỉ có thể mượn sức, hoặc là diệt trừ Lâm Minh mà thôi. Chuyện của ngươi, ta đã nói với mẫu thân rồi, nàng cũng đồng ý, ngày mai hoặc ngay đêm nay, ngươi sẽ phải khởi hành, ngươi có thể tìm chỗ an toàn để chuẩn bị kế hoạch ám sát, ta hy vọng ngươi không nên lại làm cho ta thất vọng nữa!

- Nếu ngươi thành công, lại không lưu lại nhược điểm nào, sau khi ta ngồi trên ngai hoàng đế, chờ thế cục ổn định lại, ta sẽ cho ngươi thứ mà ngươi muốn!

Cho ta thứ ta muốn ư? Chu Viêm cười lạnh, chỉ sợ thật sự đến khi đó, ngươi sẽ giết người diệt khẩu cũng nên!

Được chim quên ná, được cá quên nơm, có mới nới cũ, huống chi thập hoàng tử trời si đã mang tính đa nghi, ngoài bản thân hắn ra thì hắn không còn tin ai nữa cả. Làm sao hắn có thể dễ dàng để cho kẻ nắm nhược điểm của mình sống bên người được, như vậy thì chẳng phải ngày ngày đều bất an hay sao? Ám sát đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, tội danh này cũng đủ để cho thập hoàng tử bị Thất Huyền cốc ban cho cái chết rồi!

Thất bại, ta phải chết!

Mà thành công, ta cũng phải chết!

Tước đoạt vinh hoa phú quý của ta, hủy diệt tiền đồ của ta, còn muốn lấy tính mạng của ta nữa!

Dương Chấn, ngươi điên rồi!

Còn cả người cô “tốt bụng” của ta nữa, chủ ý này cũng có sự tham gia của ngươi, để cho đứa con mình tranh được ngôi vị hoàng đế, ngươi có thể hạ độc thủ với cháu mình như thế, được lắm!

Vận mệnh của Chu Viêm ta, sẽ do bản thân ta nắm lấy!

Trong mắt Chu Viêm hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, hắn thề, phải giết sạch toàn bộ những kẻ tính kế hắn này.

Lực lượng, ta muốn lực lượng, giết chết Lâm Minh! Giết chết Dương Chấn! Thống trị tất cả! Nắm giữ sinh tử của chúng sinh!

Kẹtzzz...

Thập hoàng tử mang theo hộ vệ, đẩy cửa rời khỏi Chu gia phân bộ, Lan Vân Nguyệt ngồi trong đại sảnh, nhìn thập hoàng tử rời đi, trong lòng mờ mịt, không biết phải làm sao.

Cửa phòng Chu Viêm khép hờ, lưu lại kẽ hở như miệng của một con dã thú, Lan Vân Nguyệt không có dũng khí bước vào căn phòng kia, nhưng nàng lại không thể rời đi, chỉ có thể mờ mịt chờ đợi trong đại sảnh.

Qua một khắc sau, Chu Viêm từ trong phòng đi ra, Lan Vân Nguyệt theo phản xạ đứng lên.

Chu Viêm tiện tay vung lên, một tấm lụa mỏng manh bay về phía Lan Vân Nguyệt, Lan Vân Nguyệt theo bản năng nhận lấy, vừa nhìn thì thấy đó là khế ước đính hôn của họ.

- Xé đi.

Chu Viêm thuận miệng nói.

- Cái... Cái gì?

Bàn tay Lan Vân Nguyệt cứng đờ.

- Hôn ước giữa chúng ta được giải trừ, từ giờ trở đi, ta bị đuổi ra khỏi Chu gia.

- Đuổi... Đuổi khỏi Chu gia?

Lan Vân Nguyệt hoàn toàn giật mình, làm sao lại như vậy?

Chu Viêm nói:

- Ngươi đính hôn với ta, đơn giản là nhìn trúng thân phận, quyền thế, tiền tài của ta, hiện tại, những thứ này thì ta đã không có nữa, ngươi đi theo ta, đã không có bất kỳ ý nghĩa nào, khế ước đính hôn này cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Chu Viêm nói xong, ngón tay bắn ra một cái, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, khế ước trong tay Lan Vân Nguyệt đã bị chân nguyên cắt thành các mảnh vụn!

Trong khoảnh khắc kia, đầu óc Lan Vân Nguyệt như trống rỗng, tại Thiên Vận quốc, một cô gái đính hôn, sau đó bị hủy hôn thì chính là một chuyện rất sỉ nhục, khi tái giá sẽ bị ảnh hưởng lớn, các nhà giàu khi cưới vợ thì tuyệt đối sẽ không cưới loại nữ nhân này, cho dù có cưới thì cũng chỉ để làm thiếp mà thôi.

- Ngươi có thể đi được rồi.

Chu Viêm đã hoàn toàn bình tĩnh, hắn nói xong lập tức xoay người rời đi, không nhìn Lan Vân Nguyệt một cái nào, lúc này trong lòng hắn đã tràn ngập cừu hận, tên "Chu Viêm" khi trước đã chết rồi, làm sao hắn còn có tâm tư chú ý tới cảm nhận của Lan Vân Nguyệt nữa.

Đi ra khỏi Chu gia phân bộ, Lan Vân Nguyệt mờ mịt bước trên đường, đã xong hết rồi... Chuyện với Chu Viêm đã hoàn toàn xong rồi...

Nàng đột nhiên phát hiện, mình lại không có vẻ khổ sở cùng tuyệt vọng mà một cô gái bị vứt bỏ nên có, mà ngược lại còn có một loại cảm giác thở phào một hơi.

Khi tấm khế ước kia nát tan, áp lực và mỏi mệt cũng tan biến theo...

Cơn gió đêm cuối thu rất lạnh, thổi cho thân người lạnh buốt, buổi đêm tại Thiên Vận thành vẫn rất náo nhiệt, thanh lâu sáng vàng, đèn lồng màu đỏ treo cao, mùi son phấn nữ nhân lan ra cả mười trượng.

Nhìn cảnh tượng nhốn nháo này, Lan Vân Nguyệt đột nhiên khẽ cười, một nụ cười gần như giải thoát, nàng nhớ tới khi còn nhỏ, chơi đùa với Lâm Minh trên bãi cỏ, nhớ tới những ngày trời ma bọn họ đi hái hóa dại, bước trên những viên đá trơn trượt qua dòng suối nhỏ, đôi chân trắng như tuyết ngâm trong nước suối mát lạnh, nếu chân có chút bùn thì sẽ khiến cho lũ cá nhỏ tới đáp nhẹ vào chân, cảm giác hơi ngứa ngáy... Bởi lớn lên từ tửu lâu, nên hắn từ lúc còn rất nhỏ đã nấu ăn rất ngon, bắt gà rừng, hái rau dại, hái quả dại, đào đất nấu nướng đủ loại mỹ thực, khi mình bị bệnh, hắn sẽ chạy vài dặm lên núi lấy nước suối mát về nấu cháo thuốc cho mình...

Nhưng mà... Mọi thứ đều đã không quay trở về được nữa.

Không biết từ khi nào, trên mặt Lan Vân Nguyệt đã chảy đầy nước mắt, nàng hối hận, cũng không phải do hiện tại Lâm Minh trở thành ngôi sao mới chói mắt nhất Thiên Vận quốc, khiến cho nàng bỏ lỡ cơ hội trở thành phu nhân của trấn quốc nguyên soái, thậm chí là Thất Huyền sứ, mà là hối hận mình đã vì xa hoa và hư vinh mà vứt bỏ hạnh phúc đơn giản nhất, hồn nhiên nhất kia.

Nàng bước đi vô định, thân thể đơn bạc được phủ một chiếc váy dài màu xanh, dưới ánh đèn lồng màu đỏ chiếu xuống, bóng dáng này kéo dài trong đám sương mù, giống như một con bướm xanh lạnh run trong cơn gió lạnh cuối thu.

Nàng không muốn về Thất Huyền võ phủ nữa, với tư chất của nàng, mất đi dược liệu quý giá hỗ trợ, thì cuộc đời này nàng cũng sẽ không có thành tựu gì cao trong võ học cả.

Nàng cũng không muốn về Thanh Tang thành, nàng không còn mặt mũi nào trở về nữa, nàng không biết nên đối diện như thế nào với phụ mẫu của mình, với láng giềng quê nhà nữa.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, nàng không muốn gặp lại Lâm Minh, không thể gặp lại...

Lâm Minh đang ngồi trong chiếc xe ngựa Tuyết Long mã, hoàn toàn không biết biến hóa trong vận mệnh của Chu Viêm và Lan Vân Nguyệt, cùng với các âm mưu đang nhằm vào hắn.

Hắn đương nhiên biết cừu hận giữa mình và Chu Viêm đã không thể hóa giải được, cũng đoán được sau này Chu Viêm có thể sẽ tìm thời cơ để trả thù, nhưng hắn lại không có khả năng giết chết Chu Viêm, dù sao thì Chu Viêm cũng là đệ tử chính thức của Thất Huyền võ phủ, giết hắn thì cũng ngang với việc khiêu chiến quyền uy của võ phủ.

- Lâm đại nhân, mời xuống xe.

Xe ngựa dừng lại, một thị vệ của phủ thái tử cung kính nói với Lâm Minh.

Lâm Minh vén rèm xe ngựa lên, hắn vốn tưởng rằng thái tử sẽ gặp hắn trong thư phòng của thái tử phủ, không nghĩ tới lại ra khỏi Thiên Vận thành, đi tới chân núi Đại Chu sơn, nơi này cách Thất Huyền võ phủ cũng không quá xa.

Đi xuống xe ngựa, Lâm Minh phát hiện ra, xe ngựa đang dừng trước một tòa phủ đệ, phủ đệ này cũng không xa hoa, nhưng bên trong lại được xây dựng cực kỳ lịch sự tao nhã, cây cầu, suối nhỏ, núi giả, hành lang gấp khúc, thoạt nhìn lại không giống như một phủ đệ, mà càng có vẻ giống một lâm viên hơn.

- Ha ha, Lâm huynh đệ, tòa nhà này, ngươi có thích không?

- Ân?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, đã lờ mờ đoán được Dương Lâm muốn làm gì, hắn muốn đưa tòa nhà này cho mình.

Nếu mình thu tòa nhà này, thì mình cũng sẽ trở thành người của phái thái tử.

Chương 114: Lễ vật của Dương Lâm

Lâm Minh hoàn toàn không có hứng thú đối với tranh đấu trong hoàng quyền, tuy nhiên thái tử và Mộc Dịch có ân với hắn, trong ngày khảo hạch Thất Huyền võ phủ, nếu không có Truyền Âm phù của thái tử, thì Lâm Minh chẳng những không tham gia cuộc thi được, mà còn có thể có kết cục rất thảm, thậm chí là tàn phế.

Lâm Minh là người tri ân báo đáp, những việc vong ân phụ nghĩa thì không phù hợp với bản tâm của hắn, nếu làm như vậy, bản tâm hắn cũng sẽ không còn thông thuận nữa.

Hắn hỏi thẳng:

- Điện hạ muốn ta hỗ trợ ngươi ư?

Dương Lâm không nghĩ tới Lâm Minh lại nói thẳng vào vấn đề, hắn cười nói:

- Lâm huynh đệ rất thẳng thắn, ta cũng nói thẳng luôn, hiện giờ Thiên Vận quốc đang trong thời điểm thay đổi ngôi vị hoàng đế, mà người có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế chính là ta và thập đệ, ta đứng trên vị trí thái tử, đã là đâm lao phải theo lao rồi, hiện giờ, tính mạng của con cái, muội muội của ta đều gắn chặt với ta rồi, ta phải đi tranh đấu, ta biết các võ giả như Lâm huynh đệ không thích tranh giành quyền mưu trong chốn cung đình, điều này thì Lâm huynh đệ cứ yên tâm, nếu Lâm huynh đệ thật sự nguyện ý hỗ trợ ta, ta cũng sẽ không để cho Lâm huynh đệ phải làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần Lâm huynh đệ ủng hộ ta thì được rồi, với danh tiếng "chuẩn đệ tử hạch tâm" của Lâm huynh đệ tại Thất Huyền võ phủ, thì đã làm cho ta được lợi không ít rồi, lui một bước mà nói, mặc dù ta kế thừa ngôi vị hoàng đế thất bại, thì thập đệ của ta cũng tuyệt đối không dám làm gì Lâm huynh đệ cả.

Lâm Minh nói:

- Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, ta cũng không phải là sợ thập hoàng trả thù hoặc ám sát, chỉ là ngày sau ta cũng sẽ không ở lại Thiên

Vận quốc mà thôi.

- Nga... Như vậy a!

Dương Lâm khẽ thở dài một hơi, Lâm Minh quả nhiên có chí hướng cao xa, giống như Tần Hạnh Hiên, Thiên Vận quốc nho nhỏ này không thỏa mãn được hắn.

Lâm Minh nói:

- Điện hạ, tuy nhiên ta có thể cam đoan. Trừ khi ta rời khỏi Thiên Vận quốc quá xa, nếu không thì trong lúc tranh giành đoạt vị này, ta sẽ ra sức trở về hỗ trợ điện hạ một tay.

Dương Lâm vui vẻ nói:

- Như vậy thì cảm ơn Lâm huynh đệ trước!

Dương Lâm mang theo Lâm Minh đi thăm toàn bộ tòa nhà, đây kỳ thật giống như một tòa trang viên. Phía sau căn nhà có trên trăm mẫu ruộng, còn nuôi cả gia súc, gia cầm, ao cá tôm, một tòa trang viên lớn như vậy, gia đinh, hộ vệ, nha hoàn trong nhà hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, còn sống dư dả nữa.

Trong phòng ngủ được trang trí vàng bạc đẹp đẽ, trên chiếc bàn, trong chiếc hộp bằng gỗ đàn hương có một loạt Chân Nguyên thạch, những Chân Nguyên thạch này c màu sắc tinh thuần, hiển nhiên là phẩm chất thượng đẳng, nhìn qua cũng có hơn một trăm viên.

Những Chân Nguyên thạch này, mặc dù mỗi ngày Lâm Minh đều sử dụng, thì cũng đủ dùng trên nửa năm, Chân Nguyên thạch màu sắc tinh thuần ẩn chứa chân nguyên cao hơn Chân Nguyên thạch bình thường gấp đôi.

Lễ vật này khá là dày.

Trong hộp chứa Chân Nguyên thạch thì còn có một chiếc nhẫn phong cách cổ xưa, chiếc nhẫn này thoạt nhìn giống như dùng cổ đồng chế tạo ra, nhưng lại lờ mờ tản ra dao động chân nguyên mờ nhạt.

- Ân? Đây là...

Ánh mắt Lâm Minh nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn. Linh hồn lực được phát ra, hắn cảm giác chiếc nhẫn này rất không tầm thường.

Dương Lâm cười nói:

- Lâm huynh đệ có nhãn lực thật tốt. Đây là một chiếc Tu Di giới cấp bậc nhân giai hạ phẩm, là do sư phụ của ta, Mộc Dịch tiên sinh đưa cho Lâm tiểu huynh đệ.

- Tu Di giới?

Lâm Minh ngẩn ra. Hắn đã từng nghe nói qua loại nhẫn này, bên trong có một tiểu thiên thế giới không ổn định, có thể tồn trữ đồ vật, nói là không ổn định thực ra là do sau mấy trăm năm, không gian này sẽ vỡ nát, mọi thứ bên trong sẽ có thể bị phá hủy.

Tu Di giới căn cứ vào kích thước và độ ổn định của không gian bên trong mà chia làm rất nhiều đẳng cấp, Tu Di giới trước mắt này tuy chỉ là nhân giai hạ phẩm, nhưng giá trị lại còn so được với bảo khí nhân giai trung phẩm, bởi vì tạo ra Tu Di giới thật sự quá mức khó khăn.

Võ giả muốn sáng lập ra không gian thì nói dễ hơn làm, mặc dù là sáng lập ra một không gian chỉ có thể tồn tại mấy trăm năm, hơn nữa còn không ổn định, thì cũng cực kỳ không dễ dàng, cho nên các Tu Di giới cực phẩm, không gian bên trong cực lớn, lại còn được củng cố, thì có giá trị không thể đo lường được.

- Mộc Dịch tiên sinh đưa cho ta ư?

- Ân, nói thật ra, lão sư nhận được Tu Di giới này vẫn là do có Lâm huynh ngươi, lúc trước, khi ngươi mới vào Thất Huyền võ phủ, Từ trưởng lão của Thất Huyền võ phủ với phụ thân của Vương Nghiễn Phong là bạn cũ, hắn không hài lòng cho ngươi được vị trí đệ nhất, vì thế mới đánh cuộc với Mộc Dịch tiên sinh, cược rằng Vương Nghiễn Phong và Lâm huynh thì ai tiến vào Thiên Chi phủ trước. Kết quả là Lâm huynh tiến vào trước, nên Từ trưởng lão mới thua, Tu Di giới này chính là tiền đặt cược!

- Thì ra là như vậy, ta nhớ khi đó Từ trưởng lão đã lao lên đài tìm ta gây phiền toái sau khi ta đánh bại Vương Nghiễn Phong a!

- Đúng vậy, chính là hắn, cho nên Tu Di giới này thì Lâm huynh có thể nhận lấy, coi như là tên Từ trưởng lão kia bồi thường.

- Đã như vậy, điện hạ hãy thay ta cảm ơn Mộc Dịch tiên sinh.

Lâm Minh do dự một chút, liền quyết định thu lấy, nếu đã quyết định hỗ trợ thái tử một tay, thì hắn cũng không dây dưa nữa, huống chi, Tu Di giới này quả thật có tác dụng lớn với hắn, về sau việc cất chứa tài liệu Minh Văn thuật sẽ thuận tiện hơn nhiều rồi.

- Ha ha, Lâm huynh đừng vội, trong Tu Di giới này còn có một thứ nữa, Lâm huynh có thể lấy nó ra xem, chỉ cần dùng linh hồn lực chui vào trong Tu Di giới là được!

- Nga?

Lâm Minh dựa theo lời của thái tử, xâm nhập linh hồn lực vào trong Tu Di giới, quả nhiên hắn có thể cảm giác được bên trong có một thứ giống như y phục, khi lấy nó ra, thì thấy nó là một kiện nhuyễn giáp màu tím.

Nhuyễn giáp này giống như được dùng sợi tơ kim loại nào đó bện thành, sờ lên thì thấy rất mềm mại, gần như thuộc da, trên nhuyễn giáp còn có vài Huyết phù đỏ tươi, Huyết phù phức tạp thần bí, đỏ tươi chói mắt, Lâm Minh phát hiện ra những Huyết phù này hoàn toàn thẩm thấu vào trong hoa văn trên kim loại, trở thành một bộ phận của nhuyễn giáp.

Những Huyết phù này hiển nhiên được vẽ lên khi nhuyễn giáp được hoàn thành, lại có thể xuyên thấu kim loại, người có loại bút lực này thì tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Dương Lâm nói:

- Nhuyễn giáp này tên là Tử Kim nhuyễn giáp, bản thân nhuyễn giáp là bảo khí nhân giai trung phẩm, mà vài Huyết phù này chính là do cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong tinh thông phù triện, hao phí tinh huyết bản thân để viết xuống, có thể suy yếu công kích bằng chân nguyên.

- Ân, suy yếu công kích bằng chân nguyên ư?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, chân nguyên là một loại năng lượng, có thể lưu chuyển trong cơ thể, cũng đã rất dễ dàng xuyên thấu nhuyễn giáp, nhuyễn giáp này có thể suy yếu công kích bằng chân nguyên, mà bản thân lại còn là bảo khí nhân giai trung phẩm, giá trị của nó có thể nghĩ mà biết.

Dương Lâm nói:

- Hiện giờ địa vị của Lâm huynh rất mẫn cảm, tất sẽ bị ám sát, ta đã tặng nhuyễn giáp này cho Lâm huynh, có nhuyễn giáp này, mặc dù là cao thủ Hậu Thiên bình thường thì cũng rất khó phá vỡ nó. Tuy nhiên mặc dù vậy, nhuyễn giáp này nhiều lắm thì cũng chỉ chặn được đánh lén, kéo dài một chút thời gian, nếu chính diện chống lại Hậu Thiên, mặc dù Lâm huynh có nhuyễn giáp thì cũng không có ý nghĩa gì!

Tuy rằng cao thủ Hậu Thiên không phá vỡ được nhuyễn giáp này, nhưng cũng không có nghĩa là Lâm Minh mặc nhuyễn giáp sẽ không có việc gì, một kích toàn lực của cao thủ Hậu Thiên đánh lên người, lực công kích truyền qua nhuyễn giáp kia cũng đủ để khiến cho nội tạng vỡ tan, huống chi, nhuyễn giáp này cũng chỉ suy yếu chân nguyên, chứ không thể hoàn toàn ngăn cản.

Nhuyễn giáp này là vô giá, Dương Lâm lấy nó ra chính là đã hạ vốn gốc rồi, Lâm Minh hơi do dự một chút, vẫn quyết định nhận lấy, hiện tại, quả thật hắn có thân phận rất mẫn cảm, có nhuyễn giáp này thì cũng coi như là một cái hộ thân phù.

- Tạ ơn điện hạ!

- Ha ha, Lâm huynh khách sáo, là ta phải tạ ơn Lâm huynh mới đúng, thứ mà ta có thể lấy ra thì cũng chỉ là những thứ này thôi, nói thật, thập đệ Vân thân vương của ta còn có thể lấy ra thứ tốt hơn nhiều!

Dương Lâm thản nhiên nói.

Lâm Minh đi theo thái tử vào trong nội thất, đây là phòng ngủ của chủ nhân trang viên này.

Phòng ngủ này được trang trí cực kỳ xa hoa, ở giữa bày một cái giường lớn bằng gỗ lim, rộng hơn một trượng, đủ cho bốn, năm người cùng nhau ngủ.

Lúc này, bốn nha hoàn đã dọn giường tốt cho Lâm Minh, cung kính đứng bốn góc giường, bốn nha hoàn này đều khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, ai cũng duyên dáng, hiển nhiên đã được lựa chọn rất cẩn thận.

Nha hoàn thì đều là con nhà nghèo khổ, từ nhỏ đã bị bán đi, một vài người có bộ dạng xinh đẹp thì sẽ được lựa chọn để bồi dưỡng, thậm chí còn được dạy cầm kỳ thi họa, tương lai sẽ cung cấp cho các vương công quý tộc.

Nha hoàn được mua về, thân thể sẽ thuộc về chủ nhân, có thể tùy ý sủng hạnh, nhất là nha hoàn thiếp thân phụ trách cuộc sống hằng ngày của chủ nhân thì chẳng khác nào thị thiếp cả, loại nha hoàn này phụ trách nội vụ trong phủ, ngoài trải giường chiếu, dọn dẹp, thị tẩm cho chủ nhân thì không cần làm gì khác nữa, tiền tiêu vặt hàng tháng và địa vị đều rất cao, là vị trí mà các nha hoàn khác đều cực kỳ hâm mộ, rất nhiều người muốn chen vào cũng không được, dù sao đối với các nàng mà nói, có thể trở thành thị thiếp, thậm chí là di nương thì chính là kết cục tốt nhất. Nếu bị bán trao tay, muốn gặp được người tốt thì rất khó khăn, cho nên đại đa số khi các nha hoàn nghe nói sắp bị bán đi, thường ường sẽ khóc đến chết đi sống lại.

Bốn nha đầu này nhìn thấy Lâm Minh đi đến, trong lòng đều có chút thấp thỏm lo âu, hô hấp cũng có chút hỗn loạn, quản gia đã sớm nói cho họ biết thiếu niên này là ai, hiện giờ chính là ngôi sao mới chói mắt của Thiên Vận quốc, thiên tài trăm năm của Thất Huyền võ phủ, thậm chí còn có thể trở thành đệ tử hạch tâm.

Quản gia đã cẩn thận dặn dò rồi, đêm nay phải hết sức hầu hạ, mọi thứ đều phải làm cẩn thận, nếu được Lâm công tử này có ấn tượng tốt, thì sẽ có tương lai tươi sáng, từ chim sẻ biến thành phượng hoàng.

Cho nên đêm nay là đêm cực kỳ quan trọng với các nàng, là một nha hoàn, có thể làm nha hoàn thiếp thân cho thiếu niên đẹp trai, mang đầy màu sắc truyền kỳ như vậy, thì đã là phúc phận mấy đời rồi, chiếc giường đã được họ tỉ mỉ vuốt trải vô số lần, không có chút nhăn nào nữa, dụng cụ trong phòng đều được lau dọn, quét tước kỹ càng, sàn nhà còn sáng bóng như gương.

Lâm Minh nhìn thấy bốn nha hoàn xinh đẹp này, lại nhìn cái giường bằng gỗ lim, lư hương bằng Tử Kim đàn đang đốt loại hương liệu đắt đỏ, rèm được dệt bằng tơ tằm, hắn không kìm được cảm khái, cuộc sống của những kẻ giàu có quả thật là thoải mái và rất hưởng thụ.

Dương Lâm nói:

- Nếu Lâm huynh đệ đã mệt mỏi, đêm nay có thể nghỉ ngơi trong này, ta cũng ở trong trang viên này luôn, ngủ ở phòng khách.

Lâm Minh biết, Dương Lâm làm như vậy là để cho Lâm Minh yên tâm, không cần phải sợ ám sát, trở thành thái tử, thủ hạ của Dương Lâm đương nhiên có cao thủ hộ vệ, nếu không thì thập hoàng tử căn bản không cần phải ám sát Lâm Minh, cứ trực tiếp xông tới giết chết thì sẽ xong việc rồi.

Lâm Minh nhìn thoáng qua bốn nha hoàn đang khúm núm, e lệ như bốn con thỏ trắng nhỏ kia, nhìn thấy trong mắt họ vừa mang vẻ mong được vừa có vẻ sợ hãi, hắn khẽ lắc đầu, nói với Dương Lâm:

- Không được, ta cần về Thất Huyền võ phủ.

- Ân? Tòa nhà này không hợp với ý thích của Lâm huynh ư?

- Cũng không phải!

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Cuộc sống nơi này rất thoải mái xa hoa, chỉ có Thất Huyền võ phủ là thanh tĩnh, thích hợp cho khổ tu hơn!

Chương 115: Trương quan ngọc

- Như vậy a... Lâm huynh rất chăm chỉ, kỳ thật nghỉ ngơi một chút thì cũng tốt, dây cung lúc nào cũng căng thì chưa chắc đã là chuyện tốt, cần nên nghỉ ngơi hợp lý là hơn. Nếu Lâm huynh muốn đi, ta sẽ cho người đưa Lâm huynh về phủ.

Thái tử cũng không giữ lại, liền gọi thị vệ bảo hộ Lâm Minh về võ phủ.

Đợi khi Lâm Minh rời đi, bốn nha hoàn đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại hơi có chút thất vọng, toàn bộ trạch viện có mấy trăm người, bận bịu vài ngày, bốn bọn họ cũng đã tỉ mỉ quét tước hai ngày, nhưng vị Lâm công tử kia lại chỉ nhìn thoáng qua, còn chưa ngồi xuống lần nào cả...

Tuy nhiên, trạch viện này về sau sẽ thuộc về Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh không đến ngủ, bọn họ cũng phải quét tước, không để nhiễm một hạt bụi nào.

- Cái gì, bốn tháng sau khiêu chiến ta ư?

Trong một đại sảnh trang hoàng xa hoa, trên một cái ghế mềm mại, một nam tử trẻ tuổi, tướng mạo tuấn dật dựa vào ghế, trong tay đang ôm một mỹ nhân tràn ngập mị hoặc, trước ghế là một nha hoàn đang quỳ dưới chân hắn, mà một bên khác thì lại có một thị nữ bưng một đĩa nho, hái từng quả bỏ vào miệng tên này.

Kẻ này chính là cao thủ xếp hạng thứ ba trên Bài Danh thạch của Thất Huyền võ phủ, Trương Quan Ngọc, hắn cũng là một thiên tài tuyệt đỉnh duy nhất có thiên phú ngũ phẩm trong Thất Huyền võ phủ, ngoài đệ tử hạch tâm ra.

Không chỉ vậy, Trương Quan Ngọc còn là tinh anh do Liên Hợp thương hội bồi dưỡng ra. Tương lai rất có thể sẽ trở thành hội trưởng của Liên Hợp thương hội!

Liên Hợp thương hội có cơ sở khổng lồ tại Thiên Vận quốc, thậm chí là cả tại các quốc gia gần đó, nó tồn tại còn lâu hơn cả Thiên Vận quốc vương triều, tổ chức lớn như vậy, nội tình thâm hậu tới mức không thể tưởng tượng được.

Trương Quan Ngọc đứng trên vị trí quan trọng như vậy, bản thân lại sinh trưởng trong Thiên Vận quốc, trong các võ giả trẻ tuổi tại đây, hắn là thiên tài rất gần với Tần Hạnh Hiên, có thể nói là thiên chi kiêu tử, những thứ như mỹ nữ, tài phú, thế lực thì đều dễ như trở bàn tay đối với hắn.

Nhưng ngược lại, Trương Quan Ngọc có thiên phú tuyệt đỉnh, cộng thêm Liên Hợp thương hội cung cấp tài nguyên cường đại để duy trì, nhưng thành tích của Trương Quan Ngọc lại không quá kinh diễm, đứng thứ ba trên Bài Danh thạch của Thất Huyền võ phủ, kém hơn Lăng Sâm và Thác Khổ.

Lăng Sâm thì cũng thôi đi, người này có Tu La võ ý, thực lực cường đại tới mức biến thái, không đánh lại thì cũng còn hiểu được.

Nhưng Thác Khổ thì lại chỉ có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, bản thân trời sinh thần lực, thiên phú không bằng Trương Quan Ngọc, tài nguyên cũng còn xa mới kịp Trương Quan Ngọc, nhưng dưới tình huống này, Trương Quan Ngọc vẫn bị Thác Khổ áp chế, điều này thì rất khó giải thích được.

Xét cho cùng, tâm tính võ đạo của Trương Quan Ngọc không đủ kiên định, quá trầm mê vào mỹ sắc.

Lúc trước tại Ảo Cảnh quan, thành tích của Trương Quan Ngọc cực kỳ kém, tuy nhiên biết rõ điểm mấu chốt này, nhưng Liên Hợp thương hội cũng không có cách nào để cấm đoán Trương Quan Ngọc cả, bởi vì nếu ý niệm của võ giả không được thỏa mãn, cũng có thể làm cho “khí” không thuận, tu vi bị cản trở.

Dưới tình huống như vậy, Liên Hợp thương hội lại tìm ra một biện pháp, đó là để cho Trương Quan Ngọc tu luyện công pháp Hợp Hoan tông của Thất Huyền võ phủ.

Tuy nhiên, công pháp cao cấp của Hợp Hoan tông lại chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm, Trương Quan Ngọc chỉ có thể học được phần chót, lúc này, nội tình của gia tộc liền thể hiện ra tác dụng, Liên Hợp thương hội dựa thủ đoạn thông thiên của mình, tìm ra một phương pháp, làm cho Hợp Hoan tông của Thất Huyền cốc truyền ra một phần công pháp hạch tâm cho Trương Quan Ngọc tu luyện, hiện giờ Trương Quan Ngọc tu luyện công pháp này được nửa năm, tu vi đã tăng lên rất nhanh.

Từ đó Trương Quan Ngọc như cá gặp nước, mỗi ngày đều chìm trong mây mưa, tu vi lại còn không ngừng tăng trưởng, cuộc sống mơ màng thoải mái.

Tối hôm nay, vốn Trương Quan Ngọc đang muốn hưởng thụ hai nữ nhân mê người bên cạnh, nhưng lại thu được tin tức rằng Thất Huyền võ phủ muốn Lâm Minh khiêu chiến mình trong vòng bốn tháng.

Điều này làm cho hứng trí của hắn giảm đi, trong lòng lên cơn giận không tên, Thất Huyền võ phủ này cho rằng mình là tảng đá mài đao hay sao!

- Ha ha, đúng vậy, Vương công công đã truyền Thất Huyền lệnh tới thái tử phủ, sẽ tiến hành khảo hạch của Thất Huyền võ phủ đối với Lâm Minh, nội dung khảo hạch là trước mười sáu tuổi đạt tới Luyện Thể tầng bốn, cảnh giới Dịch Cân đỉnh phong, hoặc là trước mười tám tuổi đạt tới Luyện Thể tầng năm cảnh giới, Luyện Cốt sơ kỳ, ngoài ra, nếu có thể trong vòng ba tháng tiến vào mườu hạng đầu Vạn Sát trận, trong vòng bốn tháng đánh bại ngươi, trong vòng năm tháng đánh bại Thác Khổ, trong vòng sáu tháng đánh bại Lăng Sâm, thì còn có phần thưởng khác, hơn nữa phần thưởng này còn rất dày!

Người vừa nói chính là một nam tử hơn hai mươi tuổi, hắn là một trong bảy đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc, tên là Chu Ngọc, đến từ gia tộc tu võ, hắn cũng tu luyện công pháp của Hợp Hoan tông, quan hệ với Trương Quan Ngọc rất không tồi.

- Hừ! Nếu muốn lấy ta làm đá mài đao, vậy thì được, ta sẽ mài đứt thanh đao đó! Tên Lâm Minh này quá kiêu ngạo, một tiểu tử thiên phú tam phẩm mà thôi, cũng dám xưng là thiên tài trăm năm của

Thất Huyền võ phủ ư!

Mấy năm nay, tuy rằng thực lực của Trương Quan Ngọc không bằng Thác Khổ, Lăng Sâm, nhưng nói về thiên phú, hắn vẫn luôn mang mỹ danh thiên tài thứ hai của Thiên Vận quốc, mà vị trí đệ nhất kia chính là Tần Hạnh Hiên, đối với Tần Hạnh Hiên, hắn cũng không ghen tị, bởi vì Tần Hạnh Hiên là nữ nhân, Trương Quan Ngọc cũng không ghen tị với nữ nhân, nữ nhân chỉ cần bị chinh phục, có là thiên tài lợi hại đi nữa, thì cũng là người của mình, nếu không chinh phục được, vậy thì cũng không sao cả, chỉ cần nữ nhân này cũng không bị nam nhân khác chinh phục, như vậy thì Trương Quan Ngọc vẫn còn chịu được.

Mà tên Lâm Minh thì lại khác, mấy ngày nay, Lâm Minh đã đoạt hết sự nổi tiếng của hắn, tất cả thế lực và võ giả, dân chúng tại Thiên Vận thành làm gì còn nhớ tới Trương Quan Ngọc hắn nữa đâu?

Trương Quan Ngọc hắn là cái gì, đứng thứ ba Bài Danh thạch mà thôi, tuy rằng thiên phú của hắn là tuyệt đỉnh, nhưng mọi người thường không để ý tới thiên phú, mà là kết quả. Tất cả mọi người tại Thiên Vận thành, chỉ cần nhắc tới thế hệ trẻ tuổi của Thất Huyền võ phủ, thì đều chỉ nghĩ tới Lâm Minh!

Chỉ cần nghe thấy cái tên này, Trương Quan Ngọc đã cực kỳ khó chịu, nhưng hiện tại, đối với khảo hạch của Lâm Minh, Thất Huyền võ phủ lại đưa ra loại điều kiện này, đúng là muốn làm cho Lâm Minh đạp lên mình, tạo nên thần thoại thiên tài!

Điều này đã chạm đến vảy ngược của Trương Quan Ngọc, cho tới tận bây giờ, đều là hắn đạp lên người khác, có khi nào bị người khác đạp lên mình đâu?

- Phủ chủ Thất Huyền võ phủ, ngươi dám lấy ta làm đá kê chân cho kẻ khác, vậy thì ta càng muốn giẫm đạp người của ngươi xuống dưới chân, hung hăng mà đạp hắn! Vừa đúng lúc, Hợp Hoan thần công của ta đã tu luyện đến cảnh giới tầng thứ nhất đại thành, hãy để ta cho các ngươi nhìn xem, thiên phú ngũ phẩm và thiên phú tam phẩm chênh lệch như thế nào!

Trên mặt Trương Quan Ngọc hiện lên một tia dữ tợn, hắn ôm lấy nữ nhân trong lòng, lại kéo nữ nhân đang đút nho cho hắn, hai nữ nhân cùng hô lên một tiếng, đồng thời bị kéo lên trên giường, cái rèm được buông xuống, Trương Quan Ngọc cười một cách tà ác, bắt đầu xé quần áo của hai tiểu thiếp này.

Trong lòng có hỏa khí, tất nhiên cần phải phát tiết, mà phương thức phát tiết của Trương Quan Ngọc rất trực tiếp, đó chính là phát tiết trên người nữ nhân.

Nghe tiếng hai nữ nhân này rên rỉ, Chu Ngọc lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Tiếp xúc với Trương Quan Ngọc lâu như vậy, Chu Ngọc cũng khá hiểu rõ về tên Trương Quan Ngọc này, Trương Quan Ngọc không cam tâm làm đá kê chân cho người khác, nhưng hiện tại Thất Huyền võ phủ đặt Trương Quan Ngọc chắn trước người Lâm Minh, như vậy thì Trương Quan Ngọc nhất định sẽ áp dụng một vài thủ đoạn để đối phó với Lâm Minh.

Tên Trương Quan Ngọc này cực kỳ ngạo khí, hơn nữa còn có dục vọng chiếm giữ rất mạnh, chỉ hận không thể gom tất cả mỹ nữ trong thiên hạ và mọi thứ tốt về phía hắn, hắn tuyệt đối sẽ không vì thành tựu trong tương lai của Lâm Minh là không thể lường được mà chịu thua!

Đừng nhìn tên Trương Quan Ngọc này là một công tử ăn chơi, hơn nữa còn kiêu ngạo đến mức cực điểm, nhưng hắn từ nhỏ đã lớn lên tại Liên Hợp thương hội, nơi có môi trường rất phức tạp, cạnh tranh kinh người, còn có thể trổ hết tài năng, nguyên nhân chủ yếu tất nhiên là do Trương Quan Ngọc có cực phẩm thiên phú, nhưng riêng về mưu kế, hắn tuyệt đối không phải là một kẻ ngốc.

Chu Ngọc biết rất rõ ràng, nếu ai nhìn thấy Trương Quan Ngọc kiêu ngạo mà khinh thị hắn, thì kẻ đó nhất định sẽ chết rất thảm. Trương Quan Ngọc rất đáng sợ, thế giới này có hai loại người mang tâm tính võ đạo không dễ trêu chọc, đó là si và cuồng, kẻ đầu tiên là võ si, cũng chính là loại người như Lăng Sâm, thực lực rất đáng sợ, kẻ thứ hai là điên cuồng, giống như Trương Quan Ngọc, bản tâm hắn cố chấp điên cuồng, liều chết không muốn sống.

Kẻ mạnh thì sợ thằng liều, mà thằng liều thì sợ thằng không muốn sống, thằng không muốn sống thì sợ kẻ tâm thần, tên Trương Quan Ngọc này chính là loại tâm thần, giống như chó điên, ngươi dùng đao đâm hắn, hắn không tránh không né, còn xông lên cắn vào yếu hầu ngươi.

Đối phó với kẻ như vậy, người bình thường căn bản không dám so đấu với hắn.

- E rằng Trương Quan Ngọc sẽ giao đấu với Lâm Minh một lần trước khi kỳ hạn bốn tháng kết thúc, cũng không biết hắn sẽ áp dụng thủ đoạn gì đây.

Trên mặt Chu Ngọc hiện ra một nụ cười nghiền ngẫm, Lâm Minh muốn làm đệ tử hạch tâm, cũng không phải dễ dàng như vậy, đầu tiên hắn phải vượt qua một cửa Trương Quan Ngọc này đã.

...

Khi Lâm Minh trở lại Thất Huyền võ phủ thì đã là ba giờ rồi, hắn lấy Tu Di giới ra, cẩn thận quan sát, khi trước hắn đã đem bỏ một chút vàng và Chân Nguyên thạch vào trong đó, tuy rằng không gian trong Tu Di giới không ổn định, nhưng chỉ cần không phá hư chiếc nhẫn, thì nó sẽ không đột nhiên vỡ nát, khi chiếc nhẫn thật sự đến hết “tuổi thọ”, thì võ giả cũng có thể cảm ứng được, cho nên sẽ không tồn tại tình huống đồ vật trong đó đột nhiên biến mất.

Hiện giờ Lâm Minh có hơn hai trăm viên Chân Nguyên thạch, có của thái tử tặng, Vương Kiền tặng, còn cả phần thưởng khi tiến vào Thiên Chi phủ nữa, về phần Chân Nguyên thạch mà các vương công quý tộc muốn tặng Lâm Minh thì đều bị Lâm Minh từ chối, thu đồ vật của người ta, sẽ mắc nợ ân tình, hắn không muốn sau này bị dây dưa không rõ.

Những Chân Nguyên thạch này cũng đã đủ dùng rồi, thời gian tu luyện bảy đại sát trận cũng đầy đủ, nhưng Lâm Minh muốn trong vòng bốn tháng vượt qua Trương Quan Ngọc vẫn còn cực kỳ miễn cưỡng.

Hắn phải sáng lập ra một con đường khác, Lâm Minh liền nghĩ đến một thứ, đó là Minh Thân phù.

Minh Văn phù trong Thần Vực thì có bốn loại, Minh Khí, Minh Dược, Minh Thân, Minh Hồn.

Bốn loại này, loại sau khó nhập môn hơn loại trước, như Minh Hồn phù, ngay cả Lâm Minh cũng không hiểu rõ lắm.

Hiện giờ Lâm Minh đã học xong các Minh Văn phù cấp thấp của Minh Khí và Minh Dược, vẽ Minh Thân phù cần rất nhiều chân nguyên, khi trước Lâm Minh không đủ chân nguyên, hiện giờ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đạt tới tầng thứ hai, thực lực bản thân cũng đề cao đến Luyện Thể tầng ba đại thành, rốt cuộc hắn cũng có chút tự tin nhất định để học tập vẽ Minh Thân phù này.

Chương 116: Tài liệu làm người ta phát điên

Minh Thân là Minh Văn lên thân thể, có thể nâng cao tốc độ tu luyện hay sức chiến đấu của võ giả.

Giống như Minh Khí phù, Minh Thân phù cũng có hạn chế số lượng, căn cứ đẳng cấp Minh Thân phù và tình trạng thân thể võ giả khác nhau, chỉ có thể sử dụng nhiều nhất bốn năm loại Minh Thân phù.

Trận đấu với Trương Quan Ngọc là bốn tháng sau, chỉ có thể vẽ ra Minh Thân phù trong vòng một tháng mới phát huy được hiệu quả tốt nhất, bằng không hiệu quả suy giảm mạnh, thậm chí sẽ còn lãng phí thời gian vô ích!

Nhưng mà, muốn vẽ ra Minh Thân phù trong vòng một tháng, vậy thì khó như lên trời!

Dù có trí nhớ của linh hồn vô chủ kia, nhưng muốn vẽ thành công thì vẫn phải dựa vào thời gian dài tu luyện, sử dụng rất nhiều tài liệu quý hiếm!

Tu luyện còn đơn giản, cái khó hơn là phải gom đủ tài liệu quý hiếm dùng cho Minh Thân phù, mức độ quý hiếm của những tài liệu này, chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ làm Lâm Minh không rét mà run!

Hiện giờ trong trí nhớ của Lâm Minh có hai loại Minh Thân phù đơn giản nhất, một cái là Tụ Nguyên phù dùng tăng tốc độ tu luyện, cái còn lại là Đấu Chi ấn dùng để nâng cao sức chiến đấu.

Nhưng mà, dù là hai loại Minh Thân phù đơn giản nhất này, liệt kê ra tài liệu cần dùng cũng làm người ta phát điên!

Chỉ riêng máu huyết hung thú cấp năm, một lạng đã có giá ba vạn lượng vàng, Lâm Minh cần mua hai lạng, tức là sáu vạn lượng vàng, hơn nữa có tiền cũng không chỗ nào có bán.

Thiên Vận quốc căn bản không có ai là đối thủ với hung thú cấp năm, hung thú cấp năm, e rằng chỉ võ giả Hậu Thiên đỉnh phong mạnh mẽ mới miễn cưỡng đối phó được!

Loại võ giả này, bình thường đều xuất thân từ đại tông môn hay thế gia tu võ, máu huyết hung thú cấp năm cũng chỉ có chảy ra từ đại tông môn, lọt vào những nước nhỏ này, tuyệt đối sẽ có giá trên trời.

Nói tới Tinh Diệu thạch, là ngôi sao trên trời rơi xuống. Trải qua nhiệt độ cực nóng thiêu đốt cô đọng ra thiết tinh, loại thiết tinh này chỉ có thể dựa vào lực lượng thiên địa tự nhiên hình thành, hơn nữa không phải mỗi một ngôi sao rơi đều sẽ có Tinh Diệu thạch, chỉ có những sao băng nặng ngàn cân trở lên mới có thể sản xuất ra một vài cân Tinh Diệu thạch. Một cân Tinh Diệu thạch giá thị trường thấp nhất cũng đã mười lăm vạn lượng vàng!

Hơn nữa lại cực kỳ khó kiếm!

May mà, Lâm Minh chỉ cần hai lạng mà thôi.

Lâm Minh ước tính. Nếu toàn bộ mua theo giá thị trường thấp nhất, tức là mỗi lần đều ngẫu nhiên gặp được những người có tài liệu gấp gáp sang tay, như vậy thu gom đủ những tài liệu này cần ba mươi mấy vạn lượng vàng. Đương nhiên, đó là nằm mơ!

Những tài liệu này, nhiều thứ như máu hung thú cấp năm và Tinh Diệu thạch bình thường đều có giá không hàng, điều này khiến tiêu tốn thực tế có thể lên tới năm mươi thậm chí sáu mươi, bảy mươi vạn lượng vàng cũng không có gì lạ!

Mà dù là ngươi có sáu mươi, bảy mươi vạn lượng vàng, gom đủ những tài liệu này, may mắn thì chờ một hai năm, không may thì mười năm cũng chưa chắc gom đủ!

Ngay cả một ít những tài liệu tương đối cấp thấp trên danh sách, đặt ở Minh Văn sư công hội Thiên Vận quốc cũng là trân phẩm!

Hơn nữa Minh Văn sư công hội cần điểm số, điểm số của Lâm Minh có từ lần trước đã dùng hết. Nếu không có điểm số, có bao nhiêu tiền đi nữa, Minh Văn sư công hội cũng sẽ không bán những cái gọi là tài liệu “cấp thấp” này!

Những thứ đó đều là bảo bối của Minh Văn sư công hội.

Nhìn danh sách này, Lâm Minh cảm thấy vô cùng đau đầu, chính hắn căn bản không có khả năng tìm đủ, bây giờ chỉ có thể dựa vào thái tử.

Đây là chỗ tốt khi gia nhập thế lực lớn, dưới trướng thái tử có rất đông nhân viên, con đường rộng rãi, có thể giúp mình nhiều chuyện.

Nhưng dù có dốc hết năng lực, khả năng tìm được tài liệu vẫn có hạn.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh lắc đầu cười khổ.

“Ta gia nhập dưới trướng thái tử, một chuyện cũng chưa làm, lại một lần đòi cả đống tài liệu như thế. Đừng nói những tài liệu trân phẩm có giá không hàng, dù là những tài liệu tương đối thấp này, cũng không dễ mà lấy ra được”.

Lâm Minh hiểu rõ, thái tử cũng không giàu có, đừng nhìn thái tử phủ mặt ngoài rạng rỡ, nhưng trên thực tế từ trên xuống dưới thái tử phủ có cả mấy trăm miệng người, các loại chi tiêu, cộng thêm yến hội, tặng lễ, khen thưởng... Còn phải lôi kéo người, bồi dưỡng thế lực của mình, tiền chi mỗi năm có lẽ phải hai mươi, ba mươi vạn lượng vàng.

Ví dụ như lễ vật tặng cho Lâm Minh lần này, hơn một trăm viên Chân Nguyên thạch tinh thuần cũng đã mười mấy vạn lượng vàng, một khu trang viên trăm mẫu ruộng ở gần Thiên Vận thành cùng người hầu, nha hoàn cũng đã gần mười vạn lượng vàng. Cộng thêm món Tử Kim nhuyễn giáp giá trị khó lường, tính hết lại cũng đã ba mươi mấy vạn lượng!

Bởi vì chi tiêu quá lớn, cho nên tình huống kinh tế của thái tử thậm chí còn không bằng những Minh Văn sư thành danh đã lâu. Ví dụ như mấy người Mộc Dịch, Uông Toàn Cơ, bọn họ có thu nhập rất lớn, nhưng chi tiêu rất ít, tích lũy nhiều năm đã sớm giàu chảy mỡ.

Mỗi năm thái tử chi nhiều tiền như vậy, chỉ dựa vào bổng lộc thân vương là như muối bỏ biển, thu nhập của thái tử chủ yếu dựa vào trang viên, ruộng đất cùng với cửa hàng.

Trang viên, ruộng đất chính là giống như trang viên đã ban cho Lâm Minh. Còn cửa hàng, Lâm Minh lại biết thái tử không có nhiều lắm, bởi vì cửa hàng chủ yếu ở Thiên Vận thành đều nắm giữ trong tay Liên Hợp thương hội.

So sánh với thập hoàng tử chinh chiến khắp nơi, cướp bóc vô số, thái tử rất nghèo. Bởi vì nghèo, cho nên không lôi kéo được người, thế nên thế lực của thái tử luôn bị thập hoàng tử đè ép.

“Lần này thái tử tặng lễ cho ta cũng đã bỏ vốn gốc, lễ vật tổng giá trị ba mươi mấy vạn lượng vàng, thái tử một lần lấy ra, chỉ sợ trong tay cũng không còn tiền xoay vòng. Ta vừa nhận lễ, lại còn đòi tài liệu, vậy không quá thích hợp. Nhưng ta lại phải cần tài liệu, bằng không chính mình căn bản không thể gom đủ. Lúc trước chỉ rgom góp tài liệu Minh Dược phù cũng làm ta tốn rất nhiều sức, huống chi là Minh Thân phù này cần tài liệu càng quý giá hơn. Thật sự không được chỉ có thể tìm thái tử giúp ta nghĩ cách, ta tự nghĩ cách kiếm tiền là được, có thể trả lại trang viên cho thái tử trước...”.

“Tụ Nguyên phù cùng Đấu Chi ấn, hai đạo Minh Thân phù, cộng thêm Không Linh võ ý của ta, phối hợp Luyện Lực Như Tơ cùng Hỗn Độn Cương Đấu kinh, bốn tháng sau ta cũng có lòng tin đánh một trận chống lại Trương Quan Ngọc, chỉ là sáu tháng sau chống lại Lăng Sâm, ta còn không có nắm chắc, thực lực của ta càng mạnh lại càng cảm thấy hắn đáng sợ...”.

“Nhưng điều kiện quyết định là thái tử có thể tìm toàn bộ tài liệu Minh Văn phù, một số loại tài liệu mà ta liệt kê ra, e rằng trong tông môn mới có, chỉ dựa vào con đường của thái tử, có thể tìm được bao nhiêu?”.

Minh Văn sư công hội, đại sảnh Minh Văn.

Lâm Minh vừa bước vào Minh Văn sư công hội, lập tức bị tiểu thư tiếp đón hắn lần trước phát hiện, ánh mắt tiểu thư sáng lên, lập tức bỏ công tác hiện giờ, nhanh chân đi về phía Lâm Minh, vừa bước đi, hô hấp của nàng trở nên dồn dập.

Hiện giờ còn chưa có bao nhiêu người ở Thiên Vận thành nhận biết Lâm Minh, bọn họ chỉ nghe nói tới tên Lâm Minh, không biết mặt mũi Lâm Minh như thế nào. Mà tiểu thư này từng phụ trách tiếp đón khảo hạch Minh Văn sư cho Lâm Minh, có được tư liệu của Lâm Minh, Minh Văn sư công hội đương nhiên biết đệ nhất thiên tài Thất Huyền võ phủ hào quang chói mắt ở Thiên Vận thành hiện giờ chính là thiếu niên đã thông qua khảo hạch ở Minh Văn sư công hội bọn họ.

Đây chính là nhân vật khó lường!

- Lâm tiên sinh.

Tiểu thư tiếp đón mỉm cười ngọt ngào, cong eo thon khom mình hành lễ với Lâm Minh, dáng người của nàng rất tốt cộng thêm trang phục tiếp đón, có một phen phong vị khác lạ.

- Ồ, là cô hả, ta muốn gặp hội trưởng.

Lâm Minh nhận ra nhân viên tiếp đón này.

- Vâng, mời ngài theo ta.

Tiểu thư tiếp đón tim hơi rộn lên, hắn còn nhớ mình.

- Làm phiền cô.

- Phục vụ cho Lâm tiên sinh là vinh hạnh của ta.

Tiểu thư tiếp đón dẫn Lâm Minh đi thẳng tới phòng Minh Văn, mỗi ngày vào lúc này, hội trưởng đều ở trong phòng Minh Văn, lúc này ngài ấy đang giảng bài cho cháu gái. Hiện giờ Uông Toàn Cơ bất kể tu vi võ đạo hay Minh Văn thuật đều đã khó có đột phá, lão liền đặt phần lớn tinh lực vào người cháu gái.

Tiểu thư tiếp đón đẩy cửa phòng Minh Văn, Lâm Minh đã lần thứ hai vào đây, lần khảo hạch trước cũng là ở chỗ này.

Lúc này, Uông Toàn Cơ đang ngồi ở cạnh đài Minh Văn màu xanh, chỉ điểm cô gái bên cạnh. Cô gái này mặc trường bào Minh Văn sư màu trắng, thanh tú xuất trần, đúng là Uông Vũ Hàm cháu gái của Uông Toàn Cơ.

Uông Toàn Cơ chú ý tới có người ở đằng sau, quay đầu lại nhìn, liền sững sờ.

- Lâm tiên sinh?

- Uông hội trưởng.

Lâm Minh hơi hành lễ.

- A! Lâm tiên sinh là khách ít đến, đã thật lâu không đến rồi, thật là không ngờ, Lâm tiên sinh chẳng những là thiên tài Minh Văn thuật, còn là thiên tài võ đạo! Năm nay mười lăm tuổi đánh bại hạng ba mươi hai Bài Danh thạch Thất Huyền võ phủ, tiền đồ này thật là không lường được!

- Uông hội trưởng quá khen.

Đối với việc Minh Văn sư công hội biết rõ tình huống của mình, Lâm Minh tuyệt không kinh ngạc chút nào.

Lúc này Uông Vũ Hàm cũng dừng Minh Văn thuật trong tay, thần sắc phức tạp nhìn Lâm Minh, vốn nàng đã là thiên tài tuyệt đỉnh, thiên phú tập võ tứ phẩm, thiên phú linh hồn ngũ phẩm, tư chất tổng hợp đã vượt qua cả Bạch Tĩnh Vân và Mộ Dung Tử. Ở trong giới quý tộc, đệ tử thế gia muốn lấy Uông Vũ Hàm không hề ít hơn Bạch Tĩnh Vân và Mộ Dung Tử.

Nhưng so sánh với thiếu niên trước mắt, nàng quả thật là xấu hổ vô cùng. Minh Văn thuật cách xa vạn dặm, càng không cần nói sức chiến đấu, bởi vì Uông Vũ Hàm tập trung chủ yếu vào Minh Văn thuật, phương diện võ đạo thì nàng chỉ chú trọng tu vi, bởi vì Minh Văn thuật cần chân nguyên thâm hậu, cho nên phải có đủ tu vi, về phần kỹ xảo chiến đấu, Uông Vũ Hàm căn bản là dốt đặc, đừng nói những yêu nghiệt Thất Huyền võ phủ, chỉ là võ giả bình thường ngang cấp, nàng cũng đánh không lại.

Rốt cuộc tên này tu luyện thế nào? Chính nàng từ tám tuổi bắt đầu tiếp xúc Minh Văn thuật, tu luyện bài bản, kỹ thuật chuyên môn, dù là Tần Hạnh Hiên thiên phú yêu nghiệt, phương diện Minh Văn thuật cũng chỉ tương đương với nàng mà thôi. Mà mấy ngày nay nàng tiến bộ cực nhanh, có lẽ đã vượt qua Tần Hạnh Hiên.

Nhưng so sánh với Lâm Minh này, Uông Vũ Hàm hoàn toàn im lặng, cho dù hắn bắt đầu tu luyện Minh Văn thuật từ trong bụng mẹ đi ra, cũng sẽ không biến thái như vậy chứ? Chính mình còn đang khổ luyện chỉ pháp cơ sở, còn hắn đã có thể sử dụng Minh Phật Thải Liên.

- Hôm nay Lâm tiên sinh đến đây, là vì chuyện gì?

Uông Toàn Cơ vừa hỏi thế, Lâm Minh thật cảm thấy ngượng ngùng. Tốt xấu gì hắn cũng là Minh Văn sư đăng ký ở Minh Văn sư công hội, nhưng từ sau khi đăng ký, hắn đã không tới nữa, ngẫu nhiên tới một lần, còn là vì tài liệu và tu luyện Minh Văn thuật.

Chương 117: Minh Văn sư khách tọa

Lâm Minh nói:

- Uông hội trưởng, lần này ta đến có hai chuyện. Đầu tiên, ta muốn mua một nhóm tài liệu, Thứ hai, ta muốn trở thành Minh Văn sư khách tọa, cung cấp phục vụ cho khách hàng, đồng thời cũng kiếm một ít điểm số cho mình.

Minh Văn sư công hội có Minh Văn sư trực thuộc, Minh Văn sư khách tọa và Minh Văn sư đăng ký. Minh Văn sư đăng ký thì chỉ cần ghi danh là được, còn hai người trước thì cần phải hoàn thành một ít nhiệm vụ của Minh Văn sư công hội, ví dụ như giải quyết một ít vấn đề trong nghề Minh Văn sư, lại như là chế tạo một số loại Minh Văn phù đặc thù cho khách hàng, những nhiệm vụ này đều có trả điểm số thù lao.

Hiện giờ Lâm Minh phải vẽ Minh Thân phù, bất kể tu vi cùng trình độ Minh Văn thuật của bản thân, cần duy trì cũng hết sức miễn cưỡng, hắn cần rút ra thời gian chuyên tu luyện Minh Văn thuật. Nhưng mà tu luyện Minh Văn thuật cần tiền, nhất là loại Minh Văn thuật cao cấp như hắn, bình thường muốn luyện tập cần có một số tài liệu quý, những tài liệu quý này dù có tiền cũng chưa chắc mua ngay được.

Trước kia Lâm Minh vì tiết kiệm, trước khi chưa nắm chắc liền không dùng tài liệu, chỉ dùng chân nguyên mô phỏng, cách làm đó hiệu suất rất thấp. Bây giờ Lâm Minh lại không tốn thời gian được, cho nên hắn nhớ tới Minh Văn sư công hội. Đi làm Minh Văn sư khách tọa, như vậy sẽ gặp đủ loại nan đề, đúng là rèn luyện tốt nhất cho bản thân.

Hơn nữa mấu chốt là các loại tài liệu hiếm quý đều do khách hàng cung cấp, hoàn toàn không cần Lâm Minh quan tâm có cần tiết kiệm hay không. Mỗi ngày có thể tiếp xúc với những loại tài liệu quý báu cùng vấn đề khác nhau, hơn nữa những tài liệu này còn cung cấp miễn phí, chế tạo thành công còn có thưởng điểm số, có gì càng thích hợp tu luyện hơn thế này? Nhưng không phải mỗi người đều dám dùng phương pháp tu luyện này, bởi vì ít nhất ngươi cũng phải cam đoan hiệu suất thành công chín mươi phần trăm trở lên.

Lâm Minh quyết định dùng loại phương pháp tu luyện này, cũng có ý tưởng cơ bản làm sao gom đủ những tài liệu quý giá kia, hơn nữa hắn cũng không định tiếp tục che giấu thân phận Minh Văn sư của hắn. Lúc trước, Lâm Minh không có thực lực, không có địa vị, thực lực Minh Văn thuật xuất chúng, vẽ một tấm Minh Văn phù là bán được hai ba ngàn lượng vàng, hắn giống một con gà đẻ trứng vàng trong mắt những kẻ tham lam, rất có thể sẽ vì vậy mà trực tiếp bắt Lâm Minh đem giam lỏng, cho nên Lâm Minh mới che giấu thân phận Minh Văn sư.

Còn bây giờ, Lâm Minh đã là nhân vật nóng phỏng tay ở Thiên Vận thành, ngay cả thập hoàng tử cũng không dám dụng tới hắn, huống chi còn có Thất Huyền võ phủ và thái tử bảo hộ hai tầng. Có địa vị như thế, tự nhiên Lâm Minh không cần phải tiếp tục che giấu thân phận Minh Văn sư của mình nữa.

- Minh Văn sư khách tọa?

Uông Toàn Cơ sửng sốt một lúc, bình thường chỉ có Minh Văn đại sư mới đảm nhiệm được Minh Văn sư khách tọa, bởi vì một khi làm hỏng tài liệu hay bảo khí của khách hàng, Minh Văn sư công hội sẽ phải bồi thường.

Không có cam đoan nhất định, căn bản không dám làm công tác này.

Muốn thành Minh Văn sư khách tọa, phải trải qua khảo hạch nghiêm khắc của Minh Văn sư công hội, người có thể thông qua khảo hạch đều là nhân vật hạng nhất trong giới Minh Văn. Thực lực Lâm Minh xuất chúng thì đúng, nhưng cũng chỉ là so sánh với người cùng tuổi, lần trước hắn vẽ Minh Văn phù tỷ lệ tăng phúc là ba mươi hai phần trăm, thành tích này là yêu nghiệt trong người cùng tuổi, nhưng muốn trở thành Minh Văn sư khách tọa thì còn kém một chút.

Hơn nữa mấu chốt là dù sao Lâm Minh quá trẻ tuổi, Minh Văn sư khách tọa phải đối mặt với đủ loại vấn đề, trong đó có những loại khá khó giải quyết, cần có kinh nghiệm phong phú. Mà kinh nghiệm này, không có năm tháng tích lũy là không được.

Nếu như Lâm Minh thất bại nhiều lần, chẳng những phá hỏng thanh danh của Minh Văn sư công hội, bồi thường tài liệu và bảo khí cũng sẽ thành vấn đề khiến Minh Văn sư công hội đau đầu.

- Lâm tiên sinh, vấn đề phải đưa đến Minh Văn sư công hội để giải quyết thường sẽ không quá đơn giản, hơn nữa bởi vì tài liệu quý giá, tối thiểu Minh Văn sư khách tọa phải cam đoan hiệu suất thành công tám mươi phần trăm trở lên. Giải quyết vấn đề phức tạp, còn phải cam đoan hiệu suất thành công cao đến vậy, dù là Minh Văn sư công hội thì cũng chỉ có mười mấy Minh Văn sư là có thể đảm nhiệm được chức vị này.

Uông Toàn Cơ cố gắng uyển chuyển nhắc nhở Lâm Minh, hy vọng hắn biết khó mà lui, dù sao với địa vị của Lâm Minh hiện giờ, Minh Văn sư công hội cũng phải ra sức lấy lòng.

Lâm Minh cười cười, nói:

- Uông hội trưởng không cần phải lo lắng. Thế này đi, nếu ta thất bại liên tục ba lượt, như vậy ta sẽ chủ động rút lui, còn tổn thất, ta cũng phụ trách bồi thường.

- Vậy thì...

Uông Toàn Cơ hơi nhíu mày, thất bại ba lượt dẫn tới tổn thất danh dự thì còn có thể chịu được, nhưng mấu chốt là Lâm Minh vẫn còn là đứa nhỏ, bảo một đứa nhỏ vẽ Minh Văn phù, kết quả còn thất bại, làm sao để giải thích cho khách hàng?

Tuy nhiên cân nhắc tới địa vị của Lâm Minh hiện giờ, Uông Toàn Cơ cũng không muốn trực tiếp từ chối, ngẫm nghĩ lại vẫn gật đầu đồng ý:

- Vậy thì ba lượt đi.

Lúc này, bỗng nhiên Uông Vũ Hàm lên tiếng:

- Lâm tiên sinh, ta muốn hỏi, ngài có trợ thủ thích hợp chứ?

- Hả? Trợ thủ?

Bình thường Minh Văn sư đều sẽ có một hai trợ thủ, bởi vì rất nhiều tài liệu mua về cũng không thể sử dụng trực tiếp, mà còn cần gia công. Ví dụ một số loại thực vật quý hiếm phải chiết xuất chất dịch, lại như một số loại khoáng thạch phải nghiền thành bột phấn, hoặc là dùng dung dịch trích xuất ra thành phần cần dùng... Những chuyện này đều cần trợ thủ, trước kia những chuyện này đều là bản thân Lâm Minh tự làm.

Đảm nhiệm trợ thủ không phải công tác đơn giản, rất nhiều loại tài liệu khó chiều, không cẩn thận một chút là sẽ hỏng, cho nên bình thường đều là do Minh Văn sư học đồ đảm nhiệm.

Lâm Minh nói thẳng:

- Ta không có trợ thủ.

Uông Vũ Hàm liếc sang gia gia, cắn môi nói:

- Vậy ngài có đồng ý để ta làm trợ thủ cho ngài không?

Con gái Thiên Vận quốc có truyền thống rụt rè, một cô gái chủ động tự tiến cử làm trợ thủ cho thiếu niên, kỳ thật có hiềm nghi cố ý đến gần, dễ làm người ta hiểu lầm. Hơn nữa địa vị của Lâm Minh hiện giờ mẫn cảm như vậy, có không biết bao nhiêu cô gái Thiên Vận thành muốn gả cho hắn, Uông Vũ Hàm nói như vậy cũng là cố lấy dũng khí rất lớn.

Tuy nhiên nhớ tới những thủ pháp vẽ rõ ràng không thuộc lưu phái Minh Văn thuật ở Thiên Vận quốc, cùng văn lộ cơ sở, Minh phù cơ sở không tầm thường, Uông Vũ Hàm cũng bất chấp con gái rụt rè, nàng muốn xem thử lưu phái bên ngoài Thiên Vận quốc, đây là cơ hội tốt nhất.

Lâm Minh do dự một chút, có một trợ thủ, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, với năng lực của Uông Vũ Hàm, khẳng định có thể xử lý tài liệu thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh gật đầu nói:

- Vậy làm phiền Uông cô nương. Không biết Uông cô nương có ăn trưa chưa, nếu đã dùng, như vậy chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

Uông Vũ Hàm hơi ngây người, Lâm Minh này thật là mạnh mẽ quyết đoán, vậy là bắt đầu ngay.

- Vâng, ta đã dùng rồi.

- Vậy tốt!

Lâm Minh, Uông Vũ Hàm, Uông Toàn Cơ cùng thiếu nữ đón khách, bốn người đi tới đại sảnh Minh Văn. Lúc này, đang là thời gian nghỉ trưa của Minh Văn sư khách tọa, trong đại sảnh cũng không có nhiều người, nhưng vẫn còn có mấy người chờ ở đây, chuẩn bị đợi nghỉ trưa kết thúc, sẽ giải quyết vấn đề của bọn họ trước tiên.

Án theo quy định của Minh Văn sư công hội, khách hàng đặt tài liệu và bảo khí, nói rõ ràng vấn đề là có thể đi. Tuy nhiên trên thực tế phần lớn khách hàng tình nguyện đợi ở trong này, tận mắt thấy Minh Văn sư khách tọa giải quyết vấn đề của bọn họ, bởi vì mặc kệ là tài liệu hay bảo khí đều là vô giá, bọn họ không yên lòng được.

Mấy người cũng đợi không lâu, vừa thấy có người đến, hơn nữa còn thấy là hội trưởng Uông Toàn Cơ, bọn họ lập tức xốc tinh thần, chẳng lẽ chiều này sẽ do đích thân Uông hội trưởng ra tay? Nên biết, hiện giờ Uông Toàn Cơ đã rất ít ra tay, có thể mời được ngài ấy ra tay ít nhất cũng là hoàng tử công tước, hoặc là cao thủ đỉnh cấp tu vi đạt tới Hậu Thiên. Cùng tài liệu, thành phẩm từ tay Uông Toàn Cơ có hiệu quả tốt hơn Minh Văn sư bình thường nhiều lắm.

Nếu như Uông Toàn Cơ chịu ra tay, vậy đúng là trúng số lớn!

Ánh mắt mấy người sáng quắc nhìn Uông Toàn Cơ, ánh mắt đó nóng bỏng không cần phải kể.

Thấy Uông Toàn Cơ đi về phía này, bọn họ vội đi lên chào hỏi, một võ giả khoảng hơn bốn mươi tuổi giành trước một bước, nói:

- Uông hội trưởng, không ngờ có thể gặp được ngài, ngài có thể giúp ta xem qua áo giáp này được không?

Võ giả kia nói rồi liền nâng lên một bộ chiến giáp màu đen cổ xưa.

Chiến giáp này thoạt nhìn như đúc bằng cực phẩm huyền cương, rõ ràng đã có năm tuổi, mặt ngoài áo giáp có một số vết xước nhỏ, nhất là ở trước ngực, một vết xước dài cả tấc kéo dài tới hoa văn hình thoi, bởi vì vết xước này, phù văn hình thoi mới hư hại.

Phù văn hình thoi này là dấu ấn sau khi sử dụng Minh Văn phù để lại, nhưng bởi vì bản thân chiến giáp này chịu đòn quá nặng, cho nên dấu ấn Minh Văn phù cũng bị hủy, hiệu quả phụ gia của Minh Văn phù tự nhiên giảm mạnh, thậm chí hoàn toàn không có hiệu quả.

Bảo khí cũng không phải không thể hư hỏng, nhất là bảo khí loại áo giáp, bởi vì tổn thương tích lũy tháng ngày, cộng thêm cao thủ đỉnh cấp công kích, sẽ có khả năng bị hỏng.

Rõ ràng, vị võ giả này hy vọng Minh Văn sư công hội có thể chữa trị được Minh Văn phù này, nhưng muốn chữa trị Minh Văn phù trên bảo khí là chuyện hết sức khó khăn, hơn nữa phù văn hình thoi này là Thần Lực phù nổi danh Minh Văn phức tạp, có muốn sửa cũng không dễ dàng. Ngay cả Uông Toàn Cơ cũng cảm thấy, loại chuyện này cũng không nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, giao chuyện này cho Lâm Minh làm lại vừa thích hợp, bởi vì Minh Văn phù vốn đã hỏng, dù cho Lâm Minh thất bại, cũng sẽ không làm hỏng hơn được.

Còn áo giáp sẽ càng không hỏng, cùng lắm tổn thất chút tài liệu thôi, Minh Văn sư công hội có thể bồi thường tài liệu tổn thất giống y như thế, nhưng nếu làm hỏng bảo khí, vậy không còn cách nào nữa.

Uông Toàn Cơ mỉm cười liếc Lâm Minh, lão khẳng định Lâm Minh không biết tu sửa Thần Lực phù, bởi vì Lâm Minh căn bản không thuộc lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc. Mà Thần Lực phù này đúng là một loại Minh Văn phù phức tạp nhất mà lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc phát triển ra, nếu không hiểu cấu tạo và phương pháp vẽ ra nó, căn bản không thể xuống tay được.

Nếu Lâm Minh làm Minh Văn sư khách tọa, khẳng định về sau sẽ còn gặp những vấn đề tương tự, hắn vẫn không giải quyết được, vậy sớm làm hắn biết khó mà lui thì tốt hơn.

Vì thế, Uông Toàn Cơ dùng chân nguyên truyền âm ra vẻ hỏi:

“Thế nào, Lâm tiên sinh có biện pháp chứ?”.

Lúc này, Lâm Minh đang thâm nhập linh hồn lực vào trong áo giáp, cảm thụ kết cấu bên trong Minh Văn phù này.

Dùng linh hồn lực thăm dò Minh Văn phù đã thành hình là hết sức khó khăn, nếu không hiểu cấu tạo của bản thân Minh Văn phù này, căn bản không thể xuống tay được.

Lâm Minh hơi nhíu mày, cuối cùng cho ra kết luận, Minh Văn phù hình thoi này hẳn là có công hiệu gia tăng chân khí, hội tụ tốc độ, về phần kết cấu hoa văn, Lâm Minh lại mù tịt, dù sao hệ thống Minh Văn thuật Thiên Vận quốc có khác biệt rất lớn so với hệ thống Minh Văn Thần Vực.

Chương 118: Sửa chữa Thần Lực phù

Trình độ Minh Văn thuật của Lâm Minh đúng là lợi hại, nhưng hắn không phải là không gì không làm được. Đối mặt với loại Minh Văn phù chưa từng thấy, hắn không có khả năng tu sửa được.

Tuy nhiên, hắn suy nghĩ một chút, vẫn dùng chân nguyên truyền âm trả lời Uông Toàn Cơ:

“Hội trưởng, ta thử xem”.

Từ khi đạt tới Luyện Thể tầng ba, lực nắm giữ chân nguyên càng tăng thêm một bước, Lâm Minh tự nhiên mà hiểu được chân nguyên truyền âm.

“Hả?”.

Uông Toàn Cơ kinh ngạc, chẳng lẽ trước kia Lâm Minh gặp qua Thần Lực phù? Cho dù hắn gặp qua, loại Thần Lực phù do lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc phát triển ra hết sức phức tạp, dù cho Minh Văn đại sư cũng chưa chắc vẽ thành! Lâm Minh mới mười lăm tuổi, làm sao có thể hiểu được phương pháp vẽ này?

Lâm Minh quả thật là thiên tài tuyệt đỉnh, nhưng Uông Toàn Cơ quyết không tin Lâm Minh có thể sửa được Thần Lực phù này.

“Tiểu tử thú vị, ta thật muốn xem, Lâm Minh này có năng lực gì sửa được Thần Lực phù này”.

Uông Toàn Cơ lộ ra một tia tươi cười nghiền ngẫm, nói thẳng:

- Được, vậy ngươi thử xem.

Lâm Minh gật đầu, ngồi lên đài Minh Văn.

Người trung niên kia vừa thấy Lâm Minh ngồi xuống, trực tiếp tròn mắt, hắn vội nói:

- Uông hội trưởng, đây là...

Hắn không thể hiểu được, hắn cũng không biết Lâm Minh, chỉ coi hắn là một học đồ của Minh Văn sư công hội, chẳng lẽ Uông Toàn Cơ định cho thiếu niên này sửa áo giáp của mình, vậy không phải đùa giỡn hay sao?

Uông Toàn Cơ nói:

- Không sao, chỉ là để hắn thử xem, không được ta sẽ giúp ngươi hoàn thành.

- Nhưng...

Người trung niên đau lòng liếc nhìn những tài liệu hắn chuẩn bị tỉ mỉ. Dựa theo quy định của Minh Văn sư công hội, khách hàng đến Minh Văn sư công hội yêu cầu phục vụ, cần phải bỏ tài liệu và tiền thù lao. Nếu như không chuẩn bị đủ, có thể do Minh Văn sư công hội cung cấp, đương nhiên khách hàng phải dùng tài liệu ngang giá khác để trao đổi.

Tuy rằng hắn là võ giả Ngưng Mạch kỳ, nhưng một lần lấy ra nhiều tài liệu đắt giá như vậy cũng đau lòng muốn chết, những tài liệu này cũng phải bảy tám ngàn lượng vàng, võ giả trung niên chỉ gom góp tài liệu cũng đã mất một năm. Nếu không phải áo giáp này là bảo khí nhân giai trung phẩm tổ truyền của gia tộc bọn họ, thật sự quá quý trọng, hắn cũng không bỏ được vốn gốc như vậy.

Uông Toàn Cơ cười nói:

- Không sao, những tài liệu kia đều có trong này, hắn thất bại thì ta tới, ta có thể cam đoan sửa được áo giáp của ngươi.

- Vậy... Được rồi.

Có Uông Toàn Cơ cam đoan, người trung niên kia đành phải tùy ý cho thằng nhóc Lâm Minh này làm, chỉ mong hắn đừng có làm rối tung đến mức ngay cả Uông Toàn Cơ cũng không sửa được.

Nhưng mà đứa nhỏ này ở đâu ra, sao Uông Toàn Cơ lại cho hắn tùy ý làm bừa? Minh Văn sư học đồ thiên tài ở Thiên Vận thành này, ngoài Uông Vũ Hàm và Tần Hạnh Hiên ra, không có nghe qua người thứ hai mà, Thần Lực phù phức tạp như vậy, hắn có thể làm được trò trống gì?

Trong lòng võ giả trung niên tràn đầy khó hiểu.

Lâm Minh cầm áo giáp trên tay, linh hồn lực chìm đắm trong Thần Lực phù, dựa vào pháp quyết linh hồn vô thượng Thái Nhất Linh Hồn quyết, cô đọng linh hồn lực thành tơ, không ngừng cảm giác cấu tạo Thần Lực phù, cẩn thận ghi nhớ từng kết cấu văn lộ. Lúc này, bởi vì ngưng tụ linh hồn lực cao độ, vẻ mặt Lâm Minh trở nên tập trung chưa từng có. Đam Mỹ Hài

Lúc trước hắn giải cốt trong phòng bếp Đại Minh Hiên cũng là vẻ mặt này, mặc kệ là giải cốt cần cậy mạnh dã man thô tục, hay là Minh Văn thuật cần khống chế linh hồn lực tinh xảo phức tạp, ở trong tay Lâm Minh, bản chất của chúng nó đều như nhau. Một loại là ghi nhớ đường vân gân mạch xương thịt dã thú, một loại thì ghi nhớ cấu tạo Minh phù cơ sở cùng văn lộ cơ sở.

Hắn cần làm là xảo diệu phá giải những đường vân phức tạp này.

Uông Vũ Hàm đứng yên sau Lâm Minh, lẳng lặng chăm chú nhìn một bên mặt Lâm Minh, nàng có thể cảm giác rõ ràng ánh mắt tập trung sắc bén của Lâm Minh. Loại ánh mắt này, phối hợp sắc bén cùng nhuệ khí như cố ý vô tình toát ra trong mắt hắn, làm cho thiếu niên trước mặt có một loại khí thế không xứng với tuổi.

Uông Vũ Hàm không thể không thừa nhận, loại khí thế này rất dễ làm người ta mê muội, những cô gái mới chớm yêu đều rất dễ bị khí thế này thu hút, từ đó sa vào.

Hắn thật sự có thể sửa được Thần Lực phù này ư? Uông Vũ Hàm không dám tin, dù là Lâm Minh đã sáng tạo rất nhiều kỳ tích, nhưng độ khó lần này thật là quá lớn, nó gần như không thể. Lâm Minh còn không phải người lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc, năm nay mới mười lăm tuổi, hắn không có khả năng đồng thời đạt được thành tựu đỉnh cao trên cả hai lưu phái Minh Văn thuật.

Lâm Minh xem xét một buổi là chừng mười lăm phút, suốt mười lăm phút, hắn không động đậy chút nào.

Mãi cho đến khi người trung niên kia đã có phần không kiên nhẫn, lúc này bỗng nhiên Lâm Minh lên tiếng:

- Uông hội trưởng, ta muốn hỏi, nếu là ngài sửa chữa Minh Văn phù này, có thể khôi phục được bao nhiêu công hiệu của nó?

Uông Toàn Cơ hơi sửng sốt, mỉm cười vuốt râu, tiểu tử này, không lẽ muốn so với mình hay sao?

Uông Toàn Cơ nói:

- Nếu là lão phu chữa trị Thần Lực phù này, có thể khôi phục khoảng tám mươi phần trăm hiệu quả, Thần Lực phù là một loại Minh Văn phù phụ trợ, khắc vào dụng cụ phòng ngự dù không thể trực tiếp gia tăng lực phòng ngự, nhưng có thể gia tăng tốc độ hội tụ chân nguyên của người sử dụng. Hiệu quả ban đầu của Thần Lực phù này hẳn là ba mươi sáu phần trăm đến ba mươi bảy phần trăm, do ta chữa trị, hiệu quả cuối cùng khoảng ba mươi phần trăm đến ba mươi mốt phần trăm.

Hiệu quả Minh Văn phù sau chữa trị luôn không bằng ban đầu, dù là Uông Toàn Cơ ra tay cũng vậy.

- À, ta hiểu rồi. Nói cách khác, mặc kệ ta dùng biện pháp gì, chỉ cần cuối cùng có thể làm tốc độ hội tụ chân nguyên tăng phúc đạt tới ba mươi phần trăm, vậy coi như ta thành công?

Chà! Tiểu tử này đủ tự tin thật!

Uông Toàn Cơ có hứng thú nhìn Lâm Minh, dám nói ra hiệu quả hồi phục cuối cùng đạt tới ba mươi phần trăm, phóng nhìn khắp Thiên Vận quốc cũng không có mấy người, rốt cuộc tiểu tử này chuẩn bị làm gì?

Lão cười ha ha nói:

- Minh Văn sư khách tọa bình thường ra tay, có thể khôi phục được tới hai mươi tám phần trăm đã không kém rồi, ngươi tới được hai mươi tám phần trăm, vậy tính là đủ tư cách.

Lâm Minh gật đầu, vuốt nhẫn ở ngón út, mà cảnh tượng tiếp theo làm cho mọi người ở chỗ này tròn mắt, chỉ thấy Lâm Minh chậm rì rì rút ra một cây thương lớn từ Tu Di giới, cán thương tám xích, đầu thương tám tấc, cán thương toàn màu đen, mũi thương đỏ sậm như máu, đó là Quán Hồng thương!

Như vậy, ngay cả Uông Toàn Cơ cùng Uông Vũ Hàm cũng mơ hồ, chữa trị Minh Văn phù, rút thương ra làm gì?

- Tiểu tử, ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Võ giả trung niên kia thấy mà hết hồn, dữ thiệt, rút ra cả một cây thương lớn, hơn nữa nhìn cây thương này còn là Tử Ô Đạn Thiết. Tuy rằng không phải bảo khí, nhưng tuyệt đối vô cùng sắc nhọn, tên này sẽ không dùng thương đâm áo giáp của mình chứ.

Lâm Minh quay đầu liếc võ giả trung niên kia, nói:

- Phá hủy Thần Lực phù này, vẽ lại cái mới.

- Phá... Phá hủy?

Võ giả trung niên không thể tin nổi vào tai mình, nếu không phải chú ý Uông Toàn Cơ ở đây, hắn thật muốn xông lên đánh người.

- Ngươi điên rồi!

Một khi sử dụng Minh Văn phù vào bảo khí, sẽ rất khó phá hủy, bởi vì hoa văn kết cấu Minh Văn phù sẽ ấn vào trong bảo khí, trở thành một bộ phận của bảo khí. Còn phần biểu hiện mặt ngoài, ví dụ như hoa hình thoi Thần Lực phù này, đó chỉ là dấu hiệu nhãn mác của Minh Văn sư, có hiệu quả trang trí. Giống như hoa văn ngọn lửa của Lâm Minh, chỉ là dựa theo sở thích cá nhân của Minh Văn sư vẽ thành.

Phá hủy hoa văn trang trí, căn bản không thể phá hủy được kết cấu hoa văn Minh Văn phù phức tạp chôn sâu trong bảo khí. Nếu muốn thật sự phá hủy, bình thường là mời Luyện Đan sư Luyện Dược sư chuyên khống lửa dùng ngọn lửa thiêu đốt, tốn rất nhiều thời gian thiêu hủy hoa văn dày đặc chồng chất như mạng nhện.

Làm như vậy, tuy rằng có thể phá hủy Minh Văn phù, nhưng sẽ hơi tổn thương tới bảo khí, mấu chốt nhất là sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả Minh Văn lần nữa.

Cho nên trong phần lớn tình huống, Minh Văn phù trên bảo khí bị hư hại đều chỉ có thể chữa trị. Chữa trị, kỳ thật còn khó hơn cả vẽ mới, nhưng cũng tốt hơn là phá hủy.

Lâm Minh căn bản không hiểu Thần Lực phù, tự nhiên không thể chữa trị, phương thức hắn áp dụng chính là hủy diệt Thần Lực phù này, vẽ lại lần nữa.

Lâm Minh làm sao biết khống lửa, cho nên hắn muốn hủy diệt Minh Văn phù, chỉ có thể rút ra Quán Hồng thương!

- Tiểu tử, ngươi còn làm bừa, đừng trách ta không khách khí!

Người trung niên này tốt xấu gì cũng là võ giả Ngưng Mạch kỳ, đứng hàng quý tộc, có địa vị nhất định ở Thiên Vận thành. Tuy rằng hắn hết sức cung kính với Uông Toàn Cơ, nhưng đối với thằng nhãi con không biết ở đâu đi ra như Lâm Minh, đương nhiên là hắn sẽ không khách sáo.

Lúc này Uông Toàn Cơ khẽ hừ một tiếng, mà một tiếng hừ này lại vang lên như sấm trong tai người trung niên, thân mình hắn run lên, lập tức bình tĩnh lại.

Uông Toàn Cơ nói:

- Bảo khí của ngươi là nhân giai trung phẩm, dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ phá hủy, cũng phải tốn công tốn sức một phen, ngươi có cần khẩn trương như vậy không?

Người trung niên nói:

- Thật xin lỗi, chỉ là áo giáp là bảo vật gia truyền của gia tộc ta, cho nên mới nóng vội như thế.

Ở trước mặt Uông Toàn Cơ là Hậu Thiên sơ kỳ, trình độ Minh Văn thuật số một Thiên Vận thành, người trung niên này tự nhiên không dám xằng bậy.

Uông Toàn Cơ nhìn về phía Lâm Minh, chờ đợi Lâm Minh giải thích. Bản thân Lâm Minh là Minh Văn sư, tự nhiên không thể nào không biết kiêng kị phá hủy Minh Văn phù.

Lâm Minh nói:

- Uông hội trưởng, ta dám làm như thế, tự nhiên là có nắm chắc nhất định. Tuy rằng không thể cam đoan không có tổn thương tới bảo khí, nhưng sẽ tổn thương không lớn, hơn nữa ta có biện pháp bù đắp.

Sẽ tổn thương không lớn? Sử dụng thương nặng cậy mạnh hủy diệt hoa văn Minh Văn phù đã hòa hợp với áo giáp, sẽ tổn thương không lớn?

Uông Toàn Cơ cau mày, không mở miệng, nếu Lâm Minh phá hủy hoa văn Minh Văn vốn có trong áo giáp, dù là người cũng không chữa trị được áo giáp này.

Lâm Minh nói:

- Thế này đi, với tu vi của ta, phá hủy hoa văn trong áo giáp này cũng không phải chuyện một lúc. Nếu Uông hội trưởng cảm thấy không được thì mới ngăn cản, thế nào?

Uông Toàn Cơ gật đầu, như vậy cũng được, áo giáp nhân giai trung phẩm này dù không truyền chân nguyên, cũng vô cùng cứng cỏi, dù là phá hủy đường vân cũng không phải một chút là được.

Người trung niên kia đành nhận mệnh, hắn đã quyết định, một khi phát hiện không đúng là lập tức giật lại áo giáp, cùng lắm thì hắn không sửa áo giáp nữa.

Lâm Minh cố định áo giáp lên đài Minh Văn, sau đó lui lại một trượng, cầm Quán Hồng thương tùy ý run lên, mọi người ở đây đều chú ý tới động tác của Lâm Minh, muốn biết cuối cùng là hắn muốn làm gì.

Chương 119: Bạo vũ lê hoa

Lâm Minh cố định áo giáp lên đài Minh Văn, sau đó lui lại một trượng, cầm Quán Hồng thương tùy ý run lên, mọi người ở đây đều chú ý tới động tác của Lâm Minh, muốn biết cuối cùng là hắn muốn làm gì.

Nếu nói thật là cậy mạnh hủy diệt hoa văn Minh Văn phù trong bảo khí, vậy cũng phải dùng đao khắc tốt nhất, bởi vì hoa văn chi ly như mạng nhện, một cây thương to của Lâm Minh thì làm sao thuận tay được.

Ngay lúc này, Lâm Minh xuất thương, cổ tay run lên, nhắm ngay Minh Văn phù đâm mạnh một thương, có thể nghe rõ tiếng mũi thương xé hư không phát ra tiếng rít. Không chỉ thế, một thương này còn ẩn chưa một cỗ khí thế thẳng tiến không lùi, như đàn ngựa phi nhanh, khí thế sát phạt theo sau ập vào mặt.

Một thương này, dù là tấm thép cũng có thể thoải mái đâm thủng!

Người trung niên kia nheo mắt, theo bản năng đã muốn hô lên ngăn cản, nhưng đúng lúc này Lâm Minh nháy mắt thu thương, khí thế cũng thu liễm trong nháy mắt, mũi thương vừa đúng chạm lên áo giáp, nhưng lại không đâm vào chút nào.

Tiếng hô của người trung tiên kẹt trong cổ họng, hắn trợn to mắt nhìn chằm chằm mũi thương của Lâm Minh, trong lòng kinh hãi. Đây là năng lực khống chế lực đạo biến thái cỡ nào?

Một thương đâm ra, mang theo khí thế đàn ngựa chạy chồm, nhưng lại có thể nháy mắt thu liễm, không tràn ra một chút khí thế nào, vị trí mũi thương đột nhiên ngừng lại cũng không lệch một chút. Nên biết, đây là thương nặng rèn bằng Tử Ô Đạn Thiết, trọng lượng không dưới tám trăm cân, thiếu niên này là ai?

Tuổi này mà đã có thực lực cỡ đó, sẽ không phải hạng người vô danh!

Tuy nhiên thương pháp của thiếu niên này kinh người, nhưng hắn muốn làm gì? Đâm ra một thương, mũi thương chấm lên áo giáp liền ngừng lại, một thương như vậy căn bản không thể phá hỏng văn lộ trong bảo khí, như vậy có giúp được gì cho Minh Văn thuật? Sẽ không phải là hắn lấy ra khoe kỹ thuật thương pháp đó chứ?

Một thương của Lâm Minh, đừng nói là người trung niên kia, ngay cả Uông Toàn Cơ cũng không hiểu được. Lão cũng chỉ kinh ngạc với thương pháp của Lâm Minh, tuy nhiên là vì sớm biết thân phận của Lâm Minh, cho nên cũng không có quá bất ngờ.

Lúc này, Lâm Minh lại đâm ra thương thứ hai, cũng như vừa rồi, một thương đâm ra, khí thế tuôn trào, sau đó chớp mắt vừa tiếp xúc áo giáp bỗng thu liễm.

Tiếp theo, Lâm Minh liên tiếp ra thương, tốc độ thương ngày càng người nhanh, khí thế cũng ngày càng mạnh. Dần dần, khí thế cuồn cuộn kéo theo gió rít, mà mũi thương của Lâm Minh chấm ra như mưa, đây là một chiêu thương trong “Thương quyết cơ sở”, Bạo Vũ Lê Hoa.

Người trung niên càng nhìn càng kinh hãi, thiếu niên này nhìn qua cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi. Có thực lực cỡ này ở tuổi đó, còn là dùng thương, sẽ không phái chính là Lam Minh gan đay nổi tiếng ở Thất Huyền võ phủ đó chứ...

Hẳn là không!

Thực lực biến thái như Lâm Minh, nếu còn thông thạo Minh Văn thuật, vậy hắn còn cho người ta sống được không, ma vương chuyển thế cũng chỉ là thế này.

Rốt cuộc tên này đang làm gì?

Lâm Minh ra thương liên tục mấy chục hơi thở, số lần ra thương chừng mấy trăm lần, ra thương tốc độ cao như thế, hơn nữa là Quán Hồng thương nặng hơn tám trăm cân, gánh nặng lên cơ thể là khá lớn! Nếu võ giả không có trụ cột vững chắc, lực lượng mạnh biến thái, chân nguyên luyện thể hoàn toàn, đã sớm làm cho cơ bắp bị thương rồi.

Dần dần, Uông Toàn Cơ phát hiện Lâm Minh ra thương ẩn chứa huyền cơ, lão dùng linh hồn lực tra xét áo giáp, lại hoảng sợ phát hiện, mỗi một thương của Lâm Minh đều đánh một đạo chân nguyên vào trong áo giáp kia!

Hơn nữa làm Uông Toàn Cơ giật mình, là lão dùng linh hồn lực theo dõi chân nguyên đánh vào trong áo giáp, lại phát hiện chúng lưu động dọc theo Minh Văn phù, sau đó cùng một loại lực lượng kỳ dị làm tan rã những kết cấu hoa văn!

Làm sao như thế được?

Uông Toàn Cơ hít một hơi lạnh, trong lòng khiếp sợ không nói nên lời!

Trong lúc công kích, làm chân nguyên hóa thành dòng chảy nhỏ như sợi tơ lưu chuyển trong hoa văn đã làm lão khó tin, mà thêm một loại lực lượng khó tin làm tan rã những kết cấu hoa văn kia, càng khiến lão cảm thấy không thể nào. Dòng chân nguyên bé mỏng manh như thế, làm sao có uy lực lớn đến vậy?

Lâm Minh đang dùng đương nhiên là thủ pháp Luyện Lực Như Tơ trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, Hỗn Độn Cương Đấu kinh chẳng những chú ý lực đạo mạnh mẽ, càng chú ý khống chế lực đạo.

Mà Luyện Lực Như Tơ chính là phương pháp khống chế lực lượng, “lực đạo” ở đây là chỉ lực lượng thân thể, còn bao gồm lực chân nguyên. Sau khi Luyện Lực Như Tơ tiểu thành, chân nguyên hóa tơ, sai khiến dễ dàng.

Mà chỉ có chân nguyên hóa tơ cũng không có tác dụng lớn, bởi vì tơ chân nguyên nhỏ bé không có lực sát thương lớn, muốn giao cho nó lực công kích, như vậy cần có một con đường khác, đó chính là, chấn động.

Uông Toàn Cơ phát hiện loại lực lượng kỳ dị làm tan rã kết cấu hoa văn, chính là chân nguyên chấn động!

Loại chấn động này không nhìn phòng ngự, có thể truyền vào bên trong bất cứ vật thể nào, chân nguyên hóa thành vô số sợi tơ, sau đó mỗi một sợi tơ đều chấn động xâm nhập vào trong vật thể, tác dụng lên từng kết cấu nhỏ, hoa văn nhỏ, sẽ tạo thành phá hoại hết sức khủng bố.

Cho nên lúc trước Lâm Minh đâm một thương vào cột đá Diễn Võ trường, khiến cột đá nháy mắt sụp đổ thành vô số hòn đá nhỏ. Đó là vì Luyện Lực Như Tơ của Lâm Minh còn chưa triệt để, chia ra quá ít số tơ chân nguyên, tần suất chấn động quá thấp.

Nếu như Luyện Lực Như Tơ đạt tới viên mãn, tơ chân nguyên hóa thành ngàn tỷ, xâm nhập vào trong hạt cấu thành vật chất, tuần suất chấn động sẽ cao tới mức khủng bố. Một thương như vậy đâm vào cột đá, vậy cột đá sẽ hóa thành bụi bặm, gió thoảng qua, sẽ tung bay khắp nơi!

Đương nhiên, Lâm Minh còn cách cảnh giới đó quá xa xôi, thật sự đến cảnh giới như vậy, Lâm Minh có thể tiện tay xóa đi đường vân Minh Văn phù trong bảo khí, không tổn thương bảo khí một chút nào.

Mà không phải như bây giờ, ra nhiều thương như thế, lại còn tổn thương tới bảo khí.

Uông Vũ Hàm nhận ra vẻ khiếp sợ trên mặt Uông Toàn Cơ, không khỏi dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

- Gia gia, rốt cuộc Lâm Minh đang làm gì vậy?

Uông Toàn Cơ thở dài, nói:

- Con dùng linh hồn lực cảm thụ hoa văn Minh Văn phù trên áo giáp kia, con sẽ biết hắn đang làm cái gì.

Uông Vũ Hàm khó hiểu phát ra linh hồn lực dò thám, xâm nhập vào trong áo giáp, tuy rằng linh hồn lực của Uông Vũ Hàm yếu ớt, nhưng nàng vẫn mơ hồ cảm giác được mọi chuyện xảy ra bên trong áo giáp.

Nàng kinh ngạc che miệng:

- Gia gia, thế này... Sao mà làm được?

Uông Toàn Cơ lắc đầu, cười khổ nói:

- Ta cũng lần đầu thấy loại thủ pháp này, chỉ có thể đoán là thông qua một loại phương pháp khống chế chân nguyên đặc thù tạo thành hiệu quả này. Loại phương pháp khống chế chân nguyên này, hóa chân nguyên thành vô số sợi tơ, sau đó điều khiển mỗi một sợi tơ đánh tan kết cấu hoa văn Minh Văn phù, yêu cầu lực khống chế chân nguyên cực cao, ta thật sự không thể tưởng tượng được hắn làm như thế nào.

Uông Vũ Hàm không hỏi nữa, nàng chỉ cố gắng cảm thụ năng lượng biến hóa bảo khí, lúc này nàng nhìn những sợi tơ chân nguyên kia như có linh tính, xâm nhập vào hoa văn Minh Văn phù trong bảo khí xếp như mạng nhện, chỉ cảm thấy có một cánh cửa huyền ảo khó hiểu, lại như chứa đựng huyền bí thiên đạo đặt trước mặt mình. Nhưng mặc kệ nào cố gắng nhìn thế nào, vẫn không thể nhìn rõ được.

Cảm giác rõ ràng với tay có thể chạm tới pháp tắc thiên địa huyền bí, nhưng cố tình lại không chạm được, làm Uông Vũ Hàm hưng phấn, kích động lại gấp gáp khó chịu.

Chừng nửa nén nhang sau, Lâm Minh một hơi đánh ra sáu bảy trăm thương, dù hắn có thể lực kinh người, lại có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết bổ sung chân nguyên, trán vẫn toát đầy mồ hôi.

Lúc này, rốt cuộc Lâm Minh thu tay, tay phải lật qua, Quán Hồng thương đã biến mất thu vào Tu Di giới.

Còn bảo khí áo giáp kia, trừ mặt ngoài có một ít chấm trắng nhìn không ra, cũng không còn tổn thương khác.

Cuối cùng hoàn thành, tuy rằng Luyện Lực Như Tơ vô cùng tinh diệu, nhưng mà hoa văn Minh Văn phù đã sớm hòa làm một với áo giáp, Lâm Minh vẫn không thể tránh khỏi làm hỏng một chút kết cấu bên trong áo giáp, chính là pháp trận chân nguyên mà Luyện Khí đại sư luyện hóa vào áo giáp lúc luyện chế bảo khí.

Loại tổn thương này sẽ không tổn hại tới lực phòng ngự của áo giáp, nhưng tương lai võ giả truyền chân nguyên vào áo giáp sẽ bị một ít trở ngại.

Tuy nhiên dù có thể, nhưng vẫn đủ khiến Uông Toàn Cơ kinh ngạc, dù là mời Luyện Đan đại sư tinh thông khống lửa ra tay, bọn họ cũng không có khả năng làm được hiệu quả cỡ này.

Loại trừ Minh Văn phù cũ, Lâm Minh cũng không lập tức minh khắc cái mới, mà vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết ngồi xuống điều tức, khôi phục chân nguyên đến trạng thái tốt nhất.

Hiệu quả bổ sung chân nguyên của vô cùng mạnh mẽ, không tới một nén nhang, Lâm Minh đã khôi phục hoàn toàn. Hắn lấy ra một tờ giấy, tiện tay viết xuống danh sách những tài liệu cần dùng. Mấy ngày nay Lâm Minh không ngừng tiếp xúc hệ thống Minh Văn thuật Thiên Vận quốc, đã rất rõ tên các tài liệu, không đến mức xuất hiện tình huống tên tài liệu không giống Thần Vực.

Sau đó hắn giao cho tiểu thư tiếp đón, nói:

- Làm phiền cô dựa theo nội dung danh sách này chuẩn bị một phần tài liệu.

- A, được.

Lúc này tiểu thư tiếp đón mới phản ứng lại, nhận lấy danh sách.

Lúc này Uông Vũ Hàm vội nói:

- Ta đi cùng với ngươi.

Nàng là trợ thủ của Lâm Minh, chuẩn bị tài liệu là một trong những công việc cơ bản của trợ thủ.

Minh Văn sư công hội là nơi dự trữ tài liệu phong phú ở Thiên Vận quốc, dù là trong tài liệu Lâm Minh liệt kê có mấy loại hơi hiếm, nhưng vẫn dễ dàng kiếm đủ.

Hôm nay Lâm Minh chuẩn bị vẽ Minh Văn phù là bản đơn giản của Băng Sương Thủ Hộ.

Loại Minh Văn phù này chuyên dùng cho dụng cụ phòng ngự, chẳng những có thể gia tăng tốc độ hội tụ chân nguyên của võ giả, còn có thể hơi tăng cường phòng ngự. Nếu là Băng Sương Thủ Hộ nguyên bản sẽ kèm theo Minh Văn kỹ Băng Đống Chi Hoàn, lúc công kích có thể phát ra chân nguyên đóng băng hình vòng, ảnh hưởng tốc độ hành động của đối phương.

Tuy nhiên Băng Sương Thủ Hộ nguyên bản cần tài liệu rất quý giá hiếm có, có mấy loại mà Minh Văn sư công hội cũng chưa chắc tìm được, cộng thêm hôm nay Lâm Minh lần đầu tiên vẽ Băng Sương Thủ Hộ, muốn vẽ nguyên bản phức tạp hơn thì có phiêu lưu thất bại rất lớn.

Cho nên hắn vẫn quyết định vẽ bản đơn giản hóa.

Với trình độ của Lâm Minh hiện giờ, vẽ Băng Sương Thủ Hộ bản đơn giản hóa thì rất nhẹ nhàng.

- Ba chỉ Thiên tinh thạch mài thành phấn, bỏ thêm nửa chén máu hung thú cấp ba điều hòa, Ô cốt Thảo nghiền nát chiết xuất chất lỏng, bỏ thêm gấp ba lần hàn tuyền thủy tinh...

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm liên tục nói ra mấy phương thức xử lý tài liệu, trong đó rất nhiều tài liệu xử lý khá phức tạp.

Nương tay, chính là sợ sau khi phá kết giới năng lượng tiêu hao quá nhiều không thể bắt giữ Lâm Minh, hiện tại kéo dài nữa, hắn cũng dần dần mất đi tính nhẫn nại, đúng như theo lời hoàng tam Binh, nơi này dù sao cũng là địa giới thất Huyền Cốc, mà tên tiểu tử kia tựa hồ cũng là thiên tài của thế lực lớn nào đó, kéo dài quá lâu chưa chắc sẽ không có cao thủ chạy tới cứu viện.

- Tốt, chúng ta đồng loạt ra tay.

Hoàng tử Hiên quát một tiếng, hắc vụ cả người càng thêm nồng đậm, tam đệ bên cạnh hắn, thậm chí cả điêu nhân nhỏ thấp thực lực không tốt cũng bắt đầu chuẩn bị tuyệt chiêu.

Năm người đồng loạt ra tay, trong lúc nhất thời chiêu thức chói lọi giống như sao chổi xẹt qua từng đạo quỹ tích rực rỡ, nặng nề đụng vào phía trên Mộng cảnh kết giới.

Ầm!

Lúc ánh binh minh phảng phất dâng lên một vầng mặt trời chói mắt trong sơn cốc, đất rung núi chuyển, đại lượng đá vụn bay vụt lên, mặt đất ở dưới Mộng cảnh kết giới bị lún xuống tạo thành một cái rãnh to sâu mấy trượng.

Kết giới thủ hộ xảy ra biến dạng kịch liệt, giống như thuyền nhỏ phiêu bạt trong sóng cuồng ngập trời, tất cả nham thạch bên trong kết giới cũng nứt vỡ, sắc mặt Chu Tâm Ngữ vô cùng tái nhợt, chủy thủ trong tay cũng cầm thật chặt một chút, trên trán đều là mồ hôi hột.

- Thêm chút sức!

Hoàng tam Binh hô to, hắn xuất thủ ra sức nhất trong mọi người, dù sao chân nguyên hắn lưu lại cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Minh, có thể tùy ý xuất thủ.

Hoàng tử Hiên nhướng mày, không để ý năng lượng trong cơ thể đã không phải là trạng thái tốt nhất, cắn răng một cái lại đánh ra một chiêu võ kỹ uy lực cực lớn.

Ca ca ca...

Theo thanh âm giống như pha lê bể tan tành vang lên, Mộng cảnh kết giới bị tàn phá bao lâu, năng lượng gần như hao hết, rốt cuộc xuất hiện vết rạn mắt thường có thể thấy được.

Thấy vết rạn này xuất hiện, hô hấp của Chu Tâm Ngữ trong nháy mắt dừng lại, không người nào nguyện ý chết, Chu Tâm Ngữ đang ở độ tuổi đẹp đẽ, trên người lại mang theo huyết hải thâm cừu lại càng không muốn như vậy, nàng luôn luôn cắn răng kiên trì dưới áp lực cực lớn đến cuối cùng, chính là muốn đợi một ít kỳ tích phát sinh.

Chương 120: Băng sương thủ hộ

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm liên tục nói ra mấy phương thức xử lý tài liệu, trong đó rất nhiều tài liệu xử lý khá phức tạp.

Nhưng dù sao Uông Vũ Hàm có cơ sở Minh Văn thuật vững chắc, hơn nữa trí nhớ của nàng rất tốt, Lâm Minh nói một chuỗi dài, nàng chỉ một câu “hiểu rồi!” Liền bắt đầu thao tác những tài liệu phức tạp kia.

Kỹ xảo xử lý tài liệu của Uông Vũ Hàm hết sức thuần thục, các loại tài liệu ở trong tay nàng giống như pháo hoa trong tay ảo thuật gia, không ngừng thay đổi các loại màu sắc. Trình tự thao tác rườm rà như thế, dưới mười ngón tay nõn nà linh hoạt của Uông Vũ Hàm lại có cảm giác xinh đẹp lưu loát như mây bay.

Ngay cả Lâm Minh cũng cảm thấy, chỉ riêng xử lý tài liệu, Uông Vũ Hàm làm còn tốt hơn mình, dù sao đa số Minh Văn sư học đồ tiếp xúc Minh Văn thuật ban đầu đều là từ xử lý tài liệu, còn Lâm Minh lại trực tiếp nhảy qua một bước này.

Có Uông Vũ Hàm giúp đỡ, Lâm Minh vẽ Minh Văn phù càng thuận tay hơn.

Vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết, Lâm Minh tiện tay vẫy, một giọt dịch màu lam sậm tỏa ra hơi lạnh dày đặc nhảy vào giữa bàn tay hắn, sau đó theo ngón tay Lâm Minh bay múa, giọt dịch này lập tức hóa thành một chuỗi hoa lệ.

Vẽ xong văn lộ cơ sở đầu tiên, Lâm Minh lại vẫy tay, giọt chất lỏng thứ hai nhảy vào bàn tay, đường ánh sáng hoa lệ sáng lên, lúc này trong mắt mọi người vẫn còn lưu lại tàn ảnh đường vân đầu tiên...

Từng đường phù văn hoa lệ xuất hiện giữa không trung, không ngừng chồng lên, Lâm Minh rất ít khi thất bại.

Uông Vũ Hàm đã xử lý xong toàn bộ tài liệu, ở một bên trừng to đôi mắt đẹp, không chớp mắt nhìn mỗi một động tác của Lâm Minh, sợ bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Nhưng trên thực tế, muốn dựa vào đứng xem mà học được phương pháp chế tạo một loại Minh Văn phù là không thể, trong đó có liên quan tới khống chế linh hồn lực phức tạp, hơn nữa văn lộ cơ sở lệch một chút cũng sẽ tạo thành hiệu quả kém xa ngàn dặm, những điều này không thể nhìn ra được bằng mắt.

Uông Vũ Hàm tự nhiên cũng hiểu được điều này, tuy nhiên thông qua đứng xem, nàng vẫn có thể được dẫn dắt ít nhiều. Bản lĩnh của Uông Toàn Cơ gia gia nàng, nàng có thể học được đều đã học xong, không thể học được là vì không đủ tu vi võ đạo, muốn học cũng không có cách nào. Còn Minh Văn thuật trong tay Lâm Minh thì hoàn toàn không giống lưu phái Thiên Vận quốc, hơn nữa rõ ràng càng tinh thâm huyền diệu hơn, nàng cũng không trông cậy Lâm Minh có thể tự tay dạy nàng, chỉ đứng xem một bên đã là cơ hội khó có.

Thời gian từ từ trôi qua, Uông Vũ Hàm càng nhìn càng kinh hãi, Lâm Minh xuống tay giống như không cần phải nghĩ ngợi, nó giống như động tác của bản năng, hạ bút thành văn, không hề có chút ngừng trệ.

Những động tác này nhìn như đơn giản, nhưng người thường xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn ra đầu mối, Uông Vũ Hàm có thể cảm giác rõ ràng, trong nét vẽ tùy ý của Lâm Minh ẩn chứa bảy, tám lần biến hóa cường độ linh hồn lực. Tốc độ biến hóa nhanh như thế, nếu không trải qua luyện tập lâu dài, ghi nhớ những biến hóa này vào sâu trong trí nhớ, là không thể nào làm được.

Mười lăm phút trôi qua, đã có mấy chục Minh phù lơ lửng trên không, Minh Văn phù do mấy chục Minh phù chồng lên mà thành đã xem như Minh Văn phù khá phức tạp. Bình thường chỉ có Minh Văn sư cao cấp, thậm chí Minh Văn thuật đại sư mới có thể vẽ ra, bởi vì Minh Văn sư cấp thấp căn bản không đủ chân nguyên để duy trì.

Tuy nhiên Uông Vũ Hàm lại không có nhiều kinh ngạc vì điều đó, thực lực của Lâm Minh đã gần đạt tới võ giả Luyện Cốt đại thành, có chân nguyên ngưng tụ như thế cũng không có gì lạ.

Lại qua mười lăm phút, Minh phù lơ lửng trước người Lâm Minh đã tích lũy đến hơn bảy mươi cái, lúc này Lâm Minh thu hai tay, tất cả Minh Văn phù theo thứ tự lóe lên hào quang, sau đó dần dần co rút. Nhất thời, trong đại sảnh Minh Văn như rải đầy ánh sao, cuối cùng tất cả Minh phù hợp thành một thể.

Lâm Minh lại thêm một nét, Minh Văn phù biến thành hoa văn ngọn lửa, sau đó bay lên áo giáp.

Trong tiếng “xẹt xẹt”, ở ngực áo giáp xuất hiện Minh Văn hình ngọn lửa, ngay lúc này, cảnh tượng kinh dị xảy ra. Chỉ thấy áo giáp khẽ rung lên, lấy Minh Văn hình ngọn lửa làm trung tâm, từng đợt gợn sóng màu lam lan tràn ra, chiến giáp vốn màu lam dưới vòng sáng dần dần chuyển sang màu băng lam!

- Hả?

Uông Toàn Cơ lập tức trừng lớn mắt, lại còn có thể đổi màu của bảo khí?

Uông Toàn Cơ đọc nhiều điển tịch, biết được trong điển tịch có ghi lại một loại Minh Văn phù nào đó vì chứa lực lượng thuộc tính ngũ hành dày đặc, khi khắc văn lên b có thể thay đổi màu sắc của bảo khí.

Ví dụ như Minh Văn phù Hỏa thuộc tính, có thể khiến bảo khí hiện ra màu đỏ sẫm; Minh Văn phù Băng thuộc tính, có thể làm bảo khí hiện ra màu băng lam; Minh Văn phù Kim thuộc tính, lại khiến bảo khí lấp lánh ánh vàng...

Nhưng trong điển tịch ghi lại, bởi vì nội tình lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc có hạn, dù là có chút Minh Văn phù cũng ẩn chứa lực lượng thuộc tính ngũ hành, ví dụ như Ly Thủy phù, Kim Chung phù,

Nhưng Uông Toàn Cơ chưa bao giờ nghe nói có ai vẽ ra Minh Văn phù có thể thay đổi màu sắc của bảo khí. Hôm nay, lần đầu tiên lão đã gặp được.

Võ giả trung niên nhìn áo giáp của mình biến thành màu lam, còn chưa hiểu được xảy ra chuyện gì, lúc này Uông Toàn Cơ đã có chút kích động đi lên cầm lấy áo giáp, truyền chân nguyên vào trong, cảm thụ hiệu quả của Minh Văn phù này.

Vừa thử nghiệm, Uông Toàn Cơ liền hít sâu một hơi, hiệu quả hội tụ chân nguyên tăng phúc tròn ba mươi phần trăm.

Tăng phúc ba mươi phần trăm đặt trên bảo khí bình thường thì không tính là gì, nhưng bảo khí này đã bị hư hại nhẹ, nếu là nguyên lành thì ít nhất có thể tăng tới ba mươi sáu phần trăm. Dù là bản thân Uông Toàn Cơ tự vẽ, Minh Văn phù phụ lên bảo khí nguyên vẹn, tình huống tốt nhất cũng chỉ là bốn mươi hai phần trăm mà thôi.

Ba mươi sáu phần trăm chỉ cách bốn mươi hai phần trăm có sáu phần trăm. Lâm Minh mới mười lăm tuổi, nhưng trình độ Minh Văn thuật chỉ cách bản thân lão ngâm mình trong Minh Văn thuật gần trăm năm có một chút chênh lệch như thế?

Điều này làm cho Uông Toàn Cơ có cảm giác vô cùng thất bại.

Hơn nữa không chỉ vậy, Lâm Minh vẽ ra Minh Văn phù này, chân nguyên thông qua Minh Văn phù còn có thể tự phát chuyển hóa một màng khí hàn băng bảo hộ, gia tăng lực phòng ngự của áo giáp. Tuy rằng gia tăng không nhiều lắm, nhưng cũng là cực khó có. Một Minh Văn phù sinh ra hai loại hiệu quả, trong lưu phái Minh Văn thuật Thiên Vận quốc, có không quá ba mươi loại Minh Văn phù mang hai loại hiệu quả, hơn nữa giá trị mỗi cái đều trên ba ngàn lượng vàng!

Yêu nghiệt trên mặt Minh Văn thuật, đồng thời còn là thiên tài võ đạo lĩnh ngộ võ ý, ngộ tính kinh người, nhiều vầng sáng tụ tập trên một thân, ngay cả trời cũng phải ghen tị!

Uông Toàn Cơ ném áo giáp cho võ giả trung niên kia, nói:

- Kiểm tra đi!

Võ giả trung niên kia rót chân nguyên vào áo giáp, một lát sau, vẻ mặt hắn xuất hiện vẻ mặt mừng rỡ. Là chủ nhân của áo giáp, hắn tự nhiên biết quá rõ tình huống ban đầu của áo giáp này.

- Có vừa lòng chưa?

Uông Toàn Cơ thuận miệng hỏi.

- Vừa lòng! Vừa lòng!

Võ giả trung niên không ngừng gật đầu, hắn lại nhìn sang Lâm Minh, trong ánh mắt đã có một chút cung kính. Tuy nhiên võ giả trung niên rốt cuộc không phải là Minh Văn sư, hiểu biết về Minh Văn thuật không nhiều lắm, hắn chỉ biết là thiếu niên rất giỏi, nhưng mà biến thái tới cỡ nào thì hắn không hề có khái niệm rõ ràng.

- Đây là đồ đệ của Uông hội trưởng ư? Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ, quá tốt! Quá tốt!

- Đồ đệ của ta?

Uông Toàn Cơ cười tự giễu:

- Ta dạy không ra đồ đệ lợi hại như vậy.

- Uông hội trưởng quá khiêm tốn, nhưng mà, tiểu huynh đệ quả thật là Minh Văn sư thiên tài nhất mà đời này ta nghe qua.

Người trung niên vốn đang muốn nói vài câu nịnh nọt, quen biết với Lâm Minh, dù sao làm quen với một vị Minh Văn đại sư có tiềm lực lớn như vậy, không cần phải nói cũng biết được ngày sau sẽ có chỗ tốt rất lớn, nhưng ngay lúc này Uông Toàn Cơ không mặn không nhạt nói:

- Ngươi còn có chuyện gì không, không có chuyện gì thì có thể đi.

Võ giả trung niên bị nghẹn, đành cười ngượng nói:

- Vậy ta không quấy rầy nữa, ngày khác tới cửa cảm ơn.

Võ giả trung niên mặt đầy tươi cười bước đi.

Lúc này, tâm tình Uông Toàn Cơ lại không tốt, vốn lão trút toàn bộ tâm huyết lên người Uông Vũ Hàm, muốn bồi dưỡng Uông Vũ Hàm trở thành Minh Văn sư lợi hại nhất Thiên Vận quốc trăm năm qua. Nhưng mà Lâm Minh không biết từ đâu xông ra, lại làm Uông Toàn Cơ có cảm giác hết sức thất bại. Đừng nói Uông Vũ Hàm, cho dù là bản thân lão, chỉ sợ không mấy năm nữa cũng sẽ bị tiểu tử biến thái này vượt qua.

Chính mình nghiên cứu Minh Văn thuật hơn nửa đời, chẳng lẽ thật sự kém như vậy? Trong lòng Uông Toàn Cơ không khỏi sinh ra ý nghĩ này.

Lâm Minh cũng không rõ ý nghĩ của Uông Toàn Cơ, hắn chỉ nghỉ ngơi một chút, liền chuẩn bị giải quyết vấn đề của người thứ hai. Khách hàng thứ hai là một công tử thế gia khoảng hai ba mươi tuổi, trước đó hắn đã thấy Minh Văn thuật vô cùng thần kỳ của Lâm Minh, nhìn thấy Lâm Minh gọi, liền vội vàng chạy tới, nói ra vấn đề của mình, bày ra một đống tài liệu.

Nhìn những tài liệu này, trong lòng Lâm Minh khẽ động, lại một đống tài liệu quý hiếm, xem ra làm Minh Văn sư khách tọa là làm đúng rồi. Có nhiều tài liệu quý để luyện tập thế này, Minh Văn thuật sẽ tăng tiến vùn vụt, không cần bao lâu là có thể vẽ ra Minh Thân phù.

Cả buổi chiều, Lâm Minh luôn giải quyết các loại vấn đề, vì tránh nhân tố quấy nhiễu, Lâm Minh yêu cầu Minh Văn sư công hội cho mình một phòng Minh Văn, lấy tài liệu vào sẽ đóng cửa, bên trong chỉ còn Lâm Minh và Uông Vũ Hàm. Uông Vũ Hàm phụ trách điều chế tài liệu, còn Lâm Minh thì vẽ Minh Văn phù.

Vẽ Minh Văn phù vừa tiêu hao linh hồn lực, lại tiêu hao chân nguyên, Minh Văn sư cấp thấp cấp trung bình thường, vẽ một tấm Minh Văn phù thì đã tiêu hao hết, Minh Văn sư cao cấp và Minh Văn thuật đại sư cũng chỉ là hai ba tấm, ba bốn tấm thôi.

Mà buổi chiều này, Lâm Minh đã liên tục vẽ năm lần, còn bây giờ hắn đã bắt đầu lần thứ sáu!

Điều này làm cho Uông Vũ Hàm thấy mà hết hồn, ngay cả nàng chỉ phụ trách xử lý tài liệu cũng đã chân nguyên hết chống nổi, còn Lâm Minh lại như một cái máy không biết mệt mỏi.

Thực ra, mỗi lần vẽ kết thúc, Lâm Minh cũng tiêu hao rất lớn, lúc này hắn sẽ vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết tẩm bổ linh hồn lực đã hao tổn, dùng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết để bổ sung chân nguyên.

Chương 121: Huyết phù biến mất

Bằng vào linh hồn lực tinh thuần và nền tảng chân nguyên thâm hậu, Lâm Minh đã liên tục chống đỡ thời gian một buổi chiều. Trong lúc này hắn cũng mấy lần đến gần cực hạn, tuy nhiên con đường tu luyện, nếu là không ép mình đến cực hạn rất khó tiến bộ.

Khi chân nguyên tiêu hao sạch, Lâm Minh sẽ không chút tiếc rẻ lấy ra một viên Chân Nguyên thạch, rồi sau đó tiến vào Không Linh võ ý. Dưới trạng thái Không Linh võ ý, chân nguyên toàn thân Lâm Minh sẽ vận chuyển tự phát, với tốc độ vượt xa bình thường và lộ tuyến gần như hoàn mỹ. Tu luyện dưới loại trạng thái này, tiến cảnh cực nhanh.

Dần dần, mặt trời lặn về tây, ánh sáng trong phòng mờ đi, Uông Vũ Hàm đốt đèn, nhìn thấy Lâm Minh một mực ngồi xuống điều tức, Uông Vũ Hàm mấy lần muốn nói lại thôi. Mắt thấy đã gần canh một, nàng rốt cuộc không kìm nổi nói:

- Lâm tiên sinh, à... Chúng ta nên ăn cơm...

- Ồ? Vậy sao, cô đi ăn đi, giúp ta mang về một ít là được rồi. Ta vừa điều tức xấp xỉ rồi, trước vẽ xong một tấm này.

Còn vẽ?

Uông Vũ Hàm hết chỗ nói, vẽ nữa chính là tấm thứ bảy a.

Một buổi chiều vẽ liền bảy tấm Minh Văn phù, hơn nữa mỗi một tấm đều là Minh Văn phù phức tạp cần mấy chục cái Minh phù dung hợp cùng một chỗ, Minh Văn đại sư cũng không chống đỡ nổi.

Uông Vũ Hàm hiện tại đã sớm không lấy mình ra so sánh với Lâm Minh nữa, mà là coi Lâm Minh theo lý tự nhiên quy kết thành nhân vật cùng một tầng với gia gia.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Uông Vũ Hàm đành phải đi ăn cơm. Sau khi ăn trở về, quả nhiên Lâm Minh đã bắt đầu vẽ tấm Minh Văn phù thứ bảy, hơn nữa xem dáng vẻ đã hoàn thành hơn nửa rồi.

Uông Vũ Hàm đem đồ ăn đặt ở một bên, lẳng lặng nhìn mỗi một động tác của Lâm Minh. Nghiêm túc ghi nhớ, thậm chí ngẫu nhiên còn theo bản năng vươn tay ra, theo động tác của Lâm Minh cùng nhau di động. Tuy rằng nàng cũng rõ ràng, dù là ghi nhớ những động tác này, không biết huyền ảo trong đó cũng là tốn công vô ích.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Uông Vũ Hàm nhìn những văn lộ Minh Văn phù sáng lạn như sao băng kia, nhìn nóng tay Lâm Minh như khiêu vũ và khống chế chân nguyên vô cùng trôi chảy, nhìn gương mặt phủ kín mồ hôi mà lại vô cùng chuyên chú.

Dần dần, Uông Vũ Hàm có chút xuất thần, ánh mắt nàng vô tình từ ngón tay Lâm Minh dời lên mặt hắn. Khoảnh khắc đó, nàng cảm giác mình bị sự chuyên chú của thiếu niên này cuốn hút.

Không biết qua bao lâu, theo một tiếng “phừng” nhỏ khẽ vang, mấy chục cái Minh phù trước mắt Lâm Minh hợp làm một thể, hào quang lóng lánh. Uông Vũ Hàm thoáng cái phục hồi tinh thần, có chút hoảng hốt thu hồi ánh mắt, gương mặt hơi ửng đỏ.

- Tấm thứ bảy!

Lâm Minh thở ra một hơi dài, thân thể hoàn toàn ngồi phịch trên ghế, hiện tại ngay cả sức lực động đầu ngón tay đều không có.

- À... Lâm tiên sinh, cơm sắp nguội lạnh rồi.

- Ồ.

Lâm Minh chống người đứng dậy, lấy đồ ăn qua, ăn từng miếng lớn. Mà Uông Vũ Hàm thì có chút mất tự nhiên ngồi ở một bên, ánh mắt không tự nhiên nhìn đồng hồ cát trong phòng. Nhìn cát từng hạt từng hạt rơi xuống.

- Trong văn lộ cơ sở, khi vẽ “Nham” văn, thêm một cái kết cấu gấp khúc có lẽ tốt hơn một chút.

Khi ăn được một nửa, Lâm Minh đột nhiên mở miệng nói một câu không đầu không đuôi này.

Uông Vũ Hàm thoáng sửng sốt, lập tức mừng rỡ, Lâm Minh đang dạy nàng Minh Văn thuật. Đây nhưng là một loại hệ thống Minh Văn thuật độc lập ở ngoài Thiên Vận quốc, hơn nữa luận mức độ tinh diệu vượt xa lưu phái Thiên Vận quốc.

Lúc này Lâm Minh đã khôi phục một ít chân nguyên, hắn tiện tay vẽ ra một cái “Nham” văn ở không trung. Lần này hắn tận lực thả chậm tốc độ, để cho Uông Vũ Hàm có thể có đủ thời gian nhìn rõ biến hóa của linh hồn lực trong đó. Nhất là khi vẽ kết cấu gấp khúc thêm ra kia, Lâm Minh lại càng làm tốc độ hạ xuống thấp nhất. Lâm Minh đương nhiên biết Uông Vũ Hàm chủ động yêu cầu đến làm trợ thủ của mình là vì cái gì. Người ta bồi mình một buổi chiều, giúp không ít bận rộn, tiêu hao cũng rất dữ dội, nhưng đồ vật nàng có thể học được lại cực kỳ có hạn.

Một thiếu nữ, bản thân là hòn ngọc quý trên tay hội trưởng Minh Văn sư công hội, thiên chi kiêu nữ như thế, buông sự rụt rè làm trợ thủ của mình một buổi chiều. Lâm Minh nếu là không báo đáp một chút, chính mình đều cảm thấy băn khoăn.

Vì thể ngay trong thời gian ăn cơm này, Lâm Minh liên tục dạy Uông Vũ Hàm mấy cái văn lộ cơ sở. Tuy rằng chỉ riêng học được những văn lộ cơ sở này cách vận dụng thực tế còn có một khoảng xa xôi, nhưng Lâm Minh tin tưởng với thiên tư của Uông Vũ Hàm, ngày sau theo Minh Văn thuật của nàng không ngừng tinh tiến, tất nhiên từ trong đó đạt được dẫn dắt rất lớn.

- Cảm ơn ngươi, Lâm tiên sinh.

Uông Vũ Hàm nói lời cảm tạ từ đáy lòng.

- Là ta cảm ơn cô mới đúng.

- Vậy... Lâm tiên sinh ngày mai còn tới không?

- Ngày mai? Ừ, hẳn là buổi chiều tới. Buổi sáng ta muốn ở Thất Huyền võ phủ tu luyện.

Bởi vì khảo hạch đệ tử hạch tâm, Thất Huyền võ phủ đồng ý cho Lâm Minh thời gian sử dụng bảy đại sát trận mười ngày chẵn. Thời gian sử dụng bảy đại sát trận này cực kỳ quý giá, cũng không thể vì tu luyện Minh Văn thuật mà lãng phí.

- Vậy ngày mai ta còn có thể làm trợ thủ của ngươi không?

Uông Vũ Hàm chờ mong hỏi.

Lâm Minh cười nói:

- Tự nhiên có thể.

***

Đêm đó, Lâm Minh trở về Thất Huyền võ phủ, bắt đầu tiêu hóa tu luyện ngày này đạt được.

Thời gian một buổi chiều, ba canh giờ rưỡi, Lâm Minh tổng cộng vẽ bảy tấm Minh Văn phù. Mà tài liệu bảy tấm Minh Văn phù này dùng đến từng cái giá trị không rẻ, Lâm Minh trong quá trình vẽ cũng từng có không ít sai lầm, khiến cho lãng phí một ít tài liệu. Nhưng là lại cũng không từng xuất hiện tình huống Minh Văn phù hoàn toàn mất khống chế mà bùng nổ hỏng mất.

Chỉ cần không hỏng mất, sai lầm ở trình độ nhất định đều có thể chấp nhận.

Theo quy củ của Minh Văn sư công hội, tài liệu khách hàng dùng để trả thù lao, tổng giá trị cần hai lần giá trị tài liệu phục vụ dùng đến, thậm chí có khi còn cần trả tiền công nhất định.

Tài liệu dùng còn lại, do Minh Văn sư khách tọa chia sáu phần và Minh Văn sư công hội được bốn phần. Minh Văn sư khách tọa sáu, Minh Văn sư công hội bốn.

Lâm Minh giữ lại mấy loại mình dùng được, ngoài ra đều đổi điểm tích phân cho Minh Văn sư công hội.

- Dựa theo tốc độ kiếm điểm này, đại khái lại qua thời gian hơn mười ngày nữa, ta mới có thể kiếm đủ điểm, mua được một ít tài liệu từ Minh Văn sư công hội, về phần tài liệu quý báu hơn khác, phải chờ khi Minh Văn thuật của ta càng tiến thêm một bước, mới có khả năng kiếm được. Tài liệu hai tấm Minh Thân phù này cần dùng đến thật sự là quá khó gom đủ.

- Tuy nhiên quá trình kiếm điểm này cũng là quá trình ta tu luyện, liên tục dùng nhiều tài liệu quý báu như vậy không ngừng nghỉ vẽ Minh Văn phù. Chẳng những Minh Văn thuật của ta tiến bộ cực nhanh, ngay cả linh hồn lực cũng đang thong thả tăng trưởng. Hỗn Độn Chân Nguyên quyết cũng đề cao theo, đã mơ hồ đến gần cảnh giới tầng thứ hai tiểu thành. Biện pháp một công ba bốn việc như vậy, ta trước đây lại không nghĩ ra.

- Chỉ là Chân Nguyên thạch tiêu hao hơi nhanh, một ngày tiêu hao mất ba viên, quả thật là đốt tiền.

Chân Nguyên thạch của Thiên Vận quốc, căn cứ mức độ tinh thuần, giá một viên đại khái khoảng năm trăm đến một ngàn lượng vàng. Thất Huyền võ phủ miễn phí phân phát, cơ bản đều là loại Chân Nguyên thạch cấp thấp nhất, giá trị năm trăm lượng vàng.

Mà hơn một trăm viên Chân Nguyên thạch thái tửcho Lâm Minh kia, lại thuộc về Chân Nguyên thạch thượng phẩm màu sắc tinh thuần, một viên giá trị là một ngàn lượng vàng.

Thiên Vận quốc Chân Nguyên thạch khan hiếm, muốn mua lượng lớn rất khó.

Trái lại, có Chân Nguyên thạch muốn đổi hoàng kim cũng dễ qua tay. Dù sao cho dù là đệ tử thế gia đại phú đại quý cũng khó thể chịu đựng giá cả đắt đỏ như vậy, dùng mất bốn năm viên Chân Nguyên thạch liền tương đương một kiện bảo khí.

Như Lâm Minh, trong tay hơn hai trăm viên Chân Nguyên thạch, mỗi ngày sử dụng giống như ăn đường đậu, toàn bộ Thiên Vận thành đều không có mấy người.

- Chân Nguyên thạch đại khái hai tháng sẽ dùng hết, ta còn có thể nhờ thái tử mua giúp, cùng lắm thì ta ra tiền là được.

Sau khi trở thành Minh Văn sư khách tọa, Lâm Minh ngược lại tìm được một phương pháp tu luyện kiếm tiền vẹn cả đôi.

Hắn phỏng chừng mình một tháng kiếm mười mấy hai mươi vạn lượng vàng không thành vấn đề, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có đủ võ giả có tiền tới nhờ phục

Minh Văn sư khách tọa bình thường, một ngày ra tay một hai lần là không ít rồi. Bởi vì một khi số lần nhiều lên, tuy rằng bọn họ cũng có thể duy trì, nhưng lại không phải trạng thái tốt nhất, khó có thể vẽ ra Minh Văn phù hoàn mỹ, có tổn hại đến thanh danh.

Những Minh Văn sư này, một tháng làm khoảng hai mươi ngày, kiếm hai ba vạn lượng vàng xem như không tồi, còn phải cam đoan không thất bại mới được.

Mà giống như Lâm Minh, một ngày ra tay bảy tám lần, một tháng công tác ba mươi ngày, thật sự là quái thai.

Tùy ý tắm qua một cái, Lâm Minh ở trong thùng tắm liền tiến vào Không Linh võ ý, khiến chân nguyên trong cơ thể tự vận chuyển theo lộ tuyến hoàn mỹ. Lâm Minh ngồi một mạch hai canh giờ.

Bởi vì chân nguyên kéo dài vận chuyển tốc độ cao, nước trong thùng nóng lên bốc lên sương trắng dày đặc, cả phòng tắm hơi nước mù mịt. Lâm Minh tùy ý phun ra một hơi là có thể cuốn lên một vòng xoáy khí.

Mãi cho đến lúc nửa đêm, Lâm Minh mới từ trong trạng thái Không Linh võ ý tỉnh lại, tế bào nhỏ toàn thân cùng va chạm, chân nguyên chấn động như thủy triều tràn ra bốn phía, sương mù đầy phòng quét một cái sạch bong.

Nhưng bởi vì sương mù ngưng lại lâu dài, cả phòng đều ướt sũng, quần áo Lâm Minh cũng ướt hết.

Từ trong thùng tắm đứng lên, Lâm Minh lơ đãng nhìn thấy kiện nhuyễn giáp Tử Kim thái tử tặng mình. Vừa nhìn, Lâm Minh đột nhiên ngây dại, đây là...

Lâm Minh chộp lấy nhuyễn giáp Tử Kim, trải ra nhìn, trong lòng kinh hãi. Huyết phù do cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong dùng tinh huyết bản thân vẽ ra làm sao không còn?

Hôm nay hắn đi Minh Văn sư công hội, vì bảo đảm an toàn hắn đã mặc nhuyễn giáp Tử Kim này. Lúc mặc còn nguyên vẹn, chờ tắm rửa xong liền phát hiện, những Huyết phù kia biến mất!

Chuẩn xác mà nói, là đại bộ phận Huyết phù biến mất, chỉ còn lại một cái Huyết phù ở bên rìa cạnh còn bảo tồn, nhưng là đã hoàn toàn mơ hồ.

Loại cảm giác mơ hồ này giống như là mực bị nước thấm ướt vậy.

Không phải là hơi nước mình tắm rửa bốc hơi ra làm thấm ướt Huyết phù tinh huyết này chứ. Như vậy cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong kia cũng quá kém.

Hoặc là, thái tử bị người lừa? Nhuyễn giáp này bản thân chính là hàng dỏm?

Không đúng, khi thái tử tặng nhuyễn giáp, mình từng dùng linh hồn lực tra xét, quả thật là ẩn chứa tinh huyết cao thủ khí huyết cường đại, hơn nữa là bị người dùng thủ pháp tinh diệu vẽ lên nhuyễn giáp, khắc sâu ba phần, đã thành một bộ phận của bảo khí.

Cái này giống như là hoa văn Minh Văn phù khắc vào bảo khí, trừ phi dùng một ít phương pháp đặc thù, tỷ như Luyện Dược sư khống chế lửa luyện hóa hoặc là dùng thủ pháp Luyện Lực Như Tơ như Lâm Minh, nếu không căn bản không thể phá hỏng chia lìa.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chương 122: Ma Phương tái hiện

Lâm Minh không thể lý giải, chẳng lẽ ban ngày hôm nay có người dùng bí pháp ám toán mình, bị Huyết phù này chặn lại, cho nên Huyết phù bị hủy?

Cũng không có khả năng. Nếu là thật sự có người có bản lĩnh bậc này, có thể xóa bỏ Huyết phù dưới tình huống mình không biết gì, chỉ sợ là cao thủ Tiên Thiên rồi. Loại người này, giết mình còn không phải dễ như trở bàn tay, hơn nữa Chu Viêm và thập hoàng tử căn bản là không mời nổi.

Lâm Minh thật sự nghĩ không rõ đã xảy ra chuyện gì, đành phải đem nhuyễn giáp gác sang một bên, chính mình lên giường nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này, có lẽ bởi vì tiêu hao quá độ, Lâm Minh ngủ hết sức ngọt ngào.

Hắn mơ mơ màng màng đi tới trong một vùng không gian tối đen. Trong này rộng lớn vô cùng, dường như là trời sao tối đen vậy, chung quanh lượn lờ khí thể trong suốt như u hồn. Trong những khí thể này, có vô số điểm sáng lóe sáng như mảnh gương vỡ. Điểm sáng lớn nhỏ không đồng nhất, vận động với một loại quỹ tích kỳ dị thần bí. Mà ở chính giữa tất cả điểm sáng thì có một đoàn quang cầu cỡ một xích. Quang cầu phát ra vầng sáng mông lung màu trắng ngà, mang đến cho người loại cảm giác dịu dàng mà ấm áp.

Đây là... Không gian Ma Phương!

Lâm Minh đột nhiên cả kinh trong lòng! Mình làm sao lại vào trong Ma Phương rồi?

Từ sau lần đầu tiên tiến vào không gian Ma Phương, Ma Phương liền ẩn vào trong thân thể hắn, đã không thể gọi ra nữa. Hôm nay vì sao lại đột nhiên tiến vào?

Dù đang ở trong mộng, nhưng là từ sau khi ý thức được đây là không gian Ma Phương, ý thức của Lâm Minh trong nháy mắt thanh tỉnh, chỉ là hắn không thể từ trong không gian Ma Phương lui ra.

Đương nhiên, Lâm Minh cũng không chuẩn bị lui ra, ánh mắt của hắn tập trung vào những mảnh vỡ linh hồn lấp lánh như sao kia, thần sắc mang theo một chút hưng phấn, đồng thời cũng có ngưng trọng.

Lúc trước, chính là một viên mảnh vỡ linh hồn mang đến cho hắn nhiều kỳ ngộ như vậy. Nếu không phải là mảnh vỡ này, dù hắn vẫn có thể lĩnh ngộ Không Linh võ ý cũng nhiều nhất dừng bước ở Hậu Thiên kỳ, không thể bước chân vào Tiên Thiên.

Không hề nghi ngờ, những mảnh vỡ này ẩn chứa bảo tàng vô tận, nhưng mà lại cũng ẩn chứa sát khí từng bước. Hơi không cẩn thận, ý thức của Lâm Minh có thể bị mảnh vỡ cắn nuốt, vạn kiếp bất phục.

- Có phải là mỗi một mảnh vỡ đều là linh hồn vô chủ hay không? Có thể nào có mảnh vỡ nào đó, trong đó còn có dấu ấn tinh thần chưa từng phai mờ hay không?

Linh hồn của người từ hai bộ phận tạo thành, một là trí nhớ, một là dấu ấn tinh thần. Dấu ấn tinh thần bị xóa đi, linh hồn chỉ còn lại trí nhớ chính là linh hồn vô chủ. Linh hồn vô chủ chỉ có bản năng, không có ý thức.

Mà nếu dấu ấn tinh thần không bị xóa đi, như vậy mảnh vỡ linh hồn này sẽ có ý thức tự chủ. Cắn nuốt loại mảnh vỡ này, đừng nói Lâm Minh căn bản không nắm chắc đối phó dấu ấn tinh thần trong mảnh vỡ, cho dù có thể áp chế được nó cũng có thể sẽ làm cho chính mình nhân cách phân liệt, lạc mất chính mình

Lâm Minh đứng thật lâu trong biển sao tối đen này, cũng không sốt ruột động thủ. Những mảnh vỡ bằng bàn tay, hào quang lấp lánh kia, hắn tuyệt đối sẽ không động vào, về phần quang cầu trung tâm tất cả mảnh vỡ kia, Lâm Minh càng e sợ tránh không kịp. Hắn rất hoài nghi, quang cầu này chính là nữ nhân thần kỳ hắn nhìn thấy trong giấc mộng kia hóa thành.

Ồ? Đây là...

Khi Lâm Minh nhìn chằm chằm quang cầu kia, đột nhiên phát hiện một điểm không tầm thường. Trên quang cầu kia dường như có thêm một vệt đỏ nhạt, dường như màu của máu bị nước hòa tan.

Máu?

Ý nghĩ đột ngột hiện ra này khiến trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại. Huyết phù trên nhuyễn giáp Tử Kim cũng là máu, nghĩ lại cẩn thận, lúc trước nhuyễn giáp mình mặc bó sát người, Ma Phương liền ngủ say ở vị trí trái tim mình, mà những Huyết phù kia cũng đại khái ở vị trí đó!

Chẳng lẽ...

Huyết phù trên nhuyễn giáp kia là bị Ma Phương hấp thu mất?

Ma Phương hấp thu tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong trên nhuyễn giáp?

Ý nghĩ bất thình lình này khiến Lâm Minh trong lòng phát lạnh.

Có lẽ, chính là vì lần hút máu này, mình mới có thể lại tiến vào trong Ma Phương?

Ma Phương rồi lại sẽ hấp thu tinh huyết?

Phát hiện này khiến Lâm Minh nửa mừng nửa lo. Mừng chính là, hắn thăm dò được một ít bí mật của Ma Phương. Mà lo chính là, bí mật này khiến hắn có loại cảm giác tà dị. Ma Phương này hiển nhiên không phải vật thiện gì.

Tuy nhiên, bất kể nói thế nào, lại tiến vào Ma Phương là một kỳ ngộ!

Đương nhiên, đồng thời cũng ý nghĩa nguy hiểm.

Lâm Minh đứng trong hải dương mảnh vỡ của không gian Ma Phương này thật lâu, mình nên lựa chọn cái nào?

Nhiều mảnh vỡ như vậy, tùy tiện chọn một cái hoàn toàn là thử vận may. Nếu là thứ nhận được vô dụng, vậy mình phí công vô ích rồi.

Lâm Minh nhìn từng mảnh vỡ linh hồn, nhưng là mặc cho hắn nhìn như thế nào cũng không biết bên trong có cái gì. Những mảnh vỡ linh hồn này giống như là hàng ngàn hàng vạn tảng nguyên thạch phỉ thúy vậy, có tảng đá bên trong có nguyên ngọc phỉ thúy, mà có tảng đá bên trong không có gì cả, còn có một ít lại có thể sẽ cắt ra ác ma.

- Mảnh vỡ này quá sáng, giống như sao vậy, vẫn là không nên đụng vào là hơn.

- Cái này quá nhỏ, không bằng hạt gạo, cỡ xấp xỉ mảnh vỡ linh hồn lần đầu tiên ta chọn. Hiện tại ta thực lực đề cao, thế nào cũng có thể chọn một cái lớn một chút... Nhưng là lớn một chút là bao lớn đây?

- Cái này sao lại là màu đỏ? Cảm giác thật yêu dị, dường như là nhuộm máu vậy, sát khí mười phần. Chủ nhân của loại mảnh vỡ linh hồn này, khi còn sống chỉ sợ là ma đầu giết người vô số, người như thế chấp niệm cường đại, vẫn là đừng động vào.

- Ồ? Còn có màu vàng đỏ, màu vàng đỏ lại là nguyên lý gì...

Đối mặt lựa chọn trọng yếu như vậy, ngay cả Lâm Minh trước giờ quyết đoán cũng do dự.

- Nếu không thì cái này đi...

Lâm Minh cuối cùng đem ánh mắt tập trung vào một mảnh vỡ linh hồn cỡ hạt đậu xanh. Hào quang của mảnh vỡ này cũng không tính sáng ngời, thể tích cũng vừa phải.

Thật cẩn thận tới gần mảnh vỡ này, Lâm Minh cẩn thận tránh cùng bất kỳ một mảnh vỡ nào tiếp xúc. Khi mắt thấy sắp chạm vào mảnh vỡ linh hồn này, Lâm Minh đột nhiên tâm niệm máy động, nếu là mình dùng linh hồn lực để thăm dò mảnh vỡ linh hồn này, sẽ phát sinh cái gì đây?

Nghĩ vậy, Lâm Minh thử vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết, dùng linh hồn lực để cảm giác mảnh vỡ này.

Linh hồn lực của võ giả gắn liền dấu ấn tinh thần, nếu là dùng loạn dễ dàng bị cắn trả. Mà một khi linh hồn bị thương, vậy sẽ rất khó trị khỏi, ít nhất ở Thiên Vận quốc, Lâm Minh còn chưa từng nhìn thấy linh đan diệu dược có thể chữa trị linh hồn.

Cách nghĩ của Lâm Minh là, dùng linh hồn lực tra xét mảnh vỡ, xem xem có thể đạt được một phần tin tức có giá trị hay không. Thậm chí, có khả năng thử đọc một chút trí nhớ trong đó hay không, trước xem xem trí nhớ này có tác dụng với mình hay không mới quyết định cắn nuốt hay không.

Nhưng mà, linh hồn lực của Lâm Minh vừa cùng mảnh vỡ linh hồn đó tiếp xúc, mảnh vỡ linh hồn đó lại đột nhiên hóa thành một vệt sáng, như chớp lóe dọc theo linh hồn lực của Lâm Minh bay nhanh tới.

Lâm Minh căn bản không có bất kỳ thời gian phản ứng, mảnh vỡ linh hồn vô chủ kia đã “vù” một tiếng chìm vào thức hải của hắn, nhắm vào dấu ấn tinh thần của Lâm Minh phát động công kích mãnh liệt.

- Chết tiệt!

Kết quả này khiến Lâm Minh không kịp dự liệu đến, hắn chỉ cảm giác dường như có một cây dùi nhọn hung hăng đâm vào trong đầu mình. Cái loại đau đớn kịch liệt đó khiến trước mắt hắn tối sầm, gần như hôn mê tại chỗ.

- Tu vi ta đã mạnh hơn trước nhiều như vậy, lại vẫn có loại cảm giác không thể kháng cự! Chỉ vẻn vẹn một đoạn linh hồn ý thức ngắn, lại mạnh như vậy!

Linh hồn cường đại hay không cùng chân nguyên không có quan hệ gì, chỉ xem bản thân linh hồn. Lâm Minh thông qua đoạn thời gian này vẽ Minh Văn thuật và sử dụng Thái Nhất Linh Hồn quyết, linh hồn lực tự nhiên có điều tăng trưởng, nhưng là mảnh vỡ linh hồn lần này hắn chọn so với trước kia thể tích cũng lớn hơn, hào quang cũng sáng hơn một chút.

Cho nên cắn nuốt lại vẫn là thập phần cố sức!

Tinh thần chi hải của Lâm Minh lại lần nữa hóa thành chiến trường, đau đớn tận não tủy, giống như có vô số con trùng đang chui loạn trong đầu.

Các loại cảnh tượng hỗn loạn ùa vào trong đầu, Lâm Minh ôm đầu, nén đau đớn vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết, thủ vững bản tâm.

Có kinh nghiệm của lần trước, Lâm Minh lần này trấn định hơn nhiều. Đau đớn kịch liệt khiến hắn có loại cảm giác muốn hôn mê, nhưng mà Lâm Minh rất rõ ràng, một khi hôn mê, mất ý thức tự chủ, hắn ắt phải chết không nghi ngờ. Mà chỉ cần gượng chống qua đoạn thời gian này, chờ linh hồn lực của linh hồn vô chủ hao hết, hắn sẽ thắng.

Nhưng mà linh hồn lực của mảnh vỡ linh hồn này ẩn chứa lại nhiều hơn cái lần trước rất nhiều!

Lâm Minh cắn chặt răng, thủ vững sự thanh tỉnh cuối cùng trong đầu.

- Lần đầu tiên, ta không hiểu Thái Nhất Linh Hồn quyết, chỉ bằng vào một viên võ đạo chi tâm liền trụ được. Mà lần thứ hai này, linh hồn lực của ta cường đại hơn nhiều, cộng thêm võ đạo chi tâm càng thêm hoàn thiện, sao ta lại thua được!

Vù!

Ở tinh thần chi hải của Lâm Minh dường như nổi lên một cơn gió lốc. Mảnh vỡ linh hồn kia trong đấu tranh với dấu ấn tinh thần của Lâm Minh không ngừng bị tiêu hao, hào dần dần có vẻ mờ đi.

Đau đớn như thủy triều ập tới, Lâm Minh cắn răng kiên trì. Không biết qua bao lâu, loại cảm giác đau đớn này mới chậm rãi yếu bớt, lúc này toàn thân Lâm Minh đã bị mồ hôi thấm đẫm, thân thể đều hơi phát lạnh.

Lại qua một hồi lâu, mảnh vỡ linh hồn vô chủ kia rốt cuộc từng bước hóa thành từng đoàn năng lượng linh hồn hoàn toàn tinh thuần, dần dần dung nhập vào thức hải của Lâm Minh

***

Mở to mắt, Lâm Minh đột nhiên phát hiện mình đã rời khỏi không gian Ma Phương, trước mắt chính là trần nhà gỗ cổ xưa đơn giản trên nóc nhà gỗ, mang theo một làn hương gỗ quen thuộc, khiến người yên lòng.

Thẩm tra đồ vật trong đầu, Lâm Minh lại cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, loại cảm giác này giống như là trải qua ngủ say mê man mấy ngày mấy đêm, khiến cho đầu óc đau đớn, mơ mơ hồ hồ.

- Trận pháp, phù văn, trận đồ, phù lục... Đây dường như là một Trận Pháp sư...

Tra rõ nhưng thứ này, trong lòng Lâm Minh dở khóc dở cười. Vận khí thật không xong, rồi lại lấy trí nhớ của một Trận Pháp sư.

Trận Pháp sư rất mạnh, điểm ấy không cần hoài nghi. Chỉ nhìn Vạn Sát trận, bảy đại sát trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, Lung Linh tháp, Bích Ngọc đài là có thể tưởng tượng được sự cường đại của Trận Pháp sư.

Tông môn Thất Huyền cốc, bảy tổ sư khai phái có một người chính là chuyên môn nghiên cứu trận pháp.

Như đại trận cấp bậc Lung Linh tháp kia, bố trí một cái ra bán cho Thiên Vận quốc, chỉ sợ có thể bán ngàn vạn lượng vàng!

Nhưng mà, loại trận này Lâm Minh không có khả năng bố trí ra.

Những đại trận của Thất Huyền võ phủ kia đều là mấy cao thủ

Tiên Thiên liên thủ bố trí ra, tổng lượng chân nguyên cần đó là cực kỳ khủng bố.

Mà trừ đại trận như vậy, trận pháp bình thường tạo nên tác dụng lại phi thcó hạn.

Tuy rằng hơi cảm thấy chán nản nhưng Lâm Minh cũng không nản lòng. Trí nhớ trong mảnh vỡ linh hồn vô chủ này hết sức phong phú, cũng không riêng là trận pháp. Loại đồ vật trận pháp này đối với Lâm Minh mà nói cũng chỉ là tạm thời vô dụng, mà không nghĩa là tương lai vô dụng.

Chương 123: Ba loại võ kỹ

Kỳ thật từ ý nghĩa nào đó mà nói, Minh Văn sư cũng là một loại Trận Pháp sư, Minh Văn phù bản chất vấn là trận pháp. Chỉ là Minh Văn phù quy mô rất nhỏ, cần tổng lượng chân nguyên không cao. Mà loại trận pháp cỡ lớn kia, ít nhất cũng cần cao thủ Hậu Thiên mới có thể bắt tay học tập.

Lâm Minh thô sơ giản lược xem qua, những trận pháp này có vẻ như ngay cả cao thủ Tiên Thiên đều không hy vọng bố trí thành.

- Ta muốn học thành trận pháp trên này, không biết phải năm nào tháng nào hả...

Lâm Minh lắc đầu, đem những trí nhớ này đóng kín cất đi. Mảnh vỡ linh hồn trong không gian Ma Phương hàng ngàn hàng vạn, mỗi lần chọn đều muốn chọn đến thứ hữu dụng căn bản là không có khả năng, chỉ có thể xem vận khí.

Tạm thời vứt bỏ nội dung có liên quan trận pháp, Lâm Minh nén cơn đau đầu tiếp tục đọc trí nhớ trong mảnh vỡ kia.

- Thái Dương Chân Hỏa quyết, cần phải có thực lực siêu cường mới có thể tu luyện, hơn nữa còn thiếu sót, vô dụng...

- Nguyệt Hủy Tinh Trầm, võ kỹ đỉnh cấp, tu vi ta kém xa, vô dụng...

- Kiêu Long Hống, lại là võ kỹ đỉnh cấp, vẫn không học được...

Lâm Minh xem một mạch, nội dung trí nhớ trong mảnh vỡ linh hồn phi thường phong phú nhưng mà đồ vật hữu dụng đối với mình lại ít càng thêm ít. Đại đa số công pháp, võ kỹ đều cần tu vi cấp đại năng mới có thể thi triển học tập.

- Những thứ này là... Ồ? Nữ nhân, cảm tình, môn phái, âm mưu, đây là cuộc đời của đại năng Thần Vực kia. Những thứ này lại càng vô dụng.

Trí nhớ có liên quan trận pháp, công pháp trước đó, Lâm Minh vẫn chỉ là cất đi, mà những trí nhớ có liên quan cuộc đời của đại năng Thần Vực này Lâm Minh trực tiếp vứt bỏ toàn bộ.

- Ồ... Đây là...

Lâm Minh trong lòng khẽ động, tinh thần lập tức tập trung. Đau đầu vốn có cũng bởi vậy mà thoáng phai nhạt:

- Tà Thần lực?

- Đây là võ kỹ? Hay là công pháp?

Lâm Minh đem tư duy chìm vào trong một đoạn trí nhớ này. Khiến hắn ngạc nhiên vui mừng chính là, trí nhớ có liên quan Tà Thần lực này vẫn xem như đầy đủ. Hơn nữa trọng yếu nhất chính là, tu luyện Tà Thần lực đối với tu vi không có yêu cầu cứng nhắc, dù là Luyện Thể kỳ cũng có thể tu luyện.

Bí tịch truyền thừa của Thiên Diễn đại lục, cơ bản có thể chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là công pháp, dùng cho võ giả tích lũy chân nguyên, đề cao tu vi. Công pháp là căn bản, là một loại quý báu nhất trong tất cả bí tịch. Một môn phái, có thể không có võ kỹ tốt nhưng là không thể không có công pháp tốt.

Loại thứ hai tự nhiên chính là võ kỹ. Dựa theo võ kỹ vận dụng chân nguyên và lực lượng thân thể, là có thể công kích kẻ địch.

Loại thứ ba thì là thân pháp. Đồng dạng là phương pháp vận dụng chân nguyên và lực lượng thân thể, tuy nhiên hiệu quả là dùng để nâng cao tốc độ.

Nhưng Tà Thần lực mà Lâm Minh nhìn thấy này lại không nằm trong số này.

Sử dụng bí pháp Tà Thần lực, lực lượng có thể trong thời gian ngắn gia tăng rất lớn, chân nguyên cũng sẽ tương ứng được tăng phúc. Tà Thần lực vừa không phải công pháp cũng không phải võ kỹ, càng không thuộc về thân pháp. Nhưng là nó lại có thể khiến cho võ kỹ càng thêm mạnh, thân pháp càng thêm nhanh.

- Trong trí nhớ của đại năng Thần Vực kia, Tà Thần lực này là một loại bí pháp phụ trợ hiếm thấy, thuộc về một loại quý báu nhất trong các loại bí pháp đại năng đó thông hiểu.

Điều này làm cho Lâm Minh ngạc nhiên vui mừng. Tuy rằng đại đa số trí nhớ không có tác dụng, nhưng là một loại quý báu nhất trong đó hữu dụng, vậy là đáng giá rồi!

Lâm Minh tiếp tục xem. Tà Thần lực tổng thể chia làm sáu tầng. Tầng thứ nhất có thể đề cao lực lượng thân thể và chân nguyên lực năm mươi phần trăm. Tầng thứ hai có thể đề cao một trăm phần tầng thứ ba một trăm năm mươi phần trăm. Cứ vậy mà tính, đến tầng thứ sáu cuối cùng, có thể đề cao tròn ba lần lực lượng và chân nguyên lực. truyện teen hay

Sau khi Tà Thần lực đại thành, chiến đấu với đối thủ cùng cấp có thể trong một đoạn thời gian nhiều ra gấp ba lần lực lượng và chân nguyên lực so với đối phương. Đây là một con số tương đương khủng bố, đủ khiến cho võ giả vượt cấp chiến đấu.

Đương nhiên, ba lần lực lượng và chân nguyên lực, tương ứng là thể lực và chân nguyên tiêu hao ba lần. Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói lại không phải vấn đề lớn. Dùng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết và công pháp cơ bản vững chắc, sức chịu đựng của hắn từ trước đến nay tốt thần kỳ.

- Tà Thần lực này tuy rằng không phải võ kỹ, nhưng là luận sức chiến đấu thực tế lại mạnh hơn nhiều so với võ kỹ. Dù là chỉ luyện thành tầng thứ nhất đều có thể gia tăng năm mươi phần trăm lực lượng và chân nguyên lực. Với lực lượng bậc này thi triển Thương quyết cơ sở của ta, lại phối hợp khí thế chồng chất, ta lại gặp phải Chu Viêm có thể thắng thoải mái!

- Hơn nữa biến thái nhất chính là, Tà Thần lực cũng không xung đột với võ kỹ. Nếu là dưới trạng thái mở ra Tà Thần lực sử dụng võ kỹ, như vậy uy lực của võ kỹ cũng sẽ được tăng phúc.

- Chỉ riêng Tà Thần lực này, ta chọn mảnh vỡ linh hồn này liền đáng giá.

Lâm Minh nén hưng phấn trong lòng, tiếp tục nhìn. Bộ phận trí nhớ còn thừa đã không nhiều, tuy rằng công pháp, võ kỹ ẩn chứa trong đó đều rất nhiều nhưng là chân chính hữu dụng vừa phải đầy đủ, lại phải thích hợp võ giả Luyện Thể kỳ tu luyện mới được, Lâm Minh cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Nhưng mà ngay khi hắn sắp đọc xong trí nhớ, ánh mắt chợt sáng lên.

- Thân pháp đỉnh cấp, Kim Bằng Phá Hư.

Bộ thân pháp này là một vị đại năng Thần Vực thời thượng cổ ngẫu nhiên nhìn thấy Kim Sí đại bằng và Chân Long chiến đấu. Kim Sí đại bằng kia thân dài mấy vạn dặm, cánh như mây phủ bầu trời, che phủ mặt trời trăng sao.

Vị đại năng thượng cổ kia tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Kim Sí đại bằng và Chân Long chiến đấu, sau đó Kim Sí đại bằng phá nhập hư không, biến mất không thấy.

Căn cứ những cảnh tượng này, đại năng thượng cổ bế quan tìm hiểu thời gian sáu mươi năm, sáng tạo thân pháp Kim Bằng Phá Hư.

Bộ thân pháp này phải từ giai đoạn Luyện Thể cơ sở nhất bắt đầu luyện, từng bước luyện đến tầng cao nhất. Sau khi công pháp viên mãn, trong chớp mắt ngàn dặm, ngao du hư không như đi dạo trong sân nhà.

Từ giai đoạn Luyện Thể cơ sở nhất bắt đầu luyện, đây chính là phúc của Lâm Minh. Giai đoạn hiện tại của hắn vừa khéo có thể bắt đầu luyện Kim Bằng Phá Hư này.

Nhưng đáng tiếc chính là, thân pháp Kim Bằng Phá Hư này chung quy thiếu một bộ phận. Kim Bằng Phá Hư tổng cộng mười hai tầng, trong trí nhớ của đại năng đã chết kia chỉ có tám tầng.

Bốn tầng thiếu cũng không phải bởi vì linh hồn vỡ nát mà đánh mất, mà là vị đại năng đó vốn cũng không đạt được thân pháp Kim Bằng Phá Hư đầy đủ. Nếu không bí pháp quý báu nhất hắn biết sẽ không phải Tà Thần lực mà là Kim Bằng Phá Hư.

Tuy nhiên đối với điều này Lâm Minh lại không cảm thấy tiếc nuối. Tuy rằng không đầy đủ nhưng đối với Lâm Minh hiện tại mà nói lại không có ảnh hưởng quá lớn. Dù sao mặt sau hắn muốn luyện tu vi cũng kém xa, bốn tầng thiếu kia chờ đến cảnh giới đó lại đi tìm cũng không muộn.

Sau khi đạt được Kim Bằng Phá Hư, Lâm Minh lại nhìn xuống dưới, trí nhớ còn lại đã phi thường ít. Lâm Minh cho rằng sẽ không có gì có giá trị. Tuy nhiên khiến hắn ngoài ý muốn chính là, còn có một võ kỹ nho nhỏ lại có thể tu luyện.

Võ kỹ này tên là Tuyệt Mạch thủ, không hạn chế tu vi, độ khó cũng đơn giản, rất dễ học, tương ứng uy lực cũng không ra làm sao.

Tuyệt Mạch thủ chỉ có khi chân nguyên đối phương gần tiêu hao hết, thực lực đã không bằng mình mới có thể thi triển. Bởi vì Tuyệt Mạch thủ là dùng một luồng ám kình đem chân nguyên của mình dùng một loại phương pháp đặc thù đánh vào thân thể đối phương, phát huy tác dụng. Nếu tổng lượng chân nguyên còn thừa trong cơ thể đối phương nhiều hơn chân nguyên mình đánh vào, như vậy luồng chân nguyên đó sẽ bị đối phương tiêu hao mất.

Chỉ riêng một điểm này, Tuyệt Mạch thủ này liền quá mức gân gà. Chỉ có thể đối phó đối thủ kém mình nhiều hoặc là kẻ địch đã tiêu hao rất lớn, mất đi sức chống cự.

Theo lý thuyết, vị đại năng kia sẽ không bảo tồn võ kỹ gân gà như vậy, nhưng Tuyệt Mạch thủ này lại có một tác dụng đặc thù.

Đó chính là nó có thể thông qua chân nguyên đánh vào khiến kinh mạch đối phương đứt đoạn, khiếu huyệt khô cạn. Loại phá hoại này gần như là không thể chữa trị, trừ phi có một loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp nào đó trong trí nhớ đại năng kia, mà loại thiên tài địa bảo này chỉ có Thần Vực mới có.

Võ giả từ sau lực công kích liền bắt đầu đả thông kinh mạch. Toàn thân kinh mạch đả thông, khiếu huyệt liền thông nhau, chân nguyên liền thông suốt không trở ngại trong kinh mạch, đây chính là Ngưng Mạch kỳ.

Nhưng nếu là làm kinh mạch đứt đoạn, đời này cũng đừng mơ bước vào Ngưng Mạch kỳ, hơn nữa tu vi cũng sẽ dần dần thụt lùi, ngày sau không bằng ngày trước, thẳng đến toàn bộ biến mất.

Thậm chí năng lực tính dục của nam nhân cũng cùng khiếu huyệt kinh mạch có liên quan. Tỷ như Túc Thiếu Âm Thận kinh, Nhâm Mạch cùng cường thận tráng dương liên quan chặt chẽ, cùng với những huyệt Dũng Tuyền, Quan Nguyên... Trên những kinh mạch này.

Nếu là tuyệt những kinh mạch khiếu huyệt này, năng lực tính dục của nam nhân cũng bị ảnh hưởng thật lớn, rất có thể bởi vậy mà không cương không ham muốn.

Cho dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ trở lên, toàn thân kinh mạch đã thông suốt, trúng Tuyệt Mạch thủ cũng sẽ không may mắn thoát khỏi. Tu vi của bọn họ sẽ trực tiếp rơi xuống dưới Ngưng Mạch kỳ, rồi sau đó cũng là một kết cục.

Tuyệt Mạch thủ này có thể nói là cực kỳ âm độc.

Không hề nghi ngờ, đây là một chiêu võ kỹ chuyên môn tổn hại người, bởi vì đối phó kẻ địch bình thường mất sức chống cự, giết là được. Mà dùng Tuyệt Mạch thủ, lại sẽ khiến đối phương võ công mất hết, độc hơn một chút thậm chí khiến đối phương ngay cả công năng của nam nhân đều mất. Quả thật sống không bằng chết.

- Tuyệt Mạch thủ này đủ độc, tuy rằng không thể đề cao thực lực, nhưng là chỉnh người lại âm độc vô cùng. Chẳng những tuyệt kinh mạch người, còn có thể tuyệt hậu đại. Khiến võ giả mất đi tu vi và tính dục, còn khó chịu hơn giết hắn. Có thời gian ta học một chút cũng không sai, đối phó một ít kẻ địch không tiện đối phó ngoài sáng, phế tu vi đối phương cũng an toàn hơn nhiều. Tuy nhiên hiện tại thời gian của ta rất gấp, tạm thời bỏ qua một bên.

Lâm Minh đem trí nhớ không dùng đến cất hết đi, trí nhớ vô dụng liên quan cuộc đời thì vứt bỏ toàn bộ. Hắn cuối cùng chọn ra, chỉ có Tà Thần lực, Kim Bằng Phá Hư cùng với Tuyệt Mạch thủ.

Đặc biệt là một bộ bí kỹ và một bộ thân pháp phía trước, lại càng quý báu vô cùng, về phần Tuyệt Mạch thủ, tuy rằng không tính quý báu bao nhiêu nhưng là lại cũng có tác dụng đặc thù.

- Hiện tại cách ta chiến đấu với Trương Quan Ngọc chỉ có bốn tháng, vốn là ta chỉ muốn luyện thành Minh Thân phù, khắc lên người, tiếp tục tìm hiểu Luyện Lực Như Tơ. Sau đó dưới sự gia tốc của Minh Thân phù, vận dụng Không Linh võ ý một mực đề cao tu vi, tranh thủ đột phá Luyện Thể tầng bốn Dịch Cân kỳ trước khi chiến đấu là được.

- Mà hiện tại, ta lại thêm Kim Bằng Phá Hư và Tà Thần lực phải tu luyện. Một bộ bí kỹ một bộ thân pháp này tuy rằng cường đại, nhưng nếu là luyện không thành, chẳng những không thể đề cao tu vi của ta ngược lại sẽ lãng phí thời gian.

- Chỉ có bốn tháng, thời gian quá gấp!

- Ba tháng xông vào mười hạng đầu Vạn Sát trận, bốn tháng thắng Trương Quan Ngọc, năm tháng thắng Thác Khổ, sáu tháng thắng Lăng Sâm. Bốn điểm này, xông vào mười hạng đầu Vạn Sát trận là đơn giản nhất. Chỉ cần lọt vào mười hạng đầu Vạn Sát trận, Thất Huyền võ phủ sẽ cấp cho ta một thanh bảo khí trường thương nhân giai trung phẩm từ Trọng Huyền Nhuyễn Ngân rèn ra.

- Đây nhưng là bảo khí nhân giai trung phẩm, hơn nữa còn là thương mềm hiếm thấy. Có nó sức chiến đấu của ta tất nhiên càng tiến thêm một bước, chống lại Trương Quan Ngọc nắm chắc sẽ lớn hơn nhiều.

Quán Hồng thương của Lâm Minh hiện giờ tuy rằng tiện tay nhưng dù sao cũng là bán bảo khí, khi sử dụng rót chân nguyên vào trong khó tránh khỏi sẽ có cảm giác không trôi chảy.

Chương 124: Cuồng phong động

Ở góc tây bắc Đại Chu sơn có một thung lũng thiên nhiên. Thung lũng này lối vào hướng bắc mở ra gần ngàn trượng, kéo dài vào trong, càng lúc càng hẹp. Toàn bộ thung lũng có dạng phễu, mãi cho đến xuyên qua toàn bộ lòng núi, lòng trong cùng chỉ rộng khoảng một trượng.

Khi gió to từ phía bắc Đại Chu sơn thổi tới, bởi vì bị Đại Chu sơn chặn lại sẽ hình thành phong áp thật lớn. Sau đó dòng khí sẽ theo thung lũng dạng phễu ùa vào, càng vào trong thung lũng càng hẹp, phong áp càng mạnh, tốc độ gió càng nhanh.

Lúc trước khi Thất Huyền võ phủ mới thành lập, thung lũng này liền được đặt tên là Cuồng Phong cốc. Bên trong đá lớn bằng cái đấu đều có thể bị thổi lăn đầy đất, người và gia súc căn bản khó thể đứng vững.

Sau lại Thất Huyền võ phủ thành ập, có cao thủ Tiên Thiên tại chỗ lấy tài liệu, ở trong Cuồng Phong cốc này thiết lập đại trận, chẳng những đem tốc độ gió tăng lên nhanh hơn, hướng gió bên trong cũng trở nên khó thể nắm bắt. Mạch nước ngầm khắp nơi, thậm chí còn có cương phong có thể đả thương người.

Đây chính là Phong chi trận trong bảy đại sát trận Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, Cuồng Phong động.

Cuồng Phong động chủ yếu được đệ tử dùng để tu luyện công phu hạ bàn. Đối với võ giả mà nói, hạ bàn vững chắc là cơ sở nhất. Võ công nhập môn thường thường phải đứng cọc trước, dù là Lâm Minh chưa từng được giáo dục võ học chính thức, mới đầu luyện võ cũng là đứng trung bình tấn đánh cọc.

Tuy nhiên hôm nay, Lâm Minh tới Cuồng Phong động lại không phải vì đứng cọc mà là luyện tập thân pháp.

Ở trong Cuồng Phong động tu luyện thân pháp, theo đệ tử bình thường xem ra là chuyện không thể tưởng tượng. Bởi vì thân pháp nhanh mấy cũng không có khả năng tránh qua gió, dù cho thân pháp ngươi kinh người ở trong Cuồng Phong động thế nào cũng bị gió kìm chế, ngược gió bị cản, thuận gió thì tốc độ cực nhanh

Bình thường đệ tử luyện tập thân pháp sẽ lựa chọn Loạn Thạch pha trong bảy đại sát trận. Ở Loạn Thạch pha sẽ có vô số loạn thạch bay tới bay lui, dùng cho võ giả luyện tập né tránh, công phu thân pháp. Lâm Minh trước đó cũng từng đi Loạn Thạch pha xem qua một chút. Loạn Thạch pha quả thật là địa phương tốt để luyện tập thân pháp, nhưng là lại không thích hợp Kim Bằng Phá Hư.

Ở Loạn Thạch pha luyện tập thân pháp, kỳ thật chủ yếu luyện tập là tốc độ thần kinh phản ứng của võ giả, tính phối hợp của lực lượng, chân nguyên và thân thể.

Mấy điểm này đều làm được tốt nhất, vậy võ giả đó đồng thời có được tốc độ cực nhanh và thân pháp linh hoạt.

Mà võ kỹ thân pháp bình thường rất khó đồng thời làm được hai điểm này. Những thân pháp như Thiên Nga Lạc Vũ, ông Thiên Thê, Thùy Vân Tác, chủ yếu trọng điểm là tốc độ và khinh công. Chú trọng thân nhẹ như én, nén một hơi chân nguyên, nhảy một cái cao mấy chục trượng, có thể thoải mái bắt chim bay trên trời. Dùng những thân pháp này đi đường, tốc độ cực nhanh

Mà những thân pháp Thất Tinh Lưu Vân, Mê Tung bộ, Lục Xích bộ, thất Tuyệt Bộ thì chủ yếu chú trọng linh hoạt và né tránh. Ví dụ như Thất Tinh Lưu Vân, chân đạp thất tinh, chân đạp lưu vân, sau khi đại thành có thể bảy bước đồng thời bước ra, dấu chân không phân biệt trước sau, tốc độ trong bảy bước có thể đạt tới cực hạn. Những thân pháp này chú trọng né tránh, trong cận chiến hiệu quả càng thêm rõ ràng.

Một bộ võ kỹ thân pháp, thân pháp có thể ở một phương diện có ưu thế, cũng đã là thượng phẩm. Có thể đồng thời có ưu thế ở hai phương diện, như vậy chính là thân pháp cực phẩm. Loại thân pháp này, ở Thất Huyền cốc thường thường sẽ chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm.

Mà Lâm Minh sau khi đọc tổng cương của Kim Bằng Phá Hư, lại biết được, dù là thân pháp ở hai phương diện đều làm được đến cực hạn vẫn tương đối bình thường.

Thân pháp cực hạn chân chính chẳng những phải làm được đến cực hạn ở hai phương diện này, hơn nữa trọng yếu nhất chính là phải dung nhập ý cảnh và pháp tắc vào trong thân pháp.

Thân pháp có thể hoàn mỹ dung nhập một loại ý cảnh dù là ở Thần Vực cũng cực kỳ quý báu. Mà Kim Bằng Phá Hư trong trí nhớ của vị đại năng kia lại đồng thời dung nhập hai loại ý cảnh: Phong chi ý cảnh và Không chi ý cảnh

Kim Sí đại bằng lại tên Cửu Thiên Côn Bằng, là thần thú Phong thuộc tính, chính là tổ của vạn phong. Truyền thuyết Kim Sí đại bằng lấy giao làm thức ăn, mức độ cường đại của nó tương đương Chân Long, Chân Phượng. Thần thú Phong hệ bậc này ẩn chứa Phong chi ý cảnh không hề nghi ngờ là cấp cao nhất.

Về phần Không chi ý cảnh thì là vị đại năng sáng tạo Kim Bằng Phá Hư kia, vào khoảnh khắc Kim Bằng Phá Hư phá nhập hư không lĩnh ngộ ra.

Không chi ý cảnh hư vô mờ mịt, đối với Lâm Minh hiện tại mà nói có chút xa xôi, hắn có thể tiếp xúc đến chỉ có Phong chi ý cảnh.

Mà địa phương tu luyện Phong chi ý cảnh tốt nhất, không hề nghi ngờ chính là Cuồng Phong động.

- Cái gì, Lâm sư đệ muốn mở độ khó cấp bảy?

Chấp sự sư huynh thủ vệ Cuồng Phong động mở to hai mắt, gần như cho là mình nghe lầm. Đam Mỹ Cổ Đại

Bên trong Cuồng Phong động bị chia cắt thành mười hai bộ phận, độ khó mỗi một bộ phận đều có thể điều chỉnh riêng. Độ khó cấp bảy là độ khó đệ tử bậc trung Địa Chi đường ngoài một trăm trên Bài Danh thạch sử dụng. Hiện giờ Lâm Minh ở Thiên Chi phủ đều phải sắp xếp đến thượng tầng, thế nào cũng phải mở độ khó cấp mười mới đúng chứ.

Nên biết, lúc trước Chu Viêm chính là dùng độ khó cấp mười tu luyện, hiện giờ đệ tử mười hạng đầu Thiên Chi phủ thì thường thường dùng độ khó cấp mười một tu luyện.

Về phần độ khó cao nhất cấp mười hai, lại không ai có thể trụ được, dù là Lăng Sâm cũng nhiều nhất duy trì thời gian một nén hương.

Nếu hôm nay Lâm Minh tới muốn độ khó cấp mười, thậm chí cấp mười một, chấp sự này đều sẽ không kinh ngạc như thế. Lâm Minh là người nào? Đó là nhân vật muốn khiêu chiến Lăng Sâm, Thác Khổ, Trương Quan Ngọc, chuẩn đệ tử hạch tâm. Nhưng hiện tại lại muốn lựa chọn độ khó cấp bảy, chấp sự này khó hiểu:

- Lâm sư đệ, độ khó cấp bảy bình thường mà nói là đệ tử bậc thấp khiêu chiến. Lâm sư đệ có phải nói chơi với ta hay không?

Lâm Minh cười cười nói:

- Ta xác định muốn mở cấp bảy, không phải nói chơi.

- Được rồi.

Chấp sự sư huynh nhún vai, mở độ khó cấp bảy. Dù sao thời gian là của người ta, mở độ khó cấp bao nhiêu đều là tự do. Lại nói độ khó thấp còn tiết kiệm Chân Nguyên thạch.

Sau khi Cuồng Phong động mở ra, Lâm Minh lập tức tiến vào trong đó.

Vừa tiến vào Cuồng Phong động, Lâm Minh lập tức liền nghe được tiếng gió kêu ầm ầm trong động, giống như tiếng sấm rền. Nhất là trong một khu vực phụ cận dường như có người mở độ khó cấp mười trở lên, tiếng gió rít gào kịch liệt giống như thiên quân cùng rống, vạn ngựa chạy chồm. Chỉ riêng nghe thanh âm là có thể tưởng tượng sự khủng bố bên trong.

Mà Cuồng Phong động độ khó cấp bảy nơi Lâm Minh lại tương đối mà nói ôn hòa hơn nhiều. Với tu vi của hắn có thể thoải mái đi lại trong Cuồng Phong động.

Lâm Minh đại ái đi đến vị trí chính giữa Cuồng Phong động. Vị trí này, tốc độ gió tương đối vừa phải. Hắn dừng lại, nhắm hai mắt, bắt đầu toàn thân tâm cảm thụ cảm giác gió núi lạnh thấu xương thổi lên người.

Hai chữ ý cảnh, nghe ra hư vô mờ mịt.

Nếu là cho một võ giả của Thiên Vận quốc đi lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, hắn căn bản là không biết bắt tay từ đâu. Ý cảnh là cái gì? Hoàn toàn không rõ.

Mà Lâm Minh sau khi cắn nuốt mảnh vỡ linh hồn kia lại có một nhận thức rõ ràng đối với ý cảnh. Đương nhiên, muốn lĩnh ngộ nó còn phải xem chính mình.

Ý cảnh kỳ thật chính là pháp tắc, là bản chất của lực lượng. Lĩnh ngộ nó chính là nắm giữ hạch tâm của một loại lực lượng.

Thế gian vạn vật, mỗi một loại đồ vật đều có pháp tắc cố hữu của nó.

Tỷ như nước chảy chỗ trũng, lửa bốc chỗ cao, âm dương tương sinh tương khắc, người sinh lão bệnh tử... Những cái này đều là pháp tắc cơ sở nhất.

Đem pháp tắc kéo dài, xâm nhập vào trong linh hồn, nắm giữ căn nguyên vạn vật. Đây chính là ý cảnh.

Lâm Minh muốn lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, không phải là muốn đi chống cự lực lượng của gió mà là phải dung nhập vào trong gió, cảm thụ lực lượng của gió.

Nếu là Lâm Minh vận dụng chân nguyên cộng thêm lực lượng thân thể cường đại của hắn và Quán Hồng thương chống đỡ, hắn có thể thoải mái chống cự độ khó cấp mười, thậm chí có thể đi khiêu chiến độ khó cấp mười một. Nhưng mà điều này với hắn mà nói lại không có ý nghĩa.

Hắn chỉ lựa chọn độ khó cấp bảy, sau khi đứng vững, đột nhiên đình chỉ lực lượng chống lại gió, khiến thân thể hoàn toàn thả lỏng. Kế tiếp, hắn không hề trì hoãn bị cuồng phong thổi bay.

Lâm Minh ở không trung không ngừng điều chỉnh góc độ thân thể để thích ứng gió, mượn lực lượng của gió. Nhưng mà ngay từ đầu lại căn bản không có cách nào nhập môn.

Rầm!

Lâm Minh đụng thật mạnh lên nham thạch, dù là thân thể hắn mạnh mẽ, hơn nữa có chân nguyên thủ hộ cũng bị đụng khí huyết sôi trào, thất điên bát đảo.

Lâm Minh đứng lên, lại lần nữa dung nhập trong gió, lại lần nữa bị gió thổi lên, đánh lên vách đá.

Từng lần thực nghiệm, lại từng lần bị đụng lên vách đá, Lâm Minh không biết đã đụng bao nhiêu lần. Thân thể hắn đầy chỗ bầm xanh, đầy người là vết thương, trên mặt nhiều vết thương, quần áo đã rách không ra hình dạng.

Hôm nay, Lâm Minh đã báo cho Uông Vũ Hàm, không đi Minh Văn sư công hội. Hắn một hơi hẹn trước thời gian tám canh giờ, toàn bộ dùng để lĩnh ngộ lực lượng của gió.

Đây hoàn toàn là phương pháp tu luyện theo kiểu tự hành hạ mình. Dù là Lâm Minh đã mang đủ thuốc trị thương lại vẫn rơi vào cảnh chật vật như vậy.

- Ta thật là sơ sẩy, lại không nghĩ tới quần áo sẽ nát thành như vậy, không mang theo quần áo dự bị.

Lâm Minh cười khổ lắc lắc đầu, chuẩn bị nhờ chấp sự sư huynh mang đến cho mình một ít quần áo.

Lúc này đã gần tới buổi chiều, chấp sự sư huynh kia đang vô cùng nhàm chán đả tọa điều tức, hắn thi thoảng chú ý động gió nơi Lâm Minh. Thời gian hẹn trước là tám canh giờ, từ sáng sớm trời vừa sáng thẳng đến trời tối đen. Thời gian dài như vậy lại chỉ mở độ khó cấp bảy, Lâm sư đệ này là nghĩ thế nào, chẳng lẽ đi vào chơi hay sao?

- Tính trẻ con chưa hết? Không có khả năng... Xem tâm tính của Lâm sư đệ căn bản không giống một thiếu niên mười lăm tuổi, hắn rốt cuộc ở trong Cuồng Phong động làm gì?

Chấp sự sư huynh nghĩ nửa ngày cũng không rõ, đành phải thôi.

- Người địa vị cao thật sự trí lực kém. Thời gian tu luyện bảy đại sát trận này quý giá biết bao, rất nhiều võ giả mấy ngày đều không bỏ được tới một lần, ngẫu nhiên tới một lần còn phải lôi kéo mấy đồng bạn cùng góp lại, một người dùng nửa canh giờ. Nhưng là Lâm sư đệ này, một tháng có thể tu luyện mười ngày chẵn, cho nên mới không quý trọng như vậy nhỉ. Một hơi liền hẹn trước tám canh giờ, chỉ mở độ khó cấp bảy. Người so với người, tức chết người a!

Chấp sự sư huynh này đang cảm khái, Lâm Minh từ trong Cuồng Phong động đi ra. Hắn vừa ra liền nói:

- Xin lỗi sư huynh, có thể giúp ta chuẩn bị một bộ quần áo dự bị hay không?

Lâm Minh hiện tại sắp quần áo không che thân, còn tu luyện nữa căn bản là không có biện pháp trở về chỗ ở.

Nhìn Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, toàn thân vết thương lớp lớp, mặt xám mày tro, quần áo tả tơi, chấp sự sư huynh kia đương trường mắt tròn xoe, miệng há hốc có thể nhét một quả trứng gà.

Hắn phản ứng nửa ngày mới nhận ra, người bộ dạng ăn mày trước mặt này chính là Lâm Minh!

- Đây... Đây.

Chương 125: Tu luyện kiểu tự hành hạ mình

Chấp sự sư huynh kia cảm giác đầu óc hoàn toàn hồ đồ, chẳng lẽ bên trong Cuồng Phong động có quái thú?

Không có khả năng, động gió này dùng mỗi ngày, sao lại sẽ có quái thú, hoặc là mình chọn độ khó sai rồi? Hắn xoay người nhìn thoáng qua bàn điều khiển trận pháp, quả thật là độ khó cấp bảy không nghi ngờ.

Nhưng là, Lâm sư đệ làm sao lại thành ra bộ dạng này, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ công phu hạ bàn của Lâm sư đệ không vững?

Không có khả năng, Lâm sư đệ ở trên lôi đài rõ ràng là khí thế bất động như núi, sao có thể hạ bàn không vững.

Đối với loại tình huống này, Lâm Minh cũng căn bản giải thích không rõ, hắn nói:

- Sư huynh, phiền toái ngươi lại hạ một độ khó đi, mở độ khó cấp sáu.

Ở độ khó cấp bảy, tốc độ gió vẫn là quá nhanh, thời gian Lâm Minh ngừng trên không quá ngắn, mới vừa cảm nhận được một chút lực lượng căn nguyên của gió lập tức liền đụng lên vách tường.

Cho nên hắn hy vọng lại hạ thấp độ khó, lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh. Cũng không phải là chống cự lực lượng của gió, lực lượng yếu một chút cũng không quan hệ.

- Còn muốn hạ thấp độ khó?

Chấp sự sư huynh kia đã là không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, còn không nghĩ rõ làm thế nào mở miệng hỏi Lâm Minh thì Lâm Minh lại đã tiến vào trong động gió. Thông qua vô số lần thí nghiệm vừa rồi, hắn cảm giác thoáng nắm giữ được một tia mạch lạc của Phong chi ý cảnh, hắn muốn nhân cơ hội này một hơi bước vào cánh cửa của Phong chi ý cảnh.

Tu luyện chừng tám canh giờ, Lâm Minh đụng lên vách tường đã có hơn vạn lần. Nếu không có thuốc trị thương cực phẩm, va chạm nhiều lần như vậy nhất định để lại ám thương.

Lúc này, trên người Lâm Minh đã không còn một chỗ hoàn hảo. Khi hắn đổi một thân quần áo từ trong động gió đi ra, chấp sự sư huynh kia hoàn toàn mơ hồ.

Bên cạnh chấp sự kia còn có một đệ tử của Thiên Chi phủ, hắn lại chưa thể nhận ra Lâm Minh, còn đang nghĩ đây là đệ tử bậc thấp nào mà kỳ quái như vậy. Không được ngươi liền mở độ khó thấp một chút không phải là được rồi, cần phải tự hành hạ mình như vậy chứ?

- Lâm sư đệ, ngươi rốt cuộc ở bên trong làm gì?

Chấp sự sư huynh hỏi.

- Tu luyện.

Lâm Minh mỉm cười, đưa ra một câu trả lời có lệ, sau đó không đợi chấp sự sư huynh này hỏi tiếp liền cáo từ rời đi.

Đệ tử Thiên Chi phủ ở lại kia còn đang hỏi:

- Lâm sư huynh? Lâm sư đệ nào? Lâm Vũ sao? Cũng không đúng, Lâm Vũ tuy thực lực kém một chút nhưng cũng không đến mức kém vậy chứ.

Chấp sự kia tức giận nhìn đệ tử đó một cái, nói:

- Lâm Minh Lâm sư đệ!

- Lâm Minh? Ha ha, sư huynh, ta thừa nhận lời nói đùa này của ngươi rất buồn cười. Nếu là Lâm Minh có thể ở trong động gió ngã thành như vậy, ta về sau đi ngược lại.

- Ngươi thích đi như thế nào thì đi, không tin lần sau ngươi tới xem xem.

Chấp sự sư huynh kia lười để ý đến đệ tử kia, hắn bắt đầu thu thập trận bàn, đã đến thời gian đóng trận tan tầm rồi.

***

Ban đêm cùng ngày trở về chỗ ở, Lâm Minh nấu một thùng tắm thảo dược, cởi hết quần áo nhảy vào ngâm một hơi hai canh giờ, lúc này mới chậm rãi tiêu trừ miệng vết thương toàn thân, lại ngồi xuống điều tức một đêm. Ngày hôm sau, dược lực làn da hấp thu tan ra, vết bầm tím cũng biến mất.

Một thùng tắm thảo dược này giá trị sáu, bảy trăm lượng vàng. Nếu là trước kia, số tiền này mua dược liệu đủ cho Lâm Minh dùng bảy, tám năm. Mà hiện tại, một thùng thuốc liền dùng mất, điều này khiến Lâm Minh lại lần nữa cảm khái. Nếu không có tiền, muốn tập võ, có thiên tài mấy cũng là vô dụng.

Ngày hôm qua, thông qua luyện tập kiểu tự hành hạ tám canh giờ, Lâm Minh rốt cuộc chạm đến một tia bên rìa Phong chi ý cảnh, ngay cả nhập môn đều chưa tính, cách nắm giữ Phong chi ý cảnh lại càng rất xa.

Kim Bằng Phá Hư thâm ảo như vậy, Lâm Minh vốn không trông cậy luyện thành trong thời gian ngắn như vậy. Tuy nhiên chỉ là luyện thành một chút xíu cũng tác dụng vô cùng.

Hôm nay, Lâm Minh không đi Cuồng Phong động, hắn cần một đoạn thời gian để thân thể trí nhớ tiêu hóa đạt được ngày hôm qua.

Vì thế, hắn đốt một tấm Truyền Âm phù cho Uông Vũ Hàm, hôm nay hắn muốn đi Minh Văn sư công hội.

***

Trong mấy ngày này, Thiên Vận thành đã xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ. Chu gia tuyên bố, Chu Viêm bởi vì xúc phạm gia quy, bị trục xuất khỏi gia tộc, mà thập hoàng tử Vân thân vương cũng vạch rõ giới hạn với Chu Viêm.

Chuyện này xử lý rất điệu thấp, nhưng mà thế lực các nơi vẫn chú ý tới. Hiện tại ai chẳng biết Chu Viêm và Lâm Minh có cừu oán, thậm chí một ít người tin tức linh thông còn biết tầng quan hệ Lan Vân Nguyệt này.

Chu Viêm và Lâm Minh là tình địch, hơn nữa theo tin tức đáng tin, bọn họ từng phát sinh rất nhiều lần tranh đấu, mâu thuẫn đã kịch liệt không thể hòa giải. Vào thời điểm này, Chu gia đem Chu Viêm trục xuất khỏi gia tộc, đồng thời thập hoàng tử vạch rõ giới hạn với Chu Viêm, ý nghĩa cái gì?

Rất nhiều người nghĩ đến chính là, Chu gia cùng thập hoàng tử làm như vậy là biểu hiện khuất phục, lấy lòng đối với Lâm Minh. Nhưng là vì lấy lòng Lâm Minh liền trực tiếp đem một nhân tài như vậy trục xuất khỏi gia tộc, cách làm này có phải là quá lỗ mãng rồi hay không?

Lâm Minh tuy mạnh, nhưng là rõ ràng thân cận ph thái tử. Nếu là thập hoàng tử không thể lôi kéo được Lâm Minh, như vậy lại đuổi Chu Viêm đi. Đó không phải là bồi phu nhân lại chiết binh sao?

Thập hoàng tử làm vậy là vì cái gì?

Lâm Minh sau khi biết được tin tức này cũng có chút không thể lý giải. Đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu mình là thập hoàng tử, hắn sẽ không hạ quyết định như vậy, vì lấy lòng mình? Có tất yếu sao?

- Tuy nhiên Chu Viêm rời khỏi gia tộc, lại rời khỏi Thất Huyền võ phủ, ta về sau lại phải cẩn thận hắn. Người này trời sinh tính âm trầm, hiểu được ẩn nhẫn, tính dai rất mạnh, hắn về sau khẳng định sẽ bất lợi đối với ta. Ta thực lực càng ngày càng mạnh, thật ra không sợ. Tuy nhiên cha mẹ ta đều ở Thanh Tang thành, vẫn là phải thông tri Lâm gia một chút, bảo hộ tốt cha mẹ ta mới được.

- Đáng tiếc, lúc trước ở trên lôi đài không thể giết hắn, để lại tai họa về sau!

Trong mắt Lâm Minh lóe lên một tia hàn ý. Tuy rằng hắn đối với Vương Nghĩa Cao, Vương Nghiên Phong từng hạ độc thủ đối với mình đều không truy cứu nữa, nhưng là hắn cũng không phải người nhân từ nương tay. Nhất là khi đối mặt với khả năng nguy hại đến an nguy của người thân.

Nghĩ vậy, Lâm Minh lấy ra một tấm Truyền Âm phù, truyền cho phân bộ Lâm gia Thiên Vận thành, dặn dò chuyện liên quan cha mẹ mình.

Buổi chiều hôm nay, Lâm Minh muốn đi Minh Văn sư công hội, đây cũng là chuyện hắn hôm qua đã hẹn trước với Uông Vũ Hàm.

Đi trên đường, Lâm Minh đột nhiên bước chân khựng lại. Hắn gặp phải một người, người này hắn có chút ấn tượng. Đó là một võ giả Ngưng Mạch kỳ duy nhất dưới trướng thái tử, Liêu Văn Uyên.

Thái tử đối với Liêu Văn Uyên có ơn tri ngộ, trước khi Liêu Văn Uyên phát tích, thái tử còn là thiếu niên từng giúp hắn, ơn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi luôn đáng quý khó được.

Cho nên dù hiện tại Liêu Văn Uyên đã có tước vị, thăng quan tiến chức như diều gặp gió, hoàn toàn không cần sa vào vũng nước đục tranh ngôi hoàng đế, hắn vẫn nguyện ý phụ tá thái tử đăng cơ.

- Lâm tiên sinh.

Liêu Văn Uyên hơi hơi ôm quyền, đối với Lâm Minh rất là khách khí.

- Liêu tiền khách khí rồi, là vãn bối hành lễ với Liêu tiên sinh mới đúng.

Lâm Minh ôm quyền đáp lễ. Liêu Văn Uyên có thể tìm được mình hắn cũng không kỳ quái. Mấy ngày nay hắn luôn cảm giác được khi mình đi trên đường, luôn có người cố ý vô ý đi theo. Những người này không có sát khí, hiển nhiên là thái tử phái tới.

Hiện tại Lâm Minh Thân phận mẫn cảm, chỉ cần rời khỏi Thất Huyền võ phủ một bước lập tức sẽ có người đuổi theo, trong bóng tối bảo vệ. Có thể nói, thập hoàng tử muốn ở Thiên Vận thành giết mình, không dễ hơn giết thái tử Dương Lâm bao nhiêu.

Mình mấy ngày nay đi Minh Văn sư công hội, hiển nhiên thái tử cũng biết.

- Ha ha, không nghĩ tới Lâm tiên sinh cũng biết tên của ta. Nói lời thật, ta là người thô thiển, không quá thích những lễ tiết này. Nếu là không chê, ta liền trèo cao gọi Lâm tiên sinh một câu Lâm huynh đệ.

Lâm Minh cười nói:

- Liêu đại ca nhanh mồm miệng, nói lời thật ta cũng không thích những lễ nghi và kính xưng này.

- Ha ha, điều này chính hợp ý ta. Lâm huynh đệ, hôm nay ta tới là chuyên môn tìm ngươi. Chu Viêm bị đuổi ra khỏi Chu gia, ngươi biết chứ.

Những lời này Liêu Văn Uyên dùng chân nguyên truyền âm.

- Vâng.

Lâm Minh gật gật đầu, đồng dạng cũng đổi dùng chân nguyên truyền âm.

- Ngươi phải cẩn thận Chu Viêm.

- Điều này ta rõ ràng, tuy nhiên chỉ là có chút kỳ quái mà thôi. Chu gia làm như vậy dường như hơi độc?

- Là độc một chút, lại nói vẫn là vì Lâm huynh đệ ngươi. Ngươi là người có thể trở thành Thất Huyền sứ và phủ chủ Thất Huyền võ phủ. Phần áp lực này bất kể là Chu gia hay là đối với thập hoàng tử đều quá lớn. Bọn họ không dám chọc giận ngươi. Mà Chu Viêm đối với bọn họ mà nói, ngày sau nhiều nhất cũng chỉ là một võ giả

Ngưng Mạch kỳ. Một võ giả Ngưng Mạch kỳ, tổn thất được tốt. Mà đuổi Chu Viêm đi, mọi hoạt động hãm hại, ám sát... Của Chu Viêm nhằm vào ngươi ngày sau, bọn họ đều sẽ không bị liên lụy.

- Là vậy sao... Ừm, một khi liên quan đến đấu tranh ích lợi bên trong gia tộc lớn và hoàng quyền, thật sự là lục thân không nhận.

Lâm Minh đối với những thứ tranh đấu hoàng quyền, ích lợi gia tộc này không có hứng thú gì.

- Đúng vậy, cho nên từ cổ thâm độc làm vua, nhân giả khó thành việc lớn.

Liêu Văn Uyên nói tới đây thở dài một hơi, hiển nhiên là nghĩ tới thái tử quá mức nhân nghĩa, không đủ quyết đoán.

- Đúng rồi Lâm huynh đệ. Lần trước ngươi nhờ thái tử điện hạ tìm tài liệu, đã bắt đầu bắt tay tìm kiếm. Tuy nhiên một vài thứ trong đó Thiên Vận quốc không có, thái tử đã phái người đi nước láng giềng tìm kiếm, đặc biệt là hội giao dịch của Hoắc La quốc. Ở đó đồ vật đầy đủ, hẳn là có thể tìm được một ít. Tuy nhiên nếu muốn gom đủ, lại cần thời gian không ngắn, về phần Lâm huynh đệ đưa ra chuyện trả lại trang viện, thái tử điện hạ nói, tặng cho Lâm huynh đệ chính là tặng ra ngoài rồi, há có đạo lý thu lại. Nói Lâm huynh đệ yên tâm ở là được.

Hoắc La quốc là một trong những quốc gia tương đối lớn dưới quản lý của Thất Huyền cốc, bất kể lực lượng quân sự hay là số lượng cao thủ đều vượt qua Thiên Vận quốc. Hội giao dịch của Hoắc La quốc, trong phạm vi mười vạn dặm đều rất có danh tiếng. Chỉ là cách Thiên Vận quốc quá xa, dù cưỡi Tuyết Long mã ngày đi hai ngàn dặm, cả đi lẫn về cũng mất thời gian mười mấy ngày.

Thời gian trên đường lại thêm thu thập tài liệu cũng cần thời gian, rất nhiều tài liệu còn không nhất định có thể mua được. Hiển nhiên muốn gom đủ tài liệu Minh Văn phù, chỉ dựa vào thái tử là không được.

Lâm Minh từ đáy lòng nói:

- Thay ta cảm ơn thái tử. Ân tình này, Lâm Minh ghi nhớ.

- Ha ha, Lâm huynh đệ khách khí rồi. Ta vừa gặp Lâm huynh đệ liền cảm giác Lâm huynh đệ là người đáng kết giao. Yên tâm đi, thái tử mấy năm này vẫn là có chút tích tụ, gánh vác một ít tài liệu vẫn là có thể. Ngược lại là Lâm huynh đệ ngươi, chẳng những trình độ võ đạo kinh người, còn thông hiểu Minh Văn thuật, thật sự khiến người không dám tin tưởng! Lâm huynh đệ, ngươi thật là lật đổ nhận tri của ta đối với hai chữ thiên tài trong quá khứ.

Chương 126: Trương Quan Ngọc

Lâm Minh cười lắc đầu:

- Liêu đại ca quá khen, ta cũng có một sư phụ lợi hại mới có thành tựu như vậy, đúng rồi, nếu Chu Viêm đã rời khỏi Thiên Vận thành, như vậy Lan Vân Nguyệt đâu? Đi cùng hắn rồi sao?

Tuy rằng đã không có quan hệ gì với Lan Vân Nguyệt, nhưng Lâm Minh vẫn hỏi một chút, hiện tại chỉ sợ Chu Viêm phát rồ, vị tất sẽ không bắt lấy Lan Vân Nguyệt đi.

Liêu Văn Uyên cười nói:

- Lâm huynh đệ yên tâm, Lan Vân Nguyệt không có việc gì, tuy nhiên nàng đã rời khỏi Thất Huyền võ phủ, trước mắt còn ở lại Thiên Vận thành, điện hạ đã phái người bảo hộ nàng trong bóng tối.

- Nga? Lan Vân Nguyệt bỏ học sao...

Lâm Minh thoáng sửng sốt, tuy nhiên quả thật chu đáo, ngay cả Lan Vân Nguyệt đều bận tâm đến, gia nhập một phương thế lực quả thật có chỗ tốt lớn. Rất nhiều sự tình, hoàn toàn không cần chính mình quan tâm, đều có người hỗ trợ thỏa đáng.

Liêu Văn Uyên nói:

- Nên nói đều nói xong rồi, ta đi trước, Lâm huynh đệ tiếp tục làm việc đi.

- Ân, cảm ơn Liêu đại ca.

- Ha ha, không có gì.

Cáo biệt Liêu Văn Uyên, Lâm Minh tiếp tục đi đến Minh Văn sư công hội, chính mình muốn mua những tài liệu kia, chỉ dựa vào thái tử điện hạ cũng không được, chính mình còn cần nghĩ biện pháp khác.

Nếu ta có thể vẽ Minh Văn phù làm cho võ giả Hậu Thiên Thiên Vận quốc đều động tâm, để võ giả Hậu Thiên cả nước giúp ta cùng nhau tìm, hẳn có thể tập trung được ở trong khoảng thời gian ngắn...

Đây là tính toán Lâm Minh đã tính trước, cũng là biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ ra.

Theo trình độ Minh Văn thuật đề cao của Lâm Minh mấy ngày này, vẽ Minh Văn phù làm cho võ giả Hậu Thiên động tâm, hắn cũng miễn cưỡng có thể làm được. Chỉ là thực hiện chuyện này phải hơi chút đường hoàng một ít.

...

Minh Văn sư công hội.

- Lâm tiên sinh!

Uông Vũ Hàm đã ở phòng Minh Văn chờ trong thời gian ngắn, nhìn thấy Lâm Minh không khỏi ngạc nhiên vui mừng nói.

- Uông tiểu thư, thật ngại quá. Có chút việc nên chậm trễ.

Tối hôm qua bởi vì không gian Ma Phương, linh hồn Lâm Minh tiêu hao quá lợi hại, sáng sớm phá lệ không dậy sớm, rồi sau đó lại đi Thác Nước Hàn Đàm tu luyện, thời gian có chút lâu.

- Đã có rất nhiều khách nhân chờ.

Uông Vũ Hàm chỉ đại sảnh.

Lâm Minh nhìn vọng lại, ở trong đại sảnh, đã tụ tập bảy tám người. Ở lúc bình thường cũng chỉ có hai ba người.

Ngày hôm qua Lâm Minh ra tay nhiều lần, mặc kệ là chữa trị hay là vẽ, mỗi một lần đều thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa để cho những võ giả này ngạc nhiên vui mừng chính là, Lâm Minh vẽ Minh Văn phù hiệu quả còn cao hơn Minh Văn đại sư bình thường!

Bình thường nếu muốn đạt tới loại hiệu quả này, cần vài cái Minh Văn sư đỉnh cao Thiên Vận quốc như Uông Toàn Cơ ra tay mới được.

Nhưng các nhân vật như Uông Toàn Cơ, người bình thường căn bản mời không nhúc nhích. Cho dù mời được, giá cả hắn ra tay cũng không phải võ giả bình thường có tiền trả.

Mà Lâm Minh, giá cả ra tay rất tiện nghi, lại cung cấp phục vụ. Lại không kém bao nhiêu so với Minh Văn sư đỉnh cao, kể từ đó, tự nhiên có rất nhiều khách nhân nổi tiếng đến đây.

- Nghe nói Minh Văn sư kia chỉ có mười mấy tuổi, cũng không biết có phải tung tin vịt hay không.

Một khách nhân thuận miệng nói. Hôm nay hắn mang đến một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm không dùng tới, hắn nhận được cái bảo khí này đã nửa năm, nhưng luôn luôn không tìm thấy Minh Văn phù thích hợp, Minh Văn phù bình thường hắn chướng mắt, mà Minh Văn phù đỉnh cấp lại giá rất cao, không thể nào hợp ý trong lòng hắn, hắn tu luyện chân nguyên hàn thuộc tính, cho nên muốn có nhận được một tấm Minh Văn phù phù hợp chân nguyên thuộc tính hắn.

Mà ngày hôm qua hắn nghe nói Minh Văn sư khách tọa mới tới Minh Văn sư công hội vẽ ra một tấm Hàn Băng Thủ Hộ, sau khi Minh Văn xong, ngay cả áo giáp đều thay đổi màu lam băng, cho nên hôm nay hắn đến xếp hàng, đến hiện tại đã đợi hơn nửa ngày, tuy nhiên võ giả này vẫn kiên nhẫn, tới càng sớm, trình tự liền sắp xếp càng tốt, mà thời điểm Minh Văn sư ra tay lần đầu tiên, linh hồn lực cùng chân nguyên dư thừa nhất, cũng dễ dàng ra cực phẩm nhất, mà càng về sau, xác suất ra cực phẩm lại càng nhỏ.

- Là thật sự, ngày hôm qua bằng hữu ta đã tới, tận mắt thấy Minh Văn sư kia, chỉ là một thiếu niên.

- Bây giờ là cái thời gì vậy, Minh Văn thuật không phải rất khó học sao? Hắn nhỏ như vậy đã có trình độ này, vài năm sau vượt qua Uông Toàn Cơ không phải đơn giản như ăn cơm uống nước sao?

- Hiện tại người trẻ tuổi càng ngày càng lợi hại, vài năm trước ra một Tần Hạnh Hiên, nửa tháng trước ra một Lâm Minh, hiện tại, lại ra thêm một thiên tài Minh Văn thuật, tại sao trước kia chưa từng nghe nói qua?

- Hẳn không phải người của Thiên Vận quốc, Minh Văn thuật Thiên Vận quốc chúng ta vốn không lợi hại, mỗi địa phương có chức nghiệp gia tộc chuyên môn đặc thù, tỷ như gia tộc Trận Pháp sư, gia tộc Luyện Dược sư, gia tộc Minh Văn sư, gia tộc Luyện Khí sư... Những gia tộc này đã có kế thừa hơn một ngàn năm, so với Thiên Vận quốc còn lâu dài hơn nhiều, mỗi một đời bọn họ đều sàng ra hậu đại có thiên phú linh hồn xuất chúng, một đôi nam nữ thiên phú cao hôn phối, sinh hạ hài tử có thiên phú linh hồn cao cấp có khả năng rất lớn, lâu ngày trôi qua, trong những gia tộc kia, hài tử có thiên phú linh hồn ngũ phẩm cũng không hiếm lạ, cộng thêm bọn họ lịch sử lâu, tích lũy rất nhiều bí pháp kế thừa, trình độ Minh Văn thuật phải lợi hại hơn nhiều so với Minh Văn sư bình thường.

Một lão nhân kiến thức rộng rãi, chậm rãi nói, kỳ thật hắn nói cũng không tính bí mật gì, chẳng những gia tộc chức nghiệp có chuyên môn đặc thù, võ học đồng dạng cũng có gia tộc cổ kế thừa lâu đời, tỷ như vài cái đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ hiện tại, trừ bỏ Tần Hạnh Hiên ra, các đệ tử khác toàn bộ đến từ gia tộc tu võ. Lâm Minh, cũng bị bọn họ cho là người như vậy.

- Minh Văn sư khách tọa đại nhân đã đến, các vị đợi lâu, hiện tại có thể bắt đầu rồi.

Thời điểm mọi người ở đây đang nghị luận, tiểu thư tiếp đãi đã đi tới, nho nhã lễ độ nói.

...

Liên Hợp thương hội, tổng bộ Thiên Vận thành.

Ở trong một gian phòng trang hoàng xa hoa, Trương Quan Ngọc nằm ở trên giường, cầm trong tay một cái bát vàng tinh xảo từ tơ, nhấm nhấp từng chút một chất lỏng màu trắng ngà trong bát vàng.

Chất lỏng này có hơi chút nồng, là sữa, tuy nhiên cũng không phải sữa bò, sữa dê linh tinh mà là sữa nữ nhân.

Bình thường các phủ đệ vương công quý tộc đều phải nuôi một ít vú em, tiết ra sữa cung cấp cho các quý tộc hưởng dụng, sữa người được cho rằng có rất nhiều chất dinh dưỡng trong các loại sữa, trẻ con có sống tốt được hay không, cùng thời gian ăn sữa có quan hệ rất lớn, cho nên các quý tộc Thiên Vận quốc thịnh hành nuôi vú em ở phủ đệ.

Người xưa nói nuôi vú em phải mông to mới tốt, cho nên con gái sữa sung túc, hơn phân nửa hình thể sẽ to một chút, cộng thêm thủa nhỏ ở nông thôn làm việc nhà nông, làn da trải qua dầm mưa dãi nắng, thô ráp, hơn phân nửa sẽ không đẹp.

Trương Quan Ngọc cảm thấy loại con gái vú em này ảnh hưởng nghiêm trọng đến cảm giác của hắn, cho nên hắn nuôi vú em, đầu tiên là mỹ nhân nũng nịu, loại mỹ nhân này, rất nhiều đều là tiểu thiếp của người giàu, tuổi chừng hai mươi, nhìn qua kiều mị động lòng người.

Thế lực Liên Hợp thương hội khổng lồ, có vài đại gia tộc vì lấy lòng Trương Quan Ngọc, chủ động dâng lên tiểu thiếp, còn có một ít là bị Trương Quan Ngọc bức bách, không thể không ngoan ngoãn dâng tiểu thiếp lên.

Có ít tiểu thiếp thân thể mảnh mai, sữa rất thưa thớt, tuy nhiên không việc gì, Trương Quan Ngọc cố tình thích loại này, hắn cảm thấy sữa như vậy mới có hương vị ngọt ngào quý hiếm nhất.

Có đôi khi, một ít tiểu thiếp hợp khẩu vị của Trương Quan Ngọc, thậm chí còn có thể được hắn trực tiếp thu nhập hậu cung, Trương Quan Ngọc đều có khẩu vị hứng thú đối với các loại mỹ nữ.

- Tìm được rồi sao?

Trương Quan Ngọc chậm rãi thưởng thức sữa trong bát, lười biếng

- Bẩm thiếu gia, tìm được rồi.

Nói chuyện chính là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, người này hơi thở dài, tim đập có lực, hiển nhiên có thực lực Luyện Tạng kỳ.

- Ân, chúng ta qua.

Trương Quan Ngọc nói xong, cầm chén sữa uống một hơi cạn sạch, có chút hưng phấn liếm liếm môi, hơi có chút dữ tợn.

- Thiếu gia... Làm như vậy, có phải hay không...

Người trung niên muốn nói lại thôi.

- Ân? Ngươi sợ đắc tội Lâm Minh?

- Thiếu gia, hiện giờ Lâm Minh đã thăng là chuẩn đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ, vạn nhất tương lai hắn quật khởi, thành Thất Huyền sứ hoặc là phủ chủ, chúng ta đắc tội người như vậy, rất khó...

- Ý của ngươi là, ta hẳn nên thúc thủ chịu trói, mặc cho hắn đạp ta xuống, như vậy mới là giao hảo với Lâm Minh?

Thanh âm Trương Quan Ngọc đột nhiên lạnh xuống.

Người trung niên kia cuống quít nói:

- Thiếu gia, ý thuộc hạ không phải như vậy.

- Hừ! Thất Huyền võ phủ đẩy ta cùng Lâm Minh đối lập với nhau, ta cùng hắn lại không thể ở chung! Ngươi chẳng lẽ muốn ta còn không đánh đã nhận thua? Cho dù ta nhận thua, Lâm Minh sẽ bỏ qua? Thất Huyền võ phủ muốn ta làm đá kê chân cho Lâm Minh, nhưng bọn hắn lại không biết, ta không phải đá kê chân, mà là chông sắt, ai giẫm đến ta, ai cũng phải chết!

Võ đạo chi tâm của Trương Quan Ngọc, đó là ngạo tâm, hắn có thể cho phép có người ngay từ đầu mạnh hơn hắn nhưng lại không thể để người khác nhỏ tuổi hơn vượt qua hắn, hơn nữa Lâm Minh ước chừng nhỏ hơn năm tuổi so với hắn!

Hắn đã sớm bởi vì Lâm Minh đoạt vị trí nổi bật mà khó chịu cực độ, hơn nữa một trận chiến bốn tháng sau tất nhiên sẽ trình diện trước vạn dân Thiên Vận quốc, dưới tình huống thua như vậy, với ngạo tâm của Trương Quan Ngọc, căn bản không tiếp thụ được loại chuyện này.

Kỳ thật, một trận chiến bốn tháng sau này, Trương Quan Ngọc hoàn toàn có nắm chắc thắng, nhưng mà, cho dù hắn thắng, hắn lại cảm thấy Lâm Minh vẫn vượt qua hắn, đến lúc đó, Lâm Minh nhất định sẽ lại khiêu chiến hắn, đánh bại hắn, kể từ đó, kết quả vẫn là giống nhau!

Trương Quan Ngọc có một loại dự cảm, một khi chính mình bị Lâm Minh đánh bại, như vậy hắn vĩnh viễn sẽ bị Lâm Minh vượt qua, không thể xoay người!

Điều này sẽ phong tỏa ngạo tâm của hắn, kết không giải được! Bởi vì hắn không thể lại vượt qua Lâm Minh.

Trương Quan Ngọc tuyệt đối không muốn nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh.

Chương 127: Thủ đoạn ti tiện

Từ sau khi tu luyện Hợp Hoan thần công, trong lòng Trương Quan Ngọc có một ý niệm mãnh liệt trong đầu, đó chính là có thể tu luyện Hợp Hoan thần công đến tầng thứ bảy cực hạn, đạt tới cảnh giới thanh xuân vĩnh trú, dương tinh không suy.

Đạt tới cảnh giới này, hắn có được thời gian mấy trăm năm, đùa bỡn các loại hình mỹ nữ thế gian, có được họ, xâm chiếm họ, từ mỹ nữ hiện tại, ngoạn đến mấy trăm tuổi, thành lập một hậu cung khổng lồ ba ngàn gái đẹp vượt qua hoàng thất, mỗi ngày tùy ý đùa bỡn nữ nhân trong hậu cung, mỗi khi nghĩ vậy, Trương Quan Ngọc đều nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng với thiên phú của Trương Quan Ngọc, muốn tu luyện Hợp Hoan thần công đến tầng thứ bảy cực hạn nói dễ hơn làm.

Hiện tại, Hợp Hoan thần công vừa mới khởi bước, nếu thuận buồm xuôi gió, thải bổ các loại nữ nhân cực phẩm, như vậy còn có thể đạt tới tầng thứ bảy cực hạn, nhưng nếu mấy tháng sau bị Lâm Minh đánh bại ở dưới hàng vạn dân chúng nhìn, hắn sẽ khí tức không thuận, dương tinh không thông, muốn tấn công tầng thứ bảy cực hạn, đã khó càng thêm khó.

Cho nên, Trương Quan Ngọc hoàn toàn đập nát Lâm Minh ở trận chiến bốn tháng sau, hung hăng giẫm hắn, giẫm hắn chết hẳn không thể xoay người, đoạt tất cả hào quang cùng nữ nhân xung quanh hắn.

Chính mình vui vẻ trong lòng, tu vi mới có thể tăng tiến vùn vụt.

Người trung niên kia nói:

- Thiếu gia, thuộc hạ ngu dốt, nhưng thuộc hạ cảm thấy, nếu làm như vậy, có thể chọc giận Lâm Minh, đến lúc đó sẽ làm oán cừu sâu thêm.

- Hừ! Chọc giận thì thế nào? Chẳng lẽ ta không chiến liền nhận thua!?

- Nhưng...

- Không có nhưng! Lâm Minh đáng sợ, thập hoàng tử không dám động hắn. Thái tử phải kính hắn, nhưng không có nghĩa là, ta cũng khúm núm đối với hắn, người khác đều cưỡi ở trên đầu ngươi, chẳng lẽ ngươi còn quỳ rạp trên mặt đất kêu? Lâm Minh muốn đối phó ta, như vậy ta liền xử lý hắn!

- Thiếu gia chuẩn bị...

Người trung niên kia không hiểu, kế hoạch bọn họ sắp tiến hành với đả bại Lâm Minh có quan hệ gì.

- Ta hỏi ngươi, Lâm Minh đáng sợ chỗ nào nhất?

Người trung niên nghĩ, nói:

- Ngộ tính, võ ý, võ đạo chi tâm.

- Đúng vậy, tuy nhiên căn bản nhất vẫn là võ đạo chi tâm, chỉ cần phá võ đạo chi tâm, võ ý của hắn sẽ bị phế. Không có võ ý, với thiên phú tam phẩm của hắn, cho dù hắn ngộ tính yêu nghiệt như thế nào, tu vi bị hạn chế ở dưới Ngưng Mạch kỳ. Hắn có năng lực gì có thành tựu gì? Chỉ cần thực lực hắn không được, hào quang của hắn sẽ dần dần biến mất, đợi thời điểm mọi người quên hắn đi, hắn với ta mà nói giống như là một con kiến, có thể một cước đạp chết.

- Hiện tại hắn có Thất Huyền võ phủ bảo hộ. Ta không có khả năng đối phó hắn, cũng chỉ có thể đánh tan võ đạo chi tâm của hắn!

- Đối phó Lâm Minh, phải trước khi hắn trưởng thành!

Khóe miệng Trương Quan Ngọc lộ ra một tia cười ác độc, mà người trung niên kia lại âm thầm ưu tư. Nếu có thể hoàn toàn đánh tan bản tâm Lâm Minh, đương nhiên là tốt. Nhưng nếu không đánh hết thì sao? Như vậy đắc tội Lâm Minh, có thể ảnh hưởng đến địa vị thiếu gia ngày sau ở trong Liên Hợp thương hội.

Liên Hợp thương hội. Không có khả năng bổ nhiệm một người thừa kế đắc tội Thất Huyền sứ hoặc là chủ nhân phủ Thất Huyền võ phủ.

Nhưng Trương Quan Ngọc trời sinh tính cố chấp, hơn nữa hiện giờ còn tu luyện dễ dàng Hợp Hoan thần công, làm sao đi nghe lời nói của hắn?

Rất nhiều công pháp có thể ảnh hưởng tâm tính tu luyện giả, như chân ngôn Phật Đà kinh có thể khiến tu giả tâm tư yên ổn, thanh tâm quả dục, ngăn ham muốn, tâm trong sáng, Luyện Cốt Kim Thân quyết có thể khiến tu luyện giả khí huyết dương cương, bất khuất, mà Hợp Hoan thần công này hoàn toàn là tăng cường dục vọng, khiến tâm tư con người càng ngày càng cực đoan.

- Thiếu gia, việc này có phải phải xin chỉ thị lão gia một chút hay không...

- Ân?

Sắc mặt Trương Quan Ngọc chợt biến lãnh, cả người thậm chí có sát khí toát ra.

Người trung niên hoảng sợ, vội vàng nói:

- Thuộc hạ chết tiệt, thuộc hạ chết tiệt!

- Ngôn ngữ phải cẩn thận, ngươi chỉ cần làm tròn bổn phận hạ nhân là được!

Lúc này Trương Quan Ngọc mới thu liễm sát khí, cái gọi là lão gia tự nhiên là phụ thân Trương Quan Ngọc, Trương Quan Ngọc hiểu được, nếu việc này bị phụ thân biết, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình làm như vậy, bởi vì ở trong mắt phụ thân, tiền đồ Liên Hợp thương phải trọng yếu hơn nhiều so với tu vi võ đạo của Trương Quan Ngọc!

Phụ thân sẽ không mạo hiểm đắc tội Lâm Minh, ở trong suy nghĩ của hắn, cùng lắm thì Trương Quan Ngọc thua cho xong việc.

Nhưng đối với Trương Quan Ngọc mà nói, thế lực Liên Hợp thương hội lớn đến đâu cũng không có khả năng cho hắn mấy trăm năm thanh xuân cùng dương tinh vô hạn, những chuyện này chỉ có thực lực mới có thể cho hắn.

Thiên tài đều tự tin, Lâm Minh tự tin, Trương Quan Ngọc đồng dạng cũng tự tin, thiên tài thành tựu cao ngạo, không có ai ngay từ đầu liền nhận định chính mình không bằng người khác, nếu không trong lòng hắn sẽ gặp trở ngại, mà Trương Quan Ngọc trời sinh tính cố chấp còn hơn thế.

Thiên tài đều đã cho rằng chính mình là diễn viên tương lai của thế giới, do đó tranh đấu, nhưng mà tranh đấu tất có chết.

...

Thiên Vận thành, vùng ngoại thành tây nam.

Thiên Vận thành hoàng cung nằm ở bắc triều nam, thành bắc gần phủ đệ vương công quý tộc, vô cùng phồn hoa, mà thành nam lạnh lùng hơn chút, nhất là tới gần ngoại ô sẽ càng lạnh lùng hơn.

Ở vùng ngoại thành tây nam, có một mảnh tòa nhà thấp bé, tuy rằng những tòa nhà này đổ nát nhưng không hiện vẻ cổ xưa, lúc này mới vừa qua một trận mưa, ngói xanh tường trắng, cây xanh che bóng mát, có cảm giác tươi mát.

Trong dãy nhà này, có một gian tiểu điếm mới mở, chủ nhân cửa hàng mặt tiền này vốn hồi hương dưỡng lão, cửa hàng liền bán ra ngoài.

Chủ nhân mới tiếp nhận xong, thay đổi lại toàn bộ cửa hàng, bên trong quét tước sạch sẽ, thậm chí còn rải lên một ít hoa thơm, nhìn qua rất lịch sự tao nhã.

Lúc này, ở cửa cửa hàng, có một nữ nhân mặc áo vải bố xanh, diện mạo thanh tú, làn da non nớt, đang xử lý hàng hóa vải vóc đầy trên quầy.

Trái ngược với thân thể cô gái có chút ngây ngô mà nói, đống vải vóc này có vẻ cực kỳ cồng kềnh, nhưng thân thủ cô gái lại cực kỳ linh hoạt, phân loại ngay ngắn đâu ra đấy.

Cô gái này chính là Lan Vân Nguyệt, từ sau khi hôn ước kia trở thành phế thải, Lan Vân Nguyệt bỏ học khỏi Thất Huyền võ phủ, nàng ở Thiên Vận thành mờ mịt bất lực tiêu sái một ngày, nàng không còn mặt mũi về nhà, không biết nên đi nơi nào, cuối cùng, nàng quyết định sống ở dưới chân Thiên Vận thành.

Vì thế, nàng cầm một ít trang sức, mở một cửa hàng.

Láng giềng đều yêu thích cô bé mới tới này.

Mỗi ngày cô gái đều mặc y phục vải bố xanh mộc mạc, cửa hàng của nàng lại vô cùng bận rộn, thanh tú lại chịu khổ mà cô gái vẫn chịu đựng, hơn nữa tay chân cô gái này lanh lẹ, khí lực cũng lớn, còn làm ra một tí đồ ăn không tồi, theo lý thuyết, cô gái như vậy hẳn là làn da thô ráp, ít nhất hai tay có một chút chai, nhưng không nghĩ tới, hai tay cô gái nõn nà giống như nhuyễn ngọc, khiến người khác ngạc nhiên.

Đây là một cô gái như thế nào?

Sau khi biết được cô gái này là một người cô độc đã khơi gợi đồng tình của các bác gái hàng xóm, nhao nhao hỏi thân thế cô gái như thế nào, nhưng cô gái đối với chuyện này luôn tỏ vẻ hàm hồ.

Một ít bác gái thậm chí suy nghĩ làm mối cho cô gái này, nhưng đối với những chuyện đó, cô gái lại luôn cười yếu ớt cự tuyệt.

...

- Thiếu gia, chính là nơi đây.

Người trung niên chỉ cửa hàng còn chưa kịp ừeo biển.

- A! Một gian tiểu điếm thật lịch sự trang nhã a, không tồi!

Trương Quan Ngọc phe phẩy quạt trong tay, trên mặt lộ vẻ tươi cười nghiền ngẫm, dường như đang nhìn một con mồi ngon miệng.

Hắn muốn phá võ đạo chi tâm của Lâm Minh thì phải tìm được sơ hở của võ đạo chi tâm, mà Trương Quan Ngọc suy nghĩ, sơ hở duy nhất có thể có của võ đạo chi tâm, chính là Lan Vân Nguyệt này.

Lúc trước Lâm Minh từng dừng lại ước chừng nửa nén hương ở cửa, chỉ sợ nửa nén hương đó chính là nhìn thấy Lan Vân Nguyệt.

Tuy rằng chuyện Lan Vân Nguyệt đã qua đi, nhưng Trương Quan Ngọc tin tưởng, Lan Vân Nguyệt vẫn như cũ có thể là tâm kết trong lòng Lâm Minh.

Nếu, hắn có thể thu Lan Vân Nguyệt, cộng tu Hợp Hoan thần công với nàng, như vậy Lâm Minh biết kết quả sẽ như thế nào?

Trương Quan Ngọc rất muốn biết.

Nếu là loại sự tình quyết đấu này, một lần chiến bại, lần thứ hai tìm trở về là được ư?

Nhưng cô gái sẽ không giống vậy, chỉ cần bị chính mình kiếm được trên giường, đó chính là chuyện vĩnh viễn, Trương Quan Ngọc tin tưởng, mặc dù Lan Vân Nguyệt phản bội Lâm Minh, nàng ở trong lòng Lâm Minh cũng sẽ có một vị trí, nếu hắn giữ lấy Lan Vân Nguyệt, cái này chính là một cây gai trong lòng Lâm Minh, mà chiếc gai này gạt bỏ không xong, mặc dù hắn chiến thắng chính mình, cũng không gạt bỏ xong!

Khí không thuận, ý niệm trong đầu không rõ, tu vi trở ngại, thậm chí chính mình có thể trở thành tâm ma khi Lâm Minh gặp được bình cảnh đột phá.

Hơn nữa mấu chốt là, Lâm Minh có thể chiến thắng hắn sao?

Thất Huyền võ phủ bảo hộ Lâm Minh nhưng sẽ không bảo hộ Lan Vân Nguyệt, cô gái này đã rời khỏi Thất Huyền võ phủ, nếu Lâm Minh biết Lan Vân Nguyệt bị chính mình chiếm được, hắn có thể giận dữ mà liều mình vì hồng nhan hay không, tìm chính mình quyết đấu?

Nếu tìm tới cửa, vậy thật tốt quá, hiện tại Trương Quan có trăm phần trăm nắm chắc thắng Lâm Minh.

Mặc dù đợi sau bốn tháng, hắn cũng sẽ có chín thành nắm chắc thắng Lâm Minh, bởi vì gần đây Hợp Hoan thần công vừa mới đại thành tầng thứ nhất, thực lực tăng trưởng một mảng lớn, những thứ này Lâm Minh còn không biết.

Trương Quan Ngọc có thể lường trước, ngày quyết chiến, Lâm Minh bởi vì phẫn nộ, tất nhiên ra chiêu tàn nhẫn, mỗi chiêu đều liều mạng!

Như vậy hợp với tâm tư Trương Quan Ngọc, như thế hắn sẽ danh chính ngôn thuận dùng ra một ít chiêu thức âm độc trong Hợp Hoan thần công, đánh đập Lâm Minh trọng thương, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tu vi ngày sau.

Mặc dù không làm được điểm này, cũng ít nhất có thể khiến Lâm Minh nửa năm không rời khỏi giường!

Nếu Lâm Minh bởi vậy mà điều dưỡng nửa năm, như vậy sẽ thế nào?

Hắn còn có thể thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc sao?

Kỳ hạn khảo hạch này chỉ có một năm, chỉ cần Lâm Minh không qua khảo hạch, hắn ở trong mắt Trương Quan Ngọc sẽ không có gì đáng sợ, như vậy thành tựu tương lai hắn sẽ không thể bằng chính mình, cộng thêm chênh lệch thế lực phía sau, Trương Quan Ngọc có tin tưởng áp chế Lâm Minh cả đời!

Chương 128: Liêu Văn Uyên

Nữ nhân bị người cướp phá đi thân ngọc nguyên vẹn, đồng thời dùng để song tu thải bổ, rồi sau đó hắn lại bị đả bại bởi tên cướp ở trước mặt đông đảo nhân dân, đồng thời bản thân bị đánh đập trọng thương, điều dưỡng nửa năm, rồi sau đó bởi vậy mà bỏ lỡ khảo hạch đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ!

Nhiều đả kích như vậy tập trung cùng một chỗ, Lâm Minh sẽ thế nào?

Hắn còn có thể tiếp tục sao? Võ đạo chi tâm của hắn còn có thể bảo trì hoãn mỹ sao?

Trương Quan Ngọc tự hỏi, nếu là chính mình bị vào trong loại tình huống này, hắn sẽ bị điên!

- Hiện tại ngươi thoạt nhìn tiền đồ không thể lường, nhưng những thứ này đều là võ ý của ngươi gây dựng cho ngươi, không có võ ý, ngươi sẽ không có gì! Chờ ta phá thân ngọc nguyên vẹn từng nữ nhân ngươi thích, phá võ ý của ngươi, đánh đập ngươi trọng thương, phế đi tiền đồ của ngươi!

Nghĩ đến kết cục của Lâm Minh, Trương Quan Ngọc thật muốn cất tiếng cười to, hắn lại nhìn Lan Vân Nguyệt chỗ cửa hàng nhỏ, khóe miệng hiện lên một tia dữ tợn, nhấc chân đi vào trong đó.

- Hai vị khách quan, muốn mua chút gì?

Lan Vân Nguyệt nhìn thấy hai cẩm y nam nhân đi vào cửa hàng, cười tiếp đón. Tuy rằng Lan Vân Nguyệt cùng ở Thất Huyền võ phủ với Trương Quan Ngọc, nhưng Trương Quan Ngọc rất ít xuất hiện trước mặt người khác, cho nên Lan Vân Nguyệt cũng không biết Trương Quan Ngọc.

Tuy nhiên theo Lan Vân Nguyệt chào đón, ánh mắt của nàng lại dần dần ngưng lại, cẩm y nam nhân trước mắt này tay cầm chiết phiến cũng không phải người bình thường, không nói cẩm y tơ lụa trên thân hắn, chỉ là một quả ngọc bội hắn bên hông đeo, giá trị sẽ không thấp hơn năm ngàn lượng vàng, ngọc bội Dương Chi ngọc cực phẩm, hơn nữa dẫn theo tơ máu. Là huyết ngọc tốt nhất, nàng lại nhớ rõ, lúc trước Chu Viêm cũng không có ngọc bội như vậy, một kiện ngọc bội tùy tiện trên thân đều tương đương một hai kiện bảo khí của người khác, thanh niên này, xuất thân rất khủng bố.

Lan Vân Nguyệt nhìn không thấu tu vi thanh niên, nhưng người trung niên tùy tùng phía sau hắn rõ ràng đã có tu vi Luyện Tạng kỳ, ngay cả tùy tùng đều là Luyện Tạng kỳ. Nam nhân này là ai?

Hơn nữa mấu chốt là, loại đại nhân như này như thế nào hội lại đến loại cửa hàng nhỏ này mua đồ? Tuy rằng vải của nàng cũng tinh xảo, nhưng làm sao được vị công tử đại nhân này để vào mắt, vải vóc trên người hắn chỉ sợ đều là Tuyết tàm ti đi.

Hơn nữa, người mua vải thường là nữ nhân, hai đại nam nhân, mua vải làm cái gì?

Trong nháy mắt Lan Vân Nguyệt nghĩ tới rất nhiều vấn đề, trong lòng âm thầm đề phòng.

Trương Quan Ngọc nhìn Lan Vân Nguyệt, mỉm cười, thầm nghĩ:

- Hay cho một tiểu mỹ nhân trong veo như hồ nước, thanh thuần động lòng người. Mặc dù mặc quần áo vải thô, nhưng vẫn còn không che giấu được khí chất của nàng. Trách không được Lâm Minh cùng Chu Viêm đều bị cô gái này làm mê mẩn, hơn nữa, cô gái này quả nhiên vẫn là xử nữ, cái này càng hoàn mỹ, một hồi nữa đưa nàng về phủ, hạ xuống Hợp Hoan tán, ta nhất định phải hưởng thụ một phen.

Ở Thiên Vận quốc, dựa theo tập tục, trước khi kết hôn, nam nữ sẽ không cùng phòng, đương nhiên nạp thiếp mua nha hoàn không tính, bởi vì nạp thiếp căn bản không cần cử hành hôn lễ.

- Ngươi là Lan tiểu thư?

Trương Quan Ngọc đi thẳng vào vấn đề.

Lan Vân Nguyệt chợt nghiêm lại trong lòng, quả nhiên, bọn họ hướng về phía chính mình, nếu bọn họ tìm tới cửa, tự nhiên đã sớm điều tra rõ thân phận chính mình.

Nàng gật đầu nói:

- Đúng là ta, hai vị có chuyện gì sao?

- Ha ha, trước kia ta đã ra mắt Lan tiểu thư, nói thật, lần đầu tiên ta nhìn thấy Lan tiểu thư, đã bị Lan tiểu thư hấp dẫn, Lan tiểu thư bất kể là dung mạo, hay là khí chất, đều vô cùng mê người!

Lan Vân Nguyệt không tự giác lui về phía sau nửa bước, tách ra khỏi Trương Quan Ngọc cách một đoạn, lúc này trong lòng nàng càng cảnh giác nặng hơn.

Trương Quan Ngọc nhìn thấy Lan Vân Nguyệt lui về phía sau, chính mình cũng vội vàng lui về phía sau một bước, lễ kính nói:

- Thật có lỗi, ta có phải quá mức đường đột hay không, cho nên làm Lan tiểu thư sợ, ta không có ý tứ khác, nói thật, ta thực ngưỡng mộ Lan tiểu thư, tuy nhiên khi đó Lan tiểu thư đã đính hôn, cho nên chỉ đành ôm hận, ngày gần đây mới biết được, Lan tiểu thư đã từ hôn, cho nên mới mạo muội đến bái phỏng, hy vọng Lan tiểu thư không lấy làm phiền lòng.

Lan Vân Nguyệt nhìn thấy Trương Quan Ngọc lễ kính như vậy, thoáng tâm an, nàng bình tĩnh trả lời:

- Ta không phải từ hôn, mà là bị hưu.

- Ha ha, Lan tiểu thư nói quá lời, ta biết Chu Viêm kia đã bị trục xuất khỏi gia môn, làm sao xứng đôi với Lan tiểu thư, không biết vì sao Lan tiểu thư mở một cửa hàng tại địa phương nhỏ như này, nếu Lan tiểu thư không chê, đi phủ tại hạ chơi một chuyến? Ta có chút lễ vật muốn tặng cho Lan tiểu thư.

Lan Vân Nguyệt tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, thanh niên trước mắt này, ngôn ngữ khéo, tươi cười ôn hòa, nhìn qua thật sự là khiêm nhường, khiến người ta không sinh ra ác cảm gì, nhưng mà Lan Vân Nguyệt lại đột nhiên cảm thấy được một tia không thích hợp.

Lan Vân Nguyệt rất rõ ràng thân phận chính mình mẫn cảm, nàng từng là bạn gái Lâm Minh, chỉ bằng điểm này, cho dù thật sự có ai coi trọng chính mình, cũng sẽ không nghĩ chủ ý tới chính mình.

Tuy rằng Lan Vân Nguyệt rõ ràng, Lâm Minh đã không có vấn đề gì với nàng, nhưng những vương công quý tộc kia cũng không nghĩ như vậy, loại sự tình này, bọn họ không dám, trong suy nghĩ của bọn họ đây là chạm vào vảy ngược của Lâm Minh.

Nhưng thanh niên trước mắt này lại dám công khai trắng trợn làm như vậy, hắn hoặc là não bị nước vào, hoặc là hoàn toàn đối lập với Lâm Minh, thậm chí là có cừu!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lan Vân Nguyệt có dự cảm không lành, bọn họ không phải muốn bắt cóc chính mình, uy hiếp Lâm Minh chứ...

Tuy rằng không thấy rõ tu vi thanh niên này, nhưng nàng có thể khẳng định chính mình không là đối thủ của hắn, cộng thêm lão bộc phía sau hắn, ngay cả cơ hội chạy trốn nàng cũng không có!

Trương Quan Ngọc nhìn ra Lan Vân Nguyệt đề phòng, cười nói:

- Ta nghe nói Lan tiểu thư đã rời khỏi Thất Huyền võ phủ, thật sự rất đáng tiếc, với tư chất Lan tiểu thư, nếu có đan dược phụ trợ tốt nhất, vị tất không thể đột phá Ngưng Mạch kỳ, một khi đột phá Ngưng Mạch kỳ, thanh xuân kéo dài mấy chục năm, Lan tiểu thư chẳng lẽ không động tâm sao?

Hắn nói ra lời này rồi ho nhẹ một tiếng, người trung niên phía sau hắn lập tức đưa lên một cái hộp, sau khi mở ra, bên trong là hai bình đan dược, Trương Quan Ngọc tùy tiện xuất ra một lọ mở ra, bên trong lập tức tản phát ra một cỗ dược hương nồng đậm, hiển nhiên là dược vật cực phẩm.

Trương Quan Ngọc mỉm cười đưa đan dược cho Lan Vân Nguyệt,

nói:

- Thượng phẩm Tụ Nguyên đan, một chút tiểu lễ vật bé nhỏ không đáng kể, Lan tiểu thư xin không cần ghét bỏ. Những thứ này, chỉ là một chút lễ gặp mặt, ngày sau, ta sẽ cho ngươi hết thảy, thân phận của ta, cũng sẽ không làm nhục ngươi, như thế nào?

Trương Quan Ngọc hiểu biết quá khứ Lan Vân Nguyệt, hắn rõ ràng Lan Vân Nguyệt muốn nhận được cái gì, hiện giờ nàng bị hưu, không có khả năng lại gia nhập đại gia tộc, hắn cũng không tin chính mình xuất hiện dưới tình huống như vậy, tiễn ra nhiều đan dược như vậy, trợ giúp nàng đột phá Ngưng Mạch kỳ, Lan Vân Nguyệt lại không động tâm.

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới, Lan Vân Nguyệt căn bản không có tiếp bình, nàng trực tiếp cự tuyệt:

- Tiểu nữ xin tâm lĩnh ý tốt của công tử, tuy nhiên ta đã không định tu lại võ đạo, chỉ là nghĩ tới những ngày bình thường, cảm ơn tâm ý công tử, mời công tử trở về đi.

- Là như thế này a...

Tươi cười trên mặt Trương Quan Ngọc dần dần thu liễm, khí thế trên thân hắn tùy theo dần dần phát ra, mà người trung niên phía sau hắn cũng theo đó tiến lên một bước, ẩn ẩn che lại cửa hàng.

Lan Vân Nguyệt lập tức hoảng hốt, gương mặt xinh đẹp cũng trắng bệch ra vài phần:

- Các ngươi... Các ngươi muốn làm gì?

Trương Quan Ngọc thở dài:

- Thực tiếc nuối, dường như Lan tiểu thư không có hứng thú gì đối với chuyện đi phủ của ta, tuy nhiên ta nghĩ, chỉ cần ngươi đến quý phủ, ta sẽ cho ngươi thay đổi dự tính ban đầu, cho ngươi tình thú dạt dào.

Trương Quan Ngọc vừa nói đến chữ tình thú, Lan Vân Nguyệt vừa nghe, lập tức cả người lạnh như băng, người này... Hắn cũng dám cường bạo chính mình? Hắn điên rồi? Hắn lại hoàn toàn không nhìn Lâm Minh uy hiếp, muốn bắt chính mình đến quý phủ!

Hắn không sợ Lâm Minh trả thù sao?

Lan Vân Nguyệt rất rõ ràng, mặc dù chính mình đã không còn quan hệ với Lâm Minh, nhưng nếu có người cường bạo chính mình, Lâm Minh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sau lưng Lan Vân Nguyệt đã thấm ra mồ hôi lạnh, ánh mắt của nàng liếc tới cái kéo dùng để cắt vải vóc trên quầy...

- Ha ha, cô gái tuổi còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, cũng không nên luẩn quẩn trong lòng a.

Trương Quan Ngọc cười vui vẻ.

Trương Quan Ngọc tiến lên một bước, đang muốn ra tay, đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng đột nhiên truyền đến từ cửa:

- Ha ha, đây không phải Trương công tử sao? Thiên Vận thành thật đúng là nhỏ a, lại gặp được ở trong này!

Trương Quan Ngọc nhướng mày, quay đầu nhìn lại, đã thấy một nam nhân mày rậm mỉm cười đi đến, hắn đi mỗi một bước, đều tản phát ra khí thế mãnh liệt, áp bách hắn.

Liêu Văn Uyên!

Trương Quan Ngọc liếc mắt một cái nhận ra người này, hắn là cao thủ Ngưng Mạch kỳ, hơn nữa đã là Ngưng Mạch trung kỳ, mặc dù bốn năm người như mình cộng hết lại, cũng không là đối thủ người này!

Chẳng lẽ bọn họ phái Liêu Văn Uyên đến bảo hộ Lan Vân Nguyệt?

Không đúng, hẳn là nơi này bày cơ sở ngầm, nhìn thấy chính mình xuất hiện, lập tức dùng Truyền Âm phù thông tri Liêu Văn Uyên, với tốc độ cao thủ Ngưng Mạch kỳ, nhanh như vậy chạy tới không thành vấn đề!

Chết tiệt!

- Liêu tiên sinh, hạnh ngộ!

Trương Quan Ngọc ôm quyền nói.

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Liêu Văn Uyên cũng ôm quyền đáp lễ, rồi sau đó dường như không có việc gì hỏi:

- Trương công cũng đến mua vải?

- A, đúng vậy, bắt đầu mùa đông, quý phủ muốn mua thêm một đám quần áo mùa đông.

- Ha ha, ta cũng vậy tính toán như thế, mùa đông năm nay tới sớm đặc biệt, tuy nhiên Trương công tử lại tự mình đến chọn lựa vải vóc a, không bằng ta cùng với Trương công cùng nhau chọn một chút, như thế nào?

- Hắc hắc...

Trương Quan Ngọc cười thản nhiên, trong tươi cười ẩn chứa vài phần sát khí, hắn lạnh lùng nói:

- Không nhọc phiền Liêu tiên sinh, Liêu tiên sinh vẫn nên chọn cho chính mình là tốt rồi, mùa đông năm nay tới sớm, đừng để đông lạnh hỏng thân thể!

Trương Quan Ngọc nói xong, khép quạt trong tay lại, phất tay áo ly khai cửa hàng.

Đối với ý tứ uy hiếp trước khi Trương Quan Ngọc đi, Liêu Văn Uyên chỉ cười cười, lơ đễnh, bản thân hắn là cao thủ Ngưng Mạch kỳ, căn bản không e ngại Liên Hợp thương hội, Trương Quan Ngọc có năng lực làm gì hắn?

Chương 129: Bảo kiếm Nhân giai trung phẩm

Thẳng đến khi Trương Quan Ngọc hoàn toàn rời đi, Lan Vân Nguyệt mới phun ra một hơi, đầu ngón tay của nàng còn đang nhẹ nhàng run rẩy, vừa rồi nói chính là Trương công tử? Chẳng lẽ là Trương Quan Ngọc?

Tuy rằng đã không còn tâm tư tới Lâm Minh, nhưng Lan Vân Nguyệt vẫn như cố ý như vô tình chú ý tới tin tức về Lâm Minh, nàng rõ ràng, bốn tháng sau, Lâm Minh sẽ khiêu chiến Trương Quan Ngọc, chẳng lẽ chính là vì vậy, Trương Quan Ngọc mới xuống tay chính mình?

Tuy nhiên chỉ là khiêu chiến, tại sao lại thành như thế?

Lan Vân Nguyệt có chút không rõ.

Chẳng những Lan Vân Nguyệt không rõ, Lâm Minh cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Trương Quan Ngọc đã cố chấp điên cuồng đến trình độ như thế, người này hận không thể hết thảy chuyện tốt thiên hạ đều là chính mình, địa vị, vinh quang, nữ nhân toàn bộ đều là vảy ngược của hắn, ai uy hiếp nhúng chàm đến những thứ này, vậy chính là cái đinh, cái gai trong mắt hắn.

Nếu là người bình thường, tỷ như thập hoàng tử, cho dù xem Lâm Minh là cái đinh trong mắt, cũng không dám động Lâm Minh, ngược lại bên ngoài phải cười làm lành, nhưng Trương Quan Ngọc bất đồng, ai uy hiếp đến hắn, hắn sẽ điên cuồng trả thù.

- Lan tiểu thư, không có việc gì.

Liêu Văn Uyên cười cười, tuy rằng biết Lan Vân Nguyệt không còn qua lại với Lâm Minh, nhưng Liêu Văn Uyên cũng không khinh thường cô gái này, trên thế giới này, nếu có thể gặp được hai loại bầu bạn, như vậy hẳn đáng giá cảm ơn, một loại là khi tinh thần sa sút, cô gái xinh đẹp nguyện ý cùng nhau qua những ngày gian khổ với trượng phu, một loại khác, lại là khi thăng quan tiến chức như diều gặp gió, nam nhân thành công nguyện ý với nguyên phối cùng nhau qua những ngày bình thản.

Gặp được hai loại bầu bạn này, là cuộc đời rất may, nhưng nếu không gặp được, cũng đừng nên trách tội cái gì.

- Tạ ơn... Cảm ơn tiền bối, xin hỏi cao tính đại danh tiền bối.

Lan Vân Nguyệt cắn môi nói, rồi sau đó thi lễ thật sâu.

Không hề nghi ngờ, nam nhân này là vì bảo hộ chính mình tới, bảo hộ chính mình là một cao thủ như vậy, tự nhiên có quan hệ nào đó với Lâm Minh.

- Lan tiểu thư không cần khách sáo. Ta tính thưa thớt, danh Liêu Văn Uyên, bảo ta Liêu tiên sinh là được.

- Đại ân Liêu tiền bối, tiểu nữ suốt đời khó quên.

- Ha ha, không cần cảm tạ ta, ta cũng phụng mệnh làm việc thôi.

Lan Vân Nguyệt do dự một chút, vẫn còn không kìm nổi hỏi:

- Xin hỏi Liêu tiền bối với Lâm đại nhân...

Liêu Văn Uyên nghe được Lan Vân Nguyệt nói như vậy, không kìm nổi nở nụ cười.

- Lâm đại nhân? Ha ha, Lan tiểu thư, ngươi kêu như vậy, khiến ta không kịp phản ứng a. Là nói Lâm Minh sao?

Lan Vân Nguyệt có chút xấu hổ gật đầu, hiện giờ nàng chỉ là bình dân, mà Liêu Văn Uyên trước mắt chỉ sợ là cao thủ Ngưng Mạch kỳ, chính là phong tước quý tộc, nàng về tình về lý đều nên kêu một tiếng đại nhân.

Mà Lâm Minh địa vị chuẩn đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ. So với Liêu Văn Uyên còn cao hơn, cộng thêm Lâm Minh đã không có quan hệ gì với nàng, cho nên nàng ở trước mặt Liêu Văn Uyên xưng hô Lâm Minh, cũng phải có thêm hai chữ đại nhân.

- Ta do điện hạ phái tới, tuy nhiên lúc trước Lâm huynh cũng chiếu cố qua ta, hiện giờ thân phận Lan tiểu thư mẫn cảm, ngươi muốn có ngày bình tĩnh, chỉ sợ không có khả năng, như vậy thế nào, ngươi theo ta về phủ thái tử, sẽ bảo hộ ngươi bình an dễ hơn, như thế sẽ không sẽ phát sinh chuyện như hôm nay.

Lan Vân Nguyệt cắn môi, chỉ đành gật đầu, dưới loại tình huống này, nàng căn bản không còn lựa chọn.

Vì thế, cứ như vậy, Lan Vân Nguyệt đi tới thái tử phủ, nhưng nàng hết sức lo sợ chính là, thái tử Dương Lâm nhưng lại tự mình gặp nàng, đồng thời lễ phép hỏi thăm một ít tình huống của nàng, rồi sau đó Lan Vân Nguyệt bị an bài đến thái tử phủ, trong một phòng lịch sự tao nhã, có một nha hoàn chuyên môn phụ trách chiếu cố ăn uống cho Lan Vân Nguyệt bắt đầu cuộc sống hằng ngày.

Trong phòng này có tàng thư các phong phú, có thi họa văn chương, cung cấp cho chủ nhân luyện tập thư pháp hội họa, có phòng luyện công, cung cấp cho chủ nhân tập võ.

Khi Lan Vân Nguyệt đi tới này chỗ này, tâm tình của nàng cực kỳ phức tạp, nàng không nghĩ tới mấy tháng này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, cuối cùng nàng quỷ thần xui khiến đi vào thái tử phủ...

...

Minh Văn sư khách tọa ở Minh Văn sư công hội, thường thường là căn cứ theo Minh Văn phù khách nhân yêu cầu làm theo, mỗi một khách nhân yêu cầu khác nhau, có chút chỉ là yêu cầu vẽ Minh Văn phù, còn có chút lại là yêu cầu chữa trị, hoàn thiện bảo khí.

Mỗi ngày, Lâm Minh đều có thể tiếp xúc đến các loại tài liệu kỳ lạ cổ quái, đối mặt với đủ loại yêu cầu kiểu dáng, trong quá trình vẽ, Lâm Minh càng thêm hoàn thiện đối với các loại tài liệu cùng công dụng, lý luận trong trí nhớ cũng bị Lâm Minh thông hiểu đạo lý không ngừng.

Cùng lúc đó, linh hồn lực của hắn cũng tăng trưởng trên diện rộng, Thái Nhất Linh Hồn quyết vận dụng càng thêm thuần thục, thậm chí ngay cả Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tu luyện cũng không hạ xuống, thường xuyên bức chính mình đến trạng thái cực hạn, rồi sau đó tiến vào Không Linh võ ý, bằng vào Chân Nguyên thạch khôi phục chân nguyên, cảnh giới này khiến Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của Lâm Minh vững bước đi, tiếp tục như vậy, đạt tới tầng thứ hai tiểu thành cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Liên tục vẽ ba ngày, thanh danh Lâm Minh lan truyền lớn, Thiên Vận thành càng ngày càng nhiều võ giả biết Minh Văn sư công hội mới có Minh Văn sư khách tọa mới, tuổi còn trẻ, nhưng trình độ Minh Văn thuật đã gần bằng tiêu chuẩn Minh Văn sư đỉnh cao của Thiên Vận quốc.

Mà Lâm Minh vẽ dấu hiệu ngọn lửa trên Minh Văn phù, cũng thành một phẩm bài chạm tay có thể bỏng, một kiện bảo khí nếu có lạc ấn giấu hiệu ngọn lửa như vậy, giá trị của nó sẽ đột nhiên tăng một mảng lớn.

Đối với võ giả mà nói, một thanh bảo khí xuất từ danh gia, giống như áo khoác da điêu vậy, để người ta yêu thích không buông tay.

- Oa, Tĩnh Vân tỷ tỷ, nhân giai trung phẩm bảo kiếm nha.

Ở Thất Huyền võ phủ, Mộ Dung Tử nhìn thấy bảo kiếm của Bạch Tĩnh Vân, ánh mắt tỏa ánh sáng nói.

Ở Thiên Vận quốc, bảo khí nhân giai trung phẩm vẫn rất quý báu, rất nhiều võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không có bảo khí nhân giai trung phẩm.

Mà Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân đều là võ giả Dịch Cân kỳ, đối với võ giả Dịch Cân kỳ mà nói, bảo khí nhân giai hạ phẩm đã đủ dùng, trung phẩm thật sự quá xa xỉ.

- Ân, là Hoắc La quốc Ngọc Liên đại sư tạo ra đi ra, làm mũi nhọn không đến một năm, đại bá của ta đưa ta.

Mộ Dung Tử nói:

- Thì ra là như vậy a, hì hì, có đại bá như vậy cũng thật tốt, chậc chậc, thanh kiếm này chỉ sự phải hai vạn lượng vàng.

- Đại khái đi, tuy nhiên chút tiền ấy, đối với gia tộc Mộ Dung các ngươi mà nói chỉ là mưa bụi, ha ha, nếu muội muội muốn một thanh nhân giai trung phẩm bảo kiếm, còn không phải rất dễ dàng sao.

- Thôi đi! Gia tộc bọn ta nào có xa hoa như vậy, hơn nữa, lão cha ta căn bản là quỷ hẹp hòi, trừ phi ta tiến vào mười hạng đầu Bài Danh thạch mới cho mua, mười hạng đầu a, tương lai trong vòng một năm không có hy vọng.

Bạch Tĩnh Vân cười cười, nói:

- Ngươi chỉ cần chịu cố gắng, với thiên phú của ngươi, rất dễ dàng.

- Ai, chỉ mong đi, tuy nhiên Tĩnh Vân tỷ tỷ, như thế nào trước kia không thấy ngươi xuất ra thanh kiếm này?

Bạch Tĩnh Vân cười nói:

- Bởi vì lúc trước không có Minh Văn thích hợp, cho nên mới luôn không lấy ra dùng, lần này ta nghe nói Minh Văn sư khách tọa mới tới Minh Văn sư công hội, tuổi còn trẻ, nhưng trình độ Minh Văn thuật đã đăng phong tạo cực, người này có Minh Văn phù thích hợp thuộc tính của ta, cho nên ta muốn mang theo kiếm đi Minh Văn sư công hội nhìn xem.

Bạch Tĩnh Vân vừa nói, một bên kiểm kê tài liệu, những tài liệu này đã chuẩn bị rất sớm nhưng vẫn không có chỗ để dùng.

Mộ Dung Tử ngạc nhiên nói:

- Tuổi còn trẻ, trình độ Minh Văn thuật đã đăng phong tạo cực? Hắn rốt cuộc bao nhiêu tuổi vậy?

- Nghe nói không đến hai mươi tuổi, cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm.

- Con mẹ nó! Da trâu thổi lên trời rồi, những lời bịa đặt này càng nói càng thái quá, ta cũng không tin một Minh Văn sư hai mươi tuổi, có thể có trình độ cao bao nhiêu, ta thấy, Minh Văn sư khách tọa này hoặc là lão già, chỉ là bộ dạng trẻ tuổi, hoặc là không có trình độ mà chỉ do người khác thổi phồng lên.

Bạch Tĩnh Vân cười nói:

- A Tử, lúc trước thời điểm Lâm Minh xuất hiện, ngươi cũng khinh thường người ta, hiện tại thế nào, Lâm Minh sắp thành đệ tử hạch tâm, ngươi a, chính là tâm ghen tị quá mạnh mẽ, không muốn nhìn thấy người bằng tuổi tốt hơn chính mình.

- Đi đi đi, ai ghen tị a, hiện tại bản tiểu thư đã bắt đầu cố gắng, Tĩnh Vân tỷ tỷ ngươi cứ chờ xem, cho dù tương lai ta kém tên Lâm gia súc kia, đại tái Vạn Sát trận ba tháng sau ta cũng sẽ không bại bởi hắn, nếu hắn thật sự vào mười hạng đầu, ta cũng phải tiến mười hạng đầu, cho các ngươi nhìn xem!

- Ha ha, vừa rồi là ai nói trong vòng một năm cũng chưa hy vọng tiến mười hạng đầu?

Bạch Tĩnh Vân tựa cười như không cười hỏi.

- Cái kia... Đó là bởi vì... Ách...

Mộ Dung Tử mặt đỏ lên, không lời nào để nói.

Bạch Tĩnh Vân cười nói:

- Được rồi, không đùa ngươi nữa, ngươi muốn theo giúp ta cùng đi Minh Văn sư công hội hay không?

- Ta lười đi, loại sự tình này vừa nghe chính là lời đồn, đi cũng vô ích, còn không bằng ngươi đi tìm gia gia của Vũ Hàm ra tay! Gia gia của Vũ Hàm là Minh Văn sư tốt nhất Thiên Vận thành rồi chứ, hắn ra tay, còn không một phải một chút liền xong sao?

Bạch Tĩnh Vân nói:

- Ta nghĩ Thủy thuộc tính, Uông hội trưởng không am hiểu.

Mặc dù Uông Toàn Cơ có trình độ Minh Văn thuật không tồi, có Minh Văn phù liên quan thuộc tính ngũ hành, hắn chỉ biết Hỏa thuộc tính với Kim thuộc tính.

- Ta đi thôi, ngươi cứ tu luyện đi, tranh thủ ba tháng sau tiến vào mười hạng đầu.

Bạch Tĩnh Vân hơi trêu chọc nói.

- Được rồi được rồi, vào không được thì thôi, tùy tiện nói, thật sự nghiêm túc như vậy để làm chi.

Mộ Dung Tử tức giận mân mê cái miệng nhỏ nhắn, một bộ dáng bị Bạch Tĩnh Vân khi de:

- Được được, ta liền phát thiện tâm, cùng ngươi đi Minh Văn sư công hội, nhìn xem Minh Văn sư khách tọa kia có đủ trình độ hay không.

- Ân, tốt.

Chương 130: Một lạng Tinh Diệu Thạch

Minh Văn sư công hội, Mộ Dung Tử rất xa thấy được Minh Văn sư ở đại sảnh nói chuyện với với khách nhân, lập tức mừng rỡ chạy lên.

- Vũ Hàm, đã lâu không thấy, có nhớ ta hay không?

Mộ Dung Tử kêu lên từ xa.

- Di, là các ngươi, thật sự đã lâu không thấy đâu.

Uông Vũ Hàm, Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân, ba cô gái tuổi xấp xỉ, thân phận địa vị gần nhau, đồng dạng thiên tư xuất chúng, ở Thiên Vận thành, ngoài Tần Hạnh Hiên ra chính là ba cô gái được chủ ý nhất.

Ba cô gái đã nhận thức nhau từ nhỏ, là bạn thân trong khuê phòng, tuy nhiên về sau Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân đi Thất Huyền võ phủ, mà Uông Vũ Hàm lại thích Minh Văn thuật, đối với chiến đấu không có hứng thú, buông tha cơ hội tiến vào Thất Huyền võ phủ.

- Vũ Hàm, hôm nay sao ngươi chưa học tập cùng gia gia, chạy đến đại sảnh tiếp đón khách nhân?

Bạch Tĩnh Vân hỏi:

- Đúng rồi, Minh Văn sư công hội các ngươi không phải mới có một Minh Văn sư khách tọa rất lợi hại sao? Hôm nay hắn có ở đây hay không?

Uông Vũ Hàm thoáng sửng sốt, ngay sau đó hiểu được, còn có không ít người không biết Minh Văn sư khách tọa này là Lâm Minh, nếu không Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân làm đệ tử Thất Huyền võ phủ, như thế nào lại không biết Lâm Minh.

Trên mặt nàng mang theo một tia ý cười trêu đùa, nói:

- Ở a, hiện tại ta là trợ thủ hắn, cho nên mới tiếp đón khách nhân ở đại sảnh.

- Oa, cô gái thiên tài Minh Văn thuật Uông đại tiểu thư tự mình làm trợ thủ a, thật là khó lường, ta nhất định phải nhận thức người này.

Mộ Dung Tử khoa trương nói.

Uông Vũ Hàm vẫn như cũ cười, nói:

- Đi theo hắn làm trợ thủ, ta có thể học được không ít thứ. Ngươi hiện tại muốn gặp sao?

- Ha ha, muốn gặp.

Lúc này Bạch Tĩnh Vân ngắt lời nói:

- Hôm nay ta chạy đến nơi này, là có chuyện cầu vị Minh Văn sư khách tọa này.

Nàng vừa nói, một bên rút ra trường kiếm bảo khí nhân giai trung phẩm:

- Lần này đến, là cầu một tấm Minh Văn phù Thủy thuộc tính, không biết vị Minh Văn sư tiên sinh kia có thời gian không?

Uông Vũ Hàm che miệng cười khẽ, nói:

- Có thời gian, hắn vừa mới khôi phục, ta mang các ngươi qua.

Phòng của Lâm Minh nằm ngay một bên đại sảnh, Uông Vũ Hàm mang theo hai cô gái đi vài bước liền tới, đẩy cửa ra, Lâm Minh vừa mới từ trạng thái Không Linh võ ý rời khỏi. Chân nguyên cùng linh hồn lực còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất, nghe được có người tiến vào, Lâm Minh ngồi xuống nói:

- Viết yêu cầu lên giấy, tài liệu cùng bảo khí đưa xuống. Các ngươi có thể đi ra ngoài, sau khi Minh Văn chấm dứt tự sẽ có người kêu các ngươi, trong lúc này, các ngươi không được tiến vào.

Lâm Minh nói xong một câu, nhưng không có nhận được đáp lại. Hắn khẽ nhíu mày, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là Mộ Dung Tử cùng Bạch Tĩnh Vân trợn trừng mắt. Còn có Uông Vũ Hàm tràn đầy ý cười trên gương mặt xinh đẹp.

- Ân? Là các ngươi...

Lâm Minh tự nhiên nhận ra song kiêu Thất Huyền võ phủ.

- Phải... Là ngươi? Ngươi chính là Minh Văn sư khách tọa kia?

Dường như Mộ Dung Tử không biết Lâm Minh, một đôi mắt đẹp trừng như hai quả trứng cút. Nhìn chằm chằm Lâm Minh mặt không thèm nháy mắt.

- Đúng vậy, là ta đây!

Từ sau khi Lâm Minh có được địa vị cùng lực ảnh hưởng, hắn không muốn giấu giếm thân phận Minh Văn sư nữa.

- Ngươi... Ngươi...

Mộ Dung Tử nói chuyện cũng không lưu loát, tuy rằng nghe nói qua Minh Văn sư mới tới tuổi rất nhỏ, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, người này lại chính là Lâm Minh!

Nói đùa sao, thực lực ngươi lợi hại đã đành, ngươi lĩnh ngộ võ ý tỷ tỷ cũng không phản đối, ngươi ngộ tính yêu nghiệt ta coi như ngươi là gia súc, nhưng con mẹ nó ngươi còn là Minh Văn đại sư?

*** cũng quá đả kích người!

Còn có để cho tỷ tỷ sống không.

- Đây là nói đùa đi? Đúng không? Vũ Hàm, có phải ngươi liên hợp tên này đùa tỷ tỷ vui vẻ hay không, được rồi, ta thừa nhận chiêu này rất có sáng ý, tuy nhiên... Sẽ không phải sự thật chứ?

Mộ Dung Tử nhìn thấy khuôn mặt Lâm Minh trang trọng, quả thực không thể chấp nhận.

Uông Vũ Hàm nhún vai, nói:

- Ta đùa ngươi vui vẻ thật ra có thể, ngươi cảm thấy Lâm Minh sẽ phối hợp ta đùa ngươi vui vẻ sao?

Nhãn châu Mộ Dung Tử xoay động, đúng vậy, Lâm Minh trừ bỏ tu luyện ra cái cũng không thông, tình ái mảy may cũng không có, nếu không đã sớm chơi vô số nữ nhân, như thế nào có thể liên hợp Uông Vũ Hàm đùa với chính mình.

- Ngươi... Khi nào ngươi học được Minh Văn thuật?

- Mười hai tuổi đi.

Lâm Minh bịa chuyện:

- Mười hai tuổi ta gặp một sư phụ, học sư phụ ta.

Lâm Minh miêu tả khinh đạm, nhưng loại khẩu khí này lại khiến Mộ Dung Tử khó chịu cực độ, cái này giống như một người nghèo hỏi một thân gia siêu cấp phú ông trăm vạn hoàng kim, hỏi hắn khi nào thì kiếm được nhiều tiền như vậy, kết quả phú ông nói:

- Hồi trẻ tùy tiện kiếm là có.

Loại khẩu khí không sao cả này khiến Mộ Dung Tử có loại xúc động muốn đánh người. Đương nhiên, nếu chính mình đánh nhau với hắn còn không phải thiệt sao, Mộ Dung Tử đành phải thôi.

Lúc này Bạch Tĩnh Vân cũng mới hòa hoãn thần sắc lại, nàng có chút mất tự nhiên cười cười, nói:

- Thật sự là... Không nghĩ tới, mỗi lần ta nghĩ đến chính mình đã vô cùng xem trọng Lâm sư đệ, nhưng kết quả lại phát hiện vẫn xem nhẹ Lâm sư đệ... Minh Văn thuật này, Lâm sư đệ chỉ học được ba năm đã đến đại sư tiêu chuẩn?

Lâm Minh nói:

- Đại sư không dám nhận, tuy nhiên một ít Minh Văn phù giản dị ta còn có thể vẽ ra được, đây đều là công lao sư phụ ta.

- Ha ha...

Bạch Tĩnh Vân cười gượng hai tiếng, một ít Minh Văn phù giản dị? Nàng nghe nói lúc trước Lâm Minh vẽ Hàn Băng Thủ Hộ dán trên áo giáp trực tiếp giúp áo giáp thay đổi màu sắc, cái này cũng kêu là Minh Văn phù giản dị sao?

Ba năm trở thành Minh Văn đại sư, Bạch Tĩnh Vân cũng chỉ có thể quy kết đến ngộ tính yêu nghiệt của Lâm Minh, có thể lĩnh ngộ Phấn Thân Toái Cốt quyền không trọn vẹn cao tới bảy thành, ở trong vòng ba năm trở thành đại sư Minh Văn thuật, cái này... Miễn cưỡng có thể để người ta chịu được... Tuy nhiên, Lâm Minh có thể trở thành Minh Văn sư, chẳng lẽ thiên phú linh hồn hắn so với thiên phú tập võ xuất chúng rất nhiều?

- Hai vị hôm nay đến có chuyện gì sao?

Lâm Minh lên tiếng hỏi, hiện tại hắn rất ít thời gian nên cũng không muốn lãng phí.

- Nga... Là có việc.

Lúc này Bạch Tĩnh Vân mới kịp phản ứng, rút ra bảo kiếm đưa cho Lâm Minh.

Bảo kiếm dài hơn ba thước, thân kiếm sáng trắng như tuyết, hơn nữa cực kỳ mềm mại, có thể dễ dàng quấn quanh thắt lưng, ở bên trên kiếm, có văn tự triện thể viết thành hai chữ, Bích Thủy.

- Kiếm tốt.

Lâm Minh tán thưởng, hắn vừa mới dùng linh hồn tra xét Bích Thủy kiếm, phát hiện kết cấu trận văn trong đó phi thường tinh diệu, chỉ sợ thanh kiếm này dù ở trong bảo khí nhân giai trung phẩm cũng là thượng đẳng.

Bạch Tĩnh Vân nói:

- Lâm sư đệ, nếu muốn khắc một Minh Văn phù Thủy thuộc tính, hoặc là Minh Văn phù Băng thuộc tính, chân nguyên tăng phúc tốt nhất ở ba thành sáu trở lên.

- Thủy thuộc tính hoặc là Băng thuộc tính, ba thành sáu, chỉ thế thôi sao?

- Không... Không còn gì.

Bạch Tĩnh Vân nghe giọng điệu Lâm Minh miêu tả khinh đạm, hiển nhiên yêu cầu này không thành vấn đề, nàng nghĩ nghĩ, lại nói:

- Nếu Lâm sư đệ có thể làm tốt, tốt nhất là tốt nhất, nếu những tài liệu này không đủ thì ta còn có thể đưa thêm.

Lâm Minh liếc mắt tài liệu trên bàn một cái, tuy rằng những tài liệu này quý báu, nhưng với hắn mà nói không có gì để dùng, chỉ có thể đổi điểm số mà thôi, mà cho dù đổi được nhiều điểm số, có chút tài liệu cũng không có khả năng mua được, bởi vì Minh Văn sư công hội cũng không có.

Nhớ tới tính toán lúc trước, trong lòng Lâm Minh có quyết định, không bằng lần này, chính mình vận dụng sở học nhìn lại xem có thể vẽ ra một tấm Minh Văn phù kinh động cao thủ Hậu Thiên hay không.

Kể từ đó, hấp dẫn cao thủ Hậu Thiên cả nước chú ý, cùng nhau đến trợ giúp hắn tìm kiếm những tài liệu quý hiếm!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh nói:

- Một lạng Tinh Diệu thạch, nếu Tĩnh Vân sư tỷ có thể tìm được một lạng Tinh Diệu thạch, như vậy ta tự ra tài liệu, hiện tại ta có thể vẽ ra Minh Văn phù cao cấp nhất, cam đoan để Tĩnh Vân sư tỷ vừa lòng.

- Một lạng Tinh Diệu thạch?

Bạch Tĩnh vẫn còn chưa nói nói, Mộ Dung Tử lại kêu lên:

- Ngươi... Ngươi cũng quá đen tối, một lạng Tinh Diệu thạch giá trị mười lăm vạn lượng vàng trở lên, hơn nữa ở Thiên Vận quốc rất khó tìm được, chân chính muốn mua, mười lăm vạn lượng vàng cũng không đủ đâu!

Tinh Diệu thạch, chẳng những có thể dùng cho Minh Văn, cũng có thể dùng cho luyện khí, là một loại tài liệu cực kỳ quý báu.

Lâm Minh nói:

- Ta cũng vậy cần chân nguyên càng thêm dày đặc, đề cao trình độ Minh Văn thuật mới có thể miễn cưỡng chống đỡ loại Minh Văn phù này, ta làm có phiêu lưu thất bại, hơn nữa tài liệu dùng đến giá trị cũng sẽ không thấp hơn sáu, bảy ngàn lượng vàng, ta có thể cam đoan, chỉ cần thành công, tuyệt đối có giá trị, nếu không phải Tinh Diệu thạch ngay cả Minh Văn sư công hội cũng không có, thật sự khó tìm, ta cũng sẽ không đưa ra yêu cầu này.

- Này...

Bạch Tĩnh Vân cắn chặt răng, nói:

- Được rồi, đại bá ta ở Hoắc La quốc có thế lực nhất định, có lẽ có thể mua được, ta đáp ứng ngươi.

Địa vị Bạch Tĩnh Vân ở Bạch gia cao cả, mười lăm vạn lượng vàng tuy rằng không phải số lượng nhỏ, nhưng ngẫu nhiên một lần, nàng vẫn có thể dùng đến.

- Như vậy, cảm ơn Tĩnh Vân sư tỷ.

Lâm Minh nói xong xách bút viết một loạt danh sách.

- Những tài liệu này, đều trừ vào điểm số của ta đi.

Lâm Minh đưa danh sách cho Uông Vũ Hàm, lần này xem như Lâm Minh làm sinh ý tư nhân, vốn dựa theo quy định Minh Văn sư công hội, khách nhân cung cấp thù lao cho Minh Văn sư còn Minh Văn sư chia phần cùng Minh Văn sư công hội, Minh Văn sư công hội cung cấp tài liệu, Minh Văn sư khách tọa cung cấp phục vụ.

Tuy nhiên với thân phận Lâm Minh hiện giờ, ngẫu nhiên một lần làm một hồi sinh ý tư nhân, Minh Văn sư công hội tự nhiên sẽ không so đo.

Uông Vũ Hàm nhìn thấy một loạt tài liệu này, trong lòng kinh ngạc, những tài liệu này giá trị xa xỉ, nói như vậy, cho dù Minh Văn phù rườm rà cao cấp, phí tổn tài liệu dùng đến cũng chính là một ngàn lượng vàng, mà Minh Văn phù Lâm Minh cung cấp, ước chừng bảy ngàn lượng vàng, hơn nữa trong đó có vài loại tài liệu tương đối thưa thớt.

Sau khi tập hợp đủ tài liệu, Lâm Minh không lập tức bắt đầu vẽ, mà là cầm lấy một viên Chân Nguyên thạch, lại lần nữa tiến vào trạng thái Không Linh võ ý, ngồi xuống điều tức nửa canh giờ, để chân nguyên lực cùng linh hồn lực chính mình đều hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Sau đó, Lâm Minh mới bắt đầu chính thức vẽ, hôm nay hắn phải vẽ, là bản Hàn Băng Toái Phiến đầy đủ.

Chương 131: Phong vân tái khởi

Độ khó của Hàn Băng Toái Phiến tương đương với Hàn Băng Thủ Hộ nếu không phải mấy ngày nay trình độ Minh Văn thuật của Lâm Minh tăng tiến vùn vụt thì hắn cũng không dám cam đoan mình vẽ thành công.

- Hàn Tinh thạch, dập nát, gia nhập Nhất Nguyên Trọng Thủy điều hòa, lọc cặn đi...

Lâm Minh bắt đầu phân phó Uông Vũ Hàm xử lý tài liệu.

Trải qua mấy ngày phối hợp, Uông Vũ Hàm và Lâm Minh đã hình thành một loại ăn ý đặc biệt, chỉ cần Lâm Minh phân phó một cái, Uông Vũ Hàm sẽ nhanh chóng đem tài liệu xử lý hoàn mỹ tới.

Chỉ thấy mười ngón tay mảnh khảnh của Uông Vũ Hàm vũ động, từng phần tài liệu được nàng cấp tốc xử lý xong, mà Lâm Minh cũng nghiêm túc, lấy ra một phần tài liệu, trực tiếp vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết, bắt đầu vẽ.

Lại một cái Minh phù hiện ra trên không trung, chúng có lớn như vầng trăng, có nhỏ như trân châu, từng cái ánh lên ánh sáng mộng ảo, giống như có sinh mệnh hít thở có quy luật.

Lâm Minh vẽ Minh phù xác suất thành công rất cao, ngay từ đầu, gần như không có thất bại, mà càng về sau, theo linh hồn lực và chân nguyên Lâm Minh tiêu hao mất lượng lớn cho nên thỉnh thoảng có Minh phù lóe sáng sau đó vỡ nát, hóa thành từng điểm sáng, xoay tròn trên không trung, giống như đom đóm đầy trời trong đêm.

Dưới ánh hư ảnh xinh đẹp này, vẻ mặt Lâm Minh chuyên chú vô cùng, ánh mắt đen như bảo thạch thủy chung tập trung trên Minh Văn phù huyễn lệ, đúng là cảm giác khiến cho người ta trầm mê trong nháy mắt.

Trong lòng Uông Vũ Hàm hơi nhảy lên, nàng ở một bên lặng lẽ nhìn Lâm Minh, nhìn hình dáng góc cạnh dưới ánh hào quang kia, trong lúc nhất thời hai má ửng đỏ. Nàng luôn luôn cảm thấy, trong lúc Lâm Minh chuyên chú vào Minh Văn thuật chính là khoảnh khắc hấp dẫn nhất của hắn, mà cũng chỉ có lúc này, Uông Vũ Hàm không cần phải lo lắng bị Lâm Minh phát hiện, có thể ở một bên vụng trộm ngắm nhìn khuôn mặt Lâm Minh.

Tình cảnh như vậy diễn ra một lúc lâu, mãi tận khi mặt trời lặn xuống Đại Chu sơn, phòng Minh Văn dần dần trở nên tối hẳn, lúc này, những ánh sáng Minh Văn phù kia phát ra càng thêm mê người hơn, tấm Minh Văn phù lần này Lâm Minh vẽ khá phức tạp, hắn đã liên tục vẽ ra hơn một trăm năm mươi cái Minh phù, ánh sáng màu lam băng tầng tầng lớp lớp lại đan thanh một bức họa tuyệt vời, giống như ánh sao phủ đầy màn đêm.

Đây là cảnh tượng chưa bao giờ xuất hiện trong trường phái Minh Văn thuật của Thiên Vận quốc. Trang gì mà hay hay hế { T M T Ệ . }

Ngay cả Mộ Dung Tử ngày thường có chút vô tâm khi nhìn thấy những ánh sáng này cũng vô tình bị trầm mê trong đó, đúng là quá đẹp.

Lại một khắc sau, Lâm Minh đã gần tới cực hạn. Hắn cắn chặt răng, sau khi vẽ ra một cái Minh Văn phù, hai tay hợp lại, vô số ánh sáng màu lam trong nháy mắt dung hợp với nhau, đan thành một mảng sáng lam huyền ảo.

Lâm Minh trực tiếp lấy Bạch Tĩnh Vân Bích Thủy kiếm ra. Tay bóp một cái, Minh Văn phù hình ngọn lửa băng màu lam kia liền đính lên trên thân Bích Thủy kiếm trắng như tuyết.

Theo tiếng xì xì, từ trên ngọn lửa màu lam trên Bích Thủy kiếm, lấy nó làm trung tâm nhanh chóng lan ra ngoài, trong khoảnh khắc đã bao phủ cả thanh kiếm.

Sau khi nghe được tiếng hàn khí ngưng kết lại, thân kiếm đột nhiên đông lại thành một tầng sương lạnh. Thanh kiếm này dường như cắn nuốt tất cả nhiệt lượng xung quanh, trong lúc nhất thời, nhiệt độ trong Minh Văn phòng đột nhiên giảm mấy độ.

Mộ Dung Tử trơ mắt nhìn tầng sương lạnh trên thanh kiếm càng lúc càng dày, ánh mắt xinh đẹp mở ra tròn xoe.

- Đây là...

Bạch Tĩnh Vân nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chuôi Bích Thủy kiếm này, nhưng mà vẫn còn do dự, không ra tay.

Lâm Minh nghỉ ngơi một chút, khôi phục được một ít chân nguyên, rót vào Minh Văn phù, tùy ý chém ra một kiếm, một đạo lam quang hình bán nguyệt mắt thường có thể thấy được từ thân kiếm phát ra, như một tờ giấy mỏng khảm vào bia đá, biến mất không thấy.

Trong khoảnh khắc đó, nơi bia đá bị lam quang cắt qua, tạo thành một cái mặt cắt đều đặn, bia đá đang muốn trượt xuống, mà lúc này, một tầng băng lạnh đột nhiên ngưng tụ trên đó, khiến cho bia đá vẫn duy trì nguyên dạng.

- Minh Văn kỹ!

Uông Vũ Hàm nhìn thấy đạo lam quang này, sợ hãi kêu lên.

Minh Văn kỹ là kỹ năng mà Minh Văn sư thông qua trận pháp trong Minh Văn phù biến đổi chân nguyên lưu động trong bảo khí, đem chân nguyên chung quanh ngưng tụ thành kỹ năng giống như võ kỹ dùng để đả thương địch thủ. Cái này tương đương với việc võ giả có được một võ kỹ mới.

Trong lưu phái Minh Văn của Thiên Vận quốc, Minh Văn kỹ trên cơ bản đã thất truyền, thậm chí Minh Văn sư những quốc gia phụ cận cũng không có, chỉ có một ít Minh Văn tông sư của Hoắc La quốc mới có thể thông hiểu.

Nghĩ đến đây, hô hấp của Uông Vũ Hàm không khỏi trở nên dồn dập, đối với người si mê Minh Văn thuật như Uông Vũ Hàm mà nói, không có gì so với sự việc phát sinh trước mặt được ghi trong điển tịch làm nàng kích động đến vậy.

Lúc Lâm Minh lần đầu vẽ Cường Lực phù, cũng thêm vào một loại Minh Văn kỹ tên là Cuồng Bạo Nhất Kích, khi võ giả dồn hết chân nguyên vào trong vũ khí, trận pháp trong Minh Văn phù sẽ hấp thu chân nguyên, cũng đem nén ép đến mức tận cùng, rồi sau đó trong nháy mắt bột phát ra, trong lúc công kích gần đối thủ sẽ tạo thành sát thương cường đại.

Lúc trước, Thiết Phong chính là dựa vào Minh Văn kỹ này mà đánh bại đối thủ của mình là Lý Kỳ trên Thập Lý giáo tràng, khiến cho một số người chú ý, trong đó có Mộc Dịch, mà chung quy cũng bởi vì vậy mà Lâm Minh kết bạn với Mộc Dịch.

Tuy nhiên Minh Văn kỹ cấp thấp Cuồng Bạo Nhất Kích này chỉ tương đương với võ kỹ nhân giai hạ phẩm mà thôi, giá trị không quá lớn, dù sao phí tổn một tấm Cường Lực phù lúc trước Lâm Minh vẽ cũng chỉ tốn một trăm lượng vàng.

Cuồng Bạo Nhất Kích đến tay Thiết Phong có thể tạo được hiệu quả chuyển bại thành thắng, bởi vì là Thiết Phong từ nhỏ đã đi tòng quân, gia cảnh bần hàn, căn bản không thể học được công pháp và võ kỹ chính quy, cho nên một bộ võ kỹ nhân giai hạ đối với hắn mà nói đã rất quý giá rồi, có thể khiến cho sức chiến đấu của hắn tăng lên một bậc.

Bởi vậy Mộc Dịch thu mua Minh Văn phù do Lâm Minh chế tạo là ba ngàn lượng cũng không phải là thấp. Nói trắng ra là Minh Văn kỹ Cuồng Bạo Nhất Kích kia giống như những người Thiết Phong chưa học qua võ kỹ chính quy căn bản không mua được, mà như những kẻ có tiền như Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử lại căn bản không cần.

Mà Minh Văn kỹ Hàn Băng Toái Phiến thêm vào này lại khác, Minh Văn kỹ này tương đương với võ kỹ nhân giai trung phẩm, hơn nữa còn là loại cực phẩm trong đó.

- Minh Văn kỹ này tên gọi là gì?

Thanh âm Uông Vũ Hàm có chút kích động.

- Hàn Băng trảm, Tĩnh Vân sư tỷ có thể cảm thụ một chút, chỉ cần rót chân nguyên vào trong Minh Văn phù là có thể phát động.

Lâm Minh nói xong đem Bích Thủy kiếm đưa cho Bạch Tĩnh Vân.

Bạch Tĩnh Vân hít sâu một hơi, thật cẩn thận tiếp nhận Bích Thủy kiếm, binh khí vừa vào tay, Bạch Tĩnh Vân lập tức cảm nhận được một dòng khí mát lạnh theo bàn tay truyền vào trong cơ thể, giống như một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Thoáng vận chuyển chân nguyên, chân nguyên lập tức rót vào trong Bích Thủy kiếm, toàn bộ quá trình không chút hao tổn, thống suốt vô cùng.

- Chân nguyên được tăng phúc ít nhất bốn thành trở lên.

Trong lòng Bạch Tĩnh Vân kinh hãi, theo nàng biết cho dù là Uông Toàn Cơ chỉ sợ cũng chỉ đạt tới được trình độ này, hơn nữa trên thân kiếm này còn có Minh Văn kỹ.

Bạch Tĩnh Vân dựa theo lời Lâm Minh, đem chân nguyên tập trung rót vào trong Minh Văn phù, nàng cảm giác chân nguyên của mình được thông qua một quá trình chuyển hóa kỳ diệu thành hàn băng khí, theo nàng chân nguyên không ngừng rót vào, hàn khí ẩn chứa trong Bích Thủy kiếm càng ngày càng khủng bố, dần dần, Bích Thủy kiếm phát ra tiếng ngâm ô ô, thân kiếm cũng run lên kịch liệt!

Bạch Tĩnh Vân không chút nghi ngờ, chỉ cần nàng chém ra một kiếm chỉ sợ sẽ bổ tan cả gian phòng Minh Văn này.

- Hàn Băng trảm này, so với hai loại võ kỹ nhân giai trung phẩm mà ta lựa chọn ở trong tàng thư các của Thất Huyền võ phủ còn mạnh hơn!

Tuy rằng Bạch Tĩnh Vân không vung kiếm, nhưng lại cho ra kết luận như vậy.

Nghe Bạch Tĩnh Vân đánh giá như vậy, ngay cả Uông Vũ Hàm đã sớm chuẩn bị tâm lý cũng vô cùng kinh ngạc, nên biết rằng, tàng thư trong Thất Huyền võ phủ chính là nơi có thể tìm được công pháp tốt nhất trong Thiên Vận quốc.

Phần lớn võ giả Thiên Vận quốc căn bản không thể vào được Thất Huyền võ phủ, hoặc là vào Thất Huyền võ phủ, nhưng mà không tiến vào Thiên Chi phủ, không thể chọn lựa được võ kỹ nhân giai trung phẩm.

Cho dù vào được Thiên Chi phủ, muốn được chọn võ kỹ nhân giai trung phẩm nhưng chịu hạn chế của xếp hạng, cũng chỉ có thể chọn lựa võ kỹ nhân giai trung phẩm ít người lưu ý.

Bạch Tĩnh Vân xếp hạng hai mươi hai, võ kỹ nàng chọn cũng coi như không tồi, nhưng dù vậy cũng không bằng được Hàn Băng trảm, Uông Vũ Hàm làm sao lại không kinh hãi cơ chứ.

Vừa nghĩ cũng biết, một khi loại Minh Văn phù này truyền tới tai võ giả Thiên Vận quốc, tất nhiên sẽ gây nên sóng to gió lớn, chỉ sợ sẽ có lượng lớn võ giả Ngưng Mạch thậm chí có cả võ giả Hậu Thiên tới cửa xin một tấm Minh Văn phù.

Uông Vũ Hàm phỏng đoán, Minh Văn phù này cho dù bán với giá hai vạn hai, thậm chí ba vạn lượng vàng thì cung cũng sẽ không đủ cầu.

Tuy nhiên dù cao tới mấy thì cũng không nhiều lắm, dù sao muốn đi đôi với loại Minh Văn phù này cần phải có bảo khí nhân giai trung phẩm trở lên, Minh Văn phù cộng thêm bảo khí đã hơn năm vạn lượng vàng, cái giá này, cho dù võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không trả nổi.

Tiêu hao phí tổn lớn như thế, dù sao một tấm Minh Văn phù cũng thu được hai vạn lượng, tuy rằng vẽ Minh Văn phù này tiêu hao rất nhiều nhưng mà với lực khôi phục khủng bố của Lâm Minh, một ngày thể nào cũng vẽ được hai tấm.

Hai tấm chính là bốn vạn hai, chỉ cần có đủ khách hàng, một tháng đã kiếm hơn một ngàn hai trăm vạn! Chuyện này chẳng khác nào giật tiền.

Mà võ giả trong Thiên Vận quốc có thể bỏ ra hơn hai vạn lượng vàng để tr□hông ít hơn một trăm người, Lâm Minh chỉ dựa vào loại Minh Văn phù này đã kiếm hơn hai triệu lượng vàng.

Uông Vũ Hàm nghĩ đến, tự nhiên Lâm Minh cũng nghĩ đến, tới bây giờ hắn đã tu luyện tới Luyện Thể tầng ba đỉnh phong, cộng thêm mấy ngày nay điên cuồng tu luyện Minh Văn thuật, nhưng mà cũng chỉ đủ vẽ loại Minh Văn phù này mà thôi.

Bây giờ hắn không thiếu tiền, mà là thiếu tài liệu, rất nhiều loại tài liệu có tiền cũng không mua được, cho nên Lâm Minh tính toán, dùng Minh Văn phù để đổi tài liệu quý giá, ai muốn tìm hắn luyện chế thì phải chuẩn bị tốt tài liệu mình cần, như thế phát động võ giả toàn bộ Thiên Vận quốc, hắn cũng có thể trong thời gian ngắn mà tập hợp đủ tài liệu luyện chế Minh Văn phù.

Tin tức Lâm Minh dùng Minh Văn phù đổi tài liệu quý hiếm giống như một quả bom tấn, nhanh chóng truyền khắp Thiên Vận thành.

Minh Văn phù tăng phúc bốn thành, có Minh Văn đỉnh cấp như thế, ở trong Thiên Vận thành có thể nói là tuyệt phẩm. Cho dù Uông Toàn Cơ cũng không có biện pháp vẽ được, bởi vì Minh Văn kỹ ở trong lưu phái Thiên Vận quốc đã thất truyền.

Chương 132: Xem ai càng độc

Nếu là Minh Văn kỹ cấp thấp, bình thường võ giả Ngưng Mạch kỳ đều coi mà chướng mắt, bởi vì bọn họ có võ kỹ rất cao cấp, Minh Văn kỹ đối với bọn họ nhìn chung khá yếu.

Nhưng khi biết đây là Minh Văn kỹ tương đương với võ kỹ nhân giai trung phẩm đỉnh cấp, bọn họ lại đỏ mắt, Thiên Vận quốc có không ít võ giả, nhưng không có võ kỹ nhân giai trung phẩm, cho dù có cũng không có loại võ kỹ đỉnh cấp.

Huống chi chẳng ai không hy vọng mình có thêm mấy bộ võ kỹ, lúc đối địch một chiêu bị đối phương nhìn thấu thì cũng có chiêu thứ hai.

Tuy nhiên khiến cho tin tức này trở nên bùng nổ không phải là bản thân Minh Văn phù mà là người vẽ Minh Văn phù, không ngờ chính là Lâm Minh.

Thiên tài trăm năm khó gặp của Thất Huyền võ phủ, hiện giờ chính là ngôi sáng sáng nhất Thiên Vận quốc, chẳng những lĩnh ngộ võ ý hơn nữa ngộ tính còn siêu cao, đồng thời còn là một tông sư Minh Văn thuật vẽ được Minh Văn phù cực phẩm và Minh Văn kỹ đỉnh cấp!

Mà với tuổi của hắn chỉ mấy tháng nữa mới được mười sáu tuổi!

- Điều này cũng có thể sao?

Đối với người hâm mộ Lâm Minh cuồng nhiệt, chỉ cần chuyện phát sinh trên người Lâm Minh thì không có gì là không có khả năng, Minh Văn thuật đúng là khó nhưng mà ngộ tính Lâm Minh yêu nghiệt cỡ nào, cho nên mười lăm tuổi trở thành tông sư Minh Văn thuật tuy rằng cũng là kỳ tích kinh thế hãi tục nhưng mà cũng không phải không thể giải thích.

Nhưng mà đối với một ít người có lý giải về Minh Văn thuật, nhất là đối với một ít Minh Văn sư, lại không muốn tin tưởng, dù sao

Minh Văn thuật cũng cần phải có thời gian tích lũy, chỉ riêng ngộ tính còn không đủ.

Nhưng mà, hai ngày sau, Minh Văn thuật công hội lại đưa ra xác nhận, khẳng định lời đồn đại này là thật, ngay ngày hôm sau, phía chính phủ Thiên Vận thành công bố tin tức đệ tử Thiên Chi phủ của Thất Huyền võ phủ, Lâm Minh, cũng là Minh Văn sư khách tọa của Minh Văn sư công hội, dùng Minh Văn phù mang Minh Văn kỹ cực phẩm đổi lấy tài liệu quý hiếm. Đồng thời cũng liệt ra tài liệu Lâm Minh thu mua.

Thông báo bình thường chính phủ thường dùng cho quan lại, rất ít khi có tin tức liên quan tới chuyện bên ngoài, rất ít quan phủ bên ngoài viết ra chuyện liên quan tới Lâm Minh, vì muốn trợ giúp Lâm Minh nhanh chóng thu thập đủ tài liệu. Chuyện như thế không người nào không tin.

Đối với võ giả Ngưng Mạch kỳ mà nói thì một thanh bảo khí nhân giai trung phẩm chứa đựng Minh Văn phù cực phẩm có thể khiến cho sức chiến đấu của hắn đề thăng một mảng lớn. Bảo khí trung phẩm như vậy một khi dồn toàn bộ chân nguyên vào thậm chí có thể chặt đứt bảo khí hạ phẩm của đối thủ, mà một khi không còn vũ khí, vậy còn đánh thế nào?

Bảo khí nhân giai trung phẩm thường thì chỉ cần chuẩn bị hai vạn lượng vàng, lại mất một phen công phu là có thể mua được, nhưng mà bảo khí trung phẩm có được Minh Văn phù lại cực kỳ hiếm thấy! Nhất là nó còn tương ứng với thuộc tính của mình, vậy chỉ có thể nói là chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Vì thế một ít võ giả Ngưng Mạch kỳ thậm chí còn chưa có vũ khí bảo khí nhân giai trung phẩm, nhưng cũng muốn tới Minh Văn sư công hội xin một tấm Minh Văn phù!

Rất nhanh bọn họ bắt đầu thông qua các loại quan hệ tìm kiếm các loại tài liệu được công bố trên danh sách, võ giả có thể mua được Minh Văn phù cực phẩm không người nào không phải có gia sản lớn, hoặc có thực lực mạnh mẽ, hoặc xuất thân từ thế gia, gia tộc có nội tình thâm hậu, lực lượng hắn có được có khi còn lớn hơn cả thái tử.

Phát động lực lượng khổng lồ như thế để tìm những tài liệu quý hiếm này, hiệu quả không nói cũng có thể biết.

Nhưng mà một số người lại có chút tiếc tiền, vẫn giữ thái độ đứng xem, nhưng mà rất nhanh bọn họ lại cảm thấy hối hận, bởi vì tài liệu trên danh sách càng ngày càng ít, mà còn lại toàn là tài liệu quý báu hơn, tốt hơn.

Tài liệu không ngừng được thu gom, mỗi ngày đều dùng tài liệu cực phẩm tu luyện Minh Văn thuật của Lâm Minh càng ngày càng thành thục, cộng thêm Chân Nguyên thạch tinh thuần, không qua bao lâu Minh Văn thuật của Lâm Minh đã tôi luyện tới mức dày công, so với thời điểm hắn vẽ Minh Văn phù đỉnh cấp Hàn Băng Toái Phiến cực kỳ miễn cưỡng thì hiện tại đã giống như ngựa quen đường cũ.

Hơn nữa có Không Linh võ ý phụ trợ, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của Lâm Minh cũng không hạ xuống, hiện giờ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của hắn đã đạt tới cảnh giới tầng thứ hai tiểu thành, khí huyết, lực lượng cả người lại tăng trưởng lần nữa, chân nguyên cũng đậm đặc hơn trước.

Lâm Minh tin tưởng, hiện giờ chỉ cần cùng với Lăng Sâm đọ lực lượng, khẳng định hắn sẽ không thất bại.

Lại ba ngày trôi qua, tài liệu Lâm Minh còn thiếu chỉ còn vài loại, mà vài loại này toàn bộ đều là tài liệu quý báu nhất, khó tìm nhất, giống như máu hung thú cấp năm có giá trị xa xỉ, tới tận bây giờ vẫn chưa tìm được.

Lâm Minh nhìn từng tài liệu đánh dấu trên danh sách trong lòng có cảm giác thành tựu. Mà khi nhìn thấy vài loại tài liệu quý báu nhất lại có chút ưu phiền, nếu như trong thời gian ngắn mà không tìm được, vậy thì có chút phiền phức.

Mà đúng lúc này, thái tử truyền tới một tấm Truyền Âm phù, khiến cho sắc mặt Lâm Minh trầm xuống.

- Lâm huynh, có chuyện có thể ảnh hưởng tới tâm tình luyện võ của ngươi, vốn không muốn báo cho ngươi biết nhưng mà ta vẫn luôn lo chung quy cũng phải báo cho ngươi biết, vài ngày trước, Trương Quan Ngọc dẫn người đi tới chỗ ở của Lan tiểu thư, ý đồ gây rối, sau đó Liêu tiên sinh tới đúng lúc mới cứu được Lan tiểu thư, hiện giờ ta đã an bài một chỗ an toàn cho nàng ở lại trong phủ, ta nghi ngờ lần này Trương Quan Ngọc muốn dùng Lan tiểu thư để đả kích võ đạo chi tâm của ngươi, chọc giận ngươi, trong trận quyết đấu bốn tháng sau hạ độc thủ, khiến cho ngươi không thể thông qua khảo hạch của Thất Huyền võ phủ.

- Tên Trương Quan ngọc này tu luyện Hợp Hoan thần công, môn công pháp này khiến cho dục vọng tu luyện giả càng ngày càng mạnh, hơn nữa bản thân hắn điên cuồng, cố chấp, ta đoán rằng ngày sau hắn còn muốn gây bất lợi cho Lâm huynh, Lâm huynh cần phải cẩn thận. Ở Thanh Tang thành, ta cũng phái một ít cao thủ tới đó, về phía Lâm gia ta cũng đã Truyền Âm phù tới, hy vọng có thể bảo vệ lệnh tôn an toàn.

Truyền Âm phù tới đây là hết, Lâm Minh cau mày.

Trương Quan Ngọc

Hắn với người này không hề quen biết, tuy rằng khi tiến vào trong Thất Huyền võ phủ vẫn nghe đại danh tên này nhưng mà chưa từng gặp qua một lần, hắn chỉ nhìn thấy Lăng Sâm và Thác Khố, hiển nhiên quan hệ mình với họ cũng không tồi, mà Trương Quan Ngọc lại không phải người giống như hai người bọn họ.

- Tuy rằng ta và Lan Vân Nguyệt đã không còn liên quan, cuộc sống ngày sau của nàng như thế nào, gả cho người nào ta cũng không quan tâm, nhưng Trương Quan Ngọc ngươi vì sao lại lợi dụng nàng đối phó ta, thật là đáng chết!

- Cho dù ngươi là đệ tử Thất Huyền võ phủ, là tinh anh Liên Hợp thương hội bồi dưỡng ra, ta không thể giết ngươi nhưng ta cũng phải cho ngươi trả một cái giá thảm bại.

Uông Vũ Hàm vẫn ở một bên chú ý động tĩnh Lâm Minh, thấy biểu tình âm trầm của hắn đoán ra nguyên nhân là từ tấm Truyền Âm phù kia, nàng do dự một chút, vẫn không kìm nổi hỏi:

- Lâm tiên sinh, có chuyện gì không hài lòng sao?

- Không phải chuyện gì lớn, lần võ hội này, Thất Huyền võ phủ để ta và Trương Quan Ngọc là đối thủ của nhau, Trương Quan Ngọc muốn dùng Lan Vân Nguyệt đả kích võ đạo chi tâm của ta, hắn muốn dùng chuyện này là để bốn tháng sau khẳng định thắng ta, muốn trước khi ta trưởng thành đối phó ta, để cho bị trọng thương không thể thông qua khảo hạch của Thất Huyền võ phủ.

Đối với Uông Vũ Hàm, Lâm Minh hoàn toàn không có ý giấu giếm cái gì, chuyện liên quan tới Lan Vân Nguyệt, hắn đã không còn liên quan, tự nhiên không cần giấu giếm.

- Dính dáng tới Lan tiểu thư? Chẳng lẽ Lan tiểu thư...

Chuyện giữa Lâm Minh và Lan Vân Nguyệt chỉ có một ít người trong giới quý tộc mới biết được, Uông Vũ Hàm thuộc Minh Văn sư công hội, tự nhiên cũng rõ, nàng không khỏi che miệng lại, nếu như Lan Vân Nguyệt bị Trương Quan Ngọc làm nhục, vậy thật sự rất bi thảm, tên Trương Quan Ngọc này tu luyện Hợp Hoan thần công, công pháp này nữ nhân chính là đối tượng thải bổ, tuyệt đối chỉ có trăm lợi mà không có hại.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Liêu tiên sinh đuổi tới đúng lúc, cho nên không có việc gì.

- Thật là may!

Uông Vũ Hàm thở phào một hơi, bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ bộ ngực nói:

- Vậy bây giờ Lan tiểu thư ở...

- Rất an toàn.

- Ồ, vậy là tốt rồi!

Uông Vũ Hàm cũng muốn hỏi Lâm Minh một chút chuyện tình cảm, nhưng do dự một chút, cảm thấy không nên đường đột như vậy, suy nghĩ một hồi, cũng không biết mở miệng thế nào!

Mà đúng lúc này, lại có một tấm Truyền Âm phù nổ tung trước mặt Lâm Minh, cũng là do thái tử truyền tới:

- Lâm huynh, ta có một lời khuyên, ta nghĩ vẫn phải nói ra, theo tình báo của ta, Trương Quan Ngọc tu luyện Hợp Hoan thần công có tiến bộ không ngờ, thực lực lại tăng trưởng rất nhiều, Lâm huynh nếu như không nắm chắc, tốt nhất không nên tùy tiện khiêu chiến Trương Quan Ngọc, Hợp Hoan thần công là một loại công pháp ra tay vô cùng âm độc, nếu như lưu lại ám thương, chỉ sợ Lâm huynh khó có thể thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ.

- Khảo hạch đệ tử hạch tâm, chỉ cần Lâm huynh mười sáu tuổi đạt tới Dịch Cân đỉnh phong, cũng không cần chiến thắng Trương Quan Ngọc, Trương Quan Ngọc rất là âm độc, lúc chiến đấu không tiếc lưỡng bại câu thương, Lâm huynh xin hãy nghĩ lại, đừng vội vàng mà hủy hoại tiền đồ của mình.

Ngọn lửa tắt ngúm, trong lòng Lâm Minh hừ lạnh một cái, Hợp Hoan thần công âm độc sao? Không biết có âm độc bằng Tuyệt Mạch thủ hay không?

- Vốn ta không nghĩ tới lại đi học Tuyệt Mạch thủ nhanh như vậy, đây là ngươi bức ta, ta cũng không học không được, rất xin lỗi ngươi, ngươi đây là muốn đánh ta trọng thương không thể thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm, như vậy ta liền phế võ công và năng lực đàn ông của ngươi, cho ngươi cả đời an an ổn ổn làm thái giám, coi như làm một chuyện tốt cho nữ nhân Thiên Vận thành.

- Tuy nhiên thực lực tên Trương Quan Ngọc vốn đã rất mạnh, tu luyện Hợp Hoan thần công lại có tiến bộ, ta cũng không thể phớt lờ, nếu không có thể sẽ thất bại! Lần này sau khi làm xong Minh Thân phù, ta phải tu luyện Tà Thần lực và Kim Bằng Phá Hư, tam quản tề hạ, mặc kệ Trương Quan Ngọc tiến bộ ra sao ta cũng đánh cho ngươi cả đời không thể ngóc đầu lên được.

Lâm Minh còn đang suy nghĩ ý nghĩ đen tối này trong đầu, Uông Vũ Hàm đột nhiên nghiêm nghị, rỉ vào tai Lâm Minh:

- Trương... Trương Quan Ngọc, chính là tên kia!

- Hả?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, không ngờ Trương Quan Ngọc lại chủ động tìm tới hiệp hội Minh Văn sư.

Tốt, Trương Quan Ngọc, ngươi muốn làm nhục Lan Vân Nguyệt còn muốn dám tới gặp ta!

Lâm Minh theo ánh mắt Uông Vũ Hàm nhìn lại, chợt thấy một người mặc cẩm bào lụa trắng thêu kỳ lân đầu đội thất tinh quan, tay cầm chiết phiến (quạt) mỉm cười đi tới.

Tên thanh niên này da trắng nõn, sắc mặt hồng nhuận, mày kiếm mắt sáng, môi anh đào, có một chút yểu điệu như nữ nhân, nhưng lại không mất vẻ tuấn dật của nam nhân, đúng là một tên mỹ nam tử, phối hợp với vẻ tươi cười ấm áp của hắn, dáng vẻ của một gã công tử bột, chỉ nhìn bề ngoài, rất khó nhìn ra sự âm độc cố chấp của hắn.

Chương 133: Tự chui đầu vào rọ?

- Cảnh giới Luyện Cốt sơ kỳ!

Trong nháy mắt Lâm Minh đã phán đoán ra, tu vi giữa hắn và Trương Quan Ngọc không kém nhau quá xa, liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của đối phương.

Trong Thiên Chi phủ chỉ có hai người có cảnh giới Luyện Cốt kỳ, một là Thác Khổ, người còn lại là Trương Quan Ngọc, chiến lực của bọn họ đặt ở bên ngoài Thất Huyền võ phủ, so với võ giả Luyện Cốt đỉnh phong tuyệt đối là mạnh hơn.

- Ai nha, Lâm tiên sinh, hân hạnh! Hân hạnh!

Sau khi Trương Quan Ngọc nhìn thấy Lâm Minh, gập quạt lại, cười tiêu sái bước tới.

Lâm Minh cười tủm tỉm nhìn Trương Quan Ngọc diễn trò, tốt cho tên Trương Quan Ngọc ngươi, so với Chu Viêm lại càng cực phẩm hơn!

Chu Viêm nhiều lắm chỉ hung ác một chút, hỉ giận bất thường, mà tên Trương Quan Ngọc này chẳng những âm độc cố chấp, hơn nữa da mặt cũng dày tới mức khiến người ta giận sôi máu.

- Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới!

Trương Quan Ngọc nhấc vạt áo, ngồi xuống ghế trước mặt Lâm Minh:

- Không nghĩ tới Lâm huynh lại là tông sư Minh Văn, lúc ta nhận được tin tức đúng là không thể tin được nha! Mười lăm tuổi Minh Văn tông sư, đây là khái niệm gì?

- Chỉ tiếc là trong thất mạch kế thừa của Thất Huyền võ phủ không có Minh Văn sư, nếu không chỉ bằng vào điểm này Lâm huynh cũng đã được đặc cách trở thành đệ tử hạch tâm của Thất

Huyền võ phủ rồi.

Trương Quan Ngọc vừa nói, vừa phe phẩy cây quạt, bộ dáng giống như rất thân thuộc với Lâm Minh.

Lúc biết được tin tức Lâm Minh chính là Minh Văn sư, Trương Quan Ngọc cũng vô cùng khiếp sợ, tên Lâm Minh này ngộ tính khủng bố, nhanh như vậy đã học thành Minh Văn thuật tông sư, điều này khiến cho hắn cảm thấy bất an, nhưng mà đã đứng vị trí đối lập với Lâm Minh hắn cũng không thể lui bước.

Lâm Minh không nói gì, nhưng mà Uông Vũ Hàm lại giận dữ. Nàng ghét nhất là gặp hai loại nam nhân, một loại là đùa bỡn nữ nhân, một loại là mặt người dạ thú, mà tên Trương Quan Ngọc này trùng hợp đều là cả hai loại đó.

- Trương Quan Ngọc, Minh Văn sư công hội không chào đón ngươi, mời ngươi lập tức rời đi!

Uông Vũ Hàm xuất thân quý tộc, hàm dưỡng khá tốt, mặc dù phẫn nộ, nhưng trong lời nói lại một chút sát khí cũng không có, Trương Quan Ngọc lại trực tiếp bỏ qua, hắn rất ít nổi giận với mỹ nữ. Nhất là nữ nhân hắn còn chưa chinh phục được.

Cười ha ha liếc Uông Vũ Hàm một cái, nói:

- Uông tiểu thư người đâu mà mê người như vậy, tính tình khẳng khái, ta thích, không bằng hôm nào Uông tiểu thư qua phủ ta. Chúng ta cùng nhau uống trà, tâm sự cả ngày, thế nào?

Nghe Trương Quan Ngọc nói như vậy, Uông Vũ Hàm muốn giận điên lên, dưới tình huống như vậy hắn còn cười được, còn giáp mặt đùa bỡn chính mình.

Lúc này, Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Trương công tử, ngươi nếu không có việc gì thì rời đi cho, bốn tháng sau ta tự nhiên sẽ tới bái phỏng. Bây giờ, mời không nên cản trở công việc của ta.

- Ha ha! Lâm tiên sinh, ta nghe nói Lâm tiên sinh đang thu tài liệu thập cực phẩm. Hôm nay ta vừa vặn mang một ít tới...

Trương Quan Ngọc nói xong từ trong Tu Di giới lấy ra một cái bình nhỏ, bình nhỏ có đựng chất lỏng màu đỏ sẫm, cực kỳ sánh dính giống như thủy ngân vậy.

- Máu hung thú cấp năm?

Lâm Minh ánh mắt ngừng lại, máu hung thú cấp năm này hắn đã tìm rất lâu, nhưng mà vẫn không có tìm được, Liên Hợp thương hội tồn tại còn lâu hơn so với hoàng thất Thiên Vận quốc này quả nhiên có nội tình thâm hậu khủng bố, nhanh như vậy đã tìm được.

- Ha ha, Lâm huynh hảo nhãn lực, đúng là máu hung thú cấp năm, hôm nay ta cũng chính vì chuyện Minh Văn thuật đến tìm Lâm huynh...

Trương Quan Ngọc nói xong, lại từ trong Tu Di giới rút ra một thanh trường kiếm, kiếm dài ba thước ba tấc, đốc kiếm mộc mạc, mũi kiếm ánh lên hàn quang dày đặc, thân kiếm phủ kín hoa văn màu lam, văn lộ giống như hàn băng vạn năm bị rạn hình thành, vừa thấy đã biết là kiếm tốt.

Lâm Minh thoáng dùng linh hồn lực tra xét một chút, trong lòng lập tức khiếp sợ:

- Bảo kiếm nhân giai thượng phẩm!

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bảo khí nhân giai thượng phẩm, chỉ sợ cũng chỉ có Mộc Dịch, Uông Toàn Cơ loại võ giả Hậu Thiên lịch duyệt thâm hậu có vũ khí là bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Thiên Vận quốc căn bản mua không được!

- Lâm huynh quả nhiên kiến thức phi phàm, đúng là bảo khí nhân giai thượng phẩm, ta hy vọng có thể có thể thêm vào Minh Văn trên bảo khí này, ta cần Minh Văn kỹ Minh Văn phù tăng phúc năm thành, nếu như Lâm huynh có thể làm được, những tài liệu mà

Lâm huynh thiếu, ta sẽ phát động Liên Hợp thương hội, giúp Lâm huynh tìm về.

- Minh Văn phù tăng phúc năm thành?

Lâm Minh nhướng mày, nói:

- Ta không làm được.

- Phải không... Vậy thật là tiếc, tuy nhiên... Có phải những tài liệu mà Lâm huynh tìm là vì lệnh sư không? Có thể mời lệnh sư ra tay hay không? Thù lao sao cũng được.

Trương Quan Ngọc hơi do dự một chút, phe phẩy cây quạt nói.

Lâm Minh hơi sửng sốt, lập tức hiểu tâm tư của Trương Quan Ngọc, hôm nay hắn đến chính là muốn thử sư phụ của mình!

Đúng vậy, cho dù Lâm Minh có ngộ tính kinh người hơn nữa thì mười sáu tuổi trở thành đỉnh cấp Minh Văn tông sư, hắn không có khả năng mọi sự đều thông, hơn nữa Minh Văn thuật của Lâm Minh cũng không phải thuộc lưu phái của Thiên Vận quốc, hiển nhiên xuất phát từ nơi khác, cho nên Trương Quan Ngọc mới kiêng kị điều này.

Lâm Minh nói:

- Vì sao ta thu thập tài liệu, ngươi không cần phải quan tâm, về phần sư phụ ta, bình thường dạo chơi tứ phương, ta cũng không nhìn thấy hắn, cho nên ngươi không cần trông mong hắn sẽ ra tay.

- Ồ... Như vậy a...

Trương Quan Ngọc nhanh chóng xoay chuyển tâm tư, tuy rằng hắn điên cuồng như chó điên, nhưng mà chó điên cũng không điên đến nỗi đi cắn lão hổ, hắn đúng là muốn thử sư phụ Lâm Minh rốt cuộc là người ra sao.

Hắn đoán, sư phụ của Lâm Minh là một võ giả Hậu Thiên, ít nhất thực lực tương đương với Mộc Dịch, mà người này ở trên phương diện Minh Văn thuật lại vượt xa Uông Toàn Cơ!

Về phần Tiên Thiên, hắn không nghĩ tới, võ giả Tiên Thiên đều là tồn tại trong truyền thuyết, đệ tử bọn họ thu lưu sao lại có thể lưu lạc mà bái nhập vào trong Thất Huyền võ phủ, sau đó lại bất đắc dĩ đi tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm võ phủ.

Cao thủ Tiên Thiên, mặc dù đặt ở tông môn tam phẩm Thất Huyền cốc, cũng là nhân vật khó lường.

Một tên võ giả Hậu Thiên, với nội tình của Liên Hợp thương hội cũng không cần quá kiêng kị, bởi vì bản thân Liên Hợp thương hội cũng có cao thủ Hậu Thiên.

Hơn nữa xem ra, bản thân cao thủ Hậu Thiên này quan hệ với Lâm Minh cũng không quá sâu, lúc trước Trương Quan Ngọc đã điều tra quá khứ của Lâm Minh, Lâm Minh từ trước tới nay đều nghèo túng, hắn phải sử dụng đan dược chữa thương cấp thấp một thời gian rất dài, hắn từng chào Minh Văn phù ở Bách Bảo đường, mà Bách Bảo đường này chính là sản nghiệp của Liên Hợp thương hội.

Khả năng là Lâm Minh ngẫu nhiên gặp được kỳ ngộ, nhặt được kế thừa y bát của một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, sau đó bằng vào ngộ tính kinh người tự học thành tài.

Như thế mới có thể giải thích vì sao tuổi hắn còn trẻ mà có được thực lực cường đại như vậy, lại quá nghèo túng như vậy, hơn nữa không thể không bái nhập Thất Huyền võ phủ.

Trương Quan Ngọc điên cuồng cố chấp, nhưng cũng không ngốc, hắn căn cứ một ít dấu vết để lại, rất nhanh suy luận ra tình huống thực tế của Lâm Minh! Chỉ là hắn không nghĩ tới, thứ Lâm Minh nhặt được không phải là kế thừa của cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, mà là kế thừa của cường giả Thần Vực!

Nghĩ vậy, Trương Quan Ngọc lại nở nụ cười, nhưng trong lúc hắn cười lại ẩn chứa một chút dữ tợn khó phát hiện, hắn quyết định không thay đổi kế hoạch nhằm vào Lâm Minh lúc trước, hắn muốn kết cục của Lâm Minh phải vô cùng thê thảm, như thế mới hả được cơn giận trong lòng.

- Đúng là đáng tiếc, mất cơ hội làm quen với tiền bối cao nhân, tuy nhiên, Lâm tiên sinh, nếu ta đã mang ra bình máu hung thú cấp năm này thì cũng không tính thu lại, ta muốn hỏi Lâm tiên sinh một chút, nếu như Lâm tiên sinh tự mình ra tay có thể cam đoan dùng Minh Văn kỹ đề thăng uy lực bảo khí này mấy thành?

- Nếu ngươi yêu cầu thuộc tính đặc biệt thì chỉ có bốn thành, mà nếu không thì là bốn thành ba.

Lâm Minh mới vừa nói xong, Uông Vũ Hàm vội la lên:

- Lâm tiên sinh, đừng giúp hắn, ngươi thêm Minh Văn giúp hắn, hắn lại hội dùng thanh kiếm này đối phó ngươi!

Sự tình rõ ràng, hôm nay Trương Quan Ngọc đến, một là hỏi thăm sư phụ của Lâm Minh, chuyện khác chính là vì muốn thêm Minh Văn lên bảo kiếm nhân giai thượng phẩm của mình, hiện giờ ở Thiên Vận quốc, Minh Văn thuật Lâm Minh là số một.

- Ha ha, Lâm tiên sinh nếu như không dám Minh Văn thì cũng thôi, ta có thể phát động quan hệ của Liên Hợp thương hội, đi tìm Hoắc La quốc, tuy rằng mất một chút sức lực và trả cái giá đắt hơn, tuy nhiên vẫn có thể tìm được Minh Văn đại sư hợp ý ta.

Hoắc La quốc cường giả rất nhiều, trình độ Minh Văn thuật cũng cao hơn Thiên Vận quốc, nhưng mà muốn tìm được Minh Văn đại sư dùng Minh Văn thuật thêm vào cực phẩm Minh Văn kỹ cũng không có, nhiều lắm bọn họ chỉ có thể tăng phúc chân nguyên, vượt qua Lâm Minh một ít mà thôi.

Lâm Minh cười nói:

- Ngươi không cần kích ta, ta nếu đã quyết định đấu với ngươi, tự nhiên là muốn đánh bại trong trạng thái ngươi mạnh nhất, đây chính là võ đạo của ta.

Đương nhiên Lâm Minh đáp ứng Minh Văn cho Trương Quan Ngọc trừ nguyên nhân hắn nói vừa rồi ra, quan trọng nhất vẫn là máu này là máu hung thú cấp năm, nếu như lần này bỏ lỡ thì không biết lần sau khi nào mới tìm được.

Về phần nói, Minh Văn phù có thể đề cao thực lực của Trương Quan Ngọc là không giả, nhưng mà Minh Thân phù đối với thực lực của mình còn tăng hơn nữa.

Chỉ sợ Trương Quan Ngọc nằm mơ cũng không nghĩ tới máu huyết hung thú cấp năm tới tay Lâm Minh lại có thể trực tiếp đề cao thực lực và tốc độ tu luyện của hắn.

- Hắc hắc, t đây đành làm phiền Lâm tiên sinh.

Trương Quan Ngọc liếm liếm môi, hắn không nghĩ tới Lâm Minh lại khảng khái đáp ứng mình, vốn hắn còn nghĩ hôm nay Lâm Minh khẳng định không dám Minh Văn cho mình, sau đó tỏ ra một chút cao ngạo (ý là chê cười một trận), dù sao bảo khí nhân giai thượng phẩm, cộng thêm cực phẩm Minh Văn phù, uy lực phát huy ra rất khủng bố, cho dù đối mặt với trọng thương Tử Ô Đạn Thiết của Lâm Minh, sau khi rút đủ chân nguyên cũng đủ để chặt đứt nó.

Mà vũ khí bị chặt đứt, quyết chiến còn đánh cái gì?

Trương Quan Ngọc nói:

- Ta không cần thuộc tính đặc biệt, vậy thì lấy bốn thành ba là được rồi, tuy nhiên, nếu như Lâm tiên sinh không làm được như mình nói, hoặc là cố ý để lại một ít thủ thuật trong Minh Văn phù thì sao?

Lâm Minh hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ngươi nếu không tin ta, cần gì phải tới tìm ta? Liên Hợp thương hội các ngươi chẳng lẽ không có Minh Văn sư, mặc dù không thể vẽ Minh Văn kỹ, cũng có thể kiểm tra Minh Văn phù ta vẽ ra là thật hay là giả chứ! Ta cũng không cần phải vì một kiện bảo khí nhân giai thượng phẩm của Liên Hợp thương hội các ngươi mà giết chết ngạo tâm của mình đâu.

- Tốt, vậy ta ở tại chỗ này chờ!

Thấy kết cục đã định, Uông Vũ Hàm thở dài một hơi, Lâm Minh rất xúc động, bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tình.

Tên Trương Quan Ngọc này thực lực rất mạnh, nhưng Lâm Minh lại còn trợ giúp hắn chế tạo vũ khí cực phẩm, việc này nói dễ nghe thì là hành động theo cảm tình, nói khó nghe thì căn bản là tự chui đầu vào

***

* Chú thích (Minh Văn là chỉ động tác thêm văn lộ lên vật thể, thân thể, Minh Văn phù là phù được thêm Minh Văn, còn Minh Thân phù là Minh Văn lên thân thể. Các bạn có thể coi Minh Văn phù như một lá bùa, Minh Văn như hoa văn bùa chú, từ đó có thể suy ra các thao tác như ém bùa lên thân thể, gắn bùa lên vũ khí...)

Chương 134: Thân pháp tiểu thành

Lâm Minh hơi chuẩn bị một chú liền bắt đầu vẽ, hiện giờ hắn vẽ những Minh Văn phù đỉnh cấp này đã càng ngày càng thuần thục, lần này là lần đầu tiên thêm Minh Văn vào bảo khí nhân giai thượng phẩm cho nên quá trình vẽ hơi chậm một chút, tổng cộng mất hơn nửa canh giờ.

Kết ấn, Minh Văn, một hơi hoàn thành, cuối cùng gần trăm cái Minh phù lóe sáng trên bảo kiếm nhân giai thượng phẩm ngưng kết thành một ngọn lửa hình Minh Văn phù.

Trương Quan Ngọc cầm bảo kiếm thử một chút, đem chân nguyên rót vào trong, quả nhiên có tăng phúc bốn thành ba phân, sau đó chân nguyên ngưng kết thành Minh Văn kỹ, uy lực rất lớn.

- Ha ha, kiếm tốt!

Trương Quan Ngọc cười ha ha.

- Tên Lâm Minh này đúng là tên ngốc, ta thật muốn nhanh xem bốn tháng sau, hắn sẽ nuốt hận khi mình tự tay Minh Văn bảo kiếm này, biểu tình sẽ như thế nào, ta sẽ dùng thanh kiếm này ở thời điểm thích hợp xuất ra mấy chiêu vô cùng tàn nhẫn trong Hợp Hoan thần công kia, khiến cho hắn bị trọng thương, thậm chí tu vi tụt mạnh, ta xem ngươi làm sao thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ.

Tuy nhiên Trương Quan Ngọc lại không biết, lúc này Lâm Minh cũng có tâm tư giống vậy, hắn nhìn Trương Quan Ngọc thi triển Minh Văn kỹ ra, trong lòng cười lạnh.

- Tên Trương Quan Ngọc đúng là một tên ngốc, khiến ta bớt đi không ít khí lực, ta sẽ chờ, bốn tháng sau hắn vì hai tấm Minh Thân phù này mà thảm bại, đáng tiếc Trương Quan Ngọc cũng không biết mình vì sao mà bại trận, cũng không biết máu hung thú cấp năm này phát huy tác dụng nhiều cỡ nào, nếu không ta rất muốn nhìn vẻ mặt của hắn, ta sẽ dùng mấy chiêu vô cùng tàn nhẫn trong Tuyệt Mạch thủ kia, khiến cho ngươi chẳng những kinh mạch đoạn tuyệt, hơn nữa sinh lực giảm mạnh. Ta xem về sau khi ngươi đối mặt với nữ nhân sẽ tu luyện Hợp Hoan thần công như thế nào?

Tuy rằng hai người đều có tâm tư ác độc, nhưng mà bên ngoài hoàn toàn lại không nhìn ra được, hơn nữa Trương Quan Ngọc vẫn treo vẻ tươi cười cực kỳ sáng lạn.

- Đúng rồi Lâm tiên sinh. Lúc trước, dường như ta với Lâm tiên sinh có một ít hiểu lầm, chuyện liên quan tới Lan Vân Nguyệt Lan tiểu thư, lúc ấy ta đi bái phỏng Lan tiểu thư, Liêu tiên sinh quá mức kích động, kết quả hiểu lầm ta.

- Phải không? Thì ra là như vậy.

Lâm Minh trong lòng cười lạnh, hắn rất muốn nhìn xem Trương Quan Ngọc rốt cuộc muốn nói gì.

- Ta nói thật, quả thật ngưỡng mộ Lan tiểu thư. Nếu không ta cũng không đi bái phỏng nàng, tuy nhiên, những cô gái ta thích, ta vẫn chưa giở thủ đoạn gì. Đều là bọn họ chủ động theo đuổi.

Trương Quan Ngọc nói tới đây, một thanh âm phẫn nộ chợt vang lên:

- Trương Quan Ngọc, ngươi có biết xấu hổ hay không?

Uông Vũ Hàm tâm tư đơn thuần chịu không nổi, bây giờ nàng hận không thể lập tức giết tên mặt người dạ thú trước mắt này.

Tuy nhiên Trương Quan Ngọc tu vi đã đến cảnh giới nhất định. Hắn hoàn toàn mặc kệ Uông Vũ Hàm, tiếp tục nói:

- Ừ, lúc trước ta nghe nói, Lâm tiên sinh rất thích cá cược khi quyết đấu với người khác. Với Vương Nghiễn Phong như thế, với Trương Thương cũng như thế. Như vậy lần này Lâm tiên sinh quyết đấu với ta, có phải cũng nên cá cược một chút hay không? Thôi thì như vậy. Trong tài liệu Lâm tiên sinh cần, ta vẫn còn một loại tên là Thất Tinh nham, ta dùng nó để cá với Lâm tiên sinh để sở hữu Lan tiểu thư, thế nào?

- Ta thua, như vậy Thất Tinh nham thuộc về Lâm tiên sinh, ta cũng sẽ không tiếp tục quấy rầy Lan tiểu thư, ta thắng, như vậy Thất Tinh nham vẫn thuộc về Lâm tiên sinh, tuy nhiên chuyện của Lan tiểu thư, xin Lâm tiên sinh không nên nhúng tay vào, mà có thể đả động phương tâm Lan tiểu thư hay không, vậy phải xem bản lãnh của ta, nói cách khác, bất kể thắng thua, Thất Tinh nham đều sẽ đưa cho Lâm tiên sinh, chỉ là nếu như Lâm tiên sinh thua, như vậy Lâm tiên sinh cũng đừng nhúng tay vào chuyện Lan tiểu thư nữa, như thế nào?

- Dựa vào bản lãnh của ngươi mà đòi đả động phương tâm của Lan Vân Nguyệt sao?

Lâm Minh nở nụ cười, đổi tới đổi lui, Trương Quan Ngọc vẫn là muốn dụng Lan Vân Nguyệt đả kích võ đạo chi tâm của hắn, để cho trận chiến bốn tháng sau hắn sẽ bị thua, mà thua thì không ngóc đầu lên nổi, thua vô cùng thê thảm!

Hắn cười lạnh đáp lại Trương Quan Ngọc:

- Mặc dù ta xác định thắng ngươi, ta cũng sẽ không lấy nữ nhân ra đánh đố. Lan Vân Nguyệt và ta đã không còn quan hệ, nàng gả cho người nào ta không quan tâm, nếu như ngươi đàng hoàng theo đuổi Lan Vân Nguyệt thì cũng thôi, nhưng ngươi vì đối phó ta mà liên lụy tới Lan Vân Nguyệt, ta cũng sẽ không ngồi yên đâu.

- Quả thật ta thiếu vài loại tài liệu, tuy nhiên không có Liên Hợp thương hội, ta cũng không phải không tìm được, chỉ là phiền toái một chút mà thôi, hiện tại ngươi có thể lăn!

Lần này, rốt cuộc sắc mặt Trương Quan Ngọc cũng trầm xuống:

- A! Xem ra ngươi xác định đánh thắng ta? Tốt! Rất tốt!

- Trương Quan Ngọc, nếu ngươi tính toán bốn tháng sau đánh cho ta không ngóc đầu nổi, thật trùng hợp, ta cũng có tính toán giống vậy, đến lúc đó phải xem ai xuống tay ác hơn ai.

- Ha ha! Tốt lắm, một khi đã như vậy, như vậy bốn tháng sau gặp lại ta sẽ khiến ngươi hối hận khi xuất hiện trên đời này.

Trương Quan Ngọc thu trường kiếm, phất tay áo rời đi.

Mà Lâm Minh lại lơ đễnh lấy ra một viên Chân Nguyên thạch, chuẩn bị khôi phục chân nguyên, lúc này Uông Vũ Hàm không kìm nổi nói:

- Lâm tiên sinh, ngươi thật lỗ mãng, tuy rằng máu hung thú cấp năm rất khó có được, nhưng cũng không phải không tìm được, chúng ta chờ thêm vài ngày là được rồi, nhưng ngươi lại giúp Trương Quan Ngọc Minh Văn bảo kiếm, Minh Văn phù của ngươi, cho dù đi Hoắc La quốc cũng gần như không tìm thấy người có trình độ tương đương vậy.

- Tên Trương Quan Ngọc kia, tu luyện Hợp Hoan thần công đã mấy tháng, mấy tháng này, chỉ là nữ nhân hắn bắt về phủ đã mấy chục người, thực lực của hắn không biết tiến bộ bao nhiêu, Lâm tiên sinh, ngươi...

Uông Vũ Hàm lo lắng xuất phát từ trong nội tâm, trận chiến giữa Trương Quan Ngọc và Lâm Minh rõ ràng chiến là một trận tử chiến, nếu như thua sẽ phải trả một cái giá thảm bại, Trương Quan Ngọc thành danh đã lâu, lại âm hiểm tàn nhẫn, Lâm Minh nếu có chuyện gì xảy ra thì...

Lâm Minh cười nói:

- Uông cô nương xin yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ!

- Nhưng... Ta cảm thấy...

Uông Vũ Hàm cũng không biết nói tiếp ra sao, nàng phát hiện, tuy rằng Lâm Minh không ngừng sáng tạo kỳ tích, nhưng mà về phía mình cũng cảm thấy đối với Lâm Minh thì không có gì là không có khả năng.

Nhưng mà quyết đấu liên quan tới an nguy của Lâm Minh, Uông Vũ Hàm vẫn rất lo lắng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì.

- Cảm ơn Uông cô nương quan tâm, kỳ thật, nếu thật sự ta không địch lại Trương Quan Ngọc, ta cũng có thể toàn thân trở ra, chiều này chỉ sợ không có người nào tới nữa, ta về trước.

Hiện tại Lâm Minh chỉ nhận vẽ Minh Văn phù cao cấp, mà thù lao loại Minh Văn phù này chính là tài liệu cao cấp trong danh sách đưa ra, hiện giờ chủng loại tài liệu càng ngày càng ít, khách nhân có nó đã ít lại càng ít, cho nên một hai ngày này, Lâm Minh đều không phải tiếp sinh ý mà hắn dùng phần lớn thời gian để tu luyện.

Toàn bộ thời gian tu luyện trong Vạn Sát trận, Lâm Minh đều dùng để lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh.

Bây giờ Lâm Minh đã mở từ độ khó cấp sáu tăng lên cấp bảy, nhưng dù vậy, mỗi ngày hắn đều bị đập cho rất thảm.

Đối với hiện tượng kỳ quái này, không ít người trong Thất Huyền võ phủ biết, thiên tài trăm năm hiếm thấy của Thất Huyền võ phủ, tiến vào Cuồng Phong động, chỉ mở độ khó cấp bảy, lại bị đập cho mặt mũi bầm dập, loại sự tình này, nghe rất là khó tin.

Có một vài người ghen tị Lâm Minh, nói Lâm Minh cơ sở không vững chắc, hạ bàn không xong.

Tuy nhiên loại người dùng giọng điệu này lập tức bị người hâm mộ Lâm Minh dùng nước miếng dìm chết, Lâm Minh trong chiến đấu bất động như núi, con mắt nào của ngươi nhìn thấy hắn hạ bàn cũng không xong?

Những người hâm mộ này tin tưởng Lâm Minh đang dùng một phương pháp tu luyện đặc thù.

Nhưng đến tột cùng là phương pháp đặc thù gì mà phải tu luyện như vậy? Nhưng không cách nào giải thích, cuối cùng một tiểu mỹ nhân sùng bái Lâm Minh vỗ bộ ngực chắc nịch, cẩn thận suy nghĩ.

- Lâm sư huynh hình như đang luyện tập năng lực chịu đòn!

Để cuồng phong thổi lên thân thể của mình, tùy ý va đập vào tường, chỉ có thể giải thích là tu luyện năng lực chịu đòn, nghĩ ra giải thích này cho thấy tiểu mỹ nhân này có trí tưởng tượng phong phú.

Sau đó lập luận này nhanh chóng truyền khắp ra.

Đối với chuyện này, Lâm Minh cũng chỉ có thể cười khổ, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng mà ở trong ống thông gió mặt mũi bị bầm dập không có biện pháp giấu giếm, cho dù có thương dược tốt nhất cũng không có khả năng trong nháy mắt trừ đi vết máu ứ, hắn chỉ có thể mang theo vết thương lớp lớp trở về chỗ ở, sau đó tắm dược dịch, mất cả đêm tẩy đi vết máu, chữa khỏi ẩn thương.

Tuy nhiên dần dần, mọi người lại phát hiện, vết thương trên người Lâm Minh càng ngày càng ít, mà độ khó hắn sử dụng ngược lại càng cao, cho tới một tháng sau, Lâm Minh mở ra độ khó cấp chín, nhưng hắn đi vào vài canh giờ, sau khi đi ra sau hoàn hảo, không chút tổn hao gì.

Đối với đệ tử Thiên Chi phủ bình thường mà nói, chuyện này cũng không tính là gì, dạng người xếp hạng như Lâm Minh phần lớn đều mở ra độ khó cấp mười.

Nhưng đám người hâm mộ Lâm Minh trước sau cho rằng Lâm Minh trong lúc luyện tập năng lực chịu đòn không cần dùng chân và lực lượng để chống cự lại lực gió và mặc cho thân thể trong cuồng phong va đập vào vách nham thạch, như vậy, không tổn hao gì không phải là đầu đồng tay thiết sao?

Không thể tin, nếu thật như vậy, chỉ sợ Lâm Minh rất cứng rắn. Nhưng nếu không phải như vậy, vì sao Lâm Minh chỉ mở ra độ khó cấp chín?

- Các ngươi nói rốt cuộc Lâm sư huynh ở bên trong làm gì? Chỉ mở ra độ khó cấp chín, nếu Lâm sư huynh phát huy ra toàn bộ thực lực chống lại, chút gió ấy căn bản không đủ gãi ngứa.

- Ta đã nói rồi, Lâm sư huynh đang luyện tập năng lực chịu đòn mà ngươi không tin.

Tiểu mỹ nhân đưa ra lý luận này hừ một tiếng, đối với hoài nghi của người khác có chút bất mãn.

- Cho dù năng lực Lâm sư huynh chịu đòn có mạnh hơn nữa, cũng không khoa trương như vậy chứ, mặc cho cuồng phong độ khó cấp chín thổi bay mình va chạm nham thạch, lại không bị gì, đó không phải cứng rắn như thép chứ?

- Hừ, cái này đối với Lâm sư huynh mà nói thì đã là gì, ngươi quên lúc trước Lâm sư huynh từng tay không đỡ đao của Trương Thương sao?

- Đó là dựa vào Phấn Thân Toái Cốt quyền thôi, lúc trước Chu Viêm cũng bởi vì nó mà thua dưới tay Lâm Minh sư huynh.

Tên đệ tử nói chuyện kia hiển nhiên biết không ít sự tình, mà đúng lúc này, lại có một người ngắt lời nói:

- Các ngươi có phát hiện hay không, bây giờ Lâm sư huynh đi vào và đi ra đều mặc một bộ quần áo? Nhiều nhất chỉ rách một chút vải.

- Hả?

Chỉ một lời lơ đãng của tên đệ tử thứ ba này mà hai người còn lại đều nghiêm lại, đúng rồi, từ lúc Lâm Minh đi vào tới lúc đi ra, mỗi lần đều mặc quần áo giống nhau, nói cách khác, quần áo của hắn chỉ tổn hại một chút, căn bản không cần phải đổi.

Nên biết rằng, sau khi độ khó Cuồng Phong động đạt tới cấp chín, đệ tử bình thường cho dù dựa vào chân nguyên và lực lượng vững vàng chống lại cuồng phong lực nhưng mà bởi vì tốc độ gió quá nhanh, thổi rách cả quần áo của bọn họ.

Chương 135: Minh thân

Cho nên bình thường đi vào một lát, quần áo đã rách nát tả tơi, nếu như dưới độ khó cấp mười, thậm chí quần áo sẽ bị xé tan, cả người trần truồng.

Nhưng quần áo Lâm Minh lại chỉ tổn hại một chút, bởi vậy hắn không cần đổi mới, điều này thực sự khó tin.

Trong Cuồng Phong động, kình phong rít gào giống như long ngâm hổ gầm, cuồng phong độ khó cấp chín có thể bào sạch đất đá tảng đá rộng một trượng.

Nhưng mà thân thể Lâm Minh ở trong cuồng phong lại giống như hoàn toàn không có sức nặng, theo gió bay múa, nhưng mà kỳ dị chính là tuy rằng cuồng phong giống như hồng hoang mãnh thú ập vào mặt nhưng mà thân thể Lâm Minh ở trên không trung thong thả lui về phía sau, giống như cá bơi ngược dòng vậy.

Lâm Minh từ từ nhắm mắt, cả người thả lỏng cảm thụ phong lực lượng, mượn sức gió ổn định thân thể của mình, duy trì sự cân bằng trong gió, gió thổi lên thân thể hắn lại tự nhiên tách qua hai bên, mà đúng lúc này, một cơn lốc xuất hiện bên cạnh Lâm Minh, khiến cho thân thể Lâm Minh nhoáng lên một cái, sau đó lại bị cuồng phong thổi trúng, đập mạnh vào vách nham thạch.

Loại tốc độ gió này mà thân thể đập lên vách nham thạch thì người thường trực tiếp bị tan xương nát thịt. Cho dù võ giả Luyện Tạng kỳ cũng bị thương không nhẹ.

Mà ngay lúc Lâm Minh chuẩn bị đập lên vách đá, đột nhiên hắn phất tay áo một cái, một cơn gió xuy xuy đánh lên vách đá. Sau đó phản lực thân thể hắn vẽ lên một đường cong xinh đẹp, bỏ qua vách đá trở lại không trung.

Mấy ngày này, Lâm Minh ở trong Cuồng Phong động như cá gặp nước, hắn chỉ cần vận một ngụm chân nguyên, hai chân không cần chấm đất là đã ngự phong mà đi. Cho tới khi chân nguyên dùng hết mới hạ xuống đất.

Sau đó, Lâm Minh mở ra độ khó cấp mười, vẫn có thể miễn cưỡng ổn định thân thể được ở cuồng phong trong đó, thậm chí cho dù có một trận loạn lưu đột ngột xuất hiện bên cạnh Lâm Minh cũng có thể gi□цXc cân bằng.

Hắn giống như một cánh diều, mặc cho cuồng phong thổi tới, nó vẫn vững vàng bay trên không trung.

Lại mấy ngày tiếp, Lâm Minh ở trong cuồng phong như vậy làm đủ mọi động tác, mượn sức đó thả sức di chuyển. Lúc mới bắt đầu, tốc độ di chuyển của Lâm Minh còn rất chậm, biên độ cũng không lớn. Ngày hôm sau tốc độ của hắn lại nhanh hơn không ít, phạm vi cũng mở rộng tới phạm vi mấy chục trượng.

Sau đó, tốc độ Lâm Minh càng lúc càng nhanh hơn. Phạm vi hoạt động lần đầu chiếm toàn bộ Cuồng Phong động, thậm chí tới gần chỗ sâu nhất của Cuồng Phong động. Những lối đi nhỏ hẹp kia, Lâm Minh cũng đi được.

Mười ngày sau, Lâm Minh đã chân chân chính chính lĩnh ngộ được một ít Phong chi ý cảnh, thân pháp Kim Bằng Phá Hư của hắn cũng dần bước vào tầng thứ nhất, hiện giờ Lâm Minh ở trong Cuồng Phong động gần như có thể hoạt động tùy ý, sức gió hoàn toàn không thể ảnh hưởng với hắn.

- Tháng này hẳn tu luyện tổng cộng một trăm hai mươi canh giờ trong bảy đại sát trận, mà đều dùng toàn bộ thời gian tu luyện thân pháp Kim Bằng Phá Hư, may mà, hiện giờ Kim Bằng Phá Hư cũng coi như là tiểu thành, từ bắt đầu ngày mai, ta phải luyện tập Tà Thần lực và Tuyệt Mạch thủ, tiếp theo là tấn công bình cảnh Dịch Cân kỳ, phải nắm chặt thời gian...

Hiện giờ Lâm Minh đã Luyện Tạng đỉnh phong, tuy rằng không dành thời gian tấn công Dịch Cân kỳ, nhưng mà những ngày hắn tu luyện Minh Văn thuật, thường xuyên tu luyện đến khi chân nguyên khô kiệt, lúc này hắn chỉ cần tiến vào Không Linh võ ý, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, dưới trạng thái cực hạn này, tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết hiệu quả rất là thần kỳ.

Cho nên bây giờ Lâm Minh cách Dịch Cân kỳ càng ngày càng gần, trong thời gian ngắn đột phá tuyệt đối không phải là vấn đề.

Thiên phú Lâm Minh bình thường, nhưng mà hắn lại có thể trong thời gian ngắn đột phá tới Dịch Cân kỳ, tất cả công lao đều vu cho Hỗn Độn Chân Nguyên quyết còn có Không Linh võ ý của hắn.

Đi sau núi Đại Chu sơn, Lâm Minh tùy ý bước ra một bước, mỗi bước đều cách nhau mười mấy trượng, mũi chân điểm nhẹ lên lá cây một cái, cả người bay lên không trung mấy trượng, lại vận một ngụm chân nguyên, lao thẳng lên mây xanh, lướt qua nham thạch cao hơn hai mươi trượng, giống như leo qua cửa vậy.

Cảm thụ thân thể nhẹ nhàng giống như không có sức nặng, trong lòng Lâm Minh mừng rỡ:

- Phong chi ý cảnh này thật kỳ diệu, bình thường võ giả tu luyện võ kỹ thân pháp đều phải dựa vào lực lượng, vận dụng chân nguyên, phối hợp với bước chân mới đạt được hiệu quả, một khi bọn họ nhảy lên mà không có chỗ mượn lực, tất nhiên tốc độ sẽ càng ngày càng chậm, mà ta dựa vào Phong chi ý cảnh này, có thể tăng tốc trên không trung, nếu như ta tu luyện thân pháp Kim Bằng Phá Hư đến tầng thứ ba, tầng thứ tư, phối hợp chân nguyên đậm đặc, ta thật sự có thể lăng không phi hành!

Mà bình thường chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có năng lực phi hành, ta chỉ cần đạt tới Ngưng Mạch kỳ là có thể.

Ngay lúc Lâm Minh hưng phấn, một tấm Truyền Âm phù nổ tung trước mặt Lâm Minh, theo đó thanh âm ngọt ngào của Uông Vũ Hàm vang lên trong đầu hắn:

- Lâm tiên sinh, tài liệu ngài muốn rốt cuộc cũng tìm đủ!

Nghe được tin tức này, Lâm Minh mừng như điên, đây chính là song hỉ lâm môn, rốt cuộc hắn có thể bắt đầu vẽ Minh Thân phù rồi!

Hắn trực tiếp đi vòng tới Minh Văn sư công hội, sau khi hoàn thành mấy cái Minh Văn phù như đã hứa, hắn rốt cuộc cũng lấy được tất cả tài liệu, những tài liệu này, phần lớn đều do Minh Văn sư công hội, phần lớn đại gia tộc Thiên Vận quốc vận dụng lực lượng, mọi con đường, cuối cùng gần một tháng tìm đủ về.

Vì những tài liệu này, Minh Văn sư công hội và mỗi đại gia tộc tiêu hao không biết bao nhiêu nhân lực và tiền của.

Thu những tài liệu này từ Minh Văn sư công hội lại, nhìn những tài liệu quý báu mỗi cái giá trị tới mười vạn lượng vàng, Lâm Minh có cảm giác thỏa mãn.

Lâm Minh không nóng vội động thủ, hắn biết, tâm tình của mình lúc này không thích hợp vẽ Minh Thân phù, Minh Thân phù quý báu như thế, sau này còn dùng một thời gian rất dài, tuyệt đối không thể qua loa.

Lâm Minh thu lại tất cả tài liệu, trước tiên ngủ một giấc dài, sau khi tỉnh lại hắn treo thẻ ngoài cửa:

- Bế quan, chớ quấy rầy!

Rửa tay, dâng hương, tắm rửa, tiếp theo tiến vào Không Linh võ ý, ngồi xuống khoảng nửa canh giờ, để tâm thần hoàn toàn bình tĩnh.

Rất nhiều võ giả đạt được một bộ công pháp đỉnh cấp, lúc bắt đầu tu luyện đều làm một nghi thức giống nhau, chính là bài trừ tạp niệm, để tâm tình hoàn toàn buông lỏng, trừ phi là người vô dục vô cầu nếu không công pháp đỉnh cấp sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh cả đời của mình, nhưng mà có ai có thể chân chính hoàn toàn bình tĩnh được?

Tuy nhiên tâm tính của Lâm Minh so với võ giả bình thường tốt hơn rất nhiều, cộng thêm có Không Linh võ ý phụ trợ, hắn có thể hoàn mỹ điều chỉnh thể xác và tâm thần của mình, để tâm thần của mình trở về trạng thái theo ý muốn, hết sức chăm chú.

Từ lúc ngồi xuống tới lúc mở mắt, ánh mắt Lâm Minh như bầu trời đầy sao, hắn lấy ra phần tài liệu đầu tiên, Thất Tinh nham, tự mình nghiền nát, chắt lọc, pha trộn.

Dụng cụ hắn dùng toàn bộ đều là huyền ngân cực phẩm trân quý của Minh Văn sư công hội, chẳng những không hề ảnh hưởng tới tính chất của tài liệu, không chỉ như thế huyền ngân còn hoàn mỹ phù hợp với linh hồn lực, khiến cho Minh Văn sư có thể cảm giác được biến hóa rõ ràng trong dụng cụ.

Loại dụng cụ huyền ngân này, mỗi một kiện dụng cụ nửa xích vuông, giá trị lại cao hơn cả một kiện bảo khí, dụng cụ trọn vẹn, giá trị hai vạn lượng vàng trở lên, bộ dụng cụ này của Lâm Minh là lễ vật Minh Văn sư công hội cho hắn.

Gia công từng phần tài liệu, Lâm Minh hoàn toàn đắm chìm trong thế giới Minh Văn thuật, Minh Văn phù trong tay hắn giống như có linh tính, từng cái nhảy vọt ra, bởi vì luyện tập một tháng, Lâm Minh có thể dễ dàng điều khiến linh hồn lực, thoải mái dùng linh hồn lực chia nhỏ ra như sợi tóc, mang theo tài liệu xếp thành từng cái Minh phù xinh đẹp.

Loại cảm giác này, giống như trượt trên mặt băng, không hề đình trệ.

Lâm Minh đã hoàn toàn đắm chìm ở trong cảnh giới vong ngã, trạng thái hiện tại của hắn đã đạt tới cực hạn trước nay chưa từng có.

Mặt trời lặn, ánh trăng lại lên, sao hạ xuống, ánh bình minh chiếu sáng.

Vô tình Lâm Minh đã vẽ suốt một đêm, Minh Văn phù lúc trước hắn vẽ chỉ trong thời gian ngắn đã hoàn thành, mà bây giờ có Minh Văn phù Lâm Minh thậm chí có thể hoàn thành trong thời gian một nén nhang, kết cấu hoa văn phức tạp trong đó khiến cho hắn không thể không cẩn thận.

Cũng có lúc Lâm Minh thất bại, tuy nhiên hắn cũng đã sớm dự liệu trước, ngoài những tài liệu quý báu nhất, những tài liệu khác đều làm trước.

Vô tình, Lâm Minh linh hồn lực đã cạn kiệt, nhưng mà bởi vì tinh thần tập trung cao độ, Lâm Minh đã tiến vào trạng thái thôi miên, hắn lại hồn nhiên không cảm giác nhận được linh hồn lực cạn kiệt, mà loại trạng thái này đối với võ giả mà nói cự kỳ nguy hiểm.

Bởi vì nó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thân thể.

Nghe đồn, trong lúc động đất, đứa trẻ bị kẹt trong phế tích, mà mẹ đứa trẻ vì quá thương con cho nên lại mạnh mẽ nâng được bức tường nặng vài ngàn cân, để đứa trẻ từ trong phế tích thoát ra, mà đây cũng là tự thôi miên, cuối cùng người mẹ thường bởi vì vượt qua sức chịu đựng của thân thể mà tàn tật, thậm chí còn tử vong.

Từng giây trôi qua, cho tới khi mặt trời lên cao, Lâm Minh vẽ ra một cái Minh phù cuối cùng, tiếp theo hai tay hợp lại, những Minh phù tầng tầng lớp lớp này hợp thành một thể, phát ra ánh sáng như vầng thái dương, rậm rãi dừng ở chỗ ngực trái Lâm Minh.

Cảm giác hơi đau nhức, giống như bị châm nóng đâm vào, sau đó ngực hiện ra một phù văn hình ngôi sao sáu cánh mang theo khí tức thần bí.

Tiếp theo, Lâm Minh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, sau đó, hắn mềm rũ ngã trên mặt đất.

Linh hồn lực cạn kiệt nghiêm trọng, khiến cho hắn cực kỳ mệt mỏi, gần như trong nháy mắt Lâm Minh ngủ say, trong giấc ngủ say này, hắn đoạn tuyệt hết thảy cảm giác đối với bên ngoài.

Ngủ một giấc liền ba ngày ba đêm.

Thẳng đến cảm nhận cơn khát mãnh liệt Lâm Minh từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, hắn mơ mơ màng màng đi lên, chỉ cảm thấy đau đầu như muốn nứt ra, này là di chứng linh hồn lực cạn kiệt.

Hắn từ trong Tu Di giới tùy tiện lấy ra một chút đồ ăn, sau đó dại mặt ngồi dưới đất, qua đã một hồi lâu mới kịp phản ứng:

- Ta đây là... Chuyện gì vậy?

Cố gắng nhớ lại, mơ hồ nhớ lại toàn bộ quá trình mình vẽ Minh

Thân phù, đưa tay sờ sờ ngực trái, làn da vốn bóng loáng lại xuất hiện văn lộ, cúi đầu nhìn thì thấy ngực trái có thêm một ấn ký hình ngôi sao sáu cánh thần bí, nằm sát với ấn ký Ma Phương.

Chương 136: Đột phá Dịch Cân kỳ!

- Minh Thân phù... Ta hiểu được, ta là bởi vì vẽ Minh Thân phù này nên linh hồn lực tiêu hao quá lợi hại, cho nên mới ngủ lâu như vậy, bây giờ là... Lúc nào rồi?

Đồng hồ cát lớn trong phòng đã sớm chảy khô sạch, hiển nhiên Lâm Minh đã ngủ không ngừng trong thời gian một ngày.

- Hoàn hảo thành công, ta đã đoán sai về mức độ khó khăn khi vẽ Minh Thân phù, không nghĩ tới từng cái phù đều phải vẽ lâu như vậy, lúc trước ta vẽ chính là... Tụ Nguyên phù.

Lâm Minh vốn là tính toán vẽ hai loại Minh Thân phù là Tụ Nguyên phù cùng Đấu Chi ấn.

Tụ Nguyên phù khắc sâu tại ngực, có thể đề cao tốc độ hội tụ chân nguyên, do đó tăng tốc độ tu luyện của võ giả lên.

Mà Đấu Chi ấn khắc vào tay phải, thông qua việc cải thiện sự vận chuyển của chân nguyên, tăng phúc lực lượng chân nguyên, đề cao lực công kích khi võ giả sử dụng võ kỹ.

Hiện giờ Lâm Minh quan trọng là... Tu luyện, tự nhiên là phải vẽ Tụ Nguyên phù đầu tiên.

Lâm Minh ngồi xuống thí nghiệm một chút, quả nhiên, bởi vì Tụ Nguyên phù tồn tại, tốc độ hắn thu nạp nguyên khí thiên địa chuyển thành chân nguyên tự thân đã gia tăng thật lớn.

- Thiếu bốn thành tăng phúc! Tựa hồ bởi vì trạng thái tự mình thôi miên, tiêu hao thân thể, cho nên không có xuất hiện tình huống linh hồn lực cung cấp không đủ, mặc dù làm như vậy có thể sẽ khiến thân thể có thương tích, nhưng là Tụ Nguyên phù mà ta hoàn thành tốt hơn nhiều so sánh với trong dự đoán!

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, tốc độ tăng lên bốn thành đã là tương đối lớn.

Phải biết rằng, võ giả có thiên phú tam phẩm trung đẳng bình thường, bắt đầu tu luyện từ mười hai tuổi, ở dưới tình huống không cần đan dược cực phẩm phụ trợ, tu luyện tới bốn mươi tuổi có thể đạt tới Luyện Cốt sơ kỳ, trải qua thời gian ba mươi năm.

Mà võ giả có thiên phú tứ phẩm trung đẳng, đồng dạng bắt đầu tu luyện từ mười hai tuổi. Không dựa vào đan dược cực phẩm cùng công pháp đỉnh cấp, đại khái là ba mươi tuổi có thể bước vào Luyện Cốt sơ kỳ, trải qua thời gian hai mươi năm.

Cái này thật ra thì chỉ là chênh lệch mười năm, cũng chính là chênh lệch năm thành tốc độ tu luyện mà thôi.

Nhưng chính là năm thành tốc độ tu luyện này. Cũng là cực kỳ trọng yếu, võ giả ba mươi tuổi chính là lúc đang tráng niên, liền có hy vọng đột phá Ngưng Mạch kỳ rồi sau đó tuổi trẻ tăng trưởng trên phạm vi lớn, thực lực đề cao thật lớn, từ đó giống như cá chép vượt qua long môn.

Mà võ giả bốn mươi tuổi đạt tới Luyện Cốt kỳ, lại thường thường lập tức sẽ gặp phải vấn đề thân thể già yếu, kết quả thể lực hạ thấp. Chẳng những thực lực không so sánh được với võ giả trẻ tuổi đồng cấp, hơn nữa sau này cũng sẽ không tiến được thêm nửa bước nữa, đừng nói là đột phá Ngưng Mạch kỳ.

Cho nên Tụ Nguyên phù tăng phúc tốc độ tu luyện thêm bốn thành, đã là vô cùng khủng khiếp rồi.

- Tụ Nguyên phù chẳng qua là Minh Thân phù đơn giản. Sau này theo tu vi của ta tăng trưởng, còn có thể vẽ ra Minh Thân phù cường đại hơn, đến lúc đó, thiên phú của ta cũng sẽ không trở thành chướng ngại của ta!

- Lúc vẽ Tụ Nguyện phù ta suýt nữa bị hao tổn linh hồn, Đấu Chi ấn này vẫn còn là nhất đẳng, chờ thực lực của ta đề cao thêm một chút sẽ tính toán tiếp, dù sao Đấu Chi ấn chẳng qua là đề cao thực lực của Minh Thân phù, chỉ cần vẽ thành công trước khi giao thủ cùng Trương Quan Ngọc, cũng không coi là trễ.

Ngày qua ngày, mỗi ngày Lâm Minh cũng sẽ đi tới Thác Nước Hàn Đàm tu luyện “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”. Thác Nước Hàn Đàm với độ khó cấp mười, mỗi lần Lâm Minh ngồi xuống chính là bốn năm canh giờ.

Dưới tác dụng đồng thời của Tụ Nguyên phù cùng Không Linh võ ý. Tốc độ tu luyện của Lâm Minh có thể dùng bốn chữ một ngày ngàn dặm để hình dung!

Hôm nay trình độ tinh thuần của chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh, dù cho so sánh với võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, cũng đã thắng một bậc!

Lại qua thêm nửa tháng, cũng chính là giữa tháng thứ hai, Lâm Minh đang chìm đắm ngâm ở bên trong Thác Nước Hàn Đàm, sử dụng Không Linh võ ý để tu luyện đột nhiên tâm niệm vừa động, hắn phát hiện, chân nguyên sớm đã hoàn toàn tràn khắp nội tạng, bắt đầu từ từ thẩm thấu vào bên trong gân cốt.

- Dịch Cân kỳ, Luyện Thể tầng bốn!

Trong lòng Lâm Minh trở nên vui mừng, nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Võ phủ đưa cho khảo hạch đệ tử hạch tâm là để cho Lâm Minh ở mười sáu tuổi đạt tới Dịch Cân đỉnh phong, mà dựa theo tốc độ tu luyện này mà tiếp tục, làm được điểm này quả thực không cần tốn nhiều sức.

Võ giả bình thường, lúc đột phá một cái cảnh giới cũng sẽ có bình cảnh.

Nguyên nhân gây ra bình cảnh hơn phân nửa là do trụ cột không vững chắc, tỷ như võ giả Luyện Tạng kỳ bình thường, nếu như không có công pháp cực phẩm, không thông qua hàn đàm tôi luyện thân thể, có rất ít người có thể luyện tập để làm cho chân nguyên rót vào từng cái bộ phận rất nhỏ của ngũ tạng lục phủ, kể từ đó, người ấy khi bước vào Dịch Cân kỳ sẽ gặp phải bình cảnh.

Vốn là chân nguyên phân bố trong nội tạng cũng không nhiều, muốn tiến thêm một bước nữa để rót chân nguyên vào gân cốt không nghi ngờ chút nào chính là càng thêm khó khăn.

Cho dù về sau miễn cưỡng đột phá Dịch Cân kỳ, nhưng là Dịch Cân kỳ giống như trước căn cơ không ổn định, kết quả đột phá Luyện Cốt kỳ khó khăn, cuối cùng hoàn toàn không cách nào bước vào Ngưng Mạch kỳ.

Trụ cột của một cái cảnh giới không vững chắc, sẽ làm cho tu vi tinh tiến sau này càng ngày càng khó.

Nhưng là đối với Lâm Minh mà nói, lại hoàn toàn không tồn tại loại vấn đề này, chân nguyên của hắn đã sớm xâm nhập vào từng cái bộ phận của màng da nội tạng trong thân thể, thậm chí xâm nhập đến từng cái đơn nguyên thật nhỏ bên trong màng da của nội tạng, đối với hắn mà nói, đột phá Dịch Cân kỳ, Luyện Cốt kỳ, Ngưng Mạch kỳ hoàn toàn là đơn giản như nước chảy thành sông mà thôi.

Chỉ cần chân nguyên tích lũy đầy đủ, là có thể đột phá!

Thúc giục “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” đến mức tận cùng, Lâm Minh có thể rõ ràng cảm giác được cái cảm giác vô cùng kỳ diệu lúc chân nguyên tiến vào gân cốt.

Rất nhiều võ giả căn cơ không ổn định, gặp phải bình cảnh, bọn họ muốn đột phá Dịch Cân kỳ thường tường phải cần thúc giục chân nguyên, mạnh mẽ để cho chân nguyên dung hợp cùng gân cốt, mỗi ngày dung hợp một chút, dùng thời gian lâu dài để chậm rãi đột phá Dịch Cân kỳ, cho nên rất nhiều võ giả sẽ ngưng lại ở Luyện Tạng đỉnh phong tính ra thì mất mấy năm thời gian.

Mà Lâm Minh lại không phải như thế, chân nguyên tích trữ bên trong da thịt nội tạng của hắn đã đến cực hạn, như vậy cũng giống như là so sánh với một cái ao nước tích trữ đầy nước, bởi vì chân nguyên đã không dung nạp được nhiều hơn nữa, như vậy chân nguyên tự nhiên sẽ tràn đầy đến bên trong gân cốt, dung hợp cùng gân cốt.

Hai loại phương thức đột phá, cái nào tốt cái nào xấu, cũng đã có thể rõ ràng!

Lần này Lâm Minh đột phá, ước chừng kéo dài ba ngày, ba ngày nay, mỗi ngày Lâm Minh đều ở trong Thác Nước Hàn Đàm tu luyện sáu canh giờ, tổng cộng dùng mười tám canh giờ, chân nguyên rốt cuộc hoàn toàn dung nhập vào gân cốt, cái gọi là Dịch Cân, đúng là luyện tập để gân cốt cùng xương cốt.

Từ trong ngồi xuống lâu dài khôi phục như cũ, Lâm Minh rõ ràng có cảm giác chân nguyên trong cơ thể cuồn cuộn liên tiếp không ngừng, chống đỡ hàn khí của Thác Nước Hàn Đàm này đã trở nên dễ dàng.

Từ trong hàn đàm đi ra ngoài, Lâm Minh tùy ý xuất ra một chưởng, dọc theo bàn tay, thế nhưng tạo thành sóng gợn màu lam nhạt lúc ẩn lúc hiện, giống như gợn sóng nước.

Lâm Minh thấy đường sóng gợn này, ánh mắt ngưng tụ lại:

- Chân nguyên hóa hình... Không nghĩ tới ta có thể đạt tới cảnh giới chân nguyên hóa hình...

Bình thường võ giả Ngưng Mạch kỳ bởi vì chân nguyên cực độ dày đặc, có thể rõ ràng biến hóa thành thực chất, hoặc là, có chút võ giả ngút trời Luyện Cốt kỳ đỉnh phong, cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng giống như Lâm Minh, ở Dịch Cân sơ kỳ thì đã có thể trở thành võ giả có chân nguyên hóa hình, cũng là người đầu tiên từ trước tới nay ở Thiên Vận quốc.

Nắm chặt quả đấm, trong lòng Lâm Minh thỏa thuê mãn nguyện.

- Chẳng qua là mới vào Dịch Cân kỳ, liền có thể đạt tới cảnh giới của võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường, không biết hiện tại ta so sánh với võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường còn có bao nhiêu chênh lệch, đợi đến khi ta bước vào Dịch Cân đỉnh phong, có thể đánh bại võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường hay không a?

Có thể đánh bại võ giả có thực lực Ngưng Mạch kỳ bình thường hay không Lâm Minh không dám khẳng định, nhưng là ở Dịch Cân kỳ đỉnh phong đánh bại Lăng Sâm, Lâm Minh đã có nắm chắc nhất định. Mặc dù Lăng Sâm có Tu La võ ý, nhưng làm sao địch nổi "Hỗn Độn Cương Đấu kinh"?

Còn đối với Lâm Minh mà nói, từ Dịch Cân kỳ tiến vào Dịch Cân kỳ đỉnh phong, chẳng qua là vấn đề thời gian.

- A, Lâm sư đệ! Thật là khách ít đến a!

Sư huynh chấp sự chịu trách nhiệm thủ hộ Mộc Nhân hạng sau khi thấy Lâm Minh, lập tức tiếu a a tiến lên đón.

Thất Huyền võ phủ có bảy đại trận tu luyện là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, Mộc Nhân hạng chính là Mộc chi trận trong đó, lúc trước Lâm Minh chỉ đi qua Thác Nước Hàn Đàm cùng Cuồng Phong động, Mộc Nhân hạng này lại là lần đầu tiên tới, cho nên sư huynh chấp sự chịu trách nhiệm thủ hộ Mộc Nhân hạng thấy Lâm Minh liền phá lệ nhiệt tình, ai cũng nói không chính xác, mười mấy năm sau Lâm Minh sẽ trở thành phủ chủ tiếp theo của Thất Huyền võ phủ hay không, đến lúc đó, hắn đã có thể là người lãnh đạo trực tiếp của người lãnh đạo trực tiếp, tự nhiên phải hảo hảo nịnh bợ khi có cơ hội a.

- Sư huynh, ngại quá, tạm thời quyết định tới nơi này của ngươi, không có hẹn trước, không biết còn có vị trí hay không?

Sau khi Lâm Minh đột phá Dịch Cân kỳ, liền muốn thí nghiệm thực lực của mình một chút, mà ở bên trong bảy đại sát trận, Kim Giáp binh cùng Mộc Nhân hạng cũng là luyện tập bản lĩnh thực chiến.

- Có vị trí, ha ha, Lâm sư đệ lúc nào tới đều có vị trí.

Sư huynh chấp sự mỉm cười đầy mặt nói.

- Thật cảm tạ sư huynh, như vậy, phiền toái sư huynh giúp ta mở độ khó cấp mười một một chút.

- Độ khó cấp mười một?

Sư huynh chấp sự mở to hai mắt nhìn Lâm Minh, bình thường, độ khó cấp mười một chỉ mở ra đối với những người có Bài Danh thạch nằm trong mười tên đứng đầu, chẳng lẽ Lâm Minh đã có thực lực tiến vào những người có Bài Danh thạch của một trong mười người đứng đầu sao?

Điều này sao có thể, khảo hạch đệ tử hạch tâm cho Lâm Minh thời gian chính là ba tháng, ba tháng tiến vào mười Bài Danh thạch đứng đầu, đã đủ khoa trương, hiện tại, mới qua nửa tháng mà thôi, nếu là Lâm Minh đã có thể tiến vào mười Bài Danh thạch đứng đầu, vậy thì hắn đúng là quá nghịch thiên!

Sư huynh chấp sự kia đang có cảm giác bất khả tư nghị, đột nhiên phát hiện tu vi của Lâm Minh, hắn nhất thời mở to hai mắt nhìn, hỏi:

- Lâm sư đệ, ngươi đột phá? Dịch Cân kỳ!

- Ừm, vài ngày trước may mắn đột phá.

Sư huynh chấp sự không tự chủ được mà nuốt từng ngụm nước bọt, từ Luyện Tạng kỳ đến Dịch Cân kỳ có một bình cảnh không lớn không nhỏ, mặc dù đối với thời gian trôi qua mà nói, đột phá cái bình cảnh này là chuyện sớm hay muộn, nhưng là cũng không đến mức nhanh như vậy a, còn nhớ mang máng, mấy tháng trước, Lâm Minh mới vừa đột phá Luyện Tạng kỳ a.

Từ Luyện Tạng kỳ đến Dịch Cân kỳ chỉ dùng mấy tháng, đây là tốc độ gì a, ban đầu thiên phú của mình đã không tồi rồi, nhưng cũng dùng gần ba năm thời gian.

Lâm Minh này mười lăm tuổi đã là Dịch Cân kỳ, còn có hơn một năm nữa, đạt tới Dịch Cân đỉnh phong còn không phải giống như chơi trò chơi sao, nói không tốt thì Lâm Minh thậm chí cũng có thể đạt tới Luyện Cốt kỳ, nói cách khác, lần này hắn thông qua khảo hạch của Thất Huyền võ phủ đã là nắm chắc!

Đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ sinh trưởng ở Thiên Vận quốc! Sư huynh chấp sự hít sâu một hơi, chỉ cần hắn gật đầu một cái, là tuyệt đối có thể trở thành thái thượng hoàng trên vạn người của Thiên Vận quốc!

- Sư huynh, mời mở độ khó cấp mười một một chút a.

Thấy sư huynh chấp sự kia đang ngẩn người, Lâm Minh nhắc nhở một câu.

- Nga, được được.

Sư huynh chấp sự này kịp phản ứng, điều khiển trận bàn mở Mộc Nhân hạng độ khó cấp mười một ra.

Chương 137: Uy lực của Kim Bằng Phá Hư!

Mộc Nhân hạng xây ở bên trong vách núi, tổng cộng có mười hai sơn động, mỗi cái sơn động cũng có thể một mình mở ra, những thứ sơn động này cũng là do cao thủ Tiên Thiên ngạnh sinh sinh mở ra, thạch bích trên sơn động, còn có thể thấy rõ ràng vết kiếm làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Trong Mộc Nhân hạng hiện đầy con rối mộc nhân, càng đi sâu vào trong, con rối mộc nhân càng cường đại, số lượng cũng càng nhiều.

Sau khi tiến vào Mộc Nhân hạng, Lâm Minh liền nghe được thanh âm ken két do con rối mộc nhân phát ra lúc đi lại, ánh sáng nơi này có chút mờ mờ, nhưng là cũng không ảnh hưởng tới Lâm Minh.

Những thứ con rối mộc nhân này chính là kiệt tác của Khôi Lỗi tông.

- Một trong bảy đại truyền thừa của Thất Huyền cốc. Khôi Lỗi tông là một cái tông môn vô cùng thân bí của Thất Huyền cốc, Thất Huyền võ phủ của Thiên Vận quốc hoàn toàn không có ghi chép ghi lại công pháp bí thuật của tông môn này, cho nên căn bản không tiếp xúc được.

Mắt thấy con rối mộc nhân càng ngày càng nhiều, Lâm Minh cũng không có gấp gáp tiến công, thậm chí ngay cả Quán Hồng thương cũng không có xuất ra, cho đến khi số lượng con rối đã đạt đến hơn hai mươi con, Lâm Minh dùng bàn tay trần vọt vào trong đó.

“Xịch!”.

Một con rối mộc nhân đập một côn hướng tới Lâm Minh, những con rối mộc nhân này toàn bộ đều sử dụng mộc côn, mộc đao, đều là những binh khí không thể nào đả thương người, nhưng dù là như thế, bị mộc côn mộc đao này đập một chút, cũng rất có thể hộc máu trọng thương.

Lâm Minh mắt thấy một côn này đập tới, cho đến khi côn đến trước mắt hắn, mũi chân hắn nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể phảng phất thuấn di lui về sau khoảng cách nửa thước. Kết quả một côn này quét qua chóp mũi Lâm Minh, nện xuống phía dưới, vừa vặn né qua, một phần không nhiều lắm, một phần không ít.

Sưu!

Lại có thêm một con rối mộc nhân dùng một đao chặn ngang chém về phía Lâm Minh, lúc này Lâm Minh đang nhảy ở giữa không trung, thân thể không có chỗ để mượn lực, bởi vì quán tính mà lui về phía sau, một đao kia của con rối mộc nhân từ phía sau lưng chém tới. Đang chém về phía sau thắt lưng Lâm Minh, nhìn như đã không thể tránh khỏi, song Lâm Minh lại nhẹ nhàng vung ống tay áo lên, thân thể phảng phất giống như lá cây bị gió thổi. Di chuyển về phía bên cạnh hai thước hoàn toàn không tuân theo quy luật vật lý nào cả, lần nữa tránh thoát một đao kia chỉ trong gang tấc.

Sưu sưu sưu!

Con rối mộc nhân không ngừng công kích về phía Lâm Minh, Lâm Minh cũng không xuất thủ công kích, chẳng qua là giống như đang lững thững đi dạo trong sân nhà. Né tránh công kích của con rối mộc nhân.

Hơn hai mươi con rối, đồng thời có thể công kích được Lâm Minh chỉ có bảy tám con rối, tuy nhiên chính là công kích của bảy tám con rối cũng hết sức kinh khủng, đan vào nhau cơ hồ không có góc chết.

Song Lâm Minh lại luôn là có thể tránh thoát đi một cách rất thần kỳ, phảng phất giống như trong tay những con rối này không phải là cầm vũ khí mà là phiến. Lâm Minh giống như một mảnh lông chim nhẹ, mỗi lần mượn sức gió khi những con rối kia vung đao múa côn, bị thổi ngược lại một cách tự nhiên.

Đây chính là Phong chi ý cảnh mà Lâm Minh đã lĩnh ngộ!

Huy động phiến vĩnh viễn không đánh được tới lông chim, mà vũ khí trong tay một vài con rối căn bản cũng không quẹt tới chéo áo của Lâm Minh!

- Kỳ diệu!

- Rất tốt!

- Lại đến!

Lâm Minh hoàn toàn đắm chìm ở bên trong Phong chi ý cảnh, đây là lần đầu tiên hắn ứng dụng thân pháp Kim Bằng Phá Hư vào thực chiến!

- Bọn người kia, có chút yếu đi!

Ý niệm của Lâm Minh vừa động, thân thể giống như chim đại bàng, ngạnh sinh sinh cất cao lên mấy trượng, rồi sau đó chân đạp vào vách đá chạy nhanh vào chỗ sâu của Mộc Nhân hạng!

Lúc này, ở ngoài Mộc Nhân hạng, sư huynh chấp sự kia vẫn đang đắm chìm ở trong lúc khiếp sợ, con mắt ngay cả nháy mắt một cái cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm vào Chân Nguyên thạch của trận tâm đại trận.

Mỗi một cái trận pháp đều có trận tâm, nơi này thường thường là để cung cấp năng lượng.

Con rối trong Mộc Nhân hạng, có năng lực tự mình chữa trị cùng sống lại, mà sống lại liền cần tiêu hao Chân Nguyên thạch, có một số tên biến thái, tỷ như Lăng Sâm, Thác Khổ, sau khi tiến vào Mộc Nhân hạng, Chân Nguyên thạch tiêu hao vô cùng nhiều, có lúc, sư huynh chấp sự kia nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

Nhưng là Lâm Minh tiến vào hồi lâu như vậy, Chân Nguyên thạch tiêu hao có một chút xíu, hiển nhiên, Lâm Minh đối phó với những con rối mộc nhân này vô cùng vất vả khó khăn, bây giờ còn không có thể giết chết vài con a.

Ý thức được điểm này, sư huynh chấp sự này thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói:

- Hoàn hảo, Lâm sư đệ còn không có biến thái như vậy, ta đã nói rồi a, thời gian ngắn ngủi như vậy là có thể khiêu chiến Mộc Nhân hạng độ khó cấp mười một, độ khó này rất cao a!

- Tuy nhiên Lâm sư đệ này cũng quá nóng lòng, lúc thực lực chưa đủ liền đã khiêu chiến độ khó cấp mười một, Mộc Nhân hạng này chính là sát trận, mức độ khó khăn quá sẽ bị thương, làm không tốt, thậm chí sẽ chết!

- Ta đoán chừng Lâm sư đệ này qua nửa nén hương thời gian nữa tựu kiên trì không được, một lát vẫn phải là đi ra ngoài đổi lại độ khó cấp mười...

Cho nên sư huynh chấp sự cầm lấy trận bàn, luôn luôn chờ đến lúc Lâm Minh kiên trì không được đi ra ngoài, tìm hắn đổi lại mức độ khó khăn, nhưng là trái cũng không thấy Lâm Minh, phải cũng không thấy Lâm Minh, luôn luôn chờ hơn nửa canh giờ, thế nhưng không có chút âm tín nào.

- Làm sao lại như vậy a?

Hắn có chút mơ hồ, nếu không phải Chân Nguyên thạch của trận tâm vẫn tiêu hao năng lượng bằng một cái tốc độ chậm chạp như cũ, hắn thậm chí cũng muốn hoài nghi Lâm Minh có phải đã bị con rối mộc nhân ở bên trong xử lý hay không.

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Lâm sư đệ núp ở trong góc ẩn nấp làm cho con rối mộc nhân nhìn không thấy? Chẳng lẽ hắn mở độ khó cấp mười một, chính là vì giả bộ?

Lúc này, ở bên trong Mộc Nhân hạng, Lâm Minh đã tiếp cận chỗ sâu của Mộc Nhân hạng, con rối mộc nhân nơi này thực lực rõ ràng tăng lên một cái cấp bậc, bọn họ thân hình cao lớn, hơn nữa bên ngoài thân hiện ra một loại màu đỏ sậm kỳ dị, phảng phất giống như nhiễm máu.

Đối mặt với nhiều con rối cao cấp như vậy, áp lực của Lâm Minh lớn hơn rất nhiều, thời gian dài né tránh với cường độ cao, mặc dù có “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” chống đỡ, hắn cũng là khe khẽ thở dốc.

- Không sai biệt lắm!

Lâm Minh một hơi tu luyện thân pháp hơn nửa canh giờ, cảm giác đã đầy đủ, nghĩ như vậy, tay hắn lật lên, rút Quán Hồng thương ra từ trong Tu Di giới.

Hai tay cầm thương, trong con ngươi Lâm Minh chợt lóe hàn quang, đơn nguyên thật nhỏ trong cả người điều tiết tần số hô hấp đến cùng, chân nguyên dày đặc giống như núi cao bắt đầu chấn động, khí thế của hắn cũng bột phát trong nháy mắt!

- Hoành Tảo Thiên Quân.

Rầm rầm rầm!! Ầm!!

Lực lượng thân thể cường đại của Dịch Cân kỳ phối hợp với chân nguyên hùng hậu chấn động, chỉ nghe thấy tiếng nổ vang liên tiếp, toàn bộ con rối chung quanh bị Quán Hồng thương quét trúng ngã bay ra ngoài!

- A! Không có chết?

Lâm Minh phát hiện, trừ con rối đứng mũi chịu sào kia bị Lâm Minh dùng một thương quét tới thất linh bát lạc, vỡ tan trên đất, thì con rối còn lại thế nhưng sau khi ngã xuống đất đã nhao nhao bò dậy.

- Thật bền chắc!

Không có người nào hiểu rõ lực phá hoại kinh khủng của Luyện Lực Như Tơ hơn được Lâm Minh, ban đầu lúc hắn vẫn là Luyện Tạng kỳ, chỉ cần một thương đã quét một cái cột đá cao mấy trượng thành bã đậu, hiện tại thực lực hắn tăng nhiều, sợ rằng mấy là có thể hủy đi một tòa đại điện!

Nhưng là hiện tại đánh vào trên người những thứ mộc nhân này, lại chỉ giết chết được một con.

- Bền chắc một chút là tốt, hôm nay liền ra sức chiến đấu a!

Chính thức bước vào Dịch Cân kỳ, hơn nữa thân pháp Kim Bằng Phá Hư đại thành, Lâm Minh cần một cuộc đại chiến để kiểm nghiệm thực lực của mình, đồng thời cũng làm cho thân thể có thời gian thích ứng với chân nguyên cùng lực lượng thân thể đột nhiên tăng mạnh này.

Rầm rầm rầm!

Con rối mộc nhân lần lượt nổ bung! Quán Hồng thương giống như con giao long màu tím đen quay cuồng vũ động.

- Ha ha, đã nghiền!

- Lại đến nữa đi!

Lâm Minh cầm Quán Hồng thương trong tay đại khai đại hợp. Từng thương từng thương của hắn đều đem ra hết ý cảnh Luyện Lực Như Tơ, trực tiếp đánh cho con rối mộc nhân nổ tung!

Thật ra thì Lâm Minh cũng không rõ ràng, những võ giả khác tiến vào Mộc Nhân hạng, đa số căn bản không thể gây thương tổn được những con rối mộc nhân này, chẳng qua là có thể đánh bại chúng nó mà thôi.

Cho dù là lực công kích có biến thái như Lăng Sâm. Cũng chỉ là dùng một kiếm chém đôi con rối mộc nhân, căn bản không thể đi vào như Lâm Minh, một thương đâm tới, tất cả con rối mộc nhân đều nổ tung!

Con rối mộc nhân có thể tự mình chữa trị. Chữa trị tựu cần tiêu hao năng lượng trong Chân Nguyên thạch, những con rối bị đánh ngã kia bị tổn hại rất nhỏ. Cơ hồ cần rất ít năng lượng để có thể chữa trị hoàn thiện, cho dù là con rối bị Lăng Sâm chém, cũng không cần sử dụng quá nhiều Chân Nguyên thạch.

Mà bị Lâm Minh dùng một thương đâm bạo phát, vậy thì bi kịch, chẳng những chữa trị cần phải tới hơn nửa ngày thời gian, Chân

Nguyên thạch tiêu hao cũng là cực kỳ khủng bố!

Ở ngoài Mộc Nhân hạng, sư huynh chấp sự luôn luôn chờ đến lúc Lâm Minh đi ra ngoài đổi lại độ khó cấp mười lơ đãng nhìn thoáng qua Chân Nguyên thạch của trận tâm, kết quả trực tiếp trợn tròn mắt, hắn trơ mắt nhìn năng lượng Chân Nguyên thạch thẳng tắp giảm xuống!

Những thứ Chân Nguyên thạch kia, bằng vào tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được, từ ánh sáng màu tinh nhuận của thủy tinh bình thường, từ từ biến trắng, rồi sau đó qua một ít thời gian nữa, thì trực tiếp "ầm!" Một tiếng, rồi nổ bung!

Tiếp theo, đại trận sẽ tự động thay một viên Chân Nguyên thạch khác, nhưng là kết quả vẫn là giống nhau, thời gian không tới nửa nén hương, Chân Nguyên thạch mới vừa được thay vào cũng nổ tung!

Đây là... Đây là đã xảy ra chuyện gì a?

Cho dù Lăng Sâm đi vào, cũng không có tốc độ hao tổn như hiện tại a!

Chẳng lẽ là Lâm Minh làm ra? Không... Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Sư huynh chấp sự kia nhìn Chân Nguyên thạch ở trung ương Vạn Sát trận, không ngừng nuốt nước miếng, mặc dù lý trí nói cho hắn biết Lâm Minh không thể nào biến thái như vậy, nhưng là sự thật lại bày ở trước mắt.

Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?

Sư huynh chấp sự ngay cả tâm muốn khóc cũng đã có, thoáng cái tiêu hao nhiều Chân Nguyên thạch như vậy, căn bản hắn không thể giải thích tốt a.

Thực lực của Lâm Minh bây giờ dĩ nhiên không bằng Lăng Sâm, tuy nhiên, lực phá hoại của hắn quá mạnh mẽ, hắn ở bên trong

Mộc Nhân hạng một hơi chiến trong thời gian ba mươi phút, cho đến khi hắn đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng hồng, lúc này, hắn phát hiện con rối mộc nhân càng ngày càng ít.

- Ừm? Làm sao lại không còn xuất hiện thêm nữa vậy?

Lâm Minh càng đánh càng cảm thấy hứng thú, nhưng vốn là con rối mộc nhân hùng hổ hiện tại chỉ còn lại có hai ba con, cũng không có thiếu con bị rớt cánh tay què chân.

- Mộc Nhân hạng này quá yếu đi, như vậy đã đánh xong? Đây là độ khó cấp mười một sao??

Lâm Minh có chút không biết phải nói gì, trong ấn tượng của hắn, độ khó cấp mười một này có chút hữu danh vô thực.

Nếu là chấp sự sư huynh chấp sự thủ trận biết ý nghĩ lúc này của Lâm Minh, sợ rằng cũng muốn đập đầu vào tường, con rối của Mộc Nhân hạng, sau khi bị đánh hư có thể tự mình chữa trị, nhưng là Lâm Minh từng thương từng thương đâm tới, toàn bộ đánh cho chúng nó thất linh bát lạc, chữa trị cũng là cần phải có thời gian a!

- Mặc dù không có đánh đã nghiền, cũng coi như đủ để thí nghiệm thực lực của mình một chút, hiện tại, mặc dù ta chưa chắc qua được Trương Quan Ngọc, nhưng là tiến vào mười cái tên đầu tiên trong Vạn Sát trận tuyệt đối không thành vấn đề, khảo hạch Vạn Sát trận lần này, ta liền tham gia, trước tiên cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương rồi hãy nói.

Lâm Minh thu hồi Quán Hồng thương, từ trong Mộc Nhân hạng đi ra.

Chương 138: Mục tiêu Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương!

Sư huynh chấp sự kia thấy Lâm Minh đi ra ngoài liền có chút dại ra, hắn luôn luôn không có hiểu được mới vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Mộc Nhân hạng đại trận xuất hiện trục trặc? Làm sao tốc độ tiêu hao Chân Nguyên thạch lại có thể nhanh tới như vậy?

- Lâm... Lâm sư đệ, ngươi không sao chớ?

Sư huynh chấp sự sửng sốt hồi lâu, mới do do dự dự mở miệng, nếu như trận pháp bị trục trặc thì Lâm sư đệ ở bên trong cơ thể có vấn đề gì hay không?

- Ta? Ta không có việc gì.

Lâm Minh bị hỏi có chút không giải thích được, tuy nhiên cũng không có suy nghĩ nhiều, nói:

- Thật cảm tạ sư huynh, cáo từ, ngày khác lại đến quấy rầy.

Lâm Minh nói xong, xoay người rời đi.

Lưu lại sư huynh chấp sự kia vẫn đang ngẩn người như cũ, hắn suy nghĩ kỹ một hồi lâu, đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng chạy vào trong Mộc Nhân hạng mà Lâm Minh mới vừa rồi đi vào nhìn một chút.

Vừa nhìn một màn này, hắn hóa đá tại chỗ!

Chỉ thấy linh kiện của Mộc Nhân hạng rơi lả tả trên đất, khắp nơi là tay chân mộc nhân bị chặt đứt.

- Này... Đây là... Chuyện gì xảy ra? Là Lâm Minh làm ra sao?

Cổ của hắn hung hăng lay động mạnh một cái.

Trận pháp trục trặc, nhất định là trận pháp trục trặc!

Nhưng là cũng đã vỡ thành hình dáng này... Thật còn có thể tự mình chữa trị sao?

Kể từ sau khi đạt tới Dịch Cân kỳ, Lâm Minh không có tập trung tinh thần quá nhiều thời giờ đi tu luyện “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết” nữa, mà là đem tinh lực chủ yếu đặt ở Tà Thần lực cùng Tuyệt Mạch thủ.

Tuyệt Mạch thủ rất đơn giản, bộ võ kỹ này vốn là chỉ có thể đối phó với địch có thực lực xa không bằng mình, hoặc là đối thủ đã mất đi lực chống cự, Lâm Minh chỉ dùng ba năm ngày liền có thể học được.

Nói ngắn gọn Tuyệt Mạch thủ chính là dùng chân nguyên của mình đánh vào trong cơ thể đối phương, chấn vỡ kinh mạch toàn thân đối phương!

Trước khi đạt tới Ngưng Mạch kỳ, kinh mạch toàn thân của võ giả không thông, nhưng là cũng không đại biểu rằng không có kinh mạch, tuy nhiên kinh mạch bế tắc, khiếu huyệt khô kiệt, cho nên không hiện rõ ra tác dụng mà thôi.

Tuyệt Mạch thủ có thể ngạnh sinh sinh rót chân nguyên vào bên trong những thứ kinh mạch khô kiệt này, phá hư một đường dọc theo kinh mạch, cuối cùng toàn bộ phá đi kinh mạch!

Kinh mạch là lộ tuyến lưu thông “khí” của thân thể con người, người hoàn toàn không có kinh mạch, “khí” không thông, sẽ được xưng là tuyệt mạch trời sinh, bình thường tuyệt mạch trời sinh không sống được quá hai mươi lăm tuổi.

Tuyệt Mạch thủ phá hư kinh mạch mà nó đi qua, cũng có thể đạt tới hiệu quả tương tự với tuyệt mạch trời sinh, để cho tu vi võ giả dần dần tiêu mất, cuối cùng phế bỏ toàn bộ!

Tu luyện Tuyệt Mạch thủ rất đơn giản, song tu luyện Tà Thần lực, lại khó khăn hơn rất nhiều.

Tà Thần lực này có sáu tầng cảnh giới, Lâm Minh tu luyện thời gian mười ngày, nhưng cũng không có thể mò tới cánh cửa tầng thứ nhất.

- Tà Thần lực, rõ ràng chính là áp súc chân nguyên!

Tầng thứ nhất, áp súc đến năm thành, tầng thứ hai, áp súc đến mười thành, tầng thứ ba, áp súc gấp đôi, mãi cho đến tầng thứ sáu, có thể áp súc đến gấp ba!

Áp súc chân nguyên, khi sử dụng đi ra ngoài, uy lực tự nhiên sẽ tăng lên gấp bội!

Tuy nhiên, tương ứng với việc đó thì tiêu hao cũng lớn.

Tà Thần lực áp súc chân nguyên chỉ có thể tác dụng vào một phần, cũng chính là áp súc lượng chân nguyên nhất định, rồi sau đó tồn trữ ở trong người, tại lúc chiến đấu sẽ sử dụng những thứ chân nguyên này.

Những thứ chân nguyên đã bị áp súc này tiêu hao hết, thời gian kéo dài của Tà Thần lực cũng là kết thúc, lần sau muốn sử dụng, cần phải đợi sau một thời gian ngắn, chân nguyên mới bị áp súc xong lần nữa.

Lâm Minh muốn tu luyện, chính là một “loại” của Tà Thần lực.

Chỉ cần hạt giống Tà Thần này tồn tại, chân nguyên sẽ tự chủ bị áp súc giam cầm ở trong cơ thể, không cần Lâm Minh đi quản.

- Tu luyện Tà Thần lực này, cũng không cần gấp gáp, tháng thứ hai lập tức sắp kết thúc, ta không bằng tham gia khảo hạch Vạn Sát trận trước, lấy Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nữa.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương là bảo khí nhân giai trung phẩm, quán chú chân nguyên trong đó, không trở ngại, mà Quán Hồng thương cũng chỉ có đầu thương là bảo khí nhân giai hạ phẩm, cán thương chẳng qua là sắt thường, hiệu quả lưu thông chân nguyên ở bên trong tự nhiên sẽ bị giảm xuống rất nhiều.

Mà cảnh giới Luyện Lực Như Tơ, lại vừa vặn cần chân nguyên quán chú ở trong thương mới có thể thi triển.

Cho nên lấy Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, đối với Lâm Minh mà nói chính là như hổ thêm cánh.

Hôm nay còn có ba ngày nữa là sẽ tới khảo hạch của Vạn Sát trận, một lần hành động bắt được mười Bài Danh thạch đứng đầu, hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của Thất Huyền võ phủ, nhận được Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, như vậy, hắn đối phó với Trương Quan Ngọc thì càng có thêm nắm chắc.

Ba ngày sau...

Chớp mắt một cái, Lâm Minh đi tới Thất Huyền võ phủ đã được bốn tháng rồi.

Khảo hạch Vạn Sát trận, Lâm Minh đã tham gia hai lần, lần đầu tiên xếp hạng một trăm hai mươi sáu, lần thứ hai xếp hạng sáu mươi hai, hai lần này thay đổi xếp hạng, chỉ phát sinh ở trong một tháng.

Rồi sau đó khảo hạch Vạn Sát trận lần thứ ba, Lâm Minh chuyên tâm chuẩn bị quyết chiến cùng Chu Viêm, vì vậy không có tham gia.

Về phần khảo hạch lần thứ tư, bởi vì Lâm Minh đã có được tài nguyên đãi ngộ đồng đẳng với ba Bài Danh thạch đầu tiên, cho nên cũng không còn cần thiết phải tham gia.

Mà hôm nay, là khảo hạch Vạn Sát trận lần thứ năm.

Khảo hạch Vạn Sát trận lần này, người tham gia không nhiều lắm, cả quảng trường đá vuông, đến lúc mặt trời mọc, chỉ có le que hơn hai người.

Hơn nữa bên trong hơn hai mươi người này, đa số là Bài Danh thạch phía sau số một trăm, chỉ có sáu bảy người là Bài Danh thạch trước số một trăm, trước số năm mươi lại càng một người cũng không có.

Có tràng diện vắng lạnh như vậy, chủ yếu là bởi vì, đại đa số đệ tử của Thất Huyền võ phủ cũng tính toán tham gia hạ nạp cử hành khảo hạch Vạn Sát trận.

Khảo hạch tháng sau, nhất định là khiến muôn người chú ý!

Bởi vì theo Thất Huyền lệnh truyền đạt mệnh lệnh ngày lên, đến khảo hạch tháng sau, vừa vặn thời gian ba tháng, Lâm Minh nhất định sẽ khiêu chiến mười Bài Danh thạch đứng đầu, như thế mới có thể nhận được phần thưởng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, đến lúc đó, nhất định sẽ có đông đảo thế lực chú ý, cường giả khắp nơi tụ tập.

Việc trọng đại như vậy tự nhiên không thể bỏ qua.

Không có ai nghĩ đến, Lâm Minh lúc này chỉ là tháng thứ hai, dĩ nhiên cũng đã chuẩn bị khiêu chiến mười Bài Danh thạch đứng đầu!

Khoảng cách Vạn Sát trận mở ra, còn có thời gian ba mươi phút, quảng trường đá vuông rất an tĩnh, võ giả mới đến rối rít ngồi xuống rừng trúc điều tức, nguyên khí thiên địa sáng sớm rất nồng đậm, thích hợp để thổ nạp.

Hơn nữa thổ nạp điều tức, cũng có thể hiệp trợ võ giả điều chỉnh tâm tình, người người tự nhiên hy vọng trước khi tiến vào Vạn Sát trận, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, như thế mới có thể có một thành tích tốt.

Bởi vì khảo hạch Vạn Sát trận lần này ít người tới, hơn nữa đa số là người mới tay mơ, sư huynh chấp sự chịu trách nhiệm Vạn Sát trận, cũng có chút thiếu đi sự hăng hái, hắn đang chán đến chết đùa bỡn Chân Nguyên thạch mới vừa thu lấy, mỗi tên đệ tử tham gia Vạn Sát trận, đều phải nộp một viên Chân Nguyên thạch.

Tên chấp sự này tên là Lương Quang Phong, đảm nhiệm chấp sự ở Thất Huyền võ phủ đã rất lâu rồi, lúc này trong đầu hắn đang suy nghĩ chuyện tình chính mình tấn chức trưởng lão ở Nhân Chi đường.

Trưởng lão của Thất Huyền võ phủ, có ba loại, là trưởng lão Thiên Chi phủ, trưởng lão Địa Chi đường, cùng trưởng lão Nhân Chi đường. Trong đó trưởng lão Nhân Chi đường có địa vị thấp nhất, chỉ cần võ giả Ngưng Mạch kỳ đã có thể đảm nhiệm, mà Lương Quang Phong cũng là Ngưng Mạch kỳ.

Địa vị chấp sự Vạn Sát trận mặc dù cao một chút so sánh với những chấp sự khác, nhưng dù sao cũng chỉ là chấp sự, tự nhiên không nở mày nở mặt bằng trưởng lão.

- Nếu có thể giao hảo với Lâm Minh thì chờ ngày hắn thành phủ chủ của Thất Huyền võ phủ, trở thành trưởng lão Nhân Chi đường còn không phải là chuyện tình một câu nói hay sao, đáng tiếc nhiều người muốn giao hảo cùng Lâm Minh có thể xếp thành quân đội, làm sao đến phiên ta?

Lương Quang Phong nghĩ tới đây tự giễu cười cười, khẽ lắc đầu.

Mà đúng lúc này, hắn chú ý tới một người thiếu niên mặc áo đen, vai cõng trường thương màu tím đen đang từ trong rừng trúc đi ra, lần này, Lương Quang Phong nhất thời mở to hai mắt nhìn, ừm? Lâm Minh!

Chẳng lẽ hôm nay hắn muốn tham gia khảo hạch Vạn Sát trận? Lúc này mới là tháng thứ hai a!

Không chỉ Lương Quang Phong mà những đệ tử khác cũng rối rít chú ý tới Lâm Minh, hiện tại Lâm Minh chính là nhân vật phong vân của Thất Huyền võ phủ, rất nhiều tiểu sư đệ tiểu sư muội của Nhân Chi đường cũng là điên cuồng hâm mộ Lâm Minh, nhìn thấy Lâm Minh đồng dạng với nhìn thấy thần tượng.

- Mau nhìn, Lâm sư huynh!

- Lâm sư huynh tới!

Lâm Minh hiện giờ vừa tròn mười sáu tuổi, ở Thất Huyền võ phủ, số tuổi coi là tương đối nhỏ, tuy nhiên có một chút đệ tử tuổi khá lớn hoặc không sai biệt lắm so sánh với Lâm Minh, vẫn sẽ gọi Lâm Minh là Lâm sư huynh, giới tu võ luôn luôn là lấy sức mạnh làm trọng, tỷ như Lăng Sâm chính là đại sư huynh của Thiên Chi phủ.

- Lâm sư huynh hôm nay chẳng lẽ muốn tham gia khảo hạch Vạn Sát trận?

- Không phải đâu, lúc này mới là tháng thứ hai a, Lâm sư huynh là muốn làm nóng người sao?

- Cắt, cảnh giới của Lâm sư huynh há lại để ngươi có thể tiên đoán, không chừng hôm nay hắn liền đánh vào mười Bài Danh thạch đầu tiên a!

- Đừng đoán mò, Lâm sư huynh không chừng chẳng qua là tới đi dạo một chút mà thôi.

Lúc người người rối rít nghị luận, một cái tiểu cô nương mười lăm tuổi, rụt rè nhút nhát đi về phía Lâm Minh, hỏi:

- Lâm sư huynh, xin hỏi, ngươi là muốn tham gia khảo hạch của Thất Huyền võ phủ sao?

- Đúng vậy.

Lâm Minh gật đầu.

Lâm Minh trả lời, khiến đệ tử cấp thấp của Địa Chi đường này hưng phấn chết người, một số người thậm chí lấy Truyền Âm phù ra, nhanh chóng truyền lại tin tức đi ra ngoài, hô hoán bằng hữu tới để xem việc trọng đại này.

Lâm Minh tham gia khảo hạch Vạn Sát trận, đây cũng là chuyện tình khó lường! Nếu là hắn có thể thuận lợi tiến vào mười Bài Danh thạch đứng đầu, như vậy không phải là hắn cũng có thể trong bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, tiện đà đánh bại Thác Khổ cùng Lăng Sâm sao?

Đối với đệ tử của Thất Huyền võ phủ, Trương Quan Ngọc, Thác Khổ, Lăng Sâm ba người đã xây dựng ảnh hưởng quá nặng, đánh bại bọn họ, quả thực là điều mà không ai dám nghĩ tới.

Hơn nữa, nếu là Lâm Minh thật sự có thể đánh bại bọn họ, như vậy thông qua khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền!

Một đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ sinh trưởng ở Thiên Vận quốc, tương lai có thể trở thành Thất Huyền sứ hoặc là phủ chủ, đây chính là nhân vật trong truyện!

Lâm Minh trực tiếp đi về phía tế đàn Vạn Sát trận, chuẩn bị nộp Chân Nguyên thạch cầm cố, Lương Quang Phong đầy mặt cười xòa:

- Lâm sư đệ trực tiếp thi là được, Chân Nguyên thạch này nộp hay không nộp cũng giống nhau.

Lần trước thành tích Vạn Sát trận của Lâm Minh chẳng qua là sáu mươi hai, hiện tại cách lâu như vậy, vô cùng dễ dàng lấy được số mười mấy, cho dù cầm cố Chân Nguyên thạch, nhất định cũng sẽ cầm lại.

Lâm Minh cũng không có già mồm cãi láo, nói:

- Vậy thì cảm ơn Lương sư huynh.

Tin tức truyền vô cùng mau, có ít người sau khi nghe, lập tức liền chạy tới Vạn Sát trận, quảng trường đá vuông lúc trước còn trống rất nhiều chỗ, rất nhanh tựu tụ tập không ít người.

Thậm chí có mấy trưởng lão cách vô cùng xa cũng chạy đến.

- Lâm Minh! Ha ha, chẳng lẽ ngươi nhanh như vậy liền chuẩn bị khiêu chiến mười Bài Danh thạch đứng đầu sao?

Một cái thanh âm sảng lảng truyền tới, Lâm Minh xoay người nhìn lại, người đen là trưởng lão Tôn Ti Phiền của Thiên Chi phủ.

Chương 139: Hai thiên tài!

Lâm Minh xoay người nhìn lại, người đến là trưởng lão Tôn Ti Phiền của Thiên Chi phủ.

Ban đầu, ở ngày khảo hạch lập thu, Lâm Minh khảo hạch tam quan toàn bộ là đứng thứ nhất, nhưng là bởi vì thiên phú có hạn, một ít trưởng lão không đồng ý cho Lâm Minh thành tích đệ nhất, mà Tôn Ti Phiền cũng là một trong những người ủng hộ Lâm Minh.

Sau này Lâm Minh làm cho Vương Nghiễn Phong bị thương nặng, Từ trưởng lão xông lên sân khấu tìm Lâm Minh phiền toái, cũng là Tôn Ti Phiền trợ giúp Lâm Minh ngăn chặn Từ trưởng lão.

Bởi vì chút ít chuyện này, ấn tượng của Lâm Minh đối với Tôn Ti Phiền rất tốt, hắn cung kính thi lễ một cái, nói:

- Tôn trưởng lão hảo.

Tôn Ti Phiền vội vàng đỡ lấy Lâm Minh, cười nói:

- Không cần đa lễ, hai ngày nữa ngươi thành đệ tử hạch tâm, thân phận của chúng ta cũng đã cùng cấp... Ừm?

Tôn Ti Phiền nói tới đây có chút dừng lại.

- Ngươi đã là Dịch Cân kỳ?

Tôn Ti Phiền tuệ nhãn như đuốc, một chút liền nhìn thấu tu vi của Lâm Minh. Lúc trước Lâm Minh nội liễm chân nguyên, cộng thêm rất nhiều tiểu sư đệ tiểu sư muội tu vi chỉ có Luyện Thể tầng hai, cho nên không có chú ý tới Lâm Minh đã đột phá.

- Đúng vậy, vài ngày trước may mắn đột phá, cho nên hôm nay mới có lòng tin tới khiêu chiến mười Bài Danh thạch đứng đầu.

- Tốt, tốt! Hậu sinh khả úy, khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc này còn có thời gian hơn một năm nữa, ngươi cũng đã là Dịch Cân kỳ, bình cảnh từ Luyện Tạng đến Dịch Cân ngươi dễ dàng đột phá như vậy, cứ tiếp tục như vậy, ngươi đạt tới Dịch Cân đỉnh phong, căn bản là vấn đề thời gian, khảo hạch này, ngươi xác định là qua rồi!

Võ giả Dịch Cân kỳ mười lăm tuổi có thể khó lường, thiên phú ngũ phẩm, cũng không gì hơn cái này!

- Khảo hạch riêng lẻ, đệ tử quả thật có nắm chặt, tuy nhiên nếu là chống lại Lăng Sâm sư huynh, đệ tử chưa hẳn có thể thắng.

- Ha ha! Qua khảo hạch cũng đã khó có được rồi, nếu là thắng Lăng Sâm nữa, ngươi liền xác định sẽ sáng tạo ra kỳ tích.

Lăng Sâm được xưng là vô địch cùng giai của Thiên Vận quốc, hoặc nói là vô địch Ngưng Mạch kỳ trở xuống. Thậm chí một chút võ giả tương đối kém Ngưng Mạch kỳ, Lăng Sâm cũng có thể đánh thắng được.

Nếu là Lâm Minh chiến thắng Lăng Sâm, hắn tựu tương đương với việc ở mười lăm mười sáu tuổi, mới vào Dịch Cân kỳ, tựu có thực lực của võ giả Ngưng Mạch kỳ!

Võ giả Ngưng Mạch kỳ, cả Thiên Vận quốc bất quá chỉ có hơn một trăm người, hơn phân nửa trong đó tập trung ở Thất Huyền võ phủ.

Lâm Minh nếu là có thể chiến thắng Lăng Sâm, vậy thì ý nghĩa thực lực cá nhân của hắn sẽ được xếp vào trong một trăm người mạnh nhất ở Thiên Vận quốc.

Cái xếp hạng này, phối hợp tuổi của hắn, làm cho người ta sợ hãi!

Đúng lúc này, trên quảng trường đá vuông lại có một trưởng lão tới nữa, nhắc tới cũng đúng dịp, trưởng lão này dĩ nhiên là Từ trưởng lão Từ Phong Nguyên lúc trước đã gây khó khăn cho Lâm Minh.

Từ Phong Nguyên nằm mơ cũng không nghĩ đến, Lâm Minh bốn tháng trước thanh danh không hiện, hôm nay thế nhưng trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ. Ngày sau vạn nhất hắn thành phủ chủ, vậy thì chính là người lãnh đạo trực tiếp của mình.

Nhớ tới ngày khảo hạch, mình cùng Lâm Minh đụng chạm, Từ Phong Nguyên cảm thấy vô cùng hối hận. Mấy ngày nay có thể nói là cuộc sống hằng ngày của Từ Phong Nguyên khó an.

Mặc dù trong lòng vô cùng không tình nguyện. Nhưng là Từ Phong Nguyên không thể không tìm cơ hội gặp Lâm Minh, không cầu tiêu tan hiềm khích lúc trước, ít nhất để cho Lâm Minh không đến mức ngày sau trả thù chính mình. Dù sao một phủ chủ muốn hạ một trưởng lão Thiên Chi phủ, mặc dù chỉ tốn công một chút, nhưng cũng không khó.

Chọn lấy thời cơ này để tới đây, không nghĩ tới, vừa lúc đụng phải lão Tôn Ti Phiền đối đầu cùng mình, nhất thời trong lòng Từ Phong Nguyên kêu khổ, lúc này vốn chính là lúc mất thể diện, lại gặp được lão đối đầu, đây không phải là để cho người này chế giễu sao.

Lâm Minh nhớ được nhớ được Từ trưởng lão này, lại nói tiếp, Tu Di giới trên tay hắn còn là của Từ Phong Nguyên, có chiếc nhẫn kia, chính là thuận lợi hơn không ít.

Lâm Minh đối với Vương Nghiễn Phong cũng không ghi hận gì, chớ nói chi là Từ Phong Nguyên, hơn nữa ban đầu cách làm của Từ Phong Nguyên mặc dù có mất công chính, nhưng cũng là nhân chi thường tình, dù sao hắn cùng với Vương Nghiễn Phong của Vương gia ở Nhạc Lộc thành cũng là cố giao.

Lâm Minh hành lễ như thường, nói:

- Từ trưởng lão hảo.

Từ Phong Nguyên lúng túng ho khan một tiếng, hắn nhất thời phát hiện, Lâm Minh đột phá Dịch Cân kỳ, điều này làm cho trong lòng hắn không biết là cái tư vị gì, Vương Nghiễn Phong còn đang đánh sâu vào Luyện Tạng đỉnh phong, Lâm Minh cũng đã là Dịch Cân kỳ!

Thời điểm ngày lập thu, tu vi Vương Nghiễn Phong lại vượt lên

Lâm Minh hơn phân nửa cảnh giới, hiện tại, lại thấp hơn phân nửa cảnh giới!

Khảo hạch mới bắt đầu hai tháng, Dịch Cân kỳ này, còn có thời gian nhiều hơn một năm a, đạt tới Dịch Cân đỉnh phong còn không phải là giống như trò chơi hay sao?

Mà nói chắc chắn rằng, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Lâm Minh chắc chắn sẽ trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ!

Bởi vì Tôn Ti Phiền ở đây, Từ Phong Nguyên hoàn toàn cũng không nghĩ sẽ ở lại lâu, hắn ho khan một tiếng nói:

- Ta chính là đi ngang qua, nghe nói Lâm Minh ngươi ở chỗ này khảo hạch, sang đây nhìn xem, cái kia... Hảo hảo thi, có cơ hội thì tới chỗ ta ngồi một chút, gặp phải chuyện tình trên việc tu luyện, cũng có thể hỏi ta một chút.

Lời nói này của Từ Phong Nguyên, chính là nói xin lỗi khéo léo, Lâm Minh tự nhiên sẽ không phải là người đúng lý không buông tha, Từ Phong Nguyên chính là cao thủ Hậu Thiên, ăn nói khép nép như vậy đã coi như là rất nể mặt.

Lâm Minh nói:

- Đa tạ Từ trưởng lão, ngày khác đệ tử tất nhiên sẽ tới cửa bái phỏng.

- Ừm, tốt!

Nghe Lâm Minh nói như vậy, Từ Phong Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì hai trưởng lão ở đây, các đệ tử cấp thấp của Địa Chi đường cũng đứng rất xa không dám tiến lên, mà đúng lúc này, quảng trường đá vuông đột nhiên oanh, hiệu quả oanh động này thậm chí so với lúc Lâm Minh tới, tuyệt không hề thua kém là bao.

Trên quảng trường lại tới thêm một người nữa, mà người này dĩ nhiên là Tần Hạnh Hiên!

Nếu nói là Thất Huyền võ phủ có ai có thể so sánh với Lâm Minh, vậy không nghi ngờ chút nào, chính là Tần Hạnh Hiên!

Lúc thanh danh Tần Hạnh Hiên lên cao, Lâm Minh lại không được người nào biết tới, khi đó, hào quang trên người Tần Hạnh Hiên tuyệt không kém so sánh với Lâm Minh.

Hiện tại, hai đại thiên tài của Thất Huyền võ phủ đều tề tụ, có thể nào không để cho người ta kích động?

Lúc Lâm Minh thấy Tần Hạnh Hiên cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới nàng sẽ đến, bản thân Tần Hạnh Hiên là đệ tử hạch tâm, tự nhiên sẽ không tham gia khảo hạch Vạn Sát trận, như vậy nàng tới nơi này, hơn phân nửa là đến xem chính mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Minh có mấy phần khác thường.

Hôm nay Tần Hạnh Hiên, mặc một thân phục đơn giản, gọn gàng, y phục rộng thùng thình ở bên hông được tùy ý cột lại bằng một dải dây lụa, cũng là tôn lên vóc người mỹ lệ hoàn mỹ của nàng, phối hợp với đôi chân thon dài kia của nàng, làm cho người ta có cảm giác giống như tư thế oai hùng.

Tuy nhiên, Lâm Minh chú ý tới không phải là khí chất và xinh đẹp của Tần Hạnh Hiên, mà là tu vi của nàng, Tần Hạnh Hiên rõ ràng đã đột phá Luyện Thể tầng năm, cảnh giới Luyện Cốt!

Ngay từ lúc Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ, Tần Hạnh Hiên cũng đã là Dịch Cân đỉnh phong, hôm nay qua thời gian tháng, đột phá bình cảnh của Luyện Cốt kỳ.

Mà tuổi thọ của Tần Hạnh Hiên, so sánh với Lâm Minh còn nhỏ hơn mấy tháng!

Thiên phú lục phẩm, quả nhiên kinh khủng.

- Hạnh Hiên ra mắt Tôn trưởng lão, Từ trưởng lão.

Mặc dù bàn về địa vị, Tần Hạnh Hiên cùng trưởng lão Thiên Chi phủ tương đương, song từ lễ nghi hậu bối, Tần Hạnh Hiên vẫn là hành lễ đối với hai vị trưởng bối.

Hai trưởng lão lúc này tự nhiên cũng chú ý tới tu vi Tần Hạnh Hiên, trong lòng sợ hãi than, võ giả cảnh giới Luyện Cốt mười lăm tuổi, Thiên Vận quốc từ trước tới nay chưa bao giờ có!

Tiếp tục như vậy, Tần Hạnh Hiên có khả năng sẽ ở mười sáu tuổi đã đột phá Ngưng Mạch kỳ.

Hai người thiếu nam thiếu nữ trước mắt này, một người là chiến lực vô địch, một người là tốc độ tu luyện nghịch thiên, hai người cũng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Chỉ tiếc, Tần Hạnh Hiên đã nói rõ muốn bước lên theo đuổi con đường của Tiên Thiên, sau này cũng không toan tính ở lại Thiên Vận quốc, nếu không tương lai Lâm Minh đảm nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ, Tần Hạnh Hiên đảm nhiệm Thất Huyền sứ, hai người kết thành vợ chồng nữa, có thể nói là kim đồng ngọc nữ, ông trời tác hợp.

Đến lúc đó, con cái của bọn họ tất nhiên là hạng người thiên tư kinh người, Thiên Vận quốc sẽ xuất hiện một cái gia tộc truyền kỳ, có hai người này ở đây, vận nước chắc chắn càng thêm vững chắc, địch quốc phụ cận cũng không dám xâm phạm.

- Lâm Minh, đã lâu không gặp.

Tần Hạnh Hiên khẽ mỉm cười, ở bên trong bạn cùng lứa tuổi, cũng chỉ có Tần Hạnh Hiên gọi thẳng tên của Lâm Minh, gọi thông thuận tự nhiên, mà những người khác, hoặc là gọi Lâm Minh là Lâm sư huynh, hoặc là Lâm tiên sinh, thậm chí là Lâm đại nhân.

- Ừm, hai tháng không gặp.

- Ha ha, hai người các ngươi trò chuyện trước đi, chúng ta đi vào trong rừng trúc ngồi một chút

Tôn Ti Phiền thấy hai người hàn huyên, tự giác lấy cớ rời đi, hắn dĩ nhiên biết, Tần Hạnh Hiên không thể nào là tìm đến những lão đầu bọn họ.

- Tôn trưởng lão, Từ trưởng lão đi thong thả.

Tần Hạnh Hiên ngọt ngào nói.

- Ừm, các ngươi hàn huyên đi.

Từ Phong Nguyên cũng gấp vội nói, đây cũng là số lần hiếm hoi những lúc hai người nhất trí ý kiến.

Đợi sau khi hai người đi, Tần Hạnh Hiên cười nói:

- Lâm Minh, ta đây mấy ngày nay một mực bế quan tu luyện, đi ra ngoài mới nghe nói thành tựu Minh Văn thuật của ngươi đã là có một không hai ở Thiên Vận thành, ta chính là người sớm nhất biết thân phận Minh Văn sư của ngươi a, có thể giảm giá cho ta hay không? Ta có một thanh kiếm, muốn ngươi hỗ trợ.

Tần Hạnh Hiên vừa nói vừa chớp mắt một cái, rất ít khi toát ra thần thái hoạt bát làm cho nàng nhất thời trở nên thiên kiều bá mị.

Ngay cả Lâm Minh cũng là khe khẽ ngơ ngác một chút, hắn cười nói:

- Rất nguyện ý ra sức vì Tần tiểu thư, ta có thể miễn phí cho ngươi.

- Thật sao? Ta đây thật đúng là vinh hạnh a.

Tần Hạnh Hiên ngọt ngào cười:

- Lâm Minh, ngươi trực tiếp gọi tên ta là tốt, không cần xa lạ như vậy, ừm, hôm nay ngươi tới, nói vậy đã có nắm chặt tiến vào mười Bài Danh thạch đứng đầu rồi?

- Ừm.

Lâm Minh gật đầu, hôm nay tiến vào mười Bài Danh thạch đứng đầu, hắn có mười thành nắm chặt.

Người đến quảng trường Vạn Sát trận càng ngày càng nhiều, vốn là toàn trường trống rỗng lạnh tanh, bởi vì Lâm Minh đột nhiên xuất hiện mà trở nên náo nhiệt, còn có một chút người, đang chạy tới.

Ở lúc khảo hạch Vạn Sát trận sắp bắt đầu, Bạch Tĩnh Vân cùng Mộ Dung Tử cũng trình diện.

Thấy Lâm Minh đang nói chuyện vui vẻ cùng Tần Hạnh Hiên, Mộ Dung Tử bĩu môi, ngồi xuống ngay tại chỗ, hiển nhiên không có ý tứ đi tới chào hỏi.

Bạch Tĩnh Vân thấy Mộ Dung Tử như vậy, trong lòng buồn cười, trong lòng Mộ Dung Tử thật ra thì tương đối cao ngạo, nhưng tiếc nuối chính là, ở trước mặt Tần Hạnh Hiên, nàng lại chẳng tìm được một chút tự tin nào, Tần Hạnh Hiên nhỏ hơn so với Mộ Dung Tử, ban đầu lúc Tần Hạnh Hiên danh chấn Thiên Vận thành, Mộ Dung Tử còn không tòng phục, muốn so sánh với Tần Hạnh Hiên, sau lại nỗ lực thật lâu, lại phát hiện hai người thật sự không phải là một cấp bậc.

Mà hiện tại, Mộ Dung Tử thấy Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Minh ở chung một chỗ nói chuyện vui vẻ như vậy, trong lòng sẽ có một loại cảm giác của tiểu cô nương khó có thể giải thích, có chút lòng ghen tị không giải thích được, Mộ Dung Tử tâm tính đơn giản, cũng không che giấu tâm tình của mình, cho nên dứt khoát cứ ngồi xuống ngay tại chỗ như vậy.

Bạch Tĩnh Vân cười nói:

- A Tử, ngươi không phải là mấy ngày hôm trước chuẩn bị đem kiếm nhân giai trung phẩm, muốn Lâm sư đệ hỗ trợ sao?

Chương 140: Chiến ý bùng cháy!

Bạch Tĩnh Vân cười nói:

- A Tử, không phải là mấy ngày hôm trước ngươi định đem kiếm nhân giai trung phẩm, muốn Lâm sư đệ hỗ trợ sao?

Mộ Dung Tử không phải là tư vị nói:

- Tần Hạnh Hiên người ta cũng có một thanh kiếm tìm Lâm sư đệ của ngươi Minh Văn rồi, kiếm lấy ra từ phủ nguyên soái, làm sao cũng là kiếm nhân giai thượng phẩm a, thanh kiếm mẻ kia của ta, vẫn là không đi mất mặt, hừ, mấy lão đầu trong nhà ta kia đều là quỷ hẹp hòi keo kiệt muốn chết!

Trong lời nói của Mộ Dung Tử chua xót tới mức cách mấy con phố cũng có thể nghe thấy được, Bạch Tĩnh Vân nhịn không được bật cười lên.

Mộ Dung Tử mắt thấy vài ngày trước, không ít đệ tử đại gia tộc có bảo khí nhân giai trung phẩm, hơn nữa còn cộng thêm ngọn lửa Minh Văn của Lâm Minh, đã sớm ngồi không yên, cho nên cố gắng nhõng nhẽo, níu lấy lão gia tử trong nhà muốn có được một thanh bảo khí nhân giai trung phẩm, còn có một chút tài liệu trân quý, lôi kéo Bạch Tĩnh Vân, cực kỳ hứng thú bỏ chạy tới Minh Văn sư công hội tìm Lâm Minh để Minh Văn, kết quả sau khi đi tới Minh Văn sư công hội, mới biết được những ngày qua Lâm Minh tập hợp đủ tài liệu cũng đã thu quán không làm.

Điều này làm cho Mộ Dung Tử hết sức buồn bực, rồi sau đó trở lại Thất Huyền võ phủ, lại biết Lâm Minh đã bắt đầu bế quan, cái này làm cho Mộ Dung Tử càng thêm khó chịu.

Bạch Tĩnh Vân cũng không có trêu chọc Mộ Dung Tử, nàng đi tới chào hỏi Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên, nói:

- Lâm sư đệ! Tần tiểu thư!

- Nga? Tĩnh Vân sư tỷ?

Trong lòng Lâm Minh hơi động một chút, chợt cười đáp lại nói:

- Kiếm đã Minh Văn lần trước còn hoàn hảo chứ?

- Ừm, dùng rất tiện tay. Không biết Lâm sư đệ những ngày qua có rảnh rỗi không, A Tử còn có một thanh kiếm, muốn Lâm sư đệ hỗ trợ.

- Không thành vấn đề, một lần Minh Văn mà thôi, không cần tới bao lâu. Lại nói lần trước Tinh Diệu thạch của Tĩnh Vân sư tỷ giúp ta một đại ân lớn a.

- Lâm sư đệ khách khí rồi.

Bạch Tĩnh Vân cười cười, còn muốn nói cái gì đó, nhưng ngay lúc này, chuông đồng bên cạnh tế đàn bị gõ vang.

Khảo hạch Vạn Sát trận bắt đầu!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ. Chiến ý đã dấy lên, đã cách ba tháng, không biết lần này, mình có thể vượt lên đến Bài Danh thạch số bao nhiêu a?

- Lâm sư đệ hiện tại tựu lên đài sao?

Bạch Tĩnh Vân hỏi.

- Ừm, ta lên đài vòng thứ nhất!

Nói như vậy, đệ tử thực lực cường đại cũng sẽ lựa chọn lên đài mấy vòng cuối cùng, có ý tứ áp trục, tuy nhiên Lâm Minh lại không nghĩ như vậy. Lần này hắn tới chính là vì tiến vào mười vị trí đầu tiên, cầm lấy phần thưởng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, mà không phải tới biểu diễn.

- Đệ tử khảo hạch vòng thứ nhất, có thể lên trên!

Sư huynh chấp sự tuyên bố.

Lâm Minh nhẹ nhàng nhảy lên. Phảng phất giống như một con yến nhẹ nhàng, trong nháy mắt liền xuất hiện phía trên tế đàn của Vạn Sát trận.

Thân pháp nhẹ nhàng đấy, người khác không có chú ý tới, nhưng là Tần Hạnh Hiên, bao gồm cả Từ Phong Nguyên cùng Tôn Ti Phiền hai trưởng lão cũng là chú ý tới.

Bản năng Tần Hạnh Hiên có cảm giác động tác mới vừa rồi của Lâm Minh có chút địa phương kỳ quái, nhưng là lại không thể nói rõ ra là kỳ quái ở chỗ nào, nàng chẳng qua là không giải thích được nhìn Lâm Minh, trong đầu hồi tưởng đến một màn mới vừa rồi, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Từ Phong Nguyên vuốt râu, nói:

- Lão Tôn, ngươi có chú ý tới hay không, động tác mới vừa rồi của Lâm Minh thật giống như có chút huyền diệu ở bên trong!

Trong đầu Tôn Ti Phiền hồi tưởng đến động tác mới vừa rồi của Lâm Minh. Lại nói tiếp, mới vừa rồi Lâm Minh không coi là quá nhanh, nhưng là động tác của hắn lại hàm chứa một loại huyền diệu đặc thù, người bình thường, sau khi nhảy lên, tốc độ bay lên không sẽ bởi vì trọng lực mà từ từ rớt xuống, mặc dù bởi vì tốc độ nhảy lấy đà quá nhanh, biên độ rớt xuống cực kỳ bé nhỏ, nhưng là cẩn thận cảm giác còn có thể phát giác ra được, nhưng là mới vừa rồi Lâm Minh tựa hồ lấy một cái tốc độ trung bình để nhảy lên tế đàn, tựu phảng phất giống như thân thể của hắn là một mảnh lông chim hoàn toàn không có sức nặng, bị gió thổi lên tế đàn vậy.

- Quả thật có điểm gì là lạ, tiểu tử này, mấy ngày không thấy, tựa hồ lại là tiến bộ không nhỏ, lần này, đáng xem!

Bởi vì Lâm Minh lên đài, những đệ tử khác vốn là tính toán lên đài vòng thứ nhất không hẹn mà cùng dừng lại, không có theo tới, cho nên, trận đầu khảo hạch chỉ có một mình Lâm Minh.

Lâm Minh cũng không có để ý những người khác, trực tiếp ngồi xếp bằng ở bên trong tế đàn.

- Thời gian khảo hạch không giới hạn, đánh chết địch nhân mới vào Luyện Thể tầng hai được một điểm, giết địch nhân Luyện Thể tầng hai đỉnh phong được năm điểm, mới vào Luyện Thể tầng ba được mười điểm, tầng ba đỉnh phong được năm mươi điểm, mới vào Luyện Thể tầng bốn được một trăm điểm, tầng bốn đỉnh phong được năm trăm điểm, mới vào Luyện Thể tầng năm được một ngàn điểm, tầng năm đỉnh phong được năm ngàn điểm, tử vong tức là thất bại. Lâm sư đệ, nếu như chuẩn bị xong, có thể bắt đầu.

Chấp sự Lương Quang Phong giới thiệu theo thường lệ.

- Bắt đầu đi.

Lâm Minh gật đầu, sau đó, trận quang màu trắng sữa bao phủ hắn vào bên trong.

Lâm Minh lần nữa tiến vào thế giới trắng xóa kia, bên cạnh hắn, xuất hiện các loại binh khí.

- Thương, cán thương tám thước, đầu thương tám tấc, cán thương Tử Ô Đạn Thiết, mũi thương Vân Văn Tấn Thiết, tổng trọng lượng tám trăm hai mươi cân!

Trong đầu Lâm Minh hình thành kiểu dáng binh khí, một thanh trọng thương giống y hệt với Quán Hồng thương rơi vào trong tay Lâm Minh.

Cùng lúc đó, trước mặt Lâm Minh xuất hiện hơn mười người võ giả cùng hung thú, thực lực của bọn họ chẳng qua là từ mới vào Luyện Thể tầng hai đến mới vào Luyện Thể tầng ba, thực lực như vậy, đối với Lâm Minh mà nói căn bản là nửa điểm uy hiếp cũng không có.

Không đợi những đối thủ này tiến công, cước bộ Lâm Minh vừa động, trong nháy mắt xuất hiện bên trong những hung thú cùng võ giả này, hoành thương đảo qua.

- Quyển sát!

Ngay cả Luyện Lực Như Tơ cũng không sử dụng, chỉ dựa vào lực lượng thân thể, quét thương qua, hơn mười người địch nhân nổ tung giống như túi máu, toàn bộ tử vong!

Một chiêu rõ ràng, gọn gàng!

Qua thời gian mấy hơi thở, nhóm địch nhân thứ hai đi ra ngoài, địch nhân lần này, lấy Luyện Thể tầng ba đỉnh phong làm chủ, thậm chí còn có một là Dịch Cân sơ kỳ.

Loại tu vi này, đối với Lâm Minh mà nói giống như trước không đáng giá nhắc tới!

Quán Hồng thương trong tay run lên, Lâm Minh trực tiếp xông về địch nhân, một đầu Man Ngưu thú thực lực tương đương Dịch Cân kỳ duy nhất vọt mạnh về phía Lâm Minh, thân thể khổng lồ nặng mấy ngàn cân, cấp tốc chạy tới, bốn vó giẫm đạp trên mặt đất khiến cho cả vùng đất lay động, đất đá bay tán loạn!

Một đầu quái thú Man Ngưu đột nhiên xông mạnh tới như vậy, cộng thêm lực lượng bứt lên trước, cho dù là một tòa cung điện, cũng có thể cuốn sập!

Đối mặt với quái thú hùng hổ, Lâm Minh không tránh không né, hắn hét lớn một tiếng, hai cánh tay trầm xuống, khí thế cả người bột phát.

- Giao Long Xuất Hải!

Hét lớn một tiếng, Lâm Minh một thương đâm vào trong thân thể Man Ngưu!

Răng rắc!

Trong một lực đánh vào, Quán Hồng thương giống như phá vỡ thuộc da nát vụn đâm vào thân thể Man Ngưu, rồi sau đó bị kẹt ở bên trong xương cốt của Man Ngưu!

Lực đánh vào cường đại làm cho Quán Hồng thương cong thành trăng tròn, xong chân phải Lâm Minh mạnh mẽ đạp một bước về sau, hai chân lại như sắt đúc cắm rễ ở phía trên cả vùng đất.

- Grao!

Toàn thân Lâm Minh quán chú chân nguyên, thân thể giống như một cây cung cong về phía sau, hai cánh tay đột nhiên giơ lên, Man Ngưu mấy ngàn cân, cứ như vậy bị Lâm Minh nâng lên từ đỉnh đầu!

Một chiêu hất tung Man Ngưu, khí thế Lâm Minh đạt đến cực hạn, hắn hét lớn một tiếng, trực tiếp xông ào vào trung tâm địch nhân, hai tay cầm thương, đại khai đại hợp, Quán Hồng thương giống như Giao Long tím cuồn cuộn ở trong biển máu, nơi đi qua, máu tươi phun ra, đứt gân gãy xương!

Một thương xuất ra, ít nhất giết hết hai địch nhân!

Địch nhân mới không ngừng bị Vạn Sát trận đưa ra ngoài, song địch nhân cũ chết nhanh hơn!

Thế cho nên ở một đoạn thời gian rất dài, bên cạnh Lâm Minh luôn luôn đều chỉ có bảy tám địch nhân, trong đó còn có mấy địch nhân là bị một thương quét chặt đứt chân hoặc xương sống thắt lưng, mất đi lực chiến đấu, sắp bị loại bỏ!

Ở ngoài Vạn Sát trận, nén hương thứ tư đã hết, mà Lâm Minh ngồi xếp bằng ở trong tế đàn thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, hiển nhiên dư lực mười phần.

- Nén hương thứ tư! Khảo hạch Vạn Sát trận lần trước, Lâm Minh chỉ tới nén hương thứ tư thể lực cũng có chút chống đỡ hết nổi, nhưng là dù vậy, tốc độ giết địch của hắn quá nhanh, cũng có thể giết được sáu mươi hai tên, hiện tại đã nén hương thứ tư Lâm Minh vẫn giống như người không có chuyện gì, đoán chừng chống được nén hương thứ sáu, bảy không thành vấn đề! Hơn nữa thực lực của Lâm Minh bây giờ đề cao, tốc độ giết địch tuyệt đối nhanh hơn, nói không chừng hắn đã giết tới võ giả Luyện Cốt kỳ! Một võ giả mới vào Luyện Cốt kỳ chính là một ngàn điểm, không cách nào tưởng tượng xếp hạng lần này của Lâm Minh.

Bạch Tĩnh Vân một bên nhìn lư hương, một bên đoán chừng điểm mà Lâm Minh đạt được hiện tại.

- Người đứng thứ mười của Vạn Sát trận đại khái là tám, chín ngàn điểm, chỉ cần giết bốn năm võ giả Luyện Cốt sơ kỳ, hơn nữa tích lũy lúc trước đạt được, trên căn bản có thể tiến vào mười người đầu tiên.

Mười lăm tuổi đã tiến vào mười người đầu tiên, cái thành tích này Bạch Tĩnh Vân thử nghĩ xem cũng đã cảm thấy kinh khủng.

Ở lúc Bạch Tĩnh Vân nói chuyện, Mộ Dung Tử lại chỉ ngồi ở trên cỏ nghiêng đầu, hai cái tay chống cằm nhìn Lâm Minh đang ngồi xếp bằng ở tế đàn, hoàn toàn không có cảm giác gì, đại khái là bởi vì mấy ngày nay Lâm Minh sáng tạo kỳ tích quá nhiều, Mộ Dung Tử đối với tất cả những gì Lâm Minh làm cũng sinh ra sức miễn dịch, chẳng muốn kinh ngạc.

Ở bên trong Vạn Sát trận, Lâm Minh quả thật theo như lời Bạch Tĩnh Vân đã nói, đã bắt đầu đối mặt với địch nhân Luyện Cốt kỳ, tuy nhiên không phải là Luyện Cốt sơ kỳ, mà là Luyện Cốt đỉnh phong!

Bạch Tĩnh Vân, vẫn là đánh giá thấp tốc độ giết địch của Lâm Minh!

Lâm Minh hiện giờ chẳng qua là mới vào cảnh giới Dịch Cân, đối mặt với Luyện Cốt đỉnh phong, xê xích một nửa cảnh giới!

- Luyện Cốt đỉnh phong sao?

Lâm Minh liếm liếm đôi môi, trong ánh mắt toát ra chiến ý sáng quắc, bởi vì lúc này môi hắn nhuốm máu, vẻ mặt lộ ra vẻ có chút dữ tợn.

Thực lực địch nhân càng ngày càng mạnh, áp lực Lâm Minh gặp phải cũng càng lúc càng lớn, thực lực Lâm Minh, đã sớm vượt qua võ giả Luyện Cốt đỉnh phong bình thường, xong ở dưới tình huống một đám địch nhân kìm chế, muốn đánh bại địch nhân Luyện Cốt đỉnh phong, khó khăn lại tăng lên một mảng lớn.

“Ầm!”.

Lâm Minh cùng võ giả Luyện Cốt kỳ kia liều mạng một cái, đối phương dĩ nhiên sử dụng trường côn hiếm thấy, một côn đập tới, lực lượng thiên quân!

Trực tiếp vung Quán Hồng thương, đập vào côn của đối phương.

Tia lửa văng khắp nơi, một côn một thương bởi vì lực va đập cường đại, đồng thời cong gãy!

Lúc này, tựu hiện ra chỗ tốt của đạn thương đạn côn, nếu là thân côn cán thương không có chút co dãn nào, một đập như vậy, chỉ là lực phản chấn cũng có thể làm cho gan bàn tay võ giả rạn nứt.

Võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, lực lượng kinh người, xong lực lượng của Lâm Minh lại mạnh hơn!

Có “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” chống đỡ, phối hợp cùng kỹ xảo phát lực của Luyện Lực Như Tơ, lực lượng trên cán thương của Lâm Minh giống như thủy triều cuồn cuộn, chẳng những cường đại, hơn nữa còn kéo dài không dứt!

Quán Hồng thương cong thành một cái nửa hình cung chợt khôi phục nguyên trạng, hắc giáp võ giả Luyện Cốt đỉnh phong kia ngạnh sinh sinh bị Lâm Minh đánh văng ra.

Mà Lâm Minh trái lại, cũng chỉ lui nửa bước!

Chương 141-142: Tốc độ cực hạn - Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương

Quán Hồng thương cong thành một nửa hình cung mạnh mẽ khôi phục hình dạng cũ, võ giả Luyện Cốt đỉnh phong mặc hắc giáp bị Lâm Minh đánh văng ra. Mà Lâm Minh thì lại chưa từng lui về sau nửa bước nào!

Nếu như lúc bình thường, Lâm Minh một bước lao ra, đâm ra một thương đã tích tụ khí thế cường đại, cho dù không thể một thương đâm chết đối phương, thì cũng có thể làm cho tên này trọng thương.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh mới vừa muốn lao ra, hai con hung thú tương đương với Luyện Cốt sơ kỳ cũng một trái một phải liều chết lao về phía Lâm Minh.

- Chết!

Lâm Minh hét to một tiếng, Quán Hồng thương mạnh mẽ đảo qua, mũi thương bao hàm chân nguyên quét trúng đầu của hai con hung thú chân nguyên lập tức bùng nổ, đầu của hai con hung thú giống như quả dưa hấu bị đánh nát!

Hai thi thể không đầu đổ mạnh xuống đất, máu tươi phun ra như suối.

Mượn hung thú kéo dài được một chút thời gian, tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong bị Lâm Minh một thương đánh lui kia đã kịp thở ra một hơi, hắn dùng côn chống mặt đất, mượn sức co dãn của thân côn, thân thể vọt tới phía trước, hai tay cầm côn, mạnh mẽ đập xuống Lâm Minh.

Mắt thấy một côn này đập tới, khóe miệng Lâm Minh hơi cong lên, hắn rung Quán Hồng thương trong tay, nhảy một bước về phía trước, mà một bước này, Lâm Minh đột nhiên đạt tới một tốc độ khủng bố!

Kim Bằng Phá Hư!

Khoảng cách dưới chân Lâm Minh dường như đã mất đi ý nghĩa, ngay khi thanh trường côn của tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong kia đang muốn hạ xuống, thì Lâm Minh đã như thuấn di xuất hiện trước mặt đối phương, đâm ra một thương!

Đầu thương trực tiếp xuyên qua cổ họng tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong kia!

Chiêu thức thì có hàng ngàn, hàng vạn, nhưng duy nhất chỉ có nhanh là không phá được! Khi tốc độ nhanh đến mức tận cùng, trước khi địch nhân ra tay, thì cũng đã giết chết được đối phương rồi!

Tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong kia hiển nhiên là không dự đoán được khi nãy Lâm Minh không dùng tốc độ cực hạn, kết quả là bị Lâm Minh đâm một thương tử vong!

Quán Hồng thương giống như một con rắn độc chui về hang, được thu hồi lại, cổ họng tên võ giả Luyện Cốt kia xuất hiện một lỗ thủng xuyên thấu, máu chảy như suối.

Khi tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong này chết, các hung thú và võ giả Luyện Cốt sơ kỳ, thậm chí còn không tới Luyện Cốt kỳ khác căn bản không thể đấu lại được với Lâm Minh!

Bị Lâm Minh dùng lực công kích khủng bố và tốc độ như quỷ mị tấn công, Quán Hồng thương như thanh đao của Tử Thần, liên tục gặt lấy tính mạng của những hung thú và võ giả này, mà công kích của đám võ giả và hung thú kia thì lần lượt thất bại dưới thân pháp Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh.

Sau khi liên tục giết chết mấy con hung thú Luyện Cốt sơ kỳ, Lâm Minh còn chưa kịp thở ra một hơi, lại có năm, sáu hư ảnh xuất hiện, mà trong năm, sáu hư ảnh này, đại đa số là võ giả hung thú Luyện Cốt đỉnh phong, mà võ giả cuối cùng, mặc bộ áo giáp bạc, không ngờ còn đạt tới Ngưng Mạch kỳ!

- Võ giả Ngưng Mạch kỳ hay sao, để cho ta xem một chút, hiện tại rốt cuộc ta còn chênh lệch với võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường là bao nhiêu!

Nhìn thấy võ giả Ngưng Mạch kỳ xuất hiện, chiến ý của Lâm Minh cháy hừng hực, nghe đồn thì thực lực cực hạn của Lăng Sâm có thể so được với võ giả Ngưng Mạch kỳ hơi kém, mà võ giả giáp bạc này, chân nguyên cũng không quá hùng hậu, hiển nhiên là vừa mới đột phá Ngưng Mạch kỳ, kinh mạch toàn thân chưa hoàn toàn được đả thông, loại võ giả Ngưng Mạch kỳ này là yếu nhất, nếu đổi thành Lăng Sâm ở đây, chưa chắc đã không thể giết chết tên này được!

Nhưng nếu Lâm Minh muốn đối phó với hắn, thì cũng rất miễn cưỡng!

Hiện tại quyết định sáng suốt nhất của Lâm Minh chính là tránh thoát tên võ giả Ngưng Mạch kỳ này, dựa vào tốc độ khủng bố và lực công kích cường đại do Luyện Lực Như Tơ mang đến, không ngừng lấy tính mạng của hung thú, võ giả Luyện Cốt kia, tích lũy điểm số.

Như vậy thì mới có thể làm cho điểm số lên tới mức lớn nhất, trên thực tế, các đệ tử của Thất Huyền võ phủ khi gặp phải địch nhân không đối phó được, thì đều làm như vậy.

Bao gồm cả Trương Quan Ngọc, Thác Khổ cũng không ngoại lệ, hai người đều không thể giết chết võ giả Ngưng Mạch kỳ, nên họ so đấu cũng chỉ là xem ai có thể sống sót lâu hơn dưới tay của võ giả Ngưng Mạch kỳ, giết chết được nhiều địch nhân hơn.

Thác Khổ dựa vào thực lực cường đại của hắn, có thể trốn tránh võ giả Ngưng Mạch kỳ mà giết chết toàn bộ các võ giả Luyện Cốt kỳ! Cho nên hắn mới có thể ép được Trương Quan Ngọc một đầu, đứng vị trí thứ hai trên Bài Danh Thạch.

Nhưng Lâm Minh lại không làm như vậy, hắn cũng đại khái biết được điểm số cần để tiến vào mười hạng đầu Bài Danh thạch, hắn đã chắc chắn đứng trong mười hạng đầu rồi, cho dù xếp hạng có cao hơn nữa thì cũng đâu có thêm ý nghĩa gì đâu?

Trước kia Lâm Minh còn muốn dựa vào bảng xếp hạng để đi tranh giành tài nguyên, nhưng hiện tại, do Lâm Minh tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm, nên đã có thể hưởng thụ tài nguyên ngang với ba hạng đầu Bài Danh thạch tại Thất Huyền võ phủ rồi, cho nên điểm số đối với hắn mà nói thì chỉ là thứ không cần thiết, chỉ cần đi vào mười hạng đầu, lấy được Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương là đủ rồi.

Cứ chỉ né tránh công kích của võ giả Ngưng Mạch kỳ, đi giết chết địch nhân yếu hơn mình, làm như vậy tuy rằng số điểm đạt được sẽ cao, nhưng võ giả Ngưng Mạch kỳ sẽ dần dần tăng lên, Lâm Minh cũng do vậy mà hoàn toàn mất đi cơ hội chém giết chính diện với võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Hiện tại điều Lâm Minh muốn biết, không phải là mình sẽ được nhiều nhất là bao nhiêu điểm số, mà là đến rốt cuộc mình còn chênh lệch với võ giả Ngưng Mạch kỳ là bao nhiêu!

Lâm Minh căn bản không đi quan tâm các địch nhân khác, hắn cầm Quán Hồng thương trong tay, trực tiếp nhằm về phía tên võ giả giáp bạc kia!

Bên ngoài Vạn Sát trận, nén hương thứ sáu đã được đốt đến cuối, kết quả này nằm trong dự kiến của không ít người, thời gian sáu nén hương cũng không lâu lắm, lần trước Mộ Dung Tử tại Vạn Sát trận khảo hạch cũng kiên trì đến sáu nén hương, xếp hạng thứ hai mươi tám.

Nhưng mọi người đều biết, sáu nén hương của Lâm Minh khác với những người khác, tốc độ giết chết địch nhân của hắn là cực kỳ khủng bố!

- Nén hương thứ bảy vừa mới được châm, Lâm Minh dường như đã đến gần cực hạn rồi.

Lúc này trong Vạn Sát trận, sắc mặt Lâm Minh đã đỏ rực lên, trên trán mồ hôi nhễ nhại, bị một đám võ giả Luyện Cốt kỳ kìm chế, giao chiến với võ giả Ngưng Mạch kỳ, áp lực mà hắn phải đối mặt có thể nghĩ mà biết!

Chênh lệch giữa Ngưng Mạch kỳ và Luyện Cốt kỳ là rất lớn, bởi vì võ giả Ngưng Mạch kỳ có thể đả thông kinh mạch toàn thân, đây là biến hóa về chất, tuy rằng đối thủ mà Lâm Minh phải đối mặt mới chỉ vừa mới đột phá Ngưng Mạch kỳ, kinh mạch còn chưa hoàn toàn thông suốt, nhưng thực lực cũng cực kỳ biến thái!

Nếu không phải có thân pháp Kim Bằng Phá Hư, Lâm Minh vừa giao đấu với một võ giả Ngưng Mạch kỳ, còn vừa phải đối mặt với số đông địch nhân vây giết như vậy, chỉ vài hơi thở là sẽ bị bại trận rồi.

Nhưng dù vậy, khi thời gian trôi qua, vết thương trên người Lâm Minh dần tăng lên, trên thân bị mười mấy vết thương, mất rất nhiều máu, trong đó có vài vết thương sâu tận xương, thậm chí còn xuyên qua thân thể, mặc dù Lâm Minh đã đạt tới cảnh giới bật hơi, hấp khí như lốc xoáy, đồng thời lại có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết duy trì, nhưng vẫn đã đạt đến cực hạn.

Trong lúc này, Lâm Minh cũng từng đâm trúng tên kị sĩ giáp bạc kia một thương, tuy rằng chỉ là đâm xuyên áo giáp, bị thương một chút da thịt, nhưng chấn động chân nguyên đã truyền vào trong cơ thể tên kị sĩ giáp bạc kia rồi.

Nhưng chân nguyên mà Lâm Minh dùng toàn lực trút xuống thì lại chỉ làm cho đối phương phun ra một ngụm máu, vẫn chưa bị trọng thương, Luyện Lực Như Tơ giết địch dựa vào chấn động chân nguyên, nhưng chân nguyên của võ giả Ngưng Mạch kỳ là quá dày đặc, có thể hóa giải một phần chấn động do Luyện Lực Như Tơ mang đến, cho nên không thể lập tức đánh chết đối phương được.

Lúc này, nén hương thứ bảy đã cháy được gần nửa, Lâm Minh trên Vạn Sát trận đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, lui ra khỏi ảo cảnh Vạn Sát trận.

Khảo hạch chấm dứt!

Rốt cuộc Lâm Minh vẫn không thể giết chết tên võ giả Ngưng Mạch kỳ kia, chỉ vẻn vẹn đâm được hắn một thương mà thôi.

Tuy rằng thực lực không bằng, nhưng dưới sự hỗ trợ của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nên Lâm Minh cũng không bại trận quá sớm.

Bị đa số võ giả Luyện Cốt kỳ công kích và kìm chế, có thể làm bị thương đến một võ giả Ngưng Mạch kỳ, cho dù tên võ giả Ngưng Mạch kỳ này chỉ là một tàn ảnh trong Vạn Sát trận, thì thành tích này cũng đủ để kiêu ngạo rồi, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ Thiên Vận thành đều phải chấn động.

Nhưng sau khi làm bị thương tên võ giả Ngưng Mạch kỳ kia, đối mặt với với đa số võ giả Luyện Cốt kỳ kìm chế, Lâm Minh bất đắc dĩ, ra tay giết chết vài tên võ giả và hung thú Luyện Cốt kỳ, kết quả là lại hiện ra một tên võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ nữa, hơn nữa còn mạnh hơn cả tên khi nãy, lần này, áp lực lên Lâm Minh tăng mạnh, rốt cuộc cũng bị thua.

Lâm Minh đi từ trên tế đàn xuống, mà ánh mắt của mọi người tại đây đều cùng nhìn lên Bài Danh thạch, bọn họ muốn nhìn xem rốt cuộc Lâm Minh được xếp hạng nào.

Tuy rằng số người hâm mộ Lâm Minh là rất nhiều, ví dụ như rất nhiều tiểu sư đệ, tiểu sư muội Nhân Chi đường cuồng nhiệt ủng hộ Lâm Minh, gần như cho rằng Lâm Minh không gì là không làm được. Nhưng đa số đệ tử lớn tuổi một chút, lý trí một chút, thì vẫn cho rằng hôm nay Lâm Minh chỉ tới “làm nóng người” thôi, xem mình còn chênh lệch với mười hạng đầu là bao nhiêu nữa.

Phủ chủ của Thất Huyền võ phủ cho Lâm Minh mục tiêu là ba tháng tiến vào mười hạng đầu, khẳng định không phải là cho loạn, phủ chủ của Thất Huyền võ phủ là nhân vật cỡ nào, tất nhiên là hắn đã nhìn ra tiềm lực của Lâm Minh, đoán chắc tốc độ tiến bộ của hắn, cho nên mới bày ra một loạt giải thưởng này.

Ba tháng tiến vào mười hạng đầu, hẳn đã là cực hạn của Lâm Minh rồi!

Hơn nữa, nếu Lâm Minh có chút lơi lỏng, mục tiêu trước ba tháng này còn có thể không đạt tới cũng nên!

- Tên Lâm Minh này rất muốn bỗng nhiên nổi tiếng, nếu hắn dám đến, thì cũng cách mười hạng đầu không xa nữa đâu, tháng này không thể tiến vào, thì tháng sau cũng sẽ vào.

Một đệ tử Thiên Chi phủ xếp hạng trước hai mươi phe phẩy cây quạt, chậm rãi nói, điểm số càng nhiều, Bài Danh thạch tính toán càng chậm, hiện tại đã vài hô hấp rồi, nhưng Bài Danh thạch vẫn chưa có động tĩnh gì, hẳn là đến gần mười hạng đầu.

- Ánh mắt của phủ chủ hẳn là sẽ không sai, hắn cho Lâm Minh mục tiêu trong vòng ba tháng tiến vào mười hạng đầu, tất nhiên không phải là cho loạn, lão nhân gia hắn có lẽ đã nhìn chuẩn tiềm lực của Lâm Minh rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tháng sau thì Lâm Minh sẽ tiến vào mười hạng đầu! Nếu quả thực như vậy, việc hắn trong vòng bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc cũng không phải là không có khả năng! Bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, thật là đáng sợ a, Lâm sư đệ lần này e rằng sẽ vượt qua hai chúng ta rồi, ta hoàn toàn không dám có chút tức giận nào a...

Người đáp lời cũng là đệ tử trước hai mươi của Thiên Chi phủ, cuối năm thì hai người sẽ tốt nghiệp, cùng học năm năm, cùng nhau tiến vào Địa Chi đường, rồi sau đó lại cùng nhau tiến vào Thiên Chi phủ, là hảo bằng hữu, hai người vốn chỉ đi ngang qua nơi này, biết Lâm Minh đang khảo hạch, nên mới chuyên môn đến xem.

Theo bọn họ thấy, Lâm Minh trong vòng ba tháng tiến vào mười hạng đầu đã là chuyện thần thoại rồi.

Mà hiện tại mới hai tháng, nếu mà lúc này hắn tiến vào mười hạng đầu, thì bọn họ thật sự cũng không tìm ra từ gì để hình dung cả.

Những từ “thiên tài”, “yêu nghiệt”, “kỳ tích” gì gì đó đều đã được dùng quen trên người Lâm Minh rồi.

Ánh mắt bọn họ đã tập trung tại dãy thứ hai trên Bài Danh thạch, chờ đợi ảo trận hiện điểm số ra, dãy thứ hai là vị trí của đệ tử xếp trên hạng mười tại Bài Danh thạch.

Lại vài hô hấp nữa, rốt cuộc trên Bài Danh thạch xuất hiện một trận rung động, nhưng sự rung động này lại xuất hiện tại dãy thứ nhất trên Bài Danh thạch.

Tên thứ năm và thứ sáu bị một luồng lực lượng đẩy ra, Lâm Minh rõ ràng xuất hiện giữa hai người này.

Lâm Minh, xếp thứ sáu.

****

- Thứ sáu?

- Thứ sáu!

Hai tên đệ tử Thiên Chi phủ xếp hạng trước hai mươi đồng thời cả kinh.

Phủ chủ yêu cầu Lâm Minh tiến vào mười hạng đầu trong vòng ba tháng.

Hiện tại mới hai tháng, hắn đã đạt tới thứ sáu!

Đây là đùa hay sao?

Đừng nói là hai bọn họ, mặc dù là đám người hâm mộ Lâm Minh cuồng nhiệt thì cũng đều không nghĩ tới, Lâm Minh chẳng những giết vào mười hạng đầu, mà còn đứng thứ sáu!

Thậm chí có tiểu sư muội tại Nhân Chi đường còn dụi mắt, cho rằng mình nhìn lầm.

Thất Huyền võ phủ cho Lâm Minh các khảo hạch với độ khó lớn tới mức không thể tưởng tượng được, trước ba tháng tiến vào Bài Danh thạch mười hạng đầu, trước bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, trước năm tháng đánh bại Thác Khổ, trước sáu tháng đánh bại Lăng Sâm!

Thậm chí có người còn cho rằng, các khảo hạch này căn bản là trêu đùa Lâm Minh, nhưng hiện tại kết quả thì ngược lại, đối với Lâm Minh mà nói, độ khó khảo hạch của Thất Huyền võ phủ là quá thấp!

Để cho Lâm Minh trước ba tháng tiến vào mười hạng đầu?

Quá xem thường Lâm Minh rồi!

Hiện tại Lâm Minh dùng hai tháng đã đi vào thứ sáu.

Đây không phải là đang vẽ mặt hay sao!

Cứ như vậy, chuyện Lâm Minh đánh bại Trương Quan Ngọc cũng cực kỳ có khả năng!

Về phần khảo hạch đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, cũng chính là yêu cầu Lâm Minh trước mười sáu tuổi đạt tới cảnh giới Dịch Cân đỉnh phong, theo mọi người thấy, đây không cần phải nghĩ, đối với Lâm Minh mà nói, độ khó của nó là quá thấp!

Nói cách khác, mặc kệ Lâm Minh trong tương lai có thể đánh bại Thác Khổ, Lăng Sâm hay không, thì hắn nhất định sẽ là đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, chờ khi đạt tới Ngưng Mạch kỳ, lại đi Thất Huyền cốc tổng tông tu luyện vài năm, sẽ dễ dàng đạt tới cảnh giới Hậu Thiên.

Rồi sau đó, chỉ cần Lâm Minh gật đầu một cái, thì sẽ được quay về Thiên Vận quốc làm Thất Huyền sứ hoặc phủ chủ Thất Huyền võ phủ, đến lúc đó, toàn bộ Thiên Vận quốc gần như trở thành tài sản của Lâm Minh, muốn gì được nấy.

Đây là vị trí làm cho bao nhiêu người, bao nhiêu gia tộc phải đỏ mắt, đổ máu tranh giành a!

Hơn nữa Lâm Minh còn trẻ tuổi như vậy, hoàn toàn có thể trước ba mươi tuổi, bước vào Hậu Thiên, tuổi thọ vài trăm năm tùy ý cho hắn tiêu dùng, vô số gia tộc thế lực muốn nịnh bợ hắn, vô số cô gái xinh đẹp muốn được gả hắn, thậm chí có muốn đoạt được công chúa của hoàng thất, cùng với thiên chi kiêu nữ như Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử cũng đều dễ như trở bàn tay.

Chẳng những là mỹ nữ lúc này, mà mấy chục năm sau, một trăm năm sau, các mỹ nữ vẫn bị hắn thu hái, điều này còn sung sướng hơn hoàng đế phàm nhân không biết bao nhiêu lần, đối với đại đa số nam đệ tử của Thất Huyền vô phủ mà nói, đây quả thực chính là đỉnh cao của nhân sinh rồi!

Lâm Minh nhìn xếp hạng trên Bài Danh thạch, trong lòng hiểu được, lần này hắn lấy được thành tích đó chính là do mới đột phá Dịch Cân kỳ, chân nguyên và lực lượng đều được tăng trưởng mạnh, hơn nữa còn lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, học xong thân pháp Kim Bằng Phá Hư.

Trước kia, khi Lâm Minh chiến đấu thì rất ít khi dời bước, mặc kệ đối phương hùng hổ xông tới như thế nào, thì Lâm Minh chưa từng trốn tránh!

Đó hoàn toàn là đấu pháp cứng đối cứng, địch mạnh, ta càng mạnh hơn!

Trong giao chiến, khí thế của Lâm Minh vẫn luôn không nhúc nhích, vững chắc như núi, dường như một sợi xích sắt vắt ngang dòng sông cuồn cuộn chảy.

Sau khi công pháp của Lâm Minh đại thành, đối thủ từng bức lui được Lâm Minh thì cũng chỉ có Chu Viêm mà thôi.

Loại đấu pháp này, chủ yếu là do Lâm Minh có lực lượng cường đại, chân nguyên hùng hậu, am hiểu nhất chính là cứng đối cứng, đương nhiên, còn có các nguyên nhân khác, đó chính là tốc độ của Lâm Minh cũng không phải là nhanh.

Tốc độ công kích của hắn cũng không chậm, nhưng tốc độ thân thể lại chỉ dựa vào “Bộ pháp cơ sở”, dù sao thì “Bộ pháp cơ sở” cũng chỉ là cơ sở thân pháp, cộng thêm Lâm Minh căn bản không tập trung gì nhiều vào bản “Bộ pháp cơ sở” này, cho nên mặt thân pháp của Lâm Minh vẫn có trình độ rất hữu hạn.

Nếu lao thẳng lên, dựa vào lực lượng thân thể và chân nguyên nồng đậm, Lâm Minh có thể đạt tới tốc độ nhất định, nhưng nếu đổi hướng, làm ra các động tác phiêu hốt, thì hắn tuyệt đối không làm được.

Nhưng Kim Bằng Phá Hư lại bù lại chỗ thiếu sót này.

Lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, bất kể là tốc độ đường thẳng hay là độ linh hoạt của thân pháp, Lâm Minh đều hơn xa võ giả cùng cấp, thậm chí hắn có thể dừng đột ngột và biến hướng giữa không trung, làm ra những động tác hoàn toàn vi phạm quy tắc vật lý.

Hắn có lực lượng thân thể kinh người, chân nguyên dày đặc, đồng thời còn có sát chiêu khủng bố là Luyện Lực Như Tơ, nếu còn có thêm tốc độ như quỷ mị, vậy thì còn ai địch lại được nữa?

Dùng từ "như hổ thêm cánh" cũng đều không đủ để hình dung.

- Hiện giờ thực lực của ta không biết có kém hơn Trương Quan Ngọc hay không, nếu còn kém hơn, thì sẽ là kém bao nhiêu? Nghe nói người thứ tư trên Bài Danh thạch kém Trương Quan Ngọc mấy vạn điểm...

Xếp thứ tư trên Bài Danh thạch hoàn toàn không cùng cấp bậc với xếp trước ba.

Tuy nhiên, lần này Lâm Minh còn chưa cố gắng kiếm nhiều điểm nhất, nếu không thì với thân pháp Kim Bằng Phá Hư của hắn, lại giết thêm vài tên địch nhân cảnh giới Luyện Cốt nữa, tăng lên mấy vạn điểm, lấy vị trí thứ tư, thậm chí là thứ ba cũng đều rất có thể làm được!

Nhưng mà điểm cũng không có nghĩa là tất cả, thậm chí cho dù Lâm Minh có số điểm vượt qua Trương Quan Ngọc thì cũng đều không có ý nghĩa gì cả, dù sao thì Trương Quan Ngọc đã rất lâu không tham gia Vạn Sát trận khảo hạch rồi, nhưng căn cứ vào tình báo của thái tử, hiện tại Trương Quan Ngọc tu luyện Hợp Hoan thần công, thực lực đã tăng cực mạnh.

- Tuy nhiên cho dù hiện tại ta không bằng Trương Quan Ngọc, thì ta cũng không cần bao nhiêu thời gian để vượt qua hắn nữa, phủ chủ Thất Huyền võ phủ để cho ta trong vòng bốn tháng khiêu chiến Trương Quan Ngọc, ta thấy chỉ cần ba tháng là được rồi!

Lâm Minh căn bản không cho rằng việc mình chiến thắng Trương Quan Ngọc sẽ xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn.

- Lâm Minh, chúc mừng ngươi.

Tần Hạnh Hiên vẫn luôn ở cách tế đàn không xa, nhìn thấy bảng xếp hạng trên Bài Danh thạch, nàng liền cười nói.

- Cảm ơn.

Lâm Minh cũng đơn giản đáp lại một câu.

- Chẳng những vào mười hạng đầu, mà còn tới thứ sáu, đúng là không nghĩ tới a!

Bạch Tĩnh Vân cũng đi tới, trừng mắt nhìn Lâm Minh, nàng cũng không nghĩ tới thực lực của Lâm Minh lại tiến bộ nhanh như vậy.

Về phần tâm tình của Mộ Dung Tử thì đỡ hơn, nàng nhìn Bài Danh thạch, lại từ xa nhìn Tần Hạnh Hiên và Bạch Tĩnh Vân bắt chuyện với Lâm Minh, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Trâu bò chính là trâu bò, không thể dùng ánh mắt nhìn người mà đánh giá hắn được.

Khảo hạch Vạn Sát trận đợt thứ hai tiếp tục được tiến hành, nhưng lại không có người nào đi chú ý nữa, nếu không phải do đệ tử tham gia khảo hạch cần phải nộp Chân Nguyên thạch từ trước, thì sẽ có vài người không còn muốn tới thi nữa.

Ngay khi đợt khảo hạch thứ hai bắt đầu, một lão nhân mặc trường bào màu xanh cười tủm tỉm, xuất hiện trên quảng trường Vạn Sát trận.

Lão nhân này xuất hiện vô thanh vô tức, rất nhiều người không chú ý tới khi nào thì hắn xuất hiện, dường như hắn vốn đã đứng ở chỗ này rồi, chỉ là khi nãy mọi người không thấy mà thôi.

Lâm Minh đột nhiên cả kinh, là người đầu tiên phát hiện ra lão nhân áo bào xanh này, người nà quả thực giống như một âm hồn vậy!

Hắn theo bản năng lui về phía sau một bước, trên người lão nhân này, Lâm Minh cảm giác được khí tức còn cường đại hơn cả Mộc Dịch!

- Chào tiền bối!

Tuy rằng không biết lão nhân là ai, nhưng có thể xuất hiện trong Thất Huyền võ phủ vào lúc này, hắn hẳn là một trưởng lão nào đó có thực lực cực cao của Thất Huyền võ phủ, thậm chí rất có thể là phủ chủ của Thất Huyền võ phủ!

Tần Hạnh Hiên gần như cùng lúc với Lâm Minh, phát hiện ra lão nhân này, nàng nhìn lão nhân, sau đó hơi kinh hãi, lập tức thi lễ:

- Chào phủ chủ đại nhân.

Lão nhân cười ha hả, vuốt râu nói:

- Đứa nhóc Hạnh Hiên này, đúng là miệng lưỡi ngọt ngào, cái gì mà phủ chủ a, ta chỉ là một phó phủ chủ mà thôi.

Thất Huyền võ phủ có tổng cộng một phủ chủ, hai phó phủ chủ.

Tuy nhiên khi Tần Hạnh Hiên thi lễ, hô là phó phủ chủ thì luôn thấy không tự nhiên, cho nên mới đều gọi là phủ chủ.

Lâm Minh cũng giật mình, thì ra lão nhân này là phó phủ chủ của Thất Huyền võ phủ, kiểu gì thì lão nhân này cũng có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong.

Chỉ là phó phủ chủ đã có thực lực như vậy, phủ chủ khẳng định càng mạnh hơn.

Tuy nhiên dù có mạnh đến mấy đi nữa, thì cũng không có khả năng là Tiên Thiên, phủ chủ hắn cũng là Hậu Thiên đỉnh phong, tuy nhiên cùng là Hậu Thiên đỉnh phong, thực lực cũng có cao có thấp.

Tần Hạnh Hiên cung kính chào lão nhân này, các đệ tử ở đây đều nghe được, bọn họ kiểu gì cũng không nghĩ tới, lão già đột nhiên xuất hiện này lại là phó phủ chủ của Thất Huyền võ phủ!

Trong lúc nhất thời, những đệ tử này đều luống cuống, kích động, kính sợ, còn có chút hưng phấn, giống như đám dân chúng đột nhiên thấy hoàng thượng vậy, kính sợ đến mức không biết nên thi lễ như thế nào, nhưng đồng thời cũng cảm thấy kích động và vinh hạnh, dù sao đối với dân chúng mà nói, hoàng thượng chính là người trong truyền thuyết.

Đối những đệ tử bậc thấp này mà nói, phủ chủ và phó phủ chủ đều là "thần long thấy đầu không thấy đuôi", thậm chí rất nhiều đệ tử Thiên Chi phủ, học cả năm năm mà còn chưa một lần được gặp ba vị phủ chủ này!

- Phó phủ chủ tự mình đến đây ư!

- Đó chính một trong các phó phủ chủ của võ phủ, quả nhiên là cao thủ, vừa rồi ta không thể nhận ra hắn xuất hiện như thế nào nữa.

- Phó phủ chủ tới làm gì, chẳng lẽ là tới chúc mừng Lâm Minh ư!

- Không đến mức đó chứ, nếu thực sự như vậy, thì mặt mũi tên Lâm Minh này cũng quá lớn, mặc dù tân hoàng đế đăng cơ, có thể mời được phủ chủ tham dự đăng cơ đại điển đã cực kỳ không dễ dàng rồi.

Khi mọi người đang suy đoán, lão nhân áo xanh bỗng lấy từ trong Tu Di giới ra một cái hộp cực dài, dựng thẳng lên thì còn cao hơn lão nhân này một khoảng lớn, cao chừng một trượng.

Thân hộp do đàn mộc chế tạo ra, nhìn qua có chút cổ xưa, lờ mờ tản phát ra mùi gỗ lâu năm.

Lâm Minh vừa nhìn thấy cái hộp này, lập tức có phán đoán.

Quả nhiên, sau khi lão nhân mở cái hộp ra, bên trong là một cái túi lụa, trong lớp lụa này có thể nhìn thấy một màu bạc ẩn hiện, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một túi lụa bọc thương!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương!

Lão già áo xanh cười tủm tỉm:

- Tiểu tử, lấy cây thương này ra xem đi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tháo túi lụa ra, cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lên.

Cán thương rơi vào tay, lập tức Lâm Minh cảm thấy từng tia mát lạnh truyền tới, giống như dung hợp với máu thịt mình vậy.

Cảm giác cực kỳ nặng nề, cây thương này có tổng trọng lượng tuyệt đối trên ngàn cân!

Thân của thanh trường thương này có màu bạc, ngay cả đầu thương cũng có màu bạc, mũi thương cao, lưỡi mỏng, ánh sáng lạnh lẽo lóng lánh, vừa nhìn đã biết nó cực kỳ sắc bén.

Cán thương cực kỳ co dãn, tuy nhiên nếu muốn uốn cong nó, thì còn cần lực lượng lớn hơn khi dùng Quán Hồng thương, hiển nhiên, thanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân này còn có lực đàn hồi mạnh hơn cả Tử Ô Đạn Thiết.

Vuốt cán thương có chút lạnh này, Lâm Minh có thể cảm giác rất rõ ràng, trên cán thương có v mờ nhạt, giống như vằn nước, sờ lên có xúc giác rất vừa tay.

Loại văn lộ này cũng không phải là để chống trơn khi cầm thương, mà là do Luyện Khí sư minh khắc trận văn trên thân của cây thương, những trận văn này đã chui vào trong cán thương, giống như Minh Văn phù, hòa hợp thành một thể với cây thương này, chính là nhờ những trận văn này, thì cán thương mới có thể rót chân nguyên vào để lưu thông, trở thành bảo khí nhân giai trung phẩm.

Chương 143: Chân nguyên hóa hình

- Còn là bảo khí chưa Minh Văn...

Lâm Minh trong lòng vừa động, mình chính là Minh Văn sư xuất sắc nhất Thiên Vận quốc, Minh Văn của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương này thì hắn phải cẩn thận cân nhắc một chút, tranh thủ tăng uy lực của thương lên mức cao nhất.

Lúc này lão già áo xanh nói:

- Khi phủ chủ ra ngoài, đã giao thương cho ta, chỉ cần ngươi thông qua khảo hạch, sẽ tặng cây thương này cho ngươi, cây thương này là do Luyện Khí tông của Thất Huyền cốc tạo ra, nếu không phải thương là loại vũ khí có tính hạn chế, thì đây ít nhất cũng là một kiện bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Thương, côn, cung đều cần độ co dãn, mà vũ khí co dãn là thứ khó chế tạo nhất trong các loại bảo khí, tuy rằng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương này chỉ là bảo khí nhân giai trung phẩm, nhưng giá trị chân chính còn cao hơn bảo kiếm nhân giai thượng phẩm bình thường!

Lâm Minh cầm thanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương này, cảm giác yêu thích không nỡ buông tay.

Lão già áo xanh lại nói:

- Thanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương này có tổng trọng lượng là một ngàn hai trăm cân, cán thương do Trọng Huyền Nhuyễn Ngân tạo ra, dài chín xích, đầu thương do Hàn Tinh Cương chế tạo, dài chín tấc, tổng cộng chín xích chín tấc, là chiều dài cực hạn của thương.

Ở Thiên Vận quốc, thương và mâu khá giống nhau, bình thường mọi người đều quen cho rằng, dưới một trượng là thương, trên một trượng là mâu, thương là vũ khí cho các võ giả chiến đấu lúc bình thường, còn mâu thì thường dùng trong mã chiến, bởi vì mâu thật sự quá dài, không cưỡi ngựa thì khó mà thi triển được.

Trong quân đội Thiên Vận quốc thì trang bị tiêu chuẩn là Mã Chiến mâu, cán mâu dài một trượng, đầu mâu dài tám tấc, Trượng Bát mâu là vũ khí nổi danh của một số tướng lãnh, đầu mâu có các rãnh lấy máu, có hình rắn, có thể mở rộng miệng vết thương, đó chính là Trượng Bát Xà mâu đại danh đỉnh đỉnh.

Độ cao trung bình của nam nhân Thiên Vận quốc từ bảy xích trở lên, cho nên có người còn cao hơn cả tám xích.

Thương dài tám xích đã cao bằng thân người võ giả rồi, thương dài chín xích chín tấc còn cao hơn võ giả cả hai xích, khi sử dụng thì phạm vi công kích còn lớn hơn nữa, đương nhiên, độ khó khi sử dụng cũng rất cao.

Chín là con số lớn nhất, tượng trưng cho tôn quý và lâu bền, hoàng đế trong phàm nhân thì chỉ có thể xưng ngôi cửu ngũ, mà thượng cổ vũ thần lại có thể xưng cửu cửu chí tôn.

Thương là vua của trăm loại binh khí, mà thương dài chín xích chín tấc lại là chí tôn trong các loại thương, loại thương này là vương giả trong các binh khí, bình thường, các Luyện Khí sư không có vài phần bản sự thì cũng không dám tùy tiện luyện chế trường thương dài chín xích chín tấc, sợ mình không có đủ năng lực, ảnh hưởng tới số mệnh của bản thân.

Cho dù có một vài Luyện Khí sư nắm chắc luyện chế được, nhưng khi thành thương, cũng thường sẽ tôi vào trong nước lạnh, có bỏ thêm máu của hung thú cấp năm, dùng để cúng tế, làm giảm sát khí trong thương.

Với nội tình thâm hậu của Thất Huyền cốc, khi tôi thương vào nước lạnh thì nhất định sẽ dùng máu của hung thú cấp năm, hơn nữa số lượng còn không ít, loại máu này, một lạng trong Thiên Vận quốc cũng có giá ba vạn lượng vàng, hơn nữa căn bản không mua được, lúc trước Lâm Minh vẽ Minh Thân phù đã tiêu hao hết tài lực thì mới kiếm được hai lạng.

- Tạ ơn phủ chủ.

Lâm Minh dùng hai tay nâng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, thi lễ thật sâu, cây thương này quả thật quá quý giá, hơn nữa còn cực kỳ quan trọng đối với hắn.

Nhìn Lâm Minh thu thanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lại, các võ phủ đệ tử khác đều cực kỳ hâm mộ, tuy rằng mình không dùng đến thương, nhưng võ giả mà thấy binh khí tốt, luôn khó tránh khỏi thèm thuồng.

- Thử một chút đi, cho lão gia ta xem thương kỹ của ngươi thế nào.

Lão già áo xanh liếm liếm môi, cười hắc hắc.

- Vâng!

Lâm Minh nâng thương, thở sâu, lui về phía sau một bước, cánh tay ghìm đuôi thương, thanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nặng một ngàn hai trăm cân bị Lâm Minh chỉ ngang ra, hiện giờ lực lượng của Lâm Minh tăng lên nhiều, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nặng một ngàn hai trăm cân này đang rất thích hợp với hắn.

Cảm thụ sức nặng của thương, Lâm Minh mạnh mẽ rung thân thương, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lập tức giống như một con rắn bạc bay múa, đầu thương vốn đang rất ổn định lập tức rung động hoa mắt.

Lực đạo cường đại ẩn chứa trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương là cực kỳ trí mạng, nếu người thường mà chạm đến đầu thương đang rung này, sẽ trực tiếp bị chiến lực này đánh bay ra ngoài, nếu bị đánh vào ngực, bụng, thì rất có thể sẽ gãy xương sườn, vỡ nội tạng mà chết.

- Thương tốt!

Lâm Minh tán thưởng một tiếng, tay trái đột nhiên vỗ vào chuôi thương, mạnh mẽ ngừng thanh thương đang rung động lại, sau đó Lâm Minh bước lên trước một bước, khí thế toàn thân bùng nổ, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đâm ra như một tia chớp.

- Giao Long Xuất Hải!

Một nhát này, Lâm Minh dùng chấn động chân nguyên của Luyện Lực Như Tơ, chân nguyên rót vào thân thương, lưu chuyển rất thông suốt, đây là điều mà thanh thương nửa bảo khí khi trước không thể so được.

Xoẹt...

Tiếng khí bạo chói tai giống như đao nhọn cắt qua thủy tinh, không khí xuất hiện từng vệt rung động như vằn nước, dường như ánh sáng cũng bị vặn vẹo theo.

Đây là do chấn động chân nguyên trong thân thương không có chỗ phát tiết, mới vọt vào trong không khí, làm cho sóng âm chấn động theo, cấp tốc lan ra ngoài.

Ầm...

Giống như một tiếng sét đánh xuống, tảng đá cách Lâm Minh mười trượng nổ tung, các mảnh vụn bay tán loạn.

Mà mũi thương của Lâm Minh còn cách tảng đá này chín trượng nữa!

Ánh mắt lão già áo xanh sáng lên:

- Hảo tiểu tử, chân nguyên hóa hình!

Chân nguyên hóa hình, là cảnh giới mà võ giả Ngưng Mạch kỳ mới có!

Các võ giả bình thường, tuy rằng có thể phóng ra võ kỹ hoa lệ, nhưng đó cũng không phải là chân nguyên hóa hình, chân nguyên hóa hình chính trong một lần công kích tùy ý, chân nguyên được phóng ra có thể ngưng tụ thực chất, một kích tùy ý cũng đều có thể so với một chiêu võ kỹ của võ giả bình thường.

Điều này yêu cầu chân nguyên của võ giả phải cực kỳ dày đặc, bình thường thì chỉ có võ giả Ngưng Mạch kỳ mới có thể làm được.

Mà hiện tại Lâm Minh vừa mới bước vào Dịch Cân kỳ, làm sao mà lão già áo xanh lại không sợ hãi cho được.

Chẳng những lão nhân áo xanh, mà hai vị trưởng lão họ Tôn, Từ, Tần Hạnh Hiên và một vài cao thủ tại đây đều chú ý tới chân nguyên hóa hình của Lâm Minh.

Đối với Tần Hạnh Hiên, một chiêu chân nguyên hóa hình này thì càng làm cho nàng giật mình hơn việc Lâm Minh chiếm được vị trí thứ sáu trên Bài Danh thạch, võ giả Dịch Cân kỳ có thể đạt tới cảnh giới chân nguyên hóa hình, theo Tần Hạnh Hiên thấy thì là điều gần như không thể tưởng tượng được, hiện giờ nàng đã là Luyện Cốt kỳ, nhưng còn chưa có năng lực này.

- Lâm Minh tu luyện như thế nào mà được như vậy, Không Linh võ ý của hắn thật sự mạnh như vậy hay sao?

Các đệ tử còn lại không thể nhìn ra huyền cơ trong một thương này của Lâm Minh, tuy nhiên điều đó cũng không trở ngại cho việc ngạc nhiên thán phục với uy lực của một thương này.

- Thương khí ly thể, đây là thương khí rồi!

- Không, đây nhất định thương mang trong truyền thuyết!

- Ngươi thì biết cái gì, cái này gọi là thương cương!

Thương khí, thương mang, kiếm khí, kiếm quang và các loại mô tả khác, đối với các đệ tử bậc thấp thì đều có chút mơ hồ, tóm lại thì bọn họ chỉ biết rằng chúng rất mạnh là được.

Lâm Minh đâm ra một thương, nhìn tảng đá vỡ nát kia, trong lòng cực kỳ hưng phấn, một thương này không phải là do hắn cố ý đâm ra.

Sau khi đột phá tới Dịch Cân kỳ, tuy rằng Lâm Minh đạt tới cảnh giới chân nguyên hóa hình, nhưng cũng không thể dùng nó để giết địch được, nhưng hiện tại, bởi vì có bảo khí nhân giai trung phẩm, Lâm Minh mới có thể lần đầu tiên phóng ra chân nguyên, không cần chạm vào đối phương mà vẫn công kích tới địch nhân.

Dựa vào chân nguyên để công kích từ xa thì cũng không khó, các võ giả bình thường chỉ cần học tập võ kỹ cũng có thể làm đến một bước này, nhưng cho tới giờ thì Lâm Minh còn chưa học qua bất kỳ võ kỹ công kích nào, mà hiện tại, chỉ cần hắn có đủ chân nguyên thì sẽ có thể đánh ra từng chiêu giống với võ kỹ!

Vẻn vẹn chỉ đâm ra một thương, Lâm Minh vẫn còn chưa hết nghiện, chân nguyên rót vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, có cảm giá như cá gặp nước, làm cho Lâm Minh vô cùng sảng khoái.

Lúc này khí thế toàn thân hắn đang lên cao, thu một thương lại, Lâm Minh mạnh mẽ đẩy ra tay phải, liên tục đâm ra, Bạo Vũ Lê Hoa!

Bạo Vũ Lê Hoa thương là một chiêu trong “Thương quyết cơ sở”, xuất thương như mưa to đánh xuống hoa lê, dày đặc không lọt, nước không vào được.

Thương ảnh hoàn toàn trở nên mơ hồ, bởi vì tốc độ khủng bố sinh ra tiếng khí bạo bén nhọn, ù ù vang lên, xung quanh mảnh thương ảnh này có thể thấy từng cơn sóng gợn, bất kỳ thứ gì mà tới gần thì đều bị luồng khí chấn động với tốc độ cực cao này xé nát.

Lâm Minh đâm liên tiếp mấy trăm thương, lúc này mới phát tiết ra khí thế vừa tích lũy khi nãy, ngân thương thu lại, Lâm Minh âm thầm mừng rỡ, bảo khí nhân giai trung phẩm quả nhiên là cường đại không giống bình thường!

Nếu cộng thêm Minh Văn thuật, uy lực của cây thương này sẽ tăng lên gần năm thành!

Lâm Minh đã rất khẩn cấp muốn chiến một trận cùng Trương Quan Ngọc!

Lâm Minh đạt được thành tích thứ sáu tại Vạn Sát trận, tin tức này giống như một quả bom, chỉ vẻn vẹn một ngày đã truyền khắp Thiên Vận thành.

Ba tháng tiến vào mười hạng đầu Bài Danh thạch, bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, năm tháng đánh bại Thác Khổ, sáu tháng đánh bại Lăng Sâm.

Khảo hạch liên tiếp này đều bị người khác coi là khó như lên trời! Nhưng hiện tại, Lâm Minh chỉ dùng hai tháng mà đã hoàn thành hạng đầu tiên, hơn nữa còn hoàn thành vượt mức, đạt vị trí thứ sáu trên Bài Danh thạch!

Như vậy thì sau bốn tháng, hắn có thể đánh bại Trương Quan Ngọc hay không, sau năm tháng lại đánh bại được Thác Khổ hay không đây?

Sáu tháng sau, sẽ tiện đà khiêu chiến Lăng Sâm hay sao?

Trương Quan Ngọc, Thác Khổ còn chưa tính là gì, nhưng Lăng Sâm lại được công nhận là vô địch cùng giai trong Thiên Vận quốc, thậm chí có thể là đệ nhất nhân dưới Ngưng Mạch kỳ tại Thiên Vận quốc.

Chỉ bước nửa bước vào cảnh giới Luyện Cốt, đã có thực lực so được với võ giả Ngưng Mạch kỳ, nếu Lâm Minh mà chiến thắng Lăng Sâm, thì sẽ đánh vỡ thần thoại vô địch cùng giai của Lăng Sâm, như vậy thì thực lực của hắn ít nhất cũng tương đương với võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ!

Tu vi Dịch Cân kỳ đã có thực lực Ngưng Mạch kỳ, hơn nữa Lâm Minh còn trẻ tuổi như vậy, tốc độ tu luyện còn khủng bố hơn nữa.

Lại cho hắn thêm vài năm, hắn có thể đột phá cảnh giới Luyện Cốt, cảnh giới Ngưng Mạch hay không?

Đợi sau khi Lâm Minh đến cảnh giới Ngưng Mạch, hắn có thể đánh bại cả cao thủ Hậu Thiên, tiện đà vấn đỉnh vị trí đệ nhất trong giới võ đạo tại Thiên Vận quốc hay không đây?

Như vậy, chờ khi Lâm Minh đến Hậu Thiên, thậm chí là Hậu Thiên đỉnh phong thì sao?

Với tốc độ tu luyện của Lâm Minh, trước khi hắn tới ba mươi tuổi, đạt tới Hậu Thiên thì cũng không khó!

Như vậy, chờ hắn đến Hậu Thiên đỉnh phong, hắn có phải sẽ sánh được với cao thủ Tiên Thiên hay không?

Nghĩ đến đây, rất nhiều người đều không dám nghĩ tiếp nữa, đối với mọi người mà nói, Tiên Thiên chính là một truyền thuyết!

Mặc dù trong Thất Huyền cốc có cao thủ nhiều như mây, thì cao thủ Tiên Thiên cũng có địa vị hết sức quan trọng!

Bất kể là Thất Huyền sứ hay là phủ chủ, thì đều chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong mà thôi.

Tuy rằng địa vị của họ cao hơn hoàng đế Thiên Vận quốc, nhưng khi nhìn thấy hoàng đế thì vẫn cần lễ kính ba phần, khi hạ mệnh lệnh thì cũng cần dùng giọng điệu thương lượng.

Nhưng cao thủ Tiên Thiên thì lại khác, hắn lại có thể trực tiếp phế bỏ hoàng đế, lập hoàng đế mới!

Không nghe theo mệnh lệnh ư?

Trực tiếp giết vào hoàng cung, lấy đầu của hoàng đế nhà ngươi!

Cao thủ Tiên Thiên, ai dám ngăn cản?

Cho dù biết rõ là hắn giết hoàng đế, thì ai có năng lực đi truy cứu đây?

Chương 144: Âu dương địch hoa

Cao thủ Tiên Thiên, đặt trong giới thế tục, hoàn toàn là kẻ có thể đánh vỡ thế cân bằng, nếu một quốc gia có một cao thủ Tiên Thiên, như vậy thì nước láng giềng còn không có dũng khí giao chiến với nước này nữa, nếu thật sự có chiến tranh, ngay ngày đầu tiên, toàn bộ các tướng quân lãnh binh đều chết trong doanh trại, ngày hôm sau thì hoàng đế cũng chết trong hoàng cung, vậy thì còn đánh như thế nào nữa?

Nếu Lâm Minh có một ngày đạt tới thực lực so bằng Tiên Thiên, như vậy thì hắn chính là kẻ thống trị Thiên Vận quốc.

Khi tin tức Lâm Minh xếp thứ sáu trên Bài Danh thạch bị truyền ra, thái tử tất nhiên nhận được Truyền Âm phù báo cáo tình huống của Lâm Minh ngay lập tức.

Thành tích của Lâm Minh làm cho hắn ngạc nhiên vui mừng, tuy nhiên ngay sau đó hắn lại nghĩ tới, với tình huống hiện tại của Lâm Minh, bốn tháng sau đánh bại Trương Quan Ngọc thì càng lúc càng có khả năng hơn, với tính tình của Trương Quan Ngọc thì làm sao có thể cam tâm được?

Thất Huyền võ phủ giống như một chuồng thú, bỏ tất cả thiên tài vào trong, sau đó sẽ giống như đấu thú, bỏ một vài con thú có thể chất tốt vào cùng một lồng sắt, cho ăn cho uống đầy đủ, chính là để cho chúng chém giết lẫn nhau, cuối cùng chọn ra thú vương.

Mà hiện giờ, phủ chủ yêu cầu Lâm Minh trong vòng bốn tháng đánh bại Trương Quan Ngọc, là để cho Trương Quan Ngọc làm đá mài dao cho Lâm Minh.

Nếu tâm tính của Trương Quan Ngọc là đạm bạc, hoặc là võ giả có tính tình đặc biệt cứng cỏi, thì sẽ không quá quan tâm, bị đánh bại thì thôi, không có gì quan trọng cả.

Nhưng mà tính tình của Trương Quan Ngọc lại rất cố chấp, e rằng sẽ không dễ dàng nhận thất bại như vậy, hơn nữa trận chiến đấu này còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy nữa.

Trương Quan Ngọc có thể sẽ áp dụng thủ đoạn gì đó hay không đây?

Dương Lâm nghĩ tới đây, khẽ nhíu mày, Lan Vân Nguyệt ở ngay trong phủ đệ của hắn, hắn có thể đảm bảo Lan Vân Nguyệt được an toàn. Còn cha mẹ của Lâm Minh ở Thanh Tang thành Lâm gia, cũng được bảo hộ rất kỹ, sẽ không có vấn đề gì.

Về phần bản thân Lâm Minh thì hắn càng không dám động vào.

Như vậy thì Trương Quan Ngọc còn có thể làm gì đây?

Lúc này, tại Liên Hợp thương hội...

Sắc mặt Trương Quan Ngọc âm trầm, ngồi nghiêng trên ghế. Bên cạnh hắn có hai thị nữ trang điểm xinh đẹp, đang nơm nớp lo sợ đứng hai bên.

Trên thực tế, từ lúc Lâm Minh đi Vạn Sát trận khảo hạch, thì Trương Quan Ngọc đã chiếm được tin tức rồi, hắn hoàn toàn có thể chạy tới xem Lâm Minh khảo hạch, tuy nhiên đối với chuyện náo động của Lâm Minh này, tất nhiên là Trương Quan Ngọc không có chút hứng thú nào.

Ngay khi Lâm Minh chấm dứt khảo hạch, thì Trương Quan Ngọc đã thu được Truyền Âm phù.

Trong vòng hai tháng, đạt tới vị trí thứ sáu Vạn Sát trận!

Thành tích này làm cho Trương Quan Ngọc thấy bất an, tuy rằng thứ ba và thứ tư trên Bài Danh thạch căn bản không cùng một cấp bậc, thực lực của Trương Quan Ngọc gần đây lại tiến bộ rất dài. Nhưng tốc độ tiến bộ của Lâm Minh càng khủng bố hơn, sau hai tháng nữa, có trời mới biết hắn lại tiến bộ bao nhiêu nữa?

Hiện tại Trương Quan Ngọc có cảm giác như đâm lao phải theo lao vậy.

- Thiếu gia... Ngài tìm ta?

Người trung niên Luyện Tạng kỳ, là thủ hạ của Trương Quan Ngọc đi vào phòng, sau đó thi lễ, hắn cũng biết chuyện Lâm Minh tiến vào vị trí thứ sáu trên Bài Danh thạch, đối với kết quả này, hắn chỉ có thể thở dài. Hai tháng trước hắn đã không tán thành Trương Quan Ngọc đi trêu chọc Lâm Minh rồi, nhưng việc mà Trương Quan Ngọc muốn làm thì đâu có chỗ cho hắn khoa tay múa chân cơ chứ.

Hiện tại đã đắc tội với Lâm Minh rồi, có thu tay lại thì cũng đã chậm, hơn nữa với tính cách của Trương Quan Ngọc, thì khẳng định cũng sẽ không thu tay lại.

“Nếu thiếu gia tiếp tục tùy hứng mà làm như vậy, thân phận người thừa kế Liên Hợp thương hội này e rằng sẽ không có duyên với thiếu gia rồi... Trưởng lão hội sẽ không chọn một người có tính cách cực đoan làm người chèo lái thương hội đâu”.

Người trung niên âm thầm lắc đầu, đương nhiên loại ý nghĩ này thì hắn không dám nói ra.

Trương Quan Ngọc vẫn ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm, không nói một lời, Trương Quan Ngọc đương nhiên hiểu được loại người nào là thích hợp nhất để làm kẻ chèo lái Liên Hợp thương hội trong tương lai, tuy nhiên từ sau khi tu luyện Hợp Hoan thần công, Trương Quan Ngọc đã không còn quá hứng thú với vị trí đó nữa, thứ mà hắn theo đuổi chính là thanh xuân vô hạn và dương tinh không bao giờ cạn, thân phận cầm lái Liên Hợp thương hội này có quá nhiều việc vướng chân, ngược lại còn ảnh hưởng tới việc tu luyện của hắn.

- Giúp ta liên hệ Vân thân vương và Âu Dương Địch Hoa của Thất Huyền cốc, ta muốn gặp bọn họ.

Trương Quan Ngọc trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi nói.

- Vân thân vương cùng Âu Dương Địch Hoa?

Người trung niên hơi ngạc nhiên, ngay sau đó đã hiểu được, Trương Quan Ngọc muốn tìm hỗ trợ, Vân thân vương chắc chắn là địch nhân của Lâm Minh, xưa nay thì địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, trước giờ, những chuyện liên quan đến tranh giành ngôi vị thì Liên Hợp thương hội đều giữ thái độ trung lập, tuyệt đối không ngả về bất kỳ một bên nào, nhưng lần này, Trương Quan Ngọc lại chuẩn bị nghiêng về phía thập hoàng tử rồi.

Về phần Âu Dương Địch Hoa, người này là đệ tử thân truyền của tam trưởng lão Âu Dương Bác Duyên của Hợp Hoan tông tại Thất Huyền cốc.

Trên thực tế, thiên phú của Âu Dương Địch Hoa trong số đệ tử Thất Huyền cốc cũng không quá xuất chúng, hai mươi hai tuổi mới đạt tới Ngưng Mạch kỳ, hiện giờ lại qua hai năm, vẫn chưa thể đi vào Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong, hắn có thể làm đệ tử thân truyền, chủ yếu do hắn là cháu ruột của tam trưởng lão Âu Dương Bác Duyên, có thân phận này, đừng nói là hoàng đế các nước, cho dù là Thất Huyền sứ và phủ chủ tại các quốc gia, khi thấy Âu Dương Địch Hoa thì cũng cần lễ kính vài phần.

Mấy năm nay Âu Dương Địch Hoa dùng lý do tu luyện Hợp Hoan thần công, rời khỏi Thất Huyền cốc, đến các quốc gia gần đó để "lịch lãm", cái gọi là "lịch lãm", kỳ thật chính là săn bắt và hưởng dụng mỹ nữ của các quốc gia này.

Âu Dương Địch Hoa khá là "ăn tạp", tuy nhiên thứ mà hắn cảm thấy hứng thú nhất vẫn chỉ là hai loại, loại thứ nhất là thiên kim tiểu thư của các đại gia tộc, loại thiếu nữ này có khí chất xuất chúng, nội tâm cao ngạo, Âu Dương Địch Hoa thích nhất chính là lột đi vẻ ngoài cao ngạo của các cô gái này, nhìn họ chuyển từ thánh khiết sang dâm phụ dưới háng của hắn. Loại thứ hai chính là con cái rượu của các gia đình giàu có, loại nữ nhân này cực kỳ thanh thuần động lòng người, có một luồng khí tức tươi mát, Âu Dương Địch Hoa rất thích hưởng thụ hương thơm xử nữ trên người những cô gái này.

Liên Hợp thương hội mà Trương Quan Ngọc đang ở có quen với tam trưởng lão Âu Dương Bác Duyên của Thất Huyền cốc Hợp Hoan tông, Hợp Hoan thần công mà Trương Quan Ngọc đang tu luyện cũng nhận được từ tay Âu Dương Bác Duyên, đương nhiên, vì nó mà Liên Hợp thương hội cũng phải trả ra một cái giá không nhỏ chút nào.

Năm ngày sau, tại kinh thành của Thần Phong quốc, cách Thiên Vận quốc ba vạn dặm...

Trương Quan Ngọc khoanh tay đứng trong đại sảnh, trên mặt không có chút kiêu căng nào, mà trước người hắn là một nam nhân khoảng hai mươi tuổi, lười nhác nằm trên giường, mà trong lòng hắn còn đang ôm một mỹ nhân nữa.

Trên người mỹ nhân này khoác hờ một tấm da thú, khi nam nhân này táy my tay chân, thì tấm da thú này ngẫu nhiên lộ ra một chút cảnh xuân bên trong, hiển nhiên, bên dưới tấm da này thì nàng đã hoàn toàn khỏa thân.

- Trương Quan Ngọc, ngươi nói thật đi, lại có chuyện gì tìm ta hỗ trợ sao?

Nam nhân này chính là Âu Dương Địch Hoa, mấy ngày nay hắn đều ở trong Thần Phong quốc, vừa hưởng thụ mỹ nữ, vừa trùng kích Hợp Hoan thần công tầng thứ ba viên mãn.

Sau khi Trương Quan Ngọc biết được Âu Dương Địch Hoa ở Thần Phong quốc, đã điều động Thần Phong điêu, dùng năm ngày chạy ba ngàn dặm đường, chuyên môn đến bái phỏng Âu Dương Địch Hoa.

Trương Quan Ngọc lấy từ trong Tu Di giới ra một bức tranh, cung kính đưa cho nam nhân này, nam nhân này mở ra, thấy trong bức tranh là một mỹ nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, xinh đẹp động lòng người, khó được nhất chính là trên người nàng còn lờ mờ tản ra một khí chất thanh thuần và cao quý, làm cho người ta chỉ hận không thể lập tức chiếm lấy làm của riêng.

Cô gái trong bức tranh này chính là Lan Vân Nguyệt.

- Không tồi!

Âu Dương Địch Hoa sáng mắt lên, hắn thích nhất chính là loại thiên kim tiểu thư và thiếu nữ thanh thuần, mà nữ nhân trên bức họa này dường như có cả hai loại khí chất kia.

- Người ở đâu?

Âu Dương Địch Hoa đi thẳng vào chủ đề.

Trương Quan Ngọc khẽ do dự, nói:

- Ở phủ thái tử Thiên Vận quốc.

Âu Dương Địch Hoa khẽ sửng sốt, ngay sau đó cười nói:

- Trương Quan Ngọc, Thiên Vận quốc thái tử có phải đắc tội ngươi hay không vậy? Cô gái này là tiểu thiếp của thái tử ư? Ngươi muốn mượn tay ta để cho thái tử chịu thiệt ư? Tuy rằng ta không sợ một thái tử nho nhỏ, nhưng ta cũng không muốn bị lợi dụng như vậy, hơn nữa nếu cô gái này đã bị thái tử thu làm thị thiếp, thì hứng thú của ta cũng không lớn nữa.

Trương Quan Ngọc nói:

- Công tử hiểu lầm rồi, cô gái này tuyệt đối còn là xử nữ, hơn nữa, cô gái này sinh vào tháng âm, năm âm, khi trước ta đã sai gia tộc tập hợp Thuần Âm Thập Nhị tử c Âu Dương công tử, hỗ trợ công tử đột phá thần công tầng thứ tư, cô gái này có thiên phú tam phẩm thượng đẳng, vừa đúng lúc là vật dẫn cho Thuần Âm Thập Nhị tử, hiện tại thủ hạ của ta sưu tập Thuần Âm Thập Nhị tử đã có một chút thu hoạch nhất định rồi.

- Nga?

Âu Dương Địch Hoa nói:

- Thuần Âm Thập Nhị tử... Hắc hắc, ngươi đúng là có lòng tốt a!

Cách tính thời gian của Thiên Diễn đại lục dựa vào Thiên can và Địa chi kết hợp, mười Thiên can, mười hai Địa chi, số lẻ là dương, số chẵn là âm, âm dương đều chiếm một nửa, cho nên cô gái sinh ra vào tháng âm, năm âm thì có rất nhiều, Lan Vân Nguyệt vừa đúng lúc là một trong số đó.

Tuy nhiên nếu muốn gom đủ Thuần Âm Thập Nhị tử thì lại phi thường khó khăn, cô gái thứ nhất, cũng chính là “vật dẫn”, là khó tìm nhất, nhưng sau cô gái này, toàn bộ phải căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ của cô gái đầu tiên làm “vật dẫn” kia, để tính toán ra thời gian sinh ra cần tìm, kết quả sẽ càng lúc càng khó tìm hơn.

Hơn nữa càng khó chính là, những cô gái này phải có thiên phú tam phẩm trở lên, người có thiên phú tam phẩm thì chỉ chiếm một phần trăm, cửa này lại phải loại bỏ rất nhiều nữ nhân.

Cuối cùng, Thuần Âm Thập Nhị tử phải đều là mỹ nữ dưới hai mươi tuổi, hơn nữa còn phải là xử nữ.

Đầu tiên khi luyện công là phải sảng khoái tinh thần, khí tức thông thuận, nếu cô gái này có dung mạo quá xấu, người luyện công nhìn đã không thể “giương” lên nổi, thì dựa vào họ để đột phá bình cảnh của công pháp thế nào được nữa?

Mỹ nữ là xử nữ, thiên phú tam phẩm, dưới hai mươi tuổi, còn phải có ngày giờ sinh đúng yêu cầu, khiến cho việc gom đủ Thuần Âm Thập Nhị tử là cực kỳ khó khăn.

Có đệ tử Hợp Hoan tông thử tìm Thuần Âm Thập Nhị tử, kết quả là sau nhiều năm vất vả mới tìm được cô gái cuối cùng, kết quả là cô gái đầu tiên lại đã vượt quá hai mươi tuổi rồi.

Nhưng nếu nói về việc tìm kiếm Thuần Âm Thập Nhị tử này thì Liên Hợp thương hội lại có ưu thế không gì sánh nổi, Liên Hợp thương hội gần như liên quan đến tất cả các lĩnh vực buôn bán, trong đó có một loại rất béo bở, đó là thu mua dân cư.

Tại Thiên Diễn đại ục, mua bán dân cư rất thông dụng, rất nhiều người nghèo không nuôi nổi con, sẽ bán con đi, bình thường thì nha hoàn, tiểu thiếp, sai vặt, thái giám đều có xuất thân như vậy. Hơn nữa khi hành quân đánh trận, có vô số tù binh, dân chạy nạn, đám người này cũng thường rơi xuống cảnh làm người hầu, nô lệ.

Chương 145: Hạt giống Tà Thần

Liên Hợp thương hội phụ trách mua bán dân cư của vài quốc gia, tìm ra vài cô gái trong vô số đám nha hoàn kia, nên việc kiếm đủ Thuần Âm Thập Nhị tử là dễ dàng hơn nhiều.

Lúc trước, Liên Hợp thương hội chỉ trong vòng vài năm đã lần lượt gom đủ hai "bộ" Thuần Âm Thập Nhị tử, tổng cộng hai mươi tư người, hiến cho tam trưởng lão Âu Dương Bác Duyên của Hợp Hoan tông, cho nên mới đổi được Hợp Hoan thần công do Âu Dương Bác Duyên truyền xuống.

- Thuần Âm Thập Nhị tử, ngươi kiếm được bao nhiêu rồi?

Âu Dương Địch Hoa có chút động tâm, nếu được thải bổ bằng Thuần Âm Thập Nhị tử, thì thực lực của hắn sẽ tiến thêm một bước rất lớn.

- Đã tìm được sáu người.

Trương Quan Ngọc đang nói bừa, kỳ thật mấy ngày trước hắn mới xác định Lan Vân Nguyệt là "vật dẫn", cần phải căn cứ vào ngày sinh tháng đẻ của Lan Vân Nguyệt để đi tìm các nữ nhân khác phù hợp với điều kiện, điều này nói dễ hơn làm a!

Mệnh lệnh vừa mới được truyền xuống, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ tìm được một vài người, các cô gái ban đầu thì còn đỡ, càng tới sau thì càng hà khắc hơn.

- Sáu người? Hừ, ta mặc kệ là thật hay là giả, một năm sau, ta muốn nhìn thấy Thuần Âm Thập Nhị tử đầy đủ, dung mạo và thiên tư tuy rằng không cần phải cao hơn nữ nhân trong bức tranh này, nhưng cũng không thể quá kém!

Dung mạo và thiên tư tam phẩm thượng đẳng của Lan Vân Nguyệt tổng hợp lại, đặt trong các bình dân, tuyệt đối là vạn người chọn một, nếu muốn tập hợp đủ mười hai nữ nhân có chất lượng như vậy, lại còn phù hợp với ngày sinh tháng đẻ, th căn bản là điều không có khả năng, cho nên Âu Dương Địch Hoa chỉ đành hạ thấp yêu cầu xuống.

- Công tử cứ yên tâm, tại hạ còn có một chuyện muốn nhờ.

- Ân, nói đi.

Âu Dương Địch Hoa đã sớm đoán được Trương Quan Ngọc hôm nay đến để cầu hắn làm gì đó, nếu không thì làm sao tên này lại vô duyên vô cớ đi giúp hắn gom đủ Thuần Âm Thập Nhị tử được, điều này cần hao phí rất nhiều nhân lực vật lực đi tìm.

- Ta muốn chính thức trở thành đệ tử ký danh của Âu Dương trưởng lão. Hy vọng công tử giúp ta nói tốt vài câu.

- Đệ tử ký danh sao...

Âu Dương Địch Hoa khẽ do dự, thiên phú của Trương Quan Ngọc vừa mới qua ngũ phẩm, nếu muốn trở thành đệ tử ký danh của trưởng lão Thất Huyền cốc thì vẫn có chút chênh lệch, tuy nhiên thế lực phía sau tên Trương Quan Ngọc này lại rất cường đại trong thế tục. Nếu thúc thúc của hắn thật sự thu tên này làm đệ tử ký danh, thì sẽ thuận tiện hơn không ít.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Địch Hoa nói:

- Thúc thúc của ta đang bế quan, chờ một tháng sau hắn xuất quan, ta sẽ dẫn ngươi gặp hắn, về phần hắn có thu hay không thu ngươi, trông vào ý tứ của lão nhân gia mà thôi!

Trương Quan Ngọc vui vẻ nói:

- Cảm ơn!

- Đừng vội cao hứng, ta là người ân oán rõ ràng, thu chỗ tốt của ngươi, nếu có phiền toái thì ta có thể ra tay giúp ngươi một chút, tuy nhiên thúc thúc của ta rốt cuộc có thể truyền thụ công pháp cao cấp cho ngươi hay không, thì cũng không phải là điều mà ta có thể ảnh hưởng tới được!

- Những điều này thì ta hiểu được. Nếu công tử thuận tiện, hay là đi theo ta tới Thiên Vận quốc, đến gặp nữ nhân trong bức tranh kia, xem có phù hợp với tâm ý của công tử hay không, thứ hai là công tử hoàn toàn có thể ở lại Thiên Vận quốc, các nữ nhân mà công tử cần để tu luyện thì ta sẽ sai người tìm tới cho công tử, tuyệt đối cam đoan làm cho công tử hài lòng.

Âu Dương Địch Hoa chớp mắt, đi tới Thiên Vận quốc thì cũng không tồi, Thần Phong quốc thì hắn đã chơi chán rồi, cũng nên thay đổi khẩu vị một chút.

Hơn nữa, tiểu cô nương họ Bạch thiên phú tứ phẩm thượng đẳng mà khi trước hắn nhìn trúng cũng ở Thiên Vận quốc. Lần này đi tới đó, vừa đúng lúc thu lấy luôn, nghĩ tới đây, Âu Dương Địch Hoa cười dâm đãng:

- Tốt, ta đi cùng ngươi một chuyến.

Được Âu Dương Địch Hoa trả lời khẳng định, khóe miệng Trương Quan Ngọc nổi lên một nụ cười nghiền ngẫm mà dữ tợn.

"Lâm Minh a, Lâm Minh, lần này ta xem ngươi sẽ làm được gì bây giờ! Thiên phú của ngươi có lợi hại đi nữa, ta không so được với ngươi, nhưng Âu Dương Địch Hoa thì sao, ngươi có bản lĩnh để đối phó với hắn hay sao? Ta muốn nhìn một chút, xem ngươi phản kháng Âu Dương Địch Hoa như thế nào, rồi sau đó bị Âu Dương Địch Hoa đạp chết như thế nào!".

"Bốn tháng sau, ngươi muốn thắng ta ư? Ta sẽ bức ngươi phải quyết chiến trong vòng ba tháng, ta sẽ dùng Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm chặt đứt khí huyết của ngươi, cho ngươi tàn tật cả đời, ta xem ngươi còn duy trì thần thoại thiên tài như thế nào được nữa!".

- Ân? Yến hội của hoàng thượng ư?

...

Lâm Minh vừa mới nhận được Truyền Âm phù của thái tử, mười ngày sau thì hoàng cung sẽ tổ chức yến hội long trọng, anh tài khắp nơi tụ tập, hơn nữa còn có nhân vật trọng yếu của Thất Huyền cốc tới, muốn Lâm Minh tới tham gia.

- Nhân vật trọng yếu của Thất Huyền cốc ư...

Lâm Minh hơi trầm ngâm, nói thật ra, hắn còn chưa từng gặp người của Thất Huyền cốc lần nào.

Tuy rằng không quá thích yến hội như vậy, nhưng Lâm Minh trở thành chuẩn đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, hiện giờ người của Thất Huyền cốc tới, về tình về lý thì hắn đều phải tham gia.

Không riêng gì Lâm Minh, một thế hệ trẻ tuổi có thực lực, thân phận hiển hách tại Thiên Vận thành thì đều nhận được giấy mời, bao gồm cả Tần Hạnh Hiên, Bạch Tĩnh VânMộ Dung Tử, Lăng Sâm, Thác Khổ, và các đệ tử hạch tâm khác của Thất Huyền võ phủ nữa.

Mấy ngày này, Thiên Vận thành bắt đầu tổng vệ sinh toàn thành, dọn dẹp đường sá, kênh mương, vườn hoa... Hai bên đường rợp bóng cây cối đủ loại màu sắc.

Lâm Minh đắm chìm trong tu luyện, không nhận ra rằng lần yến hội này là nhằm vào hắn mà đến.

Lúc này, vầng trăng sáng treo trên cao, bầu trời đêm trong vắt, Lâm Minh cầm chuôi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, cánh tay song song với cán thương, khuỷu tay ép vào, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương dài chín xích chín tấc, nặng một ngàn hai trăm cân, cứ như vậy mà bị Lâm Minh cầm vững ngang ra, trên đầu mũi thương được đặt một chén đầy nước, mặt nước không có một tia sóng gợn nào.

Tư thế này đã được Lâm Minh luyện tập vô số lần, là thức mở đầu của "Thương quyết cơ sở", Thiết Kiều Lan Giang.

Lâm Minh vẫn luôn nhắm mắt, các đơn nguyên cực nhỏ trên toàn thân được điều tiết đến một tần suất kỳ dị, lúc này trong nội tâm hắn hoàn toàn là Không Linh, không có chút tạp niệm nào, thân thể như một tảng đá dưới ánh trăng.

Gió đêm khẽ thổi qua, từng chiếc lá cây dập dờn rơi xuống, một con đom đóm lớn bằng hạt đậu xanh lặng lẽ đậu trên mũi thương, trên miệng chén nước, một vòng gợn sóng nhỏ gần như không thể nhìn thấy đang lan ra.

Sau đó, Lâm Minh chậm rãi mở mắt.

Năm ngày nay, hắn đã hoàn toàn dung hợp với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương làm một, thanh thương này giống như cánh tay kéo dài của hắn, cho dù là một con côn trùng nhỏ đậu lên, thì hắn cũng có thể cảm giác được rất rõ ràng.

Con đom đóm này vẫn hồn nhiên không phát hiện, tiếp tục uống nước, mãi cho tới no nê thì mới vỗ cánh bay đi. Còn Lâm Minh thì lại tiếp tục tiến vào Không Linh võ ý, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Hiện giờ Lâm Minh đã thuần thục Không Linh võ ý hơn trước nhiều, có thể tiến vào và tỉnh lại vào bất kỳ lúc nào, không còn giống như trước kia nữa, một khi tiến vào Không Linh võ ý, ngay cả canh giờ cũng không biết.

Chậm rãi, tốc độ lưu chuyển chân nguyên toàn thân Lâm Minh càng lúc càng nhanh, mà mỗi lần chân nguyên lưu chuyển đến gần trái tim, lại có một chút chân nguyên âm thầm bị giữ lại, ngưng lại không thoát đi.

Chân nguyên càng tích lũy thì càng nhiều, bắt đầu chậm rãi xoay tròn, dần dần, một tinh thể chân nguyên lớn bằng hạt gạo đang chậm rãi ngưng tụ trong chân nguyên lốc xoáy.

Do tinh thể hình thành, nên tốc độ vận chuyển của chân nguyên lại nhanh hơn vài phần, lờ mờ đến gần cực hạn của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ hai.

Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ hai sắp đại thành!

Khi Hỗn Độn Chân Nguyên quyết có tiến bộ, cơ, xương toàn thân

Lâm Minh bắt đầu chậm rãi chấn động theo, các đơn nguyên cực nhỏ trong người cũng chấn động tần xuất nhất trí.

Tuy rằng Lâm Minh đã sớm học xong Luyện Lực Như Tơ, nhưng vẫn chưa từng có được cảm giác như ngày hôm nay, biết được rõ ràng từng luồng chân nguyên hóa thành sợ tơ trong cơ thể mình, thậm chí hắn còn có thể cảm giác ra số lượng cụ thể của các sợi tơ này!

- Có khoảng năm ngàn sợ tơ chân nguyên...

Trong đầu Lâm Minh hiện ra con số này, Luyện Lực Như Tơ của hắn còn trong giai đoạn cơ sở, có thể phân hóa ra năm ngàn sợ tơ chân nguyên, nếu năm ngàn sợi tơ nhỏ này cùng đánh vào một khối đá, về lý luận thì có thể tạo thành năm ngàn điểm phá hoại, nếu những điểm phá hoại này cùng bùng nổ, thì tảng đá sẽ bị vỡ ra thành mấy ngàn khối, nếu mục tiêu là người, thì sẽ là tan xương nát thịt.

Tuy rằng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết và Luyện Lực Như Tơ đồng thời tiến bộ, nhưng trong lòng Lâm Minh vẫn giữ trạng thái không vui không buồn, tại trái tim của hắn, tinh thần chân nguyên kia vẫn đang không ngừng ngưng kết, từ hình dáng thô ráp, không quy tắc, chậm rãi trở nên mượt mà, cuối cùng ngưng tụ thành một viên bi trong suốt giống như trân châu.

- Đây là hạt giống của Tà Thần lực.

Lâm Minh rất rõ ràng, vừa rồi thân thể mình xuất hiện một loạt biến hóa, đều là do viên hạt giống Tà Thần này ngưng kết.

Hạt giống Tà Thần, chính là cơ sơ của Tà Thần lực.

Tà Thần lực là bí pháp quý giá nhất trong mảnh trí nhớ thứ hai, mặc dù là vị Thần Vực đại năng kia cũng đều cho rằng như vậy, có thể thấy được bộ bí pháp này quý giá tới mức nào.

Tà Thần lực tầng thứ nhất có thể đề cao năm thành lực lượng cơ thể và chân nguyên lực của người tu luyện, tầng thứ hai có thể đề cao mười thành, tầng thứ ba mười lăm thành, dùng tỷ lệ này mà tính ra, khi đến tầng thứ sáu cuối cùng, thì có thể đề cao ba lần lực lượng và chân nguyên lực của người tu luyện.

Loại đề cao này dựa vào nén ép chân nguyên.

Tăng lên năm thành lực lượng và chân nguyên lực, chính là nép ép năm thành chân nguyên, nếu tăng lên mười thành, thì chính là nén ép mười thành chân nguyên.

Mà nén ép chân nguyên thì phải dựa vào hạt giống Tà Thần.

Chỉ cần có hạt giống Tà Thần tồn tại, sau khi dùng xong chân nguyên được nén ép, thì nó sẽ tự động bổ sung, không cần Lâm Minh phải đi luyện hóa nữa.

Lâm Minh tu luyện lâu như vậy trong Không Linh võ ý, hiện giờ cuối cùng mới hình thành hạt giống Tà Thần lực trong trái tim.

Trước khi võ giả đạt tới Ngưng Mạch kỳ, khí huyết toàn thân chính là thứ căn bản, mà trái tim chính là nhược điểm của thân thể.

Mà sau khi đạt tới Ngưng Mạch kỳ, kinh mạch mới là thứ căn bản, đan điền trở thành nhược điểm của thân thể.

Hiện tại hạt giống Tà Thần lực của Lâm Minh tồn tại trong trái tim, chờ khi hắn đột phá Ngưng Mạch kỳ, hạt giống này sẽ đi đến đan điền.

Sau khi Tà Thần lực đột phá tầng thứ nhất, Lâm Minh thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, tay kia nâng lên đến mi tâm, sau đó chậm rãi ấn xuống đan điền, thở dài một hơi.

Một hơi này giống như một mũi tên, bay vụt ra ngoài, sau đó tạo ra một cơn lốc xoáy nhỏ giữa không trung, xoay tròn trong vài hô hấp thì mới chậm rãi tiêu tán.

- Không nghĩ tới, Tà Thần lực đột phá lại mang đến cho ta nhiều chỗ tốt như vậy... Xem ra Tà Thần lực này chẳng những là công kích bí pháp, hơn nữa còn có thể trợ giúp võ giả tu luyện! Hạt giống Tà Thần này tồn tại trong trái tim, có lợi cho việc củng cố khí huyết, cô đọng chân nguyên!. Đam Mỹ Hài

Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, tuy nhiên ngẫm lại thì cũng thấy thoải mái, dù sao thì đây là bí pháp mà ngay cả Thần Vực đại năng cũng đều coi là cực phẩm, làm sao lại không có một chút công hiệu đặc thù cho được.

Chương 146: Bạch Tĩnh Vân lo âu

“Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ hai đại thành, Luyện Lực Như Tơ phân chia năm ngàn cỗ, đồng thời tu vi cảnh giới Dịch Cân sơ kỳ của ta cũng được củng cố lớn, là thời điểm vẽ Đấu Chi ấn”.

Lần này Lâm Minh chọn Minh Thân phù là Tụ Nguyên phù cùng Đấu Chi ấn, cái đầu đẩy nhanh tốc độ tu luyện, thứ sau nâng cao thực lực của bản thân.

Hắn đã vẽ Tụ Nguyên phù thành công, lúc ấy hắn chỉ mới Luyện Tạng đỉnh phong, vì vẽ Đấu Chi ấn này, hắn cạn kiệt linh hồn lực cùng chân nguyên, mê man ba ngày ba đêm. Vì an toàn, Đấu Chi ấn đã bị hắn gác lại, bây giờ tu vi vững vàng đạt tới Dịch Cân kỳ, cộng thêm Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ hai đại thành, vẽ Đấu Chi ấn này đã thoải mái hơn nhiều.

Lâm Minh cất Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vào Tu Di giới, đóng cửa phòng, treo bảng bế quan đừng làm phiền. Sau đó nằm lên giường ngủ say vài canh giờ, thẳng đến trời mờ sáng mới đứng dậy, rửa mặt ăn uống.

Sau đó hắn tĩnh tọa trong khoảng một chén trà nhỏ, đứng dậy rửa tay, dâng hương, tắm rửa, loại trừ mọi tạp niệm trong lòng, làm cho tâm linh hoàn toàn không linh, đồng thời điều chỉnh tinh thần lực đến trạng thái tốt nhất.

Lần vẽ này có thể coi là hết sức trọng yếu đối với Lâm Minh, tài liệu sử dụng cho Đấu Chi ấn còn muốn đắt giá hơn Tụ Nguyên phù một chút. Có mấy loại tài liệu bởi vì đặc biệt quý giá, Lâm Minh căn bản không có cách nào chuẩn bị thêm, những tài liệu này hoàn toàn là một phần lẻ, không chấp nhận được một chút thất bại nào.

Lâm Minh dành ra chừng nửa canh giờ điều chỉnh tâm tính, sau đó hắn mới bắt đầu vẽ Đấu Chi ấn…

Một lần vẽ này là cả một ngày, từ sáng đến tối muộn, Lâm Minh không một hạt gạo xuống bụng, không một giọt nước dính môi, Không Linh võ ý chẳng những có hiệu quả rõ rệt cho tu luyện, cũng hiệu quả cho vẽ Minh Văn phù. Bởi vì có thể bảo trì trạng thái hoàn toàn không linh, trong lòng không có tí ti tạp niệm, cho nên tinh thần lực của Lâm Minh luôn luôn vẫn duy trì tập trung cao độ.

Người bình thường khi tiêu hao linh hồn lực quá độ, sẽ choáng đầu hoa mắt, muốn mê man ngủ say. Còn Lâm Minh dưới tình huống như thế, vẫn có thể bảo trì trạng thái tốt nhất.

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, rốt cuộc Lâm Minh hoàn thành nét vẽ cuối cùng. Giữa không trung lơ lửng mấy trăm Minh phù, dưới ánh chiều tây rực đỏ chiếu rọi, chậm rãi hòa hợp làm một, khoảnh khắc đó hào quang chói lọi vô cùng hoa lệ.

Chừng nửa nén nhang sau, Minh phù mới hoàn toàn dung hợp, Đấu Chi ấn chậm rãi hình thành, hóa thành một đoàn ánh sáng. Ngay sau đó chìm vào tay phải Lâm Minh, cuối cùng ngưng tụ thành phù văn như rồng bay phượng múa trên lưng hắn.

Bình thường phù văn Minh Văn phù đều khiến người ta có cảm giác cổ xưa thần bí, nhưng phù văn Đấu Chi ấn này lại như thư pháp văn hào. Nhìn qua, loáng thoáng như có chữ “Đấu” kiểu cổ, hơn nữa ở giữa có một nét dựng thẳng rất dài, mơ hồ toát ra khí thế sắc bén, tựa như một thanh trường thương.

Vẽ xong Đấu Chi ấn, Lâm Minh tiêu hao rất lớn. Lần này chân nguyên của hắn đầy đủ hơn, nhưng vẫn cạn kiệt linh hồn lực. Hắn miễn cưỡng uống chút nước, ngã đầu liền ngủ.

Ngủ một trận, đã là một ngày một đêm.

Sau khi tỉnh lại, Lâm Minh đói bụng kêu vang, đầu cũng vô cùng đau.

Ăn một chút, ngồi xuống điều tức một hồi, Lâm Minh không tiếp tục tu luyện, mà tùy ý thay quần áo, đi tới phòng trắc lực Thất Huyền võ phủ.

Đấu Chi ấn có tác dụng đơn giản rõ ràng, chính là trực tiếp nâng cao lực lượng cơ thể cùng sức chiến đấu chân nguyên của võ giả. Lâm Minh muốn thử xem, cuối cùng Đấu Chi ấn nâng cao sức chiến đấu của hắn tới bao nhiêu.

Chọn bia đá trắc lực ở trong góc phòng trắc lực, Lâm Minh hít sâu một hơi, chân nguyên toàn thân bắt đầu lưu chuyển, chân nguyên chạy qua tay phải, Minh Văn Đấu Chi ấn phát ra ánh sáng đỏ mờ nhạt, giống như mạch máu đang chảy.

Hống!

Lâm Minh quát lớn, đánh ra một quyền, chỉ nghe một tiếng nổ nặng nề, bia đá trắc lực như bị chùy nặng đánh trúng, rung động không ngừng!

Cột sáng tinh thạch vọt lên như suối phun, cao thẳng tới cỡ một người, thành tích cuối cùng là bảy xích hai tấc.

Bảy ngàn hai trăm cân!

Ánh mắt Lâm Minh sáng ngời, thành tích này đã vượt xa một đòn tùy ý của Lăng Sâm.

Lúc trước một đòn tùy ý của Lăng Sâm là bốn ngàn chín trăm cân, dù lúc đó hắn chỉ dùng tám phần sức mạnh, như vậy toàn bộ lực lượng của Lăng Sâm cũng chỉ là hơn sáu ngàn một trăm cân, còn kém một ngàn cân so với Lâm Minh hiện giờ!

Võ giả tới Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong, lực lượng có thể đạt tới tám ngàn cân, trong đó có một số ít người tu luyện trời sinh thần lực, lực lượng có thể đạt tới vạn cân.

Hiện giờ Lâm Minh có bảy ngàn hai trăm cân lực lượng, đã rất gần Ngưng Mạch đỉnh phong.

Trước sau hoàn thành Đấu Chi ấn, Tụ Nguyên phù, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đã đại thành tầng thứ hai, lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, đột phá Dịch Cân kỳ, cũng có hạt giống Tà Thần.

Về phần Tuyệt Mạch thủ kia, càng đơn giản, vốn không phải võ kỹ gì lợi hại, trước đó Lâm Minh đã luyện thành.

Tất cả cần làm đều đã xong, hiện giờ thời gian khảo hạch đệ tử hạch tâm mới qua hơn hai tháng.

Thời gian còn dư dả.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh tràn đầy lòng tin, so với lần thứ ba xông Vạn Sát trận, hắn có thêm Đấu Chi ấn, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Tà Thần lực, còn có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết cùng Luyện Lực Như Tơ tiến thêm một bước.

Mặc dù ngay bây giờ chống lại Trương Quan Ngọc, Lâm Minh cũng có nắm chắc lớn.

“Thắng Trương Quan Ngọc, ta có thể lấy được một viên Huyết Linh Chi năm trăm năm, có lợi rất lớn cho khí huyết của ta. Trương Quan Ngọc kẻ này âm hiểm giả dối, không biết đang vận dụng âm mưu gì đối phó ta. Ta phải sớm khiêu chiến hắn, tốt nhất thuận tiện phế hắn đi, để tránh cho đêm dài lắm mộng”.

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đến ngày yến hội trong hoàng cung.

Toàn bộ hoàng cung giăng đèn kết hoa, canh gác nghiêm ngặt, trên những tuyến đường chính trong hoàng cung đều lót thảm hồng dài trăm mét. Các cung nữ xinh đẹp trải qua sàng lọc tỉ mỉ, dâng lên món ăn khéo léo cho các khách mời.

Trình diện hôm nay phần lớn là tuấn kiệt trẻ tuổi, đệ tử Thiên Chi phủ xếp hạng mười, đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ, bao gồm cả một số người võ lực bình thường, nhưng xuất thân tài tuấn, thiên kim tiểu thư đại gia tộc tụ tập đông đúc.

Ngoài ra, công chúa, hoàng tử, bao gồm cả thái tử Dương Lâm, cùng với Vân thân vương Dương Chấn, toàn bộ đều có mặt.

Tuy nhiên hôm nay hai người không phải là vai chính, thậm chí bao gồm cả những ngôi sao mới nổi chói mắt như Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên cũng vậy. Vai chính hôm nay là đặc sứ từ Thất Huyền cốc, tuy nhiên rốt cuộc vị đặc sứ Thất Huyền cốc này là ai, đa số khách mời ở đây đều không rõ ràng.

- Hoàng thượng giá lâm!

Theo tiếng truyền báo của thái giám, các cung nữ đứng hai bên bờ thảm đồng loạt quỳ xuống, khách mới ở đây thì không cần phải vậy, chỉ cần khom mình hành lễ là đủ.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy một lão già đội mũ cửu tinh bảo quan, mặc long bào ngũ trảo, chân đeo giày kim long chậm rãi đi tới đại sảnh.

Tuy rằng lão già này ăn mặc uy võ, nhưng không che giấu được dáng vẻ nặng nề già nua trong mắt lão, ánh mắt của lão như chôn sâu trong nếp nhăn, da thịt ở cổ đã chảy lỏng xuống, thái dương có vết ban già mờ mờ, nhìn bề ngoài tối thiểu cũng phải bảy mươi tuổi.

Lão già này chính là Dương Kiên đương kim hoàng đế Thiên Vận quốc. Dương Kiên không nhiều con trai, trẻ tuổi không có con, mãi đến giờ mấy con trai của hắn trưởng thành, hắn đã chạy tới điểm cuối của cuộc đời.

Đây là lần đầu Lâm Minh thấy được hoàng đế Thiên Vận quốc, ở trên người hoàng đế, hắn không nhìn thấy long khí Tử Khí Đông Lai gì, ngược lại chỉ thấy được tử khí già nua nặng nề.

Dương Kiên rõ ràng không có ý chào hỏi khách mời, đi tới đại sảnh yến hội liền ngồi trên ghế chính, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

“Dương Kiên này, có lẽ chỉ còn khoảng bốn năm năm thọ mệnh, đó còn là dựa vào dược vật quý hiếm cùng điều dưỡng tỉ mỉ duy trì được. Nếu là dân chúng bình thường đến cỡ này, chỉ e đã chết rồi...”.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, lơ đãng liếc qua Bạch Tĩnh Vân đứng ở góc. Hôm nay Bạch Tĩnh Vân mặc lễ phục màu đen, nàng như mất đi khí chất ung dung ngày thường, có vẻ lo lắng không yên. Ở bên cạnh nàng đang có một thanh niên quý tộc bắt chuyện, nhưng rõ ràng Bạch Tĩnh Vân không nghe được một câu nào.

“Bạch Tĩnh Vân... Giống như đang lo âu gì đó...”.

Tuy rằng Lâm Minh cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không quá để ý. Lúc này, Mộ Dung Tử nâng một ly nước trái cây đi tới cạnh Bạch Tĩnh Vân, nàng dứt khoát đẩy thanh niên đang lải nhải kia sang một bên.

- Tĩnh Vân tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, không thoải mái ư?

- Không sao.

Bạch Tĩnh Vân cười miễn cưỡng, đang muốn nói vài câu giải sâu, lúc này có thái giám thông báo:

- Thất Huyền cốc đệ tử thân truyền trưởng lão Hợp Hoan tông, Âu Dương đại nhân đến!

Nghe tiếng thông báo này, Bạch Tĩnh Vân nháy mắt tay chân lạnh băng, Hợp Hoan tông Âu Dương... Quả nhiên thật là hắn!

- A Tử, muội mau trốn đi, kiếm cái cớ rời khỏi chỗ này.

Bạch Tĩnh Vân dùng chân nguyên truyền âm vội vàng nói.

- Sao vậy?

Mộ Dung Tử không hiểu gì.

- Nhanh lên, không còn kịp nữa!

Bạch Tĩnh Vân có chút luống cuống.

- Vì... Vì sao?

- Âu Dương Địch Hoa kia là một sắc lang, muội còn nhớ trên yến hội của thái tử lần trước, tỷ đã nói qua hôn nhân của tỷ đã không thể tự mình làm chủ? Chính là bởi vì hắn!

Bạch Tĩnh Vân vừa nói như vậy, Mộ Dung Tử giật mình nhớ lại. Lúc trước thái tử mở tiệc chiêu đãi Lâm Minh, Bạch Tĩnh Vân nói đùa mình phải gả cho Lâm Minh, Mộ Dung Tử chọc ghẹo lại Bạch Tĩnh Vân, hỏi vì sao chính nàng không gả đi, kết quả Bạch Tĩnh Vân nói nàng đã không thể làm chủ được hôn nhân.

Lúc đó Mộ Dung Tử còn kỳ lạ, với thân phận địa vị của Bạch Tĩnh Vân, làm sao lại không thể tự làm chủ hôn nhân, thì ra đối phương là đệ tử thân truyền của trưởng lão Thất Huyền cốc!

Địa vị đệ tử thân truyền, cùng cấp với Thất Huyền sứ và phủ chủ võ phủ các quốc gia. Tuy nhiên, bởi vì đệ tử thân truyền thường hay liên quan chặt chẽ với một trưởng lão nào đó, cho nên thực tế, ngay cả Thất Huyền sứ cùng phủ chủ cũng phải kính lễ ba phần với bọn họ.

Tuy rằng bình thường Mộ Dung Tử vô tâm vô phế, không sợ trời không sợ đất, nhưng nàng cũng hiểu được, người như vậy, gia tộc Mộ Dung của nàng không thể nào chống lại.

Nhưng mà rời đi như vậy, để lại một mình Bạch Tĩnh Vân ở trong này, nàng lại không đành lòng:

- Tĩnh Vân tỷ tỷ... Muội...

- Đi nhanh lên.

Bạch Tĩnh Vân sốt ruột, đệ tử Hợp Hoan tông thích nhất là con gái tư chất dung mạo đều xuất chúng, một khi Mộ Dung Tử bị Âu Dương Địch Hoa phát hiện, tám chín phần là sẽ bị hắn theo dõi.

Mộ Dung Tử cắn môi, cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh trong cung điện.

Chương 147: Đêm nay phế ngươi

“Dương Chấn chết tiệt!”.

Trong lòng Mộ Dung Tử nghiến răng nghiến lợi, tuy rằng yến hội lần này cử hành trong hoàng cung, nhưng đều là do Vân thân vương Dương Chấn phụ trách chuẩn bị. Khó trách trước khi tới đây, thân phận về đại nhân vật Thất Huyền cốc không được sáng tỏ, chỉ sợ là vì Dương Chấn đã sớm ngã sang Âu Dương Địch Hoa, chủ động giúp hắn vơ vét mỹ nữ!

Âu Dương Địch Hoa ra mặt, lập tức dẫn tới ánh mắt của mọi người, ngay cả hoàng đế cũng hơi đứng lên, gật đầu tỏ ý.

Mà ánh mắt của Âu Dương Địch Hoa, ngay lập tức rơi xuống người Lâm Minh, mang theo ý cười nghiền ngẫm.

Nhìn thấy ánh mắt của Âu Dương Địch Hoa, Lâm Minh hơi nhíu mày. Ánh mắt đó, rõ ràng là kẻ bề trên nhìn kẻ bề dưới, nhàn nhạt kèm theo một loại đùa cợt cùng thương hại.

Âu Dương Địch Hoa chậm rãi đi lên đài, ánh mắt tùy ý quét qua, dừng lại ngắn ngủi trên người Bạch Tĩnh Vân, Uông Vũ Hàm và Tần Hạnh Hiên, lập tức dời đi.

Mà chính khoảnh khắc dừng lại này, làm cho Bạch Tĩnh Vân lòng nóng như lửa đốt. Không xong, Vũ Hàm cũng ở đây!

Tần Hạnh Hiên thì không sợ, nàng đã là đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ, tuy rằng thân phận thấp hơn Âu Dương Địch Hoa, nhưng dựa vào danh tiếng thiên phú lục phẩm, có thể làm Âu Dương Địch Hoa thành thật. Dù sao tương lai Tần Hạnh Hiên rất có thể cũng sẽ thành đệ tử thân truyền của vị trưởng lão Thất Huyền cốc nào đó.

Nhưng Uông Vũ Hàm thì khác, ở trước mặt Âu Dương Địch Hoa, nàng căn bản không có bối cảnh bảo hộ mình.

Âu Dương Địch Hoa hắng giọng, nói:

- Thật hân hạnh đi đến Thiên Vận quốc, thật hân hạnh đêm nay có thể kết bạn với các tinh anh các nơi Thiên Vận quốc...

- Hôm nay ta đến Thiên Vận quốc, chủ yếu là vì xem tình hình phát triển của Thiên Vận quốc, kết giao các hào kiệt trẻ tuổi trong nước.

- Ngoài ra, tiền nhiệm Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc tuổi già hồi tông, trong vòng nửa năm này sẽ do ta tạm thay mặt Thất Huyền sứ.

Âu Dương Địch Hoa nói tới đây, Bạch Tĩnh Vân bỗng cảm thấy mặt mày choáng váng, Âu Dương Địch Hoa lại đảm nhiệm Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc?

Đây... Đây quả thật là tin tức không thể xấu hơn nữa!

Nàng đã có thể đoán trước, nửa năm tương lai chính là ác mộng của tất cả cô gái xinh đẹp Thiên Vận thành này.

Cô gái hơi có chút danh tiếng, ví dụ như Mộ Dung Tử, Uông Vũ Hàm, chỉ sợ đều trở thành mục tiêu của Âu Dương Địch Hoa, có trốn cũng không thoát!

Các nàng quá nổi danh, thậm chí trước khi Âu Dương Địch Hoa tới Thiên Vận quốc, hắn đã liệt kê trước mục tiêu. Mà Mộ Dung Tử, Uông Vũ Hàm, đều đã trở thành con mồi của hắn!

Ở góc khuất bên ngoài đại sảnh yến hội, Mộ Dung Tử cũng nghe được những lời nói mở hội của Âu Dương Địch Hoa. Nàng rất rõ, trốn cũng không có ý nghĩa, thậm chí Âu Dương Địch Hoa đến Thiên Vận quốc đảm nhiệm Thất Huyền sứ chính là nhắm về phía các nàng.

Mộ Dung Tử nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm:

- Sắc lang chết tiệt, ngươi dám đụng tới ta, ta cắt cái jj của ngươi xuống, cá chết lưới rách!

Thái tử Dương Lâm nghe được tin này, sắc mặt cũng không dễ coi. Hắn đương nhiên biết, lần yến hội này là do thập đệ Vân thân vương xử lý! Tiếp đón Âu Dương Địch Hoa là do Dương Chấn lo liệu, điều này có ý nghĩa gì? Rõ ràng, Dương Chấn đã sớm dắt mối với Âu Dương Địch Hoa!

Hôm nay, Dương Chấn không tiếc che giấu thân phận Âu Dương Địch Hoa, mời nhiều thiên kim xinh đẹp các đại gia tộc đến yến hội này, đắc tội nhiều gia tộc như vậy. Chính là vì Âu Dương Địch Hoa sẽ đảm nhiệm Thất Huyền sứ, cho nên Dương Chấn tìm được chỗ dựa chắc chắn.

Hơn nữa Dương Lâm còn biết, gần đây Trương Quan Ngọc đi rất gần với Dương Chấn, không cần hỏi, hai người bọn họ đã hình thành liên minh. Mà người thúc đẩy liên minh này, tự nhiên là Lâm Minh.

Lâm Minh, là kẻ thù chung của Dương Chấn và Trương Quan Ngọc!

Âu Dương Địch Hoa này, tám chín phần là Trương Quan Ngọc mời đến, làm chỗ dựa cho hai người bọn họ. Chỉ là không biết, vì chuyện này Trương Quan Ngọc đã phải trả cái giá gì.

Nghĩ đến đây, Dương Lâm hít sâu một hơi, lấy được Lâm Minh giúp đỡ, hắn vốn tưởng mình đã thắng một nửa. Nhưng hiện giờ mới thấy được thủ đoạn của Trương Quan Ngọc và Dương Chấn, thua trước một chiêu rồi lật ngược thế cờ.

Bất kể Trương Quan Ngọc hay Dương Chấn, đều không phải hạng người dễ chịu thua, bọn họ làm sao có thể vì Lâm Minh xuất hiện liền ngồi chờ chết?

Lâm Minh chú ý tới thần sắc Dương Lâm thay đổi, còn có vẻ mặt cười đắc ý của Trương Quan Ngọc và Dương Chấn, lập tức hiểu được nguyên do Âu Dương Địch Hoa đến đây, cũng hiểu rõ vì sao Âu Dương Địch Hoa vừa vào cửa, liên dùng ánh mắt mèo vờn chuột nhìn mình.

“Thì ra là thế... Coi ta là con chuột...”.

Lâm Minh không đổi sắc, vẫn trầm ổn ngồi ở tại chỗ.

Ngay lúc này, Trương Quan Ngọc phe phẩy quạt, mặt mỉm cười đi về phía thái tử. Lâm Minh ngồi rất gần với thái tử, ánh mắt Trương Quan Ngọc luôn ngừng lại trên người Lâm Minh, trong mắt ẩn chứa ý cười. Không khác mấy Âu Dương Địch Hoa, cũng là vẻ mặt mèo vờn chuột, nếu cố nói chỗ khác, chính là trong mắt Trương Quan Ngọc có một tia sát khí.

- Thái tử điện hạ.

Trương Quan Ngọc hơi hành lễ.

- Trương công tử.

Tuy rằng trong lòng hận không thể giết Trương Quan Ngọc này, nhưng trên mặt Dương Lâm vẫn duy trì mỉm cười.

- Thái tử điện hạ, dường như Lan Vân Nguyệt Lan tiểu thư ở ngay trong quý phủ thái tử, Âu Dương đại nhân muốn gặp Lan tiểu thư một lần, không biết ý điện hạ thế nào?

Tuy rằng Trương Quan đè nhỏ giọng, nhưng Lâm Minh ở ngay cạnh thái tử, làm sao có thể không nghe được.

Tuy rằng Lan Vân Nguyệt đã không có quan hệ gì với Lâm Minh, nhưng Trương Quan Ngọc lại lợi dụng chuyện này chọc tới Lâm Minh, mưu đồ đả kích tâm võ đạo của hắn, làm Lâm Minh cảm thấy như có một con ruồi bọ vo ve quanh mình, rất là phiền.

Dương Lâm nghe Trương Quan Ngọc nói vậy, sắc mặt hơi đổi, ngay sau đó liền khôi phục tươi cười ấm áp:

- Thật có lỗi, bản vương đã đưa Lan tiểu thư rời đi, về phần Lan tiểu thư đi nơi nào, bản vương cũng không biết được.

Trương Quan Ngọc cười ha ha:

- Điện hạ, hôm nay nếu ta hỏi người của ngài, tự nhiên là nhận được tin xác thực. Người như ta không thích quanh co lòng vòng, ta khuyên điện hạ một câu, Lan Vân Nguyệt rất trọng yếu cho Âu Dương đại nhân tu luyện. Âu Dương đại nhân đã nói rõ cho tại hạ, đại nhân một lòng một dạ trên tu luyện, không có ý định tham dự vào tranh giành ngôi vị. Chỉ cần thái tử điện hạ giao ra Lan Vân Nguyệt, như vậy Âu Dương đại nhân sẽ bảo trì trung lập trong tranh giành ngôi vị giữa thái tử điện hạ và Vân thân vương, không biết ý của thái tử thế nào?

Trương Quan Ngọc nói tới đây, sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, hắn cũng không khỏi khen ngợi một chiêu ác độc âm hiểm của Trương Quan Ngọc.

Hắn đang muốn ly gián quan hệ giữa mình và thái tử.

Mà kế ly gian này, lựa chọn thời cơ hết sức xảo diệu!

Tình huống hiện tại, thái tử phải đối mặt với kẻ địch Âu Dương Địch Hoa, chuyện này là vì Lâm Minh mà dựng lên. Nếu không phải Lâm Minh là địch với Trương Quan Ngọc, như vậy sẽ không xuất hiện Âu Dương Địch Hoa, làm thập hoàng tử được Thất Huyền sứ tương lai ủng hộ, điều này đả kích quá lớn với thế lực của thái tử!

Nói cách khác, thái tử tìm Lâm Minh giúp đỡ, chẳng những không có lợi, ngược lại còn xui xẻo té nhào.

Nếu gặp người khác, lúc này đã sớm vội vã đá văng Lâm Minh.

Ở thời điểm này, Trương Quan Ngọc tung ra mồi dụ Âu Dương Địch Hoa bảo trì trung lập, lại làm thái tử biết rõ đây là kế ly gián, nhưng không cách nào từ chối. Bởi vì Âu Dương Địch Hoa uy hiếp thật quá lớn! Thái tử không dám làm trái hắn!

Chiêu này của Trương Quan Ngọc đúng là ác độc, hắn đang cô lập Lâm Minh từng chút từng chút.

Chu Viêm hiện giờ chính là ví dụ tốt nhất, sở dĩ Chu Viêm thảm như hiện giờ, chính là vì Lâm Minh mạnh mẽ, khiến thập hoàng tử cùng Chu gia không dám làm trái, cho nên Chu Viêm trực tiếp bị trục xuất khỏi gia tộc!

Hiện giờ, Trương Quan Ngọc dùng cùng phương pháp đối phó Lâm Minh, dọn ra Âu Dương Địch Hoa. Hắn muốn làm Lâm Minh chẳng những không thể thông qua khảo hạch Thất Huyền võ phủ, lại còn mất đi thái tử che chở, cuối cùng rơi vào kết cục giống như Chu Viêm!

Trương Quan Ngọc nói ra lời này, Dương Lâm cũng không thể bảo trì bình thản được nữa, Lâm Minh nghĩ tới, đương nhiên hắn cũng hiểu được.

“Trương Quan Ngọc! Đồ tiểu nhân âm hiểm!”.

Trong lòng Dương Lâm tức giận mắng, hắn không khỏi liếc sang Lâm Minh.

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Lan Vân Nguyệt vốn là do thái tử điện hạ cứu ra, về tình về lý, ta đều không có quyền can thiệp quyết định của điện hạ, mời điện hạ cứ tự quyết định.

Dương Lâm hít sâu một hơi, hắn xưa nay vẫn luôn bình tĩnh, lúc này lòng bàn tay lại toát mồ hôi. Hắn mơ hồ có dự cảm, đây là quyết định trọng yếu nhất trong cuộc đời của hắn, rốt cuộc là lựa chọn tiếp tục đứng về phía Lâm Minh, hay là lựa chọn khuất phục đương kim Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc, Âu Dương Địch Hoa!

Im lặng chừng mười hơi thở, Dương Lâm nói:

- Ở thời điểm thế lực của ta không bằng thập đệ, võ lực không bằng thập đệ, kinh tế không bằng thập đệ, lực ảnh hưởng cũng không bằng thập đệ, Lâm huynh lựa chọn đứng ở bên cạnh ta, ủng hộ ta đang trong cảnh khốn khó, ơn đưa than trong tuyết, Dương Lâm ta khắc khi trong tim, xưa nay đế vương kiêu hùng, có lẽ ta không thích hợp làm đế vương. Nhưng nếu thật có một ngày ta có thể lên ngai vàng, ta chắc chắn sẽ là quân chủ nhân từ xem thần tử như tay chân, xem dân chúng là cha mẹ.

Những lời Dương Lâm nói thật là không thích hợp với tràng diện này, nhưng hắn vẫn nói ra. Trong lòng Lâm Minh khẽ động, hắn cũng không ngờ tới Dương Lâm lại bỗng nói ra những lời này.

Dưới tình huống như vậy, Dương Lâm còn có thể tiếp tục đứng về phía hắn, chống cự lại Âu Dương Địch Hoa đã trở thành Thất Huyền sứ. Dựa vào điểm này, người như Dương Lâm đáng để kết giao.

Vua coi thần như tay chân, thần coi vua như tâm phúc. Quân coi thần là cỏ rác, thần coi quân là kẻ thù.

Lâm Minh hạ quyết tâm giúp Dương Lâm đi lên đế vị, Thiên Vận quốc là quê nhà của Lâm Minh, gia tộc của hắn đều ở trong này, hắn tự nhiên hy vọng quốc gia có một vị quân vương tốt.

- À? Nói vậy điện hạ không định giao ra Lan Vân Nguyệt?

Trương Quan Ngọc vẫn mỉm cười hỏi.

Lúc này, đằng sau Trương Quan Ngọc, Âu Dương Địch Hoa cũng nhìn tới, vẻ mặt mỉm cười, chỉ là tươi cười của hắn có vài phần âm lãnh.

- Bản vương đã nói, Lan tiểu thư không có ở quý phủ!

- Ha ha! Thái tử điện hạ nói như vậy, có dám để người vào tra xét thử?

- Làm càn!

- Hắc hắc, đương nhiên là ta không dám xét, nhưng nếu như Âu Dương đại nhân ra lệnh thì sao?

Trương Quan Ngọc nói tới đây, thái tử biến sắc, Âu Dương Địch Hoa muốn xét, hắn quả thật không có cách nào!

Lúc này, mùi thuốc súng trong không khí đã dày đặc, toàn bộ yến hội cũng chú ý tới.

Ngay lúc này, Lâm Minh đột nhiên mở miệng:

- Trương công tử, đột nhiên ta nhớ tới, giữa chúng ta còn có một trận quyết đấu đó.

Ý của Lâm Minh rất đơn giản, nếu Trương Quan Ngọc lập bang kết phái tìm người đối phó mình, như vậy hắn liền ra tay chiếm trước, ngay tối nay liền quyết đấu, trước tiên phế đi Trương Quan Ngọc, vậy hắn có quỷ kế gì cũng không chơi nổi nữa.

Chương 148: Cải lương không bằng bạo lực

- Ha ha, Lâm tiên sinh không nói ta còn quên. Đúng vậy, là có một trận quyết đấu phải đánh, vốn ta còn muốn đánh cược với Lâm tiên sinh, đáng tiếc, dường như Lâm tiên sinh không dám. Đáng tiếc, nửa tháng sau ta sẽ đi Thất Huyền cốc bái kiến Hợp Hoan tông tam trưởng lão Âu Dương Bác Duyên đại nhân. Âu Dương trưởng lão muốn khảo hạch ta làm đệ tử ký danh chính thức, chỉ sợ là không rảnh quyết đấu với Lâm tiên sinh. Sau này nếu ta may mắn lọt vào mắt Âu Dương trưởng lão, có thể sẽ ở lại Thất Huyền cốc một đoạn thời gian dài. Nếu Lâm tiên sinh dám đánh với ta, cũng chỉ có thể chọn trong vòng nửa tháng, không biết Lâm tiên sinh có dám hay không?

Trương Quan Ngọc vẫn luôn mỉm cười, hắn đã nghĩ tới bố cục tiếp sau, rất nắm chắc bức ép Lâm Minh khiêu chiến hắn trong vòng nửa tháng. Như vậy, hắn có lòng tin dùng các chiêu thức ác độc như Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm trong Hợp Hoan thần công đánh cho Lâm Minh trọng thương tàn tật, khiến hắn từ nay vô duyên với võ đạo.

“Đấu với ta là quyết định ngu xuẩn nhất đời này của ngươi, thằng nhãi mười lăm tuổi mà thôi, ta sẽ làm ngươi hối hận đã đến thế giới này!”.

“Nữ nhân trước kia bị người bắt đi làm lô đỉnh tu luyện, ngã xuống từ thần đàn thiên tài, mất hết võ công, mất đi người thân, mất đi cha mẹ, đồng thời bị trục xuất gia tộc. Chờ đến lúc đó, ta muốn đối phó ngươi thế nào cũng được. Ta sẽ đánh gãy tay chân ngươi, nuôi ngươi trong chuồng như heo, mỗi ngày cho ngươi ăn như heo, chơi tất cả nữ nhân ở bên cạnh ngươi. Ta muốn ngươi sống không bằng chết, cầu xin ta giết ngươi! Ha ha ha ha!”.

Trong lòng Trương Quan Ngọc tưởng tượng tương lai thảm thiết của Lâm Minh, khóe miệng nổi lên tươi cười dữ tợn. Hắn không chỉ muốn xử lý Lâm Minh, mà muốn hắn mất hết hy vọng sống, không bằng heo chó.

Người ở đây nghe được lời Trương Quan Ngọc nói đều sâu sắc cảm thấy Trương Quan Ngọc giả dối, lúc này chỉ còn cách nửa tháng tới kỳ hạn bốn tháng Thất Huyền cốc dự định, Trương Quan Ngọc trùng hợp nửa tháng sau đi bái kiến Âu Dương Bác Duyên, đây có thể là kế hoạch định sẵn của hắn.

Chỉ sợ là hắn biết không nắm chắc thắng trong chiến đấu nửa tháng sau, cho nên buộc Lâm Minh quyết đấu với hắn trong vòng nửa tháng.

Không ít người ở đây biết quan hệ giữa Âu Dương Bác Duyên và Âu Dương Địch Hoa, bọn họ nghe Trương Quan Ngọc nói như vậy, nháo nhào nhìn về phía Âu Dương Địch Hoa. Âu Dương Địch Hoa hơi gật đầu, xem ra là xác nhận tin tức này.

- Không biết tên Trương Quan Ngọc này dùng thủ đoạn gì đánh động được Âu Dương Bác Duyên, ngay lúc này lại muốn khảo hạch hắn làm đệ tử ký danh.

- Cách làm này thật là không sáng rọi gì, Trương Quan Ngọc giống như sợ Lâm Minh, như vậy đã thua khí thế rồi.

- Thua khí thế thì sao? Cũng tốt hơn là tè ra quần trước mặt bao người, chỉ cần có thể thắng Lâm Minh, “khí” sẽ thông. “Khí” thông, chân nguyên cũng thông, tu vi võ đạo cũng không bị cản trở, ta xem Trương Quan Ngọc như đang bố cục, gài sẵn cái bẫy, chỉ chờ Lâm Minh chui vào.

- Lâm Minh là kẻ hung ác, Trương Quan Ngọc cũng không phải là bánh bột. Đối mặt với Lâm Minh còn có thủ đoạn như thế, nếu ta đối mặt với Lâm Minh thì đã sớm hết cách, chỉ chờ nhận thua.

- Không biết Lâm Minh làm sao đối mặt được, chờ xem có trò hay để xem.

- Xem chừng Lâm Minh sẽ nuốt cục tức này xuống, lần trước hắn khảo hạch Vạn Sát trận chỉ là hạng sáu mà thô. Hạng sáu cách ba hạng đầu quá lớn, căn bản không cùng một cấp. Nếu muốn đuổi theo trong vòng nửa tháng, dù là Lâm Minh cũng không thể làm được. Huống chi Trương Quan Ngọc còn tu luyện Hợp Hoan thần công, thực lực sao không tiến bộ được.

- Ừ... Ta cũng cảm thấy vậy.

Các tuấn kiệt trong sân lén xì xào.

Lâm Minh mỉm cười, đậy nắp chén trà, nói:

- Trong vòng nửa tháng? Kỳ thật không cần nửa tháng, cải lương không bằng bạo lực, cứ ngay hôm nay đi. Bây giờ chúng ta đi thao trường, sao hả?

“Hả?”.

Trương Quan Ngọc bỗng nhiên giật mình.

Lâm Minh này điên rồi? Bây giờ muốn quyết đấu với mình?

Lâm Minh vừa nói như thế, tất cả khách mời nơi này đều ngẩn ngơ, bao gồm cả đám người Dương Lâm, Uông Vũ Hàm, Tần Hạnh Hiên, cũng đều không dự liệu được.

Không lâu trước Lâm Minh vừa tiến hành khảo hạch Vạn Sát trận, thành tích hạng sáu, tuy rằng thành tích này đã là thần thoại, nhưng vẫn còn kém xa Trương Quan Ngọc! Lâm Minh tuyệt đối không thể đuổi theo kịp trong vài ngày ngắn ngủi như thế.

- Lâm Minh này muốn làm gì? Hắn như thế đúng là muốn chết mà.

- Cải lương không bằng bạo lực? Lâm Minh này thật không để Trương Quan Ngọc vào mắt. Lâm Minh quá kiêu ngạo, dù hắn có bản lĩnh, nhưng dù sao tuổi còn quá nhỏ, tâm tính chưa thành thục. Trên người một đứa nhỏ có nhiều vầng sáng như thế, đã sớm che mờ mắt hắn, lòng tin bành trướng, nghĩ rằng mình là vô địch trong lứa tuổi, lần này hắn sẽ phải té nhào rồi.

- Một khi té ngã, nói không chừng còn không đứng dậy được, Trương Quan Ngọc tuyệt đối sẽ hạ độc thủ! Chỉ sợ sẽ nắm lấy cơ hội, đánh cho Lâm Minh tàn phế, vĩnh viễn không trở mình được.

- Lâm Minh có lẽ còn không biết chênh lệch giữa ba hạng đầu và hạng bốn Bài Danh thạch có chênh lệch lớn cỡ nào, hắn nghĩ hạng sáu đã rất gần ba hạng đầu, kỳ hạn bốn tháng khiêu chiến Trương Quan Ngọc là phủ chủ Thất Huyền võ phủ định ra, lão nhân gia ngài ấy là ánh mắt gì, xác định thời gian làm sao có thể nói lung tung được. Bây giờ mới hai tháng rưỡi mà thôi, Lâm Minh đã đi khiêu chiến Trương Quan Ngọc, quá càn quấy.

Người nói cuối cùng là đệ tử hạng bốn trên Bài Danh thạch, tuy rằng hắn rất õ tương lai không xa mình không bằng Lâm Minh, nhưng bây giờ chỉ cách lần khảo hạch trước mấy ngày, thực lực của Lâm Minh sợ là còn không đuổi kịp hắn, càng đừng nói Trương Quan Ngọc.

Mọi người nhao nhao xì xào, rất nhiều người ở đây là tuấn kiệt trẻ tuổi Thiên Vận thành, trong đó không ít người ôm lòng ghen tị với Lâm Minh, bọn họ ước gì Lâm Minh bị Trương Quan Ngọc đánh trọng thương không thể thông qua khảo hạch Thất Huyền võ phủ, thậm chí đánh hắn tổn hại kinh mạch, tứ chi tàn tật, tu vi ngày sau bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Từ đó ngã khỏi thần đàn, không gượng dậy nổi.

- Lâm huynh, nghĩ lại!

Thái tử ở gần Lâm Minh nhất, đè vai Lâm Minh xuống, chân nguyên truyền âm nói:

“Đừng hành động theo cảm tình, nếu thật đánh lên, Trương Quan Ngọc đương nhiên sẽ xuống tay rất nặng, hơn nữa hiện giờ hắn có chỗ dựa Âu Dương Địch Hoa, cho dù xuống tay quá mức cũng sẽ không bị trừng phạt nặng. Như vậy hắn sẽ càng thêm không kiêng nể, thậm chí rất có thể xuống xuống thẳng tay!”.

Cao thủ so chiêu, đặc biệt là dưới tình huống thực lực xấp xỉ, chiêu chiêu chí mạng, hết sức nguy hiểm. Nếu thật không cẩn thận khiến thương tàn, Thất Huyền võ phủ cũng sẽ không xử phạt, thậm chí là có dẫn tới tử vong. Cùng lắm là rơi vào kết cục khai trừ võ phủ, đi đày sung quân. Mà xử phạt như vậy, căn bản không tính là gì với Trương Quan Ngọc.

Lâm Minh nói:

“Điện hạ, trong lòng ta có tính toán. Mấy ngày nay, thực lực của ta lại có tiến bộ, dù là không thắng được Trương Quan Ngọc, ta cũng có nắm chắc trở ra toàn thân”.

Lâm Minh vừa nói xong, bên tai hắn lại lần lượt vang lên chân nguyên truyền âm của Uông Vũ Hàm, Bạch Tĩnh Vân, Tần Hạnh Hiên. Đều có ý không khác mấy, nhất trí khuyên Lâm Minh đừng hành động bừa bãi.

Lâm Minh đứng lên, mỉm cười với ba cô gái, ý bảo mình không sao.

Ở đây cũng không có hạng người bình thường, kỳ thật ánh mắt của họ rất chuẩn xác, bọn họ nghĩ không nhầm. Nếu thật sự Lâm Minh chỉ là hạng sáu Vạn Sát trận, hắn quả thật không có khả năng đuổi kịp Trương Quan Ngọc trong vòng nửa tháng.

Nhưng lúc trước Lâm Minh chỉ cần mười hạng trong Vạn Sát trận mà thôi, sau khi kiếm đủ điểm số, Lâm Minh liền tìm tới cao thủ Ngưng Mạch kỳ bắt đầu tôi luyện thực lực của mình. Nếu thật sự một hơi xông lên bảng xếp hạng, hắn không nhất thiết kém hơn Trương Quan Ngọc.

Huống chi, trong vòng mấy ngày nay, Tà Thần lực của Lâm Minh đại thành, cùng Minh Thân Đấu Chi ấn thành công, ngay cả Luyện Lực Như Tơ và Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của hắn cũng có đột phá. Thực lực của hắn tăng lên không phải chỉ có một chút.

Nói lùi lại, dù hắn vẫn không đánh lại Trương Quan Ngọc, cũng quyết không tới mức bị hắn đánh tới đứt tay đứt chân, vẫn làm được trở ra toàn thân.

Trương Quan Ngọc cười thản nhiên, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu ngươi muốn chết, ta cũng đành thành toàn cho ngươi. Tuổi quá nhỏ đã thành danh, chưa chắc là chuyện tốt. Tâm tính chưa ổn, làm việc dẫn theo tính trẻ con, quá dễ chết trẻ. Hắc hắc, vốn ta đang nghĩ cách, trăm phương ngàn kế muốn khích ngươi khiêu chiến ta trong vòng nửa tháng, bây giờ xem ra không cần. Tên ngu xuẩn này, ngay cả nửa tháng cũng không chờ được, vội vã muốn sống trong chuồng heo như thế. Nếu đã vậy, ta nhất định sẽ căn dặn người hầu đổ thêm nước tiểu heo, đắp đầy phân heo, chiêu đãi ngươi thật tốt!”.

Nghĩ đến đây, Trương Quan Ngọc không hề che giấu sát khí trong mắt mình nữa, vẻ mặt hiện lên tươi cười dữ tợn.

- Cải lương không bằng bạo lực? Xưa nay anh hùng xuất thiếu niên, ngươi xem mình thắng chắc rồi, không bằng chúng ta ra ngoài bây giờ, để ta thỉnh giáo chiêu thức của Lâm tiên sinh!

- Ta cũng vừa có ý này.

Lâm Minh cười nói:

- Đúng rồi, Trương công tử, đao thương không có mắt, hồi nữa chúng ta quyết chiến, vậy sẽ phải dốc toàn lực, không cẩn thận làm bị thương đối thủ là khó tránh khỏi...

Trương Quan Ngọc cười hắc hắc:

- Lâm tiên sinh sợ ư? Yên tâm, ta sẽ dùng sức vừa phải.

- Đương nhiên ta sẽ dùng sức vừa phải, nếu không cẩn thận lỡ giết ngươi ngay, vậy còn gì mà chơi nữa?

Lâm Minh cười hì hì:

- Không không, không phải ta sợ, mà ta ngại không cẩn thận làm Trương công tử bị thương, không thể ăn nói với Liên Hợp thương hội. Lâm gia chúng ta là tiểu gia tộc, thế lực lớn như Liên Hợp thương hội, chúng ta không đắc tội nổi.

Lâm Minh vừa nói như thế, vẻ mặt mọi người ở đây đều rất là đặc sắc.

- Hắn... Hắn nói cái gì? Sợ không cẩn thận làm Trương Quan Ngọc bị thương, không thể ăn nói với Liên Hợp thương hội?

- Lâm Minh này, thật là ngông cuồng!

- Hắn thật không biết chữ “Chết” viết như thế nào, lúc này còn muốn chọc giận Trương Quan Ngọc, lát nữa nếu Trương Quan Ngọc không ra chiêu thức âm độc mới là quái. Ta nghe nói qua, chiêu thức Hợp Hoan tông nổi danh là âm độc!

Các tuấn kiệt ở đây có kiến thức phi phàm, có hiểu biết nhất định về công pháp Hợp Hoan tông.

Trương Quan Ngọc cười ha hả.

- Lâm Minh à Lâm Minh, ngươi vừa nói như vậy, ta quả thật có chút sợ, sợ không cẩn thận liền làm ngươi bị thương. Ha ha ha ha! Vậy ngươi nói phải làm sao đây?

Trong giọng Trương Quan Ngọc nói lộ rõ hàm ý trào phúng, nhưng Lâm Minh lại hồn nhiên không để ý. Hắn suy nghĩ một lúc, cười nói:

- Không bằng chúng ta ký giấy sinh tử, như vậy nếu đánh người bị thương đến tàn phế, cũng không được truy cứu, sao hả?

Chương 149: Giấy sinh tử

- Không bằng chúng ta ký giấy sinh tử, như vậy nếu đánh người bị thương đến tàn phế, cũng không được truy cứu, sao hả?

Lâm Minh cười rất sáng lạn, Tuyệt Mạch thủ tạo thành hiệu quả "tốt" đến quá mức, cho nên cứ lập ra giấy sinh tử từ trước thì tốt hơn.

Trương Quan Ngọc nghe Lâm Minh nói vậy, quả thực là mừng muốn điên rồi. Lâm Minh này, quả thật là vươn cổ ra chờ mình chém mà, gặp qua thằng ngốc, chưa thấy ngốc đến như vậy.

- Lâm Minh! Ngươi muốn làm gì!

Uông Vũ Hàm nóng nảy, cũng bất chấp không cần chân nguyên truyền âm, trực tiếp chạy tới. Ký giấy sinh tử? Thế này đúng là tự đào hố chôn mình mà!

- Lâm Minh, ngươi không thể ký!

Trương Quan Ngọc cười ha hả:

- Uông cô nương, xin hỏi cô là gì của Lâm Minh?

- Ta...

Uông Vũ Hàm nghẹn lời, trực tiếp không nói được. Đúng vậy, nàng cùng Lâm Minh chỉ là quan hệ giữa Minh Văn sư và trợ thủ, ngoài ra không là gì cả, có tư cách gì can thiệp vào quyết định của Lâm Minh?

Lâm Minh nói:

- Uông tiểu thư là bằng hữu của ta. Trương Quan Ngọc, nếu ta nói muốn ký giấy sinh tử, tự nhiên sẽ không đổi ý, lấy bút ra đây.

- Tốt! Sảng khoái! Người đâu, lấy giấy bút ra đây!

Trương Quan Ngọc cười ha ha nói.

Nhanh chóng có người lấy ra giấy bút, một người như gia sư gia nhanh chóng viết ra những hàng chữ nhỏ trên giấy, là nội dung giấy sinh tử giữa Lâm Minh và Trương Quan Ngọc.

Trương Quan Ngọc ẩn giấu tay, sau đó nhận bút đỏ, vung lên, ba chữ "Trương Quan Ngọc" giương nanh múa vuốt xuất hiện trên giấy sinh tử, màu mực đỏ như máu nhìn vô cùng dữ tợn.

Lâm Minh cũng nhận lấy mực ấn và bút đỏ, mặt không đổi sắc đóng dấu ký tên của mình. Ngòi bút của hắn không ngang tàng, nhưng thẳng như trường thương, mơ hồ toát ra một cỗ khí thế sắc bén. Uông Vũ Hàm đứng bên cạnh nhìn thấy rõ bút lực của Lâm Minh, xuyên thấu qua mặt giấy lan ra ngoài.

Ký xong giấy sinh tử, Trương Quan Ngọc cười hắc hắc, dùng chân nguyên truyền âm liên hệ Âu Dương Địch Hoa.

"Âu Dương đại nhân, đưa Phích Lịch Tà Hỏa châu đã nói trước đó cho ta đi".

Âu Dương Địch Hoa cười hắc hắc, dùng chân nguyên truyền âm trả lời:

"Sao hả, Lâm Minh khiêu chiến ngươi sớm như vậy, ngươi còn muốn dùng Phích Lịch Tà Hỏa châu? Xem trọng hắn quá đi chứ?".

Trương Quan Ngọc trầm giọng nói:

"Cẩn thận mới dùng thuyền được vạn năm, ta muốn đánh cho hắn không thể trở mình, ta không cho phép có bất cứ sai sót nào xuất hiện".

"Ha ha, Lâm Minh này đắc tội ngươi, thật là xui tận mạng".

Âu Dương Địch Hoa nói rồi búng tay bắn ra, một chiếc Tu Di giới màu xám bay vào tay Trương Quan Ngọc.

Lúc này sắc trời đã tối, cộng thêm thủ pháp của Âu Dương Địch Hoa hết sức bí mật, cảnh này thật là khó thấy, gần như không ai ở nơi này chú ý. Tuy nhiên sau khi Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết liền có cảm giác hết sức nhạy bén, hơn nữa còn ở gần Trương Quan Ngọc, liền chú ý tới.

“Trong chiếc nhẫn kia là gì?”.

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm nghị, âm thầm đề phòng. Chiếc nhẫn mà Âu Dương Địch Hoa ném ra, nhất định không phải vật phàm.

“Không biết Trương Quan Ngọc này còn có bài tẩy gì, trận chiến này, ta nhất định phải cẩn thận”.

Thao trường hoàng cung ở ngoài ngọ môn, lát đá xanh, diện tích mười mấy mẫu, còn lớn hơn cả sân bóng ngựa.

Bởi vì trận quyết đấu này, mọi người tham gia yến hội đều đi ra xem. Dù là Mộ Dung Tử trước đó tránh né, cũng tìm một góc khuất cùng Bạch Tĩnh Vân xem trận.

Trương Quan Ngọc thay bộ áo bào gấm, mặc vào võ phục lên thao trường. Trong tay hắn, còn cầm một thanh bảo kiếm nhân giai thượng phẩm tràn ngập hơi lạnh, thanh kiếm này chính là thanh mà Lâm Minh Minh Văn hơn một tháng trước.

Nhìn thanh kiếm này, Uông Vũ Hàm thở dài, quả nhiên là đến ngày này, Lâm Minh phải đối mặt với bảo kiếm cực phẩm do chính mình tạo thành.

Trương Quan Ngọc tiện tay vung kiếm hoa lên, vẻ mặt ý cười nói:

- Lâm tiên sinh, còn nhớ thanh kiếm này không? Ta phải cảm ơn ngươi. Nếu không phải ngươi, thanh kiếm này sẽ không hoàn mỹ như thế, không biết ngươi nuốt hận dưới thanh kiếm mà mình tạo ra, sẽ có cảm giác như thế nào đây?

- Hẳn là cảm ơn ngươi.

Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, trên tay phải của hắn, Đấu Chi ấn phát ra hào quang đỏ sậm mờ mờ, như huyết mạch ngưng tụ thành.

Trương Quan Ngọc tự nhiên không nghe hiểu những lời Lâm Minh nói, hắn không biết máu hung thú cấp năm mà mình đưa ra là một trong những tài liệu chủ yếu của Đấu Chi ấn trên tay phải Lâm Minh, bằng không hắn khẳng định sẽ có cảm giác càng mạnh hơn Lâm Minh.

- Thương của Lâm Minh... Không... Không có Minh Văn!

Uông Vũ Hàm không thể tin nổi nhìn Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương của Lâm Minh, nàng tuyệt đối không ngờ, Lâm Minh là Minh Văn sư đỉnh cấp, vậy mà lại không Minh Văn cho thương của mình!

Trong đầu của hắn đang nghĩ cái gì vậy?

Uông Vũ Hàm vừa nói, mọi người liền nhao nhao nhìn về phía Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, thương này không có Minh Văn?

Võ giả bình thường chỉ từ bề ngoài nhìn từ xa thì không cách nào phán đoán vũ khí có Minh Văn hay không, nhưng mà Uông Vũ Hàm là Minh Văn sư, nàng nói như vậy, tự nhiên là đúng.

Lâm Minh có được vũ khí lại không đi Minh Văn trước? Còn bây giờ dùng thanh vũ khí này đối phó Trương Quan Ngọc, sao hắn lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

Vốn bọn họ đã không coi trọng thực lực của Lâm Minh, bây giờ vũ khí lại thấp hơn Trương Quan Ngọc một bậc, còn thiếu Minh Văn thuật, trận chiến này càng không cần đánh nữa.

Từ xa xa, Tần Hạnh Hiên cũng chú ý tất cả, đôi mi nhỏ hơi nhíu, nàng rất rõ ràng. Tuy rằng Lâm Minh còn trẻ tuổi, nhưng không phải là đứa nhỏ chưa thành thục tâm tính, hắn dám khiêu chiến Trương Quan Ngọc vào lúc này, rốt cuộc là có con bài tẩy gì?

- Hắc hắc, không ngờ ngươi đã ngốc tới mức độ này, có được vũ khí lại không sớm Minh Văn, hôm nay lại dùng nó đi đối phó ta.

Trương Quan Ngọc liếm môi, cười hắc hắc nói.

Lâm Minh liếc qua Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, mấy ngày này hắn bận rộn Tà Thần lực và Đấu Chi ấn, quả thật không dành thời gian Minh Văn cho Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương. Chủ yếu là Lâm Minh muốn sưu tầm một ít tài liệu cực phẩm, làm một cái Minh Văn mạnh nhất mà hắn có thể làm được ở giai đoạn hiện tại, như vậy mới tăng mạnh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, dù sao hắn đã dùng cây thương này rất lâu.

Tuy nhiên, có Minh Văn hay không cũng sẽ không quá ảnh hưởng, trước kia Tử Ô Đạn Thiết Quán Hồng thương của Lâm Minh thậm chí còn không phải là bảo khí nữa.

Lâm Minh tiến lên một bước, tay phải nắm đuôi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vung ra, hắn có thể cảm nhận được tay phải tràn ngập lực lượng khủng bố, đây là Đấu Chi ấn mang tới cho hắn.

Sau khi vẽ Đấu Chi ấn thành công, lực lượng của Lâm Minh đã đạt tới bảy ngàn hai trăm cân, lực lượng này còn mạnh hơn cả võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ!

Đứng yên như núi!

Theo Lâm Minh bù khí thế, trên người hắn bắt đầu phát tán ra một cỗ áp lực mạnh mẽ, có những tuấn kiệt Thiên Vận thành tu vi yếu không nhịn được nháo nhào lùi ra sau. Cảm giác này như người thường đối mặt với hổ dữ, dù biết là hổ dữ sẽ không làm hắn bị thương, nhưng vẫn không nhịn được lùi ra sau.

- Khí thế thật lợi hại! Chỗ mạnh của Lâm Minh là lực lượng cùng khí thế, nhưng tốc độ không được. Mà thế mạnh của Trương Quan Ngọc là ở chỗ tốc độ, lực lượng hơi kém, trận đấu này có thể coi là quyết đấu đỉnh phong giữa cường giả lực lượng và cường giả tốc độ, thật là làm người ta chờ mong!

Một đệ tử xuất thân Thất Huyền võ phủ nói từ đáy lòng.

- Quyết đấu đỉnh phong? Hắc hắc, lực lượng mạnh nhất Thất Huyền võ phủ là Thác Khổ đúng không, chẳng những tu vi đạt tới Luyện Cốt sơ kỳ, hơn nữa trời sinh thần lực. Trương Quan Ngọc tốc độ nhanh nhất, Thác Khổ lực lượng mạnh nhất, hai người kia đánh lên mới gọi là quyết đấu đỉnh phong giữa tốc độ và lực lượng.

- Về phần Lâm Minh, tuy rằng thiên tài, nhưng bây giờ còn non nớt chút, đứng yên như núi thì sao chứ? Ta cá rằng lát nữa Lâm Minh sẽ bị Trương Quan Ngọc triển khai tốc độ xoay vòng vòng, với tốc độ của Lâm Minh, chỉ sợ còn không chạm được góc áo của Trương Quan Ngọc! Còn bây giờ Trương Quan Ngọc tu luyện Hợp Hoan thần công, lực lượng cùng chân nguyên chưa chắc kém hơn Lâm Minh bao nhiêu, kết quả trận đấu này đã quá rõ ràng!

Một con cháu thế gia mặc áo gấm cười lạnh nói. Ở Thiên Vận quốc, người trẻ tuổi lấy Lâm Minh là thần tượng nhiều như cá trên sông, nhưng tương ứng cũng không thiếu võ giả trẻ tuổi ghen ghét Lâm Minh, mong mỏi có lúc Lâm Minh bại trận, sau đó không gượng dậy nổi. Nam nhân áo gấm vừa nói chuyện là một trong số đó.

Hắn tin tưởng Lâm Minh tiếp tục như vậy cuối cũng sẽ có một ngày vượt qua Trương Quan Ngọc, nhưng không phải là hiện giờ. Bây giờ Lâm Minh khiêu chiến Trương Quan Ngọc, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Trương Quan Ngọc cười ha hả, nói:

- Khí thế của ngươi không tệ, đáng tiếc vô dụng đối với ta. Ta không phải Chu Viêm, Phấn Thân Toái Cốt quyền của ngươi, ta đã nhìn thấu rồi!

Hắn vừa nói ra lời này, toàn sân cả kinh, nhất là các nàng Uông Vũ Hàm, trong lòng liền căng thẳng. Phấn Thân Toái Cốt quyền là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh, nếu Trương Quan Ngọc nhìn thấu Phấn Thân Toái Cốt quyền của Lâm Minh, vậy Lâm Minh còn làm sao thủ thắng được?

Nhưng mà Lâm Minh hoàn toàn không để ý tới lời Trương Quan Ngọc nói, hắn cười nói:

- Ngươi đang chơi tâm lý chiến, chỉ dựa vào ngộ tính nát bét của ngươi, luyện Hợp Hoan thần công hơn nửa năm, tai họa bao nhiêu nữ nhân, ngươi có tới tầng hai chưa? Bằng loại ngộ tính nát như thế mà có thể nhìn thấu Phấn Thân Toái Cốt quyền của ta? Quá buồn cười!

Lâm Minh vừa nói như thế, dù Trương Quan Ngọc lòng dạ rất sâu cũng nổi giận. Quả thật hiện giờ ngay cả tầng hai Hợp Hoan thần công mà hắn cũng chưa tới, cho nên hắn mới lo lắng, sinh thời mình rốt cuộc có thể đạt tới Hợp Hoan thần công tầng thứ bảy đại thành, đạt tới mức dương tinh không kiệt được hay không.

Lời của Lâm Minh đâm trúng vào chỗ đau của hắn.

- Làm người không thể quá ngông cuồng, ngươi chết đi!

Trương Quan Ngọc quát lớn, người lóe lên liền mất bóng. Mọi người chỉ nghe được tiếng bước chân “bịch bịch bịch” và tiếng gió rít sắc bén, đó là lưỡi kiếm xé gió tốc độ cao tạo ra!

- Thật nhanh!

- Trời ạ, ánh mắt của ta không theo kịp tốc độ của hắn! Đây là tốc độ mà con người có thể đạt tới?

Các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây có đủ loại người thiên tư xuất chúng, vốn cũng cảm thấy mình giỏi lắm, tuy rằng biết chênh lệch xa với mấy người Trương Quan Ngọc và Lâm Minh, nhưng không ngờ chênh lệch lớn như vậy, tốc độ nhanh như thế, ánh mắt cũng không theo kịp, Lâm Minh làm sao đối phó?

Ngươi căn bản không biết, kiếm của hắn từ đâu mà tới!

Trong tốc độ như gió bão của Trương Quan Ngọc, Lâm Minh cầm Quán Hồng thương, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Một cái di chuyển tốc độ cao, hoàn toàn không thấy bóng, một người khác thì đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn khí thế, Lâm Minh đã yếu đi.

Trương Quan Ngọc lắc mình tới phía sau Lâm Minh, cười hung ác, một kiếm chém ngay xuống đầu Lâm Minh. Tốc độ kiếm của hắn đã sắp tới cực hạn, ngay cả âm thanh cũng bị cắn nuốt.

Chương 150: Thân pháp cực hạn

Thậm chí mọi người còn không thấy rõ cả kiếm quang, nếu một kiếm này chém xuống, đầu của Lâm Minh sẽ thành hai nửa!

Mọi người không kịp hoảng sợ hô lên, một kiếm của Trương Quan Ngọc lại chém vào không khí.

Sau lưng Lâm Minh như có mắt, ngay trong nháy mắt kiếm chém xuống, hắn cực kỳ quỷ dị dời tới trước một bước nhỏ, giống như cành liễu bị gió thổi qua, tránh né một kiếm của Trương Quan Ngọc không kém một ly.

Một kiếm chắc thắng của Trương Quan Ngọc vậy mà thất bại, hắn không tin quỷ quái, nhấc kiếm lại đâm!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Trong nháy mắt, Trương Quan Ngọc đâm ra không biết bao nhiêu kiếm, kiếm của hắn đã hoàn toàn dung nhập trong gió, chỉ thấy kiếm quang mơ hồ, thân kiếm đã hoàn toàn biến mất!

Kiếm quang chứ không thấy kiếm, là cảnh giới dùng kiếm cực cao, mà kiếm của Trương Quan Ngọc thì cả kiếm quang cũng không thấy rõ!

Tốc độ kiếm quang khủng bố như vậy từ mọi hướng bao phủ Lâm Minh, nhưng trong nháy mắt này, người của Lâm Minh cũng trở nên mờ nhạt, như xung quanh thân thể hắn liên tục chồng lên những ảo ảnh dày đặc!

Lâm Minh ở trong tàn ảnh, nhìn như động đậy, lại như không nhúc nhích. Nhưng không cần nghi ngờ, Trương Quan Ngọc lại không đâm trúng hắn một kiếm nào!

- Đó... Đó... Đó là thế nào?

Mộ Dung Tử nấp trong góc xem quyết chiến ngây ngốc, Lâm Minh rõ ràng bị bao phủ trong kiếm quang dày đặc, lại không mất cọng tóc nào!

- Đó là thế nào? Đương nhiên là né tránh toàn bộ!

Bạch Tĩnh Vân hít sâu một hơi, ra sức làm lời mình nói trở nên bình tĩnh.

Thân pháp của Lâm Minh, quá khủng bố!

Võ giả tinh thông thân pháp đều biết, dựa vào tốc độ không thể hoàn toàn tránh khỏi kiếm quang dày đặc như mưa. Khi tốc độ kiếm sắp tới cực hạn, chênh lệch giữa mỗi đạo kiếm quang ngắn tới mức có thể bỏ qua, hơn nữa kiếm quang hỗn loạn dày đặc, không có quy luật, cũng không có góc chết. Muốn tránh né kiếm quang như thế, dựa vào tốc độ là căn bản không đủ, tốc độ nhanh, nói không chừng còn đụng vào kiếm quang!

Phải tránh né lưu loát giữa kiếm quang thế này, chẳng những yêu cầu có ánh mắt chính xác và sức phán đoán sắc bén trong nháy mắt, hơn nữa yêu cầu nắm giữ thân pháp đạt tới cấp chi tiết, nắm giữ tuyệt diệu từng vị trí trên thân thể. Trong nháy mắt làm ra vô số di chuyển cực nhanh mà cực ngắn, như vậy mới có thể tránh né kiếm quang!

Tàn ảnh mờ nhạt nối liền trên người Lâm Minh, chính là vì trong nháy mắt hắn làm rất nhiều động tác di chuyển cực ngắn, lưu lại một phần mười giây thị giác trong võng mạc của mọi người mà tạo thành!

Thân pháp này, quả thật là đăng phong tạo cực!

Nhưng vì sao Lâm Minh lại có thân pháp như vậy?

Các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây không thiếu kiến thức, Bạch Tĩnh Vân nghĩ tới, bọn họ cũng nghĩ tới. Bọn họ biết rõ, luồn lách di chuyển giữa kiếm quang như thế là khó khăn cỡ nào.

- Ai? Vừa nãy là ai nói tốc độ là thế yếu của Lâm Minh, má nó chứ mở to mắt mà coi, cái này gọi là thế yếu?

Người nói là đệ tử hạng bốn Bài Danh thạch Thiên Chi phủ, vốn hắn nghĩ lần trước Lâm Minh khảo hạch Bài Danh thạch xếp hạng sáu, bây giờ mới có mấy ngày, thực lực của Lâm Minh có khi còn chưa theo kịp mình. Nhưng bây giờ nhìn lại, ý nghĩ của hắn đúng là chuyện cười!

- Tại sao lại như vậy? Ta nhớ lần trước Lâm Minh ở trong chiến trường rất ít động đậy, đấu pháp cơ bản đều là cứng chọi cứng, hơn nữa hắn chỉ học "Bộ pháp cơ sở", làm sao có tốc độ nhanh được?

Con cháu thế gia vừa nói tốc độ là thế yếu của Lâm Minh, không thể tin nổi hô lên.

- Ngươi ngu hả, lúc trước Lâm Minh thi triển "Thương quyết cơ sở", ai dám nói hắn yếu? Về phần trước kia hắn rất ít di động trên chiến trường, rõ ràng là vì đối thủ khi đó căn bản không cần Lâm Minh phải thi triển ra thân pháp khủng bố của hắn.

Một người ủng hộ kiên quyết của Lâm Minh hùng hồn đáp trả.

Khí thế đứng yên như núi, lực lượng lớn tới kinh người, chân nguyên cũng vô cùng ngưng tụ, hơn nữa còn có được tốc độ không gì sánh bằng. Không có chỗ nào là thế yếu, đối mặt với loại biến thái này, chiến đấu còn đánh cái gì?

Chiến đấu trong sân ngày càng kịch liệt, thân pháp đỉnh cấp đấu thân pháp đỉnh cấp, kiếm của Trương Quan Ngọc càng lúc càng nhanh, ngày càng mạnh mẽ, kiếm quang đan vào nhau không lọt một giọt nước.

Từng đạo kiếm quang đánh cho võ đài tan tành, mặt đá dưới chân Lâm Minh đã nát không thể nát hơn, mảnh vỡ lớn nhất cũng chỉ cỡ mặt đầu ngón tay.

Những dưới thế công như mưa rền gió dữ này, Lâm Minh vẫn luôn nhàn nhã như giữa sân nhà, từng bước của hắn như dung nhập vào trong gió, căn bản không nắm được vị trí chính xác của hắn.

Kiếm quang của Trương Quan Ngọc nhìn dày đặc như lưới, nhưng luôn có trước có sau, Lâm Minh chính là luồn lách giữa đoạn khoảng không nhỏ bé này, động tác của hắn lưu loát như mây bay, cực kỳ trôi chảy, giống như không phải chủ động né tránh kiếm, mà là kiếm phong bám vào kiếm thổi hắn tránh ra.

Mộ Dung Tử nhìn ngơ ngác, mắt trừng ngày càng to, nàng thì thào:

- Không thể nào, tên gia súc kia dù lợi hại, nhưng hắn chỉ chọn “Bộ pháp cơ sở” mà thôi, “Bộ pháp cơ sở” làm sao có tốc độ như vậy?

Thắc mắc của Mộ Dung Tử cũng là thắc mắc của Bạch Tĩnh Vân, nàng cũng mãi kỳ quái, khi nào mà Lâm Minh học được thân pháp lợi hại như vậy.

Đúng lúc này, một tiếng nói tươi mát êm dịu xen vào:

- Lâm Minh sử dụng đúng là “Bộ pháp cơ sở”.

Mộ Dung Tử quay đầu nhìn lại, người vừa nói là Tần Hạnh Hiên.

Lúc này, Tần Hạnh Hiên nhìn vào giữa sân, ánh mắt tràn đầy khâm phục khen ngợi.

- “Bộ pháp cơ sở”? Không thể nào!

Đánh chết Mộ Dung Tử cũng không tin, nàng cũng hiểu biết về “Bộ pháp cơ sở”, thân pháp của Lâm Minh hoàn toàn không giống với Bộ pháp cơ sở, hơn nữa “Bộ pháp cơ sở” nào có loại tốc độ biến thái này?

Tuy nhiên lúc này Bạch Tĩnh Vân được Tần Hạnh Hiên nhắc nhở, liền mơ hồ phát hiện được gì. Nàng nhìn lại thân pháp của Lâm Minh, trong lòng liền kinh hãi không thôi.

- Thật... Thật đúng là “Bộ pháp cơ sở”! Bước chân Lâm Minh di chuyển toàn là bước chân trong “Bộ pháp cơ sở”, chẳng qua hắn rút ngắn mỗi bước chân đến cực hạn, hơn nữa tốc độ cũng sắp đến cực hạn!

- Đúng vậy, chính là như thế!

Tần Hạnh Hiên gật đầu.

Lâm Minh thi triển quả thật là “Bộ pháp cơ sở”, Kim Bằng Phá Hư trọng điểm ý cảnh và vận chuyển chân nguyên, không có yêu cầu gì với nhịp bước. Nói thẳng ra, thân pháp dùng nhịp bước thủ thắng đều là hạng thân pháp thấp kém, thuộc loại bàng chi dưới chót. Thân pháp chân chính mạnh mẽ, là dựa vào ý cảnh ẩn chứa trong thân pháp.

Về phần nhịp bước, muốn đặt thế nào thì tùy. Nếu thân pháp giới hạn nhịp bước của võ giả, như vậy tất nhiên sẽ tạo thành trói buộc đối với võ giả. Có trói buộc, làm sao có thể thi triển lưu loát như mây bay, nhàn nhã như tản bộ được chứ?

Lâm Minh đã lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, đối với hắn, thi triển nhịp bước gì cũng giống nhau, hắn lựa chọn “Bộ pháp cơ sở”, chỉ là vì che giấu Kim Bằng Phá Hư thôi.

Dưới tốc độ kịch liệt như vậy, hai người đều tiêu hao rất lớn, nhất là Trương Quan Ngọc, động tác của hắn lớn hơn Lâm Minh, hơn nữa lại là phía công kích, tiêu hao càng lớn hơn. Mấy chục hơi thở sau, Trương Quan Ngọc đã dùng hết một hơi chân nguyên, ngay vào lúc này, Lâm Minh đột nhiên tiến tới một bước, đâm ra một thương!

Keng!

Tiếng kim loại chói tai vang lên, Trương Quan Ngọc đang trong trạng thái cao tốc đột nhiên bị cố định thân mình, kiếm của hắn dựng thẳng trước người, vừa lúc chặn thương của Lâm Minh.

Trương Quan Ngọc vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Minh, hắn vốn định chuẩn bị kéo lên một hơi chân nguyên, thi triển một vòng thế công mới, nhưng ngay lúc này Lâm Minh đâm ra một thương về phía trái tim của hắn!

Dưới thân pháp tốc độ nhanh như thế, năng lực tránh né của Trương Quan Ngọc là cực mạnh, vốn hắn nên dễ dàng tránh một thương này như Lâm Minh tránh kiếm của hắn, nhưng không biết vì sao, thương của Lâm Minh như đoán chắc quỹ tích thân pháp của hắn, một thương đâm ngay vào trái tim, làm Trương Quan Ngọc không thể không giơ kiếm chắn lại.

Nhưng nhuyễn kiếm làm sao chắn được trọng thương!

Trương Quan Ngọc chỉ có thể rót toàn bộ chân nguyên vào kiếm, kết quả một kiếm này chấn hắn tới khí huyết quay cuồng, chân khí hỗn loạn.

“Hắn nhìn thấu thân pháp của ta? Không thể nào! Thân pháp ta học tới là thân pháp cực phẩm Hợp Hoan Vô Ảnh trong Thất Huyền cốc, hơn nữa động tác của ta không hề có quy luật. Hắn đâm ta một thương cũng thôi, làm sao lại có thể chính xác như vậy?”.

Trong lòng Trương Quan Ngọc có một loại cảm giác cực kỳ thất bại, thế mạnh nhất của hắn chính là thân pháp, nhưng thân pháp của hắn lại hoàn toàn bị Lâm Minh áp chế. Hắn cảm thấy mình thi triển thân pháp khiến người ta hoa mắt giống như đang diễn trò hề, hoàn toàn là vô ích! Bị Lâm Minh một thương đâm trúng phóc.

- Ngươi... Làm như thế nào?

- Kiếm của ngươi chém rách gió, cho nên gió bán đứng ngươi.

Lâm Minh mỉm cười nói, sau khi lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, Lâm Minh thậm chí không cần dùng mắt nhìn động tác của Trương Quan Ngọc, chỉ cần cảm giác gió truyền tin tới, hắn có thể nháy mắt phán đoán ra vị trí cùng quỹ tích thân pháp của Trương Quan Ngọc.

Đương nhiên Trương Quan Ngọc nghe không hiểu ý của Lâm Minh nói, hai má hắn co rúm, giọng lạnh lùng:

- Cố làm ra vẻ!

- Ngươi thật khiến ta giật mình. Tốt lắm, ta sẽ lấy ra toàn bộ thực lực giết ngươi!

Trương Quan Ngọc giơ ngón trỏ và ngón giữa, quét qua trường kiếm, máu tươi liền tràn ra thân kiếm.

Cùng lúc đó, khuôn mặt Trương Quan Ngọc bắt đầu trở nên đỏ hồng, tiếp theo từ đỏ hồng chuyển thành màu đen, cánh tay trở nên trong suốt như có ngọn đèn cháy trong người hắn.

- Hợp Hoan thần công! Đây là Hợp Hoan thần công!

Ở đây lập tức có người kiến thức rộng rãi nhận ra công pháp mà Trương Quan Ngọc đang thi triển.

- Thất Huyền cốc Hợp Hoan thần công! Đây là công pháp chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm, ngay cả đệ tử Thiên Chi phủ Thất Huyền cốc cũng không học được, lần này Lâm Minh nguy hiểm rồi.

Hợp Hoan thần công, chân nguyên thâm hậu, ra tay âm độc. Sau khi Trương Quan Ngọc thi triển ra Hợp Hoan thần công, trên người lập tức có thêm một cỗ khí thế kỳ dị, khí thế này cũng không mạnh, nhưng mang theo một cỗ khí tức âm lãnh và nóng cháy thay phiên nhau, làm người ở trong đó như thấy được vô số ảo giác, tâm thần gần như thất thủ.

- Thật là lợi hại!

Người trẻ tuổi ở đây không có mấy người yếu kém, nhưng đối mặt với loại khí thế của Trương Quan Ngọc, bọn họ phải thúc giục toàn bộ chân nguyên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ cỗ khí thế này xâm nhập.

Chỉ là khí thế đã làm bọn họ điều động toàn bộ chân nguyên mới chống cự được, nếu đối mặt trực diện với công kích của Trương Quan Ngọc, vậy còn chiến đấu gì nữa?

- Đây là Hợp Hoan thần công ư?

Đối mặt với khí thế của Trương Quan Ngọc, đơn nguyên cực nhỏ toàn thân Lâm Minh hơi giật mình, chân nguyên hóa thành sợi tơ phá thể xông ra, dễ dàng xé rách cỗ khí thế này, chấn thành hư vô.

Chương 151: Đối chọi gay gắt

- Hợp Hoan thần công, cũng chỉ thế mà thôi.

Lâm Minh khẽ lắc đầu, công pháp như thế lại cũng dám xứng được với một chữ “thần”, thần công này thật đúng là không đáng tiền.

Trương Quan Ngọc cường đại là không giả, nhưng sự cường đại của hắn là dựa vào tu vi cảnh giới Luyện Cốt mang đến sức áp chế. Mà về phần Hợp Hoan thần công, công pháp này cô đọng chân nguyên tuy dày đặc nhưng cũng không tinh thuần.

Có lẽ là bởi vì thải bổ quá nhiều khiến cho trong cơ thể lẫn vào chân nguyên không tinh thuần, lại không thể hoàn toàn luyện hóa cho nên mới như vậy.

- Lớn mà không cứng, hoa mà không quả.

Lâm Minh trong lòng rất nhanh làm ra phán đoán, dùng thủ pháp Luyện Lực Như Tơ thoáng cái liền chấn nát!

- Lâm Minh, ngươi cười nhạo ta không thể đột phá Hợp Hoan thần công tầng thứ hai. Không sai, hiện giờ cảnh giới của ta quả thật chỉ là Hợp Hoan thần công tầng một đại thành, ta muốn xem xem, Hợp Hoan thần công tầng một đại thành của ta này, ngươi lại có thể đối phó được mấy phần?

- Nhiều lời vô ích, cứ việc ra tay đi.

Lâm Minh một tay cầm thương, mũi thương chỉ thẳng Trương Quan Ngọc, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nặng một ngàn hai trăm cân toàn thân bạc trắng, bởi vì khí thế sắc bén của Lâm Minh mà hơi hơi chấn động không khí chung quanh rồi lại theo loại chấn động này mà sinh ra sóng gợn có thể thấy bằng mắt thường, dường như sắp bị xé nát. Đây là lực lượng sau khi Luyện Lực Như Tơ càng tiến thêm một bước, chân nguyên chấn động rót vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương sinh ra.

Loại lực lượng này cùng khí thế của Trương Quan Ngọc va chạm cùng một chỗ, phát ra tiếng vang “xích xích”. Vào giờ khắc này, bản thân Lâm Minh dường như một cây trường thương thẳng tắp, khí thế sắc bén tỏa ra khiến rất nhiều thiếu nữ quý tộc nhìn mà tim đập “thình thịch” rộn ràng.

- Tiếp ta một kiếm, Tiêu Hồn Trảm!

Trương Quan Ngọc quát lớn một tiếng, trường kiếm phủ kín một tầng hào quang màu huyền ngọc, dường như bị ngọn lửa nung đỏ, hóa thành một chuỗi ảo ảnh đâm thẳng đến Lâm Minh.

Một kiếm này nhìn như tốc độ không nhanh nhưng mà lại trong giây lát tới nơi, mang đến cho người ta một loại cảm giác không gian rối loạn, kiếm quang vô cùng sắc bén đồng thời dung hợp khí thế quỷ dị của Hợp Hoan thần công, cùng với tốc độ Trương Quan Ngọc vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Phốc!

Trương Quan Ngọc một kiếm đâm thủng ngực Lâm Minh, người xem còn chưa kịp cả kinh kêu lên thì Lâm Minh bị đâm trúng kia lại chậm rãi biến mất...

Tàn ảnh!

Thân thể Lâm Minh đã sớm hòa tan vào trong gió, mơ hồ không chừng. Mà lần này, hắn không dùng thân pháp cấp nhập vi nữa, mà mở rộng bộ pháp, p hoạt động càng lớn. Bởi vì sau khi Trương Quan Ngọc thi triển ra Hợp Hoan thần công, mỗi chiêu của hắn ta đều ẩn chứa dao động chân nguyên cường đại, muốn né tránh trong phạm vi nhỏ, dễ dàng bị thương.

- Xem xem rốt cuộc là ai nhanh hơn!

Trương Quan Ngọc hừ lạnh một tiếng, thân hình như gió lốc vọt ra, bởi vì vận chuyển Hợp Hoan thần công, tốc độ của hắn lại tăng lên một khoảng lớn. Bóng dáng của hắn dường như đã tan vào hư không, mà kiếm chiêu của hắn cũng càng thêm sắc bén, nhanh như chớp giật, ngay cả kiếm quang đều nhìn không rõ!

Coong coong coong coong!!!

Một chuỗi tiếng kim loại và chân nguyên va chạm vào nhau từ giữa không trung truyền đến, kiếm quang và thương mang lóe lên trong trời đêm. Khí thế cường đại và sóng xung kích giống như cuồng phong thổi quét toàn trường.

Nền đá thao trường vỡ nát như đậu hũ, lượng lớn đá vụn bị cuồng phong cuốn lên, bắn ra bốn phía như bay.

- Cẩn thận!

Thao trường tuy rộng lớn nhưng là hai người chiến đấu quá mức kịch liệt mạnh mẽ, chân nguyên tàn phá đã vọt hướng đám người!

- Lui về phía sau!

- Lui về phía sau!

Tuấn kiệt trẻ tuổi tại chỗ đều vận chuyển chân nguyên bảo vệ toàn thân, một ít quý tộc có thực lực cũng có hộ vệ của bọn họ ra tay phòng hộ. Dưới sự bảo hộ như vậy, bọn họ đều lui ra phía sau đến khoảng cách an toàn.

- Quá đáng sợ, đá bay ra nếu là đánh lên thân người, đều có thể xuyên ra lỗ thủng!

Một con cháu thế gia mắt thấy một viên đá vụn bị chân nguyên chạm vào bắn ra ngoài, đánh lên cột đá ven thao trường, kết quả trực tiếp bắn ra một lỗ thủng sâu một tấc, tảng đá vụn thành cám ở bên trong.

- Chỉ là dư ba quét lên đã bắt ta vận dụng tám phần chân nguyên tự bảo vệ, nếu là chính diện đối mặt hai người bọn họ, ta sợ là đã thành tổ ong rồi!

Nói chuyện là một võ giả mới vào Dịch Cân kỳ, hắn chỉ là Dịch Cân kỳ bình thường, đặt ở Thất Huyền võ phủ cũng chỉ tương đương Luyện Tạng đỉnh phong mà thôi. Trước đó chỉ nghe lời đồn về Lâm

Minh, còn không tưởng tượng ra sXXng đại của Lâm Minh. Hiện giờ, hắn cuối cùng kiến thức được, Lâm Minh cũng mới là Dịch Cân kỳ mà thôi.

- Tốc độ của Lâm Minh vì sao nhanh như vậy? Thân pháp hắn chọn lúc trước không phải Bộ pháp cơ sở sao? Chẳng lẽ sau khi hắn tham gia khảo hạch đệ tử hạch tâm, Thất Huyền cốc truyền thụ hắn thân pháp đỉnh cấp?

Người nói chuyện này cảm thấy, cũng chỉ có thân pháp đỉnh cấp đến từ Thất Huyền cốc có thể có loại tốc độ này.

Lúc này, có một con cháu thế gia tinh thông thân pháp do do dự dự nói:

- Sao... Sao ta lại cảm thấy, Lâm Minh thi triển chính là "Bộ pháp cơ sở" đó...

- Ngươi nói đùa gì thế!

- Ta nói thật đó. Ngươi xem, dưới chân Lâm Minh là bước trượt dưới, bước dịch trên, lướt trên cỏ, chuột qua đường, cá chép vượt cửa rồng... Đây đều là bước cơ bản trong "Bộ pháp cơ sở"!

Bởi vì Lâm Minh mở rộng khoảng cách nện bước, cho nên tuy rằng tốc độ hắn cực nhanh nhưng là một số con cháu thể gia tu vi không tồi vẫn có thể miễn cưỡng theo kịp động tác của hắn. Chỉ là bọn họ căn bản không liên tưởng đến "Bộ pháp cơ sở" mà thôi.

Trải qua người này nhắc nhở, mọi người đều chú ý động tác của Lâm Minh. "Bộ pháp cơ sở" thuộc loại thân pháp nát đầy đường cái, người ở đây phần lớn đều hiểu một chút. Vừa nhìn, bọn họ toàn bộ ngây người.

Quả thật là "Bộ pháp cơ sở"!

Điều này sao có thể?

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Lâm Minh, bằng vào ngộ tính yêu nghiệt của hắn, đem "Bộ pháp cơ sở" này cải tiến viết lại rồi? Cho nên mới có tốc độ như vậy?

- Ngươi nói cũng quá... Quá không đáng tin rồi chứ!

Ầm ầm ầm!!!

Thương mang phun ra nuốt vào, kiếm quang múa loạn, nham thạch vỡ nát, chân nguyên bay tán loạn.

Tuy rằng thấp hơn so với Trương Quan Ngọc tròn một cảnh giới, nhưng là Lâm Minh lại không xuống hạ phong chút nào.

Thanh Phong Trảm!

Minh Nguyệt kiếm!

Đánh lâu không thắng, thế công của Trương Quan Ngọc càng thêm cuồng mãnh, trong mấy chiêu thì có một chiêu là võ kỹ. Bởi vì tốc độ công kích của hắn cực nhanh cho nên chỉ trong thời gian một chớp mắt liền có thể phóng ra hai chiêu võ kỹ!

- Mẹ nó, quá biến thái, võ kỹ còn có thể dùng như vậy! Vậy chân nguyên phải dày đặc cỡ nào mới có thể đánh như vậy? Nếu là ta, mấy chiêu là cạn kiệt thành xác khô rồi.

- Càng thần kỳ chính là Lâm Minh. Võ kỹ dày đặc như vậy, hắn cũng có thể đón đỡ? Làm sao có thể chứ, công pháp hắn chọn nghe nói chỉ là “Thương pháp cơ sở” và Phấn Thân Toái Cốt quyền mà, chỉ hai chiêu. Hơn nữa tu vi hắn cũng yếu hơn Trương Quan Ngọc một cảnh giới, hắn làm sao đón đỡ?

Một ít con cháu thế gia cảm thấy khó tin, ở trong quan niệm của bọn họ, chiêu thức bình thường sao có thể đỡ được võ kỹ? Hơn nữa còn là võ kỹ dày đặc như vậy!

- Là chân nguyên hóa hình...

Một giọng nói hơi mang theo vẻ lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Người hỏi kia quay đầu nhìn lập tức trong lòng cả kinh, là Lăng

Sâm!

Đại sư huynh Lăng Sâm của Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ. Đúng rồi, yến hội lần này mời tuấn kiệt trẻ tuổi, tự nhiên cũng mời Lăng Sâm, chỉ là hắn đến rất muộn mà thôi.

Chân nguyên hóa hình chính là trong một lần công kích tùy ý, chân nguyên phóng ra đều có thể ngưng tụ đến thực chất hóa, tùy ý một kích đều có thể so với một chiêu võ kỹ của võ giả bình thường.

Lăng Sâm rất rõ ràng, Lâm Minh sớm vào lúc cầm được hạng sáu Bài Danh thạch, là có thể chân nguyên hóa hình rồi.

Lâm Minh mới cảnh giới Dịch Cân sơ kỳ, mà mình mấy tháng trước đã nửa bước chân bước vào Luyện Cốt kỳ. Đến hiện tại lại cũng chỉ miễn cưỡng mò đến cánh cửa chân nguyên hóa hình mà thôi.

Hơn nữa, khiến Lăng Sâm giật mình nhất còn không phải chân nguyên hóa hình mà là thân pháp của Lâm Minh!

Sự xuất hiện của Lăng Sâm dẫn tới sự chú ý của không ít người, dù sao nhãn lực của Lăng Sâm vượt xa bọn họ:

- Lăng sư huynh, chân nguyên hóa hình không phải là võ giả Ngưng Mạch kỳ mới có thể đạt tới sao? Lâm Minh không phải mới Dịch Cân kỳ sao? Đây... Đây cũng quá biến thái rồi chứ?

- Lăng sư huynh, Lâm Minh thi triển chính là Bộ pháp cơ sở hả? Vì sao tốc độ hắn nhanh như vậy?

Lăng Sâm hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Lâm Minh thi triển chính là Bộ pháp cơ sở!

Nghe Lăng Sâm khẳng định, mọi người đều hít ngược khí lạnh, lời của Lăng Sâm tự nhiên không có người hoài nghi.

- Lăng sư huynh, Bộ pháp cơ sở sao có thể nhanh như vậy?

Lăng Sâm trầm mặc không nói. Bộ pháp cơ sở Lâm Minh thi triển, ở trong đó dường như có thêm thứ gì đó. Nếu như nói trước đó Bộ pháp cơ sở chỉ là có bề ngoài, như vậy có thêm thứ này, Bộ pháp cơ sở này liền có thêm một loại linh hồn và thần vận. Bộ thân pháp này, sống rồi!

***

Võ kỹ Trương Quan Ngọc thi triển ra càng ngày càng mạnh mẽ. Bởi vì võ kỹ ấp ủ cần một chút thời gian, Trương Quan Ngọc còn xen lẫn trong đó Minh Văn kỹ lúc trước Lâm Minh minh khắc lên thân kiếm. Với thân phận và địa vị của Trương Quan Ngọc, hắn đương nhiên không thiếu võ kỹ cao cấp, uy lực của Minh Văn kỹ không tính lớn, nhưng là tốc độ thi triển ra nhanh hơn, cho nên Trương Quan Ngọc liên tiếp sử dụng.

- Ha ha, bị kỹ năng chính mình minh khắc đánh lên người cảm giác thế nào? Có phải rất sướng hay không? Tự đào mộ cho mình nói chính là loại người như ngươi đó!

Trương Quan Ngọc khoa trương cười to.

- Ngươi nói lời thừa thật là nhiều, tốc độ thân pháp nhanh như thế, gió ập vào mặt mạnh như thế, cũng không sợ gió lớn cụt đầu lưỡi!

- Hừ, ngươi muốn chết!

Hai người càng đánh càng nhanh, càng đánh càng mạnh. Loại chiến đấu trình độ này, dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ thấy cũng phải run sợ!

- Tiêu Hồn Trảm!

Trương Quan Ngọc thân kiếm rót chân nguyên, đạp mạnh tới trước một bước, trường kiếm nức nở, như điện quang đâm ra. Đây là một chiêu uy lực khá lớn trong Hợp Hoan thần công, một kiếm đâm ra, dường như thanh âm đều cắn nuốt.

Luyện Lực Như Tơ!

Lâm Minh xoay người một thương đâm ra, chân nguyên chấn động lan ra bốn phía, như nước thủy triều ập tới Trương Quan Ngọc. Có bảo khí nhân giai trung phẩm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Lâm Minh thi triển ra Luyện Lực Như Tơ như hổ thêm cánh.

Lúc trước, Chu Viêm chính là đối mặt với chân nguyên chấn động như thủy triều ập tới này, chiêu chiêu bị quản chế, có tốc độ cũng không phát huy ra, kiếm chiêu chém ra, đại đa số đều chỉ là vì chống cự chân nguyên chấn động, căn bản là không thể thương đến Lâm Minh.

Nhưng mà, Trương Quan Ngọc đối mặt chân nguyên chấn động này lại chỉ nhếch miệng cười, chân nguyên trên thân kiếm hắn đột nhiên co rút, ngưng tụ thành một luồng sắc bén, giống như một cây kim, đâm thẳng đến Lâm Minh.

Phốc phốc phốc phốc!!!

Chân nguyên chấn động tầng tầng lớp lớp, giống như vải bị đâm rách, kiếm của Trương Quan Ngọc tiến quân thần tốc, trong nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Minh.

Keng!

Trương Quan Ngọc một kiếm đâm lên cán thương của Lâm Minh, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nguyên bản thẳng tắp lập tức bị lực xung kích cường đại đánh thành hình trăng rằm.

Chương 152: Phích lịch tà hỏa châu

Trong tay Trương Quan Ngọc nhưng là bảo khí nhân giai thượng phẩm, nếu trong tay Lâm Minh chỉ là Tử Ô Đạn Thiết Thương, một kiếm này liền có thể trực tiếp đâm thủng cán thương!

Lâm Minh chỉ cảm thấy một luồng lực lớn vô cùng sắc bén truyền đến, thân thể hắn ở giữa không trung bay ngược ra ngoài, bay liền đến mấy trượng mới hóa tan luồng lực này, trong ngực khí huyết quay cuồng.

Thật mạnh!

Lâm Minh không thể không thừa nhận, chân nguyên của Trương Quan Ngọc tuy rằng không đủ tinh thuần nhưng tuyệt đối cường đại!

- Kiếm mỏng đâm trọng thương bị cong lên, thân kiếm rót vào chân nguyên, thể như chẻ tre, một kiếm ép ta lui ra nhiều như vậy. Trương Quan Ngọc quả nhiên lợi hại.

Trương Quan Ngọc cười dữ tợn:

- Lâm Minh, ta nói rồi, Phấn Thân Toái Cốt quyền của ngươi ta nhìn thấu rồi! Chỉ cần đem chân nguyên ngưng tụ thành một sợi mảnh, vuông góc đâm vào trong chân nguyên chấn động của ngươi là có thể lấy điểm phá mặt.

- Lấy điểm phá mặt?

Lâm Minh cười, chiêu này có lẽ đối phó với Phấn Thân Toái Cốt quyền nguyên bản thật sự có một chút tác dụng như vậy, nhưng là chống lại Luyện Lực Như Tơ lại căn bản không hề ý nghĩa, Thần Vực tích lũy vô số năm, Hỗn Độn Cương Đấu kinh trải qua muôn ngàn thử thách há là một tên Trương Quan Ngọc nho nhỏ như ngươi có thể phá giải.

- Lâm Minh, ngươi nhận mệnh đi, ta hôm nay sẽ chung kết thần thoại thiên tài của ngươi!

Trương Quan Ngọc cười lớn một tiếng, trường kiếm trong tay phát ra tiếng kiếm ngân nức nở, dường như có vô số oan hồn vờn quanh thân kiếm. Theo một tiếng “rắc” nổ vang, nền đá thao trường dưới chân Trương Quan Ngọc xuất hiện từng đợt vết rạn.

- Hắc hắc, chết đi! Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm!

- Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm?

Tần Hạnh Hiên nhướng mày, đây là một chiêu hết sức ác độc trong Hợp Hoan thần công, cũng là một chiêu uy lực lớn nhất trong Hợp Hoan thần công tầng thứ nhất.

Hợp Hoan thần công tâm pháp cùng võ kỹ kết hợp, thuộc loại ma công tà đạo. Cái gọi là ma công, bình thường là sử dụng bàng môn tà đạo, tỷ như các loại thủ đoạn thải bổ, cắn nuốt, cuồng hóa... Trong thời gian ngắn rất nhanh đề cao thực lực tu vi. Loại công pháp này dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa kiếm đi mũi lệch, chiêu thức âm độc, thậm chí đối với bản thân cũng có tổn thương.

Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm này, một kiếm thả ra lượng lớn oan hồn, đâm trúng thân thể đối phương là có thể chân nguyên nghịch chuyển, hấp thu tinh hoa sinh mệnh trong máu thịt đối phương. Nếu là người kém, bị một kiếm đâm trúng là có thể hóa thành xương trắng!

Dù là võ giả tu vi cao, chân nguyên dày đặc bị một kiếm đâm trúng cũng sẽ mấy đi lượng lớn sức sống trong cơ thể, khiến cho chỗ nào đó của thân thể thối rữa héo rút, kinh mạch, cơ bắp, gân toàn bộ phế, cuối cùng bị tàn tật.

Loại tàn tật này trừ phi là thiên tài địa bảo có thể cứu sống người chết xương trắng mọc ra thịt, nếu không căn bản không thể trị khỏi. Mà loại thiên tài địa bảo này lại ngay cả tông môn lớn như Thất Huyền cốc cũng không nhất định có thể lấy ra được!

Có thể nói, trúng Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm này, đời này tu vi võ đạo liền bị hủy hơn nửa, thậm chí hủy toàn bộ.

Tuy nhiên, Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm tuy rằng âm độc nhưng lại không thể tùy ý thi triển. Loại kiếm chiêu này, dùng nhiều thì người thi thuật cũng sẽ bị oan hồn của kiếm chiêu ăn mòn, khiến cho nhân cách hỗn loạn, trở thành ác ma.

- Trương Quan Ngọc này thật ác độc, lại dùng đến chiêu này. Hắn đây là hạ quyết tâm muốn hủy diệt Lâm Minh.

Tần Hạnh Hiên là đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, phi thường hiểu biết hiệu quả của Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm.

Nàng vừa nói vậy, trái tim Uông Vũ Hàm lập tức co rút lại. Phấn Thân Toái Cốt quyền của Lâm Minh dường như bị áp chế, hắn làm sao có thể chống cự Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm này?

Kiếm của Trương Quan Ngọc còn chưa đâm ra, Lâm Minh liền cảm thấy âm phong từng đợt. Mà luồng âm phong này dường như hóa thành một đám oan hồn, quấn ở trên tay chân hắn, lập tức khiến động tác của Lâm Minh chậm lại.

Lâm Minh nhướng mày:

- Ồ? Kiếm chiêu này lại có thể ảnh hưởng đến thân pháp của ta?

- Ha ha! Đây là một chiêu mạnh nhất của ta, ngươi không có khả năng tránh được!

Trương Quan Ngọc điên cuồng cười to, khuôn mặt vốn anh tuấn của hắn đã hoàn toàn vặn vẹo, vô số oan hồn từ trên người Trương Quan Ngọc bột phát ra. Tóc hắn hoàn toàn xõa ra, tóc dài bị âm phong thổi dựng ngược, hắn lúc này đúng như một ác ma.

- Yên tâm đi, ta sẽ tha ngươi một mạng!

Trương Quan Ngọc điên cuồng kêu quái dị một tiếng, một kiếm đâm hướng Lâm Minh, vô số oan hồn trong nháy mắt ngưng tụ trên kiếm của hắn, thân kiếm đã hoàn toàn biến thành màu xương trắng, dường như cầm trong tay Trương Quan Ngọc không phải là kiếm mà là một đoạn xương trắng!

Mắt thấy một kiếm này đâm tới, Lâm Minh điên cuồng quát một tiếng, toàn thân chân nguyên cấp tốc lưu chuyển, hạt giống Tà Thần giấu ở trong trái tim Lâm Minh phát ra hào quang mãnh liệt, chân nguyên bị nén ép cao độ vọt ra bốn phía, xen lẫn vào khí huyết quanh người Lâm Minh.

Tà Thần lực, mở ra!

Tà Thần lực tầng thứ nhất, chân nguyên và lực lượng trong nháy mắt tăng lên năm mươi phần trăm, cộng thêm Đấu Chi ấn tăng phúc, Lâm Minh chỉ cảm thấy toàn thân chiến ý bùng cháy!

Không chỉ như thế, khí thế của hắn tích lũy trong va chạm với Trương Quan Ngọc lúc trước cũng trong nháy mắt bột phát ra, trường thương ra khỏi hộp, quét ngang thiên hạ!

Khí thế không thể ngăn cản vọt tới, những oan hồn quấn quanh trên người Lâm Minh ảnh hưởng đến tốc độ hắn sớm bị quét không còn bóng dáng. Lâm Minh trong nháy mắt khôi phục tốc độ đỉnh phong, nhưng mà hắn lại không định né tránh, chiến ý hừng hực ẩn chứa trong cơ thể giống như một ngọn núi lửa đến điểm tới hạn, phải bùng nổ!

- Cho ngươi xem xem, Luyện Lực Như Tơ chân chính...!

Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh một thương đâm ra. Theo một tiếng “ầm” thật lớn, thao trường dưới chân hắn hoàn toàn nổ tung, vết rạn như mạng nhện lan ra ngoài. Trong lúc nhất thời, dường như thật sự có một con giao long từ trong ngân thương của Lâm Minh vọt ra, chân nguyên bạo động, không gian dường như bị nén ép, khí kình đáng sợ hình thành sóng gợn không khí mắt thường có thể nhìn thấy, cuốn đá vụn ngói vỡ trên mặt đất, như gió lốc tràn ra bốn phía!

Ầm!

Một thương ẩn chứa lực lượng đỉnh phong của Lâm Minh đánh lên Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm của Trương Quan Ngọc.

Trong nháy mắt đó, tế bào thật nhỏ toàn thân Lâm Minh đồng loạt chấn động, chân nguyên trong nháy mắt hóa thành năm ngàn luồng, năm ngàn luồng chân nguyên này giống như năm ngàn con giao long nhỏ hung lệ dữ tợn, nhanh như hổ đói vồ mồi xông tới Trương Quan Ngọc.

Xịch xịch xịch xịch xịch!!!

Oan hồn ẩn chứa trên Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm giống như giấy vụn bị giao long nhỏ hung dữ vồ tới cắn tan!

Hoàn toàn là nghiền ép nghiêng về một phía!

Năm ngàn luồng chân nguyên xông phá Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm, lập tức như sóng thần và mãnh thú vọt vào thân thể Trương Quan Ngọc.

Dù là Trương Quan Ngọc đã đạt tới Luyện Cốt kỳ, chân nguyên nhập cốt, trong cơ thể lực phòng ngự kinh người, nhưng làm sao có thể chống được năm ngàn luồng chân nguyên chấn động trải qua Tà Thần lực thêm vào?

A a a a...!!!

Trương Quan Ngọc phát ra tiếng kêu thảm nát ruột xé lòng, toàn thân hắn nội tạng nhiều nơi vỡ nát, mạch máu không biết vỡ bao nhiêu, máu tươi thấm qua da bắn ra bốn phía. Trương Quan Ngọc trường kiếm rời tay, thân thể bị khí kình chấn bay ra, xoay tròn hộc máu. Giống như một cái túi máu bị thủng, ngã mạnh trên mặt đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, một kích mạnh nhất của Trương Quan Ngọc, tuyệt chiêu lợi hại nhất trong Hợp Hoan thần công tầng một, Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm rồi lại bị Lâm Minh một thương đâm bay!

Lại nhìn sàn thao trường kia dưới chân Lâm Minh, vết rạn như mạng nhện lan tràn xa đến mười mấy trượng. Đây là hiệu quả phá hoại của chân nguyên và lực lượng yêu nghiệt ra sao mới có thể tạo thành!

Phủ chủ Thất Huyền võ phủ đưa ra khảo hạch cho Lâm Minh trong bốn tháng chiến thắng Trương Quan Ngọc, hiện tại mới hai tháng rưỡi đã thu phục rồi!

Hơn nữa là ở dưới trạng thái Trương Quan Ngọc mạnh nhất, một thương thu phục!

Thậm chí Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương của Lâm Minh còn chưa trải qua Minh Văn!

Thật sự là quá khủng bố. Ở trên người Lâm Minh, cho dù là chuyện thoạt nhìn tuyệt đối không có khả năng cũng trở nên rất có khả năng.

***

Ngũ tạng đều nát, máu chảy vô số, Trương Quan Ngọc cơ mặt vặn vẹo như muốn đứt gãy, trong lòng hắn hận đến cực hạn.

- Lâm Minh, ta giết ngươi!

Trương Quan Ngọc cắn rách đầu lưỡi, thò tay sờ Tu Di giới trên tay.

Cảnh tượng này lập tức khiến cho Lâm Minh cảnh giác. Hắn đương nhiên nhớ được, khi chiến đấu sắp bắt đầu Âu Dương Địch Hoa lặng lẽ đưa cho Trương Quan Ngọc một cái Tu Di giới, chính là chiếc hắn đang đeo trên tay.

Âu Dương Địch Hoa nhưng là xuất thân Thất Huyền cốc, đồ vật đưa ra tuyệt đối không phải vật thường.

Trong lòng Lâm Minh dâng lên một cảm giác nguy cơ thật lớn. Hắn không nói hai lời, nhắm chuẩn tay của Trương Quan Ngọc, trực tiếp ném Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ra.

Vù!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương một ngàn hai trăm cân mang theo tiếng xé gió thê lương, lực lượng ẩn chứa khủng bố đến cực điểm!

Trương Quan Ngọc vừa mới lấy Phích Lịch Tà Hỏa châu ra trực tiếp bị Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đâm trúng bàn tay, thân máu thịt đối mặt lực lượng khủng bố như thế, lại mất đi chân nguyên bảo vệ, kết quả có thể nghĩ mà biết!

Phốc!

Tay trắng nõn thon dài của Trương Quan Ngọc trực tiếp như đậu hũ bị chùy nện trúng, vỡ tung tóe!

- A a a a...!!!

Trương Quan Ngọc ôm cổ tay đứt của mình, thống khổ rống lên. Mà lúc này, Lâm Minh một bước lao ra, một chưởng ấn hướng hậu tâm Trương Quan Ngọc.

Tuyệt Mạch thủ!

- Dừng tay!

Bên tai Lâm Minh đột nhiên vang lên tiếng quát chói tai của Âu Dương Địch Hoa, nhưng là hắn căn bản không nghe, vẫn như cũ một chưởng đánh hướng Trương Quan Ngọc.

Âu Dương Địch Hoa hừ lạnh một tiếng, thân thể từ trạng thái tĩnh tọa đột nhiên bắn lên, ghế dựa dưới thân hắn bị khí kình tràn ra bốn phía làm nổ tung.

Âu Dương Địch Hoa vốn muốn chờ Trương Quan Ngọc ném ra Phích Lịch Tà Hỏa châu, trọng thương thậm chí giết chết Lâm Minh. Phích Lịch Tà Hỏa châu này là do Trận Pháp đại sư của Thất Huyền cốc chế tạo, có thể tru sát võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ. Loại đồ vật này chỉ có đại tông môn mới có, ở thế tục thuộc loại hàng cấm tuyệt đối.

Âu Dương Địch Hoa tin tưởng, Lâm Minh nếu là bị Phích Lịch Tà

Hỏa châu đánh trúng chính diện, ắt phải chết không nghi ngờ. Dù chỉ là lan đến cũng bị thương nặng hoặc tàn phế.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ đến, Lâm Minh quả quyết như thế. Khi Trương Quan Ngọc vừa lấy Phích Lịch Tà Hỏa châu liền đã ném Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ra, trực tiếp đâm tay của Trương Quan Ngọc thành thịt nát.

Mà hiện tại, Trương Quan Ngọc đã mất sức chống cự, Lâm Minh lại còn muốn hạ nặng tay, Âu Dương Địch Hoa sao có thể ngồi yên không lý đến. Dù sao Trương Quan Ngọc liên quan đến Thuần Âm Thập Nhị tử của hắn, nếu là Trương Quan Ngọc chết, mục đích hắn đến Thiên Vận quốc liền trôi theo dòng nước!

- Ngươi làm càn!

Mắt thấy Lâm Minh căn bản phớt lờ mệnh lệnh của hắn, vẫn xông tới Trương Quan Ngọc, Âu Dương Địch Hoa trong lòng nổi giận, trực tiếp đề chân nguyên, một chưởng đánh tới Lâm Minh.

Một chưởng này Âu Dương Địch Hoa không chút nương tay, là ôm tâm tư trọng thương thậm chí giết chết Lâm Minh.

Nhưng mà ngay khi hắn tính trước lộ tuyến công kích Lâm Minh, một chưởng sắp chặn giết Lâm Minh, tốc độ Lâm Minh đột nhiên tăng vọt.

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh với trạng thái mở Tà Thần lực thi triển Kim Bằng Phá Hư, tốc độ trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn, so với vừa rồi đối mặt Trương Quan Ngọc còn nhanh hơn gấp rưỡi.

Tốc độ nhanh như vậy đã vượt xa tốc độ cực hạn của Âu Dương Địch Hoa.

Một chưởng này của Âu Dương Địch Hoa trực tiếp đánh trượt!

Chương 153: Khí thế áp bách

Rầm!

Chưởng phong của Âu Dương Địch Hoa đánh lên cột đá ven thao trường, cột đá vỡ tan tành.

Cùng lúc đó, Lâm Minh đã như thuấn di tới bên cạnh Trương Quan Ngọc, tay nâng lên chưởng hạ xuống, một chưởng không chút lưu tình ấn lên hậu tâm Trương Quan Ngọc.

Tuyệt Mạch thủ!

Chân nguyên của Lâm Minh đánh vào trong cơ thể Trương Quan Ngọc. Bởi vì lúc này Trương Quan Ngọc hoàn toàn mất sức chống cự, chân nguyên không hề trở ngại dọc theo kinh mạch quanh người Trương Quan Ngọc nhanh chóng khuếch tán, kinh mạch vốn phong bế bị chân nguyên cuồng mãnh xông vỡ nát, bao gồm phần đông khiếu huyệt trên kinh mạch cũng bị hoàn toàn phá hủy!

Trương Quan Ngọc kêu một tiếng đau đớn, trực tiếp chết ngất!

Biến cố bất thình lình khiến mọi người ở đây hít ngược một hơi khí lạnh, Lâm Minh rồi lại phớt lờ mệnh lệnh của Âu Dương Địch Hoa, hơn nữa còn mạnh mẽ đột phá ngăn chặn của Âu Dương Địch Hoa, một chưởng đánh lên người Trương Quan Ngọc.

Đây chẳng phải nghĩa là, tốc độ của Lâm Minh còn nhanh hơn cả Âu Dương Địch Hoa?

- Ngay cả Âu Dương Địch Hoa đều không ngăn được Lâm Minh, Lâm Minh quá khủng bố rồi hả!

- Âu Dương Địch Hoa nhưng là đệ tử thân truyền của trưởng lão, cũng không phải võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường. Mà Lâm Minh mới Dịch Cân kỳ...

Mọi người dùng chân nguyên truyền âm nhỏ giọng nghị luận, lại nhìn bóng dáng của Lâm Minh tràn ngập kính sợ thậm chí là sợ hãi.

Một chưởng chặt đứt hậu hoạn, Lâm Minh không chút hoang mang nhặt Phích Lịch Tà Hỏa châu bên cạnh Trương Quan Ngọc. Tuy là lần đầu tiên thấy thứ này, nhưng Lâm Minh cũng có thể đại khái đoán ra tác dụng của nó. Đây hẳn là một loại ám khí có tính sát thương.

Nhìn Phích Lịch Tà Hỏa châu, Lâm Minh có thể cảm nhận được sau lưng có một ánh mắt giống như tên bắn lên người mình. Hắn ung dung xoay người đối diện gương mặt trầm như nước của Âu Dương Địch Hoa.

Âu Dương Địch Hoa chưa từng tức giận như hôm nay. Lâm Minh phớt lờ mệnh lệnh của mình đã khiến hắn lửa giận thiêu đốt. Hắn không thể chấp nhận nhất chính là, một kích toàn lực của mình ngăn cản Lâm Minh, lại bị Lâm Minh thoáng cái bứt ra, kết quả công kích thất bại. Điều này khiến hắn mất hết mặt mũi.

Hắn nhưng là võ giả Ngưng Mạch kỳ, hiện giờ hai mươi tư tuổi, hơn nữa là đệ tử thân truyền của trưởng lão Thất Huyền cốc. Lâm Minh chỉ là một chuẩn đệ tử hạch tâm, mới mười lăm tuổi, tu vi chẳng qua là Dịch Cân sơ kỳ mà thôi. Hắn không ngờ chịu thiệt dưới tay Lâm Minh, một chưởng đánh hụt. Hơn nữa trơ mắt nhìn thằng nhãi ranh này dưới mí mắt hắn cho Trương Quan Ngọc một đòn nghiêm trọng. Chín tuổi lớn hơn Lâm Minh này, sống uổng rồi!

Điều này làm cho uy tín của hắn còn đâu nữa?

Hắn vốn thiên phú không tính rất xuất chúng, trở thành đệ tử thân truyền của trưởng lão là bởi vì có quan hệ chú cháu với tam trưởng lão ở trong đó. Hắn không muốn thấy nhất chính là có người nghị luận sau lưng: “Âu Dương Địch Hoa này chính là dựa vào quan hệ trở thành đệ tử hạch tâm, bản lĩnh gì đều không có!”.

- Tốt! Ngươi rất tốt! Ngươi lại không nghe mệnh lệnh của ta. Dưới tình huống Trương Quan Ngọc mất năng lực chống cự vẫn như cũ hạ nặng tay! Chỉ bằng điểm này, ta có thể phế ngươi!

Âu Dương Địch Hoa nắm chặt tay, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Minh.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, giơ Phích Lịch Tà Hỏa châu trong tay, đúng lý hợp tình nói:

- Thất Huyền sứ đại nhân, ta nghĩ ngươi hẳn là nhận ra cái này chứ. Trương Quan Ngọc muốn dùng nó để đối phó ta, ta không biết cái này có trong quy tắc quyết chiến cho phép hay không, tạm thời tính nó được phép đi. Thứ này hình như là đại tông môn luyện chế ra, uy lực ra sao có thể nghĩ mà biết. Đây chính là cái gọi là mất năng lực chống cự trong miệng ngươi sao?

- Ý tứ của Thất Huyền sứ đại nhân là bảo ta ngửa cổ chịu chặt? Đợi đến khi Trương Quan Ngọc làm ta trọng thương, mới ra tay đối phó hắn? Xin lỗi, ta không cao thượng như vậy. Hơn nữa, nơi này nhân vật trọng yếu nhiều như vậy, thứ này uy lực lại lớn như vậy, ném ra thương đến ai đều không tốt, đúng không?

- Ném loại đồ vật này lại không cần bao nhiêu chân nguyên, chỉ cần Trương Quan Ngọc còn có một hơi, tùy thời sẽ ném nó ra ngoài, cho nên ta phải đánh bất tỉnh hắn, chỉ là đánh bất tỉnh mà thôi. Ta vừa rồi một chưởng đó ra tay không nặng, về phần lúc trước không cẩn thận làm phế tay của Trương công tử, ta cảm thấy có lỗi sâu sắc, ta cũng bị ép bất đắc dĩ.

- Lùi một vạn bước mà nói, dù là ta ra tay quá nặng, ta cùng Trương công tử trước đó đã ký giấy sinh tử, vân tay đều ấn rồi, đánh thương đánh chết đều không truy cứu. Âu Dương đại nhân không phải là không nhớ được chứ?

Lâm Minh hùng hồn đầy lý lẽ nói một tràng, Âu Dương Địch Hoa gần như tức giận đến phát run.

Một chưởng vừa rồi ra tay không nặng?

Âu Dương Địch Hoa tuy không hiểu một chưởng kia của Lâm Minh có huyền cơ gì, nhưng hắn có thể khẳng định, với sự quả quyết và ác độc của kẻ trước mắt này, một chưởng đó tuyệt đối khiến Trương Quan Ngọc ăn đủ.

Cộng thêm lúc trước hắn đã phế tay phải của Trương Quan Ngọc, hơn nữa còn hoàn toàn đập thành thịt nát xương vụn, không có thiên tài địa bảo có thể làm chi đứt mọc lại, căn bản trị không khỏi, chỉ sợ con đường võ đạo của Trương Quan Ngọc đến đây chấm dứt.

Loại người như Trương Quan Ngọc ngạo tâm quá nặng, căn bản không chịu được thất bại, huống chi là thất bại trình độ này!

Võ đạo chi tâm của hắn sợ là sẽ hoàn toàn bị đánh tan, từ nay về sau không gượng dậy nổi!

Trương Quan Ngọc đời này xem như xong rồi.

Nhưng cố tình Lâm Minh hạ nặng tay như thế, lại không đuối lý. Trương Quan Ngọc trước khi ra tay, muốn đẩy Lâm Minh vào chỗ chết, Phích Lịch Tà Hỏa châu này chính là chứng cớ.

Dựa theo quy định so tài của Thất Huyền võ phủ, trong chiến đấu giết chết đối phương hoặc là cố ý thương tàn đối phương dưới tình huống đối phương mất năng lực chống cự, sẽ bị xử phạt.

Mà Lâm Minh hiện tại, vừa không giết chết đối phương cũng không thương tàn đối phương dưới tình huống đối phương mất năng lực chống cự, thuộc loại phòng vệ chính đáng, căn bản không trái với quy tắc. Điều này khiến Âu Dương Địch Hoa gần như phát điên.

Không chỉ như thế, bọn họ trước khi chiến đấu còn ký giấy sinh tử, Âu Dương Địch Hoa căn bản không khêu ra điểm yếu của Lâm Minh.

Bởi vậy, hắn không thể ra tay đối phó Lâm Minh. Huống chi hắn đã là người hai mươi tư tuổi, Lâm Minh mới mười lăm, nếu làcậy vào tu vi, ỷ lớn hiếp nhỏ, vô duyên vô cớ ra tay với Lâm Minh, căn bản là không nói nổi. Hơn nữa nghĩ đến tốc độ xuất quỷ nhập thần kia của Lâm Minh, Âu Dương Địch Hoa cũng trong lòng không nắm chắc. Nếu là với thực lực tuyệt đối áp chế đối phương còn đỡ, nếu là ra tay trong mấy chiêu không thể chế ngự đối phương, như vậy hắn thật sự có thể đâm đầu đậu hũ mà chết, chênh lệch chín tuổi sống lên thân chó mất rồi!

Nhưng là, hôm nay hắn lại không thể cứ như vậy quên đi, nếu không hắn mất hết uy nghiêm!

Không khí trong lúc nhất thời hết sức ngưng trọng, bất cứ người nào đều nhìn ra được giữa Âu Dương Địch Hoa và Lâm Minh tóe ra lửa. Hai vị Thất Huyền sứ tương lai và Thất Huyền sứ hiện tại, đối đầu nhau!

Đương nhiên bất kể thấy thế nào, Lâm Minh hiện giờ đều là phe yếu thế.

- Lâm Minh bị nguy hiểm rồi... Âu Dương Địch Hoa nhưng không dễ chọc, ngay cả phủ chủ của Thất Huyền võ phủ đều phải kính sợ ba phần.

- Người trẻ tuổi chính là có gan, Lâm Minh hiện tại còn chưa trưởng thành đã chọc vào Âu Dương Địch Hoa, chỉ sợ sau này không dễ lăn lộn.

- Đừng coi thường Lâm Minh, xem xem những kẻ thù của Lâm Minh. Trương Thương, Chu Viêm, Trương Quan Ngọc... Không phải đều bị Lâm Minh xử lý sao. Trương Thương, Chu Viêm quá yếu, tạm thời không nói. Trương Quan Ngọc bất kể nền tảng hay là thực lực cá nhân, loại nào không phải đỉnh cấp.

Kỳ thật còn có một kẻ thù mà người này không dám nói, đó chính là thập hoàng tử Dương Chấn.

Dương Chấn cũng bị Lâm Minh áp chế gắt gao, hiện tại chỉ có thể cười ha ha trước mặt Lâm Minh, không dám trở mặt. Nhìn những người trở mặt kia, tỷ như Trương Thương, Chu Viêm, Trương Quan Ngọc, đều xong đời rồi. Vẫn là thập hoàng tử Dương Chấn sáng suốt, trước cùng Lâm Minh đưa đẩy, có thể đánh ngày nào hay ngày đó.

Người tại chỗ tâm tính không đồng nhất. Có một số người lo lắng cho Lâm Minh, mà có một số người thì ôm tâm lý vui sướng khi người gặp họa, ước gì nhìn thấy Lâm Minh bị Âu Dương Địch Hoa đùa chết.

Lâm Minh tuy lợi hại nhưng dù sao sau lưng Âu Dương Địch Hoa là trưởng lão chính quy của Thất Huyền cốc. Đó nhưng là nhân vật trong truyền thuyết, nhân vật bậc này, một đạo Thất Huyền lệnh truyền xuống, thậm chí có thể khiến xã tắc đổi chủ, giang sơn đổi họ. Lâm Minh dù về sau trưởng thành đến Ngưng Mạch kỳ, hắn cũng không dám động Âu Dương Địch Hoa, nếu không chính là tìm chết.

Khi mọi người nhao nhao nghị luận, Bạch Tĩnh Vân lại cắn môi yên lặng nhìn Lâm Minh, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

Còn có nửa năm... Cách ngày giữ đạo hiếu ba năm ch phụ thân kết thúc chỉ còn có nửa năm.

Sau khi giữ đạo hiếu chấm dứt, cũng là ngày Âu Dương Địch Hoa cầu hôn.

Bạch Tĩnh Vân không chút trông cậy vào gia gia hết thảy lấy lợi ích của gia tộc làm trọng có lá gan cự tuyệt mối hôn nhân này, càng không trông cậy Âu Dương Địch Hoa sẽ quên nàng.

Tuy rằng Âu Dương Địch Hoa trong yến hội hôm nay không cùng mình nói qua một lời, nhưng đây chỉ là vì thời cơ không thích hợp mà thôi. Bạch Tĩnh Vân rõ ràng bắt giữ được một tia tham lam và dâm tà trong mắt Âu Dương Địch Hoa khi hắn nhìn mình.

Bạch Tĩnh Vân vốn đã nhận mệnh rồi, nhưng hiện tại nàng lại nhìn thấy Lâm Minh cùng Âu Dương Địch Hoa là địch.

Điều này làm cho trái tim nàng trong nháy mắt bóp chặt.

Có phải...

Có phải có một phần trăm khả năng Lâm Minh có thể cứu nàng ra khỏi hố lửa...

***

Ở trên thao trường, Âu Dương Địch Hoa từng bước đi tới Lâm Minh. Hắn cứ đi một bước, khí thế lại mạnh thêm một phần, dường như bước chân hắn giẫm trên nhịp trống tim đập của mọi người, gây nên sự cộng hưởng nhịp tim của mọi người. Loại cảm giác này hết sức khó chịu.

- Nếu không thể ra tay, ta liền ép ngươi khuất phục!

Âu Dương Địch Hoa dữ tợn nghĩ, khí thế toàn thân chợt bột phát ra, muốn bằng vào khí thế áp bách Lâm Minh, khiến hắn không duy trì được, không thể không khuất phục!

Hợp Hoan thần công của Âu Dương Địch Hoa đã luyện đến tầng thứ ba đỉnh phong, chỉ kém một bước là có thể đột phá tầng thứ tư. Khí thế của hắn cường đại hơn Trương Quan Ngọc rất nhiều, một bước bước ra, các loại ảo giác hỗn loạn giống như thủy triều ập về phía Lâm Minh.

Người đứng chung quanh Âu Dương Địch Hoa không kìm nổi đều lùi ra phía sau, luồng khí thế này cực kỳ quỷ dị. Chỉ là bị lan đến, bọn họ liền cảm thấy trước mắt đều là ảo giác, gần như tâm thần thất thủ.

- Đại nhân, cẩn thận!

Một tên hộ vệ nhìn thấy chủ nhân của mình đã mặt đầy vẻ si ngốc, nước miếng đều muốn chảy ra ngoài, lập tức muốn lắc tỉnh hắn, nhưng là lắc thế nào đều vô dụng, đành phải cõng hắn lên, rời khỏi phạm vi khí thế của Âu Dương Địch Hoa bao phủ.

Rất nhiều giai cấp quyền quý võ đạo tu vi rất thấp thậm chí không có, tự nhiên không chống được khí thế của Âu Dương Địch Hoa. Nhưng mà dù là một ít võ giả Luyện Nhục kỳ, Luyện Tạng kỳ cũng không dễ chịu. Bọn họ không thể không vận chân nguyên toàn thân để chống lại khí thế của Âu Dương Địch Hoa. Một số người tu vi kém, cũng bất chấp mặt mũi, dứt khoát thi triển thân pháp chạy ra ngoài.

Võ giả Ngưng Mạch kỳ ra từ Thất Huyền cốc, quả nhiên cường đại!

Bọn họ còn chỉ là bị lan đến mà thôi cũng đã không chịu nổi như vậy, mà Lâm Minh ở giữa sân lại là đứng mũi chịu sào, áp lực phải đối mặt có thể nghĩ mà biết.

Nhưng mà khi mọi người thật không dễ dàng ổn định tâm tính và ý thức của mình trong ảo giác hỗn loạn, ném ánh mắt về phía Lâm Minh ở giữa sân, lại trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Lâm Minh giống như không có việc gì, hai tay ôm ngực, tùy ý đứng đó, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương bị hắn ôm vào trong ngực. Nhìn vẻ mặt hắn dường như đang nhìn Âu Dương Địch Hoa như khỉ làm trò.

Chương 154: Cầm tử nha

Hợp Hoan thần công nói đến cùng là một loại công pháp dâm tà, khí thế phóng ra sau khi tu luyện Hợp Hoan thần công dâm tà quỷ dị. Võ giả bình thường bị bao phủ trong đó, nếu duy trì không nổi trong đầu sẽ ảo giác sinh ra thành rừng, đương trường lộ ra trò hề.

Nhưng là Lâm Minh, võ đạo chi tâm dị thường kiên định, hơn nữa hắn tu luyện chính là Hỗn Độn Cương Đấu kinh chí cương chí dương. Bản thân chân nguyên dày đặc vô cùng, khí thế võ đạo cũng là xích sắt ngăn sông, bất động như núi. Cho nên, những ảo giác này đối với hắn mà nói căn bản là trò nhảm nhí.

Đừng nói Âu Dương Địch Hoa tu vi chỉ Ngưng Mạch kỳ, dù hắn đạt tới cảnh giới Hậu Thiên Lâm Minh cũng có thể ứng phó.

Vì thế, hiện trường liền xuất hiện trạng thái như vậy. Mặc cho Âu Dương Địch Hoa thúc giục khí thế như thế nào, Lâm Minh căn bản không chút động tâm, cảnh này khiến cho Âu Dương Địch Hoa thoạt nhìn liền giống như một thằng hề!

Mọi người sau khi phát hiện một màn này đều tròn mắt, đối mặt khí thế áp bách của Âu Dương Địch Hoa, Lâm Minh rồi lại như không có cảm giác.

Cái này cũng quá vẽ mặt rồi hả!

Bạch Tĩnh Vân trong đám người lúc này ngây ra nhìn bóng dáng Lâm Minh, nàng đồng dạng không nghĩ tới dưới loại áp lực khủng bố này Lâm Minh lại hoàn toàn giống như bình thường, trong ung dung mang theo một luồng khí thế bễ nghễ hết thảy!

Áp bách của Âu Dương Địch Hoa đối với Lâm Minh mà nói liền giống như mây bay mạng nhện, có thể thoải mái phất đi.

Bất kể là lúc trước chiến đấu với Trương Quan Ngọc hay là hiện tại khí thế của Lâm Minh đều vô cùng sắc bén, vô kiên bất tồi. Giống như trường thương, chém hết mọi thứ.

Khoảnh khắc đó, nhịp tim Bạch Tĩnh Vân không hiểu sao trở nên nhanh hơn.

Bình thường trầm ổn nội liễm, bất động như sơn.

Khi chiến đấu mũi nhọn hiện thế, kinh diễm thiên hạ.

Có lẽ... Hắn... Có thể thắng!

Nghĩ đến đây, tay của Bạch Tĩnh Vân không kìm nổi nắm chặt vạt áo, hô hấp hơi hơi dồn dập.

Chỉ là góc nàng đứng lúc này tương đối khuất, không ai chú ý đến biểu tình của nàng, bao gồm cả Mộ Dung Tử một mực nghiêng đầu ngồi ở bên cạnh nàng.

***

Lâm Minh trên thao trường càng ung dung, Âu Dương Địch Hoa lại càng mất hết mặt mũi.

Một số người đều cảm thấy không nhìn được nữa, hôm nay Âu Dương Địch Hoa nên làm thế nào kết thúc?

Người địa vị đến loại trình độ này, coi trọng nhất chính là thể diện. Lâm Minh đây là trắng trợn đánh mặt!

- Lâm Minh cũng quá biến thái, tuy nhiên ta cảm thấy hắn không nên nhằm vào như vậy đối với khí thế của Âu Dương Địch Hoa. Thoáng khuất phục một chút, để Âu Dương Địch Hoa có thể hạ đài.

Có người lén nghị luận.

- Khuất phục?

Mộ Dung Tử vừa khéo nghe được, bĩu môi cười lạnh:

- Lâm Minh nếu là thật sự khuất phục, nếu là hắn thật sự không chống được khí thế của Âu Dương Địch Hoa, Âu Dương Địch Hoa khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha Lâm Minh. Sẽ làm cho Lâm Minh giống những kẻ miệng đầy nước miếng, ánh mắt ngây dại vừa rồi lộ hết vẻ xấu, giống như một con heo vậy.

Bầu không khí càng ngày giương cung bạt kiếm, sự tình đến nước này đã không thể kết thúc.

Mà đúng vào lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tiếng cười sang sảng. Tiếng cười này hùng hậu dị thường, khi mới xuất hiện còn dường như ở rất xa, trong nháy mắt liền vang lên bên tai mọi người.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một nam nhân mặc trường bào phiêu dật như nước chảy, trong ngực ôm một cây trường cầm xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nam nhân này dáng người thon dài, mày rậm mắt sáng, chỉ là tùy ý đứng như vậy, toàn thân tự nhiên lộ ra một luồng khí chất phiêu dật xuất trần, khiến người không kìm nổi lòng sinh cảm giác kính sợ.

Sau khi người này vừa xuất hiện, áp lực Âu Dương Địch Hoa phóng ra đột nhiên tiêu tan. Không hề nghi ngờ, thực lực người này cường đại hơn Âu Dương Địch Hoa rất nhiều.

- Phủ... Phủ chủ?

Tần Hạnh Hiên trong lòng kinh hãi, nàng cũng rất ít nhìn thấy phủ chủ của Thất Huyền võ phủ. Người này hành tung mơ hồ không chừng, thực lực tinh thâm vô cùng. Hắn đã dừng lại ở Hậu Thiên đỉnh phong thật lâu, nghe nói đã nửa chân bước vào Tiên Thiên.

Nhìn nam nhân trường cầm này đột nhiên xuất hiện, khóe miệng Âu Dương Địch Hoa co giật một cái, thân thể thu liễm khí thế. Nam nhân trcầm này chính là phủ chủ của Thất Huyền võ phủ Cầm Tử Nha.

Cầm Tử Nha người này trước khi gia nhập Thất Huyền cốc chỉ là một nhạc sĩ, sau này ông bái vào Cầm tông Thất Huyền cốc, khi đó đã hơn hai mươi tuổi.

Cầm Tử Nha hai mươi tuổi mới tập võ, bỏ lỡ thời kỳ hoàng kim luyện võ của võ giả. Dù là như thế, ông lại cũng ở ba mươi mốt tuổi tiến vào Ngưng Mạch kỳ, ba mươi sáu tuổi bước vào Hậu Thiên, bốn mươi lăm tuổi đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong.

Thiên tài như thế, ngay cả trưởng lão của Thất Huyền cốc đều lâm vào khiếp sợ. Tuy nhiên bỏ lỡ thời kỳ tập võ hoàng kim chung quy là một tổn thất lớn, Cầm Tử Nha vào lúc thoát thai hoán cốt, bước vào Tiên Thiên gặp phải bình cảnh thật lớn. Hiện giờ ông du lịch bốn phương, kiêm nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc, là muốn trong du lịch lại tìm kiếm đột phá ở tâm cảnh và cầm nghệ.

- Âu Dương công tử, nể mặt bản nhân, chuyện hôm nay cho qua, thế nào?

Cầm Tử Nha mỉm cười nói, thanh âm của ông mang theo một luồng lực tương tác kỳ dị, khiến người nghe như cây đón gió xuân.

Âu Dương Địch Hoa hơi hơi trầm mặc, nói:

- Cầm phủ chủ nói vậy, ta tự nhiên sẽ không truy cứu.

Cầm Tử Nha đưa ra bậc thang, Âu Dương Địch Hoa đương nhiên sẽ thuận thế bước xuống. Đối với Cầm Tử Nha người này, Âu Dương Địch Hoa cũng có vài phần kính sợ. Một khi Cầm Tử Nha bước vào Tiên Thiên, đó chính là trưởng lão rồi. Với thiên phú của ông ở cầm nghệ, không nhất định sẽ không vượt qua thúc thúc của hắn.

- Lâm tiểu huynh đệ, đây là đưa cho ngươi.

Cầm Tử Nha nói xong cổ tay khẽ run lên. Cũng không thấy rõ động tác của ông thế nào, một cây linh chi toàn thân đỏ thẫm như máu, cỡ bàn tay trẻ con liền xuất hiện trong tay.

Rồi sau đó Cầm Tử Nha tiện tay vung lên, Huyết Linh Chi như có linh tính bay về phía Lâm Minh.

Huyết Linh Chi năm trăm năm!

Lâm Minh sau khi đón lấy Huyết Linh Chi, cảm nhận được dòng khí khí huyết nồng đậm từ trên tay truyền đến, trái tim không kìm nổi đập điên cuồng.

Huyết Linh Chi năm trăm năm cực kỳ quý báu, chỉ có đại tông môn thông qua bí pháp mới có thể đào tạo, hơn nữa tỷ lệ sống rất thấp.

Đại đa số Huyết Linh Chi vào lúc ba trăm năm tuổi liền đi đến cuối, không ngắt lấy sẽ chết héo. Huyết Linh Chi ba trăm năm sẽ lớn đến cỡ chậu rửa mặt, là thánh dược cực phẩm của thế gian.

Loại Huyết Linh Chi này đã là quý báu phi thường. Huyết Linh Chi năm tuổi cao hơn ở thế gian đã rất khó tìm được rồi, chỉ có trong một số Linh sơn và đại tông môn linh khí đầy đủ mới có thể tìm được.

Nếu như Huyết Linh Chi năm tuổi qua ba trăm năm, tinh hoa của nó ngược lại sẽ bắt đầu dày đặc nén ép. Huyết Linh Chi bốn trăm năm chỉ lớn bằng gầu nước, mà Huyết Linh Chi năm trăm năm thì thu nhỏ bằng cỡ bàn tay trẻ con.

Tuy rằng thể tích thu nhỏ nhưng tinh hoa lại nén ép, loại Huyết Linh Chi này có thể bổ sung huyết khí trong cơ thể, khiến võ giả khí huyết tràn đầy, khí lực cũng theo đó tăng trưởng.

Huyết Linh Chi năm trăm năm là thánh dược mà võ giả loại lực lượng tha thiết ước mơ.

Mọi người ở đây nhìn thấy Huyết Linh Chi mơ hồ tỏa ánh sáng đỏ đều không kìm nổi động lòng. Một ít người thậm chí nuốt nuốt nước miếng. Loại thánh dược này, có tiền cũng không mua được.

Lúc trước khi Vương công công truyền lệnh cho Lâm Minh, hứa bốn loại phần thưởng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Huyết Linh Chi năm trăm năm, Bích Linh đan, Tịnh Thể Linh Dịch. Phần thưởng tuy kinh người, nhưng lại không có mấy người cho rằng Lâm Minh có thể giành được. Mà hiện tại, Lâm Minh đã lấy được hai loại rồi, hai loại sau chỉ sợ cũng vô cùng có khả năng.

Điều này làm cho mọi người vừa ghen tị lại vừa bất đắc dĩ. Thực lực người ta bày ra ở đó, bọn họ cũng không có lời gì để nói.

Lâm Minh hai tay nâng Huyết Linh Chi, cung kính thi lễ với Cầm Tử Nha, nói:

- Tạ ơn phủ chủ.

- Ha ha, không cần cảm tạ ta. Linh chi này cũng không phải của ta mà là Thất Huyền cốc phát xuống, làm phần thưởng ban cho đệ tử thiên tài. Khảo hạch ta đặt ra ngươi đã thông qua rồi, Huyết Linh Chi này chính là ngươi nên được.

Lâm Minh đem Huyết Linh Chi thu vào Tu Di giới, mà Phích Lịch Tà Hỏa châu lúc trước hắn cũng thuận thế thu lại. Hạt châu này hắn đương nhiên không định trả lại Âu Dương Địch Hoa. Hắn đoán chắc Âu Dương Địch Hoa vì thể diện cũng không có khả năng đòi hắn. Huống chi, Âu Dương Địch Hoa chỉ sợ cũng không nguyện ý thừa nhận hạt châu này là hắn đưa cho Trương Quan Ngọc.

Âu Dương Địch Hoa tự nhiên chú ý tới động tác của Lâm Minh, điều này làm cho sắc mặt hắn càng thêm âm trầm: “Lâm Minh a Lâm Minh, ngươi tham Phích Lịch Tà Hỏa châu này cũng phải biết dùng mới được. Ta chờ lúc ngươi thí nghiệm lung tung tự nổ chết mình mới tốt!”.

Bởi vì Trương Quan Ngọc và Lâm Minh quyết chiến, yến hội nguyên bản đã hoàn toàn mất ý nghĩa, phủ chủ Thất Huyền võ phủ Cầm Tử Nha xuất hiện lại khiến không khí hiện trường đạt tới một cao trào.

Phủ chủ của Thất Huyền võ phủ đối với võ giả của giới tu võ mà nói cũng giống như là hoàng đế đối với dân chúng, có quyền uy vô thượng. Huống chi người này thực lực có một không hai Thiên Vận quốc, dù là những võ giả Hậu Thiên lâu đời như Mộc Dịch, Uông Toàn Cơ ở trước mặt Cầm Tử Nha cũng kém rất xa.

Âu Dương Địch Hoa lúc này đã hoàn toàn không có hứng thú ở lại, hắn nhẫn nại nói vài câu khách sáo với Cầm Tử Nha sau đó phất tay áo rời đi.

Cầm Tử Nha cũng không định ở lâu, ông vốn chính là nhân vật như nhàn vân dã hạc, chỉ uống mấy chén trà xanh cũng liền rời đi.

Một buổi yến hội tuy rằng mục đích nguyên bản đã hoàn toàn trôi theo dòng nước, những người tham gia phần lớn hứng trí bừng bừng, các loại tranh đấu bên trong, có thể nói là cao trào thay nhau nổi lên, nhìn mà bọn họ kêu to đã ghiền.

Đương nhiên, cũng có không ít người tâm tình trầm trọng, tỷ như thập hoàng tử Dương Chấn. Hắn vạn vạn không ngờ tới, Trương Quan Ngọc bị Lâm Minh đánh cho thất bại thảm hại, thậm chí đứt một bàn tay.

Trương Quan Ngọc muốn phế Lâm Minh, kết quả chính mình tàn phế một nửa. Minh hữu hắn vừa lôi kéo liền cứ như vậy xong đời. Hơn nữa Trương Quan Ngọc còn là nút thắt gắn bó quan hệ giữa hắn với Âu Dương Địch Hoa, không có Trương Quan Ngọc, Âu Dương Địch Hoa không nhất định sẽ tiếp tục duy trì hắn.

Nghĩ đến đây trong lòng Dương Chấn đắng ngắt.

Lâm Minh quả thật là khắc tinh trong số mệnh của hắn.

Đương nhiên, còn có người tâm tình càng thêm trầm trọng, chính là gia chủ Trương gia Trương Phụng Tiên của Liên Hợp thương hội.

Khi Trương Quan Ngọc bị đưa về, Trương Phụng Tiên trong lòng khí huyết quay cuồng, sát ý ngập trời, hận không thể lập tức đem Lâm Minh bầm thây vạn đoạn. Nhưng là, hắn cùng Trương Quan Ngọc bất đồng, hắn dù sao là người cầm lái của Liên Hợp thương hội, hắn còn có thể bảo trì lý trí. Hắn rất rõ ràng, hiện tại còn không đối phó được Lâm Minh. Tùy tiện ra tay, xui xẻo tuyệt đối là Liên Hợp thương hội.

Sau khi yến hội kết thúc, Lâm Minh liền về đến chỗ ở của hắn ở Thất Huyền võ phủ. Hắn rất rõ ràng, lần yến hội này lại thêm hai kẻ địch, Âu Dương Địch Hoa và Liên Hợp thương hội.

Hai phương này chỉ sợ đều hận không thể lập tức đưa mình vào chỗ chết.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh tự giễu cười cười. Theo võ đạo tu vi của hắn càng ngày càng cao, kẻ địch hắn đắc tội cũng càng ngày càng cường đại.

Đắc tội nhiều người như vậy cũng không phải Lâm Minh kiêu ngạo hống hách, chủ động trêu chọc bọn họ. Mà là bởi vì giữa những người này có quan hệ ích lợi phức tạp, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân muốn đối phó hắn. Lâm Minh tự nhiên không có khả năng ngửa cổ chịu chết.

Chương 155: Lôi Hỏa Sát Trận cỡ nhỏ

- Đắc tội thì đắc tội, không có gì quan trọng, chỉ là Âu Dương Địch Hoa hơi có chút khó giải quyết mà thôi. Liên Hợp thương hội ta ngược lại không sợ.

Liên Hợp thương hội dù sao chỉ là một tổ chức dân gian, nội tình của nó thâm hậu là không giả, nhưng phải tuân thủ quy tắc của Thất Huyền võ phủ.

Nhưng Âu Dương Địch Hoa thì khác, hắn mặt ngoài tuân thủ quy tắc Thất Huyền võ phủ, trong tối lại có thể hạ sát thủ với mình.

Nếu là Liên Hợp thương hội muốn ám sát mình, như vậy xúc phạm vảy ngược của Thất Huyền võ phủ, Cầm Tử Nha tất nhiên sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra. Kết quả là Liên Hợp thương hội rất có thể sẽ bởi vậy mà gặp tai họa.

Nhưng nếu là Âu Dương Địch Hoa ám sát mình, vậy thì bất đồng. Âu Dương Địch Hoa có trưởng lão của Thất Huyền cốc làm chỗ dựa, dù là Cầm Tử Nha cũng không làm gì được hắn, chỉ cần hắn làm không để lại dấu vết, cuối cùng rất có thể bị bỏ mặc.

- Ta phải cẩn thận Âu Dương Địch Hoa này, trước khi ta có đủ thực lực, tận lực ít ra ngoài!

- Việc cấp bách trước mắt chính là gia tăng thực lực của mình.

Lâm Minh nghĩ nghĩ, từ trong Tu Di giới lấy ra hai món đồ, Phích Lịch Tà Hỏa châu và Huyết Linh Chi.

Huyết Linh Chi hắn không vội ăn, lúc trước ăn Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn còn có chút dược độc còn lại trong thân thể, cần tu luyện một đoạn thời gian, luyện hóa hết tạp chất, chân nguyên củng cố mới ăn thì hiệu quả sẽ tương đối tốt.

Về phần Phích Lịch Tà Hỏa châu, tuy là đồ dùng một lần, nhưng là dường như uy lực không nhỏ, hiển nhiên giá trị không nhỏ.

Lâm Minh lật xem hạt châu này, muốn nhìn ra một chút manh mối, nghiên cứu ra cách dùng của nó.

Hạt châu này cỡ bằng quả nhãn, toàn thân màu lam ngói, mặt ngoài cực kỳ bóng loáng, sờ vào tay lạnh băng mượt mà, nhìn không ra cái gì đặc biệt.

Lâm Minh thật cẩn thận đem linh hồn lực tra xét vào trong hạt châu, vừa tra xét, tâm niệm hắn khẽ động.

- Ồ? Trận pháp?

Trong Phích Lịch Tà Hỏa châu ẩn chứa các loại văn lộ rậm rạp, chính là trận phù.

- Trận pháp hoàn toàn không cùng hệ thống với Minh Văn phù, dường như là thuộc loại... Ồ, ta hiểu rồi...

Trí nhớ có liên quan trận pháp trong đầu Lâm Minh cũng không chỉ có một loại Minh Văn phù.

Lúc trước hắn lần thứ hai tiến vào không gian Ma Phương, hấp thu mảnh vỡ linh hồn vô chủ chính là một vị đại năng Trận Pháp sư. Lúc trước Lâm Minh đem trí nhớ về trận pháp của Trận Pháp sư này toàn bộ cất đi, không đi học tập.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì, hắn hiện tại tu vi không đủ, không có năng lực bố trí ra những đại trận kia.

Hắn nguyên bản nghĩ, chờ sau khi mình tới Tiên Thiên, mới bắt đầu học tập những trận pháp này. Nhưng hiện tại, nhìn thấy Phích Lịch Tà Hỏa châu này, Lâm Minh lại phát hiện thứ khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

- Trận pháp còn có thể dùng như vậy sao...

Lâm Minh nhìn Phích Lịch Tà Hỏa châu, thì thào tự nói.

Hắn nhìn hiểu được, Phích Lịch Tà Hỏa châu này bản chất chính là một Lôi Hỏa Sát trận nén ép cao độ.

Lâm Minh nguyên bản cho rằng, trận pháp hẳn là bố trí rất lớn, sau đó bị động phòng ngự, chờ người tiến vào trong đó, như vậy mới có thể phát huy uy lực của trận pháp.

Thậm chí vị đại năng Trận Pháp sư đến từ Thần Vực kia, trí nhớ về trận pháp cũng là như thế.

Trận pháp trong trí nhớ của đại năng kia tuy rằng hỗn tạp phong phú, nhưng nếu là phân loại, đơn giản là ít ỏi mấy loại như khốn trận, sát trận, ảo trận, phong trận.

Khốn trận tác dụng chính là vây khốn kẻ địch, sát trận chính là giết chết kẻ địch. Ảo trận khiến đối phương trầm mê trong ảo cảnh, vĩnh viễn không tỉnh lại, hoặc là giết chết tinh thần thể của đối phương, khiến kẻ địch chết trong ảo ảnh. Mà phong trận thì là dùng để phong ấn.

Lâm Minh còn chưa từng biết, trận pháp có thể ngưng tụ trong một hạt châu nho nhỏ như vậy, rồi sau đó ném ra chủ động công kích người khác.

Sát trận ẩn chứa trong hạt châu này, có thể giết người, ẩn chứa ảo trận có thể khiến chung quanh đối phương ảo giác lộ ra.

Ở trong chiến đấu, dù là hai phe thực lực chênh lệch rất lớn, nếu là một phe đột nhiên ném ra một viên trận châu uy lực cường đại, như vậy rất có thể sẽ thay đổi chiến cuộc!

- Đây thật sự là ý tưởng thần kỳ!

Lâm Minh nghiên cứu trận châu này, trong lòng không kìm nổi tán thưởng Thất Huyền cốc.

Thất Huyền cốc kế thừa sáu trăm năm, tổ sư khai phái có bảy người, bản lĩnh đều không giống nhau. Trong đó có một người chính là chuyên môn nghiên cứu trận pháp.

Đương nhiên, cách làm đem trận pháp ẩn chứa trong trận châu cũng không nhất định là Thất Huyền cốc phát minh, có thể Thiên Diễn đại lục sớm đã có.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Minh phát hiện Thiên Diễn đại lục có đồ vật mà Thần Vực không có.

- Bất kỳ một vị diện nào, dù là lịch sử ngắn một chút cũng không thể khinh thường. Dù sao mấy vạn năm qua, thiên tài trỗi dậy không biết có bao nhiêu!

- Tuy nhiên trận châu thứ này, Thần Vực cũng không nhất định thật sự không có. Rất có khả năng chỉ là vị đại năng Trận Pháp sư kia không học được mà thôi.

Thần Vực rộng lớn vô cùng, truyền thừa vô số, có cái gì không học được cũng rất là bình thường.

Bởi vì nghiên cứu trận châu này, Lâm Minh đem trí nhớ về trận pháp của đại năng Trận Pháp sư kia dung hợp kỹ càng một lần. Lần dung hợp này là thời gian tròn một đêm, thẳng đến hôm sau mặt trời lên cao Lâm Minh mới sửa sang rõ ràng tất cả.

- Thì ra là thế. Ở trong hạt châu, lôi và hỏa phân biệt rõ ràng. Nếu như dùng chân nguyên dẫn động chúng nó, khiến lôi hỏa tương giao sẽ gây nên bùng nổ. Nếu như không hiểu phương pháp sử dụng này, rất có thể nổ đến chính mình!

- Năng lượng ẩn chứa trong trận châu nho nhỏ này cực mạnh, võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ nếu bị nổ đến ở khoảng cách gần, chỉ sợ đều phải mất mạng!

- Không trách khi ÂDương Địch Hoa nhìn thấy ta lấy hạt châu lộ ra thần sắc quỷ dị, hắn là ước gì ta tự nổ chết chính mình hả.

Theo trí nhớ dung hợp, tác dụng của các loại trận phù trong trận châu, Lâm Minh đã hoàn toàn biết rõ ràng. Thậm chí, hắn còn có nắm chắc nhất định chế tạo ra một viên Phích Lịch Tà Hỏa châu dạng phục chế. Phích Lịch Tà Hỏa châu Lâm Minh chế tạo uy lực nhỏ hơn nhiều, nhiều nhất cũng chỉ đối phó được võ giả Luyện Thể tầng ba trở xuống.

- Mức độ phức tạp của trận pháp so với Minh Văn thuật chỉ hơn chứ không kém, ta nếu muốn có được thành tựu nhất định về mặt trận pháp, chế tạo ra trận châu lực công kích cao hơn bản thân mình, phải đầu nhập rất nhiều tinh lực và thời gian. Hiện tại ta thời gian cấp bách, trận pháp này đành phải bỏ qua một bên trước.

Tuy rằng thèm thuồng uy lực các loại trận châu, nhưng đây dù sao là vật ngoại thân, không thể trực tiếp nâng cao thực lực bản thân. Cộng thêm phải hao phí nhiều thời gian học tập, cho nên Lâm Minh đành phải tạm thời bỏ qua.

Trải qua nghiên cứu thời gian dài như vậy, Lâm Minh thậm chí phát hiện ra một số phương pháp cải tiến Phích Lịch Tà Hỏa châu, có thể đem uy lực Phích Lịch Tà Hỏa châu đề cao mấy phần. Đương nhiên, muốn hoàn thành loại cải tiến này đồng dạng cần có đủ cơ sở trận pháp, trước mắt Lâm Minh không thể hoàn thành

Dùng tròn một đêm nghiên cứu Phích Lịch Tà Hỏa châu, tuy rằng không có thu hoạch thực chất, nhưng là hạt châu này lại mang đến cho Lâm Minh dẫn dắt rất lớn. Khiến hắn lại nhìn thấy một loại phương pháp nâng cao sức chiến đấu.

Đương nhiên, nâng cao sức chiến đấu căn bản nhất vẫn là phải dựa vào bản thân!

Chuyện đầu tiên Lâm Minh hiện tại muốn làm vẫn là củng cố tu vi Dịch Cân kỳ.

Ngoài ra, còn có chính là Minh Văn cho Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Lâm Minh sớm đã chọn sẵn cho mình Minh Văn thuật thích hợp nhất, tên của Minh Văn thuật này chỉ có một chữ - “Cương”.

“Cương” không mang theo bất kỳ thuộc tính, chân nguyên tăng phúc có thể đạt tới kinh người năm mươi phần trăm, đồng thời kèm theo một Minh Văn kỹ đặc thù - Thương Cương.

Nói Minh Văn kỹ này đặc thù là bởi vì nó không gia tăng sức chiến đấu của vũ khí, mà là kéo dài phạm vi công kích của vũ khí.

Sau khi thúc giục Thương Cương, chân nguyên sẽ ngưng tụ, trở thành một bộ phận của thương. Từ lý luận mà nói, chỉ cần võ giả chân nguyên đủ cường đại, thương có thể kéo dài vô hạn!

Bộ Minh Văn kỹ này cần dùng tài liệu giá trị không nhỏ, tuy nhiên so với Minh Thân phù vẫn dễ dàng hơn nhiều. Tuy nhiên muốn gom đủ trong khoảng thời gian ngắn cũng không phải dễ dàng như vậy.

Lâm Minh trực tiếp đem tài liệu liệt kê thành danh sách, ném cho Minh Văn sư công hội. Vẫn là biện pháp cũ, tài liệu đổi Minh Văn phù. Ai muốn mời hắn Minh Văn, người đó phải chuẩn bị tốt tài liệu quý hiếm hắn cần.

...

Thiên Vận thành, Liên Hợp thương hội.

Trương Quan Ngọc đã nằm mê man trên giường một ngày một đêm, sắc mặt hắn tái nhỠnhư giấy vàng, tay phải bị chặt đứt từ cổ tay, đời này trừ phi là có thiên tài địa bảo có thể khiến chi đứt mọc lại, nếu không nhất định tàn phế.

Ở bên cạnh Trương Quan Ngọc có sáu nha hoàn hầu hạ. Vào một lúc nào đó, mí mắt Trương Quan Ngọc đột nhiên động một cái.

- Thiếu gia tỉnh rồi!

Đám nha hoàn nhìn thấy Trương Quan Ngọc tỉnh lại lập tức thông báo, một quý phụ bảo dưỡng vô cùng tốt nghe vậy bước nhanh vào. Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Trương Quan Ngọc, nước mắt của nàng lập tức như hạt châu đứt dây lăn xuống. Nhah hất tại { rm r . }

Quý phụ này chính là mẫu thân của Trương Quan Ngọc, cũng là chính thê của Trương Phụng Tiên. Là đệ nhất phu nhân của Liên Hợp thương hội, nữ nhân này hết sức ác độc. Thường nói có con nào tất có mẹ nấy, Trương Quan Ngọc có tính cách quái đản như vậy, ở trình độ rất lớn là di truyền từ mâu thân của hắn.

- Con của ta!

Quý phụ khóc lóc kể lể.

Trương Quan Ngọc dường như hoàn toàn không nghe thấy mẫu thân hắn khóc hô, hắn nhìn tay phải đứt cổ tay của mình, môi run run. Tay hắn đã không còn!

- Tay của ta!

Trương Quan ngọn lửa giận công tâm, "phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Loại người tâm khí cao ngạo như hắn, gặp phải đả kích trọng đại như thế, dễ dàng nhất chính là lửa giận công tâm, thậm chí tức điên, tức chết đều có.

- Không! Còn có hy vọng. Đem Hợp Hoan thần công tu luyện đến tầng thứ tám, hoặc là tìm được thiên tài địa bảo có thể làm chi đứt mọc lại! Còn có hy vọng!

Trương Quan Ngọc cắn răng vận chuyển Hợp Hoan thần công, nghe nói Hợp Hoan thần công tu luyện đến tầng thứ tám trong truyền thuyết có thể khiến chi đứt mọc lại.

Nhưng vừa vận công hắn cảm thấy cả người đau đớn như kim đâm.

Nội thị một cái, kinh mạch của mình... Rồi lại đã đứt ra từng khúc!

- Không!

Trương Quan Ngọc rống thảm một tiếng, trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê.

Trương Quan Ngọc lại hôn mê, mẫu thân của hắn và mấy nha hoàn lập tức luống cuống tay chân. Âu Dương Địch Hoa đứng ở ngoài cửa, sắc mặt âm trầm nhìn hết thảy. Hắn hiểu được, Trương Quan Ngọc từ đây phế rồi.

Trương Quan Ngọc vừa bị phế, kế hoạch hắn tới Thiên Vận quốc liền hỏng một nửa!

Thuần Âm Thập Nhị tử, không có khả năng gom đủ.

Liên Hợp thương hội xử lý mua bán nhân khẩu nha hoàn, gom đủ Thuần Âm Thập Nhị tử có thiên thời địa lợi, nhưng thế lực khác đều chỉ có thể tìm kiếm trong dân lành. Loại chuyện trời đất oán trách này, không có khả năng gióng trống khua chiêng tiến hành trong bách tính.

Âu Dương Địch Hoa nắm chặt tay, hết thảy đều là do Lâm Minh ban tặng.

Lâm Minh chẳng những phá hỏng chuyện tốt của mình, hơn nữa còn trước mắt bao người làm hắn mất hết mặt mũi, phớt lờ lời cảnh cáo trọng thương Trương Quan Ngọc.

Mất mặt nhất chính là, hắn ra tay còn không thể đánh tới Lâm Minh, khí thế áp bách cũng không hề có tác dụng đối với Lâm Minh...

Cơn giận này, hắn bất kể như thế nào đều không nhịn được.

- Lâm Minh... Ta nhất định giết chết ngươi!

Chương 156: Cắn nuốt Dong Nham Chi Hỏa

Chuyện Lâm Minh làm Trương Quan Ngọc tàn phế, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Thiên Vận thành.

Trước đó, Trương Quan Ngọc gần với võ giả thiên tài Tần Hạnh Hiên trong Thiên Vận thành, một cái nhân vật thiên kiêu chi tử như vậy, một đêm phế toàn bộ, đây chính là chuyện khó lường!

Hơn nữa, Lâm Minh phế bỏ Trương Quan Ngọc ngay trước mắt Âu Dương Địch Hoa, Âu Dương Địch Hoa tu vi bản thân đã đạt tới Ngưng Mạch kỳ tự mình ra tay, lại không thể ngăn lại Lâm Minh.

Sau đó, Lâm Minh đối mặt với khí thế Âu Dương Địch Hoa áp bách nửa bước không nhường, nếu không phải Thất Huyền võ phủ phủ chủ xuất hiện đúng lúc, buổi tối ngày đó căn bản không có cách nào xong việc.

Một loạt chuyện này khiến hình tượng Lâm Minh lập tức có vẻ quả quyết tàn nhẫn.

Chỉ dùng gần hai cái nửa tháng liền chiến thắng Trương Quan Ngọc, ngày sau Lâm Minh vượt qua Lăng Sâm, Thác Khổ đã không thể trì hoãn, hiện tại hắn mới mười lăm tuổi, nhân vật như vậy, thành tựu tương lai có thể nghĩ mà biết.

Nếu một mãnh nhân như vậy, lại quả quyết tàn nhẫn hơn...

Nghĩ đến đây, mọi người không kìm được đều bắt đầu sinh ra một cái ý niệm, Lâm Minh này, bọn họ tuyệt đối không thể trêu vào.

Thất Huyền võ phủ, dãy núi lửa Thiên Nộ.

Phiến núi lửa này, ở phía tây cách Đại Chu sơn bảy trăm dặm.

Nơi này là dãy núi lửa sinh động nhất Thiên Vận quốc, ở phụ cận miệng núi lửa, nơi nơi tràn ngập khí lưu huỳnh ngập mũi, dòng dung nham ngay dưới chân, có thể nhìn thấy rõ ràng bọt khí dung nham giống như bong bóng sắt màu đỏ sậm chậm rãi lưu động.

Mặc dù thoạt nhìn mặt đất không có vấn đề gì, nhưng không thể dễ dàng giẫm lên. Bởi vì nói không chính xác khối mặt đất này chính là vỏ cứng dung nham vừa mới ngưng kết, một cước đạp lên, đạp vỡ vỏ cứng dung nham, dung nham phía dưới sẽ phun ra cắn nuốt người.

Nơi này chính là Hỏa chi trận một trong bảy đại sát trận của Thất Huyền võ phủ, Dung Nham quật.

Lâm Minh thông qua Truyền Tống trận Thất Huyền võ phủ đến đây. Lập tức cảm thấy sóng nhiệt như lửa ập vào mặt, nham thạch dưới chân đều là màu đỏ sậm, người thường đến tới đây căn bản không đứng vững được.

- Hay cho một cái Dung Nham quật!

Lâm Minh khen ngợi chậc chậc, Dung Nham quật với Thác Nước Hàn Đàm một cái cực nóng, một cái cực lạnh.

Tác dụng cả hai xấp xỉ, tuy nhiên lại hơi có khác nhau.

Thác Nước Hàn Đàm trọng điểm về thối thể, để thời điểm võ giả chống cự rét lạnh, chân nguyên xâm nhập mỗi một tấc da thịt trong thân thể cùng mỗi một đoạn cốt nhục.

Mà Dung Nham quật lại trọng điểm rèn luyện chân nguyên, võ giả luyện võ, chân nguyên bởi vì đủ loại nguyên nhân vẫn luôn hàm chứa một chút tạp chất, không thể tinh thuần, tác dụng của Dung Nham quật chính là khiến võ giả ở thời điểm dùng chân nguyên chống cự nóng rực, thiêu đốt, luyện hóa bộ phận không tinh khiết trong chân nguyên.

Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, chân nguyên trong cơ thể tinh thuần mà lại dày đặc, vốn không cần phải đến Dung Nham quật.

Nhưng lúc trước Lâm Minh ăn liên tục vào hai viên đan dược Hồng Kim Long Tủy đan cùng Kim Xà Xích Đảm Hoàn trực tiếp tăng trưởng tu vi, tuy rằng hai viên đan dược đều là cực phẩm, nhưng vẫn để lại một ít tạp chất ở trong chân nguyên Lâm Minh.

Thông qua tu luyện mấy ngày nay, Lâm Minh cũng không ngừng luyện hóa những tạp chất này. Tuy nhiên luôn di lưu một chút, không hoàn toàn bài trừ.

Hiện giờ Lâm Minh phải dùng Huyết Linh Chi năm trăm năm. Phải cam đoan chân nguyên trong cơ thể tận lực tinh thuần, nếu không tạp chất tích lũy càng nhiều, muốn bài trừ sẽ càng thêm khó khăn.

- Lâm sư đệ, đến đây a.

Chấp sự sư huynh phụ trách Dung Nham quật cười ha ha, thủ vệ Dung Nham quật là một khổ sai, tuy rằng võ giả không sợ sóng nhiệt như này, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ thích đứng trong lồng hấp.

- Độ khó cấp mười một, hai canh giờ, cảm ơn sư huynh.

Lần đầu tiên đến Dung Nham quật, Lâm Minh vẫn dựa theo năng lực chính mình lựa chọn độ khó tương ứng, về phần độ khó cấp mười hai, ngay cả Lăng Sâm cũng không duy trì được bao lâu, tạm thời hắn còn không tính toán thử.

- Ân, tốt!

Các sát trận khác trong bảy đại sát trận đều sử dụng trận pháp để tăng phúc lực tự nhiên, tỷ như Thác Nước Hàn Đàm khiến lực lượng thác nước lớn hơn nữa, hàn đầm càng lạnh như băng, Cuồng Phong động lại khiến gió càng mãnh liệt, xuất hiện đủ loại lốc xoáy loạn lưu.

Mà duy chỉ có Dung Nham quật này phản lại, tác dụng chủ yếu của trận pháp, là suy yếu lực tự nhiên, để độ nóng dung nham hạ xuống.

Bình thường độ nóng dung nham so với nước sôi phải nóng gấp mười thậm chí nhiều hơn, mà dung nham trong núi lửa Thiên Nộ thậm chí còn nóng hơn nữa.

Bởi vì núi lửa Thiên Nộ sản xuất huyền thiết, khoáng vật huyền thiết trong dung nham có độ nóng rất cao, có thể đạt tới hơn hai mươi lần nước sôi.

Đừng nói là võ giả Luyện Thể kỳ, cho dù võ giả Hậu Thiên nhảy vào, cũng bị đốt thành xương trắng!

Cho nên muốn dùng dung nham luyện chân nguyên, cần thông qua trận pháp hạ độ nóng xuống, như thế mới có thể để võ giả sử dụng.

Lâm Minh lựa chọn độ khó cấp mười một, độ nóng dung nham là hơn tám lần nước sôi, đã có thể hòa tan không ít kim loại.

Đi tới Dung Nham quật độ khó cấp mười một, Lâm Minh cởi xuống quần áo toàn thân, quần áo rơi vào trong dung nham lập tức bùng cháy, tự nhiên không thể xuyên thấu.

Đi chân trần trên nham thạch nóng rực đi tới dung nham trì, dung nham đỏ rực giống như nước thép sôi trào, ánh lên mặt Lâm Minh đỏ rực. Ngẫu nhiên có bọt khí thật lớn toát ra từ trong dung nham, nổ tung ra, phát ra tiếng vang nặng nề.

Nhảy vào dung nham trì này, cần phải có dũng khí thật lớn, võ giả tâm tính không kiên trì thậm chí cũng không dám dùng Dung Nham quật để tu luyện.

Lâm Minh thúc giục chân nguyên đến mức tận cùng, hít sâu một hơi, thả người nhảy vào dung nham.

Phốc!

Lâm Minh chỉ để hai chân vào trong dung nham, nhưng mà thân thể lại trầm xuống với một tốc độ thong thả, lực nổi của dung nham lớn quá mức, nếu tốc độ võ giả đủ mau, thậm chí có thể chạy băng băng ở trên dung nham.

- Nóng quá!

Lâm Minh cảm giác hai chân như giẫm trên chậu than, mặc dù có chân nguyên bảo hộ, nhưng loại cảm giác nóng bỏng đau đớn này vẫn như đao cắt, khiến người khó có thể chịu được.

Lực cản hạ xuống rất lớn, Lâm Minh trầm xuống một hơi, lập tức ngâm toàn thân tắm trong dung nham nóng bỏng.

Trong thế giới dung nham, một mảnh đỏ sậm, nơi nơi là ánh sáng đỏ nóng rực, tầm nhìn hoàn toàn không có, ngay cả Lâm Minh đều không nhìn thấy bàn tay chính mình.

Thao túng chân nguyên ở bên ngoài thân ngưng kết thành một tầng áo chân nguyên, nhưng mà dù như thế, Lâm Minh vẫn như cũ có thể cảm giác được nhiệt lưu xuyên thấu qua áo chân nguyên mang đến cảm giác đau đớn như kim đâm.

Ở Thác Nước Hàn Đàm, thân thể võ giả trực tiếp tiếp xúc đến đầm nước hàn, dẫn hàn khí nhập thể, rèn luyện lục phủ ngũ tạng, cốt nhục gân da.

Mà ở Dung Nham quật, võ giả lợi hại hơn nữa cũng không dám để thân thể trực tiếp tiếp xúc dung nham, bên trong dung nham chẳng những có nhiệt độc, hơn nữa có các loại độc nhiệt khí, hấp thu vài hơi có thể tử vong.

Cho nên phải ngưng kết áo chân nguyên, cách ly dung nham ra. Rồi sau đó thật cẩn thận dẫn Dung Nham chi hỏa vào trong cơ thể, thiêu đốt tạp chất trong cơ thể.

Đây là một loại phương pháp tu luyện cực kỳ nguy hiểm, đệ tử tu vi không đủ rất dễ dàng bị bỏng kinh mạch, tạo thành tổn thương không thể trị liệu.

Mặc dù đệ tử đủ tu vi, trường kỳ sử dụng địa hỏa rèn luyện thân thể cũng dễ dàng lưu lại ẩn thương.

Cho nên ở trong bảy đại sát trận, Dung Nham quật vô cùng lạnh lẽo, căn bản không cần hẹn trước, bất cứ lúc nào đều có vị trí.

Xích xích xích xích!

Lâm Minh thậm chí có thể nghe được thanh âm ngọn lửa thiêu đốt chân nguyên, hắn cũng không sốt ruột dẫn Dung Nham chi hỏa vào, mà nhắm mắt minh thần nửa nén hương, để tâm thần hoàn toàn trầm tĩnh lại, tiến vào trạng thái trống không, lúc này mới thật cẩn thận dẫn Dung Nham chi hỏa vào bên trong thân thể.

Một cỗ ngọn lửa, vừa tiến vào trong cơ thể Lâm Minh, lập tức giống như một Hỏa Giao hung lệ tả xung hữu đột, nhưng mà chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh dày đặc vô cùng, mặc cho nó đi như thế nào cũng không tạo thành bất kỳ tổn thương.

Lâm Minh rất nhanh chế phục đoàn Dung Nham chi hỏa này, để nó ngoan ngoãn tuần hoàn ở trong kinh mạch cơ thể, thiêu đốt tạp chất.

Dung Nham chi hỏa chẳng những thiêu đốt tạp chất, mà còn thiêu đốt chân nguyên tinh thuần, tuy nhiên thiêu đốt chân nguyên tinh thuần còn có thể bổ sung, luyện hóa tạp chất vốn tự nhiên không có.

Lâm Minh dẫn Dung Nham chi hỏa vào trong cơ thể chậm rãi, trong cơ thể Lâm Minh đã có mấy chục lũ Dung Nham chi hỏa tuần hoàn.

Một cỗ ngọn lửa không tính cái gì, nhưng nhiều ngọn lửa như vậy va chạm, cho dù chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh dày đặc, cũng có loại cảm giác khó có thể khống chế.

Sắc mặt hắn đỏ rực, trán nổi gân xanh, trên thân không ngừng chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, mồ hôi gặp nhiệt lập tức bốc hơi.

Bởi vì lớp áo chân nguyên héo rút, Lâm Minh lấy ra một viên Chân Nguyên thạch từ trong Tu Di giới, niết ở trong tay, một bên hấp thu chân nguyên trong Chân Nguyên thạch, một bên cắn răng vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Tại trạng thái gian nan này, tạp chất trong cơ thể Lâm Minh bị thiêu đốt luyện hóa với một cái tốc độ thong thả...

Một cái tuần hoàn lại nối tiếp một cái tuần hoàn, tạp chất không ngừng giảm bớt, Chân Nguyên thạch cũng dùng hết viên này tới viên khác.

Nửa canh giờ một viên Chân Nguyên thạch tinh thuần, loại tốc độ đốt tiền này ngay cả con cháu quý tộc đều không đốt nổi.

Một viên tinh thuần Chân Nguyên thạch chính là một ngàn lượng vàng, cũng tương đương với nửa kiện bảo khí.

Dung Nham chi hỏa trong cơ thể càng ngày càng cuồng bạo, Lâm Minh đang lo lắng, muốn tạm thời rời khỏi dung nham trì, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể tổn thương kinh mạch, thậm chí ngũ tạng bị đốt mà chết!

Nhưng rời khỏi dung nham trì, bỏ dở nửa chừng, hiệu quả luyện hóa tạp chất khẳng định suy giảm lớn.

Lâm Minh đang trong do dự, mà đúng lúc này, một lũ Dung Nham chi hỏa dọc theo động mạch chủ vọt vào trái tim Lâm Minh.

Không xong!

Lâm Minh kinh hãi trong lòng, trái tim là đầu mối khí huyết cả người hắn, một khi bị hao tổn có thể nguy hiểm tới sinh mệnh.

Hắn muốn điều động chân nguyên đi ngăn chặn, nhưng mà cũng đã không còn kịp rồi, Dung Nham chi hỏa thô bạo nhảy vào trong tâm thất, tả xung hữu đột, dường như muốn tạo thành một cái động lao ra khỏi trái tim Lâm Minh.

Mà đúng lúc này, hạt giống Tà Thần ngủ say ở trong trái tim Lâm Minh đột nhiên bột phát, một cỗ chân nguyên hung lệ tái qua độ nén ép cao trong nháy mắt vây quanh đoàn Dung Nham chi hỏa kia, theo một tiếng vang nhỏ, Dung Nham chi hỏa kia trực tiếp bị hạt giống Tà Thần cắn nuốt!

Ân?

Lâm Minh ngẩn ngơ trong lòng, hạt giống Tà Thần lại cắn nuốt Dung Nham chi hỏa?

Lâm Minh dùng linh hồn lực tra xét, kinh ngạc phát hiện Dung Nham chi hỏa kia đã hoàn toàn dung nhập trong hạt giống Tà Thần, trở thành một bộ phận của hạt giống Tà Thần!

Chương 157: Hỏa tinh

Chẳng lẽ…

Lâm Minh thử dẫn một lũ Dung Nham chi hỏa khác vào trong trái tim, kết quả không khác, lũ Dung Nham chi hỏa thứ hai cũng bị hạt giống Tà Thần cắn nuốt!

Cái này, Lâm Minh ẩn ẩn hiểu được nguyên lý trong đó, hạt giống Tà Thần vốn tác dụng dùng để tụ tập năng lượng, nén ép chân nguyên.

Dung Nham chi hỏa cũng là một loại năng lượng, cho nên trực tiếp bị hạt giống Tà Thần cắn nuốt bớt.

Lâm Minh dùng linh hồn lực cẩn thận quan sát, phát hiện cắn nuốt hai cỗ Dung Nham chi hỏa xong, hạt giống Tà Thần dường như có thêm một chút khí tức ngọn lửa, cỗ khí tức này thập phần mỏng manh, gần như không thể nhận ra, nhưng dường như… Bởi vì cỗ khí tức này, hạt giống Tà Thần như trưởng thành từng chút một!

Lần này, Lâm Minh vừa mừng vừa sợ trong lòng.

Không nghĩ tới, chính mình không có ý định tìm được một loại phương pháp tu luyện bồi dưỡng hạt giống Tà Thần, nhưng mà, nếu loại trưởng thành này tiếp tục sẽ tạo ra biến hóa gì?

Nghi vấn này khiến trong lòng Lâm Minh ít nhiều có chút lo lắng.

Căn cứ trí nhớ của vỡđại năng Thần Vực kia, Tà Thần lực là hắn nhận được ở trong một cái di tích thượng cổ Thần Vực, vô cùng có khả năng là bí pháp một vị thượng cổ Tà Thần lưu lại.

Thời điểm vị đại năng kia phát hiện Tà Thần lực, nó đã bị cất chứa không biết bao nhiêu vạn năm!

Sau khi vị đại năng kia nhận được bí pháp này, cẩn thận bảo quản, không chút tiết lộ bí mật, Tà Thần lực ở toàn bộ Thần Vực độc nhất vô nhị, chỉ có một mình vị đại kia năng hiểu được.

Cho nên vị đại năng kia mới có thể cho rằng, Tà Thần lực là bí pháp hắn thông hiểu nhất trong các loại công pháp bí pháp, một loại quý báu nhất, thậm chí Kim Bằng Phá Hư cũng không bì kịp!

Tuy nhiên, vị đại năng kia vẻn vẹn chỉ luyện Tà Thần lực đến tầng thứ ba, rồi sau đó đi theo Thiên Minh Tử đi Thiên Vũ thánh địa cướp đoạt thần tinh Ma Phương, kết quả Ma Phương không cướp được, mệnh chính mình cũng xong. Linh hồn đều bị xé nát phong vào trong Ma Phương.

Từ khi vị đại năng kia nhận được Tà Thần lực, đến lúc hắn chết đã qua mười mấy năm.

Mười mấy năm nay, hắn tu luyện Tà Thần lực thành một loại bí pháp phụ trợ đi tu luyện, hoàn toàn không rõ ràng hạt giống Tà Thần có huyền cơ khác, giống như loại tình huống cắn nuốt Dung Nham chi hỏa này, hắn không hiểu, cũng căn bản không thể tưởng được.

Nếu không phải lần này Lâm Minh ngẫu nhiên có kỳ ngộ, hắn cũng không có khả năng nghĩ đến hạt giống Tà Thần còn có thể có loại tác dụng thần kỳ này.

Hạt giống Tà Thần không ngừng cắn nuốt Dung Nham chi hỏa, ngay từ đầu Lâm Minh dẫn từng cỗ nhỏ Dung Nham chi hỏa vào trái tim, rồi sau đó, hắn dẫn vào nhiều thêm. Hạt giống Tà Thần đều không cự tuyệt, thu vào toàn bộ.

Dung Nham chi hỏa bạo ngược hung lệ, nhưng hạt giống Tà Thần lại càng thêm hung tàn, mặc cho Dung Nham chi hỏa giãy giụa như thế nào, cũng căn bản không trốn thoát trói buộc của nó.

Dung hợp này mất năm, sáu canh giờ, hạt giống Tà Thần cũng không biết nuốt bao nhiêu Dung Nham chi hỏa. Thậm chí Lâm Minh có cảm giác, độ nóng dung nham chung quanh đã hạ xuống.

Theo cắn nuốt Dung Nham chi hỏa, hạt giống Tà Thần chậm rãi lớn lên một ít, lúc đầu nó chỉ lớn bằng cỡ một hạt gạo, mà hiện tại đã lớn bằng hạt đậu xanh.

Dần dần, ở chung quanh hạt giống Tà Thần như có một luồng lửa vô hình, hạt giống Tà Thần ngâm mình tắm ở trong ngọn lửa, ẩn ẩn nổi lên một tầng ánh sáng đỏ.

Ở bên cạnh hạt giống Tà Thần có thêm một đốm lửa đỏ, chuyển động quay chung quanh hạt giống Tà Thần, nếu không cẩn thận đi tra xét, căn bản không chú ý tới.

- Đây là... Hỏa Tinh?

Lâm Minh có chút ngây ngẩn cả người, ngọn lửa thế gian có linh, ở một vài địa phương có ngọn lửa tồn tại lâu, có thể sinh ra Hỏa Tinh.

Tỷ như, chỗ sâu nhất dung nham dưới lòng đất, có thể sinh ra Địa Hỏa Tinh, nơi cực âm âm dương tương giao, có thể sinh ra Hàn Hỏa Tinh.

Hỏa Tinh khác với lửa chính là, nếu lửa không có vật duy trì bùng cháy sẽ tắt, mà Hỏa Tinh lại bất tử bất diệt, nó có thể thành nguồn lửa, dẫn ra đại lượng ngọn lửa, thiêu hủy một mảnh rừng rậm, nhưng mặc kệ phóng xuất ra bao nhiêu ngọn lửa, Hỏa Tinh đều sẽ không yếu đi.

Bởi vậy một ít Luyện Dược sư cùng Luyện Khí sư đều đi khắp hiểm địa hoang dã, đi tìm một quả Hỏa Tinh, hao hết sức lực thu phục nó, để chính mình sử dụng.

Lâm Minh như thế nào cũng không nghĩ tới, trong trái tim chính mình lại có thêm một cái Hỏa Tinh, tuy rằng xem mai Hỏa Tinh này chỉ sợ là Hỏa Tinh yếu nhất trên thế giới, chỉ lớn hơn đốm lửa một chút.

Nhưng Lâm Minh không chút nào khinh thị nó, hiện tại hắn muốn biết chính là, nếu về sau hạt giống Tà Thần không ngừng cắn nuốt ngọn lửa càng kỳ dị, như vậy mai Hỏa Tinh này có thể cũng theo đó biến hóa hay không?

Lâm Minh tiếp tục thúc giục hạt giống Tà Thần hấp thu Dung Nham chi hỏa, mà lúc này, Lâm Minh lại phát hiện, Dung Nham chi hỏa mới vào chỉ biết bị nén ép tại chung quanh hạt giống Tà Thần, không hề dung nhập trong Hỏa Tinh.

Dường như hạt giống Tà Thần đã đạt tới bão hòa.

Hoặc có lẽ bởi vì Dung Nham chi hỏa này quá mức cấp thấp, đã không thể thỏa mãn hạt giống Tà Thần trưởng thành.

Những Dung Nham chi hỏa này bị nén ép, tựa như chân nguyên bị nén ép ở trong hạt giống Tà Thần, hiện tại hạt giống Tà Thần chẳng những ẩn chứa đại lượng chân nguyên nén ép, còn ẩn chứa Dung Nham chi hỏa nén ép, nó không khác gì một thùng thuốc nổ, ẩn chứa năng lượng khủng bố.

- Ngọn lửa năng lượng thật nồng đậm, nếu phóng xuất ra những năng lượng này...

Hiện tại Lâm Minh có cảm giác hết hồn.

Hạt giống Tà Thần trời sinh có thể ngưng tụ năng lượng, chẳng những có thể nén ép chân nguyên, cũng có thể nén ép ngọn lửa, nhiều năng lượng nén ép như vậy ẩn chứa ở trong trái tim Lâm Minh, khiến trong lòng hắn trong khó tránh khỏi có điều cố kị.

Lúc này, đột nhiên trong lòng Lâm Minh vừa động:

- Nếu nói, hạt giống Tà Thần có thể cắn nuốt Dung Nham chi hỏa, nó có phải còn có thể cắn nuốt các hình thức năng lượng khác hay không, tỷ như... Lôi điện?

Ý thức được điểm này, sắc mặt Lâm Minh cổ quái lên, bảy đại sát trận tu luyện còn có một Lôi chi trận - Lôi Minh cốc, nếu muốn hút thu lôi lực, vừa lúc có thể đi nơi đó.

Nhưng... Đã nén ép nhiều ngọn lửa năng lượng như vậy, lại hấp thu lôi lực nữa...

Lâm Minh không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, lôi cùng lửa, đều thuộc loại năng lượng tương đối cuồng bạo, hai người kết hợp, nếu làm không tốt phát sinh bùng nổ, hơn nữa hạt giống Tà Thần ở ngay trái tim Lâm Minh, một khi gặp chuyện không may, vậy cũng không thể nói đùa!

Trong lòng Lâm Minh cũng sợ, nhưng hắn lại không chống lại được loại ý tưởng mê hoặc này.

Một môn bí pháp thượng cổ cường đại mà lại thần bí, đặt ở toàn bộ Thần Vực đều là độc nhất vô nhị!

Hơn nữa, dường như bí pháp này còn có được tiềm lực vô hạn, hấp thu nhiều ngọn lửa như vậy liền ngưng tụ thành Hỏa Tinh, hấp thu lôi điện sẽ như thế nào?

Lực lượng cường đại như thế đặt tại trước mặt Lâm Minh, hắn có thể nào không động tâm?

- Tà Thần lực, nếu là bí pháp thượng cổ Tà Thần lưu lại, tác dụng của nó chỉ sợ không chỉ có vậy. Trong trí nhớ Thần Vực đại năng chỉ có một chút, đáng tiếc Thần Vực đại năng kia chết quá sớm, không thể nghiên cứu hiểu được, chỉ có thể tự mình đến nghiên cứu.

- Ta chỉ nếm thử hấp thu một tia lôi lực, dùng linh hồn lực quan sát, một khi phát hiện có cái gì phát sinh ngoài ý muốn, lập tức đuổi từng tia lôi lực đi ra ngoài.

Tuy rằng tiềm lực Tà Thần lực mê người, nhưng nếu mệnh không còn nữa, lực lượng lớn hơn cũng vô dụng. Lâm Minh nghĩ như vậy, vẫn quyết định đi Lôi Minh cốc thử một chút.

Đại Chu sơn kéo dài mấy trăm dặm, có đông hẻm núi, ngọn núi cao và hiểm trở, ở cách Thất Huyền võ phủ không xa, có một tòa cung điện lưu ly, diện tích cung điện cũng không lớn, nhưng kiến tạo xanh vàng rực rỡ.

Đây chính là phủ đệ Thất Huyền sứ Thất Huyền cung.

Lúc này, ở trong mật thất Thất Huyền cung, Âu Dương Địch Hoa âm trầm ngồi ở trên ghế, mà ở trước mặt hắn, lại là một nam nhân diện mạo âm nhu.

Nam nhân âm nhu này chính là một... Phó phủ chủ khác của Thất Huyền võ phủ, Bích Lạc.

Bích Lạc từng bái dưới sư môn Âu Dương Bác Duyên, xem như sư huynh Âu Dương Địch Hoa, nhưng mà, Bích Lạc khí tức âm nhu quá nặng, mà công pháp Hợp Hoan tông, cơ bản đều là thuật thải âm bổ dương, thích hợp nam nhân tràn đầy dục hỏa tu luyện, Bích Lạc luyện vài năm, công pháp không có tinh tiến bao nhiêu.

Về sau không có biện pháp, Bích Lạc chỉ có thể rời khỏi Hợp Hoan tông, gia nhập Huyễn tông, Huyễn tông là một tông môn kỳ lạ thần bí của Thất Huyền cốc, tổ sư khai phái bọn họ là một nữ nhân, mà đệ tử trong tông cũng toàn là nữ nhân, họ tinh thông các loại ảo thuật.

Công pháp Huyễn tông thích hợp cho nữ nhân tu luyện, mà làm cho người ta không nói được lời nào chính là, Bích Lạc luyện những công pháp này lại như cá gặp nước, hiện tại tu vi hắn đã đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, công pháp Huyễn Tâm trung tâm Huyễn tông cũng luyện đến tầng thứ tư, các loại ảo thuật thi triển không hề sơ hở, mặc dù cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong cũng không nhìn ra.

- Hôm nay sư đệ bảo ta đến để thương nghị cái gì vậy?

Bích Lạc chẳng những lớn lên giống nữ nhân, nói chuyện cũng mang theo một cỗ khí tức âm nhu, khiến Âu Dương Địch Hoa nghe xong cả người không được tự nhiên.

Âu Dương Địch Hoa không tự giác lùi lại, cách ra một khoảng với Bích Lạc, lúc này mới nói:

- Hôm nay ta gọi sư huynh đến, là muốn sư huynh trợ giúp ta giết một người.

- Nga? Là Lâm Minh?

Bích Lạc tựa cười như không cười hỏi, tuy rằng hắn không tham gia yến hội, nhưng cũng biết Âu Dương Địch Hoa ở yến hội bị chặn họng, Lâm Minh này không đơn giản.

- Đúng, chính là hắn!

Ở trước mặt Bích Lạc, Âu Dương Địch Hoa không có bất kỳ che giấu.

Từ sau trận chiến ấy, Trương Quan Ngọc hôn mê một ngày một đêm, sau khi tỉnh lại, kinh mạch cả người phế toàn bộ, võ công mất hết, hiện giờ đã si ngốc ngơ ngác. Trương Quan Ngọc bị phế, Thuần Âm Thập Nhị tử cũng không còn hy vọng, Âu Dương Địch Hoa tự nhiên sẽ không bỏ qua Lâm Minh.

- Cái này khó giải quyết, dù sao, ta cũng là phủ chủ Thất Huyền võ phủ, giết đệ tử chính mình, truyền ra ngoài nghe quá khó coi, huống chi, hiện tại Lâm Minh lập tức thành đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ, có thân phận, có địa vị, Cầm Tử Nha cũng coi trọng hắn, ta muốn đối phó hắn, bị người biết sẽ không làm được!

Tuy rằng Bích Lạc có giao tình cùng Trương Quan Ngọc, nhưng không nghĩ rước lấy họa trên thân, quan hệ hắn cùng Cầm Tử Nha luôn luôn không tốt, nếu như bị Cầm Tử Nha bắt lấy nhược điểm, khẳng định hắn sẽ nhân cơ hội đối phó chính mình.

Chương 158: Lôi minh cốc

- Chuyện này không quan hệ, không cần ngươi giết, ta chỉ cần ngươi giúp một chút, ta sẽ phái người đi giết hắn. Nếu sự tình thành công, ta sẽ nói tốt vài câu trước mặt sư phụ ngươi, lại truyền cho ngươi một ít công pháp.

Bích Lạc hơi hơi vui vẻ, nói:

- Ha ha, ta đây trước hết tạ ơn sư đệ, tuy nhiên vì cái gì phải thỉnh nhân sát Lâm Minh, ngươi không tự mình động thủ sao?

Âu Dương Địch Hoa nói:

- Giết Lâm Minh không phải một chuyện nhỏ, cho dù ta có thúc thúc làm chỗ dựa, ở dưới tình huống không có chứng cớ vô cùng xác thực không ai dám hoài nghi ta, tuy nhiên ta cũng không muốn đứng trên đầu sóng ngọn gió, để người hoài nghi, thời điểm phái người đi giết Lâm Minh, ta sẽ tham gia một ít yến hội, tận lực không đếm xỉa đến, chỉ cần làm sạch sẽ, không ai dám to ta.

Bích Lạc liếm liếm môi:

- Vậy ngươi chuẩn bị phái ai đi? Thực lực không đủ sẽ là ném bánh bao cho chó, vừa đi không trở về a.

- Yên tâm, ta đã liên hệ một sư huynh ở phụ cận Thiên Vận quốc, hắn xuất thân Luyện Khí tông, chỉ là về sau bởi vì xúc phạm môn quy, bị trục xuất Thất Huyền cốc, ta cùng với hắn có chút giao tình, tu vi người này đã đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, thực lực tổng hợp lại không ở dưới ta, chỉ cần hứa cho hắn một ít ưu đãi, để hắn ra tay là thích hợp nhất, hắn vốn là một kẻ cô đơn, hành tung bất định, đến lúc đó cho dù tra được hắn cũng không có thể làm gì được.

Luận tu vi, Âu Dương Địch Hoa chỉ là Ngưng Mạch trung kỳ, tuy nhiên Âu Dương Địch Hoa thuộc Hợp Hoan tông, công pháp chủ yếu để chiến đấu giết người, mà sư huynh hắn là Luyện Khí tông, chủ tu luyện khí, thủ pháp giết người có chút không đủ, cho nên luận sức chiến đấu tổng hợp lại, hai người gần như tương đương.

- Ngưng Mạch đỉnh phong? Ha ha. Đối phó một đứa nhỏ mới vào Dịch Cân kỳ, ngươi lại vận dụng cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong. Ngươi thật đúng là để mắt Lâm Minh a.

Âu Dương Địch Hoa nói:

- Lâm Minh cũng không phải đứa nhỏ Dịch Cân kỳ bình thường, huống chi, trong tay hắn có Phích Lịch Tà Hỏa châu, có thể tru sát võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ, tuy rằng hắn muốn dùng Phích Lịch Tà Hỏa châu bắn trúng võ giả Ngưng Mạch cũng không dễ dàng như vậy, tuy nhiên ta còn phải đề phòng, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, nếu không hiện tại ta không tiện liên hệ tới võ giả Hậu Thiên thì ta đã chuẩn bị dùng võ giả Hậu Thiên đối phó hắn!

- Ân... Như thế xem ra, chỉ cần Lâm Minh đi một mình, hắn nhất định phải chết. Tuy nhiên, ngươi muốn tạo cơ hội giết chết Lâm Minh thế nào?

- Chuyện này không cần lo lắng, ta tự có biện pháp, ta hỏi ngươi trước, Cầm Tử Nha cùng Lâm Minh có... Quan hệ gì không?

- Có thể có quan hệ gì, Cầm Tử Nha coi trọng Lâm Minh, chỉ là xem trọng thành tựu Lâm Minh tương lai, muốn có thêm bằng hữu cùng giúp đỡ thôi, tiếp qua mấy ngày nữa, Thất Huyền cốc lại phái người xuống dưới nghiệm thu đệ tử hạch tâm mấy quốc gia võ phủ phụ cận, Cầm Tử Nha vội vã bồi dưỡng Lâm Minh như vậy, phỏng chừng là tồn tâm tư để Lâm Minh ở khảo hạch đại tái bỗng nhiên nổi tiếng, làm tốt tương lai lót đường cho hắn lên chức trưởng lão.

- Tuy rằng Cầm Tử Nha coi trọng Lâm Minh, nhưng hành tung Cầm Tử Nha mơ hồ không chừng. Một năm không cần thiết có thể hồi một chuyến về Thất Huyền võ phủ, mười năm nay hắn luôn luôn đi lại lịch lãm trong thâm sơn u cốc, không có khả năng luôn luôn đi theo bảo hộ Lâm Minh hắn, quan hệ bọn họ không tới mức đó.

- Ân, tốt, chỉ cần Cầm Tử Nha không ở Thất Huyền võ phủ, ta đây còn có nắm chắc tuyệt đối.

Âu Dương Địch Hoa cười một tiếng, dường như đã nắm giữ mệnh Lâm Minh ở trong bàn tay mình.

...

Sáng sớm, mặt trời vừa mới nhô cao, Đại Chu sơn bao phủ một tầng thần vụ mỏng manh, trên lá cây khô vàng có thêm vài giọt sương ngưng.

Lâm Minh cầm trong tay Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, lẳng lặng cảm thụ được ngọn lửa ẩn chứa trong hạt giống Tà Thần lực, mỗi một thời điểm, thân thể hắn đột nhiên vừa động, một quyền đánh lên trên thân đại thụ, chỉ nghe bồng một tiếng, lá cây khô trên cây đã đổ rào rào rơi xuống.

Lâm Minh run lên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Bạo Vũ Lê Hoa!

Chỉ nghe tiếng xé gió vang lên liên tiếp, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương hóa thành một mảnh ảo ảnh, đâm thủng lá cây bay lả tả.

Mỗi khi đâm thủng một chiếc lá đều toát ra một ngọn lửa, thiêu đốt lá cây thành tro tàn trong nháy mắt.

Từ khi hạt giống Tà Thần biến dị tới nay, Lâm Minh vận chuyển Tà Thần lực không có biến hóa gì, chỉ là trong chân nguyên hắn có thêm một chút Hỏa thuộc tính.

Bộ phận chân nguyên võ giả có chứa thuộc tính đặc thù, tỷ như chân nguyên Bạch Tĩnh Vân chính là Thủy thuộc tính, cho nên lúc trước nàng mới có thể tiêu phí giá không nhỏ trả cho Lâm Minh cầu một tấm Minh Văn phù Thủy thuộc tính.

Một quả Hỏa Tinh này ẩn chứa ở trong hạt giống Tà Thần, khiến Lâm Minh trống rỗng có thêm năng lực khống lửa, đây cũng là chuyện trong dự kiến của Lâm Minh, một ít Luyện Dược sư Luyện

Khí sư sau khi thu phục Hỏa Tinh, có thể tùy ý sử dụng ngọn lửa.

Mấy ngày nay, Lâm Minh luôn luôn dốc lòng rèn luyện tạp chất chân nguyên trong cơ thể.

Mỗi ngày hắn đều ở Dung Nham quật ngây ngốc năm, sáu canh giờ, mãi cho đến hôm nay, Lâm Minh rốt cuộc luyện hóa xong tạp chất trong cơ thể.

Có hạt giống Tà Thần trấn áp, những Dung Nham chi hỏa nguyên bản thô bạo kia dường như dịu ngoan rất nhiều, nếu không cũng không thể luyện hóa hoàn toàn như vậy.

Hạt giống Tà Thần vẫn lớn bằng cỡ hạt đậu xanh, Dung Nham chi hỏa này hiển nhiên đã không thể thỏa mãn hạt giống Tà Thần.

Thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Lâm Minh chuẩn bị đi Lôi Minh cốc một chuyến, thử mấy cái ý niệm ở trong đầu hắn.

Lôi Minh cốc ở bên trái Đại Chu sơn, toàn bộ khe núi tràn ngập quặng mỏ Nguyên Từ huyền thiết.

Nguyên Từ huyền thiết có hai cực âm dương, có thể hấp dẫn lôi điện trên bầu trời, đồng thời có thể tồn trữ lôi lực, là một loại tài liệu thường dùng luyện chế bảo khí Lôi hệ.

Vì vậy mỗi khi giông tố, sẽ nghe được tiếng sấm cuồn cuộn, rồi sau đó vô số tia chớp rơi vào Lôi Minh cốc, từ xa nhìn lại giống như hàng vạn con rắn tím đan dọc chéo chằng chịt, phi thường đồ sộ.

Sau khi Thất Huyền võ phủ thành lập, có cao thủ Tiên Thiên bày trận ở Lôi Minh cốc, để lôi điện một năm bốn mùa không dứt, dẫn lôi lực xuống dưới trận pháp, dùng cho tu luyện, cuối cùng thành Lôi chi trận một trong bảy đại sát trận tu luyện.

Lâm Minh đi đến cốc khẩu Lôi Minh cốc, đã nghe được tiếng sấm vang ầm ầm bên trong.

- Lâm sư đệ!

Lôi Minh cốc chấp sự sư huynh đi ra nghênh đón Lâm Minh.

- Sư huynh.

- Lâm sư đệ là lần đầu tiên đến đây đi, Lôi Minh cốc này tổng cộng có sáu cái Nguyên Từ thất, năm cái đầu đều là độ khó cấp mười một, một cái cuối cùng là độ khó cấp mười hai, Lâm sư đệ tự mình tuyển đi, ta đề nghị sư đệ tuyển độ khó cấp mười một là được rồi, cái Nguyên Từ thất cuối cùng kia, mặc dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không duy trì được.

- Ân, cảm ơn sư huynh!

Lâm Minh vốn liền tính toán lựa chọn độ khó cấp mười một, thậm chí, hắn hy vọng độ khó thấp một chút, lôi lực dịu dàng càng dễ nắm trong tay, miễn cho phát sinh bùng nổ.

Mỗi một Nguyên Từ thất có mười trượng vuông, toàn bộ mặt đất cùng vách tường Nguyên Từ thất là từ Nguyên Từ huyền thiết làm thành, tỏa sáng xanh thẳm.

Bởi vì Nguyên Từ thất hoàn toàn phong bế, tiếng sấm ở bên trong, thanh âm vô cùng khủng bố, người thường tiến vào trong đó, trực tiếp sẽ bị âm ba chấn lỗ tai đổ máu, màng nhĩ vỡ vụn, thậm chí có thể bị âm ba tần suất thấp dẫn chấn vỡ nội tạng, chết ngay đương trường.

Loại lôi âm này có nhiều cách nói, kêu hổ báo lôi âm, lão hổ, con báo bình thường sẽ kêu thanh âm trầm thấp, nếu lúc này đi sờ thân thể chúng nó, có thể cảm thấy cánh tay chấn động.

Mượn hổ báo lôi âm chấn động, có thể xâm nhập đoán luyện cốt cách, cho nên hổ cốt chắc chắn cường đại, rượu hổ cốt vô cùng bổ dưỡng.

Võ giả tu luyện đến cảnh giới Luyện Cốt sẽ có một cái dấu hiệu, chính là hổ báo lôi âm, ngửa đầu hổ gầm, cúi đầu báo rống.

Trước khi Lâm Minh đi vào Nguyên Từ thất, liền vận khởi chân nguyên, che hai tai lại.

Từng đạo màu tím tia chớp điên cuồng vũ động ở vách tường Nguyên Từ thất, tiếng sấm “ầm ầm” dường như hóa thành sóng xung kích thực chất, đứng ở trong âm ba như vậy, có thể cảm giác rõ ràng, tim chính mình đập, nhịp nội tạng mấp máy, đều bị âm ba trầm thấp này kéo, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu, mặc dù nội tạng hắn có chân nguyên thủ hộ, cũng cảm thấy ngực khó chịu, khó thở.

Loại âm ba chấn động trầm thấp này hoàn toàn có thể giết người vô hình, bởi vì tần suất rất thấp, tai người đều không nghe được, nhưng tác dụng lên nội tạng lại sẽ phát sinh cộng hưởng, cuối cùng phân thây thân thể.

Một đạo điện quang như con rắn độc vọt tới Lâm Minh, tốc độ tia chớp mau đến mức tận cùng, trong nháy mắt Lâm Minh nhìn thấy điện quang cũng đã cảm thấy toàn thân tê dại, một tia lôi lực cứ như vậy nhảy vào trong kinh mạch hắn.

Lâm Minh đại chấn tinh thần, lập tức thật cẩn thận thao túng đạo điện quang này chảy về phía trái tim chính mình.

Mắt thấy điện quang tiến nhập hạt giống Tà Thần, tinh thần Lâm Minh khẩn trương, linh hồn lực liên hệ đến hạt giống Tà Thần, cẩn thận cảm giác hạt giống Tà Thần biến hóa.

Chỉ cần có một tia không thích hợp, Lâm Minh sẽ lập tức diệt sát chết lũ lôi lực này.

Nhưng mà tình huống thực tế là, lũ lôi lực này dường như tàu đất xuống biển chìm vào trong hạt giống Tà Thần, không có dẫn phát bất kỳ biến hóa.

“Ân? Không có việc gì?”.

Lôi lực tiến vào trong hạt giống Tà Thần, hoàn toàn không dẫn tới bất kỳ biến hóa.

Vì thế, Lâm Minh lại dẫn vào vài cỗ lôi lực trong thân thể, kết quả lại bị hạt giống Tà Thần hấp thu.

Điều này cũng không làm Lâm Minh buông tha, trực tiếp đi vào trong những điện xà vũ động kia.

Lập tức, Lâm Minh cảm thấy cả người tê dại, lôi lực như thủy triều ào ào đi vào thân thể của chính mình.

Lôi lực là một loại lực lượng thần kỳ, nghe đồn nó là lực sinh ra sinh mệnh.

Nghe nói ở thời đại thượng cổ, thiên địa sơ khai, vị diện vừa mới ổn định, trên bầu trời lóe ra vô số lôi đình, chính là những lôi đình này, đánh vào trong viễn cổ hải dương, sinh ra sinh mệnh lúc ban đầu.

Có thể nói, bởi vì có lôi đình, mới có huyết nhục. Cho nên lôi lực là lực lượng rèn luyện tốt nhất.

Chương 159: Lôi linh

Không chỉ như thế, Lâm Minh còn biết trong vô số đơn nguyên thật nhỏ trên cơ thể người cũng tồn tại điện lưu phức tạp vô cùng nhỏ, những điện lưu này thập phần mỏng manh, nhưng nó cũng là đơn nguyên môi giới trọng yếu liên hệ vô số sinh mệnh thể thật nhỏ.

Nếu không có những điện lưu thật nhỏ này, rất nhiều sinh mệnh cơ thể người sẽ ngưng hẳn hoạt động.

Bởi vậy, có đại năng tu luyện công pháp kỳ lạ chuyên môn tiến vào trong lôi vân, dẫn lôi điện thối thể, vượt qua lôi kiếp, đề thăng thực lực của chính mình.

Nhưng mà, lôi điện này sinh ra sinh mệnh lực, đồng thời nhưng cũng là lực hủy diệt sinh mệnh, nó có thể hóa huyết nhục thành tro tàn, đốt quách rừng rậm cho rồi.

Nắm loại lực lượng này thế nào phải xem bản thân võ giả.

Thất Huyền võ phủ Lôi Minh cốc, đồng thời có hổ báo lôi âm cùng lôi điện thối thể, phương thức tu luyện cương mãnh như vậy, đệ tử bình thường căn bản không thừa chịu nổi, cho nên hạn định đệ tử xếp hạng Bài Danh thạch trước hai mươi mới được sử dụng.

Mà cho dù đệ tử xếp hạng mười hạng đầu đến Lôi Minh cốc, cũng không dám giống như Lâm Minh, trực tiếp đi vào trong điện loạn vũ xà, mặc cho lôi lực xâm nhập thân thể của chính mình.

Lúc bắt đầu Lâm Minh còn cảm thấy thân thể tê dại, khó chịu vô cùng, nhưng rất nhanh, loại tê dại này lại diễn biến thành một cỗ cảm giác kích thích cùng hưng phấn, khiến Lâm Minh hận lôi điện này không thể càng thêm mãnh liệt.

Ở dưới tình huống như vậy, hạt giống Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh, giống như hấp thủy bọt biển cắn nuốt lôi lực.

Nguyên bản hạt giống Tà Thần lớn bằng cỡ hạt đậu xanh, lại chậm rãi trưởng thành lên, mà mặt ngoài của nó, cũng ẩn ẩn nhiều ra một chút màu lam tím.

Lâm Minh trong ở Nguyên Từ thất ngẩn ng hơn nửa canh giờ, hắn bắt đầu cảm giác, lôi lực chung quanh bắt đầu yếu bớt, hổ lôi âm cũng yếu đi, không hề đinh tai nhức óc giống như từ đầu vậy.

- Ân? Dường như lôi lực trong Nguyên Từ thất bị hấp thu hết?

Lâm Minh mở to mắt, lại phát hiện điện xà loạn vũ màu tím nguyên bản ở trong vách tường đã chỉ còn lại lưa thưa hai, ba cái, hơn nữa bộ dáng hào quang ảm đạm, chỉ sợ nếu hấp thu thêm một khắc, hai, ba điện xà này cũng xong đời.

Lôi Minh cốc bất đồng với Dung Nham quật, dung nham trì Dung Nham quật trực tiếp hợp với chỗ sâu trong núi lửa Thiên Nộ, Dung Nham chi hỏa vô cùng vô tận, tiêu hao sẽ được bổ sung.

Mà Lôi Minh cốc Nguyên Từ thất lại là dựa vào Nguyên Từ huyền thiết dẫn thiên lôi xuống ở trong giông tố, tồn trữ lôi lực.

Như vậy lôi lực tồn trữ tự nhiên hữu hạn, làm sao có thể chống lại Lâm Minh càn quét hấp thu như vậy?

- Quên đi, đổi độ khó cấp mười hai đi.

Lâm Minh nghĩ như vậy, rời khỏi Nguyên Từ thất.

Tuy rằng hút khô lôi lực trong Nguyên Từ thất có chút không phúc hậu, tuy nhiên chỉ cần đợi một ngày giông tố, lôi lực trong Nguyên Từ thất sẽ nhận được bổ sung, cho nên Lâm Minh cũng không có khách sáo.

- Lâm sư đệ, nhanh như vậy đã đi ra a, còn không đến một canh giờ, muốn nghỉ ngơi một chút sao?

Lôi Minh cốc chấp sự nhìn thấy Lâm Minh đi ra, liền cười tủm tỉm nghênh tiếp, hiện tại Lâm Minh trở thành đệ tử hạch tâm đã là chuyện tình sớm hay muộn, hắn tự nhiên phải nịnh bợ.

- Sư huynh ta có một ít Thanh Tâm đan, ăn có thể giải trừ cảm giác thân thể tê dại.

Chấp sự nói xong, lấy ra từ trong lòng một cái bình nhỏ, ân cần đưa cho Lâm Minh. Hắn cho rằng, Lâm Minh chịu không nổi lôi điện thối thể kích thích mãnh liệt, trên thực tế, mặc dù đệ tử xếp hạng Bài Danh thạch mười hạng đầu, thậm chí như Trương Quan Ngọc cũng không thể ở trong Nguyên Từ thất mãi, cho dù miễn cưỡng kiên trì, cũng phải không ngừng hấp thu Chân Nguyên thạch, dùng Thanh Tâm đan.

Lôi Minh cốc độ khó cấp mười một, so với các lục đại sát trận tu luyện khác càng khó hơn!

Lâm Minh cười khoát tay chặn lại, nói:

- Cảm ơn sư huynh, Thanh Tâm đan ta không cần, ta muốn đổi độ khó một chút.

- Ách, Lâm sư đệ không biết Lôi Minh cốc chỉ có hai cái độ khó sao? Cấp mười một cùng cấp mười hai. Bởi vì bản chất lôi lực chính là kiệt ngạo không thiện ý, lúc trước Trận Pháp sư bày trận cũng không có cách nào để lực lượng này ngoan dịu, cho nên cũng chỉ có hai cái độ khó.

Chấp sự khó xử nói, hắn nghĩ Lâm Minh muốn đổi một độ khó thấp hơn:

- Sư đệ nha, với tu vi của ngươi, chỉ cần có Thanh Tâm đan cùng Chân Nguyên thạch, kháng trụ độ khó cấp mười một tuyệt đối không có vấn đŨ

Lâm Minh cười nói:

- Ân, ta biết, ta chuẩn bị đổi độ khó cấp mười hai.

- Cái gì?

Chấp sự sửng sốt!

- Ngươi muốn chuyển sang độ khó cấp mười hai?

Lâm Minh gật đầu.

Chấp sự hết chỗ nói, tuy rằng biết Lâm Minh rất lợi hại, thậm chí đả bại Trương Quan Ngọc, nhưng độ khó cấp mười hai Lôi Minh cốc vô cùng biến thái, ngay cả võ giả Ngưng Mạch kỳ đều không kiên trì được!

Trên thực tế, từ lúc chấp sự phụ trách chưởng quản Lôi Minh cốc tới nay, độ khó cấp mười hai chưa mở qua vài lần, Lăng Sâm từng thử qua một lần, không đến nửa nén hương liền đi ra, hơn nữa bị điện đánh toàn thân cháy đen.

Còn lại, còn có mấy đệ tử hạch tâm thử qua, nhưng tuy rằng thiên tư bọn hắn so với Lăng Sâm tốt hơn, nhưng sức chiến đấu còn không bằng Lăng Sâm, kết quả càng thêm thảm.

Lôi lực độ khó cấp mười hai, dưới phối hợp hổ báo lôi âm, cũng không phải chuyện đùa!

Lâm Minh dù lợi hại, cũng không thể hơn Lăng Sâm đi?

- Lâm sư đệ, Nguyên Từ thất độ khó cấp mười hai này sợ ngay cả võ giả Ngưng Mạch kỳ đều không kiên trì được bao lâu, hơn nữa lôi lực Nguyên Từ thất không thể chịu trận pháp trói buộc, vạn nhất Lâm sư đệ bị thương...

Lôi Minh cốc chấp sự nói uyển chuyển, kỳ thật hắn sợ Lâm Minh trực tiếp bị điện đánh chết, lúc đấy sẽ là bi kịch của hắn.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong lục đại sát trận đều có năng lực tự chủ nhất định phán đoán, nếu tu luyện giả không duy trì được, thời khắc sinh mệnh lâm nguy sát trận sẽ đình chỉ vận chuyển, cho nên rất ít xuất hiện chuyện người chết.

Nhưng Lôi Minh cốc bất đồng, điện xà lẻn ở trong Nguyên Từ thất, căn bản sẽ không đình chỉ, nếu bị điện giật hôn mê, vậy nhất định phải chết.

Nếu Thất Huyền cốc thấy đệ tử thiên tài trăm năm chết ở Lôi Minh cốc chính mình, vậy thì vui rồi.

Lâm Minh cười nói:

- Như vậy đi, ta chỉ thử xem, kiên trì không được liền đi ra, ngươi xem thế nào.

- Vậy cũng được.

Lôi Minh cốc chấp sự nghĩ, chỉ có thể đáp ứng, để Lâm Minh thử một chút, tuyệt vọng cũng tốt, nhớ ngày đó Lăng Sâm kiên trì nửa nén hương, cho dù Lâm Minh kém chút so với Lăng Sâm, kiên trì mấy chục cái hô hấp hẳn cũng không có vấn đề.

Kiên trì không được, hắn tự nhiên sẽ ra, Lâm sư đệ không ngốc.

Nghĩ tới đây, Lôi Minh cốc chấp sự mở ra một cái Nguyên Từ thất cuối cùng.

Cứ như vậy, Lâm Minh tiến nhập Nguyên Từ thất độ khó cấp mười hai, Nguyên Từ thất này chừng ba mươi trượng vuông, đây cũng là lần đầu tiên hắn bước vào sát trận tu luyện độ khó cấp mười hai.

Độ khó cấp mười hai, quả nhiên không giống bình thường, Lâm Minh bước vào Nguyên Từ thất xong, mặc dù lỗ tai có chân nguyên che chở, cũng bị tiếng sấm ầm ầm chấn đau, ở trong vách tường Nguyên Từ thất, chừng mấy chục trượng điện xà thô to qua lại vũ động, thanh âm nổ đùng đùng làm da người run lên.

Điện xà thô to như vậy, ngay cả Lâm Minh nhìn cũng có chút cảm giác hết hồn, trách không được võ giả Ngưng Mạch kỳ đều không kiên trì được, điện xà lưu thô như vậy, uy lực của nó có thể nghĩ mà biết.

Hắn thở nhẹ một hơi, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, đi vào trong điện xà.

- Vào!

Điện lưu nhập thể, Lâm Minh cảm giác thân mình chấn động, gần như ngất, nhưng mà cùng lúc đó, hạt giống Tà Thần ở trong trái tim hắn đột nhiên nhảy lên.

Hạt giống Tà Thần ngâm mình tắm ở trong điện quang ẩn ẩn phát ra thanh âm hưng phấn nức nở, vô tận lôi điện cuồn cuộn không ngừng xen lẫn đi vào trong hạt giống Tà Thần.

- Lôi lực thật cường đại.

Lâm Minh sợ hãi ca thán trong lòng.

Theo điện lưu ào ào đi vào, hạt giống Tà Thần này bắt đầu chấn động kịch liệt, Lâm Minh luôn dùng linh hồn lực để ngăn ngừa phát sinh ngoài ý muốn, tuy nhiên dường như hắn lo lắng là dư thừa.

Hạt giống Tà Thần nén ép chân nguyên, hỏa lực, cùng lôi lực vô sự, điều này làm cho Lâm Minh không kìm được cảm khái Tà Thần lực thần kỳ.

Mà đúng lúc này, bên ngoài Nguyên Từ thất vang lên thanh âm Lôi Minh cốc chấp sự:

- Lâm sư đệ, ngươi có khỏe không?

Lâm Minh buồn cười trong lòng, hắn đáp:

- Ta tốt lắm!

Dù sao hạt giống Tà Thần tự phát hấp thu lôi lực, hắn cũng không sợ phân tâm nên trả lời.

Một lát sau, sư huynh kia lại hỏi:

- Lâm sư đệ, ngươi không sao chứ?

- Ta không sao!

Lâm Minh lại lên tiếng.

Tiếp qua một khắc, ngoài cửa lại vang lên thanh âm chấp sự kia:

- Lâm sư đệ, nếu ngươi không kiên trì được trước hết đi ra, đừng miễn cưỡng.

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, chấp sự sư huynh này thật sự dài dòng.

Thời gian trôi qua từng chút một, hai cái canh giờ cứ như vậy lặng yên hết.

Trong Nguyên Từ thất độ khó cấp mười hai, nguyên bản điện xà thô to đã biến mất hết thảy không thấy, chỉ còn lại có vài cỗ điện lưu rất nhỏ đang lóe ra trên vách tường.

Ở trong trái tim Lâm Minh, hạt giống Tà Thần đã lớn bằng cỡ đậu tương, mặt ngoài của nó cũng bịt kín một tầng màu lam tím trong suốt, với màu đỏ sậm nguyên bản kết hợp cùng một chỗ sáng bóng.

Ở chung quanh hạt giống Tà Thần, ẩn ẩn có điện quang hiện lên, mà ở trong điện quang mông lung này, có một đạo điện xà màu tím nhỏ như sợi tóc xuyên qua mọi môi trường rất nhanh, khi thì quay chung quanh hạt giống Tà Thần, khi thì vây quanh Hỏa Tinh chơi đùa, dường như có linh tính.

Lôi Linh!

Toàn bộ lôi lực trong Nguyên Từ thất, cuối cùng ngưng tụ thành một tia Lôi Linh!

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, Lôi Linh so với Hỏa Tinh càng thêm quý báu, võ giả có được Lôi thuộc tính đã ít lại càng ít.

Hơn nữa một tia Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần, ý nghĩa có thể trưởng thành vô hạn.

Lôi điện ẩn chứa trong Nguyên Từ thất, chung quy là lôi điện bình thường nhất trong giới tự nhiên, chỉ là miễn cưỡng dựng dục Lôi Linh ra, không thể để nó trưởng thành.

Nhìn một chút đốm lửa, cùng một tia điện mang, trong lòng Lâm Minh tràn ngập cảm giác thành tựu.

Hỏa Tinh!

Lôi Linh!

Hạt giống Tà Thần lại thần kỳ như thế, không biết theo Hỏa Tinh cùng Lôi Linh không ngừng tiến hóa, hạt giống Tà Thần này sẽ phát sinh biến hóa gì?

Lúc này, ở ngoài Nguyên Từ thất, Lôi Minh cốc chấp sự xem đồng hồ cát đã hết hồn.

- Có lầm hay không? Hai canh giờ!

Lôi Minh cốc chấp sự quả thực không thể tin chuyện này, cho dù võ giả Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong cũng không có khả năng kiên trì lâu như vậy!

Chương 160: Oai lôi hỏa

Lâm Minh lợi hại không sai, nhưng vẫn phải có hạn độ chứ.

Ngươi mới vào Dịch Cân kỳ đã so với được với Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong, thậm chí vượt qua võ giả Hậu Thiên, cái này cũng quá biến thái rồi!

Hắn vốn luôn luôn chờ Lâm Minh kiên trì không được đi ra từ Nguyên Từ thất, hiện tại chờ đã đến tối, trong Nguyên Từ thất vẫn không hề động tĩnh.

Nếu không phải hắn cách một đoạn thời gian liền hỏi một tiếng, hắn thật sự hoài nghi Lâm Minh đã bị điện giật chết bên trong.

Lại một lát sau, đồng hồ cát đã chảy hết, Lôi Minh cốc chấp sự đành phải lật đồng hồ cát lại:

- Thật sự gặp quỷ, chẳng lẽ lôi lực trong Nguyên Từ thất đã biến mất?

Hắn đang miên man suy nghĩ, mà đúng lúc này, cửa Nguyên Từ thất bị đẩy ra, Lâm Minh mỉm cười đi ra, sau khi đào tạo ra Lôi Linh, tâm tình hắn rất tốt.

Nhìn thấy Lâm Minh đi ra, Lôi Minh cốc chấp sự mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chằm Lâm Minh từ trên xuống dưới.

Ngay cả quần áo cũng chưa cháy hỏng...

Lôi Minh cốc chấp sự nuốt nước bọt, tên này rốt cuộc làm cái gì ở bên trong? Độ khó cấp mười hai ngây người lâu như vậy còn không có việc gì, chẳng lẽ trước đây Lâm Minh này bị sét đánh cho nên không sợ lôi điện?

- Lâm... Lâm sư đệ, ngươi có khỏe không?

- Ta tốt lắm, phiền toái sư huynh, ta đi về trước.

- A, a, ngươi về đi.

Hắn đã không biết nên nói cái gì.

Đợi Lâm Minh đi rồi, Lôi Minh cốc chấp sự liền vọt tới Nguyên Từ thất, hít sâu một hơi. Hắn vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, để ngừa bị lôi điện thô to làm thương, rồi sau đó hắn mở của Nguyên Từ thất...

Trong nháy mắt, hắn trừng mắt tròn xoe.

Chỉ thấy Nguyên Từ thất chỉ còn lại ít ỏi mấy điện xà to như cánh tay đang kéo dài hơi tàn, các lôi điện khác đã không cánh mà bay.

Dụi dụi mắt, xác định chính mình không hoa mắt. Không phải chứ, tia chớp trong Nguyên Từ thất đâu?

Đi ra Lôi Minh cốc, bốn bề vắng lặng, Lâm Minh khẩn cấp muốn thí nghiệm một chút uy lực Lôi Linh.

Trong giới tự nhiên, tuy rằng tia chớp ẩn chứa năng lượng khủng bố, nhưng nhoáng lên lướt qua, không thể tồn tại lâu dài, mà Lôi Linh lại bất tử bất diệt, chỉ cần có chân nguyên hoặc nguyên khí thiên địa cung cấp, phóng xuất ra bao nhiêu tia chớp sẽ không thay đổi.

Nó giống với Hỏa Tinh, chỉ có thể tồn tại ở địa phương có lôi điện mới thể dựng dục thành.

Trường thương run lên, trên cán thương màu trắng bạc có thêm một điện xà màu tím, trông rất đẹp mắt.

- Nếu ta đồng thời thúc giục ngọn lửa chân nguyên cùng lôi điện chân nguyên lên, sau lại vận chuyển Tà Thần lực, để cường độ chân nguyên gia tăng năm thành, vậy sẽ như thế nào đây?

Lâm Minh vừa động tâm tư, sau khi thúc giục Lôi Linh, lại bắt đầu thúc giục Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần.

Lập tức, Dung Nham chi hỏa bị hạt giống Tà Thần nén ép như núi lửa bột phát ra.

Một động tác ngọn lửa, một động tác lôi đình, ngọn lửa tương giao với lôi đình. Đồng dạng hung lệ, đồng dạng dữ dằn!

Hai loại năng lượng xoay quanh đan vào nhau, cộng thêm Tà Thần lực tăng phúc, năng lượng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Trong nháy mắt, Lâm Minh đều cảm giác hai cỗ năng lượng này có chút không khống chế được, nếu còn tiếp tục như vậy rất có thể sẽ phát sinh nguy hiểm.

Ngay tại thời điểm hắn muốn mạnh mẽ thu hồi chân nguyên, linh quang trong đầu Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, đột nhiên nhớ tới nguyên lý ngọn lửa cùng lôi đình vận hành trong Phích Lịch Tà Hỏa châu.

Ý tưởng này khiến hắn động lòng:

- Nếu... Ta khiến hai loại năng lượng trong tay noi theo Phích Lịch Tà Hỏa châu... Có thể sinh ra uy lực như Phích Lịch Tà Hỏa châu hay không?

Tuy rằng hiện tại hắn miễn cưỡng khống chế được hai loại năng lượng đã đến cực hạn, tùy tiện thực nghiệm khẳng định có nguy hiểm, nhưng Lâm Minh lại không áp chế được ý niệm mãnh liệt này trong lòng.

- Ngọn lửa thành sông, lôi đình như rắn...

Lâm Minh một bên hồi tưởng phương thức lôi đình ngọn lửa vận chuyển trong Phích Lịch Tà Hỏa châu, một bên liều mạng thúc giục chân nguyên, khiến ngọn lửa cuồng bạo cùng lôi đình dựa theo phương thức này vận chuyển.

Điện quang trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương phun ra nuốt vào, rắn lửa lượn lờ, thanh âm tia chớp nổ đùng đùng khiến người ta hết hồn.

Sắc mặt Lâm Minh đỏ rực, trên trán nổi gân xanh, ở thời điểm lực lượng rít gào sắp giãy khỏi trói buộc, Lâm Minh mạnh mẽ đâm ra một thương, hỏa lực cùng lôi lực đan vào thành một quả cầu ánh sáng, với tốc độ khó tin bắn ra, bắn thẳng đến một tòa vách núi cụt cao gần mười trượng.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng bùng nổ đinh tai nhức óc, vô số đá vụn bay tứ tung bốn phía, rồi sau đó thanh âm ầm ầm vang lên bên tai không dứt, tòa vách núi cụt cao mười trượng này trực tiếp sụp đổ!

Nhìn thấy uy lực này, Lâm Minh ngây dại.

Lực lượng thật là khủng khiếp!

Ngưng Mạch sơ kỳ, thậm chí võ giả Ngưng Mạch trung kỳ đều có thể bị lập tức nổ tung!

Chính mình chỉ có tu vi Dịch Cân kỳ, bằng vào hạt giống Tà Thần lại có thể phóng xuất ra sát chiêu khủng bố như thế!

Bí pháp Tà Thần lực quá nghịch thiên!

Nguyên bản Lâm Minh nghĩ hắn học Hỗn Độn Cương Đấu kinh cũng đã rất nghịch thiên, bên trong bao hàm Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, Luyện Lực Như Tơ, Tôi Tủy cảnh, Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh cũng đủ loại pháp môn kỳ dị.

Chính mình chỉ luyện từng chút một, hiện tại có thể vượt cấp nửa cảnh giới đối phó địch nhân Luyện Cốt đỉnh phong, nhưng hiện tại Tà Thần lực, hắn lại cảm giác Hỗn Độn Cương Đấu kinh có vẻ bình thường!

- Cũng đúng, tuy rằng Hỗn Độn Cương Đấu kinh là công pháp luyện thể Thần Vực đỉnh cấp, nhưng bộ công pháp này ở Thần Vực cũng không coi là bí thuật bất truyền, người có Hỗn Độn Cương Đấu kinh rất nhiều! Tỷ như tại kia vị đại năng truyền thụ chính mình Hỗn Độn Cương Đấu kinh Thần Vực, chỉ cần đệ tử hạch tâm đều có thể học tập Hỗn Độn Cương Đấu kinh.

- Nhưng Tà Thần lực này lại là độc nhất vô nhị, là bí pháp đại năng thứ hai chết đi ở trong Thần Vực di tích phát hiện, vô cùng có khả năng là thượng cổ Tà Thần lưu lại, nó vừa không thuộc loại công pháp, cũng không thuộc loại võ kỹ, càng không thuộc loại thân pháp, chỉ có thể xưng là bí pháp, thần công như vậy tự nhiên không phải Hỗn Độn Cương Đấu kinh có thể bằng được.

- Ta đánh bậy đánh bạ sáng tạo ra võ kỹ, tuy rằng có thể cam đoan giết chết đối thủ Ngưng Mạch sơ kỳ, nhưng tiêu hao phi thường lớn, đánh ra một chiêu như vậy, chân nguyên trong cơ thể ta bị mất bốn năm thành.

Thời điểm Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, Lôi Minh cốc chấp sự vô cùng lo lắng chạy ra khỏi cửa cốc.

Hắn vốn đang đứng ở bên ngoài Nguyên Từ thất, đang còn ngẩn người nhìn mấy lôi điện xíu kia, kết quả đột nhiên nghe được một tiếng nổ ầm ầm làm hắn hoảng sợ, còn tưởng rằng trận pháp bùng nổ.

Chạy nhanh lao ra khỏi cửa cốc, lập tức nhìn thấy một mảnh hỗn độn đá vụn trước mặt Lâm Minh...

Này... Nơi này dường như nguyên bản là một tòa vách núi cụt cao mười trượng a...

Chấp sự thủ hộ Lôi Minh cốc đã nhiều năm, đối với địa hình Lôi Minh cốc tự nhiên vô cùng quen thuộc, hắn không thể tin nhìn về phía Lâm Minh, chẳng lẽ... Vách núi cụt mười trượng này bị Lâm Minh đánh sụp?

Lơ đãng thoáng nhìn Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay Lâm Minh, trên mũi thương còn có chân nguyên chớp động.

Chẳng lẽ vừa rồi hắn chém ra một thương, đánh sụp vách núi cao mười trượng?

Trời ạ!

Lôi Minh cốc chấp sự chỉ cảm thấy chính mình hoàn toàn bị đả kích đánh gục.

Đây chính là vách núi cụt có Nguyên Từ huyền thiết lẫn vào! So với nham thạch bình thường còn cứng rắn hơn vài lần, như thế nào có thể!

- Lâm sư đệ, đã xảy ra sự tình gì?

Lâm Minh nhún vai, nói:

- Rất xin lỗi, ta không cẩn thận làm nổ Phích Lịch Tà Hỏa châu trên thân...

Lâm Minh phóng xuất ra chiêu này, cũng sử dụng lôi đình cùng lực lượng ngọn lửa, hơn nữa phương thức vận hành giống với Phích Lịch Tà Hỏa châu, chỉ sợ mặc dù là người chế tạo Phích Lịch Tà Hỏa châu chạy tới thăm dò, cũng là khó có thể phát hiện khác nhau trong đó.

- Phích Lịch Tà Hỏa châu?

Lôi Minh cốc chấp sự hơi sửng sốt, lúc này mới nhớ tới thứ này, chuyện Trương Quan Ngọc bị Lâm Minh phế đi đã sớm truyền khắp toàn bộ Thiên Vận thành.

Lúc trước Trương Quan Ngọc ở trong quyết đấu, thực lực không kịp, dưới tình huống đã bị thua dùng Phích Lịch Tà Hỏa châu ám toán Lâm Minh, cho nên mới bị Lâm Minh ra tay phế bỏ.

- Thì ra là thế...

Lôi Minh cốc chấp sự thở dài ra một hơi, may mà là Phích Lịch Tà Hỏa châu tạo thành bùng nổ, nếu Lâm Minh đánh ra, hắn sợ sẽ ngã quỵ mất, tuy nhiên nói lại, Phích Lịch Tà Hỏa châu cũng quá biến thái, vách núi cụt cao mười trượng đều có thể nổ thành cái dạng này, nếu ném lên thân người, vậy thì...

Nghĩ đến đây, Lôi Minh cốc chấp sự đột nhiên nhớ lại lôi lực trong Nguyên Từ thất biến mất, đang muốn hỏi, kết quả Lâm Minh đã đoạt trước một bước nói:

- Sư huynh, thời gian không còn sớm, ta về trước, sau này còn gặp lại.

Lâm Minh nói xong một câu, căn bản không để cho Lôi Minh cốc chấp sự phản ứng, đã triển khai thân pháp, động tác nhanh nhẹn ly khai, sau khi lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, tốc độ Lâm Minh không phải nhanh bình thường.

- Ai, Lâm sư đệ, ngươi chờ một chút, lôi lực bên trong Nguyên Từ thất...

Lôi Minh cốc chấp sự mới hô được một nửa, Lâm Minh đã không còn thấy tung tích, điều này làm cho hắn không biết nói gì, hiện tại hắn cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, Nguyên Từ thất trong Lôi Minh cốc đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

May mà lôi điện Lôi Minh cốc một năm bốn mùa không dứt, vừa lúc đêm đó, lại có một trận giông tố, bổ sung hơn phân nửa năng lượng Lâm Minh hút đi.

Lôi Minh cốc chấp sự tìm không ra nguyên do, cũng không giải quyết được gì.

Tuy nhiên ngày thứ hai, chuyện bùng nổ phát sinh ngoài Lôi Minh cốc đã truyền tới trong tai Âu Dương Địch Hoa.

- Vận khí ngươi thật tốt! Không bị Phích Lịch Tà Hỏa châu nổ chết! Tuy nhiên dùng mất Phích Lịch Tà Hỏa châu, ngươi còn có thể có sức phản kháng gì? Ta muốn giết ngươi, đơn giản như giết gà!

Trước đó vài ngày Âu Dương Địch Hoa đã liên hệ đến đệ tử Luyện Khí tông bị Thất Huyền cốc trục xuất, khiến Âu Dương Địch Hoa mừng rỡ chính là đối phương đã bước nửa chân vào Hậu Thiên, thực lực như thế, đã vượt qua bản thân Âu Dương Địch Hoa.

Một cao thủ bước nửa chân vào Hậu Thiên, đối phó Lâm Minh tu vi chỉ có Dịch Cân sơ kỳ, quả thực không cần tốn nhiều sức.

- Lâm Minh, ngươi chết chắc rồi!

Chương 161: Phục dụng Huyết Linh Chi

Mấy ngày liên tiếp, Lâm Minh đều tỉ mỉ nghiên cứu Tà Thần lực, rèn luyện tạp chất trong chân nguyên. Tuy rằng mấy ngày nay tu vi của hắn không gia tăng bao nhiêu nhưng mà thực lực lại tăng lên như bão táp.

Trước kia, thứ Lâm Minh luôn thiếu chính là võ kỹ chân chính, tuy rằng chân nguyên của hắn đậm đặc, tốc độ rất nhanh nhưng mà lực công kích lại không được mạnh, lần này đánh bậy đánh bạ kết hợp với Lôi Hỏa lực, mượn nguyên lý Phích Lịch Tà Hỏa châu sáng tạo ra võ kỹ thuộc về mình.

Lâm Minh gọi một chiêu võ kỹ này là Lôi Hỏa Sát.

- Uy lực của Lôi Hỏa Sát so với Phích Lịch Tà Hỏa châu kia chỉ có hơn chứ không kém, hiện tại, chỉ cần không phải chống lại võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, ta cũng có sức mà liều mạng. Tuy nhiên, chiêu này nếu bị người khác biết được thì không tốt lắm, nói là ta tự nghĩ ra chỉ sợ không ai tin, vậy để nó trở thành thủ đoạn bảo mệnh đáy hòm của ta đi, không gặp thời điểm nguy hiểm tới tính mạng thì không thể sử dụng.

Tuy rằng Lôi Hỏa Sát uy mãnh nhưng mà đánh một chiêu lại tiêu hao bốn năm thành chân nguyên trong cơ thể, quả là tiêu hao quá lớn. Một khi sử dụng, tốt nhất phải cam đoan đánh chết đối phương nếu không sẽ bị nguy hiểm.

Trong lúc Lâm Minh đang định kế sách này thì trước mặt hiện lên một tấm Truyền Âm phù.

Ngọn lửa màu tím nhoáng lên một cái rồi biến mất, Lâm Minh nghe được một thanh âm vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại là phủ chủ Cầm Tử Nha của Thất Huyền võ phủ.

Nội dung trong Truyền Âm phù rất đơn giản, chính là bảo Lâm Minh đến Trúc Kiếm lâm gặp mặt.

Lâm Minh thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, lập tức đi tới Trúc Kiếm lâm phía sau núi.

Lúc này trời đã vào đêm, bóng tối như mực, ánh sao lấp lánh, Trúc Kiếm lâm vang lên tiếng xào xạc, có cảm giác tiêu điều. Lúc Lâm Minh đi tới bên ngoài Trúc Kiếm lâm lại thấy Cầm Tử Nha lưng đeo một bộ cầm dài, đưa lưng về phía mình, râu tóc và áo xanh của hắn nhẹ nhàng bay theo gió, rất có phong thái tiên phong đạo cốt.

- Phủ chủ.

Lâm Minh thi lễ.

- Ừ! Ta hôm nay gọi ngươi đến là có mấy chuyện...

Cầm Tử Nha chậm rãi xoay người. Trong giọng nói mang một cỗ lực tương tác kỳ dị khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

Ngón tay bắn ra, một đạo kim quang nhoáng lên, rơi vào tay Lâm Minh.

Lâm Minh tiếp lấy, đưa mắt nhìn lại, đó là một tấm lệnh bài màu vàng, bên trên có khắc hai chữ Thất Huyền.

- Đây không phải là... Thất Huyền lệnh chứ?

Lâm Minh nhớ rõ lúc mà Vương công công đưa Thất Huyền lệnh ra, trong tay hắn cũng cầm một tấm lệnh bài giống vậy.

Cầm Tử Nha nói:

- Ngươi rất khiến ta vừa lòng, ngươi cầm Thất Huyền lệnh này, đi tới Thiên Trì sơn Hoắc La quốc, ở đó có một nơi có thần thủy, tên là Thiên trì. Trong Thiên trì ẩn chứa lực lượng chân nguyên tinh thuần, đối với võ giả dưới Hậu Thiên rất có lợi, có thể giúp ngươi đột phá Ngưng Mạch kỳ sớm hơn. Tuy nhiên lực lượng chân nguyên ẩn chứa trong Thiên trì có hạn, mỗi năm chỉ đủ để cung cấp cho ba, bốn người sử dụng, ta rất vất vả mới tranh thủ cho ngươi cơ hội lần này. Ngươi phải quý trọng, tranh thủ để tu vi tiến thêm một bước.

- Qua mấy ngày nữa, tổng tông hội sẽ phái người xuống, tiến hành khảo hạch đối với Thiên Vận quốc trong đó bao gồm cả Thất Huyền võ phủ, đến lúc đó ta hy vọng ngươi trong đại khảo hạch tranh thủ cho Thất Huyền võ phủ chúng ta một chút mặt mũi.

- Thiên Trì sơn?

Lâm Minh trong lòng vừa động, đối với Thiên Trì sơn Hoắc La quốc, hắn có chút ấn tượng, Thiên Trì sơn này là một chỗ linh địa hiếm thấy, đỉnh núi Thiên trì lại là linh địa nhãn.

Thần trì này, mỗi năm không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào, Hoắc La quốc so với Thiên Vận quốc lớn hơn rất nhiều, số lượng võ giả trẻ tuổi cũng vậy, Thiên Trì sơn chỉ có ba, bốn danh ngạch, vậy mà lại đến phiên mình!

Thất Huyền võ phủ Hoắc La quốc chỉ sợ cũng không muốn phân tài nguyên cho Thiên Vận quốc đâu, phủ chủ dùng thủ đoạn gì mà đạt được danh ngạch này?

Lâm Minh thi lễ tạ ơn, trong lòng có chút nghi ngờ, hắn và Cầm Tử Nha không thân không quen, tại sao lại tốt quá với mình như vậy?

Chẳng lẽ thứ lần này tổng tông nhắm vào đại khảo hạch Thất Huyền võ phủ đối với với Cầm Tử Nha rất quan trọng?

Cầm Tử Nha lại nói:

- Ngươi tiến về phía trước, tới võ phủ đăng ký một chỗ, nói ra ngoài lịch lãm hai tháng, chú ý giữ hành tung bí mật, bây giờ người có rất nhiều địch nhân, ở trong Thất Huyền võ phủ coi như an toàn, nếu như ra khỏi Thất Huyền võ phủ, vậy rất nguy hiểm, cho nên không nên nói với ai ngươi phải đi tới Thiên trì, cũng không nên nói với người khác ta gặp ngươi, ta sẽ phái một cao thủ bảo hộ ngươi, dọc đường đi, ngươi nhớ hạ thấp mình một chút, không nên gây chuyện thị phi.

- Đệ tử hiểu rồi.

Lâm Minh cung kính nói, đệ tử Thất Huyền võ phủ nếu ra ngoài trường kỳ, ví như đi chấp hành nhiệm vụ, ra ngoài lịch lãm phải tới võ phủ đăng ký, nếu không, có đệ tử vô cớ mất tích quá lâu, Thất Huyền võ phủ sẽ bắt tay điều tra, làm như vậy là cam đoan an toàn cho đệ tử võ phủ.

- Ba ngày sau, ngươi đi tới Du Phong lâm, ở đó tự nhiên có người chờ ngươi, nhớ kỹ, giữ hành tung bí mật.

Cầm Tử Nha nói xong, đã lặng lẽ rời đi.

- Vâng, đệ tử nhớ kỹ.

Lâm Minh hơi hơi khom người.

Dù biết ngày hôm nay Cầm Tử Nha nói là một chuyện tốt, nhưng mà không biết vì sao Lâm Minh vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng mà ở đâu hắn lại không rõ.

- Sau khi đi Thiên Trì sơn Hoắc La quốc, dựa vào khối Thất Huyền lệnh này thật sự có thể lấy được một cái danh ngạch sao? Bọn họ sẽ ngoan ngoãn nhường một danh ngạch cấp cho mình sao? Có thể sẽ phải động thủ hay không?

Lâm Minh nghĩ như vậy, tự mình về tới chỗ ở.

Ngồi xếp bằng trên giường, Lâm Minh nhìn lệnh bài trong tay, cỗ kỳ dị trong lòng kia vẫn không tiêu biến đi.

- Cầm phủ chủ hứa cho ta Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Huyết Linh Chi năm trăm năm, Bích Linh đan, Tịnh Thể Linh Dịch, bốn dạng bảo khí linh dược, đúng là đã quá ưu ái ta rồi, lần này rồi lại cho ta cơ hội đi Thiên trì, Thiên trì này chính là tài nguyên của Hoắc La quốc mà, phủ chủ để lấy được cơ hội lần này chỉ sợ phải trả một cái giá tương ứng...

- Ta và phủ chủ không thân không quen, vì sao phủ chủ chiếu cố ta như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì coi trọng tiền đồ của ta? Giải thích này thực sự có chút gượng ép.

Lâm Minh cau mày, ân tình của Cầm Tử Nha cho hắn quá nặng, khiến cho hắn được sủng ái quá mức mà lo sợ, cũng không khỏi có chút hoài nghi.

- Lúc rời khỏi Thất Huyền võ phủ, khẳng định sẽ có nguy hiểm, mặc kệ thế nào, chuyến đi này ta phải thật cẩn thận, hơn nữa phải giữ hành tung bí mật, tránh bị lộ ra ngoài bị người ta ám sát. Thừa dịp ba ngày này ta đề thăng thực lực mới được, chỉ có thực lực ta mới nắm chắc bảo vệ mình.

Lâm Minh nghĩ như vậy, từ trong Tu Di giới lấy ra Huyết Linh Chi năm trăm năm.

Hiện tại hắn đã rèn luyện tạp chất chân nguyên xong, tác dụng phụ trước kia ăn đan dược cực phẩm hoàn toàn bị tiêu trừ, lúc này là lúc ăn Huyết Linh Chi năm trăm năm này.

Huyết Linh Chi năm trăm năm, bổ sung khí huyết cho võ giả, gia tăng lực lượng thân thể và tu vi võ đạo.

Lâm Minh nuốt Huyết Linh Chi xuống, Linh Chi bình thường vị giống như gỗ mềm, không mặn không nhạt, nhưng mà Huyết Linh Chi năm trăm năm này, ăn vào miệng lại giống như ăn thịt vậy, mềm mại, dẻo dai.

Nuốt vào trong dạ dày, Lâm Minh có thể cảm nhận rõ ràng, một cỗ khí huyết tràn đầy dọc theo dạ dày theo kinh mạch chảy vào máu, sau đó tới tứ chi bách hải.

Khi lượng lớn khí huyết đổ tới, Lâm Minh chỉ cảm thấy hoa mắt choáng đầu, cảm giác này giống như ngồi lâu ở trong phòng hơi nước bị bịt kín, cái gọi là khí huyết dâng trào, ý nói ngất đi, cũng là loại tình huống này.

Theo khí huyết không ngừng ào ào đi vào, Lâm Minh càng lúc càng choáng đầu, khuôn mặt đỏ lên, há mồm ra cũng có thể phun ra một ngụm nhiệt khí.

Thân thể hắn bắt đầu nóng lên, làn da càng ngày càng đỏ, giống như chỉ cần nhấn một cái là máu tươi chảy ra, đây là bởi vì khí huyết quá dồi dào, có rất nhiều từ trong mạch máu thẩm thấu ra, ào ào đi vào trong da thịt mới có hiện tượng này.

Toàn thân Lâm Minh bắt đầu đổ mồ hôi, mồ hôi còn có một chút tơ máu, phát hiện điểm này, Lâm Minh lập tức đóng lại lỗ chân lông, tránh cho khí huyến tràn ra ngoài quá nhiều, tơ máu chảy ra đều là khí huyết quý báu ẩn chứa trong Huyết Linh Chi, nhưng mà Lâm Minh cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ là cảm thấy hơi choáng đầu.

So với dược lực uy mãnh của Hồng Kim Long Tủy đan và Kim Xà Xích Đảm Hoàn mà nói thì Huyết Linh Chi năm trăm năm này còn ôn hòa hơn rất nhiều, dù sao cái trước là dùng chí dương và chí âm để tẩy cân phạt tủy, mà cái sau chỉ để bổ sung khí huyết mà thôi.

Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, ngồi đả tọa ở trên giường một lúc bốn năm canh giờ, tới tận khi sắc trời sáng loáng, vẻ hồng thuận trên người hắn mới biến mất, khí huyết trong Huyết Linh Chi đã bị hắn hấp thu bảy tám thành.

Vận chuyển chân nguyên, Lâm Minh phát hiện chân nguyên trong cơ thể thiếu hụt một lượng lớn.

Sao lại thiếu hụt như vậy? Cũng không phải do chân nguyên tiêu hao, mà thân thể Lâm Minh càng cường đại hơn, có thể chứa chân nguyên càng nhiều hơn.

Nếu ví chân nguyên như nước như vậy thân thể chính là ao, từ Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, Ngưng Mạch, cái ao lại dần sâu thêm, chứa đựng chân nguyên lại càng nhiều hơn.

Mà bây giờ tuy rằng tu vi Lâm Minh không gia tăng, nhưng mà khí huyết toàn thân giống như một lò lửa hừng hực, mà cái này giống như cái ao lúc trước rộng hơn một vòng, nếu tu vi ngang nhau thì chân nguyên chứa đựng cũng nhiều hơn người khác một chút.

Không chỉ như thế, khí huyết tràn đầy, sinh mệnh lực cũng sẽ cường đại, sức chịu đựng càng mạnh, lực lượng thân thể cũng tăng trưởng theo.

Tuy rằng bây giờ tu vi Lâm Minh không tăng lên, nhưng mà thực lực lại tăng trưởng một mảng lớn.

- Còn hai ngày nữa sẽ xuất phát, chỉ còn một ít thời gian như vậy, muốn khiến cho thực lực tăng lên trên diện rộng thực sự quá khó, trừ phi có thể Minh Văn được Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Từ khi Lâm Minh nhận được Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đến bây giờ, bởi vì bận việc tu luyện, cộng thêm tài liệu khó tìm, đến bây giờ vẫn chưa thể Minh Văn.

- Mấy hôm trước ta nhờ Minh Văn sư công hội phát ra bố cáo, cũng không biết tài liệu thu thập được bao nhiêu?

Thông cáo Lâm Minh dùng tài liệu đổi Minh Văn phù chỉ phát ra vài ngày, hắn cũng không trông chờ trong thời gian ngắn mà thu thập đủ, nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, đến buổi chiều cùng ngày, tin tức Uông Vũ Hàm truyền đến, tài liệu hắn muốn đã tập hợp đủ, bảo Lâm Minh qua lấy về.

Điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn.

Đi tới Minh Văn sư công hội, Uông Vũ Hàm đã đem toàn bộ tài liệu sắp xếp lại một lần, đặt ở trong một cái hộp tài liệu, bên cạnh còn viết tên người mang tài liệu tới.

Trong đó chỉ có hai thành tài liệu là do khách hàng đưa tới, mà bọn họ cũng yêu cầu chế tạo Minh Văn phù.

Mà về phần tài liệu còn lại, có bốn thành là thái tử sai người chuẩn bị, bốn thành còn lại là do Bạch gia gom được.

- Thiên Vận thành Bạch gia... Bạch Tĩnh Vân?

Lâm Minh trong lòng kinh ngạc, tài liệu chế tạo Cương phù, tuy rằng không đắt như Minh Thân phù nhưng muốn trong thời gian ngắn làm được, cũng phải tiêu hao một tuyệt bút, hơn nữa phải vận dụng không ít quan hệ...

Chương 162: Bẫy rập

Lâm Minh hỏi Uông Vũ Hàm:

- Lúc Bạch sư tỷ đưa tài liệu tới không đưa ra yêu cầu gì sao? Ví như bảo ta chế tạo Minh Văn phù linh tinh gì đó.

Uông Vũ Hàm nói:

- Tĩnh Vân cũng không nói gì, chỉ mang tài liệu bỏ lại đây.

- Ồ... Ngươi có truyền âm ấn ký của Bạch Tĩnh Vân không? Ta muốn dùng Truyền Âm phù hỏi nàng một chút.

Uông Vũ Hàm nói:

- Có thì có, tuy nhiên mấy ngày nay Tĩnh Vân đã rời khỏi Thiên Vận thành, liên lạc không được, nàng đã xin Thất Huyền võ phủ cho nghỉ dài hạn tận năm tháng lận, chắc là trong thời gian ngắn sẽ không trở lại.

Truyền Âm phù có hạn chế khoảng cách, nếu như truyền tin cự ly xa, thường thường phải thiết lập trạm dịch trước, sau đó sử dụng liên tục nhiều Truyền Âm phù.

- Xin phép?

Lâm Minh trong lòng kỳ quái, thời gian tu luyện trong Thất Huyền võ phủ vô cùng quý giá, rốt cuộc có chuyện gì mà Bạch Tĩnh Vân phải xin phép nghỉ năm tháng?

Hắn không có thói quen thiếu ơn người khác, thiếu ơn thái tử thì còn được, chỉ cần trợ giúp hắn thống nhất đất nước là được, nhưng vì sao Bạch Tĩnh Vân phải thay mình thu thập tài liệu, hơn nữa cũng không để lại một lời liền bỏ đi, khiến cho người ta nghi hoặc.

- Vậy nếu Bạch sư tỷ trở về, phiền ngươi thông báo cho ta biết!

- Được!

- Vậy được, Uông tiểu thư, phiền ngươi chuẩn bị cho ta một phòng Minh Văn, ta phải vẽ Minh Văn phù cho những khách hàng này.

- Ừ, được.

Hai ngày sau, đêm khuya.

Ở một mảng rừng cây ngoài Thiên Vận thành, Lâm Minh Thân mặc thanh y, ngồi trên lưng một con điêu lớn màu xám, đây chính là tọa kị cực phẩm, người thường khó gặp, Thần Phong điêu!

Thần Phong điêu cánh dài bốn trượng, một ngày có thể bay bảy ngàn, tám ngàn dặm, là hung thú cấp ba, cũng chỉ có võ giả tinh thông thuần thú trong tông môn mới có thể thuần hóa, loại điêu lớn này. Một con giá trị gần hai mươi vạn lượng vàng, nhưng cũng không phải có tiền là mua được.

Tối hôm nay, hắn phải cưỡi Thần Phong điêu xuất phát, đi tới Thiên Trì sơn của Hoắc La quốc.

Minh Văn phù Cương cho Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương hắn đã vẽ xong, quá trình vẽ vô cùng thuận lợi, sau khi hoàn thành, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương tăng phúc ngưng tụ chân nguyên lên tới năm thành.

Hắn cũng thuận lợi phụ gia Minh Văn kỹ Thương Cương, khi điều động, chân nguyên sẽ ngưng tụ thành một bộ phận của thương, từ lý luận mà nói, chỉ cần chân nguyên võ giả đủ mạnh thì thương có thể kéo dài vô hạn.

Với thực lực bây giờ của Lâm Minh. Có thể cam đoan dưới tình huống chiến đấu đem Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương kéo dài đến mười mấy trượng.

Lúc này theo cạnh Lâm Minh còn có một võ giả khoảng ba mươi tuổi, một thân đồng phục, sau lưng đeo một thanh trọng kiếm. Trên mặt còn có một vết sẹo uốn éo như rắn.

Người này tu vi đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, thậm chí đã bước một chân vào Hậu Thiên. Hắn cũng cưỡi một con Thần Phong điêu.

Người này chính là võ giả Cầm Tử Nha phái ra bảo hộ Lâm Minh ba ngày trước.

Sau khi Lâm Minh đi tới Du Phong lâm theo ước định, người này đã chờ sẵn ở đây.

Lâm Minh nhìn người nọ thoáng sửng sốt, đệ tử Cầm Tử Nha lại là một võ giả bước một chân vào Hậu Thiên, hơn nữa người này chân nguyên tinh thuần, khí thế cường đại, thực lực chỉ sợ so với võ giả đồng cấp còn mạnh hơn không ít, chỉ cần có người này ở đây thì Liên Hợp thương hội cũng không làm gì được mình.

- Sư huynh.

Lâm Minh lên tiếng chào hỏi.

- Ừ!

Tên kia ôn hòa lên tiếng:

- Chuẩn bị tốt chưa, chúng ta xuất phát suốt đêm.

- Được!

Lâm Minh vốn còn muốn hỏi danh tính vị sư huynh này một chút, hiểu biết một chút tình huống lần đi Hoắc La quốc này, nhưng mà xem ra người này rõ ràng không muốn nhiều lời, hắn chỉ còn cách từ bỏ.

Người kia đột nhiên huýt sáo một tiếng. Hai con Thần Phong điêu từ trạm canh gác đồng loạt bay lên trời cao, tốc độ nhanh vô cùng, Lâm Minh chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai cùng với không khí phả vào mặt, quần áo bay lên phần phật.

Hắn dùng chân nguyên ngưng tụ thành một cái lồng chắn gió trước người, ánh mắt chăm chú nhìn dáng vẻ võ giả Ngưng Mạch phía trước, bắt đầu suy tư.

Bây giờ rời khỏi Thất Huyền phủ tuyệt đối không sáng suốt, nếu có thể giữ hành tung bí mật thì coi như an toàn, nhưng nếu như bị tiết lộ thì có chút nguy hiểm.

- Thái độ làm người của Cầm phủ chủ có thể tin được, hắn sẽ không hại ta, nhưng ta cũng phải cẩn thận một chút, tuy nhiên nói lại, nếu như Cầm phủ chủ muốn hại ta chỉ sợ ta cũng không sống được tới ngày hôm nay.

Lần đầu tiếp xúc với Cầm Tử Nha, Lâm Minh có thể từ trên người Cầm Tử Nha cảm giác được một tia chính khí như có như không, nói như vậy, người trên phương diện cầm kỳ thư họa đều là quân tử, nếu tâm thuật bất chính thì trình độ cầm kỳ thi họa khó có thể tinh thâm.

Hai Thần Phong điêu, bay liền một lần là một ngày một đêm, thời gian một ngày một đêm nghỉ ngơi không tới hai canh giờ, Thần Phong điêu đã bay được hơn tám ngàn dặm.

Cảnh sắc chung quanh dần hoang vắng, chỗ này là phía nam Thiên Vận quốc, gần tới Nam Cương hoang dã.

Lâm Minh phát hiện, Thần Phong điêu cũng không bay thẳng tới Hoắc La quốc, mà lại hơi vòng qua, tuy nhiên với tốc độ của Thần Phong điêu, quãng đường vòng ấy cũng chỉ mất nửa ngày mà thôi.

- Chẳng lẽ vì để an toàn...?

Lâm Minh trong lòng nghi hoặc, nếu nói tương đối thì cưỡi Thần Phong điêu là một phương thức vô cùng an toàn để ra ngoài, Thần Phong điêu phi hành ở độ cao ngàn trượng trở lên, sát thủ rất khó ngăn chặn.

- Loại địa phương này, giết người diệt tích rất dễ dàng...

Trong lòng Lâm Minh mơ hồ sinh ra dự cảm không lành, hắn âm thầm đề phòng, tâm thần liên hệ với hạt giống Tà Thần trong Lôi Hỏa lực, cảm thụ năng lượng khủng bố được nén với mức độ cao bên trong, trong lòng an tâm một chút.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh tinh thần vẫn tập trung cao độ chợt nghiêm lại, hắn cảm giác trên người võ giả Ngưng Mạch kỳ phía trước mơ hồ phát ra một cỗ sát khí, mà cỗ sát khí này, đúng lại chính là hướng về phía mình.

Điều này làm cho Lâm Minh lập tức tứ chi rét run!

Võ giả nửa bước Hậu Thiên, cho dù hắn có Lôi Hỏa Sát cũng không phải là đối thủ!

Lúc này, tại một chỗ trong u cốc Đại Chu sơn, bởi vì lúc này là ban đêm, cộng thêm cây cối che phủ, u cốc trở nên đen kịt.

- Làm xong rồi sao?

Một thanh âm đột ngột vang lên, rõ ràng là tiếng của Âu Dương Địch Hoa.

- Việc nhỏ mà thôi, bây giờ chắc là Hỏa Công đã bắt đầu động thủ.

Bích Lạc chậm rãi từ trong rừng cây đi ra, thanh âm của hắn âm nhu như nữ nhân

Hỏa Công chính là sư đệ của Âu Dương Địch Hoa, là đệ tử Luyện Khí tông bị Thất Huyền cốc trục xuất khỏi tông môn, cũng là võ giả nửa bước Hậu Thiên cùng cưỡi Thần Phong điêu với Lâm Minh.

Âu Dương Địch Hoa cười cười tà ác:

- Ảo thuật của sư huynh đúng là xuất thần nhập hóa, chỉ sợ Cầm Tử Nha cũng không nhìn ra.

Bích Lạc xuất thân Huyễn tông Thất Huyền cốc, am hiểu nhất chính là ảo thuật, nhất là Dịch Dung thuật, chẳng những hắn có thể thay đổi dung mạo, còn có thể mô phỏng giọng nói người đó, khí chất, ngay cả cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong cũng không thể nhìn thấu.

Ba ngày trước, Cầm Tử Nha chính là do Bích Lạc biến ảo thành, dùng kế dụ Lâm Minh rời khỏi Thất Huyền võ phủ.

- Vốn là nhìn không ra mà, tuy nhiên mấy năm nay cầm Tử Nha du lịch thâm sơn u cốc, hắn đã tu luyện cầm tới một cảnh giới tâm trong như gương, không nhiễm một hạt bụi, tu vi bản thân đã đạt tới nửa bước Tiên Thiên, nhìn thấu ảo thuật của ta chắc là không khó. Cũng may Cầm Tử Nha cái tên chướng mắt này sau yến hội đã rời khỏi Thất Huyền võ phủ, hắn phải tiếp tục lịch lãm Cầm tâm, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, cho nên không thành vấn đề.

- Ừ, chỉ cần Cầm Tử Nha không có mặt, dụ Lâm Minh ra ngoài, giết hắn dễ dàng như giết gà vậy. Không cần Hỏa Công động thủ, chỉ cần khiến cho Lâm Minh từ trên Thần Phong điêu ngã xuống dưới, liền tan xương nát thịt, đừng nói chi là một tiểu tử Dịch Cân kỳ hắn, cho dù là cao thủ Hậu Thiên, cũng xong đời!

Âu Dương Địch Hoa cười hiểm ác nói.

Lâm Minh ở trong Thất Huyền võ phủ, một khi động thủ sẽ kinh động rất nhiều người, cho dù có thể thuận lợi giết được hắn nhưng mà sau khi người chết cũng rất có thể lưu lại dấu vết tìm ra hung thủ.

Mà một khi Lâm Minh rời khỏi Thất Huyền võ phủ, rời khỏi Thiên Vận thành, có thể tạo ra hiện trường giả, hắn chết trong quá trình lịch lãm, Thất Huyền vô phủ muốn điều tra cũng điều tra không được gì.

- Nam Cương hoang dã, hung thú độc trùng vô cùng vô tận, hắn ngã chết rất nhanh sẽ bị hung thú ăn sạch, ngay cả xương cốt cũng không còn, đúng là nơi tốt để giết người cướp của, hủy thi diệt tích.

Âu Dương Địch Hoa liếm liếm môi, muốn nhanh chóng nghe ngóng tin chiến thắng do Hỏa Công truyền đến.

Nam Cương hoang dã.

Đang cưỡi trên Thần Phong điêu, Lâm Minh đột nhiên nghe tên võ giả mặt sẹo phía trước huýt lên một tiếng bén nhọn, Thần Phong điêu dưới thân Lâm Minh nghe thế đột nhiên xoay người, móng vuốt hướng lên trên, lưng ngược xuống dưới, muốn trực tiếp lật ngã Lâm Minh.

- Súc sinh!

Lâm Minh chộp một cái lông ở đuôi chim, mượn một chút lực, lại tóm được da thịt trên lưng nó, sau đó tay trái run lên, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương một ngàn hai trăm cân cũng hiện ra trong lòng bàn tay.

Tuy rằng năng lực phi hành của Thần Phong điêu rất mạnh, nhưng mà làm sao chịu được một ngàn hai trăm cân nặng?

Bị Lâm Minh bóp lấy da thịt sau lưng, nó lập tức gào lên, liều mạng vỗ cánh, nhưng mà một người một điêu vân vuông góc tiếp xúc với nhau.

- Hắc hắc, xin lỗi người trẬtuổi, ta và ngươi xưa nay không thù không oán, chỉ là nhận tiền của người, thay người tiêu tai, đừng trách ta.

Hỏa Công đứng trên Thần Phong điêu, ác độc cười hắc hắc, mặt sẹo của hắn hiện lên vẻ đặc biệt dữ tợn.

- Ai bảo ngươi giết ta? Cầm Tử Nha?

Lâm Minh vừa hỏi câu này liền tự mình bác bỏ, không đúng, việc này có chút kỳ quái, nhưng đến tột cùng là kỳ quái cái gì hắn cũng không nói rõ được.

- Ha ha, ngươi tưởng đó là Cầm Tử Nha sao? Vậy chính là hắn đi, ta không có hứng thú vô nghĩa với ngươi, để cho ngươi làm quỷ hồ đồ đi!

“Ngươi tưởng đó là Cầm Tử Nha...”.

Những lời này vang vọng trong lòng Lâm Minh, khiến da đầu hắn phát lạnh, chẳng lẽ...

Lúc này cũng không phải lúc suy nghĩ, Hỏa Công đang bay phía trước đột nhiên huýt lên tiếng sáo kỳ dị, Thần Phong điêu hắn ngồi đột nhiên xoay người, trực tiếp giết tới Lâm Minh.

- An tâm ra đi đi!

Hỏa Công từ trên lưng rút ra một thanh trường đao tạo hình quỷ dị, một đao bổ tới cổ tay Lâm Minh đang chộp chặt đại điêu.

- Keng!

Lâm Minh giơ thương liều mạng chống đỡ thế công của Hỏa Công.

Nhưng mà thực lực võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong mạnh cỡ nào cơ chứ, trong khoảnh khắc va chạm, Lâm Minh cảm thấy một cỗ lực đạo mạnh mẽ truyền tới, cả người cấp tốc bắn về phía sau.

Theo một tiếng roẹt nhỏ vang lên, Lâm Minh mạnh mẽ trực tiếp xé rách một mảng lớn da thịt trên lưng Thần Phong điêu.

Thần Phong điêu phát ra tiếng kêu thảm thiết, mà Lâm Minh lại từ độ cao ngàn trượng, rơi thẳng xuống phía dưới!

Chương 163: Khoảnh khắc sinh tử!

Thấy một màn như vậy, khóe miệng Hỏa Công nổi lên nụ cười ác độc, võ giả tu vi chưa tới Tiên Thiên thì không thể phi hành, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, từ độ cao ngàn trượng ngã xuống cũng phải tan xương nát thịt!

Lần này, giết người rất đơn giản!

Tuy rằng xác định Lâm Minh sẽ chết, nhưng mà Hỏa Cô vẫn khống chế Thần Phong điêu đuổi theo, một là phải xác định Lâm Minh tử vong, hai là phải giết người cướp của, không nói gì khác, chỉ riêng Tu Di giới trên người Lâm Minh và Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương kia chính là thứ tốt, nhất tuyệt bút tài phú như vậy, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Từ trên cao rơi xuống tốc độ nhanh biết bao, trong giây lát, Lâm Minh đã rơi xuống mấy chục trượng.

Kịch liệt quay cuồng trên không trung, Lâm Minh dùng linh hồn lực xác định thân ảnh Hỏa Công, giờ khắc này, tâm niệm của hắn bình tĩnh trước nay chưa từng

Cao thủ nửa bước Hậu Thiên, cho dù hắn có Lôi Hỏa Sát cũng tuyệt đối đánh không lại, bây giờ cơ hội chuyển bại thành thắng chỉ có một.

- Muốn giết ta, ta trước dùng ngươi làm đệm lưng!

Lâm Minh tay nắm chặt đuôi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, trường thương dài chín xích chém ngang ra ngoài, trên mũi thương lóe ra hàn quang, sát khí tung hoành.

Đối mặt với cuồng phong phần phật thổi tới, chân nguyên toàn thân Lâm Minh cấp tốc lưu chuyển, mạnh mẽ vận lên một ngụm chân khí.

- Phong chi ý cảnh - Kim Bằng Phá Hư!

Hai tay dang ra, một cỗ lực lượng vô hình từ dưới sinh ra, nâng Lâm Minh lên, khiến cho tốc độ của hắn chợt chậm lại.

Lúc trước, khi hắn ở trong Cuồng Phong động lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, chính là để thân thể dừng ở trên không trung, cưỡi gió mà bay, huống chi bây giờ thực lực tăng mạnh, tất cả việc này làm càng thêm như cá gặp nước!

Lâm Minh mạnh mẽ cắn răng một cái, thân thể chợt vọt lên cao, bắn thẳng tới chỗ Hỏa Công.

Hỏa Công đang cưỡi trên lưng điêu vô cùng kinh ngạc, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Minh lại có thể ở trên không trung mượn lực được.

- Làm sao có thể?

Cho dù Âu Dương Địch Hoa đã từng gặp qua thân pháp của Lâm Minh cũng tuyệt đối không nghĩ tới, thân pháp của Lâm Minh đã có thể cưỡi gió mà đi.

Theo lẽ thường, chỉ có võ giả Thiên Thiên mới có thể bằng vào chân nguyên dày đặc mà phi bành Đây chính là thường thức.

- Chẳng lẽ tiểu tử này đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên?

Trong đầu Hỏa Công đột nhiên hiện lên ý niệm này, nhưng trong nháy mắt lại phủ quyết.

Tuyệt đối không có khả năng này. Ngay thời điểm Hỏa Công sửng sốt, Lâm Minh cách hắn mười trượng, tay cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, khí thế toàn thân trong nháy mắt toàn bộ trào ra.

- Giao Long Xuất Hải!

Một thương tà tà từ dưới nách đâm ra, trong lúc nhất thời, một cỗ chân nguyên sắc bén xé rách không khí, mũi thương màu trắng bạc như đốm lửa bắn thẳng ra.

Lúc này Hỏa Công mới hồi tỉnh lại, hắn rút trường đao. Hét lớn một tiếng, một đao bổ về phía Lâm Minh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương!

Nhưng mà đúng vào lúc này, tay Lâm Minh đột nhiên trầm xuống, mũi thương lách qua đao phong, đâm thẳng tới Thần Phong điêu!

- Không xong!

Hỏa Công hoảng hốt, lúc này hắn mới tỉnh ngộ. Mục tiêu mà Lâm Minh công kích căn bản không phải là hắn, mà là tọa kị của hắn.

Không có tọa kị, hắn từ độ cao tám chín trăm trượng ngã xuống cũng tan xương nát thịt.

- Ngươi đi chết đi!

Hỏa Công rống giận quát một tiếng, một đao chém tới Lâm Minh, trên thân đao dấy lên liệt hỏa hừng hực, chỉ cần Lâm Minh cố ý đâm ra một thương này, ngọn lửa chân nguyên của hắn cũng tuyệt đối giết chết Lâm Minh!

Đây hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, phải xem ai ác hơn ai.

Nhưng mà đúng lúc này, cả người Lâm Minh đột nhiên lui về sau!

Một đao Hỏa Công chém vào không khí, nhưng mà hắn cũng bức lui công kích của Lâm Minh, chỉ cần Thần Phong điêu không bị sao khi đáp xuống mặt đất, hắn liền chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhưng đúng lúc này, một màn khó tin đã xảy ra, tuy rằng Lâm Minh cấp tốc lui về phía sau nhưng mà Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay hắn lại đột nhiên dài ra, Minh Văn kỹ - Thương Cương!

Thương Cương dài mười mấy trượng giống như một dải tơ dài trắng như tuyết dũng mãnh lao tới, kỹ năng Thương Cương Minh Văn chính là kết hợp với chân nguyên tạo thành một bộ phận trường thương, chỉ cần chân nguyên đủ mạnh, thương có thể kéo dài vô hạn.

- Phốc!

Thương Cương không chút trì hoãn xuyên qua thân thể Thần Phong điêu, xuyên qua tim phổi.

- Grào!

Thần Phong điêu phát ra hét thảm một tiếng, thân thể đột nhiên mất đi cân bằng.

- Chân nguyên hóa hình, Luyện Lực Như Tơ!

Lâm Minh căn bản không cho Hỏa Công cơ hội nào, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương run lên, chân nguyên đạt tới trình độ hóa đình đột nhiên trào ra, hơn năm ngàn cỗ chân nguyên như năm ngàn con giao long hung lệ vọt vào trong thân thể Thần Phong điêu, chấn vỡ lục phủ ngũ tạng của nó.

- Phốc!

Cả người Thần Phong điêu máu tươi tóe tung, thân thể nổ tung.

- Ngươi muốn chết!

Hỏa Công mắt đỏ sậm, chân đạp mảnh vỡ thi thể Thần Phong điêu, mượn phản lực bắn ra ngoài, đồng thời miệng rít gào một tiếng, gọi con Thần Phong điêu còn lại tới.

Lâm Minh làm sao không nhìn ra ý đồ của hắn, hai tay mở ra, lại vận một ngụm chân nguyên, trường thương chỉ thẳng, đâm thẳng tới con Thần Phong điêu thứ hai!

- Dừng tay!

Con mắt Hỏa Công suýt nữa nứt ra, nếu như con Thần Phong điêu này lại chết, hắn cũng xong đời!

- Hồng Liên Luyện Ngục!

Hỏa Công hét lớn một tiếng, thân thể phát ra liệt hỏa hừng hực, một đao chém ra, Hồng Liên nở rộ, giống như bầu trời âm u phủ xuống, gốc Hồng Liên quỷ dị này giống như cắn nuốt hết tất cả ánh sáng mặt trời.

Lúc trước khi Lâm Minh và Chu Viêm chiến đấu, thời điểm cuối cùng, Chu Viêm kiệt sức sử dụng ra một chiêu này, nhưng so với Hỏa Công thì bất kể là khí thế hay là lực sát thương của ngọn lửa cũng yếu hơn rất nhiều.

Mắt thấy Hồng Liên nóng rực bổ tới, hai tay Lâm Minh mở ra như cánh đại bàng, hai chân với động tác kỳ dị đạp lên không khí, thân thể như gió lướt qua một bên.

Đây là Đại Bằng Ngự Phong thuật trong Kim Bằng Phá Hư, lúc trước Lâm Minh đánh bại Trương Quan Ngọc hắn dùng Phong chi ý cảnh phối hợp với Bộ pháp cơ sở, tuy rằng không bằng được với võ kỹ thân pháp cấp cao nhưng mà không có nghĩa Kim Bằng Phá Hư không có dấu ấn của mình!

- Vù!

Hồng Liên Luyện Ngục theo sát Lâm Minh lao tới, nhưng mà năng lượng ẩn chứa trong công kích của Hỏa Công quá mạnh mẽ, mặc dù Lâm Minh tránh được Hồng Liên Luyện Ngục, nhưng vẫn bị cuồng phong mang theo nhiệt khí do Hồng Liên Luyện Ngục tạo ra lan tới, trong lúc nhất thời khí huyết nhộn nhạo, thân thể lộn nhào bay lệch ra ngoài.

Hỏa Công nhân cơ hội này tay cầm một cây trường tiên quất ra, trường tiên quấn lên móng vuốt Thần Phong điêu, tốc độ rơi xuống của thân thể chợt chậm lại.

Trong lúc lộn nhào, Lâm Minh nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy khẩn trương, thời gian của hắn không còn nhiều lắm, bây giờ cách mặt đất chỉ có ba trăm, bốn trăm trượng!

Đưa tay thu Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vào trong Tu Di giới. Không còn một ngàn hai trăm cân nặng, thân thể Lâm Minh lập tức nhẹ như chim yến!

Vận một ngụm chân nguyên, Lâm Minh chân đạp hư không, vọt thẳng tới con Thần Phong điêu kia.

- Cút ngay!

Hỏa Công tay cầm trường tiên, giật mạnh một cái, cả người bay chéo tới Lâm Minh, một đao hừng hực liệt hỏa chém thẳng tới Lâm Minh.

Hỏa Công không hổ là tuyệt đỉnh cao thủ một chân bước vào Hậu Thiên, cho dù ở trên không trung gặp rất nhiều hạn chế, nhưng vẫn có thể dựa thế công kích Lâm Minh.

- Keng!

Hỏa Công vội vàng chém ra một đao, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, Lâm Minh đưa Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chắn ngang, thân thể bay ngược trở lại. Ngọn lửa chân nguyên ập vào mặt khiến toàn bộ lông tóc hắn cháy khét.

Lâm Minh trên không trung bay ngược trở lại. Lại vận một ngụm chân nguyên áp chế khí huyết, ánh mắt khóa chặt Thần Phong điêu bên ngoài mấy chục trượng, khoảng cách này đã vượt qua thế công cực hạn của Thương Cương rồi.

Khoảng cách công kích không đủ!

Lâm Minh mạnh mẽ cắn răng một cái, tay phải từ trong Tu Di giới lại rút ra một thanh trường thương.

Thanh thương này dài tám xích tám tấc, cán thương màu tím đen, đầu thương màu đỏ, đúng là Quán Hồng thương đã lâu không dùng!

- Chết!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lực lượng bảy ngàn, tám ngàn cân đột nhiên bùng nổ, chân nguyên chấn động rót vào trong Quán Hồng thương, nhắm ngay Thần Phong điêu mạnh mẽ ném tới.

- Vù!

Quán Hồng thương xé rách không khí. Phát ra tiếng kêu bén nhọn, chỉ nghe thanh âm kia cũng có thể tưởng tượng ra lực lượng khủng bố cỡ nào!

Lúc này Hỏa Công vừa mới một đao dùng hết, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, ở trong không trung căn bản không có chỗ mượn lực, chỉ trơ mắt nhìn một thương bắn về Thần Phong điêu cách đó mấy chục trượng!

Tuy rằng Thần Phong điêu là hung thú cấp ba. Nhưng mà lực lượng Lâm Minh mạnh tới mức khủng bố, gần đây lại phục dụng Huyết Linh Chi năm trăm năm, khí huyết tràn đầy như lò lửa, Quán Hồng thương ném ra tốc độ gần như tốc độ âm thanh, nó làm sao có thể né tránh

- Phốc!

Thần Phong điêu bị Quán Hồng thương xuyên qua thân thể!

Máu tươi bắn lên cao mười mấy trượng, thế đi Quán Hồng thương không giảm, xuyên thẳng lên trời.

- Á, á...

Hỏa Công rống giận một tiếng, tay cầm trường tiên, một lần nữa mượn lực một đao chém tới Lâm Minh, nhưng mà Thần Phong điêu đã chết, hắn muốn mượn lực cũng không đủ, làm sao có thể đuổi giết người đã lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh như Lâm Minh.

Một đao chém vào khoảng không, thân thể Hỏa Công nhanh chóng rơi xuống dưới.

- Bây giờ cách mặt đất một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi trượng.

- Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Hỏa Công phẫn nộ rống lên, tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh!

Lâm Minh trên cao chúc thương xuống dưới đuổi theo, ở độ cao không tới hai trăm trượng không biết có thể giết chết võ giả đã nửa bước bước vào Hậu Thiên hay không.

- Một khi đã như vậy, ta cho thêm một chút lửa.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương run lên, Minh Văn kỹ - Thương Cương!

Thương Cương mười mấy trượng lao thẳng tới, hai tay Lâm Minh giơ thương, nhắm ngay Hỏa Công, hung hăng đâm xuống dưới!

- Coong!

Trình độ công kích này tự nhiên không làm gì được Hỏa Công, hắn đưa đao ra đã chắn được một thương này.

Nhưng mà cũng do chắn một thương này, tốc độ rơi của Hỏa Công lại tăng mạnh.

- Á á á! Ta muốn bầm thây ngươi thành vạn mảnh!

Hỏa Công phẫn nộ bạo rống, Lâm Minh căn bản không hề để ý, hắn điên cuồng đem chân nguyên quán nhập vào trong hạt giống Tà Thần, trong Hỏa Tinh và trong Lôi Linh, Lôi Hỏa Sát nổi lên.

Thừa dịp hắn bệnh, lấy mạng hắn.

Hắn đã hạ quyết tâm, cho dù Hỏa Công đang hấp hối hắn cũng tuyệt đối không lưu tình, ra tay là một kích mạnh nhất.

Dù sao đối phương cũng là võ giả nửa bước Hậu Thiên, hơn nữa rất có thể xuất thân từ Thất Huyền cốc, võ giả Thất Huyền cốc so với võ giả thế tục thực lực còn cao hơn, ví như Âu Dương Địch Hoa, tuy rằng là Ngưng Mạch trung kỳ, nhưng mà chiến thắng cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong thế tục cũng không thành vấn đề.

Mà tên Hỏa Công này chỉ sợ cũng không yếu hơn so với võ giả Hậu Thiên thế tục. Đối mặt với cường địch như thế, Lâm Minh tuyệt đối không dám sơ suất.

Nhưng mà ngay lúc Hỏa Công sắp rơi xuống mặt đất, Lâm Minh lại biến sắc, lúc này bọn họ đang ở rừng rậm hoang dã Nam Cương, mà trong nháy mắt Hỏa Công rơi xuống rừng rậm, đột nhiên hắn vung trường tiên ra, trường tiên quấn quanh một nhanh cây thô to.

- Chết tiệt!

Chương 164: Hồng liên yêu viêm

Trong lòng Lâm Minh nguội lại, không nghĩ tới, vì địa hình rừng rậm nơi này lại làm hỏng đại sự.

- Răng rắc!

Tuy rằng quấn lấy cành chây nhưng mà tốc độ rơi quá nhanh, cành cây kia trực tiếp bị gãy đứt, Hỏa Công mạnh mẽ ngã xuống mặt đất, theo một tiếng bùng trầm muộn, mặt đất trực tiếp bị khoét thành một cái hố hình người.

Hỏa Công vỡ đầu chảy máu, nội tạng vỡ nát, xương sườn cũng bị gãy đứt vài căn.

Trong nháy mắt Lâm Minh lóe lên một cái, vốn hắn còn mang tâm tư chạy trốn nhưng mà nhìn thấy Hỏa Công ngã thảm như vậy, hắn liền thay đổi chủ ý.

Bỏ đá xuống giếng, nhổ cỏ tận gốc!

Nếu Hỏa Công nuốt vào mấy viên đan dược cực phẩm khôi phục chân nguyên tiếp tục đuổi giết hắn, tuy rằng nói Lâm Minh có thể lăng không mượn lực nhưng mà khi chân nguyên hao hết cũng sẽ rơi xuống.

Nếu như Hỏa Công ở trên mặt đất truy sát hắn, sớm muộn gì cũng bắt được.

- Đi chết đi!

Lâm Minh cắn chặt răng, xuất ra toàn bộ khí lực, từ trên độ cao mấy chục trượng lao xuống dưới!

Theo một thương đâm ra, Lôi Linh và Hỏa Tinh trong cơ thể chấn động kịch liệt, ngọn lửa điên cuồng và lôi đình lực giống như nước lũ trào ra.

Tà Thần lực mở ra!

Trường thương đâm xuống dưới, mũi thương lóe lên, Lôi Hỏa khủng bố vang lên tiếng nổ trong không trung, xung quanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như được quấn quanh lôi hỏa, bắn thẳng xuống dưới!

Mà đúng lúc này, Hỏa Công đột nhiên uốn người đứng lên, mắt thấy Lâm Minh đâm ra một thương, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tuy rằng cú ngã vừa rồi nội tạng bị tổn hại, xương sườn bị gãy, nhưng mà võ giả nửa bước Hậu Thiên chân nguyên xâm nhập lục phủ ngũ tạng, xương cốt gân mạch có chân nguyên thủ hộ, loại thương thế này vẫn có thể chống đỡ được một chút.

Hắn vốn còn muốn giả chết để dụ Lâm Minh xuống dưới, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh lại ra tay quyết đoán như thế. Cũng không tra xét thương thế của hắn ra sao, vừa ra tay đã xuất ra tuyệt chiêu.

Đương nhiên, cái gọi là tuyệt chiêu của Lâm Minh chính là ngọn lửa trên thân thương, mà Hỏa Công tinh thông thuật khống lửa cũng chỉ có thế.

- Hừ, dù sao ngươi cũng chỉ là một tên tiểu bối Dịch Cân kỳ, tu vi chẳng qua cũng thế, một chút lửa này của ngươi cũng dám liều mạng với ta.

Hỏa Công cười lạnh một tiếng, cả người bùng lên liệt hỏa, tuy rằng hắn bị trọng thương nhưng thân là võ giả nửa bước Hậu Thiên, sao có thể e ngại một tên võ giả Dịch Cân kỳ.

- Hồng Liên Yêu Viêm!

Hỏa Công hét lớn một tiếng, không gian phía sau hắn đột nhiên hiện ra một đóa sen màu đỏ, ngọn lửa tùy ý biến thành cánh hoa kỳ dị đủ mọi hình dạng, thân đao được rót vào lượng lớn ngọn lửa chân nguyên hóa thành màu đỏ sậm, giống như sắp bị hòa tan vậy.

- Phốc!

Vừa phát ra Hồng Liên Yêu Viêm, Hỏa Công mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, với thương thế của hắn, phát ra võ kỹ đỉnh cấp như vậy, dù sao cũng có chút miễn cưỡng.

- Tiểu tử chết tiệt kia, khiến ta bị trọng thương như vậy, trước giết chết hắn, sau tìm nơi chữa thương.

Hỏa Công tồn tại tâm tư như vậy, mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên, mạnh mẽ bổ ra một đao, trên thân đao cuồn cuộn nổi lên một cơn lốc lửa, mặt đất dưới chân trong nháy mắt bị cháy đen, một vòng sóng nhiệt đỏ sậm lan ra bốn phía, nơi sóng nhiệt đi qua, tất cả cỏ cây héo rũ sau đó bùng cháy, tiện đà hóa thành trò bụi!

So với ngọn lửa trên thân thương của Lâm Minh, bất kể khí thế hay là sóng nhiệt tản ra bốn phía của Hồng Liên Yêu Viêm đều mạnh hơn nhiều.

Nhưng mà đối mặt với Hồng Liên Yêu Viêm cường đại như thế, ngọn lửa trên thân thương của Lâm Minh giống như được khí thế nào dẫn dắt, đột nhiên cuộn trào lên.

Lâm Minh cảm nhận rõ ràng từ trong tim truyền tới một cỗ nhiệt lưu cuồn cuộn và từng trận ô ô, giống như Hỏa Tinh đang hưng phấn!

- Đương!

Ngay lúc thương đao va chạm, năng lượng Lôi Hỏa trên thân thương đột nhiên đan vào nhau, Lôi Hỏa Sát!

Ngọn lửa vốn ra vẻ yếu nhỏ cùng lôi điện gặp nhau, năng lượng khủng bố chợt bùng lên.

Trong lúc nhất thời, mọi thanh âm giống như bị cắn nuốt, khí tức trên mũi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương như dải tơ, xé toạc không khí.

Một viên quang cầu Lôi Hỏa đan xen nhau từ trên Trọng Huyền

Nhuyễn Ngân thương lao ra, chính diện ập tới Hồng Liên Yêu Viêm!

- Ầm!

Giống như tiếng sấm nổ vang, chân nguyên như thủy triều tàn sát bừa bãi.

Lâm Minh lao xuống như sao băng, nhưng lại giống như rơm rạ bị chấn bay, cho dù Hỏa Công đã trọng thương, nhưng mà chiêu thức hắn đánh ra vẫn có uy lực như vậy.

Trong lúc quay cuồng, Lâm Minh từ trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đảo ngang, hung hăng gạt dứt một gốc cây đại thụ, Lâm Minh mượn phản lực này, ổn định thân thể trên không trung.

Đưa mắt nhìn lại, chỗ Hỏa Công đứng, đất đã lõm xuống một cái hố, Hỏa Công toàn thân đẫm máu, chống trường đao nửa quỳ trên mặt đất.

Điều này khiến cho trong lòng Lâm Minh thắt lại, võ giả nửa bước Hậu Thiên mạnh tới bực vậy sao?

Hắn đã bị thương nặng, dưới tình huống như vậy, mình còn mở ra Tà Thần lực, dùng Lôi Hỏa Sát, nhưng vẫn không thể giết chết được hắn.

Chân nguyên tiêu hao quá nhiều, Lâm Minh không tiếp tục công kích, mà lại lấy ra một viên Chân Nguyên thạch tinh thuần, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, bắt đầu hấp thu chân nguyên, khôi phục thực lực.

- Ngươi đúng là khiến cho người ta ngạc nhiên! Đây đúng là võ kỹ võ giả Dịch Cân kỳ có thể phóng ra sao? Xem ra ta không biết hết thế giới này rồi... Tốt, rất tốt, hôm nay ta liều mạng tổn hại tu vi cũng phải giết chết ngươi, nếu không lưu lại ngươi, hậu hoạn vô cùng!

Hỏa Công quát lớn một tiếng, thân thể lại lần nữa bùng lên Hồng

Liên Yêu Viêm, tuy nhiên lần này Hồng Liên Yêu Viêm đã yếu hơn rất nhiều, theo ngọn lửa uốn lượn bùng lên, Hỏa Công lại phun một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà!

- Ta không tin ngươi còn đủ chân nguyên đánh ra một chiêu kia.

Hỏa Công hai chân đạp mạnh xuống mặt đất, mặt đất cháy đen đột nhiên nổ tung, thân thể hắn bắn mạnh lên, hỏa đao chém thẳng tới đầu Lâm Minh!

Sinh tử một đường chỉ trong nháy mắt, nội tâm Lâm Minh bình tĩnh như băng!

Tay phải nắm ngang Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, ngón cái tay trái chạm vào Tu Di giới.

Hắn không thể sử dụng Lôi Hỏa Sát lại lần nữa, cũng không thể ngăn cản thế đao của Hỏa Công!

- Đi chết cho ta!

Hỏa Công chém ra một đao, đao khí nổ tung, lốc xoáy cuồn cuộn nổi lên, từng dòng khí nóng rực xoay quanh.

Cùng lúc đó, Lâm Minh cũng đâm ra một thương, Luyện Lực Như Tơ!

Hơn năm ngàn cỗ chân nguyên hung lệ nhỏ dài như thủy triều đánh tới Hỏa Công, mà ở trong dòng thác chân nguyên này, hiện ra một hạt châu màu xanh thẳm.

Phích Lịch Tà Hỏa châu!

- Ầm!

Dùng chân nguyên kích nổ Phích Lịch Tà Hỏa châu, cùng lúc đó, Lâm Minh triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư mạnh mẽ lui về phía sau.

Trong nháy mắt, mặt trời cũng dường như mất đi sắc thái, một ánh sáng như vô số kim kiếm chói mắt bắn ra bốn phía.

Dưới sóng xung kích cùng với đao khí Hỏa Công lan tới, cho dù tố chất thân thể Lâm Minh rất mạnh, cũng có bảo khí nhân giai trung phẩm Tử Kim nhuyễn giáp thái tử đưa tặng, ngũ tạng cũng bị chấn vỡ nát, miệng phun ra máu tươi.

Nhưng mà Hỏa Công còn thảm hơn, hắn gần như nghênh diện Phích Lịch Tà Hỏa châu.

Năng lượng khủng bố bùng nổ trút xuống thân thể Hỏa Công, dưới tình huống bị thương, chân nguyên hộ thể của hắn đã sớm yếu tới mức chịu không nổi, làm sao có thể chống lại lực nổ mãnh liệt như vậy.

Ngực hắn đã hoàn toàn nát nhừ, máu tươi lẫn thịt nát bét bắn ra bốn phía, Hỏa Công mạnh mẽ đập lên một gốc cây đại thụ, cùng một tiếng răng rắc giòn vang, thân cây thô to trực tiếp bị gãy nát.

Hỏa Công giống như chó chết quay cuồng trên mặt đất mười mấy trượng, trường đao vọt khỏi tay xoay tròn vài cái, cắm sâu vào trong mặt đất.

- Sao... Sao lại... Như vậy...

Hỏa Công không cam lòng muốn đứng lên, nhưng mà ngực đã nát bấy, máu tươi nhiễm đỏ thổ địa, sinh cơ dần dần trôi đi...

- Ta... Lại chết dưới tay một tên võ giả Dịch Cân kỳ... Sao? Ta... Ta không cam lòng!

Hỏa Công đưa tay muốn với trường đao, nhưng mà lúc này hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đột nhiên mềm nhũn ngã xuống đất, từ đó bỏ mình!

Đáng thương hắn cũng không biết Lâm Minh có Phích Lịch Tà Hỏa châu, cộng thêm bản thân bị trọng thương, cảm giác đều trì độn, nếu không làm sao lại không phát hiện ra trong chân nguyên của Lâm Minh có che giấu loại này.

Đây cũng là số mệnh, Âu Dương Địch Hoa nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Minh lại lĩnh ngộ một chiêu võ kỹ gần như cùng Phích Lịch Tà Hỏa châu giống nhau như đúc, kết quả hiểu lầm Phích Lịch Tà Hỏa châu của Lâm Minh có tác dụng như là một loại pháo hoa.

- Răng rắc!

Trên trời hiện lên một tia chớp đỏ như máu, chỉ trong chốc lát sau, mưa to nổi

Nam Cương khí hậu ẩm ướt, giông tố nói tới là tới.

Dưới mưa to tầm tã, rửa sạch vết máu, Lâm Minh kéo Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, tập tễnh đi tới bên cạnh thi thể Hỏa Công.

Ăn vào một viên Liệu Thương đan, Lâm Minh đặt mông ngồi trong đống bùn.

- Trận mưa này... Đúng là giúp ta!

Lâm Minh lẩm bẩm nói, hắn bị vụ nổ chấn bay cho nên bị thương quá nặng.

Trong Nam Cương hoang dã, hung thú rất đông, nếu như mùi máu mà lan ra ngoài, rất có thể dẫn hung thú tới, với trạng thái của Lâm Minh bây giờ, đối mặt với hung thú, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

- Sinh tử trong gang tấc, nguy hiểm thật!

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh giết người, tuy nhiên cũng không có cảm giác đặc biệt gì, con đường võ đạo, sớm hay muộn đều phải giết người, Lâm Minh sớm đã có giác ngộ, huống chi cảm giác hắn đánh chết những võ giả ở trong Vạn Sát trận kia hoàn toàn chân thật, với giết người thật cũng không có gì khác nhau.

Lâm Minh cảm thấy vô cùng may mắn khi chiến đấu với Trương Quan Ngọc chiếm được viên Phích Lịch Tà Hỏa châu kia, luận về uy lực, Phích Lịch Tà Hỏa châu so với Lôi Hỏa Sát của Lâm Minh hơi yếu hơn, tuy nhiên lúc đó chân nguyên hộ thể của Hỏa Công đã mỏng yếu như giấy, tự nhiên ngăn không được Phích Lịch Tà Hỏa châu oanh sát.

Võ giả từ Ngưng Mạch kỳ trở về sau, cường độ thân thể không biến hóa nhiều lắm, đã không còn chân nguyên hộ thể, võ giả Hậu Thiên với võ giả Ngưng Mạch kỳ năng lực chống đỡ cũng giống nhau.

- Tên này, vì sao muốn giết ta? Hắn là tuân lệnh của ai? Âu Dương Địch Hoa? Hay là Liên Hợp thương hội?

Lâm Minh hồi tưởng lại quá trình gặp mặt với Cầm Tử Nha, Bích Lạc rất tinh thâm ảo thuật, thanh âm, dung mạo, khí chất thậm chí đều hoàn toàn thông hiểu, cho dù cảm giác lực của Lâm Minh so với võ giả đồng cấp mạnh hơn nhiều, cũng không thể nhìn thấu.

Nhưng mà bây giờ hồi tưởng lại, Lâm Minh lại cảm thấy thời điểm gặp mặt Cầm Tử Nha có một chút không thích hợp, đó là một loại trực giác.

Vừa rồi Hỏa Công đề cập, hắn đột nhiên ý thức được cái mà mình bỏ qua là cái gì.

Đó chính là... Cầm tâm!

Chương 165: Ngụy hỏa tinh

Cầm tâm của người luyện đàn, giống như võ đạo chi tâm của võ giả, là ý chí bản tâm, không thể dao động.

Lúc lần đầu gặp mặt Cầm Tử Nha, Lâm Minh từ trên người hắn cảm nhận được một cỗ chính khí vô hình, giống như phát ra từ nội tâm hắn, đúng chính là Cầm tâm.

Mà lần thứ hai gặp Cầm Tử Nha, tuy rằng dung mạo vẫn là hắn, thanh âm, khí chất cũng không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng chỉ thiếu duy nhất là Cầm tâm.

- Thì ra là thế, tên Cầm Tử Nha kia là do người khác giả trang! Đây là Dịch Dung thuật gì, có thể thật tới trình độ này? Dám giả trang Cầm Tử Nha, hắn nhất định biết Cầm Tử Nha đã rời khỏi Thất Huyền võ phủ, nếu không cho hắn mượn một trăm lá gan hắn cũng không dám, Cầm Tử Nha hành tung bất định, Liên Hợp thương hội không có bản sự tìm được hành tung của hắn, như vậy trừ phi là cao tầng Thất Huyền võ phủ, tỷ như Âu Dương Địch Hoa! Vậy là Cầm Tử Nha kia, nói không chừng chính là do Âu Dương Địch Hoa hóa thân, chỉ sợ hắn từ Thất Huyền cốc học được Dịch Dung thuật cao thâm nào đó, lừa ta ra ngoài.

- Thất Huyền lệnh cho ta xem ra cũng là giả, về phần danh ngạch đi Thiên Trì sơn Hoắc La quốc cũng là do Âu Dương Địch Hoa bịa đặt ra.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra Thất Huyền lệnh, cười khổ một tiếng, mình chỉ thấy qua Thất Huyền lệnh một lần, hơn nữa chỉ thoáng nhìn, làm sao phân biệt được thật giả?

Thời điểm Lâm Minh đang suy nghĩ thật hư, đột nhiên cảm thấy ngực chấn động, tim đập loạn lên vài cái, một cỗ nhiệt lưu dọc theo máu chảy tới khắp tứ chi bách hải.

- Ồ, Hỏa Tinh?

Lâm Minh nội thị thân thể, phát hiện hạt giống Tà Thần vốn yên ổn ở trong Hỏa Tinh, dường như gặp phải chuyện gì cực kỳ hưng phấn, nhảy lên nhảy xuống, không chịu yên ổn.

- Tên này, muốn làm gì?

Lâm Minh trong lòng kỳ quái, vốn Lôi Linh sinh động hơn một chút, Hỏa Tinh phần lớn thời gian đều an an ổn ổn, hôm nay sao lại khác thường như vậy. Nghĩ lại thời điểm hắn phát ra Lôi Hỏa Sát. Hỏa Tinh hưng phấn dị thường, ngọn lửa phun ra hình như cũng dũng mãnh hơn bình thường nhiều.

Chẳng lẽ là... Hồng Liên Yêu Viêm!

Trong đầu Lâm Minh lóe lên linh quang.

Đúng rồi! Mình đúng là hồ đồ, lúc trước Hỏa Tinh nếu có thể hấp thu được Dung Nham chi hỏa, như vậy có thể hấp thu được những loại lửa khác không? Vừa rồi gặp Hồng Liên Yêu Viêm Hỏa Công phóng ra, hắn sao lại không nghĩ tới.

Hiện tại Hỏa Công đã chết, còn hấp thu thế nào?...

- Hỏa Tinh chắc là không vô lý hưng phấn, chắc là nó phát hiện điều gì đó...

Trong lòng Lâm Minh như ý thức được điều gì đó, dùng linh hồn lực liên kết với thi thể Hỏa Công.

Hỏa Công đã chết, linh hồn tiêu tán. Cho nên linh hồn lực Lâm Minh có thể tiến quân thần tốc. Tra xét toàn bộ thân thể hắn một lần.

- Chỗ này!

Lâm Minh rút ra một thanh chủy thủ, lật lòng bàn tay phải Hỏa Công ra.

Một viên hạt châu hừng hực ngọn lửa lập tức vọt ra. Hạt châu này tuy rằng dấu trong máu thịt Hỏa Công nhưng mà lại không dính một chút máu nào.

Hỏa châu vừa hiện, liền bay về phía ngoài, nhưng lại bị Lâm Minh dùng chân nguyên bao vây.

Hỏa châu vào tay, hạt giống Tà Thần trong Hỏa Tinh càng thêm hưng phấn, hiển nhiên nó muốn nhanh chóng cắn nuốt.

- Chẳng lẽ cũng là Hỏa Tinh?

Lâm Minh nhìn hạt châu kia, lúc này mới phát hiện trên hỏa châu có khắc hoa văn tinh mỹ, hiển nhiên chính là hoa sen được gọi là Hồng Liên.

- Không đúng, đây không phải Hỏa Tinh, là Ngụy Hỏa Tinh.

Muốn hình thành Hỏa Tinh vô cùng khó, Hỏa Tinh trong cơ thể Lâm Minh là dựa vào bí pháp nghịch thiên Tà Thần lực mới hình thành được. Muốn từ trong tự nhiên tìm được Hỏa Tinh nói thì dễ hơn làm.

Rất nhiều Luyện Khí sư, Luyện Dược sư, cả đời cũng không tìm được một quả Hỏa Tinh.

Hỏa Công tu vi chưa tới cảnh giới Hậu Thiên, tu vi như vậy muốn có được Hỏa Tinh, trừ phi là gặp đại vận.

Nhưng mà để trở thành một Luyện Khí sư, Hỏa Công phải có năng lực khống lửa.

Hắn ngẫu nhiên chiếm được một ít Hồng Liên Yêu Viêm, tuy rằng Hồng Liên Yêu Viêm được xếp vào ngọn lửa cao cấp, nhưng lửa dù sao cũng là lửa, không có khả năng bất tử bất diệt giống như Hỏa Tinh, thời gian dài sẽ chậm rãi tiêu tan.

Nếu không muốn nó tiêu tán thì chỉ còn cách không ngừng bồi luyện nó.

Hỏa Công phải trả một cái giá lớn, thu thập tinh hoa lửa các loại cùng tài liệu Hỏa thuộc tính để củng cố đoàn Hồng Liên Yêu Viêm này, thời gian đó, thậm chí hắn vì cướp đoạt một loại tài liệu mà vi phạm môn quy, không thể không rời khỏi Thất Huyền cốc.

Một ngọn lửa cao cấp trải qua thời gian dài bồi luyện sẽ trở thành một cái gọi là Ngụy Hỏa Tinh, cũng chính là Hỏa Tinh nhân tạo.

Loại Ngụy Hỏa Tinh này có thể tồn tại mấy trăm năm, hơn nữa trong thời gian này phải tiếp tục dùng tài liệu bồi luyện nó mới có thể duy trì sự cường đại của nó.

Ngụy Hỏa Tinh so với Hỏa Tinh chân chính thì kém xa.

Nếu như là Hồng Liên Yêu Viêm Hỏa Tinh thật sự, thì ngọn lửa do Hồng Liên Yêu Viêm phóng ra, tùy tiện lấy ra một ít, cho vào một số tài liệu Hỏa thuộc tính quý báu, cũng có thể nuôi thành Ngụy Hỏa Tinh!

Mà ngọn lửa do Ngụy Hỏa Tinh Hồng Liên Yêu Viêm phóng xuất ra căn bản không phải là Hồng Liên Yêu Viêm, chỉ là so với ngọn lửa bình thường mạnh hơn một chút, nếu không với thực lực Luyện Thể kỳ của Lâm Minh, làm sao có thể chống được.

- Tuy là Ngụy Hỏa Tinh, nhưng mà bên trong cũng chứa nhiều tài liệu hiếm quý Hỏa thuộc tính và rất nhiều hỏa tinh hoa các loại, tuyệt đối là vật đại bổ, tên chết tiệt này, vì bồi dưỡng Ngụy Hỏa Tinh này không biết trả cái giá bao nhiêu, bây giờ lại tiện nghi cho ta, ta đây nếu như từ chối thì là bất kính.

Lâm Minh cũng không khách khí, trực tiếp hấp thu khỏa Ngụy Hỏa Tinh có khắc hoa văn Hồng Liên này.

Ngụy Hỏa Tinh bị hút vào trong tim Lâm Minh, lập tức bị hạt giống Tà Thần hung lệ chế phục.

Ngay sau đó, đốm lửa bé ít bên trong hạt giống Tà Thần giống như con mèo

- Phốc!

Hỏa Tinh tí hon chìm vào trong hỏa châu Hồng Liên so với nó lớn hơn vài trăm, ngàn lần.

Ngụy Hỏa Tinh chấn động kịch liệt, ngọn lửa trên đó lúc sáng lúc tối, giống như giãy giụa kịch liệt, nhưng mà bất kể nó giãy giụa cỡ nào cũng phải phí công.

Mà quá trình này giằng co trong thời gian nửa nén hương, Ngụy Hỏa Tinh dần héo rũ, sau đó càng co rút càng nhỏ, cuối cùng toàn bộ bị hút vào trong trong Hỏa Tinh tí hon.

Mà Hỏa Tinh bé tí này những năm qua vẫn là một đóm lửa bé tí bây giờ lại miễn cưỡng to bằng một hạt mè.

Điều này làm cho Lâm Minh không biết nói gì.

Đừng thấy hỏa châu Hồng Liên không tính là lớn này nhưng mà năng lượng Hỏa thuộc tính ẩn chứa trong đó tuyệt đối tinh thuần hơn, mạnh hơn Dung Nham chi hỏa hắn hấp thu trong Dung Nham quật rất nhiều.

Dù sao nó là do võ giả nửa bước Hậu Thiên dùng thời gian mấy chục năm hao phí lượng lớn tài liệu và hỏa tinh hoa bồi dưỡng ra.

Nhưng mà Hỏa Tinh bé tí sau khi hấp thu cũng chỉ dài ra một chút xíu như vậy. Xem ra muốn đào tạo nó trưởng thành thì phải hao phí lượng lớn tâm huyết.

Đương nhiên, nếu Hỏa Tinh tí hon thật sự trưởng thành, uy lực của nó cũng thập phần khủng bố.

Hỏa Tinh cao cấp ví như Hỏa Tinh Hồng Liên Yêu Viêm, ngay cả cao thủ Tiên Thiên trong truyền thuyết cũng không dám hy vọng xa vời.

Loại Hỏa Tinh ny một khi hiện thế, chắc chắn sẽ nhấc lên một trận máu tranh mưa gió.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Minh không khỏi có chút mong chờ, nếu như mình chiếm được Hỏa Tinh Hồng Liên Yêu Viêm, để cho Hỏa Tinh tí hon của mình hấp thu thì sẽ xuất hiện tình huống gì?

Nếu lại thu được một ít Lôi Linh kỳ dị, ví như Thiên Cương Thần Lôi, Tịch Tà Tử Điện Lôi Linh gì gì đó, Lôi Linh tí hon có thể hấp thu được thì sẽ phát sinh cái gì?

Đến lúc đó lại sử ra Lôi Hỏa Sát uy lực sẽ đạt tới tình trạng gì?

Lâm Minh nghĩ mà không khỏi kích động, chỉ sợ với trình độ Tiên Thiên đại năng cũng lập tức bị giết chết.

Trong lúc Lâm Minh đang nghĩ ngợi, chợt nhìn về thanh trường đao cắm dưới đất cách mình không xa, thanh đao này chính là vũ khí của Hỏa Công.

Lâm Minh rút đao ra, đao vừa ra lóe lên hàn quang lạnh lẽo như băng.

- Đao tốt!

Lâm Minh không khỏi tán thưởng, đây rõ ràng là một thanh bảo khí nhân giai thượng phẩm, đại tông môn tích lũy, quả nhiên khủng bố.

- Tên này đúng là giàu tới nứt vách chảy mỡ.

Lâm Minh cũng không khách khí, trực tiếp thu vào Tu Di giới, tiếp đó ánh mắt lại chuyển tới Tu Di giới của Hỏa Công, đưa tay tháo nó xuống.

Giết người mà không cướp được của coi như toi công.

- Hả? Tu Di giới nhân giai trung phẩm?

Trong lòng Lâm Minh mừng rỡ, không gian bên trong chiếc nhẫn này so với Tu Di giới nhân giai hạ phẩm của hắn phải lớn hơn gấp năm, sáu lần, hơn nữa càng thêm bền chắc, có thể tồn tại bảy, tám trăm năm.

Thứ này đối với Lâm Minh mà nói rất thực dụng.

Càng ngày gia sản hắn càng nhiều, bây giờ Tu Di giới của hắn có chút nhỏ rồi.

Bởi vì tiểu thiên thế giới không thể tương dung với nhau, cho nên một Tu Di giới không thể chứa một Tu Di giới khác. Cho nên có bao nhiêu Tu Di giới chăng nữa cũng chỉ có thể mang toàn bộ nó lên tay, chuyện này có chút không tiện.

Lâm Minh đem linh hồn lực chìm vào trong Tu Di giới, đảo qua một chút, lập tức hít một hơi khí lạnh, cừ thật, bên trong không ngờ bảo khí lại có tới mấy chục kiện.

Mà phần lớn trong đó đều là bảo khí Nhân gia hạ phẩm, ngoài ra còn có hai kiện là bảo khí nhân giai trung phẩm.

Nhìn những bảo khí nhân giai hạ phẩm kia đều rất mới, hơn nữa còn chưa Minh Văn.

Mà hai kiện bảo khí trung phẩm kia đã dùng qua.

- Đúng rồi, hắn là một Luyện Khí sư, trừ Luyện Khí sư, Luyện Dược sư ra, người bình thường cũng không tốn tâm tư bồi dưỡng Ngụy Hỏa Tinh.

- Tổng cộng có ba mươi kiện bảo khí nhân giai hạ phẩm, đều là mới, hiển nhiên là hắn chế tạo ra, về phần bảo khí trung phẩm, chắc là hắn không làm được.

Nói như vậy, chỉ võ giả Hậu Thiên mới có thể chế tạo được bảo khí nhân giai trung phẩm.

Mà bảo khí nhân giai thượng phẩm, chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có thể chế tạo được, cho nên giá cả mới đắt tới biến thái.

Lâm Minh tiếp tục tra xét, ngoài bảo khí ra, còn có kim phiếu mấy vạn lượng cùng một gói to Chân Nguyên thạch nặng trịch.

Lấy ra nhìn lại, tất cả đều là Chân Nguyên thạch tinh thuần trị giá một ngàn lượng vàng, đem qua một chút lại có tới hơn một trăm viên.

- Luyện Khí sư đúng là lắm tiền nha!

Lâm Minh mừng rỡ, đám Chân Nguyên thạch này đủ cho hắn dùng trong một thời gian dài:

- Tên này chế tạo bảo khí, chắc là đều bán đi lấy tiền, đổi lấy Chân Nguyên thạch và những đồ vật khác.

Đương nhiên, tuy rằng Luyện Khí sư nhiều tiền nhưng mà tiêu tiền cũng nhanh, giống như mua tài liệu luyện khí, còn có tài liệu bồi luyện Ngụy Hỏa Tinh, cũng phải chi một lượng không nhỏ.

Trừ những bảo khí và Chân Nguyên thạch này ra, vật có giá trị chỉ còn một khối ngọc giản ghi lại công pháp và một ít tài liệu Hỏa thuộc tính, những tài liệu này hiển nhiên dùng để bồi luyện Ngụy Hỏa Tinh.

Lâm Minh không chút khách khí thu tài liệu Hỏa thuộc tính hấp thu toàn bộ, toàn bộ hóa thành chất dinh dưỡng cho Tà Thần Hỏa Tinh.

Về phần ngọc giản, hắn nhìn sơ qua cũng không có mấy hứng thú, một bộ công pháp nhân giai trung phẩm, đương nhiên nếu như đem ra bán cũng là một món hời lớn.

Lâm Minh kiểm kê một chút, quý báu nhất chính là thanh bảo đao nhân giai thượng phẩm, cònchỉ có khỏa Tu Di giới này.

Mang Tu Di giới vào, Lâm Minh rót chân nguyên vào trong Hỏa Tinh, chuẩn bị hỏa táng Hỏa Công. Nhưng khi ngọn lửa từ trong tay Lâm Minh phụt ra, hắn không khỏi ngạc nhiên di một tiếng.

Chương 166: Tỷ muội vu nữ

Cất chiếc Tu Di giới vào người, Lâm Minh rót chân nguyên vào trong cơ thể Hỏa Công, chuẩn bị hỏa táng miễn phí. Nhưng nháy mắt ngọn lửa toát ra trên tay mình, Lâm Minh lại ngạc nhiên khẽ hô một tiếng.

Chỉ thấy ngọn lửa toàn màu đỏ sậm, lay động như cánh hoa sen nở rộ, rõ ràng mang theo một chút đặc tính của Hồng Liên Yêu Viêm.

Chỉ là một ngọn lửa nho nhỏ như thế, sóng nhiệt ào ào tràn ra như thủy triều, trong lòng khẽ động, Lâm Minh mở Tu Di giới lấy ra một thanh dao găm bằng thép tinh chất, đặt lưỡi dao vào trong lửa, chỉ trong mấy hơi thở, lưỡi dao liền đỏ lên rồi mềm dần, cuối cùng hóa thành nước thép.

Trong lòng Lâm Minh mừng rỡ, ngọn lửa mới mạnh hơn cả một mảng lớn trước khi đi Dung Nham chi hỏa, nên biết, tuy rằng dung nham nóng bỏng, nhưng không đủ để hòa tan sắt thép.

Lâm Minh vung tay, ngọn lửa này rơi xuống thi thể Hỏa Công, tiếng xèo xèo vang lên, thi thể Hỏa Công nhanh chóng bị ngọn lửa đỏ sậm bao phủ. Ngọn lửa dễ dàng hòa tan sắt thép, đốt lên người thì đủ biết, không bao lâu là Hỏa Công trở thành đống tro tàn hình người, không còn một miếng xương.

Lâm Minh tùy ý phất tay, một luồng gió nhẹ thổi tan tro bụi, chân chính là hủy thi diệt tích.

Xử lý xong mọi thứ, Lâm Minh bắt đầu tìm kiếm Quán Hồng thương bị hắn ném ra. Cây thương này đã theo Lâm Minh thật lâu, tuy rằng bây giờ không còn nhiều công dụng, nhưng Lâm Minh vẫn không muốn vứt bỏ nó.

Tìm một cây thương giữa biển rừng mịt mờ đúng là nói dễ hơn làm, cũng may trước đó Lâm Minh đã dùng Quán Hồng thương thời gian dài, nhiều lần rót chân nguyên vào trong, ít nhiều còn sót lại một tia chân nguyên.

Lâm Minh dựa vào chính một chút chân nguyên sót lại này, tìm được Quán Hồng thương đã chìm sâu vào trong đất ở giữa mảnh cỏ dại.

Sau khi thu hồi Quán Hồng thương, Lâm Minh bắt đầu suy nghĩ mình làm sao để đối phó Âu Dương Địch Hoa.

Hiện giờ bất kể là thực lực hay thế lực đằng sau, hoàn toàn không chiếm ưu thế khi đối lập với Âu Dương Địch Hoa. Nếu quay về Thất Huyền võ phủ, sẽ rất dễ bị thiệt thòi, thậm chí bị Âu Dương Địch Hoa hại chết.

“Thực lực, ta phải nắm giữ đủ thực lực, mới về Thất Huyền võ phủ, báo thù hôm nay!”.

Lâm Minh dứt khoát chuẩn bị ở lại Nam Cương hoang dã, nơi này đúng là chỗ tốt để lịch lãm.

Nam Cương hoang dã, ngang dọc mười vạn dặm, nằm ở phía tây nam Thiên Vận quốc.

Nơi này đã không thuộc phạm vi thế lực Thất Huyền cốc, Nam Cương hoang dã không có quốc gia, chỉ có những bộ lạc.

Người Trung Thổ gọi những bộ lạc này là man di, cho rằng bọn họ ăn tươi nuốt sống, hỗn loạn luân lý.

Hỗn loạn luân lý là thật, nhưng mà ăn tươi nuốt sống thì còn chưa tới mức đó.

Người Nam Cương, thường xuyên tồn tại thông hôn họ hàng gần, theo cách nhìn của người Trung Thổ thì đây là chuyện đại nghịch vô đạo.

Con gái Nam Cương ăn mặc rất bạo dạn, bình thường chỉ dùng da thú hay mảnh vải nhỏ che những vị trí chủ chốt, quần áo đơn giản như thế tự nhiên thấp thoáng cảnh xuân, làm người ta mơ màng.

Làn da con gái Nam Cương có màu lúa mạch khỏe mạnh, phần lớn bọn họ có dáng người yểu điệu, đôi chân khỏe khoắn xinh đẹp, trên đùi cột dao găm bao da thú, cổ và cổ tay đeo trang sức làm bằng răng thú xương thú, nhìn có một phen phong vị khác lạ.

Lâm Minh đi tới Nam Cương đã năm ngày, hắn một đường đi thẳng trong rừng rậm Nam Cương, cuối cùng bây giờ đã thấy bộ lạc Nam Cương đầu tiên.

Trong năm ngày này, Lâm Minh một đường giết chừng trăm con hung thú, hiện giờ chỗ Lâm Minh đang ở chỉ là khu vực bên rìa Thập Vạn Đại Sơn Nam Cương, cấp bậc hung thú không cao, trên đường gặp hung thú đẳng cấp cao nhất cũng chỉ tương đương với võ giả Luyện Cốt kỳ mà thôi.

Loại hung thú này, căn bản không cấu thành uy hiếp tới Lâm Minh.

Đi lại trong hoang dã lâu như vậy, cuối cùng thấy được người, Lâm Minh thở phào nhẹ nhõm. Không nói cái khác, chỉ riêng ăn uống mấy ngày nay đã làm hắn ghét, ngoài thịt hung thú thì là trái cây hoang dã, chủ yếu là không có muối, ăn không có mùi vị gì cả.

Bộ lạc này, có quy mô khoảng hơn một ngàn người.

Lâm Minh đi vào đó, lập tức cảm nhận được phong tình nước lạ ập vào mắt.

Nhà cửa nơi này chủ yếu là phòng gỗ, lều trại, đỉnh lều trại lớn nhỏ có thêu đủ loại hoa văn kỳ dị, có hung thú, có vật tổ, có ma vương, thần điểu trong thần thoại.

Trên con đường giữa các lều trại, các thương nhân mặc trang phục Nam Cương, quang gánh trúc, chào hàng đủ loại hàng hóa. Ví dụ vật phẩm trang sức bằng xương xinh đẹp, dao găm chế tạo mài thủ công, cung tên, còn có những loại da thú quý, nón lông chim...

Trên đường đi Lâm Minh gặp người Nam Cương, phần lớn đều có võ công. Đây cũng là trong tình lý, Nam Cương cỏ cây thành bụi, hung thú thường lui tới, người Nam Cương thường xuyên phải đấu với hung thú, lâu dần cũng khiến tố chất thân thể và thiên phú tu võ của người Nam Cương phổ biến tốt hơn Trung Thổ.

Lâm Minh tìm con buôn mua mấy cân muối, lại thấy một cô gái Nam Cương dáng người yểu điệu, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi cười tươi như hoa ngoắc gọi hắn, nàng chỉ vào mình, lại chỉ vào trong lều trại.

Lâm Minh sửng sốt một lúc mới hồi thần lại, dân chúng Nam Cương cởi mở, ngoài những nhân vật trọng yếu bộ tộc ra, dân chúng bình thường căn bản không cố định quan hệ hôn nhân, thường xuyên thực hành chế độ “đi hôn” ở xã hội thị tộc mẫu hệ.

Nam nữ gặp nhau, dưới tình huống hai bên có ý, nhà trai sẽ đi khuê phòng nhà gái qua đêm, hừng sáng hôm sau liền rời đi, sinh đứa nhỏ sẽ có gia tộc nhà gái nuôi nấng.

Lần đầu tiên gặp loại chuyện này, Lâm Minh có chút xấu hổ lắc tay, hắn cũng không định để lại một đứa nhỏ ở Nam Cương rồi mặc kệ.

Cô gái lập tức đầy vẻ thất vọng ủy khuất, hậm hực buông rèm lều trại.

Lâm Minh khóc cười không xong.

Ngay lúc này trong lòng hắn khẽ động, hắn chú ý tới ở gần đó có bốn người, hai nam hai nữ.

Trong đó hai nam kia khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, một người mình trần đầu trọc, mặt mũi hung dữ, cao to thô kệch, sau lưng đeocây Lang Nha bổng dài hơn một trượng.

Nam nhân còn lại vừa lúc trái ngược, dáng người vừa thấp lại gầy, hắn mặc giáp da, lưng đeo một cây búa ngắn, mặt vàng như nến, nhìn giống như một con khỉ.

Làm Lâm Minh kinh ngạc, chính là hai người mặt mũi xấu xí này lại rõ ràng có tu vi võ đạo đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong.

Một cái bộ lạc nhỏ mới hơn ngàn người, lập tức có hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong bước ra, có chút không tầm thường.

Ánh mắt Lâm Minh lại chuyển sang hai cô gái, tuy rằng hai nàng có vẻ mới mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng đã có tu vi Luyện Tạng kỳ.

Điều này lại làm Lâm Minh kinh hãi một hồi.

Mới mười bốn, mười lăm tuổi mà đã đạt tới Luyện Tạng kỳ, loại trình độ này đặt ở Thiên Vận quốc, phải là con cháu thế gia thiên phú tứ phẩm thượng đẳng mới đạt được.

Một cái bộ lạc nhỏ hơn ngàn người mà xuất hiện hai cô gái thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, cộng thêm hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, điều này quá không hợp lẽ thường.

“Có lẽ bốn người này cũng là người ngoại lai”.

Trong lòng Lâm Minh đoán.

Ngay lúc Lâm Minh chú ý tới hai nam nhân Luyện Cốt kỳ kia, hai người bọn họ cũng chú ý tới Lâm Minh.

Nam nhân đầu trọc dùng chân nguyên truyền âm nói với nam nhân mặt khỉ:

“Đại ca, tiểu tử này là Dịch Cân kỳ, vừa lúc phù hợp yêu cầu của chúng ta”.

Nam nhân mặt khỉ gật đầu, dùng chân nguyên truyền âm nói:

“Gặp may rồi, nhìn tiểu tử này cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, còn nhỏ tuổi đã có tu vi như thế, xem chừng là con cháu đại thế gia gì đó. Loại nhóc con này hiểu đời nông cạn, lại tự cao tự đại, càng dễ mắc câu hơn”.

“Hắc hắc, lát nữa ta gọi hắn qua đây, cứ việc dùng hắn đi. Làm xong chuyện rồi xử lý hắn, khẳng định trên người hắn không ít thứ tốt, cướp xong huynh đệ chúng ta có thể kiếm một vố”.

“Ừ, chờ ra khỏi thành rồi nói, ở trong này mà gọi hắn sẽ bị người thấy, không chừng đằng sau tiểu tử này có thế lực gì. Nếu để thế lực đằng sau hắn điều tra ra, hai chúng ta nhất định phải chết”.

“Được rồi, ta hiểu”.

Nam nhân đầu trọc liếm môi, có vẻ như không chờ đợi được.

Nam nhân mặt khỉ liếm môi, quay sang hai cô gái, cười hì hì nói với cô gái lớn tuổi hơn:

- Na Y tiểu thư, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở bộ lạc này một đêm, ngày mai lại phiền cô chỉ đường. Yên tâm, chỉ cần tìm được Vu Thần thánh địa, ta nhất định thả cô cùng muội muội, nhưng nếu cô còn muốn giở trò gì, ha ha, vậy thì đừng trách chúng ta. Có thể cô còn không biết rõ, một đôi tỷ muội Vu nữ đem bán ở Hoắc La quốc, sẽ bán được cái giá vô cùng tốt.

Nam nhân mặt khỉ cười dâm tà, cô gái tên là Na Y chỉ nhìn chằm chằm nam nhân mặt khỉ, ánh mắt lạnh băng như vực sâu cửu u. Còn muội muội Na Thủy của nàng thì mặt nhỏ trắng bệch.

Nếu như chỉ có mỗi mình Na Y, nàng còn có thể liều chết, nhưng bây giờ có thêm muội muội, nàng không thể không khuất phục hai ác nhân này.

Hai cô gái này, tỷ tỷ Na Y mười lăm tuổi, muội muội Na Thủy mười bốn tuổi, các nàng vốn là Vu nữ bộ lạc họ Na ở Nam Cương.

Đa số bộ lạc Nam Cương là xã hội thị tộc, người nắm quyền lực cao nhất là nữ tính, được gọi là Vu Thần sứ.

Đa số bộ tộc Nam Cương thờ phụng Vu Thần, Vu Thần sứ được coi là sứ giả của Vu Thần, cũng là thủ lĩnh cao nhất ở bộ lạc.

Còn Vu nữ chính là người được chọn làm tân nhiệm Vu Thần sứ.

Vu Thần sứ không phải thừa kế, lựa chọn Vu nữ cũng có quy định phức tạp.

Hai cô gái vừa sinh ra được nhận định là Vu nữ, nếu không có chuyện gì, lúc các nàng mười sáu tuổi sẽ tiến vào Vu Thần thánh địa, kế thừa lực lượng thần kỳ của Vu Thần, sau đó căn cứ Vu Thần lựa chọn, quyết định xem rốt cuộc là ai sẽ kế nhiệm Vu Thần sứ.

Nhưng lúc Na Y mười bốn tuổi, bộ lạc họ Na lại bùng nổ đại thú triều hiếm thấy.

Nam Cương hoang dã đông đúc hung thú, có khi sẽ bùng nổ hung thú bạo động quy mô lớn, đó là thú triều. Hung thú trong thú triều quy mô lớn có thể lên tới cả triệu, đủ để hoàn toàn phá hủy một đại bộ lạc có mấy triệu dân cư.

Bộ lạc họ Na trải qua thú triều càn quét, toàn bộ lạc bị đánh đến tan tác, tộc nhân mười không còn một.

Mà ngay lúc này, Hỏa Xi bộ lạc ở gần đó bỏ đá xuống giếng, triển khai công kích bộ lạc họ Na, Hỏa Xi bộ lạc thờ phụng Tát Mãn giáo, tín ngưỡng của bọn họ khác với bộ lạc họ Na, lại tồn tại xung đột lợi ích, cho nên không ngừng xung đột lẫn nhau.

Bộ lạc họ Na đã đại thương nguyên khí trong thú triều, làm sao ngăn cản nổi gót sắt của Hỏa Xi bộ lạc, kết quả bị diệt tộc.

Còn hai tỷ muội Na Y Na Thủy trở thành hy vọng của bộ lạc họ Na, trước khi chiến tranh bùng nổ đã bị đưa đi. Nhưng vừa ra bầy sói lại rơi miệng cọp, hai tỷ muội bị nam nhân đầu trọc và nam nhân mặt khỉ cháy nhà hôi của bắt cóc, mục đích của bọn họ chính là Vu Thần thánh địa của bộ lạc họ Na.

Chương 167: Đưa dê vào miệng cọp

Vu Thần thánh địa của bộ lạc họ Na, chỉ có các đời Vu Thần sứ và Vu nữ mới biết được. Đây là nơi kế thừa của bộ tộc, bên trong ẩn chứa lực lượng Vu Thần thần kỳ, tuyệt đối không để cho phép có ngoại tộc tiến vào, bằng không chính là khinh nhờn Vu Thần.

Tuy rằng bộ tộc đã tiêu vong, nhưng Na Y thà chết cũng phải duy trì vinh quang của bộ lạc. Nhưng hiện giờ, muội muội cũng rơi vào tay hai tên cầm thú này, nghĩ tới vận mệnh bi thảm của muội muội, Na Y lòng như dao cắt, không thể không dây dưa thỏa hiệp.

Nam nhân mặt khỉ cũng phát hiện Na Y đang cố ý kéo dài, cho nên mới có cảnh cáo vừa rồi.

- Hắc hắc, đại ca, ta xem không cho hai con bé này biết tay, bọn họ sẽ không biết sự lợi hại của Nam Cương Song Sát chúng ta. Không bằng thế này, tối nay ta đem nhóc nhỏ tuổi vào phòng dạy dỗ, để cho nó nếm thử mùi vị của đàn bà...

Nam nhân đầu trọc vừa nói, vừa cười dâm đãng nhìn Na Thủy.

Na Thủy đáng thương lúc này mặt nhỏ trắng bệch, trốn ở phía sau Na Y run bần bật.

- Ngươi dám đụng một cái, ta lập tức tự đoạn kinh mạch mà chết!

Na Y lui lại một bước, một tay bảo vệ muội muội, tay còn lại đặt trước ngực, răng cắn chặt môi, nhanh chóng vận chuyển chân nguyên toàn thân, ánh mặt giận dữ như con báo cái, sáng quắc nhìn chằm chằm vào nam nhân đầu trọc.

Không cần nghi ngờ, nàng nói được làm được.

Bị Na Y trừng như vậy, khí thế nam nhân đầu trọc liền yếu xuống, hắn hậm hực lui lại một bước. Rõ ràng thực lực của hắn vượt xa Na Y, nhưng thật sự đấu khí thế, hắn còn không đè ép được Na Y.

“Lão nhị, đừng chọc tỷ muội chúng nó, cũng chỉ có tỷ tỷ kia mới thật biết phương pháp mở ra Vu Thần thánh địa, nếu cô ta thật sự tự sát, chúng ta sẽ không được cái gì cả. Đợi cho lấy được lực lượng Vu Thần, thực lực của ngươi tăng lên tới Ngưng Mạch kỳ, muốn loại nữ nhân nào mà không có, ánh mắt phải nhìn xa một chút”.

Nam nhân mặt khỉ dùng chân nguyên truyền âm nói.

“Ta chỉ là nghĩ vậy thôi”.

Nam nhân đầu trọc liếm môi.

“Hai con bé này là Vu nữ, bình thường ta còn không gặp được loại như vậy, hơn nữa bé con Na Y này thật là đủ mạnh, ta thích loại tính tình nóng nảy, nếu có thể kéo con bé này lên giường, khẳng định là thích đủ!”.

Đêm đó, Lâm Minh ở qua đêm trong khách sạn bộ lạc nhỏ này, hôm sau hắn mua lều trại, dây thừng, thật nhiều thuốc giải độc, còn có rượu lưu huỳnh dùng xua côn trùng, lại tiến vào trong rừng rậm hoang dã.

Rừng rậm hoang dã không rậm rạp, mà chia thành từng khối từng khối, ở giữa thường cách một mảng lớn thảo nguyên và đầm lầy.

Lâm Minh vừa rời bộ lạc được mười lăm phút, xung quanh liền từ từ hoang vắng, lúc này hắn nghe được phía sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa loáng thoáng. Qua một lúc sau, bốn người cưỡi bốn con ngựa miền núi chân thấp, màu đỏ sẫm xuất hiện trong tầm nhìn của Lâm Minh, chính là hai nam hai nữ hôm qua hắn đã thấy.

“Bốn người này, hình như là cố ý đi theo ta”.

Lực cảm giác của Lâm Minh rất mạnh, trên đường khi hắn mua đồ đã chú ý tới hai nam nhân kia né tránh trong khách sạn, thường hay quan sát mình.

Đuổi theo Lâm Minh, hai nam nhân kéo cương ngựa, cười ha hả đi xuống chào hỏi, trong đó nam nhân mặt khỉ mặt vàng như nến nhiệt tình hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này, đi ra lịch lãm phải không?

Lâm Minh chắp tay, nói:

- Xem như vậy. Tại hạ nghe nói Nam Cương sản vật phong phú, cho nên đến đây thử vận may, xem thử có thể tìm được linh dược kỳ thảo gì không, thuận tiện cũng lịch lãm một chút.

Nam nhân đầu trọc cười ha ha, ồm ồm nói:

- Tiểu huynh đệ, vậy ngươi tính đúng rồi. Địa vực Nam Cương vô cùng rộng lớn, bên trong chim quý thú lạ, thiên tài địa bảo nhiều không đếm hết. Nhưng mà cũng có nhiều nguy hiểm, hơn nữa địa hình phức tạp, dễ bị lạc hướng. Có phải tiểu huynh đệ lần đầu tiên đến Nam Cương này không, không bằng đi cùng chúng ta, chúng ta rất quen thuộc địa hình gần đây, thực lực cũng coi được, sao hả?

Hai nam nhân nói tới đây, Lâm Minh chú ý tới cô gái nhỏ tuổi hơn ở đằng sau người này cắn môi, trừng to mắt nhìn mình. Bên trong đôi mắt trong veo như nước dường như ẩn chứa lo lắng, mê man, sợ hãi... Thần sắc phức tạp.

Điều này làm trong lòng Lâm Minh khẽ động.

“Cô bé này như có lời muốn nói, nhưng lại không tiện mở miệng, là vì sợ hãi hai nam nhân này? Xem ra, quan hệ giữa hai người này và hai nam nhân kia không phải đơn giản là đồng bọn...”.

Lâm Minh nghĩ vậy, trong lòng âm thầm giữ lại cảnh giác, hai nam nhân này mặt mũi đúng là loại hung ác, vội vã lôi kéo làm quen với mình như vậy, cùng đi chung đường, khó tránh khỏi làm người ta hoài nghi động cơ.

Bằng không thì hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, làm sao lại đi lôi kéo một võ giả Dịch Cân kỳ như hắn, cái này rõ ràng là tự tìm phiền phức cho mình mà.

“Thú vị, hai người này muốn làm gì? Giết người cướp của ư?”.

Mặt ngoài Lâm Minh không đổi sắc, vừa không đồng ý, cũng không từ chối. Với thực lực hiện giờ của hắn, giết hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong này căn bản không thành vấn đề, cho nên căn bản không sợ bọn họ có ý đồ xấu gì.

Nam nhân mặt khỉ thấy Lâm Minh còn có do dự, vội bổ sung:

- Tiểu huynh đệ không muốn đi sâu vào Nam Cương hoang dã xem thử hay sao? Nơi đó có không ít dược thảo mấy trăm năm, cái gì Huyết sâm, Linh Chi đủ thứ đều có rất nhiều. Lần này huynh đệ chúng ta muốn đi một chỗ di tích tìm bảo, mở ra trận pháp di tích cổ đó cần ít nhất ba võ giả Dịch Cân kỳ trở lên liên thủ mới được. Thế này đi, nếu ngươi đi theo chúng ta, đến lúc đó lấy được bảo vật, chia cho ngươi hai phần, sao hả?

Nam nhân mặt khỉ nói được một nửa, phát hiện Lâm Minh dường như đã hoài nghi bọn họ, vội vàng đưa ra giải thích này.

Lúc nam nhân mặt khỉ nói chuyện, Lâm Minh lại dùng chân nguyên truyền âm liên hệ hai cô gái ở phía sau hắn, nói:

“Hai nam nhân trước mặt các ngươi là đồng bọn ư?”.

Hai cô gái không nói gì, Lâm Minh ngẫm lại, liền đoán có thể các nàng còn chưa biết chân nguyên truyền âm, liền đổi cách hỏi khác.

“Nếu là phải, các người chớp mắt một lần, nếu không phải, các người chớp mắt hai lần”.

Lâm Minh nói xong, cô gái lớn tuổi hơn không tỏ vẻ gì, còn cô gái hơi non nớt kia chớp mắt hai cái.

Lâm Minh thấy cảnh này, trong lòng liền hiểu rõ.

Hai nam nhân này rõ ràng không phải là người tốt gì.

“Các người bị bọn họ bắt giữ? Nếu là đúng, liền chớp mắt một cái, nếu không phải, vậy chớp mắt hai cái”.

Cô bé kia lại chớp mắt một lần, quả nhiên là hai nàng bị hai người này bắt ép.

Lâm Minh cảm thấy chuyện này trở nên thú vị, hai nam nhân bắt giữ hai thiếu nữ này làm gì, bán cho võ giả khác làm lô đỉnh thải bổ ư?

“Bọn họ nói dò thám di tích là thật ư?”.

Lần này không cần Lâm Minh nói, cô bé liền chớp mắt một cái, xem ra quả thật có một cái di tích cổ.

“Hắn nói không đủ người, mở ra trận pháp di tích cổ kia cần ít nhất ba võ giả Dịch Cân kỳ trở lên liên thủ mới được, đó cũng là thật ư?”.

Cô bé đang muốn chớp mắt, lúc này cô gái lớn tuổi hơn bỗng quay đầu trừng cô bé một cái, cô bé liền nhút nhát cúi đầu như đứa bé làm sai chuyện.

Lúc này Lâm Minh không hiểu ra sao, quan hệ giữa bốn người này là như thế nào.

Ngay lúc này, trong đầu hắn bỗng vang lên giọng nữ, tuy rằng giọng nói non nớt, nhưng cực kỳ lạnh lẽo.

“Nếu không muốn chết liền mau chạy đi, có lẽ bây giờ còn kịp”.

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ra, có chút khó tin nhìn cô gái lớn tuổi hơn, rõ ràng nàng biết chân nguyên truyền âm, chỉ là trước đó không muốn nói với hắn mà thôi.

Hắn không ngờ tới, cô gái nhỏ thoạt nhìn vô hại này, vừa mở miệng là một câu lạnh băng như thế.

Lúc này, hai nam nhân kia cũng ý thức được Lâm Minh đang chân nguyên truyền âm trao đổi với Na Y.

Nam nhân mặt khỉ cười khẩy, thân mình lặng lẽ dời chếch nửa bước, cùng nam nhân đầu trọc thành thế ba cạnh, chặn đường đi của Lâm Minh, hắn vẫn ôn hòa nói:

- Tiểu huynh đệ, sao rồi, có muốn đi cùng chúng ta một chuyến không.

Nam nhân đầu trọc cũng cười hì hì nói:

- Tiểu huynh đệ nên cân nhắc cho kỹ, bằng không có thể sẽ hối hận.

Tuy rằng hai người đang cười, trong nhưng nụ cười lại ẩn chứa sát khí. Bọn họ căn bản không để Lâm Minh vào lòng, một cái võ giả Dịch Cân kỳ mà thôi, hai người bọn họ đều là Luyện Cốt đỉnh phong, muốn đối phó Lâm Minh còn không dễ như trở bàn tay.

Nhưng hai người lại không biết, lúc này trong lòng Lâm Minh cũng có cùng tính toán đó. Dùng Lôi Hỏa Sát, hắn có thể giết chết võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ, huống chi hai người này chỉ là Luyện Cốt kỳ đỉnh phong mà thôi, không cần Lôi Hỏa Sát cũng có thể thu phục được.

Hắn cảm thấy hứng thú là di tích cổ kia, nếu giết hai vị này, vậy khỏi đi di tích cổ đó nữa.

Hơn nữa nghe ý của hai người này, tiến vào di tích cổ có thể thật là cần ba võ giả Dịch Cân kỳ trở lên liên thủ, nếu xử lý hai người bọn họ, mình cũng không còn cách nào nữa.

Dứt khoát tương kế tựu kế, ngụy trang mình thành một tên nhị thế tổ chưa trải sự đời, làm hai vị này thả lỏng cảnh giác.

Nếu đến lúc đó hai nam nhân này ra tay trong di tích cổ, Lâm Minh không ngại tiện tay đưa bọn họ một đoạn đường, còn bảo vật thì đương nhiên là hắn thuận tiện cầm lấy.

Lúc này, trong đầu Lâm Minh lại vang lên tiếng nói chân nguyên truyền âm lạnh băng của cô gái kia.

“Bảo ngươi đi lại không đi, nói nhảm nhiều làm gì, bây giờ bọn họ đã hoài nghi ngươi biết được thứ không nên biết, đã không có khả năng bỏ qua cho ngươi, ngươi tự cầu phúc đi".

Nói xong, nàng không nói gì nữa, khuôn mặt nhỏ rất đáng yêu lại trở nên lạnh lùng.

Điều này làm trong lòng Lâm Minh buồn cười, hắn cũng không phủ nhận cái gì, chuẩn bị đi một chuyến với hai nam nhân này.

Chỉ là không biết rốt cuộc trong di tích cổ này có bảo vật gì? Hệ số nguy hiểm bao nhiêu?

Trong lòng Lâm Minh có không ít thắc mắc, tuy nhiên rõ ràng là cô bé biết chân nguyên truyền âm kia không muốn trả lời hắn. Còn cô bé chịu trả lời hắn lại chỉ có thể chớp mắt, mấy vấn đề này không phải chỉ dựa vào nháy mắt đơn giản là có thể trả lời rõ ràng được.

Nghĩ vậy, Lâm Minh liền nặn ra tươi cười cảm kích, nói:

- Hai vị đại ca thật là khách sáo. Nói lại, ta quả thật lần đầu tới Nam Cương, lạ nước lạ cái, đi đường thật là cực kỳ nguy hiểm. Nếu hai vị đại ca chịu dẫn ta theo, vậy thật là quá tốt.

Nghe Lâm Minh bỗng nhiên nói vậy, nam nhân mặt khỉ lại sửng sốt một chút, cái tên này, là ngốc thật hay là giả ngu?

Chương 168: Giả làm hoàn khố

“Mặc kệ hắn là ngốc thật hay giả ngu, một tên tiểu tử Dịch Cân kỳ, có thể gây ra sóng gió gì, chỉ cần luôn theo dõi hắn, làm hắn không có cơ hội dùng Truyền Âm phù, hắn sẽ không còn cách nào. Đi tiếp nửa ngày, sẽ vượt qua phạm vi Truyền Âm phù bình thường, đến lúc đó hắn chính là thịt trên thớt, muốn cắt thế nào cũng được”.

Nam nhân mặt khỉ nghĩ, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta họ Chu, đây là huynh đệ của ta, ngươi gọi hắn “đầu trọc” là được rồi.

- Vậy được, ta họ Mộc, gọi là Mộc Lâm.

Lâm Minh tùy tiện báo ra một cái tên, tuy rằng địa vực Nam Cương hoang dã rộng lớn phức tạp, rừng rậm bộ lạc nhiều không đếm xuể, cho dù Âu Dương Địch Hoa có Thiên Lý nhãn, Thuận Phong nhĩ cũng khó mà tìm được hắn ở Nam Cương, nhưng mà Lâm Minh vẫn không muốn chọc rắc rối không cần thiết.

- Mộc tiểu huynh đệ, lên ngựa thôi. Na Y tiểu thư, ủy khuất cô cưỡi cùng một ngựa với muội muội.

Na Y mặt không đổi sắc đi đổi ngựa, đối với Lâm Minh, nàng chỉ có thể thở dài trong lòng.

Không biết thiếu niên này nghĩ như thế nào, hắn ngốc hả? Hay là vô tâm vô phế, lạc quan mù quáng đến mức độ này?

Hắn thật nghĩ rằng Nam Cương Song Sát thành công rồi sẽ bỏ qua cho hắn ư.

Tuy nhiên hiện giờ Na Y cùng muội muội của nàng còn khó bảo toàn vận mệnh, làm sao có lòng dạ đi lo cho người khác...

Nhóm người Lâm Minh năm người, cưỡi ngựa núi chân thấp chạy nhanh. Loại ngựa này dù tốc độ không nhanh, nhưng sức chịu đựng vô cùng tốt, hơn nữa trèo đèo lội suối như đi trên đất bằng.

Dần dần, cỏ cây chung quanh ngày càng tươi tốt, lúc mới vào Nam Cương, cây cối thưa thớt, địa hình chủ yếu là đầm lầy thảo nguyên. Còn bây giờ, rừng rậm dày đặc, ngay cả mặt trời cũng bị che khuất, trong rừng rậm u ám như hoàng hôn, cỏ cao đến hơn đầu người.

Giữa vùng cỏ cao này, thường xuyên có hung thú mãng xà khổng lồ ẩn nấp, võ giả không đủ tu vi đi trong đó rất dễ bị chết.

Nam nhân đầu trọc vung dao bầu mở đường phía trước, nam nhân mặt khỉ đi mặt sau, còn Lâm Minh và hai Vu nữ được bảo hộ ở giữa. Trước khi tìm được Vu Thần thánh địa, an toàn của ba người Lâm Minh là hết sức trọng yếu.

- Tiểu huynh đệ, giúp một tay. Trước khi trời tối đen chúng ta phải đi ra khỏi khu cỏ cao này, bằng không sẽ có nguy hiểm. Một mình ta mở đường, thật là hơi chậm.

Nam nhân đầu trọc vừa vung dao bầu, vừa nói với Lâm Minh.

Loại cỏ này cực kỳ dày đặc, quấn lấy nhau, hơn nữa cực kỳ cứng cỏi, nếu không chém hết, ngựa không thể đi qua được.

- À, được rồi.

Lâm Minh nói một tiếng, chầm chậm rút ra một thanh bảo đao nhân giai trung phẩm từ Tu Di giới. Cây đao này, là Hỏa Công để lại Tu Di giới sau khi chết.

Cây đao này tạo hình cổ xưa, vỏ đao bọc lớp da rắn, nhìn đã có chút năm tháng. Cách mũi đao năm tấc có Minh Văn đỏ sậm, đây là Minh Văn phù Hỏa thuộc tính tăng phúc bốn mươi phần trăm, chỉ riêng Minh Văn phù này đã có giá trị vượt qua một vạn lượng vàng.

Rõ ràng đây là một thanh bảo đao đã trải qua rèn đúc cường hóa tỉ mỉ, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là vũ khí của Hỏa Công từng dùng, chỉ là về sau bị đào thải, nhưng lại không nỡ đem ra bán, cho nên vẫn nằm trong Tu Di giới.

Lâm Minh lấy ra cây đao này, nam nhân đầu trọc nháy mắt trợn tròn.

Con bà con mụ nó, tùy tiện lấy ra là một thanh bảo khí nhân giai trung phẩm!

Hơn nữa xem ra còn là loại đỉnh cao trong bảo khí nhân giai trung phẩm, lão tử sống bao nhiêu tuổi rồi, tổng cộng chỉ có ba lần thấy qua bảo khí nhân giai trung phẩm mà thôi!

Nam nhân mặt khỉ nhìn thấy vũ khí của Lâm Minh, đôi mắt khỉ liền tỏa sáng.

Hắn chú ý tới chiếc nhẫn không bắt mắt trên ngón tay Lâm Minh, không cần nghĩ, đó là một chiếc Tu Di giới!

Tu Di giới đó, dù là Tu Di giới kém cỏi nhất, cũng phải mấy vạn lượng vàng mới mua được một cái. Hắn đã sớm thèm thuồng, nhưng gia sản của bọn họ làm sao mà mua nổi.

Trong lòng nam nhân mặt khỉ liền mừng muốn nở hoa, vẻ mặt tươi cười xáp lại gần, hắn thật sự gấp gáp muốn giết Lâm Minh, cướp lấy Tu Di giới, kiểm tra xem bên trong còn có cái gì.

“Không biết trên người tiểu tử này còn có bao nhiêu thứ tốt, con bà nó thật là đụng số đỏ rồi! Có bao nhiêu, đều sẽ là của lão tử! Hơn nữa tiểu tử này vừa thấy là đồ chưa dứt sữa, ngay cả đạo lý tài không lộ sáng cũng không hiểu. Cây đao tốt như vậy, ngây ngốc lấy ra, không giết hắn cướp đao đúng là xin lỗi hắn!”.

“Nhịn thêm chút nữa, chờ vào Vu Thần thánh địa, lập tức sẽ giết hắn!”.

Lâm Minh lại như hồn nhiền không chú ý tới ánh mắt tham lam của nam nhân đầu trọc và nam nhân mặt khỉ, cứ dùng bảo đao chặt cây cỏ.

Bảo đao nhân giai trung phẩm, cộng thêm Minh Văn phù thuộc tính ngọn lửa khắc lên, chém cỏ quả thật như thần binh cắt đậu hủ.

Chỉ nghe tiếng xoạt xoạt xoạt, cỏ dại ngã rạp thành mảng lớn.

Nam nhân đầu trọc thấy cảnh này, cổ họng cũng khô rang, nếu cho hắn cây đao này, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên không biết bao nhiêu lần!

Vũ khí của nam nhân đầu trọc là Lang Nha bổng, loại vũ khí này vốn đã không thường dùng, bình thường Luyện Khí sư đều không dư hơi mà đi rèn bảo khí Lang Nha bổng, cho nên nam nhân đầu trọc sử dụng chỉ là Lang Nha bổng bình thường.

Còn nam nhân mặt khỉ thì lại có một cây búa ngắn nhân giai hạ phẩm, nhưng cũng chỉ là loại thứ phẩm lót đáy trong bảo khí, cộng thêm một cái Minh Văn phù rác rưởi trên đó, tổng giá trị cũng không quá hai ngàn lượng vàng.

Đối với phần lớn võ giả, bảo khí giá trị động một cái là mấy ngàn lượng vàng là rất đắt giá, bình thường chỉ có con cháu thế gia mới mua được. Ví dụ như Thiết Phong mua Cường Lực phù của Lâm Minh khi trước, cũng là võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, nhưng vì xuất thân bần hàn, cũng không mua nổi bảo khí, bằng không sao lại đi mua Cường Lực phù của Lâm Minh.

Tuy rằng kiếm được tiền, nhưng phải không ngừng mua thuốc tu luyện, tổng thể mà nói là một ngành lỗ vốn, chỉ có sau khi tới Ngưng Mạch kỳ, có tước vị và bổng lộc, điều kiện kinh tế mới từ từ tốt lên, người nghèo căn bản không luyện võ nổi.

- Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ.

Nam nhân mặt khỉ gọi lại Lâm Minh chém cỏ ở đằng trước.

- Hả? Có chuyện gì?

Lâm Minh mờ mịt quay lại.

- Ngươi cho ta mượn xem thử cây đao này, huynh đệ ta còn chưa thấy qua bảo khí nhân giai trung phẩm nữa.

- À, cái này...

Lâm Minh lộ vẻ mặt khó xử, giả ngu cũng phải có giới hạn, có ngu cũng không tới mức đưa vũ khí của mình cho người khác.

Lâm Minh ngẫm nghĩ, nói:

- Đao này là tổ truyền của nhà ta, trước khi đi cha ta có dặn không thể tùy ý cho người ta mượn. Thế này đi, ta còn có mấy cây đao, có thể cho hai vị đại ca xem thử.

Nói rồi Lâm Minh lại chậm rì rì mở Tu Di giới lấy ra hai cây đao, đều là bảo khí nhân giai hạ phẩm, hai cây đao này là do Hỏa Công mới rèn ra, còn chưa Minh Văn.

Hai cây đao đều là đao hẹp, đao dài ba xích, lại chỉ rộng một tấc, sống đao dày không quá hai phân, chuôi đao hơi ngắn, đây là đao dùng cho đao khách sở trường tốc độ thủ thắng.

- Đao tốt!

Nam nhân mặt khỉ cùng nam nhân đầu trọc đều đỏ cả mắt, trên người thằng ngốc này còn có bao nhiêu thứ tốt vậy, tùy tiện lấy ra là hai thanh bảo khí nhân giai hạ phẩm!

“Từng thấy ngu ngốc, cũng chưa thấy ngu ngốc như vậy. Thằng nhãi Dịch Cân kỳ như hắn, ở trước mặt hai võ giả Luyện Cốt kỳ chúng ta lại ngây ngô bày ra toàn bộ gia sản”.

Nam nhân đầu trọc vừa liếm môi, vừa chân nguyên truyền âm nói với nam nhân mặt khỉ.

Nam nhân mặt khỉ nói:

“Tiểu tử này mới mười lăm tuổi, xem chừng trước kia đều ở trong đại gia tộc không ra khỏi cửa, làm sao hiểu thế gian hiểm ác. Nhịn trước một chút, chờ hắn vào Vu Thần thánh địa chúng ta cùng ra tay, trực tiếp giết hắn”.

“Được, đại ca, ta gấp lắm rồi”.

“Hắc hắc, làm thịt tiểu tử này, huynh đệ chúng ta kiếm vố to, mua chút đan dược quý hiếm, cộng thêm kế thừa Vu Thần lực trong Vu Thần thánh địa, đột phá bình cảnh Ngưng Mạch kỳ là không thành vấn đề! Đến lúc đó, chúng ta một bước lên mây, ha ha!”.

“Ha ha, nói nữa ta chảy nước miếng ra mất, đó là thêm gần trăm năm thọ mệnh. Ta muốn chơi cả đống đàn bà, sống những ngày như hoàng đế!”.

Nam nhân mặt khỉ cùng nam nhân đầu trọc mắt đi mày lại, toàn bộ rơi vào trong mắt Na Y. Trong lòng nàng thở dài, sao lại còn có thiếu gia quý tộc chưa hiểu thế sự như vậy, hắn làm sao còn có mạng đi tới chỗ này?

Lúc này, nam nhân mặt khỉ nói với Lâm Minh:

- Mộc tiểu huynh đệ, ngươi xem không bằng thế này, cho huynh đệ chúng ta mượn hai cây đao này trước. Ngươi cũng biết, trong rừng rậm Miêu Cương, khắp nơi là hung thú, càng đi sâu vào trong, cấp bậc hung thú càng cao. Nếu chúng ta không đủ thực lực, chỉ sợ lát nữa sẽ bị thương trong lúc chiến đấu với hung thú, vậy thì nguy hiểm rồi.

Lâm Minh ngẫm nghĩ, nói:

- Hai vị đại ca nói có lý, vậy hai cây đao này cứ cho hai vị đại ca mượn đi.

||||| Truyện đề cử: Tuyệt Phẩm Thiên Y |||||

Lâm Minh nói rồi, liền không hề có cảnh giác đưa hai cây đao ra.

Lúc nam nhân đầu trọc nhận lấy cây đao, nuốt nước miếng thật mạnh, đây là bảo khí nhân giai hạ phẩm đó. Hơn nữa xem phẩm chất này, còn là loại không kém gì, cứ như vậy tới tay thật dễ dàng, sao trước kia không có gặp được loại ngu ngốc thế này.

Cầm đao ước lượng trong tay, nam nhân đâu trọc tùy ý vung vẩy, không được hoàn mỹ là đao này hơi nhẹ, dùng không được thuận tay.

Kỳ thật, Lâm Minh lựa chọn đưa ra hai cây đao này là có nguyên nhân, hai nam nhân này, một người dùng Lang Nha bổng, một người dùng búa, đều là binh khí nặng.

Còn Lâm Minh lấy ra hai cây đao hẹp, sở trường là tốc độ, dù có đưa cho bọn họ cũng không phát huy ra chiến lực quá lớn. Tuy rằng Lâm Minh sẽ không để hai võ giả này vào mắt, nhưng cũng không muốn tăng lên thực lực của bọn họ, tự dẫn rắc rối cho mình. Dù sao nếu hai võ giả Luyện Cốt kỳ này thật sự chia nhau chạy trốn, cùng lắm hắn chỉ có thể chặn đầu một người.

Lâm Minh tính toán trước tiên gây tê bọn họ, sau đó đột nhiên xuống tay trực tiếp xử lý một người, rồi lại đối phó tên còn lại thì thoải mái hơn nhiều.

Ngay lúc này, trong đầu Lâm Minh lại vang lên chân nguyên truyền âm, rõ ràng là giọng của Na Y.

“Vốn ta còn tưởng ngươi giả ngu, muốn tìm thời cơ chạy trốn. Nhưng bây giờ xem ra ngươi quả thật là ngu, đưa đao bảo khí cho bọn hắn, quả đúng là tự đào mồ cho mình! Người như ngươi có thể sống đến bây giờ, ta thật cảm thấy là kỳ tích”.

Tiếng nói lạnh băng, mang theo hàm ý trào phúng nhàn nhạt, hoàn toàn không tương xứng với tuổi và dung mạo non nớt của Na Y hiện giờ.

Chương 169: Đồng sinh đồng tử Toái Tâm Cổ

Lâm Minh cười hiền hòa, vừa chém cây cỏ, vừa dùng chân nguyên truyền âm hỏi ngược:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng, nếu ta không giao hai thanh đao này cho bọn họ, ta mới có thể chạy trốn dưới tay bọn họ?

Na Y hơi khựng lại, đúng vậy, Lâm Minh chỉ là một võ giả Dịch Cân kỳ mà thôi, cho dù nam nhân trọc đầu và năm nhân mặt khỉ dùng tay không, Lâm Minh cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Tuy nhiên, Lâm Minh có thể nói ra lời này, ít nhất hắn không ngốc mà về nhà, Na Y trầm mặc một lúc lâu nói:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì? Làm lơ bọn họ? Việc này có ý nghĩa sao?

Lâm Minh nói:

- Có ý nghĩa hay không ta cũng không rõ lắm, nhưng cũng phải nếm thử, lại nói tiếp, chẳng phải giống như ngươi lúc đó sao, luôn để bọn họ chỉ đường, ta vốn còn tưởng trọc đầu và mặt khỉ biết cái kia là cổ tích, trông chờ bọn họ dẫn đường, bây giờ mới biết, thì ra người dẫn đường là ngươi, chắc là bọn họ ép buộc ngươi đi, chẳng lẽ ngươi còn trông chờ, sau khi bọn họ lấy được bảo vật sẽ buông tha tỷ muội ngươi?

Môi Na Y hơi lệch một cái, những lời Lâm Minh nói đương nhiên nàng cũng nghĩ tới, nàng lạnh lùng nói:

- Chuyện này không cần ngươi quan tâm!

- Ta đương nhiên phải quan tâm, ta chỉ sợ ngươi nhất thời nghĩ quẩn, mang theo nhóm ta đi vào bẫy rập nào đó có đi mà không có về, tính toán ngọc đá cùng nát, ta đây cũng bị chết oan.

Na Y lạnh lùng nói:

- Từ lúc cha mẹ ta chết, ta đã phát ra hai lời thề độc, một là phải bảo hộ muội muội ta chu toàn, ta cũng không để cho muội muội của ta chết.

Na Y nói tới đây, cũng không hề nói nữa, hai lời thề độc, là bí mật trong lòng nàng, vốn tuyệt đối không nói với một người xa lạ. Nhưng mà bây giờ, mệnh nay sống mai chết, hai lời thề độc này làm sao hoàn thành?

Lâm Minh trong lòng vừa động, có chút kinh ngạc quay đầu lại liếc Na Y một cái. Lại thấy cô gái non nớt này lặng lẽ quay đầu nhìn về phương xa, nhìn dáng người còn chưa hoàn toàn phát dục, mặc dù cưỡi ngựa cũng chỉ khiến tầm mắt ngang với ngọn cây cỏ mà thôi.

Nhìn bộ dáng của nàng, rất khó tưởng tượng trên cái vai non nớt lại gánh trọng trách như vậy. Hai lời thề độc, một... Cái còn lại là thay cha mẹ báo thù sao?

Lâm Minh không hề lên tiếng, chỉ là yên lặng chém cây cỏ, mà đúng lúc này, đột nhiên trong lòng hắn nghiêm lại, hắn cảm giác được, bên ngoài mấy chục trượng có một con mãng xà rất lớn, màu sắc sặc sỡ, thân to như một cái thùng nước. Thân dài hơn năm trượng, hơn nữa xà trùng ở Nam Cương hoang dã phần lớn đều có độc.

Thân thể khổng lồ như vậy, cộng với kịch độc, ngẫm lại cũng khiến cho người ta sởn cả tóc gáy.

Lâm Minh bất động thanh sắc, trong lòng thầm đề phòng.

Sau khi đội ngũ đi lên mười trượng, nam nhân đầu trọc đột nhiên giơ tay chặn lại, hiển nhiên hắn cũng phát hiện con đại mãng xà này.

Nam nhân đầu trọc và tên mặt khỉ tuy rằng là những kẻ cặn bã nhưng mà kinh nghiệm rừng núi lại vô cùng phong phú, nếu không không có khả năng bọn họ có thể tung hoành ở Nam Cương nhiều năm như vậy.

- Hoa Văn Sâm Mãng, thật xui xẻo, nhìn nó thô to nhưng mà thực lực tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Nam nhân đầu trọc cau mày, từ túi trong đeo lấy ra một cái nhạc khí cổ quái, là một cái khèn, nhưng so với khèn lại có thêm những cái lỗ kỳ quái.

Nam nhân đầu trọc nói xong xoay người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sau đó, hắn vận một ngụm chân nguyên, bắt đầu thổi nhạc khí.

Tiếng khèn có chút khàn khàn truyền ra, bên trong ẩn chứa dao động chân nguyên như có như không, nam nhân đầu trọc vừa thổi, vừa giẫm đạp nhịp điệu cổ quái, hai đùi trái phải vặn vẹo, vẻ mặt dữ tợn cũng vì hắn dùng sức mà rung rung.

Nhìn bộ dạng hắn phối hợp với những động tác này thực sự rất buồn cười, nhưng mà khiến Lâm Minh ngạc nhiên chính là, không bao lâu sau, đại xà kia giống như bị thôi miên, thân thể thô to vặn vẹo xoay người bỏ đi.

- Có ý tứ!

Lâm Minh dọc đường gặp qua không ít người dùng thủ đoạn đối phó hung thú độc trùng Nam Cương, vốn hắn còn nghĩ, dọc đường này không thiếu những trận ác chiến nhưng mà trên thực tế phần lớn hung thú đều bị những thủ đoạn kỳ quái của hai vị này đuổi đi, chỉ có một ít con yếu, bọn họ sẽ ra tay đánh chết.

Cho nên một đường đi tới, vô kinh vô hiểm.

Có hai người này thủ hộ, Lâm Minh đúng là giảm bớt không ít khí lực.

Thổi nhạc khí xong, tên nam nhân này tiêu hao không ít, từ trong túi đeo lấy ra một viên dược thảo, nhai nhai sau đó nuốt xuống.

Loại dược thảo này có thể khôi phục chân nguyên một chút, tuy rằng hiệu quả không được tốt lắm nhưng giá rẻ, về phần Chân Nguyên thạch, cái loại so với vàng còn đắt hơn mười mấy lần gì đó, bọn họ tuyệt đối không dùng nổi.

- Đi thôi.

Nam nhân đầu trọc liếm liếm môi, đắc ý nói, dường như vô cùng vừa lòng với chiến tích của mình.

Một đường vô sự, mãi cho đến lúc hoàng hôn, năm người dưới chân một vách núi đen, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, vách núi này cao tới mấy trăm trượng, từ trên ngã xuống chết không thể chết lại.

Lúc này, Na Y cả đường trầm mặc đột nhiên nói:

- Chính là nơi này, từ nơi này là có thể tiến vào Vu Thần thánh địa.

- Hả?

Nam nhân mặt khỉ trong lòng vui vẻ, nói:

- Cửa vào ở đâu? Làm sao đi vào?

Nhưng mà Na Y lại không nói lời nào.

Nam nhân mặt khỉ nhướng mày, giọng nói trở nên lạnh lẽo:

- Con quỷ nhỏ, đừng có mà giở trò, nói cho ta biết, làm sao đi vào?

- Thả muội muội ta, ta liền nói cho ngươi.

Na Y nói.

- Điều đó là không thể được, ta đã nói rồi, trừ phi chiếm được Vu Thần lực, hơn nữa từ trong Vu Thần thánh địa an toàn đi ra, nếu không ta không thể thả muội muội ngươi, đừng cho ta là ngốc tử, Vu Thần thánh địa này ngoại tộc tiến vào, bên trong không biết có cơ quan gì, thả muội muội ngươi, ngươi dẫn chúng ta đi vào trong cơ quan bẫy rập, chúng ta chết cũng không biết chết thế nào?

- Ta lặp lại lần nữa, thả muội muội ta, ta có thể hướng Vu Thần mà thề, mang bọn ngươi đi tiếp nhận Vu Thần lực! Nếu không, các ngươi cái gì cũng không chiếm được!

- Hắc hắc, cái gì cũng không chiếm được?

Nam nhân đầu trọc cười dâm đãng một tiếng:

- Không không không, cho dù không chiếm được Vu Thần lực, ít nhất huynh đệ chúng ta cũng có thể khoái hoạt một chút, thế nào con quỷ nhỏ, ngươi không muốn muội muội mình bị... Ha ha!

Nam nhân đầu trọc vừa nói như thế, sắc mặt Na Thủy lập tức trở nên trắng bệch, sợ hãi núp phía sau Na Y.

Lâm Minh cũng khẽ nhíu mày, tuy nhiên bây giờ hắn còn dùng tới hai tên nam nhân này, không phải thời điểm động thủ.

Na Y không nói lời nào, chỉ là lạnh lùng giằng co, hiển nhiên, nàng cũng không tính nhượng bộ.

Lúc này, nam nhân mặt khỉ lên tiếng, hắn nghiêng cổ nói:

- Lão nhị, ngươi bớt tranh cãi đi, ngươi sao lại chỉ có chút tiền đồ như vậy, có lực lượng sợ gì không có nữ nhân?

Hắn quay sang Na Y, lại nói:

- Ngươi mang chúng ta tiến vào Vu Thần thánh địa, đã xem như phản bội Vu Thần, ngươi còn lấy danh nghĩa Vu Thần mà thề, ngươi bảo ta làm sao tin ngươi?

Na Y trầm mặc một lúc lâu, nàng vén tay áo, lộ ra cánh tay trơn bóng, trên cánh tay còn có một điểm đỏ thắm, đó là một thủ cung sa (nốt ruồi son trinh nữ).

Mà ở phía dưới thạch sùng cát kia lại có hai điểm tròn màu vàng.

Na Y dùng ngón tay chùi chùi lên hai điểm tròn màu vàng kia, lúc này Lâm Minh mới nhìn rõ, không ngờ là một đôi bọ cánh cứng màu vàng, chỉ là chúng đang cuộn mình giống như hai hạt kim châu.

- Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ?

Nam nhân mặt khỉ nhìn thấy một đôi giáp trùng màu vàng này, chợt biến sắc, thốt ra cái tên này.

Người Nam Cương am hiểu Vu Cổ thuật, nơi này độc trùng rất nhiều, nuôi dưỡng rất là thuận lợi.

- Cái gì Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ?

Nam nhân đầu trọc chưa từng nghe qua đồ vật này.

Nam nhân mặt khỉ nói:

- Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, một đực một cái, có đôi có cặp, chúng nó phải bám vào thân người, hút máu người mới có thể sống sót, nếu như ăn máu huyết người chết, nó sẽ rất nhanh tử vong, Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ cả đời chỉ có một bạn đời, nếu bạn đời nó chết đi, nó cũng chết theo, mà khi chết đi thân thể sẽ vỡ nát, phóng xuất ra kịch độc.

- Ách... Có ý gì?

Nam nhân đầu trọc không hiểu.

Nam nhân mặt khỉ nói:

- Nàng đây là muốn đem một đôi Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ phân biệt để chúng bám lên người muội muội mình, còn lại cho chúng lên một người trong chúng ta, Toái Tâm cổ phải hút máu người sống mới có thể sinh tồn, nếu muội muội nàng chết, như vậy Toái Tâm cổ cũng sẽ chết theo, sau đó toái tâm Toái Tâm cổ cũng sẽ tự sát, phóng xuất ra kịch độc ra, chúng ta cũng xong đời.

- Độc như vậy?

Nam nhân đầu trọc sắc mặt trắng bệch, nhìn hai con bọ cánh cứng nhỏ màu vàng này, cảm giác có chút mơ hồ.

Na Y nói:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, mặc dù độc cổ độc, nhưng mà trung thành không đổi! Có Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, các ngươi tin ta, ta không có khả năng vì giết các ngươi, mà hại chết muội muội ta. Nếu các ngươi đồng ý, ta đem Toái Tâm cổ cho chúng tiến vào tim các ngươi, mang bọn ngươi tiến vào, nếu các ngươi không đồng ý, ta sẽ tự sát.

Nam nhân mặt khỉ nhìn giáp trùng màu vàng nho nhỏ này sắc mặt không ngừng biến đổi, do dự một hồi lâu, hắn rốt cuộc cắn răng nói:

- Ngươi phóng cổ đi, tuy nhiên phải đặt lên người muội muội ngươi trước.

Na Y gật gật đầu, nói:

- Na Thủy, đưa tay ra đây.

Na Thủy cắn cắn môi, vươn cánh tay ra.

Na Y đem một con Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ đặt lên cổ tay Na Thủy, ngay sau đó, con Toái Tâm cổ kia liền cắn lên da nàng, sau đó chui vào.

Na Thủy đau đớn kêu a một tiếng.

Sau đó, trên cánh tay nhỏ nhắn của Na Thủy xuất hiện một chỗ hơi lồi lên, vết lồi đó đi dọc theo cánh tay Na Thủy tiến về phía trước, đó là Toái Tâm cổ tiến vào tĩnh mạch Na Thủy, dọc theo dòng máu tiến vào trái tim.

Na Thủy cắn chặt môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đối với một cô bé mà nói, cảnh tượng này có chút đáng sợ, hơn nữa Toái Tâm cổ chui ở trong mạch máu, loại cảm giác đau đớn và tê dại này khiến cho Na Thủy khó chịu.

Sau một lát, Na Thủy ôm ngực, sắc mặt hơi xanh xao, hiển nhiên bị một con con trùng chui vào tim mà đau khổ.

Na Y an ủi nói:

- A Thủy, không sao, sau ba năm Toái Tâm cổ sẽ mọc cánh thành tiên, sẽ dọc theo mạch máu ngươi chui ra, sẽ không làm hại tới ngươi.

- Ừ!

Na Thủy miễn cưỡng gật gật đầu.

Lâm Minh vẫn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm Lâm Minh mặc dù chưa thấy qua, nhưng mà nghe bọn họ nói chuyện cũng hiểu được đại khái, cái này coi như là một khế ước không tồi, nhưng kỳ thật lực ước thúc của nó cũng không mấy mạnh gì. Lâm Minh có biện pháp phá vỡ khế ước Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, đem người cứu ra.

Chương 170: Vu thần tháp!

- Tới phiên ngươi.

Na Y xoay người về phía nam nhân mặt khỉ, nói.

Nam nhân mặt khỉ nói:

- Ngươi đã để Toái Tâm cổ ở trên người muội muội ngươi cùng ta, như vậy mới có thể để cho muội muội ngươi theo chúng ta cùng nhau đi vào, nếu không muội muội ngươi một thân một mình, chính là tu vi Luyện Thể tầng ba, muốn đi tới bộ lạc gần nhất trong rừng chỉ sợ cũng không dễ dàng đâu, một khi nàng bị hung thú ăn, ta cũng xong rồi, ta cũng không muốn mất tính mạng của mình một cách hy lý hồ đồ.

Na Y trầm mặc một hồi, nam nhân mặt khỉ nói không sai, nếu như muội muội nàng rời đi một mình, sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn, nhưng là nếu như lưu muội muội nàng ở lại, nàng lại sợ hai người kia giở trò.

- Làm sao, đã có độc cổ trong người, ngươi vẫn chưa yên tâm, nếu là chúng ta muốn gây bất lợi đối với các ngươi, muội muội ngươi tự sát, ta liền đi theo là xong rồi.

- Được!

Na Y đáp ứng, đưa Toái Tâm cổ cho nam nhân mặt khỉ.

Nam nhân mặt khỉ cũng không do dự, rất sảng khoái để cho Toái Tâm cổ cắn vào da tay của hắn, chui vào mạch máu đi tới bên trong trái tim.

- Nói đi, làm sao để đi vào?

Na Y nói:

- Đợi cho ánh trăng xuất hiện, ta liền nhân cơ hội mở đại môn của thánh địa ra.

Lúc bọn họ tới vách đá cũng đã là hoàng hôn, rất nhanh mặt trời liền xuống núi, một vầng trăng sáng đã xuất hiện ở trên bầu trời.

Ánh trăng chiếu vào trên vách nham thạch, nham bích bị một tầng ánh sáng nhàn nhạt bịt kín, Na Y i tới bên vách núi, hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay ôm ở trước ngực, tựa hồ như đang cầu nguyện cái gì đó.

Thuận theo đó, một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Ánh trăng phảng phất giống như hóa thành thực chất, một cánh cửa bằng ánh sáng màu trắng bạc khổng lồ chậm rãi hiện ra ở trên vách đá dựng đứng, nhiều điểm ánh sáng vỡ vụn xoay tròn vây quanh cánh cửa bằng ánh sáng, đúng như thần tích trong truyền thuyết.

Nam nhân mặt khỉ cùng gã đại hán đầu trọc cũng là nhìn tới ngây người, Na Thủy cũng quỳ xuống, thành kính cầu nguyện.

Lâm Minh ở một bên nhìn, cũng là hiểu được, cánh cửa bằng ánh sáng này thật ra thì chỉ là một Truyền Tống trận.

Ở dưới vách đá này, có một Truyền Tống pháp trận kỳ dị, bình thường pháp trận lấy Chân Nguyên thạch để khởi động, mà cái pháp trận này lại lấy ánh trăng để khởi động, vô cùng kỳ diệu.

Tuy nhiên hiện tại, hắn cũng không có tâm tư đi nghiên cứu trận pháp Vu tộc này, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với lực lượng kỳ dị ẩn chứa trong Vu Thần thánh địa, muốn biết đây là cái gì.

Mặc dù làm như vậy có chút không độ lượng, tuy nhiên cứu hai tỷ muội các nàng ra, coi như là một phần bồi bổ lại.

Cánh cửa bằng ánh sáng mở ra, cửa động lóe ra lam quang xuất hiện vô căn cứ. Nam nhân mặt khỉ hất đầu ra hiệu một chút, ý là để cho Na Y vào trước.

Na Y trực tiếp bước vào cánh cửa bằng ánh sáng, tiếp theo là gã đại hán đầu trọc, sau đó là Na Thủy cùng Lâm Minh, nam nhân mặt khỉ đi vào cuối cùng.

Cảnh tượng bốn phía đột nhiên biến ảo một trận, Lâm Minh phát giác chính mình đi tới bên trong một chỗ hành lang mờ mờ.

Ở bốn phía hành lang, có vách tường xây từ gạch đá, trên vách tường hiện đầy bích họa tinh mỹ, nội dung bích họa cơ hồ cũng có liên quan cùng thần ma, Vu thuật, khuôn mặt thần ma dữ tợn, răng nanh thật dài, khí cụ cổ quái, nghi thức tế điển, còn có đủ loại kiểu dáng dị thú trong thần thoại, một cỗ khí tức thần bí mang theo phong cách cổ xưa đập vào mặt.

Ở trên vách tường, cách mỗi một trượng tựu đốt một chiếc đèn, mà nguồn sáng của đèn, rõ ràng là vô số viên Dạ Minh châu to lớn.

- Bảo bối!

Ánh mắt của gã đại hán đầu trọc thoáng cái sáng lên, liền muốn đưa tay đi lấy những viên Dạ Minh châu kia.

- Đừng động!

Nam nhân mặt khỉ gầm lên một tiếng:

- Lão nhị, con mẹ nó ngươi cứ không có tiền đồ như vậy! Nơi này là Vu Thần thánh địa! Bên trong không biết bao nhiêu cơ quan bẫy rập, ngươi lại dám động tay đông chân cho lão tử, lão tử làm thịt ngươi! Từ hiện tại bắt đầu, từng cái bước chân đều phải giẫm lên phía trên dấu chân của người nữ kia, một bước không được thừa, một bước không được thiếu!

Nam nhân mặt khỉ nói xong, liền quay người về phía Na Y nói:

- Ta khuyên ngươi đừng giở mánh khóe, đàng hoàng tránh né cơ quan, nếu như huynh đệ chúng ta có một việc không hay xảy ra, các ngươi cũng phải đi xuống địa ngục theo!

Na Y cũng không nói chuyện, tự mình đi về phía trước, gã đại hán đầu trọc cùng nam nhân mặt khỉ mỗi một bước cũng đi theo, Na

Thủy đứng ở giữa bọn họ trung gian, một khi phát sinh ngoài ý muốn, Na Thủy khẳng định cũng không cách nào may mắn thoát khỏi.

Lâm Minh đi theo cuối cùng, mỗi một bước của hắn cũng đi theo cước bộ của Na Y, đồng thời phát ra linh hồn lực, rụt rè cẩn thận cảm giác nguy hiểm có thể tồn tại chung quanh.

Nam nhân mặt khỉ đã thoa một loại chất lỏng cây cối đặc thù ở dưới đáy giày, loại chất lỏng này là một loại thuốc nhuộm thiên nhiên, mỗi khi hắn đi xuống một bước, một vết thuốc nhuộm cũng sẽ rơi xuống tạo thành dấu chân, thuốc nhuộm dùng hết, hắn sẽ kiên nhẫn bôi lên một lần nữa.

Cho nên cùng nhau đi tới, nam nhân mặt khỉ để lại dấu chân liên tiếp.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lâm Minh hơi động một chút:

- Người này là đang tạo cho mình đường để rút lui, để tránh có vào, không có ra. Dù sao cũng là người ba bốn mươi tuổi, lại trà trộn Nam Cương nhiều năm như vậy, tâm tư cũng cẩn thận, nếu không phải tuổi của ta cùng tu vi rất có tính lừa gạt, nam nhân mặt khỉ này sợ là cũng sẽ không dễ dàng mang ta vào như vậy, hắn cho là đã ăn chắc ta.

Lâm Minh kém nam nhân mặt khỉ một cái nửa cảnh giới, hơn nữa còn là lấy một địch hai, ở trong nhận thức của nam nhân mặt khỉ, cho dù thiên tài lợi hại tới mức nào thì dưới tình huống như vậy cũng phải chết.

Cùng nhau đi tới, vô kinh vô hiểm, hành lang này dài lạ thnăm người đi thẳng gần nửa canh giờ, ở trước mặt bọn họ xuất hiện một cái cửa đá dày cộm nặng nề.

Tòa cửa đá này cao chừng năm trượng, trên cửa đá điêu khắc Phạn văn chi chít, ở trung ương tất cả văn tự có một con mắt khổng lồ, tạo hình của con mắt này hết sức đơn giản, nhưng là không biết tại sao, nhìn nó sẽ có một loại cảm giác thống khổ mờ mịt trong nháy mắt, phảng phất giống như linh hồn cũng bị con mắt đó cắn nuốt, mà những thứ Phạn văn chi chít chung quanh kia, thì giống như vô số con giun bắt đầu ngọ nguậy, nhưng là nhìn kỹ, những thứ văn tự này rõ ràng không động đậy.

Cảm giác như vậy, hết sức cổ quái, cũng hết sức khó chịu.

Gã đại hán đầu trọc nhìn hai mắt, cảm thấy hồn cũng bị thoát ra, nam nhân mặt khỉ cũng đầy đầu là mồ hôi, vội vàng quay đầu không hề nhìn nữa.

Na Y quỳ gối trước cửa đá, thành kính cầu nguyện, rồi sau đó đứng lên nói:

- Chính là đạo môn này, mở cửa pháp trận ra cần ba võ giả Dịch Cân kỳ trở lên cùng nhau rót chân nguyên vào mới có thể phát động.

- Pháp trận là ở chỗ này.

Na Y vừa nói vừa chỉ chỉ, ở địa phương mà nàng ta chỉ, có một tế đàn hình tam giác, ở trung ương tế đàn, có một cái viên cầu, viên cầu kia cũng là hình dáng con mắt.

- Sau khi mở đại môn ra, các ngươi sẽ tiến vào Vu Thần tháp, Vu Thần tháp có bảy tầng, tầng thứ nhất là Địa Ngục, tầng thứ hai là Ngạ Quỷ, tầng thứ ba là Sinh Súc, tầng thứ tư là Vu Nô, tầng thứ năm là Phàm Nhân, tầng thứ sáu là Thần Sứ, tầng thứ ảy là Vu Thần giới.

- Số tầng càng cao, Vu Thần lực đạt được cũng là càng mạnh, có thể có được lực lượng đến tầng thứ mấy, phải muốn xem ý chí của Vu Thần.

Nghe lời nói này của Na Y, trong lòng nam nhân mặt khỉ kích động lên.

Vu Thần tháp! Đây chính là thánh địa lực lượng mà Vu Thần ban cho!

Từng Vu nữ, lúc mười sáu tuổi, cũng sẽ tới Vu Thần tháp, tiếp nhận lực truyền thừa của Vu Thần.

Lực lượng bảy tầng này, càng đi lên càng kinh khủng.

Chỉ sợ chẳng qua là nhận được lực lượng tầng thứ ba, tầng thứ tư, cũng đủ để trở thành cá vượt long môn, trở thành nhân vật phong vân một phương ở Nam Cương, nếu là may mắn chiếm được lực lượng tầng thứ năm, tầng thứ sáu, vậy thì đủ để ngạo thị Nam Cương!

Còn tầng thứ bảy trong truyền thuyết kia, đến nay vẫn là một điều bí ẩn, nghe nói, Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương, tất cả mấy ngàn bộ lạc lớn nhỏ, lại chưa bao giờ có người nào chiếm được Vu Thần lực của tầng thứ bảy.

- Đại ca, còn chờ cái gì, nhanh mở đại môn ra một chút a.

Gã đại hán đầu trọc xoa xoa bàn tay tràn đầy nốt chai thực dày, đã đợi không kịp, Vu Thần tháp trong đầu hắn phảng phất giống như trang bị đầy đủ vô số mỹ nữ, chỉ cần hắn có thể bay lên một tầng, như vậy nữ nhân lấy được sẽ thì càng nhiều, càng cao quý, càng đủ vị.

- Mộc tiểu huynh đệ, phiền toái ngươi giúp một tay.

Nam nhân mặt khỉ tiếu a a nói với Lâm Minh.

- Nga, được.

Lâm Minh vừa nói, vừa đi về phía tế đàn.

Nhìn Lâm Minh đứng lại ở vị trí của hắn, nam nhân mặt khỉ hiện ra nụ cười dữ tợn, ở trong mắt của hắn, Lâm Minh chính là một con dê béo đợi làm thịt, giết hắn rồi, một số lớn tài phú liền tới tay ngay.

Hơn nữa lực lượng mà Vu Thần thánh địa này ban cho, mai sau hắn thăng quan tiến chức như diều gặp gió, sắp tới, thậm chí hắn cũng có thể thành lập một cái bộ lạc Vu tộc nhỏ, làm Vu Thần sứ trong truyền thuyết một lần.

Mỹ nữ, quyền lực, tài phú, lực lượng, dễ như trở bàn tay!

Nghĩ tới đây, trong lòng nam nhân mặt khỉ đã vui mừng.

Tuy nhiên, càng là đến lúc này, càng là phải cẩn thận coi chừng, một bước đi nhầm, cả bàn đều thua.

Hắn cười híp mắt nhìn về phía Na Y, nói:

- Ngươi cùng muội muội ngươi hai người ở lại đây, đi lại vài vòng ở trong mật thất này.

Một lát cần làm thịt tiểu tử họ Mộc kia, có thể phải đại triển một chút tay chân, nam nhân mặt khỉ cũng không hy vọng giẫm lên cơ quan gì đó.

Na Y nói:

- Trong mật thất của Vu Thần không có cơ quan, ta sẽ không lấy tính mạng muội muội của ta ra để nói đùa.

- Tốt, ta đây tin ngươi, lão nhị, Mộc tiểu huynh đệ, chúng ta bắt đầu đi!

Nam nhân mặt khỉ vừa nói, bắt đầu rót chân nguyên vào con mắt ở trung ương tế đàn.

Gã đại hán đầu trọc theo sát phía sau, Lâm Minh cũng chậm rãi vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, rót chân nguyên vào theo bọn họ.

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm của Na Y:

- Sau khi đại môn mở ra, bọn họ sẽ không lưu lại tính mạng của ngươi, nơi ở phía sau ngươi hai trượng, có một nơi độ dày chưa đầy một tấc, có thể trực tiếp đụng vỡ cửa đá, phía sau cửa đá có một lối đi an toàn, luôn luôn có thể thông bên ngoài Vu Thần thánh địa. Sau khi ngươi mở đại môn ra, thừa dịp ánh mắt bọn họ chuyển dời đến bên trong cửa Vu Thần tháp, lập tức xoay người xông vào cửa đá, nếu như tốc độ của ngươi rất nhanh, chạy trốn kịp, bọn họ không biết trong thông đạo có cơ quan hay không, có thể sẽ không đuổi theo ngươi.

Lâm Minh nhẹ nhàng kinh ngạc, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Na Y một cái, không nghĩ tới, nàng sẽ chỉ ra một con đường sống cho chính mình như vậy.

Y Na này, nhìn như lạnh lùng, nhưng kỳ thật nội tâm vẫn là rất thiện lương, cũng là chính mình, vì để tiến vào Vu Thần thánh địa mà mà cố ý không xuất thủ cứu giúp, có chút vô sỉ.

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn, ta nghĩ Na Y tiểu thư cũng nên lo lắng cho bản thân mình a, mặc dù có Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, bọn họ cũng vẫn có thể có có biện pháp chế trụ các ngươi.

Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ nghe đúng là khế ước không tồi, nhưng chỉ cần bắt người lại, làm cho các nàng không tự sát được, tỷ như đánh ngất xỉu, hoặc là sử dụng thuốc mê nào đó, rồi sau đó giam lỏng, niêm phong chân nguyên của các nàng, tìm người giải trừ Toái Tâm cổ là được.

Dù sao không ai nguyện ý giao tính mạng vào trên tay người khác, huống chi bí mật của Vu Thần thánh địa này chọc cho người ta đỏ mắt, nam tử đầu trọc cùng nam nhân mặt khỉ làm sao nguyện ý để tỷ muội Vu nữ rời đi?

- Những thứ này không cần ngươi quản.

Thanh âm của Na Y đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Chương 171: Hành hạ Song Sát đến chết

Lâm Minh nhún vai, không nói thêm gì nữa, hết sức chuyên chú rót năng lượng vào viên cầu màu đen.

Viên cầu màu đen này giống như một cái động không đáy, nuốt vào vô số năng lượng, cũng không thấy mảy may phản ứng gì.

Dần dần, nam nhân đầu trọc đã có chút thở hồng hộc, nam nhân mặt khỉ cũng căng lên đỏ rực, Lâm Minh có được năng lực khôi phục siêu cường, ngược lại là người thoải mái nhất trong mọi người. Tuy nhiên hắn vận chuyển chân nguyên cũng làm cho sắc mặt nghẹn đỏ bừng, một bộ dáng như là thể lực không chống đỡ được nữa.

- Thêm một chút sức là được!

Nam nhân mặt khỉ nói xong, viên cầu màu đen bắt đầu phát ra hào quang mờ nhạt, toàn bộ mật thất bắt đầu chấn động lên, theo tiếng nổ “ầm ầm”, cửa chính Vu Thần tháp rốt cuộc mở ra, hiện ra một tòa ngọc tháp bảy tầng, toàn bộ phát ra ánh sáng trắng sữa ánh vào trong mắt mọi người.

- Ha ha ha ha...

Nam nhân mặt khỉ nhìn thấy Vu Thần tháp liền quá mức kích động cười một tràng dài.

Lâm Minh cũng thoáng hơi ngẩn người, tòa tháp này như thế nào có phần giống như Thất Bảo Lung Linh tháp nhìn thấy ở Thất Huyền võ phủ thời điểm tham gia khảo hạch lúc trước.

- Rốt cuộc thành công rồi! Ha ha ha...

Nam nhân đầu trọc xoa xoa tay, nói:

- Đại ca! Chúng ta chờ một chút rồi cùng nhau đi vào thôi!

- À, được! Thử xem hai huynh đệ chúng ta, ai đi lên cao hơn! Tuy nhiên... Trước đó còn có chút việc nhỏ cần phải xử lý!

Nam nhân mặt khỉ nói xong, cười tủm tỉm quay nhìn Lâm Minh, trong vẻ tươi cười ẩn chứa sát khí vô tận.

- Ta bảo huynh đi, sao huynh không đi!?

Na Y hổn hển dùng chân nguyên truyền âm nói.

Lâm Minh trả lời:

- Ta lưu lại là vì Vu Thần lực, cũng là muốn trả lại cho ngươi mối nhân tình! Vừa rồi ta vừa nói qua, cho dù có Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, tỷ muội các cô cũng không nhất định may mắn thoát khỏi!

- Cái... Cái gì? Chẳng lẽ huynh muốn...

Na Y không thể tin, chẳng lẽ Lâm Minh muốn động thủ với hai người kia? Dịch Cân kỳ đối phó với Luyện Cốt đỉnh phong, chênh lệch thật lớn cả một nửa cảnh giới, mà còn là với một địch hai!

Nam nhân đầu trọc cùng nam nhân mặt khỉ, một trái một phải dường như vây chặn Lâm Minh.

- Mộc tiểu huynh đệ! Suốt đoạn đường đi này vất vả cho ngươi rồi!

Lâm Minh chống tay trên hai đầu gối, thở phì phò từng hơi từng hơi, bộ dáng có vẻ thể lực chống đỡ hết nổi, hắn dùng khuỷu tay lau mồ hôi, nói:

- Hai vị đại ca quá khách sáo rồi, hai vị vẫn luôn đối phó với hung thú, các vị mới vất vả, ta chỉ là đi theo hai vị một chuyến mà thôi!

Tư thế này của hắn, thoạt nhìn không có mảy may chuẩn bị phòng vệ. Nhưng linh hồn lực của hắn thì bất cứ lúc nào đều tập trung vào nhất cử nhất động của hai đại hán. Mà ngón tay chống lên đầu gối cũng chạm vào Tu Di giới.

Hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, nên phải làm cho bọn họ buông lỏng cảnh giác, đột ngột đánh chết một người, thì người còn lại cũng dễ đối phó.

Ngược lại, nếu một chiêu không thành công, hai người bắt đầu dồn toàn bộ tinh thần đề phòng, thậm chí phát hiện không địch lại rồi tách ra chạy trốn, như vậy ở trong Vu Thần thánh địa đầy rẫy cơ quan này mà truy sát bọn họ sẽ vô cùng phiền toái.

Huống chi trên thân nam nhân mặt khỉ còn có Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ, càng thêm khó giải quyết xử lý.

Nam nhân mặt khỉ cười nói:

- Mộc tiểu huynh đệ! Ngươi nhìn xem nơi này cơ quan trùng trùng, lại ở sâu trong lòng đất vừa im lặng vừa an toàn, quả thực chính là một chỗ mộ địa thiên nhiên đấy!

Lâm Minh sửng sốt, ngỡ ngàng nói:

- Ngươi nói lời này có ý tứ gì?

- Có ý tứ gì? Hà hà... Ý của ta là nói, phong cảnh nơi này đẹp như vậy, không bằng để huynh đệ chúng ta đưa tiễn ngươi yên giấc tại đây!

Nam nhân mặt khỉ nói xong, nét mặt đột nhiên đầy vẻ dữ tợn, hắn chụp cây đoản phủ sau lưng, chém xuống một búa vào gáy Lâm Minh, mà cùng lúc đó, nam nhân đầu trọc cũng rút ra Lang Nha bổng trên lưng, quét về phía thắt lưng Lâm Minh!

Một trước một sau hai phía cùng công kích, gần như trong nháy mắt phong kín tất cả hướng né tránh của Lâm Minh. Na Thủy cả kinh kêu lên ra tiếng.

- Chết!

Nam nhân mặt khỉ chặt bổ xuống một búa, nhưng ngay trong nháy mắt đó, thân ảnh Lâm Minh đột nhiên biến mất!

“Phốc!”.

Cây Lang Nha bổng của nam nhân đầu trọc vừa mới chém ra một nửa, chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, một vật gì đó màu trắng bạc xuyên qua từ trước ngực hắn ló ra ngoài. Nam nhân đầu trọc có chút mờ mịt cúi đầu nhìn, đúng là một mũi cây trường thương, mặt trên dính đầy máu tươi, nhưng máu tươi cũng không có dính vào đầu mũi thương, mà chảy dài xuống theo sống thân thương, tụ thành dòng chảy màu đỏ sậm rơi xuống.

“Tạch tạch!”.

Máu tươi rơi trên mặt đất, ở trong thông đạo vắng lặng, thanh âm đặc biệt vang dội lạ thường.

Lúc này trên mặt nam nhân mặt khỉ còn vẫn duy trì vẻ dữ tợn vừa rồi, biến cố xảy ra bất thình lình làm hắn nhất thời không kịp phản ứng tình thế:

- Lão... Lão nhị... Ngươi...

- Ta... Ta...

Nam nhân đầu trọc giơ tay như muốn chụp bắt cái gì, nhưng ánh mắt hắn lại dần dần tan rã...

“Bùng!”.

Một tiếng nổ vang, cả người nam nhân đầu trọc nổ tung thành một đoàn sương mù đỏ tươi, năm ngàn sợi chân nguyên trong nháy mắt đánh nát bấy toàn bộ xương cốt cơ thịt trong lục phủ ngũ tạng của hắn!

Thi thể của nam nhân đầu trọc giống như bùn nhão ngã xuống, sau lưng hắn lộ ra một gương mặt bình tĩnh đến lạnh lùng, đúng là Lâm Minh.

Nam nhân mặt khỉ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, gương mặt của Lâm Minh trước mắt dường như bỗng nhiên vô cùng xa lạ và khủng bố!

Thì ra trong nháy mắt tránh thoát công kích nhìn như không có khả năng tránh thoát, rồi Lâm Minh giống như quỷ mị xuất hiện ngay phía sau nam nhân đầu trọc, đâm ra một thương khiến đối phương tan xương nát thịt!

Điều này sao có thể là tu vi Dịch Cân kỳ!

Trái tim trong ngực nam nhân mặt khỉ đều run rẩy, thiếu niên trước mắt này đúng thật là người sao? Hay là yêu vật nào đó biến thành?

Trong truyền thuyết, có một số yêu vật có thể tu luyện thành hình người, những yêu vật đó, người nào người nấy đều là tồn tại khủng bố bay trên trời độn dưới đất, giết người trong vô hình.

Ở cách đó không xa, Na Y xem thấy rõ ràng hết thảy, nàng chính mắt nhìn thấy trong nháy mắt Lâm Minh biến mất, ngay sau đó hiện ra ở sau lưng nam nhân đầu trọc... Toàn bộ quá trình thậm chí nàng không thể thấy rõ Lâm Minh là di chuyển bước chân như thế nào.

“Hắn rốt cuộc là...”. Na Y như ngừng lại hô hấp: “Hắn đúng thật là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi ư?”.

Nam nhân mặt khỉ cầm trong tay đoản phủ, chân nguyên toàn thân cấp tốc vận chuyển, chậm rãi lui về phía sau, trên trán hắn toát ra mồ hôi hột. Hắn không biết rốt cuộc có phải Lâm Minh dịch dung đồng thời ẩn giấu tu vi hay không.

Nghĩ đến thân pháp như quỷ mị kia của đối phương, nam nhân mặt khỉ biết rõ, chạy trốn không có bất kỳ ý nghĩa gì, điều đó chỉ có thể chết nhanh hơn.

Lâm Minh cầm chắc Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay. Vừa rồi hắn đánh chết nam nhân đầu trọc nhìn như dễ dàng, nhưng kỳ thật chính là do đối phương sơ suất mất cảnh giác, căn bản không có điều động nhiều chân nguyên để bảo hộ thân thể, cho nên mới giúp Lâm Minh dễ dàng đắc thủ.

Hiện tại nam nhân mặt khỉ đề phòng toàn thân như lâm đại địch, tuy rằng Lâm Minh cũng có thể đánh chết, nhưng phải tốn một phen công sức.

- Đừng giết hắn!

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm của Na Y.

Lâm Minh dường như hoàn toàn không có nghe được. Trong nháy mắt hắn lao ra, ở thêm vào Phong chi ý cảnh, khoảng cách giữa song phương gần như mất đi ý nghĩa.

Một thương đâm ra, điện quang lóe ra.

“Keng!”.

Nam nhân mặt khỉ cầm trong tay đoản phủ đỡ một thương này, nhưng mà điện xà trên trường thương lại giống như giòi bọ trên xương mu bàn chân chui vào trong cơ thể nam nhân mặt khỉ, trong nháy mắt làm cho hắn choáng váng cả người.

Đó chính là lực lượng của Lôi Linh!

Lực lượng của Tà Thần được mở ra!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, giơ thương quét ngang, Luyện Lực Như Tơ phát động, chân nguyên chấn động như sóng thủy triều lan rộng ra bốn phía.

Ngay khoảnh khắc này, nam nhân mặt khỉ đã tê liệt cả người, dưới thúc đẩy theo bản năng cầu sống, hắn cắn mạnh đầu lưỡi cố khôi phục lại hành động.

Hắn tự biết đã không có khả năng chống đỡ được một kích này, chỉ có thể lấy mạng đổi mạng, hắn chém mạnh một búa tới hướng Lâm Minh!

“Phốc!”.

Trường thương quét ngang trên đùi nam nhân mặt khỉ, Luyện Lực Như Tơ phối hợp lực lượng Tà Thần khủng bố bùng nổ, hai chân của nam nhân mặt khỉ trực tiếp bị quét thành thịt nát xương vỡ!

Nhưng mà cùng lúc đó, một búa của hắn cũng bổ xuống đầu của Lâm Minh!

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Lâm Minh tung ra một quyền! Không ngờ lại dùng nắm tay máu thịt rót vào chân nguyên đánh thẳng tắp về phía bảo khí cây búa.

“Coong!”.

Cây búa bị chân nguyên chấn động trực tiếp văng ra! Mà nắm tay của Lâm Minh lại không có tổn thương mảy may nào!!!

- Này... Này...

Nam nhân mặt khỉ không thể tin mở to hai mắt nhìn: “Đao thương bất nhập”!?

Hắn vừa mới nảy sinh ý niệm này trong đầu, chỉ cảm thấy thân thể mình bay lên, nửa người dưới đã hoàn toàn mất đi tri giác, cúi đầu nhìn thấy, hai chân của hắn còn lưu lại trên mặt đất, mà hai chân đó cũng đã hoàn toàn dập nát!

- A a a...

Nam nhân mặt khỉ phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ. Thân thể hắn như cái bao rách tươm rơi thật mạnh xuống mặt đất, máu tươi phun ào ào như suối nước!

- Không... Đừng giết ta! Ta chết, cô bé kia cũng phải chết!

Lâm Minh dường như hoàn toàn không thèm quan tâm, hắn nhếch miệng lộ ra vẻ cười ác độc, trường thương run lên:

- Ngươi cho là ta sẽ quan tâm sao?

- Ngươi... Ngươi... Tốt! Dù sao ta cũng không sống được, vậy cùng chết đi!

Nam nhân mặt khỉ cắn răng một cái, định tự tuyệt kinh mạch mà chết, nhưng đúng lúc này, Lâm Minh như quỷ mị hiện ra trước người nam nhân mặt khỉ, nâng bàn tay vỗ xuống, Tuyệt Mạch thủ!

“Phốc!”.

Lâm Minh vỗ một chưởng vào ngực nam nhân mặt khỉ, chân nguyên tràn ngập lực lượng hủy diệt đấu đá lung tung dọc theo kinh mạch toàn thân nam nhân mặt khỉ, trực tiếp cắt đoạn những kinh mạch kia đứt từng tấc nứt từng khúc!

- A!

Nam nhân mặt khỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó hắn hoảng sợ phát hiện, chân nguyên trong cơ thể mình dường như bị một lực lượng nào đó đánh xơ xác hoàn toàn không còn nghe hắn điều khiển.

- Muốn tự tuyệt kinh mạch à? Không bằng để ta giúp ngươi!

Lâm Minh thu hồi bàn tay. Tuyệt Mạch thủ này căn bản không có giá trị gì ở trong thực chiến, thuộc loại võ kỹ vô dụng, nhưng vị đại năng kia chuyên môn tinh tu môn võ kỹ này chính là để tra tấn người, nên sao có thể để cho đối phương có cơ hội tự sát?

Làm cho đối phương hoàn toàn trở thành công lực biến mất, tiếp theo biến thành thái giám, sau đó giam lại, tra tấn mọi cách: “Điều đó đúng là muốn sống không được, muốn chết không xong!”.

Biến cố này xảy ra nhanh như một tia chớp, Na Y vô cùng hoảng sợ, nàng còn tưởng rằng Lâm Minh thật sự muốn giết chết nam nhân mặt khỉ, nhưng hiện tại xem ra, không biết Lâm Minh dùng thủ đoạn gì, đã hoàn toàn khống chế thế cục, điều này làm cho nàng thở phào một hơi dài, ánh mắt nhìn vào Lâm Minh lại trở nên vô cùng phức tạp.

“Thiếu niên này rốt cuộc là ai? Rõ ràng hắn chỉ là tu vi Dịch Cân kỳ, sao có thể có thực lực khủng bố như vậy?”.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Vượt cấp một nửa cảnh giới, lại hoàn toàn đùa bỡn đối phương trong bàn tay mình, ngay cả tuyệt mạch tự sát đều không làm được, chỉ sợ võ giả Ngưng Mạch kỳ, chẳng qua cũng thể thôi!

Mặc dù là những thiên tài cấp cao nhất ở Nam Cương mà Na Y nghe nói qua, cũng không có ai có loại chiến lực này, bao gồm tộc trưởng đời thứ nhất xuất sắc nhất của bộ lạc họ Na bọn họ đều không được!

Nếu hắn thật sự là mười lăm tuổi, tương lai thành tựu quả thực không thể đo lường, người này quá khủng bố!

Nếu... Có hắn trợ giúp mình, cộng thêm kế thừa Vu Thần thánh địa chưa bị phát hiện này, gây dựng lại bộ lạc họ Na, cũng không phải là không có khả năng!

Nghĩ đến đây, hơi thở của Na Y dồn dập lên, nhưng mà ngay sau đó nàng lại lắc đầu thở dài: “Hắn như thế nào có thể trợ giúp mình...”

Chương 172: Mối thù của Na Y

Nam nhân mặt khỉ đã hoàn toàn hỏng mất, miệng hắn run run, hai tay cào lung tung trên mặt đất lùi về phía sau, chẳng những hắn mất đi hai chân, mà chân nguyên trong thân thể cũng đang không ngừng trôi đi. Cái gọi là tuyệt mạch tự sát, chính là thúc giục chân nguyên trong cơ thể phá hủy chính mình. Hiện tại không vận dụng được chân nguyên, tự sát đã thành một loại hy vọng xa vời.

Lâm Minh lấy ra từ trong Tu Di giới một khóm dược thảo cầm máu trị giá mấy trăm lượng vàng, sau khi vò nát hắn rưới chất lỏng vào chỗ cụt hai chân nam nhân mặt khỉ, máu lập tức ngừng chảy.

Hắn cũng không muốn nam nhân mặt khỉ bởi vì mất máu quá nhiều chết đi.

- Ngươi... Ngươi muốn gì?

Giọng nói của nam nhân mặt khỉ đều run rẩy. Hiện tại hắn chính là con cá trên thớt để mặc cho người chặt khúc.

Lâm Minh quay nhìn Na Y, nói:

- Cô là người thi cổ, hẳn là có biện pháp giải cổ chứ?

Na Y sửng sốt một chút, hít sâu một hơi nói:

- Có biện pháp!

- Vậy lại đây giải đi! Ta nghĩ cô cũng không muốn về sau phải nuôi dưỡng một con khỉ đứt chân như vậy!

Na Y lặng lẽ đi tới hướng nam nhân mặt khỉ, vừa đi vừa rút ra thanh chủy thủ.

Khoảnh khắc này, trong lòng nam nhân mặt khỉ tuyệt vọng như tro tàn, hắn chưa từng chịu đựng khoảnh khắc thống khổ như vậy, không hề có sức phản kháng và chờ đợi cái chết.

- Na Thủy! Quay mặt đi!

Na Y đột nhiên nói.

- À... À...

Na Thủy ứng tiếng, lập tức ngoan ngoãn xoay người đi! Một loạt hình ảnh vừa rồi đã làm cho tiểu cô nương này rung động tận đáy lòng.

Lâm Minh mơ hồ ý thức được điều gì, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Hình ảnh rất tanh máu hay sao, mà không muốn cho muội muội nhìn thấy? Ta nghĩ loại hình ảnh này về sau nàng ta cũng sẽ trải qua chứ?

Na Y trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Ta hy vọng vĩnh viễn nàng không phải trải qua!

- Được rồi, giải cổ như thế nào?

Na Y nói:

- Biện pháp cũng không có gì đặc biệt, chỉ phải lấy ra trước khi hắn chết!

Na Y nói xong, đâm mạnh một đao vào ngực nam nhân mặt khỉ. Tuy rằng thanh chủy thủ nho nhỏ kia không phải bảo khí, nhưng vô cùng sắc bén, đâm vào ngực nam nhân mặt khỉ giống như cắt đậu hủ, chỉ nghe “phập” một tiếng, liền đâm sâu vào.

Nam nhân mặt khỉ giãy giụa kịch liệt kêu gào thảm thiết, nhưng đã mất đi võ công, hắn như kẻ trọng thương sắp chết làm thế nào phản kháng được Na Y tu vi Luyện Thể tầng ba.

Na Y nắm chặt chủy thủ, dùng sức kéo một cái, trực tiếp xé toạc ngực của nam nhân mặt khỉ, tiếp theo lại đâm vào một đao, mở rộng ra phía trên trái tim đang nhảy đập. Máu tươi phun vọt ra như suối, dính đầy mặt Na Y.

Nhưng nàng chỉ là chớp mắt một cái, không quản tới lau máu tươi, một bàn tay với vào vách trái tim trong cơ thể hắn, lấy ra Đồng Sinh Đồng Tử Toái Tâm cổ kia.

Mặc dù đang ở trong Vạn Sát trận, Lâm Minh từng trải qua nhiều hình ảnh tanh máu, nhưng nhìn thấy một màn như vậy cũng là líu lưỡi không thôi: “Tiểu cô nương này thật độc”.

Một con bọ cánh cứng nhỏ màu vàng, tắm mình ở trong máu tươi lại không hề nhỏ máu. Rất nhanh Na Y đặt nó lên trên cánh tay mình, mà lúc này, nam nhân mặt khỉ còn đang nằm trên mặt đất, vẫn còn đang co giật.

Trên thân người ta tuy rằng có rất nhiều chỗ yếu hại, nhưng chỉ có một yếu hại làm chết người trong nháy mắt chính là bộ phận não chỗ mi tâm, nếu bị phá hủy sẽ chết ngay trong nháy mắt. Còn các chỗ khác đều phải có một quá trình chết dần đi, tỷ như trái tim bị phá hủy, người ta vẫn còn có thể sống chừng mười giây.

Na Y chính là sử dụng thời gian mười giây này để lấy ra Toái Tâm cổ, ký sinh lên trên thân mình. Sau khi đổi mới ký chủ, ký chủ cũ có sống hay chết đều không quan trọng.

Sau khi làm xong hết thảy, Na Y đứng lên, sắc mặt có hơi tái nhợt, Lâm Minh lấy ra từ trong Tu Di giới một cái khăn mặt đưa cho nàng.

- Cảm tạ!

Na Y thấp giọng nói, rồi quay lưng lau sạch máu tươi trên tóc và trên mặt của mình.

Lâm Minh nhìn thấy Na Y rúc vào trong góc tối, cũng cảm thấy lúc này nàng giống như một con mèo nhỏ bị thương đang liếm miệng vết thương của mình.

Chỉ sợ không có ai biết chuyện xưa sau lưng cô gái này.

Lâm Minh nói:

- Ta còn nhớ cô nói đã từng phát ra hai lời thề độc, một là bảo hộ muội muội sống sót bình an, như vậy điều kia là để báo thù cho phụ mẫu hay sao?

Na Y không có đáp lời, như trước đang lau máu, cái khăn mặt vốn trắng như tuyết đã trở nên màu đỏ tươi chói mắt.

- Thật có lỗi!

Lâm Minh nói.

- Không có, cảm ơn huynh! Nếu không nhờ có huynh, chỉ sợ hôm nay ta khó thoát khỏi kiếp nạn này!

- Ta quả thật có lỗi, Vu Thần thánh địa này là cấm địa của bộ lạc các người đúng không, dù sao ta dùng thủ đoạn đi vào nơi này là không quang vinh gì lắm, chỉ là sử dụng cô!

Na Y nói:

- Huynh chưa từng gặp mặt ta, huynh cũng không có nghĩa vụ giúp ta! Về phần Vu Thần thánh địa này, dòng họ chúng ta đã bị diệt vong, chỉ lưu giữ thánh địa thì có ích lợi gì chứ?

A Y nói tới đây thở dài một hơi.

Nhắc tới Vu Thần thánh địa, trong lòng Lâm Minh trước nay luôn có một nghi vấn, hắn hỏi:

- Mỗi một bộ lạc đều có một tòa Vu Thần tháp hay sao?

Na Y nói:

- Không phải! Nghe nói Nam Cương tổng cộng có bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp, là trước khi Vu Thần phi thăng Vu Thần giới lưu lại, bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp này, bởi vì đủ loại nguyên nhân, tỷ như chiến hỏa, thú triều, động đất, núi lửa v. V... Làm cho đoạn tuyệt kế thừa. Hiện tại đã có bảy tòa hoàn toàn mất tích, chỉ còn có sáu mươi lăm tòa!

- Thì ra là như vậy…

Lâm Minh phỏng đoán, cái gọi là Vu Thần này hẳn là đại năng thực lực cường đại nào đó, về phần cái gọi là phi thăng, rất có khả năng là tiến vào địa phương như Thần Vực!

- Có thể nói cho ta biết Vu Thần lực rốt cuộc là cái gì không?

Na Y nói:

- Vu Thần lực, có thể trợ giúp võ giả đột phá cảnh giới, tăng lên tu vi. Mỗi người, cả đời chỉ có thể đi vào Vu Thần tháp một lần, tuy nhiên, bởi vì Vu Thần lực có hạn, cho nên võ giả cảnh giới càng thấp, nhận được tăng lên lại càng lớn, mà võ giả cảnh giới càng cao, thì thu được tăng lên sẽ tương đối nhỏ lại!

- Nhưng ngược lại, võ giả cảnh giới quá thấp lại không dễ dàng thông qua khảo nghiệm của Vu Thần, cho nên tuổi tiến vào tốt nhất là mười sáu tuổi. Mỗi một Vu nữ, ở thời điểm mười sáu tuổi, đều sẽ đi vào Vu Thần tháp để nhận kế thừa!

Na Y giải thích thực dễ hiểu, điều này làm cho Lâm Minh có chút kinh ngạc, dường như nàng nói kỹ càng tỉ mỉ như thế, không mảy may e ngại mình tiến vào Vu Thần tháp.

Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Minh nói:

- Nói thẳng ra, ta muốn nhận được Vu Thần lực!

Na Y nói:

- Ta biết, nếu không huynh cũng sẽ không diễn tuồng lâu như vậy. Nhưng huynh lại sợ bên trong có huyền cơ gì đó ta cố ý không nói cho huynh biết, để huynh chạm vào cơ quan nào đó!

- Đúng vậy!

Lâm Minh bình thản xác nhận.

Na Y vạch áo ra, từ trên cổ lấy xuống một điếu trụy (dây đeo cổ loại bùa bình an). Điếu trụy này không biết là tài liệu gì tạo ra, thoạt nhìn như là kim loại, nhưng ở trong lối đi u tối lại phát ra ánh sáng ôn hòa mông lung giống như ngọc thạch.

Đồ án trên điếu trụy là một con mắt, đồ án giống nhau như đúc với con mắt trên cửa chính của Vu Thần tháp.

Na Y nói:

- Đây là chìa khóa của Vu Thần, cũng là thánh vật của tộc ta, dùng nó có thể mở ra khảo nghiệm của Vu Thần, nếu không, huynh chỉ có thể vào được ba tầng tháp ngoài mà thôi!

Lâm Minh hơi sửng sốt, có vẻ kinh ngạc nhìn Na Y. Tuy rằng mật thất vô cùng u ám, nhưng ánh mắt của Na Y lại giống như ánh sao trong trời đêm, tỏa hào quang thuần khiết sáng ngời. Nàng cứ như vậy vươn ra tay phải, trên cánh tay trắng mịn còn dính vết máu loang lổ, ở trên đầu ngón tay nhón chiếc chìa khóa của Vu Thần, tỏa ánh sáng ngọc thạch mông lung mờ nhạt.

Ngay khoảnh khắc đó, trong lòng Lâm Minh dâng lên một cảm giác tín nhiệm không sao nói rõ được, hắn nói:

- Nếu cô không nói cho ta biết về chìa khóa Vu Thần này, ta cũng không biết! Vừa rồi cô nói không sai, cô chưa từng gặp mặt ta, không có nghĩa vụ giúp ta! Huống chi, Vu Thần tháp này là cấm địa của tộc cô, vì sao phải nói cho ta biết chuyện về chìa khóa Vu Thần?

Na Y nói:

- Ta muốn huynh giúp ta giết một người!

- Là kẻ thù sát hại cha mẹ cô à?

- Đúng!

Nhắc tới kẻ thù của cha mẹ, trong ánh mắt Na Y hiện lên sát khí và cừu hận nồng đậm, nồng đậm đến ngay cả Lâm Minh nhìn đều hơi run

- Người này là đại tướng quân của Hỏa Xi bộ lạc, tên là Xi Cốt Đả, Hỏa Xi bộ lạc tiêu diệt bộ tộc chúng ta! Phụ mẫu ta, đều là Vu sư của Vu Thần giáo bộ lạc họ Na. Sau khi thần điện Vu Thần bị hủy diệt, cha ta bị Xi Cốt Đả giết chết, mà mẫu thân ta...

Na Y nói tới đây hít sâu một hơi, trong ánh mắt tối đen chớp động sát ý sáng quắc, khóe miệng nàng cũng hơi co rúm lại.

Lâm Minh nghe tới đây, đã suy đoán có thể chính là lăng nhục cưỡng gian linh tinh đủ các loại, nhưng không nghĩ tới trong lời nói kế tiếp của Na Y, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Nàng cắn răng, giọng căm hận nói:

- Mẫu thân của ta sau khi bị Xi Cốt Đả cùng bộ hạ hắn cưỡng gian... Đã ăn luôn!

- Ăn... Ăn luôn?

Lâm Minh nuốt một ngụm nước miếng, xác định mình không có nghe lầm.

Na Y nói:

- Hỏa Xi bộ lạc là một bộ lạc ăn thịt người. Ở Nam Cương này, có một số bộ lạc dùng người làm thức ăn, bọn họ sẽ ăn luôn tù binh, nhất là ăn luôn dị giáo đồ. Vu Thần giáo chúng ta là tử địch với Tát Mãn giáo, bị bọn họ coi là dị giáo đồ!

- Cái này...

Lâm Minh cảm thấy khó có thể chấp nhận! Trước kia thời điểm hắn nghe nói triều đình hoang dâm vô đạo, dân chúng không đành lòng giết chết con mình, nên đổi cho nhau giết ăn... Những chuyện đó đều xảy ra ở thời cổ đại, cách nay rất xa xôi, không nghĩ tới hiện giờ chính mình lại trải qua chuyện này.

Na Y nói:

- Sau đó thị vệ của mẫu thân liều chết thu liệm thi thể hài cốt mẫu thân ta, khi ta nhìn thấy mẫu thân, thân thể của bà đã không còn nguyên vẹn: Tóc bởi vì bị nước sôi đun nấu mà hoàn toàn bóc ra, trên thân, trên mặt còn đầy dấu răng gặm cắn, một chân và một cánh tay chỉ còn một khúc xương!

Na Y nói đến đoạn sau, ngược lại bình tĩnh lại, dường như thu liễm toàn bộ mối cừu hận của nàng, chôn sâu ở trong lòng.

Lâm Minh nghe trong dạ dày bốc lên một trận, chỉ nghe Na Y miêu tả, hắn đã cảm thấy có chút không chịu nổi, huống chi Na Y là chính mắt nhìn thấy, hơn nữa người kia còn là mẫu thân của nàng!

Chẳng trách Na Y tuổi còn nhỏ, tính cách lại lạnh lùng kiên nghị như vậy.

Hắn không kìm được xoay người nhìn thoáng qua Na Thủy đang ngồi trong góc phòng xa xa, nói vậy tiểu cô nương này còn không biết tao ngộ của mẫu thân mình, có lẽ sau này Na Y cũng sẽ không nói cho nàng ta biết...

Lâm Minh hít sâu một hơi, hỏi:

- Xi Cốt Đả là tu vi gì?

- Nửa bước Hậu Thiên!

- Như vậy...

Lâm Minh khẽ nhíu mày, lại là nửa bước Hậu Thiên! Tuy rằng hắn mới vừa xử lý một võ giả nửa bước Hậu Thiên, nhưng đó là đủ loại nhân tố hợp lại có lợi cho chính mình, mới miễn cưỡng đắc thủ. Hiện tại Phích Lịch Tà Hỏa châu đều dùng hết sạch, nếu mặt đối mặt với một võ giả nửa bước Hậu Thiên, hắn không có chút nắm chắc.

Hơn nữa nếu là tướng quân, như vậy chỉ sợ bên cạnh người này có không ít cao thủ hộ vệ, ở trong đám người nếu muốn giết chết đối phương, lại khó càng thêm khó.

Chương 173: Thiên cấp hạ phẩm

Na Y nhìn ra vẻ khó xử của Lâm Minh, vốn nàng cũng không trông cậy vào Lâm Minh hiện tại có thể chiến thắng Xi Cốt Đả, chênh lệch giữa võ giả Luyện Cốt kỳ cùng võ giả Ngưng Mạch kỳ thật lớn, huống chi Xi Cốt Đả còn là nửa bước Hậu Thiên.

Ở trong hiểu biết của nàng xem ra, thực lực của Lâm Minh hẳn là Luyện Cốt cực hạn, còn kém rất nhiều so với võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ.

Nàng nói:

- Ta cũng không yêu cầu huynh giết hắn ngay lúc này, ta có thể chờ ba năm, năm năm!

Ở Na Y xem ra, Lâm Minh nếu có thể ở trong vòng năm ba năm đánh bại Xi Cốt Đả, đã là kỳ tích. Dù sao Lâm Minh mới mười lăm tuổi, không đến hai mươi tuổi đã đạt tới thực lực nửa bước Hậu Thiên, điều này e rằng sẽ sáng tạo kỷ lục mới của Nam Cương gần trăm năm nay!

Lâm Minh không giải thích gì, chỉ nói với Na Y:

- Hết thảy cứ chờ ta từ trong Vu Thần tháp đi ra rồi hãy tính!

Lâm Minh cũng không rõ ràng lắm chính mình rốt cuộc có thể nhận được kế thừa tầng thứ mấy của Vu Thần tháp, thực lực có thể tăng cao bao nhiêu, hiện tại đồng ý trước đều không có ý nghĩa.

- Giao chìa khóa Vu Thần cho ta!

Lâm Minh nói xong, tiếp nhận điếu trụy, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay run lên, bước đi tới hướng Vu Thần tháp.

Tuổi thích hợp nhất đi vào Vu Thần tháp là mười sá tuổi, hiện nay Lâm Minh chỉ kém hai tháng là mười sáu tuổi, lúc này tham gia khảo nghiệm coi như là thời cơ tốt nhất.

Vu Thần tháp cao tới mấy chục trượng, toàn thân tản ra hào quang ngọc màu trắng ngà, ở trên đỉnh tháp, có một viên cầu xanh thẳm lớn chừng một xích, phát ra lam quang chói mắt, viên cầu này cũng là đồ án con mắt, giống nhau như đúc với điếu trụy trên tay Lâm Minh.

Cửa tháp có hình vòm, hai bên cửa mỗi bên có một pho tượng cao một trượng, điêu khắc thần thú vật tổ cổ xưa thần bí. Bên trong cánh cửa là một mảng trắng xóa, hoàn toàn không thấy rõ cảnh vật ở bên trong.

Lâm Minh chỉ vừa tới gần Vu Thần tháp, liền cảm nhận được nguyên khí thiên địa vô cùng nồng đậm. Nguyên khí thiên địa là căn bản của võ giả tu luyện! Cái gọi là chân nguyên chính là chuyển hóa nguyên khí thiên địa thành năng lượng của bản thân, Chân Nguyên thạch cũng là nguyên khí thiên địa ngưng tụ mà thành, bất kể là võ giả Luyện Thể kỳ hay là Tụ Nguyên kỳ bao gồm cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên ở trong đó, tu luyện đều là nguyên khí thiên địa.

“Nguyên khí thiên địa nồng đậm như vậy, nếu ở bên trong này tu luyện chính là làm ít công to!”.

Lâm Minh tham lam hít vào nguyên khí thiên địa ở chung quanh, nhấc chân đi vào Vu Thần tháp.

Cảnh tượng chợt biến đổi, Lâm Minh đi tới một không gian hoàn toàn màu đen, dưới chân là đài đá bằng ngọc cứng rắn, trên đỉnh đầu lại có điểm điểm sao sáng lấp lánh đầy trời. Ở trên đài ngọc phủ kín một lớp cát bạc.

Cảnh tượng bên trong tháp mờ ảo thập phần xinh đẹp. Nhưng ngược lại nguyên khí thiên địa lại loãng hơn, mật độ gần bằng với bên ngoài Vu Thần thánh địa.

“Nguyên khí thiên địa bên trong tháp ngược lại nhạt đi rồi?”. Lâm Minh cảm thấy thật khó hiểu, vốn hắn tưởng rằng bên trong tháp hẳn là nguyên khí thiên địa càng nồng đậm hơn mới đúng.

“Không gian bên trong Vu Thần tháp tương đương như Thất Bảo Lung Linh tháp!”. Lâm Minh nhớ rõ, lúc trước ở trong Thất Bảo Lung Linh tháp, cũng là cảnh tượng như vậy.

Nhớ lại ngày hôm đó tham gia khảo hạch nhập học Thất Huyền võ phủ, đến hiện tại cũng chỉ mới qua thời gian năm tháng mà thôi.

Vẻn vẹn chỉ trong thời gian không tới nửa năm, thực lực của Lâm Minh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ một thiếu niên mới vào Luyện Thể tầng hai non nớt, đến hiện tại, thực lực của hắn đã có thể so với võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ.

Hiện tại Lâm Minh không dám nói mình là thực lực mạnh nhất trong cùng lứa tuổi, nhưng tốc độ tiến bộ thực lực của hắn này ở Thiên Diễn đại lục hẳn là có một không hai!

“Cái gọi là lựa chọn của Vu Thần, chính là xông vào Thất Bảo Lung Linh tháp hay sao? Không biết hiện tại ta mười lăm tuổi thực lực Ngưng Mạch sơ kỳ, có thể tới tầng thứ mấy Lung Linh tháp?”.

Thất Bảo Lung Linh tháp không giống với Vạn Sát trận, thực lực của địch nhân trong Vạn Sát trận là cố định, mà Thất Bảo Lung Linh tháp thì căn cứ vào số tuổi của người thí nghiệm để quyết định độ mạnh của địch nhân. Người thí nghiệm tuổi càng lớn, địch nhân cũng càng mạnh.

Cho nên Thất Bảo Lung Linh tháp, chính là đo lường trình độ thiên tài!

Lúc trước, vị trưởng lão phụ trách khảo hạch ở Thất Bảo Lung Linh tháp từng nói rõ, có thể thông qua tầng thứ nhất Thất Bảo Lung Linh tháp, tức là đủ tư cách, thông qua tầng thứ hai là khá tốt, thông qua tầng thứ ba là ưu tú, thông qua tầng thứ tư là thiên tài, thông qua tầng thứ năm hầu như không có khả năng!

Lúc trước vị trưởng lão kia dám nói lời này, là bởi vì nhìn thấu thực lực của các thí sinh. Mấy chục năm qua, ở Thất Huyền võ phủ chỉ có một mình Tần Hạnh Hiên là thông qua tầng thứ năm.

Lúc trước Lâm Minh cũng chỉ là miễn cưỡng đến tầng thứ năm, cách thông qua tầng thứ năm còn kém xa lắm.

Nghĩ tới chuyện cũ, chiến ý bùng cháy trong lòng Lâm Minh, hiện tại hắn phải kiểm tra đo lường trình độ thiên tài của mình!!!

“Vũ khí, đưa đến một cây thương, chín xích chín tấc, một ngàn hai trăm cân, dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân chế thành!”.

Lâm Minh duỗi tay ra, trong tay hắn liền xuất hiện một cây trường thương màu bạc, tuy rằng hình dáng giống nhau như đúc với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, nhưng cây thương này chỉ là bảo khí thứ phẩm, có thể miễn cưỡng rót vào chân nguyên mà thôi.

Vu Thần tháp khảo nghiệm chính là trình độ thiên tài của bản thân võ giả, vật ngoài thân như bảo khí, bảo giáp loại ảnh hưởng với thực lực này, bị áp chế đến mức thấp nhất, điểm ấy cũng không giống với Vạn Sát trận.

Lúc này, ở trước mặt Lâm Minh, một cái hư ảnh dần dần hiện rõ, đây là một người áo đen cầm kiếm, tu vi ở Luyện Thể tầng hai đỉnh phong.

Lâm Minh nhớ rõ, lúc trước thời điểm lần đầu tiên hắn xông vào Thất Bảo Lung Linh tháp, đối mặt với địch nhân đầu tiên chỉ là mới vào Luyện Thể tầng hai mà thôi, hiện tại đối phương thực lực cường đại hơn nhiều như vậy, hiển nhiên là bởi vì tuổi của mình tăng lớn hơn.

Võ giả áo đen vừa xuất hiện, liền xung phong vọt tới hướng Lâm Minh. Lâm Minh ngay cả thương đều không dùng, tiện tay chém ra một quyền, hơn một trăm sóng chấn động chân nguyên bay vụt ra ngoài, giống như con rắn độc chìm vào thân thể võ giả kia.

Chỉ nghe “phốc” một tiếng, võ giả kia ngã xuống đất chết tiêu.

Đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, tu vi Luyện Thể tầng hai đỉnh phong thật sự quá yếu.

Kỳ thật, thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, tu vi có thể đạt tới Luyện Thể tầng hai đã phi thường không tệ rồi.

Như Na Y Na Thủy, có thể ở mười bốn, mười lăm tuổi đạt tới Luyện Tạng kỳ Luyện Thể tầng ba, cũng chính là thiên tài hiếm thấy.

Như Tần Hạnh Hiên, ở mười lăm tuổi đã đạt tới Luyện Cốt kỳ Luyện Thể tầng năm, thì chính là yêu nghiệt.

Mà như Lâm Minh, ở mười lăm tuổi đạt tới Dịch Cân kỳ, mà chiến lực thực sự có thể sánh bằng với võ giả Ngưng Mạch kỳ, thì điều đó khiến mọi người kinh sợ!

Thông qua cửa thứ nhất rất thoải mái, Lâm Minh nhấc chân chuẩn bị đi vào tầng thứ hai. Đúng lúc này, Lâm Minh lại cảm giác được, tên võ giả bị mình đánh chết kia lại hóa thành một luồng năng lượng vô hình nhảy vào thân thể của mình. Luồng năng lượng này giống như mưa xuân làm dịu tứ chi bách hải của Lâm Minh, chẳng những xâm nhập xương thịt gân da, ngay cả kinh mạch vốn bị bế tắc, dường như đều buông lỏng một ít.

“Hả?”. Lâm Minh chợt nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ đây là cái gọi là Vu Thần lực? Ta hiểu rồi! Vu Thần lực, kỳ thật chính là nguyên khí thiên địa tinh khiết ngưng tụ cao độ mà thành. Nguyên khí thiên địa trong Vu Thần tháp này sở dĩ loãng hơn, chính là vì nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành những võ giả ảo ảnh này! Giết võ giả ảo ảnh là có thể hấp thu nguyên khí thiên địa tinh thuần đó. Quả thực rất thần kỳ!”.

Vận chuyển chân nguyên, Lâm Minh phát hiện rõ ràng, luồng nguyên khí thiên địa đó lại giúp cho tu vi Dịch Cân kỳ của hắn càng thêm củng cố, mơ hồ có chiều hướng rảo bước tiến lên Dịch Cân kỳ đại thành.

Vô cùng mừng rỡ, đại năng lập ra bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp này thật sự quá tài tình, không ngờ lại có thể phát minh loại phương pháp này để kế thừa nguyên khí thiên địa. Nói vậy bản thân Vu Thần tháp này chính là một Tụ Nguyên pháp trận thật lớn.

Tuy nhiên, tụ nguyên này có thể ngưng tụ thành chân nguyên dù sao cũng có hạn, khó trách chỉ có Vu nữ nhiều lần đảm nhiệm mới có thể đi vào Vu Thần tháp lịch lãm.

Nhấc chân đi vào tầng thứ hai Vu Thần tháp, liền xuất hiện đối thủ là một võ giả áo đen mới vào Luyện Thể tầng ba.

Tu vi này, kỳ thật là tu vi tiêu chuẩn của thiếu nam thiếu nữ thiên tài mười lăm tuổi. Lúc trước thời điểm Vương Nghiễn Phong tham gia khảo hạch Thất Huyền võ phủ, cũng chính là mới vào Luyện Thể tầng ba mà thôi.

Võ giả áo đen vừa mới xuất hiện, Lâm Minh liền động ngón tay, bảy trăm, tám trăm đợt chấn động chân nguyên nhảy vào trong cơ thể võ giả kia, trực tiếp chấn dập nát ngũ tạng lục phủ của hắn!

Ở mấy tầng trước của Vu Thần tháp này, Lâm Minh không muốn tiêu hao nhiều năng lượng, bởi vì bắt đầu từ tầng thứ tư, độ khó của Vu Thần tháp sẽ tăng lên một mảng lớn.

Lâm Minh lại hấp thu luồng nguyên khí thiên địa này, chân nguyên càng thêm nồng đậm.

Lâm Minh tiến vào thế như chẻ tre, tầng thứ ba Vu Thần tháp, đối thủ là hai võ giả áo đen Luyện Tạng đỉnh phong.

Lâm Minh run lên ngân thương, thi triển ra thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt hiện ra ngay trước mặt hai gã võ giả áo đen, trước khi họ kịp phản ứng, một thương một người toàn bộ đâm chết!

Hấp thu thêm hai năng lượng này, Lâm Minh cảm nhận chân nguyên trong cơ thể đã đạt tới cực hạn, nếu tăng thêm một bước, vậy sẽ đột phá Dịch Cân đại thành.

Lâm Minh thầm nghĩ trong lòng: “Trong Vu Thần tháp này quả nhiên ẩn chứa Vu Thần lực cường đại, đây còn là vì tu vi của ta rất cao, chân nguyên cũng dày đặc hơn, nếu ta chỉ là tu vi Luyện Tạng kỳ, xông vào tầng thứ ba e là đã sớm đột phá cảnh giới!”.

Đúng lúc này, không gian trước mặt Lâm Minh xao động một trận, rồi bỗng dưng xuất hiện một viên cầu màu máu, viên cầu này dày chừng một xích, mặt trên phủ kín hoa văn phức tạp, ở vị trí viên cầu đối diện với Lâm Minh, có một chỗ lõm hình tròn, vừa vặn tương ứng với chìa khóa Vu Thần.

Na Y đã nói qua, chỉ có dùng chìa khóa Vu Thần, mới có thể mở ra bốn tầng phía sau, còn ba tầng phía trước chỉ có thể xem như bên ngoài tháp.

Lâm Minh lấy ra chìa khóa Vu Thần từ trong Tu Di giới, thật cẩn thận đặt vào bên trong chỗ lõm.

Ngay khoảnh khắc đó, chìa khóa Vu Thần dường như hòa tan đi, viên cầu màu máu phát ra hào quang đỏ rực.

Ở bên tai Lâm Minh, vang lên một chuỗi tiếng chú ngữ, chú ngữ này cùng một loại với chú ngữ Na Y niệm khi cầu nguyện trước đây.

“Hả? Chẳng lẽ chú ngữ này là...”. Lâm Minh rung động trong lòng, trước đây Na Y mở ra Truyền Tống trận Vu Thần thánh địa, mở ra cửa chính Vu Thần tháp, đều niệm qua chú ngữ cùng loại, nhưng bởi vì Na Y niệm có hơi mơ hồ, cho nên Lâm Minh không chú ý gì lắm, chỉ nghĩ đây là chú ngữ nào đó của Vu Thần giáo.

Hiện tại chú ngữ vang lên ở bên tai Lâm Minh, hắn nghe được rõ ràng, chú ngữ này dĩ nhiên là đến từ ngôn ngữ của Thần Vực!

Lâm Minh liên tục cắn nuốt hai mảnh nhỏ linh hồn của đại năng Thần Vực, tuy rằng đều chỉ là mảnh nhỏ, nhưng hai người kết hợp lại cũng có thể đại khái nghe hiểu ngôn ngữ của Thần Vực.

Bên trong viên cầu truyền ra thanh âm là: “Bình định cấp bậc thiên tài là Thiên cấp hạ phẩm, phù hợp với yêu cầu truyền tống!”.

“Bình định cấp bậc thiên tài? Thiên cấp hạ phẩm?”. Lâm Minh ngây ngẩn cả người, thiên tài cũng có tiêu chuẩn khảo hạch đo lường hay sao?

Mình là Thiên cấp hạ phẩm!

Tuy rằng không biết Thiên cấp hạ phẩm rốt cuộc là trình độ gì, nhưng Lâm Minh có thể khẳng định rằng Thiên Vận quốc, Nam Cương, thậm chí mở rộng đến phạm vi hai mươi vạn dặm toàn bộ thống trị của Thất Huyền cốc, thực lực của người cùng lứa tuổi có thể vượt qua mình, tuyệt đối rất có hạn!

Như vậy cái gọi là phù hợp yêu cầu truyền tống lại là chuyện gì? Truyền tống thì sẽ truyền tống đến đâu?

Chương 174: Bí mật của Vu Thần Tháp

Có phải trước khi mỗi người tiến vào bên trong tháp, đều nghe được bình định giống vậy hay không? Bọn họ có phù hợp với cái gọi là “yêu cầu truyền tống” này hay không?

Nghi vấn liên tiếp nảy sinh trong đầu Lâm Minh. Đúng lúc này, đột nhiên cảnh tượng chung quanh bắt đầu vặn vẹo, ngay sau đó, Lâm Minh cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân thể dường như bị cuồng phong thổi bay bổng lên.

Thân thể không cảm nhận bất kỳ sức nặng gì, nội tạng dường như theo không gian vặn vẹo, bị gấp khúc bảy, tám lần, loại cảm giác khó chịu này làm người ta như muốn ói ra.

Không biết qua bao lâu, Lâm Minh chỉ cảm thấy đầu chìm xuống, ngã thật mạnh trên mặt đất cứng rắn, vừa đưa tay sờ vào mặt đất này lại có một loại cảm giác nóng rực.

“Nơi này là... Nội tháp của Vu Thần tháp sao?”. Lâm Minh xoa xoa đầu đau đớn, giương mắt nhìn lên, vừa trông thấy cảnh tượng hắn vô cùng kinh ngạc, đâu còn có Vu Thần tháp gì nữa, chung quanh rõ ràng là một mảng thế giới màu đỏ.

Mảng thế giới này mênh mông không bờ bến, toàn bộ là nham thạch màu đỏ, trên mặt đất không có một ngọn cỏ, cách đó không xa có mảng lớn mảng lớn hồ nước màu đỏ sậm, trong hồ nước sôi sục bọt khí cực lớn, một mùi máu tanh ập vào mặt.

Huyết trì?

Lâm Minh nuốt một ngụm nước miếng, nếu như thật sự, thì hồ này phải chứa bao nhiêu máu?

Thế giới trước mắt này rốt cuộc là ảo cảnh, hay là chân thật?

Lâm Minh nhớ lại cảm giác vặn vẹo khiến hắn cực độ khó chịu vừa rồi, hắn mơ hồ hiểu được, vừa rồi chính là mình thông qua một cái Truyền Tống trận cự ly xa.

Trước kia khi Lâm Minh thông qua Truyền Tống trận tới Dung Nham quật, cũng có cảm giác như vậy, chẳng qua là cự ly rất ngắn. Truyền Tống trận Dung Nham quật, chỉ truyền tống cự ly có vài trăm dặm.

Mà lần này, cảm giác vặn vẹo mãnh liệt như thế, không biết truyền tống đi bao xa?

Đúng lúc này, ở trước mặt Lâm Minh bỗng dưng hiện ra một đoàn ánh sáng đỏ, rồi sau đó dần dần ngưng thực lại, hình thành một con mắt màu đỏ thật lớn.

Lâm Minh nhìn thấy con mắt này, trong lòng căng thẳng, thân mình theo bản năng lui về phía sau nửa bước. Con mắt này tạo cho hắn một loại cảm giác cực kỳ khủng bố, không biết rốt cuộc nó là cái gì?

- Chào ngươi, nhân loại!

Một thanh âm lạnh như băng vang lên trong đầu Lâm Minh, vẫn như cũ là dùng ngôn ngữ Thần Vực.

- Ngài là ai?

Lâm Minh nhớ lại một đường đi tới này, đã không biết bao nhiêu lần nhìn thấy loại đồ án con mắt, từ lúc tiến vào Vu Thần thánh địa, nhìn thấy cửa chính Vu Thần tháp, điêu khắc trên Vu Thần tháp, còn có chìa khóa Vu Thần... Đều là loại đồ án này, vốn trước đó Lâm Minh còn tưởng rằng là người Nam Cương sùng bái lực lượng của con mắt, cho nên mới dùng con mắt làm vật tổ. Không nghĩ tới, ở bên trong Vu Thần tháp, thật sự có một con mắt to lớn như vậy.

- Không cần khẩn trương, tên của ta là Nhãn Mô, là sinh mệnh thể mặt bằng sinh tồn ở trong kẽ hở không gian, với cảnh trong mơ là thực. Ở hai vạn chín ngàn năm trước, ta được chủ nhân thu phục trở thành khế ước thú của chủ nhân.

- Chủ nhân? Khế ước thú? Chẳng lẽ chủ nhân của ngài là... Vu Thần?

- Đúng vậy! Người Nam Cương quen xưng hô với chủ nhân như vậy! Năm vạn năm trước, chủ nhân thành lập Thần quốc khổng lồ ở Nam Cương, sau hai ngàn năm, chủ nhân phi thăng Thần Vực, Thần quốc do hậu đại của chủ nhân kế thừa, tiếp tục tồn tại hơn vạn năm. Sau đó, thời gian biến đổi, thương hải tang điền, Thần quốc dần dần xuống dốc suy vong!

- Từ đại chiến nhân ma, đến thú triều bùng nổ, cộng thêm là động đất do núi lửa... Thần quốc khổng lồ này sụp đổ, lại tiếp qua một vạn năm, nơi này biến thành Nam Cương hiện tại, biến hóa sinh ra cây cối đầm lầy, vô số hung thú độc trùng, vốn người trong nước trước đây bởi vì chiến tranh, thiên tai... Lớp chết, lớp chạy trốn, dần dần diễn biến thành người Nam Cương hiện tại!

- Hai vạn năm trước, chủ nhân thọ nguyên sắp hết, trước khi bế tử quan liền trở về Nam Cương, nhìn thấy Thần quốc ngày xưa đã biến thành hình dáng như vậy, hậu nhân của ngài đã biến thành người Nam Cương văn minh lạc hậu, trong lòng ngài vô cùng phiền muộn cảm khái, bèn lập ra bảy mươi hai tòa Thí Luyện tháp, do ta trấn thủ, chủ nhân hy vọng thông qua bảy mươi hai tòa Thí Luyện tháp này lưu lại cho đời sau của ngài một chút cơ duyên!

Lâm Minh nghe nói trong lòng rung động, vốn hắn tưởng rằng, Vu Thần này ở Thiên Diễn đại lục lợi hại, nhưng đi Thần Vực cũng chỉ là cường giả bình thường, nhưng hiện tại nghe Nhãn Mô miêu tả, chỉ sợ ở Thần Vực, Vu Thần cũng là bá chủ một phương!

Có câu thường nói, vương triều trăm năm, tông môn ngàn năm, thánh địa vạn năm, vậy Thần quốc trong miệng Nhãn Mô nếu tồn tại hơn vạn năm, thì tất nhiên là thánh địa. Người sáng lập một thánh địa sống ít nhất ba vạn năm, khó có thể tưởng tượng thực lực của hắn cường đại đến trình độ nào.

“Thì ra là thế, bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp này là vị đại năng Thần Vực trước khi bế tử quan lưu lại”. Cuối cùng Lâm Minh hiểu được vì sao Nam Cương lại có nhiều Vu Thần tháp như vậy! Võ giả tu vi càng cao, thọ nguyên càng dài, ở thời điểm thọ nguyên sắp hết còn chưa đột phá bình cảnh, như vậy thường thường sẽ lựa chọn bế tử quan, nếu đột phá thất bại, thì thi thể tiêu tan tọa hóa ở trong quan.

Bế tử quan là một đại sự, trước khi bế quan phải làm chuẩn bị đầy đủ, cần phải giải quyết hết thảy vướng bận trần duyên, nếu không sẽ có tâm ma.

Vu Thần lưu lại ở giới thế tục Thần quốc cùng hậu nhân chính là một trong trần duyên của hắn, cho nên hắn trở về Nam Cương, chính là để giải quyết xong trần duyên, rồi nhìn thấy Thần quốc đã không còn, hắn liền lập ra bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp, cấp cho hậu nhân một phen cơ duyên, xem như lưu lại một phần nhân quả này, để giải quyết hết thảy vướng bận của hắn.

Đến sau này, bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp lần lượt được người Nam Cương phát hiện, được nhận định là thần tích, cho nên mới có Vu Thần giáo, về phần vật tổ con mắt, chính là vì có một số Vu nữ gặp mặt Nhãn Mô này.

Hết thảy nghi vấn đều sáng tỏ, Lâm Minh không nghĩ tới, sau lưng bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp lại ẩn chứa bí mật như vậy.

Nhãn Mô nói:

- Ngươi là một thiên tài Thiên cấp duy nhất xuất hiện ở Nam Cương trong tám trăm năm gần đây, ngươi có tư cách vào được Thí Luyện sinh tử, thông qua toàn bộ thí luyện, ngươi sẽ nhận được lực lượng cường đại cùng một kiện bảo vật của chủ nhân lưu lại. Thí luyện này không phải ảo giác, mà là sát trận chân chính, ở trong thí luyện, nếu ngươi không địch lại, có thể buông bỏ, nếu không ngươi có thể chết đi! Ngươi có nguyện ý tiến hành Thí Luyện sinh tử hay không?

Bảo vật của đại năng Thần Vực lưu lại? Không biết là vật gì? Còn có lực lượng đến từ trong Thí Luyện sinh tử này, lại khiến Lâm Minh động tâm.

Hắn gật gật đầu, nói:

- Ta nguyện ý!

- Tốt! Thí Luyện sinh tử chính là bảy cửa ải, chỉ là càng khó hơn so với Vu Thần tháp. Mấy trăm năm nay, ngươi là một người duy nhất tham gia Thí Luyện sinh tử, chúc ngươi thành công!

Nhãn Mô nói xong, thân thể giống như gợn nước nổi lên sóng gió, dần dần biến mất.

Cảnh vật ở chung quanh một lần nữa trở lại thế giới đỏ như máu kia, thế giới đỏ như máu là sát trận chân chính, mà không phải ảo giác!

Lâm Minh từ trong Tu Di giới rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương. Nếu là sát trận, là được dùng vũ khí thực, không cần phải huyễn hóa ra.

- Cửa thứ nhất, Địa Ngục giới!

Bỗng dưng trong đầu Lâm Minh vang lên một thanh âm, tiếp theo trong Huyết trì nổi lên vô số bọt khí, một đám sinh vật hình người đỏ thẫm từ trong Huyết trì hiện ra.

“Huyết Ma!”.

Nghe nói, ở địa phương huyết khí nồng đậm sẽ sinh ra Huyết Ma. Huyết Ma có thể hút tinh huyết con người để lớn mạnh chính mình, có một số Huyết Ma tồn tại lâu dài rất cường đại, thậm chí có thể hoàn toàn hóa thành hình người, thực lực có thể sánh bằng Tiên Thiên.

Vốn thời điểm ở trong ngoại tháp bên ngoài Vu Thần tháp, mỗi một tầng chỉ có hai ba con bằng cỡ con mèo nhỏ, căn bản là không đủ giết, hiện tại lập tức xuất hiện nhiều Huyết Ma như vậy, chiến ý trong lòng Lâm Minh cũng theo đó bùng cháy lên.

“Sát!”.

Lâm Minh nhích động bước chân, thân thể lao vọt tới như quỷ mị, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vạch ra một đạo cầu vồng như dải tơ, chỉ nghe hai tiếng “phốc” “phốc”, hai Huyết Ma bị chặt đứt ngang thân!

Nhưng mà tuy rằng hai Huyết Ma bị chặt đứt nhưng cũng chưa chết, ngược lại có xu thế một lần nữa ngưng tụ lại.

- Bất tử? Sinh mệnh lực thực mạnh, nhưng gặp phải ta xem như các ngươi không hay ho rồi!

Lâm Minh quát to, trường thương run lên, chấn động chân nguyên trào ra như thủy triều, Luyện Lực Như Tơ!

“Bùng! Bùng!”.

Hai tiếng nổ vang, một đôi Huyết Ma này nổ tung thành màn sương mù đỏ tươi.

Lần này, chúng nó chết hoàn toàn. Sau khi Huyết Ma chết đi liền hóa thành hai luồng năng lượng vô hình, bay vào trong cơ thể Lâm Minh, làm dịu khí huyết trong cơ thể hắn.

- Hả? Đây là...

Cảm nhận được hai cỗ lực lượng này, Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, vốn hắn tưởng rằng, giết chết những Huyết Ma này sẽ bổ sung chân nguyên cho hắn giống như trước đây, không nghĩ tới, Huyết Ma chính là bổ sung lực lượng khí huyết trong cơ thể hắn.

Điều này làm cho Lâm Minh vừa mừng vừa sợ, Thí Luyện sinh tử quả nhiên không giống bình thường, tuy rằng độ khó tăng lớn, nhưng hiệu quả của nó lại hơn xa Vu Thần tháp có khả năng đạt tới.

Vu Thần tháp chỉ có thể tăng lên tu vi cho võ giả, mà Thí Luyện sinh tử thì có thể tăng lên thực lực cho võ giả đủ các phương diện.

Tỷ như Huyết Ma này, tăng lên chính là lực lượng khí huyết.

Khí huyết cường đại, cất chứa chân nguyên, chịu đựng càng mạnh, sau khi bị thương nặng cũng dễ dàng khôi phục. Thậm chí khí huyết cường đại đến cực hạn, có thể sống lại tứ chi gãy đoạn, có kim thân không hủy hoại.

Vài ngày trước, Lâm Minh nuốt vào Huyết Linh Chi năm trăm năm kia, cũng là bổ sung khí huyết, nhưng hiện tại chỉ giết chết hai Huyết Ma, Lâm Minh đạt được lực lượng khí huyết đã vượt qua một phần ba của Huyết Linh Chi năm trăm năm kia. Nếu tiếp tục giết chết thêm nữa, không thể tưởng tượng những lực lượng khí huyết hội tụ này sẽ khủng bố đến mức nào.

Mắt thấy từng mảng Huyết Ma lao ra từ trong Huyết trì, Lâm Minh phấn khích trong lòng, chiến ý tăng cao, năm ngàn cỗ chấn động chân nguyên trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương táo bạo như giao long, mũi thương màu bạc đều run rẩy, dường như nó đang phát ra tiếng ngâm hưng phấn.

- Chiến một trận đến cùng!

Lâm Minh nhanh như sao băng nhảy vào giữa đám Huyết Ma, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay lúc vung rộng lúc thu hẹp, giống như con rồng trắng vùng vẫy trong biển máu, nơi nó đi qua máu tươi sôi trào!

Trong loại huyết chiến dạng này, mỗi một thương của Lâm Minh đâm ra, đều kèm theo chấn động chân nguyên cường đại, từng vòng từng vòng dao động không khí mắt thường có thể thấy được như sóng nước ba đào lan ra bốn phía, Huyết Ma theo đó nổ tung thành vô tận sương mù đỏ tươi. Bởi vì sương mù đỏ quá mức dày đặc, sau khi ngưng kết trên không trung liền rơi xuống thành màn mưa máu!!!

Từng luồng hơi máu, ngay trong màn mưa máu, dọc theo làn da của Lâm Minh, cuồn cuộn không ngừng chui vào trong cơ thể hắn, tám trăm năm nay, chỉ có một mình Lâm Minh tham gia Thí Luyện sinh tử, bởi vậy đây là lực lượng khí huyết của Vu Thần thánh địa tích góp từng tí một suốt tám trăm năm qua, phi thường cường đại, vô cùng tinh thuần!

- Thống khoái!

- Lại đến!

Lúc này Lâm Minh đã toàn thân đẫm máu, hắn càng đánh chiến ý càng đậm, thân thể càng có kình lực: Đây là vì những năng lượng khí huyết đó không ngừng chui vào thân thể Lâm Minh, vì thế chẳng những hắn không mỏi mệt, ngược lại cảm giác lực lượng của thân thể quá nhiều dùng không hết.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chín xích chín tấc, ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, khí thế như rồng!

Chương 175: Ngạ quỷ giới

Đầu thương quất ở trên thân Huyết Ma, giống như từng cái túi nước bị đập trúng, một lần quét ngang liền có ba, bốn con Huyết Ma bị đánh xơ xác, hơn một trăm con Huyết Ma, chỉ qua thời gian một nén nhang đã bị Lâm Minh quét sạch!

Đúng lúc này, ở cách đó không xa, vô số sương mù đỏ tươi hội tụ cùng nhau, một con Huyết Ma ước chừng lớn gấp đôi Huyết Ma bình thường chậm rãi huyễn hóa ra. Khác biệt với Huyết Ma bình thường chính là, trên mặt nó đã có thể phân biệt ngũ quan rõ ràng, hiển nhiên Huyết Ma này là một con cường đại nhất.

Lâm Minh nhìn thấy một đầu Huyết Ma cuối cùng này, khóe miệng nổi lên vẻ cười ác độc, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể hắn giống như tia chớp bắn tung ra ngoài, khoảng cách mười mấy trượng hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Cả người hắn bùng phát khí thế hừng hực, Giao Long Xuất Hải!

“Bùng!”.

Lâm Minh đâm một thương trúng thân thể Huyết Ma kia, năm ngàn cỗ chấn động chân nguyên bùng nổ, trực tiếp chấn cho nó thành đám sương mù đỏ tươi.

Tiếp theo là một luồng năng lượng khí huyết chui vào trong cơ thể Lâm Minh, chỉ có điều là con Huyết Ma này gần như tương đương với một gốc cây Huyết Linh Chi năm trăm năm.

Trước sau, tổng cộng Lâm Minh giết chết chín mươi chín con Huyết Ma bình thường, cùng với một con Huyết Ma đầu lĩnh, tương đương với một hơi ăn mười mấy cây Huyết Linh Chi năm trăm năm.

Lực lượng khí huyết khổng lồ kịch liệt chạy quanh ở trong cơ thể Lâm Minh, trong lúc nhất thời hắn cũng không hấp thu hết được.

Nếu nói trước kia khí huyết của Lâm Minh tràn đầy như hỏa lò bùng cháy, như vậy hiện tại, khí huyết của hắn giống như đám khói cuồn cuộn bốc thẳng lên hướng trời cao!

- Thực thống khoái!

Lâm Minh phun ra một hơi dài, có cảm giác chưa hết sức. Tuy rằng đã trải qua một trận chiến ác liệt, nhưng hiện tại tình trạng của hắn ngược lại còn tốt hơn so với trước đó!

“Còn có rất nhiều lực lượng khí huyết bị áp chế ở trong cơ thể, chưa có hấp thu hoàn toàn. Nhưng dù vậy, lực lượng khí huyết của ta cũng tăng trưởng thật to, chiến đấu kịch liệt một ngày đều không có chút mỏi mệt!”.

Lâm Minh đột nhiên nhớ tới điều gì, dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương rạch một đường ở lòng bàn tay, sau đó, lập tức xảy ra một màn khó tin, không ngờ vết rạch này lại lành lặn với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được, qua thời gian không tới mấy lần hô hấp đã hoàn toàn khép lại.

Lần này, Lâm Minh cũng có hơi ngẩn người, tuy rằng hắn biết lực lượng khí huyết cường đại thì năng lực tự lành khôi phục thân thể sẽ tăng cao rất lớn, nhưng không nghĩ tới tăng cao nhiều như vậy.

Năng lực khôi phục sức khỏe biến thái như thế, ở trong chiến trường cũng không cần e ngại bị thương nữa. Nếu ngày sau còn kiếm được thiên tài địa bảo gì đó bổ sung khí huyết, nói không chừng thật sự có thể đạt tới tứ chi gãy sống lại trong truyền thuyết, thậm chí đạt tới một giọt máu có thể sống lại.

- Địa Ngục giới chấm dứt! Cửa thứ hai, Ngạ Quỷ giới!

Thanh âm lạnh lùng kia lại vang lên trong tai Lâm Minh, cảnh vật chung quanh nhanh chóng biến hóa, từ địa vực màu máu biến thành một mảng thế giới u ám. Ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời lờ mờ như nước đục, vô số quạ đen bay lên như đám mây đen che phủ bầu trời, không còn thấy ánh sáng mặt trời.

Trên mặt đất có một dòng sông lớn nước chảy cuồn cuộn, nước sông nhợt nhạt nổi sóng ba đào. Một loại tử khí mênh mang ập vào mặt! Ở bên bờ sông có một tấm bia đá đen, phía trên viết hai chữ to thể chữ triện cổ xưa tang thương, Hoàng Tuyền!

“Ngạ Quỷ giới! Thì ra là thế! Na Y trước có nói qua, Vu Thần tháp chia làm bảy tầng, phân biệt là Địa Ngục giới, Ngạ Quỷ giới, Sinh Súc giới, Vu Nô giới, Phàm Nhân giới, Thần Sứ giới, Vu Thần giới, vốn ta tưởng rằng, những cái tên này chỉ là người Nam Cương đặt ra do tôn giáo và mê tín, không nghĩ tới là thật sự! Chỉ có điều là, thất giới này không tồn tại trong Vu Thần tháp, mà tồn tại ở Thí Luyện sinh tử! Vu nữ bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy!”.

Đúng lúc này, trong Hoàng Tuyền sinh ra sóng lớn cùng lốc xoáy cuồn cuộn, từng con từng con Ngạ Quỷ từ trong nước sông nhợt nhạt vọt ra, kêu gào phóng vọt tới phía Lâm Minh!

...

Ở bên ngoài Vu Thần tháp, Na Y cùng Na Thủy cùng yên lặng chờ đợi.

Na Thủy nói:

- Tỷ tỷ không tiến vào Vu Thần tháp cùng với vị ca ca kia, cùng nhau nhận khảo nghiệm của Vu Thần sao?

Na Y nói:

- Vu Thần lực trong Vu Thần tháp có hạn, hai người cùng nhau tiến vào Vu Thần tháp, hiệu quả không tốt, hơn nữa thực lực của ta hiện tại, nhiều nhất chỉ vượt qua tầng thứ tư mà thôi...

Na Y chỉ mới vừa tròn mười lăm tuổi, hiện nay nếu nàng tiến hành thí luyện Vu Thần tháp thì còn hơi sớm một chút.

Na Y có dã tâm của mình, nàng muốn đi thông qua tầng thứ năm Vu Thần tháp, tiến vào tầng thứ sáu, đạt được tán thành của Vu Thần, gây dựng lại bộ lạc họ Na!

Từ khi thành lập bộ lạc họ Na tới nay, Vu nữ có thể thông qua tầng thứ ba Vu Thần tháp, tiến vào tầng thứ tư đã rất không tệ rồi.

Thông qua tầng thứ tư bước vào tầng thứ năm, đó chính là thiên tài tuyệt đỉnh.

Thông qua tầng thứ năm tiến vào tầng thứ sáu, thì lại là truyền thuyết.

Bộ lạc họ Na tồn tại hơn ngàn năm, chân chính tiến vào tầng thứ sáu, cũng chỉ có một người!

Người này chính là đảm nhiệm Vu Thần sứ đệ nhất của bộ lạc họ Na, chỉ huy bộ tộc chinh chiến tứ phương, mở rộng ranh giới, đánh hạ bộ lạc họ khác.

- Tỷ tỷ! Vị ca ca họ Mộc kia hiện tại đến tầng thứ mấy rồi?

Na Thủy hỏi.

- Hắn...

Na Y nhăn mày lại, nàng có hơi khó hiểu nhìn Vu Thần tháp. Trước đó, Lâm Minh thông qua ba tầng trước với tốc độ mau đến khó tin. Đương nhiên, tuy rằng nàng ngạc nhiên thán phục, nhưng cũng không có gì bất ngờ, dù sao Lâm Minh có thực lực của cường giả Luyện Cốt cực hạn, thông qua ba tầng trước thế như chẻ tre cũng là chuyện bình thường.

Nhưng kỳ quái là, sau khi Lâm Minh thông qua ba tầng ngoại tháp, rồi dường như mất tích. Nàng nhìn chằm chằm vào pháp trận Vu Thần tháp của tầng thứ tư, lại phát hiện pháp trận thủy chung không có vận chuyển, điều đó chứng minh Lâm Minh vẫn chưa có bước vào tầng thứ tư.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Với thực lực của Mộc Lâm, không có khả năng không thông qua được bốn tầng trước, hẳn hẳn là thông qua tầng thứ năm, tiến vào tầng thứ sáu, ít nhất phải tương đương với đảm nhận Vu Thần sứ đại nhân đệ nhất mới đúng!”.

“Chẳng lẽ Mộc Lâm đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở trong Vu Thần tháp?”. Nghĩ đến đây, trong lòng Na Y thắt lại.

“Nhưng... Vu Thần tháp chỉ là một ảo trận, hẳn là sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn mới đúng! Chẳng lẽ...”. Na Y chấn động trong lòng, đột nhiên nhớ tới, ở trong điển tịch cổ xưa của Vu tộc từng tồn tại truyền thuyết...

Truyền thuyết nói thật rất lâu trước kia, Vu Thần sáng lập Thần quốc ở Vu Thần giới, Vu Thần tháp chính là cửa vào đi thông tới Thần quốc, nếu được thần lựa chọn thì có thể mở ra cánh cửa của Thần quốc, từ Thần quốc trở về tức là vua của Nam Cương!

Vua của Nam Cương... Na Y hít sâu một hơi, cảm xúc phập phồng...

...

“Gầy trơ xương như khúc củi, hốc mắt lõm sâu, cặp mắt đỏ tươi... Đây là Ngạ Quỷ của Ngạ Quỷ giới”. Lâm Minh nhìn quỷ hồn dữ tợn đánh tới trước mặt, chúng nó gầy chỉ còn lại có bộ xương, chân dưới ngắn nhỏ, đầu cực lớn, khóe miệng toét ra đến sau đầu, một miệng răng nanh dài sắc nhọn, đầu lưỡi màu đỏ thật dài thè lè xuống bên ngoài, nước miếng không ngừng nhỏ giọt.

- Mặc kệ Ngạ Quỷ hay là Huyết Ma, giống nhau đều giết chết!

Lâm Minh canh chuẩn đầu Ngạ Quỷ xông tới trước nhất chém ra một thương!

“Bốp!”.

Đúng lúc này, liền xảy ra một màn khó tin, không ngờ mũi thương của Lâm Minh lại không hề bị cách trở quét qua thân thể Ngạ Quỷ, mà bản thân Ngạ Quỷ lại không tổn thương mảy may nào, vẫn như trước vọt tới hướng Lâm Minh.

Nó chụp móng vuốt xuống, Lâm Minh ánh mắt chợt ngưng trọng, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, nguy hiểm lắm mới tránh khỏi một kích của nó.

“Miễn dịch với công kích vật lý?”. Trong lòng Lâm Minh lập tức hiểu được, bản thân Ngạ Quỷ là quỷ hồn, căn bản không phải là thực thể.

“Thì ra là thế, đối phó với chúng cần phải dùng võ kỹ, đánh nổ tung tiêu tán hồn phách của chúng, nếu là võ giả võ kỹ không mạnh, gặp phải một cửa này liền có chút phiền phức rồi”.

Kỳ thật Lâm Minh trước nay thuộc loại võ giả võ kỹ không mạnh, chỉ là mấy ngày trước, hắn đánh bậy đánh bạ sáng tạo ra Lôi Hỏa Sát.

Lôi Hỏa Sát dùng một lần, sẽ trực tiếp rút sạch bốn thành chân nguyên của Lâm Minh, đương nhiên không thể tùy tiện sử dụng.

Tuy nhiên không hề gì, hắn còn có chân nguyên hóa hình, còn có thể sử dụng lực lượng của Lôi Đình chi hỏa.

Lâm Minh run lên trường thương, trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương toát ra từng đạo điện xà màu tím, quay chung quanh thân thương, rung động “két két”.

Lôi đình vốn chính là lực lượng trừ tà, quỷ hồn sợ ánh mặt trời, nhưng càng sợ sấm sét hơn, nếu là trời giông tố có quỷ hồn lao tới, sẽ trực tiếp bị sấm sét đánh tan tác, vạn kiếp bất phục.

Nhưng mà, trong truyền thuyết có quỷ hồn tu vi siêu cường, đủ cường đại để cứng rắn chống lại lôi đình. Chúng còn dùng lực lượng lôi đình để rèn luyện tạp chất trong hồn phách. Đây chính là cái gọi là độ lôi kiếp, quỷ hồn vượt qua lôi kiếp, trong cơ thể sẽ dựng dục ra lực lượng thuần dương, cuối cùng có thể tu thành thân thể thuần dương, không khác gì với người sống.

Đương nhiên, những con Ngạ Quỷ trước mặt Lâm Minh này hiển nhiên chưa đạt tới cảnh giới đó.

“Xoạt...”.

Điện xà phun ra nuốt vào, một con Ngạ Quỷ bị lôi điện đánh trúng, trực tiếp bị hồn phi phách tán!

Một luồng năng lượng linh hồn tinh thuần theo đó chui vào cơ thể Lâm Minh, ngay sau đó, hắn cảm nhận linh hồn lực trong cơ thể rõ ràng tăng lên một ít.

- Hả? Linh hồn cường đại?

Lâm Minh thoáng hơi ngạc nhiên, tiếp theo trong lòng vô cùng vui mừng, trước khi đạt tới Tiên Thiên, linh hồn lực rất khó tu luyện. Trước kia Lâm Minh đều phải dựa vào vận chuyển Thái Nhất Linh Hồn quyết trong Minh Văn thuật để rèn luyện lực lượng linh hồn, nhưng tiến cảnh rất chậm.

Tuy rằng linh hồn lực của Lâm Minh so với võ giả cùng cấp đã cường đại hơn rất nhiều, nhưng dùng để chống đỡ khi vẽ Minh Thân phù vẫn còn có chút miễn cưỡng, cho nên sau khi Lâm Minh vẽ xong Minh Thân phù hai lần, đều phải mê man thời gian rất lâu.

“Không nghĩ tới, Ngạ Quỷ giới này có thể tăng mạnh lực lượng linh hồn, quá tốt rồi!”.

Đối với một Minh Văn sư mà nói, linh hồn lực thật sự quá trọng yếu. Hơn nữa sau Tiên Thiên là bắt đầu tu luyện linh hồn, nếu có thể sớm một chút thiết lập trụ cột vững chắc cho Tiên Thiên, như vậy ngày sau tu luyện tất nhiên sẽ xuôi buồm thuận gió.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh sục sôi chiến ý, Lôi Linh trong cơ thể dường như cũng bị sự hưng phấn của hắn lây lan, cấp tốc xoay tròn quay chung quanh hạt giống Tà Thần.

Điện xà thô to từ trên thân thể Lâm Minh bắn ra, “bùm bùm đùng đùng” sóng điện quang khiến người ta nhìn thấy mà ghê người.

“Sát!”.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương như hóa thành một con cự long màu tím vọt lên bay múa, vô số tia chớp bắn nhanh ra hướng bốn phía, hình thành một màng lưới điện thật lớn. Ở trong gió lốc dạng tia chớp này, từng phiến từng phiến Ngạ Quỷ giống như tuyết trắng bị lửa thiêu đốt, nhanh chóng tan rã hóa thành hư ảo.

Tiếng quỷ khóc kêu rên thê thảm không dứt bên tai, năng lượng linh hồn tinh thuần cuồn cuộn không ngừng chui vào cơ thể Lâm Minh, tẩm bổ linh hồn trong tinh thần chi hải của hắn. Ý thức của Lâm Minh cảm nhận rõ ràng chưa từng có, một số biến hóa ở chung quanh, đều không thoát khỏi cảm nhận của hắn.

Đúng lúc này, một tiếng quỷ khóc thê lương vang lên bên tai Lâm Minh, Lâm Minh vốn không cần ngẩng đầu nhìn, lực lượng linh hồn của hắn đã trước một bước tập trung vị trí của đối phương.

Con oán linh màu tím này, hình dáng của nó rõ ràng là một mỹ nữ, mà chỉ có đầu không có thân thể. Ở xa xa nhìn lại, cái đầu của nó cực lớn có tới mười mấy trượng, giống như khảm ở trên bầu trời mờ nhạt, mái tóc bạc dài mấy chục trượng bay tung theo gió.

Chương 176: Vu nô

- Bách Quỷ Vương tại Ngạ Quỷ giới hay sao?

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, một người một thương hóa thành một tia chớp màu tím, bắn nhanh về phía cái đầu mỹ nữ này.

Cái đầu mỹ nữ đầu phát ra một tiếng kêu to, vô số sợi tóc màu bạc lao về phía Lâm Minh, mỗi một sợi tóc bạc giữa không trung đều biến thành một con Bạch Xà, cắn xé về phía Lâm Minh.

- Tới rất tốt!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, mạnh mẽ rung Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, vô số tử điện bùng nổ ra, tia chớp bắn tung tóe, biến thành một tấm lưới điện càng dày đặc hơn, điện quang chói mắt làm cho người khác không thể nhìn thẳng vào được.

Xuy xuy xuy...

Bị luồng điện tấn công, ngàn vạn con Bạch Xà hóa thành hư ảo, cái đầu mỹ nữ phát ra tiếng thét đau đớn, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Nàng mạnh mẽ mở ra cái miệng rộng, cái miệng anh đào khi trước, trong nháy mắt đã ngoác ra tận sau gáy, lộ ra bộ răng nanh dày đặc sắc nhọn trắng ởn, khuôn mặt đang xinh đẹp lập tức biến thành dữ tợn như vậy, làm cho người ta thấy ghê người.

Cái đầu mỹ nữ kêu to một tiếng, đột nhiên cắn về phía Lâm Minh!

- Bại cho ta!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, một luồng điện màu tím còn lớn hơn trước vài lần bắn ra từ Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, trực tiếp đâm vào cái mồm to của đầu mỹ nữ này.

Xoẹt...

Theo tiếng cắt chói tai vang lên, Lâm Minh cả người cả thương xuyên qua cái đầu mỹ nữ này!

Vô số luồng điện mang vẫn quấn quanh trên khuôn mặt của đầu mỹ nữ này.

- A a a a...

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên tận trời, làm cho bầy quạ đen chấn động, liên tục nổ tan xác mà chết, vô số máu và lông chim rơi xuống như mưa.

- Sóng âm thật là lợi hại!

Lâm Minh dùng chân nguyên bảo vệ hai tai, sau khi trải qua hổ báo lôi âm trong Lôi Minh cốc, những sóng âm này đã không là gì cả đối với Lâm Minh nữa.

Cái đầu mỹ nữ kịch liệt vặn vẹo giữa không trung, sau đó ầm một tiếng. Nó nổ tung thành ngàn vạn mảnh vỡ nhỏ, các mảnh vỡ lại tiếp tục nát ra. Mãi cho tới khi tất cả hóa thành vô số điểm sáng trên không trung, dưới bầu trời mờ nhạt, các điểm sáng này có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Mấy giây sau, các điểm sáng này hóa thành một dải sáng, chảy về phía Lâm Minh, giống như một dải thiên hà đổ xuống, lấp lánh dưới ánh mặt trời, vô cùng xinh đẹp.

- Lực lượng linh hồn thật là tinh thuần a!

Lâm Minh hấp thu các điểm sáng này, có thể cảm giác được linh hồn trong cơ thể hắn giống như một hạt giống nhỏ được dòng suối mát làm dịu, đang nhanh chóng trưởng thành.

- Có quá nhiều lực lượng linh hồn. Trong thời gian ngắn thì không thể hoàn toàn hấp thu được, khí huyết lực cũng như vậy, lần này, sau khi vượt qua thí luyện sinh tử, ta muốn bế quan một thời gian, cẩn thận tiêu hóa những lực lượng này.

Lâm Minh lẩm bẩm. Đúng lúc này, bên tai hắn lại lần nữa vang lên âm thanh lạnh như băng:

- Ngạ Quỷ giới, thông qua, cửa ải thứ ba, Sinh Súc giới!

Sau khi thanh âm này vang lên, cảnh tượng xung quanh Lâm Minh lại lần nữa biến hóa, bầu trời mờ nhạt và Hoàng Tuyền chảy cuồn cuộn đều biến mất, biến thành một thảo nguyên hoang dã.

Bầu trời âm u, phủ kín bởi các đám mây đen, tuy nhiên lại không có mưa rơi xuống, vùng thảo nguyên hoang dã vô biên vô hạn, lớp cỏ rêu màu xanh thẩm, kèm theo đám nham thạch màu đen, khiến cho nơi đây trở là một thế giới âm u loang lổ.

Lúc này, một tiếng thú rống trầm thấp đột nhiên vang lên, cách đó không xa, xuất hiện một đám các bóng dáng màu đen, những bóng dáng này có lớn có nhỏ, có di chuyển trên mặt đất, cũng có bay trên không trung, hình dạng rất khác nhau.

Lâm Minh run Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lên, liếm liếm cặp môi đỏ tươi:

- Địch nhân tại Sinh Súc giới là hung thú hay sao? Thật là thân thiết a, ta tập võ nhiều năm như vậy, dường như vẫn luôn chém giết cùng hung thú!

- Rống...

Thú tiếng hô liên tiếp vang lên, trên trăm đầu hung thú ập tới, sát khí tỏa ra bốn phía, lao tới Lâm Minh, đằng trước là một con man ngưu khổng lồ, cao hơn một trượng, có cự mãng to ba thước, có quái điểu hai đầu đang bay trên cao.

Đối mặt với đàn thú hùng hổ này, Lâm Minh chẳng những không chút tránh né, mà ngược lại còn lao tới đàn thú.

Một người một thương, đối mặt với trên trăm con hung thú, chênh lệch cực kỳ lớn, nhưng khí thế của Lâm Minh lại không rơi xuống hạ phong chút nào, khí tức cuồn cuộn bốc lên, lao thẳng về phía chân trời!

- Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh đạp một cước nát mặt đất, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương mang theo ngọn lửa gào thét đâm thẳng ra, một luồng khí tức dương cương cuồn cuộn bao phủ xuống, trực tiếp xuyên qua thân thể một con đại xà dài mười trượng.

- Lên...

Lâm Minh mượn lực trùng kích cường đại này, hai tay đột nhiên trầm xuống, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cong thành hình trăng tròn, thân thể cự mãng nặng hơn một ngàn cân bị Lâm Minh dùng một thương đánh bay!

Đánh bay cự mãng, khí thế của Lâm Minh đã đạt tới cực hạn, đánh ra một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân!”.

Toàn thân Lâm Minh tràn ngập chân nguyên, hai chân như cọc sắt cắm lên trên mặt đất, dùng lực từ thắt lưng, cánh tay vung lên, trường thương mang theo ngọn lửa cháy rực gào thét quét ngang qua, Minh Văn kỹ Thương Cương được phát động, trường thương vốn dài chín xích chín tấc lập tức dài tới hai trượng!

Phốc! Phốc!

Hai con hung thú trực tiếp bị Lâm Minh quét văng ra, chấn động chân nguyên cuồng bạo đã xuyên thấu vào đầu chúng, đánh nát bộ não.

Lâm Minh cứ như vậy mà nhảy vào trong đàn thú, có khí huyết cường đại chống đỡ, khí lực của hắn dường như không dùng hết, mỗi một thương chém ra, đều mang theo một chùm mưa máu.

Trong loại chém giết này, Lâm Minh cảm thấy một luồng lực lượng kỳ dị ào ào đổ vào trong cơ thể hắn, âm thầm thay đổi thể chất của hắn, làm cho cơ bắp của hắn càng cứng cỏi hơn, cơ thể càng rắn chắc có lực hơn.

- Cửa ải thứ ba là tăng cường lực lượng thân thể ư?

Lâm Minh âm thầm hiểu ra, chỗ cường đại nhất của hung thú chính là thân thể của chúng, rất nhiều hung thú có lực lượng cường đại, thân thể của chúng trời sinh đã là vũ khí tốt nhất rồi.

Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, lực lượng thân thể đã rất cường đại, cộng thêm cửa thứ nhất được bổ sung khí huyết lực, cùng lực lượng kỳ dị tại cửa thứ ba này, Lâm Minh cảm giác lực lượng thân thể của mình đang cấp tốc tăng lên.

- Lực lượng thân thể của ta e rằng đã sớm vượt quá vạn cân rồi.

Lực lượng vạn cân đã là cực hạn của võ giả, chỉ có võ giả trời sinh thần lực, sau khi đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong thì mới có thể đạt tới vạn cân, mà sau khi võ giả đi vào Hậu Thiên, lực lượng cũng sẽ không gia tăng quá nhiều, chỉ là chân nguyên càng thêm dày đặc hơn mà thôi.

Trước kia, do Lâm Minh tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, nên bị mọi người lầm tưởng hắn là trời sinh thần lực, hiện tại hắn đã thật sự là trời sinh thần lực rồi, thậm chí so với tố chất thân thể của Thác Khổ thì còn tốt hơn vài lần!

...

Lúc này, bên ngoài Vu Thần tháp, Na Y vẫn đang chờ đợi, từ sau khi Lâm Minh tiến vào Vu Thần tháp, đến lúc này thì đã một canh giờ rồi.

Những điều ghi lại trong cổ lão điển tịch là thật hay sao?

Thần quốc trong truyền thuyết ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận.

Người trở về từ Thần quốc thì sẽ trở thành vua của Nam Cương!

Trong tương lai xa xôi, nếu hắn nguyện ý, hắn có thể trở thành vương giả nhất thống Nam Cương hay không đây?

Nghĩ đến đây, tâm tình của Na Y lại trở nên phức tạp hơn.

Thiếu nữ Nam Cương sùng kính anh hùng, ngay cả Na Y thì cũng không ngoại lệ.

Nhưng nhớ tới cừu hận của cha mẹ và sư phụ, Na Y lập tức thu lại tình cảm thiếu nữ này, yên lặng chờ Lâm Minh trở về.

- Đúng rồi, trong Vu Thần thánh địa có phòng chứa điển tịch, có lẽ sẽ tìm được ở đó một vài ghi chép về Thần quốc!

Na Y nghĩ như vậy, lập tức tháo xuống ngọn nến trên vách tường, châm lửa bước về phía phòng chứa điển tịch.

Na Y còn nhỏ tuổi, rất nhiều truyền thuyết cổ xưa của Vu Thần giáo thì nàng cũng không biết hết!

...

Trên mặt đất rải đầy các mảnh thịt vụn, máu tươi nhuộm đỏ thảm cỏ, Lâm Minh cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay, trước mặt hắn, một con hung thú cuối cùng của Sinh Súc giới giãy giụa rồi ngã xuống, năng lượng kỳ dị này lại lần nữa chui vào thân thể Lâm Minh, hắn dường như có thể nghe được tiếng xương cốt vang lên răng rắc, thân thể của hắn đang âm thầm được cải tạo.

- Thí luyện sinh tử thật là thần kỳ, có thể hoàn toàn thay đổi thể chất của ta, tăng cường lực lượng linh hồn, khí huyết lực, còn cả lực lượng thân thể của ta nữa, điều này tương đương với dựng lại thân thể một lần nữa, mặc dù là một người có căn cơ tu luyện không tốt, nhưng trải qua một phen cải tạo như vậy, thì cũng sẽ trở thành thiên tài. Vu Thần sáng tạo ra thí luyện sinh tử này thật sự là một kỳ nhân, chỉ là không biết thực lực của Vu Thần đạt tới loại cảnh giới nào? Có lợi hại hơn thánh nữ của Thiên Vũ thánh địa hay không đây?

Lúc này, thanh âm lạnh lùng lại vang lên:

- Sinh Súc giới chấm dứt! Cửa thứ tư, Vu Nô giới!

Cảnh tượng lại lần nữa thay đổi, hoang nguyên u ám biến mất, Lâm Minh đi tới trong giác đấu tràng hình tròn, dưới chân mặt gạch cổ xưa, trên mặt đất lờ mờ có thể thấy một màu đỏ sậm loang lổ, dường như đó chính là do máu tươi khô cạn thì lưu lại.

- Giác đấu tràng ư? Cảnh tượng này đúng là rất mới mẻ.

Lâm Minh lẩm bẩm một câu, đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng kim loại va chạm khe khẽ, hắn quay đầu lại, thấy tấm lưới một bên giác đấu tràng bị một con quái vật khổng lồ màu đen xé rách ra.

Con quái vật màu đen này có hình người, thân cao ba trượng, làn da có màu xanh tím, sáng bóng như kim loại, hai cánh tay khổng lồ của nó còn to hơn cả một người trưởng thành, trên tay đang cầm một cái huyền thiết thiết hoàn, trên thiết hoàn có vô số gai nhọn, chỉ nhìn cũng biết trọng lượng của thiết hoàn kia chắc chắn sẽ không dưới ngàn cân!

Con quái vật này có hai đầu, một đầu mọc ra cái sừng nhọn dữ tợn, dài ba xích, một đầu khác thì đang há miệng, lộ ra một cái răng nanh dài nửa xích, cơ bắp của nó rắn chắc như đá hoa cương, trên ngực và hai bên hông đều được quấn một sợi xích sắt, to bằng cánh tay người.

- Đây là Vu Nô sao?

Lâm Minh có thể cảm nhận được rất rõ ràng, sinh vật khổng lồ này mang đến áp lực nặng nề, tuy rằng lần này địch nhân chỉ là một, nhưng Lâm Minh lại có dự cảm, cửa ải thứ tư này còn khó hơn ba cửa ải trước rất nhiều lần.

- Rống!

Vu Nô rít gào một tiếng, thân thể nặng mấy ngàn cân nhảy dựng lên, mặt đất bị nó đạp cho sập xuống, sau đó, nó giống như một viên thiên thạch, đập mạnh về phía Lâm Minh!

Ầm!

Đất đá bay tán loạn, Lâm Minh nhảy ra ngoài, tuy rằng hắn cũng mạnh về lực lượng, nhưng lại không có biện pháp nào cứng đối cứng với con quái vật này được cả.

- Chân nguyên hóa hình!

Lâm Minh rung trường thương lên, chân nguyên ngưng hóa thành thực chất được trút xuống dưới, nhưng không nghĩ tới, Vu Nô này có lực phòng ngự rất mạnh, bị Lâm Minh dùng chân nguyên dày đặc công kích, vậy mà nó vẫn không bị chút tổn thương nào.

- Luyện Lực Như Tơ!

Tất cả đơn nguyên cực nhỏ trên người Lâm Minh đều được điều chỉnh cho hô hấp cùng tần suất, chân nguyên kịch liệt chấn động, loại chấn động này có thể bỏ qua phòng ngự, trực tiếp truyền vào trong cơ thể mục tiêu, phá hủy từ bên trong, cực kỳ bá đạo.

Nhưng mà Lâm Minh không nghĩ tới, năm ngàn luồng chấn động chân nguyên, chìm vào trong thân thể Vu Nô lại giống như trâu đất xuống biển, Vu Nô kia chỉ khẽ chấn động thân thể vài cái, đã lại khôi phục bình thường.

Chương 177: Truyền thuyết Thần quốc

- Cái gì? Không bị sao ư?

Lâm Minh sợ ngây người, đây là lần đầu tiên Luyện Lực Như Tơ của hắn thất thủ, Vu Nô "ăn" toàn bộ Luyện Lực Như Tơ của mình, vậy mà vẫn như không có việc gì, điều này chứng minh nội tạng, xương cốt, cơ bắp của nó cũng có lực phòng ngự khủng bố như bên ngoài thân thể!

- Thật sự làcon quái vật!

Dường như bởi vì bị Luyện Lực Như Tơ công kích, nên Vu Nô trở nên phẫn nộ, nó rút sợi xích thô to trên người ra, đập xuống Lâm Minh!

Sợi xích cực dài giống như một con Giao Long màu đen, mang theo lực lượng vạn quân, mạnh mẽ đập trên mặt đất.

Ầm...

Vô số đá vụn bay lên, giác đấu tràng rộng lớn đã bị đập ra một hố sâu, khó có thể tưởng tượng được quái lực của Vu Nô này tới mức nào.

Lâm Minh đã sớm vận dụng Kim Bằng Phá Hư để né tránh, Vu Nô một kích không đánh trúng, cánh tay lại run lên, sợi xích mạnh mẽ bắn ra, lại lần nữa nhằm về phía Lâm Minh.

- Lôi đình lực!

Trên ngân thương của Lâm Minh lóe lên ánh điện màu tím, hắn nhẹ nhàng điểm mũi thương lên một đoạn xiềng xích, ánh điện này giống như một con tử xà hung mãnh lao theo sợi xích, đánh về phía Vu Nô.

Xoẹt... Xoẹt...

Vu Nô bị điện giật, vô số điện quang bắn tóe ra thân người nó, làn da vốn có màu tím của nó bắt đầu trở nên cháy đen.

Nhưng cũng chỉ là cháy đen mà thôi, sau khi lôi đình lực biến mất, Vu Nô hét lớn một tiếng, lại một lần nữa vung sợi xích khổng lồ, bắt đầu một đợt công kích mới.

Lần này thì Lâm Minh hết chỗ nói rồi, Vu Nô có lực phòng ngự cường đại tới mức người ta phải líu lưỡi, chẳng những có thể phòng ngự chân nguyên hóa hình và Luyện Lực Như Tơ, cho dù là công kích thiểm điện thì nó vẫn chống đỡ được.

Lực phòng ngự khủng bố như vậy, e rằng có mở ra Tà Thần lực thì cũng không có tác dụng gì cả.

Chẳng lẽ thật sự phải dùng một chiêu cuối cùng, Lôi Hỏa Sát hay sao?

Lâm Minh vừa tránh né xiềng xích công kích, vừa nhanh chóng suy nghĩ:

- Lúc này mới là cửa ải thứ tư, ta mà dùng Lôi Hỏa Sát. Vậy thì ba tầng tiếp theo sẽ qua như thế nào đây? Nhưng không dùng Lôi Hỏa Sát, bất kỳ thủ đoạn công kích nào của ta cũng đều không có hiệu quả với nó. Tên này có lực phòng ngự rất biến thái.

- Cũng may mà nó chỉ có lực phòng ngự biến thái, thủ đoạn công kích lại chỉ có một, tốc độ cũng chậm nữa.

- Tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa, nếu mở ra Tà Thần lực, thứ nhất là không biết có hữu hiệu hay không, thứ hai là một khi sử dụng Tà Thần lực, cần một thời gian rất lâu mới khôi phục lại, còn không bằng dùng Lôi Hỏa Sát! Về phần các cửa ải phía sau, không qua được thì cũng là do thực lực của ta không đủ, không có gì đáng buồn cả!

Lâm Minh cắn răng một cái. Trên thanh trường thương vốn đang lóe ra ánh điện bỗng một lần nữa cháy lên ngọn lửa hình hoa sen. Lôi Hỏa tương giao, khí bạo khủng bố va chạm lẫn nhau, phát ra âm thanh như thủy triều vỗ bờ.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, nhắm ngay Vu Nô mà đâm ra một thương!

Tiếng ngọn lửa gào thét và tiếng lôi đình cắn nuốt, vô cùng chân nguyên sắc bén như những dải tơ lao ra, xé rách không gian, từng viên Lôi Hỏa được sinh ra, lao xuống như sao băng!

Trên mặt đất, Vu Nô rống lên một tiếng giận dữ, vung sợi xích sắt đập mạnh về phía Lôi Hỏa cầu.

Ầm...

Giống như lúc này vang lên một tiếng sấm sét, ánh sáng chói mắt giống như một thanh kiếm dài vạn trượng đang phát ra bốn phía, vô số đá vụn bay tứ tung!

Bề mặt giác đấu tràng biến thành một cái hố cực lớn, cánh tay khi nãy Vu Nô nâng lên đã hoàn toàn bị chặt đứt, máu tươi phun ra như suối.

- Vẫn còn sống ư?

Lâm Minh sợ ngây người, đây tuyệt đối là sinh vật chịu đòn tốt nhất mà hắn từng thấy.

- Đi tìm chết!

Lâm Minh đạp mạnh hai chân xuống đất, thân thể như mũi tên bắn ra, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ của Lâm Minh đã đạt tới cực hạn!

Phốc!

Một thương đâm vào vết thương vỡ nát trước ngực Vu Nô, trường thương rốt cuộc phá rách da thịt mà đâm vào trong, Luyện Lực Như Tơ được phát ra, như một cơn thủy triều ập vào trái tim Vu Nô, vết thương cũ lại bị thêm vết thương mới, rốt cuộc Vu Nô rống lên một tiếng, không cam lòng mà ngã xuống.

Thi thể nó nhanh chóng tan rã, hóa thành một luồng năng lượng màu xanh, rót vào trong cơ thể Lâm Minh.

- Ân... Luồng năng lượng này là...

Lâm Minh cảm giác luồng năng lượng màu xanh này cực kỳ bạo ngược, khi trước, bất kể là khí huyết lực do Huyết Ma mang đến, lực lượng linh hồn do Ngạ Quỷ mang đến, hay lực lượng cải tạo thân thể do hung thú mang đến, thì đều cực kỳ ôn hòa, khi hấp thu cũng không tốn sức chút nào.

Nhưng lực lượng màu xanh này lại cực kỳ bạo ngược, va chạm lung tung trong thân thể mình, các cơn đau nhức cũng truyền đến theo, trên trán Lâm Minh chảy ra từng giọt mồ hôi hột.

Trong cơ thể hắn vang lên tiếng răng rắc liên tục, dường như xương cốt của hắn va chạm vào nhau, làm cho Lâm Minh nghe mà hết hồn.

Đúng lúc này, không gian trước mặt Lâm Minh vặn vẹo, Nhãn Mô xuất hiện.

Nó liếc nhìn Lâm Minh một cái, giọng điệu không có chút tình cảm nào, nói:

- Chúc mừng ngươi, người thí luyện, ngươi là võ giả đầu tiên trong vòng sáu ngàn năm thông qua Vu Nô giới.

- Ngươi không cần phải khẩn trương, luồng năng lượng này đã được tích tụ quá lâu rồi, ước chừng sáu ngàn năm, cho nên mới bạo ngược một chút, nó chỉ cải tạo thân thể của ngươi thôi, sẽ không làm tổn thương tới ngươi.

- Sáu... Sáu ngàn năm?

Hiện tại Lâm Minh đau tới mức mở miệng nói chuyện cũng có chút khó khăn.

- Đúng vậy, sáu ngàn năm trước, một người tên là Thanh Vũ, xông qua cửa thứ tư, tuy nhiên hắn thất bại tại cửa thứ năm là Phàm

Nhân giới, sau khi hắn trở về thì thành lập Nam Cương đế quốc khổng lồ, được người Nam Cương gọi là Vũ Hoàng.

Cách lần thông qua tầng thứ tư Vu Nô giới của thí luyện sinh tử tận sáu ngàn năm, điều này cũng không có gì là kỳ quái cả, mình đánh bậy đánh bạ mà lĩnh ngộ ra Lôi Hỏa Sát, thì mới có lực công kích biến thái như vậy, các võ giả bình thường, làm gì có ai chống lại được Vu Nô có lực phòng ngự biến thái đến vậy!

Từ từ, Lâm Minh phát hiện luồng năng lượng màu xanh kia dung nhập vào trong xương cốt, gân mạch của mình, xương cốt trở nên càng chặt chẽ hơn, gân cơ cũng càng thêm cứng cỏi hơn.

Trước đó, tuy rằng lực lượng thân thể của Lâm Minh rất cường đại, nhưng cũng không có nghĩa là lực phòng ngự của hắn cũng cường đại.

Ví dụ như một con Thiết Giáp Ngưu, có thể thoải mái đâm nát tấm thép, một thanh búa sắc bén khi chém vào người chúng thì cũng đều không gây ra tổn thương gì.

Mà Lâm Minh muốn dùng tay không đỡ đao sắc, lại chỉ có thể dựa vào Luyện Lực Như Tơ thì mới có thể dùng một luồng xảo kình đánh văng binh khí ra, nếu thật sự dùng một quyền nện trên lưỡi đao, thì nắm tay của hắn sẽ lập tức bị bổ thành hai nửa.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh hấp thu luồng năng lượng màu xanh cường hóa thể chất này, chỉ cảm thấy thân thể càng thêm rắn chắc, lực phòng ngự càng mạnh hơn, hiện tại có đối mặt với võ giả cấp bậc như Trương Thương kia, thì Lâm Minh cảm thấy mình không cần dùng chân nguyên, vẫn có thể dựa vào thân thể mà cứng rắn chống đỡ được công kích của đối phương.

Khi năng lượng màu xanh đang không ngừng được dung hợp, cảm giác đau đớn cũng dần yếu bớt đi, toàn thân Lâm Minh đẫm mồ hôi, những mồ hôi này còn xen lẫn chất nhầy màu đen, hiển nhiên đây là tạp chất trong cơ thể Lâm Minh.

Khi trước Lâm Minh từng sử dụng Úc Kim Lộc Thai Hoàn để tôi thể, tuy nhiên đó chỉ là thối thể dược vật cấp thấp nhất, tất nhiên là không thể so được với năng lượng màu xanh này.

Trải qua một phen tẩy cân phạt tủy, thân thể Lâm Minh có chút hư thoát, lúc này, Nhãn Mô nói:

- Từ cửa ải thứ tư trở đi, mỗi một cửa, ngươi đều có ba canh giờ để nghỉ ngơi, ngươi có thể sử dụng khoảng thời gian này để khôi phục thân thể đến trạng thái tốt nhất.

- Chúc ngươi may mắn, người thí luyện.

Nhãn Mô nói xong, thân thể dần dần vặn vẹo biến mất, Lâm Minh thở dài một hơi, ngồi xuống mặt đất, may mà còn có thời gian nghỉ ngơi.

Ba canh giờ, vậy là đủ rồi...

...

Lúc này, bên ngoài Vu Thần tháp, Na Y đứng trong phòng chứa sách của Vu Thần thánh địa, trong tay đang cầm một quyển sách cổ, mà trước mặt nàng không xa, một ngọn nến mơ hồ đang chậm rãi cháy, phát ra ánh sáng chập chờn.

Vu Thần thánh địa là một địa cung khổng lồ, bên trong có một chỗ chuyên chứa điển tịch, Na Y đốt nến, tìm thật lâu trong phòng chứa sách thì mới tìm được một quyển bút ký bằng da dê, ghi lại về thần quốc trong truyền thuyết.

Bởi vì quá mức cổ xưa, bản bút ký này đã cực kỳ rách nát, sợi chỉ đóng sách cũng đã mục nát, lật một trang là rời hết ra.

Na Y thật cẩn thận đọc các chữ viết cổ xưa trong bút ký, cuối cùng cũng tìm được các thông tin về Thần quốc.

Bản bút ký này có từ một ngàn năm trăm năm trước, do một tuyệt thế cường giả của Nam Cương tên là Nạp Nhan Đạt viết ra, một ngàn năm trăm năm trước, ngay cả bộ lạc họ Na cũng còn chưa được thành lập.

Trong tay Na Y là bản sao chép lại, tuy nhiên mặc dù là bản sao chép, thì cũng có lịch sử bảy trăm, tám trăm năm.

Nạp Nhan Đạt là một gã Vu sư, hắn cũng để lại các công tích hiển hách và truyền thuyết giai thoại vô tận trong lịch sử Nam Cương.

Hắn thành lập bộ lạc Nạp Cổ khổng lồ, mà bộ lạc này, mãi cho tới hôm nay vẫn là một trong mười bộ lạc cường đại nhất Nam Cương.

Lúc đó, Nam Cương được Nạp Nhan Đạt dẫn dắt, tiến lên phía bắc vào Trung Thổ, các nước đều thần phục, Nam Cương một lần xuất hiện thời kỳ thịnh vượng nhất trong cả ngàn năm qua, nghe nói bản thân Nạp Nhan Đạt ít nhất cũng đã tu luyện đến Tiên Thiên Chí Cực, thậm chí còn có thể cao hơn!

Bởi vì nguyên nhân này, nên Nạp Nhan Đạt vẫn luôn là một trong các anh hùng của Nam Cương, được rất nhiều người sùng bái tôn kính, mặc dù là Na Y thì cũng từng nghe qua không ít câu chuyện về Nạp Nhan Đạt, đối này nhân vật truyền kỳ này, nàng cực kỳ ngưỡng mộ.

Nạp Nhan Đạt ghi lại trong bản bút ký này quá trình hắn tiến vào Vu Thần tháp. Hắn nói mình một đường xung phong liều chết lao tới, sau đó bị Vu Thần lựa chọn, bị truyền tống đến trong Thần quốc.

Thần quốc có tổng cộng bảy tầng, tầng thứ nhất là một địa ngục đỏ như máu, tầng thứ hai là quỷ giới u ám mờ nhạt, tầng thứ ba là thế giới của hung thú dã man, tầng thứ tư là giao đấu với Vu Nô, về các tầng sau thì Nạp Nhan Đạt cũng chưa từng thấy qua.

Nạp Nhan Đạt tại địa ngục thì thấy Vu Thần chi nhãn, Vu Thần chi nhãn cho hắn bảy khảo nghiệm, mỗi một tầng của Thần quốc đều ứng với một khảo nghiệm.

Nhưng Nạp Nhan Đạt cuối cùng chỉ hoàn thành ba cái, khi tiến hành khảo nghiệm thứ tư thì thất bại. Cho nên, Nạp Nhan Đạt chỉ đi tới tầng thứ tư.

Trong bút ký có nói, bảy khảo nghiệm này, độ khó còn lớn hơn cả lấy được Vu Thần tháp, nhất là từ tầng thứ tư về sau, độ khó bắt đầu tăng lên gấp bội, mặc dù là thần ma chi tử, khi đối mặt với khảo nghiệm như vậy, cũng chỉ đành bất lực.

Cho dù là Nam Cương Vũ Hoàng sáu ngàn năm trước, thì cũng chỉ miễn cưỡng hoàn thành khảo nghiệm thứ tư, khi tiến hành khảo nghiệm thứ năm thì thất bại.

Xem tới đây, Na Y cực kỳ kinh ngạc.

Nam Cương Vũ Hoàng, sáu ngàn năm trước từng nhất thống Nam Cương, thành lập đế quốc khổng lồ.

Thực lực bản thân Vũ Hoàng sâu không lường được, nghe nói đã vượt qua Tiên Thiên.

Lúc đó, Vu Thần giáo do Vũ Hoàng thành lập tương đương với tông môn tam phẩm, so với Thất Huyền cốc ở phương bắc lúc này thì cũng không thua kém chút nào!

Bởi vậy có thể tưởng tượng được sự cường thịnh của Nam Cương khi đó!

- Ngay cả Vũ Hoàng bệ hạ cũng không thông qua khảo nghiệm thứ năm ư? Khảo nghiệm của Thần quốc đúng là quá khó khăn, vậy thì khảo nghiệm thứ sáu, thứ bảy kia còn tồn tại làm gì nữa đây?

Chương 178: Chân nguyên Luyện Cốt!

Đối với con dân Nam Cương mà nói, Vũ Hoàng gần như tương đương với Á thần của Nam Cương, cũng chính là tinh thần tín ngưỡng gần bằng với Vu Thần.

Thậm chí có rất nhiều giáo chúng còn cố chấp cho rằng, Vũ Hoàng không chết, mà là phi thăng thành thần, đi tới Vu Thần giới.

Theo Na Y thấy, ngay cả khảo nghiệm thứ năm mà Vũ Hoàng cũng không thể thông qua, thì khảo nghiệm thứ sáu và thứ bảy có độ khó cực cao kia, đã không nhất thiết phải tồn tại nữa.

Còn ai có thể thông qua đây?

...

Thời gian từ từ trôi qua, Lâm Minh lấy Chân Nguyên thạch ra, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, chậm rãi hồi phục chân nguyên, khi trước do dùng Lôi Hỏa Sát, hắn đã tiêu hao hết ngọn lửa và lôi đình lực, lúc này lại đang chậm rãi hồi phục.

Bởi vì khí huyết lực cường đại, hiện tại năng lực hồi phục của Lâm Minh vượt xa các võ giả bình thường, chỉ nửa canh giờ mà hắn đã hoàn toàn khôi phục lại.

- Bắt đầu đi, cửa thứ năm!

Lâm Minh hô gọi Nhãn Mô vừa biến mất kia.

- Tốt, như ngươi mong muốn, cửa thứ năm, Phàm Nhân giới, một cửa này, đã hơn một vạn năm chưa từng có người xông qua!

- Hơn một vạn năm ư...

Lâm Minh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, một cửa khi trước đã sáu ngàn năm không ai thông qua được, một cửa này có hơn một vạn năm thì cũng rất bình thường.

Không gian xung quanh lập tức trở nên tối đen, Lâm Minh đi tới một không gian kỳ lạ, dưới chân là mặt đất mờ mịt, đỉnh đầu tinh không sáng lạn, xung quanh Lâm Minh xuất hiện mười tám hư ảnh, bọn họ đều là võ giả nhân loại, mặc áo đen, cầm trong tay binh khí đủ loại kiểu dáng, có kiếm, đao, thương, côn, có thể nói là mười tám môn binh khí, mọi thứ đều có ở đây.

Lâm Minh chú ý tới tu vi của các võ giả này, trong lòng đột nhiên trầm xuống, trong mười tám người này có mười hai người là Luyện Cốt đỉnh phong, sáu người là Ngưng Mạch kỳ!

Vậy thì còn đánh cái gì nữa?

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, trách không được hơn một vạn năm qua không có ai vượt qua được.

Trong sáu võ giả Ngưng Mạch kỳ này, có năm người mới vào Ngưng Mạch kỳ, một người còn lại là Ngưng Mạch trung kỳ, mười hai võ giả Luyện Cốt đỉnh phong cũng đã bước nửa chân vào Ngưng Mạch kỳ rồi, mỗi một người đều lợi hại hơn nam nhân mặt khỉ và nam nhân đầu trọc khi nãy một phần.

Lâm Minh không thể không hoài nghi, toàn bộ Thiên Diễn đại lục có thể tìm được một thiếu niên mười lăm tuổi, đánh bại được mười tám tên biến thái này hay không đây.

Loại khảo hạch này, thật sự có người thông qua được hay sao?

Nghe tên Nhãn Mô kia nói, dường như hơn một vạn năm trước, còn có người vượt qua được... Đúng là khó tin!

Từ cửa thứ ba đến cửa thứ tư, độ khó đã tăng lên một mảng lớn. Nếu không phải mình có Lôi Hỏa Sát, thì căn bản không có khả năng vượt qua được.

Không nghĩ tới cửa thứ năm này lại có độ khó tăng cao như vậy, thế thì cửa thứ sáu, thứ bảy còn thông qua kiểu gì đây?

- Độ khó của thí luyện sinh tử này cũng thật là biến thái. Trước khi ta tiến vào thí luyện sinh tử, nhiều lắm là có thể đối phó được một võ giả Ngưng Mạch kỳ, hiện tại lập tức có tận sáu tên! Còn có một tên là Ngưng Mạch trung kỳ, đồng thời còn có mười hai võ giả Luyện Cốt cực hạn kìm chế nữa, thật sự là coi trọng ta a!

Lâm Minh cầm ngang Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, chân nguyên toàn thân lưu chuyển, tuy rằng hy vọng xông qua một cửa này là rất xa vời, nhưng hắn vẫn sẽ dùng hết sức để chém giết.

- Thí luyện sinh tử là sát trận chân chính, ta nhất định phải cẩn thận hơn nữa. Nếu không địch lại, sẽ lập tức buông tha, chỉ cần sơ suất một cái, ta lập tức sẽ chết tại đây.

Đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, Lâm Minh cũng không dám giống như trước, trực tiếp nhảy vào trong trận địch, đó căn bản là tự sát.

Vù...

Một võ giả cầm trường côn lao về phía Lâm Minh, quét ra một côn về phía đầu gối Lâm Minh, cùng lúc đó, một võ giả khác cầm đao cũng bước ra, lưỡi đao sáng như tuyết chắn lại các phương hướng mà Lâm Minh có thể né tránh.

- Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh triển khai thân pháp, thân thể như một con cá vọt qua công kích của hai võ giả này, tuy rằng hắn có thể đỡ được công kích của hai người này, nhưng cũng không dám quấn lấy, nếu không sẽ bị vây quanh, nhất định sẽ phải chết.

Thân thể hắn vẽ ra các ảo ảnh, tốc độ tăng đến mức khó tin, liên tiếp tránh thoát ba, bốn lần công kích, như quỷ mị xuất hiện sau một võ giả dùng Lưu Tinh chùy.

Lưu Tinh chùy là binh khí thiên môn, thích hợp cho công kích từ xa, nếu cận chiến thì sẽ rất vướng tay, cho nên Lâm Minh mới lựa chọn tên này là mục tiêu tấn công đầu tiên.

- Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh đâm ra một thương, võ giả Lưu Tinh chùy kia chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong, tuy nhiên phản ứng của hắn cũng cực kỳ nhanh chóng, hai tay run lên, sợi xích Lưu Tinh chùy lập tức cuốn về phía Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Răng rắc!

Xiềng xích cuốn chặt lấy đầu thương của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, nhưng đã lập tức vỡ nát.

Chỉ cần giữ được binh khí của Lâm Minh trong vài nháy mắt, thì Lâm Minh sẽ phải đối mặt với công kích của mười tám võ giả, đến lúc đó, hắn chỉ có thể vứt bỏ binh khí, nếu không thì sẽ không trốn thoát được.

Đúng lúc này, khóe miệng Lâm Minh khẽ cong lên, một luồng điện quang to lớn đột nhiên bắn ra, dọc theo xiềng xích, đánh về phía tên võ giả dùng Lưu Tinh chùy kia.

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Võ giả dùng Lưu Tinh chùy bị điện giật, toàn thân tê liệt, Lâm Minh nhân cơ hội này, quát lớn một tiếng, lực lượng một vạn cân được phát ra, tay phải mạnh mẽ vỗ lên đôi của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, trực tiếp phá nát xiềng xích, một thương này đâm thẳng vào cổ họng của võ giả dùng Lưu Tinh chùy này.

Phốc...

Một thương thủng yếu hầu!

Vừa mới đánh chết một võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, Lâm Minh không dám dừng lại chút nào, lập tức rút thương lui lại.

Vù...

Vị trí mà Lâm Minh vừa đứng, một thanh Phương Thiên Họa kích lớn bằng cánh tay đã đập mạnh xuống, chỉ nghe ầm một tiếng, mặt đá bị đánh sụp một mảng lớn, đây chính là công kích của tên võ giả Ngưng Mạch trung kỳ kia.

Lâm Minh khẽ lau mồ hôi lạnh, đây chính là sát trận chân chính, nếu vừa rồi trốn chậm nửa nháy mắt, thì hắn có thể đã bị đánh gần chết rồi, sau đó bị các võ giả khác đánh chết, ngay cả cơ hội bỏ cuộc thí luyện cũng không có.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên cảm giác một luồng nguyên khí thiên địa tinh thuần chui vào trong thân thể mình, nhờ một luồng nguyên khí thiên địa thì mới làm cho chân nguyên của Lâm Minh phá được cực hạn, chính thức bước vào Dịch Cân đỉnh phong!

- Ân? Phàm Nhân giới này là gia tăng chân nguyên và tu vi ư?

Lâm Minh mừng rỡ, Địa Ngục giới, Ngạ Quỷ giới, Sinh Súc giới và Vu Nô giới cũng không trực tiếp gia tăng tu vi, mà là khí huyết lực, lực lượng linh hồn, tuy rằng có lợi rất lớn cho tu luyện sau này của Lâm Minh, nhưng cũng không có tác dụng quá nhiều cho thực lực hiện tại, mà là thay đổi về chất.

- Mới giết chết một tên đã là Dịch Cân đỉnh phong, nếu giết toàn bộ, thì ta sẽ có thực lực thế nào đây?

Chiến ý trong lòng Lâm Minh tăng mạnh:

- Trước hết giết Luyện Cốt kỳ, sau đó hãy giết Ngưng Mạch kỳ!

Sau khi đạt tới Dịch Cân đỉnh phong, thực lực của Lâm Minh tăng một mảng lớn, tốc độ của hắn cũng nhanh hơn, khi thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, bóng dáng hắn như quỷ mị, công kích của võ giả Luyện Cốt kỳ không thể chạm vào hắn được.

Có thể nói, Kim Bằng Phá Hư là nguyên nhân cơ bản để cho Lâm Minh có thể sống sót dưới tình huống này, nếu một khi bị vây kín, thì hắn sẽ lập tức bị thua.

Bởi vì có thân pháp cực hạn, nên Lâm Minh mới có thể đánh du kích được, mà lôi đình lực trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chính là lợi khí giết người.

Các võ giả có thực lực ngang với Lâm Minh, sau khi bị điện giật thì sẽ tê liệt toàn thân, trong lúc cao thủ so chiêu, một chút tê liệt trong nháy mắt này cũng đủ để quyết định kết quả cuộc chiến rồi.

Phốc...

Lâm Minh đâm một thương vào đầu một tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, chân nguyên toàn thân lại tăng lên một mảng lớn.

- Dịch Cân cực hạn!

Lâm Minh âm thầm mừng rỡ, hắn đột phá Dịch Cân kỳ chỉ hơn một tháng, vậy mà đã sắp bước vào Luyện Cốt kỳ rồi.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên cảm giác thân thể dường như lâm vào trong một vũng bùn nào đó, mỗi một động tác của hắn đều bị lực lượng kỳ dị nào đó dẫn dắt, trở nên chậm chạp.

Xoay người lại, hắn lập tức thấy tên võ giả Ngưng Mạch trung kỳ đã cắm Phương Thiên Họa kích xuống mặt đất, từng luồng dao động chân nguyên ngưng hóa thành thực chất không ngừng tràn ra từ thân thể hắn.

- Khống chế trọng lực ư?

Lâm Minh vừa mới sinh ra ý niệm này, một võ giả Ngưng Mạch kỳ sử dụng kiếm đã như quỷ mị vọt đến phía sau hắn, tay nâng kiếm chém xuống, một luồng kiếm khí màu xanh chém thẳng vào Lâm Minh.

- Đáng chết!

Lâm Minh giơ thương đón đỡn, nhưng luồng kiếm khí kia lại rất linh hoạt và sắc bén, mặc dù bị cản trở, nhưng vẫn có một phần xẹt qua cán thương, chém lên trên người Lâm Minh.

Xoẹt...

Y phục của Lâm Minh bị xé rách, lộ ra Tử Kim nhuyễn giáp bên trong, một luồng chân nguyên linh hoạt, sắc bén nhảy vào trong nhuyễn giáp, trực tiếp đâm vào trong ngũ tạng lục phủ của Lâm Minh.

Lâm Minh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay ngược ra ngoài, tuy nhiên hắn rất nhanh đã ổn định thân hình lại, tra xét thân thể, bản thân hắn cũng thấy kinh ngạc:

- Ân? Không có việc gì?

Tuy rằng đau đớn, nhưng nội tạng vẫn chưa bị thương tổn, lực phòng ngự cường đại như vậy, ngay cả bản thân Lâm Minh cũng không thể tin được:

- Là do khi ở tầng thứ tư, giết chết tên Vu Nô kia, làm biến đổi thể chất của ta, quá biến thái, đây là công kích của cao thủ Ngưng Mạch kỳ a, tuy rằng chỉ là dư chấn, nhưng cũng đủ để giết chết võ giả Dịch Cân kỳ rồi, vậy mà lại bị ta cứng rắn đỡ được, hơn nữa còn không bị thương.

Võ giả cầm kiếm kia chỉ là con rối do nguyên khí thiên địa huyễn hóa ra, hắn cũng không biết cái gì gọi là kinh ngạc, nhìn thấy một kiếm không có hiệu quả, hắn liền tiếp tục cầm kiếm xông tới.

Tất nhiên Lâm Minh sẽ không dây dưa với hắn, thân thể lóe lên một cái, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt Lâm Minh đã đi tới phía sau hai tên võ giả Luyện Cốt đỉnh phong.

Xoẹt... Xoẹt...

Hai cái đầu bay lên cao, lại có thêm hai người bị giết!

Sau khi Lâm Minh đạt tới Dịch Cân cực hạn, giết chết võ giả Luyện Cốt đỉnh phong đã cực kỳ dễ dàng.

Hai luồng năng lượng tinh thuần xen vào kinh mạch của Lâm Minh, thân thể Lâm Minh chấn động, cảm thấy xương cốt toàn thân chấn động và tê dại, dường như có thứ gì đó đang chui vào trong xương cốt mình.

Xương cốt trở nên càng thêm chặt chẽ hơn, càng cứng cỏi hơn.

- Chân nguyên nhập cốt, Luyện Cốt kỳ!

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Minh đã chính thức bước vào Luyện Cốt kỳ.

Chân nguyên vô cùng cường đại ập vào trong từng bộ phận thân thể, Lâm Minh cảm thấy lực lượng toàn thân được tăng vọt, loại cảm giác này giống như trong cơ thể có thứ gì bị đốt cháy, toàn thân tràn ngập nhiệt huyết.

Mắt thấy tên võ giả Ngưng Mạch kỳ cầm kiếm kia lại chém một kiếm tới, Lâm Minh quát lớn một tiếng, đâm ra một thương.

- Luyện Lực Như Tơ!

Ầm!

Năm ngàn luồng chấn động chân nguyên cùng bùng nổ, mỗi một luồng đều to lớn hơn luồng trước vài lần, chân nguyên cường đại như vậy, kiếm khí của tên võ giả Ngưng Mạch kỳ kia trực tiếp bị phá nát.

- Chết...

Chương 179: Ba kỳ bảo

Lâm Minh bước ra một bước, trường thương như một con rắn độc đâm ra, Bạo Vũ Lê Hoa!

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh...

Trong nháy mắt, hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu lần, Lâm Minh dùng thanh thương nặng nề so tốc độ với kiếm, hơn nữa còn không bị rơi xuống hạ phong!

- Lôi đình lực!

Một tiếng xoẹt vang lên, ánh điện màu tím thoáng hiện, tên võ giả Ngưng Mạch kỳ dùng kiếm kia bị tê liệt toàn thân, Lâm Minh giơ thương đâm tới, mà đúng lúc này, tên võ giả cầm Phương Thiên Họa kích kia cũng đã đập mạnh một kích tới!

Keng...

Lâm Minh giơ thương đỡ lại, thương kích va chạm, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chín xích chín tấc cứng rắn đỡ được một đòn của Phương Thiên Họa kích to bằng cánh tay kia.

Một kích toàn lực của võ giả Ngưng Mạch trung kỳ lại bị Lâm Minh ngăn cản được!

- Bại cho ta!

Lâm Minh mở ra Tà Thần lực, Lôi Hỏa lực lượng gặp nhau, một Lôi Hỏa cầu nhỏ bằng đầu người xuất hiện trên mũi của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương:

- Lôi Hỏa Sát!

Ầm...

Ngọn lửa bị nén ép với mật độ cao, kết hợp với lôi đình lực lượng, cùng nổ tung ra, luồng sáng vàng vạn trượng phá vỡ bầu trời đêm, sóng khí cực kỳ cường đại bắn ra bốn phía, vài tên võ giả gần đó trực tiếp bị đánh văng ra ngoài!. Ngôn Tình Ngược

Ên võ giả Ngưng Mạch trung kỳ dùng Phương Thiên Họa kích kia hoàn toàn bị bao phủ trong vụ nổ cuồng bạo này, ngũ tạng lục phủ vỡ nát, trực tiếp tử vong.

Bị nhiều võ giả như vậy kìm chế, một chiêu đánh chết võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, ngay cả bản thân Lâm Minh cũng hơi ngây người ra một chút, trong lúc vô tình, sức chiến đấu của hắn đã tăng lên đến loại trình độ này rồi.

Một luồng cỗ nguyên khí thiên địa còn nồng đậm hơn trước vài lần đang ập vào trong thân thể Lâm Minh, chân nguyên toàn thân được luồng nguyên khí thiên địa này làm dịu, càng chui sâu thêm vào trong xương cốt gân da, vừa mới tiến vào Luyện Cốt kỳ, tu vi của hắn đã được củng cố.

Lâm Minh vừa mừng vừa sợ, cứ tiếp tục như vậy, tu vi của hắn e rằng sẽ tăng lên tới Luyện Cốt đỉnh phong!

Tới lúc đó, sức chiến đấu của hắn sẽ được đề cao tới trình độ nào đây?

Giết chết tên võ giả mạnh nhất, đã không có trọng lực quỷ dị kia hạn chế nữa, cộng thêm thực lực của Lâm Minh tăng lên, không lâu sau, áp lực lên người hắn đã giảm đi rất nhiều.

Hắn không còn dùng thuật tập kích nữa, mà cầm thương trực tiếp giết vào trong đám địch nhân!

Võ giả Luyện Cốt kỳ đỉnh phong không còn là đối thủ của hắn nữa, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương quét ngang một cái, đã có một võ giả Luyện Cốt kỳ bị mất mạng, địch nhân càng lúc càng ít, mà Lâm Minh càng lúc lại càng mạnh!

Chỉ nửa nén hương sau, trên mặt đất đã có mười mấy thi thể nằm la liệt. Mà trước mặt Lâm Minh chỉ còn lại có bốn tên võ giả Ngưng Mạch kỳ, lúc này tu vi của Lâm Minh đã tăng lên tới Luyện

Cốt đại thành!

Cuộc chiến đấu sau đó đã không có bất kỳ điều gì đáng nói nữa.

Võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ đã không phải là đối thủ của Lâm Minh.

Một hơi giết chết bốn người còn lại, thực lực của Lâm Minh nhân cơ hội này tăng lên tới Luyện Cốt đỉnh phong!

- Luyện Cốt đỉnh phong...

Lâm Minh hít sâu một hơi, nắm chặt hai đấm lại, hắn cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, đây là cảm giác cường đại mà trước nay hắn chưa từng có!

Cửa ải thứ năm này tăng thực lực lên quá lớn, lớn tới mức mà ngay cả Lâm Minh cũng có cảm giác không chân thực.

Nếu không phải thực lực được đề cao, thì Lâm Minh căn bản không qua được một cửa này.

Nếu tầng thứ sáu vẫn là đề cao tu vi, thì hắn có thể tăng lên tới cảnh giới Ngưng Mạch, thậm chí là Ngưng Mạch đại thành hay không đây?

Tuy nhiên loại khả năng này cũng không quá cao, loại phương pháp hấp thu nguyên khí thiên địa tinh thuần, nhanh chóng tăng lên thực lực này cũng giống như ăn thiên tài địa bảo, không thể tăng lên tu vi một cách vô hạn độ được, nếu không thì tu vi sẽ trở nên bất ổn.

Đúng lúc này, Nhãn Mô xuất hiện, nó nhìn chăm chú Lâm Minh một lát, nói:

- Chúc mừng ngươi, người thí luyện, ngươi có lẽ là thiếu niên thiên tài nhất trong vòng một vạn chín ngàn năm tại thí luyện sinh tử mà ta quản lý này. Ta rất chờ mong ngươi xông qua cửa thứ sáu, một cửa này, từ xưa đến nay, còn chưa từng có người nào xông qua được, ngươi vẫn có ba canh giờ để khôi phục thể lực.

- Từ xưa đến nay không có người nào thông qua ư?

Lâm Minh khẽ nhíu mày:

- Chỉ riêng tầng thứ sáu đã không có người nào thông qua được rồi, vậy thì tầng thứ bảy chẳng phải lại càng khó hơn sao? Vu Thần tiền bối thiết lập độ khó này, có phải là quá cao hay không đây?

Nhãn Mô nói:

- Chuyện mà chủ nhân bố trí, ta không có quyền bình luận, có thể là chủ nhân đã đánh giá cao các thiên tài Nam Cương rồi, cũng có thể là do chủ nhân cố ý làm như thế, Vu Thần tháp có lẽ sẽ tồn tại mười mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn năm, một vạn chín ngàn năm qua không có người nào thông qua tầng thứ sáu, cũng không có nghĩa là trong tương lai sẽ không có, lưu lại cơ duyên cho thiên tài xuất sắc nhất, chắc đây cũng là tâm nguyện của chủ nhân, chủ nhân chỉ để lại ba lễ vật thưởng cho người vượt qua thí luyện sinh tử này, lấy đi cái nào là ít cái đó, nếu độ khó quá thấp, hiện tại đã sớm bị lấy đi hết rồi.

Lâm Minh lại hỏi:

- Vậy trong một vạn chín ngàn năm qua, có bao nhiêu người tiến vào thí luyện sinh tử, bọn họ đều đi đến tầng thứ mấy?

Nhãn Mô nói:

- Tổng cộng có ba mươi hai người tiến vào thí luyện sinh tử, trong đó có ba người dừng lại tại tầng thứ ba Sinh Súc giới, hai mươi sáu người dừng lại tầng thứ tư Vu Nô giới, trong ai mươi chín người này, có bảy người tử vong! Thông qua tầng thứ tư Vu Nô giới thì chỉ có ba người mà thôi, còn thông qua tầng thứ năm Phàm Nhân giới thì chỉ có duy nhất một người, hiện tại ngươi là người thứ hai. Chúc ngươi thông qua toàn bộ thí luyện, lấy đi một trong ba kiện bảo vật mà chủ nhân lưu lại.

Thông qua toàn bộ thí luyện ư? Lâm Minh hít sâu một hơi, nói thật, hắn cũng không có tuyệt đối nắm chắc, từ tầng thứ tư trở đi, độ khó tăng quá lớn, nếu không phải tu vi của hắn tăng lên một đại cảnh giới, thì căn bản không có biện pháp đi tới đây được.

- Ba kiện bảo vật kia, rốt cuộc là cái gì? Hiện tại ta có thể xem không?

Lâm Minh hỏi.

- Có thể.

Nhãn Mô cũng không giấu giếm Lâm Minh, trên thực tế, ba kiện bảo vật này vốn cũng để cho Lâm Minh thấy, cho hắn làm ra một lựa chọn.

Không gian trước mặt Nhãn Mô xuất hiện một đợt vặn vẹo, ba kiện bảo vật liền xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Ba kiện bảo vật này, cái thứ nhất là một quyển trục màu vàng nhạt, chỉ rộng hơn một xích, hai đầu của quyển trục đều do xương thú tạo thành, bề mặt quyển trục trắng như cát, được cuộn lại, dày không quá một tấc, chỉ mới nhìn nó thì đã có thể cảm giác một loại khí tức đại đạo cổ xưa mênh mông ập tới!

Cái thứ hai là một khối thủy tinh màu đỏ sậm, trong khối thủy tinh này có chứa một sợi tơ nho nhỏ màu đỏ thẫm, thoạt nhìn giống như là Phát Tinh ẩn chứa trong thủy tinh vậy.

Cái gọi là Phát Tinh chính là một loại khoáng vật hình kim nhọn, ẩn chứa trong thủy tinh, hình dạng khác nhau, thay đổi thất thường, bởi vì hình của chúng giống tóc, cho nên mới gọi là Phát Tinh, khá là thường gặp trong thủy tinh.

Tuy nhiên, điều làm cho người ta thấy kỳ dị chính là, bình thường thì Phát Tinh trong thủy tinh là vật chết, mà “Phát Tinh” này lại giống như một con rắn nhỏ, chậm rãi di động trong thủy tinh, dường như trong khối thủy tinh màu đỏ kia là chất lỏng vậy, vô cùng thần kỳ.

Cái thứ ba là một bình ngọc màu trắng ngà, mang theo hoa văn sặc sỡ, tuy rằng không biết trong bình ngọc là cái gì, nhưng chỉ nhìn bình ngọc kia thì Lâm Minh đã cảm thấy kinh hãi rồi, hoa văn sặc sỡ trên bình ngọc kia giống như ẩn chứa huyền cơ chí lý nào đó, làm cho người khác nhìn mà như trầm mê vào trong nó.

Nhìn thấy ba kiện bảo vật này, Lâm Minh không kìm được thở dốc, hắn vốn cho rằng Vu Thần sẽ lưu lại thần binh lợi khí gì đó, không nghĩ tới, ba thứ được để lại đều là bảo bối không quá rõ ràng như vậy.

Tuy rằng không biết ba kiện bảo vật kia là những thứ gì, nhưng chỉ nhìn khí thế của chúng thì cũng có thể cảm nhận được chúng rất không tầm thường chút nào.

Điều này làm cho Lâm Minh tim đập nhanh hơn, chỉ hận không thể ngay lập tức chiếm ba kiện bảo vật này làm của riêng.

Đáng tiếc... Chỉ có thể chọn một cái, điều kiện đầu tiên còn là thông qua tầng thứ bảy!

- Những này bảo vật có tác dụng gì?

Lâm Minh hỏi, chỉ có thể tuyển một cái, đương nhiên hắn phải biết tác dụng của chúng, từ đó cẩn thận lựa chọn.

Nhưng không nghĩ tới, Nhãn Mô nghe Lâm Minh nói vậy, liền nói:

- Xin lỗi, tác dụng cụ thể thì ta không thể nói rõ được, bởi vì giá trị của ba kiện bảo vật này cũng không giống nhau, để cam đoan tính công bằng cho mỗi một người thí luyện tiến vào Vu Thần tháp, ngươi chỉ có thể tự mình lựa chọn.

- Giá trị cũng không giống nhau?

Lâm Minh sửng sốt một chút, sau đó khẽ nhíu mày. Xem ra chỉ có thể dựa vận khí mà lựa chọn, cái nào có giá trị cao nhất đây?

Ba vật phẩm, mỗi một vật đều giống như tuyệt thế chi bảo, tuy nhiên, đầu tiên Lâm Minh loại trừ quyển trục mà vàng nhạt kia đi đã, loại quyển trục này, tám phần là ghi lại công pháp, võ kỹ hoặc là kỹ xảo luyện đan, luyện dược nào đó.

Nói không chừng đó còn là công pháp do Vu Thần tự mình tu luyện, sửa sang lại rồi truyền cho hậu nhân.

Công pháp đỉnh cấp đương nhiên là quý báu, thậm chí đối với võ giả mà nói, nó còn là thứ trọng yếu nhất, tuy nhiên những thứ này thì Lâm Minh đã có rất nhiều, thậm chí sau này còn có thể có cái mới nữa, cho nên đối với công pháp của Vu Thần, Lâm Minh cũng không quá khát vọng.

Chỉ còn lại bình ngọc có hoa văn sặc sỡ và khối thủy tinh có sợi tơ màu đỏ kia mà thôi.

Trong hai thứ này, rốt cuộc cái nào quý giá hơn đây?

Lâm Minh đoán, trong bình ngọc kia có thể là linh đan diệu dược nào đó.

Đa số linh đan diệu dược thì đều dùng để tăng lên tu vi, chỉ có một số ít dùng để cải thiện thể chất, rèn luyện thân thể.

Về phần khối thủy tinh màu đỏ kia, hắn hoàn toàn không biết nó là cái gì, cũng không biết nó có tác dụng gì, hắn thử dùng linh hồn lực tra xét, nhưng linh hồn lực lại không thẩm thấu vào trong khối thủy tinh màu đỏ kia được, dường như trong thủy tinh chính là một thế giới, thậm chí Lâm Minh cũng không thể xác định rõ ràng, sợi tơ màu đỏ kia rốt cuộc là vật còn sống, hay là một vật chết.

- Sợi tơ màu hồng kia rốt cuộc là cái gì đây? Nếu là vật còn sống, có thể là khế ước thú, thông linh thú nào đó hay không, sẽ có tác dụng gì đây? Nếu là vật chết, vậy thì chẳng lẽ nó là một loại khoáng vật quý giá, có thể dùng để luyện chế thần khí ư? Hay là, nó có thể ăn vào được, làm tăng tu vi?

Lâm Minh nhìn thủy tinh màu đỏ kia, đột nhiên có một loại xúc động muốn chọn nó rất mãnh liệt, muốn xem một chút rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Nhãn Mô cũng không thúc giục Lâm Minh, mà yên lặng lơ lửng một bên, để mặc cho Lâm Minh dùng linh hồn lực tra xét ba bảo vật này.

Một khắc sau, Lâm Minh cắn răng ra quyết định:

- Ta chọn khối thủy tinh màu đỏ này!

Rốt cuộc thì hắn vẫn không thể ngăn cản được ý niệm mãnh liệt kia, tuy rằng linh đan diệu dược cũng tốt, nhưng hiện giờ thể chất của Lâm Minh đã rất tốt rồi, hơn nữa về sau còn có thể có cơ hội thu được thiên tài địa bảo dùng để cải thiện thể chất nữa.

Về phần gia tăng tu vi gì đó, chỉ cần cố gắng tu luyện, trải qua năm tháng tích lũy thì cũng vẫn đạt tới.

Mà khối thủy tinh màu đỏ kia, không biết vì sao, trong lòng Lâm Minh có một dự cảm mãnh liệt, dường như nếu bỏ lỡ cơ hội này, về sau sẽ không có khả năng nhận được nó nữa.

Chương 180: Đối mặt với Hậu Thiên

Cho nên Lâm Minh dứt khoát buông tha cho đan dược có vẻ ổn thỏa hơn, mà lựa chọn viên thủy tinh đỏ này.

- Như ngươi mong muốn.

Nhãn Mô trực tiếp thu lại hai bảo vật khác, chỉ để lại khối thủy tinh đỏ chứa sợi tơ kia:

- Người thí luyện, ngươi lựa chọn bảo vật này, đây là thứ quý giá nhất trong số ba loại bảo vật, cũng là thứ khó nhận được nhất, lựa chọn bảo vật này, tầng thứ sáu Thần Sứ giới, ngươi sẽ không được ban thưởng lực lượng nữa, nói cách khác, nếu ngươi không thể một hơi thông qua tầng thứ bảy, như vậy thì ngoài những thứ thu được từ năm tầng trước, ngươi sẽ không nhận được thứ gì cả.

Lâm Minh còn chưa kịp kích động khi nghe đoạn đầu mà Nhãn Mô nói, thì đoạn sau lại đá văng tâm tình của Lâm Minh xuống tận đáy cốc.

Thực sự quá độc rồi, nếu không thể thông qua tầng thứ bảy, thì không khác gì mất công vô ích!

Vốn hắn còn trông cậy vào lực lượng được thưởng tại tầng thứ sáu, cho dù không phải là gia tăng tu vi, cũng là các lực lượng theo hình thức khác, khi tới tầng thứ bảy thì sẽ càng nắm chắc hơn, nhưng hiện tại đã không có cơ hội này nữa.

Phải một hơi vọt tới tầng thứ bảy!

Nhãn Mô nói xong, lập tức biến mất, Lâm Minh không dám lãng phí thời gian, lấy ra một viên Chân Nguyên thạch, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Lần này, thời gian hắn khôi phục cực kỳ dài, hắn phải khôi phục thực lực tới mức đỉnh phong trước khi thông qua tầng thứ sáu, đồng thời điều chỉnh tâm tình đến trạng thái không minh, nghênh đón cửa thứ sáu của Vu Thần tháp mà sau một vạn chín ngàn năm vẫn chưa từng có người nào xông qua được này.

...

Ở bên ngoài Vu Thần tháp, Na Y đã đợi rất lâu, Na Thủy thì đã sớm mơ màng mà ngủ, nàng giống như một con mèo nhỏ, cuộn mình trong góc phòng. Trên người là chiếc áo khoác do Na Y cởi ra đắp lên.

Na Y đoán hiện tại ít nhất đã là canh năm rồi, trời đã tờ mờ sáng.

Nhưng Vu Thần tháp vẫn không có chút động tĩnh nào. Điều này làm cho nàng có chút gấp gáp, hắn thật sự tiến vào Thần quốc hay sao? Còn ở trong Thần quốc lâu như vậy, hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi?

Tuy rằng trong bút ký của Nạp Nhan Đạt không ghi rõ thời gian trong Thần quốc là bao nhiêu, nhưng căn cứ theo mô tả của Nạp Nhan Đạt trước khi tiến vào và sau khi đi ra, thì Na Y có thể đoán rằng thời gian mà Nạp Nhan Đạt Ttrong Thần quốc vào khoảng một, hai canh giờ.

Mà hiện tại Lâm Minh đã vào trong đó ít nhất là bốn, năm canh giờ rồi!

Làm cho Na Y lo lắng chính là, Nạp Nhan Đạt từng ghi rõ trong bút ký, sau khi tiến vào Thần quốc, nếu thực lực không đủ, thì có thể sẽ tử vong!

Điều này làm cho Na Y càng nóng lòng hơn, đã vài lần nàng muốn tiến vào Vu Thần tháp để dò xét, nhưng đều cố nhịn xuống, dù sao mỗi người chỉ có một lần cơ hội tiến vào Vu Thần tháp, mà hiện tại, đối với nàng mà nói, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất.

Hơn nữa mấu chốt chính là, cho dù nàng tiến vào Vu Thần tháp thì cũng không làm được chuyện gì cả, dù sao thực lực của nàng còn kém hơn Lâm Minh quá nhiều.

Na Y vừa nôn nóng, vừa xoa xoa bề mặt bản bút ký thô ráp kia, đứng ngồi không yên.

- Tỷ tỷ...

Thanh âm mơ màng của Na Thủy vang lên.

- Ân, A Thủy, ngươi tỉnh rồi!

- Tỷ tỷ, mấy giờ rồi?

Na Thủy theo bản năng vặn người, bởi vì cả đêm nằm trên tảng đá, nên lưng của nàng có chút đau, cũng may nàng là võ giả, nếu là cô bé bình thường, ngủ một đêm như vậy, e rằng trên lưng đã xanh tím rồi.

- Không rõ lắm, ít nhất là canh năm.

- Nga... Ca ca họ Mộc kia còn chưa đi ra ư?

- Chưa...

Na Y thở dài một hơi.

- Tỷ tỷ, vị ca ca kia thật sự tiến vào Thần quốc hay sao? Vậy có phải hắn sẽ trở thành anh hùng lợi hại như Nạp Nhan Đạt đại nhân không?

Na Y miễn cưỡng gật gật đầu, nói:

- Chắc là vậy...

Điều kiện đầu tiên là hắn có thể bình an mà trở về...

Trong thí luyện sinh tử, Lâm Minh rốt cuộc bước vào tầng thứ sáu, Thần Sứ giới.

Đi tới thế giới này, cảnh tượng trước mặt Lâm Minh là một thần điện to lớn màu trắng, thần điện này lơ lửng giữa không trung, quanh nó có chín cột trụ lớn, mỗi một cây cột đều cao trăm trượng, đâm thẳng tận trời.

Lâm Minh đứng trên quảng trường trước đại điện này, chung quanh từng ngọn núi lơ lửng, thác nước cao vạn trượng từ trên ngọn núi trút xuống, hóa thành vô số hạt châu bạc, rơi vào hư không.

Trước mặt Lâm Minh là một nam nhân trung niên mặc bộ áo bào màu xanh, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, đưa lưng về phía Lâm Minh, trên đầu của hắn bó lại thành búi tóc, hai hàng tóc trắng đen rủ xuống hơn hai xích.

Lâm Minh nhìn tu vi của người này, trong lòng chợt rùng mình.

Kẻ này là một cao thủ Hậu Thiên!

Tuy rằng chỉ mới bước vào Hậu Thiên kỳ, nhưng cảnh giới Hậu Thiên và Ngưng Mạch kỳ có sự khác nhau về bản chất.

Lâm Minh cười khổ, mình còn chưa đến mười sáu tuổi, nhưng với cốt linh của hắn, tại tầng thứ sáu lại gặp phải cao thủ Hậu Thiên kỳ!

Tìm khắp toàn bộ Thiên Diễn đại lục, có thể tìm ra bao nhiêu thiếu niên mười lăm tuổi, có thực lực Hậu Thiên đây?

Nam nhân trung niên này yên lặng xoay người lại, khuôn mặt hắn có chút mông lung, giống như một luồng sáng mờ, không hề nghi ngờ gì nữa, đây chính là địch nhân mà Lâm Minh cần phải đánh bại rồi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh đối mặt với cao thủ cảnh giới Hậu Thiên.

Luyện Cốt đỉnh phong đối mặt với Hậu Thiên sơ kỳ, vượt qua một cảnh giới rưỡi, nghe ra thì một cảnh giới rưỡi có vẻ cũng không nhiều lắm, nhưng một đường võ đạo, càng đến phía sau, chênh lệch giữa mỗi một cảnh giới càng lớn hơn.

Từ Luyện Cốt kỳ đến Ngưng Mạch kỳ, kinh mạch toàn thân được đả thông, chân nguyên thông suốt, đã là một lần tăng vọt rồi, từ Ngưng Mạch kỳ đến Hậu Thiên kỳ, chân nguyên hội tụ vào đan điền, thông qua kinh mạch mà bổ sung vào toàn thân, cuồn cuộn không dứt, lại là một lần tăng vọt nữa.

Vượt qua hai bước ngoặt lớn, đối phó với võ giả Hậu Thiên kỳ, Lâm Minh không có chút nắm chắc nào.

- Xuất thương đi!

Làm cho Lâm Minh thấy ngoài ý muốn chính là, nam nhân trung niên này lại có thể nói, hơn nữa còn dùng ngôn ngữ Thần Vực.

Lâm Minh cầm thương bằng tay phải, khuỷu tay đè lên cán thương, đuôi thương nép vào xương sườn, trường thương dài gần một trượng bị hắn chỉ thẳng ra ngoài, mũi thương chỉ thẳng vào nam nhân trung niên này.

Nam nhân trung niên rút trường kiếm ra, chậm rãi nói:

- Ngươi... Chắc chắn thất bại!

Xoẹt...

Ngay nháy mắt mũi kiếm rời khỏi vỏ, chỉ nghe một tiếng kiếm ngâm chói tai, không khí bị một kiếm này bổ ra, nam nhân trung niên chém ra một kiếm về phía mặt của Lâm Minh.

Tốc độ của nam nhân trung niên này sắp đến mức cực hạn, mà kiếm của hắn được đâm ra từ một góc độ khó tin, dường như có trốn như thế nào thì cũng đều không thể tránh thoát được.

- Luyện Lực Như Tơ!

Lâm Minh khẽ quát một tiếng, đâm ra một thương, nếu không thể nhìn thấu quỹ tích đường kiếm của nam nhân trung niên này, thì Lâm Minh sẽ dùng lực phá xảo, dùng chấn động chân nguyên khổng lồ để ngăn cản một kiếm này.

Coong...

Kiếm khí sụp đổ, nhưng năm ngàn luồng chấn động chân của Lâm Minh cũng sụp đổ hơn phân nửa, Lâm Minh đạp mũi chân một cái, thân thể nhanh chóng lui ra ngoài.

Chân nguyên đã tiêu hao không ít, tuy nhiên không sao cả, Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nguyên khí thiên địa xung quanh cuồn cuộn đổ vào trong cơ thể hắn, nhanh chóng bổ sung chân nguyên bị tiêu hao, hiện giờ tu vi của Lâm Minh chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong, nhưng sức chịu đựng và khả năng kéo dài còn vượt xa võ giả Ngưng Mạch kỳ.

- Ân?

Võ giả kia có trí tuệ nhất định, đối với việc Lâm Minh có thể ngăn cản một kiếm này, vẻ mặt hắn có chút kinh ngạc.

Cổ tay hắn run lên, lại đâm tới một kiếm, một kiếm này có quỹ tích hoàn toàn giống với một kiếm khi trước, chỉ là trên thân kiếm có một tầng ánh sáng đỏ, hiển nhiên, võ giả này đã dùng võ kỹ!

Võ kỹ công kích của võ giả Hậu Thiên!

Lâm Minh cắn răng một cái, chân nguyên toàn thân bùng nổ, ngọn lửa như hoa sen nở rộ trên đầu mũi thương Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, ngọn lửa này kết hợp với năm ngàn luồng chấn động chân nguyên, như một con rồng lửa lao về phía thanh kiếm của võ giả này.

Ầm...

Một thương một kiếm ầm ầm va chạm, sóng trùng kích chân nguyên như thủy triều lan ra bốn phía, tuy rằng Lâm Minh đã đỡ được một kiếm của võ giả này, nhưng lại không chắn được luồng sóng xung kích này, các luồng chân nguyên này giống như ám khí sắc bén, phá vỡ làn da Lâm Minh, trong lúc nhất thời, dường như có mấy chục thanh đao đang cắt loạn trong ngũ tạng lục phủ của Lâm Minh.

Lâm Minh tuy rằng cảm thấy ngũ tạng lục phủ cuồn cuộn bốc lên, nhưng nội thị một lượt, thấy cũng không có gì đáng lo ngại.

- Ân? Đỡ được ư?

Lâm Minh âm thầm kinh hỉ, lực phòng ngự thân thể đã vượt qua dự đoán của hắn, lúc trước chỉ phải đỡ kiếm khí của võ giả Ngưng Mạch kỳ, hiện tại ngay cả dư chấn chân nguyên của cao thủ Hậu Thiên mà mình vẫn có thể đỡ được!

- Có thể đến được tầng thứ sáu, ngươi quả nhiên là không tầm thường!

Trên khuôn mặt hư ảo của nam nhân trung niên này lộ ra một tia tán thưởng, đã không vì tu vi của Lâm Minh mà khinh thường hắn nữa.

Nhìn vẻ mặt của nam nhân trung niên này, Lâm Minh có một loại cảm giác, nam nhân trung niên này không giống như con rối do nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành, mà là một con người thực sự.

Chẳng lẽ, hắn cũng giống Nhãn Mô, cũng từng là người hầu của Vu Thần hay sao?

- Lại đến!

Nam nhân trung niên run trường kiếm lên, lại giết về phía Lâm Minh.

- Chân nguyên hóa hình!

Lâm Minh giơ thương nghênh đón, hai người liên tục xuất chiêu và đỡ chiêu, tốc độ xuất chiêu tuy rằng không nhanh, nhưng mỗi một chiêu, mỗi một thức đều ẩn chứa chân nguyên cuồng bạo mà nặng nề.

Nam nhân này có tu vi rõ ràng cao hơn Lâm Minh một bậc, gần như luôn là hắn tấn công, mà Lâm Minh thì phòng thủ và né tránh.

Mặc dù có Lôi Hỏa lực, phối hợp với Luyện Lực Như Tơ, nhưng Lâm Minh vẫn trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải có thân pháp Kim Bằng Phá Hư xuất quỷ nhập thần, liên tiếp tránh thoát kiếm khí do người trung niên này phóng ra, thì hắn đã bị đánh bại từ lâu rồi.

Coong coong coong coong coong coong...

Hai người giao thủ mấy chục chiêu, chân nguyên liên tục chấn vỡ các đài ngọc trước điện phủ, các mảnh ngọc thạch vỡ nát giống như vô số thác nước đổ xuống từ trên không trung.

Trong lần giao chiến này, nam nhân kia chưa bị tổn thương chút nào, nhưng Lâm Minh lại bị dư âm lăng lệ của các luồng chân nguyên công kích, nếu không phải hắn được cải tạo thân thể trong Vu Nô giới, lực phòng ngự tăng lên nhiều, thì đã sớm vỡ nát ngũ tạng, trực tiếp bị thua.

Ầm...

Lại một lần cứng đối cứng, thân thể Lâm Minh bay ngược ra mấy chục trượng, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chống lên mặt đất, hắn lau tia máu trên khóe miệng, hắn rốt cuộc cũng bị thương rồi, tuy nhiên cũng không đáng lo ngại, có khí huyết lực cường đại chống đỡ, thậm chí Lâm Minh còn có thể cảm giác được, nội thương của hắn đang chậm rãi phục hồi.

Tuy rằng không đáng ngại, nhưng mấu chốt là, làm thế nào thì mới có thể thắng được đây?

Chương 181: Lồng giam trọng lực

“Ta muốn chiến thắng hắn, trừ khi dùng Lôi Hỏa Sát, nhưng chỉ có thể dùng Lôi Hỏa Sát một lần trong thời gian ngắn, dù sao võ giả quang ảnh này cũng là võ giả Hậu Thiên, hắn có thể chống đỡ được Lôi Hỏa Sát hay không? Một khi Lôi Hỏa Sát bị chặn đứng, ta tiêu hao quá nhiều chân nguyên, vậy thật sự sẽ phải thua”.

Lâm Minh nhanh chóng suy nghĩ, không nghĩ ra được biện pháp gì đặc biệt mà thắng được.

Võ giả quang ảnh đánh lâu không phá được, nhíu mày, rõ ràng không quá vừa lòng với chiến tích của mình.

- Ngươi có thể né thì không thủ, có thể thủ thì không đánh, ngươi muốn dựa vào đánh kéo dài tiêu hao thể lực của ta? Cách nghĩ không tệ, nhưng ngươi đừng quên, ngươi chỉ là Luyện Cốt kỳ, còn ta là Hậu Thiên, chân nguyên của ngươi làm sao so sánh được với ta. Tiếp tục kéo, duy trì không nổi trước nhất định là ngươi.

Võ giả quang ảnh lại vung kiếm chém tới, hai người từ mấy chục chiêu đấu tới cả trăm chiêu.

Lâm Minh cắn răng kiên trì, tuy rằng nguy hiểm liên tục, nhưng vẫn không thua!

Bền bỉ như vậy, làm võ giả quang ảnh khiếp sợ.

Vốn hắn nghĩ Lâm Minh sẽ yếu dần, không chống đỡ nổi mà thua, nhưng không ngờ hắn lại ngang ngạnh như thế.

Trong lúc vô tình, lực khí huyết ẩn chứa trong cơ thể Lâm Minh còn chưa hấp thu, chảy theo máu huyết tuần hoàn ra khắp cơ thể.

Dựa vào cỗ khí huyết ngưng tụ này, Lâm Minh càng đánh càng mạnh, chân nguyên tiêu hao dựa vào Hỗn Độn Chân Nguyên quyết và lực khí huyết cùng chống đỡ, duy trì một điểm cân bằng. Cho dù ngẫu nhiên bị thương, dưới năng lực khôi phục mạnh mẽ của

Lâm Minh, cũng có thể chầm chậm khôi phục trong chiến đấu.

Đấu mãi tới hai ba trăm chiêu, cuối cùng võ giả quang ảnh không thể không thừa nhận một chuyện rất vớ vẩn, đó sức chịu đựng của Lâm Minh chỉ có hơn chứ không kém hắn!

Một võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, trình độ chân nguyên ngưng tụ cùng sức khôi phục có thể sánh với võ giả mới vào Hậu Thiên, làm sao có thể được?

Dựa vào thân pháp quỷ dị né tránh phần lớn công kích, lại có lực phòng ngự cứng như mai rùa cùng năng lực khôi phục cực mạnh, rõ ràng là sức chiến đấu của đối phương kém xa mình, nhưng chính hắn cũng không có cách nào.

Điều này làm nam nhân quang ảnh có cảm giác không chỗ để dùng.

“Cho dù là hấp thu số lượng lớn lực khí huyết ở cửa thí luyện sinh tử thứ nhất, cũng không tới mức ngang bướng như vậy chứ. Chẳng lẽ thể chất của tiểu tử này đặc thù?”.

Võ giả quang ảnh nhíu mày.

“Phải tốc chiến tốc thắng, bằng không tiếp tục kéo, chưa chắc là ai không duy trì nổi. Nhưng tốc độ của hắn quá nhanh, sát chiêu của ta rất khó công kích tới hắn, trước tiên phải hạn chế tốc độ của hắn”.

“Chỉ có một chiêu có thể hạn chế tốc độ của hắn, tuy nhiên sử dụng một chiêu này cũng có hạn chế ta rất lớn, nhưng hiện giờ cũng không còn cách nào...”.

Nghĩ vậy, võ giả quang ảnh đột nhiên chuyển kiếm, một kiếm đâm xuống mặt đất.

Lồng Giam Trọng Lực!

Két!

Số lượng lớn chân nguyên truyền xuống đất, Lâm Minh lập tức cảm giác trọng lực xung quanh trở nên quỷ dị.

“Hả? Lại một chiêu này”.

Lúc ở Phàm Nhân giới tầng thứ năm, võ giả Ngưng Mạch kỳ dùng binh khí Phương Thiên Họa kích cũng dùng một chiêu này, bức Lâm Minh không thể không chọi cứng công kích.

Hiện giờ, cũng là một chiêu này, bởi vì do võ giả Hậu Thiên ra tay, uy lực càng lớn hơn, hắn cảm giác mặt đất như một cái nam châm, hút mình khó mà bước đi.

“Không xong”.

Lâm Minh có thể kiên trì tới bây giờ, ngoài dựa vào năng lực khôi phục và lực phòng ngự mạnh mẽ ra, càng lớn hơn là dựa vào thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tránh né phần lớn công kích. Hiện giờ bị hạn chế thân pháp, Lâm Minh trở nên nguy hiểm.

“Ồ? Không đúng, hắn duy trì một chiêu này cũng phải phân chia rất nhiều chân nguyên”.

Lâm Minh phát hiện, hiện giờ chân nguyên trong người võ giả quang ảnh kia rõ ràng yếu đi cả khúc, hắn chia ra một phần lớn lực lượng để duy trì Lồng Giam Trọng Lực này.

Lâm Minh nháy mắt hiểu được, Lồng Giam Trọng Lực này chỉ áp dụng khi quần chiến, phối hợp sử dụng với người khác. Một người sử dụng Lồng Giam Trọng Lực, người còn lại công kích, nếu chỉ có một người, vừa phải dùng Lồng Giam Trọng Lực vừa phải công kích, như vậy hắn chỉ có thể điều động lực lượng có hạn.

Nhìn võ giả quang ảnh đang chuẩn bị sát chiêu, trong lòng Lâm Minh vui vẻ.

“Cơ hội tốt, cái tên này còn không biết ta có võ kỹ bài tẩy như Lôi Hỏa Sát”.

“Vốn còn lo chiêu thức toàn lực của ngươi có thể ngăn cản được

Lôi Hỏa Sát, bây giờ ngươi chỉ có thể sử dụng một phần thực lực, quả thật là tự đào hố chôn mình mà!".

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương bùng lên ngọn lửa Hồng Liên.

Chỉ nhìn ngọn lửa màu đỏ sậm, thật sự không có gì nổi bật, nam nhân quang ảnh cũng không cho rằng ngọn lửa này có thể tạo thành uy hiếp gì tới mình. Thực ra, trước đó vài lần công kích đếm trên ngón tay của Lâm Minh cũng căn bản không phá vỡ được chân nguyên hộ thể của hắn.

Hắn chỉ muốn mau chóng giải quyết Lâm Minh, căn bản không nghĩ tới mình có thể thua.

- Vu Thần!

Nam nhân quang ảnh quát lớn, trường kiếm toát ra ánh sáng đỏ quỷ dị, ở sau lưng nam nhân này xuất hiện ảo ảnh màu xám. Hình dạng ảo ảnh này giống như cổ ma trên bích họa tôn giáo, có ba khuôn mặt, sáu cánh tay, ba khuôn mặt kia có dữ tợn, có cười gian, sáu cánh tay như móng vuốt ác ma, mỗi cánh tay đều có vũ khí khác nhau.

Ảo ảnh màu xám xuất hiện, khí thế nam nhân quang ảnh tăng mạnh.

- Chết đi!

Thân pháp của Lâm Minh bị cản trở, nam nhân quang ảnh nắm chắc đánh trúng một đòn này.

Lâm Minh thấy ảo ảnh màu xám phía sau nam nhân này, trong lòng ngạc nhiên, thứ ba đầu sáu tay kia, trước đó hắn đã thấy qua một lần trên bích họa Vu Thần thánh địa, chẳng lẽ thứ này cũng là một cái nô bộc của Vu Thần?

Nhìn nam nhân quang ảnh chém tới một kiếm, Lâm Minh cũng không kịp nghĩ nhiều, hắn phóng ra toàn bộ năng lực trong hạt giống Tà Thần, Tà Thần lực, mở ra!

Trong nháy mắt chân nguyên trong người Lâm Minh tăng vọt!

Lôi Linh cùng Hỏa Tinh hưng phấn gầm lên, ngọn lửa hừng hực cùng tia chớp dữ dội không kiêng nể lao ra khỏi người Lâm Minh.

Trong nháy mắt, nam nhân quang ảnh ý thức được không đúng, tiểu tử này vẫn luôn che giấu thực lực?

Nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn, nam nhân quang ảnh cắn răng một cái, mạnh mẽ thu hồi một phần chân nguyên duy trì Lồng Giam Trọng Lực, quang ảnh màu xám sau lưng ngưng thực hơn vài phần, huyết kiếm trong tay cũng đỏ rực hơn.

Thời gian gấp gáp, hắn cũng không kịp tụ tập năng lượng lần nữa, nhưng dù vậy, hắn cũng không cho rằng một tia lửa sấm sét của Lâm Minh có thể chống lại Vu Thần lực của hắn.

Ngay lúc này, ngọn lửa và sấm sét trên thương của Lâm Minh bỗng nhiên hòa vào nhau...

Lôi Hỏa Sát!

- Đây là...

Nam nhân quang ảnh bỗng nhiên phóng to tròng mắt, nhưng trong tầm mắt hắn tràn ngập ánh sáng trắng chói lọi, huyết kiếm của hắn chém lên hào quang trắng lóa, ầm ầm nổ tung!

Ầm!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc như sấm sét san bằng mặt đất, nam nhân quang ảnh đánh vào Lôi Hỏa Sát, sấm sét khủng bố bắn lan tung tóe, ngọn lửa màu đỏ hừng hực chói lọi.

Sóng xung kích mạnh mẽ quét ra như sóng thần, chân nguyên hùng hổ như thủy triều lan tràn mọi hướng, hóa thành con sóng chân nguyên cuốn đi vô số mảnh ngọc vụn quét ra khắp thần điện!

Lâm Minh cùng nam nhân quang ảnh đồng thời văng ngược ra.

Từ lúc Lâm Minh thả ra Lôi Hỏa Sát, đã vận chuyển toàn bộ chân nguyên chống cự sóng xung kích, nhưng hắn vẫn bị chấn tới hộc máu giữa không trung, hai tay cầm thương cũng bị nổ tới đứt gân gãy xương.

Còn nam nhân quang ảnh lại thảm hại hơn, trước đó hắn không có nhiều tư tưởng chuẩn bị, lại một kiếm chém lên quả cầu lôi hỏa, tiếp xúc gần như vậy, dù hắn là cao thủ Hậu Thiên cũng bị nổ tới vỡ vụn ngực, máu thịt lẫn lộn.

- Đáng chết!

Nam nhân quang ảnh dùng trường kiếm chống mặt đất, hắn không ngờ tới nhất thời sơ sẩy, lại bị một tên võ giả Luyện Cốt kỳ đánh cho chật vật như thế. Hắn phun ra một ngụm máu, quá nửa xương sườn đã gãy.

“Còn chưa chết...”.

Tròng mắt Lâm Minh co rụt, cao thủ Hậu Thiên quá mạnh mẽ, dù là vì thi triển Lồng Giam Trọng Lực mà chia đi không ít lực lượng, nhưng vẫn đỡ được Lôi Hỏa Sát của mình.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, tuy rằng nam nhân quang ảnh bị thương rất nặng, nhưng hắn cũng sử dụng mất Tà Thần lực và Lôi Hỏa Sát, tiếp tục đánh nữa, tình huống sẽ không hay.

Ngay lúc này, bên trên thần điện vang lên tiếng nói của Nhãn Mô:

- Cửa thứ sáu, kết thúc!

Nghe tiếng nói này, nam nhân quang ảnh còn không cam lòng, hắn căm giận trừng Lâm Minh, vác trường kiếm đi về thần điện.

- Thông qua?

Lâm Minh có chút khó tin.

Lúc này, không gian xuất hiện một trận vặn vẹo, Nhãn Mô xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

- Chúc mừng ngươi, ngươi là người thí luyện duy nhất thông qua cửa thứ sáu trong một vạn chín ngàn năm qua.

Lâm Minh khó hiểu hỏi:

- Còn chưa giết kẻ địch ở tầng thứ sáu, sao lại xem như thông qua?

Nhãn Mô nói:

- Người thủ hộ tầng thứ sáu, chỉ cần đánh bại là được. Dù ngươi thật có thể giết bọn họ, ta cũng sẽ ra tay ngăn cản. Bọn họ không giống người thủ hộ năm tầng trước, bọn họ chân chính là linh hồn người sống, có dấu ấn linh hồn và ý thức tự chủ.

Quả thế, trước đó Lâm Minh đã có suy đoán, cho nên cũng không có gì bất ngờ.

Nhãn Mô nói:

- Tầng thứ sáu có mười mấy người thủ hộ, tu vi từ mới vào Hậu Thiên đến Tiên Thiên Chí Cực... Bọn họ đều từng là thần sứ các bộ lạc lớn Nam Cương, giữa các bộ lạc Nam Cương không ngừng chinh chiến, thần sứ bị giết là chuyện có xảy ra. Những người này, vốn đều là trọng thương sắp chết, bị ta cứu về, từ đó về sau dùng hình thái linh hồn trấn thủ tầng thứ sáu thí luyện sinh tử.

- Thì ra là vậy.

Lâm Minh giật mình hiểu ra, Thần Sứ giới này thật là danh xứng với thực, bên trong toàn là thần sứ. Vừa rồi đối phó mình chỉ là yếu nhất trong đó, đây cũng là vì hắn chỉ có mười lăm tuổi, nếu hắn lớn một chút, sẽ đối phó cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, hậu kỳ.

- Nghỉ ngơi ba canh giờ, ngươi có thể tiến hành thí luyện tầng thứ bảy!

Nhãn Mô nói xong, liền trực tiếp biến mất.

Lâm Minh nghe vậy cười khổ không thôi, hắn còn có thể thông qua tầng thứ bảy ư?

Tầng thứ sáu đã dùng kỹ xảo, với thực lực của hắn căn bản không đánh lại cao thủ Hậu Thiên. Nếu không phải dựa vào thân pháp, sức bền và lực phòng ngự kéo dài làm người thủ vệ mất nhẫn nại, ra một chiêu hồ đồ, chính mình căn bản không đánh thắng được.

Hiện giờ thực lực cơ bản không tăng lên, phải đi tầng thứ bảy, làm sao được?

Bắt đầu từ tầng thứ tư, mỗi một tầng đều có độ khó gia tăng cả mảng lớn, nếu không có gì bất ngờ, độ khó tầng thứ sáu đến tầng thứ bảy cũng sẽ tăng vọt.

Như vậy làm sao qua đây?

Nếu không qua được, chẳng những thủy tinh màu đỏ kỳ dị kia cũng biến thành hoa trong gương, trăng trong nước, ngay cả thưởng cho lực lượng tầng thứ sáu cũng đổ vào đó.

Cho nên mặc kệ thế nào, cũng phải dốc hết sức đối phó. Tuy rằng hy vọng xa vời, nhưng cũng phải ra sức mà làm.

Chương 182: Tầng thứ bảy thần bí

Lâm Minh bình ổn tâm tình, lấy ra hai viên Chân Nguyên thạch tinh thuần, bắt đầu ngồi khôi phục thể lực, đồng thời bôi Tục Cân Sinh Cốt cao lên hai tay.

Vừa nãy hai tay của hắn gãy xương, máu thịt nhầy nhụa, loại thương thế như vậy, võ giả bình thường không tốn mười ngày nửa tháng sẽ không thể khỏi hẳn được. Nhưng sức khôi phục của Lâm Minh rất mạnh, cộng thêm một lạng Tục Cân Sinh Cốt cao giá trị ngàn vàng, không quá hai canh giờ, cánh tay đã khôi phục hoàn toàn.

Còn lại một canh giờ, Lâm Minh khôi phục chân nguyên và lực lượng đến đỉnh phong, cũng điều chỉnh tâm cảnh tới trạng thái tốt nhất, cuối cùng bắt đầu khảo nghiệm tầng thứ bảy.

Hào quang lóe lên, Lâm Minh tiến vào một mảnh thế giới màu trắng sáng, vô số cảnh tượng vặn vẹo chầm chậm hình thành.

- Tầng thứ bảy... Một vạn chín ngàn năm qua, đã không có ai đặt chân lên tầng này.

Lâm Minh xiết chặt tay, tâm tình hoàn toàn bình ổn.

Trước đó, hắn nhiều lần tưởng tượng bộ dáng tầng thứ bảy, nhưng khi chân chính tới tầng thứ bảy, Lâm Minh hoàn toàn ngây người.

Tuyệt đối không ngờ tới là cảnh tượng thế này.

Sáu tầng trước, mỗi cảnh tượng đều tương ứng với tên của nó. Ví dụ tầng thứ nhất Địa Ngục giới tương ứng với Huyết trì, tầng thứ hai Ngạ Quỷ giới tương ứng với Hoàng Tuyền, tầng thứ ba Sinh Súc giới tương ứng với hoang dã, tầng thứ tư Vu Nô giới tương ứng với sân giác đấu...

Vốn Lâm Minh cho rằng, tầng thứ bảy là Vu Thần giới, hẳn là tương ứng với không gian Thần Vực mới đúng.

Nhưng không ngờ tới, hắn lại đi vào một thành trì ở giới người phàm, ở bên cạnh Lâm Minh là đám đông náo nhiệt qua lại. Người bán rong gánh hàng, trẻ con chơi đùa, cùng với không khí có bụi đất cùng mùi hoa hòa lẫn nhàn nhạt, tất cả đều giống như chân thật.

Mà những thứ này cũng không làm Lâm Minh giật mình, làm hắn giật mình chính là chỗ hắn đang ở.

Hắn đứng trên một tòa tửu lâu trang hoàng tỉ mỉ, nhưng có chút cổ xưa.

Ngói lưu ly không sáng bóng, cột trụ sơn đã phai màu, cửa sổ lầu các gỗ đã cũ, bậc thềm hơi vểnh lên, mọi thứ đều tỏa ra mùi vị năm tháng nhàn nhạt...

Lâm Minh quá sức quen thuộc tửu lâu này, từ khi hắn hiểu chuyện, hắn chạy tới chạy lui lớn lên ở tửu lâu, nghe người giảng sách nói chuyện nghe nghệ nhân lưu lãng ca hát, nghe những vị khách chơi cờ, đòi kẹo với những khách quen.

Chén trà, mứt quả, tiểu nhị vác chiếc khăn bên vai, đồ ăn ngào ngạt từ tay mẫu thân làm ra, tất cả mọi thứ đều giống y như trí nhớ.

Nơi này... Là nhà của hắn.

- Thanh Tang thành, tửu lâu Lâm gia. Nơi ta sống mười mấy năm, ta... Làm sao ta tới được đây?

Lâm Minh không nhịn được nhấc chân bước vào tửu lâu, nhưng ngay khi hắn bước vào cửa, bước chân của hắn bỗng cứng lại. Lâm Minh đứng yên ở đó, trong lòng nổi lên sóng gió tận trời.

Hắn thấy được một thanh niên áo gấm chừng mười tám, mười chín tuổi, tay cầm chiếc quạt, mỉm cười đi ra từ phòng bếp.

Người này không phải ai khác, chính là bản thân Lâm Minh, nói chính xác, là hắn ở vài năm sau.

Nhưng Lâm Minh nhìn trên người thanh niên này không có một chút võ công, bộ dáng như thư sinh, rõ ràng là chưa bao giờ tập võ.

Không chỉ như thế, thần thái cùng khí chất của hai người hoàn toàn không khớp.

Lâm Minh khí tức nội liễm, nhưng mà giữa ánh mắt lại ẩn giấu duệ khí sắc bén, có thể bột phát bất cứ lúc nào, khí thế xông tận trời thế không gì cản nổi.

Còn thanh niên trước mặt, bộ dạng tươi cười bất cần đời, thậm chí trong tươi cười còn có một chút tà khí nhàn nhạt, vừa nhìn là thấy giống công tử văn nhân theo đuổi phong nhã.

Đây... Thật sự là ta ư?

Lâm Minh không thể tin được.

- Tiểu Lý Tử, chuẩn bị kiệu cho ta, đêm nay Tô cô nương Thanh Hoa lâu sẽ mở hội đường, đã cho ta thiếp mời, ta cũng phải đi cổ vũ.

Thanh niên xoạch một cái xòe quạt, vẫy quạt thật nhanh.

- Vậy... Vậy không tốt lắm...

Tiểu nhị gọi là Tiêu Lý Tử kia liền có vẻ khó xử.

- Thiếu gia, hôm nay nhị tiểu thư Điền gia còn phải mở tiệc sinh nhật, nhị tiểu thư Điền gia đã điểm danh muốn thiếu gia đi...

- Đi cái đầu ngươi, nàng mở yến là muốn đầu bếp, phái cho nàng là được rồi, ta đi có ích gì?

- Cái này...

Tiểu Lý Tử sắc mặt khổ sở.

- Nhị tiểu thư Điền gia còn muốn mời thiếu gia để lại một bức vẽ trên tiệc sinh nhật, còn nói muốn học thi từ ca phú với ngài. Ngài là tân khoa Trạng Nguyên, thi từ đó khẳng định là đệ nhất Thanh Tang thành...

- Hơn nữa thiếu gia à, nhị tiểu thư Điền gia vừa xinh đẹp lại hiền lành, lần trước phu nhân thấy nàng, rất là ưa thích, nói không chừng về sau... A, thiếu gia, thiếu gia, ngài đừng đi mà.

Tiểu Lý Tử còn chưa nói xong, thanh niên đã bước ra cửa, cũng không quay đầu đã nói:

- Lát nữa cha ta hỏi tới, cứ nói ta đi nhà Đường cử nhân uống rượu.

Còn chưa hết lời, người đã đâu không thấy, làm cho tiểu Lý Tử mặt như cà dính sương. Xong rồi, bị phu nhân lão gia biết được, khẳng định sẽ không thiếu mắng cho một trận.

Nhị tiểu thư Điền gia rõ ràng là có cảm tình với thiếu gia, nhị tiểu thư Điền gia làm người tốt, dáng điệu cũng tốt, gia thế cũng tốt, cùng thiếu gia xuất thân Trạng Nguyên vốn là ông trời tác hợp.

Nhưng cố tình Lâm thiếu gia lại coi trọng Tô cô nương Thanh Hoa lâu, thật là làm người ta không thể hiểu nổi.

Thanh Hoa lâu kỳ thật chính là chốn thanh lâu phong nguyệt, tuy nhiên là thanh lâu cao nhã hơn, đa số nữ nhân phong trần trong đó đều là trong sạch, bán nghệ không bán thân, các nàng dung mạo thoát tục, tinh thông cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, làài nữ tuyệt diễm, vưu vật thế gian.

Còn Tô cô nương, chính là đầu bài Thanh Hoa lâu. Dù nói bản thân trong sạch, nhưng nữ nhân thanh lâu chính là nữ nhân thanh lâu, xuất thân thấp kém, lão gia phu nhân làm sao có thể cho phép nàng gả vào.

- Chết rồi chết rồi, nếu bị lão gia biết thiếu gia đi Thanh Hoa lâu, chẳng những thiếu gia xong đời, ta cũng xui xẻo theo.

Tiểu Lý Tử vẻ mặt đau khổ, không biết là nên thành thật bẩm báo cho lão gia phu nhân, hay là nên che giấu tốt hơn...

Lâm Minh đứng ngoài khách sạn, yên lặng nhìn mọi thứ. Lúc vừa nãy, thanh niên kia đi ngang qua vai Lâm Minh, nhưng lại không liếc Lâm Minh một cái.

Lâm Minh hiểu được, hắn không thuộc thế giới này, chỉ là một vị khách qua đường, không ai ở nơi này có thể thấy được hắn.

“Vì sao lại như vậy, vì sao ở nơi này có một ta khác?”.

“Lúc ta tám tuổi, cha mẹ cho ta đi tư thục đọc sách, vào kinh dự thi, đọc sách bốn năm, tới mười hai tuổi ta ném xuống sách vở, dứt khoát bỏ văn theo võ. Vì chuyện này, lúc đó ta xảy ra tranh chấp với cha mẹ, cuối cùng ta vẫn kiên trì, cho nên... Ta biến thành Lâm Minh hiện giờ, như vậy trong thế giới này ta không bỏ văn theo võ, ngược lại tiếp tục tham gia thi cử, từ tú tài, cử nhân, mãi cho đến thi đậu Trạng Nguyên...”.

“Vì sao lại có thế giới như vậy? Thế giới này là thế giới song song tồn tại thật sự? Hay là thế giới hư cấu trong lòng ta nghĩ ra?”.

“Cửa thứ bảy Vu Thần giới, rốt cuộc là khảo nghiệm cái gì? Khảo nghiệm tâm võ đạo của ta? Nếu như khảo nghiệm tâm võ đạo, rốt cuộc phải làm sao mới qua cửa?”.

“Nếu là Vu Thần giới, vì cái gì ta lại đến dân gian?”.

Trong lòng Lâm Minh phức tạp, ngơ ngác nhìn đại sảnh tửu lâu, đứng suốt mấy ngày người tới lui đều không ai thấy hắn, có những người thậm chí còn đi xuyên qua thân thể Lâm Minh...

Tiểu thương ra hàng trên đường, nghệ nhân lưu lãng ca hát, món ăn đủ sắc mùi vị, thậm chí còn có khuôn mặt đầy sương gió của cha mẹ...

Tất cả cảnh vật chân thật như thế, mà lại hư ảo như vậy.

Mọi người, vô cùng quen thuộc, nhưng lại tràn ngập xa lạ.

Nhưng ở trong ảo cảnh náo nhiệt này, Lâm Minh lại như một nét vẽ màu xám, cái bóng lẻ loi vô cùng cô độc.

“Thế giới là hư ảo, ta là chân thật?”.

“Hoặc là... Thế giới là chân thật. Ta là hư ảo?”.

“Không đúng, đây không phải thế giới của ta, đây chỉ là tâm ma của ta!”.

Lâm Minh bỗng nhiên mở mắt, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương rời hộp!

Xoảng!

Như tiếng vô số thủy tinh vỡ nát, tửu lâu, khách hàng trước mắt đều biến mất!

Nhưng Lâm Minh không trở lại thí luyện sinh tử, ngược lại hắn đến một chỗ chiến trường, trống trận rung trời, cờ bay phần phật!

“Nơi này là...”.

Lâm Minh nhìn thấy binh sĩ chiến đấu, cảm thụ khí thế tiêu điều, trong lòng nghiêm nghị, hắn lập tức ý thức được gì đó.

Linh hồn lực lan tràn ra như thủy triều, nháy mắt khóa chặt bóng dáng một thiếu niên, Lâm Minh nhướng mày, quả là thế!

Hắn vừa động, tiếp theo xuất hiện một chỗ quân doanh. Ở trong này, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi mặc chiến giáp đơn giản, cầm thiết thương, vẻ mặt căng thẳng.

Nhìn thiếu niên này, Lâm Minh sắc mặt phức tạp nhắm mắt lại.

Chính mình, lại là chính mình!

Đây là vì sao?

Mười hai tuổi tranh chấp với cha mẹ, cuối cùng tập võ, lúc ấy Lâm Minh đã nói nếu mười lăm tuổi không thể đạt đến Luyện Thể tầng một, như vậy sẽ đi nhập ngũ, lập được chiến công, áo gấm về nhà!

Như vậy xem ra, đây là mình khi nhập ngũ.

Lại một cái chính mình, lại một cái thế giới!

Trong quân doanh, thiếu niên ngồi trên băng ghế, cầm một mảnh vải dầu yên lặng lau thiết thương sáng bóng, cây thương này so với dáng người của hắn thì thật là quá dài.

- Hắc, mới tới phải không, lần đầu ra chiến trường?

Một lão binh hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt chất phác bưng chén cơm đi tới, vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói.

Thiếu niên rụt rè gật đầu:

- Phải, ta là tân binh.

- Ha ha, tân binh lên chiến trường đều sẽ căng thẳng, không sao, quân doanh chúng ta lát nữa sẽ xung phong cùng một chỗ, ngươi cứ đi theo sau ta là được, ta che cho ngươi!

- Được... Được rồi...

Vẻ mặt non nớt của thiếu niên cố tươi cười cảm tạ.

Chiến đấu bắt đầu, cả vạn tướng sĩ xung phong chém giết, khí thế mênh mông thổi tan cả mây trên trời.

Khói lửa lan tràn, đao quang bóng kiếm, thương đứt kích gãy.

Quân đội chỗ thiếu niên chiến thắng trở về, nhưng còn lão binh mặt mũi chất phác lại không về...

Binh sĩ chết đi bị hỏa táng cùng nhau, ngay cả mộ cũng không có, thậm chí thiếu niên còn không biết tên lão binh...

Từng ngày từng ngày trôi qua, trên mặt thiếu niên rút dần non nớt, thêm từng chút rắn rỏi.

Hắn từ một tân binh, biến thành ngũ trưởng, tiếp theo là bách phu trưởng, thiên phu trưởng...

Thương pháp của hắn ngày càng tinh luyện, thực lực ngày càng mạnh, khí chất quân nhân ngày càng thành thục.

Dần dà, hắn cũng biến thành lão binh, nhìn từng tân binh nhập ngũ, nói với bọn họ...

- Không sao, lát nữa xung phong các ngươi cứ đi theo sau ta, ta che cho các ngươi!

Thiếu niên non nớt khờ dại, ôm giấc mộng gia nhập quân đội, lại từng cái hóa thành xương khô tha hương. Chân chính có thể sống sót thì xem nhạt sinh tử, sau khi từng trải sa trường, trở thành lão binh như thiếu niên.

Những ngày như vậy tiếp tục, mỗi một binh sĩ đều ôm giấc mộng tướng quân, nhưng bọn họ lại chỉ theo dấu chân tiền bối, ôm giấc mộng mà chết...

Lâm Minh yên lặng nhìn thế giới này chuyển dời, cuối cùng hắn hiểu được, những nhân sinh chia ra này không phải là hư ảo, cũng không phải chân thật.

Người trong thế giới này nhìn hắn, hắn là hư ảo, hắn nhìn thế giới này, thế giới này chính là hư ảo.

Đời người như giấc mộng, mộng như đời người, thật thật giả giả, vốn không ai nói rõ được.

Khảo nghiệm tầng bảy có lẽ căn bản không phải là khảo nghiệm, mà là một phần cơ duyên, một phần lĩnh ngộ, một phần lý giải sâu sắc về tâm võ đạo.

Ý thức được điều này, Lâm Minh không phá hỏng thế giới này nữa, mà chỉ đi theo dấu chân của nó, xem diễn biến từng chút một.

Hắn chỉ là một vị khách qua đường, yên lặng xem thời gian trôi đi, phóng mắt nhìn thế sự xoay vần...

Ở ngoài thí luyện sinh tử, trong một mảnh bóng tối, Nhãn Mô bình tĩnh nhìn hư không vô tận, trong đôi mắt to không có thần thái gì.

- Ngộ rồi ư...

- Thật giỏi, chỉ là thế giới thứ hai liền ngộ ra, hiện giờ đã một ngày một đêm, thiếu niên này lĩnh ngộ tâm võ đạo làm người ta giật mình!

Khảo nghiệm tầng thứ bảy đúng là tâm võ đạo, đây là một khảo nghiệm, đồng thời cũng là một cơ duyên lớn lao!

Nếu lĩnh ngộ được bản ý của lần khảo nghiệm này, có thể lịch lãm bản tâm trong khảo nghiệm, sẽ được lợi vô tận!

Tuy rằng một vạn chín ngàn năm qua, đã không có người tiến vào tầng thứ bảy thí luyện sinh tử, nhưng Nhãn Mô lại biết, Vu Thần để lại trận pháp này cũng có ở Thần Vực.

Tên của nó là... Luân Hồi.

Nhưng dù là những thiên kiêu Thần Vực, tiến vào trong Luân Hồi cũng thường hay lạc mất bản thân.

Đa số bọn họ nhận định tất cả đều là huyễn tâm ma không có thực dụng, không ngừng phá hủy những thế giới này. Mà khi thế giới mới ùn ùn xuất hiện, bọn họ thấy được vô số chính mình, tâm của bọn họ sẽ bị lạc, mờ mịt, không nhận rõ rốt cuộc ai mới là hư ảo, ai mới là chân thật, không nhận rõ rốt cuộc ai mới là bản thân chân chính.

Một khi bị lạc, tâm võ đạo tổn hại, thậm chí có thể ảnh hưởng tới tu vi ngày sau.

Dù là có thiên tài lĩnh ngộ được hàm nghĩa Luân Hồi, thường

thường cũng phải trải qua vài cái, thậm chí mười mấy thế giới mới dần dần mò mẫm ra.

Còn Lâm Minh, chỉ trong thế giới thứ hai đã nhìn thấu thật giả, cảm ngộ được Luân Hồi, sao không làm Nhãn Mô cả kinh cho được.

- Đáng tiếc, chủ nhân quá nửa đã về cõi tiên, bằng không ngài ấy nhất định sẽ sẵn lòng thu lấy đồ đệ này, vốn ta nghĩ, thiên phú của thiếu niên này bình thường, chỉ là có được cơ duyên tốt mới có thành tựu cỡ này, không ngờ hắn lĩnh ngộ tâm võ đạo lại có thiên phú như thế!

- Để ta xem thử, hắn còn cảm ngộ được bao lâu trong trăm kiếp luân hồi này.

Chương 183: Trăm kiếp luân hồi

Ở trong thế giới Luân Hồi, đã mất đi khái niệm thời gian, Lâm Minh chỉ là đi qua, xem qua, khắc ghi mọi thứ sâu vào trong đầu.

Mỗi một lần Lâm Minh đối mặt với lựa chọn, hắn đều phải đối mặt với nhân sinh hoàn toàn khác.

Lâm Minh nhìn thấy mình tiến lên vùn vụt, cũng nhìn thấy mình sa sút nghèo túng.

Hắn nhìn thấy được những thê tử tương lai khác nhau, con cái khác nhau.

Ở lại Thiên Vận quốc, trở thành phủ chủ Thất Huyền võ phủ, kết thành vợ chồng với Tần Hạnh Hiên đã trở thành Thất Huyền sứ, con đàn cháu đống, xây dựng đệ nhất gia tộc Thiên Vận quốc...

Ở lại Nam Cương, lấy hai tỷ muội Na Y, Na Thủy làm vợ, xây dựng lại bộ lạc họ Na, trở thành vua của Nam Cương...

Đương nhiên, cũng có nhân sinh tràn đầy màu xám, một lần thảm nhất, Lâm Minh không có được Ma Phương, bị Chu Viêm hãm hại, dứt hết gân tay gân chân, sau đó cha mẹ chết bệnh, làm ăn mày nửa đời...

Xem từng cái nhân sinh, Lâm Minh vẫn luôn duy trì tâm tính khách qua đường của hắn, không có tâm trạng vui buồn.

“Cái gọi là ‘hiện tại’ thì ra yếu ớt như thế, dù là ‘quá khứ’ sai lầm một chút, ‘hiện tại’ sẽ là kết quả hoàn toàn khác...”.

“Quá khứ là ‘nhân’, hiện tại là ‘quả’, nhân quả nối liền, chính là một lần lại một lần luân hồi”.

Lâm Minh lĩnh ngộ được ngày càng nhiều, tâm võ đạo của hắn không còn như trước, chỉ là chấp nhất vô cùng đơn giản kiên quyết, mà ngày càng phức tạp, bao hàm ngàn vạn.

...

Ở ngoài Vu Thần tháp, Na Y Na Thủy đã chờ đợi năm ngày năm đêm...

Kỳ thật từ ngày thứ hai, Na Y đã không ôm hy vọng, chỉ sợ Lâm Minh đã chết ở trong Thần quốc, bằng không sao lại đi lâu như thế.

Trước đó, Na Y tuyệt đối không ngờ tới Lâm Minh sẽ chết.

Một thiên tài vốn sẽ kinh diễm Nam Cương, cứ thế mà ngã xuống...

Sau khi mất đi hy vọng, Na Y không nói được là cảm giác gì, tiếc hận, thương tiếc, còn có một chút khó chịu.

Tỷ muội nàng chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà đi tiếp, thù của cha mẹ cũng phải dựa vào chính mình.

Tuy rằng nhận định Lâm Minh đã chết, nhưng Na Y cũng không rời Vu Thần thánh địa.

Bởi vì rời khỏi Vu Thần thánh địa tới bộ lạc gần nhất, trên đường phải đi qua rừng cây hoang dã, bằng thực lực tỷ muội các nàng, xác suất đi ra còn sống sẽ không vượt quá bảy mươi phần trăm.

Xác suất bảy mươi phần trăm, có lẽ Na Y còn có thể mạo hiểm. Nhưng làm nàng tuyệt vọng là ở trong địa cung hai ngày đêm, ra ngoài Vu Thần thánh địa, Na Y phát hiện ngựa đã chết.

Dây buộc bốn con ngựa chân ngắn bị kéo đứt, mặt đất còn để lại từng mảng lớn vết máu. Một con ngựa trực tiếp bị ăn mất một nửa, ba con khác thì bị cắn chết.

Điều này trực tiếp cắt đứt ý muốn của Na Y, không có ngựa, xác suất các nàng sống đi ra ngoài đã không vượt quá hai mươi phần trăm.

Na Y tự nhiên không thể nào để cho muội muội mạo hiểm lớn như vậy.

Vốn Na Y còn muốn lục túi trên lưng ngựa tìm một ít đồ dùng được, nhưng ngay lúc này, nàng bỗng thấy được những con mắt xanh biếc hiện ra ở trong rừng rậm.

Đó là hai con hủ lang!

Hủ lang là hung thú cấp hai, tương đương với võ giả Dịch Cân đỉnh phong, lấy thịt thối làm thức ăn, đương nhiên chúng nó cũng không ngại ăn vật còn sống.

May mắn Truyền Tống trận còn mở ra, Na Y trốn trở về Vu Thần thánh địa trước khi hủ lang nhào tới, đóng cửa Truyền Tống trận từ bên trong.

Cứ thế, Na Y cùng Na Thủy bị nhốt ở Vu Thần thánh địa.

Họa vô đơn chí là lúc này thức ăn cũng sắp hết, tự nhiên là nam nhân mặt khỉ và nam nhân đầu trọc mang theo những thức ăn này. Tuy nhiên bọn họ cũng không mang theo nhiều, bởi vì thức ăn cùng nước uống đều có thể tìm được trong rừng rậm Nam Cương, bọn họ có thực lực này, cũng hiểu cách phân biệt chất độc.

Tìm kiếm thức ăn trở thành vấn đề khó khăn, mà hai con hủ lang cứ canh ở ngoài, Na Y căn bản không phải đối thủ.

Ngựa miền núi, một con phải bảy tám trăm cân, ba con ngựa cỡ hai ngàn cân, hai con hủ lang dù một ngày ăn năm mươi cân thịt, cũng đủ cho chúng ăn bốn mươi ngày!

Trong bốn mươi ngày này, Na Y thật sự không biết phải làm như thế nào.

Nếu các nàng bị nhốt trong Vu Thần thánh địa, vậy sẽ đói khát tới chết.

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao đây...

Na Thủy vuốt bụng, nhỏ giọng nói, nàng đói quá.

Võ giả Luyện Thể kỳ dưới tình huống không ăn không uống có thể sống lâu hơn người thường, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ không có cảm giác đói khát. Hiện giờ hai tỷ muội chỉ còn thức ăn đủ cho ba ngày, vì tiết kiệm, mỗi ngày các nàng chỉ ăn rất ít.

Nhìn sắc mặt muội muội tái nhợt, trong lòng Na Y khẽ động, xoay người nhìn về phía Vu Thần tháp, trong ánh mắt có một tia kiên.

Hiện giờ hy vọng duy nhất của nàng chính là xông qua Vu Thần tháp!

Lúc này đương nhiên bất chấp mình không phải ở tuổi tốt nhất xông qua Vu Thần tháp, nhưng vấn đề mấu chốt là dù xông qua Vu Thần tháp, thực lực của nàng tối đa tăng lên một cảnh giới, đạt tới Dịch Cân kỳ.

Dịch Cân kỳ đối phó hai con hủ lang Dịch Cân đỉnh phong thì có bao nhiêu khả năng?

Cho dù bức lui hai con hủ lang, dưới tình huống không có ngựa, muốn dẫn theo muội muội đi qua sáu bảy trăm dặm rừng cây hoang dã, sẽ có bao nhiêu hy vọng?

Na Y lâm vào khốn cảnh cùng nguy cơ sinh tử chưa từng có.

...

Đêm trăng như máu, một thanh niên cầm dao găm đỏ sậm ngồi ở đại thụ, lau máu tươi trên dao găm, ánh trăng lạnh lẽo rải xuống như thủy ngân bò trên dao găm, toát ra sát khí lành lạnh.

Đến một lúc, thanh niên đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trong hư không, ánh mắt mang theo cảnh giác ngưng trọng.

Thanh niên lạnh lùng nói.

Thanh niên này, cũng là Lâm Minh. Lâm Minh trở thành sát thủ, đệ nhất sát thủ Thiên Vận quốc, người người nghe mà vỡ mật!

Lâm Minh mãi đứng trên hư không cũng giật mình, đây là lần đầu tiên hắn bị người thấy được.

“Cảm nhận ra ta, là xuất phát từ trực giác sát thủ ư? Mặc kệ là trực giác hay không, ít nhất chứng minh ta và thế giới hư ảo này cũng không phân biệt rõ ràng, mà đã có một bộ phận dung nhập vào đó, cho nên hắn mới phát hiện được ta...”.

“Hư ảo và chân thật vốn là tồn tại đối lập, mà lại gắn kết với nhau. Không có hư ảo, cũng sẽ không tồn tại chân thật. Không có chân thật, hư ảo cũng mất đi ý nghĩa tồn tại. Thật cũng là giả, giả cũng là thật, đây đã là thế giới thứ chín mươi chín...”.

Lâm Minh không lên tiếng, cũng không có động tác gì, hắn vẫn đứng yên như trước.

Thanh niên sát thủ kia nhíu mày, cuối cùng nhận định vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi...

Lâm Minh xoay người lại, đạp vào hư không mà đi, thế giới thứ chín mươi chín, là lúc rời khỏi.

Sau chín mươi chín, còn có nữa không?

Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong Tu Di giới, chín xích chín tấc, cực hạn của thương.

Vì sao là chín xích chín tấc, không thể dài hơn một chút?

Trong mơ hồ, Lâm Minh đi tới một mảnh thế giới sáng trắng, thế giới này không có gì cả, chỉ có vô số đốm sáng từ từ ngưng tụ thành một thiếu niên rõ ràng, đối mặt từ xa với Lâm Minh.

Trang phục, hình dáng, tuổi, khí chất của thiếu niên kia hoàn toàn giống như Lâm Minh, hoàn toàn là phục chế của Lâm Minh hiện giờ.

“Đây là thế giới một trăm của ta ư? Thế giới trống rỗng, chỉ có bản tâm của ta ở trong này. Ta trong chín mươi chín thế giới trước kia, mỗi một cái đều không giống như lúc này, còn ta trong thế giới một trăm, lại chính là ta ở hiện tại".

- Ngươi là ai?

Thiêu niên giật mình hỏi.

- Ngươi là ai, ta chính là người đó.

Thiếu niên nhíu mày nói:

- Ta là Lâm Minh, nhưng Lâm Minh chỉ có một.

- Đúng vậy, chỉ có một.

Lâm Minh gật đầu.

- Vậy ngươi là giả?

- Không, ta không phải giả.

- Vậy ta là giả?

- Ngươi cũng không phải giả.

- Rốt cuộc ai trong chúng ta mới chân chính là Lâm Minh?

Thiêu niên kia khó hiểu hỏi.

Lâm Minh im lặng, thật lâu sau, hắn thì thào:

- Sau lưng giả, không nhất định chỉ có thật...

Ta hiểu rồi...

Sau chín mươi chín, sẽ là quy về một.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chín xích chín tấc, dài thêm một tấc, sẽ là một trượng.

Sau chín mươi chín thế giới, là thế giới một trăm, cũng là thế giới bản tâm của ta.

Chín đếm tới hết tự nhiên sẽ quay về một, cửu cửu quy nhất, đây là một cái luân hồi, một cái số mệnh.

Nhưng mà “một” này lại không giống như “một” ban đầu.

Luân hồi cũng không đơn giản là quay lại, mà là niết bàn cùng sống lại.

Đột nhiên hiểu ra được điểm này, Lâm Minh thở dài:

- Ta không giống như ngươi, là bởi vì ta đã trải qua chín mươi chín luân hồi...

Vừa dứt lời, thiếu niên trước mặt Lâm Minh bỗng nhiên hóa thành vô số ánh sáng, tiêu tán.

Ánh sáng bay múa trong không trung hồi lâu, cuối cùng toàn bộ bay vào trong cơ thể Lâm Minh, chìm nhập vào trong, biến mất tăm.

Xoảng!

Thế giới màu trắng hoàn toàn tan vỡ.

Thân thể Lâm Minh giống như một cái lốc xoáy thật lớn, tất cả mảnh vỡ thế giới, tất cả cảnh tượng luân hồi, toàn bộ đều quay cuồng cuốn vào thế giới bản tâm của Lâm Minh.

Các phần ký ức phức tạp như sóng triều ồ ạt tràn vào biển tinh thần của Lâm Minh.

Những từng trải rắc rối phức tạp, nhân cách phân liệt, nếu là người bản tâm không vững vàng, sẽ trực tiếp bị những ký ức ồ ạt này làm lạc mất bản thân. Nhẹ thì tinh thần phân liệt, nặng thì biến thành ngu ngốc.

Nhưng Lâm Minh trải qua không gian Ma Phương, hai lần cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn, đã có kinh nghiệm chống cự tình cảnh như thế, chỉ là hắn không rõ, vì sao đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, vì sao thế giới trăm kiếp luân hồi lại vỡ nát đổ vào trong bản tâm của hắn.

Hắn đã nhìn thấu trăm kiếp luân hồi, khảo nghiệm lần này phải nên kết thúc.

Vì sao lại như thế?

Trí nhớ ngày càng nhiều, ngày càng phức tạp, ngay cả Lâm Minh cũng đến gần cực hạn.

Biển tinh thần dấy lên những cơn lốc xoáy, nếu không phải lực lượng linh hồn của Lâm Minh vô cùng khổng lồ, chỉ riêng lốc xoáy này đã có thể xé nát biển tinh thần của hắn.

Lốc xoáy ngày càng hung bạo, Lâm Minh cắn răng, để cho toàn bộ linh hồn lực của mình chảy vào lốc xoáy, muốn áp chế nó.

Vù! Vù! Linh hồn lực xông lên như một con Giao Long, xông ra khỏi biển tinh thần, lao thẳng vào lốc xoáy màu đen trên biển.

Ầm!

Lâm Minh cảm giác đầu mình như muốn nổ tung, thân mình chấn động, vô lực quỳ gối trên mặt đất.

Gió lốc biển tinh thần cũng bình ổn, nhưng không biến mất, lốc xoáy màu đen vẫn xoay tròn trên biển tinh thần, giống như một lỗ đen xé rách không gian, đi thông tới thế giới thần bí.

“Chẳng lẽ đây là...”.

Lâm Minh lau mồ hôi trên trán, dùng linh hồn lực quan sát lốc xoáy màu đen kia, cảm xúc phập phồng.

Nhắm mắt lại, vô số cảnh tượng lung tung hiện lên trong đầu Lâm Minh, nó giống như vô số mảnh vỡ nhân sinh.

Trăm kiếp luân hồi... Đã dung nhập vào thế giới bản tâm của ta ư?

Bỗng nhiên mở mắt, trong mắt Lâm Minh biến thành lốc xoáy màu đen, như xuyên thấu qua đó là vũ trụ vô tận.

“Võ ý... Đây là một loại võ ý mới!”.

“Sau khi ta xem qua trăm kiếp luân hồi, lại lĩnh ngộ một loại võ ý mới!”.

Chương 184: Nghịch lân chi huyết

Trong lòng Lâm Minh khó có thể bình tĩnh được, người lĩnh ngộ hai loại võ ý, thế gian ít có, độ khó đó làm người ta tuyệt vọng!

Không ngờ tới, mình lại có được cơ duyên như thế.

“Nếu võ ý này là ta xem qua trăm kiếp luân hồi rồi lĩnh ngộ, như vậy gọi nó là Luân Hồi võ ý đi”.

Tâm tình của Lâm Minh đã bình ổn lại, thế giới xung quanh hắn biến mất như gợn sóng, ngay sau đó hắn trở về thí luyện sinh tử. Còn ở trước mặt hắn, hư không cũng dao động gợn sóng, Nhãn Mô xuất hiện.

- Chúc mừng ngươi, ngươi đã hoàn mỹ thông qua tầng thứ bảy! Trở thành người thí luyện đầu tiên thông qua toàn bộ khảo nghiệm từ khi thành lập Vu Thần tháp tới nay!

Nhãn Mô nói, tuy rằng là chúc mừng, nhưng giọng vẫn lạnh băng không có tình cảm gì.

- Thí luyện tầng thứ bảy vốn là một kỳ ngộ, ta nghĩ ngươi đã hiểu được.

- Phải, ta đã hiểu.

Lâm Minh gật đầu, Vu Thần giới vốn đã không tồn tại, bởi vì Vu Thần cũng không phải là thần, thế giới cũng không có thần. Cái gọi là thần là do mọi người tưởng tượng ra, nó chỉ tồn tại trong lòng mọi người, cho nên Vu Thần giới chính là thế giới trong lòng mọi người.

Sau khi trải qua trăm kiếp luân hồi, tâm võ đạo của Lâm Minh đã có biến hóa bản chất, từ ban đầu chỉ biết kiên trì, cố chấp, đến bây giờ tâm võ đạo của hắn mơ hồ có liên hệ tới chí lý đại đạo, vạch ra bí mật của “võ” và “đạo”.

Loại biến hóa này sẽ không biểu hiện ra trên thực lực trong thời gian ngắn, nhưng lại có tác dụng không thể lường hết cho Lâm Minh ở ngày sau!

Càng quý giá hơn, chính là Luân Hồi võ ý.

Lâm Minh có thể cảm giác được, Luân Hồi võ ý còn vượt hơn Không Linh võ ý của hắn trước đó, là một cái võ ý hết sức đáng sợ.

- Dựa theo ước định, đây là bảo vật đưa cho ngươi.

Nhãn Mô nói rồi, không gian xuất hiện gợn sóng, hồng thủy tinh có sợi tơ đỏ xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, chạm tay vào hồng thủy tinh. Cảm xúc trong tay như nước, Lâm Minh hỏi:

- Hiện giờ có thể nói đây là thứ gì rồi chứ?

- Đương nhiên là được.

Nhãn Mô nói.

- Đây là Nghịch Lân Chi Huyết, chủ nhân ngẫu nhiên lấy được trong một lần chiến đấu ở Thần Vực.

- Nghịch Lân Chi Huyết?

Lâm Minh hơi sửng sốt, kiên nhẫn nghe tiếp.

Nhãn Mô nói:

- Rồng có vảy ngược, chạm vào là chết chắc. Sợi tơ đỏ bên trong hồng thủy tinh này là Nghịch Lân Chi Huyết Chân Long. Máu này có linh, cho nên dùng hồng tinh vạn năm giam lại, phòng ngừa linh tính tan rã hay là chạy trốn.

- Chân Long?

Lâm Minh sửng sốt, Chân Long trong truyền thuyết căn bản là thứ hư vô, Chân Long mạnh cỡ nào, không ai biết được.

Trên Thiên Diễn đại lục chỉ có Giao Long, mà dù là Giao Long, cũng căn bản không gặp được.

Mọi người chỉ có thể thấy Á Long, tức là những hung thú hỗn loạn huyết mạch Giao Long, chỉ có thể tính là rồng giả.

Nghe nói Giao Long có tính dâm, thích giao phối lung tung, cho nên mới có những hung thú mang dòng máu rồng này. Những hung thú này tùy tiện ra một con cũng là hung thú sánh với cao thủ Tiên Thiên, thậm chí còn mạnh hơn.

Giống như Hồng Kim Long Tủy đan mà Lâm Minh ăn lúc trước, Hồng Kim Long đó chỉ là hung thú có lẫn huyết mạch Á Long, còn kém hơn Á Long huyết mạch Giao Long một bậc... Nhưng dù thế, một viên Hồng Kim Long Tủy đan cũng là vô giá.

- Nghịch Lân Chi Huyết này có thể làm gì?

Giọng của Lâm Minh tràn ngập mong chờ.

- Hấp thu vào cơ thể, có thể làm chân nguyên của cho ngươi có chứa một tia Long Dương khí. Lúc tu vi của ngươi thấp, tác dụng của nó không rõ ràng, càng đến cảnh giới cao, ngươi sẽ ngày càng phát hiện chỗ tốt của nó. Hiện giờ tu vi của ngươi thấp, còn không đủ để lợi dụng tốt một tia Nghịch Lân Chi Huyết này.

- Long Dương khí?

Lâm Minh thở ra một hơi, tuy rằng còn không biết hiệu quả cụ thể thế nào, nhưng dựa vào một cái danh hào Chân Long này, hắn liền biết đây là một cái cơ duyên cực lớn.

Lâm Minh hỏi:

- Vì sao bản thân Vu Thần tiền bối không lợi dụng cỗ Long Dương khí này? Hay bản thân ngài ấy đã có?

Nhãn Mô nói:

- Chủ nhân không có, Nghịch Lân Chi Huyết này là cơ duyên chỉ có gặp chứ không cầu được, dù là ở Thần Vực, nó cũng là thứ khiến người ta đỏ mắt, đủ để nhấc lên một trận mưa máu. Nhưng dù chủ nhân không có Long Dương khí, nhưng từ rất sớm đã chiếm được một viên nội đan Băng Cáp thượng cổ, dùng bí pháp luyện hóa, làm cho cơ thể mình có được Hàn Huyết Băng Cáp thượng cổ, từ đó băng độc không xâm, đồng thời có thể sử dụng lực lượng hàn băng và kịch độc. Tuy nhiên, cũng vì thế mà thể chất chủ nhân nghiêng về âm hàn, công pháp tu luyện cũng thế, ngài ấy căn bản không thể hấp thu Long Dương trong Nghịch Lân Chi Huyết. Bằng không trong cơ thể âm dương tranh chấp, Long Dương khí có thể sẽ đánh tan Hàn Huyết Băng Cáp trong cơ thể, chỉ có hỏng chứ không lợi lộc gì.

- Thì ra là thế, nhưng Vu Thần tiền bối không nghĩ tới dùng Nghịch Lân Chi Huyết này đổi lấy thứ gì khác ư?

Nhãn Mô nói:

- Chủ nhân đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, đến sau dương thọ tới gần, khi đó bất cứ thứ gì cũng là vật ngoài thân, thiên tài địa bảo đã không thể trợ giúp chủ nhân đột phá cảnh giới, chủ nhân cũng nhìn nhạt những bảo vật mà mình trân quý, buông bỏ mọi thứ, làm tâm linh trở về trạng thái nguyên thủy nhất, phản phác quy chân (trở lại nguyên trạng), chỉ có như thế, mới còn một đường khả năng xông phá bình cảnh khi dương thọ đã cạn.

- Thì ra là vậy... Thế Vu Thần tiền bối thành công chứ?

Lâm Minh vừa hỏi vậy, Nhãn Mô lại im lặng, mà im lặng đã là một loại trả lời.

Điều này làm trong lòng Lâm Minh sinh ra cảm khái. Vu Thần là nhân vật cỡ nào, vì bế tử quan cuối cùng làm ra nhiều chuẩn bị như thế, thậm chí không tiếc trở về thế gian, xây dựng bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp, giải quyết xong vương bận trần duyên. Cuối cùng, hắn bung ra mọi thứ, tâm thái trở lại phản phác quy chân, xông phá bình cảnh. Dù thế, vẫn cứ thất bại!

Con đường tu võ, là giành mệnh với trời, là giãy khỏi luân hồi, vĩnh viễn tồn tại trên thế gian.

Nhưng mà trên thế giới có bao nhiêu người thiên tư tuyệt đỉnh, cuối cùng vẫn không thể đấu được với thiên đạo mênh mang...

Nghĩ tới đây, Lâm Minh vô thức xiết chặt tay, thiên đạo khó cãi, nhưng cố tình ta sẽ đấu tiếp, tu võ thẳng đến võ cực đỉnh phong!

Lúc này, Nhãn Mô nói:

- Nghịch Lân Chi Huyết không thể uống vào, mà phải trực tiếp dẫn nó vào huyết mạch của mình. Tuy nhiên tu vi của ngươi hiện giờ rất thấp, Nghịch Lân Chi Huyết sẽ không dung nhập vào thân thể ngươi, mạnh mẽ dung hợp nó sẽ chỉ làm ngươi nổ tan xác. Ta sẽ bố trí cấm chế trong thân thể ngươi, giam lại Nghịch Lân Chi Huyết, đợi cho ngươi có đủ tu vi, tự nhiên có thể cởi bỏ cấm chế này, hoàn toàn hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết. Tuy nhiên quá trình hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết hết sức đau khổ, phải đè nén nó chống cự, ngang với một lần tẩy cân phạt tủy.

Lâm Minh nói:

- Ta đã hiểu, cảm ơn Nhãn Mô tiền bối.

- Cắt cổ tay, dẫn máu vào đó.

Nghe Nhãn Mô nói, Lâm Minh lấy ra một cây dao găm, dùng hết sức rạch động mạch cổ tay, máu chảy không ngừng.

Tuy nhiên sức khôi phục của Lâm Minh quá tốt, vừa rạch ra một lúc, vết thương từ từ khép lại nhìn thấy rõ.

Lúc này, Nghịch Lân Chi Huyết trong tay Lâm Minh bay bổng lên, Nhãn Mô vừa động ý niệm, chỉ nghe một tiếng giòn tàn, thủy tinh màu đỏ mặt rạn ra như mạng nhện, Nghịch Lân Chi Huyết như con chim bị nhốt không thấy ánh mặt trời, vừa được tự do liền xông ra ngoài.

Nhưng ngay khi nó muốn chạy trốn, một cỗ lực lượng vô hình đè nó lại, trực tiếp ép nó vào trong mạch máu của Lâm Minh.

Có lực khí huyết mạnh mẽ duy trì, vết thương ở cổ tay nhanh chóng khép lại, Nghịch Lân Chi Huyết cứ thế bị nhốt trong người Lâm Minh.

Nghịch Lân Chi Huyết xâm nhập vào người Lâm Minh, Nhãn Mô nhắm con mắt lớn của hắn, từng cỗ dao động ý niệm vô hình toát ra từ trên người Nhãn Mô, toàn bộ đổ vào trong thân thể Lâm Minh.

Ở bên cạnh Lâm Minh, không gian bắt đầu vặn vẹo, giống một cái lồng giam không gian, hoàn toàn khóa chặt Lâm Minh ở bên trong.

Lâm Minh biết, đây là Nhãn Mô đang đặt cấm chế, tránh cho Nghịch Lân Chi Huyết chạy ra.

Nghịch Lân Chi Huyết cao ngạo không nghe lời, vừa ra khỏi lồng lại vào một cái chuồng khác, nó làm sao có thể cam lòng, xông phá lung tung trong cơ thể Lâm Minh, muốn phá vỡ thân thể Lâm Minh trốn ra bên ngoài.

Nhưng một cỗ lực lượng không gian vô hình lại giam cầm nó, lực lượng không gian này càng ép càng chặt, thẳng đến khi bức nó tới chỗ trái tim của Lâm Minh.

Nghịch Lân Chi Huyết càng cuồng bạo hơn, xông phá nhiều lần, làm cho ngực Lâm Minh đau đớn. Loại cảm giác này giống như dùng mũi chọn đâm lung tung trong cơ thể mình.

Dùng linh hồn lực tra xét được hành động của Nghịch Lân Chi Huyết trong cơ thể, Lâm Minh cười khổ không thôi. Tiếp tục như thế, không biết phải tới năm nào tháng nào mới hấp thu được nó.

Vu Thần này cho mình một cái bánh ngọt thật to, nhưng chỉ nhìn được ăn không được.

Nhãn Mô vừa phong ấn Nghịch Lân Chi Huyết, vừa nói:

- Ta sẽ giam nó vào trái tim của ngươi, sau đó nói cho ngươi phương pháp cởi bỏ. Không tới Tiên Thiên Chí Cực, ngươi không được tùy tiện mở cấm chế hấp thu nó, bằng không ngươi sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

- Tiên Thiên Chí Cực?

Lâm Minh im lặng, ngay cả Ngưng Mạch kỳ mình còn chưa tới, đến Tiên Thiên Chí Cực thì phải bao lâu? Nhưng cũng không có gì lạ, Nghịch Lân Chi Huyết này là huyết mạch Chân Long, tuy rằng chỉ là một tia nho nhỏ, nhưng bây giờ hắn không thể khống chế, muốn trách chỉ có thể trách bây giờ tu vi của mình quá thấp.

Nhãn Mô nhìn ra trong lòng Lâm Minh thất vọng, sau khi cảm nhận được một cỗ lực lượng cực lớn, lại bị báo cho biết là không thể sử dụng cỗ lực lượng này, thất vọng là chuyện thường tình.

Nhãn Mô nói:

- Con đường tu võ, tu luyện theo tuần tự, hiện giờ lực lượng và thể chất mà ngươi đang có, đã là rất nhiều thiên tài không dám mơ tới...

Nhãn Mô đang nói, bỗng khẽ hô một tiếng, ngay trong lúc hắn nói, Nghịch Lân Chi Huyết trong cơ thể Lâm Minh lại xảy ra dị biến!

Nghịch Lân Chi Huyết tới gần trái tim Lâm Minh, giống như đột nhiên gặp phải thứ gì đó khủng bố, lập tức liền im lặng, thậm chí biểu hiện ra vô cùng sợ hãi.

Nó không xông phá lung tung nữa, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi trái tim Lâm Minh. Nhưng mà Nhãn Mô bố trí ra lực lượng không gian, lại dồn nén Nghịch Lân Chi Huyết không thể không đi tới gần trái tim Lâm Minh.

Nghịch Lân Chi Huyết dường như nóng nảy, nó liều mạng chống cự lại cỗ lực lượng này, nhưng dù sao nó chỉ là một tia huyết mạch mà thôi, dù là huyết mạch Chân Long, cũng không chống cự được lực lượng của Nhãn Mô.

Ngày càng gần trái tim Lâm Minh, Huyết Linh trong Nghịch Lân

Chi Huyết bắt đầu run rẩy.

Lâm Minh luôn luôn dùng linh hồn lực đi theo cỗ Nghịch Lân Chi Huyết này, hắn cũng cảm nhận được Nghịch Lân Chi Huyết sợ hãi, trong lòng ngạc nhiên. Nghịch Lân Chi Huyết là huyết mạch của Chân Long, tuy rằng lực lượng của bản thân nó có hạn, nhưng nó cũng cao ngạo như Chân Long, sao lại đột nhiên sợ hãi như vậy, không lẽ là...

Chương 185: Bất ngờ dung hợp

Trong lòng Lâm Minh chợt lóe, là Ma Phương! Nó có thể hấp thu tinh huyết của cường giả, sao mình lại quên mất nó!

Lúc trước khi Lâm Minh nhận được Tử Kim nhuyễn giáp thái tử đưa cho, Huyết phù cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong trên đó đã bị Ma Phương hấp thu, bởi vậy Lâm Minh thu được cơ hội tiến vào không gian Ma Phương lần thứ hai.

Quả nhiên như Lâm Minh suy nghĩ, một cỗ lực lượng vô hình lao ra từ trái tim Lâm Minh, giống như rắn độc tập kích con mồi, lập tức khóa lấy Nghịch Lân Chi Huyết, kéo nó từ từ tới trái tim Lâm Minh.

Nghịch Lân Chi Huyết hoảng hốt, liều mạng xông ra, nhưng không giãy được.

Lúc này, trong lòng Lâm Minh nhanh chóng xoay chuyển. Làm sao đây, rõ ràng Ma Phương muốn hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, hơn nữa xem tình hình, nó hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết là chuyện dễ dàng.

Nếu Nghịch Lân Chi Huyết bị Ma Phương hấp thu, tuy rằng có thể sẽ tăng cường lực lượng Ma Phương, nhưng lại quá mức lãng phí của trời...

Dù sao Ma Phương có thể hấp thu tinh huyết cao thủ Hậu Thiên, tuy rằng chất lượng kém hơn nhiều, nhưng cũng có thể dùng số lượng bổ sung.

Lâm Minh cũng trở nên nóng nảy, lúc này Nghịch Lân Chi Huyết đã bị kéo vào trái tim Lâm Minh. Sau khi tiến vào trái tim, Nghịch Lân Chi Huyết càng thêm liều mạng giãy khỏi trói buộc, nó bắt đầu xông vào cơ thịt trái tim Lâm Minh, dường như tình nguyện dung nhập vào đó, cũng không muốn bị Ma Phương hấp thu mất.

Lúc này, lực lượng Ma Phương kìm chế Nghịch Lân Chi Huyết đột nhiên yếu đi vài phần.

Nghịch Lân Chi Huyết nắm lấy cơ hội, rốt cuộc nhập vào trong trái tim Lâm Minh, sau đó không chút do dự bắt đầu dung hợp với trái tim Lâm Minh.

Đây là chủ động dung hợp, không phải là bị lực lượng của Ma Phương cùng Nhãn Mô bức ép.

“Hả... Thế này...”.

Ma Phương không ngừng thả lỏng lực trói buộc Nghịch Lân Chi Huyết, còn Nghịch Lân Chi Huyết thì liều mạng dung hợp vào trái tim Lâm Minh. Quá trình này hoàn toàn xuất phát từ Huyết Linh tự nguyện, Lâm Minh căn bản không cảm thấy đau đớn gì.

“Sao lại xảy ra loại biến cố này...”.

Lâm Minh nuốt nước miếng, có chút phát ngốc.

Huyết mạch Chân Long cao ngạo cỡ nào, nếu không phải xảy ra đột biến, nó làm sao cam lòng dung hợp với người phàm.

Muốn nó dung hợp, trừ khi có lực lượng áp chế nó, mạnh mẽ hấp thu mới được. Hơn nữa quá trình này chính là quá trình tẩy cân phạt tủy, vô cùng đau đớn.

Nhãn Mô đã có nói, ít nhất phải Tiên Thiên Chí Cực mới có thể hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết.

Nhưng bây giờ, Lâm Minh mới Luyện Cốt đỉnh phong, kém Tiên Thiên Chí Cực xa vạn dặm. Nghịch Lân Chi Huyết lại chủ động dung hợp với Lâm Minh, hơn nữa quá trình này không có một chút đau đớn.

Thời điểm này, Nhãn Mô rõ ràng cũng phát hiện Nghịch Lân Chi Huyết bắt đầu dung hợp với trái tim Lâm Minh, người nhìn Lâm Minh thật sâu, không tiếp tục rót lực phong ấn vào cơ thể Lâm Minh nữa. Bởi vì điều này đã không cần thiết...

Ma Phương hoàn toàn buông thả trói buộc Nghịch Lân Chi Huyết, còn lúc này Nghịch Lân Chi Huyết đã dung hợp hơn phân nửa, phát hiện trói buộc đột nhiên biến mất, động tác của Nghịch Lân Chi Huyết cũng chậm lại, dường như đang do dự có nên lập tức bứt ra chạy trốn hay không. Vừa sinh ra ý muốn này, Nghịch Lân Chi Huyết đột nhiên cảm nhận được một cỗ uy áp cực lớn truyền tới, tâm thần Huyết Linh run lên, lập tức ném bỏ ý nghĩ vừa nãy, ngoan ngoãn tiếp tục dung hợp với Lâm Minh.

Một loạt biến hóa này, Lâm Minh đều cảm giác được, Ma Phương... Có linh tính!

Nó không phải là một vật chết.

Không cần nghĩ, nếu vừa rồi Ma Phương cố ý muốn hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, nó tuyệt đối có thể làm được. Có thể quả thật là nó vốn định hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, nhưng khi Nghịch Lân Chi Huyết bất đắc dĩ dung hợp với trái tim Lâm Minh, Ma Phương lại thay đổi dự tính.

Nó từ từ thả lỏng trói buộc Nghịch Lân Chi Huyết, mặc cho nó dung nhập vào trái tim Lâm Minh. Thậm chí đến lúc sau, nó giám sát thúc đẩy quá trình dung hợp.

Điều này làm trong lòng Lâm Minh trở nên phức tạp, rốt cuộc Ma Phương này là gì?

Nó có linh hồn ư?

Nghịch Lân Chi Huyết tình nguyện dung hợp với mình cũng không muốn bị Ma Phương hút vào, Ma Phương có đáng sợ như vậy không? Rốt cuộc đây là thế nào?

Chừng mười lăm phút sau, Lâm Minh hoàn toàn hấp thu xong Nghịch Lân Chi Huyết. Nhãn Mô thần sắc cổ quái nhìn Lâm Minh, trước đó hắn đã nói, ít nhất Lâm Minh phải tới Tiên Thiên Chí Cực mới có thể hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, hơn nữa còn phải chịu đựng đau khổ rất lớn. Nhưng bây giờ, hắn không ngờ rằng Lâm Minh lại hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết nhanh như vậy, tựa như ăn một bữa cơm, chẳng những không có một chút không khỏe gì, ngược lại còn rất hưởng thụ.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Trong lòng Nhãn Mô thắc mắc, tuy rằng hắn có thể theo dõi hướng đi của Nghịch Lân Chi Huyết, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của Ma Phương.

Tuy rằng Nhãn Mô mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là đối với Thiên Diễn đại lục mà thôi, lực lượng Ma Phương đại biểu không phải là thứ mà hắn có thể tra xét.

- Ngươi xong Nghịch Lân Chi Huyết?

Nhãn Mô khó tin hỏi.

Lâm Minh gật đầu, lúc này hắn cũng không biết phải có biểu tình thế nào mới được.

- Nhưng mà... Ngươi làm sao hấp thu được nó?

Trong lòng Lâm Minh cười khổ, điều này làm sao giải thích đây. Hắn chỉ có thể giả ngu, nói:

- Bản thân ta cũng không rõ lắm, Nghịch Lân Chi Huyết kia đột nhiên chủ động dung hợp với cơ thể của ta.

- Chủ động dung hợp...

Nhãn Mô hoàn toàn ngỡ ngàng. Nếu Nghịch Lân Chi Huyết chịu chủ động dung hợp với thân thể, lúc trước chủ nhân của hắn đã có thể hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, chỉ cần âm dương không xung đột trong cơ thể, có hai loại huyết mạch hoàn toàn đối lập cũng không phải vấn đề lớn.

Rốt cuộc thiếu niên này có bí mật gì? Nếu chỉ là hạng phàm nhân, không có khả năng khiến Nghịch Lân Chi Huyết cam nguyện khuất phục, chẳng lẽ hắn là Chân Long chuyển thế?

Làm sao mà được chứ...

Ánh mắt Nhãn Mô nhìn Lâm Minh ngày càng cổ quái, nhìn Lâm Minh đến cả người không được tự nhiên. Người này sống lâu như vậy, không biết làm sao mà lừa gạt cho qua được.

Nhãn Mô không nghĩ ra được nguyên nhân, nói:

- Mặc kệ thế nào, Nghịch Lân Chi Huyết chủ động dung hợp với ngươi cũng là chuyện tốt. Long Dương khí trong chân nguyên cần được bồi dưỡng, càng sớm hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, chỗ tốt cho thân thể ngươi sẽ càng lớn.

- Nếu như cậy mạnh bức ép hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, sẽ phá đi một phần huyết mạch Nghịch Lân Chi Huyết, khó có thể dung hợp hoàn mỹ được như ngươi.

- Được rồi, người thí luyện, thí luyện sinh tử của ngươi đến đây đã xong, đi ra nơi này, nhất định ngươi sẽ có nhân sinh vô cùng đặc sắc. Còn ta, phải tiếp tục thủ hộ bảy mươi hai tòa thí luyện của ta, có duyên gặp lại.

Nhãn Mô nói rồi, thân thể dần dần vặn vẹo, lập tức sẽ biến mất.

Lúc này, Lâm Minh do dự một chút, bỗng nói:

- Tiền bối, xin đợi đã. Kỳ thật trong lòng ta luôn có một nghi vấn, nếu Vu Thần tiền bối đã mất, bảy mươi hai tòa Thí Luyện tháp này cũng mất đi ý nghĩa, vì sao tiền bối còn muốn thủ hộ trong này.

Nghe câu hỏi này, Nhãn Mô im lặng một lúc, nói:

- Đây là số mệnh của ta, ta nguyện thừa nhận số mệnh này. Cũng như ngươi, thề giành mệnh với trời...

Nhãn Mô chưa nói hết lời, người đã biến mất, tiếng nói mờ ảo dần dần đi xa, hồi âm quanh quẩn trong hư không, thật lâu không dứt.

Trong lòng Lâm Minh sững sờ một lúc, nháy mắt lại có một cỗ cảm giác không rõ trào ra trong lòng...

Chương 186: Lang độc

Ở ngoài Vu Thần tháp, thời gian đã qua bảy ngày bảy đêm.

Ngao ô!

Vu Thần thánh địa u ám yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru, một con hủ lang cỡ nghé con vọt tiến vào. Bên mép nó lủng lẳng mảnh vụn thịt thối, trên người một mùi tanh tưởi, hàm răng trắng ởn lộ ra ngoài, nhỏ nước miếng, ánh mắt xanh thẳm trong hoàn cảnh u ám đặc biệt sáng ngời.

Mà trước mặt hủ lang, một cô bé đang chạy băng băng rất nhanh, nàng rõ ràng là Na Y.

Lúc này, trên khuôn mặt non nớt của nàng cũng không sợ hãi và hoảng loạn, ngược lại là cắn răng, liều mạng thúc giục chân nguyên trong cơ thể, phát huy ra tốc độ cực hạn của mình.

Nhưng Na Y dù sao chỉ là Luyện Tạng kỳ, hơn nữa nhân loại vốn không giỏi chạy bằng hung thú, nàng làm sao so được với hủ lang Dịch Cân đỉnh phong?

Hủ lang càng đuổi càng gần, Na Y đã có thể nghe thấy tiếng gió vù vù sau lưng, thậm chí có thể cảm nhận được hơi nóng hủ lang thở ra.

Rống!

Hủ lang phi thân vồ tới, vuốt sói sắc bén đâm thẳng sống lưng mảnh mai của Na Y.

- A!

Na Y dồn hết lực lượng cuối cùng, nhảy mạnh về phía trước, nhưng mà vuốt sói vẫn xé rách lưng của nàng, quần áo rách mướp, máu thịt bầy nhầy

Phịch!

Na Y ngã mạnh trên mặt đất, thân thể lăn vòng vòng, mà lúc này hủ lang lại lần nữa vồ tới. Lần này, vuốt sắc của nó nhắm chuẩn cổ họng của Na Y.

Vào khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, trong mắt Na Y chợt lóe hàn quang.

Vù!

Tiếng lưỡi dao sắc bén xé gió đột nhiên vang lên, một cây phi lao huyền thiết cỡ ngón tay cái từ trong lỗ thủng vách tường bắn ra, trực tiếp đâm trúng thân thể bay lên của hủ lang, máu tươi bắn ra!

Ngao ô ô...

Hủ lang kêu thảm một tiếng, bị cây phi lao ẩn chứa lực lượng thật lớn bắn bay, trực tiếp cắm trên mặt đất, nhưng mà còn chưa hết. Ngay khi hủ lang ngã mạnh trên mặt đất, mặt đất đột nhiên xuyên ra một loạt đao trận sắc bén. Mũi đao hàn quang um tùm trực tiếp đâm vào thân thể hủ lang.

Phốc!

Hủ lang giống như một con chó chết bị đâm vạn đao xuyên tim, chết đến không thể chết lại.

Thấy một màn như vậy, Na Y phun ra một hơi nặng nề, hư thoát nằm trên mặt đất, sau lưng nàng đã đầy vết máu, ba miệng vết thương vuốt sói để lại sâu có thể nhìn thấy xương.

Cảm giác đau đớn như thủy triều truyền ra từng đợt, trên trán Na Y rịn ra từng hạt mồ hôi.

- Tỷ tỷ!

Na Thủy nhào tới, nhìn thấy tỷ tỷ trọng thương, nước mắt nàng sớm đãngừng được, chảy ra ào ào.

Đối với Na Thủy mà nói, tỷ tỷ chẳng những là hy vọng của nàng, cũng là gửi gắm tinh thần của nàng. Nếu Na Y xảy ra chuyện, nàng cũng sẽ mất dũng khí sống tiếp.

- Ta không sao... Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Na Y miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trong lòng lại chua xót vô cùng.

Nàng vẫn là xem nhẹ tốc độ của hủ lang, kết quả bị thương nặng như vậy.

Bên ngoài còn có một con hủ lang, với trạng thái hiện tại của mình làm sao có thể giết chết nó?

Thực vật chỉ còn lại một ngày cuối cùng, Na Y lại một mực không đi Vu Thần tháp. Nàng phỏng chừng, trạng thái hiện tại của mình nhiều nhất thông qua tầng thứ ba Vu Thần tháp tiến vào tầng thứ tư, rồi sau đó nửa bước khó tiến thêm.

Vu Thần thánh địa chỉ có thể vào một lần, là cơ hội trọng yếu nhất trong đời nàng. Nếu chỉ có thể tiến vào tầng thứ tư, ngày sau nàng dựa vào cái gì báo thù cho cha mẹ?

Hai lời thề độc, một là bảo vệ muội muội, một là báo thù. Nàng một cái đều không muốn dứt bỏ.

Nếu có thể ở Vu Thần thánh địa tu luyện một năm, đạt tới Dịch Cân kỳ, lại vào Vu Thần tháp, Na Y tin tưởng mình ít nhất có thể tiến vào tầng thứ năm. Nếu ở trong Vu Thần tháp có thể đột phá Luyện Cốt kỳ, như vậy dù không có ngựa nàng cũng có nắm chắc rất lớn dẫn theo muội muội xuyên qua rừng cây hoang dã.

Nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất chính là khuyết thiếu thực vật, trừ phi giết chết hai con hủ lang kia.

Na Y tự nhiên không phải đối thủ của hủ lang, nàng liền làm ra một quyết định điên cuồng. Lấy chính mình làm mồi nhử dụ hủ lang tiến vào Vu Thần thánh địa, sau đó dựa vào cơ quan trong Vu Thần thánh địa tiêu diệt nó.

Biết rõ sau khi tiến vào Vu Thần tháp, đề cao thực lực của mình rồi lại đi dẫn dụ hai con hủ lang kia nắm chắc càng lớn, nhưng là Na Y không cam lòng. Không cam lòng vì hai con hủ lang mà lãng phí mất cơ hội thí luyện trọng yếu nhất trong đời.

Nàng muốn cược một lần!

Hủ lang cũng không phải một mực ăn xác thối, ngẫu nhiên sẽ ăn vật sống. Na Y thừa dị một con hủ lang rời đi tìm kiếm con mồi sống, đem một con hủ lang khác dẫn vào, dùng cơ quan tiêu diệt.

Nhưng đánh cược của nàng lại thất bại một nửa, nàng xem nhẹ tốc độ của hủ lang, bị thương nặng.

Móng vuốt hủ lang là có độc!

Hủ lang hàng năm ăn xác thối, trong cơ thể có thi khí thi độc, bị chúng nó trảo thương sẽ dính ôn dịch, không trị mà chết.

Hiện tại thực vật sắp hết, bên ngoài còn có một con hủ lang, mình còn bị hủ lang trảo thương, nên làm thế nào rời khỏi vùng đất chết này?

Na Y cắn môi, rút chủy thủ cắm bên đùi ra, ném cho muội muội nói:

- A Thủy, trong thư viện của thánh địa có rất nhiều sách, ngươi tìm một ít sách không có giá trị quá lớn, lấy ra đây. Đốt một đống lửa, nu đỏ chủy thủ, cắt rụng thịt thối miệng vết thương sau lưng ta xuống...

Nghe thấy Na Y nói vậy, Na Thủy sợ nhảy dựng, nhìn miệng vết thương máu thịt bầy nhầy sau lưng tỷ tỷ, nàng làm sao xuống tay được!

- Tỷ... Tỷ tỷ...

- Nhanh đi, vuốt sói có độc, nếu không không còn kịp nữa!

- Ta... Ta biết rồi.

Na Thủy cắn răng, xoay người muốn đi thư viện, cầm một ít sách không có giá trị gì, dựa theo Na Y nói, đốt một đống lửa nung chủy thủ nóng rực.

Cầm chủy thủ này, tay của Na Thủy đều phát run. Nàng lúc nhỏ ngay cả gà đều chưa từng giết qua, hiện tại lại phải hạ đao sau lưng tỷ tỷ, hơn nữa còn là chủy thủ bị nung nóng rực.

- A Thủy, ngươi có thể, chậm nữa thi độc khuếch tán, vậy không còn kịp rồi!

Na Y cắn một mảnh vải, chờ đợi đau đớn buông xuống. Nếu như không phải miệng vết thương ở sau lưng, nàng căn bản không cần Na Thủy đến làm.

Na Thủy khóe mắt rưng rưng, xé áo sau lưng tỷ tỷ, máu rỉ ra ở miệng vết thương đó đã hơi biến thành màu đen. Quả nhiên như Na Y nói, vuốt sói có độc.

Na Thủy hô hấp dồn dập, hiện tại nàng không xuống tay được cũng phải xuống, nếu không tỷ tỷ sẽ chết.

Đúng lúc một đao muốn cắt xuống, Na Thủy đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, trong lòng cả kinh, vụt quay đầu, chủy thủ cũng theo đó chỉ ra phía sau.

- Ai?

Na Thủy lúc này đã thần hồn nát thần tính.

Mà ngay trong nháy mắt nàng xoay người nhìn thấy người tới, nàng lại đột nhiên ngây ra. Ở phía sau nàng, đang đứng một thiếu niên quần áo tả tơi, tuy rằng hắn mặc chật vật nhưng là vẻ mặt lại có một cỗ khí chất tự tin bình tĩnh.

Mộc... Mộc Lâm...

Na Thủy có chút dại ra, ngay sau đó nước mắt lăn xuống ào ào.

Nếu như không phải cùng Mộc Lâm quá xa lạ, nàng thật sự muốn nhào tới khóc lớn một trận:

- Mộc... Mộc Lâm ca ca, van cầu ngươi, cứu tỷ tỷ của ta. Nàng bị hủ lang trảo thương, trúng độc rồi!

A Y cũng nhìn thấy Lâm Minh, trong lòng nàng tràn ngập không thể tin, Mộc Lâm còn sống!???

Tại sao lại như vậy! Trong bút ký của Nạp Nhan Đạt, Nạp Nhan Đạt chỉ dừng lại trong Thần quốc mấy canh giờ mà thôi, mà Lâm Minh lại ở bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày bảy đêm... Hắn rồi lại bình yên trở về?

Lâm Minh nhìn thoáng qua miệng vết thương của Na Y, máu ở đó đã bắt đầu biến thành màu đen.

Lâm Minh thò tay ấn lên lưng Na Y, một luồng chân nguyên theo đó tràn vào trong cơ thể Na Y. Hiện giờ Lâm Minh thao túng chân nguyên đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh, mấy ngàn luồng chân nguyên hóa thành sợi nhỏ dệt thành một tấm lưới lớn, trùm lên miệng vết thương.

Phụt!

Một mũi tên máu đen từ trong miệng vết thương của Na Y vọt ra, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi Lâm Minh đã bức ra toàn bộ thi độc trong cơ thể Na Y.

Rồi sau đó, Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một bình sứ nhỏ, rắc một nhúm bột phấn màu trắng lên lưng Na Y. Đây là kim sang được cực phẩm, một lạng giá trị mấy trăm lượng vàng.

Lâm Minh đưa bình sứ nhỏ cho Na Thủy, nói:

- Bôi thuốc cho tỷ tỷ cô đi.

Na Y lúc này áo cởi một nửa, Lâm Minh cảm thấy mình bôi thuốc không quá thuận tiện.

- Ồ... Tốt.

Na Thủy mới kịp phản ứng lại vội vàng bôi thuốc cho tỷ tỷ. Nàng vừa bôi thuốc vừa không kìm nổi lén nhìn Lâm Minh cảnh tượng Lâm Minh nhẹ nhàng bâng quơ bức máu độc trong cơ thể Na Y ra vừa rồi để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng.

Cảnh tượng này, thậm chí so với lúc trước Lâm Minh ra tay như gió xử lý nam nhân mặt khỉ và nam nhân đầu trọc càng khiến Na Thủy trí nhớ khắc sâu.

Nàng vốn tưởng rằng Lâm Minh chỉ là sức chiến đấu mạnh, không nghĩ tới hắn còn có thể dùng loại biện pháp này chữa thương.

Trong lúc vô tình, Lâm Minh ở trong lòng Na Thủy đã thành nhân vật không gì không làm được.

Thuốc trị thương bôi lên miệng vết thương, cảm giác đau đớn trên người Na Y lập tức giảm nhẹ.

Không bao lâu sau, nàng liền cảm thấy miệng vết thương ngứa ngáy, đó là cảm giác khi miệng vết thương lành lại mới có.

- Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại có hung thú?

Lâm Minh chú ý tới xác hủ lang ở một bên, kỳ quái hung thú là như thế nào tiến vào Vu Thần thánh địa.

Na Thủy lau khô nước mắt, đem đầu đuôi sự tình nói hết cho Lâm Minh.

Lâm Minh nghe xong trong lòng có chút áy náy, không nghĩ tới hắn đi thí luyện sinh tử bảy ngày, tạo thành nguy cơ lớn như vậy cho hai tỷ muội bọn họ.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một ít thịt nướng, hoa quả và bánh bao đưa cho Na Thủy và Na Y nói:

- Hiện tại không sao rồi, ăn trước đi. Lát nữa chúng ta liền ra

ngoài.

Tu Di giới có một điểm tốt, đó chính là giữ tươi. Thực vật bỏ vào bao lâu đều sẽ không biến chất, ngược lại rất tươi mới.

Na Thủy nhìn thấy những thực vật thơm ngào ngạt này, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

Mấy ngày nay, hai tỷ muội ăn đều là lương khô cứng ngắc, nhạt như nước ốc. Không chỉ như thế, bọn họ một ngày còn chỉ có thể ăn một chút xíu, sớm đã đói đến tóp bụng.

Hiện tại nhìn thấy nhiều thực vật mới mẻ ngon lành như vậy, Na Thủy sớm chảy nước miếng.

Vội vàng cầm bánh bao thịt nướng cho tỷ tỷ, mình cũng cầm lên một miếng, đang định ăn từng miếng lớn, nhưng lại nghĩ tới Lâm Minh đang ở bên cạnh nhìn lập tức có chút ngượng ngùng. Miệng vốn há to cắn lên miếng thịt nướng, lại chỉ xé ra một miếng nhỏ.

Ở trước mặt Lâm Minh, Na Thủy không tự giác giữ hình tượng thiếu nữ của mình.

Lâm Minh nhìn trong lòng buồn cười, cố ý nói:

- Các cô ăn trước, ta ra ngoài xem xem.

Nói xong hắn liền đứng dậy, vốn là hắn muốn ra ngoài giải quyết con hủ lang kia, nhưng là nghĩ tới Vu Thần thánh địa này cơ quan tầng tầng, liền đánh mất ý niệm này, chờ sau khi Na Y thương khỏi cùng ra ngoài cũng tốt.

Mặt Na Thủy hơi ửng đỏ, tuy nhiên lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy nữa, ăn từng miếng lớn.

Na Y cũng ăn không ít, hai tỷ muội quả thật là cực kỳ đói.

Chương 187: Bất diệt thánh hỏa

Sau khi ăn xong, Lâm Minh lại lấy ra một loại thuốc trị thương khác rắc lên lưng Na Y. Dưới tác dụng của hai loại thuốc trị thương, không quá hai canh giờ, thương của Na Y liền khỏi hẳn, ngay cả một vết sẹo đều không còn.

Phát hiện áo của Na Y đã hoàn toàn bị xé rách, cảnh xuân mơ hồ, Lâm Minh lại từ trong Tu Di giới lấy ra một bộ quần áo cho Na Y mặc vào.

Lúc này, hắn mới hỏi Na Y:

- Cô có biết, ở Nam Cương có ngọn lửa kỳ dị nào không, hoặc là lôi điện kỳ dị? Ví dụ như...

Lâm Minh duỗi tay ra, một đoàn ngọn lửa màu đỏ sậm lập tức nở rộ trong tay hắn, tia lửa của ngọn lửa đó giống như cánh hoa sen đỏ vậy.

Na Y trong lòng kinh hãi, ngọn lửa giống như cánh hoa, nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Tuy rằng chỉ là một đoàn ngọn lửa cỡ trứng gà, nhưng là sóng nhiệt ập vào mặt lại ép nàng lùi ra mấy bước. Có thể tưởng tượng độ nóng của ngọn lửa này.

Hơn nữa, trong chiến đấu với nam nhân mặt khỉ lúc trước, thiếu niên này căn bản không vận dụng loại lửa này, nói cách khác, hắn còn có giữ lại.

Dịch Cân kỳ đối Luyện Cốt đỉnh phong, lấy một địch hai, thậm chí căn bản không cần dùng toàn lực. Na Y cảm thấy không thể tưởng tượng, thiếu niên trước mắt này, quá đáng sợ.

Ồ... Chờ một chút, tu vi của Lâm Minh làm sao...

Na Y trừng mắt thật to, đột nhiên liền cảm giác không ra tu vi của

Lâm Minh nữa. Võ giả Luyện Thể kỳ bình thường, bao gồm đại đa số võ giả Hậu Thiên, không thể thu liễm chân nguyên trong cơ thể, rất dễ dàng nhìn ra tu vi, chân nguyên nhập tạng, đó chính là Luyện Tạng kỳ, chân nguyên nhập cốt, đó chính là Luyện Cốt kỳ.

Thậm chí một số võ giả, khí thế toàn thân như khói cuồn cuộn, ngay cả người thường không hiểu võ đạo đều cảm giác ra sự cường đại của bọn họ.

Chỉ có một số võ giả tu luyện đến cảnh giới phản phác quy chân, chân nguyên toàn thân nội liễm mới có thể che giấu tu vi. Tỷ như võ giả Hậu Thiên đỉnh phong thực lực cường đại như Cầm Tử Nha, hoặc là võ giả Tiên Thiên chân chính.

Bọn họ bình thường nếu như cố ý thu liễm khí thế, cũng giống như người thường, chỉ có người tu vi cao hơn bọn họ, mới có thể nhìn ra thực lực sâu cạn.

Hiện tại trên người Lâm Minh, dao động chân nguyên như có như không, nếu không phải Na Y biết Lâm Minh là một võ giả, thật sự sẽ cho rằng hắn là một tên gà mờ võ học vừa mới bắt đầu luyện võ, ngay cả Luyện Thể tầng thứ nhất đều chưa đạt tới.

- Mộc Lâm, tu vi của ngươi... Ngươi làm sao...

Lâm Minh hơi ngây ra, lập tức hiểu được nghi hoặc của Na Y. Hắn cũng là không lâu trước mới phát hiện, sau khi hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết kia, chân nguyên của hắn bắt đầu phát sinh một ít biến hóa kỳ dị.

Trước kia Lâm Minh bất kể là tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết cũng tốt, ăn Huyết Linh Chi gia tăng lực lực lượng khí huyết cũng vậy, hoặc là dựa vào hạt giống Tà Thần nén ép chân nguyên cũng thế.

Đó đều chỉ là chân nguyên lượng biến, khiến chân nguyên trở nên càng thêm tinh thuần, càng thêm dày đặc hoặc là nén ép mật độ của chân nguyên.

Bản chất của chân nguyên là không có biến hóa.

Mà lần này, Lâm Minh đánh bậy đánh bạ dung hợp Nghịch Lân Chi Huyết, chân nguyên của hắn lại xảy ra chất biến. Loại biến đổi này cũng không phải một lần là xong, mà là đang thong thả tiến hành.

Lâm Minh hiện tại cũng nói không chính xác loại thay đổi này rốt cuộc sẽ mang đến cái gì, nhưng là hắn đại khái có thể khẳng định loại biến hóa này tuyệt đối có chỗ tốt lớn lao. Dù sao Nghịch Lân Chi Huyết là thứ mà các đại năng Thần Vực đều sẽ đỏ mắt, huyết mạch của Chân Long đương nhiên tốt hơn nhiều so với huyết mạch của người thường.

Bởi vì chân nguyên chất biến, Lâm Minh phát hiện năng lực khống chế chân nguyên của mình càng ngày càng tốt. Trong quá trình hắn thử khống chế chân nguyên, không tự giác liền đem khí thế toàn thân hoàn toàn thu liễm lại, đạt tới hiệu quả dị khúc đồng công với cảnh giới phản phác quy chân.

Võ giả Luyện Tạng kỳ như Na Y, hoàn toàn nhìn không thấu tu vi của Lâm Minh.

Lâm Minh mỉm cười, không thu liễm khí thế nữa, chân nguyên phát tán ra ngoài. Tu vi Luyện Cốt đỉnh phong lập tức hiện ra.

Na Y lập tức hít một hơi khí lạnh. Nàng nhớ rõ ràng, Lâm Minh khi mới vào Vu Thần tháp, chỉ có thể tính là Dịch Cân sơ kỳ, sau khi tiến vào Thần quốc lại tăng lên tới Luyện Cốt đỉnh phong. Tăng lên suốt một cảnh giới rưỡi! Bảy ngày bảy đêm này, Lâm Minh rốt cuộc đã trải qua những gì trong đó?

Vì sao Nạp Nhan Đạt chỉ ở trong đó mấy canh giờ, mà Lâm Minh lại ở lâu đến bảy ngày?

- Ngươi nhanh như vậy liền tới Luyện Cốt đỉnh phong rồi...

- Ừ, ở Thần quốc có chút kỳ ngộ, vận khí tốt nên đột phá rồi. Ngọn lửa kỳ dị ta nói lúc trước, Nam Cương có không?

Lâm Minh tiếp tục truy hỏi vấn đề vừa rồi.

Na Y còn đang kỳ quái Lâm Minh vì sao có thể che giấu tu vi, dù sao không đến mức đạt tới cảnh giới phản phác quy chân chứ. Nghe thấy Lâm Minh hỏi mới phục hồi tinh thần, đình chỉ suy nghĩ miên man nói:

- Hẳn là có, Hỏa Xi bộ lạc chính là dùng lửa làm đồ đằng, bộ lạc bọn họ có truyền thừa thánh hỏa. Nghe nói thánh hỏa này bất tử bất diệt, nắm giữ trong tay các đời chưởng giáo Tát Mãn giáo. Ta không biết loại lửa này có tính là lửa kỳ dị theo như ngươi nói hay không.

- Ồ? Bất tử bất diệt?

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, hỏa diễm chân chính bất diệt chỉ có một loại, đó chính là Hỏa Tinh.

- Truyền thừa của Hỏa Xi tộc dĩ nhiên là một cái Hỏa Tinh. Tuy nhiên đồ vật đó lại nắm giữ trong tay các đời chưởng giáo. Muốn chiếm được, rất khó!

- Chưởng giáo Hỏa Xi bộ lạc là thực lực gì?

Lâm Minh hỏi.

- Không rõ lắm.

Nhắc đến chưởng giáo của Hỏa Xi bộ lạc, Na Y hơi cắn răng. Lúc trước, Hỏa Xi bộ lạc quy mô xâm lấn bộ lạc họ Na, Vu Thần sứ của bộ lạc họ Na giao chiến với cao thủ Hỏa Xi bộ lạc, cuối cùng chết trong tay chưởng giáo Hỏa Xi.

- Ồ? Cô và chưởng giáo Hỏa Xi cũng có thù?

Lâm Minh phát hiện thần sắc Na Y không đúng, lên tiếng hỏi.

Na Y căm hận nói:

- Chưởng Hỏa Xi giết sư phụ ta, cũng chính là Vu Thần sứ của bộ lạc họ Na chúng ta.

- Ồ? Cô có từng nghĩ báo thù hay không?

- Đã từng, nhưng là quá xa xôi, sư phụ ta đã là tu vi Hậu Thiên sơ kỳ, nhưng lại vẫn còn không phải đối thủ của chưởng giáo Hỏa Xi.

- Vậy sao...

Lâm Minh hơi hơi trầm mặc. Thực lực của chưởng giáo này hẳn là Hậu Thiên trung kỳ trở lên. Hậu Thiên trung kỳ, tu vi này tương đương Mộc Dịch.

Mà Thiên V�quốc là nước lớn có mấy chục triệu dân, không tính Thất Huyền võ phủ, võ giả Hậu Thiên sinh trưởng bản địa chân chính chẳng qua mười mấy người mà thôi. Mà một Hỏa Xi bộ lạc của Nam Cương, vẻn vẹn dân cư hơn triệu, rồi lại đã có một võ giả Hậu Thiên trung kỳ.

- Người Thiên Vận quốc đều nói Nam Cương này là nam man, nhưng là không nghĩ tới Nam Cương lại ngọa hổ tàng long. Đây đại khái là bởi vì Vu Thần trong truyền thuyết kia, sau khi võ phá hư không để lại lượng lớn di tích và truyền thừa rồi. Lại thêm Nam Cương hoang dã hung thú phần đông, võ giả trường kỳ ở trong nguy hiểm, cũng dễ dàng đề cao thực lực.

- Hậu Thiên trung kỳ trở lên, hơn nữa còn ở trong Hỏa Xi bộ lạc cao thủ như mây. Ta trong thời gian ngắn không có khả năng đánh bại hắn.

Lâm Minh tuy rằng qua tầng thứ sáu Thần Sứ giới, nhìn như là đánh bại cao thủ mới vào Hậu Thiên, nhưng đó chỉ là mưu lợi, dây dưa hết tính nhẫn nại của cao thủ Hậu Thiên đó khiến hắn ta chịu thiệt lớn.

Tuy rằng khiến hắn ta chịu thiệt lớn nhưng cũng không tính là đánh bại. Nếu Nhãn Mô không xuất hiện, hai người tiếp tục đấu, hơn phân nửa vẫn là Lâm Minh thua.

Thực lực hiện tại của Lâm Minh nhiều nhất vượt qua một cảnh giới chém giết Ngưng Mạch đỉnh phong, nếu vượt cấp một cảnh giới rưỡi thì không được.

Đối mặt võ giả Hậu Thiên sơ kỳ chân chính, Lâm Minh chỉ có thể làm được tự bảo vệ mình.

- Có võ giả Hậu Thiên trung kỳ chưởng quản, Bất Diệt thánh hỏa này đành phải chờ về sau thôi. Hỏa Tinh tạm thời không lấy cũng không có gì, Lôi Linh mới quan trọng hơn.

Lúc trước sau khi hấp thu Ngụy Hỏa Tinh trong cơ thể Hỏa Công, uy lực Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần tăng trưởng không ít, ngược lại Lôi Linh lại có chút yếu. Lâm Minh hiện tại bức thiết cần chính là tăng cường lôi điện đặc thù của Lôi Linh.

Hai loại kết hợp, uy lực Lôi Hỏa Sát sẽ lại tăng lên một khoảng lớn.

Lâm Minh hỏi:

- Na Y tiểu thư, cô có biết, Nam Cương ở đâu có lôi điện đặc thù? Tỷ như loại này...

Lâm Minh thò một ngón tay, một tia điện mảnh như sợi tóc lập tức từ đầu ngón tay nhảy ra, vờn quanh ngón tay Lâm Minh không ngừng xoay tròn, giống như linh xà.

Na Y nhìn mà mí mắt nhảy lên, nàng không biết trên người Lâm Minh còn có bao nhiêu bí mật.

- Lôi điện đặc thù ta không rõ lắm.

- Vậy sao...

Lâm Minh có chút tiếc hận. Quả nhiên là lôi điện biến dị thiên nhiên tồn tại ít hơn ngọn lửa kỳ dị một chút.

Lúc này, Na Y đột nhiên nói:

- Tuy rằng không nghĩ ra lôi điện đặc thù mà ngươi nói, nhưng là ta biết ở sâu trong Nam Cương có một ngọn Lôi Đình sơn. Trên Lôi Đình sơn có rất nhiều Lôi Đình tích dịch, chúng nó có thể miệng phun tia chớp màu lam trắng, phi thường lợi hại. Trên Lôi Đình sơn có một loại Lôi Đình thảo, Lôi Đình thảo trăm năm trở lên giá trị không thấp. Nhưng dù là cao thủ Hậu Thiên cũng không dám tùy tiện lên núi, nhiều nhất chỉ là ở chung quanh Lôi Đình sơn, ngắt lấy số ít. Không biết ở đó sẽ có lôi điện đặc thù mà ngươi nói hay không.

- Hả? Lôi Đình thảo?

Lâm Minh trong lòng máy động, đối với Lôi Đình thảo này có vài phần hứng thú, chỉ là không biết trên Lôi Đình sơn còn có cái gì. Nếu cao thủ Hậu Thiên cũng không dám tùy tiện lên núi, chắc là nơi đó còn có nguy hiểm khác.

Lâm Minh nói:

- Ta biết rồi, hiện tại chúng ta ra ngoài đi.

- Ồ...

Na Y đáp một tiếng, do dự một chút mở miệng hỏi:

- Mộc Lâm... Ngươi tiến vào trong Thần quốc liên thông Vu Thần tháp, đều đã gặp cái gì? Ngươi xông qua Thần quốc tầng thứ mấy?

Nàng đã sớm tò mò, chỉ là cảm thấy hỏi ra thì thất lễ, cho nên một mực không mở miệng.

Lâm Minh cười cười:

- Ồ? Cô cũng biết Thần quốc chia mấy tầng sao?

- Ừm, trong điển tịch có ghi lại. Ở đó tổng cộng có bảy tầng, có Vu Thần chi nhãn phụ trách trấn thủ. Ngươi đi lâu như vậy, chẳng lẽ đi tầng thứ năm?

Trong lòng Na Y càng ngày càng cảm thấy Lâm Minh sâu không lường được. Hắn nếu đã ở trong Thần quốc bảy ngày bảy đêm, hẳn là đi xa hơn Nạp Nhan Đạt, có lẽ cũng giống như Vũ Hoàng sáu ngàn năm trước, cũng đi tầng thứ năm...

Nghĩ đến đây, Na Y đều cảm thấy có chút không dám nghĩ tiếp. Đó là Vũ Hoàng a! Nhân vật trong truyền thuyết. Nghe nói tu vi hắn đã vượt qua Tiên Thiên, thành lập đế quốc Nam Cương không kém tông môn tam phẩm.

Lúc ấy cao thủ của Trung Thổ nghe thấy đại danh của Vũ Hoàng liền sợ mất mật, sau lại Vũ Hoàng bị Nam Cương tôn là Á thần, là tín ngưỡng tinh thần của người Nam Cương. Dù là sư phụ của Na Y, Vu Thần sứ của bộ lạc họ Na nhắc tới Vũ Hoàng cũng tất cung tất kính, khi bộ lạc tế lễ còn phải tế bái thần vị của Vũ Hoàng.

Lâm Minh nếu như cùng người này tương đương, vậy không phải nghĩa là sau này hắn cũng sẽ thành thần thành thánh, thực lực bản thân có thể sẽ đột phá Tiên Thiên, đó sẽ là độ cao như thế nào... Mình đang là người chứng kiến sự trưởng thành của một cao thủ tuyệt thế sao?

Chương 188: Tâm tư của Na Thủy

Nghe nghi vấn của Na Y, Lâm Minh cười cười, hắn đoán cái gọi là Vu Thần chi nhãn chính là Nhãn Mô.

Hắn nói:

- Trải qua trong Thần quốc rất loạn, Vu Thần chi nhãn ta quả thật ra mắt. Trong Thần quốc có cơ duyên rất lớn, nếu như cô cố gắng, cũng có hy vọng được chọn vào. Như vậy, thực lực của cô sẽ tăng trưởng một khoảng lớn.

Lâm Minh cũng không nói mình thông qua tầng thứ bảy, như vậy quá mức kinh thế hãi tục.

- Ta... Cũng có thể đi?

Na Y nghe thấy lời của Lâm Minh, tim đập đột nhiên gia tốc. Nàng vô cùng khát vọng thực lực, chẳng những muốn báo thù cho cha mẹ, còn muốn trùng kiến bộ lạc họ Na. Nếu có thể, thậm chí báo thù cho sư phụ.

Mà kẻ thù của sư phụ, lại ít nhất là cao thủ Hậu Thiên trung kỳ. Nàng cách cảnh giới này có chênh lệch quá lớn, rất có thể cả đời đều không thể đạt tới.

Nhưng nếu nàng đi Thần quốc thì sao? Vậy nghĩa là, nàng ít nhất sẽ trở thành cao thủ giống như Nạp Nhan Đạt.

Thậm chí có thể bước vào Tiên Thiên!

Đến lúc đó, bất kể là trùng kiến bộ lạc họ Na hay là tru sát kẻ thù, đều dễ như trở bàn tay!

Nghĩ đến đây, Na Y không tự giác nắm chặt hai tay. Nàng muốn mạnh hơn, mạnh đến có thể đủ nắm giữ vận mệnh của mình!

Na Y tâm tư phức tạp nhìn Lâm Minh một cái, nàng nghe ra được

Lâm Minh không có ý để lộ mình rốt cuộc thông qua tầng thứ mấy, nhưng là trong lòng nàng lại có một loại dự cảm. Hắn ít nhất đi qua tầng thứ năm, thậm chí khả năng vượt qua Vũ Hoàng bệ hạ, tiến vào tầng thứ sáu!

Người Nam Cương sùng bái anh hùng, hiện tại một anh hùng tương lai đứng ngay trước mặt mình, nỗi lòng nàng khó thể bình tĩnh. Nhưng mà nàng cũng hiểu được, chênh lệch giữa mình và hắn quá lớn, không có khả năng hy vọng xa vời hắn ở lại bên cạnh, trợ giúp mình.

Vận mệnh của nàng chỉ có thể chính nàng nắm chắc.

Lúc này, ba người đã đi tới lối vào Vu Thần thánh địa, Na Y mở Truyền Tống trận, Lâm Minh dẫn trước một bước bước ra, quả nhiên đúng như lời Na Y nói. Ở cách lối vào không xa, nằm bốn cỗ thây ngựa, trong đó hai cỗ bị ăn hơn phân nửa.

Bởi vì Nam Cương khí trời nóng ẩm, thây ngựa đã bắt đầu bốc mùi, một đám ruồi nhặng vây quanh thi thể bay tới bay lui, hết sức ghê tởm.

Sau khi Lâm Minh xuất hiện, lùm cây cách đó không xa liền lay động một hồi, một con hủ lang từ bên trong chui ra, trừng con mắt màu xanh biếc, hung dữ nhìn chằm chằm Lâm Minh.

Phối ngẫu của nó vừa mới mất tích, gọi thế nào cũng không thấy, điều này làm cho nó tâm tình cực kỳ táo bạo. Lúc này bất kỳ con mồi gì xuất hiện ở trước mặt nó, nó đều sẽ vồ tới xé nát.

Nhìn thấy con hủ lang này, Na Thủy mặt trắng bệch, theo bản năng nấp ở sau lưng Lâm Minh. Mà Na Y lại thần sắc như thường, nàng biết thực lực con hủ lang này cùng Lâm Minh chênh lệch như trời đất.

Ng ô!

Hủ lang kêu to một tiếng, đột nhiên vọt tới Lâm Minh, vươn móng vuốt sắc bén đâm thẳng cổ họng hắn.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, hơn trăm luồng chân nguyên chấn động từ trên người phát ra, như mũi tên chìm vào thân thể hủ lang.

Phốc!

Hủ lang miệng hộc máu đen, ngũ tạng lục phủ đã bị chân nguyên chấn động xoắn nát, giống như chó chết ngã trên mặt đất. Xương cốt đều nhũn, thành một đống thịt nhão, lập tức mất mạng.

- Chết... Chết rồi?

Na Thủy cảm thấy khó thể tin nổi. Tuy rằng đoán được Lâm Minh khẳng định có thể thoải mái giết chết hủ lang, nhưng cũng không nghĩ tới lại thoải mái đến loại trình độ này. Dường như chỉ là nhìn hủ lang một cái, chỉ bằng ánh mắt giết chết nó.

Đây là thực lực như thế nào chứ!? Na Thủy hô hấp có chút dồn dập, ánh mắt lại nhìn về Lâm Minh tràn ngập vẻ sùng bái.

- Đi thôi.

Lâm Minh nói.

- Chúng ta đi đâu đây?

Na Y hỏi.

- Trước tìm một chỗ, an bài cho các cô, sau đó ta thực hiện ước định, đi Hỏa Xi bộ lạc xử lý tên Xi Cốt Đả kia, báo thù cho cha mẹ cô.

Lâm Minh chuẩn bị xử lý Xi Cốt Đả trước rồi sau đó một mình đi Lôi Đình sơn, xem xem Lôi Đình thảo ở đó rốt cuộc có giá trị hay không, về phần nguồn lửa thánh hỏa của Hỏa Xi bộ lạc, hắn cũng không vội đi lấy.

- Ngươi hiện tại liền đi giết Xi Cốt Đả?

Na Y ngây ra. Xi Cốt Đả bản thân tu vi nửa bước Hậu Thiên, hơn nữa còn có nhiều cao thủ như vậy bảo hộ, Lâm Minh chỉ có Luyện Cốt đỉnh phong. Tuy rằng biết Lâm Minh thực lực kinh người, nhưng vẫn là quá mạo hiểm!

Dù sao chênh lệch Dịch Cân kỳ và Luyện Cốt kỳ xa xa không lớn bằng giữa Luyện Cốt kỳ và Ngưng Mạch kỳ.

Nàng không kìm nổi nói:

- Mộc tiên sinh, ta biết ngươi thực lực rất mạnh, nhưng Xi Cốt Đả đã nửa chân bước vào Hậu Thiên...

Lâm Minh nói:

- Không quan hệ. Nếu như có biến cố gì ngoài ý muốn, ta cũng có thể toàn thân trở ra, đi thôi.

Na Y còn muốn nói gì, nhưng là nhìn thấy Lâm Minh đã xoay người, đành phải thở dài một hơi, ngậm miệng không nói nữa.

Nàng có thể cảm giác được, Lâm Minh là một người cố chấp, sẽ không dễ dàng thay đổi ý tưởng. Hơn nữa hắn là nhân vật tương lai có thể thành thánh thành thần, hắn nói có nắm chắc, hắn chính là có nắm chắc rồi.

Na Y đang nghĩ ngợi, lơ đãng liếc thấy muội muội bên cạnh, lại thấy muội muội một mực nhìn vào bóng lưng của Lâm Minh, khuôn mặt đỏ bừng, ngẫu nhiên con mắt đảo một vòng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Na Y hơi hơi sửng sốt, lúc này mới hiểu được, Na Thủy chỉ sợ là phải lòng Lâm Minh rồi.

Thiếu nữ mười mấy tuổi chính là lúc tình đầu chớm nở, huống chi Lâm Minh vốn tướng mạo xuất chúng, thực lực cao siêu, trên người tỏa ra một luồng khí chất sắc bén. Lại thêm hắn xuất hiện vào lúc Na Thủy gần như tuyệt vọng, dễ dàng hóa giải tất cả nguy cơ. Na Thủy không tránh khỏi sinh ra một ít cảm tình loại sùng bái, vô tình liền rơi vào lưới tình. Có lẽ ngay cả chính nàng ta vẫn còn chưa ý thức được...

Na Y khẽ than một hơi, muội muội và Lâm Minh chênh lệch quá lớn, tuy nhiên nàng cũng không muốn can thiệp cảm tình của muội muội, cũng không muốn cân nhắc chênh lệch thân phận giữa hai người, hết thảy thuận theo tự nhiên đi...

Vụ Cốc bộ lạc, một bộ lạc rất không bắt mắt trong phần đông bộ lạc lớn nhỏ của Nam Cương. Nhân khẩu bốn, năm ngàn người, bởi vì vị trí ở trong một thung lũng, sáng sớm thường tràn ngập sương mù dày đặc cho nên thành tên.

Vụ Cốc bộ lạc cách Hỏa Xi bộ lạc chỉ có sáu trăm dặm, mười năm trước bị Hỏa Xi bộ lạc công hãm, hiện tại thuộc về bộ lạc nô bộc của Hỏa Xi bộ lạc. Tù trưởng bộ lạc đã bị giết chết, chủ sự hiện tại đều là người Hỏa Xi, mỗi năm phải tiến cống cho Hỏa Xi bộ lạc heo bò dê, vải vóc, rượu ngon, khoáng sản.

Đôi khi, còn phải tiến cống mỹ nữ. Nam Cương đại đa số bộ lạc là thị tộc mẫu hệ, không tồn tại tình huống người cầm quyền thành lập hậu cung, tuy nhiên cũng có thị tộc phụ hệ, tỷ như Hỏa Xi bộ lạc chính là như thế.

Tù trưởng, đại tướng quân, chưởng giáo của Hỏa Xi bộ lạc đều là nam nhân, có phần đông hậu cung xinh đẹp.

Vụ Cốc bộ lạc tuy rằng địa phương không lớn, nhưng là bởi vì vị trí ở một yếu đạo giao thông của Nam Cương, cho nên bình thường người lui tới không ít, các phương tiện như nhà trọ, tửu lâu... Thật ra là có đầy đủ.

Nhà trọ phủ cốc chính là một nhà tương đối lớn trong đó. Một ngày này, nhà trọ phủ cốc tới hai nữ một nam, thoạt nhìn đều có vẻ mười lăm, mười sáu tuổi. Nam đội nón tre, sau lưng vác một thanh đao, hẳn là một võ giả. Hai nữ nhân đều đeo mạng, nhìn không rõ dung mạo, tuy nhiên chỉ nhìn dáng người duyên dáng thướt tha, chắc là mỹ nữ.

Điếm tiểu nhị tươi cười đầy mặt đi lên đón. Tuy rằng ba người tuổi không lớn, nhưng dựa theo kinh nghiệm của điếm tiểu nhị này, ba người này hơn phân nửa là người ra tay rộng rãi, vì thế đặc biệt ân cần.

Ở Nam Cương, dân tộc bộ lạc vô số kể, tập tục cũng là đủ mọi chủng loại. Nam nhân đội nón tre, nữ đeo mạng che mặt. Điếm tiểu nhị có thể đếm ra đến mấy cái, cho nên cũng không quá mức để ý.

Hắn chỉ cảm khái thiếu niên này tuổi trẻ, diễm phúc đã tốt như vậy, có hai cô bé dáng người tốt đẹp làm bạn.

- Khách quan, ở trọ sao?

- Ừ!

Thiếu niên nón tre này chính là Lâm Minh, hắn ném ra một nén vàng nói:

- Hai gian phòng hảo hạng, phải kề nhau. Ngựa của chúng ta ở bên ngoài, cho ăn no cho ta.

Khi bọn họ tới đã mua ba con ngựa tốt, chuẩn bị giết Xi Cốt Đả liền lập tức rời khỏi Vụ cốc.

Về phần bị truy tra gì đó, Lâm Minh không hề lo lắng chút nào, Vụ Cốc bộ lạc cách Hỏa Xi bộ lạc sáu trăm dặm, hơn nữa nơi này ở vào yếu đạo giao thông, nhân viên lui tới phần đông. Mấy người Lâm Minh không bắt mắt chút nào.

Tu vi của Lâm Minh người bình thường căn bản nhìn không thấu, về phần hai tỷ muội Na Y Na Thủy chỉ có Luyện Tạng kỳ, cũng không tính là rất chói mắt. Huống chi ba người bọn họ còn đều che giấu dung mạo, lại càng sẽ không có vấn đề.

- Khách quan tới thật là quá khéo, phòng hảo hạng của chúng ta chỉ còn lại hai gian, hơn nữa còn liền kề, ta lập tức để cho ngài.

Tiểu nhị nói xong, ân cần dẫn Lâm Minh và tỷ muội họ Na đi phòng trọ. Lâm Minh nhìn một thoáng, sạch sẽ ngăn nắp, cũng vừa lòng, liền gật đầu ở lại.

- Chuẩn bị một bàn đồ ăn, một ấm trà.

- Khách quan muốn trà?

Điếm tiểu nhị thoáng sửng sốt, lập tức cười nói:

- Khách quan chắc là còn không biết, Vụ Hoa tửu của Vụ cốc chúng ta nhưng là nổi tiếng Nam Cương, hàng năm đều phải tiến cống Hỏa Xi bộ lạc. Yến hội của Hỏa Xi bộ lạc dùng đều là Vụ Hoa tửu của Vụ cốc chúng ta.

- Ồ? Nếu đã vậy, cho một vò Vụ Hoa tửu đi.

Lâm Minh cũng không quan tâm, hắn tuy không uống rượu mấy tuy nhiên dù sao ở tửu lâu lớn lên, đối với rượu cũng có mấy phần nghiên cứu.

- Vậy ta cho ngài một vò Vụ Hoa tửu cùng với ếch bùn. Ếch bùn của Vụ cốc chúng ta cũng là thứ phi thường nổi danh, tuyệt đối khiến ngài ăn một lần liền không quên được.

- Ừm, tốt!

Lâm Minh cũng không để ý ăn cái gì, hắn gỡ đao xuống, đặt ở trên bàn, ngồi cùng hai nàng ở một chỗ, tiểu nhị đáp một tiếng liền đi phòng bếp.

Tuy nhiên chờ ếch bùn và Vụ Hoa tửu bưng lên, Lâm Minh sau khi nếm một chút cũng không khỏi tán thưởng, quả thật là vị ngon khó được.

Na Thủy dường như cũng ăn mùi vị không sai, chỉ là trên mặt che một lớp mạng, ăn cơm không quá thuận tiện, đành phải ăn từng miếng nhỏ.

Đúng vào lúc này, ngoài nhà trọ đột nhiên vang lên một tràng tiếng vó ngựa dồn dập. Lâm Minh ngẩng đầu nhìn qua, năm ky sĩ cưỡi ngựa lớn cường tráng màu đỏ dừng ở ngoài nhà trọ.

Năm con ngựa kia toàn thân không có nửa chút lông tạp, đầu ngựa cao chừng chín xích, thân thể cường tráng, mũi thở vang như sấm, thể trọng sợ là vượt quá hai ngàn cân.

- Xích Huyết câu?

Lâm Minh nhận ra loại ngựa này, nếu như đặt ở Thiên Vận quốc, một con giá trị bốn, năm ngàn lượng vàng.

Tuy nhiên dường như Xích Huyết câu này sinh sản ở Nam Cương, ở nơi này phỏng chừng sẽ rẻ hơn không ít.

Năm ky sĩ mặc giáp da từ trên Xích Huyết câu lật người nhảy xuống, người cầm đầu thân cao tám xích, lưng đeo một cây trường thương, toàn thân cơ bắp gồ lên. Trong khi đi lại bước chân trầm ổn, hô hấp kéo dài, vừa nhìn chính là cao thủ công phu cơ bản vững chắc.

Bốn người còn lại, dáng người diện mạo ngược lại rất bình thường, tuy nhiên trong khi đi lại không tự giác lộ ra một luồng sát khí. Hiển nhiên là trải qua sa trường lâu dài, giết người vô số.

Chương 189: Quân sĩ Hỏa Xi

Bốn võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, một võ giả Luyện Cốt trung kỳ, Lâm Minh liếc mắt một cái nhìn ra tu vi bọn họ.

Tổ hợp như vậy hiển nhiên sẽ không phải là người bản địa của Vụ cốc. Vụ cốc mới tổng cộng mấy ngàn người, ở đâu ra nhiều cao thủ như vậy.

- Tiểu nhị, cho ngựa của chúng ta ăn no, thiếu một sợi lông, ta đập tiệm của ngươi!

Một võ giả thân khoác da gấu tiến vào liền thét lớn, sát khí mười phần.

Điếm tiểu nhị này tuy là người thường, nhìn không ra tu vi của bọn họ, nhưng hắn lại nhận ra được lông sói trên mũ những người này, đây là dấu hiệu của quân nhân Hỏa Xi.

Vụ cốc đã sớm bị Hỏa Xi chiếm lĩnh, Nam Cương thuộc loại xã hội nô lệ, bộ lạc chiến bại thường có lượng lớn dân cư bị bắt làm nô lệ. Tuy nhiên có lẽ bởi vì Vụ Cốc bộ lạc quá nhỏ, lúc này mới may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Hiện tại người làm ăn ở Vụ cốc, bình thường đi trên đường đều sợ lá cây rơi xuống đập vào đầu, nhìn thấy người Hỏa Xi như gặp ôn thần.

Huống chi hiện tại là quân nhân của Hỏa Xi, đây tuyệt đối là nhân vật không thể trêu vào, tiểu nhị vội vàng cúi đầu khom lưng tiếp đón.

- Cho ba mươi cân Vụ Hoa tửu, thịt ngon rau ngon cứ việc đưa lên!

- Dạ, dạ, có ngay đây ạ.

Điếm tiểu nhị vội vàng xuống dưới, chưởng quầy đều bị kinh động, mặt cười xun xoe đi lên rót nước cho mấy người.

Mặt tiền cửa hàng vốn không lớn, vị trí bọn họ ngồi cách Lâm Minh một cái bàn.

- Ha ha, hai tháng không hoạt động gân cốt, lần này đánh tiên phong cho đại thủ lĩnh, là lúc huynh đệ chúng ta lộ mặt, phải làm một trận thật tốt!

Người lưng đeo trường thương nói.

Nghe thấy mấy chữ đại thủ lĩnh, tay cầm đũa của Na Y run lên, quay đầu nhìn về phía năm nam nhân này, sắc mặt thay đổi mấy lần.

- Ồ? Làm sao vậy?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi.

Na Y trả lời:

- Bọn họ là quân nhân của Hỏa Xi bộ lạc. Ở Hỏa Xi bộ lạc, quân nhân bình thường gọi đại tướng quân là đại thủ lĩnh, cũng chính là Xi Cốt Đả!

- Ồ?

Lâm Minh lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm. Không nghĩ tới vừa mới tới Vụ cốc liền nghe được tình báo có giá trị. Nghe ra Xi Cốt Đả này sẽ ra ngoài, mình vừa lúc ôm cây đợi thỏ.

Lúc này vò rượu đưa lên, võ giả khoác da gấu kia một đao đập vỡ bùn bịt kín, rót một chén rượu đầy, cười nói:

- Hắc, yên tâm đi lão đại, huynh đệ chúng ta đã khi nào làm mất mặt? Huống chi lần này chỉ là dò đường mà thôi, theo ý của ta, năm chúng ta trực tiếp có thể xử lý bộ lạc nhỏ kia.

- Đừng ở đây chém gió. Trong đầm lầy Hắc Thủy hung thú cấp ba cũng không ít, thậm chí hung thú cấp bốn đều có. Huynh đệ chúng ta tiến vào, còn chưa đủ nhét kẽ răng. Chúng ta chính là đánh tốt tiên phong, dò săn đường. Đem đầm bùn nát trong đầm lầy bịt kín, chờ đại quân nhân mã của đại thủ lĩnh giết tới là được.

- Hôm nay đã không còn sớm, địa phương hướng về bắc đều không thái bình gì cả. Buổi tối lại càng là hung thú thường lui tới, đi đêm có nguy hiểm. Tuy rằng chúng ta không sợ, nhưng là lần này sự tình liên quan trọng đại, nếu là tổn thất ngựa, chậm trễ hành trình, như vậy mất nhiều hơn được. Cho nên hôm nay chúng ta ở nơi này một đêm, ngày mai xuất phát, đến buổi tối đuổi tới đầm lầy Hắc Thủy.

Võ giả cõng trường thương uống một chén rượu, nói không nhanh không chậm.

- Vâng, lão đại.

- Uhm, các ngươi cũng khó được ra ngoài một lần, chơi hết mình một lần. Tối hôm nay, ăn no, uống say, lại đi tìm nữ nhân, buông lỏng một chút. Ngay mai chạy đường dài một ngày, buổi tối tới đầm lầy Hắc Thủy nói không chừng còn phải ác chiến. Tuy nhiên ta nói trước, tìm nữ nhân cũng được, nhưng là đừng gây sức ép cả đêm, ngày mai nằm sấp trên bụng nữ nhân không dậy nổi.

- Ha ha, lão đại. Thực lực của huynh đệ chúng ta, dù là thật sự gây sức ép cả đêm, ngày hôm sau vẫn sinh long hoạt hổ.

Những người này đều là võ giả Luyện Cốt, một đêm không ngủ cũng không có trở ngại gì lớn.

- Nghe nói nữ nhân Vụ cốc đều là miệng anh đào, eo rắn nước, đêm nay nhất định phải thử xem.

Nhắc tới tìm nữ nhân, mấy kị sĩ khác rõ ràng trở nên hưng phấn, ở trong quân đội nghẹn thật sự hơi lâu rồi.

Lâm Minh yên lặng uống rượu, ánh mắt tuy không nhìn về phía năm kị sĩ này nhưng là linh hồn lực thủy chung tập trung trên người bọn họ. Hắn dùng chân nguyên hỏi Na Y:

- Mấy người này ở trong quân đội là cấp bậc gì?

Na Y nói:

- Hai trong số bọn họ trên mũ cắm lông sói, một dúm là bách phu trưởng, hai dúm là thiên phu trưởng, ba dúm là vạn phu trưởng, cũng chính là thống lĩnh. Còn có ba người trên mũ không có lông sói, tuy nhiên ta xem vũ khí của chúng đều là kiếm, hẳn là thuộc loại thị vệ bên người của tướng quân.

Bình thường quân nhân ra trận giết địch đều sẽ không dùng kiếm mà là dùng thương dùng mâu, kiếm tuy rằng biến hóa đa đoan, nhưng lực công kích không bằng đao thương, hơn nữa không thích hợp quần chiến. Sử dụng kiếm hơn phân nửa là vãn tướng hoặc là thị vệ.

- Ồ? Hai tên vạn phu trưởng, ba cao thủ thị vệ.

Lâm Minh chú ý tới, lông sói trên mũ hai người kia đều là ba dúm.

Luyện Cốt đỉnh phong, đảm nhiệm vạn phu trưởng, tu vi và cấp bậc tương xứng Thiên Vận quốc.

Lúc trước khi Thiết Phong cũng là Luyện Cốt đỉnh phong, tranh chức vị vạn phu trưởng.

Hỏa Xi bộ lạc chỉ vẻn vẹn mấy triệu người, ở phương diện biên chế quân đội không kém Thiên Vận quốc chút nào. Người Nam Cương quả nhiên dũng mãnh thiện chiến.

Hơn nữa nhìn năm người này, trong lời nói tự nhiên lộ ra một luồng khí thế trên cao nhìn xuống, bễ nghễ thiên hạ. Loại khí thế này thoạt nhìn trong mắt không ai, kiêu ngạo tự đại, nhưng kỳ thật khí thế này là tín niệm tất thắng trải qua sa trường lâu dài, trải qua vô số chém giết, dựa vào máu tươi vô số quân địch hun đúc thành. Quân nhân như vậy, không đem kẻ địch để vào trong mắt, bọn họ không dựa vào trận hình, phối hợp để thủ thắng mà là dựa vào dũng mãnh xông giết để giành thắng lợi, nghiền ép xé nát mọi thứ cản trở bọn họ xung phong!

Trải qua vô số lần chiến đấu sinh tử, tuy rằng võ kỹ công pháp bọn họ họ chưa chắc đã cao thâm, nhưng luận bản lĩnh giết người chỉ sợ mạnh hơn nhiều so với võ giả cùng cấp trưởng thành ở trong học viện võ phủ!

Thống lĩnh như vậy, suất lĩnh quân đội tự nhiên cũng là một đội quân hổ lang!

- Không trách Na Y nói, Hỏa Xi bộ lạc muốn xưng bá Nam Cương. Có đội quân hổ lang như vậy, còn có chưởng giáo tu vi ít nhất đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, nảy sinh ra dã tâm cũng không kỳ quái, chỉ sợ bộ lạc họ Na dù không trải qua thú triều tàn phá, cũng sẽ bại bởi Hỏa Xi bộ lạc thôi.

Khi Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, đột nhiên phát hiện ánh mắt mấy tên quân nhân kia liên tiếp ném về phía bàn bọn họ, tập trung trên người Na Y và Na Thủy.

Mới đầu còn chỉ là tùy tiện nhìn một cái, đến sau lại gần như không kiêng nể gì, trong mắt mơ hồ có vẻ tham lam.

Lâm Minh nhướng mày, cũng không phát tác. Dù sao đối phương chỉ là nhìn mà thôi, cũng không có làm ra hành động khác người gì. Hơn nữa Lâm Minh lần này là tới giết Xi Cốt Đả, không muốn gây chuyện.

Nhưng mà Lâm Minh sau khi nhân nhượng, mấy quân nhân này lại càng làm càn, nương theo men rượu, bắt đầu đàm luận dáng người dung mạo của Na Y và Na Thủy, trong lời nói đầy ngả ngớn.

- Lão đại lúc trước nói đi tìm nữ nhân, tuy nhiên những nữ nhân lầu xanh kia đều không có ý tứ gì, muốn tìm vẫn là tìm phụ nữ đàng hoàng tốt hơn.

- Hắc hắc, hai cô nàng này dáng người không tệ mà, chỉ là che mặt, không biết bộ dạng ra làm sao.

- Tuổi dường như không vượt qua mười sáu, đem bọn họ đặt ở trên giường, khẳng định sướng bằng chết.

- Hai cô nàng đều có công phu trong người a, tuổi này công phu này rất không tồi. Tuy nhiên người nam bên cạnh bọn họ kia giống như bao cỏ, xem hắn còn cầm một thanh đao, chỉ là làm bộ làm tịch, một tên rác rưởi.

Bởi vì Lâm Minh sau khi dung hợp Nghịch Lân Chi Huyết, đã đạt tới cảnh giới tương tự phản phác quy chân, những quân sĩ này căn bản nhìn không ra tu vi của Lâm Minh. Kỳ thật cho dù nhìn ra được bọn họ cũng sẽ không để vào mắt bên bọn họ nhưng là có bốn võ giả Luyện Cốt đỉnh phong và một võ giả Luyện Cốt trung kỳ.

- Phỏng chừng là con cháu quần là áo lượt, cũng không biết là bộ lạc nào. Hắc hắc, loại chuyện giẫm thiếu gia quần là áo lượt này, ta thích nhất.

Rất nhiều quân nhân dựa vào thực lực của mình từ dưới đáy bò lên, xem thường nhất chính là quần là áo lượt.

Mấy người này đều là phe thực lực của quân đội, dù là con cháu quần là áo lượt của Hỏa Xi bộ lạc, bọn họ cũng không để vào mắt. Huống chi tiểu tử trước mắt này hiển nhiên không phải Hỏa Xi bộ lạc, không biết là bộ lạc nhỏ nào thói quen che mạng đội nón tre, lại càng không cần cố kị, hành hung một trận đều không quan hệ. Quân đội Hỏa Xi bộ lạc ở toàn bộ Nam Cương đều tính là hàng đầu, bọn họ ngay cả vương tử công chúa của bộ lạc nhỏ đều không để vào mắt.

Tuy rằng không sợ nhưng mấy người cũng chỉ là ngôn ngữ đùa giỡn một chút, cũng không có động thủ, như trước hi hi ha ha uống rượu.

- Chưởng quầy, để cho chúng ta năm gian phòng hảo hạng, ngoài ra đi Vạn Hoa Lâu gọi năm cô nương đến, phải hàng cấp cao!

Kị sĩ khoác da gấu kia nói xong, lại ném ra một khối vàng.

Chưởng quầy cuống quít đón lấy, mặt làm khó nói:

- Mấy vị quân gia, thật sự là không khéo. Phòng hảo hạng của chúng ta đều đã kín rồi, chỉ còn lại phòng hạng trung. Nếu không ngài xem xem, có thể chấp nhận một chút...

- F* ck! Ngươi cmn chuẩn bị đem chuồng heo cho lão tử!???

Nam nhân da gấu vỗ mạnh bàn, gạch nền dưới bàn “bùng” một tiếng vỡ nát, tuy nhiên bàn lại không việc gì, chưởng quầy con ngươi suýt nữa lăn ra, rụt cổ, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ cổ áo rót vào, toàn thân đều phát lạnh.

Hắn không chút nghi ngờ, những kẻ này đều là hạng giết người như cắt cỏ, hầu hạ không tốt, đập tiệm của bọn họ còn là nhẹ, dù đánh chết người cũng không kỳ quái.

Nên biết, Vụ cốc chỉ là thuộc địa của Hỏa Xi bộ lạc. Nam Cương dân phong dã man, lực lượng vi tôn, một số bộ lạc nhỏ thường thường chỉ có thể sinh tồn trong khe hở nhỏ giữa các bộ lạc lớn. Một khi bộ lạc lớn nào đó quyết định xưng bá, như vậy bộ lạc phụ cận sẽ gặp tai ương. Mà một bộ lạc chiến bại không có bất kỳ quyền lên tiếng, người trong bộ lạc đều sẽ luôn là dân đen.

Chưởng quầy cũng không muốn đắc tội năm ôn thần này, con ngươi xoay tròn, nói:

- Vừa rồi còn có hai gian phòng hảo hạng, tuy nhiên đã đưa cho khách bàn kia rồi. Ta cũng thật sự không có biện pháp...

Chưởng quầy vừa nói vậy, năm quân nhân Hỏa Xi kia ánh mắt lập tức ném về phía bàn Lâm Minh. Lâm Minh nhíu mày, chưởng quầy này lại cố ý đem mũi giáo chuyển lên người bọn họ, quả thật không biết sống chết, vốn còn không muốn gây chuyện, hiện tại lại tám phần sẽ đánh nhau, đập tiệm ngươi chính là ngươi tự tìm!

Năm quân sĩ vừa nghe chưởng quầy nói vậy, lập tức nở nụ cười, tên khoác da gấu cười dâm nói:

- Ha ha, thì ra là như vậy. Sớm nói thì tốt rồi, hai mỹ nhân, nếu không chúng ta chen chúc một chút, ở cùng nhau thế nào hả? Cam đoan các ngươi ở thoải thoải mái mái.

Nghe mấy người này đùa giỡn, sắc mặt Na Thủy lập tức trắng vài phần, mà Na Y thì lộ vẻ cười lạnh. Đám người này, thật sự là muốn chết!

Chương 190: Luân Hồi võ ý

Nghe mấy người này đùa giỡn, sắc mặt Na Thủy lập tức trắng vài phần, mà Na Y thì lộ vẻ cười lạnh, Đám người này, thật sự là muốn chết!

Lâm Minh sờ lên bảo khí đao trên bàn. Đây là thanh bảo khí đao nhân giai trung phẩm lúc trước Hỏa Công để lại, bị Lâm Minh dùng làm vũ khí lâm thời, che tai mắt người. Bởi vì qua mấy ngày, hắn ám sát Xi Cốt Đả muốn dùng thương, không muốn bởi vì vũ khí mà bị người tìm được dấu vết để lại.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm với Na Y:

- Vốn chỉ là muốn nghe xem bọn họ nói tình báo về Xi Cốt Đả, hiện tại xem ra là nghe không được. Cô chuẩn bị trừng trị bọn họ như thế nào?

Na Y mắt hàm sát khí quét năm quân sĩ này một cái, lạnh giọng nói:

- Nếu có thể, ta hy vọng Mộc tiên sinh giết bọn họ.

Lâm Minh giật mình. Cừ thật, tiểu cô nương này thật đủ độc. Tuy nhiên hôm nay nếu không có mình, những quân sĩ này không phải không có khả năng làm ra chuyện cưỡng gian thiếu nữ, Hỏa Xi bộ lạc vốn chính là một bộ lạc dã man, chuyện ăn thịt người bọn họ đều làm ra được, cưỡng gian lại tính là gì.

Nếu bọn họ thật sự muốn cưỡng gian thiếu nữ, giết bọn họ cũng không lấy làm quá.

- Nếu đánh nhau, Vụ cốc này chúng ta chỉ sợ không ở được nữa.

Lâm Minh nói.

- Không ở được, vậy thì đổi một chỗ. Quân nhân của Hỏa Xi bộ lạc, dã man hung tàn, người có thể trong quân đội thăng chức đến thống lĩnh, không có một người không đáng chết!

Phương thức bồi dưỡng quân đội của Hỏa Xi bộ lạc, đó chính là hung tàn. Bồi dưỡng ra một đám quân nhân như thú dữ, bảo trì hung tính của bọn họ, bách chiến bách thắng, công không thất bại. Na Y đối với quân nhân Hỏa Xi hận đến tận xương tủy. Một năm trước khi bọn chúng tiêu diệt bộ lạc họ Na, đốt giết cướp bóc, gian dâm cướp của, không ác nào không làm, lượng lớn bần dân luân làm nô lệ, bộ phận giáo đồ thậm chí còn bị ăn.

Cho nên hôm nay, đối mặt năm quân nhân Hỏa Xi này, Na Y hận không thể giết sạch bọn họ.

Lâm Minh nhìn ánh mắt cừu hận của Na Y, nói:

- Ta hiểu rồi, vừa lúc ta cũng muốn ép hỏi bọn họ động tác hành quân của Xi Cốt Đả.

Nhìn thấy Lâm Minh sờ đao, năm quân nhân Hỏa Xi kia lộ ra vẻ cười nghiền ngẫm:

- Đại ca, tiểu tử này thật thú vị, không ngờ còn dám sờ đao trước mặt chúng ta. Đám con cháu quần là áo lượt này thật là ngốc hết chỗ nói, ngay cả tu vi đối phương đều nhìn không rõ sao?

Nam nhân cõng thương nói:

- Đám quần là áo lượt này ở bộ lạc bọn họ đều hoành hành ngang ngược quen rồi, có gì kỳ quái. Xem trang phục che mặt của bọn họ khả năng là Lan Cô bộ lạc. Quý tộc của một bộ lạc nhỏ cũng dám kiêu ngạo trên địa bàn của chúng ta, chơi đùa tiểu tử này hết mình, đánh cho hắn rơi răng đầy đất, lại gọi hai nàng kia tới đây, xem xem bọn họ có nguyện ý xả thân cứu thiếu gia bọn họ hay không. Hắc hắc.

- Ý này của đại ca không tồi. Có thiếu gia của bọn họ trong tay, hai nàng này còn dám không làm chúng ta vừa lòng sao. Ha ha.

Mấy tên quân sĩ cười vang đứng lên, bọn họ ngay cả binh khí đều không lấy ra, tay không i hướng ba người Lâm Minh.

Chưởng quầy nhà trọ nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trắng vài phần. Hắn cũng không phải lo lắng cho an nguy của ba người Lâm Minh, mà là sợ đập hỏng bàn ghế. Hiện tại hắn chỉ mong ba người này thức thời một chút, đừng ý đồ chống cự, tránh cho đánh nhau đập tiệm của hắn.

Trong nhà trọ vốn có lèo tèo mấy người khách ăn cơm, nhìn thấy không thích hợp đều đứng dậy chạy ra ngoài, tránh bị tai bay vạ gió. Ngay cả điếm tiểu nhị đều chạy ra ngoài, chỉ còn lại chưởng quầy kia còn cố lấy can đảm ở lại, tuy nhiên cũng chạy lên lầu hai, sợ bị không cẩn thận làm chết oan.

- Tiểu tử, yên lành làm thiếu gia quý tộc ngươi không làm, chạy đến địa bàn của chúng ta giương oai, thật sự là chán sống rồi. Ngươi nếu là thức thời một chút, quỳ trên mặt đất dập đầu mấy cái, thành thật đem hai cô nàng kia cho chúng ta vui một đêm, còn có thể tha ngươi một cái mạng chó.

Quân sĩ da gấu nói rồi, một tay chộp hướng cánh tay Lâm Minh. Theo hắn thấy, một chiêu khống chế một thiếu gia quần là áo lượt mới bắt đầu luyện võ, làm trật khớp tay đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng ngay khi hắn thò tay ra, khí thế của Lâm Minh lại đột nhiên biến đổi!

Từ vừa rồi toàn thân khí tức nội liễm, dao động chân nguyên như có như không trong nháy mắt trở nên như khói cuồn cuộn, thẳng phía chân trời. Một luồng Long Dương khí từ trên người Lâm Minh bột phát ra, quân sĩ da gấu kia dường như trong khoảnh khắc nghe thấy bên tai có tiếng rồng ngâm hổ gầm. Dù là hắn thân kinh bách chiến, tâm trí kiên nghị như thép đột nhiên nghe thấy tiếng rồng ngâm này lại khiến hắn thân thể chấn động mạnh, trong lòng dâng lên một cơn sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn.

- Đầu Gấu, mau tránh!

Quân sĩ cõng thương kia trong mắt tinh quang chợt lóe, trong nháy mắt cảm giác không đúng. Hắn vừa cởi thương vừa rảo bước vọt tới Lâm Minh. Mà đúng vào lúc này, bước chân hắn đột nhiên khựng lại. Hắn nhìn thấy tay của Lâm Minh bóp trên cổ quân sĩ da gấu kia, mà Đầu Gấu bình thường giết địch dũng mãnh lại dường như choáng váng, tùy ý tiểu tử kia thoáng cái bóp chặt.

Quân sĩ cõng thương nhíu mày, bước chân chậm lại, hắn rốt cuộc ý thức được hôm nay là bọn họ đá lên tấm thép rồi. Đây là chuyện gì xảy ra... Vụ cốc vì sao lại đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy? Hơn nữa vừa rồi bọn họ rõ ràng tra xét qua tu vi của tiểu tử này, chỉ là vừa mới luyện võ mà thôi. Mà hiện tại, tu vi của hắn ta không rõ tại sao tăng vọt lên tới Luyện Cốt đỉnh phong.

Tuy rằng đối phương đội nón tre, nhưng là cũng có thể đại khái phỏng đoán ra tuổi không vượt quá hai mươi, tầm tuổi này có tu vi như vậy, rất không tầm thường. Hơn nữa đối phương còn tinh thông loại bí pháp Vu thuật nào đó, nếu không không đến mức khiến Đầu Gấu trong nháy mắt mất phản ứng, dễ dàng bị khống chế. Loại kẻ địch biết Vu thuật này là vướng tay nhất!

Quân sĩ cõng thương sắc mặt trầm xuống, nói:

- Bằng hữu, thả huynh đệ ta, chuyện hôm nay đến đây chấm dứt. Tuy rằng ta không biết ngươi hiểu loại bí pháp gì che giấu tu vi, tuy nhiên hiện tại tu vi ngươi cũng chỉ tương đương ta. Chúng ta bên này năm người, người chỉ có một, hơn nữa còn mang theo hai tiểu cô nương. Một khi đánh nhau, thương đến bọn họ cũng không tốt nhỉ.

Lâm Minh không chút động tâm, như trước bóp ở cổ quân sĩ da gấu. Quân sĩ da gấu lúc này đã kịp phản ứng, nhưng hắn lúc này chỉ cảm thấy mình như con chuột bị rắn độc quấn lấy. Tay của Lâm Minh ấn lên mệnh môn của hắn, chân nguyên đã xâm nhập thân thể, chỉ cần ý niệm thoáng động, hắn sẽ toi đời.

Trên trán hắn đã rỉ mồ hôi, ngón tay lại với một động tác thong thả gần như không thể thấy sờ đao sau lưng.

Nhìn thấy uy hiếp hoàn toàn không có tác dụng, quân sĩ cõng thương hừ lạnh.

- Lập tức buông tay! Đừng tưởng rằng ta sợ ngươi. Vu thuật của ngươi ta từng ra mắt loại tương tự, loại Vu thuật này chẳng những linh hồn lực tiêu hao thật lớn, hơn nữa không thể đồng thời sử dụng với nhiều người...

Quân sĩ cõng thương còn chưa nói xong, lại nhìn thấy Lâm Minh dường như cười một chút, rồi sau đó chỉ nghe một tiếng “rắc” giòn vang, cổ của Đầu Gấu lệch thành một độ cong quỷ dị, thân thể cứ như vậy mềm oặt ngã xuống.

- Đầu Gấu!

Quân sĩ cõng thương mắt đỏ bừng:

- Ngươi cmn tìm chết!

- Giết hắn, cùng lên!

Quân sĩ cõng thương giận dữ hét, ba quân sĩ khác nhìn thấy huynh đệ đã chết cũng máu dồn lên đầu, cùng xông tới Lâm Minh.

- Đều chết đi!

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên toàn thân, bộ pháp Kim Bằng Phá Hư đột nhiên bột phát, khoảng cách ở dưới chân hắn hoàn toàn mất ý nghĩa. Hắn như quỷ mị xuất hiện ở trước người một võ giả cầm kiếm, một quyền nện vào mặt hắn ta!

Quân sĩ kia dù sao trải qua vô số chiến trường chém giết sinh tử, tốc độ phản ứng nhanh hơn nhiều so với những võ giả chỉ biết tu luyện. Đây không phải đầu óc hắn làm ra phản ứng mà là bản năng của thân thể.

Hắn vung ra một kiếm, chém hướng nắm tay Lâm Minh, trong mắt hiện lên một vẻ điên cuồng, hắn muốn một kiếm chém cụt tay Lâm Minh.

Mà đúng vào lúc này, một màn khó tin đã xảy ra.

Lâm Minh biến quyền thành trảo, thoắt cái chộp cứng kiếm chém tới, giật mạnh. Quân sĩ kia trực tiếp bị kéo tới, Lâm Minh nâng đầu gối, huých mạnh lên bụng dưới đối phương!

Bùng!

Lực đạo Luyện Lực Như Tơ bột phát ra, chân nguyên chấn động trong nháy mắt chấn nát ngũ tạng lục phủ quân sĩ đó. Ngay cả giáp da trên người đều bị chấn nổ tung ra bốn phía.

Quân sĩ đó không kịp hừ một tiếng, thất khiếu đổ máu, mất mạng tại chỗ!

- Lão tam! A a a a a!!!

Quân sĩ cõng thương hai mắt đỏ như máu, toàn thân sát khí xông lên tận trời, đã gần như điên cuồng. Hắn cầm thương quét ngang, muốn vụt gậy ngang lưng Lâm Minh. Nhưng Lâm Minh lại một tay chộp lấy chỗ giao tiếp cán và mũi thương, trong nháy mắt, thương này liền dường như bị kẹp cứng, không thể động đậy mảy may!

- Chết đi!

Một quân sĩ cầm kiếm khác thừa cơ một kiếm chém về phía gáy Lâm Minh, nhưng mà sau lưng Lâm Minh lại dường như có mắt, hắn xoay người tiện tay chộp. Trường kiếm vung xuống kia liền như sợi rơm bị chộp vào trong tay, sau đó Lâm Minh một tay kéo trường thương trong tay, một thương đâm vào ngực quân sĩ cầm kiếm.

Một đâm, một gạt, quân sĩ cầm kiếm kia thân hình chấn động mạnh.

Phốc!

Một mũi tên máu bắn ra xa bảy tám xích, phun đúng lên mặt quân sĩ cầm thương. Hắn nhìn cán thương vẫn nắm trong tay mình như cũ, đã hoàn toàn dại ra, thương đâm vào trái tim huynh đệ mình rồi lại vẫn nắm trong tay mình...

Hắn nằm mơ đều không từng nghĩ tới có một ngày sẽ xảy ra chuyện như vậy, lực lượng hoàn toàn không thể khống chế, đánh nát tất cả ngạo khí, tín niệm hung tàn và tất thắng trong lòng hắn.

Đúng lúc này, một quân sĩ cuối cùng đánh về phía Na Y và Na Thủy, khóe miệng hắn thoáng hiện một tia dữ tợn. Hắn hiểu được, chỉ có uy hiếp hai nữ nhân này, bọn họ mới có một con đường sống!

Nhưng mà, vẻ dữ tợn của hắn vừa hiện ra lại vĩnh viễn đọng ở trên mặt, cảnh tượng trước mắt trong nháy mắt biến mất, hắn dường như nhìn thấy một vòng xoáy màu đen thật lớn, nhấc lên một cơn gió lốc không thể chống cự, chính mình liền bị vòng xoáy này hút vào.

Rồi sau đó, hắn không hiểu tại sao về đến thời thiếu niên. Nói là thời thiếu niên, nhưng là trải qua lại hoàn toàn bất đồng trong trí nhớ. Loại cảm giác này hết sức quỷ dị, dường như hắn nhìn thấy chính mình kiếp trước.

Cảnh tượng một cái lại một cái xẹt qua trước mắt, hắn nhìn thấy vô số chính mình. Hoặc áo gấm ngựa xe, hoặc sa sút đầu đường, hoặc thăng quan tiến chức, hoặc ăn mày cả đời...

Vô số lần chuyển thế luân hồi nhưng lại không có một cái nào là hắn chân chính. Trí nhớ hỗn loạn rắc rối như thủy triều ập vào tinh thần chi hải của hắn, đau đớn kịch liệt khiến hắn muốn lập tức chết đi.

A!!!

Quân sĩ cầm kiếm phát ra một tiếng hét thảm, tinh thần chi hải bị vòng xoáy màu đen nghiền nát, ánh mắt hắn hoàn toàn dại ra, chỉ còn lại một ý niệm duy nhất không ngừng quanh quẩn trong tinh thần chi hải đã bị tàn phá...

Ta rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là ai???

Chương 191: Rút sạch linh hồn của ngươi

Quân sĩ cầm kiếm đứng cách Na Y hai xích, nhưng mà thần sắc Na Y lại như thường, không có chút kinh hoảng, nàng thấy được chuôi kiếm đang run rẩy, hai mắt chủ nhân kiếm đã dại ra, hiển nhiên không có khả năng đâm xuống.

Nàng không biết vừa rồi Lâm Minh làm cái gì, dường như chỉ một ánh mắt, liền khiến tinh thần đối phương hỏng mất, biến thành si ngốc!

Người si ngốc này cũng không phải là a miêu a cẩu, mà là quân sĩ Hỏa Xi kinh nghiệm sa trường, tu vi Luyện Cốt trung kỳ, tâm trí hắn sớm đã tôi luyện kiên cường như sắt ở trong vô số lần chiến đấu.

Đây là thực lực như thế nào?

Đã nhiều lần bị Lâm Minh cường đại làm khiếp sợ, mỗi lần Na Y đều nghĩ nàng đại khái đoán ra thực lực cực hạn của Lâm Minh, nhưng nàng lại phát hiện rất nhanh, chính mình đoán căn bản sai, đối với Lâm Minh, Na Y chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung, sâu không lường được.

Quân sĩ cầm kiếm kia đã ném trường kiếm xuống, như cái xác không hồn mờ mịt không biết phương hướng.

Lâm Minh nhìn quân sĩ biến ngốc, lốc xoáy màu đen ở trong con ngươi hắn chậm rãi biến mất, lốc xoáy này, cũng chỉ có nhân tài bị hút vào trong Luân Hồi muôn đời có thể nhìn thấy.

Lĩnh ngộ Luân Hồi võ ý xong, Lâm Minh phát hiện, loại võ ý này chẳng những có thể sử dụng để lịch lãm võ đạo chi tâm, lại có thể công kích tinh thần.

Dùng Luân Hồi lực ẩn chứa trong ánh mắt, đem linh hồn của đối phương đầu nhập trong Luân Hồi muôn đời, khiến trí nhớ hắn bị lạc, tinh thần chi hải hoàn toàn sụp.

Năm quân sĩ chỉ còn lại có một quân sĩ cầm thương cuối cùng, hắn là lão đại trong năm người.

Hắn nhìn thấy ba cỗ thi thể trên mặt đất cùng quân sĩ cầm kiếm hai mắt mờ mịt, tâm thần không khỏi run rẩy, từ khi Lâm Minh bắt đầu bóp nát xương cổ quân sĩ, đến khi hắn dùng một ánh mắt khiến quân sĩ cầm kiếm biến thành ngu ngốc, toàn bộ quá trình cũng chỉ trong nháy mắt. Năm võ giả Luyện Cốt kỳ, đã có bốn bị giải quyết!

Người này là ác ma sao?

Hắn buông cán thương trong tay xuống. Hai mắt hờ hững nhìn chằm chằm Lâm Minh, hắn biết, hôm nay hắn đã không trốn nổi, ở trước mặt người như thế, hắn căn bản không có tư cách chạy trốn.

Chưởng quầy tránh ở lầu hai, sớm đã bị dọa choáng váng, lúc này hắn ngồi phịch ở bên cạnh lầu hai, đũng quần đã trũng xuống, trong đầu hắn quanh quẩn một cái ý niệm, xong rồi. Nhiều quân sĩ Hỏa Xi như vậy chết ở trong điếm chính mình. Hắn đã xong rồi, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, ta không bằng người phải ngã xuống! Tuy nhiên ngươi giết chúng ta cũng đừng mong sống! Đại thủ lĩnh sớm hay muộn sẽ điều tra ngươi ra. Diệt bộ lạc các ngươi! Đến lúc đó chém ngươi ngàn vạn đao, cho vào nồi đun nước!

Lâm Minh tiện tay ném trường thương trong tay xuống, cười nói:

- Đại thủ lĩnh của các ngươi ở đâu nhỉ? Không cần hắn tìm ta, ta đang muốn đi tìm hắn đó.

Hắn nói những lời này đồng thời chân nguyên ở chung quanh hai người đã hình thành một đạo chắn, cách ly thanh âm.

Nam nhân cầm thương lập tức biến sắc, trên thân dâng lên một trận hàn ý dày đặc, đúng rồi, thân thủ đối phương tốt như vậy. Như thế nào có thể vô duyên vô cớ đi tới Vụ cốc này, hắn là hướng về phía đại thủ lĩnh!

Thực lực của hắn nhìn như là Luyện Cốt đỉnh phong, chỉ sợ đã tu luyện đến Hậu Thiên đỉnh phong rồi, cho nên mới có thể phản phác quy chân, che giấu tu vi!

Ý thức được điểm này, nam nhân cầm thương biết chính mình đã không có đường sống. Lúc này cắn răng một cái, đã định tự tuyệt kinh mạch tự sát!

Linh hồn lực Lâm Minh phát hiện chân nguyên trong cơ thể hắn dị động, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên chụp ra một chưởng, vỗ vào ngực nam nhân cầm thương, Tuyệt Mạch thủ!

Chân nguyên bá đạo đi ào ào vào trong cơ thể nam nhân cầm thương, phá hư kinh mạch toàn thân, nam nhân cầm thương kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp ngã xuống đất, toàn thân truyền đến đau nhức khiến sắc mặt hắn trắng bệch.

Hắn muốn động tới chân nguyên, lại hoảng sợ phát hiện thân thể như bóng cao su, chân nguyên căn bản không lên nổi, hắn kinh hãi nói:

- Ngươi... Ngươi đã làm gì ta?

- Phế đi võ công của ngươi mà thôi.

Lâm Minh lạnh lùng nói.

- Phế đi võ công ta... Phế đi võ công ta... Ha ha!

Nam nhân cầm thương dường như tinh thần thất thường, từ đau nhức truyền đến trong kinh mạch, hắn đã biết Lâm Minh nói thật, đối với một quân nhân cùng võ giả mà nói, phế đi võ công, so với giết bọn họ còn khó chịu hơn.

Lâm Minh mặc kệ nam nhân cầm thương này suy nghĩ cái gì, hắn một tay xách lấy người này lên, nói với Na Y Na Thủy phía sau:

- Chúng ta đi.

- Tốt!

Na Y bước nhanh theo sau, Na Thủy còn có chút ngẩn người, mỗi lần nhìn thấy Lâm Minh ra tay, cảm xúc nàng đều phập phồng.

Mặc kệ lúc trước đối phó nam nhân đầu trọc, đối phó hủ lang, hay là hiện tại đối phó năm quân sĩ hung ác này, căn bản không có triền đấu, toàn bộ áp đảo nghiền áp cùng miểu sát!

Loại thực lực không thể đỡ này để lại ấn tượng khắc sâu ở trong lòng Na Thủy.

- A Thủy, đi thôi.

- A... Tốt.

Na Thủy sửng sốt một chút mới kịp phản ứng, lúc này Lâm Minh đã đi ra nhà trọ.

Hắn không chút khách khí chiếm lấy Xích Huyết câu của năm tên quân sĩ, nhảy lên ngựa.

Xích Huyết câu không hổ là danh mã, danh mã thông linh, nó căn bản không tiếp thu Lâm Minh làm chủ nhân, sau khi Lâm Minh lên ngựa, nó hí dài một tiếng muốn hất Lâm Minh xuống.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, hai chân kẹp, Xích Huyết câu kia chỉ cảm thấy một cỗ mạnh mẽ áp chế, nó không chịu nổi áp lực này, bốn vó thiếu chút nữa quỳ xuống trên mặt đất.

Xích Huyết câu phát ra một tiếng ngâm, cũng không dám phản kháng nữa.

Lâm Minh không nghĩ tới súc sinh này làm khó như vậy, nhìn tỷ muội họ Na liếc mắt một cái, nói:

- Con ngựa này các ngươi cưỡi.

Nói xong hắn nhảy tới một con ngựa khác, Na Y cùng Na Thủy cưỡi trên con Xích Huyết câu kia, lần này, Xích Huyết câu không dám phản kháng.

Cứ như vậy, bốn người cưỡi hai con ngựa, tuyệt trần mà đi.

Tốc độ Xích Huyết câu cực nhanh, chỉ mất một giờ liền đi tới một chỗ trong rừng ngoài trăm dặm, địa vực Nam Cương rộng lớn, địa hình phức tạp, một khi vào cây cối, còn muốn lùng bắt một người, cho dù xuất động đại quân cũng không dễ tìm.

Lâm Minh cưỡi ngựa đi tới một chỗ đất trống trong rừng, ném thống lĩnh quân sĩ giống như bao tải xuống đất, hắn xoay người nói với Na Y:

- Hai người các ngươi, tìm một ít bùn lầy, đổ trên thân Xích Huyết câu một lần, ngựa màu đỏ ở trong rừng cây rất chói mắt.

- Ân, được.

Na Y đáp.

Lâm Minh chuyển hướng sang thống lĩnh quân sĩ, hắn có không ít thứ muốn hỏi, chẳng những muốn hỏi về thời gian, mục đích Xi Cốt Đả đi đầm lầy Hắc Thủy, mà trọng yếu hơn hắn phải biết tin tức có liên quan tới Bất Diệt thánh hỏa, nếu Lâm Minh muốn xác định nó rốt cuộc có phải Hỏa Tinh hay không, đồng thời cũng phải biết thực lực chân chính của chưởng giáo Hỏa Xi.

Hỏa Xi bộ lạc hấp dẫn Lâm Minh nhất chính là Bất Diệt thánh hỏa này.

Tuy nhiên nhìn thấy thống lĩnh quân sĩ này cười lạnh trên mặt, Lâm Minh lại ý thức được, muốn hỏi tình báo không quá dễ dàng.

Loại kẻ bị truy nã này, hơn phân nửa là nhân vật thập phần cố chấp, cho dù nghiêm hình tra tấn, cũng khó móc ra từ miệng hắn cái gì.

Lâm Minh rút ra một thanh chủy thủ từ trong Tu Di giới, ngồi xổm xuống trước người thống lĩnh quân sĩ:

- Ta có mấy câu muốn hỏi ngươi, nếu ngươi chịu trả lời, ta thả ngươi một con đường sống.

- Thả ta? Ha ha ha!

Thống lĩnh quân sĩ dường như nghe được trò cười, tùy ý nở nụ cười:

- Ta căn bản không muốn sống, còn cần ngươi thả ta? Lão tử cả đời giết người vô số, hiện tại chết cũng đủ!

- Ngươi lấy chủy thủ là muốn nghiêm hình khảo vấn ta? Thật sự buồn cười, thời điểm lão tử tra tấn phạm nhân, ngươi còn bú sữa mẹ! Muốn lão tử nói cho ngươi vài địa phương đau nhất trên thân người hay không, muốn lão tử nói cho ngươi hay không, như thế nào mới có thể khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong?

Thống lĩnh quân sĩ càng cười kiêu ngạo, nhưng mà trong lúc đó, tươi cười của hắn chợt chậm khàn khàn, dường như hắn nhìn thấy thứ gì đó, Sắc mặt trở nên tái nhợt.

Lúc này, ở trước mặt hắn, hai mắt Lâm Minh đã hóa thành lốc xoáy màu đen.

Khóe miệng thống lĩnh quân sĩ co rúm vài cái, đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đầu quay cuồng, ước chừng qua nửa nén hương, thống lĩnh quân sĩ mới đầu đầy mồ hôi ngồi dậy, vừa rồi, hắn thấy được vô số trí nhớ hỗn loạn, tiếp theo hắn chỉ cảm thấy như vô số dao nhỏ chém loạn trong đầu hắn, toàn tâm đau đớn khiến hắn muốn lập tức chết đi.

- Mùi vị thế nào? Không cần ngươi nói cho ta biết như thế nào mới có thể khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong, trùng hợp ta cũng có một ít biện pháp tra tấn người.

Vừa rồi Lâm Minh dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, không chân chính thi triển ra toàn bộ Luân Hồi võ ý, nếu không thống lĩnh quân sĩ này sớm đã biến thành ngu ngốc.

Thống lĩnh quân sĩ không cười nổi, vừa rồi đau nhức dường như xé rách linh hồn khiến hắn đau muốn lập tức chết đi.

Nhìn khóe miệng Lâm Minh nổi lên một độ cong tà ác, dường như ác ma đang cười, trong lòng thống lĩnh quân sĩ hơi phát lạnh, khủng bố nhất ánh mắt đối phương, hoàn toàn không thấy con ngươi, chỉ có hình xoắn ốc màu đen, dường như muốn hút người vào vô tận hư không.

Chương 192: Chu Tước mê tung

- Ngươi... Vừa rồi ngươi làm cái gì?

Thanh âm thống lĩnh quân sĩ đã mất đi trấn định, thanh niên trước mắt này căn bản không giống nhân loại.

- Không làm cái gì, chỉ là rút ra một bộ phận linh hồn của ngươi.

Lâm Minh không nhanh không chậm nói:

- Người có linh hồn, sau khi tử vong linh hồn còn tồn tại, có thể chuyển sang kiếp khác, nhưng nếu linh hồn tan biến, vậy sẽ mai một không thể nhập Luân Hồi, cảnh tượng ngươi mới vừa mới nhìn đều là Luân Hồi trong trí nhớ kiếp trước của linh hồn ngươi, ta lại cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi cố ý không nói, ta sẽ rút sạch linh hồn của ngươi, cho ngươi hồn phi phách tán, không thể Luân Hồi!

Lâm Minh chỉ là bịa chuyện hù dọa, nhưng lời hắn nói giống như ác ma nỉ non, thống lĩnh quân sĩ kia nghe được hết hồn!

Người Nam Cương đều có tín ngưỡng tôn giáo, hơn nữa ở trong bộ lạc, thần quyền lớn hơn quân quyền, thủ lĩnh cao nhất bộ lạc đều là chưởng giáo, thần sứ linh tinh đủ các loại, mà không phải tù trưởng.

Nói tới chuyển thế Luân Hồi, tự nhiên là thâm căn cố đế ở trong lòng người Nam Cương.

- Ăn nói lung tung! Ngươi nghĩ rằng ta tin tưởng ngươi!

Thống lĩnh quân sĩ ngoài mạnh trong yếu nói.

- Tin hay không tùy ngươi, đây là lựa chọn cuối cùng của ngươi?

Lâm Minh thản nhiên cười, con ngươi hắn như trước bị lốc xoáy màu đen, thấy thế nào cũng không giống như là ánh mắt nhân loại.

Nhìn thấy ánh mắt này, thống lĩnh quân sĩ cảm giác một trận run rẩy phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn, Lâm Minh nói linh hồn mai một, không nhập Luân Hồi, thống lĩnh quân sĩ nói không sợ hãi là giả, hắn không sợ chết, bởi vì hắn tin tưởng sau khi người khác chết có thể chuyển thế, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán.

Nhưng vĩnh viễn mai một, không nhập Luân Hồi, hắn lại sợ.

Nếu như chân chính hoàn toàn tiêu vong, ngay cả ác ma đều phải sợ hãi.

Hắn cho rằng Lâm Minh nói hơn phân nửa là giả, nhưng hồi tưởng thống khổ dường như linh hồn xé rách vừa rồi, lại thật sự như bị rút ra một bộ phận linh hồn.

Lại kết hợp lúc trước nhìn thấy đời đời Luân Hồi chuyển sang kiếp khác, thống lĩnh quân sĩ không dám đánh cuộc, vạn nhất hắn nói chính là sự thật...

Hơn nữa, võ công hắn mất hết, dù sao cũng chết, cho dù không nói gì thì có năng lực nhận được ưu đãi gì?

Nghĩ đến đây, thống lĩnh quân sĩ do dự.

- Thế nào, suy nghĩ đủ chưa.

Lâm Minh cười tủm tủm hỏi.

Thống lĩnh quân sĩ hít sâu một hơi, khóe miệng co rúm vài cái, nhắm mắt lại nói:

- Ngươi hỏi đi, ta trả lời vấn đề của ngươi.

Kiếp sau chuyển sang kiếp khác còn không biết sẽ như thế nào, nói không chừng là địch nhân Hỏa Xi bộ lạc, vậy quân nhân trung thành lại có ích lợi gì?

- Ân, tốt lắm.

Lâm Minh hỏi xong vấn đề rất nhanh, chiếm được đáp án chính mình muốn, cơ bản hắn đã xác nhận, Bất Diệt thánh hỏa chính là Hỏa Tinh.

Chưởng giáo Hỏa Xi chưởng quản Bất Diệt thánh hỏa, tu vi đạt tới Hậu Thiên trung kỳ.

Về phần Xi Cốt Đả đi đầm lầy Hắc Thủy, có hai mục đích, mục đích thứ nhất chính là tiêu diệt Hắc Chiểu bộ lạc ở bên cạnh đầm lầy Hắc Thủy.

Hắc Chiểu bộ lạc chỉ là một bộ lạc nhỏ. Nguyên bản bộ lạc có hơn hai vạn người, mười năm trước Hắc Chiểu bộ lạc phát hiện một chỗ quặng mỏ huyền thiết, nhanh chóng làm giàu, mấy năm nay bởi vì rất nhiều người ngoài tới gia nhập, Hắc Chiểu bộ lạc đã phát triển đến bốn năm vạn nhân khẩu.

Vốn thời điểm bộ lạc họ Na còn, bộ lạc họ Na cùng Hỏa Xi bộ lạc kìm chế lẫn nhau, ai cũng đều không muốn nhìn thấy đối phương cường đại, Hắc Chiểu bộ lạc liền sinh tồn trong kẽ hở này, chỉ cần hàng năm tiến cống một ít huyền thiết cho hai bên sẽ được bình an.

Nhưng một năm trước, bộ lạc họ Na diệt vong, cân bằng bị đánh vỡ, một ít bộ lạc nhỏ phụ cận hoàn toàn thành thịt béo bên miệng Hỏa Xi bộ lạc, muốn ăn khi nào thì liền khi đó.

Hắc Chiểu bộ lạc có được quặng mỏ huyền thiết hiển nhiên là một khối thịt béo, Hỏa Xi bộ lạc tính toán thâu tóm Hắc Chiểu bộ lạc, dùng Hắc Chiểu bộ lạc làm nô lệ, khai thác quặng mỏ huyền thiết tạo ra đại lượng binh khí, làm cơ sở để bọn họ tương lai xưng bá.

Mục đích thứ nhất Xi Cốt Đả đến đầm lầy Hắc Thủy không khiến Lâm Minh ngoài ý muốn, mà mục đích thứ hai, lại khiến hắn cảm thấy giật mình.

Lần này Xi Cốt Đả trừ bỏ thâu tóm Hắc Chiểu bộ lạc ra, còn muốn thuận tiện sưu tầm một con Chu Tước.

Chu Tước gần với thần thú thánh thú, có quan hệ rất lớn với Phượng Hoàng.

Thế giới này có Chân Long, Chân Phượng, Kỳ Lân, Kim Sí đại bằng cùng các thần thú trong truyền thuyết.

Số lượng thần thú rất thưa thớt, đừng nói là ở Thiên Diễn đại lục, cho dù ở Thần Vực cũng khó gặp. Lúc trước vị đại năng sáng lập thân pháp Kim Bằng Phá Hư, chính là một lần kỳ ngộ ngẫu nhiên. Nhìn thấy Chân Long cùng Kim Sí đại bằng chiến đấu, có lĩnh ngộ, rồi sau đó bế quan tìm hiểu sáu mươi năm.

Thần thú cường đại, phàm nhân khó có thể tưởng tượng, ngay cả đại năng Thần Vực cũng không thể với tới.

Ở dưới thần thú, lại là thánh thú.

Giao Long, Chu Tước, Linh Quy đều thuộc loại này.

Số lượng thánh thú so sánh với thần thú nhiều hơn rất nhiều, tuy nhiên cũng chỉ là tương đối ở Thần Vực, ở Thiên Diễn đại lục, thánh thú cũng rất hiếm lạ.

Cho nên thống lĩnh quân sĩ nói ở Nam Cương xuất hiện một con Chu Tước, Lâm Minh mới có thể như thế kinh ngạc. Dù sao Nam Cương phóng tới toàn bộ Thiên Diễn đại lục chỉ là một địa phương nhỏ mà thôi.

Một con Chu Tước, giá trị không thể tưởng tượng, đương nhiên đầu óc Xi Cốt Đả không bị ngập nước đến mức muốn đi bắt sống Chu Tước, hắn chỉ muốn sưu tầm dấu vết Chu Tước, nhìn xem có thể thu thập đến một ít Chu Tước chi hỏa hay không, truyền thuyết Chu Tước thích sống ở trên cây ngô đồng ngàn năm, địa phương chúng nó hạ xuống. Sẽ lưu lại ngọn lửa, những ngọn lửa này chính là Chu Tước chi hỏa.

Xi Cốt Đả muốn sưu tập lửa của Chu Tước để bồi luyện Bất Diệt thánh hỏa, nếu vận khí tốt. Sưu tập được lông Chu Tước lại là kiếm lời.

Đối với Chu Tước chi hỏa, Lâm Minh cũng động tâm, nhưng hắn chân chính nghĩ tới chính là Bất Diệt thánh hỏa, đó mới là Hỏa Tinh chân chính, về phần Chu Tước chi hỏa, lợi hại hơn nữa cũng chỉ là ngọn lửa mà thôi.

Lâm Minh vuốt cằm:

- Nam Cương vì cái gì xuất hiện một con Chu Tước, loại thánh thú này xuất hiện, có thể có liên quan cùng thiên triệu nào đó hay không?.

Đầm lầy Hắc Thủy kéo dài ngàn dặm, càng đi ở chỗ sâu trong đầm lầy càng hung hiểm.

Ở bên kia đầm lầy, là Lôi Đình sơn đại danh đỉnh đỉnh, ngọn núi cao nhất Lôi Đình sơn cao tới một vạn trượng, thẳng tận trời, nghe nói ngọn núi cao nhất Lôi Đình sơn này đã cao hơn độ cao của mây, cho nên hàng năm trên đỉnh ngọn núi cao nhất không có mưa tuyết.

Năm ngày sau, hành động sưu tầm triển khai toàn diện đầm lầy Hắc Thủy, Hỏa Xi bộ lạc vô cùng coi trọng lần sưu tầm này, quân đội xuất động hai vạn binh sĩ, đồng thời Hỏa Xi giáo cũng phái ra không ít cao thủ, những người này tu vi phổ biến ở Ngưng Mạch kỳ trở lên, thậm chí có đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, chỉ là kém một chút so với Xi Cốt Đả mà thôi.

Hành động tìm kiếm giằng co mười ngày, cuối cùng kết quả lại khiến người ta không biết nói gì, Hỏa Xi đại quân ngay cả một sợi lông, một chút đốm lửa đều không thấy được, ngược lại tổn hại mấy trăm binh sĩ ở đầm lầy Hắc Thủy.

Xi Cốt Đả giận dữ, không tìm thấy Chu Tước là trong dự kiến, nhưng ngay cả một chút ngọn lửa đều không tìm được, khiến cho hắn vô cùng khó chịu, hắn vốn đang trông cậy vào chuyện này lập một cái công lớn, được chưởng giáo thưởng thức, để hắn đảm nhiệm Hỏa Xi tù trưởng tiếp theo, hiện tại thì khó rồi.

Xi Cốt Đả tâm tình không tốt, ba ngày sau, hắn suất lĩnh đại quân tiến công Hắc Chiểu bộ lạc, phát tiết lửa giận.

Hắc Chiểu bộ lạc tổng cộng bốn năm vạn người, quân đội trong bộ lạc không đủ năm ngàn, hơn nữa trong đó còn có không ít là dân binh, như thế nào chống đỡ được hai vạn đại quân Hỏa Xi?

Một trận chiến tranh không hề trì hoãn, Hắc Chiểu bộ lạc một đường tan tác, quân đội đầu hàng bị thành Hỏa Xi tù binh, toàn bộ trở thành nô lệ.

Bộ đội Hỏa Xi bộ lạc tinh nhuệ một đường giết tới phủ tù trưởng!

Xi Cốt Đả cưỡi Xích Huyết câu, cầm trượng bát mâu trong tay. Một đường xung phong liều chết, nơi đi qua, máu tươi bắn ra bốn phía, đầu người bay lên, hắn rất hưởng thụ quá trình xung phong giết người này.

Ầm!

Một tiếng nổ truyền đến, đại môn phủ tù trưởng bị cọc gỗ phá tan, Xi Cốt Đả đầu tàu gương mẫu, vọt vào bên trong phủ đầu tiên, phủ tù trưởng là địa phương nhiều tài phú nhất bộ lạc, lại tụ tập đại lượng mỹ nữ, nơi này tương đương với hoàng cung Trung Thổ.

Hỏa Xi quân sĩ thích nhất chính là cướp đoạt phủ tù trưởng, có thể mang đến vô hạn khoái cảm, còn có cơ hội phát tiết dâm dục, phi tử cùng cung nữ phủ tù trường. Trước kia từng là mỹ nữ cao cao tại thượng, hiện tại chỉ có thể bị bọn họ tùy ý lăng nhục.

Chương 193: Giết xi cốt đả

Thời điểm đại quân Hỏa Xi giết vào, phủ tù trưởng đã một mảnh hỗn độn, đã có không ít người dự đoán được Hắc Chiểu bộ lạc tất bại, chạy trốn trước thời hạn.

Tuy nhiên đại đa số cung tần, phi tử căn bản không có võ công, cho dù bọn họ chạy ra Hắc Chiểu bộ lạc, cũng táng thân trong bụng hung thú thôi, cho nên nhóm nàng chỉ có thể ở lại phủ tù trưởng, chiến tranh giữa các bộ lạc, họ đều là vật hy sinh. Thời điểm này, căn bản không ai bận tâm tới họ.

Xi Cốt Đả cười lạnh một tiếng, hạ lệnh:

- Truyền lệnh xuống phía dưới, mọi người đều bắt lại, tập trung đến chính điện, thu thập toàn bộ tài phú, kiểm kê cho tốt rồi tập trung đến chính điện, tả tướng quân!

- Có ta!

Một đại hán bước ra khỏi hàng.

- Ngươi suất lĩnh năm ngàn tinh binh đuổi theo Hắc Chiểu bộ lạc, phàm là quơ được kẻ chạy trốn. Nam chôn sống, nữ đưa tới quân đội cho làm quân kỹ!

- Tuân lệnh!

Đại hán kia nói xong vung tay lên, mang theo quân đội chính mình chạy ra khỏi phủ tù trưởng, một bộ lạc bại vong, chạy trốn cũng cần dũng khí, một khi bị bắt trở về, kết quả thảm hại hơn. Nam chôn sống không cần phải nói, nữ sẽ thành quân kỹ sẽ bị một đám quân binh luân phiên giày xéo.

Cho nên rất nhiều người tình nguyện lưu lại làm nô lệ, cũng không muốn mạo hiểm chạy trốn.

Bộ đội lập tức giải tán. Binh sĩ Hỏa Xi như lang giống như hổ vừa nghe nói phải cướp sạch phủ tù trường, ánh mắt đều đỏ lên, lúc này bọn họ giống như cá mập ngửi thấy được mùi máu tươi.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe được tiếng kêu thảm thiết chói tai truyền đến chung quanh phủ tù trưởng.

Khóe miệng Xi Cốt Đả nổi lên một tia cười ác độc, dường như rất hưởng thụ loại thanh âm này.

- Đi, nhanh lên!

- Con bà nó, đừng lặp đi lặp lại!

Sau nửa canh giờ, bọn Hỏa Xi binh sĩ áp tù binh từ bốn phương tám hướng hội tụ đến chính điện, những tù binh này, trên thân nam cơ bản đều có vết thương, thậm chí có đã vỡ đầu chảy máu, đại đa số nữ quần áo hỗn độn, trên mặt bầm dập tím ngắt. Bất kể nam nữ, trên mặt đều lộ vẻ tuyệt vọng tro tàn.

Bọn binh sĩ khiêng hộp vàng hộp bạc đến, toàn bộ ném xuống bãi đất trong giữa chính điện, rất nhanh liền xếp thành hòn núi nhỏ.

Quân đội Hỏa Xi ngầm đồng ý bọn binh sĩ ở thời điểm tài sản chưa lộ ra ngoài được nuốt một bộ phận tiền tài, cũng cho phép bọn họ tùy ý giữ lấy nữ nhân. Muốn duy trì hung tính mãnh thú, không để cho bọn chúng có thịt ăn là không được.

- Báo cáo đại thủ lĩnh, đôi huynh muội này tìm được ở đáy giếng, theo cung nữ nói, bọn họ là con cái tù trưởng Hắc Chiểu.

Một binh sĩ đẩy dẫn tới một đôi thiếu niên nam nữ mười sáu, mười bảy tuổi, hai người mặc quần áo vải thô, trên mặt đều lau phân heo, thoạt nhìn bẩn, nghiễm nhiên như nha hoàn gã sai vặt nhóm lửa phòng ăn, nhưng nhìn kỹ tay bọn họ, non mịn bóng loáng không có mảy may vết chai, liền biết một đôi thiếu niên nam nữ này cho tới bây không phải trải qua việc nặng.

- Không tồi.

Trên mặt Xi Cốt Đả nổi lên một tia cười tà, một đôi huynh muội này đều da thịt non nớt, nam có thể bán cho bộ lạc nữ hệ nữ tính cầm quyền để làm nam sủng, nữ chính mình lưu lại là được.

Xi Cốt Đả xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt đôi huynh muội này, ngả ngớn nhấc cằm cô gái kia lên, đúng lúc này, Xi Cốt Đả hừ lạnh một tiếng, ở trong cánh tay cô gái rõ ràng ẩn giấu một cơ quan bắn ra ám tiễn, mũi tên ám tiễn có màu lam, hiển nhiên có kịch độc.

- Muốn chết!

Bàn tay Xi Cốt Đả dùng một chút lực, chỉ nghe một tiếng xương cốt vang nhỏ, cô gái kia hét thảm một tiếng, mồ hôi lạnh trên mặt chảy ròng ròng, suýt nữa đau chết ngất, xương cổ tay phải gần như sắp bị Xi Cốt Đả bóp nát.

Đúng lúc này, Xi Cốt Đả biến sắc, nhảy mạnh về phía sau, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, một bóng trắng với một cái góc độ khó tin đâm vào bên hông Xi Cốt Đả, hắn chỉ cảm thấy thân thể tê rần, lục phủ ngũ tạng quay cuồng một trận, thiếu chút phun ra một ngụm máu tươi.

- Ai!?

Xi Cốt Đả vừa dứt lời, một thiếu niên áo đen xen lẫn trong đám người đột nhiên tiến lên trước một bước, một cây trường thương màu xám từ nách hắn đâm ra, như rắn độc thẳng tới cổ họng Xi Cốt Đả!

- Ân!?

Xi Cốt Đả phi thân mau lui, nhưng một thương vừa rồi, tuy rằng bị áo giáp bảo khí nhân giai thượng phẩm cản dưới, nhưng một cỗ chân nguyên lại xuyên thấu qua nhuyễn giáp chìm vào trong cơ thể Xi Cốt Đả, khiến chân nguyên cả người hắn có chút cảm giác khó tả!

Với tu vi Xi Cốt Đả, vốn không đến mức bị đánh lén, nhưng hắn căn bản không nghĩ tới, trong một đám tù binh lại ngầm chứa một cao thủ ẩn nấp tu vi.

Bình thường chỉ có cao thủ tu luyện đến Tiên Thiên hoặc là số ít tu luyện đến Hậu Thiên đỉnh phong, đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, mới có thể nội liễm chân nguyên toàn thân, che giấu tu vi. Mà loại cao thủ này, nếu thật sự muốn giết hắn cũng căn bản không cần phải đánh lén.

Người đánh lén ra vẻ còn không đột phá Ngưng Mạch kỳ, hắn rốt cuộc che giấu sát khí cùng tu vi như thế nào?

Trường thương đối phương đã chỉ thẳng cổ họng của hắn, Xi Cốt Đả rốt cuộc là nửa bước võ giả Hậu Thiên, ở dưới tình huống bị đánh lén, vẫn như cũ có thể làm ra phản ứng, hắn rút ra bảo đao trong Tu Di giới, một đao chém lên trên mũi thương.

- Keng!

Đao thương va chạm cùng một chỗ, Xi Cốt Đả mượn cỗ lực lượng này, lăng không xoay người bay vào trong đại quân.

Vừa rồi phát sinh hết thảy chỉ trong một tia chớp, các tướng sĩ Hỏa Xi bộ lạc lúc này mới kịp phản ứng, hô lớn:

- Có thích khách!

- Bảo hộ thủ lĩnh!

Bọn thị vệ bên người Xi Cốt Đả rút đao ra kiếm, chém về phía thiếu niên áo đen, nhưng mà thiếu niên áo đen dường như Tử Thần đoạt mạng, trường thương màu xám trong tay run lên, chân nguyên ngưng hóa thành thực chất chấn động như thủy triều trào ra, bảy tám binh sĩ giống như bị đánh đập, nhao nhao bay ngược ra ngoài bốn phương tám hướng, phun máu trên không.

Thiếu niên áo đen tự nhiên là Lâm Minh, thương trong tay hắn là Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, chỉ đổ lên một tầng thuốc màu màu xám đặc thù, nguyên bản màu bạc rất chói mắt. Hơn nữa hắn đã che một khối khăn màu đen bịt kín mặt, che khuất dung mạo, chỉ lộ ra cặp mắt ở bên ngoài.

Thình lình xảy ra biến hóa khiến mọi người bất ngờ, con cái tù trưởng lúc trước đã chuẩn bị tự sát nhìn thấy người áo đen này đột nhiên lao ra, trợn mắt há hốc mồm, người kia là ai? Thân thủ cường hãn như vậy, không phải là người thuộc Hắc Chiểu bộ lạc.

Lúc này trong lòng Xi Cốt Đả càng ngày càng giật mình, một cỗ chân nguyên đi ào ào vào trong cơ thể hắn đến hiện tại vẫn không bị hắn áp chế xuống dưới. Dường như cỗ chân nguyên kia có sinh mệnh lực vô cùng.

- Đây là cái chân nguyên gì?

Xi Cốt Đả nhìn lướt qua tu vi Lâm Minh, quả t Luyện Cốt đỉnh phong không thể nghi ngờ, điều này làm cho hắn không sao nói rõ được. Người kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Đại lượng binh sĩ như thủy triều vọt tới Lâm Minh, ánh mắt Lâm Minh ngưng lại, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển cấp tốc, trường thương dấy lên ngọn lửa.

Hoành Tảo Thiên Quân!

Hô!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vẽ ra một hình trăng tròn, ngọn lửa tạo thành hình cung thật lớn, lực lượng cường đại quét bay một đám binh sĩ ra ngoài.

Kim Bằng Phá Hư!

Vù!

Lâm Minh dường như một đạo tia chớp màu đen xuyên qua binh sĩ, trong nháy mắt đi tới trước mặt Xi Cốt Đả!

Trường thương ra tay, Luyện Lực Như Tơ!

Năm ngàn cỗ chân nguyên hóa thực chất chấn động với tốc độ kinh người từ trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương phun ra, ở không trung lần lượt tung hoành. Giống như một cái lưới lớn bao phủ tới Xi Cốt Đả.

Theo thực lực Lâm Minh tinh tiến, Luyện Lực Như Tơ đã bị hắn dùng đến lô hỏa thuần thanh, ẩn ẩn có xu thế đột phá.

Nhìn thấy lưới ánh sáng chứa sát khí này, Xi Cốt Đả hét lớn nột tiếng, bảo đao nhân giai thượng phẩm sáng lên hào quang màu vàng đất, huy đao chém tới võng ánh sáng.

- Đại Địa Liệt!!

Xi Cốt Đả xuất sử võ kỹ chính mình thành danh, một đao bao hàm năng lượng chém ở trên lưới ánh sáng. Theo một tiếng nổ đùng, võng ánh sáng bị xé rách!

Khóe miệng Xi Cốt Đả nổi lên một tia cười ác độc, dù sao địch nhân chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong. Như thế nào so với hắn đã nửa bước Hậu Thiên? Tuy rằng không biết vì sao thực lực tiểu tử này cường đại như vậy, nhưng nếu muốn ám sát chính mình ở trong loạn quân là muốn chết!

Nhưng mà đúng lúc này, tươi cười trên mặt Xi Cốt Đả lại đột nhiên đọng lại, tuy rằng võng ánh sáng kia bị hắn dùng một đao chém vỡ nhưng lại không tiêu tán, ngược lại chân nguyên hóa thành sợi tơ, đâm thẳng tới hắn.

Lúc trước đạt được Nghịch Lân Chi Huyết, Lâm Minh phóng xuất ra chân nguyên chấn động, tuy rằng hung mãnh có thừa, nhưng cường độ không đủ, rất dễ dàng bị địch nhân phá hư, tiến vào thân thể địch nhân cũng sẽ chậm rãi yếu bớt, nếu đụng tới đối thủ cường đại như Vu Nô trong thí luyện sinh tử, sẽ rất khó làm thương đối phương.

Nhưng hiện tại, dung hợp Nghịch Lân Chi Huyết xong, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động lại đã xảy ra chất biến, chẳng những vô kiên bất tồi, hơn nữa dai mười phần, khó có thể bị phá tan, tuy rằng không giống Hỏa Tinh sinh sôi bất diệt, nhưng muốn phá hư nó, lại cần mấy lần chân nguyên mới có thể làm hao mòn.

Chân nguyên sinh sôi không thôi như vậy, sao có thể bị Xi Cốt Đả một đao đánh tan.

Chân nguyên hoa lệ dường như mưa phùn đầy trời, nhưng mà trong mưa bụi này lại ẩn chứa sát khí lành lạnh!

Một ít võ giả tới gần sợi tơ trực tiếp bị cắt đứt, mặc dù là thị vệ bên người Xi Cốt Đả cũng không thể may mắn thoát khỏi, trong lúc nhất thời máu tươi như mưa, thực lực của bọn họ, trong loại cấp bậc chiến đấu này tạo được tác dụng rất nhỏ bé, chỉ là dư ba chiến đấu liền có thể giết chết bọn họ.

Sắc mặt Xi Cốt Đả ngưng trọng, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh, con ngươi hắn nhìn thấy vô số sợi tơ, đồng tử đột nhiên co rút lại!

- Đại Địa Hộ!

Quát lên một tiếng lớn, Xi Cốt Đả đâm một đao trên mặt đất, chung quanh thân thể hình thành một đạo quang mang màu vàng đất, dường như một cái vỏ trứng thật dày bao phủ hắn bên trong.

Vô số tia sáng vàng đánh lên trên quang cầu! Xi Cốt Đả ở trong vòng bảo hộ, lông tóc không vấn đề!. Truyệ hay luô có tại == tru truy.N ==

Lúc này, Lâm Minh lại nhếch mép cười, hắn chờ chính là giờ khắc này, hắn không trông cậy vào dùng Luyện Lực Như Tơ để đả thương Xi Cốt Đả, chỉ là muốn vây khốn đối phương, kế tiếp mới sát chiêu là chân chính!

Hô!

Ngọn lửa đỏ sậm nở rộ trên mũi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Chi!

Điện xà màu tím cũng toát ra từ trong hạt giống Tà Thần, quấn quanh ở dày đặc đầu thương.

- Tà Thần lực, mở ra!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chân nguyên cả người tăng vọt!

Khí thế cường đại bột phát ra, đâm ra một thương, xé nát không gian, lực lượng ngọn lửa cùng tia chớp dâng lên, thanh âm lôi bạo chói tai không thua gì hổ báo lôi âm ở Lôi Minh cốc!

Vào khoảnh khắc kia, sắc mặt Xi Cốt Đả thay đổi, nhưng hắn vẫn không cách nào phán đoán ra uy lực một chiêu này của Lâm Minh, ở lúc tia chớp cùng ngọn lửa chưa tương giao, một chiêu này như là sát chiêu bình thường.

Mạnh mẽ cắn răng một cái, Xi Cốt Đả liều mạng thúc giục chân nguyên, gia cố phòng ngự cái lồng Đại Địa Hộ. Hắn cũng không am hiểu tốc độ, chỉ có thể dùng chân nguyên dày đặc phòng ngự ngăn cản Lâm Minh tấn công.

Lôi Hỏa tương giao, trong nháy mắt năng lượng khủng bố bột phát ra, trong lúc nhất thời mặt đất dường như trống rỗng dâng lên một vầng mặt trời đỏ, không gian bị vặn vẹo, khí thế ở mũi thương như hình thành một cột sáng to bằng bắp đùi, như kim kiếm vạn trượng bay vụt ra bốn phía.

Hình thành khí lãng đáng sợ mà mắt thường có thể thấy được, cả chính điện bị năng lượng loạn lưu khủng bố cắt phá thành mảnh nhỏ, vô số đá vụn bay lên, một đám binh sĩ ở gần đó bay ngược về phía sau như rơm rạ!

Đại Địa Hộ của Xi Cốt Đả vỡ nát ngay lập tức, ánh sáng màu vàng đất vỡ tan bay lả tả, bản thân Xi Cốt Đả lăng không bay ra, trước ngực đã bị đánh thành một mảnh máu thịt bầy nhầy.

Lâm Minh triển khai thân pháp, một bước lao ra, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đâm thẳng ngực Xi Cốt Đả, căn bản không để cho đối phương chút cơ hội.

Xi Cốt Đả cố nén đau nhức truyền đến từ lục phủ ngũ tạng, một đao bổ về phía Lâm Minh, mà ngay tại giờ khắc này, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đạo lốc xoáy màu đen thật lớn, trong lốc xoáy truyền ra lực hấp dẫn mãnh liệt, dường như muốn xé rách linh hồn hắn đi vào!

Xi Cốt Đả kinh hãi trong lòng, mạnh mẽ cắn lưỡi khiến chính mình tỉnh táo lại, nhưng mà ngay trong nháy mắt hắn khôi phục ý thức, một cây trường thương màu xám đã như rắn độc hiện ra trước cổ hắn!

Phốc!

Thanh âm trường thương xuyên thịt lọt vào tai rõ ràng, bởi vì Đại Địa Hộ đã bị Lôi Hỏa Sát phá, lúc này chân nguyên Xi Cốt Đả hộ thể bạc nhược như tờ giấy!

Xi Cốt Đả chỉ cảm thấy yết hầu chợt lạnh, mũi thương cắt đứt khí quản cùng xương cổ hắn.

Hắn trân trân nhìn trường thương chìm vào trong cơ thể hắn, hai mắt trợn tròn, tràn đầy vẻ không thể tin, từ thắng lợi đến tử vong, lại chỉ là một ranh giới nhỏ!

Lâm Minh đâm một thương vào yết hầu Xi Cốt Đả xong, chân nguyên chấn động lại phát ra, truyền khắp lục phủ ngũ tạng Xi Cốt Đả, Xi Cốt Đả thất khiếu đổ máu, hào quang hai mắt dần dần ảm đạm, ở trong nháy mắt mất đi ý thức, hắn nghe được thanh âm một thiếu niên vang lên bên tai:

- Vong hồn bộ lạc họ Na, giết ngươi tế điện!

- Thì ra là... Bộ lạc họ Na...

Khóe miệng Xi Cốt Đả nhếch lên, dường như muốn cười một chút, nhưng mà biểu tình này vĩnh viễn ở trên khuôn mặt hắn.

Phốc!

Thi thể Xi Cốt Đả nặng nề mà ngã trên mặt đất, Lâm Minh cảm thấy một trận hoa mày chóng mắt, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chống đỡ mới đứng vững thân mình.

Ánh mắt đau đớn, tầm nhìn có chút mơ hồ không rõ, không nghĩ tới thi triển Luân Hồi võ ý đối với một võ giả nửa bước Hậu Thiên có tác dụng phụ lớn như vậy, xem ra về sau gặp được cao thủ, Luân Hồi võ ý phải tận lực dùng ít đi.

Thu nhập thi thể Xi Cốt Đả vào Tu Di giới, quân sĩ toàn trường bao gồm tù binh đều trân trân nhìn Lâm Minh, lặng ngắt như tờ...

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Xi Cốt Đả tu luyện đạt tới nửa bước Hậu Thiên, ở Nam Cương xem như một phương chư hầu, cứ như vậy bị giết chết...

Xi Cốt Đả vừa chết, toàn bộ mấy ngàn quân sĩ Hỏa Xi bị chấn khiếp, Lâm Minh đứng ở trong đại quân, lại không ai dám ra tay đối với Lâm Minh.

Binh lính bình thường thiên phú tu võ cơ bản nhị phẩm, tu luyện mười mấy năm, tu vi cũng sẽ không vượt qua Luyện Thể tầng hai, tướng lãnh trung cấp có thể đạt tới Luyện Tạng, Dịch Cân kỳ, tướng lãnh cấp cao có thể đạt tới Luyện Cốt kỳ, nhưng ở trước mặt Lâm Minh, toàn bộ không ai có thể đỡ được một kích.

Trừ bỏ Xi Cốt Đả, trong đại quân mấy ngàn chỉ có tả tướng quân cùng hữu tướng quân thực lực đạt tới Ngưng Mạch kỳ trở lên.

Tả tướng quân đã bị phái ra đuổi theo tù binh trốn đi, chỉ còn lại có hữu tướng quân cả người mồ hôi lạnh, hiện tại hắn cũng không dám thở mạnh một chút, chỉ sợ Lâm Minh đột nhiên giết hắn, như vậy hắn cũng khó trốn chết.

Ở trước mặt Lâm Minh, vài hộ vệ bên cạnh hắn căn bản là bài trí, có thể nói, thực lực Lâm Minh, trong đại quân mấy ngàn người đã không ai có thể kháng cự!

Lâm Minh căn bản không có chú ý tới hữu tướng quân, hắn nhìn thoáng qua một đám tù binh bị bắt lại, ánh mắt những tù binh kia nhìn Lâm Minh đều tràn ngập mong ước cùng vẻ kích động, bọn họ đã coi Lâm Minh thành Chiến Thần do Vu Thần sắp xếp xuống dưới cứu vớt bọn họ.

Lâm Minh hơi ảm đạm trong lòng, mặc dù giết Xi Cốt Đả, cũng không có khả năng thay đổi vận mệnh những tù binh này, dù sao hắn chỉ là một người, không có khả năng ngăn cản một quốc gia, chờ đợi những tù binh này chỉ có thể là nô dịch cùng tử vong chung thân.

Hắn nhìn lướt qua một đôi con cái tù trưởng, hơi hơi do dự, thân ảnh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, đã đi tới bên cạnh hai người bọn họ.

Một động tác nắm lên, Lâm Minh triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, lăng không bay lên.

Nơi đây không thể ở lâu, nếu không cao thủ Hậu Thiên Hỏa Xi bộ lạc đuổi tới sẽ nguy hiểm.

Cứu đi một đôi con cái tù trưởng là Lâm Minh nhất thời nổi lên thiện tâm, xem như lưu lại một điểm hy vọng cho Hắc Chiểu bộ lạc. Nếu hai người không chịu thua kém, tương lai vị tất không thể trùng kiến Hắc Chiểu bộ lạc, báo thù vì tộc nhân bọn họ.

- Đi!

Lâm Minh cứ như vậy bay ra phủ tù trưởng, không người dám ngăn.

Lâm Minh một đường bay nhanh, chuẩn bị tùy tiện đưa hai người đến một tiểu bộ lạc, sau đó không quản nữa, nhưng đúng lúc này, hắn biến sắc, xoay người vừa thấy một đạo hồng quang bắn nhanh tới hắn.

- Ngọn lửa?

Trong nháy mắt Lâm Minh nhìn ra, đạo hồng quang kia là ngọn lửa biến ảo mà thành, sau khi Hỏa Tinh ngưng tụ thành ở trong hạt giống Tà Thần, Lâm Minh không sợ hãi ngọn lửa, chân nguyên rót vào tay phải, vỗ mạnh xuống đạo hồng quang kia.

Phốc!

Ánh sáng đỏ bạo toái, nhưng mà Lâm Minh lại biến sắc. Hắn cảm giác được rõ ràng, một cỗ hỏa lực nhảy vào trong kinh mạch hắn, phá hư bốn phía! Mặc cho Hỏa Tinh trong cơ thể hắn chấn động như thế nào, cũng không khống chế được ngọn lửa này.

- Sao lại thế này!?

Trước kia ở trong Dung Nham quật, mặc cho b Dung Nham chi hỏa, hạt giống Tà Thần đều có thể thu toàn bộ, nhưng lần này lại đã xảy ra ngoài ý muốn như thế.

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên toàn thân, lúc này mới ngăn chặn được cỗ ngọn lửa, đúng lúc này. Trong lòng Lâm Minh vừa động, ngẩng đầu nhìn phía trước.

Chương 194: Thánh hỏa Hỏa Tinh

Ở hư không cách hắn mười trượng, một đoàn hồng viêm trống rỗng huyễn hóa ra, dần dần hình thành một Hỏa Diễm đồng tử thân cao vẻn vẹn ba thước, lăng không trôi nổi.

Cả người đồng tử đỏ rực, tóc, hai tay, hai chân đều quấn quanh ngọn lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì, nhưng tươi cười của nó thấy thế nào đều có loại hương vị âm tà.

Lâm Minh nhướng mày, đây là cái gì?

Hắn có thể cảm giác trên thân đồng tử ẩn chứa chân nguyên Hỏa hệ cường đại, so với chính mình lớn hơn rất nhiều. Chẳng trách vừa rồi hắn không thể ngăn chặn cỗ ngọn lửa kia.

Hay đồng tử này chính là chưởng giáo Hỏa Xi?

Không đúng, cho dù chưởng giáo Hỏa Xi luyện công pháp kỳ dị gì, biến dung mạo thành bộ dáng đồng tử, cũng không đến mức ngay cả thân thể cũng không có, thân thể đồng tử trước mắt này rõ ràng chính là ngọn lửa tạo thành. Nếu không nó cũng không có khả năng lăng không nổi lơ lửng.

Chẳng lẽ là...

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, nói với hai huynh muội Hắc Chiểu bộ lạc:

- Các ngươi tự cầu nhiều phúc đi. Không quản được các ngươi.

Hai huynh muội nghe Lâm Minh nói như vậy, trên mặt xẹt qua một điểm tuyệt vọng, cô gái há miệng thở dốc muốn nói cái gì. Nàng rất rõ ràng, thời điểm này Lâm Minh tự bảo vệ mình đều không kịp, về phần hai huynh muội bọn họ có thể tránh được đại quân Hỏa Xi bộ lạc đuổi giết bao vây tiễu trừ hay không, chỉ có thể nhìn chính mình.

Lâm Minh buông hai tay ra, hai huynh muội yên lặng nói cảm ơn, sau đó chạy thẳng về hướng rừng.

Hỏa Diễm đồng tử cười tà tà, tay nhỏ bé bắn ra, một đoàn quả cầu lửa thẳng hướng hai huynh muội.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như tia chớp đâm ra, ở giữa quả cầu lửa kia, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động nhảy vào trong quả cầu lửa, chỉ nghe bồng một tiếng nổ vang, quả cầu lửa hóa thành khói lửa vụn vặt.

Hai huynh muội hoảng sợ, cô gái quay đầu lại cảm kích nhìn Lâm Minh một cái, không nói gì, cúi đầu chạy vào cây cối.

Xem tới đây, Hỏa Diễm đồng tử cũng không có truy đuổi nữa, dù sao so với hai huynh muội này mà nói, Lâm Minh mới là địch nhân trọng yếu nhất.

Nó khoanh tay trước ngực, tà cười nhìn Lâm Minh, ngọn lửa biến ảo thành khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo vẻ mặt trêu tức.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Ngươi chính là Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa đi! Hỏa Tinh có linh, sau khi dung hợp một bộ phận linh hồn chưởng giáo Hỏa Xi, liền hình thành ngươi một người không ra người, quỷ không quỷ, trở thành phân thân chưởng giáo Hỏa Xi Hỏa Tinh.

Hỏa Diễm đồng tử lộ ra một điểm ngạc nhiên, rồi sau đó, nó cười hắc hắc, mở miệng nói:

- Linh hồn lực của ngươi không tồi, lại có thể nhận ra phân thân bản tọa, bản tọa đối với ngươi càng ngày càng có hứng thú, hôm nay ngươi lưu lại đi!

Thanh âm phân thân Hỏa Tinh vô cùng khàn khàn, một đồng tử lại có thanh âm như vậy, nghe thập phần quỷ dị.

- Lưu lại? Ngươi có thực lực này sao? Nếu bản tôn của ngươi tới, ta tự nhiên không địch lại, nhưng chỉ là một cái phân thân, ngươi cũng muốn lưu ta lại?

Lâm Minh nói tới đây hét lớn một tiếng, khí thế cả người tăng vọt, đâm ra một thương, chân nguyên hóa thành Thương Cương mười mấy trượng, đâm thẳng mi tâm Hỏa Diễm đồng tử!

Hắn muốn diệt linh hồn ấn ký chưởng giáo Hỏa Xi trong Hỏa Tinh này, nếu hắn thành công, Hỏa Tinh liền thành vật vô chủ.

Đối mặt với Thương Cương gào thét mà đến, Hỏa Diễm đồng tử cười rộ lên, thân thể của nó phút chốc biến mất, tốc độ cực nhanh, không thua gì Lâm Minh!

- Muốn phá linh hồn ấn ký ta? Ngươi nằm mơ! Chết đi!

Hai tay nhỏ bé của Hỏa Diễm đồng tử đẩy về phía trước, hỏa lực từ lòng bàn tay phun ra, hóa thành mấy ngàn ánh sáng đỏ xoay tròn phập phồng, bao phủ Lâm Minh từ bốn phương tám hướng.

Nhưng mà Hỏa Diễm đồng tử không nghĩ tới, sau khi Lâm Minh đâm ra một thương, căn bản là không định triền đấu cùng hắn, triển khai thân pháp trốn.

Phốc phốc phốc!

Hỏa Diễm đồng tử công kích thất bại, ánh sáng đỏ như mưa to chìm vào trong mặt đất, lập tức hóa mặt đất thành một mảnh đất khô cằn.

- Hừ, coi như ngươi thông minh, tuy nhiên ngươi cho là như vậy có thể chạy thoát khỏi tay ta? Si tâm vọng tưởng!

Hỏa Diễm đồng tử cười một tiếng ác độc, truy đuổi theo Lâm Minh.

Động tác Lâm Minh nhanh nhẹn, thân pháp Kim Bằng Phá Hư không hề giữ lại thi triển ra.

Nếu giết chết linh hồn ấn ký chưởng giáo Hỏa Xi ở lại trong Hỏa Tinh, Hỏa Tinh này liền thành vật vô chủ, Lâm Minh có cơ hội hấp thu.

Ý niệm trong đầu có lực mê hoặc vô cùng, nhưng Lâm Minh lại rõ ràng, lúc này, chưởng giáo Hỏa Xi nhất định đã chạy tới đây! Thậm chí có thể còn dẫn theo cao thủ Hậu Thiên, một khi bọn họ đuổi tới, chính mình có chạy đằng trời!

Huống chi, chân nguyên Hỏa Diễm đồng tử vô cùng cường đại, nhìn lại chính mình, lúc trước đã dùng Lôi Hỏa Sát, mở ra Tà Thần lực, chân nguyên tiêu hao ba, bốn thành, thật sự đánh nhau ai thắng ai thua còn nói không chính xác, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt linh hồn ấn ký chưởng giáo Hỏa Xi ở lại trong Hỏa Diễm đồng tử không khác người si nói mộng.

Lúc này không đi, chậm trễ mấy khắc chung (mười lăm phút) nữa, vậy không còn kịp rồi!

Tốc độ Lâm Minh càng lúc càng nhanh, thân thể hắn dường như căn bản không có bất kỳ sức nặng, mũi chân ở trên ngọn cây nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể tựa như tên bay vụt đi ra ngoài, sau khi lên xuống vài cái, thân thể Lâm Minh càng bay càng cao, cuối cùng căn bản không cần mượn lực ngọn cây, hắn đã hoàn toàn bay lên!

Sau khi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, chân nguyên Lâm Minh lớn mạnh, thân pháp hắn đã càng ngày càng đến gần phi hành chân chính.

Lúc này, ở sau Lâm Minh, Hỏa Diễm đồng tử hoàn toàn ngây người, nó có thể phi hành, là bởi vì không có thực thể, chỉ là một đoàn ngọn lửa, nhưng tiểu tử trước mắt rõ ràng chỉ là Luyện đỉnh phong, vì cái gì cũng có thể phi hành?

Chẳng lẽ trên thân hắn có dị bảo phi hành?

Nghĩ đến đây hung quang trong đôi mắt Hỏa Diễm đồng tử hiện lên, bất kể như thế nào, nhất định phải lưu lại tiểu tử này, trên thân hắn tuyệt đối có bí mật!

Gió bên tai Lâm Minh rung động vù vù, hắn hoàn toàn không quay đầu lại, Hỏa Diễm đồng tử phía sau chẳng những không có bị bỏ rơi, ngược lại càng đuổi càng gần.

- Chết tiệt, tên này thật sự là âm hồn không tiêu tan!

Lâm Minh chau mày, Kim Bằng Phá Hư tự nhiên là thân pháp nhất lưu, nhưng cả người Hỏa Diễm đồng tử tạo thành từ ngọn lửa, thân thể căn bản không có sức nặng, tốc độ nhanh hơn.

- Hừ, lưu lại đi!

Hỏa Diễm đồng tử đuổi tới phía sau Lâm Minh chừng mười trượng, bàn tay nhỏ bé bắn ra, mấy chục cột lửa to cỡ ngón tay bắn nhanh tới Lâm Minh.

Lâm Minh cũng không thèm nhìn, đâm ra một thương về phía sau. Bồng! Cột lửa bị xé nát, nổ lên ánh sáng màu đỏ, nhưng ngay tại khoảnh khắc này, Hỏa Diễm đồng tử đã đuổi tới phía sau Lâm Minh, nó cười tà vươn tay nhỏ bé, hỏa lực ở trong lòng bàn tay nó lóe ra:

- Có phân thân ta kéo dài thời gian, ngươi không chạy thoát được đâu, Hỏa Diễm Tù Lung!

Hô...

Một ngọn đỏ thẫm bay vụt đến Lâm Minh, cột lửa lần lượt thay đổi, hình thành một lồng giam ngọn lửa, vây Lâm Minh ở trong đó.

Ầm!

Lâm Minh đâm một thương vào lồng giam, cũng không thể phá tan.

- Chết tiệt!

Trong lòng Lâm Minh khẩn trương, Hỏa Diễm đồng tử này rõ ràng đang kéo dài thời gian, chỉ cần bản tôn chưởng giáo Hỏa Xi đuổi tới, hắn liền nguy hiểm.

Mà Hỏa Diễm đồng tử này, chân nguyên dày đặc hơn chính mình, tốc độ so với chính mình nhanh hơn, muốn giết cũng không giết được, nếu có tên này đi theo, sớm hay muộn chính mình sẽ bị đuổi theo.

Lâm Minh cắn răng một cái, chân nguyên cả người vận chuyển tới cực hạn, long huyết lực ẩn chứa trong trái tim đột nhiên bùng nổ:

- Phá cho ta!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, đâm ra một thương, chân nguyên ẩn chứa long huyết lực sinh sôi không thôi, mặc dù là lửa của Hỏa Tinh cũng không thể dễ dàng diệt sát!

Xèo xèo!

Hỏa Diễm Tù Lung bị xé rách hoàn toàn, Lâm Minh nhảy dựng lên, bay thẳng phía chân trời!

Hỏa Diễm đồng tử ngây người một chút, dường như không dự đoán được Lâm Minh nhanh như vậy có thể phá vỡ Hỏa Diễm Tù Lung, tuy nhiên càng như thế, nó càng vui vẻ, ý nghĩa bí mật trên thân Lâm Minh càng thêm giá trị.

...

Thiên Vận quốc, Thất Huyền võ phủ.

Lúc này, khoảng cách Lâm Minh rời khỏi Thiên Vận thành, đã qua một tháng.

Sau giờ ngọ trong mùa đông, vừa mới trải qua một trận tuyết nhỏ, bông tuyết tản mát, ánh trời chiếu rọi, tuyết đọng chậm rãi hòa tan, trong không khí tràn ngập một cỗ hơi ẩm.

Ở góc tây bắc Thất Huyền võ phủ, chấp sự Tôn Lượng phụ trách đăng ký võ phủ đang chán đến chết đọc một quyển tiểu thuyết.

Chỗ công tác đăng ký võ phủ này tương đối nhàm chán, chủ yếu là ghi lại đệ tử võ phủ ra ngoài lịch lãm, hoặc là thời gian cùng địa điểm chấp hành nhiệm vụ, nếu không có đệ tử vô cớ mất tích lâu, Thất Huyền võ phủ sẽ bắt tay vào điều tra, làm như vậy là vì cam đoan đệ tử võ phủ an toàn.

Bởi vì đệ tử Thất Huyền võ phủ ra ngoài lịch lãm không nhiều lắm, cho nên một ngày có ba, năm đệ tử đăng ký đã không ít, loại công tác nhàm chán không có tiền đồ này, võ giả hơi có thực lực đều không làm.

Tôn Lượng là một võ giả thiên phú nhị phẩm thượng đẳng, tuy rằng gia thế không thể so sánh cùng những đại thế gia kia, nhưng cũng không tồi, trước kia bằng vào một chút quan hệ, trà trộn vào Thiên Vận võ phủ, tu luyện mười mấy năm đến Luyện Tạng kỳ rồi lười luyện, cuối cùng trở thành một gã chấp sự chỗ đăng ký Thất Huyền võ phủ.

Đọc tiểu thuyết rất đã nghiền, biểu tình trên mặt Tôn Lượng cũng phong phú theo, theo vận mệnh nhân vật chính lên xuống khi thì cười ngây ngô, khi thì khẩn trương, mà ngay thời điểm hắn xem hứng trí, lại đột nhiên cảm giác ánh sáng tối sầm xuống, một bóng người che khuất ánh mặt trời.

Tôn Lượng tưởng có đệ tử võ phủ đăng ký ra ngoài lịch lãm, xem tiểu thuyết đang hay bị đánh gãy, Tôn Lượng có chút bất mãn ngẩng đầu, vừa mới chuẩn bị hỏi thời gian, địa điểm đệ tử này ra ngoài lịch lãm, hắn lại đột nhiên ngây dại.

Chương 195: Oai Thánh thú

Ở trước mặt hắn là một nam nhân trung niên mặc áo bào trắng phiêu dật, sau lưng đeo một chiếc đàn dài, dáng người hắn thon dài, mày rậm mắt sáng, khí chất như mây trên bầu trời, phiêu dật xuất trần.

Ba!

Tôn Lượng đánh rơi tiểu thuyết trên mặt đất, hắn run rẩy đứng lên, há miệng thở dốc, khô khốc nói:

- Phủ... Phủ chủ...

Lúc này Tôn Lượng đã muốn chết tâm, Thất Huyền võ phủ phủ chủ Cầm Tử Nha như thế nào lại chạy đến chỗ hắn.

Cầm Tử Nha mỉm cười, tự nhiên không có tính toán truy cứu Tôn Lượng đọc truyện trong lúc trực, hắn mở miệng nói:

- Một tháng trước, Lâm Minh xuất hành có ghi lại?

Tôn Lượng vội vàng gật đầu, vốn mỗi ngày người đăng ký không nhiều, thân phận Lâm Minh không tầm thường, hắn tự nhiên nhớ rõ.

- Lấy ta xem.

- Vâng... Tốt.

Tôn Lượng run rẩy tìm ra sách ghi lại xuất hành, tốt xấu phân loại coi như rõ ràng. Không vì bất ngờ mà không thấy, nếu không hắn thật sự muốn đâm đầu chết.

Cầm Tử Nha nhìn thấy trên sách ghi lại thời gian Lâm Minh xuất hành cùng chữ ký, khẽ nhíu mày.

Ra ngoài lịch lãm hai tháng, địa điểm chưa định...

- Ta đã biết.

Cầm Tử Nha nhẹ nhàng khép sách đăng ký lại, xoay người rời đi.

Lâm Minh đã biến mất một tháng, tuy rằng trên sách đăng ký viết rõ ràng là tự nguyện ra ngoài lịch lãm, nhưng Cầm Tử Nha lại cảm thấy sự tình có chút kỳ quái.

Lâm Minh đắc tội không ít người, thời điểm này đi ra ngoài lịch lãm tuyệt đối không sáng suốt.

Một khi hành tung tiết lộ, hắn thậm chí có thể tao ngộ họa sát thân.

Huống chi, ở phụ cận Thiên Vận quốc, căn bản không có địa điểm tốt để lịch lãm, ra ngoài lịch lãm căn bản không bằng tu luyện ở Thất Huyền võ phủ, bảy đại sát trận bất cứ lúc nào cũng rộng mở đối với Lâm Minh, bên ngoài nào có điều kiện tu luyện tốt như vậy?

Khuyết thiếu duy nhất của Thất Huyền võ phủ, chính là chân chính sinh tử chém giết, nếu Lâm Minh muốn lịch lãm cái này, thật ra có thể đi quân đội, nhưng Cầm Tử Nha đã hỏi qua quân đội, Lâm Minh cũng không nhập ngũ.

Điều này làm cho nghi vấn trong lòng Cầm Tử Nha mọc thành bụi, Lâm Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lần này Cầm Tử Nha trở về là bắt tay vào chuẩn bị khảo hạch tổng tông môn sắp tới.

Hai tháng sau, Thất Huyền cốc phái người xuống dưới nghiệm thu đệ tử võ phủ hạch tâm phụ cận mấy quốc gia, cử hành một trận Trà Võ hội.

Trà Võ hội mỗi ba năm một lần, đến lúc đó, các đệ tử võ phủ hạch tâm của quốc gia tập hợp, phẩm tiệc trà xã giao võ.

Đây là khảo hạch đối với các đệ tử hạch tâm của quốc gia. Cũng là công tác nghiệm thu đối với bản thân võ phủ, mặc dù Cầm Tử Nha rất ít quan tâm sự vụ nội bộ võ phủ, đối với trận khảo hạch này cũng tương đối coi trọng.

Hắn lúc ấy phát Thất Huyền lệnh đã hứa cấp Lâm Minh nhiều ưu đãi như vậy, cũng là hy vọng Lâm Minh có thể ở trong khoảng thời gian ngắn trưởng thành, trở thành một ngôi sao sáng chói trên Trà Võ hội.

Nếu thành tích tốt, chẳng những lấy được phần thưởng thành tích đệ tử hạch tâm, võ phủ phủ chủ cũng có thể nhận được phần thưởng.

Trong đó phần thưởng quý báu nhất chính là Nhập Thiên đan.

Nhập Thiên đan là thứ khi cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong tấn công Tiên Thiên dùng, dùng đi trừ trọc khí Hậu Thiên trong cơ thể, tẩy cân phạt tủy, tái hiện Tiên Thiên nội tức, phản phác quy chân, bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Mặc ngươi thiên phú kinh người đến mấy, muốn từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên, cũng phải dùng Nhập Thiên đan.

Tiên Thiên cùng Hậu Thiên khác biệt ở chỗ Tiên Thiên nội tức. Tiên Thiên nội tức có thể cho linh hồn tiến vào trạng thái không minh, thay đổi kết nối với nguyên khí thiên địa, lĩnh ngộ thiên địa chí lý với linh hồn, khởi động lực lượng của thiên địa với chân nguyên.

Khi trẻ con ở trong cơ thể mẹ, dựa vào cuống rốn vận khí huyết hô hấp, đây là Tiên Thiên nội tức.

Sau khi trẻ con sinh, sẽ thành miệng mũi hô hấp, không thể tránh khỏi tiếp xúc trọc khí Hậu Thiên, Tiên Thiên nội tức sẽ không còn.

Từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên, phải trừ đi phàm căn, từ Hậu Thiên ngoại tức chuyển sang Tiên Thiên nội tức.

Cái này cần tẩy cân phạt tủy, muốn tái hiện Tiên Thiên nội tức cần Nhập Thiên đan!

Trên lý luận, có võ giả thiên tư tuyệt thế, có thể thông qua lực lượng bản thân để khu trừ trọc khí Hậu Thiên trong cơ thể, không cần dựa vào đan dược, tự mình bước vào Tiên Thiên, đương nhiên, đây cũng chỉ là lý luận mà thôi, kỳ thật không ai làm được.

Nhập Thiên đan này đặt ở trong Thất Huyền cốc cũng là vật vô cùng quý báu, không riêng gì Thất Huyền cốc, ở trong các đại tông môn khác, Nhập Thiên đan cũng khan hiếm vô cùng.

Bởi vì tìm tài liệu Nhập Thiên đan quá khó khăn, cho dù tập hợp đầy đủ, khai lô luyện đan, cũng có tỷ lệ thất bại không nhỏ.

Gần như mỗi ba năm Thất Huyền cốc luyện chế một lò Nhập Thiên đan, thành phẩm chỉ có hai mươi, ba mươi viên.

Hơn hai mươi viên đan dược này, phân nhiều đệ tử như vậy hiển nhiên không đủ.

Thất Huyền cốc quy định, Nhập Thiên đan thưởng cho cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong thiên phú xuất chúng, tuy nhiên mặc dù những cao thủ này dùng Nhập Thiên đan cũng không nhất định có thể bước vào Tiên Thiên.

Thiên phú Cầm Tử Nha đã đủ nghịch thiên, hai mươi tuổi mới bắt đầu tu luyện, bốn mươi lăm tuổi tới Hậu Thiên đỉnh phong, lúc trước hắn cũng từng được phân một viên Nhập Thiên đan, sau khi dùng, hắn tấn công bình cảnh Tiên Thiên, nhưng mà ở trong lòng còn một chút vấn đề về cầm nên còn kém một bước!

Kết quả, Cầm Tử Nha dừng lại ở nửa bước Tiên Thiên, mấy năm nay hắn lưu lạc thâm sơn u cốc, lịch lãm Cầm tâm, rốt cuộc Cầm tâm đại thành, hiện giờ, hắn bức thiết cần một quả Nhập Thiên đan để tấn công bình cảnh Tiên Thiên!

Trà Võ hội mỗi ba năm một lần, Nhập Thiên đan có hai quả, một quả thưởng cho đệ tử hạch tâm, một quả thưởng cho phủ chủ võ phủ.

Phần thưởng của người đứng đầu!

Tuy nhiên, một quả thưởng cho đệ tử hạch tâm kia, phải đợi hắn đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong mới có thể thực hiện.

Dù sao tu vi không đủ, khi ăn Nhập Thiên đan cũng là lãng phí.

Cầm Tử Nha đương nhiên nghĩ tới Nhập Thiên đan, nhưng hắn lại không trông cậy vào Lâm Minh có thể lấy thứ nhất, thứ nhất này rất xa xôi, thực lực Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc cũng không quá mạnh, so với Hoắc La quốc, Đông Dương quốc kém hơn không ít.

Tuy nhiên, lần này không lấy được thứ nhất, còn có lần sau, lần sau không lấy được, còn có lần sau nữa, dù sao Lâm Minh mới mười lăm tuổi mà thôi, đủ để tham gia thêm ba lượt Trà Võ hội.

Cho dù ba lượt đều không lấy được, Lâm Minh cũng có thể lấy được thành tích không tồi, coi như là một bút công tích thêm cho Cầm Tử Nha.

Nhưng Cầm Tử Nha không nghĩ tới, thời điểm hắn trở về, Lâm Minh đã biến mất một tháng, đi về phía nào không biết.

...

Nam Cương, đầm lầy Hắc Thủy.

Lâm Minh với Hỏa Diễm đồng tử đã truy đuổi lẫn nhau một canh giờ!

Trong một canh giờ truy đuổi này, hai người giao thủ mười mấy lần, ai cũng không thể làm gì được đối phương.

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh lại tiêu hao ba thành, thời gian dài phi hành cùng đánh nhau cường độ cao như thế, mặc dù khí huyết hắn tràn đầy, lại có Hỗn Độn Chân Nguyên quyết bổ sung, cũng không duy trì được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, qua một cái canh giờ nữa, chân nguyên hắn sẽ hao hết!

Mà nhìn lại đồng tử sau lưng, không bị tình huống chân nguyên chống đỡ hết nổi, đến lúc này bởi vì Hỏa Diễm đồng tử vốn tu vi tinh thâm hơn Lâm Minh, thứ hai bởi vì đồng tử không phải thực thể, mà là một Hỏa Tinh, Hỏa Tinh sinh sôi không thôi, bất tử bất diệt.

Lâm Minh khẩn trương trong lòng, như vậy tiếp tục không phải biện pháp.

Dừng chiến đấu lại, hắn đánh không thắng, kéo dài thời gian lâu sẽ bị bản tôn chưởng giáo Hỏa Xi vượt qua.

Tiếp tục trốn trong, hắn nhiều nhất còn có thể kiên trì một canh giờ, sau khi chân nguyên hao hết, không cần bản tôn chưởng giáo Hỏa Xi đuổi tới, chỉ là Hỏa Diễm đồng tử cũng có thể giết hắn!

Dường như đã lâm vào tử cục...

Không, vẫn luôn có sinh cơ, chỉ là chính mình không nghĩ tới!

Tỉnh táo lại!

Lâm Minh hô hấp trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, tâm niệm cũng tiến nhập cảnh giới cùng loại Không Linh võ ý, hắn muốn nghĩ ra một cái biện pháp, phá giải tử cục này.

Lúc này, cách Lâm Minh sáu trăm dặm, một người trung niên đầu trọc mặc áo bào đen ngồi xếp bằng ở trên Thần Phong điêu, sắc mặt lạnh lùng, người này chính là chưởng giáo Hỏa Xi Xích Nguyệt.

Cưỡi Thần Phong điêu đuổi theo hơn một cái canh giờ, đồng thời còn có phân thân Hỏa Tinh kìm chế, nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn còn kém sáu trăm dặm.

Tuy nhiên Xích Nguyệt cũng không nóng nảy, hắn dĩ dật đãi lao, mà con mồi hắn cũng luôn luôn tiêu hao chân nguyên, chỉ cần đợi một canh giờ nữa, hắn gần như sẽ không chiến mà thắng.

Chỉ là thực lực con mồi này không khỏi rất ngoài dự đoán, chỉ có Luyện Cốt đỉnh phong, đã có sức chiến đấu cường đại thắng võ giả Hậu Thiên, không chỉ như thế, hắn còn có thể phi hành, năng lực chịu đựng cùng đấu lâu dài cũng khiến kẻ khác kinh sợ!

- Mặc kệ trên thân ngươi có bí mật gì, đều là của ta!

Khóe miệng Xích Nguyệt hiện lên một chút cười lạnh, mục tiêu hắn là chinh phục Nam Cương, không ai có thể ngăn trở bước chân hắn.

Nhưng đúng lúc này, tươi cười trên mặt Xích Nguyệt đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó, sắc mặt hắn đại biến!

- Này... Đây là... Chu Tước!!

Ở ngoài sáu trăm dặm, Lâm Minh trừng mắt to nhìn chim to màu đỏ bay qua trên bầu trời, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin, đây là Chu Tước?

Thánh thú trong truyền thuyết, lại hiện ra rõ ràng trước mắt chính mình?

Chương 196: Lôi đình sơn

Thân thể Chu Tước kia dài khoảng năm trượng, đầu như đầu gà, cổ như hồng xa, thân phủ lân vũ, toàn thân bao phủ ngọn lửa nóng rực, mỗi khi nó phi hành bỏ lại phía sau vô số đốm lửa giống như những vì tinh tú màu đỏ, xinh đẹp mộng ảo.

Tuy rằng cách rất xa nhưng mà Lâm Minh vẫn cảm giác được uy áp khổng lồ phát ra từ nó, khiến cho lòng người kinh sợ. Bởi vì cỗ uy áp này, tốc độ Lâm Minh giảm mạnh, trong lòng căng lại, không khỏi quay đầu nhìn lại Hỏa Diễm đồng tử, sợ hắn đuổi theo, nhưng mà không nghĩ tới, Hỏa Diễm đồng tử cũng không đuổi theo, nó ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm Chu Tước trên không trung, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ sợ hãi.

Lâm Minh thoáng sửng sốt, ồ, nó sợ hãi sao?

Mà đúng lúc này, Chu Tước cúi đầu xuống, liếc Hỏa Diễm đồng tử một cái, chỉ là một cái liếc mắt này lại khiến cho Hỏa Diễm đồng tử tâm thần run rẩy, nó kêu thảm một tiếng, liền quay đầu bỏ chạy.

Lần này tốc độ bỏ chạy của Hỏa Diễm đồng tử so với lúc trước đuổi theo Lâm Minh còn nhanh hơn ba phần, gần như nó hóa thành một vệt sáng nhỏ, chỉ mấy hô hấp đã tiến vào trong cây cối, biến mất không thấy.

Lâm Minh trợn tròn mắt, nó vì sao phải chạy trốn?

Lại nhìn Chu Tước, trong lúc nhất thời kia, nó dường như hiện ra vẻ do dự một chút, nhưng mà sau đó liền bỏ qua Hỏa Diễm đồng tử, tiếp tục bay về phía trước.

Nó bay nhìn như nhàn nhã, hai cánh huy động cũng cực kỳ thong thả nhưng mà tốc độ lại nhanh vô cùng, chỉ mười mấy cái nháy mắt cũng đã bay tới chân trời, hóa thành một điểm sáng màu đỏ.

Lâm Minh có chút phát mộng, rõ ràng Hỏa Diễm đồng tử này đang sợ Chu Tước.

Chẳng lẽ...

Đúng rồi, Chu Tước là thánh thú Hỏa thuộc tính, Xi Cốt Đả tiến vào đầm lầy Hắc Thủy cũng là muốn tìm một ít Chu Tước chi hỏa và lông vũ của nó, bồi luyện Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa.

Nhưng trái lại Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa đối với Chu Tước cũng đồng dạng là thuốc bổ không tồi.

Mà Hỏa Tinh này là sợ bị Chu Tước nuốt cho nên mới quay đầu chạy trốn.

Sau khi hiểu ra điều này, Lâm Minh khẽ cười một tiếng, thi triển thân pháp theo hướng Chu Tước bay đi.

Tốc độ Chu Tước cực nhanh, tốc độ Lâm Minh vẫn kém một ít, sau một nén nhang con Chu Tước kia đã biến mất ở phía chân trời.

Lâm Minh sợ Hỏa Tinh đồng tử đi quay lại, triển khai tốc độ cao nhất bay sát mặt đất, hai lần liên tục biến đổi phương hướng phi hành, lúc này mới đáp xuống bụi cỏ trong đầm lầy.

Mà bụi cỏ trong đầm lầy Hắc Thủy cao khoảng một trượng, so với cây cối cũng chưa chắc thấp hơn bao nhiêu, một người trốn vào trong đó giống như đá bỏ biển, căn bản không thể tìm được.

Lâm Minh ở trong bụi cỏ cao tìm một nơi tương đối an toàn, lấy ra một khối Chân Nguyên thạch, bắt đầu ngồi xuống khôi phục chân nguyên.

Hắn thu liễm khí tức toàn thân, ẩn giấu hoàn toàn, cho dù là cao thủ võ đạo dùng linh hồn lực tra xét cũng khó phát hiện ra hắn.

Qua một hai canh giờ nữa, trời sẽ tối, mà buổi tối đầm lấy hắc thủy này mới là nơi nguy hiểm nhất, Lâm Minh phải nhanh chóng khôi phục thực lực.

Sau một canh giờ, khối Chân Nguyên thạch vỡ nát, Lâm Minh mở hai mắt. Lôi Hỏa lực của hắn đã khôi phục lại, chân nguyên cũng ngưng tụ gần như hoàn toàn.

Khi màn đêm buông xuống, trong bụi cỏ đầm lầy sẽ xuất hiện rắn độc và độc trùng, tuy nhiên Lâm Minh có thể bay được, cho nên không quá để ý chuyện này.

Hắn phỏng đoán, bây giờ mình đang ở trung tâm đầm lầy.

Đầm lầy Hắc Thủy trải rộng ngàn dặm, nếu như Lâm Minh quay về đường cũ sẽ về tới Hắc Chiểu bộ lạc, nếu tiếp tục đi tới trăm dặm phía trước chính là Lôi Đình sơn.

Vốn Lâm Minh tính sau khi đánh chết Xi Cốt Đả rồi đi Lôi Đình sơn một chuyến, lần này vừa lúc có thể đi qua nhìn một chút.

Na Y nói, trên Lôi Đình sơn này có Lôi Đình thảo, Lôi Đình thảo trăm năm trở lên giá trị xa xỉ, tuy nhiên cho dù là cao thủ Hậu Thiên cũng không dám tùy tiện đi từ sườn núi trở lên, chỉ có thể hoạt động bên ngoài Lôi Đình sơn.

Lâm Minh cũng không cho rằng thực lực của mình vượt qua cao thủ Hậu Thiên, lần này hắn đi Lôi Đình sơn cũng chỉ hoạt động ở bên ngoài, trừ phi tìm hiểu rõ ràng bí mật Lôi Đình sơn nếu không hắn không dám tùy tiện đi lên.

Màn đêm buông xuống, trăng treo trên cao. Lâm Minh chân đạp ngọn cỏ, bay nhanh tới, mỗi một lần lên xuống khoảng cách là mười mấy trượng.

Lúc còn cách Lôi Đình sơn mấy trăm dặm, Lâm Minh đã có thể theo ánh trăng nhìn thấy bóng đen khổng lồ phía xa xa, giống như người khổng lồ bằng thép vậy.

Trên đỉnh núi, mơ hồ có ánh sáng trắng chớp động, đó là vô số lôi điện lóe lên.

Lôi điện ở trên đỉnh núi Lôi Đình sơn vĩnh viễn không dừng lại, vặn năm không dứt, Lôi Đình sơn là ngọn núi cao nhất Nam Cương, ngọn núi cao nhất cao tới vạn trượng, đâm lên tận trời, ngọn núi cao nhất Lôi Đình sơn đã cao hơn cả mây, cho nên ngọn núi cao nhất hàng năm đều có mưa tuyết.

Trời của Thiên Diễn đại lục có sáu tầng, dưới tang may là Vân Tiêu Thiên, mưa, tuyết, mưa đá đều hình thành từ tầng trời thứ nhất này, Vân Tiêu Thiên không có gì đặc biệt, trừ ở trên cao rét lạnh ra, bất luận kẻ nào cũng có thể sinh tôn ở Vân Tiêu Thiên.

Trên tầng mây chín ngàn xích là Bình Lưu Thiên, tầng trời này gió mạnh thổi vĩnh viễn không ngừng nghỉ, ngay cả Thần Phong điêu cũng khó có thể bay ở trên Bình Lưu Thiên.

Trên tầng mây ba ngàn trượng là Thái Cực Thiên, ở trong này, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi toàn bộ đều tồn tại dưới dạng nguyên khí, bạo ngược vô cùng, võ giả dưới Tiên Thiên ở trong Thái Cực Thiên sẽ bị nguyên khí ở đây tấn công cho tới chết.

Mà Lôi Đình sơn cao vạn trượng, đã tới gần Thái Cực Thiên, bởi vì đỉnh núi Lôi Đình sơn phủ kín quặng nguyên từ (giống như nam châm) cho nên hấp dẫn Lôi nguyên khí của Thái Cực Thiên xuống, hình thành nên thiên lôi vĩnh viễn, Lôi Đình sơn cũng chính vì thế mà có tên này.

Theo Lâm Minh suy đoán, đỉnh núi Lôi Đình sơn lôi điện đã đánh liên tục hơn vạn năm, rất có khả năng có Lôi Linh tồn tại, tuy nhiên ngay cả cao thủ Hậu Thiên cũng chỉ có thể đi tới sườn núi Lôi Đình sơn, thực lực của mình không bằng cả Hậu Thiên kỳ còn nghĩ tới Lôi Linh này, đúng là hy vọng xa vời.

Cho dù như thế, Lâm Minh cũng muốn đi một chuyến, hắn muốn nhìn xem Lôi Đình sơn này rốt cuộc khủng bố cỡ nào, mình làm sao mới thu được Lôi Linh.

Sau hai canh giờ, Lâm Minh tới được chân núi Lôi Đình sơn, ngoài ý muốn phát hiện, nơi này lại có một bộ lạc.

Lúc này trời còn chưa sáng, tuy nhiên bộ lạc này đã sớm bắt đầu một ngày sinh hoạt, nông phu vác nông cụ ra ngoài, người bán hàng rong gánh hàng rao bán.

Trên Lôi Đình sơn này khắp nơi đều là Lôi Đình tích dịch, bộ lạc xây dựng ở trong này, không sợ thú triều bùng nổ sao?

Lâm Minh cảm thấy nghi hoặc, tìm một nhà trọ, chuẩn bị nghỉ ngơi, chờ trời sáng hỏi rõ tình huống Lôi Đình sơn một chút.

Sau khi tiến vào nhà trọ, Lâm Minh dùng linh hồn lực đảo qua, kinh ngạc phát hiện, bên trong nhà trọ này có không ít cao thủ võ đạo, thậm chí ngay cả chưởng quầy cũng có tu vi Luyện Thể tầng một.

Chẳng lẽ những người này đến đây đều là vì Lôi Đình thảo sao?

- Thiếu hiệp muốn tiến vào Lôi Đình sơn sao.

Sau khi chưởng quầy nhìn thấy Lâm Minh, cười tủm tỉm đi tới đón tiếp.

- Ừ!

Lâm Minh gật gật đầu, lúc này hắn đã tháo khăn che mặt xuống, tu vi khống chế ở khoảng Luyện Thể tầng ba, mà với tuổi này của Lâm Minh thì với tu vi này đã là thiên tài rồi.

Bây giờ cho dù là Hỏa Xi chưởng giáo tới cũng căn bản không thể tìm được hắn.

- Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, thiếu hiệp tuổi còn trẻ, đã có tu vi Luyện Tạng kỳ, khó được nhỉ, khó được nhỉ, tuy nhiên Lôi Đình sơn này, với thực lực Luyện Tạng kỳ tiến vào cũng nguy hiểm một chút, nhưng mà chỉ là lịch lãm thì không sao, nhưng muốn hái được Lôi Đình thảo giá trị, cũng có chút miễn cưỡng.

Nghe chưởng quầy nói như vậy, Lâm Minh trong lòng vui vẻ, hắn đang cần một ít tin tức về Lôi Đình sơn, mà bộ dạng của tên chưởng quầy này hiển nhiên là biết không ít.

Hắn lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Lôi Đình thảo này đến tột có tác dụng gì? Vì sao nhiều người mạo hiểm đi Lôi Đình sơn để hái như vậy?

Theo Lâm Minh nhận định thì chỉ sợ Lôi Đình thảo chỉ có giá trị đối với võ giả có được Lôi thuộc tính, mà loại võ giả này đã ít lại càng ít, nhu cầu Lôi Đình thảo cũng không lớn như vậy mới đúng.

Chưởng quầy hơi hơi ngạc nhiên, lộ ra vẻ cổ quái, tiểu gia hỏa này đúng là có ý tứ, cái gì cũng không biết mà chạy đến Lôi Đình sơn này.

Hắn nói:

- Lôi Đình thảo ẩn chứa lôi đình lực, có thể dựa theo bí pháp gia công thành Lôi Đình châu, có thể đả thương người, Lôi Đình thảo năm mươi năm trở lên, sau khi gia công thành Lôi Đình châu uy lực của nó khá cao, Lôi Đình thảo trăm năm thì lại rất cao, Nam Cương chiến loạn không ngừng, quân đội rất nguyện ý thu mua lượng lớn Lôi Đình châu, dùng để trang bị cho quân đội, uy lực của nó so với tên bắn còn lớn hơn.

- Thì ra là như vậy...

Lâm Minh giật mình hiểu ra.

Chưởng quầy lại nói:

- Chỗ ta có một quyển sách nhỏ, trong đó có giới thiệu tin tức và những nơi phải chú ý của Lôi Đình sơn, chỉ cần năm lượng vàng, thiếu hiệp có thể mua được một quyển.

- Tốt!

Lâm Minh rất nhanh lấy tiền thanh toán, lấy được một quyển sách nhỏ giới thiệu Lôi Đình sơn, Nam Cương cũng không có nơi in ấn thông dụng, đây đều là bản viết tay.

Sau khi Lâm Minh lật xem rốt cuộc cũng hiểu được vì sao ngay cả võ giả Hậu Thiên cũng chỉ có thể dừng lại ở dưới sườn núi.

Rốt cuộc cũng là vì Lôi Đình tích dịch này.

Không chút khoa trương nào, Lôi Đình tích dịch là một loại hung thú lợi hại nhất Nam Cương.

Thằn lằn lại gọi là rắn bốn chân, thường nói rằng xà sinh bốn chân là giao, giao sinh hai sừng là rồng.

Hình dạng của thằn lằn tương tự Giao Long, mà Lôi Đình tích dịch này trong cơ thể đúng là có huyết mạch Giao Long.

Hung thú có huyết mạch thánh thú, thực lực không nghĩ cũng biết.

Ở chân núi Lôi Đình sơn, số lượng Lôi Đình tích dịch rất ít, chỉ có ít ỏi mấy con có huyết mạch không tinh thuần, những con thằn lằn này trên người có lân giáp màu trắng bao phủ, miệng phun ra lôi điện, thực lực Tương đương với võ giả Luyện Thể tầng bốn, tầng năm.

Càng lên cao hơn, số lượng Lôi Đình tích dịch càng cường đại, đến sườn núi, lân giáp Lôi Đình tích dịch biến thành màu đỏ, miệng phun lôi điện màu đỏ, thực lực Lôi Đình tích dịch màu đỏ đã tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Tiếp tục lên trên, là màu lam sậm, tương đương với võ giả Hậu Thiên.

Lên tới đỉnh là màu tím, tương đương với võ giả Thiên Thiên, đọc tới đây, Lâm Minh không khỏi hít một ngụm lương khí, bây giờ hắn còn chưa gặp qua võ giả Tiên Thiên, không nghĩ tới trên Lôi Đình sơn này lại có tồn tại tương đương với võ giả Tiên Thiên.

Nếu gặp phải Lôi Đình tích dịch màu tím, chỉ sợ trúng phải lôi điện màu tím của nó, võ giả Hậu Thiên cũng trực tiếp biến thành tro tàn.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh khẽ nhíu mày.

So với võ giả bình thường, hắn có một ưu thế, đó chính là trong cơ thể hắn có Lôi Linh, không quá e ngại lôi đình.

Nhưng mà không quá e ngại cũng không phải là hoàn toàn không sợ.

Vài giờ trước, Lâm Minh đánh nhau với Hỏa Diễm đồng tử, lửa của đối phương có thể đả thương được hắn, đây là bởi vì trong cơ thể đối phương cũng có Hỏa Tinh, hơn nữa Hỏa Tinh của nó so với Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần của Lâm Minh còn mạnh hơn, cho nên Lâm Minh mới không khống chế được lửa của đối phương.

- Ở Lôi Đình sơn, năng lực sinh tồn của ta so với võ giả cùng thực lực mạnh hơn không í, nhưng nếu muốn lên tới đỉnh núi, vậy vẫn còn kém xa...

- Ta đi chân núi Lôi Đình sơn trước, sau đó từ từ lên cao.

Chương 197: Lôi đình thảo

Ban ngày Lôi Đình sơn có một kỳ quan, dưới chân núi là rừng rậm xanh um tươi tốt, hướng lên trên một ngàn trượng chỉ còn cây cỏ mọc thành bụi, tiếp đó lên trên một ngàn trượng là cỏ hoang thưa thớt, tiếp tục lên trên, dần dần là băng tuyết, mà gần đỉnh núi mấy ngàn trượng lại mơ hồ có ánh sáng chớp động, ngay cả băng tuyết cũng không có.

Từ dưới lên cao, là màu xanh lục, xanh vàng, khô vàng, màu trắng.

Lôi Đình sơn cao một vạn trượng, chỉ riêng rừng rậm dưới chân núi đã ăn sâu mấy chục dặm, trong rừng rậm này cây cối cực kỳ cao lớn, cự thụ bảy, tám người ôm không hết, nếu ở trong rừng rậm bình thường thì đã trở thành thụ vương, nhưng tại dưới chân Lôi Đình sơn này lại chỉ có thể coi như là cây bình thường.

Dọc đường đi tới, Lâm Minh thậm chí còn nhìn thấy một cây phải mười mấy người ôm mới hết, cổ thụ cao gần trăm trượng, chỉ riêng gốc rễ nó so với một tòa điện thờ còn lớn hơn, xem ra tuổi của nó ít nhất phải hơn bốn, năm ngàn tuổi.

Nước càng sâu, cá càng lớn, rừng rậm cũng như thế, cây cối càng cao, bên trong dựng dục ra hung thú cũng lại càng mạnh.

Không chỉ có những cự thú này, những độc trùng, rắn độc ẩn giấu bên trong cũng cực kỳ trí mạng, tuy nhiên cũng may trên người Lâm Minh đã bôi rượu thuốc hùng hoàng Nam Cương đặc chế, cho nên không quá sợ những độc trùng này.

Dọc đường Lâm Minh luôn cẩn thận đề phòng, nhìn thấy những cự thụ này hắn đối với chuyện Lôi Đình sơn dựng dục ra Lôi Đình tích dịch thực lực tương đương với võ giả Tiên Thiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Trong rừng rậm, ánh sáng bị cây cối che kín mít, dây mây thô to giống như cự mãng từ trên cây bò xuống, thỉnh thoảng Lâm Minh lại nhìn thấy một ít hung thú lớn từ trong rừng rậm ủi qua dây mây, thanh âm nhánh cây bị gãy xịch xịch xịch khiến người nghe mà ghê người.

Đối với những hung thú này, Lâm Minh tránh được thì tận lực tránh đi, nhưng nếu thực sự có con nào đui mù đánh tới hắn, hắn cũng thuận tay gi ết chết.

Cứ như vậy. Lâm Minh một đường vô kinh vô hiểm xuyên qua rừng rậm bên ngoài Lôi Đình sơn, đi tới khu vực thảo nguyên triền núi, nơi này cây cỏ không thấp hơn người bao nhiêu, độc trùng rắn độc ẩn nấp khắp nơi, Lâm Minh đi được một hồi, đột nhiên trong lòng vừa động, hắn nhìn thấy cách đó không xa, một chỗ chu vi ba trượng, cỏ non mới mọc chưa tới một tấc lộ ra nham thạch màu đen.

Khối nguyên thạch này kỳ thực chính là khoáng thạch nguyên từ (nam châm), mà ở trong khe khối khoáng thạch này lại có một gốc cây hình thanh kiếm sinh trưởng quật cường, mà gốc cây này cao khoảng một xích, bên trong còn có một quả nhỏ màu trắng, bên trên mơ hồ có điện quang chớp động.

Lôi Đình thảo!

Đọc sách giới thiệu Lôi Đình sơn rồi, cho nên Lâm Minh liếc một cái đã nhận ra nó là một gốc Lôi Đình thảo, Lôi Đình thảo rất dễ làm người ta chú ý, bởi vì nó chỉ sinh trưởng ở trên quặng nguyên từ, hơn nữa vì có lôi đình lực cho nên xung quanh không có những thực vật khác, liếc một cái đã nhìn ra.

- Lá cây màu trắng, gân lá màu hồng nhạt, chắc là tuổi hơn năm mươi năm.

Lâm Minh chỉ hái quả nhỏ trên Lôi Đình thảo xuống, mà bản thân gốc Lôi Đình thảo này hắn cũng không nhổ đi, Lôi Đình thảo này sinh trưởng trên khoáng thạch nguyên từ đã không dễ dàng gì, Lâm Minh không muốn phá hư nó, chỉ hái quả ẩn chứa lôi đình lực là được rồi.

Cầm quả trắng vào trong tay, Lâm Minh ý niệm vừa động, rút sạch lôi đình lực ẩn chứa bên trong, sau đó cỗ lôi đình lực này dọc theo kinh mạch Lâm Minh chảy vào trái tim, không chút trì hoãn bị Tà Thần hấp thu.

Nội thị Lôi Linh trong hạt giống Tà Thân, dùng linh hồn lực cảm thụ lực lượng biến hóa của nó, Lâm Minh hơi hơi thất vọng, lực lượng Lôi Linh gần như không tăng trưởng chút nào, hiển nhiên, Lôi Đình thảo năm mươi năm tuổi đối với mình không có giá trị.

Lâm Minh thở dài một hơi, cũng được, chỗ này chỉ là bên ngoài Lôi Đình sơn, lôi đình lực cũng không phong phú được như Lôi Minh cốc bên trong Thất Huyền võ phủ, đối với tăng trưởng của Lôi Linh không có bất kỳ trợ giúp gì cũng không có gì kỳ quái, xem ra ảo tưởng dùng lượng lớn Lôi Đình thảo tuổi nhỏ dựng dỠLôi Linh phải tan biến.

Muốn đào tạo Lôi Linh, trừ phi là tìm được Lôi Đình thảo mấy trăm năm, thậm chí là Lôi Đình thảo ngàn năm, hoặc là có thể từ trên người Lôi Đình tích dịch tìm được cách, thậm chí phải tìm được Lôi Linh trên Lôi Đình sơn.

Đương nhiên, đối với khả năng cuối cùng, Lâm Minh không dám ôm hy vọng, cho dù có Lôi Linh thì hơn phân nửa cũng ở trên đỉnh núi Lôi Đình sơn, mà chỗ đó lôi điện vĩnh viễn không ngừng, cho nên có khả năng lớn nhất dựng dục ra Lôi Linh, nhưng mà với thực lực của mình, muốn đi tới đỉnh núi căn bản là không còn mạng.

Lâm Minh tiếp tục đi tới, đi được một hồi, loáng thoáng nghe được phía trước có tiếng đánh nhau.

Trong trong rừng rậm, thảo nguyên này, có đôi khi chẳng những phải luôn đề phòng hung thú mà còn phải đề phòng võ giả, ở trong này giết người cướp của hủy thi diệt tích rất dễ dàng.

Tuy nhiên Lâm Minh không quá lo lắng, bởi vì võ giả thường lui tới Lôi Đình sơn hơn phân nửa là dưới Luyện Cốt kỳ.

Tuy rằng nói Lôi Đình sơn ngay cả võ giả Hậu Thiên cũng chỉ dám hoạt động ở dưới sườn núi nhưng trên thực tế, võ giả Hậu Thiên căn bản không tới Lôi Đình sơn.

Bởi vì thứ đáng giá nhất nơi này chỉ là Lôi Đình thảo, mà võ giả tới đây chủ yếu là tìm Lôi Đình thảo, một cây Lôi Đình thảo trăm năm cũng chỉ bán được hơn một trăm lượng vàng, võ giả Ngưng Mạch kỳ trở lên căn bản đều cảm thấy chướng mắt.

Lâm Minh xuyên qua một lùm cây, liền nhìn thấy phía trước có bóng người chớp động, tiếng đánh nhau cũng càng ngày càng rõ, có thể nghe được rõ ràng tiếng đao kiếm và với tiếng thú rống.

Đem linh hồn lực tản ra, Lâm Minh nhìn thấy trên mảnh đất trống cách đó không xa, năm võ giả đang vây giết một con hung thú không biết tên, con hung thú này nhìn giống như Tê Ngưu, nhưng mà trên lưng lại có một cái lân giáp dài, đuôi cũng thô dài, đầu đuôi còn có gai nhọn.

Từ khí thế hung thú này phát ra, thực lực của nó không yếu hơn võ giả Dịch Cân kỳ, chẳng những nó da dày thịt béo hơn nữa cái đuôi gai dài cũng có lực lượng lớn vô cùng, tuy tiện quất một cái cũng có thể quát tan tảng đá lớn.

Trong năm võ giả vây công có hai nữ nhân, trên ngực của họ đều có dấu hiệu một con rồng xanh nhỏ, nhìn qua giống như xuất thân cùng một gia tộc hoặc môn phái, trong đó hai nữ tử này đều là một đôi song sinh, nhìn qua mười tám, mười chín tuổi, tu vi tỷ muội đều là Luyện Tạng sơ kỳ, vũ khí là trường kiếm, công kích của họ rõ ràng uy lực không đủ, kiếm khí chém lên người Thiết Giáp Tê Ngưu cũng chẳng ăn thua.

Người thứ ba là một thanh niên nhìn qua tuổi ngang ngửa hai chị em song sinh kia, cũng là Luyện Tạng sơ kỳ, thực lực với hai thiếu nữ kia người tám lạng kẻ nửa cân, nhiều lắm chỉ có tác dụng kìm chế.

Mà hai tên võ giả cuối cùng phân biệt là võ giả tu vi Dịch Cân sơ kỳ và Dịch Cân đỉnh phong.

Chủ công chính là võ giả Dịch Cân đỉnh phong kia, hắn một thân hắc y, trong tay cầm một thanh huyền thiết côn màu đen, đối với đầu hung thú này, đao kiếm cũng không có tác dụng thì thanh trường côn này lại có lực sát thương lớn nhất, võ giả áo đen cũng lanh tay lẹ mắt, mỗi lần đều thừa dịp Thiết Giáp Tê Ngưu bận đối phó người khác mà ngoan cường đập cho nó một côn.

Mà chỗ hắn đập cũng chính là mi tâm của con Thiết Giáp Tê Ngưu kia, nơi này chính là chỗ trung ương thần kinh, cũng là nhược điểm lớn nhất của nó.

Tuy rằng lực phòng ngự của Thiết Giáp Tê Ngưu rất mạnh nhưng mà cũng không chịu nổi một côn của võ giả áo đen nện xuống, dần dần hành động của nó của nó bắt đầu mê man, hành động chậm chạp, cuối cùng lỗ mũi và lỗ tai bắt đầu chảy máu.

Võ giả áo đen nhìn thấy thời cơ tới, vận khởi chân nguyên toàn thân, huyền thiết côn trong tay bao phủ một tầng sáng đỏ.

- Ngũ Nhạc Băng!

Võ giả áo đen hét lớn một tiếng, đánh ra một chiêu võ kỹ mạnh nhất của mình, một côn đập vào gáy Thiết Giáp Tê Ngưu, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cái đầu Thiêt Giáp Tê Ngưu bắ n ra một khối, hiển nhiên đầu đã bị đập nát.

Thiết Giáp Tê Ngưu kêu thảm một tiếng, hai mắt nhíu lại, mạnh mẽ lăn đùng ra đất.

- Ngũ Nhạc Băng của sư huynh thật lợi hại!

Thanh niên không tới hai mươi tuổi nhìn thấy võ giả áo đen một côn đập chết Thiết Giáp Tê Ngưu, vội vàng đi tới vuốt mông ngựa.

Võ giả áo đen cười ha ha, hiển nhiên đối với những lời vuốt mông ngựa này cũng cực kỳ hưởng thụ:

- Tiểu Long, ngươi đi cắt sừng của con Tê Ngưu này, thứ này có thể bán được không ít tiền.

- Được thôi!

Thanh niên tên Tiểu Long kia lên tiếng, hưng phấn bừng bừng đi tới cắt sừng Tê Ngưu.

Hai tỷ muội song sinh cũng tiến lại, một người trong đó hâm mộ nói:

- Ngũ Nhạc Băng của sư huynh càng ngày càng lợi hại, tỷ muội chúng ta đến bây giờ vẫn chưa được học võ kỹ nữa...

Trong lời này, có một chút sùng bái đối với võ giả áo đen còn có một chút u oán, đối với võ giả bình thường mà nói, võ kỹ kế thừa là rất khó đạt được.

Năm người này xem như võ giả tầng chót dưới, thiên phú cũng không xuất chúng, lại xuất thân bình dân, gia nhập một môn phái nhỏ danh tiếng không có, nói là môn phái nhưng mà kỳ thực chỉ có mười mấy người mà thôi, sư phụ của bọn họ chỉ có một, thực lực Luyện Cốt đỉnh phong.

Năm người này, luận về thực lực so với đệ tử kém cỏi nhất Nhân Chi đường của Thất Huyền võ phủ cũng phải kém một mảng lớn.

Nghe ra oán giận của hai tỷ muội, võ giả áo đen cười ha hả nói:

- Tang Du, Tang Lan, không cần nản lòng, thiên phú các ngươi không tồi, cố gắng nỗ lực, sư phụ sẽ truyền thụ cho các ngươi, qua hai ngày sau nếu có cơ hội, ta sẽ nói với sư phụ, để người đem Cửu Hoa kiếm truyền cho các ngươi.

Hai tỷ muội nghe vậy, trong lò mừng rỡ, ngọt ngào nói:

- Cảm ơn đại sư huynh.

Võ giả áo đen thỏa mãn gật gật đầu, hắn rất thích loại cảm giác tác động tới vận mệnh của người khác, hơn nữa đối phương còn là hai mỹ nữ song sinh.

Mà đúng lúc này hắn phát hiện Lâm Minh cách đó không xa, ở nơi gần như vậy đột nhiên xuất hiện một người, trong lòng hắn cả kinh, vậy mà trước đó hắn không phát hiện ra.

Tuy nhiên đối phương chỉ mới bước vào Luyện Tạng kỳ, thật ra không đáng chú ý.

Chớp chớp mắt, võ giả áo đen nhớ tới điều gì đó, quay sang Lâm Minh nói:

- Vị bằng hữu kia, ngươi tới Lôi Đình sơn lịch lãm sao? Có muốn chúng ta mang ngươi theo một đoạn hay không? Không cần mất tiền, với tu vi Luyện Tạng sơ kỳ của ngươi, một mình tiến vào Lôi Đình sơn, gặp phải Lôi Đình tích dịch nhất định sẽ phải chết.

Võ giả áo đen nói như vậy, bốn người còn lại lúc này mới chú ý tới Lâm Minh, sau khi nhận thấy tu vi Lâm Minh, bọn họ đều có chút kinh ngạc, đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ, chỉ có tu vi Luyện Tạng sơ kỳ, còn là một mình mà cũng dám tiến vào Lôi Đình sơn.

Lâm Minh nói:

- Không cần, ta đã quen đi một mình rồi.

Bị Lâm Minh cự tuyệt, võ giả áo đen chỉ cười cười, ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại vui sướng khi người gặp họa, người trẻ tuổi này đúng là không biết trời cao đất rộng, mười lăm, mười sáu tuổi tu luyện đến Luyện Tạng sơ kỳ quả thật rất giỏi, khó tránh khỏi tự tin bành trướng. Một lát nữa ngươi chịu đau khổ, làm không tốt phải giả giá bằng mạng sống.

Thanh niên bên cạnh võ giả áo đen nghe Lâm Minh cự tuyệt, bĩu môi nhỏ giọng nói:

- Đúng là không biết phân biệt, đại sư huynh chịu dẫn hắn là để mắt hắn, hắn còn không đồng ý, chờ chết đi.

Chương 198: Lôi đình tích dịch

Thanh âm của thanh niên kia tuy rằng không lớn nhưng mà Lâm Minh tai thính mắt tinh, đương nhiên nghe được rõ ràng, hắn áp chế tu vi ở Luyện Tạng sơ kỳ, một là xuất phát từ cẩn thận, hai là không muốn để người khác chú ý, dù sao với tuổi của hắn, tu vi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong đã quá kinh thế hãi tục rồi.

Nói đến cùng, nhóm năm võ giả ở trong nơi nhỏ này, không hay ra ngoài cho nên không biết bên ngoài có bao nhiêu thiên tài.

Hai tỷ muội song sinh kia dường như không đành lòng nhìn thấy Lâm Minh chịu chết, mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ chắc là lần đầu tiên đến Lôi Đình sơn hả, nơi này cũng không phải là chỗ có thể tùy tiện chơi đùa, sau khi ra ngoài rừng rậm có rất nhiều nguy hiểm, võ giả Luyện Tạng kỳ căn bản sống không nổi, chúng ta nếu không có đại sư huynh mang theo, cũng không dám tới, chúng ta sẽ không lấy của ngươi nhiều tiền, xuất môn ra ngoài, có thêm bằng hữu càng tốt.

Lâm Minh đối với khẩu khí của hai tỷ muội song sinh này thật không biết nói gì, lại còn nói nơi này không phải tùy tiện chơi đùa, chẳng lẽ còn có người chuyên tới Lôi Đình sơn du lịch sao?

Võ giả áo đen nhìn thấy Lâm Minh không có ý đáp ứng, nói:

- Để hắn đi một mình đi, chúng ta đi.

Vốn hắn muốn kiếm thêm một khoản, nhưng đối phương đã không biết phân biệt thì quên đi, hắn đang muốn đi thì Lâm Minh đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Các ngươi có Lôi Đình thảo lâu năm không? Ta có thể mua theo giá thị trường.

Hắn kiễn nhẫn chờ năm người này thu phục con hung thú kia chính là vì muốn hỏi điều này, nếu có Lôi Đình thảo lâu năm hắn có thể thí nghiệm một chút, Lôi Đình thảo này đến tột cùng có đáng giá để cho mình đi hái hay không?

Lâm Minh hỏi như vậy, trong lòng võ giả áo đen cảm thấy cổ quái, hay là người này tu luyện chân nguyên Lôi thuộc tính, sao hắn lại thu mua Lôi Đình thảo?

Hoặc là hắn thay mặt bộ lạc thu mua? Cho dù bộ lạc có thu mua Lôi Đình thảo cũng không để một đứa trẻ đi mua.

Võ giả áo đen do dự một chút, hỏi:

- Ngươi muốn bao nhiêu năm?

Lâm Minh nói:

- Năm càng cao càng tốt, giá cả các ngươi đưa ra.

Lâm Minh vừa nói như vậy, võ giả Dịch Cân sơ kỳ bên cạnh võ giả áo đen ánh mắt sáng lên, lặng lẽ dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Đại sư huynh, tiểu tử này khẩu khí không nhỏ, dường như rất có tiền nha.

Nói võ giả áo đen không để ý đến thanh niên kia. Quay sáng Lâm Minh Ba mươi mốt:

- Lôi Đình thảo chín mươi năm tuổi có hai cây, ba trăm lượng vàng, muốn hay không?

Ba trăm lượng vàng giá cả so với thị trường hơi cao một chút, tuy nhiên Lâm Minh cũng không thèm để ý, ném ba tấm kim phiếu về phía hắn.

- Kim phiếu ngân hàng tư nhân Liên Hợp thương hội, đi bộ lạc lớn, hoặc là Thiên Vận quốc là có thể đổi được.

Võ giả áo đen tiếp nhận kim phiếu nhìn lại, quả nhiên là kim phiếu Liên Hợp thương hội. Hắn từ trong túi đeo lấy Lôi Đình thảo ra, ném tới Lâm Minh.

Sau khi Lâm Minh tiếp lấy, nhìn lướt qua, xác nhận số năm không sai liền quay đầu rời đi.

Võ giả áo đen nhìn thấy tình cảnh chiếc nhẫn trên tay Lâm Minh chỉ lóe lên một chút, Lôi Đình thảo đã biến mất, ánh mắt lóe lên một cái, do dự một chút, nhưng vẫn để cho Lâm Minh rời đi.

Tới tận lúc Lâm Minh biến mất, thanh niên Dịch Cân sơ kỳ kia nhỏ giọng nói:

- Đại sư huynh, tên vừa rồi đúng là một con dê béo, trên người hắn có ít nhất một ngàn tám trăm lượng hoàng kim, ngươi cứ như vậy để hắn đi sao, không theo ý của ta, trực tiếp cướp của hắn, nếu hắn không biết phân biệt, chúng ta liền...

Thanh niên kia làm một động tác cắt cổ, võ giả áo đen trắng mắt liếc hắn một cái nói:

- Một ngàn tám trăm lượng vàng? Ngươi cho là tiểu tử kia đơn giản như vậy sao? Trên tay tiểu tử này có đeo một khỏa Tu Di giới! Đồ vật này sư phụ chúng ta cũng không có nổi! Một ngàn tám trăm lượng vàng ở trong mắt hắn chỉ sợ cũng chỉ là tiền của một bữa cơm.

- Tu... Tu Di giới?

Tên thanh niên kia trợn tròn mắt:

- Không thể nào, hắn lại mang theo đồ vật như thế đi vào? Vậy hắn đến Lôi Đình sơn này làm cái rắm à, loại quần là áo lụa ngồi trên tính mạng người khác, ngồi trên đống tiền hưởng thụ sao lại tới đây?

- Tìm mua Lôi Đình thảo, chỉ là không biết mua đồ vật này để làm gì?

Thanh niên đột nhiên ý thức được cái gì, vội la lên:

- Đại sư huynh, trên người hắn mang theo Tu Di giới, nói không chừng gia sản có tới mấy vạn lượng hoàng kim. Cướp hắn, chúng ta cả đời không lo!

- Cướp mẹ ngươi!

Võ giả áo đen cho thanh niên một cái gõ:

- Hắn khẳng định xuất thân từ đại tông môn hoặc là đại thế gia. Người như thế trên người nhiều bảo bối, hơn nữa cũng khó cuốn lấy, vạn nhất chúng ta không lưu được hắn, vậy chờ chết đi, nhìn hắn cũng không giống tên ngốc, Luyện Tạng kỳ lại dám tới Lôi Đình sơn, quỷ mới biết hắn có con bài chưa lật bảo mệnh gì?

- Lại nói, chúng ta dựa vào thực lực kiếm cơm, không phải cường đạo, cẩn thận thuyền dùng được vạn năm, đừng có nghĩ tới giết người cướp của, sớm hay muộn cũng bị lật thuyền trong mương.

Thanh niên kia bị giáo huấn một trận, có chút không cho là đúng bĩu môi, hiển nhiên còn nhớ thương mấy vạn lượng vàng trên người Lâm Minh, trong mắt hắn, một tiểu hài tử mười lăm, mười sáu tuổi có lợi hại nữa thì cũng lợi hại tới đâu chứ?

Mà hai cô gái song sinh kia lại kỳ quái hỏi:

- Đại sư huynh, Tu Di giới là cái gì vậy?

- Ha ha, chính là một loại bảo khí không gian tồn trữ, chỉ lớn bằng cỡ cái nhẫn nhưng lại có thể trữ được mấy trượng vuông, chờ sau này ta tu luyện đến Ngưng Mạch kỳ, cũng kiếm một cái chơi, đến lúc đó cho các ngươi xem.

- Thật sao? Thật tốt quá! Có thứ này, về sau chúng ta ra ngoài lịch lãm thu thập tài liệu sẽ tiện hơn rất nhiều, không bao giờ... Dùng túi đeo nữa.

Hai thiếu nữ nghe nói loại bảo khí tân kỳ như thế hưng phấn không thôi.

- Tu luyện đến Ngưng Mạch kỳ cũng kiếm một cái chơi? Đúng là đồ mặt dày...

Thanh niên Dịch Cân kỳ nhìn võ giả áo đen giả ngu trước mặt mỹ nữ, trong lòng oán thầm một câu, đương nhiên lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra.

Bên ngoài mười dặm, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên một tảng đá, trong tay nắm hai quả Lôi Đình thảo, trên quả mơ hồ lóe lên lôi quang, sau một lát, lôi quang tiêu tán, quả cũng trở nên khô quắt.

Lâm Minh mở mắt, có chút bất đắc dĩ ném xác quả khô đi.

Lôi Đình thảo chín mươi năm tuổi cũng chẳng qua cũng vậy, hiệu quả cũng có một chút, nhưng thật sự quá nhỏ, chỉ sợ phải hấp thu mấy ngàn quả, Lôi Linh lực lượng tăng trưởng cũng không vượt quá một thành.

Không nói tới tốn thời gian thu thập mấy ngàn quả, mấu chốt là ở chỗ Lôi Đình thảo cũng không thể bảo trì Lôi Linh luôn tăng trưởng.

Dựa theo kinh nghiệm quá khứ, Lôi Linh hấp thu lôi lực thấp hơn rất nhanh sẽ đạt tới trạng thái bão hòa, không thể tiếp tục tăng trưởng.

Tuy nhiên Lâm Minh không nản lòng, trước khi đến Lôi Đình sơn, trong lòng hắn đã chuẩn bị đối mặt với khó khăn, Lôi Đình sơn này khẳng định có cơ duyên, nhưng mà cơ duyên chân chính không có khả năng dễ bị lấy được, nếu không đã sớm bị người ta lấy được, làm sao tới phiên mình cơ chứ?

- Theo sổ tay Lôi Đình sơn nói, Lôi Đình thảo cao nhất có thể đạt tới ngàn năm, lúc đó có màu tím, loại Lôi Đình thảo ngàn năm này, ẩn chứa lôi đình lực vô cùng cường đại, nếu như lấy được vài cọng, chắc là có thể để cho Lôi Linh trưởng thành một ít, chỉ tiếc Lôi Đình thảo ngàn năm này quá khó tìm.

Lôi Đình thảo chỉ cần có đủ thời gian, sẽ luôn sinh trưởng, có khi tới một ngàn năm, thậm chí hai ngàn năm, nhưng mà qua nhiều năm như vậy, vô số võ giả ra vào Lôi Đình sơn, Lôi Đình thảo năm mươi năm trở lên đã sớm bị nhổ hết, làm sao có được ngàn năm.

Muốn tìm được Lôi Đình thảo ngàn năm cũng chỉ còn cách tới gần đỉnh núi, những nơi hiếm dấu chân người mới có.

Nhưng mà một khi vượt qua sườn núi, cho dù là võ giả Hậu Thiên cũng phải thật cẩn thận, mặc dù trong người Lâm Minh có Lôi Linh có lực kháng cự rất mạnh đối với lôi điện, nhưng cũng không dám xâm nhập quá sâu.

Trong lúc Lâm Minh đang suy nghĩ, đột nhiên nghe phía sau truyền tới một tiếng thú rống cao vút, giống như tiếng sấm vang lên trong trời xuân, vang vọng trời cao.

Tiếp theo là một tiếng hét thảm, Lâm Minh nghe được, tiếng hét thảm này đúng là năm người kia truyền tới.

Trong lòng vừa động, đứng dậy bay về phía sau, dựa theo miêu tả trong sách thì tiếng rống như sấm mùa xuân này hơn phân nửa là Lôi Đình tích dịch.

Lâm Minh đã sớm muốn chứng kiến Lôi Đình tích dịch này, tiến vào Lôi Đình sơn lâu như vậy, lúc này mới gặp được con đầu tiên.

Hắn muốn biết, rốt cuộc mình có sợ lôi diện do Lôi Đình tích dịch phun ra hay không, từ đó phỏng đoán có thể đi bao xa trong Lôi Đình sơn.

Ngoài ra, hắn cũng muốn biết, Lôi Đình tích dịch có thể trở thành thuốc bổ cho Lôi Linh hay không, hay không đáng giá hắn ra tay săn bắt.

Lâm Minh thi triển thân pháp, cả người vọt đi như điện, bởi vì tốc độ quá nhanh, cảnh tượng xung quanh cũng trở nên méo mó.

Khoảng cách mười dặm chỉ mười mấy hô hấp Lâm Minh đã chạy tới, đập vào mắt là một con hung thú khổng lồ toàn thân bao phủ vảy màu đỏ nhạt, nhìn bộ dáng của nó có chút tương tự thằn lằn, tuy nhiên lưng cao hơn nhiều thằn lằn, cả người chồi lên bộ cốt giáp thật lớn, nhìn qua giống như Địa Long.

Lúc này, trước mặt cự tích, bốn người sắc mặt hoảng sợ đứng đó, bọn họ phân biệt là võ giả được xưng đại sư huynh Dịch Cân đỉnh phong, hai cô gái song sinh Luyện Tạng sơ kỳ, còn người còn lại là tên thiếu niên được gọi là Tiểu Long Luyện Tạng sơ kỳ.

Về phần tên thanh niên Luyện Tạng sơ kỳ kia đã toàn thân cháy đen, ngã xuống mặt đất, hiển nhiên là bị sét đánh, tuy rằng vẫn còn hơi thở nhưng mà chỉ sợ cũng cách cái chết không bao xa.

Võ giả áo đen thân là đại sư huynh sắc mặt tái nhợt, hắn cảm nhận rõ ràng, còn Lôi Đình tích dịch đã khóa chặt hắn, chỉ cần hắn động đậy lập tức sẽ bị lôi điện công kích.

- Chết tiệt! Sao lại xui xẻo như vậy, ở độ cao này không nên xuất hiện Lôi Đình tích dịch thực lực tương đương võ giả Luyện Cốt đỉnh phong mới đúng chứ!

Võ giả áo đen trong lòng kêu khổ, bị Lôi Đình tích dịch nhìn chằm chằm, hắn ngay cả thở mạnh cũng không dám, ba thiếu nam thiếu nữ khác gần như tuyệt vọng, ngay cả nhị sư huynh vừa đối mặt một cái đã bị trọng thương gần chết, ba người bọn họ ngay cả tư cách nhét kẽ răng cũng không đủ.

Đúng lúc này, Lôi Đình tích dịch đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cảm nhận được gì đó, nó chậm rãi xoay người nhìn về phía sau mình, một thiếu niên không biết khi nào đã xuất hiện, tay cầm một thanh đao nhỏ, tùy ý đứng ở trong bụi cỏ.

Tuy rằng trên người thiếu niên không phát ra khí thế gì, nhưng mà không biết vì sao, lại khiến cho Lôi Đình tích dịch có cảm giác nguy hiểm.

- Là hắn?

Võ giả áo đen và hai cô gái song sinh quay đầu nhìn Lâm Minh:

- Hắn sao lại trở lại? Hay chính là nhằm vào Lôi Đình tích dịch này mà quay trở lại?

Võ giả áo đen ý thức được điểm này, chỉ cảm thấy đầu có chút phát mộng, hắn muốn làm gì?

Tuy rằng nhận định Lâm Minh có con bài bảo mệnh chưa lật, nhưng võ giả áo chỉ phỏng đoán con bài chưa lật này chỉ dùng để chạy trốn, chưa từng nghĩ tới, Lâm Minh với tu vi Luyện Cốt đỉnh phong có thực lực đối phó Lôi Đình tích dịch.

Chương 199: Miểu sát

- Rống!

Lôi Đình tích dịch gầm nhẹ một tiếng, nó chuyển mục tiêu hướng về Lâm Minh, bởi vì nó cảm nhận được uy hiếp từ trên người tên thanh niên này!

Đó là đến từ lôi đình lực lượng! Lôi Đình tích dịch rất mẫn cảm đối với lôi đình lực, tuy rằng Lâm Minh thu liễm khí thế toàn thân, nhưng nó lại có thể mơ hồ cảm nhận được trong cơ thể Lâm Minh cũng ẩn chứa một cỗ lôi đình lực, cỗ lực lượng này tuy rằng vô cùng mơ hồ, nhưng ẩn chứa một cỗ khí tức hùng hậu, khiến trong lòng nó run sợ.

Lâm Minh cũng không ra tay công kích, mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi, một đầu hung thú tương đương với võ giả Luyện Cốt kỳ, đối với hắn căn bản không tạo thành uy hiếp gì, hắn chỉ muốn kiến thức một chút thủ đoạn công kích của Lôi Đình tích dịch mà thôi.

Không khí nhất thời trở nên căng thẳng, võ giả áo đen khẩn trương nhìn Lôi Đình tích dịch và Lâm Minh, hắn rất muốn chạy trốn, nhưng lại sợ Lôi Đình tích dịch đột nhiên quay đầu công kích hắn, nhiều lần giằng co, hắn quyết định lưu lại xem một chút, nhìn lại xem thiếu niên này đến tột cùng vì sao lại to gan trở lại.

Lôi Đình tích dịch rống lên vài tiếng cảnh cáo Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh chẳng những không rời đi, ngược lại lại bước tới gần nó.

Lôi Đình tích dịch rốt cuộc phẫn nộ, trên người nó chảy huyết mạch Giao Long cuồng bạo, nó không thể dễ dàng tha thứ người khác khiêu khích nó.

- Rống!

Lôi Đình tích dịch điên cuồng hét lên một tiếng, há mồm phun ra một quả lôi cầu màu trắng, bắn thẳng đến Lâm Minh!

Mà quả lôi cầu này bay đi với tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã tới trước mặt Lâm Minh, Lâm Minh không tránh, vận chuyển chân nguyên toàn thân tới cực hạn, chuẩn bị cứng đối cứng với công kích này.

Võ giả áo đen nhìn mà ngây người, hắn sao lại không né? Tuy rằng tốc độ lôi cầu rất nhanh, nhưng ít nhất cũng phải làm ra phản ứng, huống chi thiếu niên này còn có con bài chưa lật mới đúng chứ?

- Roẹt roẹt!

Lôi cầu trực tiếp đập lên thân thể Lâm Minh, hai cô gái song sinh phát ra tiếng thét chói tai. Nhưng mà không phát sinh vụ nổ như dự đoán, lôi cầu giống như trâu đất đâm vào biển chìm vào trong thân thể Lâm Minh, không thể dấy lên một chút gợn sóng, thậm chí ngay cả quần áo Lâm Minh cũng không bị đốt trọi.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, mấy tức sau liền giãn ra, lôi đình lực ẩn chứa trong lôi cầu đã bị hắn hấp thu hết.

Lôi cầu này so với lôi điện trong Lôi Minh cốc mạnh hơn một ít nhưng cũng không thể chống lại Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần, chỉ hơi giãy giụa cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị hấp thu.

Sau khi hấp thu hoàn toàn cỗ lôi đình lực này, Lâm Minh nở nụ cười, hắn đã xác nhận, nguyên lý Lôi Linh tranh chấp với Hỏa Tinh h0àn toàn giống nhau, chỉ là Hỏa Tinh và Lôi Linh trong cơ thể cái nào mạnh hơn thôi.

Ai mạnh thì lửa và lôi sẽ nghe theo lệnh người đó, lúc trước mình ở trong Dung Nham quật và Lôi Minh cốc. Mặc kệ là lửa cũng tốt, là lôi cũng tốt, cũng không khống chế Hỏa Tinh, Lôi Linh, cứ để cho nó giống như quân đội không có tướng quan, năm bè bảy mảng, không thể tạo thành uy hiếp đối với mình, cho nên dễ dàng bị hắn hấp thu.

Sau đó, Lâm Minh lại đánh nhau với Hỏa Diễm đồng tử, bởi vì Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần không mạnh bằng đối phương cho nên chiến đấu phải cố sức rất nhiều.

Mặc kệ Hỏa Tinh hay là Lôi Linh đều là kỳ vật thế gian hiếm có, Lâm Minh đoán, toàn bộ Lôi Đình sơn có được một quả Lôi Linh cũng đã không tồi rồi, trong cơ thể những con Lôi Đình tích dịch làm sao có thể sinh ra Lôi Linh, cho nên hoàn toàn không phải đối thủ của mình!

Nhận định như thế, tuy rằng thực lực của mình không bằng võ giả Hậu Thiên nhưng mà hắn có thể đi lên cao hơn võ giả Hậu Thiên.

Lôi Đình tích dịch nhìn thấy một lôi cầu nện người Lâm Minh lại không có chút tác dụng, trong con ngươi màu hổ phách hiện ra vẻ hoảng sợ, nó rống mạnh vài tiếng, một lần há miệng bắn ra liên tiếp bảy, tám quả lôi cầu, cấp tốc bắn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh không tránh, nhận lấy toàn bộ!

Lần này đại sư huynh võ giả áo đen nhìn mà trợn tròn mắt, hai cô gái song sinh cũng theo bản năng dụi dụi mắt, tưởng rằng mình quá kinh hãi mà hoa mắt.

Điều này sao có thể? Cho dù là võ giả Hậu Thiên, cũng không thể tùy ý đứng một chỗ để cho lôi cầu oanh tạc.

Võ giả áo đen nuốt một ngụm nước bọt. Này vẫn là người sao? Chẳng lẽ thân thể hắn làm từ quặng nguyên từ?

May mắn, may mà lúc trước không có ngu xuẩn mà chặn đường cướp bóc hắn, nếu không mình đã chết sớm.

Lôi Đình tích dịch một hơi thổ ra mười mấy quả lôi cầu, rốt cuộc bắt đầu sợ hãi. Nó ý thức được, địch nhân trước mắt này căn bản không phải là kẻ mà mình có thể đối phó. ệ chíh ở (MU .)

Rống một tiếng, Lôi Đình tích dịch phun ra một quả lôi cầu lớn, sau đó xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn?

Lâm Minh ánh mắt như điện, triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt thân thể xuất hiện bên cạnh Lôi Đình tích dịch, đánh ra một quyền.

- Ầm!

Một quyền chắc nịch nện lên lưng Lôi Đình tích dịch, lân giáp bên ngoài Lôi Đình tích dịch rắn như kim cương, nhưng Lâm Minh từ trước đến nay công kích không quản phòng ngự, trừ phi ngươi giống như Vu Nô trong Vu Thần tháp, ngay cả nội tạng cũng rèn luyện chắc chắn như sắt thép, nếu không căn bản không cản được công kích thẩm thấu của Luyện Lực Như Tơ.

- Bồng!

Năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động khí thế mãnh liệt thấm vào trong cơ thể Lôi Đình tích dịch, trực tiếp chấn lên lục phủ ngũ tạng nó, Lôi Đình tích dịch kêu thảm một tiếng, thân thể khổng lồ mạnh mẽ run lên, ngũ tạng trong cơ thể vỡ nát, miệng phún máu tươi ngã xuống.

- Rầm rắc.

Bởi vì trọng lượng quá nặng cùng với tốc độ tiến lên quá nhanh, cho nên quán tính rất lớn, Lôi Đình tích dịch đè lên một bụi cây, tiếng lá rụng, cây gãy liên tiếp vang lên.

Võ giả áo đen trơ mắt nhìn Lâm Minh một quyền đánh gục Lôi Đình tích dịch nặng gần ngàn cân, giống như đánh chết một con chó vậy, vẻ mặt hắn giống như thấy quỷ.

Lôi Đình tích dịch kia, thực lực Luyện Cốt đỉnh phong, bên ngoài còn có lân giáp cứng rắn.

Nếu Lôi Đình tích dịch bị Lâm Minh đánh ra một chiêu võ kỹ đẹp mắt miểu sát, hắn cũng không quá mức kinh ngạc, nhưng nó làm sao lại bị một quyền đánh chết?

Nắm tay nhân loại so với Lôi Đình tích dịch giống như một cái gai hoa đâm lên chó mèo vậy.

Một châm đâm lên lưng chó mèo có thể đâm chết nó sao?

Võ giả áo đen lại nhìn Lâm Minh, ánh mắt đã tràn ngập sợ hãi.

Hắn ngơ ngác đứng yên đó không dám động đậy, hai cô gái song sinh cũng dại mặt ra, không ngừng nuốt nước bọt, hai người bọn họ rất cẩn thận giữ khoảng cách với Lâm Minh, cảnh tượng vừa rồi Lâm Minh một quyền đánh chết Lôi Đình tích dịch thật sự quá rung động.

Sau khi Lâm Minh gi ết chết Lôi Đình tích dịch, rút đao nhỏ ra, một đao rạch ngực Lôi Đình tích dịch ra, mấy đao đã phân giải thi thể nó, hắn đang tìm Lôi châu.

Theo bút ký Lôi Đình sơn giới thiệu thì, Lôi Đình tích dịch có thực lực Luyện Cốt kỳ trở lên, trong cơ thể sẽ kết thành Lôi châu, mà Lôi châu này cũng là nơi lực lượng Lôi Đình tích dịch phát ra.

- Đại sư huynh, hắn rốt cuộc phải...

Trong mắt hai tỷ muội, Lâm Minh tồn tại đã trái với lẽ thường, còn nhỏ mà thực lực đã mạnh như vậy, điều này sao có thể?

Võ giả áo đen trầm giọng nói:

- Hắn tuyệt đối không phải là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, ta đoán hắn tu luyện công pháp phản lão hoàn đồng nào đó, cho nên mới như vậy.

- Vậy thực lực của hắn phải...

- Hẳn là Hậu Thiên đỉnh phong!

Sau khi võ giả áo đen nói ra tu vi này, trong lòng cũng không khỏi run lên, Hậu Thiên đỉnh phong, phóng mắt toàn bộ Nam Cương cũng không tìm được mấy người.

- Hậu Thiên đỉnh phong? Đây là thật?

Thanh âm hai cô gái song sinh có chút run run, bình thường nhắc tới sư phụ Luyện Cốt đỉnh phong của họ đã rất kính sợ rồi, về phần võ giả Hậu Thiên đỉnh phong là khái niệm gì, họ cũng không dám nghĩ.

Nam Cương bây giờ không có đại tông môn, võ giả Hậu Thiên đỉnh phong chính là cực hạn, bởi vì không có Nhập Thiên đan cho nên mấy trăm năm này không có người bước vào Tiên Thiên.

Có thể nói, võ giả Hậu Thiên đỉnh phong đã có tư cách ở Nam Cương xưng hùng một phương, đó hoàn toàn là nhân vật trong truyền thuyết, cùng với những người này so sánh, bọn họ đúng là con kiến.

Võ giả áo đen nói:

- Cũng chỉ có tu vi này, chỉ có đạt tới cảnh giới như vậy, mới có thể tùy ý che giấu tu vi. Buồn cười, lúc trước chúng ta còn muốn mang theo hắn, thu một ít phí bảo hộ...

Võ giả áo đen cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

Lâm Minh rất nhanh từ trong cơ thể Lôi Đình tích dịch lấy được Lôi châu, viên Lôi châu này to bằng cỡ nắm tay, màu trắng hồng trong suốt.

Nhìn màu của nó giống với màu lân giáp của Lôi Đình tích dịch, cũng đại biểu cho cấp bậc của nó, đợi khi Lôi châu biến thành màu máu, bản thân nó đã có thực lực võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Cầm Lôi châu trong tay, Lâm Minh có thể cảm nhận được lôi đình lực ẩn chứa trong đó, ý niệm vừa động, không chút khách khí hút cỗ lực lượng này đi, Lôi châu lập tức trở nên ảm đạm.

Cảm thụ biến hóa lôi đình lực trong cơ thể, Lâm Minh hơi cảm thấy thất vọng, một viên Lôi châu này, nhiều nhất tương đương với vài cọng Lôi Đình thảo trăm năm mà thôi.

Xoay người liếc võ giả áo đen một cái, Lâm Minh cũng không muốn ở lâu, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên bước chân dừng lại, linh hồn lực tiến tới phía xa.

- Ồ? Lại tới một con nữa?

Lâm Minh phát giác bên ngoài mấy ngàn trượng, một con Lôi Đình tích dịch với tốc độ kinh người nhắm tới phía này.

Lúc này, võ giả áo đen cũng cảm giác được, hắn không có linh hồn lực cường đại như Lâm Minh, nhưng mà hắn có thể cảm giác được mặt đất hơi hơi chấn động, hiển nhiên lại một con Lôi Đình tích dịch đang vọt tới.

Rất nhanh, bọn họ đã nghe được tiếng gầm như tiếng sấm, trong đó ẩn chứa khí tức vô cùng bạo ngược.

Võ giả áo đen trong lòng căng thẳng, hắn hiểu con Lôi Đình tích dịch này tới là để trả thù.

Do dự một chút, võ giả áo đen quay sang Lâm Minh nói:

- Tiền bối, vừa rồi lúc sắp chết, con Lôi Đình tích dịch kia kêu lên gọi đồng bạn tới, nghe tiếng kêu, con Lôi Đình tích dịch này thực lực ít nhất là võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Võ giả áo đen đối với Lôi Đình tích dịch cũng rất có lý giải, có thể căn cứ theo tiếng kêu khác nhau mà phân biệt được, tuy nhiên võ giả áo đen cảm thấy vô cùng kỳ quái, hiện tại bọn họ đang ở khu vực bên ngoài Lôi Đình sơn, làm sao lại liên tục gặp phải Lôi Đình tích dịch cấp cao?

Chẳng lẽ là...

Võ giả áo đen tâm niệm xoay ngược, ánh mắt nhìn Lâm Minh có chút do dự, không biết có nên nói với vị tiền bối này hay không?

Tuy nhiên lúc này hắn cũng không kịp nghĩ lại nữa rồi, theo nhánh cây bị gãy răng rắc răng rắc vang lên, một con Lôi Đình tích dịch toàn thân đỏ thẫm từ trong cây cối lao ra, sau khi nó nhìn thấy đồng bạn chết trên mặt đất, con ngươi màu hổ phách tràn ngập phẫn nộ và sát khí.

Lâm Minh nhìn còn Lôi Đình tích dịch này, từ trong Tu Di giới rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, chỉ dựa vào nắm tay mà đối phó có chút cố sức.

Võ giả áo đen, hai cô gái song sinh, còn có tên thiếu niên Luyện Tạng kỳ kia, nhìn thấy một người một thú sắp đánh nhau, theo bản năng lui về phía sau một chút, tránh được họa lây cá trong chậu, nhưng hai cô gái song sinh lại nhớ tới trên mặt đất vẫn còn một vˠsư huynh đang nằm đó hấp hối, chạy nhanh kéo hắn qua, miễn cho hắn bị giẫm chết.

Chương 200: Bảo vật lôi hệ

- Lôi Đình tích dịch màu đỏ thẫm, tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ, không nghĩ tới bây giờ lại xảy ra ở tầng dưới chót của Lôi Đình sơn, có chút kỳ quái.

Bình thường đến Lôi Đình sơn đều là võ giả Dịch Cân kỳ, Luyện Cốt kỳ, nếu gặp gỡ loại thằn lằn màu đỏ này, chỉ có một cái chết.

Tuy rằng Lâm Minh hơi cảm thấy kỳ quái, nhưng mà không nghĩ nhiều, thời điểm này, Lôi Đình tích dịch đã rít gào một tiếng, há miệng bắ n ra một viên lôi cầu về phía hắn.

Mà lôi cầu toàn thân đỏ thẫm, so với lôi cầu màu trắng Lôi Đình tích dịch lúc trước nhổ ra lớn một vòng.

Lâm Minh vẫn như cũ không hề tránh né.

- Tư tư!

Lôi cầu chìm vào thân thể Lâm Minh, cảm giác tê dại so với lúc trước mãnh liệt hơn nhiều, lôi điện màu đỏ so với lôi điện màu trắng thì thô bạo hơn nhiều.

Nhưng mà đáng tiếc, không có Lôi Linh chi phối, giống như là hổ lang chi sư mất đi chỉ huy, khi lôi điện màu đỏ tiến vào trong tim Lâm Minh, đối mặt với Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần, theo bản năng lập tức cảm thấy sợ hãi.

Mà cái này giống như một con chó săn hung ác đột nhiên gặp phải một con hổ con, mặc dù hổ còn chưa trưởng thành nhưng mà cũng tản ra uy nghiêm chúa tể sơn lâm.

Không hề trì hoãn, Lôi Linh cắn nuốt lôi điện đỏ thẫm.

Lâm Minh động cũng không động, nhìn thấy tình cảnh này, võ giả áo đen yết hầu co rúm vài cái, tuy rằng đoán được thực lực của Lâm Minh nhưng mà thực lực mạnh cũng không phải là có thể cứng rắn kháng lôi đình công kích, huống chi đây còn là tia chớp màu đỏ.

Lâm Minh nội thị hạt giống Tà Thần, lần này, hắn rốt cuộc cảm nhận được Lôi Linh trưởng thành một chút, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy vui vẻ, xem ra tia chớp màu đỏ so với tia chớp màu trắng đã có sự tăng lên về chất, nếu như là tia chớp màu lam cao cấp hơn thì sao?

Trong lòng Lâm Minh vô cùng chờ mong.

Nếu vậy hắn tất nhiên phải đi lên phía trên sườn núi Lôi Đình sơn, gặp Lôi Đình tích dịch màu lam tương đương với võ giả Hậu Thiên.

Trong nhận định của hắn, chỉ cần không e ngại lôi điện Lôi Đình tích dịch thì cho dù Lôi Đình tích dịch màu lam sậm thực lực tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong thì cũng không thể làm gì được hắn.

Ngược lại, có thể sử dụng lôi điện chúng phóng xuất ra làm thuốc bổ cho mình.

Thậm chí hắn có thể kiến thức một chút Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với võ giả Tiên Thiên trong truyền thuyết, nếu có thể hấp thu được một ít tử điện thì không biết Lôi Linh sẽ biến hóa ra sao, nghĩ đến đây, Lâm Minh vạn phần chờ mong.

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Minh liền phát hiện mình đã quá ngây thơ rồi.

Lôi Đình tích dịch màu đỏ kia thấy công kích lôi điện mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo thất bại liền chuyển sáng công kích bằng thân thể, cái đuôi thằn lằn thô to như thùng nước như roi hung hăng quất tới.

Tuy rằng Lôi Đình tích dịch hình thể quá lớn, hành động có chút hơi chậm, nhưng mà luận về tốc độ công kích, nó tuyệt đối không thua võ giả nhân loại!

Lâm Minh ánh mắt hơi ngưng lại, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

- Ầm!

Mặt đất trực tiếp bị cái đuôi Lôi Đình tích dịch đập ra một cái rãnh, một ít quặng nguyên từ trên mặt đất cũng bị đập nát.

Lâm Minh hít một ngụm lãnh khí, khí lực thật lớn. Hắn có thể cứng rắn chống lại lôi điện công kích của Lôi Đình tích dịch, nhưng lại không chịu nổi nó dùng đuôi trực tiếp quật tới.

- Là ta hồ đồ, không ngờ còn ảo tưởng Lôi Đình tích dịch chỉ có thể công kích thiểm điện, xem ra, chỉ dựa vào công kích thân thể, chúng nó cũng không thua dưới hung thú đồng cấp.

- Vớ thực lực của ta bây giờ, tùy tiện đi trêu trọc một con Lôi Đình tích dịch màu tím thực lực tương đương với cao thủ Tiên Thiên chính là muốn chết.

Hiểu được thủ đoạn công kích của Lôi Đình tích dịch, Lâm Minh cũng không kéo dài thời gian nữa, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương run lên, Lâm Minh phát huy tốc độ đến mức tận cùng, cả người như một đốm lửa vọt tới Lôi Đình tích dịch.

Đầu mũi thương toàn ra ngọn lửa Hồng Liên, vù vù, ngọn lửa bùng lên, khí thế không kém gì lôi đình!

- Phốc!

Trường thương trực tiếp phá vỡ lân giáp Lôi Đình tích dịch đâm tới, tiến quân thần tốc!

Luyện Lực Như Tơ và ngọn lửa chân nguyên đồng thời bùng nổ, thân thể Lôi Đình tích dịch mạnh mẽ run lên, miệng phun máu tươi.

Nó kêu thảm một tiếng, cái đuôi quét tới Lâm Minh, nhưng lại bị Lâm Minh dễ dàng tránh được. Bởi vì trọng thương cho nên lần này lực lượng Lôi Đình tích dịch rõ ràng yếu hơn một chút, cái đuôi quất lên mặt đất chỉ để lại vết mờ mờ.

Lâm Minh rút trường thương ra, lại một quyền nện lên chỗ mi tâm Lôi Đình tích dịch, chân nguyên chấn động lại bùng nổ, Lôi Đình tích dịch màu đỏ rốt cuộc không chịu nổi hai lần bị công kích, thân thể lung lay một cái, ầm một tiếng ngã gục trên đất.

Với thực lực Lâm Minh lúc này, đối phó hung thú tương đương với Ngưng Mạch sơ kỳ vô cùng thoải mái.

Lâm Minh như trước xẻ thân thể Lôi Đình tích dịch ra, lấy ra Lôi châu màu đỏ.

Ý niệm vừa động, lôi đình lực ào ào tiến vào thân thể, theo cảm giác tê dại cực kỳ thoải mái toàn tới, Lôi Linh ở trong trái tim Lâm Minh đi tới đi lui chung quanh hạt giống Tà Thần, dường như cực kỳ hưng phấn.

Lôi đình lực màu đỏ rất nhanh đã bị Lôi Linh hấp thu hoàn toàn, lần trưởng thành này rốt cuộc để Lâm Minh vừa lòng một chút, cứ chiếu theo đó, chỉ cần có mấy chục viên Lôi châu màu đỏ, cũng đủ cho uy lực của Lôi Linh gia tăng một thành.

Đương nhiên, loại tăng trưởng này không thể liên tục được, chỉ sợ sau khi tăng được bốn, năm thành, lôi đình lực màu đỏ đối với Lôi Linh đã không còn tác dụng gì.

Đến lúc đó, mình chỉ sợ càng phải đi tìm lôi đình lực cường đại hơn để tẩm bổ cho nó.

Cách đó không xa, hai cô gái song sinh đang dùng dược thương chữa cho tên thanh niên Dịch Cân kỳ, nhưng mà thương thế của hắn quá nặng, dựa vào dược thảo cấp thấp hai cô gái bao lại cũng chỉ miễn cưỡng bảo vệ tính mạng mà thôi.

Loại lôi điện này, dễ dàng lưu lại ẩn thương nhất, người bị điện lưu cường đại đánh trúng, cho dù sống sót nhưng mà những năm về sau cũng không dễ dàng, là vì tim quá suy kiệt mà chết, nguyên nhân chính là lôi điện lưu lại vết bẩn cùng với ẩn thương trong người.

Chiếu theo vậy, thanh niên này chỉ sợ phải nằm trên giường một năm rưỡi, sau đó có thể tiếp tục luyện võ hay không thì không biết, nhưng mà không thể sống được quá lâu.

Thanh niên Dịch Cân kỳ r3n rỉ thống khổ, hai thiếu nữ thấy nhị sư huynh như vậy, có chút không đành lòng, tuy nhiên đại sư huynh võ giả áo đen lại không để ý tới mà lại nhìn Lâm Minh, trong lòng hình như do dự điều gì đó.

Mắt thấy Lâm Minh đứng dậy muốn đi, rốt cuộc võ giả áo đen không nhìn nổi mở miệng nói:

- Tiền bối, xin chờ một chút.

Lâm Minh dừng bước, quay lại nhìn hắn, lãnh đạm hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Tuy rằng Lâm Minh với đoàn người võ giả áo đen không phát sinh xung đột gì, nhưng mà ánh mắt tham lam của tên thanh niên Dịch Cân kỳ lúc trước nhìn mình, tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt hắn. Lâm Minh tự nhiên biết lúc ấy đối phương đánh chủ ý gì, đối với hạng người như thế, hắn không có cảm tình nào. Cho nên mặc dù trong Tu Di giới của hắn có dược vật thượng đẳng chữa thương, có thể khiến hắn bớt đi thống khổ nhưng mà Lâm Minh cũng không tính toán lấy ra.

Lâm Minh vốn còn tưởng rằng võ giả áo đen là vì sư đệ mà cầu cứu mình, nhưng không nghĩ tới võ giả áo đen lại mở miệng nói:

- Tiền bối, ta có một suy đoán, không biết có nên nói hay không.

Võ giả áo đen cũng không dám chắc, hắn sợ nói ra không thể thực hiện, kết quả khiến cho Lâm Minh giận chó đánh mèo, như vậy quá oan ức.

- Phỏng đoán gì?

Võ giả áo đen sắp xếp lại câu chữ nói:

- Thời điểm gia sư năm mới xuất môn lịch lãm, ở Lôi Đình sơn ra vào mười mấy năm, tích lũy được không ít kinh nghiệm, những kinh nghiệm này đều truyền miệng cho ta. Tuy rằng ta tu vi không cao, nhưng mà cũng đã tới Lôi Đình sơn năm lần, kinh nghiệm của sư phụ cộng thêm kinh nghiệm chính ta trải nghiệm. Có thể nói, ta đối với Lôi Đình sơn vô cùng hiểu biết.

Lâm Minh khẽ gật đầu, hắn cũng phát hiện điểm này, lúc trước võ giả áo đen chỉ dựa vào tiếng kêu của Lôi Đình tích dịch mà phán đoán ra được thực lực của Lôi Đình tích dịch, mà Lâm Minh lại nghe, tiếng kêu của hai loại Lôi Đình tích dịch này không có gì khác nhau.

Võ giả áo đen lại nói:

- Theo ta được biết, ở tầng dưới chót Lôi Đình sơn, không nên xuất hiện Lôi Đình tích dịch Luyện Cốt kỳ trở lên, mà bây giờ lại liên tiếp xuất hiện hai con. Trong đó lại có một con Ngưng Mạch kỳ, chuyện này không phải bình thường...

- Lôi Đình tích dịch có tộc đàn của mình, bên trong tộc đàn cũng phân chia địa vị, Lôi Đình tích dịch thực lực càng cao, địa vị lại càng cao, lãnh địa của chúng lại càng tiến gần đỉnh núi, bởi vì đỉnh núi có rất nhiều lôi đình lực, mà từ đỉnh núi đi xuống, lôi đình lực càng ngày càng ít.

- Tiếp tục nói.

Lâm Minh nói, Lôi Đình tích dịch này cùng với xã hội loài người có chút giống nhau. Võ giả cường đại tự nhiên nắm giữ tài nguyên tu luyện càng nhiều.

Thấy Lâm Minh cổ vũ, võ giả áo đen tinh thần phấn chấn, cũng không tiếp tục nơm nớp lo sợ, nói:

- Lôi đình lực trong một lãnh địa có hạn, không kẻ nào nguyện ý để cho kẻ khác hấp thu lôi đình lực, cho nên nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Lôi Đình tích dịch tuyệt đối sẽ không rời khỏi lãnh địa của mình. Nếu không sẽ phát sinh tranh đấu, nói cách khác, đẳng cấp cao Lôi Đình tích dịch không xuống núi, trừ phi...

Võ giả áo đen nói tới đây dừng một chút, lại nói:

- Ta đoán, không biết có phải đúng hay không.

- Ngươi nói đi, sai cũng không sao.

Lâm Minh nhìn ra băn khoăn của võ giả áo đen, mở miệng nói.

Là như vậy, ta đoán chắc hai con Lôi Đình tích dịch này là tự mình tiến hóa, chúng vốn chỉ có thực lực Dịch Cân kỳ mà thôi, bởi vì có cơ duyên nào đó, mới có thể tiến hóa đến Luyện Cốt đỉnh phong và Ngưng Mạch kỳ.

- Ồ? Có cơ duyên gì?

Lâm Minh nghe đến đây, cảm thấy hứng thú.

- Tiền bối chắc không biết, bởi vì lôi đình lực ở Lôi Đình sơn quá phong phú, cho nên có đôi khi sẽ dựng dục ra một ít thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính, mà Lôi Đình thảo chỉ là một loại bình thường nhất trong đó mà thôi.

- Nói như vậy, ngươi hoài nghi hai đầu Lôi Đình tích dịch này ăn được thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính nào đó?

Võ giả áo đen lắc đầu nói:

- Không phải ăn, Lôi Đình tích dịch thích nhất là thu thập, ví như Lôi Đình thảo này, Lôi Đình tích dịch rất thích nhìn thấy lãnh địa của mình có thêm một ít Lôi Đình thảo, như vậy lôi đình lực trong lãnh địa bọn họ sẽ càng thêm nồng đậm, so với ăn Lôi Đình thảo thì hiệu quả tốt hơn, cho nên bình thường Lôi Đình thảo mấy trăm năm, đều có Lôi Đình tích dịch đẳng cấp cao thủ hộ.

- Thọ mệnh của Lôi Đình tích dịch rất dài, thậm chí có một số Lôi Đình tích dịch thủ hộ một gốc Lôi Đình thảo tới năm, sáu trăm năm, chờ nó trưởng thành Lôi Đình thảo ngàn năm, mà trong lúc thủ hộ nó trưởng thành, Lôi Đình tích dịch cũng đạt được chỗ tốt rất lớn, so với trực tiếp ăn nó thì ưu đãi hơn nhiều. Nếu có thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính mà nói thì Lôi Đình tích dịch càng tiếc ăn nó, nhiều nhất chỉ tăng lên vài giai, sau đó thủ hộ nó trưởng thành, như vậy sẽ được lợi vô cùng.

Lâm Minh nói:

- Ta đã hiểu, ý của ngươi là nói hai con Lôi Đình tích dịch này bởi vì thủ hộ bảo bối nào đó mới tiến hóa, ta muốn biết, ngươi vì sao lại nói cho ta tin tức này? Tự ngươi ngày nào đó tìm lấy thiên tài địa bảo này không tốt sao?

Chương 201: Sào huyệt!

Võ giả áo đen cười khổ một tiếng, nói:

- Bản thân ta là muốn đào, vậy cũng phải có thực lực mới được, loại bảo bối này không nhất định chỉ có hai đầu Lôi Đình tích dịch coi chừng, rất có thể là một tộc quần Lôi Đình tích dịch nhỏ, ta đi qua, sợ rằng còn chưa đi đến sẽ chết.

- Cho dù là thuận lợi đi tới, lại may mắn không có gặp phải bất kỳ Lôi Đình tích dịch nào trông chừng, thiên tài địa bảo Lôi hệ này cũng không phải là ta có thể với tay dây máu ăn phần, loại vật này, bên trong hàm chứa lực lôi đình cường đại, đừng nói là thiên tài địa bảo Lôi hệ, cho dù là Lôi Đình thảo năm trăm năm ta cũng không thu được.

Võ giả áo đen vừa nói vừa chỉ chỉ thanh niên Dịch Cân kỳ nằm trên mặt đất kia.

Lâm Minh nói:

- Bất kể ngươi phỏng đoán có đúng hay không, tình báo này của ngươi đối với ta mà nói cũng rất có giá trị, nói như vậy, ngươi muốn thù lao như thế nào?

Võ giả áo đen trong lòng vui mừng, hắn quả thật tồn tại tâm tư như thế, đối phương ăn thịt, hắn có thể húp chút nước là tốt, hắn do dự một chút, nói:

- Ta lại không biết có phải là thật có bảo vật hay không, nói thù lao vẫn còn sớm, chẳng qua là... Tiền bối có thể xuất thủ cứu sư đệ của ta trước hay không, nếu như chậm thêm một thời gian ngắn nữa, cả đời này của hắn có thể đều phải tàn tật...

Võ giả áo đen nói tới đây cũng có chút khó xử, đối phương nếu là một lão yêu quái không biết bao nhiêu tuổi, sợ rằng có thể đã nghe được hắn và sư đệ hắn nói chuyện với nhau lúc trước, hắn chỉ có thể hy vọng vị cao nhân này không nên so đo.

Quả nhiên Lâm Minh nói:

- Không thành vấn đề.

Đối với loại lũ tiểu nhân vật nằm trên mặt đất này, Lâm Minh quả thật lười so đo.

Hắn lấy ra bình đan dược nhỏ từ trong Tu Di giới, đi tới bên người song bào thai nữ tử.

Dùng linh hồn lực dò xét hơn phân nửa thân thể thanh niên bị đốt trọi, Lâm Minh phát hiện trong cơ thể hắn lưu lại không ít lôi đình lực bạo ngược, cũng là bởi vì những thứ lôi đình lực này tàn phá. Cho nên thanh niên này mới mạng ở sớm tối.

Lâm Minh nắm tay của tên thanh niên lên, phát động Lôi Linh trong cơ thể, dễ dàng rút lôi đình lực trong cơ thể thanh niên ra, hấp thu toàn bộ lôi đình lực đến bên trong Lôi Linh.

Tiếp theo hắn lấy ra một viên dược hoàn, tiện tay b ắn ra, dược hoàn trực tiếp đi vào trong miệng thanh niên.

Hai tỷ muội mặc dù không biết Lâm Minh đút thuốc gì cho nhị sư huynh, nhưng là chỉ xem bộ dạng sáng bóng của đan dược kia còn có mùi thuốc nồng nặc tản mát ra, là có thể đoán được đây tuyệt đối là linh đan có giá trị không rẻ.

Nghe nói linh đan cao cấp, một viên giá trị trên ngàn lượng vàng cũng là chuyện bình thường không hệ trọng, thậm chí còn có đan dược trên vạn lượng vàng, có thể trực tiếp tăng tu vi của võ giả lên.

Nếu là thật sự có thể có được loại đan dược như vậy thì tỷ muội chính mình cũng không cần vì Dịch Cân kỳ mà đau khổ làm liều a, nghĩ tới đây, ánh mắt hai tỷ muội nhìn Lâm Minh đều có chút hâm mộ cùng nóng rực lên.

Lôi đình lực đã bị Lâm Minh di trừ, hơn nữa đan dược rất nhanh đã thấy hiệu quả, vốn là thanh niên đã hôn mê hừ nhẹ một tiếng.

Tỉnh lại, hắn mờ mịt nhìn ra bốn phía, đả kích trầm trọng để cho hắn nhất thời không nhớ ra được vừa mới xảy ra chuyện gì.

- Tốt lắm.

Lâm Minh tùy ý đứng lên, nói với võ giả áo đen:

- Chúng ta có thể đi.

- Ừm, cảm ơn tiền bối.

Võ giả áo đen muốn để tỷ muội song sinh lại ở chỗ này chiếu cố nhị sư đệ, nhưng là không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là mang theo bọn họ cùng đi.

Võ giả áo đen nghiên cứu cực kỳ sâu về dấu chân cùng dấu vết hoạt động của Lôi Đình tích dịch, cho dù là đi tới tảng đá cứng rắn trên mặt đất, dưới tình huống dấu chân đã bị chặt đứt, hắn vẫn căn cứ theo mùi cùng dấu vết, nhắm chuẩn xác lộ tuyến lúc đến của Lôi Đình tích dịch.

Cuối cùng, hắn mang theo Lâm Minh tập trung về sào huyệt của hai đầu Lôi Đình tích dịch.

- Chính là chỗ đó, ở phía sau tảng đá lớn đó.

Võ giả áo đen chỉ chỉ một chỗ huyệt động cực kỳ bí mật ở không xa, huyệt động kia toàn bộ là từ quặng nguyên từ tạo thành, thoạt nhìn tối như mực, giống như miệng khổng lồ của dã thú.

Lâm Minh dùng linh hồn lực dò xét một phen, bên trong huyệt động quả nhiên tản mạn lôi đình lực mãnh liệt ra phía ngoài, một chuyến này tới đúng rồi.

Cũng nhờ có võ giả áo đen này, nếu không hắn căn bản là tìm không được nơi này.

Lâm Minh nói:

- Các ngươi ở bên ngoài chờ là được rồi, ta đi vào.

Nếu như dời tảng đá lớn kia đi, độ rộng của hang động vượt qua một trượng, vừa lúc đủ cho một đầu Lôi Đình tích dịch thông qua, xem ra tảng đá này là Lôi Đình tích dịch vì che giấu huyệt động mà đặc biệt đưa đến, tựa như một đạo môn, mỗi lần xuất nhập đều phải đóng cửa lại.

Lâm Minh tản ra linh hồn lực, rụt rè cẩn thận đi vào trong huyệt động, hoàn cảnh bên trong âm u ẩm ướt. Tuy nhiên không thể ảnh hưởng đến cảm giác của Lâm Minh.

Hắn đại khái đi khoảng cách vài chục trượng, phía trước trở nên rộng mở trong sáng, trong huyệt động h một chỗ không gian cực kỳ rộng lớn. Mặt đất khắp nơi đều có vũng nước, thỉnh thoảng có thể nghe được thanh âm “lạch cạch, lạch cạch” của giọt nước, lọt vào tai rõ ràng.

- Cảnh sắc nơi này cũng không tệ.

Lâm Minh thầm nghĩ trong lòng, nhưng trong lòng luôn luôn vẫn duy trì cảnh giác cao độ, đúng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên rùng mình, cảm giác được một cỗ sát ý khóa chính mình lại, một loại cảm giác nguy hiểm cực độ từ đáy lòng dâng lên, sau một khắc, hồng quang chợt lóe, một đạo lôi đình không hề báo trước bổ vào trên người Lâm Minh!

- Lôi Đình tích dịch.

Trong nháy mắt Lâm Minh rút Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ra, đầu Lôi Đình tích dịch này so với hai đầu trước gặp phải đều mạnh hơn, tia chớp màu đỏ tràn vào thân thể của mình càng thêm bạo ngược, mặc dù Lâm Minh có Lôi Linh cũng không thể áp chế trong nháy mắt.

Mà đúng lúc này, Lôi Đình tích dịch núp trong bóng tối kia gào lên, liên tiếp bảy tám đạo lôi đình màu đỏ như bão tố oanh kích ở trên người Lâm Minh.

“Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!”.

Nham thạch cũng bị chém đứt, mà Lâm Minh tựu đứng ở trung tâm lôi đình này, tất cả lôi đình lực toàn bộ đều bị hắn hấp thu hết, cảm giác tê dại mãnh liệt cùng đau đớn vọt tới như thủy triều, vừa bắt đầu Lâm Minh có chút khó chịu, nhưng là theo đại lượng lôi đình lực bị hấp thu, Lâm Minh cũng là mơ hồ cảm thấy hưng phấn.

- Hảo gia hỏa, là một đầu Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, chưa chắc đã kém so với Xi Cốt Đả.

Nhận rõ thực lực của Lôi Đình tích dịch này, Lâm Minh hết sức hưng phấn, không nghi ngờ chút nào, đầu Tích Dịch này cũng là dựa vào dị bảo Lôi thuộc tính kia mới có thể tiến hóa thành công.

Lôi Đình tích dịch cũng phát hiện lôi đình lực lúc bình thường mọi việc đều thuận lợi oanh kích ở trên người Lâm Minh không có hiệu quả gì, nó gào thét một tiếng, xông về phía Lâm Minh, muốn đẩy Lâm Minh đụng vào trên tường đá, biến thành thịt nát.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chân trái lui về phía sau một bước, để ở nham thạch giống như sắt đúc, rồi sau đó hai cánh tay Lâm Minh giơ lên cao, cả người bột phát chân nguyên, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như núi cao nặng nề đập phá xuống.

Ầm!

Một thương của Lâm Minh nện ở trên sống lưng Lôi Đình tích dịch, cùng lúc đó, thân thể của hắn mượn lực nhảy dựng lên, mà Lôi Đình tích dịch kia lại mạnh mạnh mẽ mẽ đụng vào phía trên nham bích, cả huyệt động cũng là chấn động mạnh một cái, đại lượng đá vụn đổ rào rào lăn xuống.

Võ giả áo đen cùng hai tỷ muội lưu lại ở bên ngoài sơn động nghe thấy tiếng thú hô cùng tiếng va chạm kịch liệt bên trong, sắc mặt đều có chút trắng bệch.

Hai tỷ muội thậm chí đang suy nghĩ có nên rời đi trước một chút hay không, vạn nhất vị tiền bối cao nhân kia ở bên trong có một điều không hay xảy ra, rồi sau đó hung thú lao ra, các nàng sẽ phải chôn theo a.

- Sư huynh, ngươi xem chúng ta không phải là...

- Không có chuyện gì.

Võ giả áo đen khoát tay áo, nghe tiếng hô, hắn có thể đoán được thực lực của đầu Lôi Đình tích dịch bên trong kia, hẳn không phải là đối thủ của Lâm Minh.

Hắn vốn tưởng rằng hai đầu Lôi Đình tích dịch một đực một cái lúc trước gặp phải là vợ chồng, hiện tại mới biết được, chúng nó chỉ sợ là mẫu tử, mà này đầu trong huyệt động này, mới là Tích Dịch giống đực trưởng thành lợi hại nhất.

Sưu!

Lôi Đình tích dịch quất một đuôi ra, Lâm Minh điên cuồng gào thét một tiếng, Luyện Lực Như Tơ bột phát, giơ thương không chút do dự nghênh đón cái đuôi đập phá đi xuống.

Răng rắc!

Kim thạch đập vào nhau nổ tung, Trọng Huyên Nhuyễn Ngân Thương của Lâm Minh bị cong lại thành trăng tròn!

Mặc dù Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương có co dãn rất tốt, cũng không chịu nổi phản chấn của lực đánh vào khổng lồ như thế, võ giả bình thường đã sớm vỡ vụn gan bàn tay thậm chí gãy xương cánh tay.

Song sau khi Lâm Minh tiến vào Vu Thần tháp, đã cường tráng lên rất nhiều, thế nhưng ngạnh sinh sinh chống được lực trùng kích của lần này, ngược lại là đuôi của Lôi Đình tích dịch bị Luyện Lực Như Tơ đánh cho bị thương.

- Chết.

Lâm Minh không hề lãng phí thời gian nữa, trực tiếp mở Tà Thần lực Lôi Hỏa Sát!

Đối phó với cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong, Lâm Minh chỉ có thể dùng được một chiêu mạnh nhất, cùng lắm thì đi núp trong sơn động khôi phục, không khôi phục tới đỉnh trạng thái tới đỉnh phong thì sẽ không đi ra ngoài nữa.

Lôi Hỏa đan vào cùng một chỗ, trong nháy mắt tách ra quang hoa sáng lạng chói mắt trong sơn động u ám, phảng phất giống như một mặt trời dâng lên trong sơn động trống rỗng.

Tia sáng chói mắt mãnh liệt phóng ra cả phía ngoài sơn động, làm cho võ giả áo đen cùng hai thiếu nữ sinh đôi ở ngoài cũng mờ mắt không ra, ngay sau đó bọn họ chỉ nghe một tiếng ầm vang, so với tiếng hô của Lôi Đình tích dịch lúc trước còn muốn vang dội hơn không chỉ gấp mười lần!

Một đạo sóng xung kích nhìn bằng mắt thường thấy từ trong huyệt động màu đen lao ra, vốn là tảng đá lớn ngàn cân dùng để làm cửa ở huyệt động kia liền giống bị gậy bóng ngựa trong môn pô- lô đánh trúng, trong nháy mắt bay ra ngoài.

Cả sơn động, bao gồm cả mặt đất nham thạch dưới chân bọn họ cũng rung động kịch liệt, đại lượng đá rơi từ đỉnh núi lăn xuống, thậm chí trong nháy mắt đó, hai thiếu nữ cũng hoài nghi huyệt động này sắp lún xuống.

Lúc này, ở trong sơn động, đại lượng máu tươi trào ra đã nhiễm đỏ mặt đất, Lâm Minh chống Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, nhìn thi thể Lôi Đình tích dịch khổng lồ trước mắt, thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

Mặc dù sau khi tiến vào Vu Thần tháp, thực lực Lâm Minh tăng lớn, nhưng là tương đối ứng với Lôi Hỏa Sát, chân nguyên mà Lôi Hỏa Sát cần dùng cũng tăng nhiều.

Dùng tới một lần, Lâm Minh vẫn là sẽ bị rút đi đến gần bốn thành chân nguyên, tiêu hao tương đối lớn.

Tiện tay vứt một viên đan dược vào trong miệng, lấy ra một viên Chân Nguyên thạch không ngừng hấp thu chân nguyên bên trong, chẳng qua là hơi khôi phục một chút, Lâm Minh liền đứng lên tiếp tục đi tới bên trong sơn động, hắn thậm chí không kịp lấy Lôi châu trong Lôi Đình tích dịch đã chết kia ra.

Lâm Minh đã dùng linh hồn lực dò xét qua, trong sơn động không còn những địch nhân khác cùng uy hiếp nữa, mà ở cuối sơn động, một gốc cây trúc màu đỏ tựu cắm rễ ở trên mặt đất quặng nguyên từ cứng rắn, quật cường sinh trưởng.

Phía trên thân cây trúc quấn quanh lấy ba tia chớp màu đỏ nổ đùng đoàng, lá trúc bén nhọn như lợi kiếm.

Lôi đình lực vô cùng cường đại, liên tục không ngừng phun ra từ trong cây trúc này, không nghi ngờ chút nào, cũng là bởi vì cây trúc này, lôi đình lực trong cái sơn động này mới có thể dồi dào như thế.

Cây trúc này hiển nhiên chính là thiên tài địa bảo Lôi hệ trong miệng võ giả áo đen.

Chương 202: Tử điện thần trúc!

Lâm Minh nhìn gốc cây lôi trúc màu đỏ, có thể cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong đó.

Trong lòng hắn vui mừng, đang chuẩn bị ngắt lấy, đột nhiên nghĩ đến ngắt lấy loại thiên tài địa bảo này có thể có điều kiêng kị hay không?

Hắn chưa từng gặp qua lôi trúc này, nhưng là võ giả áo đen có lẽ đã từng nghe thấy, nghĩ tới đây, Lâm Minh ép thanh âm thành chùm, gọi võ giả áo đen đi vào.

Võ giả áo đen luôn luôn thấp thỏm chờ chực ở ngoài sơn động, hắn sợ suy đoán của mình có vấn đề, khiến cho Lâm Minh tức giận, mặc dù lúc trước Lâm Minh nói vô luận chính xác hay không, cũng không quan hệ, nhưng là ai cũng không cam đoan hắn có thể lật lọng hay không.

Đúng lúc này, thanh âm Lâm Minh vang lên bên tai hắn, chỉ có năm chữ ngắn ngủi “vào sơn động tìm ta”.

Võ giả áo đen trong lòng căng thẳng, cắn răng, nói với tỷ muội song sinh cùng thiếu niên Luyện Tạng kỳ:

- Theo ta đi vào.

Một đường rụt rè cẩn thận, bởi vì ánh sáng mờ mờ, hai thiếu nữ sinh đôi cảm giác đụng phải thứ gì đó, cúi đầu vừa nhìn, một đầu Lôi Đình tích dịch màu đỏ to lớn tựu nằm ở trên mặt đất nham thạch, cô bé không tự chủ kinh hô một tiếng.

- Không có chuyện gì, đã chết.

Võ giả áo đen nói.

Nhìn lân giáp màu đỏ thẫm của Lôi Đình tích dịch chết đi, võ giả áo đen âm thầm kinh hãi, đây cũng là Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, cho dù là sư phụ đụng phải nó, cũng là bị miểu sát trong nháy mắt, nhưng là hiện tại tựu chết như vậy.

Đoàn người đi thẳng đến cuối sơn động, võ giả áo đen thấy Lâm Minh đứng ở chỗ này, còn có cây trúc đỏ ngầu như máu trước mặt Lâm Minh kia, hắn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chính mình phỏng đoán không sai!

Lâm Minh chỉ vào hồng trúc hỏi:

- Ngươi nhận biết vật này chứ?

Võ giả áo đen lúc này mới đem ánh mắt chuyển dời đến phía trên hồng trúc, mới vừa rồi không có nhìn kỹ, lúc này nhìn kỹ, hắn nhất thời thất kinh:

- Cái này... Cái này giống như là Tử Điện thần trúc!

- Ừm? Tử Điện thần trúc?

Lâm Minh nhìn cây trúc màu đỏ này, cùng với tia chớp màu đỏ phía trên cây trúc, không rõ vì sao không gọi nó là Xích Điện thần trúc.

Võ giả áo đen nhìn thấu ngờ vực của Lâm Minh, nói:

- Đây là bởi vì góc cây trúc này còn không có lớn lên, Tử Điện thần trúc, chín mươi năm là măng, có màu trắng, chín trăm năm là ấu trúc, có màu đỏ, chín ngàn năm là trúc trưởng thành, có màu tím.

Lâm Minh nói:

- Nói như vậy đây chỉ là một ấu trúc?

- Ừm!

- Như vậy...

Trong lòng Lâm Minh khe khẽ thất vọng, cho dù là thiên tài địa bảo, nhưng dù sao chỉ là một khỏa ấu trúc, lực lượng ẩn chứa tự nhiên có hạn.

Võ giả áo đen phát hiện vẻ thất vọng của Lâm Minh, nói:

- Tiền bối, mặc dù chỉ là ấu trúc chín trăm năm. Nhưng là hết sức trân quý, hơn nữa, có ấu trúc, liền có thể trồng thành trúc, Tử Điện thần trúc này, chỉ có thành trúc mới có thể sinh măng, mỗi chín ngàn năm, sinh ra một gốc cây, măng nho nhỏ này sẽ chui vào ở bên trong quặng nguyên từ, giống như Xuyên Sơn Giáp khoan thành động ở bên trong. Gặp phải nơi thích hợp sẽ phá thạch chui ra, trưởng thành măng màu trắng.

- Nga?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, nói:

- Ngươi là nói, phía trên Lôi Đình sơn này còn có một khỏa Tử Điện thần trúc trưởng thành?

- Ừm, nếu như không hoàn toàn ngoài ý muốn thì sẽ là như vậy, hơn nữa cây trúc này hẳn là đã trưởng thành hơn chín ngàn chín trăm năm.

Một gốc cây Tử Điện thần trúc, sinh ra măng phải cần chín ngàn năm, hiện tại măng mà nó sinh ra đã trưởng thành ấu trúc chín trăm năm, như vậy niên kỷ của trúc trưởng thành vừa vặn là chín ngàn chín trăm năm.

- Chín ngàn chín trăm năm...

Lâm Minh khẽ cau mày. Nghe nói lôi đình phía trên Lôi Đình sơn này đã xuất hiện hơn một vạn năm, cây trúc này cơ hồ thọ cùng Lôi Đình sơn!

Lâm Minh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ đến, trúc trưởng thành này không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là đang ở đỉnh núi Lôi Đình sơn!

Nhưng là, chút thực lực hiện tại này của chính mình, gặp phải Lôi

Đình tích dịch màu lam tương đương với võ giả Hậu Thiên cũng chỉ có thể chạy trốn, làm sao có thể đi tới đỉnh núi?

Nơi đó chính là có Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với Tiên Thiên võ giả trong truyền thuyết!

Hơn nữa sợ rằng còn không chỉ có một đầu.

Cho dù Lâm Minh có thể chống chọi hạ được tia chớp mà Lôi Đình tích dịch màu tím phun ra, cũng không thể chống được công kích bản thể của chúng nó.

Lôi Đình tích dịch, trong cơ thể lưu động máu huyết Giao Long, cũng không phải là hung thú bình thường.

Mặc dù biết rõ hy vọng xa vời, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp. Nhưng là Lâm Minh vẫn quyết định trèo lên Lôi Đình sơn một lần, cho đến khi chính mình thật sự bò tới cực hạn, không cách nào đi tới nửa bước nữa mới thôi, nếu không hắn không cam lòng.

Lâm Minh hỏi võ giả áo đen:

- Hái Tử Điện thần trúc xuống có cái gì can kiêng kị không?

Võ giả áo đen nói:

- Tử Điện thần trúc đao thương khó làm thương tổn, chỉ có dùng lôi đình lực mới có thể cắt ra, tuy nhiên tiền bối, loại thần trúc này tạo thành không dễ, ngưng tụ linh mạch của Lôi Đình sơn, nếu như có thể, hy vọng tiền bối có thể lưu lại rễ trúc, như vậy, qua hơn mấy trăm ngàn năm nữa, lại có một gốc cây Tử Điện thần trúc mới lớn lên.

- Ta biết rồi.

Lâm Minh gật đầu, thu thiên tài địa bảo, không nên hủy cái mạch kia, nếu không sẽ trở thành chuyện tình người người oán trách, dù sao loại vật này điều kiện tạo thành cực kỳ không dễ, cần đủ loại cơ duyên xảo hợp cùng môi trường đặc thù mới có thể tạo thành.

Võ giả bình thường cũng sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy định bất thành văn này, vậy cũng là tích một chút đức vì mình.

Lâm Minh rút ra một cây đao, lưỡi đao sáng như tuyết, hàn quang tùy ý, đây rõ ràng là vật bảo khí nhân giai thượng phẩm mà Hỏa Công lưu lại, cũng là bội đao của Hỏa Công.

Lúc võ giả áo đen thấy cây đao này tim đập cũng dừng lại, hai thiếu nữ sinh đôi hô hấp lại càng dồn dập lên, ánh mắt nhìn đao tràn đầy nóng bỏng.

Các nàng đừng nói là bảo khí nhân giai thượng phẩm, cho dù là bảo khí nhân giai hạ phẩm, cũng không nhìn thấy vài lần, sư phụ của bọn họ có một thanh bảo kiếm nhân giai hạ phẩm, làm cho hai tỷ muội các nàng hâm mộ đã lâu.

Lâm Minh cũng không thèm để ý lộ tài, lấy thực lực bây giờ của hắn, đeo bảo khí nhân giai thượng phẩm mặc dù khoa trương, nhưng là giữ được.

Quán chú chân nguyên lực đến bên trong Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần, lôi đình lực liên tục không ngừng bị thúc giục đi ra ngoài, bảo đao sáng như tuyết nhất thời bịt kín một tầng điện quang màu tím.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nhắm ngay vào chỗ tương liên ở rễ cây Tử Điện thần trúc, chém xuống một đao!

Xịch!

Không khó khăn như trong tưởng tượng, thần trúc đỏ ngầu như máu cứ như vậy ngã xuống, vết cắt bóng loáng trong như gương.

Lâm Minh đưa tay đi đón, võ giả áo đen kinh hô một tiếng, phía trên Tử Điện thần trúc này hàm chứa lôi đình lực táo bạo, võ giả bình thường sờ vào sẽ hóa thành than cốc, bất quá nghĩ đến thực lực của Lâm Minh, ngạnh kháng lôi cầu của Lôi Đình tích dịch cũng không có chuyện, vì vậy sẽ không có vấn đề gì.

Quả nhiên sau khi Lâm Minh bắt được Tử Điện thần trúc, chẳng qua là thân thể cứng đờ, cũng không có khác thường, thậm chí ngay cả y phục cũng không có chuyện.

- Lực lôi điện thật là mạnh!

Trong lòng Lâm Minh than thở. Hồng trúc chín trăm năm đã có lực lượng mạnh như vậy, nếu như là trúc tím chín ngàn năm thì sao? Không cách nào tưởng tượng.

Đáng tiếc, cây trúc này là lấy quá sớm, còn không có trưởng thành.

Mặc dù không ôm hy vọng, Lâm Minh vẫn hỏi một câu:

- Tử Điện thần trúc có khả năng dời tới nơi khác để nuôi sống hay không?

- Cái này không được, Tử Điện thần trúc phải sinh trưởng ở địa phương nồng nặc lôi tố, tỷ như Lôi Đình sơn này. Hơn nữa trúc có kiêu ngạo, sẽ không để bị người nuôi sống.

- Ừm, ta hiểu.

Lâm Minh thu Tử Điện thần trúc vào Tu Di giới, nhìn về một nhóm bốn người võ giả áo đen.

Hắn thấy trong tay hai thiếu nữ sinh đôi xách theo hai cây kiếm, khe khẽ trầm ngâm, nói:

- Rút kiếm của các ngươi ra ngoài xem một chút.

- A... Được.

Hai thiếu nữ biết điều một chút rút bội kiếm ra, nhuyễn kiếm tinh cương, đối với thợ rèn phàm nhân mà nói. Chế tạo ra kiếm như vậy đã không dễ, nhưng là so với kiếm bảo khí do Luyện Khí sư chế tạo còn kém xa.

Ngón tay Lâm Minh động một chút phía trên Tu Di giới, ba cây kiếm bảo khí nhân giai hạ phẩm liền xuất hiện trong tay.

Thấy kiếm quang sáng như tuyết phát sáng, ánh mắt của tỷ muội song sinh cũng thẳng, chẳng lẽ... Trong lòng các nàng không thể tránh khỏi sinh ra một cỗ ý niệm trong đầu, điều này làm cho các nàng tim đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô, kiếm này là cho các nàng sao? Mình cũng có thể có bảo khí sao?

- Tặng các ngươi.

Lâm Minh tiện tay cắm ba cây kiếm cắm trên mặt đất, kiếm phong sắc bén, trực tiếp cắm vào trong quặng nguyên từ. Những kiếm này đương nhiên là do Hỏa Công tạo nên, ba mươi vật bảo khí nhân giai hạ phẩm, Lâm Minh giữ lại cũng vô dụng, đúng lúc đưa người ta, không thể không nói, bảo khí nhân giai hạ phẩm do Hỏa Công tạo nên vẫn là rất không tệ, so với bảo khí nhân giai hạ phẩm bình thường tốt hơn mấy phần.

- Cho... Cho chúng ta.

Tỷ muội song sinh còn có cả võ giả Luyện Tạng kỳ kia cũng cảm thấy đầu muốn hôn mê, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, mình cũng có phần, hơn nữa còn là bảo khí mà bọn họ tha thiết ước mơ!

Lâm Minh nói:

- Các ngươi tốt nhất cẩn thận hảo hảo thu về. Nếu không rất có thể bị người ta thấy, ba vật bảo khí, võ giả Luyện Cốt đỉnh phong cũng sẽ động tâm.

- Ừm, ừm.

Hai tỷ muội cuống quít gật đầu, ánh mắt nhìn lại Lâm Minh tràn đầy cảm kích cùng sùng bái.

Lúc này, Lâm Minh nhìn về võ giả áo đen, võ giả áo đen tim đập tăng nhanh. Hắn nhìn ra, Lâm Minh tiện tay lấy ra ba vật bảo khí nhân giai hạ phẩm cũng là mặt hàng đứng đầu, mà lúc Lâm Minh đưa cho bọn họ ánh mắt nháy cũng không nháy mắt một cái. Tựa như đưa ra ba miếng sắt vụn, cái này nói ít cũng phải tám, chín ngàn lượng vàng a!

Không biết mình sẽ được cái gì? Võ giả áo đen trong lòng tràn đầy kích động, mong đợi cùng thấp thỏm.

Lâm Minh nhìn về phía võ giả áo đen, nói:

- Vũ khí của ngươi là côn, rất không đúng dịp, ta không có côn bảo khí, cũng là có một cái Tử Ô Đạn Thiết thương, tuy nhiên bởi vì là vũ khí ta từng dùng, cho nên không thể cho ngươi.

Lâm Minh nói tới đây, võ giả áo đen hơi thất vọng, tuy nhiên ngay sau đó, lời nói tiếp theo của Lâm Minh lại làm cho hắn mừng rỡ trong lòng.

Lâm Minh nói:

- Như vậy, đan dược dùng để tu luyện, hai vạn lượng vàng, công pháp, ngươi chọn một mà thôi.

Đan dược dùng để tu luyện, hai vạn lượng vàng, còn có công pháp?

Võ giả áo đen miệng đắng lưỡi khô, nếu như không cách nào đạt tới Ngưng Mạch kỳ thì hai vạn lượng vàng cả đời này hắn cũng đừng nghĩ kiếm được, về phần đan dược dùng để tu luyện lại càng là thứ võ giả tha thiết ước mơ, hơn nữa đan dược mà vị tiền bối này lấy ra, chắc là linh đan giá trị liên thành.

Trong lòng võ giả áo đen trải qua một phen thiên nhân giao chiến, hắn vẫn là nói:

- Ta muốn công pháp!

So sánh với đan dược hoàng kim, công pháp mới là trọng yếu nhất, là căn cơ của võ giả.

- Tốt, bất quá ta cảnh cáo ngươi, công pháp này ngươi tốt nhất không nên công khai, nếu không có thể có họa sát thân.

Lâm Minh lật tay lên, một khối ngọc giản tựu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đây là công pháp nhân giai trung phẩm mà Hỏa Công lưu lại sau khi chết, bộ công pháp này cũng không thuộc về Thất Huyền cốc, nếu không Lâm Minh cũng không dám giao nó ra, không có gì bất ngờ xảy ra thì đây công pháp mà Hỏa Công giết võ giả khác để cướp đoạt, tóm lại, lai lịch của nó có vấn đề, Lâm Minh không muốn cầm đi gia tộc, để tránh có phiền toái, vừa lúc đưa cho người Nam Cương.

Võ giả áo đen nhận lấy, linh hồn lực chìm vào trong đó, nhất thời mừng rỡ:

- Công pháp nhân giai trung phẩm!

Chương 203: Gần tới đỉnh núi!

Một bộ công pháp nhân giai trung phẩm có thể tuyệt đối không chỉ hai vạn lượng vàng, mặc dù Lâm Minh nói bộ công pháp này có thể rước lấy họa sát thân, tuy nhiên so sánh với giá trị khổng lồ mà công pháp mang đến, liều lĩnh mạo hiểm coi là cái gì.

Võ giả áo đen càng ngày càng cảm thấy, nói cho Lâm Minh tin tức về Tử Điện thần trúc là một quyết định sáng suốt. Nếu không đừng nói hắn căn bản mất mạng để đạt được thần trúc, cho dù là lấy xuống, hắn cũng không tiện bán ra, loại cấp bậc này chính là bảo vật, hắn bán ra chỉ sợ cũng bị ăn tới mức ngay cả xương cũng đều không thừa.

- Máu của Lôi Đình tích dịch, các ngươi cũng có thể mang đi, ta không cần.

Lâm Minh nói, Lôi Đình tích dịch bởi vì có huyết mạch Giao Long, máu của chúng nó có giá trị dược dụng rất lớn, nếu như dùng một thùng máu của chúng nó để tắm thì có thể cường thân kiện thể.

Bốn người võ giả áo đen mừng rỡ gật đầu, đây cũng là một khoản thu vào không rẻ. Máu của một đầu Lôi Đình tích dịch màu đỏ tương đương với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, ít nhất cũng có thể bán ra một hai ngàn hoàng kim.

- Tốt lắm, chúng ta chia tay ở chỗ này, chuyện ngày hôm nay, ta không hy vọng có người thứ hai biết, nếu không...

Lâm Minh cũng không nói gì nữa, ý tứ cảnh cáo đã rất rõ ràng, thật ra thì hắn cũng không phải thật sự sợ người khác biết, chẳng qua là không thích phiền toái.

Võ giả áo đen co cổ lại, vội vàng gật đầu, chuyện này duy nhất giấu giếm không được chính là sư phụ của bọn họ, tuy nhiên sau khi nhận được bộ công pháp nhân giai trung phẩm này, võ giả áo đen cũng định không trở về sư môn, nếu như trở về, đối mặt với sư phụ, bảo khí, ngọc giản công pháp bọn họ lấy được, còn có thể là của mình sao?

Chẳng những là võ giả áo đen, hai thiếu nữ sinh đôi cũng suy nghĩ chuyện đồng dạng, thật vất vả mới lấy được bảo khí kiếm, tay còn không có làm nóng, các nàng cũng không muốn bị sư phụ lấy danh nghĩa gìn giữ để lấy đi.

Lại nói tiếp, các nàng đầu nhập vào sư môn lâu như vậy, còn không có nhận được chỗ tốt thực tế từ sư phụ nơi đó.

Sau khi Lâm Minh đi, võ giả áo đen liên hợp tỷ muội song sinh còn có tiểu sư đệ thương lượng một chút, mấy người thoát khỏi sư môn thành lập một cái bang hội mới, bằng vào công pháp nhân giai trung phẩm Lâm Minh lưu lại tạo ra một chút tiếng tăm, đây là nói sau.

Sau khi chia tay cùng đoàn người võ giả áo đen, Lâm Minh liền tìm một chỗ an toàn, bắt đầu hấp thu lôi đình lực trong Tử Điện thần trúc.

Tia chớp màu đỏ này, so với tất cả tia chớp Lâm Minh hấp thu lúc trước cũng bạo ngược hơn.

Lâm Minh không có gấp gáp, mà là ngồi nghỉ ngơi trước, đem chân nguyên hao tổn lúc trước hoàn toàn bổ sung xong, tiện đà tiến vào Không Linh võ ý, điều chỉnh tâm linh đến trạng thái hoàn toàn Không Minh.

Tiếp theo hắn lấy Tử Điện thần trúc từ trong Tu Di giới ra.

Hai tay nắm ở thần trúc, Lâm Minh bắt đầu dẫn đường cho lôi đình lực trong Tử Điện thần trúc chảy vào trong cơ thể của mình.

Sau khi lôi đình lực đỏ ngầu tiến vào trong kinh mạch Lâm Minh tựu giống như ngựa hoang mất dây cương, cương quyết bướng bỉnh, nếu như là võ giả bình thường, cho dù là tu vi đến Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ. Tùy ý để lôi đình màu đỏ bạo ngược này du tẩu bên trong nội tạng trong cơ thể chính mình, cũng sẽ bị phá hư kinh mạch, do đó trọng thương thậm chí tử vong.

Nhưng là Lôi Linh tồn tại trong cơ thể Lâm Minh, tia chớp bạo ngược hơn nữa, cuối cùng cũng không chống đỡ được Lôi Linh, cuối cùng cũng sẽ bị từ từ hấp thu hết.

Cứ như vậy, Lôi Linh nho nhỏ giống như tằm nhả tơ đầy sức sống, không ngừng từng bước xâm chiếm lôi đình lực ẩn chứa trong Tử Điện thần trúc, lúc này Lâm Minh trừ bỏ cảm nhận được một chút cảm giác tê dại, không có cảm giác thống khổ đặc biệt.

Lâm Minh ước chừng ngồi xuống nửa canh giờ. Rốt cuộc hoàn toàn hấp thu cỗ lôi đình lực này, nội thị hạt giống Tà Thần, Lâm Minh vui mừng phát hiện, sau khi hấp thu Tử Điện thần trúc, năng lượng Lôi Linh tăng thêm hơn năm thành.

Chỉ là một ấu trúc chín trăm năm, liền có thể để cho lực lượng Lôi Linh gia tăng thêm năm thành, nếu như là trúc trưởng thành thì sao a?

Trong lòng Lâm Minh tràn đầy mong đợi, chỉ tiếc, muốn tìm tới khỏa trúc trưởng thành này, hy vọng hết sức xa vời.

Sau khi hấp thu hết Tử Điện thần trúc. Lâm Minh một đường hướng về phía trước.

Càng đi lên, Lôi Đình tích dịch càng nhiều.

Những con Lôi Đình tích dịch này cũng là hung thú cao đẳng ẩn chứa huyết mạch Giao Long, mặc dù Lôi Đình tích dịch bên ngoài Lôi Đình sơn huyết mạch tương đối nhạt, nhưng cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

Lúc Lâm Minh đến gần sườn núi, đã cảm thấy cố hết sức.

Sưu!

Thương khí phá toái hư không, một thương của Lâm Minh đâm vào thân thể của một đầu Tích Dịch to lớn màu đỏ, chân nguyên chấn động bột phát ra. Đầu Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Ngưng Mạch trung kỳ lúc này chết bất đắc kỳ tử.

||||| Truyện đề cử: Cao Thủ Hạ Sơn, Ta Là Tiên Nhân |||||

Sau khi dung hợp Nghịch Lân Chi Huyết, Luyện Lực Như Tơ của Lâm Minh sinh sôi không ngừng, cho dù chân nguyên tiến vào trong cơ thể địch nhân cũng không dễ dàng bị hao mòn. Uy lực cường đại không chỉ tăng lên một chút, nếu không chỉ dựa vào chân nguyên công kích, Lâm Minh rất khó giết chết một đầu Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, dù sao lực phòng ngự thân thể của Lôi Đình tích dịch xa xa cao hơn võ giả đồng cấp loài người.

Lâm Minh thở dài ra một hơi, đào Lôi châu trong thân thể Lôi Đình tích dịch ra, ý niệm vừa động, lôi đình lực ẩn chứa trong Lôi châu liền dọc theo kinh mạch Lâm Minh chảy vào thân thể của hắn, đây đã là đầu Lôi Đình tích dịch thứ hai mươi bị giết chết, thông qua không ngừng hấp thu Lôi châu, lực lượng tổng thể của Lôi Linh tăng thêm đã đạt đến sáu thành.

Hắn nhìn thoáng qua Lôi Đình sơn, hiện tại chỗ hắn đang đứng, cách đỉnh núi chỉ còn lại có năm ngàn trượng độ cao thẳng đứng, hắn đã có thể thấy rõ ràng tia chớp thô to lóe ra ở đỉnh núi, những tia chớp kia chính là thiên lôi chân chính, mặc dù Lâm Minh có Lôi Linh cũng không dám đi nếm thử.

Triển khai thân pháp, Lâm Minh tiếp tục chạy tới đỉnh núi, đúng lúc này, lam quang chợt lóe, một đạo tia chớp màu lam lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai rơi vào trên người Lâm Minh.

Xuy lạp!

Cảm giác điện giật tê dại mạnh mẽ làm cho thân thể Lâm Minh cứng đờ, suýt nữa từ giữa không trung té xuống. Đây vẫn là bởi vì nguyên nhân Lôi Linh hấp thu Tử Điện thần trúc trước đó không lâu đã tăng cường thật lớn, nếu không Lâm Minh nghi ngờ mình thật sự sẽ té xuống.

- Lôi Đình tích dịch màu lam!

Lâm Minh thấy được đầu Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Hậu Thiên đầu tiên.

Hắn không nói hai lời, triển khai thân pháp bỏ chạy, mặc dù hắn có thể chống được công kích thiểm điện của Lôi Đình tích dịch màu lam, nhưng là muốn giết chết đối phương, căn bản không thể nào, chỉ sợ dùng tới Lôi Hỏa Sát, cũng không giết được chúng nó.

Đã như vậy, Lâm Minh cũng không muốn uổng phí khí lực.

Cũng may tốc độ của Lâm Minh so sánh với Lôi Đình tích dịch nhanh hơn rất nhiều, mấy lần lên xuống đã cách nó một khoảng rất xa.

Cũng may giải đất sườn núi vẫn là lấy Lôi Đình tích dịch màu đỏ làm chủ, Lôi Đình tích dịch màu lam chẳng qua là thỉnh thoảng xuất hiện, Lâm Minh đại khai sát giới, liên tục giết một ngày một đêm!

Trải qua thời gian dài giết chóc, kỹ xảo chiến đấu của Lâm Minh càng ngày càng thuần thục, mà Lôi Linh trong cơ thể hắn sau khi hấp thu đại lượng lôi đình lực, rốt cuộc cũng đạt đến tăng phúc bảy thành, tuy nhiên theo lực lượng Lôi Linh càng ngày càng mạnh, hiệu quả tẩm bổ của Lôi châu đối với Lôi Linh cũng càng ngày càng không rõ ràng.

Để đầy một cái hồ máu Lôi Đình tích dịch, tắm ở bên trong một khắc đồng hồ, Lâm Minh lau khô thân thể, lấy ra một bộ quần áo mới từ trong Tu Di giới để thay, máu của Lôi Đình tích dịch có tác dụng cường thân kiện thể, mặc dù hiệu quả đối với Lâm Minh không phải là rất rõ ràng, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí.

Đơn giản ăn một chút, Lâm Minh nhảy lên một gốc cây tùng bách cao hơn mười trượng, bắt đầu ngồi xuống điều tức, võ giả Luyện Cốt kỳ, mấy ngày không ngủ cũng vẫn thần thái sáng láng, tuy nhiên Lâm Minh vì để giữ vững trạng thái đỉnh phong, vẫn là chuẩn bị nghỉ ngơi hai canh giờ, chiến đấu kế tiếp sẽ càng ngày càng tàn khốc.

Càng đến gần đỉnh núi, tốc độ Lâm Minh càng chậm, lúc trước hắn chỉ dùng mấy canh giờ tựu từ chân núi đến sườn núi Lôi Đình sơn, qua giải đất sườn núi thì dùng suốt một đêm.

Hiện tại Lâm Minh chạy tới giải đất băng tuyết, ở chỗ này mỗi khi đi được trăm trượng, đều phải hao phí mấy canh giờ.

Hắn cần dùng linh hồn lực không ngừng dò xét tình huống chung quanh, mới có thể rụt rè cẩn thận đi tới, hắn cũng không muốn không cẩn thận đụng vào một Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với Tiên Thiên võ giả, nói như vậy, hắn rất có thể phải bàn giao ở chỗ này.

Dĩ nhiên, thật ra thì Lâm Minh có thể lên đường ở trên không, bay thẳng đến đỉnh núi, tuy nhiên nói như vậy, hắn tới Lôi Đình sơn cũng không có ý nghĩa gì, trong phạm vi ở trên không của Lôi Đình sơn chỉ có thể ngắm phong cảnh, không thể nào nhận được một chút ít lôi điện lực nào, càng không có khả năng nhận được Lôi Linh.

Gió rét vi vu, phong tuyết tràn ngập, giải đất thượng tầng của Lôi Đình sơn, nơi có thể thấy được sắc hàn băng xanh thẳm, tinh nhuận trong sáng, tinh khiết vô hạ.

Đây cũng băng vạn năm chân chân chính chính, cứng rắn như nham thạch, xinh đẹp như phỉ thúy.

Mây đang ở dưới chân, cúi người nhìn lại, sương mù vô hạn tạo thành một mảnh dày mông lung, biển mây cuồn cuộn, mênh mông khôn cùng, quả nhiên là tiên cảnh nhân gian trong truyền thuyết.

Đáng tiếc, địa phương xinh đẹp này hiện đầy sát ý.

Khi Lâm Minh thấy một đầu Lôi Đình tích dịch toàn thân màu lam sẫm xuất hiện bên cạnh một khối hàn băng vạn năm, là hắn biết, con đường của mình đại khái là đã đi tới cuối, lại hướng lên một bước, hắn có thể có nguy hiểm tính mạng.

Một đầu Lôi Đình tích dịch trước mắt là tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, toàn thân lân giáp xanh thẳm, màu sắc giống nhau như đúc cùng hàn băng vạn năm, cơ hồ dung hợp thành một thể, không nhìn kỹ căn bản là không cách nào phát giác.

Thấy cái cảnh tượng này, Lâm Minh không phải không thừa nhận, Lôi Đình tích dịch màu lam này làloại động vật phi thường xinh đẹp, nhất là vào lúc này, nó tựu phảng phất giống như tượng đá tinh mỹ.

Nhưng là tượng đá xinh đẹp này, lại có thể giết mình ở trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của Lâm Minh cùng thực lực của nó chênh lệch quá xa.

Lúc trước gặp gỡ Lôi Đình tích dịch tương đương với võ giả Hậu Thiên trung kỳ, Lâm Minh đã hết sức chật vật, bởi vì tốc độ của đối phương không hề chậm hơn bao nhiêu so với mình, cuối cùng Lâm Minh vẫn là dựa vào bay đến trên trời, mới tránh né được một ít uy hiếp.

Hôm nay gặp gỡ Lôi Đình tích dịch Hậu Thiên đỉnh phong, kết quả có thể nghĩ.

Lâm Minh không dám đi tới nữa, ai biết Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với Tiên Thiên võ giả có thể phi hành hay không, nếu như chúng nó có thể bay thì chính mình nhất định phải chết.

Lâm Minh đã chuẩn bị chạy, nhưng vào lúc này, trong con ngươi của đầu Lôi Đình tích dịch màu lam mà hắn chú ý tới kia lộ ra một tia mê võng, tựa hồ cũng không có chuẩn bị lập tức công kích.

- Ừm? Nó đang làm gì đó?

Lâm Minh nói đến hoàn toàn cảnh giác, ngay cả Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương hắn cũng không lấy ra, bởi vì hắn biết, bạt thương cũng không dùng để làm gì, còn không bằng thân thể nhẹ nhàng một chút, trốn chạy cũng nhanh hơn.

Lôi Đình tích dịch phát ra trận trận gầm nhẹ, một tia mê võng trong mắt kia dần dần biến đổi thành cảnh giác cùng sợ hãi. Tiếng hô của nó càng ngày càng mạnh, tựa hồ đang cảnh cáo Lâm Minh lập tức rời đi.

Vẻ mặt của Lâm Minh trở nên cổ quái, nói:

- Ta không nhìn lầm chứ, đầu Lôi Đình tích dịch này thật giống như đang sợ ta? Nó sợ cái gì? Thực lực của ta sợ rằng chỉ có một phần mười của nó.

- Dọc theo đường đi, đây là một đầu Lôi Đình tích dịch mạnh nhất ta gặp phải, mà hết lần này tới lần khác một đầu mạnh nhất này, cũng đang sợ ta, tại sao? Chẳng lẽ nói...

Chương 204: Hồng y nữ tử!

- Dọc theo đường đi, đây là một đầu Lôi Đình tích dịch mạnh nhất ta gặp phải, mà hết lần này tới lần khác một đầu mạnh nhất này, cũng đang sợ ta, tại sao? Chẳng lẽ nói...

Trong đầu Lâm Minh chợt hiện lên một cái ý niệm trong đầu, Nghịch Lân Chi Huyết!

Nếu như không có đoán sai, cỗ sợ hãi này chỉ sợ là đến từ một tia Nghịch Lân Chi Huyết còn đang ngủ say trong cơ thể chính mình!

Trong cơ thể Lôi Đình tích dịch có huyết mạch Giao Long, Lôi Đình tích dịch thực lực càng cường đại, huyết mạch Giao Long trong cơ thể lại càng nồng nặc.

Mà Giao Long, có thể coi là một loại Long hệ cấp thấp.

Giao Long gặp Chân Long, sẽ có một loại kính sợ cùng sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn, thô bạo hơn nữa cũng phải thu liễm.

Nghịch Lân Chi Huyết trong cơ thể Lâm Minh quá mức mỏng, hơn nữa bởi vì tu vi Lâm Minh quá thấp, huyết mạch cũng chưa thức tỉnh xong toàn bộ. Cho nên Lôi Đình tích dịch bình thường, căn bản không có cảm giác được.

Mà một đầu Lôi Đình tích dịch Hậu Thiên đỉnh phong, thực lực cường đại, huyết mạch trong cơ thể cũng càng nồng nặc, liên lạc huyết mạch nhạy cảm khiến nó cảm thấy lực lượng ngủ say ở trong cơ thể Lâm Minh.

Chân Long Chi Huyết, mặc dù chỉ có một tia, cũng sẽ để lộ ra một cỗ khí hùng hồn mênh mang để cho vạn thú thần phục, đầu Lôi Đình tích dịch này mặc dù thực lực vượt xa Lâm Minh, nhưng là vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn.

Nếu như thực lực của Lâm Minh có thể cường đại một chút, đầu Lôi Đình tích dịch này chỉ sợ cũng sẽ quỳ xuống đất thần phục.

Lôi Đình tích dịch không ngừng gầm thét, cả người lóe lên điện quang, nó đang cảnh cáo Lâm Minh rời đi lãnh địa của nó.

Đối với cái kết quả này, Lâm Minh cầu cũng không được, dù sao vô luận như thế nào hắn cũng giết không chết một đầu Lôi Đình tích dịch Hậu Thiên đỉnh phong, có thể tránh là tốt nhất.

- Xem ra, Lôi Đình sơn này ta còn có thể trèo lên!

Lâm Minh nắm chặt quả đấm, thật là trời cao chiếu cố hắn, vốn là dựa vào thực lực của hắn, đến gần sườn núi Lôi Đình sơn đã hết sức miễn cưỡng, nhưng là dựa vào Lôi Linh, hắn không hãi sợ công kích thiểm điện tầm xa của Lôi Đình tích dịch, ngạnh sinh sinh bò tới giải đất băng tuyết.

Hiện tại mắt thấy chống đỡ hết nổi, lại có áp chế huyết mạch do Nghịch Lân Chi Huyết mang đến, như vậy đi xuống, hắn thật sự có thể đi qua cánh đồng tuyết này.

Chỉ cần qua cánh đồng tuyết dài ba ngàn trượng này, chính là đỉnh núi Lôi Đình sơn. Cũng là địa phương dễ dàng để thiên tài địa bảo Lôi hệ ra đời nhất.

Lôi đình vạn năm nơi này không dứt, người đi ở nơi này, nếu như xui xẻo cũng sẽ bị sé đánh, đó cũng đều là thiên lôi chân chân chính chính, mặc dù Lâm Minh có Lôi Linh hộ thân, cũng là lo sợ bất an, không biết bị thiên lôi bổ một cái, có thể trọng thương hay không?

Lâm Minh vượt qua đầu Lôi Đình tích dịch Hậu Thiên đỉnh phong này, tiếp tục đi về phía trước, sau khi đi vài dặm, cước bộ Lâm Minh chợt ngừng lại, ngạc nhiên nhìn về phía trước, cả người đứng thẳng bất động ở chỗ đó.

Địa phương cách hắn hơn hai mươi ở trước mặt, Lâm Minh thấy được một bức tình cảnh trọn đời khó quên.

Phía trên băng nguyên mênh mông vô bờ, một cô gái dáng người cao ngất duyên dáng yêu kiều, nàng thân mặc áo lông đỏ như lửa, phủ lấy một cái quần dài đỏ thẫm, tóc đen mềm mại rũ xuống, buông thẳng đến bên hông, hai chân để trần, bàn chân nhỏ trắng như tuyết đẹp như ngọc, giống như bảo thạch cứ như vậy đứng ở phía trên hàn băng vạn năm xanh thẳm, nàng giống như một đóa hoa hồng, đỏ ngầu cùng tuyết trắng mang đến tương phản mãnh liệt, mang theo một loại vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

Mà ở trước mặt nàng kia trước, một con đại điểu màu đỏ thắm đứng thẳng, đỉnh đầu màu máu, lông chim đỏ rực như lửa. Đuôi chim thật dài buông thõng trên mặt đất, giống như ngọn lửa vẫn thiêu đốt.

Đó là... Chu Tước!

Lâm Minh hô hấp dồn dập, ở đầm lầy Hắc Thủy nhìn qua thánh thú kia, dĩ nhiên cũng rơi vào trước mắt của mình!

Cảm giác được Lâm Minh tồn tại, cô gái quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, khuôn mặt xinh đẹp điềm nhiên, mang theo một cỗ khí tức không ăn lửa khói nhân gian. Làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông.

Tựa hồ là chú ý tới tu vi của Lâm Minh, nàng nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, tựa hồ không nghĩ tới, một tiểu tử Luyện Cốt đỉnh phong, làm sao lại còn mạng để đi đến nơi đây.

Cả người Lâm Minh cứng tại nơi này, không chi là vì bị vẻ mỹ lệ của cô gái làm chấn kinh, lại càng vì khí tức thần bí trên người nàng làm cho rung động.

Cô bé này, thoạt nhìn chính là một thiếu nữ bình thường, nhưng là khí tức của nàng lại không có lúc nào là không đề tỉnh Lâm Minh, sự cường đại của nàng vượt qua bất cứ người nào hắn đã gặp qua trong dĩ vãng!

Tiên Thiên...

Không, sợ rằng không đơn thuần là Tiên Thiên!

Có lẽ là Tiên Thiên hậu kỳ, Tiên Thiên Chí Cực, thậm chí là tồn tại vượt qua Tiên Thiên!

Lấy thánh thú Chu Tước làm tọa kị, đây là cái khái niệm gì?

Tinh thần Lâm Minh khẩn trương cao độ, người như thế nếu như muốn tiêu diệt hắn, tuyệt đối là chuyện tình trong nháy mắt.

Cô gái vẫn kinh ngạc nhìn Lâm Minh, một người một chim, đồng dạng đỏ như lửa, ở phía trên băng nguyên trắng xóa vạn trượng, tựu giống như một đoàn ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt, xinh đẹp làm cho người ta có loại cảm giác không có thật.

- Thú vị.

Cô gái nhìn Lâm Minh một lúc lâu, đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, phun ra hai chữ này, thanh âm của nàng uyển chuyển êm tai giống như chim sơn ca.

Tiếp theo, thân thể của nàng phảng phất giống như một cái lông chim nhẹ nhàng phiêu khởi, rơi vào trên lưng Chu Tước, Chu Tước ngao một tiếng, phóng lên cao!

Gió nóng vù vù giống như thủy triều truyền đến bốn phía, Lâm Minh cảm thụ gió nóng sáng rực này gió, sau lưng đã có mồ hôi lạnh.

- Nguyên lai... Chu Tước đã nhìn qua ở đầm lầy Hắc Thủy, là tọa kị của nữ tử này... Có lẽ ban đầu, nữ tử này đang ở trên lưng Chu Tước, một màn chính mình bị hỏa diễm Đồng Tử đuổi giết, cũng rơi vào trong mắt cô gái này.

- Nàng tới Lôi Đình sơn làm cái gì? Vì tìm kiếm Lôi Linh? Hoặc là, nàng rõ ràng ở nơi này?

Lâm Minh tâm niệm cấp chuyển, đang nhìn Lôi Đình sơn mịt mờ, nhất thời không biết nên tiếp tục đi tới hay không?

Nếu như cô gái này tới là vì Lôi Linh, hắn nằm mơ cũng đừng suy nghĩ.

Do do dự dự hồi lâu, Lâm Minh vẫn là cắn răng một cái, tiếp tục đi tới, vô luận như thế nào đã chạy tới nơi này, hắn nhất định phải thử một chút, mặc dù không lấy được Lôi Linh, cũng chưa chắc không có những cơ duyên khác, lôi đình trên đỉnh núi Lôi Đình sơn đã lóe lên hơn vạn năm, ai biết phía trên còn có thể sinh ra thiên tài địa bảo gì, cơ duyên tốt, đạt được một chút cũng không phải là ngoài ý muốn.

Lâm Minh vừa đi tới mấy bước, đột nhiên nghe được trên bầu trời một tiếng chim hót bén nhọn cao vút trên bầu trời, xông thẳng lên tận trời cao!

Đây là... Phượng minh?

Lâm mình còn không kịp ngẫm nghĩ đã xảy ra chuyện gì nữa, đã nghe thấy phía trên Lôi Đình sơn liên tiếp vang lên tiếng thú hô! Trong lúc nhất thời, cuồn cuộn giống như sấm mùa xuân, đinh tai nhức óc!

- Sao... Sao lại xảy ra chuyện này?

Lâm Minh có chút phát mộng, đúng lúc này, hắn nghe được thanh âm ùng ùng chấn động truyền đến từ mặt đất, giống như vô số tiếng trống nổ vang ở phía xa, hắn thậm chí có thể cảm thấy mặt đất mơ hồ chấn động, phảng phất cự thú đang chạy trốn!

- Hử?

Lâm Minh chợt rút Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ra, chỉ thấy ở cách đó không xa, một đầu Lôi Đình tích dịch toàn thân xanh thẳm, hùng hổ lao đến chính mình, sau lưng nó, bởi vì chạy trốn tốc độ cao, hoa tuyết đã cuồn cuộn nổi lên một cái Tuyết Long, cuồn cuộn như khói báo động!

- Đây là đầu Lôi Đình tích dịch tương đương với cường giả Hậu Thiên đỉnh phong nhìn thấy mới vừa rồi!

Con ngươi Lâm Minh co rụt lại, trong nháy mắt phát cáu, tên này, mình bây giờ trăm triệu lần chọc không nổi.

Hắn không nói hai lời, thu thương lại liền bay vào không trung, Lôi Đình tích dịch màu lam mang theo bụi tuyết cuồn cuộn xông qua phía dưới Lâm Minh, căn bản không có ý tứ dừng lại.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, đầu Lôi Đình tích dịch này vốn cũng không phải là đối phó hắn.

Không phải là đối phó mình, chẳng lẽ là đối phó với hồng y nữ tử mới vừa rồi kia? Nhớ tới phượng minh cao vút lúc trước, trong lòng Lâm Minh căng thẳng, chẳng lẽ đó là tuyên chiến?

Hướng cả Lôi Đình sơn, bao gồm cả Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với tiên thiên cường giả để tuyên chiến?

Đây là quyết đoán như thế nào a?

Lâm Minh tim đập rộn lên, so với cường giả bậc này, chính mình còn kém xa lắm.

Đúng lúc này, hắn phát hiện ở ngoài bảy tám dặm, lại có một đạo vòi rồng tuyết cuồn cuộn, hùng hổ phóng đi về đỉnh núi, thị lực của Lâm Minh vô cùng tốt, mặc dù khoảng cách xa như vậy, nhưng hắn vẫn nhìn ra đó cũng là một đâu Lôi Đình tích dịch màu lam, hơn nữa nhìn độ sâu của màu sắc, thật ra thì con này tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong!

- Hậu Thiên đỉnh phong... Sợ rằng Lôi Đình tích dịch cấp bậc này trở xuống căn bản cũng không có tư cách tham gia chiến đấu a... Có thể nói, cô gái này ít nhất là Tiên Thiên cường giả, Lôi Đình tích dịch cấp bậc thấp đi tới, sợ rằng một chưởng tựu bị chụp chết.

Lâm Minh lên cao hơn mười trượng, phạm vi nhìn càng lúc càng rộng rãi, vòi rồng tuyết cũng càng ngày càng nhiều.

Hắn đã xác định, suy đoán của mình tám chín phần mười.

Trong lòng Lâm Minh mơ hồ hưng phấn, rầm rộ như thế, hắn phải đi xem một chút.

Cấp bậc Tiên Thiên chiến đấu, chỉ sợ cách hơn mười dặm liếc mắt nhìn cũng tốt.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh không hề do dự nữa, trực tiếp triển khai thân pháp, lao đi về đỉnh núi với tốc độ cao nhất, bởi vì Lôi Đình tích dịch có thực lực cũng xông về đỉnh núi, cho nên Lâm Minh căn bản không trở ngại, cho dù thỉnh thoảng gặp phải một hai đầu đi chưa tới, Lâm Minh bằng vào Nghịch Lân Chi Huyết trong cơ thể hắn cũng có thể hù dọa đối phương.

Dọc theo đường đi, Lâm Minh cũng không dám bay cao, bởi vì Chu Tước kia tựu phi cao trên không trung, chính mình bay đi lên nữa, liền quá chói mắt, nếu như khiến cho những tồn tại cấp bậc Tiên Thiên này ghét, thuận tay làm thịt, vậy thì oan.

Địa phương Lâm Minh đang đứng cách đỉnh núi chỉ còn lại có ba ngàn trượng, khi hắn phi hành hết tốc lực, khoảng cách này chẳng qua là chỉ trong chốc lát.

Quả nhiên, Lâm Minh liên tục vọt tới địa phương gần đỉnh núi, cũng không có gặp phải bất kỳ ngăn trở.

Đột nhiên đúng lúc này, Lâm Minh ngây dại, hắn lẳng lặng nhìn lên bầu trời, trong lòng nổi sóng ngất trời!

Hắn nhìn thấy gì, một con rồng, một con rồng chân chính!

Móng vuốt sắc bén, Long Lân màu tím, râu rồng thật dài tùy ý phất phới, hoàn toàn giống với cự long trong tranh.

Cự long này so sánh với Chu Tước lớn hơn rất nhiều, nó bay múa khắp nơi trên bầu trời, tia chớp quay chung quanh thân nó, giống như vô số tử xà du động, cả người tràn đầy khí thế vô cùng mênh mông.

Mà trước mặt nó, Chu Tước đang huy động cánh, dừng ở giữa không trung!

- Đây là long phượng chi tranh?

Lâm Minh nuốt từng ngụm nước miếng, hắn không nghĩ tới, chính mình thậm chí có may mắn nhìn thấy kỳ cảnh bậc này.

Không đúng, không phải là Long, chẳng qua là con thuồng luồng, Lâm Minh phát hiện, trên đầu Tử Long kia không có sừng, chỉ là một con Giao Long, tuy nhiên cho dù là Giao Long, cũng đủ làm cho lòng người kinh ngạc, đây cũng là thánh thú cao nhất Thiên Diễn đại lục.

- Nguyên lai... Lôi Đình sơn cất giấu một con Giao Long!

Lâm Minh hít sâu một hơi khí lạnh, nói:

- Không trách được! Không trách được... Không trách được Lôi Đình sơn có nhiều Lôi Đình tích dịch như vậy, hơn nữa Lôi Đình tích dịch còn có huyết mạch Giao Long, nguyên lai, chúng nó đều là đời sau của Giao Long này!

- Đời sau trực hệ của Giao Long, hẳn là những Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với Tiên Thiên cường giả kia, mà Lôi Đình tích dịch màu lam, thì lại chính là đời sau của Lôi Đình tích dịch màu tím, nhiều đời truyền xuống, huyết mạch cũng càng ngày càng nhạt.

Trong lòng Lâm Minh trở nên thông suốt, Lôi Đình sơn, dĩ nhiên là tạo thành như vậy.

Chương 205: Long phượng đấu!

Thánh thú Long hệ có thật nhiều loại, tỷ như Giao Long, Ứng Long, Cầu Long, Ly Long, Quỳ Long, Chúc Long...

Những thứ thánh thú Long hệ này, mặc dù lớn lên tương tự, nhưng là lại có một chút bất đồng, Giao Long có lân, Ứng Long có cánh, Cầu Long có sừng, Ly Long không móng vuốt, Quỳ Long một chân.

Trong đó Giao Long chia làm rất nhiều loại, tỷ như Xích Giao, Hắc Giao, Huyết Giao...

Giao Long màu tím đang bay trên bầu trời là Lôi Giao hiếm thấy trong Giao Long, lấy lôi điện là thức ăn, tính tình bạo ngược tàn nhẫn.

Giao Long này gần vạn năm trước nhìn trúng bảo địa Lôi Đình sơn này, liền làm của riêng, về sau thông qua hung thú vốn là ở Lôi Đình sơn, sinh ra một đống lớn tử tôn, đây cũng là Lôi Đình tích dịch.

Hôm nay đối mặt khiêu chiến, Lôi Giao rồng ngâm một tiếng, tử tôn của nó lập tức mãnh liệt tiến tới, toàn bộ chạy tới đỉnh núi Lôi Đình sơn.

Một con rồng một con phượng, giằng co trên không trung, đại lượng Lôi Đình tích dịch ở đỉnh núi mắt nhìn chằm chằm vào! Về phần Lâm Minh, thì ẩn nấp rất xa, sau khi lĩnh ngộ đánh bậy đánh bạ phản phác quy chân cảnh giới, bản lĩnh thu liễm khí tức của Lâm Minh tuyệt không kém so sánh với cao thủ Tiên Thiên, hắn ẩn nấp ở sau một khối tảng đá lớn, khoảng cách lại xa như vậy, căn bản không ai có thể phát hiện ra hắn.

Thấy Lôi Giao ở không trung, Lâm Minh tâm tư phức tạp, hắn từ từ ý thức đến một vấn đề nghiêm trọng, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lôi Linh của Lôi Đình sơn này, đang ở trên người Lôi Giao.

Lôi Giao sinh sống ở Lôi Đình sơn nhiều năm như vậy, có Lôi Linh thì nó làm sao có thể tìm không được, tìm được, nó làm sao có thể không hấp thu?

Mặc dù vốn là Lâm Minh không có ôm hy vọng quá lớn đối với Lôi Linh, nhưng nhiều ít vẫn là tồn tại một chút may mắn trong lòng, lùi một bước mà nói, cho dù hiện tại không lấy được, chờ mình tu vi cao lại đến, chưa chắc không thể thành công.

Nhưng là hiện tại biết Lôi Linh hơn phân nửa ở trên người Lôi Giao, tim của hắn nguội đi nửa phần, đoạt Lôi Linh từ trong tay đầu súc sinh này, căn bản là người si nói mộng! Đừng nói là hiện tại, cho dù hắn tu luyện tới mới vào Tiên Thiên, cũng chưa chắc có bản lãnh này.

Không trung, đang tiếp tục giằng co như cũ. Hồng y nữ tử đứng ngạo nghễ ở trên sống lưng Chu Tước, trận gió thổi qua trước mặt làm cho mái tóc đen của nàng tùy ý lay động, chung quanh trên bầu trời, lóe ra vô số tử điện, nhưng là nàng lại hoàn toàn bất vi sở động, mà lôi đình màu tím, cũng giống như có linh tính tránh được hồng y nữ tử, tựa hồ ở bên cạnh hồng y nữ tử có một lực trường vô hình, bóp méo lực lôi điện.

- Ha ha, Nguyên Từ Lực Trường, ngươi vì để đối phó bản thánh, đặc biệt tu luyện cái này sao?

Giữa không trung, Lôi Giao đột nhiên mở miệng, miệng phun ra tiếng người.

Tình cảnh một đại long màu tím, miệng phun ra tiếng người thật sự có chút quỷ dị, Lâm Minh hơi ngẩn ra, chợt nhớ tới thánh thú có thể mở miệng nói chuyện, chẳng có gì lạ.

Hồng y nữ tử nhìn Lôi Giao, chậm rãi nói:

- Nguyên Từ Lực Trường vốn chính là một bộ công pháp đỉnh cấp, ta có thể tu tự nhiên sẽ tu, cũng không phải là đặc biệt chuẩn bị vì ngươi, ngươi không cần tự mình cảm giác hài lòng.

- Hắc hắc, tiểu nha đầu tuổi không lớn lắm, khẩu khí không nhỏ, gọi trưởng lão Thần Hoàng đảo các ngươi tới, bản thánh có thể trả lại mặt mũi cho, chỉ bằng ngươi? Ha ha! Bản thánh một trảo tựu bóp chết!

Lôi Giao nói xong bừa bãi cười to, Lâm Minh ở một bên nghe được mặt lộ ra vẻ cổ quái. Lôi Giao này không ngờ gọi hồng y nữ tử tu vi sâu không lường được, không biết tu luyện bao nhiêu năm này là tiểu nha đầu, cũng chỉ có lão quái vật không biết sống mấy ngàn mấy vạn năm này mới có khẩu khí này.

Tuy nhiên Thần Hoàng đảo? Đây là cái tông môn gì? Có cao thủ như hồng y nữ tử này, còn có chứa nhiều trưởng lão tông môn có thực lực mạnh hơn, so sánh với Thất Huyền cốc chỉ có hơn chớ không kém, nói không chừng có thể là tông môn tứ phẩm, thậm chí là tông môn ngũ phẩm trong truyền thuyết. Không biết cách nơi này bao xa, mình tại sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

Đối mặt với Lôi Giao kêu gào, hồng y nữ tử vẫn vân đạm phong khinh như cũ. Không có chút bộ dạng tức giận nào, nàng nói:

- Nói như vậy, ngươi vẫn cự tuyệt như trước?

- Nói nhảm, vì một con chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh, ngươi muốn một nửa máu của bản thánh, yêu cầu hoang đường như vậy, bản thánh làm sao có thể đáp ứng ngươi!

- Như vậy... Chúng ta không thể làm gì khác hơn là đấu một phen nữa.

- Hắc hắc! Bại tướng dưới tay, ngươi thật sự cho rằng bản thánh cố kị Thần Hoàng đảo nên không dám giết ngươi!

Lôi Giao vừa nói vừa rống to một tiếng, lôi đình đột ngột mãnh liệt nổi dậy cả người.

Lâm Minh ở một bên nghe được rõ ràng câu chuyện mà một rồng một người này nói, để lộ ra không ít tin tức, nữ Tử Thần bí kia muốn một nửa máu tươi của Giao Long, vì một con “chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh”?

Chẳng lẽ...

Lâm Minh nhìn Chu Tước khí thế mênh mông ở giữa không trung, bay múa xuyên qua trong vô số tử điện, nhất thời vẻ mặt cực kỳ phấn khích, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cái gọi là “chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh” trong miệng Lôi Giao chính là con Chu Tước này.

Nói một cách khác, Chu Tước này thật ra thì còn chưa trưởng thành, không trách được nó nhỏ hơn nhiều như vậy so với Lôi Giao.

Chưa trưởng thành đã có khí thế cùng thực lực bậc này, một cái ánh mắt tựu làm cho phân thân Hỏa Diễm đồng tử của Hỏa Xi chưởng giáo sợ quá chạy mất, nếu như đợi nó trưởng thành vậy còn như thế nào nữa a?

Mặt Lâm Minh không khỏi lộ ra nụ cười khổ, bất kể loài người tài năng xuất chúng thế nào, so sánh với những thánh thú này, thiên tư cũng không đáng giá nhắc tới, thánh thú chỉ cần ăn cơm ngủ, trưởng thành liền ít nhất là Tiên Thiên, hơi có chút cơ duyên, tu luyện một chút, cũng rất có thể đột phá Tiên Thiên, đạt tới cảnh giới cao hơn.

Nếu như là thần thú chân chính, tỷ như Kim Sí đại bằng, Chân Long, vậy thì càng không cần phải nói, sau khi trưởng thành, trảo phá hư không, đuôi toái tinh thần, lực lượng đó cho dù là đại năng của Thần Vực cũng khó mà với tới.

Không biết hồng y nữ tử tại sao muốn lấy đi một nửa máu huyết của Lôi Giao, đây đối với con Chu Tước còn nhỏ này có tác dụng gì?

Lâm Minh đang suy nghĩ, chiến đấu trên không trung đã bắt đầu, không biết từ lúc nào, trong tay hồng y nữ tử kia nhiều ra một thanh kiếm, thân kiếm chỉ có chiều rộng hai tấc, nhưng dài chừng bốn thước, thoạt nhìn vừa hẹp vừa dài, đốc kiếm là một hình tượng Phượng Hoàng giương cánh muốn bay, toàn thân đỏ ngầu, phảng phất giống như nhiễm máu.

Thấy cái thanh trường kiếm màu đỏ này, ánh mắt Lâm Minh co rụt lại, hắn chưa từng gặp qua bảo kiếm cấp bậc bậc này, nhưng chỉ bằng vào đại năng lượng ba động thật mạnh tản mát ra, hắn suy đoán, đây tuyệt đối là một bảo khí phẩm cấp địa giai, về phần là địa giai hạ phẩm hay là địa giai trung phẩm, thậm chí có thể là địa giai thượng phẩm, hắn không phán đoán ra.

Địa giai bảo khí cùng nhân giai bảo khí khác biệt thật lớn, ngay cả phủ chủ Cầm Tử Nha của Thất Huyền võ phủ, cũng không có một địa giai bảo khí.

Đây là hai tuyệt thế cao thủ giao chiến, Lâm Minh mở to mắt, bất kỳ một chi tiết nào cũng không muốn bỏ qua.

Phải biết rằng ban đầu đại năng của Thần Vực quan sát Chân Long cùng Kim Sí đại bằng chiến đấu, lòng có cảm ngộ, bế quan sáu mươi năm, sáng tạo ra tuyệt thế thân pháp Kim Bằng Phá Hư, chính mình mặc dù không thể nào đạt tới cái loại cảnh giới nay, nhưng là lại rất có thể nhận được một chút dẫn dắt.

Trường kiếm của hồng y nữ tử run lên, một đạo ngọn lửa đỏ ngầu không có chút dấu hiệu nào từ trong mũi kiếm xông ra, đầu tiên, đạo ngọn lửa này chỉ có dài mấy thước, nhưng là trong nháy mắt khi hồng y nữ tử giơ kiếm, ngọn lửa phóng lên cao!

Một đầu tóc đen dài của nàng cũng theo đó mà thoát khỏi dây cột tóc trói buộc, bay múa đầy trời.

Hỏa trụ khổng lồ xông thẳng lên Thái Cực Thiên, hỗn độn trên bầu trời cũng bị giải khai, ở ngoài Thái Cực Thiên, Hỏa hệ nguyên khí dữ dội, xa xa không ngừng xen lẫn vào trong vòng trường kiếm, tạo thành một cái ngọn lửa nước xoáy khổng lồ!

Ngọn lửa nước xoáy này chậm rãi xoay tròn, ở trung tâm nước xoáy, là một mảnh màu sắc đen nhánh, dường như bầu trời bị xé mở một khoảng, lộ ra một cái lối đi thần bí.

Lôi Giao nhìn tình hình bậc này, trong con ngươi màu tím toát ra một vẻ ngưng trọng, ở phía dưới nó, mấy chục đầu Lôi Đình tích dịch Hậu Thiên đỉnh phong trở lên cùng nhau rống giận, chúng nó rối rít mở rộng miệng, từng loạt lôi cầu bay lên bầu trời, cùng lúc đó, một đạo quang bao lại khổng lồ lôi điện chống đỡ bao lại mấy con Lôi Đình tích dịch này, điều này hiển nhiên là một vòng bảo hộ Lôi hệ.

Những thứ quang cầu lôi điện xanh thẳm đan xen kia sau khi bay đến không trung, Lôi Giao há mồm khẽ hấp, thế nhưng toàn bộ hút vào trong miệng của mình, sau khi hút vào nhiều lôi đình lực như vậy, tử điện trên người Lôi Giao tăng vọt, vốn là bắp đùi chỉ có lớn bằng lôi hồ, đã tăng vọt đến cỡ thùng nước.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lâm Minh hiểu được, vốn là nghe khẩu khí của Lôi Giao, tựa hồ hồng y nữ tử là bại tướng dưới tay Lôi Giao, Lôi Giao nể mặt Thần Hoàng đảo, mới bỏ qua cho hồng y nữ tử một lần.

Nhưng bây giờ biết, Lôi Giao là dựa vào con cháu của hắn hỗ trợ, mới miễn cưỡng thắng được hồng y nữ tử, chân chính bàn về một đối một, Lôi Giao hơn phân nửa không phải là đối thủ của hồng y nữ tử!

Ý thức được điểm này, Lâm Minh thở khẽ ra một luồng khí lạnh, hồng y nữ tử này, mạnh hơn so với mình tưởng tượng.

Lôi Giao hiển nhiên là một con Giao Long trưởng thành, thánh thú bậc này sau khi trưởng thành thực lực đạt tới Tiên Thiên Chí Cực tuyệt không kỳ quái, nhưng là dù vậy, nó còn phải mượn lực lượng của tử tôn, mới có thể miễn cưỡng chế trụ hồng y nữ tử!

Ngọn lửa đỏ ngầu hừng hực thiêu đốt, càng đốt càng mạnh mẽ, độ thô của nó đã tăng trưởng đến một trượng, giống như một cây cột lửa chống trời, nối thẳng đến Thái Cực Thiên, chiếu sáng khắp bầu trời.

Đối mặt với công kích cường đại như vậy, Lôi Giao cũng không có giữ lại chút nào, nó đem tất cả lôi đình lực tập trung đến bên trong hai chân trước, một cái lôi cầu màu tím nhanh chóng tạo thành, vừa mới bắt đầu lôi cầu này chỉ có lớn nhỏ một trượng, trong nháy mắt, cũng đã lớn tới mấy chục trượng, đường kính vượt qua chiều dài bản thân Lôi Giao.

Chung quanh lôi cầu màu tím kia lóe lên lôi quang, mà trung tâm lôi cầu đã biến thành màu tím đen tinh khiết, lóe ra một cỗ quang mang làm cho người ta hít thở không thông.

Không có chút dấu hiệu nào, trường kiếm đỏ ngầu bốn thước vung xuống, phảng phất giống như cột trụ chống trời màu đỏ thắm ầm ầm té xuống, một kiếm này, chẳng những chém về phía Lôi Giao, cũng chém về phía thế hệ con cháu của Lôi Giao! Những thế hệ con cháu này chính là nanh vuốt của Lôi Giao, hồng y nữ tử dĩ nhiêntrừ đi cho thống khoái.

Lôi Giao phát rống một tiếng, hai móng chợt đẩy về phía trước, lôi cầu màu tím to lớn giống như sao băng đánh thẳng về phía hồng y nữ tử.

Hỏa trụ cùng lôi cầu khổng lồ, cứ đụng vào nhau không có chút dấu hiệu nào.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh khủng bố vang động núi sông! Hư không phảng phất giống như bị xé nứt, cả Lôi Đình sơn đều đang run rẩy!

Ngọn lửa nóng bỏng giống như vô số vẫn thạch đập phá xuống phía dưới, toàn bộ đập vào phía trên vòng bảo hộ lôi điện mấy chục đầu Lôi Đình tích dịch đang liên thủ bố trí thành, khắp hàng rào điện kịch liệt rung động, một chút Lôi Đình tích dịch màu lam chỉ có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong bị chấn động tới mức miệng phun ra máu tươi, người bị thương nặng!

Lâm Minh đứng xa xa nhìn một màn này, trong lòng vô cùng kinh hãi, chỉ có dư ba đã có uy lực bậc này, nếu như chính diện đối mặt, sẽ kinh khủng bậc nào a?

Đang lúc hắn sợ hãi than, khóe mắt dư quang lơ đãng thoáng nhìn, lại phát hiện phía sau đám Lôi Đình tích dịch bị đánh tan kia, rõ ràng có một huyệt động khổng lồ, huyệt động kia hoàn toàn do quặng nguyên từ tạo thành, cửa động có chiều rộng khoảng mười trượng.

Một cái ý niệm trong đầu đột ngột nhanh chóng hiện tại đầu óc Lâm Minh, chẳng lẽ... Đây là huyệt động của Lôi Giao?

Chương 206: Hang động giao long

“Hang động ở trên đỉnh núi Lôi Đình sơn, trừ Lôi Giao không có Lôi Đình tích dịch nào khác”, Lôi Đình tích dịch trên Lôi Đình sơn phân chia cấp bậc rõ ràng, căn cứ vào thực lực, lãnh địa sắp xếp theo thứ tự từ đỉnh núi đến dưới chân núi. Lực lượng của đỉnh núi Lôi Đình sơn này phong phú nhất, huống chi điểm cao nhất cũng tượng trưng cho quyền lực tuyệt đối, Lôi Giao sao có thể nhường vị trí này cho kẻ khác.

Lâm Minh xoay nhanh tâm niệm, võ giả áo đen từng nói qua, Lôi Đình tích dịch thích ở trong ha động thu thập thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính, như vậy, lôi đình lực trong hang động sẽ vô cùng phong phú.

Nếu đó đúng thật là hang động của Lôi Giao, bên trong sẽ có thứ gì?

Ý thức được điểm này, tâm tình của Lâm Minh nóng rực lên.

Nhưng nhìn thấy mấy chục con Lôi Đình tích dịch trước cửa động kia, trong lòng Lâm Minh lại phát hoảng sợ, những con Lôi Đình tích dịch này, bất kỳ một con nào đều có thể lấy mạng của mình, một khi bị phát hiện, hắn sẽ chết không có thây để chôn.

Trong lòng trải qua phút chần chừ ngắn ngủi, Lâm Minh cắn răng một cái, cầu phú quý trong nguy hiểm, phải liều mạng mới được!

Đây là một lần cơ hội ngàn năm một thủa, nếu không phải nữ nhân áo đỏ xuất hiện, cho dù Lâm Minh đột phá Tiên Thiên, cũng không có mảy may cơ hội tiến vào hang động Lôi Giao!

Trên đường võ đạo đã chú định tầng tầng lớp lớp nguy hiểm, với tư chất, thực lực của Lâm Minh hiện tại, cộng thêm có được tài nguyên, xem ra tương lai hắn tu luyện đến Tiên Thiên Chí Cực, thậm chí cảnh giới rất cao... Đều không là vấn đề.

Nhưng còn cao thêm nữa thì sao? Bằng với những đại năng Thần

Vực kia nữa chứ?

Lâm Minh rất rõ ràng, chỉ riêng Thiên Diễn đại lục đã có vô số thiên tài, mà vũ trụ này e rằng có rất nhiều thế giới giống như Thiên Diễn đại lục, số lượng thiên tài không thể đếm hết.

Nhiều thiên tài như vậy, có một số còn là xuất thân tông môn tứ phẩm, tông môn ngũ phẩm, tông môn lục phẩm, thậm chí tông môn của Thần Vực hoặc thánh địa. Bọn họ có được tài nguyên nhiều không thể tưởng tượng, có lẽ mới vừa sinh ra là được ngâm vào trong thiên tài địa bảo. Đủ các loại bồi dưỡng, công pháp cũng là tốt nhất! Nếu ở trong Thần Vực thánh địa, công pháp bọn họ học sẽ không kém thua so với mình!

Trừ những thiên tài xuất thân tốt này, còn có rất nhiều thiên tài trải qua các loại kỳ ngộ, các loại cơ duyên, ở thế giới nơi họ sống, bọn họ đều là nhân vật truyền kỳ!

Nhiều người như vậy, nhưng người chân chính đạt tới đỉnh phong võ đạo, thử hỏi có mấy người chứ?

Lâm Minh chưa bao giờ tự coi nhẹ mình, nhưng cũng không mù quáng tự đại! Hắn biết con đường đi tới của mình còn dài, khởi điểm của hắn không tệ, nhưng có thể đi đến chung điểm hay không, lại là một ẩn số chưa biết!

Con đường tu võ, chính là liều mạng tranh đấu với trời! Thời gian của hắn không thể lãng phí dù là khoảnh khắc! Cơ hội trước mắt, một cái cũng không thể bỏ qua!

Nếu không đợi đến lúc tuổi thọ của hắn trở thành nguyên nhân hạn chế tu luyện, bị buộc không thể không bế tử quan, dựa vào tấn công cảnh giới để kéo dài thọ mệnh, khi đó, con đường võ đạo của hắn e là đã đến gần cuối.

Lâm Minh nhìn chăm chú trận kịch đấu trên không trung, từ trong Tu Di giới lấy ra một bộ áo xám thay đổi.

Đỉnh núi Lôi Đình sơn không có tuyết đọng, nơi nơi là quặng nguyên từ màu xám, vì thế mặc áo xám sẽ không dễ dàng dẫn tới chú ý lắm.

Dựa vào cảnh giới phản phác quy chân thu liễm khí tức toàn thân, Lâm Minh như một con báo màu xám, vô thanh vô tức từ phía sau tảng đá lớn lướt ra, thân thể dán sát mặt đất cấp tốc lao tới hướng hang động của Lôi Giao!

Trên không trung trận chiến vẫn đang tiếp tục, không có ai chú ý tới một nhân loại nhỏ bé đang đến gần hang động trên đỉnh núi, càng không nghĩ tới hắn lại có lá gan to như vậy, muốn vào trong hang động lấy trộm thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính.

Lâm Minh phi thân vọt tới vách đá, sau đó dùng hai tay leo lên vách Đá, giống như thằn lằn nhanh chóng bò lên. Lúc này hắn cách hang động Lôi Giao còn có ba bốn dặm xa, Lâm Minh tập trung tinh thần lực cao độ, khoảng cách này đã tiến vào phạm vi nguy hiểm. Nếu trận chiến trên không trung kia có bất kỳ dư ba chân nguyên nào đánh vào trên thân hắn, nhất định hắn phải chết.

Tuy rằng rất cẩn thận, nhưng tốc độ của Lâm Minh không chút giảm bớt. Thời gian chính là sinh mệnh, đợi cho trận chiến trên không trung chấm dứt, Lôi Giao đuổi đi nữ nhân áo đỏ trở lại động phủ, Lâm Minh sẽ chết không thể chết lại!

Cũng may nữ nhân áo đỏ kia thực lực cực kỳ cường đại, mạnh mẽ dựa vào lực một người, đánh nhau khó phân thắng bại với Lôi Giao cùng đồ tử đồ tôn của nó!

Khoảng cách ba bốn dặm, Lâm Minh chỉ dùng thời gian mấy chục lần hô hấp liền lướt tới, kế tiếp là nhiệm vụ trọng yếu nhất, hắn phải đi vào hang động của Lôi Giao, nhưng trước cửa động không tới mười trượng có một con Lôi Đình tích dịch cực lớn đứng ở nơi đó. Thân mình của nó ước chừng còn lớn gấp đôi so với Lôi Đình tích dịch màu lam, lớp da toàn thân nó có màu tím u ám!

Hung thú Lôi Đình tích dịch màu tím này tương đương với võ giả Tiên Thiên!

Lâm Minh mí mắt dựng thẳng, tồn tại bậc này nếu muốn giết chết mình chỉ là chuyện vài cái hô hấp!

Lâm Minh dựa lưng vào một tảng đá lớn, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa động tối đen như mực, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Hiện tại hắn còn cách hang động chỉ chừng hai mươi trượng, nhưng hai mươi trượng này lại trở thành một lạch trời khó vượt qua.

Liếc mắt nhìn Lôi Đình tích dịch màu tím lần nữa, lúc này con súc sinh kia đang tập trung toàn bộ tinh lực vào trận chiến đấu trên bầu trời, vốn cảm giác của hung thú cũng không nhạy bén lắm, cộng thêm nó phải phân tâm trợ giúp Lôi Giao chiến đấu, đồng thời bảo hộ các con Lôi Đình tích dịch khác, hoàn toàn không thể chú ý tới Lâm Minh đã thu liễm khí tức toàn thân.

“Ầm!”.

Một viên cầu đỏ cực lớn từ trên bầu trời hạ xuống, con Lôi Đình tích dịch màu tím kia cùng với mấy con Tích Dịch khác cùng nhau khởi động màn lưới lôi, ngăn cản công kích của viên cầu lửa. Thế nhưng công kích của nữ nhân áo đỏ quá mạnh, mặc dù Lôi Đình tích dịch màu tím dùng hết toàn lực, cũng bị chấn đến toàn thân nó run rẩy, miệng phun ra máu tươi.

“Cơ hội!”.

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe sáng, lập tức thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nương theo ánh lửa bùng nổ che giấu, hắn như mũi tên rời cung bay vụt vào trong cửa động!

Ngay trong nháy mắt thân ảnh Lâm Minh vừa biến mất, bùng nổ cũng đình chỉ, Lôi Đình tích dịch màu tím bị đánh cho bản thân bị trọng thương, đâu còn tâm tư chú ý tới vừa rồi có người vọt vào hang động hay không.

“Vào được rồi! Vào được rồi!”. Lâm Minh quanh quẩn ý niệm này trong đầu, tim đập như tiếng trống.

Lâm Minh lao vùn vụt trong hang động, chân không chấm đất. Bên trong hang động không tối đen hôn ám như trong tưởng tượng, bốn vách hang động đều được khảm Dạ Minh châu, còn có một số là khoáng vật Lôi thuộc tính phát sáng, chiếu rọi toàn bộ hang động sáng trưng lộng lẫy.

“Giao Long tính dâm, ái tài, quả nhiên như thế”. Nhìn những bảo bối lấp lánh hào quang như mộng ảo này, Lâm Minh cảm thán trong lòng! Những thứ này nếu ma tới thế tục, tùy tiện một kiện đều có giá trị vạn lượng vàng trở lên. Cả hang động này, chỉ riêng trang sức phẩm đã có mấy trăm vạn hoàng kim!

Đương nhiên hiện tại Lâm Minh hoàn toàn không quan tâm tới những vật này, hắn tập trung đề cao cảnh giác, thật cẩn thận đi vào sâu trong hang động.

Lôi đình lực trong hang động nồng đậm gần như ngưng tụ thành thực chất, nếu là võ giả Lôi hệ tu luyện ở bên trong này, khẳng định tốc độ tu luyện sẽ tiến triển cực nhanh.

Chuyển qua một góc, Lâm Minh chỉ cảm thấy trước mắt một mảng ánh sáng màu tím: “Hả, Lôi Đình thảo!”.

Lâm Minh nhìn thấy trước mắt cách đó không xa, một gốc cây Lôi Đình thảo cao bằng nửa thân người, lá cây có màu tím sậm, ở trên đỉnh thân cây có một trái cây bằng cỡ nắm tay đang lấp lánh sáng, trái cây tím phát tia sáng đen.

“Lôi Đình thảo ngàn năm!”. Lâm Minh thở dồn dập. Căn cứ theo miêu tả trong sách về Lôi Đình sơn, năm tuổi của loại này ít nhất phải một ngàn bốn trăm, một ngàn năm trăm năm, nếu cấp cho võ giả Lôi hệ giá trị không thể đo lường!

Lâm Minh cũng không khách sáo, liền lấy ra bảo khí đao thượng phẩm, rót lôi đình lực vào trong đó, cắt lấy xuống trái cây màu tím đen thu vào Tu Di giới.

Về phần thân lá rễ cây, Lâm Minh không có động tới, cái này giữ lại cho Lôi Giao chăm sóc, có lẽ sau này khi thực lực của mình cường đại, còn có thể lại đến một chuyến, khi đó sẽ không cần lén lút nữa.

Thu Lôi Đình thảo, Lâm Minh không có dừng lại lâu, tiếp tục một đường đi xuống phía dưới sơn động, đi sâu vào trong lòng núi.

Không bao lâu, tầm nhìn của Lâm Minh rộng mở trong sáng, ở trước mặt có một nhà đá thật lớn, nhà đá này rộng tới cả trăm trượng!

Vừa đi vào nhà đá, Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, ở trên mặt đất nhà đá, cả trăm cây Lôi Đình thảo lớn có nhỏ có, hơn nữa Lôi Đình thảo này ít nhất đều có mấy trăm năm, còn có một số đều là ngàn năm trở lên!

Cũng đúng, Lôi Đình sơn tồn tại đã hơn vạn năm, tuổi của Lôi Giao có lẽ cũng không thấp hơn vạn năm, nếu nó muốn trồng Lôi Đình thảo, thì trồng Lôi Đình thảo ngàn năm chẳng phải là rất dễ dàng hay sao?

Nhìn kỹ, Lâm Minh phát hiện, đa số những Lôi Đình thảo này đã bị ngắt lấy trái, chỉ còn lại có thân cây trụi lủi, chỉ còn chừng ba mươi, bốn mươi cây có trái.

Thì ra là thế, Lôi Giao này xem khoảnh Lôi Đình thảo này trở thành “đất trồng rau” của mình, bình thường chăm sóc một chút, chín liền ngắt lấy ăn luôn, mùa này qua mùa khác.

Như vậy nếu có thể tăng trưởng lôi đình lực trong hang động, còn có thể có thuốc bổ ăn, nghĩ đến thật đúng là diệu dụng mà!

Lâm Minh cũng không khách sáo, ra tay nhanh như chớp, chỉ trong thời gian vài lần hô hấp liền hái sạch, chỉ còn lại một đám thân cây.

Lâm Minh thu cất ba mươi, bốn mươi trái Lôi Đình thảo vào Tu Di giới, lại có cảm giác có chút không đúng thực! Những trái cây này hết tám thành trở lên là Lôi Đình thảo ngàn năm! Nếu ở bên ngoài Lôi Đình sơn, muốn tìm được một gốc cây đều khó như lên trời! Nhưng ở trong hang động của Lôi Giao, quả thực giống như rau hẹ cho người ta mặc sức thu gặt.

Đây là chỗ tốt của tuổi thọ dài lâu, chỉ có thọ mệnh dài lâu mới có thể nuôi dưỡng những linh dược ngàn năm này. Nếu không thời kỳ sinh trưởng của dược thảo còn chưa đủ tuổi, dược thảo còn chưa kịp thành thục thì mình đã chết rồi.

Thời gian quý giá, sau khi Lâm Minh thu xong Lôi Đình thảo, liền tiếp tục đi tiếp. Ra ngoài gian nhà đá này, Lâm Minh lại đi tới một gian nhà đá khác. Gian nhà đá này còn rộng lớn hơn so với gian kia, ước chừng rộng tới hai trăm trượng!

Xem dấu vết chung quanh nhà đá, thực rõ ràng nhà đá này không phải thiên nhiên, mà là tạo ra sau này.

Tính ra căn cứ theo chiều sâu, lúc này đã đi vào lòng núi của Lôi Đình sơn, có nhà đá mở ra không gian rộng lớn.

Bên trong nhà đá rộng lớn này, trên mặt đất phủ kín các loại da lông quý báu, da chồn tía, da gấu, da hổ, da báo... Quá nhiều.

Những tấm da này đều bị cố định ở trên mặt đá, hiển nhiên đây là một cái giường.

“Lôi Giao này thật biết hưởng thụ!”. Lâm Minh có điểm không biết nói gì. Phòng ngủ rộng tới hai trăm trượng, dùng da lông quý báu lót thành cái giường lớn, quả thực không thua kém gì con người.

Lâm Minh đang định rời đi, đột nhiên phát hiện ở trên cái giường rộng lớn kia, có một chỗ lôi đình lực vô cùng nồng đậm, Lâm Minh vừa động trong lòng, phi thân lại, một tay xốc lên một tấm da Bạch Hổ, liền thấy ở dưới tấm da Bạch Hổ có một viên bảo thạch khảm ở trên mặt đất, tản ra hào quang màu tím sáng bóng. Bảo thạch bằng cỡ nắm tay, kỳ dị nhất là trong bảo thạch này, dường như có phong bế thứ gì đó, nó giống như trái tim nhảy lên từng hồi.

Chương 207: Trộm bảo vật

Trong quyển sách về Lôi Đình sơn vốn không có ghi lại vật này, tuy nhiên vật được Lôi Giao dùng đặt ở dưới giường, khẳng định là vật quý khó lường.

Lâm Minh cũng không chút khách sáo, liền nạy lên viên quái thạch màu tím. Cầm trong tay, hắn có cảm giác khối quái thạch này ôn nhuận như ngọc, cũng không phải lạnh như băng như trong tưởng tượng.

Càng làm cho Lâm Minh bất ngờ là, trên quái thạch chớp động điện quang màu tím lại vô cùng ôn hòa. Nên biết rằng, dưới tình huống bình thường lôi đình lực đều là bạo ngược thô bạo, lực phá hoại mười phần. Nếu là võ giả bình thường cho nó tiến vào trong kinh mạch thân thể, sẽ bị tổn thương nặng khắp nơi.

Nhưng lôi đình lực này lại tinh thuần ôn hòa, giống như một cô gái trinh trắng dịu dàng thuần khiết, quả thực khó tin!

Lâm Minh gần như không kìm nổi muốn lập tức hấp thu nó, nhưng lúc này, nếu trong cơ thể hấp thu lực lượng không đồng nguyên, không thể lập tức dung hợp, chẳng những sẽ không gia tăng thực lực của mình, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới vận chuyển của chân nguyên.

Lâm Minh không thể làm gì khác hơn phải thu cất nó vào Tu Di giới.

Chỉ trong thời gian nửa nén nhang ngắn ngủi, trong Tu Di giới liền nhiều thêm ba mươi, bốn mươi trái Lôi Đình thảo, cộng thêm một khối khoáng thạch lôi đình kỳ dị. Lâm Minh cảm thấy bảo bối đầy đất này vốn chờ mình nhặt lấy, đương nhiên, cơ hội nhặt bảo vật này là hắn đánh đổi bằng tính mạng, sao có thể bỏ qua.

Sau khi rời gian phòng ngủ, ở trước mặt Lâm Minh, còn lại một gian nhà đá cuối cùng, nhà đá này nhỏ hơn nhiều so với hai gian nhà đá trước, chỉ lớn chừng mấy chục trượng.

Vừa đi vào nhà đá này, ánh mắt Lâm Minh lập tức sáng rực, ở trước mặt hắn, có một cây trúc cao chừng một trượng, toàn thân màu tím u ám không thấy bóng, lá trúc tươi tốt mọc thẳng hướng về phía trước giống như lợi kiếm, mỗi một chiếc lá trúc đều dài tới một xích.

Ở bên cạnh lá trúc chớp động tia sáng màu tím thật nhỏ, Lâm Minh chỉ vừa tới gần liền có cảm giác lông trên thân mình dựng lên, đây là do trường lôi điện lực quá mức cường đại.

Tử Điện thần trúc!

Lâm Minh liếc mắt một cái nhận ra cây trúc này. Lúc trước ở giáp bên cạnh Lôi Đình sơn, Lâm Minh và đoàn người võ giả áo đen cùng nhau phát hiện Tử Điện thần trúc màu đỏ chín trăm năm, thông qua tin tức của võ giả áo đen cung cấp, Lâm Minh xác định, Lôi Đình sơn còn có một cây Tử Điện thần trúc trưởng thành, thì ra nó ở ngay trong hang động Giao Long này!

Quả nhiên, thứ tốt như thế, Giao Long vốn tính tham lam như vậy sao có thể không thu thập nó vào hang động?

Tử Điện thần trúc chín ngàn chín trăm năm, độ cao gần một trượng, độ cao này còn dài hơn so với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Nếu trải qua một ít thủ đoạn gia công đặc biệt, dùng Tử Điện thần trúc để làm thân thương thì sao? Lâm Minh thở dồn dập hơn lên.

Chế tạo một cây thương khó nhất chính là thân thương, vật liệu gỗ bình thường dễ dàng bị đao kiếm chặt đứt, mà kim loại thì không co dãn như ý, về phần Tử Ô Đạn Thiết hoặc là Trọng Huyền Nhuyễn Ngân trải qua rèn luyện, thì bởi vì quá trình gia công đặc biệt của nó nên khó có thể chế tạo thành bảo khí đẳng cấp cao.

Tài liệu làm cán thương tốt nhất kỳ thật là thần mộc! Tỷ như Tử Điện thần trúc này.

Tử Điện thần trúc có đủ lực co dãn, về phần tính dai thì không cần phải nói, Tử Điện thần trúc chín trăm năm đã đao kiếm khó thương, Tử Điện thần trúc chín ngàn năm thì ngay cả cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ đều khó có thể phá hủy.

Nhược điểm duy nhất của nó chính là chỗ tương liên rễ cây, chỉ có dùng lôi đình lực mới có thể cắt dứt.

Tài liệu của bảo khí có tốt hay không, trừ xem trình độ chắc chắn của tài liệu, còn phải xem loại tài liệu này có thể rót vào chân nguyên hay không. Mà Tử Điện thần trúc đúng thực chính là vật chứa chân nguyên trời sinh, nhất là chân nguyên Lôi thuộc tính. Một khi rót chân nguyên Lôi thuộc tính vào trong đó, chẳng những thông suốt mà còn có tác dụng tăng trưởng trên diện rộng!

Chân nguyên bản thân Lâm Minh vốn có ẩn chứa Lôi thuộc tính, dùng một đoạn Tử Điện thần trúc làm thành thương, tất nhiên như hổ thêm cánh.

Lâm Minh hưng phấn liếm liếm môi, rút ra bảo đao nhân giai thượng phẩm, rót vào lôi đình lực, chém mạnh một đao về phía chỗ nối liền rễ cây Tử Điện thần trúc.

Nhưng mà một đao này không ngờ lại không có chém dứt.

Lâm Minh thầm vui mừng trong lòng, dù là nhược điểm cũng cứng chắc như thế, các chỗ khác thì càng không cần phải nói.

Thời gian cấp bách, Lâm Minh trút vào hết toàn lực, trên bảo đao nhân giai thượng phẩm lóe ra vầng sáng thô to, lại chém một đao xuống chỗ nối rễ cây của Tử Điện thần trúc. Lần này rốt cuộc chém dứt được một ít.

Lâm Minh thu đao chém tiếp, liên tiếp chém ra mười mấy đao, mỗi một đao đều chém ngay chỗ vết đao trước, điện quang va chạm kịch liệt chiếu sáng toàn bộ nhà đá hang động lúc sáng lúc tối, Lâm Minh ra tay càng lúc càng nhanh, rốt cuộc dưới đao thứ hai mươi hai, chém đứt rời cả cây Tử Điện thần trúc.

Một tay vừa chụp lấy Tử Điện thần trúc thu vào Tu Di giới, Lâm Minh vừa phát ra linh hồn lực tra xét lướt qua một vòng, xác định không có bảo bối nào khác, hắn triển khai thân pháp nhanh chóng chạy ra hướng ngoài hang động.

Trong khoảng thời gian trộm bảo vật trong hang động Giao Long này, Lâm Minh luôn nghe ngóng theo dõi tiếng đánh nhau kịch liệt trên bầu trời bên ngoài truyền vào, thậm chí hắn có thể mơ hồ cảm giác được chấn động trên mặt đất, có thể thấy được bên ngoài chiến đấu như trước đang ở giai đoạn gay cấn, nếu không Lâm Minh cũng không dám đi vào sâu như thế.

Nếu tiếng động chiến đấu nhỏ lại, thì Lâm Minh sẽ lập tức chạy vội ra khỏi hang động Giao Long.

Bảo vật mặc dù quý báu, nhưng dù sao so ra không trọng yếu bằng tính mạng.

Cũng may nữ nhân áo đỏ này cường đại quá mức tưởng tượng, với lực của một người chống cự lại toàn bộ Lôi Đình sơn, mà lại không rơi vào thế hạ phong.

Hang động Giao Long chỉ sâu không tới ngàn trượng, bằng thời gian với khi đi vào, Lâm Minh cũng không hề cố kị, dùng hết tốc độ chạy ra. Khoảng cách ngàn trượng, cũng chỉ dùng thời gian mười mấy lần hô hấp mà thôi.

Khi ra tới gần cửa động, Lâm Minh chợt giảm chậm tốc độ lại, đồng thời thu liễm toàn bộ khí tức toàn thân.

Linh hồn lực giống như bạch tuộc tản ra bốn phía, tra xét tình huống ở ngoài hang động, mà lần tra xét này Lâm Minh lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, ở bên ngoài sơn động nơi nơi là máu tươi, mười mấy con Lôi Đình tích dịch đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, thất khiếu đổ máu, toàn bộ mất đi sinh cơ, hiển nhiên đã bị đánh chết.

Về phần các con còn lại, cũng hơn phân nửa trên thân đầy thương tích, vốn đại quân Lôi Đình tích dịch hùng hùng hổ hổ trước đó, đã chết một phần ba, bị thương quá nửa.

Tra xét thấy cảnh tượng này, Lâm Minh không kìm nổi nuốt một ngụm nước miếng, nữ nhân này rốt cuộc tu vi gì, mà quá khủng bố như thế!

Tuy rằng đại quân Lôi Đình tích dịch đã bị đánh đập chật vật không chịu nổi, nhưng Lâm Minh cũng không dám buông lỏng cảnh giác, hắn thật cẩn thận leo lên trên vách đá ở cửa động, chờ đợi trên không trung làm ra chút động tĩnh gì đó, hắn mới lợi dụng cơ hội rời đi.

Khoảng cách từ cửa động đến công sự che chắn gần nhất chỉ chừng hai mươi trượng, nhưng đoạn khoảng cách này hoàn toàn lộ ra trong tầm nhìn của Lôi Đình tích dịch, Lâm Minh không dám mạo hiểm.

Chiến đấu trên bầu trời vẫn như trước khí thế hừng hực, Lôi Giao không chiếm thượng phong chút nào, ngược lại bị đánh đập kế tiếp bại lui.

Mà nữ nhân áo đỏ ngược lại càng đánh càng hăng, ở phía sau nàng mơ hồ hiện ra hư ảnh một con Hỏa Phượng thật lớn, Hỏa nguyên khí Thái Cực Thiên, tách ra thành bốn cái lốc xoáy ngọn lửa dài mấy trăm trượng, giống như bốn con rồng đỏ vờn quanh nữ nhân áo đỏ, nối thông giữa trời và đất!

Nhìn thấy bức hình ảnh hủy thiên diệt địa này, trái tim trong ngực Lâm Minh nhảy lên “thình thịch” mấy cái, giao chiến cấp bậc bậc này, chỉ là dư ba cũng đủ để giết chết hắn.

Nữ nhân áo đỏ chém ra một kiếm, bốn lốc xoáy ngọn lửa hội tụ thành một, hình thành một lốc xoáy ngọn lửa dài đến ngàn trượng, quét tới hướng Lôi Giao.

Lôi Giao rít gào dữ tợn, toàn thân nó vờn quanh ráng sáng màu tím, không ngờ nó lại dùng thân thể đánh thẳng tới hướng lốc xoáy ngọn lửa!

“Ầm!”.

Lốc xoáy ngọn lửa bị Lôi Giao chặn ngang va chạm đứt đoạn, Lôi Giao cố nén cơn đau cháy phỏng toàn thân, vọt tới phía nữ nhân áo đỏ. Tốc độ của nó hoàn toàn không tương xứng với thân hình to lớn, mà nhanh như tia chớp màu tím.

Đúng là Lôi Giao đã hạ quyết tm đánh cận chiến với nữ nhân áo đỏ, Giao Long với lực lượng thân thể cường đại trứ danh, võ giả nhân loại còn xa không thể sánh bằng.

Nữ nhân áo đỏ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm màu đỏ run lên, chỉ nghe một tiếng phượng hót thê lương, rồi một con Hỏa Phượng Hoàng lao ra từ trong mũi kiếm, đánh thẳng về phía Lôi Giao.

Mắt thấy sắp sửa va chạm kịch liệt, Lâm Minh liền hạ quyết tâm, thừa dịp va chạm che giấu thân mình vọt tới công sự che chắn gần nhất, sau đó hắn liền an toàn. Nhưng đúng lúc này, Lâm Minh chợt biến sắc.

Một đạo lốc xoáy ngọn lửa bị Lôi Giao chặn ngang va chạm đứt đoạn trước đó cũng không có lập tức tiêu tán, mà đang từ giữa không trung hạ thẳng xuống, càng chết người là địa điểm hạ xuống đúng ngay vị trí chỗ núp của Lâm Minh!

“Chết tiệt!”. Lâm Minh tái mặt rủa thầm, như thế nào xui xẻo như vậy chứ! Tuy rằng dư ba lốc xoáy ngọn lửa đã mất đi chân nguyên duy trì, nhưng chỉ riêng dư ba đó cũng đủ xử lý mình rồi!

Lâm Minh không nói hai lời, liền xoay người vọt vào lại trong hang động Lôi Giao né tránh, có vách đá bảo hộ, hẳn là mình sẽ không bị họa lây, trước tránh thoát một kiếp này rồi tính sau. Đọc truyệ hay tại + TrùmT ruyệ. +

Nhưng ngay lúc Lâm Minh vừa mới thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, hắn lại kinh hãi trong lòng, gió cuốn nổi lên ở chung quanh, cuồn cuộn không ngừng hút hết thảy vào trong lốc xoáy ngọn lửa!

Mà thân mình Lâm Minh, cũng bị một lực hút cực lớn cố định, thân thể không tự chủ được bay lên không trung!

“Không xong!”.

Lâm Minh dùng toàn lực vận dụng thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nhưng lực hút này quá lớn, thân mình hắn ở trong đó chỉ giống như chiếc lá cây giữa cơn bão táp, ngay cả bình thường dùng Phong chi ý cảnh mọi việc đều thuận lợi cũng có vẻ yếu ớt không đủ sức.

Cho dù là sức gió cấp mười hai dưới Phong động ở Thất Huyền cốc, so với gió lốc ngọn lửa này cũng không đáng nhắc tới!

Không riêng gì Lâm Minh, bảy tám con Lôi Đình tích dịch màu lam ở gần nhất cũng bị cuốn lên giữa không trung. Chúng đều có thể trọng tới mấy vạn cân, thực lực tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng đều giống nhau không chống cự được với lực hút khủng bố này!

Nghe Lôi Đình tích dịch phát ra tiếng gào rống, Lâm Minh thầm kêu khổ trong lòng: "Xong rồi! Không ngờ lại bị hút cùng một chỗ với bọn kia, cho dù mình không bị ngọn lửa đốt chết, cũng phải bị bảy tám con cự thú này xé xác!".

Lâm Minh quyết đoán mở ra Tà Thần lực, ở dưới duy trì nén ép chân nguyên, Lâm Minh toàn lực vận dụng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, dùng chân nguyên bảo vệ toàn thân! Ở khoảnh khắc sinh tử này, hắn đành phải lật ra hết con bài chưa lật.

Vừa mới làm xong hết thảy, Lâm Minh chỉ cảm thấy phía sau lưng bị vật gì đó đánh vào thật mạnh, ngũ tạng lục phủ dường như đổi chỗ, liền há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nên biết rằng, thân thể của Lâm Minh trải qua cường hóa của Thí Luyện sinh tử, lực phòng ngự kinh người, nhưng dù vậy cũng bị va chạm đến hộc máu, có thể thấy được lực hút này mạnh biết bao.

"Vù vù vù vù vù vù!!!".

Lâm Minh còn chưa kịp quay đầu lại xem vật gì va đụng vào mình, liền bị gió lốc của lốc xoáy ngọn lửa khủng bố cắn nuốt, chung quanh toàn cảnh đỏ rực, độ nóng khủng bố có thể làm sắt thép hòa tan trong nháy mắt. Cho dù là Lôi Đình tích dịch màu lam thực lực đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong cũng bị thiêu đốt liên tục kêu gào thảm thiết, quần áo toàn thân Lâm Minh trong nháy mắt hóa thành tro tàn, thân thể hắn ngâm mình trong biển lửa, cảm giác cái chết gần trong gang tấc...

Chương 208: Thắng lợi trở về

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh đột nhiên tỉnh táo lại, cảm giác đau đớn vì nóng bỏng mang đến đã đi xa, gió lốc ngọn mãnh liệt dường như cũng ngưng lại, thậm chí hắn có thể cảm nhận được rõ ràng con Tích Dịch màu lam ở bên cạnh đang rít gào đau đớn.

Vắng lặng, vắng lặng...

Hô hấp của Lâm Minh trở nên chậm chạp nhẹ nhàng, ánh mắt cũng theo đó nhắm lại, thân thể tiến vào trạng thái Không Linh võ ý, linh hồn chi hải một mảnh yên tĩnh.

Nhưng cùng lúc đó, chân nguyên trong cơ thể hắn vận chuyển điên cuồng, hạt giống Tà Thần theo nhịp đập của trái tim Lâm Minh cùng nhau nhảy lên co rút lại.

“Hỏa Tinh!”.

Lâm Minh chợt mở ra hai mắt, rót toàn bộ chân nguyên thân thể vào trong Hỏa Tinh, không hề giữ lại chút nào.

Bằng vào Lôi Linh, Lâm Minh có thể cứng rắn chống lại công kích chính diện của Lôi Đình tích dịch màu lam.

Như vậy bằng vào Hỏa Tinh, đồng dạng Lâm Minh cũng có thể chống cự gió lốc ngọn lửa bùng cháy hừng hực này.

Một điểm Hỏa Tinh bằng cỡ hạt mè trở thành cọng rơm cứu mạng cho Lâm Minh!

“Phù!”.

Lực bùng nổ của ngọn lửa ẩn chứa trong Hỏa Tinh mở ra!

Cùng lúc đó dòng chảy nóng cháy táo bạo trong gió lốc ngọn lửa như thủy triều ào ào đi vào thân thể Lâm Minh, hai loại năng lượng va chạm kịch liệt ở trong thân thể Lâm Minh!

Đây chính là lực lượng của ngọn lửa do cao thủ Tiên Thiên Chí Cực phóng ra, chân chính là Chu Tước chi hỏa!

Mà Lâm Minh chẳng qua mới chỉ là một võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, mặc dù có được Hỏa Tinh cũng khó mà chống lại!

Lực lượng của hạt giống Tà Thần phóng xuất ra ngay từ đầu đã bị áp chế toàn diện, mắt thấy gió lốc ngọn lửa sắp thiêu hủy toàn diện kinh mạch của Lâm Minh, tình cảnh hết sức chỉ mành treo chuông, bất chợt Lâm Minh rống to một tiếng, con ngươi hắn hiện ra màu hổ phách giống như Giao Long!

“Rống!”.

Từ trong cơ thể Lâm Minh phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp rõ to, thanh âm này không phải truyền ra từ trong cổ họng Lâm Minh, mà dường như là xương cốt toàn thân hắn va chạm phát ra tiếng gầm trầm thấp!

Trong nháy mắt đó, ở phía sau Lâm Minh xuất hiện một hư ảnh Thương Long, một khí tức hùng hồn mênh mang đột ngột bùng phát ra ngoài!

“Phù!”.

Chân nguyên của Lâm Minh ngưng hóa thành thực chất, hào quang màu xanh biếc như thanh lợi kiếm vạn trượng đâm thẳng về phía gió lốc ngọn lửa!

Màu xanh biếc này mang theo ý bất hủ muôn đời, tuy rằng khí thế kém rất xa so với gió lốc ngọn lửa, nhưng mặc cho ngọn lửa cắn nuốt như thế nào, chân nguyên xanh biếc kia cũng bất diệt không chút tổn hại... Mãi đến lúc gió lốc ngọn lửa hoàn toàn tiêu tan ở trong cơ thể Lâm Minh!

Ở thời điểm nguy cơ tới sống chết, Thương Long Nghịch Lân Chi Huyết dung hợp ở trong thân thể Lâm Minh, rốt cuộc đã thức tỉnh!

Ngay khoảnh khắc đó, Lôi Giao ở trên không trung đang giương nanh múa vuốt công kích nữ nhân áo đỏ, đột nhiên nghe một tiếng long ngâm như thế, thân thể nó chấn động mạnh, một ý khiếp sợ phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn rồi lan ra khắp toàn thân!

“Chân Long?”.

“Không... Không có khả năng! Thiên Diễn đại lục như thế nào có thể có Chân Long!?”.

Lôi Giao còn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem, trường kiếm màu máu của nữ nhân áo đỏ đã đâm thẳng tới.

Trong chiến đấu của cao thủ loại này, phân tâm là điều tối kị!

- Đi chết đi!

Lôi Giao mở ra mồm to như cái bồn máu, phun ra một viên lôi cầu thuần màu đen công kích nữ nhân áo đỏ. Cùng lúc đó, trường kiếm màu máu của nữ nhân áo đỏ cũng đâm vào thân thể Lôi Giao... Gió lốc ngọn lửa cuốn theo Lâm Minh cùng bảy tám con Lôi Đình tích dịch màu lam ném thật mạnh trên mặt đất quặng nguyên từ cách hang động Lôi Giao mấy trăm trượng xa. Lúc này cả người Lâm Minh trần trụi, thân thể nhiều chỗ bị cháy đen, tóc cháy sạch toàn bộ, vô cùng chật vật.

Nhưng mà, bằng vào lực chi phối của Hỏa Tinh đối với ngọn lửa, cộng thêm Nghịch Lân Chi Huyết thức tỉnh, Lâm Minh vẫn ngoan cường bảo vệ được kinh mạch toàn thân. Tuy rằng ở trong gió lốc ngọn lửa vẫn bị thương, nhưng không đến mức lưu lại ẩn thương ảnh hưởng tới tu luyện sau này, chỉ cần rút ra một thời gian điều trị một phen thì có thể khỏi hẳn.

Nhưng bảy tám con Lôi Đình tích dịch kia thì thảm rồi, nếu chúng không bị thương thì còn có thể miễn cưỡng cầm cự được, nhưng chúng vốn đã bị trọng thương ở trong chiến đấu, tiếp theo bị cuốn vào lốc xoáy ngọn lửa, trực tiếp bị thiêu đốt cháy sém toàn thân, nửa chết nửa sống.

Lâm Minh vừa rơi xuống đất, lập tức búng mình nhảy dựng lên quay đầu bỏ chạy!

Lúc này hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Lôi Đình sơn, chạy càng xa càng tốt!. Truyện Việt Nam

Mấy con Lôi Đình tích dịch cùng ngã trên mặt đất với hắn, đầu tiên còn không kịp phản ứng, đợi tới lúc chúng kịp phản ứng, Lâm Minh đã chạy ra ngoài trăm trượng.

Một con Lôi Đình tích dịch màu lam sậm gầm nhẹ một tiếng, chạy đuổi theo hướng Lâm Minh, dường như nó nhớ rõ, nhân loại này là từ miệng hang động của tổ tiên bị cuốn tới đây, chẳng lẽ hắn đã đi vào hang động của tổ tiên?

Nghĩ đến đây, con Lôi Đình tích dịch lam sậm này vô cùng phẫn nộ, hang động của tổ tiên, mặc dù là Lôi Đình tích dịch màu tím cũng không có quyền đi vào! Thế mà một nhân loại nhỏ bé lại dám khinh nhờn thánh địa trong tộc của chúng.

Theo Lôi Đình tích dịch lam sậm rống giận, mấy con Lôi Đình tích dịch khác cũng đứng lên chạy đuổi theo hướng Lâm Minh! Rốt cuộc là hung thú có huyết mạch Giao Long cao cấp, thân thể vô cùng cường hãn, dù là dư ba công kích của cao thủ Tiên Thiên cũng không hẳn có thể giết chết chúng!

Lâm Minh toàn lực vận dụng thân pháp, hiện tại hắn hận không thể sinh ra một đôi cánh, nhưng mặc dù hắn có được thân pháp Kim Bằng Phá Hư đỉnh cấp, tốc độ vẫn không bằng Lôi Đình tích dịch màu lam!

Luyện Cốt đỉnh phong đến Hậu Thiên đỉnh phong, chênh lệch suốt ba cảnh giới, không phải dựa vào thân pháp cao cấp mà có thể bù lại.

May mắn là Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với võ giả Tiên Thiên, bởi vì thực lực quá mạnh mẽ không có bị lốc xoáy ngọn lửa hút cuốn vào, nếu không hiện tại có khả năng Lâm Minh đã chết rồi!

Bảy tám con Lôi Đình tích dịch phẫn nộ phóng chạy như điên, nhất là con Lôi Đình tích dịch màu lam sậm kia, thực lực của nó đã tương đương với võ giả nửa bước Hậu Thiên, nó chạy băng băng tốc độ nhanh như tia chớp, hoàn toàn không phù hợp với hình thể của nó.

“Rầm rầm rầm!”. Mặt đất quặng nguyên từ bị con Lôi Đình tích dịch lam sậm chạy băng băng với tốc độ cao chân đạp nổ tung lên. Toàn thân nó vờn quanh tia chớp màu lam, tốc độ nhanh hơn gần gấp một nửa so với Lâm Minh!

Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, Lâm Minh trấn định tâm thần lại, hắn nhớ rõ, cách không xa có một vực núi.

Tùy tiện bay lên không trung dễ dẫn tới chú ý của Lôi Giao, chỉ có nhảy xuống vực núi mới là lựa chọn tốt nhất!

“Roạt!”.

Con Lôi Đình tích dịch màu lam sậm truy đuổi gần nhất liền há mồm phun ra một đạo lôi đình màu lam sậm, cùng lúc đó, Lâm Minh đã nhìn thấy chỗ vực núi, khoảng cách chỉ có mấy chục trượng xa!

Hắn lăng không nhảy lên, thân thể xẹt qua một đường cong trên không trung, như mũi tên rời cung bắn thẳng xuống vực núi!

“Ầm!”.

Lôi đình màu lam chuẩn xác đánh trúng Lâm Minh, nhưng mà một kích này cũng tăng thêm tốc độ cho Lâm Minh vọt tới trước.

Lâm Minh cố nén cảm giác tê dại cả người, vận dụng một ngụm chân nguyên, mượn dùng Phong chi ý cảnh, tốc độ đạt tới cực hạn!

Vực núi cao ngàn trượng, sâu không thấy đáy, Lâm Minh giống như con chim to bay ra, bay thẳng xuống vực núi!

“Rống! Rống!”.

Bảy tám con Lôi Đình tích dịch màu lam truy đuổi theo tới nhìn thấy vực núi, liền cố gượng dừng bước, chúng đứng ở bên cạnh vực núi cao, nhìn xuống đáy vực, phẫn nộ há mồm rít gào, Lôi Đình tích dịch không biết bay, đừng nói Lôi Đình tích dịch màu lam chỉ tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, cho dù là Lôi Đình tích dịch màu tím tương đương với võ giả Tiên Thiên cũng giống nhau không biết bay, trừ phi chúng thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể, hóa thân thành Lôi Giao.

Mấy con Lôi Đình tích dịch còn không cam lòng há mồm phun ra tia chớp màu lam xuống phía dưới vực núi, nhưng lúc này Lâm Minh đã hóa thành một điểm đen nhỏ, trừ tia chớp của hai con Lôi Đình tích dịch màu lam sậm, các tia chớp khác đều rơi vào khoảng không.

Tia chớp tốc độ quá nhanh, cộng thêm Lâm Minh đã bị thương, hai cái lôi cầu này hắn cũng không thể tránh thoát.

“Ầm!”.

Truyền đến cảm giác tê dại mãnh liệt, dù trong cơ thể Lâm Minh có Lôi Linh nhưng bị dính đòn nghiêm trọng nhiều lần như vậy, cũng bị trọng thương hộc máu.

Bên tai tiếng gió rít “vù vù”, chỉ trong vài cái hô hấp, Lâm Minh đã rơi xuống mấy trăm trượng.

Cắn răng áp chế thương thế trong cơ thể, Lâm Minh vận ra một ngụm chân nguyên, hai tay giăng ngang, một lực lượng vô hình sinh ra ở dưới thân Lâm Minh, tốc độ rơi xuống của thân thể hắn chợt giảm chậm lại.

Liên tục vài lần, tốc độ rơi xuống của Lâm Minh đã hoàn toàn giảm hẳn. Hắn lấy ra từ trong Tu Di giới một bộ quần áo mặc vào, theo cánh tay vung lên, thân thể mượn lực dừng lại trên vách đá, một đường trượt xuống, rốt cuộc dừng lại sườn núi.

Vịn vào một gốc cây lớn dưới sườn núi, Lâm Minh thở phì phò từng ngụm từng ngụm. Tuy rằng không có trải qua chiến đấu kịch liệt gì, nhưng chống cự với gió lốc ngọn lửa thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở vừa rồi, lại hao hết phần lớn chân nguyên trong cơ thể hắn.

Nhớ lại một cỗ khí tức muôn đời bất hủ màu xanh biếc ẩn chứa trong chân nguyên kia, Lâm Minh thầm kinh hãi, đó là lực lượng của Nghịch Lân Chi Huyết mang đến hay sao?

Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, vực núi này có lẽ cao tới bảy trăm, tám trăm trượng, nếu Lôi Đình tích dịch thực sự từ phía trên nhảy xuống, nhất định sẽ thành thịt vụn.

Không biết Lôi Giao chiến đấu cùng nữ nhân áo đỏ kết quả như thế nào, Lâm Minh không dám dừng lại chữa thương, cố gượng áp chế khí huyết bốc lên trong cơ thể, xoay người chạy xuống chân núi, hắn phải mau chóng rời khỏi Lôi Đình sơn, chạy xa mấy trăm dặm, còn liên tục đổi hướng bảy, tám lần, sau đó tìm một bụi cỏ cao chui vào, không tin Lôi Giao còn có thể phát hiện ra mình.

Nghĩ đến phần thu hoạch trong Tu Di giới, tâm tư Lâm Minh nóng bỏng lên.

Những vật đó chính là thiên tài địa bảo Lôi hệ của Lôi Giao tích góp cả vạn năm nay! Lại bị mình dễ dàng thu vào tay như vậy, nếu bị Lôi Giao biết chỉ sợ nó nuốt sống mình còn chưa hết giận.

Mượn dùng Phong chi ý cảnh, Lâm Minh xuống núi với tốc độ cực nhanh. Bởi vì đã rời xa Lôi Giao, hắn cũng không cần phải che giấu hạ thấp, trực tiếp thi triển thân pháp, một lần nhảy chính là mấy chục trượng xa, cũng gần bằng như phi hành.

Trong nháy mắt đã vượt qua khu vực núi tuyết, kế tiếp chính là sườn núi. Nơi này đối với Lâm Minh mà nói, đã không còn mảy may uy hiếp.

Nhưng lúc này, Lâm Minh lại cảm nhận thân thể bắt đầu đau đớn.

“Không xong, thương thể phát tác rồi!”.

Lâm Minh nhướng mày, tia chớp của Lôi Đình tích dịch thì không tính là gì, nhưng Chu Tước chi hỏa lại không ngừng sinh sôi. Trước đó bị chân nguyên xanh biếc đè ép xuống, nhưng hiện tại lại như tro tàn bùng cháy lại, có loại lửa rừng thiêu đốt bất tận, có cảm giác gió thổi lại tiếp tục sinh ra.

Nếu có Hỏa Tinh duy trì, Lâm Minh không lấy làm lạ chút nào. Nhưng trên thực tế, ngọn lửa lưu lại trong cơ thể hắn này, đã tách rời Hỏa Tinh, lại còn có sinh mệnh lực ngoan cường như vậy, quả thật khiến lòng người kinh sợ.

Trạng thái của Lâm Minh hiện tại, đừng nói là nếm thử điều động chân nguyên xanh biếc kia, chính là chân nguyên bình thường hắn cũng không điều động được bao nhiêu.

“Kthể cưỡng chế tiếp được nữa, nếu không có thể tổn hại kinh mạch của ta, kinh mạch tổn thương rất khó điều trị, nếu lưu lại ẩn thương thì sẽ trở thành chướng ngại tấn công cảnh giới Ngưng Mạch của ta sau này!”.

Lâm Minh lấy ra từ trong Tu Di giới một viên dược hoàn nuốt vào, hắn quyết định trước chống đỡ rời khỏi Lôi Đình sơn, sau đó lập tức tìm một chỗ ẩn náu chữa thương, sau khi thương thế lành, hắn sẽ bắt đầu cắn nuốt lôi đình lực trong thiên tài địa bảo.

Không biết sau khi nuốt vào những thiên tài địa bảo này, Lôi Linh trong cơ thể mình sẽ tăng mạnh bao nhiêu?

Chương 209: Thánh nữ bị thương

Ở chân núi Lôi Đình sơn, trong một sơn động thiên nhiên, Lâm Minh đang ngồi chữa thương. Chu Tước chi hỏa còn lại trong cơ thể quá khó xử lý, Lâm Minh tổn hao không ít khí lực mới miễn cưỡng áp chế nó xuống.

Sau khi nuốt vào một viên dược hoàn, Lâm Minh dùng linh hồn lực tra xét thân thể, những ẩn thương kia đã khôi phục hầu như bình thường.

Nhìn xem sắc trời, lúc này vầng mặt trời đã sắp chìm xuống đỉnh núi, Lâm Minh dự định suốt đêm rời khỏi phạm vi của Lôi Đình sơn, tìm một địa phương bí ẩn luyện hóa những thiên tài địa bảo Lôi hệ trong tay. Duy nhất đáng tiếc là Lôi Linh không có tới tay, điều này làm cho trong lòng Lâm Minh tiếc nuối không ít.

Thật cẩn thận ra ngoài hang động, Lâm Minh thi triển thân pháp, giống như thợ săn xuyên qua mọi môi trường ở trong rừng, chỉ nghe “xoạt xoạt” tiếng nhánh cây bị gãy đoạn, trong nháy mắt Lâm Minh đã chạy xa ngoài mười mấy dặm.

Mặt trời dần dần khuất sau núi, vốn rừng rậm u ám liền trở nên tối đen. Tuy nhiên hoàn toàn không có ảnh hưởng với Lâm Minh. Lại chạy tiếp mười mấy dặm, Lâm Minh đột ngột dừng lại bước chân, hắn có cảm giác sâu sắc, ở trong không khí có một khí tức ngọn lửa nồng đậm quá mức.

Quay nhìn bốn phía, Lâm Minh phát hiện lá rụng trên mặt đất khô nhiều chỗ bị đốt trụi, những lá cây xanh biếc trên cây cũng có hiện tượng mảng nhỏ khô vàng, hiển nhiên là bị lửa đốt cháy.

Theo những dấu hiệu cháy này, Lâm Minh phát hiện rõ ràng một dấu vết của lửa lưu lại, dường như có thứ gì đó toàn thân cháy bùng chạy xuyên qua mảng rừng rậm này.

Lâm Minh hơi trầm ngâm một chút, rồi men theo dấu vết ngọn lửa đi tới, đột nhiên ánh mắt hắn chăm chú nhìn: “Máu à?”.

Trên mặt đất, có một vũng vết máu đỏ sẫm, mà ở bốn phía vết máu, lá khô rơi rụng bị đốt cháy một mảng.

Trong lòng Lâm Minh mơ hồ có một dự đoán, liền thu liễm khí tức toàn thân, phát ra linh hồn lực, thật cẩn thận đi theo dấu vết lửa cháy này. Mới đi chừng hai ba dặm, đột nhiên bước chân hắn chựng lại.

Hắn trông thấy trên khoảnh đất trống trong rừng, một con chim to màu đỏ nằm phủ phục trên mặt đất. Con chim này chính là Chu Tước trước đây Lâm Minh nhìn thấy.

Điều khiến Lâm Minh giật mình chính là, một bên cánh của Chu Tước lại bị chặt đứt, từ miệng vết thương không ngừng chảy ra máu tươi đầm đìa. Trước đó, hắn nhìn thấy vết máu ở trong rừng, hiển nhiên chính là con Chu Tước này lưu lại.

Xem theo bộ dáng hấp hối của con Chu Tước hẳn là đã bị thương nặng, ngọn lửa vờn quanh thân nó cũng không hừng hực như trước, ngược lại xem ra có vẻ giống như ánh nến lung lay trước gió.

Mà ở phía sau Chu Tước, một nữ nhân áo đỏ dựa vào thân cây, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đẹp nhắm chặt, hàng lông mi thật dài hơi rung động.

Ngọn lửa và tia chớp vờn quanh trên thân thể nàng, lóe ra điện quang màu tím ở trong đêm tối bắt mắt một cách đặc biệt.

Thực hiển nhiên, nàng cũng bị trọng thương.

Lâm Minh nhìn thấy tình cảnh này mí mắt chợt nhảy dựng, rõ ràng là mình đi trước, lúc đó nữ nhân áo đỏ còn đang đánh áp đảo Lôi Giao, như thế nào lại tình thế nghịch chuyển, bị trọng thương như vậy? Đánh không lại dù sao nàng cũng thoát đi được, vậy mà đến Chu Tước tọa kị của nàng đều bị gãy đoạn một cánh, chẳng lẽ Lôi Giao đã sử ra con bài chưa lật gì, hoặc là có cường giả nào khác chạy tới?

Lâm Minh nhìn nữ nhân áo đỏ này, sắc mặt biến đổi vài lần, cuối cùng hắn vẫn quyết định thối lui về đường cũ. Cường giả bậc này, cho dù là trọng thương, nếu muốn giết chết mình e rằng cũng không phải việc khó! Lâm Minh cũng không muốn giao cái mạng nhỏ của mình trên tay người khác.

Đương nhiên nếu có thể, hắn cũng muốn giúp nữ nhân áo đỏ chữa thương, có lẽ có thể cho đối phương thiếu mình một mối nhân tình, giá trị mối nhân tình của một cao thủ Tiên Thiên, có thể nghĩ mà biết.

Nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi! Nếu đối phương đã là cao thủ Tiên Thiên, linh đan diệu dược mang theo bên mình tùy tiện xuất ra một lọ đều có thể tương đương với toàn bộ sản vật của hắn, còn cần tới mình đến giúp nàng chữa thương hay sao?

Ngay thời điểm Lâm Minh vừa mới lui về phía sau một bước, nữ nhân áo đỏ mở hai mắt, đôi mắt đen nhánh trong áo đen đó lóe sáng như tinh tú.

Lâm Minh dừng lại bước chân, đứng tại chỗ, do dự một chút, vẫn là cung kính kêu một câu:

- Chào tiền bối!

- Là ngươi!

Nữ nhân áo đỏ đã sớm cảm nhận có người đến gần, chỉ là tu vi đối phương không cao, nàng không có quá mức quan tâm. Không nghĩ tới, lại là thiếu niên nàng gặp mặt ở Lôi Đình sơn.

Liên tục gặp mặt ba lần, thật đúng là có duyên.

- Ngươi có biết phụ cận có bộ lạc Nam Cương nào lớn một chút hay không?

Nữ nhân áo đỏ lên tiếng hỏi, thanh âm của nàng có hơi suy yếu, tuy nhiên vẫn để lộ ra tính cao quý bẩm sinh.

- Có! Ở hướng tây nam hai trăm dặm!

Lâm Minh nói chi tiết. Thời điểm hắn lẻn lên đỉnh núi, nữ nhân áo đỏ căn bản không rảnh rỗi bận tâm đến một tiểu nhân vật như hắn, cũng không có khả năng biết hắn đã cướp sạch hang động Giao Long, cho nên không lo lắng nàng dò xét ra thứ gì về mình.

- Hai trăm dặm!

Nữ nhân áo đỏ khẽ thở dài một hơi, trên mặt hiện lên một chút chua xót không thể nhìn thấy, không nghĩ tới có một ngày, mình đường đường là thánh nữ Thần Hoàng đảo lại bị hai trăm dặm đường làm khó.

Lâm Minh nhận ra vẻ chua xót của nữ nhân áo đỏ, thoáng hơi sửng sốt. Ngay sau đó liền hiểu được, có lẽ bởi vì con Chu Tước đứt cánh này bị thương quá nặng, mà bản thân nữ nhân áo đỏ còn không bị thương nặng đến mức không nhúc nhích nổi.

Hắn rất ngạc nhiên, nữ nhân áo đỏ luôn luôn chiếm thượng phong mà như thế nào đột nhiên bị trọng thương như vậy? Đương nhiên, nghi vấn này là không thể hỏi.

Tuy rằng cảm thấy khả năng tính không lớn, nhưng Lâm Minh vẫn lễ phép hỏi một câu:

- Tiền bối! Có gì cần ta giúp ngài không?

Nữ nhân áo đỏ thoáng suy nghĩ một chút, nói:

- Bộ lạc theo như lời ngươi, có bán ra Thần Phong điêu không?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Chỉ là một bộ lạc nhỏ, không có thứ này, nhưng thật ra có bán ngựa chuyên chở!

Lâm Minh nói xong nhìn xem con Chu Tước kia, một con chim to lớn như vậy, bất kỳ ngựa gì cũng không chở nó đi nổi.

Quả nhiên, nữ nhân áo đỏ lắc lắc đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Nàng nhẹ nhàng nói một câu:

- Cảm ơn ngươi!

Tiếp theo liền đứng lên, cúi người nói nhỏ gì đó ở bên tai Chu Tước, Chu Tước mở hai mắt, gào lên vài tiếng, giãy giụa muốn đứng lên.

Nó dùng một bên cánh chống đỡ thân thể, nhưng bởi vì cánh trái bị chặt đứt, liền mất cân bằng, suýt nữa té lăn trên đất.

Nữ nhân áo đỏ lộ vẻ không đành lòng và thương tiếc, nàng vươn bàn tay ngọc áp ngay ngực Chu Tước, không ngừng đưa hỏa chân nguyên vào trong cơ thể Chu Tước.

Theo chân nguyên của nữ nhân áo đỏ rót vào, thần thái của Chu Tước khôi phục vài phần, nhưng cùng lúc đó, ánh sáng tím lóe ra trên thân nữ nhân áo đỏ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng cường đại. Sau khi điện xà màu tím nhiều lên, sắc mặt nữ nhân áo đỏ càng thêm tái nhợt.

Lâm Minh ở một bên trông thấy rõ ràng, hiển nhiên đây là tia chớp của Lôi Giao lưu lại, hơn nữa quầng sáng màu tím là từ trong cơ thể nữ nhân áo đỏ phát ra.

Trước đó, nữ nhân áo đỏ luôn luôn điều động chân nguyên áp chế tia chớp trong thân thể, nhưng dường như không thu được hiệu quả gì. Hiện giờ rút ra một phần chân nguyên rót vào trong cơ thể Chu Tước, tia chớp lập tức cuồng mãnh lên.

“Ngay cả nữ nhân áo đỏ đều áp chế không được lâu, chẳng lẽ là...”. Trong lòng Lâm Minh sinh ra một suy đoán, mà suy đoán này làm hắn thở dồn dập, tim đập như tiếng trống!

Mắt thấy nữ nhân áo đỏ ăn vào một viên đan hoàn, mang theo Chu Tước tập tễnh đi theo hướng tây nam, Lâm Minh lên tiếng nói:

- Tiền bối! Có thể để ta nhìn xem thương thế của ngài không?

Nữ nhân áo đỏ quay đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Minh, thiếu niên trước mắt này mặc dù có vẻ thần bí, thực lực cũng vượt cao hơn tu vi hắn hiện có, nhưng nàng không nghĩ rằng hắn có nửa phần năng lực chữa khỏi thương thế của mình.

Đây chính là một kích liều mạng cuối cùng của Lôi Giao, ngay cả nàng đều chỉ có thể dựa vào chân nguyên hùng hậu miễn cưỡng áp chế, ngoài ra không có bất kỳ biện pháp nào khác.

Nữ nhân áo đỏ tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ vì muốn một ít máu tươi của Lôi Giao để trợ giúp Chu Tước hoàn thành tiến hóa, vì thế nàng cũng cung cấp đủ điều kiện trao đổi, vốn không xem là chuyện nghiêm trọng lắm, nhưng Lôi Giao lại vì vậy mà liều mạng với nàng.

Ở dưới tình huống thực lực của nữ nhân áo đỏ áp chế toàn diện, Lôi Giao lại không tiếc hộc ra một kích cuối cùng Lôi Linh nó bồi luyện mấy ngàn năm nay.

Nếu là lôi điện bình thường, nữ nhân áo đỏ đều có thể dùng chân nguyên đánh tan, nhưng Lôi Linh này, sinh sôi không ngừng, bất tử bất diệt. Sau khi tiến vào thân thể của mình, nàng vận dụng toàn thân chân nguyên cũng không làm gì được nó, mà hễ hơi buông lỏng một chút, hoặc chuyển dời chân nguyên cho việc khác, Lôi Linh liền phát tác hoành hành phá hư kinh mạch thân thể của nàng!

Vì nguyên nhân này, hiện tại thậm chí nàng đều không bay lên được.

Nếu muốn tiêu diệt Lôi Linh trong cơ thể, trừ phi quay về Thần Hoàng đảo, nhưng nghĩ đến Thần Hoàng đảo cách nơi này tới năm mươi vạn dặm, trong lòng nữ nhân áo đỏ tràn ngập chua xót, với tình trạng hiện tại, cho dù nàng đi đến chết cũng không về tới nơi.

Chu Tước vì cứu nàng đã lao ra Lôi Đình sơn cũng bị trọng thương, miễn cưỡng chống đỡ bay xuống núi, cánh trái đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Một người một chim ở trong Hung Thú sâm lâm thực dễ dàng dẫn ra một số hung thú đẳng cấp cao. Nữ nhân áo đỏ đối phó với chúng thật không thành vấn đề, nhưng nếu số lượng nhiều, bởi vì quá mức thường xuyên điều động chân nguyên sẽ dẫn động thương thế của nàng.

Nữ nhân áo đỏ không nghĩ tới nàng lại rơi vào nông nỗi này, rơi vào cảnh sơn cùng thủy tận như thế.

Nàng nói với Lâm Minh:

- Cảm ơn ngươi, tuy nhiên không cần! Thương thế của ngươi không có cách nào đâu!

Nàng đoán được Lâm Minh xuất thân bất phàm ở giới thế tục, trên thân có lẽ có thánh dược liệu thương gì đó, tuy nhiên mấy thứ đó nàng có rất nhiều, có rất tốt, nhưng ở trước mặt Lôi Linh đều có vẻ bất lực vô dụng.

Lâm Minh đã sớm dự liệu nữ nhân áo đỏ sẽ không tin tưởng mình, hắn nói:

- Tiền bối! Ta chỉ là xem một chút, nếu bất lực đương nhiên ta từ bỏ. Hiện tại thương thế của tiền bối đã thành như vậy, chẳng lẽ định cứ như vậy mang theo Chu Tước đứt cánh đi tới bộ lạc nhân loại sao? Hay là ở lại trong Hung Thú sâm lâm? Chỉ sợ hai đường đều không phải biện pháp?

- Ta nói rồi, thương thế của ta ngươi không có năng lực!

Thanh âm của nữ nhân áo đỏ có hơi không kiên nhẫn, là một nữ nhân địa vị cao cả, nàng không quen với chuyện người khác nghi ngờ nàng, nhất là chuyện rõ ràng như vậy.

Tình cảnh này giống như một đứa nhỏ nói với một lão y sư y thuật lô hỏa thuần thanh, ta bắt mạch cho ngươi, nhìn xem bệnh của ngươi còn có cứu được hay không? Khẳng định lão y sư kia sẽ nghĩ rằng đứa nhỏ này đang lấy mình làm trò tiêu khiển.

Nếu không phải vì đối phương tuổi quá nhỏ, thậm chí nữ nhân áo đỏ sẽ hoài nghi hắn đang mượn cơ hội này để thực hiện ý đồ không an phận gì đó.

Lâm Minh nhìn vẻ mặt rõ ràng không kiên nhẫn của nữ nhân áo đỏ, bản thân cũng vô cùng khó chịu, muốn chữa thương cho người ta còn phải cầu khẩn. Nếu không có mục đích kia hắn thực muốn quay đầu bước đi ngay. Tuy nhiên nghĩ lại có khả năng là Lôi Linh, Lâm Minh vẫn cố chịu đựng nói:

- Chỉ là xem một chút, không được thì thôi! Ngài cũng không có tổn thất gì! Ngài là một đại cao thủ ít nhất là cảnh giới Tiên Thiên, lại sợ hãi một tiểu nhân vật Luyện Cốt kỳ như ta sao?

Chương 210: Chữa thương

Nữ nhân áo đỏ nhíu mày nhìn về phía Lâm Minh. Từ khi sinh ra nàng đã mang trong mình tính tôn quý và kiêu ngạo bẩm sinh, đạt đến tu vi cùng địa vị hiện tại, sự tôn quý của nàng đã hòa tan trong thâm tâm. Cũng không phải nói vì thái độ kiêu kỳ nên nàng mới như thế, mà đây chỉ là một phản ứng bình thường của con người. Cũng giống như, không có khả năng một nữ hoàng trông cậy nghe theo một bần dân, huống chi trong lời nói của bần dân này vốn cũng không đáng tin.

Lâm Minh nhìn thấy nữ nhân áo đỏ không nói lời nào, thử đi tới mấy bước, nói:

- Tiền bối! Nếu có thể, để ta dùng linh hồn lực tra xét thương thế của ngài một chút được không?

Nghe Lâm Minh nói thế, gương mặt thanh tú của nữ nhân áo đỏ càng sa sầm xuống, linh hồn lực có thể thẩm thấu phần lớn các thứ, tỷ như thân thể, quần áo... Nếu nàng triệt tiêu chân nguyên che chắn thân thể, mặc cho linh hồn lực của đối phương rà quét, như vậy tương đương với nàng không có mặc quần áo, thực dễ dàng bị nhìn thấu hết thảy.

Thỉnh cầu như vậy sao nàng có thể đáp ứng! Nữ nhân áo đỏ hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi. Với thân phận, địa vị của nàng, bình thường căn bản sẽ không tiếp xúc với thiếu niên như vậy. Giữa họ hoàn toàn là hai thế giới khác, nếu không phải tình huống hôm nay đặc biệt, hai người cũng không nói với nhau nhiều như thế.

Lâm Minh nhìn thấy nữ nhân áo đỏ xoay người bước đi, liền xoay chuyển tròng mắt, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Tiền bối! Ngài bị Lôi Linh của Lôi Giao đánh trúng, đúng không?

Bước chân của nữ nhân áo đỏ chợt cứng đờ. Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lâm Minh, đánh giá thiếu niên trước mắt. Tuy rằng trước đó nàng cũng đã biết Lâm Minh ở giới thế tục cũng không tầm thường, nhưng không nghĩ tới hắn có nhãn lực bậc này, căn bản không có dùng linh hồn lực tra xét mình, đã có thể đoán ra nguyên nhân nàng bị thương.

- Ngươi làm sao nhìn ra được?

- Suy đoán!

Lâm Minh thuận miệng nói. Phần lớn là suy đoán, tuy nhiên Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần xao động bất an, cũng làm cho Lâm Minh càng có nắm chắc với suy đoán của mình.

Nhìn thấy nữ nhân áo đỏ do dự. Lâm Minh nói tiếp:

- Thế nào? Dù sao trong lúc nhất thời ngài rất khó ngăn chặn Lôi Linh trong thân thể, không bằng để ta thử xem, còn nước còn tát, nếu không được ngài cũng không có tổn thất gì!

Nghe nói tới từ “còn nước còn tát” này, nữ nhân áo đỏ dựng thẳng chân mày liễu, lập tức từ trên người nàng phát ra một cỗ uy áp vô hình.

Lâm Minh co đầu rụt cổ, biết mình đã nói sai. Ở trước mặt người như thế, tốt nhất là mình đối xử như phàm nhân đối với nữ hoàng. Nếu dùng câu “còn nước còn tát” của lang trung giang hồ nói với nữ hoàng, kết cục có thể nghĩ mà biết! Hắn vội vàng nói:

- Thật có lỗi! Ta nhất thời buột miệng nói không suy nghĩ!

- Hả?

Nhìn thấy Lâm Minh ở dưới uy áp của mình mà không có bị ảnh hưởng mảy may nào, nữ nhân áo đỏ có hơi kinh ngạc trong lòng, là một thánh nữ Thần Hoàng đảo, trong thân thể nàng chảy dòng máu Chu Tước, bình thường nếu không cố ý thu liễm, nàng sẽ tản phát ra một cỗ uy áp làm cho người đến gần nàng có cảm giác không thoải mái.

Áp chế này là đến từ chỗ sâu trong huyết mạch, vậy mà thiếu niên này lại không có mảy may cảm giác, thật kỳ quái! Hay là huyết mạch của hắn cũng có chỗ đặc thù gì đó?

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

Nữ nhân áo đỏ hỏi.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn là đáp lại chi tiết:

- Kém một tháng mười sáu tuổi!

Vốn hắn tưởng rằng, số tuổi này phối hợp với tu vi Luyện Cốt đỉnh phong sẽ làm nữ nhân áo đỏ vô cùng kinh ngạc, nhưng không nghĩ tới, nữ nhân áo đỏ chỉ là hơi nhướng mí mắt tiếp tục đánh giá Lâm Minh lần nữa, cũng không có tỏ vẻ gì quá nhiều.

Lâm Minh cười khổ trong lòng, xem ra là hắn tự cảm thấy mình quá mức tài giỏi, ở trong mắt nữ nhân áo đỏ, tu vi của mình như vậy cũng chỉ có thể xem như không tệ, còn xa không tính là kinh người. Nói đúng ra quả thật như thế, Tần Hạnh Hiên còn nhỏ hơn nửa tuổi so với mình, nhưng một hai tháng trước cũng đã đạt tới Luyện Cốt sơ kỳ, chờ tới lúc Tần Hạnh Hiên lớn bằng tuổi với mình hiện tại, có đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong cũng không có gì ngạc nhiên.

Nữ nhân áo đỏ nói:

- Được rồi! Ta cho ngươi xem một lần. Tuy nhiên, thời điểm ngươi thi triển linh hồn lực giữ quy củ một chút!

Thanh âm của nữ nhân áo đỏ cực kỳ nghiêm khắc, chính cô ta đều không nghĩ tới thật sự lại đáp ứng một yêu cầu vớ vẩn như thế. Một cao thủ nửa bước Toàn Đan kỳ, lại thỉnh một đứa nhỏ Luyện Cốt kỳ chữa thương cho mình. Thật sự là chuyện đùa lớn nhất thiên hạ!

- Ta đã biết!

Dù cho Lâm Minh mượn thêm một cái lá gan hắn cũng không dám dùng linh hồn lực rà quét lung tung, nếu không nói không chừng nữ nhân áo đỏ trước mắt này sẽ phẫn nộ giết chết hắn tại chỗ.

Lâm Minh đi đến trước người nữ nhân áo đỏ, khoảng cách gần như thế rõ ràng hắn ngửi được một mùi thơm mờ nhạt trên thân nữ nhân áo đỏ, tuy rằng mùi này rất dễ chịu, nhưng Lâm Minh cũng không dám hít thở mạnh, chỉ sợ nữ nhân áo đỏ đột nhiên phẫn nộ.

- Vậy... Ngài có thể trước ngồi xuống hay không?

Nữ nhân áo đỏ liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, vẫn theo lời ngồi xuống. Tuy rằng nàng có cảm giác trên thân thiếu niên này có điều bí mật nhưng nàng vốn cũng không trông cậy vào Lâm Minh có thể có bất kỳ trợ giúp gì cho thương thế của nàng.

Ở một kích cuối cùng của Lôi Giao, nó rót hết tinh huyết bản mạng vào trong Lôi Linh, cộng thêm trong mấy ngàn năm trước đó Lôi Giao không ngừng tẩm bổ bồi luyện Lôi Linh. Có thể nói, cỗ Lôi Linh này đã ẩn chứa ý chí căn nguyên của Lôi Giao, nó tương đương với một phân thân không có ý thức của Lôi Giao!

Lôi Linh như vậy, cho dù là Lôi tu tu vi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đến đây, cũng không thể hấp thu nó.

Cộng thêm đặc tính bất tử bất diệt của bản thân Lôi Linh, nên muốn ở dưới tình huống không thương tổn chính mình để tiêu trừ nó, trừ phi thỉnh trưởng lão Toàn Đan kỳ trong tông môn mới được!

Lâm Minh cũng không rõ ràng lắm phương diện uẩn khúc vòng vo này, nếu không chỉ sợ hắn sẽ châm chước một chút, có cần thiết hay không chấp nhận nguy hiểm mạo hiểm để lộ ra một ít bí mật để hấp thu thứ này, vạn nhất dẫn tới nữ nhân áo đỏ có hứng thú với mình, quyết tâm phải tra xét bí mật trên thân hắn, vậy là xong đời.

Lâm Minh đúng quy củ kéo dài linh hồn lực vào trong cơ thể nữ nhân áo đỏ, phàm là khu vực mẫn cảm hắn đều rất cẩn thận tránh đi. Rất nhanh, hắn liền phát hiện ngọn nguồn của lôi đình lực, đúng tại vị trí trái tim của nữ nhân áo đỏ. Không hề nghi ngờ, nơi đó chính là chỗ Lôi Linh ẩn nấp.

Trái tim là một trong nhược điểm của người, ẩn nấp ở trong trái tim, muốn xử lý nó vô cùng phiền toái.

Lâm Minh đưa linh hồn lực thẩm thấu vào trong trái tim, liền thấy một con Giao Long nhỏ màu tím đang giương nanh múa vuốt rít gào trong trái tim của nữ nhân áo đỏ, từng đạo sáng tím phát ra từ trên thân nó, không ngừng thẩm thấu trong thân thể nữ nhân áo đỏ.

“Đây là Lôi Linh sao?”. Lâm Minh cảm nhận được rõ ràng hạt giống Tà Thần trong cơ thể đang hưng phấn, nó muốn cắn nuốt Lôi Linh này!

“Hả? Dường như trong Lôi Linh này ẩn chứa một linh hồn táo bạo, dường như có ý thức của riêng mình... Là linh hồn của bản thân Lôi Linh, hay là linh hồn của Lôi Giao?”. Lâm Minh trầm ngâm một hồi. Lúc này, hắn lại phát hiện chung quanh con Giao Long nhỏ màu tím, như có như không có một lồng giam ngọn lửa, giam cầm nó chặt chẽ. Lôi Linh không ngừng phát động tấn công vào lồng giam ngọn lửa, cắn xé hàng rào lồng giam ngọn lửa, như muốn xé mở ra.

Hiển nhiên, lồng giam ngọn lửa chính là chân nguyên của nữ nhân áo đỏ phong ấn, nếu không có đạo phong ấn này, chỉ sợ Lôi Linh đã sớm nhảy vào thân thể nữ nhân áo đỏ, bắt đầu phá hủy bốn phía.

Thu hồi linh hồn lực lại, Lâm Minh đi đến phía sau nữ nhân áo đỏ ngồi xuống, đưa tay áp vào hậu tâm nữ nhân áo đỏ.

Động tác này làm cho thân mình nữ nhân áo đỏ đột nhiên cứng đờ, không biết đã bao nhiêu năm không có nam nhân nào dám chạm vào nàng như vậy:

- Ngươi muốn làm gì?

Lâm Minh khó hiểu nói:

- Đương nhiên là hút Lôi Linh ra! Trùng hợp là chân nguyên của ta có chút Lôi thuộc tính, có khả năng hấp thu sạch Lôi Linh này!

Nữ nhân áo đỏ không vui nói:

- Với tu vi của ngươi cũng muốn hấp thu Lôi Linh? Dù là Lôi Linh bình thường nhất cũng sẽ làm vỡ nát kinh mạch của ngươi! Huống chi trong Lôi Linh này ẩn chứa ý chí căn nguyên của Lôi Giao, cao thủ Lôi hệ đều bất lực, ngươi làm sao đủ năng lực? Hãy mau mau rời đi, ta không có thời gian với ngươi...

Nữ nhân áo đỏ nói tới đây, thanh âm đột ngột ngừng lại, nàng hoảng sợ phát hiện, lôi đình lực của con Giao Long nhỏ màu tím trong trái tim phóng ra, dường như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt dời đi ra phía sau lưng của nàng, sau đó bị hút vào trong bàn tay của thiếu niên.

Bàn tay của gã thiếu niên cũng vì vậy trở nên cực kỳ nóng rực, dán sát trên lưng nàng có một loại cảm giác kỳ dị.

“Đây là...”. Nữ nhân áo đỏ chợt ngưng trọng trong lòng, tuy rằng chỉ là lôi đình lực của Lôi Linh phóng ra, nhưng cũng không dễ dàng hấp thu như vậy, thiếu niên này như thế nào làm được?

Mà lúc này, phát sinh chuyện càng làm cho nữ nhân áo đỏ giật mình, nàng phát hiện Lôi Linh trong trái tim mình bắt đầu trở nên táo bạo bất an, dường như có thứ gì đó tới gần khiến nó sợ hãi, nó không còn phóng thích lôi đình lực, mà bắt đầu liều mạng cắn xé lồng giam ngọn lửa, như muốn phá lồng thoát ra.

Vì sao lại như vậy? Linh hồn của Lôi Giao đang sợ hãi thứ gì?

Nữ nhân áo đỏ ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ là vì thiếu niên ở sau lưng mình?

Lôi Giao nhỏ màu tím liều mạng giãy giụa, nhưng trước sau luôn bị một lực lượng vô hình cố định nó, cỗ lực lượng này cũng không cường đại, nhưng lại ẩn chứa một uy áp khổng lồ.

Cỗ uy áp đó chẳng những tác dụng với linh hồn của Lôi Giao, mà còn tác dụng với bản thân Lôi Linh!

Tác dụng với linh hồn Lôi Giao, là vì là Chân Long Chi Huyết áp chế huyết mạch Lôi Giao!

Tác dụng với bản thân Lôi Linh, là vì là hạt giống Tà Thần áp chế Lôi Linh!

Ở dưới hai tầng áp chế đó, Lôi Giao bắt đầu sợ hãi.

Chân nguyên của Lâm Minh so với Lôi Linh quả thật không đáng nhắc tới, nhưng nó bị áp chế lại hoàn toàn không quan hệ với tu vi. Đó gần như là áp chế của pháp tắc, căn bản không cho phép phản kháng!

“Xuy xuy xuy...”.

Lôi đình lực trong cơ thể Lôi Linh nhỏ màu tím không ngừng bị rút đi, Lôi Linh càng lúc càng bất an sợ hãi. Nó liều mạng va chạm vào lồng giam ngọn lửa, cũng khiến cho nữ nhân áo đỏ cắn chặt môi, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Gần như toàn bộ chân nguyên của nàng đều dùng để duy trì lồng giam ngọn lửa, thân thể suy yếu đến cực hạn.

Tuy nhiên lúc này Lâm Minh cũng không dễ chịu lắm! Tuy rằng Chân Long Chi Huyết và hạt giống Tà Thần đều có tác dụng áp chế đối với Lôi Linh, nhưng tu vi của bản thân Lâm Minh quá yếu, cái này giống như một đứa nhỏ cầm hai thanh bảo kiếm tuyệt thế đối phó với một con mãnh hổ!

Lôi đình lực hút thu ra, tuy rằng chỉ chiếm một chút bé nhỏ không đáng kể của Lôi Linh, nhưng đối với Lâm Minh mà nói lại cực kỳ khổng lồ, hắn gần như không áp chế được.

“Phù!”.

Lâm Minh cắt đứt lực lượng linh hồn, tay phải rời khỏi sau lưng nữ nhân áo đỏ, thở phì phò một hồi lâu. Lúc này, trong lòng bàn tay phải hắn đã toàn bộ là mồ hôi.

Nữ nhân áo đỏ xoay người, đôi mắt đẹp nhìn Lâm Minh không nháy mắt, trên khuôn mặt điềm nhiên xinh đẹp tràn ngập vẻ không thể tin.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên này có biện pháp dẫn động Lôi Linh lực, thậm chí còn có thể chấn nhiếp ý thức căn nguyên của Lôi Giao lưu lại trong Lôi Linh! Mà thiếu niên này lại chỉ có tu vi Luyện Cốt kỳ, điểm này thật rõ ràng.

Đương nhiên, nếu nữ nhân áo đỏ biết lúc trước ở đỉnh núi Lôi Đình sơn, Lôi Giao đột nhiên phân tâm bị mình đâm một kiếm trọng thương, chính là vì thiếu niên trước mắt này đột ngột phát ra một tiếng Chân Long ngâm rống... Có lẽ nàng sẽ kinh ngạc nói không nên lời.

Chương 211: Thiếu niên kỳ quái

- Ngươi tên là gì? Có môn phái hay không?

Nữ nhân áo đỏ nhìn Lâm Minh đang đổ mồ hôi đầy trán, đôi mắt đẹp lóe sáng, trong lòng khó có thể bình tĩnh được.

Thiếu niên trước mắt này không sợ uy áp do Chu Tước huyết mạch trong cơ thể mình mang đến, thậm chí còn có thể lờ mờ chấn nhiếp Lôi Giao căn nguyên ý thức, hiển nhiên hắn cũng không phải là kẻ tầm thường.

Có lẽ là thể chất, huyết mạch, hoặc là linh hồn của hắn có chỗ nào đó đặc biệt, có thể đến từ một gia tộc thần bí nào đó.

Nghe đối phương hỏi tên và môn phái của mình, Lâm Minh khẽ dừng lại một chút, đang chuẩn bị nói ra cái tên giả “Mộc Lâm”, nhưng nữ nhân áo đỏ lại nói:

- Nếu không tiện nói ra thì cũng không cần phải nói.

Tuy rằng vẻ do dự trong mắt Lâm Minh cực kỳ nhỏ bé, nhưng vẫn bị nữ nhân này phát hiện, nếu là một vài gia tộc tu võ bí ẩn có huyết mạch đặc thù, thì rất có thể không muốn tiết lộ thân phận.

- Khi trước ta thấy ngươi đi lên khu vực núi tuyết của Lôi Đình sơn, tự mình ngươi đi lên ư?

Nữ nhân áo đỏ thản nhiên hỏi.

- Ân, ta nói rồi, ta là một võ giả Lôi hệ, cho nên có sức chống cự rất mạnh đối với lôi đình lực, nếu không thì ta cũng không thể đi được xa như vậy.

Lâm Minh xoa mồ hôi trên mặt, cười khổ nói.

- Nga.

Nữ nhân áo đỏ lơ đãng đáp, nhưng trong lòng lại có chút giật mình, Lôi Đình tích dịch cũng không chỉ biết mỗi lôi điện công kích, vũ khí của chúng còn cả thân thể cường đại nữa.

Mặc dù miễn dịch với lôi điện, nhưng chỉ dùng tu vi Luyện Cốt đỉnh phong thì cũng đừng nghĩ tới việc đi đến khu vực núi tuyết, điều này có nghĩa rằng, thiếu niên này rất có thể có thực lực vượt xa võ giả cùng cấp.

Không đến mười sáu tuổi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, thành tích này đối với các thiên tài trong đại môn phái, đại thế gia mà nói, thì cũng không tính là gì cả, nhưng nếu tu vi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, mà lại còn có thực lực vượt xa võ giả cùng cấp, thì lại làm cho người khác phải kinh ngạc.

Thiên tài cỡ này, tại Thần Hoàng đảo thì cũng không có nhiều.

Hai người khẽ trầm mặc, Lâm Minh ngồi dưới đất, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, bắt đầu áp chế lôi đình lực táo bạo trong cơ thể, Lôi Linh này quả nhiên không phải hấp thu dễ như vậy, huống chi trong đó còn ẩn chứa Lôi Giao căn nguyên ý thức, nếu không thì cũng không đến mức ngay cả nữ nhân áo đỏ này cũng phải bất lực.

Chân nguyên lưu chuyển từng vòng, Lâm Minh rất nhanh đã tiến vào Không Linh võ ý, chân nguyên trong cơ thể thoát khỏi khống chế của Lâm Minh, bắt đầu tự vận chuyển theo một tuyến đường hoàn mỹ, thể năng của hắn cũng đang nhanh chóng khôi phục, mà lôi đình lực vốn rất táo bạo cũng bị hạt giống Tà Thần thu phục toàn bộ.

Vốn nữ nhân áo đỏ này đang chuẩn bị ngồi xuống điều tức một chút, giam cầm Lôi Linh trong cơ thể, nhưng nhìn thấy Lâm Minh tu luyện, ánh mắt của nàng lại không thể dời ra được.

Võ ý?

Nàng cẩn thận quan sát khoảng nửa nén hương, xác định mình không nhìn lầm, thiếu niên này đã lĩnh ngộ võ ý của riêng mình!

Điều này làm cho nữ nhân áo đỏ nhẹ nhàng thở ra một hơi, vốn tưởng rằng đây chỉ là một thiếu niên trong thế tục, nhưng hắn lại vài ba lượt làm cho nàng kinh ngạc, đầu tiên là hắn ngăn chặn Lôi Giao căn nguyên ý thức, sau đó tuổi và thực lực kinh người của hắn, tiếp theo chính là hắn đã lĩnh ngộ võ ý ra!

Nên biết rằng, nữ nhân áo đỏ tu luyện đến Tiên Thiên Chí Cực, bước nửa bước vào cảnh giới Toàn Đan. Đến cảnh giới như nàng, chuyện có thể làm cho nàng kinh ngạc thì cũng không có nhiều lắm, ngay cả một vài thiên tài xuất thân từ đại tông môn, nhiều nhất cũng chỉ làm cho nàng khẽ gật đầu mà thôi, nhưng hiện tại, gặp một thiếu niên tại thế tục, thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng lại có nhiều chỗ làm cho nàng ngạc nhiên thán phục.

Chỉ riêng võ ý, trong mấy vạn võ giả chưa chắc đã có một, cực kỳ quý giá. Còn những thứ như thiên phú tu võ gì gì đó, thì lại có thể bồi dưỡng thêm được.

Cha mẹ đều là thiên tài, sinh ra đứa con thì hơn phân nửa cũng là thiên tài, đại tông môn trải qua hơn một ngàn năm, thậm chí mấy ngàn năm tích lũy, có vô số nhân tài, trải qua nhiều lớp tuyển chọn, cường giả hưởng thụ tài nguyên, kẻ yếu bị đào thải. Những người còn lại đều là tinh anh trong tinh anh, con của những “tinh anh” đó tất nhiên cũng là tinh anh.

Bản thân có thiên phú kinh người, từ nhỏ lại đã được ăn linh đan diệu dược mà lớn lên, sử dụng Chân Nguyên thạch như uống nước, công pháp đều là thứ tốt nhất, sư phụ cũng là người giỏi nhất, người như vậy, tương lai nhất định sẽ đặt chân vào Tiên Thiên, người thường tại thế tục có cố gắng cả đời, thì cũng không sờ tới ngón chân của bọn họ được, đây là do sự khác biệt từ điểm xuất phát quyết định.

Nhưng mặc cho những thiếu niên của đại tông môn đó có thiên tài đến đâu, vào mười lăm, mười sáu tuổi đã đột phá đến Luyện Cốt kỳ, Ngưng Mạch kỳ, thì bọn họ cũng không lĩnh ngộ được võ ý, thứ này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Võ ý liên quan tới võ đạo chi tâm, võ đạo chi tâm càng mạnh, tỷ lệ lĩnh ngộ võ ý lại càng lớn, nhưng đối với đại đa số thiên tài mà nói, cuộc sống của bọn họ đều thuận buồm xuôi gió, con đường dưới chân đều đã được cha mẹ chuẩn bị kỹ càng rồi, như ngựa phi trên đất bằng, làm sao võ đạo chi tâm có thể mạnh cho được?

Mà những người chịu nhiều đau khổ, con đường nhấp nhô, hơn phân nửa sinh ra đã thiếu thốn tài nguyên, thậm chí thiên phú cũng không quá tốt, hơn hai mươi tuổi còn chưa thể đột phá Ngưng Mạch kỳ, những người như vậy, kỳ thật có ngẫu nhiên lĩnh ngộ võ ý thì cũng không có gì đáng sợ cả.

Nhưng thiếu niên này, tuổi còn trẻ, thực lực còn cường đại tới mức thái quá, lại còn lĩnh ngộ một loại võ ý, quả thực là yêu nghiệt.

Trong lúc vô tình, nữ nhân áo đỏ liền vô cùng tò mò nhìn thiếu niên trước mặt này.

Trên người thiếu niên này có quá nhiều chỗ không tầm thường, hắn rốt cuộc là ai?

Một khắc thời gian lặng yên trôi qua, được Không Linh võ ý trợ giúp, Lâm Minh rất nhanh đã ngăn chặn lôi đình lực xao động trong cơ thể, hắn đứng dậy nói:

- Chúng ta có thể đi được rồi, nếu ta nhớ không lầm, phía trước không xa có một sơn động trú chân được, chúng ta đi đó, vào buổi tối thì hung thú trong Nam Cương rừng rậm thường xuyên lui tới, muốn nghỉ ngơi cũng khó!

Bởi vì lôi đình lực trong cơ thể bị Lâm Minh hấp thu không ít, nên trạng thái của nữ nhân áo đỏ này cũng tốt hơn một chút rồi, nàng lấy ra mấy viên linh đan cho Chu Tước ăn, một người một thú liền đi theo Lâm Minh.

- Đúng rồi, con Lôi Giao kia đã chết chưa?

Lâm Minh đột nhiên nhớ tới điều này, vội hỏi.

- Không chết, tuy nhiên nó bị thương còn nặng hơn ta, đám con cháu của nó gần như chết sạch.

Nữ nhân áo đỏ thản nhiên nói.

- Nga...

Lâm Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, thầm nghĩ may mà mình chạy mau, nếu ở lại trên đỉnh núi, e rằng sẽ bị cuốn vào vòng chiến, chỉ cần dư chấn thôi cũng khiến mình tiêu đời rồi, hắn cũng không cho rằng lực phòng ngự của mình tốt hơn cả Lôi Đình tích dịch màu tím.

- Nếu nó không chết, thì chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.

Lâm Minh nói xong, để cho nữ nhân áo đỏ đi phía trước, mà hắn đi phía sau, lau sạch các dấu vết ngọn lửa do Chu Tước lưu lại, nếu không xử lý dấu vết này, thì sẽ rất dễ bị tìm thấy.

Nữ nhân áo đỏ nhìn Lâm Minh làm những điều này, có chút ngạc nhiên, nếu nói về tu vi thì nàng cách xa Lâm Minh mười vạn tám ngàn dặm, nhưng nói về kinh nghiệm trong rừng và khả năng giữ mạng, thì nàng cũng không bằng được Lâm Minh, bình thường thì đều bay trên trời, có bao giờ đi trong rừng đâu.

Một đường đi tới, Lâm Minh vừa dọn dẹp dấu vết, vừa thuận tay bắn một con hoẵng, từ khi đi lên Lôi Đình sơn, đã mấy ngày liên tục hắn chỉ ăn lương khô trong Tu Di giới, đã chán đến tận cổ rồi.

Hai người rất nhanh đi tới sơn động mà Lâm Minh nói, trong động vô cùng ẩm ướt, Lâm Minh đốt một đống lửa, lại tìm một ít cỏ khô lót xuống, nói với nữ nhân áo đỏ:

- Ủy khuất ngươi một chút.

Sau đó, hắn lấy ra một thanh chủy thủ, lột da của con hoẵng, động tác của hắn nhanh như gió, nhìn như chém loạn trên người con hoẵng này, không có chút thứ tự nào, nhưng chỉ vài giây sau, Lâm Minh vươn tay kéo một cái, đã rút ra từ trên người con hoẵng này một đám gân màu trắng xanh, có hơn mười sợi.

Nữ nhân áo đỏ nheo mắt nhìn, hiển nhiên khi trước Lâm Minh cũng không phải là vung đao loạn, mà là đang loại bỏ mắt những sợi gân trên người con hoẵng kia, những sợi gân kia uốn lượn quanh co, như một tấm lưới, nếu muốn rút hết chúng ra thì cũng là một chuyện cực kỳ rườm rà.

Nhưng Lâm Minh chỉ dùng thời gian ngắn như vậy đã hoàn thành, hơn nữa những sợi gân trong tay hắn lại không đứt một sợi nào, trên gân không dính chút máu thịt nào cả.

Nữ nhân áo đỏ ngạc nhiên, nếu muốn làm được điều này, thì phải cực kỳ quen thuộc kết cấu thân thể của con hoẵng này, lại còn phải rèn luyện kỹ thuật đao trong nhiều năm mới được, đây chính là việc mà chỉ đầu bếp mới có thể làm a!

Chuyện gì đang xảy ra vạy? Một võ giả thiên tài, tại sao lại đi làm đầu bếp? Hơn nữa nhìn kiểu gì thì cũng thấy kỹ thuật đao của hắn đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi, giống như đã làm đầu bếp rất nhiều năm rồi vậy.

Lâm Minh phát hiện nữ nhân áo đỏ đang ngơ ngác nhìn sợi gân trên tay mình, cười nói:

- Hương vị của con hoẵng này rất ngon, nhưng lại có quá nhiều gân, ảnh hưởng tới mùi vị, cho nên mới phải rút chúng ra!

Lâm Minh vừa nói, vừa đao ngang dọc, một đao mổ bụng con hoẵng ra, kéo nội tạng ra ngoài, sau đó là một loạt đao chém xuống, chỉ chốc lát đã rút ra được một đống xương.

Sau đó Lâm Minh lấy một nhánh cây, đặt con hoẵng lên trên, gác trên đống lửa để nướng.

Lúc này nữ nhân áo đỏ mới phát hiện, khi Lâm Minh rút gân, thì đã cắt các thớ thịt trên người con hoẵng thành các hình dáng rất chỉnh tề và xinh đẹp, khoảng cách giữa hai đao đều cực kỳ bằng nhau, như được dùng thước để đo, cực kỳ hợp quy tắc.

Nhìn tới đây, vẻ mặt nàng càng cổ quái hơn, thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch gì? Nếu không phải lúc trước đã biết thực lực của Lâm Minh, thì có khi nàng còn thật sự cho rằng hắn chỉ là một tên đầu bếp mà thôi.

Một lúc sau, thịt hoẵng đã dần dần biến thành màu vàng óng, từng giọt mỡ rơi xuống ngọn lửa, phát ra tiếng xèo xèo.

Về phần gân và những khúc xương kia, Lâm Minh cũng không lãng phí, lấy một cái nồi từ trong Tu Di giới ra, bỏ chúng vào trong, đặt lên trên lửa để hầm canh.

Mùi canh thơm lừng, mùi thịt nướng thơm phức.

Rất nhanh, trong hang động đã tràn ngập mùi hương ngào ngạt, mặc dù nữ nhân áo đỏ bình thường đều ăn chay, nhưng khi ngửi thấy mùi này, cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Về phần con Chu Tước kia thì lại càng hiếu động hơn, dường như ngay cả vết thương trên cánh cũng đã quên, cặp mắt đỏ như lửa sáng quắc, nhìn chằm chằm vào miếng thịt nướng trong tay Lâm Minh, dường như chỉ hận không thể nuốt ngay nó vào bụng.

Do nướng, nên những vết đao cắt trên thịt kia đều quăn lên, càng nhìn càng thấy thèm hơn.

Nướng lâu như vậy, nhưng miếng thịt lại không có chút cháy nào, vẫn luôn có màu vàng óng ánh, nhìn từng giọt mỡ trong suốt rơi xuống lửa, nữ nhân áo đỏ thậm chí đã có chút không nhịn được, đương nhiên, nàng vẫn luôn cẩn thận che giấu tâm tình, nên vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Lúc này, Lâm Minh lấy từ trong Tu Di giới ra một loạt bình lọ, sau khi mở ra, bên trong chính là muối ăn cùng các loại gia vị, những thứ này đều được mua trong các bộ lạc tại Nam Cương.

Lúc mà Lâm Minh gặp tỷ muội họ Na đúng là lúc mà hắn đi mua muối trong bộ lạc đó.

Chương 212: Lôi Linh tiến hóa

Nhìn Lâm Minh thuần thục cho gia vị vào thịt nướng một cách thoải mái, bộ dáng mọi thứ đều nắm trong tay, nữ nhân áo đỏ hoàn toàn không nói ra lời, đây thật sự là một võ giả ư? Cho tới bây giờ nàng còn chưa từng thấy trưởng lão hoặc đệ tử thiên tài của môn phái nào, khi đi ra ngoài lịch lãm mà còn mang theo đủ loại bình lọ đựng gia vị như vậy, tên này còn có vẻ giống đầu bếp hơn là một võ giả.

Chờ hồi lâu, nữ nhân áo đỏ rốt cuộc nghe được Lâm Minh nói ra một câu mà nàng đã chờ mãi:

- Nướng chín rồi, có thể ăn!

- Ân...

Nữ nhân áo đỏ gật gật đầu, ngay sau đó hỏi:

- Ăn thế nào a?

Một con hoẵng lớn như vậy, cũng không thể cầm lấy mà cắn ăn chứ!

Lâm Minh sửng sốt một chút, dùng ánh mắt cổ quái nhìn nữ nhân áo đỏ, dường như không hiểu tại sao nàng lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy, tuy nhiên hắn vẫn kiên nhẫn đáp:

- Đương nhiên là cầm mà cắn rồi, cái này cho ngươi.

Nói xong hắn xé xuống một cái chân hoẵng, đưa cho nữ nhân áo đỏ.

Nữ nhân áo đỏ nhìn cái chân hoẵng lớn như vậy, liền trợn tròn mắt, trước giờ nàng chưa từng ăn thứ này bao giờ, cầm lấy mà cắn ư?

- Sao vậy, ngươi không thích ăn thịt nướng ư?

Lâm Minh thấy nữ nhân áo đỏ không cầm, khó hiểu hỏi.

Nữ nhân áo đỏ dở khóc dở cười, nàng chỉ đành xấu hổ nhận lấy thịt nướng, đang muốn thử cắn một miếng, lại phát hiện Lâm Minh đang nhìn mình chằm chằm.

Khuôn mặt nữ nhân áo đỏ hơi ửng đỏ, khẽ xoay người, nâng tay áo che miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ.

Lâm Minh nhìn mà không biết nói gì, ăn như vậy không thấy mệt mỏi hay sao? Hắn cũng bất chấp nhiều như vậy, tự mình xé xuống một cái đùi, cắn từng miếng.

Nữ nhân áo đỏ cắn một miếng nhỏ, cảm giác rất thơm.

Trên thực tế, những người trong đại tông môn rất ít ăn loại đồ ăn này, bọn họ thường ăn linh cốc, linh thái, linh cốc linh thái gieo trồng trong các khu vực có nhiều nguyên khí thiên địa trong tông môn. Khi chúng nó sinh trưởng thì sẽ không ngừng hấp thu nguyên khí thiên địa, ẩn chứa trong trái và hạt, thường xuyên ăn linh cốc linh thái sẽ có lợi cho tăng tu vi, tích lũy khí Tiên Thiên.

Về phần đồ ăn thế tục như thịt nướng thì đều dính khí Hậu Thiên, ăn vào không có gì hay cả.

Cho nên đây là lần đầu tiên nữ nhân áo đỏ ăn thịt nướng.

- Hương vị thế nào?

Lâm Minh vừa ăn một miếng thịt lớn, vừa nhồm nhoàm hỏi. Hắn cũng có vài phần tự tin với khả năng nấu nướng của mình.

- Rất thơm, nhưng... Vì sao ngươi lại nấu ăn?

Nữ nhân áo đỏ nuốt một miếng thịt nhỏ, nhìn Lâm Minh với vẻ khó hiểu, thiếu niên này rất thần bí.

Lâm Minh vừa ăn vừa đáp:

- Nhà của ta mở tiệm cơm.

- Ách...

Nữ nhân áo đỏ lập tức nghẹn lời:

- Ngươi nói cái gì?

- Mở tiệm cơm a, tửu lâu, sao vậy?

Lâm Minh ngẩng đầu, không cảm thấy điều này có gì đáng phải kinh ngạc cả.

- Không... Không có gì!

Nữ nhân áo đỏ lắp bắp, vốn nàng còn tưởng rằng Lâm Minh xuất thân từ một gia tộc tu võ có nội tình thâm hậu nào đó. Nhưng... Mở tửu lâu ư? Gia tộc tu võ sẽ mở tửu lâu hay sao?

Chẳng lẽ hắn hoàn toàn là một phàm nhân?

Một phàm nhân, chưa đến mười sáu tuổi đã đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, thiên phú này nghịch thiên tới mức nào đây? Ít nhất cũng là lục phẩm trung đẳng!

Thiên phú lục phẩm, tại Thần Hoàng đảo thì cũng là thiên tài cao cấp nhất rồi, nếu xuất hiện trên người một phàm nhân, thì tỷ lệ nhỏ tới mức đáng thương, chỉ sợ trong mười ức người cũng không tìm được một ai cả!

Nếu thật sự là phàm nhân, thì có thể lôi kéo hắn gia nhập Thần Hoàng đảo được!

Nghĩ đến đây, nữ nhân áo đỏ hỏi:

- Ngươi học công pháp với ai vậy?

- Võ phủ...

Lâm Minh do dự một chút rồi đáp.

- Nga...

Nghe vậy, nữ nhân áo đỏ có chút thất vọng, thì ra là như vậy, có một vài tông môn vì tăng lên thực lực, sẽ mở võ phủ tại các quốc gia, lựa chọn nhân tài ưu tú tiến vào tông môn, thiếu niên này e cũng đã bị lựa chọn rồi.

Nói không chừng hắn còn là đệ tử hạch tâm được bồi dưỡng trọng điểm, nếu không thì cho dù thiên tư có tốt đến mấy, cũng không thể bước vào Luyện Cốt đỉnh phong khi chưa đến mười sáu tuổi được.

- Ân... Canh chín rồi...!

Lâm Minh bắc nồi canh xuống, mở nắp ra. Một mùi thơm nồng đậm tản ra.

Múc đầy một chén canh, hắn đưa cho nữ nhân áo đỏ.

Nữ nhân áo đỏ cúi đầu thổi một chút, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quả nhiên là ngon.

Một con hoẵng làm món nướng, canh thịt, không gì ngon bằng.

Lâm Minh cũng múc một chén, đúng lúc này, Chu Tước vốn đang ở trong góc bỗng kêu lên vài tiếng, Lâm Minh quay đầu thấy con chim to này đang bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn mình, cặp mắt màu đỏ đảo loạn, nhìn chằm chằm vào con hoẵng đang nướng.

Lâm Minh khẽ cười, cầm con hoẵng tới, con hoẵng này nặng trăm cân, một mình hắn cũng không ăn hết một chân, phần còn lại vốn cũng được chuẩn bị cho Chu Tước, tuy nhiên thấy vẻ mặt này của Chu Tước, trong lòng Lâm Minh liền nổi lên một chủ ý:

- Chim to, cho ngươi thịt nướng thì cũng được, chỉ cần cho ta nhổ vài sợi lông là được rồi, dù sao lúc này ngươi cũng không bay lên được.

Chu Tước là thánh thú hệ Phượng Hoàng, Chu Tước trưởng thành thì có thể dục hỏa trùng sinh, tuy rằng Chu Tước khi còn nhỏ thì không có khả năng này, nhưng cánh bị đứt mà mọc lại thì vẫn làm được, lông Chu Tước chính là thứ tốt để bồi luyện Hỏa Tinh, lúc trước Xi Cốt Đả dẫn đại quân hùng hổ giết vào đầm lầy Hắc Thủy, chính là vì tìm kiếm lông Chu Tước, Lâm Minh cũng không muốn bỏ lỡ dịp này.

Con Chu Tước này tuy rằng còn nhỏ tuổi, không nói tiếng người được, nhưng cũng nghe hiểu được lời của Lâm Minh, nó do dự một chút, nhìn con hoẵng nướng thơm lừng trên tay Lâm Minh, lại nhìn bộ lông xinh đẹp của mình, cuối cùng vẫn cắn răng gật gật đầu.

Nữ nhân áo đỏ ở một bên, nhìn mà dở khóc dở cười, trước kia kiểu gì nàng cũng không nhận ra Chu Tước lại tham ăn như vậy, ngay cả bộ lông yêu quý mà cũng có thể bỏ được, bán với cái giá “rẻ mạt” này. Đương nhiên, một vài sợi lông với nó cũng không là gì cả, sau này lại mọc ra.

Trong tiếng rên rỉ của Chu Tước, Lâm Minh nhổ xuống một bó lông chim lớn, hớn hở cất vào trong Tu Di giới.

Tuy rằng Chu Tước rất đau lòng, tuy nhiên lực hấp dẫn của thịt nướng vẫn quá lớn, rất nhanh nó đã quên mất chút thiệt thòi kia, Lâm Minh nghĩ tới đám lông chim trong Tu Di giới lại thấy buồn cười, nếu Xi Cốt Đả dưới cửu tuyền mà biết mình dùng một con con hoẵng nướng đã đổi được lông Chu Tước mà hắn huy động cả đại quân cũng không tìm được kia, không biết có thể tức giận tới mức sống lại hay không!

Xoay người nhìn nữ nhân áo đỏ một cái, Lâm Minh nói:

- Ngươi ăn trước đi, ta có một chút việc phải đi ra ngoài, một thời gian sau sẽ trở về chữa thương cho ngươi, nếu thuận tiện, ngươi có thể lưu lại truyền âm ấn ký không?

Trên người nữ nhân áo đỏ có Lôi Linh, nên Lâm Minh cũng không muốn hai người bị lạc.

- Ân!

Hiện tại nữ nhân áo đỏ này cũng chỉ có thể trông cậy vào Lâm Minh, nàng vốn quen dựa vào lực lượng nhưng hiện tại thực lực đột nhiên giảm xuống không còn gì, làm cho nàng có chút mê man, nếu hôm nay không gặp được Lâm Minh, nàng chỉ có thể mang theo Chu Tước bị trọng thương, xuyên qua rừng rậm, ngay cả một chỗ trú chân cũng không có.

Nữ nhân áo đỏ lưu lại truyền âm ấn ký, lại giao một vài Truyền Âm phù cho Lâm Minh, loại Truyền Âm phù này lớn hơn nhiều so với loại mà trước kia Lâm Minh dùng, khoảng cách truyền âm khoảng mấy ngàn dặm, điều này làm cho Lâm Minh không kìm được cảm khái, đại tông môn đúng là khác biệt, từ một cái Truyền Âm phù nho nhỏ cũng đã có thể nhìn ra được điều đó rồi, trước kia các Truyền Âm phù mà hắn dùng chỉ có phạm vi không đến trăm dặm, ra khỏi Thiên Vận thành là sẽ mất tác dụng ngay.

Lần này Lâm Minh tránh nữ nhân áo đỏ để đi ra ngoài, chính là vì hấp thu Lôi Đình thảo, làm lớn mạnh Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần.

Hắn cũng không phải là thật sự sợ nữ nhân áo đỏ này thèm muốn Lôi Đình thảo, loại đồ vật này cũng không được đối phương để vào mắt, chỉ là hắn không muốn để cho nữ nhân áo đỏ đoán được việc mình tiến vào hang động Giao Long mà thôi.

Tiểu Lôi Giao trong cơ thể nữ nhân áo đỏ rất hung mãnh, tuy rằng Lâm Minh có thể uy hiếp đến nó, nhưng lại không ăn hết được nó, hắn định trước tiên tăng cường Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần đã, sau đó sẽ đối phó với nó.

Tìm một chỗ bí mật, Lâm Minh lấy Lôi Đình thảo ngàn năm ra, không ngừng rót lôi đình lực vào trong hạt giống Tà Thần.

Thời gian từ từ trôi qua, lôi quang trên tay Lâm Minh chậm rãi biến mất, quả của Lôi Đình thảo cũng khô quắt lại.

Lâm Minh mở mắt ra, nội thị Lôi Linh, trong lòng thấy vui vẻ, lực lượng của Lôi Linh lại tăng thêm một thành, Lôi Đình thảo ngàn năm đúng là không tầm thường.

Hấp thu một cây Lôi Đình thảo ngàn năm cũng chỉ mất một khắc, đến hừng đông, những Lôi Đình thảo này sẽ bị hấp thu hết.

Lâm Minh chậm rãi tiến vào Không Linh võ ý, lôi đình lực được chân nguyên dẫn dắt, tự động tiến vào kinh mạch của Lâm Minh, dựa theo tuyến đường hoàn mỹ mà vận chuyển, điện quang màu tím không ngừng lóe ra bên cạnh Lâm Minh, cỏ cây chung quanh đều bị đốt trọi.

Chiều dài Lôi Linh không ngừng tăng lên, từ không đến một tấc, đã tăng lên bằng ngón tay.

Màn đêm u ám, vầng trăng mờ ảo trên không trung, trong rừng vang lên tiếng côn trùng và thú rống, chỗ mà Lâm Minh chọn vốn rất bí mật, ngẫu nhiên có một vài con hung thú muốn tấn công Lâm Minh, nhưng sau khi cảm nhận được lôi đình lực cuồng bạo trên người Lâm Minh thì đều vội vàng tránh xa.

Mãi cho đến hừng đông, khi cây Lôi Đình thảo cuối cùng khô héo trong tay Lâm Minh, Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần đã dài đến nửa xích, mà đúng lúc này, hạt giống Tà Thần mạnh mẽ run rẩy một chút, Lôi Linh bắt đầu co rút lại, chiều dài cũng kịch liệt thu nhỏ, cuối cùng Lôi Linh hóa thành một thanh cương châm nho nhỏ.

Lôi Linh trước kia mềm dẻo như một con rắn nhỏ màu tím, mà hiện tại, Lôi Linh thẳng như châm, lẳng lặng lơ lửng trong hạt giống Tà Thần, ánh sáng màu tím đã thu lại.

Nó không còn giống một luồng lôi đình nữa, mà giống như là một đồ vật thật sự.

Tuy rằng hình dáng nhỏ bé, nhưng mũi châm lạnh lẽo lại làm cho Lâm Minh hiểu rõ, thứ nho nhỏ này có lực công kích tuyệt đối là trí mạng!

- Lôi Giao có thể khống chế Lôi Linh trong cơ thể để công kích, có phải ta cũng có thể hay không?

Lâm Minh nghĩ đến đây, linh hồn lực liền bám vào Lôi Linh, ý niệm vừa động, cương châm vốn đang lẳng lặng lơ lửng trong hạt giống Tà Thần lập tức biến mất.

Ngay sau đó, một luồng sáng tím cực nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay Lâm Minh, dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng được, bắn vào gốc đại thụ đối diện, chỉ chớp mắt nó đã trở lại cơ thể, dường như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Vù...

Lôi Đình chi hỏa màu tím đột ngột phun ra từ lỗ thủng, toàn bộ gốc đại thụ này bị đốt thành tro bụi chỉ trong chốc lát!

Thấy cảnh này, Lâm Minh sợ ngây người, lực công kích của Lôi Linh vượt qua tưởng tượng của hắn, hơn nữa mấu chốt chính là ánh sáng đã bị thu lại, tốc độ cực kỳ nhanh, người nào mà cảm giác không nhạy bén thì sẽ không nhìn thấy quỹ tích công kích của Lôi Linh!

Công kích như vậy, có thể giết chết Âu Dương Địch Hoa hay không đây? Lâm Minh nhớ tới kẻ thiếu chút nữa đã giết chết mình này, sau khi hấp thu Lôi Linh trong cơ thể nữ nhân áo đỏ, cũng nên trở về trả món nợ này được rồi!

Chương 213: Nguyên từ thạch thai

Mặt trời dần dần dâng lên, Lâm Minh ngồi xếp bằng tu luyện một đêm, tinh thần sáng láng, hắn đứng lên, lại phát hiện ra quần áo trên người đã bị đốt thành tro, toàn bộ đêm qua, xung quanh Lâm Minh đều lóe ra lôi đình lực, loại vải bình thường thì tất nhiên không chịu nổi Lôi Đình chi hỏa đốt cháy.

Nội thị Lôi Linh như cương châm trong hạt giống Tà Thần, trong lòng Lâm Minh tràn ngập cảm giác thành tựu.

Lôi Linh, Hỏa Tinh cũng chia ra các đẳng cấp, chỉ là do số lượng của chúng quá ít, nên người bình thường không được biết đến mà thôi, cho nên cũng không hiểu rõ lắm đẳng cấp giữa chúng.

Lâm Minh đoán rằng tối hôm qua có lẽ Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần đã tiến hóa, chỉ là không biết tiến hóa đến cấp độ nào mà thôi.

Lấy một bộ quần áo mới từ Tu Di giới, Lâm Minh thi triển thân pháp, nhanh chóng xuyên qua khu rừng, chạy về phía sơn động có nữ nhân áo đỏ...

Khi hừng đông vừa lên, nữ nhân áo đỏ mở mắt ra sau một đêm ngồi tu luyện, trạng thái của nàng tốt hơn hôm qua không ít, Lôi Linh vẫn ẩn nấp trong thân thể, không còn liều mạng công kích ngọn lửa lồng giam giống tối hôm qua nữa.

Nhìn đống lửa nhỏ vẫn đang cháy, nữ nhân áo đỏ tự giễu cười, nếu không phải gặp thiếu niên kỳ quái này, tối hôm qua chắc mình phải chịu khổ rồi, không đi ra được khu rừng, không có chỗ nghỉ ngơi, cả đêm còn phải đối mặt với hung thú độc trùng quấy rầy, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cả đêm như vậy, hôm sau chắc sẽ kiệt sức, đến lúc đó mà muốn áp chế Lôi Linh sẽ càng khó hơn.

Lúc này, bên ngoài hang động truyền đến tiếng cành cây khô bị giẫm lên, nữ nhân áo đỏ biết, thiếu niên kia đã trở lại.

- Ân? Chỉ một đêm, thực lực của hắn dường như lại tăng lên rất nhiều...

Nữ nhân áo đỏ ngạc nhiên nhìn Lâm Minh, tuy rằng hắn vẫn có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, nhưng khí thế lại có chút khác biệt. Nữ nhân áo đỏ phát hiện ra, nàng càng lúc càng không nhìn thấu Lâm Minh, thiếu niên này dường như có vô số bí ẩn.

- Nghỉ tốt chưa? C bắt đầu chữa thương đi, tranh thủ trong vòng mấy ngày, khu trừ Lôi Linh trong cơ thể ngươi ra!

Lâm Minh nói.

- Ân, tốt, lần này ta hỗ trợ ngươi.

Nữ nhân áo đỏ nói, khi trước nàng cũng không tin Lâm Minh có thể đối phó với Lôi Linh, nên không điều động chân nguyên để phối hợp, làm cho Lâm Minh rất nhanh đã tiêu hao hết chân nguyên.

- Tốt!

Lâm Minh vui vẻ, có nữ nhân áo đỏ hỗ trợ, hắn sẽ bớt đi nhiều công sức hơn.

Chú ý tới vẻ mặt vui mừng của Lâm Minh, nữ nhân áo đỏ hỏi:

- Ngươi không phải muốn hấp thu Lôi Linh này cho mình sở dụng chứ?

Lâm Minh khẽ chớp mắt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, việc này cũng không thể giấu được.

Nữ nhân áo đỏ lắc đầu, nói:

- Lôi Linh này tên là Tử Giao Thần Lôi, là sau khi Lôi Giao cắn nuốt Lôi Linh bình thường, bồi dưỡng trong thân thể mấy ngàn năm thì mới hình thành, dựa theo đẳng cấp phân chia, nó là địa giai hạ phẩm.

- Lôi điện là một trong năng lượng thô bạo nhất trong trời đất, Lôi Linh lại càng như vậy, nó sẽ hủy diệt mọi thứ tới gần, nếu muốn hàng phục nó cho mình sử dụng thì rất khó, Lôi Linh địa giai hạ phẩm thì chỉ có cao thủ Tiên Thiên trung kỳ trở lên mới có thể miễn cưỡng hấp thu. Hơn nữa còn phí sức lực rất lớn, thực lực của ngươi quá yếu, sẽ bành trướng và nổ tung kinh mạch.

Lâm Minh nghe vậy, trong lòng trầm xuống, hắn không nghĩ tới luồng Lôi Linh này lại lợi hại như vậy.

Đúng vậy, hắn có hạt giống Tà Thần, có Chân Long Chi Huyết áp chế nguyên thần Giao Long. Nhưng dựa vào hai thứ này có thể thật sự ngăn cản Tử Giao Thần Lôi hay không, hắn cũng hoàn toàn không nắm chắc. Điều này giống như một đứa trẻ cầm hai kiện tuyệt thế thần binh khiêu chiến hung thú, thắng thua chưa thể biết trước được.

Nữ nhân áo đỏ nói:

- Nếu là Lôi Linh bình thường thì cũng không sao, nhưng luồng Lôi Linh này chẳng những đạt tới địa giai hạ phẩm, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa tinh huyết cùng căn nguyên ý chí của Lôi Giao, càng khó phó hơn, nếu không thì ta cũng không đến mức bị nó kìm chế thảm như vậy.

Lâm Minh cười khổ một tiếng, quả thật nữ nhân áo đỏ có thực lực mạnh như vậy, nhưng cũng không làm gì được luồng Lôi Linh này, mặc dù có mình hỗ trợ, nhiều nhất cũng chỉ đuổi được Lôi Linh ra mà thôi, nếu hắn muốn thuận tiện hấp thu luôn, thật sự quá khó khăn.

Hắn đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi:

- Lôi Linh địa giai hạ phẩm, đối với võ giả Tiên Thiên thì cũng có giá trị rất lớn chứ, ngươi không muốn ư?

Nữ nhân áo đỏ lắc đầu, nói:

- Ta là Hỏa Linh thân thể, trời sinh có Hỏa chân nguyên tinh khiết, Căn bản không có khả năng thu phục Lôi Linh, về phần lấy nó tặng người khác, quả thật cũng là một lựa chọn không tồi, tuy nhiên... Hiện tại ta như vậy, muốn bắt nó cũng là một vấn đề, Lôi Linh không thể đặt trong Tu Di giới được, nếu không thì tiểu thiên thế giới của Tu Di giới cũng sẽ bị nó nổ nát!

Lâm Minh khẽ hít sâu một hơi, không nghĩ tới Lôi Linh lợi hại như vậy, xem ra mình quá ngây thơ rồi.

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác ư? Ví dụ như phong ấn Lôi Linh lại!

Nữ nhân áo đỏ nói:

- Nếu không có căn nguyên ý thức mà Lôi Giao lưu lại, thì ta cũng có thể phong ấn nó được, tuy nhiên hiện tại nó ở trong cơ thể ta, ta còn chưa lo nổi bản thân nữa là, trừ phi có thể kiếm được Nguyên Từ thạch thai sinh ra Lôi Linh.

- Nguyên Từ thạch thai? Đó là thứ gì vậy?

Lâm Minh trong lòng vừa động, chẳng lẽ...

Nữ nhân áo đỏ tiếp tục nói:

- Lôi Linh là do Lôi hệ nguyên khí tự nhiên sinh ra, khi nó vừa mới sinh ra thì được bao phủ trong một khối kỳ thạch, sau đó mới chậm rãi phá thạch mà ra, tảng đá đó chính là Nguyên Từ thạch thai sinh ra Lôi Linh, bởi vì cùng nguồn gốc cho nên chúng có thể dung hợp hoàn mỹ, chỉ cần để cho Lôi Linh tiến vào Nguyên Từ thạch thai thì nó sẽ dịu ngoan ngay.

Lâm Minh nghe xong, tim đập nhanh hơn vài phần:

- Nguyên Từ thạch thai có bộ dáng thế nào?

Nữ nhân áo đỏ nghi hoặc nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Nguyên Từ thạch thai của mỗi loại Lôi Linh đều không giống nhau, ta cũng không biết Nguyên Từ thạch thai của Tử Giao Thần

Lôi có bộ dáng gì nữa.

Lâm Minh hít sâu mấy hơi, hắn rất hoài nghi, tảng đá màu tím tìm được dưới giường của Lôi Giao chính là Nguyên Từ thạch thai!

Mặc dù có Nguyên Từ thạch thai, nhưng vẫn còn cách việc hấp thu Lôi Linh rất xa, trừ phi nữ nhân áo đỏ nguyện ý trợ giúp mình phong ấn Lôi Linh thì còn có chút hy vọng, nhưng có thể tin được nàng hay sao?

Nữ nhân áo đỏ chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Lâm Minh, dường như ý thức được gì đó, hỏi thử:

- Ngươi có Nguyên Từ thạch thai ư?

Lâm Minh do dự một chút, vẫn lấy khối kỳ thạch màu tím trong Tu Di giới ra:

- Là thứ này ư?

Lần này đến lượt nữ nhân áo đỏ ngẩn người, nhìn viên bảo thạch sáng bóng, tản ra ánh sáng màu tím, trên trong bảo thạch còn có Nguyên Từ thạch thai giống trái tim đập, nàng không nói nên lời.

Vốn chỉ thử hỏi một chút, không nghĩ tới Lâm Minh lại thật sự kiếm được Nguyên Từ thạch thai, thứ này chắc chắn chỉ có trong Giao Long động quật, chẳng lẽ hắn từng vào trong Giao Long động quật hay sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt nữ nhân áo đỏ nhìn về phía Lâm Minh chợt thay đổi, chỉ có tu vi Luyện Cốt kỳ mà cũng dám xông Giao Long động quật, đây là chuyện gì vây? Quả thực quá to gan lớn mật!

Hơn nữa thần kỳ nhất chính là hắn còn sống, còn lấy được Nguyên Từ thạch thai!

Trong lòng nàng không thể bình tĩnh được, nhất định là thiếu niên này thừa dịp mình giao chiến với Lôi Giao, lẻn vào trong Giao Long động quật, cơ hội này cần phải có gan dạ, sáng suốt và khí phách cỡ nào mới nắm được a?

Chiến trường hỗn loạn như vậy, còn có rất nhiều Lôi Đình tích dịch cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, thậm chí là Tiên Thiên canh giữ trước cửa động, hắn chỉ là một võ giả Luyện Cốt kỳ, một khi bị phát hiện thì lập tức sẽ bị miểu sát, làm sao mà hắn có thể bình yên đi vào, lại bình yên đi ra được?

Đám thiên tài trong đại tông môn kia, khi bằng tuổi thiếu niên này, e rằng đại đa số còn chưa từng ra khỏi tông môn, được các trưởng bối dạy dỗ mà bình yên tu luyện, nhưng thiếu niên này lại một mình đi tới đỉnh Lôi Đình sơn, cướp sạch Giao Long động quật, tính ra, hai người căn bản không thể so sánh được.

Chẳng trách thiếu niên này là bình dân, nhưng mười lăm, mười sáu tuổi đã có tu vi và thực lực cỡ này, lại còn lĩnh ngộ võ ý nữa!

Ý thức được những điều này, nữ nhân áo đỏ không còn dùng ánh mắt nhìn tiểu bối mà nhìn Lâm Minh nữa, trong lòng nàng có một loại cảm giác, chỉ cần thiếu niên này không ngã xuống, như vậy thì sớm hay muộn hắn cũng thăng cấp đến Tiên Thiên, Toàn Đan, thậm chí là cảnh giới cao hơn!

Nữ nhân áo đỏ thở nhẹ một hơi, nói với Lâm Minh:

- Ngươi trợ giúp ta lấy ra Lôi Linh, ta hỗ trợ ngươi phong ấn Lôi Linh, có Nguyên Từ thạch thai, cho dù ngươi không hấp thu được Lôi Linh, thì cũng có thể mang nó đi.

- Tốt!

Lâm Minh tin tưởng lời của nữ nhân áo đỏ này, với thân phận và sự kiêu ngạo của nàng, hẳn là không đến mức lừa mình làm gì.

- Bắt đầu đi.

Lâm Minh ngồi đối diện với nữ nhân áo đỏ.

- Trước tiên hấp thu, làm suy yếu lực lượng của Tử Giao Thần Lôi, giống như ngày hôm qua, lần này ta sẽ hỗ trợ ngươi một tay, ngươi ăn viên Linh Thần đan này vào, có thể tăng mạnh chân nguyên lực của ngươi trong thời gian ngắn.

Nữ nhân áo đỏ nói xong, lấy từ Tu Di giới ra một viên thuốc màu trắng, đưa cho Lâm Minh, bản thân nàng cũng ăn một viên, dược hoàn này có hiệu quả rõ ràng nhất với võ giả Luyện Thể kỳ cùng Hậu Thiên kỳ, về phần võ giả Tiên Thiên thì tác dụng không quá rõ ràng nữa.

Lâm Minh cũng không nghi ngờ gì, trực tiếp nuốt xuống, viên thuốc tiến vào đan điền, lập tức hóa thành một luồng hơi nóng chảy khắp toàn thân, hắn cảm giác trong cơ thể tràn ngập chân nguyên và lực lượng!

Loại cảm giác tràn đầy lực lượng này làm cho Lâm Minh nhiệt huyết sôi trào, giống như là đột nhiên đột phá một cảnh giới vậy.

- Cảm giác rất kỳ diệu, kinh mạch của ta đều bị đả thông, quả thực rất giống bước vào Ngưng Mạch kỳ.

- Tốt lắm, nắm chặt thời gian, hiệu quả của Linh Thần đan chỉ trong nửa canh giờ thôi, sau đó ngươi sẽ càng thấy mệt nhọc hơn, tuy nhiên đó cũng rất bình thường, bắt đầu đi.

Bắt đầu?

Lâm Minh nghe nữ nhân áo đỏ nói vậy, đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, hắn phải hấp thu lôi đình lực trong cơ thể nữ nhân áo đỏ, tất nhiên phải chạm vào thân thể, mà vị trí của Tử Giao Thần Lôi vừa vặn nằm tại trái tim của nữ nhân áo đỏ này, cũng chính là tại ngực trái...

Lâm Minh không kìm được nhìn ngực trái của nữ nhân áo đỏ, bộ y phục màu đỏ nhô lên, cực kỳ đầy đặn mượt mà, đường cong hoàn mỹ mê người như vậy làm cho Lâm Minh tim đập nhanh hơn.

- Vậy... Ta... Ta...

Lúc này nữ nhân áo đỏ mới chú ý tới ánh mắt Lâm Minh, nghĩ tới việc hấp thu lôi đình lực phải chạm vào, thân thể của nàng rõ ràng run rẩy một cái, ngực trái tất nhiên là chỗ gần trái tim nhất, đưa tai vào là có thể rõ ràng nghe được tiếng tim đập, về phần vị trí tại lưng thì lại không nghe được tiếng tim đập.

Nghĩ tới việc lát nữa thiếu niên này sẽ chạm vào ngực mình, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ, nàng thấp giọng hỏi:

- Phải chạm vào ư...

Lâm Minh có chút chột dạ, gật gật đầu:

- Nếu muốn hút Tử Giao Thần Lôi ra, e rằng không thể làm từ sau lưng được...

Chương 214: Kinh nghiệm khó quên nhất trong đời

Nghe Lâm Minh nói như vậy, nữ nhân áo đỏ chỉ đành nhận mệnh, nhắm hai mắt lại, tuy rằng vẻ mặt nàng vẫn như trước, nhưng trong mắt đẹp lại có chút run rẩy, cho thấy lúc này nàng rất khẩn trương.

Nhưng đợi hơn nửa ngày, loại cảm giác làm cho nàng khẩn trương sợ hãi vẫn không truyền đến, nữ nhân áo đỏ khó hiểu mở mắt ra, thấy Lâm Minh đang đỏ mặt nhìn ngực trái của mình, bàn tay ngừng giữa không trung, không duỗi ra, cũng không co lại.

Nữ nhân áo đỏ dở khóc dở cười:

- Ngươi đang làm gì vậy?

- Ta...

Lâm Minh không biết nói gì, nếu là Tần Hạnh Hiên, Uông Vũ Hàm, thậm chí là Bạch Tĩnh Vân ở trước mặt hắn, tuy rằng hắn sẽ ngượng ngùng, nhưng cũng không nhăn nhó như vậy, nhưng nữ nhân trước mặt này quá cường đại, giống như một tên ăn xin có cơ hội vuốt ve một nàng công chúa vậy, nói không khẩn trương là giả. Hơn nữa Lâm Minh sợ nhất là một khi nàng bị sờ soạng, sau này bị ám ảnh tâm lý, muốn giết người cho hả giận, vậy thì hắn sẽ chết oan a!

- Ta muốn nói rõ ràng trước... Lát nữa ta đặt tay lên, vạn nhất không có thể kéo Tử Giao Thần Lôi ra...

- Không lấy ra được thì ta cũng sẽ không giận chó đánh mèo ngươi.

- Vậy... Sau này ngươi sẽ không giết ta chứ...

Nghe được lời này của Lâm Minh, nữ nhân áo đỏ tức giận nói:

- Ngươi dài dòng lắm vậy, chẳng lẽ muốn ta thề với võ đạo chi tâm hay sao?

- Ách... Không cần.

Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi đặt tay trên ngực nữ nhân áo đỏ, lúc này trong lòng bàn tay hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

Khi ngực bị đè lên, nữ nhân áo đỏ nhẹ nhàng run rẩy một cái, tay của Lâm Minh do khẩn trương nên đã nóng rực, đặt lên trên ngực nàng, có một loại cảm giác rất khác thường.

- Được rồi... Ta bắt đầu đây!

Lâm Minh nuốt một ngụm nước miếng, tay hắn vẫn rất quy củ, không dám sờ loạn chút nào, nhưng cảm giác mềm mại này vẫn ập tới, hắn không kìm được thấy đầu lưỡi khô nóng, đây không chỉ là lần đầu tiên hắn chạm vào nữ nhân, mà còn là do đối phương có thân phận tôn quý, mang đến cảm giác kích thích rất mãnh liệt.

Võ đạo chi tâm của Lâm Minh rất kiên quyết, nhưng về mặt tình cảm thì hắn lại không có chút thiên phú hơn người nào.

Chân nguyên hùng hậu được vận chuyển, không ngừng đưa vào trong cơ thể nữ nhân áo đỏ, bắt đầu hấp thu dẫn dắt lôi đình lực, mà cùng lúc đó, nữ nhân áo đỏ cũng vận chuyển chân nguyên, bao vây tiễu trừ Tử Giao Thần Lôi.

Hai người một trước một sau, hai mặt giáp công, Tử Giao Thần Lôi bị kinh động. Nó bắt đầu kịch liệt va chạm, trong lúc nhất thời, ngọn lửa lồng giam do nữ nhân áo đỏ làm ra đã bị nó va chạm sắp rạn nứt.

Mà đúng lúc này, một luồng uy áp khổng lồ bao phủ xuống, Tử Giao Thần Lôi như bị dính một đòn nghiêm trọng, lập tức phản kháng yếu đi rất nhiều, ngay sau đó, một lực hút cường đại xuất hiện, kéo lôi đình lực trong cơ thể nó ra ngoài.

Tử Giao Thần Lôi luống cuống, nó bắt đầu điên cuồng va chạm vào ngọn lửa lồng giam, ngọn lửa vốn sáng lóa bị va chạm mạnh, bắt đầu lay động, nữ nhân áo đỏ cắn chặt hàm răng, sắc mặt đỏ lên. Từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán của nàng.

Lúc này Lâm Minh cũng cắn răng chịu đựng, vì dùng sức quá độ nên cảm giác kiều diễm trên tay cũng bị hắn tạm thời quên đi.

Tà Thần lực, mở ra!

Khi Lâm Minh dùng ra con bài cuối cùng, hạt giống Tà Thần mạnh mẽ chấn động, một luồng lực hút như thủy triều chui vào trong cơ thể nữ nhân áo đỏ!

Sau khi Tà Thần lực mở ra, uy áp đè xuống Tử Giao Thần Lôi đột nhiên tăng mạnh!

Hạt giống Tà Thần áp bách Lôi Linh, huyết mạch Chân Long áp bách linh hồn của Lôi Giao! Dưới hai tầng áp bách này, Tử Giao Thần Lôi hơn cảm giác được sự sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn. Nó rống lên một tiếng, thân thể chợt tăng lớn vài lần, lôi đình lóe ra bên cạnh nó cũng thô bạo hơn, phát ra tiếng nổ vang đì đùng.

- Rống!

Tử Giao Thần Lôi há miệng ra, liều mạng cắn xé ngọn lửa lồng giam.

Răng rắc!

Một hàng rào bằng ngọn lửa bị cắn đứt!

Cùng lúc đó, một luồng lôi điện thực chất chui ra khỏi chỗ gãy hàng rào, trực tiếp đốt một chút máu thành tro tàn!

Thân thể nữ nhân áo đỏ chấn động, trên mặt hiện lên màu đỏ sẫm, hiển nhiên nàng đã bị một nội thương, nàng vội la lên:

- Đừng vội đối phó với Tử Giao Thần Lôi! Hấp thu lôi đình lực của nó, suy yếu nó!

Lâm Minh cắn răng gật đầu, dựa theo lời của nữ nhân áo đỏ mà làm, trong lúc vô tình, tay phải của hắn bóp chặt hơn, nữ nhân áo đỏ cảm thấy ngực trái của mình đã hoàn toàn bị Lâm Minh nắm chặt, loại cảm giác này làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, nhưng lúc này, nàng đã hoàn toàn bất chấp những thứ này rồi.

Tử Giao Thần Lôi bắt đầu cuồng bạo, lôi đình lực trong thân thể nó đang không ngừng trôi đi.

Tuy rằng Lôi Linh là bất tử bất diệt, nhưng cũng cần nguyên khí thiên địa để duy trì, nếu không thì nó sẽ yếu ớt, nếu lôi đình lực bị tổn thất quá nhiều, nó sẽ mất đi lực lượng, để mặc cho người khác xâm lược.

So với ngọn lửa chân nguyên mà nữ nhân áo đỏ phát ra, thì luồng lực hút mang theo uy áp cường đại kia mới là uy hiếp lớn nhất đối với Tử Giao Thần Lôi, nhưng mà nó lại không thể phản kháng được loại lực lượng này.

Khi lôi đình lực bị kéo ra, toàn bộ sơn động đều phát ra ánh điện, nguyên khí thiên địa cũng bị dẫn động, không ngừng hội tụ tới gần Lâm Minh và nữ nhân áo đỏ, quay chung quanh bọn họ, hình thành một lốc xoáy màu sắc rực rỡ.

- Ta sắp đến cực hạn...

Lâm Minh đầu đầy mồ hôi, cắn răng nói.

Nữ nhân áo đỏ khẽ búng ngón tay, một viên đan dược màu đỏ thẫm bay vào trong miệng Lâm Minh, đan dược vừa vào miệng đã hòa tan, hóa thành một luồng nhiệt lưu xen lẫn kinh mạch của Lâm Minh, Lâm Minh lập tức cảm thấy chân nguyên đang gần khô kiệt của mình lại bắt đầu tràn ngập.

- Huyết Tinh đan do Huyết Tinh thạch nhũ luyện chế ra, bổ sung chân nguyên trong nháy mắt, khi nào sắp tới cực hạn thì nói cho ta biết!

Nữ nhân áo đỏ vừa nói, vừa kinh ngạc trước sức chịu đựng của Lâm Minh, nên biết rằng, lúc này không khác gì so đấu với một cường giả Tiên Thiên, nhưng Lâm Minh lại chỉ là một võ giả Luyện Cốt kỳ, nhưng lại có thể kéo dài khoảng một nén nhang thì mới đến cực hạn, thể chất của hắn thật sự là quá tốt!

Nhưng mặc dù vấn đề tiêu hao chân nguyên đã được giải quyết, Lâm Minh rất nhanh lại gặp phải một vấn đề khác, bởi vì không ngừng hấp thu lôi đình lực từ trong Tử Giao Thần Lôi, nên hiện tại, trong cơ thể Lâm Minh đã tích lũy đại lượng lôi đình lực, mặc dù hắn có hạt giống Tà Thần thì cũng không kịp nén ép, kinh mạch đã bị nhồi lớn tới mức gần như nổ tung rồi.

- Dùng Nguyên Từ thạch thai!

Nữ nhân áo đỏ nói.

- Ân!

Lâm Minh cắn răng một cái, tay trái cầm ra Nguyên Từ thạch thai, nghịch chuyển chân nguyên, những lôi đình lực mà hắn không kịp nén ép kia cuồn cuộn chảy vào trong Nguyên Từ thạch thai, như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy nữa.

Thiên hạ đều có tương sinh tương khắc, Nguyên Từ thạch thai này chính là vật tốt nhất để chứa đựng lôi đình, hơn nữa do nó và Tử Giao Thần Lôi vốn là đồng nguyên, nên cũng sẽ không bị bài xích.

Thời gian từ từ trôi qua, một khắc, ba khắc, nửa canh giờ, một canh giờ, Lâm Minh liên tiếp ăn mười viên Huyết Tinh đan, quần áo cũng đã ướt đẫm mồ hôi.

Nữ nhân áo đỏ cũng như vậy, bởi vì mồ hôi thấm ướt, nên quần áo nàng dán sát trên người, làm lộ ra các đường cong mê người.

Nguyên Từ thạch thai hấp thu lôi đình lực, Huyết Tinh Đan bổ sung chân nguyên, trong cuộc tiêu hao chiến này, thể tích của Tử Giao Thần Lôi càng lúc càng nhỏ, màu tím trên người cũng càng mờ đi, nó đã sắp không ngăn được lực hút do hạt giống Tà Thần phát ra nữa!

- Chính là lúc này!

Cặp mắt Lâm Minh chợt sáng lên, gầm nhẹ một tiếng, mà tiếng gầm nhẹ này dường như không phải phát ra từ cổ họng hắn, mà là phát ra do xương cốt toàn thân hắn chấn động, giống như tiếng rồng ngâm cao vút!

Sau một tiếng rống này, chẳng những Tử Giao Thần Lôi bị chấn động, mà ngay cả nữ nhân áo đỏ cũng kinh ngạc, nàng nhìn Lâm Minh với vẻ khó tin, ngay vừa rồi, nàng rõ ràng cảm nhận được sự sợ hãi từ sâu trong huyết mạch, nên biết rằng trong cơ thể nàng đang chảy dòng máu Chu Tước cao ngạo, làm sao có thể như vậy được?

Lúc này không phải là lúc nghĩ nhiều, quá trình chữa thương đã đến thời điểm mấu chốt nhất, Lâm Minh cắn chặt răng, chân nguyên toàn thân bùng nổ, lực hút đạt tới cực hạn!

Xèo xèo xèo...

Trong tiếng ánh điện bắn ra, Tử Giao Thần Lôi bị kéo ra ngoài thân thể nữ nhân áo đỏ! Nửa cái đầu Giao Long đã lộ ra bên ngoài.

Vù...

Nó vừa xuất hiện, Lôi Đình chi hỏa cuồng bạo đã tràn ra bốn phía, trực tiếp đốt cháy quần áo của nữ nhân áo đỏ, ngay cả tay áo Lâm Minh cũng bốc cháy lên.

Lôi Đình chi hỏa cực nóng, quần áo trực tiếp hóa thành tro tàn, ngay cả tay phải Lâm Minh được chân nguyên che chở mà cũng bị bỏng!

Khi chân nguyên lốc xoáy bị xé nát, nguyên khí thiên địa hóa thành cơn gió, thổi bay lớp tro tàn của quần áo, hai người lập tức mở to mắt nhìn nhau.

Nữ nhân áo đỏ lập tức đỏ bừng mặt.

Lúc trước tuy rằng bị Lâm Minh nắm lấy ngực trái, nhưng ít ra còn cách một lớp quần áo, nhưng hiện tại ngay cả một mảnh vải cuối cùng cũng không còn, bộ ngực chưa từng bị người khác chạm vào của nàng lại bị một nam nhân nắm chặt như vậy, nhưng lúc này lại là thời điểm mấu chốt, nàng không thể hô dừng được, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

- Nhanh! Nhanh lên!

Nữ nhân áo đỏ chưa từng xấu hổ như vậy bao giờ, rất nhiều lúc, khí chất cũng cần do quần áo làm nên, mà khi toàn thân trần truồng, nữ nhân có ung dung đẹp đẽ đi nữa thì cũng sẽ mất đi vẻ bình tĩnh và ung dung, lộ ra vẻ yếu ớt bất lực.

Lâm Minh đã bao giờ được thấy cảnh này đâu! Hắn cảm thấy trước mắt trắng lóa như tuyết, đường cong mê người, sóng ngực dập dờn, hai điểm đỏ rung rung làm cho hắn hít thở không thông, tất cả đều làm cho hắn hô hấp dồn dập, miệng lưỡi khô nóng, chỉ trong một lúc thất thần này, Tử Giao Thần Lôi vốn bị kéo ra một nửa lại chui vào trong.

- Ngươi còn làm gì vậy!

Nữ nhân áo đỏ vốn luôn giữ khí chất ung dung quý phái, lúc này đã tức giận muốn chết, mình lộ ra như vậy, thiếu niên này lại còn thất thần, làm cho Tử Giao Thần Lôi thiêu chút nữa đã lùi về, nếu kiếm củi ba năm thiêu một giờ, phải làm lại một lần nữa, thì chắc nàng sẽ phát điên lên mất.

- Ách... Xin lỗi!

Lâm Minh lắp bắp nói, hắn vội vàng ăn một viên Huyết Tinh đan, lúc này, hắn cũng không dám nghĩ nhiều nữa, toàn tâm toàn ý kéo Tử Giao Thần Lôi ra.

Nhưng Tử Giao Thần Lôi này lại vô cùng ngoan cường, mắt thấy bị kéo ra một nửa, một nửa còn lại vẫn tiếp tục chống đỡ, có chết cũng không ra, giằng co với Lâm Minh.

Không có biện pháp, Lâm Minh lại không thể buông tay ra được, vẫn nắm chặt bộ ngực của nữ nhân áo đỏ.

Mắt thấy Tử Giao Thần Lôi lúc thì bị kéo ra, lúc thì lại cố chui vào, nữ nhân áo đỏ gấp tới mức sắp phát khóc, lúc này trong lòng nàng thấy mỗi giây dài như một năm, đây tuyệt đối là kinh nghiệm khó quên nhất trong đời nàng!

Chương 215: Hấp thu Tử Giao Thần Lôi

Tuy rằng Tử Giao Thần Lôi rất hung mãnh, nhưng nguyên khí thiên địa được bổ sung có hạn, làm sao có thể chống lại được Lâm Minh vừa dùng đan dược, vừa sử dụng Nguyên Từ thạch thai.

Sau một khắc giằng co, Tử Giao Thần Lôi rốt cuộc không còn khí lực, bị Lâm Minh kéo ra, nhét vào trong Nguyên Từ thạch thai!

Xuy xuy xuy!

Tử Giao Thần Lôi không cam lòng chìm vào trong Nguyên Từ thạch thai, lập tức, vật thể giống như trái tim trong thạch thai có thêm một con tiểu Giao Long màu tím.

Nữ nhân áo đỏ vội vàng cầm lấy Nguyên Từ thạch thai, hai tay kết ấn, múa may như gió, vô số các phù văn liên tiếp bắn ra, làm cho người khác nhìn hoa mắt, được đánh lên trên Nguyên Từ thạch thai, hoàn toàn che chắn toàn bộ thạch thai, lần này thì Tử Giao Thần Lôi sẽ không thể thoát ra được.

Phong ấn xong Tử Giao Thần Lôi, nữ nhân áo đỏ còn cảm thấy chưa hết giận, nàng lại bố trí một phong ấn ngăn cách nguyên khí thiên địa xung quanh nữa, sau khi hạ xuống phong ấn này, Tử Giao Thần Lôi sẽ không thể hấp thu nguyên khí thiên địa. Hiển nhiên, nữ nhân áo đỏ đã hận con Tử Giao Thần Lôi đến chết, nó chẳng những làm cho nàng chịu đau khổ, mà còn làm cho thân thể của nàng bị một thiếu niên nhìn cái hết, ngay cả bộ ngực cũng đều bị hắn bóp nặn không ra hình dáng gì nữa.

Lâm Minh nhìn mà âm thầm líu lưỡi, thầm nghĩ quả nhiên nữ nhân là không dễ chọc, mặc dù là nữ nhân bề ngoài ung dung đẹp đẽ như vậy, nhưng nếu chân chính chọc giận họ, thì cũng sẽ bị cho ăn quả đắng ngay.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng xoay người, miễn cho chọc giận đối phương.

Sau lưng vang lên tiếng mặc quần áo, trong Tu Di giới của nữ nhân áo đỏ tất nhiên cũng có rất nhiều quần áo để thay.

- Xong rồi!

Một thanh âm lạnh như băng truyền đến, Lâm Minh quay đầu lại, vừa lúc thấy nữ nhân áo đỏ đặt hai tay sau đầu, kéo mái tóc từ trong cổ áo ra, mái tóc đen nhánh như thác nước rủ xuống lưng, phối hợp với vẻ mặt lạnh như băng, nhưng vẫn có chút ửng đỏ của nàng, tạo thành một hình cả cực kỳ đẹp đẽ.

Lâm Minh nhất thời có chút thất thần, nữ nhân áo đỏ xinh đẹp, kết hợp với khí chất cao quý, thánh khiết không thể xâm phạm của nàng, làm cho người ta có cảm giác quên cả hô hấp.

“Trước kia đọc truyện thấy miêu tả các mỹ nhân cười khuynh thành, chim sa cá lặn. Ta cho rằng có xinh đẹp tới đâu thì cũng không thể khuynh quốc khuynh thành được, làm sao có thể chim sao cá lặn được, chỉ là tiểu thuyết khoa trương mà thôi. Nhưng hiện tại thấy nữ nhân áo đỏ này, cũng không kém gì như vậy cả, nếu có được giai nhân như thế, e rằng các Đế vương trong thế tục cũng tình nguyện dùng giang sơn xã tắc mà đổi lấy, cái gọi là ‘không cần giang sơn, chỉ cần mỹ nhân’ chính là như vậy a!”.

Lâm Minh nghĩ tới đây, vội vàng vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nhanh chóng ngăn chặn ý niệm trong đầu, nội tâm cũng bình tĩnh lại.

- Dựa theo lời lúc trước, ngươi giúp ta lấy ra Tử Giao Thần Lôi, ta giúp ngươi hấp thu nó.

Nữ nhân áo đỏ thản nhiên nói, sau khi thay đổi một bộ quần áo, nàng lại tìm về khí chất ung dung, dường như vừa rồi chưa có gì xảy ra vậy.

Lâm Minh rất biết điều, không đề cập tới chuyện vừa rồi, nói:

- Cảm ơn tiền bối.

Từ khi biết nữ nhân áo đỏ tới nay, Lâm Minh vẫn luôn cung kính gọi nữ nhân áo đỏ là tiền bối, lúc trước nữ nhân áo đỏ cũng không cảm gì cả, nhưng lần này, nghe xong hai chữ này, không hiểu sao nàngcảm thấy rất chói tai.

Đã xảy ra nhiều chuyện làm cho người ta xấu hổ như vậy, đối phương lại vẫn còn gọi nàng là tiền bối, vậy chẳng phải có nghĩa là khi nãy nàng bị một đứa nhỏ sờ soạng thân thể hay sao?

Lông mày khẽ giật giật, nữ nhân áo đỏ nói:

- Ta hai mươi bảy tuổi.

Nữ nhân tự báo tuổi là một chuyện rất ngốc, tuy nhiên xuất phát từ nguyên nhân đặc biệt nào đó khác, nữ nhân áo đỏ vẫn không kìm nổi nói tuổi của mình ra.

Lâm Minh mở to hai mắt nhìn, hai mươi bảy tuổi ư?

Nữ nhân này chỉ có hai mươi bảy tuổi ư?

Hắn vốn tưởng rằng mặc dù đối phương có vẻ trẻ tuổi, nhưng chắc cũng phải bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, dù sao sau khi võ giả đạt đến Tiên Thiên, tuổi thọ lại tăng lên, khi sáu mươi, bảy mươi tuổi thì cũng không khác hai mươi tuổi là mấy, không nghĩ tới nàng lại chỉ có hai mươi bảy tuổi.

Trời ạ! Tu vi Tiên Thiên Chí Cực, chỉ có hai mươi bảy tuổi, rốt cuộc nàng có thiên phú gì a?

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Minh, nữ nhân áo đỏ cuối cùng cũng có một chút cảm giác thành tựu, mấy ngày nay đều là nàng giật mình, cuối cùng cũng thấy thiếu niên này giật mình một lần.

Trên thực tế, khi cùng tuổi với Lâm Minh, chỉ về tu vi thì nữ nhân áo đỏ cũng đã vượt qua Lâm Minh rồi, nàng có Tiên Thiên Hỏa Linh thân thể, đồng thời có Chu Tước huyết mạch, thiên phú tu võ cao tới thất phẩm, có một không hai trên thế gian!

Nàng mười lăm tuổi Ngưng Mạch, mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên, hai mươi sáu tuổi Tiên Thiên Chí Cực, hiện giờ nàng đã bước nửa bước vào Toàn Đan, đột phá cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Minh mười lăm tuổi Luyện Cốt đỉnh phong, trong tông môn tứ phẩm, ngũ phẩm thì chỉ có thể tính là không tồi, nhưng nếu kết hợp với thân phận bình dân của Lâm Minh thì lại làm cho người ta phải cực kỳ kinh ngạc.

Lâm Minh nuốt nước miếng, cái gì là yêu nghiệt, lúc này hắn coi như được thấy tận mắt rồi, so với những thiên tài tuyệt đỉnh của đại tông môn, đừng nói là Thất Huyền võ phủ nho nhỏ, cho dù là Thất Huyền cốc thì cũng không so được.

Tuy nhiên vì sao nàng lại đột nhiên báo ra tuổi của mình, chẳng lẽ là do hai chữ “tiền bối” khiến cho nàng thấy mình già hay sao? Chênh lệch mười một tuổi, kỳ thật có thể gọi là tỷ tỷ, đương nhiên cách xưng hô này hắn không dám nói ra miệng được, vậy thì nên gọi là gì đây?

Lâm Minh chớp chớp mắt, nói:

- Ta tên là Lâm Minh.

Tên thật của hắn cũng không có gì phải giấu giếm cả, hơn nữa trước mặt một cường giả Tiên Thiên Chí Cực này, hai người căn bản là không phải là cùng một thế giới, nếu không phải ngẫu nhiên gặp, thì bọn họ sẽ không có khả năng ở cùng nhau được.

Nữ nhân áo đỏ do dự một chút, nhẹ nhàng nói:

- Mục Thiên Vũ.

Mục Thiên Vũ... Lâm Minh yên lặng nhớ kỹ cái tên này, có lẽ sau này, khi thực lực của hắn tăng lên, họ còn có thể gặp lại.

- Mục tiểu thư, hấp thu Lôi Linh, còn cần nhờ ngươi ra tay.

- Tốt, tuy nhiên ta lại cảnh báo trước cho ngươi một lần nữa, cho dù có Nguyên Từ thạch thai, có thể áp chế hung sát của Tử Giao

Thần Lôi một phần, thì ngươi cũng rất khó hấp thu được nó, chỉ cần không cẩn thận một chút, kinh mạch toàn thân của ngươi đều sẽ vỡ nát, ngươi nghĩ kỹ chưa?

Tuy rằng Mục Thiên Vũ biết thể chất của Lâm Minh rất đặc thù, tuy nhiên nàng vẫn không tin Lâm Minh có thể chịu đựng được Lôi Linh, đây chính là lực lượng phải đạt tới Tiên Thiên trung kỳ mới có thể chịu đựng được a!

Lâm Minh gật gật đầu nói:

- Ta nghĩ kỹ rồi.

Mục Thiên Vũ khẽ thở dài một hơi, nàng rất rõ ràng, người có võ đạo chi tâm kiên định như Lâm Minh thì khi xác định một việc gì đó, nhất định sẽ làm đến cùng, sẽ không nghe khuyên bảo.

“Cũng được, coi như giúp hắn một lần, nếu kinh mạch hắn vỡ nát, cho hắn một viên Hắc Ngọc Tục Kinh đan, cũng coi như trả lại ân tình của hắn”. Ngôn Tình Xuyên Không

Mục Thiên Vũ nghĩ như vậy, cũng không khuyên bảo nữa. Người ta vẫn thường nói, gân cốt dễ nối, kinh mạch khó lành, đối với võ giả mà nói, một khi kinh mạch toàn thân đứt gãy, như vậy thì một thân võ công cũng coi như xong, Hắc Ngọc Tục Kinh đan là một trong số ít loại linh đan diệu dược có thể nối lại kinh mạch, mặc dù đặt trong đại tông môn cũng cực kỳ quý báu, trên người Mục Thiên Vũ cũng chỉ có hai viên mà thôi.

Hai người ngồi xuống điều tức đến trạng thái đỉnh phong, Mục Thiên Vũ lấy Nguyên Từ thạch thai ra, nhẹ nhàng đặt nó trong lòng bàn tay, khẽ cởi bỏ một bộ phận phong ấn.

Lâm Minh đặt tay lên Nguyên Từ thạch thai, chân nguyên toàn thân bùng nổ, một luồng lực hút cường đại xuyên thấu qua Nguyên Từ thạch thai, kéo lên người Tử Giao Thần Lôi.

Trong nháy mắt đó, Tử Giao Thần Lôi lại cảm giác được nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn.

Lực lượng làm cho nó sợ hãi này vài ba lượt áp chế nó, làm cho lực lượng của nó chỉ có thể phát huy ra sáu, bảy phần, kết quả là bị mạnh mẽ kéo ra khỏi thân thể Mục Thiên Vũ, hiện tại, lực lượng này lại xuất hiện, Tử Giao Thần Lôi rốt cuộc cũng phẫn nộ!

Nó rống lên một tiếng, giết về phía Lâm Minh!

Mà đúng lúc này, một ngọn lửa chân nguyên khổng lồ mà tinh thuần từ trên trời giáng xuống, giống như thái sơn áp đỉnh, ép lên trên người Tử Giao Thần Lôi, thân thể Tử Giao Thần Lôi mạnh mẽ run lên, ánh sáng màu tím ảm đạm đi không ít.

Ngọn lửa chân nguyên này tất nhiên là do Mục Thiên Vũ phát ra, nàng đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, lực lượng của nàng há là Tử Giao Thần Lôi nho nhỏ này có thể chống lại được.

- Ta chỉ có thể trợ giúp ngươi lúc ban đầu, ra sức suy yếu lực lượng của nó, nhưng một khi Tử Giao Thần Lôi tiến vào thân thể của ngươi, phải nhờ vào bản thân ngươi rồi, nếu không kiên trì được thì ngươi phải nói sớm một chút, ta sẽ bắt nó ra, ngàn vạn lần không nên cậy mạnh!

Mục Thiên Vũ vừa áp chế Tử Giao Thần Lôi, vừa nói với Lâm Minh, tuy rằng giọng nàng lãnh đạm, nhưng lại toát ra vẻ thân thiết.

Lâm Minh nhìn Mục Thiên Vũ một cái thật sâu, trong lòng dâng lên một cảm giá khác thường, hắn gật gật đầu, nói:

- Ta sẽ!

- Tốt, vậy ngươi cẩn thận đi.

Mục Thiên Vũ đánh ra một pháp quyết cuối cùng, một ngọn lửa xiềng xích cuốn trên người Tử Giao Thần Lôi, áp chế lực lượng của nó đến mức thấp nhất.

Lâm Minh nắm lấy Tử Giao Thần Lôi, trực tiếp ấn vào ngực trái của mình.

Xèo...

Ngực trái của Lâm Minh bị đốt thành một mảnh cháy đen.

Mục Thiên Vũ nhìn mà rùng mình, nàng không nghĩ tới Lâm Minh lại quả quyết như vậy, bình thường thì khi võ giả gặp phải loại thời điểm sống còn này, vẫn có chút do dự, nhưng hắn lại không nháy mắt một chút nào, hắn lấy đâu ra tự tin như vậy?

- Ân!

Lâm Minh rên lên một tiếng đau đớn, thân thể mạnh mẽ run lên, giống như bị sét đánh, mặc dù có Mục Thiên Vũ dùng ngọn lửa xiềng xích hạn chế, nhưng Tử Giao Thần Lôi này vẫn cường đại vượt quá tưởng tượng của hắn, lôi đình lực cuồng bạo dọc theo kinh mạch mà lao xuống, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong người dường như có ngàn vạn thanh cương châm đâm đâm vào, đau đớn tận tim!

Lâm Minh cắn răng vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nhưng trước mặt Tiên Thiên lôi đình lực này, chân nguyên lực của hắn lập tức sụp đổ!

Rất đau! Kinh mạch tràn ngập lôi đình màu tím, phá hư thân thể Lâm Minh, trên mặt Lâm Minh không có chút màu máu nào, thân thể co giật, chân nguyên giống như tuyết tan dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan rã.

Thân thể lao đảo, Lâm Minh đứng không vững, chuẩn bị ngã xuống, mà đúng lúc này, hắn cảm giác dường như mình ngã vào một vòng tay mềm mại ôn nhu, một bàn tay đặt sau lưng mình, một luồng chân nguyên ấm áp tràn vào trong cơ thể hắn, làm dịu thân thể bị tàn phá của hắn.

- Tốt lắm, không nên cậy mạnh, hấp thu Lôi Linh cần trông vào bản thân, ta nhiều nhất cũng chỉ đỡ được cho ngươi một hơi thôi, không giúp được ngươi nữa.

Mục Thiên Vũ ôm Lâm Minh, thân thiết nói.

- Không... Không có việc gì.

Lâm Minh gian nan nói, hắn cũng không phải là cậy mạnh, mà là có nắm chắc nhất định, Tử Giao Thần Lôi quả thật quá mạnh mẽ, vừa tiến vào trong cơ thể hắn đã phát ra công kích như bão táp, thân thể yếu ớt của hắn căn bản không chịu nổi được, nhưng mặc dù thân thể không chịu nổi, hạt giống Tà Thần lại chịu đựng được!

Ngay khi Lôi Linh tiến vào trái tim Lâm Minh, hạt giống Tà Thần cũng phát động công kích!

Chương 216: Nắm giữ Lôi Linh

Lôi Linh mạnh mẽ ngon lành như thế xuất hiện trước mắt, hạt giống Tà Thần phát ra tiếng gầm hưng phấn.

Vù!

Lần đầu tiên hạt giống Tà Thần chủ động lao ra, bổ nhào về phía Tử Giao Thần Lôi như rắn độc vồ mồi, trực tiếp xông vào trong thân thể Tử Giao Thần Lôi.

Thân thể Tử Giao Thần Lôi chấn động mạnh, bắt đầu lăn lộn rít gào điên cuồng. Nhưng mặc kệ Tử Giao Thần Lôi giãy giụa thế nào, cũng không thể quăng bỏ hạt giống Tà Thần ra được.

Lôi đình lực mãnh liệt như sóng triều từ mọi hướng đổ tới, thân thể đã sớm trọng thương của Lâm Minh lại bị năng lượng cuồng bạo tẩy rửa. Cũng may kinh mạch của hắn trải qua Hỗn Độn Chân Nguyên quyết rèn luyện, cộng thêm thường xuyên tiến vào Không Linh võ ý, chân nguyên vận chuyển theo con đường hoàn mỹ làm dịu kinh mạch, ngang ngạnh chống đỡ không bị tổn hại.

Cắn chặt răng, Lâm Minh nhẫn nhịn cơn đau đớn truyền ra từ kinh mạch, dẫn lôi đình lực cuồng bạo vào Nguyên Từ thạch thai. Nếu không có Nguyên Từ thạch thai này, chỉ sợ thân thể hắn đã bị nhồi nhét nổ tung.

Trận chiến tranh này, ưu thế của Lâm Minh ở chỗ hạt giống Tà Thần trời sinh có thể chứa đựng được lôi đình lực, Chân Long Chi Huyết áp chế huyết mạch, còn có Mục Thiên Vũ hỗ trợ và Nguyên Từ thạch thai. Còn ưu thế của Tử Giao Thần Lôi ở cho bản thân mạnh mẽ, nếu nó bùng phát toàn bộ lực lượng, thân thể của Lâm Minh ở trước mặt nó chỉ yếu ớt như tờ giấy!

Cơ bắp toàn thân Lâm Minh kéo căng, áo của hắn vì hai lần bị Lôi Đình chi hỏa thiêu đốt đã hóa thành tro tàn, trên thân thể đầy cơ bắp chảy ra những giọt mồ hôi lớn.

Mục Thiên Vũ luôn canh ở một bên, chú ý tới Lâm Minh, dự tính một khi Lâm Minh gặp nguy hiểm liền lập tức ra tay. Nhưng làm nàng vô cùng kinh ngạc là Lâm Minh lại chịu đựng được, ngay từ đầu vì không chịu nổi công kích đột nhiên của Tử Giao Thần Lôi mà Lâm Minh suýt nữa bị đứt gãy kinh mạch, nhưng bây giờ dường như hắn từ từ tìm ra phương pháp đối phó Tử Giao Thần Lôi, năng lượng trong cơ thể bắt đầu ổn định lại.

"Nếu có thể duy trì trạng thái này, nói không chừng hắn thật có thể thành công...".

Mục Thiên Vũ hít một hơi lạnh, đây là Tử Giao Thần Lôi mà cường giả Tiên Thiên mới có thể miễn cưỡng đối phó, hắn chỉ là võ giả Luyện Cốt kỳ, vậy mà cũng có thể nuốt mất, đây là khái niệm gì.

- Rốt cuộc thể chất của hắn có chỗ nào đặc thù?

Mục Thiên Vũ thì thào, cảm xúc phập phồng, nhớ tới lúc trước đột nhiên Lâm Minh phát ra tiếng gầm nhỏ như rồng ngâm, ngay cả huyết mạch của nàng cũng bị chấn động!

Nàng có được huyết mạch thánh thú, không lẽ Lâm Minh có được huyết mạch thần thú trong truyền thuyết?

"Không thể nào, không thể nào là huyết mạch thần thú".

Bản thân Mục Thiên V liền phủ định suy đoán này, là thánh nữ Thần Hoàng đảo, nàng có chút hiểu biết về thần thú, thần thú sẽ không tồn tại ở vị diện cấp thấp, dù là ở thượng giới, số lượng thần thú cũng ít tới đáng thương, thậm chí có chút chủng loại thần thú chỉ có một con.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, hắn cũng có được một loại thể chất kỳ lạ, chỉ là thể chất của hắn có thể còn chưa thức tỉnh...

"Chẳng lẽ là huyết mạch Giao Long? Nếu nói như vậy...".

Mục Thiên Vũ mấp máy môi, trong lòng có chút rối loạn.

Thời gian trôi qua từng giây một, Lâm Minh luôn đau khổ chống chọi. Tuy rằng hạt giống Tà Thần khóa chặt Tử Giao Thần Lôi, nhưng tia chớp tràn ra lại phải do hắn tự chịu đựng, chân nguyên dần dần hao hết, dù là mở ra Tà Thần lực cũng không thay đổi được gì.

Ngay lúc này, Lâm Minh bỗng cảm giác môi hơi lạnh, như chạm vào cái gì mềm mềm. Mở mắt ra nhìn, đã thấy ngón tay thon dài của Mục Thiên Vũ đang cầm một viên Huyết Tinh đan, đưa tới bên miệng của mình. Còn cảm giác mềm mềm lạnh lạnh đó chính là ngón tay của Mục Thiên Vũ chạm vào môi Lâm Minh.

Viên Huyết Tinh đan này tới đúng lúc, Lâm Minh lập tức nuốt vào, Huyết Tinh đan hóa thành một dòng lực lượng ấm áp chảy khắp toàn thân, tẩm bổ kinh mạch đã bị nhồi tới cực hạn.

Trong trái tim Lâm Minh, Tử Giao Thần Lôi bị đè nén không ngừng, còn hào quang hạt giống Tà Thần lại ngày càng mạnh, thẳng đến khi thể tích Tử Giao Thần Lôi thu nhỏ lại còn khoảng một tấc, đột nhiên nghe một tiếng rống to, một con Giao Long màu máu xông ra từ thân thể Tử Giao Thần Lôi, căm phẫn xông về phía trái tim của Lâm Minh.

“Đó là... Huyết tinh của Lôi Giao lưu lại trong Lôi Linh?”.

Lâm Minh vừa phản ứng lại, Ma Phương đang ngủ say bỗng thức tỉnh, một cỗ lực lượng vô hình bao phủ huyết tinh, trực tiếp kéo nó vào trong ấn ký Ma Phương.

Giao Long màu máu điên cuồng lăn lộn giãy giụa, nhưng ở trước mặt cỗ lực lượng hùng mạnh này, nó giãy giụa cũng vô dụng!

Chỉ trong nháy mắt, Giao Long màu máu đã bị kéo vào ấn ký Ma Phương, hoàn toàn biến mất không gây lên một chút gợn sóng gì...

Lâm Minh ngây ra, vốn còn tưởng phải tốn sức một hồi mới có thể hàng phục được huyết tinh Lôi Giao, ai ngờ lại bị thu phục đơn giản như thế.

Mất đi huyết Lôi Giao duy trì, Tử Giao Thần Lôi thoáng cái trở nên ủ rũ, còn hạt giống Tà Thần vì cắn nuốt rất nhiều lôi đình lực của

Tử Giao Thần Lôi, càng đánh càng mạnh.

Trong lòng khẽ động, Lâm Minh bắt đầu thử khống chế những lôi đình màu tím đụng ngang đụng dọc trong kinh mạch, nhưng lôi đình màu tím cuồng bạo hung tàn, căn bản không nghe hắn sai khiến.

Liên tục thất bại mấy lần, cuối cùng Tử Giao Thần Lôi bị hạt giống Tà Thần cắn nuốt hoàn toàn, những lôi đình màu tím chợt im lặng, bắt đầu ấn theo ý chí của Lâm Minh lưu chuyển trong kinh mạch.

Tử Giao Thần Lôi, rốt cuộc bị hắn nắm giữ!

Trong lòng Lâm Minh mừng rỡ, ngay lúc này, hắn phát hiện Lôi Linh kim châm vốn lơ lửng bên trên hạt giống Tà Thần, lúc này mặt ngoài quấn quanh một đường vân màu tím, nhìn kỹ, đường vân kia là một con Giao Long màu tím nhe nanh múa vuốt!

Kim châm vân khắc Lôi Giao, đây là hình thái mới nhất của Lôi Linh!

Thành công, cuối cùng thành công rồi, chịu bao nhiêu khổ cực như thế, cuối cùng cũng không uổng phí!

Tâm thần Lâm Minh lập tức bình ổn lại, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trực tiếp mất đi ý thức.

Người bình thường khi tinh thần quá căng thẳng lại đột nhiên thả lỏng, sẽ rất dễ bị ngất xỉu. Huống chi Lâm Minh đã trải qua tra tấn không phải người chịu được trong thời gian dài như vậy, linh hồn lực cùng chân nguyên đều tiêu hao tới cực hạn, hắn đã quá mệt mỏi.

Mục Thiên Vũ vẫn luôn ngồi sau Lâm Minh, nhìn Lâm Minh ngất xỉu liền đỡ lấy vai hắn, sau đó từ từ đặt hắn nằm xuống cỏ khô.

Yên lặng nhìn vẻ mặt ngủ say của thiếu niên, trong đầu Mục Thiên Vũ không biết sao lại nhớ tới tình cảnh hắn tập trung nướng thịt hầm canh ngày hôm trước. Nhớ tới hắn dùng thịt nướng lừa gạt lông chim của Chu Tước, khóe miệng của nàng không khỏi nhếch lên một đường cong xinh đẹp.

Hắn là người như thế nào? Trên người như có vô số bí ẩn.

Đầu tiên là một mình đi lên đỉnh núi Lôi Đình sơn, nhảy vào hang động Giao Long, lấy được Nguyên Từ thạch thai, Sau đó với tu vi Luyện Cốt kỳ, trợ giúp mình xua đuổi Lôi Linh trong cơ thể, Hiện giờ hấp thu Tử Giao Thần Lôi mà cao thủ Tiên Thiên cũng phải cẩn thận, còn nhỏ tuổi mà đã nắm giữ được lôi đình.

Những ngày qua tất cả những gì mà hắn làm nghe hoang đường giống như thần thoại. Dù là Mục Thiên Vũ đã quen nhìn thiên tài, quỷ tài, quái tài, cũng không thể không sinh ra lòng tò mò mãnh liệt với Lâm Minh.

Nếu không phải nàng còn có chuyện phải làm, nàng cũng muốn lặng lẽ theo Lâm Minh trở về quốc gia của hắn, đi xem cha mẹ của hắn và nơi hắn trưởng thành.

“Hả? Sao ta lại có ý nghĩ kỳ quái này...”.

Lắc đầu, Mục Thiên Vũ ném những ý nghĩ này ra khỏi đầu, mở Tu Di giới lấy ra một bộ áo choàng đỏ, lót dưới đầu Lâm Minh, động tác của nàng rất nhẹ, sợ quấy rầy Lâm Minh nghỉ ngơi.

“Hắn đang ngủ... Ta có nên thử dò thám bí mật thân thể hắn không...”.

Trong lòng bỗng toát ra ý nghĩ này, chính Mục Thiên Vũ cũng bị dọa nhảy dựng.

Dùng linh hồn lực xâm nhập vào thân thể đối phương, đây là hành vi xâm phạm cực kỳ ác liệt. Bởi vì linh hồn lực có thể dễ dàng xuyên thấu quần áo, ngang với việc đối phương trần trụi ở trước mắt nàng.

Đương nhiên, nếu võ giả ở trạng thái tỉnh táo, có thể dễ dàng dùng chân nguyên hình thành màng che ở ngoài người, có thể ngăn chặn nhìn trộm.

Nhưng hiện giờ Lâm Minh nằm đây hoàn toàn không bố trí phòng vệ, chìm trong ngủ say, loại phòng hộ này sẽ giải trừ, hơn nữa hắn đã hoàn toàn mất ý thức, cũng không biết có người tra xét hắn.

“Sao ta lại có ý nghĩ xấu hổ đó, bị hắn biết được, ta làm gì còn mặt mũi gặp người nữa”.

Trên mặt Mục Thiên Vũ nổi lên ráng mây hồng, loại hành vi tra xét thân thể người khác khi hôn mê bị người ta khinh thường, nữ nhân tự trọng thân phận như nàng càng tuyệt đối sẽ không làm. Nhưng lòng tò mò mãnh liệt làm lại ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong lòng Mục Thiên Vũ như ma quỷ ám ảnh, không xóa đi được.

“Lúc trước khi trục xuất Lôi Linh, linh hồn lực của hắn cũng vào trong thân thể ta, coi như là đòi trở lại...”.

Mục Thiên Vũ tự an ủi mình, cuối cùng không chống nổi dụ hoặc mê người, đỏ mặt vươn linh hồn lực vào người Lâm Minh.

Thân thể Lâm Minh không chút bố trí phòng vệ, đầu tiên Mục Thiên Vũ tra xét trái tim của Lâm Minh. Nhưng ngoài Lôi Linh Tử Giao Thần Lôi thì không tra xét được gì, ngược lại chú ý tới vị trí trái tim Lâm Minh có một cái hình xăm kỳ quái. Tuy nhiên hình xăm này dường như cũng không có gì đặc biệt, tra xét một phen không có kết quả liền bị Mục Thiên Vũ lướt qua.

Tra xét nội tạng, cũng không có gì kỳ quái, đang cân nhắc có nên tiếp tục tra xét nữa không, lúc này ngón tay của Lâm Minh bỗng khẽ giật.

Mục Thiên Vũ hoảng sợ, vội vàng thu hồi linh hồn lực, ngồi xuống ngay ngắn.

“Tỉnh rồi, nhanh như vậy?”.

Mục Thiên Vũ phát hiện Lâm Minh chỉ hơi động ngón tay một chút, không có thật sự tỉnh lại, lúc này mới thở phào một hơi, về phần hành vi tra xét thân thể Lâm Minh, nàng cũng không dám làm nữa.

Lẳng lặng chờ đợi, một ngày cứ vậy trôi qua.

Đợi cho đến khi Lâm Minh tỉnh lại, trời đã tối đen.

Mở mắt ra, thấy Mục Thiên Vũ đốt một đống lửa, đang làm nóng lại canh xương còn thừa tối qua.

- Ngươi tỉnh rồi.

Mục Thiên Vũ mỉm cười.

- Ừ, ta đã ngủ bao lâu rồi.

Lâm Minh ngồi xuống, xem xét tình huống trong người, trong lòng giật mình, kinh mạch của hắn đã hoàn toàn thông suốt.

Lôi đình màu tím trước đó ngập tràn trong kinh mạch, thiếu chút nữa hủy diệt thân thể Lâm Minh, bây giờ lại đánh thông kinh mạch toàn thân của hắn.

Mà kinh mạch thông suốt, chính là dấu hiệu võ giả bước vào Ngưng Mạch kỳ! Nhưng làm sao đánh thông toàn bộ kinh mạch lại là một chuyện rất khó, cũng là chỗ bình cảnh từ Luyện Cốt kỳ đến Ngưng Mạch kỳ, rất nhiều võ giả vì bình cảnh này mà bị nhốt cả đời!

Còn đối với Lâm Minh, bình cảnh này lại không tồn tại. Nói cách khác, chỉ cần Lâm Minh rót chân nguyên vào trong kinh mạch, hắn sẽ lập tức trở thành một võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Lúc này, Mục Thiên Vũ cũng phát hiện thân thể Lâm Minh biến đổi.

- Hả, ngươi đột phá Ngưng Mạch kỳ?

Chương 217: Uy lực của Tử Giao Thần Lôi

Mục Thiên Vũ giật mình không thôi, Luyện Cốt kỳ đến Ngưng Mạch kỳ có một bình cảnh không lớn không nhỏ. Tuy rằng bình cảnh này không tính là gì đối với thiên tài tuyệt đỉnh, nhưng mà kéo dài mấy tháng thậm chí nửa năm cũng là bình thường.

Đừng coi thường chênh lệch mấy tháng này, nếu qua mấy tháng nữa, Lâm Minh sẽ lớn lên tới mười sáu tuổi.

Mà mười lăm tuổi đột phá Ngưng Mạch kỳ và mười sáu tuổi đột phá Ngưng Mạch kỳ lại có khác biệt rất lớn. Nhah hấ ại — T r U m r y ệ .v —

Mục Thiên Vũ chính là mười lăm tuổi đạt tới Ngưng Mạch kỳ, đặt ở Thần Hoàng đảo cũng là thành tích hạng nhất, bây giờ đã bị Lâm Minh san bằng!

Nghĩ tới thân phận bình dân của Lâm Minh, trong lòng Mục Thiên Vũ dậy sóng. Đây là yêu nghiệt gì thế này? So sánh với hắn, ngay cả quá trình trưởng thành mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo hiện giờ đã trở nên ảm đạm kém sắc!

Lâm Minh lại vô cùng kích động, không lâu trước, võ giả Ngưng Mạch kỳ đối với hắn là tồn tại xa không thể với tới. Lúc trước mục tiêu phấn đấu của hắn chính là trở thành võ giả Ngưng Mạch kỳ, hiện giờ lại thực hiện được nhanh như vậy!

Đang nghĩ tới có nên vận chuyển chân nguyên ngay bây giờ, chính thức đột phá Ngưng Mạch kỳ hay không. Lúc này, Mục Thiên Vũ nói:

- Lâm Minh, lần này ngươi đánh thông kinh mạch là dựa vào lôi đình lực của Tử Giao Thần Lôi, mà không phải dựa vào chân nguyên của bản thân đánh thông. Đây là một chuyện bất ngờ, nếu lúc này đột phá Ngưng Mạch kỳ, sẽ làm căn cơ không vững. Theo ý của ta, ngươi đừng sớm đột phá Ngưng Mạch kỳ như thế, đợi cho tích lũy chân nguyên Luyện Cốt kỳ đến tự nhiên tràn đầy, tự động chảy vào kinh mạch, như vậy mới có hiệu quả tốt nhất.

Lâm Minh ngẩn ra, sau đó liền gật đầu. Mục Thiên Vũ nói đúng, trước kia hắn đột phá Dịch Cân kỳ, Luyện Cốt kỳ cũng là thế, chân nguyên tự nhiên tràn đầy, tự động đột phá cảnh giới. Làm như vậy, căn cơ mới vững chắc, bằng không sẽ là đốt cháy giai đoạn. Tuy rằng tu vi tăng lên nhanh, nhưng căn cơ không vững, tu luyện càng cao sẽ càng khó.

Mục Thiên Vũ thấy Lâm Minh nghe theo ý kiến của mình, không gấp không nóng nảy, hơi gật đầu.

Cúi đầu khảy lửa trại, Mục Thiên Vũ nhất thời không biết nói gì, ngọn lửa vụt lên, củi cháy nổ tách tách.

Canh sôi trên ngọn lửa, mùi hương lan tỏa ra.

Nhưng ngửi mùi canh ngon lành này, Mục Thiên Vũ lại như mất đi hứng thú thưởng thức hôm qua, nàng hiểu được, đã đến lúc chia tay.

Thương thế của nàng đã khỏi, mà chuyện nàng hứa cũng đã làm được, cuộc gặp mặt ngắn ngủi này cũng nên kết thúc.

Không khí chìm vào im lặng, bóng đêm sâu lắng, trong hang núi chỉ có tiếng củi khô bùng cháy và canh sôi trào. Chu Tước cũng ngủ ở một bên, Mục Thiên Vũ khôi phục tới thực lực đỉnh phong, rót vào rất nhiều chân nguyên Hỏa hệ cho Chu Tước, lúc này cánh của Chu Tước đã bắt đầu khôi phục.

- Ngươi có tính toán gì không.

Nhìn Lâm Minh luôn im lặng, Mục Thiên Vũ lên tiếng hỏi.

- Về quốc gia của ta, có chút việc phải xử lý.

- Ngươi là đệ tử của Thất Huyền cốc?

Tông môn gần đây nhất là Thất Huyền cốc, cho nên Mục Thiên Vũ có suy đoán này.

- Xem như vậy.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn nói thật.

- À...

Kỳ thật Mục Thiên Vũ rất muốn hỏi Lâm Minh có muốn gia nhập Thần Hoàng đảo hay không. Nhưng lời tới miệng lại lại không nói ra được, chỉ gặp mặt một lần lại bảo người ta gánh tiếng phản sư môn, thật là có chút quá. Hơn nữa thiếu niên này có thành tích hiện giờ, có lẽ Thất Huyền cốc cũng đổ vào rất nhiều tài nguyên.

- Đúng rồi, vì sao cô muốn lấy máu Giao Long?

Lâm Minh đột nhiên nhớ tới vấn đề này, hắn cứ nghĩ mãi.

- Là vì làm cho Hỏa Nhi tiến hóa.

Mục Thiên Vũ nói rồi, chỉ vào Chu Tước ngủ say trong góc, Hỏa Nhi chính là tên của Chu Tước.

- Hỏa Nhi là thánh thú bản mạng của ta, ta cùng nó tâm thần tương liên. Hỏa Nhi sắp đến đến kỳ trưởng thành, muốn tiến hóa cần một viên Thánh Linh đan. Mà luyện chế Thánh Linh đan cần máu của thánh thú trưởng thành. Hết cách, ta đánh phải đi Lôi Đình sơn, kỳ thật ta cũng mang theo điều kiện trao đổi đủ lớn, hơn nữa một chút máu cũng không tổn thất lớn tới Lôi Giao. Nhưng Lôi Giao vẫn không muốn đổi, cuối cùng đánh lên, ta không ngờ Lôi Giao cũng chỉ còn không đủ trăm năm thọ nguyên, đánh lên liền liều mạng như thế, làm ta chịu thiệt nhiều...

Mục Thiên Vũ nói tới đây liền cười khổ, thánh thú có cao ngạo của mình, bảo nó bán máu thì quả thật bị coi là một loại sỉ nhục.

- À, vậy có phải cô còn định ở lại vài ngày, chờ Hỏa Nhi dưỡng thương tốt hơn?

Lâm Minh cúi đầu, đang cho thêm củi.

Mục Thiên Vũ sững ra một lúc, kỳ thật nàng liên tục đưa chân nguyên vào, vết thương của Chu Tước chỉ cần ngày mai là khỏi hẳn. Nhưng lời tới miệng, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác khác lạ, sửa miệng nói:

- Có thể còn phải hai ba ngày nữa...

- Ừ, vậy ta cũng ở thêm hai ba ngày, vừa lúc phải điều chỉnh trạng thái.

Lâm Minh cười, không khí nặng nề vừa rồi bỗng trở thành hư không.

- Chờ ta một chút, ta đi bắt mấy con thỏ hoang, hươu nai gì đấy, chỉ có chút canh còn thừa hôm qua thì không đủ.

- Ừ, được.

Tâm tình Mục Thiên Vũ cũng thoải mái hơn nhiều, còn Chu Tước ngủ say bên kia hồn nhiên không biết vì một nguyên nhân gì đấy mà bị chủ nhân bán mất, mấy ngày nữa nó vẫn còn phải tiếp tục chịu đau.

Nhưng mà dù có biết nó cũng sẽ vui vẻ chịu đựng, một canh giờ sau, mùi thịt nướng liền lan tỏa, Chu Tước khịt khịt mũi, mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn thấy thịt nướng vàng óng ở lửa trại, hai con mắt lập tức tỏa sáng.

Cái gì đau đớn, lông chim, ở trước mặt thịt nướng ngon lành đều trở thành mây bay.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mỗi ngày Lâm Minh ra ngoài săn thú, trở về nấu nướng, hầm canh, sáng hôm sau, Lâm Minh đụng một con Kim Giao thú ở trong rừng.

Kim Giao thú toàn thân vàng nhạt, dài chừng hai trượng, cả người phủ vảy cứng, rất là lỳ lợm.

Giao Long tính dâm, hay tạp giao, Kim Giao thú này chính là con cháu của Giao Long cùng Kim Giáp Tê Ngưu sinh ra.

- Còn là con cháu trực hệ của Lôi Giao.

Lâm Minh nhìn thấy con Kim Giao thú này, kinh ngạc một chút, Lôi Đình tích dịch ở Lôi Đình sơn đúng là lợi hại, nhưng đa số Lôi Đình tích dịch đều không phải con cháu trực hệ của Giao Long, mà là huyết thống cách mấy đời, huyết mạch Giao Long tự nhiên đã nhạt. Nhưng nhìn con Kim Giao thú này giống như mới mười mấy năm gần đây, Lôi Giao ra ngoài tiết dục mới sinh ra, huyết mạch Giao Long trên thân thể dày đặc, thực lực tương đương với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong.

- Tới đúng lúc, vừa lúc ta muốn thử nghiệm uy lực của Tử Giao Thần Lôi! Đây là ở xung quanh Lôi Đình sơn, nếu rời khỏi phạm vi này, muốn tìm một con hung thú cực phẩm ngang với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong cũng thật không dễ dàng.

Lâm Minh búng ngón tay, một cây kim châm quấn quanh Giao Long màu tím nhảy trên đầu ngón tay, xoay tròn. Đây là Lôi Linh Tử Giao Thần Lôi, tuy rằng trong đó ẩn chứa lôi đình lực vô cùng cuồng bạo, nhưng nhìn từ bên ngoài căn bản không thấy được gì khác lạ, toàn bộ lôi đình lực bị nén mật độ cao bên trong cây kim, không tràn ra một chút nào.

Nếu không phải võ giả có linh hồn lực cực mạnh, thậm chí không thể nhìn ra cây kim trên tay Lâm Minh là do năng lượng cấu thành, mà sẽ nghĩ rằng nó là một cây kim thật sự. Đây là dấu hiệu của lôi điện đẳng cấp cao, lôi điện hóa hình.

Năng lượng cùng chất lượng vốn là thông nhau, khi năng lượng bị nén quá mức, sẽ hóa thành thực chất.

Con mắt vàng nhạt của Kim Giao thú nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, sát khí lan tỏa, lực cảm giác của nó ngu đần căn bản không thèm nhìn tới cây kim trên tay Lâm Minh, nó coi Lâm Minh trở thành bữa trưa ngon ngọt.

Rống!

Kim Giao thú rống to một tiếng bổ nhào về phía Lâm Minh, móng vuốt sắc nhọn đâm thẳng tới cổ họng Lâm Minh, muốn xé tan xác hắn.

Lâm Minh vẫn không nhúc nhích, chỉ bấm tay bắn ra, Bàn Long cương châm nháy mắt biến mất khỏi ngón tay Lâm Minh, một tia hào quang nhỏ không thể thấy được xẹt qua hư không, không có một chút âm thanh nào.

Trong nháy mắt, ánh sáng như bị vặn vẹo, một sợi màu tím nhỏ cắt không gian ra làm hai. Bàn Long cương châm đâm vào miệng Kim Giao thú, xuyên ra từ phía sau, không dính theo một chút máu nào.

Thân thể Kim Giao thú chấn động mạnh, tầm nhìn mờ dần, Lâm Minh trước mắt nó biến mất, Kim Giao thú liền hoang mang rơi xuống đất, thân thể lảo đảo, dường như không hiểu cảm giác đau chợt lóe qua rồi biến mất khi nãy là gì.

Nó khẽ gầm lên, đang muốn tấn công Lâm Minh lần nữa, ngay lúc này điện xà màu tím tuôn ra từ miệng và vết thương ở đằng sau, lan ra toàn thân, lôi đình lực hung bạo cùng ngọn lửa nóng chảy khiến Kim Giao thú phát ra tiếng gào đau đớn. Thân thể nó giãy giụa không thôi, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh tử vong, dần dần nó quỳ rạp xuống đất, bị Lôi Đình chi hỏa đốt thành tro bụi.

Lâm Minh thở ra một hơi, tuy rằng đã sớm dự đoán, nhưng uy lực của Tử Giao Thần Lôi vẫn vượt quá tưởng tượng. Hung thú ngang với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, một đòn là chết! Đương nhiên chủ yếu là có liên quan tới đầu óc ngu dốt của Kim Giao thú, nó căn bản không nhận ra uy lực của Bàn Long cương châm.

“Uy lực Tử Giao Thần Lôi chỉ hơn chứ không kém Lôi Hỏa Sát, hơn nữa mấu chốt là không tiêu hao chân nguyên gì. Không giống Lôi Hỏa Sát, sau một đòn ta sẽ tiêu hai ba bốn phần chân nguyên. Hiện giờ uy lực Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần kém xa Lôi Linh, sử dụng Lôi Hỏa Sát sẽ không có hiệu quả tốt lắm. Lôi Hỏa Sát này, đợi ta trở về lấy được Hỏa Tinh của Hỏa Xi bộ lạc rồi hãy dùng”.

Lâm Minh nghĩ vậy, tùy tiện bắt một con hoẵng, trở về hang động.

Mục Thiên Vũ cũng có hứng thú thử tay nghề nấu ăn của mình, tuy rằng Mục Thiên Vũ chưa bao giờ nướng thức ăn, nhưng nàng có thể dùng linh hồn lực quan sát được mỗi một phần của thịt nướng. Dựa vào lực khống chế này, nàng cũng nướng ra hình ra dáng, ít nhất không tới mức cháy khét, nhưng bất kể nướng thế nào cũng không nướng ra được mùi vị như Lâm Minh.

Săn thú, nấu nướng, nhóm lửa hầm canh, nhàn rỗi thì ngồi xuống tu luyện, ngẫu nhiên trò chuyện với Mục Thiên Vũ, nói những chuyện mới lạ, ngày qua ngày bình thản ấm áp.

Cứ thế đến sáng ngày thứ ba, khi Chu Tước đón ánh nắng sớm, mở ra đôi cánh đỏ rực, Lâm Minh hiểu rõ cuối cũng đã đến lúc chia tay.

- Ngươi có chuyện gì muốn ta giúp không?

Mục Thiên Vũ vừa rửa mặt, nhìn mặt trời lên, tay che mắt, yếu ớt nói.

Vốn Lâm Minh muốn lắc đầu, nhưng bỗng nhớ tới, nói:

- Ta muốn giết một người, thực lực của hắn yếu hơn ta. Nhưng ta muốn giết hắn cũng không dễ, hơn nữa hắn ở trong phủ đệ, xung quanh còn có người. Ta muốn giết hắn rất dễ để lại chứng cớ bị người ta nắm được nhược điểm, cô có biện pháp gì không?

Chương 218: Quay về Thiên Vận Quốc

- Ừm...

Mục Thiên Vũ cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, nói:

- Cái này cũng dễ thôi, chỉ cần một cái kết giới ảo cảnh là được, sau khi giết hắn thì hủy thi diệt tích...

Mục Thiên Vũ cũng không hỏi Lâm Minh muốn giết ai, vì sao muốn giết. Đối với nàng, người mình thích là bạn, người mình ghét là kẻ thù, không có tồn tại thiện ác đúng sai.

- Cho ngươi cái này...

Mục Thiên Vũ mở Tu Di giới lấy ra một hạt châu màu tím.

- Đây là Mộng Cảnh chi châu, sau khi phát động sẽ hình thành kết giới ảo cảnh, võ giả dưới Tiên Thiên đừng mơ đi ra, hơn nữa người xung quanh cũng sẽ không biết. Tương đương với một cái không gian độc lập, ngăn cách ngươi cùng kẻ thủ ở trong, mọi tin tức đều bị ngăn cản, Truyền Âm phù cũng không truyền ra được, ngươi có đủ thời gian giết hắn, xử lý tốt hiện trường.

Trong lòng Lâm Minh vui vẻ, nhận lấy hạt châu này, đang muốn cất vào Tu Di giới, bỗng ngẫm lại liên hỏi:

- Mộng Cảnh chi châu rất đắt phải không?

Mục Thiên Vũ nghe vậy xì cười, ánh mặt trời rọi lên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng như Tinh Linh ánh sáng bay múa, khuynh quốc khuynh thành.

- Coi như món quà ta tặng cho ngươi, nhưng ngươi phải cẩn thận, Mộng Cảnh kết giới sẽ không giúp ngươi giết người, toàn bộ đều phải dựa vào ngươi.

Nhìn thấy khoảnh khắc xinh đẹp của Mục Thiên Vũ, Lâm Minh nháy mắt thất thần, hắn hít một hơi, đè nén ý nghĩ kiều diễm trong lòng, gật đầu nói:

- Ừ, ta có nắm chắc.

- Ha ha, ta tin tưởng ngươi sẽ không làm chuyện không nắm chắc, trước đó ta còn cho rằng Lôi Linh không thể nào bị ngươi hấp thu được.

Mục Thiên Vũ cười cười.

Hai người đều không ai nhắc tới chuyện, ăn xong bữa sáng, Lâm Minh như thường lệ đi ra săn thú, nhưng khi bước ra cửa hang, hắn đã có dự cảm lúc mình trở về, có lẽ chính là ly biệt...

- Đi thôi, Hỏa Nhi, luyến tiếc hắn ư?

Mục Thiên Vũ mỉm cười vuốt đầu Chu Tước, nhưng Chu Tước lại tràn đầy vẻ mặt không muốn.

Mục Thiên Vũ tức giận nói:

- Ngươi chỉ có chút tiền đồ như vậy, mấy bữa thịt nướng đã thu mua được ngươi.

Chu Tước chớp mắt, vẻ mặt ủy khuất. Từ nhỏ nó sinh ra trên Thần Hoàng đảo, ăn hoa nhỏ trúc non, uống sương sớm suối mát, những thứ không dính bụi trần thế gian nghe rất là hay, nhưng ăn nhiều năm như vậy thật là nhạt nhẽo vô vị mà.

- Được ra, chúng ta phải đi thôi. Còn có rất nhiều chuyện phải làm, lần sau nếu ngươi muốn ăn, ta dẫn ngươi đi ăn chút món dân dã.

Mục Thiên Vũ nói rồi, mũi chân đạp nhẹ, người bay lên nhẹ nhàng đáp xuống lưng Chu Tước.

Chu Tước đi ra khỏi hang, Mục Thiên Vũ yếu ớt quay đầu nhìn lại.

Lửa trại trong hang đã tắt, chiếc nồi còn treo trên giá xếp bằng nhánh cây đơn giản, trong nồi còn canh ấm. Ở bên cạnh lót một loạt cỏ khô, đây là giường mà nàng ngủ ba ngày.

Bố trí đơn sơ như thế, không biết sao lại làm Mục Thiên Vũ có một loại cảm giác ấm áp nhàn nhạt, làm nàng có chút lưu luyến không muốn rời đi.

Khẽ thở dài, Mục Thiên Vũ lấy ra một cặp bình sứ nhỏ, lại lấy ra một cái ngọc giản, dùng linh hồn lực viết lên đó. Ngón tay ngóc búng nhẹ, bình sứ và ngọc giản như mọc cánh bay vào trong hang đặt xuống mặt đá phẳng.

Đè xuống cỗ cảm giác khác thường trong lòng, Mục Thiên Vũ vỗ nhẹ đầu Chu Tước, nói:

- Đi thôi, Hỏa Nhi.

Chu Tước phát ra một tiếng kêu dài, vỗ cánh bay lên.

Tiếng gió vù vù bên tai, tốc độ Chu Tước ngày càng nhanh. Mục Thiên Vũ không nhịn được quay đầu nhìn lại lần nữa, cái hang ở vách núi đã nhỏ lại còn cỡ bàn tay, sắp biến mất khỏi tầm mắt.

- Có lẽ, có duyên sẽ còn gặp lại...

Khi Lâm Minh mang theo con mồi trở về, nhìn hang động trống rỗng, giai nhân áo đỏ quen thuộc đã mất, Chu Tước cũng bay đi, chỉ để lại vài cây lông chim xinh đẹp đỏ rực, ở bên cạnh lông chim còn có hai bình sứ và một chiếc ngọc giản.

Buồn bã thở dài, Lâm Minh cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn đã sớm đoán được sẽ có ly biệt như vậy. Tuy nhiên thật sự đến thời điểm này, hắn vẫn cảm thấy trong lòng có một cỗ phiền muộn không rõ.

Tiện tay bỏ con mồi xuống, Lâm Minh tới ngồi cạnh tảng đá, cầm mấy cái lông chim vuốt ve hồi lâu, cẩn thận cất vào Tu Di giới. Tiếp theo, Lâm Minh cầm lấy bình sứ và ngọc giản.

Bình sứ mịn như ngọc, mơ hồ còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của Mục Thiên Vũ.

Linh hồn lực chìm vào ngọc giản, bên trong là vài chữ đơn giản.

- Dù có chút không lễ phép, nhưng ta ngẫm lại, vẫn nên dùng phương thức đi không từ giã thì tốt hơn. Cảm ơn ngươi lấy ra Tử Giao Thần Lôi cho ta, để lại hai bình đan dược tặng cho ngươi.

- Vốn định để lại linh đan trực tiếp nâng cao tu vi, nhưng lại cảm thấy tu luyện nên dựa vào chính mình, tích lũy từng chút thì tốt hơn. Cho nên để lại một bình Tụ Thần đan nâng cao tốc độ tu luyện, tổng cộng hai mươi viên, chờ ngươi đến Ngưng Mạch kỳ rồi sử dụng sẽ có hiệu quả tốt nhất.

- Bình còn lại là Linh Thần đan, chỉ có ba viên, võ giả dưới Tiên Thiên kỳ có thể dùng, có thể tạm thời nâng cao tu vi của võ giả, phát huy sức chiến đấu vượt xa cực hạn. Nếu gặp phải nguy hiểm đột ngột, dùng Linh Thần đan có thể giúp ngươi thoát một kiếp.

- Ta ở Thần Hoàng đảo, có duyên gặp lại. Mục Thiên Vũ.

Cất ngọc giản và đan dược vào Tu Di giới, Lâm Minh thở dài, mấy ngày nay như một giấc mông. Mộng tỉnh, cũng nên kết thúc, hắn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Bất Diệt thánh hỏa nằm ở Hỏa Xi bộ lạc, hắn phải lấy về, nhưng thực lực chưởng giáo Hỏa Xi quá mạnh, lúc trước chỉ dựa vào một cái phân thân ngọn lửa đã đuổi giết mình không có chỗ trốn, hiện giờ hắn có Tử Giao Thần Lôi cũng không nắm chắc giết được hắn.

Hơn nữa dù có giết được chưởng giáo Hỏa Xi, với thực lực của mình hiện giờ mà hấp thu Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa, cũng không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có thể tạm thời bỏ đó.

Như vậy, chuyện đầu tiên phải làm là trở về Thiên Vận quốc, giết Âu Dương Địch Hoa.

Nếu không phải lúc trước đánh bậy đánh bạ học được Lôi Hỏa Sát, lại lấy được một viên Phích Lịch Tà Hỏa châu, có thể bây giờ Lâm Minh đã bị Hỏa Công giết chết. Thù này, không thể không báo!

“Tu vi Âu Dương Địch Hoa chỉ là Ngưng Mạch trung kỳ, nhưng thúc thúc của hắn là trưởng lão Thất Huyền cốc, công pháp học được cùng có được bảo khí đều vượt xa võ giả bình thường. Thực lực tổng hợp ít nhất cũng ngang với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, ngang với Xi Cốt Đả. Tu vi này, ta giết cũng không khó...”.

...

Lúc Nam Cương còn đang cỏ cây xanh tươi, Thiên Vận thành đã tiến vào rét đậm.

Gió lạnh tận trời, thổi liên tục từng trận, như muốn chui vào tận xương người.

Thân cây đã sớm trụi lủi, tuyết đọng chồng chất trên đường cũng không có người dọn, rất ít người đi đường, hàng rong bình thường thấy ở mọi nơi bây giờ cũng không thấy. Đường phố ngày xưa ồn ào bây giờ im lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe tiếng chó sủa, cùng tiếng giấy dán cửa sổ mới phần phật trong gió.

Bên trong Thiên Vận thành, mọi nhà đều bùng lên lò lửa, gia đình hơi giàu một chút ngồi vây quanh giường ăn lẩu thịt chó, nhà nghèo cũng nấu một nồi canh gừng, cho người nhà ấm bụng. Dù sao cũng là thủ đô Thiên Vận quốc, cuộc sống dân chúng coi như đầy đủ, rất ít xuất hiện tình huống cuối năm chết đói chết rét.

Ở Thiên Vận thành tràn ngập tuyết rơi, trong khu nhà cao cửa rộng tây nam, ở một chỗ đài thủy tạ trang trí xa hoa.

Mùa này, nước hồ đã sớm nên đóng băng, nhưng ở đáy hồ có một pháp trận loại nhỏ, rút lấy nhiệt độ lòng đất truyền lên làm nước hồ vẫn duy trì nhiệt độ thích hợp. Thậm chí trên hồ còn có vài cây bông súng, tuy rằng không nở hoa, nhưng lá súng vẫn xanh mát, giữa mùa này, màu xanh thật là một màu xa xỉ.

Ở lầu thủy tạ này, hai nam nhân quần áo hoa lệ ngồi đối mặt.

Áo da chồn, áo khoác tơ tằm, giày da lộc, lò lửa tử kim, trên bàn gỗ đàn hương bày ba mâm điểm tâm khéo léo. Một bình rượu ngon lâu năm, thậm chí còn có vải nho khó gặp ở mùa này.

Tất cả biểu hiện phú quý của chủ nhân nơi này.

Hai người này, một người là tân nhiệm Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc Âu Dương Địch Hoa, người còn lại là Trương Phụng Tiên, gia chủ Trương gia Liên Hợp thương hội, cha của Trương Quan Ngọc.

Lúc trước sau khi Trương Quan Ngọc bị phế, Trương Phụng Tiên liền coi Lâm Minh là kẻ thù.

Nhưng thực lực Lâm Minh quá mạnh, địa vị củng cố, lại có chỗ dựa Thất Huyền võ phủ và thái tử, Trương Phụng Tiên rất rõ thế lực của hắn căn bản không có khả năng đối chọi với Lâm Minh.

Âu Dương Địch Hoa nhìn cảnh sắc ngoài sân, yên lặng uống một ly rượu, khẽ giọng nói:

- Còn chưa có tin tức ư?

Trương Phụng Tiên thở dài, khẽ lắc đầu.

- Nam Cương đi sâu mười vạn dặm, địa hình bên trong phức tạp. Rừng rậm, đầm lầy, dãy núi, thảo nguyên, hung thú thường lui tới, vô số bộ lạc lớn nhỏ, chỉ dựa vào một bức tranh mà tìm người, thật là như biển rộng tìm kim.

Một tháng rưỡi trước, Lâm Minh và Hỏa Công đồng thời mất tích ở Nam Cương, hai con Thần Phong điêu cũng biến mất tăm, Âu Dương Địch Hoa biết được tin tức này liền không yên lòng. Hắn bắt đầu điều tra, nhưng dù hắn có thân phận siêu nhiên, nhưng điều động người cũng có hạn, cho nên mượn lực lượng Liên Hợp thương hội âm thầm điều tra.

Theo Âu Dương Địch Hoa thấy, Hỏa Công nửa bước Hậu Thiên đánh chết Lâm Minh là chuyện nắm chắc, không nên xuất hiện chuyện gì bất ngờ.

Nhưng Hỏa Công mất tích, Âu Dương Địch Hoa vốn còn tưởng Cầm Tử Nha ra tay trong bóng tối, nhưng nửa tháng trước Cầm Tử Nha trở về, rõ ràng không hề biết chút gì về chuyện Lâm Minh mất tích.

Thấy Cầm Tử Nha không rõ tình hình, Âu Dương Địch Hoa cũng yên lòng, hắn suy tính tình huống lúc đó, bất kể thế nào Lâm Minh cũng chắc chắn phải chết. Như vậy, mấu chốt là Hỏa Công đi đâu rồi?

Xảy ra chuyện bất ngờ chết đi ở Nam Cương? Hay là giết xong Lâm Minh tra xét được bí mật kinh người của Lâm Minh, mang theo bí mật bỏ trốn?

Hai loại khả năng này, Âu Dương Địch Hoa cũng không quá để ý, lo lắng nhất là Lâm Minh còn chưa chết, mà ẩn nấp âm thầm ra tay như rắn độc, vậy hắn sẽ nguy hiểm. Tốc độ trưởng thành của Lâm Minh làm lòng người kinh hoàng, nói không chừng chưa được vài năm, thực lực của hắn sẽ vượt qua mình!

Thấy sắc mặt Âu Dương Địch Hoa không ngừng thay đổi, thử nói:

- Âu Dương đại nhân, không bằng dựa theo dự tính lúc trước, xuống tay với gia tộc của Lâm Minh, làm như vậy hẳn là có thể buộc hắn đi ra. Nếu hắn không ra, vậy chứng minh hắn đã chết, đại nhân ngài thấy sao?

Trương Phụng Tiên đã sớm muốn lấy người nhà Lâm Minh ra khai đao, bằng không khó mà giải được mối hận trong lòng. Nhưng hắn lại không biết, từ lúc hắn nói chuyện với Âu Dương Địch Hoa, một tầng kết giới vô hình đã bao phủ bọn họ, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài...

Chương 219: Làm ngươi giãy giụa trong tuyệt vọng

- Xuống tay với Lâm gia...

Âu Dương Địch Hoa trầm ngâm hồi lâu, kỳ thật hắn đã sớm muốn dùng phương pháp này bức ép Lâm Minh hiện thân, chỉ là hắn cố kị Cầm Tử Nha.

Hiện giờ, Cầm Tử Nha vì khảo hạch tổng tông vẫn luôn tìm Lâm Minh, có lẽ hắn đã hoài nghi mình, chỉ là không có chứng cớ.

Nếu lúc này xuống tay với Lâm gia, rất dễ bị Cầm Tử Nha phát hiện manh mối...

Trương Phụng Tiên thấy Âu Dương Địch Hoa do dự, liền nói:

- Ta biết Âu Dương đại nhân lo lắng điều gì, chuyện này cứ để Liên Hợp thương hội ra mặt là được, ta dùng thủ đoạn chính đáng, chèn ép kinh doanh của Lâm gia. Ta điều tra qua, từ trên xuống dưới Lâm gia có mấy ngàn người, chỉ có hai cái trang viên, mấy trăm mẫu đất, còn lại đều phải dựa vào gia tộc kinh doanh duy trì chi tiêu hằng ngày.

- Nếu ta cắt đứt kinh doanh của Lâm gia, Lâm gia sẽ chia năm xẻ bảy, ta nghĩ cạnh tranh buôn bán bình thường, Cầm phủ chủ cũng không nói gì được. Chờ Lâm gia suy sụp, cha mẹ Lâm Minh cũng sẽ không còn người bảo hộ, đến lúc đó chúng ta âm thầm bắt bọn họ là dễ dàng, sẽ không gây ra bao nhiêu gợn sóng, Âu Dương đại nhân cảm thấy thế nào?

Âu Dương Địch Hoa gật đầu, dùng thủ đoạn chính đáng chèn ép Lâm gia quả thật là phương pháp hay, Cầm Tử Nha cũng không bới móc được gì. Lâm gia kinh doanh không nhỏ, nhưng ở trước mặt Liên Hợp thương hội có nội tình mấy trăm năm, nó không đáng kể gì.

- Tốt, cứ làm vậy đi. Làm dứt khoát một chút, ta muốn Lâm gia cửa nát nhà tan. Ta thật muốn xem, rốt cuộc tiểu súc sinh kia chạy đi đâu. Nếu hắn dám xuất hiện, ta nhất định giết hắn. Nếu hắn không lộ mặt, ta cho hắn tận mắt thấy gia tộc bại vong, cha mẹ bị ném ra đường làm ăn mày! Giành đồ ăn với chó!

Âu Dương Địch Hoa lạnh lùng nói ra những lời này, trong mắt lóe lên những tia âm độc.

Trương Phụng Tiên cười hắc hắc, bỗng nhớ tới, liền rót rượu cho Âu Dương Địch Hoa, nói:

- Âu Dương đại nhân yên tâm, ta sẽ từng bước một đẩy Lâm gia vào đường cùng, làm bọn chúng bán con gái cho người của ta. Lâm gia coi như là gia tộc tu võ, con gái trong nhà cũng phải có thiên phú tam phẩm. Đến lúc đó, ta lại hiếu kính cho Âu Dương đại nhân, lấy để thải bổ tu luyện. Hơn nữa làm như vậy cũng hợp quy củ, chỉ cần Lâm gia chịu bán, vậy là nữ nô, Âu Dương đại nhân muốn thế nào cũng được, không ai nói được cái gì...

Trương Phụng Tiên vừa nói, vừa ân cần đưa ly rượu cho Âu Dương Địch Hoa. Âu Dương Địch Hoa nhận ly rượu uống một ngụm, cười ha hả:

- Tốt! Tốt lắm! Ta để cho tiểu súc sinh kia nhìn thấy, nữ nhân Lâm gia hầu hạ dưới mình ta!

Âu Dương Địch Hoa bóp nát ly rượu, vẻ mặt tươi cười dâm tà dữ tợn. Hắn như thấy được hình ảnh Lâm gia suy vong, nữ nhân Lâm gia trở thành lô đỉnh tình nô của hắn.

- Lâm Minh, nếu như ngươi chết thì cũng thôi, nếu ngươi chưa chết còn trốn đi âm thầm đối phó ta, ta sẽ cho ngươi hưởng thụ món quà đại lễ này!

Âu Dương Địch Hoa đang suy nghĩ phương pháp đối phó Lâm gia, ngay lúc này, hắn bỗng cảm giác được một cỗ sát khí ào tới, như thẩm thấu vào trong tim, làm hắn lạnh từ đầu đến chân!

- Ai?

Âu Dương Địch Hoa đứng vụt dậy, chân nguyên vận chuyển toàn thân, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn mọi hướng. Nhưng xung quanh không có gì khác thường, bốn hộ vệ của hắn còn canh giữ gần đó, bộ dạng như không xảy ra chuyện gì.

Trương Phụng Tiên liền khó hiểu, hắn cảm thấy có phải là Âu Dương Địch Hoa quá nhạy cảm hay không. Nơi này là tổng bộ Liên Hợp thương hội, ở trong tổng bộ thậm chí còn có một cao thủ Hậu Thiên tọa trấn, ai dám ra tay trong này là muốn chết.

Nhưng Trương Phụng Tiên vừa có ý nghĩ này, hắn liền không nói ra lời được nữa, hội trưởng Liên Hợp thương hội trải qua vô số tình huống lớn, lúc này lại trợn to mắt, vẻ mặt như thấy quỷ!

Hắn trừng mắt nhìn một thiếu niên dung mạo anh tuấn, vẻ mặt tươi cười từ không trung chầm chậm hạ xuống, sau đó đứng trên hư không trên mặt hồ, cười dài nhìn mình.

- Phi... Phi hành!

Bản thân Trương Phụng Tiên cũng là một võ giả, tuy rằng tu vi không cao, nhưng hắn biết rõ phi hành có ý nghĩa gì với một võ giả!

Chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có thể phi hành!

Một cái cao thủ Tiên Thiên tới giết mình? Không... Không thể nào!

Lúc này Âu Dương Địch Hoa mặt trầm như nước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thiếu niên trên không trung, trong lòng quay cuồng, thiếu niên này chẳng những có thể bay, hơn nữa chân nguyên toàn thân nội liễm, căn bản không nhìn ra tu vi cảnh giới, rõ ràng đã đến cảnh giới phản phác quy chân trong truyền thuyết! Khó trách lúc trước dù mình cảm thấy có một cỗ khí tức khác thường từ trên trời phủ xuống, nhưng không làm mình cảnh giác, thẳng đến khi lộ ra sát khí mới biết là có kẻ địch tới gần!

- Lâm Minh!

Âu Dương Địch Hoa nghiến răng rít lên, đồng thời lấy ra trường kiếm Trong Tu Di giới. Vì cái gì hắn có thể bay được? Vì cái gì hắn có thể đạt tới cảnh giới phản phác quy chân?

Chẳng lẽ hắn bước vào Tiên Thiên?

Không thể nào! Dù là thời đại thượng cổ, đại năng thánh hiền một tay sáng lập thánh địa cũng tuyệt đối không thể bước vào Tiên Thiên ở tuổi mười lăm!

Bất kể là nguyên nhân gì, Âu Dương Địch Hoa mơ hồ có cảm giác Lâm Minh luôn che giấu bài tẩy của mình, che giấu một mặt không để người khác biết. Mà hôm nay, hắn lại lộ ra nanh vuốt bị che giấu.

Mình sẽ phải đối mặt với Lâm Minh lộ ra tất cả bài tẩy, thực lực đạt tới tận cùng!

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Âu Dương Địch Hoa mất đi bình tĩnh thường ngày, hiện giờ hắn mới biết cho tới nay hắn vẫn không hề nhìn thấu Lâm Minh, chẳng lẽ Hỏa Công bị hắn giết? Nếu như vậy, thật có thể thực lực của Lâm Minh đã vượt qua mình! Hạng nhân vật thế này, che giấu sâu như vậy, làm sao lại đi làm học sinh ở Thất Huyền võ phủ? Rốt cuộc hắn có mục đích gì?

- Ta là ai?

Lâm Minh chợt sửng sốt, tiếp theo mỉm cười.

- Sao hả, mới có một tháng mà ngươi không biết ta? Dễ quên quá đi chứ, ngươi thật có bản lĩnh, có thể tìm được người giả trang Cầm phủ chủ, dẫn dụ ta đi Nam Cương. Đáng tiếc, ngươi phái ra sát thủ quá kém, đã bị ta giết mất. Quá đáng tiếc, thiếu chút ngươi đã thành công.

Lâm Minh nói tới đây, cả người Âu Dương Địch Hoa rét run. Tuy rằng đoán được Hỏa Công có thể bị Lâm Minh giết, nhưng nghe miệng đối phương nói ra tin tức này, hắn mới chính thức cảm thấy sợ hãi, Lâm Minh trước mắt rất có thể có đủ thực lực giết mình!

- Lâm Minh phải không, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.

Trương Phụng Tiên mắt sáng rực nhìn Lâm Minh, khoanh tay đứng thẳng. Hắn đã bình tĩnh lại từ kích động khi nãy, nếu là Lâm Minh, vậy hắn không thể nào là cao thủ Tiên Thiên. Tuy rằng không biết vì sao hắn bay được, nhưng chỉ cần không phải cao thủ Tiên Thiên, ở trong đại bản doanh của mình, đối phương có to gan thì dám làm gì? Nếu dám ra tay, vậy đúng là muốn chết!

- Nói cho ngươi, nơi này là tổng bộ Liên Hợp thương hội, ngươi dám giết người ở trong này? Ha ha! Ta nghĩ ngươi nên biết thân phận của Âu Dương đại nhân chứ! Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc, thúc thúc là trưởng lão Thất Huyền cốc, ngươi có mấy cái mạng? Dám giết chúng ta? Bây giờ ngươi có chạy cũng không kịp nữa, tự tiện xâm nhập Liên Hợp thương hội, ám sát Thất Huyền sứ, ta phái người giết ngươi cũng không phá hỏng quy củ!

Trương Phụng Tiên cười lạnh nói rồi, bàn tay đã lén bóp nát Truyền Âm phù, thông báo cao thủ Hậu Thiên tọa trấn Liên Hợp thương hội lập tức chạy tới, chỉ cần hắn đến đây, mặc kệ Lâm Minh ba đầu sáu tay cũng phải bị giết!

Lâm Minh tự nhiên thấy được động tác nhỏ của Trương Phụng Tiên, không thèm để ý. Hắn bày ra kết giới ảo cảnh ngay cả cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong dốc hết sức cũng không phá ra được, bị một tấm Truyền Âm phù kém cỏi xuyên thấu, vậy đúng là trò cười.

- Hừ! Thúc thúc là trưởng lão Thất Huyền cốc là có thể coi trời bằng vung? Hắc hắc, các ngươi muốn giết ta, vì sao ta không thể giết các ngươi? Ngươi gọi là Trương Phụng Tiên phải không? Quả thật là người Liên Hợp thương hội, quả nhiên có con tất có cha, hai cha con kiêu ngạo như nhau. Không bằng bây giờ phế ngươi đi chơi với hắn luôn đi.

- Ngươi muốn chết!

Nhắc tới Trương Quan Ngọc, trong mắt Trương Phụng Tiên toát ra sát khí, điều này đâm trúng chỗ đau của hắn.

- Hôm nay ngươi đừng mơ đi nữa, ở lại đây đi, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

- Được, ta chờ.

Bộ dáng Lâm Minh không thèm để ý, Âu Dương Địch Hoa nhướng mày, vừa nãy Trương Phụng Tiên đã bóp nát Truyền Âm phù, nhưng hắn còn không sợ, rốt cuộc là có bài tẩy gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng Âu Dương Địch Hoa dâng lên dự cảm không hay.

- Vệ nhất! Vệ nhị! Các ngươi phát ngốc cái gì? Mau tới đây giết thích khách kia!

Âu Dương Địch Hoa đột nhiên quay đầu, rống to với bốn thị vệ gần đó. Bốn thị vệ này đều là thị vệ bên người Âu Dương Địch Hoa, trong đó Vệ nhất đạt tới Ngưng Mạch trung kỳ, thực lực chưa chắc kém hơn Âu Dương Địch Hoa bao nhiêu.

Lâm Minh nhìn Âu Dương Địch Hoa quát lớn, vẻ mặt tươi cười, hai tay ôm ngực, bộ dáng nhàn nhã như đang xem kịch.

- Vệ nhất? Vệ nhị?

Âu Dương Địch Hoa phát hiện bốn thị vệ bình thường cảnh giác như hồ ly, bây giờ đứng ở xa xa như bị điếc, căn bản không nghe được tiếng quát của mình.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng Âu Dương Địch Hoa bỗng trào ra hơi lạnh, hắn quay lại nhìn Lâm Minh, giọng có chút run lên.

- Ngươi... Ngươi đã làm gì?

Lâm Minh vẻ mặt cười đùa cợt.

- Kêu đi? Sao không kêu nữa? Ngươi kêu vỡ họng cũng sẽ không có ai tới cứu ngươi.

Vốn Lâm Minh chỉ muốn giết Âu Dương Địch Hoa gọn gàng dứt khoát, nhưng đúng lúc nghe được Âu Dương Địch Hoa cùng Trương Phụng Tiên thương lượng kế hoạch độc ác. May mà hắn trở về kịp lúc, bằng không một khi thi triển kế hoạch này, cha mẹ hắn cùng con gái Lâm gia sẽ phải đối mặt với vận mệnh bi thảm thế nào, hắn không dám tưởng tượng.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như thế, có giết Âu Dương Địch Hoa cả trăm lần cũng không có ý nghĩa!

Hắn vốn không oán không thù với Âu Dương Địch Hoa, nhưng Âu Dương Địch Hoa hai lần ba lượt đối phó hắn, dùng đủ các loại ám chiêu âm độc, suýt dồn hắn vào chỗ chết. Bây giờ còn muốn xuống tay với người nhà của hắn, cơn giận này không chỉ đơn giản giết Âu Dương Địch Hoa là có thể tiêu tan được.

Hắn phải hung hăng kích thích Âu Dương Địch Hoa, làm cho đối phương giãy giụa chết đi trong tuyệt vọng, như thế mới giải quyết được chấp nhất trong lòng, làm cho tâm tình thoải mái.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Trương Phụng Tiên cũng có chút luống cuống. Truyền Âm phù đã truyền ra, tổng bộ Liên Hợp thương hội cũng chỉ vài dặm vuông, với tốc độ của cao thủ Hậu Thiên chỉ cần nháy mắt là tới, nhưng vì sao không có một chút động tĩnh gì?

- Ngươi... Rốt cuộc ngươi đã làm gì?

Chương 220: Thực lực tuyệt đối áp chế

- Không làm gì cả, chỉ dùng trận châu bày ra một cái kết giới, có thể cho ta có đủ thời gian chơi đùa với các ngươi. Đừng tốn công phí sức, chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới phá vỡ được kết giới này, có thể ngăn cách tất cả tin tức, bất kể chúng ta đánh long trời lở đất thế nào ở bên trong, bên ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy bên trong bình thường. Nếu Âu Dương tiên sinh không tin, có thể ra tay công kích thử.

Lâm Minh vẫn ôm tay chậm rì rì nói, vẻ mặt treo ý cười âm lãnh.

Nghe Lâm Minh nói vậy, trong lòng Âu Dương Địch Hoa trầm xuống, kết giới chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới phá vỡ được? Nó bạo tay cỡ nào? Đối phương kiếm được trận châu như thế ở đâu?

Thật có loại trận châu như vậy, dù là đặt ở Thất Huyền cốc cũng là vô cùng quý giá!

Lại một lần nữa củng cố suy đoán của Âu Dương Địch Hoa, Lâm Minh có bối cảnh người khác không biết!

- Rốt cuộc ngươi muốn sao?

Âu Dương Địch Hoa không hoài nghi thực lực của Lâm Minh, nếu hôm nay đối phương dám đến đây, vậy nhất định có nắm chắc giết mình.

- Ngươi hỏi ta muốn sao? Âu Dương tiên sinh sao lại hỏi một câu không có trình độ như vậy. Không rõ ràng ư, ta muốn giết ngươi, bày ra kết giới này chính là vì tránh dẫn người khác chú ý, cho ta có thể hủy thi diệt tích.

- Tốt! Tốt lắm, ta thật muốn xem ngươi làm sao giết ta!

Âu Dương Địch Hoa rống to, chân nguyên bùng nổ, thân thể bắn ra như mũi tên. Nhưng hắn không công kích Lâm Minh, mà là kết giới trong hư không.

- Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm!

Chân nguyên lan tỏa toàn thân Âu Dương Địch Hoa, trường kiếm trong tay biến thành màu xương trắng, vô số gió lạnh lao ra cùng tiếng kêu khóc thảm thiết, khiến người ta tê cả da đầu!

Lúc trước Trương Quan Ngọc quyết chiến với Lâm Minh đã sử dụng chiêu này, là một chiêu uy lực mạnh trong Hợp Hoan thần công. Nhưng Trương Quan Ngọc sử dụng rõ ràng không có uy thế như Âu Dương Địch Hoa.

- Phương pháp thông minh, đáng tiếc không có ý nghĩa.

Lâm Minh căn bản không ra tay, nhìn Âu Dương Địch Hoa đánh một kiếm lên Mộng Cảnh kết giới.

Két...

Ánh sáng trắng bắn ra, trường kiếm của Âu Dương Địch Hoa phát ra tiếng kêu chói tai như sắp gãy gập. Âu Dương Địch Hoa rên đau đớn, thân mình chấn động, bàn tay bị chấn rách ra, máu chảy đầm đìa.

Nhưng kết giới vô hình vẫn không hề động đậy, không có một chút tổn thương.

Không phá được, thật sự không phá được!

Trong lòng Âu Dương Địch Hoa trầm xuống, vừa rồi hắn cảm giác như mình đánh vào một ngọn núi lớn, kết giới ảo cảnh căn bản không hề nhúc nhích! Chỉ sợ thật sự đúng như Lâm Minh nói, chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới phá vỡ được kết giới này!

- Ta nói rồi, trừ khi là cao thủ Tiên Thiên, bằng không căn bản không thể phá vỡ được kết giới này. Nhận mạng đi, hôm nay là ngày chết của các ngươi!

Lâm Minh nói rồi quét qua Tu Di giới, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chín xích chín tấc nằm trong tay, mũi thương trắng bạc toát ra ánh sáng lạnh.

Âu Dương Địch Hoa quay lại nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt có một phần âm trầm kiên quyết.

- Lâm Minh, ngươi đừng ép ta! Ngươi cho rằng ngươi thắng chắc rồi? Nếu ta liều mạng tự tổn tu vi, sử dụng Tuyệt Hồn kiếm trong Hợp Hoan thần công, ngươi cũng đừng muốn sống!

Âu Dương Địch Hoa nói rồi, thân thể chấn động mạnh, quát to một tiếng. Áo gấm trên người bị chấn nát, lộ ra nhuyễn giáp tử kim bên dưới, đây rõ ràng là một bộ bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Vung trường kiếm trong tay, thân kiếm phát ra tiếng ngâm cao vút, như có vô số quỷ hồn gào khóc bị giam trong thân kiếm.

Lâm Minh cười nói:

- Không hổ là cháu ruột của trưởng lão Thất Huyền cốc. Người mặc nhuyễn giáp, trường kiếm trong tay, toàn bộ là bảo khí nhân giai thượng phẩm, ngay cả ta cũng nhìn đỏ mắt. Nếu đã vậy, ta vui lòng nhận lấy.

- Không biết sống chết!

Âu Dương Địch Hoa đạp mạnh mặt đất, trực tiếp đạp nổ tung lầu các, người hắn kéo ra một loạt ảo ảnh, một kiếm đâm thẳng cổ họng Lâm Minh!

- Kinh Hồng kiếm!

Âu Dương Địch Hoa chém tới một kiếm, không khí phát ra tiếng nổ chói tai, thanh thế làm người ta sợ hãi!

Nhưng Lâm Minh chỉ cười ha hả, không cần bất kỳ võ kỹ gì, hai tay cầm thương đập mạnh xuống!

Hấp thu lực khí huyết trong Vu Thần tháp, cộng thêm Hỗn Độn Cương Đấu kinh luyện thể, lực lượng một thương này nào chỉ vạn cân!

Âu Dương Địch Hoa cảm giác như có cả một ngọn núi nện xuống, thương kiếm giao nhau, lực phản chấn cực lớn chấn Âu Dương Địch Hoa văng ra phun máu giữa đường, hắn cảm giác như xương cốt toàn thân mình bị đánh tan!

- Luyện Lực Như Tơ!

Lâm Minh đâm ra một thương, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động vặn thành xoắn ốc, đâm thẳng vai phải Âu Dương Địch Hoa. Nếu một thương này đâm trúng, cánh tay phải của Âu Dương Địch Hoa sẽ bị xé xuống!

Ngay lúc sống còn, trong mắt Âu Dương Địch Hoa toát ra âm độc, thân thể lùi mạnh ra sau, đồng thời há miệng phun ra hai hạt châu, bắn thẳng vào mắt Lâm Minh!

- Phích Lịch Tà Hỏa châu?

Lâm Minh cười lạnh, lúc trước Phích Lịch Tà Hỏa châu của Trương Quan Ngọc chính là Âu Dương Địch Hoa đưa cho, hắn đã sớm đoán được Âu Dương Địch Hoa sẽ xen lẫn Phích Lịch Tà Hỏa châu trong công kích, chỉ là không ngờ hắn lại ngậm hạt châu trong miệng.

Phích Lịch Tà Hỏa châu thứ này đột nhiên tập kích còn được, một khi đối phương có phòng bị, hiệu quả sẽ giảm mạnh.

- Phong chi ý cảnh!

Lâm Minh đột nhiên vung tay trái, một cỗ gió mạnh quét từ dưới lên, trực tiếp thổi bay hai viên Phích Lịch Tà Hỏa châu. Cùng lúc đó, Lâm Minh chuyển bước chân, thân thể bắn ra như mũi tên, một thương đâm thẳng vào bụng Âu Dương Địch Hoa!

Ầm! Ầm!

Phích Lịch Tà Hỏa châu nổ tung trên không trung, không chút ảnh hưởng kết cấu ảo cảnh. Lúc này, trường thương của Lâm Minh chỉ cách Âu Dương Địch Hoa không tới mười trượng! Âu Dương Địch

Hoa đang ở giữa không trung, căn bản không thể tránh né!

- Lâm Minh, ta liều mạng với ngươi, Tuyệt Hồn kiếm!

Âu Dương Địch Hoa đấm vào ngực mình, há mồm phun ra một ngụm máu lên thân kiếm. Trường kiếm tỏa sáng bạc hấp thu máu tươi lại biến thành màu đỏ quỷ dị, tiếp theo chỉ nghe một tiếng gầm rú thảm thiết, một bộ xương khô giãy giụa ra khỏi thân kiếm, như bước ra từ biển máu!

Bộ xương vừa xuất hiện, liền phình to như kh cầu, nháy mắt lớn ra một trượng, rít gào dữ tợn với Lâm Minh, nhất thời, không trung gió rít gào, tựa như tất cả khí huyết những người gần đó đều bị bộ xương kia hút sạch.

Thả ra bộ xương khô này, thần sắc Âu Dương Địch Hoa lập tức ủ rũ, đây là một chiêu mạnh nhất mà hắn có thể đánh ra... Tuyệt Sinh kiếm. Một khi sử dụng, sẽ tổn thất hai thành tu vi, trong vòng nửa năm khó mà khôi phục nguyên khí.

Nhìn thấy bộ xương này xuất hiện, Lâm Minh lộ ra một chút bất ngờ. Dù là khí huyết của hắn sôi trào như sóng gió, nhưng đối mặt với bộ xương này cũng cảm thấy rét lạnh ở sâu trong linh hồn, cả người như trần truồng đứng giữa trời đông gió tuyết.

- Chết đi! Lâm Minh, một khi Tuyệt Hồn Huyết khô lâu xuất hiện, không hút khô tinh huyết của kẻ địch tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Âu Dương Địch Hoa điên loạn gầm lên, sắc mặt của hắn hiện ra đỏ sẫm bệnh trạng như đang nhập ma.

Nhìn bộ xương máu kia gào lên đánh tới, Lâm Minh thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, vung tay phải, Bàn Long cương châm nhảy ra trên ngón tay.

Cương châm nho nhỏ chỉ dài hai tấc, trên cương châm khắc Giao Long màu tím, Giao Long quấn nhiều vòng trên cương châm, không nhiều không ít vừa lúc chín vòng. Tuy rằng thân thể Giao Long nhỏ bé, nhưng mỗi chi tiết hoa văn đều rất rõ ràng, bao gồm cả vẻ mặt hung tàn của nó cũng điêu khắc y như thật. Nó không giống như điêu khắc, mà là Giao Long chân chính họa lên cương châm.

Bộ xương màu máu thoáng cái tới trước mặt Lâm Minh, há miệng muốn nuốt lấy Lâm Minh! Lâm Minh không chút để ý, nhắm ngay vào miệng ộ xương đang há to, bấm tay bắn ra.

Vụt!

Bàn Long cương châm hóa thành một tia màu tím rất nhỏ bắn thẳng về phía bộ xương máu. Một bên là đầu lâu lớn tới một trượng, một bên chỉ là cương châm hai tấc, tỷ lệ va chạm hoàn toàn cách biệt!

Phập!

Bàn Long cương châm trực tiếp xuyên qua bộ xương máu, lôi đình lực màu tím vô tận bùng nổ, như tấm lưới diện bao phủ bộ xương máu.

Hồ quang thật to lóe lên, bộ xương máu phát ra tiếng gào thét đau đớn thảm thiết, thân thể của nó như khối băng bị tưới nước thép, nhanh chóng tan rã!

Huống chi Bàn Long cương châm trong tay Lâm Minh là Tử Giao Thần Lôi danh tiếng lẫy lừng, còn Âu Dương Địch Hoa thả ra bộ xương máu chỉ là tà công không có danh tiếng gì, hai bên chạm mặt, khỏi nói cũng biết kết quả, chỉ trong vài hơi thở, bộ xương máu rên rỉ một tiếng, hoàn toàn hóa thành hư ảo trong tiếng xèo xèo!

Lôi đình màu tím vẫn còn lóe lên trong không trung, Lâm Minh vẫy tay, Bàn Long cương châm liền trở về xoay tròn trong bàn tay của hắn, vừa hủy diệt bộ xương máu kia dễ dàng chỉ như đạp chết một con kiến.

Âu Dương Địch Hoa thấy cảnh này, hoàn toàn ngây ngốc. Hắn có mơ cũng không ngờ tới, mình tự tổn thất hai thành tu vi thi triển ra một đòn mạnh nhất, vậy mà bị Lâm Minh phá đi dễ dàng như thổi tắt ngọn nến. Sao lại thế này? Tại sao lại thế này?

Trong lòng Âu Dương Địch Hoa trào ra cảm giác tuyệt vọng, tay hắn cũng run lên, cảm giác tử vong chưa bao giờ gần như thế!

- Giật mình ư? Với xuất thân cháu ruột trưởng lão Thất Huyền cốc, còn lớn hơn ta bảy tám tuổi, bây giờ lại bị ta đùa giỡn trong tay, quả thật khiến người ta khó mà chấp nhận...

- Mặc kệ thế nào, hôm nay ngươi không thể thoát chết, nói cho ta biết kẻ giả trang Cầm phủ chủ lúc trước là ai? Ta sẽ cho ngươi chết thoải mái.

Lâm Minh không biết kẻ giả trang Cầm Tử Nha là Âu Dương Địch Hoa hay là người khác, hắn hỏi như vậy chỉ là thử thôi.

Âu Dương Địch Hoa mặt như tro tàn, khóe miệng co rúm.

- Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi? Nằm mơ đi!

Lâm Minh mỉm cười.

- Tuy rằng ta rất muốn biết sau lưng còn có kẻ địch nào che giấu, nhưng thật sự không biết cũng không sao, trước tiên giết ngươi đã, ta sẽ cho ngươi chết với phương thức đau đớn nhất!

Lâm Minh nói rồi rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, mũi thương lóe ra tia sét, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động đã truyền đầy.

Ánh mắt Âu Dương Địch Hoa lóe ra hung ác.

- Ngươi không cho ta sống, chúng ta cùng chết đi!

Hắn lật tay quét qua Tu Di giới, nắm ra một bó Phích Lịch Tà Hỏa châu:

- Cùng chết đi!

Chương 221: Giết âu dương địch hoa

Ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, ngón tay cấp tốc bắn ra, chỉ nghe “vù” một tiếng vang nhỏ, Bàn Long cương châm như tia chớp bay ra, cắt không gian, với tốc độ khó tin xẹt qua cánh tay của Âu Dương Địch Hoa.

Phốc!

Hai tay Âu Dương Địch Hoa bị chặt đứt, cổ tay cụt phun máu, hai cái tay đứt liên đới một đống Phích Lịch Tà Hỏa châu bay lên trời.

A a a a!!!

Âu Dương Địch Hoa phát ra tiếng kêu thảm thống khổ, Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, tùy ý vung tay lên. Một cơn gió xoáy bay ra, thu thập tất cả Phích Lịch Tà Hỏa châu.

Gió nâng Phích Lịch Tà Hỏa châu lơ lửng ở giữa không trung, ít nhất hai mươi hạt châu, quay tròn loạn chuyển, mà Âu Dương Địch Hoa lại thống khổ ngã trên mặt đất rên rỉ.

Hai tay hắn bị đứt ra từ khuỷu tay trở xuống, đoạn trên còn lóe ra tia sét, đã bị đốt cháy đen.

Trương Phụng Tiên ở một bên nhìn mà lòng như tro tàn. Hắn nhìn quen sự đời hiện tại hai chân lại một mực run run. Trương Phụng Tiên đảm nhiệm hội trưởng Liên Hợp thương hội nhiều năm như vậy, không biết xử tử bao nhiêu người, nhưng hiện giờ khi chính hắn đối mặt tử vong lại toàn thân phát run.

Người càng là thân ở địa vị cao lại càng sợ chết, Trương Phụng Tiên cũng là như thế. Tay nắm quyền to nhiều năm, thân phận khiến người tôn sùng, hưởng hết vô số tài phú, trân bảo, mỹ nữ. Hết thảy đều khiến hắn vô cùng lưu luyến sinh mệnh, sợ tử vong.

Thiếu niên giữa không trung kia quả thật chính là ma quỷ, hắn quá mạnh, mạnh đến mức có thể dễ dàng đùa bỡn bọn họ trong lòng bàn tay, tựa như mèo vờn. Ở trước mặt hắn, bất kỳ phản kháng đều mất ý nghĩa.

Lâm Minh thả ra linh hồn lực quét số Phích Lịch Tà Hỏa châu này một lần, mỉm cười, không chút khách khí thu hết toàn bộ.

- Sớm biết ngươi có Phích Lịch Tà Hỏa châu, ta lại làm sao cho ngươi cơ hội?

Âu Dương Địch Hoa giống như một con chó chết quỳ rạp trên mặt đất. Hai tay đã đứt, hắn chỉ có thể dùng đầu chống đất, máu tươi không ngừng từ trong miệng hắn phun ra. Hắn hung tợn nói:

- Ngươi... Ngươi chờ thúc thúc ta điên cuồng trả thù đi... Người sẽ làm ngươi sống không bằng chết!

Lâm Minh từ từ hạ xuống trước mặt Âu Dương Địch Hoa, cười lạnh nói:

- Thúc thúc ngươi? Ta đem mọi chuyện làm sạch sẽ gọn gàng, hắn sẽ biết là ta giết ngươi sao? Ngươi một cao thủ Ngưng Mạch trung kỳ, bên cạnh còn có bốn cao thủ hộ vệ, ở tổng bộ Liên Hợp thương hội cao thủ như mây uống rượu. Dưới tình huống như vậy, ngươi lại không nói không rằng chết đi, ngươi cảm thấy thúc thúc ngươi sẽ đem đối tượng hoài nghi đặt lên người ta sao? Chỉ sợ hắn sẽ cho rằng đây là cao thủ Tiên Thiên gây ra nhỉ. Ha ha ha!

Lâm Minh sở dĩ dám giết Âu Dương Địch Hoa, chính là đoán chắc sẽ không ai hoài nghi đến minh.

- Ta lúc ấy ở võ phủ đăng ký thời gian lịch lãm là hai tháng, hiện tại mới một tháng rưỡi mà thôi. Sau khi ta giết ngươi, đợi thêm nửa tháng mới xuất hiện, ai lại hoài nghi ta? Mọi người đều biết ngươi ta có mâu thuẫn, nhưng là lại có ai biết mâu thuẫn giữa chúng ta đã thăng cấp đến mức phải giết đối phương?

Lâm Minh dùng mũi thương hất thân trên Âu Dương Địch Hoa lên, Âu Dương Địch Hoa đầy mặt là máu, đã không thành hình người. Lâm Minh rất ung dung tháo Tu Di giới của Âu Dương Địch Hoa xuống, linh hồn lực đảo qua, chậc chậc khen ngợi:

- Không hổ là cháu ruột của trưởng lão Thất Huyền cốc, của cải thật là dày. Cảm ơn, vừa lúc trong tay ta hơi khẩn trương.

Lâm Minh vừa nói vừa cầm Tu Di giới lắc lắc trước mắt Âu Dương Địch Hoa.

Phốc!

Âu Dương Địch Hoa lửa giận công tâm, phun mạnh ra một ngụm máu tươi. Hắn toàn thân kinh mạch đã đứt thêm nhiều chỗ, không phải bị đánh mà là bị Lâm Minh làm tức giận.

Lửa giận chính là cái gọi là "Khí". Khí tức thông thuận, ý niệm thoải mái, tu võ cũng làm ít công to. Trái lại, nếu là lửa giận công tâm, khí đọng trong kinh mạch, có khả năng làm tổn hại kinh mạch.

Càng là người cao ngạo, càng dễ dàng bị lửa giận công tâm, cổ đại liền có quân sĩ mưu sĩ tính toán không bỏ sót bị tức hộc máu mà chết. Hiện giờ Âu Dương Địch Hoa tuy rằng không sống sờ sờ bị tức chết, lại bị tức đứt kinh mạch, có thể thấy được hắn hận Lâm Minh cỡ nào.

Nhìn thấy Âu Dương Địch Hoa ra thế này, Lâm Minh lắc đầu, muốn trông cậy vào hắn nói ra người giả trang Cầm Tử Nha là không có khả năng, đang định hạ sát thủ. Mà đúng vào lúc này, Trương Phụng Tiên một mực trốn ở xa xa đột nhiên nói:

- Lâm thiếu hiệp, ta biết là ai giả trang Cầm phủ chủ lừa gạt ngươi!

- Hả?

Lâm Minh xoay người nhìn phía Trương Phụng Tiên:

- Ngươi biết?

Ánh mắt phủ đầy sát khí của Lâm Minh giống như dao, Trương Phụng Tiên chạm vào ánh mắt này chỉ cảm thấy trong lòng co rụt lại, lùi liền hai bước. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, nơm nớp lo sợ nói:

- Ta không biết, nhưng là ta có thể đoán đúng tám chín phần mười.

- Nói xem xem.

- Ta... Ta có thể nói, chỉ là thỉnh cầu Lâm thiếu hiệp buông tha ta!

Trương Phụng Tiên nói xong “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, với thân phận của hắn ngay cả nhìn thấy hoàng đế Thiên Vận quốc đều chỉ cần khom mình thi lễ là được, hiện giờ lại hai đầu gối quỳ xuống đất. Hắn bị thảm tượng của Âu Dương Địch Hoa kích thích đến, ngay cả cháu ruột của trưởng lão Thất Huyền cốc đều rơi vào kết cục này huống chi là hắn.

Không thể không nói, dục vọng cầu sinh của người là đáng sợ, có mấy người có thể đối mặt tử vong hồn nhiên không sợ? Đại đa số người khi sắp chết đều sẽ đánh liều hết thảy để tranh thủ một con đường sống. Lúc đó, cái gì tôn nghiêm, liêm sỉ, đạo đức đều thành một chuyện cười.

- Ồ? Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách bàn điều kiện với ta?

Giọng Lâm Minh đột nhiên biến lạnh.

Trương Phụng Tiên vội vàng lắc đầu:

- Không dám, chỉ cần Lâm thiếu hiệp buông tha ta, ta có thể cho Lâm thiếu hiệp một trăm triệu lượng vàng! Ta có thể điều động toàn bộ Liên Hợp thương hội phục vụ cho thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn tìm kiếm tài liệu hy hữu, muốn tìm nha hoàn tiểu thiếp, muốn tìm đan dược dược thảo quý báu, đều có thể thông qua Liên Hợp thương hội ta. Ta dám cam đoan con đường tin tức của Liên Hợp thương hội là rộng nhất Thiên Vận quốc, ngay cả hoàng thất đều không thể sánh bằng!

Một trăm triệu lượng vàng?

Lâm Minh mí mắt giật giật, thuế má thu nhập của toàn bộ Thiên

Vận quốc một năm cũng chỉ là mấy ngàn vạn lượng vàng mà thôi, Liên Hợp thương hội này thật sự là phú khả địch quốc.

Trương Phụng Tiên sợ Lâm Minh không đồng ý, tiếp tục nói:

- Thiếu hiệp nếu không tin được ta, có thể đem ta giam lỏng trước. Với thiên phú của thiếu hiệp, đột phá Tiên Thiên là chuyện sớm hay muộn. Chờ thiếu hiệp đột phá Tiên Thiên, tính mạng của ta liền hoàn toàn nắm giữ trong tay thiếu hiệp, tuyệt đối không dám phản bội!

Tuy rằng điều kiện Trương Phụng Tiên đưa ra động lòng người, nhưng là tha Trương Phụng Tiên sẽ có nguy hiểm rất lớn. Lâm Minh cũng không muốn mạo hiểm như vậy, hắn nói:

- Trước không nói những chuyện này, ngươi đoán đến người giả trang Cầm phủ chủ là ai?

Trương Phụng Tiên nơm nớp lo sợ nói:

- Thiếu hiệp không giết ta?

- Ta không giết ngươi.

Lâm Minh nói rất thản nhiên.

Trương Phụng Tiên tròng mắt xoay tròn, đang muốn bắt Lâm Minh thề với võ đạo chi tâm, chính vào lúc này Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, đột nhiên xoay người, một chưởng đánh vào ngực Âu Dương Địch Hoa.

Tuyệt Mạch thủ!

Phốc!

Thân thể Âu Dương Địch Hoa chấn động mạnh, chân nguyên toàn thân giống như bóng xì hơi tràn ra bốn phía, trong nháy mắt võ công mất hết.

Hắn vô lực ngã xuống đất, hai mắt đã mất tiêu cự. Đến nước này rồi, hắn sống không khác gì đã chết.

Lâm Minh thu tay, lạnh giọng nói:

- Không thể tưởng được ngươi còn có sức tự đoạn kinh mạch tự sát.

Trương Phụng Tiên ở một bên nhìn mà hết hồn. Nhấc tay liền phế võ công toàn thân của Âu Dương Địch Hoa, ngay cả tự sát đều không được. Lâm Minh này quả thật là ác ma.

- Nói đi, nghĩ kỹ chưa?

- Ta nói... Ta nói.

Trương Phụng Tiên không dám nhắc lại chuyện lấy võ đạo chi tâm thề, hắn sợ Lâm Minh trong lòng không vui, làm cho mình sống không được muốn chết không xong:

- Ta hoài nghi, người giả trang Cầm phủ chủ là phó phủ chủ Bích Lạc của Thất Huyền võ phủ. Người này xuất thân từ Huyễn tông, am hiểu nhất chính là Dịch Dung thuật. Hơn nữa hắn cùng Âu Dương Địch Hoa quan hệ không tồi, lại không hợp với Cầm phủ chủ, rất có thể xuống tay với ngươi.

Trương Phụng Tiên là người nắm quyền Liên Hợp thương hội, hiểu biết tin tức rất nhiều, võ giả bình thường căn bản không biết Bích Lạc là ai.

- Bích Lạc? Thì ra là thế, người này tu vi thế nào?

- Hình như là... Hậu Thiên trung kỳ.

- Um... Cảm ơn ngươi, Tu Di giới đưa ta đi.

- Được... Được.

Trương Phụng Tiên run lẩy bẩy tháo Tu Di giới, ngay khi hắn đem nhẫn giao vào trong tay Lâm Minh, lại đột nhiên thân thể cứng đờ, trừng to mắt nhìn hai mắt của Lâm Minh.

Đôi mắt Lâm Minh lúc này đã biến thành hai vòng xoáy màu đen, vòng xoáy chậm rãi xoay tròn, trung tâm là hắc ám vô tận, dường như phía sau thông với hư không vô tận.

Trương Phụng Tiên chỉ cảm thấy linh hồn bị hút vào, vô số cảnh tượng hỗn loạn ùa vào trong đầu hắn. Hắn nhìn thấy vô số chính mình, có thời thiếu niên, có lúc tuổi già, có thăng quan tiến chức, có lưu lạc đầu đường.

Sau khi trải qua không biết bao nhiêu cuộc đời phức tạp, vô số đoạn ngắn cuộc đời này toàn bộ đảo ngược cuốn vào trong đầu hắn, ở trên không tinh thần chi hải nhấc lên gió lốc dữ dội. Thân thể hắn chấn động mạnh, tinh thần chi hải ầm ầm vỡ nát, tiếp theo đồng tử phóng đại, trong mắt hoàn toàn mất thần thái, đã biến thành ngu ngốc.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không ngừng tay, vẫn như trước thi triển Luân Hồi võ ý. Thẳng đến khi tinh thần chi hải của Trương Phụng Tiên vỡ nát không thể nát hơn, không còn để lại một chút xíu tin tức hoàn chỉnh.

Phịch!

Trương Phụng Tiên ngã ra đất, trừng to mắt nhìn bầu trời, khóe mắt đổ máu, hai mắt đã mất tròng đen, chỉ còn lại lòng trắng.

Hai mắt Lâm Minh lúc này mới khôi phục bình thường:

- Ta nói không giết ngươi là không giết ngươi, tha ngươi một mạng, yên yên tĩnh tĩnh nằm trên giường vượt qua nửa đời sau đi.

Xoay người nhìn phía Âu Dương Địch Hoa, Lâm Minh bấm tay bắn ra, Bàn Long cương châm bắn ra đến đầu ngón tay:

- Có di ngôn gì không?

Âu Dương Địch Hoa dường như không nghe thấy, vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

- Vậy thì chết đi!

Bàn Long cương châm bay ra, thân thể Âu Dương Địch Hoa bị Lôi Linh xuyên qua, rất nhanh liền bị đốt thành tro tàn.

Lâm Minh tiện tay vung lên, một luồng gió nhẹ thổi tan toàn bộ tro tàn, hắn cẩn thận hấp thu hết lôi đình lực sót lại trong không khí, tiếp đó thu hồi hai cái Tu Di giới và Mộng Cảnh chi châu.

Sau khi Mộng Cảnh chi châu bị thu hồi, ảo cảnh kết giới còn có thể duy trì một lúc, đủ cho Lâm Minh rời đi.

Trên bầu trời đang mưa tuyết lớn bằng lông ngỗng, Lâm Minh đạt tới cảnh giới phản phác quy chân có thể tùy ý thu liễm khí tức toàn thân, trừ phi là cao thủ Tiên Thiên nếu không căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Hắn cứ như vậy dễ dàng ra khỏi tổng bộ Liên Hợp thương hội, không kinh động đến bất kỳ kẻ nào.

- Hậu Thiên trung kỳ, phó phủ chủ Thất Huyền võ phủ Bích Lạc...

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, trong lòng đã tuyên án tử hình đối với Bích Lạc.

Chương 222: Tin người chết truyền ra

Tuyết càng rơi càng lớn, mấy tên thị vệ canh giữ ở cách ban công không xa một mực đang cảnh giới.

Nhiệt độ âm hai mươi độ thì đối với võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng không tính là gì, chỉ cần vận chuyển chân nguyên là có thể xua tan khí lạnh. Nhưng đám nha hoàn người hầu kia liền khổ, bọn họ cũng không có tu vi, đứng dưới gió lạnh trời băng đất tuyết này không bao lâu là lạnh cóng phát run.

Nhưng mà quy củ của Liên Hợp thương hội rất nghiêm, bọn họ tuy cóng đến chết mất lại không dám giậm chân xoa tay để tạo ấm.

Lúc này, mấy tên nha hoàn bưng nho, điểm tâm ngọt đi tới, khuôn mặt cóng đỏ bừng, trên chén đĩa rơi đầy tuyết.

Vệ nhất kiểm tra hoa quả, điểm tâm một thoáng, gật gật đầu, ra hiệu bọn họ đưa vào. Mà ngay trong khoảnh khắc hắn vung tay lên, thân thể đột nhiên cứng đờ, không thể tin nhìn vào ban công thủy tạ cách đó không xa.

Ban công kia đã rỗng tuếch!

- Này... Đại nhân đâu?

- Hả?

Vệ nhị, vệ tam nghe tiếng nhìn qua, cũng ngây người.

- Chuyện gì xảy ra?

Bốn tên thị vệ luống cuống, triển khai thân pháp chạy như điên qua, lại thấy Âu Dương Địch Hoa trong ban công đã biến mất, Trương Phụng Tiên ngã ở một bên, sống chết không biết.

Lúc này, trong lòng mấy thị vệ đều dâng lên một luồng khí lạnh không hiểu, bọn họ thủ ngay ở chỗ này, làm sao lại phát sinh loại chuyện này?

- Âu Dương đại nhân đâu? Bị bắt cóc hay là...

Vệ nhất nói đến một nửa, không nói tiếp, ba người còn lại đều trong lòng chợt nghiêm lại. Nếu Âu Dương Địch Hoa đã chết, bọn họ cũng sẽ đối mặt xử phạt nghiêm khắc của Thất Huyền cốc.

Vệ nhất thò tay thử hơi thở của Trương Phụng Tiên, còn có hơi, vạch mí mắt của hắn ra nhìn, Vệ nhất lập tức hít ngược một hơi khí lạnh. Đồng tử đã biến mất, chỉ còn lại lòng trắng!

- Mau... Mau báo cho võ phủ, dùng Truyền Tống trận tin tức khoảng cách xa báo cáo tổng tông. Âu Dương đại nhân đã xảy ra chuyện!

Kỳ thật, trong khoảnh khắc Âu Dương Địch Hoa chết đi, Thất Huyền cốc liền biết được tin tức. Nhân vật trọng yếu trong tông như Âu Dương Địch Hoa đều sẽ có ngọc bài bản mạng đối ứng với chính mình.

Người vừa chết, bất kể khoảng cách xa cỡ nào ngọc bài đều sẽ vỡ vụn.

Đệ tử thủ vệ phòng ngọc bài nghe thấy tiếng ngọc bài vỡ vụn, thoáng sửng sốt, nhìn số ngọc bài, đốt một tấm Truyền Âm phù.

Lúc này, trong một tòa động phủ ở hậu sơn Thất Huyền cốc, một người trung niên mặc áo luyện công màu đen đang khoanh chân tĩnh tọa, tóc để xõa. Mái tóc đen trắng xen lẫn, buông thẳng đến hông. Khuôn mặt người trung niên lạnh nhạt như tượng đá. Theo hắn vận chuyển chân nguyên luyện công, từ thân thể hắn lại truyền ra tiếng quỷ khóc mơ hồ. Từng luồng khí âm hàn từ trong cơ thể hắn truyền ra, trên mặt đất chung quanh hắn nhanh chóng kết một lớp băng.

Người này chính là thúc thúc của Âu Dương Địch Hoa, Âu Dương Bác Duyên, cũng là trưởng lão Hợp Hoan tông của Thất Huyền cốc, cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ.

Phừng!

Một đám lửa bùng cháy trước mắt Âu Dương Bác Duyên, truyền âm của chấp sự phòng ngọc bài vang lên trong đầu Âu Dương Bác Duyên.

- Cái gì!???

Âu Dương Bác Duyên đột ngột mở bừng mắt, trong mắt hàn quang tứ phía:

- Ai giết cháu ta!

Ngay sau đó, Âu Dương Bác Duyên hóa thành một luồng ảo ảnh lao ra động phủ, trong nháy mắt đi tới phòng ngọc bài. Chấp sự phòng ngọc bài đã sớm chờ ở đây, hai tay hắn nâng một cái mâm, để trong mâm chính là ngọc bài bản mạng của Âu Dương Địch Hoa. Lúc này trên ngọc bài đã xuất hiện một vết rạn rõ ràng, chứng minh Âu Dương Địch Hoa đã chết.

- Dám giết cháu ta, bất kể là ai, ta muốn hắn sống không bằng chết, cả nhà đến đền mạng!

Trong mắt Âu Dương Bác Duyên tràn ngập sát khí, hai mươi năm trước, Âu Dương Bác Duyên còn chưa đột phá Tiên Thiên, hắn và phụ thân Âu Dương Địch Hoa cùng nhau ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bị lọt vào đuổi giết, hai người liều chết chiến một trận. Phụ thân của Âu Dương Địch Hoa chết, nhưng cũng trọng thương đối thủ, Âu Dương Bác Duyên bởi vậy mới may mắn bảo toàn tính mạng. Cho nên hắn một mực coi Âu Dương Địch Hoa là con ruột thịt, tận khả năng thỏa mãn mọi nhu cầu của hắn ta. Có khi Âu Dương Địch Hoa bởi vì háo sắc mà làm ra một số chuyện đắc tội quyền quý thế tục, Âu Dương Bác Duyên cũng đều giúp cháu đè xuống.

Thất Huyền cốc cũng không phải đoàn kết một khối, bảy đại phân tông ai quản chuyện người nấy. Bởi vì sai biệt tu luyện công pháp, tính tình bọn họ cũng sai biệt thật lớn. Thường nói, đạo bất đồng thì không hợp. Quan hệ giữa bảy đại trưởng lão thật sự không ra làm sao, ngay cả cốc chủ Thất Huyền cốc cũng không chỉ huy được bọn họ.

Hợp Hoan tông tuy rằng thuộc về Thất Huyền cốc nhưng căn bản không bị quản chế ra làm sao, Âu Dương Bác Duyên là trưởng lão của Hợp Hoan tông, quyền thế thật lớn. Có hắn che chở, Âu Dương Địch Hoa gần như có thể muốn làm gì thì làm.

Âu Dương Bác Duyên che chở cháu mình như vậy, nhưng là hiện tại hắn lại chết! Điều này chạm đến vảy ngược của Âu Dương Bác Duyên, dưới suối vàng hắn không có mặt mũi nhìn đại ca của hắn.

- Chuẩn bị Thần Phong điêu, ta muốn đi Thiên Vận quốc!

Âu Dương Bác Duyên lạnh lùng hạ lệnh, hắn đã hạ quyết tâm, cho dù đem Thiên Vận quốc lật ngược lên trời cũng phải tìm được hung thú sát hại cháu của hắn.

...

Thiên Vận thành, gia tộc họ Bạch!

Thiên Vận thành Bạch gia, nhiều thế hệ làm quan trong triều, gia tộc mỗi thế hệ đều có người trúng văn cử, có thể nói là dòng dõi thư hương, trăm năm vọng tộc.

Đại đa số tộc nhân của Bạch gia lấy văn làm chủ, phụ trách biên tu văn sử, thẩm duyệt tấu chương, quản lý triều chính.

Đến đời gia chủ đương nhiệm Bạch gia Bạch Nguyên Bồi, Bạch gia lại càng đạt tới cường thịnh. Bạch Nguyên Bồi hai mươi lăm tuổi liền thi đậu Trạng Nguyên, bốn mươi lăm tuổi quan tới thị lang, quan to nhị phẩm.

Tuy nhiên, ở Thiên Vận quốc trọng võ khinh văn, Trạng Nguyên ba năm ra một người thậm chí xa xa không vinh quang bằng thứ nhất khảo hạch Thất Huyền võ phủ nửa năm một lần. Tể tướng triều đình cũng không quyền cao chức trọng bằng mười đại tướng quân.

Cho nên Bạch gia cho tới nay ở Thiên Vận thành địa vị không tính là rất hiển hách.

Nhưng mà đến thế hệ cháu trai cháu gái của Bạch Nguyên Bồi, lại ra ngoài ý muốn. Đó chính là cháu gái ruột của Bạch Nguyên Bồi Bạch Tĩnh Vân, lại có thiên phú kinh người tứ phẩm thượng đẳng.

Phụ thân Bạch Tĩnh Vân là một văn nhân hoàn toàn không có thiên phú võ học, mẫu thân là võ giả thiên phú tam phẩm thượng đẳng, Bạch Tĩnh Vân có thể có thiên phú như vậy, thật sự là đáng quý khó được.

Bởi vì nguyên nhân này, từ nhỏ đến lớn Bạch Tĩnh Vân ở trong gia tộc địa vị siêu nhiên, cộng thêm dung mạo xinh đẹp, rất nhanh liền trở thành thiên chi kiêu nữ của Thiên Vận quốc. Đưa tới vô số thiếu nữ hâm mộ ghen tị, cùng với nam nhân ngưỡng mộ.

Nhưng là, vào cái năm Bạch Tĩnh Vân mười lăm tuổi đó, cuộc sống như công chúa của nàng lại chung kết.

Âu Dương Địch Hoa ở ngoài du lịch nhìn trúng mỹ mạo và thiên phú xuất chúng của Bạch Tĩnh Vân, muốn cưới nàng làm thiếp.

Bạch gia không nguyện ý, nhưng mà Âu Dương Địch Hoa trực tiếp hướng về hoàng đế cầu hôn, rồi sau đó hoàng đế hạ thánh chỉ, miệng vàng lời ngọc, Bạch Nguyên Bồi sao có thể không nghe theo? Đừng nói quyền thế của Âu Dương Địch Hoa so với hoàng đế đều lớn hơn, dù là hoàng đế, nhìn trúng con gái của đại thần nào muốn thu làm phi tần, đại thần cũng không dám không nghe. Huống chi thúc thúc của Âu Dương Địch Hoa còn là trưởng lão của Thất Huyền cốc, có được quyền lực khủng bố phế bỏ hoàng đế, lập tân hoàng khác.

Cho nên Bạch Nguyên Bồi đành phải đáp ứng, nhưng phụ thân của Bạch Tĩnh Vân lại kiệt lực phản đối. Thiếp của Âu Dương Địch Hoa đã không biết có bao nhiêu rồi, con gái gả đi căn bản tương đương nhảy vào hố lửa.

Nhưng mà, có phản đối thế nào cũng không thay đổi được quyết định của Bạch Nguyên Bồi.

Phụ thân Bạch Tĩnh Vân chỉ là một thư sinh văn nhược, thân thể vốn không tốt, hàng năm đau ốm trên giường, vừa khéo vào lúc này đột nhiên bệnh chết.

Dựa theo truyền thống của Thiên Vận quốc, phụ thân chết, con cái dòng chính cần dựng lều trăm ngày, giữ đạo hiếu ba năm. Âu Dương Địch Hoa là cầu hôn mà không phải cưỡng ép thu lô đỉnh, cũng không thể phá quy củ này. Cho nên mối hôn nhân này liền kéo đến nay.

Hiện tại, thời hạn giữ đạo hiếu sắp qua, Âu Dương Địch Hoa lại đi tới Thiên Vận thành trở thành Thất Huyền sứ tân nhậm, điều này làm cho trong lòng Bạch Tĩnh Vân sinh cảm tuyệt vọng. Nhớ ngày đó, Âu Dương Địch Hoa còn chưa đảm nhiệm Thất Huyền sứ Thiên Vận quốc, Bạch gia đã vô lực phản kháng hắn cầu hôn. Hiện tại, Âu Dương Địch Hoa đảm nhiệm Thất Huyền sứ, địa vị tương đương thái thượng hoàng, Bạch Nguyên Bồi là một thị lang nho nhỏ, kết quả có thể nghĩ mà biết.

Bạch Tĩnh Vân lấy cớ ra ngoài lịch lãm, tránh hơn một tháng. Hiện tại vẫn phải bất đắc dĩ trở về, đối mặt vận mệnh không thể tránh khỏi này.

Nàng đã thật nhiều ngày không đi võ phủ, đại đa số thời gian đều ở trong phòng. Sáng sớm ngày này, Bạch Tĩnh Vân rời giường rửa mặt, cửa phòng bị gõ vang.

- Tĩnh Vân, mở cửa một chút.

Là thanh âm của Bạch Nguyên Bồi.

Bạch Tĩnh Vân thở dài một hơi, đối với vị gia gia vì lợi ích gia tộc này, cuối cùng đẩy mình ra ngoài, nàng không đến mức hận nhưng cũng không có bao nhiêu cảm tình.

Nhất là sau khi phụ thân qua đời, nàng đối với Bạch Nguyên Bồi càng thêm lạnh nhạt.

- Vào đi.

Bạch Tĩnh Vân bình tĩnh nói.

- Tĩnh Vân, sao còn chưa ăn điểm tâm?

Bạch Nguyên Bồi tận lực làm cho mình cười hòa ái một chút, dùng để che giấu sự chột dạ của hắn.

- Không muốn ăn.

- Cơm luôn phải ăn một chút, lát nữa ta sẽ cho phòng bếp làm chút điểm tâm cho ngươi, cho người đưa tới.

- Không cần, ta còn muốn nghỉ ngơi một lúc.

Bạch Tĩnh Vân hôm nay thật sự không muốn cùng Bạch Nguyên Bồi tán gẫu, bởi vì nàng không cần nghĩ cũng biết Bạch Nguyên Bồi vì sao mà đến.

- Cái kia...

Bạch Nguyên Bồi xấu hổ ho khan một tiếng:

- Ta biết, về chuyện cầu hôn...

- Không cần nói, ta đều hiểu.

Giọng của Bạch Tĩnh Vân rất lạnh nhạt, cầu hôn chỉ là cách nói dễ nghe. Dựa theo tập tục của Thiên Vận quốc, nam nhân là chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp. Bình thường mà nói, chỉ có thê tử cưới hỏi đàng hoàng mới có cách nói cầu hôn, nạp thiếp căn bản không tính cầu hôn, ngay cả hoàng đế cưới phi tử cũng không tính cầu hôn.

Nàng rất rõ ràng, trông cậy vào gia gia, một thị lang nho nhỏ phản kháng tân nhậm Thất Huyền sứ là không có khả năng.

Bạch Nguyên Bồi một câu bị chặn họng, chỉ có thể cười gượng:

- Cái kia... Lại qua nửa tháng, thập hoàng tử Vân thân vương điện hạ ở phủ tổ chức một buổi yến hội. À... Đây là thiệp mời...

Bạch Nguyên Bồi chua xót lắc đầu, từ trong lòng lấy ra một cái thiệp mời dát vàng.

Bạch Tĩnh Vân nhìn thoáng qua thiệp mời kia, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, yến hội của Vân thân vương nhất định mời Âu Dương Địch Hoa. Mấy tháng này, thập hoàng tử đã mơ hồ đạt được sự duy trì của Âu Dương Địch Hoa, mà nhìn lại thái tử điện hạ lại bởi vì Lâm Minh đi không từ giã, uy vọng suy giảm mạnh. Rất nhiều thế lực ôm thái độ quan sát đã chuyển hướng thập hoàng tử.

- Ta không đi!

Bạch Tĩnh Vân giọng lạnh như băng.

- Tĩnh Vân, nhưng là...

- Ta nói rồi, vì phụ thân ta giữ đạo hiếu ba năm! Ba năm ăn chay, ba năm áo vải, ba năm không lấy chồng! Trước đó, ta không muốn gặp lại Âu Dương Địch Hoa! Nếu ngươi còn ép ta, ta thà chết không nghe!

Bạch Tĩnh Vân nói tới đây, mặt đầy vẻ kiên quyết, Bạch Nguyên Bồi hoảng sợ. Nếu là Bạch Tĩnh Vân thật sự suy nghĩ nông nổi, như vậy hắn chẳng những mất cháu gái, cũng chọc giận Âu Dương Địch Hoa.

Hắn vội nói:

- Tĩnh Vân, Tĩnh Vân, ngươi bình tĩnh một chút, không đi thì không đi. Ta lập tức đi bẩm bám Vân thân vương điện hạ...

Bạch Nguyên Bồi nói tới đây đột nhiên trước mặt bùng lên một đạo Truyền Âm phù. Nghe được tin tức bên trong truyền ra, Bạch Nguyên Bồi lập tức ngây ra như phỗng:

- Âu Dương Địch Hoa... Không ngờ... Chết rồi!!!???

Chương 223: Cao thủ Tiên Thiên gây nên?

- Âu Dương Địch Hoa đã chết...

Bạch Nguyên Bồi thì thào tự nói, không thể tin tưởng sự thật này.

- Cái gì?

Bạch Tĩnh Vân giật mình, gần như nghĩ là mình nghe nhầm.

- Âu Dương Địch Hoa ở tổng bộ Liên Hợp thương hội bị giết, xương cốt không còn, hội trưởng Liên Hợp thương hội Trương Phụng Tiên biến thành ngu ngốc, tinh thần chi hải hoàn toàn vỡ nát, dù là dùng Sưu Hồn thuật cũng không tra ra bất kỳ tin tức hoàn chỉnh gì...

Bạch Nguyên Bồi thuật lại tin tức Truyền Âm phù truyền ra. Tuy rằng hắn không phải võ giả nhưng đối với thực lực của các cấp võ giả lại có hiểu biết rất rõ ràng. Âu Dương Địch Hoa nhưng là võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, trên người bảo vật bảo mệnh một đống lớn, thậm chí hắn ta dù gặp phải võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong cũng có sức đánh một trận.

Nhưng Âu Dương Địch Hoa thực lực mạnh như vậy, lại bị giết ở tổng bộ Liên Hợp thương hội cao thủ như mây, đây là khái niệm gì? Chẳng lẽ là cao thủ Tiên Thiên hạ thủ?

- Hộ vệ của Âu Dương Địch Hoa đâu? Hắn không phải có bốn hộ vệ gần người sao?

Bạch Tĩnh vẫn không thể tin hỏi.

Bạch Nguyên Bồi cười khổ nói:

- Bốn hộ vệ của hắn đều có mặt. Bọn họ lúc ấy cách Âu Dương Địch Hoa chỉ có hai mươi trượng, khi Âu Dương Địch Hoa chết bọn họ đều không phát giác. Không riêng là bọn họ, Liên Hợp thương hội còn có một cao thủ Hậu Thiên tọa trấn, nhưng là hung thủ vào ra căn bản không để lại một chút dấu vết, cao thủ Hậu Thiên kia cũng hồn nhiên không phát giác.

Bạch Tĩnh Vân lúc này giật mình không phải là nhỏ, toàn thân đều ngây ra ở đó.

Dưới sự thủ hộ của bốn cao thủ hộ vệ, vô thanh vô tức giết chết Âu Dương Địch Hoa, hủy thi diệt tích đồng thời tránh khỏi cảm giác của cao thủ Hậu Thiên. Cái này cần tu vi thế nào? Rốt cuộc Âu Dương Địch Hoa đắc tội người nào?

Bạch Nguyên Bồi nói:

- Thực lực hung thủ quá mạnh, tám chín phần mười là cao thủ Tiên Thiên. Có thể là cừu gia của Âu Dương Bác Duyên, trả thù lên người Âu Dương Địch Hoa... Tranh đấu cấp bậc này, cùng chúng ta không hề có quan hệ.

Không quan hệ? Sao lại không có quan hệ?

Quan hệ lớn!

Bạch Tĩnh Vân kinh ngạc qua đi, đột nhiên cười lạnh rộ lên:

- Chết hay lắm! Hắn sớm nên chết rồi!

Bạch Nguyên Bồi hoảng sợ, vội vàng làm ra thủ thế cấm khẩu:

- Tĩnh Vân, lời này cũng không thể nói lung tung. Hôm nay Thiên Vận thành đã hoàn toàn giới nghiêm, tra xét hung thủ. Thúc thúc của Âu Dương Địch Hoa Âu Dương Bác Duyên cũng từ Thất Huyền cốc chạy tới, trong vòng vài ngày sẽ đến. Mấy ngày này, ngươi ở trong nhà đừng ra ngoài, tránh cho dẫn tới tai họa.

- Ta biết rồi.

Bạch Tĩnh Vân đáp.

Đợi Bạch Nguyên Bồi đi rồi, Bạch Tĩnh Vân ngơ ngác ngồi ở bên giường, nàng có loại cảm giác như nằm mơ vậy.

Nàng giải thoát rồi! Vào lúc hôn kỳ sắp đến, Âu Dương Địch Hoa đột nhiên chết!

Nàng đã sớm nguyền rủa Âu Dương Địch Hoa làm nhiều việc bất nghĩa, bị người báo thù, đột tử đầu đường. Không nghĩ tới, thật sự có ngày này.

Rốt cuộc là ai giết hắn?

Bạch Tĩnh Vân cảm xúc phập phồng, nàng muốn tìm đến người này, giáp mặt cảm tạ. Đối với võ giả thần bí kia, cứu nàng căn bản là hành vi vô ý, nhưng đối với Bạch Tĩnh Vân mà nói lại là thay đổi vận mệnh cả đời mình.

Trên thực tế, Thiên Vận thành lúc này, không riêng gì Bạch Tĩnh vẫn còn có rất nhiều người cũng đang âm thầm chúc mừng tin tức này. Tỷ như thái tử Dương Lâm.

Hai tháng này, bởi vì thập hoàng tử chiếm được sự duy trì của Âu Dương Địch Hoa, thế lực tăng tiến vùn vụt. Mà ngược lại Dương Lâm, bởi vì Lâm Minh đột nhiên mất tích, thế lực giảm mạnh, mắt thấy cứ tiếp tục như vậy, ngôi vị thái tử của hắn đều khó bảo toàn.

Hiện tại đột nhiên tình thế xoay chuyển, xảy ra biến cố trọng đại như vậy.

Chỉ có thể nói, Âu Dương Địch Hoa chết rất đúng lúc!

DLâm cũng muốn cảm tạ thật tốt người thần bí này... Vào lúc thế lực khắp nơi bởi vì Âu Dương Địch Hoa mà gió nổi mây phun, Lâm Minh đang tránh ở trong một sơn động cách Thiên Vận thành mấy trăm dặm.

Trong tay hắn có hai cái Tu Di giới, cùng với bảo khí và nhuyễn giáp nhân giai thượng phẩm gỡ xuống từ trên người Âu Dương Địch Hoa.

Bất kể Âu Dương Địch Hoa hay là Trương Phụng Tiên đều là người giàu chảy mỡ, của cải của hai người tự nhiên là không cần phải nói.

Lâm Minh đầu tiên cầm lên Tu Di giới của Trương Phụng Tiên, linh hồn lực chìm vào trong đó, không kìm được âm thầm líu lưỡi:

- Liên Hợp thương hội thật là đại thủ bút, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tu Di giới nhân giai thượng phẩm này. Loại Tu Di giới này chỉ tài liệu tạo ra đã mấy chục vạn lượng vàng, người chế tạo ít nhất cũng phải là cao thủ Tiên Thiên. Cộng thêm chi phí ra tay cùng với phí tổn thất bại, chiếc Tu Di giới này ít nhất một trăm vạn lượng vàng. Hơn nữa có tiền cũng không nhất định mua được, người chế tạo cảnh giới Tiên Thiên cũng không phải nói ra tay là ra tay.

Lâm Minh đem vật phẩm trong Tu Di giới lấy hết ra, ba rương lớn, một đống đồ cổ tranh chữ cùng với một ít quần áo.

Số quần áo đó Lâm Minh tùy ý nhìn một cái, sau khi xác định không có thứ gì rất đáng tiền trực tiếp cho một mồi lửa đốt sạch. Rồi sau đó hắn đem ánh mắt dời lên ba cái rương. Những cái rương này dùng đều là Hương Hồn mộc thượng phẩm, chắc chắn như thép, tỏa ra mùi thơm ngát. Giá trị của nó còn quý hơn cả hoàng kim.

Mở rương thứ nhất, theo tiếng vang ào ào, trong mắt đều là bảo quang rực rỡ, trong rương chứa đầy châu báu.

Dù là Lâm Minh ra mắt nhiều trường hợp lớn, đột nhiên dưới ánh mặt trời nhìn thấy rương châu báu lóe sáng lớn như vậy cũng phát ra một tiếng ngạc nhiên thán phục.

Số châu báu này đều là trân phẩm trong trân phẩm, ngọc là dương chi huyết ngọc tốt nhất, đá phỉ thúy là phỉ thúy vương xanh lóa mắt, bảo thạch ít nhất cũng cỡ quả trứng gà, trân châu là trân châu đen đỉnh cấp ở biển sâu ngàn trượng.

Dù là Lâm Minh nghiên cứu trân bảo không nhiều nhưng cũng có thể đại khái đoán được giá trị của một rương châu báu này. Trong một rương châu báu này tùy tiện lấy ra một món đều phải mấy vạn lượng vàng, cả rương sợ là phải hơn ngàn vạn lượng.

- Số trân bảo này cùng với số đồ cổ tranh chữ kia xem ra đều là vật cất chứa của Trương Phụng Tiên. Đến cảnh giới như Trương Phụng Tiên, vật bình thường căn bản không lọt vào mắt.

Rất nhiều người khi đến địa vị nhất định, tiền nhiều đến mức đếm không xuể sẽ thu thập cất chứa, Trương Phụng Tiên cũng không ngoại lệ. Trong này rất nhiều thứ đều là tộc trưởng đời trước và trước nữa của Trương gia để lại, mỗi một thứ đều không phải tầm thường. Vài thế hệ mới tích lũy được một rương như vậy, hiện tại bị Lâm Minh bưng cả ổ.

Đem rương châu báu này thu vào trong Tu Di giới, Lâm Minh mở rương thứ hai.

Trong rương này gấp chỉnh tề một kiện quần áo màu vàng lợt, thoạt nhìn hơi giống cà sa. Trên quần áo có một cái hộp lớn, mở ra vừa nhìn, bên trong là từng bó kim phiếu. Đếm sơ qua, có bảy, tám mươi vạn lượng.

Kim phiếu cũng không nhiều, hiển nhiên đại đa số tài sản của Trương Phụng Tiên đều cất vào tiền trang của Liên Hợp thương hội, số tiền trong hộp này chỉ là tùy thân mang theo để phòng bị tùy thời chi trả.

Lâm Minh thu hồi kim phiếu, giơ kiện quần áo màu vàng lợt lên. Quần áo mỏng như cánh ve, thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chỉ là sờ lên xúc cảm hơi lạnh.

- Đây chẳng lẽ là tơ của Kim Mộc Thần Tàm dệt thành?

Khi Lâm Minh vẽ tấm Minh Văn phù thứ nhất tìm Thiên Tàm Ti, chuyên môn vào Cầm phủ của Thất Huyền võ phủ tra tư liệu, đối với Thiên Tàm, Kim Mộc Thần Tàm đều hiểu biết rất rõ ràng.

Thiên Tàm đã thưa thớt khó được. Lúc trước hắn vì kiếm một đoạn ngắn Thiên Tàm Ti, mất sức chín trâu hai hổ, bởi vậy có thể thấy được rõ ràng. Mà Kim Mộc Thần Tàm này là dị chủng của Thiên Tàm, trong một ngàn con Thiên Tàm mới có thể ra một con

Kim Mộc Thần Tàm, tơ nhổ ra tấc tơ tấc vàng.

Một kiện quần áo này không biết phải dùng mất bao nhiêu tơ của Kim Mộc Thần Tàm, nếu đổi thành hoàng kim, giá trị không thể đánh giá.

- Kiện bảo y này tuy rằng mỏng như cánh ve, nhưng là đao thương bất nhập, hơn nữa còn có thể suy yếu chân nguyên công kích ở một mức độ nhất định. Trương Phụng Tiên có bảo y Kim Mộc Thần Tàm vì sao không mặc tùy thân, ngược lại đặt ở trong rương. Chẳng lẽ trên người hắn cũng mặc một bộ?

Nghĩ đến đây Lâm Minh thầm than đáng tiếc. Lúc ấy thoáng cái liền đem Trương Phụng Tiên biến thành ngu ngốc, chỉ lấy Tu Di giới của hắn, lại không nhìn rõ trong quần áo của hắn mặc cái gì.

- Bảo y này tuy tốt, tuy nhiên quá bắt mắt, ta tạm thời không thể mặc. Nếu bị người phát hiện thì phiền toái, vẫn là cất đi thôi.

Lâm Minh lật tay, đem bảo y Kim Mộc Thần Tàm thu vào Tu Di giới, tiếp theo mở rương cuối cùng.

Trong rương này chứa Chân Nguyên thạch chỉnh tề, đếm sơ có đến mấy ngàn viên.

- Mấy ngàn viên Chân Nguyên thạch, hơn nữa đều là Chân Nguyên thạch thượng phẩm tinh thuần, số Chân Nguyên thạch này sợ là Trương Phụng Tiên dùng để tặng lễ cho cao thủ Thất Huyền cốc. Một viên Chân Nguyên thạch tinh thuần giá trị một ngàn lượng vàng, một rương này chính là mấy trăm vạn. Vừa lúc Chân Nguyên thạch trước đây ta gom đã dùng gần hết, có số này lại có thể dùng một hai năm rồi.

Về phần đồ cổ tranh chữ cuối cùng còn lại, Lâm Minh hoàn toàn không hiểu, thu hết vào trong Tu Di giới, ba rương đồ vật, phỏng chừng ít nhất giá trị hai mươi triệu lượng vàng trở lên!

Chân Nguyên thạch và bảo y giữ lại chính mình dùng, đồ vật khác tìm cơ hội thích hợp qua tay, đổi lấy số vàng lớn hoặc Chân Nguyên thạch cũng tốt, hoặc là giữ lại mua tài liệu bảo khí cũng tốt. Đủ cho Lâm Minh tiêu dùng một thời gian dài.

Cướp sạch Tu Di giới của Trương Phụng Tiên, Lâm Minh lại cầm chiếc của Âu Dương Địch Hoa lên. Đem đồ vật bên trong lần lượt bày ra, Âu Dương Địch Hoa tuy rằng không giàu có bằng Trương Phụng Tiên nhưng đồ của hắn đối với võ giả mà nói lại càng thêm thực dụng.

Tổng cộng hơn hai mươi bình đan dược, có thuốc chữa thương tốt nhất, Huyết Tinh thạch nhũ rất nhanh khôi phục chân nguyên, Tụ Nguyên đan cực phẩm dùng để tu luyện...

Số đan dược này cũng không phải có tiền là có thể tùy ý mua được, rất nhiều đều là vật phẩm cung cấp nội bộ của tông môn lớn, căn bản không lưu truyền ra chợ.

Ngoài ra, còn có ba viên ngọc giản ghi ghép công pháp, trong đó có một viên lại càng là công pháp nhân giai thượng phẩm hy hữu.

Cuối cùng chính là một ít Chân Nguyên thạch và mấy món bảo khí dự bị, những thứ này so với đan dược và công pháp mà nói đều là đồ giá trị nhỏ.

Có giá trị nhất vẫn là nhuyễn giáp và bảo kiếm nhân giai thượng phẩm Âu Dương Địch Hoa để lại. Đáng tiếc hai món vật phẩm này cũng quá bắt mắt, vừa không thể sử dụng cũng không thể qua tay.

Lâm Minh đem tất cả đồ vật thu lại, trong lòng không khỏi cảm khái. Quả nhiên giết người cướp của là phương thức làm giàu nhanh nhất. Mấy thứ này trực tiếp khiến tài sản của hắn tăng lên mười mấy lần, đương nhiên, nói vậy là không tính Mộng Cảnh chi châu mà Mục Thiên Vũ để lại.

Mộng Cảnh chi châu kia rốt cuộc giá trị bao nhiêu Lâm Minh không rõ ràng, nhưng chỉ bằng vào hiệu quả nghịch thiên của nó mà xem tuyệt đối không phải vàng bạc của thế tục có thể mua được.

- Còn có thời gian nửa tháng, ta liền ở trong này tu luyện thật tốt một chút, trở về gặp Cầm phủ chủ. Đến lúc đó hẳn là sẽ không có người đem cái chết của Âu Dương Địch Hoa hoài nghi lên người ta rồi nhỉ.

Chương 224: Lâm Minh trở về

Lâm Minh đoán trước không sai. Theo Âu Dương Địch Hoa chết đi, Âu Dương Bác Duyên tới, Thiên Vận thành đã như trời sập. Nhưng mà mọi người đã theo bản năng cho là Âu Dương Địch Hoa chết trong tay cao thủ Tiên Thiên, hiềm nghi về Lâm Minh trực tiếp bị bài trừ.

Dù là Bích Lạc biết Lâm Minh và Âu Dương Địch Hoa từng có xung đột cũng không hoài nghi lên người Lâm Minh. Bích Lạc tự hỏi, dù là chính mình ra tay, các loại ảo thuật ra hết cũng không có khả năng im hơi lặng tiếng giết Âu Dương Địch Hoa dưới tình huống đó.

Vì thế, cái chết của Âu Dương Địch Hoa thành một vụ án mơ hồ, Âu Dương Bác Duyên bất kể điều tra như thế nào cũng không tra ra bất kỳ dấu vết để lại.

Thời gian cứ như vậy chuyển dời đến mười ngày sau, tổng tông khảo hạch của Thất Huyền võ phủ đã mở màn khai mạc...

***

Tuyết lớn của Thiên Vận thành đã rơi đứt quãng hơn mười ngày, từng tảng lớn bông tuyết giống như là bông xé, lả tả rơi xuống.

Toàn bộ thành thị đều bao phủ trong một màu trắng mờ mịt, mỗi ngày sáng sớm đều có đám lao dịch của quan phủ ra đường quét tuyết. Nhưng là hôm nay vừa quét, ngày mai lại phủ đầy, quét thế nào cũng không hết.

Ở Thất Huyền võ phủ, chấp sự Tôn Lương ở chỗ đăng ký đang ôm một quyển truyện ký tiểu thuyết vùi đầu đọc hăng say. Tuy rằng bên ngoài trời giá đất đóng băng nhưng trong phòng lại đốt một chậu than củi, cửa cũng treo rèm vải bông, cửa sổ thì bịt giấy thật dày, cả gian phòng tràn đầy ấm áp.

Trong phòng ấm áp như xuân nhìn ra bên ngoài trời băng đất tuyết, có một phen cảm thụ khác loại. Loại không khí này thật là thích hợp đọc sách nhất.

Mà chính vào lúc này, cửa bị đẩy ra, một luồng gió lạnh thổi vào. Tôn Lượng rùng mình một cái, có chút khó chịu ngẩng đầu. Vừa nhìn, hắn lại ngây ngẩn cả người.

Người tới không ngờ là Lâm Minh!

- Lâm sư đệ? Ngươi trở về rồi?

Tôn Lượng vội buông tiểu thuyết, mặt tươi cười đón chào. Ở Thất Huyền võ phủ, người nào không cần để ở trong lòng, người nào cần nịnh bợ, Tôn Lượng đều hiểu rõ trong lòng.

- Ừm, ta lịch lãm đã xong, xấp xỉ hai tháng rồi nhỉ. Chuyên môn đến nơi đăng ký thủ tiêu ghi chép lịch lãm.

- Lâm sư đệ quá khách khí rồi, sao còn cần ngươi đặc biệt chạy tới một chuyến, trực tiếp tìm người truyền lời là được rồi. Lại nói tiếp, ngươi trở về cũng thật đúng giờ. Lâm sư đệ không biết nhỉ, Thất Huyền cốc tổng tông khảo hạch đã bắt đầu rồi. Những ngày này, Cầm phủ chủ đã bắt đầu chọn người.

Tôn Lượng vừa nói nhanh một tràng vừa nhiệt tình đón Lâm Minh vào, ân cần rót một chén trà nóng.

- Hả?

Lâm Minh hơi sửng sốt. Là chuẩn đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, tự nhiên biết tổng tông khảo hạch này.

Thất Huyền cốc thiết lập Thất Huyền võ phủ ở các quốc gia, một là vì càng tốt nắm trong tay các quốc gia. Một nguyên nhân khác thì là vì bồi dưỡng cao thủ, lớn mạnh thực lực của Thất Huyền cốc. Cứ cách ba năm, tổng tông sẽ phái người xuống dưới nghiệm thu đệ tử võ phủ của mấy quốc gia phụ cận, cử hành một hồi hội võ.

Đối tượng khảo hạch chủ yếu của hội võ là đệ tử hạch tâm của các võ phủ. Nếu như đệ tử không phải hạch tâm thập phần ưu tú cũng có thể tham gia.

Cùng ngày hội võ, đệ tử hạch tâm của võ phủ các quốc gia tập hợp, bao gồm tổng tông Thất Huyền cốc và gia tộc tu võ cũng phái đệ tử thiên tài tới, cùng so cao thấp.

Nếu có thể lấy được thành tích tốt, chẳng những đệ tử hạch tâm lấy được thành tích có phần th, phủ chủ của võ phủ cũng có thể nhận được ban thưởng.

Trong đó phần thưởng quý báu nhất chính là Nhập Thiên đan cho cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong dùng khi xung kích vào Tiên Thiên. Nhập Thiên đan tài liệu khó tìm, Thất Huyền cốc mỗi ba năm luyện chế một lò, thành phẩm chỉ có ít ỏi hai mươi, ba mươi viên.

Cho dù là Cầm Tử Nha thiên phú kinh người, gia nhập Thất Huyền võ phủ lâu như vậy, cũng chỉ được phân một viên Nhập Thiên đan mà thôi. Hơn nữa sau khi hắn dùng viên Nhập Thiên đan này, bởi vì Cầm tâm không viên mãn, chưa thể đột phá Tiên Thiên.

Mấy năm nay Cầm Tử Nha tiến vào rừng sâu núi thẳm khổ tu, Cầm tâm đại thành, bức thiết cần một viên Nhập Thiên đan để xung kích bình cảnh Tiên Thiên.

Nhưng mà Nhập Thiên đan chỉ thưởng cho người thứ nhất hội võ!

Muốn lấy được thứ nhất nói dễ hơn làm, Thất Huyền cốc hạ hạt ba mươi sáu nước, ngoài ba mươi sáu nước còn có gia tộc tu võ cổ xưa và đệ tử của tổng tông.

Tuy nhiên, dù không lấy được thứ nhất, lấy được một thành tích cao cũng là chuyện rất nở mày nở mặt, hơn nữa cũng sẽ đánh dấu một cái ở bộ công lao. Cho nên phủ chủ của võ phủ các quốc gia đều phi thường coi trọng lần hội võ này.

- Không nghĩ tới tổng tông khảo hạch vậy mà bắt đầu rồi...

Lâm Minh đang suy nghĩ trong lòng, lúc này Tôn Lượng đột nhiên “a” một tiếng:

- Lâm sư đệ... Ngươi... Tu vi ngươi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong rồi?

Tôn Lượng lúc này mới chú ý đến tu vi của Lâm Minh, tay run lên, chén trà suýt nữa rớt xuống đất. Hắn nhớ rõ trước khi Lâm Minh đi vẫn là Dịch Cân kỳ, đảo mắt trở về đã là Luyện Cốt đỉnh phong. Tốc độ tu luyện này cũng quá nhanh chứ hả!

Vốn Tôn Lượng căn bản không xem trọng Lâm Minh ra ngoài lịch lãm. Theo hắn thấy, ra ngoài lịch lãm làm sao sánh bằng tài nguyên Thất Huyền võ phủ cung cấp. Nhưng là vạn lần không nghĩ tới, Lâm Minh dạo một vòng trở về liền tăng lên một cảnh giới rưỡi!

- Ừm, may mắn đột phá rồi.

Lâm Minh không muốn nói nhiều ở vấn đề này. Ở trước mặt Cầm Tử Nha, tu vi của hắn cũng không giấu được, không bằng cũng đừng bại lộ bản lĩnh phản phác quy chân, che giấu tu vi của mình. Nếu không ngược lại không dễ giải thích.

May mắn? Sao ta không có loại may mắn này?

Tôn Lượng nghe giọng điệu tùy ý của Lâm Minh, có xúc động đâm đầu chết. Từ Dịch Cân kỳ đến Luyện Cốt kỳ, một cái may mắn liền ở trong thời gian hai tháng tăng vọt một cảnh giới rưỡi. Thật sự là người so với người, tức chết người.

- Đúng rồi! Lúc trước Thất Huyền lệnh truyền xuống, là nói Lâm sư đệ chỉ cần đạt tới Dịch Cân đỉnh phong vào thời điểm mười sáu tuổi là có thể trở thành đệ tử hạch tâm nhỉ? Hiện tại Lâm sư đệ không phải đã là đệ tử hạch tâm rồi?

Tôn Lượng đột nhiên nghĩ tới Thất Huyền lệnh một thời gian trước truyền đến xôn xao, lập tức hai mắt tỏa sáng.

- Ừ, hẳn đã là rồi.

Tôn Lượng ngây ra một hồi mới kịp phản ứng. Tuy rằng sớm biết

Lâm Minh thành đệ tử hạch tâm là chuyện sớm muộn, nhưng thật sự đến ngày Lâm Minh trở thành đệ tử hạch tâm, Tôn Lượng vẫn cảm thấy có chút mộng ảo. Trẻ tuổi như thế liền có thành tích bậc này thật khó được. Trước kia nói Lâm Minh tương lai sẽ trở thành Thất Huyền sứ nghe ra đã rất khoa trương, hiện tại xem ra chỉ sợ còn không chỉ vậy!

Nếu đột phá Tiên Thiên, trở thành trưởng lão của Thất Huyền cốc...

Tôn Lượng hít sâu một hơi, không dám nghĩ tiếp. Hắn đối với Lâm Minh càng trở nên cung kính, hai tay đem chén trà đưa vào trong tay Lâm Minh, khen ngợi:

- Lâm sư đệ tu vi tăng tiến vùn vụt, lần này trong tổng tông hội võ nói không chừng có thể tiến vào trước năm mươi đấy.

Tôn Lượng nói ra thứ tự trước năm mươi cũng không phải xem nhẹ Lâm Minh, chủ yếu là vì đệ tử tham gia tổng tông hội võ rất nhiều người đều là mười chín, hai mươi tuổi, tu vi Ngưng Mạch kỳ trở lên. Lâm Minh mười lăm tuổi quá thiệt thòi.

Hơn nữa người tham gia tổng tông hội võ quá nhiều, Thất Huyền cốc hạ hạt ba mươi sáu nước, mười mấy gia tộc tu võ cổ xưa, lại thêm đệ tử tân tú của tổng tông, có chừng năm sáu trăm người. Muốn trong nhiều người như vậy bộc lộ tài năng cũng không dễ dàng.

Lâm Minh cười cười, cũng không phủ nhận cái gì. Hắn nhấp một ngụm trà nóng nói:

- Ngươi vừa rồi nói Cầm phủ chủ bắt đầu chọn người, đều đã chọn ai?

Tôn Lượng nói:

- Hai ngày trước, Cầm phủ chủ, Tôn phủ chủ đã triệu tập một đám đệ tử hạch tâm tiến hành so tài, hiện tại so tài đã tiến hành được hơn nửa. Đã có ba người xác định có thể tham gia khảo hạch, hai người còn lại còn phải xem kết quả trận đấu về sau.

- Ồ? Là ba người nào?

- Ba người đã xác định phân biệt là Tần Hạnh Hiên, Chu Ngọc, Lương Long. Còn lại hai người chưa quyết định, chọn trong Lăng Sâm, Thác Khổ, Triệu Kế Phong, Giang Bân.

- Hả? Lăng Sâm không được chọn ra ở nhóm đầu tiên sao?

Lâm Minh có chút kinh ngạc. Lăng Sâm tuy rằng không phải đệ tử hạch tâm nhưng là thực lực của hắn đã đuổi kịp và vượt qua võ giả Ngưng Mạch kỳ. Ngay cả Tần Hạnh Hiên cũng không nhất định là đối thủ của Lăng Sâm, sao còn chưa định ra?

Tôn Lượng nói:

- Cầm phủ chủ trước tiên chọn trong năm đệ tử hạch tâm, sau đó mới tính đến Lăng Sâm và Thác Khổ.

Thì ra là thế. Lâm Minh trong lòng rõ ràng, Thất Huyền cốc tổng tông khảo hạch chủ yếu nhằm vào đệ tử hạch tâm, bình thường sẽ không cho đệ tử không phải hạch tâm tham gia, đại khái là năm đệ tử hạch tâm này không thể làm cho Cầm Tử Nha vừa lòng, cho nên mới kéo đến Lăng Sâm và Thác Khổ.

Tôn Lượng nói:

- Lâm sư đệ nếu đã trở về, vậy nhanh đi gặp Cầm phủ chủ đi. Người ngay trong Tuyên Võ điện của võ phủ.

- Ta biết rồi.

Lâm Minh gật gật đầu rồi ra cửa, rảo bước đi hướng Tuyên Võ điện. Lần này Thất Huyền cốc tổng tông khảo hạch hắn tự nhiên không muốn bỏ lỡ. Rất nhiều phần thưởng của khảo hạch hắn cũng phi thường động lòng... Tổng tông hội võ ba năm một lần đối với phủ chủ của Thất Huyền võ phủ các nước mà nói xem như là một chuyện lớn, Cầm Tử Nha đương nhiên cũng hết sức coi trọng. Ông dìu dắt Lâm Minh chính là ôm tâm tư cho Lâm Minh giành được thành tích nổi trội trong tổng tông hội võ. Đương nhiên, lần này ông không ôm hy vọng gì. Lâm Minh còn quá trẻ, tu vi cũng chỉ có Dịch Cân kỳ, thiên phú nghịch thiên mấy cũng không có khả năng là đối thủ của những thiên tài Ngưng Mạch kỳ kia.

Võ giả tham gia tổng tông hội võ hạn chế tuổi cao nhất là hai mươi hai, cũng chính là nói Lâm Minh còn có thể tham gia hai lần. Cầm Tử Nha tin tưởng, với thiên phú của Lâm Minh, đợi khi hắn hai mươi hai tuổi tất nhiên sẽ tỏa sáng ở so tài hội võ.

Nhưng kế hoạch của Cầm Tử Nha còn chưa kịp thực thi, Lâm Minh liền mất tích...

Cầm Tử Nha từng hoài nghi Âu Dương Địch Hoa, nhưng lại không có chứng cớ. Nhưng ông cũng vạn lần không nghĩ tới chính là, mình vừa trở về hơn nửa tháng, Âu Dương Địch Hoa cũng chết, hơn nữa chết rất ly kỳ. Không ngờ chết ở tổng bộ Liên Hợp thương hội, mấy thị vệ bên người đều không phát giác bất kỳ khác thường gì.

Âu Dương Địch Hoa vừa chết, Âu Dương Bác Duyên liền chạy tới Thiên Vận thành. Hiện tại toàn bộ Thiên Vận thành gà bay chó sủa, Cầm Tử Nha khổ không nói nổi.

Ngay vào lúc mấu chốt này, tổng tông khảo hạch sắp bắt đầu. Thiên Vận quốc là một quốc gia cấp hai, có thể phái ra năm người tham dự.

Đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ vừa khéo tổng cộng năm người.

Tuy nhiên thực lực của năm người này Cầm Tử Nha lại cũng không vừa lòng. Duy nhất ưng ý chính là Tần Hạnh Hiên, nhưng là Tần Hạnh Hiên cũng quá nhỏ tuổi, sợ là không vào được trước hai trăm.

Cho nên ông chỉ có thể cho Lăng Sâm, Thác Khổ cũng tham dự. Kỳ thật không đến bất đắc dĩ Cầm Tử Nha không muốn làm vậy, bởi vì cứ như vậy quốc gia khác sẽ cười Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc không người, rồi lại cần đệ tử ngoại môn tới tham gia tổng tông hội võ cho đủ số.

Cầm Tử Nha tuy rằng trời sinh tính đạm bạc nhưng cũng không có nghĩa là ông không quan tâm gì cả. Nếu trở thành chủ của một võ phủ, như vậy phải gánh vác trách nhiệm của phủ chủ. Ông cũng không muốn nhìn thấy võ phủ của mình bị người cười nhạo.

Chương 225: So tài dự tuyển bắt đầu

Thở dài một hơi, Cầm Tử Nha nói:

- Lần này chúng ta thật sự là thời kỳ giáp hạt. Mục Ngân Trác lần trước lấy được đến trước một trăm đã đầy hai mươi hai tuổi, bị chọn vào tổng tông. Tần Hạnh Hiên tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không lấy được thành tích rất tốt, chỉ có thể dựa vào Lăng Sâm giữ thể diện...

- Ừm, đáng tiếc. Nếu như có Lâm Minh thì tốt hơn rất nhiều, thực lực hiện tại của hắn chắc là cũng vượt qua Thác Khổ rồi.

Lão nhân đáp lời Cầm Tử Nha mặc một thân áo xanh, mái tóc bạc quấn thành một búi, bộ dạng đạo sĩ. Ông chính là một trong hai phó phủ chủ của Thất Huyền võ phủ Tôn Hữu Đạo.

Tôn Hữu Đạo bốn mươi lăm tuổi bước vào Hậu Thiên, hiện giờ đã ngưng lại ở cảnh giới Hậu Thiên chừng bảy mươi năm. Tuy rằng tu vi sớm đã đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng Tôn Hữu Đạo lại biết, với thiên tư của mình tổng tông bất kể như thế nào cũng sẽ không ban thưởng một viên Nhập Thiên đan. Kỳ thật cho dù thật sự cấp cho cũng là lãng phí, một viên Nhập Thiên đan căn bản không đủ cho ông bước chân vào Tiên Thiên.

Bởi vì biết mình cả đời này cũng chỉ là như vậy, cho nên Tôn Hữu Đạo tâm tính rất tốt, yên yên ổn ổn làm phó phủ chủ, cũng không tranh đấu gì. Ông cùng Cầm Tử Nha một mực duy trì quan hệ tốt đẹp.

Cầm Tử Nha gật gật đầu nói:

- Chỉ có thể như vậy. Đáng tiếc, Lâm Minh đúng lúc này mất tích.

- Nếu thật sự là ra ngoài lịch lãm còn đỡ, chỉ sợ...

Tôn Hữu Đạo nói tới đây không nói tiếp. Lâm Minh vào lúc này ra ngoài lịch lãm thật sự nói không thông. Không nói đến hắn gây thù không ít, dù là hắn không có thù địch, ra ngoài lịch lãm hiệu quả cũng chưa chắc nhanh bằng ở Thất Huyền võ phủ lợi dụng bảy đại sát trận tu luyện.

Cầm Tử Nha trầm mặc không nói.

Tôn Hữu Đạo thở dài một hơi, nói tiếp:

- Lâm Minh quả thật là một mầm tốt, nếu để hắn trưởng thành, lần này tổng tông hội võ hắn có khả năng không lấy được thành tích rất tốt. Nhưng là lần sau, lần sau nữa không nhất định không thể vọt vào mười hạng đầu. Thậm chí có hy vọng vấn đỉnh!

Tôn Hữu Đạo vừa dứt lời, trong phòng “phừng” cháy lên một ngọn lửa Truyền Âm phù. Cầm Tử Nha nghe được tin tức trong Truyền Âm phù, “vụt” một cái đứng bật dậy.

- Làm sao vậy?

Tôn Hữu Đạo rất ít nhìn thấy Cầm Tử Nha thất thố như thế.

- Ở chỗ đăng ký của võ phủ truyền đến tin tức, Lâm Minh đã trở lại.

- Hả?

Tôn Hữu Đạo ngây ra:

- Tiểu tử này, sẽ không thật sự ra ngoài lịch lãm chứ hả?

Tôn Hữu Đạo vừa nói xong, bên ngoài Tuyên Võ điện liền vang lên giọng nói của Lâm Minh:

- Đệ tử Lâm Minh, cầu kiến Cầm phủ chủ.

- Vào đi!

Cửa điện bị đẩy ra, Lâm Minh tiến lên khom người hành lễ:

- Cầm phủ chủ, Tôn phủ chủ.

Lão nhân áo xanh này Lâm Minh cũng nhận ra, mấy tháng trước chính là lão đem Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giao cho mình.

Cầm Tử Nha đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới, sắc mặt thay đổi liền mấy lần. Dù là Cầm Tử Nha xưa nay trấn định, lúc này cũng kinh ngạc đánh mất phong độ bình thường:

- Lâm Minh, ngươi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong rồi?

- Đúng vậy. Mấy ngày trước gặp được một phen cơ duyên, may mắn đột phá.

Lâm Minh nói hời hợt nhẹ nhàng, trong lòng Cầm Tử Nha lại là cảm xúc phập phồng. Cơ duyên của võ giả hơn phân nửa là đi kèm với nguy hiểm. Cơ duyên lớn bao nhiêu sẽ có nguy hiểm lớn bấy nhiêu. Lâm Minh hai tháng này ở bên ngoài trải qua những gì? Mỗi một võ giả đều có bí mật riêng, Cầm Tử Nha cũng không truy xét.

Lão nhân áo xanh cũng kinh ngạc râu run run. Lúc trước Lâm Minh Dịch Cân kỳ liền có thể đánh bại Trương Quan Ngọc Luyện Cốt kỳ, hiện tại Luyện Cốt đỉnh phong, vậy còn thế nào nữa! Lần này tổng tông đại tái sợ là sẽ tiến vào trước năm mươi, nói không chừng còn có thể tiến vào trước ba mươi!

Cầm Tử Nha hỏi:

- Lâm Minh, hai tháng này, ngươi thật sự là ra ngoài lịch lãm?

Lâm Minh gật đầu. Chuyện Âu Dương Địch Hoa hắn đương nhiên cấm khẩu không đề cập tới.

Cầm Tử Nha trầm ngâm một hồi, cũng không ép hỏi. Ông luôn cảm thấy sự tình có điểm không đúng. Lâm Minh đột nhiên ra ngoài lịch lãm, cùng với cái chết của Âu Dương Địch Hoa... Nếu không phải tu vi của Lâm Minh bày ra ở đó, không có khả năng dưới loại tình huống kia giết chết Âu Dương Địch Hoa, Cầm Tử Nha sẽ hoài nghi giữa hai vấn đề này có gì liên hệ.

- Có thể là ta nghĩ nhiều rồi.

Nếu Lâm Minh đã trả lời như vậy, Cầm Tử Nha không tiếp tục truy hỏi. Ông hiện tại muốn biết nhất chính là thực lực của Lâm Minh.

- Lâm Minh! Dựa theo nội dung khảo hạch của Thất Huyền lệnh quy định lúc trước, ngươi đã trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ ta. Lần này tổng tông hội võ, ngươi có biết không?

Lâm Minh gật đầu nói:

- Đệ tử biết.

- Tốt! Tổng tông hội võ còn thiếu hai danh ngạc, vốn dự định chọn trong Lăng Sâm, Thác Khổ, Triệu Kế Phong, Giang Bân. Hiện tại cộng thêm ngươi, năm chọn hai. Ngươi đêm nay nghỉ ngơi một chút, sáng mai luận võ dự tuyển bắt đầu. Vừa lúc ngươi cùng Lăng Sâm và Thác Khổ đều có một trận quyết đấu, vậy cùng so tài đi. Nếu ngươi thắng, Bích Linh đan và Tịnh Thể Linh Dịch đã hứa lúc trước cũng sẽ cho ngươi. Nhân tiện nhắc tới, Lăng Sâm nửa tháng trước cũng đột phá Luyện Cốt kỳ, ngươi nên có chuẩn bị tâm lý.

Tuy rằng đã nhận định Lâm Minh nhất định sẽ chiếm một danh ngạch, nhưng Cầm Tử Nha vẫn muốn hắn tham gia so tài. Một là phục chúng, hai là muốn biết Lâm Minh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

- Ồ, đệ tử biết rồi.

Lâm Minh cũng không có gì bất ngờ. Lăng Sâm dừng lại ở Dịch Cân đỉnh phong. Giao thủ với Lăng Sâm, Lâm Minh chờ mong đã lâu, vốn Lăng Sâm một mực là mục tiêu Lâm Minh phấn khởi đuổi theo, không nghĩ tới hiện tại, thoáng cái liền cứ như vậy vượt qua rồi... Tin tức Lâm Minh trở về giống như mọc cánh rất nhanh liền truyền khắp Thiên Vận thành.

Tuy nhiên đa số người không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Bọn họ chỉ cho là Lâm Minh thật sự ra ngoài lịch lãm, chỉ có số ít người mới cảm giác ra chuyện này không tầm thường.

Đương nhiên khiếp sợ nhất chính là Bích Lạc, Lâm Minh không ngờ còn sống trở về!

- Tiểu súc sinh này, thật sự là mạng lớn!

Bích Lạc mặt trầm như nước. Bởi vì theo phán đoán chủ quan cho là Âu Dương Địch Hoa chết trong tay cao thủ Tiên Thiên, cho nên hắn cũng không hoài nghi Lâm Minh.

- Hắn sẽ không biết người hại hắn trừ Âu Dương Địch Hoa ra còn có ta chứ?

Bích Lạc trong lòng không yên. Tốc độ trưởng thành của Lâm Minh thật sự quá nhanh, đủ để uy hiếp đến hắn sau vài năm.

Bích Lạc cũng từng nghĩ đem chuyện Âu Dương Địch Hoa liên hợp với mình hại Lâm Minh báo cho Âu Dương Bác Duyên, nhưng lại sợ Âu Dương Bác Duyên trong cơn thịnh nộ giận chó đánh mèo lên người mình. Cho nên hiện tại Bích Lạc có thể nói ở thế khó xử, như ngồi đống than.

***

Thi đấu dự tuyển tổng tông hội võ là việc trọng đại ba năm một lần của Thất Huyền võ phủ, trận đấu dự tuyển đối ngoại công khai, chỉ cần có thân phận quý tộc hoặc là đệ tử của Thất Huyền võ phủ đều có thể vào xem.

Vòng thứ nhất đệ tử hạch tâm dự tuyển trước đó, bởi vì thời tiết ác liệt, người xem vẫn là ít hơn một chút so với lệ thường. Nhưng lần này thì khác, toàn bộ sân thi đấu ngồi chật kín, trong bọn họ mười người thì có đến chín là nghe nói Lâm Minh trở về, đến xem quyết chiến của Lâm Minh và Lăng Sâm.

Ở Thiên Vận quốc, cao thủ trẻ tuổi thanh danh vang dội nhất chính là Lăng Sâm và Lâm Minh, về phần những đệ tử hạch tâm như Chu Ngọc, Lương Long ngược lại không có bao nhiêu người biết. Những người này đều ra từ bốn đại gia tộc tu võ biên giới Thiên Vận quốc, cũng không phải người Thiên Vận quốc. Thực lực mạnh yếu cũng chả liên qua đếch gì đến bọn họ.

Trên trời còn tuyết rơi, nhưng đã nhỏ hơn rất nhiều. Toàn bộ tuyết đọng ở Diễn Võ trường Thất Huyền võ phủ bị quét sạch sẽ, chung quanh dựng lều che tuyết.

Võ giả có tu vi nhất định căn bản không sợ gió lạnh, mà về phần những quý tộc thân thể suy nhược kia thì áo gấm da chồn ấm áp, bên cạnh còn bày trà nóng, đốt than củi, cũng không cảm thấy rét lạnh chút nào.

Lương Long, Chu Ngọc sớm đã thông qua thi đấu dự tuyển cũng ngồi trên ghế khán giả, chờ trận so tài này bắt đầu.

- Ngươi nói Lăng Sâm thắng hay là Lâm Minh thắng?

Lương Long vừa ăn hạt thông vừa thuận miệng hỏi. Theo hắn thấy, trận đấu dự tuyển này nổi bật chính là quyết đấu giữa Lăng Sâm và Lâm Minh, về phần đám người Triệu Kế Phong, Giang Bân, Thác Khổ vẫn là kém hơn một chút.

Chu Ngọc cười nói:

- Điều này khó mà nói. Lăng Sâm Dịch Cân đỉnh phong có thể sánh với võ giả Ngưng Mạch kỳ. Lâm Minh Dịch Cân sơ kỳ có thể so với Trương Quan Ngọc. Hiện tại thực lực hai người đều đề cao, là một trận long tranh hổ đấu.

Tin tức Lâm Minh đạt tới Luyện Cốt kỳ còn chưa truyền ra, nhưng là Chu Ngọc đã biết trước thời hạn. Lâm Minh đã chính thức trở thành một thành viên của đệ tử hạch tâm.

- Giang Bân và Triệu Kế Phong này thực lực quả thật kém một chút. Ta thật ra muốn ra sân thử xem bản lĩnh của Lâm Minh này.

Lương Long tự tin cười, hắn cũng không cho rằng thực lực của mình kém so với Lăng Sâm và Lâm Minh.

- Ồ? Các vị phủ chủ tới rồi.

Lương Long buông hạt thông xuống. Ở cửa Diễn Võ trường, một đoàn người nối gót mà vào, đi trước nhất là Cầm Tử Nha một thân áo trắng. Bông tuyết bay xuống, khi tới gần người ông liền tự nhiên bay ra, không có một hạt tuyết rơi lên người ông.

Phía sau Cầm Tử Nha là Tôn phủ chủ và một đám trưởng lão của võ phủ. Sau cùng thì là năm người dự thi Lâm Minh, Lăng Sâm...

Nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện, bầu không khí của toàn bộ sân thi đấu lập tức tăng vọt. Mấy tháng này, Lâm Minh mấy lần sáng tạo kỳ tích, nhân khí tích lũy thậm chí vượt qua Tần Hạnh Hiên, nhất là đối với võ giả bình dân và người nữ hâm mộ mà nói, Lâm Minh là thần tượng tuyệt đối. Rất nhiều thiếu nữ quý tộc bất chấp rụt rè vung khăn lụa trong tay với Lâm Minh. Lần này Lâm Minh lặng yên sau hai tháng lại xuất hiện, khiến cho đám người hâm mộ chờ mong vô hạn.

Theo thời gian thi đấu tới gần càng ngày càng nhiều nhân vật lộ diện. Ngay cả Bạch Tĩnh Vân gần nhất không ra khỏi cửa cũng tới. Điều này khiến cho Mộ Dung Tử ngạc nhiên:

- Tĩnh Vân tỷ, tỷ rốt cuộc cũng đi ra rồi hả. Lại ở trong phòng mấy ngày nữa, tỷ đều sẽ mốc đấy?

Bạch Tĩnh Vân cười cười, không nói gì. Nàng lơ đãng nhìn thoáng qua toàn trường, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Minh ngắn ngủi liền dời đi.

Bạch Tĩnh Vân tự nhiên biết thù hằn giữa Lâm Minh và Âu Dương Địch Hoa, nhưng lý trí nói cho nàng cái chết của Âu Dương Địch Hoa là cao thủ Tiên Thiên gây nên, không quan hệ gì với Lâm Minh. Nhưng không biết vì sao, nàng lại luôn không tự giác đem hai chuyện này liên hệ cùng một chỗ.

- Tĩnh Vân tỷ, tỷ đang tìm ai đấy?

Mộ Dung Tử ở bên cạnh cười hỏi.

- Chỉ tùy tiện nhìn xem, không có gì.

Bạch Tĩnh Vân lắc lắc đầu, cười nhàn nhạt, chỉ là tâm tình của nàng lúc này lại không bình tĩnh.

Cách thi đấu dự tuyển bắt đầu chỉ còn khoảng mười lăm phút, lúc này thái tử Dương Lâm cũng tới. Hôm nay Dương Lâm mặc một thân Kỳ Lân bào da hổ, chân đi ủng tuyết, cưỡi Tuyết Long mã, có thể nói là ý khí hăng hái.

Thái tử giá lâm cũng không truyền đọc, bởi vì hôm nay nhân vật trọng yếu có mặt quá nhiều. Nhân vật trọng yếu của các đại thế gia, vương công quý tộc, hầu tước bá tước, thậm chí mười đại tướng quân cũng có hai người tới.

Cảnh tượng bậc này, một hoàng tử như hắn vẫn là không tiện rêu rao.

Chương 226: Lâm Minh vs Giang Bân

Dương Lâm trình diện xong, mỉm cười một chút với Lâm Minh, lập tức đi tới chỗ ngồi chính mình ngồi xuống, từ sau khi Âu Dương Địch Hoa chết, địa vị thái tử nước lên thì thuyền lên, thế lực khắp nơi cũng khách sáo rất nhiều đối với Dương Lâm.

Theo sát sau thái tử chính là trấn quốc nguyên soái Tần Tiêu, theo Tần Tiêu trình diện, tất cả thống lý quân đội ở đây đứng lên toàn bộ, hai đại tướng quân kia lại đuổi theo nghênh đón, mấy năm nay Tần Tiêu ở trong quân đội có uy vọng không gì sánh kịp, con dân Thiên Vận quốc có rất nhiều người không biết tính danh quốc quân, nhưng không ai không biết đại danh Tần Tiêu.

Một trái một phải phía sau Tần Tiêu, phân biệt Tần Hạnh Hiên cùng Mộc Dịch Trác đi theo, Tần Hạnh Hiên trình diện, lập tức rước lấy không ít ánh mắt công tử quý tộc ở đây, tuy rằng bọn họ biết rõ trèo cao không với tới Tần Hạnh Hiên, nhưng nhìn lén vài lần vẫn không thể tránh khỏi.

Lâm Minh ở xa mỉm cười một chút, nửa năm trước Tần Tiêu đối với Lâm Minh mà nói, là đại nhân vật cao không thể với tới, rất xa liếc mắt một cái đều cảm thấy tâm sinh kính sợ, nhưng hiện tại, sau khi tiếp xúc Mục Thiên Vũ, Lâm Minh lại gặp được Tần Tiêu, lại đột nhiên sinh lạnh nhạt, Tần Tiêu ở trong cảm nhận dân chúng Thiên Vận quốc là thần, nhưng ngoài Thiên Vận quốc, lại chỉ là một võ giả Hậu Thiên kỳ bình thường thôi.

Trong mắt các nhân vật như Mục Thiên Vũ, như thế không vẫn đủ.

Lúc này, trưởng lão phụ trách chủ trì trận đấu dự tuyển lần này nhìn thấy canh giờ đã đến, đứng lên nói:

- Hiện tại bắt đầu rút thăm.

Lần này trận đấu dự tuyển áp dụng phương thức đấu loại, trận đầu năm người có một người trống, hai tổ khác quyết đấu, thua tiến vào tổ bại, thắng tiếp tục đánh.

Tổ bại vẫn như cũ tiến hành đấu loại. Nếu như thua nữa thì mất đi tư cách.

Cuối cùng người tổ thắng cùng tổ bại, quyết ra một kẻ thứ nhất tham gia hội võ tổng tông.

Lâm Minh ở trong hộp rút thăm lấy ra một cái ngọc bài, mặt trên viết trận đầu, đưa ngọc bài cho chấp sự phụ trách đăng ký trận đấu, chấp sự kia viết ra bảng đối chiến ở trên thông cáo bài.

Vòng thứ nhất, Lâm Minh chiến Giang Bân, đợt thứ hai Lăng Sâm chiến Triệu Kế Phong. Thác Khổ trống.

Thông báo vừa xuất hiện, người xem toàn trường nhiệt tình rõ ràng tăng vọt lên, vòng thứ nhất Lâm Minh đã lên sân khấu. Bọn họ chờ mong đã lâu.

Ở một góc Diễn Võ trường, Giang Bân đứng xa xa nhìn người xem nhiệt tình, lạnh lùng nở nụ cười.

Triệu Kế Phong nhìn thấy biểu tình của Giang Bân, cười nói:

- Có phải không phục lắm hay không?

- Ngươi không nhìn lại xem những người này, có người nào xem trọng ta? Phỏng chừng ngay cả tên của ta bọn họ cũng không biết đi.

Giang Bân cười nói.

Hắn có thiên phú tu võ ngũ phẩm, hiện giờ mười tám tuổi, tu vi đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, có hy vọng ở trước hai mươi tuổi đột phá Ngưng Mạch kỳ, tuy rằng hắn tự nhận tốc độ tu luyện không bằng Lâm Minh, nhưng nếu so với sức chiến đấu cùng giai, hắn cũng không tin kém bao nhiêu so với Lâm Minh.

Ai mà không thiên tài, tuy nhiên Lâm Minh ở Dịch Cân kỳ vượt cấp đánh bại Trương Quan Ngọc Luyện Cốt sơ kỳ mà thôi, Trương Quan Ngọc không phải đệ tử hạch tâm. Có năng lực đến chỗ nào?

Đánh bại hắn có gì đặc biệt hơn người?

Về phần lúc trước Lâm Minh sáng tạo cái gọi là kỳ tích ở trong suy nghĩ của Giang Bân xem ra là một chuyện cười, đánh bại Chu Viêm, Trương Thương những tiểu lâu la này cho dù sáng tạo kỳ tích, kỳ tích này cũng quá rẻ rồi!

Triệu Kế Phong cười lạnh, phụ họa:

- Những người này không nghe nói tới chúng ta cũng bình thường, dù sao chúng ta không phải người Thiên Vận quốc. Triều đình sao lại tuyên truyền chúng ta, những ngu dân này đều cứ chờ ngươi giẫm Lâm Minh xuống dưới đi!

- Ít ra ta sẽ không thua! Mọi người đều là Luyện Cốt đỉnh phong, sức chiến đấu đều mạnh hơn võ giả đồng cấp, dựa vào cái gì nhận định ta sẽ thua? Thật đáng cười!

Giang Bân xuất thân từ gia tộc tu võ họ Giang. Là một trong bốn đại gia tộc tu võ Thiên Vận quốc, người của tứ đại gia tộc mang theo cảm giác về sự ưu việt cùng ngạo khí bẩm sinh. Huống chi Giang Bân còn là đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất Giang gia, người trẻ tuổi nhuệ khí, hắn làm sao cam tâm kém người.

- Trận đấu bắt đầu rồi, ngươi nên lên sân khấu, đến lúc đó ngươi xử lý Lâm Minh, ta xử lý Thác Khổ, xem lũ ngu dân này có biểu tình gì.

Lâm Minh đã sớm ở trên đây, hắn cầm trong tay Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đợi đối thủ.

Giang Bân khí vũ hiên ngang đi lên, nhìn phía Lâm Minh, cười lạnh nói:

- Lâm Minh đúng không, ta nghe nói qua không ít chuyện tình của ngươi, ở Thất Huyền võ phủ, ngươi quả thật là thiên tài trăm năm, tuy nhiên cái gọi là đệ tử hạch tâm Thất Huyền võ phủ nơi này cũng thường thôi, bốn đại gia tộc tu võ Thiên Vận quốc chúng ta có được lịch sử ngàn năm, nội tình không phải ngươi có thể tưởng tượng!

Bốn đại tu võ ở biên cương Thiên Vận quốc từng gia tộc độc chiếm một chỗ Linh Sơn, quả thật kế thừa dài đến ngàn năm. Một ngàn năm qua hoàng triều Thiên Vận quốc thay đổi sáu lần, nhưng bốn đại gia tộc tu võ này vẫn tồn tại, không có vương triều nào động bọn họ, nếu bốn gia tộc liên hợp lại, đó là một cỗ lực lượng không thể khinh thường.

- Nga? Tứ đại gia tộc đã kế thừa một ngàn năm?

Lâm Minh hơi sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu, phát triển một ngàn năm mới là gia tộc nhất phẩm, thế cũng kêu nội tình thâm hậu? Thật sự vớ vẩn.

Giang Bân nhìn thấy Lâm Minh tươi cười có vài phần không cho là đúng, lập tức giận dữ:

- Lâm Minh, xem ra ngươi xem thường bốn đại gia tộc tu võ ta, được, ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút, kiếm pháp tổ truyền gia tộc họ Giang ta!

Giang Bân vốn đang xem chính mình so với Lâm Minh ai mạnh ai yếu, nhưng nhìn thấy Lâm Minh có ý tứ khinh địch, hắn cảm giác nắm chắc thắng lợi lập tức lớn vài phần.

- Chờ xem tiểu tử, ta sẽ cho ngươi trả giá đối với kiêu ngạo, trong hai mươi chiêu giải quyết ngươi, ta thật muốn nhìn những ngu dân cổ vũ ngươi có biểu tình gì!

Giang Bân nghĩ như vậy, trường kiếm trong tay ngưng tụ chân nguyên càng thêm nồng đậm vài phần, đây là một thanh kiếm bảo khí nhân giai trung phẩm, hơn nữa là đỉnh cao trong bảo khí cùng cấp bậc.

Lúc này, trọng tài trưởng lão lớn tiếng tuyên bố quy tắc trận đấu.

- Bảo khí tự do, đẳng cấp không hạn chế, chủ động nhận thua, hoặc là bị thương ngã xuống đất! Không thể giết chết đối phương, không thể cố ý làm tàn phế, hiện tại trận đấu bắt đầu!

Vừa dứt lời, Giang Bân đã sớm chứa đầy lực lượng bước ra một bước, triển khai thân pháp lao tới Lâm Minh, đây đúng là thân pháp Giang Thủy Vô Ngân Giang gia độc hữu.

Chỉ thấy thân thể Giang Bân di chuyển rất nhanh, mà động tác bản thân hắn giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tự nhiên mà thành, bóng dáng chậm rãi càng ngày càng nhiều, căn bản không phân rõ người nào mới là Giang Bân chân chính.

Ở thính phòng mọi người thấy một màn như vậy không kìm nổi phát ra thán phục ngạc nhiên, bọn họ vốn căn bản không biết Giang Bân, chỉ biết hắn là đệ tử võ phủ hạch tâm, đến tột cùng có thực lực gì lại không rõ ràng lắm, tuy nhiên bởi vì xuất phát từ sùng bái mù quáng đối với Lâm Minh, Giang Bân này trực tiếp bị trở thành người quđường, đi lên chờ bị Lâm Minh giẫm.

Nhưng hiện tại nhìn lại, Giang Bân dường như không phải kẻ đầu đường xó chợ, người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, ở đây có không ít võ giả, trong đó vài tướng quân lại đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, bọn họ nhìn thấy thân pháp Giang Bân xong, đều cực kỳ giật mình, cho dù là bọn họ, nếu không quyết tâm cũng không nhìn ra chân thân Giang Bân!

- Hắc hắc, Giang Bân định khoe, luận thân pháp tứ đại gia tộc, Giang gia Giang Thủy Vô Ngân là hoa mỹ nhất, võ giả bình thường gặp phải thân pháp này căn bản không có biện pháp.

Lương Long ngồi ở thính phòng vừa ăn hạt thông vừa nói.

- Lâm Minh cũng không phải võ giả bình thường, nếu Giang Bân có thể luyện đến tiến thối như nước, mượt mà không sứt mẻ, thật ra có thể thắng Lâm Minh, tuy nhiên hiện tại chiêu này hắn chỉ luyện đến năm thành hỏa hầu, thắng thua khó mà nói, tuy nhiên tạo một ít phiền toái cho Lâm Minh là khẳng định...

Chu Ngọc phi thường hiểu biết đối với Giang gia Giang Thủy Vô Ngân, liếc mắt một cái nhìn ra cảnh giới thân pháp Giang Bân.

Ngay tại thời điểm không ít người xem lo lắng cho Lâm Minh, Giang Bân xuất kiếm, chuẩn xác mà nói, là mười mấy Giang Bân đang xuất kiếm.

Mười mấy lợi kiếm đồng thời giơ lên cao, hàn quang bắn ra bốn phía, chân nguyên dày đặc ngưng tụ ở mũi kiếm, hình thành kiếm quang hóa thực chất mắt thường có thể thấy được!

- Ân, chân nguyên hóa hình!

Không ít người xem đang ngồi phát ra một tiếng thét kinh hãi, chân nguyên hóa hình bình thường chỉ có võ giả Ngưng Mạch kỳ mới có thể thi triển, mà Giang Bân chỉ có Luyện Cốt đỉnh phong.

- Nguyệt Độ Hoành Giang!

Giang Bân hét lớn một tiếng, thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền đến, mười mấy khẩu lợi kiếm đâm thẳng mặt Lâm Minh, một chiêu này mang theo khí thế gió nổi mây phun, chân nguyên bắt đầu khởi động giống như nước lũ!

Mưa kiếm dày đặc như vậy khiến không ít người xem căng thẳng trong lòng, làm sao trốn được?

Nguyệt Độ Hoành Giang là một trong ba sát chiêu Giang gia kiếm pháp, tuy rằng Giang Bân hạ thấp Lâm Minh, nhưng chân chính động thủ hắn không không dám khinh địch chút nào!

- Hảo kiếm pháp, kiếm như nước sông, vô khổng bất nhập, Nguyệt Độ Hoành Giang cùng Giang Thủy Vô Ngân này phối hợp gần như không trốn thoát, xem Lâm Minh như thế nào...

Lương Long mới nói một nửa, lại trực tiếp im lặng.

Hắn trơ mắt nhìn Lâm Minh ngay cả Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cũng chưa thèm xuất ra, chỉ mạnh mẽ tiến lên trước một bước, đánh ra một quyền!

Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Ầm!

Viên gạch dưới chân Lâm Minh trực tiếp bị chấn nổ tung, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động bùng nổ ra, giống như Giao Long hung lệ đánh về phía Giang Bân.

Nếu nói kiếm Giang Bân là nước sông thao thao, như vậy chân nguyên Lâm Minh chấn động chính là mãnh long quá giang!

Phốc!

Mười mấy hư ảnh Giang Bân trực tiếp vỡ nát, chủ thân Giang Bân bị Lâm Minh đánh trúng một quyền, thân thể như như diều đứt dây bay ngược đi ra ngoài, lăng không phun ra một ngụm máu tươi, ngã thật mạnh trên mặt đất, kiếm đều bị đánh bay.

Võ giả bị trọng thương, không thể quăng kiếm, nhưng Giang Bân thật sự không giữ được, kiếm truyền đến lực chấn động cuồng mãnh đánh rách hổ khẩu hắn tả tơi!

Trơ mắt nhìn Giang Bân bay khỏi Diễn Võ trường, toàn trường ồ lên một mảnh.

Tuy rằng bọn họ cảm thấy Lâm Minh hẳn là thắng, nhưng không nghĩ tới thắng hoàn toàn như vậy, hơn nữa thoạt nhìn Giang Bân cũng không giống bao cỏ, nhưng lại bị Lâm Minh đánh bay như bao cỏ, thậm chí ngay cả Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đều không dùng đến.

Mộ Dung Tử xem ngây người, nàng thì thào lẩm bẩm:

- Lúc này mới hai tháng a, đầu gia súc này như thế nào lại tiến bộ nhiều như vậy? Còn có để người khác sống không?

Chương 227: Thực lực Lăng Sâm cường đại

Lương Long không ngậm được miệng lại, hạt thông cũng không rơi xuống, nhớ tới vừa rồi chính mình ngôn luận một phen, hắn chỉ cảm thấy trên mặt phát sốt, còn nói hắn cũng muốn lên sân khấu thử xem bản sự Lâm Minh, hiện tại nhìn lại, chỉ sợ lên sân khấu kết cục cũng gần như Giang Bân đi, Lương Long quả thật mạnh hơn Giang Bân, nhưng không hơn bao nhiêu.

Đây đúng thật là võ giả Luyện Cốt đỉnh phong sao? Ít nhất có thực lực võ giả Ngưng Mạch trung kỳ đi.

Lương Long nuốt một ngụm nước miếng, không kìm nổi nhìn thoáng qua Chu Ngọc bên cạnh, đã thấy Chu Ngọc mặt trầm như nước, ánh mắt âm trầm, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Cầm Tử Nha ở trên chủ tọa khẽ gật đầu, trên mặt không che giấu được tươi cười, lần này Lâm Minh ra ngoài lịch lãm, thực lực đề cao quá lớn, nếu là hai tháng trước, thời điểm Lâm Minh chỉ có Dịch Cân kỳ, cũng không phải là đối thủ của Giang Bân.

- Hắc hắc, tiểu tử này nói không chừng có còn con bài chưa lật, thật sự chờ mong.

Tôn Hữu Đạo ở một bên vuốt râu, trên mặt cũng tràn đầy tươi cười, đến tuổi cùng tu vi như hắn, chính mình vô vọng đột phá, như vậy có thể mang ra học sinh xuất sắc, chính là vui mừng lớn nhất của Tôn Hữu Đạo.

- Lâm Minh thắng!

Trưởng lão trọng tài trận đấu cũng sửng sốt một hồi lâu, mới tuyên bố kết quả trận đấu, là trưởng lão nội phủ Thất Huyền võ phủ, hắn biết rõ ràng thực lực Giang Bân, tuy rằng tu vi là Luyện Cốt đỉnh phong, nhưng hắn hoàn toàn có thể giao thủ cùng võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu nhất mà không xuống hạ phong.

Hiện tại lại bị Lâm Minh một chiêu đánh bại, chẳng phải ý nghĩa Lâm Minh ít nhất có thể miểu sát võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu nhất? Luyện Cốt đỉnh phong miểu sát Ngưng Mạch kỳ, đây là khái niệm gì?

Vậy chờ hắn đến Ngưng Mạch kỳ, có phải có thể miểu sát chính mình hay không?

Nhìn Lâm Minh thật sâu một cái, trọng tài tuyên bố:

- Trận thứ hai, Lăng Sâm chiến Triệu Kế Phong!

Trận đấu trận thứ hai sắp bắt đầu, Giang Bân đã bị vào tổ bại, tuy nhiên xem tình huống của hắn, vào tổ bại cũng không tốt. Hắn không có khả năng tiến vào tiếp.

- Ngươi nên lên sân khấu!

Thác Khổ thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Lăng Sâm:

- Xem ra lần tổng tông hội võ này ta không hy vọng đi, ta khẳng định không đánh lại ngươi, hiện tại nhìn Lâm Minh, ta còn theo không kịp, ai, ta tốt nghiệp xong chuẩn bị tòng quân.

Tuy rằng Thác Khổ lắc đầu thở dài, nhưng trên mặt còn tươi cười, cũng không phải đặc biệt chán nản. Kỳ thật từ lúc Lâm Minh trở về, thời điểm Thác Khổ biết tu vi Lâm Minh đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, hắn dự cảm chính mình sẽ không là đối thủ Lâm Minh, chỉ là không nghĩ tới chênh lệch lớn như vậy.

- Ân, ta tốt nghiệp xong cũng sẽ tòng quân, nơi đó thích hợp với ta.

Lăng Sâm yên lặng rút ra trọng kiếm, hắn không có Tu Di giới, trọng kiếm luôn luôn đeo ở trên lưng. Hắn dùng phương thức này không ngừng tôi luyện độ phù hợp chính mình với kiếm, cuối cùng đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất.

- Lão Lăng, đối phó Lâm Minh chỉ có thể nhìn ngươi, ta cảm thấy ngươi còn có thể đánh.

Thác Khổ nhìn Lâm Minh một cái, nói với Lăng Sâm.

Lăng Sâm trầm mặc không nói, nếu vừa rồi là thực lực Lâm Minh chân chính. Hắn quả thật có thể đánh một phen, thậm chí có thể thắng lợi, nhưng đây là thực lực Lâm Minh chân chính sao?

Chỉ sợ hắn còn có rất nhiều con bài chưa lật không sử dụng không muốn người khác biết.

Sâu không lường được!

Đây là cảm giác lúc này Lăng Sâm trong lòng đối với Lâm Minh.

Lăng Sâm lên sân khấu xong. Lập tức hấp dẫn tất cả người xem ở đây chú ý, đây chính là đại sư huynh Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ, mấy năm qua, hắn ổn định ngồi ở vị trí này, bất kể Trương Quan Ngọc hay là Thác Khổ. Đều xa xa không phải đối thủ của hắn, nhưng Lăng Sâm đến tột cùng mạnh bao nhiêu. Mọi người không rõ ràng lắm, chỉ là nghe đồn hắn với thực lực Dịch Cân đỉnh phong thắng được võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu nhất.

Hiện tại Lăng Sâm đột phá Luyện Cốt kỳ, thực lực sẽ đạt tới độ cao nào?

Trong lòng mọi người đều tràn ngập chờ mong, bao gồm Lâm Minh cũng đặc biệt chú ý, tuy rằng tu vi Lăng Sâm tiến triển chậm, nhưng một bước một cái dấu chân, tích súc rất lớn.

Tu La võ ý của Lăng Sâm đối với tu luyện không có cống hiến gì, Nhưng ở phương diện rèn luyện sức chiến đấu của võ giả, lại có thể phát huy hiệu quả đến mức tận cùng.

Điểm này Không Linh võ ý tuyệt đối không kịp.

- Lăng Sâm.

Ở trên Diễn Võ trường, Lăng Sâm yên lặng nhìn đối thủ, báo ra tên chính mình, trong thanh âm mang theo một cỗ sát khí lạnh như băng.

- Gia tộc họ Triệu, Triệu Kế Phong!

Thanh âm Triệu Kế Phong tự giới thiệu có chút nhỏ, sau khi đồng bạn bị đánh bay, Triệu Kế Phong cũng mất đi tự tin, chống lại Lăng Sâm hắn hoàn toàn không nắm chắc.

- Con bà nó, Lâm Minh kia chính là biến thái, ta khẳng định không phải đối thủ của hắn, trận này đối chiến Lăng Sâm ta không thể thua nữa, nếu bị thua thì coi như hết.

Triệu Kế Phong lẩm bẩm trong lòng, đao trong tay cầm thật chặt vài phần.

Tuy rằng hắn không trông cậy vào lấy được thành tích ở trong hội võ tổng tông, nhưng Chu gia Chu Ngọc cùng Lương gia Lương Long đều tham gia hội võ, hắn bị thua, đó chính là sỉ nhục của gia tộc, về sau hắn ở gia tộc sẽ không ngẩng đầu lên.

Nghĩ đến đây, Triệu Kế Phong cắn răng một cái, liều mạng!

Trọng tài đi lên đài, lớn tiếng tuyên bố:

- Quy tắc ta sẽ không lập lại, hiện tại bắt đầu trận đấu!

Vừa dứt lời, Triệu Kế Phong lao ra một bước, Hậu Bối đao trong tay lóe ra ra hào quang tối đen như mực, thân đao kéo dài một lần, đạo hào quang này lại bị kéo dài tới mười mấy trượng, ánh đao hình cung, từ xa nhìn lại, dường như một ánh trăng thật lớn màu đen đột nhiên buông xuống nhân gian.

- Lạc Nguyệt Trảm!

Triệu Kế Phong quát lên một tiếng lớn, hai tay nắm chặt Hậu Bối đao, nhằm ngay Lăng Sâm hung hăng chém xuống! Một đao này che khuất ánh mặt trời, dường như màn đêm hạ xuống!

Ánh mắt Lăng Sâm ngưng lại, trọng kiếm trong tay chém ra, hắn huy kiếm rất chậm, mắt thấy căn bản không đuổi kịp Lạc Nguyệt Trảm của Triệu Kế Phong, nhưng ngay tại trong nháy mắt đao kiếm tương giao, một màn khiến người ta khó hiểu đã xảy ra.

Thân thể Triệu Kế Phong đột nhiên dừng một chút, mà kiếm Lăng Sâm lại huy đến trước mắt Triệu Kế Phong.

“Coong!”.

Thanh âm vô cùng giòn tan vang lên, bán nguyệt trảm của Triệu Kế Phong dường như một khối thủy tinh bị đánh vỡ, vô số mảnh vỡ màu đen bay ra!

Thân thể Triệu Kế Phong chấn động, như bao tải ngã xuống từ giữa không trung, ngã thật mạnh trên mặt đất, hắn không bị kiếm khí Lăng Sâm chém trúng, cũng không chịu vết thương gì trên da thịt, càng không thấy hộc máu, nhưng ngã trên mặt đất lại không thể đứng dậy.

Lăng Sâm thu trọng kiếm trở về trên lưng, xoay người bước đi, cũng thèm liếc mắt Triệu Kế Phong một cái.

Người xem toàn trường đều có chút trợn tròn mắt, kiếm quang Lăng Sâm rõ ràng không dừng ở trên thân Triệu Kế Phong, như thế nào lại đánh ngã hắn xuống đất không dậy nổi?

Lương Long, Chu Ngọc lại bất động, Lâm Minh khẽ nhíu mày, linh hồn lực hắn cường đại, độ cảm giác mẫn tuệ sâu sắc hơn xa thường nhân, vừa rồi hắn cảm giác được, Lăng Sâm dường như thả ra sát khí hóa thực chất đột nhập vào trong cơ thể Triệu Kế Phong, đánh hắn thành nội thương!

- Trận thứ hai, Lăng Sâm thắng!

Trọng tài dùng cảm giác tra xét một chút tình huống của Triệu Kế Phong, cũng không lo ngại, sau đó tìm vài người đỡ Triệu Kế Phong xuống phía dưới.

Theo trọng tài tuyên bố, toàn trường ồ lên, thắng lợi này? Một chiêu thu phục, binh cũng chưa đụng tới Triệu Kế Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghe người xem chung quanh hưng phấn nghị luận, Lương Long cùng Chu Ngọc mặt mũi đều có chút không nhịn được. Hiện tại ngược lại may mắn không vài người nhận thức bọn họ, tự nhiên cũng không biết thân phận đệ tử hạch tâm của gia tộc tu võ, nếu không thật sự phải tìm lỗ đất nứt chui vào.

Liên tiếp hai trận, hai con cháu tứ đại gia tộc toàn bộ bị đào thải, lại còn bị bại ở ngay chiêu đầu!

Lâm Minh lợi hại cũng thôi, Lăng Sâm như thế nào cũng biến thái như vậy!? Thực lực hai người Lương Long cùng Chu Ngọc chưa chắc mạnh hơn so với Triệu Kế Phong cùng Giang Bân, nhưng bất kể Lâm Minh hay là Lăng Sâm, đều có thể thu phục bọn họ trong nháy mắt.

“Lăng Sâm này đúng là cho ta một cái kinh hỉ”.

Cầm Tử Nha nhìn bóng dáng Lăng Sâm, âm thầm kinh hãi, hắn vốn nghĩ Lăng Sâm sẽ không là đối thủ Lâm Minh, nhưng hiện tại xem ra, hai người có thể chiến một trận!

“Hẳn là Sát lục khí! Lăng Sâm vô tình không muốn, trong lòng chỉ có giết chóc, đây là tâm ma của võ đạo chi tâm, nhưng là vũ khí tốt nhất, sát khí ngưng hóa thành thực chất, thế cho nên có thể trực tiếp công kích, lúc trước sở dĩ hành động Triệu Kế Phong dừng một chút, chính là bị sát khí Lăng Sâm bắt buộc, thực lực phát huy không đủ.

Tôn Hữu Đạo sống hơn một trăm tuổi, tuy rằng thực lực bản thân không tính đỉnh cao, nhưng kinh nghiệm thập phần phong phú, liếc mắt một cái liền nhìn ra phương pháp Lăng Sâm công kích.

Cầm Tử Nha nói:

- Không chỉ như thế, Lăng Sâm ngưng tụ sát khí ở bốn phía, hình thành một loại lĩnh vực sát khí thủ hộ cùng loại, nếu thực lực không đủ, ngay cả sát khí thủ hộ đềucông phá được! Có thể tự nghĩ ra loại chiêu thức này, ngộ tính Lăng Sâm rất cao! Trách không được thực lực hắn tăng trưởng nhanh như vậy! Vài năm không có chú ý Lăng Sâm, không nghĩ tới, thực lực của hắn đã trưởng thành đến loại tình trạng nảy!

- Hắc hắc, cái này có thể thấy được, vốn tưởng rằng Lâm Minh chiến Lăng Sâm chính là chiến đấu nghiêng về một bên, xem ra hiện giờ khó nói, ngươi nói bọn họ ai có thể thắng?

Cầm Tử Nha lắc đầu:

- Không biết, vừa rồi chiến một trận, Lăng Sâm cùng Lâm Minh cũng chưa đem hết toàn lực, phải xem ai che giấu thực lực nhiều hơn, con bài ai chưa lật lợi hại hơn, lần này đi tổng tông, ta chuẩn bị đặc biệt hướng tổng tông xin để Lăng Sâm trở thành đệ tử hạch tâm, ai, đáng tiếc Lăng Sâm, cái gì cũng tốt, chỉ là thiên phú tu võ bình thường, tu vi tiến triển quá chậm...

Hiện giờ Lăng Sâm đã hai mươi mốt tuổi, vẻn vẹn chỉ là Luyện Cốt kỳ, đến Ngưng Mạch kỳ ít nhất phải hai mươi tư, hai mươi lăm, Hậu Thiên sẽ hơn ba mươi tuổi, đợi Hậu Thiên đỉnh phong chỉ sợ phải bốn mươi, năm mươi tuổi, lúc này mới tấn công Tiên Thiên đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất.

Theo một trận chiến của Lăng Sâm chấm dứt, trận đấu dự tuyển tiến vào đợt thứ hai.

Lâm Minh sắp va chạm với Lăng Sâm, Thác Khổ, người xem toàn trường nhớ tới tính thắng lợi áp đảo vừa rồi của Lăng Sâm, đều bị kích động vô cùng.

Thiên Vận quốc thêm một tuyệt đỉnh cao thủ, hơn nữa để cho người khác kích động chính là, kế tiếp sẽ là Lăng Sâm quyết đấu cùng Lâm Minh!

Đây là một trận long tranh hổ đấu! Ngẫm lại khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Mặc dù hai tướng quân ở đây cũng kích động, đến vị trí như bọn họ đã trải qua vô số chém giết sinh tử, đã rất ít có chuyện gì có thể dẫn tới bọn họ kích động.

Mà giờ khắc này, bọn họ lại tìm được tình cảm mãnh liệt lúc trước còn trẻ mới có. Hai thiên tài đỉnh cấp va chạm, đến tột cùng ai thắng ai thua?

Trấn quốc nguyên soái Tần Tiêu cũng càng xem Lâm Minh càng thích thú, nếu không phải lúc trước cháu gái đã nói qua, ở trước Tiên Thiên, quyết không lo lắng chuyện kết hôn, hắn đều muốn có thể chiêu Lâm Minh vào làm tôn nữ tế hay không.

Chương 228: Chiến thác khổ

- Đợt so tài thứ hai ngay lập tức bắt đầu, hai các ngươi cần nghỉ ngơi sao?

Trọng tài trưởng lão hỏi tượng trưng Lâm Minh cùng Lăng Sâm, kỳ thật hắn biết hai người căn bản không mất nhiều khí lực, tám thành không cần phải nghỉ ngơi.

Quả nhiên, Lăng Sâm cùng Lâm Minh cùng nhau lắc đầu.

- Ân, vậy bắt đầu đợt thứ hai đi.

Trọng tài trưởng lão rút thăm, hộp rút thăm kỳ thật chỉ có hai cái, một cái là chiến, một cái là luân không, Thác Khổ đã tái qua luân không, ngầm thừa nhận là chiến, rút thăm chiến cùng Lăng Sâm hay Lâm Minh.

Lúc này Thác Khổ nói:

- Không cần rút, chỉ còn ba người, ta không đánh lại ai, tuy nhiên ta còn muốn đánh một trận cùng Lâm Minh, đây là dự định lúc trước đã quyết.

Thác Khổ nói xong nhìn về phía Lâm Minh:

- Thế nào Lâm sư đệ, chúng ta lên sân khấu, thế nào? Bích Linh đan của ngươi phải đánh bại ta mới có thể lấy đó!

Lâm Minh ha ha cười, nói:

- Có gì không thể?

- Thống khoái, vậy đến đây đi!

Thác Khổ nói xong nhảy lên Diễn Võ trường, đồng thời rút ra côn tám xích, Tử Ô Đạn Thiết tạo ra thân côn to như trứng gà, hai bên gắn kim cô, kim cô có thể phòng ngừa binh khí địch nhân linh hoạt tiến vào làm thương tới tay.

Lâm Minh vừa thấy, trầm ngâm một chút, rút ra Tu Quán Hồng thương trong Di giới, từ sau khi có Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, hắn đã rất lâu không cần Quán Hồng thương.

Bảo khí côn thương tìm quá khó khăn, hơn nữa ở còn phải cam đoan đủ co dãn, nhiều năm qua như vậy, Thác Khổ luôn luôn dùng Tử Ô Đạn Thiết côn.

Thác Khổ nhìn thấy Lâm Minh đổi thương, cười ha ha nói:

- Lâm sư đệ, không cần nhường ta ở binh khí, nói thật, hôm nay ta lên đài sẽ không chuẩn bị luận võ với ngươi.

- Ân?

Lâm Minh ngẩn ra:

- Không thể so võ so cái gì?

Thác Khổ cười hắc hắc, nói:

- So khí lực!

Thanh âm hắn vang dội, nói ra một câu này, toàn trường đều nghe được rõ ràng, Mộ Dung Tử nghe xong dở khóc dở cười, không thể so võ thì so khí lực. Đây không phải rõ ràng Lâm Minh chịu thiệt sao. Thác Khổ trời sinh thần lực, tu luyện cũng là rèn luyện loại công pháp hình lực lưỡng, hắn luôn luôn là đệ tử lực lượng mạnh nhất của Thất Huyền võ phủ.

Mà tuy rằng khí lực Lâm Minh cũng không nhỏ. Nhưng như thế nào so được với Thác Khổ, nàng không kìm được nói với Bạch Tĩnh Vân:

- Thác Khổ này là một con đại tinh tinh, bình thường nhìn thành thật. Không nghĩ tới gian trá như vậy, tuy rằng Lâm Minh là gia súc, nhưng gia súc cùng tinh tinh so khí lực khẳng định không bằng...

Bạch Tĩnh Vân tức giận liếc mắt Mộ Dung Tử một cái, cười nói:

- Nếu Thác Khổ nói như vậy, khẳng định đã buông tha cho trận luận võ này, chỉ là muốn so tay nghề một trận cùng Lâm Minh ở lực lượng thân thể thôi.

Quả nhiên theo như lời Bạch Tĩnh Vân, Thác Khổ nói:

- Lâm sư đệ, luận thực lực, ta kém ngươi nhiều lắm, cho nên trận luận võ này ta nhận thua trước thời hạn.

- Ta tốc độ không được. Lực công kích không được, tu vi không được, nhưng mà duy chỉ có lực lượng thân thể là thứ tốt nhất, ta biết Lâm sư đệ ngươi cũng am hiểu, lúc trước thời điểm ngươi tiến Thất Huyền võ phủ đã bị cho rằng là trời sinh thần lực, về sau phương thức chiến đấu của ngươi cũng phần lớn là cứng đối cứng. Lúc ấy ta đã nghĩ, chờ ngươi chừng nào thì tu vi giống ta, chúng ta nghiêm túc so tay nghề lực lượng thân thể một chút, nhìn xem rốt cuộc ai là lực lượng thứ nhất Thất Huyền võ phủ! Thế nào?

Thác Khổ nói xong, tùy ý múa côn trong tay, Tử Ô Đạn Thiết côn ở trong tay hắn lại như một cây dây mây, tùy ý biến hình.

Lâm Minh thấy một màn như vậy, cười to nói:

- Được, chúng ta liền so khí lực! Tuy nhiên ta không chiếm tiện nghi của ngươi, trận luận võ này chúng ta xem khí lực ai lớn thì người đó thắng!

Thác Khổ ngẩn ra, ngay sau đó nói:

- Cái này không cần, ta còn chờ mong ngươi quyết chiến cùng Lăng Sâm, nếu ta đánh cùng hắn, vậy không có ý nghĩa, ta không biết bị hắn ngược đãi bao nhiêu lần, ta cũng không muốn ở trước công chúng lại bị hắn ngược đãi thêm một lần.

Thác Khổ nói xong cười ha ha đứng lên, Lâm Minh cũng cười, nói:

- Ngươi nói như vậy, cảm thấy so với khí lực ta khẳng định bại bởi ngươi?

- Ta cũng không nói ngươi thất bại, tuy nhiên...

Thác Khổ nói tới đây cười giảo hoạt, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề:

- Tuy nhiên ta thắng có thể tính khá lớn.

- Ha ha, nhiều lời vô ích, chúng ta liền xem!

Lâm Minh nói xong, run lên Quán Hồng thương trong tay, Quán Hồng thương tám xích giống như lò xo kịch liệt.

- Hây!

Thác Khổ hét lớn một tiếng, quần áo trên thân hắn trực tiếp bị chấn tan bay vụt đi bốn phía, lộ ra một thân cơ thể rắn chắc như đá hoa cương.

Thác Khổ thân cao gần chín xích, ở trước mặt người khác ánh mặt trời đều có thể che khuất, giống như thiết tháp, nam nhân Thiên Vận quốc bình thường thân dài bảy xích tự xưng đường đường nam nhi bảy xích, thân cao xem như không tồi, nhưng dù người như vậy đứng ở trước mặt Thác Khổ, chỉ miễn cưỡng đủ đến bả vai mà thôi.

Theo Thác Khổ phát lực, cơ thể hắn phát ra âm thanh nổ vang, ngực to như khạp nước, đùi to bằng cái thùng nước, gân xanh trên làn da uốn lượn vặn vẹo giống như con giun, hình thể khoa trương như thế, người ở đây xem từng đợt cả kinh, quả thực chính là một con gấu!

- Đến!

Thác Khổ đạp một cước tạo thành một cái trung bình tấn, chỉ nghe một tiếng ầm ầm, một cước này trực tiếp giẫm tan viên gạch dưới chân.

Lâm Minh không kìm được ngợi khen chậc chậc, viên gạch Diễn

Võ trường trải qua gia công đặc thù, vô cùng cứng rắn, lại bị Thác Khổ tùy ý một bước chỉ bằng lực lượng thân thể đạp vỡ, quả thật là trời sinh thần lực!

Hắn cũng cởi áo, lộ ra một thân cơ thể cân xứng rắn chắc, so sánh với da thịt Thác Khổ thô ráp rắn chắc như đá hoa cương, thân thể Lâm Minh có vẻ có chút non mịn.

Luyện võ bốn năm, gió thổi dầm mưa dãi nắng cộng thêm vô số lần đóng cọc, giải cốt, trên thân, trên tay Lâm Minh cũng để lại không ít vết sẹo, tuy nhiên khi hấp thu đại lượng huyết lực, lại tái qua vài lần tẩy cân phạt tủy, những vết sẹo lại chậm rãi biến mất, hiện tại Lâm Minh nhìn qua giống như một thiếu gia nhà giàu chưa trải qua việc nào.

Lâm Minh mười sáu tuổi, tính trẻ con trên mặt dần dần biến mất, cộng thêm một thân cơ thể cân xứng, rất dễ dàng khiến người khác xem nhẹ tuổi hắn, hơn nữa vốn tướng mạo Lâm Minh mặc dù không nói phong thần như ngọc, nhưng vẫn hơn người, một ít cô gái không kìm nổi phát ra tiếng thét chói tai.

- Một đám mê trai!

Mộ Dung Tử khinh thường bĩu môi.

Bạch Tĩnh Vân cười mà không nói, tuy nhiên nàng cũng nhận thức đồng quan điểm Mộ Dung Tử, Thiên Vận quốc không có khả năng lưu lại Lâm Minh, hắn chung quy phải rời khỏi nơi này.

Lâm Minh cùng Thác Khổ ở trên đài, dáng người hoàn toàn kém xa, điều này làm cho không ít người ở đây không kìm được lo lắng, Lâm Minh có thể thắng lực lượng con gấu này sao?

Lâm Minh tay phải cầm thương, cánh tay dựa vào thân thương, khuỷu tay áp ghim đuôi thương, Quán Hồng thương vươn lên, bày thức mở đầu Thiết Kiều Lan Giang.

- Cẩn thận!

Hai chân Thác Khổ mạnh mẽ giẫm một bước xuống mặt đất, trực tiếp làm vỡ nền gạch, thân thể hắn giống như một chiếc chiến xa vọt lên. Hai tay nắm chặt Tử Ô Đạn Thiết côn, nhắm ngay Lâm Minh đột nhiên đập xuống.

Lâm Minh hoành Quán Hồng thương, nghênh đón Thác Khổ!

Ầm!

Lực lượng thật lớn đánh vào khiến hai chân Lâm Minh trực tiếp đạp nát mặt đất, hai người cũng không có dùng bất kỳ võ kỹ công pháp, hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể ẩu đả!

Chi kẽo kẹt dát...

Thiết côn cùng Quán Hồng thương phát ra thanh âm kim loại biến hình, cán thương cùng đầu côn đều đã thành một cây cung, dường như không chịu nổi gánh nặng, sắp bị đứt đoạn.

Lực lượng cường đại va chạm, khiến mặt đất dưới chân hai người sinh ra vết rạn như mạng nhện, người xem đều bị hết hồn, đây vẫn là lực lượng con người sao.

Lâm Minh cảm thụ được tình huống Quán Hồng thương trong tay, cũng không đành lòng dùng sức, hắn rõ ràng, nếu hắn bột phát ra toàn bộ lực lượng, tất nhiên sẽ tạo thành tổn thương tính vĩnh cửu đối với Quán Hồng thương, cây thương này theo hắn lâu như vậy, thật sự không đành lòng phá nó.

- Đổi phương thức đi, so như vậy binh khí chúng ta đều chịu không được?

Tại đây dạng kịch liệt so đấu, Lâm Minh có thể bình tĩnh nói chuyện, hiển nhiên còn lưu thủ.

- Chính hợp ý ta, ngươi nói so như thế nào?

- Không cần binh khí, trực tiếp đấu sức đi.

Thác Khổ nghĩ nghĩ, ồm ồm nói:

- Ta lớn hơn ngươi, nếu trực tiếp đấu sức, ngươi không chiếm tiện nghi, không bằng chúng ta dùng bia đá trắc lực, trực tiếp nhất!

- Bia đá trắc lực? Có thể!

Thác Khổ nói đến bia đá trắc lực, Lâm Minh cũng muốn biết lực lượng thân thể cực hạn chính mình là bao nhiêu, hắn không biết đã bao lâu không đụng tới bia đá trắc lực.

Một trận luận võ, chuyển biến ly kỳ dùng đến bia đá trắc lực tỷ thí, người xem ở đây đều tò mò, lực lượng cực hạn hai người này rốt cuộc là bao nhiêu.

- Trưởng lão trọng tài, có thể chuẩn bị bia đá trắc lực cho chúng ta không?

Lâm Minh lên tiếng hỏi.

- Đương nhiên là có thể.

Phòng trắc lực Thất Huyền võ phủ ngay cách đó không xa, trưởng lão trọng tài phân phó một tiếng, hai võ giả liền chạy đi.

- Hắc hắc, bia đá trắc lực, ta nhớ rõ tiểu Thác Khổ Tử này một năm trước có thể đánh ra thành tích tám ngàn cân, khi đó hắn mới mới vào Luyện Cốt kỳ, tu vi không đủ, chân nguyên Luyện Cốt mới vừa mới bắt đầu mà thôi, hiện tại hắn đã là Luyện Cốt trung kỳ, chân nguyên Luyện Cốt đại thành, lần này chỉ sợ đánh ra hơn chín ngàn cân, chín ngàn cân a, chậc chậc, cho dù là võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, lực lượng thân thể cũng chỉ tám ngàn cân mà thôi, tiểu tử Lâm Minh này bị Thác Khổ lừa gạt rồi.

Tôn Hữu Đạo cười vuốt râu.

Lực lượng thân thể tăng lên không dễ, từ mới vào Luyện Cốt kỳ đến Luyện Cốt trung kỳ, chân nguyên lực tăng lên mấy lần, nhưng lực lượng thân thể tăng trưởng ít đi.

Cầm Tử Nha cũng cười mà không nói, đối với Thác Khổ mà nói, thắng thua trên thực lực đã không trọng yếu, hắn muốn chỉ là danh hào lực lượng thân thể thứ nhất của Thất Huyền võ phủ.

Hắn phải tranh đoạt.

- Khí lực Lâm Minh cũng không nhỏ, hắn có thể đánh ra bao nhiêu, ta cũng rất chờ mong.

Bia đá trắc lực rất nhanh liền trình diện, dùng trận pháp trói buộc cố định ở trên lôi đài, bia đá trắc lực màu đen lẳng lặng ở trung ương, tinh thạch trụ trong tấm bia đá cao một trượng hai xích, một xích đại biểu một ngàn cân.

Thác Khổ cười đi lên đài:

- Lâm sư đệ, ta đến trước.

- Được, ngươi đến trước.

Chương 229: Vạn cân

Theo Thác Khổ lên sân khấu, nguyên bản Diễn Võ trường tiếng động lớn nháo nhác lập tức im lặng, Thác Khổ đi đến trước bia đá trắc lực, tay phải nắm Tử Ô Đạn Thiết côn mạnh mẽ thả xuống phía dưới, chỉ nghe ầm một tiếng, thiết côn trực tiếp phá vỡ viên gạch, cắm ở trên mặt đất.

Thác Khổ vuốt ve nắm tay, khớp xương phát ra tiếng vang bùm bùm giống như đá tảng vỡ.

Chậm rãi làm thế trung bình tấn, Thác Khổ hít sâu mấy hơi thở, để khí tức đạt tới trạng thái hoàn toàn vững vàng, giờ khắc này, hắn tựa như một đầu hùng sư nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tất cả người xem, bao gồm mấy đại tướng quân, còn có đám người Lương Long, Chu Ngọc, đều nín thở đợi Thác Khổ ra tay.

Kẽo kẹt!

Theo khớp xương lại nổ vang, Thác Khổ nắm chặt hữu quyền, nâng lên rồi sau đó chậm rãi kéo lại.

- A!

Thác Khổ đột nhiên một tiếng hét to đánh ra một quyền, chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, toàn bộ bia đá trắc lực đều bị đánh chấn động, dường như muốn vỡ tan, hào quang tinh thạch trụ giống như suối phun vọt chín xích năm tấc, chín ngàn năm trăm cân!

Toàn trường ồ lên, thành tích này đã vượt qua cực hạn võ giả Luyện Thể kỳ, mặc dù là võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong, cũng chỉ đánh ra thành tích tám ngàn cân mà thôi.

Bao gồm võ giả Hậu Thiên, cũng khó vượt qua chín ngàn cân, bởi vì võ giả đến hậu kỳ, cậy vào chân nguyên, mà lực lượng tăng trưởng có một cực hạn, sau khi đến gần cực hạn này liền khó có thể gia tăng tiếp.

Mọi người không kìm được nhìn về phía Lâm Minh, quả thật Lâm Minh một lần với lực lượng mạnh mà trứ danh, nhưng chín ngàn năm trăm cân, quả thực giống như một ngọn núi lớn, muốn vượt qua quá khó khăn!

- Lâm sư đệ, tới phiên ngươi.

Thác Khổ nắm tay. Đối với thành tích này hắn phi thường vừa lòng, thời điểm lúc trước chính hắn thí nghiệm, thành tích tốt nhất cũng là chín ngàn năm trăm cân mà thôi.

Lâm Minh đi lên tràng, một bàn tay đỡ lấy tam bia đá lắc lắc, kiểm tra đo lường cường độ pháp trận trói buộc một chút, cảm giác còn có thể chịu đựng lực lượng của chính mình.

Mọi người đều ngừng thở, cùng đợi Lâm Minh công kích, xem hắn rốt cuộc có thể đánh ra thành tích bao nhiêu.

Lâm Minh buông lỏng tâm thần, thân thể giống như một cây cung lỏng xuống dưới. Hỗn Độn Cương Đấu kinh vốn chính là một quyển công pháp luyện thể, tu luyện nó, chân nguyên dày đặc. Lực lượng cường đại, đối với Hỗn Độn Cương Đấu kinh mà nói, nhân thể không tồn tại cực hạn, sau Ngưng Mạch là Tôi Tủy, sau Tôi Tủy mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, đến lúc đó nhân thể đối ứng với thiên địa, chỉ dựa vào lực lượng thân thể có thể khai sơn nứt địa.

Đương nhiên, Lâm Minh cách bậc cảnh giới này còn xa. Tuy nhiên mấy tháng này hắn hấp thu đại lượng huyết lực, cộng thêm luyện thể ở trong thí luyện sinh tử, khí huyết trong cơ thể hắn đã cuồn cuộn. Lượn lờ không dứt, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng tính bùng nổ, không phát tiết ra, ngược lại khó chịu.

Hít sâu một hơi, trọngáp đến trên đùi, cột sống cong lên, giống như cung chứa đầy. Quát lên một tiếng lớn, Lâm Minh mạnh mẽ nhảy ra một bước, thân thể như sư tử vồ thỏ vọt tới trước, nắm tay dường như Giao Long rời bến, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay, mãnh liệt va chạm ở trên bia.

Ầm!

Lực lượng vạn cân bùng nổ, quyền bá đánh xuống sinh ra vết rạn, tấm bia đá màu đen chấn động kịch liệt, trong nháy mắt thủy tinh trụ vọt tới một trượng hai xích, mà nơi này cũng là phạm vi đong đo cực hạn của bia đá trắc lực!

Coong!

Theo một tiếng vang nhỏ dường như thủy tinh vỡ nát, thủy tinh trụ nổ tung, vô số bột phấn Chân Nguyên thạch giống như sao đầy trời bay lả tả xuống dưới!

Trong nháy mắt, người xem toàn trường đều trợn tròn mắt.

- Đánh nát tinh thạch trụ?

- Tinh thạch trụ này có thể trắc đến lực lượng mười hai vạn cân, lại bị đánh nát?

Cầm Tử Nha cũng vô cùng kinh ngạc, luôn nói Lâm Minh là trời sinh thần lực, nhưng rốt cuộc thần lực tới trình độ nào không ai rõ ràng, Đánh nát tinh thạch trụ mười hai vạn cân, lực lượng này ít nhất cũng phải trên mười ba vạn cân đi!

Chỉ dựa vào lực lượng thân thể đạt tới mười ba vạn cân, đừng nói ở Thiên Vận quốc, mặc dù toàn bộ Thiên Diễn đại lục cũng ít gặp! Bởi vì sau khi võ giả đến Tiên Thiên, lực lượng cơ bản sẽ không gia tăng nữa.

Mặc dù lấy một cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, lực lượng cũng sẽ không vượt qua một vạn cân.

- Chậc chậc, gia súc chính là gia súc, quả nhiên không thể dùng ánh mắt thường để xem, không biết hắn ăn cỏ khô gì lớn lên.

Mộ Dung Tử thật ra năng lực thích ứng rất mạnh, chỉ tán thưởng một chút, rất nhanh liền tiếp nhận chuyện này, mặc kệ ở trên thân Lâm Minh phát sinh sự tình gì nàng cũng không quá mức kinh ngạc, nếu có một ngày, Lâm Minh không hề làm ra chuyện vi phạm lẽ thường, ngược lại sẽ khiến Mộ Dung Tử kinh ngạc đi.

Tuy nhiên, lúc này, Bạch Tĩnh Vân ở bên cạnh Mộ Dung Tử, lại nhìn tấm bia đá màu đen trân trân xuất thần, kỳ thật lực lượng mười hai vạn cân đến mười ba vạn cân cũng không thể đại biểu sức chiến đấu mạnh đến đâu, chỉ có thể nói thể chất Lâm Minh đặc thù, trời sinh thần lực, hoặc là ăn thiên tài địa bảo gì tăng cường lực lượng, nhưng Bạch Tĩnh Vân luôn luôn có một loại cảm giác đặc biệt...

Lâm Minh nhất định còn có rất nhiều con bài chưa lật không muốn người biết! Thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ hiển lộ ra như vậy.

Nhưng lý trí nói cho nàng, cho dù Lâm Minh có thể miểu sát cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong, cũng không có khả năng tại loại tình huống kia giết chết Âu Dương Địch Hoa, tuy nhiên, bản thân Lâm Minh chính là tồn tại vi phạm lẽ thường, sự tình hắn làm được, có có thể theo lẽ thường đến đoán trước đâu?

Thác Khổ nhìn bột phấn Chân Nguyên thạch rơi đầy đất, còn có bia đá trắc lực màu đen bị nứt rạn, thở nhẹ một hơi, cười lắc đầu:

- Nhận thua, tâm phục khẩu phục! Ta cho dù đến Ngưng Mạch đỉnh phong, có thể đánh ra lực lượng mười hai vạn cân cũng là đỉnh thiên, căn bản không đánh nát tinh thạch trụ, thể chất Lâm sư đệ khiến ta không lời nào để nói!

Lâm Minh nói:

- Kỳ thật Thác Khổ sư huynh không cần nhất theo đuổi lực lượng, có thể suy nghĩ hạ chút công phu ở địa phương khác, lực lượng chung quy có cực hạn.

Đối với võ giả Thiên Diễn đại lục mà nói, nếu không hiểu mở ra Bát Môn Độn Giáp cùng Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy Luyện Lực vốn không có bất kỳ tiền đồ, Luyện Thể kỳ còn có chút tác dụng, nhưng sau khi chân chính tiến vào Hậu Thiên kỳ, lực lượng thân thể không đủ vạn cân lại không còn tác dụng quan trọng gì.

Thác Khổ thở dài:

- Cái này ta cũng biết, tuy nhiên lực lượng là sở trường của ta, các phương diện khác, ta không am hiểu, sau khi đột phá Ngưng Mạch kỳ rồi nói, về phần các thứ khác, ít hôm nữa mới lo lắng đi.

Thác Khổ đã hai mươi mốt tuổi, phỏng chừng phải hai mươi ba, hai mươi tư mới có thể đột phá Ngưng Mạch kỳ, tuổi này, đối với đại tông môn mà nói cơ bản mất đi giá trị bồi dưỡng, nhưng nếu buông tha cho tông môn ngược lại tòng quân, Thác Khổ nhất định trở thành một mãnh tướng đại sát tứ phương.

Tưởng tượng một chút hắn ở trên chiến trường, một côn đánh bay tướng lãnh địch quân cả người lẫn ngựa, cái loại mang đến tăng trưởng sĩ khí toàn trường này, nhưng võ giả chuyên tu chân nguyên bất kể như thế nào cũng không đạt được.

Tuy rằng Thác Khổ không được vào tông môn, nhưng nhất định cả đời vinh hoa phú quý, thậm chí danh liệt một trong mười đại tướng quân cũng không thành vấn đề, điều này coi như là cực hạn giới thế tục, trở thành tín ng của vô số quân sĩ Thiên Vận quốc.

Ở lại giới thế tục cũng tốt, an nhàn tôn quý, còn có vinh hoa phú quý một vài trăm năm có thể hưởng thụ, được người kính ngưỡng, thê thiếp thành đàn.

Tương phản, nếu theo đuổi võ đạo cực hạn, như vậy nhất định là một đường nhấp nhô! Tham gia bí cảnh, tìm cơ hội, tranh đấu, cửu tử nhất sinh! Tu luyện buồn tẻ chán nản, phải chịu đựng được tịch mịch, tuy rằng vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, nhưng hưởng thụ đồng thời cũng hủ hóa ý chí chiến đấu, đối với cao thủ võ đạo mà nói, một lần bế quan một vài chục năm không biết vị thịt, như vậy không có vấn đề.

Nếu muốn đấu tranh số mệnh, nên giãy giụa trong sinh tử Luân Hồi, nhất định phải chịu được loại thống khổ cùng tịch mịch này, hơn nữa sau khi Lâm Minh kết bạn với Mục Thiên Vũ, lại kiên định quyết tâm theo đuổi võ đạo cực hạn.

Cho dù là Thiên Vận quốc trấn quốc đại tướng quân Tần Tiêu, cũng chỉ hai trăm năm thọ mệnh, đối với người đứng ở võ đạo đỉnh phong mà nói, đó chính là dế trũi mà thôi, nhiều lắm là dế trũi vương trong dế trũi thôi.

Nam Cương Vu Thần ít nhất sống ba vạn năm, lưu lại bảy mươi hai tòa Vu Thần tháp, vĩnh tồn thế gian.

Mà đối với con dân Thiên Diễn đại lục mà nói, mấy vạn năm trước là bộ dáng gì? Bọn họ chỉ có thể nghe một ít truyền thuyết hư vô mờ mịt, ngay cả điển tịch đều không nhìn thấy, thường nói chỉ thọ ngàn năm, quyên thọ tám trăm, tranh lụa thư tám trăm năm thì mục nát, sách cũng chỉ là có thể gửi ngàn năm mà thôi, mấy vạn năm trước đến bây giờ, điển tịch như thế nào có thể lưu lại? Cho dù là truyền thuyết nghe nói, cũng hơn phân nửa là hậu nhân bịa đặt.

Lâm Minh cũng không muốn mấy trăm năm sau liền từ trần, hắn muốn nhảy ra khỏi Luân Hồi, đi xem võ học đến cực hạn này đến tột cùng có bộ dáng gì?

Khi Lâm Minh đi xuống đài, Triệu Kế Phong cùng Giang Bân đã khôi phục lại, nhìn thấy Lâm Minh đã có cảm giác sợ hãi, điểm tâm tư đấu tranh lúc trước đã sớm thu liễm.

Tuy rằng lực lượng thân thể mười ba vạn cân vị tất ý nghĩa thực lực cường đại cỡ nào, nhưng một quyền đánh nát tinh thạch trụ trên bia đá trắc lực mang đến tấn công thị giác quá mãnh liệt.

Đây vẫn là người sao? Bình thường đã ai thấy tinh thạch trụ bị đánh nát? Thậm chí nghe cũng chưa nghe nói qua.

Nhìn thấy Lâm Minh lại đây, hai người bọn họ vội vàng đứng lên, xámịt chạy, cùng một chỗ với kẻ không thuộc nhân loại, thật sự áp lực rất lớn.

- Lâm Minh, cho ngươi một khắc nghỉ ngơi, điều tiết khí huyết trong cơ thể một chút.

Trọng tài trưởng lão nói.

Lâm Minh lắc đầu:

- Ta không tiêu hao cái gì, không cần nghỉ ngơi, hiện tại đánh được.

- Vẫn nghỉ ngơi một chút đi!

Nói những lời này chính là Lăng Sâm, hắn mặc một thân trang phục màu đen, sau lưng đeo chiêu bài trọng kiếm ngàn cân:

- Ta muốn đánh một trận cùng ngươi ở trạng thái đỉnh phong nhất, cho dù là thua!

Lâm Minh cười cười:

- Được, nói thật, ta cũng đã sớm chờ mong quyết đấu cùng ngươi!

Lần đầu tiên Lâm Minh gặp Lăng Sâm, chính là ở trong khảo hạch nhập học Thất Huyền võ phủ, Lăng Sâm xuất trướng khiến Lâm Minh ấn tượng khắc sâu, Thất Huyền võ phủ Thiên Chi phủ đại sư huynh, địa vị không người nào có thể lay chuyển.

Đối với Lâm Minh lúc đó mà nói, nhân vật như vậy là tồn tại cao không thể với tới, nhưng cũng ở đó, Lâm Minh đã hạ quyết tâm, có một ngày muốn cùng Lăng Sâm đứng ở trên lôi đài, đánh một trận nghiêm túc thật sự!

Chương 230: Võ ý quyết đấu

- Trận quyết đấu này ta cũng chờ mong đã lâu, từ khi ngươi đánh bại Trương Thương, ta vốn tưởng rằng, ta phải chờ nhiều năm nữa, không nghĩ tới, quyết đấu đến nhanh như vậy!

Lần đầu tiên Lăng Sâm chú ý Lâm Minh chính là nhìn thấy Lâm Minh với quyết đấu Trương Thương, lúc ấy, hắn đang trình diện cùng với Thác Khổ, còn dẫn tới chấn động không nhỏ.

Lâm Minh vào Thất Huyền võ phủ vẻn vẹn chỉ một tháng, liền đánh bại Địa Chi đường cao thủ Trương Thương, lúc ấy Lăng Sâm dự cảm, chung quy có một ngày chính mình sẽ giao thủ với Lâm Minh, đây đã là đánh giá tương đối cao cho Lâm Minh, nhưng hiện tại nhìn lại xem ra vẫn xem nhẹ.

Một khắc thời gian, Lâm Minh ngồi xuống điều tức, mặc dù trạng thái hắn căn bản không tiêu hao.

Tâm tư hoàn toàn buông lỏng tiến vào trạng thái, chỉ đợi trận quyết đấu đỉnh phong này.

Người xem ở đây đã sớm ngồi không yên, chờ mong quyết chiến đã lâu, hai thiên tài trẻ tuổi đỉnh phong lợi hại nhất Thiên Vận quốc quyết đấu!

Việc trọng đại như thế, cả đời khó gặp, đối với võ giả mà nói, còn có cái gì kích động hơn so với chuyện này?

Tuy rằng lúc này trên bầu trời còn bông tuyết bay, nhưng người xem nhiệt tình dường như muốn hòa tan tuyết.

- Rốt cuộc ai sẽ thắng?

- Ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?

- Không biết ai mới là võ giả trẻ tuổi đứng đầu Thiên Vận quốc?

Gần như tất cả người xem đều thảo luận vấn đề này, từng người phát biểu cái nhìn của mình quay chung quanh vấn đề này, một ít hành gia tự nhận là có nhãn lực thậm chí bắt đầu thôi diễn quá trình hai người đánh nhau, trong lúc nhất thời, Lăng Sâm cùng Lâm Minh còn chưa đánh, đã bị thôi diễn ra rất nhiều bản chiến đấu cũ, giảng thuật vô cùng kịch liệt.

Nếu người không biết đến đây, còn tưởng rằng đám người nói sinh động như thật, nước miếng phun như mưa này đã quan sát Lâm Minh cùng Lăng Sâm quyết đấu.

Trận chiến đấu này quyết định võ giả trẻ tuổi đệ nhất nhân Thiên Vận quốc, tuy nhiên Lăng Sâm lại biết, không nói xác suất hắn thắng không lớn. Cho dù hắn thắng, cũng không thể thành võ giả trẻ tuổi đệ nhất nhân Thiên Vận quốc, hắn mới vừa hết hai mươi mốt tuổi, mà Lâm Minh gần mười sáu tuổi, khoảng cách chênh lệch năm tuổi tuổi không thể vượt qua.

Năm năm này là năm năm mấu chốt của võ giả, Lâm Minh vượt qua năm năm này, khẳng định sẽ trở thành một cao thủ Hậu Thiên.

Mà khi đó, chính mình khó khăn lắm mới đột phá Ngưng Mạch kỳ mà thôi.

Một khắc thời gian trôi qua rất nhanh.

Lăng Sâm dẫn đầu đi lên Diễn Võ trường, hắn đi lại trầm ổn. Quanh thân tản ra sát khí vô hình, bông tuyết rơi xuống bên cạnh hắn liền bị sát khí đẩy ra, không có một mảnh dính vào thân thể hắn.

Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương. Thương của hắn cùng Lăng Sâm kiếm đều là bảo khí nhân giai trung phẩm, ở trên vũ khí vô cùng công bình.

Hai người cách xa nhau mười trượng rồi dừng lại, yên lặng đối diện, dòng khí chung quanh dường như bị hai người quấy hình thành lốc xoáy khiến bông tuyết tùy ý bay lên.

- Quy tắc không nói lại, trận đấu bắt đầu!

Sau khi trưởng lão trọng tài tuyên bố, hai người cũng không động, tay phải Lâm Minh hoành Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, mũi thương chỉ xéo mặt đất, mà Lăng Sâm hai tay cầm kiếm, kiếm hoành trước ngực.

Tuy rằng không nhúc nhích, nhưng khí thế hai người lại ở trong vô hình không ngừng tích lũy.

Sát khí của Lăng Sâm là ở trong Tu La võ ý giết chết vô số Tu La lệ quỷ ngưng tụ thành, giống như gió mạnh trời đông giá rét. Võ giả thực lực hơi yếu một ít nếu trực diện đối chọi sẽ giống như người thường trần như nhộng đứng ở trong băng thiên tuyết địa, lực lượng mười thành không dùng được năm thành, thậm chí một ít tâm trí không kiên định, trực tiếp sợ tới mức hoang mang lo sợ, không chiến mà bại.

Mà Lâm Minh lại hoàn toàn tương phản, khí thế hắn từ huyết lực luyện chế thành. Huyết lực cường đại sôi trào như ngọn lửa, người thường không cảm thấy có gì, nhưng nếu là võ giả tu luyện Âm Thi, Khu Quỷ thuật tới gần, sẽ cảm giác tới gần một hỏa lò nóng rực, quỷ vật tế luyện không lâu tới gần sẽ hồn phi phách tán.

Lăng Sâm băng hàn sát khí, với Lâm Minh huyết lực, giao phong ngay tại không trung, một cái lạnh vô cùng, một cái nóng rực, hai người gặp nhau, băng hỏa tương giao!

Tuy nhiên chung quy huyết lực Lâm Minh khắc chế âm hàn, Lăng Sâm thậm chí có thể nghe được rõ ràng thanh âm sát khí chính mình bị huyết lực đánh tan.

- Có thể bằng vào huyết lực khắc chế Tu La sát khí của ta, thật không nghĩ tới!

- Tốc độ nhanh như quỷ mị, lực lượng thân thể cường đại, chân nguyên dày đặc tinh thuần, còn có huyết lực cường đại duy trì, sự chịu đựng cũng không cần hoài nghi, Lâm Minh này quả thực là toàn năng!

Thần sắc Lăng Sâm càng thêm ngưng trọng, trong nháy mắt hắn thu liễm sát khí toàn thân, sát khí thực chất hóa ngưng tụ ở mặt ngoài thân thể hắn, phối hợp trọng kiếm ngũ xích, khoảnh khắc kia, ở trong mắt mọi người giống như một tòa ngọn núi không thể vượt qua.

Mặc dù là hai tướng quân đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ trên thính phòng cũng không chắc chắn, nếu bọn họ giao thủ với Lăng Sâm, rốt cuộc có thể thắng hay không.

Ngưng Mạch trung kỳ không thắng được Luyện Cốt sơ kỳ, quả thực không thể tưởng tượng.

- Tiếp ta một kiếm!

Chữ “kiếm” vừa ra, sát khí toàn thân Lăng Sâm đều dồn lên trọng kiếm màu đen, trọng kiếm ngũ xích, phát ra tiếng ngâm hưng phấn!

- Xịch!

Không gian dường như bị xé mở, một kiếm khí thế như cầu vồng mang theo kiếm khí vô cùng, đâm thẳng ngực Lâm Minh.

Lôi đài cứng rắn chỉ bị dư ba kiếm khí quét trúng, liền bạo toái, vô số đá vụn bị chân nguyên tàn sát bừa bãi bắn ra, từ xa nhìn lại, kiếm Lăng Sâm giống như một trường long không ngừng phá vỡ nham thạch.

- Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động bùng nổ, chân nguyên cuồng mãnh nghênh diện mà đến trong sóng triều, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như Giao Long trắng, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay đâm thẳng đi ra ngoài!

- Ầm!

Lực lượng cường đại đánh vào hình thành sóng xung kích mắt thường có thể thấy được, toàn bộ gạch trên Diễn Võ trường bị cuốn bay, bông tuyết phạm vi trăm thước bị chân nguyên tàn sát bừa bãi sạch sẽ, mặc dù là võ giả Luyện Thể tầng hai, Luyện Thể tầng ba trong sóng triều chân nguyên cũng cảm giác chính mình giống như lá cây trong bão táp, bất cứ lúc nào sẽ bị thổi bay.

May mà đại nhân vật trên thính phòng đều có cao thủ bảo hộ, vòng bảo hộ chân nguyên chống đỡ dư ba chân nguyên.

Coong coong coong coong coong coong!

Một khi Lăng Sâm ra tay, liền không hề ngừng lại, công kích liên tiếp nối gót tới, trọng kiếm ngũ xích chém điên cuồng, mỗi một kiếm đều mang theo chân nguyên dày đặc, chi thế vạn quân giống như núi cao nện xuống!

Lâm Minh không chút hoang mang, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vận chuyển tới cực hạn, mỗi một kiếm đều bị hắn ung dung tiếp được, vừa đánh vừa lui, biểu tình hắn tương đối ung dung, lôi đài phía sau hắn tuôn ra vết rạn lại khiến mọi người nhìn thấy ghê người!

Lâm Minh gần như mỗi một bước lui, đều giẫm tan một viên gạch, mà trong nháy mắt kiếm phong Lăng Sâm gặp mảnh vỡ những viên gạch này, toàn bộ Diễn Võ trường đã vô cùng thê thảm.

- Thật là đáng sợ, vẻn vẹn chỉ chân nguyên khí kình giao thủ còn có lực phá hoại như vậy, nếu bọn họ giao thủ chân chính thì còn ngăn cản như thế nào?

Một ít võ giả tự nhận có thực lực không tồi ở trên thính phòng, nhìn thấy bực tình cảnh này, cũng tràn ngập cảm giác suy sụp, bọn họ cố gắng mấy chục năm, lại kém hai người trẻ tuổi trên đài nhiều như vậy.

- Thực lực Lăng Sâm, ít nhất tương đương với võ giả Ngưng Mạch trung kỳ bình thường, thậm chí có thể so sánh Ngưng Mạch hậu kỳ!

Cao thủ ở đây trải qua một phen so sánh, không thể không làm ra kết luận như vậy.

Với tu vi Luyện Cốt sơ kỳ, vượt qua một võ giả cảnh giới bằng Ngưng Mạch trung kỳ, thật sự người ta khó có thể tin.

Bạch Tĩnh Vân nghe chung quanh nghị luận, yên lặng nhìn thân ảnh Lâm Minh trên đài, biểu tình phức tạp, Lâm Minh, con bài chưa lật của ngươi là gì, thực lực cực hạn rốt cuộc ở nơi nào?

Trong sân so đấu càng ngày càng kịch liệt, chân nguyên va chạm hình thành âm thanh khí bạo, giống như sấm cuồn cuộn truyền ra vài dặm xa.

Nhưng mà trong dạng so đấu này, Lâm Minh lại mặt không đỏ, tâm không rung, huyết lực hắn tràn đầy, khí tức dài, hơi thở như rắn, nếu ở trạng thái bình tĩnh, hắn hô hấp một lần đủ đốt hết một nén hương.

Mà sự chịu đựng của Lăng Sâm lại hơi kém một ít.

- Sát lục khí!

Lăng Sâm hét lớn một tiếng, Sát Lục lĩnh vực bùng nổ, đây là hắn sử dụng Tu La võ ý khai phá ra lĩnh vực công kích đặc thù! Khi đối mặt với Triệu Kế Phong, kiếm Lăng Sâm căn bản không va chạm vào đối phương, chỉ dựa vào Sát Lục lĩnh vực đã đánh bại đối phương!

Trong nháy mắt, Lâm Minh chỉ cảm thấy cảnh sắc chung quanh đột nhiên biến đổi, người xem biến mất, lôi đài không thấy, hắn đi tới một cái thế giới hoàn toàn xa lạ.

Bối cảnh u ám, bầu trời âm trầm không ánh sáng, nham thạch lởm chởm mênh mông vô bờ, ở sau lưng nham thạch ẩn tàng vô số Tu La lệ quỷ.

Ong nham thạch thật lớn, chung quanh tản ra khí u hàn trong vực sâu không đáy, không ngừng có quỷ vật đi ra từ trong vực sâu, biểu tình dữ tợn, ánh mắt nhìn Lâm Minh mang theo tham lam với khát vọng khiến người ta run rẩy.

Cảm giác rét lạnh cực độ, âm phong dường như tiến vào trong linh hồn, mặc dù huyết lực Lâm Minh tràn đầy, thân ở trong môi trường như vậy, cũng cảm thấy áp lực cực độ.

Tu La giới?

Thì ra là Tu La võ ý công kích!

Võ ý không đơn giản có thể sử dụng tu luyện, có còn có thể dùng công kích, phải xem võ giả lĩnh ngộ vận dụng, còn có bản thân phẩm chất võ ý.

Tu La võ ý, chính là võ ý chiến tu nhất thể!

Từ điểm này mà xem, nó so với Không Linh võ ý của Lâm Minh còn tốt hơn.

Tuy nhiên, Lâm Minh cũng không chỉ có Không Linh võ ý.

Hừ lạnh một tiếng, hai mắt Lâm Minh biến thành lốc xoáy màu đen, hai cỗ gió lốc xoay tròn với hai mắt Lâm Minh là trục tâm, tùy ý thổi quét ra!

Ô ô ô ô!

Vô số quỷ vật phát ra tiếng hô cực độ bi thương, nhưng mà không cách nào chống cự bị lốc xoáy cuốn vào, ép vỡ tan!

Nham thạch màu xám đã sụp đổ vỡ tan, thậm chí không gian đều sinh ra vết rạn.

- Chỉ là ảo giác Tu La giới do võ ý hình thành, há có thể so sánh với Địa Ngục giới trong thí luyện sinh tử?

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, chỉ nghe một tiếng nổ “coong!”, toàn bộ thế giới sụp đổ!

Vô số mảnh vỡ ảo cảnh tiến lốc xoáy màu đen, biến mất không thấy.

Lâm Minh có Luân Hồi võ ý, thể ngộ ở trong muôn đời Luân Hồi, luận ảo cảnh công kích, Lăng Sâm có thể nào bằng được!?

Hắn một lần nữa về tới Diễn Võ trường quen thuộc, mà Lăng Sâm kêu lên một tiếng đau đớn, tay chống đỡ trọng kiếm, quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Người xem không rõ cho nên chỉ cảm thấy thân thể Lâm Minh trong nháy mắt dừng một chút, rồi sau đó Lăng Sâm như gặp đòn nghiêm trọng, nửa quỳ trên mặt đất, mà trong lúc này, thương của Lâm Minh căn bản không có va chạm vào Lăng Sâm.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Chương 231: Hình thiên kiếm

Cầm Tử Nha thấy một màn như vậy, sắc mặt khẽ biến:

- Sát Lục lĩnh vực của Lăng Sâm bị Lâm Minh phá được!

Trong ảo cảnh, thời gian trôi đi với tốc độ khác, vừa rồi, trong nháy mắt Lâm Minh tạm dừng, chỉ sợ đã giao thủ kịch liệt ở trong Sát Lục lĩnh vực của Lăng Sâm, mà kết quả rõ ràng, Lăng Sâm bị thua, Lâm Minh thắng.

- Tại sao có thể như vậy, Sát Lục lĩnh vực của Lăng Sâm là do hắn dựa vào Tu La võ ý, cùng sát khí nhiều năm tích lũy và kinh nghiệm nghĩ ra tạo thành, tuy rằng tu luyện cái này rất dễ hình thành tâm ma, nhưng luận về lực công kích, hẳn là rất mạnh, bản thân Tu La võ ý của Lăng Sâm đã hung lệ bạo ngược, công phòng nhất thể, mà Không Linh võ ý của Lâm Minh lại có thiên hướng yên tĩnh không linh, là một loại võ ý thiên về phụ trợ tu luyện, tại sao kết quả Lăng Sâm lại thua?

Tuy rằng tu vi của Tôn Hữu Đạo không cao, nhưng mà kiến thức phi phàm, vài ba câu đã nói trắng ra đặc điểm võ ý của Lăng Sâm và Lâm Minh.

Cầm Tử Nha nói:

- Vốn ta cũng nghĩ như vậy, Không Linh võ ý, ta chỉ coi nó là một loại thủ đoạn tu luyện, nếu nó cũng có thể dùng để công kích thì chỉ có thể nói, ngộ tính của Lâm Minh rất khủng bố.

Vận dụng võ ý như thế nào, phải do võ giả tự tìm hiểu, cũng chính là ngộ tính.

- Có lẽ không phải công kích, mà có thể ổn định thần hồn, cho nên mới có thể phá được võ ý ảo cảnh của Lăng Sâm, mặc kệ là tình huống nào thì Lâm Minh chính là một thiên tài.

Hai người võ phủ chủ xác định Lâm Minh ngộ tính kinh người, lĩnh ngộ ra cách dùng Không Linh võ ý, nhưng mà bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Minh lại lĩnh ngộ võ ý thứ hai.

Nếu không thì chỉ sợ bọn họ phải kinh sợ nói không lên lời, võ giả lĩnh ngộ hai loại võ ý chỉ tồn tại trong điển tịch. Đừng nói là Thiên Vận quốc, cho dù Thất Huyền cốc khắp ba mươi sáu nước, lịch sử ngàn năm ghi lại cũng không nghe nói có ai lĩnh ngộ võ ý thứ hai.

Tuy rằng Luân Hồi võ ý phá tan Sát Lục lĩnh vực của Lăng Sâm, nhưng mà Lâm Minh cũng không có chút cảm giác tự đắc, hắn có thể làm được điểm này, vẻn vẹn chỉ có một nguyên nhân. Đó chính là Luân Hồi võ ý của hắn so với Tu La võ ý của Lăng Sâm thì đẳng cấp cao hơn rất nhiều.

Nhưng trên phương diện khai thác sử dụng, hắn lại không làm được bằng Lăng Sâm.

Lăng Sâm đã tìm hiểu Tu La võ ý này tới mức tận cùng, đào ra tất cả tiềm lực. Mà Luân Hồi võ ý đối với mình lại là loại lĩnh ngộ rất hiếm, thậm chí biết rõ Luân Hồi võ ý có thể sử dụng để rèn luyện linh hồn, cũng bởi vì bây giờ không dùng linh hồn lực nhiều lắm. Cho nên hắn không nghiên cứu cẩn thận.

- Luận ngộ tính, ta không bằng Lăng Sâm.

Lâm Minh cảm khái trong lòng, kỳ thật hắn đã quên trong vòng nửa năm ngắn ngủi, mình đã thu được rất nhiều đồ vật cần tinh nghiên tìm hiểu, Hỗn Độn Cương Đấu kinh, Minh Văn thuật, Luyện Lực Như Tơ, Tà Thần lực, Không Linh võ ý, Kim Bằng Phá Hư, Luân Hồi võ ý, nhiều thứ như vậy đều cần nghiên cứu, cho nên bộn bề muôn việc... Tu luyện, hắn có rất ít thời gian.

Có thể đem Luyện Lực Như Tơ luyện đến năm ngàn cỗ, đồng thời tập được Tà Thần lực và Kim Bằng Phá Hư, tuy rằng đó còn có một phần trí nhớ của vị tiền bối đại năng kia trợ giúp. Nhưng có thể làm được những điều này, ngộ tính của Lâm Minh cũng coi như rất không tệ.

Mà Lăng Sâm đã sớm ngộ được Tu La võ ý, nhiều năm cẩn thận nghiên cứu, trên phương diện võ ý, tự nhiên không phải Lâm Minh có thể sánh bằng.

Lúc này. Lăng Sâm đã đứng lên, sắc mặt cũng khôi phục được một chút, tay nắm chặt trọng kiếm, chặn ngang trước ngực, thở dài:

- Lâm Minh, ngươi là võ giả trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Vận quốc những năm gần đây khiến ta khâm phục nhất, ta đã mong chờ chiến một trận đã lâu, Sát Lục lĩnh vực bị phá, kỳ thật ta đã thua hơn phân nửa, nhưng ta không hy vọng ngươi sẽ lưu thủ, ta muốn biết thực lực của ngươi rốt cuộc mạnh cỡ nào?

- Được! Đến đây đi!

Có đối thủ như Lăng Sâm, Lâm Minh phát ra khâm phục từ đáy lòng, đây mới là võ giả chân chính, một lòng theo đuổi con đường võ đạo, mà như đám người Trương Quan Ngọc, Âu Dương Địch Hoa, bọn họ tập võ cũng chỉ vì địa vị của mình, có tâm tư riêng, có thời gian thường để hưởng thụ vinh hoa phú quý, sắc đẹp quyền tài.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đưa ngang, trên mũi thương lóe lên lôi điện màu tím.

Lôi điện uốn lượn giống như một con rắn dài, quấn quanh thân thương.

Triệu hồi lôi đình lực lượng cũng có nghĩa Lâm Minh không hề lưu thủ, toàn lực ứng phó đánh bại đối thủ, cũng chính là sự tôn kính nhất đối với võ giả.

Ánh mắt Lăng Sâm ngưng trọng, đây là... Hắn nắm giữ lôi đình lực lượng sao?

Cầm Tử Nha và Tôn Hữu Đạo cũng ngồi không yên, ngay cả Tần Hạnh Hiên, Tần Tiêu, Mộc Dịch, Bạch Tĩnh Vân cũng gắt gao mở to mắt nhìn.

Võ giả Lôi hệ?

Phần lớn võ giả, chân nguyên trong cơ thể là vô thuộc tính, nhưng mà một ít võ giả có thuộc tính ngũ hành, ví như Bạch Tĩnh Vân có Thủy thuộc tính, Chu Viêm là Hỏa thuộc tính.

Loại chân nguyên thuộc tính ngũ hành này so với chân nguyên vô thuộc tính nhiều hơn một ít năng lực đặc thù, nhưng mà phương diện lựa chọn công pháp lại có rất nhiều hạn chế, rất khó nói có nó là tốt hay là xấu.

Trừ chân nguyên ngũ hành ra, còn có hai loại chân nguyên Phong, Lôi siêu thoát khỏi ngũ hành lực.

Mà hai loại chân nguyên thuộc tính này đã ít lại càng ít, so với chân nguyên ngũ hành thuộc tính càng mạnh hơn nhiều.

Đặc biệt Lôi thuộc tính, tốc độ công kích thập phần nghịch thiên, tìm khắp toàn bộ Thiên Vận quốc, võ giả Lôi thuộc tính cũng không nhiều, hơn nữa đa số tuy rằng có Lôi thuộc tính, nhưng mà độ phù hợp lại không tốt, cho dù tu luyện Lôi hệ công pháp cũng chưa chắc sẽ có thành tích lớn.

Nhưng bây giờ nhìn Lâm Minh tùy ý triệu hoán ra lôi điện, hơn nữa ẩn chứa năng lượng kinh người như vậy, rõ ràng đã tu luyện tới đại thành.

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nửa năm hắn đã hiểu thấu đáo một bộ công pháp Lôi hệ?

Tàng Thư các trong Thất Huyền võ phủ căn bản không có công pháp Lôi hệ, công pháp Lôi hệ Lâm Minh lấy được từ đâu?

- Xem ra lần này ra ngoài lịch lãm, Lâm Minh có cơ duyên khác!

Cầm Tử Nha nói xong, trong lòng cũng hâm mộ Lâm Minh, Thiên Diễn đại lục rất nhiều cơ duyên, nhưng cơ duyên cũng kèm theo nguy hiểm, không có cơ duyên nào là hoàn toàn cho không, nên muốn nhận được nó, cũng phải đủ can đảm, đồng thời phải trả một cái giá thích đáng.

Cơ duyên chỉ tới với võ giả đã có chuẩn bị.

Tôn Hữu Đạo cảm khái nói:

- Tiểu gia hỏa này thật là đáng sợ, nếu như chỉ biết tu luyện và chiến đau, có lẽ sẽ đạt tới Tiên Thiên, Tiên Thiên Chí Cực, nhưng võ giả có thể trong ở hiểm địa cửu tử nhất sinh tìm được cơ duyên, rất có thể đạt tới Toàn Đan, thậm chí cảnh giới rất cao!

- Loại võ giả này, chẳng những là thiên tài tu luyện và chiến đấu, hơn nữa phải tâm trí kiên nghị ổn trọng, làm việc quả cảm, lâm nguy không sợ, dám đánh dám chống lại! Ở trước cơ duyên chỉ cần hơi chút do dự khiếp đảm thì sẽ mất đi cơ hội.

Lăng Sâm nhìn điện xà vũ động trên mũi thương của Lâm Minh, đột nhiên cười ha ha:

- Lâm sư đệ, hôm nay Lăng Sâm ta coi như được mở mang kiến thức, có cơ hội giao thủ cùng với một võ giả Lôi hệ công pháp đại thành cũng không nhiều!

- Ngươi phá Sát Lục võ ý của ta, nhưng ta vẫn còn võ kỹ!

Lăng Sâm nói xong, hai tay nắm ngang chuôi kiếm trọng kiếm dài năm xích, chuôi trọng kiếm rất dài, đủ cho bốn năm bàn tay cùng nắm.

- Hình Thiên kiếm - Tử Khí Đông Lai!

- Ầm!

Lăng Sâm một cước đạp nát mặt đất, trọng kiếm dài năm xích chúi xuống, từ trước người Lăng Sâm đưa về phía sau lưng hắn, mũi kiếm kéo lê trên mặt đất, vẽ ra một đường cong hoa mỹ, chân nguyên thực chất hóa như ngân sa phá băng xẻ mặt đất thành một cái rãnh sâu.

Giờ khắc này, Lăng Sâm nội liễm sát khí toàn thân, khí thế không ngừng tăng lên.

- Là Tử Khí Đông Lai! Là một kích mạnh nhất của Lăng sư huynh!

- Đây chính là võ kỹ nhân giai thượng phẩm a, hơn nữa là đỉnh cấp trong võ kỹ nhân giai thượng phẩm. Nghe nói Hình Thiên kiếm tổng cộng có sáu thức, Tử Khí Đông Lai này đúng là thức mạnh nhất trong đó, không nghĩ tới hôm nay may mắn được nhìn thấy Lăng sư huynh thi triển ra!

Nghe được bốn chữ Tử Khí Đông Lai, võ giả tự do trên thính phòng vẫn không cảm thấy gì, nhưng mà các đệ tử Thất Huyền võ phủ lại vô cùng kích động, ở Thất Huyền võ phủ, sau một trăm trên Bài Danh thạch chỉ có thể được lựa chọn võ kỹ nhân giai hạ phẩm, xếp hạng trước một trăm, cũng chỉ được chọn võ kỹ nhân giai trung phẩm.

Võ kỹ nhân giai thượng phẩm chân chính đã ít lại càng ít, Lăng Sâm lại được đặc biệt cho phép tu luyện Hình Thiên kiếm, lại còn là đỉnh cấp trong võ kỹ nhân giai thượng phẩm!

Phần lớn đệ tử chỉ nghe nói qua chứ chưa có cơ hội nhìn thấy.

Bây giờ được chứng kiến tận mắt, hơn nữa còn là thức mạnh nhất trong sáu thức Hình Thiên kiếm, làm sao lại không kích động cho được.

Đối mặt với tuyệt chiêu của Lăng Sâm, Lâm Minh trước sau không thay đổi bày ra thức Thiết Kiều Lan Giang, chiêu thức không rực rỡ màu mè, thức mở đầu đơn giản nhưng lại lấy bất biến ứng vạn biến, Lâm Minh dựa vào chính là chân nguyên cường đại và dày đặc của hắn.

Lúc này, trọng kiếm năm xích trong tay Lăng Sâm đã biến thành màu tím tinh khiết, giống như có một ngọn lửa bùng cháy trên mũi kiếm. Trong nháy mắt, khí thế Lăng Sâm đã lên tới đỉnh điểm.

- Tiếp kiếm!

Kiếm vừa ra, Lăng Sâm bước ra một bước, kiếm phong như tia chớp đen mang theo lực vạn quân, khoảng cách hai mươi trượng chỉ trong giây lát đã tới.

Chân nguyên dao động, lửa tím bùng cháy, kiếm của Lăng Sâm giống như một ngọn núi lớn từ trên đập xuống.

Lâm Minh híp mắt, mở ra Tà Thần lực, bột phát ra chân nguyên và lôi đình lực được nén ép với mức độ cao, Tử Giao Thần Lôi hưng phấn ngâm lên ô ô, điện xà thô to giống như cự mãng từ trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong nháy mắt bắn ra, trực tiếp nghênh đón kiếm phong của Lăng Sâm.

Mở ra Tà Thần lực, đồng thời dẫn động Lôi Linh phát ra lôi đình lực, ngay cả cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong cũng chưa chắc tiếp được!

- Ầm ầm!. Đam Mỹ H Văn

Mặt đất chấn động cực liệt, mây tím Lăng Sâm ngưng tụ bị lôi điện đánh trúng lập tức giống như tuyết trắng dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan rã.

- Cái gì?

Trong lòng Lăng Sâm kinh hãi, một kích mạnh nhất của hắn, cứ như vậy bị phá sao?

Trong lúc chiến đấu nhanh như chớp, căn bản không phải lúc Lăng Sâm được lưỡng lự dù chỉ một chút, điện xà thô to màu tím sau khi phá vỡ mây tím tiến quân thần tốc, trực tiếp đánh lên người Lăng Sâm, trong nháy mắt, Lăng Sâm chỉ cảm thấy cả người tê dại, tim dường như ngừng đập, trong khoảnh khắc kia, hắn thậm chí còn cảm thấy tử vong tới gần.

Nhưng mà loại cảm giác này chỉ thoáng qua, điện mãng chui qua thân thể hắn gào thét vọt lên bầu trời, mấy giây sau đã chìm vào trong tầng mây trên trời.

Lúc này, bầu trời còn tuyết bay, mây đen dày đặc, sau khi điện mãng chui vào tầng mây, điện quang chớp động, tiếng sấm rầm rầm liên tiếp vang lên.

Có thể nói sét đánh sấm chấn.

Mùa hạ không có tuyết, mùa đông không có lôi, mắt thấy bầu trời cuồn cuộn tiếng sấm, những người ở đây giật mình không thôi, với thực lực bản thân dẫn động lôi đình trên trời, thậm chí thay đổi quy luật tự nhiên, đây là chuyện khoa trương cỡ nào?

Chuyện này là chuyện mà một võ giả Luyện Thể có thể làm được sao?

Cầm Tử Nha nhìn điện quang chớp động trong tầng mây, nhẹ thở một hơi, thay đổi quy luật tự nhiên xa xa chưa nói tới, nhưng mà có thể để lôi đình này tồn tại trong tầng mây một lúc lâu, lôi điện này độ mạnh của nó đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Chương 232: Dẫn động thiên lôi

- Tôn huynh, Thất Huyền võ phủ chúng ta đúng là nhặt được bảo rồi, độ phù hợp lôi điện của Lâm Minh chỉ sợ đạt tới ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm rồi chứ...

Tư chất võ giả cũng chia đẳng cấp, độ phù hợp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi cũng vậy... Với đẳng cấp lục phẩm, phóng mắt khắp Thiên Vận quốc, ngàn năm không gặp!

Tôn Hữu Đạo gật gật đầu:

- Nếu độ phù hợp đúng thật là ngũ phẩm hoặc là lục phẩm, quả thật như thế, ta cũng rất kỳ quái, tại sao trước kia chưa hề nhìn ra Lâm Minh có tiềm chất tu luyện Lôi thuộc tính, Lâm Minh này, càng ngày càng khiến người ta nhìn không thấu.

- Ta thua.

Lăng Sâm nhẹ thở một hơi, thực lực chênh lệch quá lớn, tại khoảnh khắc vừa rồi, nếu không phải lực khống chế lôi điện của Lâm Minh kinh người, thì tim hắn đã ngừng đập, thậm chí thân thể đã bị cháy sém.

Với một kích mạnh nhất của mình, thậm chí không tiếp được nửa chiêu của đối phương, hắn thua mà tâm phục khẩu phục.

- Đa tạ.

Lâm Minh thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, ôm quyền nói.

Lăng Sâm trầm mặc một lúc lâu, lên tiếng hỏi:

- Đây là một kích mạnh nhất của ngươi sao?

Lâm Minh hơi ngưng lại một chút, mở ra Tà Thần lực, đồng thời dẫn động Tử Giao Thần Lôi, quả thật đã bao gồm phần lớn lực lượng của hắn, đương nhiên, hắn còn có Lôi Hỏa Sát và Bàn Long cương châm, hai loại lực lượng này là tuyệt sát áp đáy hòm của hắn, không phải lúc liều mạng với người khác, bình thường hắn sẽ không dùng.

Gật gật đầu, Lâm Minh nói:

- Xem như vậy!

Nhận ra Lâm Minh trả lời không quá khẳng định, trong lòng Lăng Sâm cảm khái, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hắn đột nhiên cảm thấy sau khi mình tốt nghiệp nhập ngũ, chưa chắc đã là một quyết định sáng suốt.

Lần này Lâm Minh rời khỏi Thất Huyền võ phủ, hiển nhiên là tìm được cơ duyên nào đó. Nếu không thực lực của hắn sẽ không tăng trưởng kinh người như vậy.

Tuy rằng sức chiến đấu của Lăng Sâm hơn xa võ giả đồng cấp, nhưng mà tư chất có hạn, suốt đời khó có thể tấn công Tiên Thiên, mà thực lực Tiên Thiên đến Hậu Thiên chênh lệch quá lớn, với tu vi Luyện Cốt kỳ chiến thắng võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu kém, tuy rằng kinh diễm, nhưng một quốc gia cũng luôn tìm được vài người như vậy.

Nhưng với tu vi Hậu Thiên đỉnh phong chiến thắng Tiên Thiên. Phóng mắt khắp Thất Huyền cốc ba mươi sáu nước, chưa chắc tìm được một người.

Sau khi nhập ngũ, ít nhất Lăng Sâm sẽ trở thành một trong mười đại tướng quân, thậm chí trở thành trấn quốc nguyên soái như Tần Tiêu, nhưng mà không hơn, không có khả năng đột phá rào cản Tiên Thiên.

Sau lần giao thủ này với Lâm Minh, Lăng Sâm đã hạ quyết định, rời khỏi Thiên Vận quốc, đi tìm cơ duyên thuộc về hắn!

Trận đấu giữa người thắng với nhau đã xong, dựa theo quy tắc ban đầu còn phải tiến hành chiến đấu giữa những người thua với nhau, nhưng mà Thác Khổ bỏ cuộc đầu tiên, Triệu Kế Phong và

Giang Bân xem tới đây cũng liếc nhau một cái, bất đắc dĩ cười khổ cũng chỉ còn cách từ bỏ. Tuy rằng Lăng Sâm thất bại hoàn toàn dưới tay Lâm Minh nhưng mà thu thập bọn họ căn bản cũng giống như thu thập gà cho giống nhau, cần gì tự rước lấy nhục vào thân.

Cứ như vậy, trận đấu cuối cùng chọn ra người tham gia tổng tông hội bỉ tái chính là hai người Lăng Sâm vàLâm Minh.

Tổng danh sách là: Tần Hạnh Hiên, Chu Ngọc, Lương Long, Lăng Sâm, Lâm Minh.

Tin tức nhanh như gió truyền ra ngoài, hai người Lâm Minh và Lăng Sâm được công nhận là hai người lợi hại nhất trong tổ năm người, trận chiến giữa Lăng Sâm và Lâm Minh cũng nhanh chóng truyền khắp Thiên Vận thành. Phàm là võ giả xem qua trận đấu này, đều hưng phấn vô cùng, gặp người liền thuật lại, mà võ giả không được xem, sau khi nghe xong thường thường đấm ngực giậm chân, tuy nhiên rất nhiều người cũng chỉ tiếc nuối một chút mà thôi, bọn họ căn bản là không có tư cách được tiến vào trong Thất Huyền võ phủ quan sát trận đấu. Nếu không sao lại bỏ qua?

Đám người kể chuyện trong Thiên Vận quốc cũng nắm lấy đề tài này, bắt đầu ghi lại việc quan trọng, trong lúc nhất thời các phiên bản khác nhau cũng càng ngày càng nhiều, tuy nhiên bất kể phiên bản của người nào cũng không bỏ qua một sự kiện, đó chính là dị tượng Lâm Minh dẫn động đông lôi.

Dùng thực lực bản thân, dẫn động thiên địa lôi kiếp!

Đây là nguyên văn người kể chuyện nói, nghe thì như chuyện hoang đường nhưng mà đông lôi ngày đó, người Thiên Vận thành đều thấy, cho nên việc này khiến cho mọi người không muốn tin cũng phải tin. Bằng vào lực lượng bản thân thay đổi pháp tắc tự nhiên, đây là khái niệm gì?

Mùa hạ không tuyết, đông không lôi, đây là thường thức, nghe nói hôm qua có một tình thánh hướng về đông lôi mà thề chứng giám cho mối chân tình của mình.

Tình thánh nói:

- Nếu mùa đông không có sấm sét, tình này không đổi, cuộc đời này không hối hận.

Cô nương cảm động vô cùng, cảm thấy lời này rất lãng mạn, muốn cùng vị tình thánh này tự định chuyện trăm năm, nhưng mà...

Tình thánh mới thề được một khắc thì bầu trời liền có sấm sét.

Tình thánh trợn tròn mắt tại đương trường, miệng há rộng đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Lúc này trong lòng hắn chỉ biết chửi thầm: Mẹ ngươi, ông trời, ngươi chơi ta à?

Kỳ thật đối với bình dân mà nói, bọn họ không thể hiểu cấp bậc phân chia thực lực võ giả, nhưng mà sự tình khiến cho mùa đông sấm sét đùng đùng lại quá kinh thế hãi tục, đây không phải là lão thiên gia sao?

Trước kia danh tiếng của Lâm Minh chủ yếu chỉ truyền bá trong đám vương công quý tộc, mà lần này ngay cả bình dân cũng biết trong võ giả trẻ tuổi Thiên Vận quốc cũng có một người tên là Lâm Minh, thực lực vô cùng cường hãn, có thể dẫn động thiên lôi.

Trên ngọn núi chính của dãy Đại Chu sơn, phủ chủ điện.

Cầm Tử Nha ngồi ở trên vị trí chủ tọa, theo thứ tự từ trên xuống là Lâm Minh, Lăng Sâm, Tần Hạnh Hiên, Chu Ngọc, Lương Long. Ngoài ra, còn có lão nhân một thân áo xanh, lão nhân này chính là phó phủ chủ Thất Huyền võ phủ Tôn Hữu Đạo.

Cầm Tử Nha ánh mắt đảo qua năm người... Cuối cùng dừng lại trên người Lâm Minh, tuy rằng Cầm Tử Nha đã sớm định liệu ngày sau Lâm Minh sẽ tỏa sáng rực rỡ, nhưng mà không nghĩ tới hắn tiến bộ nhanh như vậy, quả thực kinh thế hãi tục, tuổi mới chừng này mà đã có thực lực như vậy, đừng nói là đặt ở Thiên Vận quốc, cho dù ở trong đại tông môn cũng là người nổi bật.

Rất hiển nhiên, lần này Lâm Minh ra ngoài lịch lãm tìm được cơ duyên mới. Chuyện võ giả ở bên ngoài tìm được cơ duyên tuy rằng rất khó nhưng mà cũng không hiếm thấy, Cầm Tử Nha cũng không truy hỏi, mỗi người đều có bí mật của mình, chỉ cần không tồn tại dị tâm là được rồi.

Nếu tuổi không quá nhỏ thì Lâm Minh hoàn toàn có cơ hội đứng trên đỉnh.

Nếu như thật sự đứng trên đỉnh, đó chính là chuyện đứng đầu lịch sử Thất Huyền cốc, trước đó theo Cầm Tử Nha biết, chưa bao giờ có đệ tử ngoài tổng tông chiếm được ngôi đầu đại hội tổng tông.

Nhưng mà cho dù là hiện tại, Lâm Minh cũng có hy vọng rất lớn lọt vào danh sách trước hai mươi người đứng đầu.

Cũng không phải Cầm Tử Nha xem nhẹ Lâm Minh, mà thiên tài trong tổng tông thực lực quá mạnh mẽ, những thiên tài có tư cách đứng đầu kia, hơn phân nửa đã mười chín hai mươi rồi, tu vi đạt tới Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong, luận về sức chiến đấu, có thể địch nổi cao thủ Hậu Thiên, thực lực Lâm Minh theo Cầm Tử Nha thì còn kém rất nhiều.

Tuy nhiên Cầm Tử Nha cũng không nóng nảy, Lâm Minh chỉ cần có thời gian, về sau cơ hội đứng đầu càng lớn.

Ho nhẹ một tiếng, Cầm Tử Nha chậm rãi nói:

- Lần này gọi các ngươi đến đây là muốn bàn về chuyện tổng tông hội võ, chắc các ngươi cũng biết nửa tháng sau, tổng tông hội võ sẽ bắt đầu, tất cả thế lực Thất Huyền cốc hạ hạt cấp hai, đều có thể phái ra năm người tham gia.

Ở Thiên Diễn đại lục, chẳng những tông môn phân chia đẳng cấp, gia tộc và quốc gia cũng phân chia đẳng cấp, Thất Huyền cốc là tông môn tam phẩm, nhưng cũng là đỉnh cấp trong tông môn tam phẩm.

Thiên Vận quốc là thế lực cấp hai, bốn gia tộc Chu, Lương, Giang, Triệu trong Thiên Vận quốc là thế lực cấp một, Thất Huyền cốc vì muốn tiện cho việc quản lý, liền đem thế lực cấp một áp đặt vào trong quốc gia cấp hai, đây cũng là nguyên nhân bốn đại gia tộc Chu, Lương, Giang, Triệu đều có truyền nhân đến Thất Huyền võ phủ trong Thiên Vận quốc tu luyện.

Cầm Tử Nha tiếp tục nói:

- Năm người các ngươi, chính là đệ tử Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc ta phái ra tham gia tổng tông hội võ, tổng tông hội võ, cao thủ nhiều như mây, các ngươi ở trong Thiên Vận quốc quả thật không tồi, nhưng phóng ra ngoài tông môn lại rất bình thường!

Cầm Tử Nha nói tới đây, thoáng nhìn Lương Long, thấy trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ không cho là đúng, nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Lương Long, ngươi không phục?

Lương Long hoảng sợ, vội vàng đứng lên, vốn định nói: “Không dám”, nhưng nghĩ lại, Lương Long vẫn nhỏ giọng nói:

- Phủ chủ, ta chỉ cảm thấy, tuy rằng chúng ta không lấy được quán quân, nhưng cũng không đến mức coi như bình thường đi!

Cầm Tử Nha nghiêm khắc nói:

- Có thể coi như bình thường đã không tồi rồi, Lương Long, ngươi thiên phú mấy phẩm?

- Ngũ phẩm hạ đẳng...

Lương Long nói, thiên phú này coi như không tồi.

- Ngũ phẩm hạ đẳng, ở trong Thiên Vận quốc xem như kinh diễm, ở Lương gia các ngươi cũng là người nổi bật! Nhưng, Thất Huyền cốc trải qua sáu trăm năm tích lũy, từ lúc bảy đại tổ sư bắt đầu khai phái thì đã không ngừng thông hôn thiên tài thiên phú, thiên phú ngũ phẩm, không coi là cái gì! Ngay cả đệ tử tạp dịch cũng cần có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, hơn nữa người xuất thân từ tổng tông, tài nguyên hùng hậu hơn nhiều so với các ngươi, tốc độ tu luyện tự nhiên phải vượt qua các ngươi, các ngươi có thể vượt qua tiêu chuẩn bình thường, đã rất không tệ! Ngồi xuống!

- Vâng, phủ chủ.

Lương Long khúm núm ngồi xuống, trong lòng có cảm giác bị đả kích, ngay cả đệ tử tạp dịch cũng cần thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, nói cách khác, hắn đi vào trong Thất Huyền cốc cũng vẻn vẹn chỉ so với đệ tử quét rác, nấu cơm tốt hơn một cấp mà thôi.

Lâm Minh cũng thầm than trong lòng, võ giả tu luyện, tài nguyên đúng là quá trọng yếu, công pháp, nơi tu luyện, đan dược vân vân, có thể nói, đệ tử đại tông môn vừa ra sinh ra đã so với võ giả bình dân cố gắng cả đời cao hơn một chút, cho dù bọn họ đều như Âu Dương Địch Hoa không có lý tưởng, mỗi ngày đều tán gái, cũng có thể đạt tới cảnh giới Hậu Thiên, mà võ giả bình dân muốn đạt tới Ngưng Mạch kỳ, đã khó lại càng khó.

Tu luyện trong bảy đại sát trận của Thất Huyền võ phủ, đối với võ giả bình dân mà nói, một canh giờ đã là rất tốt rồi, nếu có thể mỗi tháng đều được tùy ý sử dụng, cho dù giảm thọ mười năm bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng mấy thứ này đặt ở trong Thất Huyền cốc, cũng chẳng tính là gì? Chỉ sợ đệ tử hạch tâm đối với chuyện này căn bản không thèm quan tâm.

Cầm Tử Nha tiếp tục nói:

- Lần này, trong hạ hạt ba mươi sáu nước của Thất Huyền cốc, còn có mười sáu gia tộc tu võ nhị phẩm, tổng cộng năm mươi hai phương thế lực, một phương thế lực phái ra năm người, vốn tổng cộng là hai trăm sáu mươi người, nhưng bởi vì thực lực Hoắc La quốc, Kính Thiền quốc mạnh hơn một chút, cho nên được thêm một ít danh ngạch, tổng số sẽ có hai trăm tám mươi người, ngoài ra, bảy đại phân tông của tổng tông Thất Huyền cốc sẽ phái ra hai trăm bốn mươi người tham gia, tổng cộng năm trăm hai mươi người!

- Trong năm trăm hai mươi người này, ta đoán ít nhất có một, hai trăm người đạt tới Ngưng Mạch kỳ trở lên! Thậm chí có Ngưng Mạch trung kỳ, Ngưng Mạch hậu kỳ, Ngưng Mạch đỉnh phong! Nếu muốn ở trong năm trăm hai mươi người này trổ hết tài năng, các ngươi có thể tự mình suy nghĩ, khó khăn lớn cỡ nào?

Cầm Tử Nha vừa nói như vậy, Lương Long trực tiếp trợn tròn mắt, một hai trăm người đạt tới Ngưng Mạch kỳ trở lên? Có lầm hay không, vậy còn đánh cái gì?

Chương 233: Bảo khí Địa giai

Lương Long vốn tưởng Lâm Minh và Lăng Sâm đã đủ biến thái rồi, cho dù không lấy được quán quân nhưng xếp trước hai, ba mươi cũng giống như ăn một bữa sáng, còn mình trước một trăm cũng coi như vinh quang rực rỡ, nhưng bây giờ xem ra, hắn ở bên trong mấy trăm người này thuộc hạng kém cỏi nhất.

Lương Long còn chưa nói xong, Cầm Tử Nha lại nói một câu khiến cho trong lòng hắn chìm xuống tận đáy, Cầm Tử Nha nói:

- Tổng tông hội võ sẽ cử hành ở trong dãy núi Thiên Huyền của Thất Huyền cốc, trước khi hội võ bắt đầu, sẽ thiết trí một cửa ải, đào thải sáu thành trong số đó, chỉ có những người thông qua cửa ải này, mới có tư cách vào trong Thiên Huyền sơn.

- Sáu thành?

Lương Long há hốc miệng, vậy chẳng phải là nói, ta tám chín phần mười ngay cả sơn môn cũng không vào được sao?

Đi một chuyến tới tổng tông hội võ mà ngay cả cửa cũng không vào được, vậy chẳng phải ném hết thể diện gia tộc sao?

Nếu chuyện này truyền tới gia tộc, mặt mũi còn để đi đâu? Đây không phải là sẽ để cho những người trong tộc chế giễu sao? Lương Long luôn luôn mang theo cái danh hiệu người kế thừa vị trí gia chủ, vị trí này không biết bao nhiêu người Lương gia đỏ mắt, nếu như bị chê cười, không tránh khỏi có người đồn nhảm.

Quay đầu thoáng nhìn Chu Ngọc, lại thấy Chu Ngọc cũng một mặt cười khổ, từ trước đến nay hắn cũng vì chuyện vào cửa mà phát sầu.

Gia chủ vẫn nói thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, lúc này cuối cùng hắn cũng hiểu được, đừng nói là mình, cho dù Tần Hạnh Hiên cũng phải sốc thôi.

- Phủ chủ, cái này...

- Chuyện gì?

Lương Long vốn định nói bỏ cuộc được không, nếu ngay cả cửa cũng không thể nào vào được, cũng đừng nói là đi tiếp, nhưng mà nhìn thấy Cầm Tử Nha liếc tới, Lương Long chỉ cảm thấy lạnh cả gáy, nuốt một ngụm nước miếng, Lương Long sửa lời nói:

- Khi nào thì chúng ta xuất phát?

- Sáng mai khởi hành, các ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai cưỡi Thần Phong điêu xuất phát, còn vấn đề gì không?

Lâm Minh trầm mặc một lúc lâu, nói:

- Cầm phủ chủ, ta có một vấn đề.

- Ừ, hỏi.

- Phần thưởng là cái gì?

Vấn đề này hỏi ra, Lương Long và Chu Ngọc đều rụt cổ. Hai người bọn họ còn phát sầu về vấn đề vào núi, làm sao mới có thể về tới gian tộc mà không quá mức dọa người, vậy mà Lâm Minh há mồm ra liền hỏi phần thưởng, đây là chênh lệch, vị trí khác nhau, ý nghĩ khác nhau.

Cầm Tử Nha tán thưởng liếc Lâm Minh một cái, nói:

- Quán quân, thưởng một quả Nhập Thiên đan! Tuy nhiên quả Nhập Thiên đan cũng không phải lập tức thưởng, mà phải đợi khi ngươi chính thức tiến vào Thất Huyền cốc, cũng đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong mới có thể cho ngươi. Giá trị của Nhập Thiên đan, ta nghĩ không cần lắm lời.

- Trừ Nhập Thiên đan ra, còn có một kiện bảo khí địa giai hạ phẩm, loại công kích, phòng ngự đều có thể tùy ý lựa chọn. Đứng thứ hai đến thứ năm, không có Nhập Thiên đan, chỉ được thưởng bảo khí địa giai hạ phẩm. Thứ sáu đến thứ mười được thưởng

Thiên Linh đan, cũng là một loại đan dược cực phẩm, xếp thứ mười một đến thứ ba mươi, được thưởng bảo khí nhân giai thượng phẩm và Địa Linh đan...

Lâm Minh nghe bảo khí địa giai liền động tâm.

- Bảo khí được tùy ý lựa chọn? Có thương không?

Cầm Tử Nha nở nụ cười nói:

- Vũ khí của ngươi đúng chiếm tiện nghi, một cây thương giá trị mấy lần so với những bảo khí khác, yên tâm đi, Thất Huyền cốc thành lập nhiều năm như vậy, tích lũy vô số, tự nhiên có thương!

Bảo khí địa giai sao...

Lâm Minh siết chặt nắm tay.

Cầm Tử Nha lại không biết, từ lúc kết bạn với Mục Thiên Vũ, ở trong mắt Lâm Minh, những cái gọi là đệ tử thiên tài của Thất Huyền cốc này cũng không đáng giá nhắc tới.

Mục Thiên Vũ mười lăm tuổi Ngưng Mạch, mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên, hai mươi sáu tuổi Tiên Thiên Chí Cực, hai mươi bảy tuổi nửa bước Toàn Đan.

Hai mươi hai tuổi, thời điểm những thiên tài ở Thất Huyền cốc kia vẫn còn đang tấn công cảnh giới Hậu Thiên, Mục Thiên Vũ đã bước vào Tiên Thiên!

Chênh lệch bậc này, không thể bù đắp.

Nếu mình ngay cả cái gọi là thiên tài của Thất Huyền cốc cũng không thể đánh bại thì còn nói gì tới chuyện truy tìm võ đạo đỉnh phong?

Bên ngoài mấy chục vạn dặm, Thất Huyền cốc.

Thiên Huyền sơn kéo dài vạn dặm, giống như một con cự long sừng sững, vắt ngang khu đất trung tâm Thất Huyền, Thiên Huyền sơn - Tuyệt Kiếm phong, cao sáu ngàn trượng, ngọn núi dốc đứng tới mức khó tin, đông tây nam bắc toàn bộ đều là vách núi dựng đứng cao ngàn trượng, xa xa nhìn lại, cả tòa Tuyệt Kiếm phong giống như một thanh lợi kiếm sáu ngàn trượng, đâm thẳng lên trời!

Tuyệt Kiếm phong này chính là chỗ Kiếm tông của Thất Huyền cốc, lấy Tuyệt Kiếm phong làm trung tâm, chung quanh lại có mười hai ngọn núi hơi thấp vây quanh nó, như quần tinh ủng nguyệt.

Bên trong tầng mây dày đặc, có một tòa đại điện to lớn, trước điện có một quảng trường gồm mấy chục tảng đá bao quanh, ở trung ương quảng trường sừng sững cắm một thanh cự kiếm cao tới hai mươi trượng.

Tuy rằng thanh cự kiếm này là đẽo gọt mà thành nhưng mà lại là huyền thiết, nặng tới mấy chục vạn cân, nếu có người khổng lồ nào có thể nhổ được thanh cự kiếm này, cũng có thể dùng nó để giết địch.

Bên dưới cự kiếm, tông chủ Kiếm tông khoanh tay đứng, trước mặt hắn là một thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi, mày kiếm mắt sáng, khí thế hơn người.

- Lần hội võ trước, ngươi bại trước Âu Dương Minh của Hợp Hoan tông, ba năm nay, Âu Dương Minh đã đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, là đối thủ lớn nhất của ngươi.

Người trẻ tuổi trầm mặc một lát, nói:

- Âu Dương Minh không phải đối thủ lớn nhất của ta.

- Hả? Vậy ngươi liệt ai làm đối thủ của mình?

- Đối thủ lớn nhất của ta chính là chính ta!

Người trẻ tuổi trong khi nói chuyện ánh mắt sáng quắc:

- Nếu lần hội võ này, ta ngay cả thiên tài tông môn tam phẩm cũng không thể đánh bại vậy thì còn nói gì tới chuyện truy tìm kiếm đạo cực hạn?

Lời nói của Lâm Minh, cách mấy chục vạn dặm, cũng bị một người trẻ tuổi chậm rãi nói ra.

- Ha ha, nói rất hay! Không hổ là con ta! Lần hội võ này, ta đối với ngươi chỉ có một kỳ vọng, chiếm lấy quán quân!

- Vâng, phụ thân!

Cùng thời khắc đó, cách đó mấy trăm dặm, trên ngọn núi chính của Hợp Hoan tông, một thanh niên nhìn qua hai mươi tuổi phóng mắt trái phải nhìn biển mây dưới chân núi, ánh mắt mang theo một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Thanh niên này, chính là Âu Dương Minh mà người trẻ tuổi Kiếm tông nhắc tới.

- Minh Nhi, ngươi là thiên tài xuất sắc nhất của Hợp Hoan phân tông trong vòng trăm năm nay, quán quân hội võ lần trước Tô Nhiên đã quá tuổi, lần này ta hy vọng ngươi có thể chiếm được ngôi đầu.

Ở phía sau Âu Dương Minh, một nữ nhân đầu đội hà quan, xinh đẹp đứng ngay ngắn nhẹ giọng nói, nàng chính là mẫu thân của Âu Dương Minh, tuy rằng nàng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nhìn vẻ ngoài cũng không khác gì thiếu nữ hai mươi tuổi.

- Ngôi đầu này tất nhiên là của ta, ta còn hy vọng Tô Nhiên không quá tuổi, có thể cùng hắn đánh một trận, rửa sạch nỗi nhục lúc trước, đáng tiếc.

Đệ tử tổng tông Thất Huyền cốc tham gia hội võ tuổi hạn chế là hai mươi tuổi, so với đệ tử ngoại tông phải ít hơn hai tuổi, mà Âu Dương Minh vừa vặn hai mươi tuổi, đây cũng là lần tham gia tổng tông hội võ cuối cùng.

- Lấy được ngôi đầu là tốt rồi, về phần quyết chiến với Tô Nhiên tự nhiên cũng phải thắng, nếu không sẽ làm nhạt nhuệ khí của ngươi.

- Ta biết, mẫu thân.

- Mặt khác, cũng không thể phớt lờ những người khác, Cầm Vô Tâm của Cầm tông, tu vi cũng đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, Cầm tông tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng chiêu thức quỷ dị, khó đối phó nhất, còn có Hỏa Nham La của Luyện Khí tông, tông chủ Luyện Khí tông đã tốn rất nhiều công sức tiền bạc bồi dưỡng một quả Hỏa Tinh, dùng phương pháp đặc thù đánh vào cơ thể Hỏa Nham La, người này cũng không thể khinh thường!

- Vâng, mẫu thân.

Thất Huyền cốc bảy đại phân tông, tuy rằng vì ích lợi cộng đồng mà liên hợp với nhau, nhưng mà bên trong vẫn không ngừng nội đấu, tranh quyền, tranh bảo khí, tranh tài nguyên tu luyện, tranh thiên tài, tranh đan dược bí tịch...

Thậm chí có đôi khi, phân tranh thăng cấp đến gần như đến mức phải đấu võ, đối với chuyện này, cốc chủ Thất Huyền cốc cũng bất lực, trên thực tế nếu cốc chủ không có tu vi tuyệt đỉnh, lại có thái thượng trưởng lão làm chỗ dựa, căn bản không ai theo trướng hắn.

Thất Huyền cốc tồn tại tai họa ngầm thật lớn, nhưng đây là chuyện không có biện pháp giải quyết, chỉ có thể điều tiết ở một mức độ nào đó, ví như phân phối tài nguyên trong cốc, phải có một phương pháp khiến các phân tông cùng đồng ý.

Hai trăm năm trước, lão cốc chủ định ra cứ ba năm một lần cử hành tổng tông hội võ, căn cứ theo thành tích đệ tử của tông mà phân phối tài nguyên, kể từ đó, ai cũng không thể phản đối.

Cho nên tông chủ bảy đại phân tông đều hao phí rất nhiều tâm huyết bồi dưỡng ra một thân truyền đệ tử, mà tên đệ tử này chuyên môn nhằm vào ngôi đầu của hội võ.

Tên đệ tử thân truyền này, đầu tiên phải chọn một người tư chất tốt nhất trong thế hệ trẻ tuổi, sau đó các loại tài nguyên gần như không cần tiền cũng ùn ùn kéo tới, tông chủ tự mình chỉ điểm tu luyện, đảm nhiệm lựa chọn công pháp trung tâm và luyện tập võ kỹ.

Hai trăm năm qua, ngôi đầu tổng tông hội võ trên cơ bản đều do đệ tử thân truyền các phân tông, cũng có vài lần ngoại lệ, nhưng cũng là bị các đệ tử tổng tông khác lấy được.

Về phần nói bị đệ tử ngoại tông lấy được ngôi đầu là chưa từng xảy ra, đừng nói là ngôi đầu, ngay cả nằm trong mười hạng đầu cũng không có. Đối với đệ tử trong tông của Thất Huyền cốc mà nói, những thiên tài đến từ ba mươi sáu nước và gia tộc tu võ nhị phẩm kia trên cơ bản đều là nông dân, nhiều nhất so với đệ tử tạp dịch, quét rác trong tông là hơi mạnh hơn một chút mà thôi.

Đối thủ của bọn họ chỉ có người của các phân tông khác, đệ tử ngoại tông chưa bao giờ được liệt vào trong phạm trù cần lo lắng.

Từ Thiên Vận quốc đi Thất Huyền cốc tổng tông tới hai mươi vạn dặm, cưỡi Thần Phong điêu phi hành cũng phải mất thời gian hơn mười ngày.

Cầm Tử Nha mang theo đoàn người đi tới trạm dịch Thất Huyền võ phủ, nơi này đã sắp xếp sẵn một hàng Thần Phong điêu, hơn nữa đều là loại được tuyển chọn kỹ lưỡng, tốc độ phi hành so với Thần Phong điêu bình thường thì nhanh hơn một chút.

- Xuất phát đi!

Cầm Tử Nha vung tay lên, Lâm Minh thả người nhảy lên Thần Phong điêu, theo một tiếng kêu thanh minh, Thần Phong điêu phóng lên cao, vô số bông tuyết bắn lên, lả tả rơi xuống.

Bên tai gió lạnh gào thét, Thần Phong điêu chỉ mất vài hô hấp đã bay lên trời cao ngàn xích, cúi người nhìn xuống, phía dưới là mặt đất trắng xóa mờ mịt, mảnh thiên địa màu trắng mênh mông kéo dài không tới đầu cuối, cảnh sắc như thế lại khiến cho người ta sinh ra một cỗ cảm giác can đảm, tịch mịch rồi tới hào khí.

Bởi vì tốc độ Thần Phong điêu quá nhanh, bông tuyết phả tới giống như lưỡi đao, Lâm Minh dùng chân nguyên tạo thành một vòng bảo vệ, ngăn cản gió tuyết.

Tốc độ Thần Phong điêu càng lúc càng nhanh, tiếng chim kêu kíu kíu vang vọng thiên địa...

Chương 234: Thiên Huyền thành

Thất Huyền cốc tổng tông ở dãy núi Thiên Huyền, dãy núi Thiên Huyền không thuộc bất kỳ một quốc gia nào, Thất Huyền có địa vị đặc thù ở trong ba mươi sáu nước.

Ngọn núi chính dãy núi Thiên Huyền, cao sáu ngàn trượng, bởi vì trong lòng núi ẩn chứa lượng lớn quặng mỏ huyền thiết, cho nên cả tòa núi đều là màu đen, trên núi ít có thảm thực vật, nham thạch lởm chởm, vách núi hiểm trở, không biết vì sao, cả tòa núi này tản ra một cỗ khí thế khiến cho người ta khiếp sợ, người thường đi lên sẽ có cảm giác áp lực, cho dù là võ giả đi ngang qua cũng tận lực chọn đường vòng mà đi.

Ở chân núi dãy núi Thiên Huyền, có một tòa thành trì khổng lồ, chỉ riêng tường thành đã cao năm trượng, kéo dài trăm dặm.

Tòa thành này tên là Thiên Huyền thành, nơi này chính là địa điểm tổ chức mỗi lần tổng tông hội võ.

Trong phạm vi trăm dặm trong Thiên Huyền thành cấm bay, Lâm Minh từ xa nhìn thấy tòa thành to lớn này, đoàn người khống chế Thần Phong điêu hạ xuống, đi bộ tới Thiên Huyền thành.

Dọc đường có không ít võ giả đồng hành, đến, đi vội vàng, phần lớn đều là võ giả tu vi Dịch Cân kỳ trở lên, chỉ hơi triển khai thân pháp khoảng cách trăm dặm cũng chỉ mất một, hai khắc mà thôi.

Ở ngoài cửa thành Thiên Huyền thành có một đội thủ vệ thủ hộ, nhìn thấy tu vi những người thủ vệ này, Lâm Minh thở nhẹ một hơi, không ngờ toàn bộ đều là võ giả Luyện Cốt kỳ, tên có bộ dáng là đầu lĩnh rõ ràng đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong.

Thất Huyền cốc không hổ là đại tông môn, võ giả Luyện Cốt đỉnh phong nếu đi tới Thiên Vận quốc, ít nhất ở quân đội cũng có thể kiếm được một cái chức vụ tương đương thiên phu trưởng, mà đặt ở Thất Huyền cốc chỉ có thể coi cửa.

Rất nhiều võ giả muốn nhờ danh tiếng Thất Huyền cốc mà tiến về nơi thiên địa nguyên khí vô cùng nồng đậm của Thiên Huyền sơn mà tình nguyện ở lại chỗ này thủ vệ, cũng giống như một số người tình nguyện ở lại kinh thành làm việc cực nhọc, cũng không muốn trở lại nông thôn cưới vợ sinh con, chỉ cần ở lại kinh thành, liền có hy vọng ngóc đầu lên, mà ở lại quốc gia nhỏ, cả đời cũng chỉ là một tên thiên phu trưởng, thậm chí cũng không thể đột phá được cảnh giới Ngưng Mạch kỳ.

Cửa thành Thiên Huyền thành rất lớn, nhưng mà người vào thành rất nhiều, cho nên vẫn có vẻ chật chội. Hơn nữa vào dịp tiến hành tổng tông khảo hạch còn hơn thế, tuy rằng đệ tử chân chính tham gia khảo hạch cũng không có bao nhiêu, nhưng mà những người đi theo đệ tử hạch tâm này cũng là một lượng lớn.

Vào thành phải giao nộp mười lượng vàng, giá cả này khiến rất nhiều bình dân và võ giả cấp thấp chùn bước.

Giao nộp hoàng kim vào thành, Lâm Minh phát hiện, cư dân trong Thiên Huyền thành, trong mười có chín là võ giả, ngay cả người bán hàng rong, buôn bán gì đó, tiểu nhị của hàng đều là võ giả. Tuy rằng tu vi bọn họ chỉ có Luyện Thể tầng một tầng hai, nhưng những người này nếu ở trong Thiên Vận quốc đi tới một ít đại gia tộc cũng là một gia đinh hộ vệ, hoặc là ở trong nha môn cũng được một chân nha dịch bộ khoái vân vân, cũng có thu nhập xa xỉ, hơn nữa cũng có chút thanh danh.

Một đường đi tới, Lâm Minh nhìn những cửa hàng bán bảo khí, đan dược, Minh Văn phù, những cửa hàng này, tùy tiện một cái phóng tới Thiên Vận thành, đều có quy mô như Bách Bảo đường. Những thứ bán bên trong đều là trân phẩm, bình thường võ giả xuất ra toàn bộ tài sản cũng chưa chắc mua được một món.

Điều này làm cho Lâm Minh không khỏi cảm khái, quả nhiên đứng ở vị trí khác nhau thì cái nhìn khác nhau, kiến thức cũng khác nhau, nếu không phải hắn đạt đến thực lực hiện tại, Thiên Huyền thành này, cả đời hắn cũng không tới được, cũng không hiểu biết được chuyện này.

Chu Ngọc, Lương Long cũng chú ý tới những cửa hàng này, bên trong có không ít đồ vật mà bọn họ quen mắt, rất nhiều đều là thứ ở Thiên Vận quốc rất khó mua hoặc là căn bản không mua được.

Cầm Tử Nha nhìn ra tâm tư mấy người bọn họ, đợi tới khách sạn, Cầm Tử Nha nói:

- Bây giờ được tự do hoạt động, trước khi trời tối phải trở lại khách sạn, không sinh chuyện là được.

- Tốt!

Chu Ngọc, Lương Long trong lòng vui vẻ, kết bạn rời đi, lúc trước có vài cửa hàng bọn họ đã muốn đi vào.

Lâm Minh vốn định ở lại khách sạn tĩnh tu, lúc này Tần Hạnh Hiên đột nhiên mở miệng nói:

- Lâm Minh, ngươi không đi dạo sao? Ta vẫn là lần đầu tới Thiên Huyền thành, muốn đi quanh nhìn xem một chút...

Tần Hạnh Hiên nói như vậy, cũng là uyển chuyển mời, Lâm Minh tự nhiên không phải không biết, hắn cười nói:

- Cũng tốt, chúng ta đi cùng nhau hay sao?

- Được!

Tần Hạnh Hiên nhoẻn miệng cười, thiên kiều bá mị.

Hai người đi rồi, Tôn Hữu Đạo chậc chậc thở dài:

- Tuổi trẻ đúng là thật tốt, hai tiểu tử này xem như kim đồng ngọc nữ, hy vọng bọn họ tới được với nhau.

Cầm Tử Nha nghe Tôn Hữu Đạo cảm khái, chỉ cười cười không nói gì, nếu hai người cứ theo tình trạng này, thì tới với nhau cũng là chuyện dễ dàng, nếu từng người bọn họ quyết tâm đi truy tìm võ đạo đỉnh phong vậy thì chỉ sợ ngày sau phải tách nhau ra rồi.

Hai người tùy ý đi dạo, dọc đường Tần Hạnh Hiên mua không ít đồ vật, vật phẩm trang sức tinh mỹ, quần áo được dệt bằng vải quý, có vật kỷ niệm đặc sắc và hàng mỹ nghệ.

Thương phẩm Thiên Huyền thành, mọi thứ giá trị đều xa xỉ, có khi cần phải dùng Chân Nguyên thạch để trả. Ví như cái váy liền áo mà Tần Hạnh Hiên mua kia, bởi vì nó được gia cố thêm Thiên Tàm Ti, thủy hỏa bất xâm, giá một Chân Nguyên thạch tinh thuần.

Cũng chỉ loại nữ nhân nhà giàu như Tần Hạnh Hiên mới trả được, nếu đổi là võ giả bình thường, bỏ một ngàn lượng vàng mua một bộ quần áo không thể chiến đấu là không thể, đây chính là giá bán của một kiện bảo khí đó.

Đi đi tới tới, hai người nhìn thấy một tòa tửu lâu được trang hoàng lộng lẫy tên là Nam Hoa lâu tửu lâu, trên bảng hiệu của tửu lâu có mô tả đồ ăn hấp dẫn ánh mắt Lâm Minh.

Trong thực đơn này còn có hung thú cấp bốn.

Nên biết rằng, hung thú cấp bốn chính là tồn tại tương đương với cao thủ Hậu Thiên, phóng tới Thiên Vận quốc, cũng chính là đại biểu thực lực đỉnh cao, cho dù Lâm Minh gặp phải hung thú cấp bốn, hơn phân nửa cũng phải chạy.

Trên người hung thú cấp bốn đều là bảo bối, rất nhiều thứ có thể lấy dùng để luyện đan, luyện dược, nhưng mà ở chỗ này lại để nấu ăn, dùng đầu gối mà nghĩ, ăn cơm ở đây đắt tới mức độ nào.

- Mấy ngày này đều ăn lương khô thịt khô, vừa lúc vào tửu lâu này nhìn một chút.

Lâm Minh mở miệng nói, đối với tửu lâu, hắn có cảm tình đặc biệt, nếu đã đến Thiên Huyền thành, nhất định phải nếm thử tửu lâu nơi này một chút.

Tần Hạnh Hiên nhìn tấm bảng hiệu, do dự một chút, nói:

- Nơi này... Đắt lắm...

Nếu lúc trước, Lâm Minh nghe Tần Hạnh Hiên nói vào một tòa tửu lâu mà phát sầu vì đắt thì nhất định sẽ tưởng là nói đùa nhưng mà nhìn lại tửu lâu này, nếu như dùng thịt hung thú cấp bốn nấu nướng thì một bữa cơm mất hai mươi, ba mươi Chân Nguyên thạch tinh thuần cũng chẳng có gì lạ, đó là hai, ba vạn lượng vàng, giá cả một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm, ngay cả Tần Hạnh Hiên cũng cảm thấy đau lòng.

Lâm Minh sau khi cướp sạch Âu Dương Địch Hoa và Trương Phụng Tiên có thể nói là giàu chảy mỡ, tự nhiên không thèm để ý, hắn cười nói:

- Lúc ta ra ngoài lịch lãm phát hiện một bảo tàng nhỏ, chỉ mất một chút Chân Nguyên thạch mà thôi, ta mời ngươi.

- Nhưng...

Tần Hạnh Hiên còn muốn nói gì, nhưng Lâm Minh đã kéo tay nàng đi vào Nam Hoa lâu.

Tìm một góc lịch sự tao nhã ngồi xuống, người hầu mang thực đơn tới, Tần Hạnh Nhiên nhìn lướt qua, âm thầm líu lưỡi, trên thực đơn toàn bộ dùng Chân Nguyên thạch yết giá, đồ ăn rẻ nhất cũng mất hai, ba khối Chân Nguyên thạch.

- Ăn cơm nơi này có thể thành tiên sao?

Trong lòng Tần Hạnh Hiên thầm oán, lần này nàng ra đi cũng chỉ mang theo tám vạn lượng vàng, mang nhiều như vậy là muốn mua đan dược bảo khí, một bữa cơm hoa đã mất tới một phần tư, đúng là buồn cười.

- Chỗ các ngươi có đặc sản gì?

Lâm Minh tùy tiện xem qua thực đơn, ăn cơm tửu lâu tự nhiên phải ăn đặc sản.

Người hầu tươi cười như hoa nói:

- Đồ ăn đặc sản chúng ta rất nhiều, ví như Long Cốt Thang, dùng cốt tủy hung thú cấp bốn có huyết mạch Cầu Long, phối hợp mấy chục loại dược liệu quý báu chế biến thành, mùi vị đậm đà, nước canh thanh mát, sau khi uống xong có thể củng cố chân nguyên, cường thân kiện thể, một nồi Long Cốt Thang hầm giá hai mươi lăm viên Chân Nguyên thạch.

Hai mươi lăm viên Chân Nguyên thạch? Hai vạn năm ngàn hoàng kim? Rõ ràng là đi cướp mà.

Tần Hạnh Hiên nghe mà thở phì một hơi, tuy rằng trong lòng cảm thấy không đáng giá, nhưng trước mặt tên người hầu này cũng không dám biểu hiện ra điều gì.

Người hầu cười tủm tỉm nói:

- Thiếu gia, tiểu thư chắc là thiên tài đại thế gia tu võ, võ giả mỗi ngày tu luyện cạn kiệt thể lực, nếu không tẩm bổ thì sau này tấn công Tiên Thiên cũng không dễ dàng.

Một tên người hầu Luyện Thể tầng ba nho nhỏ há mồm là tấn công Tiên Thiên, ánh mắt đủ cao, nói vậy Nam Hoa lâu này chiêu đãi không ít cao thủ Tiên Thiên chân chính.

- Vậy cho một nồi Long Cốt Thang đi, lại cho một ít đồ điểm tâm, hai chén cơm linh cốc, một bình thanh trà.

Mặc dù Lâm Minh có tiền, nhưng mà bữa ăn xa xỉ như vậy cũng chỉ thỉnh thoảng mới ăn, ăn nhiều cũng không chịu nổi.

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Long Cốt Thang màu trắng thanh thuần, nước thang sánh sánh, nhìn qua không khỏi thòm thèm.

Tần Hạnh Hiên nhìn thấy Long Cốt Thang bưng lên, trước múc cho Lâm Minh một chén, lại múc cho mình một chén, trong bát ngọc xanh biếc, nước thang màu trắng ngà, nhìn qua giống như một tác phẩm nghệ thuật màu xanh.

Nhìn chén thang nhỏ này, Tần Hạnh Hiên tự giễu nói:

- Một chén này ít nhất cũng hai, ba viên Chân Nguyên thạch đấy, đủ cho ta chi tiêu nửa tháng, ta phải hảo hảo nếm thử một chút xem có gì khác biệt.

Tần Hạnh Hiên bưng bát ngọc lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy sau khi nước thang tiến vào, liền biến thành một dòng nước ấm chảy vào dạ dày, dường như có thiên địa nguyên khí nhè nhẹ chảy vào kinh mạch mình, chậm rãi bồi luyện kinh mạch trong cơ thể.

Tuy rằng cỗ nguyên khí thiên địa này rất mỏng manh nhưng mà lại vô cùng tinh thuần.

Đan dược có đan độc, tuy rằng ăn vào có thể gia tăng tu vi, nhưng mà sẽ làm cho chân nguyên không tinh khiết, còn phải mất công đi luyện hóa, nhưng Long Cốt Thang này, tuy rằng ẩn chứa rất ít nguyên khí thiên địa, nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, nếu như dùng thời gian dài, nhất định có thể tạo ra hiệu quả củng cố chân nguyên, cường hóa kinh mạch, hơn nữa không hề có tác dụng phụ.

Tần Hạnh Hiên có chút ngây người, uống một chén hai chén không có hiệu quả gì, nếu như tháng tháng đều uống, cả năm đều uống, tích lũy xuống dưới thì thế nào?

Lại ăn vào một miếng cơm linh cốc, cũng có hiệu quả như vậy, ngay cả bình thanh trà kia cũng ẩn chứa nguyên khí Mộc hệ nồng đậm, sau khi uống xong, nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thần sảng khoái, tinh thần chi hải trong linh hồn lực dường như cũng được làm dịu.

- Cảm giác thế nào?

Lâm Minh buông đũa, hỏi Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên mắt đẹp nhắm lại, nhấm nháp một hồi, thở dài:

- Trách không được cơm bọn họ ăn so với bảo khí của chúng ta còn đắt hơn, nếu mỗi ngày ăn mấy thứ này, cho dù không tu luyện, cũng sẽ đột phá Ngưng Mạch kỳ...

Chương 235: Xung đột

Lâm Minh uống xong Long Cốt Thang, liếm liếm môi, nói:

- Đây là nội tình đại tông môn, mấy thứ này, bình thường võ giả đừng nói ăn, ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ tới. Ta lần này ra ngoài lịch lãm, gặp một tiền bối, mỗi ngày nàng đều ăn quỳnh hoa linh quả, uống chính là suối mát thần lộ, không ăn cơm người nấu, không nhiễm trọc khí Hậu Thiên.

Tần Hạnh Hiên lại múc cho Lâm Minh một chén, nói:

- Mấy thứ này nếu như ăn thường xuyên, chẳng phải một ngày ăn mất mấy chục viên Chân Nguyên thạch sao?

Lâm Minh nói:

- Đúng vậy, ngươi có biết hàng năm khoáng mạch Chân Nguyên thạch Thiên Vận quốc chúng ta sản xuất được bao nhiêu Chân Nguyên thạch không? Chín mươi chín phần trăm đều chuyển tới Thất Huyền cốc, trừ chúng ta ra, còn có ba mươi lăm quốc gia khác, các loại tài nguyên, bao gồm dược thảo, tài liệu quý báu, khoáng thạch, đều không ngừng vận chuyển tới đây, những đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc kia, chỉ sợ một tháng Chân Nguyên thạch được phân cũng hơn một ngàn, cho dù mỗi ngày ăn cơm như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng căn bản không tính là gì. Có lẽ, bọn họ đã ăn ngán cái này.

- Chênh lệch quá lớn!

Tần Hạnh Hiên cảm thán, bọn họ ở Thiên Vận quốc đã là giai cao nhất, nhưng khi tới đây, lại ăn một bữa cơm cũng phải suy nghĩ cẩn thận, chỉ sợ là ăn không nổi.

Ngẫm lại Thiên Vận quốc vì những dược thảo cấp thấp mà ra vào sinh tử, còn có những võ giả không có tiền mua dược thảo mà lưu lại ẩn thương, bốn mươi, năm mươi tuổi đã tàn phế, Tần Hạnh Hiên đột nhiên cảm thấy có chút chua xót.

Đây là chênh lệch, võ giả từ sau khi sinh ra đã có chênh lệch này.

Bao nhiêu võ giả Thiên Vận quốc vì tấn công Ngưng Mạch kỳ mà cố gắng cả đời cũng không có kết quả, nhưng những người Thất Huyền cốc tổng tông này, mỗi ngày ăn cơm ngủ cũng có thể đột phá Ngưng Mạch kỳ, chỉ cần tu luyện một chút là đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, nếu cha mẹ đều là trưởng lão trong cốc, được bồi dưỡng trọng điểm, lại được mấy viên Nhập Thiên đan, vậy chính là cao thủ Tiên Thiên.

Nghĩ đến những điều này, Tần Hạnh Hiên ngẩng đầu lặng lẽ liếc Lâm Minh một cái, nàng đột nhiên nghĩ tới, Lâm Minh không phải xuất thân từ gia tộc bình thường sao? Hắn một đường đi được tới bây giờ, không biết phải trả giá bao nhiêu, hắn có cơ duyên gì?

Nhớ tới tới Lâm Minh có ngộ tính ngàn năm khó gặp và Không Linh võ ý của hắn, Tần Hạnh Hiên có chút tiếc hận. Nếu Lâm Minh được sinh ra ở trong đại tông môn, chỉ sợ sẽ lấy được thành tích tốt hơn bây giờ nhiều lần.

- Suy nghĩ gì đó?

Lâm Minh tiêu diệt bát Long Cốt Thang thứ hai, phát hiện Tần Hạnh Hiên đang nhìn mình, cười hỏi.

- Không có gì, chỉ là cảm thấy thế giới rất không công bằng, võ giả bình thường cố gắng giao tranh cả đời, nhưng cũng không sờ nổi tới ngón chân, ngón tay đám con cháu tông môn này.

- Quả thật không công bằng, vậy ngươi nhẫn nhục chịu đựng hay là đấu tranh, nói ta nghe. Đế Thích Già dung hợp bảy thứ võ ý, võ phá hư không cũng chỉ xuất thân từ bình dân, võ giả bình dân đúng là xuất đầu khó như lên trời, nhưng một khi xuất đầu, cũng bởi vì trải qua tôi luyện kinh thế hãi tục cho nên bọn họ sẽ tiến xa hơn đệ tử tông môn.

Lâm Minh nói những lời này rất bình tĩnh nhưng mà Tần Hạnh Hiên đột nhiên cảm thấy, Lâm Minh dường như đang nói chính mình.

Tần Hạnh Hiên trầm mặc một lúc lâu, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái:

- Ta có thể đuổi theo bước chân hắn sao? Nửa năm ta đã bị hắn bỏ xa, ngày sau... Chắc chắn chênh lệch càng ngày càng lớn...

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng Tần Hạnh Hiên không biết không biết có cảm giác gì.

Lúc này, mấy tên quần áo là lụa kết bè đi vào Nam Hoa lâu, tên cầm đầu hét to:

- Tiểu nhị! Mang một bàn ăn ngon tới, hai bình Long Cốt tửu!

- Có ngay!

Tiểu nhị nhìn thấy tư thế những người là biết đó là kẻ có tiền, vẻ mặt tươi cười tiến tới đón tiếp, khí thế gọi món đoàn người này, hai người Tần Hạnh Hiên và Lâm Minh hoàn toàn kém xa.

Nam Hoa lâu là một trong tửu lâu đỉnh cấp Thiên Huyền thành, cũng là nơi tài tuấn trẻ tuổi thường xuyên lui tới, Lâm Minh nhìn thấy bảo khí bọn họ đặt lên bàn, đều là nhân giai thượng phẩm, hiển nhiên xuất thân bất phàm.

- Lại là ba năm, cuối cùng cũng đợi được, lần tổng tông hội võ trước ta không có cơ hội tham gia, lần này cuối cùng ta cũng giành được một cái danh ngạch, nếu lần này ta lấy được xếp hạng tốt, phụ thân sẽ không có gì nói.

Nói chuyện là một võ giả tu vi nửa bước Ngưng Mạch, nhìn bộ dáng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, chỉ cần năm rưỡi nữa đột phá Ngưng Mạch kỳ hoàn toàn không thành vấn đề, mười tám mười chín tuổi đã đạt tới Ngưng Mạch kỳ, thành tích này phóng tới Thiên Vận quốc trừ Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên ra, không người nào có thể sánh kịp.

Hơn nữa nghe khẩu khí người này, chỉ sợ chẳng những tu vi cao, sức chiến đấu so với võ giả đồng cấp cũng rất nổi bật, nếu không sẽ không vô duyên tham gia lần tổng tông hội võ này.

- Ha ha, Âu Dương huynh là ngoài yếu trong mạnh, lần tông nội hội võ này, ít nhất đứng trước trăm!

- Ít vỗ mông ngựa đi, đứng trước trăm ít nhất cũng phải có tu vi Ngưng Mạch kỳ, với thực lực của ta trước một trăm năm mươi còn có hy vọng.

- Âu Dương huynh quá khiêm tốn rồi, ai chẳng biết Âu Dương huynh đã luyện Hợp Hoan thần công đến tầng thứ tư, rất nhiều đệ tử Ngưng Mạch kỳ vẫn còn đang giãy giụa ở trong tầng ba. Nếu thực luận về sức chiến đấu, Âu Dương huynh ít nhất tương đương với Ngưng Mạch trung kỳ, nếu cùng với đám võ giả nông dân ba mươi sáu nước kia mà so sánh, võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong của bọn họ cũng không là đối thủ của Âu Dương huynh!

Tên trẻ tuổi họ Âu Dương kia uống một chén rượu, cười nói:

- So sánh với đám võ giả ba mươi sáu nước kia, căn bản là làm nhục ta, bọn họ còn không bằng người của mười sáu gia tộc tu võ, những gia tộc kia hơn phân nửa kế thừa ngàn năm, còn có chút nội tình, mỗi lần hội võ còn có một vài nhân tài.

- Ngươi là nói Trương Ngạn Triệu của Trương gia sao, chỉ đứng trước hai mươi mà thôi, tuy nói là trước hai mươi, nhưng so với đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc chúng ta còn kém xa, đừng nói là Âu Dương huynh, cho dù là chúng ta, nếu đi tới ba mươi sáu nước và mười sáu gia tộc tu võ kia cũng đủ quét ngang chín mươi chín phần trăm thiên tài của bọn họ rồi.

- Ha ha ha...

Bọn họ vừa uống rượu vừa cười lớn, sắc mặt Tần Hạnh Hiên cực kỳ khó coi, theo bản năng bóp chặt bát ngọc, nhíu mi nói:

- Những người này, quá kiêu ngạo!

- Thực lực quyết định địa vị, những đệ tử Thất Huyền cốc này khinh thường võ giả ba mươi sáu nước và gia tộc tu võ cũng bình thường, tuy nhiên bọn họ cao giọng như vậy đàm luận cũng không quá để người khác vào mắt, Nam Hoa lâu này cũng không chỉ có đệ tử của Thất Huyền cốc ăn được.

Lâm Minh nói xong đưa một ngón tay ra chỉ chỉ, Tần Hạnh Hiên theo đó nhìn qua, liền thấy chỗ ngồi bên cạnh, ba thanh niên và một cô gái đứng lên, sắc mặt âm trầm đi tới chỗ bàn đám đệ tử Thất Huyền cốc.

Âu Dương tự nhiên cũng chú ý tới hành động của bốn người, bốn người này trên ngực đều có thêu một con Kim Long nhỏ, hiển nhiên xuất cùng một gia tộc.

Nhìn lướt qua tu vi của bọn họ, thanh niên cầm đầu mới bước vào Ngưng Mạch kỳ, ba người còn lại là Luyện Cốt kỳ.

Nói là Ngưng Mạch kỳ, kỳ thật cũng chỉ đả thông kinh mạch, cơ sở vẫn chưa vững.

Sau khi thấy tu vi những người này, Âu Dương nở nụ cười, loại võ giả vừa mới bước vào Ngưng Mạch kỳ này, thực lực không tăng bao nhiêu, nhưng mà lại cảm giác cực kỳ ưu việt, tự cho là không có một võ giả Luyện Cốt kỳ là đối thủ của hắn.

- Cũng tốt, ta cho các ngươi nhụt một chút nhuệ khí, cho các ngươi biết chênh lệch giữa mình với đệ tử tông môn!

Nghĩ như vậy, Âu Dương ý cười càng đậm.

- Các ngươi nói quét ngang mười sáu gia tộc tu võ ta? Tốt, hôm nay Long Vân ta đứng ở chỗ này, ngươi tới quét thử xem!

Thanh niên Ngưng Mạch kỳ cầm đầu lạnh giọng nói, nhìn tuổi hắn cũng khoảng hai mươi, hơn phân nửa là tới tham gia tổng tông hội võ lần này.

- Long Vân? Là con cháu Long gia Hoa Linh sơn sao, hừ, chỉ bằng các ngươi cũng xứng với cái tên họ này sao?

Âu Dương bỡn cợt, vẩy vẩy chén rượu, ngay cả ý tứ đứng lên cũng không có.

- Xứng hay không xứng không tới đến phiên các ngươi định đoạt!

Nghe đối phương làm nhục chính gia tộc mình, cô gái phía sau Long Vân lớn tiếng nói, bảo kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ!

Âu Dương cười ha ha:

- Nhìn không ra là hoa hồng có gai, ta gần đây vừa mới đột phá Hợp Hoan thần công tầng thứ tư, đang muốn tìm vài nữ nhân thiên tư tốt, dung mạo đều đẹp cùng ta song tu, nhìn nhan sắc và tu vi của ngươi cũng miễn cưỡng nói là tạm được, có hứng thú hay không?

Âu Dương vừa nói như thế, mấy tên đệ tử Thất Huyền cốc ngồi chung với hắn cười ha ha, cô gái Long gia kia nghiến răng nghiến lợi, đối phương chẳng những đùa giỡn chính mình, lại còn làm nhục nàng, điều này khiến cho nàng làm sao không giận?

- Ta giết ngươi!

Cô gái rút kiếm đâm qua, lại bị Long Vân cản lại:

- Cửu muội, ngươi không phải đối thủ của bọn chúng, để cho ta tới.

Long Vân từ trong Tu Di giới rút ra một cây trường thương, bày ra một tư thế kỳ dị:

- Họ Âu Dương, ta đến lĩnh giáo Hợp Hoan thần công của ngươi! Ta thật muốn nhìn, ngươi có tư cách gì khẩu xuất cuồng ngôn!

Nhìn thấy vũ khí Long Vân, Lâm Minh lại sáng ngời mắt, không ngờ lại dùng thương, thật là hiếm thấy.

Thường nói, kiếm như ngọc, đao như hổ, thương như rồng, rất nhiều võ giả sau khi thành danh, sẽ căn cứ vũ khí hoặc là công pháp tự lấy tên dòng họ của mình, khai sáng một gia tộc tu võ, ví như tổ sư gia Cầm tông Thất Huyền cốc lấy chữ “Cầm” làm họ, Long gia này dùng thương, liền lấy Long làm họ.

Những khách ngồi gần đó thấy sắp có đánh nhau, chẳng những không kinh hoảng, ngược lại còn hứng trí xúm lại, uống rượu, ăn quả hạch, bộ dáng như xem kịch vui.

Ngay cả tiểu nhị cũng cảm thấy không thấy có gì đặc biệt hơn người, hắn vắt khăn mặt lên lưng, buông bình rượu trong tay không chút hoang mang nói:

- Mấy vị khách gia, đánh hỏng đồ vật phải bồi thường, các ngươi xem thua bồi thường hay là thắng bồi thường đây?

Tiểu nhị tửu điếm vừa nói thế, Lâm Minh dở khóc dở cười, đây đúng là một hoa tửu lâu, tuy nhiên nghĩ tới cũng bình thường, võ giả ra vào nơi này đều là loại tâm cao khí ngạo, nháo sự đánh lộn cũng là bình thường.

- Tự nhiên là thua bồi thường.

Âu Dương lười biếng từ chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm nói:

- Họ Long, ta cảnh cáo ngươi trước, cũng đừng muốn chiếm tiện nghi Nam Hoa lâu này, đánh thua thì tiền bồi thường là vài trăm Chân Nguyên thạch cũng là bình thường, đừng có để hồi sau thua rồi thì không chịu nổi! Lão bản phía sau màn Nam Hoa lâu rất không đơn giản, nếu như sợ, bây giờ quỳ xuống nhận sai còn kịp.

Nghe con số bồi thường vài trăm Chân Nguyên thạch, Long Vân mặt lúc trắng lúc đỏ, hôm nay đến ăn bữa cơm này, đã khiến hắn nhỏ máu rồi, nếu bồi thường vài trăm Chân Nguyên thạch thì quả thật không chịu nổi, tuy nhiên lúc này, hắn đã không có đường lui.

- Ngươi cho là ngươi thắng sao? Chê cười! Tiếp ta một thương!

Long Vân hét lớn một tiếng, bước ra một bước, chân nguyên rót vào trường thương, Long Vân nhân thương hợp nhất, giống như một con rắn đen đâm thẳng tới ngực Âu Dương.

Chương 236: Bản tính thiếu niên!

- Hừ! Không tự lượng sức!

Tay của Âu Dương Tử Vân vừa lật lên, một thanh kiếm màu đỏ tím dài ba thước xuất hiện ở lòng bàn tay, đây rõ ràng là một thanh bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Chân nguyên quán chú vào thân kiếm, trường kiếm tử hồng biến thành vẻ trắng sáng quỷ dị, Âu Dương Tử Vân chém ra một kiếm, mang theo từng trận thanh âm quỷ khóc đánh vào thương của Long Vân.

Ầm!

Thương kiếm tương giao, chân nguyên tàn sát bừa bãi cuốn đi ra ngoài, trực tiếp lật ngược bảy tám cái bàn, cả người Long Vân chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức âm hàn chí cực như rắn độc chui vào thân thể của hắn, tay phải cầm thương trong nháy mắt mất đi tri giác, phảng phất không phải là của mình.

Long Vân liền lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt một trận, mà Âu Dương Tử Vân lại hảo hảo đứng ở tại chỗ, thậm chí mâm rượu phía sau hắn cũng không có nhận được nửa điểm ảnh hưởng.

- Đại ca.

- Sư huynh.

Hai nam một nữ phía sau Long Vân vội vàng tới đây dìu đỡ Long Vân, song vừa chạm vào thân thể Long Vân, bọn họ chỉ cảm thấy như mình đang chạm tay vào băng hàn, sợ hết hồn.

Lâm Minh ở một bên thấy rất rõ ràng, Âu Dương Tử Vân dùng là Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm, chiêu này hắn cũng đã lĩnh giáo ở trong tay Trương Quan Ngọc cùng Âu Dương Địch Hoa rồi.

Mặc dù trình độ chân nguyên ngưng tụ mà Âu Dương Tử Vân sử dụng cũng kém Âu Dương Địch Hoa không ít, nhưng là nói riêng về lực thao túng đối với Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm, Âu Dương Tử Vân thuần thục hơn so với Âu Dương Địch Hoa.

- Tên Âu Dương Tử Vân này, mặc dù tu vi không tới Ngưng Mạch kỳ, nhưng cảnh giới Hợp Hoan thần công cao hơn so sánh với Âu Dương Địch Hoa, cũng coi là thiên tài, có tư chất kiêu ngạo.

Âu Dương Tử Vân cười ha ha:

- Một kiếm cũng không đón được sao? Võ giả đi ra từ mười sáu gia tộc tu võ, quả nhiên là phế vật mà thôi!

- Ta nói mười sáu gia tộc các ngươi dứt khoát thương lượng cùng ba mươi sáu nước một chút, chính mình tự tạo một võ đạo đại hội đi. Đừng đến Thất Huyền cốc mất mặt xấu hổ, tránh cho tương lai Cửu Liên sơn còn không thể nào vào được, lại tăng thêm châm biếm!

- Ha ha, Âu Dương Tử Vân huynh nói thật hay, một đống con chuột thì quấy hư một nồi nước, tổng tông cho bọn hắn hạn mức cao nhất là hai mươi hai tuổi, ngưỡng cửa gia nhập thấp tới mức không thể thấp hơn được nữa. Kết quả hơn hai trăm người tới gần nhất, có thể qua cửa ải nhập môn, tổng cộng những người cuối cùng đi vào sơn môn cũng chỉ được bảy tám chục người. Mất sức lực lớn như vậy, chạy mười mấy vạn dặm, ngay cả cửa còn không thể nào vào được. Có ý tứ sao?

Nghe những người này trêu chọc không chút kiêng kị, trong cơn giận dữ Long Vân quát lên một tiếng lớn, chân nguyên cả người tăng vọt, khuôn mặt biến thành màu đỏ tím quỷ dị, sàn nhà dưới chân hắn bị bùm bùm xốc lên một mảng lớn, thậm chí ngay cả vách tường cũng mơ hồ rung động.

- Đi tìm chết!

Thân ảnh Long Vân bắt đầu mơ hồ, giống như quỷ mị vọt tới trước mặt Âu Dương Tử Vân, hai tay cầm thương, nặng nề nện xuống. Sau khi một thương này xuất ra, trên người Long Vân bắn ra huyết quang chói mắt, giống như một vầng mặt trời đỏ dâng lên. Hiển nhiên đã sử dụng bản lãnh ẩn giấu.

Trong ánh mắt Âu Dương Tử Vân lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, hắn chợt cắn nát đầu lưỡi, há mồm phun ra một đoàn máu huyết. Phun vào trên thân kiếm, vốn là trường kiếm hàn quang lóng lánh, sau khi hấp thu máu tươi liền biến thành sắc đỏ tươi quỷ dị.

- Tuyệt Hồn Huyết khô lâu!

Âu Dương Tử Vân quát chói tai một tiếng, chỉ nghe một tiếng hống khiếu tê tâm liệt phế, cả tửu lâu xuất hiện từng trận âm phong, khí huyết hoàn toàn không có. Một đầu khô lâu màu đỏ từ trên thân kiếm lao ra, bắn thẳng đến phía Long Vân!

Đầu khô lâu mở cái miệng to như chậu máu ra, Long Vân quát lên một tiếng lớn, đâm vào trong miệng huyết khô lâu, chân nguyên bột phát, xong huyết khô lâu kia thế nhưng há mồm nuốt toàn bộ chân nguyên của Long Vân, bành trướng giống như khí cầu, một ngụm cắn vào bả vai Long Vân!

- A...

Long Vân hét thảm một tiếng, chỉ cảm thấy huyết khí cả người phảng phất bị con huyết khô lâu này một ngụm hít vào, hắn bị huyết khô lâu cắn trúng cánh tay phải, lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu khô héo, mà huyết khô lâu kia sau khi hấp thu máu huyết, ngược lại càng thêm đỏ lòm ham muốn.

- Đại ca.

- Sư huynh!

Thiếu nữ đi cùng Long Vân thấy một màn như vậy cơ hồ khóc lên, hiển nhiên tình cảm đối với Long Vân này vô cùng sâu, chỉ sợ không phải sư huynh muội đơn thuần đơn giản như vậy.

Âu Dương Tử Vân thấy phản ứng của thiếu nữ này, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang dâm tà, hắn lau một chút máu tươi ở khóe miệng, đè xuống chân nguyên xao động trong cơ thể, sử dụng Tuyệt Hồn Huyết khô lâu hắn cũng bỏ ra trả giá thật nhỏ, không dùng thời gian vài ngày, đừng nghĩ khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Lúc này, Long Vân đã bị huyết khô lâu hoàn toàn nuốt, thân thể trôi lơ lửng ở giữa không trung, giống như là bị khóa lại ở bên trong một cái bọt máu màu đỏ khổng lồ, mặt không có chút máu, giống như là đã chết.

Mặc dù thoạt nhìn đáng sợ, nhưng thật ra thì Âu Dương Tử Vân không có hạ sát thủ, khi hội võ của tổng tông sắp bắt đầu, nếu là giết người dự thi ở trước mặt mọi người sẽ gây ra ảnh hưởng quá xấu, mặc dù Âu Dương Tử Vân có chỗ dựa ở Thất Huyền cốc cũng không dám làm như thế.

Lúc này thiếu nữ hận không được lập tức đem Âu Dương Tử Vân bầm thây vạn đoạn, nhưng là nàng cũng còn có thể miễn cưỡng giữ vững một tia lý trí, người mà ngay cả Long Vân cũng không phải là đối thủ, thì nàng chênh lệch lại càng lớn.

- Thả sư huynh của ta ra!

Âu Dương Tử Vân nở nụ cười dâm đãng nói với thiếu nữ:

- Muốn ta thả sư huynh của ngươi ra? Hắc hắc, nào có chuyện tình dễ dàng như vậy, ta sử dụng Tuyệt Hồn Huyết khô lâu này đã hao tổn rất nhiều máu huyết, không có tầm vài ngày thời gian để khôi phục thì không được, mấy ngày nữa hội võ bên trong tông lại bắt đầu, ta tổn thất cũng không nhỏ.

Thiếu nữ giận đến phát n, bộ ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt, giọng căm hận nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Âu Dương Tử Vân tham lam nhìn lướt qua hai vú của thiếu nữ, cười hắc hắc nói:

- Đơn giản, theo ta song tu ba ngày, để cho ta bổ sung khí huyết, yên tâm, song tu đối với ngươi cũng có chỗ tốt.

- Ngươi... Ngươi...

Thiếu nữ cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, đối phương không ngờ có thể vô sỉ đến loại tình trạng này.

- Cửu muội, chớ nhiều lời cùng súc sinh, chúng ta cùng tiến lên, giết hắn đi!

Hai thanh niên phía sau thiếu nữ trong cơn giận dữ, rối rít rút trường thương trong Tu Di giới ra.

- Đúng, mọi người cùng nhau tiến lên!

Mấy người cũng chịu không nổi nữa, chân nguyên cả người bộc phát, công pháp của bọn họ từ đầu tới cuối đều giống nhau, hiển nhiên đều xuất phát từ truyền thừa của Long gia.

Âu Dương Tử Vân hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi cũng xứng sao?

- Hắc, để cho ta vui đùa cùng các ngươi một chút.

Mấy cẩm y đệ tử phía sau Âu Dương Tử Vân cười đứng ra, tất cả bọn họ đều là thực lực Luyện Cốt đỉnh phong, tuy đánh không lại Long Vân lúc trước, nhưng đối phó ba người này quả thật dư dả.

Trong lúc nhất thời, khí thế song phương cũng bột phát ra, mà phía bên Long gia rõ ràng lộ vẻ yếu kém hơn, trong ánh mắt thiếu nữ chớp động lên cừu hận, nhưng là nụ cười lại vô cùng trắng bệch, nàng hiểu rõ nếu đánh nhau tuyệt đối là thua.

Đúng lúc này, ba người đột nhiên nghe được thanh âm khúc khích vang lên ở đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên, một con điện xà màu tím chui vào bên trong huyết khô lâu, du tẩu một vòng, rồi sau đó chỉ nghe "oành" một tiếng, huyết khô lâu nổ bung hóa thành huyết vụ, Long Vân cơ hồ đã mất đi tri giác theo đó mà ngã xuống dưới.

- Sư huynh!

- Đại ca!

Thiếu nữ cùng hai thanh niên xông qua tiếp được Long Vân, thấy sắc mặt Long Vân tái nhợt, đôi môi phát run, thiếu nữ đau lòngđao cắt.

- Người nào?

Tuyệt Hồn Huyết khô lâu cùng Âu Dương Tử Vân máu huyết tương liên, đột nhiên bị phá vỡ, trong cơ thể hắn xao động một trận, thiếu chút nữa liền ói ra một búng máu.

Âu Dương Tử Vân kinh sợ nhìn sang phía Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên, bởi vì vị trí của Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên tương đối vắng vẻ, lúc trước hắn không có để ý.

- Các ngươi là ai? Là người của gia tộc nào?

Nhìn quần áo của Lâm Minh cùng Tần Hạnh Hiên, rõ ràng không phải là người tông môn Thất Huyền cốc, cho nên mới phải hỏi như vậy.

- Chúng ta không phải là của gia tộc nào, chúng ta đến từ Thiên Vận quốc.

Tần Hạnh Hiên chán ghét liếc mắt nhìn Âu Dương Tử Vân một cái, đối với mấy tên đệ tử Hợp Hoan tông ỷ vào thực lực lấn nam phách nữ này, nàng chán ghét nhất.

Thất Huyền cốc vừa chính vừa tà, bảy tông phái bên trong bởi vì công pháp tu luyện khác biệt, tính tình bản thân bọn họ cũng kém khác thật lớn, thường nói, đạo bất đồng bất tương vi mưu, quan hệ của bảy đại trưởng lão thật sự không được tốt lắm, cốc chủ Thất Huyền cốc đối với chuyện này cũng không thể ra sức.

Ở bên trong Thất Huyền cốc, Hợp Hoan tông xú danh rõ ràng, tội ác chồng chất, đây là do công pháp tu luyện của bọn hắn quyết định, tông phái của bọn hắn để cường đại hơn nhất định phải bắt người cướp của chung quanh để làm lô đỉnh tu luyện, nếu không công pháp khó có thể tinh tiến, hơn nữa đệ tử Hợp Hoan tông dục vọng tràn đầy mà mãnh liệt, tất cả thỉnh thoảng làm một ít chuyện lấn nam phách nữ.

Đối với chuyện bậc này, đại trưởng lão của Hợp Hoan tông là chọn lựa thái độ ngầm đồng ý, chỉ cần không trêu chọc dẫn tới chuyện lớn là được, về phần cốc chủ Thất Huyền cốc, muốn quản cũng không cần biết.

- Thiên Vận quốc? Ha ha, dĩ nhiên là Thiên Vận quốc, ở trong ba mươi sáu nước, Thiên Vận quốc cũng chỉ là đứng hàng bình thường, các ngươi ngay cả mười sáu gia tộc tu võ cũng không bằng!

Âu Dương Tử Vân mặc dù cười đến bừa bãi, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác, Thiên Vận quốc lúc nào lại xuất hiện một võ giả thiên tài Lôi hệ, võ giả Lôi hệ có hiệu quả khắc chế quỷ hồn, khó dây dưa nhất.

Mấy người phía sau Âu Dương Tử vẫn còn không biết mới vừa rồi Âu Dương Tử Vân đã bị thua thiệt, nghe được là đến từ Thiên Vận quốc, cười ha ha, nói:

- Âu Dương Tử Vân huynh, không cần ngươi xuất thủ, chúng ta lên là được, hai võ giả đến từ Thiên Vận quốc ở nông thôn, mới là tu vi Luyện Cốt kỳ cũng dám lớn lối, hơn nữa tiểu bì nương kia thật là lớn lên không tệ a, các huynh đệ bắt tới đây giúp ngươi, giúp Âu Dương Tử Vân huynh tu luyện tới Hợp Hoan thần công tầng thứ tư viên mãn!

Nghe được đối phương thế nhưng đem chú ý đánh tới trên người mình, Tần Hạnh Hiên thở gấp, cắn chặt răng, rút trường kiếm trong Tu Di giới ra.

Mà lúc này, Lâm Minh lại đè chuôi kiếm của Tần Hạnh Hiên xuống, nói:

- Để cho ta tới.

Tay cầm kiếm bị đè lại, Tần Hạnh Hiên cắn môi nói:

- Những thứ tiểu lâu la này ta có thể đối phó, trừ tên Âu Dương Tử Vân kia không có nắm chắc, bất quá ta tự vệ cũng không thành vấn đề.

Nghe lời này của Tần Hạnh Hiên, Lâm Minh cũng là hơi kinh hãi, tên Âu Dương Tử Vân kia đại khái là có thực lực của võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, Tần Hạnh Hiên nếu là có thể tự vệ ở trong tay hắn, nói ít cũng phải có tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ đỉnh phong, nàng tiến bộ quá là nhanh, thiên phú lục phẩm quả nhiên không giống tầm thường.

Hắn vẫn nhấn kiếm của Tần Hạnh Hiên xuống như cũ, cười nói:

- Một trận này ta tới đánh.

Lâm Minh nói rất đúng, đánh nhau mà không phải đấu võ, đối với hắn mà nói, đây chỉ là đánh nhau vì tranh giành khí thế nhất thời, căn bản không tính là đấu võ.

Đệ tử quần áo lụa là của Thiên Vận thành, nhất là những thứ đệ tử tu võ xuất thân từ đại thế gia kia, thường xuyên ở phong nguyệt tửu lâu bởi vì một lời không hợp, hoặc là vì nữ nhân mà vung tay, làm như vậy, nhìn như lớn lối ngốc nghếch, nhưng không phải là không nhiệt huyết vọng động của thiếu niên, là vì bản tính thích thể hiện vì si mê mỹ nữ!

Mặc dù Lâm Minh không ủng hộ làm như vậy, nhưng hắn không phải không thừa nhận, đã từng hâm mộ cuộc sống khoái ý xa hoa trụy lạc của những tên quần áo lụa là kia, xong đấy là lúc thực lực có hạn, bối cảnh hoàn toàn không có, lúc bình thường ngày ngày đóng cọc khổ tu tại hậu sơn, cái loại cuộc sống nay, hoàn toàn cách biệt cùng hắn.

Bản tính thiếu niên luôn luôn bị áp chế hơn nhiều năm, hiện tại, có cơ hội này, hắn rất muốn đánh một trận vì Tần Hạnh Hiên.

Chương 237: Thiên tài linh hồn lực!

Lâm Minh đứng ở trước mặt Tần Hạnh Hiên, chậm rãi thả chén canh trong tay ra, nói:

- Mới vừa rồi nghe mấy người các ngươi nói muốn quét ngang ba mươi sáu nước, ta là rất mong đợi, ta liền đứng ở chỗ này, các ngươi tới quét thử một chút coi.

- Ha ha, tên ngu ngốc này thật sự coi mình là đại biện toán, các huynh đệ xông lên, thỏa mãn nguyện vọng của hắn, quét tên ngu ngốc này ra giống như quét đồ bỏ đi vậy.

Nói chuyện chính là một võ giả áo xanh, hắn suy nghĩ tự mình một người chưa chắc đánh thắng được, mọi người cùng nhau tiến lên, không tin tàn bạo không chết được ngươi.

Theo một tiếng quái khiếu của võ giả áo xanh, bốn người cùng nhau lao ra, Lâm Minh đứng ở tại chỗ, chẳng những không tránh, ngược lại hai mắt nhắm nghiền.

Võ giả áo xanh không biết Lâm Minh đang làm cái trò gì, tuy nhiên nhìn kiếm sắp rơi vào trên mặt Lâm Minh, khóe miệng võ giả áo xanh nổi lên một tia cười ác độc, hiện tại không bổ đôi ngươi cũng không thể!

Mắt thấy công kích của bọn họ liền rơi xuống, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt đảo qua.

Nước xoáy màu đen giống như hoa sen đen lặng lẽ trán phóng, cắn nuốt hết thảy chung quanh, Luân Hồi võ ý bột phát ra, trong lúc nhất thời vô số huyễn tượng tràn vào đầu óc bốn gã võ giả, thân thể bốn người chấn động, tinh thần chi hải nhấc lên sóng gió cuồn cuộn, ý thức tự chủ bị đột kích làm cho rối tinh rối mù, công kích trong tay bọn họ cũng đã rơi xuống, hai mắt cũng trở nên dại ra không ánh sáng, con ngươi mất đi tiêu cự.

Phù phù! Phù phù!

Bốn võ giả giống như chó chết té ngã trên đất, miệng sùi bọt mép, thân thể run rẩy như bị kinh phong.

Âu Dương Tử Vân nhìn mà cảm thấy u mê, chỉ dùng một cái ánh mắt liền ngã bốn người? Hắn làm sao làm được?

Theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt Âu Dương Tử Vân nhìn lại Lâm Minh đã có một tia sợ hãi.

Những người xem náo nhiệt trong đại sảnh trong nháy mắt kia cũng chú ý tới Lâm Minh, tiểu tử này là xuất hiện từ nơi nào a. Mặc dù mới vừa rồi thực lực bốn người kia không được tốt lắm, nhưng dù gì cũng là võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, làm sao lại toàn bộ gục xuống một cách không giải thích được như vậy?

- Có chút ý tứ.

Một thanh niên tu vi đạt tới Ngưng Mạch sơ kỳ nhàn nhã đi chơi thong dong uống rượu, ánh mắt nhìn về Lâm Minh tràn đầy thần sắc cảm thấy hứng thú, một võ giả xuất thân từ ba mươi sáu nước, có thể đạt tới thực lực như vậy, thật sự bất khả tư nghị.

Đối với bốn võ giả này, Lâm Minh đã nương tay, dĩ nhiên hắn không thể thật sự biến bọn họ thành ngu ngốc, tuy nhiên điều này cũng đủ để cho bọn họ chịu được, tinh thần chi hải bị hao tổn, không có mười ngày nửa tháng, đừng nghĩ khôi phục như cũ.

Mắt thấy đá phải thiết bản, sắc mặt Âu Dương Tử Vân hết sức khó coi, tuy nhiên Nam Hoa lâu nhiều người nhìn như vậy, trong đó không ít người còn là đệ tử những phân tông khác của Thất Huyền cốc, nếu như hôm nay hắn làm Ô Quy lui đầu, những người này nhất định sẽ trở lại tông môn tuyên dương nơi nơi, bảy đại phân tông, tranh giành một hơi, Hợp Hoan tông dung túng đệ tử trong tông không vượt qua mức độ bên trong tông ngầm đồng ý, nhưng là nếu như không ương ngạnh còn bị thu thập, vậy thì thể diện ném đi được rồi.

Hắn kiên trì nói:

- Tiểu tử, đừng cố lộng huyền hư ở trước mắt ta! Ngươi mới vừa rồi thi triển chính là công kích linh hồn sao? Nếu như tinh thông loại phương thức công kích này, dưới tình huống thực lực sai biệt không lớn, có thể chết ngay lập tức, nhưng là đụng phải người có thực lực so với ngươi còn mạnh hơn, lại một chút chỗ dùng cũng không có. Ngược lại sẽ gặp phải cắn trả, cái này cũng không đại biểu ngươi mạnh bao nhiêu.

Dù sao Âu Dương Tử Vân xuất thân từ đại tông môn, kiến thức không ít, nói ba xạo, nhưng cũng chó ngáp phải ruồi nói đúng về Luân Hồi võ ý của Lâm Minh, tuy nhiên hiệu quả của Luân Hồi võ ý cường đại hơn nhiều so với Âu Dương Tử Vân dự đoán. Chẳng qua là Lâm Minh còn chưa hoàn toàn khai phá ra ngoài.

- Ngươi nếu là có thể đón lấy một chiêu của ta đây, thì ta sẽ thua tâm phục khẩu phục.

Âu Dương Tử Vân vừa nói, cả người đốt lên tử hỏa quỷ dị, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, xong làm cho người ta cảm thấy quỷ dị chính là ngọn lửa này chẳng những không nóng rực, ngược lại có một cỗ khí âm hàn đập vào mặt, cái bàn phía sau hắn, sàn nhà dưới chân, rất nhanh kết lên một tầng băng tím, một lát, cái bàn bị băng tím bao ở trong lại hóa thành tro bụi một cách bất khả tư nghị, phảng phất giống như trong băng có lửa.

Đây là chiêu thức Tử Viêm Cốt Mâu mà Âu Dương Tử Vân mới lĩnh ngộ khi đạt tới tầng thứ tư Hợp Hoan thần công, thi triển ra cực kỳ hao tổn chân nguyên, vốn là chuẩn bị sử dụng ở hội võ của tổng tông, nhưng là hiện tại, lại không thể không dùng đi ra ngoài trước tiên.

Lâm Minh chắp tay đứng ở tại chỗ, mặc cho Âu Dương Tử Vân tụ thế, không có ý xuất thủ.

Tử viêm sáng quắc, ước chừng qua năm sáu thời gian hô hấp mới chậm rãi ngưng tụ thành một cây cốt mâu màu tím ở trên tay phải Âu Dương Tử Vân, từng đợt tiếng quỷ khóc, truyền ra từ trong thân mâu.

Sắc mặt Âu Dương Tử Vân cũng trở nên tái nhợt vô cùng, Hợp

Hoan thần công cũng là chút ít chiêu thức chí âm chí hàn, thi triển ra sẽ tiêu hao đại lượng máu huyết của người thi triển, cho nên mới không thể không thải âm bổ dương, dùng âm nguyên của nữ tử để đền bù.

Âu Dương Tử Vân ngưng tụ ra cốt mâu màu tím, hiển nhiên đã đến cực hạn, tựu giống với một lão đầu gầy vung một thanh đại chùy hai ba mươi cân, mắt thấy mình cũng không thể nắm trong tay.

- Chết!

Âu Dương Tử Vân khó khăn hộc ra cái chữ này, cốt mâu màu tím trong tay tác động tử viêm vô tận, lúc gian nan ném đi, Lâm Minh lắc đầu thở dài nói:

- Rốt cuộc chuẩn bị cho tốt rồi sao? Món ăn của chúng ta cũng nguội, loại chiêu thức này của ngươi cũng có thể lấy ra giết địch? Không phải đã sớm bị người ta lăng nhục rồi?

- Ngươi...

Âu Dương Tử Vân bị Lâm Minh châm chọc một kích, thiếu chút nữa không khống chế được cốt mâu trong tay, chiêu này của hắn quả thật không có biện pháp dùng cho thực chiến, bởi vì Âu Dương Tử Vân mới vừa đột phá Hợp Hoan thần công tầng thứ tư, Tử Viêm Cốt Mâu căn bản là khống chế không tốt, một lão đầu gầy dùng đại chùy đối địch, vung lên cũng mất nửa ngày thời gian, chẳng những không đánh tới người, làm không tốt còn có thể trẹo thắt lưng, nện vào chân.

Âu Dương Tử Vân sở dĩ dùng chiêu này đối phó Lâm Minh, chính là trông cậy vào Lâm Minh tự cho mình hơn người, thoái thác đón đỡ một chiêu này của hắn, nói như vậy, hắn sẽ có cơ hội âm thầm tính kế Lâm Minh.

- Ngươi... Không dám nhận sao?

Âu Dương Tử Vân dùng tới phép khích tướng, hắn cơ hồ là nặn ra mấy chữ này từ trong kẽ răng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, bây giờ nói chuyện đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lâm Minh phảng phất nghe được một chuyện hết sức buồn cười, cười nói:

- Ta tại sao phải nhận?

Vừa dứt lời, hắc mang trong mắt của hắn chợt lóe, nước xoáy màu đen vô thanh vô tức bao phủ xuống, cắn nuốt sạch Âu Dương Tử Vân.

Ầm!

Âu Dương Tử Vân chỉ cảm thấy đầu phảng phất giống như nổ tung trong nháy mắt, vô số tin tức huyễn tượng tràn vào tinh thần chi hải, vốn là hắn đã gần tới cực hạn, căn bản là không có chút lực phản kháng nào, thân thể chấn động, trực tiếp một đầu ngã quị, mà Tử Viêm Cốt Mâu trong tay của hắn, mất đi linh hồn lực của Âu Dương Tử Vân khống chế, hô một cái tiêu tán.

Cốt mâu hóa thành tử hỏa chí âm chí hàn, bay vụt tứ tán.

Những ngọn lửa lạnh như băng này, nếu như bắn ra, sợ rằng sẽ hủy diệt cả tửu lâu, ngay sau khi mất đi ý thức Âu Dương Tử Vân cũng sẽ gặp tai ương.

Mà đúng lúc này, một hắc y nhân lao ra từ trong lầu hai, vung tay lên, một cỗ nước xoáy khí lưu cường đại xuất hiện không có căn cứ, vòng quanh tất cả tử viêm, thu được trong tay, áp súc thành một viên cầu tử hắc, rồi sau đó hắc y nhân tiện tay vung lên, viên tử hắc như mũi tên bắn ra, phá vỡ cửa sổ, bắn thẳng đến phía chân trời, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Lâm Minh đã sớm phát hiện ra hắc y nhân này, từ lúc bắt đầu xung đột, hắn tựu xuất hiện ở lầu hai, khoanh tay đứng nhìn, Lâm Minh đoán được hắn là một phần cao thủ của Nam Hoa lâu, tửu lâu lớn như thế, lại mở ở địa phương nhạy cảm như vậy, làm sao có thể không có cao thủ trấn giữ.

Người xem chung quanh cũng không ngờ rằng sẽ là loại kết quả này, bọn họ vốn đang cứ chờ xem Lâm Minh phá giải Tử Viêm Cốt Mâu như thế nào, lại không nghĩ rằng hắn căn bản không nói tới phong phạm cao thủ, đã động thủ trước khi Âu Dương Tử Vân ném ra cốt mâu, nếu như không phải là hắc y nhân kia cứu tràng, Âu Dương Tử Vân cũng sẽ bị tử viêm do chính mình thả ra đốt chết.

Hắc y nhân nhướng mày nhìn về phía Lâm Minh, tu vi người này là Hậu Thiên đỉnh phong, không hề kém bao nhiêu so với Cầm Tử Nha.

- Tiểu tử, ngươi điên rồi, nếu không phải ta xuất thủ kịp thời, hôm nay ngươi cũng đừng nghĩ rời đi Nam Hoa lâu.

Lâm Minh xin lỗi, cười nói:

- Tiền bối đã sớm vận sức chờ phát động, nghĩ đến cũng sẽ không ngồi xem đệ tử hạch tâm của Hợp Hoan tông chết ở Nam Hoa lâu a, nếu không phiền toái của Nam Hoa lâu sẽ không ít hơn so với ta.

Sắc mặt hắc y nhân cứng đờ, lại nhất thời nghĩ không ra nói cái gì để phản bác Lâm Minh, cuối cùng chỉ có thể nặng nề hừ một tiếng, dùng cái này để diễn tả sự bất mãn của hắn, người trẻ tuổi này thật đúng là một kẻ điên, hắn tựu khẳng định chính mình sẽ xuất thủ sao? Hắn cũng không cho rằng bản thân Lâm Minh có thể xuất thủ cứu tràng dưới tình huống bốn phía đều là tử viêm.

- Tuy nhiên người này có thể phát hiện ra ta, cũng là một cái bản lĩnh, lĩnh hồn lực của hắn quả thật vô cùng cường đại, đại khái là năm phẩm thượng đẳng trời sinh, thậm chí thiên phú linh hồn là lục phẩm hạ đẳng

Hắc y nhân tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, mặc dù không tới cảnh giới phản phác quy chân, nhưng cũng dòm đến một chút môn lộ, mới vừa rồi hắn che giấu hơi thở đứng ở lầu hai, lại không nghĩ rằng sẽ bị Lâm Minh phát hiện.

Hắc y nhân nhìn Lâm Minh, liếc mắt một cái thật sâu, quay đầu rời đi.

Lúc này, mấy đồng bạn Âu Dương Tử Vân lúc trước bị Lâm Minh mê đi đã tỉnh lại, bọn họ thấy Âu Dương Tử Vân gục trên mặt đất giống như chó chết, cổ co rụt lại, cố nén nhức đầu, kéo Âu Dương Tử Vân, xám xịt rời đi, nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái.

Ánh mắt của võ giả chung quanh ánh mắt rơi vào trên người Lâm Minh, thần sắc khác nhau.

- Võ giả tinh thông linh hồn lực, thật là hiếm thấy, không nghĩ tới ba mươi sáu nước cũng xuất hiện một thiên tài coi như là khá lắm rồi.

Võ giả nói chuyện tu vi đạt đến Ngưng Mạch kỳ, có tư chất để kiêu ngạo, công kích linh hồn theo như lời Âu Dương Tử Vân, ở dưới tình huống thực lực kém không nhiều lắm thậm chí có thể tạo thành hiệu quả chết ngay lập tức, nhưng là đối phó với người có thực lực vượt qua mình, tùy tiện sử dụng công kích linh hồn ngược lại có thể gặp phải cắn trả.

- Chớ xem thường hắn, mới vừa rồi hắn cùng một thời gian giải quyết bốn võ giả Luyện cốt đỉnh phong, cường độ linh hồn lực rất kinh người, nói có thể có thiên phú linh hồn lục phẩm, ta xem võ giả mới vào Ngưng Mạch kỳ cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn.

- Ừm, tuy nhiên nhiều lắm là giết vào trước một trăm năm mươi, phía trước một trăm năm mươi, ít nhất cũng là cảnh giới Ngưng Mạch sơ kỳ, hơn nữa cũng là thiên tài vượt xa võ giả cùng giai.

Võ giả ở Nam Hoa Lâu dùng chân nguyên truyền âm rối rít nghị luận, có ít người đã âm thầm nhớ kỹ dung mạo Lâm Minh, chuẩn bị thông báo cho gia tộc hoặc là tông môn.

Lúc này, ở trong một gian phòng trang nhã của lầu hai Nam Hoa lâu, một thanh y nam tử bình tĩnh uống rượu, mặt không chút thay đổi, tựa hồ kịch chiến mới vừa rồi phát sinh ở lầu dưới không có ở trong cùng một thời không với hắn vậy.

- Tiểu tử này có chút ý tứ.

Ở trước người thanh y nam tử, còn có một tử y nhân, tu vi Ngưng Mạch trung kỳ, sau lưng của hắn đeo một thanh trường kiếm bốn thước, rất nhiều kiếm khách mặc dù có Tu Di giới, cũng nguyện ý vác thanh kiếm ở trên lưng, dùng cái này để tập luyện sự ăn ý giữa mình cùng kiếm.

Chương 238: Khương lan kiếm!

- Người này có thể nói là vô địch ở Ngưng Mạch kỳ trở xuống, tuy nhiên gặp phải thiên tài Ngưng Mạch kỳ chân chính, cũng là vô dụng.

Võ giả áo xanh hờ hững nói, người này tên là Khương Lan Kiếm, là truyền nhân trực hệ của Khương Du, tổ sư khai phái Kiếm tông, cũng là thiên tài thứ hai ngoại trừ đệ tử thân truyền Khương Bạc Vân của tông chủ Kiếm tông Thất Huyền cốc.

Tu vi Khương Lan Kiếm rõ ràng đã đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, thực lực bậc này, ở Thất Huyền cốc cũng thuộc về nhất lưu.

- Kiếm khí tu luyện tới cảnh giới chí cao, có thể chém giết hư vô, bao gồm chấp niệm, sinh cơ, tâm ma, dĩ nhiên cũng bao gồm cả công kích linh hồn, thậm chí bao gồm cả lôi đình lực của hắn, người này cho dù tu vi đồng dạng cùng ta, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của ta!

- Công kích linh hồn, cuối cùng không phải là chính đồ, ban đầu thì có hiệu quả, thực lực tăng trưởng nhanh chóng, nhưng là chờ đến cảnh giới cao hơn, lại chỉ là vô ích thôi, đầu nhập quá nhiều tinh lực ngược lại sẽ hạn chế thực lực của mình.

Khương Lan Kiếm yên lặng uống rượu, lời phê bình của hắn có chút mùi vị chỉ điểm giang sơn, tử y nhân ha ha cười một tiếng, hắn biết, Khương Lan Kiếm nhãn giới cực cao, để hắn phê bình chiêu thức, công pháp các loại, có rất ít sai lầm, ngay cả tông chủ Kiếm tông đối với ánh mắt của hắn cũng khen không dứt miệng.

- Đệ tử của ba mươi sáu nước, tại sao có thể so sánh với ngươi? Bọn họ nếu là có thể vào vị trí trăm người đầu, đã là vinh quang lớn lao, nếu là may mắn vào năm mươi hạng đầu, đó chính là khói xanh tỏa ra ở phần mộ tổ tiên, công kích linh hồn mặc dù không phải là chính đồ, nhưng là so với chiêu thức bất nhập lưu kia cũng tốt rồi.

Khương Lan Kiếm không nói thêm gì nữa, đối với võ giả ba mươi sáu nước mà nói, có thể có một bộ kỳ chiêu xuất thủ nắm chắc, quả thật so sánh với hắn không có mạnh hơn nhiều, chỉ sợ không phải là chính đồ cũng tốt.

- Đi thôi, Hợp Hoan tông bao che khuyết điểm nhất. Âu Dương Tử Vân lần này bị thua thiệt nhiều, ca ca Âu Dương Tử Phong của hắn sẽ giúp hắn báo thù, thiếu niên này, chọc vào phiền toái không nhỏ.

Sau khi biết được Lâm Minh xuất thân từ Thiên Vận quốc, Long Vân cảm khái hàng vạn hàng ngàn lần, mười sáu gia tộc tu võ bởi vì tài nguyên dư thừa, lại có truyền thừa độc lập. Từ trước đến giờ tự cho mình là rất cao, Long Vân cũng là người nổi bật của Long gia, lại không nghĩ tới hôm nay bại hoàn toàn trong tay một thiên tài xuất thân từ Thiên Vận quốc. Hơn nữa để cho Long Vân không cách nào tiếp nhận là, tu vi đối phương vẫn còn thấp hơn so với hắn.

- Cảm ơn các ngươi, tại hạ Long Vân, đệ tử đời ba mươi mốt của gia tộc họ Long.

Long Vân tiến đến, ôm quyền nói cảm tạ.

Gia tộc tu võ cổ xưa, thói quen lúc tự giới thiệu mình nói ra mình là đệ tử đời thứ bao nhiêu, đây cũng là một loại nội tình huyền diệu đối với gia tộc, rất nhiều võ giả vì để không làm trễ nải tu luyện, ba bốn mươi tuổi mới có thể kết hôn sinh con, gia tộc có thể truyền tới đệ tử đời ba mươi mốt, ít nhất có lịch sử ngàn năm.

- Thiên Vận quốc, Lâm Minh.

Lâm Minh lễ phép nói ra tên của mình, liền ngồi trở lại chỗ ngồi, Tần Hạnh Hiên rất tự nhiên bới thêm một chén Long Cốt Thang nữa cho Lâm Minh, đối với nàng mà nói, thắng lợi mới vừa rồi của Lâm Minh căn bản là chuyện đương nhiên. Chớ nói Lâm Minh, chính là Lăng Sâm cũng thắng dễ dàng tên Âu Dương kia.

Lúc này Long Vân mới chú ý tới Tần Hạnh Hiên, tu vi Luyện Cốt trung kỳ, đối lập với dung mạo non nớt và xinh đẹp, nhất thời để cho hắn thất kinh.

Thiếu nữ trước mắt này rõ ràng bộ dạng mười lăm mười sáu tuổi, tu vi lại cao như vậy. Vậy thì tư chất phải cao tới bao nhiêu a?

Nếu như không có cơ duyên đặc thù gì, sợ rằng phải là thiên phú lục phẩm a.

Nàng cũng là từ Thiên Vận quốc sao? Thiên Vận quốc lúc nào xuất hiện nhiều thiên tài như vậy?

Mấy người phía sau Long Vân cũng chú ý tới Tần Hạnh Hiên, mấy tháng này Lâm Minh trà trộn Nam Cương đã lớn, khuôn mặt cũng là có góc cạnh, cũng mang theo một cỗ khí chất ám ẩn, nói là mười bảy tuổi cũng không quá đáng, nhưng là Tần Hạnh Hiên lại mang theo một chút khí tức của trẻ nhỏ, bọn họ cùng lứa với Tần Hạnh Hiên, tuy nhiên cũng chỉ là tu vi Dịch Cân kỳ.

Hơn nữa thiếu nữ phía sau Long Vân, lúc thấy Tần Hạnh Hiên, một cỗ phức cảm tự ti tự nhiên sinh ra, hai cô bé gặp nhau, đối lập không đơn thuần là thực lực cùng thiên tư, còn có dung mạo.

Các phương diện bại hoàn toàn, trong nội tâm nàng thầm thở dài một hơi, sớm biết nàng cũng không nên tới.

Long Vân che giấu sự khiếp sợ trong lòng, hữu hảo cười cười với Tần Hạnh Hiên, sợ rằng, không tới năm năm, thiếu nữ này sẽ danh dương ở ba mươi sáu nước a.

Thấy đối phương mỉm cười, Tần Hạnh Hiên cũng chỉ là lễ phép gật đầu, một bộ dạng vô tình thâm giao, Long Vân chỉ có thể cáo từ.

- Lâm huynh nếu là đi Hoắc La quốc, có thể tới Long gia tụ họp, Long gia ta ngay tại biên cảnh Long La sơn của Hoắc La quốc, cáo từ.

- Tạm biệt.

Mấy canh giờ sau, Thất Huyền cốc, Hợp Hoan tông.

Hợp Hoan tông ở ngọn núi, hàng năm cỏ cây xanh biếc, điểu ngữ hoa hương, đây là do Âu Dương Huân tổ sư khai tông Hợp Hoan tông hao phí không ít công sức, bố trí pháp trận dưới chân núi Hợp Hoan phong, ngăn cản hàn khí ở núi cao xâm lấn, để cho cả tòa Hợp Hoan phong hàng năm xanh biếc.

Chỉ là pháp trận này, hàng năm tiêu hao hết Chân Nguyên thạch tinh khiết liền có hơn vạn, đặt ở một cái nước nhỏ, đủ để cho một đại gia tộc phá sản.

Đi vào Hợp Hoan phong, chẳng những có điều ngữ hoa hương, lại thường xuyên có thể nhìn thấy nữ tu xinh đẹp xuyên qua ở trong bụi hoa, oanh oanh yến yến, đẹp không sao tả xiết.

Tông môn có nhiều nữ tu nhất Thất Huyền cốc không phải là Cầm tông lấy phái nữ làm chủ, mà là Hợp Hoan tông.

Hợp Hoan tông chia đều mỗi nam đệ tử, bên cạnh cũng sẽ có ba đến bốn bạn nữ tới cùng tu.

Những cô gái này có chút là bị bắt buộc, tuy nhiên đại đa số là tự nguyện, công pháp của Hợp Hoan tông mặc dù đối với nam tử có chỗ tốt lớn hơn, chẳng qua nếu như thải bổ thích đáng thì cũng sẽ làm cho nữ tử có được lợi ích, cho nên mấy nữ đệ tử chỉ có thiên phú tứ phẩm, vô duyên tiến vào Thất Huyền cốc, tình nguyện tiến vào Hợp Hoan tông, tu luyện Hợp Hoan thần công, ít nhất dưới sự giúp đỡ của tông môn, các nàng có hy vọng rất lớn là trước khi dung nhan bắt đầu già yếu bước vào Ngưng Mạch kỳ, thậm chí là Hậu Thiên kỳ.

Như thế, liền có thể có thêm mấy chục năm thanh xuân, luôn luôn giữ vững ở lúc sinh mệnh xinh đẹp nhất, đây đối với rất nhiều cô gái xinh đẹp mà nói, là hấp dẫn trí mạng. Bên trong các nàng vô cùng nhiều người thậm chí xuất thân từ đại gia tộc của ba mươi sáu nước, địa vị không kém hơn so với Bạch Tĩnh Vân, Mộ Dung Tử ở Thiên Vận quốc, ban đầu Bạch Tĩnh Vân nếu không phải nguyện chết không theo thì nàng cũng sẽ tiến vào nơi này, trở thành một thành viên trong đó. Đọc thêm các chương mới tại (T mTuyện.V)

Mấy nữ tu mới vừa bước vào Ngưng Mạch kỳ, đang tụ hội ở sơn dã, ăn mừng các nàng mới vừa lấy được mấy chục năm thanh xuân, niên kỷ của các nàng đa số đều là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, chính là lúc mê người nhất trong sinh mệnh của phái nữ, bởi vì lúc bình thường bảo dưỡng thật là tốt, hơn nữa các loại linh đan tươi nhuần, da thịt các nàng trơn mềm như nước, thoạt nhìn không có bất kỳ chỗ nào khác những cô bé tuổi đôi mươi.

Mà lúc các nàng đang ăn mừng, lại thấy mấy đệ tử Hợp Hoan tông mang một người vội vã lên núi, người nọ sắc mặt tái nhợt, cả người co quắp, giống như là bị kinh phong vậy.

- Người mà thân thể đang run kia, hình như là... Là Âu Dương Tử Vân sao?

Mấy cô gái nhận ra Âu Dương Tử Vân, là mấy đệ tử rất có tiền đồ trong số ít ở Hợp Hoan tông, những nữ tu này cũng cho thêm vào chú ý, nếu là cùng tu với một thiên tài, tài nguyên lấy được tự nhiên cũng sẽ phong phú hơn, nếu như hầu hạ thật là tốt, được thưởng một chút linh đan diệu dược, tựu đầy đủ để các nàng đột phá Ngưng Mạch kỳ, đối với những cô gái này mà nói, bệnh nổi ban gì gì đó tự nhiên không có ở trong phạm vi suy nghĩ, chỉ cần đột phá Ngưng Mạch kỳ, quản lực chiến đấu của nó kém cỏi bao nhiêu, đều không có vấn đề.

- Thật sự là Âu Dương Tử Vân, thiên a, hắn làm sao sẽ thành dạng như vậy.

Một cô gái khác che cái miệng nhỏ nhắn, gần đây Hợp Hoan tông tựa hồ phát sinh một ít chuyện, vài ngày trước, Âu Dương Địch Hoa cháu của trưởng lão bị giết, lúc này mới mấy ngày, Âu Dương Tử Vân lại bị đánh cho thành như vậy.

Đang khi nói chuyện, một người trung niên cùng một thanh niên từ trên núi bay vút xuống, hiển nhiên đã nhận được tin tức trước tiên, đi ra ngoài nghênh đón.

Trung niên nhận thấy bộ dạng Âu Dương Tử Vân, linh hồn lực đảo qua, lập tức biết tình huống của Âu Dương Tử Vân, hắn là sau khi miễn cưỡng dùng Tử Viêm Cốt Mâu bị công kích, gặp phải cắn trả mới biến thành cái bộ dáng này, không có mười ngày nửa tháng, đừng nghĩ khôi phục như cũ.

Như vậy, thì không thể tham gia hội võ tổng tông, đối với Âu Dương Tử Vân là một cái đả kích không nhỏ, trung niên nhân cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Người này chính là phụ thân Âu Dương Văn Trọng của Âu Dương Tử Vân, là Tiên Thiên trưởng lão bên trong tông, trưởng lão Hợp Hoan tông bảy thành là họ Âu Dương, bọn họ đều là đời sau trực hệ của tổ sư khai tông Âu Dương Huân, thứ nhất bọn họ ở bên trong tông căn cơ vững chắc, tài nguyên lấy được nhiều, nhiều, thứ hai thiên phú di truyền của bọn họ cũng tốt hơn nửa đệ tử khác, cho nên xác suất đột phá Tiên Thiên tương đối lớn.

Mấy đệ tử cấp thấp của Hợp Hoan tông bị khí thế của Âu Dương Văn Trọng bức bách, nhất thời cảm thấy một cỗ cảm giác áp lực trầm trọng, không dám báo cáo láo, run rẩy nói chuyện đã xảy ra.

Thanh niên bên cạnh trung niên nhân nghe được mấy người kể ra, trong mắt chợt lóe sáng, nói:

- Tinh thông công kích linh hồn lực, lại có chút ít năng lực khống chế lôi đình, có thể miểu sát võ giả cùng giai, vô địch Ngưng Mạch kỳ trở xuống?

Mấy đệ tử Hợp Hoan tông vì trốn tránh trách nhiệm, nói Lâm Minh anh minh thần võ, kèm thêm danh hiệu vô địch Ngưng Mạch kỳ trở xuống, bọn hắn cho rằng Âu Dương Tử Vân đã là ít có địch thủ ở Ngưng Mạch kỳ trở xuống, Lâm Minh có thể dễ dàng đánh bại Âu Dương Tử Vân, nói vô địch Ngưng Mạch kỳ cũng không quá đáng.

- Hừ, thiên hạ lớn như vậy, ai dám tự xưng là vô địch Ngưng Mạch kỳ trở xuống?

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, xem thường, hắn là ca ca Âu Dương Tử Phong của Âu Dương Tử Vân, tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ.

- Võ giả thông hiểu công kích linh hồn, ở chênh lệch thực lực tuyệt đối căn bản không đủ gây sợ, ta sẽ đánh bại hắn ở võ trường thi đấu, để cho hắn trả giá thảm thống.

- Ừm, tận lực ở trong phạm vi quy tắc cho phép, không nên chọc người tranh cãi.

Âu Dương Văn Trọng cũng là muốn để cho Âu Dương Tử Phong đòi lại ngụm khẩu khí này này vì tiểu nhi tử, nếu không khẩu khí này không thuận, sẽ đặt ở trong lòng Âu Dương Tử Vân, ảnh hưởng hắn tu luyện.

- Phụ thân yên tâm, ta hiểu được.

Ngày thứ năm khi đoàn người Cầm Tử Nha tới Thiên Huyền thành, hội võ tổng tông chính thức bắt đầu, tổng cộng năm trăm hai mươi tên đệ tử đến từ ba mươi sáu nước Thất Huyền khu, mười sáu gia tộc tu võ, cùng với tổng Thất Huyền cốc tụ tập ở dãy núi Thiên Huyền, đợi chờ tiến nhập sơn môn.

Ở bên trong nhiều thanh niên tuấn kiệt như vậy, Lâm Minh cũng không thu hút, mặc dù mấy ngày trước, hắn đưa tới không ít chú ý ở Nam Hoa lâu, nhưng khách quan mà nói, những thiên tài Ngưng Mạch trung kỳ, hậu kỳ kia chỉ có thể coi là một tiểu thiên tài đáng giá chú ý, cũng không đến mức khiến cho mọi người nghị luận khắp nơi.

Chương 239: Mượn Thiên Trì dùng một chút!

Thiên Huyền sơn trùng điệp xa vạn dặm, ngang ở vùng trung bộ Thất Huyền địa khu, tục truyền, nơi này từng có một con Tử Giao sắp hóa thành Chân Long bỏ mình, chôn xương dưới mặt đất, vạn năm qua đi, tạo thành một cỗ địa khí long mạch, mà ngọn núi Thiên Huyền sơn cao nhất ở Thất Huyền cốc, chính là chỗ hạch tâm của cỗ long mạch này.

Bởi vì, Thiên Huyền sơn nguyên khí thiên địa phong phú, tu luyện ở chỗ này, làm chơi ăn thật. Hơn nữa ở trong một chỗ khe sâu của Thiên Huyền sơn, lại có dấu cả quáng mạch Chân Nguyên thạch đầy đủ giàu có nhất Thiên Huyền địa khu, nơi này chẳng những sản xuất ra Chân Nguyên thạch bình thường, hơn nữa còn sản xuất ra Chân Nguyên thạch trung phẩm có phẩm chất cao, thậm chí là Chân Nguyên thạch thượng phẩm.

Những thứ Chân Nguyên thạch phẩm chất cao này, chỉ cung cấp cho đệ tử hạch tâm trong tông môn cùng trưởng lão, võ giả bình thường nghe cũng chưa nghe nói qua, chớ nói chi là sử dụng.

Lúc này, ở mảnh đất trống phía trước Thiên Huyền sơn sơn môn, tụ đầy tuấn kiệt khắp nơi.

Bởi vì quá nhiều người, địa phương mà đoàn người Cầm Tử Nha được phân đến chỉ có phương viên mấy trượng vuông, Lâm Minh cùng Lăng Sâm ngồi dưới đất điều tức, mà Chu Ngọc cùng Lương Long tất nhiên không thể bình tĩnh, bọn họ đang lo lắng rất nhanh sẽ phải bắt đầu Sơn Môn quan, nếu như không qua được thì ngay cả cửa cũng vào không được, vậy thì ném thể diện đi được rồi.

- Tâm không yên lặng, rất khó phát huy ra toàn bộ thực lực.

Cầm Tử Nha ở một bên chậm rãi nói, hắn tự nhiên là chỉ Chu Ngọc cùng Lương Long.

Chu Ngọc cùng Lương Long lúng túng một trận, bọn họ dĩ nhiên cũng hiểu được đạo lý này, tuy nhiên thực lực chưa đủ, muốn tĩnh hạ tâm cũng khó.

Bất đắc dĩ khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh tâm thái, mà đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Đây không phải là Cầm phủ chủ của Thiên Vận quốc sao, hạnh ngộ a!

Cầm Tử Nha quay đầu nhìn lại, lại thấy một người trung niên nhân mặc trường bào màu xám, vóc người cao gầy, đang cười híp mắt đi tới.

Cầm Tử Nha ôm quyền, có chút lãnh đạm nói:

- La phủ chủ, hạnh ngộ.

Ánh mắt của người trung niên họ La theo thứ tự quét qua trên thân bọn người Lâm Minh, sau khi nhất nhất dò xét tu vi bọn họ, nụ cười trên mặt người trung niên họ La càng đậm, lần này đệ tử do Thiên Vận quốc phái ra thế nhưng một tên Ngưng Mạch kỳ cũng không có, một người duy nhất có thể xuất thủ là Tần Hạnh Hiên. Hiện tại tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không lấy được thành tích gì, người trung niên họ La đã dự liệu được, hội võ tổng tông lần này Thiên Vận quốc sẽ thất bại thảm hại.

- Cầm phủ chủ, năm người này chính là đệ tử ngươi mang đến lần này? Làm sao chỉ là Luyện Cốt sơ kỳ? Thực lực như vậy, rất khó qua sơn môn a?

Người trung niên họ La nhàn nhạt châm chọc nói.

Người có tu vi Luyện Cốt sơ kỳ chính là Lăng Sâm. Lời của đối phương có chút chói tai, tuy nhiên Lăng Sâm chẳng qua là mở mắt liếc mắt nhìn người trung niên họ La một cái, liền tiếp tục ngồi xuống điều tức. Đối với người không có chút nhân tình vị nào như Lăng Sâm người mà nói, người khác thấy hắn thế nào, nói hắn như thế nào, căn bản là chuyện tình không có chút ý nghĩa nào.

- Thực lực không chỉ có nhìn tu vi.

Cầm Tử Nha thản nhiên nói, mặc kệ đối phương.

Người trung niên họ La này là phủ chủ Thất Huyền võ phủ của Hoắc La quốc, Cầm Tử Nha cùng người trung niên họ La lúc làm đệ tử ở Thất Huyền cốc, quan hệ cũng không quá hòa thuận, sau hai người lại bị sai khiến đến Hoắc La quốc cùng Thiên Vận quốc liền nhau đảm nhiệm phủ chủ, hết lần này tới lần khác lúc hội võ tổng tông, Hoắc La quốc cùng Thiên Vận quốc liền nhau nhất định sẽ bị phân thành một tổ, cho nên, võ phủ của hai người này cách xa nhau không xa liền luôn luôn tồn tại cạnh tranh kịch liệt, người trung niên họ La chỉ cần bắt được cơ hội, sẽ đạp Cầm Tử Nha một cước.

- Cầm phủ chủ nói không sai. Tu vi không có nghĩa là thực lực, tuy nhiên cũng là bộ phận trọng yếu nhất ảnh hưởng tới thực lực, Hoắc La quốc chúng ta cùng Thiên Vận quốc ở rất gần nhau, lần này tham gia hội võ tổng tông coi như là cùng vinh nhục, mọi người nhận biết một chút đi, giúp đỡ lẫn nhau. Tranh thủ cũng có thể nhận được một cái thành tích tốt, ít nhất sơn môn khác cũng vào không được.

Người trung niên họ La vừa nói, mười đệ tử trẻ tuổi phía sau tiến lên chào hỏi, mặc dù cũng là thế lực cấp hai, nhưng diện tích quốc thổ Hoắc La quốc là gấp mấy lần Thiên Vận quốc, cho nên có mười danh ngạch.

Mười người này cũng là chừng hai mươi tuổi, trong đó có cá nhân tu vi đạt đến Ngưng Mạch sơ kỳ, còn có một người đạt đến Ngưng Mạch trung kỳ, những người còn lại thì cũng là Luyện Cốt đỉnh phong.

Hoắc La quốc xếp hạng trước mấy đại quốc trong ba mươi sáu nước, đệ tử quốc nội cũng có một cỗ cảm giác về sự ưu việt nhàn nhạt, huống chi, tu vi của mấy người bọn họ vượt xa Thiên Vận quốc.

Sáu Luyện Cốt đỉnh phong, ba Ngưng Mạch sơ kỳ, còn có một Ngưng Mạch trung kỳ, đối lập với Thiên Vận quốc này, chỉ có một

Luyện Cốt sơ kỳ, một Luyện Cốt trung kỳ, còn có ba Luyện Cốt đỉnh phong.

So sánh tu vi hoàn toàn kém xa, người trung niên họ La cười đến càng thêm rực rỡ, căn bản là cố ý khoe khoang.

Mấy thiên tài của Hoắc La quốc này, ánh mắt nhìn mấy người Lâm Minh cũng có một tia khinh thường nhàn nhạt, Chu Ngọc, Lương Long hai người nhướng mày, trong lòng kìm nén một cỗ tức giận, thiên tài luôn là tâm cao khí ngạo, không thể chịu được nhất đúng là kém người một bậc.

Lúc này, Lâm Minh lại sờ lên cằm, giống như đang suy tư cái gì đó.

- Hoắc La quốc à...

Hắn đang nhớ lại Thiên trì của Hoắc La quốc, Thiên Trì sơn ở Hoắc La quốc, có một loại thần thủy, nguyên khí thiên địa hàm chứa trong đó rất tinh khiết, đối với võ giả Hậu Thiên trở xuống có lợi thật lớn.

Ban đầu, kẻ đóng giả Cầm Tử Nha chính là dùng Thiên Trì sơn làm mồi, lừa gạt Lâm Minh ra khỏi Thất Huyền võ phủ, ngồi Thần Phong điêu bay đi Nam Cương, làm hại hắn thiếu chút nữa chết.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh ngẩng đầu đánh giá thanh niên Ngưng Mạch trung kỳ kia, trên mặt của đối phương, rõ ràng mang theo một cỗ ngạo khí, hắn quả thật có tư cách kiêu ngạo, Ngưng Mạch trung kỳ hai mươi mốt tuổi, thả vào tổng tông Thất Huyền cốc cũng vô cùng không kém.

Hoắc La quốc bằng vào Thiên trì, hơn nữa diện tích quốc thổ lớn, tài nguyên phong phú, môn hạ đệ tử hưởng thụ tài nguyên so sánh với Thiên Vận quốc nhiều hơn một đoạn, tu vi cao một chút chẳng có gì lạ.

- Thanh niên Ngưng Mạch trung kỳ này, khẳng định đã ngâm qua Thiên trì.

Trong lòng Lâm Minh suy đoán, hắn không một chút để ý tới tia khinh thường nhàn nhạt trong ánh mắt đối phương kia, ngược lại đánh giá từ trên xuống dưới, phảng phất giống như đang nhìn một con mồi ngon miệng.

Lâm Minh đã sớm nhìn thấu mâu thuẫn của Cầm Tử Nha cùng người trung niên họ La, người trung niên họ La là khẩu phật tâm xà, mà Cầm Tử Nha căn bản là lười phản ứng đối phương, giữa hai người sợ rằng oán hận chất chứa đã lâu.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lâm Minh nổi lên một cái độ cong không thể nhìn rõ, chân nguyên truyền âm nói với Cầm Tử Nha cái gì đó.

Cầm Tử Nha vốn cũng đã ngồi xuống nhập định, chuẩn bị hoàn toàn không thấy người trung niên họ La đang khoe khoang, nghe được Lâm Minh chân nguyên truyền âm, hắn mở hai mắt ra nhìn về phía Lâm Minh, mặt lộ vẻ cổ quái.

Tiểu tử này, đủ âm trầm.

- Ở bên trong hội võ tổng tông, ba mươi sáu nước chúng ta bị vây vào yếu thế, mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, nhất trí đối ngoại nha, Hoắc La quốc cùng Thiên Vận quốc là quốc gia huynh đệ, đến lúc đó sẽ được phân vào một tổ, mọi người đụng phải ở trên trận tỷ võ, phải hạ thủ lưu tình, chớ tổn thương người, trận tiếp theo liền đánh không tốt.

Người trung niên họ La đắc ý nói, ý tứ của hắn tự nhiên là để cho đệ tử Hoắc La quốc hạ thủ lưu tình, chớ tổn thương đệ tử Thiên Vận quốc.

Lúc này, Cầm Tử Nha tiếp lời, nói:

- Ừm, hẳn là hạ thủ lưu tình, Lâm Minh, Lăng Sâm, đến lúc đó đừng nặng tay, làm cho người khác bị thương sẽ không tốt, biết không?

- Vâng, phủ chủ, ta sẽ biết điểm dừng.

Lâm Minh cười híp mắt đáp, mà Lăng Sâm còn không rõ ràng tình huống, sửng sốt một chút, đần độn gật đầu.

Cầm Tử Nha vừa nói như thế, người trung niên họ La buồn bực, có ý gì? Lúc nào đến phiên các ngươi hạ thủ lưu tình?

Mười đệ tử hắn mang theo cũng khó chịu, sẽ biết điểm dừng? Làm người ta bị thương sẽ không tốt? Các ngươi cũng xứng nói cái này? Hơn nữa nụ cười của Lâm Minh, thấy thế nào cũng cảm thấy nó vô sỉ, đến lúc đó đánh các ngươi tìm không ra bắc, xem ngươi còn có thể cười được không.

- Hắc hắc, lão Cầm, rất có lòng tin đối với đệ tử của ngươi sao?

Người trung niên họ La ngoài cười nhưng trong không cười nói, trong ngôn ngữ tràn ngập ý tứ châm chọc.

- Cũng được, lần này ta mang đến mấy đệ tử, có mấy người thực lực cũng không tệ lắm, chiến đấu vượt cấp không có vấn đề.

- Nga, phải không? Là người nào?

Người trung niên họ La cười híp mắt nghe Cầm Tử Nha nói ẩu nói tả, nghĩ thầm, khoác lác đi a, khoác lác đi a, đến lúc đó ta một câu nói vạch trần ngươi, xem ngươi còn khoác lác cái gì.

- Ừm... Tỷ như Lâm Minh.

Cầm Tử Nha vừa nói vừa chỉ chỉ Lâm Minh, nói:

- Đừng xem Lâm Minh chỉ có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, nếu như là đối phó với võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, vẫn là hoàn toàn không có vấn đề.

Cầm Tử Nha vừa dứt lời, thanh niên Ngưng Mạch trung kỳ đến từ Hoắc La quốc hừ lạnh một tiếng:

- Phải không? Ta đây cũng muốn lãnh giáo một chút.

Lúc hai phủ chủ nói chuyện với nhau, chen vào nói lộ ra vẻ có chút không lễ phép, nhưng là đối phương điểm ra tu vi Ngưng Mạch trung kỳ, rõ ràng chính là hướng về chính mình, có thể nhẫn sao, không thể nhẫn?

- Không vội, một lát nữa Hoắc La quốc cùng Thiên Vận quốc cũng sẽ chạm mặt, Lâm Minh, biết điểm dừng a, đừng ảnh hưởng tới tranh tài phía sau, tổn thương hòa khí.

Cầm Tử Nha thong thả ung dung nói ra lời nói tức chết người không đền mạng, thanh niên Ngưng Mạch kỳ kia chính là đang ở tuổi nhiệt huyết khí thịnh, lại là một đường mang theo hào quang thiên tài lớn lên, tại sao có thể dễ dàng tha thứ vũ nhục cùng khiêu khích như vậy.

Hắn trực tiếp tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói:

- Lâm Minh đúng không, Vương Vũ người Hoắc La quốc, hiện tại chúng ta có thể so sánh với nhau một chút a!

Lâm Minh chẳng qua là cười cười, không nói chuyện, người trung niên họ La khoát tay chặn lại, ngăn Vương Vũ vọng động lại, ở trong quảng trường chật chội này, tự nhiên không thể nào tỷ võ.

Hắn cười hắc hắc nói:

- Cầm phủ chủ còn có vị tiểu huynh đệ này cũng rất có tự tin a, nếu là các ngươi không thắng được vậy thì làm như thế nào?

- Cái này... Ha hả.

Cầm Tử Nha chẳng qua là cười cười, không nói chuyện.

Lúc này, Lâm Minh tiếp lời nói:

- Không thắng được, ta tặng các ngươi một bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Người trung niên họ La cười lạnh một tiếng, không có nói tiếp, bảo khí nhân giai thượng phẩm tốt cùng bảo khí nhân giai thượng phẩm kém khác biệt thật lớn, hắn lường trước Lâm Minh cũng sẽ không lấy ra đồ gì tốt, nếu là bảo khí nhân giai thượng phẩm thứ đẳng, hắn căn bản nhìn không thuận mắt.

Lâm Minh lại nói:

- Lại thêm một viên Bích Linh đan cùng một lọ Tịnh Thể Linh Dịch?

Bích Linh đan cùng Tịnh Thể Linh Dịch này tự nhiên là sau khi đánh bại Lăng Sâm cùng Thác Khổ, Cầm Tử Nha thưởng cho hắn, luôn luôn không có sử.

Lâm Minh nói như vậy, Vương Vũ cũng là động dung, Bích Linh đan cùng Tịnh Thể Linh Dịch có tác dụng không nhỏ đối với hắn, lúc này hắn đáp ứng nói:

- Tốt, nói lời giữ lời!

- Đương nhiên, ta có thể thề với võ đạo chi tâm! Tuy nhiên... Nếu ta thắng thì sao?

Lâm Minh nói tới đây, lời nói xoay chuyển, làm nền nhiều như vậy, đuôi hồ ly của hắn cũng lộ ra, lừa dối người khác cùng hắn đánh cuộc, quản gia thua bởi hắn chuyện như vậy, Lâm Minh đã là quen việc dễ làm.

- Ngươi nói muốn thế nào?

Vương Vũ cười lạnh nói, hắn căn bản không nghĩ rằng chính mình sẽ thất bại.

- Đơn giản, nếu ta thắng, Thiên trì của Hoắc La quốc các ngươi cho ta mượn ngâm mấy lần là được.

Chương 240: Sơn môn quan!

- Nguyên lai bọn họ đánh cái chủ ý này, coi trọng Thiên trì của Hoắc La quốc ta?

Người trung niên họ La cũng không ngu, lúc trước hắn đã cảm thấy Cầm Tử Nha nói chuyện có cái gì không đúng, nguyên lai là cố ý kích chính mình.

Xem ra bọn họ thật là có lòng tin a, có lẽ tiểu tử tên là Lâm Minh kia thật có thể vượt cấp đối phó võ giả Ngưng Mạch trung kỳ, nhưng là Vương Vũ không phải là Ngưng Mạch trung kỳ bình thường, lực chiến đấu của hắn có thể so với võ giả Ngưng Mạch hậu kỳ, các ngươi tính toán cũng là lầm rồi.

Người trung niên họ La híp mắt đánh giá Lâm Minh, hắn cũng nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt có thể đối phó võ giả Ngưng Mạch hậu kỳ, tuy nhiên cái này xác suất rất nhỏ, Ngưng Mạch kỳ cùng Luyện Cốt kỳ chênh lệch rất lớn, thiên tài bình thường có thể vượt cấp non nửa cấp tựu khủng khiếp, có thể vượt cấp một cấp, mặc dù ở tổng tông Thất Huyền cốc cũng là lông phượng và sừng lân.

Nếu xác suất thắng so sánh với xác suất thua hơn nhiều như vậy, người trung niên họ La liền tính toán đồng ý trận đánh cuộc này.

Hắn nói:

- Thiên trì là trọng địa của Hoắc La quốc ta, lực lượng chân nguyên ẩn chứa trong đó có hạn, hàng năm cũng chỉ có thể cung cấp cho ba bốn người sử dụng, ngươi há mồm liền đòi ngâm mấy lần, khẩu vị khá lớn a!. Xin ủng hộ chúng ôi ại ~ TRÙMTR ỆN.vn ~

Mặc dù là một cuộc đánh cuộc với phần thắng hơn xa phần thua, nhưng người trung niên họ La cũng có thói quen lưu lại một cái đường lui cho mình.

- Một lần, chỉ một lần, như thế nào?

Lâm Minh rõ ràng Thiên trì này ngâm một lần thì sẽ có hiệu quả tốt nhất, nhiều hơn nữa, tác dụng cũng không lớn.

Vương Vũ nhìn Lâm Minh giống như nhìn kẻ ngu, hắn cho rằng, Lâm Minh căn bản là tự chui đầu vào rọ, đem thứ tốt chắp tay đưa người, Bích Linh đan cùng Tịnh Thể Linh Dịch này, cái đầu tiên là đan dược thượng phẩm gia tăng tu vi, cái thứ hai là tẩy cân phạt tủy, trừ đi đan độc linh dịch, phối hợp sử dụng hai thứ, hiệu quả tốt nhất.

Dùng hai thứ dược phẩm này mà nói, tu vi của hắn sẽ đề cao không ít. Khoảng cách tới Ngưng Mạch hậu kỳ cũng sẽ càng tiến thêm một bước.

Tuy nhiên người tên là Lâm Minh này, có Bích Linh đan cùng Tịnh Thể Linh Dịch làm sao không chính mình dùng? Ngược lại tiện nghi cho chính mình một cách vô ích.

Nghĩ đến hiệu quả của Bích Linh đan cùng Tịnh Thể Linh Dịch, Vương Vũ hưng phấn liếm liếm đôi môi, nhìn về phía người trung niên họ La, người trung niên họ La gật đầu, coi như là đáp ứng trận đánh cuộc này.

Vương Vũ vội vàng nói:

- Tốt, nếu như ta thua, Thiên trì của Hoắc La quốc cho ngươi mượn sử dụng một lần, ta cũng dùng võ đạo chi tâm để thề!

Vương Vũ sợ Lâm Minh đổi ý, cũng tăng thêm lời thề võ đạo chi tâm.

Vương Vũ cùng Lâm Minh hai người vỗ tay thề. Tất cả đều vui vẻ, người trung niên họ La nhìn nụ cười của Vương Vũ một chút, lại nhìn nụ cười của Lâm Minh một chút. Trong lòng không biết làm sao dâng lên một cỗ cảm giác có cái gì không đúng.

Hai người đều cười, vậy khẳng định có một người cười ngu ngốc.

Một canh giờ sau, bên trong dãy núi Thiên Huyền đột nhiên truyền ra tiếng cổ nhạc du dương uyển chuyển, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một chiếc thuyền mộc màu xanh lá nhẹ nhàng tới đây. Thuyền mộc kia dài vài chục trượng, toàn thân ký hiệu kỳ dị, một tầng vầng sáng mông lung như vỏ trứng bao vây thuyền mộc ở bên trong, mà ở đằng trước thuyền mộc, có ba người đứng song song, hai người trong đó là trung niên nhân người mặc tử y. Còn có một mỹ phụ áo trắng.

Mặc dù khoảng cách cách xa nhau rất xa, nhưng là Lâm Minh lại có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác áp bách mơ hồ tản mát ra từ trên người ba người này, không kém chút nào so sánh với Mục Thiên Vũ.

Tiên Thiên Chí Cực?

Lâm Minh suy đoán tu vi ba người này, bọn họ có lẽ không thể yếu hơn so với Mục Thiên Vũ, tuy nhiên Mục Thiên Vũ mới hai mươi bảy tuổi. Mà ba người này thoạt nhìn tuổi cũng đã không nhỏ, chênh lệch này không phải là nửa lần hay một lần.

Lúc này, Cầm Tử Nha thấp giọng nói:

- Hội võ tổng tông có cốc chủ đích thân tới, ba người này chính là bộ ba cốc chủ của Thất Huyền cốc, đều đứng vững, đừng lên tiếng.

Đối mặt với ba đại cốc chủ xây dựng ảnh hưởng đã lâu, Cầm Tử Nha cũng cảm nhận được một chút cảm giác bị áp bách, hắn không tự chủ được liền ngừng thở, xuôi tay mà đứng.

Thuyền mộc dừng ở ngay phía trên sơn môn, mỹ phụ áo trắng đứng ở mũi thuyền tiến lên một bước, mười ngón tay nhỏ và dài ngắt một cái ấn quyết, chỉ nghe tiếng vang ùng ùng, núi đá trước mọi người mở ra hai bên, một đạo thềm đá bằng bạch ngọc khổng lồ rộng mấy trăm trượng dâng lên bên trong núi đá, ở trên thềm đá bạch ngọc, có một ký hiệu trận pháp chậm rãi lưu chuyển lên, cả tòa thềm đá, chạy dài gần ngàn trượng, thẳng tuốt thông hướng về sơn môn xa xôi.

Các tuổi trẻ tuấn kiệt phía trên quảng trường rất nhiều người là lần đầu tiên tham gia hội võ tổng tông, thấy trước mắt dâng lên thềm đá bạch ngọc khổng lồ như vậy, đều có chút phát mộng, bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến, ở bên trong núi đá cất giấu thềm đá lớn như vậy.

- Đây chính là Sơn Môn quan.

Lâm Minh nheo mắt lại, nhìn thềm đá khổng lồ này, sau khi nhận được khối mảnh nhỏ linh hồn thứ hai, Lâm Minh có hiểu rõ rất sâu đối với trận pháp, hắn nhìn ra được, thềm đá bạch ngọc này thật ra là huyễn tượng do trận pháp tạo thành, đây là một cái Huyễn Sát trận!

Thềm đá bạch ngọc tổng cộng có một ngàn không trăm lẻ tám bậc, độ cao mỗi một bậc đều có một thước, mỹ phụ đứng phía trên thuyền mộc nói:

- Trong thời gian một nén nhang, người thông qua bậc ngọc thạch có thể tiến nhập sơn môn, điểm hương!

Mỹ phụ nói xong, vung tay áo, một cái lư hương khổng lồ rơi vào phía trên quảng trường trước núi, ở trong lư hương cắm một cây hương dài một trượng, hương đã đốt, mặc dù chiều dài hương đạt tới một trượng, nhưng là tốc độ thiêu đốt cũng mau, đoán chừng một nén nhang này thiêu đốt tới khi hết sẽ không chậm bao nhiêu so sánh với hương bình thường.

Một chút tuổi trẻ tuấn kiệt lần đầu tham gia hội võ tổng tông kìm nén không được, rối rít triển khai thân pháp, bay như châu chấu đánh về phía bậc thang Ngọc Thạch, mà những võ giả đã từng tham gia hội võ tổng tông kia, cũng không nôn nóng trùng quan, từng bước chuyển hướng về bậc thang ngọc thạch, nhìn những người tuổi trẻ kia xông đi lên, trên mặt bọn họ treo nụ cười nắm chặt, cứ chờ xem bọn họ thua thiệt.

Thềm đá rộng chừng mấy trăm trượng, hai ba trăm người đứng trên đó cũng không hề chật, sau khi đệ tử thứ nhất bước lên bục ngọc thạch, ký hiệu trên đài ngọc thạch đột nhiên quang mang đại thịnh, lưu chuyển từng vòng, một cỗ áp lực cực lớn đột ngột xuất hiện ở trên thạch đài, mấy đệ tử không có quá nhiều chuẩn bị bị cỗ lực lượng này khẽ hấp, phù phù một tiếng ngã nhào ở trên thạch đài, rơi thất điên bát đảo.

- Cẩn thận, bậc thang này có cổ quái.

Mắt thấy mấy đệ tử xông vào đầu tiên kinh ngạc, có người la hoảng lên, thật ra thì đây là chuyện tình rõ ràng, nếu như thềm đá này không có cổ quái thì chẳng phải người người cũng có thể ở trong thời gian một nén nhang xông lên sơn môn sao?

Một chớp mắt thì có mười mấy đệ tử ngã xuống, mà những đệ tử cũ từng có kinh nghiệm sấm quan kia để thấp trọng tâm thân thể, khom người xông về thềm đá, sau khi vừa lên thềm đá, tốc độ của bọn họ chợt giảm xuống.

Lúc này, chênh lệch tu vi nhất thời thể hiện đi ra ngoài, một thiếu nữ đeo cầm dài, người mặc một thân bạch y cơ hồ ít chịu ảnh hưởng của lực kéo trên thạch đài, chân đạp gió mát, nhẹ nhàng thoải mái lao đi về phía sơn môn, gió núi thổi lất phất, áo bồng bềnh, thiếu nữ cử chỉ thong dong, phảng phất giống như không phải là đang xông Sơn Môn quan, mà là đang bước chậm trên sân vắng.

- Là đệ tử thân truyền Cầm Vô Tâm của tông chủ Cầm tông.

Có người nhận ra thân phận của bạch y thiếu nữ, một cửa ải sơn môn, tất cả đệ tử tham gia hội võ tổng tông đều phải tham gia, đệ tử thiên tài của Thất Huyền cốc cũng không ngoại lệ, bất quá đối với bọn họ mà nói, Sơn Môn quan này chẳng qua là cái sân khấu đi ngang qua mà thôi, Huyễn trận trên bậc thang ngọc đá đối với bọn họ mà nói căn bản là thùng rỗng kêu to.

- Chênh lệch quá xa.

Một số người trong lòng không thể tránh khỏi sinh ra cảm khái như vậy, vốn là bọn họ ở trong quốc gia, trong gia tộc của mình, tất cả đều là người nổi bật, mang theo hào quang thiên tài lớn lên, nhưng là so sánh với Cầm Vô Tâm, hoàn toàn không thể so sánh.

Điều này làm cho bọn họ không khỏi chịu đả kích bội phần, mà đúng lúc này, lại là hai cái thân ảnh xông lên ngọc đài, bọn họ mặc dù tuy rằng ít đi sự thong dong của bạch y thiếu nữ, nhưng là tốc độ càng hơn ba phần.

- Khương Bạc Vân, chúng ta so sánh xem ai nhanh hơn!

Thanh niên nói chuyện người mặc một thân bạch y, cầm trong tay một cái chiết phiến, dung mạo anh tuấn, phong thần như ngọc.

Bên cạnh hắn, là một thanh niên mười tám mười chín tuổi, người mặc một thân thanh y, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, mày kiếm mắt sáng, vẻ mặt lạnh nhạt kiên quyết, khí thế hơn người, người này là Khương Bạc Vân đệ tử thân truyền của Kiếm tông, mà nam tử anh tuấn cầm chiết phiến trong tay bên cạnh hắn chính là Âu Dương Minh đệ tử thân truyền của Hợp Hoan tông.

Tốc độ của hai người có thể so sánh cùng quỷ mị, chẳng qua là mấy hơi công phu, liền xông lên đoạn giữa bậc thang ngọc thạch, bọn họ hơi chút ngưng lại ở chỗ này hô hấp vài cái, liền xông lên sơn môn tiếp.

Kế Khương Bạc Vân cùng Âu Dương Minh, lại có một chút tuổi trẻ tuấn kiệt thực lực cường đại bộc lộ tài năng, mà những võ giả thực lực yếu kia, chỉ có thể miễn cưỡng giữ vững đứng yên, hoạt động từng bước, tốc độ bậc này đừng nói là ở trong thời gian một nén nhang đi tới sơn môn, sợ rằng lúc trước khi mặt trời lặn cũng không nhất định tới a.

Ở bên trong đoàn người của Cầm Tử Nha, Lâm Minh cùng Lăng Sâm dẫn đầu xông lên bậc thang ngọc thạch, bước vào phía trên bậc thang, Lâm Minh nhất thời cảm thấy thân thể trầm xuống, tốc độ giảm đi không ít.

Đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, quả nhiên có mấy phần bản lãnh thật sự, trọng lực cường đại như vậy, võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường đều phải nhận được ảnh hưởng thật lớn, nhưng là những người kia lại có thể thẳng lên mây xanh.

Lâm Minh nghĩ như vậy, một lần nữa điều chỉnh chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể, một cỗ gió êm dịu nâng thân thể của hắn lên, vận chuyển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể Lâm Minh trở nên nhẹ như sợi bông lay động theo chiều gió, dễ dàng thổi đi về phía đỉnh núi. Tốc độ của hắn cũng không nhanh, nhưng vô cùng thong dong, phảng phất giống như đang giẫm lên phía trên đám mây.

Trọng lực của bậc thang ngọc thạch mặc dù kinh khủng, nhưng là ở Phong chi ý cảnh cùng thân pháp Kim Bằng Phá Hư, căn bản là thùng rỗng kêu to.

Khác với Lâm Minh, Lăng Sâm sẽ không thong dong như vậy, rõ ràng hắn đang lấy cậy mạnh chống lại trọng lực của bậc thang ngọc thạch, tuy nhiên tốc độ của hắn cũng không chậm hơn so với Lâm Minh.

Nhìn bộ dạng lững thững đi dạo trong sân nhà của Lâm Minh, trong lòng Lăng Sâm thất kinh, hiển nhiên Lâm Minh không sử dụng khí lực gì, mà hắn lại đã dùng hết bảy thành chân nguyên, càng là tiếp xúc cùng Lâm Minh, Lăng Sâm lại càng phát hiện Lâm Minh sâu không lường được.

Chu Ngọc cùng Lương Long mắt thấy Lăng Sâm, Lâm Minh đã mau nhìn không thấy, liếc mắt nhìn nhau, thần sắc có chút đăng đắng, nàng dâu xấu dù sao vẫn phải gặp cha mẹ chồng, hiện tại cũng chỉ có thể kiên trì.

- Nhìn Lâm Minh nhẹ nhàng như vậy, hẳn không phải là khó như vậy, ít nhất hẳn là có chút bí quyết.

Chu Ngọc tự mình an ủi như vậy, một cước bước lên bậc thang ngọc thạch.

Một cước này đi xuống, Chu Ngọc nhất thời cảm giác thân thể trầm trọng giống như tưới chì, cũng may hắn sớm có chuẩn bị tâm tư, còn không đến mức úp sấp trên mặt đất, bêu xấu trước mặt mọi người.

- Trọng lực mạnh như vậy!

Chu Ngọc thúc giục chân nguyên toàn thân, tốc độ vẫn chậm giống như lão trâu kéo xe rởm.

Lương Long so sánh với Chu Ngọc không khá gì hơn, ở trên bậc thang ngọc thạch, hắn chỉ cảm thấy hai chân như vùi lấp vào vũng bùn, mỗi khi đi một bước đều phải phí sức của chín trâu hai hổ, mắt nhìn về một đám trẻ tuổi tuấn kiệt phía trước từ từ đi thẳng lên, hắn thật muốn chửi má nó, bọn người kia vẫn là người sao?

Chương 241: Quần anh tụ tập

Rất nhanh Lâm Minh liền bay đến đoạn giữa thềm đá bạch ngọc, lúc này, một thanh âm the thé vang lên bên tai Lâm Minh:

- Tiểu tử quả có chút bản sự, đúng là ta xem thường ngươi!

Lâm Minh quay đầu nhìn liền thấy Vương Vũ của Hoắc La quốc đã đi theo phía sau hắn cách đó không xa, cũng là bộ dáng thoải mái, hiển nhiên không có dùng toàn lực.

- So với nhau, ngươi cũng không tính kém lắm!

Lâm Minh thuận miệng nói.

Nghe giọng điệu tùy ý của Lâm Minh, Vương Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Để xem ngươi kiêu ngạo được bao lâu!

Tới gần đoạn giữa thềm đá bạch ngọc, số lượng võ giả tăng nhiều không ít. Một số võ giả quanh quẩn một chỗ như thế, thong thả đi tới.

Tuy rằng Lâm Minh phát hiện loại trạng thái kỳ dị này, nhưng cũng không có giảm chậm tốc độ, vẫn giữ tốc độ như trước lao tới hướng sơn môn.

“Dùng sức xông tới đi, ta chờ xem ngươi bị chặn họng!”. Vương Vũ thầm nguyền rủa trong lòng, đoạn giữa thềm đá bạch ngọc có một bẫy rập nho nhỏ, nếu không để ý sẽ dính bẫy. Tuy rằng với thực lực của Lâm Minh không đến mức từ đó thất bại, nhưng có thể làm cho hắn xấu mặt cũng không tệ.

Võ giả ở chung quanh thấy Lâm Minh ngang ngược xông thẳng đến đoạn giữa thềm đá, cũng ôm tâm lý vui sướng khi người gặp họa:

- Tiểu tử này còn không biết nơi đó có mai phục đây!

- Nơi đó ch dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ từng trải, thiết nghĩ cũng phải làm chuẩn bị đầy đủ cho tốt, nếu không sẽ bị đánh cái trở tay không kịp!

Mọi người dùng chân nguyên truyền âm bàn luận, dùng chuyện đó để cân bằng tâm lý khó chịu khi họ bị người phía sau vượt qua.

Lâm Minh bước một chân qua điểm giữa của thềm đá bạch ngọc. Hắn đã sớm phát hiện nơi này không thích hợp, mặc dù là Âu Dương Minh và Khương Bạc Vân, thời điểm tới đây cũng ngưng lại thời gian mấy hơi thở, không ai đi thẳng một hơi vượt qua.

“Thì ra nơi này có Huyễn Sát trận độc lập!”. Lâm Minh cảm nhận trận phù trên bãi đá đột nhiên sáng lên, từng đạo nguyên khí từ trong trận pháp bắn ra, bắn thẳng đến phía mình.

Lâm Minh dùng linh hồn lực đảo qua, lực công kích đại khái tương đương với một kích toàn lực của võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu nhất, tuy rằng hắn chống đỡ không có vấn đề gì, tuy nhiên có thể né tránh ít dùng sức đương nhiên càng tốt.

Chân đạp bộ pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể Lâm Minh dưới thêm vào Phong chi ý cảnh trở nên nhẹ như không khí, thân mình hắn liên tục nhích động, công kích của nguyên khí lưu toàn bộ thất bại. Bởi vì tốc độ quá nhanh, thân mình Lâm Minh kéo ra một tàn ảnh, nhẹ nhàng đi xuyên qua trong nguyên khí lưu dày đặc, chỉ mấy hơi thở đã tránh khỏi tất cả toàn bộ công kích của nguyên khí lưu.

- Tất cả đều tránh thoát?

- Như thế nào có thể né tránh? Cho dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ thâm niên đi tới cửa ải này, cũng chỉ phải dựa vào chân nguyên hùng hậu cứng rắn chống lại công kích, trọng lực quá mạnh, căn bản là không tránh kịp!

- Thân pháp thật biến thái! Chỉ nói về thân pháp, tuyệt không kém gì thiên tài của Thất Huyền cốc, nhưng không biết sức chiến đấu thế nào?

Vài vị tuấn kiệt trẻ tuổi nhao nhao bàn tán. Lúc này, một thanh niên áo trắng cười nói:

- Các ngươi sai lầm rồi! Hắn có thể né tránh công kích của nguyên khí lưu cậy vào không phải thân pháp, mà là linh hồn lực cường đại, thông qua linh hồn lực trước do thám biết quỹ tích công kích của nguyên khí lưu, sau đó tính toán trước thời hạn né tránh. Người ấy là một thiên tài về linh hồn lực, ta từng chính mắt thấy hắn ra tay ở Nam Hoa lâu. Võ giả cùng cấp với hắn, cho dù là Âu Dương Tử Vân của Thất Huyền cốc cũng nhanh chóng bị bại dưới tay hắn!

- Cái gì? Nhanh chóng đánh bại Âu Dương Tử Vân? Thì ra là thế! Ta nghe nói Âu Dương Tử Vân của Hợp Hoan tông bị người đánh bại, thì ra chính là hắn...

Ở đây có không ít đệ tử của Thất Huyền cốc, tin tức Âu Dương Tử Vân bị đánh thành trọng thương, bọn họ đã biết, đối với sáu đại phân tông khác mà nói, có cơ hội nhìn thấy Hợp Hoan tông bị cười nhạo, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua, cho nên tin tức Âu Dương Tử Vân trọng thương đã sớm truyền đi khắp Thất Huyền cốc.

Sau một phen bàn tán, một vài võ giả ở gần đó đều âm thầm lưu tâm tới Lâm Minh, nhất là võ giả dưới Ngưng Mạch sơ kỳ thậm chí bắt đầu cân nhắc nếu gặp Lâm Minh có nên hay không trước thời hạn nhận thua, bọn họ cũng không cho rằng thực lực của mình mạnh hơn so với Âu Dương Tử Vân.

Qua cửa ải của đoạn giữa bậc thềm ngọc thạch, tiếp sau không còn bị trở ngại ngăn cản, Lâm Minh đi thẳng một đường lên mây xanh, rất nhanh liền đi tới sơn môn. Bởi vì Lâm Minh cố ý che giấu thực lực, lại bước chân chậm bớt chút ít, nên thời điểm hắn đến sơn môn, nơi này đã đứng bảy mươi, tám mươi người, hết chín thành trở lên là đệ tử của Hợp Hoan tông, người của ba mươi sáu quốc gia và gia tộc tu võ chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ.

Lâm Minh rất rõ ràng, người có thể trước thời hạn đứng ở chỗ này, không nhất định đã cường đại hơn so với võ giả còn đang ở trên bậc thềm ngọc thạch, một cửa sơn môn chỉ cần quá quan là được, người che giấu thực lực như hắn có khối người. Đối với rất nhiều võ giả không nổi tiếng mà nói, chuyện dẫn tới chú ý trước thời hạn đúng là không hay lắm, làm không tốt sẽ trở thành cái đích cho mọi người đả kích.

Cây nhang rất nhanh liền cháy hết ba phần tư, Huyễn Sát trận ở đoạn giữa bậc thềm ngọc thạch cũng loại bỏ rất nhiều võ giả. Rất nhiều người vừa tới đó liền bị nguyên khí lưu đánh cho thất điên bát đảo, cũng may nguyên khí lưu này công kích hình thái đặc thù, nhiều lắm chỉ tạo thành một ít vết thương nhẹ, không trí mạng lắm, nếu không một cửa này hẳn phải ngã xuống rất nhiều võ giả.

Chu Ngọc cùng Lương Long một đường giống như cụ ông leo núi đi tới đây, mắt thấy từng võ giả tốc độ mau hơn nhiều lắm so với bọn hắn cũng thất bại trong gang tấc ở chỗ này, hai người không kìm được liếc nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ cười khổ. Bọn họ cũng coi như hiểu được, Cầm Tử Nha vốn chính là lôi kéo bọn hắn để cho đủ danh ngạch năm người, vốn cũng không trông cậy vào hai người bọn họ có thể vượt qua cửa Quan Sơn môn.

- Làm sao bây giờ, chúng ta qua hay không?

Lương Long trông thấy hai võ giả phía trước bị nguyên khí lưu đánh bay, trong lòng chợt hiểu, võ giả tốc độ càng chậm thực lực càng kém, đến lúc này, đã ít có người có thể thông qua nguyên khí lưu, cơ bản đều là kết cục bị đánh bay đi.

Chu Ngọc cắn răng một cái, nói:

- Vượt qua! Sao không qua! Đã đi tới đây rồi, cho dù biết rõ không qua được cũng phải đi qua, nếu buông bỏ, ngược lại sẽ đánh mất cái tâm võ đạo của mình! Không ra Thiên Vận quốc, không biết chênh lệch lớn bao nhiêu! Hiện tại ngẫm lại, chúng ta thật đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Đệ tử của bốn đại gia tộc tu võ ở chung quanh Thiên Vận quốc, luôn mang theo một cảm giác về sự ưu việt của mình, hiện tại Chu Ngọc cũng hiểu được, đừng nói những đệ tử gia tộc tu võ bọn họ, dù là bản thân tứ đại gia tộc, đặt ở toàn bộ Thất Huyền địa khu, cũng chỉ là bốn con kiến nho nhỏ mà thôi. Khoảng cách phạm vi mấy chục vạn dặm, không biết có bao nhiêu gia tộc lịch sử còn lâu đời, còn lớn mạnh hơn so với gia tộc bọn họ.

Một chân đạp lên điểm giữa bậc thềm ngọc thạch, lập tức nguyên khí lưu phủ trùm xuống, Chu Ngọc cùng Lương Long chỉ là cứng rắn chống cự vài lần liền bị đánh bay. Theo phía sau bọn họ đang bay lên còn có vài võ giả khác, có vài người bị đánh bay một lần, rồi lại bò lên đi tới tiếp.

Cũng có người bị đánh bay một lần liền buông bỏ, thậm chí còn có người không có nếm thử đã khiếp đảm bỏ cuộc, bởi vì bọn họ biết rõ năng lực của mình khẳng định là không qua được.

Hết thảy đều dừng ở trong mắt Lâm Minh, những võ giả lần lượt nếm thử, lần lượt thất bại kia khiến hắn vô cùng cảm khái trong lòng. Không lâu trước đây, hắn cũng giống như bọn họ, vì một mục tiêu cố gắng cả đời đều khó có thể với tới, hắn đã nếm thử vô số lần và thất bại vô số.

Chỉ vì hy vọng xa vời, lại đánh bạc hết thảy chính mình, đây là con đường của võ đạo.

Bao gồm phần đông vị diện của Thần Vực ở bên trong, võ giả nhiều hằng hà sa số như sao trên trời, mà cuối cùng người có thể đứng trên đỉnh thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nên muốn đi đến một bước này, phải có nghị lực, có thiên phú, còn phải có cơ duyên!

Mà cơ duyên chỉ dành cho người có chuẩn bị tốt, nếu không dù chiếm được cơ duyên cũng vô dụng.

Ba đại cốc chủ của Thất Huyền cốc, như trước đứng ở trên linh chu cao cao tại thượng, coi thường võ giả cố gắng leo lên ở phía dưới, giống như nhân loại coi thường con kiến.

Lúc này, nén nhang cũng cháy càng ngày càng chậm, tuy rằng chỉ còn lại có một phần tư, nhưng kỳ thật vẫn còn dài một nửa xích. Lâm Minh phỏng chừng, dựa theo tốc độ này ít nhất có thể cháy thời gian nửa canh giờ mới tàn hết.

Thì ra thời gian cũng đủ, Lâm Minh đột nhiên hiểu được, một cửa Quan Sơn môn này, bản thân nó chính là một trường tôi luyện, để cho những tuấn kiệt trẻ tuổi kia tự mình cảm giác chính xác, hiểu được chân chính chênh lệch giữa bọn họ với thiên tài, nếu lần này bị đả kích liền buông bỏ không leo lên, bọn họ cũng sẽ mất đi tư cách truy tìm võ đạo.

Đây là một hồi đãi cát giữa sóng to, để người còn lưu lại phải nhận được một lần lịch lãm tâm linh, về phần người bị loại bỏ thì có thể từ đó sẽ không gượng dậy nổi.

Nhìn xem những thiên tài đã đi lên sơn môn ở bên cạnh mình, bọn họ nhìn về phía các võ giả cố gắng vùng vẫy ở phía dưới, trong ánh mắt ít nhiều mang theo vẻ khinh thường. Loại ánh mắt khinh thường này, đồng dạng cũng là một loại kích thích đối với những võ giả thiên tài cũng từng bao phủ trong vầng hào quang, đang còn ở trên bậc thềm ngọc thạch kia.

Bọn họ trước nay luôn quen thói cao cao tại thượng, có mấy khi chịu đựng loại khinh bỉ này?

Chú ý tới ánh mắt của những thiên tài này, Lâm Minh lại cảm khái trong lòng, những người này cũng chỉ ở Thất Huyền địa khu mới có tư cách được xưng là thiên tài, có tư cách lộ ra loại ánh mắt khinh thường này. Nếu bọn họ đến địa khu trình độ cao hơn, chỉ sợ cũng chỉ đủ tư cách leo lên tới bậc thềm ngọc thạch rồi thôi chăng?

Mượn Mục Thiên Vũ để nói, mười lăm tuổi Ngưng Mạch, mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên, vậy nếu như Mục Thiên Vũ ở tuổi hai mươi tuổi đứng ở chỗ này, tất cả thiên tài ở đây, bao gồm ba đại cốc chủ Thất Huyền cốc, đều phải ảm đạm thất sắc!

Ở thời điểm Lâm Minh đang cảm khái, Tần Hạnh Hiên rốt cuộc đi lên sơn môn sắc mặt đỏ ửng. Nhìn thấy Tần Hạnh Hiên đổ mồ hôi như mưa, Lâm Minh cười vui vẻ đi tới đón tiếp, đưa cho nàng một lọ đan dược khôi phục chân nguyên.

Tuy rằng miễn cưỡng quá quan, nhưng với tuổi của Tần Hạnh Hiên, cùng với tu vi chỉ là Luyện Cốt trung kỳ của nàng, cũng đủ để khiến người ta khiếp sợ.

Sau nửa canh giờ, cửa Quan Sơn môn cuối cũng đã xong, rất nhiều võ giả mệt nhoài ngã xuống trên bậc thềm, mặc cho bọn họ cố gắng như thế nào nhưng thủy chung không thể bước trên sơn môn. Lương Long cùng Chu Ngọc chung quy cũng không thể quá quan.

Cuối cùng võ giả còn lại chỉ có hơn hai trăm người, tỷ lệ loại bỏ đến gần sáu thành. Trong hai trăm người này, đệ tử của Thất Huyền cốc chiếm hơn bảy thành, ba mươi sáu quốc gia và mười sáu gia tộc tu võ đến đây chỉ còn lại ít ỏi mấy chục người. Thậm chí rất nhiều võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ cũng bị loại, bọn họ không qua được cửa ải nguyên khí lưu. Những nguyên khí lưu kia, mỗi một đạo đều tương đương với một kích toàn lực của võ giả Ngưng Mạch kỳ yếu nhất. Liên tiếp bị mấy chục đạo nguyên khí lưu, võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ thực lực không mạnh hoàn toàn không thể chống lại được.

Thiên Vận quốc còn lại ba người là Lăng Sâm, Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên, trổ hết tài năng ở trong ba mươi sáu quốc gia. Nên biết rằng gần một nửa số quốc gia không có qua được một người nào, chỉ có mười đại quốc Hoắc La quốc, Kính Thiền quốc như vậy mới có danh ngạch, mới có thể còn lại ba đệ tử.

Thiên Vận quốc vốn ở trong ba mươi sáu quốc gia cũng chỉ xếp hạng là trình độ hạng trung bình, hội võ lần này có thể có thành tích như vậy thật khiến người ta rất bất ngờ.

Về phần mười sáu gia tộc tu võ, tình huống hơi tốt hơn một chút so với ba mươi sáu quốc gia. Gia tộc cổ lâu đời thường thường sẽ có một đệ tử trọng điểm bồi dưỡng, bởi vậy trên cơ bản ít nhất có thể còn lại một người. Một vài gia tộc hơi lớn hơn một chút thì có thể còn lại hai ba người...

Chương 242: Hội võ bắt đầu

Bước vào sơn môn Thiên Huyền sơn, lập tức Lâm Minh cảm thấy nguyên khí thiên địa ở chung quanh nồng đậm hơn sáu bảy thành, nếu hàng năm ở trong này tu luyện, chính là làm ít công to.

Quay đầu nhìn lại sơn môn, liền thấy trên sơn môn mơ hồ có phù triện lấp lánh, hiển nhiên trên sơn môn cũng có khắc trận pháp.

“Thì ra là thế, Thiên Huyền sơn này vốn xây dựng ở trên trung tâm của long mạch địa khí, lại có trận pháp phong tỏa, hội tụ nguyên khí thiên địa như thế, đừng nói ngọn núi chính Thiên Huyền sơn này, cho dù là nguyên khí thiên địa ở Thiên Huyền thành cũng mạnh hơn một bậc so với Thiên Vận quốc. Không đề cập tới các tài nguyên khác của Thất Huyền cốc, chỉ riêng một chỗ linh địa như thế này đã đủ để rất nhiều võ giả đỏ mắt. Không trách được có một số võ giả Luyện Cốt đỉnh phong, tình nguyện làm thủ vệ canh cửa canh giữ ở Thiên Huyền thành, cũng không muốn đi tiểu quốc làm một viên sĩ quan!”.

Không chỉ một người Lâm Minh phát hiện nguyên khí thiên địa nồng đậm trên Thiên Huyền sơn, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi lần đầu tiên đến Thiên Huyền sơn cũng ngạc nhiên thán phục như thế. Đồng thời cảm khái nghị luận, bọn họ cũng bắt đầu ghen tị với tài nguyên có được của đệ tử tông môn.

Ở cách đường chính không xa có một tảng đá lớn, vài đệ tử của Thất Huyền cốc đứng ở đó nhìn dòng người đông nghịt. Đối với biểu hiện trên mặt của những võ giả nông dân của các tiểu quốc khi vào thành, bọn họ đã nhìn mãi thành quen.

- Chính là người kia à?

Một nam nhân áo trắng đứng ở trước nhất, giơ ngón tay khẽ chỉ vào trong đám người, dùng chân nguyên truyền âm nói với một đệ tử ở bên cạnh.

- Đúng! Chính hắn, hắn gọi là Lâm Minh, chính là hắn đả thương

Âu Dương Tử Vân!

- Ở cửa Quan Sơn môn, hắn xếp hạng bao nhiêu?

Tuy rằng xếp hạng ở cửa Quan Sơn môn cũng không thể nói rõ thực lực, nhưng cũng có giá trị tham khảo rất lớn.

- Hạng tám mươi chín thì phải! Ta cũng không đếm kỹ lắm!

- Xếp hạng không tệ! Có thứ hạng như vậy cũng không cần lo lắng hắn không thể vào vòng đấu sau. Như vậy là tốt nhất, ta sẽ khiến hắn hối hận!

Người trẻ tuổi áo trắng nói xong, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười.

Đúng lúc này, Lâm Minh ở trong đám người đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn hắncái.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Minh mỉm cười rồi quay đầu đi.

Người áo trắng chợt ngưng trọng trong lòng: “Không hổ là thiên tài linh hồn lực, cảm giác mẫn tuệ sâu sắc đến khiến ta giật mình. Ngay cả người khác chú ý quan sát hắn đều có thể phát hiện. Tốt lắm! Ta càng ngày càng có hứng thú!”.

Ở một năm trước, Lâm Minh chưa từng nghĩ tới, sinh nhật mình mười sáu tuổi lại sẽ vượt qua ở trong Thất Huyền cốc. Ở thời điểm đó, Thất Huyền cốc với hắn mà nói chính là tồn tại như nước trời, thật sự quá xa xôi, đừng nói Thất Huyền cốc, dù là Thất Huyền võ phủ của Thiên Vận quốc cũng làm hắn khó có thể với tới.

Ở cùng ngày sinh nhật Lâm Minh mười sáu tuổi, hội võ tổng tông chính thức bắt đầu.

Trường thi đấu thiết lập trên ngọn núi chính Thiên Huyền sơn, cũng là trụ sở tổng tông của Thất Huyền cốc.

Ngọn núi chính Thiên Huyền sơn cao sáu ngàn trượng, sơn thể vô cùng khổng lồ. Trên núi nham thạch lởm chởm, tản ra một uy áp vô hình, võ giả thực lực yếu kém chỉ vừa lên liền cảm nhận áp lực trầm trọng, thực lực mười thành không phát huy ra được năm thành.

Ánh sáng mặt trời mới lên, quảng trường trước đại điện trên ngọn núi chính Thiên Huyền sơn đã tụ tập hơn một ngàn người, trong đó có đệ tử của Thất Huyền cốc, cũng có nhân vật cao tầng của đại thế gia cùng tông môn phụ thuộc Thất Huyền cốc, Thất Huyền cốc mời bọn họ đến quảng trường đại điện quan sát hội võ, cũng là có ý biểu hiện thực lực.

Quảng trường đại điện phạm vi mười dặm, thể đất bằng phẳng, là cao thủ võ đạo mạnh mẽ mở ra. Lúc này quảng trường đã bị ngăn ra thành mười khu vực, mỗi khu vực do trận pháp ngăn cách, những trận pháp này bao phủ cả khu vực có thể ngăn cách chân nguyên, tránh phát sinh nguy hiểm lây lan.

Trước đó tuấn kiệt trẻ tuổi thông qua cửa Quan Sơn môn tổng cộng hai trăm lẻ chín người, sẽ chia ra làm mười tổ, mỗi tổ hai mươi đến hai mươi mốt người, sau vòng đấu cuối cùng tiểu tổ còn mười người, mười tiểu tổ cộng hết lại sau vòng đấu tổng cộng còn một trăm người.

Đây là hạng trước một trăm của hội võ tổng tông, có thể giành được thành tích xếp hạng trước một trăm đã đủ để kiêu ngạo rồi.

Tuấn kiệt trẻ tuổi bị loại bỏ còn có cơ hội, có thể thông qua phương thức xông vào Vạn Sát trận tranh thủ xếp hạng kế tiếp. Tóm lại chỉ cần vượt qua cửa Quan Sơn môn, đều sẽ nhận được một thứ hạng xác thực.

Lâm Minh đã biết được vị trí tiểu tổ của hắn là tổ thứ sáu. Cách chia tổ này không phải rút thăm có được, mà là do sắp xếp của Thất Huyền cốc.

Thiên Vận quốc cùng Hoắc La quốc thuộc loại thi đấu cùng khu, mỗi lần hội võ tổng tông, họ đều bị phân cùng một chỗ, cộng thêm ba quốc gia cùng gia tộc tu võ lân cận, tổng cộng có năm phương thế lực.

Hội võ lần này, năm phương thế lực thông qua cửa Quan Sơn môn tổng cộng có chín người, Thiên Vận quốc ba người, Hoắc La quốc ba người, hai đại gia tộc tu võ nhị phẩm cộng hết lại có ba người.

Sáu tổ tổng cộng hai mươi mốt người, trừ chín người này, còn thừa mười hai người, thì sẽ do tổng tông Thất Huyền cốc bố trí.

Tổng tông sẽ căn cứ theo thứ hạng vượt qua cửa Quan Sơn môn để bố trí phân tổ, cố gắng làm sao cho thực lực của võ giả mỗi một tiểu tổ chênh lệch không lớn lắm.

Lâm Minh đang đánh giá sân đấu. Đúng lúc này, hắn nghe trên đỉnh đầu truyền xuống một tràng tiếng chim kêu lanh lảnh, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một con Thần Phong điêu thật lớn dang rộng cánh bay lượn ở trên vùng trời Thiên Huyền sơn, Thần Phong điêu từ trên cao nhìn xuống, tràn ngập khí thế bễ nghễ thế gian.

Con thần Phong điều này lớn hơn gấp bốn năm lần so với Thần Phong điêu bình thường. Hơn nữa cánh là màu vàng, cánh màu vàng thực dễ dàng khiến người ta nghĩ đến Kim Sí đại bằng, có lẽ con chim to này cũng có huyết thống thánh thú gì đó chăng!

- Là người của Khổng Tước sơn, thực kiêu ngạo, đến sơn môn chúng ta rồi cũng không chịu hạ xuống, còn xoay quanh ở trên trời!

- Không có biện pháp, Khổng Tước sơn trăm năm nay càng ngày càng lợi hại, vững vàng áp chúng ta một đầu, kiêu ngạo là chuyện bình thường...

Vài đệ tử Thất Huyền cốc đều là tổ sáu ở bên cạnh Lâm Minh thấp giọng bàn tán.

- Khổng Tước sơn? Đó là địa phương nào?

Đối với địa danh này, Lâm Minh rất xa lạ.

Cầm Tử Nha nói:

- Khổng Tước sơn cách Thất Huyền cốc chừng tám mươi vạn dặm, cũng là một tông môn tam phẩm, thực lực mạnh hơn một ít so với Thất Huyền cốc, nhất là mấy trăm năm nay, Khổng Tước sơn xuất hiện vài thiên tài tuyệt thế, đã trở thành đỉnh cấp cao nhất trong tông môn tam phẩm. Mỗi lần hội võ tổng tông, Khổng Tước sơn đều sẽ có người đến quan sát, tìm hiểu thực lực của thế hệ trẻ tuổi Thất Huyền cốc. Đương nhiên, trong tông bọn họ cử hành hội võ, Thất Huyền cốc chúng ta cũng sẽ phái người đi dự.

- Thì ra là vậy... Thiên Diễn đại lục tổng cộng có bao nhiêu tông môn tam phẩm? Tông môn đẳng cấp cao nhất là mấy phẩm?

Lâm Minh không khỏi sinh ra nghi vấn như vậy, theo hắn càng ngày càng thường xuyên tiếp xúc với thế giới bên ngoài, càng ngày càng nhiều thế lực siêu cấp khiến trong lòng hắn kinh sợ.

Cầm Tử Nha cười khổ nói:

- Điều này ta cũng không rõ ràng lắm, tông môn có lui tới với Thất Huyền cốc hơn phân nửa là tam phẩm, tông môn đẳng cấp cao hơn, chúng ta vốn không có tiếp xúc...

Cầm Tử Nha vừa dứt lời, trên bầu trời lại vang lên một tiếng chim hót, so với tiếng chim kêu trước đó càng thêm cao vút, quả thực chấn nhiếp lòng người.

Bởi vì một tiếng chim hót này, con Kim Sí Thần Phong điêu vốn đang kiêu ngạo vờn quanh trên không trung dường như bị dọa cho hoảng sợ, vốn khí thế ngạo nghễ bễ nghễ nhìn xuống chân núi, lập tức không còn sót lại chút gì, Kim Sí Thần Phong điêu hốt hoảng hạ xuống.

Gần cả ngàn ánh mắt ở dưới chân núi đồng loạt nhìn lên phía chân trời, trong lúc nhất thời, mọi người đều trợn tròn mắt.

- Chu Tước!!!

- Trời ạ! Một con Chu Tước! Ta không nhìn lầm chứ!?

Vừa rồi Kim Sí Thần Phong điêu chỉ là có được huyết mạch thánh thú, nhưng Chu Tước thì lại chân chính là thánh thú. Ở Thiên Diễn đại lục không có Chân Phượng, Chu Tước chính là vua của bách điểu, Kim Sí Thần Phong điêu vừa thấy Chu Tước không tránh khỏi liền cảm thấy sợ hãi phát ra từ chỗ sâu trong huyết mạch, chỉ phải hốt hoảng né tránh, sao dám vờn quanh cùng một bầu trời với Chu Tước?

- Cả đời này ta còn chưa từng nhìn thấy thánh thú! Loại vật này cho dù trưởng lão nội môn cũng không dám nói đã từng nhìn thấy!

- Không hổ là tổng tông Thất Huyền cốc mà! Nếu ở địa phương nho nhỏ chỗ ta, cả đời đều không có khả năng nhìn thấy thánh thú bậc này...

Một thiếu niên chừng mười sáu tuổi đến từ gia tộc tu võ, nắm chặt nắm tay, thần sắc đầy vẻ kích động, có thể nhìn thấy thánh thú trong truyền thuyết, hắn cảm thấy sống trên đời này không uổng.

Hắn không chú ý tới vài đệ tử tổng tông Thất Huyền cốc bên cạnh hắn, nghe lời nói của hắn đều lộ ra một mặt mờ mịt. Một đệ tử Thất Huyền cốc lẩm bẩm:

- Trong tông có Chu Tước hay sao? Ta ở Thất Huyền cốc đã hai mươi năm, cũng chưa từng nghe nói qua...

Chu Tước bay đến bên trên ngọn núi chính Thiên Huyền sơn, ngay cả Cầm Tử Nha luôn bình tĩnh cũng mất đi trấn định:

- Bọn họ... Hình như là người của Thần Hoàng đảo! Đây là... Tông môn tứ phẩm đấy!

Tông môn các đẳng cấp có hệ thống của mình, tông môn tứ phẩm bình thường sẽ không lui tới với tông môn tam phẩm, Cầm Tử Nha mới vừa nói Thất Huyền cốc không chạm tới tông môn tứ phẩm, trong nháy mắt lại thật sự có tông môn tứ phẩm đến đây.

Nghe lời nói của Cầm Tử Nha, Lâm Minh không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, lộ vẻ mặt cổ quái.

- Thần Hoàng đảo?

Câu hỏi chính là Tần Hạnh Hiên. Nhìn thấy Chu Tước lượn quanh trên không trung, trong mắt Tần Hạnh Hiên lộ ra vài phần hướng tới... Nếu mình cũng có một con Chu Tước như vậy thì tốt biết bao!

Cầm Tử Nha nói:

- Thần Hoàng đảo ở trong tông môn tứ phẩm cũng là thực lực đỉnh cấp cao nhất, không nghĩ tới bọn họ lại đến xem hội võ tổng tông của Thất Huyền cốc. Đây có lẽ là lần đầu tiên từ mấy trăm năm nay...

Cầm Tử Nha nói còn chưa hết lời, Linh chu của Thất Huyền cốc đã bay lên nghênh đón.

Lâm Minh quay mắt nhìn theo, người đứng ở đằng trước Linh chu là ba đại cốc chủ Thất Huyền cốc, quy cách nghênh đón như vậy rõ ràng là đỉnh cấp.

- Khách mạnh chủ yếu! Hơn nữa kém không chỉ một cấp bậc, không có biện pháp...

Cầm Tử Nha lắc đầu nói. Thế lực cấp bậc hơn kém một cấp đều chênh lệch rất lớn, tỷ như Thiên Vận quốc là thế lực cấp hai, Thất Huyền cốc là thế lực cấp ba, Thất Huyền cốc đến đây một người ngay cả Âu Dương Địch Hoa đều không phải trưởng lão, các đại thần, hoàng đế của Thiên Vận quốc cũng phải lễ kính, e sợ chọc giận người ta. Có thể thấy được rõ ràng chênh lệch giữa hai bên.

Cốc chủ Sử Tông Thiên của Thất Huyền cốc cũng là mấy ngày hôm trước vừa mới nhận được tin tức, biết hôm nay Thần Hoàng đảo sẽ phái người đến quan sát hội võ tổng tông của họ. Sử Tông Thiên không sao nói rõ được, không biết một tông môn tứ phẩm như họ vì cái gì đột nhiên đến xem náo nhiệt nơi này.

- Tại hạ Sử Tông Thiên cốc chủ Thất Huyền cốc, cung nghênh võ đạo đồng tu Thần Hoàng đảo!

Sử Tông Thiên đứng ở đầu thuyền Linh chu, từ rất xa ôm quyền vừa thể hiện cung kính, vừa cũng không khiêm tốn quá phận.

- Sử cốc chủ, ngưỡng mộ đã lâu!

Nói chuyện chính là một nữ nhân che mặt áo xanh, tu vi Tiên Thiên Chí Cực, ở bên cạnh nàng còn có hai cô gái áo tím mặc theo kiểu nha hoàn, tu vi Hậu Thiên đỉnh phong.

Thần Hoàng đảo với chim phượng là thánh thú, công pháp kế thừa cũng là tìm hiểu từ chim phượng mà ra, chỉnh thể nghiêng về âm nhu, càng thích hợp cho nữ tính tu luyện, cho nên đệ tử trong tông hết chín phần đều là nữ tính.

Lâm Minh liếc mắt nhìn nữ nhân che mặt kia, tuy rằng đối phương che mặt, nhưng Lâm Minh cũng có thể nhận ra, nàng cũng không phải Mục Thiên Vũ.

Chương 243: Thanh hồng tiên tử

“Ta nghĩ gì vậy chứ, như thế nào có thể là nàng...”. Lâm Minh lắc lắc đầu tự giễu.

Mục Thiên Vũ là thánh nữ của tông môn tứ phẩm đỉnh cao thánh nữ Thần Hoàng đảo, tương lai hẳn là kế thừa chưởng môn, chính là tiên tử nhân gian được vô số người kính ngưỡng, mà mình chỉ là một tên tiểu tốt vô danh chưa chính thức đột phá Ngưng Mạch kỳ. Chênh lệch giữa trời và đất như thế, có lẽ Mục Thiên Vũ cũng chỉ là trong lúc nhàn hạ chú ý nhiều tới mình một chút mà thôi, như thế nào có thể tự mình đến Thất Huyền cốc một chuyến xem so đấu nhàm chán như vậy...

Ở trong ý nghĩ của Lâm Minh xem ra, thánh nữ đại khái chính là hạng nhân vật thừa kế chưởng môn, đương nhiên địa vị tôn quý. Trên thực tế, hắn vẫn còn phỏng chừng không đủ, thánh nữ Thần Hoàng đảo còn rất hiếm thấy so với chưởng môn Thần Hoàng đảo.

Chưởng môn Thần Hoàng đảo thì một trăm năm đổi một lần, sau khi thối nhượng sẽ là thái thượng trưởng lão. Mà thánh nữ đại khái năm trăm năm mới ra, cũng không phải mỗi một chưởng môn đều là thánh nữ.

Chủ của Thần Hoàng đảo là Mục gia Phượng tộc thời thượng cổ, thánh nữ cũng chỉ xuất ra từ Mục gia. Mục gia âm thịnh dương suy, người lớn rất thưa thớt, tuy rằng rất nhiều đệ Tử Thần Hoàng đảo có họ Mục, nhưng kỳ thật chỉ là được ban thưởng cho họ Mục mà thôi, đều không phải là con cháu của Mục gia chân chính.

Mỗi lần qua mấy trăm năm, Mục gia xuất hiện một nữ nhân trong cơ thể có huyết mạch chim phượng, có thiên phú thất phẩm nghịch thiên, đây mới là thánh nữ. Cũng chỉ có thánh nữ mới có thể triệu hoán thánh thú bản mạng thuộc về mình, tỷ như con Chu Tước của nữ nhân che mặt áo xanh đang cưỡi, kỳ thật là sau khi thánh nữ đời trước tan rã thi thể lưu lại.

Thọ mệnh của chim phượng rất lâu dài so với nhân loại, có một số chim phượng sau khi chủ nhân chết, sẽ tiếp tục ở lại Thần Hoàng đảo thời gian mấy trăm năm tới mấy ngàn năm. Nhiều năm qua như vậy, Thần Hoàng đảo cũng chỉ là có ba con Chu Tước, một con Thanh Loan mà thôi.

Trong đó một con Chu Tước thuộc về Mục Thiên Vũ, còn Thanh Loan thì thuộc về Mục Băng Vân muội muội sinh đôi của Mục Thiên Vũ.

Thánh nữ năm trăm năm mới xuất hiện, có xác suất rất hiếm xảy ra một đôi tỷ muội sinh đôi, đó chính là một con Chu Tước, một con Thanh Loan. Xuất hiện loại tình huống này, chính là thịnh thế hiếm có của Thần Hoàng đảo, nếu nắm bắt tốt, thậm chí Thần Hoàng đảo có thể thăng cấp là tông môn ngũ phẩm.

- Không biết tiên tử xưng hô như thế nào?

Sử Tông Thiên đứng ở phía trước trên Linh chu dẫn đường, Chu Tước chậm rãi bay theo, nữ nhân áo xanh che mặt nhẹ giọng nói:

- Bản cung Mục Thanh Hồng!

- Thì ra là Thanh Hồng tiên tử, xin mời!

Khi nói chuyện, Linh chu đã hạ xuống, Sử Tông Thiên tiếp đón Mục Thanh Hồng đi tới chủ điện, về phần người của Khổng Tước sơn, trực tiếp bị hắn vứt qua một bên. Tuy nhiên người Khổng Tước sơn cũng không dám nói gì, thực lực chênh lệch trọn một cấp bậc, dù tông chủ Khổng Tước sơn của họ đi Thần Hoàng đảo, cũng chỉ miễn cưỡng làm việc với một trưởng lão, mà lại là trưởng lão trong ngoại môn không trọng yếu.

Ở tông môn tam phẩm, Tiên Thiên chính là trưởng lão, chưa chắc có cảnh giới Toàn Đan, có cũng chỉ là một hai người cực kỳ hiếm thấy. Còn ở tông môn tứ phẩm đỉnh cao, cảnh giới Toàn Đan mới có thể làm trưởng lão, chênh lệch này không phải là nhỏ một chút nửa điểm.

Mục Thanh Hồng với Sử Tông Thiên song song ngồi ghế chủ tịch trong chủ điện, nhìn xuống quảng trường phía dưới, đại khái nhìn lướt một vòng tu vi của các tuấn kiệt trẻ tuổi trên quảng trường, Mục Thanh Hồng hơi nhíu mày.

“Một tông môn tam phẩm thật sự có thiên tài được Thiên Vũ đánh giá cao như vậy sao?”. Mục Thanh Hồng tự nhủ thầm trong lòng.

Mục Thanh Hồng là một cô nhi, bởi vì thiên tư xuất chúng, từ nhỏ đã được Thần Hoàng đảo thu lưu, ban thưởng cho họ Mục. Đến sau này Mục Thiên Vũ được tuyển chọn là thánh nữ Thần Hoàng đảo, Mục Thanh Hồng liền bị sai xuống phụ trợ cho nàng.

Mục Thanh Hồng lớn tuổi hơn Mục Thiên Vũ mười chín tuổi, cùng nhau lớn lên với Mục Thiên Vũ, hai người luôn luôn xưng hô với nhau là tỷ muội, quan hệ rất tốt. Một tháng trước, khi Mục Thiên Vũ trở về Thần Hoàng đảo, liền bảo Mục Thanh Hồng đi tới Thất Huyền cốc một chuyến, chú ý một người trẻ tuổi tên là Lâm Minh, cũng nói đối phương là thiên tài hiếm thấy, tương lai ắt sẽ thành Toàn Đan, vả lại không phải là cao thủ Toàn Đan bình thường, nếu tương lai hắn nguyện ý trợ giúp Thần Hoàng đảo, như vậy Thần Hoàng đảo tấn công tông môn ngũ phẩm sẽ nắm chắc lớn hơn một ít.

Đánh giá này, quả thực quá cao! Có thể nói, Mục Thiên Vũ đã xem Lâm Minh trở thành thiên tài cấp bậc ngang nhau với mình.

“Mười lăm, mười sáu tuổi, tu vi bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Ngưng Mạch kỳ, thực lực vượt qua võ giả cùng cấp, trên thân có thêm võ ý hiếm thấy, trong cơ thể có được huyết mạch kỳ dị, ít nhất không kém so với huyết mạch Chu Tước trong cơ thể Thiên Vũ, thể chất đặc thù, khí huyết cường đại, còn nắm trong tay Tử Giao Thần Lôi...”.

Mục Thanh Hồng nhớ lại những tin tức Mục Thiên Vũ nói với mình, nếu miêu tả đúng như vậy, nhân vật cấp này đặt ở tông môn tứ phẩm cũng là thiên tài đình cao.

Lúc này, tiểu tổ đã bắt đầu rồi, Mục Thanh Hồng xem một hồi lâu, nhất thời cũng không có phát hiện võ giả dùng lôi, nàng làm ra vẻ vô tình nói:

- Sử cốc chủ! Các tuấn kiệt trẻ tuổi trên mười trường thi đấu này, xuất từ những phân tông hoặc là quốc gia nào vậy?

Mục Thanh Hồng biết Lâm Minh đến từ Thiên Vận quốc, chỉ cần xác định chỗ khu thi đấu của Thiên Vận quốc, nàng tin tưởng sẽ dễ dàng tìm ra Lâm Minh.

Nghe câu hỏi của Mục Thanh Hồng, Sử Tông Thiên thầm lấy làm lạ, đối phương có quá nhiều hứng thú với hội võ Thất Huyền cốc lần này như vậy, chẳng lẽ nàng đang tìm người nào chăng?

Thần Hoàng đảo không đến mức đến Thất Huyền cốc lôi kéo người chứ...

Hẳn là sẽ không, đệ tử thiên phú tốt nhất, tỷ như Khương Bạc Vân của Kiếm tông, Cầm Vô Tâm của Cầm tông... Bọn họ ngay từ nhỏ đã lớn lên tại phân tông, luôn được học tập công pháp hạch tâm của phân tông, nếu phản bội sư môn đầu nhập Thần Hoàng đảo, đổi tu công pháp của Thần Hoàng đảo sẽ mất nhiều hơn được.

Hơn nữa, công pháp của Thần Hoàng đảo cũng không thích hợp cho nam nhân tu luyện.

Tuy rằng không tình nguyện lắm, nhưng Sử Tông Thiên vẫn phải giới thiệu xuất xứ của võ giả ở các khu thi đấu.

“Khu thi đấu thứ sáu sao? Thoạt nhìn thật không có gì đặc biệt...”.

Lúc này ở trên sân thi đấu của tổ thứ sáu, đã tiến hành đến trận đấu vòng thứ ba. Vương Vũ của Hoắc La quốc đứng trên đài, đối thủ của hắn là Chu Phong đến từ gia tộc tu võ nhị phẩm.

Tu vi của Chu Phong là Luyện Cốt đỉnh phong, có thể với tu vi Luyện Cốt đỉnh phong đứng ở chỗ này, tự nhiên Chu Phong là thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu.

- Trong vòng năm chiêu đánh bại ngươi!

Vương Vũ rút ra trường kiếm nói, hoàn toàn không đặt Chu Phong vào mắt.

- Ngươi cũng không sợ gió lớn thổi đứt đầu lưỡi sao? Để ta xem ngươi làm thế nào đánh bại ta!

Chu Phong cũng là một người đầy ngạo khí, bị Vương Vũ nói như thế, lập tức nổi giận. Đối phương chẳng qua là Ngưng Mạch trung kỳ, lại ngạo nghễ như thế.

Ngay từ đầu trận đấu, Chu Phong liền thi triển ra tuyệt chiêu áp đáy hòm. Hắn cũng biết Vương Vũ không phải kẻ đầu đường xó chợ, cho nên vừa lên liền dùng toàn lực ứng phó.

Một chiêu tuyệt học của Chu gia bị Vương Vũ tiếp được, sau đó Vương Vũ liên tục xuất ra ba kiếm, làm cho Chu Phong cực kỳ nguy hiểm.

Tới kiếm thứ tư, Vương Vũ phá vỡ chân nguyên hộ thể của Chu Phong.

Kiếm thứ năm, Vương Vũ đánh bay binh khí của Chu Phong, tung một cước đá vào ngực Chu Phong, trực tiếp đá hắn bay ngược ra sau, đập thật mạnh vào lồng phòng hộ.

- Trận thứ ba, Vương Vũ thắng!

Trọng tài vừa tuyên bố, vừa nhìn vào Vương Vũ vài lần, thầm nghĩ trong lòng: “Xuất thân từ ba mươi sáu quốc gia mà có thể có thực lực bậc này quả thật không tệ, chắc chắn tiến vào hạng trước một trăm. Là võ giả của ba mươi sáu quốc gia mà có thể xếp vào hạng trước một trăm đủ để kiêu ngạo đây!”.

Trong vòng năm chiêu đánh bại Chu Phong, Vương Vũ ngạo nghễ nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo vài phần khoe khoang và khiêu khích:

- Còn có mười mấy trận, chính là trận chiến của chúng ta!

Lâm Minh chỉ cười cười, không nói gì, quay đầu nhìn xem biểu đồ chương trình thi đấu, quả thật đúng như lời Vương Vũ, rất nhanh trận so đấu giữa họ sẽ bắt đầu.

Thiên trì của Hoắc La quốc, nghe nói trong đó ẩn chứa nguyên khí thiên địa vô cùng tinh thuần, là một cái Linh trì hoàn toàn không có tác dụng phụ, thật sự là rất chờ mong.

- Trận thứ tư, Lâm Minh và Trần Tiêu!

Đây là trận đấu đầu tiên của Lâm Minh, đối thủ Trần Tiêu của hắn đến từ Trận tông Thất Huyền cốc, tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ, trên một lần hội võ tổng tông hắn xếp hạng một trăm năm mươi.

Xếp hạng một trăm năm mươi nghe ra không tính là xếp vào hạng trước, tuy nhiên khi đó tu vi của hắn mới chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong, hiện giờ đã qua ba năm, thực lực của hắn đã tăng cao thật nhiều, mà đệ tử xếp hạng trên hắn trước kia, có một nửa bởi vì tuổi lớn đã không thể tham gia hội võ tổng tông lần này. Có thể nói, lần này Trần Tiêu chắc chắn sẽ vào tốp một trăm.

Mục Thanh Hồng từ rất xa chú ý quan sát trận đấu này, cho tới bây giờ Lâm Minh tổ thứ sáu là so sánh phù hợp với thiếu niên theo miêu tả của Mục Thiên Vũ, tuổi thoạt nhìn chừng mười sáu mười bảy tuổi, tu vi Luyện Cốt đỉnh phong hoặc là Ngưng Mạch kỳ cũng phù hợp.

Mục Thanh Hồng sẽ chờ đối phương xuất ra vũ khí, nếu là thương vậy nhất định không sai, hoặc là chờ Lâm Minh dùng ra chân nguyên Lôi hệ thì hầu như có thể xác định.

Vừa lúc thực lực của đối thủ Lâm Minh cũng coi như ngang sức, ít nhất trong ý nghĩ của Mục Thanh Hồng, chỉ chờ xem Lâm Minh đối địch như thế nào thôi.

Ở trên lôi đài, Trần Tiêu cầm trong tay một cây trận kỳ tinh xảo, nhìn phía Lâm Minh cười nói:

- Luyện Cốt đỉnh phong có thể đứng ở chỗ này đã không tệ rồi! Đáng tiếc ngươi rất không may mắn, trận đầu đã đụng phải ta!

Trần Tiêu vốn không xem Lâm Minh trở thành đối thủ. Bản thân hắn chính là thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu, đụng tới đối thủ

Ngưng Mạch trung kỳ mới đáng để hắn nghiêm túc, về phần tu vi loại còn thấp so với hắn này, thì chỉ là chuyện một chiêu.

- Hả?

Trần Tiêu nói còn chưa dứt lời, liền thấy Lâm Minh đã nhắm hai mắt lại.

“Tên này có ý gì, coi rẻ ta hay sao?”. Trần Tiêu cau mày, vốn hắn định tùy ý đánh một chiêu hạ gục Lâm Minh, hiện tại thấy đối phương kiêu ngạo như thế, hắn liền nghĩ phải cho Lâm Minh một bài học nhỏ.

- Trận đấu bắt đầu!

Theo trọng tài vừa dứt lời, Trần Tiêu quơ trận kỳ, một chuỗi trận phù đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt, lưu chuyển ở trong tay hắn. Tuy nhiên chỉ cần trận kỳ của Trần Tiêu vừa động, những trận phù xinh đẹp này sẽ hóa thành lợi khí giết người.

Đối đầu với động tác liên tiếpTrần Tiêu, Lâm Minh chỉ đơn giản là mở mắt.

“Ầm!”.

Vô số ảo giác ào ào đi vào trong óc Trần Tiêu, thân thể Trần Tiêu chấn động mạnh, đồng tử mất đi tiêu cự, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Lâm Minh xoay người đi xuống đài, người ngồi ở quanh lôi đài theo dõi trận đấu đều ngây ngẩn cả người.

- Hả? Sao lại thế này?

- Tên võ giả kêu là Lâm Minh hoàn toàn chưa ra tay mà? Hay là hắn ra tay quá nhanh, ta không thấy rõ?

- Là chưa ra tay, chỉ là một ánh mắt hạ gục...

- Như thế nào có thể?

Bởi vì là tiểu tổ, chỗ tổ sáu của Lâm Minh cũng không có đệ tử thân truyền nào của Thất Huyền cốc, cho nên người xem chung quanh cũng không nhiều, đại đa số người xem chỉ là quyền cao chức trọng, tu vi võ đạo bản thân cũng không giỏi lắm, căn bản không nhìn ra huyền cơ trong trận đấu.

“Dĩ nhiên là công kích linh hồn...”. Mục Thanh Hồng nhíu đôi mày thanh tú lại, Mục Thiên Vũ cũng không có đề cập qua công kích linh hồn của Lâm Minh, nàng vốn chờ Lâm Minh ra thương hoặc là xuất ra chân nguyên Lôi hệ, không nghĩ tới Lâm Minh chỉ công kích linh hồn một lần liền thắng cục tuyệt đối. Hay là công kích linh hồn của Lâm Minh còn lợi hại hơn so với thương thuật của hắn? Hay là, đối thủ vừa rồi kia vốn không đáng để hắn ra thương?

Chương 244: Để lộ tài năng

- Thì ra là thế, mấy ngày hôm trước loan truyền ồn ào huyên náo có thiên tài linh hồn lực xem ra chính là hắn!

Ở khu tuyển thủ, một thanh niên mang mặt nạ màu bạc đang uống nước trà, thản nhiên nói. Nhìn sắc mặt cử chỉ của hắn vốn cũng không để tiểu tổ này ở trong lòng. Hắn đeo mặt nạ thực kỳ lạ, chỉ che nửa bên mặt mũi bên phải, lộ ra một phần gương mặt, ngược lại là một nam nhân tuấn mỹ chỉ tội hơi có vẻ yểu điệu.

Người trẻ tuổi đeo mặt nạ quả thật cũng có vốn để kiêu ngạo, tu vi của hắn đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, là đệ tử hạch tâm của Huyễn tông Thất Huyền cốc, cũng là một trong tuyển thủ hạt giống của tổ thứ sáu.

Đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc thực lực khác biệt thật lớn với đệ tử bình thường, bản thân đệ tử hạch tâm thiên phú là phải tốt rồi, cộng thêm tài nguyên sung túc, thường thường thực lực cao hơn mấy lần so với đệ tử bình thường.

- Như thế nào, đại ca có hứng thú với tiểu tử này à?

Ở bên cạnh thanh niên mặt nạ, một thanh niên xách theo ấm trà, bất cứ lúc nào rót nước cho người trẻ tuổi mặt nạ, một bộ dáng cực kỳ ân cần.

- Hắn còn không đáng để ta cảm thấy hứng thú! Chỉ là trùng hợp ta cũng biết công kích linh hồn, vừa lúc dùng hắn để luyện tập rèn luyện!

- Đại ca quá xem trọng hắn rồi! Đại ca vận dụng linh hồn công kích một tiểu tử Luyện Cốt đỉnh phong, thật đúng là dùng dao mổ trâu giết gà!

Thanh niên bắt lấy thời cơ vuốt mông ngựa. Gã thanh niên này chỉ là đệ tử Thất Huyền cốc bình thường, Thất Huyền cốc cung cấp tài nguyên cho đệ tử bình thường hoàn toàn không thể so với đệ tử hạch tâm. Vì thế rất nhiều đệ tử bình thường liền ôm đùi nịnh bợ đệ tử hạch tâm, trông cậy vào từ bọn họ kiếm chác chút đỉnh, cũng đủ bọn họ dùng một thời gian.

- Hả? Tới ta lên sân đấu rồi!

Nam nhân mặt nạ nghe trọng tài kêu tên mình, liền đứng lên, đi lên lôi đài. Vừa nhìn thấy đối thủ ánh mắt hắn sáng lên.

Thực là gặp may mắn! Trận đấu đầu tiên liền gặp được một mỹ nữ, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà tu vi lại cao như vậy, thật đúng là cực phẩm.

- Tại hạ Bích Đình Hoa Huyễn tông, mỹ nữ ngươi là tự mình nhận thua? Hay là chờ ta mời ngươi nhận thua đây?

Bích Đình Hoa cười tủm tỉm hỏi, cô gái trước mắt chỉ có tu vi Luyện Cốt trung kỳ. So với hắn còn kém hơn một cảnh giới, như thế nào cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.

Tần Hạnh Hiên cắn răng, nàng không nghĩ tới mình vừa lên đài liền gặp phải đối thủ cường đại như vậy.

- Hạnh Hiên, nhận thua đi!

Ở dưới đài, Lâm Minh hô to, đại khái Lâm Minh có thể đánh giá được thực lực của Tần Hạnh Hiên, nhiều nhất có thể chiến thắng đối thủ Ngưng Mạch sơ kỳ, gặp phải võ giả Ngưng Mạch trung kỳ đã đánh không lại, huống chi tu vi của đối phương này đã đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, hơn nữa không phải là Ngưng Mạch hậu kỳ bình thường.

Nhẹ thở một hơi, Tần Hạnh Hiên có chút không cam lòng nói:

- Ta nhận thua!

- Bích Đình Hoa thắng!

Trọng tài tuyên bố, trận đấu đánh cũng chưa đánh đã thua trận, Tần Hạnh Hiên ít nhiều có chút tiêu tan nhuệ khí.

Lâm Minh vỗ nhẹ nhẹ bả vai Tần Hạnh Hiên, nói:

- Không có gì phải chán nản! Cô mới mười lăm tuổi, thời gian còn nhiều, ba năm sau chính là sân khấu của cô!

- Ừm!

Tần Hạnh Hiên gật gật đầu, tâm tình tốt hơn một chút.

Bích Đình Hoa vốn cũng có chút tiếc nuối. Hắn quay nhìn Lâm Minh, lại nhìn Tần Hạnh Hiên, đột nhiên hắn nhếch miệng nở nụ cười: “Giữa hai người kia dường như quan hệ không đơn giản, cái này càng có hứng thú. Trước mắt cô gái xinh đẹp đánh cho tình lang của nàng tan tác tả tơi... Còn có gì thú vị hơn so với điều này chứ?”.

Bích Đình Hoa đi xuống đài, tiểu đệ người hầu của hắn lập tức đi lên đón, mặt đầy vẻ tươi cười xu nịnh, nói:

- Chúc mừng Đình Hoa đại ca thắng ngay từ trận đầu!

- Một cô bé mà thôi! Tuy nhiên thiên phú của tiểu cô nương này thật đúng là không tệ, đặt ở trong đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc cũng là nhất lưu, chỉ sợ sẽ trước thời hạn bị chiêu mộ vào tổng tông!

Bích Đình Hoa đang nghĩ ngợi, trọng tài tuyên bố:

- Trận thứ sáu, Tiền Tiểu Hổ đấu với Lăng Sâm!

Tiền Tiểu Hổ chính là người hầu ân cần châm trà bên cạnh Bích Đình Hoa này. Tuy rằng tên này chuyên tâm nịnh nọt, nhưng tu vi của bản thân cũng không quá kém, đạt tới Ngưng Mạch sơ kỳ, có thể thông qua cửa Quan Sơn môn chứng minh hắn vẫn có chút tài năng.

Nghe nói đến phiên mình lên sân đấu, Tiền Tiểu Hổ hưng phấn đứng lên:

- Đại ca, tới ta rồi! Tiểu đệ đi một chút sẽ trở lại!

Bích Đình Hoa vốn không xem trọng Tiền Tiểu Hổ gì mấy, nhìn lướt qua tu vi của đối thủ Tiền Tiểu Hổ hắn lại ngây ngẩn cả người: “Luyện Cốt sơ kỳ? Không phải chứ, hắn làm thế nào thông qua cửa Quan Sơn môn, chẳng lẽ là võ giả sở trường thân pháp?”.

Một cửa ải Sơn môn, võ giả tinh thông thân pháp chiếm ưu thế rất lớn, có một số võ giả thực lực bình thường, dựa vào thân pháp đình cấp cũng có thể lừa dối quá quan.

- Ha ha... Đại ca! Ta vận số thật tốt quá, gặp được một tên Luyện Cốt sơ kỳ, mà lại là xuất từ ba mươi sáu quốc gia! Phỏng chừng tên này chỉ am hiểu thân pháp thôi!

Tiền Tiểu Hổ còn chưa có lên sân đấu, thắng lợi đã viết trên mặt hắn, Chênh lệch cả một cảnh giới, đối phương còn là võ giả đến từ ba mươi sáu quốc gia, căn bản không hề có mảy may áp lực.

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài vừa dứt lời, Tiền Tiểu Hổ liền vung một trảo chộp tới hướng Lăng Sâm, muốn tốc chiến tốc thắng! Với tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ, nếu không thể nhanh chóng đánh bại một võ giả Luyện Cốt sơ kỳ, xuất thân từ ba mươi sáu quốc gia, nếu vậy thì quá dọa người.

Gã tiểu đệ cũng muốn chứng tỏ giá trị tồn tại của mình, không có người đại ca nào nguyện ý thu một tên rác rưởi làm tiểu đệ.

Đối mặt với trảo của Tiền Tiểu Hổ, Lăng Sâm đi lại trầm ổn, ngay cả trọng kiếm trên lưng cũng chưa rút ra, khí thế bạo phát, sát khí tỏa ra cuồn cuộn mãnh liệt, không khí trên lôi đài lập tức ngưng lại như thực chất, hắn mở ra Sát Lục lĩnh vực!

Tiền Tiểu Hổ chỉ cảm thấy cảnh vật chung quanh biến đổi, dường như hắn đi tới Huyết trì địa ngục, đối mặt với vô số lệ quỷ Tu La, đang kêu gào vọt tới phía mình.

Người như Tiền Tiểu Hổ chỉ chuyên chú nịnh nọt người khác vốn cái tâm võ đạo đã không được tốt lắm, sao có thể phá vỡ Sát Lục lĩnh vực của Lăng Sâm?

Tiền Tiểu Hổ tâm thần rối loạn, bước chân hoảng loạn, kiếm pháp cũng sơ hở chồng chất... Trên thực tế, hiện tại hắn hoàn toàn không nhìn thấy Lăng Sâm ở nơi nào, chung quanh tất cả đều là lệ quỷ Tu La.

Lăng Sâm tùy ý bước một bước đến trước người Tiền Tiểu Hổ, đánh ra một quyền.

“Ầm!”.

Tiền Tiểu Hổ bay ngược ra ngoài, đập thật mạnh vào cái lồng phòng hộ, ngã chổng cẳng lên trời.

- Trận thứ sáu, Lăng Sâm thắng!

Trọng tài nhìn thật sâu vào Lăng Sâm, Lăng Sâm này tạo kinh ngạc cho hắn còn nhiều hơn so với Lâm Minh! Sát khí hóa thành thực chất, ngưng kết thành lĩnh vực... Không ngờ hắn lại có thể sử dụng sát khí đến trình độ này, quả thực khó tin!

Luyện Cốt sơ kỳ, thoải mái đánh thắng đối thủ Ngưng Mạch sơ kỳ! Tuy rằng Tiền Tiểu Hổ kia thực lực bình thường, nhưng dù sao cũng là đệ tử Thất Huyền cốc, mạnh hơn không ít so với võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ bình thường của ba mươi sáu quốc gia.

Người xem đều có phần phát mộng, sao lại thế này? Tiền Tiểu Hổ kia làm trò khỉ hay sao? Như thế nào trơ mắt nhìn đối phương tung một quyền đánh hắn bay đi?

Tiền Tiểu Hổ từ trên mặt đất đứng lên, sắc mặt tái nhợt chạy xuống trường đấu, nhớ lại ảo giác lung tung vừa rồi, hắn còn sợ hãi, hắn cũng không dám... Đối mặt với Lăng Sâm nữa, quả thực giống như là đang chiến đấu với ma quỷ Tu La...

- Lão đại... Ta...

Tiền Tiểu Hổ kinh hồn chưa định, bại bởi một võ giả Luyện Cốt sơ kỳ, chính hắn cũng cảm thấy mất hết mặt mũi không ngẩng đầu lên được.

Bích Đình Hoa không để ý tới Tiền Tiểu Hổ, chỉ nhìn Lăng Sâm trên đài, một bàn tay vuốt cằm: “Võ giả của ba mươi sáu quốc gia càng ngày càng có hứng thú! Đúng là ta đã coi thường bọn họ!”.

Trận đấu tiến hành một trận tiếp một trận, một tổ hai mươi mốt người, mỗi người phải gặp mười lăm trận đấu, cuối cùng với số lượng thắng bao nhiêu trận để quyết định đấu vòng sau. Thẳng đến thời điểm trận đấu thứ mười hai, Lâm Minh sáng mắt lên: “Hóa ra tổ sáu này cũng có cao thủ như vậy!”.

Tổ sáu không có đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, Lâm Minh vốn tưởng rằng Bích Đình Hoa chính là một người mạnh nhất, hiện tại hắn lại thấy được một cao thủ chân chính, tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong. Hơn nữa khí thế bản thân hắn khiến cho lòng người kinh sợ! Hắn như một thanh bảo kiếm tuyệt thế đứng ở trên lôi đài, ánh mắt hắn giống như kiếm quang đâm thẳng vào lòng người, là đối thủ của hắn cho dù chỉ là nhìn thẳng vào hắn, đều phải đứng vững trước áp lực lớn.

- Khương Lan Kiếm của Kiếm tông, xin chỉ giáo!

Khương Lan Kiếm hai tay cầm chuôi kiếm, hành lễ quyết đấu của võ giả. Trước đây hắn vẫn luôn quan sát vài đối thủ của các khu thi đấu khác đáng để hắn chú ý, còn tổ sáu ở trong mắt hắn, mặc dù có Lâm Minh, Bích Đình Hoa vài cao thủ coi như không tệ, nhưng hai người này vốn cũng không đủ để làm đối thủ của hắn, cho nên cũng không quan tâm gì lắm, mãi đến trận đấu của hắn, Khương Lan Kiếm mới xuất hiện.

- Thỉnh... Thỉnh chỉ giáo!

Đối thủ không may của Khương Lan Kiếm là một võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ xuất từ Hoắc La quốc. Lúc này trên mặt hắn tái nhợt, nói lắp bắp... Còn chưa chiến đấu trong lòng hắn đã muốn bỏ cuộc rồi.

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài ra lệnh một tiếng, đệ tử Hoắc La quốc kia hơi do dự một chút rồi giơ tay lên:

- Ta... Ta nhận thua!

Biết rõ đánh không lại, thì không cần phải tự rước lấy nhục, nếu như thực lực kém không lớn, còn có thể liều mạng chống cự, để thu một ít kinh nghiệm. Hiện tại thực lực chênh lệch như lạch trời như vậy, có đánh cũng là bại trong nháy mắt, cũng không học được chút gì, còn không bằng giữ tinh lực để đối phó với trận đấu kế tiếp.

- Khương Lan Kiếm thắng!

Trọng tài không có chút bất ngờ tuyên bố.

Khương Lan Kiếm xoay người đi xuống, trước khi đi liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, nhưng cũng chỉ là đảo ánh mắt lướt qua, bước chân cũng không tạm dừng chút nào, cứ như vậy đi xuống.

“Khương Lan Kiếm, tuy rằng không phải đệ tử thân truyền, nhưng luận về thực lực cũng không kém bao nhiêu so với đệ tử thân truyền, luận về sức chiến đấu, Kiếm tông của Thất Huyền cốc trước nay luôn là mạnh nhất trong tất cả tông môn. Ta thật chờ mong giao thủ với Khương Lan Kiếm...”. Lâm Minh dấy lên chiến trong lòng ý.

- Trận thứ hai mươi mốt, Lâm Minh đấu với Vương Vũ!

Rốt cuộc đến phiên Lâm Minh đấu với Vương Vũ, theo trọng tài tuyên bố, Cầm Tử Nha cùng người trung niên họ La trên thính phòng cũng nổi lên tinh thần, vốn hai người ngồi cũng không xa, vừa nghe trọng tài tuyên bố, hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được ý cười ở trong mắt đối phương.

Cầm Tử Nha nhìn thoáng qua liền quay đầu dồn chú ý vào trường đấu, người trung niên họ La vuốt cằm, thầm nghĩ: “Ta thừa nhận ta đã xem nhẹ Lâm Minh, tuy nhiên muốn thắng Vương Vũ cũng không phải dễ dàng như vậy, cứ chờ xem đi!”.

Lâm Minh sau khi trong nháy mắt đánh bại Trần Tiêu lần này có hy vọng tấn công xếp hạng trước một trăm, Vương Vũ cũng thu lại lòng khinh thị. Tu vi của hắn cũng chỉ cao hơn Trần Tiêu một cấp mà thôi, đối mặt với Lâm Minh phải cẩn thận, nếu không sơ sẩy một chút là sẽ lật thuyền trong mương.

Trận đấu còn chưa có bắt đầu, Vương Vũ đã ngưng tụ chân nguyên đến bên ngoài cơ thể, hình thành một màng hào quang như thực chất. Kỹ xảo chân nguyên hóa hình bậc này, đối với Vương Vũ mà nói đương nhiên không tính là gì.

- À? Chân nguyên che chắn phòng ngự công kích linh hồn! Không nghĩ tới ngươi luyện loại chiêu thức này?

- Hừ! Nếu đã dám nhận so đấu với ngươi, đương nhiên ta đã có hiểu biết vài phần về ngươi. Lúc trước ở Nam Hoa lâu ngươi dùng linh hồn lực đánh bại Âu Dương Tử Vân, chuyện này ta đã sớm biết, sao có thể không có phòng bị!

Chương 245: Nháy mắt đánh bại Vương Võ

Công kích linh hồn lực ở dưới tình huống đối phương không biết sẽ có kỳ hiệu, ở dưới tình huống tu vi thực lực giữa hai người chênh lệch không lớn, có thể miểu sát, nhưng nếu người bị nhằm vào công kích linh hồn sớm có chuẩn bị, thì không đến mức như thế.

Tuy nhiên bình thường võ giả sẽ không chuyên tu luyện võ kỹ phương diện này, bởi vì công kích linh hồn lực quá ít gặp, võ giả ở Tiên Thiên về sau mới có thể bắt đầu luyện linh hồn, trước khi Tiên Thiên, chỉ tu chân nguyên và thân thể.

- Hừ! Cái này có hứng thú đây! Không ngờ Vương Vũ lại có võ kỹ chuyên nhằm vào công kích linh hồn, để xem Lâm Minh làm sao bây giờ?

- Phỏng chừng Lâm Minh cũng không có nhiều thủ đoạn công kích khác! Hắn cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, công kích linh hồn lực khó mà học tinh thông, chỉ riêng một hạng mục này đã học đủ mệt rồi, sao hắn còn có tinh lực học chiêu thức khác!

- Nghe nói Lâm Minh có thể khống chế một ít lôi đình, cũng không biết độ phù hợp Lôi hệ của hắn thế nào, nếu cao một chút còn có chút tác dụng!

Mọi người nhao nhao bàn luận, hai người Lâm Minh cùng Vương Vũ đều đã bộc lộ tài năng, trận chiến này hấp dẫn không ít người xem, trong đó bao gồm không ít võ giả các khu thi đấu khác. Hiện tại gần như đã xác định Lâm Minh cùng Vương Vũ đều đã vào vòng đấu sau, tương lai nói không chừng sẽ gặp họ, trước thời hạn hiểu biết một chút thực lực của đối thủ cũng rất tất yếu.

Trên lôi đài, trận đấu đã bắt đầu, nhưng Vương Vũ không có động thủ, ngược lại tăng thêm vỏ cứng con rùa phòng ngự của hắn.

- Công kích linh hồn không có hiệu quả, để ta xem ngươi còn làm thế nào đấu với ta!

Vương Vũ tàn nhẫn nói.

- Xem ra phòng ngự linh hồn lực của ngươi là đợi nước tới trôn mới nhảy, vậy mà cũng rất tự tin nha!

Lâm Minh vẫn như cũ không có xuất ra cây thương. Nếu mọi người đều nghĩ rằng hắn là thiên tài công kích linh hồn, hắn liền thuận theo thời thế, cũng hạ quyết tâm trước khi gặp cao thủ linh hồn lực không đối phó được, chỉ dùng Luân Hồi võ ý làm thủ đoạn công kích. Điều này không đơn giản là để che giấu thực lực, mà còn là vì thông qua không ngừng sử dụng, để hiểu biết sâu sắc với Luân Hồi võ ý của mình.

Theo Lâm Minh càng ngày càng gần với khoảng cách Hậu Thiên, Tiên Thiên, sớm hay muộn cũng phải tu linh hồn, nếu đến lúc đó mới tìm hiểu Luân Hồi võ ý có liên quan với linh hồn thì đã có phần hơi muộn. Có cơ hội sử dụng rèn luyện Luân Hồi võ ý thế này, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Vương Vũ mặt đỏ bừng lên, lạnh lùng nói:

- Cho dù không cần phòng ngự linh hồn, bằng vào tu vi của ta, ta cũng không sợ ngươi!

Vừa dứt lời, Vương Vũ rút ra từ trong Tu Di giới hai thanh kiếm một dài một ngắn, tay phải nắm trường kiếm, tay trái cầm lấy đoản kiếm.

- Song kiếm lưu?

Người xem dưới đài đều cảm thấy trước mắt sáng ngời. Không nghĩ tới trong các trận chiến trước Vương Vũ còn để lại chiêu thức ấy. Song kiếm lưu càng khó luyện hơn đơn kiếm, một khi luyện thành tự nhiên uy lực không thể xem thường.

- Song kiếm hợp bích!

Vương Vũ cấp tốc vận chuyển chân nguyên toàn thân, hai thanh kiếm một dài một ngắn đều bùng phát ra ánh sáng màu tím sậm, kiếm quang tỏa ra bốn phía.

Vương Vũ tiến lên trước một bước, tay phải đâm ra trường kiếm tay trái khoát đoản kiếm lên trên mũi trường kiếm, một khí tức sắc bén xé gió bay tới.

Mắt thấy song kiếm của Vương Vũ đâm tới, Lâm Minh vẫn không nhúc nhích, trong mắt hắc mang chợt lóe sáng, phát động Luân Hồi võ ý.

“Ầm!”.

Thân mình Vương Vũ như trúng phải đòn nghiêm trọng, kiếm khí hắn rót vào trên thân kiếm, bởi vì mất đi linh hồn lực chống đỡ liền tiêu tan hết sạch.

Vương Vũ mặt tái nhợt bật lui ra ngoài, trong lòng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Linh hồn lực của đối phương quả thực giống như cái dùi đục, tuy rằng sau khi xuyên qua phòng ngự linh hồn lực của hắn đã suy yếu nhiều, nhưng vẫn như trước làm cho tinh thần chi hải của hắn chấn động mạnh. Ngay khoảnh khắc vừa rồi, hắn nhìn thấy vô số ảo giác, thiếu chút nữa bị lạc mình ở trong lốc xoáy ảo giác.

Điểm không xong nhất chính là, tinh thần chi hải bị một đòn nghiêm trọng, hắn liền không khống chế được chân nguyên, võ kỹ hoa lệ gì đều uổng công.

“Phải tăng cường phòng ngự linh hồn lực, nhưng chân nguyên của ta có hạn, tăng cường phòng ngự linh hồn lực, đương nhiên lực công kích phải yếu đi, chân nguyên không đủ sao có thể thi triển một chiêu kia? Chuyện đã vậy rồi, cũng quản không được nhiều như vậy!”. Vương Vũ nghĩ đến đây liền cắn chặt răng, vận dụng chân nguyên toàn thân đến mức tận cùng, hai thanh kiếm một dài một ngắn ở trong tay hắn cấp tốc xoay tròn.

Dòng khí chân nguyên ngưng tụ quay về xoáy lên, một cái lốc xoáy màu đen từ trong song kiếm thoát thai ra, xoay tròn ra bốn phía, càng lúc càng lớn, từ trung tâm cơn xoáy không ngừng phát ra một khí tức âm hàn tà ác.

Nhưng mà khi Vương Vũ định chém ra lốc xoáy song kiếm này, hắn lại hoàn toàn hoảng sợ đến ngây người, toàn bộ người xem ở chung quanh hắn biến mất, hắn một thân một mình đứng trong một không gian khôn cùng trống trải, ở trong bầu trời treo hai quầng lốc xoáy màu đen thật lớn, xuyên qua lốc xoáy, dường như hắn nhìn thấy hư không tối đen và vũ trụ vô tận.

So sánh với hai quầng lốc xoáy này, lốc xoáy song kiếm của hắn quả thực không đáng nhắc tới.

Trong khoảnh khắc đó, tâm thần Vương Vũ xuất hiện một tia sợ hãi và hoảng hốt.

Quyết đấu linh hồn lực, ngay lập tức trí mạng, một khi tâm linh xuất hiện sơ hở sẽ bị thua trong nháy mắt.

“Bùng!”.

Màng phòng ngự linh hồn lực bên ngoài thân Vương Vũ vỡ nát mở ra, vô số ảo giác lung tung ào ào chui vào đầu óc Vương Vũ, tràn ngập tinh thần hải của hắn, liên hệ giữa hắn và ngoại giới đã hoàn toàn bị cắt đứt.

“Coong! Coong!”.

Theo hai tiếng vang va chạm giòn tan giữa kim loại và nham thạch, hai kiếm trên tay Vương Vũ rơi trên mặt đất, hai mắt hắn dại ra, sắc mặt tái nhợt, miệng sùi bọt mép, chỉ chốc lát liền mềm nhũn ngã xuống.

Một trận chiến này, hắn bị bại hoàn toàn triệt để.

Theo Vương Vũ bị thua, sắc mặt người trung niên họ La trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, Cầm Tử Nha ở xa xa vừa chắp tay, cười yếu ớt dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Cảm ơn La phủ chủ khảng khái đưa tặng Thiên trì, đa tạ!

Nghe ra lời nói lễ phép ở thời điểm này lại tràn ngập ý trào phúng, rơi vào trong tai người trung niên họ La, hắn chỉ cảm thấy cực kỳ chói tai. Không ngờ Vương Vũ lại chỉ thi triển một nửa chiêu liền bị thua! Mà Lâm Minh lại cũng chưa hề nhích động, chỉ là hai mắt nhìn vào Vương Vũ.

Như thế nào có thể? Luyện Cốt đỉnh phong đánh bại Ngưng Mạch trung kỳ, mà lại không phải là Ngưng Mạch trung kỳ bình thường, đặt hắn tới Thất Huyền cốc cũng không chắc có mấy người có thể làm được... Tên kêu là Lâm Minh này rốt cuộc là thiên phú linh hồn mấy phẩm chứ?

Lục phẩm trung đẳng? Hoặc là lục phẩm thượng đẳng chỉ tồn tại ở trong điển tịch?

Thiên phú linh hồn lục phẩm so với thiên phú tập võ lục phẩm càng hiếm thấy, đạt tới lục phẩm thượng đẳng quả thực không thể tưởng tượng!

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài tuyên bố đúng lúc. Sau khi đánh bại Vương Vũ, Lâm Minh đã trổ hết tài năng ở tổ thứ sáu, gần với Khương Lan Kiếm và Bích Đình Hoa, vào vòng đấu sau đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Lâm Minh này thật đáng sợ! Ngay cả Ngưng Mạch trung kỳ đều bị hắn dùng linh hồn lực đánh bại, vậy Ngưng Mạch hậu kỳ thì sao?

- Ngưng Mạch hậu kỳ... Quyết không có khả năng đâu... Nếu hắn còn vượt cấp như vậy không phải thiên tài của Thất Huyền cốc đều không bằng hắn? Cho dù những đệ tử thân truyền kia ở thời điểm Luyện Cốt đỉnh phong cũng không dám nói có thể đánh bại cao thủ Ngưng Mạch hậu kỳ!

- Điều đó thì khác! Hắn là công kích linh hồn lực, quỹ đạo đi cũng không phải là đường chính! Tuy rằng hiện tại có hiệu quả thần kỳ, nhưng về sau sẽ gặp phải bình cảnh rất lớn, đặc biệt khi đến Tiên

Thiên, mọi người đều bắt đầu tu linh hồn, cường độ linh hồn ai cũng không yếu, khi đó công kích linh hồn của hắn cũng vô dụng!

- Vậy cũng phải trước đạt tới Tiên Thiên mới được! Hơn hai trăm thiên tài ở đây có bao nhiêu người có thể đạt tới Tiên Thiên? Một phần hai mươi? Hay một phần ba mươi? Dù sao ta là không có ý định đánh nhau với tên biến thái này, gặp hắn ta liền bỏ quyền thi đấu! Ta mới chỉ là Ngưng Mạch sơ kỳ, phỏng chừng cũng là kết quả bị miểu sát, ta còn phải giữ khí lực để đối phó với người khác nữa chứ!

Ý tưởng của người đệ tử Thất Huyền cốc này đã nói ra đại biểu cho tâm tư của không ít võ giả. Dù sao tiểu tổ có danh ngạch mười vòng đấu sau, rất nhiều võ giả không có nắm chắc chiến thắng Lâm Minh, đều chuẩn bị khi gặp Lâm Minh liền bỏ quyền thi đấu.

Mục Thanh Hồng ở trên chủ điện Thiên Huyền sơn xa xa, tự nhiên dồn toàn bộ lực chú ý vào trận chiến này.

Hiện tại nàng đã cơ bản xác định, cái tên thiếu niên tinh thô công kích linh hồn kia chính là Lâm Minh theo như lời của Thiên Vũ, trừ phi Lâm Minh không tới tham gia hội võ tổng tông của Thất Huyền cốc.

“Lâm Minh này, đến bây giờ còn không có xuất ra vũ khí, cũng không dùng tới chân nguyên Lôi hệ, xem ra hắn là chuẩn bị tấn công hạng thứ nhất rồi đây!”.

Một đường quan sát này, có mấy người đệ tử Thất Huyền cốc ở trong mắt Mục Thanh Hồng vẫn là rất không tệ, Lâm Minh muốn với mười sáu tuổi chiến thắng bọn họ cũng không dễ dàng.

“Tuổi còn nhỏ, mà lại làm cho người ta có một loại cảm giác cao thâm khó lường, ngay cả từng nghe qua Thiên Vũ miêu tả ta cũng không biết hắn có bao nhiêu con bài chưa lật...”.

...

Lúc này, ở Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc... Khảo hạch võ phủ nửa năm một lần vừa mới chấm dứt, một đám người may mắn tiến vào Thất Huyền võ phủ. Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, có thể nói là đường làm quan rộng mở, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi họ tốt nghiệp đều sẽ có một nơi tốt để đi. Nếu nguyện ý nhập ngũ, về sau ít nhất là một thiên phu trưởng, không muốn nhập ngũ, ở lại gia tộc cũng có thể trở thành một khách khanh.

Bất kể là loại nà cũng là chuyện tốt làm vẻ vang trong nhà, hơn nữa thu nhập cũng cao thái quá. Nhà người thường vất vả làm thủ công một năm cũng chỉ kiếm được mấy lượng vàng, mà bọn họ một năm lại có thể dễ dàng kiếm cả trăm lượng vàng.

Nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc ngày sau, những đệ tử trẻ tuổi lớn lên dưới vầng hào quang thiên tài này, không kìm được thỏa thuê mãn nguyện.

Dựa theo lệ thường, đệ tử võ phủ mới nhập học cần theo giáo quan dẫn dắt đi thăm Vạn Sát trận và Bài Danh thạch. Điều này cũng để cho bọn họ nhìn thấy bảng xếp hạng dựa vào thiên tài, khích lệ những đệ tử này tu luyện cho tốt hơn.

Còn chưa đi đến Bài Danh thạch, bọn họ nhìn thấy có không ít người đang vội vã tụ tập trong một chỗ kiến trúc giống như thần miếu. Ở bên cạnh kiến trúc này còn có một người trẻ tuổi mặc quần áo quý giá đẹp đẽ ngồi ở đó, dường như đang chờ đợi gì đó.

- Cái kia là gì?

Một nữ sinh chừng mười sáu tuổi chỉ vào một cái tế đàn cổ quái ở giữa thần miếu. Ở chung quanh tế đàn khảm một vòng bảo thạch thủy tinh sáng bóng.

- Thủy tinh thật xinh đẹp!

Tiểu nữ sinh ánh mắt tỏa sáng.

- Cái gì thủy tinh, đó là Chân Nguyên thạch! Chân Nguyên thạch tinh thuần giá trị cả một ngàn lượng vàng một viên!. Tyện hay lôn có ại — ù myện.Vn —

Không ít đệ tử võ phủ xuất thân từ đại gia tộc, tự nhiên kiến thức hơn người.

- Một ngàn lượng vàng một viên, nhiều viên như vậy, chẳng phải là mấy vạn lượng vàng!

Tiểu nữ sinh ôm cái miệng nhỏ nhắn kêu lên. Dưới tình huống dân chúng hàng năm thu nhập thường thường không tới mười lượng vàng, mấy vạn lượng vàng thật sự là một con số trên trới không thể lý giải.

- Hả... Không biết là pháp trận gì mà dùng nhiều Chân Nguyên thạch như vậy, thật quá xa xỉ mà...

Thiếu niên nói chuyện mân mê khóe miệng. Tuy rằng hắn xuất thân từ đại gia tộc, nhưng nhìn thấy một pháp trận dùng nhiều Chân Nguyên thạch như vậy cũng cảm thấy đau lòng.

- Là pháp trận truyền âm!

Đúng lúc này, giáo quan trung niên dẫn đường lên tiếng:

- Pháp trận truyền âm từ tổng tông Thất Huyền cốc nối tiếp tới nơi này chúng ta, truyền về tin tức khoảng cách xa mấy chục vạn dặm, một lần truyền tin sẽ tiêu hao hết ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch!

- Cái gì? Truyền lại một tin tức hao tốn nhiều Chân Nguyên thạch như vậy?

Mặc dù là những đệ tử xuất thân từ đại gia tộc cũng đều sợ hãi đến ngây người, truyền về một tin tức mất mấy vạn lượng vàng, nói đùa hay sao!

Đây là tin tức gì vậy? Nghe xong có thể làm hoàng đế hay sao?

Chương 246: Kỳ vọng

- Giáo quan, rốt cuộc tin tức gì đáng giá dùng ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch để truyền lại a? Là chiến báo từ tiền tuyến ư?

Thiếu niên vừa nói xuất thân từ một gia đình quân nhân, theo hắn thấy, cũng chỉ có chiến báo của Thiên Vận quốc mới đáng giá tiêu phí mấy vạn lượng vàng để truyền lại, dù sao thắng bại của một trận chiến có thể quan hệ đến vận mệnh của quốc gia và vương triều.

Giáo quan trung niên lắc đầu nói:

- Cho dù là tiền tuyến chiến báo, cũng sẽ không dùng Truyền Âm pháp trận, Thất Huyền võ phủ chúng ta không có nghĩa vụ truyền tin cho Thiên Vận quốc.

Truyền Âm pháp trận đạt khoảng cách mấy chục vạn dặm cũng không phải là thứ có thể đơn giản chế tạo ra được, hoàng cung của Thiên Vận quốc căn bản khống chế tạo được.

- Vậy thì rốt cuộc cần truyền lại tin tức gì?

Những thiếu niên thiếu nữ này cực kỳ tò mò, bọn họ đang trong độ tuổi vô cùng hiếu kỳ về mọi thứ.

- Truyền lại tin tức của tổng tông hội võ, tối hôm nay mới có thể truyền đến.

Giáo quan trung niên trả lời.

- Ân, tổng tông hội võ?

Đa số đệ tử đều mờ mịt, người thường rất ít khi tiếp xúc đến độ cao này, trên thực tế, ngay cả Thất Huyền cốc sau lưng của Thất Huyền võ phủ đối với bọn họ mà nói, thì cũng là một khái niệm mơ hồ, Thất Huyền cốc mạnh như thế nào, bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

- Thất Huyền cốc thiết lập tổng tông hội võ, triệu tập thiên tài từ các quốc gia, so đấu cao thấp.

Tuy rằng giáo quan trung niên cũng biết có giải thích với những đệ tử này thì cũng không có ý nghĩa gì cả, tuy nhiên hắn vẫn nhẫn nại mà giải thích.

- Nga? Thiên tài của các quốc gia ư?

Một thiếu niên nghe đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên, lần này hắn đạt danh hiệu đệ nhất trong khảo hạch, là tân sinh Trạng Nguyên, tên là Hoa Vũ, bản thân Hoa Vũ cũng xuất thân từ đại gia tộc, năm mười lăm tuổi đã có tu vi Luyện Tạng kỳ, thực lực khá là không tồi. Theo như lời của giáo quan trung niên, thiên tài các quốc gia tụ tập lại, làm cho tâm tình của Hoa Vũ vô cùng kích động, chiến ý bùng cháy:

- Giáo quan, khi nào thì ta cũng có thể tham gia? Ta có thể được xếp thứ bao nhiêu?

Giáo quan trung niên vừa nghe vậy, không biết nên khóc hay nên cười nói:

- Ngươi không đi được...

- Vì cái gì?

Hoa Vũ cảm thấy nhận bị đả kích, tân sinh Trạng Nguyên của Thất Huyền võ phủ có thể coi là võ giả trẻ tuổi thiên tài nhất trong nửa năm này của Thiên Vận quốc rồi, danh tiếng kiêu ngạo như vậy mà vẫn không đi được ư?

Giáo quan trung niên âm thầm cảm khái, thiếu niên chỉ có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng, trừ phi như kinh diễm như Lăng Sâm, Lâm Minh, nếu không thì sẽ không có khả năng tiếp xúc đến trình độ của tổng tông...

Hắn không muốn đả kích lòng tự tin của thiếu niên này, nên mới đổi cách nói:

- Nhìn thấy nam nhân mặc hoa phục chờ bên cạnh Truyền Tống trận không?

- Ân? Thấy rồi.

Hoa Vũ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân đang ngồi trên chiếc ghế cạnh tế đàn, trong ánh mắt có chút lo lắng.

- Hắn là thái tử điện hạ đương triều, tin tức về tổng tông hội võ vào buổi tối mới có thể truyền tới, nhưng lúc này mới giữa trưa, hắn đã chờ ở trong này rồi, các ngươi có biết điều này có ý nghĩa gì không?

- Cái gì? Thái tử?

- Thái tử điện hạ? Hắn chính là thái tử đương triều ư?

Từng thiếu nam thiếu nữ đều há hốc miệng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, đối với dân chúng bình thường mà nói, thái tử chính là người trong truyền thuyết a.

Buổi tối mới có tin trước truyền tới, nhưng lúc này thái tử đã chờ ở chỗ này rồi, hơn nữa còn cần ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch tinh thuần nữa, tất cả những điều này đều nhắc nhở mọi người, tin tức này quan trọng tới mức nào.

Điều đó cũng có nghĩa rằng, tổng tông hội võ này mang ý nghĩa cực kỳ không tầm thường!

Võ giả trung niên thở dài một hơi, làm sao mà hắn lại không hâm mộ những thiên chi kiêu tử kia, có thể đứng trên sân khấu lớn như vậy, đối mặt với vô số thiên tài cùng cấp. Đó mới là sân khấu rộng lớn chân chính a, những thiên tài kia, tùy tiện một người đều do Chân Nguyên thạch chồng chất mà thành!

- Các ngươi hiểu rõ chưa, tổng tông hội võ này còn long trọng hơn các ngươi nghĩ rất nhiều. Những thiên tài đến từ rất nhiều quốc gia, rất nhiều gia tộc, bao gồm cả Thất Huyền cốc tổng tông nữa, cùng tề tụ một nơi, hiện tại các ngươi mà muốn đứng trên sân khấu kia, căn bản là không có khả năng! Đừng nói là các ngươi, cho dù là đệ tử hạch tâm của võ phủ, rất nhiều thiên tài có thiên phú ngũ phẩm hạ đẳng, thậm chí là ngũ phẩm trung đẳng, cũng chưa chắc đã có cơ hội!

- Thiên phú ngũ phẩm trung đẳng cũng chưa có cơ hội ư?

Hoa Vũ ngây ngẩn cả người, không gì trực tiếp bằng những lời này, hắn mới chỉ có thiên phú tứ phẩm thượng đẳng mà thôi, về phần thiên phú ngũ phẩm, toàn bộ Thiên Vận quốc trong vòng mười năm mới có một người, những người này trong mắt hắn thì đều là “thần nhân” cả.

- Nhưng... Nếu trận đấu này có lực ảnh hưởng lớn như vậy, vì sao chúng ta lại cũng từng nghe nói qua?

Vấn đề của Hoa Vũ cũng là nghi vấn của các tân sinh tại đây, cuộc đấu long trọng như vậy, tại sao trước kia không ai biết tới?

Giáo quan trung niên nói:

- Đó là bởi vì nhiều năm nay, cuộc so tài này không liên quan gì tới Thiên Vận quốc chúng ta cả, mỗi ba năm, Thất Huyền võ phủ sẽ phái ra năm người đi tham gia, nhưng trong năm người này, ít nhất đã có bốn người đến từ bốn đại gia tộc tu võ xung quanh Thiên Vận quốc, rất nhiều lúc, cả năm người đều đến từ bốn đại gia tộc tu võ, không có phần của chúng ta.

- Ta vừa rồi nói, thiên phú ngũ phẩm trung đẳng cũng chưa chắc có thể tham gia trận đấu này, đó là tại các quốc gia khác, gia tộc khác, còn các thiên tài ngũ phẩm của Thiên Vận quốc chúng ta thì gần mười năm mới có một người, vẫn có cơ hội rất lớn để tham gia, nhưng...

Giáo quan trung niên dừng một chút, không kìm được lắc đầu, nói:

- Chỉ là vị trí duy nhất này lại không vào được cửa sơn môn, bị loại ngay trong trận đấu dự tuyển. Mấy năm trước, bốn đại gia tộc tu võ còn có một đệ tử khác họ tên là Mục Ngân Trác, giết vào trước một trăm, đó chính là lần tự hào nhất của Thất Huyền võ phủ chúng ta, nhưng cũng chỉ là của võ phủ thôi, còn sự vẻ vang của bốn đại gia tộc kia lại không liên quan gì tới Thiên Vận quốc chúng ta cả.

Trong một gia tộc cũng không chỉ có một dòng họ, họ của con thì lấy theo cha, nếu con gái gả cho người khác, sinh ra đứa con thì sẽ theo họ người đó, Mục Ngân Trác có thể có thiên phú như vậy còn là nhờ có phụ thân, mà trên thực tế, phụ thân hắn là một võ giả lưu lạc, cũng không phải là người của Thiên Vận quốc.

Đệ tử khác họ thì vẫn kém hơn người trong nhà, thậm chí Mục Ngân Trác cũng không thể được tính là người của bốn đại gia tộc.

- Giết vào một trăm mà đã là vinh quang rồi ư? Thiên Vận quốc chúng ta có nhiều thiên tài như vậy, ngay cả xếp một trăm cũng không vào được ư? Rốt cuộc có bao nhiêu quốc gia tham gia tổng tông hội võ a?

- Không phải là vấn đề có bao nhiêu quốc gia, mà là Thiên Vận quốc chúng ta còn chênh lệch quá xa so với những gia tộc cùng tông môn lịch sử lâu đời kia, chỉ riêng tổng tông Thất Huyền cốc thôi, các đệ tử khi bằng tuổi các ngươi, có tu vi Dịch Cân đỉnh phong cũng là chuyện rất bình thường.

- Ách...

Hoa Vũ mở to hai mắt, hắn còn không đến mười sáu tuổi, tu vi Luyện Tạng trung kỳ đã phi thường không tồi rồi, tộc trưởng cũng khen ngợi hắn, nhưng mười lăm tuổi đạt tới Dịch Cân đỉnh phong? Đó là khái niệm gì vậy? Lại còn chỉ được coi là bình thường? Thật hay giả vậy?

Giáo quan trung niên thở dài một tiếng, nói:

- Nói ra cũng mất mặt, lần trước, người của Thiên Vận quốc tiến vào trước một trăm đã là chuyện từ năm mươi, sáu mươi năm trước rồi, cho dù tiến vào Sơn Môn quan cũng là chuyện mười lăm năm trước, đây không chỉ là sỉ nhục của Thiên Vận quốc, mà còn là sỉ nhục của Thất Huyền võ phủ chúng ta! Ta là võ phủ giáo quan sinh ra và lớn lên tại Thiên Vận quốc, cũng cảm thấy không còn mặt mũi, không muốn nói tới tổng tông hội võ nữa.

Khi nói chuyện, bọn họ đã chạy tới Bài Danh thạch, ngửa đầu nhìn lại, trên Bài Danh thạch cao lớn kia có khắc vô số tên người, những người này đều là thiên tài của Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc.

Xếp hạng càng cao thì tên càng lớn, dãy thứ nhất chỉ có một cái tên, Lâm Minh.

Theo sau Lâm Minh là Lăng Sâm, Thác Khổ, sau nửa tháng nữa, ba cái tên này sẽ bị xóa đi, Lăng Sâm và Thác Khổ sắp tốt nghiệp, mà Lâm Minh thì được tuyển vào đệ tử hạch tâm...

Nghĩ đến đây, giáo quan trung niên có chút phiền muộn, Lâm Minh từng là học sinh của hắn, cũng là học sinh xuất sắc nhất mà hắn đã dạy trong cuộc đời mình, tuy rằng hắn chỉ là dạy học sinh này trong vài ngày mà thôi.

- Lâm Minh, là Lâm Minh!

- Thật là kích động, thần tượng của ta được xếp thứ nhất!

- Đúng rồi, Hồng giáo quan, Lâm Minh đại nhân không tham gia lần tổng tông hội võ này sao?

Tên của Lâm Minh đối với các võ giả trẻ tuổi này, có thể nói là như sấm bên tai, những thiếu niên thiếu nữ này lập tức hỏi.

- Tham gia! Đương nhiên tham gia!

Hồng Hi hít sâu một hơi, cặp mắt vốn có chút ảm đạm đột nhiên sáng lên.

- Vậy thì Lâm Minh có thể đi vào trước một trăm ư?

Một nữ sinh nhỏ giọng hỏi.

- Có thể đi vào, khẳng định có thể đi vào! Hắn chẳng những sẽ tiến vào trước một trăm, mà còn có thể tiến vào trước năm mươi, trước ba mươi!

Hồng Hi theo bản năng nắm chặt tay, cảm xúc phập phồng, giống như người tham gia tổng tông hội võ không phải là Lâm Minh, mà là bản thân hắn vậy.

Ánh mắt nhìn về phía Thất Huyền cốc, khoảng cách mấy mươi vạn dặm, lúc này, trên thân ba người Lâm Minh đã gánh vác kỳ vọng nặng nề, không riêng gì kỳ vọng của các giáo quan Thất Huyền võ phủ, mà còn là kỳ vọng của mấy đời võ giả Thiên Vận quốc...

...

Khi trận đấu vòng thứ ba bắt đầu, Lâm Minh liên tục gặp được ba lượt bỏ quyền, không riêng gì hắn, Khương Lan Kiếm và Bích Đình Hoa cũng như vậy, các đối thủ đều bỏ quyền, trong vòng tiểu tổ chỉ cần xếp hạng trước mười thì có thể tiến vào vòng sau, không cần phải liều chết tất cả các trận.

Cứ như vậy, đến buổi trưa.

Lâm Minh năm chiến năm thắng.

Lăng Sâm năm chiến năm thắng.

Tần Hạnh Hiên có vận khí không tốt lắm, đã thua ba trận, cơ hội vào vòng sau trở nên càng xa vời hơn.

Tuy rằng đã sớm đoán được kết quả này, cũng hiểu được mình không phải thua về thiên phú, mà là thua về tuổi tác, nhưng Tần Hạnh Hiên vẫn có chút thất vọng nho nhỏ. Lần này, hơn phân nửa là nàng phải dừng lại trong vòng đấu tiểu tổ, ba năm sau thì nơi đây mới có thể là sân khấu của nàng.

Năm trận đấu kết thúc, Lâm Minh đã có chút danh tiếng, mà Lăng Sâm do gặp phải đối thủ quá yếu, nên danh tiếng còn nhỏ hơn Lâm Minh rất nhiều.

Có vài người đã bắt đầu phỏng đoán xếp hạng, thậm chí còn mở cá cược.

Thất Huyền cốc cũng không can thiệp vào việc này, trên thực tế, người mở cá cược thường thường là con cháu các trưởng lão, bối cảnh cũng không nhỏ. Cá cược đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là một trò đùa, thi đấu tiểu tổ căn bản không nhìn ra thực lực của các tuyển thủ, ván cá cược của bọn họ cũng không nhất định có thể kiếm được tiền.

- Lâm Minh, ngươi được chọn thành một trong các tuyển thủ hạt giống, tỷ lệ cược cũng không thấp đâu!

Lúc cơm trưa, Tần Hạnh Hiên nói.

- Nga? Tỷ lệ ta đoạt quán quân là bao nhiêu?

Lâm Minh thuận miệng hỏi, nếu khả quan, hắn cũng có thể suy nghĩ cá cuộc bản thân mình thắng một chút.

- Ách... Không có tỷ lệ cá cuộc ngươi đoạt quán quân...

Tần Hạnh Hiên không nghĩ tới Lâm Minh vừa mở miệng là nhắc tới tỷ lệ đoạt quán quân, mặc dù là nàng thì cũng không cho rằng Lâm Minh có thể đoạt quán quân.

Chương 247: Qua vòng đấu tiểu tổ, tiến vào trước 100

Thực lực Lâm Minh cường đại là không sai, nhưng những đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc lại quá mạnh mẽ. Tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong còn cao hơn Lâm Minh một đại cảnh giới, hơn nữa bọn họ đều là các thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu, so với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ thì còn mạnh hơn.

Lâm Minh có lợi hại đi nữa, thì cũng không có khả năng giao thủ với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ cao hơn cả hai cảnh giới được, nếu làm được như vậy thì thật sự sẽ kinh động tới toàn bộ Thất Huyền cốc.

Tần Hạnh Hiên nói:

- Khả năng đoạt giải quán quân chỉ có hai mươi người, toàn bộ đều là đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, trong đó mười tuyển thủ hạt giống tại các tiểu tổ là đứng đầu, Khương Lan Kiếm trong tổ chúng ta cũng nằm trong đó, tỷ lệ cược là một ăn hai mươi, đúng rồi, còn có một tên đến từ gia tộc tu võ là Trương Ngạn Triệu được tuyển vào, tỷ lệ cược của hắn là một bồi ba mươi lăm.

Trương Ngạn Triệu?

Lâm Minh cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, cẩn thận nhớ lại mới nhận ra khi ở Nam Hoa lâu, tiểu đệ của Âu Dương Tử Vân từng đề cập tới cái tên này, Trương gia Trương Ngạn Triệu từng tiến vào trước hai mươi trong lần tổng tông hội võ lần trước. Đương nhiên, tuy là trước hai mươi, nhưng so với đệ tử thân truyền xếp hạng mười hạng đầu của Thất Huyền cốc thì vẫn còn kém xa, lần này hắn lại tu luyện ba năm, có lẽ thành tích sẽ không thấp.

Từ khi Thất Huyền cốc tổ chức tổng tông hội võ tới nay, vị trí thứ nhất luôn thuộc về đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, chưa từng nằm vào tay người ngoài bao giờ, tên Trương Ngạn Triệu này có thể được chọn vào trong hai mươi người, cũng có tỷ lệ cược là một bồi ba mươi lăm đã rất không dễ.

- Đúng rồi... Vừa rồi ngươi không phải nói rằng ta cũng được chọn vào tuyển thủ hạt giống ư?

Lâm Minh hỏi.

- Ách... Ngươi chỉ được chọn làm tuyển thủ hạt giống của ba mươi sáu nước thôi, cá cược ngươi xếp thứ nhất trong số ba mươi sáu nước, có bảy người được chọn, tỷ lệ của ngươi là một ăn sáu.

- Một ăn sáu? Thoạt nhìn tỷ lệ cược của ta cũng không tốt lắm, xếp hạng chắc cũng không cao phải không?

- Ân, xếp hạng đầu tiên chính là một đôi huynh muội của Kính Thiền quốc, hai người đều có tu vi Ngưng Mạch trung kỳ đỉnh phong, chuẩn bị bước vào Ngưng Mạch hậu kỳ. Tỷ lệ cược của bọn họ đều là một ăn hai.

- Kính Thiền quốc sao...

Bởi vì khoảng cách xa xôi, Lâm Minh cũng rất xa lạ với quốc gia này, chỉ nghe một vài lời đồn, Kính Thiền quốc là một quốc gia cực kỳ thần bí, quốc thổ nhỏ hơn Thiên Vận quốc một chút, nhưng thực lực lại còn mạnh hơn cả Hoắc La quốc.

Lâm Minh nghĩ một chút, cười nói:

- Hạnh Hiên, nếu muốn thắng chút tiền đi ăn trong Nam Hoa lâu, thì có thể mua ta một ít.

- Ha ha... Kỳ thật ta đã mua hai mươi viên Chân Nguyên thạch rồi.

Tần Hạnh Hiên thè lưỡi, có chút ngượng ngùng nói, nàng cảm thấy lần đầu tư này có chút mạo hiểm, tuy rằng không tin Lâm Minh có thể đoạt giải quán quân, nhưng nàng tin tưởng Lâm Minh đánh bại huynh muội của Kính Thiền quốc kia cũng không thành vấn đề, đến bây giờ Lâm Minh còn chưa từng xuất thương...

Sau bữa cơm trưa, trận đấu vào buổi chiều được bắt đầu. Chương trình thi đấu đều do bố trí sẵn, không có bất kỳ rút thăm nào, nguyên tắc cơ bản chính là, các tuyển thủ hạt giống trong tiểu tổ thì sẽ không chạm mặt, các võ giả đến từ cùng một chỗ cũng cố gắng tránh gặp mặt.

Hai mươi mốt người, đánh mười lăm trận. Trên cơ bản những tuyển thủ hạt giống có hy vọng tiến vào trước ba mươi thì đều có thể tránh gặp mặt nhau.

Lâm Minh không chạm mặt Bích Đình Hoa, Khương Lan Kiếm, Lăng Sâm cùng Tần Hạnh Hiên, trận đấu buổi chiều bỏ quyền nhiều, nghênh chiến ít, mãi cho đến vòng đấu thứ bảy thì Lâm Minh mới gặp một đối thủ Ngưng Mạch trung kỳ, tên này đến từ Luyện Khí tông của Thất Huyền cốc, tên là Tôn Đông.

Tu vi của Tôn Đông đạt tới Ngưng Mạch trung kỳ. Trong cuộc đấu tiểu tổ thì cũng khá là không tồi, vào vòng sau hẳn là không có vấn đề gì lớn, hơn nữa hắn là đệ tử của Luyện Khí tông, vừa lúc có thể khắc chế võ giả dùng linh hồn công kích.

Tôn Đông cực kỳ tự tin đứng trên lôi đài, trên đầu hắn khoảng ba thước có một đỉnh lô ba chân hai tai đang quay tròn.

- Ngươi rất mạnh, tuy nhiên nếu muốn thắng ta thì cũng không dễ dàng như vậy, đệ tử Luyện Khí tông tại Thất Huyền cốc chúng ta mặc dù không xuất sắc về võ kỹ công pháp, nhưng nếu so cường độ linh hồn lực thì còn vượt xa các võ giả cùng cấp, linh hồn công kích của ngươi sẽ không có hiệu quả với ta đâu!

Luyện Khí sư cũng giống Minh Văn sư, cần lực khống chế linh hồn rất chuẩn xác, Tôn Đông có thiên phú linh hồn ngũ phẩm trung đẳng, từ nhỏ đã tu luyện pháp quyết linh hồn, bồi luyện linh hồn lực, cường độ linh hồn lực của hắn hẳn là rất cao.

- Ha ha, có cái để xem rồi, Tôn Đông tuy rằng thực lực không quá mạnh mẽ, nhưng vừa lúc khắc chế Lâm Minh, linh hồn công kích mà không có hiệu quả, không biết Lâm Minh còn có thủ đoạn gì nữa.

- Hắc hắc, lần này Lâm Minh có thể phải nếm mùi thất bại rồi. Ta đang chờ xem chuỗi thắng liên tiếp của hắn kết thúc tại đây!

Lâm Minh một đường quét ngang, xử lý không ít cao thủ Thất Huyền cốc, rất nhiều người xem tại đây là đệ tử tổng tông Thất Huyền cốc, tất nhiên là hy vọng thấy Lâm Minh thua một trận, liên tục chiến thắng sẽ làm cho người khác thấy đố kị, huống chi đối phương còn là một tiểu tử đến từ ba mươi sáu nước, chuyện này giống như một tên bần dân bước lên đầu các quý tộc, tất nhiên là làm cho mọi người khó chịu rồi.

- Cho ngươi kiến thức một chút tuyệt học của Luyện Khí tông ta, Đỉnh Định Càn Khôn!

Tôn Đông hét lớn một tiếng, tiểu đỉnh màu đen đang xoay tròn trên đỉnh đầu chợt bay lên trên trời, đón gió hóa lớn, chỉ trong nháy mắt đã biến lớn đến ba thước.

Sau khi được rót vào chân nguyên, một đỉnh nện xuống sẽ có lực lượng không dưới vạn quân, cho dù là một ngọn núi nhỏ thì cũng sẽ bị đập vỡ hơn nữa.

Lâm Minh căn bản không thèm để ý tới Tôn Đông đang làm cái gì, trong mắt hắn lóe lên hắc mang, Luân Hồi võ ý bùng nổ.

Coong...

Sắc mặt Tôn Đông tái nhợt, giống như bị dính một đòn nghiêm trọng, đại đỉnh lớn ba thước giữa không trung mất chân nguyên và linh hồn lực duy trì, đập mạnh trên mặt đất, vỡ nát một đám gạch.

- Đáng giận, tại sao có thể như vậy, vì sao linh hồn lực của ta cường đại như vậy mà hắn vẫn còn có thể bị thương đến ta.

Tôn Đông thở hổn hển, chốngay trên mặt đất.

- Đỉnh Phá Vạn Hư!

Trong mắt Tôn Đông chợt lóe lên, cái đỉnh màu đen quay tròn, đang muốn bay lên lần nữa, nhưng mới vừa bay lên cao vài thước, lại ầm một tiếng, rơi xuống đất.

Trong mắt Lâm Minh lại lóe lên hắc mang, thân thể Tôn Đông chấn động, trong mắt mất đi tỉnh táo, xoay người ngã xuống đất.

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài tuyên bố kết quả, các khán giả đều như nằm mơ, Tôn Đông của Luyện Khí tông mà cũng bị đánh bại ư? Còn thất bại rõ ràng đến vậy, làm sao có thể được?

Vương Vũ bại, tuy rằng mọi người kinh ngạc, nhưng vẫn còn có thể chấp nhận được, chỉ cho rằng Lâm Minh có linh hồn lực rất biến thái, võ giả Ngưng Mạch trung kỳ cũng không chống đỡ được, nhưng Tôn Đông là Luyện Khí sư chủ tu linh hồn lực, tại sao vẫn có kết cục giống Vương Vũ vậy?

Tên Lâm Minh này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Rất nhiều đệ tử Thất Huyền cốc đang theo dõi đều cảm thấy sau lưng rét run, liên tục dùng linh hồn lực đánh bại đối thủ, không thèm quan tâm tới tu vi đối phương, mặc kệ đối phương có linh hồn lực mạnh hay yếu, đều giải quyết đối thủ chỉ trong vài hô hấp, công kích linh hồn lực của Lâm Minh làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được!

Kỳ thật, Luân Hồi võ ý của Lâm Minh cũng khá giống linh hồn công kích, nhưng lại không đơn giản chỉ là linh hồn công kích.

Luân Hồi võ ý thoát thai khỏi võ đạo chi tâm, bản thân cũng là công kích đối với võ đạo chi tâm, người có võ đạo chi tâm không kiên định thì sẽ rất dễ bị lạc mình trong vô số Luân Hồi.

Võ giả có linh hồn lực cường đại cũng không nhất định có bản tâm kiên định.

Cho nên cũng không phải cứ có linh hồn lực cường đại thì sẽ có thể bỏ qua công kích của Luân Hồi võ ý.

Luân Hồi võ ý thì chỉ người bị thi thuật mới có thể cảm thụ được, bản thân cũng rất mờ mịt, người bên ngoài rất khó nhìn ra huyền cơ trong đó, về phần người bị thi thuật thì cũng chỉ cảm thấy có vô số ảo giác vọt tới, sau đó liền mất đi ý thức. Bọn họ cũng không nói rõ được đó rốt cuộc là công kích kiểu gì.

Tuy nhiên, lúc này Mục Thanh Hồng trên đại điện lại lờ mờ nhận ra linh hồn công kích của Lâm Minh có chút không giống người thường, về phần đó là huyền cơ gì, thì nàng cũng cần phải nhìn thêm mới có thể phán đoán được.

- Thiếu niên này, càng lúc càng có ý tứ, có lẽ Thiên Vũ không phải là nói quá đâu!

Khóe miệng Mục Thanh Hồng khẽ cong lên. Nàng biết rõ chuyến đi này của mình cũng không uổng phí.

Thi đấu tiểu tổ ổn định kết thúc, không có trận quyết đấu quan trọng nào, hơn nữa là các cuộc giao chiến với thực lực cách quá xa.

Mãi cho tới cuộc chiến giữa Lăng Sâm và Bích Đình Hoa thì mới hấp dẫn được sự chú ý của không ít người.

Lăng Sâm hai mươi mốt tuổi, tu vi Luyện Cốt sơ kỳ.

Bích Đình Hoa mười chín tuổi, tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ.

Ngay khi trận đấu bắt đầu, Lăng Sâm đã mở ra Sát Lục lĩnh vực, hắn cũng biết rất rõ ràng, Bích Đình Hoa tuyệt đối là đối thủ mạnh nhất từ khi bắt đầu cuộc thi đấu tới nay mà hắn phải đối mặt.

Vù...

Bích Đình Hoa chỉ cảm thấy cảnh tượng chung quanh hoàn toàn thay đổi, lập tức đi tới trong Huyết trì địa ngục, nhìn thấy các nham thạch màu xám vô biên vô hạn, còn có những lệ quỷ đi ra từ cửu u vực sâu.

Bích Đình Hoa nở nụ cười.

Ảo thuật ư? Bản thân ta chính là tổ tông chơi trò ảo thuật a!

Khóe miệng khẽ cong lên, Bích Đình Hoa đánh ra một thủ quyết, vô số ngọn lửa lao ra từ trên bầu trời, tiếng lửa cháy hừng hực vang lên, đốt những lệ quỷ kia thành hư vô.

Ngọn lửa càng lúc càng mạnh, đốt nát nham thạch, đốt đỏ bầu trời, đây là ngọn lửa do ảo thuật hình thành, trong thế giới ảo thuật này, Bích Đình Hoa chính là thần!

Coong...

Sát Lục lĩnh vực sụp đổ, sắc mặt Lăng Sâm trắng bệch.

Bích Đình Hoa cười khẽ, nhìn Lăng Sâm, nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

- Thiên Thủ Minh Phật!

Một chưởng đánh tới, bàn tay Bích Đình Hoa hóa thành vô số ảo ảnh, mà trong tầm nhìn của Lăng Sâm, những bàn tay này càng lúc càng lớn, che đậy cả trời xanh.

Lăng Sâm quát lớn một tiếng, rút trọng kiếm ra, chân nguyên toàn thân được thúc giục đến mức tận cùng, chém ngược một kiếm ra!

Coong...

Kiếm khí bị phá nát, viên gạch dưới chân Lăng Sâm vỡ thành bột, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ rạp xuống đất, chân nguyên ngưng tụ toàn thân bị đánh tan, hơn nữa còn bị thương không nhẹ.

- Bích Đình Hoa thắng!

Trọng tài nhanh chóng tuyên bố kết quả, trận chiến này vốn không có gì để trông chờ cả, chênh lệch tu vi quá lớn, hẳn một đại cảnh giới, nếu Lăng Sâm mà có thể thắng, vậy thì sẽ khiến cho toàn bộ Thất Huyền cốc phải chấn động.

Lăng Sâm thua hoàn toàn triệt để, thậm chí còn không bức được Bích Đình Hoa nghiêm túc giao chiến.

Sau trận đấu giữa Lăng Sâm và Bích Đình Hoa, trong cuộc đấu tiểu tổ đã rất ít có trận nào đáng chú ý nữa, các đối thủ của Lâm Minh đều thi nhau bỏ quyền, cứ như vậy, hắn dùng thành tích toàn thắng bước vào vòng sau.

Bích Đình Hoa cùng Khương Lan Kiếm cũng toàn thắng mà bước vào vòng sau.

Tần Hạnh Hiên thua hai trận nữa, dừng chân tại vòng tiểu tổ này.

Lăng Sâm thắng mười hai trận, thua ba trận, dùng thành tích thứ sáu trong tiểu tổ, bước vào vòng sau.

Tuy rằng thành tích này rất bình thường, nhưng nếu so với tu vi của Lăng Sâm thì lại khá nổi bật, đáng tiếc duy nhất chính là Lăng Sâm đã hai mươi mốt tuổi, tốc độ tu luyện vẫn là điểm yếu của hắn, hạn chế hắn bước vào hàng ngũ thiên tài nhất lưu...

- Mặt trời lặn rồi, kết quả chiến đấu chắc là sắp truyền đến rồi.

Tại Thiên Vận quốc Thất Huyền võ phủ, Truyền Âm pháp trận đã được mở ra, ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch trên trận bàn bắt đầu sáng lên.

Lúc này, xung quanh Truyền Âm pháp trận đã tụ tập vài trưởng lão của Thất Huyền võ phủ, Thác Khổ và các đệ tử hạch tâm của Thất Huyền võ phủ, còn có một vài vương công quý tộc của Thiên Vận quốc nữa.

Hôm nay là ngày mà thi đấu tiểu tổ chấm dứt, bọn họ đều đang chờ tin tức về kết quả các trận đấu được truyền đến.

Chương 248: Đợt thi đấu thứ hai bắt đầu

Trong trời đêm tuyết bay, gió lạnh buốt xương, thái tử Dương Lâm khoác bộ Tử Kim áo choàng khá dày, một bàn tay đặt trên ghế dựa, kiên nhẫn chờ đợi.

Kỳ thật mặc dù Dương Lâm không ở chỗ này thì cũng có thể trước tiên nhận được tin tức, chỉ cần chiến báo tổng tông hội võ được truyền tới, thì sẽ lập tức được dùng hơn một ngàn tấm Truyền Âm phù để truyền cho các nhân vật trọng yếu tại các nơi, ngày hôm sau còn có thể được thông báo trong kinh thành công bố cho toàn bộ Thiên Vận thành.

Nhưng Dương Lâm vẫn cố ý tự mình chờ ở trong này, ngoài Cầm Tử Nha ra, không có ai càng quan tâm tới thành tích của Lâm Minh hơn hắn.

Lâm Minh đã gắn chặt với vận mệnh của hắn, Âu Dương Địch Hoa đã chết, chỉ cần lực ảnh hưởng của Lâm Minh tiến thêm một bước nữa, thì hắn gần như sẽ chiến thắng.

Bên ngoài Thần điện còn có một vài đệ tử của Thất Huyền võ phủ cũng đang chờ, trong đó có rất nhiều tân sinh hôm nay mới thông qua khảo hạch, tiến vào Thất Huyền võ phủ, những lời của Hồng Hi lúc ban ngày làm cho bọn họ cực kỳ rung động, bọn họ bất chấp giá lạnh mà chờ tại đây, chính là để chứng kiến khoảnh khắc có thể nói là lịch sử này.

Thành tích tại tổng tông hội võ đối với Thiên Vận quốc mà nói, cũng không chỉ đơn giản là vinh quang trong giới võ học, mà còn có ý nghĩa chính trị cực kỳ trọng yếu, thực lực của võ giả đại biểu cho thực lực của một quốc gia, võ giả trẻ tuổi lấy được thành tích cao, thì cũng là một loại thể hiện thực lực của quốc gia, nếu thành tích đạt tới tiêu chuẩn của Thất Huyền cốc, như vậy thì Thất Huyền cốc sẽ giao cho Thiên Vận quốc nhiều tài nguyên hơn.

Tuy rằng Thất Huyền cốc hoàn toàn là một con “quỷ hút máu”, nhưng nó cũng sẽ không làm chuyện “mổ gà lấy trứng”, nếu một quốc gia có thể chứng minh giá trị của mình, thì Thất Huyền cốc cũng rất nguyện ý bồi dưỡng nó, ví dụ như Hoắc La quốc, Kính Thiền quốc, còn cả Trương gia trong số mười sáu gia tộc tu võ cũng đều như vậy.

Nói tóm lại, Thất Huyền cốc muốn sử dụng tài nguyên một cách tối ưu hóa. Nó sẽ không lãng phí một chút tài nguyên nào trên các phế vật cả.

Mùa đông, mặt trời lặn sớm, cộng thêm bầu trời có tầng mây dày đặc, nên mới canh một mà bầu trời đã tối đen, bên cạnh tế đàn có các nha hoàn đốt nến, dùng chụp đèn bao lại, trong cơn gió lạnh này, các nha hoàn không biết võ công, cho dù có mặc nhiều đi nữa thì cũng không thấy ấm áp chút nào.

Mặc dù đã có chụp đèn bao lại, nhưng ánh lửa vẫn lay lắt không ngừng, các bông tuyết lọt vào trong, hóa thành các giọt nước dính vào tim nến.

Khi mọi người sốt ruột chờ mong, Truyền Âm pháp trận đột nhiên vận chuyển, ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch cùng sáng lên.

Dương Lâm lập tức đứng dậy, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Truyền Âm pháp trận, dựng thẳng tai mà lắng nghe.

Khác với Truyền Âm phù, Truyền Âm pháp trận có thể trực tiếp phát ra âm thanh, mọi người đều có thể nghe được, khi trận quang đạt tới mức sáng nhất, bên trong truyền đến thanh âm của Cầm Tử Nha.

- Tần Hạnh Hiên thiếu hai trận thắng, dừng lại trong thi đấu tiểu tổ.

- Lăng Sâm thắng mười hai trận, thua ba trận, dùng thành tích thứ sáu trong tiểu tổ, bước vào vòng sau, tiến vào trước một trăm.

- Lâm Minh... Chiến thắng toàn bộ, xếp thứ nhất trong tiểu tổ, tiến vào vòng sau, tiến vào trước một trăm!

Mặc dù là Cầm Tử Nha xưa nay vẫn luôn bình tĩnh, nhưng khi nói đến thành tích của Lâm Minh thì cũng không kìm được run run.

Chiến thắng toàn bộ!

Vinh quang cỡ này, từ khi Thiên Vận quốc Thất Huyền cốc được thành lập tới nay thì chưa từng có bao giờ!

Là quốc gia xếp hạng bậc trung trong ba mươi sáu nước, cứ hai, ba lần tổ chức tổng tông hội võ thì mới có thể có một lần tiến vào Sơn Môn quan, thành tích đó cũng rất đáng được ăn mừng rồi, về phần đệ tử sinh ra tại Thiên Vận quốc, tiến vào Sơn Môn quan, thì mười lăm năm qua chưa từng có ai!

Mà lần này, Lâm Minh, Lăng Sâm, Tần Hạnh Hiên ba người đều tiến vào Sơn Môn quan, Lâm Minh và Lăng Sâm còn tiến vào vòng đấu sau.

Càng làm cho người ta thấy kích động chính là, Lâm Minh còn chiến thắng toàn bộ mà tiến vào vòng sau!

Đây là vinh quang cỡ nào a! Mặc dù là Hoắc La quốc thì cũng chưa từng lấy được thành tích như vậy.

- Chiến thắng toàn bộ ư? Thật sự là chiến thắng toàn bộ ư, Lâm Minh lần này phá vỡ kỷ lục của Thiên Vận quốc rồi!

Thiên Chi phủ trưởng lão Tôn Ti Phiền cười ha hả, hắn có thể nói là trưởng lão có quan hệ cá nhân tốt với Lâm Minh nhất trong Thất Huyền võ phủ rồi, lúc trước hắn bảo vệ Lâm Minh xếp đệ nhất trong tân sinh khảo hạch, hiện tại nhớ tới lúc đó, Tôn Ti Phiền luôn cảm thấy đó chính là quyết định sáng suốt nhất trong đời mình.

So sánh với Tôn Ti Phiền đang cười ha hả, thì Dương Lâm có vẻ ổn định hơn nhiều, hắn ngồi xuống ghế, tuy nhiên bàn tay hắn vẫn đang nhẹ run, cho thấy nội tâm hắn cũng rất hưng phấn và kích động.

Dương Lâm tuyệt đối là người kích động nhất tại đây, người có võ đạo chi tâm kiên cường như Lâm Minh, nhất định sẽ không thất tín phụ nghĩa, nói cách khác, chỉ cần không có điều gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ trợ giúp Dương Lâm thuận lợi kế thừa vương vị.

Dương Lâm chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi, ai cũng thấy hắn làm thái tử rất sảng khoái, nhưng lại không có bao nhiêu người có thể cảm nhận được nỗi thống khổ và sợ hãi trong lòng Dương Lâm, tranh giành ngôi vị hoàng đế, một khi bắt đầu sẽ không thể lùi bước được, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục, thậm chí con cái và muội muội hắn cũng đã buộc chặt với hắn rồi.

Mỗi ngày đều như đi xiếc trên dây, lo lắng đề phòng, hiện giờ, rốt cuộc hắn cũng thấy được ánh rạng đông, làm sao có thể không kích động cho được?

Các đệ tử Thất Huyền võ phủ nhận được tin tức, tất cả đều hoan hô, những người khổ cực chờ trong gió lạnh tại đây thì đều là các võ giả trẻ tuổi thần tượng Lâm Minh, vinh dự của Lâm Minh thì bọn họ tất nhiên sẽ không ghen tị, mà càng sùng kính hơn.

Vù... Vù... Vù...

Mấy chục tấm Truyền Âm phù đồng thời được thi triển, nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài.

Còn có một vài người do khoảng cách quá xa, nên phải dùng liên hoàn Truyền Âm phù. Bình thường thì Truyền Âm phù chỉ có thể truyền không đến trăm dặm, các đại tông môn dùng Truyền Âm phù cao cấp, có thể truyền đi mấy ngàn dặm, mấy vạn dặm, loại Truyền Âm phù này thì tất nhiên là Thiên Vận quốc không có rồi.

Đốt xong một đám Truyền Âm phù, lại tiếp tục tới đám thứ hai!

Trong đêm tối, ánh lửa của Truyền Âm phù càng sáng lạn sặc sỡ hơn.

Dương Lâm hít sâu một hơi, nhìn những ngọn lửa bùng cháy này, đột nhiên cảm thấy chúng thật là đẹp...

...

Hôm sau, tại Thiên Huyền sơn.

Một ngày mới, các trận thi đấu mới, so với hôm qua, số trận đấu hôm nay ít đi nhiều, nhưng lại kịch liệt hơn rất nhiều.

Vẫn không có rút thăm gì, tất cả trận đấu do trọng tài sắp xếp, căn cứ vào thực lực của tuyển thủ mà một lần nữa phân tổ, những người nào đã đấu với nhau thì sẽ không gặp lại nhau nữa, các tuyển thủ hạt giống có thực lực cường đại cũng sẽ không gặp nhau ngay từ đầu.

Lâm Minh được phân trong tổ thứ bảy, một tổ này chỉ có mười người.

Trong mười người này còn có đệ tử thân truyền Phương Khải của Trận tông.

Ngoài ra, còn có Bích Đình Hoa của Huyễn tông.

Tiểu tổ mười người, mỗi một đệ tử cần đấu tám trận, sẽ bỏ qua một người, lần này trận đấu giữa Lâm Minh và Bích Đình Hoa sẽ khó mà tránh được.

Trận đấu giữa hai người mạnh như Lâm Minh và Bích Đình Hoa thì đã diễn ra tại rất nhiều khu thi đấu, thành tích cuối cùng của mỗi một tiểu tổ sẽ xếp ra ba thứ hạng, ba người hạng một, ba người hạng hai, bốn người hạng ba.

Mười tiểu tổ, có tổng cộng ba mươi người hạng một, ba mươi người này mặc dù chưa chắc đã xếp trước ba mươi, nhưng cũng sẽ không có khác biệt quá lớn. Đến lúc đó sẽ tiến hành thi đấu vòng tròn, dùng điểm số quyết định thành tích, người đứng đầu hạng một thì sẽ là người đứng đầu lần tổng tông hội võ này.

Hạng hai thì cũng sẽ tiến hành thi đấu vòng tròn, cuối cùng chọn ra mười hạng đầu người, sẽ có tư cách so đấu với các đệ tử xếp sau của hạng một, nếu thắng thì sẽ có thể tiến vào trước ba mươi, tuy nhiên nếu muốn tiến vào trước hai mươi thì trên cơ bản là không có hy vọng.

Hạng ba cũng giống như hạng hai, có thể nói, lần thi đấu tiểu tổ này là cực kỳ mấu chốt, trực tiếp quyết định thành tích của các đệ tử dự thi.

Có thể “cá chép vượt Long môn” hay không, tất cả đều được quyết định vào lúc này!

Nếu muốn tranh đoạt vị trí trước hai mươi, thì ít nhất cũng phải tiến vào nhóm hạng một!

Lúc này, trừ phi là thiên tài cỡ đệ tử thân truyền, nếu không thì căn bản không thể che giấu thực lực được, xếp hạng một thì chỉ có ba người, trừ một tuyển thủ hạt giống khẳng định chiếm thứ nhất ra, thì kỳ thật chỉ có hai danh ngạch có thể tranh đoạt.

Chín người tranh đoạt hai danh ngạch, hơn nữa chín người này còn đều là các thiên tài trải qua nhiều tầng chọn lựa, cạnh tranh chắc chắn sẽ vô cùng kịch liệt!

- Trận đầu! Tĩnh Thiền Ngọc đấu với Tử Linh.

Sau khi trọng tài tuyên bố, một nữ nhân y phục phất phơ, thi triển thân pháp hạ xuống lôi đài, như tiên tử đạp sóng đi tới, trên mặt nữ nhân này còn che một tấm lụa mỏng, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy dung mạo của nàng, mặc dù không hẳn là cho người khác phải kinh thán, nhưng lại mang theo một khí chất thần bí, làm cho người ta phải mê muội.

Tần Hạnh Hiên thoáng sửng sốt, nói khẽ với Lâm Minh:

- Tĩnh Thiền Ngọc này chính là muội muội trong hai anh em của Kính Thiền quốc kia, hai huynh muội bọn họ được gọi là Kính Thiền Song Tử, danh tiếng còn cao hơn cả ngươi nữa.

Kính Thiền quốc cực kỳ thần bí, thực lực của nó nói là thứ nhất trong ba mươi sáu nước thì cũng không đủ, toàn bộ con dân Kính Thiền quốc tín ngưỡng một nữ thần tên là Thiền Nữ, tại Kính Thiền quốc, thần quyền bao trùm trên cả hoàng quyền, hoàng đế lên ngôi cần do giáo hoàng của Kính Thiền giáo trao tặng vương miện.

Lâm Minh đoán, vị “thần” tên là Thiền Nữ này vô cùng có khả năng giống với Nam Cương Vu Thần, là một vị đại năng thời cổ đại, sau khi nàng phi thăng Thần Vực thì đã để lại một chút truyền thừa, tạo phúc cho con cháu, cho nên mới có Kính Thiền quốc cường đại như vậy.

Kính Thiền Song Tử tỷ lệ cược đứng thứ nhất trong ba mươi sáu nước là một ăn hai, lúc đó Lâm Minh là một ăn sáu, sau khi Lâm Minh thắng Luyện Khí tông Tôn Đông, tỷ lệ cược giảm đến một ăn ba, vẫn không thể vượt qua được Kính Thiền Song Tử.

Điều này làm cho Lâm Minh có chút tò mò với hai huynh muội này, rốt cuộc bọn họ có chỗ nào không tầm thường đây?

Nhìn thấy Tĩnh Thiền Ngọc lên sân khấu, không ít người xem đều xôn xao, nhất là một vài nam đệ tử, rõ ràng có hứng thú với Tĩnh Thiền Ngọc còn vượt qua mức bình thường, chỉ nhìn ánh mắt sáng quắc của bọn hắn thì cũng có thể cảm giác ra được.

- Nghe nói nàng chỉ mới mười tám tuổi, còn có thể tham gia một lần tổng tông hội võ nữa, đến lúc đó không biết nàng có thể vọt tới thứ hạng nào đây!

- Nói không chừng còn là một Trương Ngạn Triệu tiếp theo nữa!

- Từ khi thi đấu đến bây giờ, còn chưa có đối thủ nào có thể phá vỡ vẻ ung dung của nàng, cho nên cái khăn che mặt của nàng vẫn không được tháo xuống, đúng là không biết nói gì nữa, nữ nhân xinh đẹp như vậy, đeo cái khăn che mặt làm gì a...

Mọi người xôn xao bàn luận, ánh mắt đều dán vào người Tĩnh Thiền Ngọc, đợi một hồi lâu, mãi cho tới khi trọng tài tuyên bố “trận đấu bắt đầu”, thì bọn họ mới đột nhiên ngẩn ra, ân? Tại sao đối thủ còn chưa lên sân khấu? Tên Tử Linh kia đâu rồi?

- Tại sao chỉ có một mình Tĩnh Thiền Ngọc a?

Tần Hạnh Hiên cũng khó hiểu, mờ mịt nhìn về phía sân đấu.

Lâm Minh nói:

- Tử Linh đã sớm lên sân khấu rồi, lên còn sớm hơn cả Tĩnh Thiền Ngọc, chỉ là nàng trốn tránh trong các luồng sáng vặn vẹo, nên không nhìn thấy nàng mà thôi.

- Cái gì? Có thể làm được điều này ư?

Tần Hạnh Hiên giật mình, đây chẳng phải là Ẩn Thân thuật hay sao, thật sự là võ đạo hàng vạn hàng ngàn, không thiếu cái lạ.

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng nói:

- Tử Linh là đệ tử thiên tài của Huyễn tông, có thể khống chế ánh sáng lừa gạt ánh mắt của đối thủ, tại tổng tông hội võ lần trước, Tử Linh xếp hạng năm mươi sáu, hiện tại lại trải qua ba năm tu luyện, nàng cực kỳ có hy vọng tiến vào trước ba mươi!

Chương 249: Kính thiền song tử

Lâm Minh quay đầu lại, thấy người vừa nói là Khương Lan Kiếm, tuy rằng không tiếp xúc quá nhiều, nhưng Lâm Minh lại đại khái có thể cảm giác được, Khương Lan Kiếm là một người có ánh mắt cực cao, có thể được hắn gọi là “thiên tài” thì cũng rất không dễ dàng.

Lâm Minh cười cười:

- Thú vị, trận đầu chính là Loan Phượng đua tiếng, vòng đấu thứ hai này quả nhiên cao thủ tụ tập!

Khương Lan Kiếm kinh ngạc nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Tổ của các ngươi có thực lực khá mạnh, tuy nhiên có vẻ ngươi rất tự tin thì phải?

Tổ bảy có các cao thủ là Phương Khải, Bích Đình Hoa, Tĩnh Thiền Ngọc, Tử Linh, lại thêm Lâm Minh nữa, năm người tranh ba danh ngạch, trong đó Phương Khải ổn định đoạt được một danh ngạch rồi, vốn Khương Lan Kiếm còn tưởng rằng Lâm Minh sẽ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, không nghĩ tới hắn còn cười được, người này hoặc là buông tha cho hạng một, hoặc là cực kỳ tự tin với thực lực của mình, mà Khương Lan Kiếm cảm giác Lâm Minh chính là người sau.

- Tĩnh Thiền Ngọc và Tử Linh, ngươi cho rằng ai sẽ thắng?

Lâm Minh hỏi Khương Lan Kiếm.

Khương Lan Kiếm lắc lắc đầu, nói:

- Các trận chiến trước của họ thì cũng không lộ ra toàn bộ thực lực, hơn nữa đều toàn thắng mà vào vòng sau, ta cũng không thể đoán trước được.

Toàn thắng vào vòng sau thì mỗi tổ có bốn, năm người, tổ của Lâm

Minh thì có Phương Khải, Bích Đình Hoa, Tĩnh Thiền Ngọc, Tử Linh, thêm Lâm Minh nữa, có năm người toàn thắng.

Tuy nhiên trải qua loạt đấu trong tổ này, người cuối cùng có thể giữ thành tích toàn thắng thì nhiều nhất cũng chỉ là hai người.

Trong lúc hai người nói chuyện thì trận chiến đã bắt đầu.

Đây là một trận chiến cực kỳ kỳ dị, người xem từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy bóng dáng Tử Linh, chỉ có thể nhìn đến các quang nhận như thiên nữ tán hoa, làm cho ánh mắt bọn họ đảo loạn.

Lâm Minh dựa vào cảm giác cường đại nên thấy rất rõ, Tử Linh vung tay bắn ra sáu quang nhận, những quang nhận này nhìn như tiện tay phát ra, nhưng mỗi một cái đều đủ để miểu sát võ giả Ngưng Mạch kỳ bình thường.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, quang nhận liên tiếp vẽ ra các luồng sáng đỏ, tiếng rít bén nhọn chói tai cũng làm cho da đầu run lên.

- Thao túng lực lượng của ánh sáng, thật sự là vô cùng thần kỳ.

Lâm Minh có thể cảm giác được, tuy rằng chủ thể của quang nhận công kích là chân nguyên, nhưng trong đó xác thực ẩn chứa Quang nguyên tố nồng đậm, đây là một loại lực lượng thần bí càng làm cho người khác khó có thể nắm bắt được so với bảy loại nguyên khí thiên địa là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi.

Trong nháy mắt, không trung đã có ba mươi sáu quang nhận bắn ra, những quang nhận này bay múa giữa không trung, nhưng lại không đánh về phía Tĩnh Thiền Ngọc. Đúng lúc này, Tử Linh đột nhiên khép hai tay lại, khẽ quát:

- Tam Thập Lục Quang Nhận Tuyệt Sát!

Sau một tiếng hô này, ba mươi sáu đạo quang nhận đều thay đổi phương hướng, cùng nhau giết về phía Tĩnh Thiền Ngọc.

Đối mặt với quang nhận công kích không hề có góc chết này, Tĩnh

Thiền Ngọc nâng hai tay lên, luồng sáng dịu nhẹ phát ra từ ngực nàng, một màn sáng như vỏ trứng xuất hiện quanh người nàng.

Xuy xuy xuy...

Quang nhận bắn vào tấm màn sáng này, lập tức bị lực cản cực lớn, tốc độ giảm mạnh, đồng thời, luồng sáng quanh quang nhận cũng bị màn sáng này nhanh chóng làm tan rã.

- Minh Thiện Thiên Diệp thủ.

Hai tay Tĩnh Thiền Ngọc lật lại, đầu ngón tay ngưng tụ thành các ảo ảnh liên tiếp.

Ầm...

Tử Linh đang trốn trong ánh sáng vặn vẹo kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp bị bàn tay khổng lồ do Tĩnh Thiền Ngọc phát ra ép ra ngoài, trong tay nàng cầm một thanh quang kiếm chói lòa, vẻ mặt khiếp sợ.

- Bại...

Tĩnh Thiền Ngọc khẽ than nhẹ một tiếng, một bàn tay khổng lồ màu vàng ngưng tụ trước người nàng:

- Minh Thiện Bàn Nhược chưởng!

Ầm...

Bàn tay màu vàng kia đánh lên trên người Tử Linh, quang kiếm của Tử Linh gãy đôi, nàng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào lồng phòng hộ.

- Tĩnh Thiền Ngọc thắng!

Khi trọng tài tuyên bố kết quả, các khán giả còn chưa tỉnh táo lại, từ khi trận đấu bắt đầu đến lúc chấm dứt, cũng chỉ mới được mười hô hấp mà thôi.

Tĩnh Thiền Ngọc chỉ dùng ba chiêu, trong đó chiêu thứ nhất là phòng thủ, chiêu thứ hai là công kích, chiêu thứ ba đánh bại Tử Linh! Mà Tĩnh Thiền Ngọc vẫn chưa dời bước chân lần nào, ngay cả chiếc khăn che mặt của nàng còn chưa từng bị gió thổi qua, từ đầu đến cuối, Tĩnh Thiền Ngọc đều cực kỳ ung dung.

Tử Linh cũng không phải là kẻ vô danh, từ nhỏ nàng đã được chọn là đệ tử hạch tâm của Huyễn tông, thiên phú kinh người, tại tổng tông hội võ lần trước, nàng đã xếp hạng năm mươi sáu, lần này, nàng chiến thắng toàn bộ tại thi đấu tiểu tổ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ tiến vào trước ba mươi, nhưng lúc này lại bại bởi Tĩnh Thiền Ngọc! Hơn nữa còn thua trong vòng ba chiêu!

Tĩnh Thiền Ngọc này, quá mạnh mẽ!

Khương Lan Kiếm khẽ nhíu mày, Tĩnh Thiền Ngọc và Tử Linh, ai thắng thì hắn cũng không quan tâm lắm, nhưng làm cho hắn thấy ngoài ý muốn chính là, Tĩnh Thiền Ngọc lại chiến thắng với ưu thế áp đảo, điều này chứng minh nàng đã có thực lực tấn công vị trí trước hai mươi!

Nếu thật sự tiến vào trước hai mươi, vậy thì cũng không đơn giản, theo Khương Lan Kiếm biết, tuổi của Tĩnh Thiền Ngọc cũng không lớn, ba năm sau thì vẫn còn có thể tham gia tổng tông hội võ lần nữa.

Đến lúc đó, e rằng nàng còn nổi bật hơn cả Trương Ngạn Triệu lần này!

Nếu có thể dùng thân phận đệ tử của ba mươi sáu nước, vọt vào mười hạng đầu, vậy thì cũng đủ để được ghi trong sử sách của Thất Huyền cốc rồi, đây chính là thành tích rất khó lường!

Hơn nữa, Tĩnh Thiền Ngọc còn có một ca ca sinh đôi là Tĩnh Thiền Thạch, có lẽ Tĩnh Thiền Thạch cũng có thực lực không kém hơn Tĩnh Thiền Ngọc là bao, một Kính Thiền quốc nho nhỏ mà cùng lúc có hai đệ tử có hy vọng đoạt mười hạng đầu của tổng tông hội võ ba năm sau, đây chính là chuyện mà một trăm năm qua chưa từng có!

Khương Lan Kiếm không kìm được nhìn thoáng qua Lâm Minh, lại thấy Lâm Minh vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, tuy rằng có thể có chút ngoài ý muốn đối với thực lực của Tĩnh Thiền Ngọc, nhưng rõ ràng là hắn cũng không lo lắng gì cho bản thân cả.

Thật sự là một kẻ tự tin! Lần tổng tông hội võ này đúng là đáng xem, ba mươi sáu nước và mười sáu gia tộc tu võ, liên tục xuất hiện Trương Ngạn Triệu, Kính Thiền Song Tử, Lâm Minh, tổng cộng bốn tuyệt thế thiên tài, hơn nữa trong đó thì Kính Thiền Song Tử và Lâm Minh cũng không lớn tuổi, lần tổng tông hội võ tiếp theo thì bọn họ vẫn còn có không gian phát triển rất lớn...

Nghĩ đến đây, Khương Lan Kiếm đột nhiên nheo mắt lại, thoạt nhìn thì Lâm Minh vẫn chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, rốt cuộc là hắn bao nhiêu tuổi đây?

Mười sáu tuổi và mười bảy tuổi, tuy rằng chỉ kém một năm, nhưng đối với các võ giả trẻ tuổi mà nói, lại có khác biệt rất lớn.

Những đứa bé xuất thân từ đại tông môn, từ khi biết đi đứng thì đã bắt đầu tập võ, tuy nhiên tập võ lúc nhỏ cũng chỉ mang tính tượng trưng, dùng để đặt nền móng, dùng dược vật để từ từ cải thiện thể chất, sẽ không tu luyện chân nguyên.

Khi chân chính tu luyện công pháp, dùng chân nguyên luyện thể, thì cần đạt tới lúc thân thể bắt đầu trưởng thành phát dục, cũng chính là từ mười hai tuổi mới được bắt đầu, lúc này, võ giả mới có thể chia ra sáu cảnh giới Luyện Thể là Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng.

Mười sáu tuổi thì chỉ tu luyện được bốn năm, mười bảy tuổi thì lại tu luyện năm năm, khác biệt tất nhiên là không nhỏ.

Nếu Lâm Minh là mười bảy tuổi, chỉ có thể tính là nhất lưu thiên tài, nếu mười sáu tuổi, vậy thì hắn chính là tuyệt đỉnh thiên tài! So với đệ tử thân truyền của bảy đại phân tông thì cũng không kém là bao!

- Trận thứ hai, Phương Khải đấu với Chu Ngạn.

Nghe được tên của Phương Khải, Lâm Minh không kìm được có chút lưu ý, bảy đại phân tông của Thất Huyền cốc lần lượt là Kiếm tông, Trận tông, Khôi Lỗi tông, Cầm tông, Hợp Hoan tông, Luyện Khí tông, Huyễn tông.

Trong đó, Kiếm tông có lực công kích mạnh nhất, nhưng cũng không phải đệ tử của Kiếm tông là lợi hại nhất, sáu tông khác thì cũng đều có các tuyệt kỹ, có một vài tông môn như Khôi Lỗi tông, Huyễn tông, Trận tông có phương thức công kích cực kỳ quỷ dị, đủ loại chiêu thức kỳ lạ được ùn ùn xuất ra, có thể bọn họ không mạnh như Kiếm tông, nhưng bọn họ lại càng khó đối phó hơn so với Kiếm tông.

Lâm Minh cảm thấy hứng thú nhất đối với bảy đại tông môn này chính là Trận tông, khối mảnh vỡ trí nhớ thứ hai mà hắn nhận được chính là của một đại năng Trận Pháp sư, chỉ tiếc, trí nhớ về trận pháp của Trận Pháp sư kia thì do Lâm Minh không có đủ tu vi, nên căn bản không thể tu luyện được.

Vốn Lâm Minh còn tưởng rằng, muốn bố trí ra sát trận quy mô lớn thì ít nhất phải đạt tới Tiên Thiên thì mới làm được, nhưng Trận tông của Thất Huyền cốc lại dạy cho hắn một bài học rất mới mẻ.

Chỉ riêng Phích Lịch Tà Hỏa châu nho nhỏ kia đã cứu Lâm Minh một mạng rồi.

Lôi Hỏa Sát trận cỡ nhỏ được xảo diệu bố trí trong trận châu, chính là điều mà trước kia Lâm Minh không nghĩ tới.

Lâm Minh thậm chí còn đang suy tính, sau khi đi vào Thất Huyền cốc tổng tông, có nên gia nhập Trận tông hay không đây?

Trận đấu từ khi bắt đầu, Chu Ngạn đã sử dụng phòng ngự võ kỹ, bố trí từng lớp hộ thể chân nguyên dày đặc quanh người, không ai cười hắn nhát gan cả, trên thực tế, đối mặt với bảy đại đệ tử thân truyền mà còn dám nghênh chiến, đã là một loại dũng khí rồi.

Bản thân Chu Ngạn cũng không phải là kẻ vô danh, tổng tông hội võ lần trước thì hắn xếp hạng bảy mươi, lần thi đấu tiểu tổ này thì hắn cũng chỉ thua một trận mà thôi, tuy rằng hy vọng tiến vào nhóm hạng một thì có chút xa vời, nhưng tiến vào nhóm hạng hai thì cũng không thành vấn đề.

- Xích Viêm Chi Hỏa!

Sau khi cho rằng mình đã thi triển phòng ngự tới mức tận cùng, Chu Ngạn trực tiếp lấy ra tuyệt chiêu áp đáy hòm của hắn, hắn là đệ tử Luyện Khí tông, trong cơ thể đã bồi luyện ra Ngụy Hỏa Tinh, rót toàn bộ chân nguyên vào trong Ngụy Hỏa Tinh, một con rồng lửa trông rất sống động xé rách hư không mà ra.

Tuy rằng còn phòng hộ pháp trận ngoài lôi đài, không cảm thụ được nhiệt độ do con viêm long này mang đến, nhưng nhìn các luồng sáng vặn vẹo xung quanh con viêm long kia cũng có thể đoán được một chút.

Một con viêm long như vậy cũng đủ để làm bốc hơi một cái hồ nhỏ, nếu đánh trúng người võ giả, thì có thể đốt chết cao thủ Ngưng Mạch trung kỳ thông thường.

Nhưng Phương Khải chỉ nâng lên tay phải, vẽ ra một trận phù màu vàng, sau đó, cảnh tượng khó tin đã xảy ra, viêm long vọt vào trong trận phù màu vàng, giống như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy nữa, giống như trận phù kia nối với một dị không gian, dời con viêm long vào trong đó.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Chu Ngạn nản lòng thở dài một hơi, nói:

- Ta nhận thua.

Xích Viêm Chi Hỏa đã là chiêu thức mạnh nhất của hắn, nhưng trước mặt Phương Khải, ngay cả một đốm lửa cũng chưa đánh ra được, cứ như vậy mà tiêu thất, điều này làm cho trong lòng Chu Ngạn sinh ra một cảm giác không đủ sức, chênh lệch thật sự quá lớn, cho nên hắn căn bản không thể đoán được rốt cuộc chênh lệch là bao nhiêu.

- Phương Khải thắng!

Trận thắng lợi này không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, mọi người cũng chỉ khẽ tán thưởng thực lực của đệ tử thân truyền một chút, sau đó bắt đầu chờ đợi trận đấu tiếp theo.

Tuy nhiên Lâm Minh lại đang hồi tưởng lại trận phù khi nãy, một trận phù nho nhỏ, vì sao có thể nuốt gọn Xích Viêm Chi Hỏa mà Chu Ngạn dùng toàn lực đánh ra như vậy được?

Hắn cảm giác, hệ thống trận pháp của Thần Vực đại năng kia quá khác biệt với hệ thống trận pháp của Trận tông trong Thất Huyền cốc, quả thực có thể nói là hai loại kỹ năng hoàn toàn khác nhau!

Mà theo Lâm Minh thấy, hệ thống trận pháp của Thất Huyền cốc Trận tông lại càng có ích với hắn hơn vào lúc này.

Đúng lúc này, thanh âm của trọng tài cắt đứt suy nghĩ của Lâm Minh.

- Trận thứ ba, Lâm Minh đấu với Bích Đình Hoa!

Lâm Minh ngẩng đầu, vừa đúng lúc chạm ánh mắt với Bích Đình Hoa, lúc này, Bích Đình Hoa đang cười tươi đúng như tên của hắn.

Chương 250: Lâm Minh đấu với Bích Đình Hoa

Lâm Minh đánh với Bích Đình Hoa một trận, đây chính là một trận đấu quan trọng, trận đấu này có nghĩa rằng các tuyển thủ toàn thắng của tổ thứ bảy sẽ ít đi một người.

Một trận chiến này cũng dẫn tới chú ý rất lớn, không chỉ do Lâm Minh có thực lực kinh người, mà còn là do trận chiến này liên quan tới vị trí đệ nhất trong ba mươi sáu nước sẽ rơi vào tay ai.

Khi trước, Tĩnh Thiền Ngọc chiến thắng áp đảo Tử Linh, trực tiếp khiến cho tỷ lệ cược Tĩnh Thiền Ngọc đoạt vị trí đệ nhất trong ba mươi sáu nước tới mức một ăn 1,1. Ca ca Tĩnh Thiền Thạch của nàng cũng có tỷ lệ đoạt vị trí này là một ăn 1,3.

Lần này làm cho những võ giả lúc trước không mua Kính Thiền Song Tử rất hối hận, mà những người đã mua thì lại vui vẻ ra mặt.

Tỷ lệ một ăn 1,1 gần như không lãi được bao nhiêu, nhưng dù vậy, vẫn có không ít người mua Tĩnh Thiền Ngọc.

Mà tỷ lệ cược của Lâm Minh cũng đạt tới một ăn sáu, tuy rằng rất có khả năng đoạt giải quán quân, nhưng so với Kính Thiền Song Tử thì lại chênh lệch khá lớn về tỷ lệ cược.

Lần này, Lâm Minh đấu với Bích Đình Hoa một trận, là một trận chiến cực kỳ quan trọng, có thể đoán được danh hiệu đệ nhất trong ba sáu quốc gia sẽ thuộc về ai.

Thực lực của Bích Đình Hoa chắc chắn vượt qua Tử Linh, về phần hắn so với Tĩnh Thiền Ngọc thì ai mạnh ai yếu, hơn phân nửa số người ủng hộ Tĩnh Thiền Ngọc, nếu Lâm Minh không thắng được Bích Đình Hoa, thì trên cơ bản đã mất đi tư cách đoạt vị trí thứ nhất trong ba mươi sáu nước.

Nhưng tu vi Lâm Minh mới là Luyện Cốt đỉnh phong, tu vi của Bích

Đình Hoa tu vi đã là Ngưng Mạch hậu kỳ, kém gần một cảnh giới, thật sự có thể thắng hay sao?

Đừng nói là các khán giả bình thường không coi trọng Lâm Minh, ngay cả Tần Hạnh Hiên cũng không dám khẳng định.

- Lâm Minh, một trận chiến này, ta chờ đã rất lâu rồi, thi đấu tiểu tổ bỏ lỡ ngươi, thật sự là đáng tiếc.

Khuôn mặt có chút nữ tính của Bích Đình Hoa lúc này cười tươi như hoa. Hắn nheo mắt nhìn thoáng qua Tần Hạnh Hiên dưới đài, tặc lưỡi nói:

- Cô bạn gái của ngươi dường như rất hy vọng ngươi có thể thắng, tuy nhiên ta rất thích làm cho nàng phải thất vọng.

- Bỏ lỡ ngươi tại thi đấu tiểu tổ, ta cũng cảm thấy rất đáng tiếc, về phần bằng hữu của ta. Yên tâm, nàng sẽ không thất vọng.

Nếu Lâm Minh muốn thắng Bích Đình Hoa thì tất nhiên là không có vấn đề, nhưng nếu không dùng Luân Hồi võ ý mà muốn chiến thắng Bích Đình Hoa, thì Lâm Minh lại không quá chắc chắn.

Lời này vừa ra, các khán giả dưới đài đều xôn dao, Lâm Minh này thật là quá tự tin.

Bích Đình Hoa chính là đệ tử hạch tâm xếp trong ba hạng đầu của Huyễn tông, tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ, chiến lực chân chính cũng không kém hơn cao thủ nửa bước Hậu Thiên.

Lần tổng tông hội võ này, Bích Đình Hoa rất có khả năng tiến vào trước hai mươi. Mà Lâm Minh, chỉ cậy vào linh hồn công kích quỷ dị của hắn, có ba người Phương Khải, Tĩnh Thiền Ngọc, Bích Đình Hoa đứng trước, nên đại đa số mọi người cũng không cho rằng hắn có thể tiến vào hạng một.

Bích Đình Hoa cười ha hả, nói:

- Rất tự tin a, rất không may phải nói cho ngươi biết. Ta cũng biết linh hồn công kích, không biết là linh hồn công kích của ngươi là yếu ớt, hay là linh hồn công kích của ta mạnh hơn đây?

- Vốn ta cũng không xác định, tuy nhiên nhìn bộ dáng này của ngươi, ta lại càng nắm chắc hơn vài phần.

- Hừ, không thú vị!

Bích Đình Hoa hừ lạnh một tiếng, cảnh tượng chung quanh lập tức thay đổi, các khán giả, hoàn toàn biến mất, Lâm Minh và Bích Đình Hoa đứng trong một bãi cỏ vô biên vô hạn, dưới chân là mặt cỏ mềm mại, đủ loại hoa dại, bụi cỏ um tùm.

- Ảo cảnh của Huyễn tông ta, phối hợp với linh hồn công kích, ta xem ngươi ngăn chặn như thế nào!

Ảo thuật công kích, bản thân cũng là một loại linh hồn công kích, có thể giết người trong lúc vô hình.

Người thi triển sẽ sáng tạo ra không gian ảo cảnh độc lập, trong không gian này, bản thân người thi triển chính là thần, có thể nghĩ ra mọi thứ đồ vật, tiêu diệt mục tiêu trong không gian ảo cảnh.

Mà võ giả bị vây trong ảo cảnh không gian, một khi cho rằng mình đã chết, như vậy thì sẽ thật sự tử vong, ảo thuật cũng có thể giết người được, các chiêu thức bình thường thì thông qua phá hủy thân thể địch nhân, còn ảo thuật công kích thì lại có thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn của địch nhân.

- Chết đi!

Bích Đình Hoa hét lớn một tiếng, sau lưng hắn xuất hiện một mỹ nữ xà, trên người mỹ nữ xà trần trụi, dáng người gần như hoàn mỹ, khuôn mặt tuyệt đẹp, phần thân dưới thì lại là thân rắn.

- Chết trong bụng mỹ nữ xà, coi như tiện nghi cho ngươi! Đi, ăn hắn!

Bích Đình Hoa ý niệm vừa động, mỹ nữ xà cười một tiếng quyến rũ, thân thể đang co trên mặt đất đột nhiên dựng thẳng, trong nháy mắt nàng đã giống như mũi tên bắn ra ngoài.

- Xì...

Mỹ nữ xà rít lên một tiếng, cặp môi anh đào đỏ mọng đột nhiên mở ra, khóe miệng ngoác tới tận sau tai, lộ ra hàm răng sắc nhọn, khuôn mặt vốn xinh đẹp trong nháy mắt đã trở nên cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Quyết đấu ảo cảnh ư?

Chiến đấu trong ảo cảnh và linh hồn, kỳ thật chính là điều mà Lâm Minh thích nhất, mấy ngày nay hắn vẫn luôn tìm hiểu Luân Hồi võ ý, có cơ hội thực chiến như vậy, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Hai mắt nhắm lại, sau đó mở ra, trong mắt Lâm Minh đã mất đi con ngươi, biến thành một cơn lốc xoáy màu đen.

Luân Hồi võ ý bùng nổ, lốc xoáy cuốn ra, toàn bộ thảo nguyên trong ảo cảnh bốc lên một cơn gió lốc màu đen.

Lá cỏ cánh hoa bị cơn lốc này xé nát, sau đó bị nhổ tận gốc, rất nhiều cát đá cũng bị cuốn lên không trung, mỹ nữ xà kia cũng bị cuốn vào trong cơ gió lốc, liên tục kêu thảm thiết, lập tức bị xé nát.

- Ân? Ánh mắt của ngươi!

Bích Đình Hoa mới vừa có chút phản ứng, bỗng cảm thấy đầu óc chấn động, vô số ảo giác ầm ầm tiến vào trong đầu hắn, biển tinh thần của hắn lập tức gần như thất thủ.

Ầm...

Thảo nguyên ảo cảnh sụp đổ, bị cơn lốc xoáy vô tận này hóa thành hư vô, sau đó lại biến thành một không gian màu đen vô biên vô hạn, trên đỉnh đầu là vô số vì sao sáng lạn, dưới chân là nham thạch màu đen lởm chởm.

- Chết đi!

Ánh mắt Lâm Minh chợt lóe sáng, lốc xoáy màu đen cuốn tới thân thể Bích Đình Hoa, hoàn toàn xé nát hắn!

Nhưng thân thể dập nát của Bích Đình Hoa lại hóa thành vô số con bướm màu đen, bay ra bốn phía...

- Ân?

Lâm Minh khẽ rung mình, tên Bích Đình Hoa này đúng là khó chơi.

Trăm ngàn con bướm màu đen che kín bầu trời, vài giây sau, chúng liền ập tới Lâm Minh, trong quá trình này, các con bướm hóa thành chim ưng, móng vuốt sắc bén lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Phốc phốc phốc...

Đám chim ưng kia giống như không phải thực chất, chìm vào trong thân thể Lâm Minh, lao thẳng tới biển tinh thần của hắn, trong lúc nhất thời, vùng trời trên biển tinh thần của Lâm Minh đã bị vô số con chim ưng che phủ.

- Cút!

Ánh sáng lôi đình màu tím trong mắt Lâm Minh lóe lên, tia chớp màu tím bùng nổ trong biển tinh thần của hắn, một con Lôi Giao khổng lồ màu tím lao ra khỏi biển mây, lôi đình cuồn cuộn, các tia chớp to như cây cột che kín bầu trời, đám chim ưng bị lôi đình đánh trúng, lập tức kêu thảm thiết, lông chim màu đen bay đầy trời, chỉ trong giây lát đã bị lôi đình hóa thành tro tàn.

Lôi đình lực là thứ khắc chế đối với những thứ quỷ quái hư vô, những ảo cảnh công kích này căn bản không thể gây thương tổn cho biển tinh thần của Lâm Minh chút nào.

- Ân? Biển tinh thần được phủ kín bởi màu tím lôi đình ư?

Bích Đình Hoa âm thầm kinh hãi, đây quả thực là một loại phòng ngự tuyệt đối đối với linh hồn, trừ phi tu vi kém quá lớn, nếu không thì không ai có thể dựa vào linh hồn công kích mà đánh nát biển tinh thần của Lâm Minh được.

Lôi hệ võ giả, lôi đình lực tràn ngập trong chân nguyên, nếu lôi đình lực dung hợp với chân nguyên từ sáu thành trở lên, thì đã cực kỳ không tồi rồi, đây là độ phù hợp lôi đình tứ phẩm, có ý nghĩa thực chiến rất lớn.

Đạt tới chín thành là độ phù hợp lôi đình ngũ phẩm, đây là thiên tài.

Đạt tới mười thành, là độ phù hợp lôi đình ngũ phẩm thượng đẳng, chính là một yêu nghiệt!

Vượt qua mười thành, lôi đình lực chẳng những dung hợp trong chân nguyên, mà còn tiến vào thân thể võ giả, đạt tới lôi đình thối thể, một chiêu một thức, trong lúc giơ tay nhấc chân thì đều có lôi đình chớp động, đây là độ phù hợp lục phẩm.

Lôi đình lực và độ dung hợp với thân thể càng cao, cũng đại biểu cho độ phù hợp lôi đình càng cao.

Độ phù hợp lục phẩm thượng đẳng chính là cực hạn mà Bích Đình Hoa biết đến, nhưng hắn còn chưa từng nghe nói qua lôi đình lực có thể tiến vào biển tinh thần, đây là do độ phù hợp lôi điện đạt tới mức nào thì mới có thể đạt tới tình trạng này được?

Chẳng lẽ là thất phẩm?

Nếu quả thật là thất phẩm, thì Lâm Minh căn bản không cần thi triển linh hồn công kích, chỉ cần dùng lôi đình lực cũng có thể đánh bại ta rồi...

Điều đó không có khả năng!

Hoặc là do ta hiểu không đúng, hoặc là tiểu tử này thông qua bí pháp nào đó mà làm được điều này.

Bích Đình Hoa tự an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn không thể tránh khỏi sinh ra một chút sợ hãi, thủ đoạn công kích chủ yếu của hắn chính là ảo thuật công kích, nếu không làm gì được biển tinh thần của đối phương, vậy thì đối phương đã ở vào thế bất bại rồi.

Quyết đấu linh hồn lực diễn ra chỉ trong nháy mắt, một khi tâm linh sinh ra ý sợ hãi, vậy thì chính là sơ hở rất lớn, Lâm Minh có cảm giác rất nhạy bén, chỉ trong nháy mắt đã nắm được khe hở trong lớp phòng ngự biển tinh thần của Bích Đình Hoa, Luân Hồi võ ý bùng nổ!

- Có lầm hay không, ta đi vệ sinh về rồi, mà hai người kia vẫn còn đứng trên đài, vẫn không nhúc nhích ư? Có so đấu hay không đây!

- Ngươi ngu ngốc à, trận đấu đã sớm bắt đầu rồi, từ khi bắt đầu, bọn họ đều đang quyết đấu ảo thuật!

- Cái gì?

Người nói là võ giả là đến từ gia tộc tu võ, đối với ảo thuật công kích của Thất Huyền cốc thì hoàn toàn không biết gì.

- Thất Huyền cốc Huyễn tông, có hai lưu phái là Huyễn Công và Huyễn Diệt, khi nãy, Tử Linh mà chúng ta thấy thuộc Huyễn Công lưu phái, công kích thân thể, nhưng Bích Đình Hoa là Huyễn Diệt lưu phái, diệt sát linh hồn, tên Lâm Minh kia cũng giỏi về linh hồn công kích, cho nên hai người mới đứng như vậy, đừng nhìn bọn hắn đứng không nhúc nhích, kỳ thật quá trình quyết đấu cực kỳ hung hiểm, lỡ tay là sẽ biến thành ngu ngốc đấy.

- Ảo thuật quyết đấu cái chó má gì vậy, ta không nhìn thấy gì cả, một chút ý tứ cũng không có!

Tên võ giả đến từ gia tộc tu võ kia nói xong, vỗ mông rời đi, dù sao hắn đã bị đào thải, bên kia thì tình hình chiến đấu rất kịch liệt, hắn phải đi xem bên kia, ai thắng ai thua, ai mạnh ai yếu, hắn cũng không thèm quan tâm.

Tuy nhiên cũng không phải ai cũng giống như tên võ giả kia, chỉ biết xem náo nhiệt, ở đây có không ít người là đệ tử Huyễn tông, cũng là là chuyên gia thuộc Huyễn Diệt lưu phái, bọn họ chuyên môn đến xem trận quyết đấu linh hồn lực này.

Tuy rằng Bích Đình Hoa không phải là đệ tử trẻ tuổi mạnh nhất của Huyễn tông, nhưng hắn chuyên môn tu luyện Huyễn Diệt lưu, trình độ ảo cảnh công kích và linh hồn công kích đã gần đạt tới mức cao nhất trong thế hệ trẻ tuổi này của Huyễn tông rồi.

Có thể nói, Lâm Minh và Bích Đình Hoa dùng linh hồn lực quyết đấu, tượng trưng cho Lâm Minh quyết đấu với đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của Huyễn Diệt lưu thuộc Thất Huyền cốc, nếu Bích Đình Hoa thua, thì toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của Thất Huyền cốc sẽ không có người nào có thể vượt qua Lâm Minh về trình độ linh hồn lực nữa.

Điều này đối với Huyễn tông mà nói, tuyệt đối là một chuyện làm cho bọn họ không ngẩng đầu lên được.

Có công pháp tốt nhất, sư phụ tốt nhất, từ nhỏ ăn linh cốc linh lương mà lớn lên, các loại tài nguyên đều được thoải mái lựa chọn và sử dụng, cuối cùng lại bại trong tay một võ giả “nông thôn”, thật sự không còn mặt mũi nào nữa!

Chương 251: Một bên muốn đánh, một bên muốn chịu đòn

Ở trong không gian ảo cảnh, Luân Hồi võ ý như thủy triều điên cuồng đánh về phía Bích Đình Hoa, bởi vì nháy mắt do dự trước đó, tâm linh Bích Đình Hoa xuất hiện một tia sơ hở bị Lâm Minh nắm lấy cơ hội, đuổi đánh tới cùng.

Ầm!

Vô số ảo giác tràn vào trong đầu Bích Đình Hoa, Bích Đình Hoa bị xoắn vào trong lốc xoáy trăm kiếp luân hồi.

Quyết đấu giữa linh hồn lực thay đổi chỉ trong nháy mắt, cực kỳ hung hiểm, sai một chiêu thua toàn bàn. May mà nói vận dụng kỹ xảo linh hồn lực thì Bích Đình Hoa giỏi hơn Lâm Minh nhiều lắm, tuy rằng vì sơ hở vừa nãy khiến hắn rơi vào cục diện bị động chịu đòn, nhưng hắn dùng kỹ năng phòng thủ linh hồn lực cố thủ tinh thần chi hải, còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Hai người càng đấu càng ác, Lâm Minh dựa vào tinh thần chi hải Tử Giao Thần Lôi, chỉ công không thủ, chiêu chiêu toàn lực. Có lôi đình lực bảo hộ tinh thần chi hải, hắn gần như ở thế bất bại.

Còn Bích Đình Hoa thì cực kỳ nguy hiểm, công pháp Huyễn tông tự nhiên hoàn toàn không thể so sánh với Lâm Minh trải qua trăm kiếp luân hồi ở tầng đỉnh Vu Thần thánh địa, từ đó lĩnh ngộ ra Luân Hồi võ ý.

Cũng chỉ có dựa vào căn bản tu luyện nhiều năm ở Huyễn tông tích lũy xuống, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Tinh thần lực tiêu hao nhanh chóng, Bích Đình Hoa đứng trên lôi đài sắc mặt tái nhợt không còn một chút máu.

“Tên tiểu tử này, linh hồn lực mạnh đến như vậy!”.

Bích Đình Hoa là đệ tử Huyễn tông, chuyên môn cô đọng linh hồn lực, nhưng so sánh với Lâm Minh thì thật là còn kém xa. Nên biết, tu vi Bích Đình Hoa còn vượt Lâm Minh một cảnh giới.

“May mắn tên này chỉ có một thủ đoạn công kích đơn lẻ, hơn nữa hoàn toàn thiếu kỹ xảo vận dụng linh hồn lực, mỗi lần công kích đều lãng phí không ít!”.

Đầu óc Bích Đình Hoa nhanh chóng xoay chuyển, vừa chống đỡ công kích của Lâm Minh, vừa suy nghĩ khả năng chiến thắng.

“Ta chỉ thủ chứ không đánh, Lâm Minh này dù có linh hồn lực mạnh mẽ, nhưng không hiểu vận dụng kỹ xảo. Mỗi lần công kích đều lãng phí rất nhiều linh hồn lực, cộng thêm ta là phía phòng thủ, vốn đã tốn ít sức, tốc độ tiêu hao linh hồn lực của hắn khoảng gấp ba lần so với ta! Tiếp tục như vậy, hắn thua là cái chắc! Chỉ cần ta chống đỡ được một vòng công kích mãnh liệt này, ta thắng chắc rồi. Một khi hao hết linh hồn lực, tinh thần chi hải của hắn sẽ không thể duy trì được tử điện kia nữa”.

Bích Đình Hoa nghĩ vậy, khóe miệng toát ra tươi cười hung ác. Rốt cuộc là võ giả nhà quê, chỉ biết cậy mạnh sức trâu, không hiểu được kỹ xảo, nhất định phải thua trên tay mình!

Bích Đình Hoa tuyệt đối không ngờ tới, ý tưởng của hắn vừa lúc hợp với ý muốn của Lâm Minh. Từ khi bắt đầu Lâm Minh vẫn sử dụng Luân Hồi võ ý đánh tới giờ, chính là vì tìm hiểu Luân Hồi võ ý. Người có thực lực gần mình như Bích Đình Hoa, kỹ xảo vận dụng linh hồn lực thuần thục, sức chịu đựng lại tốt, đối thủ tốt như thế quả thật là khó mà gặp được.

Đối với Lâm Minh, Bích Đình Hoa là hòn đá mài dao tuyệt hảo.

Không gian ảo cảnh biến đổi liên tục, từ thảo nguyên tới không gian tối đen, từ không gian tối đen tới sa mạc, từ sa mạc tới địa ngục Huyết trì.

Xung quanh Bích Đình Hoa hoặc là lệ quỷ bay múa, hoặc là mỹ nữ xà quấn quanh, những quỷ vật quái thú này đều là Bích Đình Hoa tưởng tượng ra, dùng để bảo hộ tinh thần chi hải của mình.

Nhưng dưới thế công xé nát mọi thứ của Lâm Minh, lần lượt bị lốc xoáy màu đen xé nát!

Trận chiến đấu này giằng co tới một nén nhang, hai nén nhang, ba nén nhang... Mãi tới nửa canh giờ, từ đầu tới cuối hai người đứng trên lôi đài vẫn không nhúc nhích!

Sắc mặt Bích Đình Hoa đã sớm tái nhợt như giấy vàng! Nửa canh giờ tiêu hao năng lượng cường độ cao, người bình thường không thể chịu nổi, nếu không phải Bích Đình Hoa có thiên phú tốt, căn cơ chắc chắn, đã sớm mệt tới nằm sấp.

“Sao lại thế này! Tên này thật là người ư?”.

Bích Đình Hoa không thể tưởng tượng, đối phương lại có thể tiêu hao linh hồn lực gấp ba lần mà vẫn đứng vững cùng hắn tới giờ. Nếu đổi lại là hắn, đã sớm bị hút khô rồi!

“Lại kiên trì thêm một chút, hắn sẽ không chống nổi! Người thắng cuối cùng vẫn là ta!”. Truyện BJYX

Lâm Minh quả thật như Bích Đình Hoa dự đoán, có chút không chống đỡ được. Mãi ở phía công kích, hắn tiêu hao rất lớn!

Hắn cậy vào Thái Nhất Linh Hồn quyết của đại năng Thần Vực để lại, từ lúc trước khi hắn tu luyện Minh Văn thuật đã sớm luyện thuần thục bản linh hồn quyết này. Tuy rằng Thái Nhất Linh Hồn quyết đặt ở Thần Vực cũng không tính là pháp quyết linh hồn nổi tiếng gì, nhưng đặt ở Thiên Diễn đại lục lại là cực phẩm trong cực phẩm.

Nhưng dù thế, tiêu hao linh hồn lực gấp ba lần Bích Đình Hoa cũng làm hắn không chịu nổi, sắc mặt của hắn còn kém hơn cả Bích Đình Hoa!

Lâm Minh cắn răng kiên trì công kích đến bây giờ, chính là vì chiến đấu cường độ cao như thế này, hắn thu được không ít chỗ tốt thực chất. Kỹ xảo vận dụng linh hồn lực là thứ yếu, chủ yếu đây là cơ hội tuyệt vời để tìm hiểu Luân Hồi võ ý. Đối thủ có thực lực xấp xỉ, lại kinh nghiệm phong phú như Bích Đình Hoa, bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.

Hai người đứng trên lôi đài một hơi nửa canh giờ, làm mọi người xung quanh đều mờ mịt.

Đệ tử Huyễn tông còn được, dù sao bọn họ đã quen loại phương thức này, hơn nữa kết quả trận đấu cũng liên quan đến danh dự của Huyễn tông bọn họ, tự nhiên sẽ kiên nhẫn xem tiếp.

Về phần những người khác, đã sớm không có kiên nhẫn, có những người đã rời khỏi sân, có người thì sắp ngủ mất.

- Dường như Lâm Minh sắp không chống nổi.

Quyết đấu linh hồn lực và ảo thuật, người ngoài căn bản khó mà nhìn ra được là ai chiếm thượng phong, cũng không nhìn ra được so chiêu thế nào trong trận đấu, chỉ có thể nhìn biểu hiện bề ngoài của hai người mà phân biệt, hiện giờ tình huống của Bích Đình Hoa có vẻ tốt hơn Lâm Minh.

- Ừ, võ giả từ ba mươi sáu nước có thể tới mức này cũng đã thật khó tin. Có thể bức Bích sư huynh tới như vậy, thật là thiên tài. Nhưng cũng chỉ tới đây thôi, cuối cùng miễn cưỡng bảo vệ được thể diện Huyễn tông chúng ta.

Hai đệ tử Huyễn tông nói tới đây, thân tể Lâm Minh rõ ràng run lên một chút, còn Bích Đình Hoa thì sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, nhưng vẫn còn miễn cưỡng đứng vững.

- Sắp thắng rồi.

- Kết thúc!

Các đệ tử Huyễn tông ở đây cuối cùng thở phào, tuy rằng chiến thắng khó khăn, còn mất mặt không ít, nhưng tốt xấu gì cũng là thắng.

Trận đấu linh hồn lực này, hoàn toàn là đấu sức chịu đựng và lực ý chí.

Lại thêm mấy chục nhịp thở, Lâm Minh quả thật là phải hao hết linh hồn lực. Nếu thật sự khô cạn linh hồn lực, như vậy Lâm Minh sẽ mất luôn cả năng lực khống chế chân nguyên, thua là chắc chắn.

“Xem ra thật sự phải dừng ở đây”.

Lâm Minh cảm thấy có chút đáng tiếc, hắn còn muốn kiên trì thêm một hồi, lĩnh ngộ thêm vài thứ. Hiện giờ xem ra, chỉ đành kết thúc quyết đấu linh hồn lực, quay sang dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đánh bại Bích Đình Hoa.

Ngay khi hắn cân nhắc rút lại linh hồn lực không còn mấy, đột nhiên có một cỗ năng lượng linh hồn vô cùng tinh khiết bùng lên từ tinh thần chi hải của Lâm Minh, làm tinh thần của hắn chấn động.

“Hả? Đây là?”.

Linh hồn lực tinh khiết như vậy, đột nhiên dũng mãnh trào ra từ tinh thần chi hải, dường như đã sớm chôn trong đó, chỉ chờ bị đào ra.

“Cái này hình như là... Ta nhớ ra rồi!”.

“Đây là lực lượng linh hồn ta hấp thu ở cửa Ngạ Quỷ trong Vu Thần tháp!”.

Trong lòng Lâm Minh bừng tỉnh, lúc trước khi Lâm Minh tiến vào thí luyện sinh tử Vu Thần tháp, một hơi xông qua bảy cửa!

Tầng thứ nhất Địa Ngục giới tăng cường lực khí huyết của võ giả, tầng thứ hai Ngạ Quỷ giới tăng cường lực lượng linh hồn, tầng thứ ba Sinh Súc giới tăng cường lực lượng thân thể, tầng thứ tư Vu Nô giới gia tăng lực phòng ngự thân thể, tầng thứ năm Phàm Nhân giới trực tiếp tăng tu vi võ giả, tầng thứ sáu Thần Sứ giới không có thưởng cho, tầng thứ bảy Vu Thần giới để Lâm Minh lĩnh ngộ Luân Hồi võ ý.

Ở tầng thứ hai Ngạ Quỷ giới, Lâm Minh dùng lôi đình lực đánh chết rất đông oán linh quỷ đói, còn có một con bách quỷ vương hình thái mỹ nữ. Những oán linh chết đi này đều biến thành linh hồn lực tinh thuần, tẩm bổ linh hồn của Lâm Minh.

Bởi vì linh hồn lực quá nhiều, tu vi Lâm Minh có hạn, chỉ hấp thu được một phần nhỏ, còn lại đều tồn trữ trong thân thể.

Bao gồm cả lực khí huyết hấp thu được khi giết Huyết Ma ở Địa Ngục giới, tạm thời được cất giữ. Hôm nay, cơ duyên trùng hợp, cỗ linh hồn lực này bị thức tỉnh, cuồn cuộn rót vào trong tinh thần chi hải, tẩm bổ lớn mạnh linh hồn của Lâm Minh.

Đương nhiên, tẩm bổ linh hồn không thể nào một lần là xong, mà là một quá trình dài dòng. Nhưng một khi bắt đầu sẽ không dừng lại, có thể nói trong một thời gian rất dài trong tương lai, dù Lâm Minh chỉ ăn uống ngủ nghỉ, linh hồn của hắn cũng sẽ không ngừng mạnh lên!

“Thật là chuyện mừng bất ngờ mà!”.

Ngẫu nhiên liên thông được lực lượng linh hồn tồn tại trong tinh thần chi hải, sắc mặt Lâm Minh hồng hào, vô cùng hưng phấn. Hiện giờ có Bích Đình Hoa “giúp đỡ” hắn hấp thu, hắn làm sao chịu bỏ qua cơ hội này, dưới linh hồn lực tinh thuần trợ giúp, công kích linh hồn của Lâm Minh càng thêm mạnh mẽ.

“Sao... Sao lại thế này, hắn còn có sức tiếp tục một đợt công kích mới?”.

Bích Đình Hoa sắp điên rồi, Lâm Minh tiêu hao linh hồn lực gấp ba lần hắn, nhưng đánh tới giờ vẫn còn sức phát động công kích mới, còn hắn đã tới mức giật gấu vá vai, không thể đón đỡ nổi nữa!

“Không thể nào! Cho dù là Huyễn Tiểu Điệp, cũng không biến thái như vậy!”.

Huyễn Tiểu Điệp là đệ tử thân truyền của tông chủ Huyễn tông, ở Thất Huyền cốc, Huyễn tông và Cầm tông đều chủ yếu là nữ đệ tử, ni thực lực, Huyễn Tiểu Điệp còn mạnh hơn Bích Đình Hoa nhiều lắm.

“Nhất định hắn đã tới cực hạn, đây là hồi quang phản chiếu!”.

Bích Đình Hoa khẳng định suy đoán của mình, vừa rồi Lâm Minh cũng đến cực hạn, hiện giờ đột ngột xuất hiện đợt công kích mới càng mạnh hơn, tám phần là dùng bí pháp có tác dụng phụ tới thân thể.

Phần lớn võ giả chuyên tu linh hồn lực đều sẽ biết vài loại bí pháp như thế, dùng để giữ mạng ở thời điểm mấu chốt.

Rất nhiều bí pháp dùng phương thức thôi miên bản thân kích hoạt tiềm lực linh hồn, linh hồn con người rất yếu ớt, một khi bị thương sẽ khó mà chữa trị được, cho nên quá nửa là loại bí pháp này sẽ có tác dụng phụ.

Huyễn tông Thất Huyền cốc, đương nhiên cũng có bí pháp như vậy, so sánh lại, bí pháp Huyễn tông coi như có tác dụng phụ rất nhỏ.

“Hừ! Ai không có bí pháp, ngươi dùng, ta không biết dùng ư!”.

Bích Đình Hoa cũng đánh tới đỏ mắt, vốn chỉ là luận võ, còn không phải liều mạng, hắn cũng không tới mức phải dùng bí pháp có tác dụng phụ. Nhưng mà trước đó hắn nói quá tự mãn, nếu thua, hắn tuyệt đối sẽ thành trò cười ở Thất Huyền cốc.

Nói tiếp, đội thứ nhất chỉ có ba ghế, Phương Khải biến thái như vậy, Bích Đình Hoa tự nhận không phải đối thủ. Tĩnh Thiền Ngọc, hắn cũng không có bao nhiêu nắm chắc, nếu còn thua Lâm Minh, vậy hắn thật nguy hiểm rồi.

Nếu là đệ tử xếp ba hạng đầu Huyễn tông, vậy mà không vào được đội hàng đầu, vậy thật là không còn mặt mũi gặp người.

Nghĩ tới đây, Bích Đình Hoa cắn răng, lão tử liều mạng với ngươi!

Huyết Tế Thôi Hồn đại pháp!

Chương 252: Huyết tế thôi hồn đại pháp

“Thôi Hồn đại pháp của Thất Huyền cốc ta khẳng định có tác dụng phụ nhỏ hơn ngươi! Chúng ta thử xem ai không kiên trì được trước!”.

Bích Đình Hoa bất chấp mọi giá, trận đấu này, hắn không thua nổi.

Tổn thương linh hồn, cùng lắm thì nằm giường tĩnh dưỡng mấy tháng, lại tiêu hao một chút điểm cống hiến tông môn, đi quan hệ, kiếm mấy bình đan dược cực phẩm tẩm bổ linh hồn, vậy là có thể bồi đắp lại.

Nếu như thua trận này, vậy hoàn toàn mất hết thể diện, tức không thở nổi, sẽ ảnh hưởng tu luyện ngày sau.

Cứ vậy, trận chiến công phòng giữa hai người Lâm Minh Bích Đình Hoa đột nhiên trở nên càng thảm thiết hơn. Luân Hồi võ ý của Lâm Minh công kích mạnh mẽ như thủy triều, yêu ma quỷ quái bên cạnh Bích Đình Hoa lần lượt tan biến, lại lần lượt sinh ra!

“Ta thủ ngươi công, tiêu hao linh hồn lực gấp ba, cộng thêm Thôi Hồn bí pháp có tác dụng phụ, ta không tin linh hồn của ngươi làm bằng sắt, ta xem ngươi có mấy cái mạng mà dày vò!”.

Theo Bích Đình Hoa thấy, Thôi Hồn bí pháp của Lâm Minh khẳng định có tác dụng phụ lớn hơn mình nhiều, cộng thêm Lâm Minh đến từ nông thôn nhỏ bé, không có khả năng biết tĩnh dưỡng sau khi linh hồn tổn thương, cho dù có biết cũng không kiếm được thuốc, nói không chừng sẽ còn tu vi rớt mạnh!

Nghĩ tới đây, tâm tình Bích Đình Hoa đột nhiên tốt lên, tâm tình vốn còn hậm hực vì sử dụng Huyết Tế Thôi Hồn đại pháp cũng trở nên sáng sủa hơn.

Rất nhiều lúc, bản thân thảm cỡ nào không quan trọng, quan trọng là có ai càng thảm hơn mình không.

Một người khi đối mặt với cái chết sẽ cực kỳ sợ hãi, nhưng nếu mọi người cùng đối mặt với tận thế, vậy sẽ cảm thấy không có gì phải sợ.

Ngay lúc này, Bích Đình Hoa biến sắc, trong không gian ảo cảnh, lốc xoáy màu đen làm hắn đau đầu biến mất, lại biến ra một đám quỷ đói gầy trơ xương. Chi dưới của những quỷ đói này vì thiếu dinh dưỡng mà gầy teo, cái đầu lại cực kỳ to, miệng luôn ngoác ra sau, hàng răng sắc nhọn dày đặc, cái lưỡi đỏ rũ dài ra ngoài, không ngừng nhỏ nước miếng.

“Tên này, không lẽ cũng nghĩ ra được ảo giác công kích?”.

Sắc mặt Bích Đình Hoa âm trầm, trước đó Lâm Minh chỉ biết dùng lốc xoáy màu đen công kích, bây giờ lại triệu tập ra một đám quỷ đói. Hắn đương nhiên cho rằng những quỷ đói này là do Lâm Minh nghĩ ra.

“Tu La vương!”.

Sau khi sử dụng Huyết Tế Thôi Hồn đại pháp, linh hồn lực của Bích Đình Hoa tăng lên cả một đoạn, trực tiếp triệu tập ra Tu La vương mà bình thường rất khó làm được.

Ầm!

Tu La vương trực tiếp xông thẳng vào đám quỷ đói, mấy chục con quỷ đói bổ nhào và điên cuồng cắn xé Tu La vương. Tiếp theo, trong sắc mặt khó coi của Bích Đình Hoa, Tu La vương chỉ ngăn cản một hồi liền bị rộp rộp ăn mất...

Nửa canh giờ lại thêm mười lăm phút!

Hai người vẫn đứng trên đài, không có vẻ gì phân ra thắng thua!

Đến trình độ này, những đệ tử Huyễn tông xem chiến bên dưới cũng cảm thấy hết hồn, đấu trận tới mức này thật là vô cùng nguy hiểm!

Bị thương da thịt, vài ngày là khỏi, bị thương gân cốt, phải mất trăm ngày. Nếu như bị thương linh hồn, có thể là chuyện vài năm thậm chí là cả đời.

Cho dù là có đan dược cực phẩm điều trị, cũng phải điều trị lâu tới mấy tháng.

Hai người đứng lên là nửa canh giờ, đánh cho không phân thắng thua, cái này không phải liều mạng ư?

- Hình như Bích sư huynh sử dụng Huyết Tế Thôi Hồn đại pháp, ngươi nhìn trong mắt hắn phủ đầy tơ máu, tuyệt đối là đến cực hạn trong cực hạn. Tiếp tục đánh, linh hồn sẽ bị thương nặng!

- Đợi thêm một nén nhang nữa, không được chúng ta liền xin trọng tài cưỡng ép kết thúc trận đấu, coi như trận này hòa là được. Nhưng mà ta thấy họ Lâm kia không kiên trì được một nén nhang, nhưng nhìn mặt hắn đã hồng không bình thường.

- Ừ, vừa rồi linh hồn lực của hắn đột nhiên tăng vọt, tuyệt đối là dùng bí pháp nào đó, hơn nữa uy lực còn lớn hơn cả Huyết Tế Thôi Hồn đại pháp. Bình thường mà nói, bí pháp uy lực càng lớn, tác dụng phụ cũng sẽ càng lớn!

Lâm Minh kích hoạt linh hồn lực tinh thuần chất chứa trong tinh thần chi hải, cả người máu chảy tăng tốc, sắc mặt ửng hồng, theo các đệ tử thấy thì đó là Huyễn tông màu hồng bệnh trạng khi sử dụng Thôi Hồn.

- Nửa nén nhang rồi, sao Lâm Minh còn có thể kiên trì được?

Một đệ tử Huyễn tông cau mày nói.

- Hình như không đúng...

Đệ tử Huyễn tông nói chuyện lúc trước cau mày, đối phương thật là chống đỡ lâu quá. Tuy nhiên linh hồn lực đột nhiên tăng mạnh, ngoài Thôi Hồn bí pháp ra thì không có cách giải thích khác, chẳng lẽ trong tay đối phương có một bộ Thôi Hồn bí pháp cực phẩm không có tác dụng phụ?

Điều này tuyệt đối không thể nào.

Hắn lập tức phủ quyết ý nghĩ hoang đường này, thật có loại bí pháp này, chẳng phải là võ giả sẽ có linh hồn lực vô cùng vô tận.

Lúc này, nữ đệ tử bên cạnh hắn chỉ chỉ, khẽ nói:

- Bích sư huynh hắn... Chảy máu mũi rồi.

- Hả?

Hắn nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy mũi của Bích Đình Hoa chảy ra hai đường máu đỏ, đã chảy qua khóe miệng đi qua cằm không ngừng nhỏ xuống.

- Không xong!

- Mau kêu ngừng trận đấu, đối phương là kẻ điên không muốn sống mà!

Lúc này, thân mình Bích Đình Hoa lảo đảo, ngã ngửa xuống đất... ruyệ hay? ì gay rag chíh □ uY . □

- Lâm Minh thắng!

Theo trọng tài tuyên bố, phần lớn người xem chỉ có một phản ứng, con bà nó cuối cùng trận đấu nhàm chán này đã xong rồi. Từ khi bắt đầu tới giờ, hai người liền nhìn nhau, nhìn một hơi nửa canh giờ! Còn có trận đấu nào nhàm chán hơn thế này không?

Mấy đệ tử Huyễn tông chạy lên đài, lúc này sắc mặt Bích Đình Hoa tái nhợt, tràn ngập tơ máu, mũi cũng chảy máu, đã mất đi ý thức.

- Nâng đi.

Một nữ đệ tử hơn hai mươi tuổi khoát tay, nàng không có cảm tình gì với Bích Đình Hoa, nhưng dù sao đối phương cũng là đệ tử hạch tâm xếp ba hạng đầu trong đời trẻ tuổi Huyễn tông.

Nàng nhìn Lâm Minh thật sâu, muốn tìm ra di chứng sau khi sử dụng bí thuật thúc hồn trên người đối phương, nhưng nàng lại thất vọng.

Nàng không tin có thuật thúc hồn không có tác dụng phụ, như vậy chỉ có một cách giải thích, đối phương căn bản luôn có thừa sức, chỉ là giả vờ ra vẻ linh hồn lực không chống nổi, dẫn dụ Bích Đình Hoa liều mình với hắn.

Sắc mặt nữ nhân này lạnh xuống.

- Ngươi căn bản có thể sớm thắng, lại cố ý khiến Bích Đình Hoa liều đấu với ngươi biến thành thế này?

Vốn Lâm Minh xoay mình sắp đi, nghe nữ nhân này chất vấn, dừng bước, quay lại liếc nữ nhân này, cũng không phủ nhận gì. Linh hồn lực ngủ say trong tinh thần chi hải của hắn là không thể giải thích rõ được.

Hắn chỉ vào Bích Đình Hoa còn nằm dưới đất, nói:

- Tùy cô cho rằng thế nào, nhưng nếu bây giờ người nằm dưới đất là ta, có lẽ sư đệ của cô sẽ rất thích thú làm ta thảm hại hơn. Ta căn bản không xuống nặng tay với hắn, hắn lại biến thành như thế, là di chứng bởi sử dụng bí pháp nào đó? Chỉ là một trận luận võ, hắn lại thà rằng thúc giục bí pháp có tác dụng phụ cũng phải đối phó ta, đây là thù lớn cỡ nào?

Nữ nhân này ngưng trệ, hoàn toàn không nói ra được lời phản bác.

- Ta cũng không ép hắn sử dụng bí pháp gì, đều là hắn tự làm, cô lại trách ta hại hắn, đây là quy tắc của Huyễn tông Thất Huyền cốc các ngươi? Chỉ cho phép các người ức hiếp kẻ khác, không cho phép người ta kháng cự?

Nữ nhân kia cắn răng, nói:

- Rõ ràng là ngươi bụng dạ khó lường, dẫn dụ Bích Đình Hoa làm thế! Chúng ta đấu khẩu ở đây không có ý nghĩ, sau khi tiến vào chung kết, ngươi sẽ gặp Huyễn sư muội Huyễn Tiểu Điệp đệ tử thân truyền Huyễn tông, chỉ mong đến lúc đó ngươi còn có thể xuất chiến như đàn ông, đừng có chưa đánh đã nhận thua!

- Cái này tự nhiên không cần cô quan tâm.

Lâm Minh nói xong liền xoay người đi xuống.

Người xung quanh nhao nhao nhường đường cho Lâm Minh, kỳ thật theo phần lớn người thấy, trận chiến này Lâm Minh biểu hiện không có chỗ nào khác lạ.

Liều đánh chừng nửa canh giờ, mới miễn cưỡng đánh bại Bích Đình Hoa, trong đó sắc mặt Lâm Minh vừa tái nhợt vừa ửng hồng, rõ ràng bản thân cũng không nhẹ nhõm gì.

Thực lực của Lâm Minh được nhận định là hơi cao hơn Bích Đình Hoa, thực lực này đối đầu với Tĩnh Thiền Ngọc thì sẽ như thế nào?

Sòng bạc đưa ra tỷ lệ cược, Tĩnh Thiền Ngọc một ăn 1.8, Tĩnh Thiền Thạch một ăn hai, Lâm Minh một ăn bốn.

Bởi vì trận đánh giữa Lâm Minh và Bích Đình Hoa, tỷ lệ cược của Tĩnh Thiền Ngọc hơi tăng lên, còn tỷ lệ cược của Lâm Minh hơi giảm xuống, nhưng tổng hợp lại thì vẫn đa số coi Tĩnh Thiền Ngọc.

Dù sao Tĩnh Thiền Ngọc từ đầu đến cuối vẫn duy trì bình thản, thậm chí căn bản không có đối thủ ép nàng dời bước, ai biết nàng đối phó Tử Linh đã dùng bao nhiêu thực lực?

Còn Lâm Minh đối mặt với Bích Đình Hoa thì dường như đã tới cực hạn, trừ khi hắn còn có con bài tẩy ở trong tình huống đó, bằng không xác suất thắng Tĩnh Thiền Ngọc là không lớn.

Năm tuyển thủ toàn thắng tổ bảy, sau khi giao thủ, trận đấu của mấy người còn lại cũng không có gì hay mà coi. Tuy rằng người ở vòng đấu đều là cao thủ, nhưng vẫn kém xa mấy người trước.

Đấu tiểu tổ nhanh chóng chuyển tới vòng hai.

Phương Khải ra sân đầu tiên, đối thủ là Tử Linh, đối phương đã nói bất kể là Chu Ngạn hay Tử Linh, cũng không có gì khác đối với hắn.

Sau một chiêu, thua ngay!

- Phương Khải thắng lợi!

Trọng tài tuyên bố, Tử Linh buồn bã thở dài, vốn nàng còn trông cậy tiến vào nhóm hạng nhất, nhưng bây giờ thua liền hai trận, nếu không có chuyện gì bất ngờ, qua vòng sau đối đầu với Lâm Minh kia vẫn sẽ thua!

- Vòng hai trận hai...

Trọng tài nói tới đây cố ý ngừng một chút, các tuyển thủ ở đây đều chú ý tới, bởi vì toàn bộ trận đấu là do tổ trọng tài căn cứ biểu hiện của đội viên sắp xếp lâm thời, cho nên tuyển thủ cũng không biết mình sẽ đấu với ai.

- Trận thứ hai, Lâm Minh đấu Tĩnh Thiền Ngọc!

Vừa hô ra, toàn sân ồ lên, Lâm Minh đấu Tĩnh Thiền Ngọc, tuyệt đối là trận đấu đáng xem ở tổ bảy!

Trước đó Tử Linh cùng Bích Đình Hoa bảo trì toàn thắng đều đã thua, chỉ còn lại ba người toàn thắng là Phương Khải, Tĩnh Thiền Ngọc và Lâm Minh. Mặc kệ là Phương Khải đấu Tĩnh Thiền Ngọc, hay là Phương Khải đấu Lâm Minh, kỳ thật cũng không có gì hay mà xem. Theo mọi người thấy Phương Khải thắng lợi không có chút trở ngại, đệ tử thân truyền thật sự quá mạnh mẽ, bản thân là Ngưng Mạch đỉnh phong, thực lực tương đương với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, căn bản không ai có thể rung chuyển.

Đáng xem nhất, đáng chú ý nhất vẫn là trận đấu giữa Lâm Minh và Tĩnh Thiền Ngọc!

Theo phần lớn mọi người thấy, tình hình trước mắt, thắng thua trận đấu là bảy so với ba, Tĩnh Thiền Ngọc bảy, Lâm Minh ba.

Tình huống thật sự thế nào, chỉ có đánh mới biết.

Quần áo bay bay, Tĩnh Thiền Ngọc nhún nhẹ đã tới giữa lôi đài.

- Kính Thiền quốc đệ tử Tĩnh Thiền Ngọc.

Nàng vẫn đeo khăn che mặt bảo trì thần bí, giọng nói hư ảo mịt mờ.

- Lâm Minh, xin chỉ giáo.

Lâm Minh tùy ý chắp tay, coi như hành lễ.

Chương 253: Phòng ngự tuyệt đối

Hai cường đối mặt, lôi đài gió lạnh hiu hiu, phất nhẹ khăn che mặt của Tĩnh Thiền Ngọc. Chiếc khăn che chỉ nhẹ nhàng treo sau tai Tĩnh Thiền Ngọc, nhưng không vì công kích của đối phương hay chân nguyên càn quét mà bị xốc lên. Đây là dấu hiệu bình thản của Tĩnh Thiền Ngọc, cũng là nguyên nhân nhiều người nhất trí nhận định Tĩnh Thiền Ngọc có thể giành hạng nhất ba mươi sáu nước.

Cô gái này, làm người ta có cảm giác sâu không lường được!

- Ngươi rất mạnh, đáng tiếc, công pháp của ta đặc thù, chiêu thức của ngươi không có hiệu quả với ta.

Sau khi trận đấu bắt đầu, Tĩnh Thiền Ngọc cùng Lâm Minh cũng chưa lập tức ra tay, nhìn nhau một hồi, Tĩnh Thiền Ngọc chậm rãi nói.

Theo lời nói nhu hòa của nàng, xung quanh người nàng ngưng tụ thành một vầng sáng vàng dịu mắt, thoạt nhìn giống vỏ trứng dày.

Nhìn vỏ trứng này, Lâm Minh không có phản ứng gì, Tử Linh xem trận bên dưới lại thở ra một hơi lạnh. Lúc trước trong trận đấu với Tĩnh Thiền Ngọc, Tam Thập Lục Quang Nhận Tuyệt Sát của nàng chính là bị lớp vỏ trứng này cản lại.

Tử Linh rất tự tin vào uy lực của Tam Thập Lục Quang Nhận Tuyệt Sát, nhưng bắn lên vỏ trứng này lại như dao cùn chặt vào khúc gỗ, đi tới chậm như sên bò, nhanh chóng hao hết năng lượng mà tiêu tán.

Lâm Minh không nói gì, ánh mắt nhắm rồi lại mở, lốc xoáy luân hồi màu đen mang theo linh hồn lực tinh thuần lao thẳng về phía Tĩnh Thiền Ngọc!

Một đòn này, Lâm Minh sử dụng chín phần lực lượng, lúc trước đấu với Bích Đình Hoa, Lâm Minh còn giữ lại, làm đối phương vận dụng Thôi Hồn đại pháp chống đỡ đứt quãng khoảng mười lăm phút, là vì đủ hấp thu năng lượng linh hồn tinh thuần chôn giấu trong tinh thần chi hải, đồng thời cảm ngộ Luân Hồi võ ý.

Hiện giờ đối mặt với Tĩnh Thiền Ngọc, Lâm Minh cảm giác được phòng ngự linh hồn của đối phương mạnh mẽ, dù là toàn lực đối phó cũng chưa chắc thắng được.

Ầm!

Công kích linh hồn không hình không chất, va đụng mạnh lên vỏ trứng vàng, khiến cho vỏ trứng biến dạng.

Két két két...

Vỏ trứng vàng như bong bóng lung lay trong gió bão, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cứ không vỡ.

Gạch lát xung quanh lôi đài bị vỏ trứng rung động dữ dội đè vỡ nát, hình thành vết rạn như mạng nhện, nhưng Tĩnh Thiền Ngọc đứng giữa trung tâm lại khép hờ mắt ngọc, bình tĩnh như thường.

Gió lốc năng lượng ở ngoài vỏ trứng vàng hình thành đối lập rõ ràng với Tĩnh Thiền Ngọc bình thản, quần áo bay bay, khăn che mặt phe phẩy, nhất thời làm rất nhiều võ giả thanh niên say mê.

- Võ giả Thổ hệ?

Lâm Minh cảm giác được Thổ nguyên khí mạnh mẽ ẩn chứa trong vỏ trứng dày này, hoàn toàn ngăn cản công kích linh hồn vô hình vô dạng của hắn.

- Đúng vậy, chân nguyên của tiểu nữ trời sinh hòa hợp với Thổ nguyên khí, độ phù hợp lục phẩm trung đẳng, màn phòng hộ chân nguyên trên người ta là do nguyên khí Thổ hệ nổi danh lực để phòng ngự. Chẳng những có thể phòng ngự được công kích võ kỹ, còn có thể phòng ngự được công kích linh hồn của ngươi! Đây là phòng ngự tuyệt đối của ta. Ta tự nhận linh hồn lực không bằng các hạ, cũng không bằng Bích sư huynh, nhưng ta lại có biện pháp làm công kích linh hồn của ngươi không có hiệu quả!

Tĩnh Thiền Ngọc nói không lớn, nhưng lại rõ ràng lọt vào tai người. đam mỹ hài

- Độ phù hợp lục phẩm trung đẳng!

Võ giả có được thuộc tính đặc biệt vốn đã không nhiều, hơn nữa đa số là độ phù hợp tam phẩm tứ phẩm, độ phù hợp ngũ phẩm đã rất hiếm có. Độ phù hợp lục phẩm là hiếm thấy trên đời!

Độ phù hợp ngũ phẩm thượng đẳng đã có thể làm chân nguyên dung hợp trăm phần trăm với nguyên khí thuộc tính đặc biệt, độ phù hợp lục phẩm lại có thể dẫn chân nguyên nhập thể, rèn luyện thân xác.

- Khó trách Tĩnh Thiền Ngọc đánh một đường tới giờ, rất hiếm dời bước. Bản thân nàng có chiêu phòng ngự tuyệt đối này, căn bản không sợ công kích của bất kỳ ai, cho nên tự nhiên không cần phải né.

- Không công phá được vỏ trứng của nàng, vậy nàng sẽ ở vào thế bất bại, công kích linh hồn của Lâm Minh không có hiệu quả, vậy làm sao mà đánh?

Người nói chuyện là một võ giả nằm trong số ít mua Lâm Minh thắng, bọn họ vốn là nhìn trúng tỷ lệ cao của Lâm Minh mới mua, bây giờ xem ra khả năng lớn là mất cả vốn gốc.

- Hắc hắc, bảo ngươi đi ngươi mua Tĩnh Thiền Ngọc, tuy rằng không kiếm nhiều, nhưng nắm chắc lớn, công kích linh hồn vốn đã không phải chính đồ, Lâm Minh có thể với tu vi Luyện Cốt đỉnh phong đi đến bây giờ, chính là dựa vào công kích linh hồn lợi dụng, rất nhiều đối thủ của hắn căn bản không hiểu phòng ngự linh hồn, bị đánh không kịp trở tay, bằng không làm sao lại thua một tiểu tử Luyện Cốt đỉnh phong? Bích Đình Hoa kia cũng là ngu xuẩn, rõ ràng có võ kỹ, lại cứ muốn dùng công kích linh hồn đấu với Lâm Minh. Nếu luận võ cứng đối cứng, hắn làm sao có thể thua?

- Bây giờ Lâm Minh đụng tới võ giả tinh thông phòng ngự linh hồn lực, xem hắn còn có thể làm được cái trò gì!

Võ giả vừa nói tâm tình không tệ, lúc trước hắn bỏ mười viên Chân Nguyên thạch mua Tĩnh Thiền Ngọc thắng, tuy rằng không kiếm được mấy xu, nhưng cũng đủ cho hắn tiêu dùng một trận.

Ở trong vỏ trứng vàng, trong tay Tĩnh Thiền Ngọc bắt một cái thủ quyết, vầng sáng vàng mờ ảo bao phủ hai tay nàng, như ngọc khắc ngâm trong ánh đèn vàng.

- Công kích của ngươi đã xong chưa? Như vậy... Tới lượt ta!

Nếu công kích không có hiệu quả, Lâm Minh dứt khoát thu hồi công kích linh hồn, cười nói:

- Cảnh cáo đối phương trước khi công kích, cô thật là có đủ tự tin.

Tĩnh Thiền Ngọc hé môi, vừa kết ấn vừa nói:

- Chúng ta tỷ đấu với nhau, không phải đấu sống chết, hơn nữa... Công kích của ta rất khó tránh né, dù nói cho ngươi, ngươi cũng không tránh thoát!

Tĩnh Thiền Ngọc bản tính bình thản, không phải người thích khoe khoang phóng đại thực lực của mình, nàng nói không tránh thoát được chiêu thức, vậy sẽ là không tránh thoát được!

Ngón tay của nàng kết ấn ngày càng nhanh, hoàn toàn mờ nhạt, chỉ trong hai nhịp thở đã kết ấn hơn một ngàn lần!

- Minh Thiện Thiên Diệp thủ!

Tĩnh Thiền Ngọc vừa trở tay, ngón tay ngưng tụ thành cả chuỗi bóng ngón tay, bắn ra khắp nơi như mũi tên, ngợp cả trời đất!

Trong nháy mắt, Lâm Minh đã bị bóng ngón tay bao vây! Vô số bóng ngón tay phá vỡ không khí, tiếng xẹt xẹt vang lên không ngớt, những bóng ngón tay này phải có hơn một ngàn!

Minh Thiện Thiên Diệp thủ, đã dám xưng là Thiên Diệp thủ, tự nhiên danh bất hư truyền!

- Khó trách nói không tránh thoát được, như vậy làm sao mà trốn!

Lúc trước chỉ có Tử Linh lĩnh giáo qua một chiêu này, nàng chỉ nháy mắt đã bị đánh trúng, phá đi Ẩn Thân thuật, sau đó bị Tĩnh Thiền Ngọc một chiêu Minh Thiện Bàn Nhược chưởng đánh bại.

Tử Linh biết rõ một chiêu này mạnh mẽ, căn bản không cho người ta có cơ hội chống cự. Nàng có thể tưởng tượng, nếu Lâm Minh bị Minh Thiện Thiên Diệp thủ đánh trúng, như vậy tiếp theo hắn sẽ không tránh thoát Minh Thiện Bàn Nhược chưởng, kết quả sẽ là... Thua trận!

Đối mặt với ngón tay Minh Thiện Thiên Diệp thủ, nếu là người có thực lực đủ mạnh như Phương Khải, có thể thoải mái chống đỡ, muốn tránh ra? Tử Linh không cảm thấy có loại khả năng này.

- Tụ!

Tĩnh Thiền Ngọc hợp hai tay, tất cả bóng ngón tay đánh về phía Lâm Minh!

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên, Kim Bằng Phá Hư!

Phụp phụp phụp phụp phụp phụp!

Trong nháy mắt, Lâm Minh bị không biết bao nhiêu ngón tay đánh trúng, ngón tay xuyên qua thân thể Lâm Minh bắn xuống gạch lát bên dưới, trực tiếp chấn nát gạch lát, đá vụn tung lên!

Người xem không kịp hô lên, lúc này bóng người Lâm Minh đã tiêu tán, thì ra chỉ là một cái tàn ảnh!

- Ở bên kia!

Một người giật mình hô, chỉ lên bầu trời, mọi người nhìn theo, chỉ thấy một cái bóng mờ nhạt, tàn ảnh kéo dài trải rộng khắp bầu trời, căn bản không nhìn rõ ai mới là Lâm Minh thật sự!

Bịch bịch bịch!

Thân thể Lâm Minh như cơn gió lốc, cảm giác của hắn nhạy bén, mỗi một ngón tay đều không thoát khỏi nắm giữ. Những ngón tay này có trước có sau, không phải bắn đồng loạt, như vậy Tĩnh Thiền Ngọc đồng thời khống chế một ngàn bóng ngón tay cũng không dễ dàng.

Lâm Minh lợi dụng khoảng cách giữa những bóng ngón tay bắn tới, như chim yến lượn trong bão táp, chạy nhảy xuyên qua!

Có Phong chi ý cảnh thêm vào, thân pháp của hắn như mộng như ảo. Nhiều lúc người xem nghĩ hắn đã đến góc chết, không thể tránh né nữa, nhưng cuối cùng bị ngón tay xuyên thủng lại chỉ là tàn ảnh của Lâm Minh để lại.

Dưới bóng ngón tay dày như mưa rơi, bảo trì tốc độ di chuyển và né tránh như thế, người xem liên tục kinh hồn. Loại tốc độ cực hạn đối đầu này mang tới rung động, trở thành bữa tiệc thị giác chưa từng có đối với bọn họ!

- Tốc độ thật nhanh!

Ngay cả chủ điện Mục Thanh Hồng cũng bị kinh động, một thiếu niên mười sáu tuổi có được loại thân pháp này, quả thật là khó tin, một ngàn đạo chỉ tay, tốc độ nhanh như mũi tên, lại còn có người điều khiển, công kích dày đặc không kẽ hở, không có quy luật gì, muốn lướt qua giữa công kích như vậy, chẳng những cần có tốc độ, còn phải có cảm giác nhạy bén và sức phán đoán trong nháy mắt!

Vù vù vù!

Giữa năng lượng bão táp này, Lâm Minh mạnh mẽ tránh né tất cả công kích, tới bên cạnh Tĩnh Thiền Ngọc!

Tĩnh Thiền Ngọc cuối cùng mất đi bình thản ngày thường, trong mắt đẹp không thể tin nổi nhìn Lâm Minh, trong lòng nhảy loạn.

Hắn muốn làm gì?

Nghĩ lại xung quanh mình còn có phòng ngự tuyệt đối, Tĩnh Thiền Ngọc liền hơi yên lòng. Ngay lúc này, Lâm Minh đang di chuyển cực nhanh đột nhiên vung nắm đấm.

Phòng ngự mạnh quả thật sẽ làm rất nhiều võ giả cảm thấy khó giải quyết, nhưng đối với Lâm Minh thì lại không thành vấn đề. Luyện Lực Như Tơ chuyên khắc tính phòng ngự của võ giả, chân nguyên trực tiếp thẩm thấu vào bên trong tầng phòng ngự, thông qua phương thức chấn động làm tan rã kết cấu bên trong tầng phòng ngự!

Đơn nguyên toàn thân cùng theo nhịp thở, chân nguyên phóng khắp toàn thân, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động ngưng tụ vào tay phải!

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Lâm Minh quát lớn, một quyền đánh ra như Giao Long xông khỏi biển rộng!

Ầm!

Một quyền rắn chắc nện mạnh lên màn phòng hộ, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động tuôn ra, bắt đầu làm tan rã những kết cấu cực nhỏ trên “vỏ trứng” của Tĩnh Thiền Ngọc.

Rắc rắc rắc rắc!

Chỉ nghe tiếng như thủy tinh vỡ vụn vang lên, tầng vỏ trứng được xưng là phòng ngự tuyệt đối kia lại như thủy tinh bị đập vỡ, tan tành thành cả ngàn mảnh vụn!

Một cỗ chân nguyên chấn động xé ra một mảnh vỡ, nếu số lượng chân nguyên chấn động lên tới cả vạn cả triệu, Luyện Lực Như Tơ sẽ trực tiếp biến mọi thứ thành bụi bặm!

Nhìn thấy phòng ngự tuyệt đối của nàng bị Lâm Minh một quyền đánh tan, Tĩnh Thiền Ngọc hoàn toàn ngây người!

Sao lại thế này!

Tĩnh Thiền Ngọc không phải là người thích khoác lác, dám xưng là phòng ngự tuyệt đối, nàng tự nhiên có vài phần dựa vào, vỏ trứng vàng của nàng có tính dai cực mạnh, đối mặt với công kích mạnh mẽ sẽ chỉ biến hình, nhưng sẽ không vỡ nát.

Nhưng bây giờ, còn chưa hề biến dạng, đã trực tiếp vỡ nát!

Chương 254: Đào người?

Nếu Lâm Minh tung ra võ kỹ mạnh mẽ áp đáy hòm phá đi phòng ngự của nàng, nàng sẽ không kinh ngạc như vậy. Nhưng bây giờ chỉ là một quyền, căn bản không ngưng tụ năng lượng gì, quả thật như một quyền tiện tay, ngay cả vũ khí cũng chưa đánh ra!

Hay là, đối phương vốn là võ giả dùng quyền?

Tình huống lúc này đã không cho phép Tĩnh Thiền Ngọc giật mình, Lâm Minh phá vỡ tầng phòng ngự, một hơi chộp tới cổ Tĩnh Thiền Ngọc!

Tĩnh Thiền Ngọc thân thể chấn động, sắc mặt tái nhợt, khoảng cách gần như thế, võ kỹ gì cũng không dùng kịp, về dựa vào tốc độ né tránh? Không nói tới Tĩnh Thiền Ngọc căn bản không am hiểu tốc độ, cho dù tốc độ của nàng không kém, có thể vượt hơn Lâm Minh ư? Hắn là biến thái ngay cả Minh Thiện Thiên Diệp thủ cũng tránh né được, Tĩnh Thiền Ngọc không cần suy nghĩ tới né tránh một đòn này.

Ngay khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Tĩnh Thiền Ngọc đành phải dùng tay làm đao, chém về phía cổ tay của Lâm Minh.

Tuy rằng nhìn Tĩnh Thiền Ngọc như con gái yếu đuối, nhưng nếu có ai vì vậy mà nghĩ tố chất thân thể nàng kém cỏi thì sai lầm rồi. Tĩnh Thiền Ngọc có độ phù hợp Thổ nguyên khí cao tới lục phẩm trung đẳng, đã sớm đạt tới giai đoạn nguyên khí rèn thể, bình thường không cần chân nguyên, thân thể của nàng mềm mại như nước, nhưng một khi rót chân nguyên vào thân thể, như vậy sẽ mạnh sánh với bảo khí!

Cho nên Tĩnh Thiền Ngọc căn bản không cần vũ khí, thân thể của nàng chính là vũ khí rất tốt!

Vốn Tĩnh Thiền Ngọc dùng tay chặt ép Lâm Minh rút tay về, nhưng không ngờ Lâm Minh căn bản không để ý, vẫn cứ chộp về phía Tĩnh Thiền Ngọc.

Cái tên này!

Tĩnh Thiền Ngọc cũng nổi giận, cắn chặt răng, một chưởng này cũng không lưu thủ nữa, võ giả bình thường bị nàng chém trúng, tuyệt đối sẽ có kết cục gãy xương tại trận.

Coong!

Một chưởng chém lên cổ tay của Lâm Minh, sắc mặt Tĩnh Thiền Ngọc nháy mắt rút hết màu máu. Nàng cảm giác như một chưởng này chém lên huyền thiết, cổ tay của đối phương không sao cả, xương tay của mình lại đau muốn nát ra.

Thân thể hắn làm bằng sắt ư?

Trong lòng chỉ lóe qua ý nghĩ này, tiếp theo tay của Lâm Minh đã đặt lên chiếc cổ mềm mại của Tĩnh Thiền Ngọc, năm ngón tay kẹp lấy động mạch cổ và yết hầu, chỉ cần dùng chút sức, Tĩnh Thiền Ngọc sẽ ngọc vỡ hoa tàn!

Khăn che mặt của Tĩnh Thiền Ngọc vốn che ở dưới cổ, dưới va chạm mạnh, bị Lâm Minh kẹp cổ như thế, khăn che mặt tượng trưng cho bình thản của Tĩnh Thiền Ngọc tự nhiên cũng bị kéo xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp thần bí của Tĩnh Thiền Ngọc.

- Ngươi...

Trong đôi mắt đẹp của Tĩnh Thiền Ngọc ẩn chứa một tia tức giận.

- Đa tạ!

Lâm Minh rút tay lại, chắp tay nói, xoay người xuống đài. Vừa rồi nếu hắn không dùng tay, mà là sử dụng thương, như vậy cổ họng của Tĩnh Thiền Ngọc đã có thêm một lỗ máu, thắng bại đã phân.

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài tuyên bố, biến hóa đột ngột làm mọi người nơi này ngây người.

Vừa nãy là chuyện gì thế? Lâm Minhđi sử dụng nắm tay?

Một quyền đánh nát phòng ngự tuyệt đối của Tĩnh Thiền Ngọc! Ngay cả chân nguyên cũng không có cố ý ngưng tụ.

Một trận chiến giữa Lâm Minh và Tĩnh Thiền Ngọc, mọi người đã sớm có đủ loại phân tích, nhưng không ai ngờ tới kết quả cuối cùng lại như thế này. Tựa như Tĩnh Thiền Ngọc thắng Tử Linh, Lâm Minh thoải mái chiến thắng Tĩnh Thiền Ngọc, toàn bộ quá trình trận đấu cũng chỉ mười mấy nhịp thở.

Hơn nữa phương thức thắng lợi của hắn không phải dựa vào công kích linh hồn lực mà hắn am hiểu, mà là dựa vào nắm tay.

- Không phải Lâm Minh là võ giả am hiểu công kích linh hồn hay sao? Sao giờ lại dùng nắm đấm?

Con đường võ đạo sâu rộng bao la, thiếu niên như Lâm Minh tinh thông một mặt đã khá lắm rồi, công kích linh hồn vốn đã sâu xa tối nghĩa, muốn có thành tích ở mặt này thì phải đầu tư rất nhiều thời gian, tự nhiên phải giảm bớt tu luyện các mặt khác.

Nhưng bây giờ xem ra, Lâm Minh rõ ràng không đơn giản là công kích linh hồn. Nếu nói Lâm Minh còn biết kiếm thuật, người xem ở đây cũng sẽ không quá kinh ngạc, nhưng mà nắm đấm...

Hình thức loại công kích này thật sự chênh lệch quá lớn với công kích linh hồn, làm người ta không thể liên hệ hai mặt này với nhau.

- Làm rất tốt!

Sau khi Lâm Minh đi xuống, Cầm Tử Nha khen ngợi.

Tuy rằng giọng của hắn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dậy sóng không ngừng, vốn hắn ước đoán Lâm Minh rất có hy vọng đánh vào hạng hai mươi, nhưng đi tới tổng tông Thất Huyền cốc, nhìn thấy tuấn kiệt trẻ tuổi ùn ùn như Trương Ngạn Triệu, Kính Thiền Song Tử... Lòng tin của Cầm Tử Nha cũng dao động.

Nhưng bây giờ xem ra, mình vẫn xem nhẹ Lâm Minh. Nhìn Lâm Minh đánh vào nhóm đầu, là ba mươi hạng đầu trên tổng bảng, ngay cả thương cũng chưa lấy ra!

Như vậy có thể ào, lần đầu tiên Lâm Minh tham gia hội võ tổng tông liền tiến vào mười hạng đầu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cầm Tử Nha kích động, mười hạng đầu so với hai mươi, nhìn thứ tự gần, kỳ thật chênh lệch rất lớn!

Tiến vào mười hạng đầu, gần như toàn là đệ tử thân truyền! Có những đại tông như Kiếm tông, Hợp Hoan tông, bọn họ có tài nguyên phong phú, số lượng đệ tử đông đảo, đệ tử thứ hai phân tông chưa chắc kém hơn đệ tử thân truyền bao nhiêu.

Nói cách khác, chỉ là thiên tài cấp bậc đệ tử thân truyền cũng đã chiếm đầy mười hạng đầu, đệ tử khác muốn tiến vào mười hạng đầu nhất định phải giành giật với những đệ tử thân truyền này!

Từ khi Thất Huyền võ phủ mở hội võ tổng tông tới nay, ba mươi sáu nước cùng mười sáu gia tộc tu võ cũng từng xuất hiện không ít thiên tài kinh diễm tiến vào hai mươi hạng đầu, giống như Trương Ngạn Triệu trong lần này.

Tiến vào hai mươi hạng đầu không ít, nhưng chân chính tiến vào mười hạng đầu thì chỉ đếm trên ngón tay!

Nếu lần đầu tiên tham gia hội võ tổng tông liền tiến vào mười hạng đầu, như vậy lần thứ hai, lần thứ ba thì sao? Bây giờ Lâm Minh chỉ mới vừa tròn mười sáu tuổi, còn có thể tham dự hai lần hội võ tổng tông!

Cầm Tử Nha không dám nghĩ tiếp, tốc độ trưởng thành của Lâm Minh quá đáng sợ, hắn đoán, sau lần võ này, Lâm Minh có thể sẽ được tuyển vào tổng tông trước thời hạn!

Có tài nguyên cùng công pháp của tổng tông giúp đỡ, lần hội võ tiếp theo, Lâm Minh sẽ có hy vọng đánh lên đỉnh cao! So với mình dự đoán, còn tới trước ba năm!

Đương nhiên, dù là Lâm Minh tiến vào tổng tông, thành tích hắn lấy được cũng sẽ tính cho Cầm Tử Nha. Nhưng mà nghĩ lại Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc thật vất vả bồi dưỡng ra một thiên tài như vậy, đảo mắt lại sẽ đưa ra, Cầm Tử Nha vẫn có chút phiền muộn...

Trong chính điện quảng trường sơn môn Thất Huyền cốc, Mục Thanh Hồng chú ý toàn bộ trận đấu này, thẳng cho đến khi Lâm Minh đi xuống.

- Ha ha, Thanh Hồng tiên tử dường như có hứng thú với thiếu niên này, đây là thiếu niên thiên tài Thất Huyền cốc chú trọng bồi dưỡng ra, là cái mầm tốt!

Ở bên cạnh Mục Thanh Hồng, Thất Huyền cốc cốc chủ Sử Tông Thiên cười to nói, trước đó Mục Thanh Hồng chỉ dùng linh hồn lực lặng lẽ quan sát Lâm Minh, căn bản không có nhìn không che giấu như bây giờ. Sử Tông Thiên căn bản không nghĩ tới Lâm Minh có thể quen biết hạng nhân vật như Mục Thanh Hồng, chỉ coi là Mục Thanh Hồng bị trận chiến kinh diễm của Lâm Minh thu hút.

Trước đó hắn cũng chú ý tới Lâm Minh, thực lực Luyện Cốt đỉnh phong đánh tới nước này, thật là quá chói mắt, muốn không chú ý cũng khó.

Tuy nhiên tuy rằng Sử Tông Thiên chú ý tới Lâm Minh, nhưng lại không chú ý tới điều tra tư liệu của Lâm Minh.

Trước đó Lâm Minh biểu hiện ra thiên phú về mặt là linh hồn, công kích linh hồn cuối cũng không phải chính đạo, đến Tiên Thiên sẽ gặp bình cảnh, không đáng để Sử Tông Thiên chú ý. Nhưng bây giờ xem ra, Lâm Minh rõ ràng không đơn giản chỉ là cao thủ linh hồn lực!

Mục Thanh Hồng liếc Sử Tông Thiên, trong lòng cười thầm. Theo nàng nhận được tin từ Mục Thiên Vũ, tuy rằng Lâm Minh là đệ tử Thất Huyền cốc, nhưng tuyệt đối không phải “bồi dưỡng trọng điểm”, thậm chí còn không phải đệ tử của tổng tông Thất Huyền cốc, vẫn còn mãi gắn danh hiệu Thất Huyền võ phủ.

Nàng cười nói:

- Quả thật là mầm tốt, trẻ tuổi đã có thực lực như thế, tiền đồ tương lai không thể lường hết, Sử cốc chủ thật là tinh mắt.

Nghe Mục Thanh Hồng ánh mắt cực cao cho ra đánh giá như thế, Sử Tông Thiên tâm tình thật tốt, ở trước mặt tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, Sử Tông Thiên tự nhiên vui vẻ thể hiện ra thực lực tông môn.

“Thật là không ngờ lần hội võ tổng tông này có thể chọn ra được một thiên tài như vậy... Xem ra phải chiêu nạp hắn vào võ phủ trước thời hạn, mầm tốt như vậy, đặt ở ba mươi sáu nước thật là đáng tiếc... Hả, chờ đã, ba mươi sáu nước!”.

Sử Tông Thiên ý thức được cái gì, dùng chân nguyên truyền âm thông bảo thủ hạ.

“Đi thăm dò xem, Lâm Minh tổ bảy rốt cuộc là từ quốc gia nào?”.

Sử Tông Thiên đột nhiên có một loại dự cảm không hay, Lâm Minh này sẽ không đi ra từ Thiên Vận quốc đó chứ...

Tư liệu nhanh chóng được đưa tới, dự cảm không lành trong lòng Sử Tông Thiên ứng nghiệm, Lâm Minh quả thật là từ Thiên Vận quốc!

Hắn quay lại liếc Mục Thanh Hồng, sắc mặt khó coi, hắn tự nhiên nhớ rõ khi bắt đầu hội võ, Mục Thanh Hồng từng hỏi qua người dự thi Thiên Vận quốc ở khu nào.

Lúc ấy Sử Tông Thiên còn kỳ quái Mục Thanh Hồng hỏi cái này để làm gì, bây giờ xem ra vấn đề tám phần là vì Lâm Minh!

Nếu không đoán sai, Mục Thanh Hồng cố ý đến Thất Huyền cốc xem hội võ tổng tông, chính là vì đến xem Lâm Minh!

Đường đường tiên Tử Thần Hoàng đảo, tu vi Tiên Thiên Chí Cực, xa xôi vạn dặm đi tới Thiên Vận quốc lại chỉ là vì nhìn một tiểu tử

Luyện Cốt đỉnh phong, điều này vớ vẩn quá đi chứ!

“Lâm Minh bao nhiêu tuổi?”.

Sử Tông Thiên dùng chân nguyên truyền âm hỏi tùy tùng.

“Thưa cốc chủ, mới vừa tròn mười sáu tuổi!”.

Mới vừa tròn mười sáu tuổi có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, tư chất này có lẽ là thiên phú lục phẩm!

Ở Thất Huyền cốc, thiên phú lục phẩm tự nhiên là cấp đỉnh cao, nhưng đặt ở Thần Hoàng đảo, thiên phú lục phẩm chỉ có thể tính là không kém, tuyệt đối không tới mức làm Mục Thanh Hồng tự mình chạy đến Thất Huyền cốc một chuyến.

Điều này có nghĩa, trên người Lâm Minh còn có chỗ khác làm Mục Thanh Hồng chú ý, mà chính mình còn không biết!

Ý thức được điều này, sắc mặt Sử Tông Thiên càng khó coi hơn. Không lẽ Thần Hoàng đảo tới đây đào góc tường? Tuy rằng bọn họ là tông môn tứ phẩm, Thất Huyền cốc chỉ là tông môn tam phẩm, chênh lệch thực lực rất lớn, nhưng cũng không thể hiếp người như thế chứ!

- Có chuyện gì vậy, Sử cốc chủ?

Mục Thanh Hồng thấy sắc mặt Sử Tông Thiên không dễ coi, cười hỏi, nàng chú ý tới tùy tùng của Sử Tông Thiên vừa đi ra một lúc, mơ hồ đoán được là gì.

Sử Tông Thiên miễn cưỡng cười, trầm giọng hỏi:

- Thanh Hồng tiên tử có quen với Lâm Minh đệ tử tông ta?

- Cũng không có, chỉ là vì một ít trùng hợp, Lâm tiểu huynh đệ quen biết với thiếu chủ nhà ta.

Thiếu chủ!

Sử Tông Thiên thiếu chút nữa không ngồi yên được, thiếu chủ mà Mục Thanh Hồng nói, tự nhiên chỉ tới một người, Thần Hoàng đảo thánh nữ Mục Thiên Vũ!

Không ngờ tới là bản thân Mục Thiên Vũ chú ý tới Lâm Minh?

Đây là chuyện gì thế này? Lâm Minh làm sao quen biết với thánh nữ Thần Hoàng đảo? Hạng nhân vật cấp bậc đó, đặt ở Nam Thiên Vực Thiên Diễn đại lục cũng rất có thân phận, chính mình gặp cũng phải khom mình hành lễ!

Chương 255: Tiến vào nhóm hạng nhất

Sử Tông Thiên lại biết, hai đại thánh nữ Thần Hoàng đảo đều là thiên phú thất phẩm, độ phù hợp thuộc tính đặc thù thất phẩm.

Thanh Loan thánh nữ là Băng, Chu Tước thánh nữ là Hỏa, mười lăm tuổi Ngưng Mạch, mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên, hai mươi sáu tuổi Tiên Thiên Chí Cực, hai mươi bảy tuổi nửa bước Toàn Đan!

So sánh với yêu nghiệt tuyệt thế này, cái gọi là thiên tài tề tụ, hội võ tổng tông của bọn họ chỉ có thể coi như trò chơi con nít.

Nghĩ tới Mục Thiên Vũ, Sử Tông Thiên thật sự không có chút dũng khí đấu tranh. Những trưởng lão Thần Hoàng đảo tùy tiện một người đi tới Thất Huyền cốc, dù là bọn họ còn một thái thượng trưởng lão cũng không phải đối thủ.

Cho dù là bản thân Mục Thiên Vũ, tu vi nửa bước Toàn Đan, hơn nữa thực lực còn vượt xa võ giả cùng cấp, cũng chưa chắc kém hơn thái thượng trưởng lão của bọn họ!

Bây giờ Sử Tông Thiên không khỏi suy nghĩ, nếu Thần Hoàng đảo thật sự không để ý thể diện đại tông môn, đòi người của Thất Huyền cốc, hắn phải làm gì đây?

Nói tới bây giờ Lâm Minh còn chỉ là học sinh Thất Huyền võ phủ, căn bản không tính là đệ tử của Thất Huyền cốc, cũng chưa nói tới phản bội sư môn gì gì. Hơn nữa Thần Hoàng đảo có thể cung cấp tài nguyên vượt xa Thất Huyền cốc, nếu đổi lại là hắn đứng ở góc độ Lâm Minh, chỉ sợ càng có khuynh hướng đi Thần Hoàng đảo!

So sánh với Thần Hoàng đảo, Sử Tông Thiên hoàn toàn không có lòng tin.

Thở ra một hơi dài, Sử Tông Thiên nói:

- Lần này Thanh Hồng tiên tử tới Thất Huyền cốc, có lẽ không đơn giản là thay thánh nữ điện hạ thăm bạn?

Mục Thanh Hồng cười hì hì.

- Dường như Sử cốc chủ đang lo lắng gì đó?

Sử Tông Thiên sạm mặt nói:

- Lâm Minh là đệ tử Thất Huyền cốc ta.

- Nhưng theo ta được biết, trước mắt hắn chỉ là học sinh Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc...

Sử Tông Thiên nhíu mày, không phản bác. Lúc này tự nhiên không phải lúc xấu hổ vì hắn khoác lác lúc trước.

Im lặng hồi lâu, Sử Tông Thiên bỗng cảm thấy chuyện này không đúng. Sợ là Mục Thiên Vũ đã sớm làm quen với Lâm Minh, nếu đã vậy, vì sao Mục Thanh Hồng không lén tiếp xúc với Lâm Minh, đưa ra điều kiện hậu đãi, đi trước một bước kéo Lâm Minh vào Thần Hoàng đảo? Cần gì tới tham dự hội võ tổng tông Thất Huyền cốc bọn họ. Chút thưởng cho ở hội võ tổng tông, cho dù là Nhập Thiên đan, cũng không tính là gì ở Thần Hoàng đảo.

Sử Tông Thiên không nghĩ ra được điều này, cũng không mở miệng hỏi.

Lúc này Mục Thanh Hồng nói:

- Kỳ thật thiếu chủ nhà ta cũng không nghĩ tới đào góc tường Thất Huyền cốc các ngươi, trên thực tế tuy rằng Thần Hoàng đảo chúng ta có tài nguyên phong phú, nhưng công pháp trọng yếu nhất lại không thích hợp cho nam nhân tu luyện. Sử cốc chủ hoàn toàn có thể đợi hội võ kết thúc, hấp thu Lâm Minh chính thức trở thành đệ tử Thất Huyền cốc, thậm chí tương lai nếu Thất Huyền cốc thiếu thốn tài nguyên cung cấp cho Lâm Minh, Thần Hoàng đảo chúng ta còn có thể cung cấp trợ giúp nhất định...

Có chuyện tốt như vậy?

Tuy rằng Mục Thanh Hồng đồng ý trợ giúp tài nguyên cũng là vì kết giao Lâm Minh, nhưng nhìn thế nào cũng có cảm giác chuyện bé xé ra to. Mục Thiên Vũ đích thân chú ý, lại còn phái Mục Thanh Hồng đến đây.

Theo Sử Tông Thiên thấy, Lâm Minh có thiên tài thì cũng chỉ là đứa nhỏ, còn xa mới tới lúc trưởng thành, Mục Thiên Vũ chắc chắn tương lai hắn sẽ trở thành Toàn Đan trung kỳ, thậm chí Toàn Đan hậu kỳ hay sao?

Thiên Diễn đại lục nhiều thiên tài lắm, nhưng chân chính đi tới Toàn Đan lại ít ỏi không có mấy, Thất Huyền cốc bọn họ tích lũy sáu trăm năm, cũng chỉ có một cao thủ Toàn Đan kỳ thái thượng trưởng lão mà thôi.

- Hôm nay Thanh Hồng tiên tử đến đây chỉ là vì chuyện này?

Sử Tông Thiên có phần khó hiểu.

- Ha ha, chuyện này chỉ là vì nhân tiện, còn có một chuyện, cần tìm Sử cốc chủ thương lượng.

Mục Thanh Hồng nói đến nửa câu sau, giọng trở nên nghiêm túc hơn.

- Thanh Hông tiên tử cứ nói.

- Chuyện này liên quan trọng đại, nhất thời không thể nói rõ, đợi hội võ quý tông kết thúc hãy nói rõ ràng.

Thấy vẻ ngưng trọng của Mục Thanh Hồng, Sử Tông Thiên ừ một tiếng, cũng không hỏi tiếp, Thần Hoàng đảo còn có chuyện tới thương lượng với mình, không biết là vì chuyện gì.

Sau trận chiến Lâm Minh và Tĩnh Thiền Ngọc, trận đấu đệ nhất nhân ba mươi sáu nước coi như đã xong, Lâm Minh giành hạng nhất sớm trước hạn.

Về trận đấu sau tổ bảy, cũng hoàn toàn mất ý nghĩa, rất nhiều đối thủ vì tranh giành nhóm hạng hai chủ động bỏ qua trận đấu với

Lâm Minh, coi như bảo trì thực lực.

Lâm Minh liên tiếp thắng vòng thứ ba, vòng thứ tư và thứ năm, thẳng đến vòng thứ sáu, hắn đối đầu với Tử Linh.

Là một trong tuyển thủ dự thi toàn thắng vòng ngoài năm tiểu tổ, Tử Linh tự nhiên cũng có thực lực, nhưng đấu Tĩnh Thiền Ngọc, hai chiêu thua trận, sau đó Tĩnh Thiền Ngọc đấu Lâm Minh, cũng hai chiêu thua cuộc!

Người miểu sát nàng lại bị Lâm Minh miểu sát, Tử Linh rất rõ, chênh lệch giữa nàng và Lâm Minh lớn cỡ nào.

Nhưng dù thế, Tử Linh vẫn không nhận thua, vị trí nhóm hạng hai của nàng đã rất ổn định, nàng không muốn chưa đánh mà chịu thua, điều này trái với võ đạo chi tâm của nàng.

Trận đấu bắt đầu, Tử Linh cũng không lựa chọn ẩn thân, nàng biết rõ ở trước mặt linh hồn lực mạnh mẽ như Lâm Minh, ẩn thân là lừa mình dối, rút ra kiếm quang của nàng, Tử Linh vừa ra tay là tuyệt chiêu.

- Đỡ một đòn toàn lực của ta, Tam Thập Lục Quang Nhận Tuyệt Sát!

Xẹt xẹt xẹt!

Ba mươi sáu đạo quang nhận từ bốn phương tám hướng lao về phía Lâm Minh, Lâm Minh vừa nhấc bước, như quỷ mị xuất hiện trước mặt Tử Linh, đánh ra một quyền!

Bùm!

Chỉ sử dụng vẻn vẹn một ngàn cỗ chân nguyên chấn động liền phá tan chân nguyên hộ thể của Tử Linh, tiếp theo Lâm Minh thả tay chộp tới, đặt lên cổ Tử Linh.

Kết quả không có gì đáng kể.

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài tuyên bố, Tử Linh thở dài, có chút mất mát. Vừa rồi đối mặt với Lâm Minh xông tới, giống như người thường tay không đối mặt với hổ dữ, có cảm giác không thể chống cự.

Đến tận đây, Lâm Minh sáu trận toàn thắng, tiến vào nhóm hạng nhất là chuyện ván đóng thuyền.

- Quá mạnh mẽ, trong ấn tượng ngoài Bích Đình Hoa ra, còn không ai có thể làm Lâm Minh tiến vào triền đấu, cơ bản chỉ giải quyết trong vòng vài chiêu. Hơn nữa cho dù là triền đấu với Bích Đình Hoa, cũng quá nửa là vì Lâm Minh cố ý che giấu bài tẩy mà thôi.

Tuy rằng Lâm Minh thắng Tử Linh là chuyện đương nhiên, nhưng hắn một đường chiến thắng thoải mái như thế, vẫn khiến người xem xung quanh nháo nhào ca ngợi.

- Trận tiếp theo, Tĩnh Thiền Ngọc đấu Phương Khải!

Phương Khải được ngầm thừa nhận là hạng nhất tổ bảy, tổ bảy tổng cộng có mười người, mỗi người đấu tám trận, sẽ bỏ qua một người. Phương Khải là tuyển thủ hạt giống, sẽ bỏ qua người mạnh nhất tổ ngoại trừ hắn.

Tĩnh Thiền Ngọc thua Lâm Minh, tự nhiên sẽ phải đối mặt với Phương Khải.

Trước khi đi lên lôi đài, Phương Khải cũng không nhìn về phía đối thủ Tĩnh Thiền Ngọc, mà như cười như không nhìn về phía Lâm Minh.

- Là đệ tử ba mươi sáu nước, ngươi rất khá, có một chút cơ hội tiến vào mười hạng đầu, hội võ tổng tông lần tiếp theo, ngươi có thể làm đối thủ của ta.

- Ồ? Lần tiếp theo?

Lâm Minh mỉm cười, đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc người sau tự tin hơn người trước, cũng khó trách bọn họ như thế. Từ nhỏ đã lớn lên trong vầng sáng thiên tài, hơn nữa là đệ tử tổng tông, sâu bên trong bọn họ luôn có cảm giác vượt trội mãnh liệt.

- Đúng vậy, lần tiếp theo, trong lần này, ngươi chỉ có tư cách làm ta nghiêm túc.

Theo Phương Khải thấy, đây đã đánh giá cực cao của hắn.

Chương 256: Vòng chung kết bắt đầu

- Ngươi dường như không quá chịu phục lời ta nói?

Phương Khải chú ý tới biểu tình không cho là đúng của Lâm Minh, hơi mỉm cười.

- Một đệ tử ba mươi sáu nước lần đầu tiên tham gia tổng tông hội võ liền có tư cách tranh đoạt mười hạng đầu, đã là thành tích rất giỏi rồi. Đáng tiếc ngươi tuy rằng thiên tư kinh người, nhưng tu vi quá thấp.

Phương Khải vừa nói vừa lắc đầu:

- Chờ thực lực của ngươi tăng lên tới Ngưng Mạch trung kỳ trở lên, đồng thời còn có thể bảo trì tiềm lực vượt cấp chiến đấu, có tư cách làm đối thủ của ta. Tuy nhiên, cũng chỉ là có tư cách làm đối thủ của ta mà thôi, chống lại mấy người nào đó, lại chưa chắc!

Lâm Minh thoáng sửng sốt. Đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, cao ngạo biết bao, Phương Khải hiển nhiên cũng là một người cao ngạo. Nhưng hiện tại nghe hắn nói, lại mơ hồ có ý tứ tự nhận không bằng người khác.

Như vậy chỉ có thể nói “mấy người nào đó” trong lời nói của hắn thật sự rất biến thái.

Phương Khải không có ý nói nhiều, nhảy lên lôi đài, đối mặt Tĩnh Thiền Ngọc, vươn năm ngón tay:

- Trong vòng năm hơi thở, giải quyết thắng bại!

Lâm Minh thắng Tĩnh Thiền Ngọc dùng thời gian mười mấy hô hấp, Phương Khải định ra năm hơi, chỉ là một phần ba thời gian của Lâm Minh đây xem như cố ý bày ra thực lực. Đám thiên tài Thất Huyền cốc này, mỗi người đều là trẻ tuổi khí thịnh, tự nhiên không muốn bị so ra kém với một võ giả đến từ ba mươi sáu nước.

- Phương Khải, cố lên!

- Miểu sát! Miểu sát!

Theo lời của Phương Khải vừa dứt, người xem dưới đài vang lên từng tràng hoan hô. Nơi này là sân nhà của Thất Huyền cốc, đệ tử Trận tông chung quanh cũng không ít. Phương Khải là đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, tướng mạo cũng không kém, tự nhiên có nhân khí rất cao. Hơn nữa không ít người bởi vì Lâm Minh và Tĩnh Thiền Ngọc mà thua tiền, càng nhìn hai người bọn họ mà khó chịu.

Tĩnh Thiền Ngọc lúc này đã một lần nữa đeo mạng che mặt. Nhìn thấy đám người xem ủng hộ nghiêng về một bên, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, chỉ là bù thêm một tầng phòng ngự tuyệt đối thật dày ở quanh thân. So với lúc đối với Lâm Minh còn dày hơn vài phần. Nàng đang dùng hành động thực tế để chống lại sự miệt thị của Phương Khải đối với mình.

Nàng tự nhận không bằng Phương Khải, nhưng là đối phương muốn giải quyết chiến đấu trong năm hơi thở lại cũng không phải dễ dàng như vậy.

- So tài bắt đầu!

Trọng tài tuyên bố một tiếng, Phương Khải mười ngón tay động liên tục, nhanh chóng đánh ra hình thành một chuỗi trận phù màu vàng chung quanh. Tốc độ hắn kết ấn quá nhanh, chỉ là thời gian một hơi hơn trăm trận phù từ trong tay Phương Khải rời tay mà ra, bay thẳng hướng Tĩnh Thiền Ngọc.

Hơi thở thứ hai, tất cả trận phù toàn bộ vây quanh Tĩnh Thiền Ngọc. Tĩnh Thiền Ngọc thân ở trung tâm năng lượng chỉ có thể cắn răng, toàn lực thúc giục tầng phòng hộ. Nàng là võ giả của ba mươi sáu nước, đối mặt sự miệt thị của đệ tử Thất Huyền cốc, trong lòng nàng nghẹn một hơi.

Lúc này, Tĩnh Thiền Ngọc chỉ có một ý niệm, quyết không thể để đối phương giành thắng lợi nhẹ nhàng như vậy, nàng nên vì ba mươi sáu nước giành lấy vinh dự thuộc về bọn họ!

- Bát Diện Kim Tỏa!

Phương Khải hai tay hợp lại, mấy trăm trận phù từ bốn phương tám hướng ấn lên tầng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc.

Rắc!

Tầng phòng hộ dường như bị một sợi xích nhìn không thấy thắt chặt, kịch liệt biến hình!

Tĩnh Thiền Ngọc sắc mặt trắng bệch, trong cơ thể chân nguyên kích động, trong nháy mắt vừa rồi tầng phòng hộ của nàng suýt nữa vỡ tan!

- Ồ?

Phương Khải khẽ kêu một tiếng, độ cứng cỏi của tầng phòng hộ của đối phương vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Thiên Địa kiếm trận!

Phương Khải thò tay chi một cái, ba mươi sáu thanh quang kiếm từ bên cạnh hắn xuất hiện, đồng loạt bay ra, dừng ở bên người Tĩnh Thiền Ngọc.

Kiếm quang hỗn độn, không khí bị kiếm khí cắt ra, kiếm khí sắc bén trực tiếp đâm vào tầng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc.

Xì xì xì xì xì!!!

Ba mươi sáu thanh quang kiếm trong nháy mắt đâm tầng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc thành như con nhím.

Thời gian vừa mới ba hơi thở!

Tĩnh Thiền Ngọc cắn răng kiên trì, chỉ thủ không công, thúc giục chân nguyên trong cơ thể đến mức tận cùng. Một luồng chấp niệm mãnh liệt, muốn nàng liều mạng cũng phải chống đỡ qua hơi thở thứ năm!

Tầng phòng hộ kịch liệt biến hình, tốc độ kiếm khí thoáng chậm lại, nhưng Tĩnh Thiền Ngọc lại trong nháy mắt đến cực hạn. Lúc trước Tam Thập Lục Quang Nhận Tuyệt Sát của Tử Linh đánh xuống, trực tiếp bị lồng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc hòa tan. Nhưng là một lần này lại hoàn toàn trái ngược, kiếm khí Phương Khải phóng ra quá mạnh mẽ, tầng phòng hộ chỉ kiên trì thời gian một hơi thở liền bị đâm thủng!

Phốc phốc phốc!!!

Tuy rằng không vỡ nát nhưng là ba mươi sáu thanh quang kiếm đã xuyên thấu qua tầng phòng hộ, từ các phương hướng chỉ vào yếu hại quanh người Tĩnh Thiền Ngọc, chỉ cần Phương Khải khẽ động ý niệm, Tĩnh Thiền Ngọc sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ!

- Phương Khải thắng!

Theo lời tuyên bố của trọng tài, thời gian hơi thở thứ năm vừa mới qua.

- Vừa khéo năm hơi thở!

- Ha ha, không hổ là đệ tử thân truyền của Trận tông, Phương sư huynh thật lợi hại!

Dưới đài vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, nhất là những đệ tử của Trận tông kia. Có rất nhiều nữ đệ tử Thất Huyền cốc không để ý sự rụt rè phát ra tiếng thét chói tai vang dội, hiển nhiên đối với Phương Khải đã ái mộ từ lâu.

Trên thực tế, bảy đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, trừ vị đệ tử cổ quái của Khôi Lỗi tông kia bộ dạng thật sự có chút trừu tượng ra, sáu đệ tử thân truyền khác, cho dù là Âu Dương Minh của Hợp Hoan tông thê thiếp thành đàn cũng rất được thiếu nữ hoan nghênh. Không biết bao nhiêu thiếu nữ mơ mộng gả cho bọn họ, dù là làm thiếp cũng tốt, như vậy liền có bó lớn tài nguyên để sử dụng.

Tĩnh Thiền Ngọc triệt bỏ lồng phòng hộ, đi xuống đài trong tiếng hoan hô của người tràn ngập đối địch, cảm giác mất mát khó thể nói thành lời.

Là một thiến chi kiêu nữ bao phủ trong vòng sáng mà lớn lên, trận chiến này lại đại biểu vinh dự của ba mươi sáu nước, nhưng là kết quả so tài... Đối thủ nói năm hơi chấm dứt chiến đấu, quả thật là năm hơi chấm dứt chiến đấu. Nàng dốc hết toàn lực đều không thể thay đổi, thậm chí đều không thể ép đối thủ lấy ra toàn bộ thực lực, chênh lệch thật sự lớn như vậy sao?

Nàng ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Lâm Minh khoanh tay đứng yên ở bên cạnh, biểu tình bình thản nhìn mình.

Lâm Minh...

Sau khi kiến thức đến thực lực cường đại như vậy của Phương Khải lại còn có thể bảo trì biểu tình trấn định như vậy, hắn rốt cuộc có con bài chưa lật như thế nào, chẳng lẽ còn có thể đối phó Phương Khải sao?

Tĩnh Thiền Ngọc cảm thấy không thể tin tưởng, nhưng nàng lại cảm thấy Lâm Minh nhìn thế nào đều không giống như người cam nguyện nhận thua, hắn lần này chỉ sợ là hướng về mười hạng đầu. Kể từ đó, va chạm giữa hắn và đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc là không thể tránh khỏi!

- Không sao chứ?

Lâm Minh cũng có thể tưởng tượng ra tâm tình lúc này của Tĩnh Thiền Ngọc, dốc hết toàn lực lại vẫn bị đối thủ thắng gắt gao. Là thiên chi kiêu nữ của Kính Thiền quốc, đả kích Tĩnh Thiền Ngọc phải chịu có thể nghĩ mà biết.

Tĩnh Thiền Ngọc cố chấp lắc lắc đầu.

Lâm Minh cười cười xoay người rời đi, hắn chỉ là tỏ vẻ an ủi lễ phép một chút đối với người đã từng là đối thủ của mình.

Đúng vào lúc này, Tĩnh Thiền Ngọc đột nhiên lên tiếng:

- Lâm Minh!

- Hả? Chuyện gì?

Lâm Minh quay đầu lại, có chút kinh ngạc. Hắn nghe ra được, giọng của Tĩnh Thiền Ngọc có chút kích động.

Tĩnh Thiền Ngọc do dự một chút, cắn môi hỏi:

- Ngươi... Ngươi có thể thắng không?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, cười sáng lạn gật đầu:

- Có thể!

Hắn thậm chí không hỏi muốn thắng ai.

- Ta nói chính là Phương Khải!

- Như nhau!

Tĩnh Thiền Ngọc ngây ra, ngay cả chính nàng đều không nghĩ tới, giữa hai người bọn họ rồi lại sẽ xuất hiện đối thoại hoang đường như vậy. Nếu là bị đệ tử của Thất Huyền cốc nghe được, sợ là sẽ cười vỡ bụng.

Nàng hỏi là Lâm Minh có thể thắng hay không mà không phải là có thể đánh một trận với Phương Khải hay không.

Lâm Minh thậm chí ngay cả chính nàng hỏi là ai đều không biết liền trả lời có thể, sau khi chỉ ra là Phương Khải, hắn đáp lại chính là “như nhau”!

Đây là một đáp án tràn ngập tự tin tuyệt đối, mơ hồ đem Phương Khải quy là một trong những đối thủ hắn muốn đánh bại, chỉ vẻn vẹn là “một trong” mà thôi!

Hắn muốn làm gì? Sẽ không phải muốn tranh năm hạng đầu, ba hạng đầu chứ?

Nghĩ đến đây Tĩnh Thiền Ngọc hít ngược một hơi khí lạnh, nhưng không biết vì sao nàng lại có chút tin tưởng Lâm Minh. Có lẽ là bởi vì sự tự tin của chính Lâm Minh, có lẽ là bởi vì khuynh hướng cảm tình cá nhân của Tĩnh Thiền Ngọc. Lâm Minh hiện tại đã là một người dự thi toàn thắng “quả to còn sót lại” duy nhất của ba mươi sáu nước.

Kính Thiền quốc đã dừng lại ở đây, ca ca của Tĩnh Thiền Ngọc cũng bại. Tĩnh Thiền Ngọc đoán xếp hạng cuối cùng của hai huynh muội bọn họ đại khái ở vào khoảng hai mươi đến bốn mươi, như vậy có thể đại biểu ba mươi sáu nước đi tiếp chỉ vẻn vẹn còn lại một mình Lâm Minh mà thôi.

- Lâm Minh, ngươi nhất định phải thắng!

Tĩnh Thiền Ngọc gằn từng tiếng.

- Ừ, ít nhất ta sẽ thắng Phương Khải!

Lâm Minh cũng sẽ không tự đại mù quáng. Phương Khải đã ám chỉ, bảy đệ tử thân truyền thực lực có cao có thấp, chênh lệch giữa lẫn nhau rất lớn. Mấy người trong đó ngay cả Phương Khải cũng tự nhận không bằng.

Đối mặt với bọn họ, sợ là trận đấu sẽ không thoải mái như vậy!

Cùng Tĩnh Thiền Ngọc tách ra, đã đến lúc cơm trưa, so tài của các tổ cơ bản đã được quyết định. Người của ba mươi sáu nước tiến vào tốp thứ nhất chỉ có Tĩnh Thiền Ngọc và Lâm Minh.

Ca ca của Tĩnh Thiền Ngọc, Tĩnh Thiền Thạch lại chỉ kém một chút mà bỏ lỡ mất tốp thứ nhất.

Về phần Lăng Sâm, tám trận so tài hai thắng sáu thua cuối cùng chỉ có thể tiến vào tốp thứ ba.

Trừ Lăng Sâm ra, Vương Vũ của Hoắc La quốc, Triệu Dương của Đông Dương quốc cũng tiến vào tốp thứ ba.

Vì thế, toàn bộ ba mươi sáu nước, tổng tông hội võ lần này tiến vào trước một trăm chỉ có sáu người. Trong đó Thiên Vận quốc độc chiếm hai người, càng có Lâm Minh xếp thứ nhất ba mươi sáu nước.

Điều này ở trong lịch sử Thiên Vận quốc tuyệt đối là chuyện trước nay chưa từng có.

Tần Hạnh Hiên cũng phi thường vui vẻ lĩnh phần thưởng một trăm hai mươi viên Chân Nguyên thạch. Lúc trước nàng ở ván bài Lâm Minh tỷ lệ cược một ăn sáu bỏ ra hai mươi viên Chân Nguyên thạch mua Lâm Minh thắng, hiện tại một hơi kiếm một trăm viên, số này tương đương với mười vạn lượng vàng, dù cho đối với Tần Hạnh Hiên mà nói cũng là một khoản rất lớn... So tài tiểu tổ đợt thứ hai buổi chiều liền kết thúc, tuyển thủ các nơi dự thi nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, trận chung kết bắt đầu!

Tốp thứ nhất ba mươi người, trong đó người dự thi toàn thắng hai mươi người. Trong hai mươi người này, đệ tử thân truyền chiếm bảy người. Bảy người này trước quyết đấu cuối cùng bình thường sẽ không gặp nhau.

Trừ đệ tử thân truyền ra, đệ tử hạch tâm đỉnh cao của phân tông lớn chiếm ba bốn người, những người này gần với đệ tử thân truyền. Tỷ như Khương Lan Kiếm chính là một người trong đó. Rất nhiều đệ tử Thất Huyền cốc trong tiềm thức đã đem Khương Lan Kiếm liệt vào hàng cao thủ cùng cấp bảy đệ tử thân truyền rồi.

Mấy người còn lại, cũng mỗi người đều là nhân vật phong vân trong tông môn bọn họ. Chỉ cần có đủ tài nguyên, bọn họ đều có hy vọng đánh vào cảnh giới Tiên Thiên!

Bảy đệ tử thân truyền, đệ tử hạch tâm của ba bốn phân tông lớn, lại thêm đệ tử hạch tâm của mấy phân tông nhỏ, tổng cộng mười tám người.

Người thứ mười chín là Trương Ngạn Triệu, đến từ gia tộc họ Trương trong mười sáu gia tộc tu võ. Lịch sử của gia tộc này đạt tới kinh người ba ngàn năm, gia chủ đời thứ nhất một tay sáng lập gia tộc họ Trương là một cao thủ Toàn Đan. Tuy rằng ba ngàn năm nay, gia tộc họ Trương xuống dốc rất nhiều, nhưng nội tình vẫn thâm hậu như trước. Trương gia có hai đại cao thủ Tiên Thiên tọa trấn, dù là Thất Huyền cốc đối với Trương gia cũng lễ kính vài phần.

Chương 257: Lôi điện làm thuẫn

Một người cuối cùng trong hai mươi người tự nhiên là Lâm Minh.

So với mười chín người trước, Lâm Minh cực kỳ bình thường, xuất thân cũng bình thường nhất, tuy nhiên Lâm Minh lại dẫn tới sự chú ý thật lớn.

Nhất là cao tầng của Thất Huyền cốc, sớm đã xem qua tất cả tư liệu của Lâm Minh. Người với tuổi mười sáu có thể đứng ở chỗ này, trong thời gian hai trăm năm từ tổng tông hội võ bắt đầu đến hiện tại cũng thuộc số lượng không nhiều.

Lúc này mặt trời còn chưa lên, trời chỉ là tờ mờ sáng, trên quảng trường trước điện Thất Huyền cốc đã tụ tập đầy người.

Trưởng lão các tông phái nhỏ Thất Huyền địa khu, dẫn đầu của mười sáu gia tộc tu võ, vương công tướng quân và cao thủ của ba mươi sáu nước, phủ chủ, phó phủ chủ của các Thất Huyền võ phủ. Những nhân vật tụ ở trên quảng trường này, tùy tiện lấy ra một người đưa tới nước nhỏ địa phương đều là nhân vật phong vân danh chấn một phương, chịu vạn người kính ngưỡng. Nhưng đặt ở nơi này, rất nhiều người bọn họ lại ngay cả hàng ghế trước đều không có chỗ, càng đừng nói đi vào trong chính điện.

- Mặt bằng trình độ của tổng tông hội võ lần này hẳn là cao nhất trong ba lần gần đây nhất!

Trên ghế khán giả, phủ chủ Thất Huyền võ phủ Hoắc La quốc vừa uống trà vừa nói. Là phủ chủ của một võ phủ nước lớn, người trung niên họ La vẫn là có rất nhiều ưu đãi. Bên cạnh có một cái bàn, có thể uống chút trà, ăn chút hoa quả.

- Hắc hắc, đó là đương nhiên. Không thấy ngay cả Thần Hoàng đảo đều phái ra sứ giả sao? Chuyện này thật khiến cho Thất Huyền cốc chúng ta nở mặt. Khổng Tước sơn bình thường trâu bò cỡ nào, nhưng là khi trong tông bọn họ cử hành hội võ, lại chưa từng có tông môn tứ phẩm phái người đi tham quan!

- Thần Hoàng đảo?

Người trung niên họ La dùng nắp chén gạt lá trà, giọng chậm rãi nói:

- Ta nghe người ta nói, lần này người của Thần Hoàng đảo tới là có một số mục đích đặc biệt, cũng không phải chuyên môn tới xem tổng tông hội võ của chúng ta...

- Điều này thì ta không biết. Lại nói tiếp, Vương Vũ của Hoắc La quốc ngươi thành tích xếp hạng thế nào?

- Ặc...

Bị hỏi bất thình lình, người trung niên họ La bị nước trà nghẹn ở trong miệng. Vương Vũ cuối cùng không thể tiến vào tốp hai, hơn nữa khiến hắn đau lòng nhất chính là Hoắc La quốc còn lỗ vốn một danh ngạch Thiên trì...

***

Mặt trời rốt cuộc chậm rãi dâng lên, trọng tài trận chung kết đã đứng ở giữa sân. Người này tu vi Tiên Thiên trung kỳ, là một trong những trưởng lão nội môn của Thất Huyền cốc.

- Quy tắc so tài ta không lặp lại nữa, giống so tài dự tuyển. Chung kết tổng cộng ba mươi người, mỗi một người đánh đủ hai mươi chín trận, mấy người cuối cùng điểm rớt sau sẽ phải đối mặt khiêu chiến của người thứ hạng cao của tốp hai. Cũng không phải các ngươi yên ổn tiến vào ba mươi hạng đầu. truyện tiên hiệp hay

- Hiện tại chung kết bắt đầu!

Trưởng lão trọng tài giọng cực kỳ to, toàn bộ thung lũng đều có thể nghe rõ ràng.

- Lâm Minh, hết sức là tốt rồi, cố gắng tranh mười hạng đầu, nếu gặp phải đối thủ không thể chiến thắng cũng không nên cậy mạnh, tránh bị thương.

Cầm Tử Nha đưa Lâm Minh vào khu tuyển thủ, dặn đi dặn lại. Tuy rằng trong thi đấu không cho phép làm đối thủ thương tàn, nhưng nếu như thực lực xấp xỉ, so tài phải ứng phó toàn lực, rất khó nắm chắc lực đạo, chuyện bị đánh thành trọng thương cũng không hiếm thấy.

- Ta hiểu được.

Lâm Minh đi hướng khu tuyển thủ, sau khi ngồi yên trên ghế, trận đầu rất nhanh liền bắt đầu. Người ra sân cũng không phải tuyển thủ hạt giống và đệ tử hạch tâm của phân tông lớn, tuy nhiên cũng là một trận long tranh hổ đấu. Nhưng là khán giả rõ ràng có chút thất vọng, bọn họ muốn nhìn nhất vẫn là quyết đấu giữa đệ tử thân truyền.

Trên lôi đài đánh nhau kịch liệt, Lâm Minh đột nhiên nhìn thấy một nam nhân tay cầm quạt xếp, tướng mạo tuấn dật cười lạnh nhìn về phía mình.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hắn cũng không nhận ra người này.

- Ngươi chính là Lâm Minh?

- Đúng!

- Ta là đệ tử hạch tâm của Hợp Hoan tông Thất Huyền cốc Âu Dương Tử Phong!

- Ta dường như cũng không biết ngươi?

- Ngươi không biết ta không sao, ta biết ngươi là được rồi. Chính vì ngươi, đệ đệ ta bỏ lỡ lần tổng tông hội võ đối với hắn mà nói là cực kỳ trọng yếu này!

Thanh niên tuấn dật vừa nói thế, Lâm Minh liền nghĩ ra. Lúc trước ở Nam Hoa lâu, hắn dùng Luân Hồi võ ý đả thương một đệ tử Hợp Hoan tông cũng họ Âu Dương, nói vậy chắc là đệ đệ của người này.

Tuy nhiên Lâm Minh lúc ấy kỳ thật không hạ nặng tay, đối phương bị thương nặng như vậy hoàn toàn là bởi vì chính hắn. Âu Dương Tử Vân dùng ra chiêu thức vượt qua năng lực khống chế hiện tại của bản thân là Tử Viêm Cốt Mâu, kết quả sau khi chiêu thức bị phá, hắn bị chân nguyên tụ tập lại cắn trả, cho nên mới bị thương nặng.

Cảm nhận được địch ý mãnh liệt của Âu Dương Tử Phong, Lâm Minh lạnh giọng nói:

- Đệ đệ ngươi sở dĩ thương thành như vậy là hắn dùng chiêu thức mình không thể khống chế, bị cắn trả, có liên quan gì ta?

- Không liên quan với ngươi? Hừ, nếu không phải là công kích của ngươi, Tử Viêm Cốt Mâu của đệ đệ ta làm sao lại không khống chế được!

- Như vậy ý của ngươi là, ta nên thò cổ ra, chờ đệ đệ ngươi công kích? Nếu ta thực lực không đủ, không đối phó được Tử Viêm Cốt Mâu của hắn thì sao? Ta chẳng phải là bị đốt thành tro tàn? Ở Nam Hoa lâu, ta cũng không trêu chọc hắn, hắn lại muốn vận dùng Tử Viêm Cốt Mâu chính mình đều không khống chế được để diệt sát ta. Nếu hắn thật sự giết ta, nhiều nhất cũng là bị phạt cấm túc một hai tháng nhỉ, nhưng nếu ta giết hắn thì sao? Sợ là phải đền mạng! Đệ tử Thất Huyền cốc các ngươi, ngang ngược hống hách đến trình độ nào rồi!

Âu Dương Tử Phong cười ha hả:

- Thế giới này vốn chính là thế giới của thực lực, ai mạnh người đó chế định quy tắc. Ta mạnh hơn ngươi, tự nhiên sẽ là ta đến chế định quy tắc!

- Ngươi cảm thấy ngươi mạnh hơn ta?

- Rất nhanh là sẽ biết, so tài của chúng ta, trận thứ tư là sẽ bắt đầu!

Âu Dương Tử Phong nói xong liền rảo bước rời đi, hắn đã xem bảng thi đấu trước thời hạn, vòng thứ nhất hắn và Lâm Minh sẽ gặp nhau.

Cùng lúc Âu Dương Tử Phong rời đi, trận đấu trên đài đã phân ra thắng bại.

- Trận thứ hai, Trương Ngạn Triệu chiến Nghiêm Diễm Đông!

Trọng tài vừa dứt lời, người xem trên ghế mười sáu gia tộc tu võ phát ra một tràng hoan hô. Trương Ngạn Triệu là đại biểu của mười sáu gia tộc tu võ, tổng tông hội võ lần trước xếp hạng hai mươi. Lần này, hắn có hy vọng rất lớn xông vào mười hạng đầu!

Đối thủ của hắn Nghiêm Diễm Đông ở đợt thi đấu tiểu tổ thứ hai thua liền hai trận, cũng không phải tuyển thủ toàn thắng, trận này còn chưa bắt đầu đã có thể đoán trước được kết quả.

Xịch!

Trương Ngạn Triệu rút ra một thanh đao sống dày, Nghiêm Diễm Đông thì lấy ra một cái trận kỳ nhỏ, vung ra hơn trăm trận phù màu vàng.

- Tỏa Yêu trận!

Trận phù màu vàng giống như châu chấu bay về phía Trương Ngạn Triệu. Trương Ngạn Triệu đạp mạnh ra một bước, xương cốt toàn thân nổ vang răng rắc.

- Long Hổ Sát!

Một đao chém ra, khí thế như rồng như hổ, không khí chung quanh bị chân nguyên tàn phá bừa bãi xoắn thành gió lốc. Những trận phù màu vàng bay múa kia giống như vụn băng rơi vào trong lò luyện, tan rã trong nháy mắt.

Bồng!

Đao thứ nhất xé rách pháp trận của Nghiêm Diễm Đông, đao thứ hai phá vỡ chân nguyên hộ thể của hắn, dư ba của đao khí trực tiếp đem Nghiêm Diễm Đông chấn bay ra ngoài.

Chân nguyên hộ thể của Nghiêm Diễm Đông vỡ nát sạch sẽ, nhưng bản thân hắn lại không bị thương chút nào. Có thể thấy sức nắm giữ lực đạo của Trương Ngạn Triệu đã đạt đến trình độ nào.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

- Trương Ngạn Triệu, quả nhiên lợi hại!

- Ta thấy Trương Ngạn Triệu từ mười sáu gia tộc chúng ta đi ra cũng chưa chắc kém so với bảy đệ tử thân truyền.

Nói chuyện là đệ tử của mười sáu gia tộc tu võ. Khi hắn nói đến đây, đệ tử Thất Huyền cốc bên cạnh hắn lại cười khinh thường:

- Đó là các ngươi còn chưa kiến thức đến thực lực của đệ tử thân truyền. Trương Ngạn Triệu của các ngươi nếu gặp phải Âu Dương Minh hoặc là Khương Bạc Vân, ngay cả năm chiêu đều không tiếp được.

- Năm chiêu? Hắc, ta thật buồn cười! Đệ tử Thất Huyền cốc các ngươi khoác lác không biết ngượng.

- Chờ xem đi, lúc đó cho các ngươi khóc!

Đệ tử Thất Huyền cốc kia bĩu bĩu môi, không nói gì nữa.

Trận thứ ba, không có nhân vật phong vân nào lên đài.

Trận thứ tư, Lâm Minh chiến Âu Dương Tử Phong!

Âu Dương Tử Phong là đệ tử xếp hạng thứ ba của Hợp Hoan tông, so tài tiểu tổ chiến tích toàn thắng.

Lâm Minh tự nhiên cũng là toàn thắng. Tuy nhiên, theo người xem bình thường, Lâm Minh tuy là thiên tài nhưng so với bảy đệ tử thân truyền, chênh lệch liền lớn. Khi thi đấu dự tuyển, Lâm Minh trong hai chiêu đánh bại Tĩnh Thiền Ngọc cũng không thể thêm điểm cho hắn bao nhiêu. Dù sao Tĩnh Thiền Ngọc muốn tiến vào trước hai mươi đều không có hy vọng, chiến thắng Tĩnh Thiền

Ngọc cũng không thể đại biểu điều gì.

Nhưng mà, cao tầng của Thất Huyền cốc lại ngưng thần chú ý trận so tài này. Đối với Lâm Minh đặc biệt chú ý, tuổi của hắn thật sự là nhỏ đến đáng sợ.

Nhất là Thất Huyền cốc chủ Sử Tông Thiên, sớm đã phái người đem tổ tông ba đời của Lâm Minh tra ra toàn bộ. Vừa tra ra, Sử Tông Thiên lại càng giật mình. Lâm Minh lại là một võ giả bình dân một trăm phần trăm, không có bất kỳ bối cảnh, hắn có thể có thành tích như vậy quả thật là khó thể tin nổi!

Âu Dương Tử Phong sau khi lên đài, lập tức khiến cho rất nhiều đệ tử hoan hô, nhất là một số nữ đệ tử không có quá nhiều thiên phú, lại càng liên tục thét chói tai. Bọn họ thiên tư có hạn, một mực mộng tưởng có thể gả cho đệ tử hạch tâm. Nhưng là những đệ tử hạch tâm như Kiếm tông, Luyện Khí tông cơ bản một lòng tu luyện, tuyệt tình cấm dục, căn bản không hy vọng. Cứ như vậy, đệ tử của Hợp Hoan tông tự nhiên liền đặc biệt nóng bỏng.

So với Âu Dương Tử Phong, tiếng hoan hô của Lâm Minh ít hơn nhiều. Đệ tử ba mươi sáu nước ở đây thật sự số lượng có hạn.

Âu Dương Tử Phong và Lâm Minh đứng cách nhau mười trượng.

Âu Dương Tử Phong cười lạnh nói:

- Ta nghe nói ngươi có thể nắm giữ lôi đình lực, ta khuyên ngươi không nên che giấu át chủ bài, có chiêu thức gì tốt nhất dùng ra ngay đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa!

- Ta không có ý che giấu át chủ bài, chỉ là xem có cần lấy ra hay không mà thôi!

- Ha ha, ngươi thật đúng là cuồng vọng đến cực điểm! Ta một đường chiến đến bây giờ, hai đợt dự tuyển cũng chỉ có một người có thể ép ta rút kiếm. Không biết ngươi có năng lực ép ta rút kiếm hay không?

Âu Dương Tử Phong nói xong, từ trong Tu Di giới lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, kiếm cắm trong vỏ, vỏ kiếm là do da rắn chế thành, nhìn qua hết sức cổ xưa, mơ hồ tản ra một luồng chân nguyên dao động mờ nhạt, hiển nhiên vỏ kiếm này cũng không phải vật phàm.

Lâm Minh nở nụ cười, ép ngươi rút kiếm? Vậy phải xem ngươi có năng lực ép ta rút thương trước hay không đi!

Luân Hồi võ ý!

Con mắt Lâm Minh đột nhiên biến thành vòng xoáy màu đen. Hắn hiện tại tinh nghiên Luân Hồi võ ý, dù không trông cậy vào Luân Hồi võ ý khắc chế địch cũng sẽ sử dụng ra, gia tăng lý giải đối với Luân Hồi võ ý.

Âu Dương Tử Phong đã sớm đoán được Lâm Minh sẽ dùng linh hồn công kích, hắn cười lạnh một tiếng, tay cầm vỏ kiếm rung mạnh, chỉ nghe một tràng tiếng quỷ khóc “u u”, lượng lớn âm hồn màu xanh từ trên thân kiếm bay ra, quay chung quanh Âu Dương Tử Phong. Trong lúc nhất thời quỷ khí âm lãnh ập vào mặt, gần như muốn đóng băng linh hồn người.

Mà linh hồn công kích của Lâm Minh sau khi đánh tới toàn bộ bị đám quỷ hồn này chặn lại.

Bùng bùng bùng!!!

Quỷ hồn bị linh hồn công kích đánh tan giống như khí cầu phình lên, rồi sau đó trực tiếp vỡ tan tành. Một con quỷ hồn chết đi lập tức lại có quỷ hồn mới toát ra. Lâm Minh một hơi đánh tan mười mấy con quỷ hồn, lại căn bản không thể thương đến Âu Dương Tử Phong.

- Hừ! Tuy rằng linh hồn lực của ta không cường đại bằng ngươi, nhưng linh hồn công kích của ngươi vô hiệu đối với ta! Đám quỷ hồn này kỳ thật là âm khí trong cơ thể ta thải bổ mà tới ngưng tụ mà thành, dù ngươi đánh tan chúng nó cũng chỉ là dung nhập trong cơ thể của ta. Sau khi trải qua chân nguyên tẩm bổ sẽ một lần nữa ngưng tụ thành hình, cuồn cuộn không dứt!

- Nếu ngươi chỉ có thể dùng ra linh hồn công kích, vậy quá làm ta thất vọng rồi!

Âu Dương Tử Phong nói xong, toàn thân toát ra ngọn lửa màu tím. Ngọn lửa bùng cháy hừng hực, lưỡi lửa nhảy lên cao mấy trượng, bao phủ toàn bộ Âu Dương Tử Phong vào bên trong. Hết sức quỷ dị chính là, lửa tím chẳng những không nóng trái lại tỏa ra một luồng khí âm hàn xâm nhập cốt tủy. Dưới chân Âu Dương Tử Phong nhanh chóng ngưng thành một lớp băng, một mực lan tràn ra.

- Tử Viêm Cốt Mâu.

Lâm Minh rất dễ dàng nhận ra một chieu này, lúc trước ở Nam Hoa lâu Âu Dương Tử Vân cũng từng thi triển, cũng bởi vậy mà chịu thiệt lớn.

- Đệ đệ của ta sau khi dùng ra Tử Viêm Cốt Mâu bại bởi ngươi, vậy ta hôm nay khiến cho ngươi xem xem uy lực chân chính của Tử Viêm Cốt Mâu!

Ngọn lửa màu tím ở tay phải Âu Dương Tử Phong ngưng tụ thành cốt mâu màu tím, từng tràng tiếng quỷ khóc từ trong thân mâu truyền ra. Với tu vi của Âu Dương Tử Phong thi triển ra Tử Viêm Cốt Mâu uy lực cường đại hơn nhiều.

- Chết đi!

Vù!!!

Cốt mâu ném ra, mang theo tàn ảnh mơ hồ và đuôi lửa thật dài, tốc độ nhanh như chớp. Tiếng khí bạo bén nhọn xen lẫn tiếng quỷ khóc thê lương, gần như muốn đâm thủng màng tãi người ta.

Vù!

Lâm Minh trực tiếp bị cốt mâu xuyên thủng!

Người xem còn chưa kịp phản ứng, Âu Dương Tử Phong lại cười dữ tợn một tiếng, cho rằng tránh thoát được? Quá ngây thơ!

“Lâm Minh” bị cốt mâu xuyên thủng hóa thành hư ảnh tiêu tan, đó chỉ là tàn ảnh. Cùng lúc đó, cốt mâu lại đột nhiên chuyển hướng, một mực đuổi theo hư ảnh của Lâm Minh.

- Phân!

Âu Dương Tử Phong quát lớn một tiếng, cốt mâu chợt phân liệt thành mười hai cỗ, từ bốn phương tám hướng đâm tới Lâm Minh, không đường để tránh!

A!!!

Bùng bùng bùng bùng!!!

Mười hai cỗ Tử Viêm Cốt Mâu đồng thời đánh lên người Lâm Minh, lửa tím bốc lên, giống như hoa hồng tím nở rộ!

Khóe miệng Âu Dương Tử Phong nhếch lên một độ cong, người xem đến từ ba mươi sáu nước đều nín thở. Tần Hạnh Hiên lại càng tay đẫm mồ hôi. Thực lực cực hạn của Lâm Minh rốt cuộc là như thế nào, nàng cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng mà, sau khi lửa tím tan hết, nụ cười khóe miệng Âu Dương Tử Phong lại đọng lại. Lâm Minh vững vàng đứng trên lôi đài, ngay cả quần áo cũng không bị thiêu cháy một chút xíu. Quanh người hắn, từng luồng rắn điện màu tím không ngừng múa may, hoàn toàn vây quanh thân thể.

Sắc mặt Âu Dương Tử Phong lập tức trầm xuống, lấy lôi điện làm thuẫn?

Có thể lấy lôi đình lực chắn được Tử Viêm Cốt Mâu của hắn, điều này chứng minh độ phù hợp với Lôi nguyên khí của Lâm Minh đã đạt tới trình độ cực cao, đủ để phá vỡ âm khí của hắn, uy hiếp đến hắn.

Chương 258: Một đòn chớp giật

- Lâm Minh kia không ngờ còn có thể khống chế lôi đình lực!

- Hóa ra hắn là một võ giả Lôi hệ, đây mới là át chủ bài của hắn!

- Nhìn độ thô của rắn điện kia, đại khái có độ phù hợp ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm rồi nhỉ.

Người trên khán đài nhao nhao nghị luận. Đối với người của Thất Huyền cốc mà nói, võ giả Lôi hệ cũng không xem như rất hiếm lạ, hiếm lạ chính là võ giả Lôi hệ độ phù hợp lục phẩm.

Trong đại điện Thất Huyền cốc, Mục Thanh Hồng mỉm cười nhìn về phía rắn điện bay múa trên người Lâm Minh:

- Tiểu tử kia, không ngờ một mực chờ đến vòng chung kết mới dùng ra lôi đình lực.

Đến tận đây, xem như là hoàn toàn khẳng định thân phận của Lâm Minh. Lúc trước Mục Thiên Vũ miêu tả Lâm Minh, thứ có tính dấu hiệu chính là lôi đình lực này. Mục Thiên Vũ phỏng đoán, độ phù hợp Lôi nguyên khí của Lâm Minh không kém độ phù hợp Hỏa nguyên khí của nàng, cũng chính là ở thất phẩm trở lên!

Đây tuyệt đối là thiên phú cấp yêu nghiệt!

Bất luận là võ ý của Lâm Minh và năng lực vượt cấp chiến đấu, chỉ riêng thiên phú của hắn và thiên phú ở mặt Lôi nguyên khí đã đủ khiến cho một tông môn lớn vì hấp thu hắn mà trả giá lượng lớn tài nguyên.

Mục Thanh Hồng liếc mắt Sử Tông Thiên bên cạnh một cái, đối phương không có phản ứng đặc biệt gì. Khóe miệng nàng nhếch lên một độ cong rất nhỏ. Nếu Sử Tông Thiên biết Lâm Minh nắm giữ Lôi Linh cấp Tử Giao Thần Lôi, chỉ sợ sớm đã ngồi không yên rồi nhỉ.

Giữa sân thi đấu, Lâm Minh toàn thân rắn điện bay múa, tóc cũng tùy ý bay lên, thoạt nhìn giống như Ma Thần giẫm lên tia chớp mà đến:

- Lôi đình lực, chuyên khắc quỷ hồn và năng lượng âm tính, công pháp Hợp Hoan tông của ngươi, mỗi lần dùng ra đều kèm theo tiếng quỷ khóc thần gào, chính bị lực lượng của ta khắc chế. Xem ngươi chắn thế nào!

Trong mắt Lâm Minh lóe lên một luồng hàn quang. Lôi điện quấn trên người phát ra ánh tím chói mắt, dường như mặt trời tím lên không!

Kim Bằng Phá Hư!

Tốc độ trong nháy mắt đạt tới cực hạn!

Trên sàn đấu kéo ra một chuỗi bóng của Lâm Minh, trên mỗi một cái bóng đều có tia điện lóe lên!

Rẹt rẹt rẹt!!!

Lôi điện lực múa điên cuồng, giống như kiếm sắc đâm hướng Âu Dương Tử Phong.

Choeng!

Âu Dương Tử Phong rút bảo kiếm trong vỏ da rắn ra, đó là một thanh trường kiếm bốn xích toàn thân đỏ như máu.

Âu Dương Tử Phong xuất kiếm!

Giả ngơ cũng phải có tư bản để giả ngơ! Lúc trước chỉ có một người có thể ép hắn rút kiếm, nhưng hiện tại đấu với Lâm Minh, chỉ giao thủ một chiêu Âu Dương Tử Phong liền có chút chống không nổi. Đừng nói là không rút kiếm, dù là rút kiếm cũng chưa chắc chắn được.

Âu Dương Tử Phong cũng triển khai tốc độ cực hạn, lợi kiếm và lôi đình lực triển khai từng đợt va chạm kịch liệt!

Bùng bùng bùng!!!

Người xem chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của hai người cùng với tử điện lóe lên trong lôi đài.

- Trên lôi đài là tình huống gì, ai chiếm ưu thế?

- Không biết! Lâm Minh nếu có thể ép Âu Dương Tử Phong rút kiếm, cũng xem như có chút bản lĩnh. Hẳn là sẽ không quá yếu thế, có thể chống đỡ một đoạn thời gian đi.

- Yêu thế? Chống đỡ một đoạn thời gian? Ngươi nói Lâm Minh xuất thân ba mươi sáu nước chúng ta chiếm thế yếu? Tự sướng à, chờ xem đi. Âu Dương Tử Phong kia chính là một mâm đồ ăn!

Lên tiếng phản bác chính là võ giả đến từ ba mươi sáu nước. Mấy ngày nay, võ giả ba mươi sáu nước ở Thất Huyền cốc một mực bị khinh bỉ, cơ hội nở mày nở mặt như vậy, làm sao bọn họ chịu bỏ qua.

- Hừ, đừng cao hứng quá sớm. Dù là Âu Dương Tử Phong không địch lại Lâm Minh, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chờ đệ tử thân truyền của chúng ta lên đài, sẽ cho các ngươi biết cái gì là tuyệt vọng!

Nhắc tới bảy đệ tử thân truyền, võ giả đến từ ba mươi sáu nước kia không nói nữa. Mấy ngày này, sự cường đại của bảy đệ tử thân truyền rõ ràng trong mắt, dù là đối với Lâm Minh có lòng tin mười phần, hắn cũng không có tin tưởng cãi lại. Chỉ có thể rầm rì vài câu nói trả đũa, sau đó liền không nói nữa.

Âu Dương Tử Phong trong sân chỉ thủ không công, không phải hắn không muốn công kích mà là hắn căn bản không thể công kích. Âm khí tụ tập lại trong nháy mắt liền bị lôi điện đánh tan, dưới so đấu kịch liệt như vậy chân nguyên trong cơ thể hắn nhanh chóng tiêu hao.

- Người kia, phóng ra nhiều lôi đình lực như vậy, tiêu hao chỉ sợ còn lớn hơn ta, chỉ cần ta có thể kiên trì, thua không nhất định là

ta!

Âu Dương Tử Phong mới vừa sinh ra ý niệm này, lại nghe Lâm Minh nói:

- Ngươi chỉ biết trốn sao? Ta một mực chờ cái gọi là “át chủ bài” của ngươi. Nếu như ngươi không dùng, sợ là không có cơ hội nữa!

Tay phải Lâm Minh đột nhiên nắm thành nắm tay, rắn điện màu tím chung quanh toàn bộ tụ tập ở quanh nắm tay, phát ra ánh tím chói mắt, năm ngàn luồng chân nguyên chấn động mãnh liệt trào ra, cùng Lôi nguyên khí đan vào một chỗ, thành màu tím tinh khiết.

||||| Truyện đề cử: Chân Long Chí Tôn Đô Thị |||||

Đây là sự kết hợp của Phấn Thân Toái Cốt quyền với lôi đình lực.

- Ngông cuồng!

Âu Dương Tử Phong đề lên một ngụm chân nguyên, trường kiếm bùng lửa tím, từng tràng quỷ khóc từ thân kiếm truyền ra.

- U Minh nhất kích!

Âu Dương Tử Phong cố ném cảm giác tê dại của thân thể do lôi điện mang đến, đâm ra một kiếm. Một gương mặt quỷ bùng cháy lửa tím hướng về Lâm Minh cắn tới một miếng.

Lâm Minh cũng không thèm nhìn, chỉ là đánh ra một quyền.

Ầm!

Năm ngàn luồng chân nguyên thuần màu tím như Tử Giao hung dữ vọt ra, ập vào trong mặt quỷ, trực tiếp xé nát mặt quỷ thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, chân nguyên màu tím phá vỡ âm khí hộ thể của Âu Dương Tử Phong, thế không thể đỡ tràn vào trong cơ thể hắn.

Âu Dương Tử Phong thân thể chấn động, “òa” một tiếng phun ra một búng máu, thân thể bay ngược ra xa mấy chục trượng, sau khi rơi xuống đất suýt nữa đứng không vững. Hắn quỳ một gối xuống đất, một tay chống kiếm, lau máu nơi khóe miệng.

Trong nháy mắt vừa rồi, thân thể của Âu Dương Tử Phong gần như bị tê liệt, hắn suýt nữa cho rằng mình phải chết.

Lâm Minh thò tay ngoắc một cái, chân nguyên màu tím từ trong cơ thể Âu Dương Tử Phong lao ra, về trong tay mình. Theo hắn hấp thu Tử Giao Thần Lôi, chân nguyên hắn sớm đã có thể tùy ý dung hợp với lôi điện, trong Phấn Thân Toái Cốt quyền ẩn chứa lôi đình lực cũng như nước chảy thành sông.

- Lâm Minh thắng!

Trưởng lão trọng tài nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, tuyên bố. Có thể đánh bại Âu Dương Tử Phong, chứng minh Lâm Minh có khả năng rất lớn đánh vào mười hạng đầu.

Đối với một thiếu niên mười sáu tuổi đến từ ba mươi sáu nước mà nói, đây là một thành tích khiến người kinh sợ.

Lâm Minh xoay người xuống đài.

Lâm Minh chiến Âu Dương Tử Phong, tuy rằng đấu giằng co một đoạn thời gian ngắn nhưng cuối cùng vẫn là Lâm Minh giành thắng lợi với ưu thế áp đảo.

- Âu Dương Tử Phong cũng bại rồi! Chẳng lẽ lần này thật sự để cho một võ giả nông thôn đến từ ba mươi sáu nước tranh đến mười hạng đầu?

- Người kia, nghe nói lúc ở Nam Hoa lâu liền đánh Âu Dương Tử Vân đệ đệ của Âu Dương Tử Phong, đánh cho hắn không thể tham gia so tài. Hiện tại lại đánh Âu Dương Tử Phong, thật sự là ăn hiếp người đến tận cửa.

Nhìn thấy hy vọng Lâm Minh tiến vào mười hạng đầu càng lúc càng lớn, rất nhiều đệ tử Thất Huyền cốc không phục. Bọn họ phần lớn sinh ra ở Thất Huyền cốc, từ khi sinh ra liền có một loại cảm giác về sự ưu việt, khinh thường võ giả ba mươi sáu nước và gia tộc tu võ.

Nhưng hiện tại, bọn họ bị đào thải, mà một tiểu tử tới từ ba mươi sáu nước lại mắt thấy sẽ cạnh tranh mười hạng đầu. Điều này giống như một vị thái tử gia xuất thân kinh thành bị một tên nhà giàu mới nổi đến từ nông thôn đánh mặt.

Nên biết, mười hạng đầu tổng tông hội võ chẳng những ý nghĩa vinh dự và phần thưởng thật lớn, cũng nghĩa là sau này sẽ được sự coi trọng của môn phái và lực mạnh duy trì tài nguyên. Đây là chuyện rất nhiều đệ tử tha thiết ước mơ.

Nếu có thể trở thành đệ tử hạch tâm, chẳng những tu vi có thể tăng tiến vùn vụt, những nữ đệ tử xinh đẹp của Thất Huyền cốc cũng sẽ bởi vậy mà vươn tới mặc cho quân hái. Có lẽ bởi vì chân nguyên rèn thể, nữ võ giả thiên tư tốt, dung mạo hơn phân nửa sẽ không kém. Nữ đệ tử của Huyễn tông và Cầm tông Thất Huyền cốc không thiếu mỹ nữ kinh diễm, hơn nữa so với những người thế tục có thêm một luồng khí chất xuất trần.

Bảy đệ tử thân truyền cùng với đệ tử hạch tâm của phân tông lớn cầm lấy mười hạng đầu bọn họ không phản đối, nhưng hiện tại có một võ giả nông thôn từ ba mươi sáu nước tới cũng muốn lấy mười hạng đầu.

Đệ tử mười hạng đầu gần như đã định trước bị chọn vào tổng tông, thăng cấp thành đệ tử hạch tâm. Nghĩ tới Lâm Minh tương lai sẽ phân chia tà nguyên, hưởng thụ nữ nhân của bọn họ, cơn giận này bọn họ làm sao nuốt trôi được?

Cái gọi là hâm mộ ghen hận, đây chính là khắc họa chuẩn xác nhất trong lòng bọn họ lúc này.

- Chờ xem đi, hắn nhảy nhót không được bao lâu nữa. Đệ tử thân truyền của Hợp Hoan tông Âu Dương Minh cùng Âu Dương Tử Phong quan hệ không tồi, khẳng định sẽ vì Âu Dương Tử Phong trút cơn giận này. Nếu Lâm Minh bị trọng thương, ta xem hắn còn làm thế nào tranh mười hạng đầu.

Những đệ tử thân truyền bị đào thải này cũng chỉ có thể nguyền rủa trong lòng, ngóng trông Lâm Minh trọng thương không thể tái chiến.

Tiếp sau Lâm Minh, trọng tài tuyên bố trận tiếp theo, Khương Lan Kiếm chiến Tôn Lâm.

Lần này, hiện trường thi đấu sôi trào. So với vừa rồi khi Lâm Minh lên đài hình thành đối lập mãnh liệt. Uy danh của Khương Lan Kiếm ở Thất Huyền cốc tuyệt đối không kém bảy đệ tử thân truyền, thậm chí rất nhiều người cho rằng so với một số đệ tử thân truyền tương đối yếu, tỷ như Hỏa Nham La của Luyện Khí tông, Phương Khải của Trận tông còn mạnh hơn.

Dù sao Luyện Khí tông và Trận tông phải tập trung lượng lớn tinh lực vào kỹ năng phụ trợ của bọn họ, công pháp của tông cũng không phải rất lợi hại mà là với luyện khí và trận pháp làm chủ. Không so được với Khương Lan Kiếm, một lòng tu kiếm, theo đuổi công kích mạnh nhất.

Khương Lan Kiếm ra sân, hắn mặc một thân áo xanh chưa từng thay đổi, ôm bảo kiếm ba xích sáu tấc, cả người đứng ở giữa sân thi đấu. Dường như bản thân hắn chính là một thanh kiếm, không ra thì thôi, vừa ra liền hàn quang bốn phía, mũi nhọn bức người!

Tôn Lâm đối thủ của Khương Lan Kiếm, đến từ Luyện Khí tông, là đệ tử thứ hai trong thế hệ trẻ tuổi Luyện Khí tông, gần với đệ tử thân truyền Hỏa Nham La của tông chủ.

Tôn Lâm tham gia tổng tông hội võ lần trước, đồng thời đạt được thành tích thứ hai mươi hai bảng tổng sắp.

Hiện giờ, tu vi hắn càng tiến thêm một bước, với thành tích toàn thắng tiến vào vòng chung kết, hội võ lần này tiến vào trước hai mươi bảng tổng sắp đã là chuyện không hề trì hoãn, thậm chí vọt vào mười hạng đầu cũng có một chút hy vọng.

- Đệ tử Kiếm tông Khương Lan Kiếm, xin chỉ giáo.

Bất kể đối thủ là ai, Khương Lan Kiếm đều sẽ làm một động tác kiếm lễ trước khi chiến đấu.

- Mời Khương sư huynh, ba năm này ta tiến bộ rất lớn, không phải dễ đối phó như vậy.

Tôn Lâm mỉm cười nói. Có thể bảo trì mỉm cười trước mặt Khương Lan Kiếm, bản thân chính là một loại tự tin thật lớn.

Tôn Lâm nói xong, rút ra một thanh đại kiếm trong Tu Di giới, đại kiếm màu đỏ lửa, chỉ riêng thân kiếm đã dài bốn xích, kiếm vừa ra khỏi vỏ liền dấy lên ngọn lửa rực sáng, sóng nhiệt như thủy triều theo đó ập vào mặt. Một số người xem đứng gần không khỏi đều lui về phía sau.

- Chỉ riêng sóng nhiệt đã có uy thế bậc này, Tôn Lâm này cũng tuyệt đối không phải hạng tầm thường, so với Lâm Minh vừa rồi kia chỉ sợ cũng không kém.

- Tổng tông hội võ lần này thật đúng là thiên tài xuất hiện lớp lớp. Chẳng những ba mươi sáu nước và mười sáu gia tộc tu võ ra hai thiên tài, thực lực của thiên tài tổng tông Thất Huyền cốc chúng ta cũng vượt qua dĩ vãng.

Chương 259: Khôi lỗi tông

- Nhìn mức độ nóng cháy của ngọn lửa trên thân kiếm của Tôn Lâm, Ngụy Hỏa Tinh của hắn sợ là đã bồi luyện đến cấp bậc ngàn năm rồi nhỉ. Thật biến thái!

Hỏa Tinh bất tử bất diệt, nhưng là Ngụy Hỏa Tinh lại không thể. Nếu như trường kỳ không cung cấp nguyên khí Hỏa hệ cho Ngụy Hỏa Tinh, Ngụy Hỏa Tinh sẽ chậm rãi suy nhược, thẳng đến tan biến.

Đương nhiên, Ngụy Hỏa Tinh cường đại tan biến chậm, Ngụy Hỏa Tinh nhỏ yếu tan biến nhanh. Cái gọi là Ngụy Hỏa Tinh cấp bậc ngàn năm, đó chính là sau khi ngừng cung cấp chân nguyên Hỏa hệ, Ngụy Hỏa Tinh này tự nhiên tồn tại thời gian một ngàn năm.

Đây là năm tháng tương đối dài lâu, phải biết lịch sử của Thất Huyền cốc cũng chỉ mới sáu trăm năm mà thôi.

Dù là đối với đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc có được lượng lớn tài nguyên mà nói, Hỏa Tinh cũng là thứ cực kỳ xa xỉ, chỉ có thể nhìn mà thèm. Có thể có một cái Ngụy Hỏa Tinh cấp bậc ngàn năm cũng là chuyện cực kỳ giỏi rồi.

- Các ngươi nói Khương sư huynh sẽ thắng lợi trong vòng mấy chiêu?

- Không dễ nói. Ta thấy phải mười chiêu trở lên, nói không chừng phải hai mươi chiêu ấy!

Tuy rằng thực lực Tôn Lâm biểu hiện ra không tầm thường nhưng đệ tử ở đây vẫn coi trọng Khương Lan Kiếm hơn.

***

- Khương sư huynh! Tiếp ta một chiêu Liệt Hỏa Liêu Nguyên!

Trên lôi đài, Tôn Lâm ra tay, vừa ra tay chính là chiêu thức sở trường, chỉ nghe tiếng lửa cháy “phừng phừng”, mưa lửa đỏ rực từ trên thân kiếm rộng lớn của Tôn Lâm lao ra, che trời phủ đất bao phủ hướng Khương Lan Kiếm. Khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, ngọn lửa tạo thành mưa lửa này không giống ngọn lửa bình thường phủ kín rắn lửa bập bùng, mà là ngưng tụ thành từng luồng, như mũi tên nhọn!

- Là Thâm Uyên chi hỏa, Thâm Uyên chi hỏa nhân giai thượng phẩm! Tôn Lâm rồi lại có thể kiếm được loại lửa này để bồi dưỡng Ngụy Hỏa Tinh của hắn!

Một đệ tử Luyện Khí tông không kìm nổi kêu lên, ánh mắt nhìn về phía Tôn Lâm tràn ngập ghen tị. Hiển nhiên Thâm Uyên chi hỏa này đối với hắn kích thích rất lớn. Loại lửa nhân giai thượng phẩm này khẳng định sẽ không phải chính Tôn Lâm kiếm ra, như vậy chỉ có một loại khả năng, là tài nguyên Luyện Khí tông phân cho hắn.

Đây là đặc quyền của đệ tử hạch tâm, đệ tử bình thường bọn họ ở tông môn hơn trăm năm cũng sẽ không được phân đến lượng lớn ngọn lửa nhân giai thượng phẩm để bồi dưỡng Ngụy Hỏa Tinh của mình.

Đối mặt với mưa lửa đỏ rực, Khương Lan Kiếm vẫn bình thản như trước. Trường kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm màu xanh rộng ba ngón tay, sắc thái cổ xưa. Không có bất kỳ cảm giác sắc bén, nhìn qua giống như một chiếc lá khô không chút bắt mắt.

- Kiếm Chi Vân Tiêu!

Khương Lan Kiếm xuất kiếm, căn bản nhìn không rõ động tác ra tay của hắn, chỉ thấy ánh xanh chợt lóe, trong nháy mắt đó dường như có một con rồng xanh vọt lên trời!

Kiếm khí bừa bãi cùng mũi tên của mưa lửa va chạm cùng một chỗ, chỉ nghe một chuỗi “phốc phốc” liên tiếp nổ vang, mưa lửa tan thành mây khói.

Ánh lửa sáng lạn giống như pháo hoa nở rộ che mờ ánh mắt người xem, mọi người không kịp phản ứng. Khương Lan Kiếm lại một kiếm chém ra, một kiếm này mang theo tiếng khí bạo sắc bén, đâm thẳng tim Tôn Lâm.

- Liệt Diễm Chi Tường!

Tôn Lâm vô cùng giật mình. Hắn liệu đến Liệt Hỏa Liêu Nguyên khả năng không thể thương đến Khương Lan Kiếm, nhưng cũng không nghĩ tới bị phá dễ dàng như vậy. Trong cơn hốt hoảng, Tôn Lâm một bên lui về phía sau, một bên bố trí Liệt Diễm Chi Tường phòng ngự.

Phừng phừng phừng!!!

Liên tục ba loạt Liệt Diễm Chi Tường, loạt sau thế lửa thịnh vượng hơn loạt trước. Ngọn lửa màu đỏ thẫm vọt lên cao mười mấy trượng.

- Phá!

Khương Lan Kiếm vung trường kiếm, một luồng kiếm khí với khí thế vô cùng chém thẳng ra, chia cắt toàn bộ sân thi đấu, ba bức tường lửa, liền bị Khương Lan Kiếm một kiếm chém đứt. Ngọn lửa bị kiếm khí trực tiếp thổi tắt!

Tốc độ của Khương Lan Kiếm trong nháy mắt đạt tới cực hạn, ngay sau đó một bóng người màu xanh đã xuất hiện ở trước mắt Tôn Lâm. Tôn Lâm sắc mặt đại biến!

Kiếm quang chợt hiện!

Bùng!

Chân nguyên hộ thể của Tôn Lâm bị phá, thân thể bay ngược ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

Một khi gần người, Tôn Lâm căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng. Hắn chỉ là một đệ tử Luyện Khí tông, tuy rằng cũng là dùng kiếm nhưng căn bản không tính là kiếm khách, kiếm của hắn càng giống như một loại pháp khí thi triển ngọn lửa công kích. Mà kiếm của Khương Lan Kiếm thì khác, kiếm của hắn chính là vận mệnh của hắn, nhân kiếm hợp nhất, trước giờ chưa từng bất lợi!

- Khương Lan Kiếm thắng!

Trưởng lão trọng tài cũng cảm thấy ngoài ý muốn sâu sắc, ba kiếm phá địch, đối phương cũng không phải hạng vô danh, lại thua đến triệt để như thế!

Thực lực của Khương Lan Kiếm quá khủng bố, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đã vượt qua một số đệ tử thân truyền.

Nên biết, hắn còn không phải thủ tịch đệ tử của Kiếm tông. Như vậy đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ tuổi Kiếm tông Khương Bạc Vân lại đã đến loại trình độ nào?

Không thể tưởng tượng!

Ở trên khán đài, đệ tử bình thường đều bị chấn kinh. Khương Lan Kiếm thật sự quá cường đại, ngay cả đệ tử thân truyền của Trận tông Phương Khải cũng sắc mặt không dễ nhìn. Nếu vừa rồi chính là toàn bộ thực lực của Khương Lan Kiếm, hắn còn miễn cưỡng có thể cùng Khương Lan Kiếm đánh một trận. Nếu như không phải, hắn sẽ nguy hiểm!

Là một trong bảy đệ tử thân truyền, nếu bại bởi đệ tử thứ hai của Kiếm tông, hắn tự nhiên trên mặt không ánh sáng.

Không riêng gì Phương Khải, đám người Âu Dương Minh, Huyễn Tiểu Điệp sắc mặt cũng không quá tự nhiên. Tạm thời bọn họ còn không cần lo lắng Khương Lan Kiếm, bọn họ lo lắng chính là Khương Bạc Vân. Bọn họ không hiểu biết thực lực của Khương Lan Kiếm, Kiếm tông khẳng định không thể không biết. Khiến Khương Lan Kiếm lợi hại như vậy làm đệ tử thứ hai, chỉ có thể chứng minh Khương Bạc Vân càng mạnh so với Khương Lan Kiếm.

- Tốt! Thật là tốt!

Thời điểm này, Âu Dương Minh đột nhiên nghe thấy bên người hắn vang lên một giọng nói âm trầm, khiến hắn da đầu tê rần. Quay đầu nhìn qua, lại thấy một tên toàn thân gầy trơ xương như củi, quấn băng vải đang cười hắc hắc.

Nhìn thấy cỗ thây khô bên cạnh này, Âu Dương Minh chỉ cảm thấy toàn thân không được thoải mái, hắn nhíu mày nói:

- Mộc Cổ Bặc Vực, ngươi cười cái gì?

- Khặc khạc khặc khặc, có đối thủ như vậy, ta rất hưng phấn.

Thây khô vươn đầu lưỡi thật dài liếm mép, trong mắt lóe hào quang quỷ dị. Giống như quỷ hút máu thấy con mồi ngon miệng, khiến người nhìn không rét mà run.

Họ của thây khô rất kỳ quái, họ kép Mộc Cổ, tên là Bặc Vực. Hắn cũng không phải người Nam Thiên Vực mà là ra từ Cực Tây Vực vô cùng xa xôi, sáu trăm năm trước, một người Cực Tây Vực tên là Mộc Cổ Nham Trác thông qua Truyền Tống trận khoảng cách siêu xa đi tới Thất Huyền địa khu của Nam Thiên Vực. Hắn chính là người sáng lập Khôi Lỗi tông Thất Huyền cốc.

Khôi Lỗi tông là một tông môn thần bí nhất của Thất Huyền cốc, đệ tử trong tông môn cũng là một dòng, chỉ có một dòng họ là Mộc Cổ. Bọn họ chưa từng thu đệ tử khác họ, cùng với nói là một tông môn kỳ thật càng giống một gia tộc.

Nhân số của Khôi Lỗi tông dù so với Cầm tông và Huyễn tông nhân đinh thưa thớt cũng không bằng một phần ba tổng số người của đối phương.

Nhưng là không có người nào dám coi thường Khôi Lỗi tông. Bởi vì sức chiến đấu của đệ tử Khôi Lỗi tông quá mạnh mẽ, hơn nữa phi thường đoàn kết. Lấy tổng tông hội võ lần này mà nói, Khôi Lỗi tông chỉ phái ra hai người, một người Mộc Cổ Bặc Vực, một người là Mộc Cổ Kiếp Nhung. Hai người đều một đường quét ngang, toàn thắng vào vòng sau. Trong đó Mộc Cổ Bặc Vực là đệ tử thân truyền, chiêu thức quỷ dị, thực lực khó lường. Âu Dương Minh tình nguyện đấu với Khương Bạc Vân cũng không nguyện ý gặp thây khô này.

Mộc Cổ Kiếp Nhung kia khẳng định cũng không kém bao nhiêu, mười hạng đầu là ổn thỏa. Thậm chí Phương Khải của Trận tông đều rất có thể không phải đối thủ của Mộc Cổ Kiếp Nhung.

Khôi Lỗi tông thật sự quá kỳ dị. Phân tông bọn họ có tín ngưỡng của mình, dường như là vị thần nào đó đến từ Tây Vực, cả ngày thần bí hề hề. Ngọn núi chính nơi tông môn cách ngọn núi chính của Thất Huyền cốc xa chừng một ngàn dặm, sâu trong dãy núi Thiên Huyền. Ở đó vắng vẻ không giấu chân người, hung thú thành đàn.

Khôi Lỗi tông không dùng đến tài nguyên của Thất Huyền cốc mấy, cũng không nộp tài nguyên lên Thất Huyền cốc. Ngẫu nhiên dùng đến đồ của Thất Huyền cốc, cũng sẽ trao đổi đồng giá. Có thể nói Khôi Lỗi tông là một phân tông tính độc lập phi thường mạnh bên trong Thất Huyền cốc, bình thường ít tiếp xúc với sáu phân tông khác, về phần mệnh lệnh của cốc chủ, đối với bọn họ mà nói gần như là có thể nghe có thể không nghe.

Thất Huyền cốc từ trên xuống dưới đều hiểu được một sự kiện, đệ tử của Khôi Lỗi tông tuyệt đối không thể trêu vào, bởi vì bọn họ chẳng những thực lực cường đại hơn nữa cực kỳ bao che khuyết điểm.

Nếu nói Kiếm tông là phân tông cường đại nhất của Thất Huyền cốc, như vậy Khôi Lỗi tông lại là phân tông khó đối phó nhất. Không ai nguyện ý giao thủ với bọn họ, chẳng những bởi vì bọn họ chiêu thức quỷ dị hơn nữa một khi bị bọn họ giết, thi thể của ngươi vô cùng có khả năng bị làm thành con rối.

Đây cũng là nguyên nhân nhân vật phong vân như Âu Dương Minh nhìn thấy Mộc Cổ Bặc Vực đều da đầu phát run. Hắn biết rõ túi đeo lưng trên người Mộc Cổ Bặc Vực chính là da của một cao thủ Tiên Thiên làm thành, mà con rối ngủ say trong túi da người này cũng là thi thể của một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong làm thành.

- Khương Bạc Vân, ngươi lần này xui xẻo rồi.

Phát hiện Mộc Cổ Bặc Vực một mực liếm môi nhìn phía Khương Bạc Vân, Âu Dương Minh vui sướng khi người gặp họa nghĩ ngợi. Để hắn chống lại Khương Bạc Vân, hắn căn bản không nắm chắc, đối phó tên người không ra người quỷ không ra quỷ trước mắt này hắn lại càng không muốn. Nếu như hai người bọn họ gặp nhau, đấu đến lưỡng đại câu thương ngược lại là vui mừng lớn.

Sau khi Khương Lan Kiếm ra tay, liên tục ra sân ba đệ tử thân truyền, gần như đều là giải quyết đối thủ trong vòng ba chiêu. Trong lúc nhất thời, không khí sân thi đấu bị đẩy lên tới một cao trào.

Bảy đệ tử thân truyền nhân khí tăng vọt, thế cho nên sau khi Cầm Vô Tâm ra sân, trên sân thi đấu vang lên tiếng hò hét như thủy triều dâng.

- Cầm Vô Tâm tất thắng.

- Cầm sư tỷ cố lên.

- Cầm sư tỷ, ta yêu nàng.

Các loại thanh âm hỗn tạp truyền lên lôi đài, nhưng mà Cầm Vô Tâm chỉ ôm cầm đứng yên, căn bản không chịu ảnh hưởng chút nào. Nàng mặc một bộ quần áo thuần trắng, gió nhẹ thổi, quần áo bay bay. Toàn thân tự nhiên toát ra một luồng khí xuất trần không dính khói lửa nhân gian.

Đối thủ của nàng là Tĩnh Thiền Ngọc. Tĩnh Thiền Ngọc như trước đeo mạng che mặt, mặc một bộ áo liền quần màu vàng sáng, thoạt nhìn tĩnh như xử nữ.

Hai vị mỹ nữ phong cách bất đồng đứng chung một chỗ tự nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt. Đối với rất nhiều nam nhân mà nói, lúc này so tài bản thân lại đã không trọng yếu.

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

Cầm Vô Tâm lạnh lùng lên tiếng.

- Ta biết, tuy nhiên, ta nếu đã tiến vào tốp thứ nhất sẽ không muốn bỏ qua cơ hội giao thủ với đệ tử thân truyền các ngươi.

Tĩnh Thiền Ngọc ngạo nghễ ngẩng đầu. Tuy rằng bị Phương Khải đả kích cho thương tích đầy mình, nhưng nàng lại sẽ không từ đó sa sút tinh thần. Nàng tự tin ngày sau theo thời gian trôi qua, nàng sẽ từng bước đuổi kịp bọn họ, thẳng đến khi vượt qua.

Hiện tại nàng muốn biết chênh lệch rốt cuộc bao lớn.

- Như vậy... Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!

Cầm Vô Tâm mặt không biểu tình nói:

- Nghe ta một khúc cầm âm.

Bàn tay thon dài đặt lên cầm huyền thật dài, tiếng đàn như “Cao Sơn Lưu Thủy” theo đó vang lên.

Chương 260: Nhường ta ba chiêu?

Cầm âm nhẹ nhàng vang lên, quanh quẩn trên lôi đài. Dù là người ngồi trong đại điện Thất Huyền cốc cũng nghe từng tiếng lọt vào tai, vô cùng rõ ràng.

- Ta sao lại nghe cầm âm của ngươi?

Tĩnh Thiền Ngọc hừ lạnh một tiếng, dùng chân nguyên bịt kín hai tai.

Không cần nghĩ cũng biết cầm âm này có cổ quái, Tĩnh Thiền Ngọc đem chân nguyên thúc giục đến tận cùng. Đối mặt Cầm Vô Tâm, nàng ngay từ đầu phải toàn lực ứng phó, nếu không ngay cả cơ hội toàn lực ứng phó đều không có.

Tầng phòng ngự màu vàng đất dày dặn trải rộng chung quanh thân thể, Tĩnh Thiền Ngọc bước chân không nhúc nhích, tay biến thành đao, muốn dùng ra Minh Thiện Bàn Nhược chưởng. Đây cũng là võ kỹ mạnh nhất Tĩnh Thiền Ngọc có thể thuấn phát.

Nhưng mà đúng vào lúc nàng chuẩn bị dốc hết toàn lực một kích, thân thể của nàng lại đột nhiên khựng lại. Nàng không thể tin nổi mở to đôi mắt đẹp, trố mắt nhìn tầng phòng ngự chân nguyên mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, không hiểu nguyên do xuất hiện vết rạn, vết rạn vừa mới xuất hiện liền trong nháy mắt phủ kín toàn bộ tầng phòng ngự.

Tang!

Theo một tiếng giòn vang, tầng phòng ngự tính dai mười phần lúc này lại như pha lê bị đông lạnh hóa giòn ầm ầm vỡ nát, biến thành mảnh vỡ chân nguyên rải đầy đất.

Tĩnh Thiền Ngọc ngây ra, tầng chân nguyên phòng hộ vỡ nát, nàng lại không bị đến nửa điểm công kích, thậm chí không biết công kích của đối phương là như thế nào tác dụng lên lồng phòng hộ của nàng. Bên tai nàng vẫn vang lên cầm âm như “Cao Sơn Lưu

Thủy” dịu dàng êm tai, không nghe ra bất kỳ chút sát phạt nào, nhưng vòng bảo hộ của nàng cứ như vậy vỡ vụn trong nháy mắt, yếu ớt giống như vỏ trứng.

Chẳng lẽ vừa rồi phát động công kích chính là cầm âm nghe ra hết sức dịu dàng này?

- Ta... Nhận thua!

Tĩnh Thiền Ngọc khép đôi mắt, chua xót cười.

Nàng vốn cũng chỉ là muốn xem xem rốt cuộc chênh lệch bao lớn, nhưng là hiện tại vừa thử nàng lại hiểu được, chênh lệch căn bản không thể phỏng chừng.

Từ đầu đến cuối, Cầm Vô Tâm khảy đàn đều không nhìn nàng lấy một cái, thậm chí trên người căn bản không nhận ra dao động chân nguyên. Tuy sớm biết hẳn phải thua không nghi ngờ, nhưng Tĩnh Thiền Ngọc lại thua trận như thế, thậm chí không phát giác ra thủ đoạn công kích của đối phương là cái gì.

- Cầm Vô Tâm thắng!

Trọng tài tuyên bố không hề trì hoãn.

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, Cầm Vô Tâm này thật đáng sợ.

Cảm giác của Lâm Minh hết sức cường đại, hắn có thể nhạy bén nắm bắt được mỗi một tia dao động chân nguyên trong không khí. Sức khống chế của Cầm Vô Tâm đối với chân nguyên tinh thuần khiến người giận sôi!

Dù là Lâm Minh nắm giữ Luyện Lực Như Tơ, khống chế chân nguyên đạt tới cấp nhập vi, cũng tự nhận không thể làm đến trình độ như Cầm Vô Tâm.

Vừa rồi Cầm Vô Tâm dung nhập chân nguyên trong sóng âm, toàn bộ công kích tập trung lên lồng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc, trong nháy mắt đánh nát, chân nguyên không có nửa phần tràn ra ngoài, càng không có thương đến Tĩnh Thiền Ngọc mảy may. Thế cho nên rất nhiều người nghe thấy cầm âm không cảm giác ra bất kỳ dị thường.

- Công pháp của Cầm tông thật khiến ta giật mình!

Lâm Minh rất rõ ràng, sóng âm kỳ thật là một loại chấn động, trong sóng âm ẩn chứa chân nguyên kỳ thật chính là làm cho chân nguyên chấn động lên.

Như vậy cùng Luyện Lực Như Tơ ghi lại trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh có diệu dụng dị khúc đồng công!

Luyện Lực Như Tơ là thông qua điều chỉnh tần suất hô hấp của vi tế bào toàn thân làm cho bản thân chân nguyên chấn động lên.

Mà công pháp của Cầm tông là đem chân nguyên bám lên trên sóng âm chấn động, đạt đến hiệu quả theo sóng âm mà chấn động.

Từ điểm này mà xem, công pháp của Cầm tông rõ ràng không bằng Hỗn Độn Cương Đấu kinh. Nhưng là ở một trình độ nhất định, công pháp Cầm tông lại có thể đạt tới hiệu quả tương tự Luyện Lực Như Tơ, tỷ như công kích bỏ qua phòng ngự.

Lâm Minh có thể một quyền đánh nát lồng phòng hộ của Tĩnh Thiền Ngọc.

Cầm Vô Tâm cũng có thể!

- Ta thật sự không thể xem thường anh hùng thiên hạ. Thiên Diễn đại lục kế thừa mấy vạn năm, cũng là thiên tài xuất hiện lớp lớp. Tuy rằng nội tình thâm hậu xa xa không bằng Thần Vực, nhưng là ở một số mặt nào đó lại không nhất định so ra kém Thần Vực!

Lâm Minh chính đang suy nghĩ, lại không chú ý tới vòng so tài thứ nhất đã kết thúc vòng thứ hai bắt đầu ngay sau đó.

Mà trận đầu tiên đối chiến, chính là Lâm Minh ra sân.

- Trận chiến đầu tiên, Lâm Minh chiến Phương Khải!

Khi trọng tài hô lên danh sách ra sân của trận đầu, Lâm Minh giật mình. Phương Khải nhưng là một trong bảy đệ tử thân truyền, tuy rằng có vẻ đệ tử thân truyền của Trận tông và Luyện Khí tông ở trong bảy đệ tử thân truyền là hai người yếu nhất, nhưng tốt xấu cũng là đệ tử thân truyền. Không nghĩ tới hai mươi chín trận so tài, lúc này mới vòng thứ hai hắn đã phải chạm mặt đệ tử thân truyền?

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cười khổ lắc lắc đầu. Chạm mặt cũng là bình thường, hắn lại không phải là tuyển thủ hạt giống được tổ trọng tài nhìn trúng, không có khả năng bị lưu lại đến cuối cùng.

Mấy trận trước, hắn tất nhiên sẽ gặp phải đệ tử thân truyền hoặc nhân vật cấp bậc Khương Lan Kiếm. Tương đối mà nói, gặp phải Phương Khải vẫn xem như là tốt rồi.

Phương Khải cười tủm tỉm nhìn về phía Lâm Minh:

- So tài tiểu tổ chúng ta bỏ lỡ, kết quả là, chúng ta vẫn là vòng thứ nhất giao thủ. Vận khí của ngươi thật sự là không tốt, vòng thứ hai liền gặp phải ta. Tuy nhiên ngươi có thể giữ thành tích toàn thắng đến bây giờ cũng xem như không tồi, đến vòng này bảo trì toàn thắng chỉ có mười lăm người. Đương nhiên, toàn thắng của ngươi đến đây chấm dứt.

Lâm Minh nhe răng cười:

- Ta cảm thấy vận khí còn tạm được, chỉ là gặp phải ngươi, không gặp phải đám người Khương Bạc Vân và Âu Dương Minh. Tình huống này cũng không tính gay go.

Nghe thấy lời của Lâm Minh, Phương Khải lập tức sa sầm nét mặt. Hắn tự nhận không bằng đám người Khương Bạc Vân, nhưng dù là vậy cũng không đến lượt một võ giả tới từ ba mươi sáu nước như Lâm Minh đến nói móc. Ngươi không xem xem mình là thân phận gì, cũng xứng xem thường ta?

- Giọng điệu thật cuồng vọng. Ta vốn còn chuẩn bị nể tình xuất thân cùng tổ, hạ thủ lưu tình. Ngươi đã có tự tin như vậy, trọng thương đừng trách ta!

Phương Khải hừ lạnh một tiếng, bước chân khẽ động, liền đã đứng trên lôi đài.

Dưới đài lập tức vang lên tiếng cổ vũ như thủy triều. Đệ tử Trận tông vì gia tăng thanh thế rồi lại làm ra một pháp trận khuếch đại âm thanh, loại pháp trận nhỏ này đối với đệ tử Trận tông mà nói là một bữa ăn sáng. Thế cho nên trong lúc nhất thời, tiếng cổ vũ của Phương Khải vọt thẳng lên trời, dùng long trời lở đất để hình dung cũng không quá.

- Phương Khải! Phương Khải!

- Phương Khải, tất thắng!

Nhất là những đệ tử ghen tị hận đối với Lâm Minh có tư cách cạnh tranh mười hạng đầu kia, ngoác họng rống lên.

- Miểu sát! Miểu sát!

- Miểu sát!

- Miểu sát dân nông thôn!

Đây chính là ưu thế sân nhà. Lâm Minh đứng trên lôi đài gần như thành công địch toàn dân. Tiếng cổ vũ yếu ớt của võ giả ba mươi sáu nước sớm bị át đi. Trên thực tế, dù là võ giả xuất thân ba mươi sáu nước, có đến chín mươi phần trăm trở lên cũng không coi trọng Lâm Minh. Đệ tử thân truyền tích uy quá nặng, dù là Cầm Tử Nha cũng đầy vẻ ngưng trọng. Ông cũng không nghĩ tới gặp phải đệ tử thân truyền sớm như vậy.

Mà chính vào lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm:

- Nhất định phải đánh bại hắn, xin nhờ!

Lâm Minh quay đầu nhìn, lại thấy Tĩnh Thiền Ngọc đeo mạng che mặt đứng ở cách đó hai mươi trượng, trong đôi mắt đẹp tràn ngập kỳ vọng nhìn về phía mình. Lâm Minh cười cười, đang định xoay người nghênh chiến, liếc mắt thoáng nhìn, lại phát hiện trên khán đài rất nhiều đệ tử đến từ ba mươi sáu nước đều nắm chặt tay, đồng dạng vẻ mặt chờ mong nhìn về phía mình.

Bọn họ không hò hét cổ vũ giống như đệ tử Thất Huyền cốc, chỉ nắm chặt tay ngồi ở đó, có lẽ không phải bọn họ không muốn cổ vũ mà là bọn họ không có lòng tin.

Võ giả ba mươi sáu nước, từ khi sinh ra liền mang theo một loại cảm giác tự ti ăn sâu vào tận xương, không thể xóa đi!

Ba mươi sáu nước vốn là tài nguyên thiếu thốn, trong đó chín mươi phần trăm trở lên còn phải tiến cống Thất Huyền cốc.

Bao nhiêu võ giả chính là vì thiếu mấy gốc dược thảo chữa thương cấp thấp mà chôn xuống vết thương ngầm, tạo nên tàn tật cả đời?

Bao nhiêu võ giả bởi vì mấy chục lượng vàng, ở trong rừng rậm hung thú vào sinh ra tử, chỉ là vì săn lấy một chút tài liệu hung thú cấp thấp mà ở trong mắt đệ tử tông môn lớn không khác gì rác rưởi kia.

Bao nhiêu võ giả bởi vì khuyết thiếu truyền thừa, không thể không tu luyện công pháp thấp kém nhất?

Bao nhiêu võ giả vì theo đuổi cánh giới Ngưng Mạch hư vô mờ mịt, liều mạng một đời, cuối cùng vẫn không hề có kết quả!

Mà võ giả của Thất Huyền cốc, vừa sinh ra liền cao cao tại thượng. Ăn là linh cốc linh thái, thịt hung thú cấp cao bọn họ nghĩ đều không dám nghĩ tới. Dùng là bảo khí cực phẩm, Chân Nguyên thạch tinh thuần. Học chính là truyền thừa hạch tâm, công pháp đỉnh cấp của tông môn lớn. Từ nhỏ đã dùng dược thảo thay đổi thể chất, các loại linh đan diệu dược hoàn toàn có thể coi như cơm ăn.

Cho dù bọn họ ngu ngốc đến như heo, mỗi ngày hết ăn lại nằm, cha mẹ của bọn họ đều có thể đưa bọn họ tăng lên đến ít nhất là Ngưng Mạch kỳ.

Đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc chính là nhân vật đỉnh cấp nhất trong những người này, là đại biểu của bọn họ.

Trận chiến của mình với Phương Khải, đã không chỉ đại biểu cho đám người bọn họ, mà là đại biểu cho võ giả ba mươi sáu nước tràn ngập tự ti đến tận xương, tuyên chiến hướng đệ tử tông môn lớn.

Những đệ tử Thất Huyền cốc kia, hò hét cổ vũ điên cuồng như thế chính là muốn Phương Khải hung hăng giẫm mình xuống, trong lòng bọn họ võ giả ba mươi sáu nước chính là nên kém cỏi như vậy, nên là ăn mày chờ bọn họ bố thí. Bọn họ sao có thể dễ dàng cho phép một võ giả ba mươi sáu nước vượt qua bọn họ, giẫm lên bọn họ, xâm phạm cảm giác ưu việt và tôn nghiêm từ bẩm sinh?

Hít sâu một hơi, biểu tình của Lâm Minh trở nên nghiêm túc. Đã từ rất lâu, hắn chính là một thành viên của võ giả bình dân, nếu không phải ngẫu nhiên chiếm được cơ duyên bằng trời, hắn hiện tại cũng giống như bọn họ, vì mấy chục lượng vàng mà vào sinh ra tử trong rừng rậm hung thú, liều mạng tu luyện không tiếc thân thể để lại thương ngầm, thậm chí ngay cả một bộ công pháp ra hồn đều không tìm được!

- Trận chiến này, ta nhất định phải thắng, hơn nữa phải thắng đến vẽ mặt, thắng để tranh ra một hơi!

Lâm Minh nắm chặt tay, hô hấp của vi tế bào toàn thân điều tiết đến cùng một tần số, năm ngàn luồng chân nguyên chấn động ngưng tụ trên nắm tay, hoàn mỹ dung hợp với lôi đình lực.

Lúc này trọng tài còn chưa tuyên bố so tài bắt đầu, Phương Khải chú ý tới lưu động chân nguyên trên người Lâm Minh, cười nhạo:

- Khẩn trương rồi sao? Chuẩn bị trước cũng sẽ không thay đổi kết quả gì! Kỳ thật ngươi căn bản không cần chuẩn bị, sau khi khai chiến ta nhường ngươi ba chiêu! Ngươi có đầy đủ thời gian ra tay.

Lâm Minh lạnh giọng nói:

- Không cần nhường nhịn!

- Ha ha. Đối mặt với võ giả ba mươi sáu nước như các ngươi, nếu như ta ba chiêu đều nhường không nổi, còn làm đệ tử thân truyền gì nữa?

Lực xuyên thấu của giọng nói Phương Khải rất mạnh, mơ hồ phù hợp quy tắc nào đó của trận pháp, dù trong sân thi đấu tiếng hò hét rung trời cũng rõ ràng truyền vào trong tai người xem.

- Phương Khải tuyệt vời!

- Nhường hắn ba chiêu! Cho hắn biết cái gì gọi là chênh lệch!

- Tên nhà quê đến từ nông thôn, cút về nhà ăn cơm đi! Còn muốn xông mười hạng đầu, không đái ra tự soi xem mình là đức hạnh gì, ngươi xứng sao?

Chương 261: Cái gì gọi là chênh lệch

Hết thảy tiếng động nghị luận, Lâm Minh mắt điếc tai ngơ, nhường ta ba chiêu? Tốt, vậy ngươi làm đi, ta xem sau ba chiêu, ngươi còn có cơ hội ra chiêu hay không!

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài tuyên bố, Lâm Minh không lao ra trước, chân nguyên tinh khiết quấn quanh nắm tay tay phải càng thêm nồng đậm, xung quanh có điện quang hiện lên, ẩn ẩn có thể nghe được thanh âm như Giao Long tê rống!

Phương Khải mặt mỉm cười, thân thủ xuất thế, một kim trận phù trống rỗng xuất hiện, lúc trước ở tiểu tổ, Phương Khải đối mặt với đệ tử Luyện Khí tông Chu Ngạn, chính là dùng trận phù này trong nháy mắt nuốt lấy Xích Viêm Chi Hỏa đối phương phóng ra.

Đối với trận phù này, Phương Khải rất tự tin, ở đây trừ bỏ vài biến thái ở các phân tông khác, căn bản không ai có thể một kích phá vỡ nó, bởi vì bên trong ẩn chứa một phương không gian độc lập, có thể dời đi công kích, trừ phi vượt qua lực cực hạn trận pháp chịu đựng, nếu không công kích gì cũngthể làm bị thương mảy may đến Phương Khải.

Phương Khải tùy tiện nói ra nhường Lâm Minh ba chiêu, chính là bằng vào trận phù nho nhỏ này, một tiểu trận phù liên tiếp đỡ ba chiêu thức Lâm Minh toàn lực ra tay, hắn còn có mặt mũi tiếp tục đánh sao?

Phương Khải rất chờ mong biểu tình trên mặt lúc đó của Lâm Minh, tựa như lúc trước hắn đối với Tĩnh Thiền Ngọc, khiến cho đối phương không cam lòng rồi hung hăng giẫm đạp bọn họ, đây là chuyện thực thú vị.

Lúc này, ở trên thính phòng, hai tay Tĩnh Thiền Ngọc có chút khẩn trương nắm vào nhau, nàng cũng đã thấy trận phù này, nàng sợ Lâm Minh bước theo rập khuôn của nàng, nếu như vậy, đó là đả kích nghiêm trọng đối với lòng tự tin của võ giả.

Lâm Minh có thể ba chiêu phá vỡ Phương Khải sao? Ít nhất để đối phương bối rối một ít, xóa sạch khinh thường trên mặt hắn chứ!

Một động tác nâng lên trận phù. Phương Khải cười nói:

- Ngươi chuẩn bị tốt chưa?

- Ta đang đợi ngươi chuẩn bị tốt!

Lâm Minh nhếch miệng cười, đột nhiên hai chân mạnh mẽ bước lên một bước, theo nham thạch dưới chân vỡ nát, thân thể hắn xuất hiện hư ảnh liên tiếp!

Quyền phải của Lâm Minh hỗn loạn lôi lực hùng bá mênh mông, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động, giống như năm ngàn Giao Long hung lệ! Quyền lực cuồng bạo khiến không khí chung quanh phát ra tiếng rít chói tai!

Ca ca ca ca ca!

Theo đất đá bay tán loạn, khí lãng quay cuồng, chân nguyên cuồng bạo ở trên viên gạch chém ra một đạo khe sâu, một quyền đánh ra, quyền định càn khôn!!

Đối mặt với khí thế như vậy, trong lúc nhất thời trong lòng Phương Khải chột dạ, tuy nhiên ngẫm lại chính mình tốt xấu là đệ tử thân truyền, làm sao không đến mức chắn được.

Nghĩ như vậy Phương Khải lại khôi phục tự tin, xuất ra kim trận phù, hắn rốt cuộc không quan tâm trong lòng nữa.

- Cút!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, quyền phải nện mạnh ở trên kim trận phù, chân nguyên bùng nổ chấn động!

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, quyền kình nổ tung theo mắt có thể thấy được, kim trận phù giống như bị một cước giẫm nát vỡ thành vô số mảnh vụn!

Mà quyền thế Lâm Minh không giảm, như trước �đến Phương Khải!

Sắc mặt Phương Khải đại biến!

Như thế nào có thể?

Trong hốt hoảng, Phương Khải lấy ra một khối trận bàn từ trong Tu Di giới, trận bàn vừa xuất hiện, ánh sáng xanh bùng phát.

Cửu Chuyển Thanh Quang trận!

Một đạo quầng sáng xanh dày xuất hiện ở trước người Phương Khải, nghênh đón quyền kình của Lâm Minh.

Ầm!

Năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động như hổ đói vồ mồi hung lệ đi lên, xâm nhập đến mỗi một tấc kết cấu quầng sáng xanh. Quầng sáng xanh chỉ kiên trì được một giây, trong nháy mắt liền vỡ vụn ầm ầm.

Tuy rằng quyền kình Lâm Minh bị triệt tiêu rất nhiều, nhưng vẫn như trước quyết chí tiến lên!

Phương Khải vô cùng kinh ngạc, mạnh mẽ cắn lưỡi, phun ra một búng máu ở trên trận bàn. Trong nháy mắt, lại một đạo quầng sáng xanh ngưng tụ thành, chỉ là trên quầng sáng này ẩn ẩn ánh sáng đỏ!

Ca!

Quyền kình Lâm Minh đã tiêu hao gần nửa, tấn công thật mạnh ở trên quầng sáng xanh đỏ, theo tiếng nổ vang, quầng sáng nát hơn phân nửa, chỉ miễn cưỡng duy trì.

Phương Khải thân ở quầng sáng sắc mặt trắng bệch, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, bởi vì thúc giục khí huyết mạnh mẽ trong nháy mắt, hắn thiếu chút nữa phun ra một ngụm nghịch huyết, nhưng lại bị hắn mạnh mẽ nuốt trở vào. Lần nuốt ngược này khiến hắn càng thêm khó chịu, mặt đương nhiên sẽ không tốt.

Lâm Minh nhướng mi lên:

- Lại có thể đỡ? Đệ tử thân truyền quả nhiên có vài phần bản sự, như vậy... Còn có hai chiêu!

Phương Khải nghe Lâm Minh nói như vậy, mặt lập tức khó coi giống đã mẹ chết, ba chiêu chi ước, chính miệng hắn đồng ý!

Ai muốn gặp một tên biến thái như vậy! Một quyền phải hắn dùng Cửu Chuyển Thanh Quang trận, thậm chí còn dùng hai lần liền nhau, lần thứ hai bởi vì dùng rất vội vàng, không kịp họa trận phù, không thể không phun ra một búng máu!

Ba chiêu chế ước, nếu nói quyết chiến, còn có thể lật lọng, nhưng hiện tại trước mắt toàn bộ đệ tử, hắn là đệ tử thân truyền sao có thể áp chế.

Ba chiêu này, cho dù hắn liều mạng cũng phải đỡ toàn bộ, nếu không về sau hắn không còn mặt mũi đứng ở Thất Huyền cốc.

- Không quan hệ, vừa rồi hẳn là một kích mạnh nhất của hắn, nếu là tuyệt chiêu áp đáy hòm, khẳng định tiêu hao không nhỏ, lượt đánh tiếp theo, uy thế hẳn sẽ yếu hơn rất nhiều. Hơn nữa vừa rồi ta cũng bởi vì vội vàng phòng ngự mới chật vật như thế, nếu chuẩn bị trước thời hạn sẽ tốt hơn rất nhiều, cùng lắm thì dùng ra con bài chưa lật của ta...

Phương Khải an ủi mình như vậy, lo lắng trong lòng bớt đi một chút.

Toàn bộ trường thi đấu tĩnh lặng, những đệ tử kia nguyên bản dùng pháp trận khuếch đại âm thanh điên cuồng hò hét duy trì Phương Khải cũng chưa dứt, bọn họ vốn tưởng rằng Phương Khải có thể thoải mái đỡ một kích này, không nghĩ tới kết quả như thế.

Tuy rằng Phương Khải cưỡng chế khí huyết quay cuồng, không có hộc máu đương trường, nhưng người xem ở đây cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên nhìn ra vừa rồi Phương Khải đã ăn mệt.

- Không thể nào! Chúng ta trợ uy cho Phương sư huynh!

- Đúng vậy, lúc này mới cần trợ uy, cái tên Lâm Minh vừa rồi phát ra một quyền kia tám thành là vận dụng bí pháp, không có khả năng kéo dài, cho dù Phương sư huynh nhường ba chiêu cũng sẽ thắng như thường!

- Đúng vậy, đúng vậy! Phương sư huynh sao có thể thua.

Những đệ tử Trận tông này vận đủ khí lực, vừa mới chuẩn bị tiếp tục hò hét, nhưng thanh âm lại lập tức nuốt ngược về. Có mấy người đã hô lên, cũng như là gà trống bị dắt cổ họng, thanh âm trở nên cực kỳ cổ quái.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, Lâm Minh nhẹ nhàng sờ Tu Di giới, theo một đạo ánh sáng trắng hiện lên, một cây vũ khí dài chói lọi xuất hiện ở trong bàn tay!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương!

- Vũ khí? Hắn còn có vũ khí?

- Lâm Minh không phải dùng quyền sao?

- Hắn như thế nào còn có vũ khí!?

Đệ tử Trận tông đều trong mộng, tuy rằng võ giả không cần vũ khí ở Thiên Diễn đại lục. Không nhiều lắm, nhưng không hiếm thấy, tỷ như hai huynh muội Kính Thiền quốc Tĩnh Thiền Ngọc cùng Tĩnh Thiền Thạch. Bọn họ cũng chỉ dùng chưởng cùng ngón tay.

Bọn họ đương nhiên nghĩ đến, Lâm Minh chính là một võ giả dụng quyền, tuy rằng nắm tay công kích ngắn. Nhưng thắng ở linh hoạt cùng chuẩn xác, nếu dùng tốt, phụ trợ với quyền pháp võ kỹ đẳng cấp cao chưa chắc kém hơn so với đao kiếm.

Nhưng nếu một võ giả bản thân có vũ khí, như vậy hắn khẳng định chuyên tấn công vũ khí, nắm tay cũng chỉ là phụ trợ.

Chỉ là phụ trợ nắm tay, còn có bậc uy lực này?

Điều này sao có thể!?

- Hắn phô trương thanh thế!

Có đệ tử Trận tông cố chấp nói, nhưng mà thanh âm hắn lại không được mọi người đồng tình, tất cả đệ tử Trận tông mặt đều có chút khó coi, hình như Phương Khải đã... Đá phải tấm sắt.

Ở một góc tuyển thủ tịch. Âu Dương Tử Phong nhìn thương bạc trong tay Lâm Minh, khóe miệng co rúm:

- Thời điểm ta quyết đấu cùng hắn ngay cả vũ khí hắn cũng không dùng tới sao?

Nghĩ đến lúc trước chính mình nói, không biết đối phương có thể để hắn rút kiếm hay không, Âu Dương Tử Phong cười khổ trong lòng. Bởi vì trong tiềm thức đem Lâm Minh trở thành võ giả ba mươi sáu nước, mọi người đều xem nhẹ hắn.

Trên lôi đài, mặt Phương Khải sớm đã trướng như mặt lợn, hiện tại hắn đã bất chấp suy nghĩ vì cái gì một võ giả xuất thân ba mươi sáu nước lại biến thái như thế. Hắn cũng bất chấp thân phận, ở trước người bố trí năm đạo Cửu Chuyển Thanh Quang trận.

Vừa rồi vội vàng sử dụng Cửu Chuyển Thanh Quang trận làm phun một búng máu. Lần này, hắn đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, bố trí ra Cửu Chuyển Thanh Quang trận trước thời hạn.

Nhìn năm đạo Thanh Quang trận trước mặt, Phương Khải bớt đi lo lắng một chút, ngươi lợi hại hơn nữa có thể phá vỡ năm pháp trận sao?

Tuy nhiên nghĩ nghĩ, Phương Khải vẫn cảm thấy vẫn nên ổn thỏa một ít cho thỏa đáng, hắn lấy ra một phương trận kỳ nhỏ từ trong Tu Di giới, rót chân nguyên vào trong đó, chuẩn bị về sau, phương tiểu kỳ này là một trong tuyệt chiêu áp đáy hòm của Phương Khải. Lực phòng ngự trận pháp tuy mạnh, nhưng có một khuyết điểm, đó chính là phát động chậm, phải sớm chuẩn bị...

Liên tiếp chuẩn bị, Phương Khải tiêu hao rất lớn, tuy nhiên trên thân hắn có trận phù đặc thù có thể bổ sung chân nguyên.

Đúng lúc này, Lâm Minh ra!

Cơ sở quyết thức thứ nhất, Giao Long Xuất Hải!!

Grào!

Giao Long thanh lệ rống lên một tiếng thẳng tận trời, ở phía sau Lâm Minh, rõ ràng ngưng tụ thành một hư ảnh Giao Long tím, Lâm Minh hấp thu Tử Giao Thần Lôi xong, Giao Long Xuất Hải đã khác biệt một trời một vực với nguyên bản Giao Long Xuất Hải, hắn ra một kích chân chính ẩn chứa thiên địa long uy!

Cộng thêm lôi lực trên thân với năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động, quả nhiên quét ngang hết thảy! Tử điện xà tùy ý phun ra nuốt vào, Lâm Minh nhất thời mang theo chi thế núi sông vạn quân, trong nháy mắt đâm thủng hư không.

Bồng! Bồng! Bồng!

Liên tục ba đạo Cửu Chuyển Thanh Quang trận bị xé nát.

Phương Khải mặt biến đổi, vội vàng huy động trận kỳ trong tay.

Bồng!

Đạo Cửu Chuyển Thanh Quang trận thứ tư bạo toái, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân tiến quân thần tốc!

Ca!

Đạo thứ năm Cửu Chuyển Thanh Quang trận va chạm kịch liệt, mà lúc này, ánh sáng vàng trên trận kỳ của Phương Khải đại thịnh, từng đạo kim phù văn từ trên trận kỳ đánh ra, toàn bộ khắc ở trên Cửu Chuyển Thanh Quang trận!

Làm sao có thể? Phương Khải trơ mắt nhìn Cửu Chuyển Thanh Quang trận được Kim Quang trận kỳ gia cố vẫn như trước sinh ra vết rạn! Vết rạn kia giống như mặt quỷ tươi cười, mở rộng từng chút một!!

Chương 262: Ba chiêu phá địch

- Không có khả năng, không có khả năng phá Kim Quang trận kỳ của ta!

Phương Khải cắn răng, liều mạng thúc giục chân nguyên toàn thân kịch liệt va chạm tách ra, gương mặt vặn vẹo.

Nhưng vết rạn vẫn như trước mở rộng từng chút một! Phù văn màu vàng bám ở trên Thanh Quang trận bạo toái từng cái một.

Bồng!

Một đạo phù văn màu vàng cuối cùng bạo toái, Thanh Quang trận tầng thứ năm mất đi phù văn chống đỡ, rốt cuộc đến cực hạn, ở dưới tấn công của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương hoàn toàn dập nát!

- A a a!

Phương Khải kêu to, huy động trận kỳ trong tay hướng về phía Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Thương kỳ chạm vào nhau, mắt thường có thể thấy được dư ba chân nguyên kích động đi ra ngoài, Phương Khải chỉ cảm thấy dường như đánh vào một tòa núi không thể lay chuyển, theo một cỗ lực lượng không thể đỡ mạnh mẽ truyền đến, trực tiếp cuốn hắn bay.

Kỳ dù sao cũng là bảo khí định trận, mà thương trời sinh chính là dùng cho vạn quân xung phong liều chết, hai người đối hợp lại, kết quả có thể nghĩ mà biết!

May mắn duy nhất của Phương Khải chính là lúc này Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương thế đi đã kiệt, mà hắn phản kích lúc tuyệt địa, lúc này mới miễn cưỡng đỡ được.

Chân nguyên dư ba va chạm Phương Khải bay ngược ra ngoài, rơi xuống đất rồi lăn lông lốc sáu, bảy bước mới ổn định thân hình, tuy nhiên lúc này hắn cũng bất chấp mặt mũi, có thể tiếp được một chiêu này đã tốt lắm rồi.

Quay đầu liếc mắt nhìn trận kỳ trong tay một cái, phù văn màu vàng nát một phần ba!

Phương Khải rất đau lòng, trận kỳ này tên là Kim Quang trận kỳ, là pháp bảo đỉnh cao nhất trong nhân giai thượng phẩm, tác dụng lớn nhất của nó chính là cất chứa những phù văn màu vàng này.

Phù văn màu vàng có thể gia tăng uy lực trận pháp thật to, là con bài chưa lật Phương Khải dùng để áp trận, vốn chuẩn bị chống lại Âu Dương Minh hoặc là Khương Bạc Vân mới dùng. Đương nhiên Phương Khải cũng không tính toán thật sự có thể thắng những tên biến thái này, chỉ là không muốn thua quá coi, dù sao mọi người đều là đệ tử thân truyền, chênh lệch quá lớn mặt mũi sẽ không tốt.

Nhưng hiện tại mới gặp Lâm Minh, phù văn màu vàng êm đẹp đã tiêu hao một phần ba, điều này làm cho Phương Khải khóc không ra nước mắt!

Nếu nói, ban đầu Phương Khải chỉ khóc không ra nước mắt, một câu ngay sau đó của Lâm Minh khiến Phương Khải đều muốn vỡ mật.

Lâm Minh nói:

- Còn có một chiêu cuối cùng!

Thảo mẹ nọ!

Phương Khải thật muốn vả chính mình một cái, con mẹ nó ta lắm mồm làm gì, hứa cái gì ba chiêu chi ước!

Hiện tại Phương Khải đâm lao phải theo lao. Dù sao cũng phải thua, ba mươi sáu nước sao lại sinh ra một tên biến thái như vậy! Đây còn là người sao?

Ở trên tuyển thủ tịch, mắt Khương Lan Kiếm sáng quắc nhìn chằm

chằm Lâm Minh, từ khi Lâm Minh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vừa ra, hắn liền cảm thấy uy hiếp!

Thời điểm lúc trước Lâm Minh chỉ có tinh thần công kích. Khương Lan Kiếm không để Lâm Minh vào mắt, kiếm thế của hắn có thể chém hết thảy hư vô, bao gồm tâm ma, nghiệp chướng, chấp niệm. Đương nhiên cũng bao gồm linh hồn công kích.

Có thể nói võ giả, linh hồn công kích căn bản không uy hiếp được kiếm khách nhân kiếm hợp nhất chân chính.

Nhưng hiện tại, đối phương rút ra thương.

Tuy rằng chỉ điểm một thương. Nhưng trong một thương này ẩn chứa khí thế khiến Khương Lan Kiếm kinh hãi!

Bất kể là thương hay là kiếm, đều có linh hồn chính mình, bình thường võ giả dùng chiêu thức ra thương kiếm chỉ là bề ngoài, mà cao thủ chân chính, dùng ra thương chiêu kiếm chiêu có thể đem dung nhập thương, kiếm hồn trong đó!

Một thương vừa rồi của Lâm Minh. Mang theo chi thế núi sông, hàm chứa thiên địa long uy, một thương vừa ra, ngay cả Cửu Chuyển Thanh Quang trận đều không chịu nổi.

Nhất là trong thương ẩn chứa long uy, đã ngưng thực đến trình độ có thể nghe được long ngâm! Điều này làm cho Khương Lan Kiếm tự thẹn không bằng.

Thường nói, kiếm như ngọc, đao như hổ, thương như rồng, Lâm Minh tuổi còn nhỏ, cũng đã làm được thương như rồng, thiên phú có thể coi nghịch thiên!

Khương Lan Kiếm tự nhận trình độ chính mình ở trên thân kiếm đã rất cao, nhưng so với Lâm Minh lại xa xa không bằng.

Khương Bạc Vân chú ý tới Khương Lan Kiếm khác thường, cười nói:

- Lan Kiếm, nhuệ khí của ngươi dường như yếu đi, cái này cũng không giống ngươi.

Khương Lan Kiếm lắc đầu:

- Chỉ là bị Lâm Minh làm kinh hãi, tuy nhiên hắn tuy mạnh vẫn còn không đến mức làm tan nhuệ khí của ta.

- Ha ha, đây mới là nhuệ khí kiếm khách chúng ta cần.

Khương Bạc Vân nói xong vỗ bả vai Khương Lan Kiếm một chút, lại nói:

- Lan Kiếm, ngươi có biết Lâm Minh bao nhiêu tuổi?

- Đại khái mười bảy, mười tám đi.

Khương Lan Kiếm nói ra một cái tuổi phỏng đoán, nói mười tám có thể không đến, mười bảy tuổi gần như, hẳn sẽ không nhỏ hơn.

- Hắc! Ngươi đã đoán sai, Lâm Minh chỉ có mười sáu tuổi, hơn nữa vài ngày trước mới vừa đủ mười sáu tuổi!

- Cái gì!?

Khương Lan Kiếm luôn luôn trầm ổn hoàn toàn mất đi trấn định ngày xưa, trực tiếp đứng lên:

- Mới vừa đến mười sáu tuổi! Ngươi xác định?

- Ta tự nhiên xác định, trưởng lão Kiếm tông chúng ta, ngày hôm qua cũng đã bắt đầu nói ra hoạt động, nên muốn thu Lâm Minh vào Kiếm tông! Đó là ngày hôm qua, hôm nay chỉ sợ tông chủ đều phải ngồi không yên.

Khương Bạc Vân bản thân là đệ tử thân truyền, đối với sự tình trong tông hiểu biết rất rõ ràng.

Khương Lan Kiếm cả kinh không phải nhỏ, tạm thời bất luận hiện giờ Lâm Minh có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, chỉ cần có thể đạt tới thiên phú lục phẩm đều thu vào được.

Hắn không thể tin nhất chính là trình độ Lâm Minh ở linh hồn công kích, còn có lĩnh ngộ của hắn ở trên thương, một thiếu niên vừa mới đủ mười sáu tuổi, tập võ vẻn vẹn chỉ bốn năm, vừa công pháp tu luyện, vừa giỏi linh hồn công kích, còn cả lĩnh ngộ thương thế, hắn có Phân Thân thuật sao?

Điểm chết người chính là, Lâm Minh còn là một võ giả Lôi hệ độ phù hợp Lôi nguyên khí ít nhất lục phẩm, quả thực khiến người ta không thể tin, thế gian này thực sự c thiên tài như vậy sao?

Khương Bạc Vân vỗ vỗ phía sau lưng Khương Lan Kiếm, nói:

- Được rồi, không nói nữa, xem một chiêu cuối cùng!

Trên lôi đài, Phương Khải lại lần nữa bày ra năm đạo Cửu Chuyển Thanh Quang trận, không phải hắn không muốn nhiều hơn mà là hắn đồng thời chỉ khống chế nhiều nhất năm trận pháp, hơn nữa chân nguyên hắn cũng có hạn, còn phải lưu chân nguyên khống chế Kim Quang trận kỳ.

Lại nói tiếp trào phúng, vốn cái gọi là nhường ba chiêu, là Phương Khải lưu cho Lâm Minh thời gian lực ngưng tụ lượng, nhưng hiện tại đảo lại, là Lâm Minh lưu cho Phương Khải thời gian đến bố trí phòng ngự trận.

Tuy nhiên sự việc đã tới nước này, Phương Khải làm sao còn có thể cố được nhiều như vậy, có thời gian tự nhiên phải sử dụng cho tốt.

- Ta còn có hai phần ba kim phù, một hơi dùng hết, một kích này thế nào cũng có thể đỡ, chỉ cần đỡ được, ta sẽ nhận thua, còn có thể miễn cưỡng bảo trụ một chút mặt mũi cuối cùng.

Phương Khải đã hạ quyết tâm, không tiếc hết thảy phải ngăn trở chiêu thứ ba của Lâm Minh, dù sao hắn cũng không trông cậy vào Kim Quang trận kỳ, lưu lại một chút kim phù cũng không ý nghĩa, dùng toàn bộ mới có lợi.

Lâm Minh nắm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, cánh tay đè lên đuôi thương, bày ra thức mở đầu Thiết Kiều Lan Giang.

Một kích này, hắn không tính toán lưu thủ.

Két két két! Điện xà thô to như cánh tay quấn quanh Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, đồng tử Lâm Minh đều lóng lánh, màu tím, đó là sắc thái Tử Giao Thần Lôi.

Phốc phốc phốc!

Phương Khải nghe được thanh âm chấn động tầng thứ nhất Cửu Chuyển Thanh Quang trận truyền đến, đó là khí thế Lâm Minh phát ra phong duệ, thanh âm đâm vào Thanh Quang trận.

Sắc mặt Phương Khải trắng bệch vài phần, vẻn vẹn chỉ khí thế đã có uy lực này! Nếu đánh chính diện thì sẽ ra sao?

Trước thời hạn dùng ra một phần ba trận phù màu vàng, lạc ấn ở trên một tầng Cửu Chuyển Thanh Quang trận cuối cùng, lúc này Phương Khải mới thở nhẹ một hơi:

- Ta cũng không tin ngươi có thể phá vỡ Kim Quang trận kỳ hai phần ba kim phù!

Ở khoảnh khắc khí thế đạt tới đỉnh, ánh mắt Lâm Minh ngưng lại, Kim Bằng Phá Hư thân pháp bùng nổ!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như tia chớp quấn quanh đốm lửa cấp tốc đâm ra, thương thế tràn ngập hư không.

Linh hồn lực Lâm Minh trầm xuống, hạt giống Tà Thần trong trái tim phát ra tiếng ô ngâm hưng phấn!

Tà Thần lực, mở ra!

Ầm!

Chân nguyên nén ép cao độ bùng nổ từ trong hạt giống Tà Thần, phía sau Lâm Minh lại lần nữa ngưng tụ thành hư ảnh Giao Long, so với lần trước càng thêm ngưng thực rất thật, thậm chí có thể thấy rõ những vảy rồng chớp động ánh sáng màu tím! Thanh âm long ngâm to rõ thẳng hướng phía chân trời, mây trên trời đều bị đánh tan.

Thần thương như rồng!

Phốc!

Tầng thứ nhất Cửu Chuyển Thanh Quang trận còn chưa va chạm vào mũi thương cũng đã tuyên cáo vỡ nát, nó bị khí thế cường đại ẩn chứa trong thương phá hủy.

Tầng thứ hai Cửu Chuyển Thanh Quang trận, vừa mới tiếp xúc liền bể thành mảnh vụn, vỡ hoàn toàn hơn so với tầng thứ nhất, chân nguyên ở dưới chấn động ẩn chứa Tử Giao Thần Lôi, không có kim phù thêm vào Cửu Chuyển Thanh Quang trận không có gì khác nhau.

Phốc phốc phốc!

Cửu Chuyển Thanh Quang trận vỡ nát liên tiếp, Phương Khải cũng bất chấp lưu lại hậu thủ, tất cả kim phù lạc ấn ở tại một tầng Cửu Chuyển Thanh Quang trận cuối cùng, toàn bộ trận pháp biến thành màu vàng rực.

Ầm!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đánh lên, chân nguyên kịch liệt tấn công hình thành khí kình khủng bố, trên đài đá vụn bị chân nguyên đánh bay ra bốn phía, ngay cả pháp trận phòng hộ quanh thân lôi đài đều bị chấn rung chuyển kịch liệt.

Mở ra Tà Thần lực, lại thêm chân nguyên chấn động, dung hợp Tử Giao thần lực, một kích này, gần như là một kích mạnh nhất khi Lâm Minh dùng thương!

Ca ca ca!

Một tầng Cửu Chuyển Thanh Quang trận cuối cùng chỉ ngăn cản được mấy hơi thở, sau đó sinh ra vô số vết rạn màu vàng, giống như mạng nhện lan toàn ra!

- Sao... Sao có thể!? Hai phần ba kim phù...

Phương Khải đã không còn cơ hội nghị ngờ, thương mang xuyên ra từ trong Cửu Chuyển Thanh Quang trận, giã thật mạnh ở ngực Phương Khải.

Ầm!

Theo một cái trận phù màu vàng cuối cùng mất đi, tầng thứ năm Cửu Chuyển Thanh Quang trận ầm ầm vỡ nát, thân thể Phương Khải giống như bao tải bị đánh bay ra ngoài, lăng không phun ra một ngụm máu tươi.

Ba chiêu phá địch!

Người xem toàn trường lặng ngắt như tờ, hai bàn tay Tĩnh Thiền Ngọc trắng nõn gắt gao nắm cùng một chỗ, trừng mắt to nhìn Lâm Minh ở giữa trung tâm đài, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Nàng luôn luôn nhờ vả Lâm Minh nhất định phải thắng, tranh chấp chấp niệm trong lòng nàng, nàng không xác định Lâm Minh thật sự có phần thực lực này hay không.

Nhưng hiện tại, hắn thắng, hơn nữa thắng hoàn toàn triệt để!

Chương 263: Thiên tài thương đạo

- Lâm Minh thắng!

Mãi cho đến khi trọng tài trưởng lão tuyên bố kết quả, người xem ở đây vẫn như trước có chút khó có thể tin, Phương Khải nhường Lâm Minh ba chiêu, kết quả hắn lại không chống được ba chiêu...

Nhất là đệ tử Trận tông, từng người đều xám xịt mặt mũi, bọn họ trông cậy vào Phương Khải hung hăng giẫm đạp Lâm Minh, để những võ giả cóc mà đòi ăn thịt thiên nga ở nông thôn này biết chênh lệch, ai cũng không nghĩ tới loại kết quả này, khiến người ta không thể chấp nhận.

Phương Khải bị bại hoàn toàn như vậy, nếu là bọn hắn, không hề nghi ngờ sẽ còn thảm hại hơn!

Lâm Minh đi đến khu tuyển thủ, đã thấy một cô gái áo vàng đứng yên ở nơi đó, chờ chính mình, chính là Tĩnh Thiền Ngọc.

- Cảm ơn ngươi.

Tĩnh Thiền Ngọc nhẹ giọng nói.

- Vốn Phương Khải chính là đối thủ ta muốn đả bại, không có gì phải tạ ơn.

- Ân, ta biết...

Tĩnh Thiền Ngọc nhất thời không biết nên nói cái gì, một màn vừa rồi Lâm Minh ở trường thi đấu một thương phá địch kia lưu lại ấn tượng cho nàng quá sâu, quả thực giống như một Chiến Thần tuyệt thế, xông phá hết thảy, thế không thể đỡ!

Đúng lúc này, Khương Lan Kiếm đã đi tới, hắn với Lâm Minh miễn cưỡng xem như nhận thức.

- Lâm Minh!

- Khương sư huynh.

Lâm Minh ôm quyền, đối với Khương Lan Kiếm, Lâm Minh ấn tượng cũng không tệ lắm, đối phương rõ ràng là một kiếm khách một lòng theo đuổi kiếm đạo, người như thế, khi tiếp xúc không cần ôm tâm đề phòng quá.

Rất nhiều thời điểm, chủng loại công pháp có thể nhìn ra nhân phẩm, Thất Huyền cốc có chính có tà, với tà công dâm đ*o kế thừa từ Hợp Hoan tông hơn phân nửa sẽ không ra người tốt gì, mà đệ tử Kiếm tông, Cầm tông phần lớn là chính nhân quân tử, không phải nói bọn họ là người tốt, chỉ là bọn hắn sẽ không hãm hại sau lưng, cho dù thích sát cũng sẽ quang minh lỗi lạc, nếu không tâm bất chính, Kiếm tâm, Cầm tâm bọn họ đều khó có thể viên mãn.

- Lâm Minh, ngươi mới vừa đủ mười sáu tuổi?

Tuy rằng đã xác thực tin tức từ trong miệng Khương Bạc Vân, nhưng Khương Lan Kiếm vẫn không kìm nổi xác nhận một chút. Tin tức này thật sự rất rung động.

Lời vừa nói ra, Lâm Minh còn không có trả lời, Tĩnh Thiền Ngọc đột nhiên cả kinh. Mới vừa đủ mười sáu tuổi!? Nàng theo bản năng khẽ che miệng, một đôi mắt đẹp không nháy mắt nhìn chằm chằm Lâm Minh.

Lâm Minh không có do dự gì, trực tiếp gật đầu thừa nhận. Loại sự tình này không có khả năng giấu được, chỉ cần Thất Huyền cốc nếu muốn tra, rất dễ dàng tra ra rõ ràng.

Tuy rằng tuổi quá mức dễ làm người khác chú ý, Lâm Minh cũng không lo lắng cái gì, thiên tư xuất chúng, ngược lại phải nhận được Thất Huyền cốc coi trọng, thắng được tài nguyên.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù bởi vì bại lộ nhiều thứ, có người mang lòng dạ bất lương đối với chính mình, như vậy cũng có Thần Hoàng đảo ở phía sau chính mình uy hiếp. Những kẻ tâm thuật bất chính kia không dám có động tác gì.

Lâm Minh tin tưởng, tuy rằng Mục Thiên Vũ chưa chắc để ý chính mình, nhưng ít ra ở thời điểm hắn gặp rủi ro sẽ giúp hắn một chút.

Nhìn thấy Lâm Minh gật đầu thừa nhận, Tĩnh Thiền Ngọc hít sâu vào một ngụm khí lạnh.

Tuổi của nàng lần này tham gia tổng tông hội võ đã là nhỏ, nhưng nàng ở hai tháng trước cũng đầy mười tám tuổi, nàng vốn tưởng rằng tuổi xấp xỉ Lâm Minh với nàng, nhiều nhất kém mấy tháng, không nghĩ tới đối phương lại chỉ có mười sáu tuổi!

Mười sáu tuổi đã tham gia tổng tông hội võ, hơn nữa ba chiêu đánh bại đệ tử thân truyền Trận tông Phương Khải, đây là thành tích khủng bố như thế nào?

Mặc dù là đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc. Cho dù là Khương Bạc Vân, Âu Dương Minh, thời điểm mười sáu tuổi cũng không có phần thực lực này đi!

Tĩnh Thiền Ngọc phát hiện, nàng càng ngày càng không thấy rõ Lâm Minh, Lâm Minh tựa như một tòa băng sơn nổi trên mặt biển, khi ngươi tự cho là thấy rõ hắn, ngươi lại phát hiện, chính mình nhìn thấy chỉ là một góc bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Khương Lan Kiếm hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn Lâm Minh, hắn còn nhớ lời bình rõ lúc trước ở Nam Hoa lâu, nói mặc dù Lâm Minh đến cảnh giới đồng dạng với chính mình, cũng sẽ không là đối thủ của hắn... Không thể tưởng được, hiện giờ hắn với tu vi Luyện Cốt đỉnh phong đã có thể uy hiếp đến chính mình, bậc thực lực này khó có thể tưởng tượng!

Hơn nữa mấu chốt tuổi đối phương quá nhỏ, mặc dù Khương Lan Kiếm Kiếm tâm đại thành, cũng sinh ra một tia cảm giác khó có thể với tới, đối phương luyện thương bao nhiêu năm, còn không phải một lòng luyện thương, thành tích ở trên thương đạo cũng đã vượt qua kiếm đạo chính mình.

- Lâm Minh, ta chờ mong giao thủ cùng ngươi!

Khương Lan Kiếm trịnh trọng nói.

- Chúng ta sẽ giao thủ rất nhanh.

Lâm Minh cười nói.

Khương Lan Kiếm xoay người rời đi, lưu lại Tĩnh Thiền Ngọc vẫn như trước không thể tin nhìn về phía Lâm Minh, nàng không biết lúc này nên nói cái gì, nàng rất rõ ràng, tương lai Lâm Minh ít nhất trở thành đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc, nếu hắn cứ như thế này, tấn công cảnh giới Tiên Thiên chỉ là chuyện nước chảy thành sông, thậm chí vô cùng có khả năng vấn đỉnh Toàn Đan!

Nên biết rằng, toàn bộ Thất Huyền cốc cũng chỉ có một cao thủ Toàn Đan, nhưng lại là Toàn Đan sơ kỳ mà thôi.

Nếu Lâm Minh thành tựu Toàn Đan, hơn phân nửa hắn sẽ không là cao thủ Toàn Đan bình thường, rất có thể là đệ nhất nhân phạm vi mấy mươi vạn dặm Thất Huyền địa khu, thậm chí trở thành thái thượng trưởng lão Thất Huyền cốc!

Nghĩ đến đây, tim Tĩnh Thiền Ngọc đập có chút mau, người đứng bên cạnh chính mình chính là thống trị tương lai Thất Huyền địa khu sao?

Tuy rằng biết rõ hiện tại làm tốt quan hệ với Lâm Minh, tương lai Kính Thiền quốc hội được lợi vô cùng, nhưng Tĩnh Thiền Ngọc chưa bao giờ làm ra loại chuyện kiểu như này, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Trên thực tế, dứt bỏ quốc gia ích lợi không nói, đáy lòng Tĩnh Thiền Ngọc nguyện ý kết bạn Lâm Minh, nhưng nên bắt đầu như thế nào?

Đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên cùng Cầm Tử Nha đã đi tới phía Lâm Minh, vừa rồi tư thế Lâm Minh ở trên đài đả bại Phương Khải vô cùng oai hùng, Tần Hạnh Hiên nói không tâm động là giả, nhất là một thương cuối cùng.

- Lâm Minh, tiêu hao lớn không?

Cầm Tử Nha đi tới, đưa ra một cái bình ngọc nhỏ.

- Dung Nguyên đan, xúc tiến khôi phục thực lực, đi điều tức một chút đi.

Cầm Tử Nha sợ ảnh hưởng đợt trận đấu thứ hai của Lâm Minh, không tiếc lấy ra một viên Dung Nguyên đan, bởi vì là đan dược khôi phục cho nên không có đan độc, có thể tùy ý ăn.

Lâm Minh gật đầu, hắn quả thật cần bổ sung một chút, Tà Thần lực đã dùng hết, phải lại lần nữa nén ép chân nguyên, tuy rằng hiện tại thời gian Tà Thần lực khôi phục đã rất nhanh, nhưng phải nhanh chóng ngưng tụ ra Tà Thần lực mới để chuẩn bị.

Lúc này Lâm Minh tiếp đan dược, ngồi xếp bằng ngay tại chỗ ở trên bồ đoàn, tiến vào Không Linh võ ý, ngồi xuống khôi phục.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại có ba người Cầm Tử Nha, Tần Hạnh Hiên cùng Tĩnh Thiền Ngọc.

Tần Hạnh Hiên mỉm cười với Tĩnh Thiền Ngọc, lễ phép nói:

- Tĩnh tiểu thư, lần đầu gặp mặt, ta tên là Tần Hạnh Hiên, là bằng hữu Lâm Minh.

Tĩnh Thiền Ngọc cũng đáp lễ cười, nhưng mà cười có chút xấu hổ, nàng xem Tần Hạnh Hiên đại khái mười lăm, mười sáu tuổi, hơn phân nửa là bạn gái Lâm Minh, đối phương rất có thể hiểu lầm, chính mình chỉ muốn nhận thức Lâm Minh, cũng không có ý tứ này.

- Thì ra là Tần tiểu thư, thật cao hứng nhận thức ngươi.

Tĩnh Thiền Ngọc hơi làm thi lễ, tuy rằng chuyên chú tu luyện, tuy nhiên dù sao Tĩnh Thiền Ngọc cũng là cô gái, cũng có chút tâm tư, nhìn thấy Tần Hạnh Hiên, không tự giác so sánh với chính mình.

Dung mạo không dưới chính mình, khí chất các hữu thiên thu, thiên tư cũng không kém gì chính mình, chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau, chỉ là... Tuổi đối phương nhỏ hơn chính mình, điểm ấy không có cách nào thay đổi...

Thở dài một hơi, Tĩnh Thiền Ngọc nói:

- Thiền Ngọc cáo từ.

- Ân, Tĩnh tiểu thư đi thong thả.

Tần Hạnh Hiên cũng thi lễ, nhìn theo Tĩnh Thiền Ngọc rời đi.

Cầm Tử Nha ở một bên cười lắc đầu:

- Hạnh Hiên, chúng ta đi thôi, nơi này là khu tuyển thủ, chúng ta ở lâu không thích hợp.

- Ân, vâng.

Tần Hạnh Hiên gật đầu, khi rời đi không kìm được quay đầu lại nhìn Lâm Minh một cái, lúc này Lâm Minh đã hoàn toàn tiến nhập Không Linh võ ý, hết thảy không quan tâm tới ngoại giới. Ở loại trạng thái này, Lâm Minh đóng lục thức, trừ phi là gặp được nguy hiểm, nếu không cái gì cũng không cảm giác.

Ở trên đại điện Thất Huyền cốc, Mục Thanh Hồng mỉm cười nhìn về phía Lâm Minh ngồi xuống ở khu tuyển thủ, đây là Không Linh võ ý theo như lời Thiên Vũ đi, nếu chính mình không phải biết trước thời hạn, thật đúng không phát giác ra dị thường gì.

- Lôi lực ra, hiện giờ thương cũng ra, tiểu gia hỏa này, còn cất giấu con bài chưa lật Tử Giao Thần Lôi, không biết ai có thể buộc hắn dùng đến.

- Ánh mắt Thiên Vũ thật không sai, không nói đến thiên phú Lâm Minh ở phương diện linh hồn lực mà còn độ phù hợp Lôi nguyên khí phẩm cấp cao, chỉ cần khí thế khi hắn ra thương đã vượt xa võ giả đồng cấp, thương thế như núi, thương uy như rồng, không thể tin hắn còn tuổi nhỏ đã làm được điểm này, cần ngộ tính rất cao! Khương B cũng coi như không tồi, nhưng thành tích hắn ở kiếm đạo chưa chắc vượt qua Lâm Minh, Khương Bạc Vân vẫn một lòng tu kiếm, tuổi cũng lớn hơn Lâm Minh vài tuổi, chênh lệch quá xa.

Bao gồm cả Mục Thiên Vũ, mọi người đều nghĩ Lâm Minh là thương đạo thiên tài cùng linh hồn lực thiên tài ngàn năm khó gặp, ngộ tính cao thái quá.

Lực công kích linh hồn của Lâm Minh dựa vào là Luân Hồi võ ý, về phần làm được thương thế như núi, dựa vào Hỗn Độn Cương Đấu kinh chí cương chí dương, khí động núi sông, thương uy như rồng, vậy càng đơn giản, Lâm Minh chẳng những hấp thu Tử Giao Thần Lôi, thân còn phụ Chân Long Chi Huyết, nếu hắn không làm được thương uy như rồng, như vậy thế giới này chỉ sợ không có vài người có thể làm được.

Mục Thanh Hồng liếc mắt Sử Tông Thiên bên cạnh một cái, đã thấy Sử Tông Thiên nhìn như bình tĩnh, kỳ thật thần sắc trong ánh mắt chớp động, không biết suy nghĩ cái gì.

Mục Thanh Hồng cười cười, nàng tự nhiên có thể đoán ra tâm tư Sử Tông Thiên, tông môn lập tức ra một thiên tài cấp yêu nghiệt như vậy, còn bị nàng ở chỗ Thần Hoàng đảo theo dõi, Sử Tông Thiên khó tránh khỏi lo được lo mất, căn bản không bình tĩnh được, cho dù có chính mình hứa hẹn phía trước cũng vô dụng.

Mục Thanh Hồng có thể lường trước, Sử Tông Thiên rất nhanh sẽ thông cáo tin tức cấp cho thái thượng trưởng lão Thất Huyền cốc, loại thiên tài cấp bậc này, đã đủ để dẫn tới thái thượng trưởng lão coi trọng.

Đương nhiên, đối với lão già gần đất xa trời này, Mục Thanh Hồng căn bản không quan tâm, ở Thất Huyền địa khu, lão gia hỏa này nói một không nói hai, đến Thần Hoàng đảo, hắn cũng chỉ là một trưởng lão bình thường thôi, lại còn là loại lui về tuyến sau.

Chương 264: Trương Ngạn Triệu chi Huyết Lãng Đao

- Thiên phú Lâm Minh thậm chí còn khoa trương hơn so với Thiên Vũ miêu tả, cho dù đặt hắn ở Thần Hoàng đảo cũng là đỉnh cao, một thiên tài như vậy đừng nói là ta đặc biệt đi một chuyến, cho dù là trưởng lão tự mình đi một chuyến đều đáng giá.

Mục Thanh Hồng nghĩ như vậy, tâm tình rất không tệ, một chuyến hành trình tới Thất Huyền cốc này, cho dù... Mục đích khác không đạt tới, chỉ là kiến thức đến thiên phú của Lâm Minh cũng đáng.

- Nếu bên Nam Hải không đến mức đánh... Đợi một trăm năm, thậm chí hai trăm năm sau, Lâm Minh trưởng thành có lẽ sẽ trở thành nhân vật ảnh hưởng hết sức quan trọng tới thế cục phương nam...

Nghĩ đến thế cục Nam Thiên Vực, Mục Thanh Hồng lại lo lắng, thế cục Nam Hải, trực tiếp ảnh hưởng đến vận mệnh Thần Hoàng đảo... Trên lôi đài trận đấu tiếp tục tiến hành, liên tục mấy trận đều không có gì nhân vật trọng yếu, đương nhiên đây cũng chỉ là tương đối mà nói, người có thể đi tới đây, ít nhất cũng hơn chứ không kém Bích Đình Hoa.

Sau ba trận đấu, Trương Ngạn Triệu lên sân khấu, đối thủ của hắn là đệ tử Kiếm tông Lưu Nham.

Lưu Nham cũng không phải hạng người vô danh, ở trên một lần tổng tông hội võ hắn xếp hạng trước hai mươi, thứ tự gần với Trương Ngạn Triệu.

Đã trải qua chuyện Lâm Minh, không còn có một đệ tử Thất Huyền cốc dám khinh thường võ giả bên ngoài Thất Huyền cốc, huống chi, Trương Ngạn Triệu bị ván bài sắp xếp vào trong bảng danh sách tranh thứ nhất, tỷ lệ cược một bồi thường ba mươi lăm.

Lưu Nham đồng dạng bị xếp vào bảng danh sách này, tỷ lệ cược xấp xỉ với Trương Ngạn Triệu.

Đa số người đều cho rằng đây là một trận thế lực so tay nghề ngang nhau, nhưng mà trận đấu diễn ra không như mọi người dự đoán...

Ngay từ đầu, Trương Ngạn Triệu với Lưu Nham đánh khó phân thắng bại, chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau.

Nhưng mà qua đi hai mươi chiêu, Trương Ngạn Triệu đột nhiên lấy ra một thanh bảo đao dài bốn xích toàn thân màu máu từ trong Tu Di giới, xuất ra một bộ võ kỹ khí thế hùng hồn, mọi người chỉ cảm thấy trong lúc nhất thời huyết lãng ngập trời, sát khí bốn phía. Kết quả trong nháy mắt, Lưu Nham liền bại, hơn nữa bị thương.

Người xem đều xem choáng váng, Trương Ngạn Triệu này luôn luôn che giấu thực lực? Đao kia là đao gì? Thấy thế nào đều không giống như là bảo khí bình thường a, ba mươi sáu nước cùng mười sáu gia tộc tu võ khi nào thì trở nên mạnh mẽ như vậy, lại xuất liên tục hai đối thủ đủ để xếp vào mười hạng đầu.

Một cái Lâm Minh không đủ, lại thêm một cái Trương Ngạn Triệu!

- Huyết Lãng đao kia có cổ quái, ta không nhìn ra cấp bậc. Không giống như là bảo khí nhân giai thượng phẩm bình thường a.

- Nói không chừng là bảo khí địa giai...

- Làm sao có thể. Một gia tộc tu võ sao thể có bảo khí địa giai, rất nhiều trưởng lão tông chúng ta cũng không có đâu, hơn nữa, thứ quý giá như vậy, cho dù Trương gia thật sự có, cũng sẽ không để cho một người trẻ tuổi lấy ra khoe khoang a.

- Đó quả thật là một kiện bảo khí địa giai. Đồ gia truyền gia tộc họ Trương.

Ngay tại thời điểm vài đệ tử nghị luận, một thanh âm trầm thấp tiến vào, mọi người xoay người vừa thấy liền chạy nhanh đến thi lễ.

- Lương sư huynh khỏe.

Lương sư huynh này, tu vi đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, hơn nữa tuổi mới vừa ba mươi tuổi. Tiền đồ không thể lường, gần đây lại vừa được phân một viên Nhập Thiên đan, có khả năng rất lớn tấn công cảnh giới Tiên Thiên, một khi thành tựu Tiên Thiên sẽ thành trưởng lão. Cho nên những đệ tử này thập phần cung kính đối với nam nhân họ Lương.

Nam nhân họ Lương nói:

- Gia tộc họ Trương gia chủ đời thứ nhất là một cao thủ Toàn Đan, Huyết Lãng đao chính là vũ khí gia chủ bọn hắn dùng qua, phối hợp đao pháp đặc thù Lương gia gia chủ đời thứ nhất tự nghĩ ra, uy lực rất lớn!

- Gia chủ đời thứ nhất là cao thủ Toàn Đan? Ta còn tưởng rằng đó là đồn đại...

- Cao thủ Toàn Đan... Quá khoa trương rồi, Trương gia như thế nào lại lưu lạc đến nông nỗi như giờ?

Rất nhiều đệ tử đều cảm thấy không thể tin được, nam nhân họ Lương nói:

- Thời gian sẽ thay đổi rất nhiều thứ, ba ngàn năm trước, gia tộc họ Trương là một quái vật lớn, nắm giữ tài nguyên vài quốc gia, ẩn ẩn có thể so được với tông môn tam phẩm yếu nhất, tuy nhiên về sau gia chủ đời thứ nhất sống thọ và chết tại nhà, Trương gia không có cao thủ Toàn Đan mới đến quản lý gia tộc, kết quả bởi vì gia tộc tích lũy đại lượng tài phú khiến người ta mơ ước, cuối cùng bởi vậy gặp họa gia tộc bị huyết tẩy, chỉ có một bộ phận dòng chính mang theo một bộ phân tài phú nhỏ trốn thoát, mai danh ẩn tích, ước chừng đã trải qua một ngàn năm, chờ cừu gia đều chết hết, bọn họ mới khôi phục họ Trương, chậm rãi diễn biến thành Trương gia hiện tại, nội tình Trương gia, không thể khinh thường! Ngay cả trưởng lão trong tông, đều lễ kính ba phần đối với gia chủ bọn họ.

Nam nhân họ Lương nói tới đây cảm khái trong lòng, một gia tộc nếu mất đi tài phú tài nguyên, như vậy đợi bọn họ chỉ có diệt vong.

Hiện tại Trương gia không bị Thất Huyền cốc giết heo ăn thịt cũng là bởi vì là lúc trước bọn họ nộp lên trên đại lượng tài phú cho Thất Huyền cốc, thứ hai tài nguyên gia tộc bọn họ kế thừa hơn phân nửa có liên quan với đao, Thất Huyền cốc không có Đao tông, tự nhiên sẽ không ai đánh chủ ý tới bọn họ.

Trương gia nhiều năm qua luôn luôn điệu thấp, không nghĩ tới hôm nay để Trương Ngạn Triệu sử dụng vũ khí ở tổng tông hội võ của Trương gia tổ tiên lúc trước, xem ra Trương gia chuẩn bị khuếch trương lực ảnh hưởng của gia tộc, Trương gia quả thật yên lặng đã lâu lắm rồi.

Ở thời điểm nam nhân họ Lương nói chuyện, Khương Bạc Vân cũng luôn tại chú ý Trương Ngạn Triệu.

Trương Ngạn Triệu thoạt nhìn có chút vẻ người lớn, nói hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi cũng không đủ, người dùng đao lâu, trên thân hình thành một cỗ khí phách như có như không, nhưng khí tức Trương Ngạn Triệu thâm trầm, đi lại trầm ổn, trên thân không cảm giác bất kỳ khí thế bá đạo.

- Đao khí nội liễm, phản phác quy chân, cảnh giới không tồi! Lúc trước ta đã khinh thường hắn, Trương gia truyền Huyết Lãng đao cho Trương Ngạn Triệu, chỉ sợ muốn cho Trương Ngạn Triệu bỗng nhiên nổi tiếng ở lần tổng tông hội võ này đi, Huyết Lãng đao phối hợp Huyết Vương Tam Sát Trương gia tổ tiên tự nghĩ ra, ở đây nhiều thiên tài như vậy, người thật sự có thể ngăn ba đao này có thể đếm được trên đầu ngón tay!!

- Lần hội võ này càng ngày càng có ý tứ! Mười hạng đầu không hề là bảy đại đệ tử thân truyền mà là quần hùng tranh phong!

Tràng thứ bảy, tràng thứ tám, Huyễn Tiểu Điệp, Cầm Vô Tâm hai tuyệt đại song kiêu trước sau ra tay, đối thủ họ cũng không yếu, ở lần trước hội võ cũng có thành tích không tầm thường, nhưng bất đắc dĩ đối thủ là Huyễn Tiểu Điệp cùng Cầm Vô Tâm, không ra được mấy chiêu liền bị thua.

Hai thiên chi kiêu nữ biểu hiện dẫn tới người xem kêu lên từng đợt cả kinh, tuy nhiên đối với những chuyện này, Lâm Minh lại mắt điếc tai ngơ, hắn như trước đắm chìm ở trong Không Linh võ ý, rất nhanh khôi phục thực lực.

Đợt trận đấu thứ hai, chấm dứt!

Trừ bỏ Phương Khải không hay ho ra, đệ tử thân truyền còn lại cũng không gặp được đối thủ khó giải quyết, với phương thức quét ngang đã xong từng trận đấu.

Đến thời điểm bắt đầu trận đấu vòng thứ ba, Lâm Minh đã hoàn toàn khôi phục, Tà Thần lực một lần nữa nén ép xong, hắn lại ngồi xuống điều tức một lát, điều chỉnh tâm linh đến trạng thái hoàn toàn trống không mới mở mắt, mà lúc này, hắn thấy được Phương Khải đứng ở giữa sân.

- Ân? Trận đầu trận đấu Phương Khải đã lên sân khấu, hắn bị thương khôi phục mau như vậy, thuốc chữa thương của Thất Huyền cốc thật cường hãn, chỉ cần không phải thương thế trên linh hồn, nửa canh giờ có thể khỏi hẳn, không biết đối thủ Phương Khải là ai...

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được một trận cười quái dị khặc khặc khặc khặc, một tên làn da nhiều nếp nhăn giống như xác ướp đi lên lôi đài, sau lưng hắn đeo một cái túi cổ quái, cả người gầy gầy, quần áo cũng vô cùng kỳ quái, như là vải liệm quan tài chôn ở trong lòng đất hư thối, nhìn qua như một đống giẻ rách.

Phương Khải nhìn thấy khối thây khô này, trên mặt cũng không có một chút màu máu, con mẹ nó đen ***, trận thứ hai gặp biến thái giống như Lâm Minh thì thôi, nhưng trận thứ ba lại gặp khối cương thi Khôi Lỗi tông, Phương Khải đều muốn phun mật.

Lâm Minh có chút ngây ngẩn cả người:

- Thây khô này hình như là đệ tử thân truyền Khôi Lỗi tông Mộc

Cổ Bặc Vực, Phương Khải cũng là đệ tử thân truyền, ta nhớ rõ đệ tử thân truyền ở mười tràng trận đấu cuối cũng sẽ không chạm mặt... Chẳng lẽ bởi vì Phương Khải bại bởi ta, hắn đã bị hủy bỏ tư cách tuyển thủ hạt giống?

Lâm Minh ngẫm lại cũng cảm thấy đương nhiên, để bảy đại đệ tử thân truyền ở lại trong mười tràng trận đấu cuối cùng, là vì gia tăng tính xem xét trận đấu, mà không phải vì chiếu cố đệ tử thân truyền, nếu đệ tử thân truyền nào không có thực lực, tự nhiên sẽ bị đào thải trước thời hạn.

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài trưởng lão nói ra câu này là câu Phương Khải không muốn nghe được nhất, hắn tình nguyện gặp Khương Bạc Vân cũng không muốn đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực, thực lực tên này rất biến thái, Phương Khải rất hoài nghi Khương Bạc Vân có thể là đối thủ của hắn hay không.

Không chỉ như thế, chờ một lát nữa hắn xuất ra những thi thể kia làm thành con rối, da người làm đạo cụ, quả thực khiến da đầu run lên.

Điểm chết người nhất chính là, hiện tại kỳ tất cả phù văn màu vàng trên Kim Quang trận đều dùng hết, giờ chỉ có một ện thứ phẩm lâm thời xin được từ tông môn, uy lực không bằng một phần ba Kim Quang trận kỳ, hắn đã dự đoán kết cục đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực sẽ thê thảm thế nào.

- Khặc khặc khặc khặc! Tiểu tử Trận tông kia, ngươi không có ý định nhận thua sao?

Mộc Cổ Bặc Vực cười quái dị nói, rõ ràng tuổi hắn cũng không lớn, nhưng khi nói lại làm ra vẻ ta đây, căn bản không để Phương Khải vào mắt.

Sắc mặt Phương Khải trắng nhợt, vừa rồi hắn lo lắng có nên lập tức nhận thua hay không, hiện tại nghe Mộc Cổ Bặc Vực nói như vậy, hắn làm sao còn có thể nhận thua, nếu không thật sự thành rùa đen rút đầu, tốt xấu hắn cũng là đệ tử thân truyền, không chiến mà hàng, lại còn bị đối thủ khinh bỉ, vậy quá dọa người.

Không đơn giản là chính hắn dọa người, nó còn đại biểu toàn bộ Trận tông dọa người, về sau đệ tử Trận tông ở trước mặt đệ tử tông môn khác đều không thể ngẩng đầu lêng.

Phương Khải kiên trì nói:

- Muốn chiến thì chiến, ít nói nhảm!

- Hắc hắc, có khí phách, đáng tiếc, có bao nhiêu khí phách thì phải có thực lực xứng đôi mới được, nếu không chính là đồ ngu.

Mộc Cổ Bặc Vực nói xong run lên túi phía sau, một con rối giống con nhện nhảy ra từ trong túi.

Con rối này cao bằng thân người, dưới thân là một con nhện rất lớn, trên thân là một nữ nhân trần trụi, tuy rằng dáng người không tồi, nhưng tưởng tượng đối phương là một ít tài liệu con rối cùng da xác chết khâu lại mà thành, Phương Khải liền cảm thấy buồn nôn.

Chương 265: Đao như hổ, thương như rồng

- Khặc khặc khặc! Tiểu tử, nếu ngươi có thể đối phó con rối nhện này, coi như ta bại bởi ngươi!

Nghe được Mộc Cổ Bặc Vực kiêu ngạo, Phương Khải oán hận cắn răng:

- Người kia quá kiêu ngạo, tuy rằng ta không phải đối thủ của hắn, nhưng chỉ lấy ra một con rối cấp bậc thứ hai đã định đối phó ta, hoàn toàn không để ta vào mắt!

Tuy rằng Khôi Lỗi tông thần bí, nhưng Phương Khải vẫn có hiểu biết nhất định đối với chiêu thức của Mộc Cổ Bặc Vực, đối phương ít nhất có ba cỗ con rối, trong đó có một khối con rối hình người này là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong bản gốc chế tạo mà thành, cũng là con rối lợi hại nhất trong ba cỗ.

Nếu gặp được con rối đủ hình người, Phương Khải tự nhận không là đối thủ, hiện tại xuất ra con rối nhện đã định đối phó chính mình, rất không để người ta vào mắt.

- Địa Chi trận, Bát Diện Khôn Sát!

Phương Khải ném ra trận bàn trong tay, phù văn màu vàng liên tiếp từ trong trận bàn bay ra, trực tiếp vây con rối nhện.

- Hợp!

Phương Khải mạnh mẽ huy trận kỳ trong tay xuống, tất cả trận phù đồng loạt ép xuống con rối nhện, hắn muốn vây sát con rối nhện ở trong trận.

Ngay tại trong nháy mắt trận phù dừng ở trên thân con rối nhện, ánh sáng vàng chói mắt lao ra từ trong cơ thể con nhện, ở chung quanh con rối nhện trong rỗng xuất hiện một cái vòng bảo hộ hình cầu màu vàng.

Coong coong coong coong coong!

Trận phù va chạm ở trên vòng bảo hộ màu vàng, dường như thanh âm bi thép đánh vào chuông, vòng bảo hộ màu vàng chỉ kịch liệt rung chuyển, tất cả trận phù màu vàng vỡ nát toàn bộ.

- Đây là... Kim Chung Tráo... Chân nguyên Kim hệ!?

Phương Khải hoàn toàn ngây ngẩn cả người, vòng bảo hộ màu vàng này. Rõ ràng lực phòng ngự so với chân nguyên Thổ hệ càng mạnh hơn Kim hệ chân nguyên ngưng tụ thành, thật không phải nói Kim hệ chân nguyên hiếm thấy cỡ nào, trên thực tế, võ giả có được Kim hệ chân nguyên hiếm có hơn nhiều so với võ giả Lôi hệ và võ giả Phong hệ.

Để cho Phương Khải giật mình chính là, chân nguyên Kim hệ này là từ một thi thể luyện chế mà thành con rối phát ra! Hơn nữa Kim Chung Tráo thuộc loại võ kỹ tính phòng ngự, một con rối lại có thể thi triển võ kỹ!

- Ngươi... Ngươi chẳng lẽ... Đã đạt tới cảnh giới Dung Nguyên? Sao... Sao có thể!

Phương Khải kinh hãi không hiểu, ngay cả Âu Dương Minh, Hỏa Nham La cùng đám đệ tử thân truyền trên thính phòng cũng đại biến sắc mặt.

Âu Dương Minh hít sâu một hơi, nắm tay theo bản năng nắm chặt, cảnh giới Dung Nguyên! Mộc Cổ Bặc Vực tu vi mới nửa bước Hậu Thiên, lại đạt tới cảnh giới Dung Nguyên!

Tuy rằng Khôi Lỗi tông vô cùng thần bí. Nhưng dù sao lệ thuộc Thất Huyền cốc, là đệ tử thân truyền, bọn họ cũng có hiểu biết nhất định đối với cảnh giới phân chia của Khôi Lỗi sư.

Khôi Lỗi sư dùng thi thể người mạnh mẽ cùng thi thể hung thú luyện chế con rối, chỉ là vì sử dụng thi thể khi còn sống cường hãn cùng chân nguyên ưu tú nhất vật dẫn, làm được con rối đồng thời kiêm đủ hai ưu điểm này, tự nhiên vô cùng cường đại.

Nhưng con rối dù sao cũng là con rối, năng lực tác chiến vụng về, chỉ có thân cường hãn thể cùng chân nguyên cường đại lại không sử dụng tốt, cuối cùng sức chiến đấu kỳ thật hữu hạn.

Nhưng mà, sau khi Khôi Lỗi sư đạt tới Tiên Thiên hoặc là nửa bước Tiên Thiên, sẽ đạt tới cảnh giới Dung Nguyên khủng bố, cái gọi là Dung Nguyên chính là khiến con rối giữ lại thuộc tính chân nguyên của bọn họ khi còn sống, thậm chí giữ lại bộ phận công pháp cùng võ kỹ!

Con rối như vậy không thể kém hơn bao nhiêu so với lúc thi thể còn sống!

Mộc Cổ Bặc Vực có thể khiến con rối nhện phát ra Kim Chung Tráo, tự nhiên bởi vì nửa thân thể nữ nhân kia khi còn sống Kim thuộc tính chân nguyên.

Phương Khải trên lôi đài sắc mặt vô cùng tái nhợt, vẻn vẹn chỉ nửa bước Hậu Thiên lại đạt tới cảnh giới Dung Nguyên ít nhất nửa bước Tiên Thiên mới có thể lĩnh ngộ, Mộc Cổ Bặc Vực tuyệt đối là thiên tài khôi lỗi thuật khủng bố nhất của Khôi Lỗi tông một trăm năm qua!

Chỉ sợ Khương Bạc Vân đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực cũng phải thua đi!

Chính mình sao đen như vậy, hai trận liên tục gặp đều là biến thái!

- Ta... Ta nhận thua.

Phương Khải phun thật mạnh ra một hơi. Gian nan nói ra mấy chữ này, nhận thua thì nhận thua đi, Khương Bạc Vân cũng không đối phó được nhân vật khủng bố, chính mình phùng má giả làm người mập cũng không ý nghĩa, cứng rắn chống đỡ tiếp chỉ tự rước lấy nhục thôi.

- Mộc Cổ Bặc Vực thắng!

Thời điểm trọng tài tuyên bố hầu hết không ai tự chủ được đều giật mình, Mộc Cổ Bặc Vực này thật là đáng sợ, lần này tổng tông hội võ đều hội tụ những nhân vật nào a, một tên so với một tên càng thêm yêu nghiệt.

Vốn nói lần tổng tông hội võ này là lần long trọng nhất trong tam giới hội võ, hiện tại xem ra đừng nói là tam giới, dù là ba mươi giới đều không đủ.

Lần trước tổng tông hội võ, Hợp Hoan tông Âu Dương Minh danh liệt thứ ba tổng bảng, mười bảy tuổi lấy thứ ba đã phi thường biến thái, ngay lúc đó thứ nhất thứ hai, hiện giờ tuổi đều đã vượt qua hai mươi tuổi, lần này mất đi tư cách dự thi.

Án theo lẽ thường, lần này Âu Dương Minh bắt thứ nhất là chuyện không hề trì hoãn, nhưng ai biết Khương Bạc Vân sau vượt cái trước, hiện tại lại toát ra một Mộc Cổ Bặc Vực lĩnh ngộ cảnh giới Dung Nguyên, Khương Bạc Vân thứ nhất cũng chưa chắc chiếm được.

Ngoài ra, còn có Khương Lan Kiếm thực lực chưa chắc kém hơn Khương Bạc Vân bao nhiêu, Cầm Vô Tâm Cầm tâm đại thành, cô gái thiên tài Huyễn tông Huyễn Tiểu Điệp.

Cộng thêm Trương Ngạn Triệu luôn luôn ẩn nhẫn không phát, Lâm Minh sâu không lường được.

Thật sự là quần hùng tranh phong!

Đừng nói tranh thứ nhất, tranh ba hạng đầu, cho dù là tranh mười hạng đầu đều vô cùng khó khăn!

- Rốt cuộc chẳng biết hươu chết về tay ai?

Trọng tài trưởng lão cũng tràn ngập chờ mong trong lòng, nghĩ nghĩ, hắn dùng chân nguyên truyền âm liên hệ đến tổ trọng tài.

- Khương trưởng lão, có chuyện gì phân phó?

Trưởng lão tổ trọng tài cung kính hỏi.

Vị trọng tài trưởng lão trên lôi đài này xuất từ Kiếm tông, ánh mắt rất chuẩn, tu vi cũng đạt tới Tiên Thiên trung kỳ, bối phận cũng cao, ở trong đám trưởng lão cũng rất được tôn kính.

- Sửa lại một chút chương trình thi đấu, thiên tài quá nhiều, không cần đợi toàn bộ đến cuối cùng, nhất là có mấy trận trận đấu, ta khẩn cấp muốn xem một chút.

- Tốt, Khương trưởng lão nói chính hợp tâm tư của ta, những trận đấu trước quả thật có chút nặng nề, có mấy trận quyết đấu ta cũng thực muốn biết kết quả!

Sau khi Phương Khải lại lần nữa bại trận, mấy trận trận đấu kế tiếp lại nổi phong ba!

- Vòng thứ ba tràng thứ chín, Lâm Minh chiến Trương Ngạn Triệu!

Sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu này, toàn trường lập tức ồ lên một mảnh, đệ tử của Thất Huyền cốc coi như bình tĩnh, dù sao bất kể là Lâm Minh hay là Trương Ngạn Triệu đều không có quan hệ gì với bọn họ.

Nhưng đệ tử ba mươi sáu nước cùng mười sáu gia tộc tu võ đều bắt đầu điên cuồng.

Lâm Minh là đại biểu ba mươi sáu nước, Trương Ngạn Triệu lại là dòng độc đinh mười sáu gia tộc tu võ, hai cường cùng bính, long tranh hổ đấu, ai thắng ai bại rất khó nói!

Thời điểm đệ tử ba mươi sáu nước cùng mười sáu gia tộc tu võ cùng một chỗ đối mặt với Thất Huyền cốc có thể cùng chung mối thù, nhưng đối đụng lẫn nhau, tự nhiên không thể thiếu một trận giao phong!

- Hắc hắc, Lâm Minh các ngươi thắng liên tiếp đành dừng ở đây, sớm như vậy gặp phải Trương Ngạn Triệu thì không hay ho rồi.

- Ta nhổ vào! Các ngươi cũng không sợ gió lớn đứt lưỡi sao, Phương Khải lợi hại không? Còn không phải bị Lâm Minh ba chiêu đánh bại? Trương Ngạn Triệu các ngươi nhiều nhất cùng trình độ với Phương Khải, chống lại Lâm Minh đó chính là bị miểu sát!

- Hừ, ngươi cứ giả ngu đi, Phương Khải cùng Hỏa Nham La đều là bảy đại đệ tử thân truyền, có thể so với Trương Ngạn Triệu? Ngươi có biết Huyết Vương Tam Sát sao? Ba chiêu này căn bản không phải ngươi có thể tưởng tượng, Lâm Minh có thể chống đỡ được hai đao đã không tồi rồi!

Lâm Minh cùng Trương Ngạn Triệu còn chưa giao thủ, đệ tử ba mươi sáu nước cùng gia tộc tu võ dưới đài đã bắt đầu thần thương khẩu chiến, Khương Bạc Vân uống linh trà, cười nói:

- Lan Kiếm, nhãn lực của ngươi luôn không tồi, ngươi đoán ai có thể thắng.

Khương Lan Kiếm nhìn Khương Bạc Vân thật sâu, mặc dù vừa rồi đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực triển lộ ra cảnh giới Dung Nguyên, Khương Bạc Vân cũng có thể duy trì lạnh nhạt, tạm thời bất luận hắn thật sự có nắm chắc đối phó Mộc Cổ Bặc Vực hay không, chỉ cần Kiếm tâm như vậy đã khiến cho kiếm khách bình thường không theo kịp.

- Đừng vội nhắc lại nhãn lực của ta như thế nào, ta đã nhìn Lâm Minh nhầm vài lần, ta căn bản không nhìn thấu hắn. Ta vốn xem trọng Lâm Minh, nhưng Trương gia Huyết Vương Tam Sát quá mạnh mẽ, cao thủ Toàn Đan sáng chế, phối hợp Huyết Lãng đao, uy lực vô cùng! Nghe nói, vẻn vẹn chỉ đao thứ ba, sẽ tiêu hao bốn thành chân nguyên bản thân, sử xuất đến long trời lở đất, không biết Lâm Minh chắn nổi không. Kết quả trận đấu này ta đoán không ra, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?

Khương Bạc Vân lắc lắc đầu, chỉ nói:

- Đao như hổ, thương như rồng!

Đao như hổ, thương như rồng?

Long tranh hổ đấu, rồng mạnh? Hay là hổ mạnh?

Bất kể Lâm Minh hay là Trương Ngạn Triệu, đều là võ giả am hiểu công kích cường thế, hai người bọn họ nếu lên chiến trường, tuyệt đối là mãnh tướng giết địch hàng vạn hàng ngàn, thế không thể đỡ.

Ở trong tiếng hoan hô điên cuồng của đệ tử ba mươi sáu nước cùng mười sáu gia tộc tu võ, Trương Ngạn Triệu đi lên lôi đài, trước tiên rút ra Huyết Lãng đao, đối mặt với Lâm Minh, hắn phải dùng Huyết Vương Tam Sát.

Lâm Minh đứng ở cách Trương Ngạn Triệu không xa, cũng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nơi tay, đây là một trận đao với thương so tay nghề, hắn rất muốn dựa vào thương chiêu của chính mình, thống thống khoái khoái chém giết một phen.

Thương quyết cơ sở chiến Huyết Vương Tam Sát.

Nghe ra thương chiêu của Lâm Minh chiếm tình thế bất lợi rất lớn, tuy nhiên ở trong tay Lâm Minh, Thương quyết cơ sở đã khác xưa, mỗi một thương mỗi một thức đều ẩn chứa đại thế núi sông, thương chiêu ngược lại không trọng yếu.

Hai người cách xa nhau mười trượng, Trương Ngạn Triệu luôn thu liễm khí thế hoàn toàn bạo phát ra, ẩn ẩn như có thể cảm giác được huyết lãng trên thân hắn quay cuồng, sát khí bốn phía, vẻn vẹn chỉ đối mặt với hắn, dường như cảm giác sắp bị sát khí cuồn cuộn mãnh liệt cùng huyết lãng bao phủ.

Lâm Minh nội liễm hơn rất nhiều, hắn đứng thẳng tắp ở trên lôi đài, bản thân giống như một cây trường thương, mang theo một cỗ khí thế phong duệ ẩn mà giấu giếm, không ra thì thôi, đã ra thì phá tận trời.

Dường như Trương Ngạn Triệu nghe được thanh âm khí thế chính mình bị xông phá, dường như huyết lãng bị lợi kiếm chém tan, hắn cười ha ha:

- Lần tổng tông hội võ này, ta có thể gặp được đối thủ như ngươi cũng đã đủ! Ta chỉ ra ba đao, nếu ta không thể thắng ngươi, ta nhận thua!

Trương Ngạn Triệu nói như vậy cũng không phải đùa, mà Huyết Vương Tam Sát chỉ có ba đao, sau ba đao, chân nguyên tiêu hao quá bảy thành, nếu không thắng được Lâm Minh, một trận chiến này cơ bản liền thua.

Đối với Huyết Vương Tam Sát, nhất là một đao cuối cùng kia, Trương Ngạn Triệu có tuyệt đối tự tin.

- Tốt, xuất đao đi!

Lời vừa nói ra, Lâm Minh triển khai thức Thiết Kiều Lan Giang muôn đời không thay đổi, khoảnh khắc kia, khí thế hắn giống như một tòa núi lớn trầm ổn, cao không thể với tới.

Chương 266: Huyết vương tam sát

- Ầm!

Huyết lãng vọt lên tận trời, mây trên trời cũng đều tản ra, chân nguyên nồng đậm trong không khí tạo thành gợn sóng với mắt thường có thể thấy được, một vòng lại một vòng va chạm vào quầng sáng thủ hộ quanh lôi đài, sau đó bị chấn văng ra.

Ngươi bên ngoài nhìn vào, toàn bộ lôi đài đều trở thành tầng tầng huyết vụ mờ nhạt, giống như huyết vụ bay đầy trời.

- Huyết Vương Thủ Sát - Lãng Vô Tận!

Trương Ngạn Triệu hét lớn một tiếng, bảo đao phát ra huyết quang mạnh mẽ, dường như có vô số huyết lãng cuồn cuộn trên không trung. Trương Ngạn Triệu xuất đao, dường như khắp thiên địa đều bị bao phủ dưới đao khí của hắn, đao khí sắc bén.

Đối mặt với đao khí cuồn cuộn và huyết lãng mãnh liệt cuốn tới, Lâm Minh trở nên nghiêm túc trước nay chưa từng có, chân nguyên rót vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, Luyện Lực Như Tơ bùng nổ, cùng lúc đó, vô số lôi đình chớp động trước người Lâm Minh, thương thế hóa rồng!

Một thương đâm ra, mang theo khí thế gió nổi mây phun, năm ngàn cỗ chân nguyên chấn động nghênh đón huyết lãng.

- Bồng!

Dưới chân nguyên chấn động, huyết lãng hóa thành một chùm mưa máu, giống như hồng liên nở rộ đầy trời, sau khi xé mở huyết lãng, trường thương đâm lên đao của Trương Ngạn Triệu, không chút hoa lệ va chạm với nhau.

Huyết quang chớp động, một thương của Lâm Minh phá tan màn máu, thế không thể đỡ!

Trương Ngạn Triệu kinh hãi, hắn không nghĩ tới, một thương này của Lâm Minh nhìn như đơn giản, kỳ thật lại ẩn chứa huyền cơ!

Với thế hùng hồn, lực chấn động kỳ dị, còn có lôi đình màu tím cuồng bạo, ba loại lực lượng hoàn mỹ hòa vào nhau khiến cho hắn có loại cảm giác không thể ngăn cản.

Giờ khắc này, hắn mới biết sự cường đại của Lâm Minh. Không phải Phương Khải quá yếu, mà hắn gặp phải Mộc Cổ Bặc Vực và Lâm Minh quá mạnh, cho nên Phương Khải mới bị thất bại hoàn toàn như thế!

Trường thương như rồng, sau khi xông phá sương mù đỏ máu đâm thẳng ngực Trương Ngạn Triệu!

Trong lúc chỉ mành treo chuông, Trương Ngạn Triệu biến chưởng thành đao, mạnh mẽ chém lên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

- Đang!

Va chạm kịch liệt khiến Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cong lại hình trăng khuyết trong nháy mắt, Trương Ngạn Triệu cắn răng bay về sau. Tay phải đã nhiễm đầy máu tươi!

- Cái gì? Một thương đã phá Huyết Vương Thủ Sát của Trương Ngạn Triệu, hơn nữa khiến đối phương bị thương?

- Quá thái rồi chứ, một thương vừa rồi của Lâm Minh ta sao cảm thấy giống như võ kỹ vô dụng? Võ kỹ vô dụng mà có thực lực bậc này? Vậy dùng võ kỹ cao hơn còn mạnh cỡ nào?

Đối với phần lớn người xem mà nói, bất kể là Lâm Minh hay là Trương Ngạn Triệu, đều gây cho bọn họ cảm giác sâu không lường được, Trương Ngạn Triệu lần hội võ trước đã xếp hạng hai mươi. Lần hội võ này, có Lưu Nham một đao đánh bại đối thủ xếp hạng tương đương hắn, cho dù thực lực Lưu Nham không được xếp trước mười, cũng có thể xếp mười hai, mười ba, cũng không có kẻ đầu đường xó chợ.

Lâm Minh thì càng không cần phải nói, đối phó Phương Khải cũng giống như thái rau bổ dưa.

Tuy nhiên điều này cũng không thể chứng minh thực lực hai người cao thấp, người sáng suốt đều biết, những trận đấu lúc trước bọn họ đều không sử ra toàn lực, lần này mới là chiến đấu chân chính.

Vốn còn nghĩ thực lực Lâm Minh và Trương Ngạn Triệu kém nhau không nhiều, không nghĩ tới Trương Ngạn Triệu vừa lên đến đã bị thương.

- Nhị trưởng lão, Ngạn Triệu dường như gặp nguy hiểm, tên Lâm Minh kia dường như chỉ tùy ý đâm ra một thương, cũng không dùng võ kỹ, đã phá được Huyết Vương Thủ Sát của Ngạn Triệu!

Trương Ngạn Triệu tham gia thi đấu, người của Trương gia tự nhiên cũng theo tới. Dẫn đầu chính là nhị trưởng lão Trương gia.

- Không dùng võ kỹ? Hắc, ngươi sai lầm rồi, bên trong thương pháp của Lâm Minh không biết dung hợp bao nhiêu thứ, đến cảnh giới này của hắn, chiêu chiêu đều là võ kỹ!

Nhị trưởng lão chăm chú nhìn hai người trên lôi đài, ánh mắt sắc bén chớp động.

- Đừng lo lắng, một thương kia của Lâm Minh cũng không giống nhìn qua tùy ý như vậy, tuy rằng hắn còn con bài khác chưa lật, nhưng cũng không quá mạnh, mà vừa rồi Ngạn Triệu đánh ra một đao yếu nhất trong tam sát của Huyết Vương Tam Sát, đao thứ hai uy lực sẽ vọt lên gấp ba, đao thứ ba uy lực sẽ gấp ba đao thứ hai, phá được đao thứ nhất cũng không có ý nghĩa gì.

Trên lôi đài, Trương Ngạn Triệu ánh mắt sáng quắc:

- Lâm Minh, ngươi quả thật mạnh khiến cho ta giật mình! Tuy nhiên ngươi cho như vậy là có thể thắng thì quá sai lầm rồi.

Trong lúc nói chuyện, ánh đao chớp động, nham thạch dưới chân Trương Ngạn Triệu bị sóng khí chấn vỡ nát.

- Huyết Vương Song Sát - Thần Quỷ Diệt!

- Hô!

Huyết khí giống như bùng cháy, trên thân đao nổi lên một cái lốc xoáy màu đỏ, trong nháy mắt hấp thu sạch sẽ huyết khí đầy trời! Trong lúc nhất thời, đao khí dường như ngưng thành thực chất, uy lực so với đao đầu tiên mạnh hơn mấy lần.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, hả? Đem toàn bộ huyết khí đao thứ nhất phóng ra dung nhập vào trong đao thứ hai, uy lực không ngờ tăng lên nhiều như vậy.

- Ít nhất tăng phúc gấp ba!

Lâm Minh cau mày, cũng không phải hắn không đỡ được một đao này, chỉ là uy lực đao thứ hai đã tăng nhiều như vậy, như vậy đao thứ ba thì sao?

- Ầm!

Huyết lãng nóng rực dồn dập đánh tới Lâm Minh, đao khí hùng hồn giống như nước lũ vỡ đê ập tới.

Đối mặt với đao khí mãnh liệt này, Lâm Minh triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân ảnh bạo lui, cùng lúc đó, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương giống như giống như rắn độc điểm ra một cái.

- Bạo Vũ Lê Hoa!

- Phốc phốc phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt Lâm Minh đã đâm ra trăm thương, mỗi một thương đều ẩn chứa chân nguyên chấn động và lôi đình lực dung hợp với nhau.

Với thế dồn dập, huyết lãng như trước, một hơi đã vọt ra mấy chục trượng lao thẳng tới Lâm Minh, bức hắn tới bên cạnh lôi đài mới bắt đầu tiêu tán.

Tình cảnh nghịch chuyển cực nhanh, người xem đều không kịp phản ứng, vừa rồi Lâm Minh mới một thương phá vỡ một đao của Trương Ngạn Triệu, hơn nữa đả thương hắn, trong nháy mắt Trương Ngạn Triệu chém ra đao thứ hai, Lâm Minh lại bị hắn bức lui xa như vậy.

Điều này chứng minh, Huyết Vương Tam Sát của Trương Ngạn Triệu một đao lại mạnh hơn một đao, hơn nữa chênh lệch rất lớn, như vậy đao thứ ba mạnh mẽ cỡ nào? Lâm Minh làm sao đối phó?

Đệ tử ba mươi sáu nước không khỏi toát mồ hôi thay Lâm Minh.

- Ha ha, tốt!

Một gã trưởng giả Trương gia cười ha ha, Lâm Minh một đường đi tới bây giờ vẫn còn chưa có người nào bức lui được hắn, bây giờ lại bị Trương Ngạn Triệu một đao bức lui xa mấy chục trượng.

Hơn nữa, đây chỉ là đao thứ hai của Huyết Vương Tam Sát, đao thứ ba uy lực lại tăng lên gấp ba, xem Lâm Minh làm sao chống đỡ.

- Ngạn Triệu đã thắng một nửa, Lâm Minh cho dù có con bài chưa lật, cũng chưa chắc tiếp được đao thứ ba!

- Ừ, Ngạn Triệu nếu có thể thắng Lâm Minh, như vậy đối với thanh thế của Trương gia ta rất có lợi, trận chiến này, rất trọng yếu!

Nhị trưởng lão vuốt râu, định liệu trước nói.

Trương gia giấu tài mấy trăm năm, bây giờ rốt cuộc cũng phải thực hiện phục hưng, một gia tộc ẩn thế, tài phú cũng không còn ý nghĩa gì. Ngược lại, bọn họ cần phải khuếch đại thanh thế gia tộc mình, thanh thế lớn, tự nhiên càng ngày càng có nhiều cường giả và thiên tài đến đầu nhập gia tộc bọn họ.

- Còn một đao cuối cùng, Lâm Minh, ta xem ngươi làm sao chống đỡ!

Trương Ngạn Triệu nói xong chân nguyên toàn thân bùng nổ, hai tay giơ Huyết Lãng đao cao hơn đỉnh đầu, ánh đao đại thịnh, chân nguyên cả người lập tức giống như nước lũ cuồn cuộn tràn tới bảo đao.

Lâm Minh cảm giác rõ ràng, chân nguyên trong cơ thể Trương Ngạn Triệu cấp tốc hạ xuống!

- Không hổ là bảo đao địa giai, có thể một hơi tồn trữ nhiều chân nguyên như vậy!

Thời điểm Lâm Minh dùng Lôi Hỏa Sát cũng lập tức tiêu hao bốn thành chân nguyên, đó là bởi vì chân nguyên dung nhập vào trong hạt giống Tà Thần, hạt giống Tà Thần quả thực chính là một cái động không đáy.

Nhưng nếu hắn rót vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, không được bao nhiêu đã đạt tới cực hạn chứa đựng của nó, chỉ cần điểm này, chênh lệch giữa bảo khí nhân giai trung phẩm và bảo khí địa giai như trời và đất.

- Trách không được người ta nói Huyết Vương Tam Sát chỉ có thể dùng Huyết Lãng đao cấp địa giai trở nên mới thi triển được, thì ra là nguyên nhân này, bảo khí bình thường ngay cả chân nguyên cũng không cất chứa được.

Không tới một hô hấp, Huyết Lãng đao đã được rót vào năm thành chân nguyên, cộng thêm tiêu hao hai đao lúc trước, chân nguyên trong người Trương Ngạn Triệu còn lại không tới ba thành mà thôi.

Được ăn cả ngã về không, một đao định thắng bại!

- Tiếp ta một kích mạnh nhất, Huyết Vương Tuyệt Sát - Thiên Địa Băng!

Trương Ngạn Triệu hét lớn một tiếng, thân thể mạnh mẽ vọt tới, khoảng cách mấy chục trượng, dưới chân hắn hoàn toàn mất đi ý nghĩa!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, uy lực một đao này của Trương Ngạn Triệu lại tăng lên gấp ba lân! Hai lần liên tục tăng lên, đao thứ ba so với đao thứ nhất chênh lệch chín lần. Cho dù mở ra Tà Thần lực, thực lực Lâm Minh tăng phúc cũng chỉ được sáu thành, căn bản thể đỡ được một đao này, nếu muốn chính điện đón đỡ, trừ phi sử dụng Tử Giao Thần Lôi hoặc là Lôi Hỏa Sát!

Tuy nhiên chống lại Trương Ngạn Triệu, Lâm Minh cũng không muốn dùng ra hai con bài chưa lật này.

Hắn còn một con bài chưa lật khác - Nghịch Lân Chi Huyết!

Dung hợp Chân Long chi khí màu xanh da trời (thiên thanh), chân nguyên không ngừng sinh sôi!

Loại chân nguyên này chẳng những vô kiên bất tồi, hơn nữa vô cùng dẻo dai, khó bị giết chết, tuy rằng không bất tử bất diệt giống như Hỏa Tinh, nhưng muốn phá hư nó, cần phải mấy lần chân nguyên mới có thể làm nó hao mòn được.

Đây là ý cảnh muôn đời bất hủ lực ẩn chứa trong Chân Long.

Hiện tại Lâm Minh vẫn chưa đạt tới bất hủ chân chính, bởi vì tu vi có hạn, hắn không thể phát huy toàn bộ uy lực của Nghịch Lân Chi Huyết. Nhưng mà dù như vậy, với chân nguyên không ngừng sinh sôi, cũng không phải dễ dàng bị diệt như vậy.

- Rống!

Theo một tiếng long ngâm, khí thế Lâm Minh xông lên tận trời, Nghịch Lân Chi Huyết hoàn toàn hòa tan vào chân nguyên, trong khoảnh khắc kia, Mục Thanh Hồng đang ngồi ngay ngắn trong đại điện trong lòng kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp chợt biến sắc. truyện đam mỹ

- Đây là...

Mục Thanh Hồng ở Thần Hoàng đảo nhiều năm, trong cơ thể cũng có một ít huyết mạch Chu Tước, ngay lúc tiếng long ngâm truyền tới, nàng cảm giác huyết mạch trong cơ thể không khỏi chấn động.

- Chẳng lẽ... Đây là huyết mạch Giao Long kỳ dị hư hư thực thực theo như lời Thiên Vũ nói sao?

Nàng mở to mắt nhìn sau lưng Lâm Minh lại lần nữa hiện ra hư ảnh Giao Long, so với bất kỳ lần trước càng thêm ngưng thực, chờ một chút, đây không phải Giao Long, dường như là... Chân Long!

- Trường thương hóa rồng!

- Trường thương thật sự hóa rồng, trời ạ, hắn mới mấy tuổi!

Thiên phú người này trên phương diện dùng thương, trước này chưa từng có.

- Ầm!

Chân nguyên bao hàm Chân Long chi khí chấn động kịch liệt va chạm với Huyết Vương Tuyệt Sát! Chân nguyên Lâm Minh hóa thành màu xanh da trời thuần túy, đối lập với màu đỏ sẫm đầy trời, vô cùng chói mắt.

Không gian dường như bị xé rách, sóng xung kích màu đỏ tàn sát bừa bãi, huyết lãng ngập trời, mà ở trong sóng lớn cuồng mãnh, lại có một thương mang màu xanh da trời lao ra, đâm thẳng tới ngực Trương Ngạn Triệu.

Tất cả biểu tình Trương Ngạn Triệu trong nháy mắt đọng lại.

- Phốc!

Ngực giống như bị một ngọn núi lớn đánh lên, Trương Ngạn Triệu mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Chương 267: Chân nguyên xanh da trời

- Ầm!

Lưng mạnh mẽ đập lên vầng sáng thủ hộ, Trương Ngạn Triệu khí huyết nhộn nhạo, tuy rằng hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn chống đao trên mặt đất, không đến mức mất mặt trước mọi người.

- Làm sao có thể?

Chính mình một hơi tiêu hao mất năm thành chân nguyên, phát ra Huyết Vương Tuyệt Sát, trong đao khí cuồng mãnh như thế, không ngờ bị đánh tan dưới cỗ thương mang nhìn qua yếu hơn rất nhiều kia, ngược lại còn mạnh mẽ xuyên thủng huyết lãng, đả thương chính mình!

- Đó là thương mang gì?

- Giống như không thể phá hủy!

- Thật là đáng sợ!

Ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Minh, vẫn thấy đối phương đứng thẳng tắp trên lôi đài, không có bất kỳ thương tích gì, Trương Ngạn Triệu thấy rõ ràng, vừa rồi trong nháy mắt Huyết Vương Tuyệt Sát công kích đến Lâm Minh, cỗ thương mang màu xanh da trời kia xé huyết lãng một cái lỗ hổng, cũng chính lỗ hổng này để Lâm Minh tránh được phần lớn công kích, một ít dư kình còn thừa đánh lên người hắn, cũng không phá được Thanh Thương chân nguyên hộ thể của hắn.

Loại chân nguyên kỳ dị này rất khủng bố! Rõ ràng không có cảm giác cường đại, nhưng lại không thể phá vỡ!

Tất cả người xem đều dại ra, bọn họ lăm lăm nhìn về phía lôi đài.

Một kích cuối cùng của Trương Ngạn Triệu mạnh tới khó tin, ở trung ương lôi đài, gạch đá lót nền trải qua trận pháp gia trì cũng bị chấn thành bột phấn, thậm chí còn lưu lại hố sâu mấy trượng.

- Trời ạ! Đây còn là quyết đấu thế hệ trẻ tuổi sao? Cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ, Hậu Thiên đỉnh phong cũng không tạo thành sức phá hoại khủng bố cỡ vậy.

Lúc này, bầu trời bay đầy tơ máu, giống như mưa phùn ngày xuân, dính dính rơi xuống mặt đất.

Sau khi vô tận huyết lãng nổ tung, lực lượng cường đại thấm qua màn sáng thủ hộ lôi đài, hình thành tơ máu như vậy, đây là do chân nguyên Trương Ngạn Triệu hóa thành thực chất, chân nguyên hóa hình, kết dính như máu.

Ngay cả trưởng lão tổ trọng tài cũng khiếp sợ không nói lên lời, bởi vì bọn họ đều là thế hệ với Khương Bạc Vân, những đệ tử thân truyền thực lực đã đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, cho nên màn sáng thủ hộ này cũng được thiết kế tiêu chuẩn Hậu Thiên hậu kỳ. Có thể chịu được cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ liên tục toàn lực công kích mà không bị phá.

Trương Ngạn Triệu có thể khiến cho huyết lãng thẩm thấu qua màn sáng, điều này ý nghĩa với công kích của hắn đã đạt tới tiêu chuẩn của cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ!

Một tên võ giả nửa bước Hậu Thiên, có lực công kích ngang ngửa cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ là khái niệm gì?

Khó có thể tưởng tượng!

Huyết Vương Tam Sát... Rất khủng bố!

Nhưng mà càng khủng bố chính là Lâm Minh, công kích mạnh mẽ như vậy không ngờ không thể đả thương được hắn.

Một thương phá vỡ huyết lãng, xuyên thủng một cái lỗ. Chẳng những mình bình yên vô sự, lại cho Trương Ngạn Triệu một kích thật mạnh!

Thanh Thương chân nguyên kia tuy rằng bản thân cũng không mạnh mẽ, nhưng lại ngoan cường khiến người ta kinh sợ.

Ở chính điện trên quảng trường, Sử Tông Thiên nhìn Mục Thanh Hồng hơi hơi trầm ngâm, phản ứng kịch liệt vừa rồi của Mục Thanh Hồng toàn bộ đều bị hắn thu vào mắt.

Từ lúc hội võ bắt đầu cho tới bây giờ, Mục Thanh Hồng luôn luôn điềm tĩnh, mặc kệ là thành tựu của Khương Lan Khiếm trên kiếm đạo, hay là Mộc Cổ Bặc Vực đạt tới cảnh giới Dung Nguyên. Mục Thanh Hồng nhìn thấy, nhiều nhất chỉ gật gật đầu mà thôi, không có phản ứng gì quá lớn, dường như xem cho vui.

Nhưng vừa rồi, gương mặt Mục Thanh Hồng vẫn luôn luôn duy trì vẻ ung dung lạnh nhạt lại biến sắc, lúc ấy tay nàng vịn chặt lưng ghế, thiếu chút nữa đứng lên, điều này khiến cho Sử Tông Thiên cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ ngươi cũng có lúc giật mình sao?

Đệ tử tông phái của mình có thể khiến cho cao thủ Thần Hoàng đảo đặc biệt kinh ngạc như vậy vốn phải là một chuyện đáng để đắc ý, nhưng bây giờ Sử Tông Thiên lại không thể đắc ý được. Rất hiển nhiên Mục Thanh Hồng vừa rồi mới phát hiện một chuyện ngoài ý muốn, mà Sử Tông Thiên hắn đối với chuyện này lại không hay biết gì cả.

Hắn nghi ngờ, Thanh Thương chân nguyên kia có bí mật gì mà Mục Thanh Hồng biết, nhưng mình lại không biết.

Tìm kiếm lại trong trí nhớ của mình cũng không có tin tức về phương diện này, chẳng lẽ Thanh Thương chân nguyên là một loại võ ý đặc thù? Hoặc là... Chân Nguyên ý cảnh?

Nghĩ đến đây trong lòng Sử Tông Thiên run lên, nếu đúng thật là Chân Nguyên ý cảnh, vậy cũng quá nghịch thiên đi, người có thể lĩnh ngộ Chân Nguyên ý cảnh, đã ít lại càng ít, Lâm Minh lại lĩnh ngộ ý cảnh này, rất giống ý cảnh trong truyền thuyết, chân nguyên không ngừng sinh sôi, bất tử bất diệt.

Nhưng thật như vậy sao? Ngay cả còn chưa hết giai đoạn Luyện Cốt kỳ đã lĩnh ngộ Chân Nguyên ý cảnh? Hơn nữa còn là ý cảnh trong truyền thuyết.

Mục Thanh Hồng chú ý tới biểu tình của Sử Tông Thiên, biết mình đã thất thố, không khỏi mỉm cười nói:

- Sử cốc chủ hình như có gì muốn nói sao?

Sử Tông Thiên thoáng sửng sốt, cười nói:

- Không có gì, chỉ là tự giễu đệ tử Thất Huyền cốc ta ánh mắt vụng về, viên ngọc quý như thế này lại bị thánh nữ quý tông phát hiện trước một bước, quý tông đúng là tuệ nhãn như đuốc, chẳng trách Thần Hoàng đảo ngàn năm nay, phát triển không ngừng!

Lời của Sử Tông Thiên còn mang theo một chút không hài lòng, hiển nhiên là bất mãn với Thần Hoàng đảo vươn tay quá dài, về phần Thanh Thương chân nguyên kia, hắn cũng không tự mất mặt mà đi hỏi, Mục Thanh Hồng chịu nói cho mình mới là quỷ.

- Ha ha, báu vật thiên hạ chỉ người có duyên mới có được, Sử cốc chủ thấy có đúng không?

Sắc mặt Sử Tông Thiên lập tức trở nên khó coi:

- Lời này của Thanh Hồng tiên tử có chút bất công đi! Chỉ có báu vật vô chủ mới là người có duyên mới lấy được, nếu như là báu vật đã có chủ, lẽ ra không nên đánh chủ ý.

- Sử cốc chủ, Lâm Minh cũng không phải đệ tử Thất Huyền cốc ngươi nha? Huống chi, lúc trước khi thiếu chủ nhà ta gặp mặt Lâm Minh cũng vẫn chưa dẫn hắn đi, lúc này, Thần Hoàng đảo ta hết lòng quan tâm giúp đỡ, Sử cốc chủ tội gì lại hùng hổ dọa người như thế?

Mục Thanh Hồng nói xong hừ nhẹ một tiếng.

Sử Tông Thiên nghe xong không khỏi nghẹn lời, hắn quả thật có chút thần kinh, tổng thể cảm thấy Thần Hoàng đảo tới đây là khoét đục nền tảng, cho nên không khỏi nghĩ như vậy, Lâm Minh thiên phú kinh người như thế, đặt ở tông môn tứ phẩm cũng là đỉnh cấp, Thần Hoàng đảo tại sao lại buông tha?

Tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, Thần Hoàng đảo nếu quả thật muốn cướp người, quả thật không tất yếu phải làm như vậy, lúc trước cứ hứa hẹn thật nhiều đem Lâm Minh đi là được.

Sử Tông Thiên nói:

- Thật sự có lỗi mạo phạm tiên tử, chỉ là đối với tông môn tam phẩm nho nhỏ chúng ta, một tuyệt thế thiên tài thật sự quá trọng yếu, nó thậm chí có thể khiến cho Thất Huyền cốc mấy trăm năm sau có một tia chơ hội tiến vào tông môn tứ phẩm! Cho nên tại hạ mới có chút kích động!

Với lực một người, dắt một tông môn tam phẩm lên tới tông môn tứ phẩm, nghe có chút khoa trương, nhưng đúng là có khả năng, chỉ cần Lâm Minh có thể đạt tới Toàn Đan đỉnh phong, lại thu phục một ít bộ hạ, cũng rất có thể.

Toàn Đan đỉnh phong, nghe ra vô cùng xa xôi, nhưng ngẫm lại Lâm Minh bây giờ chỉ có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong đã có thể so với cao thủ Hậu Thiên, tương lai đạt tới Toàn Đan đỉnh phong cũng có hy vọng.

Trên lôi đài, Trương Ngạn Triệu đã áp chế khí huyết quay cuồng trong người, lau máu tươi khóe miệng, hắn cười thảm một tiếng, chậm rãi lắc đầu:

- Ta nhận thua.

Ba đao của mình đã tiêu hao bảy thành chân nguyên, còn mượn bảo khí địa giai hạ phẩm dùng! Nhưng Lâm Minh lúc này chân nguyên tiêu hao không tới một thành, mà bảo khí chỉ vẻn vẹn là nhân giai trung phẩm mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, đối phương còn làm ra phản kích, đánh cho mình trọng thương.

Trương Ngạn Triệu cảm giác Lâm Minh giống như một ngọn núi cao ngất xuyên qua mây mù, khó có thể với tới.

- Đa tạ.

Lâm Minh ôm quyền, thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài tuyên bố, nhị trưởng lão Trương gia thở mạnh một hơi, thì thào nói:

- Người này là tiềm uyên chi long, Ngạn Triệu thua không oan!

Tuy rằng thua trận này nhưng mà Trương gia vẫn tạo được thanh thế rất lớn, một đao cuối cùng của Trương Ngạn Triệu có thể so với công kích của cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ, khiến cho toàn trường khiếp sợ.

Dưới tình huống như vậy, cho dù thua bởi tay Lâm Minh nhưng chỉ có thể nói là bản lĩnh không bằng người.

Khi Lâm Minh trở lại khu thi đấu, rất nhiều tuyển thủ cũng không tự chủ nhìn về phía hắn, ánh mắt phức tạp có, ghen tị có, kính sợ có, hưng phấn có, hoan thưởng có.

Trận đấu vòng thứ ba, Lâm Minh ra sân nổi bật chẳng kém Mộc Cổ Bặc Vực lĩnh ngộ cảnh giới Dung Nguyên.

Đương nhiên, đây chỉ là nói Lâm Minh khiến người ta rung động tương đương với Mộc Cổ Bặc Vực, cũng không phải nói thực lực tương đương hắn.

Trong mắt phần lớn người ở đây, Mộc Cổ Bặc Vực đã đạt tới cảnh giới Dung Nguyên mạnh hơn một ít, đó chính là cảnh giới thủ Tiên Thiên mới có thể đạt tới, thực lực chân chính của Mộc Cổ Bặc Vực có thể đã vượt qua Khương Bạc Vân, là cao thủ đứng đầu trong bảy đại đệ tử thân truyền.

Về điểm này, từ trên đặt cược cũng có thể nhìn ra.

Trước khi Mộc Cổ Bặc Vực bày ra ra cảnh giới Dung Nguyên, tỷ lệ cược của Khương Bạc Vân là một ăn sáu, còn ứng viên cho người đoạt giải quán quân Âu Dương Minh, tỷ lệ cược lại đạt tới một ăn bốn, lúc ấy Mộc Cổ Bặc Vực cũng chỉ là một ăn bốn.

Nhưng sau khi Mộc Cổ Bặc Vực bày ra cảnh giới Dung Nguyên, tỷ lệ cược của hắn đột nhiên hạ xuống một ăn 0.8, mà tỷ lệ cược của Khương Bạc Vân lại lên tới một ăn 2.5, về phần Âu Dương Minh, tỷ lệ cược đã lên tới một ăn sáu, hơn nữa cho dù như vậy, người mua Âu Dương Minh cũng không nhiều, cho dù là đệ tử Hợp Hoan tông, hơn phân nửa cũng mua Mộc Cổ Bặc Vực.

Đáng nhắc tới chính là Lâm Minh, cũng xuất hiện ở trong danh sách tranh giải quán quân, tỷ lệ đặt cược của hắn là một ăn mười hai, tỷ lệ này cũng đã rất không tồi, lúc trước tỷ lệ cược của Trương Ngạn Triệu cũng chỉ là một ăn ba mươi lăm mà thôi.

- Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên đang ở trong phòng, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Lâm Minh.

- A, Lâm Minh, ngươi không sao chứ?

Trong đầu Tần Hạnh Hiên vẫn còn đang lởn vởn hình ảnh Lâm Minh từ trong huyết lãng giết ra, trái tim không khỏi nhảy loạn, cũng gần như là nàng vì lo lắng cho Lâm Minh, bây giờ lại mạnh mẽ phủ định, thứ hai cũng là trong lòng đã nảy sinh chút tình cảm, khiến tim nàng đập mạnh.

- Đi tới chỗ đặt cược, mua ba trăm viên Chân Nguyên thạch ta thắng, đây là ta mua, nếu ngươi không đủ Chân Nguyên thạch có thể tới Cầm phủ chủ mượn một ít, quay trở lại ta đưa Chân Nguyên thạch cho ngươi.

- Ba trăm viên Chân Nguyên thạch?

Mặc dù Tần Hạnh Hiên gia thế giàu có nhưng mà nghe con số như vậy cũng kinh hãi, đây chính là ba mươi vạn hoàng kim, nghe ý tứ của Lâm Minh, dường như hắn nắm chắc thắng lợi, nếu như thật sự thắng, sẽ thắng được ba ngàn sáu trăm Chân Nguyên thạch!

Trời ạ, ba ngàn sáu trăm Chân Nguyên thạch, ba trăm sáu mươi vạn lượng vàng, cho dù đối với Phủ nguyên soái thì cũng là một khoản cực lớn! Nên biết rằng một năm chi tiêu của Phủ nguyên soái, cũng chỉ có hai, ba mươi vạn lượng vàng mà thôi.

- Ừ, đúng vậy, ba trăm viên Chân Nguyên thạch.

Bây giờ Lâm Minh tu luyện cần Chân Nguyên thạch không phải là một con số nhỏ, mấy năm nay Thất Huyền cốc không biết đã rút ruột bao nhiêu tài nguyên của những quốc gia xung quanh, mình lấy lại một chút này, ngay cả một chút lợi tức cũng không đủ.

Nếu không phải sòng bạc này là do một ít đệ tử có bối cảnh trưởng lão tự mở, Lâm Minh cũng muốn mua vài ngàn viên, khiến cho bọn họ một hơi tuồn ra mấy vạn Chân Nguyên thạch.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là đệ tử tự ý mở ra, bọn họ trả được đã là rất tốt.

- Ba ngàn sáu trăm viên Chân Nguyên thạch, cũng chỉ là chi tiêu mấy tháng của những đệ tử trưởng lão này, chắc là cũng lấy ra được.

Chương 268: Thâm uyên chi hỏa

- Ta... Nhận thua...

Trận đấu vòng thứ tư, đối thủ đối mặt với Lâm Minh rất quyết đoán nhận thua, tiến vào vòng chung kết, chuyện nhận thua rất ít khi xảy ra, cho dù đối mặt với những đệ tử thân truyền, biết rõ không địch lại nhưng vẫn đánh một trận, rất nhiều đệ tử chỉ là thuần túy muốn kiến thức thực lực của đệ tử thân truyền cho nên mới so chiêu với bọn họ.

Về phần Lâm Minh, trước khi hội võ có thể nói cả tên cũng không biết, mọi người cũng không có hứng thú so chiêu cùng hắn, đánh với hắn cũng chẳng khác nào tự rước nhục vào thân.

(Ý nói đánh với kẻ không danh tiếng tự làm nhục danh tiếng của mnh)

Lâm Minh thoải mái chiến thắng, sau khi đến phiên Phương Khải xuất trướng, trận này, Phương Khải rốt cuộc cũng kết thúc vận rủi của mình. Đối thủ là một đệ tử không mạnh cũng không yếu, hắn với ưu thế áp đảo đạt được thắng lợi.

Phương Khải gần như là bằng vào tốc độ nhanh nhất giành chiến thắng, hắn dường như muốn dùng phương thức này tuyên bố với mọi người, không phải ta yếu, mà mà vận khí của ta không tốt, hai kẻ lúc trước thực sự quá biến thái.

Một trận lại một trận, hoặc là thực lực chênh lệch xa quyết đấu, hoặc là hai tên thực lực khá yếu quyết đấu, cũng không có nhiều trận đáng xem lắm.

Vốn còn tưởng rằng vòng đấu thứ tư chấm dứt mà không có chút gợn sóng nào, nhưng mà ở trận đấu cuối cùng, lại xuất hiện một trận đấu kinh động:

- Hỏa Nham La gặp Mộc Cổ Kiếp Nhung!

Hai người đánh tới lúc này đều là toàn thắng.

Hỏa Nham La là đệ tử thân truyền Luyện Khí tông, mà Mộc Cổ Kiếp Nhung là đệ tử thứ hai của Khôi Lỗi tông.

Đệ tử thân truyền và đệ tử thứ hai quyết đấu, khán giả ngược lại càng xem trọng Mộc Cổ Kiếp Nhung!

Tuy rằng Hỏa Nham La là đệ tử thân truyền, nhưng Luyện Khí tông và Trận tông, từ trước tới giờ đều là tông môn có sức chiến đấu yếu nhất trong bảy đại tông môn, cũng chính là tinh lực và thời gian có hạn. Dành quá nhiều thời gian vào việc luyện khí và trận pháp, không thể tránh khỏi ảnh hưởng tới thực lực bản thân.

Trong mắt đa số người xem, Hỏa Nham La và Phương Khải kẻ tám lạng người nửa cân.

Mà Mộc Cổ Kiếp Nhung, tuy rằng là đệ tử thứ hai, nhưng xuất từ Khôi Lỗi tông cường đại quỷ bí, lại có Mộc Cổ Bặc Vực lúc trước, thực lực Mộc Cổ Kiếp Nhung nói vậy cũng rất mạnh mẽ.

Trận đấu này, nhà cái đưa ra tỷ lệ đặt cược, tỷ lệ cược của Hỏa Nham La là một ăn ba, Mộc Cổ Bặc Vực chỉ có một ăn 1.4.

Ngay lúc bắt đầu trận đấu, Mộc Cổ Kiếp Nhung đã xuất ra ba con rối, trong đó hai con là thi lỗi (con rối làm từ thi thể người, hung thú), con còn lại là máy móc được làm từ các loại vật liệu.

Ba con rối giáp công, Hỏa Nham La trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Mộc Cổ Kiếp Nhung khặc khặc cười quái dị, tuy rằng hắn không đạt tới cảnh giới Dung Nguyên, nhưng mà đối phó một đệ tử Luyện Khí tông vẫn còn dư dả.

Giao chiến mấy chiêu, Hỏa Nham La đã bị ép đến góc chết!

- Luyện Khí tông đúng là yếu nha, ngay cả ta cũng đánh không lại, huống chỉ là sư huynh ta? Ta đưa ngươi ra ngoài!

- Phốc phốc phốc!

Bốn tay con rối cơ giới rút ra trường đao sáng chói, mà hai con thi lỗi khác cũng vận chuyển chân nguyên toàn thân, từ ba hướng tấn công ép Hỏa Nham La vào góc chết!

Thế cục tất sát đã thành!

Trong tình cảnh mành chỉ treo chuông, trong mắt Hỏa Nham La lóe lên một đạo ánh sáng đỏ, đó là màu của lửa!

- Thâm Uyên chi hỏa. Bạo!

- Ầm!

Thân thể Hỏa Nham La giống như nổ tung, trăm ngàn con rắn lửa trong cơ thể hắn lao ra, lao thẳng tới ba con rối!

Sóng nhiệt khủng bố tản ra, ba con rối trực tiếp bị ngọn lửa chấn bay, trong đó hai cỗ thi lỗi trong nháy mắt bị đốt thành tro bụi. Con rối cơ giới cũng bị cháy lên hừng hực, ngay cả gạch đá dưới chân hỏa Nham La cũng tan thành dung nham!

Mộc Cổ Kiếp Nhung ngây ngẩn cả người, điều này sao có thể?

Cách xa nhau mười mấy trượng, hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sóng nhiệt ngọn lửa đỏ thẫm kia, giống như hải triều liên miên không dứt, hắn không chút nghi ngờ, nếu mình rút chân nguyên hộ thể về thì quần áo sẽ bốc cháy trong nháy mắt.

- Đây là lửa gì?

Chẳng lẽ là... Hỏa Tinh? Cho dù là Hỏa Tinh bình thường, cũng không có uy lực mạnh như vậy, trừ phi là Hỏa Tinh cao cấp!

Hỏa Nham La này chỉ có tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong, không ngờ hấp thu Hỏa Tinh cao cấp?

Lúc này, người xem đều dại ra, trong đó có không ít người hiểu biết về Hỏa Tinh.

- Trời ạ! Thâm Uyên chi hỏa, Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm!

- Còn là Hỏa Tinh đỉnh cấp trong nhân giai trung phẩm, ít nhất phải là cao thủ Hậu Thiên mới có thể hấp thu được nha!

- Hỏa Nham La làm sao hấp thu được?

Đệ tử của Thất Huyền cốc nghị luận sôi nổi, nhất là đệ tử Luyện Khí tông, ánh mắt đều đỏ lên!

Hỏa Tinh chính là thứ bọn họ tha thiết mơ ước nhất, đừng nói là Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm, cho dù là Hỏa Tinh nhân giai hạ phẩm thấp nhất bọn họ cũng không thể tìm được!

- Đừng hâm mộ, hâm mộ cũng vô dụng, phụ thân Hỏa Nham La là tông chủ Luyện Khí tông, Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm này, nhất định là tông chủ Luyện Khí tông dùng thủ pháp đặc thù đánh nhốt vào trong cơ thể Hỏa Nham La, ví như để cho Hỏa Nham La ăn Hàn Băng thần tuyền trước áp chế Hỏa Tinh, sau đó ngồi trên giường hàn ngọc hấp thu, nói như vậy, có khiến cho tu vi cần để hấp thu Hỏa Tinh hạ xuống Hậu Thiên sơ kỳ, tuy rằng Hỏa Nham La chỉ là Ngưng Mạch đỉnh phong, nhưng mà tư chất kinh người, độ phù hợp Hỏa chi nguyên khí lại đạt tới lục phẩm, hạn chế tu vi Hậu Thiên sơ kỳ cũng không làm khó được hắn!

- Hàn Băng thần tuyền? Trời ạ! Cái loại này ta chỉ nghe qua, nghe nói một bình nhỏ nhất cũng phải mất năm, sáu vạn Chân Nguyên thạch! Chỉ muốn cho Hỏa Nham La hấp thu Thâm Uyên chi hỏa mà dùng hết, thật là xa xỉ mà.

- Đừng có giận, ai bảo ngươi không có phụ thân tốt, lại nói, với thiên phú của Hỏa sư huynh cho đặt ở nơi nào cũng tốt, cho dù phân cho chúng ta tài nguyên như vậy, chúng ta cũng không dùng được? Chỉ sợ trực tiếp bị Thâm Uyên chi hỏa Hỏa Tinh đốt thành tro!

- Ôi, đó là Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm nha! Cả đời ta cũng không dám với, Ngụy Hỏa Tinh của ta ngay cả năm trăm năm cũng chưa bồi luyện tới! Sau này không biết chừng ta sẽ được một quả Hỏa Tinh nhân giai hạ phẩm...

Ở trong đại điện Thất Huyền cốc, tông chủ Kiếm tông quay sang phụ thân Hỏa Nham La Hỏa Huyễn cười nói:

- Lão Hỏa, lần này ngươi đúng là lấy ra cả vốn lẫn lãi nha!

Hắn đã sớm biết Hỏa Nham La hấp thu Hỏa Tinh, nhưng cũng không biết là Thâm Uyên chi hỏa nhân giai trung phẩm.

- Đừng nói nữa, vì để cho đứa con không nên thân này hấp thu Thâm Uyên chi hỏa, ta đã khổ sở tốn hơn nửa năm trời.

Tuy rằng Hỏa Huyễn miệng nói bất mãn, nhưng vẻ tươi cười trên khuôn mặt hắn không có chút bất mãn gì, hiển nhiên vô cùng vừa lòng với con trai của mình, hơn nữa lần tổng tông hội võ này hắn bỗng nhiên nổi tiếng, tuy rằng muốn lấy được quán quân thật sự khó khăn, nhưng mà chiếm một cái danh ngạch trước năm cũng dễ dàng, thậm chí có hy vọng đánh vào trước ba.

Đối với Luyện Khí tông không coi kỹ năng chiến đấu là việc chính thì thành tích này đã rất là không tồi rồi.

- Ta nghe nói, Nham La có độ phù hợp lửa chi chân nguyên lục phẩm hả?

Nói chuyện chính là đại trưởng lão Kiếm tông.

Hỏa Huyễn đỏ mặt, hơi lộ ra vẻ đắc ý:

- Lục phẩm trung đẳng, tạm được.

Không nói gia thế, Hỏa Nham La dùng tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong hấp thu Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm, chỉ riêng chuyện này đã nói lên hắn thiên phú kinh người! Nếu không phải hắn thiên phú lục phẩm, Hỏa Huyễn có cho hắn nhiều tài nguyên hơn nữa cũng vô dụng!

Trên lôi đài, ngọn lửa trên người con rối cơ giới khó có thể dập tắt, Mộc Cổ Kiếp Nhung mắt thấy con rối của mình đã bị thiêu hủy hơn phân nửa.

Nên biết rằng, tài liệu chính tạo thành con rối này đều cứng rắn vô cùng, có thể chịu lửa, đặt vào trong dung nham cũng không bị tiêu hủy dù chỉ một chút, nhưng lại bị Thâm Uyên chi hỏa đốt cháy.

Về phần khung con rối, đều là Canh Kim có thể chế tạo bảo khí nhân giai thượng phẩm, cho dù cổ khớp dùng để co dãn cũng dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân, bây giờ cũng bị nung chảy rất nhiều, uy lực Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm này có thể thấy được rõ ràng.

Điều này chẳng phải rất nhiều bảo khí của võ giả, nếu không có chân nguyên bảo hộ sẽ bị Thâm Uyên chi hỏa thiêu cho nóng chảy sao?

- Hỏa Nham La phải không, ta nhớ kỹ ngươi!

Mộc Cổ Kiếp Nhung thu con rối hủy hơn phân nửa vào túi, hai con mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hỏa Nham La.

- Trận này, ta nhận thua, ngày sau, ta sẽ đòi cả gốc lẫn lời.

Hỏa Nham La mày rậm nhíu lại, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Thua còn hung hăng như vậy, ngươi cho ngươi là ai?

- Hừ!

Mộc Cổ Kiếp Nhung hừ lạnh một tiếng, xoay người xuống đài.

Hỏa Nham La đang muốn nói gì, đột nhiên phát hiện Mộc Cổ Bặc Vực dưới đài cười lạnh nhìn mình, cặp mắt như rắn độc nhìn chằm chằm con mồi.

Hỏa Nham La chỉ cảm thấy lạnh cả người, tuy nhiên nghĩ lại, mình có Thâm Uyên chi hỏa, vị tất phải sợ Mộc Cổ Bặc Vực, đốt cháy con rối của hắn xem hắn còn đánh cái gì!

Nghĩ như vậy, Hỏa Nham La bớt hẳn lo lắng, không chút úy kị đối diện với Mộc Cổ Bặc Vực.

Khôi Lỗi tông nổi tiếng nhất là bao che khuyết điểm, Hỏa Nham La hủy diệt của Mộc Cổ Kiếp Nhung ba con rối, khiến thực lực của hắn giảm mạnh, chuyện này, Mộc Cổ Bặc Vực sẽ thay hắn đòi nợ lại.

- Hỏa Nham La thắng!

Trọng tài trưởng lão tuyên bố, dưới đài vang lên tiếng hoan hô, tuy rằng rất nhiều đệ tử Luyện Khí tông có chút ghen tị nhưng dù sao thiên phú Hỏa Nham La đặt ở nơi nào thì bọn họ cũng tâm phục khẩu phục, bây giờ thân làm đệ tử thân truyền Luyện Khí tông bọn họ chiến thắng cường địch, bọn họ tự nhiên phải hoan hô.

Hơn nữa Luyện Khí tông xưa nay yếu thế, bỗng nhiên lần này trở nên nổi tiếng, như thế nào cũng có cảm giác vui sướng hãnh diện.

- Vòng chung kết này, đúng là thay nhau mọc lên, lúc trước có Mộc Cổ Bặc Vực và Lâm Minh dành hết nổi bật, lần này đến phiên Luyện Khí tông chúng ta!

- Hắc, có Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm, Hỏa sư huynh thực lực đại trướng, chắc là có thể áp chế Lâm Minh, Huyễn Tiểu Điệp và Cầm Vô Tâm, cũng không biết so với Mộc Cổ Bặc Vực và Khương Bạc Vân như thế nào? Cho dù không địch lại, cũng đứng trước năm, tranh giành trước ba.

- Nếu vậy Luyện Khí tông chúng ta nở mặt nở mày rồi!

Ở khu tuyển thủ, Lâm Minh vuốt cằm, hắn không nghĩ tới Hỏa Nham La xuất ra một Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm lại dẫn tới chấn động cỡ vậy.

- Xem ra, Hỏa Tinh và Lôi Linh so với ta nghĩ đến còn quý báu hơn, nếu ta nhớ không lầm, Mục Thiên Vũ từng nói qua, đẳng cấp của Tử Giao Thần Lôi là địa giai hạ phẩm... May mà Mục Thanh Hồng đến Thất Huyền cốc này, nếu không chỉ sợ ta không thể sử dụng Tử Giao Thần Lôi, bây giờ có Mục Thanh Hồng làm chỗ dựa cho ta, ta có thể không cố kị bày ra thực lực càng mạnh, càng nhận được nhiều tài nguyên.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe trọng tài tuyên bố:

- Trận đầu vòng thứ sáu, Lâm Minh gặp Khương Lan Kiếm!

Khương Lan Kiếm? Lâm Minh không khỏi cả kinh, không ngờ gặp Khương Lan Kiếm nhanh như vậy!

Chương 269: Lâm Minh chiến Khương Lan Kiếm

Khương Lan Kiếm cũng không nghĩ tới trận chiến giữa hắn và Lâm Minh lại đến nhanh như vậy, trận chiến này, hắn rất là chờ mong, có thể nói, ở trong tất cả đối thủ, Lâm Minh chính là người mà Khương Lan Kiếm hy vọng chiến đấu nhất.

Cũng không phải là Lâm Minh mạnh nhất, mà trong mắt Khương Lan Kiếm, thực lực Lâm Minh đại khái xếp trước năm, thậm chí có thể tranh giành trước ba nhưng lý giải của Lâm Minh đối với thương đạo lại khiến hắn rất là tôn trọng, thậm chí so với lý giải trên phương diện kiếm đạo của Khương Bạc Vân cũng không thua kém!

Khương Lan Kiếm mong chờ trận chiến này cùng Lâm Minh, kiếm đạo của mình lại nhảy vọt một bước:

- Chúng ta lên sân khấu đi, trận chiến này, ta đã mong chờ từ lâu, ta sẽ toàn lực ứng phó.

Khương Bạc Vân tràn đầy chiến ý nhìn Lâm Minh, bước chân vừa động, đã xuất hiện ở trên lôi đài.

Lâm Minh cũng triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân ảnh giống như thuấn di, xuất hiện cách mười mấy trượng trước mặt Khương Lan Kiếm.

Tất cả người xem, đều nín thở chú ý trận này, thiên tài kiếm đạo và thiên tài thương đạo quyết đấu.

So với trận chiến của Lâm Minh và Khương Bạc Vân, hiển nhiên trận chiến giữa Lâm Minh với Khương Lan Kiếm cũng rất đáng xem, bởi vì thực lực hai người bày ra cũng không chênh lệch lắm. Có lẽ lúc này Lâm Minh nổi bật hơn một chút, nhưng mà Khương Lan Kiếm cũng chưa lộ ra con bài chưa lật của hắn.

Tần Hạnh Hiên theo bản năng siết chặt hai nắm tay, ở trong tất cả tuyển thủ hạt giống, Khương Lan Kiếm là người nàng tiếp xúc nhiều nhất, mấy lần tiếp xúc, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự cường đại của Khương Lan Kiếm, cái loại cảm giác này thậm chí còn vượt qua lão sư Mộc Dịch tiên sinh của nàng.

Nói cách khác, Khương Lan Kiếm đặt ở Thiên Vận quốc ít nhất tương đương với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ.

Khương Lan Kiếm mới chỉ mười chín hai mươi tuổi, lão sư Mộc Dịch của nàng cũng đã hơn một trăm tuổi, chênh lệch bậc này, có thể thấy được rõ ràng.

Nhớ tới tình cảnh hơn nửa năm trước, mình và lão sư gặp Lâm Minh ở Đại Minh Hiên, Tần Hạnh Hiên cảm khái vạn lần, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, thiếu niên thời điểm gặp mặt đó không tới một năm đã trưởng thành tới mức có thể so sánh với lão sư của nàng.

Trường kiếm trong tay Khương Lan Kiếm run lên. Một cỗ kiếm khí sắc bén tràn ra, giống như một ngọn núi cao chót vót chìm vào trong mây mù, kiếm khí cao vút, sắc bén quét ngang thiên hạ.

- Xuy xuy xuy!

Lâm Minh có thể nghe được rõ ràng thanh âm kiếm khí của Khương Lan Kiếm đâm phá khí thế của mình, đối với khí thế trầm ổn như núi của Lâm Minh mà nói, kiếm khí của Khương Lan Kiếm hiển nhiên cũng có lực công kích.

- Kinh Hồng nhất kiếm!

Khương Lan Kiếm xuất kiếm, tốc độ nhanh tới mức khó tin! Thân ảnh hắn kéo thành tản ảnh liên tiếp, kiếm quang gần như ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, ẩn giấu trong không khí, trong lúc nhất thời khoảng cách dường như con số không.

Đó là chân nguyên được nén với mức độ cao, tốc độ nhanh tới làm người kinh sợ!

Làm sao cản?

Ánh mắt Lâm Minh híp lại, tầm nhìn của hắn cũng biến mất trong kiếm quang, nhưng mà hắn còn có cảm giác được một ít khí tức bên cạnh hướng gió.

- Kim Bằng Phá Hư!

Trong nháy mắt Lâm Minh biến mất tại chỗ, viên gạch dưới chân hắn đã chia năm xẻ bảy.

- Xịch xịch xịch!

Khương Lan Kiếm quay người lại, liên tục xuất ba mươi sáu kiếm!

Kiếm quang của hắn, mỗi một đạo đều nhỏ như sợi dây, cô đọng đến cực hạn, chân nguyên thực chất hóa nén ép ở trong kiếm khí với mức độ cao, lợi hại vô cùng!

Không chỉ như thế, góc độ xuất kiếm của Khương Lan Kiếm cũng cực kỳ xảo quyệt. Căn bản không thể đoán được quỹ tích xuất kiếm của hắn, như Linh Dương Quải Giác, không thể tìm ra dấu vết.

Trương Ngạn Triệu trong thính phòng thấy một màn như vậy nặng nề hít một ngụm lãnh khí, chân nguyên trong kiếm quang của Khương Lan Kiếm cũng không mạnh, thậm chí rất yếu nhưng qua quá trình nén ở mức độ cao, lại linh hoạt sắc bén vô cùng.

Lực công kích Huyết Vương Tam Sát của hắn quả thật mạnh tới mức khiến người ta kinh sợ, có thể một đao chém vỡ lôi đài, tiếp cận lực công kích của cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ!

Chỉ luận về lực công kích, Khương Lan Kiếm tuyệt đối không bằng mình, nhưng mấu chốt ở chỗ, tốc độ của Khương Lan Kiếm sẽ cho hắn một cơ hội sao?

Tuy rằng thời gian súc lực của Huyết Vương Tam Sát rất ngắn, nhưng gần như cũng phải mất một giây, đối với cao thủ mà nói, một giây cũng đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Lúc ấy Lâm Minh đứng yên trên lôi đài chờ mình ra chiêu, nhưng nếu là Khương Lan Kiếm tại trong nháy mắt kia đã vọt tới trước mặt mình rồi, vậy thì sẽ thế nào?

Nghĩ tới tình cảnh mình đối mặt với không có chỗ nào là không có kiếm quang của Khương Lan Kiếm như vậy, Trương Ngạn Triệu âm thầm đổ mồ hôi lạnh, thông qua thôi diễn, hắn phát hiện một khi mình bị kiếm quang như vậy bao phủ, nhất định sẽ thất bại!

- Ta quá coi thường đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc, vốn tưởng rằng ta có thể tranh được một hạng trước năm, bây giờ xem ra, ngay cả Khương Lan Kiếm, ta cũng không đối phó được, muốn tiến vào trước năm, khó! Đấu pháp của Lâm Minh gần giống ta, với khí thế áp nhân, binh khí lại là trọng binh, cũng không am hiểu tốc độ, hắn làm sao chống đỡ được?

Công kích của Khương Lan Kiếm cũng không có cảm giác long trời lở đất gì, nhưng lại vô cùng sắc bén. Này với công kích của Trương Ngạn Triệu là hai thái cực, Trương Ngạn Triệu nghĩ không ra Lâm Minh dùng biện pháp gì chống lại kiếm của Khương Lan Kiếm, chẳng lẽ chuỗi trận thắng liên tiếp của Lâm Minh cũng dừng tại đây sao?

Trong nháy mắt Trương Ngạn Triệu nảy ra ý nghĩ này, cũng là phần lớn ý nghĩ trong lòng những trưởng lão Thất Huyền cốc ở đây, Kiếm tông được xưng tông môn mạnh nhất Thất Huyền cốc, cũng không phải là không có căn cứ, kiếm đạo linh hoạt, sắc bén, quỷ dị, nhanh chóng. Những thứ này đều được Khương Lan Kiếm phát huy tới cực hạn.

Trên lôi đài Lâm Minh liên tiếp thối lui mười mấy trượng, ngay lúc lui tới cạnh lôi đài, trong khoảnh khắc không thể tiếp tục lui kia, hắn ra thương, vẫn là thế thương ẩn chứa đại thế thiên địa, đối mặt với kiếm của Khương Lan Kiếm, cho dù hắn sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa thương, cũng không đuổi kịp kiếm quang mãnh liệt này, nhưng Lâm Minh vẫn còn cách ứng phó khác.

Lúc trước khi Lâm Minh đối mặt với Chu Viêm, đối phương cũng dùng đối pháp nhanh tới mức tận cùng nhưng vẫn bị Lâm Minh ngăn cản, Chu Viêm chém ra ba, bốn kiếm, Lâm Minh chỉ đâm ra một thương, thứ hắn dựa vào chính là Luyện Lực Như Tơ, chân nguyên mênh mông chấn động trực tiếp đẩy ra phần lớn kiếm quang của Chu Viêm.

Thực lực của Khương Lan Kiếm tự nhiên hơn xa Chu Viêm, kiếm quang ngưng luyện đến mức tận cùng, có thể đủ đột phá chân nguyên chấn động, nhưng nếu trong chân nguyên chấn động gia trì thêm Chân Long lực thì sao?

Trong nháy mắt kia, chân nguyên Lâm Minh biến thành màu xanh da trời thuần túy.

Thanh Thương chân nguyên không ngừng sinh sôi trào ra.

- Đinh đinh đinh đinh!

Vô số kiếm quang Khương Lan Kiếm trút xuống thương mang, trong nháy mắt, Khương Lan Kiếm chỉ cảm thấy mỗi một kiếm của hắn dường như đâm vào một ngọn núi lớn, chân nguyên bám vào thương của Lâm Minh mang theo một cỗ chấn động trầm trọng, hơn nữa không ngừng sinh sôi, mặc cho kiếm quang của hắn cô đọng cỡ nào, cũng không thể đâm thủng!

- Bồng bồng bồng!

Kiếm quang của Khương Lan Kiếm, mạnh mẽ bị đánh tan!

Thanh Thương chân nguyên mênh mông như thủy triều cuồn cuộn vọt tới Khương Lan Kiếm, mặc cho kiếm quang hắn nhanh tới mức nào cuối cùng cũng bị chân nguyên mênh mông này phá vỡ, nếu là người bình thường dùng thủ đoạn này để phòng ngự, đã sớm bị Khương Lan Kiếm đâm thủng rồi, nhưng Thanh Thương chân nguyên của Lâm Minh lại không ngừng sinh sôi, không thể lay chuyển!

Loại lực cản khổng lồ này khiến cho Khương Lan Kiếm cảm thấy kiếm của mình như cá lao vào vũng bùn, tốc độ giảm mạnh.

- Hả? Sợ hãi?

Khương Lan Kiếm trong lòng kinh hãi, trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy tim mình dường như bị chấn động cuồn cuộn này ảnh hưởng, máu trong người dường như muốn chảy ngược, chân nguyên trong kinh mạch cũng loạn cả lên, đây là chuyện gì xảy ra?

- Phá!

Lâm Minh lại đâm ra một thương, Khương Lan Kiếm hốt hoảng chống đỡ một kích này, liên tiếp thối lui mười mấy bước, trong người khí huyết nhộn nhạo.

Khương Lan Kiếm biến sắc:

- Là lực chấn động? Ngươi lĩnh ngộ ý cảnh sao?

- Ý cảnh?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, bởi vì hắn tu luyện Kim Bằng Phá Hư, đúng là lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, ý cảnh còn lại, hắn hoàn toàn không hiểu, hơn nữa cũng không có thời gian đi tìm hiểu.

Đem Thanh Thương chân nguyên dung nhập vào trong Luyện Lực Như Tơ, hiệu quả tốt lạ thường, đây chỉ là bước đầu mình dung nhập Nghịch Lân Chi Huyết mà thôi, nếu phát huy ra toàn bộ uy lực Nghịch Lân Chi Huyết, nói vậy sẽ càng mạnh, khó trách Vu Thần liệt Nghịch Lân Chi Huyết vào bảo vật quý báu nhất trong Vu Thần thánh địa.

Biến hóa thình lình này khiến người xem khó hiểu, bọn họ lúc nãy chỉ thấy Khương Lan Kiếm phát ra kiếm quang linh hoạt, sắc bén vô cùng, nhưng lại bị một thương của Lâm Minh bức lui, căn bản không rõ điều gì xảy ra.

Trương Ngạn Triệu lại như lọt vào trong sương mù, vốn hắn còn nghĩ Lâm Minh sẽ bị đánh bại, nhưng không rõ vì sao lại có biến cố này.

Khương trưởng lão, vừa rồi là chuyện gì?

Chẳng những là người xem không rõ, rất nhiều trưởng lão cũng không thể nhìn ra huyền cơ, lực chấn động, nếu không tự mình cảm thụ, chỉ bằng nhãn lực rất khó nhìn ra.

Khương trưởng lão chính là đại trưởng lão Kiếm tông, Khương Lan Kiếm đúng là một tay hắn dìu dắt.

- Là một loại ý cảnh.

Khương trưởng lão mở miệng, cái gọi là ý cảnh, chính là cách vận dụng pháp tắc tự nhiên nào đó, không hề nghi ngờ, một thương vừa rồi của Lâm Minh ẩn chứa một loại pháp tắc, cũng chính loại pháp tắc này, đánh tan thế công của Khương Lan Kiếm.

- Ý cảnh? Một đứa nhỏ mười sáu tuổi đã lĩnh ngộ ý cảnh, vận dụng pháp tắc? Tiểu tử này ngộ tính cũng quá kinh người đi! Lan Kiếm cũng không phải không lĩnh ngộ ý cảnh chứ?

- Lĩnh ngộ, nhưng cũng không bằng đối phương!

Khương trưởng lão trầm giọng nói, thiên phú của Khương Lan Kiếm đã thập phần kinh người, nếu không phải Khương Bạc Vân càng xuất sắc, đệ tử thân truyền tất nhiên là Khương Lan Kiếm.

Khương Lan Kiếm nhiều tuổi hơn Lâm Minh, hơn nữa lại do một tay mình hướng dẫn, mới miễn cưỡng chạm đến đến cánh cửa ý cảnh, ý cảnh chính là vận dụng lực lượng pháp tắc, lực lượng pháp tắc là lực lượng căn nguyên vũ trụ, muốn tìm hiểu? Nói dễ hơn làm!

Từ điểm này mà nhìn, Lâm Minh xuất sắc hơn Khương Lan Kiếm rất nhiều.

Trên lôi đài, Lâm Minh cũng hơi trầm ngâm, lực chấn động của hắn, muốn nói thực là ý cảnh, cũng rất đúng.

Luyện Lực Như Tơ có thể nói là pháp tắc chấn động, cùng với vô số đơn nguyên dung hợp bên trong nhân thể, hầu hết võ giả Thiên Diễn đại lục, thậm chí không biết được cấu thành từ vô số đơn nguyên, càng đừng nói tìm hiểu loại pháp tắc này.

- Lâm Minh, ngươi gây cho ta rất nhiều kinh ngạc!

Khương Lan Kiếm hít sâu một hơi, chân nguyên trong cơ thể lặng lẽ xảy ra biến hóa, khí thế của hắn cũng trở nên mơ mơ hồ hồ, khó có thể nắm bắt.

Khương Lan Kiếm đã chạm đến cánh cửa Phong chi ý cảnh, dưới sự chỉ dẫn tận tình của đại trưởng lão Kiếm tông, Khương Lan Kiếm đã đem Phong chi ý cảnh dung nhập vào trong kiếm chiêu của mình, vốn đây là con bài chưa lật của hắn, nhưng bây giờ lại phải sử dụng ra, kỳ thật mặc dù dùng Phong chi ý cảnh, Khương Lan Kiếm cũng không hề nắm chắc, Lâm Minh giống như một cái đầm sâu, không thể đoán được cực hạn của hắn ở mức nào.

- Phong chi ý cảnh!

Kiếm quang Khương Lan Kiếm vừa bắt đầu đã ngưng tụ thành sợi, sau đó đột nhiên tản ra, kiếm khí như gió, vô tung vô ảnh!

Lâm Minh ánh mắt sáng lên, Phong chi ý cảnh!

Phong chi ý cảnh có thể dùng như vậy sao?

Chương 270: Ý cảnh quyết đấu

Lâm Minh lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh đã từ rất lâu, Phong chi ý cảnh hắn lĩnh ngộ chiếu theo thân pháp đỉnh cấp Kim Bằng Phá Hư từ Thần Vực.

Kim Bằng Phá Hư là do một vị tiền bối đại năng sau khi dùng thời gian dài quan sát Kim Sí đại bằng với Chân Long chiến đấu, bế quan tìm hiểu sáu mươi năm mới lĩnh ngộ ra được. Kim Sí đại bằng là thần thú Phong hệ, có thể nói là thủy tổ Phong hệ, Phong chi ý cảnh lĩnh ngộ được từ thân pháp của nó, cảnh giới cao mức nào, vừa nghĩ cũng biết.

Ngộ tính của Lâm Minh không quá cao, nhưng mà tuyệt đối không thấp, thời gian dài như vậy, tuy rằng hắn chỉ tìm hiểu một ít da lông của Kim Bằng Phá Hư, nhưng cũng không phải võ giả Thiên Diễn đại lục có thể bằng được, thậm chí rất nhiều võ giả tinh nghiên Phong hệ chân nguyên cũng không bằng được.

Đây là sự khác biệt ở điểm khởi đầu, Phong chi ý cảnh của Lâm Minh khởi đầu ở điểm cao tới mức thái quá, đệ tử của Thất Huyền cốc cố gắng cả đời cũng không thể nhìn lên, giống như những võ giả bình dân, có cố gắng cả đời cũng không thể với tới bọn họ vậy.

Mặc dù Lâm Minh ở trên Phong chi ý cảnh đạt cảnh giới rất cao, nhưng luận về phương pháp vận dụng hắn chỉ có thể tự mình lần mò, trước đó, Lâm Minh chỉ đem Phong chi ý cảnh dùng vào thân pháp, cũng không biết, Phong chi ý cảnh cũng có thể dùng để công kích.

- Ta rất muốn nhìn, làm sao có thể vận dụng Phong chi ý cảnh để công kích, chuyện này là một chỉ dẫn rất tốt đối với ta!

Lâm Minh vận khởi linh hồn lực, nhất cử nhất động của Khương Lan Kiếm đều khắc sâu vào trong linh hồn hắn.

Kiếm của Khương Lan Kiếm dường như tan vào trong không khí, hoàn toàn không nhìn thấy thân kiếm, chỉ có kiếm quang lóe lên.

- Vù vù vù!

Gió xung quanh cũng bị kiếm khí của Khương Lan Kiếm hấp dẫn, ngưng tụ thành con lốc.

- Gió nổi!

Trong thính phòng, mọi người cảm giác không khí có biến hóa, giống như tất cả dòng khí đều hội tụ về phía trung ương lôi đài.

- Làm sao có thể? Trên lôi đài có pháp trận thủ hộ, chân nguyên Khương Lan Kiếm không thể thấm ra được mới đúng chứ?

Rất nhiều đệ tử tỏ vẻ khó hiểu, lúc này, một tên đệ tử Kiếm tông ngạo nghễ nói:

- Các ngươi biết cái gì? Ý cảnh chính là lực lượng pháp tắc! Khương sư huynh đã nắm giữ lực lượng pháp tắc, đã tiếp cận đứng trên đỉnh cao quan sát chúng ta, loại pháp trận thủ hộ phát ra từ căn nguyên lực lượng ngăn cản cấp bậc Hậu Thiên này làm sao cản được?

Lực lượng pháp tắc... Căn bản không cần va chạm chính diện. Có thể xuyên qua trận pháp cấp Hậu Thiên sao? Chung quanh bất kể là đệ tử của Thất Huyền cốc, hay là đệ tử ba mươi sáu nước, mười sáu gia tộc tu võ cũng vô cùng giật mình, vậy cũng quá biến thái đi!

- Lĩnh ngộ ý cảnh có thể quản trận pháp? Vậy đệ tử Trận tông chống lại đối thủ lĩnh ngộ ý cảnh còn đánh gì nữa?

Một tên võ giả ba mươi sáu nước khiêm tốn hỏi.

Tên đệ tử Kiếm tông khinh thường trắng mắt liếc hắn một cái:

- Hừ, ngươi cho là ý cảnh dễ lĩnh ngộ như vậy sao, loại lực lượng này đối với các ngươi nói rất là xa vời, đừng nói ba mươi sáu nước các ngươi. Cho dù toàn bộ thế hệ trẻ tuổi Thất Huyền cốc chúng ta. Người lĩnh ngộ ý cảnh, cũng không vượt quá một bàn tay!

- Muốn dùng trận pháp khắc chế ý cảnh cũng không khó, chỉ cần bản thân Trận Pháp sư cũng lĩnh ngộ ý cảnh, đem ý cảnh gia trì vào trong trận pháp là được.

Không vượt quá một bàn tay?

Nghe con số này, rất nhiều đệ tử ở đây hít một ngụm lương khí, thế hệ trẻ tuổi nơi này, chính là chỉ đệ tử dưới hai mươi sáu tuổi, không chỉ bao gồm những người lần hội võ này mà còn bao gồm cả lần hội võ trước. Kể cả những thiên tài giỏi nhất.

Cộng hết lại, tổng cộng mới không vượt quá năm người lĩnh ngộ ý cảnh?

Nếu con số này là thực, vậy thì ngộ tính của Khương Lan Kiếm tuyệt đối là cấp yêu nghiệt. Nếu không phải gặp Khương Bạc Vân càng yêu nghiệt hơn, hắn tuyệt đối trở thành đệ tử thân truyền Kiếm tông.

Gió trên lôi đài gió càng ngày càng mạnh, khi khí lưu khắp nơi hội tụ tới mức tận cùng, Khương Lan Kiếm động, thân ảnh trở nên mơ hồ.

- Thanh Phong Tuyệt Sát kiếm!

Trong nháy mắt, gió trên không trung dường như ngưng lại, trường kiếm trong tay Khương Lan Kiếm đâm ra, bảy mươi hai đạo kiếm khí linh hoạt, sắc bén xả xung hữu đột, đâm thẳng tới Lâm Minh, nhưng mà kiếm của hắn lại biến mất trong gió, hoặc là nói, gió đầy trời chính là kiếm của hắn.

Ánh mắt Lâm Minh chợt lóe lên tinh quang, chân nguyên rót vào trong gió, kiếm khí hóa gió, lấy gió làm kiếm, đây là cách vận dụng Phong chi ý cảnh sao?

Trường thương trong tay ngâm lên ô ô, chân nguyên chấn động gào thét tràn ra, Lâm Minh đang muốn đỡ kiếm khí của Khương Lan Kiếm đột nhiên đồng tử co rụt lại.

Lâm Minh hoàn toàn không nghĩ tới, thứ đầu tiên hắn đối mặt không phải là khiếm khí Khương Lan Kiếm phóng xuất ra, mà là ánh mắt sắc bén linh hoạt gần trong gang tấc của Khương Lan Kiếm.

- Hả?

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, thân pháp so với kiếm khí còn nhanh hơn?

- Xịch!

Trường kiếm xẻ lên đường cong dày đặc, không ngờ kiếm khí linh hoạt, sắc bén của Khương Lan Kiếm trước một bước đâm tới trước người Lâm Minh, một kiếm đâm ra!

Khoảng cách gần như thế, lại dung hợp với Phong chi ý ảnh, tốc độ nhanh như thế căn bản không phải Lâm Minh có khả năng tránh được, cũng không kịp giơ thương ra chắn! Trong lúc mành chỉ treo chuông, Lâm Minh cũng hóa chưởng thành đao, một chưởng chém lên kiếm phong của Khương Lan Kiếm!

Dùng chưởng chặn kiếm?

Điên rồi!

Gần như trong lòng tất cả người ở đây đều hiện lên ý niệm này trong đầu, kiếm thương khác nhau, thương có thể dùng tay chém lên cán thương, nhưng kiếm hai bên đều là lưỡi kiếm sắc bên, lại ẩn chứa kiếm khí vô cùng sắc bén, linh hoạt, huống chi, người xuất kiếm còn là thiên tài kiếm đạo như Khương Lan Kiếm!

Cho dù là một khối huyền thiết, cũng sẽ bị một kiếm của Khương Lan Kiếm chém đôi.

Lâm Minh không cần tay nữa sao?

Tình cảnh nhanh như chớp, người xem còn không kịp nghĩ lại, bàn tay Lâm Minh đã vỗ mạnh lên trên kiếm phong.

Thanh Thương chân nguyên mãnh liệt tràn ra.

Chân nguyên chấn động, một cỗ lực lượng chấn động giống như thủy triều nhằm về phía kiếm phong.

- Xuy xuy xuy!

Kiếm của Khương Lan Kiếm sắc bén cỡ nào, chân nguyên không ngừng bị chém ra, nhưng mà Thanh Thương chân nguyên lại không ngừng sinh sôi, trong lúc nhất thời vẫn không bị xé rách!

Khương Lan Kiếm kinh hãi, đang muốn thúc giục chân nguyên trong cơ thể phá vỡ chân nguyên của Lâm Minh, nhưng đúng lúc này hắn đột nhiên cảm giác được thân kiếm chấn động kịch liệt, chân nguyên Lâm Minh lại tiến vào trong kiếm, đánh tan kiếm khí của hắn.

- Cái gì!

Khương Lan Kiếm kinh hãi không thôi, hắn rút kiếm bạo lui, mà ngay lúc hắn thối lui, bảy mươi hai đạo kiếm khí từ hai bên sườn hắn lao ra, đâm thẳng đến Lâm Minh!

Đây là kiếm khí lúc trước hắn phát ra, hoàn toàn dung nhập vào trong gió, phát trước tới sau, không hề sơ hở công kích tới, căn bản phản ứng không kịp.

Lúc này Lâm Minh vừa mới đỡ xong công kích của Khương Lan Kiếm, cũ lực đã hết, lực mới chưa sinh, căn bản không thể ngăn cản!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, cả người bạo lui, cùng lúc đó, chân nguyên màu xanh hộ thể bạo phát.

Tà Thần lực mở ra!

Thanh Thương chân nguyên không hề giữ lại trút xuống!

- Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Tuy rằng miễn cưỡng tránh được phần lớn kiếm khí, nhưng vẫn có một phần kiếm khí ẩn chứa Phong chi ý cảnh đâm lên chân nguyên hộ thể của Lâm Minh. Cho dù Tà Thần lực mở ra, kiếm khí vẫn xuyên qua chân nguyên hộ thể đâm vào da thịt hắn.

Nhưng mà, nhục thể của Lâm Minh sau khi trải qua Vu Thần tháp cải tạo cũng mạnh tới biến thái!

Máu tươi bắn ra, Lâm Minh lui về phía sau mấy chục trượng mới ổn định được thân ảnh, cả người đính mười ba kiếm.

Sau khi Thanh Thương chân nguyên hộ thể làm suy yếu, uy lực kiếm khí cũng giảm hơn phân nửa, đâm vào trong cơ thể cường hãn của Lâm Minh cũng không đủ một tấc, đối với võ giả chân nguyên Dịch Cân Luyện Cốt mà nói, đây chỉ tính là bị thương ngoài da!

Mắt thấy Lâm Minh giống như không bị gì đứng trên lôi đài, tất cả người đều há to miệng.

- Đây... Thân thể tên Lâm Minh này làm bằng sắt sao? Cho dù là sắt thì cũng bị cắt thành mảnh vụn rồi ấy chứ!

Lấy tay chắn kiếm, tay không bị gì, kiếm bị văng ra!

Dùng thân thể cứng rắn chống lại kiếm khí, chỉ bị bị thương ngoài da một chút!

Đây là phòng ngự biến thái cỡ nào?

Nên biết rằng, kiếm này và kiếm khí do Khương Lan Kiếm phát ra! Hơn nữa dung nhập Phong chi ý cảnh!

Kiếm tông công kích mạnh, ở toàn bộ Thất Huyền cốc được liệt danh hạng nhất! Khương Lan Kiếm lại là thiên tài thứ hai trong thế hệ trẻ tuổi Kiếm tông, kiếm khí của hắn, có thể thoải mái chém tan huyền thiết!

Trong thính phòng, Trương Ngạn Triệu ngập tràn cảm xúc, hắn giả lập mình và Lâm Minh thay đổi vị trí cho nhau, đối mặt với

Khương Lan Kiếm vận dụng Phong chi ý cảnh như vậy, hắn cũng nản lòng phát hiện, nhất định mình sẽ thất bại.

Đừng nói là bảy mươi hai đạo kiếm khí phát trước tới sau, ngay cả kiếm thứ nhất Khương Lan Kiếm thi triển ra hắn cũng không đỡ được. Thật sự quá nhanh.

Hắn cũng không có năng lực dùng tay không đỡ kiếm, khi chiến đấu với Lâm Minh, hắn dùng tay vỗ lên cán thương Lâm Minh thôi, hổ khẩu cũng đã bị tách tả tơi, nếu cứng rắn chắn kiếm của Khương Lan Kiếm coi như cánh tay trực tiếp không còn.

- Đây là con bài chưa lật của Khương Lan Kiếm sao? Không ngờ lại lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh! Nếu không phải gặp Lâm Minh, có mấy người có thể ngăn cản kiếm kỹ tuyệt sát của hắn? Lâm Minh thật là biến thái, kiếm kỹ như vậy cũng không thắng được hắn, rốt cuộc ai mới có thể ngăn cản được bước chân của hắn?

Trên lôi đài, Lâm Minh tay cầm trường thương đứng thẳng tắp, đối diện với Khương Lan Kiếm:

- Phong chi ý cảnh, biến hóa khó lường, không thể tìm ra dấu vết! Khương Lan Kiếm đúng là thiên tài, có thể đem Phong chi ý cảnh tổ hợp ra kiếm kỹ như vậy, nếu ta không có kỳ ngộ ở Vu Thần tháp, vậy thì một kiếm này ta đã thua rồi. Khương Lan Kiếm đã mạnh như vậy rồi, vậy Khương Bạc Vân còn tới trình độ nào? Xem ra ta quá coi thường thiên tài Thất Huyền cốc rồi, dù sao bọn họ cũng lớn hơn ta ba, bốn tuổi.

Khương Lan Kiếm ánh mắt sáng quắc:

- Kiếm khí vô dụng với hắn sao? Thanh Thương chân nguyên hộ thể kia của Lâm Minh quá mạnh mẽ, hình như lực phòng ngự thân thể của hắn cũng kinh người, thật không biết hắn rốt cuộc có thể chất gì, làm sao luyện ra Thanh Thương chân nguyên này?

- Kiếm khí vô dụng, ta chỉ có thể sử dụng kiếm trực tiếp công kích!

Khương Lan Kiếm hai chân bước ra, Phong chi ý cảnh lại khởi động.

- Tuyệt Phong thất kiếm!

Kiếm quang hòa vào trong gió, lần này, Khương Lan Kiếm lựa chọn trực tiếp dùng kiếm công kích.

Mất đi kiếm khí quỷ mị, công kích của Khương Lan Kiếm trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, Lâm Minh thúc giục Thanh Thương chân nguyên chấn động, một thương đánh tan công kích Khương Lan Kiếm.

Nhưng mà tuy rằng công kích bị đánh lui nhưng kiếm khí vẫn như trước hòa tan trong Phong chi ý cảnh căn bản không thể đánh tan, bất kể là đao hay kiếm, hay là thương cũng không thể chặt đứt được gió.

Hai người chiến đấu kịch liệt, giao thủ càng lúc càng nhanh, trong lòng Lâm Minh càng lúc càng cảm thụ rõ ràng.

- Gió vĩnh viễn không tán đi, cho nên công kích kiếm khí trong Phong chi ý cảnh cũng sẽ không bị đánh tan, ta đã hiểu!

- Để cho ta thể ngộ được ít làm cách nào dung nhập Phong chi ý cảnh vào trong thương chiêu!

Trong khi lần lượt so chiêu với Khương Lan Kiếm, trong nháy mắt, trường thương Lâm Minh hóa thành vô số ảo ảnh.

- Bạo Vũ Lê Hoa!

Trong thương quyết cơ sở, không có chiêu nào so với chiêu Bạo Vũ Lê Hoa thích hợp thi triển Phong chi ý cảnh hơn.

Thương mang dung nhập vào trong gió, vô ảnh vô hình, chân nguyên bạo khởi, mũi thương hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén đâm thẳng tới Khương Lan Kiếm!

Biến cố thình lình này khiến cho Khương Lan Kiếm đau đớn kêu lên một tiếng, thân ảnh bạo lui! Hắn áp chế huyết khí nhộn nhao trong người, khó có thể tin nhìn Lâm Minh.

- Đây... Đây chẳng lẽ là...

- Phong chi ý cảnh!

- Không có khả năng!

Lời nói của Khương Lan Kiếm rõ ràng truyền tới tai từng người ở đây, tất cả người xem đều không khỏi dại mặt ra.

Chương 271: Ăn trộm!

Vẻ mặt Khương Lan Kiếm kinh sắc, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, rõ ràng Lâm Minh dùng được Phong chi ý cảnh, hơn nữa mơ hồ, cảnh giới Phong chi ý cảnh của Lâm Minh so với hắn còn cao hơn! Thật giống như đụng chạm đến Phong chi căn nguyên!

Điều này sao có thể?

Cả tràng tỷ võ yên lặng như tờ, mấy thời gian hô hấp sau, tiếng nghị luận huyên náo ầm ầm phát ra.

- Lâm Minh thế nhưng cũng hiểu Phong chi ý cảnh? Tại sao có thể như vậy?

Đệ tử Kiếm tông của Thất Huyền cốc lúc trước đã giải thích qua cho người chung quanh về việc lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh có nhiều khó khăn tới mức nào, lúc này cảm giác không cách nào tiếp nhận sự thật này, cả thế hệ trẻ từ hai mươi sáu tuổi trở xuống của Thất Huyền cốc, người lĩnh ngộ ý cảnh không cao hơn một bàn tay, hơn nữa đều là sau mười chín, hai mươi tuổi mới lĩnh ngộ, Lâm Minh mới mười sáu tuổi, lại là xuất thân từ ba mươi sáu nước, ai đã chỉ đạo cho hắn lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh? Chẳng lẽ là vô sự tự thông?

- Ha ha, ngươi còn nói đệ tử của ba mươi sáu nước chúng ta không thể lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, hiện tại như thế nào?

Đệ tử của ba mươi sáu nước chung quanh có cảm giác hãnh diện, lúc trước luôn bị mấy người này dùng giọng khinh bỉ, giống nhưngười thành phố lớn nói chuyện với nông dân, trong lòng bọn họ đã sớm ngậm một bụng lửa giận, xong lúc trước bọn họ cũng không hiểu Phong chi ý cảnh là cái gì, càng không biết Lâm Minh lĩnh ngộ không, chỉ có thể ngậm miệng nghe người ta nói khoác.

Hiện tại, rốt cuộc có thể xả cục tức.

- Chính là Phong chi ý cảnh, ngay cả đệ tử Thất Huyền cốc cũng có thể có năm người lĩnh ngộ, đối với Lâm Minh mà nói lại tính là cái gì.

- Nói không chừng Lâm Minh vốn là còn không có lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, là sau khi thấy Khương Lan Kiếm thi triển Phong chi ý cảnh mới lĩnh ngộ, lĩnh ngộ loại vật này, đối với Lâm Minh mà nói cũng chính là chuyện nửa nén hương.

- Đúng, đúng vậy. Bằng không làm sao Lâm Minh kéo dài lâu như vậy không có kết thúc chiến đấu, nhất định là muốn tìm hiểu Phong chi ý cảnh từ trên người Khương Lan Kiếm.

Một gã đệ tử ý tưởng đột phát, lập tức nhận được rất nhiều sự đồng ý, trong suy nghĩ của bọn họ, mặc dù Phong chi ý cảnh nghe rất lợi hại, nhưng đối với Lâm Minh gần như không gì làm không được mà nói, ngộ đạo một chút không sai biệt lắm liền làm xong, căn bản không đáng kể chút nào.

Nghe ngôn luận như thế lan tràn ra, đệ tử Kiếm tông của Thất Huyền cốc cười khổ một tiếng, cũng lười tranh cãi cùng bọn họ. Bọn họ cho Phong chi ý cảnh là rauải trắng sao, muốn ăn tựu ăn?

Ở trong đại điện Thất Huyền cốc, mấy đại trưởng lão đều có chút nhất thời chịu không được. Gặp qua thiên tài trong thiên tài chưa từng thấy như vậy.

Hắn thế nhưng có thể lĩnh ngộ ý cảnh, thật giống như không có gì mà Lâm Minh sẽ không làm được!

Đại trưởng lão Kiếm tông bất đắc dĩ lắc đầu:

- Lâm Minh chẳng những lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, hơn nữa cảnh giới rất cao, đáng tiếc Lan Kiếm còn nghĩ Phong chi ý cảnh là lá bài tẩy của mình, không nghĩ tới cũng là múa rìu qua mắt thợ.

Sử Tông Thiên trầm mặc không nói, Khương Lan Kiếm đã là thiên tài trong thiên tài, Phong chi ý cảnh cũng đủ để làm đòn sát thủ, đáng tiếc đối thủ của Khương Lan Kiếm là Lâm Minh.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi than trên mặt những trưởng lão này, nụ cười trên mặt Mục Thanh Hồng càng ngày càng mạnh mẽ. Nàng cảm giác Lâm Minh quả thực chính là một bảo tàng có thể đào móc vô tận, luôn có thể mang đến cho người ta vui mừng mới.

Nếu như nói, ví dụ như Tử Giao Thần Lôi những đồ này có thể dựa vào cơ duyên để nhận được, tu vi cá nhân có thể dựa vào thiên tài địa bảo để đề cao, như vậy bản thân Lâm Minh lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cùng thương đạo, còn có võ ý của hắn, vậy thì phải thuần túy dựa vào ngộ tính cùng võ đạo chi tâm của cá nhân, cái gì cơ duyên cũng không giúp được hắn.

Một người ở trên tứ đại phương diện, thương đạo, ý cảnh, võ ý, linh hồn lực đồng thời lấy được thành tích kinh người, đồng thời tu vi cá nhân còn đứng đầu ở những người bạn cùng lứa tuổi, lại có độ phù hợp Lôi nguyên khí là phẩm cấp cao cấp, chính là tu vi Luyện Cốt kỳ hấp thu Tử Giao Thần Lôi. Trong cơ thể hư hư thực thực có huyết mạch thượng cổ man thú.

Tồn tại của Lâm Minh, quả thực đã ra ngoài lẽ thường.

Mục Thanh Hồng thầm nghĩ trong lòng:

- Cho dù là Thiên Vũ, cũng không có hoàn toàn hiểu rõ Lâm Minh, chắc hẳn Lâm Minh so sánh với Thiên Vũ còn xuất sắc hơn! Thiên tài bậc này, Thần Hoàng đảo ta sẽ không bỏ qua.

Trên lôi đài, Khương Lan Kiếm thở dài một tiếng:

- Lâm Minh, thiên phú của ngươi là Khương Lan Kiếm bình sinh mới thấy, cuộc tỷ thí này, sợ rằng ta đã thua, tuy nhiên không tới một khắc cuối cùng, ta sẽ không thả kiếm trong tay.

Khương Lan Kiếm vừa nói vừa run run kiếm phong, nhắm thẳng vào Lâm Minh.

- Tốt, ta cũng muốn chiến thống khoái cùng ngươi.

Lâm Minh ha ha cười một tiếng, lời nói của Khương Lan Kiếm rất hợp với tâm ý của hắn, hắn cần tiếp tục luận bàn với Khương Lan Kiếm, tiếp tục hiểu được Phong chi ý cảnh.

- Kinh Hồng nhất kiếm!

Khương Lan Kiếm xuất kiếm lần nữa, cuồng phong gào thét, thương chiêu của Lâm Minh cũng sáp nhập vào trong gió, dưới sự gia trì của Phong chi ý cảnh, tốc độ ra thương của Lâm Minh đạt đến một cái trình độ khủng bố, chỉ nghe từng đợt tiếng xé gió sắc bén của trường thương, thương ảnh đầy trời!

Nếu như miễn cưỡng mà nói thương pháp của Lâm Minh có nhược điểm gì, đó chính là công tốc chậm!

Thật ra thì điều này cũng không có thể coi là khuyết điểm, thương vốn là thiên hướng về trọng binh khí, chú ý chính là lấy thế đè người, lấy lực phá xảo, không thể nào phát huy tốc độ đến mức tận cùng giống như kiếm.

Cho nên Lâm Minh trước trận đánh với Khương Lan Kiếm, kiếm quang cuồn cuộn mãnh liệt, chỉ có thể dựa vào chân nguyên chấn động để ngăn chặn.

Mà hiện tại, có Phong chi ý cảnh gia trì, thương của hắn cũng không chậm hơn bao nhiêu so sánh với kiếm của Khương Lan Kiếm!

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Ngắn ngủi mấy thời gian hô hấp, Lâm Minh cùng Khương Lan Kiếm không biết so chiêu bao nhiêu lần, thương kiếm va chạm, tốc độ của Lâm Minh thế nhưng không có rơi vào hạ phong!

Thậm chí gió chung quanh cũng bắt đầu nghe hiệu lệnh của Lâm Minh, ngưng tụ thành phong nhận công tới Khương Lan Kiếm!

Trưởng lão trên Thất Huyền đại điện càng xem càng kinh hãi, vốn là đã nhìn ra Lâm Minh lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh rất cao, hiện tại phát hiện, vẫn là đánh giá thấp hắn, trong chiến đấu kéo dài, Phong chi ý cảnh của Lâm Minh càng ngày càng thuần thục, đã cao tới trình độ mà không phải là Khương Lan Kiếm có thể so với.

- Không cách nào tưởng tượng hắn tìm hiểu như thế nào?

Đại trưởng lão Kiếm tông cảm khái. Để cho Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương một ngàn hai trăm cân đuổi theo tốc độ của kiếm, Phong chi ý cảnh của Lâm Minh, bất khả tư nghị.

- Ta làm sao cảm thấy... Thật giống như Lâm Minh không ngừng tiến bộ ở trong chiến đấu, các ngươi có phát hiện hay không, Lâm Minh đang bắt chước chiêu thức của Lan Kiếm!

- Ừm!?

Một trưởng lão lơ đãng nói ra một câu nói, đều là sự sợ hãi!

Kinh Hồng nhất kiếm của Khương Lan Kiếm có thể đem thân kiếm ẩn nấp ở trong gió, Lâm Minh cũng đem thương ẩn nấp ở trong gió giống như vậy.

Khương Lan Kiếm ngưng tụ phong nhận công kích, Lâm Minh cũng là như thế.

Khương Lan Kiếm để cho kiếm khí dung hợp cùng gió, chỉ cần gió không tiêu tan, kiếm khí không tiêu tan, Lâm Minh cũng đem thương mang dung nhập vào trong gió, chỗ nào cũng có!

- Hắn đang học chiêu thức của Lan Kiếm.

- Trời ạ, chẳng lẽ nói... Lúc trước căn bản là hắn không có lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, là lĩnh ngộ trong lúc giao thủ cùng Lan Kiếm?

- Không thể nào, cho dù là thiên tài đi nữa cũng sẽ không thể như thế, nhất định là hắn đã sớm lĩnh ngộ, nhưng là lại không có sư phụ dạy, cho nên hắn chỉ là bằng vào ngộ tính nghịch thiên để lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, cũng không hiểu được vận dụng vào bên trong công kích như thế nào, hiện tại từ trên người Lan Kiếm tìm được linh cảm, vô sự tự thông mà lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cũng vượt qua Lan Kiếm nhiều như vậy, thiếu niên này, quá kinh khủng.

Ở trên lôi đài, thắng bại đã sáng tỏ, chín thành phong lực trở lên cũng đều do Lâm Minh điều khiển, phong lực mà Khương Lan

Kiếm có thể thúc giục chưa tới một thành mà thôi.

Ầm!

Đón đỡ một lần công kích của Lâm Minh, Khương Lan Kiêm liên lùi lại vài chục trượng, lau tia máu ở khóe miệng một chút, hắn thu hồi trường kiếm trong tay, nói:

- Ta nhận thua.

- Cảm ơn!

Lâm Minh ôm quyền, hắn không có lễ phép nói đa tạ, mà là nói cảm ơn, tự nhiên là cảm tạ Khương Lan Kiếm chỉ bảo cho hắn phương pháp vận dụng Phong chi ý cảnh vào trong công kích.

Trí nhớ của đại năng Thần Vực vô cùng vụn vặt, có rất ít một cái hệ thống đầy đủ, Lâm Minh mặc dù lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, nhưng là phương diện vận dụng lại thiếu thốn, nếu như không phải là Khương Lan Kiếm, hắn còn không thể lấp đầy sự thiếu hụt đó.

- Lâm Minh thắng.

Theo trọng tài trưởng lão tuyên bố, không ít đệ tử Thất Huyền cốc đều hít một hơi khí lạnh, Khương Lan Kiếm thua!

Cầm Vô Tâm có Cầm tâm đại thành, Hỏa Nham La nắm Hỏa Tinh trong tay, hai người bọn họ, có thể ngăn cản cước bộ Lâm Minh thắng liên tiếp hay không?

Lâm Minh xoay người đi xuống phía dưới, vừa lúc ánh mắt đối mặt cùng Khương Bạc Vân, ở trong đám người hỗn loạn, ánh mắt Khương Bạc Vân tựu phảng phất giống như hai đạo kiếm quang, nghĩ không chú ý cũng khó khăn.

Khương Bạc Vân khẽ mỉm cười, Lâm Minh cũng mỉm cười đáp lễ, tuy nhiên trong lòng thì nhẹ nhàng run sợ.

Mặc dù thắng Khương Lan Kiếm, nhưng Lâm Minh cũng không dễ dàng, trận chiến này, hắn trừ Lôi Hỏa Sát cùng Tử Giao Thần Lôi, tất cả lá bài tẩy đều đem ra hết, Thanh Thương chân nguyên, Phong chi ý cảnh, Tà Thần lực, Luyện Lực Như Tơ.

Tất cả chiêu thức ra hết, lại còn bị thương!

Tuyệt sát kiếm kỹ của Khương Lan Kiếm quá mạnh mẽ, không phải là Lâm Minh không muốn trốn, mà là thật sự tránh không thoát.

Có thể nói, nếu như không phải là lâm trận ăn trộm, học xong Phong chi ý cảnh dùng ở trong công kích, cướp đi khống chế đối với gió của Khương Lan Kiếm, Lâm Minh muốn thắng trận chiến này, cũng không dễ dàng!

Hiện giờ, thấy Khương Bạc Vân mỉm cười, trong lòng Lâm Minh đột nhiên nhớ tới, từ khi bắt đầu thi đấu đến hiện tại, cho tới bây giờ hắn không có thấy vẻ mặt kinh hoảng kinh ngạc trên mặt Khương Bạc Vân.

Cái này trừ bỏ bởi vì Kiếm tâm của Khương Bạc Vân đã đại thành, chỉ sợ cũng là bởi vì hắn tuyệt đối tự tin!

Bất kể là kiến thức cảnh giới Dung Nguyên của Mộc Cổ Bặc Vực, hay là thấy lá bài tẩy của chính mình liên tiếp xuất hiện, hay là Hỏa Tinh khiếp sợ toàn trường của Hỏa Nham La, Khương Bạc Vân thủy chung vẫn vân đạm phong khinh.

Đó là có cảm giác hết thảy đều nắm trong tay.

Như vậy... Lá bài tẩy của Khương Bạc Vân là cái gì? Hắn tự tin như vậy là dựa vào cái gì?

Một Khương Lan Kiếm, đệ tử thứ hai của Kiếm tông, đã có thực lực cường đại như thế, Khương Bạc Vân là đệ tử thân truyền, thực lực của hắn cực hạn sẽ ở nơi đâu?

Lâm Minh nặng nề thở ra một hơi, hắn phát hiện nếu như trực tiếp chống lại Khương Bạc Vân, phần thắng mà hắn nắm chắc cũng không lớn!

Lực công kích của Tử Giao Thần Lôi không thể nghi ngờ, nhưng chiến đấu cũng không phải là xem lực công kích của ai mạnh, thì người đó có thể thắng.

Bàn về lực công kích, Khương Lan Kiếm không bằng Trương Ngạn Triệu.

Nhưng là Trương Ngạn Triệu lại không thắng được Khương Lan Kiếm!

Bởi vì trước khi hắn dùng đến Huyết Vương Tam Sát, hắn cũng đã thua!

Như vậy chính mình chỉ dựa vào Tử Giao Thần Lôi, có thể thắng Khương Bạc Vân sao?

Tử Giao Thần Lôi mạnh, nhưng nếu như đánh không tới Khương Bạc Vân, vậy thì không có bất kỳ ý nghĩa.

Mà kiếm của Khương Bạc Vân, có thể chậm hơn so với Tử Giao Thần Lôi sao? Mình có thể trốn tránh hay không?

Lâm Minh trải qua một phen thôi diễn ở trong lòng, lại phát hiện chỉ cần kiếm của Khương Bạc Vân nhanh đến cảnh giới nhất định, lĩnh ngộ một loại ý cảnh khác mà không phải là Phong chi ý cảnh, chính mình sẽ thua!

Trừ Tử Giao Thần Lôi, Lâm Minh còn có Lôi Hỏa Sát, nhưng là Lôi Hỏa Sát bởi vì kém Hỏa Tinh, uy lực không mạnh hơn quá nhiều so sánh với Tử Giao Thần Lôi, hơn nữa tiêu hao lớn, phát động chậm, còn không thực dụng bằng Tử Giao Thần Lôi.

- Ta còn là quá khinh thường đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, lấy thiên tư của Khương Bạc Vân, thả vào tông môn tứ phẩm cũng hẳn là không tệ, huống chi, hắn lớn hơn ta ba tuổi!

Chương 272: Thời đại nhân vật chính!

Khương Lan Kiếm trở lại vị trí của mình, yên lặng nhìn Lâm Minh, nói với Khương Bạc Vân bên cạnh:

- Lâm Minh có lẽ sẽ gia nhập Kiếm tông, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này hắn rất có thể sẽ trở thành đệ tử đệ nhất của Kiếm tông, thậm chí là người trẻ tuổi nhất của Thất Huyền cốc!

- Có thể.

Khương Bạc Vân nhàn nhạt đáp.

- Ngươi không lo lắng?

Khương Lan Kiếm quay đầu nhìn về Khương Bạc Vân, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của đối phương tìm kiếm được chút ít gì đó.

- Ta lo lắng cái gì?

- Lo lắng hắn đoạt vị trí của ngươi, cướp đi tài nguyên của ngươi, bây giờ ngươi là người trẻ tuổi có tiềm lực phát triển cao nhất Thất Huyền cốc, cũng là đệ nhất thiên tài trăm năm qua của Kiếm tông, trước đó, tổng tông cùng Kiếm tông cơ hồ đều không tiếc bất cứ giá nào bồi dưỡng ngươi, nhưng là nếu như Lâm Minh tới thì...

Khương Bạc Vân cười:

- Cướp đi tài nguyên của ta? Ha ha, Lan Kiếm, ngươi cho là một cao thủ đỉnh cấp cảnh giới Toàn Đan là có thể dùng tài nguyên để tạo ra?

Khương Bạc Vân vừa nói như vậy, Khương Lan Kiếm sửng sốt một chút, không sai, dùng tài nguyên có thể tạo ra một võ giả Ngưng Mạch, võ giả Hậu Thiên, thậm chí nếu như không tiếc phá bỏ mười mấy viên Nhập Thiên đan, đủ để có thể tạo ra một cao thủ Tiên Thiên, nhưng là đại năng Toàn Đan chân chính, không có nghe nói ai là dựa vào tài nguyên để tạo ra. Cho dù là bọn họ những người được gọi là thiên tài muốn đạt tới cảnh giới Toàn Đan, cũng vô cùng khó khăn!

Khương Bạc Vân nói:

- Nếu như một võ giả, một lòng trông cậy vào nhận được tài nguyên của tông môn, như vậy võ đạo chi tâm của hắn sẽ rơi xuống tiểu thừa, người như thế, sẽ không có thành tích lớn! Ta là một kiếm khách, ta tin tưởng chẳng qua là kiếm trong tay, mà không phải tài nguyên do tông môn cung cấp! Huống chi, Thất Huyền cốc bất quá là một tông môn tam phẩm, bàn về tài nguyên, chúng ta so sánh được với ai? So sánh qua được với Thần Hoàng đảo? Hay là so sánh qua được với Khổng Tước sơn?

- Ở Ngưng Mạch kỳ, chúng ta cũng là thiên tài. Thực lực có thể so với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, Hậu Thiên hậu kỳ, nghe rất giỏi. Thật ra thì những cao thủ Hậu Thiên bị chúng ta so sánh kia cả đời cũng chỉ là Hậu Thiên mà thôi, bọn họ sẽ không bước vào Tiên Thiên, đợi đến sau khi chúng ta tiến vào Tiên Thiên. Theo chúng ta so sánh với, cũng sẽ là cao thủ Tiên Thiên, lúc bọn họ ở Ngưng Mạch kỳ đều giống như chúng ta, cũng là thiên tài trong bạn cùng lứa tuổi!

- Tất cả mọi người là thiên tài, nếu như lúc ấy chúng ta phai mờ mọi người, không cách nào bộc lộ tài năng thì chúng ta lấy cái gì để trùng kích vào Toàn Đan?

- Mục tiêu của ta rất rõ ràng, đó chính là theo đuổi cực hạn của kiếm, ta không sợ có người làm đối thủ cạnh tranh của ta, vừa vặn ngược lại, ta sợ chính là không có ai làm đối thủ của ta! Nếu quả thật có một tuyệt thế thiên tài có một không hai của Thiên Diễn đại lục xuất hiện ở bên cạnh ta, như vậy ta đuổi theo thậm chí vượt qua cước bộ của hắn, ta liền sẽ trở thành một trong những nhân vật chính của thời đại này!

Trong ngôn ngữ của Khương Bạc Vân, mang theo một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, Khương Lan Kiếm nghe được tâm tình cũng là khe khẽ kích động. Bản thân tư chất của Khương Lan Kiếm đã tốt vô cùng, nhưng là đối với Khương Bạc Vân, sư huynh xấp xỉ tuổi cùng hắn, lại luôn luôn dẫn đầu một bước, Khương Lan Kiếm có thể nói là tâm phục khẩu phục.

Hắn nói:

- Sư huynh nói không sai, có thể có một đối thủ cường đại. Đối với kiếm khách mà nói, là chuyện tình cầu cũng không được!

Từ sau khi Lâm Minh cùng Khương Bạc Vân đánh một trận, tranh tài tạm thời yên lặng, vòng thứ sáu, không có giao thủ đáng giá chú ý.

Vòng thứ bảy, trận thứ năm, Trương Ngạn Triệu đối với Phương Khải, Phương Khải bày ra Cửu Chuyển Thanh Quang trận, lại bị Huyết Vương Tam Sát của Trương Ngạn Triệu xé rách, Phương Khải bại trận lần nữa.

Phương Khải cũng là không có biện pháp, Trận tông chính là chiến đấu đả trận, mà lực công kích của Trương Ngạn Triệu cũng là số một số hai trong tất cả tuyển thủ ở toàn trường, quả thực là một pháo đài siêu cấp, ở trước mặt Huyết Vương Tuyệt Sát, Thiên Địa Băng, Cửu Chuyển Thanh Quang trận của hắn yếu ớt cũng như vỏ trứng.

Vòng thứ tám, trận thứ ba, Trương Ngạn Triệu đối với Khương Lan Kiếm.

Bàn về lực công kích, Trương Ngạn Triệu tự nhiên vượt qua Khương Lan Kiếm, xong lực công kích cường thịnh trở lại, không phát huy ra cũng là vô dụng!

Kiếm khí của Khương Lan Kiếm ngưng tụ thành một mảnh dây nhỏ dài hẹp, chân nguyên áp súc độ cao, trong nháy mắt phát ra mười mấy kiếm, kiếm khí như dệt, dày đặc như lưới!

Loại kiếm khí áp súc độ cao này cực kỳ bén nhọn, hơn nữa khó có thể bị làm hao mòn.

Khương Lan Kiếm ngay cả Phong chi ý cảnh cũng không sử dụng, cũng đã đánh cho Trương Ngạn Triệu chật vật không chịu nổi.

Kiếm của hắn giống như rắn độc, mỗi lần cũng đâm vào nơi chân nguyên yếu kém của Trương Ngạn Triệu, căn bản là không để cho Trương Ngạn Triệu có cơ hội ngưng tụ chân nguyên.

Trương Ngạn Triệu có lực dùng không ra, đối mặt với kiếm khí dày đặc như mưa, hắn ứng tiếp không xuể, liên tục bị kiếm khí đánh trúng. Mà hắn muốn công kích Khương Lan Kiếm, lại chỉ có thể chém vỡ một đạo hư ảnh, ngay cả chéo áo của Khương Lan Kiếm cũng không gặp được.

“Xuy xuy xuy!”.

Ống tay áo, ống quần của Trương Ngạn Triệu toàn bộ bị kiếm phong cắt ra, điều này hiển nhiên là Khương Lan Kiếm cố ý nương tay, nếu không hắn thậm chí có thể chém tay chân của Trương Ngạn Triệu xuống.

Thở dài một hơi, Trương Ngạn Triệu thu hồi đao, đánh nữa cũng không có ý nghĩa, Khương Lan Kiếm đã lưu đủ mặt mũi cho mình, đánh nữa chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi.

- Ta nhận thua.

- Đa tạ.

Khương Lan Kiếm ôm quyền, xoay người rời đi, mặc dù xuất kiếm nhiều hơn mấy lần, nhưng là hắn căn bản cũng không có tiêu hao chân nguyên, ngược lại Trương Ngạn Triệu bổ ra một đao lại tiêu hao đại lượng chân nguyên, đã thở hồng hộc.

Chênh lệch quá xa!

Lúc trước khi giao thủ cùng Khương Lan Kiếm, Trương Ngạn Triệu tựu suy đoán chính mình hơn phân nửa sẽ thua, nhưng là hắn không nghĩ tới, ngay cả Phong chi ý cảnh mà Khương Lan Kiếm cũng chưa sử dụng liền thắng mình!

- Căn bản là không cùng một đẳng cấp, Ngạn Triệu thua không oan.

Trương gia trưởng lão cũng chỉ có thể than thở, lúc Khương Lan Kiếm giao thủ cùng Lâm Minh, hắn cảm giác không ra sự cường đại của Khương Lan Kiếm, hiện tại vừa so sánh với Trương Ngạn Triệu, thực lực sai biệt quá rõ ràng, ngay cả lá bài tẩy của phương Trương Ngạn Triệu cũng không ép ra.

Khó có thể tưởng tượng, Lâm Minh dĩ nhiên là đánh cho cường giả như vậy không hề có lực hoàn thủ.

Vòng thứ tám, trận thứ mười, Khương Bạc Vân đối với Mộc Cổ Kiếp Nhung, đệ tử thứ hai của Khôi Lỗi tông, đây là một tràng tranh tài không có chút hồi hộp nào, đừng nói Mộc Cổ Kiếp Nhung đã tổn thất ba con rối, cho dù tất cả con rối của hắn hoàn hảo vô khuyết, cũng không có ai cho là Mộc Cổ Kiếp Nhung có nửa phần có thể thắng Khương Bạc Vân.

Khương Bạc Vân ngay cả kiếm cũng không ra, chỉ dùng kiếm chỉ tựu phá vỡ chân nguyên hộ thể của Mộc Cổ Kiếp Nhung.

- Khương Bạc Vân thắng!

Lúc trọng tài tuyên bố, người xem tại chỗ cũng là hít một hơi lãnh khí.

Tuy nói chiến lực của Mộc Cổ Kiếp Nhung hao tổn không ít, nhưng dẫu gì cũng là đệ tử thứ hai của Khôi Lỗi tông, Khôi Lỗi tông cũng không phải là tông kém, đệ tử thứ hai của bọn họ so với đệ tử thân truyền Trận tông cùng Luyện Khí tông chỉ có hơn chớ không kém. Nhanh nhất tại { trutru en . Vn }

Điểm này từ một trận đánh của Mộc Cổ Kiếp Nhung cùng Hỏa Nham La cũng có thể thấy được, mới đầu, Mộc Cổ Kiếp Nhung đánh cho Hỏa Nham La không hề có lực hoàn thủ, nếu không phải Hỏa Nham La đột nhiên dùng được Hỏa Tinh, kết quả tất nhiên là Mộc Cổ Kiếp Nhung thắng.

Mộc Cổ Kiếp Nhung cường đại như thế, đối mặt Khương Bạc Vân, ngay cả kiếm của đối phương cũng không ép ra, thực lực chênh lệch quá xa.

- Quá mạnh mẽ, Khương Bạc Vân chiến đến hiện tại, còn không có rút kiếm ra a, chỉ dùng kiếm chỉ cũng đã quét ngang toàn bộ đối thủ!

Kiếm tông vốn chính là tông môn mạnh nhất Thất Huyền cốc, Khương Bạc Vân lại là đệ tử xuất sắc nhất trong một trăm năm qua của Kiếm tông, thực lực của hắn đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta, bỏ ra Khương Bạc Vân không nói, chỉ là thiên phú của Khương Lan Kiếm, tựu theo kịp đệ tử thân truyền vãng giới của Kiếm tông. Lần này ở bên trong bảy đệ tử thân truyền, nửa số không bằng ương Lan Kiếm! Theo trận chiến Khương Lan Kiếm đánh bại Trương Ngạn Triệu tựu đã nhìn ra! Người ta ngay cả Phong chi ý cảnh đều chưa sử dụng đã thắng!

- Không sai, Khương Lan Kiếm thua Lâm Minh, chỉ là bởi vì Lâm Minh quá mạnh mẽ, cũng không phải Khương Lan Kiếm yếu, ta xem Khương Lan Kiếm lần này tranh tài sẽ đứng trong sáu hạng đầu, về phần Lâm Minh, có khả năng vào ba hạng đầu!

Khương Bạc Vân đi xuống lôi đài, đang thấy Mộc Cổ Bặc Vực cười quái dị nhìn về chính mình.

Khương Bạc Vân cùng Mộc Cổ Bặc Vực, không nghi ngờ chút nào là người đứng đầu có khả năng đoạt giải quán quân lớn nhất hội võ tổng tông lần này, Âu Dương Minh đại phóng tia sáng kỳ dị lần này hoàn toàn bị hai người bọn họ hạ thấp.

- Khương Bạc Vân, ngươi có thể nhịn rất giỏi, bản thân ta muốn nhìn xem kiếm của ngươi có thể giấu đến bao lâu!

Khương Bạc Vân ngay cả kiếm đều không cần tựu đánh bại đệ tử thứ hai của Khôi Lỗi tông, hạ thấp thể diện của Khôi Lỗi tông, điều này làm cho Mộc Cổ Bặc Vực cực kỳ khó chịu.

Khương Bạc Vân cười nói:

- Giấu không được bao lâu, tuy nhiên... Ngươi vẫn là đừng quan tâm ta, quan tâm chính mình một chút hơn nữa, chống lại Lâm Minh, những món đồ chơi kia của ngươi có khả năng sẽ hỏng mất.

- Lâm Minh? Hắc hắc! Ngươi cho rằng ta vô dụng cũng như Khương Lan Kiếm kia?

Mộc Cổ Bặc Vực cười lạnh một tiếng:

- Khương Bạc Vân, ta và ngươi đánh một trận, chỉ mong ngươi còn có lá bài tẩy, nếu không, ngươi ngay cả tư cách ép ta xuất thủ toàn lực cũng không có!

Khương Bạc Vân chẳng qua là cười cười, không nói thêm gì nữa, Mộc Cổ Bặc Vực đạt đến cảnh giới Dung Nguyên đúng là một cường địch, nhưng là hắn lại mơ hồ cảm giác, uy hiếp mà Lâm Minh mang cho hắn lớn hơn nữa!

Vòng thứ chín, trận đầu, Huyễn Tiểu Điệp đối với Mộc Cổ Bặc Vực!

Khi Huyễn Tiểu Điệp khéo léo đẹp đẽ cười dài đứng ở trên lôi đài, người xem cũng cho rằng đây sẽ là một cuộc chiến đấu kịch liệt, mặc dù Lâm Minh cũng có ý nghĩ mượn cơ hội này xem thực lực Mộc Cổ Bặc Vực một chút, mà không nghĩ tới chính là, sau khi trọng tài tuyên bố tranh tài bắt đầu, Huyễn Tiểu Điệp thản nhiên cười, rất dứt khoát nói:

- Ta nhận thua!

Người xem toàn bộ im lặng, Lâm Minh cũng im lặng cực độ, cho dù là Phương Khải kém cỏi nhất trong bảy đại đệ tử thân truyền, chống lại Mộc Cổ Bặc Vực cũng đánh nhau tượng trưng một phen, để cho Mộc Cổ Bặc Vực triển lộ ra cảnh giới Dung Nguyên của hắn.

Huyễn Tiểu Điệp ít nhất mạnh hơn rất nhiều so sánh với Phương Khải, không chút để ý tới thể diện của đệ tử thân truyền tí nào, vừa lên tới liền trực tiếp nhận thua.

Vốn tưởng rằng một cuộc tranh tài đặc sắc xem không thành, người xem khó tránh khỏi có chút thất vọng, tuy nhiên thất vọng của bọn hắn rất nhanh đã trôi qua rồi, bởi vì một cuộc tranh tài cấp quan trọng bắt đầu.

- Vòng thứ chín, trận thứ ba, Lâm Minh đối với Cầm Vô Tâm!

Cầm tông vẫn luôn là một trong những tông môn hết sức điệu thấp ở Thất Huyền cốc, nhân số cũng không nhiều, nhưng là đệ tử Cầm tông cũng không yếu, ngược lại phương thức công kích của bọn họ quỷ dị, rất khó đối phó.

Cầm Vô Tâm là người cũng rất điệu thấp, mọi người chỉ biết nàng là còn nhỏ tuổi, đã là Cầm tâm đại thành, nhưng cụ thể thực lực là bao nhiêu, lại không có bao nhiêu người rõ ràng.

Lâm Minh đối với Cầm Vô Tâm giống như trước không biết gì cả, bất quá hắn lại đại khái rõ ràng ý nghĩa của Cầm tâm đại thành.

Ban đầu, Cầm Tử Nha lúc Hậu Thiên đỉnh phong ăn Nhập Thiên đan vào, trùng kích vào Tiên Thiên cảnh giới, cũng là bởi vì Cầm tâm kém một bậc, thất bại trong gang tấc.

Rồi sau đó Cầm Tử Nha đi khắp thâm sơn u cốc, tổn hao ước chừng mười năm thời gian, mới đưa Cầm tâm luyện tới đại thành!

Cầm Tử Nha vốn chính là một nhạc công, thành tựu ở cầm đạo hết sức xuất chúng, nếu như không phải là tu luyện quá muộn, hắn sợ là đã sớm đặt chân lên Tiên Thiên, nhưng là dù vậy, Cầm Tử Nha lại dùng ước chừng mười năm thời gian để lịch lãm Cầm tâm, vừa so sánh với Cầm Vô Tâm, chênh lệch to lớn, làm cho người ta kinh hãi!

Chương 273: Âm ba công kích

Lâm Minh cùng Cầm Vô Tâm giao thủ, khiến cho người xem sôi trào lên, Cầm Vô Tâm chính là nhân vật nhân khí của Thất Huyền cốc, trong bảy đại đệ tử thân truyền chỉ có hai nữ tử, Cầm Vô Tâm cùng Huyễn Tiểu Điệp.

Cùng Huyễn Tiểu Điệp khéo léo đẹp đẽ, thoạt nhìn giống như là hài tử không có lớn lên, Cầm Vô Tâm vóc người cao ngất yểu điệu càng được hoan nghênh, rất nhiều đệ tử Thất Huyền cốc đã coi Cầm Vô Tâm là tình nhân trong mộng.

- Cầm Vô Tâm, đệ tử Cầm tông, xin chỉ giáo.

Cầm Vô Tâm đứng yên ở trên lôi đài, một bộ bạch y, thân hình nổi bật, bởi vì Cầm tâm đại thành, trên người nàng có loại khí chất khinh linh nói không ra lời. Thong dong gỡ cầm dài trên lưng xuống, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, cầm dài liền trôi lơ lửng ở không trung, phảng phất giống như đặt ở trên một tòa thạch đài không nhìn thấy.

Tiếng hoan hô của người xem cổ vũ cho Cầm Vô Tâm kéo dài như thủy triều, xong Cầm Vô Tâm chẳng qua là tĩnh tọa khảy đàn, căn bản không bị ảnh hưởng chút nào.

- Lâm Minh, Thiên Vận quốc, xin chỉ giáo.

Trước tiên Lâm Minh thúc giục Thanh Thương chân nguyên hộ thể, đối với thủ đoạn công kích của Cầm tông, Lâm Minh biết rất ít, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Theo người trọng tài tuyên bố tranh tài bắt đầu, mười ngón tay của Cầm Vô Tâm động liên tục, một khúc Tử Thanh Tân như Cao Sơn Lưu Thủy theo dây cầm chảy xuôi đi ra ngoài, khúc âm mềm nhẹ, xong Lâm Minh lại cảm thấy nhiều tia chân nguyên ẩn chứa trong khúc âm, chấn động cả sân khấu tỷ võ.

Mặc dù Lâm Minh có lòng tin đối với mình, nhưng hắn cũng sẽ không mặc cho Cầm Vô Tâm khảy tiếng đàn cổ quái như vậy, nhưng hắn rõ ràng nhớ được, thời điểm chiến đấu ở vòng thứ nhất, Cầm Vô Tâm chẳng qua là tùy ý nhấn mấy cái dây cầm, vòng phòng hộ Thổ hệ của Tĩnh Thiền Ngọc giống như pha lê đông lạnh vỡ tung thành bã vụn, mà Cầm Vô Tâm lại một chút chân nguyên cũng không có tràn tới, thế cho nên Tĩnh Thiền Ngọc thậm chí không biết Cầm Vô Tâm công kích thế nào.

Thiếu nữ Cầm tông này, tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chỉ là bởi vì nàng trời sinh tính đạm bạc điệu thấp, cho nên đến hiện tại mới có thể không hiện sơn thủy.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ngang dọc, Lâm Minh đâm ra một thương, nhắm thẳng vào bộ ngực Cầm Vô Tâm.

Thanh Thương chân nguyên gào thét, Chân Long sinh sôi không ngừng, lực chấn động của Luyện Lực Như Tơ lẫn tạp, hai cỗ lực lượng chồng lên, khiến cho một thương nhìn như bình thường này của Lâm Minh cực kỳ khó ngăn cản, cho dù là Khương Lan Kiếm ở chỗ này, muốn đón lấy cũng phải hao phí tay chân một phen.

Ngón tay Cầm Vô Tâm vừa chuyển, ngón út vén lên một dây cầm, đột nhiên buông tay. Một đạo âm ba không nhìn thấy như mũi tên bay vụt đi ra ngoài. Đụng vào phía trên mũi thương của Lâm Minh!

Chi!!

Lâm Minh chỉ cảm thấy một cỗ chân nguyên chấn động với tần suất cao chui vào bên trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương của hắn, kịch liệt đụng thẳng vào Thanh Thương chân nguyên của hắn.

Hai thứ đều hàm chứa lực chấn động cường đại, sau khi đụng nhau, tiếng rít chói tai vang lên, giống như lợi đao xẹt qua pha lê.

Màn sáng thủ hộ cũng không ngăn cách thanh âm, thế cho nên rất nhiều đệ tử tu vi yếu chung quanh không thể không bưng kín lỗ tai, sắc mặt tái nhợt lui về phía sau.

- Ừm? Một âm phù liền tiếp nhận một thương của ta?

Lâm Minh hơi kinh hãi, lúc này, Thanh Thương chân nguyên ẩn chứa trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương mặc dù không có bị đánh tan. Nhưng là lực chấn động đã bị triệt tiêu, một thương này mặc dù tiếp tục đâm xuống cũng không có được lực công kích lúc trước, trừ phi Lâm Minh tụ lực đâm nữa.

Cầm Vô Tâm chẳng qua là bắn ra một đạo âm ba. Thế nhưng có thể đỡ được công kích của mình. Loại thủ pháp hóa giải này, nếu so với Khương Lan Kiếm thong dong hơn nhiều lắm!

Song Lâm Minh lại rõ ràng Cầm Vô Tâm có thể làm được điểm này, cũng không phải bởi vì thực lực Cầm Vô Tâm mạnh hơn so với Khương Lan Kiếm, mà là bởi vì trong âm ba của nàng hàm chứa chấn động.

Cùng Luyện Lực Như Tơ có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu!

Âm ba thật ra thì chính là chấn động không khí, quán chú chân nguyên ở trong âm ba, chân nguyên tự nhiên sẽ theo âm ba chấn động cùng nhau, hơn nữa tần số chấn động có thể tùy ý thay đổi theo âm ba cao thấp.

- Thanh Thương chân nguyên của ta không có thua, nhưng là Luyện Lực Như Tơ lại bại bởi lực chấn động của Cầm Vô Tâm!

Âm phù của Cầm Vô Tâm đánh không tiêu tan, Thanh Thương chân nguyên sinh sôi không ngừng, nhưng chấn động có thể triệt tiêu Thanh Thương chân nguyên, điều này làm cho Lâm Minh âm thầm kinh hãi, Luyện Lực Như Tơ do đại năng ở Thần Vực truyền xuống có không ít bộ phận thiếu thốn, Lâm Minh là thông qua tìm hiểu Phấn Thân Toái Cốt quyền mới tự mình hoàn thiện thôi diễn phương pháp tu luyện Luyện Lực Như Tơ, hơn nửa năm này cảnh giới tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Hôm nay, Luyện Lực Như Tơ nhưng lại bại bởi chấn động tiếng đàn của Cầm Vô Tâm.

Người xem tại chỗ thấy một âm phù của Cầm Vô Tâm bức lui Lâm

Minh, nhất thời khí thế tăng mạnh, rất nhiều người ủng hộ Cầm Vô Tâm liều mạng hô cố lên để trợ uy cho Cầm Vô Tâm, kỳ vọng nàng có thể đình chỉ Lâm Minh thắng liên tiếp.

Cầm Vô Tâm đối với thanh âm kêu to hỗn loạn của người xem phía trên mắt điếc tai ngơ, mới vừa rồi giao thủ ngắn ngủi, nàng cũng là khe khẽ kinh ngạc, chấn động tiếng đàn của nàng từ trước mọi việc đều thuận lợi, chấn động tiếng đàn có thể xuyên thấu phòng ngự, phá hư bản chất, Cầm Vô Tâm ban đầu đi ra ngoài lịch lãm Cầm tâm, gặp phải rất nhiều hung thú cao cấp toàn thân mặc giáp, phòng ngự cường đại, nàng chỉ cần một âm phù là có thể dễ dàng đánh chết.

Nhưng là hiện tại, một tiếng đàn đánh vào bên trong trường thương của Lâm Minh, thế nhưng không thể chấn động chân nguyên của đối phương, chẳng qua là miễn cưỡng triệt tiêu công kích của đối phương mà thôi, chẳng trách Khương Lan Kiếm cũng sẽ thua ở trên tay hắn.

Cánh tay áo của Cầm Vô Tâm nhẹ nhàng giương lên, một đoạn thanh âm phát ra từ phía trên dây cầm, thẳng đánh về Lâm Minh.

Âm ba công kích, vô hình vô chất, đợi nghe được thanh âm, cũng đã bị đánh trúng!

Lần đầu tiên đối mặt với loại công kích vô hình này, Lâm Minh cũng là ứng phó không kịp, Thanh Thương chân nguyên bên ngoài cơ thể kịch liệt kích động, kêu lên một tiếng đau đớn, liền lùi lại mấy bước, khí huyết trong cơ thể quay cuồng một trận.

- Công kích thật quỷ dị!

Nếu như không phải là Thanh Thương chân nguyên hộ thể, chân nguyên bao bọc bình thường, sợ rằng chỉ cần một âm phù cũng sẽ bị đánh nát!

Tuy nhiên cho dù là Thanh Thương chân nguyên, trong khoảng thời gian ngắn cũng nhiều nhất chỉ thừa nhận hai ba lần công kích, nhiều hơn nữa sẽ vỡ, đến lúc đó, Lâm Minh sẽ phải trực tiếp đối mặt với âm ba công kích của Cầm Vô Tâm.

Mặc dù Lâm Minh cường hãn, nhưng cường hãn nữa cũng không bằng hung thú cao cấp, ngay cả hung thú cao cấp bại lộ dưới âm ba công kích cũng sẽ nứt vỡ, Lâm Minh mất đi chân nguyên hộ thể, kết quả có thể nghĩ.

Đôi mi thanh tú của Cầm Vô Tâm cau lại, một đạo thanh âm lại bị Lâm Minh đón nhận như không có chuyện gì xảy ra, lực phòng ngự của đối phương cường đại vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Mười ngón tay động liên tục, theo cử động ngón tay của nàng, thanh âm liên tiếp gào thét ra, tất cả đều là công kích vô hình vô chất!

Thấy một màn như vậy, ngay cả tuyển thủ khu Âu Dương Minh mí mắt cũng nhảy lên, thủ đoạn công kích của Cầm tông hết sức quỷ dị, cho dù đổi lại là hắn ở trên lôi đài đối mặt Cầm Vô Tâm, dưới tình huống như vậy cũng là vô cùng nhức đầu, công kích vô hình vô chất, khó có thể né tránh, hơn nữa một đạo âm ba tùy ý cũng hàm chứa lực công kích cường đại, bị đánh trúng thì ngũ tạng lục phủ dường như cũng bị chấn nát.

Bản thân ta muốn nhìn xem Lâm Minh sẽ ứng đối như thế nào?

Lúc này chẳng những Âu Dương Minh muốn biết, trưởng lão Thất Huyền cốc đang ở trên đại điện nhìn Lâm Minh, mong đợi ứng đối của hắn như thế nào, rất hiển nhiên, Lâm Minh là lần đầu tiên đối mặt với đối thủ là Cầm tông, nếu không mới vừa rồi đối mặt với công kích của Cầm Vô Tâm, hắn sẽ không có bất kỳ phản ứng nào liền trúng chiêu.

Ở bên trong đại điện, một lão ẩu vẻ mặt tươi cười, nàng là tông chủ Cầm tông, cũng là sư phụ Cầm Vô Tâm. Mấy năm này, danh tiếng Khương Lan Kiếm quá mạnh, hoàn toàn lấn át những thân truyền đệ tử khác, được gọi là đệ nhất thiên tài gần trăm năm nay của Kiếm tông. Khương Lan Kiếm là thiên tài không giả, nhưng Cầm Vô Tâm chẳng phải cũng là thiên tài hiếm thấy của Cầm tông sao, chỉ là bởi vì hàng năm nàng lịch lãm Cầm tâm ở thâm cư u cốc, không muốn người biết thôi, mười tám tuổi Cầm tâm đại thành, ở trong lịch sử Cầm tông chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Đinh đinh đinh đinh!

Tiếng đàn trong trẻo như nước suối qua tảng đá, châu lạc khay ngọc, Lâm Minh đã lĩnh giáo âm ba công kích một lần, lần thứ hai há lại sẽ thua thiệt lần nữa.

Linh hồn lực cường đại thẩm thấu đến bên trong không khí, Phong chi ý cảnh mở ra!

Âm ba công kích dù sao cũng là thanh âm, mà thanh âm cần thông qua không khí để truyền chấn động lại, Lâm Minh đem cảm giác dung nhập vào trong gió, thông qua gió truyền tin tức lại, nhạy cảm nắm những sát ý giấu giếm ở trong không khí kia trong tay.

Khi âm ba đánh tới trong nháy mắt, Lâm Minh động, Bạo Vũ Lê Hoa!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương sáp nhập vào Phong chi ý cảnh, tốc độ so với trước tăng thêm mấy lần! Một đám âm phù, bị Lâm Minh chính xác đâm thành mảnh nhỏ.

- Ừm?

Các trưởng lão luôn luôn chú ý trường thi đấu, trong ánh mắt cũng lộ ra thần sắc không thể tin, thanh âm công kích vô hình vô chất, đại đa số võ giả đối mặt với võ giả lấy thanh âm làm vũ khí, đều chỉ có thể không tiếc trả giá để có được khoảng cách gần đối phương hơn, gần người vật lộn, nếu như có thể một hơi vọt tới bên cạnh bọn họ, tựu căn bản thắng, dù sao võ giả thanh âm có rất ít khả năng cận chiến.

Nếu như khoảng cách so với võ giả thanh âm rất xa, hoặc là một vị phòng thủ thì cơ bản cũng là chờ đến thua, bởi vì khó có thể nhận thấy được quỹ tích của thanh âm công kích!

Hiện tại mắt thấy Lâm Minh ở trên lôi đài, mỗi một thương cũng chính xác đánh nát một âm phù, không bỏ sót một cái nào, tất cả mọi người tại chỗ nghẹn họng nhìn trân trối.

Hơn nữa những nữ đệ tử Cầm tông kia, vẻ mặt lại càng giống như gặp quỷ, Cầm Vô Tâm mạnh bao nhiêu các nàng rõ ràng, dĩ nhiên Lâm Minh cũng không yếu, nếu như Lâm Minh một hơi giết tới bên người Cầm Vô Tâm, đánh bại Cầm Vô Tâm, các nàng cũng sẽ không quá mức kinh ngạc, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương không có ý tứ gần người, mà là một mặt ngăn cản công kích của Cầm Vô Tâm.

Các nàng gia nhập Cầm tông nhiều năm như vậy, lại chưa từng thấy đệ tử Cầm tông chiến đấu đánh cho thành cái bộ dáng này, Lâm Minh này chẳng lẽ là con dơi sao?

- Thanh âm công kích vô hình vô chất, Lâm Minh là bắt được công kích của Cầm Vô Tâm như thế nào?

Một trưởng lão bất khả tư nghị hỏi.

- Phong chi ý cảnh!

Sử Tông Thiên chậm rãi mở miệng:

- Thanh âm phải thông qua gió để truyền lại, Lâm Minh thông qua Phong chi ý cảnh bắt được mỗi một đạo âm phù, rồi sau đó nhanh chóng làm ra phản ứng, tuy nhiên muốn làm được điểm này, phải có linh hồn lực cường đại làm trụ cột, ở bên trong các đệ tử ở đây, có thể làm được điểm này, sợ rằng chỉ có Lâm Minh.

Sử Tông Thiên nói không sai, mặc dù Khương Lan Kiếm cũng không có bản lãnh này, mặc dù hắn cũng tinh thông Phong chi ý cảnh, nhưng là bàn về linh hồn lực, hắn quá yếu, căn bản không cách nào đem đại lượng linh hồn lực dọc theo người đi vào trong gió, cảm giác luật động của gió.

- Người trong cuộc giả vờ không biết, Lâm Minh này cũng không biết đang suy nghĩ gì? Nếu có thể ngăn âm ba công kích, tại sao hắn không vọt tới bên người Cầm Vô Tâm cận thân chiến đấu?

Một trưởng lão khẽ lắc đầu, nghĩ thầm Lâm Minh đại khái là lần đầu tiên đối mặt với võ giả Cầm tông, hơn nữa kinh nghiệm tác chiến thiếu sót, cho nên không nghĩ tới điểm này.

Sử Tông Thiên trầm mặc không nói, Lâm Minh quả thật trẻ tuổi, nhưng vì vậy mà cho là kinh nghiệm tác chiến của hắn thiếu sót tựu sai lầm rồi, Lâm Minh có thể trong nháy mắt nghĩ đến kết hợp dùng Phong chi ý cảnh cùng linh hồn lực phá giải tiếng đàn công kích tựu có thể nói rõ vấn đề.

Lâm Minh sẽ buông tha cơ hội công kích gần người, tất nhiên có ý định khác.

Chương 274: Ngộ đạo

Phong Huyền Bát Âm!

Một đôi bàn tay trắng nõn của Cầm Vô Tâm vượt qua bắt dây cầm, tiếng đàn đột nhiên trở nên thê lương, giống như xé rách cẩm bạch.

Tám đạo tiếng đàn bất đồng bay vụt đi ra ngoài trong cùng một thời gian, những âm thanh này cũng không phải là một mình công kích, mà là có liên lạc kỳ diệu với nhau, thanh âm có thể hài hòa, có thể quấy nhiễu, có thể phản xạ mà tạo thành hồi âm, các loại biến hóa phức tạp, ở bên trong tám đạo âm phù không ngừng biến hóa, sát cơ trùng trùng điệp điệp ẩn chứa trong đó, mà vô hình vô chất!

Công kích như vậy, là lan đau tiên Cầm Vô Tâm sử dụng ở hội võ lần này, đối thủ gặp phải lúc trước chỉ dùng mấy đạo thanh âm liền đủ để đánh bại.

Phong Huyền Bát Âm!

Các thiếu nữ Cầm tông thấy Cầm Vô Tâm thi triển ra một chiêu này, một đám thần sắc kích động, đây cũng là tuyệt học ẩn giấu của Cầm tông, công pháp trọng yếu trong công pháp trọng yếu!

Cấp bậc công pháp như vậy, các nàng tự nhiên là vô duyên học tập, trên thực tế coi thiên phú của bọn nàng, cho dù miễn cưỡng học tập cũng là lãng phí thời gian một cách vô ích, không bằng không học.

Phong Huyền Bát Âm này chính là phương pháp công kích do tổ sư Cầm tông tìm được ở trong một chỗ di tích cổ, uy lực vô cùng cường đại, hôm nay thấy Cầm Vô Tâm thi triển, một đám thiếu nữ Cầm tông cũng là mở to hai mắt nhìn, dựng hai lỗ tai lên, e sợ cho bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Các nàng cho rằng, Cầm Vô Tâm thiên phú bậc nào, thi triển ra

Phong Huyền Bát Âm, uy lực khó có thể tưởng tượng, nếu như bị đối thủ cường công, không có cơ hội dùng đến cùng là thôi, một khi dùng đến, quả nhiên là quét ngang hết thảy.

- Phong Huyền Bát Âm cũng dùng, Vô Tâm lần này thật sự là gặp phải đối thủ.

Lão ẩu Cầm tông sắc mặt ngưng trọng, tiểu tử gọi là Lâm Minh quá khó khăn để đối phó rồi, thế nhưng có thể nhìn thấu quỹ tích của thanh âm công kích, tuy nhiên Phong Huyền Bát Âm này thay đổi thất thường, huyền cơ khắp nơi, chính mình lúc còn trẻ, không biết dùng bộ Phong Huyền Bát Âm này để đánh bại bao nhiêu cao thủ.

- Vô Tâm đã luyện được bảy thành hỏa hầu của Phong Huyền Bát Âm, ta xem tiểu tử này làm sao ngăn chặn!

Nghĩ như vậy, trên mặt lão ẩu lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Lúc này trong lòng Lâm Minh yên lặng một mảnh, hắn đã thông qua Phong chi ý cảnh cảm nhận được bát trọng sát ý ẩn nấp tại trong hư không.

Phong Huyền Bát Âm mặc dù vô cùng huyền diệu, nhưng tên chiêu thức cũng không có khả năng mở chữ “gió”, chỉ cần là không thể rời bỏ không khí truyền lại, Lâm Minh là có thể thông qua Phong chi ý cảnh nắm chắc đủ loại biến hóa của âm phù.

Một khắc kia, Lâm Minh nhắm hai mắt lại, đối mặt với thanh âm công kích, thị giác đã mất đi ý nghĩa. Thậm chí thính giác cũng không cần dùng nữa. Bởi vì lúc nghe được tiếng đàn, công kích tựu đã đến.

Ở Không Linh võ ý phụ trợ, trong nháy mắt Lâm Minh liền tiến vào trạng thái Không Minh quên mình, linh hồn lực cường đại mênh mông tứ tán ra như bạch tuộc.

Lúc này Lâm Minh đã chặt đứt ngũ giác, mất đi nghe nhìn hỗn loạn, cảm giác linh hồn của Lâm Minh nhạy cảm đến trình độ khủng bố. Một chút ít khí tức ba động chung quanh, đều bị hắn nắm trong tay.

Tám đạo âm phù, bị Lâm Minh bắt một tia không lọt.

Đạo âm phù thứ nhất!

Tần số chấn động chậm chạp, trầm thấp giống như sóng biển.

Đạo âm phù thứ hai!

Tần số chấn động hơi mau, trong trẻo giống như chim hót.

Đạo âm phù thứ ba!

Chấn động rất nhỏ, khó có thể phát hiện. Như âm thanh của tiếng côn trùng rên rỉ.

Đạo âm phù thứ tư!

Chấn động mãnh liệt, thanh âm kinh khủng như động đất núi lở!

...

Đạo âm phù thứ tám!

Chấn động mãnh liệt, mà tần số cực nhanh, giống như bình bạc chợt phá, đao khắc lên mặt băng.

Tám đạo âm phù này, đều không giống nhau, trong lúc đụng nhau, cộng hưởng, phản xạ, biến hóa vô cùng!

Tần số bất đồng, chấn động cường độ bất đồng.

Một ít thời gian, trong lòng Lâm Minh đột nhiên minh ngộ, nguyên lai trong chấn động hàm chứa pháp tắc như vậy!

Trong nháy mắt tám mũi nhọn ra ngoài!

Mỗi một thương cũng hàm chứa tần số bất đồng, cường độ chân nguyên chấn động bất đồng, nhất nhất đối ứng cùng tám đạo âm phù!

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Cùng một thời gian, tám chỗ vang nhỏ bên trong hư không, mỗi một cái thanh âm cũng vô cùng nhỏ, phảng phất giống như bắn pháo hoa ra.

Cùng tiếng va chạm chói tai lần đầu tiên kia hoàn toàn bất đồng.

Cái gì!?

Võ giả chung quanh kinh ngạc há to miệng, hơn nữa những thiếu nữ Cầm tông đã rõ ràng về uy lực Phong Huyền Bát Âm, vẻ mặt lại càng không thể tin, Lâm Minh chẳng qua là đánh bại Cầm Vô Tâm thì các nàng cũng sẽ không giật mình, dù sao Lâm Minh chính là ngay cả Khương Lan Kiếm cũng đánh bại.

Song hiện tại, Lâm Minh cùng một thời gian xuất ra liên tục tám thương, gọn gàng phá giải Phong Huyền Bát Âm, lại vượt ra khỏi phạm vi hiểu của các nàng.

Tám đạo âm phù này thay đổi thất thường, là công pháp phát hiện trong di tích cổ, há lại dễ dàng có thể phá giải như vậy.

Phản ứng kịch liệt nhất, vẫn là tông chủ Cầm tông, lão ẩu tuổi đã hơn hai trăm biến sắc tại chỗ, trực tiếp đứng lên.

- Không thể nào!

Tông chủ Cầm tông nhãn lực bậc nào, võ giả bình thường chỉ biết là Lâm Minh phá giải Phong Huyền Bát Âm, nhưng không biết quá trình phá giải cụ thể, nhưng là tông chủ Cầm tông lại thấy rất rõ ràng trọn quá trình này!

Lâm Minh đâm ra tám thương, mỗi một thương ẩn chứa chân nguyên cũng không giống nhau, vừa lúc đối ứng cùng tám đạo âm phù!

Nhưng là ngay cả tông chủ Cầm tông cũng không biết Lâm Minh đến tột cùng vận dụng thủ pháp gì, để cho một đạo chân nguyên, vừa lúc triệt tiêu mất đi một cái âm phù, thanh âm không tràn ra ngoài một chút nào, phát ra tiếng vang nhỏ như thế, quả thực giống như là để cho tiếng đàn của Cầm Vô Tâm hư không tiêu thất vậy.

- Tiểu tử này, trong nháy mắt đó khẳng định cảm ứng được huyền cơ gì đó! Hắn rõ ràng là lần đầu tiên gặp phải Phong Huyền Bát Âm, làm sao có thể hiểu được loại này! Một chiêu phá công pháp trọng yếu của Cầm tông ta, làm sao có thể?

Tông chủ Cầm tông cảm giác không cách nào tiếp nhận sự thật này, Phong Huyền Bát Âm là công pháp đỉnh cấp nhất Cầm tông, bị một thiếu niên mười sáu tuổi một chiêu phá vỡ, quả thực giống như là tín niệm sụp đổ.

Mấy trưởng lão chung quanh thấy tông chủ Cầm tông phản ứng kịch liệt như vậy, cũng không biết bởi vì sao, bọn họ cũng không hiểu âm luật, cũng không biết huyền diệu của chấn động.

- Cầm tông chủ, chuyện gì khiến cho ngươi thất thố như thế?

Sử Tông Thiên chậm rãi hỏi.

Tông chủ Cầm tông mặt trầm như nước, cắn răng ngồi xuống, lại chưa trả lời, nàng không muốn khen ngợi ngộ tính của Lâm Minh, như vậy tương đương với đánh mất thể diện của Cầm tông.

Sử Tông Thiên khẽ mỉm cười, mặc dù không biết huyền diệu của âm luật, nhưng hắn cũng đại khái có thể đoán được Cầm tông chủ đang kinh ngạc cái gì, tiểu tử này, có thể làm cho lão thái bà này thất thố thành cái bộ dáng này chính là không dễ dàng.

Càng ngày càng có ý tứ.

Trên lôi đài, Cầm Vô Tâm rốt cuộc mất đi vẻ mặt vân đạm phong khinh thường ngày, chân nguyên nàng quán chú trong đó, không có người nào hiểu rõ là vừa mới xảy ra cái gì hơn so sánh với nàng.

Chân nguyên của Lâm Minh đang chấn động, hắn đâm ra tám thương kia, mỗi một thương ẩn chứa cường độ chân nguyên chấn động cùng tần số chấn động cũng không giống nhau, vừa lúc có thể làm biến mất tiếng đàn của nàng!

Hắn đến tột cùng là làm sao làm được cái này?

Lông mi Cầm Vô Tâm khe khẽ lay động. Nàng vươn tay sờ cầm, nhưng là bàn tay đi tới một nửa, lại ngừng lại nửa đường, nàng phát hiện hai mắt Lâm Minh nhắm nghiền đứng ở tại chỗ, đối với hết thảy chung quanh cũng hoàn toàn chưa tỉnh, phảng phất giống như tiến vào trạng thái kỳ dị nào đó.

Ngộ đạo?

Võ giả đột nhiên hiểu thấu pháp tắc nào đó, rất có thể tiến vào trạng thái ngộ đạo, trong thời gian ngắn ngủi mười mấy tức. Tu vi, linh hồn lực, ý cảnh lĩnh ngộ tự thân đều có thể nhận được tăng trưởng lớn mạnh vượt bậc!

Loại này là một loại trạng thái cực kỳ kỳ diệu, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, rất nhiều cao thủ tu luyện tới Tiên Thiên, thậm chí cảnh giới Toàn Đan, cũng không từng trải qua một lần ngộ đạo.

Cầm Vô Tâm vô cùng rõ ràng trạng thái này như thế nào, là bởi vì nàng cũng từng trải qua, dưới một lần cơ duyên xảo hợp, nàng lịch lãm Cầm tâm ở bên trong u cốc. Sau khi tĩnh tọa ba ngày ba đêm đột nhiên tiến vào trạng thái ngộ đạo, sau khi tỉnh lại, Cầm tâm đại thành!

Mười tám tuổi Cầm tâm đại thành. Ở trong lịch sử cả Cầm tông cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu không, nàng cũng không dùng được Phong Huyền Bát Âm.

Ngộ đạo là trạng thái tất cả võ giả tha thiết ước mơ, nó có thể phát sinh tùy thời tùy chỗ, một khi bị cắt đứt thì loại trạng thái này cũng sẽ ngưng hẳn.

Cầm Vô Tâm do dự một chút, thu tay về, lẳng lặng chờ đợi Lâm Minh kết thúc ngộ đạo của hắn.

Trong nội tâm nàng khẽ thở dài một cái, cơ duyên cùng thiên phú của thiếu niên này thật sự làm cho người ta ghen tị, vốn là thực lực cường đại đến loại trình độ này, thế nhưng lại ngộ đạo ở trong chiến đấu, sợ rằng Khương Bạc Vân cùng Mộc Cổ Bặc Vực cũng khó mà áp chế hắn được.

Lần này Lâm Minh ngộ đạo, nơi phát ra lý giải đối với chấn động pháp tắc, thanh âm chẳng qua là một loại chấn động, mà chấn động là căn nguyên của thanh âm.

Đệ tử Cầm tông tinh thông âm luật, nhưng chẳng qua là tinh thông âm luật mà thôi, phía trên lý giải về chấn động, bọn họ xa không bằng Lâm Minh.

Nghiên cứu tinh chất của Luyện Lực Như Tơ thời gian dài như thế, Lâm Minh đã mơ hồ đụng chạm đến căn nguyên của chấn động, cũng chính là cái gọi là Chấn Động ý cảnh, mới vừa trải qua Phong Huyền Bát Âm của Cầm Vô Tâm dẫn dắt, Lâm Minh đột nhiên minh ngộ!

Quy tắc vận dụng, để cho Lâm Minh nắm trong tay cường độ chân nguyên cùng tần số chấn động vô cùng hoàn mỹ, trong nháy mắt Phong Huyền Bát Âm mất đi. Thanh âm trực tiếp biến mất, cho nên sau khi đụng nhau mới vang lên nhẹ như vậy, nếu không sẽ giống như lần đầu tiên đụng nhau vậy, năng lượng thanh âm bột phát, phát ra âm thanh chói tai.

- Thì ra là như vậy, làm tần số chấn động giống nhau, lúc phương hướng chấn động hoàn toàn ngược lại, chấn động sẽ chồng lên, trở nên mạnh hơn.

Trong lòng Lâm Minh tự nói, chân nguyên chấn động trong cơ thể chồng ở chung một chỗ, ở bên trong phân hóa vô hình, mỗi một đạo chân nguyên chấn động chia ra làm hai, năm ngàn cỗ biến thành một vạn cỗ!

- Bỗng nhiên!

Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời trong tầm mắt của hắn phảng phất có lôi điện chớp động!

Chính là trạng thái ngộ đạo mười tức thời gian, để cho linh hồn lực của hắn đã cao hơn một cái bậc thang, chân nguyên cũng tăng trưởng trên phạm vi lớn, tu vi Luyện Cốt đỉnh cao hoàn toàn tràn ra ngoài! Bắt đầu lưu động trong kinh mạch bản thân!

Kinh mạch toàn thân của Lâm Minh, ngay từ lúc hấp thu Tử Giao Thần Lôi, dưới cơ duyên xảo hợp cũng đã thông suốt toàn bộ, chỉ là bởi vì Mục Thiên Vũ khuyên bảo, Lâm Minh đả thông kinh mạch dựa vào lôi đình lực, mà cũng không phải là chân nguyên bản thân, nếu như lúc đó đột phá Ngưng Mạch kỳ thì sẽ đưa đến căn cơ không ổn định.

Cho nên Lâm Minh mới không có mạnh mẽ đột phá, mà muốn đợi đến chân nguyên Luyện Cốt kỳ tích lũy đến khi đủ để tự nhiên tràn đầy đi ra ngoài, tự phát chảy vào bên trong kinh mạch, như vậy căn cơ mới vững chắc nhất.

Bởi vì áp chế chân nguyên xuống, không chảy vào kinh thân thể, cho nên bao gồm cả Cầm Tử Nha ở bên trong mọi người, cũng không có chú ý tới kinh mạch Lâm Minh thật ra thì đã sớm thông suốt.

Hiện tại, chân nguyên rốt cuộc tràn đầy, chỉ cần cho Lâm Minh ngồi xuống cả đêm, có thể củng cố cảnh giới, chính thức bước vào Ngưng Mạch sơ kỳ!

- Tiểu tử này... Thật giống như đột phá?

Sử Tông Thiên cả kinh có thể không phải chuyện đùa, võ giả Ngưng Mạch kỳ vừa tròn mười sáu tuổi, đặt ở Thần Hoàng đảo cũng là lông phượng và sừng lân!

- Đột phá? Hừ, chẳng qua là chân nguyên đạt đến Luyện Cốt tràn đầy, Luyện Cốt cùng Ngưng Mạch kỳ còn có một bình cảnh không lớn không nhỏ, phải để kinh mạch thông suốt mới được, lại nhanh như vậy?

Lão ẩu Cầm tông bĩu môi, trên người Lâm Minh phát sinh kỳ tích càng nhiều, nàng lại càng khó chịu.

Chương 275: Đột phá Ngưng Mạch!

- Đột phá? Hừ, chẳng qua là chân nguyên đạt đến Luyện Cốt tràn đầy, Luyện Cốt cùng Ngưng Mạch kỳ còn có một bình cảnh không lớn không nhỏ, phải thông suốt kinh mạch mới được, làm sao lại nhanh như vậy?

Lão ẩu Cầm tông bĩu môi, trên người trên người phát sinh kỳ tích càng nhiều, nàng lại càng khó chịu.

Bình cảnh Luyện Cốt kỳ đến Ngưng Mạch kỳ, mỗi võ giả cũng không cách nào tránh khỏi phải đối mặt, võ giả căn cơ không tốt thường thường sẽ dừng ở ở chỗ này mười mấy năm, thậm chí mười mấy năm thời gian, mà thời gian dài như vậy, cũng là ý nghĩa kết cục con đường võ đạo của bọn họ.

Đối với thiên tài của tông môn mà nói, bình cảnh Ngưng Mạch kỳ tự nhiên không là vấn đề, tuy nhiên muốn đột phá, làm trễ nải mấy tháng, hoặc là non nửa năm thời gian cũng cực kỳ bình thường.

Đối với những thiên tài tuổi trẻ luôn luôn thi chạy cùng thời gian, mấy tháng đã đủ trân quý để bù đắp.

Lão ẩu Cầm tông, lúc này Lâm Minh đã sớm ghen tị với nổi nóng, hơn nữa Lâm Minh lại phá Phong Huyền Bát Âm của Cầm tông các nàng.

Sử Tông Thiên sờ sờ râu mép, không nói tiếp, hắn cũng cảm thấy Lâm Minh không thể nào phá vỡ bình cảnh Ngưng Mạch kỳ nhanh như vậy, chỉ là vừa mới trong nháy mắt, hắn cảm giác chân nguyên của Lâm Minh có khuynh hướng chảy vào kinh mạch, nhưng rất nhanh đã bị Lâm Minh ngạnh sinh sinh ngăn chặn.

- Tiểu tử này, tâm cũng không nhỏ, chắc hẳn đoạn đường hắn đột phá này, cũng là sau khi chân nguyên tràn đầy, tự nhiên đột phá, trụ cột vững chắc như thế, dĩ nhiên hao phí thời gian cũng nhiều nhất.

Mặc dù ở Thất Huyền cốc, cũng chỉ có một số nhỏ thiên tài phải làm như vậy, nếu không chỉ làm trễ nải đại lượng thời gian, cái được không bù đắp đủ cái mất, Lâm Minh chẳng qua là xuất thân bình dân, có thể có nhãn giới bậc này, đáng qu.

Sử Tông Thiên nói:

- Cho dù là có bình cảnh Ngưng Mạch kỳ. Cũng nhiều nhất chỉ ngăn cản Lâm Minh non nửa năm thời gian. Lúc hắn mười sáu tuổi rưỡi đột phá Ngưng Mạch kỳ ổn, mười sáu tuổi rưỡi Ngưng Mạch kỳ, ha hả, cái thành tích này đặt ở tông môn tứ phẩm cũng xem là không tệ.

- Chẳng qua là không tệ mà thôi.

Tông chủ Cầm tông đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “không tệ”:

- Theo lão thân biết, Khương Bạc Vân của Kiếm tông, đạt tới Ngưng Mạch kỳ bất quá là mười sáu tuổi lẻ sáu tháng, Vô Tâm của Cầm tông ta chậm một chút là hai tháng, mười sáu tuổi lẻ tám tháng, cũng sẽ không xê xích quá nhiều.

- Ha ha, Bạc Vân cùng Vô Tâm tự nhiên cũng là không tệ.

Sử Tông Thiên biết lão thái bà này vô cùng quý trọng mặt mũi. Độ lượng vừa không lớn, cũng là thuận theo nàng nói.

Địa phương mà hắn coi trọng Lâm Minh không phải ở tốc độ tu luyện của Lâm Minh, vừa tròn mười sáu tuổi đã là Luyện Cốt đỉnh phong, cũng chính là trình độ lục phẩm trung đẳng. Không coi là nhiều yêu nghiệt, địa phương mà hắn coi trọng Lâm Minh, mà là ở ngộ tính Lâm Minh, thiên phú linh hồn, độ phù hợp của Lôi nguyên khí, còn có chân nguyên thần kỳ cùng thể chất kia.

- Cảm ơn đã nương tay.

Lâm Minh nói với Cầm Vô Tâm, mới vừa rồi hắn ngộ đạo ước chừng mười phút thời gian, trong khoảng thời gian này Lâm Minh ngoại trừ chân nguyên hộ thể thì hoàn toàn không đề phòng, nếu như Cầm Vô Tâm nhân cơ hội thi triển Phong Huyền Bát Âm thì Lâm Minh tất nhiên sẽ trọng thương.

Thua trận tranh tài không coi vào đâu, nếu như là bị đánh vỡ bị đánh vỡ trạng thái ngộ đạo, ảnh hưởng tới cảm ngộ đối với quy tắc cùng tu vi tăng lên, đó mới là tổn thất thảm trọng.

Cầm Vô Tâm nói:

- Ta và ngươi không thù không oán, ta tự nhiên sẽ không làm chuyện tình ác độc bậc này, ngươi đã kết thúc ngộ đạo, như vậy tranh tài của chúng ta có thể có một chấm dứt.

- Ừm, tốt!

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay Lâm Minh run lên, lúc này hắn cũng là thực sự hy vọng nghiệm chứng uy lực của Luyện Lực Như Tơ mới.

- Hô!

Một vạn cỗ chân nguyên chấn động hưng phấn ô ngâm, ngay cả Trọng Huyền Nhuyễn Ngân đều khe khẽ run rẩy.

- Phong Huyền Bát Âm, Song Kích!

Cầm Vô Tâm đột nhiên búng một đám dây cầm, Phong Huyền Bát Âm gào thét ra. Một chiêu này, nàng vẫn là lần đầu sử dụng trong thực chiến.

Thứ nhất, Phong Huyền Bát Âm đồng thời sẽ tiêu hao rất nhiều chân nguyên, thứ hai là đối thủ Cầm Vô Tâm đối mặt trong dĩ vãng thường thường vừa lên tới tựu liều mạng tiến về cạnh nàng, rất ít khi cho nàng thời gian để dành chân nguyên, về phần những người không tiến về cạnh nàng kia, thì không cần Phong Huyền Bát Âm cũng có thể đánh bại.

Tiếng đàn chợt vang, đủ loại thanh âm càn quét mà đến. Âm thanh phong ngâm, âm thanh chim hót, âm thanh biển gầm, âm thanh lôi đình hoặc trầm thấp, hoặc cao vút, hoặc nhe rất nhỏ, thanh âm trong lần này xa xa không chỉ tám loại, sau khi va chạm liền chồng lên nhau, lung tung không có trật tự!

Lâm Minh thủy chung nhắm hai mắt, hết thảy trong hư không cũng trốn không thoát cảm giác của hắn.

- Có nhiều hơn một nửa thanh âm cũng không ẩn chứa chân nguyên! Song kích Phong Huyền Bát Âm, tổng cộng có mười sáu tầng sát ý, còn lại, toàn bộ là thanh âm không có lực công kích mà thôi.

Trường thương quét ngang ra, mang theo một vạn cỗ chân nguyên chấn động gào thét!

Bồng bồng bồng bồng!

Thiết kị xông ra, bình bạc chợt rách!

Âm phù tan vỡ nổ, rung động cả màn sáng thủ hộ của tòa lôi đài!

Lần này Lâm Minh không có vận dụng xảo kình, mà là lấy cường đại lực lượng để đối chiêu, một đường quét ngang, trường thương như rồng, thế không thể đỡ.

Chẳng qua là một thương, đánh nát năm đạo âm phù.

Thương thứ hai, phá bốn đạo nữa!

Thương sau, mười sáu đạo tiếng đàn ẩn chứa sát ý bị Lâm Minh đâm rách tất cả!

- Một vạn cỗ chân nguyên chấn động Luyện Lực Như Tơ, uy lực thế nhưng không chỉ mạnh gấp đôi!

Trong lòng Lâm Minh cũng là cực kỳ khiếp sợ, một vạn cỗ chân nguyên này vẫn là mới vừa phân hóa, chưa trưởng thành cũng đã cường đại đến loại trình độ này, đợi lớn lên, nói vậy uy lực còn có thể tăng lên thật to.

Ở bên trong trí nhớ của đại năng Thần Vực, Luyện Lực Như Tơ có thể luôn luôn phân hóa đến ngàn vạn cỗ, hàng tỷ cỗ, khi đó lại phối hợp với Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, uy lực sẽ đạt tới loại trình độ nào?

Ầm!

Lâm Minh phá vỡ toàn bộ tiếng đàn, một thương đâm thẳng về cổ Cầm Vô Tâm!

Tiếng gió gào thét, Thanh Thương chân nguyên xé rách khí quyển, trường thương chưa tới, Cầm Vô Tâm cũng đã có thể cảm giác được cảm giác đau đớn mãnh liệt khi kình khí đánh vào cổ.

Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ẩn chứa Phong chi ý cảnh tốc độ đạt đến cực hạn, Cầm Vô Tâm cũng chưa hề đụng tới, mắt thấy trường thương đâm tới.

Lực đạo đột nhiên thu liễm, thương của Lâm Minh chợt dừng lại, thân thương vẫn rung động, Thanh Thương chân nguyên khúc khích chớp động lên, hàn quang dày đặc ở mũi thương cách cổ ngọc thon dài của Cầm Vô Tâm khoảng cách chưa đầy nửa tấc!

Thương mang dày đặc, da thịt nhẵn nhụi, vẻ đẹp của lực lượng giết chóc lạnh lẽo cùng vẻ đẹp trác tuyệt của tuyệt đại giai nhân trong nháy mắt tạo thành đối lập rõ ràng, lực lượng cùng ôn nhu đối chọi gay gắt, có một phen mỹ cảm kỳ dị khác.

Lâm Minh cầm đuôi thương Quán Hồng thương trong tay, trong lòng có chút kinh ngạc, mặc dù tự tin một thương này Cầm Vô Tâm tránh không thoát, nhưng hắn cũng không nghĩ đến Cầm Vô Tâm ngay cả động cũng không động một cái.

- Ngươi không tránh?

- Nếu tránh không thoát, cần gì phải tránh?

Cầm Vô Tâm khôi phục lại vẻ mặt vân đạm phong thanh của nàng. Tùy ý đối mặt với hàn mang từ trường thương, ngay cả ánh mắt nàng cũng không nháy một cái.

Cho dù là đệ tử đệ nhất Cầm Vô Tâm của Cầm tông, cũng không quen thuộc chiến, một khi bị đối thủ tới gần người, căn bản tựu thua, cầm thật sự là không cách nào làm vũ khí để sử dụng cận chiến.

Lâm Minh thu hồi trường thương, không khỏi tán thán nói:

- Cầm cô nương hảo khí độ, đắc tội.

Cầm Vô Tâm phất ống tay áo một cái, ôm lấy cầm dài treo trên bầu trời, qua nhiều năm như vậy, Cầm Vô Tâm cũng chưa bao giờ thu cầm vào Tu Di giới, mà là luôn luôn ôm vào trong ngực, cách làm như thế cùng đeo kiếm của Kiếm tông có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, cũng là vì gia tăng cảm ngộ của chính mình đối với cầm.

- Lâm Minh thắng!

Theo người trọng tài tuyên bố, người xem tại chỗ không nhịn được rối rít cảm thán, Lâm Minh quá mạnh mẽ, ngay cả Cầm Vô Tâm đã là Cầm tâm đại thành cũng thua, trừ Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực cùng Âu Dương Minh ba người, không người nào có thể tiếp tục tranh phong cùng!

Lúc này, tỷ lệ đặt cược đánh cuộc đưa ra vì Lâm Minh đã đạt đến một ăn sáu, cùng cấp với Âu Dương Minh!

Đối với mấy cái này, Lâm Minh cũng không có để ý quá nhiều, hắn trở lại khu tuyển thủ tựu chọn một góc an tĩnh, khởi động một tầng kết giới cách âm.

- Hạnh Hiên! Tới chỗ của ta một chút.

Lâm Minh vẫy vẫy tay đối với Tần Hạnh Hiên đang ở thính phòng phía trên, dùng chân nguyên truyền âm nói, theo quan hệ của hai người càng ngày càng thuần thục, Lâm Minh đã không hề khách khí gọi Tần Hạnh Hiên là Tần tiểu thư nữa.

- Ừm, được.

Tần Hạnh Hiên thật cao hứng đi tới, Lâm Minh thắng liên tiếp cũng không để cho Tần Hạnh Hiên ngoài ý muốn, làm cho nàng ngoài ý muốn chính là mỗi lần chiến đấu Lâm Minh cũng sẽ bày ra năng lực mới, ngoài dự đoán mọi người.

Trên thực tế, đối quyết cùng Cầm Vô Tâm cùng Khương Lan Kiếm, Lâm Minh cũng không có lấy được thắng lợi mang tính áp đảo. Song chính là những thứ năng lực thần kỳ mà hắn thể hiện ra này, để cho Lâm Minh một đường đạt được địa vị ngang bằng với Âu Dương Minh.

- Hạnh Hiên, giúp ta hộ pháp, ta chuẩn bị ngồi xuống tu luyện.

Sau khi vòng thứ chín chấm dứt, đúng lúc là lúc nghỉ trưa. Chừng một hai canh giờ thời gian nghỉ ngơi, Lâm Minh chiếm được rất nhiều cảm ngộ. Muốn tiêu hóa trước tiên, đồng thời, chân nguyên Luyện Cốt kỳ của hắn đã không ngừng tràn đầy, có cảm giác sốt ruột muốn phá cốt mà ra.

Đem cỗ chân nguyên mạnh mẽ này áp chế xuống, Lâm Minh chỉ cảm thấy xương cốt cả người ngứa ngáy, nở ra, hận không được lập tức đột phá Ngưng Mạch kỳ.

- Hộ pháp? Ngươi là muốn...

Tần Hạnh Hiên có chút kinh ngạc, không biết Lâm Minh muốn làm cái gì.

- Đột phá Ngưng Mạch kỳ!

Lâm Minh bình tĩnh nói, chẳng bao lâu sau, đột phá Ngưng Mạch kỳ chính là theo đuổi từ lúc sinh ra của hắn, mà hiện tại, chỉ là vừa tròn mười sáu tuổi, hắn tựu chạy tới một bước này, hơn nữa còn là đột phá hoàn mỹ với chân nguyên bản thân tràn đầy! Nhưng thật sự có một ngày đạt được rồi, hắn đã hoàn toàn bình tĩnh, bởi vì hắn được chứng kiến thiên tài Mục Thiên Vũ, chính là Ngưng Mạch kỳ thật sự không coi vào đâu.

- Đột phá Ngưng Mạch kỳ?

Tần Hạnh Hiên kinh sợ, nói:

- Ngươi... Kinh mạch của ngươi đã thông suốt?

- Ừm!

Lâm Minh gật đầu, không hề lãng phí thời gian nữa, thời gian nghỉ trưa mặc dù không ngắn, nhưng là không dư dả, hơn nữa linh cảm cảm ngộ trôi qua rồi biến mất, hắn thậm chí không còn kịp đi về tĩnh thất nữa, chẳng qua là bày cách âm kết giới lại, rồi bắt đầu ngồi xuống vận chuyển chân nguyên.

Ở Không Linh võ ý gia trì, Lâm Minh rất nhanh tiến vào trạng thái Không Minh vong ngã, mặc cho môi trường chung quanh hỗn loạn, hắn không bị ảnh hưởng chút nào, chân nguyên đột phá từ trong xương cốt, như nước lũ tràn vào bên trong kinh mạch, cuồn cuộn không dứt.

- Tiểu tử này... Chẳng lẽ...

Ở trên đại điện của quảng trường, Sử Tông Thiên luôn luôn chú ý Lâm Minh, mắt thấy Lâm Minh đi tới một góc hẻo lánh, bắt đầu ngồi xuống vận chuyển chân nguyên, hắn đột nhiên cả kinh, chân nguyên phá cốt ra, chảy vào kinh mạch, đây rõ ràng chính là đột phá Ngưng Mạch kỳ.

- Là Ngưng Mạch kỳ! Nhanh như vậy đã đột phá... Nói như vậy kinh mạch của hắn đã sớm thông suốt, chỉ là luôn luôn đè nén chân nguyên, không tới Luyện Cốt tràn đầy không muốn đột phá!

Sử Tông Thiên có nhãn lực bậc nào, liếc thấy liền đoán ra tình huống của Lâm Minh.

Lão ẩu của Cầm tông với nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, mới vừa rồi nàng còn chắc chắn Lâm Minh tuyệt đối không thể nào đột phá Ngưng Mạch kỳ lúc đó, vẫn chưa tới nửa nén hương, Lâm Minh dĩ nhiên cũng bắt đầu ngồi xuống đột phá, đây quả thực là đánh vào mặt nàng.

- Vừa tròn mười sáu tuổi đã là Ngưng Mạch kỳ, ở Thất Huyền cốc là một người duy nhất trong mấy trăm năm qua! Cho dù đặt ở tông môn tứ phẩm như Thần Hoàng đảo, cũng là đứng đầu!

Đại trưởng lão của Kiếm tông cũng là vô cùng kinh ngạc.

- Tiểu tử này, tiền đồ bất khả hạn lượng a!

- Ha ha, có Khương Lan Kiếm cùng tiểu tử này ở đây, Thất Huyền cốc ta sẽ nghênh đón một thời đại hưng thịnh.

Trưởng lão chung quanh rối rít nghị luận, mà đánh giá của bọn họ đối với Lâm Minh càng cao, sắc mặt của tông chủ Cầm tông lại càng khó.

Đúng lúc này, Sử Tông Thiên đột nhiên ô lên một tiếng:

- Không đúng, tiểu tử này hình như là... Lĩnh ngộ một loại võ ý!

Chương 276: Cảnh giới Tôi Tủy

Võ ý?

Theo một câu này của Sử Tông Thiên vang lên, các trưởng lão tại đây đều kinh hãi, nhìn kỹ lại, Lâm Minh quả thật đã tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, mọi thứ chung quanh cũng không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào với hắn, loại trạng thái này, rất giống với phụ trợ võ ý được miêu tả trong điển tịch.

Thứ võ ý này, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nó hoàn toàn không liên quan tới thiên phú của võ giả, nó rất có thể sẽ xuất hiện trên một người bình thường, thậm chí còn xuất hiện trên một tên phế vật.

Thiên tài thì có thể thông qua bồi dưỡng, nhưng võ ý thì lại không được, trong các thiên tài trẻ tuổi của Thất Huyền cốc lại không có ai có võ ý cả.

- Không ngờ còn lĩnh ngộ võ ý... Người kia thật sự là giẫm phải vận may cứt chó mà, tổ tiên tạo phúc mấy chục đời mới được!

Lão bà của Cầm tông cắn răng, trừng mắt nhìn, bộ ngực như một con ếch không ngừng phập phồng, nàng tức giận đến mức không nói được câu nào, một tên tiểu tử đến từ ba mươi sáu nước, đánh bại ái đồ của nàng còn chưa nói, còn phá đi công pháp hạch tâm Phong Huyền Bát Âm của Cầm tông họ nữa.

Làm cho người ta giận nhất chính là, không ngờ tên này trong lúc chiến đấu còn đột phá, hiện tại lại bày ra võ ý, hung hăng vả vào mặt nàng vài cái. Hiện tại nàng cảm thấy Cầm tông đã hoàn toàn trở thành lá xanh để tôn lên bông hoa thiên tài Lâm Minh, điều này làm cho nàng vốn luôn tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu được.

Sử Tông Thiên không thèm để ý tới phản ứng của Cầm tông tông chủ, chỉ có chút lo lắng nhìn Mục Thanh Hồng một cái, hiện tại trong lòng hắn cực kỳ mâu thuẫn, hắn vừa hy vọng Lâm Minh càng xuất sắc hơn, lại vừa lo lắng Thần Hoàng đảo sẽ tới cướp người, lo được lo mất.

Mục Thanh Hồng cười mà không nói, nàng đã sớm biết Lâm Minh đả thông toàn thân kinh mạch, cũng không tồn tại bình cảnh từ Luyện Cốt đến Ngưng Mạch, nhưng lại không nghĩ tới hắn có thể đột phá nhanh như vậy.

- Mới vừa tròn mười sáu tuổi, đã là Ngưng Mạch kỳ, so với Thiên Vũ thì chỉ chậm tám tháng, tốc độ này đã rất hiếm thấy rồi. Không biết tương lai tiểu gia hỏa này có thể đi tới trình độ nào đây!

Trong lòng Mục Thanh Hồng tràn ngập chờ mong, Mục Thiên Vũ có thiên phú Hỏa hệ, Mục Băng Vân thiên phú Băng hệ, cộng thêm Lâm Minh có thiên phú Lôi hệ, ba tuyệt thế thiên tài ngang trời xuất thế, không lâu sau, cũng đủ để ảnh hưởng tới thế cục của Nam Thiên Vực, thậm chí còn chấn nhiếp con “quái vật lớn” ẩn mình tại Nam Hải kia...

Trận đấu vòng thứ chín chấm dứt, đã tới giờ cơm trưa, Lâm Minh vẫn đang đắm chìm trong Không Linh võ ý. Tần Hạnh Hiên tất nhiên cũng sẽ không rời đi ăn cơm làm gì, đối với võ giả mà nói, không ăn vài bữa, không ngủ vài ngày cũng không có gì trở ngại cả.

Khương Bạc Vân cũng không rời đi, hắn ôm lấy bảo kiếm, tùy ý ngồi trên ghế tuyển thủ, nhìn Lâm Minh.

- Ngưng Mạch kỳ...

Khương Lan Kiếm ngồi ở cạnh Khương Bạc Vân, yên lặng nói.

- Ân...

Khương Bạc Vân gật gật đầu, võ giả có thiên phú thì rất dễ đột phá trong lúc chiến đấu, có rất nhiều thiên tài tham gia tổng tông hội võ, chính là hướng về cơ hội này mà tới.

- Càng lúc càng thú vị, vốn tưởng rằng Lâm Minh chỉ có thể làm cho ta nghiêm túc một chút, nhưng hiện tại thì...

Khương Bạc Vân cũng không nói thêm gì nữa, cặp mắt hiện lên chiến ý nồng đậm.

- Ngươi cảm thấy hắn có thể thắng ngươi ư?

- Khó mà nói trước được!

Khương Lan Kiếm hơi ngạc nhiên, trong lòng hắn, Khương Bạc Vân vẫn luôn rất tự cao, rất ít khi để các đối thủ cùng tuổi vào mắt, lần này hắn đánh giá Lâm Minh cao đến mức lạ thường, Khương Lan Kiếm nói:

- Ta đã giao thủ với hắn, tuy rằng ta không địch lại hắn, nhưng cũng không phải là không có lực trả đòn. Phong chi ý cảnh tuyệt sát của ta cũng làm cho hắn bị chút vết thương nhẹ, nhưng đối mặt với ngươi, Phong chi ý cảnh tuyệt sát của ta còn không thể chạm vào góc áo của ngươi được...

- Ha ha, những chênh lệch này, đôi khi không thể nói lên gì cả, ngươi không phát hiện ư, sau khi chiến đấu cùng ngươi và Cầm Vô Tâm, thực lực của hắn đang không ngừng tăng cường hay sao?

- Phát hiện ra rồi... Tuy nhiên ta vẫn không cho rằng những tiến bộ này của hắn có thể bù lại chênh lệch giữa hắn cùng ngươi, cho dù hiện tại hắn đột phá cảnh giới Ngưng Mạch, thì cũng chỉ là vừa mới đột phá thôi, thực lực chỉ tăng lên có hạn!

- Cứ chờ xem thì sẽ biết, nếu không có gì bất ngờ, Mộc Cổ Bặc Vực sẽ giao thủ với Lâm Minh trước ta, thực lực của Mộc Cổ Bặc Vực không thể khinh thường được, tên này rất cổ quái, mặc dù là ta thì cũng không dám chắc chắn mười phần rằng sẽ thắng được hắn! Lâm Minh đấu một trận với Mộc Cổ Bặc Vực, cực hạn của hắn là ở đâu, thì cũng có thể thấy được rồi.

Thời gian trôi qua, Lâm Minh dần đột phá đến chỗ mấu chốt, chân nguyên đi từ da thịt vào trong lục phủ ngũ tạng, lại đi tiếp vào trong xương cốt, lại từ xương cốt đi vào kinh mạch, dọc theo kinh mạch vận chuyển tới các bộ phận cơ thể, hình thành một vòng tuần hoàn.

Để cho chân nguyên lưu động trong kinh mạch, hình thành vòng tuần hoàn trong cơ thể, đây là chỗ khác lớn nhất giữa Ngưng Mạch kỳ và Luyện Cốt kỳ, nếu nói chân nguyên chảy trong xương cốt, nội tạng giống như một cỗ xe ngựa chạy trên vũng bùn đặc, như vậy thì chân nguyên chảy trong kinh mạch lại giống như một con khoái mã chạy trên con đường thông thoáng, hai thứ này không thể so sánh được.

Sau khi tiến hành vài vòng tuần hoàn, Lâm Minh đột nhiên giật mình.

- Ân? Đây là...

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh rõ ràng có cảm giác, có một tia chân nguyên nhỏ bé gần như khó có thể phát hiện được, đang chui vào sâu trong xương cốt, xen lẫn vào cốt tủy.

Chân nguyên Tôi Tủy!

Lâm Minh âm thầm mừng như điên!

Hỗn Độn Cương Đấu kinh là công pháp Luyện Thể tại Thần Vực, đã trải qua trăm ngàn vạn năm tích lũy mới tập hợp ra, bộ công pháp này mặc dù tại Thần Vực cũng không phải là quá quý giá, nhưng tuyệt đối là công pháp hoàn thiện nhất, cao cấp nhất trong giai đoạn Luyện Thể, không có “một trong”!

Công pháp Luyện Thể của Thiên Diễn đại lục chỉ có sáu cảnh giới, bên trên Luyện Thể tầng sáu Ngưng Mạch chính là Tụ Nguyên kỳ, cũng chính là Hậu Thiên và Tiên Thiên, lúc này nó đã không nằm trong phạm trù luyện thể nữa, mà ngược lại bắt đầu hướng về phía tu luyện chân nguyên và linh hồn.

Mà Hỗn Độn Cương Đấu kinh, bên trên Ngưng Mạch thì còn có Tôi Tủy, chân nguyên nhập tủy, sau đó mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, cho đến khi một quyền phá nát trời xanh, chân đạp vỡ mặt đất, một tiếng hét như sấm sét, một kích toàn lực có thể phá hủy cả hành tinh.

Miêu tả khoa trương như vậy, tuy rằng Lâm Minh tin tưởng, nhưng trong tiềm thức vẫn luôn có chút lo lắng.

Hắn lo lắng cảnh giới Tôi Tủy bên trên Ngưng Mạch kỳ liệu có thể đạt tới hay không, mình tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, liệu có thiếu sót gì không, thậm chí còn lo lắng không biết thể chất của người tại Thiên Diễn đại lục có khác người tại Thần Vực hay không, liệu có thể đạt tới cảnh giới Tôi Tủy hay không?

Hiện giờ, sau khi Lâm Minh bước vào Ngưng Mạch kỳ, rốt cuộc cảm giác được có một tia chân nguyên tiến vào trong cốt tủy, điều này làm cho hắn cực kỳ kích động!

Nếu thực sự có thể mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, thì cho dù Lâm Minh buông tha cơ hội bước vào Hậu Thiên, Tiên Thiên, chỉ tu luyện thể, thì cũng đủ để trở thành là một đời cường giả đại năng rồi.

Sau một tia chân nguyên này, Lâm Minh thử tiếp tục thúc giục chân nguyên Tôi Tủy, nhưng mặc kệ hắn có thúc giục thế nào, thì chân nguyên chỉ dừng lại trên màng xương, không thể tiến vào cốt tủy được nữa.

Mãi cho đến khi chân nguyên phá cốt chấm dứt, vẫn chỉ có một tia chân nguyên cực kỳ bé nhỏ đó tiến nhập trong cốt tủy mà thôi.

Thở dài một hơi, Lâm Minh âm thầm lắc đầu:

- Quả nhiên đúng như Hỗn Độn Cương Đấu kinh ghi lại, nếu muốn Tôi Tủy, phải có đan dược cực phẩm tẩy cân phạt tủy, bài trừ Hậu Thiên trọc khí trong cơ thể thì mới được, quá trình này rốt cuộc khó tới mức nào, ta cũng không biết nữa, không biết có khó bằng từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên hay không đây...

- Đan dược cực phẩm... Rốt cuộc phải “cực phẩm” tới mức nào thì mới có thể được Thần Vực đại năng gọi là đan dược cực phẩm đây? Nhập Thiên đan có được hay không?

Lâm Minh hoàn toàn không có chút nắm chắc nào, mặc dù hắn lập tức sắp trở thành đệ tử hạch tâm của Thất Huyền cốc, nhưng đan dược cỡ Nhập Thiên đan cũng không dễ kiếm như vậy, một viên

Nhập Thiên đan có giá trị khó mà đánh giá được, lại còn có tiền mà không mua được.

- Lần này, nếu ta đoạt được vị trí thứ nhất, sẽ được thưởng cho một viên Nhập Thiên đan, nhưng phải khi đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong thì mới có thể nhận được, ta muốn có nó trước lúc đó, nếu phải chờ tới Hậu Thiên đỉnh phong thì còn không biết bao lâu nữa...

Nghĩ như vậy, Lâm Minh mở hai mắt ra, hắn đã chính thức bước vào Ngưng Mạch kỳ.

- Lâm Minh, ngươi thật sự đột phá rồi!

Tần Hạnh Hiên vẫn luôn đứng cạnh Lâm Minh, nửa bước chưa rời, thời điểm quan trọng như vậy, tất nhiên không thể để cho người khác đến quấy rầy Lâm Minh được. Loại cảm giác được Lâm Minh tín nhiệm này làm cho Tần Hạnh Hiên rất vui vẻ.

- Vừa mới đột phá, tu vi còn chưa củng cố, thực lực chưa chắc đã gia tăng được bao nhiêu.

Lâm Minh nói xong, lơ đãng nhìn qua Khương Bạc Vân, đối phương khẽ cười, từ rất xa gật đầu một cái, xem như chào hỏi một câu.

Lâm Minh cũng mỉm cười đáp lễ, thầm nghĩ:

“Ánh mắt của tên Khương Bạc Vân này giống như lợi kiếm, dường như muốn nhìn thấu người khác, hắn không phải là không biết thực lực của ta, nhưng sau khi đại khái đoán được thực lực của ta mà vẫn còn tự tin như vậy được, khi trước ta đã quá coi thường hắn rồi”.

Lúc này, thời gian nghỉ trưa vừa kết thúc, các tuyển thủ đều tới đây, hầu hết mọi người khi nhìn thấy Lâm Minh thì đều có chút hâm mộ, kính sợ, khâm phục, cũng có cả ghen tị nữa.

Vốn Lâm Minh đã rất mạnh rồi, hiện giờ lại tiến thêm một bước nữa, càng biến thái hơn.

Các trận đấu buổi chiều chính thức bắt đầu, cho tới giờ, những người toàn thắng thì chỉ có Lâm Minh, Hỏa Nham La, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh, Khương Bạc Vân mà thôi, các cuộc chiến đấu cực kỳ thảm thiết, cao thủ liên tiếp gặp nhau, các tuyệt đỉnh cao thủ như Khương Lan Kiếm, Cầm Vô Tâm đều lần lượt nếm mùi thất bại.

Trận thứ năm, vòng thứ mười, Huyễn Tiểu Điệp đấu với Hỏa Nham La, Huyễn Tiểu Điệp dùng hết đủ loại chiêu thức, thi triển ảo giác, nhưng Hỏa Nham La chỉ ổn định đón đỡ, thúc giục chân nguyên toàn thân, triệu hoán Hỏa Tinh công kích và phòng thủ.

Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm hình thành một tấm lưới lửa xung quanh Hỏa Nham La, tất cả ảo giác bị Thâm Uyên chi hỏa phá vỡ!

Hỏa Nham La từng bước tới gần, các chiêu thức của Huyễn Tiểu Điệp không có hiệu quả, cuối cùng bị đánh bại.

Các khán giả đều cả kinh kêu lên, nhất là đệ tử Trận tông thì lại càng kinh hãi hơn.

- Ha ha, đại sư huynh quá lợi hại, lại thắng rồi! Lần này Luyện Khí tông chúng ta có hy vọng rất lớn tiến vào trước năm!

- Đó là đương nhiên, đại sư huynh chúng ta chính là một trong năm tuyển thủ toàn thắng, ngươi cũng không xem bốn người còn lại là ai sao, Khương Lan Kiếm cùng Mộc Cổ Bặc Vực thì không cần phải nói, tuyệt đối là biến thái, hai người khác là Lâm Minh và Âu Dương Minh cũng đều thuộc loại “súc vật”, đại sư huynh chúng ta có thực lực không kém hơn bọn hắn, có Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm trong tay, ai có thể ngăn cản được?

Vài tên đệ tử Luyện Khí tông bừng bừng hứng trí, các thiếu nữ Cầm tông bên cạnh nghe thấy, lập tức không vui:

- Các ngươi có ý gì? Nếu sư tỷ của chúng ta mà không gặp phải một tên biến thái, thì tuyệt đối cũng là toàn thắng, không ngờ các ngươi lại dám cho rằng sư tỷ của chúng ta không bằng Hỏa Nham La!

Chương 277: Chiến hỏa long

- Hắc hắc, chúng ta cũng không nói như vậy.

Vài tên đệ tử Luyện Khí tông cười hắc hắc, ánh mắt không tự chủ được quét tới quét lui trên người các nữ đệ tử Cầm tông.

Đệ tử Luyện Khí tông gần như đều là nam, chức nghiệp này đặt tại thế tục thì chính là thợ rèn, bình thường rất ít có nữ nhân đến làm nghề rèn, vì thế những đệ tử Luyện Khí tông này thường xuyên trong tình trạng “sói nhiều thịt ít”, hiếm có nữ đệ tử, hiện tại liên tục nhìn thấy một loạt các nữ đệ tử xinh đẹp của Cầm tông đứng tại đây, ấn tượng thị giác khá là mãnh liệt, bọn họ không kìm nổi bắt đầu nuốt nước miếng.

Các thiếu nữ Cầm tông chán ghét nhìn mấy người này một cái, lạnh lùng nói:

- Chờ xem, tên sư huynh họ Hỏa kia của các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ giao thủ với Cầm sư tỷ của chúng ta, sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của Phong Huyền Bát Âm.

- Hắc hắc, còn lấy Phong Huyền Bát Âm ra hù dọa người sao, lúc sáng chẳng phải bị tên Lâm Minh đến từ ba mươi sáu nước kia phá đi hay sao, Hỏa sư huynh của chúng ta có Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm trong tay, thứ này là thật, ai cũng không phá được, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là Khương Lan Kiếm cùng Mộc Cổ Bặc Vực gặp phải Hỏa Tinh của Hỏa sư huynh, thì cũng phải nhượng bộ lui binh!

- Các ngươi cũng không sợ nói phét bị phỏng lưỡi ư! Theo ý của ngươi, thì Hỏa sư huynh kia sẽ đoạt được vị trí thứ nhất hả?

- Chúng ta cũng không nói rằng có thể lấy được thứ nhất, chỉ nói rằng Hỏa Tinh của Hỏa sư huynh thì không ai ngăn chặn được cả, nhiều nhất cũng chỉ có thể tránh đi thôi, Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm cũng không phải là thứ mà võ giả Ngưng Mạch kỳ có thể ngăn cản được.

Tên đệ tử Luyện Khí tông vừa nói kia có vẻ cực kỳ kiêu ngạo, khẽ phất tay áo, tiếp tục nói:

- Các ngươi không phải là đệ tử Luyện Khí tông, không hiểu rõ hai chữ “Hỏa Tinh” đại biểu cho cái gì! Hơn nữa Cầm sư tỷ của các ngươi bại bởi Lâm Minh là sự thật, Hỏa sư huynh của chúng ta lại còn đang giữ được thành tích thắng liên tiếp, cho dù gặp phải Âu Dương Minh cùng Lâm Minh, thì Hỏa sư huynh của chúng ta cũng có thể chiến một trận! Hỏa Tinh ra tay, thắng bại chỉ là năm năm thôi! Nếu chống lại Cầm sư tỷ của các ngươi... Hắc hắc, chỉ sợ ngọn lửa này sẽ đốt sạch quần áo của sư tỷ các ngươi cũng nên!

- Các ngươi... Vô sỉ!

Các thiếu nữ Luyện Khí tông trợn mắt quát.

- Hắc hắc, răng của huynh đệ chúng ta vẫn rất tốt, nếu không để các ngươi xem một chút nhé?

(Vô sỉ = không răng).

Hai bên đệ tử này đứng gần nhau, tranh chấp càng lúc càng lớn, những đệ tử Luyện Khí tông luôn mang vẻ “hạ lưu”, tuy rằng những mỹ nữ này thì bọn họ không “ăn” được, nhưng có thể đùa giỡn một chút cũng không sai, về phần các thiếu nữ Cầm tông thì đều mang vẻ chán ghét trên mặt.

Đúng lúc này, trọng tài tuyên bố:

- Trận thứ mười một, Lâm Minh đấu với Hỏa Nham La!

Đám đệ tử Luyện Khí tông nghe mà ngẩn ra, còn các thiếu nữ Cầm tông thì sáng mắt lên, bọn họ vốn đang chờ đợi Hỏa Nham La giao đấu với Cầm Vô Tâm, hung hăng vỗ mặt đám đệ tử Luyện Khí tông một chút, hiện tại tuy rằng không phải Cầm Vô Tâm ra trận, nhưng Lâm Minh thì cũng tốt.

- Lâm sư đệ cố lên!

- Lâm sư đệ, miểu sát tên họ Hỏa kia!

- Lâm sư đệ, chúng ta ủng hộ ngươi a!

Trên thính phòng, các thiếu nữ xinh đẹp của Cầm tông bắt đầu hò hét trợ uy cho Lâm Minh, từng tiếng hô ngọt ngào giòn tan. Có lẽ bởi vì tiếp xúc nhiều với âm luật, nên tiếng trợ uy của bọn họ rất nhanh đã cùng nhịp, cùng nhau hô lên, lực rung động không phải là nhỏ, lập tức làm cho toàn trường chú ý.

Lâm Minh cũng ngẩn người, nhìn một đám mỹ nữ đang trợ uy cho mình, sắc mặt hắn cổ quái, khẽ sờ sờ mũi, dường như ta cũng không quen họ a...

Nhiều trận như vậy, do đang ở “sân nhà” của Thất Huyền cốc, nên Lâm Minh rất ít khi nghe được tiếng ủng hộ mình, không ngờ lần này lại có người cổ vũ cho hắn, lại còn là một đám nữ nhân xinh đẹp nữa. Điều này làm cho Lâm Minh có chút không dám tin.

Trên thính phòng, Tần Hạnh Hiên có chút khó hiểu nhìn những thiếu nữ Cầm tông đang cổ võ Lâm Minh kia, nhưng ngay sau đó, vẻ khó hiểu này lập tức hóa thành vẻ cảnh giác.

Tuy rằng Tần Hạnh Hiên tính tình không màng danh lợi, nhưng với sự mẫn cảm của thiếu nữ, nàng rất nhanh đã nghĩ tới, lần này Lâm Minh nhất định sẽ gia nhập Thất Huyền cốc, mà không chừng mình còn phải chờ vài năm nữa, nghĩ đến các thiếu nữ Cầm tông và Huyễn tông, trong lòng Tần Hạnh Hiên lập tức sinh một cảm giác nguy cơ. Lúc này mới chỉ vài ngày thôi mà đã có người hâm mộ rồi, sau này không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Các thiếu nữ Cầm tông đang hò hét cổ vũ cho Lâm Minh, các đệ tử Luyện Khí tông tất nhiên cũng không cam lòng yếu thế.

- Hỏa sư huynh cố lên!

- Hỏa sư huynh, miểu sát!

Tiếng của hai bên tràn ngập lôi đài, lúc này Hỏa Nham La lại không quá nắm chắc, thực lực của Lâm Minh rất rõ ràng, tuy nhiên, có Hỏa Tinh trong tay, Hỏa Nham La cũng có tin tưởng chiến một trận.

- Ngươi rất mạnh, trước khi bắt đầu thi đấu, ta hoàn toàn không nghĩ tới ngươi có thể đi đến một bước này, liên tục đánh bại Phương Khải, Khương Lan Kiếm cùng Cầm Vô Tâm, tuy nhiên, ngươi đừng tưởng rằng sẽ thắng chắc được ta, ta có phương thức chiến đấu hoàn toàn khác bọn họ!

Hỏa Nham La nói xong, rút từ trong Tu Di giới ra một thanh đại kiếm màu đỏ có bề ngoài khá là khoa trương, chưa rót vào chân nguyên, một luồng sóng nhiệt đã ập vào mặt, dường như hắn đang cầm một bàn là đỏ hồng vậy.

- Nhiều lời vô ích, chiến đi!

Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, một luồng khí thế sắc bén được phát ra.

- Trận đấu bắt đầu!

Sau khi trọng tài tuyên bố, Hỏa Nham La thúc giục chân nguyên toàn thân, bảo kiếm nhân giai thượng phẩm trong tay bốc lên Thâm Uyên chi hỏa sáng rực.

Thanh bảo kiếm này tên là Thâm Uyên chi kiếm, là do trưởng lão Luyện Khí tông tạo ra theo yêu cầu của Hỏa Nham La sau khi hắn đạt được Hỏa Tinh, dùng rất nhiều tài liệu quý giá, giá trị chế tạo không thua các bảo khí địa giai bình thường, chỉ là do trong lúc chế tạo, cần chiếu cố tới mức độ tăng phúc của bảo khí đối với Hỏa nguyên khí, nên làm cho phẩm chất bị ảnh hưởng nhỏ, không thể đạt tới tiêu chuẩn bảo khí địa giai, nhưng cũng là đỉnh cấp trong các bảo khí nhân giai thượng phẩm.

Sau khi Thâm Uyên chi kiếm được gia trì, Thâm Uyên chi hỏa sáng rực lên, bùng cháy, từng luồng sóng nhiệt tản ra, các viên gạch trên lôi đài đã dần dần bị nóng chảy.

- Liệt Hỏa Phần Thành!

Hỏa Nham La hét lớn một tiếng, Thâm Uyên chi kiếm màu đỏ thẫm trong tay đột nhiên hóa thành một con hỏa long đang gào thét, dùng tư thế không thể đỡ được, đâm thẳng về phía Lâm Minh!

Khi Hỏa Tinh hoa lệ này tấn công, các đệ tử Luyện Khí tông liền liều mạng hò hét trợ uy, có Hỏa Tinh trong tay, cộng thêm Thâm Uyên chi kiếm tăng phúc, một kích này của Hỏa Nham La thì cho dù là Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh cũng phải tránh mũi nhọn.

Lâm Minh mắt thấy hỏa long này vọt tới, hơi do dự một chút, mà chỉ trong nháy mắt do dự này, hỏa long đã vọt tới trước mặt Lâm Minh!

Chân nguyên toàn thân được vận chuyển, Lâm Minh rút trường thương rót vào trong Thanh Thương chân nguyên, một thương đâm xuống Thâm Uyên chi hỏa!

Một vạn luồng chân nguyên gào thét nhằm về phía viêm long, tất cả các khán giả thấy vậy đều sợ ngây người.

Cứng đối cứng ư?

Không có người nào cho rằng Hỏa Nham La có thể đoạt được quán quân, thậm chí tiến vào trước ba cũng không thể được, nhưng lại không có người nào hoài nghi uy lực của Hỏa Tinh, nhất là khi còn được Thâm Uyên chi kiếm tăng phúc nữa!

Đó chính là thứ có thể hòa tan huyền thiết trong nháy mắt, các bảo khí bình thường, nếu không có chân nguyên thủ hộ, bị Thâm Uyên chi hỏa dính vào thì sẽ trực tiếp bị nóng chảy ra!

Theo đa số mọi người thấy, mặc dù là Khương Bạc Vân, khi chống lại Hỏa Nham La thì cũng chỉ có thể tránh né Thâm Uyên chi hỏa, dựa vào khoái kiếm để công kích Hỏa Nham La, thì mới thắng lợi được, nhưng Lâm Minh lại muốn cứng đối cứng ư?

Các thiếu nữ Cầm tông cả kinh kêu lên, che miệng lại, mà đệ tử Luyện Khí tông thì mang vẻ mặt hưng phấn kích động, chỉ chờ xem Lâm Minh phải chịu thiệt.

Trong chớp mắt này, mọi người không kịp có quá nhiều phản ứng, thương của Lâm Minh đã đâm vào trong cái mồm to của viêm long, chân nguyên gào thét đâm ra!

Khóe miệng Hỏa Nham La hiện lên một tia dữ tợn, hắn không quá tin tưởng khi chống lại Lâm Minh, chính là bởi vì Lâm Minh có thân pháp mơ hồ phiêu hốt và Phong chi ý cảnh quỷ dị ẩn chứa trong thương chiêu, chỉ sợ Lâm Minh tránh né Thâm Uyên chi hỏa, trực tiếp công kích bản thân hắn.

Nếu thật sự cứng đối cứng, thì Hỏa Nham La sẽ mười phần tự tin, hắn liều mạng thúc giục chân nguyên, ngọn lửa nóng rực như một cơn thủy triều ập vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, lan theo cán thương mà nhằm về phía Lâm Minh!

Ngọn lửa cực kỳ bạo ngược, điên cuồng tấn công, phá hư kinh mạch quanh người Lâm Minh.

Nhưng đúng lúc này, chân nguyên toàn thân Lâm Minh bùng nổ, hạt giống Tà Thần phát ra tiếng kêu hưng phấn, một luồng uy áp khổng lồ bao phủ xuống, trực tiếp giam cầm ngọn lửa vừa nhảy vào trong cơ thể Lâm Minh kia!

Rồi sau đó, một lực hút khổng lồ phát ra từ trong hạt giống Tà Thần, trực tiếp hút ngọn lửa này vào đó, dùng để tẩm bổ Hỏa Tinh nhỏ yếu bên trong hạt giống Tà Thần.

Nếu dựa theo đẳng cấp phân chia, Hỏa Tinh trong cơ thể Lâm Minh miễn cưỡng đạt đến nhân giai hạ phẩm, là Hỏa Tinh cấp thấp nhất, đây vẫn còn là sau khi hấp thu Ngụy Hỏa Tinh của Hỏa Công thì mới đạt tới.

Mà Hỏa Tinh trong cơ thể Hỏa Nham La lại là Thâm Uyên chi hỏa cấp bậc nhân giai trung phẩm, ngọn lửa từ Hỏa Tinh phóng ra thì cao hơn một cấp so với Hỏa Tinh, nói cách khác, Thâm Uyên chi hỏao Hỏa Nham La phát ra là nhân giai thượng phẩm, cộng thêm Thâm Uyên chi kiếm tăng phúc, ngọn lửa này đã là ngọn lửa cao cấp nhất trong số nhân giai thượng phẩm.

Ngọn lửa nhân giai thượng phẩm đỉnh cấp, đối với Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần mà nói, chính là thứ đại bổ!

Hỏa Tinh thật nhỏ trong hạt giống Tà Thần bắt đầu tham lam cắn nuốt ngọn lửa này, chậm rãi trưởng thành.

Nhìn thấy cảnh tượng trên lôi đài, các khán giả đều trố mắt ra, Lâm Minh đứng thẳng, cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay, đâm thẳng vào hỏa trụ to lớn kia, mặc cho Hỏa Nham La thúc giục Hỏa Tinh như thế nào, thì Lâm Minh vẫn không lui lại một bước nào!

Ngọn lửa thiêu đốt, viên gạch dưới chân Lâm Minh đã bị hòa tan, xung quanh thân thể hắn hình thành một vòng phòng hộ bằng Thanh Thương chân nguyên, các ngọn lửa thiêu đốt bên ngoài vòng bảo hộ, nhưng vòng bảo hộ này lại không có chút dấu hiệu tan rã nào.

Cảnh này giống như một Hải Thần vô địch đang dùng Tam Xoa kích đâm vào một con Hải Long! Mặc cho Hải Long giãy giụa kiểu gì, thì cũng không thoát được nắm tay của Hải Thần!

Khí thế cỡ này làm cho lòng người phải kinh sợ!

- Không có khả năng! Điều này sao có thể?

Khiếp sợ nhất chính là đệ tử Luyện Khí tông, Thâm Uyên chi hỏa là Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm, chỉ có võ giả Hậu Thiên đỉnh phong mới có thể hấp thu! Hơn nữa hiện tại, Hỏa Tinh được Thâm Uyên chi kiếm tăng phúc, muốn ngăn cản nó thì phải cần tu vi cao hơn rất nhiều, ít nhất cũng phải có thực lực Hậu Thiên cực hạn thì mới được!

Các thiên tài tại đây tuy rằng cường đại, nhưng cũng không ai cho rằng họ có thực lực đạt tới Hậu Thiên cực hạn, ngay cả Khương Bạc Vân cũng không thể được!

Mà các thiên tài có thể so với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, thì cũng chỉ là so với cao thủ Hậu Thiên trung kỳ tầng chót nhất tại ba mươi sáu nước kia mà thôi.

Chương 278: Chiến cuộc rõ ràng

Ngọn lửa cuồn cuộn không ngừng bị hạt giống Tà Thần hấp thu, chân nguyên toàn thân Lâm Minh chấn động, ngọn lửa chảy trong kinh mạch mang đến cảm giác bị bỏng, tuy nhiên cũng chỉ là cảm giác mà thôi, có chân nguyên không ngừng sinh sôi này thủ hộ, kinh mạch của Lâm Minh cực kỳ dẻo dai, không đến mức bị chút lửa này làm tổn thương.

Lúc trước, Lâm Minh được Mục Thiên Vũ và Nguyên Từ thạch thai trợ giúp, hấp thu Tử Giao Thần Lôi, đó là Lôi Linh địa giai hạ phẩm, hiện giờ đối mặt với Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm, Lâm Minh đã hoàn toàn có thể tự mình đối phó được rồi.

Đương nhiên, Lâm Minh cũng chỉ hấp thu một chút Thâm Uyên chi hỏa mà thôi, còn Hỏa Tinh trong cơ thể Hỏa Nham La thì Lâm Minh sẽ không động vào được, việc này tương đương với trở mặt cùng Thất Huyền cốc Trận tông, mặc dù có Mục Thanh Hồng làm chỗ dựa, thì hắn cũng không thể làm quá mức được.

Hỏa Tinh sinh sôi bất diệt, mặc dù bị Lâm Minh hút đi rất nhiều ngọn lửa, thì cũng chỉ cần dùng một vài Hỏa hệ tài liệu để bổ sung thì sẽ có thể sinh ra tiếp, Thất Huyền cốc tích lũy tài nguyên nhiều năm như vậy, một vài Hỏa hệ tài liệu dùng để tẩm bổ Hỏa Tinh chỉ như một sợi lông trên chín con trâu, không đáng kể chút nào.

Khoảng mười giây sau, Lâm Minh vẫn đâm trường thương, chống đỡ viêm long do Thâm Uyên chi hỏa hóa ra, không lui chút nào, Hỏa Nham La lại liều mạng rót chân nguyên vào trong Hỏa Tinh, ngay cả sức bú sữa mẹ cũng được mang ra, nhưng Lâm Minh lại hoàn toàn không có chút nhúc nhích nào!

Sắc mặt Hỏa Nham La cực kỳ khó coi, hắn không thể chấp nhận sự thực này, hắn cũng từng cho rằng trận này khả năng bại bởi Lâm Minh cũng không nhỏ, hắn cho rằng Lâm Minh sẽ dựa vào tốc độ để né tránh Thâm Uyên chi hỏa của hắn, tới gần người và dùng thương chiêu đánh bại hắn.

Loại kết quả này, hắn miễn cưỡng có thể chấp nhận được, dù sao Hỏa Nham La cũng hiểu rõ, nếu bỏ Hỏa Tinh đi, thì thực lực của hắn chưa chắc đã mạnh hơn Phương Khải là bao.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ tới được rằng, Lâm Minh đối mặt với Hỏa Tinh của hắn, không tránh không né, một thanh trường thương đã ngăn cản được, hơn nữa còn cản lại hơn mười giây!

Chân nguyên của Hỏa Nham La ào ào chui vào trong Hỏa Tinh, chỉ một lát sau, hắn đã tiêu hao bốn thành chân nguyên, nhưng Lâm Minh lại giống như một ngọn núi. Mặc kệ cho hắn cố gắng như thế nào thì cũng không thể lay chuyển được!

- Điều đó không có khả năng! Đây là Thâm Uyên chi hỏa nhân giai trung phẩm, ta có độ phù hợp Hỏa chi nguyên khí lục phẩm, thì cũng phải dùng rất nhiều Hàn Băng thần tuyền, lại ngồi trên giường hàn ngọc, được phụ thân trợ giúp thì mới miễn cưỡng hấp thu được, nhưng hắn lại chỉ dùng một thanh thương mà đã đỡ được ư!

Trong lòng Hỏa Nham La tràn ngập cảm giác thất bại. Điều này giống như một cao thủ cờ vua đấu với một cao thủ cờ vây, kết quả là cao thủ cờ vua thất bại thảm hại trong trò cờ vây, hơn nữa trong trò cờ vua cũng bị người ta đánh cho thảm bại.

Chuyện đả kích lòng tự tin nhất thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trên đại điện, Trận tông tông chủ Hỏa Huyễn mang sắc mặt cực kỳ khó coi, Hỏa Nham La là con hắn, thiên tư khá là xuất chúng, hắn đã đầu tư rất nhiều trên người đứa con này.

Sử dụng nhiều tài nguyên như vậy, vốn còn trông cậy Hỏa Nham La sẽ tỏa sáng tại tổng tông hội võ, không nghĩ tới trước mặt Lâm Minh, lại không khác gì một đứa bé đánh với người trưởng thành, không hề có sức phản kháng nào.

- Thể chất của Lâm Minh... Dường như có chỗ đặc thù nào đó?

Sử Tông Thiên cảm giác được hỏa lực trong Thâm Uyên chi hỏa đã không ngừng tràn vào trong cơ thể Lâm Minh, sau đó giống như trâu đất xuống biển, biến mất không còn bóng dáng, chẳng lẽ là do Thanh Thương chân nguyên kia ư?

Khi hắn vừa nói, ánh mắt không kìm được liếc về phía Mục Thanh Hồng, muốn tìm ra chút tin tức gì từ nét mặt của đối phương, theo Sử Tông Thiên thấy, Mục Thanh Hồng hiểu biết về Lâm Minh chắc chắn còn sâu hơn cả mình.

Nhưng hắn lại phát hiện Mục Thanh Hồng cũng đang dùng vẻ mặt khó tin nhìn về phía Lâm Minh, hiển nhiên cảnh tượng trên lôi đài này cũng làm cho nàng tràn ngập khó hiểu.

Trong lòng Sử Tông Thiên lập tức cảm thấy cân bằng hơn.

Vù...

Trên lôi đài, Hỏa Nham La rốt cuộc ngừng lại công kích vô ích này, chân nguyên vừa dừng lại, Thâm Uyên chi hỏa lập tức tắt đi.

Lúc này dưới chân Lâm Minh ngoài một phần nhỏ được chân nguyên bảo vệ, những viên gạch khác đều bị nóng chảy thành màu nâu đen.

- Ta... Ta nhận thua!

Hỏa Nham La cắn răng phun ra ba chữ này, trong lòng đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc luôn mang theo một vẻ cao ngạo bẩm sinh, trận này Hỏa Nham La thua quá thảm, làm cho hắn khó có thể chấp nhân được.

- Đa tạ.

Lâm Minh nội thị bản thân, Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần tăng trưởng cũng không quá nhiều, tuy rằng Thâm Uyên chi hỏa có đẳng cấp rất cao, nhưng dù sao cũng chỉ là một ngọn lửa, nên chỉ tăng phúc cho Hỏa Tinh khá là có hạn.

Tuy nhiên, lần này Lâm Minh lựa chọn cứng đối cứng với Thâm Uyên chi hỏa, không đơn giản chỉ để hấp thu hỏa lực bồi luyện Hỏa Tinh, càng là để nghiệm chứng một việc.

Lúc trước ở Nam Cương, Lâm Minh đối mặt với Hỏa Xi chưởng giáo, do thực lực chênh lệch quá lớn, hắn cũng không có biện pháp nào với công kích hỏa diễm của Hỏa Xi chưởng giáo, đừng nói là hấp thu, ngay cả ngăn cản cũng đều rất khó.

Hiện tại thực lực của hắn tăng mạnh, hắn cần phải nghiệm chứng một chút, xem trình độ hạt giống Tà Thần áp chế hỏa lực tới mức nào.

“Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa của Hỏa Xi chưởng giáo không kém hơn Hỏa Tinh Thâm Uyên chi hỏa của Hỏa Nham La là bao, nếu ta có thể ngăn cản công kích của Hỏa Nham La, như vậy thì khi đối mặt với Hỏa Xi chưởng giáo, hẳn là sẽ không giống lần trước, không chút lực trả đòn nào, lần này, sau khi tổng tông hội võ kết thúc, ta sẽ đi Nam Cương một chuyến, chấm dứt ân cừu!”.

Lúc trước trong đầm lầy Hắc Thủy, Lâm Minh thiếu chút nữa đã chết trong tay Hỏa Xi chưởng giáo, có cừu mà không báo thì không phải là phong cách của hắn, huống chi, Hỏa Xi chưởng giáo còn có mối thù giết thầy với tỷ muội họ Na, tỷ muội họ Na lại có ân với Lâm Minh, nếu không phải có họ, thì Lâm Minh sẽ không vào được Vu Thần tháp, thậm chí còn đã sớm chết tại Lôi Đình sơn, thù này, về tình về lý thì hắn đều phải giúp các nàng báo.

Đương nhiên còn có một thứ quan trọng hơn, đó chính là Bất Diệt thánh hỏa của Hỏa Xi bộ lạc, hiện tại trong hạt giống Tà Thần của Lâm Minh, Lôi Linh đã thành hình, mà Hỏa Tinh lại vẫn còn cực kỳ nhỏ yếu, nếu nhận được Bất Diệt thánh hỏa này, thực lực của hắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

“Mặc kệ là Hỏa Xi bộ lạc hay là Hỏa Xi chưởng giáo, đều đã giết chóc vô số, làm quá nhiều việc ác, diệt trừ người như vậy, coi như thay trời hành đạo!”.

Lâm Minh quyết định sau hội võ này, trước tiên đi Thiên Trì sơn của Hoắc La quốc, dùng Thiên trì thủy để ngâm mình, củng cố lại thực lực một chút, sau đó sẽ đi Nam Cương, tìm kiếm Hỏa Xi chưởng giáo để chấm dứt mọi chuyện.

Khi Lâm Minh đi xuống đài, nghe thấy trên thính phòng vang lên các tiếng hoan hô giòn tan dễ nghe.

- Lâm sư đệ thật giỏi!

- Lâm sư đệ, làm tốt lắm!

- Lâm sư đệ, ngươi thật là đẹp trai!

Các câu đằng trước thì còn không sao, nhưng câu cuối cùng “Lâm sư đệ, ngươi thật là đẹp trai”, không biết do thiếu nữ lớn mật nào hô lên, thanh âm vang vọng, làm cho Lâm Minh ngẩn ra tại chỗ.

Phong tục của Thiên Vận quốc khá là bảo thủ, tuy rằng Lâm Minh cũng lờ mờ đoán được rằng có một vài thiếu nữ có ý với mình, nhưng vẫn không có ai nói ra miệng cả, càng đừng nói tới trong trường hợp này, hắn quay đầu nhìn tới, thấy người hoan hô cho hắn chính là các thiếu nữ Cầm tông.

Tiếng hoan hô giòn tan dễ nghe, từng bóng người thướt tha đứng đó, còn cả tiếng cười vui oanh oanh yến yến, làm cho Lâm Minh không biết làm gì cả.

Bên cạnh các thiếu nữ Cầm tông, từng đệ tử Luyện Khí tông thì lại giống như những con gà trống vừa thất bại.

Bọn họ vừa mới nói rằng thắng bại chỉ là năm năm, tuyên bố trước mặt các đệ tử Cầm tông rằng Cầm Vô Tâm không bằng Hỏa Nham La, nhưng Cầm Vô Tâm đối mặt với Lâm Minh, ít nhất cũng so chiêu khá lâu, nhưng Hỏa Nham La chỉ bị một chiêu đã thất bại...

Điều này làm cho bọn họ chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, các thiếu nữ Cầm tông tất nhiên sẽ không bỏ qua dịp này, vừa hoan hô Lâm Minh, vừa châm chọc các đệ tử Trận tông.

Trong tiếng hoan hô của các thiếu nữ Cầm tông, Lâm Minh có chút xấu hổ bước tới khu tuyển thủ, gặp Tần Hạnh Hiên đang đi tới, liền nói:

- Hạnh Hiên, có chuyện gì sao?

- Ân, ta nghĩ buổi trưa ngươi vội vàng tu luyện, còn chưa ăn cơm trưa, bây giờ còn cách trận tiếp theo khá lâu, nếu không thì chúng ta đi ăn vài thứ đi?

Lâm Minh hơi ngạc nhiên, lúc này mới nhớ tới Tần Hạnh Hiên vì hắn mà hộ pháp, cũng chưa ăn gì cả, liền gật đầu nói:

- Tốt, quả thật cũng có chút đói bụng, trưa hôm nay vất vả ngươi rồi.

- Không có gì vất vả cả!

Tần Hạnh Hiên cười khúc khích, nhẹ nhàng kéo tay Lâm Minh, tuy rằng chỉ là kéo tay áo, nhưng đối với Tần Hạnh Hiên mà nói, đây cũng là cử chỉ cực kỳ thân mật rồi.

Vừa kéo Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên vừa quay đầu nhìn các thiếu nữ Cầm tông một cái, trên mặt mang theo một nụ cười có chút “thị uy”...

Chương trình thi đấu đã tiến hành được hơn một nửa, những người còn giữ toàn thắng chỉ còn lại Lâm Minh, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh cùng Khương Bạc Vân, có thể nói, không có gì bất ngờ xảy ra, thì xếp ba hạng đầu sẽ sinh ra trong số bọn họ.

Trận thứ mười ba, Trương Ngạn Triệu đấu với Cầm Vô Tâm.

Huyết Lãng đao khí của Trương Ngạn Triệu bị tiếng đàn của Cầm Vô Tâm dễ dàng đánh tan, mà đối mặt với thanh âm công kích vô hình vô chất của Cầm Vô Tâm, ngay cả cảm giác mà Trương Ngạn Triệu cũng không cảm giác được, căn bản không biết ngăn chặn như thế nào, thất bại không thể chống đỡ được.

Ngay sau đó, Mộc Cổ Kiếp Nhung đấu với Khương Lan kết quả cũng là không có gì khác thường, Khương Lan Kiếm ra kiếm quá nhanh, năm chiêu đã phân ra thắng bại, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Mộc Cổ Kiếp Nhung, từ đầu đến cuối, Khương Lan Kiếm còn không dùng Phong chi ý cảnh, kỳ thật ngoài trận đấu với Lâm Minh kia, Khương Lan Kiếm còn chưa từng dùng Phong chi ý cảnh lần nào nữa.

Trận thứ mười bốn, Hỏa Nham La rốt cuộc đấu với Cầm Vô Tâm, kết quả có thể nghĩ mà biết, đối mặt với Phong Huyền Bát Âm vô hình vô chất của Cầm Vô Tâm, Hỏa Nham La chỉ dựa vào Thâm Uyên chi hỏa thì căn bản không thể ngăn cản được, xét đến cùng, thực lực bản thân của Hỏa Nham La là có hạn, chỉ bằng Thâm Uyên chi hỏa công kích thì quá mức đơn điệu, không đủ biến hóa, rất dễ dàng bị người khác tính trước, đương nhiên, có thể giống như Lâm Minh, một trường thương chống lại Thâm Uyên chi hỏa thì không thể xảy ra nữa được.

Cầm Vô Tâm liền chiến liền thắng, vòng thứ mười sáu, nàng lại thắng áp đảo Huyễn Tiểu Điệp của Huyễn tông, một trăm lẻ tám ảo ảnh do Huyễn Tiểu Điệp huyễn hóa ra bị tiếng đàn của Cầm Vô Tâm đánh tan toàn bộ!

Mọi người vốn tưởng rằng hai cô gái thiên tài trở thành tuyệt đại song kiêu của Thất Huyền cốc này có thực lực không kém nhiều lắm, nhưng không nghĩ tới lại như vậy.

Rất nhiều người không kìm được suy nghĩ, nếu Cầm Vô Tâm không gặp phải Lâm Minh, thì làm sao có thể dễ dàng thua như vậy.

Kể từ đó, thực lực cực hạn của Lâm Minh sẽ càng khó nắm bắt hơn, thậm chí rất nhiều người còn cảm thấy, chưa chắc hắn đã thất bại trước Khương Bạc Vân và Mộc Cổ Bặc Vực, thậm chí còn có thể tranh đoạt vị trí đệ nhất.

Chiến cuộc đã rõ ràng hơn, bốn hạng đầu về cơ bản nhất định là Lâm Minh, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh cùng Khương Bạc Vân, còn vị trí thứ năm sẽ do Khương Lan Kiếm cùng Cầm Vô Tâm tranh đoạt. Trương Ngạn Triệu cùng Hỏa Nham La trước kia được coi trọng nằm trong năm hạng đầu thì đã bị đào thải.

Mặt trời dần chìm xuống phía tây, các trận đấu hôm nay đã chấm dứt, trận chung kết diễn ra vào ngày mai, chỉ có mười trận, đến lúc đó, tất cả sẽ đều rõ ràng.

Chương 279: Ngày cuối cùng

Vào đêm, trăng sáng trên cao, bầu trời sáng tỏ.

Bầu trời đêm trên Thất Huyền cốc rất trong sáng, giống như bị nước rửa qua vậy, dưới địa mạch và phong sơn đại trận, nơi này có nguyên khí thiên địa cực kỳ nồng đậm, tu luyện sẽ rất có lợi.

Lâm Minh một mình ngồi trong phòng, tay cầm một viên dược hoàn lớn bằng quả nhãn, toàn thân dược hoàn màu xanh biếc, nhặn như mỹ ngọc, đây chính là Bích Linh đan trân quý của Thiên Vận quốc Thất Huyền võ phủ, lúc trước Cầm Tử Nha thưởng cho sau khi Lâm Minh đánh bại Thác Khổ.

Mặc dù đối với đệ tử Thất Huyền cốc tổng tông, thì Bích Linh đan cũng là đan dược khó có được, so với Hồng Kim Long Tủy đan mà khi trước Lâm Minh nhận được thì còn quý báu hơn rất nhiều.

Cho nên khi Lâm Minh quyết đấu với Vương Vũ, đã từng dùng Bích Linh đan và Tịnh Thể Linh Dịch làm tiền đặt cược, khiến cho Vương Vũ động tâm, bại bởi Lâm Minh, mất đi một danh ngạch Thiên trì, loại đan dược này, trong Hoắc La quốc Thất Huyền võ phủ cũng chỉ còn một vài viên mà thôi.

Tuy nhiên mặc dù là đan dược có quý báu đi nữa, thì cũng không thể tránh khỏi có chứa đan độc, sau khi dùng thì còn cần luyện hóa tạp chất, thanh trừ đan độc, đồng thời củng cố tu vi, đây là một quá trình khá là rườm rà.

Lúc trước, khi Lâm Minh nhận được Bích Linh đan, đã chuẩn bị đột phá Ngưng Mạch, vì để cho căn cơ càng vững chắc hơn, Lâm Minh cũng không dùng Bích Linh đan để đột phá, mà chờ khi chân nguyên tràn đầy, tự nhiên đột phá. Đột phá kiểu này thì mới là hoàn mỹ.

Nuốt Bích Linh đan vào miệng, Lâm Minh nhảy vào trong thùng nước tắm, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Mấy ngày nay, hắn đều ăn linh cốc linh thái ẩn chứa nguyên khí thiên địa phong phú, tu luyện thì ngâm mình trong nguyên khí thiên địa nồng đậm, trong cơ thể đã tích lũy đại lượng chân nguyên, hiện giờ lại ăn một viên Bích Linh đan, Lâm Minh cảm thấy thân thể tê dại, chân nguyên tăng vọt, không ngừng chảy vào trong kinh mạch quanh người.

Tu vi Ngưng Mạch kỳ của hắn đang chậm rãi được củng cố.

Hơi nước bốc lên, toàn bộ căn phòng đều chìm trong sương trắng dày đặc, ánh trăng trong trẻo chiếu vào từ ngoài cửa sổ, làm cho màn hơi nước này càng tăng thêm một chút ý lạnh.

Liên tiếp mấy canh giờ, Lâm Minh kiên nhẫn thúc giục chân nguyên trong cơ thể hoàn thành từng vòng tuần hoàn.

Do tu vi của Lâm Minh được đề cao một bước, Chân Long Chi Huyết kết hợp với Lâm Minh càng chặt chẽ hơn, hiện tại không cần Lâm Minh cố ý thúc giục, chân nguyên của hắn cũng sẽ mang theo màu xanh da trời, loại chân nguyên này giống như cây tùng xanh ngắt, tràn ngập sinh mệnh lực. Không chỉ khi đối địch mới có thể thể hiện ra sự cường đại của Thanh Thương chân nguyên này, mà khi tu luyện thì chân nguyên này cũng có thể từ từ làm dịu thân thể Lâm Minh, làm cho kinh mạch của hắn càng cứng cỏi hơn, xương cốt cũng chặt chẽ hơn.

Mãi cho tới tận khuya, thì Lâm Minh mới hoàn thành hấp thu Bích Linh đan, tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ của hắn đã hoàn toàn được củng cố, tiếp theo, Lâm Minh lại lấy ra một bình sứ nhỏ, mở nắp bình ra, trong bình sứ này là một loại chất lỏng đậm đặc màu xanh biếc.

Đây là Tịnh Thể Linh Dịch, sau khi đánh bại Lăng Sâm thì được thưởng cho, Tịnh Thể Linh Dịch chuyên môn dùng để thanh trừ đan độc trong cơ thể, dùng với Bích Linh đan, hiệu quả đặc biệt tốt.

Đương nhiên, Tịnh Thể Linh Dịch cũng chỉ có tác dụng phụ trợ. Nếu muốn chân chính luyện hóa đan độc, còn phải dựa vào bản thân Lâm Minh thì mới được.

Lâm Minh cũng không gấp gáp, hắn chỉ mới là Ngưng Mạch sơ cấp, khoảng cách cảnh giới Hậu Thiên còn rất xa xôi, có đủ thời gian để thanh trừ đan độc. Bất kể là Hỏa Tinh hay là Lôi Linh, thì đều là thủ đoạn tuyệt hảo để luyện hóa đan độc, không đến mức làm cho căn cơ bất ổn.

Hơi nước trong phòng càng nồng đậm hơn, Lâm Minh ngồi trong bồn nước, hoàn thành từng vòng tuần hoàn...

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, tổng tông hội võ kéo dài vài ngày, rốt cuộc đã tiến vào ngày cuối cùng.

Hôm nay chính là vòng chung kết.

Mười vòng đấu, có tổng cộng mười một người, lần lượt là Lâm Minh, Âu Dương Minh, Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực, Khương Lan Kiếm, Cầm Vô Tâm, Hỏa Nham La, Trương Ngạn Triệu, Huyễn Tiểu Điệp, Phương Khải, Mộc Cổ Kiếp Nhung.

Mười một người này sẽ liên tục giao chiến trong mười vòng đấu, các tuyển thủ khác đều chỉ làm nền mà thôi.

Khi Lâm Minh tới đây thì mới là canh năm, trên quảng trường có rất ít người, chỉ có thể nhìn đến các bóng dáng mơ hồ.

Lúc này, Khương Bạc Vân đã ôm kiếm đứng trên vị trí tuyển thủ, hai mắt nhắm chặt, một luồng nguyên khí thiên địa như có như không chui vào trong thân thể hắn, sau đó lại từ từ lao ra, hoàn thành từng vòng tuần hoàn.

Lâm Minh từ xa đứng nhìn, âm thầm quan sát từng luồng nguyên khí thiên địa lưu động, thầm nghĩ:

“Khương Bạc Vân quả nhiên có tu vi nửa bước Hậu Thiên, nếu hắn thật sự bước vào Hậu Thiên kỳ, thì không có lý do gì mà còn áp chế tu vi đến b”.

Trước đó, Lâm Minh vẫn luôn hoài nghi Khương Bạc Vân đã bước vào Hậu Thiên kỳ, chỉ là giống như mình, áp chế tu vi không đột phá, cho nên tên này mới có thể tự tin như vậy, nhưng hôm nay quan sát Khương Bạc Vân tu luyện, hắn mới thấy kẻ này rõ ràng chỉ là nửa bước Hậu Thiên.

“Mặc kệ như thế nào, hôm nay đánh một trận, sẽ thấy tại sao hắn lại tự tin đến thế, rốt cuộc là dựa vào cái gì”.

Lâm Minh tự nhủ, lúc này, Khương Bạc Vân cũng cảm giác được Lâm Minh đang nhìn, nên mở hai mắt ra.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Khương Bạc Vân như xuyên thấu bóng tối, dường như có luồng sáng lóe lên trong đêm, hắn cười nói với Lâm Minh:

- Trước khi mặt trời mọc, nguyên khí thiên địa là nồng đậm nhất, hơn nữa tại Thất Huyền cốc thì còn hơn thế nữa, khi tia sáng mặt trời đầu tiên bắn ra, Kiếm tông chúng ta gọi nó là Tử Nhật Đông Thăng, cái gọi là Tử Khí Đông Lai chính là bắt nguồn từ đó, hấp thu luồng nguyên khí này, rất có lợi cho việc tu luyện.

Lâm Minh nói:

- Thất Huyền cốc quả thật là thánh địa tu luyện, cảm ơn Khương sư huynh chỉ bảo.

- Đừng khách khí, sớm hay muộn thì ngươi cũng sẽ tiến vào Thất Huyền cốc, nếu ngươi nguyện ý, có thể gia nhập Kiếm tông, cực kỳ hoan nghênh!

Khương Bạc Vân nói từ đáy lòng, Lâm Minh cũng hơi giật mình, mời mình gia nhập Kiếm tông ư? Hắn cũng không sợ mình lấy đi tài nguyên của hắn sao? Nhìn vẻ mặt của Khương Bạc Vân, rõ ràng là lời mời rất thành tâm, không có vẻ giả vờ nào, hơn nữa hắn không cũng cần phải giả vờ làm gì.

“Người này, thật đúng là tự tin!”.

Lâm Minh thầm than, hắn dự cảm được, nếu Khương Bạc Vân không vẫn lạc, thì tất nhiên sẽ trở thành một đời kiếm đạo tông sư.

Số người trên quảng trường càng lúc càng nhiều, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu trên quảng trường, trọng tài liền đứng lên, cao giọng nói:

- Trận đấu bắt đầu, trận đầu tiên của vòng thứ mười chín, Khương Bạc Vân đấu với Cầm Vô Tâm!

Lời này vừa ra, không khí tại đây lập tức tăng vọt, trận đầu chính là trận rất quan trọng, thực lực của Cầm Vô Tâm rất rõ ràng trước mắt mọi người, tuy rằng không có người nào cho rằng Cầm Vô Tâm có thể thắng được, nhưng ít ra có thể bức ra vài phần thực lực của Khương Bạc Vân.

Lâm Minh cũng rất mong chờ trận đấu này, cho tới giờ, hắn vẫn không biết gì về Khương Bạc Vân.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, Cầm Vô Tâm đã lùi xa ba mươi trượng, kiếm của Khương Bạc Vân quá nhanh, nếu không tách ra khoảng cách, thì thậm chí Cầm Vô Tâm còn không kịp phát ra tiếng đàn, đã bị đánh bại rồi.

- Trận đấu bắt đầu!

Sau khi trọng tài tuyên bố, Cầm Vô Tâm lập tức thi triển Phong Huyền Bát Âm, đối mặt với Khương Bạc Vân, nàng không có bất kỳ ẩn giấu nào, vừa lên đã dùng toàn lực ứng phó, Cầm Vô Tâm rất rõ ràng, nếu mình không dùng tuyệt chiêu, thì sẽ không có cơ hội để thi triển ra nữa.

Phong Huyền Bát Âm vô hình vô chất, thiên biến vạn hóa.

Trong các tuyển thủ tại đây, ngoài Lâm Minh ra, rất ít có người có thể nắm giữ được quỹ tích công kích của Phong Huyền Bát Âm, đây là chỗ đáng sợ của Cầm tông, ngay cả đòn công kích cũng không nhìn thấy, thì còn đánh như thế nào nữa?

Khương Bạc Vân liên tục búng mười ngón ngay, ngưng tụ trên hư không thành từng kiếm quang, vẫn là kiếm chỉ, chỉ nghe các tiếng "xuy xuy xuy xuy", giống như tiếng sợi vải bị xé rách, các Phong Huyền Bát Âm vô hình trên không trung đều bị đánh tan!

Cầm Vô Tâm tâm thần run lên, nàng đã sớm dự đoán được Phong Huyền Bát Âm sẽ bị Khương Bạc Vân phá nát, nhưng không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy, đối phương vẫn chỉ dùng ngón tay thay cho kiếm.

Dễ dàng phá vỡ Phong Huyền Bát Âm, Khương Bạc Vân dùng ngón tay thay kiếm, một luồng kiếm quang bắn thẳng đến Cầm Vô Tâm, một kiếm này sắp đạt đến cực hạn, Cầm Vô Tâm cắn chặt răng, tay phải đột nhiên kéo dây đàn, chỉ nghe một tiếng “tranh”, mấy luồng cầm âm bắn thẳng ra ngoài, va chạm với kiếm quang.

Xuy xuy xuy!

Kiếm quang liên tục phá vỡ ba luồng cầm âm, va chạm với luồng cầm âm cuối cùng, rốt cuộc tiêu tán.

Một kiếm quan liên tục phá vỡ ba cầm âm, Cầm Vô Tâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, thu đàn lại, ôm vào lòng, lạnh lùng nói:

- Ta nhận thua.

Khương Bạc Vân mỉm cười nói:

- Ba năm không gặp, Cầm sư muội tiến bộ kinh người, chỉ sợ không cần hai năm nữa, ta chống lại Cầm sư muội cũng phải toàn lực ứng phó rồi.

Cầm Vô Tâm là người trẻ tuổi nhất trong số tất cả đệ tử thân truyền, chỉ mười tám tuổi, so với Khương Bạc Vân thì nhỏ hơn một tuổi rưỡi, về thiên phú, nàng cũng gần bằng Khương Bạc Vân, ở trên Khương Lan Kiếm cùng Âu Dương Minh.

Cầm Vô Tâm nghiêm túc nhìn Khương Bạc Vân một cái, nói từng chữ một:

- Ít nhất khi đó ta sẽ bức ngươi xuất kiếm!

- Tất nhiên! Kỳ thật hôm nay ngươi đã phá chưởng kiếm của ta rồi, nếu tiếp tục giao chiến nữa, e rằng ta cũng phải xuất kiếm.

Cầm Vô Tâm xoay người xuống đài, trọng tài tuyên bố Khương Bạc Vân thắng.

Trong lúc nhất thời, tại đây vang lên một loạt tiếng kinh ngạc, tuy rằng đã sớm đoán được trận này sẽ là Khương Bạc Vân thắng, nhưng không nghĩ tới hắn lại thắng thoải mái đến vậy, nhấc tay đã phá vỡ Phong Huyền Bát Âm của Cầm Vô Tâm, ngay cả kiếm cũng không lấy ra, chênh lệch giữa các đệ tử thân truyền còn lớn hơn bọn hắn tưởng tượng rất nhiều.

- Khương Bạc Vân quá mạnh mẽ! Còn ai có thể thắng được hắn nữa, ngay cả Cầm Vô Tâm mà cũng đều thắng nhẹ nhàng như vậy, Lâm Minh và Âu Dương Minh căn bản vậy không phải là đối thủ của Khương Bạc Vân a!

- Nếu Khương Bạc Vân toàn lực ứng phó, Lâm Minh và Âu Dương Minh có lẽ không chống được năm chiêu thì sẽ bị đánh bại!

- Đúng vậy, ngay cả Mộc Cổ Bặc Vực có lẽ cũng không được, ta còn cho rằng Mộc Cổ Bặc Vực đạt tới cảnh giới Dung Nguyên, có thể áp Khương Lan Kiếm một đầu, hiện tại xem ra, có thể bức ra át chủ bài của Khương Bạc Vân thì cũng đã là không tồi rồi.

Các khán giả bàn luận xôn xao, Lâm Minh cũng khá là giật mình.

Giống như Lâm Minh không ngừng làm cho Khương Bạc Vân kinh ngạc vậy, Khương Bạc Vân cũng không ngừng làm cho Lâm Minh kinh ngạc, trước trận chung kết, bọn họ đều giống như một ngọn núi băng lơ lửng trên biển, chỉ lộ ra trước mặt người khác một góc núi băng mà thôi.

Sau trận đấu giữa Khương Bạc Vân và Cầm Vô Tâm là vài trận không quá quan trọng, nhưng tiếp theo lại là một trận được rất nhiều người chú ý, Lâm Minh đấu với Âu Dương Minh.

Đây là một trận quyết đấu mà các người xem chờ mong đã lâu, một bên là Âu Dương Minh xếp thứ ba trong tổng tông hội võ lần trước, một bên là Lâm Minh, con “hắc mã” lớn nhất trong tổng tông hội võ lần này, trận đấu này có thể nói là rất khó dự đoán.

Chương 280: Thực lực tăng vọt

Âu Dương Minh một đường đi đến lúc này, rất ít gặp phải cao thủ, chỉ có Phương Khải, Mộc Cổ Kiếp Nhung và Huyễn Tiểu Điệp, ba trận đấu đó, Âu Dương Minh đều thắng lợi áp đảo, căn bản không bày ra chút thực lực nào.

Tuy nhiên không ai hoài nghi sự cường đại của Âu Dương Minh, trong tổng tông hội võ lần trước, ngay cả Khương Bạc Vân lần đầu tham gia hội võ đều thua trong tay Âu Dương Minh, khi đó, hắn từng được cho là hạt giống quán quân, chỉ là không nghĩ tới, Khương Bạc Vân lại tăng mạnh, áp chế Âu Dương Minh một đầu.

So với Âu Dương Minh dễ dàng tiến tới thứ hạng này, thì con đường của Lâm Minh lại có thể nói là một đường quá quan trảm tướng, hiện giờ danh tiếng của hắn gần bằng Khương Lan Kiếm cùng Mộc Cổ Bặc Vực, ngang bằng với Âu Dương Minh rồi.

Sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, trong thính phòng lập tức trở nên sôi trào, số người xem trọng Lâm Minh so với xem trọng Âu Dương Minh thì gần như bằng nhau.

Rất nhiều đệ tử Hợp Hoan tông hò hét cổ vũ cho Âu Dương Minh, so ra, tiếng hoan hô dành cho Lâm Minh có vẻ yếu ớt hơn rất nhiều, ngoài các võ giả của ba mươi sáu nước ra, cũng chỉ có vài thiếu nữ Cầm tông có ấn tượng khá tốt với Lâm Minh là đang hò hét trợ uy cho hắn.

Trên lôi đài, Âu Dương Minh mặc một bộ áo trắng, cầm trong tay một thanh chiết phiến, đầu đội một chiếc khăn chít đầu, nhìn qua giống như một công tử phong lưu tiêu sái, toàn thân đều tỏa ra một luồng khí chất ngọc thụ lâm phong.

Là đệ tử Hợp Hoan tông, bên cạnh Âu Dương Minh tất nhiên là oanh oanh yến yến, thê thiếp thành đàn, tuy nhiên, vẫn là rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp chủ động yêu thương hắn, một là do dung mạo khí chất của Âu Dương Minh rất xuất chúng, hai là do Âu Dương Minh có thân phận đệ tử hạch tâm, đi theo hắn thì sẽ nhận được một chút tài nguyên, đủ cho những nữ tử kia đột phá Ngưng Mạch kỳ.

Cách Âu Dương Minh hai mươi trượng, Lâm Minh cầm trong tay một thanh ngân thương, đứng thẳng tắp tại chỗ, dáng người cao ngất, nửa năm qua, do tu luyện công pháp Luyện Thể đỉnh cấp, thân thể Lâm Minh phát dục rất nhanh, hiện giờ mới vừa tròn mười sáu tuổi, hắn chỉ thấp hơn Âu Dương Minh dáng người cao gầy kia một chút mà thôi.

“Tiểu tử này, không biết thực lực cực hạn rốt cuộc ở mức nào...”.

Âu Dương Minh nhìn Lâm Minh, trong lòng không có chút cảm giác tất thắng nào, loại cảm giác này cũng giống như khi hắn đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực vậy.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ tới một đệ tử xuất thân từ ba mươi sáu nước lại có thể mang đến cho mình áp lực như vậy.

Lâm Minh là một thiên tài toàn năng, người như vậy rất hiếm thấy, đại đa số thiên tài đều có một ưu thế đặc biệt nào đó, cùng với nhược điểm tương ứng. Ví dụ như công kích của Cầm Vô Tâm là vô hình vô chất, khó có thể né tránh, nhưng nàng cũng không thông thạo cận chiến, một khi bị đối thủ tới gần người, thì sẽ thua nhiều thắng ít, mà như Hỏa Nham La, Trương Ngạn Triệu, công kích cực kỳ uy mãnh, nhưng sức chiến đấu bản thân lại có hạn, một khi công kích của bọn họ bị đối thủ tránh thoát, thì kết quả cũng là thua. Mặc dù là Khương Lan Kiếm nhìn như có vẻ toàn năng, thì cũng có nhược điểm là khí thế công kích không đủ và lực phòng ngự không đủ.

Như vậy thì các ưu thế và nhược điểm giữa các thiên tài sẽ tạo thành tình huống khắc chế lẫn nhau, các thiên tài có thực lực giống nhau, thường thường do thực lực tương khắc mà phân ra thắng bại.

Nhưng Lâm Minh lại chính là vương giả chiến đấu toàn năng, khí thế công kích cường đại, thương chiêu linh hoạt, sắc bén, trong công kích ẩn chứa Phong chi ý cảnh, tốc độ công kích cực kỳ nhanh, về phần lực phòng ngự thì lại không cần phải nói. Cứng rắn đỡ một kiếm của Khương Lan Kiếm mà còn không có việc gì! So thân pháp tốc độ và năng lực né tránh thì lại không khác gì quỷ mị, quả thực không có nhược điểm nào!

Đối mặt với một cao thủcó nhược điểm như vậy, Âu Dương Minh căn bản không biết nên làm như thế nào để chiến thắng nữa.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Âu Dương Minh không nói gì, trong tay mở ra thiết phiến.

- Tuyệt Sinh Tử Viêm!

Theo tiếng xuy xuy vang lên, rất nhiều tử hỏa từ trong thiết phiến toát ra, hừng hực bốc cháy, ngọn lửa có màu tím này còn nồng đậm hơn Tử Viêm Cốt Mâu của Âu Dương Tử Phong rất nhiều!

Vù...

Ngọn lửa gào thét nhằm về phía Lâm Minh, mang theo một luồng khí tức băng hàn, ngọn lửa lạnh như băng, cực kỳ quỷ dị.

Thanh Thương chân nguyên bùng nổ, Lâm Minh bước lên một bước, đâm ra một thương, một vạn luồng chân nguyên chấn động giết ra.

Ầm...

Ngọn lửa màu tím trực tiếp sụp đổ, bị Luyện Lực Như Tơ làm tan rã.

Sau khi đạt tới Ngưng Mạch sơ kỳ, cộng thêm Luyện Lực Như Tơ đột phá, hiện giờ Lâm Minh thi triển chân nguyên chấn động, uy lực hoàn toàn khác trước.

Âu Dương Minh biến sắc, tuy rằng không trông cậy vào Tuyệt Sinh Tử Viêm để thắng lợi, nhưng không nghĩ tới lại bị đối phương dễ dàng phá giải như vậy.

- Tử Viêm Cốt Mâu!

- Tử Thần liêm đao!

Âu Dương Minh khẽ quát một tiếng, một cốt mâu do ngọn lửa hình thành hiện lên bên cạnh hắn, so với Âu Dương Tử Phong, thì cốt mâu của Âu Dương Minh gần như hình thành trong nháy mắt, gần như không có quá trình chân nguyên ngưng tụ, không chỉ vậy, hắn lại vung thiết phiến lên, lại có thêm một thanh liêm đao màu tím xuất hiện, chém về phía đầu của Lâm Minh!

Đối mặt với các công kích đang gào thét mà đến, Lâm Minh vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh, chân đạp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ của hắn trong nháy mắt đã đạt đến mức tận cùng.

Xoẹt...

Thân ảnh lóe lên, Lâm Minh lao xuyên qua khe hở giữa cốt mâu và Tử Thần liêm đao, một thương ẩn chứa Phong chi ý cảnh và lôi đình lực đâm thẳng vào mặt Âu Dương Minh!

Âu Dương Minh rùng mình, thân thể vội vàng lui lại, cùng lúc đó, hắn vung thiết phiến lên, từng luồng tử viêm như các đám mây nở rộ trước mắt hắn, bảo vệ chặt chẽ thân thể hắn!

Ầm...

Một vạn luồng Thanh Thương chân nguyên bùng nổ, lôi đình to lớn như một đám tử xà múa loạn, tử viêm hộ thuẫn chỉ kiên trì trong nháy mắt, đã bị trường thương xé rách!

Mắt thấy ngân thương lạnh lẽo đâm tới, đồng tử Âu Dương Minh co rút lại, hắn vạn lần không ngờ tới một thương có vẻ tùy ý của Lâm Minh lại có uy lực cường đại đến trình độ này, liên tục phá vỡ ba luồng tử viêm hộ thuẫn của hắn!

Hắn hiểu được, một khi bị một thương này đâm trúng, như vậy thì hắn nhất định sẽ thất bại, lúc trước Phương Khải bị một thương liên tục phá vỡ năm luồng Cửu Chuyển Thanh Quang trận, Âu Dương Minh cũng không cho rằng hộ thể chân nguyên của mình mạnh hơn Cửu Chuyển Thanh Quang trận của Phương Khải.

Lâm Minh này, lực công kích rất biến thái!

- Điệp Vũ Bách Hoa!

Thân thể Âu Dương Minh trong nháy mắt đã hóa thành các tàn ảnh liên tiếp, mạo hiểm tránh thoát một thương này.

- Võ kỹ thân pháp?

Lâm Minh thấy Âu Dương Minh giống như một con bướm lao ra, thân ảnh mơ hồ phiêu hốt, hiển nhiên đây là một loại thân pháp né tránh cực kỳ hoa lệ, mười mấy bóng người thật thật giả giả, các võ giả bình thường sẽ không phân biệt rõ bản thể của Âu Dương Minh rốt cuộc ở chỗ nào, muốn công kích cũng không thể xuống tay được, chỉ có thể bị động chịu đòn, hơn nữa còn không biết công kích của Âu Dương Minh sẽ đến từ đâu.

Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói thì lại không phải là vấn đề, hắn dứt khoát nhắm hai mắt lại, linh hồn lực dung nhập Phong chi ý cảnh, bóng dáng của Lâm Minh đột nhiên biến mất!

- Hoành Tảo Thiên Quân!

Vẫn là một chiêu Thương quyết cơ sở, Lâm Minh quét một thương ngang hư không, mà Âu Dương Minh lại xuất hiện ngay dưới mũi thương của Lâm Minh, dường như hắn tự mình đánh lên vũ khí của đối phương vậy.

Sắc mặt Âu Dương Minh đại biến! Thân pháp Điệp Vũ Bách Hoa của hắn lại bị nhìn thấu chỉ trong nháy mắt ư?

Lúc này Âu Dương Minh đã không thể tránh được, chỉ có thể cứng đối cứng!

Bốp...

Thiết phiến được mở ra, Âu Dương Minh quát lớn một tiếng, thúc giục chân nguyên toàn thân, ngọn lửa màu lam tím lao ra từ trong thiết phiến, chém thẳng vào mũi thương.

Ầm...

Ngọn lửa màu lam tím va chạm vào lôi đình màu tím, Lôi Hỏa lực lập tức bùng nổ!

Ngay khi thiết phiến tiếp xúc với mũi thương, Âu Dương Minh chỉ cảm thấy dường như một kích của mình vừa bổ vào một ngọn núi lớn, một vạn luồng chân nguyên chấn động lao ngược lên, lực chấn động cực lớn trực tiếp làm cho bàn tay Âu Dương Minh vỡ ra, cánh tay phải mất đi cảm giác.

- Đây là...

Âu Dương Minh cảm giác ngực mình dường như bị một thanh búa tạ đánh trúng, yết hầu hơi ngọt, Âu Dương Minh bay ngược, phun ra một ngụm máu tươi, bóng người bay ngược ra ngoài, đập mạnh trên màn sáng thủ hộ.

Kết quả này làm cho khán giả tại đây như dại ra, thậm chí ngay cả Khương Lan Kiếm vẫn luôn cực kỳ “tôn sùng” Lâm Minh thì cũng mang vẻ mặt khó tin.

Âu Dương Minh xếp thứ ba trong tổng tông hội võ lần trước, lại bị đánh bại dễ dàng như vậy ư?

Kỳ thật Lâm Minh thăng lợi cũng nằm trong dự kiến của Khương Lan Kiếm, nhưng hắn vốn tưởng rằng hai người này phải giao đấu giằng co một phen, dùng hết các thủ đoạn bí mật, sau đó Lâm Minh mới có thể dùng ưu thế nho nhỏ mà thắng lợi, nhưng không nghĩ tới, hai người chỉ dùng không đến mười chiêu, Lâm Minh đã thắng lợi rồi.

- Âu Dương Minh dễ dàng thua như vậy ư? Hắn dường như còn chưa ra đòn sát thủ a?

Khương Lan Kiếm cảm giác rất khó tin, trong tổng tông hội võ lần trước, hắn bại bởi Âu Dương Minh, lần này, hắn cũng không có tin tưởng chắc thắng được đối phương, nhưng Lâm Minh lại thắng Âu Dương Minh thoải mái như vậy!

Khương Bạc Vân chậm rãi nói:

- Đòn sát thủ của Âu Dương Minh đã được đánh ra rồi, đó chính là Hợp Hoan thần công tầng thứ năm viên mãn của hắn, Tuyệt Sinh Tử Viêm và Tử Thần liêm đao kia đều là tuyệt chiêu chỉ có thể thi triển được khi Hợp Hoan thần công đạt tới tầng năm, chỉ là lại bị Lâm Minh dễ dàng phá vỡ, cho nên rất nhiều người không nhận ra uy lực trong chiêu thức của Âu Dương Minh... Không phải là Âu Dương Minh yếu, mà là Lâm Minh quá mạnh, sau khi đột phá Ngưng Mạch kỳ, thực lực của hắn lại tăng lên một mảng lớn!

Khương Bạc Vân hít sâu một hơi, các võ giả bình thường đột phá từ Luyện Cốt đỉnh phong đến Ngưng Mạch, thực lực cũng sẽ không tăng trưởng nhiều như vậy, nhưng Lâm Minh lại không phải là võ giả bình thường, hắn bước vào Ngưng Mạch kỳ, bản thân chính là đột phá hoàn mỹ, căn cơ cực kỳ vững chắc, hơn nữa hắn tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, sau khi đột phá mỗi một cảnh giới, thì đều khiến cho chân nguyên tăng trưởng và ngưng kết đậm đặc hơn các võ giả cùng cấp rất nhiều.

Không chỉ vậy, Lâm Minh còn có Thanh Thương chân nguyên, Luyện Lực Như Tơ cùng Tử Giao Thần Lôi, đây đều là chiêu thức biến thái, chân nguyên cường đại một phần, thì uy lực của chiêu thức lại cường đại hơn ba phần, bốn phần, năm phần!

Cho nên từ Luyện Cốt đỉnh phong đến Ngưng Mạch kỳ, Lâm Minh đã có một lần tăng vọt về thực lực!

- Âu Dương Minh cũng bị đánh bại! Tới lúc này, số người giữ được toàn thắng chỉ còn ba người thôi!

- Ngoài Mộc Cổ Bặc Vực cùng Khương Bạc Vân ra, thì Lâm Minh đã giao thủ với đại đa số cao thủ rồi, về phần Huyễn Tiểu Điệp và Mộc Cổ Kiếp Nhung chưa giao thủ kia thì cũng sẽ không phải đối thủ của Lâm Minh, nói cách khác, cho dù Lâm Minh liên tiếp bại bởi Mộc Cổ Bặc Vực và Khương Bạc Vân, thì hắn cũng chắc chắn tiến vào trước ba!

Mọi người nhao nhao bàn luận thế cục giải đấu, Lâm Minh là “hắc mã” khó lường nhất, một đệ tử từ ba mươi sáu nước, lần đầu tiên tham gia tổng tông hội võ, đã giết vào ba hạng đầu, hơn nữa đối phương còn mới vừa tròn mười sáu tuổi, điều này thật sự rất kinh thế hãi tục.

Sau khi Lâm Minh đi xuống đài, liền gặp Mộc Cổ Bặc Vực, trên khuôn mặt khô gầy của đối phương vẫn mang theo nụ cười âm tà như trước, chỉ là ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Minh cũng không còn mang theo vẻ trêu tức và khinh thị như trước nữa, mà là có một chút ngưng trọng nhỏ không thể thấy rõ.

Hiển nhiên, Mộc Cổ Bặc Vực cũng cảm nhận được uy hiếp của Lâm Minh!

Chương 281: Tiến vào trước hạng ba

Từng trận đấu tiếp tục diễn ra, những thiên tài đỉnh cấp lần lượt đụng độ, tới lượt trận đấu thứ hai mươi, Khương Lan Kiếm đấu với Cầm Vô Tâm.

Đây là một trận đấu cực kỳ trọng yếu, mức độ rất lớn quyết định sở hữu trước hạng năm thuộc về ai.

Cầm Vô Tâm và Khương Lan Kiếm có thể nói là khắc chế lẫn nhau. Cầm Vô Tâm tốc độ chậm, không sở trường cận chiến, Khương Lan Kiếm vừa lúc ngược lại, Cầm Vô Tâm công kích linh hoạt, sắc bén, vô hình vô chất, Khương Lan Kiếm lại vừa lúc phòng ngự không đủ.

Một trận chiến này, rất khó nói ai thắng ai bại.

Trên lôi đài, Cầm Vô Tâm một thân áo trắng bay phất phới, Khương Lan Kiếm mặc áo dài màu xanh, tay cầm kiếm.

Khoảng cách hai mươi trượng, tiến lên, Khương Lan Kiếm sẽ thắng, không xông tới, thì nhất định thất bại.

Trận đấu vừa bắt đầu hai người lập tức ra toàn lực ứng phó, Cầm Vô Tâm thi triển ra Phong Huyền Bát Âm, còn Khương Lan Kiếm dung hợp Phong chi ý cảnh ở trong kiếm chiêu, đây còn là lần đầu Khương Lan Kiếm đối mặt với địch nhân ngoài Lâm Minh mà vận dụng Phong chi ý cảnh, hơn nữa là dùng ngay từ đầu. Khương Lan Kiếm rất rõ ràng, nếu không làm như vậy hắn vốn không có cơ hội.

Tiếng đàn công kích vô hình vô chất, mà linh hồn lực của Khương Lan Kiếm có hạn, căn bản không phát hiện được, hắn chỉ có thể sử dụng kiếm quang bảo vệ toàn thân, với Phong chi ý cảnh thêm vào, bên cạnh Khương Lan Kiếm hình thành một lốc xoáy kiếm khí, mấy chục đạo phong nhận bay vụt ra bốn phía, va chạm với sát khí ẩn giấu trong hư không.

“Đinh đinh đinh…”.

Vang lên thanh âm giòn tan như dây đàn đứt đoạn, Khương Lan Kiếm phá vỡ từng đạo tiếng đàn, mà kiếm quang của hắn cũng không ngừng vỡ vụn. Phong Huyền Bát Âm của Cầm Vô Tâm vô cùng huyền diệu, trong tiếng đàn ẩn chứa lực chấn động cường đại, một tiếng đàn có thể phá vỡ mấy đạo kiếm quang!

Khương Lan Kiếm nhiều lần bị tiếng đàn làm khốn đốn, không thể vọt tới gần Cầm Vô Tâm được. Mà lúc này Cầm Vô Tâm cũng không hề sơ suất, chỉ cần có cơ hội, liền chĩa mũi chân xuống đất, rớt ra một khoảng cách với Khương Lan Kiếm.

Tốc độ của Cầm Vô Tâm cũng không mau, nhưng trong lúc nàng di chuyển, cây cầm của nàng thủy chung lơ lửng ở trước mặt nàng, cũng không gián đoạn công kích. Vì vậy, Khương Lan Kiếm dù muốn cũng không đuổi kịp nàng.

Phong Huyền Bát Âm thanh âm bình thường, xen vào một ít tiếng đàn không hề có lực sát thương như thủy triều đánh úp lại, nhưng Khương Lan Kiếm bị tiếng đàn gây khó khăn, giống như rơi vào vũng bùn. Phong chi ý cảnh của hắn cũng không ngừng bị phá tan.

Khương Lan Kiếm rất rõ ràng, chính mình chỉ thủ chứ không công, bị thua là chuyện sớm hay muộn mà thôi, chỉ cần sơ suất rơi vào một đạo tiếng đàn, hắn liền nguy hiểm rồi.

“Kinh Hồng nhất kiếm!”.

Đột nhiên Khương Lan Kiếm cắn răng một cái, buông bỏ kiếm quang phòng thủ, toàn lực thúc động chân nguyên hộ thể, thi triển ra tốc độ cực hạn, tung một kiếm đâm thẳng tới cổ họng Cầm Vô Tâm.

Tốc độ của hắn mau đến mức tận cùng, khoảng cách mấy chục trượng với hắn mà nói chỉ là trong nháy mắt, với điều kiện tiên quyết là không bị tiếng đàn đánh trúng!

“Xoạt!”.

Một đạo tiếng đàn giã lên trên chân nguyên hộ thể của Khương Lan Kiếm, lực chấn động bạo phát!

Chỉ là một đạo tiếng đàn, lập tức quần áo của Khương Lan Kiếm rách bươm. Khương Lan Kiếm như gặp phải đòn nghiêm trọng, thân hình đột nhiên dừng lại, tốc độ cực hạn của hắn bị phá vỡ.

Lúc này, Cầm Vô Tâm vẫn luôn hết sức chăm chú vào so đấu, không buông tha bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, sao có thể bỏ qua thời điểm công kích quá tuyệt vời này.

Ngón tay nàng búng ra liên tiếp, hai tiếng đàn đánh thẳng trên thân mình Khương Lan Kiếm, Khương Lan Kiếm bị phá tan chân nguyên hộ thể, thân ảnh bay ngược ra ngoài.

- Cầm Vô Tâm thắng!

Theo trọng tài tuyên bố, Cầm Vô Tâm khẽ thở một hơi nhẹ nhõm. Một trận chiến này quả thực nàng thắng rất gian nan, thực lực bản thân nàng tương đương với Khương Lan Kiếm, lần này có thể chiến thắng cũng có một chút vận may ở bên trong. Nếu cuối cùng khi Khương Lan Kiếm liều lĩnh dốc toàn lực thi triển ra Kinh Hồng nhất kiếm, không có đụng vào đạo tiếng đàn ẩn nấp ở trong hư không kia, như vậy người bị thua chính là nàng.

Theo Cầm Vô Tâm thắng lợi, các thiếu nữ của Cầm tông phát ra một tràng tiếng hoan hô. Kể từ đó, mặc dù Cầm Vô Tâm liên tiếp bị bại bởi đám người Âu Dương Minh, Mộc Cổ Bặc Vực, nhưng nàng cũng vững chắc tiến vào trước hạng năm.

Lượt trận đấu thứ hai mươi mốt, Lâm Minh đấu với Mộc Cổ Kiếp Nhung, đối phương thực dứt khoát nhận thua. Đây cũng là chuyện không thể làm khác được, tuy rằng Khôi Lỗi sư cường đại, nhưng cũng có một nhược điểm, chính là một khi mất đi con rối, bọn họ cũng không còn con bài gì nữa.

Hiện tại tổng cộng Mộc Cổ Kiếp Nhung chỉ còn lại ba con rối, mà lực công kích của Lâm Minh lại biến thái như vậy, làm không tốt bị tổn thất thêm một hai cái, vậy thì Mộc Cổ Kiếp Nhung đúng là khóc không ra nước mắt, hắn còn muốn tranh vào mười hạng đầu đây!

Lượt thứ hai mươi hai, Lâm Minh đấu với Huyễn Tiểu Điệp.

Trận đấu này xem ra cũng là một trận người xem không hề mong chờ! Mặc dù là các thiếu nam thiếu nữ của Huyễn tông, cũng không xem trọng Huyễn sư tỷ của bọn họ.

Ngay từ đầu trận đấu, Huyễn Tiểu Điệp thi triển ra một trăm lẻ tám ảo ảnh, bị một cái Luyện Lực Như Tơ của Lâm Minh, chấn động ra một vạn cỗ chân nguyên phóng lên tiêu diệt toàn bộ.

Tiếp theo Huyễn Tiểu Điệp lại thi triển ra một ít ảo thuật mang tính tượng trưng, cũng bị Lâm Minh dễ dàng phá tan.

Theo lời nói của Âu Dương Minh, Lâm Minh gần như là một thiên tài toàn năng! Nếu chỉ nói về lực phòng ngự, chẳng những lực phòng ngự thân thể của Lâm Minh đã biến thái, lực phòng ngự linh hồn còn biến thái hơn. Tử Giao Thần Lôi dung nhập trong tinh thần hải, gần như Lâm Minh có thể đứng không nhúc nhích, để mặc cho Huyễn Tiểu Điệp dùng ảo thuật công kích cũng vô sự.

Lâm Minh cảm nhận được Huyễn Tiểu Điệp cũng không dùng hết toàn lực, chỉ là đánh một trận mang tính tượng trưng, không để mất mặt mũi là được. Một khi đã như vậy, đương nhiên hắn cũng sẽ không làm mất mặt một cô gái.

Sau mấy chiêu, Huyễn Tiểu Điệp cười khúc khích, nói:

- Thực lực của Lâm sư đệ thực kinh người, ta nhận thua!

Dứt lời, xoay người đi xuống đài.

Lâm Minh đột nhiên vừa động trong lòng, nói:

- Huyễn sư tỷ chờ một chút!

- Hả?

Huyễn Tiểu Điệp xoay người, chớp chớp đôi mắt đẹp hỏi:

- Lâm sư đệ còn có chuyện gì?

- Xin hỏi Huyễn sư tỷ, có phải Huyễn tông có một loại Dịch Dung thuật thay đổi dung mạo của mình, làm cho người tu vi kém không lớn, không thể nhìn thấu hay không?

Huyễn Tiểu Điệp nói:

- Có! Như thế nào, Lâm sư đệ cảm thấy hứng thú ư?

Lâm Minh gật gật đầu, từ sau khi hắn bị Bích Lạc dùng Dịch Dung thuật lừa gạt một phen, hắn rất có hứng thú với Dịch Dung thuật này. Chiêu đó có thể nói là chiêu thức chuẩn bị tốt trên đường lữ hành, giết người phóng hỏa, trốn chạy trối chết...

Có một chiêu này, nếu muốn che giấu tung tích thì rất tiện lợi.

Huyễn Tiểu Điệp cười hì hì nói:

- Chiêu này ở Huyễn tông không tính là chiêu thức hạch tâm gì, các đệ tử phân tông khác muốn học đều có thể, chỉ cần giao nộp một lượng Chân Nguyên thạch nhất định là được. Tuy nhiên, nếu Lâm sư đệ có hứng thú dĩ nhiên không cần Chân Nguyên thạch, hơn nữa ta có thể tự mình truyền cho ngươi!

Huyễn Tiểu Điệp nói đến câu cuối cùng, còn kèm theo một âm rung vô cùng quyến rũ, khiến người ta nghe xong trong lòng bồi hồi kích động.

Lâm Minh theo bản năng gật gật đầu, nói:

- Vậy cảm ơn sư tỷ!

Hắn đột nhiên hiểu được, vì sao Cầm Vô Tâm và Huyễn Tiểu Điệp cùng xưng là tuyệt đại song kiêu của Thất Huyền cốc, mà kết quả thực lực chênh lệch lớn như vậy.

Hai mỹ nhân này một người thì một lòng hướng võ, thanh tâm ngăn lòng ham muốn, tâm hồn trong sáng, dốc lòng tu cầm cho đến

Cầm tâm đại thành, còn người kia, phần lớn thời gian đều vui cười đùa giỡn, đối với ảo thuật võ đạo gì đều có vẻ không quan trọng... Vì thế chênh lệch thực lực giữa nhau đương nhiên sẽ càng ngày càng lớn.

Đương nhiên, việc này không có mảy may quan hệ với Lâm Minh, nếu có Huyễn Tiểu Điệp dạy mình học khẳng định là tốt nhất. Dịch Dung thuật toàn diện nhất, Lâm Minh cầu còn không được.

Trận đấu thứ hai mươi hai ở sân thứ năm, Âu Dương Minh đấu với Cầm Vô Tâm!

Tuy rằng Âu Dương Minh khiến người ta có cảm giác cường thế hơn một ít, nhưng Cầm Vô Tâm cũng không yếu, trận chiến giữa hai người cũng không nghiêng về một bên nào.

Vấn đề ngay ở chỗ, Âu Dương Minh sẽ làm thế nào chống đỡ công kích tiếng đàn vô hình vô chất của Cầm Vô Tâm.

Ngay từ đầu trận đấu, Âu Dương Minh liền dùng ra Hợp Hoan thần công viên mãn tầng thứ năm, cả người dấy lên ngọn lửa màu tím, ở dưới khống chế của hắn, ngọn lửa tím như đóa mây trên trời quay chung quanh thân thể hắn, hình thành một tầng ngọn lửa thật dày. Đối với Tử Viêm thuẫn này, khán giả cũng không xa lạ, lúc trước khi đối mặt với Lâm Minh, Âu Dương Minh cũng từng dùng nó, kết quả bị một thương của Lâm Minh đâm vỡ ba tầng!

Kết quả, Âu Dương Minh không thể không buông bỏ Tử Viêm thuẫn, đổi dùng thân pháp Điệp Vũ Bách Hoa để chạy trốn, nhưng mà thoát được lần đầu, không thoát được qua mười lăm lần, cuối cùng vẫn bị Lâm Minh tung một thương quét bay đi.

Bởi vì trận đó, khán giả cũng không xem trọng Tử Viêm thuẫn lắm, nhưng mà Cầm Vô Tâm thi triển ra Phong Huyền Bát Âm, tiếng đàn vô hình vô chất công kích lên trên Tử Viêm thuẫn, nhưng không thể nổ nát Tử Viêm hộ thuẫn kia.

Lực chấn động chấn cho Tử Viêm hộ thuẫn lay động muốn vỡ ra, nhưng cùng lúc đó lại có lực lượng ngọn lửa mới cuồn cuộn không ngừng vọt tới, bổ sung vào chỗ trong.

Sau khi Hợp Hoan thần công viên mãn tầng thứ năm, chân nguyên của Âu Dương Minh dày đặc đến khiến lòng người kinh hãi. Nếu không thể giống như Lâm Minh chỉ một thương trực tiếp phá vỡ Tử Viêm hộ thuẫn, thì chân nguyên có thể cuồn cuộn không ngừng bổ sung vào ngay.

“Xoạt!”.

Cầm Vô Tâm cắn chặt hàm răng, tay phải gảy mạnh tám dây cầm “Phong Huyền Bát Âm!”.

“Bồng bồng bồng bồng...”.

Tám đạo tiếng đàn va chạm trên Tử Thần liêm đao, đánh cho liêm đao tử viêm xơ xác tan ra.

Nhưng mà nhân cơ hội này, Âu Dương Minh bước ra một bước, liền cách Cầm Vô Tâm chỉ không tới mười trượng!

- Cầm sư muội! Công kích tiếng đàn của muội thực linh hoạt, sắc bén, đáng tiếc... Chiêu thức quá mức đơn độc, dễ bị người nhằm vào!

“Phù...”.

Tử Viêm hộ thuẫn bùng phát, lại ngăn chặn công kích tiếng đàn đợt thứ hai của Cầm Vô Tâm, Cầm Vô Tâm nhân cơ hội rớt ra một khoảng cách, nhưng mà Âu Dương Minh từng bước ép sát tới.

Từng đạo tiếng đàn phát ra, tuy rằng tốc độ của Âu Dương Minh bị trở ngại không nhỏ, nhưng cuối cùng cũng đuổi theo càng ngày càng gần. Bởi vì Cầm Vô Tâm liên tiếp phát ra Phong Huyền Bát Âm, chân nguyên đã không duy trì được, mà chân nguyên của Âu Dương Minh vô cùng hùng hậu, vốn không có tiêu hao nhiều lắm.

“Xoạt!”.

Thiết phiến lại mở ra lần nữa, cách cần cổ ngọc của Cầm Vô Tâm chỉ có ba thước xa!

Chiến đấu đến một bước này, đã không hề trì hoãn, Cầm Vô Tâm bại trận.

Người xem tới đây đều nhẹ thở ra một ngụm hơi lạnh, trong trận đấu chung kết Âu Dương Minh luôn luôn không có gặp phải cường địch nào, thuận buồm xuôi gió đi đến bây giờ, duy nhất gặp phải Lâm Minh đã bị bại hoàn toàn triệt để, thế cho nên rất nhiều người đều theo bản năng cảm giác Âu Dương Minh cũng không lợi hại bao nhiêu... Thẳng đến trận đấu này, Âu Dương Minh với ưu thế tương đối lớn chiến thắng Cầm Vô Tâm.

Lúc này người ở đây mới tỉnh ngộ, Âu Dương Minh là xếp hạng thứ ba ở hội võ lần trước của tổng tông, thực lực mạnh không thể nghi ngờ.

Âu Dương Minh lại bại dưới tay Lâm Minh, thật sự là bởi vì Lâm Minh còn mạnh hơn.

- Lâm Minh đã vững chắc tiến vào trước hạng ba, chỉ còn Khương Bạc Vân và Mộc Cổ Bặc Vực, thực chờ mong trận đấu giữa ba người bọn họ!

- Nếu trận tiếp Lâm Minh có thể thắng, chính là hạng thứ hai, thắng cả hai trận chính là thứ nhất!

- Thứ nhất? Thứ nhất như thế nào có thể? Khương Bạc Vân rất biến thái, thời điểm hắn đấu với Cầm Vô Tâm, ngay cả kiếm cũng chưa xuất ra. Dù Lâm Minh có mạnh mấy đi nữa, cũng không phải đối thủ của Khương Bạc Vân, nhiều nhất tranh một chút với Mộc Cổ Bặc Vực. Cũng còn xem Mộc Cổ Bặc Vực có thực lực gì chưa để lộ ra hay không!

Mọi người đang nói, một trận đấu quan trọng lại sắp sửa bắt đầu, Mộc Cổ Bặc Vực đấu với Khương Lan Kiếm...

Chương 282: Lâm Minh vs Mộc Cổ Bặc Vực

Bình thường Khôi Lỗi sư chỉ có sau khi bước vào Tiên Thiên, mới có thể đạt tới cảnh giới Dung Nguyên, mà Mộc Cổ Bặc Vực vẻn vẹn chỉ nửa bước Hậu Thiên đã đạt tới. Bằng vào điểm này, thì không có người nào cho rằng Khương Lan Kiếm có thể thắng.

Trận đấu vừa bắt đầu, Mộc Cổ Bặc Vực từ trong túi phóng xuất ra con rối nhện của hắn. Từ đầu trận chung kết đến giờ, hắn chỉ dùng mỗi con rối nhện này mà thôi, hiện tại xem ra, hắn vẫn còn định dùng một mình con rối nhện để đối phó với Khương Lan Kiếm.

- Vẫn là con rối nhện kia?

- Mộc Cổ Bặc Vực quá kiêu ngạo mà!

Khương Lan Kiếm khẽ nhíu mày, hắn tự nhận không phải đối thủ của Mộc Cổ Bặc Vực, nhưng đối phương chỉ dùng một con rối xem như yếu nhất để đối phó với mình, không khỏi rất xem thường người ta.

“Phong chi ý cảnh!”.

Khương Lan Kiếm lưu chuyển toàn thân chân nguyên vung lên trường kiếm trong tay, mấy chục đạo kiếm quang đâm thẳng tới Mộc Cổ Bặc Vực. Cùng lúc đó, hắn nhích động bước chân, trong nháy mắt thân ảnh biến mất.

“Vù!”.

Khương Lan Kiếm như quỷ mị xuất hiện ở bên cạnh Mộc Cổ Bặc Vực, con rối nhện cường đại không giả, nhưng phản ứng cực kỳ chậm chạp, dưới tốc độ cực hạn của Khương Lan Kiếm, nó hoàn toàn không thể làm ra bất kỳ phản ứng gì, quả thực giống như vật bài trí bình thường, bị Khương Lan Kiếm bước vòng qua.

Khôi Lỗi sư tuy rằng sức chiến đấu cường đại, nhưng cũng có nhược điểm trí mạng, đó chính là bản thân Khôi Lỗi sư, Khôi Lỗi sư cũng giống như đệ tử Cầm tông, tốc độ chậm, phòng ngự yếu, năng lực cận chiến gần như xem nhẹ không tính.

Mà Khương Lan Kiếm thì hoàn toàn ngược lại, tốc độ cực kỳ mau, công kích vô cùng linh hoạt, sắc bén... Một khi bị hắn gần người, công kích của hắn sẽ như bão tố!

Nhìn thấy Khương Lan Kiếm đã gần Mộc Cổ Bặc Vực trong gang tấc, người xem tại đây lập tức mở to hai mắt nhìn, Chẳng lẽ Mộc Cổ Bặc Vực phải lật thuyền trong mương sao? Đối mặt với Khương Lan Kiếm lại chỉ xuất ra một con rối yếu nhất, Mộc Cổ Bặc Vực quá sơ suất rồi chăng!

Gió lốc gào thét, Khương Lan Kiếm chém xuống một kiếm, một kích này là hắn rơi vào tình thế bắt buộc!

“Keng!”.

Thanh âm giống như kim loại va chạm nhau, kiếm của Khương Lan Kiếm chung quy không thể chém xuống. Hắn không tin nhìn lại thanh kiếm trong tay mình, một kiếm ẩn chứa Phong chi ý cảnh, không ngờ lại bị Mộc Cổ Bặc Vực giơ tay lên ngăn đỡ!

Điều này sao có thể?

Cho dù là Lâm Minh với lực phòng ngự cường đại, cũng phải dùng một lực lượng khéo léo đánh văng ra kiếm của hắn, không có khả năng giống như Mộc Cổ Bặc Vực, mạnh mẽ dùng tay không chặn kiếm như vậy!

Khương Lan Kiếm biết không ổn, định rút kiếm trở về, nhưng đúng lúc này hắn lại hoảng sợ phát hiện kiếm của mình đã bị đập văng ra. Từ trong cánh tay Mộc Cổ Bặc Vực, sinh ra một cái vòi màu đen giống như con giun cuốn lấy thanh kiếm của hắn.

Khương Lan Kiếm biến sắc, đây là vật gì? Đây còn là thân thể người sao?

- Đi chết đi!

Mộc Cổ Bặc Vực hú lên quái dị, móng tay tay trái đột nhiên biến thành móc câu sắc nhọn dài một xích, chụp một trảo tới hướng Khương Lan Kiếm!

Lúc này, trừ phi Khương Lan Kiếm buông thanh kiếm trong tay, mới có thể tránh thoát một kích này. Thế nhưng đối với kiếm khách mà nói, kiếm trong tay giống như sinh mạng, thà rằng dứt đoạn cánh tay cũng không bỏ kiếm!

- Phong chi ý cảnh!

Khương Lan Kiếm quát lên một tiếng lớn, chân nguyên toàn thân bùng phát, trường kiếm trong tay quét lên gió lốc xoáy như thanh đao sắc bén, cái vòi màu đen bị Khương Lan Kiếm chặt đứt từng khúc, nhưng mà tốc độ của hắn chung quy chậm lại, Mộc Cổ Bặc Vực chụp thật mạnh vào ngực Khương Lan Kiếm, móng vuốt sắc bén đâm vào trong ngực, máu tươi vẩy bắn ra!

Trên ngực Khương Lan Kiếm lập tức biến thành một mảng máu thịt bầy nhầy.

Hắn cắn răng rút ra thanh kiếm bị dính trên cánh tay Mộc Cổ Bặc Vực, Khương Lan Kiếm quỳ một gối xuống, trên ngực máu chảy như trút. Móng nhọn kia dài một xích đủ để đâm tổn thương nội tạng của hắn.

- Thà chết cũng muốn rút kiếm ra hay sao? Thật đúng là cực kỳ ngu xuẩn!

Mộc Cổ Bặc Vực tung một cước đá Khương Lan Kiếm văng ra, cười nhạo nói.

Thấy một màn này, đệ tử Kiếm tông ở dưới đài đều đầy lòng căm phẫn. Mộc Cổ Bặc Vực thật không coi ai ra gì, thái độ này chính là làm nhục Khương Lan Kiếm.

Thế nhưng tuy rằng bọn họ phẫn nộ, cũng không thể làm gì được

Mộc Cổ Bặc Vực. Dù sao Mộc Cổ Bặc Vực là ở dưới tình huống quyết đấu công bình đánh bại Khương Lan Kiếm, ai cũng không nói ra lời.

Nếu bọn họ muốn lấy lại mặt mũi, trừ phi quang minh chính đại đánh bại Mộc Cổ Bặc Vực ở trên lôi đài, đáng tiếc bọn họ không ai là đối thủ của Mộc Cổ Bặc Vực, chỉ có thể bấm bụng nuốt giận.

Khương Lan Kiếm được người dùng cáng khiêng xuống, hắn bị thương không nhẹ. Tuy rằng Thất Huyền cốc có rất nhiều thánh dược liệu thương, nhưng không có khả năng trong vòng một canh giờ, chữa trị cho Khương Lan Kiếm khôi phục toàn bộ sức chiến đấu.

Khương Bạc Vân nhìn vết thương trên ngực Khương Lan Kiếm, mặt trầm xuống ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt khinh thường của Mộc Cổ Bặc Vực.

Hắn cười khặc khặc quái dị nói:

- Phòng ngự của đệ tử Kiếm tông các ngươi đúng là yếu nhược như tờ giấy, ta chỉ là chụp nhẹ một trảo, hắn đã thành cái dạng này, nếu không phải ta thu tay lại đúng lúc, trái tim hắn đã bị ta bóp nát!

Khương Bạc Vân cũng không có tức giận, chỉ là lạnh lùng nói:

- Nhiều lời vô ích, chờ gặp nhau trên lôi đài phân cao thấp!

Khiêu khích của Mộc Cổ Bặc Vực xem như đã truyền một tín hiệu cho tất cả người xem, Hắn cũng không e ngại bất luận kẻ nào, Khương Bạc Vân cũng không ngoại lệ!

Chẳng những Lâm Minh cùng Khương Bạc Vân không ngừng hiển lộ ra thực lực bất ngờ ngoài dự đoán của mọi người, Mộc Cổ Bặc Vực cũng như thế! Hắn cũng giống như một tòa núi băng lơ lửng trên mặt biển, trước đó hắn bày ra chỉ là một góc của núi băng mà thôi.

Ba đại đầu sỏ của một thế hệ trẻ tuổi này, thực lực vượt hơn xa quán quân của hội võ tổng tông trước kia, nếu không tính ba người bọn hắn, thực lực của Âu Dương Minh đã đủ để đoạt giải quán quân rồi.

- Mộc Cổ Bặc Vực đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao cánh tay hắn có thể ngăn chặn kiếm của Khương Bạc Vân? Còn cái vòi màu đen kia là thứ gì?

- Sao ta biết được! Những tên Khôi Lỗi tông ai nấy đều rất cổ quái, lại không tiếp xúc với các tông môn khác, ai mà biết bọn họ muốn làm chuyện gì chứ?

- Chẳng lẽ... Bọn họ đều cải tạo thân thể của chính mình? Thật đúng là một đám kẻ điên!

Dưới đài người xem nhao nhao bàn tán. Bất luận là loại khả năng nào, có một sư kiện có thể khẳng định chính là, cận chiến không hề là nhược điểm của Mộc Cổ Bặc Vực!

Lực phòng ngự cường đại, năng lực cận chiến cường đại, viễn trình công kích càng xuất sắc hơn, cùng với rất nhiều con rối phối hợp lại... Đủ loại hệ thống công kích tập thể toàn phương vị.

Mộc Cổ Bặc Vực giống như Lâm Minh, đồng dạng cũng là một thiên tài chiến đấu toàn năng!

Hơn nữa, hiển nhiên hắn phải cường đại hơn so với Lâm Minh!

Ý thức được những điểm này, đệ tử Kiếm tông đều thầm toát ra một thân mồ hôi lạnh, rốt cuộc Khương Bạc Vân có làm được hay không?

Chuyện cho tới bây giờ, đã không đơn giản là trận chiến giữa Khương Bạc Vân cùng Mộc Cổ Bặc Vực, mà thậm chí còn ảnh hưởng tới vinh dự của tông môn! Nếu lần này sau khi Kiếm tông bị người làm nhục, Khương Bạc Vân lại bị đánh bại, vậy thì thật sự Kiếm tông sẽ không bao giờ ngóc đầu dậy nổi.

Nhưng mà, trận đấu giữa Mộc Cổ Bặc Vực cùng Khương Bạc Vân vẫn chưa phát sinh, ngược lại, người lên trước đấu với Mộc Cổ

Bặc Vực lại là Lâm Minh...

Theo trọng tài vừa báo ra người đấu trận này, người xem toàn trường đều sôi trào lên, Lâm Minh đấu với Mộc Cổ Bặc Vực, đây là trận đấu đỉnh cao giữa hai thiên tài chiến đấu toàn năng!

Lần đầu, Lâm Minh ra đấu ở sân khách mà nhận được tiếng cổ vũ hơn xa đối thủ.

Đệ tử của Kiếm tông và các thiếu nữ Cầm tông đều hò hét trợ uy cho Lâm Minh, mà nhìn lại bên Mộc Cổ Bặc Vực thì hoàn toàn không có người nào cổ vũ, Khôi Lỗi tông vốn đã người lớn rất thưa thớt, hội võ tổng tông lần này cũng không có mấy người đến dự. Hơn nữa bọn họ ai nấy trời sinh tính cổ quái, cũng không thích làm chuyện nhàm chán hò hét trợ uy bậc này. Cộng thêm từ trước đến nay nhân duyên của Khôi Lỗi tông không tốt lắm, các tông môn Trận tông, Luyện Khí tông... Cũng không có cảm tình gì với họ, đương nhiên cũng sẽ không cổ vũ cho Mộc Cổ Bặc Vực.

Tuy nhiên, tuy rằng không ít người cổ vũ cho Lâm Minh, nhưng người chân chính có tin tưởng Lâm Minh cũng không có mấy người.

Quả thật, thực lực của Lâm Minh vượt qua dự đoán của mọi người, đánh bại Phương Khải, Khương Lan Kiếm, Cầm Vô Tâm, Âu Dương Minh... Hết lần này tới lần khác từ hắn nảy sinh ra thực lực cực hạn mới.

Nhưng Mộc Cổ Bặc Vực cũng đâu kém gì, đầu tiên là hắn với cảnh giới Dung Nguyên, kế tiếp là năng lực cận chiến cường đại, hiện tại thanh thế của hắn không kém gì Khương Bạc Vân!

Trên lôi đài, Lâm Minh đứng cách xa Mộc Cổ Bặc Vực hơn mười trượng, hội võ tổng tông lần này, hắn coi như là mở rộng tầm mắt, trước sau kiến thức ba loại chức nghiệp chiến đấu đặc thù là, Cầm sư, Trận Pháp sư, Khôi Lỗi sư. Đây còn chỉ là ở Thất Huyền địa khu nho nhỏ, đợi đến khi mở rộng đến toàn bộ Thiên Diễn đại lục, không biết cn có thể xuất hiện bao nhiêu chức nghiệp kỳ dị cường đại hơn.

Mộc Cổ Bặc Vực mở ra túi đeo phía sau lưng, ba con rối nối tiếp nhảy ra. Con rối nhện lúc ban đầu, một khối xác ướp, cuối cùng lại là một con cự ngạc có tám cái chân móng vuốt dài.

Rốt cuộc Mộc Cổ Bặc Vực đã xuất ra các con rối khác, hơn nữa là ngay từ đầu liền đem ra:

- Ở thứ hạng trước, ta không nghĩ tới ngươi cũng đi đến một bước này, trận chiến ngươi đánh bại Âu Dương Minh ấy khiến ta rất kinh ngạc. Ngươi là người một thế hệ trẻ tuổi thứ nhất có thể làm ta kinh ngạc, nhưng đó là vì tốc độ trưởng thành của ngươi, cũng không phải thực lực của ngươi. Có thể ép ta ngay từ đầu dùng ra ba con rối, đủ để ngươi kiêu ngạo đó!

- Nhiều lời vô ích, chiến đi!

Vừa dứt lời, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay Lâm Minh hiện ra một tầng màu xanh da trời, chân nguyên chấn động sinh sôi không ngừng tùy ý bắn ra, xao động bầu không khí.

Đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực, Lâm Minh cũng không có chút sơ suất, đây là một đối thủ rất khó giải quyết, nói là đơn đả độc đấu, kỳ thật chẳng khác nào Lâm Minh đồng thời đối mặt với bốn năm tên cường địch.

“Xoạt!”.

Trong ba con rối, xác ướp đầu tiên nhích động, chậm rãi rút ra từ trong thân thể của chính nó một khúc xương. Khúc xương trắng bệch không có chút màu sắc, theo khúc xương rút ra, Lâm Minh có thể nghe được rõ ràng tiếng xương va chạm “rốp rốp”.

Đó là một khúc gai xương dài bốn xích, mũi nhọn gai xương lấp lánh sáng xanh biếc, dường như là có độc.

“Hơ!”.

Xác ướp hú lên quái dị, cầm gai xương trong tay, đâm thẳng tới Lâm Minh, tốc độ của nó vô cùng mau, khẳng định cũng không chậm bao nhiêu so với Khương Lan Kiếm.

Lâm Minh lật trường thương trong tay, quét ra một thương tới hướng xác ướp! Sau khi rót vào một vạn cỗ lực chấn động, có thể nói một thương của Lâm Minh quét tới chỉ chạm vào là chết!

Khúc gai xương trắng lạnh kia, tuyệt đối không có khả năng ngăn được một thương này của Lâm Minh.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên gai xương trong tay xác ướp bùng nổ mở ra, không ngờ trong nháy mắt một cây gai xương dài bốn xích lại hóa thành mấy trăm cây cốt châm dài ba tấc, đồng loạt bắn mạnh tới hướng Lâm Minh. Mà trong những cốt châm này, rõ ràng có non phân nửa lấp lánh sáng bóng màu xanh biếc, hiển nhiên đều chứa kịch độc.

Công kích tới gần, đột nhiên bột phát ra ám khí có độc, có thể nói là chiêu thức âm độc đến cực điểm. Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, lực chấn động bùng phát, một vạn cỗ chân nguyên chấn động từ trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương thẳng hướng vọt ra. Trong lúc nhất thời, chung quanh hắn biến thành một mảng màu xanh da trời!

“Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...”.

Vang lên tiếng nổ giống như mưa rơi dày đặc lên lá chuối, mấy trăm cây cốt châm toàn bộ bị Thanh Thương chân nguyên chấn bể nát thành bột xương...

Chương 283: Khôi lỗi chiến thể

Mảnh vỡ bột xương bay đầy trời, dư ba bùng nổ của chân nguyên trực tiếp đánh văng con rối xác ướp ra xa.

Lâm Minh bùng phát toàn thân chân nguyên, trường thương run lên, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư tốc độ như quỷ mị. Nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm tới con rối xác ướp kia, mà nhằm thẳng về phía Mộc Cổ Bặc Vực!

Khoảng cách hai mươi trượng, ở dưới chân Lâm Minh thoáng chốc lướt qua, Lâm Minh chỉ thẳng một thương vào ngực Mộc Cổ Bặc Vực.

Né vòng qua con rối công kích Khôi Lỗi sư, đây là phương pháp tốt nhất để đối phó với Khôi Lỗi sư. Thế nhưng Mộc Cổ Bặc Vực cũng không phải Khôi Lỗi sư tầm thường, năng lực cận chiến của hắn cũng biến thái như ai.

Gần người công kích, Lâm Minh có thể giẫm lên vết xe đổ, kết quả giống như Khương Lan Kiếm hay không? Trong lòng mọi người khó tránh khỏi sinh ra câu hỏi như vậy! Khương Lan Kiếm là đệ tử Kiếm tông, không thể nghi ngờ có năng lực cận chiến, thế mà hắn vẫn bị bại hoàn toàn triệt để... Lực phòng ngự của Mộc Cổ Bặc Vực rất kinh người, có thể nói là đao thương bất nhập!

Như vậy cây thương của Lâm Minh có khả năng uy hiếp được Mộc Cổ Bặc Vực không? Mọi người đều mở lớn hai mắt, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào sân thi đấu.

Mắt thấy Lâm Minh vọt tới, khóe miệng Mộc Cổ Bặc Vực nổi lên một vẻ cười ác độc, thân thể hắn từ lúc còn nhỏ mười hai tuổi đã trải qua cải tạo của vô số tài liệu quý hiếm.

Ở trong xương cốt thấm vào Canh Kim, da thịt rót vào Trọng Huyền thiết tinh, sau đó ngâm mình ở trong Đoán Kim Trọng Thủy bảy bảy bốn mươi chín ngày. Trình tự này lặp đi lặp lại sáu lần, mỗi năm hai lần, liên tục ba năm như vậy. Cái loại thống khổ và tra tấn đó không phải người nào cũng có thể chịu đựng nổi. Bởi vì những lần cải tạo đó, đầu tóc của hắn rụng hết sạch, lớp da cũng trở nên nhăn nheo giống như lớp tro nguội, cũng vì thế dù hắn tuổi còn trẻ, thoạt nhìn giống như một thây khô!

Từ mức độ nào đó mà nói, Mộc Cổ Bặc Vực đã làm cho thân thể của mình biến thành một con rối còn sống!

Trả giá nhiều như vậy, chính là để thoát khỏi ma chú của Khôi Lỗi sư không sở trường cận chiến. Hắn muốn sáng tạo một truyền kỳ thuộc về Khôi Lỗi sư, mà hội võ tổng tông của Thất Huyền cốc lần này chính là nơi bắt đầu cho dã tâm của hắn!

- Canh Kim hộ giáp!

Mộc Cổ Bặc Vực quát lên một tiếng lớn, xương cốt thân thể hắn rung động nổ vang “bùm bùm đùng đùng”, một tầng kim loại từ trong da thịt chui ra, bao phủ hai tay hắn, trong lúc nhất thời hai tay Mộc Cổ Bặc Vực liền biến thành màu vàng đen.

Đối mặt với công kích của Lâm Minh, Mộc Cổ Bặc Vực không tránh không né, ngược lại vung một tay toan chộp vào Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương!

Biến cố thình lình xảy ra khiến người ở đây xem thấy đều kinh hãi trong lòng, đây còn là thân thể con người hay sao?

Mộc Cổ Bặc Vực chụp thẳng vào mũi thương, chỉ cần nắm được mũi thương hắn sẽ dùng con rối công kích, như vậy Lâm Minh sẽ giống như Khương Lan Kiếm, đối mặt với hai loại lựa chọn, hoặc là bỏ thương chạy thoát, hoặc là trọng thương bị thua!

Nhưng mà trong nháy mắt hắn vừa chụp vào mũi thương, vẻ tươi cười mới vừa lộ ra lập tức đọng lại trên mặt, Ngay khoảnh khắc đó, một vạn cỗ chân nguyên chấn động giống như thùng thuốc nổ bùng nổ!

“Thực nghĩ rằng mình là đao thương bất nhập ư?”. Lâm Minh hừ lạnh một tiếng trong lòng, chân nguyên dung nhập lực lượng của Chân Long điên cuồng nhảy vào thân thể Mộc Cổ Bặc Vực. Lực chấn động không nhìn phòng ngự bên ngoài thân hắn mà trực tiếp phá hư bản chất bên trong!

Mộc Cổ Bặc Vực hừ một tiếng thảm thiết, thân thể trực tiếp bị một thương của Lâm Minh đánh bay đi!

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, mọi người đang theo dõi đều mặt dại ra. Trước đó Mộc Cổ Bặc Vực dễ dàng ngăn đỡ kiếm phong của Khương Lan Kiếm, mà khi đó, trên tay hắn còn không có hiện ra Canh Kim hộ giáp.

Hiện tại, hiện lên Canh Kim hộ giáp lại vẫn bị Lâm Minh quét một thương bay đi, tại sao có thể như vậy?

Mộc Cổ Bặc Vực đứng lên sắc mặt dữ tợn, cánh tay hắn còn đang run run, dọc theo khe hở của Canh Kim hộ giáp, một dòng máu tươi đỏ sẫm chảy ra “ồ ồ”.

- Mộc Cổ Bặc Vực bị thương, chỉ một thương đánh cho Mộc Cổ Bặc Vực bị thương? Lâm Minh như thế nào làm được?

- Lực công kích của Lâm Minh như thế nào lại biến thái như vậy, chẳng lẽ trước đó hắn vốn chưa dùng hết toàn lực?

Ở trong suy nghĩ của đa số người xem, xem ra tuy rằng Lâm Minh cường đại hơn so với Khương Lan Kiếm, nhưng cũng không đến mức mạnh đến gấp mấy lần, ít nhất ở phương diện lực công kích, Khương Lan Kiếm là đệ tử của Kiếm tông, lực công kích tăng lên cùng với bản thân, công kích của hắn sẽ không thua kém Lâm Minh nhiều lắm. Thế nhưng một thương của Lâm Minh vừa rồi kia, lại hoàn toàn lật nhào nhận thức của bao người xem.

Lâm Minh nhìn lướt qua cánh tay Mộc Cổ Bặc Vực, nói:

- Thì ra ngươi cũng phải đổ máu!

Lực phòng ngự của Mộc Cổ Bặc Vực quả thật vượt qua dự đoán của hắn, hiện tại Lâm Minh đột phá Ngưng Mạch kỳ, Luyện Lực

Như Tơ cũng đạt tới vạn cỗ, đồng thời ẩn chứa Thanh Thương chân nguyên và lôi đình lực... Lực phá hoại của chân nguyên chấn động vô cùng cường đại như vậy, một khi đánh trúng thân thể địch nhân, sẽ không nhìn phòng ngự bên ngoài thân mà trực tiếp phá hư xương cốt nội tạng của địch nhân!

Nói cách khác, Canh Kim hộ giáp của Mộc Cổ Bặc Vực kỳ thật không có hiệu quả gì với Lâm Minh. Nhưng dù dưới tình huống như vậy, không ngờ Mộc Cổ Bặc Vực vẫn đó tiếp được công kích của hắn, ít nhất kinh mạch xương cốt không có bị phế bỏ.

“Tên kia, ngay cả kinh mạch và xương cốt bản thân đều từng cải tạo qua, thân thể hắn đã được cải tạo không thua kém gì một con rối... Thật đúng là võ đạo có hàng vạn hàng ngàn đường lối, không thiếu cái lạ!”.

- Tốt! Thật tốt lắm!

Mộc Cổ Bặc Vực mặt trầm như nước, ánh mắt sáng quắc giống như hung thú săn mồi nhìn chằm chằm vào Lâm Minh:

- Ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta rồi, ta sẽ cho ngươi trả cái giá phải trả!

- Khôi Lỗi Chiến Thể!

Thân thể xương cốt toàn thân Mộc Cổ Bặc Vực phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm đùng đùng”, quần áo trên thân hắn giống như vải bố bị xé rách toạc ra, hai cánh tay mang theo Huyết thủ từ sau lưng hắn vươn ra. Trong nháy mắt, Mộc Cổ Bặc Vực lại biến thành một con quái vật bốn tay.

Dù Lâm Minh ở Nam Cương đã trải qua không ít chuyện cổ quái ghê tởm, nhưng trước một màn này cũng cảm thấy da đầu run lên. Đôi tay kia thấy thế nào đều không giống như là tài liệu chế thành, mà dường như là cánh tay của người nào đó bị cắt ra sau đó gắn lên.

Mộc Cổ Bặc Vực này thật đúng là một kẻ điên rồ!

“Xịch xịch xịch xịch!”.

Bốn thanh vũ khí khác nhau được Mộc Cổ Bặc Vực rút ra từ trong Tu Di giới, một thanh liêm đao, một thanh trường kiếm siêu dài hơn năm xích, bản hẹp chỉ có một tấc, hai thanh binh khí dài này phân biệt do hai tay ở sau lưng Mộc Cổ Bặc Vực cầm lấy, mà hai tay phía trước hắn, một bàn tay cầm một cây chùy, tay kia thì cầm một cây đinh sắt thô to như ngón cái, dài đến ba thước... Loại đinh này là Khôi Lỗi tông chuyên dùng để ghim trên ngực người, cố định thân thể ở trên giá gỗ để thuận tiện chế tạo con rối. Phần lớn thời gian chỉ dùng để cố định thi thể, nhưng đôi khi cũng dùng để cố định người sống.

Cùng lúc với Mộc Cổ Bặc Vực xuất ra bốn thanh vũ khí, Lâm Minh liền động rồi. Hắn không định chờ đợi Mộc Cổ Bặc Vực hoàn thành nghi thức biến thân.

Một thương đâm tới, trên mũi thương lóe ra điện mang, Tử Giao Thần Lôi chuyên khắc âm khí tà khí. Lúc này trên thân Mộc Cổ Bặc Vực thi khí rất nặng, bị một thương này đâm trúng khẳng định sẽ bị thương nặng.

Đúng lúc này, đột nhiên Lâm Minh cảm giác có một lực hút thật lớn kéo lấy thân thể hắn, dường như thân thể hắn là một khối sắt tinh khiết bị nam châm hút mạnh.

Xoay người nhìn lại liền thấy con rối cự ngạc kia đang mở ra cái miệng rộng, ở trong khóe miệng nó có một lốc xoáy thuần màu đen, tản phát ra lực hút cực kỳ cường đại, kéo ghì thân thể hắn.

Lực cắn nuốt?

Đây là kỹ năng gì?

Lâm Minh còn không kịp phản ứng, chỉ nghe “phù” một tiếng, một tấm mạng nhện màu bạc từ trên trời phủ xuống, chụp về hướng mình. Đây là mạng nhện của con rối nhện phun ra! Khôi Lỗi sư sau khi đạt tới cảnh giới Dung Nguyên, chế tạo con rối có thể giữ lại một phần năng lực của nó khi còn sống, tỷ như màng tơ lưới của con nhện.

Cùng lúc đó, xác ướp kia cũng di động, nắm theo trong tay hắn nửa thanh gai xương, đâm thẳng một kích vào phía ngực Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh bị lực cắn nuốt níu kéo, hoàn toàn không thể né tránh, trên có mạng nhện, dưới có gai xương, gần như trở thành kết cục bại ngay tức thì.

Dưới đài người xem đều vô cùng kinh hãi, vài cô gái Cầm tông không kìm nổi kêu lên sợ hãi. Đúng lúc này, trên thân Lâm Minh đột nhiên phát ra ánh sáng màu tím chói mắt, tia sáng màu tím thô to như cự xà từ trên thân Lâm Minh nhảy ra, lao thẳng tới mạng nhện.

“Xùy xùy xùy!”.

Một tấm mạng nhện Thiên Tàm Ti siêu bền chắc trực tiếp bị Tử Giao Thần Lôi đốt thành tro bụi.

Trong lúc đó xác ướp cầm khúc gai xương vọt tới nhanh như một tia chớp, Lâm Minh hét to một tiếng, đâm ra trường thương trong tay như một con rắn độc!

“Phốc!”.

Một thương hàm chứa lôi đình lực khí thế đâm vào ngực xác ướp, lôi đình lực chuyên khắc khí âm tà bắn ra bốn phía, xác ướp bị lưới điện bao phủ, thân thể nó run rẩy giống như động đất.

“Xuy xuy xuy!”.

Toàn thân xác ướp bị lôi điện thiêu đốt cháy đen, đột nhiên nó há mồm phun ra một đám sương mù tím.

- Thi độc?

Sương mù tím vừa mới xuất hiện liền không hề trì hoãn bị lôi đình lực thiêu đốt sạch sẽ, nhưng một màn này vẫn làm trong lòng Lâm Minh cả kinh hồi lâu, Dùngcắn nuốt kìm chế hành động của đối thủ, con rối nhện và con rối xác ướp vây giết, con rối sắp chết còn có thể phóng ra kịch độc... Sát chiêu lớp lớp! Nếu như mình không có Tử Giao Thần Lôi công phòng một thể và Thanh Thương chân nguyên chấn động kia, chỉ sợ cũng khó có thể chống đỡ công kích như vậy.

- Đi tìm chết đi!

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, một vạn cỗ chân nguyên chấn động ào ào chui vào trong cơ thể xác ướp sau đó bùng nổ, xác ướp dính trên mũi thương trực tiếp bị nứt toác ra thành mảnh nhỏ.

- Một kích diệt một con rối?

- Thực lợi hại!

Tuy rằng chỉ là đánh chết một con rối, nhưng vẫn làm cho mọi người ở đây kinh hãi trong lòng. Ở thứ hạng trước, con rối của Mộc Cổ Bặc Vực dường như là bất tử chi thân, mặc cho đối thủ công kích như thế nào, đều không phá vỡ được phòng ngự của con rối, cho dù là ngẫu nhiên đả thương đến con rối, thì dường như con rối cũng hồn nhiên như chưa tỉnh giấc.

Lâm Minh có thể đánh một con rối chết triệt để, lập tức làm cho trong mắt người xem sáng ngời, số lượng con rối của Khôi Lỗi sư có hạn, chết đi một con rối, lực lượng của Khôi Lỗi sư sẽ suy yếu đi một phần.

Trên lôi đài, Lâm Minh run lên trường thương, lạnh lùng nhìn vào Mộc Cổ Bặc Vực:

- Rốt cuộc Khôi Lỗi Chiến Thể của ngươi cũng hoàn thành rồi chứ?

Lúc này thân mình Mộc Cổ Bặc Vực đã co đầu rụt cổ ở trong một lớp giáp xác thật dày, chỉ lộ ra bốn cánh tay màu vàng bám vào ở bên ngoài Canh Kim hộ giáp, với một tư thế cổ quái chống đỡ thân mình chấm mặt đất, giống như một con trùng giáp xác thật lớn.

- Hắc hắc... Đây là Xích Kim Quy, con rối phòng ngự mạnh nhất ta tạo ra. Tầng hộ giáp của Xích Kim Quy có thể ngăn cản lực xuyên thấu của chân nguyên, chân nguyên của ngươi thực cổ quái, có thể xuyên thấu Canh Kim hộ giáp làm ta bị thương, tuy nhiên hiện tại cũng không dùng được với Xích Kim Quy! Chỉ cần ta trốn ở bên trong, thì đã ở vào thế bất bại!

Mộc Cổ Bặc Vực cười khặc khặc quái dị nói.

Lâm Minh dùng linh hồn lực tra xét hộ giáp Xích Kim Quy một chút, quả thực đúng như lời Mộc Cổ Bặc Vực, ở trong hộ giáp Xích Kim Quy, dường như cất chứa một loại lực trường vặn vẹo kỳ dị, ngăn cách dao động chân nguyên.

“Khôi Lỗi tông cũng thật nhiều bí mật!”. Tuy rằng Lâm Minh hoàn toàn không hiểu nguyên lý của lực trường kia, nhưng có thể đoán được đó là một loại gần với pháp tắc gì đó. Một Khôi Lỗi tông nho nhỏ mà lại cũng có kế thừa cường hãn như thế, thật đúng là không thể coi thường bất kỳ một tiểu tông môn nào.

“Không nghĩ tới, mới chỉ là đấu với Mộc Cổ Bặc Vực đã bức ta phải dùng chiêu thức cuối cùng này, như vậy đấu với Khương Bạc Vân phải như thế nào đây?”

Chương 284: Hỏa Tà Thần vs Tử Giao Thần Lôi

Ở trên đại điện Thất Huyền cốc, Sử Tông Thiên sắc mặt hơi biến đổi:

- Xích Kim Quy... Không nghĩ tới, Mộc Cổ Bặc Vực đã có thể sử dụng con rối Xích Kim Quy rồi?

Là cốc chủ Thất Huyền cốc, Sử Tông Thiên coi như hiểu biết một ít công pháp của Khôi Lỗi tông, như Xích Kim Quy là một loại con rối phòng ngự, "chân nguyên lực trường" ẩn chứa ở trong hộ giáp con rối, đây là một loại lực lượng pháp tắc còn cao hơn Phong chi ý cảnh!

Chân nguyên lực trường thâm ảo tối nghĩa, không phải thiên tài trong thiên tài thì không thể lĩnh ngộ, là bí thuật bất truyền của Khôi Lỗi tông, chân nguyên lực trường cùng với cảnh giới Dung Nguyên đều trở thành hai đại kế thừa tối cao của Khôi Lỗi tông.

Mà độ khó lĩnh ngộ của chân nguyên lực trường, thậm chí so với cảnh giới Dung Nguyên chỉ có hơn chứ không kém! Sử Tông Thiên tuyệt đối không nghĩ tới, Mộc Cổ Bặc Vực còn nhỏ tuổi, mà lại đồng thời lĩnh ngộ được hai loại kế thừa tối cao của Khôi Lỗi tông này!

"Đây đúng là đệ nhất thiên tài mấy trăm năm nay của Khôi Lỗi tông! Thậm chí địa vị còn cao hơn một tầng so với Khương Bạc Vân ở Kiếm tông!".

Sử Tông Thiên xoay người nhìn về phía đại trưởng lão Khôi Lỗi tông ngồi ở trong góc đại điện, một cách bất ngờ, trên mặt lão yêu quái cương thi mặt dài này đang lộ ra một vẻ tươi cười rất khó coi, hiển nhiên là cực kỳ vừa lòng với Mộc Cổ Bặc Vực.

Cảm nhận được ánh mắt của Sử Tông Thiên, đại trưởng lão Khôi Lỗi tông cười hắc hắc nói:

- Bặc Vực chỉ là lĩnh ngộ một da lông của chân nguyên lực trường, miễn cưỡng có thể sử dụng Xích Kim Quy cấp thấp nhất mà thôi! Tuy nhiên... Hắc hắc... Tuy rằng là một chút da lông, nếu muốn thắng trận đấu này cũng dư sức!

Trong lời nói của đại trưởng lão Khôi Lỗi tông tràn ngập tự tin. Lão đích xác cũng có lý do để tự tin, chân nguyên lực trường được xưng là phòng ngự tuyệt đối của con rối bọc thép, chỉ cần co rút ở bên trong Xích Kim Quy, Mộc Cổ Bặc Vực đã ở vào thế bất bại. Hơn nữa Mộc Cổ Bặc Vực còn có một con rối chế thành từ cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, con rối này vào một năm trước từng được Mộc Cổ Bặc Vực sử dụng một lần, lúc ấy chiến lực của nó cũng đã vô cùng kinh người, hiện tại qua một năm, uy lực nói vậy còn mạnh hơn.

Chân nguyên lực trường cộng thêm con rối cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, hai thứ kết hợp, đừng nói là Lâm Minh, ngay cả Khương Bạc Vân chỉ sợ cũng rất khó thắng Mộc Cổ Bặc Vực!

Chẳng trách Mộc Cổ Bặc Vực kiêu ngạo như thế, quả thật hắn có vốn để kiêu ngạo.

Sử Tông Thiên nghĩ đến đây lơ đãng liếc mắt nhìn đại trưởng lão Kiếm tông một cái, thấy sắc mặt lão ngưng trọng. Hiển nhiên cũng đang lo lắng cho trận quyết đấu giữa Khương Bạc Vân và Mộc Cổ Bặc Vực sắp tới.

Trên lôi đài, sau khi con rối xác ướp bị Lâm Minh giết chết, Mộc Cổ Bặc Vực đang co rút ở trong Xích Kim Quy lại thả ra một con rối mới. Như trước là con rối hình người, thân nó khoác chiến giáp màu đỏ tươi, toàn thân bùng cháy ngọn lửa sáng quắc, khí thế oai hùng phi phàm, nhìn qua giống như Hỏa Diễm Chiến Thần tắm trong lửa mà sinh ra!

“Xuy xuy!”.

Một chân đạp trên mặt đất, viên gạch lót nền lại trực tiếp bị nóng chảy ra! Năng lượng chân nguyên từ trên thân nó tản phát ra, cường đại không biết bao nhiêu lần so với xác ướp trước đó.

- Là Hỏa Tà Thần! Sau khi Khôi Lỗi tông tiêu diệt Hỏa Diễm tà giáo của Kính Thiền quốc, đã dùng thi thể của giáo chủ bọn họ làm thành con rối, đó là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong!

- Hỏa Tà Thần so với thời điểm một năm trước ta nhìn thấy càng cường đại hơn. Khi đó trên thân nó còn không có chiến giáp, ngọn lửa cũng không có nóng rực như vậy!

Người xem ở chung quanh không kìm nổi cả kinh kêu lên thành tiếng, so sánh với chân nguyên lực trường, hiển nhiên một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong uy danh hiển hách, mang đến lực chấn nhiếp tự nhiên càng lớn hơn một chút.

Đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực như vậy, Lâm Minh còn làm thế nào đánh?

“Thì ra là con rối dùng thi thể của cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong làm bản gốc chế tạo ra...”. Ánh mắt Lâm Minh chợt ngưng trọng: “Cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong được Mộc Cổ Bặc Vực chọn làm tài liệu con rối, khẳng định không phải là kẻ đầu đường xó chợ, ít nhất cũng là cùng cấp với Cầm Tử Nha, thậm chí có thể mạnh hơn so với Cầm Tử Nha. Người đó khẳng định không phải cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong xuất thân bình thường của ba mươi sáu nước có thể bằng được”.

Sau khi bị chế thành con rối, vì vướng tu vi của Mộc Cổ Bặc Vực, tuy rằng thực lực của nó sẽ suy yếu không ít, nhưng cũng không phải dễ đối phó. Cộng thêm Mộc Cổ Bặc Vực đang co rút ở bên trong Xích Kim Quy, còn có hai con rối cự ngạc và con rối nhện có được năng lực kìm chế... Bốn kẻ kết hợp, hợp thành một tổ hợp công phòng một thể, không có nhược điểm, cũng không có góc chết!

Cho dù là Khương Bạc Vân, nhìn thấy loại trạng thái chiến đấu của Mộc Cổ Bặc Vực này, cũng phải sắc mặt ngưng trọng, ba năm nay, không chỉ có hắn tăng tiến vùn vụt, Mộc Cổ Bặc Vực cũng như thế! Bản thân hắn có được năng lực đặc thù, Mộc Cổ Bặc Vực cũng không ngoại lệ!

- Bước đầu nắm giữ hai đại kế thừa tối cao của Khôi Lỗi tông, cộng thêm Hỏa Tà Thần một năm trước thanh danh đã lan truyền rộng khắp, hiện tại thực lực của Hỏa Tà Thần lại tăng cao thật lớn... Lâm Minh! Ta thực muốn nhìn xem ngươi làm thế nào chống cự...

Khương Bạc Vân ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Minh trong sân đấu. Dưới tình huống như vậy, đa số mọi người đều thấy Lâm Minh không còn ôm chút hy vọng gì nữa. Mộc Cổ Bặc Vực một lần tiếp một lần hiển lộ ra mặt cường đại vượt qua tưởng tượng của mọi người. Dùng đệ nhất thiên tài của Khôi Lỗi tông sáu trăm năm qua để hình dung hắn cũng không đủ!

Lâm Minh yên lặng nhìn chăm chú vào Hỏa Tà Thần. Đồng thời không ngừng rót chân nguyên vào hạt giống Tà Thần. Theo một tiếng vang nhỏ “xịch”, một cây cương châm màu tím không bắt mắt nhảy vào lòng bàn tay Lâm Minh. Cây cương châm chỉ dài hai tấc, trên thân châm khắc một con Giao Long màu tím, Giao Long quấn quanh chín vòng trên cây châm, giương nanh múa vuốt, lệ khí kinh người!

Ở trong hạt giống Tà Thần, Lôi Linh của Tử Giao Thần Lôi ngủ say một tháng, rốt cuộc thấy lại ánh mặt trời!

Tuy rằng trong Bàn Long cương châm ẩn chứa lôi đình lực vô cùng cuồng bạo, nhưng nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nhìn ra mảy may chỗ khác thường, toàn bộ lôi đình lực bị nén ép cao độ ở bên trong cương châm, không tràn ra ngoài chút nào.

Mặc dù là cao thủ Tiên Thiên, cũng khó mà phát hiện cương châm trên tay Lâm Minh là do năng lượng tạo thành, mà sẽ nghĩ là một cây châm thực sự. Đây chính là dấu hiệu, lôi điện hóa hình của lôi điện đẳng cấp cao.

Năng lượng cùng chất lượng ở trên căn nguyên là không chia tách, chất lượng bùng cháy sẽ hóa thành năng lượng, khi năng lượng nén ép cao độ, cũng sẽ diễn hóa thành chất lượng thực chất.

Cái gọi là chân nguyên hóa hình, lôi điện hóa hình đều là như thế!

Bởi vậy, người ở đây trừ Mục Thanh Hồng ra, không ai chú ý tới đột nhiên trong tay Lâm Minh xuất hiện cương châm màu tím. Dù là Sử Tông Thiên cũng không ngoại lệ, nếu Sử Tông Thiên hết sức chăm chú dùng linh hồn lực tra xét, còn có thể phát hiện cây châm này không tầm thường, nhưng lão sao có thể nghĩ rằng Lâm Minh tùy ý xuất ra một cây cương châm lại ẩn chứa một lực lượng kinh thiên động địa như vậy.

"Rốt cuộc dùng đến rồi! Đây là Lôi Linh của Tử Giao Thần Lôi! Nếu không phải Thiên Vũ trước thời hạn báo cho biết ta, ta cũng sẽ không chú ý tới vật nho nhỏ này!". Mục Thanh Hồng nhìn Bàn Long cương châm, trong lòng giật mình không thôi! Lôi điện lực nén ép đến trình độ khủng bố, rất khó tưởng tượng đây là một Lôi Linh địa giai hạ phẩm.

Lúc này trên lôi đài, Mộc Cổ Bặc Vực khai hỏa toàn bộ hỏa lực, cười to khặc khặc:

- Lâm Minh! Có thể bức ra toàn bộ thực lực của ta, ngươi đủ để kiêu ngạo đó! Hãy tiếp một kích mạnh nhất của ta, Hỏa Diễm Địa Ngục!

"Phù!".

"Phù!".

Con rối nhện phun ra tơ nhện, con rối cự ngạc mở ra miệng rộng phóng ra lực cắn nuốt, trực tiếp tác dụng trên thân thể Lâm Minh. Trong nháy mắt kìm chế tốc độ không gì sánh kịp của hắn.

Cùng lúc đó, Hỏa Tà Thần từ sau lưng rút ra một thanh hỏa diễm cự kiếm bùng cháy ngọn lửa sáng quắc, cự kiếm vừa xuất hiện, tầng tầng lớp lớp sóng nhiệt như thủy triều ập vào mặt, dường như không khí đều bị thiêu đốt.

Dưới năng lượng khủng bố dạng sóng triều này, quầng sáng thủ hộ phát ra hơi chấn động, chỉ là dư ba đã có uy thế bậc này, có thể thấy được một kích của Mộc Cổ Bặc Vực cường đại biết bao!

Tất cả người xem đều mở to hai mắt nhìn, như ngừng lại hô hấp.

Trái tim trong ngực Tần Hạnh Hiên lại như trồi lên trong cổ họng, hai tay nhỏ nhắn nắm chặt nhau.

Một kích cường đại như thế, Lâm Minh làm thế nào chống đỡ? Mộc Cổ Bặc Vực khẳng định là hạng người lòng dạ độc ác, nhìn hắn đấu với Khương Lan Kiếm là biết. Tuy rằng hội võ tổng tông không cho phép giết người, nhưng nếu chuyện lỡ ra thì sao? Hoặc là tạo thành trọng thương gì đó không thể nói trước, vậy chẳng phải là một đời của Lâm Minh bị hủy hoại sao?

Ý thức được những điều này, trong lòng bàn tay Tần Hạnh Hiên đã thấm ra mồ hôi ướt đẫm.

Lúc này, Hỏa Tà Thần động rồi, nó vung hỏa diễm cự kiếm trong tay, chém thẳng vào Lâm Minh, không gian giống như bị xé rách, chỉ còn lại có màu đỏ bay múa đầy trời!

Khoảnh khắc đó, thậm chí ngay cả trưởng lão trọng tài đều vận chuyển toàn thân chân nguyên, tăng cao cảnh giác, chuẩn bị bất cứ lúc nào ra tay cứu Lâm Minh. Một thiên tài như vậy nếu như bị hại chết trên Diễn Võ trường thì chính là tổn thất không thể đo lường.

“Ong ong ong!!!”.

Không khí xao động, cự kiếm gào thét, ngọn lửa bốc lên, mà Lâm Minh ngâm mình tắm trong ngọn lửa thì lại nhắm nghiền hai mắt, trong lòng một mảnh trống không.

Linh hồn của hắn đã sớm xuyên thấu qua ngọn lửa, nắm trong tay mỗi một tia năng lượng ngọn lửa.

“Lực lượng của lửa còn cường hãn hơn so với Thâm Uyên chi hỏa! Không ngờ lại không có Hỏa Tinh để khống chế, mà chỉ dựa vào chín Ngụy Hỏa Tinh để chống đỡ. Thật khó tin! Một thân thể cất chứa chín Ngụy Hỏa Tinh, lại không xung đột lẫn nhau, đây là năng lực chỉ con rối mới có thể có hay sao?”.

Lực lượng của lửa không có Hỏa Tinh chống đỡ, thực dễ dàng bị hạt giống Tà Thần khống chế, Lâm Minh hoàn toàn không sợ hãi, toàn thân chân nguyên mãnh liệt rót vào bên trong Bàn Long cương châm, Lâm Minh búng tay bắn ra!

“Rắc!”.

Một cột sáng màu tím thô to ba thước thẳng hướng trời xanh, giống như trên chín tầng trời giáng xuống một đạo lôi kiếp, lôi đình lực nén ép cao độ trong Tử Giao Thần Lôi hoàn toàn bùng phát! Trong lúc nhất thời tiếng sấm nổ vang, tia chớp tím giăng tứ phía!

Lôi đình lực xoay chuyển ngược lại với lực lượng ngọn lửa, hai loại năng lượng cực kỳ táo bạo, cho dù không cần Lâm Minh cố ý khống chế, cũng đã xảy ra bùng nổ cuồng mãnh giống như Lôi Hỏa Sát!

“Ầm ầm!”.

Lôi Hỏa lực đáng sợ cuồn cuộn lan tràn ra, hình thành sóng xung kích đỏ tím xen nhau bắn ra bốn phía, toàn bộ trút xuống trên quầng sáng của pháp trận thủ hộ.

Ở trong không gian hoàn toàn phong kín phát sinh bùng nổ khủng bố như vậy, trong nháy mắt quầng sáng thủ hộ bành trướng chấn động kịch liệt, theo tiếng “rắc rắc...”, từng vết rạn hiện lên ở trong quầng sáng, “coong” một tiếng, toàn bộ pháp trận thủ hộ bị nổ nát!

Lâm Minh sớm đã có dự liệu, bước chân điểm một cái, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư cấp tốc thối lui, ở dưới lực chống đỡ của Tà Thần, Thanh Thương chân nguyên nén ép cao độ trải rộng toàn thân, thủ hộ các chỗ yếu hại.

Về phần con rối Hỏa Tà Thần Hậu Thiên đỉnh phong kia, thì đâu có ý thức như Lâm Minh, nó gần như bị vây ngay trung tâm bùng nổ, theo năng lượng khủng bố phát tiết ra, nó trực tiếp bị nổ chiến giáp vỡ tan, thân thể nổ văng tung tóe!

- Cái gì!?

- Như thế nào có thể!?

Mặc kệ là người xem, hay là trưởng lão trên đại điện, bao gồm đám người Khương Bạc Vân, Khương Lan Kiếm... Thấy một màn Hỏa Tà Thần vỡ nát này đều quá sợ hãi, vốn bọn họ đã nghĩ rằng sau khi Mộc Cổ Bặc Vực xuất ra con rối Hỏa Tà Thần mạnh nhất, tạo thành hệ thống công kích hoàn mỹ thì đã thắng hơn phân nửa. Tuyệt không nghĩ tới dưới một kích đó, Hỏa Tà Thần nhìn như vô cùng uy lực mà cứ như thế vỡ nát!

Chương 285: Thế không thể đỡ

Bùng nổ phát tiết ra năng lượng thật sự quá mạnh mẽ, quần áo trên thân Lâm Minh nhiều chỗ rách bươm, cánh tay và trên đùi cũng bị thương mức độ khác nhau. Đây còn là hắn nhờ có Thanh Thương chân nguyên cường hãn hộ thể, lực phòng ngự của thân thể bản thân cũng cường đại, cho nên mới chống được công kích như vậy.

Về phần Mộc Cổ Bặc Vực, lực phòng ngự của hắn so ra cường đại hơn Lâm Minh nhiều, nhưng mà hắn đang co rút ở bên trong con rối Xích Kim Quy, nên có vẻ chật vật hơn so với Lâm Minh. Trong dòng chảy năng lượng, toàn thân hắn mang theo Xích Kim Quy cùng nhau bị cuốn bay đi, va chạm thật mạnh bên mép lôi đài, rồi rơi xuống giống như một con rùa bị người lật chổng vó lên trời, vũ khí trong liên thủ vừa rồi đều rơi mất sạch.

Ở trung tâm lôi đài, lực bùng nổ khủng bố hoàn toàn xé nát lớp gạch lôi đài mới vừa tu sửa hoàn hảo đêm qua, mà Hỏa Tà Thần thì cả người nổ tan xác, nửa chết nửa sống.

Về phần hai con rối kia, cũng bị sức nổ làm thân thể bay ra, con rối cự ngạc gãy cái đuôi, về phần con rối nhện, tám chân dài đứt đoạn hết năm cái.

Dưới đài vang lên từng đợt tiếng hít hơi lạnh:

- Hỏa Tà Thần lần này coi như xong rồi ư?

- Không thể tin, một năm trước ta tận mắt nhìn thấy Mộc Cổ Bặc Vực ra tay, khi đó Hỏa Tà Thần gần như có thể sánh với phó phủ chủ Duẩn Ngọc quốc của Thất Huyền võ phủ! Sau một năm trên thân Hỏa Tà Thần nhiều ra chiến giáp màu đỏ, phỏng chừng lực lượng đã cường đại hơn rất nhiều, vậy mà chỉ trong một chiêu liền bị đánh bại... Không... Phải nói là trực tiếp bị phế bỏ!

- Thật đáng sợ! Ngay cả quầng sáng thủ hộ đều bị vỡ nát, đây còn là người sao?

- Lâm Minh rốt cuộc là dùng loại công kích gì? Là lôi đình lực đơn thuần ư?

Mọi người tại đây đều có tu vi trong người, trong nháy mắt phát sinh bùng nổ kia, tự nhiên bọn họ cảm nhận được lôi đình lực vô cùng cường đại, hơn nữa một cái điện quang màu tím thô to thẳng hướng lên chân trời như vậy, chỉ cần mắt không mù đều thấy được, chỉ là bọn họ không thể tin Lâm Minh phóng thích lôi đình lực, có thể tạo thành lực phá hoại khủng bố như thế.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng lôi điện nổ vang động, ngẩng đầu nhìn lên, lại có điện quang lóe ra, dường như mưa to ngày mùa hè sấm sét nổi lên bình thường.

Không hề nghi ngờ, đây là điện quang vừa rồi phóng lên cao kia tạo thành. Có thể làm cho lôi đình lực nhảy vào trong chân trời, tồn tại trong tầng mây, cường độ lôi điện này khiến mọi người ngạc nhiên thán phục!

Lúc này Mộc Cổ Bặc Vực mới từ trong một đống đá vụn leo ra. Trong đôi hốc mắt lõm sâu của hắn, ánh mắt không thể tin nhìn về phía Lâm Minh, môi đều đang co rúm lại.

“Không có khả năng! Hắn như thế nào có thể có công kích cường đại như vậy?”.

“Rắc rắc...”.

Theo vài tiếng vang nhỏ, mấy miếng mảnh vỡ mai rùa Xích Kim Quy bóc ra rơi xuống. Hiển nhiên trong công kích vừa rồi đã bị thương, cho nên xuất hiện vết rạn nứt.

“Ngay cả Xích Kim Quy đều vỡ ra!”.

Mộc Cổ Bặc Vực hít ngược một hơi khí lạnh, chân nguyên lực trường là kế thừa cấp bậc pháp tắc, vậy mà cũng không thể ngăn được một kích của Lâm Minh.

Đây là loại chiêu thức khủng bố cỡ nào! Cho dù là người nổi bật trong cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong chẳng qua cũng thế thôi!

“Có thể phát ra công kích như vậy, nhất định tiểu tử này đã dùng ra bí thuật nào đó, tuyệt đối không thể thi triển nhiều lần! Mà chân nguyên lực trường của ta còn không có bị phá tan, sẽ không còn sợ công kích của hắn nữa...”. Mộc Cổ Bặc Vực nghĩ như vậy, trong lòng bình tĩnh lại.

- Phế bỏ nhiều con rối của ta như vậy, thậm chí cả Hỏa Tà Thần, ta nhất định cho ngươi trả cái giá phải trả!

Mộc Cổ Bặc Vực nghiến răng nghiến lợi, nói. Khóe miệng nổi lên vẻ âm độc và dữ tợn. Mỗi một con rối đối với Khôi Lỗi sư đều cực kỳ quý báu! Con rối nhện cùng con rối cự ngạc bị tổn hại nghiêm trọng, Hỏa Tà Thần báo hỏng, Xích Kim Quy bị vết thương nhẹ. Liên tiếp tổn thất này khiến trong lòng Mộc Cổ Bặc Vực như nhỏ máu.

Tạo ra con rối cần trút vào rất nhiều thời gian tinh lực, còn cần có các loại tài liệu quý báu hiếm có. Những con rối này, Mộc Cổ Bặc Vực tổn thất không chịu nổi, nhất là Hỏa Tà Thần kia, Mộc Cổ Bặc Vực đã hao phí nhiều tâm huyết và cái giá phải trả... Hiện tại bị Lâm Minh đánh cho báo hỏng, quả thực như là đánh gãy tay chân hắn.

Nắm lên bốn loại binh khí, Mộc Cổ Bặc Vực hận không thể chém Lâm Minh ngàn vạn đao.

Đúng lúc này, Mộc Cổ Bặc Vực nheo mắt, hắn nhìn thấy Lâm Minh búng tay một cái, một cây cương châm màu tím xuất hiện ở trong lòng bàn tay, xoay chuyển quay tròn.

- Hả?

“Vừa rồi, dường như tiểu tử này chính là dùng cây cương châm đó làm đạo cụ, phát ra công kích khủng bố như vậy?”.

Mộc Cổ Bặc Vực không thể khẳng định, nhìn từ bên ngoài cây cương châm màu tím này cũng không có chỗ nào lạ thường.

“Mặc kệ công kích khủng bố đó có phải từ cây cương châm này phát ra hay không, hắn đều không có khả năng phát ra liên tục, ta không cần phải sợ hãi!”. Mộc Cổ Bặc Vực nghĩ như vậy, là để giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng. Bốn loại binh khí đều bị hắn chộp vào tay, Mộc Cổ Bặc Vực hết sức chăm chú, nghĩ rằng chỉ cần cây cương châm đó bay tới, hắn liền với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh rơi nó!

Ở trên đại điện, khi Sử Tông Thiên nhìn thấy Bàn Long cương châm xuất hiện lần nữa, liền cả kinh từ trên ghế đứng bật lên:

- Đây... Đây là!?

Tất nhiên lão có nhãn lực hơn người, khi lần đầu tiên Lâm Minh xuất ra Bàn Long cương châm, lão không chú ý nhiều lắm. Lần này, lão cố ý dùng linh hồn lực tra xét một phen, nhưng linh hồn lực vừa mới kéo dài đến bên cạnh cương châm, đã bị lôi đình lực nén ép đến trình độ khủng bố đánh văng ra!

“Sao có thể... Không ngờ có thể đánh văng ra tra xét của ta?”. Sử Tông Thiên vô cùng kinh hãi, lão chính làtu vi Tiên Thiên Chí Cực, sao có thể bị cây cương châm nho nhỏ của một tên hậu bối đánh văng ra linh hồn lực? Lôi đình lực mạnh như vậy, chẳng lẽ cây cương châm kia vốn là lôi điện hóa hình ngưng tụ thành năng lượng thể lôi điện hay sao!?

Sử Tông Thiên đang muốn tiếp tục tra xét, mà đúng lúc này, Lâm Minh búng ngón tay, Bàn Long cương châm liền kêu to bay đi!

Mộc Cổ Bặc Vực như lâm đại địch, hắn dự cảm cương châm này đến không đơn giản. Tuy nhiên bốn loại binh khí trong tay hắn toàn bộ đều là bảo khí nhân giai thượng phẩm đỉnh cấp, hơn nữa trải qua khắc lên phù văn con rối đặc thù, tương thông với chân nguyên bản thể hắn, gần như là binh khí tạo ra từ thân thể hắn.

Có bốn kiện bảo khí tính chất đặc biệt tiêu phí cái giá phải trả rất lớn mới tạo ra này nơi tay, Mộc Cổ Bặc Vực cũng không tin không chống lại được một cây cương châm nho nhỏ. Cho dù Lâm Minh là thiên tài cũng chỉ xuất thân từ ba mươi sáu nước bình dân mà thôi, hắn làm sao có thể kiếm được bảo khí đẳng cấp vượt qua mình?

- Phá cho ta!

Mộc Cổ Bặc Vực quát to một tiếng, bốn cánh tay vung bảo khí công kích một kích vào Bàn Long cương châm!

Liêm đao, trường kiếm, đinh sắt, chùy... Bốn loại binh khí, mỗi một loại đều lớn hơn gấp trăm ngàn lần so với Bàn Long cương châm, tỷ lệ va chạm hoàn toàn không tương xứng. Mặc dù mọi người đều biết rõ thực lực của Lâm Minh sâu không lường được, nhưng cũng không nghĩ một cây cương châm này sẽ bùng phát ra uy lực bao nhiêu.

Nhưng mà, khi bốn kiện bảo khí của Mộc Cổ Bặc Vực đồng thời đánh trúng Bàn Long cương châm, đã xảy ra một màn khiến mọi người bất ngờ!

“Ầm ầm!!!”.

Giống như đất bằng nổi lên sấm sét, ánh sáng màu tím khủng bố phóng lên cao! Mấy chục luồng điện xà thô to tùy ý múa may! Mộc Cổ Bặc Vực co rút ở trong vỏ cứng Kim Quy, giống như là một quả bóng trong nháy mắt bị cây gậy đánh bóng đánh bay đi!

Người xem tại đây lập tức đều ngây dại ra, tại sao có thể như vậy?

Không kịp phản ứng, đột nhiên vang lên tiếng kêu cấp bách:

- Cẩn thận dư ba bùng nổ!

Bởi vì lúc trước trận pháp thủ hộ lôi đài đã nổ tan, mất đi quầng sáng bảo hộ, nên khí kình bùng nổ màu tím xen lẫn điện mang bắn tung tóe từ trong lôi đài lao ra!

Những đệ tử ở gần lôi đài cả kinh kêu lên hỗn loạn, liều mạng thúc giục chân nguyên hộ thể để ngăn cản dư ba khí kình này. Bọn họ đều không phải kẻ yếu, nhưng dù vậy, cũng bị dư ba ánh sáng màu tím va Chạm làm cho khí huyết quay cuồng, cả người tê dại.

Những võ giả Luyện Cốt kỳ tu vi không đủ thậm chí bị thương.

- Thật khủng bố, chỉ là dư ba chân nguyên đã có uy lực như thế, đối mặt với chính diện thì phải cường đại đến cỡ nào?

Trương Ngạn Triệu ở khu tuyển thủ vung đao đỡ một đạo dư ba chân nguyên, cảm nhận được lực lượng khí kình này, Trương Ngạn Triệu cười khổ một tiếng trong lòng, thì thào lẩm bẩm:

- Buồn cười! Ta còn tưởng rằng chính mình tuy rằng thực lực không xếp được hạng trước năm tên, nhưng luận về lực công kích cũng có một không hai toàn trường, nhưng hiện tại so với Lâm Minh, cho dù ta dùng ra Huyết Vương Tuyệt Sát Thiên Địa Băng uy lực mạnh nhất trong Huyết Vương Tam Sát, cũng hoàn toàn không thể sánh được!

Dư ba bùng nổ qua đi, trên trường thi đấu rơi vào cảnh hỗn loạn. Lúc này trong lòng mọi người không kìm được đều có một ý tưởng, Mộc Cổ Bặc Vực bị đánh ngay chính diện kia đến tột cùng thế nào rồi?

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, liền thấy lúc này Mộc Cổ Bặc Vực đã cả người và mai rùa cùng nhau đập vào tường đá, thân thể lõm sâu vào trong đống đá vụn, không nhúc nhích.

Thấy một màn như vậy, cổ họng mọi người không kìm được mạnh mẽ hít một hơi, va chạm khủng bố như vậy, cho dù có Xích Kim Quy phòng ngự, nhưng chỉ là lực đánh vào cũng có thể đánh xơ xác rồi chứ?

Thật đáng sợ!

Theo một tràng tiếng đá vụn lăn “lốp cốp”, Mộc Cổ Bặc Vực từ trong đống đá vụn bò ra. Không thể không nói, lực phòng ngự của Xích Kim Quy thật rất cường hãn, mặc dù dưới công kích lần thứ hai của Bàn Long cương châm, nó cũng không có nổ nát, chỉ là lại tăng thêm nhiều vết rạn nứt mà thôi.

Nhưng, dù lực phòng ngự của Xích Kim Quy có mạnh mấy đi nữa, nó cũng không phòng được điện giật, không phòng được chấn động mạnh do lực va chạm mang đến, lúc này thân thể Mộc Cổ Bặc Vực nhiều chỗ bị cháy nám đen, ngũ tạng lục phủ đều bị chấn đến lệch vị trí.

“Rắc rắc…”.

Lại thêm một ít mảnh vỡ vỏ rùa Xích Kim Quy bị bóc rơi xuống, chân nguyên lực trường đã rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập.

Mộc Cổ Bặc Vực hoàn toàn sợ hãi, quả thực tên Lâm Minh trước mắt này chính là một tên biến thái, loại công kích không phải con người này mà lại có thể phát ra liên tục như thế!

Tuy rằng lần thứ hai công kích uy lực yếu đi rất nhiều, nhưng tuyệt đối có thể sánh được với một kích toàn lực của cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong trình độ bình thường.

Nếu còn đánh tiếp, chỉ sợ Xích Kim Quy sẽ xong đời, nói vậy, sức chiến đấu của Mộc Cổ Bặc Vực sẽ hạ thấp xuống đáy vực, tổn thất không thể tưởng tượng.

Mộc Cổ Bặc Vực mở to hai mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, ánh mắt đó dường như hận không thể nuốt sống Lâm Minh, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể cắn răng nói:

- Ta nhận thua!

Khôi Lỗi sư có thể tác chiến nhiều tuyến, hình thành hệ thống công kích tập thể, có ưu thế rất lớn so với võ giả bình thường. Thế nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là một khi con rối tổn hại, muốn tu bổ sẽ rất phiền toái, không như võ giả bình thường, chỉ dùng một chút đan dược chữa thương hiệu suất cao thì tốt rồi.

- Không ngờ Mộc Cổ Bặc Vực lại nhận thua…

- Thật khủng bố! Lâm Minh lại có thể bức Mộc Cổ Bặc Vực đến nông nỗi này, ta xem ra Khương Bạc Vân căn bản là không đánh lại Lâm Minh đâu!

- Ta cũng cảm thấy Khương Bạc Vân không có hy vọng gì, đại khái hắn cũng cùng một trình độ với Mộc Cổ Bặc Vực thôi...

Một đệ tử của Thất Huyền cốc vỗ đùi, ảo não nói:.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Sớm biết vậy lúc đó ta liền mua Lâm Minh thắng rồi! Cho dù chỉ mua mười viên Chân Nguyên thạch, hiện tại cũng kiếm được đầy túi rồi...

Chương 286: Mở màn chung kết

Rất nhiều người hối hận lúc đó không mua Lâm Minh chiến thắng, ánh mắt của đám đông trên ghế ngồi có hạn, khi Khương Bạc Vân thể hiện ra thực lực kinh người, bọn họ liền cảm thấy khả năng thắng của Khương Bạc Vân rất lớn, Mộc Cổ Bặc Vực thể hiện ra cảnh giới Dung Nguyên và lực trường chân nguyên, bọn họ lại cảm thấy Mộc Cổ Bặc Vực có thể thắng.

Bây giờ, Mộc Cổ Bặc Vực bị Lâm Minh xử lý, bọn họ lại quay sang ủng hộ Lâm Minh.

Ngay lúc này, tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Chiến đấu còn chưa đánh, không ai nói chắc được, Lâm Minh chưa chắc có thể thắng được Khương Bạc Vân!

- Hả?

- Chỗ khủng bố nhất của Mộc Cổ Bặc Vực ở chỗ lực phòng ngự của hắn, nhưng cố tình lực công kích của Lâm Minh vượt quá cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, cho nên hắn vừa lúc khắc chế Mộc Cổ Bặc Vực. Nhưng Khương Bạc Vân thì khác, chỗ khủng bố nhất của hắn nằm ở lực công kích và tốc độ, nếu một chiêu kia của Lâm Minh không đánh trúng Khương Bạc Vân, như vậy người thua tuyệt đối là Lâm Minh!

Người này vừa nói, mọi người liền nhao nhao cảm thấy có lý.

Giữa cao thủ có khắc chế lẫn nhau, Mộc Cổ Bặc Vực và con rối của hắn không có tốc độ nhanh, đối với Lâm Minh, đó giống như một cái bia ngắm tuyệt hảo.

Nhưng Khương Bạc Vân lại khác.

Kiếm của hắn nhanh đến tận cùng! Thân pháp nhanh đến tận cùng! Công kích sắc bén đến tận cùng!

Đây là loại hình cao thủ hoàn toàn khác với Mộc Cổ Bặc Vực, như thế, kết quả trận chung kết trở nên khó mà đoán trước...

Trong lúc mọi người xôn xao, Lâm Minh đang tưởng tượng mình chiến đấu với Khương Bạc Vân, hắn từng rất tin tưởng vào chính mình, nhưng đến giờ, hắn vẫn mãi chưa thấy được thực lực chân chính của Khương Bạc Vân, cũng không biết nguồn gốc tự tin của Khương Bạc Vân là cái gì.

“Đáng tiếc hiện giờ Hỏa Tinh của ta quá yếu, bằng không, có Lôi Hỏa phối hợp, đối phó Khương Bạc Vân sẽ dễ hơn nhiều...”.

Hiện giờ Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần của Lâm Minh dù mạnh hơn trước không ít, nhưng vẫn không có tăng mạnh bản chất, vẫn là nhân giai hạ phẩm thấp nhất.

Thông qua mấy ngày rèn luyện Hỏa Tinh, cộng thêm sưu tập một ít tài liệu, Lâm Minh tổng kết ra không ít kinh nghiệm.

Hỏa Tinh của võ giả bình thường, ví dụ như Bất Diệt thánh hỏa của chưởng giáo Hỏa Xi Nam Cương, Thâm Uyên chi hỏa của Hỏa Nham La Luyện Khí tông, cấp bậc đều là cố định, vĩnh viễn không thể thăng cấp.

Sưu tầm các loại tài liệu quý hiếm bồi dưỡng nó, cũng chỉ làm Hỏa Tinh mạnh hơn các Hỏa Tinh cùng cấp mà thôi, không có thay đổi về chất.

Nó giống như nuôi một con chó săn, mỗi ngày cung cấp thịt xương ngon cho nó ăn, quả thật có thể làm nó to khỏe thêm. Nhưng mà chó có to khỏe cỡ nào, cũng vĩnh viễn sẽ không biến đổi thành hổ.

Nhưng Hỏa Tinh bậc cao thì lại khác, ví dụ như Hỏa Tinh địa giai, ban đầu nó là hổ con, khi mới có được, không trải qua bồi dưỡng, tự nhiên nó không bằng cho săn trưởng thành. Nhưng hổ cuối cùng cũng là hổ, dù là mỗi ngày cho nó ăn thịt ôi, chờ nó lớn lên, không con chó nào có thể đối phó được.

Hỏa Tinh của Lâm Minh hiện tại dù là đặt trong ổ chó, cũng là cấp yếu nhất. Nhưng nó lại có thể lớn lên, xảy ra lột xác bản chất, tương lai nó lại có thể từ hổ biến rồng, bột phát ra lực lượng khủng bố.

Mà muốn nó xảy ra chất biến, chỉ có thể để nó cắn nuốt Hỏa Tinh.

Còn lại, dù là tài liệu Hỏa hệ cấp đỉnh, lông Chu Tước, cũng chỉ làm nó tăng thêm uy lực trong Hỏa Tinh ngang cấp, không thể làm cho Hỏa Tinh thăng cấp được.

Bởi vì điều này, Lâm Minh lừa được lông Chu Tước từ Hỏa Nhi thú cưỡi thánh thú của Mục Thiên Vũ vẫn còn giữ lại phần lớn, không có chỗ sử dụng.

Trong lúc Lâm Minh suy ngẫm ưu khuyết khi chiến đấu với Khương Bạc Vân, trong đại điện quảng trường, các trưởng lão Thất Huyền cốc đang chú ý tới Lâm Minh, liền tục bàn luận.

Trận đấu vừa rồi, làm bọn họ quá rung động.

Không riêng gì Sử Tông Thiên, còn có mấy trưởng lão cũng chú ý tới cây Bàn Long cương châm kia, nó không giống như vật thật, mà càng là thứ ngưng kết từ năng lượng.

Đại trưởng lão Kiếm tông ánh mắt sâu lắng chớp động hào quang, cúi đầu trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói:

- Nếu lão phu không mắt mờ nhìn nhầm, hẳn đó là pháp khí do Lôi nguyên khí ngưng tụ thành... Thứ như thế, dù là cường giả Lôi hệ cảnh giới Tiên Thiên cũng chưa chắc có được, không thể tin nổi, một thiếu niên Ngưng Mạch kỳ làm sao có được thứ này...

- Khương trưởng lão, không lẽ ngài cho rằng cây cương châm đó là bản thân tiểu tử Lâm Minh kia ngưng tụ ra đó chứ? Buồn cười!

Tông chủ Cầm tông hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là khinh thường cách nói của Khương trưởng lão.

- Một thằng nhóc Ngưng Mạch kỳ, cho dù là thiên tài đến đỉnh điểm, cũng không có khả năng ngưng tụ thành vũ khí năng lượng tinh khiết! Nó cần chân nguyên cực kỳ dày đặc, cùng với độ phù hợp Lôi nguyên khí siêu phàm, mới có thể chiết xuất năng lượng Lôi hệ, nén nguyên khí thành vũ khí. Cho dù Lâm Minh có đủ thiên phú, chân nguyên của hắn cũng tuyệt đối không đủ. Bằng không hắn cần gì luận võ ở đây, có thể trực tiếp đi lên đại điện, ta nhường vị trí cho hắn!

Giọng của bà già Cầm tông này có chút hơi lạnh, liên tục bị Lâm Minh làm bẽ mặt, bà ta thật không có cảm tình gì với Lâm Minh. Hơn nữa mặc kệ Lâm Minh gia nhập tông môn nào, cũng không có khả năng gia nhập Cầm tông của bà ta. Gia nhập tông môn khác, như vậy ngang với tăng thêm một kình địch, trong lòng biết rõ, nên ấn tượng của bà già Cầm tông này với Lâm Minh càng thêm kém. Tryện hay? Tì ngay trang chính [tr tryen.n]

Khương trưởng lão mỉm cười, Lâm Minh sẽ không gia nhập Cầm tông, nhưng rất có khả năng gia nhập Kiếm tông. Thương và kiếm có rất nhiều chỗ tương thông, tuy rằng không luyện được những kiếm phổ kia, nhưng rất nhiều công pháp vận chuyển chân nguyên lại có thể dùng chung, hơn nữa Kiếm tông cũng có tài nguyên phong phú.

Nếu là thế, Kiếm tông sẽ có ba đại thiên tài Khương Bạc Vân, Khương Lan Kiếm và Lâm Minh. Nghĩ thế, Khương trưởng lão cười càng thêm tươi, lão vuốt râu nói:

- Dù không phải bản thân Lâm Minh ngưng tụ ra, nhưng hắn có thể sử dụng một món vũ khí nguyên khí cấp Tiên Thiên, cũng là chuyện giỏi lắm rồi!

- May mắn mà thôi! Đơn giản là đụng số đỏ nhận được truyền thừa của cao thủ Tiên Thiên nào đó! Có được cơ duyên như thế, tự nhiên có thể tăng lên vùn vụt trong thời gian ngắn, nhưng qua thời gian này, tự nhiên sẽ nhạt khỏi ánh mắt mọi người.

Trong lúc tông chủ Cầm tông châm chọc khiêu khích, Mục Thanh Hồng đột nhiên lạnh lùng xen vào:

- Có không biết bao nhiêu cơ duyên trên Thiên Diễn đại lục, nhưng mà người nhận được chúng lại ít ỏi không có mấy. Bọn họ không phải thiếu may mắn, mà là năng lực cùng trí tuệ!

Mục Thanh Hồng biết rõ Tử Giao Thần Lôi của Lâm Minh từ đâu mà ra, lúc trước tu vi hắn là Luyện Cốt kỳ xông thẳng lên Lôi Đình sơn, thậm chí còn xông vào hang động Giao Long, chiếm được Nguyên Từ thạch thai, không phải người bình thường nào cũng có được quyết đoán như thế.

Đây là chỗ Mục Thiên Vũ cực kỳ thưởng thức Lâm Minh, Thiên Diễn đại lục vô số thiên tài, nhưng cường giả cấp đại năng chân chính lại ít ỏi không mấy, chỉ có thiên phú thì còn xa mới đủ, còn phải có ngộ tính, trí tuệ cùng võ đạo chi tâm cứng cỏi.

Mục Thanh Hồng địa vị vượt trội, nàng vừa nói ra câu này, bà lão Cầm tông lập tức ngậm miệng, Sử Tông Thiên cười giảng hòa:

- Thanh Hồng tiên tử nói phải, cơ duyên chỉ để cho người có chuẩn bị, mỗi một phần cơ duyên đều có nguy hiểm tương ứng với thu hoạch! Lấy được cơ duyên và chết đi, chỉ cách nhau một đường mà thôi.

Trong lúc các trưởng lão thảo luận, trên sân đã đánh mấy trận.

Hỏa Nham La đấu Trương Ngạn Triệu, hai cao thủ có lực công kích đỉnh cao đối đầu, cuối cùng vẫn là Hỏa Tinh của Hỏa Nham La cao hơn một bậc, phá tan Huyết Vương Tam Sát của Trương Ngạn Triệu. Điều này làm đám đông xôn xao ngạc nhiên, uy lực Thâm Uyên chi hỏa khủng bố như thế, nếu không phải Lâm Minh phóng ra công kích tia chớp, Thâm Uyên chi hỏa tuyệt đối là chiêu thức uy lực mạnh nhất hội võ tổng tông.

Tiếp theo là Phương Khải đấu Mộc Cổ Kiếp Nhung.

Phương Khải mất đi Kim Quang trận kỳ vốn đã nằm lót đáy mười một người, nhưng Mộc Cổ Kiếp Nhung cũng không mạnh bao nhiêu, trước đó trong trận chiến với Hỏa Nham La, hắn bị Hỏa Nham La một hơi thiêu hủy ba con rối, thực lực tổn hại nặng.

Bây giờ hai người cùng một cảnh ngộ, trải qua một phen đấu đá, Mộc Cổ Kiếp Nhung thắng lợi khó khăn, trận thắng này, cơ bản xác định thành tích hạng mười của Mộc Cổ Kiếp Nhung, còn

Phương Khải đành nằm ở hạng mười một.

Vòng hai mươi ba, Trương Ngạn Triệu đấu Huyễn Tiểu Điệp, vốn mọi người coi trọng Trương Ngạn Triệu, nhưng trận đấu lại thường ngoài dự đoán của mọi người. Dưới ảo thuật ùn ùn của Huyễn Tiểu Điệp, Trương Ngạn Triệu bị hoa cả mắt đánh hụt một pháo, kết quả bị Huyễn Tiểu Điệp phản kích đánh bại.

Như thế, hạng tám và chín cũng cơ bản xác định, Trương Ngạn Triệu mang theo Huyết Lãng đao tham gia hội võ tổng tông, cuối cùng chỉ lấy được hạng chín, thành tích này kém xa dự đoán của trưởng lão Trương gia, chỉ có thể nói, hội võ tổng tông lần này thật là quá nhiều thiên tài tuyệt đỉnh.

Vòng hai mươi tư kết thúc, tổ trọng tài quyết định lâm thời, kéo dài trận đấu giữa sáu người Lâm Minh, Cầm Vô Tâm, Khương Lan Kiếm, Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh vào ba ngày sau, các trận đấu khác vẫn tiến hành như cũ.

Bởi vì giữa sáu người giao đấu có uy thế quá lớn, cần sửa chữa pháp trận bảo vệ lôi đài, đồng thời Khương Lan Kiếm trọng thương, Mộc Cổ Bặc Vực tổn hại con rối nghiêm trọng, ảnh hưởng lớn tới chiến lực của hai người. Tiếp tục đánh nữa sẽ khó làm bọn họ phát huy ra thực lực mạnh nhất, cho nên đưa ra quyết định như thế.

Đối với quyết định này, Lâm Minh cũng không sao, vừa rồi Mộc Cổ Kiếp Nhung thua dễ dàng trong tay hắn. Trong mười một đối thủ, người hắn chưa so tay chỉ còn một người, đó là Khương Bạc Vân!

Đây cũng là quyết chiến cuối cùng.

Trong ba ngày, Lâm Minh ở trong tĩnh thất trên địa mạch nhãn do Thất Huyền cốc đặc biệt an bài.

Địa mạch nhãn, là cửa khẩu nguyên khí trào ra từ lòng đất, mật độ nguyên khí thiên địa nơi này gấp đôi nơi khác ở Thất Huyền cốc, khác biệt một trời một vực với Thiên Vận quốc.

Đồng thời, Lâm Minh ăn uống là linh cốc linh thái đỉnh cấp, những cơm canh này ẩn chứa nguyên khí thiên địa càng tinh thuần hơn thức ăn trong Nam Hoa lâu, Lâm Minh hoài nghi một bữa ăn có giá trên một trăm Chân Nguyên thạch, đổi thành vàng ròng là mười vạn lượng. Một bữa ăn hết mười vạn lượng vàng, võ phủ chi tiêu một năm mà ăn vài bữa liền hết, nếu đổi lại trước kia thì Lâm Minh không thể tưởng tượng nổi.

Đồ ăn cung cấp miễn phí, Lâm Minh tự nhiên mở bụng mà ăn, Thất Huyền cốc cướp bóc nhiều tài nguyên như thế, hắn ăn rất yên lòng thoải mái.

Trong ba ngày này, Lâm Minh không ra ngoài, vẫn luôn ngồi tu luyện trong phòng. Có Không Linh võ ý duy trì, dược lực Bích Linh đan, thậm chí nguyên khí thiên địa trong linh thực đều bị hắn hấp thu hoàn toàn không sót một tia, tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ càng thêm củng cố.

Ba ngày lặng lẽ trôi qua, Lâm Minh ngồi suốt đêm chầm chậm mở mắt, trong nháy mắt đó, trong mắt hắn lóe ra một tia sấm sét.

Hôm nay là ngày quyết chiến cuối cùng, Lâm Minh chỉ còn một trận đấu, đó là chiến đấu với Khương Bạc Vân.

Chương 287: Thanh hắc song kiếm

Sáng sớm, mặt trời vừa trồi lên phía đông, toàn bộ Thất Huyền cốc đã sôi trào.

Bởi vì hôm nay chỉ còn lại vài trận đấu, thời gian dư thừa, cho nên trận đấu bị trì hoãn đến khi mặt trời lên cao mới bắt đầu.

Dù thế, từ tờ mờ sáng đã có thể thấy được đủ bóng người đi tới quảng trường.

Thời gian ba ngày, ngoài trận chung kết ra, còn lại đều đã kết thúc, bao gồm quyết đấu nhóm hạng hai, hạng ba, cùng đấu điểm số Vạn Sát trận hạng từ một trăm đến hai trăm.

Cuối cùng Tần Hạnh Hiên giành được tổng thứ hạng một trăm sáu mươi chín, còn Lăng Sâm xếp bảy mươi hai, hai thành tích này đã là không tệ.

Thiên Vận quốc một lần có ba người đánh vào trước hai trăm, Cầm Tử Nha đúng là vui mừng hớn hở.

Nhất là Lâm Minh gây cho hắn bất ngờ quá lớn, sau khi đánh bại Mộc Cổ Bặc Vực, Lâm Minh đã có hy vọng giành được hạng nhất! Một khi Lâm Minh giành được quán quân, Cầm Tử Nha sẽ được nhận một viên Nhập Thiên đan mà hắn mơ mộng cầu mong!

Cảnh giới Tiên Thiên là theo đuổi của vô số võ giả, dù là Cầm Tử Nha trời sinh đạm bạc, nghĩ tới có thể đặt chân Tiên Thiên cũng vô cùng kích động!

Tuy nhiên Cầm Tử Nh cũng rõ ràng, Tiên Thiên rất có thể là cuối cùng con đường võ đạo của hắn. Trong cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, hắn là người xuất sắc, khó có ai sánh vai cùng hắn. Nhưng sau khi bước vào Tiên Thiên, hắn liền trở thành võ giả Tiên Thiên bình thường nhất, chính là loại người bị thiên tài tùy ý vượt qua.

Dù là thế, Cầm Tử Nha cũng không cảm thấy có gì chưa đủ nữa, Thiên Diễn đại lục có không biết bao nhiêu võ giả bị kẹt ở bình cảnh Tiên Thiên, cả đời không thể đột phá, buồn bực mà chết.

Khi Lâm Minh đến quảng trường, phát hiện có một trưởng giả áo xanh đeo trường kiếm sau lưng cười hì hì nhìn mình. Nhìn thấy trưởng giả này, trong lòng Lâm Minh cả kinh, đối phương chỉ tùy ý đứng đó, nhưng xung quanh hắn như hình thành một cỗ kiếm ý vô hình vô chất, chém hết mọi thứ.

Cao thủ Tiên Thiên Chí Cực?

Tâm thần Lâm Minh run lên, dù là ở Thất Huyền cốc, cao thủ Tiên Thiên Chí Cực cũng hiếm như lông phượng sừng lân, thậm chí rất nhiều tông chủ phân tông cũng chưa thể đạt đến Tiên Thiên Chí Cực.

- Lâm Minh.

Trưởng giả áo xanh tươi cười như mang theo một cỗ tương tác, hình thành đối lập rõ nét với kiếm sắc bén ngưng tụ thành thực chất trên người hắn.

- Tiền bối.

Lâm Minh cung kính hành lễ.

- Sau khi kết thúc trận đấu, đi Phong Kiếm đài Tuyệt Kiếm phong tìm ta, lão phu Khương Vô Cực.

Khương Vô Cực... Lâm Minh hít một hơi lạnh, quả nhiên là tông chủ Kiếm tông!

Dù là Lâm Minh lòng dạ rất cao, nhưng đối với chuyện này, nhân vật như Khương Vô Cực vẫn là tồn tại mà hắn phải cung kính nhìn lên!

- Vâng!

Lâm Minh cung kính đáp, hắn mơ hồ đoán được Khương Vô Cực tìm hắn làm gì, tông chủ Kiếm tông cho mời, hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

Ngay lúc này, tiếng cười sang sảng truyền đến.

- Khương Vô Cực, ngươi thật là không phúc hậu mà.

Lời vừa vang lên, dường như còn ở xa xa, nhưng nói tới hết thì đã vang vọng bên tai. Lâm Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuấn tú mặc trường bào màu trắng ung dung đi tới, quảng trường mấy chục trượng phía, hắn chỉ cần vài bước là vượt qua, tựa như con đường dưới chân hắn ngắn lại.

Lại là Tiên Thiên Chí Cực!

Mí mắt Lâm Minh run lên, hắn không biết rốt cuộc Thất Huyền cốc có bao nhiêu cao thủ Tiên Thiên Chí Cực. Người tới rõ ràng cũng là nhân vật cấp tông chủ, loại nhân vật này đặt ở Thiên Vận quốc, hoàng đế gặp phải cũng run sợ. Nói cho đúng, hoàng đế ở phàm tục căn bản không có tư cách được gặp.

- Trận đấu còn chưa kết thúc, Kiếm tông các ngươi đã nghĩ tới muốn cướp người? Lâm Minh sử dụng thương, vào Kiếm tông các ngươi thì làm được gì, như vậy còn không bằng gia nhập Hợp Hoan tông của ta!

Nam nhân áo trắng nói rồi, tùy ý vỗ vai Lâm Minh, lộ ra tươi cười dâm đãng hoàn toàn không hợp với thân phận của hắn.

- Hợp Hoan tông, ngươi biết không. Nếu mà gia nhập Hợp Hoan tông ta, cả ngàn mỹ nữ cho ngươi thỏa sức lựa chọn, coi trọng ai thì trực tiếp mang đi. Đủ loại phong cách, đủ loại mùi vị, con gái mười ba mười bốn tuổi, mười bảy mười tám tuổi chưa trải đời, thục phụ đẫy đà mấy chục tuổi kinh nghiệm phong phú, nghe tuổi lớn, nhưng nhìn bề ngoài cũng chỉ hai mươi mấy. Sao hả, chỉ cần ngươi nghĩ ra loại hình, có thể đưa toàn bộ cho ngươi, mẹ con, sinh đôi, sinh tư, tỷ muội, cái gì cũng có! Hơn nữa với thân phận của ngươi, những con gái kia đều sẽ tranh nhau bò lên giường của ngươi, vắt óc nghĩ kế lấy lòng ngươi. Ngẫm lại đi, đây mới là cuộc sống của đàn ông!

Tông chủ Hợp Hoan tông nói xong cười ha hả, Lâm Minh nghe mà trợn mắt há mồm. Nếu không phải tu vi của tên này ngay trước mắt, hắn thật khó mà gắn hắn với tông chủ một tông. Nhưng ngẫm lại Hợp Hoan tông vốn là một cái tông phái quái lạ, hắn cũng bình thường trở lại.

- Sao hả, ngươi không có hứng thú?

Thấy Lâm Minh không có phản ứng gì, ánh mắt tông chủ Hợp Hoan tông có chút kỳ quái, như đang hoài nghi thân thể hay giới tính của Lâm Minh có vấn đề.

Lâm Minh hết biết nói, hắn nói:

- Cảm tạ ý tốt của hai vị tông chủ, tuy nhiên chuyện gia nhập tông môn quá quan trọng, ta còn chưa nghĩ kỹ.

Dựa theo tập tục Thiên Vận quốc, Lâm Minh cũng nên đến tuổi yêu đương đí hôn, nói hắn không có dục niệm với nữ nhân là không thể, chỉ là công pháp Hợp Hoan tông ở trong mắt Lâm Minh là đẳng cấp quá thấp, hắn không thể nào vì chơi nữ nhân mà đi luyện Hợp Hoan thần công gì kia.

- Ha ha, cũng phải, tự nhiên là phải cân nhắc kỹ càng. Sau khi trận đấu kết thúc, có rảnh đi Hợp Hoan tông ngồi chơi, ta chuẩn bị vài món quà tặng cho ngươi.

Tông chủ Hợp Hoan tông nói rồi, lộ ra tươi cười mà đàn ông đều hiểu, có thể tự ngẫm ra mấy thứ gọi là quà kia.

Lâm Minh liền dở khóc dở cười.

Từ khi tông chủ Hợp Hoan tông xuất hiện, Khương Vô Cực vẫn luôn sầm mặt. Quan hệ giữa các đại tông môn Thất Huyền cốc đều không hòa hợp, hơn nữa Kiếm tông và Hợp Hoan tông, một bên tự cho là tông môn chính đạo chính khí, bên còn lại là tà tông chú ý làm theo ý mình, lý niệm của hai bên trái ngược, làm sao có thể ở chung hòa hợp được.

Trong lúc hai tông chủ đại tông môn Thất Huyền cốc trừng mắt lạnh, trận đấu đã bắt đầu. Tuyển thủ hôm nay chỉ có sáu người, Lâm Minh, Cầm Vô Tâm, Khương Lan Kiếm, Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh.

Sáu người này đã xác định là sáu hạng đầu hội võ tổng tông lần này.

Ra sân đầu tiên là Mộc Cổ Bặc Vực, hắn đã thay mới con rối, con rối hư hại nghiêm trọng muốn sửa chữa là chuyện rất rườm rà, Mộc Cổ Bặc Vực lấy ra con rối dự phòng, nói uy lực rõ ràng là không bằng tổ hợp trước đó.

Nhưng dù vậy, thực lực của hắn cũng mạnh mẽ làm người ta giật mình, trận chiến với Cầm Vô Tâm, Mộc Cổ Bặc Vực thắng lợi thoải mái, bởi vì tiếng đàn của Cầm Vô Tâm căn bản không phá được lực trường chân nguyên của hắn.

Tiếp theo, Âu Dương Minh đấu Khương Lan Kiếm, Khương Lan Kiếm công kích cực kỳ sắc bén, nhưng vẫn không địch lại Âu Dương Minh mà thua.

Như thế, hạng năm hạng sáu đã xác định, hạng năm Cầm Vô Tâm, hạng sáu Khương Lan Kiếm.

Tiếp theo, còn bốn vị trí đấu.

Âu Dương Minh đấu Khương Bạc Vân.

Trận chiến này dẫn tới quá nhiều chú ý, vốn mọi người nghĩ đây sẽ là trận chung kết hội võ tổng tông.

Khương Bạc Vân lần đầu tiên rút kiếm của hắn, làm người ta kinh ngạc, là hộp kiếm sau lưng hắn có đến hai thanh kiếm. Một thanh màu xanh, một thanh màu đen, hai thanh kiếm đều mỏng lại dài, trong đó mặt ngoài kiếm màu xanh phủ kín vảy xanh, ánh sáng lạnh lẽo, hàn quang lan tràn.

Còn thanh kiếm máu đen thì cắm trong vỏ kiếm, vỏ kiếm như làm bằng tinh thạch màu đen, vô cùng cổ quái.

Hai thanh này lập tức dẫn tới hứng thú của người xem, Lâm Minh cũng cực kỳ chú ý, hắn mơ hồ cảm thấy hai thanh kiếm không đơn giản.

Là một kiếm khách, đánh thẳng đến giờ mới rút kiếm lần đầu, đủ để chứng minh thực lực đáng sợ của Khương Bạc Vân. Bây giờ một lần là hai thanh kiếm, lại làm người xem bỗng nhiên hưng phấn.

- Chẳng lẽ Khương Bạc Vân học dòng song kiếm?

- Không thể nào, Kiếm tông Thất Huyền cốc chúng ta tu luyện kiếm một tay, hơn nữa dòng song kiếm không phải chính thống, Khương Bạc Vân không thể nào bỏ gần cầu xa...

Dòng song kiếm có ưu điểm của dòng song kiếm, nhưng kiếm đạo chính thống vẫn chủ yếu là đơn kiếm. Người chân chính theo kiếm đạo cực hạn cơ bản là dùng đơn kiếm, từ xưa nay thánh nhân xưng bá kiếm đạo cũng hiếm có dòng song kiếm.

Trận đấu bắt đầu, Khương Bạc Vân căn bản không vận dụng thanh kiếm đen, mà chỉ lấy ra thanh kiếm xanh, kiếm quang sắc bén rũ xuống như cầu vồng, Âu Dương Minh thả ra tử viêm liên tục bị cắt nát.

Khương Bạc Vân cầm kiếm trong tay, khí thế hoàn toàn thay đổi, trận chiến với Âu Dương Minh hoàn toàn nghiêng về một phía. Trong vòng mười nhịp thở, chiến đấu kết thúc, Âu Dương Minh nhận thua.

Khương Bạc Vân thu hồi kiếm xanh vào hộp, còn thanh kiếm đen, hắn lại chưa từng đụng tới.

Hai kiếm trong tay, lại chỉ dùng một cây?

Không có ai cho rằng Khương Bạc Vân đặt thanh kiếm thứ hai trong hộp chỉ là bày biện, khẳng định nó có uy lực khủng bố, sở dĩ không lấy ra, có lẽ là vì Âu Dương Minh không đủ tư cách.

“Khương Bạc Vân hẳn không phải dòng song kiếm, chỉ là có hai thanh kiếm, thanh kiếm thứ hai hẳn là sử dụng khi phối hợp chiêu thức đặc thù...”.

Lâm Minh trầm ngâm, hắn nhìn Khương Bạc Vân, luôn có cảm giác khó đo lường, đối phương bình tĩnh tự tin, tự nhiên là có vốn mà tự tin.

Người xem đều tràn đầy tò mò với thanh kiếm thứ hai của Khương Bạc Vân, chờ mong nó ra sân, vốn bọn họ còn ký gửi hy vọng vào Mộc Cổ Bặc Vực, nhưng bọn họ lại thất vọng.

Khi trọng tài tuyên bố Khương Bạc Vân đấu Mộc Cổ Bặc Vực, Khương Bạc Vân lại từ chối xuất chiến.

- Khương Bạc Vân, vì sao ngươi không xuất chiến?

Bộ mặt như thây khô của Mộc Cổ Bặc Vực hoàn toàn vặn vẹo, khó coi hết chỗ nói.

- Ta không muốn thắng không hay ho mà thôi, Hỏa Tà Thần bị phế, Xích Kim Quy cũng không phải trạng thái tốt nhất, ngươi đã không thể là đối thủ của ta.

Khương Bạc Vân ôm hộp kiếm, bình thản nói.

Mộc Cổ Bặc Vực cắn răng trắng ởn của hắn, hắc hắc cười lạnh:

- Thì ra ngươi đang đáng thương ta, không thể ngờ tới, Mộc Cổ Bặc Vực ta lại có một ngày rơi xuống nông nỗi này, bị người ta thương hại.

Tuy rằng trong lòng hắn cực hận, nhưng hắn không thể không thừa nhận, trạng thái hiện giờ của hắn không thể là đối thủ của Khương Bạc Vân.

Khương Bạc Vân nói:

- Nói nhiều vô ích, bây giờ chỉ sợ ngươi không có cả tư cách ép ta lấy ra kiếm đen. Khi nào ngươi tự nhận khôi phục trạng thái đỉnh cao, có thể tới Tuyệt Kiếm phong tìm ta, hai ta một trận quyết thắng thua!

Vì thế, trận đấu giữa Khương Bạc Vân và Mộc Cổ Bặc Vực bị gác lại, còn hạng bốn của Âu Dương Minh đã cơ bản xác định, chỉ còn một trận quán quân cuối cùng, Lâm Minh đấu Khương Bạc Vân!

Chương 288: Trận chiến đỉnh cao

Tổ trọng tài cố ý đặt trận đấu giữa Lâm Minh và Khương Bạc Vân ở cuối cùng, là muốn cho hai người điều chỉnh trạng thái tới đỉnh cao. Trước khi bắt đầu trận chiến cuối cùng, trận đấu tạm nghỉ ba canh giờ, thẳng đến khi kết thúc bữa trưa.

Thực ra đến lúc này, nhiều người đã không còn lòng dạ ăn trưa, bọn họ dứt khoát ngồi trong thính phòng thượng đẳng, hưng phấn thảo luận quyết đấu tiếp theo.

Quá nửa những đệ tử Thất Huyền cốc bình thường này ánh mắt có hạn, tuy nhiên năng lực tự não bộ cùng tranh cãi của bọn họ lại cực kỳ xuất chúng. Lâm Minh cùng Khương Bạc Vân còn chưa đánh, đã bị suy diễn ra vô số phiên bản chiến đấu, bao gồm cả Hắc Tinh kiếm của Khương Bạc Vân có tác dụng gì cũng bị bọn họ "nghiên cứu" cực kỳ thấu đáo, nhất là đệ tử Luyện Khí tông, bình thường đánh nhau không được, bây giờ là cơ hội tốt để bọn họ phát huy sở trường chuyên nghiệp. Bọn họ từ đủ góc độ chuyên nghiệp phân tích thuộc tính Hắc Tinh kiếm của Khương Bạc Vân, nếu như người hiểu tình hình, còn tưởng thanh kiếm này là do bọn họ đúc ra.

Mặt trời buổi trưa mùa đông hơi yếu ớt, qua buổi trưa, trận đấu cuối cùng hội võ tổng tông cũng kéo màn, đây là quyết đấu thiên tài đỉnh cao mấy trăm năm qua ở Thất Huyền địa khu mấy chục vạn dặm!

Khi thời điểm này tiến tới, toàn sân vang tiếng hoan hô như sấm, lúc này đã rất ít người rối rắm Lâm Minh không phải đệ tử Thất Huyền cốc, bọn họ chỉ muốn xem quyết đấu thiên tài đỉnh cao nhất này. Cơ hội mấy trăm năm mới có, may mắn mới được gặp, nên biết nếu võ giả không bước vào Tiên Thiên cũng chỉ có nhiều nhất hai trăm năm thọ nguyên mà thôi, cả đời cũng không đợi được một lần, chỉ điểm này đã làm người ta hết sức kích động!

Trên lôi đài, Lâm Minh và Khương Lan Kiếm đứng cách xa hai mươi trượng, Khương Bạc Vân mở hộp kiếm, rút ra trường kiếm màu xanh.

Kiếm trong tay, khí thế nội liễm của Khương Bạc Vân rồi đột nhiên xảy ra biến hóa, ánh mắt hắn như kiếm quang hóa thực chất, đâm thẳng lòng người.

Nếu nếu trước đó Khương Bạc Vân luôn giống một thanh niên ôn hòa, như vậy bây giờ hắn có phẩm chất của kiếm, dài nhọn, sắc bén, lạnh băng, sát cơ!

Khương Bạc Vân chỉ kiếm vào Lâm Minh, nói:

- Trước hội võ, tông chủ từng nói với ta. Lần hội võ trước ta thua Âu Dương Minh, xa cách ba năm, Âu Dương Minh đạt tới Ngưng Mạch đỉnh phong, là đối thủ lớn nhất của ta, cảnh báo ta cẩn thận. Nhưng ta lại trả lời, Âu Dương Minh không phải đối thủ lớn nhất của ta, đối thủ lớn nhất của ta chỉ là bản thân ta. Nếu ngay cả thiên tài tông môn tam phẩm mà ta cũng không đánh bại được, còn nói cái gì truy tìm cực hạn kiếm đạo?

- Tuy nhiên bây giờ thì...

Khương Bạc Vân hít sâu một hơi, trong ánh mắt chớp động thần thái chói mắt như ánh sao giữa trời đêm đen.

- Ta không thể không thừa nhận, thiên phú của ngươi đã vượt qua ta. Ta cùng tuổi với ngươi cũng không có thực lực thế này, tuy càng là thế, ta lại càng hưng phấn. Cường giả tuyệt thế trưởng thành cần sân khấu thật lớn, Thất Huyền địa khu nho nhỏ căn bản không đủ cho cấp bậc như ta, xếp hạng nhất ở Thất Huyền địa khu không có ý nghĩa gì với ta, thậm chí ta sẽ dần dần bị danh hiệu hạng nhất này che mờ mắt, biến thành ếch ngồi đáy giếng! Vì thế từ năm mười tám tuổi, ta bắt đầu khiêu chiến các thiên tài tông môn tam phẩm trong Khổng Tước sơn, ban đầu là thua nhiều thắng ít, đến sau thắng nhiều thua ít! Đến năm nay, ta xuất chiến bốn trận, không có thất bại!

- Ta lại lần nữa mê man, thẳng đến khi ngươi xuất hiện! Ngươi là đối thủ định sẵn trong số mệnh của ta, vượt qua ngươi, ta cũng sẽ trở thành nhân vật chính của thời đại. Thiên phú của ngươi càng cao, ta càng tràn ngập chiến ý. Lâm Minh, đừng để ta thất vọng!

Lâm Minh hơi kinh ngạc nhìn Khương Bạc Vân, không ngờ tới, Khương Bạc Vân lại có tầm nhìn như vậy.

Trong một năm xuất chiến bốn trận, không có thất bại, đây là thành tích rất tốt. Nên biết, Thất Huyền cốc cũng không tính là đỉnh cao trong tông môn tam phẩm.

Chẳng trách Khương Bạc Vân dù là thua Âu Dương Minh ở hội võ tổng tông lần trước, nhưng bây giờ uy thế của hắn lại vượt xa Âu Dương Minh, địa vị không thể lay động trong lòng các đệ tử Thất Huyền cốc, thì ra những điều này là do hắn dùng kiếm đánh ra.

Lâm Minh cũng hiểu được vì cái gì trước đó Khương Bạc Vân lại nhiệt tình mời mình gia nhập Kiếm tông, hắn căn bản không sợ đánh nhau, khao khát khiêu chiến, đây mới là võ đạo chi tâm của một cường giả nên có!

Lâm Minh chầm chậm nói:

- Từ khoảnh khắc ta bước vào con đường võ đạo, ta đã nghe nói tới cái tên Thất Huyền cốc. Đối với ta khiThất Huyền cốc như thần điện tận trên cao, làm người ta ngưỡng mộ. Sau khi bước vào Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc, ta càng hiểu sâu thêm sự khủng bố của Thất Huyền cốc. Bởi vì sự tồn tại của các ngươi, rất nhiều võ giả bình dân như ta mất đi cơ hội tập võ, đây là mục tiêu định sẵn từ khi bọn họ vừa sinh ra! Từ khi đó, ta liền lập chí, một ngày kia, mang theo thương của ta đạp lên nơi này, phá tan vận mệnh giam cầm, đi giành thứ thuộc về ta, nắm giữ vận mệnh trong tay mình!

- Bây giờ, ta muốn nói là, nếu ngươi muốn làm đối thủ số mệnh với ta, như vậy ta muốn nói cho ngươi, ta sẽ không để ngươi thất vọng. Nhưng có thể đuổi kịp bước chân của ta hay không, lại quyết định bởi chính ngươi!

Lâm Minh nói ra một câu này, toàn sân cả kinh.

Lời này thật ngông cuồng, một võ giả xuất thân ba mươi sáu nước nói ra lời bừa bãi như thế, đặt ở vài ngày trước thì sẽ làm những đệ tử Thất Huyền cốc mắt cao hơn đầu cười vỡ bụng. Nhưng bây giờ, không ai dám cười, Lâm Minh có tư cách nói những lời này!

- Tốt!

Khương Bạc Vân cười ha hả.

- Lâm Minh, ra thương đi!

Một tiếng này vang vọng như sấm khắp cả Thiên Huyền sơn!

- Ra thương đi!

- Ra thương đi!

- Ra thương đi!

Hồi âm thẳng lên tận trời, quanh quẩn trong núi non.

Khoảnh khắc đó, không khí bị châm ngòi, tiếng hoan hô như sấm lại vang lên, lần này không phải hoan hô cho Khương Bạc Vân hay Lâm Minh, chỉ là vì trận quyết đấu đỉnh phong này!

Lâm Minh lật tay, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đã nằm trong tay, một cỗ khí thế trầm ổn như núi bột phát ra.

Lúc này, Khương Bạc Vân chuyển động, hắn chậm rãi đi về phía Lâm Minh, nhưng bước chân của hắn làm người ta có cảm giác rất phá cách. Sau vài bước, cảnh tượng khó tin hiện ra, Khương Bạc Vân bước đi, đằng sau để lại một cái bóng giống y như hắn!

Cái bóng kia cũng mặc áo xanh, cầm Thanh Phong bảo kiếm, hoàn toàn không khác biệt gì Khương Bạc Vân.

Ảo giác?

Lâm Minh nhướng mày, linh hồn lực vươn ra, lại cảm nhận rõ sát khí thấu xương trên người cái bóng kia!

Không phải ảo giác, đây là cái bóng có lực công kích, thậm chí không yếu hơn lực công kích của bản thân Khương Bạc Vân!

Lâm Minh hít một hơi lạnh, trên đời này còn có công pháp như thế?

Đột nhiên xuất hiện hai Khương Bạc Vân, người xem đều ngây ra, Khương Bạc Vân nói:

- Nhìn vẻ mặt ngươi hẳn là đoán ra được, đúng vậy, cái bóng phía sau ta không phải ảo giác, nó là kiếm khách chân chính, cùng có tốc độ, lực công kích giống như ta. Nó là phân thân Kiếm Linh của ta, ngang với ngươi đồng thời chiến đấu với hai người như ta.

- Cái gì? Đồng thời chiến đấu với hai cái Khương Bạc Vân!

Rất nhiều người bị dọa ngây ngốc, một Khương Bạc Vân đã là biến thái, kiếm của hắn sắp tới cực hạn, công kích sắc bén cực điểm, bây giờ đồng thời đánh với hai Khương Bạc Vân, đó là khái niệm gì?

Mỗi người đều biết sự khủng bố của Khương Bạc Vân, trong một năm khiêu chiến bốn thiên tài tông môn tam phẩm, liên tục chiến thắng. Nhưng bởi vì mỗi lần Khương Bạc Vân đều chiến đấu trên sân khách, rốt cuộc hắn có bao nhiêu chiêu thức, thực lực cực hạn thế nào, mọi người đều không rõ ràng.

Trên thính phòng, Tần Hạnh Hiên căng thẳng nắm chặt tay, lòng bàn tay toát mồ hôi, Lâm Minh có thể ngăn cản được? Hơn nữa Khương Bạc Vân còn có một thanh Hắc Tinh kiếm chưa ra!

- Phân thân Kiếm Linh?

Lâm Minh coi như mở rộng tầm mắt, võ đạo ngàn vạn, có rất nhiều lĩnh vực kỳ dị mà hắn hoàn toàn không hiểu, chưa từng nghe qua, thậm chí không tưởng tượng tới.

Tuy rằng phần lớn những lĩnh vực này đều là truyền thừa kém cỏi, nhưng bởi vì số lượng quá lớn, sẽ luôn có mấy loại công pháp kỳ trân dù là đặt ở Thần Vực cũng có thể nổi bậc tỏa sáng, chờ đợi hắn đi khai quật.

- Kinh Hồng nhất kiếm!

Khương Bạc Vân quát một tiếng, chỉ thấy một tia sáng xanh lóe lên, ánh sáng quá nhanh như thuấn di đột ngột xuất hiện trước mặt Lâm Minh!

Tròng mắt Lâm Minh co rút.

Kim Bằng Phá Hư!

Xẹt!

Kiếm quang trực tiếp xuyên thủng Lâm Minh, Khương Bạc Vân cả người lẫn kiếm xuyên qua thân thể Lâm Minh, hiển nhiên, đó là tàn ảnh.

Khương Bạc Vân không thèm nhìn, cái bóng đằng sau đạp bước, cũng cực nhanh, cũng là duệ khí không thể cản nổi!

Lại một bóng kiếm xanh lóe lên, đâm thẳng cổ họng Lâm Minh, còn lúc này Lâm Minh lại đang ở trên không, không có chỗ để tránh!

- A...

Mọi người căn bản không kịp hô lên, trong mắt Lâm Minh bùng sáng, Phong chi ý cảnh!

Xẹt!

Ảo ảnh bị chém tan, Lâm Minh cầm thương đứng dưới đất, áo xanh mộc mạc của hắn bị rạch một đường dài.

“Tốt độ thật nhanh!”.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, kỳ thật tốc độ của Lâm Minh cũng không chậm, công kích cùng đặt bước đều dung nhập Phong chi ý cảnh, bất kể tốc độ thân pháp hay tốc độ công kích của hắn đều vượt xa võ giả cùng cấp!

Nhưng tốc độ của hắn lại hoàn toàn không theo kịp Khương Bạc Vân, chỉ có thể nói tốc độ của đối phương thật sự rất biến thái!

Sao lại thế được?. ì đọc thê tại + trùt ruện.VN +

Lâm Minh cảm thấy khó tin, đây thật là tốc độ mà võ giả Ngưng Mạch kỳ có thể đạt tới hay sao?

- Thì ra... Khương Bạc Vân đã có được Kiếm bộ của mình.

Ở đại điện Thất Huyền cốc, Sử Tông Thiên nhìn Khương Bạc Vân, trong lòng khó có thể bình tĩnh được. Cái gọi là Kiếm bộ, chính là dung nhập thân pháp của mình vào trong kiếm ý, đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất trong di chuyển, người động kiếm cũng động, kiếm động là người động, cho nên Lâm Minh mới có được tốc độ khủng bố như vậy.

Tu kiếm, chẳng những phải có tu vi thâm hậu, hơn nữa phải có ngộ tính cực cao. Khương Bạc Vân có thể đạt đến cảnh giới hiện tại, thiên phú và ngộ tính không thể thiếu một cái!

Không riêng gì Sử Tông Thiên, các trưởng lão tông môn khác cũng kinh hãi. Tốc độ của Lâm Minh đã làm người ta xem mà than thở, nhưng tốc độ của Khương Bạc Vân càng nhanh hơn! Trời sinh thân thể Kiếm Linh, năm nay mười chín tuổi đã lĩnh ngộ Kiếm bộ, thiên tài kiếm đạo cỡ này đã ngàn năm chưa từng xuất hiện ở Thất Huyền địa khu!

Luyện Khí tông tông chủ Hỏa Huyễn không nhịn được nói:

- Khương trưởng lão, rốt cuộc Khương Bạc Vân đã đạt tới trình độ nào? Một năm trước ta còn thấy hắn ra tay, quả thật không thể so sánh với hôm nay.

Chương 289: Tốc độ cực hạn

Đại trưởng lão Kiếm tông lắc đầu:

- Từ sau khi thân thể Kiếm Linh của Bạc Vân thức tỉnh, cảnh giới của hắn tiến triển cực nhanh, ngay cả ta cũng rất khó phỏng đoán cảnh giới của hắn. Năm nay hắn khiêu chiến bốn trận, ta cùng đi ba trận, mỗi trận hắn đều có tiến bộ làm người ta giật mình!

Nghe đại trưởng lão Kiếm tông nói như vậy, trong lòng mọi người ở đây đều kinh ngạc. Ngay cả đại trưởng lão Kiếm tông cũng không rõ thực lực cực hạn của Khương Bạc Vân, tốc độ tiến bộ cỡ này thật quá kinh người. Loại người không ngừng sáng tạo kỳ tích như Khương Bạc Vân, thật giống nhân vật chính trong những tiểu thuyết truyện ký.

Ánh mắt Sử Tông Thiên lóe lên liên tục, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Kiếm tông Khương Bạc Vân, Khôi Lỗi tông Mộc Cổ Bặc Vực, Cầm tông Cầm Vô Tâm, còn có Lâm Minh thiên phú kinh người. Bốn vị thiên tài tề tụ một thế hệ này, chẳng lẽ Thất Huyền cốc ta sắp nghênh đón một trận thịnh thế thiên cổ hay sao?”.

Vù!

Giữa sân đấu, ánh sáng xanh lam lạnh buốt lóe lên, hai Khương Bạc Vân đồng thời xuất kiếm, hai cỗ kiếm khí đan vào giữa không trung, trong nháy mắt khí thế sắc bén tới cực hạn.

Song kiếm hợp bích, kiếm khí xé hư không, lôi đài có trận pháp gia cố đặc biệt cũng bị một kiếm này cắt ra như đậu hủ, để cho khí thế sắc bén đánh vào người xem lạnh cả lưng, kiếm ý dày đặc đó như đang đè lên lưng bọn họ.

Đối mặt với kiếm khí hai hợp làm một này, Lâm Minh hai tay cầm thương, Thanh Thương chân nguyên bùng nổ, tiếng rồng gầm trầm thấp bùng lên, sau lưng hắn hiện ra ảo ảnh Thanh Long, sau khi chân nguyên củng cố Ngưng Mạch kỳ, lần đầu tiên Lâm Minh phóng ra lực Chân Long mạnh nhất!

Rắc!

Lôi đài bỗng chấn động, mặt đá dưới chân Lâm Minh bị khí kình đụng vào nứt toác ra như mạng nhện, một thương đâm ra, chân nguyên chấn động chia làm một vạn cỗ gào thét lao tới!

Đao như hổ, thương như rồng, lực Chân Long bám lên thương mới có thể phát huy uy lực cực hạn!

Ầm ầm!

Hai cỗ năng lượng khủng bố ầm ầm va chạm vào nhau, dư sóng chân nguyên đáng sợ tràn ra, cả lôi đài chấn động.

Rắc rắc rắc!

Kiếm khí màu lam không ngừng vỡ nát, Thanh Thương chân nguyên cũng không ngừng tan rã, nhưng năng lượng đụng vào lại nghiêng về phía Khương Bạc Vân, điều này có nghĩa kiếm khí của Khương Bạc Vân hơi rơi xuống thế yếu trong cuộc đấu này!

- Hai đạo kiếm khí hợp làm một, Khương Bạc Vân lại lọt xuống thế yếu!

- Lực công kích của Lâm Minh quá biến thái! Nói lực công kích, Khương Bạc Vân không bằng Lâm Minh.

Kiếm quang của Khương Bạc Vân có uy lực lớn cỡ nào, trước đó người xem đã thấy rõ. Lúc đấu với Âu Dương Minh, chỉ một đạo kiếm khí chém tùy ý liền phá tan Tuyệt Sinh Tử Viêm do Âu Dương Minh thúc đẩy Hợp Hoan thần công tầng năm viên mãn phóng ra. Khi đó, Khương Bạc Vân chỉ đánh một kiếm, còn bây giờ phân thân Kiếm Linh và Khương Bạc Vân song kiếm hợp bích, lại không địch nổi một thương của Lâm Minh!

Bùm!

Dư sóng chân nguyên bùng nổ, trong nháy mắt Khương Bạc Vân và phân thân Kiếm Linh của hắn mất bóng, lực công kích không bằng, Khương Bạc Vân còn có ưu thế tốc độ!

Xẹt xẹt!

Hai đạo kiếm khí từ hai hướng đâm về phía Lâm Minh, tốc độ sắp tới mức mắt thường không nhìn thấy!

Lâm Minh căn bản không nhìn, hắn hoàn toàn thả ra cảm giác, dựa vào tin tức linh hồn lực truyền lại để phán đoán công kích của Khương Bạc Vân.

“Luyện Lực Như Tơ!”.

Thanh Thương chân nguyên đã sớm ngưng tụ bùng nổ ra, Lâm Minh nhắm ngay kiếm khí đâm ra một thương. Một vạn cỗ chân nguyên chấn động chia làm hai, mỗi cái năm ngàn cỗ thẳng tới hai đạo kiếm khí.

Ầm ầm!

Kiếm khí nổ tung, cùng lúc đó, một đạo lôi đình lực màu tím lao ra trong dư sóng kiếm khí, bắn thẳng đến Khương Bạc Vân.

Xẹt!

Nháy mắt lôi điện đánh tới, thân thể Khương Bạc Vân chỉ để lại một cái tàn ảnh mờ nhạt, căn bản không cho Lâm Minh có cơ hội tiến công.

“Tốc độ quá nhanh!”.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, đây là lần đầu hắn gặp phải đối thủ có tốc độ nhanh đến mức hắn không với tới.

Tu vi thâm hậu cùng Kiếm bộ, tốc độ của Khương Bạc Vân quả thật đã vượt qua cực hạn võ giả Ngưng Mạch kỳ.

Tuy rằng thân pháp Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh rất mạnh, nhưng đầu tiên tu vi của hắn không đủ, chỉ có Ngưng Mạch sơ kỳ, thứ hai là hắn học không chuyên, Kim Bằng Phá Hư có tổng cộng mười hai tầng, trong trí nhớ đại năng đã chết chỉ có tám tầng, Lâm Minh chân chính học được chỉ mới là tầng thứ nhất.

Kim Bằng Phá Hư chỉ mới có chút bề ngoài, cộng thêm tình thế tu vi bất lợi, tự nhiên Lâm Minh không so được với Kiếm bộ của Khương Bạc Vân.

Lâm Minh cân nhắc, sau khi kết thúc hội võ tổng tông, mình có nên mượn ưu thế Tử Giao Thần Lôi tu luyện một loại thân pháp Lôi hệ hay không, để bù dắp lại không đủ tốc độ. Dù sao võ giả Lôi hệ có ưu thế lớn về thân pháp và tốc độ.

Ầm ầm ầm!

Lại ba đạo kiếm quang bị đánh tan!

Trên lôi đài bị xé ra những khe rãnh thật sâu, kiếm quang của Khương Bạc Vân khủng bố cỡ nào. Nhưng Lâm Minh một thương có thể phá liền mấy đạo, Thanh Thương chân nguyên kết hợp Luyện Lực Như Tơ thật sự quá mạnh mẽ.

Vù vù!

Tốc độ hai người trên đài quá nhanh, người thường chỉ miễn cưỡng thấy tàn ảnh mờ nhạt, ngoài ra là kiếm quang màu lam và Thanh Thương chân nguyên chấn động, hai thứ đan xen vào nhau toát ra hào quang màu lam như mộng ảo.

Nói là tốc độ của Lâm Minh không bằng Khương Bạc Vân, nhưng đối với người bình thường, nó cũng vượt quá cực hạn ánh mắt của bọn họ.

Chỉ có khi Lâm Minh giảm bớt tốc độ ra thương, bọn họ mới miễn cưỡng thấy rõ động tác của Lâm Minh. Mà động tác này vô cùng ngắn ngủi, bởi vì lưu lại thị giác trong nháy mắt, đã nối liền thành một chuỗi ảo ảnh. Nói cách khác, trong vòng một hơi thở, đánh ra ít nhất mấy chục thương.

Mấy chục thương cũng không phải đâm lung tung, mỗi một thương đều phá vỡ ba bốn đạo kiếm khí mà Khương Bạc Vân phát ra. Nói cách khác, Khương Bạc Vân cùng phân thân bóng kiếm của hắn chỉ trong một hơi thở đã phát ra cả trăm kiếm!

Quầng sáng phòng hộ mới được bố trí một ngày trước chấn động dữ dội, cả lôi đài bị cuốn lên lốc xoáy, đá vụn vỡ nát lôi đài bị gió xoáy kéo lên, bắn lung tung như phi tiêu!

Người xem tròn mắt, bọn họ chỉ thấy những khe rãnh và vết rạn trên lôi đài tăng mạnh với tốc độ khủng bố, loại trận đấu tốc độ cực hạn như thế này, có bao giờ bọn họ được thấy qua, đây còn là quyết đấu giữa võ giả Ngưng Mạch kỳ ư? Võ giả Hậu Thiên chỉ sợ cũng không biến thái như thế này!

- Quá nhanh, nhanh đến khó tin, dù là Huyễn sư tỷ tự nhận tốc độ hơn người cũng không bằng một nửa của bọn họ.

Một cô gái Cầm tông thì thào, Huyễn Tiểu Điệp am hiểu nhất là tốc độ, nhưng trên phương diện am hiểu lại kém xa Khương Bạc Vân và Lâm Minh đến như vậy, tự nhiên không thể nào so với những chỗ khác.

Ở trước kia, tuy rằng đệ tử thân truyền Huyễn tông quá nửa không bằng Kiếm tông, nhưng tuyệt đối sẽ không chênh lệch lớn đến thế, cùng lắm thì tương đương Huyễn Tiểu Điệp và Khương Lan Kiếm ở hiện giờ.

Chỉ có thể nói, Khương Bạc Vân thật sự quá biến thái!

Nhưng Khương Bạc Vân biến thái thì cũng thôi, Lâm Minh xuất thân ba mươi sáu nước, vì sao lại có thể yêu nghiệt đến cỡ này? Tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ lại không phân thắng thua với Khương Bạc Vân?

Lúc này, trong lòng Khương Bạc Vân trên lôi đài cũng giật mình. Tốc độ thân pháp cùng tốc độ ra thương của Lâm Minh không bằng hắn, nhưng hắn cùng phân thân Kiếm Linh ra năm kiếm, Lâm Minh có thể tránh né hai kiếm, ba kiếm còn lại thì hắn chỉ cần một thương là đỡ được. Trên thương có bám Thanh Thương chân nguyên thật sự quá mạnh mẽ, kéo dài không dứt, hơn nữa mang theo một cỗ lực chấn động quỷ dị.

Tốc độ Lâm Minh không được, nhưng dựa vào lực công kích cùng lực phòng ngự mạnh mẽ, không hề rơi xuống thế yếu!

Thanh Thương chân nguyên chồng chất một vạn cỗ trải rộng xung quanh Lâm Minh, kiếm khí của Khương Bạc Vân đâm vào chân nguyên liền bị mài mòn nhanh chóng, cuối cùng căn bản không thể tạo thành tổn thương tới Lâm Minh, còn Thanh Thương chân nguyên hao tổn liền nhanh chóng được bổ sung.

“Lâm Minh này thật là thiên tài chiến đấu dạng toàn năng, dựa vào ưu thế tốc độ, ta căn bản không thắng được hắn!”.

Khương Bạc Vân nhớ lại khi Khương Lan Kiếm thi triển Phong chi ý cảnh giao thủ với Lâm Minh, tình huống của mình cũng gần như thế, Khương Lan Kiếm phát ra phong nhận và kiếm khí hoàn toàn không có hiệu quả với Lâm Minh, cuối cùng đánh phải công kích cận thân, cứng chọi cứng!

Chân nguyên Kiếm Linh cùng kiếm thế sắc bén chỉ có bám lên thân kiếm mới có thể phát huy được uy lực cực hạn của kiếm khách, lực công kích kiếm khí tầm xa tự nhiên không bằng trực tiếp dùng kiếm công kích.

- Thất Tinh Kiếm bộ!

Trong mắt Khương Bạc Vân chợt lóe, hắn cùng phân thân Kiếm Linh đồng thời thi triển Thất Tinh Kiếm bộ, nhân kiếm hợp nhất, bọn họ như dung nhập vào kiếm quang, nháy mắt tới trước mặt Lâm Minh!

Tốc độ nhanh như vậy, đã hoàn toàn vượt qua cực hạn phản ứng của con người!

Xẹt xẹt!

Hai thanh bảo kiếm lạnh lẽo khí thế sét đánh một trước một sau đâm thẳng về phía thân thể Lâm Minhkiếm này được truyền toàn bộ kiếm thế của Khương Bạc Vân, lực công kích đạt tới cực hạn kiếm chiêu thuấn phát của hắn!

Kiếm chiêu sắc bén như thế, Thanh Thương chân nguyên bao phủ toàn thân căn bản không thể chống đỡ, phải dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương trực tiếp chặn lại.

Nhưng mấu chốt là, tốc độ công kích cực hạn như thế, Lâm Minh làm sao kịp vung thương? Cho dù hắn kịp vung thương, làm sao có thể đồng thời đỡ được hai thanh bảo kiếm cả trước lẫn sau?

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Lâm Minh bùng sáng, trong mắt toát ra lôi đình như thực chất!

Tử Giao Thần Lôi!

Chân nguyên rót vào hạt giống Tà Thần, Lôi Linh lực đã sớm chuẩn bị liền bùng nổ toàn diện!

Đùng!

Tia sét tím thật to lao ra từ trong người Lâm Minh, lan tràn mọi hướng, khoảnh khắc đó cả người Lâm Minh phát ra ánh sáng tím chói mắt, quả thật như Lôi Thần hạ thế!

Khoảng cách gần như vậy, dù Khương Bạc Vân có tốc độ nhanh đi nữa cũng không thể tránh né.

Điện quang nhập người, thân thể Khương Bạc Vân bị chấn tê dại, một cỗ lôi đình lực hung bạo tràn vào kinh mạch, phá hoại lung tung, kiếm thế ngưng tụ trên thân kiếm cũng nháy mắt xóa tan phân nửa, lực công kích rơi vào người Lâm Minh đã giảm mạnh!

Đối mặt với kiếm của Khương Bạc Vân, Lâm Minh căn bản không thể tránh né, nếu nhất định thoát được, hắn đã tránh, ngay từ đầu ôm lòng giết địch một ngàn tự hại tám trăm, chỉ là thúc đẩy Thanh Thương chân nguyên chọi cứng.

Phập phập!

Hai tiếng vang nhỏ, mũi kiếm phá vỡ chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, đâm vào thân thể hắn, hai dòng máu phun ra trên bụng và lưng hắn.

Máu văng ra, Lâm Minh không chút để ý, quát lớn:

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Ầm ầm!

Hai tay buông bỏ trường thương, một trước một sau đánh ra hai quyền, trực tiếp đánh về phía mặt Khương Bạc Vân và phân thân Kiếm Linh!

Tốc độ công kích cự ly gần, quyền nhanh hơn là thương!

Nếu là ở tình huống bình thường, Khương Bạc Vân đã sớm dùng tốc độ cực hạn của hắn tránh né một quyền của Lâm Minh. Nhưng bây giờ, lôi đình lực còn đang tung hoành trong cơ thể Khương Bạc Vân, Lâm Minh đột nhiên công kích làm hắn không kịp trở tay!

Chương 290: Thanh kiếm thứ hai

Chân nguyên hộ thể của Khương Bạc Vân cũng rất mạnh so với võ giả bình thường, nhưng ở trước mặt Lâm Minh, nó không gì khác biệt! Khương Bạc Vân nhớ rõ, lúc trước Mộc Cổ Bặc Vực mở ra toàn bộ phòng ngự lại thê thảm cỡ nào khi Lâm Minh toàn lực công kích!

Thất Tinh Kiếm bộ!

Cắn chót lưỡi, dùng đau đớn dữ dội làm mình khôi phục hành động của thân thể tê dại, Khương Bạc Vân nháy mắt rụt lùi. Nhưng dù vậy hắn vẫn bị quyền phong quét trúng, lực chấn động mạnh mẽ hùng hồn ồ ạt tràn vào trong ngũ tạng lục phủ Khương Bạc Vân, suýt làm tim hắn ngừng đập.

Cổ họng chợt ngọt, khóe miệng Khương Bạc Vân tràn máu.

Về phần phân thân Kiếm Linh của hắn thì thảm hại hơn, bị một quyền của Lâm Minh đánh trúng mặt, Thanh Thương chân nguyên bùng nổ!

Phân thân Kiếm Linh căn bản không có chân nguyên hộ thể, lực phòng ngự bằng không, cả phần đầu trực tiếp nổ tung! Thân thể của nó cũng từ từ tiêu tán.

Sắc mặt Khương Bạc Vân lập tức tái nhợt, thân thể lảo đảo lùi lại mấy bước.

Chỉ cần bản tôn của hắn không chết, phân thân Kiếm Linh sẽ bất tử bất diệt, nhưng mà phân thân nối liền với bản thể, một khi tiêu tán, Khương Bạc Vân cũng sẽ bị đả kích không nhỏ.

- Lợi hại!

Khương Bạc Vân lau vết máu ở khóe miệng, ban đầu sở dĩ hắn lựa chọn công kích tầm xa là vì kiêng kị sức bật khủng bố của Lâm Minh. Lấy cây Bàn Long cương châm mà nói, giật ra khoảng cách, Khương Bạc Vân tự tin dựa vào tốc độ tuyệt đối của mình là có thể tránh né, nhưng nếu tới gần, vậy thì chưa chắc!

Đột nhiên sử dụng Thất Tinh Kiếm bộ, gần như thuấn di đi tới trước mặt Lâm Minh, phát ra kiếm chiêu thuấn phát mạnh nhất, Khương Bạc Vân dự liệu tốc độ cực hạn như thế, Lâm Minh nhất định không kịp phản ứng, không thể sử dụng Bàn Long cương châm.

Nhưng hắn tuyệt không ngờ tới Lâm Minh như dung nhập Bàn Long cương châm năng lượng thể này vào trong người, lôi đình lực nén cao độ, chỉ đợi hắn vừa đến liền nháy mắt bùng phát ra, kết quả làm mình thiệt thòi không nhỏ.

Khương Bạc Vân là một kiếm khách, năng lực cận chiến của hắn cực kỳ mạnh mẽ, hắn không ngờ sẽ có một ngày như thế, có người lại làm mình không dám cận chiến!

Lâm Minh làm người ta có cảm giác như một con hung thú nguy hiểm, không thể tới gần!

Nhìn phân thân Kiếm Linh bị một quyền của Lâm Minh đánh nổ, Khương Bạc Vân bị thương, người xem đều hít một hơi lạnh.

- Chiến đấu quá thảm thiết, chỉ trong nháy mắt, hai người đều bị thương không nhẹ!

Một đệ tử Thất Huyền cốc mười sáu mười bảy tuổi nói, với tu vi của hắn, căn bản không nhìn rõ động tác của Lâm Minh và Khương Bạc Vân.

- Đều bị thương không nhẹ? Ngươi quá ngây thơ rồi, ta không rõ Khương Bạc Vân bị thương nặng cỡ nào, nhưng Lâm Minh căn bản không có chuyện gì. Vừa rồi kiếm của Khương Bạc Vân và phân thân Kiếm Linh chỉ đâm được non nửa xích!

Một đệ tử tham gia hội võ tổng tông nói, tu vi của hắn đã đạt tới Ngưng Mạch kỳ, ánh mắt tốt hơn phần lớn người ở đây.

Non nửa xích tức là khoảng ba bốn tấc, đối với võ giả Ngưng

Mạch kỳ mà nói, vết thương sâu như vậy cũng không tính là thương nặng, kiếm của Khương Bạc Vân sắc bén, nhưng kiếm thế bị Tử Giao Thần Lôi đánh tan quá nửa, bộ phận còn lại bị Thanh Thương chân nguyên triệt tiêu, chân chính đâm vào thân thể Lâm Minh, uy lực đã giảm mạnh. Cộng thêm lực phòng ngự thân thể của Lâm Minh đã được tăng mạnh trong Vu Thần tháp, cho nên chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

- Chỉ nháy mắt giao thủ cận thân, Khương Bạc Vân liền bị thiệt thòi, Lâm Minh quả thật là thùng thuốc nổ biết tự bạo, như vậy còn ai dám đánh cận thân với Lâm Minh nữa?

- Bị đâm hai kiếm cũng như không sao cả, căn bản là hung thú hình người! Đó là kiếm của Khương Bạc Vân, không phải kiếm của chó mèo hoang nào!

- Chẳng lẽ Lâm Minh cũng như Mộc Cổ Bặc Vực, thân thể đã trải qua cải tạo, thân thể người nào có mạnh mẽ như thế?

Trong lúc mọi người nói chuyện, vết thương trước ngực và sau lưng Lâm Minh đã ngừng chảy máu.

Lúc này Lâm Minh đang thúc giục lực khí huyết trong người nhanh chóng chữa trị vết thương. Sau khi trải qua thí luyện sinh tử ở Vu Thần tháp, lực khí huyết trong cơ thể hắn mạnh mẽ vượt xa võ giả cùng cấp.

Lực khí huyết mạnh mẽ, chẳng những sức bền mạnh, năng lực tự lành cũng mạnh, tuy rằng không thể khỏi hẳn như ban đầu trong thời gian ngắn, nhưng tự cầm máu cũng chỉ là vài hơi thở.

Khương Bạc Vân nhìn Lâm Minh, hít thật sâu:

- Coi như ta hiểu được, quả nhiên không thể dùng riêng Thanh Phong kiếm là có thể đối phó được ngươi.

Khương Bạc Vân nói rồi lấy ra hộp kiếm, rút ra thanh kiếm toàn màu đen, cuối cùng hắn lấy ra Hắc Tinh kiếm.

- Khương Bạc Vân lấy ra thanh kiếm thứ hai.

- Cuối cùng ra rồi! Không biết dùng thanh kiếm này sẽ có thể đánh ra tuyệt chiêu gì?

Người xem đều hưng phấn nhìn kiếm trong tay Khương Bạc Vân, thân kiếm ngăm đen, không có chút phản quang, chất liệu không giống kim loại, cũng không giống ngọc thạch, cũng không biết làm bằng chất liệu gì.

Khương Bạc Vân rút ra Hắc Tinh kiếm, tiện tay ném đi Thanh Phong kiếm, Kiếm Linh lúc trước bị Lâm Minh một quyền đánh tan đã hóa thành một cỗ kiếm khí màu xanh lưu chuyển quanh Thanh Phong kiếm, bao bọc xung quanh, một lát sau liền ngưng tụ thành phân thân Kiếm Linh mới, còn Thanh Phong kiếm nguyên bản đã không thấy.

Phân thân Kiếm Linh tái hiện, chỉ là lần này thân thể của nó càng chân thật hơn, cả người như luôn phóng ra kiếm khí cũng mạnh hơn, làm cho người ta kinh hãi.

- Kiếm cùng phân thân Kiếm Linh hợp nhất! Ương Bạc Vân lĩnh ngộ kiếm đạo làm người ta quá giật mình!

- Hai thanh kiếm, phân thân Kiếm Linh dùng một thanh, bản tôn dùng thanh thứ hai, ngẫm lại đã làm người ta kích động, con mẹ nó đây mới đúng là dòng song kiếm chứ!

Ở trên khán đài, một đệ tử Kiếm tông si mê nhìn kiếm trong tay Khương Bạc Vân, ánh mắt đỏ rực. Nếu có được hai thanh bảo kiếm địa giai, phân thân Kiếm Linh dùng một thanh, chính mình dùng một thanh, bản tôn và phân thân tâm ý tương thông, phối hợp công kích, song kiếm hợp bích, đây là khái niệm gì?

Kiếm đạo chính thống với đơn kiếm bá vương, đó là vì đơn kiếm dễ dàng đi tới tận cùng, nhưng ở tu vi ngang nhau, tự nhiên là đường song kiếm công kích cao hơn. Nếu có thể học được loại phương thức công kích như Khương Bạc Vân, như vậy vừa có thể đơn kiếm bá chủ, có thể đi tới cực hạn kiếm đạo, như vậy đủ làm bất cứ đệ tử Kiếm tông nào lâm vào điên cuồng!

Có thể nói, từ một mức nào đó, Khương Bạc Vân sáng lập lưu phái song kiếm mới. Đương nhiên, muốn tu luyện song kiếm như thế có yêu cầu cực kỳ khắc nghiệt, phải có thân thể Kiếm Linh mới được.

- Cuối cùng lấy ra Hắc Tinh kiếm rồi? Ta nghĩ ngươi nên sớm lấy ra.

Lâm Minh cũng có chút kiêng kị thanh Hắc Tinh kiếm này.

Khương Bạc Vân thở ra một hơi, cười nói:

- Không phải không muốn, mà là bây giờ ta cũng không khống chế tốt thanh kiếm này, hơn nữa Hắc Tinh kiếm mạnh nhất là công kích linh hồn, đáng tiếc... Công kích linh hồn có vẻ không quá hiệu quả với ngươi.

- Hả, công kích linh hồn?

Lâm Minh hơi sửng sốt, trong kiếm chiêu ẩn chứa công kích linh hồn, Khương Bạc Vân đã có thể làm được bước này?

Lâm Minh đã sớm muốn dung nhập công kích linh hồn Luân Hồi võ ý vào trong chiêu thương, nhưng thử nhiều lần đều thất bại. Trong lần hội võ tổng tông này, trước trận chung kết ngoài công kích linh hồn ra Lâm Minh cũng không dùng chiêu thức khác, chính là vì tìm hiểu tầng sâu của Luân Hồi võ ý.

Bây giờ, Lâm Minh liên tiếp so chiêu với cao thủ am hiểu công kích linh hồn như Bích Đình Hoa, hắn lý giải Luân Hồi võ ý quả thật sâu thêm một bước, nhưng vẫn không đạt tới trình độ ẩn chứa công kích linh hồn trong chiêu thương. Ngôn Tình Trọng Sinh

“Kỳ quái! Khương Bạc Vân là một kiếm khách, hắn một lòng tu kiếm, làm sao phân tâm đi nghiên cứu linh hồn lực? Linh hồn lực không mạnh, vì sao còn có thể sử dụng công kích linh hồn?”.

Coong...

Hắc Tinh kiếm phát ra tiếng ngâm dài, trong âm thanh đó mang theo lực xuyên thấu kỳ dị, như vang lên bên tai mỗi người.

Ánh mặt trời mùa đông lành lạnh rũ xuống, chiếu lên Hắc Tinh kiếm, càng thêm lạnh lẽo âm trầm, dường như xung quanh Hắc Tinh kiếm hình thành một lực trường không rõ, cắn nuốt hết ánh sáng.

- Lâm Minh, vừa rồi ta đã nói, Hắc Tinh kiếm vừa ra, ngay cả ta cũng không thể nắm giữ được uy lực. Thật sự đánh lên, có thể sẽ trọng thương thậm chí chết người, đương nhiên trọng thương có thể là ngươi, cũng có thể là ta.

Khương Bạc Vân đã sớm liệt Lâm Minh vào đối thủ cùng cấp trước khi bày ra Tử Giao Thần Lôi, không có chút ý coi thường. Khi đó Lâm Minh thể hiện ra thực lực kém xa Khương Bạc Vân, Khương Bạc Vân lại coi trọng Lâm Minh, đơn thuần là xuất phát từ một loại trực giác của kiếm khách.

- Tốt! Vừa lúc ta muốn lĩnh giáo công kích linh hồn của ngươi!

Lâm Minh tràn ngập chờ mong với công kích linh hồn của Khương Bạc Vân, hắn muốn cảm ngộ thủ đoạn công kích của Khương Bạc Vân ở trong chiến đấu, đồng thời cũng tò mò Khương Bạc Vân là kiếm khách đỉnh cao một lòng vì kiếm, làm sao có thể phát ra công kích linh hồn?

Run trường thương, Thanh Thương chân nguyên như ngọn lửa bùng cháy cả người Lâm Minh, hắn đã mở ra Tà Thần lực, bây giờ Tà Thần lực đủ để duy trì mấy chục nhịp thở, dùng làm quyết chiến cuối cùng, vậy là đủ rồi.

Tiếng hoan hô của người xem đợt sau cao hơn đợt trước, Tần Hạnh Hiên căng thẳng xiết chặt tay, Khương Bạc Vân đã nói ngay cả hắn cũng không nắm giữ được uy lực chiêu kiếm cuối cùng, cộng thêm thương thế trên linh hồn khó mà điều trị. Tuy rằng Tần Hạnh Hiên biết lực phòng ngự linh hồn của Lâm Minh cực kỳ nổi trội, nhưng quan tâm sẽ rối, lòng nàng vẫn treo lên cao.

- Thất Tinh Kiếm bộ!

Trên lôi đài, khoảng cách mấy chục trượng như không tồn tại đối với Khương Bạc Vân, tốc độ của hắn nhanh ngang với thuấn di, đây cũng là vì sao Lâm Minh không tiếc lãng phí thời gian mấy nhịp thở để mở ra Tà Thần lực.

- Hắc Tinh kiếm!

Khương Bạc Vân cầm Hắc Tinh kiếm, chém xuống thật mạnh, trong khoảnh khắc âm thanh như biến mất, ánh sáng vặn vẹo bị hút vào trong Hắc Tinh kiếm.

Vù...

Một cỗ dao động kiếm thế vô hình phát tán ra, khoảnh khắc Khương Bạc Vân xuất kiếm, tất cả võ giả dùng kiếm ở đây đều cảm giác kiếm trên người bọn họ bị kéo đi, như muốn thoát vỏ tuôn ra!

Lâm Minh có thể cảm giác rõ ràng Thanh Thương chân nguyên của mình không ngừng bị xé rách, tốc độ kiếm không nhanh như tưởng tượng, nhưng lại mang theo cảm giác nặng nề trầm ổn.

Lực Chân Long!

Lâm Minh cầm thương quét ngang, sau lưng hiện ra hư ảnh Thương Long, lực Chân Long bùng nổ.

Rống!

Rồng ngâm cao vút vang tận mây xanh, Lâm Minh đâm ra một thương, mang theo khí thế chưa từng có, dòng khí đột nhiên bùng nổ.

Ánh sáng xanh da trời cùng ánh sáng ngăm đen vặn vẹo va chạm vào nhau, thời gian như bỗng chậm lại. Không xảy ra bùng nổ dữ dội như đã đoán, Khương Bạc Vân một kiếm đâm thủng Thanh Thương chân nguyên của Lâm Minh, bổ vào mũi thương của Lâm Minh. Trong nháy mắt đó, có một đạo ánh sáng màu đen không chớp mắt nhập vào Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, thoáng cái đâm vào trong người Lâm Minh.

Chương 291: Một đòn cuối cùng

Trong nháy mắt đó, lại có một vệt sáng màu đen không bắt mắt chìm vào trong Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, trong nháy mắt đâm vào thân thể Lâm Minh.

Hả!!!

Thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, một cảm giác kỳ dị vọt thẳng vào tinh thần chi hải của hắn, dường như có một tiếng kiếm ngân giòn tan vang lên bên tai. Thanh âm cực kỳ dễ nghe, khiến người nghe vào phi thường thoải mái.

Linh hồn công kích?

Lâm Minh trong nháy mắt liền kịp phản ứng, mà tiếng kiếm ngân kia tiến vào trong hai tai liền dường như một cái dùi đâm thẳng tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Ầm!

Rống!

Mặt biển quay cuồng, trong sóng lớn quay cuồng một con Giao Long màu tím vọt lên trời, trực tiếp đón đầu cự kiếm. Hai thứ va chạm, lôi đình tóe ra, kiếm khí màu đen kêu to một tiếng bắn ra bốn phía, tinh thần chi hải nhấc lên sóng gió ngập trời.

Thân thể Lâm Minh chấn động, sắc mặt tái nhợt một hồi, chẳng lẽ cự kiếm màu đen này chính là cái gọi là Kiếm Linh?

Cái gọi là thân thể Kiếm Linh, Lâm Minh cũng chỉ thoáng có nghe thấy, Kiếm Linh, Kiếm Linh kỳ thật chính là linh hồn hình kiếm, người có được thân thể Kiếm Linh cực kỳ thưa thớt. Bọn họ trời sinh linh hồn liền có thể dung hợp một tia kiếm ý, trong tu luyện kiếm đạo ngộ tính kinh người, tu kiếm làm ít công to.

Rất hiển nhiên, Khương Bạc Vân là trực tiếp đem kiếm ý trong linh hồn bám vào trong kiếm chiêu, cho nên mới có thể làm ra linh hồn công kích!

Linh hồn lực của Khương Bạc Vân tuy rằng không cường đại nhưng là có kiếm ý bám vào, tự nhiên không phải võ giả bình thường có thể sánh bằng.

- Kiếm Linh thật mạnh!

Trong tinh thần chi hải của Lâm Minh dung nhập Tử Giao Thần Lôi, lực phòng ngự linh hồn cường đại biết bao, rồi lại không thể ngay lập tức đánh tan công kích của Kiếm Linh.

Tuy nhiên sự ngoan cường của Kiếm Linh cũng khơi dậy lòng kiêu ngạo của Tử Giao Thần Lôi.

Rống!

Lại là một tiếng rống to, Tử Giao Thần Lôi toàn thân ánh tím tăng vọt, một trảo thật mạnh đập xuống, trực tiếp đập Kiếm Linh chấn động một hồi, hào quang lập tức ảm đạm đi nhiều.

Bùng!

Khương Bạc Vân thu kiếm, lùi liền mấy bước. Một đòn vừa rồi, hắn cũng không dễ chịu.

Tuy rằng Khương Bạc Vân sớm biết lực phòng ngự linh hồn của Lâm Minh mạnh mẽ vô cùng, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ mạnh đến loại trình độ này. Dễ dàng phá hỏng linh hồn công kích của hắn. Nếu không phải trong linh hồn của hắn bao bọc kiếm ý, lực phòng ngự cực mạnh, sợ là vừa rồi đã bị thương nặng.

Linh hồn công kích cũng vô hiệu, kiếm khí công kích cũng không vô hiệu, Thanh Thương chân nguyên sinh sôingừng cộng thêm lực phòng ngự thân thể cường đại. Lực phòng ngự của Lâm Minh đã cường đại đến nông nổi làm người ta giận sôi lên, công kích gần người duy nhất có thể đột phá phòng ngự của Lâm Minh còn bởi vì kiêng kị Tử Giao Thần Lôi mà không thể sử dụng.

Dù là loại kiếm tu sở trường lực công kích như Khương Bạc Vân cũng có loại cảm giác bị ép đến sơn cùng thủy tận.

Hơn nữa Khương Bạc Vân phát hiện, trải qua một loạt chiến đấu kịch liệt, Lâm Minh không chút hiện ra tình huống chân nguyên không đủ. Điều này chứng minh sức chịu đựng của hắn vượt xa mình.

Tiếp tục kéo dài, Khương Bạc Vân tuy rằng sẽ không bị đánh bại. Nhưng thời gian lâu dần, theo chân nguyên tiêu hao, bị thua lại là chuyện sớm hay muộn.

Ý thức được điểm này, Khương Bạc Vân mũi kiếm chỉ thẳng Lâm Minh nói:

- Lâm Minh, ngươi là một người thực lực mạnh nhất trong số người trẻ tuổi hai mươi trở xuống trong đời ta gặp được. Tốc độ và linh hồn công kích ta vẫn lấy làm kiêu ngạo đối với ngươi không hề hiệu quả. Ta chỉ còn lại một kiếm cuối cùng, nếu như ngươi có thể tiếp được, ta liền nhận thua.

Lâm Minh còn đang đạt được rất nhiều thể ngộ trong linh hồn công kích vừa rồi, nghe thấy Khương Bạc Vân nói vậy liền nói:

- Tốt! Sau trận chiến này, bất kể thắng thua, ta đều nguyện ý tiếp tục so chiêu với Khương sư huynh. Trải qua trận đấu này, ta được lợi không nhỏ.

- Ha ha, lẫn nhau, lẫn nhau!

Khí thế toàn thân Khương Bạc Vân lại lần nữa bùng nổ. Khoảnh khắc đó, thân thể hắn giống như một thanh kiếm, kiếm thế tùy ý mà ra, lợi hại vô cùng.

- Kiếm Phá Thanh Thiên!

Một kiếm này là một đòn mạnh nhất của Khương Bạc Vân, với kiếm ý căn nguyên của linh hồn bản thân để khởi động, thi triển ra tuyệt học cuối cùng của Kiếm tông. Với tu vi hiện giờ của Khương Bạc Vân chỉ là miễn cưỡng thi triển ra da lông của một chiêu này.

Nhưng dù là như thế vẫn có uy lực quỷ thần khó lường!

Kiếm khí xé hư không, tiếng khí kình sắc bén rít vang vọng thung lũng.

Đối mặt một đòn cuối cùng của Khương Bạc Vân, Lâm Minh ánh mắt kiên định, hai tay nắm thương, tâm thần đã chìm vào trong thân thương. Chân Long lực vận chuyển đến cực hạn, ở sau lưng Lâm Minh lại lần nữa hiện ra hư ảnh Chân Lon.

Theo một tiếng rồng gầm như có như không, Lâm Minh đâm ra một thương!

Chân nguyên chấn động gào thét, cùng kiếm khí của Khương Bạc Vân va chạm cùng một chỗ. Gạch dưới chân hai người trực tiếp bị nghiền ép thành bột mịn. Sau một lần đọ sức, thể lực ngang nhau!

Khương Bạc Vân có thể lấy kiếm đối thương đồng thời cứng đối cứng một vạn luồng Thanh Thương chân nguyên chấn động của Lâm Minh mà không rơi xuống hạ phong. Sự cường đại của một chiêu Kiếm Phá Thanh Thiên này có thể nghĩ mà biết.

Đúng vào lúc này, chỉ nghe một tiếng kiếm ngân truyền đến, Kiếm Linh phân thân Khương Bạc Vân ngưng tụ lúc trước tay cầm Thanh Phong kiếm, một kiếm chém hướng Lâm Minh!

A!!!

Người xem không kìm nổi kinh hô ra tiếng. Đám người Cầm Tử Nha, Tần Hạnh Hiên lại càng khẩn trương đến tim ngừng đập. Một chiêu Kiếm Phá Thanh Thiên đã thế không thể đỡ, lại có Kiếm Linh phân thân ở phía sau. Hai tầng công kích!

Ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, chân nguyên dẫn động hạt giống Tà Thần, Bàn Long cương châm một mực dung nhập vào trong cơ thể hắn để phòng ngự cận chiến đánh bất ngờ gào thét mà ra!

Ầm!

Bàn Long cương châm đánh lên kiếm quang, lôi đình lực bùng nổ!

Roẹt roẹt roẹt!!!

Trong ánh điện chói mắt như mặt trời tím, Kiếm Linh phân thân trực tiếp bị đốt thành tro tàn, hóa thành một thanh Thanh Phong kiếm linh tính mất đi nhiều rơi xuống, cắm xiên vào mặt đất.

Mà cùng lúc đó, Bàn Long cương châm tuy rằng uy lực giảm mạnh nhưng vẫn gào thét bay về phía Khương Bạc Vân.

Phốc!

Chân nguyên hộ thể trực tiếp bị xé rách, Khương Bạc Vân toàn thân tê dại, bị khí kình đánh bay ngược ra ngoài, hộc máu trên không.

Khương Bạc Vân đập mạnh lên quầng sáng thủ hộ, rơi xuống đất. Bởi vì có bài học lúc trước, quầng sáng thủ hộ lần này bày ra đủ để ngăn cản một đòn toàn lực của cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ. Cho nên dù là Khương Bạc Vân và Lâm Minh chiến đấu kịch liệt đến thế nào chăng nữa lại vẫn không thể phá vỡ quầng sáng thủ hộ.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch. Kỳ thật, Khương Bạc Vân chiến bại cũng không vượt ra ngoài dự kiến của bất luận kẻ nào. Chuẩn xác mà nói, hai người bất kể ai thắng ai thua đều nằm trong tình lý. Một điểm này từ tỷ lệ cược nhà cái đưa ra cho trận chiến cuối cùng là có thể nhìn ra được.

Nhưng mà khi thật sự nhìn thấy Khương Bạc Vân trọng thương nằm dưới lôi đài, người xem ở đây vẫn có loại cảm giác như mộng như ảo.

Đối với bọn họ mà nói, Khương Bạc Vân tựa như một thần thoại. Trong vòng một năm, bại liền bốn đệ tử thân truyền của tông môn tam phẩm, trong số này còn bao gồm cả tông môn tam phẩm đỉnh cấp Khổng Tước sơn.

Thành tích bậc này khiến bọn họ cảm thấy xa không thể với tới. Dường như ở Thất Huyền cốc, Khương Bạc Vân chính là đại danh từ không thể chiến thắng. Dù là lần hội võ trước thành tích của Âu Dương Minh càng xếp cao, lại cũng không có bất kỳ người nào cho rằng Âu Dương Minh có thể áp chế Khương Bạc Vân.

Nhưng là hiện tại, Khương Bạc Vân sáng tạo thần thoại trăm năm của Kiếm tông này lại bại, bại bởi một đệ tử ba mươi sáu nước. Tu vi đối phương thậm chí chỉ có Ngưng Mạch sơ kỳ...

Quả thật giống như nằm mơ vậy!

Trên đại điện, Sử Tông Thiên phun ra một hơi thật mạnh, trận chiến cuối cùng, hắn nguyên bản đã coi trọng Lâm Minh hơn, tuy nhiên sau khi xem xong toàn bộ quá trình so tài, hắn lại cực kỳ khiếp sợ. Nguyên nhân chính là Bàn Long cương châm kia!

Vào lúc Bàn Long cương châm xuất hiện lần thứ hai, trong lòng Sử Tông Thiên liền có phán đoán, chỉ là không dám khẳng định mà thôi. Chuẩn xác mà nói, là không dám tin tưởng.

Nhưng là trận quyết đấu vừa rồi này, Lâm Minh rõ ràng là một mực đem Bàn Long cương châm dung nhập vào trong thân thể, tùy thời dùng để ngăn cản Khương Bạc Vân cùng với Kiếm Linh phân thân đánh bất ngờ gần người, bù lại sự không đủ của hắn ở mặt tốc độ.

Có thể đem Bàn Long cương châm dùng đến loại trình độ này, đây chỗ nào là một món pháp khí năng lượng nhặt được từ trong tay đại năng!?

Kể từ đó, Sử Tông Thiên liền lại lần nữa khẳng định phán đoán trong lòng. Đó là vũ khí do một đạo Lôi Linh ngưng tụ thành, hơn nữa phẩm cấp không thấp, ít nhất cũng là nhân giai thượng phẩm thậm chí khả năng là địa giai!

Phỏng đoán này hoang đường vô cùng. Lôi Linh nhân giai thượng phẩm ít nhất phải cao thủ mới vào Tiên Thiên mới có thể hấp thu.

Mà Lôi Linh địa giai, dù là cường giả Lôi hệ Tiên Thiên trung kỳ tới hấp thu đều phải thật cẩn thận!

Lâm Minh làm sao có thể hấp thu?

Đảo qua trưởng lão ở đây một cái, chỉ có Luyện Khí tông chủ và Trận tông trưởng lão đồng dạng lộ vẻ giật mình, mà các trưởng lão khác lại không biểu lộ ra dị dạng gì. Cũng không trách bọn họ không nhận ra, vốn Lôi Linh liền cực kỳ thưa thớt, cộng thêm Thất Huyền cốc cũng không có cao thủ Lôi tu, bọn họ cũng không quen thuộc, huống chi là Lôi Linh trong tay Lâm Minh còn biến đổi hình thái.

Cũng chỉ có Luyện Khí tông và Trận tông tiếp xúc bảy loại nguyên khí trời đất Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi tương đối nhiều, tự nhiên sẽ hoài nghi. Nhưng mà cũng chỉ là hoài nghi, bọn họ cũng không khẳng định. Hoặc là nói... Không thể tin nổi.

Sử Tông Thiên không kìm nổi nhìn thoáng qua Mục Thanh Hồng, thấy trên mặt đối phương cũng không có dị sắc, lòng lập tức hơi trầm xuống. Nữ nhân này sợ là đã sớm biết!

Sử Tông Thiên trầm ngâm một lát, vẫn không nói ra trước mặt mọi người. Loại chuyện này quá mức rung động, truyền ra ngoài khả năng sẽ gây nên một ít phiền toái không cần thiết.

Mục Thanh Hồng ngồi ở bên cạnh Sử Tông Thiên, nàng khẽ mím môi, đôi mắt không chớp nhìn chăm chú Lâm Minh:

- Cứ như vậy tiếp tục trưởng thành, Lâm Minh tất vào cảnh giới Toàn Đan, hơn nữa chỉ sợ còn là cường giả Toàn Đan có thể vượt cấp chiến đấu!

Con đường võ đạo, càng về sau muốn vượt cấp chiến đấu lại càng khó. Một là bởi vì càng về sau chênh lệch giữa cảnh giới lại càng lớn. Hai là bởi vì cường giả cảnh giới càng cao, thời trẻ tuổi đồng dạng là thiên tài, tỷ như người có thể bước vào cảnh giới Toàn Đan, bọn họ khi ở Ngưng Mạch kỳ nói thế nào cũng là hạng như Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực, trong võ giả bình thường vượt cấp chiến đấu dễ dàng, nhưng là muốn trong phần đông thiên tài vượt cấp chiến đấu, như vậy khó như lên trời.

Bởi vậy, một cường giả Toàn Đan có thể vượt cấp chiến đấu, đặt ở trong bất kỳ một thế lực nào của Nam Thiên Vực đều là nhân vật có ảnh hưởng lớn!

- Xem ra, ngay cả Thiên Vũ đều xem nhẹ hắn. Hắn là một con Chân Long tiềm phục dưới vực, gặp gió mây sẽ vọt lên trời cao. Chuyến này ta đi thật là đúng rồi. Không, hẳn là nói Thiên Vũ đích thân tới một chuyến!

Mục Thanh Hồng mơ hồ có một loại dự cảm, tương lai Lâm Minh sẽ bước lên võ đài của toàn bộ Thiên Diễn đại lục, trở thành nhân vật chính của thời đại, lưu danh muôn đời!

Cường giả như vậy, gần với những đại năng khai sáng một dòng thánh địa, phi thăng Thần Vực!

Mà loại đại năng đó ở toàn bộ Nam Thiên Vực đã tuyệt tích mấy ngàn năm, có thể nói nhân vật bậc này gần như không tồn tại, có thể hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Mục Thanh Hồng nghĩ vậy, dùng chân nguyên truyền âm nói với nha hoàn sau lưng:

- Thông tri Thiên Vũ thiếu chủ, nói nàng tự mình đến một chuyến.

Chương 292: Phần thưởng

Nha hoàn kia rõ ràng ngây ra một lúc, không ngờ muốn Chu Tước thánh nữ tự mình đến Thất Huyền cốc?

Nàng do dự một chút, đáp:

- Đại nhân! Dường như thánh nữ điện hạ mấy ngày nay đang bế quan làm cho bản mạng Chu Tước hoàn thành tiến hóa, quấy rầy nàng không thích hợp chứ hả...

- Đã một tháng rồi, Hỏa Nhi tiến hóa hẳn là gần như hoàn thành rồi. Sự tình liên quan Lâm Minh quan hệ trọng đại, vẫn là thiếu chủ tự mình đến một chuyến thì hơn.

- Dạ...

Hai nha hoàn Mục Thanh Hồng mang theo đáp một tiếng, liền lui xuống bắt đầu chuẩn bị truyền âm khoảng cách xa. Loại chuyện này bọn họ cũng không cần giấu Thất Huyền cốc.

Sử Tông Thiên nhìn thấy hai nha hoàn rời đi, lập tức tâm thần nhảy dựng. Loại thời điểm này rời đi, dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu được bọn họ là đi báo cáo tình huống. Nếu đám lão quái của Thần Hoàng đảo kia nhận được tin tức, bọn họ có thể sẽ lập tức tới đục khoét nền tảng hay không?

Đổi vị trí cân nhắc một hồi, Sử Tông Thiên cảm thấy nếu mình thân ở vị trí trưởng lão Thần Hoàng đảo cũng sẽ không bỏ qua nhân tài như vậy.

Tông môn tứ phẩm ở phương diện mời chà nhân tài có ưu thế thiên nhiên so với tông môn tam phẩm. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tông môn tứ phẩm thủy chung có thể vững vàng ép tông môn tam phẩm. Người mạnh càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Hơn nữa Lâm Minh căn bản không tính là đệ tử Thất Huyền cốc.

Hắn không giống Khương Bạc Vân, từ nhỏ ở Thất Huyền cốc lớn lên, cơ sở đều ở Thất Huyền cốc, không có khả năng rời đi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Sử Tông Thiên càng trở nên khó coi, Thất Huyền cốc bọn họ và Thần Hoàng đảo thực lực chênh lệch quá lớn. Nếu bọn họ trắng trợn cướp người, Sử Tông Thiên sợ là cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Mà Thần Hoàng đảo nhiều lắm bị một cái ác danh ỷ thế hiếp người, ngoài ra sẽ không có bất kỳ tổn thất gì.

Như này thì phải làm sao đây...

Sử Tông Thiên ngồi không yên.

Đến tình trạng xấu nhất, hắn cũng chỉ có thể lui mà cầu tiến. Cùng Lâm Minh làm tốt quan hệ, đồng thời hướng về Thần Hoàng đảo mở miệng đòi bồi thường, Thần Hoàng đảo mơ hồ là lãnh tụ của phần đông tông môn tam phẩm phụ cận, làm ra chuyện thiếu đạo đức bậc này, nếu không cho bồi thường thì không thể nào nói nổi.

- Cốc chủ... Phần thưởng còn phát không?

Trưởng lão phụ trách việc so tài một mực ngồi trong đại điện, nhìn thấy sắc mặt Sử Tông Thiên không biết hắn đang lo lắng cái gì, cho nên mới hỏi vậy. Nếu Lâm Minh sau khi cầm phần thưởng chuyển môn phái, như vậy bọn họ liền thành coi tiền như rác.

- Phát! Tự nhiên phải phát! Phần thưởng đã hứa sao có đạo lý không phát. Nhập Thiên đan kia cũng trực tiếp phát cho Lâm Minh, không cần chờ hắn đến Hậu Thiên đỉnh phong nữa.

Sử Tông Thiên quyết đoán nói.

- Hả?

Trưởng lão vừa hỏi có chút sững sờ.

- Làm theo ta nói, coi như giao hảo Lâm Minh.

Nhập Thiên đan tuy rằng quý báu, nhưng là Thất Huyền cốc mỗi ba năm cũng có thể luyện chế ra hai mươi, ba mươi viên. Lấy ra một viên tuy rằng có chút đau lòng nhưng còn chịu đựng nổi.

Cầm đồ của người tay ngắn. Lâm Minh nếu sau này thật sự có thể gia nhập Thần Hoàng đảo, sẽ luôn bởi chuyện này mà lòng có hổ thẹn đối với Thất Huyền cốc. Sử Tông Thiên nhìn ra được, võ đạo của Lâm Minh tương tự Kiếm tông Thất Huyền cốc. Võ giả loại này, chú trọng làm việc không thẹn với lòng mình, vong ân phụ nghĩa không phù hợp tác phong của bọn họ.

Dùng một viên Nhập Thiên đan và một món bảo khí địa giai giao hảo một cường giả tuyệt thế. Tuyệt đối đáng giá. Hơn nữa, Thần Hoàng đảo thật sự muốn móc Lâm Minh đi, vì tránh cho miệng lưỡi người đời cũng phải trả cái giá không nhỏ. Bồi thường một tông môn tứ phẩm đỉnh cấp lấy ra, ít nhất phải hai mươi viên Nhập Thiên đan trở lên cộng thêm số lượng Chân Nguyên thạch trung phẩm nhất định mới được.

Cho nên lập tức phát phần thưởng, Thất Huyền cốc thể nào cũng đều không thiệt.

- Vâng, cốc chủ, ta lập tức đi làm.

Trưởng lão cáo lui.

***

- Cầm phủ chủ, chúc mừng! Lần này Thiên Vận quốc các ngươi thật sự là gây ra náo động lớn rồi!

- Đâu chỉ là náo động lớn, quả thật là long trời lở đất, danh lưu sử sách.

Ở trên khán đài, mấy phủ chủ nước láng giềng đều hướng về Cầm Tử Nha nói lời chúc mừng. Bọn họ ngoài miệng nói thì hay, kỳ thật trong lòng đều ghen tị muốn bốc lửa.

Ai giành được thứ nhất hội võ, sư phụ của hắn cũng sẽ nhận được phần thưởng một viên Nhập Thiên đan. Mà sư phụ của Lâm Minh tự nhiên là Cầm Tử Nha!

Đó nhưng là Nhập Thiên đan a! Ba năm mới ra hai mươi, ba mươi viên, bình quân một năm không đến mười viên. Trừ đệ tử thân truyền và đệ tử thứ hai của bảy phân tông lớn, lại thêm một số đơn vị liên quan, số định mức được phân chia của các đệ tử khác ít đến đáng thương. Rất nhiều đệ tử rõ ràng có cơ hội rất lớn xông vào Tiên Thiên lại chỉ bởi vì khuyết thiếu Nhập Thiên đan, không thể không chết già ở Hậu Thiên đỉnh phong.

Cầm Tử Nha hiện giờ tuổi cũng không nhỏ, vốn thấy hắn cơ hội nhận được viên Nhập Thiên đan thứ hai càng ngày càng xa vời, lại không nghĩ tới hắn gặp vận cứt chó như vậy.

Một khi bước vào Tiên Thiên là có thể quang vinh thăng trưởng lão ngoại môn. Thân phận bậc đó cùng phủ chủ một nước nhỏ hiện tại khác biệt một trời một vực!

Nghĩ đến về sau Cầm Tử Nha rất có thể trở thành trưởng lão ngoại môn, những người này không thể không tới lấy lòng.

Cầm Tử Nha úc này vừa mới phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy mình dường như nằm mơ, cười nói:

- Đây đều là Lâm Minh tự mình không chịu thua kém, ta chỉ là thơm lây theo mà thôi.

Cầm Tử Nha xem như là một vị “Bá Nhạc” ánh mắt cực tốt, sau khi nhìn ra Lâm Minh thiên phú kinh người, ông liền có ý bồi dưỡng Lâm Minh. Không tiếc lấy ra một số quý báu cất giữ của Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc, hứa hẹn trọng thưởng để kích phát tiềm lực của Lâm Minh.

Lúc ấy, Cầm Tử Nha còn chỉ ôm tâm tư có thể khiến Lâm Minh có thành tựu xuất sắc trên tổng tông hội võ, căn bản không từng nghĩ tới hắn có thể tiến vào mười hạng đầu. Thẳng đến sau này thiên phú của Lâm Minh không ngừng bày ra, Cầm Tử Nha mới manh động ý niệm sau hai lần tổng tông hội võ làm cho Lâm Minh vấn đỉnh.

Theo tình hình lúc ấy mà xem, ý niệm này là điên cuồng cỡ nào.

Nên biết, ở tổng tông hội võ xuất hiện nhiều năm như vậy đến nay, còn chưa từng có đệ tử ba mươi sáu nước vấn đỉnh, cho dù là tiến vào năm hạng đầu cũng chưa từng có. Ý tưởng bậc này của Cầm Tử Nha nếu là bị đệ tử Thất Huyền cốc biết sợ là sẽ cười chết.

Nhưng mà, Cầm Tử Nha tuyệt đối không nghĩ tới, ông vẫn quá xem nhẹ Lâm Minh, chỉ vẻn vẹn lần đầu tiên tham gia tổng tông hội võ, Lâm Minh liền một hơi đoạt giải quán quân, mà đối thủ của hắn, Mộc Cổ Bặc Vực và Khương Bạc Vân đều là thiên tài đỉnh cao của Thất Huyền cốc trăm năm qua.

Lúc này, Cầm Tử Nha đột nhiên nghĩ tới cái gì, vẹt đám người, tìm đến nam nhân họ La của Hoắc La quốc.

Cầm Tử Nha ôm quyền, cười nói:

- La phủ chủ, chuyện có liên quan Thiên trì đã giao hẹn trước, ngươi xem có phải có thể hôm nay liền định ra ngày, ta có thể cho Lâm Minh an bài hành trình.

Nếu nói nam nhân họ La lúc trước còn lòng ôm oán niệm, hiện tại lại tuyệt đối không dám. Lâm Minh thân phận bậc nào, tương lai nói nhỏ đều có thể trở thành một vị phó cốc chủ, thậm chí có thể trở thành cốc chủ. Nhân vật bậc này, há là một phủ chủ Hoắc La quốc nho nhỏ như hắn có thể đắc tội.

Hắn cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói:

- Cầm phủ chủ nói đùa. Lâm tiểu huynh đệ khi nào rảnh đều có thể tới Hoắc La quốc ta, tùy thời chờ đón tiếp.

Một câu nói ngắn ngủi, La phủ chủ suýt nữa cắn nát đầu lưỡi mình gặp phải loại chuyện này hắn cũng chỉ có thể cúi đầu cười xòa làm tốt quan hệ, ngoài ra hắn còn có thể làm gì khác chứ.

***

Thất Huyền cốc hướng nam ba mươi vạn dặm là Nam Cương. Nam Cương dọc ngang mười vạn dặm, lại hướng nam năm mươi vạn dặm chính là Nam Hải. Ở trong Nam Hải có một vùng đảo như thế ngoại đào nguyên, dân biển hàng năm ra biển coi vùng đảo này là đảo tiên, cảnh trên đảo tuyệt đẹp, quỳnh lâu ngọc điện trải rộng, thậm chí có người từng nhìn thấy trên đảo tiên có Phượng Hoàng xoay quanh.

Rất nhiều người muốn tìm kiếm vị trí của đảo tiên, nhưng đảo này lại như hải thị thận lâu, chỉ có thể nhìn thấy mà khi thật sự đi tìm kiếm nó lại bất kể như thế nào cũng không tìm được.

Hòn đảo tiên này chính là vị trí của tông môn tứ phẩm đỉnh cấp Thần Hoàng đảo.

Trong ngày đông Thất Huyền địa khu tuyết bay đầy trời, Thần Hoàng đảo lại hoàn toàn là mùa xuân cây xanh mướt, hương tỏa chim hót.

Mục Thiên Vũ mới vừa chấm dứt bế quan dài đến một tháng, dùng máu Lôi Giao phối hợp các loại thiên tài địa bảo quý báu trợ giúp bản mạng Chu Tước hoàn thành tiến hóa.

Kể từ đó, thực lực của Hỏa Nhi cũng đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, phối hợp với huyết mạch thánh thú của nó đã đủ trở thành một trợ thủ hữu lực của Mục Thiên Vũ.

Đúng vào lúc này, Mục Thiên Vũ nhận được truyền âm cực hạn trăm vạn dặm của Mục Thanh Hồng.

Trong truyền âm giới thiệu tỉ mỉ từ đầu đến cuối tổng tông hội võ Thất Huyền cốc, đồng thời thêm vào đánh giá của Mục Thanh Hồng đối với Lâm Minh.

Mục Thiên Vũ sau khi nghe xong trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nàng không nghĩ tới Mục Thanh Hồng đánh giá Lâm Minh cao như vậy.

- Chỉ cần không ngã xuống, tương lai tất thành Toàn Đan hơn nữa sức chiến đấu càng vượt cường giả Toàn Đan cùng cấp?

Mục Thiên Vũ khẽ hít một hơi khí lạnh, với đánh giá bậc này thiên phú của Lâm Minh sợ là không kém mình bao nhiêu.

- Cái tên kia, thật đúng là...

Mục Thiên Vũ đột nhiên nở nụ cười. Bất kể như thế nào, nhân tài bậc này tuyệt đối không thể bỏ qua, hơn nữa hiện giờ Thần Hoàng đảo đúng là lúc cần người.

Nghĩ đến đây, Mục Thiên Vũ vỗ vỗ đầu Chu Tước bên cạnh, nói:

- Hỏa Nhi, cùng ta đi Thất Huyền cốc một chuyến.

Hỏa Nhi lúc này vừa hoàn thành tiến hóa, trải qua một tháng thống khổ, đang lười nhúc nhích. Nghe thấy Mục Thiên Vũ nói vậy, đôi mắt to đảo vòng vòng, kêu mấy tiếng.

Mục Thiên Vũ cười nói:

- Con chim lười nhà ngươi, chỉ là một trăm vạn dặm, trong đó tám mươi vạn dặm đều có thể ngồi Truyền Tống trận, muốn ngươi bay chẳng qua chỉ là hai mươi vạn dặm.

Hỏa Nhi vừa nghe phải bay chừng hai mươi vạn dặm, lập tức phát ra tiếng kêu đau khổ. Đương nhiên, kêu thì kêu, nó dù sao cũng phải phục tùng Mục Thiên Vũ. Rất không tình nguyện đứng lên, làm ra vẻ bị ép bất đắc dĩ.

Mục Thiên Vũ trong lòng buồn cười, ý nghĩ xoay chuyển, bỗng nhiên nói:

- Còn nhớ thịt nướng ăn hai tháng trước không? Lần này chúng ta chính là muốn đi gặp thiếu niên nướng thịt kia, sau này có thể ăn no nê.

Hỏa Nhi tuy rằng hoàn thành tiến hóa nhưng tâm tính còn ở vào thời kỳ còn non, đối với trẻ em mà nói, ăn chính là theo đuổi lớn nhất của chúng. Vừa nghe Mục Thiên Vũ nói vậy, ánh mắt Hỏa Nhi lập tức sáng lên, vỗ cánh, không chờ đợi được muốn xuất phát.

Mục Thiên Vũ không biết nên khóc hay nên cười. Con chim ngốc này lại không biết linh trúc nó ăn mỗi ngày nếu như đi đổi thành thịt nướng, có thể chất đầy toàn bộ Thần Hoàng đảo.

***

Sáng sớm hôm sau, Thất Huyền cốc.

- Ồ? Hiện tại là có thể phát cho ta Nhập Thiên đan và bảo khí địa giai?

Lâm Minh nhận được tin tức chấp sự Thất Huyền cốc truyền đến trong lòng phi thường kinh ngạc. Hai món vật phẩm này chính là phần thưởng cho người thứ nhất tổng tông hội võ, theo lý thuyết Nhập Thiên đan phải chờ khi hắn đột phá Hậu Thiên đỉnh phong mới phát, không nghĩ tới hiện tại liền cho hắn. Có linh dược cấp bậc Nhập Thiên đan, Lâm Minh có thể thử một chút đánh vào cảnh giới Tôi Tủy!

Nghĩ đến cảnh giới Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh ở trên Ngưng Mạch ghi lại trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, Lâm Minh liền tim đập nhanh hơn.

- Ừ, đúng vậy. Lâm sư đệ hiện tại có thể theo ta đi Bảo Khí các của Thất Huyền võ phủ chọn lựa một món bảo khí địa giai thuận tay, trưởng lão thủ các đã đang chờ rồi.

Tên chấp sự truyền lời kia cung kính nói.

Chương 293: Ta ra tài liệu

Bảo Khí các Thất Huyền cốc tọa lạc ở ngọn núi chính Luyện Khí tông. Đừng thấy sức chiến đấu của đệ tử Luyện Khí tông và Trận tông kém rối tinh rối mù, nhưng mà địa vị của bọn họ ở Thất Huyền cốc lại có tầm ảnh hưởng lớn. Hai tông môn mỗi năm được chia tài nguyên chưa chắc kém hơn Kiếm tông và Hợp Hoan tông bao nhiêu.

Bảo khí đệ tử Thất Huyền cốc dùng đến có chín mươi phần trăm ra từ tay Luyện Khí tông. Mà về phần những pháp trận tu luyện, tụ linh, hộ sơn đại trận... Kia thì đều ra từ tay Trận tông.

Giữa bảy phân tông lớn của Thất Huyền cốc tồn tại quan hệ nương tựa lẫn nhau, đây cũng là nguyên nhân Thất Huyền cốc tuy rằng nội bộ mâu thuẫn rất mạnh nhưng lại có thể một mực duy trì dài đến sáu trăm với một sự cân bằng kỳ diệu.

Lâm Minh sau khi đi tới Bảo Khí các, một trưởng lão mặc áo dài đỏ đã chờ ở đó. Hắn là trưởng lão ngoại môn của Luyện Khí tông Lưu Huyền, tu vi đạt tới Tiên Thiên sơ kỳ. Với tuổi của hắn, đời này đạt tới Toàn Đan khả năng gần như bằng không. Mà luận sức chiến đấu, hắn cũng là một cấp tương đối dưới chót trong hàng cường giả Tiên Thiên. Vì thế hắn cũng không đi tinh nghiên những võ kỹ chiến đấu mà một lòng một dạ nhào vào luyện khí. Bởi vậy bảo khí trải qua tay hắn chế tạo ra đều phi thường không tồi.

Nhìn thấy Lâm Minh cưỡi Thần Phong điêu bay tới, Lưu Huyền từ xa cười nói:

- Ha ha! Lâm sư điệt, lão phu chờ đợi đã lâu.

Hiện giờ thân phận của Lâm Minh ở Thất Huyền cốc có thể nói là chạm tay có thể bỏng. Lưu Huyền tuy là trưởng lão nhưng lại cũng phải cung kính trăm bề đối với Lâm Minh.

- Ra mắt trưởng lão.

Lâm Minh cung kính hành lễ.

Nhìn thấy Lâm Minh lễ kính với mình như vậy, Lưu Huyền tâm tình cũng không tệ, nói:

- Lâm sư điệt theo ta tới, ta dẫn ngươi đi lựa chọn một món bảo khí địa giai hạ phẩm thuận tay. Chỉ cần ngươi nhìn trúng, tùy tiện chọn.

Bảo khí nhân giai thượng phẩm đã rất quý báu, cần Luyện Khí sư Tiên Thiên sơ kỳ mới có thể tạo ra, bảo khí bậc này ở trong nước nhỏ có tiền mà không có hàng, cũng chỉ có hạng người như Trương Quan Ngọc mới có thể cậy vào Liên Hợp thương hội kiếm được một thanh.

Mà bảo khí địa giai hạ phẩm thì cần Luyện Khí đại sư Tiên Thiên trung kỳ thậm chí Tiên Thiên hậu kỳ mới có thể tạo ra, hơn nữa có tỷ lệ thất bại rất cao. Dù là Bảo Khí các Thất Huyền cốc cũng tồn lượng không nhiều, trong đó nổi bật như Huyết Lãng đao của Trương gia thậm chí có thể khiến võ giả Tiên Thiên hậu kỳ đỏ mắt.

Lưu Huyền nói rồi, từ trong Tu Di giới lấy ra một chiếc chìa khóa hình lục giác ấn vào trong trận bàn bên cạnh cửa Bảo Khí các, chỉ nghe tiếng vang “ù ù”, cánh cửa Bảo Khí các chậm rãi mở ra hai bên.

Theo cửa lớn mở ra, lộ ra một không gian tối đen như mực, một luồng khí sát phạt theo đó ập vào mặt. Đây là hàn khí và sát khí tích tụ của bảo khí cao cấp để đã lâu.

- Lâm sư điệt, ngươi muốn nhìn bảo khí gì?

- Thương!

Lâm Minh nói không chút do dự. Hiện tại cùng cao thủ chiến đấu, bảo khí của đối phương ít nhất cũng là nhân giai trung phẩm, hơn nữa là một cấp cao nhất trong bảo khí cùng cấp. Cách bảo khí địa giai cũng không xa.

Trong loại chiến đấu này, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đã có vẻ yếu ớt. Sau trận chiến với Khương Bạc Vân lần này, dù có chân nguyên của Lâm Minh bảo hộ, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vẫn bị để lại không ít vết kiếm.

Ngày sau nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn, nói không chừng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương sẽ bị trực tiếp chém đứt.

- Tốt, theo ta.

Lưu Huyền dẫn Lâm Minh xuyên qua từng hàng giá binh khí, cuối cùng đi tới trước một phòng bên cạnh, vặn cơ quan mở cửa. Bên trong có một không gian vuông mười trượng.

Mười hàng giá binh khí phong cách cổ xưa, dựng đủ loại trường thương. Cán thương hoặc đen sì hoặc bạc sáng lóa, đầu thương hàn quang dày đặc, sát khí tùy ý ập vào mặt khiến nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ mấy độ.

- Đều ở trong này.

Lưu Huyền nói.

Đột nhiên nhìn thấy nhiều bảo khí thương như vậy, Lâm Minh hít sâu một hơi. Võ giả yêu bảo khí, Lâm Minh cũng không ngoại lệ. Rất nhiều võ giả thậm chí có ham mê thu thập bảo khí, dù bọn họ có thể sử dụng đến thường chỉ có một món.

Chừng mấy trăm cây bảo khí thương, có dài có ngắn, có thô có mảnh, có thương cứng có thương dẻo, chủng loại nhiều hỗn tạp vô cùng.

Tuy nhiên một đường xem xét, Lâm Minh lại thoáng thất vọng. Đẳng cấp của những bảo khí thương này thấp hơn vũ khí khác bên ngoài một chút, đại đa số là nhân giai trung phẩm, nhân giai thượng phẩm chỉ có một hàng giá binh khí, về phần bảo thương địa giai, chỉ có ít ỏi ba cây mà thôi.

Lưu Huyền nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, nói:

- Bởi vì Thất Huyền cốc không có Thương tông, cho nên Luyện Khí đại sư các đời của Thất Huyền cốc đều rất ít rèn thương. Thương nơi này hơn phân nửa là đệ tử tông môn thu được, sáu trăm năm tích lũy được một phòng thế này. Nếu ngươi muốn chọn thương địa giai hạ phẩm, cũng chỉ có ba cây kia. Nói thật, ba cây thương này trong bảo khí địa giai hạ phẩm, phẩm chất xem như tương đối là tầng thấp nhất.

Ba cây thương, phẩm chất còn là thấp nhất trong bảo khí địa giai. Hơn nữa Lâm Minh lấy ba cây thương này ra nhìn, lại đều là thương cứng, cán thương không có tính đàn hồi. Điều này khiến hắn không thể chấp nhận.

Không nhắc tới hạn chế của thương cứng đối với chiêu thương, cho dù là thủ pháp Luyện Lực Như Tơ của hắn cũng cần thương dẻo phối hợp mới càng dễ dàng phát huy ra uy lực lớn nhất.

Nhìn thấy Lâm Minh rõ ràng có vẻ không hài lòng đối với ba cây thương này, Lưu Huyền nói:

- Lâm sư điệt, kỳ thật ta có một đề nghị... Lâm sư điệt hiện giờ tuổi còn nhỏ, không bằng chuyển tu kiếm, Thất Huyền cốc ta vừa khéo có Kiếm tông, nếu gia nhập Kiếm tông, công pháp hạch tâm đều có sẵn, hơn nữa bảo khí cũng dễ chọn.

Nghe xong lời Lưu Huyền nói, Lâm Minh trong lòng dở khóc dở cười. Vì một món bảo khí địa giai và công pháp tông môn tam phẩm mà chuyển tu kiếm?

Hắn lúc trước chọn thương làm vũ khí cũng không phải là nhất thời hứng lên, công pháp Hỗn Độn Cương Đấu kinh hắn tu tập, bộ công pháp này chí cương chí dương, bản thân liền thích hợp phát huy trên thương.

Mà kiếm đạo chú trọng là tốc độ, đa biến và sắc bén, hiển nhiên không thích hợp hắn.

Huống chi sau lại Lâm Minh lại đạt được Chân Long lực, đao như hổ, thương như rồng không phải là nói lung tung. Trong binh khí, thương bá đạo và khí thế cùng long khí chí cương chí cương là phù hợp nhất.

Lâm Minh nghĩ một lát, nói:

- Lưu trưởng lão, nếu ta cung cấp tài liệu, có thể mời tiền bối của Luyện Khí tông rèn cho ta một cây bảo thương địa giai hay không?

- Ồ? Tài liệu gì?

Lưu Huyền có chút hoài nghi. Tài liệu cần để chế tạo bảo khí địa giai đều là giá trị liên thành, Lâm Minh chỉ là xuất thân bình dân, hắn có thể lấy ra được sao?

- Tài liệu cán thương.

Chế tạo một cây bảo khí thương, khó nhất chính là cán thương. Lâm Minh lấy ra tài liệu cán thương, mũi thương không phải vấn đề.

Tài liệu cán thương mà hắn nói tự nhiên là Tử Điện thần trúc chiếm được từ động Giao Long Lôi Đình sơn.

Tử Điện thần trúc, măng chín mươi năm, trúc non chín trăm năm, trưởng thành chín ngàn năm.

Thần trúc trưởng thành có thể nhú mãng, măng sẽ chui vào trong quặng nguyên từ, giống như Xuyên Sơn Giáp chui đến địa phương thích hợp phá đá mà ra, trưởng thành một cây trúc mới.

Lúc trước Lâm Minh ở dưới chân núi tìm được một cây trúc nón màu đỏ chín trăm năm, rồi sau đó lại ở trong động Giao Long tìm được trúc trưởng thành cơ thể mẹ.

Trúc non đã mọc đến chín trăm năm, vậy nghĩa là trúc trưởng thành năm tuổi là chín ngàn chín trăm năm, gần như thọ cùng Lôi Đình sơn vạn năm.

Tử Điện thần trúc đủ đàn hồi, về phần tính dai lại càng không cần phải nói. Trúc non chín trăm năm đã đao kiếm khó thương, trúc trưởng thành chín ngàn chín trăm năm càng là ngay cả cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ đều khó thể phá hủy.

Một cây trúc như vậy chính là tài liệu cực phẩm chế tạo cán thương, nhất là Lâm Minh còn là một võ giả Lôi hệ, thuộc tính cùng Tử Điện thần trúc cũng vừa khéo thích hợp.

- Tài liệu cán thương?

Lưu Huyền thoáng sửng sốt, tiếp đó nói:

- Sự tốt xấu của một cây thương chủ yếu vẫn là ở bộ phận đầu thương. Cán của ba cây thương này, nói lời thật cũng là không tồi, không cần phải chế tạo lại. Ví dụ cây này, Canh Kim cho thêm Hàn Tinh thiết, dùng Hỏa Tinh tế luyện, rèn ròng rã chín chín tám mươi mốt ngày, cường độ chí cao, ngay cả cao thủ Tiên Thiên Chí Cực đều rất khó hủy diệt!

Lâm Minh nói:

- Lưu trưởng lão nói không sai, tuy nhiên sự tốt xấu của thương cứng mới chủ yếu ở đầu thương. Mà sự tốt xấu của thương dẻo lại tám phần xem cán thương. Cây thương này không có tính đàn hồi, không phải ta muốn.

- Ngươi muốn thương dẻo địa giai hạ phẩm?

Lưu Huyền dở khóc dở cười. Là một Luyện Khí sư, hắn rất rõ ràng độ khó chế tạo một cây thương dẻo địa giai hạ phẩm. Đừng nói không nhất định tạo ra, dù là tìm tài liệu đều không tìm được.

Tài liệu có thể làm thương dẻo địa giai hạ phẩm, Lưu Huyền bằng này tuổi còn chưa từng thấy qua, chỉ từng xem giới thiệu trong sách.

Đối với loại yêu cầu gần như ngu ngốc này của Lâm Minh, Lưu Huyền cực độ hết lời. Nếu đệ tử bình thường Lưu Huyền đã sớm kêu hắn chỗ nào mát thì lượn qua đó đi. Tuy nhiên thân phận Lâm Minh siêu nhiên, Lưu Huyền đành phải tận tình giải thích:

- Lâm sư điệt, ngươi không phải Luyện Khí sư, không biết thương dẻo địa giai hạ phẩm khó chế tạo bao nhiêu. Loại đồ vật này, thật sự tạo ra còn đắt hơn Huyết Lãng đao của Trương gia kia gấp mấy lần, Thất Huyền cốc chúng ta cũng không có loại tài liệu này.

Lâm Minh nói:

- Lưu trưởng lão, ta vừa nói qua, tài liệu ta có.

- Ngươi có tài liệu gì? Trọng Huyền Nhuyễn Ngân? Bách Đoán Xích Kim?

Lưu trưởng lão tùy ý nói hai loại tài liệu. Hai loại tài liệu này đều là tài liệu cực phẩm làm thương, côn, cung nhưng là dùng để làm bảo khí địa giai còn kém rất xa.

Tuy rằng rõ ràng Lâm Minh thiên phú nghịch thiên nhưng trong tiềm thức Lưu Huyền vẫn cho rằng đối phương là từ địa phương nhỏ đến, lại thêm tuổi lại nhỏ. Thử nghĩ một đứa nhỏ mười sáu tuổi xuất thân bình dân, có thể có bao nhiêu khái niệm đối với bảo khí địa giai? Không hiểu luyện khí là bình thường, nghĩ rằng tùy tiện lấy ra một số tài liệu tự nhận là không tồi đã cho rằng có thể tạo ra bảo khí địa giai.

Lâm Minh do dự một chút, cảm thấy nói cho Lưu Huyền cũng không sao cả. Ở đất của Thất Huyền cốc, đối phương chỉ cần không phát điên thì không mức làm ra chuyện ngu xuẩn cướp tài hại mạng.

Mà chính vào lúc này, trước mặt Lưu Huyền đột nhiên sáng lên một ánh lửa, là một tấm Truyền Âm phù. Lưu Huyền ngẩn ra, truyền âm lại là một vị phó cốc chủ, kêu hắn lập tức dẫn Lâm Minh tới quảng trường chính diện ngọn núi chính Thất Huyền cốc, yết kiến thánh sứ Thần Hoàng đảo.

Thần Hoàng đảo sao lại có người tới? Lưu Huyền lẩm bẩm trong lòng, hắn tự nhiên không rõ ràng lắm cái gọi là thánh sứ là người nào. Hắn nói với Lâm Minh:

- Lâm sư điệt, trước không chọn, chúng ta đi ngọn núi chính, gặp thánh sứ Thần Hoàng đảo.

Thánh sứ Thần Hoàng đảo? Lâm Minh thoáng sửng sốt. Từ “Thánh” này khiến trong lòng hắn khẽ động, sẽ không phải là...

Lưu Huyền còn đang ân cần khuyên nhủ:

- Lâm sư điệt, ngươi muốn làm một cây bảo khí thương dẻo, nào dễ dàng như vậy. Cho dù là Sử cốc chủ vì ngươi sưu tập được tài liệu, lại có thể tìm ai luyện chế đây? Luyện Khí tông chúng ta, đại sư luyện kiếm có một bó to, nhưng đại sư luyện thương lại ít ỏi mấy người, còn là kiêm chức. Luyện hỏng thì làm sao giờ?

Đoạn lời này của Lưu Huyền khiến trong lòng Lâm Minh chấn động. Đúng vậy, tài liệu của mình tốt nữa, luyện hỏng cũng là mất trắng. Vậy phải thế nào cho phải?

Đúng rồi, Thần Hoàng đảo có Luyện Khí đại sư hay không? Nếu để cho bọn họ đến luyện, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn nhiều nhỉ...

Chương 294: Ba cấp Thiên, Địa, Nhân

Lâm Minh hiện tại thật sự rất cần một cây thương tốt, trận chiến hắn đấu Khương Bạc Vân ấy, gần như một mực bị Khương Bạc Vân đánh áp đảo, cuối cùng một mực kéo đến khi Khương Bạc Vân phát hiện sức chịu đựng không bằng mới không thể không làm ra quyết chiến cuối cùng.

Trong này cố nhiên có nguyên nhân là tốc độ Lâm Minh chậm, nhưng một bộ phận nguyên nhân khác cũng là bởi vì sự không đủTrọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Thanh Thương chân nguyên. Hơn nữa so với Hắc Tinh kiếm của Khương Bạc Vân lại càng như một trời một vực.

Nếu có thể dùng Tử Điện thần trúc làm thành một cây bảo thương địa giai hạ phẩm, thực lực của Lâm Minh sẽ trong nháy mắt đề cao một khoảng lớn, lôi đình lực cũng được tăng phúc thật lớn. Lại đấu với Khương Bạc Vân, cũng không cần chiến đấu vất vả như vậy nữa.

Hơn nữa lại qua mấy ngày, Lâm Minh còn muốn đi Nam Cương một chuyến, lấy Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa. Có thể chế tạo tốt bảo thương Tử Điện thần trúc, đó chính là như hổ thêm cánh, nắm chắc chín mươi phần trăm.

Nghĩ như vậy, Thần Phong điêu đã tới ngọn núi chính Thất Huyền cốc. Lâm Minh nhảy khỏi lưng điêu, đi hướng sơn môn. Ở trên ngọn núi chính Thất Huyền cốc là không thể cưỡi điêu phi hành.

- Ta nói Lâm sư điệt, sư thúc ta tuy rằng thành tựu xa xa không bằng ngươi, nhưng là tu luyện nhiều năm như vậy kinh nghiệm dù sao vẫn có. Thương uy lực là lớn nhưng là võ giả luyện thương ít lại càng ít, võ giả luyện kiếm lại khắp nơi đều có, vì sao lại như thế? Điều này chứng minh ưu thế của kiếm nhiều hơn thương rất nhiều, không ai là ngốc cả...

Lưu Huyền lúc này còn ở một bên lải nhải không thôi, hắn kỳ thật là đang dùng loại phương thức khuyên giải an ủi này thể hiện sự quan tâm đối với Lâm Minh, làm tốt quan hệ.

Lâm Minh trong lòng buồn cười, cũng không đáp lời, hai người cứ như vậy một đường đi tới quảng trường trước điện.

Lúc này trên quảng trường đã có không ít người tụ tập. Tùy ý đảo qua, Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực, Âu Dương Minh, Cầm Vô Tâm, Khương Lan Kiếm đều ở nơi này. Cộng thêm chính mình, có đủ sáu hạng đầu tổng tông hội võ lần này.

- Đây là muốn phát thưởng sao?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, lại phát hiện trên quảng trường còn có không ít người trẻ tuổi quần áo không giống như đệ tử Thất Huyền cốc, lại không biết bọn họ vì sao tới nơi này.

- Lâm Minh, bên này.

Khương Bạc Vân vẫy vẫy tay.

Khương Bạc Vân một tiếng “Lâm Minh” gọi ra miệng, ánh mắt của hơn hai mươi người ở đây lập tức đồng loạt ném về phía Lâm Minh, sắc bén như tên bắn tới.

Lâm Minh hơi hơi khựng lại, đây là chuyện gì xảy ra?

- Hắn chính là Lâm Minh?

- Tân tú đánh bại Khương Bạc Vân? Tuổi này, chỉ có mười bảy, mười tám nhỉ...

- Tuổi không đáng kỳ quái, nhưng là ta nhìn thế nào hắn chỉ có tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ, Khương Bạc Vân đang làm cái gì? Bại bởi một tiểu tử Ngưng Mạch sơ kỳ? Hay là Thất Huyền cốc đang cố làm ra vẻ bí hiểm?

Trong hai mươi mấy người ở đây, người quen biết lẫn nhau đều đang dùng chân nguyên truyền âm trao đổi. Khương Bạc Vân năm nay cũng xem như danh tiếng vang dội, liên tiếp đánh bại bốn gã thiên tài, thực lực không thể nghi ngờ, hiện tại lại đột nhiên bại bởi một tiểu tử Ngưng Mạch sơ kỳ. Điều này khiến bọn họ hoài nghi Thất Huyền cốc có phải đang giở mánh khóe gì hay không?

- Ngươi chính là Lâm Minh?

Một người trẻ tuổi xách đao tùy ý đánh giá Lâm Minh một phen, âm trầm nói.

- Đúng vậy.

- Ta nghe nói ngươi đánh bại Khương Bạc Vân đúng không, rất tốt, ngươi cũng xứng làm đối thủ của ta. Lần này sau khi hội nghị kết thúc, ngươi đến chân núi Thất Huyền sơn, ta muốn khiêu chiến ngươi!

Người trẻ tuổi nói xong, vuốt vuốt mũi đao, bộ dạng lòng tin mười phần.

Lâm Minh trong lòng cực độ hết lời. Tên này là từ đâu nhảy ra? Nhìn thế nào toàn thân đều lộ ra một luồng khí... Ngu?

Lúc này, Khương Bạc Vân truyền âm nói:

- Lâm Minh, người này là Bạch Phong tông Trương Thiệu Sơn, năm nay hai mươi tuổi. Năm trước ta đi Bạch Phong tông ước chiến, hắn thắng ta với ưu thế mỏng manh. Tuy nhiên sau lại thực lực ta tăng vọt, trong lòng biết Trương Thiệu Sơn đã không phải đối thủ của ta. Cùng hắn chiến đấu đối với kiếm đạo của ta không có trợ giúp gì, vì thế năm nay ta cũng không đi Bạch Phong tông lãng phí thời gian.

- Ta hiểu rồi.

Nghe xong Khương Bạc Vân nói, Lâm Minh không khỏi bội phục tâm tính của hắn. Võ giả bình thường nếu là thua bởi ai, qua một đoạn thời gian nhất định sẽ lần nữa tới cửa, lấy lại thể diện. Như thế mới có thể ý niệm thông tỏ, chân nguyên thông suốt. Mà Khương Bạc Vân lại hoàn toàn không coi trọng thắng thua, hắn khiêu chiến chỉ tìm cao thủ, có thể lịch lãm kiếm đạo của hắn. Đối với những người biết rõ không bằng mình, Khương Bạc Vân không có nửa phần hứng thú.

Khương Bạc Vân lại nói:

- Trương Thiệu Sơn này không tính rất mạnh, tuy nhiên trong những người này có một số ngay cả ta cũng kiêng kị, thực lực của bọn họ phi thường mạnh.

Khương Bạc Vân tuy nói thiên tư nghịch thiên, năm nay liên tiếp đánh bại bốn cao thủ, nhưng cũng không phải là nói hắn chính là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi tất cả tông môn tam phẩm phụ cận.

Trong hai mươi mấy người ở đây có một số đã hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, bọn họ thiên tư tuy không bằng Khương Bạc Vân nhưng bởi vì ưu thế về tuổi, thực lực mạnh hơn Khương Bạc Vân.

Trong đó một thanh niên tu vi đã bước vào Hậu Thiên sơ kỳ đánh giá Lâm Minh vài lần, nói:

- Lâm Minh đúng không, ta là Lâm Bình của Khổng Tước sơn, nói xa chúng ta còn là người một nhà. Ta đối với ngươi rất có hứng thú, ta rất chờ mong ngươi trưởng thành. Hai ba năm sau, có lẽ ngươi sẽ có tư cách làm đối thủ của ta. Đến lúc đó, ngươi có thể đi Khổng Tước sơn tìm ta đánh một trận.

Trong lời nói của Lâm Bình mang theo tự tin cực độ, tuy nhiên hắn quả thật có vốn liếng để tự tin. Lâm Bình tuổi hai mươi mốt, tu vi đã vào Hậu Thiên sơ kỳ, là một người tu vi cao nhất trong số người ở đây.

Sau khi Lâm Bình và Trương Thiệu Sơn lên tiếng, trước sau lại có hai người ước chiến với Lâm Minh. Loại tranh đấu giữa đệ tử thiên tài này cũng là các tông môn lớn cổ vũ và ngầm đồng ý, chỉ có không ngừng giao thủ luận bàn mới có tiến bộ, một số đệ tử ngộ tính tốt thậm chí môi trận chiến đấu đều sẽ nhận được dẫn dắt.

Nhưng là... Ước chiến không có gì kỳ quái, Lâm Minh buồn bực chính là vì sao đám người này đều tìm mình? Chẳng lẽ hắn “hút cừu hận” như vậy?

Lúc này Khương Bạc Vân cười truyền âm:

- Kỳ quái những người này vì sao nhằm vào ngươi đúng không? Là thế này, hiện giờ Thần Hoàng đảo đưa ra một kế hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài, cụ thể mà nói chính là đem đệ tử thiên tài của mười chín tông môn tam phẩm phụ cận chia làm ba cấp Thiên, Địa, Nhân, do Thần Hoàng đảo và các tông môn lớn liên hợp bồi dưỡng.

- Tài nguyên mỗi cấp bậc nhận được tự nhiên bất đồng, hơn nữa khác biệt rất lớn, ai cũng muốn đẳng cấp có thể cao một chút, giành lấy tài nguyên. Mà trước đó Mục Thanh Hồng tiền bối từng khen ngợi ngươi trước mặt trưởng lão các tông môn khác, bị những người này biết được...

Lâm Minh nghe xong cực kỳ hết lời. Hắn thật đúng là nằm cũng trúng tên. Đám thiên tài của tông môn tam phẩm này, mỗi người đều là ngạo khí mười phần, ai cũng không phục ai. Tuy rằng Khương Bạc Vân năm nay thắng liền bốn cao thủ, mình lại thắng Khương Bạc Vân, nhưng những người đó tự tin tràn đầy, cũng sẽ không cho rằng những cao thủ của môn phái khác bại dưới tay Khương Bạc Vân mạnh cỡ nào.

Ai mạnh ai yếu, vẫn là phải đấu một trận mới có thể thấy rõ ràng.

Khương Bạc Vân nhìn thấy biểu tình không còn lời nào để nói của Lâm Minh, cười nói:

- Kỳ thật mấy người nhảy ra này, trừ Lâm Bình ra mấy người khác đều không có thực lực gì. Người tự tin chân chính đều chưa lên tiếng, bọn họ không cho rằng sẽ thua bởi ngươi, mọi người đều nhắm chuẩn vị trí thiên tài thiên giai kia. Nghe nói sau khi bị xét là thiên tài thiên giai, hưởng thụ đãi ngộ tương đương đệ tử hạch tâm của Thần Hoàng đảo, hơn nữa có thể thời gian dài ở lại Thần Hoàng đảo.

- Ồ? Đãi ngộ tương đương đệ tử hạch tâm?

Lâm Minh trong lòng kinh ngạc, khó hiểu dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

- Thần Hoàng đảo vì sao muốn đưa ra kết hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài, điều này đối với bọn họ không có chỗ tốt hả? Đây không phải là dùng gạo nhà mình nuôi con nhà khác sao?

Khương Bạc Vân lắc đầu nói:

- Điều này ta cũng không rõ. Hai ngày này Thần Hoàng đảo triệu tập trưởng lão các tông môn lớn tới đây, liền một mực bàn bạc với các phương, khả năng là có chuyện gì lớn xảy ra rồi.

Lúc này, một giọng nói không kiên nhẫn cắt đứt chân nguyên truyền âm giữa Lâm Minh và Khương Bạc Vân.

- Lâm Minh, ngươi lề mà lề mề như đàn bà vậy, rốt cuộc có dám đánh cùng ta một trận?

Sau khi bị Lâm Minh hoàn toàn phớt lờ, Trương Thiệu Sơn ước chiến trước đó có vẻ cực kỳ khó chịu.

- Thật xin lỗi, không có hứng thú.

Lâm Minh bình thản đáp. Người mà Khương Bạc Vân đều nói thực lực không ra sao, hắn tự nhiên lười lãng phí thời gian với hắn ta.

- Ngươi...

Trương Thiệu Sơn đang muốn phát tác, đúng lúc này một chiếc Linh chu đột nhiên xuất hiện trên không quảng trường đại điện. Từ trên Linh chu bay xuống hai mươi mấy cao thủ Tiên Thiên, Lâm Minh nheo mắt nhìn. Trong hai mươi mấy người này rõ ràng liền có cốc chủ và phó cốc chủ Thất Huyền cốc, còn lại một số người quần áo rõ ràng khác với Thất Huyền cốc, hẳn chính là trưởng lão của mười chín tông môn tam phẩm khác.

Nhiều đệ tử hạch tâm và trưởng lão tông môn tam phẩm như vậy tề tụ Thất Huyền cốc, lại đưa ra kế hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sau khi chúng cao thủ Tiên Thiên ngồi xuống, chỉ nghe tiếng quần áo phần phật rất nhỏ, một bóng dáng nữ nhân lả lướt đầy đặn từ không trung từ từ hạ xuống. Nàng mặc một bộ váy màu đỏ lửa uốn lượn, dây lưng theo gió tung bay mỏng như cánh ve, mái tóc dài mềm mại vấn lên thành trâm cài đầu Phượng Hoàng ung dung cao quý. Dung nhan xinh đẹp mang theo một phần khí tức điềm đạm bình tĩnh, như thần nữ nhìn xuống sinh linh.

Lâm Minh trong lòng hơi hơi bị kìm hãm, nữ nhân này chính là Mục Thiên Vũ, bởi vì trong lòng đã mơ hồ đoán được cho nên hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là lúc trước khi gặp nhau trong rừng rậm Nam Cương, Lâm Minh còn có thể nhìn thấy một chút tâm tính nên có của thiếu nữ tuổi thanh xuân bình thường trên người nàng, mà Mục Thiên Vũ hiện tại lại như thánh nữ trên trời, cao quý khiến người có loại cảm giác không thể nhìn lên.

Đệ tử tông môn khác bên cạnh Lâm Minh, có không ít người đã nhìn ngây người. Cũng không trách bọn họ kém cỏi như vậy, Mục Thiên Vũ không chỉ là dung mạo quốc sắc thiên hương, toàn thân tự nhiên toát ra một luồng khí xuất trần không dính khói lửa nhân gian. Cộng thêm thân phận nàng cao cao tại thượng, khó tránh khỏi khiến người say mê, ảo tưởng có thể chinh phục sự cao quý và mỹ lệ của nàng.

Những đệ tử hạch tâm của các tông môn lớn này tuy rằng thiên phú kinh người, nhưng dù sao tu vi không cao, võ đạo chi tâm lại không kiên định như Lâm Minh, hoặc là như Khương Bạc Vân Kiếm tâm có thành tựu. Cho nên rất nhiều người nhìn thấy Mục Thiên Vũ lập tức thất thần một trận, tuy nhiên đại đa số vẫn có thể rất nhanh điều chỉnh lại.

Số ít mấy người, như Âu Dương Minh của Hợp Hoan tông, tu luyện chính là Hợp Hoan thần công, bảo hắn điều chỉnh lại thật sự là làm khó hắn.

Còn có Trương Thiệu Sơn lúc trước ước chiến Lâm Minh, cũng vẫn như cũ đầy vẻ si mê, nghĩ tới được chọn làm thiên tài thiên giai, có thể thời gian dài ở lại Thần Hoàng đảo, lòng của Trương Thiệu Sơn liền trở nên nóng bỏng. Nếu như có thể ở lại Thần Hoàng đảo, chẳng phải là có thể ngày ngày nhìn thấy vị tiên tử nhân gian này?

Chương 295: Thiên tài Thiên giai

Sau khi Mục Thiên Vũ chạm đất, tất cả trưởng lão và tông chủ tông môn tam phẩm lúc trước đều đứng dậy hành lễ. Chênh lệch giữa bọn họ và Mục Thiên Vũ tựa như chênh lệch giữa Cầm Tử Nha và Thất Huyền cốc chủ, giữa lẫn nhau cách một lạch trời thật lớn.

Dù sao Mục Thiên Vũ không ra mười năm là sẽ bước vào Toàn Đan, tương lai tiền đồ không thể đo lường. Mà những người đang ngồi hơn phân nửa sẽ dừng bước Tiên Thiên, khó có thể đột phá Toàn Đan ở sinh thời.

Mục Thiên Vũ nhìn thoáng qua thiên tài dưới đài một cái, ánh mắt thoáng ngừng ở trên người Lâm Minh trong nháy mắt cực kỳ ngắn ngủi liền tiếp tục đảo qua, cũng không biểu hiện ra bất kỳ khác thường gì.

Đợi Mục Thiên Vũ ngồi vào chủ tọa, các trưởng lão khác mới đều ngồi xuống, đệ tử dưới đài không kìm nổi đều phỏng đoán, trận thế lớn như vậy, triệu tập nhiều nhân vật trọng yếu như vậy tới đây, lại đưa ra kế hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Những người này tuy rằng không biết Mục Thiên Vũ nhưng cũng biết đối phương là nhân vật cực kỳ trọng yếu tới từ Thần Hoàng đảo, rất có thể là cấp người thừa kế đảo chủ tương lai. Trong phạm vi mấy trăm dặm phụ cận, chỉ có Thần Hoàng đảo một tông môn tứ phẩm. Có thể nói, Thần Hoàng đảo chính là chúa tể của một phần ba khu vực Nam Thiên Vực trên toàn bộ Thiên Diễn đại lục. Mục Thiên Vũ địa vị tôn quý có thể nghĩ mà biết.

Lúc này, Sử Tông Thiên là địa chủ đi tới trước đài nói với đệ tử hạch tâm các tông môn lớn dưới đài:

- Hôm nay tụ tập các vị sư điệt tới đây là có hai chuyện muốn tuyên bố. Chuyện thứ nhất, về U Ma đế thành!

- U Ma đế thành?

Đối với đệ tử ở đây mà nói, cái tên này có chút xa lạ, tuy nhiên lại cũng không phải không biết. Trong điển tịch của các tông môn lớn đều có ghi chép về U Ma đế thành.

Đây là một tông môn cấp thánh địa sáng lập ba ngàn năm trước, cũng chính là tông môn tứ phẩm đỉnh cao.

Trên toàn Thiên Diễn đại lục, thánh địa kéo dài đến nay số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Khác biệt chủ yếu giữa thánh địa và tông môn ngũ phẩm bình thường chính là, thánh địa cần sinh ra một vị đại năng đủ để phi thăng Thần Vực, tông môn ngũ phẩm một khi có đại năng cấp bậc như vậy, sẽ lập tức thăng cấp thành thánh địa.

Thường nói, trăm năm vương triều, ngàn năm tông môn, vạn năm thánh địa, tông môn cấp bậc thánh địa thường thường sẽ tồn tại dài đến vạn năm, tuy nhiên U Ma đế thành lại là một ngoại lệ.

Vị U Minh đại đế sáng lập U Ma đế thành kia tu luyện là ma công. Con đường võ đạo, chậm rãi mà gian khổ, rất nhiều người không muốn tu luyện từng bước một, chỉ muốn đi đường tắt. Tỷ như Hấp Tinh đại pháp, Hóa Công đại pháp, thuật nam nữ thải bổ đều thuộc loại ma công.

U Minh đại đế vì luyện ma công làm nhiều việc ác, giết chết đồng nam đồng nữ thành nhóm, đồng thời lại bắt cướp thiếu nữ thiên tư xuất chúng, thải bổ bừa bãi khiến cho nhiều người tức giận.

Sau lại hắn tự thấy võ công độc bộ thiên hạ, suýt nữa nhúng chàm con gái của một vị hoàng giả Thiên Diễn đại lục, kết quả vị hoàng giả đó giận dữ tận trời. Trả ra giá lớn mời mấy hoàng giả khác của Thiên Diễn đại lục liên hợp ra tay, thành công tru sát Nam Thiên ma đầu này, U Ma đế thành theo đó sụp đổ.

Từ đầu chí cuối, U Ma đế thành chỉ tồn tại không đến hai ngàn năm, cách tan rã đến hiện tại chỉ có một ngàn năm. Tuy nhiên, U Ma đế thành cũng chưa bị nhổ cỏ tận gốc. Lúc trước ba mươi sáu ma tướng dưới tay U Minh đại đế còn sống sót tám vị, bọn họ trốn đi Nam Hải xa xôi, liên hợp một số người cũ của U Ma đế thành hợp thành Nam Hải Ma Vực sau này.

U Minh đại đế vừa chết, vị hoàng giả của Thiên Diễn đại lục kia cũng không ăn no thừa hơi tới đối phó với thủ hạ từng dưới tay hắn. Cho nên Nam Hải Ma Vực liền một mực kéo dài đến nay.

Mấy năm nay, theo Nam Hải Ma Vực phát triển, bọn họ đã bắt đầu rục rịch. Dù sao không có ai nguyện ý một mực ở trong biển sâu cách xa đại lục. Mà nếu như bọn họ muốn trở về, như vậy đầu tiên là phải vượt qua một đạo cách trở, Thần Hoàng đảo ở vào duyên hải Nam Hải.

Kỳ thật, Nam Hải Ma Vực đối với Thần Hoàng đảo đã thèm thuồng từ lâu, Thần Hoàng đảo với nữ tu chiếm đa số, mà Nam Hải Ma Vực thì là tu luyện ma công, hơn nữa khuyết thiếu nữ nhân thiên tư hơn người cung cấp cho bọn họ thải bổ. Nếu có thể thâu tóm Thần Hoàng đảo, chẳng những có thể chiếm được lượng lớn tài nguyên, hơn nữa còn có nhiều nữ nhân xinh đẹp thiên tư dung mạo đều xuất chúng. Còn có chuyện gì hoàn mỹ hơn chuyện này?

Nam Hải Ma Vực miễn cưỡng được xem là cấp bậc tông môn ngũ phẩm, thực lực cường đại hơn Thần Hoàng đảo. Kể từ đó, Thần Hoàng đảo liền đối mặt nguy cơ lớn nhất từ khi tông môn thành lập tới nay.

Mục Thanh Hồng trước đó phụng mệnh Mục Thiên Vũ tới Thất Huyền cốc, trừ quan sát Lâm Minh ra cũng là muốn thăm dò ý tứ của mấy tông môn tam phẩm như Thất Huyền cốc, Khổng Tước sơn. Xem có thể cùng chống đỡ Nam Hải Ma Vực hay không, đạo lý môi hở răng lạnh chắc là bọn họ cũng hiểu.

Sau lại Mục Thiên Vũ tới, lại đem thăm dò biến thành trực tiếp thực thi. Nàng hiện tại muốn liên hợp mười chín tông môn tam phẩm Thần Hoàng địa khu, cùng chống lại Nam Hải Ma Vực. Đương nhiên, Thần Hoàng đảo cũng sẽ trả ra đủ thành ý. Kế hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài chính là một trong những hồi báo của Thần Hoàng đảo.

Sử Tông Thiên lời ít ý nhiều đem tình hình trước mắt giới thiệu xong xuôi, nói tiếp:

- Vì liên hợp chống lại uy hiếp của Nam Hải Ma Vực, mười chín tông môn tam phẩm chúng ta cùng Thần Hoàng đảo cần đồng tâm hiệp lực. Trong đó hợp tác bồi dưỡng thiên tài chính là một kế hoạch trọng yếu. Đây cũng là chuyện thứ hai ta muốn tuyên bố hôm nay.

- Đệ tử hạch tâm trong mười chín tông môn tam phẩm tổng cộng chọn ra một trăm lẻ tám người tiến vào trong kế hoạch hợp tác bồi dưỡng. Một trăm lẻ tám người này dựa theo mức độ thiên tài chia làm ba cấp Thiên Địa Nhân. Ta trước công bố danh sách đệ tử nhân giai đã định, tổng cộng năm mươi người, phân biệt là...

- Thất Huyền cốc Khương Lan Kiếm, Âu Dương Minh. Khổng Tước sơn Tôn Vũ Văn, Chu Quang...

Đệ tử hạch tâm ở đây chỉ có hai mươi mấy người, rất nhiều người trong danh sách bởi vì nguyên nhân thời gian mà không thể chạy tới. Hai mươi mấy người này sớm đã biết được mình được xếp vào trong người được chọn của kế hoạch liên hợp bồi dưỡng, bọn họ kỳ vọng chính là cấp bậc có thể xếp cao một chút. Nhưng là hiện tại, đã có không ít người trực tiếp bị đưa vào trong nhân giai cấp thấp nhất.

Bị gọi đến tên, rất nhiều người đều đầy vẻ thất vọng, còn có một số thì cảm giác không phục. Ngay cả so tài đều chưa so, dựa vào đâu liền đưa mình vào cấp thấp nhất?

Trương Thiệu Sơn của Bạch Phong tông khẩn trương nắm chặt tay, hắn đối với thiên phú của mình có tự tin tuyết đối. Hắn sợ là Thần Hoàng đảo điều tra không đến nơi đến chốn, không thể đánh giá chính xác thiên phú của mình, đưa hắn vào trong danh sách nhân giai cấp bậc thấp nhất, vậy thì oan uổng.

Tuy nhiên cũng may khi Sử Tông Thiên đọc đến Bạch Phong tông, không có tên của hắn.

Trương Thiệu Sơn thở ra một hơi dài, có chút đắc ý. Xem ra người của Thần Hoàng đảo vẫn là có chút ánh mắt, mình dựa theo thiên phú ít nhất cũng nên là thiên tài địa giai, thậm chí có thể trở thành thiên tài thiên giai. Vậy phải xem thiên tài thiên giai chiếm tỷ lệ rốt cuộc là bao nhiêu.

Tuy nhiên nghĩ đến người của Thần Hoàng đảo đồng dạng cũng coi trọng Lâm Minh, Trương Thiệu Sơn lại có chút khó chịu. Một câu “Thật xin lỗi, không hứng thú” kia vừa rồi của Lâm Minh khiến Trương Thiệu Sơn rất mất mặt, khiến hắn canh cánh trong lòng.

Trương Thiệu Sơn theo bản năng nắm chặt hai tay: “Lại dám xem thường ta, chờ xem đi, ta sẽ cho ngươi biết lợi hại!”.

Sử Tông Thiên tiếp tục nói:

- Dưới đây là danh sách đã định thiên tài địa giai, tổng cộng hai mươi bảy người, phân biệt là Thất Huyền cốc Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực. Khổng Tước sơn Lâm Bình, Nghiêm Cốc, Chu Triết. Lạc Vân môn...

Khi Sử Tông Thiên nêu tên, mọi người ở đây đều mơ hồ. Danh sách thiên tài địa giai mới hai mươi bảy người?

Tổng cộng một trăm lẻ tám người, thiên tài nhân giai năm mươi người, địa giai hai mươi bảy người, cộng lại mới là bảy mươi bảy người. Chẳng lẽ thiên tài thiên giai có ba mươi mốt người? Còn nhiều hơn thiên tài địa giai bốn người?

Nghĩ đến đây không ít người trở nên kích động, xem ra khả năng trở thành thiên tài thiên giai rất lớn, nhất là những người chưa được nêu tên, lại càng kích động đến không dám tin. Mình được chọn vào thiên tài thiên giai? Thậm chí thắng hơn Khương Bạc Vân của Thất Huyền cốc, Lâm Bình của Khổng Tước sơn!

Trương Thiệu Sơn lúc này cũng là khẩn trương vô cùng, Sử Tông Thiên khi đọc đến Thất Huyền cốc không đọc tên Lâm Minh, xem ra người kia gặp vận cứt chó, đã được chọn là thiên tài thiên giai rồi. Nếu ta không được chọn thì làm sao bây giờ?

- Nếu như chỉ chọn mười mấy người, ta không được chọn cũng không có gì để nói. Nếu chọn ba mươi mốt người, ta làm sao cũng không nên bị rớt. Nếu không chọn ta, ta liền tại chỗ đứng ra, tìm người được chọn vào thiên tài thiên giai khiêu chiến!

Chỉ cần ta thắng, xem bọn họ còn có thể nói gì.

Nghĩ vậy, Trương Thiệu Sơn khẽ thở nhẹ một hơi, lòng cũng trở nên ổn định.

Sử Tông Thiên thẳng đến cuối cùng đều không đọc tên Trương Thiệu Sơn, lúc này mới khiến hắn hoàn toàn yên tâm.

- Ánh mắt của Thần Hoàng đảo vẫn là có thể, không đánh giá sai ta. Tuy nhiên Khương Bạc Vân, Lâm Bình cùng với Bạch Thục Hiên của Lạc Vân môn có phải là làm sai rồi hay không?

- Mấy người này, theo lý thuyết đều hẳn có thể được chọn là thiên tài thiên giai chứ.

Mười chín tông môn tam phẩm bình thường trao đổi cũng không nhiều, Trương Thiệu Sơn cũng chỉ hiểu biết thực lực một bộ phận nhỏ người trong đó. Theo hắn biết, Lâm Bình và Bạch Thục Hiên đều là thiên tài bậc nhất trong tông môn của mình, Lâm Bình lại càng là hai mươi mốt tuổi bước vào Hậu Thiên, thiên phú mạnh hơn mình, về phần Khương Bạc Vân tuy rằng hơi kém mình, nhưng cũng mạnh hơn sư đệ của mình. Tại sao sư đệ mình đều được chọn vào thiên tài thiên giai, Khương Bạc Vân lại vẫn là địa giai?

Ngay khi Trương Thiệu Sơn cảm thấy không đúng, Sử Tông Thiên tiếp tục nói:

- Dưới đây là người thiên phú ở vào giữa thiên tài nhân giai và địa giai, bởi vì tư liệu không đủ khó có thể bình định, cho nên cần khảo hạch mặt khác. Tổng cộng ba mươi người, phân biệt là Thất Huyền cốc Cầm Vô Tâm...

- Cái gì?

Sử Tông Thiên nói ra đoạn lời này, Trương Thiệu Sơn trực tiếp choáng váng. Thiên phú xen giữa thiên tài nhân giai và địa giai tổng cộng ba mươi người, lại thêm bảy mươi bảy người lúc trước tổng cộng một trăm lẻ bảy người. Chẳng lẽ thiên tài thiên giai chỉ có một người?

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ người kia là ai liền nghe thấy Sử Tông Thiên đọc đến tên của mình, Bạch Phong tông Trương Thiệu Sơn!

Đầu óc Trương Thiệu Sơn "ầm" một cái, phía sau Sử Tông Thiên nói gì hắn đều không nghe rõ. Không ngờ đem thiên phú của lão tử xếp vào giữa nhân giai và địa giai? Thiên tài địa giai với thiên giai tổng cộng hai mươi tám người rồi lại không chọn đến mình!

Trương Thiệu Sơn không thể chấp nhận. Kỳ thật không riêng gì hắn, còn có đến mấy người cũng không thể chấp nhận. Bọn họ vốn đang nghĩ rằng được chọn là thiên tài thiên giai, không nghĩ tới dĩ nhiên là dự khuyết của thiên tài địa giai!

Những người này lập tức cảm thấy cực kỳ không phục.

Người chưa bình xét đẳng cấp hơn phân nửa bình thường rất ít giao thủ với thiên tài của tông môn khác, cho nên mới khuyết thiếu tư liệu. Thiên tài luôn có ngạo tâm, không giao thủ ai lại chịu thua? Khương Bạc Vân quả thật là thắng vài người, nhưng là liền nhất định có thể thắng mình sao? Còn có cái tên Mộc Cổ Bặc Vực gì kia nữa, là cái con mẹ gì, từ đâu chui ra? Trước giờ chưa từng nghe qua!

Đáng giận nhất chính là trong một trăm lẻ tám người còn có một thiên tài thiên giai. So đều chưa so qua, dựa vào đâu liền nhận định bọn họ thiên phú không bằng người?

Chương 296: Ta không phục

Sử Tông Thiên vừa mới đọc xong danh sách ba mươi người, Trương Thiệu Sơn liền đi đầu nói:

- Sử cốc chủ! Ta có một nghi vấn!

Sử Tông Thiên bị ngắt lời, nhíu nhíu mày, trầm thấp nói:

- Có vấn đề gì?

- Ta muốn biết, cấp bậc thiên phú này là ai định ra? Căn cứ vào cái gì?

Sử Tông Thiên nói:

- Danh sách thiên phú là Thần Hoàng đảo Thanh Hồng tiên tử cùng một gã trưởng lão Thần Hoàng đảo căn cứ năm thành tích Thiên Tài Chiến cùng các tông hội võ gần đây mà định ra!

- Nói cách khác là do trưởng lão cùng tông chủ nói? Ngay cả so cũng không so qua đã hạ kết luận thì có chút bất công đi!

Trước mặt mọi người nghi ngờ phán đoán Thần Hoàng đảo làm ra, lời nói của Trương Thiệu Sơn có thể nói là vô lễ đến cực điểm, tuy nhiên hắn cũng nói ra tiếng lòng rất nhiều người.

- Danh sách này không xem thực lực, chỉ nhìn thiên phú! Hơn nữa tư liệu không đủ để phán đoán thiên phú ba mươi người, đã bị tuyển ra thêm khảo hạch.

- Nhưng...

Trương Thiệu Sơn còn muốn nói cái gì, Mục Thanh Hồng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu ngươi không hài lòng quyết định của chúng ta, có thể lựa chọn không tham gia lần kế hoạch hợp tác bồi dưỡng này, đừng quên đây là Thần Hoàng đảo chúng ta tặng tài nguyên cho các ngươi, tặng ai, tặng như thế nào đều là quyền lực của Thần Hoàng đảo, không tới phiên người ngoài khoa tay múa chân. Ngươi cảm thấy không công bình, có thể rời khỏi!

Thời điểm Mục Thanh Hồng nói chuyện, chân nguyên dung nhập đến trong thanh âm, mang theo một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt, sắc mặt Trương Thiệu Sơn trắng nhợt, thối lui vài bước liên tiếp. Hắn cắn môi, chung quy không nói gì, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, không ai không cần tài nguyên cả, hơn nữa Thần Hoàng đảo cấp tài nguyên, sợ là tốt hơn tông môn bọn họ cấp cho rất nhiều.

Lúc này, Sử Tông Thiên tiếp tục nói:

- Vậy ta tiếp tục tuyên bố danh sách thiên giai thiên tài cuối cùng, chỉ có một người, Thất Huyền cốc Lâm Minh!

Sử Tông Thiên nói ra lời này xong, Lâm Minh chỉ cảm thấy không khí chung quanh căng thẳng. Vô số đạo ánh mắt lập tức tụ tập ở trên thân chính mình, hàn khí mười phần như lợi kiếm, trừ bỏ đám người Khương Bạc Vân, Cầm Vô Tâm cảm thấy đương nhiên ra, những người khác dường như hận không thể đem ăn chính mình.

Tròng mắt Trương Thiệu Sơn đều đỏ, đây là ghen tị, cũng là tức giận.

Thiên giai mới có thể hưởng thụ đãi ngộ! Cùng cấp với đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo Nghe nói bình thường đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo tu luyện dùng đều là Chân Nguyên thạch trung phẩm, một viên Chân Nguyên thạch trung phẩm bằng một trăm viên Chân Nguyên thạch tinh thuần bình thường, mặc dù là phụ thân cũng tuyệt đối không dám dùng Chân Nguyên thạch trung phẩm để tu luyện. Quả thực là đốt tiền.

Ngoài ra, thiên giai thiên tài còn có thể ở lâu trên Thần Hoàng đảo, Thần Hoàng đảo này chín thành là nữ tính, hơn nữa thiên chi kiêu nữ độc thân chỗ nào cũng có, đến lúc đó cho dù không ngoi lên được với đám người Mục Thiên Vũ, nhưng có thể kết bạn một nữ nhân tu vi Tiên Thiên trở lên bầu bạn. Đồng tu công pháp, cũng là chuyện cơ duyên chỉ gặp không thể cầu.

Những chuyện tốt như vậy toàn bộ ở trên thân Lâm Minh, Trương Thiệu Sơn ghen ghét đến ánh mắt đều bốc hỏa. Tuy nhiên tiếp theo lời nói của Sử Tông Thiên lại khiến tâm ghen ghét của Trương Thiệu Sơn lên tới cực điểm.

Sử Tông Thiên nói:

- Nhân giai thiên tài, mỗi tháng đạt được năm trăm viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm. Đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ xong sẽ đạt được một quả Nhập Thiên đan.

- Địa giai thiên tài, mỗi tháng đạt được năm trăm viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm, năm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, đạt tới Hậu Thiên trung kỳ xong. Đạt được hai quả Nhập Thiên đan.

- Thiên giai thiên tài, mỗi tháng đạt được hai mươi viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, thêm một quả Nhập Thiên đan ngay lập tức, đạt tới Hậu Thiên kỳ xong sẽ thêm hai Nhập Thiên đan, có thể vào Thần Hoàng bí cảnh lịch lãm, lấy được một bộ nhuyễn giáp địa giai hạ phẩm.

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, chênh lệch này cũng quá lớn đi, bọn họ so với thiên giai thiên tài căn bản chính là kẻ nghèo hèn với đệ tử thế gia!

Nếu so sánh, cái gì Chân Nguyên thạch trung phẩm đều có thể không nói chuyện, ba mai Nhập Thiên đan, lập tức gia tăng tu vi, lại có thể đi vào Thần Hoàng bí cảnh! Tuy rằng không biết Thần Hoàng bí cảnh này là cái gì, nhưng dùng đầu gối cũng có thể biết được là địa phương khó vào được, chỉ sợ cũng chỉ có đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo mới có thể đi vào. Còn có nhuyễn giáp địa giai hạ phẩm, giá trị cũng không thể đo lường, bình thường chiến giáp so với vũ khí đồng cấp đắt hơn nhiều, nhuyễn giáp lại là một loại quý nhất trong chiến giáp!

Không công bình!

Có mấy người đứng dậy nói:

- Tiền bối, chúng ta nói ra suy nghĩ của mình!

Vài người này đều là danh sách địa giai dự khuyết với Trương Thiệu Sơn, vài người bình thường nghỉ ngơi dưỡng sức, rất ít tham gia Thiên Tài Chiến, bọn họ đều có con bài chưa lật, đều có tự tin tuyệt đối đối với thực lực của chính mình cùng con bài chưa lật, trước khi không giao thủ, ai cũng không phục ai.

Về phần danh sách hai mươi bảy người chân chính bị tuyển nhập địa giai, bình thường bởi vì tham gia qua Thiên Tài Chiến, trong lòng hiểu được cân lượng chính mình, hơn nữa nhìn thấy Lâm Bình trâu bò nhất Khổng Tước sơn cũng chưa lên tiếng, tự nhiên bọn họ sẽ không lên tiếng.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Các ngươi còn có gì nói?

Thanh âm Mục Thanh Hồng có chút lạnh.

- Tiền bối, nếu thành tích khảo hạch chúng ta cũng đủ nổi trội xuất sắc, có thể... Thăng cấp thiên giai thiên tài không?

Một nam nhân mày xếch nói.

Mục Thanh Hồng quét mắt nhìn hắn, gần hai mươi tuổi, tu vi còn ngưng lại ở Ngưng Mạch đỉnh phong, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, còn muốn trở thành thiên giai thiên tài? Thật sự là cười chết người, lúc trước Thiên Vũ thiếu chủ mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên!

Nếu không phải Thần Hoàng đảo cần liên hợp những tiểu tông môn này, những người này thả ở Thần Hoàng đảo căn bản không được mạnh mẽ bồi dưỡng.

Mục Thanh Hồng vừa mới chuẩn bị cự tuyệt, đột nhiên Mục Thiên Vũ mở miệng:

- Có thể cho các ngươi thăng cấp thiên giai, chỉ cần các ngươi có thể thông qua Thất Bảo Lung Linh tháp tầng thứ bảy.

Ở Thiên Diễn đại lục, Thất Bảo Lung Linh tháp là ảo trận thông dụng thí nghiệm thiên phú, lúc trước Lâm Minh tham gia Thất Huyền võ phủ khảo hạch cũng xông qua, khi đó hắn ông qua tầng thứ tư mà thôi, mà Tần Hạnh Hiên thiên phú lục phẩm cũng chỉ xông qua tầng thứ năm.

Đến tầng thứ sáu, tầng thứ bảy, mỗi một tầng độ khó đều tăng lên gấp nhiều lần, xông qua tầng thứ bảy gần như không có khả năng.

- Cái gì, thông qua tầng thứ bảy?

Vài người trẻ tuổi đứng ra sắc mặt đều thập phần khó coi, như thế nào có thể xông qua tầng thứ bảy? Không phải trêu người sao?

Đương nhiên lời này bọn họ không dám nói ra:

- Ta muốn biết, chỉ cần là thiên giai thiên tài đều có thể xông qua tầng thứ bảy sao?

Nam nhân mày xếch hỏi, cặp mắt lại nhìn về phía Lâm Minh, ý tứ hoài nghi phi thường rõ ràng.

Hắn thừa nhận Lâm Minh có thể thiên tư xuất chúng, nhưng xông qua tầng thứ bảy tuyệt đối không tin.

Kỳ thật, hiện tại Lâm Minh quả thật không nắm chắc thông qua tầng thứ bảy Lung Linh tháp, Thất Bảo Lung Linh tháp cũng không giống cùng lúc ấy hắn sấm Vu Thần thánh địa.

- Các vị tiền bối, ta nghĩ danh sách khiêu chiến những địa giai thiên tài cùng thiên giai thiên tài này, chỉ cần tuổi kém không lớn, ai thực lực hơn thì chứng minh thiên phú tốt!

Mục Thiên Vũ cười mà không nói, thần sắc những tông môn trưởng lão kia chớp động, tràn đầy tâm tư.

Kỳ thật bọn họ cũng không hài lòng Thần Hoàng đảo cấp ra phần danh sách này, rất nhiều thiên tài không thích bại lộ con bài chưa lật cùng thực lực chân thật, chỉ căn cứ mặt ngoài phán đoán, căn bản không chính xác.

Hơn nữa, phần danh sách này cũng xem trọng Thất Huyền cốc, Thất Huyền cốc ở trong mười chín tông môn cũng chỉ là trình độ trung bình, kết quả chẳng những có một Lâm Minh thành danh sách thiên giai thiên tài duy nhất, còn có hai người Khương Bạc Vân, Mộc Cổ Bặc Vực trở thành địa giai thiên tài, Cầm Vô Tâm là địa giai dự khuyết, so với Khổng Tước sơn đều chỉ có hơn chứ không kém!

Chỉ là bởi vì Mục Thanh Hồng nhìn một trận tổng tông hội võ bên trong Thất Huyền cốc liền cấp ra đánh giá cao như vậy, bọn họ cũng không phục, tổng tông hội võ chúng ta ngươi không thấy qua, dựa vào cái gì nhận định chúng ta không bằng?

Mục Thiên Vũ mỉm cười gật đầu, nói:

- Nếu các ngươi không được khảo hạch chính thức, có thể hiện tại bắt đầu khiêu chiến.

Mục Thiên Vũ vừa dứt lời, Trương Thiệu Sơn liền bước ra một bước, Lớn tiếng nói:

- Lâm Minh, ta khiêu chiến ngươi!

Ánh mắt mọi người xoát xoát nhìn về phía Lâm Minh, vài đệ tử Bạch Phong tông đều chờ xem trò hay, Trương Thiệu Sơn có thực lực gì bọn họ rất rõ ràng, năm trước ngay cả Khương Bạc Vân đều bại ở trên tay hắn! Lâm Minh có lẽ rất mạnh, nhưng nếu muốn thắng Trương Thiệu Sơn cũng rất khó!

Lâm Minh ôm cánh tay, tùy ý đánh giá Trương Thiệu Sơn một chút, bình tĩnh nói:

- Ta mới vừa đủ mười sáu tuổi, ngươi bao nhiêu?

- Cái... Cái gì?

Một câu trực tiếp hỏi Trương Thiệu Sơn choáng váng, mới vừa đủ mười sáu tuổi? Hắn còn tưởng rằng Lâm Minh có thể đã mười tám tuổi, như thế nào vừa mới đủ mười sáu tuổi? Mười sáu tuổi liền đánh bại Khương Bạc Vân? Hơn nữa tu vi hắn chỉ là Ngưng Mạch sơ kỳ, đây là thật chăng?

Trương Thiệu Sơn không thể tin, hắn đã hai mươi tuổi, chênh lệch bốn tuổi khiến hắn bất kể như thế nào cũng không có tư cách khiêu chiến Lâm Minh.

Đúng lúc này, Mộc Cổ Bặc Vực đột nhiên âm dương quái khí nở nụ cười:

- Khặc khặc khặc khặc, tiểu oa nhi, để chúng ta cùng đùa với ngươi, nếu ngươi có thể đánh thắng chúng ta, nói không chừng còn có thể tiếp vài chiêu tiểu tử này, thế nào a?

Mộc Cổ Bặc Vực nói xong chỉ một ngón tay khô héo vào Lâm Minh, tiểu tử trong lời nói hắn tự nhiên chính là Lâm Minh, có thể khiến Mộc Cổ Bặc Vực kiệt ngạo tâm phục khẩu phục, chỉ có thể nói thực lực Lâm Minh thật sự rất bưu hãn.

Con mẹ nó tên này ở đâu ra?

Trương Thiệu Sơn đã có chút thẹn quá thành giận, cho dù bởi vì nguyên nhân tuổi không tư cách khiêu chiến Lâm Minh, nhưng nên đánh cùng Khương Bạc Vân, con mẹ nó người thì tính là cái gì?

- Được, vậy ta lĩnh giáo!

Trương Thiệu Sơn giận dữ trong lòng, một tên vô danh Thất Huyền cốc cũng dám khiêu chiến ta, không triển lộ ra một ít con bài chưa lật, các ngươi không biết trời cao đất dày thế nào!

Mục Thiên Vũ bình tĩnh cười:

- Còn có ai cũng muốn khiêu chiến?

- Ta! Ta muốn khiêu chiến!

Mày xếch lúc trước đứng ra nói, hắn mười chín tuổi, khiêu chiến Lâm Minh vẫn không đủ tư cách.

Khương Bạc Vân chậm rãi tháo xuống cái hộp kiếm trên lưng, đứng ra nói:

- Ngươi xấp xỉ tuổi ta, ta làm đối thủ của ngươi, không tính nhục không ngươi đi.

Mày xếch nhìn thoáng qua Khương Bạc Vân, gật đầu, tuy rằng hắn muốn so chiêu cùng Lâm Minh, nhưng đấu với Khương Bạc Vân trước cũng được.

Lôi đài có sẵn, hai trận trận đấu, Mộc Cổ Bặc Vực cùng Trương Thiệu Sơn bắt đầu đầu tiên.

Mộc Cổ Bặc Vực cười hắc hắc, run lên túi phía sau, một con rối cả người thiêu đốt ngọn lửa hừng hực liền nhảy ra từ trong túi.

Lâm Minh thấy một màn như vậy không khỏi nhướng lông mày lên, lc này mới mười ngày, Hỏa Tà Thần lại tu sửa hoàn hảo? Xem ra là trưởng bối Khôi Lỗi tông ra tay rồi...

Chương 297: Khác nhau một trời một vực

Những trưởng lão các tông môn khác cũng nhìn Mộc Cổ Bậc Vực, tiểu tử xuất hiện thế nào?

Dựa theo tin tức bọn họ nhận được, lần này Thất Huyền cốc tổng tông hội võ, Lâm Minh đứng hàng thứ nhất, Khương Bạc Vân đại khái là thứ hai, như vậy tên giống thây khô trên lôi đài này nhiều nhất danh liệt thứ ba.

Thất Huyền cốc để đệ tử xếp hạng thứ ba đi ra khiêu chiến thủ tịch đệ tử Trương Thiệu Sơn Bạch Phong tông?

Trưởng lão Bạch Phong tông hừ một tiếng thật mạnh, tuy rằng Bạch Phong tông bọn họ ở trong mười chín tông môn xếp hạng sau mười, nhưng Thất Huyền cốc cũng không được tốt lắm, thực lực hai nhà tám lạng nửa cân, nhưng hiện tại Thất Huyền cốc lại để đệ tử thứ ba chống lại thủ tịch đệ tử, rất xem thường người.

Nên biết rằng, thời điểm ở năm trước, Thất Huyền cốc Khương Bạc Vân đến Bạch Phong tông khiêu chiến bị Trương Thiệu Sơn đánh bại!

Hơn nữa Thần Hoàng đảo cấp ra danh sách thiên tài cũng khiến trưởng lão Bạch Phong tông rất giận, tổng cộng hai mươi bảy địa giai thiên tài, bao gồm Khổng Tước sơn ở bên trong lục đại đỉnh cấp tông môn tam phẩm liền chiếm mười bảy cái, điểm ấy hắn không phản đối, nhưng mười danh ngạch còn lại lại bị Thất Huyền cốc một mình độc bá đi hai cái, chỉ còn lại có tám danh ngạch phân cho mười hai tông môn, Bạch Phong tông ngay cả một cái cũng không có, Trương Thiệu Sơn chỉ được sắp xếp đến địa giai dự khuyết.

Vẻn vẹn chỉ là nhìn một trận chỉ có đệ tử Thất Huyền cốc tham gia luận võ đại tái liền làm ra phán đoán như vậy, điều này làm cho trưởng lão Bạch Phong tông sao có thể phục?

- Một năm nay Thiệu Sơn tiến bộ rất nhiều, lại có tuyệt chiêu áp đáy hòm, mấy thứ này, Thần Hoàng đảo cùng Thất Huyền cốc đều không biết, lần này cho các ngươi nhìn xem, thực lực thủ tịch đệ tử Bạch Phong tông ta!

Bạch Phong tông trưởng lão nghĩ như vậy, mặt ngoài không nhúc nhích, không nhanh không chậm cầm lấy bát trà uống một ngụm, chỉ dùng dư quang ánh mắt nhìn chăm chú vào trận đấu trên lôi đài, dường như không chút nào lo lắng, một bộ bộ dáng định liệu trước.

Trên lôi đài, Mộc Cổ Bặc Vực lại triệu tập ra con rối Xích Kim Quy cùng con rối cự ngạc. Mà con rối nhện phía trước cũng không thấy, chắc là còn không tu sửa hoàn hảo.

Trương Thiệu Sơn luôn ôm cánh tay ở ngực, lạnh lùng nhìn Mộc Cổ Bặc Vực, là một cao thủ đỉnh cấp tự nhiên phải có phong phạm cao thủ đỉnh cấp, để đối thủ chuẩn bị tốt trước.

- Rốt cuộc chuẩn bị tốt rồi sao? Ra chiêu đi, ta cho ngươi ba chiêu, trong vòng ba chiêu, xem ngươi có thể... Bức ta xuất kiếm không!

Trương Thiệu Sơn trào phúng nói.

- Khặc khặc khặc khặc, tiểu tử, ta thấy ngươi còn ngu hơn con rối của ta.

Mộc Cổ Bặc Vực hú lên quái dị, chỉ nghe tiếng xương cốt nổ vang kẽo kẹt kẽo kẹt, hai cái bánh bao từ sau lưng hắn hở ra, không ngừng cổ động.

Trương Thiệu Sơn biến sắc, cái gì vậy?

- Phốc! Phốc!

Theo hai tiếng vang nhỏ, hai cái bánh bao sau lưng Mộc Cổ Bặc Vực biến thành một cánh tay. Trương Thiệu Sơn thấy một màn như vậy, ánh mắt trừng tròn xoe, sau lưng rồi lại có thể dài ra cánh tay. Tên này... Vẫn là người sao?

- Ngươi có thể chết!

Mộc Cổ Bặc Vực hú lên quái dị, thân thể rút vào trong Xích Kim Quy, tứ kiện binh khí từ trong lỗ thủng Xích Kim Quy phốc phốc phốc đi ra. Cùng lúc đó, Hỏa Tà Thần rút ra Liệt Hỏa kiếm, một kiếm bổ tới Trương Thiệu Sơn!

Ngọn lửa cuồn cuộn, sóng nhiệt cuồn cuộn mãnh liệt trực tiếp đốt viên gạch thành dung nham, sắc mặt Trương Thiệu Sơn thay đổi. Nhiệt lượng khủng bố như vậy!

Ca!

Một kiếm chém lôi đài nứt ra, Trương Thiệu Sơn chật vật né tránh một kiếm này, nhưng mà ngọn lửa được chín viên Ngụy Hỏa Tinh duy trì uy lực thật sự rất mạnh, sóng lửa bốc lên, trực tiếp thiêu chân nguyên Trương Thiệu Sơn hộ thể, châm cháy quần áo hắn.

- Sao có thể!

Keng!

Bảo kiếm ra khỏi vỏ, Trương Thiệu Sơn làm sao còn khoa trương được như trước, kiếm nơi ta chưa tới kịp dập tắt lửa trên thân, Mộc Cổ Bặc Vực đã xung phong liều chết lên!

- Tưởng ta không làm gì được ngươi!?

Khóe miệng Trương Thiệu Sơn nổi lên một tia tàn nhẫn, là một kiếm khách, ưu thế lớn nhất tự nhiên là công kích.

Hiện tại hắn giận dữ trong lòng, vừa rồi bởi vì quá mức sơ suất, Mộc Cổ Bặc Vực một chiêu lại khiến hắn chật vật như thế, bị một hạng người vô danh đốt trọi quần áo, quả thực là vô cùng nhục nhã!

- Bạch Phong Thập Tam kiếm!

Trương Thiệu Sơn hét lớn một tiếng, trực tiếp sử dùng một trong tuyệt chiêu áp đáy hòm, muốn đánh bại Mộc Cổ Bặc Vực, tìm về một chút mặt mũi, nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, đối mặt với công kích linh hoạt, sắc bén, Mộc Cổ Bặc Vực lại không né tránh cũng không đón đỡ, kiếm phong thẳng tắp vọt tới hắn.

Ầm!

Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Trương Thiệu Sơn một kiếm đâm vào giáp Xích Kim Quy của Mộc Cổ Bặc Vực, cùng lúc đó bốn thanh vũ khí của Mộc Cổ Bặc Vực cũng toàn bộ chém tới Trương Thiệu Sơn!

- Đồng quy vu tận? Ngươi cũng xứng?

Là một kiếm khách, tốc độ Trương Thiệu Sơn tự nhiên phải nhanh hơn Mộc Cổ Bặc Vực lắm, sau khi đâm ra một kiếm, hắn mượn dùng lực phản xung, cấp tốc lui về phía sau, tránh thoát Mộc Cổ Bặc Vực công kích.

Một kiếm giải quyết đối thủ, còn hoàn mỹ né tránh đối phương phản công sắp chết, trên mặt Trương Thiệu Sơn nổi lên một tia tự đắc, cuối cùng tìm được mặt mũi, nhưng mà ngay trong nháy mắt này, đắc ý trên mặt hắn đọng lại.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình trấn giữ, trở nên trầm trọng! Đây chính là năng lực đặc thù của con rối cự ngạc... Cắn nuốt!

- Sao lại thế này?

Trương Thiệu Sơn kinh hãi trong lòng, căn bản không kịp nghĩ lại, chỉ nghe ngọn lửa bên cạnh người gào thét, quay đầu vừa thấy Hỏa Tà Thần đã cầm kiếm chém tới!

Chết tiệt!

Thân thể giống như rơi vào trong vũng bùn, Trương Thiệu Sơn căn bản tránh cũng không thể tránh, huy kiếm chém xuống, cứng rắn kháng một kích này!

Ầm!

Ngọn lửa bùng nổ, kiếm chiêu bị phá, chân nguyên dư ba đánh úp lại, Trương Thiệu Sơn là một gã kiếm khách, lực phòng ngự thật sự không được tốt lắm, một kích Hỏa Tà Thần lúc trước đánh nát quầng sáng thủ hộ lôi đài, hắn chống lại như thế nào?

Phốc!

Hỏa lực đi vào ào ào, thân thể Trương Thiệu Sơn giống như như diều đứt dây bay ngược đi ra ngoài, lục phủ ngũ tạng bốc lên một trận, một ngụm nghịch huyết phun ra lại bị hắn mạnh mẽ nuốt xuống, lần nuốt này khiến khí huyết không thông, thương thế hắn lại tăng thêm không ít.

Chỉ là đối phó một hạng người vô danh, Trương Thiệu Sơn liều mạng tăng thương thế thêm, cũng không có thể hộc máu mất mặt.

- Sơ suất, tên này thật đúng là khó đối phó, tuy nhiên cũng may hắn đã trong Bạch Phong Thập Tam kiếm của ta, thua định rồi.

Bạch Phong Thập Tam kiếm là một chiêu Trương Thiệu Sơn công kích mạnh nhất, chưa bao giờ thất thủ, mặc dù có chút chật vật, nhưng tốt xấu cũng đã một kiếm phá địch, không tính quá dọa người.

Nhưng mà đang ở thời điểm Trương Thiệu Sơn cho rằng chính mình đã thắng, đột nhiên nghe được tiếng gió gào thét dưới thân, cúi đầu vừa thấy, con rùa màu vàng lại lao tới chỗ hắn, mai rùa ánh vàng rực rỡ, căn bản không có vết thương gì.

- Này... Như thế nào có thể?

Ánh mắt Trương Thiệu Sơn trừng giống như trứng chim cút, hắn giữa không trung không chỗ mượn lực, thân thể còn bị trọng thương, chân nguyên hỗn loạn, cũng... Không thể sử ra kiếm kỹ mạnh, dưới loại tình huống này hắn căn bản chính là một cái bia ngắm.

Ngay sau đó, chỉ nghe một âm thanh trầm đục, Mộc Cổ Bặc Vực giơ liêm đao, như là đánh bóng chém Trương Thiệu Sơn từ giữa không trung xuống dưới!

Ầm!

Trương Thiệu Sơn giống như bao tải nát ngã thật mạnh trên mặt đất, nửa thân mình đều rơi vào bên trong gạch, ở đây các đệ tử hạch tâm tông môn khác cùng toàn bộ trưởng lão trợn tròn mắt, tại sao có thể như vậy?

Tuy rằng không ai cảm thấy thực lực Trương Thiệu Sơn kinh diễm bao nhiêu, nhưng dù sao cũng là thủ tịch đệ tử Bạch Phong tông a, bị một hạng người vô danh đánh bại, lại còn thua thảm như vậy.

Từ lúc trận đấu bắt đầu đến chấm dứt, Mộc Cổ Bặc Vực chỉ ra năm chiêu mà thôi, con rối Hỏa Tà Thần, lực công kích cường đại biến thái, ở dưới tình huống Trương Thiệu Sơn không thể né tránh, một kiếm đã đánh bay, mà cái vỏ cứng trên thân Mộc Cổ Bặc Vực càng biến thái, cứng rắn kháng Bạch Phong Thập Tam kiếm không có việc gì!

Thật quá đáng sợ đi!

Những trưởng lão tông môn khác cũng không biết, lúc trước Xích Kim Quy liên tục kháng hạ hai lần Lôi Linh công kích, trong đó một lần là hỗn hợp ngọn lửa Hỏa Tà Thần bùng nổ Lôi Hỏa, mặc dù dưới tình huống như vậy, cũng chỉ là rớt một chút tàn phiến mà thôi.

Luận lực phòng ngự, Mộc Cổ Bặc Vực hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thế hệ trẻ tuổi Thất Huyền cốc, thậm chí ngay cả Lâm Minh đều theo không kịp, chân nguyên lực trường là một loại lực lượng pháp tắc trên Phong chi ý cảnh, cũng là một trong hai đại bí kỹ trung tâm Khôi Lỗi tông, cũng không phải là hư danh.

Nhìn thấy Mộc Cổ Bặc Vực toàn lực chiến một trận, Khương Bạc Vân cũng thở nhẹ một ngụm khí lạnh:

- Bản thể gần như có lực phòng ngự tuyệt đối, lực công kích Hỏa Tà Thần vô địch, hơn nữa con rối cự ngạc có năng lực cắn nuốt kìm chế hành động, trốn đều trốn không thoát. Mộc Cổ Bặc Vực lập thể công kích có thể nói hoàn mỹ, chỉ tiếc lúc trước hắn gặp được Lâm Minh, dù có mạnh mấy đi nữa cũng vô dụng, nếu gặp được ta, ta cũng không có mười thành nắm chắc thắng hắn.

Từ ý nghĩa nào đó, phương thức Mộc Cổ Bặc Vực tác chiến khắc chế Khương Bạc Vân tốc độ hình, mà Lâm Minh lực công kích biến thái khắc chế Mộc Cổ Bặc Vực phòng ngự xuất sắc, cho nên Lâm Minh mới có thể tương đối thoải mái thắng Mộc Cổ Bặc Vực, lại triền đấu hồi lâu với Khương Bạc Vân.

Đệ tử chấp sự Thất Huyền cốc vội vàng đi lên nâng Trương Thiệu Sơn hôn mê bất tỉnh xuống phía dưới, các trưởng lão cùng đệ tử thiên tài tông môn khác còn đang yên lặng trong chiến đấu không kịp phản ứng, bọn họ đều là người nhãn lực xuất chúng, tự nhiên nhìn ra chỗ khủng bố của Mộc Cổ Bặc Vực.

Tuyệt đối phòng ngự, tuyệt đối công kích! Loại hệ thống này gần như công kích hoàn mỹ, phá như thế nào?

Tốc độ? Vô dụng! Tuy rằng tốc độ Mộc Cổ Bặc Vực có chậm chút, nhưng có con rối cự ngạc kỳ quái, tốc độ ngươi mau hơn nữa cũng không phát huy ra, chỉ có thể chờ hắn đánh.

Công kích? Vô dụng! Ngay cả tuyệt học Bạch Phong tông Bạch Phong Thập Tam kiếm cũng chưa có thể lưu lại một vết kiếm trên vỏ kim quy kia!

Phòng ngự? Vẫn vô dụng! Tuy rằng lực phòng ngự Trương Thiệu Sơn không được tốt, nhưng kiếm kỹ tuyệt đối xuất sắc, hắn dùng kiếm kỹ chắn công kích Hỏa Tà Thần, vẫn như trước bị một chiêu đánh bại!

Ở cùng giai, ai có thể là đối thủ Mộc Cổ Bặc Vực? Mà Mộc Cổ Bặc Vực cường đại như vậy, như thế nà lại vô danh? Ở Thất Huyền cốc chỉ sắp xếp thứ ba!?

Bọn họ nhớ rõ rõ ràng Mộc Cổ Bặc Vực ở phía trước bắt đầu thi đấu nói qua với Trương Thiệu Sơn:

- Để chúng ta cùng đùa với ngươi, nếu ngươi có thể đánh thắng chúng ta, nói không chừng còn có thể tiếp vài chiêu dưới tay tiểu tử này.

Cái gọi là tiểu tử kia, tự nhiên là Lâm Minh!

“Nếu có thể đánh thắng hắn, nói không chừng, còn có thể tiếp mấy chiêu”...

Ý tứ Mộc Cổ Bặc Vực là vậy, người mạnh hơn hắn cũng chỉ miễn cưỡng có thể tiếp vài chiêu dưới tay Lâm Minh mà thôi!

Nếu như vậy Trương Thiệu Sơn bị Mộc Cổ Bặc Vực năm chiêu đánh bại cùng Lâm Minh quả thực là khác nhau một trời một vực!

Chương 298: Thực lực phục chúng

Ngưng Mạch sơ kỳ Lâm Minh, tuổi chỉ mười sáu!

Hắn như thế nào đánh thắng Mộc Cổ Bặc Vực? Hơn nữa nghe ý tứ Mộc Cổ Bặc Vực, hắn chẳng những không phải đối thủ Lâm Minh, hơn nữa còn kém xa.

Mọi người sẽ không cho rằng Mộc Cổ Bặc Vực nói dối, thiên tài như Mộc Cổ Bặc Vực, sẽ không làm giảm nhuệ khí chính mình, dâng cao uy phong người khác, hơn nữa hắn cũng không cần phải... Làm như vậy, Thần Hoàng đảo không có khả năng bởi vì lời nói của Mộc Cổ Bặc Vực liền qua loa định Lâm Minh thành thiên giai thiên tài.

Chỉ có thể nói, trình độ Lâm Minh thật sự cường đại đến khủng bố.

Ngay cả Khổng Tước sơn Lâm Bình cũng thở nhẹ, đối mặt với Mộc Cổ Bặc Vực, hắn bằng vào thực lực tuyệt đối áp chế tự nhiên có thể thắng, nhưng Lâm Minh mới Ngưng Mạch sơ kỳ, hắn thắng như thế nào?

Ngưng Mạch sơ kỳ đã lợi hại như vậy, nếu Lâm Minh bước vào Ngưng Mạch trung kỳ, Ngưng Mạch hậu kỳ, thậm chí đi vào Hậu Thiên?

Khi đó, hắn chỉ sợ cũng theo không kịp rồi!

Chẳng trách Thần Hoàng đảo định Lâm Minh là thiên giai thiên tài, trẻ tuổi như thế, lại có thực lực như vậy! Trở thành thiên giai thiên tài duy nhất, hắn không lời nào để nói.

Lúc này Lâm Minh luôn luôn ngồi ở trong thính phòng, bởi vì nguyên nhân tuổi, căn bản không có ai có tư cách khiêu chiến hắn, mà Mộc Cổ Bặc Vực với tư thái chiến thắng nghiền áp Trương Thiệu Sơn sau càng không có, thật sự muốn đánh ở đây nhiều thiên tài như vậy cũng chỉ có Lâm Bình có thể thắng hắn, người còn lại nhiều nhất chỉ là như Khương Bạc Vân, có thể bức ra toàn bộ thực lực Lâm Minh mà thôi.

Lúc này, Khương Bạc Vân đột nhiên nói với nam nhân mày xếch:

- Vị sư huynh này, chúng ta nên xuất chiến rồi.

Nam nhân mày xếch sửng sốt, trong lòng lập tức đắng ngắt, vừa rồi hắn điên cuồng khiêu chiến Khương Bạc Vân, hai người so đấu ngay sau Mộc Cổ Bặc Vực cùng Trương Thiệu Sơn!

Nam nhân mày xếch nuốt một ngụm nước miếng, há mồm chưa nói ra câu nào, hắn tự nhận tuyệt đối không phải đối thủ cương thi vừa rồi, mà căn cứ theo tình báo, Khương Bạc Vân có thể còn mạnh hơn thây khô kia!

Nam nhân mày xếch mặc dù có tự tin, nhưng cũng sẽ không tự tin cho rằng chính mình có thể đả bại loại nhân vật biến thái này. Lên sân khấu không phải tìm ngược đãi sao?

Nhưng hắn là đệ tử thứ ba Lạc Vân môn, Lạc Vân môn là một trong sáu đại tông môn tam phẩm đỉnh cao, hắn sao có thể không chiến mà chạy trước mặt đệ tử Thất Huyền cốc?

Lên đi, tìm ngược đãi, bị ngược đãi rối tinh rối mù cũng chỉ dọa người một chút mà thôi.

Không đi, khiếp đảm, người ta sẽ nói hắn sợ tới mức không dám lên sân khấu, kết quả vẫn dọa người!

Nam nhân mày xếch rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là đâm lao phải theo lao. Đây đều là miệng hắn làm hại.

Đang ở lúc tiến thoái lưỡng nan. Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên truyền đến:

- Tống sư đệ, để ta tới đi.

Nam nhân mày xếch quay đầu nhìn thấy Bạch Thục Hiên một thân tố y đứng ở phía sau hắn, Bạch Thục Hiên cũng không tính xinh đẹp, tuy nhiên toàn thân nàng có một cỗ khí chất nhu tình như nước. Khiến người ta nhìn rất dễ dàng sinh cảm tinh.

- Sư tỷ!

Nam nhân mày xếch vui mừng quá đỗi trong lòng, cảm kích nhìn về phía Bạch Thục Hiên, Bạch Thục Hiên chính là thủ tịch đệ tử Lạc Vân môn. Địa vị tương đương với Khương Bạc Vân ở Thất Huyền cốc, tuyệt đối là một thế hệ thiên tài đại danh lừng lẫy, uy danh không kém Lâm Bình. Chính chủ, ủ bạn đọc chung [TuT YN□vn]

Lạc Vân môn Bạch Thục Hiên. Khổng Tước sơn Lâm Bình, luôn luôn là long phượng song kiều trong mười chín tông môn, Lâm Bình lớn tuổi nhất, bước một bước trước vào Hậu Thiên, tuy rằng Bạch Thục Hiên vẫn như trước ngưng lại ở cảnh giới Ngưng Mạch. Nhưng nàng lại bất cứ lúc nào đều có thể đột phá Hậu Thiên, nàng chỉ là đang chờ đợi chân nguyên tràn đầy rồi tự nhiên đột phá mà thôi.

Từ bắt đầu Luyện Thể tầng một, mãi cho đến Hậu Thiên kỳ, toàn bộ dựa vào chân nguyên tự nhiên tràn đầy đột phá, chỉ có tuyệt thế thiên tài mới tự tin chờ này! Nếu không thiên phú không đủ, chết già vẫn không đợi được chân nguyên tràn đầy tự nhiên.

Trước đó Khương Bạc Vân còn chưa bao giờ giao thủ với Bạch Thục Hiên, hắn đã sớm tính toán khiêu chiến thiên tài này, lần này vừa đúng sở nguyện.

- Bạch sư tỷ, cửu ngưỡng đại danh, xin vui lòng chỉ giáo!

Khương Bạc Vân ôm kiếm làm kiếm lễ, đối với Bạch Thục Hiên, hắn thực sự kính nể.

- Mời!

Cao thủ đối chiến, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, trưởng lão Lạc Vân môn cũng ngồi thẳng thân mình, Bạch Thục Hiên là thủ tịch đệ tử bọn hắn, nếu bại bởi Khương Bạc Vân, Lạc Vân môn sẽ có chút xấu hổ, dù sao Lạc Vân môn tốt xấu cũng là tông môn tam phẩm đỉnh cao có lịch sử tông môn đạt tới một ngàn năm trăm năm, bất kể là kế thừa hay là nội tình đều vượt qua Thất Huyền cốc lịch sử chỉ có sáu trăm năm.

Bắt đầu chiến đấu, trước tiên Khương Bạc Vân lấy ra Thanh Hắc song kiếm, đồng thời triệu hoán phân thân Kiếm Linh, đối mặt với Bạch Thục Hiên, hắn không dám sơ suất.

Kiếm quang lóe ra, hai người vừa mới bắt đầu chỉ là thử mấy chiêu lẫn nhau, trong nháy mắt, tốc độ liền tiêu thăng đến mức tận cùng! Tốc độ Bạch Thục Hiên lại có chút không kém với Khương Bạc Vân, nên biết rằng, Khương Bạc Vân lĩnh ngộ Kiếm bộ, mà tuy rằng Bạch Thục Hiên không có Kiếm bộ, nhưng thân thể của nàng dường như dung nhập trong bóng kiếm, với một loại thân pháp kỳ lạ xuyên qua ở trong chiến trường, không chút hạ phong.

- Lợi hại!

Trong mắt Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, nếu cứng rắn nói Lâm Minh có nhược điểm gì, đó chính là chống lại những đối thủ tốc độ cực hạn, phản ứng lực chậm sẽ trở thành uy hiếp, trong nháy mắt công kích gần người, kiếm tốc nhanh như thanh âm, đối mặt với loại công kích này căn bản không phản ứng kịp, hắn cũng chỉ có thể dung nhập Bàn Long cương châm đến trong thân thể, ở tình thế chỉ mành treo chuông cố hết sức đánh lui địch.

Nhưng mà loại thực hiện này, Lâm Minh thấy vẫn là mưu lợi, không phải bản lãnh thật sự của chính mình.

- Tốc độ uy hiếp... Không nghĩ tới ta lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh xong, tốc độ vẫn không được, tuy rằng thân pháp Kim Bằng Phá Hư vô cùng cường đại, nhưng nhóm đại năng sáng lập thân pháp, ý cảnh Kim Sí đại bằng mênh mông tinh thâm cỡ nào, với cảnh giới ta hiện tại, chỉ sợ lĩnh ngộ cũng chỉ là một giọt nước trong biển rộng thôi, huống chi, Kim Bằng Phá Hư ẩn chứa hai loại ý cảnh, Phong chi ý cảnh cũng Không Gian ý cảnh, ta chỉ bắt được chút da lông Phong chi ý cảnh, căn bản không phát huy ra uy lực của Kim Bằng Phá Hư, phải mau chóng bù lại uy hiếp trên tốc độ này.

Ý cảnh trải rộng trên lôi đài, kiếm quang như võng, tại trong dạng chiến đấu này, mặc dù ở đây đều là thiên tài, nhưng cũng có một chút người thực lực yếu kém ánh mắt theo không kịp động tác hai người.

Kiếm Phá Thanh Thiên!

Khí thế cả người Khương Bạc Vân bùng nổ, kiếm thế tùy ý mà ra!

Hắn rốt cuộc thi triển ra một kích mạnh nhất, với căn nguyên bản thân Kiếm Linh khởi động tuyệt học Kiếm tông!

Lúc trước Khương Bạc Vân cùng Lâm Minh chiến một trận, một kích cuối cùng, Khương Bạc Vân chính là với một chiêu này, lần đầu tiên va chạm chính diện ngang nhau với Lâm Minh, có thể thấy được một chiêu này cường đại.

Hơn nữa Lâm Minh còn biết, trong kiếm Khương Bạc Vân ẩn chứa linh hồn công kích, vốn với Kiếm Linh là vũ khí công kích linh hồn, mặc dù vào tinh thần chi hải Lâm Minh đều có lực sát thương rất lớn, thật không biết Bạch Thục Hiên chắn như thế nào?

Dường như Bạch Thục Hiên cũng ý thức được một kiếm này của Khương Bạc Vân cường đại, ánh sáng trắng cả người nàng chớp động, chung quanh thân thể cô đọng ra một luồng nước như sóng gợn.

Thủy Mạc Liên Hoa!

Trong phút chốc, Bạch Thục Hiên bị Thủy chi nguyên khí tinh thuần vây quanh.

- Ân? Thủy chi ý cảnh?

Trình độ Bạch Thục Hiên lĩnh ngộ Thủy chi ý cảnh rõ ràng so với Phong chi ý cảnh của Khương Lan Kiếm càng thêm tinh thâm!

Quả nhiên đều có chút bản sự.

Ba!

Thủy Mạc Liên Hoa vỡ nát, hơi nước bay lả tả đầy trời, mà một kích mạnh nhất của Khương Bạc Vân cũng bị đỡ, Thủy chi thủ hộ đều có thể đỡ cả linh hồn công kích, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy giật mình.

Hai người lùi lại mấy bước, trên mặt đều tái nhợt, hiển nhiên đều bị thương nhỏ, hơn nữa chỉ sợ là thương thế tác động đến linh hồn.

Linh hồn bị thương không phải trò đùa, mặc dù thương nhỏ cũng phải điều trị tỉ mỉ, một khi linh hồn rời khỏi tinh thần chi hải bảo hộ, giống như trẻ con trần trụi yếu ớt trong băng thiên tuyết địa.

- Dừng ở đây, một trận chiến này, tính bằng nhau!

Mục Thiên Vũ ngồi ở thủ tọa đột nhiên mở miệng nói, thanh âm của nàng, mang theo một cỗ chân nguyên kỳ dị mà dao động hài hòa, khiến người ta nghe xong như cây đón gió xuân.

Khương Bạc Vân cùng Bạch Thục Hiên trên lôi đài bị chân nguyên dao động ẩn chứa trong thanh âm vây quanh xong, chỉ cảm thấy thân thể ấm áp thoải mái, dường như tựa vào bên cạnh hỏa lò trong mùa đông, linh hồn lạnh run lúc trước cũng khôi phục sinh cơ bừng bừng.

- Bằng cũng tốt.

Trên trán trưởng lão Lạc Vân môn đều chảy ra mồ hôi, từ trong luận bàn vừa rồi có thể thấy được, Khương Bạc Vân không thể yếu hơn Bạch Thục Hiên, vì vậy hắn còn không đến mức lo lắng sợ hãi, nhưng mà theo chiến đấu tiến hành về sau, hắn hoảng sợ phát hiện, ở trong kiếm chiêu của Khương Bạc Vân không ngờ ẩn chứa linh hồn công kích, hơn nữa nhìn cái dạng của hắn, chính hắn khống chế cũng không phải rất tốt, một khi làm linh hồn Bạch Thục Hiên bị thương, vậy xong rồi.

Thương thế trên linh hồn rất khó chữa trị, hơn nữa tu kiếm coi trọng nhất chính là ngộ tính, một khi linh hồn bị hao tổn, tinh thần chi hải bị tấn công, một kiếm khách cơ bản bị phế đi, Bạch Thục

Hiên là bảo bối Lạc Vân môn bọn hắn, nếu bởi vì một trận luận võ mà gặp phải vết thương không thể trị liệu, vậy thật muốn khóc không ra nước mắt.

Sử Tông Thiên cũng thở dài một hơi, thực lực hai người sàn sàn như nhau, tuy nhiên Khương Bạc Vân so với Bạch Thục Hiên nhỏ hơn mấy tháng, tính như thế, vẫn là thiên phú Khương Bạc Vân tốt hơn!

Mọi người không còn chút dị nghị đối với danh sách Thần Hoàng đảo cấp ra, Thất Huyền cốc rất biến thái, một Mộc Cổ Bặc Vực vô danh vừa ra tay liền nghiền đè ép Trương Thiệu Sơn, mà Khương Bạc Vân, lại chiến ngang tay với Lạc Vân môn đỉnh cấp Thiên Tài Chiến!

Lâm Minh còn mạnh hơn hai người kia, tuổi lại chỉ có mười sáu tuổi, với thiên phú như vậy trở thành thiên giai thiên tài duy nhất, không ai có tư cách dị nghị.

Những thiên tài địa giai dự khuyết kia đều tiếp nhận phương thức sấm Thất Bảo Lung Linh tháp quyết định đến tột cùng là tiến vào địa giai, hay là lui về nhân giai.

Đương nhiên, Lâm Minh không phải làm gì.

- Nếu không có dị nghị, lần tụ hội này dừng ở đây, mời các vị trở về đi!

Mục Thiên Vũ đứng dậy nói, ngay sau đó nàng vẫy vẫy tay đối với Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, ngươi lưu lại.

- Vâng, thánh nữ điện hạ.

Trước công chúng, Lâm Minh vẫn duy trì lễ nghi cung kính, không biết Mục Thiên Vũ lưu lại chính mình để làm chuyện gì?

Mục Thiên Vũ đột nhiên một mình lưu lại Lâm Minh, lập tức dẫn tới tất cả thiên tài ở đây chú ý, không cần nghĩ cũng biết là chuyện tốt, nhưng đối với bọn họ, ngoại trừ ghen tị ra thì không có năng lực làm gì cả.

Kỹ nghệ không bằng người, không có biện pháp!

Lúc này Trương Thiệu Sơn vừa mới nếm qua thuốc tỉnh lại, nhìn thấy một màn Mục Thiên Vũ một mình lưu lại Lâm Minh, thiếu chút nữa tức giận lại ngất xỉu tiếp.

Chương 299: Nhập Thiên Đan tới tay

Trương Thiệu Sơn ghen tị Lâm Minh, không đơn giản bởi vì Lâm Minh đạt được tài nguyên, lại bởi vì thái độ Mục Thiên Vũ đối với Lâm Minh, mặc dù Trương Thiệu Sơn biết rõ mặc kệ Mục Thiên Vũ bây giờ hay là tương lai đều sẽ không có chút mảy may quan hệ với chính mình, nhưng hắn vẫn ghen ghét đến phát điên.

Như Trương Thiệu Sơn ngạo tâm rất nặng, là người khí độ hẹp hòi, độc chết người khác, đánh người khác nát mới có thể thỏa mãn ý niệm trong đầu hắn, nếu một ngày kia hắn bị người khác giẫm mặt xám mày tro, ý niệm trong đầu hắn sẽ bị ngưng trệ, khí không thuận, tu luyện chịu trở ngại.

Lúc này Trương Thiệu Sơn chính là loại tình huống này, trước mặt mọi người bị đánh cho thương tích đầy mình, tuy rằng người đánh hắn là Mộc Cổ Bặc Vực, nhưng hắn cũng tính Lâm Minh một phần, thậm chí ngay cả Khương Bạc Vân đều bị hắn ghi hận.

- Chờ xem, ta sẽ cho các ngươi trả giá!

Trương Thiệu Sơn cắn răng, bị người nâng xuống phía dưới.

- Lâm Minh, đây là đưa cho ngươi.

Bàn tay Mục Thiên Vũ trắng nõn vừa lật, một bình đan sáng bóng còn có một cái nhẫn xuất hiện ở trong lòng bàn tay, bình đan từ mỹ ngọc chế thành, nhuận như dương chi, về phần cái nhẫn kia có vẻ mộc mạc, thoạt nhìn như nhẫn đồng, sắt không có gì khác nhau.

Lâm Minh liếc mắt một cái nhận ra, đây là một quả Tu Di giới nhân giai thượng phẩm.

Bởi vì Tu Di giới tạo ra không dễ. Cho nên dưới tình huống bình thường, Tu Di giới so với bảo khí cùng giai giá trị cao hơn một tầng, giá trị một quả Tu Di giới này, cho dù không so được với bảo khí địa giai, cũng không kém xa.

Mục Thiên Vũ nói:

- Trong chiếc nhẫn là Chân Nguyên thạch đưa cho ngươi, tổng cộng hai trăm bốn mươi viên, là tài nguyên đưa cho ngươi tu luyện trước thời hạn.

Nghe được con số hai trăm bốn mươi viên. Lâm Minh mừng rỡ một trận, Chân Nguyên thạch theo như lời Mục Thiên Vũ tự nhiên là Chân Nguyên thạch trung phẩm, hai trăm bốn mươi viên. Tương đương với hai vạn bốn ngàn viên Chân Nguyên thạch bình thường, hơn nữa đổi Chân Nguyên thạch trung phẩm cũng không dễ dàng, giá trị chân chính chỉ sợ còn nhiều hơn một chút.

Dùng Chân Nguyên thạch trung phẩm tu luyện. Dù là đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc cũng không thể hưởng thụ đãi ngộ.

Hai trăm bốn mươi viên Chân Nguyên thạch này dùng tu luyện bình thường, về phần một ít Chân Nguyên thạch bình thường ta thắng từ ván bài kia dùng để mua vật phẩm đi.

Lâm Minh tính toán như vậy, vẫn cảm giác Chân Nguyên thạch trong túi căng thẳng, nếu luôn luôn dùng Chân Nguyên thạch trung phẩm tu luyện, hai trăm bốn mươi viên căn bản không đủ, về phần những Chân Nguyên thạch bình thường kia, nếu thật sự muốn mua một ít tài liệu đỉnh cấp, sợ rất nhanh sẽ hết sạch.

- Tạ ơn thánh nữ điện hạ.

Bởi vì Sử Tông Thiên còn ở đây, Lâm Minh không có biểu hiện ra nhận thức với Mục Thiên Vũ. Hai tay tiếp nhận bình đan cùng Tu Di giới, cung kính nói.

- Mai Tu Di giới này cũng tặng cho ngươi, ta xem Tu Di giới của ngươi vẫn là hạ phẩm, nên thay đổi.

Mục Thiên Vũ khinh đạm nói xong, Lâm Minh do dự một chút, vẫn không có chối từ, coi như là một phần trọng lễ.

Trước kia hắn ánh cướp ba mai Tu Di giới nhân giai trung phẩm từ trên thân Hỏa Công, Âu Dương Địch Hoa còn có Liên Hợp thương hội hội trưởng Trương Phụng Tiên, chỉ là những nhẫn này không thể ra ngoài sáng, không thể mang trên tay.

Có mai Tu Di giới nhân giai thượng phẩm này, những đồ cướp được kia có thể bỏ đi.

Một quả Tu Di giới nhân giai thượng phẩm, dung lượng không gian bên trong so với tổng số Tu Di giới Lâm Minh hiện có nhiều hơn một ít. Hơn nữa không gian càng thêm củng cố, đủ có thể bảo tồn ngàn năm mà không hỏng.

Sau khi Mục Thiên Vũ tiễn ra một quả Nhập Thiên đan, Sử Tông Thiên cũng xuất ra một cái hộp đan màu son, sau khi mở ra, bên trong là một quả đan dược sáng bóng màu xanh biếc, lớn cỡ quả nhãn, nguyên khí vô cùng tinh thuần không ngừng phát ra từ trên đan dược, lại là một quả Nhập Thiên đan!

Đây là tổng tông hội võ thưởng cho, Sử Tông Thiên đã hứa hẹn trước thời hạn đưa cho Lâm Minh, hiện tại cũng thuận tiện lấy ra.

Lâm Minh hít sâu một hơi, lập tức nhận được hai quả Nhập Thiên đan, đây là võ giả bình thường nếu muốn cũng không dám muốn, cứ nhìn Cầm Tử Nha nhận được một quả Nhập Thiên đan phải trả giá bao nhiêu liền biết Nhập Thiên đan quý báu đến mức nào.

Trong lòng vừa động, Lâm Minh hỏi:

- Sử cốc chủ, nếu Nhập Thiên đan dùng ở Ngưng Mạch kỳ, có thể có cái tác dụng phụ hay không?

Sử Tông Thiên vừa nghe, khóe miệng mất tự nhiên co rúm lại, tiểu tử này quả thực chuẩn bị dùng Nhập Thiên đan ở Ngưng Mạch kỳ, quả thực chính là phung phí của trời a.

Đối với rất nhiều võ giả mà nói, dùng Nhập Thiên đan chính là việc long trọng nhất cả đời bọn họ, thậm chí vì thế chuẩn bị mười năm thời gian! Thẳng cho đến khi tu luyện chính mình không thể tăng trưởng nữa, các loại Cầm tâm, Kiếm tâm tu luyện đến bình cảnh mới có thể bế quan nuốt Nhập Thiên đan, lúc trước nếu không phải Cầm Tử Nha bởi vì tuổi lớn, lại muốn đột phá Tiên

Thiên ở trước năm mươi tuổi, với cầu thành tựu lớn hơn nữa, cũng sẽ không sốt ruột nuốt Nhập Thiên đan, làm cho Cầm tâm khiếm khuyết một bước.

Đa số võ giả nuốt Nhập Thiên đan, sẽ chọn ngày hoàng đạo bắt đầu, tắm rửa dâng hương, sau khi nhập quan một hơi luyện hóa một năm rưỡi, một chút xíu dược lực cũng không lãng phí.

Nhưng Lâm Minh, tu vi Ngưng Mạch kỳ mượn Nhập Thiên đan làm thuốc bổ ăn, nếu để những võ giả bởi vì khuyết thiếu một quả Nhập Thiên đan mà bị giữ cả đời ở cảnh giới Hậu Thiên biết, chỉ sợ phải đâm chủy thủ vào ngực, hộc máu đương trường.

Sử Tông Thiên ho khan một tiếng, nói:

- Lâm Minh a, tuy rằng Ngưng Mạch kỳ nuốt Nhập Thiên đan không có tác dụng phụ, nhưng bởi vì tu vi ngươi không đủ, dược lực khó tránh khỏi lãng phí rất nhiều, ngươi có thể đợi tới Hậu Thiên kỳ mới bắt đầu nuốt, hiệu quả sẽ rất tốt.

- Ta hiểu được.

Lâm Minh chỉ chú ý Sử Tông Thiên nói không có tác dụng phụ, về phần dược lực lãng phí và vân vân, căn bản không ở trong p hắn lo lắng, đầu tiên hắn không muốn tấn công Hậu Thiên, thậm chí không cần tấn công Tiên Thiên, mà là đánh chỗ xung yếu cảnh giới Tôi Tủy!

Nếu có thể mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, so với cái gì Tiên Thiên cảnh, cảnh giới Toàn Đan đều cường đại hơn rất nhiều!

- Hai quả Nhập Thiên đan này, trong đó một quả hiện tại ta được nuốt, thử một lần Nhập Thiên đan rốt cuộc có đủ yêu cầu thấp nhất của Hỗn Độn Cương Đấu kinh hay không, trợ giúp chính mình bước vào cảnh giới Tôi Tủy trên Ngưng Mạch!

- Nếu ăn một viên không được, ta liền hao phí đại lượng tinh lực, vẽ ra một tấm Minh Dược phù có thể minh khắc Nhập Thiên đan! Lại thử một lần bỏ thêm Nhập Thiên đan vào Minh Dược phù, rốt cuộc xem có được không!

Theo hiện tại thực lực Lâm Minh tăng tiến vùn vụt, trình độ Minh Văn thuật của hắn đã cách xa.

Tu luyện Minh Văn thuật cần không ít thời gian tinh lực, lúc trước Lâm Minh thân nghèo, không thể không đầu nhập thời gian tu luyện Minh Văn thuật, dựa vào Minh Văn phù đổi lấy tài nguyên tu luyện, hiện tại, theo địa vị hắn càng ngày càng cao, hắn đã không quá cần loại phương thức hao phí thời gian đổi tài nguyên, có thể đem toàn bộ thời gian đều đầu nhập đến trong tu luyện.

Gần nhất Lâm Minh sử dụng Minh Văn thuật là vì đổi lấy tài liệu Minh Thân phù, khi đó Lâm Minh chỉ là Thiên Vận quốc Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ võ giả vẽ Minh Văn phù, dùng để minh khắc vũ khí nhân giai trung phẩm.

Vẽ ra Minh Văn phù xứng đôi bảo khí nhân giai trung phẩm, Lâm Minh chỉ có thể tính làm một Minh Văn sư nhân giai trung phẩm.

Mà hiện tại, cấp bậc Nhập Thiên đan đại khái tương đương với đan dược địa giai, lập tức có hai khỏa, Lâm Minh muốn vẽ ra một tấm Minh Dược phù xứng đôi Nhập Thiên đan, cần thành tựu ở Minh Văn thuật đạt tới địa giai hạ phẩm, cái này hao phí đại lượng thời gian cùng tinh lực.

Tuy nhiên nếu có thể thật sự tìm được bước vào phương pháp cảnh giới Tôi Tủy, cũng đáng giá.

Lúc này Sử Tông Thiên lại hỏi:

- Lâm Minh, bảo khí địa giai của ngươi tuyển tốt chưa?

- Còn không có.

Lâm Minh lắc đầu.

- Ân? Lưu Huyền không mang ngươi đi Bảo Khí các?

- Không phải, chỉ là thương trong Bảo Khí các cũng không thích hợp cho ta.

Lâm Minh uyển chuyển nói.

- A!

Sử Tông Thiên nở nụ cười, cái gì không thích hợp, nói trắng ra chính là Lâm Minh chướng mắt bảo thương địa giai của Thất Huyền cốc bọn họ.

Sử Tông Thiên liếc mắt một cái nhìn thấy Lưu Huyền phụ trách Bảo Khí các, hắn mang Lâm Minh lại đây liền đứng ở trong góc quảng trường. Sử Tông Thiên cười cười, chân nguyên truyền âm bảo Lưu Huyền lại đây.

- Lưu Huyền, thế nào, Luyện Khí tông Bảo Khí các các ngươi ngay cả một cây thương tốt đều không lấy ra sao?

Lưu Huyền lập tức cười khổ, hắn là một cao thủ Tiên Thiên, lỗ tai rất thính, Sử Tông Thiên lại không cố ý che giấu nội dung nói chuyện, lúc trước Lâm Minh nói chuyện cùng Sử Tông Thiên, Lưu Huyền nghe được rõ ràng, Thất Huyền cốc bọn họ không tạo thương, kiếm đâu ra bảo thương địa giai phẩm chất cao a.

Lưu Huyền đành phải theo tình hình thực tế nói:

- Lâm sư điệt muốn thương dẻo, ba cây thương ở Bảo Khí các chúng ta đều là thương cứng rắn, hơn nữa phẩm chất cũng bình thường. Tuy nhiên Lâm sư điệt nói, hắn có thể cung cấp tài liệu tạo thương, nhờ chúng ta trợ giúp tạo ra.

Lưu Huyền nói xong, còn có chút hồ nghi liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, trong suy nghĩ của Lưu Huyền, Lâm Minh xuất thân cùng tuổi quyết định hắn không hiểu biết nhiều về luyện khí, càng không hiểu luyện chế bảo khí địa giai, hơn phân nửa hắn cầm một ít tài liệu phẩm chất bình thường liền nghĩ đến có thể luyện chế bảo khí địa giai.

Tuy nhiên, dù sao là việc không liên quan, nếu Sử Tông Thiên hỏi, hắn liền nói chi tiết ra.

Kỳ thật trong lòng Lưu Huyền có điểm khó chịu Lâm Minh, Bảo Khí các tương đương với Luyện Khí tông bọn hắn, bao nhiêu đệ tử giấc mộng có thể đi vào chọn lựa một kiện bảo khí, nhưng Lâm Minh còn ngại này ngại kia, bảo khí địa giai đều chướng mắt, nên biết rằng rất nhiều võ giả thời điểm mới vào Tiên Thiên, cũng không có một kiện bảo khí địa giai tiện tay.

- Nga?

Đuôi lông mày Sử Tông Thiên nhướng lên, Lâm Minh lại có tài liệu tạo thương? Tài liệu đúng quy cách tạo ra thương địa giai tương đối khó tìm.

- Ngươi có tài liệu gì?

- Chỉ là tài liệu tạo cán thương, đầu thương ta không có.

- Cán thương là đủ rồi, cốt thương chính là cán thương, tuy nhiên tài liệu cốt thương địa giai rất khó có được, Lâm Minh ngươi thật sự có?

Sử Tông Thiên thật ra càng tín Lâm Minh một ít, hắn biết Lâm Minh khẳng định đã trải qua cơ duyên rất lớn.

- Là một đoạn cây trúc...

Lâm Minh nói xong, rút ra Tử Điện thần trúc trong Tu Di giới, Tử Điện thần trúc chín xích chín tấc, toàn thân màu tím, điện quang lóng lánh, Lưu Huyền đương trường mơ hồ, đây là đồ vật gì?

Chương 300: Đại sư đúc thương

Kỳ thật không trách kiến thức Lưu Huyền nông cạn, Tử Điện thần trúc cực kỳ hiếm thấy, chỉ là ở nơi lôi đình vạn năm loại trong hoàn cảnh đặc thù mới có một chút cơ hội hình thành, cư dân Nam Cương ở chân Lôi Đình sơn, hiểu biết đối với Tử Điện thần trúc so với Trung Thổ hơn nhiều.

Cộng thêm Lưu Huyền là một Luyện Khí sư, nghề chính là chú kiếm tạo đao, hắn đối với các loại kim loại cực phẩm càng hiểu biết, còn cây trúc, đầu gỗ thì hắn chưa bao giờ dùng.

Tuy nhiên, tuy rằng Lưu Huyền hoàn toàn không biết Tử Điện thần trúc, nhưng không cản trở hắn nhìn ra cường đại cùng khủng bố của một đoạn cây trúc này.

Cây trúc vừa xuất hiện, lôi đình lực vô cùng nồng đậm liền phát ra, từng đạo điện quang làm cho Lưu Huyền theo bản năng lui về phía sau một bước, hắn cảm giác lông trên thân chính mình đều dựng lên, mặc dù chân nguyên hộ thể cũng có thể tạo thành loại hiệu quả này, có thể thấy được lôi đình lực trường cường đại.

Hơn nữa khiến cho Lưu Huyền giật mình chính là, hắn lại nhận thấy được Lôi nguyên khí trong thiên địa đi về phía đoạn cây trúc, hình thành một cái lốc xoáy nguyên khí nhìn không thấy.

- Có thể tự chủ hấp thu Lôi nguyên khí?

Cái này... Nếu võ giả Lôi hệ có thể nhận được một đoạn cây trúc này, vậy hắn ở trong chiến đấu sẽ được hấp thu Lôi nguyên khí bổ sung bản thân cuồn cuộn không ngừng từ trong thiên địa, chẳng những có thể khiến chiêu thức càng cường đại hơn, tác chiến cũng sẽ càng thêm kéo dài.

Ý thức được những thứ này, yết hầu Lưu Huyền hơi giật một cái, cây trúc này tuyệt đối là thứ võ giả Lôi hệ tha thiết ước mơ!

Trong ba người, hiểu biết Lôi Đình sơn nhất tự nhiên là Mục Thiên

Vũ, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra Tử Điện thần trúc, cũng tự nhiên biết cây trúc là từ đâu kiếm được.

- Không nghĩ tới, Lôi Đình sơn lại dựng dục ra một cây Tử Điện thần trúc vạn năm. Lại bị hắn chiếm được, lúc trước hắn liều chết tiến vào động quật Giao Long, thật sự là thu hoạch dày.

Nghĩ đến đây, Mục Thiên Vũ cười lắc đầu, toàn bộ gia sản Lôi Giao tích lũy bị Lâm Minh cướp sạch.

Sử Tông Thiên kiến thức không thể so với Mục Thiên Vũ, hắn nhìn thấy Tử Điện thần trúc xong suy tư một hồi lâu mới nhớ tới thật lâu trước kia, hắn trông được loại thần trúc này ghi lại ở điển tịch.

- Là Tử Điện thần trúc sao?

Sử Tông Thiên hỏi.

Lâm Minh gật đầu.

- Tử Điện thần trúc, mỗi trăm năm dài một tấc. Cây này một trượng rồi, là Tử Điện thần trúc vạn năm?

- Chín xích chín tấc, Tử Điện thần trúc chín ngàn chín trăm năm. Còn sinh ra một cây ấu trúc chín trăm năm, đã ở trên thân ta.

Lâm Minh không có bất kỳ giấu giếm.

Chín xích chín tấc, dài ngang với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, tuy nhiên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lại hơn đầu thương.

Nếu dùng Tử Điện thần trúc đúc thương, cộng thêm đầu thương dài một xích, tổng trưởng sẽ đạt tới hơn một trượng, chiều dài này kỳ thật có chút dài quá.

Nhận được Lâm Minh khẳng định xong, Sử Tông Thiên hít nhẹ một ngụm lãnh khí, tiểu tử này lại có thể chiếm được loại đồ vật này. Tử Điện thần trúc chỉ có thể sinh ra ở nơi lôi đình, mà một chỗ lôi đình duy nhất phụ cận chính là Lôi Đình sơn!

Nghe nói trên Lôi Đình sơn có một Lôi Giao. Tu vi cao thâm không nói, hơn nữa bởi vì huyết mạch thánh thú, thực lực của hắn sâu không lường được, cộng thêm đại lượng Lôi Đình tích dịch tương trợ trên Lôi Đình sơn, mặc dù Thất Huyền cốc thái thượng trưởng lão bọn họ đi một chuyến Lôi Đình sơn. Cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra, Lâm Minh có thể nhận được Tử Điện thần trúc ở trên Lôi Đình sơn?

Sử Tông Thiên không cách nào tưởng tượng, hắn không tự giác nhìn thoáng qua Mục Thiên Vũ, hay là có Mục Thiên Vũ trợ giúp? Nếu nói vậy, Mục Thiên Vũ đối với Lâm Minh cũng thật tốt quá đi, Sử Tông Thiên trầm ngâm một chút. Trong lòng không tự giác bắt đầu đánh giá quan hệ Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh một lần nữa, bọn họ chỉ sợ đều không phải là chỉ nhận thức đơn giản như vậy...

Thậm chí Lôi Linh kia, rất có thể là Mục Thiên Vũ trợ giúp mới hoàn thành hấp thu, nếu không tu vi hắn lúc trước còn không đến Ngưng Mạch kỳ, như thế nào có thể hấp thu Lôi Linh địa giai hư hư thực thực?

Sử Tông Thiên càng ngày càng cảm thấy, Thất Huyền cốc phỏng chừng không lưu được Lâm Minh, bản thân Lâm Minh này chính là tiềm uyên chi long, nước Thất Huyền cốc quá nông, căn bản chứa nổi Chân Long.

Hơn nữa quan hệ Lâm Minh với Mục Thiên Vũ không tầm thường, ngày sau gia nhập Thần Hoàng đảo cũng là chuyện tình sớm hay muộn...

Nghĩ đến đây, Sử Tông Thiên thở dài một hơi, trước kia cảm giác lo được lo mất trong lòng ngược lại phai nhạt rất nhiều, không phải chính mình, thủy chung không phải chính mình, huống chi Lâm Minh căn bản không tính đệ tử của Thất Huyền cốc.

Lui lại một bước, giao hảo một cao thủ như vậy cũng không tồi.

- Cây Tử Điện thần trúc này, ta định dùng nó để đúc thương!

Lâm Minh hai tay nâng Tử Điện thần trúc, trịnh trọng nói.

Lưu Huyền nghe xong nheo mắt, dùng thứ này làm cán thương? Này... Này thật sự là một ý tưởng làm người ta khiếp sợ, nếu thật sự luyện chế thành bảo thương địa giai, cộng thêm tác dụng bản thân Tử Điện thần trúc đối với lôi đình lực, đây sẽ trở thành một cây bảo thương cực phẩm áp dụng cho võ giả Lôi hệ!

- Đúng rồi! Lâm Minh không phải là một võ giả Lôi hệ sao?

Lưu Huyền vỗ gáy, thầm mắng chính mình choáng váng lại nhất thời quên Lâm Minh chính là một võ giả Lôi hệ có độ phù hợp Lôi nguyên khí cao biến thái!

Nghĩ đến đây tâm thần Lưu Huyền run lên! Hiện tại thực lực Lâm Minh cũng đã biến thái đến loại trình độ này, nếu thêm một cây cực phẩm lôi thương nữa, quả thực như hổ thêm cánh, một thế hệ trẻ tuổi còn có ai có thể chắn hắn?

Trách không được Lâm Minh không quan tâm tới những hàng tồn trữ của Luyện Khí tông, so sánh với cực phẩm lôi thương Tử Điện thần trúc tạo ra, vài thứ Bảo Khí các kia đều chỉ có thể tính phế vật.

Sử Tông Thiên cũng giật giật, thực lực Lâm Minh càng ngày càng khủng bố, chỉ sợ sau một năm, Khổng Tước sơn Lâm Bình cũng sẽ không là đối thủ Lâm Minh, thậm chí có thể căn bản không cần một năm!

Hắn quay đầu nhìn về phía Lưu Huyền, nói:

- Lưu Huyền, trình độ ai đúc thương Luyện Khí tông tốt nhất?

Lưu Huyền vừa nghe, lập tức mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, Luyện Khí tông mặc dù có vài trưởng lão có thể đúc thương, nhưng nhiều nhất tạo ra bảo thương nhân giai thượng phẩm, để cho bọn họ dùng Tử Điện thần trúc căn bản là lãng phí.

Nhớ tới lúc trước chính mình còn hoài nghi Lâm Minh không hiểu tài liệu luyện chế bảo khí địa giai, hiện tại người ta thật sự xuất ra tài liệu lại căn bản không thể dùng, Lưu Huyền không khỏi cười khổ trong lòng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lưu Huyền xấu hổ nói:

- Chúng ta căn bản không chú tạo được bảo thương địa giai... Nhiều nhất có thể tạo ra đầu thương địa giai, tỷ như đầu thương Hàn Tinh thiết...

Hàn Tinh thiết xem như tài liệu kim loại đỉnh cấp tạo ra bảo khí địa giai, tạo ra Hàn Tinh thiết có rất nhiều người biết, kỹ thuật Thất Huyền cốc về phương diện này là bí kỹ tông môn kế thừa, giữ bí mật nghiêm khắc, cho nên Lưu Huyền mới có thể bàn đi ra.

Nhưng Lưu Huyền không nghĩ tới, hắn mới vừa nói xong, Mục Thiên Vũ liền lắc đầu nói:

- Dùng Hàn Tinh thiết chỉ có thể tạo ra bảo khí địa giai hạ phẩm, mà vạn năm Tử Điện thần trúc lại không chỉ như vậy, dùng Hàn Tinh thiết làm đầu thương, là không xứng với Tử Điện thần trúc, hơn nữa, nếu đầu thương cùng cán thương tách ra, làm thương không thể hòa hợp một thể, phẩm chất sẽ hạ xuống nhiều.

Mục Thiên Vũ bình tĩnh trần thuật sự thật, Lưu Huyền vừa nghe, lập tức mặt đỏ tới mang tai, một trong bí kỹ kế thừa quan trọng nhất của Luyện Khí tông bị vài ba câu của Mục Thiên Vũ làm thấp đi không đáng một đồng...

Hắn há miệng thở dốc, bản năng muốn phản bác cái gì, nhưng mà chung quy cái gì cũng không nói ra, căn bản đường sống không có phản bác, đây là chênh lệch nội tình tông môn, người ta đường đường tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, căn bản chướng mắt cái bọn họ gọi là bí kỹ.

Mục Thiên Vũ lại nói:

- Lâm Minh, ta thật ra nhận thức một đại sư đúc thương, tu vi Toàn Đan trung kỳ, nếu tìm được hắn, có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực Tử Điện thần trúc, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có tài liệu đủ xứng với Tử Điện thần trúc để tạo ra đầu thương.

Đại sư đúc thương Toàn Đan trung kỳ?

Lâm Minh nghe được Mục Thiên Vũ nói, tim đập đột nhiên gia tốc vài phần, tu vi Thất Huyền cốc Luyện Khí tông tông chủ mới Tiên Thiên hậu kỳ mà thôi.

Nhưng mà nghĩ đến theo như lời Mục Thiên Vũ, cần kiếm được các tài liệu khác đủ để xứng với Tử Điện thần trúc, Lâm Minh lại hơi cảm thấy chán nản, loại tài liệu này giá trị có thể nghĩ mà biết, đào sạch nhà của hắn cũng không mua nổi.

Trừ phi liên thủ cùng Mục Thiên Vũ.

Nếu Mục Thiên Vũ chịu trả giá nhất định, tất nhiên lấy ra, nhưng bậc tài liệu quý trọng này Mục Thiên Vũ không có lý do gì cung cấp chính mình.

Cho dù hắn là thiên tài, bây giờ còn không trưởng thành, cũng không có lý do khiến Mục Thiên Vũ nhiều lần cho hắn tài nguyên quý báu như vậy.

Chuyện tương lai còn khó nói chuẩn, huống chi hắn còn không tính là đệ Tử Thần Hoàng đảo.

Mục Thiên Vũ dường như nhìn ra ý của Lâm Minh, nàng mỉm cười nói:

- Lâm Minh, không định gặp vị đại sư đúc thương kia sao?

- Muốn thật ra muốn, tuy nhiên...

- Vậy đi theo ta đi.

Mục Thiên Vũ nói xong vỗ vỗ tay, một cỗ hỏa chân nguyên kỳ dị dao động như thủy triều từ lòng bàn tay Mục Thiên Vũ lan tràn đi ra ngoài, rồi sau đó chỉ nghe một tiếng phượng minh cao vút, một con chim to màu đỏ cánh dài sáu, bảy trượng, bay qua đại điện, hạ thẳng xuống quảng trường trước điện.

Chim đỏ ngẩng cao đầu, cổ dài như rắn, lông vũ sáng quắc bùng cháy ngọn lửa, đúng là bản mạng Chu Tước của Mục Thiên Vũ - Hỏa Nhi.

Hỏa Nhi hạ xuống đất, một cỗ khí tức vô cùng nóng rực ập vào mặt, Lâm Minh, thậm chí ngay cả Tiên Thiên sơ kỳ Lưu Huyền đều không kìm nổi lui lại sau mấy bước.

Lâm Minh không thể không thúc giục hạt giống Tà Thần trong cơ thể, mới đứng vững vàng ở trong sóng lửa nóng rực, tên này tiến hóa?

Lâm Minh nhớ rõ lúc trước lần đầu tiên gặp Hỏa Nhi, cánh của nó chỉ có năm trượng, hiện tại đã có sáu, bảy trượng, hơn nữa Hỏa hệ chân nguyên trên thân nó cũng cường đại hơn rất nhiều với lần trước nhìn thấy.

Lúc này Hỏa Nhi đang đắc ý giãn ra lông chim của nó, hơi hơi giơ lên, triển lãm phong thái của nó, nó rất vừa lòng vẻ khiếp sợ trong mắt Lâm Minh.

Hỏa Nhi tự nhiên nhận thức Lâm Minh, nói chính xác là nhận thức thịt nướng Lâm Minh làm.

- Đi thôi.

Mục Thiên Vũ điểm chân một cái, như lông chim nhẹ nhàng dừng ở trên lưng Chu Tước, ý bảo Lâm Minh cũng đi lên.

Lâm Minh ngẩn ngơ, chính mình cũng đứng ở trên lưng Hỏa Nhi? Nó nguyện ý sao?

Sử Tông Thiên cùng Lưu Huyền cũng vô cùng giật mình, thánh thú là loại cao ngạo nào, không phải ai đều có thể đi lên.

Quả nhiên, Hỏa Nhi bất mãn kêu vài tiếng, tuy nhiên cũng chỉ kêu vài tiếng, vẫn cho phép Lâm Minh đi lên.

Nguyên nhân chủ yếu tự nhiên là bởi vì mệnh lệnh của Mục Thiên Vũ, tuy nhiên lúc trước Lâm Minh làm được thịt nướng cũng phát huy tác dụng không nhỏ.

Lâm Minh điểm nhẹ chân trên mặt đất, vững vàng dừng ở trên lưng Hỏa Nhi, Lưu Huyền nhìn không kìm nổi nuốt một ngụm nước miếng, hắn là đệ tử Luyện Khí tông, cũng là võ giả Hỏa hệ, nhìn thấy Lâm Minh công khai cưỡi trên Hỏa hệ thánh thú, trong lòng cực kỳ hâm mộ.

Chương 301: Chiến thắng về nước

Chiến đấu ở trên lưng Hỏa Nhi Lâm Minh có thể cảm giác được từng luồng sóng nhiệt ào ào đi vào cơ thể, bổ sung Hỏa hệ nguyên khí cho hắn, điều này làm cho Lâm Minh thầm giật mình, không hổ là Hỏa hệ thánh thú! Nó có thể hấp thu Hỏa hệ nguyên khí trong thiên địa sau đó không ngừng bổ sung cho mình và chủ nhân trên lưng. Cho dù Mục Thiên Vũ giao thủ với người khác, Chu Tước căn bản không công kích, nhưng vẫn có trợ giúp rất lớn đối với hắn.

Nếu như sau này nó đạt tới cảnh giới Toàn Đan, đồng tâm tác chiến với Mục Thiên Vũ, vậy thì thật khó lường.

Chu Tước phóng lên cao, để lại cơn gió nóng hổi phả vào mặt khiến cho Lưu Huyền nheo mắt lại, mắt thấy Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh biến mất, Lưu Huyền không khỏi tự nhủ, Lâm Minh và Mục Thiên Vũ rốt cuộc có quan hệ gì?

Nếu như chỉ là quen biết bình thường, Mục Thiên Vũ sẽ không cho phép Lâm Minh ngồi chung với nàng bản mạng Chu Tước của nàng nha...

Lưu Huyền trong lòng tự nhủ, tuy nhiên cũng rất thức thời không nói ra miệng, chỉ âm thầm hối hận vừa rồi không thừa dịp lôi kéo làm quen với Lâm Minh một chút.

Mục Thiên Vũ sẽ không ở trước mặt mọi người cố ý lộ ra quan hệ giữa nàng và Lâm Minh, trái lại, nàng cũng không cần phải che giấu.

Ở trên lưng Chu Tước, Mục Thiên Vũ nói:

- Vị tiền bối ẩn cư trong thâm sơn kia, hắn cách Truyền Tống trận gần nhất cũng mấy mươi vạn dặm, nếu như cưỡi Thần Phong điêu đi tới đi lui sẽ mất một hai tháng, nếu như cưỡi Hỏa Nhi vậy thì chỉ cần mất bảy tám ngày.

Lâm Minh lên tiếng:

- Ta cũng không có tài liệu chế tạo đầu thương.

- Ừ, ta biết, đệ Tử Thần Hoàng đảo có quyền đổi với tông môn một ít đan dược cực phẩm hoặc là tài liệu, tuy nhiên cần phải dựa vào mức độ cống hiến cho môn phái.

Lâm Minh cười khổ một tiếng nói:

- Ta không có cống hiến cho môn phái...

Nếu quả thực muốn nói Lâm Minh có cống hiến gì đối với Thần Hoàng đảo thì chính là tiền cứu trợ mấy tháng cho Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là sẽ chịu khổ một chút, hơn nữa lúc đó Mục Thiên Vũ cũng đã trợ giúp Lâm Minh hấp thu Tử Giao Thần Lôi, cũng đã xem như trả hết nhân tình.

- Đúng vậy, ngươi không có, tuy nhiên...

Mục Thiên Vũ nói tới đây dừng một chút, mắt đẹp quay sang Lâm Minh chớp một cái, cười nói:

- Ta có thể cho ngươi nợ, sau này trả nợ là được rồi.

Cái gọi là ngoái đầu nhìn lại, một nụ cười điên đảo chúng sinh, rất hiếm khi nhìn thấy Mục Thiên Vũ lộ ra vẻ mặt này, trong lúc nhất thời, Lâm Minh ngây ngẩn cả người.

Nợ cống hiến môn phái... Tuy rằng không biết chế độ của Thần Hoàng đảo nhưng nghĩ lại cũng hiểu được đại khái. Tử Điện thần trúc, Lôi Giao đều coi trọng thiên tài địa bảo, mà tài liệu giá trị Tử Điện thần trúc cung cấp, tất nhiên ngay cả cao thủ Tiên Thiên Chí Cực cũng phải động tâm.

Bảo vật cỡ này, mức độ cống hiến đối với môn phái không nghĩ cũng biết, ít nhất phải là cao thủ cấp bậc Tiên Thiên mới có năng lực làm được.

Hắn chỉ là một đệ tử Ngưng Mạch sơ kỳ, khi nào mới đủ thực lực trả nợ?

Nói cho cùng vẫn là Mục Thiên Vũ bỏ qua quy định mà giúp hắn, phần ân tình này, rất nặng đây.

Lâm Minh âm thầm ghi nhớ phần ân tình này, nhất định ngày sau phải báo đáp.

...

Bên ngoài mười mấy vạn dặm, Thiên Vận quốc.

Sau khi tổng tông hội võ chấm dứt, Cầm Tử Nha, Lăng Sâm, Tôn Hữu Đạo, Tần Hạnh Hiên cùng với đoàn người bốn đại gia tộc tu võ Chu Ngọc, Lương Long cưỡi Thần Phong điêu bay trở về Thiên Vận quốc, Tần Hạnh Hiên đã được chọn làm đệ tử nội môn Kiếm tông, chỉ cần Tần Hạnh Hiên tròn mười sáu tuổi, thì có thể tiến vào Thất Huyền cốc, trở thành một đệ tử Kiếm tông.

Về phần Lăng Sâm, tuy rằng lĩnh ngộ Sát Lục lĩnh vực, thành tích được xếp vào trước một trăm. Nhưng mà do giới hạn tuổi và tu vi so rất kém, cho nên chỉ được tuyển làm đệ tử ngoại môn Thất Huyền cốc.

Ở Thất Huyền võ phủ trong Thiên Vận thành, từ trên không trung quan sát phía dưới, toàn bộ quảng trường Thất Huyền võ phủ lại giăng đèn kết hoa, giống như rộn ràng mừng năm mới, đám người nhốn nháo tụ tập ở quảng trường, chờ đợi chào đón đoàn người Cầm Tử Nha.

Gần như tất cả các đệ tử Thất Huyền cốc đều tụ tập ở đây, ngoài ra, còn có vương công quý tộc và các lộ cao thủ võ đạo Thiên Vận thành.

Toàn bộ Thiên Vận thành, phàm là cao thủ Ngưng Mạch kỳ trở lên đều đã tới, trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu cũng đích thân tới, mười đại tướng quân của Thiên Vận quốc cũng đến đây ba người, bảy người còn lại đều có quân vụ trong người, không tới được.

Thái tử Dương Lâm tự nhiên không vắng mặt, hắn khoác kiện áo choàng Tử Kim dày, đầu đội kim quan, ngồi trên ghế lim lót da hổ, nhắm mắt dưỡng thần.

Kỳ thật, Dương Lâm cũng không bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài của hắn, nửa tháng này hắn đều ở trong Thất Huyền võ phủ, căn bản không rời đi.

Hắn đang đợi tin tức, rất là mong chờ, ngày đêm mong chờ.

Trong thời gian này, Truyền Âm pháp trận đường dài của Thất Huyền võ phủ chỉ dùng một lần, sau đó không dùng nữa, bởi vì mở ra pháp trận tiêu hao quá nhiều. Không đơn giản là vấn đề Chân Nguyên thạch, còn có thọ mệnh của bản thân pháp trận, mà người Thất Huyền võ phủ cũng không có đủ bản lãnh kiến tạo một Truyền Âm pháp trận qua mười mấy vạn dặm, một khi pháp trận bị hỏng nhất định phải mời đệ tử Trận tông đến sửa chữa, còn phải trả một cái giá không nhỏ, sau đó còn thiếu người ta nhân tình, cực kỳ phiền toái.

Bởi vậy sau khi tổng tông hội võ chấm dứt, thành tích trận đấu cuối cùng cũng không nhất định cần thông qua Truyền Tống trận truyền về, Cầm Tử Nha tự mình nói ra là được.

Bầu trời vẫn tuyết bay đầy trời, mùa đông nay đặc biệt lạnh, tuyết rơi không tan, tầng tầng lớp lớp.

Mây trên trời rất dày, không hề thấy mặt trời, gió lạnh thấu xương, một đám người trên tuyết chờ khoảng một canh giờ, tuy nhiên không ai để lộ vẻ không kiên nhẫn, những võ giả và các tướng quân kia thì không cần phải nói, đối với võ giả mà nói, thực lực chênh lệch quyết định địa vị khác nhau, thực lực của Cầm Tử Nha cũng đủ để cho bọn họ cung kính chờ đợi.

Về phần các vương công quý tộc, cũng muốn mua mặt mũi thái tử Dương Lâm, ai đều biết kết quả tổng tông hội võ lần này đối với Dương Lâm mà nói có ý nghĩa gì, xác suất thái tử thuận lợi đăng cơ càng lúc càng lớn, đây chính là cơ hội để bọn họ nịnh nọt, thể hiện sự trung thành của mình.

Đám nha hoàn bưng từng chậu than tới, Dương Lâm nhìn than lửa nhảy lên, nhất thời ánh mắt có chút xuất thần:

- Lâm Minh rốt cuộc đạt được thứ hạng gì? Nếu có tiến vào trước năm mươi vậy thì hắn sẽ được chọn làm đệ tử nội môn Thất Huyền cốc, nếu thật sự trở thành đệ tử nội môn, vậy thì địa vị gần như ngang ngửa với Thất Huyền sứ và phủ chủ Thất Huyền võ phủ rồi!

Dương Lâm là thái tử Thiên Vận quốc, tổng tông hội võ và vận mệnh của hắn gắn cùng nhịp thở, hắn đã hiểu được tình huống đại khái của tổng tông hội võ, tổng tông hội võ xuất hiện nhiều năm qua như vậy, thứ hạng trước hai mươi, trên cơ bản đều do đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc nắm giữ, ngẫu nhiên cũng lọt vào tay người của mười sáu gia tộc tu võ.

Về phần ba mươi sáu nước, mỗi lần tổng tông hội võ có thể có một người tiến vào thứ hạng trước năm mươi đã rất không tồi rồi, hơn nữa nhân vật như vậy gần như không có ngoại lệ đều rơi vào Kính Thiền quốc và Hoắc La quốc.

Thiên Vận quốc hai mươi, ba mươi năm qua cũng không có một người xếp hạng trước trăm, nhưng mà tứ đại gia tộc lại cho ra một tên Mục Ngân Trác lọt vào trước trăm, tuy nhiên đó cũng là đệ tử khác họ.

Lại thêm nửa canh giờ, cho tới tận khi chạng vạng, xa xa dưới tầng mây bầu trời xuất hiện một điểm đen nhỏ, Dương Lâm lập tức đứng lên, áo choàng trên người hắn cũng theo đó tụt xuống.

Những vương công đại thần, võ giả và các tướng quân cũng nhao nhao đứng lên, một ít người tu vi cao thâm, liếc một cái đã biết những điểm đen nhỏ kia đúng là đoàn người Cầm Tử Nha cưỡi Thần Phong điêu.

- Đến đây!

Toàn bộ mọi người rời khỏi chỗ ngồi, các cung nữ chờ đã lâu xoa nhẹ bàn chân tê cứng, chuẩn bị tốt hoa tươi, còn đám người biên soạn công báo Thiên Vận thành lại lấy ra giấy bút, chuẩn bị ghi lại tất cả phát sinh tại hiện trường, mấy ngày này, dưới sự chỉ định của Dương Lâm, truyền tin tức tổng tông hội võ tới kinh thành.

Hoàng bảng dán được bao nhiêu tờ, công báo cũng dán lên bấy nhiêu, bây giờ ngay cả đại thẩm bán trứng luộc lề đường cũng biết tổng tông hội võ, thậm chí còn nói được ý nghĩa của tổng tông hộ võ đối với giới tu võ Thiên Vận quốc.

- Phốc phốc phốc.

Sáu con Thần Phong điêu lần lượt đáp xuống, đạp bắn tung một mảng tuyết đọng, Cầm Tử Nha từ trên lưng điêu nhảy xuống, khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười, nhìn thấy vẻ tươi cười này, Dương Lâm không khỏi nhẹ nhõm một chút, xem ra Lâm Minh tám chín phần mười là tiến vào trước năm mươi rồi.

Hắn và trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu cùng nhau qua đón, Tần Tiêu tiêu sái cười:

- Cung chúc Cầm phủ chủ chiến thắng trở về, các vị, vất vả!

Cầm Tử Nha chắp tay, nói:

- Làm phiền Tần nguyện soái và thái tử điện hạ chờ đã lâu, may mà không nhục mệnh, lần tổng tông hội võ này, thành tích tốt lắm.

Nghe Cầm Tử Nha nói như vậy, trái tim Dương Lâm không khỏi đập nhanh hơn vài phần, ánh mắt quét sáu người, cũng không thấy bóng dáng Lâm Minh, Lâm Minh đâu?

Hắn đang muốn mở miệng hỏi, Tần Tiêu đã ha ha cười kéo tay cháu gái:

- Hạnh Hiên, được thứ hạng bao nhiêu?

- Một trăm sáu mươi chín.

Tần Hạnh Hiên kéo cánh tay Tần Tiêu, có chút ngượng ngùng nói, nàng chỉ miễn cưỡng thông qua Sơn Môn quan, vòng thứ nhất đã bị loại.

Nhưng dù vậy, với thứ hạng này so với tuổi nàng thì đã vô cùng xuất sắc rồi, nếu không cũng không được tuyển làm đệ tử nội môn Thất Huyền cốc.

Tôn Hữu Đạo vuốt râu cười nói:

- Tần nguyên soái, ngươi có cháu gái thật tốt nha, Hạnh Hiên đã được Văn Tuệ trưởng lão Kiếm tông nhìn trúng, được chọn làm đệ tử nội môn Kiếm tông, Văn Tuệ trưởng lão đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên nhiều năm, thực lực sâu không lường được.

- Tiên Thiên?

Trong mắt Tần Tiêu ánh lên vẻ kinh ngạc, nếu nói thứ hạng một trăm sáu mươi chín tổng tông hội võ thì hắn cũng không hiểu lắm, nhưng trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên tạo thành cho hắn rung động thật lớn.

Hắn đã dừng lại ở Hậu Thiên kỳ nhiều năm, cho nên khắc sâu lý giải cảnh giới Tiên Thiên có ý nghĩa gì, bình cảnh Tiên Thiên đối với hắn mà nói có thể nói là một khoảng cách lớn không thể vượt qua, Thiên Vận quốc lập quốc tám mươi năm qua, vẫn chưa bao giờ xuất hiện cao thủ Tiên Thiên.

Tần Hạnh Hiên lại được cao thủ Tiên Thiên thu làm đệ tử, tiền đồ không cần nghĩ cũng biết.

- Ha ha, tốt, tốt!

Tần Tiêu trong lòng vui mừng, vốn đang lo lắng sau khi mình quy thiên, Tần gia xuống dốc, hiện tại có Tần Hạnh Hiên, Tần gia còn kéo dài được mấy trăm năm huy hoàng.

Lúc này, Dương Lâm lại khẩn cấp hỏi:

- Cầm phủ chủ, Lâm Minh đâu? Hắn xếp hạng gì?

Lúc này Dương Lâm còn kích động hơn Tần Tiêu, Tần Hạnh Hiên xếp hạng thứ một trăm sáu mươi chín đã trở thành đệ tử nội môn, vậy Lâm Minh thì càng không cần phải nói.

Cầm Tử Nha hít sâu một hơi, vẻ tươi cười dần thu liễm, dừng lại khoảng năm giây, hắn trình trọng từng chữ nói:

- Lâm Minh, vấn đỉnh (quán quân)!

- Cái gì?

Dương Lâm ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng vấn đỉnh rốt cuộc là thứ mấy, hoặc là nói hắn kịp phản ứng, chỉ là không dám tin tưởng!

Tôn Hữu Đạo tiếp lời, cảm thán nói:

- Lâm Minh vấn đỉnh tổng tông hội võ, đã trở thành một trong đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc.

Chương 302: Rắn độc

- Vấn đỉnh tổng tông hội võ? Đệ tử thân truyền?

Dương Lâm lẩm bẩm, trong đầu cứ quanh quẩn lời nói của Tôn Hữu Đạo, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng có ý nghĩa gì.

Mấy ngày nay Dương Lâm đều tìm hiểu tư liệu về tổng tông hội võ, tự nhiên biết đệ tử thân truyền là khái niệm gì, đệ tử của Thất Huyền cốc chia làm bốn cấp, thấp nhất là đệ tử tạp dịch, tiếp theo là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, cao nhất là đệ tử hạch tâm.

Đệ tử qua hai lần tổng tông hội võ tuyển một lần, cũng chính là sáu năm tuyển một lần, mỗi một phân tổng, đệ tử hạch tâm chỉ có ít ỏi mười người, trong đó người đứng đầu đệ tử hạch tâm là đệ tử thân truyền của tông chủ!

Bảy phân tông, tổng cộng có bảy đệ tử thân truyền, không có gì bất ngờ xảy ra, toàn bộ bọn họ đều tiến vào mười hạng đầu tổng tông hội võ, đây là vị trí bao nhiêu Thất Huyền cốc đệ tử tha thiết ước mơ, bọn sẽ được phân tông toàn lực bồi dưỡng.

Có thể nói, chỉ cần đệ tử thân truyền không ngã xuống, tất nhiên sẽ đặt chân vào Tiên Thiên.

Địa vị của bọn họ ở trong Thất Huyền cốc, so với trưởng lão ngoại môn còn cao hơn nhiều!

Mà địa vị của trưởng lão Thất Huyền cốc là cỡ nào? Lúc trước Âu Dương Địch Hoa có thể hoành hành Thiên Vận thành, kế nhiệm Thất Huyền sứ, thứ hắn dựa vào chính là hắn có một thúc thúc đảm nhiệm chức vụ trưởng lão ở trong tông môn, vì vậy, ngay cả hoàng thượng Thiên Vận quốc khi thấy Âu Dương Địch Hoa cũng đều phải cung kính, càng đừng nói tới Dương Lâm!

Là thái tử Thiên Vận quốc ăn bữa nay lo bữa mai, Âu Dương Địch Hoa căn bản không thèm để Dương Lâm vào mắt.

- Lâm Minh... Đã có địa vị ngang ngửa trưởng lão...

Dương Lâm nuốt một ngụm nước miếng, có chút dại ra, hắn đã lường được lần này Lâm Minh sẽ mang đến cho hắn một phần hậu lễ, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, lại là một cái kinh hỉ lớn như thế!

Quán quân tổng tông hội võ!

Trở thành đệ tử thân truyền!

Chỉ riêng quán quân cũng đủ tiến vào sử sách Thiên Vận quốc rồi, trước đó, chưa từng nghe qua có đệ tử ba mươi sáu nước nước trở thành đệ tử thân truyền.

Chưa từng nghe nói qua đệ tử ba mươi sáu nước vấn đỉnh tổng tông hội võ? Đừng nói là vấn đỉnh, cho dù trước năm cũng chưa từng nghe nói qua.

Không riêng gì Dương Lâm, bao gồm Tần Tiêu, mười đại tướng quân, còn có các lộ võ giả cũng hoàn toàn sợ ngây người, là võ giả, bọn họ cũng sâu sắc tin tức này có ý nghĩa cỡ nào, điều này ý nghĩa, Lâm Minh sau này tất nhiên sẽ trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Cao thủ Tiên Thiên, đối với phàm nhân mà nói đó chính là nhân vật trong truyền thuyết.

Trong lúc nhất thời toàn bộ quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió phần phật thổi bay áo quần.

Dương Lâm vài lần định mở miệng muốn nói nhưng lại không thể ổn định được dậy sóng trong lòng, thậm chí không thể khiến cho âm thanh của mình thôi kích động, sau khi Lâm Minh trở thành đệ tử thân truyền, hắn chỉ cần hơi ủng hộ hắn một chút. Đừng nói hắn là thái tử đương triều, cho dù hắn là một đứa con vợ kế bên ngoài hoàng cung, cũng có thể nhận được ngôi vị hoàng đế Thiên Vận quốc!

Ngôi vị hoàng đế...

Nghĩ đến đây Dương Lâm có xúc động muốn rơi lệ. Đã bao nhiêu năm, ngày ngày đêm đêm lo lắng đề phòng, mỗi ngày đều sống không yên. Một khi ngôi vị hoàng đế bị người ta đoạt mất, như vậy hắn, bao gồm mẫu thân, muội muội hắn sẽ rơi vào trong cảnh vạn kiếp bất phục.

Cầm Tử Nha nhìn ra kích động của Dương Lâm, hắn cười nói:

- Lâm Minh vẫn ở lại tổng tông. Có rất nhiều sự tình cần phải xử lý, bao gồm cả thực hiện phần thưởng, còn phải tham gia một kế hoạch liên hợp bồi dưỡng thiên tài, sau đó là quyết định gia nhập phân tông nào, cho nên chúng ta trở về trước.

Cầm Tử Nha nói tới đây, Tôn Hữu Đạo cười ha ha:

- Lâm Minh bị các đại phân tông tranh nhau cướp đoạt, nhất là Kiếm tông và Hợp Hoan tông, vì vậy đánh nhau túi bụi.

Mấy đại phân tông tranh đoạt Lâm Minh trở thành đệ tử thân truyền sao?

Dương Lâm nhẹ thở một hơi, tuy rằng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà nghe Tôn Hữu Đạo nói ra vẫn cảm thấy vô cùng rung động.

Lúc này, ở phía sau Dương Lâm, đám người biên soạn công báo chính phủ, trong gió lạnh xoa xoa tay, hưng phấn viết xuống một tin tức, nhiều chuyện rung động như vậy sau khi truyền ra, khẳng định sẽ khiếp sợ toàn bộ Thiên Vận quốc!

Trên thực tế, cũng đúng là như thế...

Ngày hôm sau, tin tức Lâm Minh vấn đỉnh tổng tông hội võ giống như thủy triều truyền khắp toàn bộ Thiên Vận thành, đồng thời nhanh chóng truyền khắp đất nước.

Ở Thất Huyền võ phủ, mặc kệ là đệ tử mới hay đệ tử cũ đều hưng phấn thảo luận tin tức này, có thể cùng nhân vật như Lâm Minh ở chung một võ phủ, cũng là một chuyện đáng để tự hào, mấy chục năm sau, bọn họ có thể thổi phồng với đám con cháu mình, năm đó, thời trẻ gia gia còn là đồng môn của một cao thủ Tiên Thiên.

Hơn nữa những tiểu sư muội vừa mới vào võ phủ, lại đem Lâm Minh trở thành thần tượng tối cao, thậm chí là tình nhân trong mộng.

Xa ở Lâm gia Thanh Tang thành, trong ngày cũng thu được tin tức này.

Lúc này Lâm gia, lại vội vàng mừng năm mới.

Ngày hết năm, cũng là ngày hội long trọng nhất trong năm của Thiên Vận quốc, hoàng đế cũng tế thiên trong ngày này, tiếp kiến các quốc gia đến chúc mừng, phàm là thế gia có tiếng, đều ở trong ngày hết năm sát sinh tế tổ, cử hành tế điển dài dòng mà rườm rà.

Lâm gia là gia tộc xếp trước mấy đại gia tộc trong Thanh Tang thành, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà nhận được tin tức Lâm Minh vấn đỉnh tổng tông hội võ, trở thành đệ tử thân truyền tổng tông, thậm chí tương lai trở thành cao thủ Tiên Thiên, toàn bộ Lâm gia sôi trào lên.

Điều này ý nghĩa với Lâm gia sẽ có thêm mấy trăm năm phát triển không ngừng, thậm chí trở thành gia tộc xếp trước mấy đại gia tộc Thiên Vận quốc.

Mỗi khi nghĩ đến đây, gia chủ Lâm gia đều thoải mái cười to, mỗi một hạ nhân Lâm gia đều nhận được một món tiền lỳ xì nặng trịch, bọn họ tự nhiên biết tiền lỳ xì này vì sao mà có, cũng đều là do vị thiếu gia truyền kỳ này.

Mà nghi thức tế điển hết năm của Lâm gia cũng máu tanh nhiều hơn, xuất ra thu nhập suốt hai năm, tám vạn lượng vàng cử hành nghi thức tế tổ vô tiền khoáng hậu, làm yến hội một trăm sáu mươi bàn, mở tiệc chiêu đãi hào kiệt tứ phương, ăn uống no nê chín ngày đêm.

Nhưng mà khiến cho người ta có chút ngoài ý muốn chính là, trong chín ngày yến hội này, tiền biếu tặng lại nhận tới mười lăm vạn hai! Rất nhiều đại gia tộc kinh thành vốn Lâm gia không thể trèo cao lại đặc biệt phái con cháu mình tới tham gia tế điển Lâm gia, dâng tặng tiền biếu.

Tuy nhiên, làm cho bọn họ có chút thất vọng chính là, bất kể là tộc nhân nào, muốn một lần gặp cha mẹ Lâm Minh, cũng không được như mong muốn, đôi vợ chồng này dường như đã rời khỏi Lâm gia, còn đi đâu thì không rõ.

Chuyện nhỏ này nhưng lại khiến cho một ít người mẫn cảm có một dự cảm, sau lưng chuyện vui mừng này dường như còn ẩn giấu một nguy cơ vô hình...

Cầm Tử Nha trở về trong ngày, thập hoàng tử Dương Chấn cũng là thu được tin tức trước tiên, hắn tự nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, sau khi đi ra, cả người dường như già đi mười tuổi.

Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hoặc là vinh quang sự nghiệp thống nhất đất nước, hoặc là vạn kiếp bất phục, lúc này hắn đã không còn con đường thứ hai để đi, nếu như sau khi hắn đăng cơ, tuyệt sẽ không bỏ qua cho Dương Lâm, như vậy hắn cũng không tin Dương Lâm sẽ bỏ qua cho hắn.

Dựa vào Chu gia, đắc tội Lâm Minh là nước cờ sai lầm nhất trong cuộc đời hắn, nhưng đã rồi cũng không còn con đường hối hận.

Hiện giờ, hắn đã rơi vào tuyệt địa, nghĩ kỹ cũng chỉ còn con cờ cuối cùng...

Một bước này kỳ thật cũng không phải là nước cờ thuận lợi, nhưng không đi thì cũng chết chắc.

Đêm khuya, Dương Chấn mặc một kiện áo choàng đen, không để người khác chú ý, tiến vào Thất Huyền sứ phủ đệ.

Nơi này cũng chính là nơi mà Âu Dương Địch Hoa từng ở, sau khi Âu Dương Địch Hoa chết, Âu Dương Bác Duyên tự thân tới Thiên Vận quốc, vẫn luôn ở trong này, có lẽ muốn nhìn qua nơi ở cuối cùng của cháu yêu của mình.

Tra xét một tháng, cũng không tra được bất kỳ dấu vết gì để lại, Âu Dương Bác Duyên rất ít ra ngoài, cũng không ly khai Thiên Vận quốc.

Dựa theo tình huống thì người giết chết Âu Dương Địch Hoa ít nhất phải có tu vi Tiên Thiên, nếu không không có khả năng dưới sự bảo hộ của mấy cao thủ, lặng lẽ miểu sát Âu Dương Địch Hoa, tiện đà ung dung rời đi.

Âu Dương Bác Duyên cho rằng, người này tám chín phần đến là muốn trả thù mình, Âu Dương Địch Hoa chỉ là vật hy sinh, hắn ở Thất Huyền sứ phủ đệ Thiên Vận quốc, cũng chính là muốn để tên hung thủ này giết tới.

Nhưng chờ mãi cũng chỉ đợi được tin tức Lâm Minh vấn đỉnh tổng tông hội võ...

- Dương Chấn tham kiến Âu Dương trưởng lão.

Dương Chấn quỳ xuống đất, cung kính cúi người thi lễ, vốn võ giả và hoàng tộc không cần quy củ, cho dù gặp Sử Tông Thiên, cũng không tới mức quỳ lạy, nhưng Dương Chấn lại làm như thế, hiển nhiên hắn cung kính từ thành ý.

- Dương Chấn?

Âu Dương Bác Duyên mí mắt nâng lên liếc Dương Chấn một cái:

- Gây ra chuyện gì?

- Âu Dương trưởng lão, về Âu Dương Địch Hoa đại nhân, tại hạ có mấy câu muốn nói, không biết người muốn nghe hay không?

Âu Dương Bác Duyên đột nhiên hắc hắc cười một tiếng, thình lình nói:

- Ngươi hoài nghi Lâm Minh?

Dương Chấn chợt nghiêm lại, nhưng không quá ngoài ý muốn, hắn thản nhiên nói:

- Hai tháng trước khi Âu Dương Địch Hoa đại nhân chết, hắn từng có xung đột với Lâm Minh.

Tin tức Dương Chấn nói, Âu Dương Bác Duyên đương nhiên biết, tuy nhiên một trận xung đột cũng không nhất định gây nên huyết án, quan trọng nhất là, khi đó Âu Dương Bác Duyên không tin Lâm Minh có thực lực này.

Nhưng mà bây giờ thì...

Nếu Lâm Minh hiểu một ít phương pháp đặc thù, lại có cao thủ Thần Hoàng đảo tương trợ, vô cùng có khả năng trước mặt cao thủ hộ vệ mà giết chết Âu Dương Địch Hoa.

Lúc này, Dương Chấn lại nói:

- Âu Dương trưởng lão, ta đã nhận được tin tức xác thực, sau khi Cầm Tử Nha trở lại Thiên Vận thành, đã đem cha mẹ Lâm Minh bí mật dời đi, ta đoán Cầm Tử Nha được Lâm Minh nhờ vả...

- Phải không?

Khóe miệng Âu Dương Bác Duyên hiện lên vẻ dữ tợn, nếu nói lúc trước chỉ là đoán, như vậy bây giờ nghe Dương Chấn nói, Âu Dương Bác Duyên đã động sát tâm. Toàn bộ Thiên Vận quốc người có thể khiến cho Lâm Minh kiêng kị như thế, cũng chỉ có mình, nếu không phải chột dạ, làm sao lại vậy?

Hiện tại luận thực lực Âu Dương Bác Duyên tự nhiên hơn xa Lâm Minh, nhưng luận địa vị, hắn cũng không bằng Lâm Minh, Lâm Minh cũng không phải là đệ tử thân truyền bình thường, theo tin tức Cầm Tử Nha truyền tới, hắn với đỉnh cấp tông môn tứ phẩm Thần Hoàng đảo có quan hệ rất không minh bạch.

So sánh với Lâm Minh, thế lực của Âu Dương Bác Duyên quá yếu, hắn cũng không nghĩ vì cháu mình mà không liều mạng, không quan tới hết thảy tìm Lâm Minh báo thù.

Hắn bây giờ cần ẩn nhẫn, cần chờ đợi một cơ hội, lặng lẽ giết chết

Lâm Minh, lại tìm cha mẹ hắn, giết chết, cũng trong bóng tối hủy diệt gia tộc hắn! Chỉ có như vậy, mới giải được mối hận trong lòng hắn!

Chương 303: Mười năm sau lại đến đi

Chỉ trong một ngày, Lâm Minh và Mục Thiên Vũ đã bay được mấy ngàn dặm, đi tới một chỗ truyền tống pháp trận do Thần Hoàng đảo thành lập.

Truyền tống pháp trận cự ly xa là một phương tiện cực kỳ xa xỉ, bình thường chẳng những cần phái cao thủ động thủ, hơn nữa mỗi lần truyền tống đều tiêu hao lượng lớn Chân Nguyên thạch.

- Lâm Minh, ngươi vừa rồi nói muốn tìm tài liệu Hỏa thuộc tính làm đầu thương?

Mục Thiên Vũ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Lâm Minh là song hệ thể chất hiếm thấy?

- Ừ, đúng vậy.

Lâm Minh gật gật đầu, đối với Mục Thiên Vũ hắn cũng không tính giấu giếm điều gì, huống chi về sau Hỏa Tinh trong cơ thể hắn trưởng thành, năng lực Hỏa hệ của hắn cũng bị lộ.

- Ngươi còn có thể khống lửa?

- Biết một ít...

Lâm Minh nói xong ngón tay bắn ra, một ngọn lửa nhỏ vụt ra.

Lần này, Mục Thiên Vũ mắt sáng rực, thậm chí thanh âm cũng có chút kích động:

- Ngươi là song hệ thể chất?

- Xem như vậy đi.

Lâm Minh đành phải kiên trì thừa nhận, hắn làm sao có song hệ thể chất chứ, thứ hắn dựa vào tất cả đều là Tà Thần lực.

- Ngươi biết khống lửa, làm sao không nói sớm?

Mục Thiên Vũ oán trách nói.

- Ách... Ngươi cũng không hỏi ta!

Lâm Minh lộ ra vẻ mặt vô tội:

- Ngươi không nhớ rõ lần trước ta muốn lông Chu Tước trên người Hỏa Nhi, cũng là muốn bồi luyện ngọn lửa trong người ta.

Lâm Minh vừa nói như thế, Mục Thiên Vũ mới nhớ tới một màn lần trước Lâm Minh dùng thịt nướng lừa lấy lông Chu Tước, đôi mắt không khỏi hiện lên ý cười:

- Hỏa Nhi vẫn còn rất nhỏ, ngươi đúng là rất xấu nha!

Lâm Minh có chút xấu hổ sờ sờ mũi, hắn làm như vậy đúng là rất ác, giống như một thúc thúc dùng kẹo đường lừa một hài tử.

- Ngươi biết khống lửa, sớm nói cho ta biết thì tốt rồi, Thần Hoàng đảo có công pháp song hệ, trong đó một hệ lấy hỏa làm trung tâm, cũng chính là công pháp lúc này ta tu luyện, lúc trước ta còn tưởng rằng ngươi không thích hợp với công pháp của Thần Hoàng đảo, sớm biết như thế, lần đầu tiên gặp ngươi ta đã trực tiếp bắt ngươi gia nhập Thần Hoàng đảo rồi.

Mục Thiên Vũ vừa nói vừa khẽ lắc đầu, nếu nói vậy, sự tình đã đơn giản hơn nhiều rồi.

- Hiện tại ta cũng coi như một nửa đệ tử là Thần Hoàng đảo rồi.

Lâm Minh cũng không rõ mình như thế nào mới được tính là đệ tử.

- Còn có chút phiền phức, nếu cứng rắn lôi kéo ngươi gia nhâp Thần Hoàng đảo, khó tránh khỏi người khác đàm tiếu. Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý chính thức gia nhập Thần Hoàng đảo hay không?

Lâm Minh thoáng sửng sốt... Gia nhập Thần Hoàng đảo?

Đây đúng là một lựa chọn không tồi, Thần Hoàng đảo có thể cung cấp rất nhiều tài nguyên, dựa vào thực lực bây giờ của hắn, một ít tài liệu cung cấp cho Minh Văn thuật căn bản không tìm được, cứ xem tài liệu dùng để đúc thương lần này cũng thấy được rõ ràng, nếu hắn tự mình đi tìm, không biết phải ngày tháng năm nào mới tìm được.

Tuy nhiên có lẽ bởi vì một chút tự trọng trong lòng, Lâm Minh dường như cũng không nguyện ý thật sự gia nhập Thần Hoàng đảo.

Tài liệu đúc thương tạm thời còn nợ, nếu ngày sau thật sự hoàn toàn cậy nhờ vào Mục Thiên Vũ vậy thì... Sẽ khiến cho Lâm Minh có một loại cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Mục Thiên Vũ nhìn ra Lâm Minh do dự, nụ cười trên mặt cũng tắt. Nàng nhìn Lâm Minh một lúc lâu, dò hỏi:

- Ngươi dường như không thích nợ nhân tình người khác.

Lâm Minh yên lặng gật đầu:

- Có một chút, bởi vì bây giờ, nhân tình của ta cũng không đáng giá...

- Ha ha! Nghe ý của ngươi là về sau nhân tình của ngươi là vô giá.

Mục Thiên Vũ nhíu nhíu lông mày, cười dài nói, nàng có thể cảm giác Lâm Minh nói mấy câu này nhìn thì như khiêm tốn, nhưng lại vô cùng tự tin.

Lâm Minh không trả lời. Cái đó phải đợi sau này, nhân tình của hắn đáng giá bao nhiêu khó có thể nói rõ, tuy nhiên tới thời điểm đó, ai muốn để hắn cho nợ một cái nhân tình cũng không dễ dàng gì.

- Tốt lắm, không nói những chuyện này nữa, nếu ngươi muốn tài liệu Hỏa hệ, vậy thì ta có hai loại tài liệu Hỏa hệ đỉnh cấp, đoán rằng ngươi nhất định sẽ động tâm.

Lâm Minh trong lòng vừa động, có thể khiến Mục Thiên Vũ nói là tài liệu Hỏa hệ đỉnh cấp, chắc là không kém so với Tử Điện thần trúc.

- Là cái gì?

- Hỏa Ngô Đồng vạn năm!

- Hả?

Trong truyền thuyết, Phượng Hoàng trời sinh cao ngạo, không phải thần lộ không uống, không phải trúc non không ăn, không phải ngô đồng vạn năm không đậu, ngô đồng này chính là Hỏa Ngô Đồng, Phượng Hoàng Niết Bàn cũng sẽ chỉ ở trên cây ngô đồng, dẫn thần hỏa trong cơ thể cùng với ngô đồng tự thiêu niết bàn.

Hỏa Ngô Đồng vạn năm chính là thần thụ, giá trị của nó so với Tử Điện thần trúc chỉ có hơn chứ không kém!

Chỉ dùng một tài liệu luyện hóa cán thương tự nhiên không bằng hai loại. Dùng Tử Điện thần trúc vạn năm làm lõi, dùng Hỏa Ngô Đồng vạn năm bọc bên ngoài, làm cán thương như vậy, chẳng những không thể phá vỡ, lại có thể cùng lúc khiến cho song hệ nguyên khí Lôi Hỏa trở nên thông suốt, quả thực là trời cao tác hợp.

Một cây thương hoàn mỹ như vậy, Lâm Minh làm sao không động tâm?

Mục Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt Tu Di giới màu đỏ trên ngón trỏ, tiếp tục nói:

- Luận tài liệu Hỏa hệ, ta Thần Hoàng đảo ở trong tất cả tông môn toàn bộ Nam Thiên Vực là nhiều nhất, trừ Hỏa Ngô Đồng vạn năm ra, còn có Hỏa Tinh Chu Tước sau khi Chu Tước niết bàn lưu lại, cũng có thể cho ngươi một ít, sau khi bỏ vào đầu thương, có thể đề thăng lửa trên đầu thương rất nhiều.

Mục Thiên Vũ nói vậy khiến cho tim Lâm Minh đập thình thịch, nhiều tài liệu đỉnh cấp như vậy, chế tạo thành thương thì sẽ đạt tới cấp bậc gì?

Ở bên cạnh khu đất trắng xóa, có một dãy núi trên vạn dặm vắt ngang, trong đó có một ngọn núi chính tên là Chung Yến sơn cao chín ngàn trượng, đâm thẳng lên trời cao.

Độ cao này, so với Lôi Đình sơn cũng chỉ thấp hơn một ngàn trượng mà thôi, đã vượt qua độ cao Bình Lưu Thiên, gần tới Thái Cực Thiên.

Trời trên Thiên Diễn đại lục có sáu tầng, trên tầng mây ba ngàn trượng là Thái Cực Thiên, ở trong này, toàn bộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi đều tồn tại ở trạng thái nguyên khí tinh thuần, hung lệ bạo ngược, cao thủ dưới cấp bậc Tiên Thiên tiến vào Thái Cực Thiên, sẽ lập tức bị nguyên khí tinh thuần tấn công tới chết.

Lúc trước Lôi Đình sơn cũng chỉ là vì cao gần tới Thái Cực Thiên, đỉnh núi lại phủ kín quặng nguyên từ, cho nên dưới nguyên tắc đặc thù, dẫn dắt Lôi nguyên khí Thái Cực Thiên, hình thành thiên lôi vĩnh viễn không tan, cho nên mới trở thành nơi nhiều lôi điện như thế.

Mà ngọn núi chính Chung Yến sơn này, cũng không có quy tắc như vậy, nhưng ở trên đỉnh núi, có một tòa Bát Quái Ly Hỏa trận khổng lồ, dẫn Hỏa nguyên khí Thái Cực Thiên xuống, hình thành Thiên Hỏa vĩnh viễn, tuy rằng người kiến lập pháp trận xa không bằng quy mô Lôi Đình sơn, nhưng mà ở chất lượng lại không kém chút nào, ở trung tâm trận pháp, Thiên Hỏa hừng hực bùng cháy, ngay cả cao thủ Tiên Thiên bình thường cũng không thể ngăn cản.

Lâm Minh từ xa nhìn thấy Thiên Hỏa bùng cháy trên Chung Yến sơn, cảm thụ được Hỏa nguyên khí nồng đậm trong đó, trong lòng khiếp sợ, nếu không phải Mục Thiên Vũ nói trước cho hắn, hắn rất khó tưởng tượng đây là pháp trận do người làm ra.

- Nơi này chính là chỗ Xích Viêm lão tổ ở?

- Ừ... Ngươi nhìn Thiên Hỏa pháp trận kia chính là luyện khí lô của tiền bối.

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, Bát Quái Ly Hỏa trận với quy mô to như thế lại là luyện khí lô, đúng là đại bút tích, trách không được Xích Viêm lão tổ này phải ẩn cư thâm sơn, cũng chính là vì Thiên Hỏa ở Chung Yến sơn này mà tới.

Lấy Thiên Hỏa làm lô, Hỏa Ngô Đồng vạn năm với Tử Điện thần trúc vạn năm làm tài liệu chính, cộng với những tài liệu Lôi Hỏa cực phẩm khác, có thể luyện chế ra loại bảo khí cấp bậc nào?

Trong lòng Lâm Minh tràn ngập chờ mong.

- Xích Viêm tiền bối, vãn bối Mục Thiên Vũ, có việc cầu kiến.

Ở bên ngoài Bát Quái Ly Hỏa trận, Mục Thiên Vũ dừng chân hô lớn.

Ở toàn bộ khu vực Thần Hoàng, người có thể khiến Mục Thiên Vũ cung kính như thế, thực lực Xích Viêm lão tổ này không nghĩ cũng biết, tuy nhiên lúc này, Lâm Minh lại bị Bát Quái Ly Hỏa trận kia hấp dẫn, loại bố cục này dường như... Với pháp trận Thần Vực có chỗ tương đồng.

Lâm Minh kế thừa một mảnh nhỏ linh hồn Minh Văn sư đến từ Thần Vực, hai mảnh nhỏ linh hồn đến từ Trận Pháp sư Thần Vực, trong đầu vị đại năng có lượng lớn trí nhớ về trận pháp, toàn bộ đều được Lâm Minh hấp thu, nhưng mà bởi vì nguyên lý pháp trận quá tinh thâm, hơn nữa cho dù pháp trận yếu nhất bên trong, cũng phải là cao thủ Toàn Đan mới có thể bố trí, bởi vậy Lâm Minh không muốn lãng phí thời gian đi bố trí nó.

Những trí nhớ này đối với hắn bây giờ mà nói căn bản không có tác dụng gì, lúc trước cũng vì thế mà Lâm Minh vô cùng thất vọng, cho tới tận khi ở trong mảnh nhỏ linh hồn tìm được Tà Thần lực và Kim Bằng Phá Hư, Lâm Minh mới cảm thấy không uổng công hấp thu mảnh linh hồn này.

Nhưng mà lúc này, sau khi chứng kiến Thất Huyền cốc Trận tông.

Sơn Môn quan, Phương Khải Kim Quang trận kỳ và Cửu Chuyển

Thanh Quang trận, bao gồm Phích Lịch Tà Hỏa châu lúc trước Lâm Minh dùng nó để cứu mạng, đều thuộc trận pháp Thất Huyền cốc, nhưng mà, nguyên lý trận pháp Trận tông trong Thất Huyền cốc so với trận pháp của vị đại năng đến từ Thần Vực là hai hệ thống hoàn toàn khác biệt, nếu nói dấu hiệu trận pháp Thần Vực là uy lực lớn, như vậy Trận tông Thất Huyền cốc lại sử dụng cách bố trí đơn giản, theo đuổi con đường tiện lợi.

Hơn nữa Phích Lịch Tà Hỏa châu nén ép ở trong trận châu, bất cứ lúc nào cũng để lại cho Lâm Minh ấn tượng sâu đậm, cái này lại có thể khiến cho một võ giả thực lực không cao lắm, đột nhiên miểu sát một cao thủ Ngưng Mạch.

Mấy thứ này, đều thứ mà trong trí nhớ của Trận Pháp sư từ Thần Vực không có, Lâm Minh còn nghĩ, trận pháp trên Thiên Diễn đại lục và trận pháp từ Thần Vực là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau, nhưng bây giờ, nhìn thấy Bát Quái Ly Hỏa trận mà Xích Viêm lão tổ bố trí, Lâm Minh lại thấy được rất nhiều chỗ có bóng dáng từ trận pháp Thần Vực.

Chỉ là so với trận pháp trong trí nhớ của vị đại năng Thần Vực kia, Bát Quái Ly Hỏa trận này còn thô thiển hơn rất nhiều, còn nhiều sơ hở, cũng có chỗ không hợp lý.

Ngọn lửa cháy hừng hực, ở bên ngoài trận pháp tuy rằng có thể cảm giác được Hỏa nguyên khí nồng đậm như thực chất hóa, nhưng lại không có nhiệt lượng tản ra, khiến cho người ta không khỏi thấy làm kỳ.

Bên trong Ly Hỏa trận im lặng một lúc lâu, mới tới một thanh âm già nua:

- Tiểu oa nhi Mục gia? Lão phu đang vội, chuyện gì?

Mục Thiên Vũ cung kính nói:

- Vãn bối tới đây, là muốn tiền bối hỗ trợ chế tạo một cây trường thương.

- Chế tạo bảo khí? Lão phu đã nói là đang vội, mười năm sau lại đến đi, khi đó có lẽ lão phu còn có thời gian.

Mười năm?

Mục Thiên Vũ ngây dại, Lâm Minh nghe xong cũng không biết nói gì, đối với hai người bọn họ mà nói, mười năm là một khoảng thời gian rất khoa trương, nhưng đối với cao thủ Toàn Đan mấy trăm tuổi mà nói, mười năm chỉ là một lần bế quan mà thôi.

Làm sao có thể đợi được mười năm, mười năm sau không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu? Khi đó còn cần ngươi giúp chế tạo bảo khí sao?

Mục Thiên Vũ còn muốn nói gì, nhưng vẫn không thể mở miệng, Ngượng ngùng liếc Lâm Minh một cái, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ xấu hổ:

- Thật có lỗi, không nghĩ tới lại như vậy!

Mục Thiên Vũ cảm thấy lần này mất hết mặt mũi, nàng đã đồng ý hỗ trợ, nhưng lại xảy ra kết quả này.

- Chúng ta trở về đi, ta sẽ tìm người khác giúp ngươi, Xích Viêm tiền bối một khi nói vậy nhất định sẽ không thay đổi, chúng ta có nói thế nào cũng vô dụng.

- Không, chờ một chút, có lẽ ta có biện pháp khuyên Xích Viêm tiền bối thay đổi chủ ý.

Lâm Minh vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Chương 304: Thiên ngoại hữu thiên

Khiến Xích Viêm lão tổ thay đổi chủ ý?

Mục Thiên Vũ hồ nghi nhìn Lâm Minh, tuy rằng cảm thấy chuyện này không đáng tin, nhưng mà trên người Lâm Minh thường xuyên phát sinh rất nhiều chuyện khó tin, Mục Thiên Vũ vẫn quyết định chờ.

Nhưng nàng lại không nghĩ tới, một lần chờ lại hơn nửa canh giờ, Lâm Minh chỉ đứng đực ra đó, không nói năng gì, cứ vậy trầm tư.

- Lâm Minh, ngươi muốn làm gì?

Mục Thiên Vũ khó hiểu hỏi.

Lâm Minh không trả lời, dường như không nghe thấy Mục Thiên Vũ nói, lúc này Mục Thiên Vũ mới phát hiện, Lâm Minh không biết khi nào đã tiến nhập Không Linh võ ý, mất đi cảm giác với bên ngoài.

Mà theo Lâm Minh tiến vào Không Linh võ ý, Hỏa hệ nguyên khí chung quanh không tự chủ được ào ào tiến vào cơ thể hắn, đây là hạt giống Tà Thần phát huy tác dụng, có hạt giống Tà Thần, hấp thu Hỏa nguyên khí hoàn toàn không cần Lâm Minh khống chế, nó có thể tự động hấp thu.

- Lâm Minh không phải nhân cơ hội này tu luyện đấy chứ?

Trong lòng Mục Thiên Vũ không khỏi nghĩ như vậy, nơi này Hỏa hệ nguyên khí vô cùng phong phú, nếu như võ giả Hỏa hệ tu luyện ở trong này, có thể nói là làm ít công nhiều.

Nhưng loại người đào tường, chiếm tiện nghi của người khác cũng không có tiền đồ. Với sự hiểu biết của nàng với Lâm Minh thì hắn cũng không phải là loại người thích chiếm tiện nghi của người khác, huống chi cho dù hắn đứng đây cả ngày thì có thể hấp thu được bao nhiêu Hỏa nguyên khí chứ?

Hắn rốt cuộc đang làm gì?

Lại thêm nửa canh giờ nữa, sắc trời đã hơi hôn ám, đúng lúc này, ở chỗ sâu trong Ly Hỏa trận, Xích Viêm lão tổ đột nhiên hừ mạnh một tiếng.

- Tiểu tử, ngươi hấp Hỏa nguyên khí của ta?

Thân thể Lâm Minh hơi hơi chấn động, từ trong Không Linh võ ý tỉnh lại. Vừa rồi trong tiếng hừ lạnh của Xích Viêm lão tổ ẩn chứa đao động chân nguyên nhàn nhạt, đột nhiên đem hắn tỉnh lại, tuy nhiên một canh giờ hắn làm cũng gần xong.

- Tiểu tử ngươi cũng là người của Thần Hoàng đảo sao? Lại không đi, ở đây hấp thu trộm Hỏa nguyên khí của lão phu, người của Thần Hoàng đảo, khi nào khi nào trở nên không có tiền đồ như vậy?

Trong thanh âm của Xích Viêm lão tổ mang rõ hàm ý trào phúng. Kỳ thật trong lòng hắn cũng không quá để ý chút Hỏa nguyên khí ấy, chỉ là hành động của đối phương khiến hắn khó chịu.

- Nể mặt Thần Hoàng đảo, lão phu không so đo với ngươi. Nhanh xuống núi cho ta, lão phu không thích lúc ăn cơm lại có một tên ăn mày ở trong này. Muốn kiếm chút cơm thừa trên bàn của ta.

Xích Viêm lão tổ nói thật sự quá khó nghe, Mục Thiên Vũ nghe mà đổi sắc, tuy rằng Xích Viêm lão tổ đang nói Lâm Minh, nhưng nàng cũng bị liên lụy, thân phận nàng cao quý, chưa bao giờ bị mất mặt như vậy.

Tuy nhiên Xích Viêm lão tổ thực lực cao cường, tinh thông luyện khí, tính tình lại quái gở, rất nhiều lúc ngay cả sư phụ nàng cũng không được cấp cho chút mặt mũi, Mục Thiên Vũ cũng chỉ biết chịu đựng. Kéo tay áo Lâm Minh, Mục Thiên Vũ oán trách nói:

- Lâm Minh, ngươi rốt cuộc đang làm gì? Muốn hấp thu Hỏa nguyên khí, Thần Hoàng đảo cũng có, cần gì phải đứng ở chỗ này. Chúng ta xuống núi trước.

Lâm Minh nói:

- Mục cô nương, ta cũng không phải ở đây hấp thu Hỏa nguyên khí, chỉ là...

Lâm Minh nói tới đây dừng một chút, tiện đà cao giọng hô lên:

- Xích Viêm tiền bối, ta quả thật không có ý định hấp thu Hỏa nguyên khí của ngươi, tuy nhiên ta nghĩ ngươi nếu có thể giam cầm tất cả Hỏa nguyên khí vào trong Bát Quái Ly Hỏa trận thì không tới mức tiết ra để cho người khác hấp thu chứ, làm như vậy, uy lực của Thiên Hỏa cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Xích Viêm lão tổ bày ra Bát Quái Ly Hỏa trận, tuy rằng có thể ngăn cách nhiệt lượng, nhưng lại không ngăn cách được Hỏa nguyên khí lọt qua, đối với bản thân pháp trận này mà nói, tự nhiên là một tổn thất không nhỏ.

Xích Viêm lão tổ hừ lạnh một tiếng:

- Nhóc con, ngươi thì biết cái gì? Lão phu lười cùng ngươi vôa, mau mau lăn xuống núi cho lão phu, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!

Bị Lâm Minh lải nhải, tâm tình Xích Viêm lão tổ vốn đã không tốt, hắn đang bế quan tìm hiểu một bộ cổ trận pháp trong ngọc giản để cải tiến uy lực của Bát Quái Ly Hỏa trận một chút, Lâm Minh đứng bên ngoài khiến cho hắn cảm giác đang lúc đọc sách lại có ruồi nhặng bay qua, hận không thể một tay đập chết hắn.

- Lâm Minh, đi nhanh đi.

Mục Thiên Vũ biết tính tình Xích Viêm lão tổ, một khi thật sự chọc giận hắn, Lâm Minh rất có khả năng chết ở đây.

Lâm Minh bị Mục Thiên Vũ kéo, vẫn cao giọng nói:

- Xích Viêm tiền bối, chẳng lẽ tại hạ nói không đúng?

Xích Viêm lão tổ đột nhiên lạnh giọng:

- Ngươi nói đều vô nghĩa!

Sau khi giam cầm Hỏa nguyên khí có thể khiến cho uy lực Thiên Hỏa càng tăng mạnh, đây là đạo lý thằng ngốc cũng biết, nhưng mà mấu chốt ở chỗ làm sao làm được? Hắn ở Bát Quái Ly Hỏa trận hao phí lượng lớn tâm huyết, lấy tri thức trận pháp bản thân sau đó lại dung nhập một ít tri thức cổ trận pháp mới bố trí được.

Xích Viêm lão tổ có thể cách nhiệt đã không dễ, muốn cách Hỏa nguyên khí trôi đi chẳng khác nào nằm mơ, trận pháp uy lực lớn như thế, đủ để dẫn động Hỏa nguyên khí Thái Cực Thiên, muốn làm được, nói thì dễ hơn làm.

- Xích Viêm tiền bối, năm tại hạ còn bé từng kết bạn với một vị cao nhân, vị này đã dạy tại hạ một ít về tri thức trận pháp và Minh Văn thuật, mặc dù thiên tư ngu dốt, nhưng mà cũng học được một ít, nhất là phương diện trận pháp Hỏa hệ, hiểu biết được một ít da lông, về phần trận pháp của Xích Viêm tiền bối, tại hạ có một đề nghị nông cạn...

Lâm Minh không để ý Mục Thiên Vũ nháy mắt với mình, vẫn cao giọng hô lên.

Trận pháp Xích Viêm lão tổ bày ra, so với vị đại năng Thần Vực kia, đúng là sai lại càng sai, thô ráp không chịu nổi.

Tuy rằng Lâm Minh có thể dễ dàng tìm ra những chỗ sai lầm kia, nhưng nếu muốn cải tiến lại không dễ dàng gì, vì thế hắn tiến vào Không Linh võ ý, kết hợp với trí nhớ của vị đại năng Thần Vực kia mường tưởng một canh giờ, rốt cuộc tìm được vài biện pháp giải quyết, chỉ là một ý tưởng đại khái, nhưng mà nếu Xích Viêm lão tổ làm theo ý tưởng của Lâm Minh nghiên cứu, hắn có thể đi tắt được một chút.

- Ha ha ha ha sặc!

Xích Viêm lão tổ cười ha ha, chân nguyên mênh mông tản ra bốn phía, lửa cháy bên trong Bát Quái Ly Hỏa trận cũng ùng ùng bốc

lên.

Lâm Minh mặt lúc trắng lúc xanh, không khỏi lui lại mấy bước, cũng may lúc này Mục Thiên Vũ vẫn kéo cánh tay Lâm Minh, vội vàng truyền một ít chân nguyên vào trong người hắn, mới có thể bảo vệ được kinh mạch hắn.

- Lâm Minh, ngươi không nên ăn nói lung tung! Xích Viêm tiền bối là Toàn Đan đại năng, Trận Pháp tông sư, ngươi nắm chắc sao?

Mục Thiên Vũ vừa vội vừa tức, nàng hận không thể chế trụ Lâm Minh, trực tiếp mang hắn bay xuống núi.

Tuy rằng trên người Lâm Minh phát sinh nhiều chuyện khó tin, nhưng mà cải tiến Bát Quái Ly Hỏa trận lại khó làm người ta tin được, trận pháp chi đạo tinh thâm cỡ nào, Trận Pháp sư chân chính như Xích Viêm lão tổ để lấy được thành tựu cũng phải mất mấy trăm năm khổ cực nghiên cứu?

Lâm Minh mới bao nhiêu tuổi, cho dù hắn thiên tư có yêu nghiệt hơn đi chăng nữa, vậy thì có năng lực học được bao nhiêu thứ? Hơn nữa, sư phụ mà hắn gọi là cao nhân kia có bao nhiêu cân lượng, một người xuất thân từ Thiên Vận quốc có thể đạt tới cảnh giới Toàn Đan sao? Cho dù đạt tới Toàn Đan, có năng lực so được với Xích Viêm lão tổ sao?

Lâm Minh học trận pháp từ hắn, trình độ có thể vượt qua Xích Viêm lão tổ sao? Cho dù luôn luôn cực kỳ tín nhiệm Lâm Minh, lần này Mục Thiên Vũ cũng không có biện pháp tin tưởng hắn.

Xích Viêm cười khoảng một giây thì dừng lại nói:

- Thật sự là rất buồn cười! Xích Viêm ta sống tới ba trăm chín mươi tuổi, không nghĩ tới có một ngày, ta lại được một tên nhóc con đến từ nơi nông thôn hoang dã chỉ điểm lão phu trận pháp chi đạo!

Lâm Minh bị Xích Viêm lão tổ châm chọc nhiều lần, thậm chí lão gia hỏa trong lúc cười còn rót vào chân nguyên, kinh mạch hắn thiếu chút nữa bị tổn thương, Lâm Minh cũng tức giận nói:

- Sư phụ tại hạ cũng không phải ở nông thôn hoang dã! Xích Viêm tiền bối, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ta từng một lần ếch ngồi đáy giếng, tưởng cao thủ cảnh giới Tiên Thiên chính là người mạnh nhất, về sau mới biết được, trên Tiên Thiên, còn có Toàn Đan, trên Toàn Đan, cũng có cảnh giới rất cao!

- Ngươi nói cái gì?

Bên trong Bát Quái Ly Hỏa trận, thanh âm Xích Viêm tiền bối đột nhiên ở nên lạnh như băng, sát khí tản ra bốn phía:

- Ngươi đang giáo huấn lão phu? Ám chỉ lão phu ếch ngồi đáy giếng? Tốt, tốt, được lắm! Lão phu cho ngươi một cơ hội, ngươi nói Bát Quái Ly Hỏa trận này của lão phu rốt cuộc có chỗ sơ hở gì, nếu ngươi nói được, chẳng những lão phu lập tức bồi tội, mà còn khai lô luyện thương cho ngươi! Nếu nói không được, lưu lại cái lưỡi ăn nói lung tung, đồng thời tự đoạn kinh mạch toàn thân, tự phế võ công! Xem như nể tình Thần Hoàng đảo, lão phu tha cho ngươi một mạng.

Lời này Xích Viêm lão tổ nói ra khiến cho Mục Thiên Vũ kinh hãi, đoạn đi kinh mạch toàn thân, tự phế võ công, chuyện này đối với võ giả mà nói, so với chết cũng không có gì khác nhau!

Chuyện nàng lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra, Xích Viêm lão tổ nói được nhất định sẽ làm được, nhưng cho dù Lâm Minh thông thạo trận pháp Hỏa nguyên khí, vậy thì năng lực được bao nhiêu? Nếu hắn nói sai thì sao?

Mục Thiên Vũ không khỏi lo lắng, nhưng lúc này cũng chẳng làm gì được, nàng cộng thêm Hỏa Nhi căn bản xa xa không phải là đối thủ của Xích Viêm lão tổ.

Nếu chân nguyên không thể vãn hồi một bước, Mục Thiên Vũ cũng chỉ có thể liều chết bảo vệ Lâm Minh, hy vọng Xích Viêm lão tổ có thể cố kị sư phụ mình mà tha cho hắn...

Lâm Minh suy tư một lúc lâu, tổ chức lại suy nghĩ, thong thả nói:

- Tiền bối ở trung tâm Ly Hỏa trận lập mười hai hỏa văn trụ xoắn ốc, hỏa văn trụ có thể tụ tập Hỏa nguyên khí phân tán, nhưng mà cũng tạo thành xung đột làm tiêu hao Hỏa nguyên khí, đồng thời đẩy nguyên khí va vào vách tường, chẳng những tạo ra ăn mòn trận pháp, cứ bốn năm năm lại phải tu bổ một lần, hơn nữa sẽ tạo thành khe hở vách trận và trận khống, vì thế Hỏa nguyên khí mới thoát ra, đây là điều đầu tiên.

- Thứ hai, ba mươi sáu trận phù dạng xoắn ốc trong Ly Hỏa trận phân bố cũng không hợp lý, bởi vì khoảng cách quá ngắn cho nên làm cho năng lượng nguyên khí bị ảnh hưởng với nhau, tạo thành cách trở, tiện đà tạo thành tổn hại đối với cái bao chứa Hỏa hệ nguyên khí, lượng lớn nguyên khí bị tràn ra, không thể giam cầm, lại tạo thành tiêu hao.

- Thứ ba...

Lâm Minh thao thao bất tuyệt, Mục Thiên Vũ một bên vừa nghe vừa trợn mắt há hốc mồm, tâm tình của nàng lúc này chỉ có một câu để hình dung, đó chính là, tuy rằng không biết Lâm Minh đang nói cái gì, nhưng mà cảm giác rất lợi hại.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, Xích Viêm lão tổ vừa rồi còn ở trong Ly Hỏa trận hắc hắc cười lạnh đã không còn nghe được...

Chẳng lẽ Lâm Minh nói toàn bộ đều đúng?

Trời ạ! Hắn mới mười sáu tuổi nha, cho dù hắn có một sư phụ trận đạo đệ nhất Thiên Diễn đại lục, thì hắn học như thế nào? Ngộ tính này khủng bố cỡ nào?

Chương 305: Võ đạo như luyện khí chi đạo

Ở trong Ly Hỏa đại trận, Xích Viêm lão tổ càng nghe càng khiếp sợ, từ lúc mở miệng Lâm Minh nói ra mười hai cây hỏa văn trụ, hắn đã bị chấn kinh rồi, cái gọi là hỏa văn trụ, còn có trận phù dạng xoắn ốc, toàn bộ đều là ở trong cổ trận pháp.

Trên cổ trận kỳ truyền tới bây giờ cũng không còn trọn vẹn, bất kỳ tấm ngọc giản trận kỳ nào đều là thứ mà Trận Pháp sư tha thiết ước mơ kế thừa, thậm chí có thể bởi vậy mà nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu.

Tiểu tử này lại tinh thông cổ kỳ trận? Sư phụ của hắn là ai?

Hơn nữa để cho Xích Viêm lão tổ kinh hãi chính là, ngộ tính của Lâm Minh ở trận đạo có thể nói là khủng bố!

Cổ trận kỳ phức tạp tinh thâm cỡ nào, cho dù có lão sư tốt nhất cũng phải mất mấy chục năm cũng chưa chắc học thành thạo, mà thiếu niên trước mắt này nhiều nhất năm nay chỉ mười tám tuổi, hắn lại nhìn ra sơ hở trong bản thân trận pháp.

Thậm chí theo như lời hắn nói, Hỏa văn trụ đánh văng nguyên khí ra vách trận chẳng những tạo thành xói mòn với trận pháp, mà còn mất bốn, năm năm tu bổ một lần. Phán đoán này cũng vô cùng chính xác, lúc đầu đúng là bốn năm rưỡi phải tu bổ một lần, cho tới về sau, trong trận pháp gia trì thêm một loại tài liệu quý báu, mới có thể miễn cưỡng kéo dài được mười năm...

Thiếu niên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Lâm Minh nói gần một nén nhanh nhỏ mới nói xong, mà Xích Viêm lão tổ ở trong Ly Hỏa pháp trận, từ sau khi Lâm Minh mở miệng lại lâm vào trầm mặc, sát khí lúc trước cũng hoàn toàn thu lại.

Mục Thiên Vũ ở một bên hoàn toàn không biết nói gì, sau một lúc lâu, bên trong trận pháp truyền đến thanh âm già nua của Xích Viêm Lão Tổ:

- Ngươi... Sư phụ của ngươi tên là gì?

Lâm Minh đạo:

- Gia sư là một vị cao nhân vãn bối lúc mười hai tuổi ngẫu nhiên gặp được, về phần tục danh, lão nhân gia chưa từng nhắc tới với vãn bối.

- Mười hai tuổi... Ngươi bây giờ bao nhiêu tuổi?

Thanh âm Xích Viêm lão tổ trở nên có chút kích động.

- Bẩm tiền bối, vãn bối mười sáu tuổi.

- Mười sáu tuổi? Ha ha! Mười sáu tuổi! Buồn cười! Buồn cười!

Thanh âm Xích Viêm lão tổ gần như điên cuồng, ngọn lửa hừng hực bên trong Bát Quái Ly Hỏa trận đột nhiên dạt qua hai bên, một lão nhân mặc trường bào màu đỏ, tóc tai rối mù từ trong Bát Quái Ly Hỏa trận đi ra.

Sắc mặt hắn tái nhợt giống như mắc bệnh, ánh mắt hiện lên sự cô tịch và chua xót:

- Nhóc con mười sáu tuổi... Chỉ tu luyện trận pháp bốn năm lại có thể vạch ra hết sơ hở bên trong Bát Quái Ly Hỏa trận hai mươi năm tâm huyết của ta bố trí. Buồn cười! Thật đáng buồn!

Lâm Minh vốn định vạch ra chỗ sơ hở trong trận pháp của Xích Viêm lão tổ, sau đó đưa ra phương hướng cải tiến để làm điều kiện trao đổi để Xích Viêm lão tổ đúc thương cho hắn, nhưng không nghĩ tới lại có chút ác độc, lão nhân này vốn tinh thần không bình thường, nhìn dáng vẻ này có xu thế muốn nổi điên.

Lâm Minh thoáng trầm ngâm một chút, chắp tay nói:

- Tiền bối nói đùa, thời gian bốn năm, vãn bối cũnghọc được vài cái trận pháp mà thôi, Bát Quái Ly Hỏa trận của tiền bối, vừa vặn là một trong trận pháp cùng loại với những trận pháp gia sư dạy cho tại hạ, cho nên, mới trùng hợp nói ra sơ hở.

- Bốn năm, chỉ học vài cái trận pháp... Ha ha!

Xích Viêm lão tổ khóe miệng co quắt. Lâm Minh nói nghe thật dễ dàng, trận pháp là một loại tiến theo chất lượng, ví như loại Bát Quái Ly Hỏa trận này là trận pháp cao cấp, nếu không có cơ sở vững chắc, muốn cắt ngang mà học được sao? Huống chi còn là cổ kỳ trận vô cùng phức tạp.

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ếch ngồi đáy giếng, chẳng qua cũng thế!

Xích Viêm lão tổ ngửa mặt lên trời thở dài, một tay xé mở vách trận Bát Quái Ly Hỏa trận, mở ra một cái lối đi vào, sau đó liền xoay người cô đơn rời đi giống như một người mất hồn vậy.

Lâm Minh do dự một chút, liền đi theo Xích Viêm lão tổ tiến vào Bát Quái Ly Hỏa trận.

- Lâm Minh, sư phụ ngươi dạy cho ngươi là thượng cổ kỳ trận?

Mục Thiên Vũ im lặng một hồi mới miễn cưỡng tiếp nhận chuyện khó tin này, chuyện này so với chuyện Lâm Minh với tu vi Luyện Cốt kỳ hấp thu Tử Giao Thần Lôi càng khiến cho nàng khiếp sợ hơn.

Nghe Mục Thiên Vũ hỏi như thế, Lâm Minh có chút xấu hổ, vốn hắn không muốn lừa Mục Thiên Vũ, tuy nhiên lúc nãy đã lỡ lời, đành phải tiếp tục nói dối:

- Ta không biết cái gì là thượng cổ kỳ trận, sư phụ dạy ta cái gì, ta học cái đó, kỳ thật ta căn bản không bố trí ra được, chỉ học được một ít da lông mà thôi.

Muốn bố trí trận pháp quy mô cỡ này, ít nhất tu vi phải là Toàn Đan kỳ, Lâm Minh tự nhiên không có bản sự này.

Mục Thiên Vũ không nghĩ tới Lâm Minh còn có một sư phụ, nếu nói, sư phụ Lâm Minh là tu vi Tiên Thiên thì nàng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thiên phú Lâm Minh lộ ra, thật sự không thể khiến cho người ta tin rằng hắn là võ giả xuất thân bình dân, nhưng nghe Xích Viêm lão tổ cảm khái, sư phụ này của Lâm Minh rất có thể là đại năng phi thăng Thần Vực!

Người như thế, người nào không phải là nhân vật phong hoàng xưng đế, là vương giả trong vương giả trên Thiên Diễn đại lục, đứng ở đỉnh cao nhất nhân loại.

Có một sư phụ như vậy, Lâm Minh không phải đi tới thánh địa tu luyện là xong rồi sao? Vì sao còn ở lại trong một cái Thất Huyền cốc nho nhỏ?

Mục Thiên Vũ khó hiểu, hay là sư phụ của hắn đã phi thăng Thần Vực?

Hai người tiêu sái theo sát Xích Viêm lão tổ đến chỗ ở, đây là một động phủ trung tâm Bát Quái Ly Hỏa trận, có lẽ thời gian dài bị Hỏa nguyên khí tác động cho nên vách động phủ đã bị đốt thành màu đỏ sậm.

Bên trong động phủ khắp nơi chất đống trận kỳ vương vãi, trận pháp ngọc giản, tài liệu bố trí trận pháp, bên cạnh tài liệu còn bố trí hai con rối bằng gỗ, đại khái là để nấu nướng cơm canh hằng ngày cho Xích Viêm lão tổ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Minh có thể tưởng tượng được sinh hoạt mỗi ngày tại đây, cả ngày cùng với trận pháp và con rối như những vật chết này ngẩn ngơ mấy trăm năm cho dù người bình thường thì chỉ sợ tinh thần đã có vấn đề.

- Hôm nay các ngươi ở lại nơi này đi, tâm tình hôm nay của lão phu không thích hợp đúc thương cho ngươi, ngày mai mở lô! Lão phu đã hứa, nhất định sẽ không thay đổi, ta thu hồi lời nói lúc trước, bồi tội với tiểu huynh đệ ngươi. Lần này ta sẽ lấy một ít tài liệu luyện khí trân quý của mình, coi như là lễ vật bồi tội.

Xích Viêm lão tổ nói xong, từ trong Tu Di giới lấy ra một khối kim loại màu tím đen to cỡ bàn tay, đặt lên trên bàn.

Khối kim loại chỉ lớn cỡ bàn tay, nhưng cũng khiến cho cái bàn dường như không đỡ được nữa.

Lâm Minh mắt sáng lên, khối màu tím đen này, tuyệt đối còn quý trọng hơn nhiều so với Tử Ô Đạn Thiết, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân. Hơn nữa hắn có thể cảm nhận được một cỗ khí tức thâm trầm khiến người ta kinh sợ từ khối kim loại màu tím đen kia, ánh sáng trong động dường như ảm đạm nhiều, mỗi khi chiếu lên nó liền trở nên vặn vẹo.

Lúc trước Xích Viêm lão tổ từng nói, nếu Lâm Minh có thể nói ra chỗ sơ hở của Bát Quái Ly Hỏa trận, hắn sẽ lập tức bồi tội, lại còn mở lô luyện thương cho hắn.

Nhân vật tính tình kiệt ngạo như Xích Viêm lão tổ, để bọn họ cúi đầu bồi tội khó khăn cỡ nào, Lâm Minh không nghĩ tới, chẳng những hắn xin lỗi lại còn xuất ra một khối tài liệu trân quý, mà tài liệu trân quý Xích Viêm lão tổ xuất ra, giá trị cỡ nào, không cần nghĩ cũng biết!

- Đây chẳng lẽ là... Tử Huyễn?

Mục Thiên Vũ kinh nghi nhìn khối kim loại màu tím đen, không dám khẳng định nói, bởi vì tiếp xúc với Xích Viêm lão tổ quá nhiều lần, Mục Thiên Vũ đối với tài liệu luyện khí cũng có chút hiểu biết, Tử Huyễn là tài liệu đủ để chế tạo đỉnh cấp bảo khí địa giai thượng phẩm, thậm chí nếu luyện hóa chiết xuất Tử Huyễn, thậm chí có thể tạo ra bảo khí thiên giai!

Bảo khí thiên giai, đó thường thường là thứ cường giả tuyệt thế phong hoàng xưng đế mới sử dụng được!

Một khối Tử Huyễn cho vào, cộng thêm Tử Điện thần trúc và Ngô Đồng thánh hỏa, thương của Lâm Minh khi đúc ra chỉ sợ đẳng cấp phải ngang ngửa Chu Tước kiếm trong tay mình.

Chu Tước kiếm chính là một trong Băng Hỏa song kiếm của Thần Hoàng đảo, là bảo vật trấn phái, nghĩ đến đây, Mục Thiên Vũ có chút ăn không tiêu.

- Không tồi, đúng là Tử Huyễn, cả đời ta không cầu phi thăng Thần Vực, nó rất xa xôi, ta vẫn chỉ theo đuổi tạo ra một bảo khí thiên giai có khắc tên của ta, truyền tới thế hệ sau. Cho nên ta đã sưu tầm tất cả tài liệu dùng để luyện chế bảo khí thiên giai, khối Tử Huyễn này, dùng để chiết xuất chế luyện bảo khí thiên giai thì quá nhỏ, dùng để đúc thương cho ngươi thì vừa đủ...

- Xích Viêm tiền bối, cái này...

Lâm Minh không biết nên nói gì cho phải, tài liệu bậc này, đối với Xích Viêm lão tổ mà nói cũng đã vô cùng quý báu rồi, không nghĩ chỉ vì một câu hứa bồi tội mà hắn đem ra cho mình, lão nhân này, quả nhiên là nói một không nói hai!

Xích Viêm lão tổ dài thở dài một hơi, chậm rãi nói:

- Luyện Khí chi đạo của ta, cũng như võ đạo của ngươi, ta nói rồi, nếu ngươi chỉ ra sơ hở trận pháp, ta sẽ bồi tội, mở lò luyện thương cho ngươi, nếu không cắt lưỡi, phế võ công của ngươi.

- Ta muốn hủy diệt võ đạo của ngươi, tự nhiên phải trả cái giá tương ứng.

Xích Viêm lão tổ nói như vậy, trong lúc vô hình đã liệt Lâm Minh vào vị trí ngang hàng với hắn, dù sao một tuyệt thế cao thủ, không đáng cùng với một con kiến trao đổi. Mặc kệ là Lâm Minh có sư phụ, hay là ngộ tính khủng bố trên trận đạo của hắn, Xích Viêm lão tổ cũng có thể đoán được, trăm năm sau, Lâm Minh sẽ trở thành một tuyệt thế cao thủ.

Lâm Minh cảm thán trong lòng, tuy rằng tính cách Xích Viêm lão tổ quái đản thô bạo, nhưng mà võ đạo chi tâm của hắn lại kiên định vô cùng, chỉ có người có tín niệm của mình, thường thường mới có thể bước xa trên con đường võ đạo.

Người như thế mới rất đáng giá kính trọng. Nghĩ tới đây, Lâm Minh nói:

- Xích Viêm tiên bối, về Bát Quái Ly Hỏa trận của tiên bối, vãn bối có một chút ý kiến, có lẽ có thể thả con tép, bắt con tôm, có thể cho tiền bối một số chỉ dẫn.

- Hả?

Xích Viêm lão tổ ánh mắt sáng rực, thanh âm cũng trở lên kích động, hắn bây giờ tất nhiên không còn khinh thị Lâm Minh nữa:

- Có đề nghị gì, lão phu chăm chú lắng nghe!

Bát Quái Ly Hỏa trận cũng giống như tính mạng của hắn, hắn muốn chú tạo ra bảo khí thiên giai, lực cản lớn nhất chính là bản thân ngọn lửa, ví như tài liệu giống như Tử Huyễn, tuy rằng nói sau khi luyện hóa tinh thuần cũng đủ để chế tạo bảo khí thiên giai, nhưng muốn luyện hóa, nói thì dễ hơn làm, Xích Viêm lão tổ đến bây giờ vẫn chưa có bản sự này.

Lâm Minh đạo:

- Về hỏa văn trụ như lúc trước tại hạ nói, hỏa văn trụ có thể tăng phúc hỏa lực, đồng thời cũng khiến cho Hỏa nguyên khí tiết ra ngoài, nhưng ở trong mỗi một hỏa văn trụ gia nhập vào thêm ba cái văn trận hình cung, tính toán khoảng cách thật kỹ, có thể khiến cho Hỏa nguyên khí xoay tròn trong lồng giam, làm như vậy có thể khiến cho Hỏa nguyên khí bớt tiêu tán, đương nhiên, hỏng ở chỗ là trận phù hình cũng dễ dàng bị Hỏa nguyên khí bào mòn, cứ ba năm phải vẽ một lần.

- Ba năm một lần không thành vấn đề!

Xích Viêm lão tổ hét lên, hắn rất kích động, vừa rồi trong đầu thoáng thôi diễn mô hình như Lâm Minh gợi ý, quả nhiên có thể được!

Chương 306: Dùng nhập thiên đan!

- Ba năm một lần không là vấn đề!

Xích Viêm lão tổ bật thốt lên, hắn quá kích động, mới vừa rồi thôi diễn mô hình mà Lâm Minh thành lập một chút ở trong đầu óc, quả nhiên có thể được!

- Tốt lắm, thứ hai, về vấn đề phân bố trận phù dạng xoắn ốc...

Lâm Minh chậm rãi nói, Xích Viêm lão tổ nghe được ánh mắt càng ngày càng sáng, tất cả những gì Lâm Minh nói đều là pháp trận thượng cổ, hắn không nghĩ tới, Lâm Minh chẳng những có thể nhìn ra chỗ sơ hở trong trận pháp của hắn, hơn nữa còn có thể đưa ra con đường giải quyết!

Nhìn ra sơ hở cũng cho ra biện pháp giải quyết chính là khái niệm hoàn toàn bất đồng, có một số sơ hở Xích Viêm lão tổ cũng nhìn ra được, nhưng là hắn không giải quyết được.

Khó có thể tưởng tượng, một hài tử mười sáu tuổi như Lâm Minh, thế nhưng đã hiểu rõ pháp trận cổ đến loại trình độ này!

- Ngay cả ba mươi sáu góc liên tuyến ở giữa trận phù dạng xoắn ốc cũng cần chú ý sao? Lúc trước ta hoàn toàn không nghĩ tới góc độ liên tuyến cũng sẽ ảnh hưởng vi diệu tới mồi lửa nguyên khí!

Xích Viêm lão tổ một bộ bừng tỉnh đại ngộ, đã nôn nóng khó dằn nổi cầm một cái trận bàn qua, bắt đầu thôi diễn tại chỗ.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Lực trường nguyên khí phía trên liên tuyến có bất đồng vi diệu, nếu như vận dụng thật là tốt, có thể lấy ra làm đường ranh giới thiên nhiên của khu vực Hỏa nguyên khí! Thật là kỳ tư diệu tưởng! Điểm này nói ra cảm thấy đơn giản, nhưng là nếu để cho ta nhận thấy được nó trong một đại trận phức tạp là quá khó khăn!

Xích Viêm lão tổ hưng phấn khua tay múa chân, không ngừng thôi diễn, không ngừng hỏi Lâm Minh các vấn đề liên tiếp, có vấn đề Lâm Minh há mồm liền nói, có vấn đề hắn lại phải dùng thời gian dài suy tư, hai người càng ngày càng hợp ý, Mục Thiên Vũ bên cạnh thấy vậy đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

Nàng trơ mắt nhìn hai người một già một trẻ này nói chuyện với nhau hơn một canh giờ, cho đến khi mặt trời xuống núi cũng không thấy có ý tứ dừng lại. Trong miệng bọn họ một khắc không ngừng liên tiếp nhảy ra từ ngữ mà nàng hoàn toàn nghe không hiểu. Tóm lại cảm giác rất phức tạp, rất cao thâm.

Trong quá trình nói chuyện, Xích Viêm lão tổ nơi nào còn có nửa điểm tính cách quái gở nữa, một lát cười, một lát cau mày, một lát bừng tỉnh đại ngộ, cao hứng tới mức vỗ tay lên bắp đùi. Một lát lại ảo não vỗ trán của mình, một bộ ta làm sao cũng không nghĩ đến, vẻ mặt động tác khoa trương mà phong phú như thế. Nói hắn là Lão Ngoan Đồng cũng không quá.

Mắt thấy hai người có thể là chuẩn bị hàn huyên suốt đêm, Mục Thiên Vũ cũng không biết mình nên làm cái gì, đứng lên pha một bình trà cho hai người. Rót đầy hai cái chén trà.

Mà lúc này, hai người không hẹn mà cùng nâng chung trà lên uống, đại khái là nói chuyện có chút khô miệng.

Nhìn hai người đồng thời há mồm uống trà, bộ dạng hoàn toàn đương nhiên, Mục Thiên Vũ không biết nên khóc hay cười, nàng đường đường là thánh nữ Thần Hoàng đảo, hôm nay lại phảng phất giống như trở thành tiểu nha hoàn của hai người bọn họ, hoàn toàn không thể chen miệng vào không lọt thì không nói, hơn nữa còn phải chịu trách nhiệm châm trà.

Thật ra thì Lâm Minh đã thu hoạch được không ít trong lúc nói chuyện với Xích Viêm lão tổ, trí nhớ của hắn đến từ đại năng của Thần Vực. Có rất nhiều thứ cũng không thích hợp với Thiên Diễn đại lục, tỷ như có chút tài liệu trận pháp đại khái chỉ có Thần Vực có, ở Thiên Diễn đại lục cần tìm vật thay thế gì, tỷ như giới hạn trong tu vi cá nhân, trận phù gì mà không nắm trong tay được.

Những thứ này toàn bộ đều do Xích Viêm lão tổ trải qua thời gian dài tìm tòi lấy được kinh nghiệm. Hắn không có giữ lại chút nào liền nói cho Lâm Minh.

Lâm Minh yên lặng ghi nhớ, hiện tại mặc dù thực lực của hắn không đủ, sau này cũng sẽ có lúc hữu dụng đến trận pháp.

Trong khi nói chuyện với nhau, Xích Viêm lão tổ cũng càng ngày càng khâm phục "sư phụ" phía sau Lâm Minh, chỉ riêng tài liệu mà người ta sử dụng, thì đã có nhiều thứ hắn không chuẩn bị được như vậy, trận phù người ta bày ra lấy tu vi của hắn hoàn toàn không nắm trong tay được, chỉ có thể thấy được một chút.

Thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a!

Xích Viêm lão tổ không nhịn được phát ra cảm khái lần nữa.

Lại là một canh giờ qua đi, Xích Viêm lão tổ nói xong hồng quang đầy mặt, hắn lôi kéo Lâm Minh nói:

- Lâm hiền điệt, hôm nay thỏa thích hàn huyên với ngươi, cũng bằng ta bế quan ba mươi năm!

Thuyết pháp này, không khoa trương chút nào, Lâm Minh nói ra được những thứ đó, Xích Viêm lão tổ nếu như tự mình tìm hiểu, ba mươi năm thời gian chưa chắc đã có thể có được kết quả như thế.

- Ta cùng với tiền bối nói chuyện với nhau, cũng là thu hoạch rất nhiều.

Lâm Minh nghe được Xích Viêm lão tổ xưng hô là Lâm hiền điệt, trong lòng có chút cổ quái, Xích Viêm lão tổ đương nhiên coi hắn trở thành đệ tử của Thần Hoàng đảo, kêu một tiếng hiền chất, cũng là hợp tình lý.

- Ha ha, đừng cho rằng lão phu mang mũ cao, luôn luôn là ngươi đang nói, ta đang nghe, hôm nay thu hoạch của ta quá lớn, ta phải hảo hảo tìm hiểu, tìm hiểu, cải tiến Bát Quái Ly Hỏa trận một chút, Lâm hiền điệt, thương phải đợi đến khi ta cải tạo xong trận pháp mới có thể luyện chế, dùng Ly Hỏa trận mới để luyện chế, hiệu quả tốt hơn, thậm chí ta có thể chiết xuất một chút Tử Huyễn ở trình độ nhất định lên phía trên!

Thanh âm của Xích Viêm lão tổ tràn đầy kích động, Bát Quái Ly Hỏa trận sau khi được thăng cấp, hắn sẽ cách mục tiêu cuối cùng là luyện chế bảo khí thiên giai càng ngày càng gần.

- Như vậy... Lâm hiền điệt, Mục gia tiểu oa nhi, những ngày qua, các ngươi ở nơi này của lão phu đi, lão phu cho các ngươi chỗ tu luyện tốt nhất, Hỏa nguyên khí vô cùng nồng nặc, tuyệt đối tăng thêm một bậc so với tu luyện đại trận ở Thần Hoàng đảo! Các ngươi cứ việc tu luyện, Hỏa nguyên khí muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Mục Thiên Vũ nghe lời nói của Xích Viêm lão tổ có chút cảm giác dở khóc dở cười, Lâm Minh không giải thích được trở thành Lâm hiền điệt, nàng nhưng vẫn là “Mục gia tiểu oa nhi”, lần này tới Chung Yến sơn thật là làm cho nàng bất ngờ.

- Chính là chỗ này.

Xích Viêm lão tổ đẩy một tòa cửa gỗ trầm trọng có khắc pháp trận phong ấn ra, chỉ vào một phương thạch hỏa hồng sắc bên trong cửa, nói với Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ ở phía sau.

Theo đại môn mở ra, Lâm Minh chỉ cảm thấy nguyên khí thiên địa như thủy triều đập vào mặt, trong đó Hỏa nguyên khí lại càng nồng nặc đến trình độ cơ hồ hóa thành thực chất!

Nếu như có thể ngày ngày tu luyện ở chỗ này, tốc độ tu luyện tuyệt đối tiến triển cực nhanh!

- Thạch đàn chế tạo từ Hỏa Liệt thạch, đè lại nguồn suối Hỏa Linh địa mạch ở chỗ đó.

Mục Thiên Vũ thầm giật mình, nơi này quả thật tốt hơn nhiều so với địa phương tu luyện ở Thần Hoàng đảo.

Thấy Mục Thiên Vũ giật mình, Xích Viêm lão tổ mặt lộ vẻ tự đắc, hắn đối với địa phương tu luyện của mình tuyệt đối tự tin, đây chính là chỗ tu luyện lúc bình thường của là chính bản thân hắn, hắn chọn động phủ ở nơi Chung Yến sơn ít ai lui tới này, chính là vì bố trí Bát Quái Ly Hỏa trận, còn có vì bảo địa tu luyện chỗ này.

Nơi này là điểm mấu chốt của địa mạch Hỏa Linh ở Chung Yến sơn, nguyên khí thiên địa dày đặc giống như thực chất, hơn nữa hắn hao phí tâm huyết bố trí Tụ Linh pháp trận thượng cổ xuống đây, nơi này tuyệt đối là thánh địa tu luyện mà võ giả Hỏa hệ tha thiết ước mơ.

- Bất kể là Bát Quái Ly Hỏa trận cải tiến, hay là đúc thương, cũng không phải là công việc ngày một ngày hai, mấy ngày này các ngươi tu luyện ở chỗ này là được, cần gì thì nói với ta.

Xích Viêm lão tổ nói xong, tựu khẩn cấp rời đi, hắn muốn đi tìm hiểu trận pháp của hắn.

Ca!

Cửa gỗ đóng kín, pháp trận phong ấn trên cửa sáng lên, giam cầm tất cả Hỏa hệ nguyên khí ở bên trong phòng tu luyện.

Mục Thiên Vũ nhìn chung quanh chỗ mật thất này, nơi này chẳng những có thạch đàn tu luyện, còn có rất nhiều đồ dùng hằng ngày, thậm chí ở một bên còn có phòng ngủ, dĩ nhiên chỉ có một giường.

Tuy nhiên cái này không sao, cảnh giới như Mục Thiên Vũ, lấy tĩnh tọa tu luyện thay thế giấc ngủ cũng không hẳn không thể. Hơn nữa nàng cũng không có thói quen dùng giường của người khác.

- Lâm Minh, ta đoán chừng Xích Viêm lão tổ từ lúc hoàn thiện trận pháp, đến hoàn thành đúc thương, như thế nào cũng phải tốn thời gian một hai tháng, những thời giờ này, không bằng ngươi cùng ta học tập Hỏa hệ công pháp của Thần Hoàng đảo một chút, như thế nào?

Sau khi Mục Thiên Vũ quét nhìn một vòng, xoay người nhìn về Lâm Minh, khẽ cười nói, mặc dù phía sau Lâm Minh rất có thể có một sư phụ phong hoàng xưng đế, tuy nhiên nàng cũng không trông cậy dựa vào Lâm Minh để thiết lập quan hệ cùng người nọ, nhân vật cấp bậc này, đối với nàng mà nói thật sự có chút xa xôi.

Lâm Minh do dự một chút nói:

- Mục cô nương, ta là tính toán dùng một viên Nhập Thiên đan trước.

Mục Thiên Vũ hơi ngẩn ra:

- Hiện tại dùng sao? Ta cảm thấy được cũng là hơi sớm, Nhập Thiên đan mặc dù là linh dược thượng phẩm, nhưng là ăn quá nhiều sẽ ảnh hưởng căn cơ, phải sử dụng vật khác để củng cố tu vi, không bằng ngươi lưu lại Nhập Thiên đan để tới khi đánh sâu vào bình cảnh Hậu Thiên.

Mục Thiên Vũ hời hợt nói, nàng tự nhiên sẽ không cảm thấy Lâm Minh ăn Nhập Thiên đan ở Ngưng Mạch kỳ có cái gì lãng phí.

- Không, hiện tại tựu ăn, ta quyết định rồi.

Theo bản thân Lâm Minh tu luyện mấy ngày nay, hắn càng ngày càng phát hiện cảnh giới Tôi Tủy xa xôi, phục dụng mấy viên Nhập Thiên đan sợ là sẽ không có hiệu quả quá lớn, chớ nói chi là ảnh hưởng căn cơ của hắn.

Hắn hiện tại muốn biết chính là, rốt cuộc phục dụng một viên Nhập Thiên đan bình thường có thể tạo được bao nhiêu hiệu quả? Cần bao nhiêu Nhập Thiên đan mới có thể hoàn thành Tôi Tủy?

Mục Thiên Vũ không có khuyên Lâm Minh nữa, nàng tin tưởng Lâm Minh đã thành thói quen, nàng cho rằng, Lâm Minh cũng không làm chuyện không có nắm chắc, chỉ cần Lâm Minh quyết định việc cần phải làm, mặc dù thoạt nhìn không có khả năng, Lâm Minh cũng có thể làm thành công. Vuốt vuốt tóc trên trán, Mục Thiên Vũ nói:

- Vậy ngươi phục dụng đi, chỗ này của ta có một bình Tịnh Thể Linh Dịch, còn có mấy vị thuốc dẫn, phục dụng cùng Nhập Thiên đan, hiệu quả sẽ tốt hơn chút ít.

Nói xong, bàn tay trắng nõn của Mục Thiên Vũ lật lên, ba chai thuốc trong suốt liền xuất hiện trong tay.

Dùng Nhập Thiên đan có rất nhiều chú ý, thuốc dẫn có thể phát huy dược hiệu của Nhập Thiên đan tốt hơn, Tịnh Thể Linh Dịch có thể thanh trừ độc đan ở trình độ nhất định.

Lâm Minh nhận lấy những thứ bình bình lọ lọ này, một tia ý thức toàn bộ rót vào trong miệng, liền nuốt viên Nhập Thiên đan trong suốt như mỹ ngọc, lớn chừng viên long nhãn vào.

Sau đó liền ngồi xếp bằng ở phía trên thạch đàn điều tức.

Nhập Thiên đan vào miệng liền tan ra, hóa thành một cỗ nhiệt lưu bột phát ra ở trong người, lẫn vào kinh mạch quanh thân, từng luồng cảm giác đau nhói truyền đến theo đó, trước đó, Lâm Minh cũng biết, tác dụng đầu tiên của tự nhiên chính là tẩy cân phạt tủy, thanh trừ khí bẩn Hậu Thiên trong cơ thể, mà tẩy cân phạt tủy tự nhiên là một cái quá trình thống khổ.

Kinh mạch càng ngày càng nóng, mà tứ chi của hắn lại lạnh như băng, loại lạnh nóng giao thế này thật sự khó chịu.

Theo dược lực hòa tan ra, dòng năng lượng lao nhanh trong kinh mạch cũng càng ngày càng thô bạo hung mãnh, xông đến làm cho cả người Lâm Minh đau đớn như kim châm, mặc dù hắn đã có kinh nghiệm dùng thuốc mãnh liệt rất nhiều lần, vẫn là đau đến nghiến răng nghiến lợi, cái trán không ngừng rỉ ra mồ hôi hột.

- Tôi Tủy...

Trong lòng Lâm Minh quanh quẩn ý nghĩ này, hai đấm nắm chặt, dựa vào một cỗ chấp niệm, không ngừng đẩy dược lực vào chỗ sâu của xương cốt, sâu tận bên trong xương tủy.

Chương 307: Dược lực Tôi Tủy!

Cảnh giới Tôi Tủy tuy nói là ở phía trên Ngưng Mạch kỳ, nhưng cũng không cần đạt tới sau Ngưng Mạch đỉnh phong, mới đột phá Tôi Tủy, ngược lại, cảnh giới Tôi Tủy cao thấp, thật ra thì căn bản không có quan hệ cùng võ giả bị vây tại Ngưng Mạch sơ kỳ hay là Ngưng Mạch hậu kỳ.

Nói trắng ra là, Tôi Tủy cùng Ngưng Mạch thuộc về hệ thống tu luyện bất đồng.

Tôi Tủy thuộc về công pháp Luyện Thể của Thần Vực.

Ngưng Mạch thuộc về hệ thống tu luyện tụ nguyên Hậu Thiên, Tiên Thiên, Toàn Đan.

Võ giả từ Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, chân nguyên từ ngoài vào trong, càng lúc càng thâm nhập, sau đó chân nguyên rót vào cốt tủy, liền là Tôi Tủy.

Ngược lại chân nguyên chảy vào kinh mạch quanh thân, liền là Ngưng Mạch, sau Ngưng Mạch, chân nguyên dọc theo kinh mạch hội tụ ở đan điền, thì có thể bước vào Hậu Thiên, Tiên Thiên cảnh giới, cho đến khi chân nguyên hóa xoáy ở đan điền, sẽ thành Toàn Đan.

Nói cách khác, cảnh giới Tôi Tủy thật ra là cũng liệt vào cùng Ngưng Mạch kỳ.

Tôi Tủy là đặt nền móng cho Bát Môn Độn Giáp, l luyện thể thật sự.

Mà kinh mạch của Ngưng Mạch kỳ thông suốt thì tương liên cùng đan điền, thì lại là đặt nền móng cho tụ nguyên ngày sau.

Chỉ bất quá Ngưng Mạch dễ dàng, Tôi Tủy khó khăn, cho nên bình thường sẽ là sau khi bước vào Ngưng Mạch kỳ, rồi mới tới Tôi Tủy.

Lâm Minh hiện tại chính là làm như vậy.

Mạnh mẽ dựa theo phương pháp Tôi Tủy ghi lại bên trong “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” để khống chế dược lực, từng điểm từng điểm rót vào bên trong xương cốt.

Dược lực của Nhập Thiên đan, dị thường táo bạo, võ giả bình thường sau khi ăn Nhập Thiên đan, cũng chỉ có thể không ngừng khai thông, luyện hóa, như Lâm Minh chỉ dùng chân nguyên trói buộc dược lực của Nhập Thiên đan, muốn đẩy dược lực của Nhập Thiên đan vào bên trong cốt tủy, lại càng khơi dậy sức lực mãnh liệt của Nhập Thiên đan phản công!

Lâm Minh chỉ cảm thấy, dược lực Nhập Thiên đan trong cơ thể hắn như dòng nham thạch cuồn cuộn. Chảy đến nơi đâu, nơi đó sẽ đau đớn phệ cốt!

- Lâm Minh, ngươi không sao chớ...

Mục Thiên Vũ nhìn bộ dạng thống khổ của Lâm Minh, có chút bận tâm, nếu như thực lực không đủ, ăn Nhập Thiên đan có thể chết người, từ xưa tới nay, đã từng có tiền lệ là võ giả Ngưng Mạch kỳ nóng lòng chạy theo thành công, sau khi nuốt Nhập Thiên đan vào bởi vì không tiêu hóa được dược lực mà chết bất đắc kỳ tử.

Tuy nhiên lúc trước Mục Thiên Vũ chẳng bao giờ lo lắng loại chuyện này sẽ phát sinh ở trên người Lâm Minh, dù sao thực lực Lâm Minh đã bày ra trước đó. Hắn cũng có hơn chứ không kém so với võ giả Hậu Thiên hậu kỳ xuất thân từ nước nhỏ.

Nhưng là bây giờ nhìn bộ dạng thống khổ như thế của Lâm Minh, Mục Thiên Vũ một lòng lại treo lên, Lâm Minh phản ứng quá kịch liệt, vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng.

Hấp thu Nhập Thiên đan, người khác giúp không được gì, Mục Thiên Vũ không thể làm gì khác hơn là móc ra chiếc khăn tay trong ngực, lau đi giọt mồ hôi trên trán Lâm Minh.

Một lần lau này, Mục Thiên Vũ lại phát hiện cái trán Lâm Minh nóng bỏng đến lợi hại.

- Tại sao có thể như vậy?

Mục Thiên Vũ cau mày lại, chẳng lẽ lúc hấp thu dược lực Nhập Thiên đan xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nàng thậm chí đang do dự xem có nên bằng vào tu vi thâm hậu của chính mình mạnh mẽ bức dược lực đi ra khỏi cơ thể Lâm Minh hay không, đúng lúc này, Lâm Minh khó khăn khoát tay áo, cắn răng nói:

- Ta... Không có chuyện gì...

Một lời này, Mục Thiên Vũ lại thấy trong hàm răng của hắn hiện đầy tia máu.

Lâm Minh cũng không phải là không chịu nổi dược lực của Nhập Thiên đan. Chẳng qua là chân nguyên vào tủy, quá mức khó khăn.

Lâm Minh chỉ cảm thấy xương cốt phảng phất giống như tường đồng vách sắt, hắn ngạnh sinh sinh áp dược lực của Nhập Thiên đan đi vào, mỗi khi ép một luồng dược lực vào, liền đau đớn giống như mũi nhọn đâm vào thấu xương!

Ban đầu, Lâm Minh ngưng lại ở Luyện Cốt đỉnh phong hồi lâu, cho đến khi chân nguyên tự nhiên tràn đầy, hoàn mỹ đột phá!

Làm như vậy tự nhiên gây dựng trụ cột vững chắc, xương cốt của hắn được chân nguyên tôi luyện lâu dài, cốt chất tỉ mỉ hoàn mỹ, không có một tia sơ hở.

Nhưng là càng là như thế, xương cốt càng là kiên cố như kim thạch, khó có thể rót dược lực vào!

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không hối hận.

Đột phá càng là khó khăn, Tôi Tủy liền càng triệt để!

Dược lực của Nhập Thiên đan, trải qua áp súc xương cốt tỉ mỉ tinh khiết hóa, mới có thể đạt tới hiệu quả Tôi Tủy tốt nhất.

Lý niệm trước sau như một của Lâm Minh chính là, Muốn đánh trụ cột, phải đánh đến vững chắc nhất. Muốn đột phá cảnh giới, sẽ phải thực hiện đột phá hoàn mỹ!

Lâm Minh nỗ lực ước chừng thời gian một khắc đồng hồ, cả người ướt đẫm mồ hôi, lúc này, hắn nội thị thân thể, phát hiện bên trong cốt tủy, xuất hiện một tia màu vàng nhạt rất nhỏ không thể kiểm tra.

Tuy như kim loại, chính là dấu hiệu của Tôi Tủy!

Song Lâm Minh lại không có một chút nửa điểm cảm giác mừng rỡ, ngược lại vô cùng nản lòng, thế nhưng mới chỉ một chút như vậy!

Chính mình đã tiêu hao hết một phần năm dược lực của một quả Nhập Thiên đan, thế nhưng mới rèn luyện được một tia không thể kiểm tra như vậy, nếu là hoàn toàn hoàn thành, sợ rằng phải sử dụng một hai vạn viên, chẳng lẽ nói, chính mình hoàn thành cảnh giới Tôi Tủy phải cần tới ngàn viên Nhập Thiên đan?

Thiên a, chính là Thần Hoàng đảo tài đại khí thô, sau khi cung ứng cung ứng mấy ngàn viên Nhập Thiên đan cũng sẽ bị suy sụp!

Phải biết rằng, mỗi ba năm Thất Huyền cốc mới chuẩn bị hơn hai mươi viên Nhập Thiên đan, chia đều cho từng nơi, cho dù Thần Hoàng đảo lợi hại một chút, một năm kiếm được mười mấy viên, lấy cái tốc độ này, muốn tích lũy mấy ngàn viên Nhập Thiên đan phải một trăm năm!

Cho dù Lâm Minh thiên tài thế nào, dù yêu nghiệt thế nào, Thần Hoàng đảo cũng không thể nắm chặt, một trăm năm không ăn không uống tích lũy cho hắn nhiều Nhập Thiên đan như vậy.

Hơn nữa mặc dù Thần Hoàng đảo nguyện ý, Lâm Minh cũng đợi không được a.

Chẳng lẽ mình nhất định không cách nào đặt chân vào cảnh giới

Tôi Tủy?

Nghĩ đến Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh ghi lại trong “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, nghĩ đến cả cảnh giới cước liệt đại địa, quyền toái tinh thần kia, Lâm Minh cảm thấy thật sâu không cam lòng, vô luận như thế nào, hắn sẽ không buông tha cho Tôi Tủy, chỉ sợ hy vọng xa vời, cuối cùng cũng tìm được đường.

Có thể rèn luyện một tia, liền rèn luyện một tia, có thể rèn luyện nửa phần, liền rèn luyện nửa phần!

Sau khi củng cố lòng tin của mình, Lâm Minh cắn chặt hàm răng, tiếp tục hấp thu dược lực còn dư lại của Nhập Thiên đan.

Một viên Nhập Thiên đan, nếu như dùng cho Tôi Tủy toàn thân, sợ rằng một chút hiệu quả cũng không có.

Mặc dù Lâm Minh giàu có, nhưng là không có giàu có đến trình độ có thể không xem Nhập Thiên đan ra gì, hắn không cách nào tiếp nhận sau khi ăn một viên Nhập Thiên đan quý giá, thực lực mình lại không chiếm được nửa điểm tăng trưởng.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh dựa theo phương pháp “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, vận chuyển chân nguyên toàn thân, đem tất cả dược lực ép về tay phải.

Nếu rèn luyện toàn thân không có bất kỳ hiệu quả, như vậy, không bằng tập trung rèn luyện một chỗ.

Lâm Minh lựa chọn đúng là tay phải, vô luận là sử dụng Phấn Thân Toái Cốt quyền, hay là ra thương, tay phải cũng là bộ phận mấu chốt nhất.

Trước rèn luyện tay phải rồi hãy nói.

Dược lực như thủy triều phóng mạnh về tay phải, ở dưới dược lực áp bách, tay phải của Lâm Minh đau đớn như đao xoắn, nếu như không phải thân thể của hắn trải qua Vu Thần tháp cải tạo nhiều lần, vô cùng bền bỉ, chỉ sợ sớm đã bị bành trướng nổ tung.

Cứ như vậy, Lâm Minh từng điểm từng điểm bức bách dược lực rót vào cốt tủy tay phải, từng bước khó khăn.

Tay phải của hắn đã căng ra đỏ bừng như máu, một mảnh gân xanh dài hẹp giống như con giun đội lên, kịch liệt vặn vẹo, Lâm Minh quỳ rạp trên đất, đặt tay phải ở phía dưới, chịu đựng sự thống khổ do dược lực Tôi Tủy mang tới, mồ hôi hột một viên một viên lăn xuống dọc theo lọn tóc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cứ như vậy ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Lâm Minh mới rốt cuộc luyện hóa một viên Nhập Thiên đan này, lúc này, toàn thân hắn đã thoát lực.

Chân nguyên tiêu hao quá lớn, Lâm Minh trở mình, thân thể nằm ngửa thành hình chữ đại ở phía trên thạch đàn, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

May là nơi này thiên nhiên ưu đãi, mỗi khi hít một hơi, đều có đại lượng Hỏa nguyên khí tràn vào trong cơ thể, bị hạt giống Tà Thần hấp thu, nhanh chóng làm dịu kinh mạch gần như khô khốc của Lâm Minh.

Nội thị không đạt tới, cốt tủy xương tay quả nhiên bịt kín một tầng màu vàng nhạt vô cùng mỏng manh, chẳng qua là bám vào ở mặt ngoài cốt tủy, mặc dù xa xa không đạt tới cảnh giới vững chắc tủy như kim loại, nhưng là Lâm Minh có thể cảm giác một phần lực khí huyết tràn đầy trong xương tủy.

- Chỉ có cốt tủy xương tay có một chút màu vàng nhạt, cốt tủy xương cánh tay mặc dù không có loại biến hóa này, nhưng là màu sắc lại càng đỏ hơn.

Trong lòng Lâm Minh tự nói, cốt tủy của người có hai loại, một loại tủy xương, một loại tủy đỏ, chỉ có tủy đỏ có thể tạo máu.

Trẻ nít vừa sinh hạ ra toàn thân cũng là tủy đỏ, cũng có thể tạo máu, mà theo số tuổi tăng trưởng, tủy đỏ bên trong cốt từ từ tràn đầy mỡ, từ tủy đỏ biến thành tủy xương, không hề tạo máu nữa.

Người niên kỷ càng lớn, tỷ lệ tủy xương liền càng lớn, cốt tủy ố vàng, lực khí huyết của người sẽ không đủ. Cho nên sinh mệnh lực của trẻ nít, nếu so với người già tràn đầy hơn.

Hiện tại xương cánh tay ở cánh tay phải của Lâm Minh đã biến trở về tủy đỏ thuần túy, nếu là toàn thân cũng là tủy đỏ, lực khí huyết tràn đầy, vô luận sự chịu đựng, sự khôi phục sức khỏe, hay là sinh mệnh lực cũng sẽ càng cường đại hơn!

- Lâm Minh, ngươi không sao chớ?

Thấy Lâm Minh rốt cuộc trở lại bình thường, Mục Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, đưa lụa trong tay lên, nàng không nghĩ tới, Lâm Minh sau khi ăn Nhập Thiên đan vào, sẽ phản ứng lớn như vậy.

- Ta không sao.

Lâm Minh khoát khoát tay, nhận lấy chiếc khăn tay Mục Thiên Vũ đưa tới, lại phát hiện vốn là khăn tay sạch sẽ mang theo mùi hương nhàn nhạt đã trở nên vô cùng bẩn, hiển nhiên đây là kiệt tác của hắn.

Có chút cười cười xấu hổ, Lâm Minh phát hiện mặt ngoài thân thể bịt kín một tầng màu xám tro vấy mỡ đặc dính. Nhập Thiên đan là linh đan tẩy cân phạt tủy, khu trừ khí bẩn Hậu Thiên trong cơ thể, sau khi ăn, tự nhiên sẽ bài xuất tạp chất.

Lâm Minh chịu không được cảm giác dính trên người, nói với Mục Thiên Vũ:

- Ta ra đi tắm.

- Ừm, đi đi.

Ở phía sau trụ sở của Xích Viêm lão tổ, có một đầm sâu do người tạo ra, Lâm Minh sải bước lại tới đây, cũng không có rút đi y phục trước tiên để bắt đầu tắm, mà là xem bốn bề vắng lặng một chút, từ trong Tu Di giới lấy ra một thanh bảo đao nhân giai hạ phẩm.

Nhìn cái thanh bảo đao um tùm hàn quang này, Lâm Minh đột nhiên đưa tay phải ra, một phát bắt được lưỡi đao sắc bén, hắn không có dùng bất kỳ chân nguyên bảo vệ, chỉ bằng nhục chưởng nắm được bảo đao, vặn nó méo mó.

Chi chi chi...

Ở bên cạnh đầm sâu yên tĩnh, thanh âm kim loại biến hình rõ ràng lọt vào tai, mà Lâm Minh chẳng qua là cảm thấy bàn tay có chút đau, lại hoàn toàn không có bị lưỡi đao cắt.

Mấy hơi sau, cái thanh bảo đao nhân giai hạ phẩm này đã bị Lâm Minh nắm tới mức hoàn toàn biến hình, lưỡi đao đã xoắn lại, đây là bảo đao ban đầu Hỏa Công chế tạo, ở trong bảo khí nhân giai hạ phẩm cũng coi như một cấp tương đối khá.

Nói một cách khác, hiện tại cường độ tay phải của Lâm Minh đã đuổi kịp và vượt qua bảo khí nhân giai hạ phẩm!

Ban đầu Lâm Minh cũng từng "tay không đón dao sắc", nhưng dựa vào là Luyện Lực Như Tơ, là dùng xảo kình, nhưng là hiện tại bóp nhẹ cái thanh bảo đao này lại không có quán chú bất kỳ chân nguyên gì.

Cường độ đạt tới mức như thế, nếu như phối hợp chân nguyên, lực phòng ngự của Lâm Minh sẽ đạt tới một cái trình độ khủng bố!

Không chỉ như thế, cường độ lớn, lực công kích cũng mạnh, đánh ra một quyền, khai sơn phá thạch, có thể nói, đến khi đó, thân thể Lâm Minh chính là bảo khí.

Chương 308: Chu tước cấm thần lục!

“Hỗn Độn Cương Đấu kinh” đã nói, chân nguyên từ sau Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, cản trở lớn nhất chính là cốt tủy của người, cốt tủy không rèn luyện, không chịu đựng được chấn động, dễ dàng bị thương, như thế sẽ trở thành nhược điểm lớn nhất của võ giả Luyện Thể.

- Mà sau khi rèn luyện cốt tủy chấm dứt, chân nguyên tiêu trừ cái nhược điểm này, hơn nữa còn có thể xúc tiến chân nguyên cùng kết hợp, đến lúc đóừ trong ra ngoài, chân nguyên thành một khối, lúc này mới đạt tới cảnh giới hoàn mỹ nhất.

Lâm Minh đứng ở bên cạnh hồ nước, một bên vận chuyển “Hỗn Độn Chân Nguyên quyết”, cảm thụ biến hóa của thể chất do Tôi Tủy mang đến, quả nhiên chân nguyên kết hợp từ trong ra ngoài, hoàn toàn là bay vọt về chất.

“Hỗn Độn Cương Đấu kinh” là không có sai, nhưng là muốn hoàn thành điều kiện hà khắc đến gần như không cách nào hoàn thành của Tôi Tủy, Lâm Minh lại cảm thấy nhức đầu, theo loại trạng thái này tiếp tục, hắn sợ rằng phải chờ tới Toàn Đan mới có thể có đủ thực lực tập hợp đủ đan dược cần thiết cho Tôi Tủy.

Cảnh giới Tôi Tủy tuy nói là độc lập với hệ thống tu luyện tụ nguyên, nhưng cũng là càng sớm đột phá càng tốt, tốt nhất ở trước hai mươi tuổi.

Mình cho dù nghịch thiên thế nào, cũng không thể hai mươi tuổi là Toàn Đan, sau đó cho dù bước vào Toàn Đan, sưu tập tài liệu nữa, cũng không biết phải dùng bao nhiêu thời gian, bỏ lỡ thời kỳ Tôi Tủy tốt nhất, cốt tủy biến chất, liền khó có thể Tôi Tủy hoàn toàn.

Rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?

Lâm Minh vội vã tắm rửa, lấy ra một bộ quần áo từ trong Tu Di giới để thay, trở lại chỗ tu luyện.

Mục Thiên Vũ nhìn thấy Lâm Minh đầu tóc ướt nhẹp trở lại, đổi một thân y phục sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra vẻ anh tư hào sảng, cuối cùng hơi yên tâm.

- Lâm Minh, lúc trước có phải ngươi đã ăn đan dược tẩy cân phạt tủy hay không? Ta cảm giác tạp chất bài xuất ra từ bên trong cơ thể ngươi rất ít?

Cường độ tẩy cân phạt tủy của Nhập Thiên đan phi thường cường đại, nhất là võ giả thế tục ăn, thường thường có thể bài xuất ra một tầng dính nhớp màu xám tro thật dày, mà mới vừa rồi trọc khí Hậu Thiên bài xuất ra trên người Lâm Minh lại không nhiều, cho nên Mục Thiên Vũ mới hỏi như vậy.

- Ừm... Đã ăn.

Thần sắc Lâm Minh lúng túng gật đầu, hắn mới vừa rồi ăn Nhập Thiên đan, chín thành dược lực cũng bị hắn dùng để Tôi Tủy, chỉ giữ lại một chút xíu để cho vào bên trong kinh mạch, tự nhiên không có hiệu quả tẩy cân phạt tủy gì.

Ánh mắt Mục Thiên Vũ quét một lần từ đầu đến chân trên người Lâm Minh, lúc này mới hài gật đầu. Lại nói:

- Ta xem tu vi của ngươi tăng lên không nhiều lắm, hẳn là dược lực cũng tiềm phục tại trong cơ thể, ngươi cũng không cần gấp gáp, sau khi ăn Nhập Thiên đan cần bế quan thời gian rất lâu mới có thể từ từ hút sạch dược lực, đến lúc đó thực lực của ngươi ít nhất có thể đột phá Ngưng Mạch trung kỳ, thậm chí có thể chạm tới cánh cửa Ngưng Mạch hậu kỳ, tuy nhiên loại tu vi này không phải là mình tu luyện được, còn phải củng cố mới được, ở trước Hậu Thiên không nên nghĩ tới ăn Nhập Thiên đan nữa, ăn nhiều ngược lại là nuông chiều cho hư, cái được không bù đắp đủ cái mất.

- Ách... Ta hiểu được.

Trong lòng Lâm Minh cười khổ, quả nhiên sau khi nói láo một chuyện, sẽ phải dùng lời nói dối để che giấu, trong cơ thể hắn nơi nào còn có còn sót lại dược lực gì, đã sớm hút không còn một mống, nhưng là tu vi của hắn chỉ tăng lên một chút như vậy, cách Ngưng Mạch trung kỳ còn xa.

Mục Thiên Vũ suy nghĩ một chút, nói với Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi tới ngồi xuống, ta thử độ phù hợp Hỏa nguyên khí của ngươi một chút.

Lâm Minh hơi ngẩn ra, gật đầu, khoanh chân ngồi ở trước mặt Mục Thiên Vũ, hắn cũng muốn biết dựa theo tiêu chuẩn của Thiên Diễn đại lục, độ phù hợp Hỏa nguyên khí của mình rốt cuộc là mấy phẩm.

- Buông lỏng thân thể, không nên cố ý khống chế thân thể hấp thu nguyên khí.

Mục Thiên Vũ vừa nói vừa dắt tay Lâm Minh, đôi mắt đẹp khép hờ, cẩn thận cảm giác Hỏa nguyên khí ba động trong cơ thể Lâm Minh, từng luồng chân nguyên đưa vào trong cơ thể Lâm Minh, hấp thu đi ra ngoài, phán đoán độ phù hợp của Lâm Minh rốt cuộc là mấy phẩm.

Không biết có phải bởi vì Hỏa nguyên khí bên trong nhà quá dồi dào hay không, Mục Thiên Vũ ngồi ở phía trên thạch đàn đã lâu, trên người đổ mồ hôi ẩm ướt, có thể ngửi thấy có một mùi vị dễ chịu, Lâm Minh ngồi đối diện cách Mục Thiên Vũ gần như vậy, nhất thời có chút tâm viên ý mãn.

Chỉ chốc lát sau, Mục Thiên Vũ mở mắt, trong con ngươi sáng ngời lại hiên lên một tia tiếc hận.

- Ngươi đại khái là có độ phù hợp lục phẩm hạ đăng.

Độ phù hợp này, đối với võ giả bình thường mà nói đã tương đối nghịch thiên, huống chi Lâm Minh là song hệ thể chất, độ phù hợp Lôi nguyên khí của hắn cao hơn một chút.

Nhưng là Mục Thiên Vũ vẫn cảm thấy thất vọng, công pháp của Thần Hoàng đảo yêu cầu đối với độ phù hợp Hỏa nguyên khí quá hà khắc rồi, tỷ như độ phù hợp Hỏa hệ nguyên khí của Mục Thiên

Vũ liền đạt đến thất phẩm thượng đẳng nghịch thiên!

Độ phù hợp lục phẩm hạ đẳng chỉ đủ tu tập công pháp hạch tâm tiêu chuẩn thấp nhất, muốn có thành tựu lớn là không thể nào.

Mục Thiên Vũ cảm thấy hết sức tiếc hận, những địa phương khác của Lâm Minh dù mạnh thế nào cũng quan hệ không lớn với nàng, chỉ có công pháp của Thần Hoàng đảo, mới có thể tăng cường liên hệ giữa Lâm Minh cùng Thần Hoàng đảo và nàng.

- Độ phù hợp lục phẩm hạ đẳng sao?

Lâm Minh không cảm thấy bất ngờ, hạt giống Tà Thần mặc dù cường hãn, nhưng những bộ phận khác trên thân thể của hắn căn bản không có bất kỳ phản ứng nào đối với Hỏa hệ nguyên khí, chia đều xuống sẽ không nghịch thiên như vậy.

- Không biết chờ mình lấy tuyệt phẩm bảo thương của Xích Viêm lão tổ luyện chế, đi Nam Cương giết chết Hỏa Xi chưởng giáo, hấp thu Hỏa Tinh của Bất Diệt thánh hỏa, độ phù hợp sẽ đạt tới bao nhiêu?

Đặc điểm lớn nhất của Tà Thần lực cùng võ giả Hỏa hệ bình thường chính là nó có thể trưởng thành, độ phù hợp Lôi hệ của Lâm Minh bởi vì cắn nuốt Tà Thần lực, tuyệt đối không chỉ lục phẩm hạ đẳng.

Đây chính là chỗ cường hãn của Tà Thần lực, Lâm Minh đã cảm khái sự cường đại của Tà Thần lực không biết bao nhiêu lần, chẳng trách vị đại năng của Thần Vực kia cho rằng Tà Thần lực là bí pháp trân quý nhất mà hắn lấy được suốt đời, thậm chí còn hơn cả Kim Bằng Phá Hư.

Hơn nữa Kim Bằng Phá Hư mặc dù trân quý, nhưng bên trong Thần Vực vẫn là có một nhóm người biết được, mà Tà Thần lực cũng là độc nhất vô nhị, bí pháp này vị đại năng kia có được ở di tích thượng cổ, do một vị thượng cổ Tà Thần sáng chế.

Phát hiện Tà Thần lực, nó đã bị phong tồn không biết bao nhiêu vạn năm. Sau, vị đại năng kia luôn luôn cẩn thận gìn giữ bí pháp, không có tiết lộ chút nào, đây càng làm tăng thêm trình độ trân quý của nó.

Đáng tiếc, vị đại năng của Thần Vực kia cũng không kịp nghiên cứu Tà Thần lực, chỉ có luyện đến tầng thứ ba, rồi sau đó theo Thiên Minh Tử đi Thiên Vũ thánh địa cướp đoạt thần tinh Ma Phương, kết quả đi đời nhà ma.

Hôm nay Tà Thần lực hết thảy đều phải dựa vào bản thân Lâm Minh tìm tòi, hiện tại hắn phát hiện Tà Thần lực có phản ứng đối với Lôi hệ cùng Hỏa hệ, những nguyên khí khác như Băng hệ, Mộc hệ vân vân cũng không được, không biết ngày sau có thể khai phá ra năng lượng mới có thể sử dụng hay không.

Mục Thiên Vũ nhìn Lâm Minh, trầm ngâm trong chốc lát, do dự nói:

- Lâm Minh, ngươi có nguyện ý tu tập Hỏa hệ công pháp của Thần Hoàng đảo hay không?. Ngôn Tình Xuyên Không

- Ta nghĩ thử một chút.

Lâm Minh gật đầu nói, bàn về phẩm cấp công pháp, công pháp của Thần Hoàng đảo tự nhiên xa không bằng công pháp của đại năng ở Thần Vực trong trí nhớ, xong công pháp Thần Vực mặc dù tốt, lại không thể chọn, một lần có thể được một hai bộ công pháp thích hợp với mình cũng không tệ rồi, chớ nói chi là nhằm vào phương hướng riêng nào đó để tới chọn.

Lúc trước Lâm Minh đã nghĩ học tập Lôi hệ công pháp một chút, đền bù tốc độ không đủ của chính mình, nhưng là muốn tìm được một công pháp Lôi hệ phẩm cấp cao cấp ở Thiên Diễn đại lục nói dễ vậy sao, tương đối mà nói, công pháp Thần Hoàng đảo đã là cao nhất.

- Lâm Minh, trình độ dày đặc chân nguyên của ngươi vượt xa võ giả đồng cấp, hơn nữa thể chất có thật nhiều nơi đặc thù, ta nghĩ ngươi đã tu tập công pháp cực phẩm cùng sư phụ của ngươi, mặc dù ta không biết công pháp kia là cái gì, nhưng ta muốn nói là, Hỏa hệ thần công của Thần Hoàng đảo cũng sẽ không kém so với bất kỳ công pháp nào.

Mấy ngày nay, Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh tiếp xúc rất nhiều, lấy tu vi cùng nhãn lực của Mục Thiên Vũ, tự nhiên phát hiện một chút địa phương bất thường trên người Lâm Minh, chẳng qua là nàng không có mở miệng đi hỏi thôi, mỗi cường giả đều có bí mật của mình.

- Tuy nhiên, ngươi còn không có chính thức gia nhập Thần Hoàng đảo, bây giờ ta có thể truyền cho ngươi, cũng chỉ là mấy trọng trước, trước khi truyền cho ngươi, ngươi phải thề, không được tiết lộ công pháp ra ngoài.

Mục Thiên Vũ thật tình nhìn Lâm Minh, gằn từng chữ nói.

- Ta lấy võ đạo chi tâm thề, không có Thần Hoàng đảo cho phép, tuyệt không tiết lộ chút nào.

Lâm Minh thề không hề do dự, mỗi cái tông môn đều coi truyền thừa đồng đẳng với mạch sống, truyền thừa là căn bản để kéo dài tông môn.

- Tốt, bộ công pháp này danh xưng là Chu Tước Cấm Thần lục, từ Phượng tộc thượng cổ lưu truyền tới nay, chỉ tiếc... Nội dung bộ công pháp này có điều thiếu thốn, nếu không sợ là mấy đại thánh địa của Thiên Diễn đại lục cũng sẽ đỏ mắt.

Mục Thiên Vũ nói tới đây thở dài một tiếng, Phượng tộc thượng cổ là nhất tộc chính thức có được Phượng Hoàng huyết mạch, chính là thần thú chân chính, không phải là thánh thú như Chu Tước có thể so với, công pháp bọn họ lưu lại, trình độ cường đại có thể nghĩ.

- Hai đại công pháp hạch tâm của Thần Hoàng đảo, Chu Tước Cấm Thần lục cùng với Thanh Loan Huyễn Yêu điển, toàn bộ mất đi hơn phân nửa, nếu không Thần Hoàng đảo sớm đã trở thành thánh địa! Cho dù là hiện tại, với hai bộ công pháp đã thiếu thốn này, trình độ cường đại cũng vượt qua không ít công pháp hạch tâm của tông môn ngũ phẩm, nếu không phải muốn tu tập hai bộ công pháp này đến cảnh giới trọng yếu, nhất định phải có huyết mạch

Chu Tước hoặc Thanh Loan, sợ rằng những tông môn kia đã sớm giết lên Thần Hoàng đảo để cướp đoạt.

- Vốn là bí điển Phượng tộc thượng cổ đầy đủ, nghe nói luyện đến cảnh giới chí cao, có thể thân hóa Phượng Hoàng, niết bàn trong lửa, bất tử bất diệt.

Mục Thiên Vũ nói xong, trong lòng Lâm Minh khiếp sợ, thân hóa Phượng Hoàng, niết bàn trong lửa, bất tử bất diệt?

Nếu là lời của Mục Thiên Vũ không có phóng đại thì bí điển Phượng tộc thượng cổ chân chính so sánh với công pháp đỉnh cấp của Thần Vực cũng có hơn chứ không kém, thậm chí có thể cũng liệt vào cùng bí pháp Tà Thần lực của vị thượng cổ Tà Thần kia lưu lại!

Dĩ nhiên, Chu Tước Cấm Thần lục cùng Thanh Loan Huyễn Yêu điển chắc chắn chẳng qua là một phần trong bí điển của Phượng tộc thượng cổ mà thôi, hơn nữa còn là thiếu thốn.

Dù là như thế, Lâm Minh cũng tâm động, hắn không nhịn được hỏi:

- Theo như Mục cô nương mới vừa nói, tu luyện công pháp đến cảnh giới trọng yếu, nhất định phải có huyết mạch Chu Tước hoặc Thanh Loan? Ta đây không phải là không cách nào tu luyện sao?

Mục Thiên Vũ thở dài một hơi, thầm nghĩ cho dù ngươi có huyết mạch Chu Tước, nhưng vì độ phù hợp Hỏa hệ hạn chế, cũng không tu luyện tới cảnh giới tối cao.

Mục Thiên Vũ nói:

- Thần Hoàng đảo có bí thuật, có thể ghép một phần huyết mạch thánh thú cho ngươi, xong huyết mạch kia vẫn còn quá mỏng manh, không đủ để tu luyện bộ phận trọng yếu của Chu Tước Cấm Thần lục, trừ phi...

Mục Thiên Vũ nói tới đây, thanh âm đột nhiên dừng lại, bên trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia xấu hổ, cũng là ngậm miệng không nói.

Chương 309: Hỏa diễm chi tử!

- Trừ phi cái gì?

Lâm Minh không giải thích được, hỏi.

- Ừm... Cũng không còn gì nữa...

Mục Thiên Vũ lặng yên không một tiếng động thu liễm vẻ xấu hổ, lạnh nhạt lắc đầu:

- Chúng ta lập tức bắt đầu đi.

Lúc Mục Thiên Vũ cố ý nói sang chuyện khác, Lâm Minh lại mơ hồ thấy được đỏ ửng sau tai Mục Thiên Vũ, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn, xong Mục Thiên Vũ rõ ràng không muốn nhắc lại cái gọi là “trừ phi” kia, hắn cũng không hỏi.

- Đây là ngọc giản tầng thứ nhất của Chu Tước Cấm Thần lục, ngươi trước nhìn công pháp một lần, sau đó ta dẫn ngươi nhập môn, tiếp theo ngươi có thể chính thức tu luyện.

Mục Thiên Vũ lấy ra một tấm ngọc giản hỏa hồng sắc từ trong Tu Di giới, muốn tạo ra một tấm ngọc giản công pháp vô cùng khó khăn, nhất định phải do cao thủ đại thành công pháp này tự thân động thủ chế luyện mới được, Mục Thiên Vũ có thể mang theo một bộ ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục tùy thân tùy thời tìm hiểu, tự nhiên do thân phận thánh nữ của nàng.

Lâm Minh nhận lấy ngọc giản ôn nhuận, đưa chân nguyên vào, nhất thời trong lòng vừa động, đây là một bộ điển tịch đem kết hợp công pháp cùng võ kỹ, mà đệ nhất bí pháp làm cho Lâm Minh rất là động tâm, đó chính là Khống Hỏa chi thuật!

Hạt giống Tà Thần mạnh, nó có thể hấp thu ngọn lửa, săn đuổi Hỏa Tinh cho Lâm Minh sử dụng, nhưng rốt cuộc thao túng ngọn lửa làm sao lại phải do Lâm Minh chính mình nghiên cứu.

Mặc dù ngộ tính của Lâm Minh không tệ, nhưng cũng không thể chính mình đi nghiên cứu Khống Hỏa chi thuật, dựa vào Phích Lịch Tà Hỏa châu dẫn dắt, ngoài Lôi Hỏa Sát do Lâm Minh tự nghĩ ra, những Khống Hỏa chi thuật khác mà hắn biết chẳng qua là một loại đơn giản nhất, đó chính là trực tiếp phóng hỏa đi thiêu địch nhân.

Nhưng là trong ngọc giản này ghi lại Khống Hỏa thuật, chủng loại cũng là cực kỳ phong phú.

Tỷ như Hỏa Diễm khải giáp, Hỏa Diễm thuẫn, Hỏa Diễm hộ tráo, Hỏa Diễm chi tác, Hỏa Diễm Áp Súc vân vân, trừ trực tiếp sử dụng ngọn lửa, còn có thể lấy phương pháp đặc thù phong ấn tại ngọn lửa phía trên bảo khí, gia tăng uy lực của bảo khí, đủ loại bí pháp, để cho Lâm Minh cảm thấy hứng thú.

Chỉ là chiêu thức Khống Hỏa chi thuật này, tựu đầy đủ để cho Lâm Minh rất là động tâm đối với bộ Chu Tước Cấm Thần lục này.

Lúc Lâm Minh chuyên chú nghiên cứu ngọc giản, Mục Thiên Vũ đã ngồi xuống một bên tu luyện, chẳng qua là thỉnh thoảng sẽ có chút ít không yên lòng.

Muốn tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục hoặc là Thanh Loan Huyễn Yêu điển tới cảnh giới tối cao, nhất định phải có Chu Tước huyết mạch hoặc là Thanh Loan huyết mạch nồng đậm.

Mà huyết mạch Thần Hoàng đảo ghép, thực ra là lấy máu từ trên người thánh thú Chu Tước hoặc Thanh Loan. Lấy bí pháp đặc thù để cho vào trong cơ thể người được ghép. Ngoại trừ có máu Chu Tước hoặc Thanh Loan yếu ớt kia, độ tinh khiết của loại huyết mạch này lại không đủ.

Nhưng là, có một loại tình huống... Đó chính là phát sinh quan hệ cùng người có huyết mạch thánh thú nồng đậm nhất Thần Hoàng đảo, lấy nguyên âm khí kia, là có thể đạt được huyết mạch thánh thú hết sức tinh khiết, như thế, cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục cùng Thanh Loan Huyễn Yêu điển.

Mà cái gọi là người có huyết mạch thánh thú nồng đậm trong cơ thể thật ra thì chính là thánh nữ Thần Hoàng đảo. Cũng chính là Mục Thiên Vũ cùng muội muội Mục Băng Vân của nàng.

Chuyện này, hiếm ai Thần Hoàng đảo cũng sẽ tận lực tránh để điều bí mật này lưu truyền ra. Bởi vì điều bí mật này có thể khiến cho đại họa phủ xuống, trong lịch sử, từng có ma đầu tu luyện Hỏa hệ công pháp, bắt cóc thánh nữ Thần Hoàng đảo, muốn lấy nguyên âm kia, tới song tu Chu Tước Cấm Thần lục, kết quả đưa tới một cuộc tai nạn cho Thần Hoàng đảo.

Cái gọi là “trừ phi” này, Mục Thiên Vũ vô luận như thế nào cũng nói không nên lời.

Hai người cứ như vậy lâm vào trong tu luyện trầm muộn. Lâm Minh đắm chìm thật sâu ở bên trong Chu Tước Cấm Thần lục, mà Mục Thiên Vũ cũng ngồi xuống hấp thu Hỏa nguyên khí...

Mục Thiên Vũ đoán chừng, lấy ngộ tính của Lâm Minh, chỉ cần gần nửa canh giờ là có thể hoàn toàn thuộc lòng Chu Tước Cấm Thần lục, hơn nữa hiểu một phần, xong tiếc nuối chính là, độ phù hợp Hỏa nguyên khí của Lâm Minh lại trở thành vật cản cuối cùng, ở nơi này phương diện ngộ tính cao tới đâu cũng không bù đắp được.

- Thật là đáng tiếc... Chỉ mong hắn không nên vì vậy mà buông tha cho Chu Tước Cấm Thần lục mới tốt.

Trong tiềm thức của Mục Thiên Vũ hy vọng Lâm Minh có thể tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục tới cảnh giới tối cao, như vậy hắn liền chính là đệ Tử Thần Hoàng đảo chân chân chính chính.

Dĩ nhiên điều này là không thể nào. Trừ phi dùng con đường kia.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Mục Thiên Vũ mất tự nhiên đỏ hồng, mặc dù từng có một đoạn ngắn ký ức mập mờ cùng Lâm Minh, nhưng Mục Thiên Vũ chưa từng nghĩ tới phương diện kia, ở trong mắt của nàng, Lâm Minh quá nhỏ tuổi.

Mục Thiên Vũ hai mươi bảy, Lâm Minh mười sáu, mặc dù thanh xuân đối với võ giả Toàn Đan mà nói, chênh lệch mười một tuổi không đáng kể chút nào, nhưng là đối với Mục Thiên Vũ hiện tại mà nói, Lâm Minh lại chỉ là một thiếu niên nho nhỏ.

Hơn nữa, vốn Mục Thiên Vũ không muốn liên quan đến chuyện nam nữ, giữ vững thân nguyên âm, vô cùng hữu ích đối với việc tu luyện của nàng.

Có lẽ là bởi vì bên trong nhà quá nóng, Mục Thiên Vũ ngồi đã lâu, có chút cảm giác khó chịu, nàng chuẩn bị đi tắm, đối với Mục Thiên Vũ yêu thích sạch sẽ mà nói, mỗi ngày tắm rửa đã thành một chủng tập quán.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâm Minh, hắn còn đang nhìn ngọc giản, Mục Thiên Vũ âm thầm lặng lẽ rời đi.

- Võ giả cũng không thể trực tiếp khống chế ngọn lửa, mà phải thông qua khống chế cùng Hỏa nguyên khí, đem kết hợp chân nguyên để đạt tới mục đích khống lửa.

Lâm Minh lầm bầm làu bàu, chắp tay trước ngực, theo hai chưởng của hắn từ từ kéo ra, một hỏa xà xuất hiện ở lòng bàn tay của hắn, dựa theo phương pháp vận chuyển chân nguyên phía trên Chu Tước Cấm Thần lục, hỏa xà ở giữa hai chưởng Lâm Minh càng ngày càng tinh tế, càng ngày càng đậm, cuối cùng hẳn là đọng lại giống như thực chất.

Dưới uy hiếp của hạt giống Tà Thần, Hỏa nguyên khí vốn là táo bạo lại trở nên dịu ngoan lạ thường, phảng phất giống như nắm mỳ vậy, tùy ý để Lâm Minh vuốt ve.

- Chỉ thiếu một chút.

Lâm Minh kéo dài thúc giục chân nguyên trong cơ thể, rốt cuộc, hỏa xà ở giữa hai chưởng của hắn từ từ hóa thành một ngọn lửa xiềng xích màu đỏ, đan xen.

Sau một khắc, ngọn lửa hoàn toàn thu liễm, xiềng xích giống như thực chất, quả thực không có bất kỳ sự khác biệt nào với khóa sắt bị lửa đốt đỏ.

- Thành!

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, rút Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương từ trong Tu Di giới ra, ngọn lửa xiềng xích trực tiếp giữ ở đuôi thương, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cứ như vậy biến thành một cái thương xiềng xích.

- Đi!

Lâm Minh dùng sức ném đi, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương một ngàn hai trăm cân giống như mũi tên phi, bắn nhanh đi ra ngoài, xiềng xích đột nhiên kéo căng.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nặng nề đụng vào phía trên trận pháp bảo vệ động phủ thạch bích, dẫn tới một tầng màn sáng đung đưa hai cái rất nhỏ.

Động phủ Xích Viêm lão tổ bố trí, tự nhiên không phải là Lâm Minh có thể phá hư.

Đúng lúc này, Mục Thiên Vũ tắm rửa xong, trở lại bên trong động phủ, vừa hay nhìn thấy một màn như vậy, mắt thấy ngọn lửa xiềng xích trong tay Lâm Minh cơ hồ không có gì khác biệt so với xiềng xích chân thật, đôi mắt đẹp của Mục Thiên Vũ trừng tròn xoe, nếu như không phải là rõ ràng cảm nhận được Hỏa nguyên khí nồ trong xiềng xích màu đỏ, nàng cơ hồ coi đó là một cái xiềng xích chân chính.

- Ngươi... Ngươi đã học xong ngọn lửa hóa xích?

Mục Thiên Vũ quả thực không thể nào tin nổi, ngọn lửa hóa xích khó hơn so với ngọn lửa làm thuẫn, Hỏa Diễm khải giáp, ban đầu cho dù là Mục Thiên Vũ cũng cần tới suốt một ngày thời gian mới có thể lĩnh ngộ, mà Lâm Minh cũng chỉ cần trong thời gian mình đi tắm liền có thể học được?

Làm sao lại nhanh như vậy?

Độ phù hợp Hỏa nguyên khí của Lâm Minh xa không bằng nàng!

- Ừm...

Lâm Minh gật đầu, thấy Mục Thiên Vũ kinh ngạc, hắn tựu hiểu được chính mình đại khái lại làm một chuyện tình khó lường, tuy nhiên loại chuyện này hắn làm cũng không ít, không cần lo nhiều thêm vài chuyện.

Ngọn lửa hóa xích thật ra thì cùng chân nguyên hóa hình, lôi điện hóa hình không sai biệt lắm, cũng là năng lượng ngưng tụ thành thực chất, Lâm Minh rõ ràng, mình có thể dễ dàng khống chế Hỏa nguyên khí như vậy, cũng là công lao của hạt giống Tà Thần, hạt giống Tà Thần này, chính là ngay cả Lôi Linh địa giai như Tử Giao Thần Lôi cũng có thể bị kinh sợ, như vậy kinh sợ một chút Hỏa nguyên khí thì càng không nói chơi.

Mục Thiên Vũ im lặng cực độ, độ phù hợp Hỏa nguyên khí của Lâm Minh là nàng tự mình trắc định, nàng vốn tưởng rằng Lâm Minh tu tập Chu Tước Cấm Thần lục gặp không ít khó khăn, không nghĩ tới Lâm Minh mới gần nửa canh giờ tựu làm ra ngọn lửa hóa xích.

Yêu nghiệt, quả nhiên là không thể nhìn theo lẽ thường, Mục Thiên Vũ cũng chỉ có thể quy kết việc Lâm Minh học thành ngọn lửa hóa xích là do ngộ tính kinh khủng của hắn, dù sao Khống Hỏa chi thuật thuộc về kỹ năng hạng nhất, phải dựa vào ngộ tính không tệ mới có thể lĩnh ngộ.

Mục Thiên Vũ nghĩ như vậy, coi như là tiêu trừ ngờ vực trong lòng, nhưng là một loạt chuyện phát sinh kế tiếp, lại lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến ánh mắt Mục Thiên Vũ.

Sau nửa canh giờ, ngọn lửa trong tay Lâm Minh hóa thành một khối tấm chắn đỏ ngầu.

Vừa qua ba mươi phút, trên người Lâm Minh xuất hiện một khôi giáp xích hồng.

Qua một canh giờ nữa, Lâm Minh đem từng đoàn từng đoàn ngọn lửa hóa thành một đám ký hiệu thần bí, khắc ở phía trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, khiến cho trường thương vốn là màu bạc, trở nên lòe lòe xích quang.

Lúc này Mục Thiên Vũ đã hoàn toàn chết lặng.

Nàng đã không biết nên dùng vẻ mặt gì nữa. Nàng rốt cuộc hiểu được tại sao Lâm Minh có thể ở mười sáu tuổi đã tinh thông trận pháp thượng cổ, một tràng lý luận nói xong làm cho Xích Viêm lão tổ như lọt vào trong sương mù, khua tay múa chân.

Ngộ tính của Lâm Minh quả thực cũng không phải là người có thể có.

Nàng vốn định nói để cho Lâm Minh nhìn ngọc giản trước, sau đó dẫn Lâm Minh nhập môn, trải bằng con đường tu luyện cho hắn, bây giờ nhìn lại, căn bản là chê cười.

Song Mục Thiên Vũ cũng không biết, kỳ tích Lâm Minh sáng tạo giờ mới bắt đầu.

Hai ngày sau, sau khi Lâm Minh bắt đầu tu luyện công pháp Chu Tước Cấm Thần lục bản nguyên, tốc độ tu luyện của hắn, lần nữa để cho Mục Thiên Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Minh ngồi ở bên trong, chung quanh phảng phất tạo thành một cái nước xoáy nguyên khí, Hỏa nguyên khí vô cùng nồng đậm chung quanh liên tục không ngừng hội tụ vào trong nước xoáy, tựu giống như trường kình hấp thủy.

Số lượng Hỏa nguyên khí kinh khủng như thế tràn vào thân thể Lâm Minh, nhưng không thấy bỏ sót đi ra ngoài chút nào, thân thể Lâm Minh, quả thực chính là một cái động không đáy, có vào không có ra, có bao nhiêu Hỏa nguyên khí, tựu hút bấy nhiêu.

Tốc độ hấp thu nguyên khí kinh khủng bậc này, để cho Mục Thiên Vũ trong lòng khiếp sợ, điều này sao có thể chỉ có độ phù hợp Hỏa nguyên khí lục phẩm hạ đẳng?

- Không phải như vậy a, tu luyện Khống Hỏa chi thuật phải xem ngộ tính, ngộ tính tốt, tu luyện nhanh chẳng có gì lạ, nhưng là tu luyện công pháp bản nguyên cơ hồ chỉ nhìn độ phù hợp về hỏa, độ phù hợp không đủ, ngộ tính khá hơn nữa cũng là vô dụng! Nhưng là tốc độ tu luyện hiện tại của Lâm Minh...

Vẻ mặt Mục Thiên Vũ kinh nghi bất định, tốc độ tu luyện không tuân theo lẽ thường bậc này của Lâm Minh, quả thực tựu giống như Hỏa Diễm chi tử dục hỏa mà sinh trong truyền thuyết, võ giả bình thường phải thông qua thao túng chân nguyên mới có thể thao túng ngọn lửa, mà Hỏa Diễm chi tử, lại có thể trực tiếp để cho ngọn lửa khuất phục.

Chương 310: Thần thương thành!

Lúc này, Lâm Minh chìm đắm tu luyện căn bản không rõ ràng lắm về ý nghĩ của Mục Thiên Vũ, hắn cũng không biết tốc độ tu luyện của hắn lúc này so sánh với độ phù hợp Hỏa nguyên khí lục phẩm hạ đẳng của hắn thực sự quá khoa trương.

Lâm Minh đã tiến vào Không Linh võ ý, phong bế giác quan thứ sáu, hoàn toàn đắm chìm ở bên trong cảm giác thư sướng mà tu vi tăng trưởng mang đến.

“Hỗn Độn Cương Đấu kinh” mặc dù thiên hảo vạn hảo, nhưng nó chẳng qua là công pháp Luyện Thể, tu luyện đi lên, chính là Tôi Tủy, Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh.

Một bộ hệ thống này, không cách nào dùng để đột phá Hậu Thiên, Tiên Thiên.

Lâm Minh muốn mở Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh ra, đồng dạng hắn cũng không nguyện ý buông tha cho Hậu Thiên, Tiên Thiên cùng Toàn Đan.

Cho nên hiện tại Lâm Minh thiếu một bộ công pháp hệ thống tụ nguyên có thể dùng để chủ tu chân nguyên. Chu Tước Cấm Thần lục vừa lúc bổ khuyết chỗ trống đó.

Mặc dù bộ công pháp này thiếu thốn rất nhiều, nhưng là bởi vì hạt giống Tà Thần tồn tại, tất cả Hỏa hệ nguyên khí ở trước mặt Lâm Minh cũng dịu ngoan như những chú cừu, tùy ý để Lâm Minh thao túng. Hiện tại Lâm Minh tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục chính là làm ít công to, đây quả thực là một bộ công pháp chế tạo cho bản thân Lâm Minh!

Ban đầu, Mục Thiên Vũ tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, mười lăm tuổi Ngưng Mạch, mười bảy tuổi Hậu Thiên, hai mươi hai tuổi Tiên Thiên, hai mươi sáu tuổi Tiên Thiên Chí Cực, hai mươi bảy tuổi rưỡi bước vào Toàn Đan!

Hôm nay tốc độ Lâm Minh tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục vẫn là xa không bằng Mục Thiên Vũ, độ phù hợp Hỏa nguyên khí thất phẩm thượng đẳng thực sự quá kinh khủng, mặc dù Lâm Minh có hạt giống Tà Thần, cũng không cách nào với tới.

Nhưng phải biết là, hạt giống Tà Thần có thể trưởng thành như hấp thu mấy Hỏa Tinh nữa thì sao a?

Tốc độ tu luyện của Lâm Minh có thể không ngừng tăng nhanh, thậm chí sau này sẽ vượt qua Mục Thiên Vũ.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh càng thêm khao khát miếng Hỏa Tinh của Hỏa Xi bộ lạc, nếu không phải nơi đây cách Nam Cương thật sự quá xa, hắn có thể không kịp đợi thương hoàn thành sẽ trực tiếp qua đó.

Hỏa nguyên khí vô cùng nồng đậm, phối hợp với công pháp cực phẩm Chu Tước Cấm Thần lực, hơn nữa hạt giống Tà Thần đối với công pháp này phù hợp hoàn mỹ, tốc độ tu luyện của Lâm Minh tiến triển cực nhanh, mười ngày sau, tu vi của hắn đã trực tiếp tiến vào Ngưng Mạch sơ kỳ đỉnh phong.

Dĩ nhiên, tiến cảnh nhanh như vậy cũng có công lao của Nhập Thiên đan ở bên trong.

Ở nơi này một ngày, ở ngoài động phủ đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang. Ngay cả pháp trận thủ hộ cũng rung động kịch liệt, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ bất minh sở dĩ, vội vàng xuất động nhìn. Lại thấy Xích Viêm lão tổ tóc tai bù xù đang khua tay múa chân.

- Ha ha, ta thành công, cuối cùng thành công!

Thấy cái bộ dáng này của Xích Viêm lão tổ, Mục Thiên Vũ nhẹ thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm giác dở khóc dở cười, mới vừa rồi nàng còn cho là Bát Quái Ly Hỏa trận nổ tung.

- Ha ha, Lâm hiền điệt, ngươi tới vừa lúc, xem đại trận của ta một chút xem như thế nào?

Xích Viêm lão tổ vung tay lên, chỉ vào đại trận phía sau mình. Bởi vì liên tục mười ngày không ngủ không nghỉ hoàn thiện trận pháp, Xích Viêm lão tổ lúc này mặt xám mày tro, một thân áo choàng cũng bị cháy xuất hiện rất nhiều vệt cháy sém, muốn bao nhiêu chật vật thì có bây nhiêu chật vật.

Lâm Minh nhìn khuôn mặt sáng lên của Xích Viêm lão tổ, nuốt từng ngụm nước bọt, gật đầu nói:

- Rất hoàn mỹ.

- Ha ha, hiện tại, đã không còn sớm nữa, ta nghỉ ngơi cả đêm, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sẽ khai lò đúc thương cho ngươi!

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tất cả tài liệu cũng bày tại phía trên thạch đàn. Tử Điện thần trúc vạn năm, Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm, một mảnh nhỏ hỏa kết tinh sau khi Chu Tước niết bàn lưu lại, Tử Huyễn thần thiết lớn bằng lòng bài tay lớn nhỏ, hai mươi cân Huyền Lôi thạch. Những thứ này, là tài liệu chủ chốt để đúc thương.

Mỗi một chủng tài liệu chủ chốt, cũng là thiên tài địa bảo cực phẩm, ngay cả cường giả Toàn Đan cũng sẽ đỏ mắt, nhiều tài liệu tổ hợp như vậy ở chung một chỗ, ngay cả Mục Thiên Vũ cũng không khỏi cảm khái, thật sự là quá xa xỉ.

Xích Viêm lão tổ thấy nhiều tài liệu cực phẩm như vậy, gương mặt hưng phấn tới mức tỏa ra hồng quang, có những tài liệu này, hơn nữa Bát Quái Ly Hỏa trận mới vừa tiến hóa, Xích Viêm lão tổ có nắm chắc sẽ luyện chế ra một tác phẩm luyện khí tốt nhất trong kiếp sống của hắn!

Có kinh nghiệm chế tạo một bảo khí cao cấp này, ngày sau hắn luyện chế bảo khí thiên giai, nắm chặt cũng sẽ lớn hơn một phần nữa.

Xích Viêm lão tổ buộc mái tóc dài tán loạn lên, há mồm phun ra một đoàn mồi lửa màu tím biếc, lửa kia một khi xuất hiện, dường như muốn đốt cháy hư không, nhiệt độ chung quanh đột nhiên tiêu thăng.

Con ngươi Lâm Minh co rụt lại, ngọn lửa màu tím biếc kia là một quả Hỏa Tinh không nghi ngờ chút nào, hẳn là bản mạng Hỏa Tinh của Xích Viêm lão tổ, nhìn sự cường đại của nó, sợ là ở phía trên địa giai trung phẩm.

Lâm Minh đối với Hỏa Tinh địa giai trung phẩm trở lên hoàn toàn không biết, cũng chỉ có thể suy đoán ở trong lòng.

Lúc này, lời nói của Mục Thiên Vũ khẳng định ý nghĩ của Lâm Minh, nàng xem thấy ngọn lửa màu tím biếc kia, than thở nói:

- Đây là Cửu U Thương Viêm, Hỏa Tinh địa giai thượng phẩm!

Những năm này Xích Viêm lão tổ có thể tung hoành Nam Thiên Vực, phía trên trình độ rất lớn, chính là dựa vào một quả Hỏa Tinh địa giai thượng phẩm này.

Cửu U Thương Viêm bắn ra, dung nhập vào bên trong Bát Quái Ly Hỏa trận, ngọn lửa nhất thời biến thành màu tím biếc, nhiệt độ thăng lên đến trình độ khủng bố.

Xích Viêm lão tổ đầu tiên là lấy ra phụ liệu đúc thương, bao gồm đại lượng Canh Kim, Hàn Tinh thiết, Đoán Kim Trọng Thủy, những thứ này sẽ không nấu chảy ở bên trong thương, chẳng qua là có tác dụng làm vật dẫn.

Ném Canh Kim, Hàn Tinh thiết cùng với Tử Huyễn vào bên trong ngọn lửa, Canh Kim cùng Hàn Tinh thiết chẳng qua là chốc lát liền nóng chảy thành kim thủy, đem hỗn hợp dịch kim loại dẫn xuất ra, gia nhập vào Đoán Kim Trọng Thủy, vừa lần lượt thêm vào một loạt phụ liệu, cuối cùng rót thành một nồi dịch kim loại nấu chảy sôi trào.

Tiếp theo, Xích Viêm lão tổ lấy ra Tử Điện thần trúc cùng Thanh Hỏa Ngô Đồng, tẩm ngâm ở bên trong dịch kim loại nấu chảy, bắt đầu nung, để cho hai loại thần mộc này hấp thu ngũ kim tinh khí.

Lúc làm xong hết thảy, Tử Huyễn còn đang ở bên trong ngọn lửa, vẫn không nhúc nhích.

Xích Viêm lão tổ không ngừng đưa nguyên khí vào trong Bát Quái Ly Hỏa trận, đồng thời còn bổ sung Hỏa nguyên khí phía trên Thái Cực Thiên, thiên địa đại trận như thế, một khi đốt chính là bốn canh giờ.

Tử Huyễn không hổ là tài liệu có thể miễn cưỡng chế tạo bảo khí thiên giai, cháy lâu như vậy ở trong ngọn lửa màu tím biếc, nhưng cũng không có nửa điểm dấu vết hòa tan.

Xích Viêm lão tổ cầm một viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm qua, bắt đầu hấp thu nguyên khí trong Chân Nguyên thạch, đồng thời lấy ra một quả tử đan từ trong Tu Di giới, bắn vào bên trong ngọn lửa, tử đan dung nhập vào bên trong ngọn lửa, lập tức hóa thành hình dáng dịch, toàn bộ rót vào bên trong Tử Huyễn thần thiết.

Theo tiếng vang xuy xuy xuy, dưới tác dụng của tử đan, Tử Huyễn rốt cuộc bắt đầu mềm ra.

Xuy!

Xích Viêm lão tổ lấy ra một thanh trọng chùy xích hồng sắc từ Tu Di giới, chân nguyên quán chú ở bên trong chùy, bắt đầu nặng nề gõ lên Tử Huyễn thần thiết đã mềm dần.

Chỉ là cái thanh đại chùy màu đỏ này cũng đã là bảo khí địa giai trung phẩm.

Tiếng gió vù vù, ngọn lửa xoay tròn, trên người Xích Viêm lão tổ, lộ ra một thân da thịt bền chắc, làm sao nhìn ra được nửa điểm bộ dạng của lão giả.

Đang!

Đang!

Đang!

Từng tiếng kim loại đụng nhau nổ ra như tiếng chuông buổi sáng ở mộ địa quanh quẩn ở cả Chung Yến sơn, ngay cả Lâm Minh đứng xem bên cạnh nghe được cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, loại mỹ cảm lực lượng tuyệt đối này thật sự làm cho tâm thần người ta rung động.

Luyện hóa tạp chất Tử Huyễn là một quá trình cực kỳ khó khăn, Xích Viêm lão tổ cả người mồ hôi đầm đìa, Canh Kim lót phía dưới Tử Huyễn cũng bị đập nát.

Lâm Minh thấy vậy trong lòng than thở, lót Canh Kim kia tuyệt không phải phàm vật, thế nhưng có thể bị Xích Viêm lão tổ nện vào với loại trình độ này, thì lực đánh vào mà Tử Huyễn kia thừa nhận có thể nghĩ được.

Một ngày một đêm thời gian, trải qua không biết bao nhiêu lần rèn, vốn là Tử Huyễn lớn bằng lòng bài tay ước chừng nhỏ đi một chút, độ lớn này vừa vặn có thể dùng để làm đầu thương.

Tử Huyễn bị đánh cho thành đầu thương phôi thô, kế tiếp, Hỏa Tinh của Chu Tước nung khô đến nóng rực, rồi sau đó nghiền nát thành bụi phấn, rót vào bên trong Tử Huyễn.

Tinh hoa do hai mươi Huyền Lôi thạch, dùng Cửu U Thương Viêm luyện hóa ra cũng được đúc nóng thành phôi thô.

Tài liệu Lôi Hỏa cao nhất dung nhập vào đầu thương, tiếp tục rèn!

Tần số huy vũ của cự chùy càng lúc càng nhanh, tiếng gió mãnh liệt, Hỏa nguyên khí chung quanh hẳn là từ từ ngưng tụ thành một vòng nước xoáy.

Ở bên trong số lần đụng nhau, tia lửa vẩy ra, hồ quang lóe lên, phôi thô từ từ bị đánh tạo thành hình dáng đầu thương với lưỡi dao sống cao.

Xuy xuy xuy!

Xích Viêm lão tổ ngâm đầu thương vào bên trong Hàn Băng thần tuyền, Hàn Băng thần tuyền vốn là vô cùng lạnh, thế nhưng trở nên sôi sùng sục, toát ra đại lượng bạch khí.

Thần tuyền bậc này, nhưng là vô cùng trân quý, ban đầu tông chủ Luyện Khí tông hao tốn không ít giá, mới làm ra một chút Hàn Băng thần tuyền, để cho con Hỏa Nham La bằng vào nó để hấp thu Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm vượt cấp.

Hiện tại nhiều Hàn Băng thần tuyền như vậy, nhưng lại bị Xích Viêm lão tổ lấy ra làm nước để tôi thép.

Tôi vào nước lạnh xong, đến đây, đầu thương rèn cũng chỉ là hoàn thành một lần mà thôi, bảo thương cực phẩm, trải qua trên dưới một trăm lần rèn, thời gian rèn lần đầu tiên dài nhất, sau đó giảm bớt theo thứ tự, cuối cùng sẽ đạt tới thời gian mười mấy hai mươi ngày.

Trong lúc đó, Luyện Khí sư sẽ liên tục bị vây trong sự tiêu hao cường độ cao, có đôi khi tiêu hao không chỉ là chân nguyên, thậm chí có thể là sinh mệnh lực!

Luyện chế một bảo khí cực phẩm, cần Luyện Khí sư dốc hết tâm huyết, trải qua thời gian dài, thậm chí có Luyện Khí sư, là vì chế tạo một bảo khí mà tiêu hao tính mạng, nhỏ giọt máu mà chết!

Vì vậy, muốn mời một gã Luyện Khí sư toàn lực tạo ra một binh khí là rất khó, nếu như Lâm Minh không phải là giúp Xích Viêm lão tổ đại ân, đừng nghĩ hắn sẽ dùng hết toàn lực để chế tạo thần thương.

Thời gian một ngày một ngày trôi qua.

Mỗi ngày Lâm Minh đến xem một lần, trừ thời gian đó ra, toàn bộ dùng để tu luyện, cảnh giới lúc này của hắn ngày càng tiến tới gần Ngưng Mạch trung kỳ.

Cho đến ngày thứ hai mươi, đầu thương cùng cán thương đã hòa hợp thành một thể.

Cán thương dài một trượng, lấy Tử Điện thần trúc làm cốt, mặt ngoài có sợi Ngô Đồng thánh hỏa quấn quanh, vừa co dãn, vừa bền bỉ.

Cán thương thành, Xích Viêm lão tổ bắt đầu hết sức chăm chú minh khắc trận pháp lên thần thương.

Mà lúc này, lôi quang trên bầu trời chớp động, hỏa vân tụ tập.

Đỉnh đầu Chung Yến sơn chính là Thái Cực Thiên, phía trên Thái Cực Thiên, bảy hệ nguyên khí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi toàn bộ cũng bị vây ở trạng thái tự do, táo bạo mà sinh động.

Giờ khắc này, Lôi hệ nguyên khí cùng Hỏa hệ nguyên khí tựa hồ nhận được pháp tắc nào đó dẫn dắt, tụ tập lại.

Ầm!

Theo tiếng nổ điếc tai nhức óc, Thái Cực Thiên phảng phất bị mỗi cánh tay lớn vạch ra, một đạo Xích Hỏa cùng một con điện xà chém thẳng xuống dưới, nặng nề oanh kích ở phía trên thần thương!

Xích Viêm lão tổ hết sức chăm chú, thể lực tiêu hao gần như cực hạn kêu lên một tiếng đau đớn, cả người đều là tử viêm cùng tia chớp quấn quanh lấy, trực tiếp từ phía trên thạch đàn lăn xuống.

- Xích Viêm tiền bối!

Lâm Minh ở bên cạnh chờ chực trong lòng kinh hãi, vội vàng tiến lên.

Song lúc này, Xích Viêm lão tổ cả người nám đen lại cười lên ha hả, hàm răng nhe ra phá lệ trắng bệch:

- Trời cũng giúp ta! Trời cũng giúp ta! Thần binh xuất thế, dẫn tới Lôi Hỏa của Thái Cực Thiên đánh xuống, đây là một tác phẩm tốt nhất trong cuộc đời lão phu!

Chương 311: Lại tới Nam Cương

- Thương! Cho ta xem.

Xích Viêm lão tổ lấy từ trong lô ra thanh bảo thương, toàn bộ cây thương có cán màu tím sậm, đây là màu của Tử Điện thần trúc, trong màu tím còn có vô số đường vân màu đỏ cực nhỏ, đây là do Ngô Đồng thánh hỏa dung nhập vào trong Tử Điện thần trúc rồi lưu lại.

Đầu thương dài tám tấc, sống cao lưỡi mỏng, tràn ngập ánh sáng lạnh lẽo, đầu thương này do Tử Huyễn dung hợp với Huyền Lôi thạch và Chu Tước Hỏa Tinh mà được tạo ra, chẳng những sắc bén, cứng rắn, hơn nữa còn có liên hệ với Lôi Hỏa, rất thích hợp với Lâm Minh.

Toàn bộ cán thương được khắc trận pháp văn lộ, pháp trận cỡ này được dùng để truyền chân nguyên, Tử Điện thần trúc và Ngô Đồng thánh hỏa vốn chính là tài liệu cực phẩm dùng để khai thông hai hệ chân nguyên Lôi Hỏa, cộng thêm trận pháp, khi chân nguyên được rót vào trong thì chẳng những sẽ không bị bất kỳ trở ngại nào, mà ngược lại còn được tăng phúc tới mức lớn nhất.

Có thể nói, cây thương này chính là dựa theo bản thân Lâm Minh mà làm ra.

Xích Viêm lão tổ vuốt ve cây thương này, giống như đang âu yếm nữ nhân của mình, đẳng cấp của bảo thương thì nằm trong dự kiến của hắn, là địa giai thượng phẩm, hơn nữa còn là đỉnh cấp trong mức độ đó.

Nói như vậy là do khi thiên giai bảo khí xuất thế, rất có thể sẽ dẫn phát thiên kiếp, bảo khí trải qua thiên kiếp rèn luyện, sẽ càng thêm sắc bén cường đại hơn.

Cây thương do Xích Viêm lão tổ tạo ra này còn chưa tới thiên giai, nhưng do trong đó ẩn chứa quá nhiều tài liệu Lôi Hỏa cực phẩm, tới rất gần Thái Cực Thiên, mới dẫn phát Lôi Hỏa nguyên khí của

Thái Cực Thiên, hình thành ngụy thiên kiếp.

Tuy rằng không phải là thiên kiếp chân chính, nhưng cũng có tác dụng rèn luyện lần cuối, làm cho thanh thần thương này có phẩm chất tăng lên một bậc.

Xích Viêm lão tổ sờ nó một hồi lâu, mới lưu luyến mà giao thương cho Lâm Minh, nói:

- Thương là của ngươi, ngươi tới đặt tên đi.

Lâm Minh cầm thanh thương này trong tay, tiện tay run lên một chút, toàn bộ cây thương có tính đàn hồi kinh người, lực lượng bắn ngược khi uốn cong thì có thể đánh cho các cao thủ bình thường phải gãy xương.

Chân nguyên rót vào trong nó, toàn bộ cây thương lập tức xuất hiện Lôi Hỏa giao thoa, tiếng bùm bùm vang lên, làm cho lòng người kinh sợ. Lực lượng khủng bố cỡ này, phối hợp với Lôi Hỏa Sát, đâm ra một thương, uy lực của nó sẽ lớn tới mức khó mà tưởng tượng được.

Lâm Minh nói:

- Nếu là do Tử Huyễn thần thiết tạo ra, vậy thì gọi nó là Tử Huyễn thần thương đi!

Thần thương vào tay, Lâm Minh khẩn cấp muốn thí nghiệm uy lực của nó một phen. Mà hắn rất nhanh đã có một đối tượng thí nghiệm cực kỳ không tồi, đó chính là Nam Cương Hỏa Xi chưởng giáo...

Mười ngày sau, Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn.

Trời cao sáng lạn, mặt trời trên cao chiếu xuống, trong rừng rậm Nam Cương vang lên một tiếng kêu cao vút, một con cự thú hình rồng có cặp cánh rộng sáu thước, toàn thân đầy vảy, kéo cái đuôi dài bay lên trời cao.

Chiếc cánh rộng thùng thình phủ xuống mặt đất một cái bóng rộng lớn, từ xa nhìn lại, con cự thú trên không trung này giống như một con Giao Long, mọc thêm hai chiếc cánh rộng thùng thình.

Con cự thú này tên là Phi Thiên Giao, có huyết mạch thánh thú Ứng Long, Ứng Long cùng loài với Giao Long, đều là thánh thú Long hệ, chẳng qua là Ứng Long có cánh, cho nên có thể bay trên không trung.

Trên lưng Phi Thiên Giao là một thiếu niên đứng thẳng tắp, chiếc áo màu đen phất phơ, cầm trong tay một thanh trường thương màu tím, đón gió mà đứng, thiếu niên này chính là Lâm Minh.

Mười ngày trước, Lâm Minh xuất phát từ Chung Yến sơn. Xích Viêm lão tổ đưa cho hắn một con Phi Thiên Giao này, dùng làm tọa kị, tốc độ của Phi Thiên Giao hơn xa Thần Phong điêu, vỗ cánh là đi được mấy vạn dặm, là loại tọa kị vô giá.

Ngoài ra, Tử Huyễn thần thương của Lâm Minh cũng được Xích Viêm lão tổ ra tay, dùng trận pháp che giấu ánh sáng và dao động chân nguyên của nó, từ bề ngoài mà nhìn, thì nó chỉ là một kiện bảo khí nhân giai thượng phẩm cực kỳ bình thường, trừ phi là kẻ có tu vi vượt qua Xích Viêm lão tổ, nếu không thì khó mà có thể nhìn ra manh mối nào.

Dù sao Tử Huyễn thần thương quá quý giá, với thực lực hiện tại của Lâm Minh, cầm Tử Huyễn thần thương đi khắp nơi thì gần như là tự sát.

Hiện tại, người biết Lâm Minh có Tử Huyễn thần thương thì chỉ có hai, đó là Mục Thiên Vũ cùng Xích Viêm lão tổ.

Mục Thiên Vũ tất nhiên là đáng tin, mà Xích Viêm lão tổ, tuy rằng tính cách thô bạo, nhưng phẩm hạnh rất quang minh chính đại, hơn nữa quan hệ với Lâm Minh cũng không tồi, sẽ không bán đứng Lâm Minh, huống chi cây thương này còn là do Xích Viêm lão tổ tự mình tạo ra.

Phi Thiên Giao nhanh như điện chớp, Lâm Minh đứng trên lưng Giao, nhìn xuống cảnh vật đang lùi nhanh bên dưới, không kìm được cực kỳ cảm khái, chỉ cách vài tháng thôi, hắn đã trở về chốn cũ, nhưng cảm ngộ của hắn vào lúc này đã lại hoàn toàn khác xưa.

Lúc trước, hắn bị Hỏa Công đuổi giết, liều mạng mới giết ngược lại được Hỏa Công, nhưng rất nhanh lại bị Hỏa Xi chưởng giáo đuổi giết, nếu không phải vận khí tốt, nửa đường gặp được Chu Tước, làm cho Hỏa Tinh phân thân của Hỏa Xi chưởng giáo sợ quá mà chạy mất, thì e rằng hắn đã chết trong đầm lầy Hắc Thủy rồi. Sau đó tiến vào Lôi Đình sơn, cũng là một đường chạy trối chết, vào sinh ra tử.

Đủ loại nguy cơ sống chết, ngỡ như mới chỉ xảy ra vào ngày hôm qua. Mà hôm nay, Lâm Minh lại đi tới Nam Cương, thực lực đã không còn như trước nữa, Nam Cương rộng lớn này, đã không có ai có thể uy hiếp đến hắn được nữa.

Điểm dừng đầu tiên của Lâm Minh chính là Vụ Cốc bộ lạc.

Vụ Cốc bộ lạc ở trong thung lũng của một ngọn núi, sáng sớm tại đây tràn ngập sương mù, nên mới được đặt tên là Vụ cốc. Đây là một tiểu bộ lạc khá gần Hỏa Xi bộ lạc, dân cư chỉ có bốn, năm ngàn người.

Lâm Minh bay tới gần Vụ Cốc bộ lạc, để cho Phi Thiên Giao vào trong rừng rậm Nam Cương mà tự do kiếm ăn, Phi Thiên Giao có mật độ huyết mạch tương đương với Lôi Đình tích dịch trên Lôi Đình sơn, trước mắt có thực lực tương đương với võ giả Hậu Thiên, trong rừng rậm Nam Cương này, căn bản không có địch thủ, nên không cần phải lo lắng cho nó làm gì.

Lâm Minh nhảy từ trên lưng Giao xuống dưới, hư không nghìn trượng, hắn nhanh chóng rơi xuống, nhưng lại giống như cá gặp nước, lần lượt vung tay áo, vận dụng Phong chi ý cảnh để giảm tốc độ, cuối cùng hắn giống như một chiếc lông chim, nhẹ nhàng dừng trên mặt đất.

Dựa theo trí nhớ, Lâm Minh rất nhanh đã tìm được một tòa nhà, đây là một tòa nhà thấp bé trong một góc của Vụ cốc, lúc này vừa dứt một cơn mưa xuân, con đường đã ướt sũng bọt nước, có một cảm giác tươi mát.

Trong căn nhà, một thiếu nữ mặc áo bằng vải thô, khuôn mặt thanh tú, đang bưng một chậu gỗ, phơi quần áo vừa giặt xong trong đó dưới ánh nắng sớm. Dưới ánh mặt trời, cánh tay thon mềm của thiếu nữ giống như một củ sen, trắng như tuyết.

Cô gái này chính là Vu nữ Na Thủy của bộ lạc họ Na, lúc trước, Lâm Minh tiến đến ám sát Xi Cốt Đả, đã cho tỷ muội họ Na một ít vàng, sau đó bố trí họ trong Vụ Cốc bộ lạc.

Trước khi tiến vào Vu Thần thánh địa, Lâm Minh từng hứa sẽ báo thù cho tỷ muội họ Na, hắn là một người rất coi trọng lời hứa, hiện giờ, hắn đang đến để thực hiện lời hứa của mình.

- Mộc Lâm ca ca?

Na Thủy nhìn thấy Lâm Minh đi vào nhà, đột nhiên ngây ra, cặp mắt trong veo lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng và khó tin.

- Tỷ tỷ ngươi ở nhà không?

Lâm Minh cười nói với Na Thủy, “Mộc Lâm” là tên giả lúc trước hắn dùng tại Nam Cương.

- Có... Có ở nhà...

Na Thủy dùng sức gật đầu, vội vàng đặt chậu gỗ xuống, chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa hô:

- Tỷ tỷ, Mộc Lâm ca ca đã trở lại!

Lúc trước, Lâm Minh gần như dùng thân phận “chúa cứu thế” mà xuất hiện trong thế giới của Na Thủy, hắn chẳng những cứu nàng và tỷ tỷ khỏi Nam Cương Song Sát, sau đó còn giúp các nàng báo mối thù giết cha mẹ, đủ loại nguy hiểm trong rừng rậm Nam Cương thì đều bị Lâm Minh hóa giải, dưới tình huống này, Na Thủy luôn nhớ mãi Lâm Minh.

Chỉ trong nháy mắt, Na Y đã xuất hiện trước cửa phòng thấp bé, trên người nàng còn đeo tạp dề, tay áo xắn lên, cánh tay trắng nõn còn mang bọt nước khi rửa đồ ăn, bộ dáng rất đảm đang.

Na Y nhìn thấy Lâm Minh, cũng có chút kinh ngạc, nàng rất rõ ràng Lâm Minh có thiên phú cực kỳ khủng bố, với chênh lệch thân phận giữa hai tỷ muội họ cùng Lâm Minh, nàng vốn cho rằng cả đời này cũng sẽ không gặp lại Lâm Minh nữa, không nghĩ tới hắn còn trở lại.

- Ân chủ.

Na Y thi lễ, cung kính nói, so với Na Thủy hoạt bát, thì Na Y vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh không tương xứng với lứa tuổi của nàng, từ sau khi thấy thi thể không trọn vẹn của mẫu thân, thì nàng đã phong bế nội tâm.

Nghe Na Y gọi hắn là “ân chủ”, Lâm Minh có chút bất đắc dĩ, xưng hô này thật sự làm cho hắn thấy không tự nhiên. Lúc trước hắn giết chết Xi Cốt Đả cũng coi như báo thù cho tỷ muội họ Na, quả thật cũng có thể được coi là ân công.

- Vào nhà đi, có vài chuyện muốn hỏi các ngươi.

Ba người đi vào trong phòng, trong phòng có chút tối, trong bồn nước là rau xanh đang được rửa, một bên là bếp lửa đang cháy hừng hực.

- Gần đây Hỏa Xi bộ lạc có động tĩnh gì không?

Lâm Minh tùy ý nhìn một lượt, cảm khái cuộc sống đạm bạc của hai tỷ muội này.

- Không có.

Na Y lắc đầu, Vụ cốc cách Hỏa Xi bộ lạc rất gần, nếu Hỏa Xi bộ lạc muốn phát binh, thì nàng chắc chắn sẽ biết.

- Nếu không phát sinh chuyện gì, hẳn là cao thủ của Hỏa Xi bộ lạc đều tụ tập trong hang hổ, ân... Ngươi có biết vị trí của Hỏa Xi giáo không?

- Vị trí của Hỏa Xi giáo ư?

Na Y khẽ sửng sốt, có chút nghi hoặc nói:

- Biết, ân chủ là muốn...

Lâm Minh nói:

- Lúc trước, khi đi Vu Thần tháp, ta từng hứa với các ngươi, sẽ giúp tỷ muội các ngươi báo thù, giết chết Xi Cốt Đả và Hỏa Xi chưởng giáo, hiện giờ, Xi Cốt Đả đã chết, nhưng Hỏa Xi chưởng giáo vẫn còn sống, người này chẳng những có mối thù với các ngươi, mà còn có xung đột rất sâu với ta, hơn nữa, thánh hỏa hỏa chủng của Hỏa Xi bộ lạc là thứ ta cần, cho nên lần này ta quay về Nam Cương, chính là để giết hắn.

Lâm Minh nói vậy, Na Y giật mình, mở to hai mắt, Na Thủy cũng bụm miệng, giết Hỏa Xi chưởng giáo ư? Cướp đoạt truyền thừa hỏa chủng của Hỏa Xi bộ lạc ư?

Thực lực của Hỏa Xi chưởng giáo ít nhất cũng là Hậu Thiên trung kỳ, từng dễ dàng giết chết sư phụ của họ, kẻ này trong mắt hai tỷ muội thì chính là cao thủ đỉnh cấp của toàn bộ Nam Cương rồi, giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua được, mặc dù là Na Y tính tình kiên định, mỗi khi nghĩ tới mối thù này, thì đều có cảm giác hít thở không thông, nàng biết rất rõ ràng, khả năng cả đời mình đạt tới thực lực kia là nhỏ bé và xa vời cỡ nào.

Mà hiện tại, Lâm Minh lại muốn đi giết Hỏa Xi chưởng giáo? Hắn mới mười sáu tuổi a!

Lúc trước, Lâm Minh giết Xi Cốt Đả thì đã làm cho Na Y cực kỳ kinh hãi rồi, nhưng theo điển tịch của Vu Thần giáo, thì một vài tuyệt thế thiên tài cũng có thể làm được điều đó khi mười lăm, mười sáu tuổi, Lâm Minh có thể quay về từ Thần quốc, giết Xi Cốt Đả, tuy rằng cũng làm cho Na Y khiếp sợ, nhưng vẫn có thể tiếp nhận được, nhưng giết Hỏa Xi chưởng giáo... Nàng quả thực không dám tưởng tượng tới điều này!

Chương 312: Xích Nguyệt Giáo chủ

- Ân chủ, Hỏa Xi chưởng giáo ít nhất cũng có tu vi Hậu Thiên trung kỳ, thậm chí còn có thể là Hậu Thiên hậu kỳ!

Thanh âm của Na Y không còn giữ được vẻ trấn định nữa, nàng biết Lâm Minh có thiên tư kinh người, nhưng lại rất khó tưởng tượng được thực lực của Lâm Minh lại tiến bộ nhiều như vậy chỉ trong vài tháng này.

Hiện tại Hỏa Xi chưởng giáo rốt cuộc có thực lực gì, thì nàng cũng không có tin tức chính xác, huống chi đi giết Hỏa Xi chưởng giáo, cũng không phải thực lực mạnh hơn đối phương là được, trong Hỏa Xi giáo thì cao thủ nhiều như mây, Lâm Minh muốn trong hoàn cảnh đó mà giết người, khó khăn cực lớn, e rằng Lâm Minh ít nhất cũng phải có thực lực tương đương với Hậu Thiên đỉnh phong thì mới dám làm như vậy.

Nhưng hiện tại tu vi của Lâm Minh, nhiều nhất cũng chỉ là Ngưng Mạch kỳ, thực lực chân chính của hắn chẳng lẽ vượt qua tu vi của bản thân gần hai cảnh giới ư?. Đam Mỹ Cổ Đại

Na Y cảm thấy không thể tưởng tượng được, mặc dù là Nam Cương Vũ Hoàng trong điển tịch của Vu Thần giáo, khi còn trẻ thì cũng không khoa trương được như vậy, trong cảm nhận của Na Y, Vũ Hoàng sáu ngàn năm trước chính là tinh thần tín ngưỡng gần với Vu Thần nhất tại Nam Cương, hắn từng thành lập Nam Cương đế quốc có thực lực ngang với thế lực tam phẩm, thực lực bản thân còn không thể phỏng đoán được.

- Ân chủ, chúng ta có nên lại điều tra thêm một chút nữa, những gì mà ta biết về thực lực của Hỏa Xi chưởng giáo cũng không chính xác a!

Lâm Minh nói:

- Không sao cả, cho dù thực lực của hắn đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, lại có các loại thực lực che giấu, làm cho ta ám sát thất bại, thì ta cũng có thể rút đi được, hôm nay ta tới đây chỉ muốn thông báo cho ngươi biết, hoàn thành lời hứa lần trước mà thôi, cũng không phải tới để thu thập tin tức.

Na Y không nói gì thêm nữa, quả thật, Lâm Minh tất nhiên đã sớm định ra kế hoạch giết chết Hỏa Xi chưởng giáo rồi thì mới có thể đến Nam Cương, chứ không có khả năng tới đây thương lượng với nàng xem có nên giết hay không, hơn nữa tin tức mà nàng biết cũng có hạn, căn bản không đưa ra được đều nghị gì có giá trị cả.

- Ta hiểu rồi.

Na Y gật gật đầu, trong ấn tượng của nàng, Lâm Minh là một người không ngừng hoàn thành những việc khó tin, nàng cũng không phải là nghi ngờ Lâm Minh nóng đầu lên mà quyết định làm vậy, mà chỉ là cảm thấy không thể tin được mà thôi.

- Lần này ta đi giết Hỏa Xi chưởng giáo, bất kể thành công hay không, ngươi và muội muội của ngươi đều nên đổi một chỗ khác đi. Nơi này quá gần Hỏa Xi bộ lạc, không an toàn.

Lâm Minh nói xong, lấy từ trong Tu Di giới ra một chiếc hòm vuông, đưa cho Na Y, nói:

- Đây là cho tỷ muội các ngươi, sau này các ngươi muốn sống cuộc sống bình thường, giàu có, hay là muốn phục quốc, thì đều do các ngươi tự mình quyết định.

Lâm Minh đặt chiếc hòm trên bàn, tỷ muội họ Na mang đến cho hắn cơ duyên vô cùng lớn, phần ân tình này, hôm nay coi như hắn đã hoàn toàn trả lại rồi.

- Mộc Lâm ca ca... Ngươi...

Na Thủy nhìn thấy Lâm Minh muốn đi, liền mấp máy miệng, ánh mắt chớp chớp, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên mở đầu như thế nào.

Lâm Minh mỉm cười, xoa xoa đầu Na Thủy, nói:

- Chăm chỉ tu luyện, có lẽ sau này chúng ta còn có thể gặp lại.

Lâm Minh nói xong, liền đi ra căn phòng nhỏ, thi triển thân pháp, trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.

Na Y nhìn bộ dáng lưu luyến của muội muội, thở dài một hơi, khẽ lắc đầu.

Trong tương lai, Lâm Minh rất có thể sẽ trở thành người như Vũ Hoàng, trở thành kẻ thống trị đại lục mấy chục vạn dặm, chênh lệch với bọn họ như lạch trời, làm sao mãi là “Mộc Lâm ca ca” của nàng được?

Na Y bần thần mở ra cái hòm mà Lâm Minh để lại, vừa thấy những thứ bên trong, nàng lập tức giật mình.

Một hòm tràn ngập kim phiếu, mỗi tấm đều là một ngàn lượng, từng xấp được buộc chặt, ít nhất cũng có vài trăm tấm, đây là mười mấy vạn lượng vàng, người thường dùng mười mấy đời cũng không hết, cho dù dùng để mua tài nguyên luyện võ, thì cũng đủ cho hai tỷ muội họ dùng cả đời rồi.

Bên cạnh chồng kim phiếu là một tấm ngọc giản, cạnh ngọc giản là một vài bình đan dược, sau khi mở ra dược bình, bên trong tản ra mùi dược hương mờ nhạt, đều là đan dược tốt nhất.

Na Y lấy ngọc giãn ra, vừa nhìn nàng đã khẽ hít một hơi khí lạnh, đây chính là một bộ công pháp nhân giai trung phẩm, cộng thêm những đan dược và kim phiếu này, toàn bộ chiếc hòm có giá trị mấy chục vạn lượng vàng.

Lúc trước, tuy rằng Na Y là Vu nữ của bộ lạc họ Na, nhưng Nam Cương lại không giàu có, đông đúc như Trung Thổ, một bộ lạc mấy chục vạn dân cư lấy ra số tiền này cũng cực kỳ không dễ dàng.

Nhưng Lâm Minh lại tùy ý lấy ra để tặng người, thế lực của hắn có cấp bậc gì đây?

Na Y đột nhiên cảm thấy, so với thế giới to thế ngoài kia, thì Nam

Cương bộ lạc cực kỳ nhỏ bé...

...

Hỏa Xi thành nằm cách Vụ Cốc bộ lạc chín trăm dặm về phía tây, nơi này là trung tâm quyền lực của Hỏa Xi bộ lạc, cũng là vị trí của Hỏa Xi giáo.

Đại đa số bộ lạc tại Nam Cương đều do thần quyền thống trị trên quân quyền, Hỏa Xi bộ lạc cũng không ngoại lệ, Hỏa Xi chưởng giáo Xích Nguyệt có địa vị và lực ảnh hưởng cao hơn cả tộc trưởng trong bộ lạc.

Trung tâm của Hỏa Xi thành, từng tòa tháp nhọn mọc lên san sát, mỗi một tòa đều cao từ hai mươi trượng trở lên, trong đó tòa ở giữa là cao nhất, ước chừng hơn ba mươi trượng.

Xung quanh tòa tháp này là vị trí của Hỏa Xi giáo.

Bóng đêm chậm rãi buông xuống, đường phố trở nên yên tĩnh, Hỏa Xi thành sáng lên hàng vạn ngọn đèn dầu, từ không trung nhìn xuống, nơi này giống như một bầu trời đầy sao, đây là cảnh tượng phồn hoa hiếm thấy tại toàn bộ Nam Cương, mấy năm nay, Hỏa Xi bộ lạc không ngừng chinh chiến, cướp đoạt dân cư nô lệ, nhân số của bộ lạc đã đạt tới mấy trăm vạn, Hỏa Xi thành cũng trở thành một trong các thành thị lớn nhất tại Nam Cương.

Trong căn phòng cao nhất của tòa tháp, vài người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn, ngồi trên ghế thủ tọa chính là một nam nhân đầu trọc, trên người hắn khoác một chiếc áo bào đen, trên đầu, trên mặt đều được xăm các hình thù quỷ dị, khuôn mặt lạnh lùng.

Bên cạnh hắn có một chiếc thần trượng vừa thô lại vừa dài, đầu của thần trượng có hình thoi, được quấn bởi một vòng do các đầu lâu trắng ởn tạo thành.

Người này chính là Hỏa Xi chưởng giáo Xích Nguyệt.

Bên dưới Xích Nguyệt là một nam nhân mặt rất to đang ngồi, mỗi tay của hắn đang ôm một nữ nô dáng người yểu điệu, một bàn tay béo còn đang chọc vào trong áo của nữ nô, ra sức vuốt ve, hắn càng bóp càng dùng sức, làm cho nữ nô này đau tới mức cắn chặt môi, toàn thân phát run, nhưng lại cố nén, không dám hé răng một câu nào.

Tuy rằng động tác của nam nhân mập mạp này rất hoang đường, nhưng trong ánh mắt của hắn lại lộ ra một phần sát khí âm độc:

- Xích Nguyệt giáo tôn, binh mã đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ cao thủ của thần giáo ra tay, giáo tôn chọn một ngày tốt đi, đến lúc đó chúng ta vung quân lên phía bắc, san bằng A Cổ bộ lạc! Cướp đoạt tài nguyên tu luyện, giao cho thần giáo phân phối xử lý, dị giáo đồ thì giết sạch, nô lệ thì bán đi một nửa để bổ sung quốc khố, một nửa còn lại thì lưu lại làm lao dịch.

Mập mạp nam nhân nói xong, vẻ đắc ý trên mặt càng đậm hơn, trên tay cũng dùng sức mạnh hơn, làm cho nữ nô kia đau tới mức sắc mặt tái nhợt, trên trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Nhưng nàng vẫn cắn răng không dám rên một tiếng, người đang ôm nàng chính là tù trưởng của Hỏa Xi bộ lạc, người này có thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, còn ác độc hơn cả giáo chủ Hỏa Xi giáo, những năm gần đây, số nữ nô bị hắn lăng nhục tới chết nhiều không đếm xuể. Nếu nàng không kìm nổi đau đớn mà phát ra âm thanh, quấy rầy hội nghị của ba người này, thì kết cục của nàng sẽ vô cùng thê thảm, các tỷ muội của nàng lúc trước cũng do không chịu nổi, kêu lên một tiếng, mà bị ném vào trong quân kỹ doanh, hiện tại không rõ sống chết.

Xích Nguyệt ngồi ở ghế thủ tọa, vung tay lên, bàn tay hướng lên, ngón cái chạm theo thứ tự các ngón, bấm tay tính toán gì đó, một lát sau, Xích Nguyệt trầm giọng nói:

- Ba tháng sau, là ngày Lang Tinh giao với Thiên Tinh, có thể phát binh.

- Ba tháng? Phải lâu như vậy!

Tù trưởng đầu mập nhíu mày, không vừa lòng với thời gian như vậy, hắn thật không chờ được.

Với chiến lực của Hỏa Xi bộ lạc hiện giờ, san bằng A Cổ bộ lạc là rất dễ dàng, chỉ là vấn đề tổn thất bao nhiêu. Tuy nhiên lời Xích Nguyệt nói đại biểu cho Hỏa Xi giáo, dù cho hắn là tù trưởng, cũng không thể phản bác được.

Liếc sang tân nhiệm Hỏa Xi đại tướng quân, tù trưởng đầu mập gật đầu:

- Vậy thì ba tháng, đến lúc đó còn phải nhờ các thần sứ thần giáo hỗ trợ!

- Đó là tự nhiên!

Xích Nguyệt mặt không đổi sắc nói.

Vẻ mặt của Xích Nguyệt rơi vào mắt tù trưởng đầu mập lại làm hắn có chút khó chịu, mỗi lần yêu cầu Hỏa Xi giáo phái ra cao thủ, cướp được tài nguyên tu luyện còn phải giao cho bọn họ phân phối. Cứ như thế, trong cung điện của bọn họ phải bao lâu mới bồi dưỡng ra cao thủ địch lại Hỏa Xi giáo, chẳng phải luôn bị Hỏa Xi giáo dắt mũi hay sao?

Tâm tình khó chịu, tay của tù trưởng đầu mập càng dùng thêm sức, lần này nữ nô kia rốt cuộc không nhịn được phát ra tiếng rên rất nhỏ.

- Hử?

Tù trưởng đâu mập nhíu mày.

Nữ nô nghe tiếng hừ lạnh này, cả người bỗng lạnh băng.

Thân thể nàng khẽ run lên, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ, xong rồi, chờ đợi nàng chính là vận mệnh sống không bằng chết.

Là nô lệ, các nàng muốn tự sát cũng không có tư cách. Trong pháp luật Hỏa Xi, nô lệ tự sát sẽ bị đem cho các hung thú ăn, mà trong tín ngưỡng của người Nam Cương, người bị hung thú hay người ăn thịt, vậy sẽ không thể vào luân hồi, trọn đời không được siêu sinh.

Cho nên tuy rằng rất nhiều nô lệ một lòng muốn chết, nhưng không dám tự sát.

Tù trưởng đầu mập cười âm trầm, như nghĩ tới đêm nay làm sao trừng phạt nữ nô này phát tiết buồn bực trong lòng hắn. Ngay lúc này, một tiếng nói lạnh băng từ trên trời giáng xuống bao phủ cả tòa tháp.

- Xin lỗi! Chỉ sợ các ngươi không có cơ hội đợi ba tháng sau!

Tiếng nói bao hàm sát khí, mang theo lệ khí làm lòng người run sợ, khiến cả người tù trưởng đầu mập run lên. Lúc hắn đứng lên, hoảng sợ nhìn trên đỉnh đầu, nhưng chỉ thấy trần nhà xám xịt mà thôi.

- Kẻ nào?

Tù trưởng đầu mập đẩy ra nữ nô trong lòng, sắc mặt kinh ngạc không thôi. Nhưng tiếp theo nghĩ tới chưởng giáo Hỏa Xi ở đây, cộng thêm Hỏa Xi giáo đông đảo cao thủ ở ngay gần đó, cuối cùng hắn yên lòng một chút. Đám chết tiệt bình thường ăn thịt không nhả xương này, thực lực quả thật không thể chê, bằng không mấy năm nay Hỏa Xi bộ lạc sẽ không thể quét ngang bắc bộ Nam Cương.

Hỏa Xi chưởng giáo Xích Nguyệt lại hơi đổi sắc, người này có thể che giấu được cảm giác của hắn, lén vào Hỏa Xi tháp phòng vệ chặt chẽ.

- Kẻ nào? Xuất hiện đi! Đừng có làm ra vẻ nữa!

Xích Nguyệt vẫn duy trì bình thản, hắn có vốn để bình tĩnh, tu vi của hắn đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, phối hợp Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa, hắn khó gặp địch thủ trong võ giả Hậu Thiên kỳ!

Khắp Nam Cương hắn không dám nói thực lực đứng đầu, ít nhất cũng xếp năm hạng đầu, bây giờ lại ở trên địa bàn của mình, có thủ hạ hỗ trợ, hắn căn bản không sợ bất kỳ ai.

Chương 313: Diệt xích nguyệt

Trong tháp, ngọn lửa nến bập bùng trong gió, chiếu rọi những bóng người lúc lớn lúc nhỏ.

Xích Nguyệt giáo chủ sắc mặt lạnh nhạt, một tay vuốt pháp trượng, theo pháp trượng rung chuyển, đầu lâu trên trượng va chạm vang lên cụp cụp.

Tân nhiệm Hỏa Xi đại tướng quân cũng rút ra trọng kiếm, vẻ mặt bình tĩnh, người này là võ tướng phái thực lực đánh nhau trong quân đội đi lên, trải qua chém giết chiến trường không biết bao nhiêu lần, cũng gặp bảy tám lần thích khách, lần này đối mặt với khách không mời, căn bản không làm hắn có một chút sợ hãi.

Gió đêm lướt qua, một cái bóng đen như âm hồn hiện ra ở cửa sổ đá, trong tay bóng đen cầm trường thương màu tím, sắc mặt lạnh lẽo, toàn thân lan tỏa sát khí.

- Hử? Ngưng Mạch sơ kỳ?

Hỏa Xi đại tướng quân nhướng mày, tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ lại dám xông vào thánh địa Hỏa Xi giáo, đúng là không biết chữ “Chết” như thế nào!

- Ha ha, vốn ta còn tưởng là ai tới, thì ra là một tên ngu ngốc, Ngưng Mạch sơ kỳ cũng dám lên cửa chịu chết, hắc hắc!

Tù trưởng đầu mập cười hung ác, ánh mắt liếc ra sau lưng Lâm Minh.

- Ngươi còn có đồng bọn phải không, gọi hắn xuất hiện đi, đừng giấu đầu lộ đuôi nữa! Tiễn các ngươi cùng lên đường!

Tù trưởng đầu mập nói rồi trong tay bùng lên ánh lửa, đây là Truyền Âm phù, hắn đang muốn dùng để cảnh báo. Tù trưởng đầu mập sẽ không thật cho rằng Lâm Minh ngu ngốc, mà cho rằng Lâm Minh chỉ có chút thực lực như vậy đã nhảy ra, quá nửa là có cao thủ trốn bên ngoài chờ đợi đánh lén.

Tuy rằng nguy hiểm rất nhỏ, nhưng tù trưởng đầu mập cũng không muốn dùng sinh mệnh của mình đi mạo hiểm.

Trong đại điện, chưởng giáo Hỏa Xi luôn im lặng, hắn nhìn thấy Lâm Minh còn thoáng sững sờ một lát, tiếp theo hắn nhanh chóng nhớ ra Lâm Minh. Mấy tháng trước, chính là thiếu niên này giết chết Xi Cốt Đả, tiếp theo bị phân thân Hỏa Tinh của mình đuổi giết tới đầm lầy Hắc Thủy. Nếu không phải ngẫu nhiên gặp Chu Tước, hắn sợ phân thân bị cắn nuốt, đã sớm giết Lâm Minh rồi.

Trên người thiếu niên này, có rất nhiều bí mật!

Nghĩ tới Lâm Minh chỉ là tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, liền có thể lăng không phi hành, hơn nữa thực lực vượt trội, chưởng giáo Hỏa Xi chắc chắn Lâm Minh không tầm thường. Hơn nữa có một món dị bảo có thể lăng không phi hành, đồ vật thế này tuyệt đối là vô giá, nếu có thể lấy được, thực lực của mình sẽ tăng lên cả một mảng lớn.

Xích Nguyệt bấm tay bắn ra một đoàn lửa, ngọn lửa rít lên lao thẳng ra cửa sổ, vòng quanh đỉnh tháp, lại quay về trên tay Xích Nguyệt.

Tiếp theo, Xích Nguyệt mỉm cười, theo hắn nhếch miệng, hai bên khóe miệng lộ ra răng nhọn sắc bén như dơi hút máu, vô cùng dữ tợn.

- Thì ra thật sự chỉ có một mình ngươi tới... Không gặp mấy tháng, ngươi từ Luyện Cốt đỉnh phong đột phá đến Ngưng Mạch sơ kỳ, chỉ tăng lên một cảnh giới nhỏ, ngươi lại dám đánh vào Hỏa Xi giáo? Ngươi cho mình là Vũ Hoàng Nam Cương? Hắc hắc, thật không biết chết là thứ gì!

Xích Nguyệt vươn lưỡi đỏ rực liếm môi, đã coi Lâm Minh như vật trong tay, thiếu niên non nớt như Lâm Minh, làm sao hiểu được thực lực chân thật của hắn, có lẽ chỉ coi hắn là võ giả Hậu Thiên bình thường.

Lúc trước Lâm Minh đánh chết Xi Cốt Đả, tu vi là Luyện Cốt đỉnh phong, Xi Cốt Đả là nửa bước Hậu Thiên. Lâm Minh đánh giết cũng không nhẹ nhàng gì, ra hết bài tẩy, mở ra Tà Thần lực, Lôi Hỏa Sát cũng dùng.

Khi đó thực lực của Lâm Minh chỉ vừa sánh với võ giả Hậu Thiên yếu nhất mà thôi.

Hiện tại qua ba tháng, tu vi của Lâm Minh chỉ tiến lên một cảnh giới nhỏ, Xích Nguyệt căn bản không chấp nhận rằng Lâm Minh có thể uy hiếp được tới mình. Dù thật sự là Vũ Hoàng Nam Cương được thần hóa trong điển tịch, ở Ngưng Mạch kỳ cũng không có bản lĩnh này!

Lúc này, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một đám thị vệ võ trang hạng nặng xông vào. Tù trưởng đầu mập thuận thế lui vào trong nhóm thị vệ, những thị vệ này đều là do tù trưởng đầu mập chọn lựa ra từ trong tử sĩ, mỗi một người đều từng trải trăm trận, giết vô số cao thủ.

Có những tử sĩ này ở bên cạnh, trong ngoài tháp còn có nhiều cao thủ như thế, trong lòng tù trưởng đầu mập vững tin. Tuy rằng hắn lòng dạ dộc ác, nhưng bản thân lại hết sức sợ chết, mạng của hắn rất quý giá, hắn còn có giang sơn rộng lớn phải thống trị, có cả đống nữ nhân phải chơi, có quyền thế phú quý vô tận đang chờ hắn.

“Các ngươi bảo hộ ta, giao kẻ địch cho giáo tôn đại nhân đối phó là được!”.

Tù trưởng đầu mập dùng chân nguyên truyền âm hạ lệnh, bản thân hắn là võ giả gà mờ, nhưng hắn tu luyện chủ yếu là vì có thân thể khỏe mạnh để chơi nữ nhân.

- Ta mặc kệ ngươi là ai, nếu tới đây, vậy đừng đi nữa!

Tân nhiệm Hỏa Xi đại tướng quân quát lớn, lao thẳng về phía Lâm Minh, trọng kiếm chém xuống.

Lâm Minh nắm chắc trường thương Tử Huyễn thương, nhìn Hỏa

Xi đại tướng quân xông tới vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi trọng kiếm của hắn sắp chém xuống, trong mắt Lâm Minh đột nhiên lóe sáng, lạnh lùng phun ra một chữ... “Chết!”.

Âm thanh lạnh băng như tiếng thì thầm của Tử Thần truyền ra từ vực sâu cửu u, Hỏa Xi đại tướng quân nghe một tiếng này, thân thể chấn động mạnh, hai mắt lập tức mất tiêu cự.

Bịch!

Hắn như mất hồn ngã quị xuống đất, thân thể cao lớn tám xích ngã sấp, theo quán tính xông ra một đoạn, không biết sống chết.

- Hả?

Hỏa Xi chưởng giáo biến sắc, công kích linh hồn?

Công kích linh hồn, không có gì lạ, nhưng rõ ràng Lâm Minh chỉ có tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ, nhưng công kích linh hồn chỉ nháy mắt liền miểu sát cao thủ Ngưng Mạch đỉnh phong, sao lại thế được?

Tù trưởng đầu mập bỗng nhiên luống cuống, hắn không biết Lâm Minh sử dụng công kích linh hồn, chỉ biết là hắn hừ khẽ một tiếng, liền trực tiếp miểu sát đại tướng quân Ngưng Mạch đỉnh phong, chẳng lẽ kẻ này là ma quỷ hay sao?

Dù là những tử sĩ chém giết lâu năm cũng xáo động, không khỏi xiết chặt binh khí trong tay. Bọn họ không sợ chém giết liều chết, thậm chí không sợ cái chết, nhưng người Nam Cương có tôn giáo tín ngưỡng, bọn họ sợ hãi ác ma, bây giờ nhìn Lâm Minh quả thật giống như ác ma.

- Thì ra... Ngươi nắm giữ bí pháp công kích linh hồn, chẳng trách dám đến ám sát ta. Đáng tiếc, bí pháp cỡ đó vô dụng với ta!

Sắc mặt Xích Nguyệt cuối cùng thận trọng hơn.

Lúc này Xích Nguyệt chỉ hơi nghiêm túc mà thôi, là cao thủ tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, đồng thời nắm giữ Hỏa Tinh, tân nhiệm Hỏa Xi đại tướng quân chỉ có thực lực Ngưng Mạch đỉnh phong căn bản không đáng kể gì trong mắt hắn, nháy mắt miểu sát cũng không tính là gì.

Phất tay, một đoàn lửa đỏ sẫm bùng lên trong tay Xích Nguyệt.

- Đốt ngươi thành tro tàn!

Xẹt!

Ánh đỏ bắn thẳng về phía Lâm Minh, Lâm Minh cũng không tránh né, cả người bùng lên hào quang xanh da trời, nhấc tay chộp thẳng tới ánh sáng đỏ kia.

Bùm!

Ánh sáng đỏ bùng nổ như pháo hoa trong tay Lâm Minh, còn tay của Lâm Minh chỉ lóe qua ánh sáng vàng nhạt, không chút tổn thương.

- Cái gì?

Hỏa Xi chưởng giáo luôn duy trì bình tĩnh thần bí cuối cùng biến sắc, vừa rồi dù hắn không dùng bản thể Hỏa Tinh công kích, nhưng cũng đã dùng sáu bảy phần thực lực, lại bị đối phương một tay cản lại? Hơn nữa còn là tay trần? Không thể nào!

Nhất thời, Hỏa Xi chưởng giáo suýt nghĩ Lâm Minh là cao thủ Tiên Thiên, nhưng cao thủ Tiên Thiên cần gì ngụy trang làm thiếu niên Ngưng Mạch sơ kỳ tới đây trêu chọc bọn họ?

Hắn đã không kịp suy nghĩ, lúc này Lâm Minh đã xuất thương!

Một thương đâm ra, sấm sét rít gào, không gian bị chân nguyên sắc bén cắt nát, bàn họp trực tiếp bị xé tan, mũi thương màu tím chỉ thẳng vào ngực Xích Nguyệt!

Khoảnh khắc nguy hiểm, Xích Nguyệt cắn chót lưỡi, một đứa bé toàn thân màu đỏ bay ra từ ngực hắn, trực tiếp nghênh đón một thương của Lâm Minh.

- Cuối cùng ra rồi?

Lâm Minh cười gằn, chân nguyên bùng nổ như núi lửa, mở ra Tà Thần lực!

Hạt giống Tà Thần gào thét, lực Lôi Hỏa chảy trên Tử Huyễn thương, uy lực tăng gấp đôi!

Mũi thương chỉ thẳng vào mi tâm Hỏa Diễm đồng tử, Thanh Thương chân nguyên gào lên xông ra, Hỏa Diễm đồng tử này chính là phân thân Hỏa Tinh của chưởng giáo Hỏa Xi, một chiêu của Lâm Minh chính là muốn tiêu diệt dấu ấn linh hồn của Hỏa Diễm đồng tử!

Khèèèè...

Hỏa Diễm đồng tử phát ra tiếng rít chói tai như dã thú, bộ mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, hai tay nhỏ bám lấy mũi thương Tử Huyễn thương.

Xẹt xẹt xẹt!

Tử Huyễn thương là thần vật thiên địa đúc thành, Hỏa Diễm đồng tử chụp tới, hai tay toát khói, nhưng dù đau đến nhe răng nhếch miệng, vẫn cứ liều chết không buông tay.

- Ngươi chết đi!

Ở sau lưng Hỏa Diễm đồng tử, Xích Nguyệt vung thần trượng, chân nguyên toàn thân bùng nổ, dốc hết sức nện mạnh xuống Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh, Tử Huyễn thương chợt chuyển, một cây cương châm Giao Long màu tím bắn ra từ ngón tay của tay hắn.

Ầm!

Một trượng của Xích Nguyệt đập xuống mặt đất, mặt đá vỡ tan, cả ngọn tháp chấn động, nhưng Lâm Minh đã biến mất như làn khói.

Cùng lúc đó, Bàn Long cương châm cũng bắn trúng mi tâm của

Hỏa Diễm đồng tử!

Phập!. Đọc ruyện hay, ruy cập ngay (rUmr uyện.V)

Tiếng vang nhỏ không thể nghe, Bàn Long cương châm bắn vào mi tâm Hỏa Diễm đồng tử, đi ra từ sau gáy. Khuôn mặt Hỏa Diễm đồng tử thoáng cái dại ra, tiếp thep phát ra tiếng hét thảm không phải người, bộ mặt nhỏ đáng yêu của nó hoàn toàn vặn vẹo thành ma quỷ.

- A a a a a a a...

Xích Nguyệt tóc tai rối tung, hai mắt đỏ rực, gân xanh căng phồng trên đầu như những con giun, phủ đầy đầu trọc của hắn.

- Ngươi... Ngươi phá hủy phân thân của ta!

Dấu ấn linh hồn phân thân nối liền với bản thể, là một phần linh hồn của Xích Nguyệt, một khi bị hủy, linh hồn bản thân hắn cũng sẽ bị thương nặng.

- Ta chẳng những phá hủy phân thân của ngươi, còn muốn giết ngươi!

Lâm Minh như thẩm phán phán xét vận mệnh tử hình của Xích Nguyệt, mũi thương xoay chuyển, đâm thẳng về cổ họng của Xích Nguyệt. Một thương này dung nhập Phong chi ý cảnh, tốc độ sắp đến cực hạn, Xích Nguyệt căn bản không tránh khỏi!

- Cùng chết đi!

Khuôn mặt Xích Nguyệt vặn vẹo dữ dội, vung trượng lên, bộ phận cuối đuôi trượng trực tiếp tuột rời, lộ ra mũi dao nhọn sáng lóe che giấu bên dưới.

Lúc này Xích Nguyệt đã rơi vào điên cuồng căn bản không nhìn tới công kích của Lâm Minh, cầm lưỡi dao ở đuôi trượng đâm thẳng vào tim Lâm Minh, muốn ôm nhau cùng chết!

Phập!

Tử Huyễn thương nháy mắt xuyên thủng cổ họng Xích Nguyệt, tay Xích Nguyệt cứng lại, hai mắt mất đi sắc thái, còn mũi dao trượng trong tay hắn còn cách Lâm Minh rất xa xôi...

Lúc này Xích Nguyệt mới phát hiện, Lâm Minh đã sớm lùi lại rất xa, trong tay hắn cầm một sợi xích đỏ thật dài, một đầu xích nối liền với đuôi thương tím.

Chương 314: Đêm đẫm máu - Hấp thu Địa Tâm Xích Viêm

- Ngươi... Ngươi...

Xích Nguyệt miệng phun máu, tay trái cầm cán thương, tay phải vung vô ích trước người, như muốn bắt được cái gì đó, vẻ mặt hắn không cam lòng cũng không tin nổi, hắn chẳng thể ngờ bản thân mình lại có một ngày chết dưới tay một thằng nhãi mới mười mấy tuổi, còn tu vi của đối phương lại chỉ vẻn vẹn là Ngưng Mạch sơ kỳ!

Bịch!

Xích Nguyệt quỳ gối xuống đất, ánh mắt đã mất đi sắc thái. Nói tới cùng, Xích Nguyệt chỉ là võ giả tầng chót không xuất thân tông môn, hắn chỉ có thể xưng vương xưng bá ở nơi xa xôi như Nam Cương. So sánh với đám người Khương Bạc Vân, Cầm Vô Tâm, hắn căn bản không đáng kể gì.

Hắn biết đến thiên tài mạnh nhất cũng chỉ là Vũ Hoàng Nam Cương, nhưng dù là Vũ Hoàng Nam Cương, cũng hoàn toàn không thể so sánh với Lâm Minh.

Rút ra Tử Huyễn thương, bám theo một chùm mưa máu, thi thể của thi thể của Xích Nguyệt lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

Lúc này, tù trưởng đầu mập mặt xám như tro tàn, thân thể khẽ run rẩy. Tất cả những gì xảy ra khi nãy quả thật là ác mộng với hắn, giáo chủ Hỏa Xi giáo mà bình thường hắn thấy sâu không lường được, vậy là đã chết? Thẳng đến khi trường thương xuyên qua cổ họng giáo chủ Hỏa Xi giáo, tù trưởng đầu mập vẫn không thể tin nổi, thiếu niên trước mặt này quả thật là một ác ma!

Còn mấy nữ nô trong phòng cũng cảm thấy như mình đang mơ, ở trong mắt các nàng, giáo chủ Hỏa Xi hùng mạnh như Ma Thần, căn bản không thể chống lại. Vậy mà lại bị thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi này giết chết?

Như vậy thiến niên này khủng bố cỡ nào? Chẳng lẽ hắn là Vu Thần chuyển thế, đến cứu vớt các nàng?

Lúc này Lâm Minh đang nhìn tay phải của mình, trong lòng hết sức vừa ý, Thanh Thương chân nguyên phối hợp cảnh giới Tôi Tủy, lực phòng ngự có bay vọt về chất, có thể tay không đỡ được một đòn của Xích Nguyệt không dùng tới Hỏa Tinh.

Về phần lực lượng ngọn lửa chảy vào người Lâm Minh, đã bị hạt giống Tà Thần đè xuống, không thể tạo thành tổn thương tới kinh mạch của Lâm Minh.

Lần trước hắn và Xích Nguyệt, căn bản không khống chế được lực ngọn lửa của đối phương, rõ ràng là hạt giống Tà Thần nắm giữ lực ngọn lửa cùng một nhịp thở với thực lực của bản thân Lâm Minh.

Tiện tay bóp tắt chút tàn lửa còn sót lại, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn nhân vật cao tầng Hỏa Xi còn sót lại ở trong phòng, tù trưởng đầu mập.

- Ngươi... Ngươi muốn gì? Ta sẽ cho ngươi hết...

Tù trưởng đầu mập vừa lui lại, vừa run giọng nói. Hắn hoàn toàn rối loạn, những vệ sĩ bên cạnh hắn chỉ mới Luyện Cốt kỳ mà thôi, bọn họ như mũi dao nhọn chém giết trên chiến trường, nhưng lại yếu ớt như châu chấu ở trước mặt chưởng giáo Hỏa Xi, căn bản không đáng kể gì với ác ma này, không thể làm hắn có chút cảm giác an toàn.

Lâm Minh chán ghét liếc tù trưởng đầu mập, thứ người như kẻ này là cặn bã thế gian, căn bản không nên tồn tại trên đời. Hắn run trường thương, lạnh lùng nói:

- Ngươi không có gì làm ta có hứng thú, ta chỉ là muốn ngươi chết mà thôi.

- Đừng... Đừng giết ta, đừng giết ta! Ta có thể cho ngươi của cải, cho ngươi mỹ nữ, cho ngươi vương tọa...

Tù trưởng đầu mập nhăn nhúm thịt béo, không ngừng phát run, lúc này hắn đã sợ hãi đến cực điểm, rốt cuộc là thế nào? Hắn đã sớm phát ra Truyền Âm phù, sao tới giờ này còn chưa có người tới? Cao thủ Hỏa Xi giáo đâu? Tiếng ồn lớn như vậy, cho dù bọn họ không thấy Truyền Âm phù, cũng nên nghe tiếng động mà xông lên rồi chứ.

Chẳng lẽ bọn họ đều đã bị giết?

Ý thức được điều này, trong lòng tù trưởng đầu mập hoàn toàn chìm sâu.

Lâm Minh từng bước đi tới, mỗi tiếng bước chân như tiếng trống gõ vang trong tim bọn họ. Uy áp vô hình phát ra, làm người ta khó thở, mấy nữ nô quỳ rạp sát đất, bái lễ Vu Thần.

Tù trưởng đầu mập cả người mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn bị dọa vỡ mất, dù là một đám tử sĩ Luyện Cốt kỳ bên cạnh hắn cũng không chống cự nổi áp lực.

- Giết!

Đội trưởng đội thị vệ bỗng rống lớn, hai mươi tử sĩ rút vũ khí, đồng loạt đánh về phía Lâm Minh.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, quét nhìn bọn họ, lạnh lùng nói:

- Các ngươi... Đều là theo đạo giết chóc!

Xẹt!

Tử Huyễn thương đâm ra một thương, vô số sấm sét bùng lên hào quang trắng lóa, cả phòng như có ánh mặt trời trồi lên.

Bịch! Bịch! Bịch!

Hơn hai mươi chiến sĩ này bị tia sét đâm vào người, lôi đình lực chạy dọc theo tàn phá kinh mạch, ngũ tạng hủy hoại, nháy mắt đã chết không thể chết hơn.

Chỉ một thương, hơn hai mươi thị vệ bỏ mình, chỉ còn lại một mình tù trưởng đầu mập!

Mấy nữ nô hoảng sợ nhìn cảnh tượng này, một thương giết chết hai mươi cao thủ đỉnh cao, còn làm bọn họ rung động hơn cả cảnh Lâm Minh đánh chết chưởng giáo Hỏa Xi lúc nãy. Khi quê nhà của các nàng bị thiết kị Hỏa Xi giẫm lên, các nàng chính mắt thấy những cao thủ này dễ dàng giết chết các dũng sĩ quê nhà, nhưng bây giờ lại bị thiếu niên này một thương diệt sạch.

Đây là lực lượng khủng bố thế nào?

Thần!

Nhất định là Vu Thần đến cứu các nàng.

Những nữ nô thành kính quỳ bái, còn tù trưởng đầu mập đã bị dọa đến tê liệt ngồi đó, là kẻ cầm quyền tùy ý tước bỏ sinh mệnh người khác, hắn biết quá rõ sự đáng sợ của cái chết.

Lâm Minh chán ghét hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Giết ngươi làm bẩn thương của ta.

Vừa dứt lời, hai mắt hắn bỗng biến thành lốc xoáy màu đen.

Bịch!

Mắt của tù trưởng đầu mập nổ tung, tai mũi miệng chảy máu, hắn chỉ dựa vào đan dược miễn cưỡng kéo lên tới Luyện Tạng đỉnh phong, dưới Luân Hồi võ ý của Lâm Minh, tinh thần chi hải trực tiếp nổ tung, đầu óc cũng thành một đống nát nhừ.

Nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại ba nữ nô, các nàng còn phát run quỳ bái Lâm Minh.

- Các ngươi đi đi.

Lâm Minh không phải người lạm sát, trước đó giết những thị vệ kia là vì bọn họ toàn thân sát khí quá nặng. Đi theo Hỏa Xi bộ lạc chinh chiến nhiều năm, bọn họ giết không biết bao nhiêu người vô tội, toàn bộ theo đường giết chóc, giết thì cứ giết.

Nói rồi, một thương kéo lấy Hỏa Diễm đồng tử hấp hối dưới đất, hắn còn chưa có động tác, một quả cầu lửa đỏ rực bay ra từ ngực Hỏa Diễm đồng tử, lao thẳng tới cửa sổ!

Bùm!

Quả cầu lửa đụng mạnh lên gì đó ở cửa sổ, bắn ngược trở lại, dường như có một lớp màng mỏng không nhìn thấy được ở đó.

Lâm Minh bình thản thu hồi Tử Huyễn thương, khi hắn vào trong tháp, cũng đã bày ra Mộng Cảnh kết giới.

Mục Thiên Vũ cho hắn Mộng Cảnh chi châu, chỉ có võ giả Tiên Thiên trở lên mới có thể phá vỡ, một cái Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm nho nhỏ tự nhiên bất lực.

- Thì ra cái gọi là Hỏa Tinh Bất Diệt thánh hỏa, kỳ thật là Địa Tâm Xích Viêm...

Lâm Minh bắn ra cả trăm cỗ Thanh Thương chân nguyên, trói buộc Hỏa Tinh, lẩm bẩm. Mấy ngày nay, hắn xem không ít điển tịch giới thiệu Hỏa Tinh và Lôi Linh, đã rất hiểu biết về Hỏa Tinh, Bất Diệt thánh hỏa chỉ là cách gọi của riêng Hỏa Xi bộ lạc, Hỏa Tinh này có tên thông dụng trên Thiên Diễn đại lục là Địa Tâm Xích Viêm.

“Địa Tâm Xích Viêm, nhân giai trung phẩm, tuy rằng đẳng cấp không cao, nhưng trải qua Hỏa Xi chú trọng bồi dưỡng nhiều năm, uy lực của nó đã trưởng thành tới đỉnh điểm”.

Một khi Hỏa Tinh sinh ra trong thiên địa, đẳng cấp của nó đã xác định, tuy nhiên lại có thể từ từ bồi dưỡng uy lực. Địa Tâm Xích Viêm trong tay Lâm Minh đã được bồi dưỡng lâu năm, năng lượng bên trong đã gần đến bão hòa, điều này làm Lâm Minh bớt được không ít thời gian.

- Nuốt Hỏa Tinh này, không biết Hỏa Tinh trong hạt giống Tà Thần có thể trưởng thành bao nhiêu.

Lâm Minh thì thầm, ngón tay nhúc nhích, bắt đầu đặt phong ấn lên Hỏa Tinh.

Bất kể Hỏa Tinh hay Lôi Linh, đều không thể trực tiếp cất vào Tu Di giới, cần võ giả Hỏa hệ hay Lôi hệ vận dụng chân nguyên phong ấn mới được. Trước đó Lâm Minh chuyên học phương pháp phong ấn này, hắn chỉ có thể phong ấn Hỏa Tinh nhân giai, Hỏa Tinh địa giai thì không đối phó được.

Phong ấn xong Hỏa Tinh, Lâm Minh phát hiện ba nữ nô kia vẫn còn quỳ sát dưới đất chưa đi.

- Các ngươi còn chưa đi?

Ba nữ nhân dập đầu liên tiếp, người ở giữa run rẩy nói:

- Thần... Thần sứ, bọn họ đều đã chết, chúng ta ra ngoài sẽ bị giết, khẩn cầu thần sứ cứu vớt chúng ta, cái gì... Cái gì chúng ta cũng làm được...

Giọng của nữ nhân không có chút chắc chắn, nàng rất muốn theo cạnh Lâm Minh làm nô làm tỳ, nhưng nàng lại biết mình không có tư cách này...

Nghe giọng nói sợ hãi của ba nữ nhân này, Lâm Minh thở dài. Đây là thế giới võ lực tối thượng, kẻ yếu chỉ có thể bị người ta khống chế mà thôi, loại quy tắc này đã kéo dài không biết bao nhiêu vạn năm.

Hắn không phải người tốt tùy tiện, dân gian nhiều thảm kịch như thế hắn không cứu hết, nhưng mà nếu gặp, hắn sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.

- Nói cho ta biết, nơi này có kẻ nào đáng chết?

Nữ nhân ở giữa sững sờ, tiếp theo nghiến răng nói:

- Có thể ở trong trung tâm Hỏa Xi giáo, toàn là cao tầng Hỏa Xi bộ lạc, nếu không theo quân gian dâm cướp bóc, giết người vô số, bọn họ làm sao tích lũy quân công, ngồi vào vị trí cao tầng?

Lâm Minh kinh ngạc liếc nữ nhân này, tuy rằng đối phương là nữ nô, lại bị mình hù dọa, nhưng dưới tình huống này vẫn nói năng lý lẽ rõ ràng. Như vậy có lẽ trước khi bị bắt nàng cũng là con gái nhà thế gia, điều này không có gì lạ, nữ nô được tù trưởng Hỏa Xi lựa chọn giữ hầu hạ bên cạnh mình, quá nửa sẽ có xuất thân bất phàm.

- Ta hiểu rồi.

Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương, thu hồi Mộng Cảnh kết giới, thả người biến mất trong bóng đêm.

Đợi Lâm Minh đi rồi, ba người nhìn nhau, mờ mịt không biết làm gì.

Ngay sau đó, các nàng bỗng nghe những tiếng kêu thảm thiết từ dưới tháp truyền tới.

Mấy nữ nô vội chạy tới cửa sổ, chỉ thấy một tia sấm sét màu tím lóe lên giữa đêm đen, bảy tám người bị đốt thành tro tàn. Cô gái ở giữa run lên, nàng nhận ra những người vừa chết, đều là nhân vật thực quyền trong Hỏa Xi giáo, cũng là cao thủ trong giáo, bình thường tùy tiện một người đi ra đều là đại nhân vật khí thế bức người, nhưng bây giờ lại yếu ớt như con kiến tùy ý bị thiếu niên áo đen kia giết hại.

Tuy rằng đã sớm biết thực lực của Lâm Minh, nhưng nhìn cảnh tượng này, ba nàng vẫn tâm thần rung động.

Trường thương múa lên, Lôi Hỏa đan xen, mỗi một thương sẽ có mấy người thậm chí mười mấy người chết. Mà trong những người này, kém cỏi nhất cũng là Luyện Cốt kỳ, thậm chí rất nhiều người đạt tới Ngưng Mạch kỳ.

Đêm nay nhất định là một đêm đẫm máu.

****

Dưới tháp, tiếng thảm thiết vang lên liên tiếp, mỗi tiếng hét đều rất ngắn, hiển nhiên là người chết bị mất mạng lập tức, đây là trận giết chóc nghiêng về một phía.

Dần dần, ba nàng trên tháp đã có phần chết lặng.

Các kẻ cầm quyền Hỏa Xi bộ lạc ngày xưa, bây giờ chỉ biến thành một đống thi thể lộn xộn, sau đó cửa nhà giam mở ra, hàng loạt tù binh xông ra, các nô lệ đập vỡ gông xiềng trên chân, bọn họ giành được tự do đã lâu, các nam nô lao dịch quỳ xuống hôn mặt đất, các nữ nô chịu đủ chà đạp trong quân doanh thì ôm nhau khóc rống.

Hỗn loạn bắt đầu lan tràn, trong một đêm, ba đại thủ lĩnh Hỏa Xi bộ lạc đều chết, nhân vật thực quyền Hỏa Xi giáo chết hết, các nô lệ cùng tù binh ở kinh thành nhao nhao nổi dậy, đánh thẳng tới hoàng cung!

Ở giữa hỗn loạn này, Lâm Minh như âm hồn bay ra Hỏa Xi thành, đi tới chỗ ở của tỷ muội họ Na Vụ Cốc bộ lạc, cả người hắn đẫm máu, sát khí đằng dằng như bước ra từ tu la địa ngục.

Vụ Cốc bộ lạc chưa nhận được tin vẫn yên lặng, Na Thủy còn đang ngủ, Na Y chỉ mặc áo ngủ màu trắng vội vàng ra đón.

Bịch! Lâm Minh ném một cái bao dính máu xuống đất.

Na Y nhìn thấy cái bao đỏ sậm lăn dưới đất, ánh mắt co rút, bỗng nhiên ý thức được gì, môi run lên.

- Thủ cấp của Xích Nguyệt, cô cầm đi tế điện sư phụ của cô, Hỏa Xi bộ lạc đã đại loạn, nô lệ đánh tới hoàng cung, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn Hỏa Xi nữa. Ngày sau, chiến tranh có thể sẽ lan tới Vụ cốc, cô cùng muội muội nên rời đi thôi...

Lâm Minh bình thản nói, trong lòng có cảm giác suy sút. Lúc trước khi Ma Phương mở ra lần thứ hai, chính là hấp thu tinh huyết của một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong.

Lần này giết chết Xích Nguyệt, Lâm Minh rốt cuộc lại tìm được tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên. Khi xử lý thi thể của Xích Nguyệt, Lâm Minh tràn đầy hy vọng Ma Phương có thể hấp thu tinh huyết của Xích Nguyệt, mở ra lần nữa, nhưng hắn lại thất vọng.

Ma Phương quả thật hút một chút tinh huyết của Xích Nguyệt, nhưng lại không có phản ứng.

Là vì tinh huyết trên Tử Kim nhuyễn giáp mà thái tử đưa tặng có chỗ đặc thù?

Hay là hiện giờ tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên không có ý nghĩa gì với Ma Phương?

Lâm Minh mơ hồ cảm thấy điều sau có khả năng lớn hơn, thái tử đưa bộ nhuyễn giáp kia, với ánh mắt của hắn lúc này, căn bản không đáng kể gì, không có khả năng đặc thù gì.

- Thủ cấp của Xích... Xích Nguyệt?

Na Y hít sâu một hơi, nàng không ngờ tới Lâm Minh chẳng những đánh chết chưởng giáo Hỏa Xi theo lời hứa, hơn nữa còn trở về nhanh như vậy.

Tay run run tháo cái bọc kia, nhìn thấy thủ cấp chưởng giáo Hỏa Xi chết không nhắm mắt, thần sắc nàng vừa kích động lại đau đớn. Nàng nhớ tới ngày sư phụ chết thảm, đại thù đã báo, cuối cùng nàng hoàn thành lời thề độc, có thể dùng thủ cấp của chưởng giáo Hỏa Xi tế sư.

- Cám... Cảm ơn ân chủ!

Na Y cắn môi nói, hốc mắt ẩm ướt.

- Không cần cảm ơn ta, hắn là người ta muốn giết. Chuyện tới đây, Na Y cô nương bảo trọng, sau này gặp lại.

Lâm Minh nói xong người lóe lên, biến mất như âm hồn...

Đúng như Lâm Minh đã suy đoán, cao tầng và trung tâm tập đoàn bị hắn quét sạch, đám ô hợp trong hoàng cung căn bản không chống nổi lửa giận của nô lệ. Đêm đó hoàng cung Hỏa Xi bị công phá, toàn bộ Hỏa Xi bộ lạc một đêm bị hủy diệt!

Dưới chính sách tàn bạo, chắc chắn có chống cự. Sau lưng đế quốc nô lệ khổng lồ thường sẽ che giấu mâu thuẫn sắc nhọn đỉnh điểm, một khi có mồi lửa dẫn cháy, nó sẽ bùng nổ như núi lửa.

Từ xưa đến nay, Nam Cương hoang dã hỗn loạn có rất nhiều đế quốc nô lệ vùng lên với tốc độ kinh người trong vòng vài năm, thôn tính lãnh thổ rộng lớn, nhưng mà đứng dậy không lâu liền sụp đổ, chuyện như vậy đã quá quen thuộc.

Hỏa Xi bộ lạc không phải đầu tiên, cũng không phải cuối cùng.

Tiếp theo đó, chiến tranh lan khắp quốc gia, từng thế lực mới nổi trội lên như nấm sau mưa, có những bộ lạc mới nổi chỉ có mấy trăm người.

Làm Lâm Minh không ngờ tới, Na Y giữa thế cục hỗn loạn này, dựa vào vàng bạc mà Lâm Minh cho nàng, cùng với thủ cấp chưởng giáo Hỏa Xi, lấy danh nghĩa thần sứ thành lập một cái thế lực cực lớn. Mười mấy năm sau, từng bước một phát triển thành bộ lạc lớn có mười mấy vạn nhân khẩu.

Cuối cùng Lâm Minh thực hiện được nguyện vọng của sư phụ và cha mẹ, chẳng những báo được đại thù, hơn nữa xây dựng lại bộ lạc họ Na. Đến sau, nàng cùng muội muội Na Thủy dựa vào tài nguyên bộ lạc tụ tập, song song bước vào cảnh giới Hậu Thiên. Hai tỷ muội một người máu lạnh, một người ôn nhu, trở thành nữ vương tân bộ lạc họ Na người người kính sợ.

Còn trong bộ lạc cũng xuất hiện một tín ngưỡng tinh thần mới, hình dạng của hắn là thiếu niên áo đen cầm trường thương, được gọi là Mộc Hoàng. Tục truyền là nhân vật hùng mạnh hơn cả Vũ Hoàng sáu ngàn năm trước, chỉ là công thành danh toại liền quy ẩn, không biết tung tích.

Chẳng những là tân bộ lạc họ Na, trong điển tịch các bộ lạc lớn cũng ghi chính xác chuyện lúc đó Mộc Hoàng một đêm đồ sát sạch cao thủ Hỏa Xi bộ lạc, mà thiếu niên này bề ngoài chỉ mười sáu đến mười tám tuổi. Chuyện này làm người ta khó tin, nhưng đêm đó có vô số người chứng kiến có thể chứng minh, còn có ba nữ nhân thề thốt gọi Lâm Minh là thần sứ phủ xuống, nháy mắt miểu sát giáo chủ Hỏa Xi, như vậy tự nhiên không thể làm mọi người không tin.

Người Nam Cương tín ngưỡng cường giả, đối với bọn họ cường giả chính là thần. Vì thế các bộ lạc xung quanh Hỏa Xi bộ lạc thoát khỏi ách nô lệ, tăng thêm tín ngưỡng Mộc Hoàng trong tôn giáo của bọn họ.

Mộc Hoàng cuối cùng đi vào lịch sử Nam Cương như Vũ Hoàng, những chuyện này đều là về sau.

Lúc Hỏa Xi giáo bị hủy diệt, Lâm Minh đang nấp trong một hang động bí mật ở Nam Cương, bế quan cắn nuốt Địa Tâm Xích Viêm.

Hắn dùng Mộng Cảnh chi châu bày ra kết giới, như thế sẽ không cần lo có hung thú tới quấy rầy hắn bế quan.

Mở Tu Di giới lấy ra Hỏa Tinh bị phong ấn kín mít, Hỏa Tinh còn đang xông phá lung tung, muốn phá tan phong ấn lao ra.

Dù nói Hỏa Tinh bất tử bất diệt, nhưng lực lượng của nó sẽ chầm chậm trôi đi, Hỏa Tinh bị phong ấn quá lâu sẽ trở nên cực kỳ suy yếu.

Đánh một trận với Xích Nguyệt, Lâm Minh chẳng những cướp được Hỏa Tinh, hơn nữa cũng hiểu khái quát thực lực cực hạn của mình.

Xích Nguyệt là tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, bởi vì có được Hỏa Tinh, thực lực bản thân có thể sánh với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong xuất thân bình dân. Xích Nguyệt tự cho là khó có địch thủ trong Hậu Thiên, cũng chỉ là ở Nam Cương mà thôi.

Giữa võ giả bình dân và võ giả tông môn có chênh lệch rất lớn, đây là vì giữa hai bên có tài nguyên khác nhau, công pháp truyền thừa và võ kỹ cũng có chênh lệch rất lớn. Cộng thêm tư chất bản thân khác biệt, chồng chất lên liền không thể so ngang được.

Đám người Khương Lan Kiếm, Âu Dương Minh, tùy tiện một người đi ra cũng có thể chống lại Hậu Thiên trung kỳ trong võ giả bình dân. Hạng thiên tài như Khương Bạc Vân, Bạch Thục Hiên, Mộc Cổ Bặc Vực, càng có năng lực chống lại Hậu Thiên hậu kỳ.

Còn Lâm Minh hiện giờ, mượn uy lực Tử Huyễn thương và Bàn Long cương châm, có thể thoải mái chiến thắng Hậu Thiên đỉnh phong.

Nhưng Hậu Thiên này, so với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong tông môn như Cầm Tử Nha, phải kém cả mảng lớn.

Lâm Minh trầm ngâm, hiện giờ nếu hắn trực tiếp đối mặt với Cầm Tử Nha, khẳng định là không địch lại.

Nhưng nếu cộng thêm Hỏa Tinh này thì...

Ánh mắt Lâm Minh chuyển sang Địa Tâm Xích Viêm, không biết sau khi mình cắn nuốt nó, thực lực sẽ tăng lên tới mức nào.

“Dù là cộng thêm Hỏa Tinh, muốn thắng Cầm Tử Nha, sợ là cũng không được. Thực lực của ta vẫn quá yếu, càng không cần nói so với Âu Dương Bác Duyên cảnh giới Tiên Thiên!”.

Nghĩ đến Âu Dương Bác Duyên, Lâm Minh liền cảm giác như có gai sau lưng, có kẻ địch che giấu như hổ rình mồi ở sau lưng, tự nhiên hắn sẽ không thoải mái được.

Âu Dương Bác Duyên tự nhiên không dám công khai giết hắn, Lâm Minh cũng không thể mượn thế lực của Mục Thiên Vũ đi giết Âu Dương Bác Duyên, môn quy Thất Huyền cốc chẳng những sẽ bảo hộ Lâm Minh, cũng sẽ bảo hộ Âu Dương Bác Duyên. Thân phận Mục Thiên Vũ cao tới đâu, cũng không thể mặc kệ Lâm Minh không có chứng cớ liền giết Âu Dương Bác Duyên, như vậy thậm chí có thể dẫn tới liên minh tan vỡ.

“Thực lực...”.

Lâm Minh cắn răng.

Hắn bức thiết cần thực lực, chỉ cần hắn ra ngoài một mình, lại tiết lộ hành tung, hắn rất có khả năng sẽ gặp Âu Dương Bác Duyên đuổi giết, như vậy hắn chắc chắn phải chết!

Lâm Minh cũng không cho rằng hắn bây giờ có chút cơ hội chạy trốn khỏi tay Âu Dương Bác Duyên.

Cha mẹ hắn cũng vì Âu Dương Bác Duyên uy hiếp bị buộc trốn đi, không thể sống dưới mặt trời, điều này làm Lâm Minh càng thêm khát vọng thực lực.

“Tôi Tủy thật sự quá khó khăn, hiện giờ ta tạm gác lại Tôi Tủy, đầu tiên là toàn lực đột phá Hậu Thiên”.

Trong lòng Lâm Minh hạ quyết tâm, Tôi Tủy chỉ cần hoàn thành trước hai mươi tuổi, vậy sẽ không tính là trễ.

Sau hai mươi tuổi, đã vượt qua thời kỳ Tôi Tủy tốt nhất, cốt tủy biến chất, khó có thể Tôi Tủy hoàn toàn.

Xé tan phong ấn Địa Tâm Xích Viêm, trực tiếp ấn Hỏa Tinh vào ngực mình.

Ngọn lửa nóng rực lập tức chảy vào kinh mạch của Lâm Minh, bắt đầu phá hoại lung tung.

Lâm Minh hừ nặng một tiếng, thân thể run nhẹ, sắc mặt đỏ rực như máu.

Với thực lực của hiện giờ hắn, phối hợp hạt giống Tà Thần áp chế lực ngọn lửa, hấp thu Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm kỳ thật cũng không phải khó, chỉ là Hỏa Tinh của Hỏa Xi bộ lạc được nuôi dưỡng quá tốt.

Cũng là hàng phục con cọp, hàng phục một con cọp trưởng thành và hàng phục một con cọp còn non, tự nhiên khác biệt quá lớn.

Rất nhiều võ giả Hỏa hệ vì hấp thu Hỏa Tinh, không thể không mài mòn năng lượng của Hỏa Tinh, mới có thể miễn cưỡng hấp thu. Lúc trước Lâm Minh vượt cấp hấp thu Tử Giao Thần Lôi, cũng không thể không dùng Nguyên Từ thạch thai dẫn dường lôi đình lực của Tử Giao Thần Lôi, mới có thể mạo hiểm hấp thu được.

Nhưng lần này, Lâm Minh không có thiên tài địa bảo gì chứa đựng lực ngọn lửa, làm hao mòn năng lượng Hỏa Tinh thì dễ, nhưng hấp thu xong bồi dưỡng lần nữa thì rắc rối.

Lâm Minh không muốn lãng phí thời gian này.

Có nhịn cảm giác bỏng rát trong cơ thể, Lâm Minh vận chuyển Thanh Thương chân nguyên, không ngừng rót vào hạt giống Tà Thần, một cỗ uy áp phát ra từ thân thể, ra sức thuần phục Địa Tâm Xích Viêm.

Hạt giống Tà Thần có tác dụng áp chế rất lớn tới ngọn lửa và lôi đình lực, Địa Tâm Xích Viêm bị chia làm nhiều đoàn, tán loạn trong kinh mạch thân thể Lâm Minh...

Đối mặt với nhiều đoàn lửa như thế, Lâm Minh hết sức kiên nhẫn, cắn nuốt hấp thu từng đoàn một.

Chương 315: Diệt môn

Lực lượng của Hỏa Tinh cường đại biết bao, dưới tình huống bình thường, Hỏa Tinh nhân giai trung phẩm với trạng thái năng lượng cường thịnh bậc này, chỉ có Hậu Thiên hậu kỳ, cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong xuất thân tông môn mới có thể hấp thu, mà còn thường thường cần một ít ngoại vật phụ trợ cùng loại với Hàn Băng thần tuyền.

Hiện giờ Lâm Minh lại hoàn toàn bằng vào lực lượng thân thể cứng rắn chống lại, cho dù là kinh mạch trong cơ thể hắn vô cùng cứng chắc, vẫn bị thiêu đốt đến gần như uốn khúc, truyền đến vô cùng đau đớn. Lâm Minh vận dụng Thanh Thương chân nguyên trong cơ thể bảo hộ kinh mạch, chân nguyên này không ngừng sinh sôi, sau khi bị ngọn lửa thiêu đốt, lại có thể nhanh chóng tái sinh.

Dưới duy trì như vậy, Lâm Minh tiêu diệt từng ngọn lửa tán loạn trong kinh mạch. Mỗi lần ít đi một ngọn, lực lượng của Hỏa Tinh liền yếu bớt một chút, mà hạt giống Tà Thần thì cường đại thêm lên.

Không bao lâu sau, ước chừng qua thời gian một khắc, rốt cuộc Lâm Minh hoàn toàn nắm trong tay cục diện, kể tiếp hấp thu toàn bộ Địa Tâm Xích Viêm chỉ là vấn đề thời gian.

“Xuy xuy xuy...”.

Bên trong hạt giống Tà Thần, tiểu Hỏa Tinh hưng phấn bay múa, tham lam cắn nuốt lực lượng của ngọn lửa cuồn cuộn không ngừng vọt tới, thân thể của nó không ngừng trưởng thành.

Đối với võ giả bình thường mà nói, Hỏa Tinh giống như một kiện binh khí, một khi binh khí luyện chế xong, đẳng cấp đã định rồi, về sau theo thực lực của chúng tăng lên, Hỏa Tinh cũng không ngừng đổi mới giống như binh khí đổi mới.

Nhưng hạt giống Tà Thần thì hoàn toàn không tồn tại loại tình huống này, chỉ cần là Hỏa Tinh, là có thể trực tiếp hấp thu để lớn mạnh bản thân mình.

Một canh giờ sau, Lâm Minh dùng linh hồn lực dẫn dắt một đoàn ngọn lửa màu đỏ nho nhỏ chậm rãi lưu chuyển ở trong kinh mạch, những lực lượng của ngọn lửa vốn lưu lại ở trong kinh mạch kia, cũng bị đoàn ngọn lửa này dung hợp hết. Theo loại dung hợp tiến hành, Địa Tâm Xích Viêm càng ngày càng ngưng thực.

“Cuối cùng hấp thu đã xong”.

Lâm Minh khẽ thở một hơi, một lần nữa hấp thu ngọn lửa màu đỏ đến trong hạt giống Tà Thần, một lực lượng mênh mông theo đó bùng phát ra, hội họp với Hỏa nguyên khí của Chu Tước Cấm Thần lục, Lâm Minh tu luyện cô đọng trước kia.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng vang nhỏ, dường như vật gì đó vỡ vụn... Lâm Minh hơi ngạc nhiên trong lòng, ngay sau đó mừng rỡ, đột phá Ngưng Mạch trung kỳ rồi!

Cuối cùng cũng đột phá, một phần nhỏ dược lực của một viên Nhập Thiên đan, cộng thêm duy trì của Hỏa Tinh và tu luyện cường độ cao lâu đến một tháng ở Chung Yến sơn, ba thứ thêm vào cùng một chỗ mới hoàn thành đột phá lần này, quả thực không dễ dàng.

Nếu là võ giả bình thường, đâu cần phiền toái như vậy, ăn vào một viên Nhập Thiên đan, chỉ cần không nổ tan xác mà chết thì đủ để bọn họ một hơi vọt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, thậm chí là Ngưng Mạch đỉnh phong.

Đây là cái giá phải trả của Lâm Minh vì để tạo cơ sở vững chắc, mỗi lần hắn đột phá một cảnh giới, đều phải trả giá bằng nỗ lực gấp mấy lần so với võ giả bình thường.

Không riêng gì Lâm Minh, bao gồm những thiên tài Khương Bạc Vân, Bạch Thục Hiên, Cầm Vô Tâm... Của các tông môn cũng đều như vậy. Mỗi một cảnh giới dưới Tiên Thiên, bọn họ đều làm được đột phá hoàn mỹ! Đây cũng là nguyên nhân vì sao những thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu, quét ngang võ giả bình thường khác.

Tới một ngày nào đó, thiên phú của họ không đủ để duy trì cho họ hoàn thành đột phá hoàn mỹ, như vậy con đường tu luyện của họ cũng sẽ đi tới đoạn cuối, cuộc đời này khó có thể tiếp tục tiến vào cảnh giới cao hơn.

Sau khi đột phá Ngưng Mạch trung kỳ, Lâm Minh cần một đoạn thời gian để luyện hóa tạp chất trong cơ thể. Hắn chuẩn bị trước đi về Thất Huyền cốc tĩnh tu, đồng thời dựa vào những ngày này, học tập một chút Dịch Dung thuật của Huyễn tông, tiếp tục cùng Khương Bạc Vân nghiên cứu một chút huyền diệu của công kích tinh thần.

Nam Cương cách rất gần gia hương của Lâm Minh, nhưng hắn cũng không thể thuận đường về nhà, hiện tại hắn lẻ loi một mình. Có Âu Dương Bác Duyên như hổ rình mồi, hắn không nghĩ để bại lộ toàn cảnh với công chúng, như vậy chỉ sẽ dẫn tới nguy hiểm cho gia tộc.

Âu Dương Bác Duyên chưa chết, Lâm Minh không thể yên tâm.

Thở một hơi dài, Lâm Minh huýt một tiếng sáo miệng lanh lảnh, gọi tới Phi Thiên Giao, nhảy lên lưng giao, bay thẳng về hướng Thất Huyền cốc...

Nhưng mà kế hoạch luôn có biến hóa. Lâm Minh tuyệt đối không nghĩ tới, ngay lúc hắn đang trên đường về tông môn, lại đã xảy ra một sự kiện lớn gây chấn khiếp cho Thần Hoàng đảo cùng mười chín tông môn tam phẩm, từ đó tác động tới thế cục của toàn bộ Nam Thiên Vực...

Hai ngày sau!

Lâm Minh ngồi trên lưng Phi Thiên Giao, tốc độ cao nhất bay về phía Thất Huyền cốc, gió mạnh thổi ập tới làm quần áo hắn bay phần phật, mái tóc đen dài tùy ý tung bay phất phới.

Đúng lúc này, trước mặt Lâm Minh đột nhiên sáng lên một đốm lửa, ánh lửa nhoáng lên một cái rồi biến mất, Phi Thiên Giao nhanh chóng bay tới, là Truyền Âm phù?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, hiện tại khu vực hắn còn cách rất xa Thất Huyền địa khu, có thể dùng Truyền Âm phù tìm được hắn cũng chỉ có Mục Thiên Vũ. Truyền Âm phù cự ly siêu xa bậc này giá trị rất cao, dù là Mục Thiên Vũ cũng sẽ không tùy tiện sử dụng.

Đã xảy ra đại sự gì, mà phải dùng Truyền Âm phù cự ly siêu xa vội vã thông báo cho mình?

Mấy hô hấp sau, bên tai Lâm Minh vang lên thanh âm mơ hồ đứt quãng của Mục Thiên Vũ:

- Lãm Nguyệt tông trong một đêm bị diệt môn, đệ tử may mắn còn sống mười không còn một, thú triều bùng nổ khắp nơi, đã khẳng định là tông chủ Ngự Thú tông của Nam Hải Ma Vực tự mình ra tay, làm việc nhớ lấy hãy cẩn thận!

“Hả?”. Lâm Minh kinh hãi trong lòng, Lãm Nguyệt tông bị diệt môn!? Tại sao có thể như vậy!

Lãm Nguyệt tông, là một trong mười chín tông môn tam phẩm ở phụ cận Thần Hoàng đảo. Tuy rằng thực lực so ra kém Thất Huyền cốc, nhưng dù sao cũng là tông môn tam phẩm, có được số lượng cao thủ Tiên Thiên có lẽ cũng không thấp hơn trăm vị, đồng thời bên trong tông môn có thể còn có một trưởng lão Toàn Đan tọa trấn, vậy mà chỉ trong một đêm bị diệt môn!

Nam Hải Ma Vực lại động thủ trước!

Lâm Minh khiếp sợ qua đi, đột nhiên hiểu được dụng ý của Nam Hải Ma Vực làm như thế, đây là định phá hủy liên minh giữa Thần Hoàng đảo và mười chín tông môn tam phẩm.

Lãm Nguyệt tông cách Nam Hải Ma Vực gần nhất, chỉ cần bố trí năm, sáu cao thủ Toàn Đan vượt biển lẻn vào Lãm Nguyệt tông, trong một đêm là có thể diệt môn!

Nam Hải Ma Vực tạm thời không động tới Thần Hoàng đảo, nhưng họ lại có thể động tới những tông môn tam phẩm này. Một lần tới năm, sáu cao thủ Toàn Đan, ai có thể ngăn cản?

Nam Hải Ma Vực có thể tiêu diệt Lãm Nguyệt tông, cũng có thể tiêu diệt Thất Huyền cốc!

Chỉ sợ cũng chỉ có tông môn tam phẩm đỉnh cấp như Lạc Vân môn, Khổng Tước sơn... Mới có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình. Kể từ đó, liên minh giữa Thần Hoàng đảo và mười chín tông môn liền rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập, Thần Hoàng đảo không có khả năng bảo hộ các tông môn tam phẩm, thảm kịch bị diệt môn đặt ở trước mắt, ai mà không sợ?

Nếu Thần Hoàng đảo bị Nam Hải Ma Vực đánh bại, Nam Hải Ma Vực thống trị toàn bộ Thần Hoàng châu của mười chín tông môn. Có lẽ những tông môn này còn có thể kéo dài hơi tàn, nhưng liên hợp với Thần Hoàng đảo phản kháng Nam Hải Ma Vực, lại không thể thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh không kìm được kinh hãi cảm khái, Nam Hải Ma Vực quả nhiên là tác phong của tông môn ma đạo, làm việc quả quyết tàn nhẫn, không chần chừ chút nào, thậm chí ngay cả một phong thư cảnh cáo bọn họ cũng không có phát ra, trực tiếp ra tay diệt môn!

Chẳng những diệt môn, còn dùng Ngự Thú tông ra tay, phát động thú triều, về khủng bố của thú triều, các loại lịch sử điển tịch đã ghi lại vô số. Mấy vạn năm qua, toàn bộ Thiên Diễn đại lục không biết có bao nhiêu quốc gia bị hủy diệt trong thú triều. Xa không nói, chỉ nói riêng bộ lạc họ Na ở Nam Cương, chính vì thú triều mới bị Hỏa Xi bộ lạc gồm thâu.

Thú triều... Đột nhiên tâm thần Lâm Minh chấn động. Nguy rồi! Gia tộc họ Lâm bọn họ ở ngay Thanh Tang thành, mặt phía nam chính là Thanh Tang sơn. Thanh Tang sơn kéo dài mấy ngàn dặm, thẳng tới trung tâm Nam Cương!

Phạm vi bên ngoài Thanh Tang sơn không có gì, nhưng càng vào sâu, hung thú càng cường đại. Một khi thú triều bùng nổ, Thanh Tang thành tọa lạc ở dưới chân Thanh Tang sơn sẽ đứng mũi chịu sào!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh. Hắn phải lập tức quay về nhà, Thanh Tang thành là gia hương của hắn, giống như gốc rễ của hắn, hắn không thể nhìn gia hương bị hủy trước mắt.

Theo hết năm qua đi, thời tiết càng ngày càng ấm hơn, băng tuyết hòa tan, vạn vật sống lại, cây cối nhú ra cành lá xanh nhạt, các loại động vật nhỏ chạy nhảy tung tăng vui đùa ở trong rừng.

Đây là một chỗ thâm cốc giống như thế ngoại đào nguyên, rất ít có người biết. Ở trong thâm cốc này lại có một trạm dịch của Thất Huyền cốc thiết lập nơi đó. Cái gọi là trạm dịch, kỳ thật chính là điểm Truyền Tống trận trung chuyển, với nội tình của Thất Huyền cốc, khó có thể xây dựng Truyền Tống trận cự ly xa vượt qua mấy chục vạn dặm, mà phải thiết lập điểm trung chuyển ở giữa đường.

Nơi trạm dịch này, hàng năm luôn có cao thủ trấn thủ, trong đó chủ chấp sự Lưu Nguyệt Sơn tu vi đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ.

Ở bên ngoài trạm dịch, hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, mà bên trong trạm dịch thì lại bao phủ một bầu không khí trầm trọng. Lưu Nguyệt Sơn đang cau mày, cúi đầu trầm tư suy nghĩ điều gì. Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một tràng tiếng kêu thanh thót, Lưu Nguyệt Sơn ra cửa nhìn, liền thấy một sinh vật hình rồng có hai cánh dài vặn vẹo thân mình bay xẹt qua đỉnh núi, rất nhanh liền chui vào giữa hai ngọn núi mất bóng dáng.

Lưu Nguyệt Sơn chưa kịp phân biệt rõ đó rốt cuộc là vật gì, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen từ không trung nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất.

Người tới là một thiếu niên áo đen, nhìn qua chừng mười bảy, mười tám tuổi, vừa hiện ra hình dáng dường như cất giấu một khí tức sắc bén khiến lòng người kinh sợ.

Lưu Nguyệt Sơn co rụt đồng tử lại, người này là...

- Lưu Nguyệt Sơn phải không?

Lâm Minh vung vẩy lệnh bài trong tay, đó là Xích Kim Thất Huyền lệnh chỉ đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc mới có.

Lưu Nguyệt Sơn hoảng sợ, đệ tử thân truyền!?

Là chấp sự một trạm dịch, địa vị của hắn không bằng phủ chủ của Thất Huyền võ phủ Hoắc La quốc, về phần đệ tử thân truyền so ra địa vị còn cao hơn trưởng lão này, với hắn mà nói tuyệt đối là nhân vật cao cao tại thượng.

- Lưu Nguyệt Sơn chấp sự trạm dịch Hoắc La quốc ra mắt đại nhân!

Lúc này Lâm Minh lòng nóng như lửa đốt, đâu có bận tâm những lễ nghi rườm rà này, hắn nói thẳng:

- Lưu Nguyệt Sơn! Ta hỏi ngươi, Thiên Vận quốc có bùng nổ thú triều hay không?

Lưu Nguyệt Sơn quản hạt trạm dịch, cũng dùng để truyền tống tin tức, hơn nữa vị trí lại cách không xa Thiên Vận quốc, thực có thể trước một bước nhận được tin tức.

- Bẩm đại nhân! Thuộc hạ cũng không có nhận được tin tức gì. Hiện giờ chung quanh Thất Huyền địa khu bùng nổ thú triều, tin tức cầu viện như tuyết rơi, tổng tông đã có chút đáp ứng không xuể!

Thất Huyền địa khu rộng lớn như vậy, nhưng người của Thất Huyền cốc lại rất ít, cao thủ Tiên Thiên một hai trăm người, cao thủ Hậu Thiên hơn một ngàn người, cộng thêm đệ tử Ngưng Mạch, tính toàn bộ đệ tử bình thường tổng cộng cũng chỉ một hai vạn người mà thôi. Nếu phải tập trung phòng bị Thất Huyền cốc bị diệt môn, vừa muốn cứu viện cho ba mươi sáu nước ở chung quanh, đâu có nhiều người như vậy?

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, không có tin tức của Thiên Vận quốc, tuy nhiên hiện tại, không có tin tức đã xem như tin tức tốt! Hắn hơi lưỡng lự một lát, rồi nói với Lưu Nguyệt Sơn:

- Lưu chấp sự! Phiền ngươi thông báo về tổng tông, có thể phái một ít nhân thủ đến Thiên Vận quốc hay không? Chỉ cần Ngưng Mạch kỳ là được!

Chương 316: Thú triều

Lưu Nguyệt Sơn khó xử nhìn Lâm Minh, loại chuyện này xin lên trên, thực có thể hắn sẽ bị mắng. Hiện tại Thất Huyền địa khu nơi nơi bùng nổ nguy cơ, nghe nói là đại ma tông gì đó xuất thế, muốn gồm thâu toàn bộ Thần Hoàng châu. Dưới tình huống như vậy, hắn chỉ là một chấp sự trạm dịch nho nhỏ, sao có tư cách tùy tiện vận dụng Truyền Âm pháp trận cự ly xa giá trị xa xỉ, để xin Thất Huyền cốc tăng phái người bảo vệ một tiểu quốc chứ.

- Cái này... Đại nhân...

Lâm Minh sao có thời gian nghe Lưu Nguyệt Sơn tố khổ từ chối, hắn gọn gàng dứt khoát nói:

- Ngươi cứ nói là Lâm Minh xin giúp đỡ!

- Lâm Minh?

Lưu Nguyệt Sơn ngây người một chút. Hóa ra đệ tử thân truyền trước mắt này chính là Lâm Minh! Tuy rằng đã lâu hắn không ở trong tông môn, nhưng đại danh của Lâm Minh cũng như sấm rền bên tai hắn, võ giả bình thường xuất thân từ ba mươi sáu nước lại chiếm được hạng thứ nhất hội võ tổng tông, chuyện khoa trương như vậy, nếu muốn không nghe nói tới đều khó.

Lúc này Lưu Nguyệt Sơn mới nhớ tới, cố hương của Lâm Minh dường như chính là Thiên Vận quốc, không trách hắn lại có lời thỉnh cầu này! Theo Lưu Nguyệt Sơn biết, Lâm Minh đã trở thành một thiên tài thiên giai duy nhất của Thần Hoàng đảo, thân phận này tự nhiên không cùng đẳng cấp với đệ tử thân truyền bình thường, cho dù tông môn không rút ra được nhân thủ, cũng sẽ không dám không quản tới gia hương của Lâm Minh.

Nghĩ đến đây, Lưu Nguyệt Sơn lập tức đáp:

- Thuộc hạ sẽ lập tức phái người thông báo!

Nói xong, hắn lập tức gọi người mở ra Truyền Âm pháp trận. Thẳng đến khi Lâm Minh nhìn thấy Truyền Âm pháp trận vận chuyển, hắn mới vội vàng nhảy lên Phi Thiên Giao. Thực lực bản thân hắn cường đại, nhưng dù có mạnh mấy đi nữa cũng không có khả năng một người chống đỡ thú triều, hắn phải cậy vào quân đội và người giúp đỡ. Võ giả Ngưng Mạch kỳ ở lại trong tông môn cũng không dẫn tới tác dụng bảo hộ tông môn. Ở trước mặt cao thủ Toàn Đan, ngay cả làm vật hy sinh cũng không tới phần họ... Với thân phận của Lâm Minh, muốn phái một ít đến bảo hộ Thiên Vận quốc cũng không tính quá phận.

Phi Thiên Giao một đường bay nhanh như điện chớp, Lâm Minh cưỡi ở trên lưng giao, chỉ một canh giờ đã bay được hai ngàn dặm.

- Hả? Những điểm đen trên không trung phía trước là hung thú à?

Phi Thiên Giao tốc độ nhanh chóng cỡ nào, chỉ trong mấy hơi thở liền thấy rõ những điểm đen, đó là vô số Hỏa Liệp ưng bay lượn trên trời cao. Hỏa Liệp ưng là chim ăn người, còn có rất nhiều hình thù kỳ quái, Lâm Minh vốn cũng kêu không ra tên hung thú, đông nghìn nghịt chừng mấy vạn con, đây còn chỉ là bay lượn trên bầu trời, trên mặt đất chỉ sợ còn nhiều hơn.

Lâm Minh khẽ hít một hơi khí lạnh, đây là một đường hắn bay tới, lần đầu tiên nhìn thấy thú triều. Tuy rằng những con hung thú trước mắt này đều chỉ là hung thú cấp thấp cấp một cấp hai cấp ba, nhưng với số lượng nhiều lại có thể chậm rãi đè lấp chết cao thủ.

Khó có thể tưởng tượng, phải có thần thông bậc nào, mới có thể sử dụng toàn bộ hung thú trong diện tích thật lớn, phạm vi mấy trăm vạn dặm của Thần Hoàng châu, bột phát ra thú triều đại quy mô khủng bố như thế!

Nam Hải Ma Vực đang thị uy, để mười tám tông môn đầu tiên khuất phục. Dưới tình huống như vậy, trừ phi mười tám tông môn tụ tập cùng một chỗ, tập hợp tất cả cao thủ Toàn Đan, mới có thể đối mặt chính diện với Nam Hải Ma Vực. Thế nhưng tông môn nào lại có thể phí thời gian chờ tại đây, rời đi buông bỏ đại bản doanh kinh doanh nhiều năm của mình chứ?

Phân tán ra thì hoặc là đầu hàng, hoặc là chờ chết, mà tụ tập lại thì phải trả cái giá quá lớn, một chiêu này của Nam Hải Ma Vực phải nói là thật sự rất độc.

Khi hung thú bạo động phát hiện Lâm Minh, lập tức ào ào vay vọt tới hướng Lâm Minh. Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương đâm ra một thương, chân nguyên dẫn phát lực lượng ngọn lửa trong hạt giống Tà Thần. Ngọn lửa màu đỏ như con rồng dài bay múa, nơi nó đi qua, hung thú tới tấp hóa thành cháy đen, từ không trung rơi xuống “rào rào”.

Vẻn vẹn chỉ một thương, đánh chết mấy chục con hung thú. Hung thú ở chung quanh dường như bị một thương này chấn khiếp, trong lúc nhất thời không dám tiến lên. Lâm Minh xuất ra liên tiếp mấy thương, đầu sư tử dang cánh dài tới bốn năm trượng phóng vọt tới phía Lâm Minh. Nó là thủ lĩnh của đàn thú trên không trung này.

“Hung thú cấp bốn?”.

Lâm Minh nhìn lướt qua, vẫn như trước là đâm ra một thương.

“Bùng!”.

Không hề trì hoãn, con ưng đầu sư tử bị một thương đánh gục.

Lâm Minh dựa vào một thương này, một hơi lao ra ngoài vòng vây, bay nhanh đi...

Lúc này, ở Thiên Vận quốc...

Tin tức thú triều bùng nổ, sớm đã truyền khắp Thiên Vận quốc, cả nước trên dưới phàm là thành thị ở gần dãy núi rừng rậm, đều lòng người hoảng sợ.

Từ ngày hôm qua đến giờ, luôn luôn không ngừng có tin tức truyền đến, thành thị của các quốc gia ở chung quanh tiêu vong dưới thú triều, nhất là Đông Dương quốc ở gần nơi khủng bố càng là sinh linh đồ thán.

Thú triều tới rất đột ngột, thế cho nên Đông Dương quốc hoàn toàn không kịp triệu tập quân đội, đã bị thú triều cắn nuốt non nửa quốc gia.

Thiên Vận quốc so với Đông Dương quốc vẫn còn may mắn rất nhiều, phần lớn quốc thổ đều là bình nguyên, lão hổ bình thường cũng không nhiều, chỉ có số ít vài thành thị là ở gần dãy núi rừng rậm.

Trong đó Thiên Vận thành lớn nhất chính là dựa lưng vào dãy núi Đại Chu, cùng với Thanh Tang thành ở phía nam dãy núi Thanh Tang.

Bất kể dãy núi Đại Chu hay là dãy núi Thanh Tang, đều kéo dài mấy ngàn dặm, ở sâu trong dãy núi ẩn chứa đàn hung thú số lượng cực kỳ khủng bố.

Tuy nhiên so ra tình huống của Thiên Vận thành tốt hơn Thanh Tang thành rất nhiều, bởi vì Thất Huyền võ phủ tọa lạc trên ngọn núi chính Đại Chu sơn của dãy Đại Chu. Có Thất Huyền võ phủ này là tấm mộc siêu cấp chặn ở phía trước, khiến lòng người an tâm rất nhiều! Cho dù thú triều bùng nổ, cũng phải nuốt sạch Thất Huyền võ phủ mới có thể vọt tới Thiên Vận thành ở phía dưới.

Cộng thêm nơi này là đô thành của Thiên Vận quốc, có trọng binh trấn giữ, cho nên giới quý tộc của Thiên Vận thành coi như trấn định.

Bốn quân chủ Hộ Vệ quân Thiên Vận thành, bình thường địa vị không tính hiển hách lắm, mà ngay lúc này, đảo mắt liền biến thành nhân vật chạm tới có thể bỏng tay trong kinh thành.

Đại quân trấn thủ biên quan, đang hỏa tốc chạy về hướng kinh thành, nhưng tốc độ của quân đội làm sao có thể so được với thú triều, trước khi đại quân chạy về tới đây, Thiên Vận thành cần phải cậy vào bốn đại Hộ Vệ quân cùng với Thất Huyền võ phủ.

Trương Đại Niên chính là quân chủ tây quân trong bốn đại Hộ Vệ quân. Mấy ngày nay, cánh cửa nhà hắn đều bị đập bỏ, rất nhiều vương công quý tộc địa vị cao hơn hắn, đều khách sáo với hắn một cách lạ thường, cũng có rất nhiều người tặng lễ vật cho hắn, cầu Hộ Vệ quân có thể chiếu cố nhiều hơn cho gia tộc bọn họ.

Những đám quý tộc này đều rất quý tính mạng người thân trong nhà mình.

Trương Đại Niên thực rất thích loại cảm giác này, hắn đã làm trong tây quân nhiều năm, chỉ cần cấp trên u mê không có đầu óc, thì sẽ không lâm trận đổi soái, tây quân chính là do hắn đến chỉ huy. Trương Đại Niên đang cân nhắc có nên phái binh đến Thất Huyền cốc, phối hợp với cao thủ của Thất Huyền cốc, ngăn chặn chiến trường nguy hiểm nơi đó ngay từ ngoài cửa hay không? Mà lúc này, bọn họ lại nhận được một tin tức khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Thời điểm sáng sớm hôm nay, bọn họ mới biết được, Cầm Tử Nha đã rút đi tất cả võ giả Hậu Thiên của Thất Huyền võ phủ, bao gồm phần lớn võ giả Ngưng Mạch kỳ, ngay cả bản thân Cầm Tử Nha, cùng nhau cưỡi Thần Phong điêu bay tới Thanh Tang thành, về phần học sinh của Thất Huyền võ phủ, cũng bị phân phối đến Nguyệt Quang thành thập phần an toàn, cả tòa Thất Huyền võ phủ rất nhanh đã trở thành người đi nhà trống!

Trương Đại Niên trợn tròn mắt, đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Cầm Tử Nha buông bỏ Thất Huyền võ phủ?

Hắn cảm giác đầu óc của mình như không đủ dùng, không ngờ Cầm Tử Nha lại vứt bỏ Thất Huyền võ phủ! Cho dù tài nguyên, kế thừa các thứ có thể chuyển đi, nhưng đại trận tu luyện, Lung Linh tháp, Vạn Sát trận thì sao? Những đại trận này, một tòa nào không phải giá trị trên ngàn vạn hoàng kim... Mà cứ như vậy vứt bỏ ư?

Đương nhiên, hiện tại không phải lúc quan tâm tới mấy vấn đề này, điểm mấu chốt là, nếu Cầm Tử Nha vứt bỏ Thất Huyền võ phủ, như vậy Thiên Vận thành bọn họ làm sao bây giờ? Mất đi cao thủ, Hộ Vệ quân bọn họ dựa vào cái gì để thủ thành?

Không chỉ một mình Trương Đại Niên, mà toàn bộ giới cao tầng Thiên Vận thành, trong nháy mắt liền như kiến bò trên chảo nóng, cơ sở của họ ở ngay Thiên Vận thành, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, ai cũng không muốn xa xứ, vứt bỏ nền tảng gia tộc của mình.

- Cái gì? Cầm Tử Nha lại lâm trận bỏ chạy?

Liêm thân vương, thân đệ đệ của hoàng đế đương triều hung hăng ném chén trà vỡ nát trên mặt đất, hầm hầm nói:

- Buồn cười! Cầm Tử Nha kia chỉ biết tự mình chạy trối chết, không quan tâm tới đại cục! Lập tức liên hệ với Cầm Tử Nha, ta muốn đích thân chất vấn hắn đây là chuyện gì xảy ra!?

Sau khi Cầm Tử Nha vứt bỏ thủ giữ Thất Huyền võ phủ không lâu, tin tức liền truyền ra. Lúc này bọn họ còn không có bay đi bao xa, Truyền Âm phù hoàn toàn có thể liên hệ.

Cầm Tử Nha đang đứng trên Thần Phong điêu, thu được Truyền Âm phù của Liêm thân vương chất vấn hắn vì sao không để ý tới đại cục, lâm trận bỏ chạy. Hắn chỉ làm một động tác bóp tắt ánh lửa của Truyền Âm phù, ngay cả hồi âm đều lười trả lời.

Không để ý tới đại cục?

Cái gọi là đại cục, đơn giản chính là đại biểu của giai tầng thống trị hoàng tộc mà thôi, Cầm Tử Nha cũng không phải tướng quân của Thiên Vận quốc, không có nghĩa vụ bảo hộ hoàng tộc.

Mệnh lệnh buông bỏ Thất Huyền võ phủ, lui giữ Thanh Tang thành, đúng là do Cầm Tử Nha truyền xuống, Thất Huyền võ phủ tọa lạc ở Đại Chu sơn, một khi thú triều bùng nổ, thực dễ dàng bị hung thú vây khốn, Thất Huyền võ phủ lại không có tường thành cao, nếu phải tử thủ nhất định sẽ tổn thất thảm trọng, mà những đệ tử không đủ thực lực kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Như thế, chỉ phải vứt bỏ Thất Huyền võ phủ! So với mạng người mà nói, tổn thất kiến trúc, đại trận tu luyện cũng không tính là gì.

Cầm Tử Nha không có nghĩa vụ làm tấm mộc che chắn cho giới quyền quý Thiên Vận thành.

Nếu phải lui giữ, lui giữ ở đâu chính là quyền tự do của Thất Huyền cốc. Thanh Tang thành chính là nơi lựa chọn đầu tiên của Cầm Tử Nha. Nơi đó là gia hương của Lâm Minh, Lâm Minh có đại ân với Cầm Tử Nha, phần ân tình này đương nhiên Cầm Tử Nha sẽ không quên.

Sáng sớm hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, thời gian từ thú triều bùng nổ đến bây giờ tổng cộng đã hai ngày hai đêm, Thanh Tang thành sớm đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh nhất cấp, quân sĩ toàn thành đều vô cùng khẩn trương. Tuy rằng Thanh Tang thành là thành phố lớn, nhưng bởi vì thế đất nằm ngay bụng Thiên Vận quốc, nên đóng quân cũng không nhiều, vẻn vẹn chỉ hơn một vạn người. Bằng vào chút quân đội đó mà muốn ngăn cản thú triều thật quá khó khăn.

Quân văn cầu cứu đã sớm phát ra, nhưng hiện lúc này, các thành thị lớn của Thiên Vận quốc nơi nơi đều cảm thấy bất an, không có khả năng rút ra nhân thủ đi trợ giúp Thanh Tang thành.

Nếu tăng viên chỉ có thể rút ra từ vùng biên cương Thiên Vận quốc, nhưng khoảng cách quá xa, ước chừng mấy ngàn dặm, e rằng chờ tới khi đại quân chạy tới, nói không chừng Thanh Tang thành đã bị hung thú san bằng rồi.

Dưới tình huống như vậy, có một số người vì quá sợ hãi mà buông bỏ đất đai gia tộc của họ, mang theo vàng bạc đồ tế nhuyễn đi xa tha hương.

Nhưng tiểu gia tộc thì có thể làm như vậy, còn gia tộc lớn phải vứt bỏ cơ sở, tổn thất của họ lại càng lớn. Không nói tới tổn thất tài sản, gia nghiệp, sinh ý, ruộng nương... Chỉ nói riêng về tộc nhân, một đại gia tộc ít nhất cũng có cả ngàn nhân khẩu, trên có người già lão, dưới có trẻ nhỏ, ở thời điểm thú triều tàn sát tứ phía này, một đội ngũ cả ngàn người gầy yếu nếu muốn đi tới các thành thị xa khác, nói dễ hơn làm?

Chương 317: Trở về gia tộc

Sắc trời dần dần sáng tỏ, sương mù cũng bị ánh mặt trời xua tan dần... Ở trong tháp quan sát trên cửa thành, binh sĩ thay phiên cho hai người làm công tác một đêm không ngủ, hoàn toàn tinh thần dâng cao, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Từ thú triều bùng nổ đến bây giờ đã qua hai ngày, nếu hung thú xuất phát từ ở sâu trong dãy núi Thanh Tang nơi đó ra tới Thanh Tang thành, thì lúc này rất có khả năng đã đến gần khu vực bên cạnh Thanh Tang sơn.

Cửa thành vừa mới mở ra, đám người chạy nạn lưa thưa xuyên qua cửa thành, nam nhân lưng đeo gia sản lương khô, nữ nhân khóc lóc lưng đeo theo con nhỏ., còn có một số người gia cảnh giàu có, chạy vội theo xe ngựa, trên xe buộc chặt hòm lớn hòm nhỏ gia sản mang theo, thậm chí có số đại gia tộc cũng gia nhập đội ngũ chạy nạn, bọn họ thuê một ít võ giả... Tuy nhiên nếu thật sự nửa đường gặp phải thú triều, thì ngay cả những võ giả bọn họ thuê này cũng không đủ để nhét kẽ răng của chúng.

Người chạy nạn chỉ chiếm một phần rất ít của Thanh Tang thành, chạy khỏi Thanh Tang thành cũng không có nghĩa đã an toàn, đương nhiên ở lại Thanh Tang thành có thể càng nguy hiểm hơn.

Thủ vệ trên cửa thành đã đến thời gian thay ca, hai binh sĩ đi lên tháp canh, đang định thay cho hai người kia, đúng lúc này, đột nhiên bọn họ nhìn thấy một bóng dáng lờ mờ nhanh như một mũi tên xuyên qua sương mù, với tốc độ khó tin nhằm về phía Thanh Tang thành.

- Hung thú!?

- Cảnh báo! Thú triều đến đây!

Dân chạy nạn dưới chân thành lập tức một mảng hỗn loạn, nhìn binh sĩ trên tháp canh đang sắp gõ vang chuông cảnh báo, nhưng đúng lúc này, bọn họ lại phát hiện, cái gọi là thú triều kỳ thật chỉ có một con hung thú, hơn nữa trên lưng con hung thú đó dường như còn có một... Bóng người?

Bởi vì tốc độ quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không thấy rõ, chẳng lẽ con hung thú tốc độ như tia chớp kia chỉ là vật cưỡi thôi sao? Nhưng, đó rõ ràng không phải là Thần Phong điêu?

Ở trong cảm nhận của người dân thường, thú cưỡi phi hành chính là Thần Phong điêu, đây là thú cưỡi chỉ có những nhân vật cao cao tại thượng như tướng quân thành chủ mới có thể có được, rất nhiều đại gia tộc cũng không hẳn có.

Gã binh sĩ cuối cùng cũng không có gõ tiếng chuông cảnh báo, mà dùng Truyền Âm phù thông báo với thành chủ Thanh Tang thành. Hiện tại ở vào thời điểm nhạy cảm này, tiếng chuông cảnh báo rất có thể sẽ làm cho toàn thành hỗn loạn, trách nhiệm này binh sĩ bọn hắn không đảm đương nổi.

Lúc này, tại gia tộc họ Lâm trong Thanh Tang thành...

Ở nửa canh giờ trước, Lâm Minh đã dùng Truyền Âm phù có thể khóa vực cự ly xa ngàn dặm hỏi thăm tình hình của gia tộc, mà Lâm Vạn Sơn gia chủ Lâm gia cũng nhận được tin tức Lâm Minh sắp trở về.

Tin vui bất ngờ này, khiến Lâm Vạn Sơn cao hứng từ trên ghế trực tiếp nhảy lên, rốt cuộc Lâm Minh đã trở về rồi!

Ở thời điểm mấu chốt này, đối với Lâm gia, quả thực Lâm Minh giống như một cây Định Hải thần châm để ổn định cục diện! Tuy rằng thực lực của một người Lâm Minh dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không có khả năng giải quyết vấn đề thú triều, nhưng hắn trở về, dù sao cũng mang đến một phần hy vọng.

Không riêng gì Lâm gia, bao gồm nhân vật trọng yếu của mấy gia tộc khác cũng đều biết tin tức Lâm Minh trở về, ở vào thời điểm này, đương nhiên các đại gia tộc ở Thanh Tang thành phải đồng tâm hiệp lực chung sức vượt cửa ải khó khăn này.

- Lão Lâm! Thật sự Lâm Minh đã trở về ư?

Nhân vật trọng yếu của mấy đại gia tộc liền trước tiên tề tụ tới Lâm gia, Lữ Võ Ngân trưởng lão gia tộc họ Lữ lo lắng hỏi. Lâm Minh đúng lúc này trở về, ý nghĩa quá trọng đại! Tuy rằng lực lượng của một người Lâm Minh không thể thay đổi được gì, nhưng thân phận của hắn còn trọng yếu hơn so với hoàng đế Thiên Vận quốc, chỉ cần có hắn ở Thanh Tang thành, ít nhất sẽ dễ dàng kiếm được trợ giúp.

- Đương nhiên! Ta vừa rồi thu được Truyền Âm phù của Lâm Minh, hắn hẳn là sắp về đến rồi!

Lâm Vạn Sơn tay cầm chén trà trầm giọng nói. Thời điểm này, hắn cũng không có tâm tình uống trà.

- Lần này Lâm Minh trở về, có hay không mang về một ít cao thủ?

Trang Phàm gia chủ Trang gia chớp chớp mắt hỏi ra vấn đề mọi người quan tâm nhất. Những người khác trong phòng lập tức dựng lên lỗ tai, đỏ mắt trông mong nhìn Lâm Vạn Sơn.

Lâm Vạn Sơn thở dài một hơi, nói:

- Lâm Minh là vừa lúc đi ngang qua Nam Cương, cách gần Thiên Vận quốc nên mới có thể nhanh như vậy về tới, chỉ có một mình hắn...

Thất Huyền cốc cách Thanh Tang thành tới mấy chục vạn dặm, cho dù Thất Huyền cốc phái người cưỡi Thần Phong điêu ngày đêm kiêm trình tới nơi, ít nhất cũng phải mất thời gian mười ngày.

Về phần quân đội, vậy thì càng không cần phải nói.

- Chỉ có một người sao...

Trang Phàm thở dài một hơi, miễn cưỡng cười cười:

- Trở về là tốt rồi! Nhiều thêm một cao thủ, cũng nhiều thêm một chút hy vọng!

Nếu nói mọi người không thất vọng là giả, một khi thú triều bùng phát chính là tới đại quân hung thú mấy vạn thậm chí là mười vạn, mấy chục vạn... Chỉ có một người thì dù thực lực có mạnh mấy đi nữa, có thể ảnh hưởng bao nhiêu với thú triều chứ? Một khi tường thành Thanh Tang thành bị phá vỡ, Lâm Minh dựa vào thực lực có thể thoải mái rời đi, nhưng gia tộc bọn hắn thì xong rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên mọi người nghe trên bầu trời truyền đến một tiếng huýt gió lanh lảnh.

- Đến rồi sao?

Vài người vội vàng đi ra khỏi phòng, trong lòng lại hơi nghi hoặc, loại tiếng huýt gió này là thứ gì phát ra vậy?

Ngẩng đầu nhìn lên liền thấy ở trên vùng trời Lâm gia, một sinh vật hình rồng màu đỏ đang lượn quanh trên bầu trời.

- Này? Đó là con gì vậy?

Trang Phàm có chút ngây ngẩn cả người. Con vật đó thoạt nhìn như là một con Giao Long mọc ra hai cánh, hai cánh dang rộng tới sáu bảy trượng, có thể che phủ một đám nhà cửa, thân dài cũng tới bảy, tám trượng, toàn thân nó phủ kín vảy màu đỏ, trông giống như ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt.

Khí thế bậc này hoàn toàn không phải Thần Phong điêu có thể sánh bằng được.

“Phù!”.

Cự thú màu đỏ vừa thu lại hai cánh, hạ thẳng xuống, tản ra khí kình cường đại, mọi người ở chung quanh không khỏi nhao nhao lui về phía sau.

Nhìn gần, con hung thú lại càng kinh người, đôi cánh rộng thùng thình tái dài ra, che khuất hơn phân nửa đình viện, con ngươi màu vàng lợt, răng nanh sắc bén, vảy dày đặc hàn quang... Không chỗ nào là không tản ra khí thế khiến lòng người kinh sợ.

Đây rõ ràng chính là một con rồng sao!

Mấy người tại đây đều là cao thủ Ngưng Mạch kỳ, từ khí thế phát ra trên thân con hung thú, có thể cảm nhận được đại khái thực lực của nó, chỉ sợ đã đạt tới cấp bậc Hậu Thiên hậu kỳ thậm chí là cao hơn!

Không thể tưởng tượng có người dám dùng loại này làm thú cưỡi?

Trong lòng Lữ Võ Ngân vô cùng hâm mộ, có thể có một con thú như vậy làm vật cưỡi, là chuyện xa xỉ cỡ nào, tốc độ và ngoại hình nó không cần phải nói, chỉ riêng thực lực đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ trở lên! Nên biết rằng, toàn bộ Thiên Vận quốc, nếu không tính Thất Huyền võ phủ, cũng chỉ có một ẩn sĩ miễn cưỡng đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ.

Như Mộc Dịch tiên sinh cùng trấn quốc nguyên soái Tần Tiêu đại danh đỉnh đỉnh, đều chỉ là Hậu Thiên trung kỳ mà thôi! Mà trong mấy đại gia tộc ở Thanh Tang thành, thì ngay cả một cao thủ Hậu Thiên sơ kỳ cũng không có.

Một bóng người áo đen từ trên lưng Giao Long nhảy xuống, đúng là Lâm Minh.

- Lâm Minh!

- Là hắn!

Người ở đây đều xem qua bức họa của Lâm Minh, lập tức đi lên nghênh đón. Tuy rằng lần này tới chỉ có một mình Lâm Minh, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với không có.

- Lâm Minh ra mắt gia chủ!

Lâm Minh tự nhiên nhận ra Lâm Vạn Sơn, lần trước nhìn thấy hắn chính là tại bữa tiệc thọ của nhân vật trọng yếu trong gia tộc. Lúc ấy Lâm Minh chỉ xuất hiện với thân phận phụ giúp đầu bếp.

- Lâm hiền điệt mau mau đứng lên! Phần thi lễ này ta thật không chịu nổi đâu!

Lâm Vạn Sơn vội vàng bước lên trước một bước, đỡ lấy Lâm Minh đang khom thân mình xuống, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng và hài lòng.

- Tốt! Tốt!

Lâm Vạn Sơn cảm nhận được gân cốt rắn chắc của Lâm Minh, liên tiếp nói hai chữ tốt. Trong lòng hắn cũng vô cùng cảm khái, kỳ thật đây là lần đầu tiên hắn gặp Lâm Minh, không ngờ một đệ tử dòng thứ mà lại có thể đi đến một bước này, ảnh hưởng đến số mệnh tương lai mấy trăm năm của toàn bộ Lâm gia... Thật đúng là thế sự vô thường.

Trừ Lâm Vạn Sơn, còn lại vài nhân vật trọng yếu của gia tộc đều cung kính đứng ở cách đó không xa, không có lên tiếng cũng không có tới gần. Lâm Minh hiện giờ là đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, đó là nhân vật địa vị sra còn cao hơn trưởng lão Thất Huyền cốc, Thất Huyền sứ, hoàng đế Thiên Vận quốc. Chênh lệch thân phận giữa bọn họ với Lâm Minh thật sự quá lớn, Lâm Vạn Sơn là trưởng bối của Lâm Minh, tạm thời có thể bình thản tiếp xúc, nhưng bọn họ không có quan hệ gì với Lâm Minh, nếu không phải Thất Huyền cốc không quan trọng về lễ tiết cung đình, thì dựa theo thân phận, bọn họ gặp Lâm Minh đều phải quỳ xuống.

- Gia chủ! Thành thị phụ cận đều không có xuất hiện thú triều sao?

Lâm Minh một đường vội vàng đi tới, cũng không biết rõ tình hình chung quanh.

- Trước mắt còn chưa có! Thiên Vận quốc đều cách rất xa nơi tập trung hung thú, không như Đông Dương quốc, hiện giờ sợ là đã bị hủy diệt một nửa rồi!

Lâm Vạn Sơn thở dài một hơi, trầm giọng nói. Đông Dương quốc trước nay luôn là cừu địch của Thiên Vận quốc, nhưng hiện giờ bị khổ nạn hung thú tàn hại, lại tạo cho người ta một loại cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Đúng lúc này, một nha hoàn vội vã đi tới cửa, bẩm báo:

- Lão gia! Thành chủ đại nhân đến rồi!

- Hả? Thành chủ à?

Lâm Vạn Sơn nhướng mày hỏi. Không nghĩ tới thành chủ nhanh như vậy liền nhận được tin tức.

Trong lúc nói chuyện, một nam nhân rất cao, chừng năm mươi tuổi, mặc áo mãng bào, chân mang giày Kỳ Lân đi nhanh vào, dáng người hắn thực gầy, nhưng khung xương lớn, dáng đi trầm ổn rất có khí thế.

Nam nhân từng bước một đi vào trong viện, trên mặt mỉm cười đầy vẻ cung kính:

- Lâm anh hùng! Triệu Nham Danh, thành chủ Thanh Tang thành, ra mắt Lâm anh hùng!

Triệu Nham Danh nói xong, ôm quyền khom người. Với thân phận của Lâm Minh hiện tại, dĩ nhiên hắn không thể hô thẳng tên ra, nhưng đệ tử thân truyền lại không tính là chức quan, hắn đành phải xưng hô là Lâm anh hùng.

- Triệu thành chủ không cần khách sáo như vậy, cứ gọi ta Lâm Minh thì tốt rồi! Từ nhỏ ta lớn lên ở Thanh Tang thành, Triệu thành chủ cũng là trưởng bối của ta!

Lâm Minh đương nhiên nhận ra Triệu Nham Danh, thành chủ này ở Thanh Tang thành danh tiếng cũng không tệ, Lâm Minh cũng rất có cảm tình.

Triệu Nham Danh thở nhẹ một hơi, vốn trong lòng đang thấp thỏm không yên cũng hơi thả lỏng. Thiên tài như Lâm Minh bậc này thường còn trẻ tuổi đắc chí, thực lực bản thân kinh người lại có thân phận địa vị cao, khó tránh khỏi có ngạo khí tự nhiên. Tuy nhiên xem ra, Lâm Minh vẫn rất khiêm tốn.

Hắn đang định nói thêm gì, nhưng vừa liếc mắt nhìn Phi Thiên

Giao ở trong sân, trong nháy mắt, Triệu Nham Danh biến sắc.

- Đây là... Phi Thiên Giao!?

Triệu Nham Danh vừa lên tiếng liền kêu ra tên của Phi Thiên Giao, điều này làm cho Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, tọa kị bậc này, đối với quốc dân Thiên Vận quốc mà nói là vật rất khó gặp được.

- Lâm thiếu hiệp... Đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc các vị xuất hành đều cưỡi loại tọa kị này hay sao?

Giọng nói của Triệu Nham Danh có phần không trấn định. Phi Thiên Giao này, trước kia thời điểm hắn tu luyện ở Thất Huyền võ phủ, từng nhìn thấy trên điển tịch, bản thân nó có được huyết mạch thánh thú, không nói đến tốc độ nó như thế nào, chỉ nói riêng sau khi trưởng thành, thực lực của nó sẽ có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên!

Đó chính là Tiên Thiên đấy! Đối với dân chúng Thiên Vận quốc, cao thủ Tiên Thiên giống như là nhân vật thần thoại, chẳng lẽ đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc có thể cưỡi loại tọa kị này đi đường sao? Hay là... Chỉ có Lâm Minh mới có đãi ngộ này?

Lâm Minh hơi kinh ngạc nhìn Triệu Nham Danh, nói:

- Triệu thành chủ thật sự là kiến thức rộng rãi! Tuy nhiên con Phi Thiên Giao này không phải của Thất Huyền cốc, là của riêng ta!

Chương 318: Thú triều đột kích

- Của riêng?

Triệu Nham Danh ngây ngẩn cả người.

- À... Là một vị tiền bối tặng cho ta!

Đối với Xích Viêm lão tổ, đại năng Toàn Đan bậc này mà nói, một con hung thú tọa kị trưởng thành có thể đạt tới Tiên Thiên kỳ, đương nhiên không coi là quý báu gì.

- Tặng...

Triệu Nham Danh nuốt một ngụm nước miếng, không thể tưởng tượng vị tiền bối theo như lời Lâm Minh là nhân vật cấp bậc gì, tùy tiện lấy ra hung thú cấp Tiên Thiên đã thuần hóa để tặng người?

Trong ba mươi sáu nước và mười sáu gia tộc tu võ, trừ Kính Thiền quốc, gia tộc họ Trương cùng một số ít thế lực có được cao thủ Tiên Thiên, các thế lực còn lại vốn chưa từng xuất ra hạng nhân vật này. Nếu một quốc gia có thể có một cao thủ Tiên Thiên tọa trấn, thì có thể ngủ yên vô lo, hoàn toàn không cần lo lắng địch quốc đến xâm phạm, về phương diện ngoại giao chiếm thế chủ động rất lớn, nói ra điều gì chính là theo đó.

Nếu quốc gia nào dám đắc tội với họ, chỉ cần một cao thủ Tiên Thiên tới, trong một đêm là có thể lấy thủ cấp của hoàng đế!

Cho nên nói, một đầu hung thú sau khi trưởng thành thực lực đạt tới cấp Tiên Thiên này, giá trị không thể đo lường.

Loại vật như thế mà lại lấy ra tặng cho Lâm Minh...

Triệu Nham Danh cũng không biết nên cảm khái như thế nào, hắn há miệng thở dốc, cuối cùng tiếc hận con Phi Thiên Giao này còn chưa có trưởng thành, nếu không có thêm trợ lực của cấp bậc Tiên

Thiên, có lẽ thú triều lần này cũng không là vấn đề gì lớn.

Tin tức Lâm Minh trở về, do thành chủ phủ cố ý tuyên truyền, giống như sóng thủy triều nhanh chóng loan truyền khắp toàn bộ Thanh Tang thành. Buổi sáng cùng ngày, người chạy nạn từ Thanh Tang thành đã giảm bớt chín thành, thậm chí một số người vốn đã ra khỏi thành, nhận được tin tức liền quay trở lại.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, bọn họ cũng không rõ ràng lắm Lâm Minh có thể dẫn tới tác dụng như thế nào ở đại thế thú triều đột kích, chỉ biết, Lâm Minh là anh hùng xuất thân từ Thanh Tang thành, có Lâm Minh ở đây, vô hình trung mọi người nhiều thêm một tín niệm tinh thần.

Thời gian giữa trưa, tại thành chủ phủ...

Lâm Minh trở về tự nhiên kinh động giới cao tầng của Thanh Tang thành. Nếu là ở thời điểm thường ngày, với thân phận của Lâm Minh, nhất định đã tổ chức một yến hội quy mô long trọng, đón gió tẩy trần cho Lâm Minh, bao gồm các nhân vật nổi tiếng xã hội của các thành thị lân cận Thanh Tang thành, toàn bộ sẽ tập trung đến trong yến hội, kiến thức phong thái của vị anh hùng Thanh Tang thành này.

Nhưng mà hiện tại, đối đầu với kẻ địch mạnh, lòng người hoảng sợ, đương nhiên không phải thời điểm tổ chức yến hội.

Ở trung tâm đại sảnh hội nghị của thành chủ phủ, bày ra một cái bàn dài mười thước, sáu bảy người ngồi vào chỗ của mình chung quanh bàn. Những người này đều là nhân vật nắm quyền trong Thanh Tang thành, bao gồm gia chủ các đại gia tộc, cùng với thành chủ, phó thành chủ Thanh Tang thành.

Thành chủ Triệu Nham Danh đầu tiên đứng lên, nói:

- Lâm thiếu hiệp! Đầu tiên ta đại biểu toàn thể già trẻ của Thanh Tang thành cảm tạ Lâm thiếu hiệp có thể ở thời điểm thú triều bùng nổ này, không ngại xa vạn dặm cấp tốc trở về...

Lâm Minh khoát tay chặn lại nói:

- Triệu thành chủ! Lời nói khách sáo không cần phải nói ra, ta cũng là người của Thanh Tang thành!

- À... Vậy lời nói khách sáo ta không nói. Lần này chúng ta lâm thời hội nghị chính là thảo luận nếu như thú triều bùng phát, Thanh Tang thành nên làm thế nào ngăn địch! Trước ta xin giới thiệu một chút mấy vị ở đây, đây là Chu Bình tướng quân thống lĩnh một vạn quân đóng ở Thanh Tang thành!

Triệu Nham Danh chỉ vào một nam nhân trung niên ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị nói. Người này tu vi đạt tới Ngưng Mạch trung kỳ, lông mày dài rậm, chân mày hơi nhếch lên, lộ ra ánh mắt sắc bén đặc biệt.

- Chu Bình ra mắt Lâm thiếu hiệp!

Chu Bình hơi hạ thấp người, ôm quyền, mỉm cười nói. Tuy rằng lời nói cung kính, Lâm Minh lại cảm nhận được vài phần ý lạnh trong vẻ tươi cười của đối phương.

“Chu Bình? Người của gia tộc họ Chu?”.

Thanh Tang thành cũng chỉ có mấy đại gia tộc, Lâm, Chu, Trang, Tạ, Lữ... Trong đó Chu gia vốn trước nay đều là gia tộc đệ nhất của Thanh Tang thành, bởi vì trong gia tộc bọn họ xuất ra nương nương, hơn nữa đứa con của nương nương đó còn được phong thân vương, cũng chính là thập hoàng tử Dương Chấn của đương triều. Từng một lần là địch nhân lớn nhất của thái tử người kế thừa ngôi vị hoàng đế đương triều.

Nhưng đến sau này, Chu Viêm con cháu thiên tài của Chu gia bởi vì đủ loại xung đột với Lâm Minh, kết quả bị bức đến hoàn cảnh gần như cùng đường, cuối cùng Chu gia lại vì đại cục bất đắc dĩ buộc phải trục xuất Chu Viêm ra khỏi gia tộc.

Nhưng dù vậy, mâu thuẫn giữa Chu gia với Lâm Minh cũng không có bởi vậy mà hóa giải. Lâm Minh chính là ủng hộ thái tử, mà Chu gia lại bị cột chung trên một chiếc thuyền với thập hoàng tử. Đến sau này, Lâm Minh vừa mới trở thành đệ tử thân truyền của Thất

Huyền cốc, thái tử nhờ vậy mà đắc thế, còn địa vị của thập hoàng tử rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập. Dưới tình huống như vậy, tình cảnh của Chu gia có thể nghĩ mà biết.

Thậm chí ngay cả Chu Bình hiện giờ ở vị trí quân chủ Hộ Vệ quân của Thanh Tang thành, cũng khó có thể giữ được. Vì lẽ đó, sao Chu Bình có thể không hận Lâm Minh?

Hơn nữa Chu Viêm còn là cháu ruột của Chu Bình. Chu Bình nhìn Chu Viêm lớn lên, nhìn hắn thiên tư hơn người, vừa mới tiến vào Thiên Chi phủ Thất Huyền võ phủ, thậm chí tương lai có thể trở thành người thừa kế của Chu gia, nhưng cuối cùng bị Lâm Minh bức đến nỗi lên trời không đường, xuống đất không cửa, đến nay đã hoàn toàn mất liên hệ với gia tộc, không biết sống chết.

Triệu Nham Danh tiếp tục giới thiệu với Lâm Minh những người khác, Lâm Minh cười đáp lại, nhưng từ đầu đến cuối luôn cảm giác trong ánh mắt mỉm cười của Chu Bình mơ hồ ẩn chứa sát ý. Sát ý này cũng không rõ ràng lắm, nếu không phải linh hồn và cảm giác của Lâm Minh đều vượt cao hơn người một cấp, khẳng định không cảm nhận được.

Sau khi giới thiệu xong tất cả thành viên hội nghị, Triệu Nham Danh nói:

- Như vậy hiện tại, ta giới thiệu một chút với chư vị tình hình ở dãy núi Thanh Tang, dãy núi Thanh Tang kéo dài sáu ngàn dặm, đầu mút phía nam kéo dài vào Nam Cương, ở nơi đó được gọi là dãy núi Nam Chiếu. Tại đó bao phủ một mảng lớn rừng rậm nguyên thủy, trong đó hung thú cấp hai, cấp ba nhiều đếm không xuì cũng có rất nhiều hung thú tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ, thậm chí còn có hung thú cấp bốn tương đương với võ giả Hậu Thiên!

- Nếu thú triều bùng nổ, với thực lực hiện tại của Thanh Tang thành chúng ta rất khó chống đỡ. Tuy nhiên, chúng ta cho rằng, xác suất thú triều bùng phát vẫn là chiếm một phần nhỏ, dù sao hung thú trong dãy núi Nam Chiếu cách Nam Cương gần hơn chúng ta. Nếu thú triều bùng phát, hẳn là chúng có khuynh hướng tấn công bộ lạc Nam Cương, mà không phải bỏ gần cầu xa, bôn ba chạy năm, sáu ngàn dặm đến công kích Thanh Tang thành...

Triệu Nham Danh nói xong, liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái. Hiện tại đa số người của Thanh Tang thành vẫn mang tâm lý may mắn trong lòng, cho rằng khoảng cách quá xa, xác suất thú triều bùng phát không lớn. Nếu thật sự thú triều bùng phát mười mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn hung thú đến tấn công Thanh Tang thành, như vậy ngay cả một vạn quân phòng thủ của Thanh Tang thành cũng không đủ để nhét kẽ răng hung thú... Thanh Tang thành rất khó kiên trì đợi đến lúc đại quân cứu viện đến.

Lâm Minh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Ta không biết dãy núi Nam Chiếu có thể bùng phát thú triều hay không, tuy nhiên ta có thể khẳng định, một khi dãy núi Nam Chiếu bùng phát thú triều, như vậy đàn hung thú tuyệt đối sẽ không tấn công Nam Cương, mà sẽ bôn ba năm, sáu ngàn dặm, đến tấn công Thanh Tang thành chúng ta!

- Hả? Vì cái gì?

Triệu Nham Danh nghe xong lời nói của Lâm Minh, trong trong lòng chợt ngưng trọng hỏi. Tuy rằng Lâm Minh tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận của hắn như thế, hẳn là sẽ không nói lung tung.

Lâm Minh nói:

- Bởi vì thú triều lần này là do người bày ra, mà mục tiêu của đối phương chính là toàn bộ mười chín tông môn tam phẩm nước phụ thuộc của Thần Hoàng châu, Thất Huyền cốc chúng ta cũng bao gồm trong đó, mà Nam Cương chỉ là vùng đất xa xôi vốn không có tông môn lớn, tự nhiên sẽ không bị liệt vào mục tiêu công kích!

- Cái gì?

Lâm Minh vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Là do người bày ra?

Trải rộng toàn bộ Thần Hoàng châu?

Thất Huyền địa khu cốc quản hạt chính là một trong số đó?

Đây là tin tức quá mức nghe rợn cả người, mọi người ở đây trước đó vốn chưa từng nghe nói qua Thần Hoàng châu, tuy nhiên nghe ra ý của Lâm Minh, Thất Huyền cốc chẳng qua chỉ là một trong mười chín tông môn tam phẩm của Thần Hoàng châu. Nói cách khác, phạm vi của Thần Hoàng châu thực có thể so với phương viên mấy chục vạn dặm, thậm chí lớn hơn mấy chục lần so với Thất Huyền địa khu!

Phần pháp lực này phải khủng bố đến mức nào, mới có thể khởi động hung thú trong phạm vi trăm vạn dặm cùng một lúc bùng phát tập thể thành thú triều?

Với kiến thức của họ, hoàn toàn không thể tưởng tượng.

- Lâm thiếu hiệp, ngài nói lời này nghe ra, có điểm giống như bút ký thần tiên ma quái hoặc là truyện ký thể tiểu thuyết...

Chu Bình gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, mặt mang theo vẻ tươi cười nói. Vẻ tươi cười của hắn làm người ta rất khó nghe ra ý chế giễu, hay là châm chọc trong lời nói của hắn.

- Chu quân chủ không tin?

Lâm Minh nheo mắt, hỏi.

- Tin chứ! Lâm thiếu hiệp là thân phận loại nào, sao có thể ăn nói lung tung, lời nói nói ra tự nhiên từng câu là thực. Chẳng qua tại hạ ở Thanh Tang thành chỉ là ếch ngồi đáy giếng, kiến thức nông cạn, không thể tưởng tượng tới sức mạnh to lớn kia mà thôi!

Khi Chu Bình nói, trên mặt trước sau đeo vẻ tươi cười cung kính, dường như hắn đúng là nói rất khiêm tốn.

Lâm Minh bật cười nhạt một tiếng, nhưng không có lên tiếng trả lời.

Chu Bình lại nói tiếp:

- Nếu Lâm thiếu hiệp chắc chắn như thế, và vừa nghe bùng phát thú triều liền chạy thẳng đến Thanh Tang thành, như vậy Lâm thiếu hiệp nói xem, chúng ta nên làm thế nào chống đỡ?

- Cường thủ, chờ tiếp viện tới trợ giúp!

- À... Theo ta được biết, Lâm thiếu hiệp có một con tọa kị tương đương với võ giả Hậu Thiên hậu kỳ, tên là Phi Thiên Giao! Phi Thiên Giao này hẳn là chiến lực mạnh nhất của Thanh Tang thành ta hiện giờ, không biết Lâm thiếu hiệp có đồng ý giao Phi Thiên Giao này cho quân đội mượn dùng một chút hay không?

Chu Bình nhướng lên đuôi lông mày, không nhanh không chậm nói.

- Hả?

Lâm Minh nhíu nhíu mày, mượn Phi Thiên Giao?

Chu Bình vì cái gì muốn mượn Phi Thiên Giao? Một con Phi Thiên Giao, tác dụng đối với quân đội cũng không lớn.

Hiện giờ Phi Thiên Giao còn chưa có trưởng thành, ở trong loại thú triều đại quy mô này, nếu sử dụng không thích đáng, vị tất không có nguy hiểm bỏ mình. Lâm Minh cũng không muốn cho quân đội mượn Phi Thiên Giao, đến lúc đó chết đi, bọn họ chỉ nói một câu thật có lỗi, thì mình có thể nói gì được.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh nói:

- Phi Thiên Giao trời sinh tính kiệt ngạo, binh sĩ các ngươi không thể khống chế. Cho các ngươi ngươi mượn cũng vô dụng, ngược lại ở với ta nơi này, có thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất!

- Phải không... Vậy thật đáng tiếc!

Chu Bình hơi nhếch khóe miệng một cái, thầm than đáng tiếc.

Vốn thú triều lần này chính là cơ hội cực tốt, thừa dịp hỗn loạn giết chết Lâm Minh!

Hiện giờ Chu gia cũng giống như thập hoàng tử, đã không có đường lui, mà chỉ cần Lâm Minh không chết, thất bại của họ đã thành định cục.

Hôm trước, Âu Dương Bác Duyên bởi vì thảm án Lãm Nguyệt tông diệt môn mà bị triệu hồi về tổng tông Thất Huyền cốc. Trước khi đi, Âu Dương Bác Duyên để lại hai người thân tín, một người ở lại Thiên Vận thành, một người ẩn nấp ở Thanh Tang thành.

Người ẩn nấp ở Thanh Tang thành này, thực lực đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, khoảng cách Hậu Thiên đỉnh phong chỉ kém một bước.

Ở Chu Bình xem ra, nếu Lâm Minh là một người trở về, bằng vào người thân tín của Âu Dương Bác Duyên lưu lại này, là có thể chắc cú giết chết Lâm Minh.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh có một con Phi Thiên Giao, Phi Thiên Giao này chẳng những tốc độ cực nhanh, hơn nữa thực lực đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, có nó ở bên cạnh, muốn giết chết Lâm Minh tất nhiên không dễ dàng...

Cho nên Chu Bình lên tiếng muốn mượn Phi Thiên Giao cho quân đội, nhưng lại bị Lâm Minh từ chối.

Chương 319: Chiến đấu kịch liệt

Chu Bình đang nghĩ ngợi sắp tới nên bố trí kế hoạch thế nào để thừa dịp loạn hại chết Lâm Minh, ngay lúc đó một ánh lửa sáng lên ở trước mặt hắn, đây là Truyền Âm phù đến từ trạm gác quân đội.

Sau khi nghe được truyền âm, Chu Bình biến sắc mặt.

- Chuyện gì vậy Chu quân chủ?

Triệu Nham Danh đứng lên hỏi.

- Thú triều đến rồi! Chỉ non nửa canh giờ nữa, sẽ tấn công Thanh Tang thành!

Chu Bình thở nhẹ một hơi, trầm giọng nói. Trước đó, quân đội phái ra thám báo phân tán ở dãy núi Thanh Tang, tin tức vừa rồi chính là bọn họ dùng liên hoàn Truyền Âm phù truyền về.

- Vẫn làđây rồi sao...

Triệu Nham Danh co giật khóe miệng một cái, ngồi trở lại trên ghế. Hắn luôn ôm trong lòng ý tưởng may mắn, nhưng hiện tại, ý tưởng này lại tiêu tan rồi.

- Tình huống có bao nhiêu nghiêm trọng?

Trang Phàm lên tiếng hỏi.

- Có rừng rậm che chắn, người của ta cũng không thấy rõ số lượng bao nhiêu. Trong đó mạnh nhất chính là một ít hung thú cấp ba, đại khái tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ!

Chu Bình vừa nói, vừa mang vào mũ giáp. Một vạn quân sĩ của Thanh Tang thành sớm đã bày trận chuẩn bị chiến tranh ở bên ngoài, thời gian non nửa canh giờ cũng đủ để chuẩn bị.

Chu Bình quay đầu nhìn Lâm Minh, nói:

- Lâm thiếu hiệp, ngài xem...

- Ừm! Ta và các ngươi cùng xuất chiến!

Ở vào thời điểm này, đương nhiên Lâm Minh sẽ không chối từ.

Với thân phận địa vị của Lâm Minh, nếu là lúc bình thường đã nhận ra địch ý của Chu Bình, ở dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ gì cũng có thể tùy tiện tìm một cớ ra tay giết chết Chu Bình, mà không ai dám lên tiếng. Thế nhưng hiện tại, quái thú công thành, Chu Bình là thống lĩnh quân phòng thủ của Thanh Tang thành, dĩ nhiên Lâm Minh không thể làm như vậy.

- Rất cảm tạ Lâm thiếu hiệp, chúng ta lập tức xuất phát!

Ở mặt nam Thanh Tang thành cách chừng mười dặm, chính là nơi đóng quân của quân phòng thủ.

Trên bầu trời phủ kín mây đen, lúc này tuy rằng là mùa xuân, nhưng hơi lạnh chưa tan hết, gió như trước vẫn rét lạnh. Một vạn tướng sĩ bố trận thật lớn, cùng chờ đợi trường chiến đấu thảm thiết sắp tới.

Tinh kỳ tung bay phần phật, chiến kích cương kiếm lấp lóe hàn quang, lộ rõ ra sát ý dày đặc. Kỳ thật, quân đội tinh nhuệ của Thiên Vận quốc đều đang trấn thủ biên quan, quân phòng thủ Thanh Tang thành chỉ có thể xem là quân đội nhị lưu. Nhưng ở vào tình huống hiện giờ, bọn họ lại bày ra một loại khí thế thấy chết không sờn chỉ có quân đội thiết huyết kinh nghiệm sa trường mới có.

Bởi vì lần này không phải là một trận chiến tranh đoạt lãnh địa, hoặc là chiến để bảo hộ ích lợi của chính quyền hoàng tộc, mà đây là một trận chiến sống còn, thành thị phía sau bọn họ còn có cha mẹ, vợ con của họ.

Trong đám quân đội hỗn loạn này, còn có hơn một trăm võ giả cao cấp, bọn họ là tự nguyện gia nhập trong quân đội. Những người này ăn mặc kỳ lạ cổ quái, có người lưng đeo quẻ kỳ, thoạt nhìn như là tiên sinh tướng số, có người đội nón tre giống như tiều phu, có người mặc áo dài thoạt nhìn như thư sinh... Những người này tuổi ở khoảng hơn hai mươi tuổi đến năm mươi tuổi. Không ít người đều mang theo khí tức giang hồ nồng đậm.

Làm Lâm Minh kinh ngạc là, trong số những người này có sáu võ giả là Ngưng Mạch kỳ! Nên biết rằng, bình thường võ giả Ngưng Mạch kỳ đều đầu nhập vào triều đình, phong tước làm quan, rất ít có người lưu lạc ở dân gian. Cho dù có, ở Thanh Tang thành này cũng không đến mức lập tức liền tụ tập lại tới sáu người.

Triệu Nham Danh thành chủ Thanh Tang thành nói:

- Ta đến giới thiệu một chút, đây là Thạch Lâm Khai bang chủ Diêm bang ở Thanh Tang thành!

Triệu Nham Danh chỉ vào một người trung niên mặc áo choàng da sói giới thiệu với Lâm Minh.

Lâm Minh thoáng hơi sửng sốt, Diêm bang?

Từ xưa đến nay, lịch đại vương triều vì để nắm trong tay mạch máu kinh tế, nên quy định muối sắt thuộc quan kinh doanh, lợi nhuận bán muối có thể đạt tới mấy chục lần bình thường.

Cái gọi là Diêm bang kỳ thật chính là đoàn đội giặc cỏ buôn bán muối, loại đoàn đội nhiều đời này đều có, hơn nữa quy mô thật lớn, thường thường hội tụ hết chín thành trở lên lực lượng võ giả dân gian cả nước, những người này cũng chính là cái gọi là “người giang hồ”, bọn họ độc hành độc lập, khinh thường đầu nhập vào triều đình, tự mình kéo bè kết phái, thành lập các loại “hội”, “bang”, với trung nghĩa là nguyên tắc làm việc.

Diêm bang của Thanh Tang thành chính là một chi thế lực dân gian lớn nhất ở toàn bộ Thiên Vận quốc, nếu là ở thời điểm bình thường, Diêm bang tự nhiên là đối tượng đả kích của quan phủ Thanh Tang thành, tuy nhiên ở vào thời điểm hiện tại, đương nhiên quan phủ cũng phải liên hợp hết thảy lực lượng có thể liên hợp để chống lại thú triều.

- Lâm anh hùng! Cửu ngưỡng đại danh! Hôm nay rốt cuộc may mắn có thể gặp mặt!

Thạch Lâm Khai ôm quyền thật mạnh nói. Hắn đã biết thân phận của Lâm Minh, lục lâm hảo hán sùng kính nhất chính là cường giả anh hùng, Thạch Lâm Khai cũng không ngoại lệ.

- Thạch bang chủ khách sáo rồi!

Lâm Minh ôm quyền đáp lễ, trong lòng cũng thấy ngạc nhiên, không ngờ Thạch Lâm Khai này tu vi lại đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, tuy rằng rõ ràng là hắn miễn cưỡng đột phá, cơ sở không ổn định, cuộc đời này không có hy vọng gì đột phá Hậu Thiên, nhưng một nhân sĩ lục lâm thuần túy mà có thể đi đến một bước này cũng không dễ dàng.

Vội vàng chào hỏi với người của Diêm bang, Lâm Minh liền đi ra tiền tuyến, cách thời gian thú triều đột kích chỉ còn lại không tới một khắc.

Đợi Lâm Minh đi rồi, Thạch Lâm Khai còn đang không ngừng lắc đầu tán thưởng, cảm khái thiên phú của Lâm Minh kinh người.

- Đương gia! Người này còn là một đứa nhỏ nha, tu vi hắn chỉ là vừa mới đạt tới Ngưng Mạch trung kỳ. Cao thủ thứ nhất của đại hội luận võ lại ở tòa thành heo hút này sao?

Một người trung niên đầu đội nón tre, cầm trong tay thiết côn nghi hoặc nói. Vốn hắn nghĩ rằng đại hội luận võ kia hẳn là cao thủ tập hợp, oanh oanh liệt liệt, quyết đấu định ra cao thủ đệ nhất ít nhất cũng phải là Hậu Thiên kỳ mới đúng.

Kỳ thật đối với những nhân sĩ lục lâm mà nói, thân phận của Lâm Minh đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố, bọn họ cũng không có một chút khái niệm trực quan gì.

Thất Huyền cốc đối với dân chúng bình thường là một tổ chức phi thường cao xa. Lúc trước trước khi Lâm Minh tiến vào Thất Huyền võ phủ cũng chỉ là nghe nói qua tên Thất Huyền cốc mà thôi, cụ thể như thế nào hắn cũng không rõ ràng lắm. Ở trong mắt đệ tử

Diêm bang xem ra, Thất Huyền cốc là bản chất giống như bọn họ, đều là bang phái, chỉ là quy mô lớn hơn so với bọn họ mà thôi.

- Nói bậy! Hội võ tổng tông của Thất Huyền cốc chính là thiên tài trẻ tuổi so đấu, điều kiện thứ nhất đương nhiên là còn nhỏ tuổi. Đừng nhìn hắn chỉ mới vào Ngưng Mạch trung kỳ, thật sự đấu nhau, ta cùng lão nhị, lão tam cộng hết lại cũng chưa chắc đánh thắng được người ta!

Thạch Lâm Khai trừng mắt nhìn người trung niên nón tre, một bộ dáng giáo huấn. Hắn nói lão nhị lão tam chính là nhị đương gia và tam đương gia của Diêm bang, một người tu vi Ngưng Mạch trung kỳ, một người là Ngưng Mạch sơ kỳ.

- Không thể nào... Nhị ca đã ngưng lại ở Ngưng Mạch trung kỳ đỉnh phong thời gian mười năm, chỉ kém một bước có thể đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, cộng thêm lão đại và tam ca, ba người mà không đánh lại một đứa nhỏ mới vào Ngưng Mạch trung kỳ sao?

- Cứ chờ xem đi! Thất Huyền cốc khác biệt với chúng ta, giống như là khác nhau giữa thế gia ở kinh thành với tài chủ ở nông thôn! Thực lực của Lâm thiếu hiệp, nói không chừng đã có thể vượt qua võ giả Hậu Thiên!

Lâm Minh đứng ở tuyến quân đội trước nhất, cầm trong tay Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ xéo xuống mặt đất. Đối mặt với chém giết sinh tử sắp đến, nếu nói trong lòng hắn hoàn toàn không có gợn sóng đó là gạt người! Chính hắn cũng dự tính tình huống xấu nhất chính là Thanh Tang thành cáo chung, gia hương bị hủy diệt.

Tuy nhiên cha mẹ của Lâm Minh bao gồm bạn tốt Lâm Tiểu Đông của hắn cũng không ở Thanh Tang thành, về phần gia tộc họ Lâm, tình cảm của Lâm Minh phai nhạt một ít, Lâm gia có bị hủy, cũng không đến mức hắn không chịu nổi đả kích. Ở tình huống xấu nhất, hắn cũng có thể dựa vào Phi Thiên Giao cứu ra vài con cháu gia tộc trọng yếu, để có thể tiếp tục duy trì huyết mạch của gia tộc.

Có lẽ... Lâm Vạn Sơn sớm đã dời đi một bộ phận tộc nhân rồi chứ?

Lâm Minh đang trầm ngâm suy nghĩ, bất chợt phía chân trời xuất hiện một ít bóng đen loáng thoáng, những bóng đen đó vừa mới bắt đầu chỉ lớn bằng cỡ côn trùng bay, chỉ sau thời gian mấy chục hô hấp, liền che phủ bầu trời mà đến, rốt cuộc thú triều chính thức buông xuống!

Ban đầu tới, tự nhiên là loại hung thú phi hành tốc độ nhanh nhất, nhìn theo số lượng, đại khái có mấy trăm con.

“Chỉ có mấy trăm con, mà đa số là hung thú cấp một cấp hai, cấp bậc cao nhất cũng chỉ mới cấp ba, tạm thời còn chống đỡ được”.

Lâm Minh biết rõ, hung thú ở chỗ sâu trong Nam Cương cũng không phải tụ tập cùng một chỗ, mà là phân tán từng mảng từng mảng, muốn tất cả hung thú lao ra dãy núi Nam Chiếu hình thành thú triều, như vậy trong đàn thú bất đồng sẽ có khoảng cách trước sau. Những con tới đầu này chỉ là đồ ăn khai vị mà thôi, phía sau sẽ càng ngày càng mạnh, tuy nhiên như thế cũng cho Thanh Tang thành một chút cơ hội thở dốc, có thể kiên trì đến khi tiếp viện tới.

- Phi lao thủ, cung tiễn thủ chuẩn bị!

Theo Chu Bình hô to một tiếng, đội ngũ hai trăm người phi lao và đội ngũ năm trăm cung tiễn thủ lập tức vận sức chờ phát động.

Thiên Vận quốc huấn luyện ra bộ đội phi lao, chuyên môn dùng để đối phó với phương trận bộ binh hạng nặng, trong vòng một trăm trượng có thể xuyên thủng tấm thuẫn dày một bàn tay. Nên mặt với hung thú phi hành, chỉ có vũ khí sát thương hạng nặng phi lao này mới có thể uy hiếp đến chúng, mà cung tên sức nặng rất nhẹ, khó có thể tạo thành thương tổn cho chúng.

Nhưng quân phòng thủ Thanh Tang thành đều không phải là bộ đội tinh nhuệ, huấn luyện phi lao thủ phải trả giá rất cao nên vẻn vẹn chỉ có hai trăm người mà thôi.

Đợi cho hung thú tiến vào tầm bắn, lính liên lạc vung lên lệnh kỳ, bảy trăm quân sĩ đồng loạt bắn.

“Vù vù vù…”.

Theo tiếng mũi tên gào thét xé gió, trường mâu sắc bén cùng phi lao bắn ra như bão tố, hung thú trên không trung nhao nhao trúng tên trúng lao, trong đó một số hung thú cấp một cấp hai, trên thân trọng thương nhiều chỗ, trực tiếp quay cuồng từ không trung ngã xuống.

Từ trời cao mấy chục trượng rơi xuống chính là một con chết, căn bản là không cần quân đội trên bộ xuống đao.

Mấy trăm con hung thú, trong nháy mắt bị giết chết mấy chục con, nhưng mà chết đều là hung thú cấp thấp, trong đó mười mấy con hung thú cấp ba có thực lực tương đương với võ giả Ngưng Mạch kỳ thì lại không mảy may tổn thương lông tóc.

Hơn nữa sau một loạt bắn này, đàn hung thú đã bay vọt tới trước đại quân. Một đầu hung thú chim cắt mắt xanh cấp ba xông tới trước nhất lao xuống chuẩn xác câu lên vài binh sĩ, kèm theo một chùm mưa máu.

- Đồ khốn! Xuống dưới cho ta!

Ngay thời điểm con hung thú cấp ba đang sắp phóng lên cao, Thạch Lâm Khai bang chủ Diêm bang nhảy dựng lên, vung dao bầu trong tay chém thẳng xuống, trực tiếp chặt đứt một bên cánh con chim cắt.

“Gríu…”.

Hung thú chim cắt mắt xanh phát ra một tiếng hét thảm, thân mình rơi thẳng trong thương trận của đại quân, bị loạn thương đâm chết.

- Lão đại, thật oai!

Huynh đệ Diêm bang phát ra một tràng tiếng hoan hô, một đao chém rơi một đầu hung thú cấp ba đó, khiến sĩ khí của liên quân tăng cao!

- Lợi hại!

- Không hổ là cao thủ Ngưng Mạch hậu kỳ!

- Các huynh đệ, còn chờ gì, sát!

Bọn binh sĩ hoan hô như sấm dậy, trong lúc nhất thời, lao, cung tên, trường mâu, tới tấp đón chào trên thân hung thú.

Hàn quang lóe ra, mưa máu rơi vãi, một đám cao thủ Diêm bang trong lúc nhất thời trở thành đao kiếm của cả chi bộ đội, mà sự cường đại của họ cũng dẫn tới chú ý của các con hung thú cấp ba khác, chúng đồng loạt bay vọt tới công kích nhóm cao thủ Diêm bang.

Chương 320: Quét ngang dọc đường

Hung thú cấp ba cũng có mạnh có yếu, trình độ thực lực nằm ngang võ giả Luyện Cốt hậu kỳ đến Ngưng Mạch đỉnh phong.

Con bị Thạch Lâm Khai một đao đánh xuống chỉ là yếu ớt trong những hung thú cấp ba này, thực lực chỉ tương đương với võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ.

Lần này có mười mấy con hung thú cấp ba xông tới, sáu võ giả Ngưng Mạch kỳ Diêm bang lập tức không gánh nổi.

- Chết đi!

Nhị đương gia Diêm bang rút đao ra, một đao đánh bay một con Thiết Dực Lang, tuy nhiên cũng chỉ là đánh bay mà thôi, thân thể Thiết Dực Lang cứng như kim cương, căn bản không bị thương nặng.

Nhất thời, các võ giả Diêm bang cực kỳ nguy hiểm, còn ánh mắt Lâm Minh lại sáng lên, mục tiêu hắn chọn tự nhiên là những hung thú đẳng cấp cao, vốn còn lo chúng phân tán ra sẽ không dễ đánh chết, không ngờ vì Thạch Lâm Khai thu hút, những hung thú cấp ba này lại tụ tập lại một chỗ, đúng là cơ hội tốt để tấn công.

- Đội trường thương thứ nhất, giúp bọn họ!

Tuy rằng Chu Bình rất hy vọng những tên Diêm bang ảnh hưởng thu thuế hàng năm nộp lên Thanh Tang thành đều chết sạch ở đây, nhưng lúc này lại còn trông cậy vào bọn họ thủ thành.

Cao thủ Diêm bang vốn ở cùng một chỗ với cung tiễn thủ và phóng lao, bây giờ cung tiễn thủ lui lại, bộ đội trường thương bù vào, giữa phương trận quân đội dày đặc, biến hóa như vậy cũng không dễ dàng. Hơn nữa bộ đội Thanh Tang thành cũng không phải tinh nhuệ, nhất thời trận hình có chút lộn xộn.

Két!

Một con Huyết Ô Nha thực lực tương đương với võ giả Ngưng Mạch hậu kỳ rít lên, trực tiếp xé ra một lỗ hổng giữa bộ đội trường thương lộn xộn. Nhưng khi nó quắp lấy mấy trường thương đang muốn phóng lên cao, cả ngàn chùm tia sáng xanh bắn tới.

Những tia sáng này tụ lại thành luồng, trực tiến nhập vào cơ thể Huyết Ô Nha.

Bùm!

Chỉ nghe một tiếng trầm muộn, thân thể Huyết Ô Nha chấn động mạnh, mắt mũi miệng chảy máu, trực tiếp lăn xuống dưới. Bởi vì tốc độ quá nhanh, thân thể khổng lồ của nó dưới quán tính lăn ra tới mười mấy trượng, một đống binh sĩ bị lực đánh vào té ngã. Binh sĩ còn lại giơ thương muốn đâm, lại phát hiện hai mắt Huyết Ô Nha đã nổ tung, miệng phun máu và mảnh vụn nội tạng, nhìn là không sống được nữa.

Kỳ thật vừa rồi bị bó Thanh Thương chân nguyên đánh trúng, nội tạng của nó đã bị chấn động tới vỡ nát.

- Chết... Chết rồi?

Mọi người còn chưa phản ứng lại, chỉ nghe tiếng rít vù vù vù, những đạo Thanh Thương chân nguyên tụ thành bó bắn ra.

Mỗi một đạo chân nguyên đều bắn chính xác vào thân thể một con hung thú cấp ba, những con hung thú còn mới hung hãn chém giết, bị một đạo chân nguyên bình thường này đánh trúng liền cắm đầu xuống như diều đứt dây, cả người co giật, mắt mũi miệng chảy máu, nhìn là không xa cái chết.

Chỉ vài nhịp thở, mười ba con hung thú cấp ba đã chết mất mười một con, hai con còn lại thấy tình thế không ổn, nháo nhào quay đầu bỏ chạy. Lâm Minh tự nhiên sẽ không cho chúng ta như nguyện, hai tay bắn ra, hai bó Thanh Thương chân nguyên đuổi theo. Hai tiếng “bùm bùm” vang lên, hai con hung thú bị chấn thành bùn nát giữa không trung.

Hai con hung thú cấp ba cuối cùng rơi xuống mặt đất như đống thịt nát, một con rơi vào giữa các cao thủ Diêm bang, một con khác thì rơi vào trong phương trận trường thương binh.

Nhìn hai con hung thú cấp ba tan xương nát thịt, mọi người nhất thời không thể tin nổi, chỉ có vậy là... Chết hết rồi?

Từ đầu đến cuối Lâm Minh còn chưa lấy thương ra, chỉ bắn ra một chùm tia sáng màu xanh da trời, một chùm tia miểu sát một con hung thú cấp ba, một chiêu lấy mạng, không có chút dài dòng.

Két! Két!

Sau khi mười mấy con hung thú cấp ba bị miểu sát, những hung thú cấp một, cấp hai phát ra tiếng kêu sợ hãi, nháo nhào quay đầu bỏ chạy.

- Chặn chúng lại!

Ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, những hung thú trên không trung chỉ là tiên quân, một lát nữa khi hung thú dưới đất đánh tới, mới chân chính là bắt đầu đại chiến. Đến lúc đó những hung thú trên không này đánh trở về, vậy sẽ là phiền phức lớn, thừa dịp bây giờ chúng nó thua chạy, có thể giết bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Biểu hiện vừa rồi của Lâm Minh làm lời của hắn tựa như quân lệnh, ném lao và cung tiễn thủ chỉ ngây ra một chút, lập tức phản ứng lại bắt đấu nhắm bắn.

Lâm Minh cũng bắn ra những đạo chân nguyên chấn động, chuyên nhắm bắn hung thú cấp hai đỉnh phong mạnh nhất, về phần hung thú cấp một thì bị hắn bỏ qua.

Chùm chân nguyên chấn động là phương thức công kích ít tốn sức nhất của Lâm Minh, trước khi tới đại chiến chân chính, Lâm Minh tiết kiệm từng phần năng lượng. Cường độ mỗi lần công kích đều phải cố làm vừa đúng, trong lòng hắn biết rõ, tiếp theo sẽ là đánh lâu dài, hắn phải bảo tồn thực lực.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Đủ loại hung thú biết bay rơi xuống như mưa, máu vương vãi, thịt nát tán loạn, mấy trăm con hung thú bay tới, cuối cùng chỉ có mấy chục con chạy thoát.

Nhìn mấy chục con hung thú thương tàn liều mạng chạy trốn, nam nhân ăn mặc như tiều phu trong Diêm bang nuốt nước miếng, run run nói:

- Lão đại... Ngươi... Vừa rồi ngươi nói đúng, dù là ngươi và nhị ca tam ca cộng lại cũng không phải đối thủ của người kia. Hắn... Hắn thật chỉ là Ngưng Mạch trung kỳ?

Cổ họng Thạch Lâm Khai co rút, trong lòng cười khổ, đừng nói ba người bọn họ cộng lại, dù có mười mấy người cộng lại cũng căn bản không chống nổi, chỉ cần một chùm tia sáng màu xanh kia bắn tới, bọn họ sẽ chết không thể chết hơn nữa!

Rốt cuộc chùm tia sáng màu xanh kia là công kích gì?

Mọi người đều là võ giả Ngưng Mạch kỳ, sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Trong lúc Thạch Lâm Khai cười khổ, hắn không chú ý tới ở trong quân sĩ trường thương gần đó có một nam nhân trung niên áo đen sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, khóe miệng co rút.

“Không dùng thương đã có thể đạt tới trình độ này? Thật đúng là khó giải quyết mà...”.

Đàn hung thú trên không vừa rút lui, căn bản không kịp thở một hơi, xa xa lại truyền tới tiếng thú rống khủng bố.

Rống!

Rống!

Hung thú dưới đất đánh tới! Đây mới là chiến trường chân chính, hung thú đất liền có số lượng đông hơn hung thú không trung rất nhiều!

Ầm ầm!

Âm thanh hung thú chạy nhanh vang như sấm rền, tràng cảnh mấy vạn hung thú chạy như điên đồ sộ cỡ nào, cả mặt đất cũng phải rung chuyển!

Xông ở trước mặt chính là hủ lang giỏi chạy đường dài, hủ lang hung thú cấp hai, thực lực tương đương võ giả Dịch Cân kỳ. Bọn họ thè lưỡi như chó hoang chạy như điên, răng nanh trắng nhởn lộ ra, con mắt xanh lục tràn ngập khát máu giết chóc, đó là khát vọng xé nát thân thể kẻ địch của bọn chúng.

Loại hung thú như hủ lang chỉ tồn tại ở Nam Cương, Lâm Minh từng gặp nó ở Vu Thần thánh địa. Lúc ấy hai con hủ lang thiếu chút nữa lấy mạng của tỷ muội họ Na, chúng nó quanh năm ăn xác thối, móng vuốt có thi khí ôn dịch, bị cào trúng rất dễ trúng độc bỏ mình.

Loại độc này không phải không có thuốc giải, nhưng trong chém giết sống chết, làm sao có thời gian bôi thuốc giải đây?

- Chậc! Rắc rối thật rồi!

- Trọng thuẫn binh ở đằng trước, trường thương binh ở phía sau!

Theo quân lệnh, trọng thuẫn binh mặc giáp nặng cả trăm cân nhấc khiên cao vọt tới trước, cắm mạnh khiên xuống đất, còn trường thương binh thì xen giữa hai trọng thuẫn binh, đặt trường thương xuyên qua khe hở giữa tấm khiên.

Nhất thời, toàn bộ quân trận hình thành rừng thương phòng ngự hạng nặng, khí thế đó không thua gì mấy vạn hung thú xung phong.

Đây là chỗ mạnh mẽ của quân đội, cho dù Lâm Minh có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng một mình chặn đứng hung thú triều ở ngoài Thanh Tang thành. Còn một vạn quân phòng thủ, dùng thân xác và áo giáp kim loại tạo thành bức tường phòng ngự, lại có thể làm được!

Ngao ngao ngao ngao ngao...

Hủ lang mới xông lên một nửa, từng con liên tục kêu thảm ngã xuống, chúng nó đạp phải bẫy kẹp chôn dưới đất, trong lúc chạy tốc độ cao, một con hủ lang ngã xuống rất dễ cản chân những con hủ lang khác, kết quả là trực tiếp bị số đông hủ lang xông tới đạp chết!

Bởi vì thời gian gấp gáp, quân phòng thủ Thanh Tang thành cũng không có khả năng chuẩn bị nhiều bẫy kẹp, sau khi hủ lang tổn thất mấy ngàn con, cuối cùng chúng nó xông tới trước quân trận.

- Trận gỗ nhọn! Phóng!

Theo lính liên lạc truyền lệnh, một loạt gỗ tròn vót nhọn kéo thẳng lên từ mặt đất, mũi nhọn chỉ thẳng vào đàn hủ lang.

Phập! Phập! Phập!

Những con hủ lang không né kịp, trực tiếp xông vào đầu gỗ nhọn. Dưới tốc độ khủng bố, trực tiếp xuyên từ đầu đến đuôi, chết không thể chết hơn.

Ầm ầm ầm!

Lướt qua phòng tuyến gỗ nhọn cuối cùng, đông đảo hủ lang đánh vào khiên nặng, có binh sĩ trọng thuẫn không chống đỡ được lực đánh vào, trực tiếp bị đánh bay.

- Thương trận!

Một ngàn trường thương binh, một ngàn cây trường thương một trượng đâm ra từ trong dãy khiên, đâm ngay vào cái bụng mềm của hủ lang, đâm ra một thương liền rút về, máu tươi phun ra, nội tạng chảy đầy.

Tuy rằng thực lực các binh sĩ kém xa hủ lang, nhưng phối hợp trận pháp và trang bị, bọn họ lại có thể phát huy lực lượng khủng bố vượt trội thực lực một người.

Lâm Minh vung trường thương, trực tiếp xông ra khỏi quân doanh. Theo sau Lâm Minh là cao thủ Diêm bang, cao thủ các đại gia tộc cũng không lùi bước, bao gồm cả các đại gia chủ Lâm Vạn Sơn, Trang Phàm đều làm gương cho binh sĩ.

Đến thời điểm sống còn này, không một ai dám lưu thủ nữa.

Thạch Lâm Khai xông trận làm gương, Trảm Mã đao dài năm xích hùng hổ xông pha, mỗi một đao chém qua đều có cả mảng lớn máu tươi tuôn vãi.

Loại xông pha chém giết này thích hợp nhất cho Thạch Lâm Khai, Trảm Mã đao của hắn vốn đã thích hợp xông trận, cộng thêm tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ, chém giết hủ lang ngang với võ giả Dịch Cân kỳ không khác gì giết gà giết chó.

Các võ giả khác, bao gồm cả đám người Lâm Vạn Sơn, Trang Phàm, Lữ Võ Ngân, thực lực kém một chút, vũ khí cũng chỉ là kiếm không theo sở trường chiến đấu quần thể, nhưng bọn họ chém giết cũng không chậm, một kiếm đánh ra tất có một con hủ lang mất mạng.

Thạch Lâm Khai càng giết càng sảng khoái, mười mấy hơi thở, hắn đã giết mười mấy con hủ lang, chia ra mỗi một hơi thở là giết một con!

Một người một đao, thế không gì cản nổi!

Tốc độ giết địch như thế thật là khủng bố, nhưng khi Thạch Lâm Khai vô ý liếc qua nhìn Lâm Minh, hắn lại hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy Lâm Minh vung tay lên, trường thương trong tay như mũi tên nhọn bắn ra, bảy tám con hủ lang trực tiếp bị một thương xuyên thủng!

Chương 321: Sát khí ẩn giấu

Trường thương bắn ra, chỉ nghe vang lên tiếng kim loại “kịch” một cái, sợi xích ở đuôi Tử Huyễn thương kéo căng ra!

Một sợi xích đỏ do ngọn lửa hóa thành thực chất kéo lấy đuôi thương!

- Hoành Tảo Thiên Quân!

Lâm Minh vung sợi xích trong tay, lấy mình làm trung tâm, Tử Huyễn thương vẽ ra vòng tròn thật lớn, nơi mũi thương nhọn quét qua, hủ lang bùng nổ như những túi máu!

Chỉ trong một hơi thở, hơn hai mươi con hủ lang chết tại chỗ, tiếp theo Lâm Minh nhấc chân, lại xuất hiện ở một chỗ chiến trường khác!

Một bắn, một quét, lại mười mấy con hủ lang mất mạng!

- Đúng là không phải người...

Thạch Lâm Khai nuốt nước miếng, tuy rằng thực lực hủ lang này không mạnh, nhưng xương đồng da sắt, chính mình một đao chém eo một con hủ lang cũng phải mất tám chín phần sức mạnh, chém quá nhiều, cánh tay cũng tê cứng.

Nhưng Lâm Minh bắn ra một thương, trực tiếp xuyên thủng bảy tám con, một lần quét ngang lại thêm mười mấy con, cái này quả thật không phải là lực lượng của con người mà.

Lực lượng của Lâm Minh quả thật đã tăng trưởng vượt xa trình độ võ giả bình thường, nhất là sau khi hoàn thành Tôi Tủy tay phải, lực lượng của hắn lại tăng lên một nấc, đúng là không gì không phá.

Hơn nữa Tử Huyễn thương thật vô cùng sắc bén, hủ lang phòng ngự mạnh, nhưng cũng chỉ là so sánh với võ giả bình thường. Ở trước mặt Tử Huyễn thương bảo khí địa giai thượng phẩm đỉnh cấp, phòng ngự của hủ lang không khác gì đậu hủ cả!

Lâm Minh chém giết một đường, hủ lang ngã xuống như rạ, đối với hủ lang cấp hai, hắn không cần sử dụng tới chùm chân nguyên chấn động, trực tiếp dùng quét thương giết diện rộng mới là phương pháp tiết kiệm sức nhất.

Thương, trời sinh chính là binh khí quần chiến.

Ngay lúc này, Lâm Minh nghe được tiếng rống, chỉ thấy một con Song Đầu Hắc Lang xông tới, hủ lang hai đầu?

Hung thú cấp ba đỉnh cấp, thực lực của nó sánh với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong.

Tiếp theo sau, lại một tiếng rít gào, ở bên cạnh hủ lang hai đầu lại chạy ra một con Thiết Giáp Bạo Hùng. Thực lực của nó không kém hơn hủ lang hai đầu, hơn nữa chỗ chết người là phòng ngự của Thiết Giáp Bạo Hùng rất kinh người, là một loại có lực phòng ngự mạnh nhất trong tất cả hung thú cấp ba ở Thất Huyền địa khu!

Dưới tình huống đại quân xung phong, hung thú có lực phòng ngự mạnh tuyệt đối khó đối phó hơn hung thú tốc độ nhanh!

Hai con hung thú cấp ba đỉnh cấp xuất hiện, xông thẳng tới trận hình quân đội!

Hung thú như vậy mà xông vào trận địa, sẽ rất dễ dàng xé tan phòng ngự của trọng thuẫn binh, một khi phòng ngự có chỗ hở, quân đội sẽ tổn thất lớn.

Lâm Minh xông lên hàng đầu nghênh đón chúng.

Thạch Lâm Khai thấy Lâm Minh tiến lên, cũng muốn đi lên hỗ trợ, ít nhất giúp Lâm Minh kìm chế đàn hủ lang xung quanh, cho Lâm Minh có thể dễ dàng hơn để giết hai con hung thú cấp ba đỉnh cấp này. Nhưng ngay sau đó, tốc độ của Lâm Minh bỗng hóa thành một cái bóng mờ.

Đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, hủ lang thành đàn căn bản không có tác dụng cản trở Lâm Minh.

Phập phập phập!

Một mảnh máu tươi phun ra, ở trên đường, tất cả hủ lang đều bị Lâm Minh một thương giết chết! Ở đằng sau bóng người tiến nhanh tới trước của Lâm Minh, để lại một làn sương đỏ rực diễm lệ!

Rống!

Đối mặt với con người quá khủng này, Thiết Giáp Bạo Hùng phát ra rít gào giận dữ, Hủ Lang Vương hai đầu cũng hú lên, xung phong đánh về phía Lâm Minh.

Lâm Minh căn bản không ngừng một chút, vẫn là đâm ra một thương!

Xẹt!

Thương mang xanh da trời xẹt qua hư không, thân thể Thiết Giáp Hùng đang nhào tới bỗng khựng lại, ngực trực tiếp bị xé rách, máu bắn ra, thương mang xanh da trời không chút ngừng trệ xuyên thủng thân thể Thiết Giáp Bạo Hùng. Hung thú được xưng lực phòng ngự mạnh nhất Thất Huyền địa khu, ở trước mặt Tử Huyễn thương lại yếu ớt như giấy vụn!

Thương mang xanh da trời xuyên thủng Thiết Giáp Hùng, thế tiến chưa hết, lại đánh trúng vào Hủ Lang Vương hai đầu. Con Hủ Lang Vương hai đầu nổi danh tốc độ này căn bản không kịp phản ứng, thân thể chia làm hai phần từ giữa, hai cái đầu nối liền từ khi sinh ra cuối cũng đã tách rời khỏi nhau!

Một thương giết hai con hung thú cấp ba đỉnh cao, không khác gì như đâm chết hủ lang bình thường!

Thạch Lâm Khai nhìn đến trợn mắt há mồm, đám người Trang Phàm, Lữ Võ Ngân cũng hít một hơi lạnh, hắn tu luyện như thế nào vậy? Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, võ giả Ngưng Mạch kỳ sao lại có thể mạnh như vậy, miểu sát hung thú cấp ba ngang với võ giả Ngưng Mạch hậu kỳ, lại còn là một thương giết hai?

Lúc trước cứ nói Lâm Minh giành được quán quân hội võ tổng tông Thất Huyền cốc, bọn họ chỉ biết là Lâm Minh rất giỏi, sáng tạo kỷ lục lần đầu đệ tử ba mươi sáu nước giành hạng nhất trong hai trăm năm qua. Nhưng rốt cuộc là Lâm Minh mạnh cỡ nào, bọn họ không có ấn tượng trực quan, thẳng đến lần này bọn họ mới thấy rõ ràng.

Liên tục giết hai con hung thú cấp ba, Lâm Minh đột nhiên dừng bước, tốc độ ra thương lại chậm vài phần. Ngay vừa nãy, hắn lại một lần nữa cảm giác được trong đám người có ánh mắt nhìn lén hàm chứa sát khí...

“Mượn đám đông che giấu bản thân ư?”.

Trong lòng Lâm Minh hừ lạnh, lực cảm giác linh hồn của hắn vượt xa Huyễn tông Thất Huyền cốc, khi hắn ra tay lần đầu, hắn liền cảm giác được trong đám đông có một người mơ hồ phát ra sát ý với mình, lần này đánh chết hai con hung thú cấp ba, lại cảm giác được lần nữa.

Nhưng khi hắn thật sự lan tỏa cảm giác ra ngoài, lại mất đi bóng dáng kẻ này, hoàn toàn không tìm thấy.

Điều này làm Lâm Minh khẽ nhíu mày, dường như đối phương tinh thông Ẩn Thân thuật, có thể mượn sát khí một vạn đại quân che giấu mình trong đó, chẳng lẽ là Âu Dương Bác Duyên phái tới?

Sau khi Lãm Nguyệt tông bị diệt môn, tất cả cao thủ Tiên Thiên đều bị triệu hồi tổng tông, mượn đại trận do Trận tông và Trận Pháp sư Thần Hoàng đảo liên thủ gia cố đóng núi, dự phòng Nam Hải Ma Vực đánh lén. Dưới tình huống này, có lẽ Âu Dương Bác Duyên cũng chỉ lưu lại vài thủ hạ tin cậy đi Thiên Vận quốc.

Mưu sát đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc không phải chuyện nhỏ, nếu loại chuyện này lộ ra, chỉ sợ Âu Dương Bác Duyên sẽ bị xử tử, hắn có thể tin được cũng chỉ có đồ đệ của mình thôi...

Theo đạo lý, đồ đệ của Âu Dương Bác Duyên hẳn là Hợp Hoan tông, không ngờ đệ tử Hợp Hoan tông cũng tinh thông Ẩn Thân thuật. Nếu không phải cảm giác linh hồn của Lâm Minh quá kinh người, căn bản là không cảm giác tới.

Có kẻ địch ẩn giấu ở đằng sau, trong lòng Lâm Minh không yên.

“Không thể bại lộ chiến lực nữa. Có lẽ đối phương còn không biết ta đã phát hiện ra, dưới tình huống này, ta phải giữ lại vài con bài tẩy. Đến lúc đó dụ hắn ra tay, hành động đột xuất, một lần giết hắn!”.

Vừa rồi Lâm Minh một thương đâm chết hai con hung thú cấp ba, trong mắt võ giả bình thường là kinh thế hãi tục, nhưng đối với thiên tài Thất Huyền cốc thì căn bản không tính là gì. Đừng nói là Lâm Minh, dù là Khương Lan Kiếm, Cầm Vô Tâm, ngay cả Phương Khải kém nhất trong đệ tử thân truyền cũng có thể làm được.

Hai con ma thú kia cũng chỉ ngang với võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong bình thường mà thôi, còn đám người Huyễn Tiểu Điệp, Phương Khải đã có thể đuổi sát theo Hậu Thiên sơ kỳ, Hậu Thiên trung kỳ.

Chênh lệch thực lực như thế, một chiêu miểu sát một đôi hung thú cấp ba cũng không khó!

Cho nên biểu hiện vừa rồi của Lâm Minh hẳn là nằm trong dự kiến của sát thủ ẩn nấp kia.

Lâm Minh phải giữ lại những con bài tẩy khác, hắn phải che giấu thực lực, giả heo thịt cọp.

“Ta áp chế thực lực của mình ở tiêu chuẩn Hậu Thiên trung kỳ đỉnh phong, dẫn ngươi mắc câu!”.

Thú triều đột kích, cả một mảnh hỗn loạn, tự nhiên là thời cơ tốt nhất để giết Lâm Minh. Nhưng đồng cũng là cơ hội tốt cho Lâm Minh đánh ngược lại kẻ địch ẩn nấp này, Lâm Minh không muốn để một trái bom hẹn giờ ở cạnh người, hắn muốn nhổ tận gốc thế lực của Âu Dương Bác Duyên.

- Hoành Tảo Thiên Quân!

- Phong Quyển Tàn Vân!

Mỗi lần Lâm Minh ra tay đều là chiêu thương công kích phạm vi lớn, có sợi xích lửa, Tử Huyễn thương như Giao Long lăn lộn giữa biển máu, nơi đi qua đều là mưa máu gió tanh!

Xông pha chém giết trong loạn quân, thương tuyệt đối là vũ khí tốt nhất!

Đương nhiên, điều kiện quyết định là phải có chân nguyên dày đặc và sức chịu đựng tốt, duy trì được tốc độ giết địch khủng bố như vậy!

Mà hai điều này đối với Lâm Minh, toàn bộ đều không thành vấn đề.

Lực khí huyết của hắn tràn đầy, mỗi một hơi thở đều phun ra dòng khí dài như rắn, ngưng tụ trên không, thật lâu không tiêu tan.

- Chết!

Lâm Minh cầm sợi xích đỏ, mũi thương vẽ ra vòng tròn lớn, máu tươi rải lên người Lâm Minh, cả người hắn bị nhuộm đỏ, gân xanh phồng lên vặn vẹo như những con giun.

Phập! Phập! Phập!

Quân phòng thủ Thanh Tang thành lấy Lâm Minh làm mũi nhọn, dũng mãnh tiến tới, hung thú không thể nào tới gần trong vòng mười trượng xung quanh Lâm Minh, một khi tới gần là bị thương mang giết chết!

Cho dù ngẫu nhiên xuất hiện một con hung thú cấp ba ngang với võ giả Ngưng Mạch kỳ, cũng không hề ngoại lệ, trực tiếp bị Lâm Minh giết như hung thú bình thường một chút.

- Quá lợi hại, đây là thực lực hạng nhất hội võ tổng tông Thất

Huyền cốc ư?

- Một mình hắn giết hung thú còn nhiều hơn tất cả chúng ta cộng lại!

Tu vi Trang Phàm vừa mới Ngưng Mạch kỳ, lại là dùng kiếm, tốc độ giết chóc chậm nhất. Nhìn thấy Lâm Minh đã xông vào sâu trong thú triều như hổ vào đàn dê, không nhịn được hâm mộ:

- Vạn Sơn huynh, Lâm gia các người xuất hiện một cái yêu nghiệt tuyệt thế mà, trong mấy trăm năm tương lai, sợ là Lâm gia các người sẽ trở thành đệ nhất gia tộc Thiên Vận quốc.

Lâm Vạn Sơn lại không vui vẻ như Trang Phàm dự đoán, hắn lại thở dài, chua xót lắc đầu.

Mấy ngày trước, Lâm Minh giành được vinh dự to lớn bay như tuyết đến đây, quả thật làm Lâm gia nở mày nở mặt.

Nhưng hiện giờ Lâm Vạn Sơn tận mắt thấy thực lực Lâm Minh mạnh mẽ như thế, trong lòng hắn lại trở nên phức tạp. Một nghi vấn quanh quẩn trong đầu hắn, mãi không thể tiêu tan, Lâm Minh thật sự có thể tính con cháu Lâm gia bọn họ?

Từ khi Lâm Minh trưởng thành đến nay, hắn căn bản không sử dụng một chút tài nguyên nào của Lâm gia!

Thậm chí Lâm Vạn Sơn biết được, lúc trước bạn gái thanh mai trúc mã của Lâm Minh bỏ hắn mà đi, hắn cũng không nhận được bất cứ giúp đỡ nào từ gia tộc. Đối với gia tộc mà nói, Lâm Minh không có bao nhiêu lòng trung thành...

Muốn trách chỉ trách gia tộc không nhìn được anh tài, bỏ lỡ khối ngọc thô như vậy. Nếu lúc trước có thể đưa than trong tuyết, cung cấp đủ duy trì cho Lâm Minh, vì hắn giành lại mối tình đầu, thậm chí vì vậy mà đối đầu với Chu gia, vậy Lâm Minh làm sao không có lòng trung thành với Lâm gia, làm sao đến nước này.

Lâm Vạn Sơn đang cảm khái tiếc hận, đột nhiên trong lòng khẽ động, hắn trừng lớn mắt nhìn cái bóng đen màu đỏ ở gần đó.

- Hỏng rồi, đó là... Hung thú cấp bốn, Xích Giao cự mãng!

Chương 322: Chém giết cự mãng

Xích Giao cự mãng thân dài hai mươi mấy trượng, bề ngang to hơn cả đại thụ mấy trăm tuổi, mỗi một mảnh vảy đều cỡ như khiên nhỏ dùng trong binh sĩ, răng sắc nhọn như trường mâu, há miệng ra đủ để nuốt sống một con voi.

Cự mãng cỡ này chỉ là hạng chót trong hàng hung thú cấp bốn, thực lực ngang với võ giả Hậu Thiên trung kỳ. Trong Thiên Vận quốc, nếu không tính cao thủ Thất Huyền võ phủ, khó có ai chống nổi.

Nên biết, dù là trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu cùng Mộc Dịch tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ là Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, còn Thanh Tang thành căn bản không có bất cứ võ giả Hậu Thiên nào.

- Lâm Minh, cẩn thận?

Lâm Vạn Sơn ở đằng sau rống to, Lâm Minh xông lên quá sâu.

- Lâm thiếu hiệp, đó là hung thú cấp bốn! Chờ huynh đệ chúng ta đi qua liên thủ với Lâm thiếu hiệp.

Đám người Thạch Lâm Khai ở gần Lâm Minh nhất, lập tức vung Trảm Mã đao đánh tới gần Lâm Minh, cự mãng cỡ này, một khi tới gần quân đội, chỉ cần một cái vẫy đuôi là đủ quét bay cả mảng lớn trận khiên phòng ngự. Một khi phá trận, quân đội sẽ tổn thương vô số kể, phải đánh chết từ vòng ngoài!

Mà chỗ dựa duy nhất của bọn họ cũng chỉ có Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn cự mãng như quả đồi trước mặt, ánh mắt nheo lại. Hung thú Hậu Thiên trung kỳ, nhiều nhất ngang với Hỏa Nham La, đối với Lâm Minh bây giờ thì miểu sát nó cũng không khó!

Nhưng bây giờ trong đám người còn có đôi mắt đang nhìn hắn, Lâm Minh cũng không muốn bại lộ thực lực mà mình che giấu.

Phập phập phập!

Lâm Minh quét ngang trường thương, một vòng càn quét trực tiếp dọn sạch hủ lang xung quanh, tiếp theo đẩy trường thương đâm thẳng về phía Xích Giao cự mãng!

- Lâm thiếu hiệp, cẩn thận!

Võ giả Thanh Tang thành căn bản không biết thực lực cực hạn của Lâm Minh tới mức nào, đối với bọn họ, thiên tài Thất Huyền cốc thật sự quá xa xôi. Tuy rằng biết Lâm Minh hùng mạnh, nhưng nhìn hắn một mình một thương xông về phía Xích Giao cự mãng, mọi người vẫn không khỏi ngừng thở.

Đôi mắt âm trầm trong đám người vẫn luôn tập trung vào Lâm Minh.

“Chỉ là một con Xích Giao cự mãng khẳng định không phải đối thủ của hắn, cứ xem hắn sử dụng bao nhiêu sức”.

Âu Dương Bác Duyên an bài con cờ này xuất thân từ Thất Huyền cốc, đương nhiên hiểu rõ sự đáng sợ của đệ tử thân truyền. Tuy nhiên với thân phận của hắn, căn bản không có cơ hội giao đấu với thiên tài như Khương Bạc Vân. Hắn có thể hiểu thực lực của đệ tử thân truyền cũng chỉ là nghe người ta đồn, hoặc là theo dõi thiên tài chiến đấu.

Nhưng lần hội võ tổng tông này, hắn lưu thủ Thiên Vận quốc, cũng không tận mắt thấy trận chiến giữa Lâm Minh và Khương Bạc Vân. Hắn vốn không có khái niệm trực quan về thực lực của Lâm Minh, phải thông qua xem Lâm Minh ra tay để tìm hiểu.

Khè khè!

Xích Giao cự mãng phát ra tiếng rít chói tai, cái đuôi to lớn vung lên như roi quật về phía Lâm Minh.

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh cố ý áp chế tốc độ Kim Bằng Phá Hư, nhưng vẫn dễ dàng né tránh một đòn của Xích Giao cự mãng.

Ầm ầm!

Đuôi rắn nện mạnh xuống đất, đất đá nổ tung, mặt đất rung chuyển, mười mấy con hủ lang trực tiếp bị nghiền vụn.

Thạch Lâm Khai đang chạy tới từ xa thấy cảnh này, cảm giác sống lưng phát lạnh. Hung thú cấp bốn quá khủng bố, nếu ai bị một đuôi này quất trúng, tuyệt đối không còn xương cốt. Hơn nữa tốc độ công kích của nó nhanh đến thế, thân pháp mèo ba chân của mình có thể né được hay không còn chưa biết chắc...

Vừa rồi Thạch Lâm Khai hô to muốn cùng Lâm Minh liên thủ đối địch, nhưng bây giờ xem ra mình xông lên có thể phát huy tác dụng kìm chân được không? Chỉ sợ sơ sẩy một chút là đã bị miểu sát rồi?

Ngay cả Thạch Lâm Khai cũng vậy, các võ giả khác càng không đủ xem. Dù rằng đám người Trang Phàm là Ngưng Mạch sơ kỳ, nhưng thực lực còn không bằng Thạch Lâm Khai, bị Xích Giao cự mãng quẹt đuôi trúng một cái là sẽ đi đời nhà ma.

Ngoài Lâm Minh ra, căn bản không ai có tư cách quấn lấy Xích Giao cự mãng, đi lên chính là chết!

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Xích Giao cự mãng quật đuôi liên tục xuống, Lâm Minh luôn vận dụng ưu thế thân pháp né trái né phải, nhìn cực kỳ nguy hiểm, nhưng mỗi lần hắn đều vừa vặn né tránh được công kích của Xích Giao cự mãng.

Lâm Vạn Sơn nhìn đến toát mồ hôi, nếu một lần né tránh không kịp, Lâm Minh sẽ chết!

Lâm Minh là hy vọng tương lai của Lâm gia, nếu chết ở chỗ này...

Chẳng những Lâm gia tổn thất nặng nề, Thanh Tang thành cũng sẽ không thủ được.

Lâm Vạn Sơn nuốt nước miếng, trong lòng hết sức lo lắng, nhưng lại hoàn toàn bất lực.

Hủ lang xung quanh bị đập chết mấy chục con, máu thịt bầy nhầy, hủ lang khác không dám tiến lên, để lại một mảnh đất trống mấy chục trượng cho Lâm Minh và Xích Giao cự mãng chiến đấu, nhất thời công kích thú triều cũng chậm lại.

“Còn chưa định sử dụng bài tẩy ư?”.

Trong đám người, bóng đen kia lầm bầm. Hắn không chút cho rằng Lâm Minh có khả năng thất bại, chỉ cho rằng Lâm Minh kéo dài lâu như vậy là vì bảo tồn thực lực, dù sao thú triều lần này chỉ vừa bắt đầu, càng về sau thú triều sẽ càng dữ dội.

Phụt...

Xích Giao cự mãng bỗng há miệng phun ra cả mảng nọc độc, đối với tên con người giao đấu với mình mà vẫn giằng co này, Xích Giao cự mãng hoàn toàn nổi giận.

Nọc độc tỏa ra giữa không trung, rơi xuống như mưa, căn bản không có chỗ tránh.

Thấy Lâm Minh sắp bị nọc độc bao phủ, Lâm Minh xoay trường thương, điện quang màu tím lao ra!

Đùng đùng đùng!

Dưới ánh chiều u ám, điện quang của Tử Giao Thần Lôi càng thêm chói mắt!

Nọc độc tới gần trực tiếp bị lôi điện đốt trọi, cả người Lâm Minh quấn đầy tia chớp màu tím, một thương lao ra đâm thẳng về phía Xích Giao cự mãng.

Điện quang chợt lóe!

Lâm Minh dưới bóng mây âm u như Chiến Thần sấm sét, Xích Giao cự mãng há to miệng cắn thẳng về phía Lâm Minh.

Phập!

Lâm Minh lách qua răng Xích Giao cự mãng, một thương đâm vào dưới hàm của nó. Tiếp theo hắn đạp bước lên thân mãng xà mà đi, trường thương kéo sau người. Mũi thương cắm sâu vào thân thể cự mãng, kéo ra đường máu thật sâu, máu thịt văng tung tóe!

Một thương này, từ đầu kéo tới đuôi!

Khè!

Xích Giao cự mãng ngửa mặt kêu dài, tiếng rắn rít vang vọng núi sông, điện quang màu tím quấn quanh thân thể khổng lồ của nó, máu phun như suối vọt lên trời, cao tới mười mấy trượng!

Lâm Minh toàn thân đẫm máu, tóc dài tỏa sau lưng, hắn lúc này như Tu La Chiến Ma giáng thế, không gì cản nổi.

Nhìn cảnh đại chiến này, một vạn quân sĩ đều không nói nên lời, con mãng xà hai mươi trượng ngửa mặt rít dài, máu rải trời xanh, toàn cảnh này thật quá rung động lòng người.

Thắng rồi?

Lâm Vạn Sơn kích động.

Lâm Minh đã thắng, hắn giết chết hung thú cấp bốn Xích Giao cự mãng!

Xích Giao cự mãng vừa chết, thế công của đàn hủ lang lập tức chậm lại, xung phong tượng trưng vài vòng liền rút nhanh chóng.

- Bầy sói lui lại!

- Chúng ta thủ được rồi!

Mạnh mẽ đứng vững trước mấy vạn hủ lang tấn công, các binh sĩ đã kiệt sức phát ra một mảnh hoan hô, cung tiễn thủ còn bắn bên từ xa, tuy nhiên đã không thể truy kích. Không nói thể lực binh sĩ đã gần tới cực hạn, dù là bọn họ còn nguyên thể lực, cũng không thể mang theo giáp nặng chạy theo hủ lang có sở trường chạy đường dài.

Lâm Minh kéo trường thương, một mình trở về từ chiến trường, trận chiến này, một mình hắn giết gần ngàn con hủ lang, đồng thời giết mấy con hung thú cấp ba, còn một con Xích Giao cự mãng cấp bốn. Chiến tíchtất cả cao thủ Ngưng Mạch kỳ khác cộng hết lại cũng không bằng một nửa của hắn.

Đương nhiên, điều này không có gì mà so bì, thực lực của Lâm Minh không cùng cấp với bọn họ.

“Cuối cùng nhìn thấy hắn sử dụng lôi đình lực, nhưng vừa rồi hắn không sử dụng món vũ khí năng lượng lôi kia...”.

Lúc binh sĩ thu trận, bóng người thì thầm, tuy rằng hắn không xem tình hình Lâm Minh tham gia hội võ tổng tông, nhưng lại thu được không ít tình báo. Bài tẩy của Lâm Minh chính là lôi đình lực, còn có một món vũ khí hình cây kim ngưng kết từ năng lượng sấm sét, món vũ khí đó mới là đòn sát thủ chân chính của Lâm Minh.

“Nếu không tính món vũ khí năng lượng lôi hình kim kia, vừa rồi hẳn là Lâm Minh bày ra toàn bộ thực lực của hắn. Có lẽ thắng được võ giả Hậu Thiên hậu kỳ bình thường, gần giống suy đoán của ta. Như vậy còn không phải đối thủ của ta, nhưng ta muốn ra tay, phải cam đoan giết chắc... Bằng không sẽ hết sức rắc rối!”.

Âu Dương Bác Duyên an bài thân tín này, tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, nhưng dù sao cũng là đệ tử Thất Huyền cốc, chiến lực của hắn mạnh hơn võ giả Hậu Thiên hậu kỳ bình thường.

Bầy sói rút lui, kiểm tra thương vong, đã tổn thất hơn tám trăm binh sĩ.

Thương vong này, đã là khá lắm rồi.

Lâm Minh trở lại Thanh Tang thành liền bế quan điều tức, kỳ thật hắn vốn tiêu hao không lớn, cộng thêm khả năng khôi phục mạnh mẽ, chân nguyên đã bổ sung đầy, hắn bế quan chỉ là giả vờ mà thôi.

Dẫn rắn khỏi hang, bất ngờ đánh ngược, đây là tính toán của Lâm Minh.

Thủ chiến thắng lợi, quân phòng thủ Thanh Tang thành khí thế tăng vọt. Nhưng bây giờ còn không phải lúc chúc mừng, đằng sau còn có đàn thú khác, bọn họ phải đứng vững cho tới khi viện quân đến.

Bữa tối hết sức phong phú, các đại gia tộc lấy ra thịt ngon gạo ngon, bao ăn no đủ.

Tiếc nuối duy nhất là không thể uống rượu, các binh sĩ ăn thoải mái, dùng nước thay rượu.

Trên tiệc, các binh sĩ luôn nói chuyện Lâm Minh một mình một thương trong đại chiến, nhảy vào mấy vạn con sói giết Xích Giao cự mãng, trong mắt các binh lính bình thường, đó quả thật là truyền kỳ.

- Lão Lâm, Lâm gia các ngươi thật là xuất hiện một đại năng truyền danh muôn đời mà.

Sau bữa tối, Trang Phàm cầm tẩu thuốc vàng đi tới cạnh Lâm Vạn Sơn, trong các thế lực Thanh Tang thành, Lâm gia và Trang gia vì hợp tác kinh doanh, có quan hệ tốt nhất.

- Ta cũng không ngờ tới, kiến thức của chúng ta quá nông cạn, thực lực đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc đạt đến cấp bậc như thế.

Lâm Vạn Sơn nhìn ánh đèn hắt ra từ doanh trướng Lâm Minh bế quan, trong lòng phức tạp.

Chênh lệch quá xa! Xa đến mức hắn không thể hiểu được. Võ giả Ngưng Mạch kỳ đệ tử thân truyền Thất Huyền cốc, còn mạnh hơn cả võ giả Hậu Thiên Thiên Vận quốc bọn họ.

- Đại quân biên giới đã xuất phát từ hôm trước, qua bảy tám ngày nữa sẽ tới. Có Lâm Minh ở đây, có lẽ chúng ta sẽ thủ được. Hôm nay một mình Lâm Minh giết bầy sói đã chiếm một phần mười tổng số, còn hung thú cao cấp thì toàn do một mình Lâm Minh giết.

Chương 323: Khách không mời

Cùng đêm đó, khi Lâm Minh ra ngoài, tất cả quân sĩ nhìn thấy Lâm Minh đều tự động dừng lại, chào quân lễ.

Quân nhân tôn trọng cường giả, huống chi trận chiến ban ngày, bởi vì có Lâm Minh, tổn thất của bọn họ giảm mạnh.

- Lâm thiếu hiệp!

Một người khoác áo da sói hắc hắc cười đi lên, người này là Thạch Lâm Khai, bang chủ Diêm bang.

- Thạch bang chủ.

Lâm Minh có ấn tượng khá với người này, khi bầy sói đột kích, hắn vẫn theo sát sau mình. Chiến đấu không chút e sợ, ngoài mình ra, chỉ có Thạch Lâm Khai giết nhiều nhất.

- Lâm thiếu hiệp quá khách khí, gọi ta lão Thạch là được rồi.

- Thương vong quân đội thế nào?

Lâm Minh thật quan tâm vấn đề quân đội, không có quân đội sẽ không cản nổi thú triều. Nếu chỉ có mỗi mình Lâm Minh, đàn thú khổng lồ không thể nào dừng lại chiến đấu với mỗi mình Lâm Minh, mà sẽ một hơi xông vào Thanh Tang thành. Tường thành cao năm trượng đối với hung thú đẳng cấp cao chỉ là vài lượt nhảy mà thôi.

Như thế, cho dù Lâm Minh giết nhiều cỡ nào cũng vô dụng.

- Cung tiễn quân và ném giáo tổn thất năm mươi người, trường thương binh tổn thất ba trăm người, trọng thuẫn binh tổn thất bốn trăm người, còn có một số trọng thương không thể chiến đấu, tổng cộng thiếu mất một thành sức chiến đấu. Diêm bang chúng ta cũng hy sinh mười mấy huynh đệ...

Thạch Lâm Khai đang nói, bỗng nghe trên quân doanh truyền tới tiếng kêu to của Thần Phong điêu, càng cao vút hơn Thần Phong điêu bình thường.

- Hả? Tiếp viện tới rồi?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Lâm Minh, nhưng ngay sau đó liền phủ định. Từ khi mình đi trạm dịch gửi tin tức đến giờ mới có một ngày, tiếp viện không thể nhanh như thế được.

Hai người ra ngoài soái doanh nhìn xem, chỉ thấy một con Thần Phong điêu to gấp bốn năm lần bình thường xoay vòng trên không, hai cánh Thần Phong điêu hiện ra màu vàng.

Loại Kim Sí Thần Phong điêu này, lúc đó Lâm Minh đã thấy sứ giả Khổng Tước sơn cưỡi, hình như cũng có huyết mạch thánh thú, tốc độ cực nhanh, hơn nữa năng lực chịu tải gấp mười lần Thần Phong điêu bình thường.

Có thể cưỡi loại Kim Sí Thần Phong điêu này, tám chín phần là xuất thân tông môn.

Chim ưng đáp xuống, dấy lên gió lốc trực tiếp thổi bay bốn năm lều trại quân doanh, ngay cả binh sĩ ở bên trong cũng bị thổi ngã nhào. Có mấy người té ngã nặng, thân thể xanh tím.

- Móa nó! Kẻ nào kiêu ngạo như vậy?

Thạch Lâm Khai tính tình thẳng thắn, vốn nghĩ là tiếp viện, kết quả đối phương xông thẳng vào quân doanh còn chưa tính, lại còn thổi bay lều trại, hắn lửa giận của hắn tăng vọt.

- Sư muội, cuối cùng đến chỗ có người rồi, bốn năm ngày qua thật vất vả cho muội. Cái chỗ Nam Cương hoang dã của đám người dã man kia, ngay cả chỗ tắm cũng không có nữa.

Trên lưng Thần Phong điêu, một thanh niên áo vàng khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, lưng đeo trường kiếm, nói với cô gái chừng mười tám, mười chín tuổi ở bên cạnh.

Lâm Minh nhìn thấy thanh niên áo vàng này hơi sửng sốt, tu vi đối phương đạt tới Hậu Thiên sơ kỳ, một võ giả Hậu Thiên sơ kỳ xuất thân tông môn, cũng coi như có vài phần bản lĩnh. Hơn nữa nhìn đối phương trẻ tuổi như vậy đã đột phá Hậu Thiên, ít nhất cũng là đệ tử nội môn, thậm chí có thể là đệ tử hạch tâm.

Cô gái mà hắn gọi sư muội, mặc quần áo trắng, ngực phải thêu dấu hiệu trăng lưỡi liềm nhàn nhạt, dung mạo thanh tú động lòng người, là một mỹ nữ có đủ khí chất lẫn dung mạo.

Nàng mặt không đổi sắc nhìn thoáng qua nơi này, không nói gì, rõ ràng không có dục vọng muốn nói.

- Sư muội, bây giờ thú triều nổi lên khắp nơi, chúng ta không có chỗ đặt chân, tạm thời chấp nhận ở trong này một chút đi.

- Ừm...

Cô gái miễn cưỡng lên tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Trong lòng thanh niên áo vàng vui vẻ, cuối cùng khuyên được sư muội của hắn, chỉ cần ở một chỗ, thở ra một hơi, nguyện vọng tốt đẹp của hắn sẽ có thể thực hiện được.

Thanh niên áo vàng đang muốn nói gì thêm, bỗng nhiên có tiếng nói giận dữ cắt lời hắn.

- Các ngươi là kẻ nào? Tự tiện xông vào quân doanh trọng địa! Đụng thương binh sĩ của ta! Lại còn nói chuyện không coi ai ra gì, các ngươi coi nơi này là chỗ nào? Người đâu!

Trong lòng Thạch Lâm Khai đầy căm giận, đối phương quá không coi ai ra gì mà.

Tiếng binh khí va chạm rầm rập vang lên, toàn bộ binh sĩ xung quanh rút vũ khí ra. Mười mấy cung tên kéo căng, mũi tên lóe sáng lạnh chỉ thẳng vào thanh niên áo vàng. Mấy huynh đệ Diêm bang cũng muốn xông tới, những người này nóng tính, nếu không phải Thạch Lâm Khai phất tay cản bọn họ lại, chỉ sợ đã trực tiếp ra tay.

Tuy rằng Thạch Lâm Khai giận dữ, nhưng cũng không mất bình tĩnh. Hắn quả thật chưa thấy nhiều, nhưng cũng nhìn ra được con Kim Sí Thần Phong điêu này không tầm thường, chỉ là gió thổi khi đáp cũng thổi bay cả quân doanh, loại thú phi hành cỡ này, chỉ có đại tông môn mới sở hữu.

Như vậy xem ra, đôi nam nữ này quá nửa xuất thân tông môn, người như thế, Thanh Tang thành không thể chọc nổi. Trừ khi là Lâm Minh xen vào, nhưng mà như vậy, lại là Lâm Minh chọc phải rắc rối, dù sao người ta là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ.

Nhất thời, không khí căng thẳng, cô gái áo trắng nằm giữa trận địa lại mặt không đổi sắc, hoàn toàn coi như không thấy vũ khí xung quanh.

Nam nhân áo vàng hừ lạnh một tiếng, liếc quân sĩ xung quanh, trong ánh mắt toát ra khinh thường, những người này ở trong mắt hắn chỉ là một đám nông dân hèn mọn thôi.

- Tướng lãnh cao nhất của các ngươi là ai? Bảo hắn ra gặp ta, ngươi không đủ tư cách nói chuyện với ta.

Nam nhân áo vàng cũng lười liếc Thạch Lâm Khai một cái, chỉ riêng ăn mặc như giang hồ của Thạch Lâm Khai là có thể biết hắn không phải tướng quân.

- Ngươi cho rằng mình là ai?

Thấy thái độ của đối phương không để mình vào mắt, trong lòng Thạch Lâm Khai vô cùng giận dữ, hắn hận không thể trực tiếp rút đao chém hai người này.

Lúc này, thành chủ Triệu Nham Danh đi ra từ đám người, sắc mặt âm trầm nói:

- Ta là thành chủ Thanh Tang thành, hai vị có chuyện gì không?

Tu vi đối phương một người là Ngưng Mạch đỉnh phong, một người Hậu Thiên sơ kỳ, tu vi như thế, lại còn xuất thân đại tông môn, tự nhiên thực lực rất cao. Từ Lâm Minh, Triệu Nham Danh đã hiểu sâu sắc chỗ khủng bố của võ giả tông môn, chỉ sợ là cô gái nhìn như yếu đuối kia đứng ra, tất cả võ giả Ngưng Mạch kỳ bọn họ cộng lại cũng không bức người ta lấy ra thực lực chân chính.

Đến lúc đó đối phương chém giết một trận, cưỡi Thần Phong điêu chạy lấy người, bọn họ cũng bất lực. Tình huống như thế, tự nhiên không phải là điều Triệu Nham Danh muốn thấy.

- Ngươi là thành chủ? Ngươi gọi là gì?

Nam nhân áo vàng thản nhiên liếc Triệu Nham Danh, thái độ trịnh thượng.

Triệu Nham Danh nhíu mày, hắn không giấu vết liếc sang Lâm Minh, chân nguyên truyền âm hỏi:

“Lâm thiếu hiệp, những người này có lai lịch gì?”.

“Không biết... Có thể là người tông môn nào đó ở phương nam”.

Lâm Minh nhìn dấu hiệu trăng lưỡi liềm trên ngực bọn họ, trong lòng mơ hồ suy đoán, có thể nào là người Lãm Nguyệt tông hay không?

Lãm Nguyệt tông nằm ở ven bờ Nam Hải, cách biệt Nam Cương với Thất Huyền địa khu, rất gần Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực. Thực lực tông môn rất yếu, cho nên gặp tai ương đầu tiên, bị Nam Hải Ma Vực diệt môn.

Nghe hai người đối thoại vừa nãy, dường như bọn họ chạy mấy ngày trong rừng rậm Nam Cương. Lãm Nguyệt tông diệt môn xảy ra trước khi thú triều bùng nổ toàn diện, nếu hai người này là người sống sót của Lãm Nguyệt tông, mặc kệ thời gian hay địa điểm đều vừa khớp.

“Vậy thực lực của hai người so với Lâm thiếu hiệp...”.

Lý trí của Triệu Nham Danh cảm giác Lâm Minh không phải đối thủ của hai người này, dù sao Lâm Minh mới Ngưng Mạch trung kỳ mà thôi, đối phương cũng là đệ tử tông môn, chưa chắc kém bao nhiêu.

Nhưng ban ngày Lâm Minh biểu hiện quá kinh thế hãi tục, cho nên Triệu Nham Danh vẫn cảm giác Lâm Minh trăm trận trăm thắng, cho Nên mới hỏi như thế.

Lâm Minh không trả lời, cao thủ Hậu Thiên thiên tài xuất thân tông môn, rất khó nói thực lực, hơn nữa hiện giờ Thanh Tang thành quá phức tạp, hắn cũng không muốn bại lộ thực lực.

Triệu Nham Danh trầm giọng nói:

- Bản nhân Triệu Nham Danh, rốt cuộc các ngươi là ai?

- Triệu Nham Danh? Ừm, ngươi nghe cho kỹ, ta là ai ngươi không cần biết. Bây giờ ngươi sai người đi chuẩn bị gian phủ đệ tốt nhất, dọn phòng sạch sẽ, thay mới toàn bộ chăn gối dụng cụ trong ngoài, lại saphái bảy tám nha hoàn tay chân linh lợi, thân mình sạch sẽ hầu hạ sinh hoạt cho sư muội của ta. Mặt khác, sư muội của ta ăn chay, thích sạch sẽ, mỗi ngày sai người chuẩn bị nước suối tắm, một ngày ba bữa quả xanh non. Như vậy, ngày mai có thú triều đột kích, ta sẽ giúp các ngươi một chút.

Nam nhân áo vàng nói một hồi, Thạch Lâm Khai tức muốn nổ phổi, đời này hắn chưa thấy qua ai kiêu ngạo như thế.

Kỳ thật Thạch Lâm Khai không biết, thái độ của nam nhân áo vàng mới là thái độ phổ biến của phần lớn thiên tài tông môn đối đãi với người phàm, giống như con người đối đãi với con kiến, muốn người ta ôn hòa nói chuyện với con kiến là không thể nào.

Giống như Lâm Minh, bản thân là xuất thân bình dân, tuy rằng thân phận một bước lên trời, nhưng tâm tính chưa đổi, hơn nữa hắn còn là người Thanh Tang thành, gặp Lâm Vạn Sơn cũng tự xưng vãn bối, tình huống này mới là ngoại lệ. Nếu là thiên tài tông môn đến đây, căn bản lười nhìn tới bọn họ, thân phận chênh lệch quá xa.

- Các ngươi thật coi mình là cái thứ gì? Cho rằng chỗ chúng ta không có cao thủ? Con bà nó còn cần các ngươi “giúp một chút”?

Thạch Lâm Khai rút đao ra, lưỡi đao hạ xuống trực tiếp cắm vào trong phiến đá, phát ra tiếng vang giòn giã. Nếu không phải thực lực của đối phương bỏ xa mình mười tám con phố, hắn tuyệt đối sẽ ra tay.

Đối với Thạch Lâm Khai nói năng lỗ mãng, thanh niên áo vàng nhướng mày, hắn nheo mắt liếc Thạch Lâm Khai và Lâm Minh bên cạnh, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Lâm Minh.

- Thì ra là thế, không ngờ ở đây còn có một tiểu thiên tài, cái gọi là cao thủ chính là chỉ ngươi chứ gì, ngươi cũng xứng với hai chữ này, chỉ là ngươi...

Thanh niên áo vàng nói tới đây bỗng ngưng khóe miệng, phất tay bắn ra hai đạo kiếm quang, kiếm khí sắc bén phá vỡ không khí đánh thẳng về phía Lâm Minh.

“Hừ?”.

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, có kẻ địch ẩn nấp trong tối, hắn căn bản không muốn gây chuyện, bây giờ lại tự dưng bị cuốn vào.

Chương 324: Cô gái áo trắng

Xẹt! Xẹt!

Hai đạo kiếm khí một trái một phải phóng tới, góc độ cực kỳ xảo quyệt. Tuy rằng chỉ là một đòn tiện tay, nhưng dù sao cũng là cao thủ Hậu Thiên xuất thân tông môn phát ra. Nếu quả thật là võ giả Ngưng Mạch trung kỳ bình thường, bị hai đạo kiếm khí này đánh trúng thì chắc chắn sẽ trọng thương.

Thanh niên áo vàng đang muốn một đòn lập uy, đỡ gây thêm rắc rối, mà đối tượng thị uy tốt nhất tự nhiên là Lâm Minh, đệ nhất cao thủ Thanh Tang thành hiện tại.

- Đúng là tự nhiên khi không!

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, bất cứ ai bị vô cớ cuốn vào, sau đó bị người ta ra tay công kích, trong lòng cũng không thể vui vẻ được.

Ánh sáng xanh da trời bùng lên, Lâm Minh tung hai tay đánh ra, nghênh đón hai đạo kiếm chỉ này.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ vang, kiếm khí bị nổ nát, Lâm Minh không chút bị thương, không lui một bước.

- Hả?

Thanh niên áo vàng nhướng mày.

- Tu vi Ngưng Mạch kỳ vậy mà đỡ được kiếm chỉ một thành thực lực của ta, ngươi cũng tính là nhân vật. Hắc hắc, vậy thử xem ba thành thực lực của ta đi.

Thanh niên áo vàng lại muốn ra tay, lúc này cô gái áo trắng bên cạnh hắn khoát tay chặn lại.

- Sư huynh, dừng tay đi, không cần lấy thế đè người.

Thanh niên áo vàng tu vi Hậu Thiên sơ kỳ, Lâm Minh lại chỉ có Ngưng Mạch trung kỳ, loại giao thủ này vốn đã không công bằng, thuộc loại cậy tu vi và tuổi đè người, trong mắt các thiên tài, quyết đấu như vậy có thắng cũng chẳng ra gì.

Bị cô gái áo trắng gọi lại, thanh niên áo vàng dù có chút khó chịu, nhưng vẫn theo ý của cô gái áo trắng, nói:

- Nếu sư muội đã nói vậy, quên đi. Hừ, hôm nay coi như ngươi gặp may.

- À? Coi như ta gặp may?

Lâm Minh cảm giác vô cùng buồn cười, giao thủ vừa rồi, thanh niên áo vàng quả thật không dùng vài phần thực lực, tuy nhiên lực cảm giác của vô cùng sắc bén, hắn cảm giác được độ tinh khiết của chân nguyên mà thanh niên áo phát ra, vốn hắn nghĩ thanh niên áo vàng chính là đệ tử hạch tâm, bây giờ xem ra chỉ là hàng đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn cũng không tính là gì, hiện giờ Tần Hạnh Hiên đã là đệ tử nội môn. Theo Tần Hạnh Hiên bày ra thiên phú ngày sau, trở thành đệ tử hạch tâm cũng có khả năng.

- Sao hả, ngươi không phục?

Thanh niên áo vàng nhướng mày.

- Nếu sư muội ta đã nói, hôm nay ta không ỷ lớn hiếp nhỏ. Nếu ngươi không phục, đơn giản, ngày mai nếu có thú triều đột kích, ngươi ta cùng ra tay, xem ai giết được nhiều hơn, sao hả?

Lâm Minh còn chưa nói, Thạch Lâm Khai liền ngắt lời:

- Thế nào cái rắm! Lão tử còn cần các ngươi giúp! Thanh Tang thành ta...

Thạch Lâm Khai còn chưa nói xong, bỗng bị một tiếng nói hùng hồn cắt ngang.

- Thạch bang chủ, xin lấy đại cục làm trọng, quyết định của Thanh Tang thành do Thanh Tang thành đưa ra.

Thạch Lâm Khai sầm mắt quay lại, người vừa đến là Chu Bình quân chủ một vạn Hộ thành quân, hắn mặc quân phục, có chút không giận mà uy.

Trong lòng Thạch Lâm Khai lại bùng lên cả ngọn lửa, quyết định của Thanh Tang thành do Thanh Tang thành đưa ra? Vậy là trực tiếp đẩy Diêm bang ta thành người ngoài ở Thanh Tang thành? Lão tử dẫn các huynh đệ vào sinh ra tử, lại rơi vào thanh danh như thế?

Dưới cơn thịnh nộ, Thạch Lâm Khai thiếu chút nữa muốn trở mặt tại trận. Lúc này, Lâm Minh chân nguyên truyền âm nói:

“Thạch bang chủ, đừng so đo, chuyện này dừng ở đây”.

Trước khi dẫn ra con cờ mai phục của Âu Dương Bác Duyên, Lâm Minh không muốn gặp chuyện ra tay, từ đó bại lộ thực lực của mình.

Lâm Minh là anh hùng mà Thạch Lâm Khai hết sức kính trọng bội phục, Thạch Lâm Khai không thể không nể mặt Lâm Minh, hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Chu Bình vẻ mặt tươi cười quay sang thanh niên áo vàng, nói:

- Ta lập tức phái người dọn chỗ ở tốt nhất Thanh Tang thành, vật dụng chăn đệm đều hoàn toàn mới, lại đổi mấy nha hoàn linh lợi nhanh nhẹn, mời hai vị cao nhân vào ở.

Chu Bình nói xong còn khom người hành lễ, quy cách hoan nghênh như thế như đang cố ý muốn ghê tởm Lâm Minh.

Lâm Minh ở trong quân doanh, cùng ăn cùng ở với tướng sĩ, còn hai người này lại được Chu Bình chuyên dọn nhà cho bọn họ.

Đối với chuyện này, Lâm Minh căn bản không để ý, có những người là như thế, càng tự hạ thân phận, ôn hòa nói chuyện với hắn, hắn lại càng không coi mình ra gì, hếch mũi lên trời. Trái lại, càng vả mặt hắn, đạp hắn một trận, hắn sẽ càng coi ngươi là nhân vật, cảm thấy không đắc tội nổi, phải thờ phụng thật cẩn thận.

Người như thế, dùng một chữ hình dung, đó là... Đê tiện.

Đương nhiên, thái độ Chu Bình đối đãi Lâm Minh và thanh niên áo vàng chênh lệch như vậy cũng có nhân tố thù hận ở trong.

Chu Bình thích ý nhìn thanh niên áo vàng trở mặt với Lâm Minh, tốt nhất là bọn họ đánh lên, đánh cho Lâm Minh trọng thương, như vậy giết hắn sẽ dễ hơn nhiều.

- Coi như ngươi thức thời, mau chuẩn bị đi. Nhớ kỹ phải có mấy thùng nước tắm suối mát trầm hương, chúng ta ở trong Thanh Tang thành. Chỗ như quân doanh này, sư muội ta không ở được. Yên tâm, một khi thú triều bùng nổ, chúng ta chỉ cần vài hơi thở là chạy tới.

Thanh niên áo vàng nói rồi liếc Lâm Minh một cái, bộ dáng như đại nhân không chấp tiểu nhân. Một đòn vừa rồi không thể lập uy, hắn vẫn thấy khó chịu, chỉ là không có cách nào làm trái ý của cô gái áo trắng.

Thanh niên áo vàng cùng sư muội hắn đúng là đệ tử Lãm Nguyệt tông. Lãm Nguyệt tông đã bị diệt môn sáu ngày, đệ tử mười không còn một, trưởng lão Tiên Thiên lại gần như chết hết.

Hai người bọn họ may mắn trốn ra, một đường bụi bặm mỏi mệt, mấy ngày nay phần lớn thời gian đều ở trong rừng rậm Nam Cương, màn trời chiếu đất, ăn lương khô trái dại trong rừng, ngay cả cơ hội tắm rửa thay quần áo cũng không có được, đây là điều làm cô gái áo trắng ưa sạch sẽ rất khó chịu đựng.

Thanh niên áo vàng thừa cơ xui khiến cô gái áo trắng tới thành thị người phàm đặt chân, nghỉ ngơi vài ngày.

Hắn làm như vậy, kỳ thật có mục đích khác. Cô gái áo trắng vốn là một trong đệ tử thân truyền Lãm Nguyệt tông, lần này nàng có thể trốn ra, thanh niên áo vàng chắc chắn trên người nàng mang theo không ít bảo bối, sư phụ của nàng chết ở cạnh nàng, sao không giao đồ vật trên người cho nàng được?

Bảo khí địa giai, loại ngọc giản bí tịch, nhất là... Nhập Thiên đan!

Thanh niên áo vàng đoán trên người cô gái áo trắng có lẽ có tới năm sáu viên Nhập Thiên đan!

Tuy rằng Lãm Nguyệt tông chỉ xếp hạng dưới cùng trong mười chín tông môn, nhưng tích lũy dần cũng có mấy chục viên. Cô gái áo trắng là đệ tử thân truyền số một số hai trong tông môn, vô cùng có khả năng mang theo năm sáu viên!

Ngoài Nhập Thiên đan ra, thanh niên áo vàng mơ hồ biết Lãm Nguyệt tông còn có một loại linh dược chí bảo tông môn, giá trị vượt xa Nhập Thiên đan, nghe nói là có liên quan với đế chủ U Ma đế thành đời trước của Nam Hải Ma Vực.

Tuy rằng hiện tại Lãm Nguyệt tông xuống dốc, nhưng lịch sử tông môn cực kỳ lâu đời, tồn tại hơn hai ngàn năm, hai ngàn năm trước, Lãm Nguyệt tông là tông môn tam phẩm đỉnh cấp, thế lực còn vượt qua Khổng Tước sơn.

Khi đó Lãm Nguyệt tông tham gia vây quét U Ma đế thành ở Nam Thiên Vực, thu được một ít linh dược gì đó cũng không có gì lạ.

U Ma đế thành là tông môn cấp bậc thánh địa, đế chủ U Minh đại đế còn là nhân vật phong hoàng xưng đế ở Thiên Diễn đại lục thời đại đó. Đồ vật chảy ra từ tay nhân vật như vậy, dù là một cái bồn cầu cũng sẽ khiến vô số môn phái nhỏ giành giật điên cuồng.

Linh dược tồn tại trong Lãm Nguyệt tông, nghe nói có tác dụng nhất định cho cao thủ Tiên Thiên Chí Cực xông lên Toàn Đan, về phần cụ thể là gì, thanh niên áo vàng cũng chỉ là nghe đồn, cũng không biết nhiều năm như vậy có thể nào dùng hết rồi không.

Thanh niên áo vàng cũng không trông cậy linh dược này sẽ ở trên người cô gái áo trắng, loại cấp bậc này thì dù là có, xem chừng hắn cũng không dùng được.

Hắn chân chính tâm động tâm là Nhập Thiên đan kia, với tư chất của hắn, muốn tiến vào Tiên Thiên cũng không dễ dàng, nhưng nếu đủ Nhập Thiên đan thì không có vấn đề.

Cảnh giới Tiên Thiên, ai không muốn đạt tới?

Nếu cô gái áo trắng không phải là mỹ nữ như thiên tiên, hơn nữa lại có rất nhiều thủ đoạn hộ mệnh, thanh niên áo vàng đã muốn trực tiếp xuống tay cướp lấy.

Thanh niên áo vàng vốn chỉ là đệ tử nội môn ở Lãm Nguyệt tông, thân phận chênh lệch rất lớn với cô gái áo trắng. Bình thường hai người gặp mặt, thanh niên áo vàng đều phải hết sức cung kính, nhưng trong lòng hắn đã sớm có rất nhiều ý nghĩ không an phận với nàng. Kỳ thật không riêng gì hắn, rất nhiều nam đệ tử Lãm Nguyệt tông đều có ý nghĩ này, một khi lấy được cô gái áo trắng, sẽ có được rất nhiều tài nguyên, còn có thể ôm được mỹ nữ như thế, đó là chuyện hoàn mỹ cỡ nào.

Đương nhiên loại chuyện như thế, thanh niên áo vàng cũng chỉ ngẫm rồi thôi, căn bản không có khả năng xảy ra.

Hơn nữa một tháng trước cô gái áo trắng chính thức được Thần Hoàng đảo lựa chọn, tiến vào kế hoạch bồi dưỡng thiên tài, trở thành một thành viên trong năm mươi thiên tài nhân giai.

Lãm Nguyệt tông vốn chỉ là hạng chót trong mười chín tông môn, lúc trước kế hoạch bồi dưỡng thiên tài mời hơn hai mươi tuấn kiệt trẻ tuổi căn bản không có người của Lãm Nguyệt tông, đến sau toàn bộ kế hoạch bồi dưỡng thiên tài tổng cộng thu được một trăm người. Lãm Nguyệt tông cũng chỉ thu được hai danh ngạch.

Một người là cô gái áo trắng, người còn lại là nam đệ tử.

Vì thế cô gái áo trắng cùng nam đệ tử kia trở thành long phượng song kiều Lãm Nguyệt tông. Dưới tình huống này, dùng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga để hình dung thanh niên áo vàng ý dâm với cô gái áo trắng cũng không đủ.

Thanh niên áo vàng ghen tị mắt bốc lửa, hận không thể giết nam đệ tử đụng số đỏ kia, thay thế vào đó, sau đó kéo cô gái áo trắng vào tay, xé đi áo khoác cao ngạo của nàng, hung hăng chiếm lấy.

Có lẽ đây là ý nghĩ bình thường của rất nhiều nam đệ tử tông môn buồn bực vì thất bại mà sinh ra nội tâm âm u.

Ngay lúc này, thảm án diệt môn xảy ra, nam đệ tử may mắn kia lại đi đời nhà ma, chỉ riêng điểm này đã làm thanh niên áo vàng cảm thấy sảng khoái.

Càng làm thanh niên áo vàng nằm mơ cũng cười tỉnh, trên đường hắn chạy trốn đụng tới cô gái áo trắng cưỡi Kim Sí Thần Phong điêu, quả thật là ông trời cũng muốn giúp hắn mà.

Bởi vì đau đớn mất sư phụ và tông môn, khi đó cô gái áo trắng đang trong đau khổ, đúng là cơ hội tốt cho thanh niên áo vàng thừa cơ xâm nhập.

Vì thế mấy ngày qua, thanh niên áo vàng sử dụng toàn bộ kinh nghiệm tán gái phong phú của mình, thừa dịp tâm linh cô gái áo trắng yếu ớt nhất, thật sự giành được một ít cảm tình và tiếp nhận của nàng.

Nếu nói, Lãm Nguyệt tông có đệ tử nào trải qua thảm kịch diệt môn mà còn phải cảm tạ Nam Hải Ma Vực, xem chừng chỉ có mỗi thanh niên áo vàng này.

Chương 325: Thú triều tập kích đêm

Thiếu nữ áo trắng bản ý là đi tới Bạch Phong tông, Lãm Nguyệt tông với Bạch Phong tông quan hệ không tồi, có thể tìm nơi nương tựa ở đó.

Nhưng mà thanh niên áo vàng đương nhiên không hy vọng chuyện như vậy phát sinh. Một khi thiếu nữ áo trắng tiến vào Bạch Phong tông, vậy tất nhiên rất nhanh trở thành thiên tài của Bạch Phong tông, mà hắn lại vẫn là không tiếng tăm gì. Đến lúc đó làm sao có thể lại có cơ hội có được thiếu nữ áo trắng?

Vì thế hắn nói Bạch Phong tông có thể mơ ước công pháp kế thừa, đan dược tài nguyên có thể mang theo trên người bọn họ, lại liệt kê ra đủ loại khả năng nguy hiểm. Một buổi nói chuyện rốt cuộc chậm rãi thuyết phục thiếu nữ áo trắng. Nói đến cùng, tuổi nàng chỉ có mười tám, lại đột nhiên gặp đả kích như vậy, khó tránh khỏi có chút mê man.

Thanh niên áo vàng cứ như vậy cùng thiếu nữ áo trắng từ Nam Cương bay ra, rất nhanh liền đi tới Thanh Tang thành. Quy mô của thành thị này ngược lại là rất làm hắn vừa lòng, hắn liền tính toán trong hoàn cảnh ở lại thoải mái của Thanh Tang thành, thừa cơ thiếu nữ áo trắng cần người an ủi, thừa dịp hư mà vào, đem gạo nấu thành cơm.

Thiếu nữ áo trắng đang ở trong phòng tắm rửa, thanh niên áo vàng lỗ tai rất thính, hắn đứng ngoài cửa phòng có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ào rõ ràng, cùng với tiếng mấy nha hoàn vây quanh nàng ta chà lau thân thể.

Những tiếng động này gãi trong lòng hắn ngứa ngáy, hắn đang cân nhắc buổi tối hôm nay như thế nào mới có thể tìm cớ ở lại trong phòng thiếu nữ áo trắng. Đúng vào lúc này, tiếng chuông báo động vang lên dồn dập, thú triều lại lần nữa bùng nổ.

- Móa!!!

Thanh niên áo vàng phun ra một câu thô tục. Sự chết sống của Thanh Tang thành tự nhiên không quan hệ gì với hắn, nhưng là thú triều đột kích, chuyện hay của hắn cũng bong bóng vỡ tan, cho dù ở lại trong phòng không ra ngoài cũng vô dụng.

***

Đêm nay, ánh trăng sáng tỏ, đứng trên tường thành của Thanh Tang thành có thể rõ ràng nhìn thấy xa xa hung thú đen nghìn nghịt chạy tới. Đám hung thú này đại đa số là cấp một cấp hai, cũng có số ít cấp ba, số lượng này so với ban ngày sợ là không dưới mười vạn con.

Thiếu nữ áo trắng vừa mới đổi một bộ quần áo trắng nõn, đây là quần áo gấm tơ tằm tuyết Chu Bình tỉ mỉ chuẩn bị, mặc ở trên người cực kỳ vừa, thoải mái.

- Quấy rầy hai vị đại nhân nghỉ ngơi, thật sự xin lỗi.

Chu Bình sớm lên đón, tươi cười đầy mặt.

- Ta chỉ ra tay một lần này.

Thanh niên áo vàng sa sầm mặt, hắn chỉ là tới mượn tòa nhà ở vài ngày, ra tay một lần đã là ân huệ lớn lao.

- Một lần cũng phi thường cảm tạ rồi. Xin hai vị cao nhân yên tâm, chỉ cần qua vài ngày nữa, chi viện của chúng ta sẽ tới.

Chu Bình sửng sốt một chút, sau đó chỉ có thể thuận theo ý tứ của thanh niên áo vàng.

- Tốt nhất như thế, ta không hy vọng lại bị quấy rầy như vậy nữa!

Thanh niên áo vàng nói xong, chậm rãi rút trường kiếm ra từ trong Tu Di giới. Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện Lâm Minh cách đó không xa, phì cười một tiếng:

- Tiểu tử, nếu không cùng ta so một lần. Xem lát nữa ai giết nhiều? Nếu như ngươi có thể giết bằng nửa ta coi như ngươi thắng!

Trong mắt thanh niên áo vàng lóe lên một tia ánh sáng. Thừa dịp hiện tại thực lực của hắn còn có thể vượt qua sư muội, hắn muốn nhân cơ hội bày ra thực lực, thắng được sự ưu ái của sư muội. Muốn bày ra thực lực tự nhiên phải có người làm nền, Lâm Minh cũng miễn cưỡng đủ tư cách làm nền.

Nếu là đơn thuần chính mình đi giết hung thú vậy thì quá không có ý nghĩa.

- Không hứng thú.

Lâm Minh đầu không thèm chuyển một chút, rung Tử Huyễn thương trong tay, thả người liền nhảy ra quân doanh.

Thanh niên áo vàng nhướng mày, tiểu tử này thật là không biết sống chết.

Chu Bình nhìn bóng dáng Lâm Minh vọt ra, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười sâu kín. Đúng lúc này bên tai Chu Bình vang lên một giọng chân nguyên truyền âm trầm thấp:

- Ngươi xác định Phi Thiên Giao của tiểu tử kia bị hắn phái đi thành thị khác cầu viện rồi sao?

- Ừm, ta xác định, vẫn xin đại nhân mau chóng tìm cơ hội ra tay. Nếu là chờ tăng viện của Thanh Tang thành đến chỉ sợ sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Chu Bình thấp thỏm đề nghị. Lâm Minh không chết, Chu gia khó sống.

- Không cần ngươi nói, trong lòng ta tự nhiên có so đo.

Nam nhân nấp trong đám người hừ lạnh một tiếng, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh bao hàm sát khí. Không có Phi Thiên Giao, hắn đánh chết Lâm Minh nắm chắc bảy tám phần trở lên.

Rống! Rống! Rống!

Trên tiền tuyến, hung thú đã vọt tới khu bẫy rập. Kẹp dã thú phát huy tác dụng to lớn trong tác chiến ban ngày hiện giờ chỉ kịp bố trí lại non nửa, rải rác mấy con hung thú giẫm trúng kẹp, quay cuồng ngã trên mặt đất, bị đại quân hung thú ở phía sau giẫm chết.

Nam nhân áo vàng của Lãm Nguyệt tông như lững thững đi dạo tới trước đàn thú, tay cầm trường kiếm, tùy ý chém xuống một kiếm.

Xịch!

Một luồng sóng gợn màu lam mắt thường có thể nhìn thấy như trăng tròn lan tràn ra, lan ra phạm vi đạt tới mười mấy trượng. Tảng lớn thổ địa bị chém ra, yêu thú xông ở trước nhất trực tiếp bị chém ngã một đám lớn. Mấy chục con hung thú cấp một, cấp hai bị chặt đứt thành hai đoạn trong kiếm khí tàn phá bừa bãi.

- Kiếm Khí Tung Hoành!

Nam nhân áo vàng ngay sau đó mũi kiếm xoay chuyển, kiếm khí biến thành từng chùm hình dạng như rắn dài, như thiên nữ ải hoa từ trên trời giáng xuống. Mấy chục luồng kiếm khí, nơi đi qua, máu tươi bắn tung tóe.

- Thật lợi hại!

Thạch Lâm Khai ở cách đó không xa sau khi nhìn thấy nam nhân áo vàng hai chiêu liền giải quyết hơn trăm con hung thú, trong lòng kinh hãi, không ngờ mạnh như vậy!

Loại thực lực này sợ là ngay cả vị cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ lánh đời không ra của Thiên Vận quốc kia cũng chẳng qua là như thế nhỉ.

Thạch Lâm Khai không thể không thừa nhận, tuy rằng nam nhân áo vàng kiêu ngạo vô cùng nhưng là người ta quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo. Cho dù là mấy chục mình lên cùng người ta đánh cũng là đưa đồ ăn mà thôi.

Ở cách Thạch Lâm Khai không xa, Trang Phàm, Lâm Vạn Sơn cũng là trong lòng ngạc nhiên thán phục. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, nội tình của tông môn lớn thật sự không phải bọn họ có thể tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, thanh niên áo vàng thành tiêu điểm của toàn trường, ngay cả thiếu nữ áo trắng cũng hơi hơi mỉm cười. Đương nhiên, nàng cũng không phải ngạc nhiên thán phục thực lực của hắn ta. Thực lực bậc này ở trước mặt cao thủ Hậu Thiên thiên tài chân chính của Lãm Nguyệt tông hoàn toàn không thấm vào đâu. Nàng mỉm cười là bởi vì tiếp xúc những người thường này, cảm giác chạy trối chết mấy ngày nay rốt cuộc buông lỏng một phen.

Xem xem thế giới này còn có nhiều người chất phác như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy, có lẽ nghe theo thanh niên áo vàng sinh hoạt trong thế tục cũng là một chuyện không tồi. Tuy rằng tu vi tiến cảnh thong thả, nhưng ít nhất sống được thoải mái, không cần mệt mỏi như vậy.

Chung quanh thanh niên áo vàng đã là một mảnh thây nát hỗn độn, kiếm khí cường đại khiến cho hung thú chung quanh trong lúc nhất thời lại không dám tiến lên.

Mà so với thanh niên áo vàng mà nói, Lâm Minh bình thường hơn nhiều. Chung quanh hắn cũng nằm xuống mấy chục cỗ thi thể, đại khái là một phần ba thanh niên áo vàng.

- Thật đáng sợ. Hung thú thanh niên áo vàng kia giết nhiều hơn ba bốn lần so với Lâm anh hùng!

- Một chiêu liền giết mấy chục con, hơn nữa hắn dùng là kiếm. Ai nói kiếm không giỏi quần công, ở trong tay thanh niên áo vàng kia một thanh kiếm còn mạnh hơn thương của Lâm anh hùng.

- Đúng vậy, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng là người ta quả thật lợi hại hơn...

- Phì, các ngươi đây là nói gì thế! Lâm anh hùng tuổi mới bao lớn, người kia bao lớn. Hai người bọn họ, có thể so sánh sao?

Không biết ai đột nhiên nói một câu như vậy, mọi người đều tỉnh ngộ. Đúng vậy đúng vậy, Lâm Minh mới mười sáu, mười bảy tuổi, thanh niên áo vàng kia ít nhất hai mươi mấy rồi.

Các quân sĩ ở đây phần lớn là xuất thân Thanh Tang thành, trong đáy lòng tự nhiên vẫn là hướng về Lâm Minh:

- Nói đúng lắm. Lại qua mấy năm, chờ Lâm anh hùng của Thanh Tang thành chúng ta trưởng thành, nhất định cũng có thể đạt tới loại trình độ này.

Đúng vào lúc này, trong đàn thú vang lên một tràng tiếng gầm rống long trời lở đất. Hung thú cấp bốn xuất hiện, hơn nữa còn là hai con.

Hai con đều là Thiết Giáp cự tích. Một con lớn, một con hơi nhỏ hơn một chút. Loại Thiết Giáp cự tích này lực lớn vô cùng hơn nữa lực phòng ngự cực mạnh. Nếu như không thể chém giết chúng nó, phá thành là chuyện sớm muộn.

- Hai người chúng ta mỗi người giết một con!

Thanh niên áo vàng hắc hắc cười, dựng trường kiếm, vọt thẳng đến con cự tích lớn hơn.

Theo hắn thấy, thực lực của Lâm Minh muốn giết Thiết Giáp cự tích không phải không có khả năng, nhưng là trong đàn thú hung dữ đông đúc làm được điểm này chỉ sợ sẽ tương đối miễn cưỡng và chật vật. Hắn chính là muốn cho Lâm Minh khó coi.

Xịch xịch xịch!!!

Kiếm quang như mưa, mỗi một kiếm đều chọc ra một lỗ máu trên người Thiết Giáp cự tích. Thiết Giáp cự tích ngửa mặt thét dài.

Một kiếm trọng thương Thiết Giáp cự tích, thanh niên áo vàng cũng phi thường vừa lòng chiến tích của mình, vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ cùng một chỗ với hắn, miễn cưỡng công kích con cự tích nhỏ hơn kia, nhưng là quay đầu nhìn lại thấy Lâm Minh đã vọt vào trong đàn thú, càng giết càng vào sâu.

Thanh niên áo vàng khinh thường cười, không có gan tới giết thì thôi, một mình hắn thu phục hai con cũng không tính là việc khó.

Nghĩ đến tiểu sư muội phía sau còn đang nhìn mình, thanh niên áo vàng cũng là chiến ý tăng nhiều, xoay người lại là một đạo võ kỹ sắc bén phát ra. Con Thiết Giáp cự tích thứ hai, trọng thương!

Hai kiếm, mỗi một kiếm trọng thương một con Thiết Giáp cự tích, chiến tích bậc này ở trong mắt quân sĩ bình thường thật sự là Chiến Thần giáng trần!

Ngay cả Thạch Lâm Khai đều ngoan ngoãn ngậm miệng. Thiên Diễn đại lục là thế giới cường giả vi tôn, thực lực đối phương mạnh hơn hắn, đừng nói là khinh bỉ, dù là đánh hắn thành trọng thương hắn cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mà lúc này Lâm Minh lại càng giết càng vào sâu. Tuy rằng ánh trăng sáng ngời nhưng dù sao cũng là buổi tối, rất nhanh Lâm Minh liền dường như chôn vùi trong đàn hung thú mênh mông.

- Lâm Minh, không cần lao xa như vậy! Quay lại!

Trong quân trận, quan tâm Lâm Minh nhất vẫn là Lâm Vạn Sơn. Một khi Lâm Minh có gì sơ suất, đó là thiệt hại Lâm gia không thể chịu nổi.

- Hả? Lâm Minh?

Trong quân doanh, thiếu nữ áo trắng nghe thấy cái tên Lâm Minh, phản xạ có điều kiện ngây ra một lát, ngay sau đó lắc lắc đầu. Làm sao có thể là người kia! Lâm Minh, Lâm Danh gì đó là một cái tên phi thường phổ biến, trùng tên cũng không kỳ quái.

Thiếu nữ áo trắng một lần nữa khôi phục thần sắc lạnh nhạt, đứng yên trong gió đêm, cũng không có ý định ra tay. Giết chóc giữa người thường bậc này và hung thú cấp thấp, nàng khinh thường ra tay.

Lâm Minh giết càng ngày càng vào sâu, tốc độ hắn cực nhanh. Nơi đi qua, sương máu sau lưng gần như trở thành một con rồng dài màu máu.

- Đến cùng là một thằng nhóc, tuy rằng thiên tư kinh người nhưng là tâm tính lại không thành thục. Hắn hôm nay cảm thấy bị người ép tới quá thảm, ở bên cạnh thanh niên áo vàng bị lép vế, quá mất mặt cho nên mới vọt sâu như vậy nhỉ.

Phía sau Lâm Minh, một đoàn bóng đen mơ hồ ẩn nấp trong đàn hung thú.

Lâm Minh vẫn không ngừng giết chóc, nơi trường thương đi qua một vùng máu tươi sôi trào:

- Rốt cuộc muốn đi ra sao? Thủ đoạn ẩn nấp thật cao minh, dù là cách gần như vậy ta cũng chỉ có thể cảm nhận được sát khí như có như không mà thôi!

Chương 326: Sát thủ

Với thực lực của Lâm Minh, ở trong đàn hung thú lao tới tốc độ cao nhất, chính như dao cắt vải rách, sắc bén vô cùng, đảo mắt một cái hắn đã vọt vào sâu mười dặm, nơi này đã tới gần dải đất bên rìa đàn hung thú.

Bóng người thủy chung đi theo phía sau Lâm Minh hơi hơi khựng lại:

- Vọt sâu như vậy? Chẳng lẽ hắn phát hiện ta?

Hắn vốn cho rằng Lâm Minh là bị tốc độ giết địch của thanh niên áo vàng kích thích đến, không có mặt mũi đứng bên cạnh thanh niên áo vàng, sợ bị so thua mới vọt vào trong đàn thú. Nhưng là một hơi vọt đến rìa đàn thú, lại cũng quá sâu rồi.

- Tiểu tử này, chẳng lẽ đang dụ ta ra?

Sắc mặt bóng đen trầm xuống.

- Còn không rõ ràng sâu cạn thực lực của ta đã dám dụ ta ra, hắn muốn lật ngược giải quyết ta? Tiểu tử này thật là tự tin đến mức cuồng vọng rồi, hắn cho rằng mình thiên hạ vô địch sao!

Hắn quả thật không nắm chắc mười phần đánh chết Lâm Minh, dù sao Lâm Minh đã trở thành thiên tài Thần Hoàng đảo đều chú ý, trước đây một mực ẩn giấu thực lực, có át chủ bài bảo mệnh gì đó cũng không lấy làm lạ. Tuy nhiên, hắn chưa từng cho rằng Lâm Minh có bản lĩnh giết ngược lại mình.

Hắn là đệ tử tông môn chân chính một trăm phần trăm, tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, cơ sở vững chắc, sao có thể bị một tiểu tử Ngưng Mạch trung kỳ như Lâm Minh giết. Đừng nói là Lâm Minh, cho dù là thanh niên áo vàng ngu ngốc của Lãm Nguyệt tông kia hắn cũng hoàn toàn không để vào mắt.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù hắn đánh không lại Lâm Minh, hắn cũng có thể dễ dàng toàn thân trở ra. Một võ giả tông môn Hậu Thiên hậu kỳ nếu một lòng một dạ chạy trốn, muốn giết chết hắn phi thường khó.

Tuy rằng đánh chết Lâm Minh không đủ nắm chắc nhưng hiện tại phải ra tay, nếu không tiếp viện của Thanh Tang thành đuổi tới hắn sẽ không còn cơ hội. Mạng của hắn đã cùng Âu Dương Bác Duyên cột vào cùng nhau, đợi đến khi Lâm Minh trưởng thành đến có thể phớt lờ quy tắc của Thất Huyền cốc, chính là giờ chết của hắn.

- Chết đi!

Bóng đen chợt gia tốc, hắn thu liễm sát khí, toàn thân lóe lên huyễn quang màu đen mông lung. Loại ánh sáng này cùng bóng đem chung quanh hòa làm một thể, dường như khiến cho thân thể hắn trống rỗng giấu trong hư không.

- Xuyên Tâm nhất kiếm!

Kiếm quang gần như giấu trong trời đêm, dưới sự yểm hộ của đàn thú giết chóc đâm thẳng hậu tâm Lâm Minh.

- Rốt cuộc động thủ rồi!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng. Không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ nhung, chỉ cần đối phương đi ra, hắn liền không có gì đáng sợ nữa.

Toàn thân chân nguyên lưu chuyển, trường thương Lâm Minh xoay ngược, ánh điện lóe lên, một thương bao hàm chân nguyên đâm thẳng ra.

Hồi Mã thương!

Vẫn là chiêu thức đơn giản nhất trong Thương quyết cơ sở, nhưng mà dưới sự tăng phúc của Thanh Thương chân nguyên và lôi đình lực, uy thế của một thương này lại khủng bố vô cùng.

Rắc!

Kiếm khí màu đen bị nghiền nát, trường thương Lâm Minh đẩy tới, trực tiếp đâm xuyên cổ họng bóng đen.

- Ồ? Tàn ảnh? Không đúng... Là ảo giác!

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Lâm Minh không kịp thu thương. Theo tiếng lợi kiếm gào thét, lại là một kiếm đâm xuống, với một góc độ xảo quyệt đâm thẳng sườn trái Lâm Minh, muốn đâm thủng tim hắn.

Lôi đình lực!

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ vang, Bàn Long cương châm giấu trong cơ thể Lâm Minh bột phát ra. Vô số rắn điện mãnh liệt vọt ra bốn phía, bóng đen kia kêu một tiếng đau đớn, thân thể cấp tốc lui ra ngoài.

Mà Lâm Minh cũng là sườn dưới đau xót, y phục thân trên rách ra, một vết máu nhợt nhạt xuất hiện ở dưới sườn trái.

Đem Bàn Long cương châm dung nhập vào trong thân thể, dùng để phòng ngự công kích gần người. Một chiêu này hắn từng dùng để đối phó Khương Bạc Vân, hơn nữa dựa vào nó phá được tốc độ không gì sánh kịp của Khương Bạc Vân.

- Ngươi cuối cùng đi ra.

Lâm Minh tiện tay lau vết máu dưới sườn, không ngờ chỉ để lại một miệng vết thương tí xíu không đến một tấc mà thôi.

Sát thủ là một lão già, dáng người lọm khọm, trên mặt bịt khăn che màu đen, trong tay cầm một thanh nhuyễn kiếm cực mảnh, chiều dài chỉ có hai xích (2x33.3cm). Loại kiếm này thích hợp ám sát nhất, chiều dài hai xích bất kể từ góc độ nào đều đủ để đâm vào tim, mà thân kiếm mảnh lại ngắn lại tiện cho che giấu.

Lão già lúc này đang nhìn vào miệng vết thương gần như không thể tính là vết thương kia trên người Lâm Minh, sắc mặt biến đổi không ngừng. Tuy rằng bởi vì lôi đình lực, công kích của hắn không thể hoàn thành, nhưng cũng không đến mức chỉ tạo thành một chút tổn thương như vậy chứ. Chẳng lẽ hắn có thủ đoạn đặc thù gì gia tăng phòng ngự?

- Ngươi là người của Âu Dương Bác Duyên?

Lâm Minh hơi hơi nhướng mày, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

- Hắc hắc, ngươi không cần bẫy lời ta. Giữa ngươi ta, trước vô oán, hiện vô cừu. Ta chỉ là cầm người tiền tài, vì người tiêu tai. Chờ ngươi đi âm tào địa phủ cũng đừng nên oán ta...

Lão già cười hắc hắc, giọng cực kỳ khàn. Theo hắn nói chuyện, khăn che mặt của hắn rung động rất dữ, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy góc cạnh gầy gò dữ tợn dưới khăn che, giống như một bộ xương khô.

Lâm Minh đột nhiên cười:

- Khăn che mặt dùng để diễn trò này của ngươi thật đúng là không tồi.

Sắc mặt lão già trầm xuống:

- Lời này có ý gì?

- Ha ha! Bích phủ chủ, đều đến nước này rồi, ngươi còn giả vờ. Với bản lĩnh của ngươi, còn cần phải đeo khăn che mặt sao? Trực tiếp gỡ xuống đi, Dịch Dung thuật của ngươi ta đã lĩnh giáo qua một lần, bị ngươi lừa thật thảm. Ngươi cho rằng chiêu thức đồng dạng, ta sẽ còn mắc mưu lần thứ hai sao?

Lâm Minh vốn tưởng rằng người ẩn nấp chính là đồ đệ của Âu Dương Bác Duyên, dù sao loại chuyện này cũng chỉ có giao cho đồ đệ làm mới có thể yên tâm.

Nhưng Âu Dương Bác Duyên là đệ tử Hợp Hoan tông, đồ đệ của hắn cũng nên là môn nhân Hợp Hoan tông, nhưng là vì sao giỏi về Ẩn Thân thuật như vậy. Năng lực bậc này hẳn là đệ Tử Huyễn tông mới có.

Mà môn nhân Huyễn tông có cừu với Lâm Minh, tu vi còn là Hậu Thiên kỳ cũng chính là Bích Lạc!

Cũng chỉ có Bích Lạc, hoàn toàn ở một trận doanh với Âu Dương Bác Duyên, cho nên hai người có thể chân thành hợp tác, cùng nhau mưu sát mình.

Vốn là trong ấn tượng của Lâm Minh, Bích Lạc là tu vi Hậu Thiên trung kỳ đỉnh phong, hiện tại đột phá Hậu Thiên hậu kỳ, sợ là chiếm được chỗ tốt gì mà Âu Dương Bác Duyên cấp cho rồi.

Đương nhiên, hết thảy đều chỉ là phán đoán của hắn. Dịch Dung thuật của Bích Lạc, Lâm Minh nhìn không ra, hắn nói vậy chỉ là đang lừa Bích Lạc.

Lão già mặt không biểu tình, lạnh giọng nói:

- Ta không biết ngươi đang nói gì, kéo dài thời gian chờ chi viện sao? Vô dụng, ngươi can bản không phải đối thủ của ta. Hôm nay ngươi ắt phải chết không nghi ngờ.

- Ồ? Ngươi cho là vậy sao?

Lâm Minh nói xong, hưng phấn liếm liếm môi, trong mắt tràn ngập chiến ý.

Tu vi đột phá Ngưng Mạch trung kỳ, lại đạt được Tử Huyễn thương và Địa Tâm Xích Viêm, thực lực của hắn tăng trưởng thật lớn. Hắn một mực hy vọng tìm được một đối thủ thực lực không tồi để nghiệm chứng thực lực của mình. Trước đó thanh niên áo vàng ở trước mặt hắn kêu gào kia căn bản không khơi dậy nổi nửa phần hứng thú của Lâm Minh.

Mà Bích Lạc chính là một lựa chọn không tồi.

- Người trẻ tuổi có ngạo khí là chuyện tốt, nhưng nếu là quá ngạo thì tương đương ngu ngốc! Đi chết đi!

Víu!

Lão già động, thân thể nhanh chóng dịch chuyển, từng luồng hào quang màu xám từ trên người hắn bắn ra. Mỗi một luồng sáng bắn ra, thân hình lão già liền thêm một cái.

Trong nháy mắt, thân hình lão già không ngờ kéo ra ba mươi sáu cái.

Tốc độ nhanh đến trình độ nhất định, ánh mắt người thường không theo kịp tốc độ của võ giả sẽ để lại thị giác trong nháy mắt cực kỳ ngắn ngủi trên võng mạc, đây chính là tàn ảnh.

Nhưng cảm giác của Lâm Minh cực kỳ nhạy bén, tốc độ lão già mau nữa cũng không có khả năng kéo ra ba mươi sáu tàn ảnh trước mắt hắn. Điều này nghĩa là lão già dùng căn bản không phải tàn ảnh mà là ảo giác.

Cũng chính là công pháp Huyễn tông.

Lâm Minh nở nụ cười:

- Che giấu dung mạo, lại không che giấu được công pháp. Ngươi dùng vẫn như cũ là công pháp Huyễn tông.

- Công pháp Huyễn tông thì sao, đi âm tào địa phủ, ngươi thích đoán thế nào thì đoán đi!

Ba mươi sáu lão già đồng thời run kiếm trong tay, ba mươi sáu luồng sáng trắng hiện lên!

Tam Thập Lục Tuyệt Sát kiếm trận!

Xịch xịch xịch xịch!!!

Ba mươi sáu chùm sáng sắc bén bắn thẳng đến Lâm Minh, mỗi một chùm đều khiến cho không gian chấn động, chân nguyên dày đặc như thế, uy lực của nó so với kiếm khí của thanh niên áo vàng Lãm Nguyệt tông càng hơn gấp mười có dư!

Lão già vừa ra tay liền dùng ra sát chiêu. Đến nước này rồi, Lâm Minh tự nhiên sẽ không ẩn giấu thực lực nữa, chân nguyên rót vào trong hạt giống Tà Thần, Tà Thần lực mở ra!

Ầm ầm!

Chân nguyên xa da trời bị hạt giống Tà Thần nén ép cao độ giống như thủy triều tràn ra, ba mươi sáu luồng sáng trắng toàn bộ bắn lên trên chân nguyên mênh mông mãnh liệt, bị Chân Long lực sinh sôi không ngừng nghiền nát.

- Cái gì!!!???

Lão già sắc mặt đại biến, Tam Thập Lục Tuyệt Sát kiếm trận đã là một loại uy lực xếp vào ba hạng đầu trong tất cả chiêu thức của hắn, lại bị Lâm Minh dễ dàng đón đỡ như vậy.

Hắn đoán Lâm Minh khả năng giữ lại một bộ phận thực lực, nhưng là không nghĩ tới lại mạnh như vậy. Nếu như Lâm Minh dựa vào loại đạo cụ nào đó hoặc là dựa vào công pháp tinh diệu thắng mình một chiêu nửa thức, lão già đều sẽ không giật mình cỡ nào. Nhưng vừa rồi, Lâm Minh là hoàn toàn phá tan kiếm khí của hắn trong va chạm chính diện.

Va chạm chính diện, so chính là mức độ dày đặc của chân nguyên. Mà chân nguyên dày đặc hay không chủ yếu nhất quyết định bởi tu vi. Với Ngưng Mạch trung kỳ áp chế mình Hậu Thiên hậu kỳ, điều này làm sao có thể!?

Lâm Minh nhếch miệng cười, hắn nếu đã mở ra Tà Thần lực chính là định đánh nhanh thắng nhanh:

- Bích phủ chủ, thật tiếc nuối. Bất kể là ngươi hay là Âu Dương Bác Duyên đều không đi xem tổng tông hội võ, tin vỉa hè luôn không bằng mắt thấy tai nghe. Thế cho nên Bích phủ chủ ngươi làm ra phán đoán sai lầm, trận chiến này ngươi sẽ vì thế mà trả giá thảm thống!

- Hừ, chỉ biết mạnh miệng!

Lão già làm sao bị dọa sợ, hắn đang muốn dồn một bộ phận chân nguyên, dùng ra Thất Thập Nhị Tuyệt Sát kiếm trận mạnh hơn, một lần đánh chết Lâm Minh. Mà đúng vào lúc này, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, trên trường thương của Lâm Minh đột nhiên nhảy ra một ngọn lửa màu đỏ cùng với một đoạn cương châm ngắn màu tím.

Trong trời đêm màu đen, hai điểm sáng nhỏ bé này là không bắt mắt như vậy, nhưng mà trong khoảnh khắc nhìn thấy chúng, đôi mắt khô héo của lão già trợn tròn xoe. Đây... Đây chẳng lẽ là...

Không có khả năng... Không có khả năng là Hỏa Tinh!

Lão già sắc mặt đại biến, không thể tin tưởng phán đoán của mình. Nhưng là hắn rõ ràng cảm nhận được lực lượng của lửa khủng bố trong ngọn lửa màu đỏ nhỏ bé kia.

- Tuyệt đối không có khả năng. Thể chất Lôi Hỏa song hệ, tuổi gần mười sáu liền nắm giữ pháp khí năng lượng lôi uy lực thật lớn, còn nắm giữ Hỏa Tinh. Trên đại lục này sẽ không có người như vậy.

Lão già dường như đang thôi miên chính mình, khóe miệng co giật thì thào tự nói:

- Ngươi cảm thấy đây là vũ khí năng lượng lôi?

Lâm Minh cười, hắn duỗi tay ra, Bàn Long cương châm lập tức nhảy lên lòng bàn tay, xoay vòng vòng:

- Bích phủ chủ, mở to mắt của ngươi ra nhìn kỹ xem, đây có phải là pháp khí năng lượng lôi ngưng tụ thành hay không!

Chương 327: Ngươi không cản được ta

Lôi đình lực cuồng bạo tán đi, cương châm độ dài không đến hai tấc, tạo hình mộc mạc, mặt ngoài khắc Giao Long màu tím, từng vòng từng vòng quấn quanh thân châm, tổng cộng quấn quanh chín vòng.

Bởi vì Bàn Long cương châm ở vào trạng thái hoàn toàn tĩnh, lôi đình lực cũng bị thu liễm ở trong cương châm, lão già có đủ thời gian để quan sát mỗi một phần kết cấu năng lượng của cương châm, hơn nữa cảm giác của hắn sẽ không bị bắn ra.

Cảm nhận được lôi đình lực bị nén đến trình độ khủng bố trong đó, môi lão già đều đang giật giật:

- Đây... Đây là...

Lão già chưa thấy qua Lôi Linh, nhưng là một đệ Tử Huyễn tông, kẻ địch khắc chế hắn nhất chính là võ giả Lôi hệ. Lôi điện lực của thể khắc chế ảo thật và lực lượng quỷ tà hư ảo. Đối với phương diện này, lão già tự nhiên là đọc qua không ít điển tịch.

Cây cương châm trước mắt này, lôi đình lực ngưng mà không phát, sinh sôi không thôi, mà những tia lôi đình trong đó dường như mỗi một tia đều có ý thức tự chủ, cũng không phải vật chết.

Ý thức tự chủ... Lôi điện có sinh mệnh, sinh sôi không thôi, đây là dấu hiệu Lôi Linh mới có!

Lôi Linh so với Hỏa Tinh càng thêm thưa thớt, dù là một cái Lôi Linh nhân giai hạ phẩm đều quý báu vô cùng. Lôi Linh nhân giai trung phẩm đủ dẫn tới sự tranh đoạt của cao thủ Tiên Thiên...

Mắt thấy cường độ năng lượng khủng bố kia trong tay Lâm Minh, Lôi Linh này tuyệt đối không chỉ nhân giai trung phẩm, chẳng lẽ là nhân giai thượng phẩm sao?

Lão già cảm thấy không thể tưởng tượng. Một võ giả chỉ vẻn vẹn

Ngưng Mạch kỳ làm sao có thể hấp thu được Lôi Linh nhân giai thượng phẩm cần cao thủ Tiên Thiên mới có thể?

Cho dù là có Thần Hoàng đảo ra tay cũng không thể làm được. Hấp thu Lôi Linh, ngoại vật chỉ có thể phụ trợ, cuối cùng vẫn còn phải dựa vào chính mình.

Hơn nữa, tiểu tử trước mắt này chẳng những có Lôi Linh, còn có một cái Hỏa Tinh!

Một cái Hỏa Tinh địa giai trung phẩm lại thêm một cái Lôi Linh nghi là nhân giai thượng phẩm!

Đây là lực lượng mà thiếu niên mười sáu tuổi có thể có được sao?

Lão già sợ, hắn cảm thấy Lâm Minh trước mắt này rất tà dị, quả thật giống như là một ác ma dị tộc giấu ở trong nhân loại.

Trong lòng hắn không kìm nổi bắt đầu nảy sinh ý rút lui. Hắn một mực không lộ ra dung mạo vốn có, cho dù là Lâm Minh lừa ra phận của hắn, hắn cũng không lộ ra một chút khác thường nào chính là vì một khi đánh không lại liền bỏ chạy.

Là đệ Tử Huyễn tông tinh thông Ẩn Thân thuật, chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi chân nguyên của Lâm Minh tập trung, hắn có thể dễ dàng lẻn vào trong bóng đêm, thoát khỏi Lâm Minh.

Cùng lắm thì không về Thất Huyền cốc nữa. Tuy rằng không về Thất Huyền cốc thì tương đương với chặt đứt ý tưởng Tiên Thiên, nhưng so với cảnh giới Tiên Thiên hư vô mờ mịt này, vẫn là giữ được cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Lão già rất quý trọng tính mạng mình, hắn nương tựa vào Âu Dương Bác Duyên vắt óc tìm mưu kế muốn đột phá Tiên Thiên cũng là vì sống thêm tám mươi, một trăm năm.

Bàn tay khẽ lật, lòng bàn tay lão già xuất hiện một viên Phích Lịch châu. Đây là đồ vật nhỏ của Trận tông, một khi ném ra bùng nổ sẽ nổ ra lượng lớn sương mù, nhân cơ hội này hắn có thể thi triển ảo thuật để chạy trốn.

Nhưng mà ngay khi hắn muốn ném Phích Lịch châu ra, Tử Huyễn thương của Lâm Minh lại sáng lên ánh tím chói mắt và ngọn lửa đỏ rực. Dường như trong trời đêm trống rỗng dâng lên một vầng mặt trời màu đỏ tím!

Lôi Hỏa tương giao!

Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương. Tiếng động trong trời đất trong khoảnh khắc này dường như biến mất, không gian chung quanh đều như vặn vẹo.

Lão già mặt đầy vẻ hoảng sợ, Lôi Hỏa hai tầng công kích?

Trốn đã không còn kịp rồi. Lão già cắn mạnh răng, dồn sinh mệnh lực của mình liều mạng thúc giục chân nguyên trong cơ thể.

- Thất Thập Nhị Tuyệt Sát kiếm trận!

Bảy mươi hai luồng kiếm khí đồng loạt bắn ra, đây là một chiêu mạnh nhất của lão già. Một khi dùng ra, hắn sẽ suy yếu vô cùng trong đoạn thời gian ngắn, sẽ không dễ dàng sử dụng. Nhưng hiện tại, hắn lại không còn lựa chọn nào khác, một thương lấp lánh Lôi Hỏa lực kia quá khủng bố.

Ầm!

Thương mang và kiếm khí va chạm cùng một chỗ, trong dòng khí chân nguyên khủng bố, kiếm khí như mảnh băng nhao nhao vỡ nát!

- Cái gì?

Lão già dự đoán được sự khủng bố của một đòn này của Lâm Minh, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới tuyệt chiêu mạnh nhất mình cạn kiệt sinh mệnh lực mới dùng ra được lại bị phá dễ dàng như thế...

...

Ở ngoại ô Thanh Tang thành, thú triều còn đang dồn dập, thanh niên áo vàng của Lãm Nguyệt tông đã giết hơn một ngàn con hung thú, máu tươi của vô số hung thú vãi ra, nhuộm đỏ một vùng đất lớn quanh người hắn.

Mỗi một kiếm chém ra đều là mấy chục luồng kiếm khí, mỗi một luồng kiếm khí đều mang đi tính mạng của một con hung thú. Như vậy một kiếm liền giết mấy chục con, nếu không phải hung thú chung quanh thanh niên áo vàng đều bị giết không còn mấy con, hắn sẽ còn đánh tới.

Về phần hung thú cấp ba ở trước mặt thanh niên áo vàng căn bản yếu ớt như giấy, một kiếm đâm chết căn bản không cần tạm dừng.

Hung thú cấp bốn cũng nhiều nhất duy trì thời gian mười hơi thở dưới tay thanh niên áo vàng mà thôi. Hai con Thiết Giáp cự tích lúc trước vây công thanh niên áo vàng, cũng bị hắn chém giết!

Đây là lực lượng khủng bố bậc nào?

Đám người Trang Phàm, Lâm Vạn Sơn đều cảm thán, võ giả tông môn thật sự là quá cường đại.

Trang Phàm, Lâm Vạn Sơn bước vào Ngưng Mạch kỳ đều là như thế, binh lính bình thường lại càng rung động. Thanh niên áo vàng đối với bọn họ mà nói quả thật là nhân vật giống như Chiến Thần.

Thanh niên áo vàng rất hưởng thụ loại cảm giác này. Khi ở Lãm Nguyệt tông, hắn chỉ là một đệ tử nội môn, hai mươi sáu tuổi đột phá Hậu Thiên, thành tích này ở trong tông môn cũng chỉ có thể tính bình thường, trên đỉnh đầu quá nhiều thiên tài đè xuống, cảm giác tồn tại của hắn rất yếu.

Nhiều năm như vậy tới nay, thanh niên áo vàng có thể dùng từ nửa trong suốt để hình dung. Nhưng hiện tại, hắn ở trước mặt nhiều người như vậy đại triển thân thủ, nhảy vọt trở thành nhân vật chính của toàn trường. Điều này khiến ý niệm hắn cực kỳ thông suốt, dường như chân nguyên trong cơ thể lưu chuyển càng thêm thông suốt hơn một chút.

Không chỉ như thế, trọng yếu nhất là hắn mắt thấy sắp tù binh được phương tâm của vị sư muội thiên tài kia, chỉ cần chiếm được nàng liền có đủ Nhập Thiên đan cung cấp cho hắn đánh vào cảnh giới Tiên Thiên!

Hắn phi thường cảm tạ Nam Hải Ma Vực, nếu không phải bọn họ diệt Lãm Nguyệt tông, mình làm sao lại có cơ hội này. Sợ là ngay cả một viên Nhập Thiên đan đều không nhất định có thể đạt được.

Thanh niên áo vàng càng giết càng hưng phấn. Lúc trước hắn còn chán ghét lần này xuất chiến, hiện tại hắn ngược lại rất hy vọng quá trình chiến đấu có thể kéo dài càng lâu.

Mà đúng vào lúc này hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang, giống như sấm sét vang lên ở đất bằng. Hắn hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy ở địa phương cuối thú triều kia, ánh sét màu tím thẳng lên tận trời, trong đó có lửa đỏ bốc lên, dường như thiên kiếp giáng thế vậy!

Ồ? Chuyện gì xảy ra?

Thanh niên áo vàng sửng sốt một hồi, tuy rằng cách nhau rất xa nhưng hắn vẫn cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa trong vụ nổ kia.

Cao thủ Lôi hệ Hậu Thiên đỉnh phong và cao thủ Hỏa hệ Hậu Thiên đỉnh phong chiến đấu?

Không quá có khả năng! Loại địa phương nhỏ này, làm sao lại có hai đại cao thủ chọn khai chiến ở đây.

Thanh niên áo vàng đang do dự có muốn qua xem một chút hay không, mà lúc này cái loại cảm giác dao động năng lượng kia mang đến lại đột nhiên gián đoạn, dường như bị cái gì che đi vậy.

Mất rồi?

- Sư huynh, vừa rồi là cái gì?

Bên tai thanh niên áo vàng truyền đến chân nguyên truyền âm của thiếu nữ áo trắng.

Thanh niên áo vàng ngẩn ra, lập tức thu liễm biểu tình khiếp sợ trên mặt, đổi giọng hời hợt lơ đễnh nói:

- Hẳn là một đạo thiên lôi mà thôi.

- Thiên lôi?

- Ừ!

Thanh niên áo vàng bình tĩnh phân tích:

- Nếu loại lôi đình lực khủng bố đó có thể liên tục, hơn phân nửa là hai đại cao thủ đang chiến đấu. Tuy nhiên chỉ chớp mắt liền biến mất, vậy hẳn là một tiếng sét mùa xuân đánh xuống, đánh ra thiên hỏa. Loại hiện tượng này chẳng có gì lạ.

- Nhưng là sư huynh... Ngươi nhìn bầu trời.

- Hả?

Thanh niên áo vàng ngẩng đầu nhìn, sau đầu lập tức rịn ra mồ hôi hột. Trên đỉnh đầu hắn, mặt trăng bàng bạc trên không chiếu rọi, toàn bộ trời đêm vạn dặm không mây, sao sáng lấp lánh. Loại thời tiết này làm sao có thể có sét đánh... Ngoài mười dặm, một nam nhân áo đen chống kiếm quỳ trên mặt đất, hắn một thân mặt xám mày tro, quần áo nửa bên người đều bị thiêu mất, nhuyễn giáp bó sát vỡ vụn, ngực bụng cùng với hai đùi máu tươi đầm đìa.

Nam nhân này chính là Bích Lạc. Vừa rồi Bích Lạc từ không trung rơi xuống, ảo thuật của hắn đã tự động giải trừ, từ lão già biến về bộ dáng vốn có.

Nếu không phải trong khoảnh khắc cuối cùng hắn dùng một viên Băng Giáp châu phòng thân, hiện tại tuyệt đối trọng thương mất sức chiến đấu. Kể từ đó, kết cục của hắn có thể nghĩ mà biết.

- Bích phủ chủ, bởi vì một kiếm vừa rồi cạn kiệt toàn bộ chân nguyên, cho nên ảo thuật của ngươi cũng không thể duy trì, vì thế liền lộ ra nguyên hình rồi?

Lâm Minh nhìn Bích Lạc bị thương nặng, như cười như không nói.

Hắn cũng không dùng ra Lôi Hỏa Sát bản đầy đủ mà chỉ dùng ra Lôi Hỏa Sát bốn mươi phần trăm lực lượng.

Đây là kỹ xảo hắn chậm rãi nắm giữ sau khi tinh nghiên Khống Hỏa thuật một tháng ở Chung Yến sơn.

Lôi Hỏa Sát bản đầy đủ, phát động chậm tiêu hao lớn, hơn nữa với tu vi của Lâm Minh hiện tại đồng thời nắm giữ Tử Giao Thần Lôi địa giai hạ phẩm và Địa Tâm Xích Viêm nhân giai trung phẩm không hề có khả năng.

Tùy tiện sử dụng Lôi Hỏa Sát bản đầy đủ, nói không chừng hắn không khống chế được uy lực, cuốn cả chính mình vào mà bị nổ chết.

- Ngươi...

Bích Lạc không thể tin nhìn Lâm Minh. Thực lực của Lâm Minh hiện giờ cùng đồ vật có được hoàn toàn vượt qua phạm vi lý giải của hắn. Lực lượng bậc này căn bản không có khả năng là một thiếu niên mười sáu tuổi có thể có được.

- Ha ha ha ha!

Bích Lạc đột nhiên cười, cười không kiêng nể gì.

- Lâm Minh, ngươi cho rằng hôm nay khẳng định có thể giết chết ta? Ta quả thật không phải đối thủ của ngươi, nhưng là ta muốn đi ngươi cũng đừng mơ ngăn được ta. Lôi Linh trên người ngươi là nhân giai thượng phẩm nhỉ? Nếu ta cố ý đem chuyện này tản ra ngoài, ngươi cảm thấy sẽ có bao nhiêu cao thủ Tiên Thiên cảm thấy hứng thú đối với ngươi?

Trên mặt Bích Lạc treo một tia cười tà mang tính báo thù.

Lâm Minh mặt không biểu tình nghe Bích Lạc nói, không cho ý kiến.

- Nếu là bình thường, cho dù có người cảm thấy hứng thú đối với ngươi, ngươi ở trong tông môn cũng sẽ không có người dám động ngươi. Nhưng là hiện tại... Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực sắp khai chiến, dưới tình huống hỗn loạn như vậy, ngươi có thể xác định ngươi thủy chung có người bảo vệ sao?

- Lâm Minh, ngươi quá tự tin. Thiên tài luôn tự tin như thế, cho nên bọn họ mới dễ dàng chết sớm! Ngươi ẩn giấu thực lực dụ ta ra, cho rằng có thể giết được ta? Ta nếu dám ra giết ngươi, tự nhiên có thủ đoạn bảo mệnh. Ngươi... Không cản được ta!

- Ngươi cảm thấy ta không cản được ngươi sao?

Khóe miệng Lâm Minh hơi vểnh lên, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Chương 328: Lên trời không đường xuống đất không cửa

- Ngươi cảm thấy ta không cản được ngươi sao?

Khóe miệng Lâm Minh hơi vểnh lên, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Nhìn thấy nụ cười của Lâm Minh, Bích Lạc không hiểu trong lòng phát lạnh, tiểu tử này còn có chuẩn bị ở sau gì sao?

Bích Lạc trước giờ rất quý trọng sinh mệnh của mình, hắn tinh thông nhiều loại bí thuật chạy trốn, hơn nữa Huyễn tông vốn chính là một tông môn am hiểu ngụy trang và ẩn nấp chạy trốn.

Bích Lạc từ trước đến nay đối với thủ đoạn chạy trốn của mình có lòng tin mười phần. Trừ phi là gặp phải cường giả Tiên Thiên nếu không dù gặp cao thủ nửa bước Hậu Thiên hắn đều có nắm chắc chạy thoát.

- Lâm Minh, ngươi vẫn là tự tin như vậy! Vậy ngươi thử xem, xem có thể ngăn được ta hay không!

Bích Lạc nói xong, đột nhiên toàn thân chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng tái nhợt. Theo một đám sương máu từ trên người hắn phun ra, bắn ra bốn phía, bản thể hắn trong khoảnh khắc hóa thành một cái bóng màu máu, như tên bắn thẳng ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức khó tin!

Huyết Huyễn Độn thuật!

Huyết Huyễn Độn thuật tự tổn hại tu vi và sinh mệnh lực mới có thể dùng ra, sử dụng ra có thể trong khoảng thời gian ngắn đem tốc độ tăng lên tới gấp mười có dư. Tốc độ này cho dù là võ giả Tiên Thiên toàn lực đuổi theo cũng chưa chắc đuổi kịp!

Đây cũng là nguyên nhân Bích Lạc tự tin. Đương nhiên, tốc độ cực hạn của hắn chỉ có thể duy trì thời gian một nén hương, nhưng đã đủ để hắn bứt khỏi Lâm Minh hoặc bất kỳ một cao thủ Hậu Thiên nào, tìm một địa phương an toàn ẩn nấp.

Hậu di chứng sử dụng Huyết Huyễn Độn thuật là người thi thuật trong vòng nửa năm đều khó thể khôi phục đến trạng thái đỉnh cao. Bích Lạc cũng là bị ép bất đắc dĩ, nếu không tuyệt sẽ không dùng ra một chiêu này.

Chạy?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, căn bản là không làm ra bất kỳ động tác công kích. Kỳ thật hắn công kích cũng không kịp, Bích Lạc thật sự quá nhanh.

Không khí chấn động, tiếng gió gào thét, Bích Lạc giống như sao băng màu máu vọt thẳng phía chân trời.

Bùng!!!

Chỉ nghe một tiếng vang trầm, bóng máu do Bích Lạc hóa thành tông mạnh lên một vách chắn nhìn không thấy trên không gian. Trong phút chốc, máu thịt nổ tung, máu tươi bắn ra!

Một màn này giống như một quả cà chua nát bị người dùng hết toàn lực ném lên thủy tinh, trực tiếp vỡ nát nhừ.

Quầng sáng không gian lay động mạnh một cái, rồi sau đó... Bích Lạc đã máu thịt bầy nhầy, như một bãi thịt nát, dọc theo một vách chắn nhìn không thấy từ không trung chậm rãi trượt xuống.

Từ đầu đến cuối, Lâm Minh không hề động đậy.

Bích Lạc cả người là máu, xương đụng vỡ không biết bao nhiêu cái:

- Ta... Ta...

Bích Lạc há miệng, ngụm lớn máu tươi và mảnh vỡ nội tạng liền từ trong cơ thể hắn ộc ra ngoài như không cần tiền.

Hắn run run rẩy rẩy thò cánh tay đã gãy xương, trên mặt đầy máu tươi đầy thần sắc không cam lòng và không thể tin.

- Bích phủ chủ, tốc độ cực hạn ngươi dùng cạn kiệt sinh mệnh lực đổi lấy lại đụng mạnh lên một tầng kết giới nhìn không thấy. Người thường có đâm đầu vào tường tự sát, không nghĩ tới võ giả cũng có.

Lâm Minh chậm rì rì nói, Bích Lạc suýt nữa bị tức ngất đi.

- Tại hạ vừa rồi sau khi một đòn Lôi Hỏa Sát đánh ngươi bị thương, ở bốn phía bày ra một cái Mộng Cảnh kết giới. Loại kết giới này, nghe nói chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có thể phá vỡ, sẽ ngăn cách mọi tin tức trong và ngoài kết giới. Bích phủ chủ xem ra là hoảng hốt không chọn đường, ngay cả không trung bố trí kết giới đều không phát hiện ra sao?

Với tu vi của Bích Lạc, nếu hết lòng đề phòng thì không đến mức không phát hiện ra dao động năng lượng của kết giới chung quanh, chỉ có thể nói, hắn bị Lâm Minh dọa đến luống cuống tay chân.

- Kết... Kết giới...

Bích Lạc môi run run. Hắn nhìn thấy Tử Huyễn thương của Lâm Minh càng ngày càng gần, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Càng là người sợ chết, khi gần tử vong lại càng sợ hãi:

- Lâm Minh... Không... Không nên giết ta. Ta là phó phủ chủ của Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc, tốt xấu là sư phụ của ngươi. Ngươi tương lai là nhân vật muốn phong hoàng xưng đế, không đáng bởi vì một tiểu nhân vật như ta mà bị đeo tiếng xấu khi sư diệt tổ...

Lâm Minh nghe mà hơi hơi ngây ra, ngay sau đó không kìm nổi nở nụ cười. Đây là chuyện cười ngu ngốc nhất năm nay hắn nghe được:

- Ngươi cảm thấy ngươi là sư phụ của ta? Ha ha, ta từng thấy người vô sỉ, chưa từng thấy vô sỉ như ngươi. Ngươi lúc trước dùng ảo thuật lừa ta vào bẫy, có từng coi là là học trò của ngươi?

- Ta sai rồi, ta bị ma quỷ ám ảnh. Ngươi tha ta đi, ta giúp ngươi làm chứng tố cáo Âu Dương Bác Duyên, nói ra toàn bộ sự tình trải qua. Với thân phận hiện tại của ngươi, chỉ cần có thể chứng minh Âu Dương Bác Duyên muốn hại ngươi, Sử Tông Thiên tuyệt đối sẽ giúp ngươi đối phó, thậm chí có thể giết hắn!

Bích Lạc trước khi chết đầu óc đột nhiên thanh tỉnh hơn nhiều, bắt lấy một cây rơm rạ cứu mạng cuối cùng.

Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, Âu Dương Bác Duyên mới là uy hiếp chân chính của Lâm Minh. Theo Bích Lạc thấy, Lâm Minh trong khoảng thời gian ngắn thực lực bản thân vượt qua Âu Dương Bác Duyên căn bản không có khả năng.

- Làm chứng tố cáo Âu Dương Bác Duyên?

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, nghe ra có vẻ không tồi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ cần ta đứng ra làm chứng, cho dù không có chứng cớ, ít nhất cũng có thể khơi dậy sự hoài nghi của Sử Tông Thiên, chỉ cần hắn ta hoài nghi, sẽ phái người giám thị hành động của Âu Dương Bác Duyên, đến lúc đó...

Bích Lạc dường như người chết đuối vớ được cọc, càng nói càng hưng phấn, chống mặt đất dựng người dậy. Mà đúng vào lúc này, một luồng sáng lạnh lóe lên, Tử Huyễn thương trong nháy mắt đâm xuyên qua cổ họng Bích Lạc!

Xuất thương, thu thương, trong nháy mắt hoàn thành, dường như cái gì đều không phát sinh. Nhưng trên cổ Bích Lạc lại thêm một lỗ máu đỏ tươi chói mắt...

Bích Lạc hai mắt mất thần thái, mờ mịt quơ tay, dường như muốn nắm lấy cái gì:

- Vì... Vì sao...

Bởi vì dây thanh bị đứt, giọng Bích Lạc hoàn toàn khàn khàn.

- Xin lỗi, ta không thể tin tưởng ngươi. Trọng yếu nhất là... Hôm nay không giết ngươi, ý niệm ta sẽ không thông.

Lâm Minh thu hồi Tử Huyễn thương, mặt mày tỉnh bơ nói.

- Ý niệm... Không thông... Chỉ là vì vậy... Ha... Ha ha...

Bích Lạc như thần kinh cười hai tiếng, cuối cùng vẫn là vô lực ngã xuống.

Tuy rằng Lâm Minh biết, theo như lời Bích Lạc nói, mình quả thật có bảy tám phần nắm chắc giải quyết được nguy cơ do Âu Dương Bác Duyên mang đến. Nhưng là Bích Lạc người này, chẳng những cùng hắn có thù oán, hơn nữa khiến hắn hết sức chán ghét, võ đạo của Lâm Minh là làm việc tùy tính tùy tâm, hắn cũng không muốn bởi vì e ngại một ít nguy hiểm tiềm tàng mà cho phép Bích Lạc sống tạm thế gian.

Nghĩ đến nếu như tương lai Bích Lạc thật sự làm chứng tố cáo Âu Dương Bác Duyên, cũng sẽ bắt Lâm Minh thề với võ đạo chi tâm, xác nhận sẽ không giết hắn sau chuyện này. Lâm Minh không muốn thỏa hiệp với một kẻ tiểu nhân.

Hơn nữa, trong lòng Lâm Minh còn có một kế hoạch điên cuồng. Hắn muốn giết chết Âu Dương Bác Duyên, chứng minh một phán đoán trong lòng mình.

Nhìn thoáng qua thi thể của Bích Lạc, Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một cây chủy thủ, dẫn ra tinh huyết của Bích Lạc, dùng Ma Phương thử hấp thu một chút, kết quả như trước làm hắn thất vọng. Dường như từ sau lần thứ hai Ma Phương mở ra, Ma Phương dường như mất hứng thú đối với tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên.

Bích Lạc là cao thủ Hậu Thiên thứ hai Lâm Minh từng giết trong đời này, tinh huyết chứng thực không có hiệu quả đối với Ma Phương.

- Phán đoán của ta xem ra không sai, cũng không biết tinh huyết của cao thủ Tiên Thiên có thể một lần nữa mở ra Ma Phương hay không...

Lâm Minh thì thào.

Giết chết Âu Dương Bác Duyên, lấy tinh huyết lão, lần nữa mở Ma Phương...

Đây chính là kế hoạch của Lâm Minh.

Ma Phương là thứ đến từ Thần Vực, cao thủ Hậu Thiên và cao thủ Tiên Thiên đặt ở trong Thần Vực gần như là tồn tại tương đương con kiến. Loại đồ vật mà vô số đại năng đều muốn tranh đoạt như Ma Phương này, làm sao thỏa mãn bởi chỉ vẻn vẹn là tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên?

Chỉ sợ chỉ có tinh huyết cấp bậc Nghịch Lân Chi Huyết kia có thể khơi dậy hứng thú của Ma Phương nhỉ?

Lâm Minh còn nhớ, lúc trước khi hắn hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, bản thân tu vi căn bản không đủ, bản ý của Nhãn Mô là đem Nghịch Lân Chi Huyết nhốt vào trong cơ thể mình chờ tu vi đủ rồi mới chậm rãi hấp thu.

Nhưng Nghịch Lân Chi Huyết vừa vào thân thể Lâm Minh, Ma Phương liền phát ra xao động mãnh liệt, suýt nữa đem Nghịch Lân Chi Huyết cướp khỏi tay Lâm Minh.

Nghịch Lân Chi Huyết vào lúc gần như bị cắn nuốt, hoảng không còn đường, kết quả tình nguyện lựa chọn dung hợp với Lâm Minh.

Sau khi biến cố này phát sinh, Ma Phương lại đình chỉ hấp thu Nghịch Lân Chi Huyết, ngược lại chủ động xúc tiến sự dung hợp của Lâm Minh với Nghịch Lân Chi Huyết.

Bởi vì một điểm này, Lâm Minh cho ra một kết luận, Ma Phương có linh tính mà không phải là một vật chết.

Kể từ đó, trong lòng Lâm Minh liền có một phán đoán. Ma Phương muốn cũng không phải tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên, cao thủ Tiên Thiên, thậm chí là cao thủ Toàn Đan, những tinh huyết này nó chướng mắt. Nó chân chính muốn chính là tinh huyết của người mạnh hơn, tỷ như đại năng Thần Vực.

Nó hấp thu tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên chỉ là vì truyền cho mình một cái tín hiệu, nó cần tinh huyết!

Nó hấp thu tinh huyết là vì làm cái gì?

Lâm Minh luôn cảm thấy, bản tính của Ma Phương có chút tà dị.

Lúc trước nó vừa hiện thế liền cắn nuốt linh hồn của nhiều đại năng Thần Vực như vậy, gây nên một hồi tai nạn thật lớn cho Thần Vực. Đến trên tay mình, nó lại bắt đầu hút máu!

Nuốt hồn!

Hút máu!

Đây là thứ mà công pháp ma đạo mới có, chẳng lẽ người để lại Ma Phương nguyên bản chính là một vị Ma Thần?

Lâm Minh đối với ma đạo cũng không tẩy chay, bất kỳ lực lượng chỉ cần cường đại, chỉ cần không thẹn với lòng mình đều có thể sử dụng.

Nghĩ hồi lâu cũng không có kết quả gì, Lâm Minh thu hồi thi thể của Bích Lạc, nhanh chóng quay về tiền tuyến quân doanh.

Một đường chạy về, Lâm Minh lại phát hiện, thú triều chẳng những không có ý tứ tạm hoãn, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt. Trong đó hung thú đẳng cấp cao càng ngày càng nhiều!

- Hung thú cấp bốn, lại tới hai con?

Lâm Minh nhíu nhíu mày, hung thú cấp bốn càng ngày càng nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, chưa chắc sẽ không xuất hiện hung thú cấp năm!

Cho dù là Lâm Minh, muốn đối phó hung thú cấp năm cũng hết sức khó khăn!

- Có chút phiền toái rồi.

Sắc mặt Lâm Minh trở nên ngưng trọng.

Đây chẳng những là ý tưởng của Lâm Minh, cũng là ý tưởng của tất cả cao tầng Thanh Tang thành.

Đợt thú triều đêm nay, khủng bố hơn ban ngày rất nhiều. Hung thú càng ngày càng nhiều như thủy triều xuất hiện, quân đội của bọn họ đã thương vong quá nửa.

Đây vẫn là bởi vì có thanh niên áo vàng đang chống chọi, nếu không hiện tại sợ là đã phá thành rồi.

- Lâm Minh này, thành đều sắp bị công phá rồi, hắn đi đâu vậy? Thời khắc mấu chốt không thể trông cậy, còn không bằng một người ngoài!

Chu Bình làm bộ làm tịch hừ lạnh. Trong tất cả mọi người ở đây, hắn là người duy nhất biết sự tồn tại của Bích Lạc. Trong lòng hắn hiện tại phi thường nóng ruột, không biết Bích Lạc thành công giết chết Lâm Minh hay không. Nếu thành công, làm sao còn chưa trở lại, muốn giữ được Thanh Tang thành còn phải dựa vào lực lượng của Bích Lạc.

Chương 329: Cảm giác bị phớt lờ

Bị Chu Bình trào phúng như vậy, Lâm Vạn Sơn sắc mặt không dễ nhìn:

- Chu Bình, ngươi đây là ý gì? Lâm Minh chẳng lẽ không ra ngoài giết địch?

- Ta cũng không nói như vậy, ta chỉ biết hắn ngay từ đầu liền một đường lao ra, hiện tại ngay cả bóng người đều không thấy. Nếu như không phải vị hiệp khách áo vàng kia, quân trận của chúng ta sợ là đã bị phá rồi.

Chu Bình nói tới đây, có chút khinh miệt nhìn Thạch Lâm Khai một cái. Lúc trước, Thạch Lâm Khai còn muốn đem thanh niên áo vàng đuổi đi, thậm chí suýt nữa đánh nhau. Nếu không phải Chu Bình hết sức lấy lòng thanh niên áo vàng, tất cung tất kính, giữ thanh niên áo vàng lại Thanh Tang thành, trận chiến hôm nay còn không biết sẽ đánh thành bộ dáng gì nữa.

Thạch Lâm Khai lúc này vừa từ trên chiến trường lui ra nghỉ ngơi, vừa lúc nghe thấy lời của Chu Bình, sắc mặt trướng đỏ bừng:

- Họ Chu, ngươi có ý gì?

- Làm sao? Thạch bang chủ không phục? Cảm thấy lúc trước nếu cùng vị hiệp khách áo vàng kia đánh nhau, ngươi có thể thắng?

Thạch Lâm Khai thanh âm bị kìm hãm, lại không có lời nào để nói. Nếu thật sự cùng thanh niên áo vàng đánh nhau, hắn sớm bị giết cho hoa rơi nước chảy.

Trong khi mấy người nói chuyện, thanh niên áo vàng kia rồi lại cùng hai con hung thú cấp bốn giao thủ.

Hai con Song Đầu Tật Phong Lang, hung thú cấp bốn sở trường tốc độ, một trái một phải giáp công thanh niên áo vàng, không ngờ cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn ta, chỉ là mấy kiếm đâm xuống, một con Song Đầu Tật Phong Lang trong số đó đã ngã xuống trong vũng máu.

- Lợi hại!

Lâm Vạn Sơn cũng không thể không thừa nhận, thanh niên áo vàng này quả thật là mạnh. Ở bên ngoài chiến đấu kịch liệt lâu như vậy, chém giết mấy ngàn con hung thú, cũng không thấy hắn chân nguyên không đủ.

Mà hắn, Trang Phàm và Thạch Lâm Khai, vừa mới ra ngoài chém giết mười lăm phút liền đã chân nguyên hao hết không thể không lui vào trong quân doanh khôi phục nguyên khí.

Hung thú ba người giết cộng lại cũng chỉ vẻn vẹn hai ba trăm con, còn không bằng số lẻ của người ta. Chênh lệch này thật sự quá lớn.

Ánh mắt của Lâm Vạn Sơn từ trên người thanh niên áo vàng rời đi, chuyển sang địa phương lúc trước Lâm Minh biến mất. Lâm Minh rốt cuộc đi đâu? Tại sao thời gian hai ba khắc qua đi, im bặt không tin tức. Hơn nữa vừa rồi còn bổ xuống một đạo thiên lôi, trời đêm cao trong như vậy làm sao lại có sét đánh?

Nhìn thấy Lâm Vạn Sơn bộ dạng tâm thần không yên, Trang Phàm ở bên cạnh nói:

- Lão Lâm, đừng lo lắng, hẳn là không có việc gì.

Trang gia và Lâm gia bởi hợp tác làm ăn, quan hệ lẫn nhau vẫn không tệ.

- Thực lực của Lâm anh hùng còn có gì phải lo lắng. Cho dù đồng thời gặp được mấy con hung thú cấp bốn, Lâm anh hùng không địch lại cũng tất nhiên có thể toàn thân trở ra. Tốc độ của Lâm anh hùng nhanh hơn hung thú nhiều.

Thạch Lâm Khai cũng không cảm thấy Lâm Minh sẽ có nguy hiểm gì.

Nghe thấy mấy người nghị luận, Chu Bình cười lạnh trong lòng, hung thú cấp bốn? Nếu là gặp phải hung thú cấp bốn đồng thời lại bị một cao thủ đánh lén thì sao?

Thực lực của lão già kia, nhưng là đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ. Lâm Minh là cao thủ tông môn không giả, lão già kia làm sao không phải!

Hơn nữa lão già kia tinh thông Ẩn Thân thuật và đánh lén. Hậu Thiên hậu kỳ giết Ngưng Mạch trung kỳ, lại là đánh lén trong loạn quân, cho dù Lâm Minh còn ẩn giấu thực lực cũng hơn phân nửa không ngăn được một đòn như vậy!

Tuy rằng thời gian tiếp xúc với lão già kia không dài, Chu Bình lại có thể cảm giác được, lão già kia là một người làm việc cầu ổn. Nói trắng ra là lá gan không lớn. Lúc trước lão già kia đã nói có bảy tám phần nắm chắc, như vậy hơn phân nửa sẽ không thất thủ!

Nghĩ đến Lâm Minh tối nay có khả năng chết đi, Chu Bình trong lòng kích động vô cùng:

- Chờ xem, gia tộc họ Lâm các vận may đến cuối rồi, chỉ cần Lâm Minh chết đi, thập hoàng tử đăng cơ, Chu gia lại gả một nữ cho thập hoàng tử làm hoàng hậu. Chu gia chúng ta sẽ nhảy vọt thành gia tộc siêu cấp xếp vào ba hạng đầu Thiên Vận quốc. Mà Lâm gia các ngươi lại phải từ đó trở thành lịch sử!

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp của Chu gia, Chu Bình có chút đắc ý quên hình, không nhịn được vui sướng khi người gặp họa:

- Tốc độ Lâm thiếu hiệp đương nhiên mau, tuy nhiên chuyện trên chiến trường nói không chính xác. Hơi có sai lầm, trọng thương chết đi cũng chẳng có gì lạ. Lâm thiếu hiệp người hiền có thiên tướng, hơn phân nửa là không có vấn đề, tuy nhiên vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng xin Vạn Sơn huynh có chuẩn bị tâm lý...

Lâm Vạn Sơn nghe xong trong lòng nổi giận, vừa định phát tác đột nhiên một tiếng hừ lạnh nặng nề trống rỗng vang lên. Dường như ở bên tai mọi người vang lên một tiếng sấm rền. Chu Bình nghe thanh âm này, toàn thân rung mạnh, sắc mặt trang bệch, lùi liền mấy bước, khí huyết trong cơ thể cuộn trào một hồi, suýt nữa bị thương.

- Chu quân chủ, thật xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi.

Ở trong quân doanh, trống rỗng xuất hiện một bóng đen, tay cầm trường thương màu tím, chính là Lâm Minh!

Chu Bình trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch!

Không... Không có khả năng. Chẳng lẽ lão già kia không ra tay?

Hay là nói, Lâm Minh giết ngược lại lão già kia rồi?

Tuyệt đối không có khả năng. Thực lực lão già kia đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, hơn nữa đồng dạng là võ giả tông môn. Lùi một vạn bước mà nói, cho dù là Lâm Minh có thể đánh bại lão già cũng không có khả năng trên người không có một chút vết thương.

Lão già kia rốt cuộc là đi đâu, nghe ý tứ trong lời nói của Lâm Minh, hắn rõ ràng đã đoán được cái gì.

Nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của Chu Bình, Lâm Minh như cười như không nói:

- Chu quân chủ! Nhìn thấy ta bình an trở về, ngươi dường như rất khẩn trương? Sao rồi, ta còn đáng sợ hơn hung thú sao?

Nhìn tươi cười dường như cất giấu sát khí trên mặt Lâm Minh, Chu Bình trong lòng phát lạnh. Lúc trước, Lâm Minh một mực đều là hình tượng một thiếu niên bình thường không có gì kỳ lạ, thoạt nhìn toàn thân vô hại, thậm chí rất dễ ức hiếp. Loại ấn tượng này từ khi Lâm Minh ở Thanh Tang thành lớn lên đến mười lăm tuổi đã bị định ra, trong lúc nhất thời rất khó chuyển biến.

Tuy rằng Chu Bình biết rõ Lâm Minh hiện tại thân phận rất cao, nhưng là hắn ỷ vào có lão già chống lưng, trong tiềm thức đã cho là Lâm Minh đã là một người chết, nhiều nhất ngoài miệng cung kính với Lâm Minh một chút, kỳ thật trong lòng chưa từng sợ hãi.

Nhưng là hiện tại, đối mặt với ánh mắt của Lâm Minh, Chu Bình chỉ cảm thấy mình dường như bị nhìn thấu, một luồng áp lực vô hình đè lên người, khiến hắn mồ hôi lạnh đầm đìa!

Lúc này hắn mới hoảng sợ phát hiện, Lâm Minh trước mắt sớm đã không phải là thiếu niên ngây ngô mặc người khi dễ khi xưa nữa, mà là một cao thủ siêu cấp có thể nắm giữ sự sống chết của người thường.

Chu Bình miễn cưỡng cười một hồi, nói:

- Lâm thiếu hiệp nói đùa. Lâm thiếu hiệp bình yên trở về, tại hạ tự nhiên cao hứng vô cùng. Có Lâm thiếu hiệp, giữ được Thanh Tang thành sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Ồ? Vậy sao? Ha ha...

Lâm Minh vẫn cười như trước nhưng là nụ cười này lại khiến Chu Bình cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, đó là áp lực do thực lực mang đến.

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Chu Bình nói với chính mình, cho dù lão già kia đánh lén thất bại, Lâm Minh cũng chưa chắc biết được mình cùng lão ta liên hệ, nhiều nhất chỉ là đoán mà thôi, không có chứng cớ.

Chu Bình an ủi mình như vậy, hắn lại không ý thức được, hoặc là không muốn ý thức đến. Chứng cớ, quy tắc, pháp luật loại đồ vật này chỉ đối với người thân phận ngang nhau tố cáo nhau mới có vẻ có ý nghĩa. Tỷ như người bình thường tố cáo người bình thường, hoặc là võ giả tông môn đẳng cấp cao tố cáo võ giả đẳng cấp cao khác.

Đối với người thân phận chênh lệch thật lớn, tỷ như Lâm Minh và Chu Bình, căn bản không cần chứng cớ. Hoặc là lời nói của Lâm Minh, sẽ trở thành chứng cớ, trở thành quy tắc.

Đúng vào lúc này, một giọng nói êm tai đột nhiên truyền đến:

- Vị này có phải là Lâm Minh Lâm thiếu hiệp? Tiểu nữ Lam Y, có lễ.

Lâm Minh quay đầu nhìn, người tới chính là thiếu nữ áo trắng của Lãm Nguyệt tông.

Nàng ở Thanh Tang thành sau khi tắm rửa đã đổi một bộ váy gấm thiên tàm sạch sẽ, dưới quần áo hơi có vẻ rộng rãi, dáng người đầy đặn như ẩn như hiện. Nơi thắt lưng trải qua thợ may tỉ mỉ cắt bó, nổi bật vòng eo thướt tha, thoạt nhìn duyên dáng yêu kiều, khiến người suy nghĩ miên man.

Lam Y?

Trí nhớ của Lâm Minh rất tốt, hắn nghĩ lại một chút danh sách trăm người trong kế hoạch bồi dưỡng thiên tài lúc trước công bố, dường như cũng không có người này.

Thiên tài Ngưng Mạch đỉnh phong mười tám mười chín tuổi không tiến vào kế hoạch bồi dưỡng thiên tài sao? Hoặc là, nàng giấu tên thật?

Lâm Minh không có lòng dạ tra xét, chỉ lễ phép chào hỏi một câu:

- Thì ra là Lam cô nương, hạnh ngộ.

Lam Y cười nhợt nhạt đáp lễ, nói:

- Vừa rồi Lâm thiếu hiệp dường như ở hướng đông nam, ở đó vừa đánh xuống một đạo thiên lôi, không biết Lâm thiếu hiệp có nhìn thấy không?

Khi Lam Y đặt câu hỏi, đôi mắt đẹp thần thái lưu chuyển. Tuy rằng lúc trước công bố kế hoạch bồi dưỡng thiên tài năng cũng không đi Thất Huyền cốc, nhưng lại nghe nói qua không ít lời đồn về Lâm Minh. Võ giả Ngưng Mạch sơ kỳ vừa tròn mười sáu tuổi, lại có thể lực ép phần đông thiên tài tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong. Nghe đồn Lâm Minh là một võ giả Lôi hệ, độ phù hợp Lôi nguyên khí cực cao, còn nắm giữ một loại binh khí năng lượng lôi uy lực thật lớn.

Thiếu niên trước mắt này, tên cũng là Lâm Minh, tuổi thoạt nhìn xấp xỉ mình, nói mười sáu cũng không lấy làm quá. Tu vi Ngưng Mạch trung kỳ, so với Lâm Minh của Thất Huyền cốc thì cao hơn một cấp. Nếu như Lâm Minh là đột phá ngày gần đây, cũng vừa khéo ăn khớp.

Điều này khiến Lam Y không thể tránh khỏi sinh ra một liên tưởng. Chẳng lẽ đạo thiên lôi khủng bố vừa rồi là Lâm Minh phát ra? Hắn chính là thủ tịch đệ tử của Thất Huyền cốc, thiên tài thiên giai duy nhất trong kế hoạch bồi dưỡng thiên tài của Thần Hoàng đảo?

Tùy ý đi tới một thành thị liền gặp được đệ nhất thiên tài của mười chín tông môn tam phẩm trong truyền thuyết, cảnh ngộ này, quá ly kỳ rồi hả!

Lam Y cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ hy vọng có một chút khả năng như vậy. Nếu như thật sự là Lâm Minh, có lẽ có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng... Nghĩ đến đây, Lam Y tận lực làm cho nụ cười của mình có vẻ thân thiện hơn một chút, chỉ là nàng chưa từng làm những việc này, làm ra rõ ràng có chút trúc trắc.

Nhìn thấy tươi cười trên mặt Lam Y, Lâm Minh nghi hoặc trong lòng, thiếu nữ áo trắng trong ấn tượng của hắn một mực đều lạnh như băng, điều này cũng có thể lý giải. Bất kỳ ai mấy ngày trước bị diệt môn, tâm tình chỉ sợ đều sẽ không tốt, làm sao hôm nay nàng lại cười với mình nhiều như vậy.

Lâm Minh gật gật đầu, nói:

- Thiên lôi quả thật là nhìn thấy. Làm sao, Lam cô nương cho là dị bảo hiện thế?

Trong lúc Lâm Minh nói chuyện, trên chiến trường thanh niên áo vàng sử ra một bộ kiếm kỹ hoa lệ, vừa lúc giết chết con Song Đầu Tật Phong Lang thứ hai. Binh lính ở đây đều phát ra tiếng hoan hô như sấm rền.

Thanh niên áo vàng rất hưởng thụ loại cảm giác này, hắn từ nhỏ ở Lãm Nguyệt tông lớn lên, một mực không có cảm giác tồn tại gì, càng đừng nói hưởng thụ hoan hô và ủng hộ như vậy!

Đầy cõi lòng chờ mong quay đầu nhìn lại trong quân doanh, thanh niên áo vàng muốn xem xem tiểu sư muội của hắn có đang chú ý nhìn vào khoảnh khắc đặc sắc mình một kiếm giết chết hung thú cấp bốn hay không. Lại vừa lúc thấy được Lam Y đứng bên cạnh Lâm Minh, trên mặt treo nụ cười sáng lạn ngọt ngào, đang nói cười vui vẻ với Lâm Minh, cũng không thèm nhìn mình lấy một cái.

Chương 330: Động thủ

Thấy một màn như vậy, trong lòng thanh niên áo vàng lập tức giận dữ!

Lam Y bởi vì phát sinh bi kịch diệt môn, mấy ngày nay đều tươi cười rất ít, mặc dù hắn lấy lòng mọi cách, chiếu cố cẩn thận, cô gái áo trắng cũng rất ít có phản ứng, ở trước hai ngày, nàng đều nói rất ít, một bộ dáng thương tâm đến cực điểm.

Nhưng hiện tại, nàng lại đang cười, lại còn cười với một thiếu niên xấp xỉ tuổi nàng.

Điều này làm cho thanh niên áo vàng không thể chịu được?

Hắn làm nhiều như vậy, dọc theo đường đi chịu khổ vất vả, quan tâm cẩn thận, nhưng xú tiểu tử này chỉ hoa ngôn xảo ngữ vài câu, khiến cho cô gái áo trắng cười vui vẻ như vậy!

Thanh niên áo vàng tức bể phổi.

Hắn tự nhiên sẽ không cho rằng đây là Lam Y chủ động tìm Lâm Minh, chỉ cho rằng Lâm Minh hoa ngôn xảo ngữ với Lam Y.

- Con bà nó! Ta ở chiến trường giết địch, kẻ nhát gan này không ra tay thì thôi, lại ở phía sau thông đồng nữ nhân lão tử!

Thanh niên áo vàng giận dữ trong lòng, hắn cảm giác bị người ta khinh như thằng ngốc, hung thú bị hắn giết cứu chính là tiểu tử thành thị kia, nhưng người ta chẳng những không ra tay, còn ở phía sau câu dẫn nữ nhân của hắn, khoảnh khắc này, tâm tư giết Lâm Minh đều có, thái độ Lam Y đối với Lâm Minh cùng hắn chênh lệch giống như một cây gai đâm ở trong lòng, không chơi Lâm Minh tàn phế, khẩu khí này hắn nuốt không trôi.

- Tiểu tử, ngươi chờ!

Thanh niên áo vàng xoay người bay nhanh về trong quân doanh...

Ở trong quân doanh, Lam Y còn đang nói chuyện với Lâm Minh. Lam Y vốn biết được tin tức về Lâm Minh không nhiều. Đơn giản nói bóng nói gió vài câu, nàng vẫn như trước không thể biết rõ thiếu niên trước mắt rốt cuộc có phải Thất Huyền cốc Lâm Minh hay không.

Nhưng loại sự tình này không nên hỏi trực tiếp, nếu không sẽ cho Lâm Minh nghi ngờ chính mình mang theo mục đích nào đó cố ý đến lôi kéo làm quen. Một khi như thế, rất dễ dàng bị người ta khinh thị.

Lam Y rất rõ ràng thân phận chính mình chênh lệch với Lâm Minh, đừng nói Lãm Nguyệt tông đã diệt môn. Cho dù Lãm Nguyệt tông hoàn hảo không tổn hao gì, nàng cũng kém Lâm Minh quá xa.

Căn cứ theo tin đồn miêu tả, Lâm Minh tương lai không có gì bất ngờ xảy ra tất thành Toàn Đan, mà Lam Y ngay cả Tiên Thiên Chí Cực cũng không thể đạt tới, dưới tình hình chung tương lai nàng chỉ là một cái Tiên Thiên trung kỳ, nếu may một chút là Tiên Thiên hậu kỳ.

Nếu Lãm Nguyệt tông không bị diệt môn, Lam Y thật ra cảm thấy như vậy cũng không sao.

Nhưng mấy ngày trước, nàng tận mắt thấy Lãm Nguyệt Tông bị huyết tẩy, nhìn thấy đồng môn từng cái chết đi. Nghe nguyện vọng sư phụ trước khi chết, loại cừu hận này, khắc cốt ghi tâm!

Vào thời điểm đó, nàng vô cùng hận chính mình. Hận nàng nhỏ bé, ở trước mặt cao thủ Toàn Đan. Nàng quả thực giống như con kiến không đủ sức.

Loại cảm giác vô lực này, khiến nàng sinh ra khát vọng mãnh liệt đối với lực lượng, nàng khát vọng xông phá Toàn Đan, khát vọng một ngày kia có thể liên hợp phần đông cao thủ Nam Thiên Vực vây sát Nam Hải Ma Vực, tận diệt ma đầu, tru diệt Tà Linh, báo thù cho Lãm Nguyệt tông, sư phụ cùng phần đông đồng môn chết đi!

Nhưng mà hiện tại, trên thân Lam Y mang theo tài nguyên cùng hy vọng trước khi chết sư phụ giao của nàng trốn ra khỏi Lãm Nguyệt tông, nàng lại mê man, nàng không dám dễ dàng tiếp xúc cùng với tông môn khác, sợ bọn họ mơ ước tài nguyên quý trọng chính mình mang theo trên thân.

Nhưng mà không tiếp xúc cùng tông môn, thực lực của nàng rất khó tiến bộ, càng đừng nói đột phá Toàn Đan.

Thời điểm này, Lam Y nghĩ tới một cái tông môn có thể đi... Thần Hoàng đảo.

Trong tông môn Thần Hoàng đảo chín thành là nữ tính, phẩm hạnh danh tiếng đệ tử ở đây tương đối không tồi, hơn nữa cao thủ trong đó nhiều như mây, có công pháp đỉnh cấp kế thừa, lại có tài nguyên phong phú, nếu có thể gia nhập Thần Hoàng đảo, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, Lam Y ở Lãm Nguyệt tông tam phẩm tông môn còn có thể xem như nhất đẳng thiên tài, đi tông môn Thần Hoàng đảo tứ phẩm đỉnh cấp thì lại rất bình thường, thậm chí có thể còn không thể nào vào được. Cho dù may mắn đi vào, cũng nhiều lắm là một cái đệ tử ngoại môn, không có khả năng tiếp xúc đến công pháp hạch tâm, lãng phí cả đời.

Dưới tình huống như vậy, Lam Y lại mê man.

Cho đến lúc này, nàng gặp một cái Lâm Minh hư hư thực thực.

Lam Y biết, Lâm Minh được Thần Hoàng đảo coi trọng, thậm chí có thể có một chút quan hệ với Thần Hoàng đảo thánh nữ Mục Thiên Vũ.

Mục Thiên Vũ là nhân vật gì?

Người chèo chống tương lai của Thần Hoàng đảo, thiên tài yêu nghiệt hai mươi hai tuổi bước vào Tiên Thiên, cao thủ siêu cấp trong vòng mấy năm có thể đột phá Toàn Đan.

Cái gọi là những thiên tài mười chín tông môn, đặt ở trước mặt

Mục Thiên Vũ quả thực là một chuyện cười.

Nếu Mục Thiên Vũ vì nàng nói mấy câu, cho dù chỉ là tùy ý nhắc tới, nàng đều có thể từ đệ tử ngoại môn lên đệ tử nội môn, đãi ngộ khác biệt hẳn, Lam Y không cầu đan dược Thần Hoàng đảo, Chân Nguyên thạch cùng các loại tài nguyên, chỉ cầu công pháp kế thừa Thần Hoàng đảo.

Nếu muốn bằng vào những công pháp thấp kém của Lãm Nguyệt tông đột phá Toàn Đan, cơ bản không thể!

Đương nhiên, Lam Y cũng không phải muốn Lâm Minh hỗ trợ không công, nàng với Lâm Minh chỉ là bình thủy tương phùng, người ta dựa vào cái gì giúp đỡ chính mình?

Ý tưởng của Lam Y là, trước nhận thức cùng Lâm Minh, tạo quan hệ tốt, sau đó ở thời điểm thích hợp xuất ra một ít tài nguyên Lãm Nguyệt tông là điều kiện trao đổi, để Lâm Minh có thể giúp đỡ chính mình một chút.

- Lam cô nương, nếu ngươi không có việc gì, ta đi tiền tuyến trước.

Lâm Minh cũng không muốn chậm trễ thời gian cùng Lam Y, hung thú nhiều lắm, áp lực quân đội rất lớn, mỗi một giây đồng hồ đều có người chết.

- Lâm thiếu hiệp có thể chờ một chút không? Tiền tuyến có sư huynh ta, có thể duy trì thêm một chút.

Lam Y thốt ra một câu, mà thời điểm này, thanh niên áo vàng mới vừa bay trở về, vừa lúc nghe được những lời này của Lam Y, Tiền tuyến có sư huynh ta, có thể duy trì thêm một chút.

Ý tử ẩn ở trong chính là, cứ để sư huynh ta ở phía trước, chúng ta tiếp tục tán gẫu.

Thao!

Thanh niên áo vàng thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu đương trường, cả đời hắn chưa từng giận dữ qua như vậy, hắn cảm giác hôm nay chính mình từ đầu đến đuôi như một thằng ngu, ta chống thú triều, ngươi tán nữ nhân ta?

Ngươi một cái tiểu tử bình dân Ngưng Mạch kỳ, lại đánh chủ ý Lam Y, ngươi cũng không nhìn lại xem chính mình đức hạnh gì, ngươi cũng xứng?

Cho dù thiên phú ngươi không tồi thì sao? Lão tử hiện tại có thể diệt ngươi!

Xịch!

Tiếng không khí rít chói tai vang lên, thanh niên áo vàng nổi giận đùng đùng, bình tĩnh đứng ở trước mặt Lâm Minh, khóe miệng bởi vì phẫn nộ mà không ngừng co rúm.

- Tiểu tử, ngươi có khí phách!

Lâm Minh nghiêng đầu, khẽ nhíu mày, hắn không hiểu được thanh niên áo vàng này như thế nào giống như chó điên đột nhiên xông lên sủa với mình như vậy.

- Sư huynh, ngươi nói cái gì thế!

Cô gái áo trắng hoảng sợ, vội vàng ngăn ở trước mặt Lâm Minh, nàng không nghĩ tới thanh niên áo vàng vừa lên tiếng, bộ dáng đằng đằng sát khí, gần như muốn đánh nhau cùng Lâm Minh.

- Sư muội! Ngươi... Ngươi che chở hắn?

Thanh niên áo vàng nắm chặt trường kiếm trong tay, môi cắn trắng bệch.

- Tốt! Thật sự tốt!

Thanh niên áo vàng thần tình sát khí nhìn chăm chú vào Lâm Minh, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Ngươi chính là họ Lâm? Họ Lâm, nói cho ngươi, sư muội ta không phải bình dân như ngươi có thể xứng, cách xa nàng một chút!

Mắt thấy tình thế đột nhiên biến thành như vậy, Lam Y khẩn trương trong lòng, nàng vội dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Sư huynh, ngươi rốt cuộc đang làm gì, ngươi có biết hắn có thể là ai không?

- Người nào? Ta quản hắn là ai!

Lúc này thanh niên áo vàng đã phẫn nộ đến gần như mất sạch lý trí, lời nói của Lam Y, hắn làm sao cẩn thận suy nghĩ, động tới nữ nhân lão tử, cho dù là thiên hoàng lão tử, khẩu khí này cũng không thể nhịn được.

Hơn nữa chỉ là một phàm nhân thành thị, có thể là nhân vật khó lường gì?

- Ta chỉ cảnh cáo ngươi một lần, lập tức rời khỏi nàng, nếu không, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá!

Thanh niên áo vàng lại lần nữa dùng chân nguyên truyền âm uy hiếp Lâm Minh.

- Bệnh thần kinh.

Lâm Minh lười lãng phí thời gian cùng thanh niên áo vàng giống như chó điên, cũng lười giải thích hiểu lầm, nói chính xác là khinh thường giải thích, với thực lực cùng thân phận của hắn, không cần lãng phí miệng lưỡi với thanh niên áo vàng này.

Hiện tại thú triều càng ngày càng hung mãnh, mấy cao thủ bọn họ đồng thời lui về quân doanh, quân đội rất nhanh sẽ không duy trì được, ngay tại vừa rồi, thú triều xé mở phòng ngự quân trận tạo ra một chỗ hổng.

Ân?

Lâm Minh nhướng mày, rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, một người một thương, thẳng hướng nhập thú triều.

- Lại muốn trốn?

Thanh niên áo vàng cười lạnh một tiếng, rút kiếm vọt lên, hiện tại hắn căn bản không nghe lời nói của Lam Y.

Quân trận bị xé rách, thú triều như thủy triều đi vào ào ào, quân sĩ chết thảm trọng, thời điểm này Lâm Minh nào có tâm tư để ý tới thanh niên áo vàng.

Hắn bùng nổ chân nguyên toàn thân, trong nháy mắt sát nhập trong chỗ hổng, một thương đâm ra, thương mang lợi hại lóng lánh tinh tú, thương khí quét ngang phạm vi mấy chục trượng, mấy chục đầu hung thú bị Lâm Minh xuyên thủng, đương trường bị mất mạng.

Chỉ trong nháy mắt, hung thú chỗ hổng bị dọn dẹp sạch sẽ! Quân sĩ phụ cận thậm chí còn không kịp phản ứng.

Sau khi giải quyết Bích Lạc uy hiếp, Lâm Minh tự nhiên không cần phải... Che giấu thực lực nữa.

Oai một thương này chỉ là tùy ý triển lộ thực lực, lại khiến đồng tử Lam Y co rụt lại, thương này tuyệt đối vượt qua thực lực cực hạn võ giả Ngưng Mạch kỳ, thậm chí so với thanh niên áo vàng, cũng không kém hơn.

Lam Y chưa tới kịp suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt đại biến, nàng mắt thấy thanh niên áo vàng đâm một kiếm ra, mười mấy đạo kiếm khí lợi hại, từng đạo nổi lên gợn sóng mắt thường có thể thấy được đâm thẳng phía sau lưng Lâm Minh.

- Tiểu tử, ngươi cũng dám không nhìn ta? Tiếp ta một kiếm!

Một kiếm này thanh niên áo vàng giận dữ mà phát, không hề lưu thủ, kiếm khí chỉ thẳng vào kinh huyệt yếu hại quanh thân Lâm Minh, nếu bị đâm trúng vài đạo, đều đủ để chặt đứt kinh mạch Lâm Minh, khiến hắn trọng thương thậm chí tàn phế.

- Cho mặt mũi mà không biết xấu hổ!

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, lúc này thú triều trước mặt, hắn căn bản không muốn nội đấu, nhưng thanh niên áo vàng cứ lằng nhằng khiến hắn mất đi tính nhẫn nại.

- Ầm!

Trường thương quét ngang, Thanh Thương chân nguyên gào thét mà ra, chỉ nghe thanh âm phốc phốc phốc phốc, mười mấy đạo kiếm khí thanh niên áo vàng toàn lực phát ra, bị Lâm Minh một thương xé nát.

Chương 331: Ứ nê cự thú

Nhìn thấy Lâm Minh một thương xé nát kiếm khí chính mình, thanh niên áo vàng kinh ngạc một chút, tiểu tử này thật sự có tài.

Vừa rồi tuy rằng một kiếm kia không có lưu thủ, nhưng bởi vì vội vàng phát ra, cũng không sử dụng kiếm kỹ cùng công pháp Lãm Nguyệt tông.

- Ta xem ngươi có thể ngăn mấy kiếm? Kiếm Khí Tung Hoành!

Thanh niên áo vàng thay đổi khí thế, chân nguyên quấn quanh cả người đột nhiên trở nên ngưng thực mà sắc bén, vô cùng sắc bén. Từng luồng sát ý tùy ý phát ra.

Thanh niên áo vàng chuẩn bị toàn lực chiến một trận.

Sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống, đối với loại hiểu lầm này, hắn chỉ cảm thấy không sao nói rõ được, cho dù giải thích cũng không giải thích rõ, thanh niên áo vàng sao có thể tin tưởng nữ thần trong cảm nhận của hắn chủ động tới gần Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh có thể chứng minh, hắn cũng sẽ không nhận.

Lâm Minh run lên thương trong tay, lôi đình lực lóe ra, chân nguyên va chạm không khí vang lên thanh âm chói tai giống như vải vóc xé rách.

Tuy rằng thiên phú thanh niên áo vàng không cao, nhưng tốt xấu cũng là cao thủ Hậu Thiên xuất thân tông môn, Lâm Minh muốn tốc chiến tốc thắng, phải nghiêm túc đối đãi, dù sao hiện tại Tà Thần lực còn không hoàn toàn khôi phục, cho dù khôi phục, Lâm Minh cũng không tính toán vận dụng.

Hai người chiến đấu hết sức căng thẳng, đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rống to như sấm rền vang lên ở trên chiến trường.

Thanh niên áo vàng run tâm thần lên, xoay người nhìn lại, ở chỗ sâu trong thú triều xuất hiện một bóng đen như hòn núi nhỏ.

Thanh niên áo vàng ngây ngẩn cả người, kia là cái gì?

Lâm Minh cũng kinh hãi, sắc mặt ngưng trọng lên.

- Hung thú cấp năm!?

Hung thú cấp bốn, tương đương với trình độ võ giả Hậu Thiên bình dân, hung thú cấp năm, tương đương với trình độ võ giả Tiên Thiên bình dân!

Đương nhiên, võ giả bình dân cơ sở không vững chắc, đạt tới Tiên Thiên có thể tính là cực hạn. Cho nên thực lực cấp bậc này kỳ thật cũng không tồn tại. Hung thú cấp năm đại khái tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong tông môn thậm chí nửa bước Tiên Thiên.

Cũng chính là thực lực Cầm Tử Nha.

Rống!

Tiếng gầm gừ truyền đến giống như trời long đất lở, đại địa đều run rẩy.

Toàn trường một mảnh hỗn loạn.

Sắc mặt Trang Phàm, Lâm Vạn Sơn đều thay đổi, tình thế biến hóa quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp phản ứng, đối mặt với hung thú cấp năm, bọn họ có năng lực làm cái gì?

Thời điểm này Lâm Minh tự nhiên cũng không cố tranh đấu với thanh niên áo vàng. Nếu để đầu hung thú cấp năm kia vượt qua, quân trận tất nhiên đổ, đến lúc đó Thanh Tang thành sẽ bị san bằng.

Hắn phải lao ra kìm chế đầu hung thú kia. Nhưng nếu đối mặt, Lâm Minh hoàn toàn không có nắm chắc, đầu hung thú trước mắt này, thực lực so với hắn còn mạnh hơn, hơn nữa trọng yếu nhất, Tà Thần lực dùng ở thời điểm đối phó Bích Lạc, hiện tại mới khôi phục bảy tám thành, miễn cưỡng dùng ra Lôi Hỏa Sát, cũng không thể đạt tới uy lực lớn nhất.

Phải kéo dài một ít thời gian.

Lâm Minh xoay người nhìn thanh niên áo vàng, đã thấy sắc mặt đối phương có chút trắng bệch, Lâm Minh cười một tiếng nói:

- Như thế nào? Sợ?

Thanh niên áo vàng bị kìm hãm thanh âm, ngay sau đó giận dữ:

- Ngươi lại dám nói ta sợ? Vừa rồi không biết là ai làm rùa đen rút đầu, ngay từ đầu liền lẩn đi rất xa, vừa mới trở về!

Đối với thanh niên áo vàng châm chọc khiêu khích, Lâm Minh dường như căn bản không có nghe, hắn nói:

- Chúng ta đánh cuộc được chứ? Ai chống đỡ đầu hung thú này thời gian dài hơn, thậm chí làm thương tổn đến nó, cho dù ai thắng, người thua về sau rời xa Lam Y, thế nào?

Thanh niên áo vàng nở nụ cười:

- Người thua rời xa Lam Y? Ha ha, ngươi cho chính mình là ai? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, ngươi cũng xứng đánh cuộc với ta?

Lâm Minh lạnh nhạt nói:

- Không có xứng hay không xứng, chỉ có dám cũng không dám. Ngươi không dám đổ thì quên đi, ta tự xông lên.

Lâm Minh nói xong căn bản không để ý tới thanh niên áo vàng, một người cầm thương lao ra!

Thanh niên áo vàng biến sắc, tiểu tử này lại thật sự lao ra ngoài!?

Hắn vốn tưởng rằng Lâm Minh cố ý kích hắn, chính mình không có can đảm, không nghĩ tới hắn thật sự lên, Lam Y còn ở phía sau nhìn, vốn dường như Lam Y có ấn tượng không tồi với tiểu tử này, sao có thể để hắn làm náo động được nữa?

Trong nháy mắt thanh niên áo vàng hiểu được Lâm Minh tính toán, hung thú cấp năm mạnh, nhưng đầu hung thú trước mắt này hình thể khổng lồ, tuy rằng lực lượng nó khủng bố, nhưng cũng không am hiểu tốc độ, cẩn thận một chút đừng dựa vào thân cận quá, sẽ không có nguy hiểm gì, tiểu tử này, là muốn chu toàn ở trước hung thú cấp năm, làm bộ dáng, nếu biểu hiện ra hắn anh dũng, lại không có nguy hiểm, phần tính toán này, tưởng dễ như vậy sao?

Hĩ đến đây, thanh niên áo vàng hận nghiến răng nghiến lợi, thiếu chút nữa bị tiểu tử này đùa giỡn.

Hắn cầm trường kiếm trong tay, theo sát Lâm Minh mà đi.

Khoảng cách năm dặm, đối với Lâm Minh cùng thanh niên áo vàng mà nói, đều là công phu trong nháy mắt mà thôi, sau khi tới gần, đầu hung thú này càng khổng lồ, thân nó cao chừng hơn hai mươi trượng, toàn thân màu xám, hình thể giống như một đầu bạch tuộc thật lớn, cả người dài mấy chục thước lại có thêm xúc tua thô dài.

Ứ Nê cự thú.

Lâm Minh xem qua đầu hung thú ở trên điển tịch kỳ văn dị chí của Thất Huyền võ phủ, nó sinh hoạt tại khu vực đầm lầy Nam Cương, bình thường tiềm ẩn ở trong nước bùn đầm lầy thật dày, chỉ chừa xúc tua vồ ở bên ngoài, bình thường một khi võ giả bị xúc tua của nó quấn lấy kéo vào trong nước bùn, vậy chỉ có chờ chết.

Ứ Nê cự thú bởi vì hàng năm ở trong lòng đất, tốc độ bản thể hành động thong thả, là một cái bia ngắm tuyệt hảo!

Đương nhiên, tuy rằng tốc độ bản thể nó chậm nhưng tốc độ xúc tua cũng rất mau, nếu cho rằng tốc độ nó chậm thì không có gì uy hiếp, vậy nhất định phải chết.

Vù!

Lâm Minh vừa mới tới gần, một cái xúc tua thô to như roi quất thẳng tới Lâm Minh.

Ứ Nê cự thú tuy mạnh, nhưng chỉ cần một cây xúc tua đánh tới, Lâm Minh vẫn có thể chắn được, tuy nhiên hắn vẫn triển khai thân pháp, tránh thoát một kích này, lại rớt ra khoảng cách với Ứ Nê cự thú.

Hiện tại hắn phải kéo dài thời gian, một lần nữa ngưng tụ Tà Thần lực, mà không phải tử chiến cùng Ứ Nê cự thú.

Ở phía sau Lâm Minh, thanh niên áo vàng xông lên, vừa lúc thấy được một màn này:

- Ngay cả một cây xúc tua cũng không dám tiếp đã chạy tới khiêu khích Ứ Nê cự thú? Còn dám khinh bỉ ta, tiểu tử này rất đáng giận!

Thanh niên áo vàng hận nghiến răng, hắn đã chắc chắn Lâm Minh tới diễn trò, giả bộ không sợ, ở trước mặt Lam Y tỏ vẻ anh hùng.

- Ngươi muốn diễn trò, ta đùa với ngươi, xem ai hành động mạnh hơn.

Thanh niên áo vàng cười lạnh một tiếng, hắn có tự tin đối với thực lực của chính mình, so diễn trò? Vậy cũng phải xem thực lực mạnh, diễn càng ưu việt hơn!

Đúng lúc này, tiếng gió gào thét, một cây xúc tua thô to quét tới phía thanh niên áo vàng!

Mắt thấy một màn này, thanh niên áo vàng không giận mà cười, ai là chân tài thực học, lần này rốt cuộc sẽ biết.

Kiếm Đãng Thiên Quân!

Kiếm khí cả người thanh niên áo vàng tùy ý mà ra, Kiếm Đãng Thiên Quân là một chiêu mạnh nhất của hắn, đánh ra một chiêu này, khí thế dời núi lấp biển.

Vô số kiếm khí tùy ý trút xuống xúc tua thô to, từng miệng vết thương đạt vài thước, niêm dịch màu xanh biếc bắn ra.

- Ngao!

Ứ Nê cự thú đau, xúc tua phản xạ có điều kiện rụt trở về.

Thanh niên áo vàng rất vừa lòng kết quả chính mình tác chiến, hắn chưa kịp mỉm cười quay đầu lại liếc mắt Lam Y một cái, đúng lúc này, sắc mặt hắn thay đổi.

Vù vù hô!

Mười mấy cây xúc tua điên cuồng quét tới thanh niên áo vàng, một cây xúc tua, thanh niên áo vàng còn có thể đánh lui, mười mấy cây cùng nhau đến, hắn chắn như thế nào?

Ứ Nê cự thú đã hoàn toàn chuyển dời lực chú ý đến trên thân thanh niên áo vàng, đối với Ứ Nê cự thú mà nói, một chút miệng vết thương vừa rồi căn bản không coi là cái gì, Ứ Nê cự thú có mấy chục xúc tua, cho dù có mấy cây xúc tua bị chặt đứt tận gốc đều không quan hệ, chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của nó, hơn nữa xúc tua còn bị đứt có thể tái sinh.

Bị vây công nhiều như vậy, thanh niên áo vàng lập tức cực kỳ nguy hiểm.

Mà nhìn lại Lâm Minh, chỉ có một vài cây xúc tua linh tinh ngẫu nhiên công kích hắn một chút, mà cho tới bây giờ Lâm Minh cũng không dùng thương chắn lại, chỉ triển khai thân pháp nhẹ tránh đi.

- Tên chết tiệt này!

Thanh niên áo vàng cảm giác chính mình lại một lần bị trở thành thằng ngu.

Nếu muốn đùa giỡn lão tử, không có cửa đâu, lão tử không phụng bồi.

Tốc độ bản thể di chuyển thong thả, thanh niên áo vàng chỉ cần rớt ra khoảng cách là thoát ly phạm vi nó công kích, dù sao hắn đã thắng đánh cuộc, căn không đáng giằng co cùng xúc tua.

Nghĩ như vậy, thanh niên áo vàng xoay người bỏ chạy, mà đúng lúc này, trong tai hắn truyền đến một câu chân nguyên truyền âm:

- Thật có lỗi, ngươi đi không được, bên ngoài có một đạo kết giới...

- Ân? Cái gì?

Thanh niên áo vàng ngây ra một lúc, còn không có kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đầu tê rần, đập vào một quầng sáng không nhìn thấy!

Con mẹ nó! Đây là cái gì?

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, thanh niên áo vàng cố gắng né tránh, xúc tua đánh thật mạnh vào trên Mộng Cảnh kết giới, dẫn tới kết giới chấn động thật lớn, Lâm Minh thở nhẹ một ngụm khí lạnh, lực công kích thật mạnh!

Mấy cây xúc tua công kích, cũng đã dẫn tới Mộng Cảnh kết giới chấn động kịch liệt, nếu Ứ Nê cự thú toàn lực một kích, vị tất không thể xé rách Mộng Cảnh kết giới này!

Tuy rằng Mục Thiên Vũ nói, Mộng Cảnh kết giới có thể ngăn cản công kích võ giả dưới Tiên Thiên, nhưng Ứ Nê cự thú cũng không phải võ giả, lực công kích của nó so với võ giả đồng cấp cường đại hơn nhiều.

Thanh niên áo vàng đại biến sắc mặt, kết giới?

Ứ Nê cự thú sao có thể phóng thích kết giới? Hắn đương nhiên cho rằng kết giới đến từ chính Ứ Nê cự thú, không nghĩ đến kỳ thật là bị Lâm Minh chơi đằng sau lưng, ở trong ấn tượng của thanh niên áo vàng, Lâm Minh không có năng lực bố trí ra kết giới mạnh như vậy, cho dù hắn có bản sự này, cũng không có đạo lý dùng một đạo kết giới vây chính mình ở bên trong.

- Làm sao bây giờ?

Thanh niên áo vàng luống cuống, lui về phía sau không đường, mà Ứ Nê cự thú nhất định đánh đuổi hắn!

Thời điểm này, Lâm Minh lại thừa dịp Ứ Nê cự thú bị thanh niên áo vàng hấp dẫn, nắm Chân Nguyên thạch trung phẩm khôi phục thực lực của chính mình, Tà Thần lực, đã mau chóng ngưng tụ đầy đủ.

Chương 332: Lôi Hỏa ánh sáng

- Các huynh đệ, phía trước có hai vị cao thủ đối phó xúc tua quái vật, chúng ta đứng vững! Chỉ cần chống được, chờ hai vị cao thủ giết chết quái thú xúc tua, chúng ta liền thắng lợi!

Ở trong quân trận, giáo quan hô lớn.

Nhưng mà lời nói giáo quan lại không tạo được hiệu quả đủ lớn, ai cũng đều thấy được, nam nhân áo vàng cùng Lâm Minh ở trước mặt Ứ Nê cự thú rơi xuống hạ phong, từ ngay từ đầu thanh niên áo vàng đả thương Ứ Nê cự thú đã rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, mà Lâm Minh không bằng thanh niên áo vàng, hắn luôn luôn né tránh ở bên ngoài, căn bản không công kích.

Dưới tình huống như vậy, thanh niên áo vàng cùng Lâm Minh bám trụ Ứ Nê cự thú, bảo trụ tính mạng đã không sai lầm rồi, càng đừng nói là đánh chết.

Nhưng dù vậy, cũng không có binh sĩ nào lui bước, ở phía sau bọn họ chính là Thanh Tang thành, nơi đó có cha mẹ, vợ, đứa nhỏ bọn họ, một khi Thanh Tang thành thất thủ, bọn họ đều phải chết thảm.

Dưới tình huống như vậy, bọn họ làm sao có thể lui?

Rầm rầm rầm!

Một cái xúc tua như roi quất tới, thanh niên áo vàng chật vật né tránh, hiện tại hắn làm sao còn có lực trả đòn, ngẫu nhiên trong một hơi có thể phát ra mấy đạo kiếm khí công kích, cũng là tấn công Mộng Cảnh kết giới.

Nhưng mà Mộng Cảnh kết giới sao có thể để cho thanh niên áo vàng công phá, kiếm khí đi lên còn không thể chấn động kết giới.

- Lâm tiểu tử, ta... Ta đã hấp dẫn... Lực chú ý của nó, mau... Mau... Ra tay công kích Ứ Nê cự thú! Nếu không chúng ta đều phải chết.

Thanh niên áo vàng muốn kẻ gây tai họa bị tai họa theo, để Lâm Minh ra tay hấp dẫn lực chú ý Ứ Nê cự thú, Lâm Minh lại căn bản không chút động tâm.

Mắt thấy Lâm Minh mắt điếc tai ngơ, chậm chạp không ra tay, thanh niên áo vàng cực kỳ phẫn nộ, hắn cố ý đi tới chỗ Lâm Minh, bắt hắn dụ dỗ, nhưng tốc độ Lâm Minh cực nhanh, thân pháp lại linh hoạt. Khiến hắn thủy chung không thể thực hiện được.

- A...

Thanh niên áo vàng đột nhiên hét thảm một tiếng, một chân hắn bị chất nhầy ăn mòn cọ đến, lập tức máu thịt bầy nhầy.

Thương thế như vậy còn không đến mức tàn tật, nhưng lúc này lại khiến hắn càng thêm khó có thể né tránh.

Thanh niên áo vàng cắn răng, bằng vào một cỗ tâm niệm muốn sống chống đỡ, nhưng hắn cũng biết, cứ như vậy tiếp căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Lúc này Lâm Minh rót đại đa số chân nguyên trong cơ thể vào trong hạt giống Tà Thần, không ngừng nén ép, Tà Thần lực đã khôi phục đến chín thành năm!

- Cố kiên trì thêm một hồi.

Lâm Minh nhìn Mộng Cảnh kết giới chấn động kịch liệt, tâm thần hết sức chăm chú, tuy rằng Ứ Nê cự thú công kích thanh niên áo vàng, nhưng mỗi lần công kích vẫn lan đến gần Mộng Cảnh kết giới.

Lực lượng Ứ Nê cự thú tuyệt đối có mười vạn cân trở lên, tấn công như vậy, Mộng Cảnh kết giới cũng không duy trì được bao lâu.

- Cũng sắp đủ rồi.

Lâm Minh cảm thụ được lực lượng hạt giống Tà Thần trong cơ thể, chân nguyên nén ép sẽ lập tức hoàn thành - Mà thời điểm này, Mộng Cảnh kết giới cũng sắp không chống đỡ được.

Mộng Cảnh kết giới đối với Lâm Minh mà nói giá trị không nhỏ. Hắn còn không muốn cứ như vậy mất đi nó, ở trong nháy mắt Mộng Cảnh kết giới tới cực hạn, Lâm Minh vung tay lên, trực tiếp thu hồi Mộng Cảnh chi châu.

Cùng lúc đó, Tà Thần lực bão hòa!

Bồng!

Thanh niên áo vàng bị xúc tua Ứ Nê cự thú quất thật mạnh lên lưng, hắn hộc huyết bay ngược đi ra ngoài, giống như bao tải ngã ở trên mặt đất.

Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, gió gào thét bên tai, thanh niên áo vàng không cần xem, chỉ biết xúc tua lại tấn công tới, tình thế hết sức chỉ mành treo chuông, thanh niên áo vàng cố nén lục phủ ngũ tạng đau nhức, đứng dậy lại tránh hiểm một kích chí mạng.

Hắn liều mạng hô to đối với Lâm Minh:

- Ta... Ta chết, ngươi cũng đừng mong sống, mau đánh a! Ánh mắt của nó... Chính là nhược điểm! Nếu không... Chúng ta đều phải chết.

Ở trong dòng khí cuồng bạo, thanh âm thanh niên áo vàng dường như bị đập vỡ vụn, hắn kỳ thật căn bản cũng không biết nhược điểm Ứ Nê cự thú, có lẽ, Ứ Nê cự thú nguyên bản vốn không có nhược điểm, thanh niên áo vàng tùy tiện nói ra một cái chỉ là muốn dụ Lâm Minh ra tay, công kích ánh mắt Ứ Nê cự thú, tuyệt đối sẽ khiến cho nó phẫn nộ.

Nhưng mà thanh niên áo vàng cũng biết, tên nhát gan như Lâm Minh cơ bản không thể nào ra tay.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Lâm Minh thật sự ra thương, cả người lóe ra lôi đình cùng ngọn lửa, đẹp mắt mà chói mắt.

Thấy một màn như vậy, thanh niên áo vàng có chút ngây ngẩn cả người, ngay sau đó trong lòng mừng thầm, tiểu tử này, rốt cuộc bị lừa!

Họ Lâm cuối cùng ra tay, hơn nữa thoạt nhìn như là bộ dáng tuyệt chiêu, có họ Lâm kìm chế, chính mình nói không chừng có thể sống sót, hơn nữa thời điểm vừa rồi hắn đi ra ngoài, cảm giác kết giới đã biến mất, nếu không hắn hẳn là đánh lên kết giới mới đúng.

Kết giới biến mất, họ Lâm lại nóng đầu phát động công kích về phía Ứ Nê cự thú, lần công kích này tất nhiên khiến Ứ Nê cự thú bị Lâm Minh hấp dẫn tới.

Đây quả thực là thời cơ chạy trốn tuyệt hảo. Hắn chỉ hy vọng Lâm Minh công kích có thể uy lực lớn một chút, cũng đủ chọc giận Ứ Nê cự thú, về phần Lâm Minh vì hắn sáng tạo cơ hội chạy trốn có cảm kích gì, kia hoàn toàn là nói đùa, nếu không phải Lâm Minh, hắn sao có thể thân lâm hiểm cảnh, hắn ước gì Lâm Minh chết ở dưới công kích của Ứ Nê cự thú.

Thanh niên áo vàng cố nén đau xót, triển khai thân pháp chạy trốn, thời điểm này không còn quản cái gì cả, cái gì Thanh Tang thành, tính mạng quân nhân hắn quản cái rắm, thậm chí ngay cả mạng Lam Y cùng hắn cũng không tính là cái gì.

Tiếng gió gào thét, Lâm Minh mở ra Tà Thần lực, Lôi Linh cùng Hỏa Tinh trong cơ thể chấn động kịch liệt.

Tuy rằng mọi người đều chú ý tới Lâm Minh sắp phát động công kích, nhưng trừ bỏ Lâm Minh ra, nhưng không ai ý thức được uy lực một kích này sẽ đạt tới loại trình độ khủng bố nào.

Chân nguyên điên cuồng rót vào trong hạt giống Tà Thần, ngọn lửa nén ép cao độ cùng lôi đình lực như nước lũ bột phát ra, thêm cả Tử Huyễn thương vào, lực lượng lôi đình với ngọn lửa tăng lên tới cực hạn.

Tử Giao Thần Lôi!

Địa Tâm Xích Viêm!

Với Lôi Linh cùng Hỏa Tinh là bản gốc Lôi Hỏa Sát mạnh nhất, mặc dù Lâm Minh mở ra Tà Thần lực, cũng khó khống chế uy lực của nó.

Mũi thương chỉ thẳng, cả người Lâm Minh quấn quanh lôi đình với ngọn lửa, giống như đốm lửa thẳng hướng tới Ứ Nê cự thú mà đi!

Thời gian dường như hoãn chậm lại trong nháy mắt, quơ xúc tua, binh sĩ hò hét, hung thú tê rống toàn bộ đã đi xa, chỉ còn lại có tiếng vọng Lôi Hỏa khủng bố vang lên ở không trung.

Bồng! Bồng!

Hai cây xúc tua quấn tới Lâm Minh, nhưng mà lại bị Lâm Minh một người một thương, xuyên qua trong nháy mắt! Chất nhầy ăn mòn màu xanh biếc bị Lôi Hỏa lực đốt trọi, Lâm Minh thế không thể đỡ vọt tới trước mắt Ứ Nê cự thú.

Lôi Hỏa Sát!

Oanh!

Lực lượng cực hạn bùng nổ, trong bầu trời đêm, một vòng sáng màu tím phóng lên cao, Ứ Nê cự thú bị phá thành một cái động thật lớn ở trước mặt, đại lượng huyết nhục cùng chất lỏng màu xanh biếc chảy ra từ trong động.

Lâm Minh xuyên thấu thân thể Ứ Nê cự thú, vọt ra từ một sườn khác.

Ngọn lửa diễm lệ với ánh sáng lôi đình thẳng hướng tận trời, Ứ Nê cự thú thống khổ rít gào ở trong ngọn lửa.

Ngọn lửa như vậy, chiếu sáng khắp bầu trời, vô số hung thú phụ cận đều bị ngọn lửa cuốn đi vào, chết vô số.

Ngay cả thanh niên áo vàng khoảng cách gần đều thiếu chút nữa chịu khổ, thời điểm ngọn lửa đánh úp lại, hắn bị quay cuồng ở mặt đất, q tóc đều đốt trọi.

Thời điểm này, hắn cũng bất chấp những thứ này, hắn không thể tin nhìn liệt hỏa hừng hực cách đó không xa, cùng với Ứ Nê cự thú thống khổ giãy giụa ở trong liệt hỏa, sinh mệnh khí tức càng ngày càng yếu, cả người đều run rẩy.

Ứ Nê cự thú đã chết?

Này... Này rốt cuộc phải... Sao lại thế này?

Ứ Nê cự thú dường như là thủ lĩnh hung thú thú triều công kích lần thứ hai, theo nó bị đốt chết ở trong lửa, tất cả hung thú, dường như mất đi tinh thần chống đỡ trong nháy mắt, đình chỉ công kích.

Chúng nó nhao nhao xoay người nhìn về phía ngọn lửa bao vây lấy Ứ Nê cự thú, rồi lại như thủy triều rút đi, bỏ chạy về Thanh Tang sơn.

Rầm lạp... Hung thú trên chiến trường liền lui rất nhanh không còn một mảnh, chỉ để lại một mảnh tàn thi.

Hung thú lui?

Nhóm binh sĩ Thanh Tang thành, đứng ở trong vô số huyết nhục mơ hồ, chống thân thể mỏi mệt, không thể tin nhìn hung thú thối lui.

Ngọn lửa bùng cháy xông lên tận trời, ánh lửa phóng ở ấm áp trên thân bọn họ, cũng ấm áp như thế.

Chúng ta thắng?

Mọi người đều cảm thấy không thể tin, Ứ Nê cự thú khổng lồ như núi nhỏ, thoạt nhìn không thể chiến thắng lại bị Lâm Minh một chiêu giết chết.

- Chúng ta thắng!

- Hung thú lui!

Bọn binh sĩ sau khi dại ra một lát, phát ra tiếng động hoan hô, rất nhiều người kích động ôm cùng một chỗ, lệ nóng doanh tròng, nước mắt dọc theo hai má bọn họ tràn đầy bụi đất cùng máu khô chảy xuống, để lại dấu vết rõ ràng.

Bọn họ bất đồng với đám người Lâm Minh, bọn họ chỉ là phàm nhân, Thanh Tang thành nếu thủ không được, đám người Lâm Minh có thể rút đi, mà bọn họ lại không được. Một trận chiến này, rất nhiều người đã có tâm niệm hẳn phải chết.

Hung thú cuồn cuộn không dứt, bọn họ chống đỡ đến cực hạn, mà thời điểm này, Ứ Nê cự thú xuất hiện, thế công hung thú càng mạnh, gần như làm suy sụp tinh thần tín niệm bọn họ.

Nhưng mà bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, dưới tình huống như vậy, Ứ Nê cự thú lại bị Lâm Minh một chiêu giết chết, như mộng ảo nghịch chuyển, bọn họ liền thắng lợi như vậy!

Ở bên cạnh Ứ Nê cự thú chết đi, Lâm Minh ghìm thương, nửa quỳ trên mặt đất, hắn tiêu hao thật lớn, một kích vừa rồi, trực tiếp tháo đi sáu thành chân nguyên.

Với thực lực hiện tại, mặc dù mở ra Tà Thần lực, lại có Tử Huyễn thương tăng phúc, hắn cũng không thể chống đỡ nổi trạng thái Lôi Hỏa Sát đầy ắp năng lượng, chỉ miễn cưỡng dùng ra bảy tám thành lực lượng, dù vậy, nhưng cũng như là rút sạch năng lượng của hắn.

Lâm Minh nhìn ngọn lửa bùng cháy hừng hực, hít sâu một hơi, lấy ra một viên đan dược khôi phục chân nguyên từ trong Tu Di giới nuốt vào, một kích giết chết Ứ Nê cự thú, nghe ra làm cho người ta sợ hãi, nhưng, nhưng cũng không có nghĩa là Lâm Minh có được thực lực tương đương với võ giả Hậu Thiên đỉnh phong tông môn.

Ứ Nê cự thú hình thể khổng lồ, tốc độ lại chậm, căn bản không thể tránh né công kích, là một bia ngắm tuyệt hảo.

Mà Lâm Minh xuất chúng nhất chính là lực công kích, một khi để hắn dùng ra Lôi Hỏa Sát, uy lực tuyệt đối là long trời lở đất. Nhưng đối mặt với võ giả Hậu Thiên đỉnh cao như Cầm Tử Nha, hắn vị tất có cơ hội này.

Chương 333: Lam Y thỉnh cầu

Lâm Minh dẫn theo Tử Huyễn thương, đi trong ngọn lửa, theo tay vung lên, một cỗ năng lượng vô hình phát ra, ngọn lửa từ đó tách ra, lộ ra một cái thông lộ.

Lúc này Ứ Nê cự thú đã đình chỉ giãy giụa, chỉ có mấy căn xúc tua bị nướng ở trong ngọn lửa nóng rực.

Lâm Minh một thương phá vỡ Ứ Nê cự thú, trực tiếp đi vào.

Xuy xuy xuy!

Niêm dịch xanh biếc trút xuống xuống dưới, trực tiếp bị ngọn lửa nướng thành tro tàn.

Sau một lát, Lâm Minh tung một viên nội đan màu xanh biếc bằng cỡ nắm tay ở trong cơ thể Ứ Nê cự thú, thu nhập vào trong Tu Di giới.

Hung thú cấp bốn trở lên tất có nội đan, nội đan Ứ Nê cự thú này bất kể dùng để luyện dược hay là chế độc đều là tài liệu tốt nhất, Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ quên.

Vốn gân Ứ Nê cự thú cũng là tài liệu không tồi, tuy nhiên hiện tại Ứ Nê cự thú bị Lâm Minh một thương đâm xuyên, lại bị hỏa thiêu một lần, gân thú cũng không còn giá trị.

Ngọn lửa không ngừng tách ra, Lâm Minh cứ như vậy mang theo Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ xéo mặt đất đi ra từ trong lửa ngập trời, lúc này tóc hắn rối tung, năng lượng cả người còn sót lại lóe ra hình thành hồ quang màu tím, giống như Ma Thần cái thế.

Khoảng cách Lâm Minh gần nhất chính là thanh niên áo vàng Lãm Nguyệt tông, hắn co quắp ngồi dưới đất, trơ mắt nhìn Lâm Minh đi ra từ trong ngọn lửa, môi co rúm, dường như mất hồn.

Ắn vạn lần không ngờ, Lâm Minh lại trực tiếp đánh chết Ứ Nê cự thú...

Đó là hung thú cấp năm, có thể so với cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong tông môn, mà tu vi Lâm Minh mới là Ngưng Mạch trung kỳ!

Hắn rốt cuộc là ai?

Thanh niên áo vàng rất rõ ràng, tuổi như vậy, tu vi như vậy, lại với thực lực của hắn sẽ có khái niệm như gì.

Hắn không có khả năng không có tiếng tăm gì.

Đúng lúc này, hắn nghe được tiếng hô to truyền đến từ trong quân đội như thủy triều:

- Lâm anh hùng vạn tuế! Lâm anh hùng vạn tuế!

Đối với binh lính bình thường mà nói, Lâm Minh chính là ân nhân bọn họ, không có Lâm Minh. Bọn họ chẳng những phải chết, người nhà phía sau bọn họ cũng hóa thành xương khô.

Họ Lâm... Hắn họ Lâm...

Thiên tài mười sáu tuổi họ Lâm... Thanh niên áo vàng máy động trong lòng, hắn trong đầu hiện ra một cái tên. Ngay sau đó hoàn toàn hóa đá, dường như một pho tượng ngồi yên ở nơi nào, Lâm Minh tùy ý đi qua hắn...

Tiếng hoan hô còn đang tiếp tục, Lâm Minh đứng xa xa nhìn một đám binh sĩ kia cả người đẫm máu, đang cao giọng hoan hô, nỗi lòng không khỏi phức tạp.

Tuy rằng trong trận chiến đấu này, tác dụng lớn chính là những cao thủ, nhưng nếu không có bọn họ dùng thân thể xây dựng tường thành huyết nhục cách trở thú triều, như vậy mặc cho đám người Lâm Minh giết như thế nào. Hung thú vẫn nhảy vào trong Thanh Tang thành, tàn sát dân chúng.

Trong trận chiến đấu này, những binh sĩ này trả giá nhiều nhất. Nhưng bọn hắn nhận được ủng hộ lại ít nhất.

Hắn thậm chí nhìn thấy một binh sĩ mất đi cánh tay trái ở trong trận chiến tranh này. Trải qua băng bó đơn giản, liều mạng quơ về phía chính mình cánh tay phải còn lại.

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Minh đột nhiên có chút trầm trọng, đây là chiến tranh phàm nhân, đội ngũ một vạn người chỉ còn lại có mấy ngàn, đối với bọn binh sĩ mà nói, có thể sống sót, có thể bảo trụ người nhà bọn họ cũng đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nghĩ vậy hết thảy đầu sỏ gây nên, Nam Hải Ma Vực, trong lòng Lâm Minh dâng lên một cỗ hận ý.

Đối với tông môn ngũ phẩm cao cao tại thượng mà nói, tính mạng phàm nhân, với con kiến không khác là bao.

Vì gồm thâu Thần Hoàng đảo trọng lâm Nam Thiên Vực, vì cảnh cáo mười chín tông môn, Nam Hải Ma Vực có thể không chút do dự nhấc lên một trận thổi quét toàn bộ Thần Hoàng châu khủng bố thú triều, thây đầy đất khắp nơi, sinh linh đồ thán.

Lâm Minh hướng quân trận đi đến, còn chưa đi đến, một đám người liền chen chúc xông tới, bọn họ đều là Thanh Tang thành cao tầng, đầu lĩnh chính là Lâm Vạn Sơn, Trang Phàm đám người.

Vừa rồi Lâm Minh một người một thương, một chiêu đánh chết Ứ Nê cự thú đã không thể dùng kỳ tích để hình dung, đó là quái vật lớn nhỏ bằng cỡ núi nhỏ, một thương đâm chết, ngọn lửa với tử điện thẳng hướng tận trời, cảnh tượng như vậy thật sự rung động lòng người.

Diêm bang bang chủ Thạch Lâm Khai kích động tới sắc mặt đỏ rực, hắn cười ha ha nói:

- Lâm anh hùng, ngươi thật sự là Chiến Thần chuyển thế!

Hắn vốn chuẩn bị bảo bốn phía tán thưởng một phen, kết quả lại phát hiện tình huống Lâm Minh có chút không đúng.

- Lâm anh hùng, không có việc gì chứ!. Ngôn Tình Tổng Tài

Lâm Minh phất tay áo nói:

- May không sao, ta nghỉ ngơi một chút là được.

Hắn chỉ là tiêu hao quá lớn, cũng không có chịu thương thế gì. Trong cơ thể Ứ Nê cự thú có rất nhiều chất nhầy ăn mòn, nhưng đại bộ phận bị Lôi Hỏa lực thiêu hủy, một ít còn sót lại cũng không phá ra hộ thể chân nguyên của Lâm Minh.

Lúc này, một cô gái mặc áo trắng đi ra từ trong đám người, thật cẩn thận kêu một tiếng:

- Lâm công tử.

Cô gái đúng là Lam Y, sau một màn vừa rồi, Lam Y đã không cần xác nhận thân phận Lâm Minh, phóng nhãn mười chín tông môn, trừ bỏ Lâm Minh ai còn có thể làm đến một bước này?

Trên thực tế, nguyên bản ở trong ấn tượng Lam Y, mặc dù là Lâm Minh cũng không nên có sức chiến đấu khủng bố như vậy, đây là thực lực võ giả Ngưng Mạch kỳ không thể có, ngay cả trưởng lão Lãm Nguyệt tông cũng không làm được, Lãm Nguyệt tông là tiểu tông môn, một ít trưởng lão ngoại môn là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong trong môn phái, lực công kích của bọn họ tuyệt đối không đạt được loại trình độ này.

Tuổi chỉ mười sáu đã có có thể so với trưởng lão ngoại môn Lãm Nguyệt tông, Lâm Minh làm thiên tài đệ nhất mười chín tông môn, hoàn toàn xứng đáng.

Ở một cái thành thị phàm nhân xa xôi lại có thể gặp được Lâm Minh, Lam Y tuyệt đối không nghĩ tới trải qua ly kỳ như vậy, cơ hội này, nàng tự nhiên không muốn bỏ qua.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn Lam Y một cái, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Đến bước này, Lâm Minh xác nhận Lam Y nhận ra chính mình, nàng vài lần tìm tới cửa khẳng định là có việc.

- Lâm công tử, đây là một quả Thanh Liên đan, có thể trợ giúp ngài khôi phục nguyên khí.

Lam Y nói xong, lấy ra một cái bình sứ khéo léo từ trong Tu Di giới, từ dược hương nồng đậm mà xem, quả thật là đan dược thượng phẩm.

- Không cần.

Lâm Minh khoát tay chặn lại:

- Đan dược ta có, Lam cô nương có chuyện gì, còn xin nói thẳng đi.

- Này...

Trong lúc nhất Lam Y thời có vẻ có chút quẫn bách, mở miệng cầu người, nàng có chút khó có thể mở miệng.

Lúc này, Thạch Lâm Khai lập tức lộ ra một bộ biểu tình thì ra là thế, cười hắc hắc, ý vị thâm trường nhìn Lâm Minh một cái, cho một cái ánh mắt huynh đệ ngươi thật lợi hại, sau đó mượn cớ ly khai.

Thực hiển nhiên, Thạch Lâm Khai nhìn ra Lam Y coi trọng Lâm Minh, loại sự tình này Thạch Lâm Khai thấy rất bình thường, mỹ nữ yêu anh hùng, huống chi tuổi hai người xấp xỉ, diện mạo Lâm Minh lại bất phàm.

Hành động Thạch Lâm Khai tự cho là thông minh, lập tức khiến Lam Y càng thêm quẫn bách, nàng ho nhẹ một tiếng, nói:

- Lâm công tử, ta có việc muốn nhờ, có thể đi tiếp nói chuyện hay không.

- Được rồi, đến quân doanh đi.

Lâm Minh cũng muốn biết một chút tình huống Lãm Nguyệt tông bị tập kích, vốn không có cự tuyệt.

Nhìn thấy thân ảnh Lâm Minh cùng Lam Y rời đi, Trang Phàm liếc mắt nhìn Lâm Vạn Sơn một cái, thuận miệng nói:

- Lão Lâm, Lâm Minh năm nay mười sáu rồi chứ.

Ân... Đến tuổi đính hôn rồi.

Dựa theo tập tục Thiên Vận quốc, nam nhân mười sáu tuổi là đủ tuổi trưởng thành, có thể đính hôn, mười tám tuổi là được thành hôn.

Nhưng võ giả lại khác, võ giả Tiên Thiên, một trăm tuổi không cưới vợ đều rất bình thường, Lâm Vạn Sơn cũng không biết Lâm Minh có tính toán kết hôn hay không, nếu là con cháu Lâm gia tầm thường, câu nói đầu tiên của Lâm Vạn Sơn có thể làm chủ hôn nhân, cho ngươi cưới ai thì ngươi phải cưới người đó, trừ phi ngươi không muốn ở trong gia tộc.

Nhưng ở hôn nhân đại sự của Lâm Minh, Lâm Vạn Sơn không có mảy may quyền lên tiếng, hết thảy đều phải để Lâm Minh làm chủ.

Trang Phàm thở dài một hơi, lắc lắc đầu, hắn cũng chỉ thuận miệng vừa nói, bất kể hiện tại Lâm Minh có ý tứ đính hôn hay không, đều nhất định không có khả năng trở thành con rể Trang gia, Trang gia bọn họ thật sự không chọn ra người con gái nào có thể trèo cao được. Phỏng chừng những vương công quý tộc kia Thiên Vận thành đã sớm theo dõi, chỉ cần Lâm Minh hơi chút lộ ra ý tứ phương diện này, những quý tộc kia chỉ sợ đều sắp xếp đội đến, thậm chí nguyện ý đưa con gái chính mình đến làm tiểu thiếp.

Lều trại của Lâm Minh, ở giữa đại doanh, bên trong trần sắt đơn giản, tuy nhiên cũng rất thoải mái, một tấm giường gỗ nhiều ngăn, mặt trên lót chăn bông tinh khiết, bởi vì bị ép nhiều cho nên ngồi trên có chút cứng rắn.

- Ngồi đi.

Lâm Minh tùy ý chỉ tay xuống giường.

- Lâm công tử, tiểu nữ tên là Chu Tâm Ngữ, Lam Y là nhũ danh của ta...

Lúc trước Lam Y không báo đại danh, cũng là tồn tại tâm tư che giấu, tuy nhiên hiện tại, yêu cầu Lâm Minh làm việc, tự nhiên phải thẳng thắn thành khẩn.

- Chu Tâm Ngữ...

Lâm Minh thoáng nhớ lại một chút, rốt cuộc nhớ lại. Trong kế hoạch Thần Hoàng đảo bồi dưỡng thiên tài, quả thật có cô gái này, nàng là một trong năm mươi nhân giai thiên tài.

- Chu cô nương là đệ tử Lãm Nguyệt tông đi?

Chu Tâm Ngữ do dự một chút, vẫn gật đầu, thân phận của nàng đã không có gì để giấu giếm, rất dễ dàng nghĩ đến.

Chương 334: Bảo tàng Lam Nguyệt Tông

- Thật có lỗi, Chu cô nương có thể... Nói cho ta biết một chút không, là ai diệt toàn bộ Lãm Nguyệt tông?

Lâm Minh rót trà, tận lực để giọng điệu có vẻ thoải mái, để tránh chạm vào vết thương cũ.

Nhắc tới diệt môn ngày đó, trong đôi mắt Chu Tâm Ngữ toát ra thần sắc thống khổ cùng cừu hận giao tạp, một ngày đó, cảnh tượng sư phụ chết thảm rõ ràng ở mắt.

- Cao thủ Toàn Đan, tổng cộng bảy.

Chu Tâm Ngữ cắn răng nói.

Toàn bộ Lãm Nguyệt tông chỉ có một thái thượng trưởng lão miễn cưỡng đột phá Toàn Đan, cộng thêm mấy chục cao thủ Tiên Thiên, căn bản không ngăn được bảy cường giả Toàn Đan giết hại. Huống chi trong đó còn có một là Toàn Đan trung kỳ.

Lâm Minh hơi hơi trầm xuống trong lòng, đội hình giết hại như vậy, Thất Huyền cốc gặp gỡ cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Sợ ngay cả Khổng Tước sơn, Lạc Vân môn cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Hắn thở nhẹ một ngụm khí lạnh, tiếp tục hỏi:

- Chu cô nương tìm tại hạ có chuyện gì?

- Ân... Là như vậy, ta... Nếu muốn gia nhập Thần Hoàng đảo, vậy... Có thể xin Lâm công tử tiến dẫn một chút hay không, nếu có thể, ta muốn có thể có một cơ hội tiếp xúc đến công pháp hạch tâm Thần Hoàng đảo, ta sẽ có thâm tạ.

Chu Tâm Ngữ bắt đầu còn nói có chút quẫn bách, về sau rõ ràng một hơi nói ra yêu cầu. Nàng vốn chuẩn bị tiếp xúc trước cùng Lâm Minh, chậm rãi đưa ra yêu cầu, nhưng hiện tại tình huống biến thành như vậy, quanh đi quẩn lại cũng không ý nghĩa.

- Ngươi muốn học công pháp hạch tâm?

Lâm Minh nhíu mày, nếu là dẫn tiến đơn thuần, Lâm Minh thật ra có thể hỗ trợ, với thiên phú Chu Tâm Ngữ, tiến vào Thần Hoàng đảo vẫn có khả năng lớn.

Nhưng, nếu dẫn tiến Chu Tâm Ngữ học công pháp hạch tâm, hắn làm không được.

Hai đại công pháp hạch tâm Thần Hoàng đảo, Chu Tước Cấm Thần lục cùng với Thanh Loan Huyễn Yêu điển, toàn bộ đều là bí điển thượng Cổ Phượng tộc di lưu, phi thường quý báu.

Hai bộ công pháp từ trước đến nay chỉ truyền đệ tử hạch tâm, đệ tử bình thường chỉ có thể học tập đến một chút da lông, mặc dù là Lâm Minh, trước khi chưa chính thức gia nhập Thần Hoàng đảo, Mục Thiên Vũ cũng chỉ truyền thụ mấy trọng trước của Chu Tước Cấm Thần lục mà thôi, lại còn bắtLâm Minh thề đối với võ đạo chi tâm, không được truyền ra ngoài.

Đây là bởi vì Chu Tước Cấm Thần lục cùng với Thanh Loan Huyễn Yêu điển liên quan đến rất nhiều bí mật, bí điển thượng Cổ Phượng tộc, nghe nói luyện đến cảnh giới tối cao, có thể thân hóa Phượng Hoàng, niết bàn trong lửa, bất tử bất diệt.

Điển tịch quý báu như vậy, mặc dù là thiếu sót một bộ phận rất lớn, cũng đủ để dẫn tới rất nhiều cường giả mơ ước.

Hai bộ bí pháp Chu Tước Cấm Thần lục cùng với Thanh Loan Huyễn Yêu điển này không có huyết mạch Chu Tước, Thanh Loan khó có thể tu luyện, nhưng không phải hoàn toàn không thể tu luyện, trên lịch sử, từng có ma đầu tu luyện công pháp Hỏa hệ, bắt thánh nữ Thần Hoàng đảo, muốn cướp nguyên âm, song tu Chu Tước Cấm Thần lục, kết quả đưa tới một trận tai nạn cho Thần Hoàng đảo.

Có vết xe đổ, Thần Hoàng đảo khống chế đối với phương diện này rất nghiêm.

- Thật có lỗi, ta không giúp được ngươi.

Lâm Minh trực tiếp cự tuyệt!

- Công pháp hạch tâm Thần Hoàng đảo chỉ truyền đệ tử hạch tâm, nếu ngươi có thể trở thành đệ tử hạch tâm, không cần ta hỗ trợ cũng có thể học được.

Chu Tâm Ngữ thoáng sửng sốt, ngay sau đó thần tình thất vọng, đệ tử hạch tâm... Với thiên phú của nàng, nhiều nhất cũng chỉ làm một đệ tử ngoại môn, ngay cả đệ tử nội môn đều không cạnh tranh nổi, càng đừng nói là đệ tử hạch tâm.

Nghĩ đến cừu sư môn, Chu Tâm Ngữ có chút thất hồn lạc phách:

- Công pháp hạch tâm Thần Hoàng đảo không thể truyền đệ tử nội môn sao?

Lâm Minh lắc lắc đầu:

- Đệ tử nội môn chỉ có thể học được mấy trọng trước mà thôi, Thần Hoàng đảo khống chế công pháp rất nghiêm, cho nên ta không giúp được ngươi...

- Lâm công tử... Ta...

Chu Tâm Ngữ thần tình năn nỉ, nhưng nói đến bên miệng rồi lại không biết nói ra như thế nào, bản ý nàng là muốn xuất ra mấy viên Nhập Thiên đan làm thù lao.

Nhưng hiện tại xem ra, xuất ra Nhập Thiên đan hơn phân nửa cũng vô dụng, Lâm Minh không thiếu Nhập Thiên đan, theo Chu Tâm Ngữ biết, Lâm Minh đã ít nhất chiếm được ba viên Nhập Thiên đan, về sau chờ Lâm Minh bước vào Hậu Thiên, chỉ sợ còn nhận được nhiều hơn thế.

Đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo, sợ là với đãi ngộ của Lâm Minh, chính mình muốn dùng mấy viên Nhập Thiên đan để đãi ngộ đối với đệ tử hạch tâm, không khỏi quá ngây thơ rồi.

Chu Tâm Ngữ rõ ràng, với thiên tư chính mình, trở thành đệ tử nội môn, không tiếp xúc được đến công pháp hạch tâm hoàn chỉnh, khẳng định không thể tiến vào cảnh giới Toàn Đan, Thần Hoàng đảo dù có mạnh mấy đi nữa, cũng chỉ có thể cam đoan đệ tử hạch tâm bước vào Toàn Đan, nếu không Toàn Đan này cũng trở nên không đáng giá.

Chẳng lẽ, thật sự phải xuất ra thứ đồ kia sao...

Giao nó cho Mục Thiên Vũ, có lẽ có thể đổi đến vị trí một đệ tử hạch tâm, nhưng... Giá phải trả không khỏi quá lớn.

Đó là những thứ Lãm Nguyệt tông bị hủy diệt lưu lại, cũng là sở mong của sư phụ, hy vọng phục hưng Lãm Nguyệt tông.

Không có nó, cho dù chính mình trở thành đệ tử hạch tâm, đổi lấy công pháp hạch tâm, cũng rất khó đặt chân cảnh giới Toàn Đan.

Nhưng giữ lại nó, không có công pháp đẳng cấp cao, vẫn không thể đặt chân Toàn Đan, không thành Toàn Đan, nàng căn bản không có tư cách báo thù vì sư môn, càng miễn bàn trùng kiến Lãm Nguyệt tông.

Chu Tâm Ngữ nghĩ như vậy, lo được lo mất...

- Quấy rầy, Lâm công tử.

Chu Tâm Ngữ miễn cưỡng nở nụ cười, yên lặng rời khỏi lều trướng.

Trước khi rời đi, Lâm Minh nhìn thấy bóng dáng Chu Tâm Ngữ tiêu điều khi rời đi, đột nhiên trong lòng cảm khái, hắn do dự một chút, vẫn nói:

- Ta sẽ nói một chút với Mục cô nương Thần Hoàng đảo, nhưng có thành hay không chỉ có thể xem ý tứ của nàng.

Chu Tâm Ngữ vui vẻ trong lòng, vội vàng không ngừng cảm tạ:

- Cảm ơn Lâm công tử, ân đức này, Tâm Ngữ ghi nhớ trong lòng.

Chu Tâm Ngữ cảm tạ mãi rồi mới rời đi, Lâm Minh khẽ lắc đầu, cảm khái con đường võ đạo gian khổ, tư chất như Chu Tâm Ngữ, ở phàm nhân xem ra đã là tiên tử, nhưng muốn tấn công Toàn Đan, lại phải trả giá cái giá thật lớn.

Võ giả bình dân vì kiếm một chút tài nguyên luyện võ mà xâm nhập Hung Thú sâm lâm, mạo hiểm đến tính mạng săn bắt tài liệu, những cô gái Thất Huyền cốc Hợp Hoan tông, vì đột phá Ngưng Mạch kỳ, thanh xuân thường trú mà dâng ra trinh tiết, những thiên tài tông môn được vạn người hâm mộ, vì tìm kiếm cơ duyên mà vào nhập hiểm địa, kết quả chết...

Con đường của võ giả, thoạt nhìn nhìn chỉnh tề nhưng đi lên lại như kinh cức mọc thành bụi gai, không cẩn thận một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

Chu Tâm Ngữ cũng có chấp niệm phục hưng tông môn cùng báo thù vì sư môn, cô gái như vậy bởi vì chấp niệm mà cố gắng kỳ thật cũng đáng giá thương tiếc cùng tôn trọng, nhưng mà Lâm Minh không có quá nhiều quan hệ với Mục Thiên Vũ, cũng không giúp được tính thực chất gì.

Không hề suy nghĩ việc này, Lâm Minh chỉnh lại lều trại, lấy ra một quả Tu Di giới mang theo bên người, đây là Bích Lạc lưu lại, bởi vì chạy về vội vàng, sau khi Lâm Minh đánh chết Bích Lạc chỉ lấy Tu Di giới của hắn, lại chưa kịp tra xét trong đó có cái gì.

Địa vị Bích Lạc ở trong Thất Huyền cốc có hạn, Lâm Minh cũng không ôm hy vọng gì trong Tu Di giới, chỉ ôm chút thịt chân muỗi cũng là thịt, lấy ra đồ bên trong.

Vài món bảo khí nhân giai trung phẩm, một thanh bảo kiếm nhân giai thượng phẩm, một kiện nhuyễn giáp, mấy bình đan dược thượng phẩm võ giả Hậu Thiên kỳ sử dụng dùng gia tăng tu vi, còn có hơn một ngàn viên Chân Nguyên thạch, mấy mai ngọc giản.

Bảo khí nhuyễn giáp tự nhiên không cần xem, mấy thứ này đối với Lâm Minh mà nói chỉ là mặt hàng đi tặng, đan dược thượng phẩm có thể gia tăng tu vi thật ra còn miễn cưỡng, phỏng chừng là Âu Dương Bác Duyên đưa, lưu lại có một chút tác dụng, một ngàn viên Chân Nguyên thạch, không nhiều không ít, có chút ít còn hơn không.

Sau khi Lâm Minh cầm lấy mấy mai ngọc giản kia, tùy tiện nhìn lướt qua, Lâm Minh lập tức sửng sốt, ân? Rồi lại có một tấm ngọc giản bí pháp phụ trợ địa giai trung phẩm?

Mà một ít bí pháp truyền lưu ra ngoài, sẽ có bình định đẳng cấp, một bộ ngọc giản công pháp địa giai trung phẩm, giá trị tương đương bảo khí địa giai trung phẩm đỉnh cao.

Lúc trước Phấn Thân Toái Cốt quyền của Lâm Minh chỉ là võ kỹ địa giai không trọn vẹn, nhưng nó liên quan đến nguyên lý bí pháp phụ trợ đã tương đối tinh thâm. Tuy rằng địa giai trung phẩm giá trị thấp một chút, nhưng đổi hai viên Nhập Thiên đan cũng dư dả.

- Bích Lạc này, là muốn đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong rồi dùng bộ bí pháp này đổi hai viên Nhập Thiên đan, đột phá Tiên Thiên! Dã tâm thật lớn.

Lâm Minh không nghĩ tới Bích Lạc giấu sâu như vậy, tư tàng thứ quý báu như thế.

Lâm Minh nhìn lướt qua nội dung công pháp, trong lòng lập tức đại động, đây là một bộ phương pháp dịch dung ẩn nấp.

Chẳng trách phương pháp Bích Lạc dịch dung ẩn nấp xuất sắc như thế!

Chương 335: Phương pháp ẩn nấp

Dịch Dung thuật của Bích Lạc, Lâm Minh cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Lúc trước Bích Lạc dụ dỗ Lâm Minh đi tới Thiên Trì sơn, bất kể khí chất, dung mạo, khí tức so với Cầm Tử Nha đều giống nhau như đúc, mặc dù lúc ấy Lâm Minh cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn sảng khoái đáp ứng, đơn giản là Dịch Dung thuật của Bích Lạc quá hoàn mỹ.

Nếu khi đó, Lâm Minh không thể nhìn thấu Dịch Dung thuật của Bích Lạc có thể giải thích là do thực lực không đủ, nhưng lần này, dịch dung của lại giống như một tiểu lão đầu, thực lực Lâm Minh cũng đã trên hắn, thậm chí còn đoán được thân phận của Bích Lạc, nhưng dù vậy, cho dù hắn mở to mắt nhìn thế nào, cảm nhận cỡ nào, cũng hoàn toàn không thể nhìn ra một chút sơ hở của Bích Lạc, cái này không thể không thừa nhận Bích Lạc rất là cao minh.

Huống chi, Lâm Minh tu luyện Thái Nhất Linh Hồn quyết, linh hồn lực và cảm giác hơn xa như những võ giả xuất sắc khác, sau lại lĩnh ngộ Luân Hồi võ ý, cảm giác càng tiến thêm một bước, mặc dù dưới tình huống như vậy, hắn đối với Dịch Dung thuật của Bích Lạc cũng hoàn toàn bất lực.

Lâm Minh vốn tưởng rằng, loại Dịch Dung thuật này đến từ chính Huyễn tông, mỗi một đệ tử Huyễn tông đều có.

Nhưng mà bây giờ ngẫm lại, lúc trước ở trên tổng tông hội võ, Bích Đình Hoa thân là đệ tử hạch tâm Huyễn tông khi xuất ra ảo thuật, cũng bị mình nhìn thấu, mỗi một đệ tử Huyễn tông tuyệt đối không thể nào lợi hại như Bích Lạc, nếu không cũng rất không hợp tình hợp lý.

Không đơn giản là Dịch Dung thuật, phương pháp ẩn nấp của Bích Lạc cũng vô cùng cao minh, nguyên bản võ giả đạt tới cảnh giới Tiên Thiên mới có thể ẩn giấu tu vi, Bích Lạc còn kém xa lắm, nhưng hắn lại có thể ẩn giấu ở trong đại quân, khiến cho Lâm

Minh không thể phát hiện được, thậm chí sau đó hắn còn theo Lâm Minh vọt vào chỗ sâu nhất đàn hung thú, tới khoảnh khắc cuối cùng còn ra tay công kích trước. Lâm Minh cũng vẫn chưa xác định được vị trí của hắn.

Lâm Minh thầm than bí pháp phụ trợ này thật mạnh, cũng không biết Bích Lạc làm sao có được, có thể là tìm được ở trong một cổ di tích, nếu dùng nó giao cho Thất Huyền cốc, đổi lấy mấy quả Nhập Thiên đan cũng dư dả, Bích Lạc không lập tức đổi, hẳn là cất giữ có mục đích riêng. Dù sao tu vi bây giờ của hắn còn không đủ, có lấy được Nhập Thiên đan cũng không thể lập tức ăn được, một khi sự việc phanh phui, trên người hắn có Nhập Thiên đan ngược lại sẽ bị người ta dòm ngó.

Có thể đoán, Bích Lạc tính đợi tới khi bước vào Hậu Thiên đỉnh phong mới giao bí pháp cho Thất Huyền cốc đổi lấy mấy viên Nhập Thiên đan. Nếu không phải gặp phải mình, nói không chừng còn tưởng rằng Bích Lạc là cao thủ Tiên Thiên!

Lâm Minh bắt đầu tập trung đọc ngọc giản, càng xem càng tán thưởng, phương pháp ẩn nấp này chẳng những có thể che giấu tu vi và dao động chân nguyên, còn có thể biến thành vô hình, chỉ có một chỗ không được hoàn mỹ đó là không thể che giấu sát khí, lúc trước Bích Lạc cũng bởi vì phóng ra sát khí như có như không cho nên mới bị Lâm Minh phát hiện!

Về phần thân ảnh, dao động chân nguyên, Bích Lạc ẩn giấu vô cùng tốt, từ đầu chí cuối không có một chút sơ hở. Tuy rằng bộ bí pháp này không có bất kỳ kỹ năng chiến đấu nào nhưng đối với Lâm Minh mà nói lại vô cùng thực dụng.

Dịch Dung thuật không cần phải nói, lĩnh vực ứng dụng vô cùng rộng lớn, bí pháp ẩn nấp thân hình, có thể dùng để đánh lén, lại có thể dùng cho chạy trốn...

Lâm Minh nghĩ nghĩ một chút, lập tức bắt tay học tập bí pháp này. Bỗng nhiên trước mặt nhoáng lên một cái, một đạo Truyền Âm phù truyền tới, không ngờ lại chính là Cầm Tử Nha.

Nội dung rất đơn giản, báo cho Lâm Minh biết, sáng sớm mai, Cầm

Tử Nha sẽ mang theo các cao thủ tới Thanh Tang thành. Đồng hành còn có Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch tiên sinh.

- Cầm phủ chủ đến đây?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, không nghĩ người Thất Huyền cốc tới trợ giúp lại là Cầm Tử Nha.

Khoảng cách thú triều bùng nổ tới bây giờ cũng chỉ là hai ngày hai đêm, Cầm Tử Nha muốn an bài đệ tử bậc thấp Thất Huyền võ phủ đến thành thị an toàn, kiểm kê tài nguyên tài vật, thu thập hành trang, cộng thêm thời gian đi đường, có thể tới sớm như vậy là vô cùng tốt rồi.

Tuy nói Cầm Tử Nha làm như vậy là vì báo đáp ân tình cho Lâm Minh, nhưng Lâm Minh cũng vô cùng cảm kích.

- Nhập Thiên đan chắc là đã tới tay Cầm phủ chủ, tuy nhiên chắc là chưa kịp ăn, ăn quả Nhập Thiên đan này lại tiếp tục bế quan một thời gian, đột phá Tiên Thiên xác suất sẽ rất lớn. Cũng từ đó, Cầm phủ chủ cũng trở thành trưởng lão Thất Huyền cốc rồi. Chờ sáng mai hắn tới, đại cục cũng định.

- Như thế, có một số việc cũng không cần cố kị, một ít bọn đạo chích có thể thanh trừ rồi...

Lâm Minh nghĩ như vậy, thân ảnh từ doanh trướng tiêu thất trong hư không.

Lúc này, bên trong doanh trại đại nguyên soái, Chu Bình chiến giáp chưa cởi, hắn ngồi trước mặt bàn, nhìn báo cáo thương vong vừa mới kiểm kê lại, nhưng báo cáo tới tay, tâm tư Chu Bình lại hoàn toàn rối loạn, nhìn nửa ngày cũng không biết bên trên đó viết cái gì.

Có một việc rất rõ ràng, cao thủ Âu Dương Bác Duyên phái tới đã chết, bị Lâm Minh giết chết!

Nhưng đó chính là một cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ xuất thân từ tông môn mà, sao lại bị Lâm Minh giết?

Tay Chu Bình run lên bần bật, lại nhìn bảo kiếm đặt trên bàn, nhưng thanh kiếm này cũng không thể mang tới cho hắn một chút cảm giác an toàn.

Trước đó, hắn luôn nghe nói, hoàng thất Thiên Vận quốc phải nghe theo lệnh của Thất Huyền cốc, nhưng đối với Chu Bình mà nói, Thất Huyền cốc dù sao cũng là chuyện xa xôi, thế lực của nó rốt cuộc khủng bố bao nhiêu, thực lực đệ tử môn hạ mạnh cỡ nào, Chu Bình cũng không biết.

Thậm chí hắn còn ỷ vào mình có chỗ dựa cao thủ, cộng thêm trong quân có rất đông cao thủ, không để lực lượng Lâm Minh vào mắt, trong tiềm thức còn đem Lâm Minh liệt vào một tên tiểu mao hài tử gặp phải đại vận cứt chó, còn muốn thừa dịp diệt sát hắn, cứu lại Chu gia.

Hiện tại xem ra, ý tưởng này nực cười cỡ nào, đêm nay, lúc Lâm Minh một thương giết chết ứ Nê cự thú, khí thế hắn phát ra cái thế Ma Thần khiến cho Chu Bình mất hết can đảm.

Thứ (người) mà hắn muốn giết, không ngờ lại là một tên ác ma khủng bố như vậy.

Bây giờ chỉ cần Lâm Minh liếc hắn một cái, Chu Bình lại cảm thấy sợ hãi kéo tới, đó là loại cảm giác vận mệnh hoàn toàn bị người khác nắm trong tay.

Thậm chí Chu Bình còn nghĩ suốt đêm chạy trốn, nhưng bây giờ quanh Thanh Tang thành đều là thú triều, một mình hắn thì chạy được đi đâu?

- Chắc là không sao, nhiều nhất hắn chỉ hoài nghi ta, không có chứng có, hơn nữa quân đội còn phải có ta chỉ huy, nếu hắn giết ta, nhất định quân tâm đại loạn...

Chu Bình tự nhủ an ủi chính mình, trước đó, hắn đã nghĩ kỹ lý do thoái thác, giải vây cho mình.

Tuy rằng không trông mong Lâm Minh sẽ tin toàn bộ nhưng mà

Chu Bình khẳng định Lâm Minh cũng chỉ đoán là mình, cũng không có bằng chứng gì, tuy rằng mình là phàm nhân nhưng mà dù sao cũng là thống soái quân phòng thủ Thanh Tang thành, lúc này thú triều đã tới trước mặt, không thể nói giết là giết được.

Nghĩ như vậy, Chu Bình lấy lại bình tĩnh, cầm bút son phê lên hịch văn.

Càng là kẻ có địa vị cao, càng quyến luyến quyền lực, sợ mất nó và cũng sợ chết, hơn nữa Chu Bình mới chỉ bốn mươi tuổi, đã có thực lực đột phá Ngưng Mạch kỳ, hắn còn rất nhiều tiền đồ chờ phía trước, còn hơn trăm năm hưởng thụ.

Như vậy, hắn làm sao không sợ chết?

Hắn hít sâu một hơi, hạ bút phê lên, chỉ là tâm thần không yên, bút tích run lên có chút nghiêng lệch.

Đúng lúc này, một thanh âm giống như bóng đè đột ngột vang lên:

- Chu quân chủ, ngươi hình như rất lạnh?

- A...

Cả người Chu Bình như phản xạ có điều kiện co rúm lại, ném bút son trong tay về phía trước, cánh tay giống như bị rắn cắn, hắn hoảng sợ nhìn về trước bàn, một thiếu niên áo đen giống như ác ma xuất hiện đúng là Lâm Minh!

- Lâm... Lâm thiếu hiệp.

Cổ họng Chu Bình khô khốc, sắc mặt trắng bệch, hắn miễn cưỡng trấn định, cố gắng bình tâm nói:

- Lâm... Lâm thiếu hiệp đêm khuya đến thăm, không có tiếp đón từ xa.

Lâm Minh tùy ý ngồi ở trên ghế, bình thản nói:

- Chu Bình, không cần đóng kịch với ta, ta hỏi ngươi, Âu Dương

Bác Duyên tổng cộng an bài mấy người ở Thanh Tang thành?

- Âu... Âu Dương Bác Duyên? Là Thất Huyền cốc trưởng lão Âu Dương đại nhân sao? Lâm... Lâm thiếu hiệp, tiểu nhân vật như ta làm sao biết được chuyện của Âu Dương đại nhân?

Chu Bình gắng gượng để không bị lộ.

- Phải không?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, vốn hắn cũng không trông mong Chu Bình biết Âu Dương Bác Duyên bố trí bao nhiêu nhân thủ:

- Như vậy...

Lâm Minh vươn một ngón tay ra, một đạo lôi đình lóe lên:

- Ngươi có thể chết đi được rồi!

Cả người Chu Bình cứng đờ, vẻ mặt hoảng sợ tới cực điểm, hắn còn chưa nói được một câu thoái thác cho mình:

- Chờ... Chờ một chút! Lâm thiếu hiệp, ta...

- Phốc!

Một đạo ánh sáng màu tím trực tiếp xuyên thủng yết hầu Chu Bình. Chu Bình hoảng sợ mở to mắt, dường như không thể tin được chuyện này là thực.

Thanh quản bị xuyên thủng, máu tươi điên cuồng phun ra, Chu Bình cố gắng bịt chặt cổ mình, giống như muốn ngăn cho máu tươi chảy ra nhưng chỉ tốn công vô ích.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, mình là quân chủ Thanh Tang thanh, là nhất đẳng tử tước Thiên Vận quốc, võ giả Ngưng Mạch kỳ là nhân vật hết sức quan trọng của Chu gia ở Thanh Tang thành bây giờ nhưng mà ngay cả phán xét xử án cũng không có, lại bị người ta tuyên án tử hình như vậy.

Hắn lưu mạng Chu Bình cho tới bây giờ cũng chỉ vì hắn là quân chủ một vạn quân phòng thủ Thanh Tang thành, thú triều trước mặt, Lâm Minh không thể giết chủ soái. Nhưng bây giờ, Cầm Tử Nha đã đuổi tới, đại cục xem như đã định, Chu Bình cũng không cần dùng nữa.

Hắn bày ra Mộng Cảnh kết giới chỉ là không muốn cho quân sĩ biết, dẫn tới quân tâm đại loạn mà thôi, đợi tới ngày mai, Cầm Tử Nha đuổi tới, mọi sự sẽ an ổn.

Lâm Minh dùng Địa Tâm Xích Viêm đốt thi thể Chu Bình thành tro tàn, sau đó về trướng mình nuốt một ít đan dược ngồi xuống điều tức chậm rãi chờ ngày mới.

Nhưng mà... Tối nay dường như là một đêm không thể được yên tĩnh

Vài vị khách không mời mà đến, lặng lẽ đứng bên ngoài đại doanh quân phòng thủ Thanh Tang thành, ẩn nấp bên trong bóng đêm.

- Là nơi này sao?

Một nam nhân đội nón tre thấp giọng nói, nón tre che khuất dung mạo của hắn, chỉ lộ ra đôi mắt nham hiểm và tham lam

Tìm vất vả như vậy, rốt cuộc cũng tìm được rồi a...

Phía sau nam nhân nón tre, còn có năm, sáu nam nhân khác, tu vi bọn họ có Ngưng Mạch kỳ, cũng có Hậu Thiên kỳ, trong đó trước ngực vài người còn có dấu hiệu một mảnh trăng khuyết, cái này cũng biểu thị thân phận của họ, đúng là người của Lãm Nguyệt tông...

Chương 336: Chia sẻ bí mật

- Với cảm ứng của ta đối với Kim Sí chắc là đúng, trừ phi nàng không cưỡi Kim Sí.

Bên trong năm, sáu nam nhân, một người dáng người thấp bé, dung mạo xấu xí trả lời, thanh âm của hắn hơi khàn khàn, hai con mắt nhỏ xíu chăm chú nhìn vào quân doanh xa xa, ánh mắt không ngừng lóe ra.

Kim Sí trong miệng hắn đúng là Kim Sí Thần Phong điêu.

Nam Thiên Vực rộng lớn bao la, từ Lãm Nguyệt tông đi ra, trời đất bao la, phía tây địa hình lại phức tạp, Nam Cương hoang dã diện tích rộng lớn, nên muốn ẩn thân, tùy ý tìm một bộ lạc nhỏ Nam Cương là được, nếu như không có phương pháp tìm kiếm đặc thù, muốn tìm một người trong biển người rộng lớn chẳng khác nào mò kim dưới đáy biển.

Đoàn người này một đường truy đuổi Chu Tâm Ngữ, trong đó nam nhân người thấp bé này là Thuần Thú giả Kim Sí Thần Phong điêu của Lãm Nguyệt tông. Tuy rằng thực lực của hắn không mạnh nhưng mà trời sinh có một thiên phú kết nối với các loại thú điểu, vì tránh mất đi Kim Sí Thần Phong điêu quý báu như thế, hắn liền cùng với nó thành lập một loại liên hệ đặc thù, có thể cảm ứng được nhau trong phạm vi mười mấy vạn dặm.

Đám người sống sót này của Lãm Nguyệt tông may mắn tìm được nam nhân thấp bé này, bảo hắn dẫn đường, một đường trèo đèo lội suối, đi ngang qua Nam Cương, gặp phải thú triều vô tận, rốt cuộc mới đuổi kịp Chu Tâm Ngữ.

- Hắc hắc... Không nghĩ tới nàng ẩn giấu trong một thành thị phàm nhân.

Nam nhân nón tre liếm liếm môi, bộ dáng dường như cực kỳ hưng phấn.

- Nhị thúc, tuy rằng tu vi tiểu nha đầu này chỉ là Ngưng Mạch đỉnh phong, tuy nhiên Thủy Nguyệt sư thúc không biết để lại cho nàng con bài bảo mệnh gì, hơn nữa trong quân doanh nhiều người như vậy, một khi đại loạn, có thể sẽ mất đi dấu vết của nàng, chúng ta trước tiên bố trí một đại trận, như vậy nàng có chạy đằng trời.

- Khụ khụ...

Một nam nhân trung niên cả người màu đen ho khan, gật gật đầu, sắc mặt hắn màu than chì không được tự nhiên, hiển nhiên đang bị thương.

- Những phàm nhân này làm sao bây giờ?

Nam nhân nhị thúc thuận miệng hỏi.

- Nếu như lúc đó thuận lợi bắt được Chu Tâm Ngữ, bí mật không bị tiết lộ, như vậy có thể tha bọn họ đi, dù sao nơi này là địa giới của Thất Huyền cốc, giết nhiều người như vậy có chút phiền phức. Nếu bí mật bị lộ, vậy chỉ còn cách giết toàn bộ, một người không lưu, lại dẫn thú triều tới đây, coi như là thú triều đột kích bọn họ. Thú triều tàn sát bừa bãi mấy ngày nay, quân đội mấy ngàn người biến mất một chi cũng chẳng có gì lạ.

Thanh âm nam nhân nón tre cực kỳ lạnh lùng, tính mạng mấy ngàn phàm nhân đối với võ giả tông môn chẳng đáng là gì.

- Tốt, cứ làm theo ngươi nói.

Xong từ Tu Di giới lấy ra trận bàn bắt đầu bày trận, mấy người còn lại cũng hỗ trợ, trận pháp bọn họ bố trí cũng không cao minh gì, cũng chỉ đủ vây khốn nhất thời, tuy nhiên có thể ngăn cản Chu Tâm Ngữ một thời gian, đủ để bắt nàng.

Ngoài ra khốn trận này còn có một tác dụng đó chính là không cho phàm nhân đào thoát, lưu lại bọn họ. Bọn họ là đệ tử Lãm Nguyệt tông, nếu giết hại ở trong địa giới Thất Huyền cốc, một khi bị biết được cũng là chuyện cực kỳ phiền toái.

Nhận thấy khốn trận này tạo thành công, nam nhân nón tre tháo nón tre trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, chỉ là ánh mắt hung ác của hắn lại phá tan hình tượng này, hắn cười lạnh lẩm bẩm:

- Thủy Nguyệt sư thúc, ngươi rất bất công, một khi như vậy, thì đừng trách Hoàng Tam Bình ta vô tình vô nghĩa.

Vào lúc canh ba, trăng treo trên không trung, Lâm Minh ngồi trong quân doanh điều tức, dưới tác dụng của các loại linh đan diệu dược và Chân Nguyên thạch trung phẩm phối hợp, hắn đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Nhìn thời gian, Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra ngọc giản của Bích Lạc, bộ ngọc giản này hắn vừa mới nghiên cứu sơ một chút, cũng không phải quá khó tu luyện.

Hắn đang muốn tiến vào Không Linh võ ý, tiếp tục tìm hiểu nội dung ngọc giản, đột nhiên trong lòng vừa động:

- Hả?

Lặng lẽ xuống giường, Lâm Minh giống như một con linh miêu nhẹ thinh xuất hiện chỗ cửa sổ lều trướng, vén rèm cửa nhìn ra, bên ngoài là tinh không và dãy núi đen ngăm kéo dài vô tận, nhìn thì như không có gì khác thường nhưng mà Lâm Minh lại cảm nhận được một tia dao động chân nguyên không tầm thường.

Có người mai phục.

Sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống, đang muốn suy nghĩ làm sao ứng phó, đúng lúc này, hắn nhìn thấy bốn nhân ảnh cưỡi hai con Thần Phong điêu từ khe núi xa xa bay lên, không nhanh không chậm bay về phía quân doanh.

Tuy rằng cách nhau rất xa, ánh sáng lại mờ ảo nhưng mà Lâm Minh chỉ liếc một cái đã thấy rõ bộ dạng mấy người này. Bọn họ mặc y phục bất phàm nhưng lại dính đầy vẻ phong trần, hiển nhiên là lặn lội đường xa tới đây.

Trong bốn người, có hai người tu vi là Ngưng Mạch kỳ, hai người khác là Hậu Thiên kỳ, trong đó một người là Hậu Thiên trung kỳ, mà người còn lại cả người đen xì, rõ ràng là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, thậm chí cách Tiên Thiên cũng không còn xa nữa.

Nhìn tới đây, sắc mặt Lâm Minh có chút thay đổi, từ mức độ chân nguyên dày đặc của những người này, hơn phân nửa là võ giả xuất thân tông môn, võ giả tông môn Hậu Thiên đỉnh phong, bây giờ hắn vẫn chưa là đối thủ.

Mấy người mới bay được không xa, trong đó một tên võ giả Hậu Thiên từ trong Tu Di giới lấy ra một hạt châu màu tím, không nói hai lời ném lên trời cao.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm, giống như sấm nổ bên tai, sóng xung kích cuồng bạo và không khí loạn lưu cuốn toàn bộ lều trại gần đó lên, các loại vũ khí, quần áo, chăn đệm, và cả vật phẩm hỗn loạn bay ra, còn có mười mấy binh sĩ còn đang ngủ, rơi xuống đất, mặt mũi bầm dập, liên tục kêu lên thảm thiết.

Quân trại lập tức rối loạn, rất nhiều binh sĩ còn tưởng rằng thú triều lại tới, vội vàng nắm vũ khí vọt ra, thú triều tới, binh sĩ khi ngủ là phải mang chiến giáp nhưng mà trong lúc vội vàng vẫn có không ít người lấy lộn binh khí, đeo sai giầy, đội nhầm nón.

Lần thứ hai đánh lui thú triều, cũng bởi vì Chu Tâm Ngữ có tâm tư muốn tiếp xúc nhiều hơn với Lâm Minh mà không trở về thành, lúc này nghe tiếng nổ, nàng đầu tiên mặc quần áo, từ trong quân doanh chạy ra, khi nhìn thấy thân ảnh trên không trung, không khỏi sững sốt:

- Hoàng Tam Bình, Hoàng Tử Hiên... Sao lại là bọn họ?

Chu Tâm Ngữ mê man mấy giây, Hoàng Tam Bình đúng là đệ tử thiên tài của Lãm Nguyệt tông được Thần Hoàng đảo lên kế hoạch bồi dưỡng, hắn không phải đã chết rồi sao? Sao hắn lại cùng nhị thúc Hoàng Tử Hiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là bọn họ đến tìm mình?

Nghĩ đến đây Chu Tâm Ngữ đột nhiên ý thức được điều gì, sau đó sắc mặt đại biến.

- Nguy rồi!

Nàng giống như con sóc sợ hãi lập tức lui vào trong lều trướng, gương mặt xinh đẹp sợ hãi trở nên đỏ bừng.

Tuy rằng Chu Tâm Ngữ từ nhỏ lớn lên ở trong Lãm Nguyệt tông lịch duyệt không nhiều, nhưng mà cũng không phải con ngốc, nàng không khờ dại cho rằng lúc này Hoàng Tam Bình tới đây tìm kiếm đệ tử Lãm Nguyệt tông thất lạc, cùng nhau trùng kiến Lãm Nguyệt tông, nhất định hắn đã biết chìa khóa nằm trong tay mình, biết được sư phụ để cho mình cái gì đó.

- Ta nên làm gì bây giờ?

Chu Tâm Ngữ luống cuống, nàng đã bất chấp suy nghĩ Hoàng Tam Bình vì sao không chết, lại làm sao biết được chìa khóa trong tay mình, làm sao đuổi tới được Thanh Tang thành, nàng chỉ biết, nhị thúc đi theo bên cạnh Hoàng Tam Bình là trưởng lão ngoại môn Lãm Nguyệt tông, là cao thủ chỉ còn cách Tiên Thiên một bước.

Nhân vật này, chỉ cần vươn mấy ngón tay cũng có thể bóp chết mình.

Chu Tâm Ngữ cắn môi, nhanh chóng đổi một bộ y phục dạ hành, lặng lẽ đi tới canh lều trại, muốn chen vào trong đoàn người hỗn loạn, thừa dịp chạy trốn, đây là con đường sống duy nhất của nàng.

- Ai là chủ sự nơi này, đi ra!

Hoàng Tam Bình khinh miệt nhìn quét đám người chạy loạn bên dưới hô lên.

Vốn người đứng đầu là Chu Bình, nhưng Chu Bình một canh giờ trước đã bị Lâm Minh giết, xương cốt cũng không còn, đội thân vệ thủ hộ soái doanh còn không biết, còn tưởng rằng chủ tướng đã đi đâu, còn tưởng rằng có chuyện gì muốn làm, thời điểm này, toàn bộ quân doanh đều trở nên hỗn loạn, Chu Bình đã chết, cũng không có người nào đứng ra.

Tuy nhiên tiếng hô này cũng để cho binh sĩ hiểu được, cũng không phải là thú triều tập kích, cho nên bọn họ rất nhanh trấn định.

Chu Bình không còn, Lâm Vạn Sơn đi ra, nhận thấy tu vi mấy người trên không trung, trong lòng hắn không khỏi run lên, người tới bất thiện, trong đó có một người dường như là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong.

Hắn chắp tay nói:

- Không biết mấy vị cao nhân đến đây, có gì muốn phân phó sao?

- Chỗ các ngươi có một cô gái cưỡi Kim Sí Thần Phong điêu, nàng ở đâu?

Hoàng Tam Bình vừa nói, vừa chỉ chỉ một góc quân doanh, nơi đó đúng là có một con Kim Sí Thần Phong điêu.

Lâm Vạn Sơn chớp mắt, những người này tìm Lam Y hơn phân nửa là không có chuyện gì tốt, tuy nhiên chuyện này không có quan hệ với bọn họ, hắn cũng không muốn vì Lam Y mà làm bia đỡ đạn.

Lâm Vạn Sơn đang muốn nói ra Lam Y ở đâu, đúng lúc này, nhị thúc của Hoàng Tam Bình, Hoàng Tử Hiên đột nhiên nhướng mày, khàn khàn nói:

- Ở bên kia, nàng chạm vào trận pháp.

- Hắc! Muốn chạy?

Hoàng Tam Bình liếm môi một cái, lập tức sử dụng Thần Phong điêu, bay nhanh về phía Chu Tâm Ngữ.

Trong nháy mắt Chu Tâm Ngữ chạm vào trận pháp mặt không còn chút máu, nàng biết mình đã bị phát hiện, lập tức xoay người quay ngược vào trong đám đông, quân doanh hơn vạn người đóng quân, diện rất lớn, cộng với bây giờ là buổi tối, nàng còn thay y phục dạ hành, men theo bóng tối lều trại lẫn vào trong lều trướng, lại từ lều trại này chui vào lều trại khác, dưới tình huống như vậy muốn tìm ra nàng rất không dễ dàng.

- Ha ha, sư muội, ngươi còn tiếp tục trốn nữa ta sẽ ra tay, ngươi muốn cùng những phàm nhân này chôn cùng mình sao?

Hoàng Tam Bình cuồng ngạo cười lớn, hoàn toàn ôm lòng mèo vờn chuột, mỗi người Lãm Nguyệt tông đều nghĩ hắn và Chu Tâm Ngữ là đôi long phượng song kiều, nhưng lại không biết bọn họ vì tranh đoạt tài nguyên mà minh tranh ám đoạt, quan hệ rất không tốt.

Mà bây giờ hắn mang theo một đám cao thủ đuổi sát sư muội ngày xưa mắt cao hơn đầu, lên trời không đường xuống đất không đường chạy trốn, như chuột chạy qua đường chật vật chịu không nổi, điều này khiến cho tâm tình của hắn vô cùng sung sướng, nhất thời đắc ý cười ha hả.

Nhưng đúng lúc này, trong tai Lâm Minh đột nhiên truyền tới tiếng chân nguyên truyền âm kêu cứu kêu khóc nức nở:

- Lâm công tử cứu ta! Xin ngươi cứu ta, trên người ta mang theo bí mật của Lãm Nguyệt tông, cứu ta, ta sẽ cùng ngươi chia sẻ bí mật này.

Chương 337: Ra tay

- Hả? Bí mật?

Lâm Minh ngây người một chút, từ lúc tên nam nhân nón tre gọi Chu Tâm Ngữ là sư muội, hắn đã biết những người này xuất thân từ Lãm Nguyệt tông.

Bây giờ Lãm Nguyệt tông đã không còn, những đệ tử may mắn sống sót này lại đồng môn tương tàn, hơn phân nửa là tranh đoạt thứ gì đó, xem ra cái này chính là cái gọi là bí mật kia rồi.

Nheo mắt thoáng nhìn qua nam nhân sương mù đen trên Thần Phong Điêu, Lâm Mình không lập tức trả lời, hắn căn bản không phải là đối thủ của người này, tuy rằng thực lực nam nhân sương mù đen gần như ngang ngửa ứ Nê cự thú, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, đối chiến ứ Nê cự thú và đối chiến nam nhân sương mù đen có khác biệt rất lớn, ứ Nê cự thú chỉ là một bia ngắm không chuyển động, có thể mặc cho hắn tích tụ Lôi Hỏa Sát công kích, mà nam nhân sương mù đen lại khác, đánh với hắn, thậm chí mình không có cơ hội xuất thủ.

Lâm Minh sử dụng Lôi Hỏa Sát trạng thái mạnh nhất, một khi ra tay sẽ tiêu hao sáu thành chân nguyên, nếu một kích không trúng, như vậy hắn sẽ không còn sức phản kháng.

Hơn nữa bên cạnh nam nhân sương mù đen còn có một cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, ở ngoài khốn trận còn có một gã cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ khống chế pháp trận.

Ba đại cao thủ Hậu Thiên, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong đầy đủ mọi thứ, đội hình bậc này, Lâm Minh tuyệt đối không địch lại.

- Đáng tiếc Cầm Tử Nha vẫn còn đang trên đường tới đây, nếu không cũng không sợ bọn họ...

Lâm Minh bình tĩnh, lẩm bẩm nói, đột nhiên nghe thấy một tiếng chim kêu cao vút, ngay sau đó cuồng phong gào thét, mười mấy lều trại quân doanh ở gần Kim Sí Thần Phong điêu đều bị thổi bay, Kim Sí Thần Phong điêu phóng vọt lên cao.

Nhưng mà người ngồi ở trên Kim Sí Thần Phong điêu cũng không phải là Chu Tâm Ngữ, mà là một nam nhân thấp bé khuôn mặt đáng khinh, hắn cười hắc hắc. Điều khiển Kim Sí Thần Phong điêu bay tới chỗ Hoàng Tam Bình, mà Chu Tâm Ngữ đang chạy về phía Kim Sí Thần Phong điêu cũng bị cỗ khí lưu này đập trúng, lảo đảo ngã xuống đất.

Nhìn Kim Sí Thần Phong điêu bay về phía Hoàng Tam Bình, Chu Tâm Ngữ sắc mặt trắng bệch:

- Sao... Tại sao lại như vậy...

Nàng vốn định dựa vào lực lượng Kim Sí thoát khỏi khốn trận phong tỏa, nhưng không nghĩ tới Kim Sí lại bị người khác đoạt mất.

- Ha ha, Chu sư muội, thời điểm mấu chốt. Kim Sí vẫn nghe theo Thuần Thú giả, ngươi nên bỏ cái tâm tư này đi! Ngoan ngoãn thần phục ta, hầu hạ ta. Có lẽ ta còn lưu cho ngươi một con đường sống!

Hoàng Tam Bình cười dâm tà, ngón tay búng ra, mấy ra mấy chùm chân nguyên màu bạc, bắn thẳng đến Chu Tâm Ngữ.

- Phốc phốc phốc!

Từng chùm chân nguyên màu bạc nổ tung, tuy rằng Chu Tâm Ngữ tránh thoát phần lớn công kích, nhưng vẫn bị dư kinh chấn cho lảo đảo, quần áo bị rách nhiều chỗ.

- Chu sư muội, ngươi cũng có hôm nay! Ta từng là đệ nhất thiên tài Lãm Nguyệt tông, hưởng thụ tất cả tài nguyên, nhưng từ khi ngươi xuất hiện, trong mắt lão già Thủy Nguyệt kia lại chỉ có ngươi, nếu không bây giờ ta làm sao còn dừng lại ở Ngưng Mạch đỉnh phong, đã sớm đột phá Hậu Thiên kỳ rồi!

Hoàng Tam Bình cười dữ tợn, từng chùm chân nguyên màu bạc bắn ra, bắn thẳng đến Chu Tâm Ngữ. Hắn lớn hơn Chu Tâm Ngữ ba tuổi, thực lực tự nhiên cũng trên Chu Tâm Ngữ, vài lần công kích, Chu Tâm Ngữ đã chật vật không chịu nổi.

Hoàng Tử Hiên ở bên cạnh vẫn không ra tay, tùy ý để Hoàng Tam Bình làm gì thì làm. Hắn biết, mấy năm nay Hoàng Tam Bình bởi vì chưởng môn Thủy Nguyệt bất công, trong lòng vẫn thầm ôm hận, không bằng thừa dịp này để cho hắn phát tiết ra đi, như thế cũng có thể khiến cho thông suốt hơn, có lợi cho tu luyện sau này.

- Ầm!

Liên tục hai chùm chân nguyên to nổ tung. Sóng xung kích khủng bố tản ra, binh khí xung quanh cũng bị cuốn vào, lập tức hộc huyết bay ngược ra ngoài, lều trại bị cuốn đắc thành một mảnh hỗn loạn, các loại binh khí khôi giáp bị chấn phăng ra ngoài, trong lúc nhất thời đả thương không biết bao nhiêu người.

Mà ở giữa vụ nổ mãnh liệt, lại có một vòng bảo hộ băng lam sáng lên, Chu Tâm Ngữ khó khăn lắm mới chặn được công kích của Hoàng Tam Bình.

Hoàng Tam Bình lông mày nhướng lên, cười hắc hắc nói:

- Ta đã nói rồi, Thủy Nguyệt sư thúc và Lam Nguyệt sư thúc đều thiên vị ngươi như vậy, làm sao không để lại cho ngươi một ít bảo bối giữ mạng? Đây là bảo khí Thủy Mạc Lam Hoa phòng ngự địa giai nha, thứ tốt, một lát nữa ta phế tu vi của ngươi, những thứ tốt này, còn có sư muội đáng yêu ngươi, ta cùng thu lại.

Hoàng Tam Bình cười tà rút bảo kiếm nguyệt lam trên lưng ra, trường kiếm vừa bổ, ba đạo kiếm khí chém thẳng xuống dưới.

- Ầm!

Thủy Mạc Lam Hoa mạnh mẽ chấn động, màng sáng kịch liệt chấn động, bảo khí phòng ngự địa giai tuy rằng cường đại, nhưng mà cũng phải xem ở trong tay người nào, Chu Tâm Ngữ năm nay mới mười tám tuổi, mức độ chân nguyên của nàng làm sao bằng được Hoàng Tam Bình.

- Lâm... Lâm công tử!

Chu Tâm Ngữ bị ép đến tuyệt lộ, thanh âm run rẩy bên trong chân nguyên bùng nổ, có chút mơ hồ:

- Lãm Nguyệt tông... Từng là tông môn tam phẩm đỉnh cấp, từng đạt được bảy mươi hai viên Ma Tâm Toái Tinh... U Minh đại đế, bây giờ... Còn dư mười hai viên! Trong Tu Di giới của ta còn có một viên. Viên Toái Tinh này... Có thể đề thăng... Xác suất thành công để cao thủ Tiên Thiên tấn công cảnh giới Toàn Đan! Lâm công tử... Cứu ta!

- Ma Tâm Toái Tinh? Linh dược đề thăng xác suất thành công giúp cao thủ Tiên Thiên tấn công cảnh giới Toàn Đan?

Lâm Minh ngây người một chút, Ma Tâm Toái Tinh là cái gì hắn không biết, nhưng U Minh đại đế hắn lại biết, hắn là cao thủ đứng đầu Nam Thiên Vực mấy ngàn năm trước, thậm chí toàn bộ Thiên Diễn đại lục, cũng xếp trước mấy cường giả phong hoàng, hắn một tay sáng lập tông môn cấp bậc siêu cấp, thánh địa U Ma đế thành, nhưng mà sau này bởi vì làm quá nhiều việc ác, giết hết đồng nam đồng nữ trong thành, tùy ý thải bổ những thiếu nữ thiên tư xuất chúng, thậm chí cuối cùng thiếu chút nữa còn nhúng tay vào con gái một vị hoàng giả Thiên Diễn đại lục, kết quả khiến nhiều người tức giận, bị mấy vị hoàng giả Thiên Diễn đại lục liên thủ tru sát.

Sau đó hắn trốn tới Nam Hải, một lần nữa thành lập một tông môn khác, cũng chính là Nam Hải Ma Vực bây giờ.

Lúc trước, thời điểm U Ma đế thành bị nhổ cỏ tận gốc, rất nhiều tông môn Nam Thiên Vực đều tham gia tấn công, ngay lúc đó Lãm Nguyệt tông là đỉnh cấp tông môn tam phẩm thế lực còn mạnh hơn cả Khổng Tước sơn, tham gia vào đó cũng không có gì kỳ quái, bởi vậy thu được một chút bảo bối cũng không có gì lạ.

Nhân vật chỉ có trong truyền thuyết như U Minh đại đế, bất kỳ vật gì dính dáng tới hắn nhất định không phải là phàm vật.

Linh dược có thể để cho cao thủ Tiên Thiên đề thăng xác suất tấn công cảnh giới Toàn Đan, giá trị của nó không cần nghĩ cũng biết, có lẽ...

Lâm Minh đột nhiên ý thức được một khả năng, khiến tim hắn không khỏi đập mạnh hơn.

Nhập Thiên đan là linh dược có thể khiến cho cao thủ Hậu Thiên thăng cấp tới cảnh giới Tiên Thiên, Ma Tâm Toái Tinh lại có thể giúp cao thủ Tiên Thiên đề thăng xác suất tấn công cảnh giới Toàn Đan, hai thứ này đều là linh dược cực phẩm tẩy cân phạt tủy, đột phá bình cảnh, như vậy Nhập Thiên đan có thể giúp mình Tôi Tủy, vậy dược lực Ma Tâm Toái tinh còn mạnh cỡ nào?

Chẳng phải đối với việc Tôi Tủy của mình còn có trợ giúp lớn hơn nữa sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Minh không khỏi nghĩ ngược trở lại, hô hấp dồn dập, đại cơ duyên luôn luôn đi cùng với nguy hiểm, cơ duyên bậc này đã tới trước mặt, cho dù có nguy hiểm hơn nữa cũng phải liều mạng.

Nhưng mạo hiểm không phải là chịu chết, trực tiếp lao ra chiến đấu với nam nhân sương mù đen là không thể, nên làm sao bây giờ?

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Dưới tác dụng của Không Linh võ ý, Lâm Minh nhanh chóng trấn định, hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng, như có như không, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, bế thính thị (tai, mắt) chỉ để cho cảm giác mẫn tuệ như thủy triều tràn ra bốn phía, tìm kiếm cơ hội cứu Chu Tâm Ngữ ra.

Trong lúc Lâm Minh bế thính thị, cũng cắt đứt liên hệ với Chu Tâm Ngữ, điều này làm cho Chu Tâm Ngữ chân nguyên truyền âm cũng... Cũng không thể truyền ra được nữa.

- Lâm... Lâm công tử... Lâm công tử!

Chu Tâm Ngữ trơ mắt nhìn Lâm Minh chặt đứt chân nguyên truyền âm, hai mắt nhắm lại, bộ dáng giống như bỏ mặc, trong lòng tuyệt vọng như rơi xuống vực sâu.

Lạnh lùng nhìn Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ cười khổ một tiếng.

Đúng vậy, Lâm Minh và mình chỉ là bình thủy tương phùng, làm sao lại trong thời điểm này mà đi cứu mình, việc này chẳng khác nào không cần mạng, cho là vợ chồng, trong lúc sống chết tới gần, cũng chưa chắc sẽ liều mạng đi cứu đối phương.

Trong lòng tuyệt vọng càng lúc càng đậm, Chu Tâm Ngữ mím chặt môi, liều mạng thúc giục Thủy Mạc Lam Hoa chống lại công kích, nhưng mà dưới công kích của Hoàng Tam Bình, Thủy Mạc Lam Hoa này chung quy càng lúc càng bạc nhược, mắt thấy đã sắp vỡ vụn.

- Ha ha! Chu sư muội, ta xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu!

Hoàng Tam Bình tóc tai bù xù, hai tay giơ kiếm, từ trên lưng Thần Phong điêu nhảy xuống, trường kiếm thẳng chỉ Chu Tâm Ngữ, một kích này, tất nhiên chém nát Thủy Mạc Lam Hoa!

Chu Tâm Ngữ máu tươi đầy miệng, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết, giờ này khắc này nàng đã không còn hy vọng sống, nàng tình nguyện chết chứ không muốn lọt vào tay Hoàng Tam Bình.

Trường kiếm trong tay ngâm lên ô ô, Chu Tâm Ngữ hai mắt kiên định, vận chuyển chân nguyên toàn thân tới cực hạn, đang muốn phát ra một kích mạnh nhất, nhưng mà đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, một đạo tử lôi chiếu sáng bầu trời.

Chu Tâm Ngữ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một cái bóng nhanh tới tận cùng, cả người bao trùm lôi đình và liệt hỏa, như sao băng cắt qua không gian, trong tay cầm trường thương trượng tám, đâm thẳng tới ngực Hoàng Tam Bình!

Trong khoảnh khắc kia, thời gian như dừng lại, thanh âm ồn ào bốn phía và bóng người hỗn loạn dường như biến mất, trong tầm nhìn Chu Tâm Ngữ chỉ còn lại thân ảnh chìm trong lôi điện lóe lên và liệt hỏa nóng rực, tóc dài tùy ý phiêu lãnh, giống như cái thế Chiến Thần xuất hiện.

- Binh nhi!

Hoàng Tử Hiên sắc mặt đại biến, đối phương công kích quá đột ngột, tốc độ quá nhanh, ngay cả Hoàng Tử Hiên thực lực Hậu Thiên đỉnh phong cũng không kịp phản ứng!

- Ngươi dám?

Hoàng Tử Hiên hét lớn một tiếng, sương mù đen toàn thân bùng nổ, bàn tay mạnh mẽ đâm xuống dưới, sương mù đen hình thành một con đại mãng xà, gào thét cuốn tới Lâm Minh.

Nhưng dưới tình huống bất ngờ, Hoàng Tử Hiên chỉ kịp phát ra một chiêu nhanh nhất, làm sao có thể so với một kích súc thế của Lâm Minh.

- Ầm!

Mãng xà bạo toái, Tử Huyễn thương tiếp tục vọt tới!

- Chết tiệt!

Lúc này Hoàng Tam Bình cũng như lâm đại địch, hắn mạnh mẽ điều khiển trường kiếm đổi hướng, kiếm quang màu xanh, trút xuống trường thương của Lâm Minh, lúc này, tự nhiên hắn không có khả năng đi thăm dò tu vi của Lâm Minh, còn tưởng rằng có cao thủ đánh lén.

- Đinh đinh đinh đinh!

Kiếm khí với Thanh Thương chân nguyên chấn động va chạm vào nhau, tất cả đều bạo toái, mũi thương mạnh mẽ đâm vào ngực Hoàng Tam Bình.

- Phốc!

Hoàng Tam Bình mới nãy còn chiến ý bừng bừng, phấn chấn không ai bì nổi, xương ngực vỡ nát, há mồm phun ra một ngụm máu tươi và mảnh vỡ nội tạng, thân mình như đạn pháo bay ngược ra ngoài.

Chương 338: Thời khắc sinh tử

Hoàng Tử Hiên nhìn thấy Hoàng Tam Bình bị một thương đâm trúng, ánh mắt đỏ lên:

- Bọn chuột nhắt! Ta giết ngươi!

Lúc này, tự nhiên giết chết Lâm Minh đầu tiên, nhưng mà mắt bắn hung quang, Hoàng Tử Hiên đang muốn xuất ra tuyệt chiêu, đúng lúc này, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Chỉ thấy trong tay Lâm Minh xuất hiện một cây trường thương khác, tay cầm trường thương, chân nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, trong nháy mắt lực lượng thân thể gần hai vạn cân bùng nổ.

- Vù!

Trường thương rời tay phóng đi, như mũi tên bắn thẳng tới Hoàng Tam Bình, không khí chấn động, tiếng xé gió vang lên, uy lực một thương này, tuyệt đối có thể đánh sụp một tòa cung điện.

Hoàng Tử Hiên hai mắt đỏ lòm:

- Bọn chuột nhắt, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Lúc này hắn cũng không thể bất chấp mà tấn công Lâm Minh nữa, thi triển thân pháp đuổi theo trường thương, nếu không Hoàng Tam Bình đang bị hôn mê bị trường thương đâm trúng thì chết không phải nghi ngờ.

- Đi!

Cả người Lâm Minh trầm xuống, chụp lấy Chu Tâm Ngữ còn đang phát mộng, hướng bên ngoài đại doanh vọt đi.

Nếu muốn ở trước mặt Hoàng Tử Hiên cứu được Chu Tâm Ngữ cũng chỉ còn một biện pháp này, nếu không với tốc độ của Lâm

Minh muốn mang người thoát khỏi tay Hoàng Tử Hiên là không có khả năng, chỉ có bắt được Hoàng Tam Bình mới có cửa thoát đi, ép Hoàng Tử Hiên trở lại cứu hắn, mới có một đường sinh cơ.

- Chạy đi đâu!

Trong lúc chạy, đột nhiên Lâm Minh nghe một tiếng quát chói tai, kiếm khí lập tức gào thét, đúng là của tên võ giả Hậu Thiên trung kỳ đứng song song với Hoàng Tử Hiên lúc trước.

Hắn cảm thấy thực lực Lâm Minh không kém mình, ra tay chỉ là muốn kìm chế hắnchút, chờ Hoàng Tử Hiên giết trở về, cho nên hắn phát ra kiếm khí, tạo thành tình thế bó buộc, để cản đường Lâm Minh.

- Cút!

Lúc này Lâm Minh đằng đằng sát khí, người ngăn người chết, ngón tay bắn ra, Bàn Long cương châm gào thét bắn tới!

- Rầm rầm ầm!

Toàn bộ kiếm khí bạo toái, Bàn Long cương châm gào thét một tiếng, đâm thẳng tới tên nam nhân Hậu Thiên trung kỳ kia, tên này sắc mặt đại biến, hai tay đan lại, ngưng tụ thành bốn năm tấm thuẫn chân nguyên trước người, nhưng mà chỉ nghe tiếng bụp bụp, từng tấm thuẫn chân nguyên liên tiếp vỡ nát, trong lúc phá vỡ tấm thuẫn chân nguyên cuối cùng, Bàn Long cương châm bùng nổ. Tử lôi bùng nổ, hắn kêu thảm một tiếng, nửa người bị đánh cho máu thịt bầy nhầy, từ trên không trung rơi xuống.

Lâm Minh căn bản không thèm liếc hắn một cái, hai chân đạp mạnh, với tốc độ cao nhất vọt ra ngoài khốn trận, sau khi dùng Bàn Long cương châm đả thương nam nhân Hậu Thiên trung kỳ đang gào thét đuổi theo Lâm Minh, sau đó biến mất trong người hắn. Ngôn Tình Sủng

Phong chi ý cảnh dung nhập vào trong thân pháp, thân thể Lâm Minh càng lúc càng cao. Trong khoảnh khắc kia, Chu Tâm Ngữ cảm giác bàn tay bị Lâm Minh kéo lấy, tiếng gió vù vù vang lên, sau đó nàng liền nhìn hai chân mình cách đất càng lúc càng xa, khó tin nhìn mình đã cách đất mười mấy trượng. Biến hóa liên tiếp nhanh như một tia chớp khiến cho nàng có chút mê man, rốt cuộc ý thức được một chuyện không có khả năng.

Chúng ta... Bay... Bay lên?

Điều này làm sao có thể?

Lâm Minh sao lại biết bay?

Đây rõ ràng là năng lực chỉ có cao thủ Tiên Thiên mới có!

Trong hỗn loạn, cũng không cho phép Chu Tâm Ngữ nghĩ nhiều, mắt thấy càng lúc càng gần một mảnh màu xám, Chu Tâm Ngữ biến sắc, đã tới khốn trận!

Ánh mắt Lâm Minh hơi ngưng lại. Tuy rằng hắn chưa từng quay đầu liếc mắt một cái, nhưng mà vẫn cảm giác nam nhân sương mù đen kia đã cứu được Hoàng Tam Bình, còn đang đuổi theo mình!

Thời gian vô cùng gấp gáp, nếu dừng lại công kích khốn trận, cho dù chỉ chậm mấy giây, cũng sẽ bị nam nhân sương mù đen đuổi tới.

- Tiểu tử, ngươi không chạy thoát được đâu!

Hoàng Tử Hiên đuổi theo phía sau Lâm Minh, mắt thấy Lâm Minh mang theo Chu Tâm Ngữ bay lên, cũng kinh hãi không thôi.

- Tiểu tử này, chẳng lẽ có dị bảo phi hành gì? Hừ, mặc kệ ra sao, khốn trận c lão tam ở bên ngoài chống đỡ, hắn muốn phá vỡ cũng phải mất một chút thời gian, ta nhất định phải bắt sống tiểu tử này, xem trên người hắn rốt cuộc có bí mật gì.

- Lâm công tử, trước... Phía trước!

Mắt thấy tốc độ Lâm Minh đối mặt với khốn trận mà vẫn không giảm, gương mặt xinh đẹp Chu Tâm Ngữ không còn chút máu, nàng còn tưởng Lâm Minh không có khả năng phát hiện khốn trận này, nhưng bây giờ, lại trơ mắt thấy Lâm Minh trực tiếp va chạm vào khốn trận.

Tốc độ của hắn quá nhanh, từ lúc Chu Tâm Ngữ phát hiện không thích hợp đến lúc nhắc nhở thì đã không kịp rồi.

- A!

Chu Tâm Ngữ thét lên một tiếng chói tai, kinh hãi nhắm chặt mắt lại, tốc độ nhanh như vậy, tương đương với từ độ cao mấy trăm thước trên cao rơi xuống, một khi đập vào không chết thì cũng trọng thương.

- Vù!

Trong nháy mắt Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ va chạm vào trong khốn trận, không gian dường như biến hóa kỳ dị, Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ lại như chim én xuyên qua khói bếp, xuyên qua khốn trận bay đi.

Theo sát phía sau Lâm Minh, Hoàng Tử Hiên vẫn trông mong khốn trận ngăn lại Lâm Minh một chút, không khỏi trợn tròn mắt.

Điều này sao có thể?

Lúc này, phía sau Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ hai mắt nhắm tịt, sắc mặt trắng bệch vẫn tiếp tục thét lên chói tai, đàn bà thét lên, năng lượng quả là vô cùng khủng bố.

Nàng thét lên khoảng mấy giây, mới phát hiện có chút không thích hợp, mở mắt nhìn lại, phát hiện cảnh sắc chung quanh nhanh chóng bị bỏ lại, rõ ràng bọn họ đã ra khỏi quân doanh.

Xuyên qua khốn trận?

Nhìn lại, quả thực khốn trận ở phía sau!

Đây... Đây là... Sao... Sao lại thế này?

Chu Tâm Ngữ đầu óc hoàn toàn mê man, chúng ta... Làm sao xuyên qua được?

Đầu tiên là Lâm Minh gần như dưới tình huống không có khả năng cứu nàng trước mắt Hoàng Tử Hiên, sau đó không mượn bất kỳ thứ gì, cứ vậy bay lên không trung, tiếp đó lại không chút trở ngại xuyên qua khốn trân.

Những chuyện không có khả năng liên tiếp phát sinh, Chu Tâm Ngữ có chút phát mộng, nàng không thể tin nhìn Lâm Minh còn đang cầm lấy cánh tay mình, từ góc độ của nàng, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt Lâm Minh mà thôi.

Khuôn mặt không thay đổi, mặc kệ nàng thét lên chói tai hay là giả vờ ngớ ngẩn, hắn cũng không chút động tâm, chỉ cấp bách bay về phía trước, đối mặt với những cảnh tượng vừa rồi Chu Tâm Ngữ hoàn toàn xem là một đường sinh tử, hắn lại chưa từng mất đi trấn định, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, như tinh tú khiến cho người ta có cảm giác an toàn vô hình, muốn được dựa vào, dường như hắn không có gì không làm được...

Trong khoảnh khắc kia, trong lòng Chu Tâm Ngữ nổi lên gợn sóng khó hiểu.

- Chết tiệt, khốn trận làm sao không tác dụng đúng lúc này! Lão tam làm ăn kiểu gì thế?

Hoàng Tử Hiên giận dữ, hắn nhanh chóng quy kết tất cả sự tình cho khốn trận, tam đệ hắn chỉ là một tên Trận Pháp sư gà mờ, trận pháp đột nhiên vô dụng, không phải chưa từng phát sinh.

Trong lòng thầm mắng lão tam một câu thành sự không đủ bại sự có thừa, Hoàng Tử Hiên cũng triển khai thân pháp vọt tới khốn trận. Khốn trận thô thiển bậc này, tự nhiên là không giữ người được, Hoàng Tử Hiên muốn đi qua, tuy rằng không cần mạnh mẽ phá hư, nhưng mà cũng phải dừng lại động tay chân một chút.

Tuy nhiên nếu khốn trận không nhạy, tự nhiên không cần phải phiền toái như vậy, trực tiếp vọt lên, có thể tiết kiệm thời gian.

Khoảng cách mấy chục trượng, lướt qua chỉ trong giây lát.

Trong lúc Hoàng Tử Hiên dùng tốc độ cao nhất muốn vượt qua khốn trận, đột nhiên hắn cảm thấy không thích hợp.

- Hả?

Muốn đột ngột dừng lại, nhưng mà làm sao còn kịp, chỉ nghe uỳnh một tiếng, giống như tiếng thịt heo nện lên thớt, thân thể rắn chắc của Hoàng Tử Hiên đập vào khốn trận, đầu đập vào đến thất điên bát đảo, ruột gan bị va chạm co cụm lại một chỗ.

Mà một màn này lại bị Chu Tâm Ngữ nhìn thấy, nàng trợn tròn mắt, thấy Hoàng Tử Hiên như ruồi bọ, cái đầu đập lên khốn trận, bị đập cho hộc máu, sau đó mềm nhũn tụt xuống đất...

Chu Tâm Ngữ há to miệng, Hoàng Tử Hiên hắn... Rốt cuộc... Sao lại thế này?

Chu Tâm Ngữ vốn định muốn xem rốt cuộc còn có chuyện gì kỳ lạ nữa, nhưng tốc độ Lâm Minh quá nhanh, trong nháy mắt, Hoàng Tử Hiên đã biến mất trong bóng đêm, biến mất không thấy!

- Hỗn đản!

Mặt đỏ rực, Hoàng Tử Hiên giận dữ, hắn ném vào miệng một viên đan dược, hét lớn một tiếng:

- Lão tam cái tên ngu ngốc ngươi, lập tức giải trừ trận, đuổi theo hắn.

- Kíu!

Một tiếng chim cao vút truyền tới, Kim Sí Thần Phong điêu phóng lên cao, Hoàng Tử Hiên, còn tên lùn diện mạo đáng khinh, Hoàng Tam Bình trọng thương, tam đệ Hoàng Tử Hiên, còn có một tên nam nhân Hậu Thiên trung kỳ, năm nhân cùng nhau nhảy lên Kim Sí Thần Phong điêu, đuổi theo Lâm Minh.

Nghe tiếng chim kêu, Chu Tâm Ngữ lập tức luống cuống, lúc này nàng mới cẩn thận suy nghĩ, vì sao đám người Hoàng Tử Hiên có thể tìm được mình, chỉ sợ vấn đề nằm ở trên người Kim Sí Thần Phong điêu!

Đáng tiếc, điều này không chỉ nàng không nghĩ tới, mà còn không thay đổi phương tiện, thậm chí còn trang bị công cụ bảo mệnh cho Kim Sí Thần Phong điêu, sau nó lại thiếu chút nữa khiến nàng chết rồi.

- Lâm... Lâm công tử, bọn họ ngồi trên Kim Sí...

Chu Tâm Ngữ lo lắng nói, nhưng mà nàng còn chưa nói xong, đột nhiên ngậm miệng, nàng mở to mắt nhìn thấy một cự thú hình rồng cánh rộng sáu trượng, cả người được bao phủ lân giáp, từ chỗ u ám trong thung lũng bay lên.

Vảy đỏ rực như lửa, con ngươi màu vàng lợt, răng nanh sắc bén, mang theo một cỗ khí tức khiến người ta kinh sợ, đây rõ ràng là một con xích long cánh dài.

Đây... Đây là...

Chu Tâm Ngữ nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng đăng đắng, hiện giờ thú triều tàn sát bừa bãi, bên ngoài nơi hoang dã gặp phải cự thú là chuyện rất bình thường, nhưng lại cố tình xuất hiện trong lúc này, một khi bị hung thú này quấn lấy, vậy thì nguy to rồi.

Chu Tâm Ngữ không biết nên làm thế nào cho phải, mà lúc này Lâm Minh lại kéo tay nàng, vọt thẳng tới Phi Thiên Giao.

- Rống!

Một tiếng long ngâm cao vút, vang vọng thiên địa, vang vọng núi sông.

Trong lúc Chu Tâm Ngữ trợn mắt há hốc mồm, Lâm Minh đã một cước bước lưng Phi Thiên Giao, Phi Thiên Giao dang rộng đôi cánh thùng thình, giống như một mũi tên lửa khổng lồ, bắn thẳng lên trời xanh!

Chu Tâm Ngữ kinh hãi không nói nên lời, nàng bây giờ đang giẫm lên lân giáp trên lưng hung thú xích long, nghe tiếng gió gào thét bên tai, giống như dao kéo trên thủy tinh, chỉ bằng vào tiếng gió này có thể tưởng tượng tốc độ ra tốc độ của hung thú xích long.

Đây là... Tọa kị của Lâm công tử?

Chẳng lẽ là... Phi Thiên Giao?

Vừa rồi trong lúc vội vàng, Chu Tâm Ngữ không nghĩ ra lai lịch của hung thú này, bây giờ đột nhiên nhớ ra, trong điển tịch nàng xem qua từng ghi lại Phi Thiên Giao, giá trị so với Kim Sí Thần Phong điêu cao hơn gấp mười! Sau khi trưởng thành, tương đương với cao thủ Tiên Thiên!

Nàng há miệng mấy lần muốn nói, nhưng khi nhìn thấy Lâm Minh đứng trước mình, bộ dáng lạnh lùng, cho nên không biết mở miệng thế nào.

- Ngươi muốn nói cái gì?

Lâm Minh đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Tâm Ngữ.

Chương 339: Núi hoang tuyệt lộ

- Lâm công tử... Ta...

Chu Tâm Ngữ há hốc miệng, nàng rất muốn nói chút gì với Lâm Minh, nhưng khi mở miệng lai không biết nói gì, nghĩ lại, Chu Tâm Ngữ nói:

- Lâm công tử... Đây là tọa kị của ngươi?

Sau khi hỏi những lời này, Chu Tâm Ngữ có chút xấu hổ, hỏi vấn đề rõ ràng như thế, thật sự không có chút ý tứ.

Lâm Minh gật gật đầu:

- Ừ, nó là Xích Viêm.

- Phi Thiên Giao xinh đẹp như này ta lần đầu tiên nhìn thấy, trước kia chỉ nhìn thấy trong điển tịch.

Chu Tâm Ngữ nhìn Phi Thiên Giao cánh đỏ như lửa, bộ dạng như rất thích.

- Ta nghe nói Phi Thiên Giao có Ứng Long huyết mạch, sau khi trưởng thành có thể so được với cường giả Tiên Thiên?

Chu Tâm Ngữ mở to mắt đẹp, tò mò vuốt vảy rồng trên lưng Phi Thiên Giao.

- Ừ, tuy nhiên bây giờ Xích Viêm vẫn còn nhỏ, thực lực cũng chỉ tương đương võ giả Hậu Thiên trung kỳ, Hậu Thiên hậu kỳ.

Vừa rồi lúc Lâm Minh cứu Chu Tâm Ngữ, không dám kêu Phi Thiên Giao quá sớm, hắn sợ Phi Thiên Giao sẽ bị nam nhân sương mù đen hoặc là những người khác ra tay ngăn cản, hơn nữa với thực lực của Phi Thiên Giao, muốn phá vỡ khốn trận cũng không dễ.

- Đúng rồi, Lâm công tử, ngươi làm cách nào xuyên qua được khốn trận?

Chu Tâm Ngữ đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, loạt chuyện khó tin liên tiếp xảy ra lúc trước, có một chút vấn đề có thể liên quan tới bí mật của Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ cũng không tiện hỏi thêm một chút.

Lâm Minh lãnh đạm giải thích:

- Trận Pháp sư bày ra khốn trận này vô cùng nghiệp dư, mà trùng hợp ta đối với trận pháp cũng có một chút lý giải.

Nói như vậy, muốn bày ra loại trận pháp quy mô lớn này đều cần phải có tu vi Tiên Thiên, ví như Vạn Sát trận của Thất Huyền võ phủ, bảy đại trận tu luyện đều cần phải có cao thủ Tiên Thiên tự tay vố trí, đám người Hoàng Tử Hiên vốn không phải xuất thân từ Trận tông, tu vi cũng không cao, miễn cưỡng bố trí trận pháp, tự nhiên là thô thiển cực kỳ.

Mà Lâm Minh kế thừa trí nhớ từ mảnh vỡ linh hồn của vị đại năng Trận Pháp sư đến từ Thần Vực, lại ở Chung Yến sơn vạch ra nhiều chỗ sơ hở Bất Quái Ly Hỏa trận của Xích Viêm lão tổ, cùng với lão tham ngộ trận đạo một tháng trời.

Nhân vật như Xích Viêm lão tổ đối với trận đạo tự nhiên không phải tiểu nhân vật như đám người Hoàng Tử Hi có thể bằng được. Thậm chí xa xa không phải Trận tông của Thất Huyền cốc có thể bằng được, Lâm Minh từ chỗ lão đàm luận trận đạo cũng thu được không ít, dần dần hắn đem trận pháp từ Thần Vực và trận pháp từ Thiên Diễn đại lục liên hệ với nhau.

Bây giờ tuy rằng Lâm Minh vẫn chưa tự tay bày trận nhưng mà lý giải đã đạt tới trình độ cực cao, dù sao lý luận trung tâm trận pháp Thần Vực và Thiên Diễn đại lục hắn đều tương thông.

Trước thời điểm chạy trốn, Lâm Minh từng tiến vào Không Linh võ ý, tra xét tình huống khốn trận một lần, cẩn thận nghiên cứu kết cấu, tìm được sơ hở trong đó, lúc chạy trốn mới thuận lợi đột phá mà ra.

Nếu không phải trong lúc vội vàng cho dù Lâm Minh có hiểu biết trận lý hơn nữa, cũng không thể cứ vậy xuyên qua khốn trận.

Nghe Lâm Minh nói thì nhẹ nàng là vậy, nhưng Chu Tâm Ngữ chỉ cười khổ không thôi, còn cái gì là có một chút lý giải đối với trận pháp mà thôi.

Tuy rằng trình độ trên phương diện trận pháp đám người Hoàng Tử Hiên không cao nhưng cũng không tới mức trận pháp bày ra bị người ra coi như không xuyên qua.

Có thể nói, trình độ trận pháp của Lâm Minh và đám người Hoàng Tử Hiên hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Chu Tâm Ngữ thật không thể tưởng tượng nổi, Lâm Minh chỉ có mười sáu tuổi đầu, hắn chẳng những trên võ đạo lấy được thành tựu kinh người như thế, đồng thời còn tinh thông trận đạo. Nhìn từ cổ chí kim, người có trình độ trên trận đạo, không người nào không phải là lăn lộn khổ tâm nghiên cứu mấy chục năm.

Chu Tâm Ngữ chỉ có thể cảm khái. Thiên phú của Lâm Minh đã hoàn toàn không phải nàng có thể lý giải.

Đúng lúc này, Chu Tâm Ngữ đột nhiên loáng thoáng nghe được tiếng chim kêu sau lưng truyền đến, lòng nàng nghiêm lại, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, cuối chân trời màu lam, loáng thoáng có một mảnh sáng vàng, cấp tốc đuổi theo Lâm Minh.

Chu Tâm Ngữ nôn nóng, vội la lên:

- Lâm công tử, bọn họ đuổi tới!

- Ừ, ta biết.

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, từ lúc hắn thấy Kim Sí Thần Phong điêu bị tên lùn đáng khinh kia cướp đi thì đã đoán được như thế.

Tốc độ phi hành của Kim Sí Thần Phong điêu so với Thần Phong điêu bình thường nhanh hơn gấp mấy lần. Cũng chính vì nó có huyết mạch thánh thú, huyết mạch của nó ẩn chứa huyết mạch

Kim Sí đại bằng.

Tuy rằng so với Phi Thiên Giao, độ tinh khiết của Kim Sí Thần Phong điêu mỏng hơn rất nhiều nhưng mà đừng quên, Phi Thiên Giao Lâm Minh ngồi còn chưa trưởng thành, còn con Kim Sí Thần Phong điêu này lại đã trưởng thành từ lâu.

Cũng vì vậy, tốc độ Phi Thiên Giao cũng không có chút ưu thế nào.

- Lâm công tử, chúng ta làm sao bây giờ?

Chu Tâm Ngữ đã quen thói dựa vào Lâm Minh, một loạt sự tinh phát sinh vừa rồi, khiến cho nàng mơ hồ có cảm giác, dù dưới tình huống nào, Lâm Minh cũng có biện pháp.

- Trốn trước nói sau.

Lâm Minh trả lời thẳng thừng, đầu tiên hắn phải rời khỏi phạm vi Thanh Tang thành, tránh gieo họa cho nơi này.

Chỉ cần tốc độ Phi Thiên Giao và Kim Sí Thần Phong điêu kém nhau không lớn, như vậy là tốt rồi, nơi này cách vị trí đám người Cầm Tử Nha đóng quân cũng không còn xa, chỉ cần dùng Truyền Âm phù xác định vị trí của Cầm Tử Nha, sau đó lại bay về hướng hắn, với tốc độ Phi Thiên Giao cũng chỉ là chuyện vài canh giờ.

Sau khi đến chỗ Cầm Tử Nha, như vậy tất cả không còn là vấn đề. Nhưng mà đúng lúc này, Chu Tâm Ngữ kinh hãi nói:

- Lâm công tử, không tốt, tốc độ bọn họ đột nhiên nhanh hơn rất nhiều.

- Hả?

Lâm Minh xoay người nhìn lại, quả nhiên vốn Kim Sí Thần Phong điêu còn ở phía chân trời lớn hơn một chút, tuy rằng vẫn còn cách nhau rất xa, nhưng mà Lâm Minh lại thấy rất rõ ràng, thân thể Kim Sí Thần Phong điêu dường như mơ hồ đỏ lên một chút.

- Là thủ pháp kim châm thứ huyệt, bọn họ dùng dùi dài ba xích đâm vào người Kim Sí, kích thích tiềm năng của nó, để nó đột phá tốc độ cực hạn.

Chu Tâm Ngữ nghiến răng nghiến lợi nói, trong lòng cực kỳ căm hận, loại thủ pháp này, sẽ tạo thành tổn thương không thể chữa được đối với Kim Sí Thần Phong điêu, nếu bay trong quá lâu, sẽ hao hết sinh mệnh lực của nó.

Tuy rằng Chu Tâm Ngữ bây giờ đi tới mức độ này, đều do Kim Sí Thần Phong điêu gây ra, nhưng bản thân Kim Sí còn chưa mở ra linh trí, nghe theo mệnh lệnh là bản năng của nó, nó không có chỗ sai gì, muốn trách chỉ có thể trách đám người Hoàng Tam Bình quá tàn nhẫn.

Tốc độ Kim Sí Thần Phong điêu càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt, khoảng cách giữa nó với Lâm Minh đã được kéo gần một nửa, thậm chí Chu Tâm Ngữ có thể nhìn thấy rõ ràng trên lưng Kim Sí, khuôn mặt dữ tợn tràn đầy máu me của Hoàng Tam Bình.

Tu vi của Hoàng Tam Bình chỉ có Ngưng Mạch đỉnh phong, Lâm Minh vốn có thể một kích giết chết hắn, nhưng mà chiêu thức bị Hoàng Tử Hiên ngăn cản một chút, cuối cùng chỉ đánh cho hắn bị trọng thương.

Sau khi hắn nuốt đan dược tỉnh lại, xương cốt cả người vỡ vụn nhiều chỗ, kinh mạch cũng bị tổn thương, bị thương nặng như vậy, tuy rằng không đến mức tàn tật ảnh hưởng tới tu vi sau này nhưng mà cũng khiến hắn nằm trên giường điều dưỡng mấy tháng, trong thời gian dài không thể tu luyện, đối với thiên tài tranh thủ tu luyện như hắn mà nói là một tổn thất lớn, hiện tại Hoàng Tam Bình chỉ muốn bắt giữ Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ, phế bỏ võ công hai người, tra tấn Lâm Minh muốn sống không được, muốn chết không xong, lại đem Chu Tâm Ngữ nhốt lại, tùy ý lăng nhục.

Cũng chỉ có như vậy mới hả mối hận trong lòng hắn, bởi vì phẫn nộ nên ảnh hưởng tới thương thế, Hoàng Tam Bình đau đớn kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa hộc máu ra, hắn từ trong Tu Di giới lấy ra một quả đan dược nuốt vào, quay sang nam nhân thấp bé nói:

- Có thể nhanh một chút nữa hay không?

Giá trị của Kim Sí Thần Phong điêu so với với bắt được Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ tự nhiên không đáng nhắc tới, hơn nữa, Thiên Vận quốc là địa giới của Thất Huyền cốc, nếu không thể sớm đuổi kịp hai người bọn họ, viện binh kéo tới thì rất phiền toái.

- Không được, nếu nhanh hơn nữa, Kim Sí sẽ không chống đỡ được.

Trong tay nam nhân thấp bé cầm một cây dùi lóe lên hàn quang dày đặc, dưới chân hắn, trên lưng Kim Sí Thần Phong điêu lóe lên một tầng sáng đỏ màu máu, lông chim dựng đứng, hơi hơi run lên.

- Bình nhi, không cần phải gấp gáp, tiếp tục đi tới là một ngọn núi hoang, ta nghĩ cho dù bọn họ có viện binh, cũng không thể tới nhanh như vậy, chúng ta sẽ đuổi theo bọn họ ở núi hoang này, bọn họ không chạy thoát được đâu.

Trong mắt Hoàng Tử Hiên lóe ra hàn mang, hắn cũng cực kỳ căm hận Lâm Minh.

- Nhị thúc, kia tiểu tử là ai? Ngươi biết không?

Hoàng Tam Bình hỏi.

- Không biết.

Hoàng Tử Hiên lắc lắc đầu:

- Tuy nhiên tu vi của hắn dường như còn chưa tới Hậu Thiên kỳ, chắc là đệ tử thiên tài của một đại tông môn, hơn nữa hơn phân nửa là thiên tài địa giai, càng như thế, càng không thể buông tha người này, nếu không ngày sau chỉ sợ không có nơi dung thân cho chúng ta.

Hoàng Tử Hiên vẻ mặt bình tĩnh, nghĩ nghĩ lại nói:

- Nói không chừng tình huống chúng ta đã bị bọn họ dùng Truyền

Âm phù truyền ra ngoài, lần này chúng ta là được ăn cả ngã về không, chỉ có thể thành công không thể thất bại, sau khi chiếm tài nguyên, chúng ta liền phải rời khỏi Thần Hoàng châu, mai danh ẩn tích, bằng vào tài nguyên của Lãm Nguyệt tông, khai sáng ra một thế lực mới.

Hoàng Tử Hiên nghĩ như vậy, cảm giác tốc độ máu huyết toàn thân lưu thông nhanh hơn, mình khai sáng một cái tông môn mới, tự mình làm chưởng môn, đây là chuyện khiến người ta kích động cỡ nào.

Tiếng gió gào thét, Lâm Minh đã cưỡi Phi Thiên Giao bay tới bầu trời trên mảnh núi hoang, đây là một dãy núi độc lập bên trong Thiên Vận quốc, bình thường hiếm khi có dấu chân người.

Khoảng cách càng ngày càng gần, nếu cứ tiếp tục như vậy, không tới nửa nén hương, bọn họ sẽ bị đuổi kịp.

Chu Tâm Ngữ đứng phía sau Lâm Minh, mắt thấy Kim Sí Thần Phong điêu càng đuổi càng gần, trong lòng càng lúc càng lo lắng, lại có chút áy náy, nàng liếc Lâm Minh một cái, tâm tình trở nên phức tạp nói:

- Thật xin lỗi, là ta hại ngươi.

- Ngươi không có gì phải xin lỗi ta, cầu phú quý trong nguy hiểm, ta đã hạ quyết định, chúng ta chỉ là giao dịch.

- Ồ...

Chu Tâm Ngữ cắn môi, trong lòng thở dài một hơi, tuy rằng trong lòng cảm thấy áy náy đối với Lâm Minh, nhưng nghe hắn bình tĩnh nói vậy, trong lòng Chu Tâm Ngữ lại có chút khó chịu, loại cảm giác này cả cô ta cũng cảm thấy buồn cười, có lẽ chỉ có lúc sắp chết muốn tìm một chút an ủi tinh thần, trong tiềm thức không khỏi cho rằng mình và người đồng sinh cộng tử với mình có quan hệ...

Chu Tâm Ngữ nghĩ như vậy, lắc lắc đầu tự giễu.

Chương 340: Toái Tinh dong huyết!

Lâm Minh tự nhiên sẽ không chú ý tới tâm tư của cô bé Chu Tâm Ngữ lúc này, hắn đang nhanh chóng suy tư kế thoát thân.

Một khi bị Hoàng Tử Hiên đuổi theo, Chu Tâm Ngữ là chết chắc, mà chính mình đối mặt với sự vây công của một cao thủ Hậu Thiên hậu kỳ cùng một cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít.

Về phần cưỡi ngựa hay gì đó để công kích Hoàng Tử Hiên, đợi đến khi Lâm Minh có thể công kích được Kim Sí Thần Phong điêu, đối phương cũng có thể công kích được Phi Thiên Giao của hắn, Lâm Minh lấy sức một mình so tấn công cưỡi ngựa với cao thủ Hậu Thiên như ba người bọn hắn thì cũng hơn nửa là thua.

Như thế nào thì hiện tại Lâm Minh cũng tựa hồ là bị buộc vào tuyệt địa.

Tỉnh táo, tỉnh táo lại, luôn luôn có lối thoát. Lâm Minh hoàn toàn buông lỏng tâm thần, hô hấp bắt đầu trở nên chậm chạp, hắn suy tư từng cái phương pháp có thể chạy trốn, rồi lại phủ quyết từng cái.

Tựa hồ... Chỉ có một đường có thể đi.

Mà lựa chọn con đường này thì cũng là hung hiểm vạn phần, không cẩn thận một cái chính là vạn kiếp bất phục!

Hít sâu một hơi, Lâm Minh liền quyết định rất nhanh, con đường võ đạo, vốn là kèm theo vô số nguy hiểm, ba ngàn đại thế giới, vị diện như Thiên Diễn đại lục không biết có bao nhiêu, vô số thiên tài, cuối cùng bước lên đỉnh phong của võ đạo cũng là ít ỏi không có mấy, cho dù là người có đại cơ duyên như Lâm Minh, nếu không trải qua vô số nguy hiểm, muốn bước lên đỉnh phong của võ đạo cũng là người si nói mộng.

S quyết định, Lâm Minh cắn răng nói:

- Chu cô nương, ta nhớ được lúc trước ngươi đã nói, Ma Tâm Toái Tinh, Lãm Nguyệt tông tổng cộng nhận được hơn bảy mươi hai viên, hiện tại còn hơn mười hai viên, trong Tu Di giới của ngươi thì có một viên, đúng không?

- Phải... Đúng vậy.

Chu Tâm Ngữ sửng sốt một chút, vội vàng gật đầu.

- Nói cho ta biết, Ma Tâm Toái Tinh rốt cuộc là vật gì?

Thanh âm Lâm Minh trầm thấp mà dồn dập, hồn nhiên không để ý tới đám người Hoàng Tử Hiên phía sau đã đuổi kịp chỉ còn cách mười dặm.

Chu Tâm Ngữ không biết làm sao lúc này Lâm Minh còn có tâm tư quan tâm cái này, tuy nhiên nàng vẫn là nhanh chóng giải thích:

- Một ngàn năm trước, trong Tru Ma thánh chiến, liên quân của Nam Thiên Vực đánh vào U Ma đế thành, U Minh đại đế bị mấy đại hoàng giả liên thủ chém giết, U Minh đại đế tu luyện cái thế ma công, lúc hắn chết trận, Ma tâm kết thành trong cơ thể bị một vị hoàng giả đánh nát. Một khối mảnh nhỏ Ma tâm trong đó lúc ấy bị tông chủ Lãm Nguyệt tông của ta chiếm được, sau tông chủ trở lại tông môn, luyện chế một khối mảnh nhỏ Ma tâm này thành bảy mươi hai viên Ma Tâm Toái Tinh. Loại Toái Tinh này, mỗi một viên cũng là thánh dược cực phẩm ẩn chứa năng lượng khổng lồ, lấy một viên, dùng thuốc dẫn hóa mở, dung nhập vào huyệt bên trong kinh mạch của mình, có thể giúp cao thủ Tiên Thiên xông phá Toàn Đan.

- Giúp cao thủ Tiên Thiên xông phá Toàn Đan... Nếu thật sự như ngươi đã nói, vì sao một ngàn năm nay Lãm Nguyệt tông lại càng ngày càng xuống dốc?

Lâm Minh hỏi một chỗ không hợp lý.

Chu Tâm Ngữ nói:

- Lãm Nguyệt tông ta ở ngàn năm trước trong Tru Ma thánh chiến mặc dù thu hoạch được Ma Tâm Toái Tinh, nhưng là tổn thất đại lượng cao thủ, tông chủ cũng bị thương nặng, sau khi trở về tông bế tử quan không có kết quả, cưỡi hạc tây du... Công pháp truyền thừa của Lãm Nguyệt tông ta vốn không tính là quá tốt, tông môn những năm này có thể vẫn sinh ra cao thủ Toàn Đan đời mới trấn giữ bên trong tông, cũng là nhờ có Ma Tâm Toái Tinh.

- Thì ra là như vậy. Ta hiểu, còn có một vấn đề, mới vừa rồi ngươi nói sử dụng Ma Tâm Toái Tinh cần thuốc dẫn, như vậy thuốc dẫn là cái gì?

- Là máu huyết của người dùng, chỉ cần dùng máu tươi của mình hóa mở Ma Tâm Toái Tinh. Sau đó trực tiếp nuốt vào trong cơ thể là được.

Chu Tâm Ngữ nói rất nhanh, trong khi hai người nói chuyện, đám người Hoàng Tử Hiên đã đuổi theo tới cách đó năm sáu dặm, khoảng cách nếu như gần hơn nữa thì liền tiến vào phạm vi công kích của kiếm kỹ tầm xa.

- Ta hiểu được, Ma Tâm Toái Tinh trong Tu Di giới của ngươi đâu? Đưa cho ta.

Lâm Minh đột nhiên vươn tay ra, giọng nói chân thật đáng tin.

Chu Tâm Ngữ cắn cắn đôi môi, mặc dù là chí bảo của tông môn, nhưng lúc này cũng không có gì phải do dự.

Nàng lấy một cái bình thủy tinh trong suốt từ trong Tu Di giới ra thật nhanh, ở bên trong bình thủy tinh, rõ ràng có một viên hình dạng tinh thể màu đỏ lớn chừng bọt nước đang trôi lơ lửng, chính là Ma Tâm Toái Tinh.

Lâm Minh nhận lấy bình thủy tinh, ánh mắt nhẹ nhàng híp lại, một viên tinh thể màu đỏ nhỏ như vậy, bên trong lại mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức cổ xưa, mênh mang, làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh.

Chỉ là bằng vào cỗ khí tức này, là có thể đại khái cảm giác ra những gì mà Chu Tâm Ngữ nói tuyệt không phải nói quá sự thật.

Lúc này, Chu Tâm Ngữ như chợt ý thức được cái gì, dồn dập nói:

- Lâm công tử, ngươi không phải là muốn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, quyết chiến cùng Hoàng Tử Hiên phía sau chứ? Này... Đây tuyệt đối không được!

- Tại sao?

Lâm Minh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Tâm Ngữ một cái.

Chu Tâm Ngữ vội la lên:

- Lâm công tử, loại thuốc này vốn chính là để cao thủ Tiên Thiên phục dụng, Lâm công tử ngươi mới chỉ là Ngưng Mạch kỳ, ăn vào sẽ bạo thể mà chết! Hơn nữa, cho dù là cao thủ Tiên Thiên dùng thuốc này, cũng phải trải qua một cái quá trình năng lượng tôi thể thống khổ, này trong đó chẳng những sẽ không đề cao nửa điểm thực lực của mình, ngược lại sẽ bởi vì chân nguyên rối loạn trong cơ thể, lực chiến đấu hoàn toàn không có!

- Ta biết.

Lâm Minh bất động thanh sắc đáp, hết thảy theo lời Chu Tâm Ngữ, cũng không vượt ra ngoài dự liệu của hắn, trên thực tế, đại đa số đan dược có thể trực tiếp gia tăng tu vi cũng là thuốc cương cường mãnh liệt, Ma Tâm Toái Tinh này cũng kém không nhiều lắm, tỷ như Nhập Thiên đan cũng là như thế.

Càng là đan dược cực phẩm, năng lượng ẩn chứa trong đó càng là khổng lồ mà tinh thuần, muốn thu phục những năng lượng này, tự nhiên phải trải qua một phen đấu tranh, mà lúc chân nguyên ở trong cơ thể võ giả đấu tranh cùng năng lượng của đan dược, lực chiến đấu tự thân sẽ mất hết, cho nên võ giả lúc luyện hóa loại đan dược này, nhất định phải tìm được một chỗ an toàn.

Võ giả tông môn sẽ chọn tiến hành trong phòng bế quan không người nào quấy rầy, những võ giả khác thì sẽ tìm một người tin được để hộ pháp.

Hôm nay Lâm Minh tự nhiên không chuẩn bị được điều kiện như vậy, bất quá hắn có thể sáng tạo ra.

- Nhị thúc, đó là Ma Tâm Toái Tinh, tiện nhân này, thế nhưng lấy ra cho ngoại nhân!

Khoảng cách bốn năm dặm, lấy nhãn lực của Hoàng Tam Bình, đã có thể thấy rõ ràng trong bình thủy tinh là cái gì.

Hoàng Tử Hiên cũng là nhướng mày:

- Yên tâm, Ma Tâm Toái Tinh này chỉ cần hắn không muốn chết cũng sẽ không ăn.

Hoàng Tử Hiên không lo lắng chút nào về việc Ma Tâm Toái Tinh bị ăn sạch, chẳng qua là lo lắng nó bị hủy diệt.

- Nhanh hơn một chút!

Thanh âm Hoàng Tử Hiên có chút lạnh như băng.

- Vâng!

Nam tử nhỏ thấp cắn răng, rút ra một cây trùy thật dài, đâm vào xương sống lưng Kim Sí Thần Phong điêu, Kim Sí thống khổ hí một tiếng, huyết vụ bắn ra trên người càng thêm nồng đậm.

- Tiểu tử này!

Trong mắt Hoàng Tử Hiên chợt lóe hàn quang, hắn trơ mắt nhìn Lâm Minh cắt cổ tay mình ra ở ngoài vài dặm, nhỏ máu vào trong bình thủy tinh.

- Nhị thúc, tiểu tử này chính mình biết rõ giữ không được Ma Tâm Toái Tinh, muốn hủy diệt nó!

Ánh mắt Hoàng Tam Bình đỏ lên, Ma Tâm Toái Tinh nhất định phải lấy máu huyết làm thuốc dẫn, nếu như lẫn vào máu huyết người khác, viên Ma Tâm Toái Tinh này tựu phế đi một nửa.

- Lại dám hủy Ma Tâm Toái Tinh của Lãm Nguyệt tông ta, ta nhất định phải phế bỏ võ công của tiểu tử này, đem hắn thiên đao vạn quả, hành hạ một chút một chút cho tới chết!

Hoàng Tam Bình nghiến răng nghiến lợi nói.

Lâm Minh nhìn máu tươi của mình chảy vào bên trong bình thủy tinh, sau khi máu đỏ tiếp xúc cùng Ma Tâm Toái Tinh, máu nhất thời sôi trào.

Cô cô cô!

Huyết khí quay cuồng, Ma Tâm Toái Tinh bắt đầu hòa tan, Lâm Minh mắt thấy Ma Tâm Toái Tinh dung hợp cùng máu, cuối cùng trở thành một bình nhỏ chất lỏng đặc dính.

- Đứng vững vàng, chúng ta đi xuống.

Theo Lâm Minh vừa dứt lời, Phi Thiên Giao phát ra một tiếng gào thét, đâm thẳng xuống đất hoang rộng lớn phía dưới.

Kim Sí Thần Phong điêu theo sát phía sau!

Bàn về hình thể, Kim Sí Thần Phong điêu so sánh với Phi Thiên Giao còn lớn hơn mấy lần, xa xa nhìn qua, tựu giống như một con điêu lớn đánh giết một con rắn đỏ.

Lúc này Lâm Minh, lòng yên tĩnh như nước, hắn chậm rãi lấy Mộng Cảnh chi châu từ trong Tu Di giới ra, đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

Trong nháy mắt Phi Thiên Giao đã tới mặt đất, Lâm Minh lôi kéo Chu Tâm Ngữ tung người nhảy xuống, cùng lúc đó, hắn ném Mộng Cảnh chi châu ra.

Phát động Mộng Cảnh kết giới!

Hô!

Lâm Minh cùng Chu Tâm Ngữ hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới, Chu Tâm Ngữ chợt cảm thấy môi trường chung quanh tựa hồ xảy ra biến hóa vi diệu.

- Đây là...

- Kết giới, có thể bảo đảm chúng ta an toàn trong thời gian ngắn.

Lâm Minh bình tĩnh nói.

Mộng Cảnh chi châu sáng tạo ra Mộng Cảnh kết giới, võ giả Tiên Thiên không cách nào công phá, tự nhiên có thể chống đỡ được công kích của đám người Hoàng Tử Hiên.

Nhưng là Mộng Cảnh kết giới không cách nào luôn luôn kéo dài, chỉ cần là kết giới dĩ nhiên là phải tiêu hao năng lượng, Mộng Cảnh chi châu bổ sung năng lượng một lần xong, cũng chỉ có thể duy trì kết giới nửa ngày, nếu như bị công kích kéo dài, lại chỉ có thể kéo dài ba bốn canh giờ.

Ba bốn canh giờ, đây là thời gian cuối cùng để lại cho Lâm Minh.

Đám người Hoàng Tam Bình đuổi sát Lâm Minh cùng Chu Tâm Ngữ, trơ mắt nhìn hai người hư không tiêu thất, nhất thời có chút u mê.

- Sao... Làm sao lại như vậy? Bọn họ đâu?

- Hừ, bất quá là thủ thuật che mắt kẻ khác mà thôi, chút tài mọn.

Hoàng Tử Hiên nhắm mắt cảm giác một chút, liền rất dễ dàng phát hiện ra phụ cận có một chút dao động chân nguyên dao động chân nguyên không tầm thường, lấy thực lực của hắn, dễ dàng phát hiện ra Mộng Cảnh kết giới.

- Ở chỗ này.

Hoàng Tử Hiên nhìn một mảnh đất trống trước mắt, cảm giác của hắn tản mát ra, rõ ràng cảm giác được nơi này có một tầng kết giới hình bán cầu, tạo thành một cái không gian độc lập.

- Ha ha, nguyên lai ở nơi này.

Khóe miệng Hoàng Tam Bình nổi lên một tia cười, hắn cũng cảm thấy kết giới tồn tại.

- Là Ảo Cảnh kết giới, muốn đà điểu vùi cát sao?

- Lão tam, xuất thủ phá nó!

Hoàng Tử Hiên không có công kích, để cho tam đệ của hắn xuất thủ, mà bản thân của hắn thì phòng bị Lâm Minh đột nhiên làm khó dễ hoặc là chạy trốn.

Trốn vào bên trong kết giới, chẳng khác gì là muốn chết, tuy nhiên nói trở lại, cho dù bọn họ không vào kết giới cũng là chết.

Nam tử được xưng là lão tam nhìn qua ba bốn mươi tuổi, lông mày nhếch lên trên, góc mặt có một đạo vết sẹo, cầm trong tay một thanh khảm đao phía sau lưng, hô lên:

- Đao kỹ, Trảm Phong!

Một đao kia, lão tam đánh ra bảy tám phần khí lực, một đạo đao khí màu xanh lá hình bán nguyệt gào thét ra, nặng nề phách trảm ở phía trên kết giới.

Ầm!

Đao khí vỡ vụn, kết giới chẳng qua là khe khẽ run lên một cái, không có tổn thương chút nào.

- Ừm?

Lão tam sửng sốt một chút, Hoàng Tử Hiên cũng là khẽ cau mày, cường độ của kết giới này vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Lúc này ở bên trong kết giới, Lâm Minh ngồi ở trên mặt đá, không hề để ý tới công kích cuồng mãnh phía ngoài kết giới, hắn lấy Ma Tâm Toái Tinh bị máu tươi của chính mình hòa tan ra, nói với Chu

Tâm Ngữ sắc mặt có chút trắng bệch:

- Ngươi hộ pháp cho ta, ta hiện tại bắt đầu dùng Ma Tâm Toái Tinh!

Chương 341: Sự do người làm!

- Ngươi... Ngươi muốn kết giới bảo vệ, hấp thu Ma Tâm Toái Tinh võ cực thiên hạ!

Chu Tâm Ngữ ngây dại, đây quả thực là một cái ý nghĩ vô cùng điên cuồng.

Đừng nói là loại thánh dược Ma Tâm Toái Tinh này, cho dù là đan dược nhất cấp như Nhập Thiên đan, trước khi võ giả bình thường dùng cũng phải tắm rửa dâng hương, sau đó tự giam mình ở bên trong tĩnh thất, bày ra các loại pháp trận phòng ngự, tiến vào trạng thái tuyệt đối an tĩnh mà không người nào quấy rầy, mới có thể vận công nuốt.

Nhưng là hiện tại Lâm Minh thân ở trong tình huống, công kích phía ngoài không ngừng, kết giới không ngừng run rẩy, mặt đất đều đang chấn động, thậm chí còn không biết lúc nào năng lượng kết giới hao hết, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh lấy tu vi Ngưng Mạch kỳ, hấp thu Ma Tâm Toái Tinh chỉ cao thủ Tiên Thiên mới có thể dùng?

Đúng là điên!

- Lâm công tử, cái này sao có thể được, ngươi đây là đang tự sát!

Trong lòng Chu Tâm Ngữ khẩn trương.

- Ngoại trừ cách này, không có phương pháp xử lý tốt hơn.

Lâm Minh cong ngón búng ra, dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực, chất lỏng màu đỏ trong bình thủy tinh bay vụt đi ra ngoài, ngưng tụ thành viên cầu màu đỏ.

Lâm Minh làm sao không biết, cái quyết định này điên cuồng tới mức nào.

Ma Tâm Toái Tinh đối với hắn mà nói là một loại linh dược hoàn toàn xa lạ, nuốt vào sẽ như thế nào hắn hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Có lẽ sẽ không chịu nổi năng lượng tẩy lễ, bạo thể mà chết.

Cho dù hắn chống đỡ được, Mộng Cảnh kết giới chỉ có thể kiên trì mấy canh giờ, nếu như mình không thể hấp thu hoàn toàn dược lực ở bên trong mấy canh giờ, khôi phục đến trạng thái chiến đấu, như vậy chính là phải chết!

Ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn có thể, kết giới nổ tung kinh khủng vang lên ở ngoài, mặt đất đột nhiên chấn động, Hoàng Tử Hiên rốt cuộc xuất thủ. Ở bên trong kết giới, Lâm Minh có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của đám người Hoàng Tử Hiên, loại cảm giác bị áp bách này tựu giống với một phàm nhân đối mặt với một đầu mãnh hổ trong tình hình cách một tầng mặt thủy tinh tùy thời có thể bể tan tành. Truyện Nữ Cường

Võ giả thông thường ở trong hoàn cảnh này căn bản khó có thể tĩnh tâm vận công, chuẩn bị không tốt một cái liền tẩu hỏa nhập ma.

Mà Lâm Minh lại hấp thu Ma Tâm Toái Tinh vượt cấp dưới tình huống như vậy, hơn nữa muốn khôi phục lực chiến đấu ở bên trong mấy canh giờ.

Lâm Minh nhìn chất lỏng màu đỏ tản ra khí tức cổ xưa mênh mang trước mắt, tâm niệm vừa động, chất lỏng chia ra làm hai. Trong đó một nửa bay về phía Lâm Minh.

Chẳng qua là bị chất lỏng màu đỏ này nhích tới gần, Lâm Minh đã cảm giác huyết mạch cả người mơ hồ sôi trào lên, phảng phất nhận được kêu gọi mãnh liệt nào đó.

Ma huyết hảo tà khí!

Vô luận con đường phía trước hiểm trở như thế nào. Ta chỉ tin, sự do người làm!

Hưu!

Nửa Ma Tâm Toái Tinh bị máu tươi Lâm Minh hòa tan tiến vào trong miệng Lâm Minh.

Chất lỏng màu đỏ vừa vào miệng, một cỗ khí ngai ngái nhất thời truyền khắp khoang miệng, đây là mùi vị máu.

Hai mắt nhắm lại. Chặt đứt giác quan thứ sáu, Lâm Minh tiến vào Không Linh võ ý, trong khoảng thời gian ngắn, vô luận là cả vùng đất chấn động hay là nổ tung cũng hoàn toàn không quan hệ cùng Lâm Minh.

Song, loại trạng thái Không Linh này của Lâm Minh mới duy trì mười tức thời gian, liền bị đau đớn kịch liệt trào ra từ đan điền cắt đứt.

Rống!

Ở bên tai Lâm Minh, một tiếng ma hống vang động núi sông nổ vang giống như sấm sét, trực tiếp chấn cho hai lỗ tai Lâm Minh nổ vang, lỗ mũi tràn đầy máu.

Đây... Đây là cái gì?

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, hắn rõ ràng có cảm giác, bên trong giọt dịch Ma Tâm Toái Tinh, ẩn chứa một cỗ ý chí khổng lồ mà kinh khủng, cuồn cuộn mãnh liệt, che lấp sông núi biển rộng.

Tàn niệm U Minh đại đế còn sót lại?

Ý nghĩ này mới vừa nhô ra, Lâm Minh chỉ cảm thấy đại não chấn động.

Ầm!

Thần thức Lâm Minh đột nhiên bị kéo về tinh thần chi hải, ở bên trong đầu óc của hắn xuất hiện vô số cảnh tượng lộn xộn. Mỗi một phần cảnh tượng cũng vô cùng chân thật.

Vô số ác ma từ trong tinh thần chi hải phóng lên cao, trên da bọn họ hiện ra màu lam xám như kim loại, da thịt cả người đầy sừng, trên người quấn xiềng xích thô to, trong tay xách theo lưỡi hái Tử Thần.

Hống hống hống...

Từng tiếng ma hống truyền đến. Tất cả ác ma cũng xung phong liều chết tiến về phía Lâm Minh, mà lúc này Lâm Minh cũng phảng phất hóa thân làm một thượng cổ Ma Thần, đầu đầy tóc đỏ, cầm Khai Sơn đại phủ trong tay, lăng không mà đứng.

Cán búa của cái búa lớn kia dài ước chừng một trượng, thô như cánh tay, búa rộng chừng ba thước, lưỡi búa đỏ sẫm như máu, tản ra một cỗ khí hung lệ, làm cho lòng người kinh sợ.

- Giết giết giết!

Thượng cổ Ma Thần vung cái búa lớn, tất cả ác ma xông lên toàn bộ bị một búa chém vỡ!

Trong nháy mắt đó, phần còn lại của chân tay đã bị cụt bay ngang, máu tươi bắn ra bốn phía.

Mỗi khi thượng cổ Ma Thần giết chết một ác ma, đều phải uống máu tươi kia, ác ma bị hút máu, hai mắt thất thần, sinh cơ hoàn toàn không có, xong ở phía sau bọn họ, vô số ác ma cuồn cuộn mãnh liệt xung phong liều chết đi lên.

Máu ma nhiễm đỏ trường thiên.

Ma Thần này chẳng lẽ chính là U Minh đại đế?

Tâm thần Lâm Minh chấn động, trong lòng hắn có cảm giác mãnh liệt, hết thảy trước mắt cũng không phải là huyễn tượng thuần túy, mà sợ là đã từng chân chân thật thật phát sinh qua, chân chính tồn tại ở trong trí nhớ U Minh đại đế!

Như vậy những thứ ác ma này rốt cuộc là cái gì, từ đâu tới đây?

Bối cảnh bột phát trận đại chiến này là cái gì? Rốt cuộc người nào chính người nào tà?

- Ha ha ha ha ha...

Thiên địa trong lúc đó, đột nhiên vang lên tiếng cuồng tiếu của U Minh đại đế, hùng tráng mênh mang, vang dội xuyên suốt thiên hạ!

Một cỗ ý chí phá thiên không, nghịch thiên địa tùy ý bột phát ra như biển gầm!

Cự phủ chỉ thiên, chân đạp cả vùng đất, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Oanh!

Tràng diện chiến trường ác ma ầm ầm phá toái, Lâm Minh chỉ cảm thấy tinh thần chi hải của mình phảng phất nứt vỡ trong sát na, hắn chợt mở hai mắt ra, lại thấy áo mình đã bể tan tành, cả người là máu!

Mà nụ cười huyết sắc của Chu Tâm Ngữ trước mắt đã sớm mất hết, không biết như thế nào cho phải, thấy Lâm Minh mở mắt, trong lòng Chu Tâm Ngữ vừa lo vừa vui, run rẩy nói:

- Lâm công tử, Lâm công tử...

Lâm Minh muốn há mồm nói gì đó, kết quả vừa há miệng, một ngụm lớn máu tươi tựu xông ra, Lâm Minh rốt cuộc hiểu được chỗ bá đạo của Ma Tâm Toái Tinh này, trong đó ẩn chứa năng lượng tinh thuần kinh khủng đồng thời ẩn chứa ý thức còn sót lại của U Minh đại đế.

Nuốt Ma Tâm Toái Tinh vào, sẽ đồng thời phải đối mặt đối với sự phá hủy thân thể cùng ý thức!

Ở ngoài kết giới, đám người Hoàng Tử Hiên còn đang công kích, Mộng Cảnh kết giới rung động càng ngày càng lợi hại, nham thạch ở chỗ kết giới rơi xuống đất sớm đã bị chấn thành bã vụn.

Song những thứ này, Lâm Minh lại căn bản cũng không có tâm tư chú ý, toàn thân hắn giống như bị ngàn vạn cây kim ghim vào, vạn cây đao đâm vào, loại đau đớn này mặc dù lấy ý chí của Lâm Minh cũng khó mà ngăn cản.

Thậm chí làm cho lòng người sinh ra ý niệm sống không bằng chết.

Hắn giống như một con tôm co lại trên mặt đất, hàm răng cũng bị hắn lại cắn gần như muốn vỡ vụn.

Ầm!

Ý thức hỗn độn lần nữa, ý thức còn sót lại của U Minh đại đế tràn vào tinh thần chi hải của Lâm Minh như thủy triều, như muốn phá hủy!

Võ giả bình thường, khi nhận được hành hạ cực độ đến mức tận cùng, cảm giác không bằng chết, phòng bị trên tinh thần vô cùng yếu ớt, bị ý thức còn sót lại trong Ma Tâm Toái Tinh đột kích, vô cùng có khả năng trở thành ngu ngốc lúc đó.

Cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong cũng tuyệt đối không chịu nổi đả kích đồng thời như vậy, cho nên Ma Tâm Toái Tinh chỉ có cao thủ Tiên Thiên có tu vi đến trình độ nhất định mới có thể miễn cưỡng phục dụng.

Tu vi Lâm Minh chỉ có Ngưng Mạch kỳ, ngay tại lúc này bị ý chí của U Minh đại đế xông vào tinh thần chi hải, may là hắn ý chí kiên cường, cũng bị xông đến nhức đầu muốn nứt, hai lỗ tai chảy máu.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Ở trong thời gian ngắn ngủi tính bằng thời gian thở, ý thức còn sót lại không biết oanh kích liên tục bao nhiêu lần, trong tinh thần chi hải của Lâm Minh sóng lớn ngập trời, xong hắn đúng là vẫn còn chịu đựng!

Ý thức còn sót lại của U Minh đại đế đánh sâu vào, vốn là một cửa ải mà võ giả dùng Ma Tâm Toái Tinh khó vượt qua nhất, nhưng là đối với Lâm Minh mà nói, cũng là hữu kinh vô hiểm.

Dù sao trước đó, Lâm Minh từng liên tục cắn nuốt mảnh nhỏ trí nhớ của đại năng ở Thần Vực hai lần, U Minh đại đế cường thịnh trở lại, cũng không thể so sánh với đại năng ở Thần Vực.

Lâm Minh cứ cắn răng như vậy, dùng ý thức cùng linh hồn của mình, ngạnh sinh sinh tiêu trừ ý thức của U Minh đại đế, trong lòng hắn rõ ràng, nếu muốn hấp thu năng lượng trong Ma Tâm Toái Tinh, đầu tiên phải tiêu trừ sạch ý thức còn sót lại của U Minh đại đế.

Linh hồn lực cùng ý thức lực tiêu trừ lẫn nhau đau nhức không cách nào tưởng tượng, như vậy tựu giống với dùng vết thương máu thịt bầy nhầy mài ở phía trên giấy ráp.

Đây mới thực sự là thống khổ khi linh hồn xé rách, ban đầu, lúc Lâm Minh mảnh nhỏ trí nhớ của đại năng ở Thần Vực cũng không có trải qua thống khổ mãnh liệt như vậy, dù sao đại năng Thần Vực còn sót lại chẳng qua là linh hồn vô chủ, không có chút ý thức bản thân nào, chỉ có bản năng của linh hồn. Mà U Minh đại đế còn sót lại lại là ý thức lưu lại chân chân chính chính, muốn hủy diệt ý chí nghịch thiên địa, nghiêng thế gian còn sót lại này, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thất khiếu Lâm Minh chảy máu, quỳ rạp trên đất, nham thạch dưới người hắn cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nếu như không phải là sau khi Lâm Minh tiến vào Vu Thần tháp, khí huyết lực cường đại hơn rất nhiều so sánh với thường nhân, hiện tại đã chết bởi vì mất máu quá nhiều.

Sau khi đã trải qua thống khổ cực độ trong thời gian dài, Lâm Minh rốt cuộc ngạnh sinh sinh tiêu trừ ý thức còn sót lại của U Minh đại đế.

Kể từ đó, năng lượng trong Ma Tâm Toái Tinh mặc dù cuồng bạo bất tuân như cũ, nhưng sau khi không có ý thức của U Minh đại đế chỉ huy, cuối cùng có thể bị Lâm Minh điều động từng điểm từng điểm.

- Tôi Tủy!

Trong đầu Lâm Minh quanh quẩn ý niệm duy nhất này, đem hết toàn lực vận chuyển phương pháp Tôi Tủy trong “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, khống chế năng lượng trong Ma Tâm Toái Tinh, rót vào trong xương cốt, thời gian còn lại của hắn đã không nhiều lắm!

Ban đầu, lúc Lâm Minh dùng năng lượng Nhập Thiên đan để Tôi Tủy, bởi vì Luyện Cốt của Lâm Minh quá mức triệt để, xương cốt hoàn mỹ tỉ mỉ, kiên cố như kim thạch, năng lượng rót vào hết sức khó khăn, Tôi Tủy cũng thật là không dễ.

Lâm Minh vốn tưởng rằng lần này ép năng lượng Ma Tâm Toái Tinh vào cũng sẽ khó khăn như thế, nhưng hắn lại nghĩ lầm rồi, năng lượng của Ma Tâm Toái Tinh này, giống như thủy ngân trầm trọng, không gì cản nổi.

Nó như mũi nhọn đang sống chui vào bên trong xương cốt Lâm Minh, chảy tới cốt tủy.

Năng lượng vào tủy, một khắc kia, Lâm Minh tựu cảm giác cốt tủy mình bị rơi vào dầu sôi, theo đó mà đến chính là đau đớn vào tủy.

Xuy xuy xuy!

Tạp chất trong xương tủy bị năng lượng đốt cháy, cảm giác như vậy, giống như là đặt cốt tủy chiên ở trong chảo dầu, ngạnh sinh sinh chiên tạp chất.

Mồ hôi của Lâm Minh rơi như mưa, đây đã là một bước cuối cùng khi hấp thu Ma Tâm Toái Tinh.

Ở bên trong đau nhức, Lâm Minh vẫn duy trì đầu óc thanh tĩnh như cũ, năng lượng trong nửa viên Ma Tâm Toái Tinh căn bản không đủ để hoàn thành toàn bộ Tôi Tủy, hắn phải lựa chọn, đầu tiên rèn luyện một phần thân thể.

Chương 342: Tủy như kim loại!

Lần trước Lâm Minh dùng Nhập Thiên đan, bởi vì dược lực có hạn, cuối cùng Lâm Minh lựa chọn chỉ rèn luyện tay phải.

Mặc dù sau khi trải qua Tôi Tủy, tay phải của Lâm Minh vô luận lực lượng, lực công kích hay là lực phòng ngự đều có tăng lên thật lớn, nhưng cũng nhiều lắm là tương đương với Lâm Minh có nhiều thêm một đòn sát thủ mà thôi, thực lực toàn thân Lâm Minh tăng lên cũng không phải là rất lớn.

Lần này, Lâm Minh quyết định dùng một nửa năng lượng để tiếp tục rèn luyện hai tay, một nửa năng lượng khác thì dùng để rèn luyện toàn thân.

Chỉ có toàn thân đã trải qua Tôi Tủy, thực lực toàn thân hắn mới có thể tăng cường.

Ba ba ba!

Theo thanh âm giống như củi cháy gãy lìa ở trong hỏa diễm vang lên, Lâm Minh cắn răng vận chuyển “Hỗn Độn Cương Đấu kinh”, mặc cho một tia một tia năng lượng cuồng bạo rèn luyện đốt cháy cốt tủy, cái này tựu phảng phất giống như gác xương ở trên lửa đốt, sự thống khổ trong quá trình này có thể nghĩ.

Lâm Minh chỉ dựa vào một cỗ chấp niệm để chống đỡ, năng lượng đã nuốt vào trong cơ thể, chỉ có một cách là luyện hóa nó, thất bại chính là chết!

Theo loại rèn luyện này tiến hành, da Lâm Minh hiện ra màu đỏ thẫm không bình thường, đại lượng năng lượng cuồng bạo tả đột hữu trùng ở trong thân thể của hắn, thân thể Lâm Minh nhanh chóng nóng rực lên, máu huyết rỉ ra trong lỗ chân lông bị hơ cho khô thành một tầng vỏ bọc màu đỏ máu, phảng phất vừa đụng sẽ bị xé rách giống như giấy vụn.

Chu Tâm Ngữ ở một bên nhìn thấy mà giật mình, hiện giờ Lâm

Minh nơi nào còn có nửa điểm nhân dạng? Giống như là một vật vừa mò ra từ trong Huyết trì đặt ở trên cái giá để hơ lửa cho khô, hiện giờ Lâm Minh còn sống khiến cho nàng cảm thấy là một kỳ tích.

Trên thực tế, lấy Ngưng Mạch kỳ cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, đến hiện tại đã chống đỡ hơn nửa canh giờ, chỉ việc này thôi cũng đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của Chu Tâm Ngữ.

Song kỳ tích này tựa hồ không thể duy trì tiếp, khí tức Lâm Minh càng ngày càng yếu ớt, lúc trước hắn lại thống khổ giãy giụa, xong hiện tại, có lẽ bởi vì đã đến trình độ đèn cạn dầu, hắn giãy giụa càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn bất động, cứng lại giống như một bức tượng điêu khắc. Khuôn mặt vặn vẹo giống như linh hồn khổ nạn bị đóng đinh hành hình trên trụ ở dưới địa ngục.

Trái tim Chu Tâm Ngữ dần dần trầm xuống.

Đến loại tình trạng này, mặc dù Lâm Minh sống sót cũng là không có chút ý nghĩa nào, huyết dịch toàn thân gần như chảy hết ra, ngay cả khí lực giãy giụa cũng không có, Lâm Minh đã mất đi lực chiến đấu.

Nếu như ở bên trong mật thất an toàn, ở rất nhiều dược vật trân quý chống đỡ cùng cao thủ bảo hộ, Lâm Minh có lẽ thật có thể chịu đựng được một cửa ải thoát thai hoán cốt này, chỉ có Ngưng Mạch kỳ liền cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, sau này thành tựu của Lâm Minh sẽ không thể tưởng tượng!

Song... Hắn không có cơ hội này, hắn lựa chọn một thời cơ sai lầm nhất để cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, mặc dù hắn có thiên tài như thế nào đi nữa, cuối cùng là quá miễn cưỡng!

Oanh oanh oanh!

Ở ngoài Mộng Cảnh kết giới, công kích của đám người Hoàng Tử Hiên lại bắt đầu!

Chu Tâm Ngữ thống khổ nhắm hai mắt lại, móc ra một thanh chủy thủ dày đặc hàn quang từ trong Tu Di giới, thanh chủy thủ này

Chu Tâm Ngữ cũng đã chuẩn bị xong từ lúc Lâm Minh bắt đầu hấp thu Ma Tâm Toái Tinh. Nếu như Lâm Minh chết, nàng là có thể trực tiếp tự sát, rơi vào trong tay Hoàng Tam Bình, sợ rằng sống không bằng chết.

Kết giới run rẩy càng ngày càng lợi hại, hơn nửa canh giờ này, đám người Hoàng Tử Hiên vẫn canh giữ ở ngoài kết giới không có rời đi, qua mỗi một thời gian ngắn bọn họ bắt đầu điên cuồng oanh tạc vào kết giới một phen.

Cho dù là Chu Tâm Ngữ hoàn toàn không hiểu trận pháp cùng kết giới, cũng có thể nhìn ra được năng lượng của Mộng Cảnh kết giới đang không ngừng bị tiêu hao, tiếp tục như vậy có lẽ sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Ca ca ca...

Bởi vì chấn động càng ngày càng kịch liệt, mặt đất dưới chân Chu Tâm Ngữ đã nứt ra. Nham thạch đều bể tan tành, thoạt nhìn tựu giống như bánh khô bị đập nát.

Công kích điên cuồng như mưa rào kéo dài một khắc đồng hồ, sau đó liền ngừng công kích, đại khái Hoàng Tử Hiên sợ năng lượng tiêu hao quá nhiều, cho dù phá vỡ kết giới cũng không thể giữ Lâm Minh lại, cho nên mỗi khi công kích một khắc đồng hồ, sẽ dừng lại ngồi xuống nghỉ ngơi một thời gian ngắn, như thế để làm cho mình giữ vững trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Chu Tâm Ngữ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâm Minh, lại thấy Lâm Minh vẫn là bộ dạng kinh khủng kia, thân thể của hắn đã không chảy máu, không phải là vết thương khép lại, mà là đã chảy tới trình độ không còn máu để chảy nữa.

Da đỏ thẫm rạn nứt, máu bị đốt trọi trở thành vảy cứng, giống như sau khi đã trải qua hình phạt lăng trì, lại bị cột vào phía trên trụ đồng nung đỏ trải qua hình phạt khủng khiếp.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể tạo thành cảnh tượng thê thảm lúc này của Lâm Minh.

Nếu như không phải là từ đầu đến cuối có thể cảm giác được một cỗ khí tức như có như không trên người Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ thật sự sẽ cho rằng Lâm Minh đã chết.

Trong lòng Chu Tâm Ngữ dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng thật sâu, không trông cậy được vào Lâm Minh, mặc dù hắn sáng tạo kỳ tích, lấy tu vi Ngưng Mạch kỳ cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh sau một canh giờ mà không chết, nhưng là hiện giờ hắn như vậy, làm sao có thể có năng lực chiến đấu?

Chu Tâm Ngữ nhìn chủy thủ trong tay một chút, đang suy tư đợi đến trong nháy mắt khi kết giới phá vỡ, trước hết giết Lâm Minh, sau đó lại tự sát, dù sao Lâm Minh là vì mình mới rơi xuống nông nỗi này, cũng không thể để mặc cho Lâm Minh rơi vào ở trên tay bọn họ, nếu không e rằng sẽ thảm hại hơn chết.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Lâm Minh phảng phất giống như đã chết, xơ xác ngồi ở trên đống tảng đá hỗn độn, hai mắt vô thần, chỉ có sinh mệnh chi hỏa yếu ớt của hắn vẫn đang thiêu đốt như cũ.

Từ bên ngoài nhìn vào, không có bất kỳ khác biệt gì so với một thi thể bị đại hỏa đốt trọi, thậm chí ngay cả máu cũng không tồn tại, nhưng là ở trong cơ thể Lâm Minh, cốt tủy toàn thân của hắn, lại chậm rãi mạ lên một tầng màu vàng nhạt.

Tôi Tủy năng lượng!

Ở một khắc máu chảy khô, Lâm Minh ngạc nhiên phát hiện, quá trình Tôi Tủy năng lượng trở nên càng thêm dễ dàng!

Bởi vì máu hao hết, cảm giác đau đớn khắc cốt minh tâm kia tựa hồ cũng hoàn toàn tê dại, khi hắn cơ hồ không cách nào chỉ huy chân nguyên lưu động trong cơ thể, quá trình Tôi Tủy năng lượng ngược lại lại tiến hành càng ngày càng thuận lợi!

Lúc này hắn mới ý thức tới, máu cùng cốt tủy vốn chính là tương thông, tủy sinh máu, máu mớm tủy, hai bên gắn bó tương sinh.

Kể từ đó, muốn Tôi Tủy, đầu tiên phải thay đổi máu!

Chỉ có máu cũ chảy hết, tôi luyện cốt tủy, máu mới sống lại, như vậy mới là hoàn thành đầy đủ quá trình Tôi Tủy.

Cho nên Lâm Minh không hề ngăn chặn máu cũ trong cơ thể trôi ra nữa, mặc cho nó chảy tràn không còn một mống, mà bản thân Lâm Minh chỉ bằng khí huyết lực cường đại trong cơ thể hắn, miễn cưỡng duy trì một ít sinh mệnh chi hỏa.

Bầu trời bao la phía đông đã tờ mờ sáng, màu vàng trong xương tủy Lâm Minh càng ngày càng nồng đậm, giống như trộn lẫn vào toái kim.

Tủy như kim loại!

Trong nháy mắt dược lực Ma Tâm Toái Tinh bị Lâm Minh hấp thu xong, cốt tủy tân sinh bắt đầu tạo máu.

Theo nguyên khí trong cơ thể Lâm Minh nhanh chóng bị tiêu hao, máu huyết tân sinh không ngừng chảy ra từ bên trong cốt tủy.

Huyết dịch mới, vô cùng đặc dính mà nặng nề, tựu giống như thủy ngân màu đỏ chảy vào mạch máu, nơi đi qua, vết thương cấp tốc khép lại.

Quá trình trọng tu thân thể, trùng tạo máu mới, đều đang nhanh chóng tiêu hao chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh, chân nguyên của Lâm Minh mặc dù dày đặc, cũng nhanh chóng bị tiêu hao hết hơn phân nửa.

Song sau khi chân nguyên hao tổn tới trình độ nhất định, chân nguyên bị áp súc trong hạt giống Tà Thần tự động phóng ra, Tử Giao Thần Lôi cùng Địa Tâm Xích Viêm cũng theo đó phóng thích ra năng lượng, lực Lôi Hỏa, nhất là lực lôi điện, chính là sinh lực.

Nghe đồn ở thời đại thượng cổ, đại thế giới là một mảnh hỗn độn, vốn không có tính mạng, chính là lôi điện này bổ vào trong hải dương viễn cổ, mới sinh ra tính mạng nguyên thủy nhất.

Lấy sinh lực lôi điện hoàn thành quá trình Tôi Tủy cuối cùng, khiến cho trong máu tân sinh đặc dính kia, tựa hồ ẩn tàng một cỗ tử mang mơ hồ lóe lên, phảng phất bên trong máu có điện quang dung nhập.

Thân thể Lâm Minh cải biến trong lúc không nhận thức được, xong nhìn từ ngoài, sinh mệnh chi hỏa trong cơ thể Lâm Minh lại vô cùng suy yếu, tất cả chân nguyên của hắn cũng giấu giếm vào ở bên trong hạt giống Tà Thần, trừ bản thân Lâm Minh, những người khác căn bản là không cảm giác được.

Ầm!

Ở ngoài kết giới, đám người Hoàng Tử Hiên bắt đầu một lần công kích nữa, Hoàng Tam Bình đã sớm không nhịn được, hắn không nghĩ tới một tầng kết giới thoạt nhìn yếu ớt như vậy lại có thể kiên cố như vậy.

- Nhị thúc, chúng ta cùng nhau dùng tuyệt chiêu đi, kéo dài như vậy không biết phải tới lúc nào, đã hơn ba canh giờ, chậm thêm nữa, có thể có tăng viện chạy tới đến lúc đó thì phiền toái.

Hoàng Tử Hiên trầm ngâm một tiếng, trước đó, hắn thủy chung có nương tay, chính là sợ sau khi phá kết giới năng lượng tiêu hao quá nhiều không thể bắt giữ Lâm Minh, hiện tại kéo dài nữa, hắn cũng dần dần mất đi tính nhẫn nại, đúng như theo lời Hoàng Tam Bình, nơi này dù sao cũng là địa giới Thất Huyền cốc, mà tên tiểu tử kia tựa hồ cũng là thiên tài của thế lực lớn nào đó, kéo dài quá lâu chưa chắc sẽ không có cao thủ chạy tới cứu viện.

- Tốt, chúng ta đồng loạt ra tay.

Hoàng Tử Hiên quát một tiếng, hắc vụ cả người càng thêm nồng đậm, tam đệ bên cạnh hắn, thậm chí cả điêu nhân nhỏ thấp thực lực không tốt cũng bắt đầu chuẩn bị tuyệt chiêu.

Năm người đồng loạt ra tay, trong lúc nhất thời chiêu thức chói lọi giống như sao chổi xẹt qua từng đạo quỹ tích rực rỡ, nặng nề đụng vào phía trên Mộng Cảnh kết giới.

Ầm!

Lúc ánh bình minh phảng phất dâng lên một vầng mặt trời chói mắt trong sơn cốc, đất rung núi chuyển, đại lượng đá vụn bay vụt lên, mặt đất ở dưới Mộng Cảnh kết giới bị lún xuống tạo thành một cái rãnh to sâu mấy trượng.

Kết giới thủ hộ xảy ra biến dạng kịch liệt, giống như thuyền nhỏ phiêu bạt trong sóng cuồng ngập trời, tất cả nham thạch bên trong kết giới cũng nứt vỡ, sắc mặt Chu Tâm Ngữ vô cùng tái nhợt, chủy thủ trong tay cũng cầm thật chặt một chút, trên trán đều là mồ hôi hột.

- Thêm chút sức!

Hoàng Tam Bình hô to, hắn xuất thủ ra sức nhất trong mọi người, dù sao chân nguyên hắn lưu lại cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Minh, có thể tùy ý xuất thủ.

Hoàng Tử Hiên nhướng mày, không để ý năng lượng trong cơ thể đã không phải là trạng thái tốt nhất, cắn răng một cái lại đánh ra một chiêu võ kỹ uy lực cực lớn.

Ca ca ca...

Theo thanh âm giống như pha lê bể tan tành vang lên, Mộng Cảnh kết giới bị tàn phá bao lâu, năng lượng gần như hao hết, rốt cuộc xuất hiện vết rạn mắt thường có thể thấy được.

Thấy vết rạn này xuất hiện, hô hấp của Chu Tâm Ngữ trong nháy mắt dừng lại, không người nào nguyện ý chết, Chu Tâm Ngữ đang ở độ tuổi đẹp đẽ, trên người lại mang theo huyết hải thâm cừu lại càng không muốn như vậy, nàng luôn luôn cắn răng kiên trì dưới áp lực cực lớn đến cuối cùng, chính là muốn đợi một ít kỳ tích phát sinh.

Chương 343: Mảnh xương vỡ!

Song cho đến hiện tại, ba canh giờ đi qua, sinh mệnh khí tức của Lâm Minh gần như khô kiệt, cũng không có cao thủ tình cờ đi ngang qua nơi đây tới cứu các nàng, tựa hồ... Tử Thần đã tiến hành tuyên bố cuối cùng!

Chu Tâm Ngữ thống khổ cắn môi, đột nhiên xoay người, lao thẳng về phía Lâm Minh, chủy thủ dày đặc hàn quang trong tay đâm thẳng trái tim Lâm Minh!

Phốc!

Một đao đâm vào!

Thân thể Lâm Minh bị lực đánh vào của một đao kia của Chu Tâm Ngữ liền bay về phía sau, cùng lúc đó, theo một tiếng nổ ầm vang, Mộng Cảnh kết giới hoàn toàn bể nát!

Tại sao... Tại sao có thể như vậy?

Chu Tâm Ngữ ngây ngẩn cả người, cái thanh chủy thủ này của nàng là bảo khí nhân giai thượng phẩm, sau khi quán chú chân nguyên, hẳn là có thể dễ dàng đâm thấu thân thể không có phòng bị chút nào của Lâm Minh giống như cắt đậu hủ, nhưng là hiện giờ, chỉ đâm vào một phần ba, lại bị xương sườn Lâm Minh kẹp lại.

Đâm, không đâm vào được.

Nhổ ra, cũng không nhổ ra được.

Song, tựu một hơi trì hoãn ngắn ngủi này, Chu Tâm Ngữ đã mất đi cơ hội tự sát.

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy.

Hoàng Tử Hiên giống như quỷ mị xuất hiện ở bên người Chu Tâm

Ngữ, một bàn tay to khô gầy bắt được cổ tay Chu Tâm Ngữ, dùng sức nắm, trực tiếp nắm rớt chủy thủ trong tay Chu Tâm Ngữ, cùng lúc đó, một cỗ chân nguyên hùng hồn trào vào trong cơ thể Chu Tâm Ngữ, trực tiếp ngăn kinh mạch quanh thân của nàng lại.

Cũng là võ giả tông môn, Ngưng Mạch đỉnh phong đối với Hậu Thiên đỉnh phong, chênh lệch hai người thật sự quá lớn.

- A...

Chu Tâm Ngữ hét lên một tiếng, hoa dung thất sắc, một cái ý niệm tràn vào trong lòng của nàng, xong! Chân nguyên bị khóa, ngay cả cơ hội tự tuyệt kinh mạch cũng không có!

- Ha ha! Tiện nhân, ta xem ngươi lần này trốn chỗ nào!

Hoàng Tam Bình bừa bãi cười to, hắn tùy ý đánh giá vóc người duyên dáng của Chu Tâm Ngữ, trong ánh mắt tràn đầy dâm tà, đối với sư muội cướp đi thân phận người thừa kế chưởng môn, đồng thời lấy đi đại lượng tài nguyên của hắn, hắn luôn luôn coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể nhốt nàng lại, tùy ý lăng nhục.

- Sư muội, ta đã sớm mong đợi ngày này, ngươi rốt cuộc rơi vào trong tay của ta, yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta không biết mơ ước bao nhiêu lần, có một ngày có thể phế bỏ võ công của ngươi, giam ngươi lại, ngày ngày hảo hảo hưởng thụ ngươi.

Hoàng Tam Bình vừa nói vừa tham lam liếm liếm đôi môi, thật là chuyện tình tuyệt đẹp cỡ nào, làm thiên tài của Lãm Nguyệt tông, hắn tự nhiên không thiếu nữ nhân, nhưng là nữ nhân trước mắt bất đồng, nàng chính là người nối nghiệp tương lai được chưởng môn Lãm Nguyệt tông coi trọng. Thân phận của Chu Tâm Ngữ sẽ mang lại cho hắn cảm giác thỏa mãn cùng cảm giác kích thích thật lớn.

Mặt Chu Tâm Ngữ đã sớm không có chút máu, tình huống biến hóa quá là nhanh, nàng hoàn toàn không có kịp phản ứng, tại sao chủy thủ không có thể đâm vào trái tim Lâm Minh, ngược lại bị xương kẹp lại?

Sinh cơ trong cơ thể Lâm Minh rõ ràng đã vô cùng yếu kém, chân nguyên cũng mất chỉ còn lại có một hai thành, làm sao có thể ngăn trở chủy thủ của nàng?

Hiện tại nàng đã không kịp suy nghĩ cái này, nghĩ đến cuộc sống như địa ngục ngày sau, nàng chỉ cảm thấy sợ nổi da gà! Chân nguyên bị khóa, ngay cả năng lực tự sát cũng không có, về phần cắn lưỡi tự vận hay gì gì đó ngay cả phàm nhân cũng sẽ không chết. Chớ nói chi là võ giả.

- Ừm? Người này?

Hoàng Tam Bình đột nhiên phát hiện Lâm Minh nằm trên mặt đất, bộ ngực lại đâm một cây chủy thủ, trong ánh mắt tràn đầy sự không giải thích được, hắn làm sao thành cái bộ dáng này? Toàn thân da đỏ thẫm, cả người là máu huyết nám đen, chết kiểu này cũng quá thảm thiết a.

- Tiểu tử này là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Tam Bình không kịp thưởng thức vẻ mặt hoảng sợ kia của Chu Tâm Ngữ, lực chú ý cũng chuyển dời đến trên người Lâm Minh.

- Hắn hẳn là nuốt Ma Tâm Toái Tinh, thật là ngu xuẩn, chẳng lẽ hắn cho là có thể dựa vào Ma Tâm Toái Tinh ở thời điểm cuối cùng làm ra đột phá, phản kháng giết chúng ta? Hừ! Ma Tâm Toái Tinh này cho dù là ta nuốt vào cũng sẽ bạo thể mà chết.

Hoàng Tử Hiên cười lạnh một tiếng, mặt âm trầm nói.

- Con bà nó!

Hoàng Tam Bình nghe đến đó quát lên như sâm:

- Tên ngu ngốc này! Chết thì chết, còn liên lụy một viên Ma Tâm Toái Tinh quý giá!

Hoàng Tam Bình nói tới đây đột nhiên ý thức được cái gì, tàn bạo chuyển hướng về Chu Tâm Ngữ, ánh mắt hung ác giống như mãnh thú cắn người.

- Cũng là tiện nhân ngươi, tại sao cho hắn Ma Tâm Toái Tinh?

Hắn vừa nói vừa đưa tay bắt được tóc Chu Tâm Ngữ, dùng sức kéo, làm cho Chu Tâm Ngữ thống khổ kêu rên lên.

- Tiện nhân! Tiện nhân! Ăn cây táo, rào cây sung! Ta sẽ cho ngươi biết cái gì là muốn sống không được! Nhị thúc, ngươi chặt đứt kinh mạch của tiện nhân này trước, phế đi võ công của nàng, tránh cho nàng một lát gây rối!

Hoàng Tam Bình vừa nói, lại phát hiện Hoàng Tử Hiên phảng phất giống như căn bản không nghe thấy lời của hắn, ngược lại đem ánh mắt luôn luôn nhìn chăm chú ở trên người Lâm Minh.

Hoàng Tam Bình nhìn sang, đột nhiên ồ lên một tiếng, ở trên người Lâm Minh, hắn rõ ràng cảm thấy một tia dấu hiệu tính mạng ba động.

- Tiểu tử này, còn chưa có chết! Cũng đã như vậy, còn có khí tức?

Hoàng Tam Bình kinh ngạc nói.

Hoàng Tử Hiên nhướng mày, trì hoãn âm thanh nói:

- Nuốt Ma Tâm Toái Tinh còn có thể sống đến hiện tại, thật là làm cho người kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là đã chống giữ thời gian rất lâu, thế nhưng không có chết!

- Hừ! Không có chết, vậy tốt hơn, ta đánh gãy gân tay gân chân của hắn trước, cứu hắn tỉnh, để cho hắn sống không bằng chết!

Trong mắt Hoàng Tam Bình hiện lên một đạo quang mang thị huyết hưng phấn, nếu là Lâm Minh chết như vậy, khó tiêu mối hận trong lòng hắn.

Hoàng Tử Hiên lắc đầu nói:

- Vô dụng, nuốt Ma Tâm Toái Tinh, hắn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù là cao thủ Tiên Thiên, nếu như tu vi không đủ, cũng có thể chết, đừng nói là hắn.

- Có thể sống một lát là được.

Hoàng Tam Bình nhe răng cười đi tới, nhấc Lâm Minh lên, đút cho Lâm Minh viên đan dược cấp thấp kéo dài tính mạng trước, sau đó không nói hai lời, rút kiếm đâm vào cổ tay Lâm Minh, muốn cắt gân tay của Lâm Minh.

Phốc!

Một đao đâm xuống, nhưng không sâu như trong tưởng tượng, mũi kiếm chỉ đâm vào một chút xíu, cắt vào da đỏ thẫm, lại khó có thể vào hơn tấc nữa.

- Ừm? Làm sao lại như vậy?

Hoàng Tam Bình nhướng mày, lại thấy da trên cổ tay Lâm Minh đổ rào rào rơi xuống, giống như mảnh giấy vụn bị hơi lửa hơ cho khô, tiếp theo tựu lộ ra làn da phía dưới, da thịt hồng nộn giống như trẻ nít mới ra đời.

Mũi kiếm của Hoàng Tam Bình đang chém vào trên da thịt hồng nộn, thế nhưng không có để lại bất kỳ vết thương gì.

Hoàng Tam Bình nhìn một màn giống như là thấy quỷ, không tin là có quỷ, liền vạch thêm mấy trên người Lâm Minh, mỗi một kiếm cũng rạch làn da đỏ thẫm vỡ vụn ra, lộ ra da thịt vô cùng non mềm phía dưới, vẫn không có để lại vết cắt như cũ.

- Bình nhi, ngươi lui ra.

Sắc mặt Hoàng Tử Hiên có chút thay đổi, chuyện không đúng!

Song hắn vừa dứt lời, lại đã muộn, biến cố phát sinh, Lâm Minh luôn luôn nằm trên mặt đất giống như tử thi đột nhiên mở mắt. Con ngươi biến thành màu vàng lợt quỷ dị, ánh mắt sắc bén như lôi điện từ trong con ngươi của hắn bắn tán loạn đi ra ngoài, lạnh lùng nhìn Hoàng Tam Bình đang thất kinh.

Nhân vật như Hoàng Tam Bình. Cho dù là thấy cương thi nơi nghĩa địa đột nhiên nhảy ra cũng sẽ không quá sợ hãi, nhưng là ánh mắt kia của Lâm Minh quá kinh khủng, tựu giống như ánh mắt của Tử Thần. Lạnh lùng đóng băng linh hồn, bắn thẳng đến lòng người, làm cho da đầu người ta tê dại.

Trong nháy mắt Hoàng Tam Bình mặt không có chút máu.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Bình nhi! Mau lui lại!

Cả người Hoàng Tử Hiên hắc vụ lưu chuyển, một sát na kia, hắn cảm nhận được sát ý kinh khủng cùng sinh mệnh lực mênh mông không biết đột nhiên bột phát ra từ nơi nào bên trong thân thể Lâm Minh, làm sao còn có nửa điểm bộ dạng người sắp bị chết?

Hắn hét lớn một tiếng liền xuất thủ, nhưng mà lại đã chậm.

Tay phải Lâm Minh giống như quỷ mị xuất hiện ở trên cổ tay Hoàng Tam Bình, trong nháy mắt Hoàng Tử Hiên thất kinh bắt được cổ tay của hắn, hời hợt nắm một cái.

Răng rắc!

Hoàng Tam Bình sửng sốt một chút, trơ mắt nhìn tay phải của chính mình lấy một cái góc độ quỷ dị gục xuống, còn có một mảnh vụn xương trắng hếu mang theo máu tươi vươn ra khỏi da thịt, trong lúc nhất thời không thể tin được vừa mới xảy ra cái gì.

- A a a a a a...

Hoàng Tam Bình phát ra gào thét tuyệt vọng mà thống khổ, cùng lúc đó, Hoàng Tử Hiên xuất thủ!

- Đi tìm chết đi!

Trong lúc gấp gáp, hắn đã không kịp suy tư vì sao Lâm Minh không có chết, vì sao có thể đột nhiên bóp chặt lấy xương của Hoàng Tam Bình, trường kiếm đâm ra, nhắm thẳng vào ngực Lâm Minh.

Lâm Minh đột nhiên xoay người, chân nguyên yên lặng, kể cả lực Lôi Hỏa bột phát ra từ trong hạt giống Tà Thần như núi lửa, khí thế của Lâm Minh nhảy lên tới cực hạn trong nháy mắt!

Tay phải bột phát ra quang mang màu xanh da trời, Lâm Minh vươn tay bắt lấy trường kiếm của Hoàng Tử Hiên.

Ca ca, chi chi chi!

Ở bên trong ánh mắt kinh hãi của Hoàng Tử Hiên, Lâm Minh thế nhưng tay không bắt được trường kiếm của Hoàng Tử Hiên, trực tiếp dùng nhục chưởng bẻ bảo khí nhân giai thượng phẩm đứng đầu thành bánh quai chèo!

- Cái gì?

Khuôn mặt Hoàng Tử Hiên tràn đầy vẻ không thể tin, mặc dù phía trên nhục chưởng của Lâm Minh có một tầng Thanh Thương chân nguyên mơ hồ, nhưng cũng tuyệt đối không thể lấy nhục chưởng vặn bảo khí nhân giai thượng phẩm của mình! Võ giả cũng có cao thủ tinh thông quyền thuật chưởng pháp, nhưng vẫn phải sử dụng bao tay để chụp lấy bảo khí, nếu không bọn họ làm sao có thể dùng thân thể để đối kháng cùng bảo khí?

Lúc này, cũng không phải thời gian để cho Hoàng Tử Hiên ngẫm nghĩ, tay phải Lâm Minh bắt được kiếm bảo khí, quyền trái đột nhiên xuất ra, Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Chân nguyên chấn động cuồng mãnh mênh mông như lũ bất ngờ, biển gầm bột phát ra, trong nháy mắt đó, Hoàng Tử Hiên chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như lá cây bị xé rách trong bão táp, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị xé rách!

Thế công như vũ bão, Hoàng Tử Hiên phát ra tiếng gầm lên giận dữ, chân nguyên cả người vận chuyển tới cực hạn, hóa thành một đạo kiếm quang sắc bén, đón nhận một quyền này của Lâm Minh.

Răng rắc!

Kiếm quang nát bấy, thân thể Hoàng Tử Hiên như diều đứt dây bay rớt ra ngoài, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, hắn miễn cưỡng giữ vững thăng bằng rơi trên mặt đất, nhưng liền lùi lại bảy tám bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Không riêng gì Hoàng Tử Hiên, đám người điêu nhân được nuôi dưỡng, lão tam cũng là bị biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến cho sắc mặt đại biến, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vốn là Lâm Minh nằm trên mặt đất giống như tử thi làm sao đột nhiên sống lại? Chân nguyên trong cơ thể hắn là từ nơi nào?

Chu Tâm Ngữ giật mình nhất, nàng luôn luôn sống chung một chỗ cùng Lâm Minh, thân thể Lâm Minh biến hóa nàng rõ mồn một trước mắt, nàng rõ ràng nhận định chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh đã mất hơn phân nửa, sinh mệnh chi hỏa yếu ớt không chịu nổi, vì sao hắn lại đột nhiên có lực lượng kinh khủng như thế?

Chương 344: Lôi phá ma công!

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Hoàng Tử Hiên nhìn Lâm Minh, trong lòng kinh nghi bất định, lúc trước một đường đuổi giết, một lần giao thủ ngắn ngủi cũng là chỉ trong chớp mắt, thế cho nên Hoàng Tử Hiên căn bản là chưa kịp thấy rõ tu vi của Lâm Minh, hiện tại kiểm tra, có khả năng cũng chỉ là Ngưng Mạch hậu kỳ mà thôi.

Mới vào Ngưng Mạch hậu kỳ, lại có thể nuốt Ma Tâm Toái Tinh vào mà không chết, hơn nữa thực lực lại có thể có năng lực áp chế chính mình? Trên thế giới này sẽ có người như thế sao?

Lâm Minh làm sao sẽ nói nhảm cùng hắn, sau khi nuốt Ma Tâm Toái Tinh vào, thân thể trải qua quá trình tôi tủy hoán huyết, mặc dù thuận lợi đột phá Ngưng Mạch hậu kỳ, nhưng là quá trình tôi tủy hoán huyết cơ hồ đã tiêu hao hết chân nguyên trong cơ thể, hiện giờ năng lượng có thể vận dụng toàn bộ là chân nguyên áp súc trong hạt giống Tà Thần, như vậy chân nguyên tiêu hao rất mau, tương đương với việc mở Tà Thần lực ra, không cách nào kiên trì kéo dài.

Tay phải run lên, Tử Huyễn thương ra!

Thanh Thương chân nguyên gào thét ra, không khí chung quanh mũi thương cũng bắt đầu rung động.

Sắc mặt Hoàng Tử Hiên trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Xem ra ngươi là muốn không chết không thôi? Chỉ là một chiêu cho ngươi chiếm thượng phong, ngươi cho rằng liền chắc chắn thắng ta? Ngươi không nên ép ta dùng cấm pháp của Lãm Nguyệt tông, cá chết lưới rách!

Nghe được hai chữ cấm pháp, Lâm Minh tự nhiên không có bất kỳ phản ứng, ngược lại sắc mặt Chu Tâm Ngữ hơi trắng nhợt, hiển nhiên cấm pháp theo như lời Hoàng Tử Hiên cũng không phải là hư ảo giả dối.

- Lâm công tử, cấm pháp của Lãm Nguyệt tông là năm đó lúc Lãm Nguyệt tông tiến vào U Ma đế thành, lấy được nửa ngọc giản bí pháp Ma môn, Huyết Ảnh đại pháp, giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, lấy việc hy sinh thọ nguyên cùng tu vi của chính mình mới có thể dùng, uy lực mạnh phi thường!

Chu Tâm Ngữ nhanh chóng dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh, hòa hay chiến tự nhiên phải do Lâm Minh quyết định. Nàng chẳng qua là nhắc nhở Lâm Minh.

Hoàng Tử Hiên thấy vẻ mặt Chu Tâm Ngữ tựu đoán được nàng đang dùng chân nguyên truyền âm nói cái gì với Lâm Minh, sắc mặt cũng tốt hơn, uy hiếp nói:

- Tiểu tử, thức thời một chút, cấm pháp vừa ra, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bất quá ta cũng không muốn suy giảm thọ nguyên của mình. Nhưng là tổn thất một chút thọ nguyên so với việc nhận được bảo tàng còn sót lại của Lãm Nguyệt tông dĩ nhiên là bé nhỏ không đáng kể! Nếu như ngươi chịu ngừng chiến, ta có thể bỏ qua cho bọn ngươi, thậm chí phân bảo tàng còn sót lại của Lãm Nguyệt tông cho các ngươi một chút. Nếu không thì... Đáng chết!

Hoàng Tử Hiên còn chưa nói xong, nghênh đón Hoàng Tử Hiên, chỉ là một thương của Lâm Minh, mang theo Lôi Hỏa cuồn cuộn.

Ùng ùng!

Không khí chấn động, chân nguyên gào thét.

Trên mặt Hoàng Tử Hiên hiện lên một tia dữ tợn.

- Là ngươi ép ta! Huyết Ảnh đại pháp!

Phốc!

Hai cánh tay Hoàng Tử Hiên đột nhiên nứt ra vô số huyết văn, chân nguyên cùng tia máu dung hợp thành sương mù màu máu lao ra, trong lúc nhất thời, hắc vụ quanh thân hắn biến thành màu máu nồng đậm.

Hai mắt Hoàng Tử Hiên đỏ ngầu, da thịt hai tay dữ dội nổi lên, móng tay trở nên giống như quỷ trảo, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thị huyết, Huyết Ảnh đại pháp này chẳng những sẽ tổn hao nhiều thọ nguyên cùng tu vi của người thi triển, hơn nữa còn sẽ ảnh hưởng tâm trí của người thi triển, một khi dùng sẽ không khống chế được ý nghĩ giết chóc thị huyết trong lòng.

- Chết!

Hoàng Tử Hiên đánh ra một quyền, một cái quỷ trảo màu máu khổng lồ bắt thẳng về phía Lâm Minh, kèm theo tiếng quỷ khóc thê lương, một cỗ huyết tinh chi khí đập vào mặt.

Huyết tinh chi khí này cũng không phải là ảo giác, mà là máu tươi thật sự rõ ràng, máu của Hoàng Tử Hiên.

Đối mặt với quỷ trảo màu máu đập vào mặt, ánh mắt Lâm Minh trầm xuống.

Rống!

Một tiếng rồng ngâm cao vút xông thẳng lên trời, một khắc kia, âm thanh rồng ngâm vang động núi sông, long uy to lớn tràn ngập không gian, làm cho người ta cả người hơi bị rung động.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, tựa như ảo giác, tựa như mộng ảo, Tử Giao Thần Lôi tiềm phục tại trong hạt giống Tà Thần gào thét ra, hóa thành một hư ảnh Giao Long màu tím xông thẳng vào quỷ trảo.

Ầm!

Huyết sắc quỷ trảo ầm ầm bạo liệt, sóng xung kích phóng xạ ra bốn phía, đá vụn tứ tán, phạm vi phương viên vài chục trượng bị san thành bình địa, mà ở bên trong một đoàn huyết vụ mãnh liệt, Tử Giao Thần Lôi phá máu mà ra, xông thẳng về Hoàng Tử Hiên.

Hoàng Tử Hiên nhất thời sắc mặt trắng bệch.

- Đây là lôi gì?

Lôi điện lực, khắc chế vật tà quỷ nhất, giông tố của trời, quỷ vật không dám xuất thế, người tu yêu tu quỷ, khó độ lôi kiếp, chỉ cần sơ xảy một chút là có thể hôi phi yên diệt trong lôi kiếp, mà Tử Giao Thần Lôi, lại càng là Lôi Linh thượng phẩm trong lôi điện, ẩn chứa vô thượng long uy, kết hợp với Chân Long Chi Huyết trong cơ thể Lâm Minh, chỉ là một bộ cấm pháp Ma môn nho nhỏ cũng muốn ngăn cản sao? Huống chi Hoàng Tử Hiên lại chỉ có học được nửa bộ mà thôi.

Đối mặt với Tử Giao Thần Lôi gào thét mà đến, Hoàng Tử Hiên đã không kịp ngẫm nghĩ nữa, mãnh liệt cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu huyết, đan xen vào sương mù đỏ thẫm ở trước người Hoàng Tử Hiên tạo thành một đạo tấm chắn bằng huyết quang, khó khăn lắm mới ngăn được công kích của Tử Giao Thần Lôi.

Ầm!

Tấm chắn bể tan tành, Hoàng Tử Hiên kêu thảm bay rớt ra ngoài, Lâm Minh làm sao sẽ cho Hoàng Tử Hiên nửa điểm cơ hội thở dốc, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể giống như quỷ mị xuất hiện ở bên người Hoàng Tử Hiên, chém xuống một thương!

Lôi đình cùng ngọn lửa gào thét, Lâm Minh dùng hai thành hỏa hầu Lôi Hỏa Sát!

Nơi trường thương đi qua, không khí nhanh chóng bị năng lượng khủng bố giải khai, tạo thành một mảnh chân không, mặt mũi Hoàng Tử Hiên vặn vẹo, liều mạng dùng khí lực cuối cùng xuất ra một cái quỷ trảo, quỷ trảo vòng qua Tử Huyễn thương chộp tới dưới xương sườn Lâm Minh, đây là muốn lấy phương thức công kích bản thể Lâm Minh ép Lâm Minh thu chiêu.

Song Lâm Minh sao lại để cho hắn như nguyện, nhẹ buông tay, thân thể Lâm Minh chợt lui, một xiềng xích bằng ngọn lửa đỏ ngầu xuất hiện ở phía trên trường thương, khu động Tử Huyễn thương bắn ra!

Phốc!

Tử Huyễn thương không trì hoãn chút nào, đâm vào thân thể Hoàng Tử Hiên, hai thành hỏa hầu Lôi Hỏa lực cũng không có nổ tung, mà là hóa thành năng lượng hung lệ cuồng bạo xông vào trong cơ thể Hoàng Tử Hiên, xé ngũ tạng lục phủ cùng kinh mạch cả người thành mảnh nhỏ.

Hoàng Tử Hiên hộc ra một ngụm máu tươi, hai mắt hiện lên một tia tuyệt vọng nồng đậm, đan điền của hắn không vỡ, không có lập tức chết, nhưng là cũng không sống được bao lâu.

Ca!

Xiềng xích màu đỏ đột nhiên kéo căng, Tử Huyễn thương rút ra, mang theo một chùm huyết vũ, thân thể nửa chết nửa sống của Hoàng Tử Hiên nặng nề té ở trên mặt đất.

Mắt thấy máu tươi của Hoàng Tử Hiên nhuộm đỏ nham thạch, điêu nhân được nuôi dưỡng, tam đệ của Hoàng Tử Hiên cũng đã mặt như màu đất, bọn họ quả thực không thể tin được hết thảy phát sinh trước mắt, Hoàng Tử Hiên thân là trưởng lão ngoại môn Lãm Nguyệt tông, cá nhân thực lực tiếp cận với Hậu Thiên cực hạn, thế nhưng không tới mười tức thời gian đã chết trên tay một hài tử chưa mọc lông.

Chiến đấu cực nhanh, chiêu thức mãnh liệt, làm cho người ta không kịp nhìn, bất ngờ!

Mà đúng lúc này, Lâm Minh quay đầu lại, một đạo ánh mắt lạnh như băng lại làm cho tâm của mấy người đi theo Hoàng Tử Hiên cũng từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

Điêu nhân được nuôi dưỡng bị làm cho sợ đến không làm chủ được tinh thần, lúc này phù phù một tiếng co quắp ngồi trên mặt đất, mà hai cao thủ Hậu Thiên còn lại thì liếc mắt nhìn nhau, không nói hai lời, triển khai tốc độ, lựa chọn một cái phương hướng, nhanh chóng bỏ chạy!

- Muốn chạy?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, triển khai Phong chi ý cảnh, tạm thời thả cao thủ Hậu Thiên trung kỳ kia, đuổi theo nam tử Hậu Thiên hậu kỳ được gọi là lão tam trước!

Tốc độ của chưa tính là nhanh, nhưng đây cũng chỉ là đối với một vài yêu nghiệt tốc độ nhanh đến mức tận cùng, tỷ như Khương Bạc Vân mà nói, hôm nay, tu vi Lâm Minh liên tục đột phá, hơn nữa Phong chi ý cảnh càng tiến một bước, làm sao một hậu kỳ cao thủ Hậu Thiên tư chất bình thường có thể so sánh.

Hai người một đuổi một chạy, mười mấy tức sau liền bị Lâm Minh đuổi theo.

Một thương đâm ra, Luyện Lực Như Tơ!

Một vạn cỗ chân nguyên chấn động gào thét ra, trên không trung đan vào thành thiên la địa võng, trực tiếp ngăn cản đường đi của tên nam tử kia.

- A!

Lão tam phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, một đao phách trảm phía trên võng lưới Thanh Thương chân nguyên, xong Thanh Thương chân nguyên bền bỉ biết bao, sao hắn có thể rung chuyển? Không chỉ như thế, lực chấn động kinh khủng truyền tới đây, để cho khí huyết lão tam cuồn cuộn, binh khí suýt nữa rời tay.

- Không!

Một khắc sinh tử, lão tam phát ra tiếng la tuyệt vọng, xong Lâm Minh không có nương tay chút nào, một thương đâm xuyên qua đan điền của hắn, chân nguyên bện lại, đan điền lão tam vỡ nát, thất khiếu chảy máu, đi đời nhà ma tại chỗ.

Lâm Minh thu hồi Tu Di giới, thu thương chợt lui, đuổi theo một võ giả Hậu Thiên trung kỳ khác.

Mặc dù tu vi đã đột phá đến Ngưng Mạch hậu kỳ, nhưng là lấy thực lực của Lâm Minh, đuổi theo một người thì có thể, đuổi theo hai cao thủ chia nhau chạy trốn cũng có chút không còn kịp rồi, lấy cường độ linh hồn lực của Lâm Minh, lại không cách nào khóa thần thức được, trên núi hoang này khắp nơi đều là khe đá vụn, tùy tiện tìm một chỗ là có thể ẩn nấp.

Cùng một thời gian Lâm Minh đuổi theo lão tam, Xích Viêm cũng đã đuổi theo tên cao thủ Hậu Thiên trung kỳ này, Xích Viêm mặc dù chưa đến tuổi trưởng thành, nhưng là có thực lực võ giả Hậu Thiên của tông môn bình thường, dây dưa một gã cao thủ Hậu Thiên trung kỳ, hoàn toàn làm được.

Bị Xích Viêm quấn lấy, tên nam tử này trong lòng khẩn trương, nhưng là thực lực của hắn có hạn, căn bản là không làm gì được Xích Viêm, công kích mấy lần, không có bất kỳ kết quả không nói, ngược lại lãng phí rất nhiều.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh giết tới, hắn xách theo Tử Huyễn thương nhuốm máu, cả người quần áo lam lũ, trực tiếp lao tới, giống như ác ma khát máu.

Nam tử thấy một màn như vậy thiếu chút nữa bị hù dọa bể mật.

- Thiếu hiệp tha mạng, ta chỉ là bị Hoàng Tử Hiên bức bách, ta là vô tội...

Thanh âm im bặt ở chỗ này, tay Lâm Minh nâng thương lên, một thương đâm vào thân thể nam tử, trực tiếp cắn nát đan điền hắn!

- Vô tội?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, cái thế giới này không có ai là vô tội.

Thời khắc mưu toan giết chết người khác để đạt được ích lợi, sẽ phải chuẩn bị tốt sẽ bị giết. Truyện Phương Tây

Lúc giết chết người khác phấn chấn khát máu, lúc bị người khác giết lại nói mình vô tội, người như thế sớm đáng chết.

Lấy đi miếng Tu Di giới thứ hai, Lâm Minh chân đạp trên lưng Xích Viêm, bay trở về.

Hoàng Tử Hiên đã chết, ở tuyệt vọng cũng không cam lòng cắt đứt khí, Hoàng Tam Bình bị Lâm Minh bóp nát cổ tay, vốn là đối với võ giả Ngưng Mạch kỳ mà nói, bóp nát cổ tay còn không đến mức tổn thương chết đi sống lại, nhưng là trước đó, Hoàng Tam Bình cũng đã gặp qua một đòn nghiêm trọng của Lâm Minh, miệng phun ra mảnh nhỏ nội tạng, hiện giờ đả thương càng thêm nặng, căn bản hoàn toàn mất đi bất kỳ sức phản kháng.

Thấy Lâm Minh trở lại, trên mặt Hoàng Tam Bình hiện ra một tia tuyệt vọng cùng vẻ hoảng sợ, tựu giống như tử tù trước khi ra pháp trường.

Có rất ít người không sợ chết, thiên tài có tiền đồ thật tốt trong tông môn lại càng như vậy, Hoàng Tam Bình run run đôi môi, rung giọng nói:

- Ngươi... Ngươi là Lâm Minh?

Chương 345: Thoát thai hoán cốt

Hoàng Tam Bình run rẩy nói:

- Ngươi... Ngươi là Lâm Minh?

Lâm Minh kinh ngạc nhìn Hoàng Tam Bình một cái, không nghĩ tới tiểu tử này trước khi chết còn nhớ tới thân phận của mình, kỳ thật cũng không khó đoán lắm, thực lực mà mình thể hiện ra tuyệt đối là thiên tài đỉnh cao của các tông môn, nơi này lại là địa phận của Thất Huyền cốc, thân phận của mình đã rất rõ ràng rồi.

Lúc này, Lâm Minh tất nhiên cũng không cần phải phủ nhận nữa, mặt hắn không chút đổi sắc, gật gật đầu:

- Đúng vậy.

- Quả nhiên...

Hoàng Tam Bình cười khổ, hai má co giật, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Hắn là một trong các thành viên của kế hoạch bồi dưỡng thiên tài của Thần Hoàng đảo, làm sao lại chưa nghe nói qua tên của Lâm Minh, một thiên giai thiên tài duy nhất, hưởng thụ đãi ngộ đệ tử hạch tâm của Thần Hoàng đảo, biết bao người phải ghen tị, bao người phải đỏ mắt.

Hoàng Tam Bình vốn là một kẻ có lòng ghen tị rất mạnh, lúc đó hắn ghen ghét tới mức toàn thân như bốc lửa, hắn vẫn luôn muốn có một ngày có thể ngáng chân Lâm Minh một cái, nhưng không nghĩ tới...

Thiên tài? Thật sự là trào phúng!

Hoàng Tam Bình lần đầu tiên cảm thấy, danh hiệu mà từ nhỏ đến lớn hắn luôn được đặt cho này là chói tai tới mức nào, trước loại “yêu nghiệt” này, hắn giống như một đứa nhỏ, không có chút sức phản kháng nào, Hoàng Tam Bình luôn cho rằng, chỉ cần mình nhận được bảo tàng của Lãm Nguyệt tông, tương lai mình sẽ trở thành nhân vật chính tại Thiên Diễn đại lục này, nhưng hiện tại xem ra, ý niệm này cũng cực kỳ buồn cười.

"Yêu nghiệt" cỡ như Lâm Minh này, khi còn Ngưng Mạch kỳ đã có thể cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, hắn so với kẻ này, lấy gì ra mà so đây?

Lâm Minh nhìn Chu Tâm Ngữ một cái, nói:

- Ngươi muốn tự mình động thủ không?

Lâm Minh đoán rằng Hoàng Tam Bình có oán niệm rất sâu với Chu Tâm Ngữ, muốn tự mình động thủ, giải quyết chấp niệm, thông suốt tư tưởng.

Chu Tâm Ngữ phẫn hận nhìn Hoàng Tam Bình, tuy rằng lúc này Hoàng Tam Bình đã gần như phát điên, nhưng cũng không thể hóa giải nỗi hận trong lòng Chu Tâm Ngữ, thiếu chút nữa mình đã bị hắn bắt lấy, vĩnh viễn sống không bằng chết, chịu mọi lăng nhục.

Mỗi khi nghĩ đến đây, Chu Tâm Ngữ liền không rét mà run.

Cắn răng một cái, Chu Tâm Ngữ rút bảo kiếm ra, đâm một kiếm vào tim Hoàng Tam Bình.

Máu tươi bắn ra, hai mắt Hoàng Tam Bình dại đi, sau đó ngã xuống, Lâm Minh thấy cảnh này, khẽ thở dài một hơi, lại có một thiên tài ngã xuống.

Con đường võ đạo này, hễ là kẻ có tài thì khó mà sống tốt, hễ đã là thiên tài thì đều không được chết tử tế.

Đương nhiên trong mắt các thế lực cỡ như Thần Hoàng đảo thì Hoàng Tam Bình căn bản không được coi là thiên tài gì cả, vì thế hắn mới bị đào thải trước khi đạt tới Tiên Thiên.

Tiên Thiên, Toàn Đan, thậm chí là cảnh giới cao hơn nữa, mỗi một mức thì đều đào thải rất nhiều võ giả, các thiên tài còn xuất chúng hơn cả Hoàng Tam Bình, giống như Cầm Vô Tâm, có thể bị đào thải sau khi tới Tiên Thiên, thiên tài càng xuất chúng hơn Cầm Vô Tâm, giống như Khương Bạc Vân, thì cũng có thể bị đào thải sau khi tới Toàn Đan.

Xuất chúng hơn cả Khương Bạc Vân, ví dụ như Mục Thiên Vũ, cũng có khả năng bị đào thải khi bước vào cảnh giới phong hoàng xưng đế...

Con đường võ đạo vĩnh viễn không có bờ bến, Lâm Minh hiểu rất rõ, nếu mình không thể nắm bắt thời gian, tăng lên tu vi, thì sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, vận mệnh bị đào thải sẽ rơi xuống đầu của hắn!

Sau khi nhìn qua đại chiến có một không hai của Thần Vực, nhãn giới của Lâm Minh đã vượt xa phạm vi Thiên Diễn đại lục, đứng tại vị trí rất cao, hắn chưa bao giờ thấy tự mãn đối với thành tích của mình cả.

Hắn biết, mình vẫn chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng, mặc dù đã nhảy ra ngoài nhìn một vòng, nhưng hiện tại vẫn đang ở trong cái giếng đó mà thôi, ngay cả cánh cửa của con đường luyện thể là cảnh giới Tôi Tủy, thì hiện tại Lâm Minh vẫn chỉ mới sờ soạng được một góc nhỏ mà thôi.

Khi trước Lâm Minh phỏng đoán rằng, nếu muốn hoàn thành Tôi Tủy thì phải cần mấy ngàn viên Nhập Thiên đan.

Ma Tâm Toái Tinh tuy rằng mạnh, nhưng chỉ mười một, mười hai viên cũng không thể so được với mấy ngàn viên Nhập Thiên đan. Mượn nửa viên Ma Tâm Toái Tinh, Lâm Minh mới hoàn thành không đủ nửa thành Tôi Tủy, Lâm Minh phỏng đoán, cho dù dùng hết mười hai viên Ma Tâm Toái Tinh thì hắn cũng khó mà hoàn thành Tôi Tủy được.

Hơn nữa con đường Tôi Tủy này, chỉ dựa vào số lượng đan dược thì cũng không được, còn cần dựa vào chất lượng của đan dược nữa, các đan dược thì sau khi ăn viên thứ nhất sẽ có hiệu quả tốt nhất, những viên sau sẽ bắt đầu yếu bớt đi, Nhập Thiên đan cho dù tốt, nhưng có lẽ ăn một vài ngàn viên cũng đã là cực hạn rồi, có ăn nữa thì cũng khó mà có hiệu quả.

Ma Tâm Toái Tinh tất nhiên là mãnh dược cao hơn Nhập Thiên đan một cấp, nhưng nếu liên tục ăn mười viên thì sẽ còn bao nhiêu hiệu quả nữa đây?

Lâm Minh không thể xác định được, tuy nhiên cho dù tình huống bết bát nhất, thì chắc cũng có thể hoàn thành Tôi Tủy bảy, tám thành, đến lúc đó, mặc dù gặp phải Âu Dương Bác Duyên thì cũng không cần phải e sợ nữa.

Thậm chí còn có thể giết ngược lại đối phương.

Nếu ý nghĩ này của Lâm Minh bị các võ giả khác biết tới, e rằng sẽ phun máu mà chết, Nhập Thiên đan cực kỳ quý giá, vậy mà lại dùng đơn vị “ngàn” mà tính, ăn như đồ ăn vặt, không bị sét đánh chết thì cũng nghẹn chết.

Sau khi thu thập xong đám người Hoàng Tử Hiên, Lâm Minh liền thu lấy các Tu Di giới, không kiêng dè Chu Tâm Ngữ chút nào, mở ra xem ngay tại chỗ.

Đối với đồ vật của những người này thì Lâm Minh cũng không ôm quá nhiều hy vọng, hiện tại gia sản của một thiên tài từ tông môn tam phẩm đối với Lâm Minh mà nói, cũng chỉ bằng một chút tiền lẻ mà thôi.

Bỏ đi vài thứ chướng mắt, chỉ có vài kiện bảo khí nhân giai thượng phẩm, một bộ phận ngọc giản công pháp của Lãm Nguyệt tông, mấy ngàn viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm, còn có một vài binh lọ đan dược nữa, nhìn một cái, ngay cả một viên Nhập Thiên đan cũng không có.

Cũng không biết tên Hoàng Tam Bình này sao lại nghèo khó tới vậy, hắn đưa Nhập Thiên đan cho Hoàng Tử Hiên ăn rồi, hay là căn bản không có đây.

Mấy thứ ngọc giản công pháp gì đó thì hắn đều trả lại cho Chu Tâm Ngữ, mấy thứ này hắn thật sự thấy chướng mắt, bảo khí và đan dược thì lưu lại th頴ốt, sau này có thể dùng để tặng người khác, Chân Nguyên thạch thì thu lấy làm tiền tiêu vặt, mấy thứ còn lại thì Lâm Minh không thèm để ý, nếu không phải để cho gia tộc còn có một chút tác dụng, thì hắn đã ném đi rồi, mà đúng lúc này, hắn lơ đãng nhìn thoáng quá, bỗng thấy một thứ khá là thú vị.

Thứ này cũng phải của Hoàng Tử Hiên, cũng không phải của Hoàng Tam Bình, mà là của tên nuôi chim có thực lực kém nhất kia, đây là một cái ngọc giản cực kỳ cổ xưa, nội dung bên trong tên là Thông Linh thuật.

Nói đơn giản, đây chính là bí thuật kết nối với chim thú, tên nuôi chim này có thiên phú tu võ yếu tới mức đáng thương, bốn mươi, năm mươi tuổi tuổi mà chỉ có tu vi Ngưng Mạch sơ kỳ, lại còn là do dựa vào đan dược mà tăng lên, sức chiến đấu chưa chắc đã mạnh hơn võ giả bình dân, thậm chí còn kém hơn.

Tuy nhiên hắn lại có thiên phú kết nối với chim thú, cho nên mới được Lãm Nguyệt tông giao chăm sóc Kim Sí Thần Phong điêu, xem ra thiên phú của tên nuôi chim này có quan hệ rất lớn với khối ngọc giản này.

Thứ này không có tính thực dụng quá lớn, nhưng lại khá là mới mẻ, Lâm Minh liền thu vào Tu Di giới.

- Đi thôi, tìm sơn động nghỉ ngơi một chút, ta muốn khôi phục một chút chân nguyên.

Lâm Minh nói với Chu Tâm Ngữ.

- Ân!

Chu Tâm Ngữ khẽ gật đầu, một loạt biểu hiện vừa rồi của Lâm Minh làm cho nàng rung động quá nhiều, dùng tu vi Ngưng Mạch kỳ, cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh mà không chết, sau đó còn đánh chết Hoàng Tử Hiên chỉ trong mười giây!

Tuy nhiên có một điều mà Chu Tâm Ngữ thấy rất kỳ quái, theo lý thuyết Ma Tâm Toái Tinh là cực phẩm thánh dược chỉ cao thủ Tiên Thiên mới có thể dùng được, dược hiệu của nó cực mạnh, Lâm Minh chỉ có tu vi Ngưng Mạch kỳ, ăn xong nửa viên, hẳn là tu vi phải tăng tiến vùn vụt, trực tiếp xông tới Hậu Thiên mới đúng, tại sao lại chỉ tăng một tiểu cảnh giới, ngừng tại Ngưng Mạch hậu kỳ?

Điểm này, Chu Tâm Ngữ thật sự không thể lý giải được, nhưng nàng cũng rất thức thời, không hỏi nhiều.

Hai người rất nhanh đã tìm được một sơn động bí mật, lúc này mặt trời vừa mới dâng lên.

Trước sơn động có một cái hồ sâu, nước suối trong suốt từ trong núi chảy vào trong đó, cực kỳ mát lạnh, Lâm Minh nói:

- Ta tắm rửa một chút, ngươi ở trong sơn động chờ ta.

Hiện tại toàn thân Lâm Minh là vẩy máu và lớp da chết màu đỏ đen, quần áo tả tơi, không tắm một cái thì trông rất thê thảm.

- Ân!

Chu Tâm Ngữ gật gật đầu, bước vào trong sơn động.

Một khắc sau, Lâm Minh tắm rửa xong, lấy một bộ quần áo từ trong Tu Di giới ra thay, lại ăn một viên đan dược bổ sung chân nguyên, ngồi xuống điều tức một lát, chân nguyên trong cơ thể đã khôi phục đầy đủ, ngay cả chân nguyên dự trữ trong hạt giống Tà Thần cũng được nén ép xong.

Lúc này, Lâm Minh mới gọi Chu Tâm Ngữ từ trong sơn động ra.

Chu Tâm Ngữ nhìn thấy Lâm Minh đã rửa sạch sẽ, thay quần áo mới, lập tức ngẩn người ra.

Sau khi Tôi Tủy bước đầu, Lâm Minh đã rực rỡ hẳn lên, làn da mới trắng hồng như da trẻ con, cơ bắp trên người cũng co rút lại vài phần, khiến cho thân thể hắn càng thêm cân xứng, giống như một con báo săn thon thả.

Dáng người hắn cũng cao hơn một chút, làm cho thân thể nhìn qua càng thêm trưởng thành hơn.

Khuôn mặt hắn dường như cũng có thay đổi rất nhỏ, vốn Lâm Minh trước kia có vẻ oai hùng bất phàm, nhưng kỳ thật vẫn là do trong mắt hắn ẩn chứa khí thế sắc bén, chân chính mà nói, khuôn mặt Lâm Minh cũng không quá xuất chúng, nhưng hiện tại Lâm Minh sau khi thoát thai hoán cốt, lông mày hắn trở nên sắc nhọn như kiếm, hai mắt như ánh sao trên trời, khuôn mặt như miếng ngọc được dùng đao gọt thành, vừa thần thái phiêu dật, lại không mất đi vẻ lăng lệ và cương nghị.

Phối hợp với bộ áo xanh mộc mạc, đứng dưới ánh bình minh, càng làm cho Lâm Minh có một loại khí chất xuất trần, làm cho Chu Tâm Ngữ có chút ngẩn người ra.

Sửng sốt vài giây, Chu Tâm Ngữ mới kịp phản ứng, ấp a ấp úng nói:

- Lâm công tử... Vừa rồi rất xin lỗi, ta cho rằng ngươi đã chết, cho nên...

Chu Tâm Ngữ đang nói tới việc dùng chủy thủ đâm vào tim Lâm Minh kia, hiện tại xem ra, bản thân Chu Tâm Ngữ cũng cảm thấy mình được việc không đủ, bại sự có thừa, căn bản không gip được chút nào cả.

- Chuyện kia thì bỏ qua đi, ta biết ngươi cũng có lòng tốt, tuy nhiên, về bảo tàng của Lãm Nguyệt tông, Chu cô nương có thể nói cho ta biết hay không?

Lâm Minh nhìn Chu Tâm Ngữ một cái, khi Chu Tâm Ngữ đâm hắn, kỳ thật hắn cũng có thể trốn, chỉ là Tôi Tủy chỉ còn kém một chút nữa, hắn không muốn dẫn động chân nguyên trong hạt giống Tà Thần quá sớm, đây chính là lực lượng cuối cùng của hắn.

Để mặc cho Chu Tâm Ngữ đâm xuống, bởi vì Lâm Minh cực kỳ tự tin với phòng ngự thân thể của mình sau khi Tôi Tủy.

- Bảo tàng...

Chu Tâm Ngữ nghe Lâm Minh nhắc tới hai chữ này, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp, nàng không nghĩ tới lại có một ngày như vậy, sư phụ phó thác bảo tàng cho mình, dùng để phục hưng Lãm Nguyệt tông, lại sắp sửa bị nàng tự tay giao cho một người ngoài.

Chương 346: Địa điểm bảo tàng

Chu Tâm Ngữ rất rõ ràng, Lâm Minh vào sinh ra tử, mạo hiểm như vậy chính là vì Ma Tâm Toái Tinh, không có Lâm Minh, mình đừng nói là phục hưng Lãm Nguyệt tông, cho dù là sống sót thì cũng là chuyện không có khả năng.

Nàng làm ra lựa chọn lúc này, thật sự là do tình thế bức bách...

Nghĩ như vậy, Chu Tâm Ngữ thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nàng thấp giọng nói:

- Chìa khóa bảo tàng ở chỗ ta, về phần địa điểm bảo tàng thì ở trên Âm Minh đảo tại Nam Hải hải vực.

- Âm Minh đảo?

Lâm Minh sửng sốt một chút, mấy tháng này, hắn lật xem không ít điển tịch, có chút hiểu biết về Nam Thiên Vực và vị trí của các thế lực lớn cùng phong thổ, địa lý vị trí tại khu vực này, Âm Minh đảo thì hắn cũng đã từng nghe nói qua, đây là một chỗ hiểm địa tại Nam Hải, vốn nó bị vây tại Âm Mạch chi nhãn của Nam Hải, hàng năm hội tụ âm khí, nghe nói vào thời kỳ thượng cổ nơi đây từng xảy ra một trận đại chiến cực lớn, có không biết bao nhiêu cường giả tử vong.

Từ đó về sau, Âm Minh đảo tràn ngập âm phong, hàng năm đều bị sương mù màu đen bao phủ, trong đó cũng sinh ra không ít quỷ vật lợi hại, chỉ riêng âm phong kia thì cũng đã làm cho các võ giả Ngưng Mạch kỳ khó có thể ngăn cản được, quỷ vật trong đó còn có rất nhiều con ngang với cao thủ Hậu Thiên, thậm chí còn có cả Quỷ Vương ngang với cao thủ Tiên Thiên.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh nhíu mày, nói:

- Bảo tàng của Lãm Nguyệt tông các ngươi lại giấu trong này ư?

- Ân, trên Âm Minh đảo có rất ít người tới, đặt tại đó thì an toàn hơn rất nhiều, Lâm công tử có lẽ không biết, một ngàn năm trước, trận bao vây diệt trừ của Nam Thiên Vực đối với toàn bộ U Ma đế thành cũng không phải là nghĩa cử cao đẹp gì, mà là do bất đắc dĩ, U Ma đế thành thế lớn, liên quân không hơn được về mặt quy mô, khi đó, Lãm Nguyệt tông tham gia trận chiến đó, mặc dù có chút thu hoạch, nhưng tổn thất cũng khá là thảm trọng, rất nhiều cao thủ trong tông môn ngã xuống, nếu đặt bảo tàng tại Lãm Nguyệt tông, e rằng mấy năm nay đã bị cướp sạch rồi...

Chu Tâm Ngữ nói tới đây, thở dài một hơi, nhớ lại huy hoàng của Lãm Nguyệt tông năm đó, lại là cảm khái đối với thảm cảnh bị hủy diệt lúc này của Lãm Nguyệt tông.

Vương triều trăm năm, tông môn ngàn năm, thánh địa vạn năm. Một tông môn tam phẩm có thể tồn tại một, hai ngàn năm thì đã không ngắn.

Lâm Minh gật gật đầu, quả thật đúng như vậy, nếu không thì Lãm Nguyệt tông gặp nạn, bảo tàng cũng sẽ không giữ lại được, hắn nói:

- Tuy nhiên... Cho dù đặt trên Âm Minh đảo, cũng không ngăn cản được cao thủ Tiên Thiên Chí Cực chứ?

- Cao thủ Tiên Thiên Chí Cực tiến vào Âm Minh đảo, tất nhiên sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng nham thạch màu đen trên Âm Minh đảo có thể ngăn cản thần thức, chỉ cần cửa ngầm được chôn trong lòng đất, thì sẽ không thể bị dò ra được, cộng thêm diện tích Âm Minh đảo rộng lớn, nếu không có người dẫn đường, cho dù cao thủ Tiên Thiên có đến Âm Minh đảo, tìm vài năm thì cũng không thấy được nơi mà tông môn ta giấu bảo tàng.

- Thì ra là như vậy.

Lâm Minh lúc này mới hiểu rõ, tuy nhiên đi Âm Minh đảo với hắn mà nói cũng không phải là tin tức gì tốt, nếu không may tiến vào hiểm địa nào đó thì sẽ rất rắc rối.

Chu Tâm Ngữ nhìn ra Lâm Minh đang lo lắng, liền nói:

- Âm Minh đảo tuy rằng nguy hiểm, nhưng tông môn cũng để lại một vài biện pháp tránh khỏi nguy hiểm, cho nên cũng không cần quá lo lắng.

- Vậy thì làm phiền Chu cô nương dẫn đường rồi... Lúc trước nghe Chu cô nương nói, trong Lãm Nguyệt tông bảo tàng có mười hai viên Ma Tâm Toái Tinh phải không? Trong đó còn có rất nhiều ngọc giản công pháp, đan dược, tài liệu quý giá, bảo khí áo giáp, Chân Nguyên thạch phải không?

Chu Tâm Ngữ cắn môi gật gật đầu, một tông môn tam phẩm tồn tại hơn ngàn năm, tuy rằng về sau xuống dốc, nhưng nội tình của nó cũng cực kỳ phong phú, tổng số tài phú và tài nguyên tích lũy được cũng là một con số khó có thể tưởng tượng được đối với một võ giả bình thường.

- Chu cô nương, lúc trước ngươi đã nói, nếu ta ra tay, sẽ cùng ta chia xẻ bảo tàng, như vậy chúng ta thảo luận một chút, xem nên phân phối như thế nào, được chứ?

Lâm Minh nhẹ nhàng nói.

Chu Tâm Ngữ nghe vậy, lập tức thấy căng thẳng, nàng đang ở trong thế yếu, gần như không có bất kỳ quyền lên tiếng nào, nếu như bị Lâm Minh ép buộc, làm sao nàng có thể nói cái gì mà “bảo tàng là căn cơ để Lãm Nguyệt tông ta phục hưng, nếu ngươi muốn đoạt, có chết cũng không cho” được đây!

Hiện tại, nàng chủ động cầu Lâm Minh hỗ trợ, cũng đã đáp ứng chia xẻ bảo tàng với đối phương, Lâm Minh nhiều lần cứu nàng, mà trong toàn bộ quá trình đó, Chu Tâm Ngữ chỉ gây thêm phiền toái, những lời như trên thì nàng tuyệt đối không có mặt mũi gì nói ra miệng được, chỉ đành hy vọng Lâm Minh không nên quá tham lam thôi.

Lâm Minh suy nghĩ một chút, nói:

- Ngọc giản công pháp thì ta không cần, Chân Nguyên thạch ta cũng không cần, bảo khí áo giáp ta cũng không cần, nếu trong số đan dược có Nhập Thiên đan, thì ta sẽ lấy một ít, nếu trong bảo tàng còn có thứ gì khác nữa, thì chúng ta lại bàn sau, cuối cùng, mười hai viên Ma Tâm Toái Tinh này, ta muốn mười viên!

Lâm Minh mạo hiểm nhiều lần như vậy, chính là vì Ma Tâm Toái Tinh, đây là hy vọng hoàn thành Tôi Tủy của hắn, lấy được mười viên, lại phối hợp với Nhập Thiên đan, không biết có thể hoàn thành Tôi Tủy được mấy thành đây!

Chu Tâm Ngữ nghe yêu cầu của Lâm Minh, mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng biết Lâm Minh cũng không lấy đi quá nhiều, nói cách khác, những thứ đó thì Lâm Minh cũng không thèm để ý.

Hơn nữa, nàng cũng không có bất kỳ khả năng mặc cả nào nữa.

Kỳ thật việc phục hưng tông môn cũng không dựa vào linh dược đỉnh cấp như Ma Tâm Toái Tinh, mà là dựa vào tâm đắc công pháp truyền thừa, Chân Nguyên thạch, cùng rất nhiều bảo khí cấp thấp, đan dược cấp thấp, những thứ này mới là thứ mà các đệ tử cấp thấp có thể sử dụng được.

Mấp máy môi, Chu Tâm Ngữ nói:

- Cảm ơn Lâm công tử.

- Như vậy đi, Chu cô nương, mấy ngày nay ngươi đành phải ủy khuất đi theo ta, nếu không ngại, thì có thể giao chìa khóa cho ta bảo quản được chứ?

Ánh mắt Lâm Minh hơi nheo lại, tuy rằng làm như vậy thì có chút “tiểu nhân”, tuy nhiên không thể không đề phòng được, nếu Chu Tâm Ngữ mà chạy đi, hắn tới đâu mà tìm đây.

Nghe ra ý “không tin tưởng” của Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ có chút tức giận, nàng trừng mắt, muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn tức giận mà cởi áo ra, tháo xuống một vòng cổ trên người, ném cho Lâm Minh, lạnh lùng nói:

- Chìa khóa ở bên trong, ngươi lấy ra là được.

Lâm Minh nhận lấy vòng cổ, sờ sờ mũi, thản nhiên nói:

- Đắc tội rồi, mong Chu cô nương lượng giải.

Chiếc vòng này còn mang theo hơi ấm trên người của Chu Tâm Ngữ, bộ dáng của nó có chút khác lạ, giống như thanh chủy thủ dùng làm trang sức, dùng cảm giác thăm dò vào trong, Lâm Minh kinh ngạc phát hiện ra bên trong có một tiểu thiên thế giới, đây chính là một trữ vật bảo khí, cùng loại với Tu Di giới, hơn nữa đẳng cấp cũng không thấp.

Trong chiếc vòng này có một vật phẩm, đây một vật nhỏ có màu vàng đỏ, chế tác tinh xảo, có hình sáu cạnh, kích thước không đến ba tấc, đặt vừa trong lòng bàn tay, tài liệu chế tạo nó có vẻ như kim loại, nhưng sờ vào lại thấy rất trơn mềm, bề ngoài được khắc một vầng trăng tròn.

Dùng cảm giác dò xét một phen, tài liệu làm chiếc chìa khóa này rất không tầm thường, hơn nữa còn lờ mờ tản ra một luồng khí tức cổ xưa, hơn phân nửa là không giả, dù sao mấy ngày nay hắn đều đi cùng Chu Tâm NgỬ cũng không sợ nàng lừa mình.

- Đa tạ Chu cô nương lượng giải.

Tuy rằng vẻ mặt Lâm Minh rất thản nhiên, nhưng lại không có ý tứ muốn thả Chu Tâm Ngữ đi chút nào.

Chu Tâm Ngữ tức giận không nói gì, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Không khí có chút xấu hổ, Lâm Minh dọn ra trong sơn động một chỗ sạch sẽ, sau đó ngồi xuống bổ sung chân nguyên, mà Chu Tâm Ngữ cũng ngồi xếp bằng trên tảng đá đối diện Lâm Minh, ngồi xuống điều tức, chân nguyên vận hành được vài chu thiên, Chu Tâm Ngữ cảm giác một cơn mệt mỏi ập tới, liền tựa vào vách đá ngủ say.

Nàng quả thật có chút buồn ngủ, một đêm không ngủ đối với võ giả Ngưng Mạch kỳ mà nói thì cũng không tính là gì cả, tuy nhiên trước đây Chu Tâm Ngữ liên tiếp chạy trốn trong Nam Cương tận bốn, năm ngày, chưa từng được nghỉ ngơi, thật vất vả mới đến được Thanh Tang thành, lại gặp phải cuộc chiến với thú triều, sau đó là một đêm chạy trốn chết, Lâm Minh bị Ma Tâm Toái Tinh giày vò chết đi sống lại, mà Chu Tâm Ngữ thì lại cực kỳ khẩn trương trong Mộng Cảnh kết giới, chờ đợi khoảng ba canh giờ, lúc này tinh thần được buông lỏng, tất nhiên là mệt nhọc mà thiếp đi rồi.

Chu Tâm Ngữ ngủ một hơi ba, bốn canh giờ, khi tỉnh lại thì đã là buổi chiều, dù sao cũng ở trong vùng núi hoang, khi Chu Tâm Ngữ ngủ thì vẫn giữ chút cảm giác phòng bị, cảm giác được Lâm Minh ra ra vào vào, nàng cũng không để ý, đi ra sơn động thì thấy Lâm Minh đã dọn ra một khối đất trống, đốt một đống lửa, đang nướng hai con thỏ hoang.

Vùng núi hoang ít người tới, không có nhiều thiên địch, nên thỏ hoang tại đây cực béo, nướng lên thì toàn thân vàng óng ánh, dầu mỡ chảy túa ra, mùi thơm tản ra bốn phía.

Ngửi được mùi này, Chu Tâm Ngữ lập tức cảm thấy đói bụng, tính ra thì đã gần một ngày một đêm nàng không ăn gì rồi.

Ăn một bữa thỏ nướng thật ngon, Chu Tâm Ngữ ăn xong mà vẫn còn chưa hết thèm, khẽ liếm liếm ngón tay, nàng thật sự không nghĩ tới Lâm Minh lại có tay nghề cỡ này, làm thịt nướng có hương vị ngon đến vậy.

Lâm Minh đứng dậy nói:

- Lần này đi Âm Minh đảo, tại hạ còn cần chuẩn bị rất nhiều thứ, mất nhiều ngày, đành phải ủy khuất Chu cô nương rồi...

...

Thanh Tang thành.

Từ đêm hôm qua, Hoàng Tử Hiên gây ra trận đại loạn, trong quân doanh liền xảy ra một sự kiện, Chu Bình mất tích.

Tìm khắp toàn bộ quân doanh, sống không thấy người, chết không thấy xác, hỏi binh lính gác quân doanh thì đều được trả lời là không nhìn thấy Chu Bình ra vào đại doanh, giống như bị bốc hơi đi vậy.

Điều tra đến bước này, cao tầng của Thanh Tang thành dường như cũng lờ mờ đoán được có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi, Chu Bình có thể đã bị giết, mà kẻ có xung đột với Chu Bình, lại có năng lực giết chết Chu Bình trong khi thủ vệ hoàn toàn không biết gì, thân phận kẻ này đã khá rõ ràng.

Ý thức được điều này, Lâm Vạn Sơn, Trang Phàm, Lữ Võ Ngân đều mang sắc mặt có chút khó coi, việc mà Lâm Minh làm thì bọn họ tất nhiên không tư cách quản, cũng không dám quản, nhưng mấu chốt là vào lúc này, Lâm Minh bị cao thủ đuổi giết, không còn bóng dáng, mà chủ soái lại bị giết nữa.

Nếu thú triều lại đến thì phải làm sao bây giờ?

Mọi người gấp như kiến bò trên chảo nóng, mãi cho đến ngày thứ hai, mặt trời lên cao, đoàn người Cầm Tử Nha mới cưỡi Thần Phong điêu chạy tới Thanh Tang thành.

Có khoảng mấy chục con Thần Phong điêu, trên mỗi con Thần Phong điêu đều có hai, ba cao thủ, thành một mảng đông nghịt bay qua, báo cáo của các thủ vệ làm cho bộ chỉ huy loạn thành một mảnh.

Đám người Lâm Vạn Sơn vội vàng chạy ra, trời ạ, có khoảng trên trăm cao thủ a, nhìn dao động chân nguyên của họ, không phải Ngưng Mạch kỳ thì chính là Hậu Thiên kỳ!

Đám người Lâm Vạn Sơn đều sợ ngây ra, đây là chuyện gì vậy? Khi thú triều tàn sát, trên trăm tên cao thủ sẽ có chiến lực thế nào, bọn họ hiểu rất rõ ràng, đây chính là lực lượng cứu mạng a, tại sao lại có thể xuất hiện tại Thanh Tang thành như vậy?

Nam nhân áo trắng cầm đầu là ai thì bọn họ không biết, nhưng hai người phía sau hắn thì bọn họ lại nhận ra.

- Đó... Đó chẳng phải là Mộc Dịch tiên sinh cùng Tần tiểu thư của phủ nguyên soái hay sao?

Trang Phàm nhìn Tần Hạnh Hiên cùng Mộc Dịch đứng trên người một con Thần Phong điêu, trợn tròn mắt ra, Mộc Dịch và Tần Hạnh Hiên thì hắn cũng từng gặp rồi, lúc nay, bọn họ chắc chắn phải ở lại Thiên Vận thành thì mới đúng a!

Chương 347: Mưa gió sắp tới

- Phủ nguyên soái Tần tiểu thư?

Thanh Tang thành thành chủ Triệu Nham Danh cả kinh, nói:

- Ngươi nói đó là Tần Hạnh Hiên, Tần tiểu thư?

- Tất nhiên là nàng rồi, Tần nguyên soái có nhiều cháu gái, nhưng nếu luôn đi cùng Mộc Dịch tiên sinh thì chỉ có Tần Hạnh Hiên tiểu thư thôi.

Tần Hạnh Hiên?

Đó chính là thiên chi kiêu nữ của phủ nguyên soái a, là viên ngọc quý trong tay Tần nguyên soái, làm sao lại xuất hiện tại Thanh Tang thành trong lúc thú triều tàn sát bừa thế này? Người áo trắng đứng trước Tần Hạnh Hiên thoạt nhìn có thân phận rất cao kia là ai?

Triệu Nham Danh đang vô cùng kinh ngạc, Cầm Tử Nha bỗng nói:

- Trong các ngươi, ai là chủ sự?

Chu Bình đã chết, tất nhiên là Triệu Nham Danh đứng ra, nói:

- Tại hạ Triệu Nham Danh, Thanh Tang thành thành chủ.

- Thì ra là Triệu thành chủ, ta là phủ chủ Cầm Tử Nha của Thiên Vận quốc Thất Huyền võ phủ, lần này mang theo một trăm hai mươi võ giả của Thất Huyền võ phủ tới Thanh Tang thành, mong Triệu thành chủ bố trí một chút.

Mang theo một trăm hai mươi võ giả của Thất Huyền võ phủ tới Thanh Tang thành ư?

Triệu Nham Danh nghe được tin tức này, gần như không thể tin vào tai mình, đây quả thực là chuyện cực kỳ tốt, nên biết rằng hiện giờ thú triều đang tàn sát Thiên Vận quốc, rất nhiều thành thị gặp tai họa, thậm chí kinh thành Thiên Vận thành cũng không may mắn thoát khỏi, đúng lúc này, Thất Huyền võ phủ lại từ ngàn dặm xa xôi, phái ra một trăm hai mươi cao thủ cưỡi Thần Phong điêu tới Thanh Tang thành, thậm chí ngay cả phủ chủ Cầm Tử Nha cũng đều tự thân tới, tại sao có thể như vậy?

Triệu Nham Danh bị cảm giác hạnh phúc mãnh liệt này làm cho ngây ra, sửng sốt vài giây, lập tức mừng quá mà sợ, nói:

- Hoan nghênh Cầm phủ chủ, ta đại biểu cho tất cả dân chúng Thanh Tang thành, cảm tạ Cầm phủ chủ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết.

Cầm Tử Nha không muốn nói thêm những lời khách sáo với Triệu Nham Danh nữa, hắn trực tiếp hỏi:

- Triệu thành chủ, theo ta được biết, Lâm Minh đã ở Thanh Tang thành, tại sao không thấy hắn?

Vừa rồi Cầm Tử Nha đã thả cảm giác ra một phen, không thấy Lâm Minh, điều này có chút khác thường.

- Điều này...

Lập tức vẻ mặt Triệu Nham Danh trở nên đắng chát, Lâm Minh có thân phận quan trọng, hiện tại lại xảy ra chuyện tại địa bàn của hắn, e rằng sẽ không có chuyện tốt rồi.

Hắn cắn răng kể lại chuyện xảy ra một lần. Nghe tới đoạn Lâm Minh bị ba, bốn cao thủ Hậu Thiên, còn có một võ giả Hậu Thiên đỉnh phong của tông môn đuổi giết, Cầm Tử Nha chỉ nhíu mày, nhưng Tần Hạnh Hiên lại đã biến sắc.

Bị cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong từ tông môn đuổi giết? Lại còn không chỉ là một người!

Tần Hạnh Hiên lập tức căng thẳng.

||||| Truyện đề cử: Binh Vương Và Bảy Chị Gái Cực Phẩm |||||

Cầm Tử Nha lấy ra một tấm Truyền Âm phù, nói thử một câu, quả nhiên không thể tìm được vị trí của Lâm Minh. Trừ phi là Truyền Âm phù đẳng cấp cao của Thần Hoàng đảo, nếu không thì đa số Truyền Âm phù chỉ truyền âm được trong khoảng cách hơn một trăm dặm, tối hôm qua Cầm Tử Nha biết được tin tức Lâm Minh ở trạm dịch thì cũng là do liên hoàn Truyền Âm phù truyền tới.

- Triệu thành chủ, bọn họ là ai? Có điều gì đặc thù không?

Cầm Tử Nha trầm giọng hỏi.

- Điều này thì hạ quan không biết...

Triệu Nham Danh mờ mịt lắc đầu, chỉ có thể cố gắng miêu tả bộ dáng của những người đó, không có tin tức nào có giá trị cả.

Mãi cho tới khi Triệu Nham Danh nói rằng trên y phục của Chu Tâm Ngữ có một dấu hiệu trăng lưỡi liềm mờ nhạt, Cầm Tử Nha rốt cuộc cũng hiểu ra, đối phương chính là người của Lãm Nguyệt tông, mà e rằng Lâm Minh ngẫu nhiên đã bị quấn vào một trận tranh đoạt quyền lợi giữa các đệ tử dòng chính của Lãm Nguyệt tông.

Cả ban ngày, Thanh Tang thành chỉ gặp vài lần thú triều nhỏ, căn bản không cần quân đội ra tay, đám người Thất Huyền võ phủ đã tự mình giải quyết xong, hơn một trăm cao thủ, một người nhận lấy một trăm quân sĩ. Cộng lại cũng bằng mấy vạn đại quân, thú triều chỉ có mấy vạn hung thú cấp hai, chỉ cần vài cao thủ Hậu Thiên ra tay, hợp lực đánh chết hung thú cấp bốn, thú triều sẽ tự phá.

Tuy rằng thú triều đã không còn là vấn đề nữa, nhưng toàn bộ quân doanh lại không thể thoải mái nổi. Một tầng mây đen dày đặc đang bao phủ xuống, tất cả chỉ vì Lâm Minh vẫn sinh tử chưa rõ.

Thành chủ Triệu Nham Danh, còn cả vài đại gia chủ cũng dần dần hiểu rõ một chuyện, Cầm Tử Nha từ Thiên Vận thành mấy ngàn dặm xa xôi tới đây, thậm chí ngay cả Tần Hạnh Hiên và Mộc Dịch tiên sinh cũng tới, không phải là vì cứu Thanh Tang thành bọn họ, mà là vì bảo hộ gia quyến của Lâm Minh.

Triệu Nham Danh không thể tưởng tượng được, việc này cần phải có mặt mũi lớn tới mức nào mới có thể xảy ra?

Lâm gia gia chủ Lâm Vạn Sơn ngay cả ngồi cũng không yên, hắn vạn lần không ngờ Cầm Tử Nha có địa vị cao hơn cả hoàng đế này lại hưng sư động chúng tới Thanh Tang thành, chính là vì bảo hộ toàn gia tộc của mình, điều này thật sự làm cho hắn hết sức lo sợ, thụ sủng nhược kinh.

Càng như vậy, Triệu Nham Danh lại càng lo lắng, tuy rằng trước kia hắn biết rằng địa vị của Lâm Minh rất cao, nhưng hiện tại xem ra, Lâm Minh chẳng những có địa vị cao, hơn nữa còn có tầm quan trọng không gì sánh nổi với Thất Huyền cốc, hắn thậm chí còn biết được từ chỗ Cầm Tử Nha rằng, Thất Huyền cốc tổng tông cũng phái người đến đây, chỉ là do đường sá xa xôi, bây giờ còn chưa tới lãnh thổ Thiên Vận quốc mà thôi.

Những chuyện cao tầng của tông môn thì tất nhiên Triệu Nham Danh khó có thể hiểu nổi, hắn cũng không rõ ràng lắm một cường giả tương lai tất thành cao thủ Toàn Đan, thậm chí là cao thủ Toàn Đan đỉnh cấp, đối với Thất Huyền cốc là có ý nghĩa như thế nào, cho dù tương lai Lâm Minh không phải là đệ tử của Thất Huyền cốc, chỉ cần giao hảo với Lâm Minh, thì đều có thể cam đoan Thất Huyền cốc có mấy trăm năm thịnh vượng.

Thời điểm này, Triệu Nham Danh đã sớm vứt Chu Bình bị giết ra sau đầu, hắn không ngừng tổ chức vệ đội tìm kiếm Lâm Minh, nhưng lại không có kết quả gì.

Mắt thấy sắc mặt Cầm Tử Nha càng lúc càng âm trầm, Triệu Nham Danh gấp đến mức không ngồi yên, hắn bắt đầu ý thức được một chuyện, nếu Lâm Minh thật sự biến mất, e rằng hắn sẽ không chỉ có một khuyết điểm nho nhỏ như vậy, mà hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, phi thường nghiêm trọng, thậm chí ngay cả Cầm Tử Nha cũng đều có thể bị liên lụy.

Tần Hạnh Hiên vẫn luôn lo lắng, ăn cơm cũng không có tâm trạng nào, Lâm Minh đã ra ngoài gần mười canh giờ rồi.

Cứ như vậy, mãi cho tới ban đêm, tại đường chân trời phía tây bỗng xuất hiện một điểm nhỏ màu đỏ, đám thị vệ lập tức tới báo cáo, các cao thủ có nhãn lực tốt đều thấy rõ đó là một con xích long canh dài, mà trên lưng cự long rõ ràng có hai bóng người, đứng phía trước chính là Lâm Minh.

Lâm Minh đã trở lại, đám người do Cầm Tử Nha cầm đầu, Triệu Nham Danh, Lâm Vạn Sơn, Mộc Dịch tiên sinh, Tần Hạnh Hiên đều xuất hiện phía tây quân doanh để chờ.

Mãi cho tới khi Phi Thiên Giao bay tới gần, Triệu Nham Danh mới thở phào một hơi, Lâm Vạn Sơ lại càng kích động hơn.

Mà Cầm Tử Nha thì vừa cao hứng lại vừa có chút nghi hoặc, nhìn Lâm Minh thoải mái quay về như vậy, chẳng lẽ những kẻ đuổi giết hắn đã...

Tần Hạnh Hiên lại không lo lắng nhiều như vậy, trái tim lo lắng suốt một ngày của nàng rốt cuộc cũng buông xuống, vốn nàng đang vui vẻ chuẩn bị bước lên đón, là hảo bằng hữu với Lâm Minh, tất nhiên nàng có lý do làm như vậy. Nhưng chỉ đi vài bước, Tần Hạnh Hiên lại tạm dừng chân, đứng yên tại chỗ, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào nữ nhân đứng sau Lâm Minh, đối phương có dung mạo khí chất không thua kém gì minh...

Lúc ban ngày, khi hỏi chuyện Triệu Nham Danh, Tần Hạnh Hiên nghe được rất rõ, Triệu Nham Danh từng nói qua, vốn vài tên cao thủ Hậu Thiên kia dạ tập quân doanh chính là hướng về phía cô gái này mà tới, căn bản không liên quan tới Lâm Minh. Nhưng hắn lại ra tay, mạo hiểm tính mạng...

Ánh mắt Tần Hạnh Hiên hơi đổi, không biết đang suy nghĩ gì.

“Lâm thiếu hiệp, ngươi thiếu chút nữa đã dọa chết bản quan a!”.

Tảng đá lớn trong lòng cũng được đặt xuống, Triệu Nham Danh thiếu chút nữa đã mềm người ngã xuống đất rồi.

Nhìn thấy nhiều người tới đón mình như vậy, ai nấy đều mang vẻ mặt lo lắng, Lâm Minh có chút ngượng ngùng, bởi vì chân nguyên tiêu hao quá lớn, cộng thêm vừa mới hấp thu Ma Tâm Toái Tinh, khí tức có chút không ổn, nên hắn mới ngồi xuống điều tức một lúc lâu, không nghĩ tới lại làm cho những người này lo lắng như vậy.

- Lâm Minh, ngươi đi đâu mà lâu vậy, từ đêm qua đến giờ đã xảy ra chuyện gì?

Cầm Tử Nha hỏi.

Lâm Minh chắp tay, nói:

- Cầm phủ chủ, là sơ sót của ta, vốn có thể sớm trở về, bởi vì giao chiến tiêu hao hơi lớn một chút, nên mới tìm một sơn động để điều tức, hơi lâu một chút.

Cầm Tử Nha đi cùng Lâm Minh vào trong doanh trướng, hỏi:

- Lâm Minh, đám đệ tử Lãm Nguyệt tông truy sát ngươi đâu rồi? Ta nghe Thanh Tang thành thành chủ nói, trong đó có cả cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong phải không?

Lâm Minh hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn nói:

- Đúng vậy, người kia đã bị ta giết.

Cầm Tử Nha ngây người ra. Cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, chưa chắc đã yếu hơn Cầm Tử Nha là bao, vậy mà lại bị Lâm Minh giết? Khó có thể tưởng tượng được, đây chẳng phải có nghĩa rằng Lâm Minh đã thực lực rất gần với mình, thậm chí còn vượt qua cả mình ư?

Tốc độ tăng thực lực khủng bố đến vậy, làm cho Cầm Tử Nha khó có thể tin được, điều này thật sự đã vượt qua phạm vi lý giải của hắn.

- Cầm phủ chủ, chuyện này cần phải giữ bí mật, bên ngoài thì nói ta chạy thoát là được rồi.

Lâm Minh không muốn chuyện này truyền tới tai của Âu Dương Bác Duyên tại Thất Huyền cốc, che giấu thực lực của mình, làm cho đối phương chủ quan thì mới là điều nên làm.

- Được rồi...

Cầm Tử Nha há miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, đây thật sự là một tên “yêu nghiệt”.

- Đúng rồi Cầm phủ chủ, về lần thú triều này, bên phía Thần Hoàng đảo có phản ứng gì không?

Nói tới chuyện này, sắc mặt Cầm Tử Nha trở nên nghiêm túc, nói:

- Theo tin tức mà tổng tông truyền tới, sau lần thú triều này, có lẽ Thần Hoàng đảo sẽ động thủ với Nam Hải Ma Vực...

Cầm Tử Nha nói tới đây, khẽ thở dài một hơi, trận chiến tranh quét qua toàn bộ Nam Thiên Vực này rốt cuộc vẫn diễn ra, lần này, không biết lại có bao nhiêu võ giả chết, thậm chí còn có rất nhiều tông môn cũng bị hủy diệt theo.

Tuy nhiên chiến tranh cũng là lúc xuất hiện anh tài, từ xưa đến nay, thời điểm mà anh hùng cao thủ xuất hiện thì đều là trong lúc đại chiến nổi lên, ngàn năm qua Nam Thiên Vực chưa nảy sinh chiến sự quy mô lớn nào, có lẽ đã bình tĩnh quá lâu rồi...

Lâm Minh cũng không nói gì, lời này của Cầm Tử Nha cũng không vượt qua dự kiến của hắn, đây có lẽ là hiệu quả mà Nam Hải Ma Vực muốn tạo thành, nếu Nam Hải Ma Vực chủ động công kích Thần Hoàng đảo, thì Thần Hoàng đảo sẽ có lợi thế sân nhà, dùng hộ đảo đại trận, tất nhiên sẽ làm cho Nam Hải Ma Vực tổn thất thảm trọng.

Nhưng nếu giao chiến bên ngoài, thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này nữa.

Khi Cầm Tử Nha đang nói chuyện với Lâm Minh, trong một doanh trướng đã được nha hoàn tỉ mỉ dọn dẹp, Tần Hạnh Hiên đang ngồi bên rèm, nhìn bầu trời bên ngoài mà ngẩn ra, ánh mặt trời lúc lặn xuống, tạo thành ráng đỏ, trông rất mỹ lệ, kéo dài tới cả Thanh Tang sơn phía xa, làm cho Tần Hạnh Hiên nhìn tới xuất thần.

- Nha đầu, ngươi suy nghĩ cái gì vậy?

Mộc Dịch đi tới, cười nói.

- Lão sư!

Tần Hạnh Hiên hoảng hốt, vội vàng đứng lên thi lễ, đang muốn tìm một cái cớ nào đó để đổi chủ đề, nhưng không nghĩ tới Mộc Dịch lại nói:

- Đừng có nói với ta rằng ngươi đang lo lắng chiến sự, tìm cách đánh lui lần thú triều này nha!

Sắc mặt Tần Hạnh Hiên đỏ lên, xấu hổ không nói ra lời!

Chương 348: Tâm tư thiếu nữ

Nhìn thấy phản ứng của Tần Hạnh Hiên, Mộc Dịch cười nói:

- Có một số việc nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn nữa, chẳng lẽ ngươi định trông cậy vào một ngày nào đó, tiểu tử kia sẽ chủ động nói gì với ngươi hay sao?

Mộc Dịch vạch trần tâm sự của nàng, làm cho Tần Hạnh Hiên xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, tuy rằng phong tục của Thiên Vận quốc khá là bảo thủ, nhưng kỳ thật trước giờ vẫn không thiếu các cô gái lớn mật tỏ tình trước, lúc trước trong yến hội tại Thiên Vận thành, bên cạnh Lâm Minh được vây quanh bởi rất nhiều cô gái xinh đẹp, bọn họ có một số là do cha mẹ ám chỉ, có một số thì tự mình đi tới, đối với loại tình huống này, các trưởng bối đều chỉ cười trừ, đây là chuyện rất bình thường.

Tuy nhiên trong thâm tâm Tần Hạnh Hiên vẫn cảm thấy cảm tình nam nữ là không cưỡng cầu được, phải cho nó tự do phát triển, nếu cố ý thì ngược lại sẽ không đẹp, ai mà biết Lâm Minh có ý gì với mình hay không, nếu không có, thì chỉ làm cho thêm xấu hổ mà thôi.

Mộc Dịch nhìn thấu suy nghĩ của Tần Hạnh Hiên, nói:

- Nước chảy thành sông đương nhiên là chuyện mọi người đều vui mừng, tuy nhiên rất nhiều lúc, khi mà “dòng nước” chưa chảy tới chỗ ngươi, thì đã bị người khác dẫn sang “con sông” khác rồi, ngươi không nhớ tới hôm nay Lâm Minh theo ai trở về hay sao?

Nhắc tới Chu Tâm Ngữ trở về cùng Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên lập tức không nói ra lời...

Sau khi thú triều qua đi, Thanh Tang thành bình yên vô sự, hơn nữa mấy ngày cuối cùng có cao thủ Thất Huyền võ phủ gia nhập, nên các binh sĩ gần như không có tổn thương nào.

Thiên Vận thành cách đó ngàn dặm cũng bình yên vô sự, tuy rằng nếu nói về lực lượng cao thủ, Thiên Vận thành không bằng Thanh Tang thành, nhưng Đại Chu sơn kéo dài về phía bắc, nên có vẻ ôn hòa hơn so với Thanh Tang sơn nối với Nam Cương đầm lầy, Thiên Vận thành chỉ phải đối mặt với hung thú cao cấp nhất là cấp bốn, căn bản không ngăn được cao thủ hoàng tộc bao vây tiêu diệt. Huống chi vốn Thiên Vận thành còn có bốn vạn quân phòng thủ tỉnh nhuệ, lại điều thêm từ các quân doanh gần đó sáu vạn quân nữa, tổng cộng mười vạn đại quân, bao phủ Thiên Vận thành thành ba tầng trong ngoài, căn bản không để cho hung thú chạm tới tường thành.

Tuy nhiên, ngoài Thiên Vận thành và Thanh Tang thành ra, các thành thị còn lại đều bị thú triều tập kích, ít có khả năng may mắn thoát được...

Mấy ngày này, Lâm Minh, bao gồm cả đám người Cầm Tử Nha, Tần Hạnh Hiên đều ở trong Thanh Tang thành Lâm gia, đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc, phủ chủ của Thất Huyền võ phủ, hòn ngọc quý trên tay trấn quốc đại nguyên soái, những danh hiệu này, bất kỳ một người nào cũng có thể làm cho đám “quý tộc nông thôn” của Thanh Tang thành phải lo nơm nớp.

Lập tức Lâm gia trở thành cấm địa trong Thanh Tang thành, tuy rằng có vô số khách nhân hy vọng tới bái phỏng Lâm Minh hoặc Cầm Tử Nha, nhưng ngại thân phận thấp kém, nên ngay cả tiến vào cửa Lâm gia cũng đều là khó với bọn họ, có thể nhìn thấy Lâm Vạn Sơn đã là giỏi lắm rồi.

Lâm Minh vẫn luôn ở trong nhà bế quan, luyện hóa tạp chất trong chân nguyên, gần đây hắn dùng quá nhiều đan dược tu vi tăng lên quá nhanh. Nếu không dành thời gian luyện hóa, thì sẽ khó tránh khỏi ảnh hưởng đến căn cơ của mình.

Ngoài Lâm Minh ra, Cầm Tử Nha cũng bế quan, chuẩn bị lần cuối cho việc tấn công cảnh giới Tiên Thiên.

Hai ngày sau, vào sáng sớm, trong Lâm gia biệt viện được vây quanh bởi rất nhiều người, trong đó bao gồm Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên, cùng với tất cả nhân vật trọng yếu của Lâm gia...

Một con Thần Phong điêu hạ xuống Lâm gia biệt viện, sau khi bỏ cái lồng tránh gió ra, một tiểu tử mập mạp cười hi hi lập tức đỡ một cặp vợ chồng trung niên đi xuống lưng Thần Phong điêu.

Tiểu mập mạp này khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhảy từ trên lưng điêu xuống, lớp mỡ béo run lên vài cái, nữ nhân mà hắn đang đỡ xuống khoảng bốn mươi tuổi, tóc được búi lên sau đầu, mặc một bộ quần áo tinh xảo, nhìn qua vẫn rất xinh đẹp, chỉ là trên mặt và tay nàng đã lấm tấm vết thời gian, nhất là trong lòng bàn tay đã trở nên thô ráp, do thường xuyên phải chạm vào nước trong ngày mùa đông gây nên.

Nữ nhân này mới bằng đấy tuổi, tất nhiên không cần người khác đỡ, tuy nhiên tiểu mập mạp này vẫn rất ân cần làm vậy, nàng cũng mặc kệ cho hắn.

Nam nhân bên cạnh thì có khuôn mặt bình thường, dáng người bậc trung, có chút gầy, mặc một bộ áo dài màu lam, cười rất hòa ái.

- Minh ca!

Tiểu mập mạp từ rất xa đã hô lên.

Lâm Minh đứng tại đó, ba người này chính là phụ thân, mẫu thân của hắn, còn có vị huynh đệ lớn lên từ nhỏ, quan hệ khăng khít, chiếu cố cho hắn rất nhiều khi gặp khó khăn tại Thiên Vận thành, tiểu tử mập mạp này chính là Lâm Tiểu Đông.

Cảnh tượng gặp lại người nhà này, Lâm Minh không biết đã tưởng tượng ra bao nhiêu lần rồi, lúc trước hắn mang theo tiết kiệm của cả nhà, gần như ôm quyết tâm đập nồi dìm thuyền, đi ra khỏi nhà, chuyến đi này kéo dài tới nay đã hơn một năm rồi.

Trong thời gian này, hắn từng chịu đựng các áp lực cực lớn, từng gặp đau đớn quá lớn, từng có ngạc nhiên vui mừng, từng có vinh quang, từng có đau xót, rất nhiều người bị hắn giết, nhưng cũng mấy lần hắn bị buộc tới bên bờ sinh tử.

Trong lòng hắn luôn cố gắng phấn đấu, nhưng hắn cũng biết, khi mà mình về nhà cũng không nhất định sẽ là tràn ngập vinh quang, có lẽ hắn sẽ tinh thần sa sút mà trở về, thậm chí là mang thân tàn trở lại, chẳng những không thể làm rạng rỡ tổ tông, mà còn có thể bị người quen tại quê nhà trào phúng.

Tuy nhiên Lâm Minh biết, bất kể hắn dùng loại phương thức nào trở về, thì cha mẹ hắn vẫn luôn không rời bỏ hắn, cho dù hắn có thất bại đến đâu đi nữa.

Đây là một tình thương duy nhất trên thế giới này không có tính toán, không đòi báo đáp.

Không có vẻ cực kỳ kích động như trong tưởng tượng, cũng không có cảnh khóc lóc tràn ngập nước mắt, Lâm Minh yên lặng quỳ xuống trước mặt cha mẹ, dập đầu nói:

- Cha, mẹ, on đã trở lại...

Liên tục mấy ngày, Lâm phủ đều duy trì bình tĩnh, Lâm Vạn Sơn vẫn muốn nói chuyện nhận tổ quy tông với Lâm Minh, dựa theo quy củ của Lâm gia, chỉ khi nào dâng hương trong tổ tông từ đường, thì mới là con cháu Lâm gia chân chính, mới có thể được viết tên vào trong gia phả, mà hiện tại Lâm Minh chỉ là chi thứ.

Vài lần Lâm Vạn Sơn muốn nói với Lâm Minh, nhưng lại cảm thấy không có mặt mũi nào mở miệng cả, nhất là sau khi xảy ra sự kiện Cầm Tử Nha tới đây, Lâm Vạn Sơn dần dần ý thức được, tương lai Lâm Minh sẽ trở nên khủng bố cỡ nào.

Đến ngay cả cao thủ Hậu Thiên mà hắn cũng đều chưa từng thấy qua vài lần, đây là lần đầu tiên hắn biết bên trên cảnh giới Tiên Thiên trong truyền thuyết kia vẫn còn có cảnh giới cao hơn nữa, mà tương lai Lâm Minh sẽ bước vào cảnh giới kia, đừng nói là Thiên Vận quốc, cho dù trong toàn bộ Thất Huyền địa khu, thậm chí vài Thất Huyền địa khu xung quanh cộng lại, thì hắn cũng đều là chúa tể.

Cấp bậc này đã vượt qua phạm vi lý giải của Lâm Vạn Sơn, động một cái là phạm vi trăm vạn dặm, động một cái là số lượng dân cư mười ức, mười tỷ, làm cho Lâm Vạn Sơn hiểu rất sâu, Lâm gia mà hắn tự cho là có quy mô không nhỏ, nếu bỏ vào trong đó, cũng chỉ là một hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Hắn do do một hồi lâu, vẫn tạm thời ép chuyện này xuống, ít nhất cũng phải chờ khi Lâm Minh và cha mẹ ở chung một thời gian đã rồi hãy nói sau.

Mấy ngày nay cha mẹ Lâm Minh sống rất sảng khoái, mỗi sáng vợ chồng họ ra ngoài cửa, đều gặp Tần Hạnh Hiên đang mỉm cười tới chào, theo hai người thấy, đây là một tiểu cô nương cực kỳ biết làm vui lòng người, nụ cười của nàng luôn trong sáng, không màng danh lợi, vừa ngọt ngào lại vừa không mất đi rụt rè văn nhã.

Bên cạnh Tần Hạnh Hiên thường có một tiểu nha hoàn đi theo, mang theo một hộp đồ ăn, tới đưa tặng cho hai vợ chồng họ, trong đó có bánh bơ có hương vị của kinh thành và đủ thứ điểm tâm tinh xảo khác. Hai vợ chồng họ nửa đời nấu ăn, khả năng thẩm định tất nhiên là rất chuẩn, chỉ cần ăn một lần cũng biết đây là do đầu biếp tay nghề cao, có danh tiếng làm ra.

Giữa trưa, Tần Hạnh Hiên sẽ bồi tiếp Lâm mẫu tâm sự, Tần Hạnh Hiên nói năng văn nhã, lại hiểu biết phong phú với các loại quần áo trang sức, thường làm cho Lâm mẫu cười rất thoải mái.

Có đôi khi, Tần Hạnh Hiên còn bảo nha hoàn đưa tới vài mẫu quần áo, bồi tiếp Lâm mẫu cắt may, những bản vẽ này cũng đều do danh gia tại kinh thành làm ra.

Ngẫu nhiên, Tần Hạnh Hiên cũng sẽ chơi cờ với Lâm phụ, kỳ nghệ của Tần Hạnh Hiên rất không tồi, làm cho Lâm lão khen không dứt miệng, tiểu cô nương này còn trẻ tuổi, mà lại có kỳ nghệ cỡ này, cho thấy trí tuệ của Tần Hạnh Hiên rất không tầm thường.

Hơn nữa Tần Hạnh Hiên còn hiểu trà đạo, Lâm lão thích uống trà, trước kia, khi kinh doanh tửu lâu, gia cảnh Lâm gia cũng thuộc bậc trung so với người khác, Lâm lão đều có hiểu biết về các loại trà, tuy nhiên những danh trà tại kinh thành kia thì hắn lại chưa từng được uống qua.

Tần Hạnh Hiên mang đến rất nhiều danh trà, tuy rằng hiện tại loại tràngàn lạng vàng đối với Lâm lão mà nói cũng không tính là cái gì, hơn nữa lão Lâm cũng không quá hiểu về trà đạo, không hiểu rõ về phẩm trà ngon, lúc này Tần Hạnh Hiên sẽ mỉm cười ngâm nước pha trà cho Lâm lão, giảng giải cách pha trà, rót trà, ngửi trà, phẩm trà, uống trà giảng đạo, làm cho Lâm lão bừng bừng hứng trí.

Hai lão cũng không phải kẻ ngốc, Tần Hạnh Hiên liên tiếp xuất hiện, tất nhiên làm cho bọn họ nghĩ ra một vài thứ, Lâm Minh đã mười sáu tuổi rồi, dựa theo phong tục của Thiên Vận quốc, thì cũng đã đến tuổi đính hôn, Lâm phu nhân nhìn Tần Hạnh Hiên xinh đẹp, lại có tri thức, hiểu biết lễ nghĩa, đã sớm động lòng rồi.

Nhìn cách nói năng, ăn mặc và kiến thức của Tần Hạnh Hiên, chắc chắn phải có xuất thân quý tộc, nên mới đi hỏi thăm xem nàng là thiên kim tiểu thư nhà ai, vừa hỏi ra thì mới biết, đây là hòn ngọc quý trên tay trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu! Hơn nữa còn hòn ngọc sáng nhất phủ nguyên soái, nghe nói ngay cả thái tử cũng đều không xứng với nàng!

Đối với dân chúng Thiên Vận quốc mà nói, Thất Huyền cốc là cái gì, thật ra bọn họ cũng không hiểu là bao, mặc kệ ngươi nói nó lợi hại như thế nào, thì bọn họ cũng đều vẫn mơ hồ, nhưng nói tới Tần Tiêu thì lại khác.

Trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu, tám mươi năm trước dùng thực lực bản thân ngăn cơn sóng dữ, là người một mình đưa Thiên Vận quốc từ trong chiến loạn đói nghèo vươn lên, công cao cái thế, địa vị chí cực, ngay cả thái tử, hoàng tử gặp Tần Tiêu thì đều phái thi lễ vãn bối.

Tần gia lại còn là gia tộc số một số hai tại Thiên Vận quốc, ngoài hoàng thất Dương gia ra, ngay cả Liên Hợp thương hội Trương gia cũng đều không thể so được với Tần gia, đây cũng không phải là tài phú và lực lượng không sánh được, mà là không sánh được về danh dự và địa vị, Thiên Vận quốc trọng nông khinh thương, trong mắt dân chúng thì thương nhân chính là thứ thấp kém, chỉ có gia tộc mang nhiều công huân, nội tình dày thì mới là hào môn nhất đẳng.

- Tần gia đại tiểu thư coi trọng A Minh nhà chúng ta ư?

Vào buổi tối, Lâm mẫu ở trong phòng, nói với Lâm phụ, nàng có chút không thể tin được, nàng vốn tưởng rằng Tần Hạnh Hiên là con gái của nhà tiểu quý tộc nào đó, mấy ngày nay số người đến "đặt vấn đề" cầu hôn sắp phá cửa nhà rồi, trong đó đủ các nhà quyền quý, thậm chí còn nói rõ là chỉ cần làm thiếp cũng được.

Lâm mẫu không nghĩ tới Tần Hạnh Hiên lại là cháu gái xuất sắc nhất của Tần nguyên soái, mặc dù biết rằng con mình có địa vị hiển hác, nhưng ngay cả phủ nguyên soái gần như trong truyền thuyết này cũng đến tạo quan hệ, làm cho nàng có chút khó tin.

Nếu phủ nguyên soái tìm bà mối nhắc cầu thân, thì Lâm mẫu còn có thể chấp nhận một chút, nhưng hiện tại, đây là do bản thân Tần Hạnh Hiên đến "tạo quan hệ", tiểu thư hào môn rụt rè thì Lâm mẫu cũng biết, nhưng làm cho một tiểu cô nương nhà người ta tới trực tiếp gặp minh, chẳng phải là làm khó người ta hay sao!

Chương 349: Truyền thừa

Lâm Minh cảm thấy không biết nói gì cho phải, suốt một canh giờ trò chuyện, ngay từ đầu Lâm mẫu đã nói với Lâm Minh về chuyện hôn nhân, nhớ tới ánh mắt u oán của mẫu thân, Lâm Minh vẫn còn cảm thấy có chút đau đầu.

Lâm Minh theo bản năng muốn lảng tránh chuyên tình cảm và hôn nhân, thật sự cũng không phải là do cuộc tình thất bại khi trước, tuy rằng khi đó Lan Vân Nguyệt phản bội, làm cho Lâm Minh vô cùng đau lòng, nhưng hiện tại nghĩ lại, loại đau lòng này cũng chỉ là đối với bản thân, hận mình không tranh đấu, hận mình không có lực lượng.

Hiện tại, việc này đã trôi đi như mây bay rồi, không còn để lại quá nhiều dấu vết trong lòng Lâm Minh nữa.

Đối với Tần Hạnh Hiên, nếu nói Lâm Minh không có một chút cảm tình nào thì chính là gạt người, nhưng hắn cũng không thể thành thân với Tần Hạnh Hiên được, hắn không gánh được trách nhiệm này, hắn nhất định phải đi ra Thiên Vận quốc, đi ra Thần Hoàng châu, đi ra Nam Thiên Vực, thậm chí đi mãi cho đến khi võ phá hư không.

Trong quá trình này, cực kỳ nguy hiểm, không cẩn thận là sẽ vạn kiếp bất phục, hắn không có khả năng mang theo Tần Hạnh Hiên được, chắc chắn nàng sẽ chết trước hắn.

Nhưng nếu không mang theo Tần Hạnh Hiên, để nàng ở nhà chăm sóc mẫu thân thì cũng không có khả năng, điều này đối với Tần Hạnh Hiên mà nói, cũng là không công bằng.

Người duy nhất có khả năng đi cùng mình, e rằng cũng chỉ có Mục Thiên Vũ mà thôi, nếu nàng nguyện ý thì...

Vù...

Một ngọn lửa cháy lên trong phòng Lâm Minh, đây là Truyền Âm phù cự ly xa mà chỉ đỉnh cấp tông môn mới có.

Sau đó thanh âm của Mục Thiên Vũ vang lên bên tai Lâm Minh, chỉ có hai nội dung.

Thứ nhất, Thần Hoàng đảo sắp khai chiến với Nam Hải Ma Vực.

Thứ hai, trong vòng ba tháng, phải quay về Thần Hoàng đảo, tiến vào Thần Hoàng bí cảnh.

- Thần Hoàng bí cảnh...

Lâm Minh ngây người một chút, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Lúc trước Lâm Minh được xếp vào thiên giai thiên tài duy nhất trong kế hoạch bồi dưỡng thiên tài, hưởng thụ đãi ngộ đệ tử hạch tâm của Thần Hoàng đảo, trong đó có một đãi ngộ chính là có thể tiến vào Thần Hoàng bí cảnh.

Lâm Minh từng hỏi qua Mục Thiên Vũ về Thần Hoàng bí cảnh, đây cũng không phải là khảo nghiệm gì đó do Thần Hoàng đảo lập ra, mà là một địa phương kỳ diệu cho thượng Cổ Phượng tộc lưu lại tới nay.

Tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, có xác suất tử vong, xác suất tử vong này cũng không cao, không đến một thành, nhưng khủng bố chính là, ai sống ai chết cũng không dựa vào thực lực, mà dường như dựa vào vận khí, quy luật tử vong không có dấu vết nào cả, thực lực cường đại cũng có thể chết, mà thực lực yếu thì lại có thể còn sống.

Những người đi ra thì cũng có thể không nhận được bất kỳ chỗ tốt nào, nhưng lại có người tăng mạnh thực lực, có người đạt được thiên tài địa bảo, có người đạt được thượng đẳng bảo khí, thậm chí có người còn đạt được thánh thú huyết mạch quý giá nữa.

- Ba tháng, ta muốn xem hành trình trong Thần Hoàng bí cảnh của ta sẽ là như thế nào...

Lâm Minh ngồi trên bồ đoàn, tiếp tục tu luyện Chu Tước Cấm

Thần lục, chậm rãi củng cố tu vi, luyện hóa đan độc. Hiện giờ Lâm Minh tu luyện trong hệ thống tụ nguyên cũng chỉ dựa vào Chu Tước Cấm Thần lục, còn Hỗn Độn Cương Đấu kinh lại là công pháp Luyện Thể, không thích hợp cho Ngưng Mạch kỳ tu luyện.

Một lần tu luyện này kéo dài hai ngày, mỗi ngày Lâm Minh đều ra ngoài vài canh giờ, ở cùng người nhà và bằng hữu. Vào một ngày, Lâm Minh vừa mới ăn cơm cùng cha mẹ xong, đang chơi cờ với Lâm Tiểu Đông, đột nhiên nghe được có người hô:

- Lâm Minh.

Nhìn lại thì thấy Tần Hạnh Hiên đang bưng bàn trà, đứng mỉm cười dưới ánh mặt trời.

Nhìn thấy Tần Hạnh Hiên, khuôn mặt mập mạp của Lâm Tiểu Đông lộ ra nụ cười đầy “âm mưu”, hắn cố ý kêu lớn:

- Ai nha, ta nhớ còn có một chuyện quan trọng nữa, phải đi trước đây!

Nói xong hắn liền chạy đi nhanh như chớp, để lại Tần Hạnh Hiên có chút xấu hổ, đặt khay trà lên trên chiếc bàn đá.

Buổi chiều mùa xuân, ánh mặt trời mang theo một chút biếng nhác, ngồi trong hoa viên, thưởng thức chén trà chiều, ăn thêm một chút bánh ngọt, có mỹ nhân châm trà, phẩm trà ngắm hoa, hưởng thụ không khác gì thần tiên cả.

Tuy nhiên lúc này Lâm Minh lại không có chút hưởng thụ nào, mà ngược lại còn có chút chột dạ...

Tần Hạnh Hiên từ từ tẩy sạch ấm trà, lại tráng qua chén, sau khi rót nước ủ trà, mùi hương nhè nhẹ lan ra, thấm vào ruột gan.

- Lâm huynh, mấy ngày nay không có quấy rầy ngươi chứ?

Tần Hạnh Hiên nhẹ nhàng đặt một ly trà trước mặt Lâm Minh, thấp giọng nói.

Lâm Minh hơi ngẩn ra, Tần Hạnh Hiên vẫn luôn gọi thẳng tên hắn, rất ít khi dùng “Lâm huynh” mà xưng hô như vậy, không biết vì sao, trong lòng Lâm Minh lại có chút hơi chua xót.

Hương trà tràn ngập, hai người đều có chút trầm mặc, mãi cho tới khi nước trà dần lạnh đi, Tần Hạnh Hiên mới yên lặng nói:

- Ngày mai ta phải về kinh thành.

- Ân!

Lâm Minh lên tiếng, trong lòng ngổn ngang.

Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên đột nhiên khẽ cười, ánh mặt trời chiếu lên bộ y phục màu vàng của nàng, làm cho hắn khẽ thất thần, nàng nói:

- Lâm huynh, mấy ngày này ta nghĩ tới rất nhiều chuyện, có một số việc nhất định không thích hợp, ví dụ như sau mấy trăm năm, khi ta biến thành một bà già xấu xí, ngay cả bản thân ta cũng đều không thể chấp nhận được...

Dường như Tần Hạnh Hiên muốn nói đùa để che giấu chua xót trong lòng khi nàng nói ra những lời này, làm cho Lâm Minh cảm giác cực kỳ không thoải mái, sau mấy trăm năm nữa, bộ dáng Lâm Minh cũng không có quá nhiều thay đổi, mà đối với Tần Hạnh Hiên rất khó đột phá Toàn Đan mà nói, mấy trăm năm thời gian cũng đã tới điểm cuối của cuộc đời rồi.

Chỉ riêng điểm này cũng đã làm cho hai người vô hình trung sinh hoạt trong hai thế giới khác nhau rồi, không thể đi cùng một chỗ được.

Đây chính là chuyện “không thể chịu đựng được” theo như lời của Tần Hạnh Hiên, nàng không muốn gặp phải cảnh tượng này.

Một chén trà chiều, uống cả gần nửa canh giờ, trà thì rất thơm, nhưng uống vào miệng thì lại không tránh khỏi có chút đắng chát.

Mãi cho tới khi Tần Hạnh Hiên rời đi, Lâm Minh vẫn còn đang ngẩn người. Nghĩ đến tới khuôn mặt xinh đẹp sẽ dần điêu linh theo thời gian, trong lòng Lâm Minh vừa tiếc hận lại vừa đau lòng.

Trừ phi...

Lâm Minh đột nhiên chấn động, Tần Hạnh Hiên còn chưa đầy mười sáu tuổi, tu vi chỉ là Luyện Cốt kỳ, nếu bỏ qua tất cả tu vi của nàng, tu luyện lại thì...

Hiện giờ Lâm Minh đã bước đầu hoàn thành giai đoạn chân nguyên luyện thể lúc ban đầu của Hỗn Độn Cương Đấu kinh, về phần phương pháp vận chuyển chân nguyên sơ cấp của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh thì Lâm Minh đã tu luyện đến tầng thứ ba đại thành, có căn cơ này, hắn đã có thể thử khắc bộ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết này vào ngọc giản rồi.

Nếu có thể lưu một vài công pháp cùng truyền thừa của Thần Vực cho thê tử và con cháu sau này của mình, thực lực của bọn họ sẽ tăng lên, mới có thể làm cho Lâm Minh thấy yên tâm, với thiên phú lục phẩm của Tần Hạnh Hiên, nếu nàng có thể học được một vài truyền thừa của Thần Vực, lại có thêm các cơ duyên khác nữa, cảnh giới Toàn Đan cũng sẽ không là gì cả.

Thậm chí trong tương lai, Tần Hạnh Hiên có thể còn trở thành một trợ lực lớn của mình.

Nghĩ là làm, Lâm Minh tiến vào tĩnh thất, lấy ra một ngọc giản trống, thử khắc Hỗn Độn Chân Nguyên quyết vào trong, khắc công pháp là một quá trình rất phức tạp, hơn nữa còn phải tinh thông bộ công pháp này thì mới có thể khắc được, đây cũng là lý do tại sao ngọc giản công pháp vô cùng quý báu.

Lâm Minh dùng khoảng một đêm, cuối cùng cũng khắc được nửa phần trước của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, trong đó có rất nhiều thiếu sót và sơ hở, nhưng Lâm Minh cũng không thể làm được tốt hơn nữa, trừ phi hắn tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đến mức lô hỏa thuần thanh.

Dùng bộ công pháp này để tu luyện, Tần Hạnh Hiên sẽ đi nhiều đường vòng hơn so với Lâm Minh, nhưng dù sao cũng tốt hơn tu luyện công pháp tam lưu của Thất Huyền cốc rất nhiều. Cập nhật tuyện nhanh tại □ t uyện□n □

Vào nửa đêm, đèn trong phòng Tần Hạnh Hiên vẫn còn sáng, nàng đang tu luyện trên giường, nhưng lại không tĩnh tâm được, nàng rất hâm mộ Mục Thiên Vũ, nếu như nàng có thiên phú và thực lực như vậy thì thật là tốt.

Tần Hạnh Hiên cũng không sợ mình già, cũng không lưu luyến trường sinh, chỉ là, nàng sợ khi trượng phu của mình còn đang trai tráng, mà mình lại đã tóc bạc trắng xóa, đó là chuyện vô cùng khủng bố, mặc dù trượng phu có thể chấp nhận, thì bản thân nàng cũng không tiếp thu được.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ, là Lâm Minh.

Tần Hạnh Hiên ngây người một chút, đêm khuya tiến vào khuê phòng nữ nhân, cũng không phải là chuyện lễ phép gì, hơn nữa nếu bị người khác nhìn thấy, vậy thì càng khó lường hơn.

Tần Hạnh Hiên cẩn thận đón Lâm Minh vào phòng, khó hiểu hỏi:

- Lâm huynh, có chuyện gì gấp sao?

- Cho ngươi cái này!

Lâm Minh nói thẳng một câu, trực tiếp lấy ra một tấm ngọc giản, đặt lên bàn.

Tần Hạnh Hiên cầm ngọc giản, cảm giác cũng không mềm mượt, hiển nhiên là mới được khắc, nếu không thì sẽ được người khác mài cho bóng nhẵn mới đúng.

Cảm giác được nội dung trong ngọc giản, Tần Hạnh Hiên âm thầm cả kinh, tiếp tục nhìn kỹ lại, chậm rãi nghiền ngẫm, khoảng một khắc sau, Tần Hạnh Hiên mới hết rung động, nhìn Lâm Minh với vẻ khó tin.

Tuy rằng Lâm Minh còn chưa viết toàn bộ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, nhưng với thiên phú cùng trí tuệ của Tần Hạnh Hiên, nàng đã ý thức được bộ công pháp này quý giá cỡ nào, tuyệt đối quý giá hơn công pháp hạch tâm của Thất Huyền cốc rất nhiều lần.

- Bộ... Bộ công pháp này là...

Tần Hạnh Hiên run run nói, công pháp quý báu như vậy, e rằng chính là do Lâm Minh liều chết lấy từ trong một di tích thượng cổ nào đó mới được, làm sao lại dễ dàng tặng người khác như vậy được?

Hiện giờ hắn lại đưa cho mình, đây đã là một loại hứa hẹn, so với những lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển gì đó thì còn đáng tin cậy hơn rất nhiều lần, không cần phải nói thêm cái gì nữa cả.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều ý niệm hỗn loạn nổi lên trong đầu Tần Hạnh Hiên, khiến cho nàng đột nhiên có cảm giác muốn rơi lệ.

Lâm Minh nói:

- Bộ công pháp này chỉ là một bộ phận, ngọc giản đầy đủ thì ta cũng không có, chỉ là có thể tu luyện thôi, cụ thể thế nào thì rất khó giải thích, ta chỉ muốn nói, bộ công pháp này rất quan trọng, nhớ phải giữ bí mật, nếu không sẽ gặp tai bay vạ gió. Sau này, đợi khi ta có khả năng khắc được phần sau, thì sẽ đưa tiếp cho ngươi.

Tần Hạnh Hiên nắm chặt ngọc giản, mím môi nhìn Lâm Minh, ánh mắt Lâm Minh ánh mắt nhẹ nhàng, làm cho nàng không kìm được nhắm mắt lại, lông mi hơi hơi run run.

Trấn định hồi lâu, Tần Hạnh Hiên mới một lan nữa mở mắt, nói:

- Ta sẽ không truyền ra ngoài.

- Công pháp mà ngươi đang tu luyện thì phải bỏ đi, dùng bộ Hỗn Độn Chân Nguyên quyết này làm cơ sở, một lần nữa Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện Cốt, hoàn toàn bài trừ tạp chất trong cơ thể, chân nguyên rèn luyện đến mỗi một chỗ trong thân thể, như vậy thì mới có thể đánh vững căn cơ một lần nữa.

Lâm Minh không định để cho Tần Hạnh Hiên Tôi Tủy, điều kiện để Tôi Tủy quá hà khắc, cho nên hắn chỉ truyền thụ cho Tần Hạnh Hiên phần cơ sở của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, chỉ cần Tần Hạnh Hiên đánh vững cơ sở, tiếp tục tu luyện hệ thống tụ nguyên là được, sau này Tần Hạnh Hiên ăn đan dược, thì hắn cũng có thể dùng Hỏa Tinh giúp đỡ Tần Hạnh Hiên rèn luyện tạp chất trong cơ thể.

Mọi chuyện đều làm xong, Lâm Minh có cảm giác thoải mái tinh thần, dường trong nháy mắt vừa rồi, đan độc trong cơ thể cũng biến mất không ít.

Đã không có gì vướng bận nữa, ngày mai, Lâm Minh quyết định sẽ tiến đến Âm Minh đảo, thu lấy bảo tàng của Lãm Nguyệt tông.

Chương 350: Âm minh đảo

Thiên Diễn đại lục có rất nhiều tuyệt địa, tuyệt địa có thể làm chết cao thủ Tiên Thiên nhiều đếm không xuể, tuyệt địa có thể làm bị thương cao thủ Toàn Đan cũng không thiếu.

Tương đối mà nói, Âm Minh đảo không tính là tuyệt địa gì, cũng chỉ có thể uy hiếp cao thủ Hậu Thiên, còn cao thủ Tiên Thiên chân chính tiến vào, chỉ cần né tránh Quỷ Vương là không có nguy hiểm. Thật ra nếu gặp phải Quỷ Vương, hơn phân nửa Quỷ Vương cũng sẽ không chiến đấu với cao thủ Tiên Thiên, hai cường giả tranh chấp tất có một bị thương, nếu không phải liên quan đến ích lợi thật lớn, tự nhiên không tất yếu phải làm chuyện ngươi chết ta sống.

Với tu vi của Lâm Minh hiện giờ, đến Âm Minh đảo còn có phần nguy hiểm, nhưng dùng bí pháp ẩn giấu khí tức đặc thù của Lãm Nguyệt tông, thì coi như Quỷ Vương cũng khó có thể phát hiện.

Trước khi đến Âm Minh đảo, Lâm Minh thuận đường đi tới Thiên trì Hoắc La quốc một chuyến.

Đây là vì lúc trước La phủ chủ Thất Huyền võ phủ của Hoắc La quốc đánh cuộc thua trận. Trước đó bởi vì bận rộn đủ việc, Lâm Minh vẫn không thể rút ra thời gian đi Hoắc La quốc một chuyến.

Lần này đến Âm Minh đảo nhưng vừa lúc đi ngang qua.

Thấy Lâm Minh đến, tuy rằng trong lòng La phủ chủ rất không tình nguyện, nhưng vẫn phải làm ra bộ dáng ân cần đón chào, dù thế vẻ mặt không được tự nhiên lắm.

Chuyện này cũng không làm sao được, thân phận của Lâm Minh quá khủng bố, La phủ chủ biết rõ, đừng nói là bản thân hắn, cho dù là chỗ dựa vững chắc phía sau hắn, gặp mặt Lâm Minh cũng phải lễ kính vài phần.

Thiên trì Hoắc La quốc quả nhiên có điều kỳ lạ, nước ao như ngọc lộ quỳnh tương, vốc lên một nắm lại vô cùng trong vắt, hơn nữa có cảm giác dinh dính, nắm ở lòng bàn tay mà lại không chảy ra từ kẽ ngón tay.

Nhảy vào trong ao, toàn thân sảng khoái nói không nên lời, Lâm Minh hít một hơi, lặn thẳng xuống đáy nước. Hắn phong bế lục thức, giống như trẻ con lơ lửng ở trong tử cung cơ thể người mẹ.

Lâm Minh không nghĩ khách sáo, nuốt vào từng ngụm từng ngụm nước ao như quỳnh tương ngọc lộ, sau khi nước ao chảy qua thân thể Lâm Minh, lại bài tiết ra từ lỗ chân lông quanh thân. Từng luồng trọc khí từ trong cơ thể Lâm Minh theo đó bị dẫn ra ngoài, còn lại nguyên khí thiên địa tinh thuần thì chảy vào kinh mạch quanh thân, một bộ phận lưu lại trong cơ thể Lâm Minh.

Dần dần, Lâm Minh phát hiện ra chỗ tốt của Thiên trì, so với những đan dược cực phẩm mà nói, nguyên khí trong Thiên trì thưa loãng thật sự không tính là gì, nhưng mà loại nguyên khí này lại có chứa hiệu quả tinh lọc tạp chất, đây mới là điều Lâm Minh coi trọng.

Lúc này hắn ở dưới đáy nước vận chuyển Chu Tước Cấm Thần lục, thao túng Hỏa Tinh từng chút một thiêu đốt đan độc.

Lâm Minh ngâm mình dưới Thiên trì ước chừng cả ngày, làm đi làm lại chiết xuất nguyên khí thiên địa gần như Thiên trì phải tích tụ thời gian cả nửa năm mới có. La phủ chủ sót ruột đến mức trái tim như đang đổ máu, nhưng ngoài mặt cũng chỉ có thể cười tươi chờ đợi.

Thẳng đến lúc mặt trời lặn, Lâm Minh mới từ trong Thiên trì đi ra, lau khô tóc ướt sũng. La phủ chủ cố bày ra vẻ tươi cười, quát kêu nha hoàn mau mang nước “quả” tới mời Lâm Minh.

Vung tay không đánh người mặt cười, mâu thuẫn giữa Lâm Minh cùng La phủ chủ cứ như vậy xóa bỏ.

Sau khi rời Thiên trì, tu vi của Lâm Minh không có bất kỳ tăng lên, vẫn như trước ngưng lại ở Ngưng Mạch hậu kỳ, chỉ là đan độc trong cơ thể bị thanh tẩy đi không ít. Hiệu quả này tuy rằng không tệ, đáng tiếc, nguyên khí thiên địa của Thiên trì tích góp từng tí một, phải nửa năm mới đủ ngâm một lần. Cái này có hơi chậm, cũng chẳng trách Thất Huyền cốc để mặc cho Thất Huyền võ phủ Hoắc La quốc nắm giữ Thiên trì trong tay.

Mấy ngày nay, Chu Tâm Ngữ vẫn luôn rất trầm mặc, lúc trước thời điểm ở Lâm phủ đa số thời gian nàng đều rúc ở trong phòng, không bước chân ra ngoài.

Theo hai người không ngừng đi sâu vào biển rộng, màu nước biển càng ngày càng đậm. Lâm Minh dùng cảm giác thăm dò một chút, đáy biển sâu hơn ngàn thước trở lên, đã vượt qua cực hạn cảm giác của hắn.

Nghe nói ở chỗ sâu trong Nam Hải, chiều sâu của biển có thể tới mấy vạn trượng, đó chân chính là vực sâu vạn trượng! Ở trong chiều sâu khủng bố này là chỗ tiềm cư của hung thủ biển khủng bố. Tỷ như thánh thú cự côn, tương truyền chiều dài của nó có thể đạt tới ngàn trượng, không biết thật giả.

- Phía trước chính là Âm Minh đảo thì phải!

Lâm Minh đứng ở trên Phi Thiên Giao, chỉ bóng râm màu xám ở phía trước, hỏi Chu Tâm Ngữ.

- Ừm!

Chu Tâm Ngữ gật gật đầu.

Nhìn thấy Âm Minh đảo chân chính, Lâm Minh mới biết được, Âm Minh đảo lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, đứng trên Phi Thiên Giao cực nhanh xẹt qua khoảng cách trăm dặm, đập vào mắt lại hoàn toàn là đất đai màu đỏ sậm, quỷ vụ lờ mờ bao phủ trên mặt đất, căn bản không thấy rõ phía dưới có những gì.

- Âm Minh đảo này rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu?

- Ngang dọc chừng mấy ngàn dặm, cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm!

Chu Tâm Ngữ nói qua quýt, nhưng Lâm Minh vừa nghe khẽ hít một hơi lạnh, phạm vi ngang dọc mấy ngàn dặm, hẳn không nhỏ hơn bao nhiêu so với phạm vi lãnh thổ của Thiên Vận quốc. Nghe nói Âm Minh đảo chỉ là một đảo nhỏ ở Nam Hải, theo phỏng chừng như thế, có lẽ diện tích của Thần Hoàng đảo và chủ đảo Nam Hải Ma Vực có chiều ngang dọc còn lớn hơn vạn dặm.

Thế này sao còn gọi là đảo, nói là một đại lục diện tích hơi nhỏ một chút cũng không quá đáng.

Nghĩ lại cũng là đương nhiên, nếu như đúng thật là một nơi chật hẹp nhỏ bé, phạm vi mấy trăm dặm, cũng không có khả năng duy trì thế lực khổng lồ như thế.

- Chúng ta hạ xuống đi, hẳn là ở phụ cận chỗ này!

Chu Tâm Ngữ từ trong Tu Di giới lấy ra hai tấm lá phù, đưa cho Lâm Minh một tấm, nói:

- Rót vào chân nguyên là có thể sử dụng, dán ở trên thân có thể ngăn cách sinh khí, không bị lệ quỷ quấn thân!

Lâm Minh tiếp nhận lá phù màu vàng, ở giữa lá phù vẽ một kỷ hiệu màu đỏ cổ quái, như là huyết chú. Vật này hiển nhiên thuộc cùng hệ với Minh Văn phù. Đây lại là một lĩnh vực kỹ năng Lâm Minh không biết.

Rót chân nguyên vào lá phù, lá phù “phù” một cái cháy lên, hóa thành một đạo huyết văn màu đỏ chìm vào cơ thể Lâm Minh, lập tức khí huyết lực trong cơ thể Lâm Minh biến mất, vốn làn da trắng mịn cũng trở nên tái nhợt xen lẫn một màu xám lam, nhiệt độ cơ thể lạnh như băng, một cỗ tử khí theo đó lan tràn ra, trong khoảnh khắc làm cho Lâm Minh từ một thiếu niên khí huyết cương cường biến thành như người mới chết.

- Hảo thủ đoạn!

Lâm Minh tán thưởng. Tương truyền quỷ vật thích nhất hút sinh khí, cách mấy chục dặm đều có thể ngửi được mùi người sống. Nếu sinh khí của một người bị che giấu, không khác gì người chết, như vậy tự nhiên không có quỷ vật tìm tới quấy rầy.

- Chút tài mọn thôi! Lãm Nguyệt tông không có luyện khí, không có bày trận, duy nhất chỉ sở trường về chế phù, bất kể là Công Kích phù, Phòng Ngự phù, Minh Văn phù đều hiểu được một ít!

Chu Tâm Ngữ nói tới đây thở dài một hơi, hiển nhiên lại vì kế thừa của Lãm Nguyệt tông bị hủy mà lòng nảy sinh cảm khái.

- Này? Minh Văn phù cũng hiểu ư?

- Ừm! Sư phụ ta Thủy Nguyệt đại sư chính là một Minh Văn tông sư!

Chu Tâm Ngữ chỉ nói một câu, rồi không nói nhiều nữa, cầm trong tay phù văn châm đốt hút vào thân thể, trong khoảnh khắc cũng trở nên sinh cơ toàn bộ biến mất, vốn gương mặt hồng hào trở nên tái nhợt như tờ giấy, có cảm giác như bệnh nặng sắp chết.

Hai người hạ xuống, bước đi trên địa vực Âm Minh đảo, lập tức liền cảm thấy âm phong từng trận, trước mắt tràn ngập sương mù màu đen vô cùng vô tận. Loại quỷ vụ này nếu là phàm nhân lây dính một chút, lập tức sẽ trúng thi độc mà chết, mấy ngày sau hóa thành cương thi, trở thành một cái xác không hồn trong quỷ vụ.

Mặc dù là võ giả Ngưng Mạch kỳ, ở trong quỷ vụ này thời gian lâu mà không có đan dược bổ sung, cũng sẽ vì chân nguyên hộ thể hao hết, mà trúng độc chết.

Chu Tâm Ngữ cũng là lần đầu tiên đến địa phương này, thật cẩn thận đi tới, cầm ngọc giản trong tay không ngừng so với cảnh vật chung quanh.

Không đề cập tới những quỷ vụ tràn ngập này, trong sương mù còn truyền ra tiếng quỷ khóc mơ hồ, ngay cả mặt đất Âm Minh đảo này cũng khiến người ta sởn tóc gáy, mặt đất màu đỏ sậm giống như giội lên một lớp máu. Lâm Minh thử dùng cảm giác thăm dò một chút, quả thực không thể thẩm thấu xuống mặt đất, linh hồn lực vừa xuống phía dưới, đã bị nham thạch màu đỏ kia giống như bọt biển hút nước, hấp thu hết sạch.

Trên mặt đất phủ kín vô số măng đá cao nửa xích, mỗi một cây đều màu đỏ giống như răng nanh ma quỷ vô cùng bén nhọn. Nếu người thường không cẩn thận trượt chân té ngã trên măng đá, khẳng định sẽ bị đâm xuyên thủng thối rữa mà chết

Đi xa như vậy, cũng không có phát hiện một con vật còn sống, chỉ là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trên mặt đất một ít thi thể hài cốt ngổn ngang, mà trong đó trên một vài thi thể hài cốt, có mọc ra thực vật giống như đóa hoa bình thường, tán hoa đỏ tươi, tươi đẹp như tích máu, đóa hoa không có lá cây, chỉ có rậm rạp rễ cây đâm thật sâu trong thi thể, rút ra chất dinh dưỡng.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi lưu huỳnh hỗn tạp, càng đi sâu vào trong, mùi này càng nồng đậm. Âm phong thổi từng hồi, thổi trên thân mình có cảm giác âm phong quỷ dị này dường như có thể trực tiếp thổi xuyên thấu thân thể, như lưỡi dao cạo ở trên linh hồn.

Thật ra Lâm Minh không cảm thấy gì, nhưng Chu Tâm Ngữ thì đã có phần chống đỡ không được. Trên thân mình nàng dán liên tiếp mấy đạo Huyết phù, nhưng vẫn không kìm nổi lạnh run, hai cánh tay theo bản năng ôm lấy thân mình. Phản ứng của Chu Tâm Ngữ lúc này, giống như một cô gái phàm nhân mặc quần áo mỏng manh đứng trong gió lạnh.

Lâm Minh khẽ thở dài một hơi, búng ngón tay ra, vài tia Thanh Thương chân nguyên chìm vào trong cơ thể Chu Tâm Ngữ, sinh mệnh lực cường đại của Thanh Thương chân nguyên phóng ra, âm phong nhanh chóng bị đuổi đi, Chu Tâm Ngữ chỉ cảm thấy mấy dòng nước ấm quanh quẩn trong thân mình, toàn thân tứ chi đều ấm áp dào dạt, quỷ khí âm hàn bị đuổi đi hết sạch. Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lâm Minh một cái, thấy Lâm Minh đã thu tay lại, mà mấy luồng chân nguyên kia còn dừng lại ở trong cơ thể mình, không có tiêu tan.

Điều này làm cho Chu Tâm Ngữ thầm giật mình, bình thường võ giả phát ra chân nguyên chỉ cần rời khỏi thân thể, mất đi linh hồn lực duy trì, sẽ trở nên mất đi khống chế, chậm rãi tiêu tán đi. Nên muốn giúp người khác chống lạnh trong âm phong, nhất định phải đặt tay trên lưng, liên tục không ngừng đưa vào chân nguyên.

Nhưng Lâm Minh hoàn toàn không làm như thế, hắn thả ra Thanh Thương chân nguyên cổ quái kia dường như có sinh mệnh lực riêng của nó, không ngừng làm tan rã quỷ vụ, mà bản thân nó tiêu hao cũng rất ít.

Chỉ cần chân nguyên tiêu hao quá nửa, Lâm Minh lại búng tiếp hai ngón tay, hai luồng chân nguyên mới lần nữa chui vào, hoàn toàn đuổi đi cái lạnh cho Chu Tâm Ngữ.

- Cảm tạ!

Chu Tâm Ngữ nhỏ giọng nói.

- Nhấc tay làm chút chuyện! Còn xa lắm không?

Hai người đi đến bây giờ cũng đã hơn nửa canh giờ, chủ yếu thời gian đều quanh quẩn chuyển tới ch lui. Tuy rằng Chu Tâm Ngữ cầm bản đồ trong tay, nhưng là ở trong màn quỷ vụ muốn phân biệt phương hướng cũng là chuyện không dễ dàng, huống chi nàng còn là lần đầu tiên đến đây, hơn nữa đều không thể sử dụng cảm giác.

Chu Tâm Ngữ nói:

- Nếu ta không tính sai, chính là ở phía trước có một vách đá!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn tới, vách đá theo như lời Chu Tâm Ngữ đã cách không xa, còn chừng mấy chục trượng, ẩn ở trong sương mù đen, giống như một con cự thú màu đỏ.

- Cửa vào hẳn là ở ngay trên vách đá!

Chu Tâm Ngữ một lần nữa so đúng với ngọc giản, rồi nói khẳng định.

Chương 351: Vào kho báu

Hiện ra ở trước mặt Lâm Minh là một mặt vách đá phủ kín chông đá màu đỏ, cao mấy chục trượng, dốc đứng thẳng xuống giống như đao.

Chu Tâm Ngữ ngồi xuống trước vách đá, lấy ra một tấm phù màu đỏ, từng chút từng chút tìm dọc theo vách đá, thẳng đến một lúc sau, phù văn màu máu ở giữa tấm phù bắt đầu sáng lấp lánh, Chu Tâm Ngữ thật cẩn thận dán tấm phù lên trên vách đá, sau một lát tấm phù “phù” một tiếng bốc cháy lên.

Theo tấm phù hóa thành tro tàn, trong vách đá vang lên tiếng “roạt roạt” rất nhỏ, ở trên vách đá xuất hiện một cái lỗ thủng hình sao sáu cá lớn bằng cỡ bàn tay.

Chu Tâm Ngữ giơ tay ra, cũng không quay đầu lại nói:

- Chìa khóa!

Lâm Minh chạm ngón tay lướt trên Tu Di giới một cái, lấy ra hộp chìa khóa hình sáu cạnh màu vàng đỏ đặt trong tay Chu Tâm Ngữ.

Chu Tâm Ngữ khẽ nhấn một cái trên hình điêu khắc ánh trăng Ỡgiữa hộp chìa khóa, chỉ nghe “bốp” một tiếng, hộp chìa khóa tự động khai mở ra, sáu khối kim loại hình tam giác từ bên cạnh hộp vươn ra, vốn cái hộp hình sáu cạnh trong khoảnh khắc biến thành hình dạng sao sáu cánh, vừa lúc có thể đút vừa khít ở lỗ thủng.

Chu Tâm Ngữ đưa chìa khóa vào trong lỗ thủng, xoay vòng hướng ngược chiều kim đồng hồ hơn phân nửa vòng, lại xoay lui, rồi lặp lại vài lần như vậy, vốn vách đá màu đỏ, đột nhiên ánh sáng đỏ lấp lóe, tiếp theo, hiện ra một tầng quầng sáng màu trắng, sau khi rung động vài cái, liền toàn bộ bao phủ lên Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ.

Lâm Minh nhìn ra, quầng sáng này là một cái ảo trận kết giới, dùng để phòng ngừa người khác nhìn trộm.

Ảo trận hoàn thành, từ bên ngoài nhìn vào, dường như Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ liền biến mất trong hư không, vách đá vẫn còn nguyên vách đá như trước.

Mà ở trong ảo trận kết giới, nham thạch màu đỏ sậm ầm ầm lõm xuống xuống phía dưới, lộ ra một cái cửa động cao bằng thân người, cùng với bậc thềm màu đỏ kéo dài thẳng vào trong bóng tối.

Chu Tâm Ngữ nhìn lướt qua Lâm Minh, dẫn đầu đi vào trong. Nàng nhìn ra Lâm Minh vẫn luôn không tín nhiệm nàng, nên dứt khoát tỏ ra phóng khoáng một chút đi phía trước dẫn đường.

Bậc thềm kéo dài đến mười mấy trượng trong lòng đất thì đến cuối. Nơi này chỉ có một tế đàn, trên tế đàn khắc một cái pháp trận, chung quanh pháp trận đặt mười tám viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm.

Bình thường Truyền Tống trận cự ly ngắn cần mười mấy viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm vậy là đủ rồi. Lâm Minh xem những Chân Nguyên thạch kia mới dùng non nửa năng lượng, còn tưởng rằng Chu Tâm Ngữ sẽ trực tiếp phát động Truyền Tống trận. Không nghĩ tới nàng không chút chần chừ gỡ xuống mười hai viên Chân Nguyên thạch, thay sáu viên Chân Nguyên thạch trung phẩm và sáu viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm thứ cấp không tinh thuần, vị trí của mỗi viên Chân Nguyên thạch nàng đều qua đối chiếu trên ngọc giản.

Điều này làm cho Lâm Minh thầm líu lưỡi, nếu là người không biết phương thức sắp xếp Chân Nguyên thạch, tùy tiện mở ra Truyền Tống trận, nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Nhất là loại Chân Nguyên thạch thứ cấp này giá trị bốn trăm, năm trăm lượng vàng một viên, bình thường đều là vật của võ giả bình dân dùng, thiên tài tông môn đâu có ai mang theo bên mình những thứ đó.

- Đi lên đi!

Chu Tâm Ngữ gọi Lâm Minh.

Lâm Minh cẩn thận quan sát Truyền Tống trận một vòng, sau khi biết đại khái nguyên lý, xác định Truyền Tống trận này không có vấn đề gì, lúc này hắn mới bước lên tế đàn.

Trận pháp khởi động, mười tám viên Chân Nguyên thạch tỏa hào quang mãnh liệt. Lâm Minh chỉ cảm thấy đầu óc chấn động một cái, liền xuất hiện ở trong một tòa đại điện phong bế. Ở đây có cảm giác nặng nề mà áp lực, Lâm Minh đoán được hẳn là bọn họ đang ở trong lòng đất, hơn nữa là trong lòng đất rất sâu.

Xây dựng bảo tàng ở trong này, chỉ để lại Truyền Tống trận nối thông với ngoại giới, quả thật rất bí mật.

Đại điện có ba mươi trượng vuông, bốn vách tường được khảm khoáng vật tỏa ánh huỳnh quang, hào quang màu xanh thẳm giúp cho Lâm Minh có thể dễ dàng thấy rõ cảnh vật bên trong đại điện.

Bốn năm gian phòng độc lập từ vách tường tách rời ra, xếp từng dãy giá gỗ, phía trên bày binh khí, áo giáp và ngọc giản, mười mấy cái hòm lớn có thể chứa vào người sống, ở bên cạnh hòm còn có một cửa đá phong cách cổ xưa, không biết bên trong cửa đá còn có thứ gì?

- Mở ra những hòm này không có cấm kị gì chứ? Như là cơ quan các thứ...

Lâm Minh cất tiếng hỏi Chu Tâm Ngữ, lúc này Chu Tâm Ngữ còn đang đau đầu. Vừa rồi dùng Truyền Tống trận vượt qua thông đạo không gian làm nàng có cảm giác không thích ứng, nàng đang xoa huyệt thái dương, nghe Lâm Minh hỏi liền dừng tay.

- Không có! Nếu ngươi không yên tâm cứ để ta mở ra là được!

Chu Tâm Ngữ nói giọng hơi lạnh xuống.

Tuy rằng nghe ra oán niệm trong lòng Chu Tâm Ngữ, nhưng Lâm Minh vẫn như trước để Chu Tâm Ngữ đến ra tay mở hòm. Dù sao Lãm Nguyệt tông từng là tông môn tam phẩm đỉnh cao, trong tông môn xuất hiện lớp lớp cao thủ Tiên Thiên, nếu có bố trí cơ quan hoặc là nguyền rủa gì đó, chính mình đúng là vị tất gánh nổi.

“Bốp! Bốp!”.

Vang lên hai tiếng va chạm kim thiết, đầu tiên Chu Tâm Ngữ mở ra hai cái hòm gần nhất.

Trong hai cái hòm này, chất ngăn nắp đầy Chân Nguyên thạch, mà đều là Chân Nguyên thạch trung phẩm tinh thuần. Trong một hòm ít nhất chứa hơn mấy ngàn viên Chân Nguyên thạch... Đây chính là một khoản tài phú lớn.

Nhìn thấy những Chân Nguyên thạch này, dù là Lâm Minh cũng có chút động tâm, tuy nhiên hắn có Chân Nguyên thạch hay không cũng vậy, cũng không có lòng mơ ước lắm.

Chu Tâm Ngữ nhìn những Chân Nguyên thạch trung phẩm chói lọi này, không nói một tiếng lấy mấy trăm viên nhét vào Tu Di giới, còn lại để lần khác tới lần nữa lấy sau. Dù sao mật thất này mới là nơi an toàn nhất, một khoản tài phú lớn như vậy, mang theo bên mình sẽ không an toàn.

Hiển nhiên Chu Tâm Ngữ là muốn dùng những Chân Nguyên thạch trung phẩm này để tu luyện, mấy trăm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, cũng dùng mấy tháng mới hết. Nếu còn Lãm Nguyệt tông, khẳng định nàng không cần tiêu dùng tiết kiệm thế này. Tuy nhiên hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy.

Mở ra hòm thứ ba, thứ tư, thứ năm, tất cả bên trong đều là đan dược chất bình bình lọ lọ.

Hồng Kim Long Tủy đan, Hắc Ngọc Hổ Cốt Cao, Kim Xà Xích Đảm Hoàn, Bích Linh đan... Đủ các loại đan dược giá trị xa xỉ, đều là chứa trong các bình lớn. Những đan dược này tùy tiện xuất ra một viên đối với võ giả bậc thấp mà nói đều là bảo bối tha thiết ước mơ. Tỷ như Hồng Kim Long Tủy đan, trước kia, lúc Lâm Minh đạt được hạng thứ nhất tân sinh khảo hạch của Thất Huyền võ phủ, phải liều chết liều sống mới chiếm được một viên dùng hộp ngọc chứa. Xem ra giống như là bảo bối vô giá, không biết dẫn tới bao nhiêu người đỏ mắt.

Nhưng hiện tại ở trong này, Hồng Kim Long Tủy đan đan dược cấp bậc bậc này lại được chứa từng đống từng đống ở trong bình đan dược, điều này khiến Lâm Minh vô cùng cảm khái.

Tìm kiếm ở trong hòm đan dược một hồi lâu, Chu Tâm Ngữ lấy ra một hộp đan dược ở dưới đáy hòm. Hộp này làm bằng hàn ngọc ngàn năm, mang theo một hơi lạnh đặc biệt, dùng nó để chứa đan dược, sẽ không bốc hơi nguyên khí thiên địa tinh thuần bên trong đan dược.

Đảo qua thần thức, Lâm Minh liền tra xét ra vật chứa bên trong, là Nhập Thiên đan.

Cũng không có nhiều như trong tưởng tượng, chỉ có chừng hơn ba mươi viên. Nhập Thiên đan là loại vật tiêu hao quá lớn, cung không đủ cầu, tông môn bình thường đâu có ai lưu lại nhiều Nhập Thiên đan để chứa trong kho. Luyện ra một lò hơn phân nửa sớm phân phát ra để tăng cường thực lực môn phái, lưu lại mấy chục viên cũng chỉ là để dành lúc khẩn cấp mà thôi.

- Ta muốn một nửa!

Lâm Minh nói đơn giản dứt khoát rõ ràng.

Chu Tâm Ngữ không mảy may có ý cò kè mặc cả, nàng mở ra hộp hàn ngọc, đếm mười tám viên Nhập Thiên đan giao cho Lâm Minh.

Một cái hòm cuối cùng, toàn thân màu đỏ, thể tích nhỏ nhất, mặt trên có khóa.

Đối với võ giả mà nói, khóa kim loại bình thường chỉ cần phá mở ra, Tuy nhiên hiện tại Lâm Minh cũng không nghĩ rằng cái khóa này chỉ là vật bài trí, xử lý không tốt một cái, rất có khả năng vật chứa bên trong đều bị hủy.

Chu Tâm Ngữ thật cẩn thận lấy ra một chìa khóa khác, sau đó mở khóa mở nắp hòm ra. Trong hòm phần lớn là trống không, chỉ ở đáy hòm đặt mười hai cái hộp làm bằng huyết ngọc.

Lâm Minh hít sâu một hơi, không cần tra xét đều có thể đoán được bên trong mười hai cái hộp huyết ngọc này là chứa thứ gì.

Ma Tâm Toái Tinh!

Chính là vì những vật nhỏ này, mình phải vào sinh ra tử, suýt nữa bởi vì nó mà nổ tan xác chết.

- Dựa theo ước định trước, ta lấy mười cái!

Lâm Minh nói giọng hơi có chút kích động, nhận được Ma Tâm Toái Tinh này, hơi củng cố một chút tu vi là được tiếp tục Tôi Tủy, thậm chí có thể tiến hành ngay trong nhà đá này.

Chu Tâm Ngữ cắn chặt răng, đúng là vẫn không đành lòng chia ra mười hộp huyết ngọc giao cho Lâm Minh, còn lại hai cái thì vẫn đặt nguyên ở dưới đáy hòm.

Một cái hòm trống trơn này, ở ngàn năm trước kia bên trong từng chứa đầy bảy mươi hai hộp Ma Tâm Toái Tinh, hiện tại, lại chỉ còn có hai hộp...

Đặt trong lòng bàn tay từng cái hộp huyết ngọc, Lâm Minh cảm giác được rõ ràng khí tức phong cách cổ xưa ẩn chứa bên trong đó, thậm chí là ý chí bất khuất của U Minh đại đế lưu lại ở bên trong.

Những vật này, là điểm mấu chốt giúp mình Tôi Tủy!

Cẩn thận thu cất mười hộp Ma Tâm Toái Tinh, mục đích chuyến đi này của Lâm Minh đã xem như hoàn thành viên mãn, về phần ngọc giản, bảo khí các thứ trên những giá gỗ phía sau kia, Lâm Minh cũng không có hứng thú nhiều lắm.

Quét thần thức một vòng trên ngọc giản, quả nhiên không có công pháp gì Lâm Minh coi trọng, về phần bảo khí, hơn phân nửa là nhân giai trung phẩm, bảo khí địa giai ít ỏi không có mấy, hơn nữa Lâm Minh cũng chướng mắt.

Cuối cùng dùng thần thức nhìn quét một chút mấy gian phòng phía sau vách tường đá, vốn không ôm hy vọng gì, nhưng sau khi phát hiện vật bên trong, Lâm Minh lại khẽ "ồ" một tiếng.

Ở trong một gian phòng trong đó, hắn rõ ràng nhận ra một ít vật hắn cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Bước đi tới, vừa nhìn thấy cảnh tượng trong gian phòng, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh.

Tài liệu Minh Văn, chứa đầy một phòng là tài liệu Minh Văn!

Đúng rồi, Lãm Nguyệt tông vốn chính là một tông môn sở trường chế phù, mặc kệ là Minh Văn phù cũng tốt, hay là Công Kích phù cũng tốt. Mà sư phụ Thủy Nguyệt đại sư của Chu Tâm Ngữ, bản thân chính là một Minh Văn tông sư, trong bảo tàng của Lãm Nguyệt tông bọn họ có tài liệu Minh Văn phù là chuyện ắt phải có không có gì lạ.

Nhìn lướt sơ qua những tài liệu này, trong lòng Lâm Minh vô cùng mừng rỡ, những tài liệu này đều là loại quý hiếm, sưu tập chúng đầy đủ như thế cũng không dễ!

Nơi này rất nhiều vật giá trị không phải đặc biệt khoa trương lắm, nhưng muốn sưu tập chúng lại phi thường khó khăn. Giống như loại Nhập Thiên đan tuy rằng quý báu, nhưng chỉ cần trả đủ giá phải trả, cũng có thể mua được, nhưng những tài liệu Minh Văn thì khác, số lượng của chúng quá ít, tác dụng lại không lường được, cái này hình thành tình huống, kẻ bán tìm không thấy người mua, kẻ mua tìm không thấy người bán.

Cho nên rất nhiều công hội Minh Văn sư đều đã thành lập kho hàng tài liệu, sưu tập một lượng lớn tài liệu, mặc kệ có í hay không đều cất chứa trong kho hàng... Lãm Nguyệt tông cũng đã làm như vậy. Hơn một ngàn năm tích lũy quả nhiên danh bất hư truyền! Trong nửa năm qua Minh Văn thuật của Lâm Minh trì trệ không tiến bộ, một phần nguyên nhân chính là thiếu tài liệu để luyện tập, hiện tại vấn đề này đã dễ dàng được giải quyết.

Hắn hoàn toàn có thể rút ra thời gian để làm một ít Minh Dược phù cao cấp, tăng cường dược lực của Nhập Thiên đan thậm chí là

Ma Tâm Toái Tinh!

Chương 352: Bế quan

- Những tài liệu Minh Văn này ta muốn, ta hứa trả cho ngươi năm viên Nhập Thiên đan, tuy nhiên hiện tại không thể giao cho ngươi, trong vòng hai năm sau nhất định sẽ hoàn trả!

Lâm Minh chỉ vào tài liệu trong phòng, công phu sư tử ngoạm nói với Chu Tâm Ngữ.

Giá trị của năm viên Nhập Thiên đan kỳ thật còn không bằng tất cả tài liệu Minh Văn trong phòng, huống chi Lâm Minh đưa ra chính là ngân phiếu trống không. Tuy nhiên hai người đã có giao ước, trừ Chân Nguyên thạch, bảo khí, ngọc giản công pháp, còn lại đều phải cùng nhất trí phân phối. Những tài liệu này tuy rằng quý giá, nhưng tác dụng đối với Chu Tâm Ngữ kỳ thật còn xa không lớn bằng Nhập Thiên đan, Lâm Minh lại bổ sung một câu:

- Các thứ còn lại gì đó ta đều không cần!

Chu Tâm Ngữ như trước đáp ứng. Từ sau khi vào kho báu, gần như là Lâm Minh nói chia như thế nào thì chia như thế đó, nàng không hề có nửa câu phản đối.

Lâm Minh lại nói:

- Ta định ở trong này bế quan thời gian ba tháng, sau đó sẽ đi tới Thần Hoàng đảo, ngươi có muốn cùng đi với ta không?

Mục Thiên Vũ bảo Lâm Minh ba tháng sau hãy đi tới Thần Hoàng đảo, vào Thần Hoàng bí cảnh, ba tháng này hắn nhàn rỗi vô sự, vừa lúc ở trong này tu luyện. Hơn nữa trong mật động kho báu này còn có một Tụ Nguyên pháp trận, hội tụ nguyên khí thiên địa không kém gì so với Thất Huyền cốc. Chắc hẳn trước kia người kiến lập kho báu cũng từng có tính toán như vậy, ở trong mật động kho báu, vừa có thể tránh nạn, vừa có thể tu luyện. Hơn nữa sau khi Lâm Minh mở ra cánh cửa phía sau mật thất kia, nhìn thấy phía sau lại có một cái hồ trong lòng đất diện tích không nhỏ, trong hồ bơi lội một loại cá sụn toàn thân màu trắng... Không ngờ nơi này ngay cả thức ăn đều chuẩn bị sẵn, Lâm Minh càng quyết ý ở lại tu luyện.

Chu Tâm Ngữ cũng không có chỗ nào để đi, nên định cùng bế quan với Lâm Minh, sau đó sẽ đi Thần Hoàng đảo với Lâm Minh, nơi đó là thánh địa tu luyện lý tưởng trong lòng Chu Tâm Ngữ. Chu Tâm Ngữ muốn cuộc đời này đột phá bình cảnh Toàn Đan, không có đại tông môn duy trì rất khó làm được.

Cứ như vậy, bắt đầu những ngày tu luyện buồn tẻ...

Việc Lâm Minh phải làm rất nhiều, thời gian ba tháng rất cấp bách.

Lâm Minh và Chu Tâm Ngữ chia ra hai ngăn trong gian mật thất, dùng đường chính giữa mật thất làm ranh giới, bình thường tận lực không cần bước vào địa giới của người kia, đây là theo yêu cầu của Lâm Minh.

Chu Tâm Ngữ sau khi nghe xong trên gương mặt xinh đẹp tức giận đến lúc đỏ lúc trắng. Nam nữ cùng trong một phòng, hơn nữa ở thời điểm lực lượng của nữ nhân không bằng nam nhân, thường thường là nữ nhân chịu thiệt. Tuy rằng trong nội tâm Chu Tâm Ngữ ít nhiều có bất mãn với Lâm Minh, nhưng vẫn rất tin vào nhân phẩm của Lâm Minh. Nhưng không nghĩ tới, ngược lại là Lâm Minh đưa ra yêu cầu này, dường như sợ hãi bị mình làm gì đó, điều này làm sao Chu Tâm Ngữ không tức giận.

Lâm Minh đâu có dự đoán được Chu Tâm Ngữ lại nghĩ ngợi nhiều như vậy, thật ra hắn chỉ là không nghĩ bí mật của Minh Dược phù bị Chu Tâm Ngữ biết mà thôi. Hơn nữa quá trình hắn tu luyện cũng có chút làm cho người ta sợ hãi, Nhập Thiên đan có thể sẽ bị hắn ăn vào giống như chè đậu, nếu như bị Chu Tâm Ngữ nhìn thấy, có khi cằm đều rơi xuống trên mặt đất.

Lâm Minh vừa bắt đầu bế quan, thời gian chủ yếu đều dùng tu luyện Minh Văn thuật, đến khi linh hồn lực tiêu hao cực độ, mới ngồi xuống luyện hóa tạp chất và đan độc trong cơ thể.

Trước kia thời điểm nghèo túng, Lâm Minh luyện tập Minh Văn thuật ngay cả tài liệu cũng không có mà dùng, chỉ dùng chân nguyên trống rỗng mô phỏng, một đạo Minh Văn phù vẽ một hơi cả ngàn vạn tấm.

Nhưng hiện tại, sử dụng từng bó lớn tài liệu cao cấp không cần tốn tiền, lại có linh hồn lực cường đại chống đỡ, chân nguyên tiêu hao hết liền dùng Chân Nguyên thạch trung phẩm đổi lấy từ Chu Tâm Ngữ nơi đó để bổ sung chân nguyên.

“Bùng!”.

Một đoàn hào quang sáng lạn nổ tung trong gian thạch thất u ám, xinh đẹp giống như pháo hoa, nhưng mà phần giá trị xinh đẹp này cũng chính là tài liệu đổi lấy bằng mấy trăm viên Chân Nguyên thạch. Trong đó chỉ là một gốc Vong Ưu thảo năm trăm năm, đã có giá trị một trăm viên Chân Nguyên thạch, mười vạn hoàng kim chỉ trong giây lát như vậy liền hóa thành tro tàn.

Thất bại giống vậy, mỗi ngày lại phát sinh rất nhiều lần.

Mỗi ngày đều có ba bốn viên Chân Nguyên thạch trung phẩm nổ nát thành vôi bột. Phương thức tu luyện gần như phá sản bậc này, cộng thêm kế thừa trí nhớ đại năng Thần Vực trong đầu Lâm Minh, giúp cho Minh Văn thuật của Lâm Minh tăng tiến vùn vụt.

Có đôi khi Lâm Minh cũng sẽ xem một chút ngọc giản Minh Văn thuật trong mật thất. Tuy rằng so với Minh Văn thuật của Thần Vực mà nói, các thứ ghi lại trên những ngọc giản này căn bản là hạng thấp kém, thế nhưng ngọc giản cũng có thể mang đến một ít dẫn dắt cho Lâm Minh. Dù sao tài liệu Minh Văn thuật của Thần Vực có khác nhau rất lớn với tài liệu ở Thiên Diễn đại lục.

Mỗi khi linh hồn lực tiêu hao hầu như không còn, Lâm Minh sẽ cố nén cơn buồn ngủ, bắt đầu ngồi xuống điều tức, luyện hóa tạp chất chân nguyên. Sau vài canh giờ khi tỉnh lại, thường thường Lâm Minh sẽ cảm thấy bụng đói kêu vang, liền từ trong lòng hồ chụp bắt mấy con cá màu trắng, nướng trên lửa, thuận tiện chia cho Chu Tâm Ngữ một ít. Đây là cơ hội giao tiếp không nhiều lắm giữa hai người.

Mỗi lần ăn cá, ngoài mặt Chu Tâm Ngữ không đổi sắc, nhưng trong nội tâm không khỏi không khâm phục tài nấu nướng của Lâm Minh, nhất là nhìn thấy Lâm Minh từ trong Tu Di giới rút ra một thanh đao nhỏ, chặt xuống mười mấy đao làm người ta hoa cả mắt, gai cá chói lọi liền bị cạo sạch, ngay cả gai lông ngắn cũng có thể lấy ra, trên thịt cá còn bị đánh lên vết hoa đao xinh đẹp. Điều này làm cho Chu Tâm Ngữ cảm thấy giật mình, thật ra tay nghề này không quan hệ với tu vi, nhưng nếu không luyện tập lâu dài không có khả năng làm được.

Xương cá cho vào nồi hầm canh xương cá, loại quái ngư màu trắng ngay cả mắt cũng không có này vốn chính là cá sụn, xương cá sau khi cho vào nồi nấu chừng một canh giờ sẽ trở thành nước canh dạng keo sền sệt, uống một ngụm vị ngọt thơm tinh thuần, lưu lại mùi thơm trong kẽ răng.

Nhưng mà không được hoàn mỹ chính là, số lần Lâm Minh nấu nướng quá ít, có đôi khi liên tục bốn năm ngày hắn đều không bước chân ra ngoài, hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

Lúc đó Chu Tâm Ngữ cũng chỉ phải tự mình thử đi bắt cá, rồi dựa theo cách của Lâm Minh nướng và hầm canh. Sau khi hại chết mười mấy con cá, Chu Tâm Ngữ miễn cưỡng có thể làm được dưới tình huống đừng chủ ý tới mùi cá nướng cháy khét, về phần mùi vị thì lại kém xa mười vạn tám ngàn dặm, công phu kỹ thuật đao cạo xương cá kia, thì bất kể làm cách nào nàng cũng không làm được.

Cứ như vậy ước chừng thời gian trôi qua một tháng, tròn một trăm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm hóa thành bột vôi, những Chân Nguyên thạch trung phẩm này đều là Lâm Minh dùng Chân Nguyên thạch hạ phẩm đổi với Chu Tâm Ngữ. Dựa theo giá thị trường thấp nhất, một trăm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm cũng hao phí hết một vạn viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm của Lâm Minh.

Ngoài ra, một lượng lớn tài liệu hư hỏng, tổn thất này cũng có tới mấy vạn Chân Nguyên thạch.

Một ngày này, toàn thân Lâm Minh đâu đâu cũng thấy tơ máu, hắn cắn răng bóp nát một tấm phù màu vàng, theo ngọn lửa bùng cháy “vù vù”, trong lúc nhất thời trong mật thất mờ tối dường như đốt cháy lên một ngọn đèn, ngọn lửa bao bọc Nhập Thiên đan, kéo dài thời gian trong vài cái nháy mắt, cuối cùng hóa thành một văn lộ ngọn lửa xinh đẹp lạc ấn ở trên đan dược óng ánh màu xanh biếc, quang hoa chợt nhoáng lên một cái rồi biến mất, toàn bộ trong phòng khôi phục mờ tối trước đó.

- Rốt cuộc hoàn thành rồi!

Lâm Minh há to miệng thở phì phò, có đạo Minh Dược phù này, dược lực của Nhập Thiên đan đại khái có thể gia tăng năm thành.

Gia tăng dược lực năm thành, nghe ra chỉ là tiết kiệm một ít Nhập Thiên đan, kỳ thật không phải thế, đan dược bình thường căn cứ vào đẳng cấp của nó đều có một cực hạn dược lực, vượt qua cực hạn này, dù có nuốt nhiều vào cũng vô dụng.

Một đạo Minh Văn phù gia tăng dược lực năm thành này, tương đương với tăng cao đẳng cấp của Nhập Thiên đan một mảng lớn, giá trị của nó cũng tăng lên gấp mấy lần. Trong hoàn cảnh Nhập Thiên đan cực kỳ thiếu thốn, nếu chuyện này được các đại tông môn biết, đúng là khó lường chuyện gì xảy ra.

Ma Tâm Toái Tinh đến bây giờ Lâm Minh còn không dám ăn bậy, nhưng Nhập Thiên đan thì không hề có cố kị. Lâm Minh liền ngồi xuống điều tức một chút, khôi phục một phần trạng thái, rồi trực tiếp thảy Nhập Thiên đan vào trong miệng.

Sau một lát, Nhập Thiên đan hóa thành một dòng hơi nóng chạy tản ra khắp nơi trong cơ thể, chui vào kinh mạch quanh thân, cùng theo đó truyền đến cảm giác đau đớn quen thuộc. Tuy nhiên sau khi Lâm Minh Đã trải qua tra tấn của Ma Tâm Toái Tinh, loại đau đớn trình độ này đối với Lâm Minh mà nói đã không tính là gì.

Bình thường võ giả dùng Nhập Thiên đan, vẫn luôn có một chút nguyên khí nóng rực chạy dọc theo kinh mạch tới cơ thịt lớp da, rồi tiếp tục thông qua lỗ chân lông tràn ra ngoài, mặc dù là lần trước Lâm Minh dùng Nhập Thiên đan cũng không ngoại lệ.

Nhưng lần này, bởi vì có Minh Dược phù, toàn bộ những nguyên khí này bị một lực lượng vô hình trói buộc, mạnh mẽ giam cầm ở trong cơ thể Lâm Minh.

Nguyên khí nóng bức không ngừng tấn công giam cầm của cỗ lực lượng kia, nhưng mà bất kể thế nào cũng không thoát ra được, vì thế làm cho nguyên khí trở nên càng thêm táo bạo, “tả xông hữu đột” trong kinh mạch của Lâm Minh, từ đó dược lực trở nên càng thêm mãnh liệt.

Bình thường võ giả nếu gặp phải loại tình huống này chính là “họa không phải phúc”, không chống đỡ chịu nổi là một vấn đề, mà hiện nay Lâm Minh đã trải qua bách chiến, dược lực Nhập Thiên đan được tăng phúc năm thành, chỉ là làm hắn khẽ chau mày, trong lòng bàn tay xuất mồ hôi mà thôi. Giống như là uống vào một chén lớn nước ấm hơi nóng lưỡi, hít hà mấy tiếng không có phản ứng thống khổ gì lắm.

Vẻn vẹn chỉ sau thời gian một khắc, dòng hơi nóng cuồng bạo kia liền bị khuất phục, chỉ phải để mặc cho Lâm Minh khống chế nó, bắt đầu quá trình Tôi Tủy.

Nhập Thiên đan trải qua Minh Dược phù tăng phúc, quả nhiên hiệu quả tốt hơn rất nhiều, Lâm Minh dùng một viên Nhập Thiên đan này rèn luyện xương tay tay trái.

Lần này, Lâm Minh không có hấp thu mảy may nguyên khí để tăng lên tu vi, trước khi hoàn toàn loại trừ đan độc trong cơ thể, tùy tiện tăng lên tu vi chỉ có hại.

Trải qua mấy ngày tĩnh tọa, đợi cho cốt tủy hoàn toàn hấp thu dược lực, tiếp theo Lâm Minh liền ngựa không dừng vó vẽ ra tấm Minh Dược phù thứ hai.

Nhập Thiên đan sau khi khắc xong tấm thứ hai, hắn nuốt Nhập Thiên đan vào trong bụng.

Cũng là cảm giác đau đớn đó, chỉ là đã giảm nhẹ một ít so với lần trước. Lâm Minh cũng không cần tới thời gian một khắc, liền khống chế được dòng dược lực này bắt đầu rèn luyện xương chân chân phải.

Sau vài ngày, thời gian hấp thu toàn bộ dược lực của viên Nhập Thiên đan thứ hai, nhanh hơn không ít so với viên thứ nhất.

Cứ liên tục một tháng như vậy, Lâm Minh liên tục không ngừng dùng Nhập Thiên đan sau khi trải qua Minh Dược phù tăng hiệu lực. Lúc mới bắt đầu Nhập Thiên đan còn có thể tạo được một ít hiệu quả tẩy cân phạt tủy, bài tiết ra một ít tạp chất màu xám trong cơ thể hắn, đến sau lại bởi vì Nhập Thiên đan ăn vào quá nhiều, tạp chất trong cơ thể Lâm Minh đã đến mức không thể loại trừ.

Trong cơ thể Lâm Minh không ngừng tích lũy năng lượng, thì hiệu quả của Nhập Thiên đan lại không ngừng yếu bớt, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Vốn trước đó, Lâm Minh phỏng chừng phải dùng một vài ngàn viên Nhập Thiên đan mới có thể hoàn thành Tôi Tủy, kỳ thật chân chính có thể tạo được hiệu quả lớn, chỉ là mấy trăm viên Nhập Thiên đan đầu tiên, có thể Tôi Tủy được ba bốn thành, bốn năm thành, còn những viên sau đó tác dụng thật sự có hạn!

Đến cuối tháng, sau khi Lâm Minh ăn vào một viên Nhập Thiên đan, chỉ cần thời gian một canh giờ là có thể hấp thu toàn bộ dược lực... Chỉ riêng điều đó có thể nhìn ra tốc độ giảm xuống của dược lực.

Từ trong kho báu nhận được mười tám viên Nhập Thiên đan, cộng thêm Lâm Minh có sẵn cộng là hai mươi viên, sau khi trải qua Minh Văn thuật thêm vào, toàn bộ bị hắn ăn vào, Lâm Minh hoàn thành được hơn một thành Tôi Tủy, cộng thêm nửa thành khi nuốt vào Ma Tâm Toái Tinh trước đây, Lâm Minh đã hoàn thành Tôi Tủy đến gần hai thành.

Mà lúc này, dược lực lưu lại trong cơ thể Lâm Minh cũng tích lũy đến cực hạn.

Chương 353: Thần hoàng đảo

Dược lực của Nhập Thiên đan còn sót lại này tự nhiên là vô cùng quý giá, Lâm Minh dùng toàn bộ những dược lực này để tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết và Chu Tước Cấm Thần lục.

Dược lực lưu chuyển trong kinh mạch, Lâm Minh đắm chìm trong tu luyện, không biết ngày đêm, liên tục vài ngày không ngủ không ngừng tu luyện. Dược lực còn sót lại trong kinh mạch của Lâm Minh dần dần bị luyện hóa tan ra, trở nên giống như một ao nước suối trong veo. Mà đúng lúc này, dường như Lâm Minh nghe được tiếng một màng mỏng vỡ vụn.

Theo một tiếng vang nhỏ, chân nguyên đột phá màng mỏng trói buộc cuối cùng chảy khắp toàn thân, cho dù là mạch máu mỏng manh hơn sợi tóc cũng không có sót.

“Rốt cuộc cũng đột phá Hỗn Độn Chân Nguyên quyết tầng thứ tư”. Lâm Minh phun ra một hơi, dòng khí này ở trong không khí hình thành mũi tên màu trắng, bắn thẳng ra ngoài xa mấy trượng, vượt qua vách ngăn trong phòng, thổi trúng vách đá, vụn đá rơi xuống rào rào.

Liên tục nhiều ngày tu luyện, lại nhiều lần hao hết chân nguyên, rốt cuộc Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đã đột phá.

Hỗn Độn Chân Nguyên quyết là bao gồm pháp quyết vận chuyển chân nguyên trong Hỗn Độn Cương Đấu kinh, cũng là cơ sở của Hỗn Độn Cương Đấu kinh, về sau Tôi Tủy cũng tốt, Bát Môn Độn Giáp cũng tốt, đều không thể tách rời phần cơ sở này.

Hơn nữa theo cảnh giới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của Lâm Minh không ngừng thâm hậu, hắn cũng có thể không ngừng hoàn thiện ngọc giản ghi chép Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, dùng cung cấp cho Tần Hạnh Hiên tu luyện tốt hơn.

Thời gian rốt cuộc trôi qua ba tháng, Lâm Minh ăn sạch toàn bộ Nhập Thiên đan trên mình, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đạt tới tầng thứ tư, Tôi Tủy hoàn thành được gần hai thành.

Tu vi của Lâm Minh tuy rằng vẫn ngưng lại ở Ngưng Mạch hậu kỳ, nhưng thực lực đã tăng lên thật to.

Loại cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng này, khiến Lâm Minh rất muốn tìm một thiên tài đã bước vào Hậu Thiên, để đại chiến một trận cho thống khoái.

“Kỳ hẹn ba tháng đã đến, đến lúc ta nên đi Thần Hoàng đảo rồi...”. Trong mắt Lâm Minh lóe lên một tia sáng màu tím như tia chớp, hắn tràn ngập chờ mong đối với Thần Hoàng bí cảnh...

Truyền thuyết từ thời đại thượng cổ, lúc mới hình thành Thiên Diễn đại lục, tương truyền có bốn thánh thú chia ra ở đông tây nam bắc của đại lục, Đông Dương Thanh Long, Bắc Hoang Huyền Vũ, Tây Vực Bạch Hổ, Nam Sơn Chu Tước, về sau trải qua thiên địa dị biến, thương hải tang điền, Nam Sơn hóa biển, Chu Tước niết bàn ở Nam Hải hóa thành Thần Hoàng đảo phạm vi gần vạn dặm này. Từ trên Thái Cực Thiên cao cao nhìn xuống, Thần Hoàng đảo quả thực giống như một con Phượng Hoàng giương cánh muốn bay lên, khiến người ta cảm thán sự thần kỳ của thiên nhiên.

Chân tướng lịch sử sớm đã biến mất ở trong sương mù mênh mông, mặc dù là sách sử, nét khắc trên bia cũng không có khả năng ngăn cản được năm tháng trôi qua mấy vạn năm, hiện giờ chân tướng rốt cuộc như thế nào cũng không còn ai biết được.

Lâm Minh bay trên trời cao mấy ngàn trượng, từ trên biển mây quan sát hòn đảo vạn dặm như chốn Bồng Lai tiên cảnh ở phía dưới.

Ở chung quanh Thần Hoàng đảo còn có sáu hòn đảo hơi nhỏ hơn, quay chung quanh Thần Hoàng đảo, đắm chìm ở trong màn hơi nước.

Ở chung quanh những đảo nhỏ này, còn có những đảo nhỏ hơn, giống như tinh tú rơi rạng rải rác ở trên mặt biển bao la. Lâm Minh nhìn ra được, những hòn đảo nhỏ quay chung quanh Thần Hoàng đảo này dường như hình thành một đại trận thủ hộ!

Đại trận quy mô khủng bố như thế, không có khả năng là dùng Chân Nguyên thạch làm cơ sở, dù tông môn có giàu có bao nhiêu đi nữa, cũng không gánh nổi tiêu hao khủng bố như vậy.

Nếu không có đoán sai, để bổ sung nguyên khí thiên địa cho đại trận này là hấp thu nguyên khí từ trong biển rộng khôn cùng, tự thành một hệ thống hoàn mỹ.

Bố trí ra một đại trận to lớn như vậy, cần tiêu hao tài nguyên có thể nghĩ mà biết! Điều này làm cho Lâm Minh không kìm được ngạc nhiên thán phục nội tình khủng bố của Thần Hoàng đảo.

Chẳng trách Nam Hải Ma Vực không dám đánh chính diện Thần Hoàng đảo, mà phải dùng phương thức thú triều và diệt môn, bức bách Thần Hoàng đảo chủ động quyết chiến. Nếu không Thần Hoàng đảo dựa vào đại trận này cộng thêm liên hợp rất nhiều cao thủ của mười chín tông môn tam phẩm, thì e rằng Nam Hải Ma Vực chỉ có đến mà không có về.

Tông môn Thần Hoàng đảo tọa lạc trên Thần Hoàng sơn ở trung tâm hòn đảo chính.

Ở trên đảo chính vạn dặm, còn có rất nhiều gia tộc tu võ, trong đó gia tộc tu võ thế lực lớn nhất đã kế thừa lâu dài đến hai ngàn năm, phần nội tình hùng hậu đó cũng không thua kém so với Lãm Nguyệt tông.

Những thứ này, đều có thể liệt vào một bộ phận của Thần Hoàng đảo.

Lúc này, trong đại điện trên ngọn núi chính của Thần Hoàng sơn, một phụ nhân mặc áo đỏ ngồi xếp bằng trên ngọc đài. Dung mạo nàng thoạt nhìn không hơn ba mươi, bốn mươi tuổi, nhưng mái tóc dài đã trắng như tuyết, tóc bạc trắng vấn cao trên đỉnh đầu, buộc thành hình dạng Phượng Hoàng, có vẻ đẹp đẽ ung dung quý phái.

Phụ nhân đang nhắm mắt trầm tư, bất chợt nàng đột nhiên mở ra hai mắt, trong đôi mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, thì thào lẩm bẩm:

- Vũ nhi mấy tháng trước từng đề cập tới một thiếu niên với lão thân, xưng là kỳ tài tu luyện, nói rằng người này thiên phú là cả cuộc đời mình ít thấy, thậm chí so với Vũ nhi, Băng nhi cũng chỉ có hơn chứ không kém... Mặc dù Vũ nhi trời sinh tính khiêm tốn, nhưng trong thâm tâm vô cùng cao ngạo, có thể làm cho nàng đưa ra đánh giá bậc này, quả thực khiến lão thân tò mò. Hôm nay lão thân tĩnh tọa đột nhiên trong lòng xẹt qua một tia cảm ứng, có lẽ thiếu niên Vũ nhi đề cập này sắp tới rồi... Cứ để lão thân nhìn thử xem, rốt cuộc thực lực của hắn thế nào, nếu so ra không bằng đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo ta, thì chỉ làm lão thân thất vọng thôi!

Phụ nhân tự nói như thế, ngón tay nhẹ bắn ra, lóe lên một ánh lửa, cũng không cần dùng Truyền Âm phù, tin tức liền được truyền ra ngoài.

Tiên sơn dày đặc, hơi nước mù mịt lượn lờ giữa lưng núi, xa xa nhìn lại, giống như lớp lớp lụa trắng buông xuống từ chúi tầng trời, che phủ cả ngọn núi lớn trong đó, nhìn không thấy rõ cảnh vật bên trong.

Ở giữa không trung có thể thấy được một mảng quỳnh lâu điện ngọc, yên lặng trong mây mù giống như ảo ảnh, dường như tiên các chốn nhân gian... Không hề nghi ngờ, đây chính là chỗ tông môn Thần Hoàng đảo!

Còn chưa tới gần, phụ cận đã có rất nhiều Linh chu, đủ các loại tọa kị bay xuyên qua lại trên không trung. Mặc dù Lâm Minh cưỡi trên Phi Thiên Giao, cũng không đến mức dẫn tới chú ý của người khác nhiều lắm.

- Không hổ là tông môn chuẩn ngũ phẩm, khí thế phi phàm!

Đứng ở phía sau Lâm Minh, Chu Tâm Ngữ sinh cảm khái lẩm bẩm. So sánh với Thần Hoàng đảo, quả thực Lãm Nguyệt tông giống như một thị trấn nhỏ, hoàn toàn bé nhỏ không đáng kể.

Lâm Minh không nói gì, ánh mắt hắn tập trung vào trên một Linh chu đang thẳng tắp bay tới phía hắn, chờ đợi đối phương tới vặn hỏi.

- Người tới là ai?

Một nam nhân mặc trường bào màu đỏ đứng ở phía trước Linh chu, bình thản quét mắt nhìn Lâm Minh một cái, trong ánh mắt mang theo một tia ngạo ý.

Loại ngạo ý này cũng không phải là nam nhân cố ý để lộ ra, mà là từ lúc hắn sinh ra đã khắc thật sâu vào trong khung xương hắn, thuộc loại kiêu ngạo của đệ tử dưới trướng tông môn đỉnh cấp ở Nam Thiên Vực.

- Tại hạ Lâm Minh đệ tử của Thất Huyền cốc!

Lâm Minh hai tay ôm quyền, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Lâm Minh?

Nam nhân áo bào đỏ đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới:

- Ngươi chính là thiên tài thiên giai theo như lời Mục sư thúc à?

- Nếu nói chính là thiên tài bồi dưỡng trong kế hoạch thiên tài thiên giai, như vậy đúng thực là tại hạ!

Nam nhân áo bào đỏ lộ ra vẻ tươi cười cổ quái lại lần nữa đánh giá Lâm Minh, rồi quay người lại, nói:

- Đi theo ta!

Dứt lời hắn điều khiển Linh chu, bay thẳng hướng Thần Hoàng sơn.

Chu Tâm Ngữ có hơi bất mãn nói:

- Ánh mắt của người này đều mọc dài lên tới đỉnh đầu rồi!

- Chuyện bình thường!

Lâm Minh bình tĩnh nói. Chênh lệch thực lực giữa Thần Hoàng đảo và Thất Huyền cốc trong đó, còn lớn hơn so với chênh lệch giữa Thất Huyền cốc và Thiên Vận quốc. Nhớ ngày đó thời điểm đệ tử Thiên Vận quốc nhận được đãi ngộ từ Thất Huyền cốc liền có thể lý giải thái độ thanh niên áo đỏ này. Ngay cả trong bình dân, thời điểm cư dân thành ố lớn gặp nông dân, trong lòng cũng sẽ có ý khinh miệt như thế.

Điều khiển Phi Thiên Giao bay theo nam nhân áo bào đỏ cùng nhau hạ xuống sơn môn, lúc này, nam nhân áo bào đỏ đã chờ ở trước thềm đá sơn môn.

- Bắt đầu từ nơi này phải đi bộ vào sơn môn, không được phi hành, đây là quy củ của Thần Hoàng đảo!

Nam nhân áo bào đỏ nói xong chỉ chỉ Chu Tâm Ngữ, hỏi:

- Nữ nhân này là ai?

Chu Tâm Ngữ dường như bất mãn khi đối phương lấy tay chỉ chỉ vào mình, đứng tránh ra một bước, khó chịu nói:

- Bản nhân Lam Y, đến Thần Hoàng đảo bái sư!

- Bái sư?

Nam nhân áo bào đỏ sờ sờ cằm, quan sát một chút tuổi và tu vi của Chu Tâm Ngữ, rồi nói:

- Ba tháng sau, Thần Hoàng đảo thống nhất tuyển nhận đệ tử ngoại môn, với thiên phú của ngươi, gần như có thể vượt qua. Trước đó, ngươi không được vào sơn môn!

- Ngươi...

- Hiện giờ chiến sự hết sức căng thẳng, bất kỳ người ngoài vô phận sự không được vào núi!

Nam nhân áo bào đỏ nói giọng lạnh như băng, hắn đang nói, hai chiếc Linh chu gào thét bay ngang qua đỉnh đầu mấy người, bay thẳng tới đại điện giữa núi.

Chu Tâm Ngữ ngẩng đầu nhìn Linh chu kia, hừ lạnh một tiếng:

- Không phải ngươi nói bắt đầu từ nơi này, phải đi bộ vào sơn môn sao? Linh chu kia sao lại bay vào như thế!

Nam nhân áo bào đỏ nhướng mày:

- Ngươi cho là ta nói dối môn quy, cố ý lừa các ngươi hay sao? Hai chiếc Linh chu này trên đó có dấu hiệu mặt trời, chính là sứ giả của Hỏa Dương tông Ngũ Hành Vực. Mấy ngày nay chính là mừng ngày sinh bốn trăm tuổi của phó đảo chủ Thiên Quang thượng nhân Thần Hoàng đảo ta, các đại tông môn phái sứ giả đến chúc mừng. Hỏa Dương tông này phái ra sứ giả, ít nhất cũng là trưởng lão Toàn Đan, hoặc là đệ tử thân truyền của tông môn. Với thân phận địa vị của họ, có thể cưỡi Linh chu bay tới quảng trường trước điện, sau đó cũng phải chuyển xuống đi bộ!

Chu Tâm Ngữ không nói nữa, nam nhân áo bào đỏ này tuy rằng ngạo khí, nhưng cng không có cố ý làm khó dễ bọn họ. Do nàng không có nhận được lời mời, không thể đi vào sơn môn cũng là trong tình lý. Trên thực tế các tông môn khác cũng đều quản lý như vậy.

Chu Tâm Ngữ thở dài, nói với Lâm Minh:

- Lưu cho ta một cái ấn ký truyền âm, ta trước ngụ lại ở gần đây là tốt.

Lâm Minh còn chưa nói gì, đột nhiên nam nhân áo bào đỏ khẽ “ồ” một tiếng, sau đó sắc mặt cổ quái liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, lạnh lùng nói:

- Ta vừa mới nhận được lệnh truyền, hai người các ngươi đều được đi vào. Tuy nhiên ngươi...

Nam nhân áo bào đỏ chỉ chỉ Chu Tâm Ngữ:

- Sau khi vào núi ngươi không được lên núi, chỉ có thể ở trong khách quán tại ngoại môn! Về phần Lâm Minh, ngươi theo ta đi Ngô Đồng các, sẽ an bài chỗ ở cho ngươi!

Nam nhân áo bào đỏ nói xong, vung tay lên, truyền đi một đạo Truyền Âm phù, chính là truyền cho đệ tử của Ngô Đồng các, cho bọn họ chuẩn bị chỗ ở.

Ở bên trong Thần Hoàng sơn, trên một đỉnh núi phủ kín rừng ngô đồng, ở dưới tàng một gốc cây ngô đồng che trời, một cô gái tùy ý ngồi đó, miệng ngậm một lá cỏ, Truyền Âm phù của nam nhân áo bào đỏ đang lóe lên ở bên cạnh nàng.

Cô gái khẽ “ồ” một tiếng.

- Chuyện gì vậy sư muội?

Ở bên cạnh cô gái, còn có một nam nhân áo đỏ đang ngồi điều tức.

- Vừa rồi Trương sư huynh truyền lời lại đây, nói là tiểu tử theo như lời Mục sư thúc nói đã đến đây, mà lại bố trí ngụ ở Ngô Đồng các chúng ta!

Chương 354: Ngô đồng các

- Hả? Ngụ lại Ngô Đồng các chúng ta ư?

Nam nhân áo đỏ nhướng đuôi lông mày lên, sắc mặt trầm xuống. Người này là Nghiêm Phó Hồng đệ tử hạch tâm phân tông Chu Tước của Thần Hoàng đảo, được người xưng là Phó Hồng công tử.

Ở Thần Hoàng đảo, đệ tử phân chia cấp bậc giống như Thất Huyền cốc, đệ tử thân truyền là đỉnh cao nhất kim tự tháp, số lượng vẻn vẹn chỉ có mười người, kế tiếp chính là đệ tử hạch tâm, địa vị gần với đệ tử thân truyền. Lâm Minh được bầu thành thiên tài thiên giai, hưởng thụ đãi ngộ đúng là cùng cấp với đệ tử hạch tâm.

Nghiêm Phó Hồng nói:

- Ngô Đồng các là chỗ ở của đệ tử hạch tâm Chu Tước tông, sư tôn bọn họ là định thu tiểu tử này làm đệ tử hạch tâm hay sao?

- Ta xem ra là có ý này!

Cô gái bất đắc dĩ nhún nhún vai, hiển nhiên cũng không cao hứng việc Lâm Minh chen vào chia một ly canh cho lắm:

- Tuy nhiên nếu Mục sư thúc đánh giá hắn cao như vậy, nói vậy hắn cũng có khả năng thiên phú sánh với chúng ta, ở Ngô Đồng các cũng không phải không ổn! Ngươi cũng biết thái độ làm người của Mục sư thúc, có lẽ cũng không nói ngoa!

Nhắc tới Mục Thiên Vũ, sắc mặt của Nghiêm Phó Hồng càng thêm không dễ nhìn, Lâm Minh có liên quan tới đánh giá của thánh nữ điện hạ, tự nhiên hắn biết, nghe nói thời điểm Thất Huyền cốc cử hành hội võ tổng tông gì đó, thánh nữ điện hạ đặc phái Thanh Hồng sư thúc đi quan sát trận đấu. Một hội võ trong tông môn tam phẩm nho nhỏ, vậy mà phái Thanh Hồng sư thúc đi quan sát. Đến sau lại thánh nữ điện hạ lại tự mình đi một chuyến tới Thất Huyền cốc, ở lại lâu tới hai tháng.

Điều này làm cho trong lòng Nghiêm Phó Hồng rất không thoải mái. Ở Thần Hoàng đảo, địa vị của Mục Thiên Vũ là cao cả, nàng xem trọng ai, cơ hội vận may của người đó đã tới:

- Còn không đến nửa năm, Ngô Đồng các lại nhiều thêm một đệ tử hạch tâm, vốn khấu trừ đi mười đệ tử thân truyền chiếm cứ danh ngạch kia, người có thể đi vào trung ương Cổ Phượng đại điện Thần Hoàng bí cảnh chỉ còn lại sáu cái danh ngạch. Hiện tại lại nhiều ra một người tranh ăn. Bình thường danh ngạch tiến vào Thần Hoàng bí cảnh và Cổ Phượng đại điện so ra đã rất ít không đáng kể rồi!

Cô gái áo đỏ liếc mắt nhìn Nghiêm Phó Hồng một cái, nói:

- Chỉ có sáu danh ngạch, ngươi cảm thấy hắn có thể tranh được sao?

- Tiến vào trung tâm đại điện cũng không xem thực lực, chỉ nhìn đánh giá tổng hợp, mà điểm đánh giá là trưởng lão cấp. Đừng quên, ở trong đó Mục sư thúc có quyền ăn nói rất lớn!

Nghe xong Nghiêm Phó Hồng nói, cô gái áo đỏ cúi đầu như đang suy nghĩ:

- Vậy ngươi định làm sao bây giờ?

Nghiêm Phó Hồng trầm ngâm một lát, rồi hỏi:

- Ta nghe nói hắn chỉ mới mười sáu tuổi thì phải?

- Hả!

- Mười sáu tuổi... Cho dù thiên tài, tu vi cũng sẽ không vượt qua Ngưng Mạch đỉnh phong, hơn phân nửa là Ngưng Mạch trung hậu kỳ, hắn thiên phú tuy mạnh, nhưng thực lực yếu! Lần này đại thọ bốn trăm tuổi của phó đảo chủ Thiên Quang thượng nhân, thật ra là một cơ hội...

Khi Nghiêm Phó Hồng nói tới đây liền kéo xuống một lá cây ngô đồng, lật tay một cái, toát ra một ngọn lửa, trong khoảnh khắc đốt cháy cái lá thành tro tàn.

Đại điện Thần Hoàng đảo chiếm diện tích rộng lớn, lầu các trải rộng mấy chục tòa núi ở chung quanh. Lâm Minh đi theo Trương sư huynh áo bào đỏ ước chừng đi non nửa canh giờ mới đến một chỗ dãy núi cao ngất phủ kín cây ngô đồng. Những gốc cây ngô đồng xanh biếc, thân cây vừa cao vừa thẳng, che lấp bầu trời, tùy tiện lấy ra một gốc cây cũng có tới mấy trăm năm lịch sử.

Lâm Minh theo Trương sư huynh đi vào trong rừng ngô đồng, dọc theo đường đi gặp không ít tuấn kiệt trẻ tuổi, tuổi trung bình chừng hai mươi tuổi. Xem theo trang phục, đa số tuấn kiệt trẻ tuổi không phải người của Thần Hoàng đảo. Đệ Tử Thần Hoàng đảo chỉ có hai loại trang phục, đệ tử Chu Tước tông mặc áo đỏ, trên ngực thêu Chu Tước Ngô Đồng đồ, còn đệ tử Thanh Loan tông thì mặc áo xanh, trên ngực thêu Thanh Loan Ngọc Trúc đồ.

Mà y phục của những người này thì đủ loại kiểu dáng. Dọc đường đi Lâm Minh nhìn thấy đã có bảy loại trang phục, những trang phục này hiển nhiên không phải thuộc mười chín tông môn của Thần Hoàng châu.

Lâm Minh không kìm được hỏi:

- Những người này xuất từ tông môn nào vậy?

Trương sư huynh nói:

- Lần này mừng đại thọ bốn trăm tuổi của Thiên Quang thượng nhân, cộng tất cả tám đại tông môn đến chúc mừng, có Thái Huyền điện và Cực Không tông của Nam Thiên Vực, còn có Ngũ Hành Vực, như Hỏa Dương tông, Lôi Cực tông, Hậu Thổ tông, Hàn Băng cung các nơi!

- Ngũ Hành Vực?

Lâm Minh vừa động trong lòng, đây là hắn lần đầu tiên nghe nói tới bên ngoài Nam Thiên Vực, quả nhiên thực lực càng mạnh, thế giới tiếp xúc cũng càng rộng lớn! Trước kia hắn chỉ tiếp xúc phạm vi giới hạn ở Thần Hoàng châu mà thôi.

- À! Ngũ Hành Vực là một khu vực giáp phía tây của Nam Thiên Vực, diện tích còn rộng lớn hơn Nam Thiên Vực. Nguyên khí thiên địa trong Ngũ Hành Vực khác biệt với Nam Thiên Vực, phân biệt rõ ràng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, cho nên ở trong Ngũ Hành Vực, võ giả hết chín thành trở lên chân nguyên tự mang thuộc tính ngũ hành. Từ đó mới xuất hiện tông môn thuộc tính khác biệt như là Hỏa Dương tông, Hậu Thổ tông, Lôi Cực tông... Như vậy.

- Còn có chuyện này à? Hai địa vực liền nhau mà nguyên khí thiên địa lại khác nhau?

Lâm Minh hơi sửng sốt, thực không nghĩ tới ở Ngũ Hành Vực lại là một môi trường khác như vậy.

Trương sư huynh đã sớm dự đoán Lâm Minh hoàn toàn không biết gì về những điều đó, hắn tự đắc giải thích:

- Khu vực của Thiên Diễn đại lục cũng không phải là phân chia loạn bậy, trong mỗi một địa vực đều có khác nhau rất lớn, nguyên khí thiên địa khác biệt cũng chẳng có gì lạ, thiên địa nguyên khí ở trên Thái Cực Thiên cũng khác biệt với trên mặt đất đấy! Những người Ngũ Hành Vực đó, bởi vì mấy ngàn năm qua hết đời này tới đời khác đều tinh nghiên chỉ một thuộc tính nguyên khí thiên địa, cho nên thành tựu trên một thuộc tính có thể nói là đăng phong tạo cực. Tỷ như người của Hỏa Dương tông và Hàn Băng cung, trước nay luôn đều cho rằng bọn họ khống chế hỏa và băng thuật phải cao hơn Thần Hoàng đảo ta. Vì thế thọ yến của Thiên Quang thượng nhân lần này, bọn họ sao có thể bỏ qua cơ hội lộ diện dương danh, khẳng định là muốn so đấu với Thần Hoàng đảo ta!

- Này? Bữa tiệc thọ sẽ so đấu công pháp à?

Lâm Minh cảm thấy có chút bất ngờ.

- Từ trước đến nay đều như thế! Giữa các đại tông môn, sống chính là một cái thể diện, phàm là có sự kiện trọng đại giống như yến thọ hoặc đại hôn của nhân vật tôn giả nhất cấp như vậy, các thế lực lớn đều sẽ tập hợp lại. Lúc đó luôn phải đấu một trận, gọi tên cho đẹp là biểu diễn luận bàn, thêm chút vật thưởng, nhưng thật ra chính là so đấu xem đệ tử nhà ai ưu tú hơn, kế thừa của nhà ai lợi hại hơn mà thôi! Những lão già các tông môn này sẽ so đấu kế thừa và mặt mũi để xem ai hơn ai!

Trương sư huynh rung đùi đắc ý nói. Bình thường người cao ngạo luôn thích lêndạy đời, Lâm Minh không biết gì về các tông môn lớn, đúng là có thể thỏa mãn tâm lý khoe ra kiến thức của hắn.

Trương sư huynh hiển nhiên nói đến ghiền, dọc theo đường đi không ngừng giới thiệu cho Lâm Minh biết đệ tử xuất sắc trong các đại tông môn.

- Ngũ Hành Vực tổng cộng có bảy tông môn tứ phẩm, bởi vì trong vực bọn họ nguyên khí thiên địa đặc biệt, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, mỗi một thuộc tính vừa lúc đều hình thành một tông môn tứ phẩm. Còn ở Nam Thiên Vực ta có ba tông môn tứ phẩm và một tông môn ngũ phẩm. Tuy rằng nghe ra số lượng ít một chút, nhưng luận về sức chiến đấu cũng không thua kém bọn họ. Tỷ như một nhà Thần Hoàng đảo chúng ta có thể sánh với hai tông môn tứ phẩm!

Trương sư huynh dương dương tự đắc nói, Lâm Minh nghe xong có chút không biết nói gì, Thần Hoàng đảo là tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, một nhà sánh với hai nhà không giả, nhưng cái gọi là tông môn ngũ phẩm ở Nam Thiên Vực kia hiển nhiên chính là Nam Hải Ma Vực. Nam Hải Ma Vực có thể tính là thế lực của Nam Thiên Vực hay sao? Nếu Nam Thiên Vực chiến tranh với Ngũ Hành Vực, Nam Hải Ma Vực không đánh ngược quân mình đã là không tệ rồi.

- Nhìn thấy không? Nữ nhân phía trước kia, không nên nhìn thẳng vào nàng, tính tình nàng rất nóng nảy, cẩn thận kẻo rước họa vào thân!

Bỗng nhiên Trương sư huynh hạ thấp giọng nói, đến đoạn sau rõ ràng đổi thành chân nguyên truyền âm:

- Nàng gọi là Hỏa Như Yên, được xưng là Hỏa Dương công chúa, là một trong đệ tử thân truyền của Hỏa Dương tông, thực lực có thể liệt vào đẳng cấp thứ hai ở trong tuấn kiệt trẻ tuổi! Một động tác Khống Hỏa thuật rất xuất thần nhập hóa, đại sư huynh Chu Tước tông chúng ta cũng không chắc hơn nàng!

Lâm Minh theo câu nói của Trương sư huynh, vô tình nhìn thoáng qua, chỉ thấy ở trong rừng ngô đồng, có một cô gái mặt đầy anh khí, mặc nhuyễn giáp màu đỏ, ở bên cạnh nàng, còn có một cô gái bộ dáng nha hoàn. Hai cô gái đang vừa đi vừa trò chuyện gì đó.

Nhìn thấy Lâm Minh và Trương sư huynh, cô gái tùy ý nhìn lướt qua rồi không hề chú ý.

Quả thật nàng có vốn để xem thường hai người, tu vi của nàng đã bước vào Hậu Thiên sơ kỳ, mà Lâm Minh chỉ mới là Ngưng Mạch hậu kỳ, Trương sư huynh bên cạnh hắn cũng chỉ là Ngưng Mạch đỉnh phong mà thôi.

- Hỏa Dương công chúa này bao nhiêu tuổi?

Lâm Minh có chút hứng thú! Hắn cảm nhận được Hỏa nguyên khí nồng đậm trong cơ thể cô gái, loại cảm giác này khẳng định là từng hấp thu Hỏa Tinh mới có, hơn nữa cũng không phải Hỏa Tinh bậc thấp.

- Hẳn là mười tám, mười chín tuổi! Yến hội lần này khẳng định Hỏa Dương công chúa sẽ tạo ra náo động lớn đây!

Trương sư huynh ê ẩm nói! Ở trước mặt Hỏa Dương công chúa, đương nhiên hắn không có vốn liếng gì để kiêu ngạo.

Lâm Minh gật gật đầu, mười tám, mười chín tuổi cao thủ Hậu Thiên, quả thật khó lường.

- Bảy đại tông môn ở Ngũ Hành Vực chỉ có một thuộc tính công pháp nên trình độ quả thật rất cao! Lôi Cực tông cũng có một nhân vật có thể sánh với Hỏa Dương công chúa, tên là Chu Liệt, được xưng là Lôi Chấn Tử. Hắn tuổi còn trẻ đã hấp thu Lôi Linh nhân giai thượng phẩm, ở trong tuấn kiệt trẻ tuổi cũng có thể được xếp vào đẳng cấp thứ hai!

- Bạch Ngạo Hiên của Hàn Băng cung, được xưng là Bắc Tuyết kiếm, thực lực xếp đẳng cấp thứ hai!

- Thạch Vân của Hậu Thổ tông, một thân phòng ngự có thể nói rất khủng bố, thực lực xếp đẳng cấp thứ ba!

- Lưu Việt của Kim Chung sơn, thực lực cũng xếp đẳng cấp thứ ba...

Trương sư huynh nói đến miệng nở hoa sen, thao thao bất tuyệt, một hơi giới thiệu liên tiếp hơn hai mươi người. Lâm Minh đột nhiên nghi hoặc lên tiếng hỏi:

- Như thế nào đều là xếp đẳng cấp thứ hai, đẳng cấp thứ ba, không có đẳng cấp thứ nhất sao?

- Đẳng cấp thứ nhất? Hắc hắc...

Trương sư huynh bật cười hai tiếng khinh thường:

- Bọn họ thật ra nếu muốn, đẳng cấp thứ nhất được xưng là thánh, mặc dù là một thế hệ của Thần Hoàng đảo ta này, cũng không có tuấn kiệt trẻ tuổi cấp thánh, nếu như lùi về mười năm trước thật ra có hai người...

- A? Là ai vậy?

Lâm Minh không cần nghĩ ngợi hỏi một câu.

Trương sư huynh nhìn Lâm Minh một cái giống như nhìn tên ngốc, nói:

- Mục Thiên Vũ điện hạ và Mục Băng Vân điện hạ, họ là tỷ muội song sinh, ngươi không biết ư?

Lâm Minh bị nghẹn họng! Hắn không nói gì sờ sờ cằm, điều này đúng ra hắn phải nghĩ tới, chỉ là trong tiềm thức hắn từ đầu đến giờ vẫn luôn xem Mục Thiên Vũ trở thành một nhân vật cấp tiền bối, vì thế không để ý tới tuổi của nàng.

Mục Thiên Vũ chỉ mới hai mươi bảy tuổi, lui về mười năm đúng là xấp xỉ tuổi với mình, đúng tiêu chuẩn trẻ tuổi một thế hệ.

Tuy nhiên ngẫm lại thiên phú như yêu nghiệt của Mục Thiên Vũ kia, cũng có thể tưởng tượng ra cái gọi là cấp "Thánh" khủng bố đó. Bảy đại tông môn tứ phẩm của Ngũ Hành Vực, đều không chọn ra một thiên tài cấp thánh, cũng không kỳ quái.

Thời điểm Lâm Minh đang đàm luận với Trương sư huynh, ở chỗ sâu trong rừng ngô đồng, cũng có người khác đang nói về hắn. Một thanh niên mặc trang phục màu xanh, trên ngực thêu Liễu Vân đồ án, vừa thảy hạt thông vào miệng vừa hỏi Nghiêm Phó Hồng ở bên cạnh:

- Nghiêm huynh! Huynh nói tên được Mục tiên tử của Thần Hoàng đảo huynh coi trọng chính là hắn sao?

Chương 355: Vào tông môn

Thanh niên vừa nói đi ra từ Phong Vân cốc, tên là Triển Vân Gian, mười chín tuổi, tu vi Hậu Thiên sơ kỳ đỉnh phong, chỉ cách Hậu Thiên trung kỳ một bước xa.

Thanh niên này là người quen cũ với Nghiêm Phó Hồng, sau hai người "tình cờ" gặp nhau, Nghiêm Phó Hồng liền bắt chuyện với Triển Vân Gian, trong lời nói "vô ý" nói ra chuyện Lâm Minh được Mục Thiên Vũ coi trọng, hắn muốn kích động ngạo khí bên trong của Triển Vân Gian, đè ép uy phong của Lâm Minh giữa yến hội.

Chuyện dạy dỗ Lâm Minh chỉ có đệ tử ngoại tông mới thích hợp, cái gọi là tranh thưởng trên yến hội thật ra rất tùy ý, ai đó muốn tỷ thí với người nào sẽ điểm danh, h nhảy ra sân khiêu chiến. Có đôi khi cũng không nhất định là luận võ, đấu kỹ năng khống chế lửa, các loại bí thuật, đấu chiêu thức, đấu lĩnh ngộ ý cảnh...

Tóm lại, muốn làm náo động thế nào thì tùy, tuy nhiên bình thường loại tỷ thí này sẽ không có đệ tử trong tông đấu với nhau, đều là thống nhất đối ngoại. Nghiêm Phó Hồng cùng Lâm Minh coi như là đồng môn, tự nhiên không quá thích hợp.

Nghe Nghiêm Phó Hồng nói Lâm Minh là người mà Mục Thiên Vũ đã cấp thánh coi trọng, Triển Vân Gian liền chú ý tu vi của Lâm Minh.

- Hả? Ngưng Mạch hậu kỳ, tu vi cỡ này cũng được Mục tiên tử coi trọng, tuổi cũng không lớn lắm.

- Mười sáu tuổi.

- Quả nhiên là vậy, mười sáu tuổi có tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ cũng coi như tạm được, nếu thực lực cũng xuất chúng, được Mục tiên tử coi trọng cũng là lẽ thường.

Triển Vân Gian thuận miệng đánh giá, liền nhấc chân muốn đi.

Nghiêm Phó Hồng vội nói:

- Vân huynh, ngươi không có hứng thú ư?

- Hứng thú?

Triển Vân Gian dừng bước, như cười như không nhìn Nghiêm Phó Hồng, tay vẫn bóc hạt thông:

- Xem ra ngươi có mâu thuẫn với tiểu tử Lâm Minh kia. Hứng thú thì cũng có, nhưng hắn còn chưa đủ tư cách cho ta ra tay. Hắn nhỏ hơn ta ba tuổi, tu vi cũng thấp hơn ta cả mảng lớn, ngươi bảo ta làm sao đấu với hắn? Nếu hắn lớn thêm ba tuổi, ta còn có hứng thú đánh một trận với hắn.

Triển Vân Gian là nhân vật số một số hai trong đệ tử Phong Vân cốc, ngang với Hỏa Dương công chúa Hỏa Dương tông, Lôi Chấn Tử Lôi Cực tông. Hắn thích khiêu chiến vượt cấp, đánh bại đối thủ lớn tuổi nhưng tu vi cao hơn mình. Nhưng Lâm Minh chỉ mới mười sáu tuổi, tu vi chỉ vẻn vẹn Ngưng Mạch hậu kỳ, ngang với đứa nhỏ trên yến hội. Nếu Triển Vân Gian tuyên chiến với Lâm Minh, không cần đấu, hắn đã bị người ta cười chết.

Thật sự đánh với Lâm Minh, thắng cũng vô dụng, hơn nữa còn phải xem thắng mấy chiêu, thắng có được thưởng hay không, có đặc sắc hay không. Loại chuyện tốn sức không được gì tốt này, tự nhiên Triển Vân Gian không muốn làm.

Nghiêm Phó Hồng không cam lòng, đổ thêm lửa nói:

- Vân huynh chớ xem thường hắn, đừng nhìn tu vi của hắn không cao, nhưng thực lực không kém, bằng không làm sao lọt vào mắt của thánh nữ điện hạ, chỉ mới mười sáu tuổi, đã trấn áp đông đảo tuấn kiệt, giành được hạng nhất hội võ tổng tông Thất Huyền cốc...

- Thất Huyền cốc? Là tông môn tam phẩm trong địa vực Thần Hoàng châu các ngươi đó hả, ha ha, Phó Hồng huynh, loại chuyện này đừng có lấy ra nói nữa, hạng nhất hội võ tổng tông tông môn tam phẩm không tính là gì cả. Tại hạ bất tài, lúc mười lăm tuổi tuyên chiến đệ tử thủ tịch tông môn tam phẩm Phong Vân cốc, mười chiêu đã đánh bại.

Triển Vân Gian tùy ý nói, rõ ràng không để chuyện này trong lòng, nhìn thấy Nghiêm Phó Hồng vẫn muốn nói lại thôi, Triển Vân Gian bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, Phó Hồng huynh, ta xem ngươi cũng bị ép nóng nảy rồi, như vậy thằng nhóc này chia mất không ít tài nguyên của ngươi chứ gì. Thế này đi, ta tìm vài tiểu sư đệ tới đây, cắt bớt nhuệ khí của hắn, hắn am hiểu nhất là gì?

Luận bàn yến hội không có mục đích chiến thắng đối thủ, mà chủ yếu là làm náo động. Triển Vân Gian hỏi bản lãnh mà Lâm Minh am hiểu nhất, tự nhiên là muốn áp chế hắn trên lĩnh vực sở trường, đây mới là chuyện làm người ta có thành tựu nhất.

Trong lòng Nghiêm Phó Hồng vui vẻ, nói:

- Tiểu tử này am hiểu khống chế lôi!

- Khống chế lôi? Đây là lĩnh vực của Lôi Cực tông, cũng được, vừa lúc ta quen một tiểu sư muội Lôi Cực tông, mười bảy tuổi, đấu với hắn một lần cũng vừa thích hợp.

- Mười bảy tuổi?

Nghiêm Phó Hồng nhíu mày, tuy rằng hắn không cho rằng thực lực Lâm Minh mạnh cỡ nào, nhưng Nghiêm Phó Hồng sẽ không hoài nghi thiên phú của Lâm Minh, dù sao cũng là người Mục Thiên Vũ coi trọng, làm sao lại kém được.

- Có phải quá nhỏ tuổi không, có nắm chắc chứ?

- Ha ha, ngươi đừng coi thường cô ta, cô ta chỉ qua một hai năm nữa là có thể tiến vào cấp thứ hai rồi.

Ở thời điểm không có yêu nghiệt cấp thánh, cấp thứ hai chính là cấp đỉnh, trong một tông môn cũng không có mấy người, điều này làm Nghiêm Phó Hồng yên lòng vài phần, càng đừng nói cô gái kia còn lớn hơn Lâm Minh một tuổi.

- Vậy cảm tạ Vân huynh, hôm nay ta mời khách, đi Sơn Ngoại lâu!

- Sơn Ngoại lâu? Chỗ tốt đó, nghe nói nhã gian nơi đó phải trả bằng Chân Nguyên thạch trung phẩm, ăn một bữa ngang với võ giả bình thường khổ tu một năm, ta không thể bỏ lỡ được, ha ha.

Ngô Đồng các có ba ngàn hai trăm sáu mươi tòa lầu, đa số những tòa lầu này đều trống, đệ tử hạch tâm phân tông Chu Tước cũng chỉ có hai mươi người, lầu trống ra đều được sử dụng, ví dụ như lần đại thọ bốn trăm tuổi của Thiên Quang thượng nhân, tuấn kiệt khắp nơi đều ở trong Ngô Đồng các.

Lâm Minh ở lầu số hai mươi hai, đối diện hắn chính là thanh niên áo bào đỏ dẫn hắn vào núi, Trương sư huynh. Mấy ngày nay Lâm Minh cũng biết tên của hắn, Trương Trấn.

Lầu này như biệt viện, được dùng làm chỗ tu luyện, sáng mỗi ngày Lâm Minh đều ở trong biệt viện hấp thu nguyên khí thiên địa khi mặt trời vừa mọc. Nguyên khí Thần Hoàng đảo còn dày đặc hơn Thất Huyền cốc, tu luyện ở trong này có thể cảm giác được thân thể như tắm trong biển nguyên khí thiên địa, nó như là một loại hưởng thụ.

Mấy ngày nay Ngô Đồng các rất náo nhiệt, có nhiều đệ tử vào ở, hơn nữa mỗi người đều mang theo tuyệt kỹ, có chút ngứa tay không đợi yến hội bắt đầu đã tỷ thí bản lĩnh trong các bãi đất trống ở rừng ngô đồng. Mỗi khi luận bàn bắt đầu, đều sẽ thu hút không ít người tới xem.

Lâm Minh ở trong lầu các ba ngày, mãi không có người để ý tới hắn, người Thần Hoàng đảo đều đang bận rộn chuẩn bị thí luyện Thần Hoàng bí cảnh và thọ yến của Thiên Quang thượng nhân.

Thẳng đến chiều ngày thứ tư, một cô gái ăn mặc như nha hoàn tới gõ cửa Lâm Minh.

- Lâm công tử, thánh nữ điện hạ mời ngài đến hậu viện.

Nha hoàn ở Thần Hoàng đảo ngang với đệ tử tạp dịch Thất Huyền cốc, nếu là hầu hạ tiểu thư trưởng lão, cấp bậc còn cao hơn, tiểu nha hoàn trước mắt dù tuổi ngang với Lâm Minh, nhưng đã có tu vi Luyện Cốt kỳ.

- Làm phiền cô nương dẫn đường.

Lâm Minh lễ độ nói.

Tiểu nha hoàn cười hì hì, dẫn Lâm Minh đi hậu viện Ngô Đồng các. Nơi này không phải quảng trường trước sơn môn, có thể ngự thuyền phi hành.

Thần Hoàng sơn núi non kéo mãi không ngớt, các đỉnh núi kỳ lạ, hiểm trở trùng điệp. Hậu điện Thần Hoàng sơn nằm trên núi cao kỳ vĩ, khắp núi là rừng ngô đồng, hơi nước lượn lờ bầu trời, nhuộm xanh tươi mát.

Hậu điện cao tới mấy chục trượng, diện tích mấy dặm, toàn tạc từ đá. Đi vào trong, Lâm Minh gặp một phụ nhân trường bào màu đỏ ngồi trên ghế ngọc xanh biếc, tuy rằng phụ nhân đã bạc trắng tóc, nhưng dung mạo không già nua, vẫn xinh đẹp rạng ngời. Ở một bên phụ nhân là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, đúng là Mục Thiên Vũ.

Không cần hỏi, phụ nhân tóc bạc trắng kia là hàng sư tôn, Lâm Minh cung kính hành lễ, nói:

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến tiền bối.

- Lâm Minh, lão thân đã sớm nghe Vũ nhi nhắc tới ngươi.

Mỹ phụ cười hiền lành, ánh mắt còn đầy phong vận không chút dấu vết đánh giá Lâm Minh.

- Kỳ thật vốn có kế hoạch liên hợp bồi dưỡng đệ tử thiên tài, dù ngươi không gia nhập Thần Hoàng đảo, vẫn có thể tu luyện ở trong này, hưởng đãi ngộ đệ tử hạch tâm. Tuy nhiên ta nghe Vũ nhi nói, nàng đã truyền cho ngươi tầng thứ nhất công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, Mà ngươi cũng có ý tiếp tục học tập. Bộ công pháp này chính là bí thuật bất truyền của Thần Hoàng đảo ta, như thế, lão thân muốn hỏi ngươi, có bằng lòng làm đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo ta không?

Lâm Minh chợt ngưng trệ, không lập tức trả lời.

Mỹ phụ cười nói:

- Ngươi cố kị Thất Huyền cốc đúng không. Ha ha, làm người quả thật phải biết ơn giữ tín, chuyện giữa ngươi và Thất Huyền cốc, lão thân đã tìm hiểu. Ngươi cũng không tính là đệ tử Thất Huyền cốc chính thức, Thất Huyền cốc cũng không dốc sức bồi dưỡng ngươi, nếu ngươi lựa chọn gia nhập Thần Hoàng đảo, cũng không bói ra được chỗ lỗi nào. Hơn nữa bên phía Sử Tông Thiên, lão thân đã bàn giao trước, chuyện này Sử Tông Thiên cũng đồng ý. Sau khi ngươi gia nhập Thần Hoàng đảo, vẫn có thể tính là nửa đệ tử Thất Huyền cốc.

Phụ nhân nói bình thản, nhưng kỳ thật là vì trấn an Thất Huyền cốc, Thần Hoàng đảo cũng làm ra không ít nhượng bộ. Lâm Minh do dự một chút, bái nhập sư môn là chuyện lớn cả đời, lúc trước ở Thất Huyền cốc, hắn cũng chưa từng bái nhập sư môn. Đang suy nghĩ, hắn đã thấy Mục Thiên Vũ nháy mắt với mình, ý bảo hắn nhanh đồng ý.

- Tiền bối, vãn bối muốn hỏi một chút, trở thành đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo phải có nghĩa vụ gì?

Mỹ phụ nao nao, ý vị sâu xa nhìn Lâm Minh, cười nói:

- Ngươi đang nói điều kiện với lão thân, thật là người trẻ tuổi có dũng khí! Nghĩ tới Thần Hoàng đảo ta trước nay thu đệ tử hạch tâm, bao nhiêu tuấn kiệt tranh giành cướp lấy, nào có hỏi tới điều kiện, ngươi quả thật rất tự tin!

Lời mỹ phụ nói nghe như khen ngợi, nhưng kỳ thật ẩn chứa ý bất mãn. Lời của Lâm Minh nói làm nàng nghe có chút ngông cuồng, Mục Thiên Vũ ở bên cạnh thầm sốt ruột.

Lâm Minh không chút lo lắng, nói:

- Tiền bối, tại hạ là người nặng lời hứa, cổ nhân có câu một ngày là thầy cả đời là thầy. Bái nhập tông môn cũng thế, bởi vì là hứa hẹn cả đời, tại hạ tự nhiên phải cân nhắc kỹ, không thể tùy tiện đồng ý. Lời tiền bối nói, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi tranh nhau vào Thần Hoàng đảo, đa số những người này đều là vì tài nguyên Thần Hoàng đảo mà đến? Thiên hạ sôi động, đều là vì lợi ích, thế gian người vì lợi ích mà điên cuồng ở đâu mà không có, mà người có thể vì nghĩa mà điên cuồng lại vô cùng hiếm thấy. Đệ tử tranh giành nhau vào Thần Hoàng đảo, một khi có ngày Thần Hoàng đảo gặp nạn, chưa chắc sẽ không tranh nhau chạy trốn, lời tại hạ nói có đúng chứ?

Lâm Minh nói những lời này đúng đắn vừa phải, nói năng khí phách, mỹ phụ kinh ngạc nhìn Lâm Minh, dường như không ngờ đứa nhỏ mười sáu tuổi này lại nói ra những lời như vậy, Mục Thiên Vũ cũng sững sờ.

Yên lặng chừng mười mấy hơi thở, mỹ phụ bỗng mỉm cười:

- Hay! Hay cho vì nghĩa mà điên cuồng! Chỉ cần thiên phú cùng năng lực của ngươi có thể làm lão thân vừa lòng, vậy ngươi gia nhập Thần Hoàng đảo ta, không cần bất kỳ nghĩa vụ gì, chỉ cần ngươi không thẹn với bản tâm!

Chương 356: Thọ yến bắt đầu

Hiện giờ Thần Hoàng đảo đang có thế mạnh, không thiếu người mặt ngoài khiêm tốn, cũng không thiếu thiên tài, nhưng những thiên tài này có bao nhiêu trung thành chân chính với Thần Hoàng đảo, không một ai cam đoan được.

Mỹ phụ cũng sẽ không vì những lời Lâm Minh nói liền hoàn toàn chấp nhận Lâm Minh, nhưng ít ra bà ấy có thể khẳng định Lâm Minh không phải kẻ thích giả mạo.

Những kẻ chân chính vong ân phụ nghĩa, có thề thốt gì cũng vô dụng, còn những người làm việc không thẹn bản tâm, vậy không cần thiết muốn bọn họ hứa hẹn gì, cho nên mỹ phụ dứt khoát cho Lâm Minh độ tự do lớn nhất như đệ tử ký danh.

- Trước đó ngươi bái Vũ nhi làm thầy, Chu Tước Cấm Thần lục cũng là do Vũ nhi truyền thụ cho ngươi. Lão thân danh hiệu Dục Hoàng, về sau ngươi cứ gọi lão thân Dục Hoàng sư tổ là được! Nếu ngươi có thể tỏa sáng trong vòng một năm, hoặc là đột phá Hậu Thiên lúc mười bảy tuổi, vậy sẽ do tự ta dạy cho ngươi.

Mỹ phụ dứt lời, đứng dậy bước đi, Mục Thiên Vũ khom người đưa tiễn, Lâm Minh cũng hành lễ đệ tử.

Thoáng cái trong phòng chỉ còn Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ nhanh chóng trút bỏ bộ mặt nghiêm túc, nàng nhìn Lâm Minh, không nhịn được mỉm cười.

Lâm Minh vuốt mặt.

- Mục cô nương cười cái gì?

- Ngươi gọi ta là gì?

Mục Thiên Vũ chớp mắt, đùa cợt nhìn Lâm Minh.

- Ồ...

Lâm Minh lúng túng.

- Mục sư phụ.

- Cái gì gọi là Mục sư phụ? Trực tiếp gọi sư phụ là được rồi, không ngờ sư tôn lại bảo ngươi bái ta làm thầy, ngươi là đệ tử đầu tiên của ta. Đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo tổng cộng chỉ có hơn ba mươi người, trong đó phân tông Chu Tước có hơn hai mươi người, phân tông Thanh Loan mười mấy người, sư phụ những đệ tử này đều là cường giả Toàn Đan, ta là người duy nhất trong đó có tu vi chưa đến Toàn Đan.

Mục Thiên Vũ nói có chút hưng phấn, lần đầu làm sư phụ của người ta, luôn khiến mình có cảm giác khác thường.

Lâm Minh im lặng đỉnh điểm, làm đồ đệ của Mục Thiên Vũ, sao hắn luôn cảm thấy cổ quái. Kỳ thật hắn muốn bái một trưởng bối làm thầy, ví dụ như Dục Hoàng lão thái kia.

Xem ra chỉ có thể nhanh chóng bày ra thiên phú, dẫn tới Dục Hoàng lão thái coi trọng, tự mình truyền thụ cho mình, mau bỏ đi cái thân phận sứt sẹo này.

Mục Thiên Vũ chú ý tới vẻ mặt cổ quái của Lâm Minh, có chút buồn cười, nàng nói:

- Được rồi, không đùa nữa, ta biết thân phận của ngươi chỉ là tạm thời. Nói thẳng ra, ngươi còn chưa được sư tôn của ta chấp nhận. Tuy rằng ta đã miêu tả thiên phú của ngươi cho sư tôn, nhưng tai nghe là giả mắt thấy là thật, bất kể là tiến vào Thần Hoàng bí cảnh lần này, hay là sư bá Thiên Quang thượng nhân của ta bốn trăm tuổi, đều là cơ hội cho ngươi biểu hiện. Nếu có thể sớm một ngày chính thức bái vào sư tôn của ta, trở thành đệ tử thân truyền, sẽ có lợi không nhỏ cho ngươi.

Thần Hoàng đảo mười đệ tử thân truyền, đều là do tự mình nhân vật hàng như Dục Hoàng lão thái truyền thụ. Tuy rằng Mục Thiên Vũ thiên phú yêu nghiệt, nhưng nói bản lĩnh dạy người, lại không hề có kinh nghiệm.

Lâm Minh nói:

- Ta cũng phải tham gia thọ yến của Thiên Quang thượng nhân?

- Ừm, ngươi là đệ tử hạch tâm, tự nhiên phải tham gia. Thọ yến lần này cũng nằm trong quá trình sư tôn của ta chấp nhận ngươi, qua vài ngày nữa, ngươi phải đi Thần Hoàng bí cảnh. Mà vị trí vào Thần Hoàng bí cảnh cũng có phân chia tốt xấu, một loại là vị trí bình thường, chỉ có thể vào bên ngoài Thần Hoàng bí cảnh, một loại khác là có thể tiến vào Cổ Phượng đại điện ở trung tâm bí cảnh, chênh lệch hai bên rất xa. Số lượng tiến vào Cổ Phượng đại điện cũng chỉ có mười sáu người, trừ đi mười đệ tử thân truyền, chỉ còn sáu chỗ để lại cho đệ tử hạch tâm. Nếu ngươi không thể biểu hiện đủ thiên phú, bọn họ sẽ không đưa vị trí cho ngươi.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, hắn tự nhiên không muốn bỏ lỡ Cổ Phượng đại điện này.

- Ngươi về đi, đừng khinh địch. Thực lực những người này cao hơn rất nhiều những thiên tài Thất Huyền cốc kia, dù là Khương Bạc Vân đặt trong những người này, cũng chưa chắc xuất sắc bao nhiêu.

Mục Thiên Vũ nói rồi, lật tay, hai chiếc ngọc giản màu hồng nằm trên tay nàng.

- Ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục, ngươi cất kỹ, đừng làm mất!

Lâm Minh hít sâu một hơi, trịnh trọng nhận lấy ngọc giản. Đây là công pháp hạch tâm của Thần Hoàng đảo, có thể hiểu được giá trị trọng yếu của nó.

Dù rằng trên ngọc giản có dấu ấn đặc thù có thể truy tìm vị trí, nhưng Mục Thiên Vũ vẫn đưa cho mình thế này, biểu hiện ra độ tín nhiệm lớn.

Ban đêm cùng ngày, trăng sáng treo cao, Lâm Minh ngồi trong lầu nhỏ, tĩnh tâm tìm hiểu Chu Tước Cấm Thần lục.

Hai cái ngọc giản, một cái ghi lại Chu Tước Cấm Thần lục, cái còn lại là tập hợp tâm đắc của bản thân Mục Thiên Vũ ghi lại trong lúc tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục. Những tập hợp này không chỉ là của Mục Thiên Vũ, trong đó còn có rất nhiều chỗ là của tiền bối tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục lưu lại, được Mục Thiên Vũ điều chỉnh ra, ghi hết vào ngọc giản. Lúc trước nàng vừa tu luyện, vừa cầm ngọc giản, gặp được điều gì hữu dụng liền lập tức khắc vào.

Ghi chép chú giải trong ngọc giản, có khi bổ sung cho Chu Tước Cấm Thần lục, có cái là giảng dạy kỹ xảo tu luyện, có phân tích làm sao đột phá bình cảnh. Có thể nói, một chiếc ngọc giản nho nhỏ này, đã tích lũy trí tuệ của mấy đời người.

- Thứ tốt.

Lâm Minh không khỏi khen.

Chu Tước Cấm Thần lục tuy rằng đỉnh cấp, nhưng dù sao cũng là một bộ công pháp không được đầy đủ, nếu không có những chú giải này, sẽ càng thêm khó tu luyện.

Lâm Minh bỏ ra nửa canh giờ xem xong Chu Tước Cấm Thần lục, bỏ ngọc giản xuống, hắn vò trán. Chu Tước Cấm Thần lục mang tới rung động cho Lâm Minh chỉ hơn chứ không kém khi hắn tu luyện Tà Thần lực.

Dựa theo Chu Tước Cấm Thần lục miêu tả, nếu có thể bù đắp hoàn chỉnh công pháp này, trở thành bí điển Phượng tộc thượng cổ, dựa vào huyết mạch Cổ Phượng thuần khiết tu luyện đến cảnh giới cao nhất, sẽ có thể niết bàn sống lại trong lửa.

Sau khi trải qua chín lần niết bàn, công pháp viên mãn, bất tử bất diệt.

Dù là những công pháp trong trí nhớ hai đại năng Thần Vực mà Lâm Minh kế thừa cũng không dám lớn tiếng như vậy, lúc trước vị tiền bối để lại Vu Thần tháp có thọ mệnh dài mấy vạn năm, nhưng vẫn không thoát khỏi sinh tử luân hồi, sau khi bế tử quan cũng tan biến khỏi thế gian.

Nhưng nghĩ tới đặc điểm của bản thân Phượng Hoàng, Chu Tước Cấm Thần lục này không chắc là nói ngoa. Đương nhiên rốt cuộc là thật hay giả cũng không thể kiểm chứng, muốn bù đắp hoàn chỉnh bí điển Phượng tộc là nằm mơ.

Tâm thần chìm vào Chu Tước Cấm Thần lục, Lâm Minh nhanh chóng tiến vào Không Linh võ ý, đóng hết giác quan, quên đi thời gian trôi qua.

Hỏa nguyên khí cuồn cuộn trút vào cơ thể Lâm Minh, xung quanh người hắn hình thành lốc xoáy nguyên khí. Ngô Đồng các tràn ngập nguyên khí Hỏa hệ, tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục trong này tự nhiên là đỡ tốn sức.

Tất cả nguyên khí tiến vào cơ thể Lâm Minh liền bị hạt giống Tà Thần hấp thu, không sót lại một chút nào, thân thể Lâm Minh đúng là một cái hố không đáy, có vào không ra.

Lúc trước dù là Mục Thiên Vũ cũng phải kinh ngạc thiên phú của Lâm Minh trên công pháp Hỏa hệ, gọi là “Hỏa Thần chi tử”.

Hạt giống Tà Thần hưng phấn khẽ ngâm lên trong lòng Lâm Minh, Hỏa Tinh vây quanh hạt giống Tà Thần rít lên, đến một lúc, một vòng lửa vô hình khuếch tán như gợn sóng từ trên người Lâm Minh. Tốc độ vòng lửa cực nhanh, như một trận gió thổi rừng ngô đồng lay động xào xạc.

Ở gần chỗ ở của Lâm Minh phần lớn là đệ tử hạch tâm phân tông Chu Tước, rất nhạy bén với dao động Hỏa nguyên khí. Nguyên khí ngọn lửa này hình thành cơn gió quét qua, bọn họ đều kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì thế?

Chuyện xảy ra quá nhanh, bọn họ chưa kịp tra xét ngọn nguồn, thả ra cảm giác thăm dò một phen cũng không tìm được gì, đành phải bỏ qua.

Hỏa nguyên khí dần dần tiêu tán, Lâm Minh thở ra một hơi dài, mở mắt, Chu Tước Cấm Thần lục công pháp tầng thứ nhất rốt cuộc viên mãn!

Nếu không phải trong kinh mạch quá nhiều đan độc, công pháp viên mãn lần này có thể giúp Lâm Minh đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong.

Từ Ngưng Mạch đến Hậu Thiên, Tiên Thiên, Hỗn Độn Cương Đấu kinh đã không còn thích hợp, mà Chu Tước Cấm Thần lục này lại như làm riêng cho bản thân hắn, hỗ trợ cùng Tà Thần lực, làm Lâm Minh tu luyện tiến triển cực nhanh. Có bộ công pháp này, cộng thêm Không Linh võ ý, tư chất của Lâm Minh đã không còn cản trở gì được hắn.

Suốt một đêm, Lâm Minh yên lặng tu luyện, thẳng đến sáng hôm sau, Ngô Đồng các liền náo nhiệt, hôm nay là ngày đại thọ bốn trăm tuổi của Thiên Quang thượng nhân.

Thọ mệnh của võ giả Toàn Đan có thể lên tới năm sáu trăm tuổi, cả đời chỉ có mấy lần sinh nhật trăm tuổi, tự nhiên phải làm thật long trọng.

Trương sư huynh ở đối diện Lâm Minh đã sớm tới gõ cửa, bắt đầu giảng giải các quy củ cần chú ý trên yến hội. Bên trên đã căn dặn, phải là hắn dẫn Lâm Minh đi tham dự yến hội.

- Yến hội lần này, tám đại tông môn có mười mấy cao thủ Toàn Đan đến chúc thọ, cả trăm cao thủ Tiên Thiên. Còn những người chưa tới Tiên Thiên cũng không ai dễ chọc, cơ bản đều là đệ tử hạch tâm các đại tông môn, thiên phú một người cao hơn một người. Tràng cảnh hoàng tráng, đừng nói ngươi, dù là ta cũng rất ít thấy, ngươi đừng cho là quá ngạc nhiên, mất hết mặt mũi.

Trương Trấn vừa nói, vừa xem xét cách ăn mặc của Lâm Minh có chỗ nào không được. Tám đại tông môn tề tụ, liên quan tới vấn đề thể diện của tông môn, tự nhiên không thể qua loa.

Lâm Minh gật đầu cười, vị Trương sư huynh này tuy rằng cao ngạo một chút, nhưng tâm địa không xấu, mấy ngày nay dạy hắn không ít quy củ trên Thần Hoàng đảo.

- Yến hội lần này, người có thể ra mặt đều là những nhân vật nổi danh đã lâu, ngươi còn nhỏ tuổi, tu vi lại thấp, còn là đệ tử mới thăng cấp, hẳn là không có người chủ động ước chiến. Ngươi cứ thoải mái ăn là được, đồ ăn trên thọ yến đến là của ngon vật lạ, ăn no một bữa, vượt cả mấy năm khổ công của võ giả bình thường.

- Nếu như có người khiêu chiến ngươi, tuổi lớn ngươi không cần để ý, sẽ có sư huynh thay ngươi ra mặt. Tuổi gần ngang xem chừng chính ngươi có thể dẹp yên được, luận bàn chạm tới rồi thôi, đã hiểu chưa?

- Hiểu rồi.

Lâm Minh không phản bác, cái gọi là không có người chủ động ước chiến chỉ là ý nghĩ của riêng Trương Trấn mà thôi. Mấy ngày qua Lâm Minh đi trên đường đều cảm giác có người đang chú ý tới mình, có đệ tử Lôi Cực tông, cũng có đệ tử Phong Vân cốc.

Những người này, Lâm Minh đều không quen, có lẽ là mình đến Thần Hoàng đảo đã không được người nào đó hoan nghênh.

Trương Trấn nhìn thời gian, nói:

- Qua nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu thọ yến, bây giờ chúng ta đi qua đó.

Chương 357: Phải thấy máu rồi

Trên Thần Hoàng đảo có rất nhiều núi non hiểm trở, có một đỉnh núi mọc đầy trúc xanh, những cây trúc này đều to như cái chén, cao tới mười mấy trượng.

Giữa rừng trúc xanh ngắt, có một hồ nước xanh sóng nước dập dờn, bên hồ có đại điện xanh mát như tạc bằng ngọc thạch. Nơi này là chỗ phân tông Thanh Loan đón khách, Thanh Loan điện. Thiên Quang thượng nhân là phó đảo chủ Thần Hoàng đảo, cũng kiêm nhiệm đại trưởng lão phân tông Thanh Loan, thọ yến bốn trăm tuổi của hắn cử hành ở nơi này.

Lâm Minh theo Trương Trấn đi tới Thanh Loan điện, người nơi này ngồi chưa đến một phần ba, đều là tiểu bối, thậm chí đệ tử thân truyền các đại tông môn cũng chưa có mấy ai tới.

- Tiểu sư muội, người kia chính là Lâm Minh.

Ở một góc quảng trường Thanh Loan điện, Triển Vân Gian chỉ vào Lâm Minh nói với một cô gái áo tím. Hắn cũng không sợ bị Lâm Minh cảm giác được, loại chuyện này vốn không có gì phải sợ.

- Ngưng Mạch hậu kỳ mười sáu tuổi? Cũng không tệ.

Cô gái áo tím vuốt chiếc cằm nhỏ mượt mà, có phần hứng thú đánh giá đối thủ của mình trong lần yến hội này, lời nói có chút giống cụ non.

Triển Vân Gian muốn cười, trong lòng thầm nghĩ không phải ngươi cũng chỉ mới mười bảy tuổi thôi sao?

- Ừm, đúng là không tệ, hắn là người mà Thiên Vũ tiên tử Thần Hoàng đảo coi trọng, tuy nhiên nói lại, bây giờ Thần Hoàng đảo có chút không nối tiếp nổi. Từ mười năm trước xuất hai nhân vật cấp thánh Thiên Vũ tiên tử và Băng Vân tiên tử, bây giờ Thần Hoàng đảo đã không có tuấn kiệt trẻ tuổi nào nữa. Phân tông Chu Tước thủ tịch đệ tử Mục Định Sơn, phân tông Thanh Loan thủ tịch đệ tử

Mục Tiểu Thanh, đấu với đệ tử thân truyền Ngũ Hành thất tông chúng ta cũng chưa chắc có ưu thế gì.

Triển Vân Gian nói tới đây dừng một chút, tiếp theo lại cảm khái:

- Thần Hoàng đảo là đụng số đỏ, dù bọn họ liên tục mấy đời không có thu hoạch cũng không sao, có hai người Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân, sẽ có thể bảo trụ Thần Hoàng đảo thịnh vượng mấy trăm năm.

Ở trong lòng rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi thiên tài cấp thánh giống như ngọn núi cao không thể với tới, dù là Triển Vân Gian tâm cao khí ngạo cũng không thể không thừa nhận chênh lệch giữa mình và thiên tài cấp thánh. Đặt ở tông môn tứ phẩm cũng là mấy trăm năm mới xuất hiện, chỉ có thể mong chờ gặp được.

Nghe lời Triển Vân Gian nói, cô gái áo tím mỉm cười, cười rất đắc ý.

- Hả? Cô cười cái gì?

Triển Vân Gian sửng sốt.

- Hắc hắc, ta chỉ là cười, không có gì.

Cô gái áo tím rõ ràng có chuyện che giấu, tiểu cô nương mười bảy tuổi, lòng dạ có hạn, tâm tình gì cũng viết rõ trên mặt.

Triển Vân Gian thấy vậy không hiểu được, tiểu nha đầu này vui vẻ cái gì thế?

Không lẽ Lôi Cực tông cũng có thiên tài cấp thánh?

Nghĩ vậy Triên Van Gian liền biến sắc, tiếp theo lắc đầu lẩm bẩm:

- Không có khả năng, thất tông Ngũ Hành Vực ai không biết ai, ngay cả ta cũng biết rõ những đệ tử thân truyền Lôi Cực tông, thật sự xuất hiện một cấp thánh, không thể nào không nghe một chút phong phanh gì?

Triển Vân Gian lẩm bẩm, trong lòng lại không quá khẳng định. Nếu quả thật là thế, quan hệ cân bằng thất tông Ngũ Hành Vực có thể bị phá vỡ trong trăm năm sau, thiên tài cấp thánh một khi trưởng thành, khó có ai địch nổi!

Thời gian qua khoảng ba mươi phút, trong Thanh Loan điện ngày càng đông người, rất nhiều nhân vật trọng yếu lục tục ra mặt. Dù là ở tông môn tứ phẩm, số lượng cao thủ Toàn Đan cũng không nhiều.

Thiên Quang thượng nhân cuối cùng xuất hiện, hắn mặc trường bào xanh, râu dài bạc trắng, trên người có khí chất tiên phong đạo cốt.

Ở đằng sau hắn có mấy đệ tử đi theo, Mục Thiên Vũ cũng ở trong đó, Lâm Minh thấy Mục Thiên Vũ không khỏi sửng sốt.

Hình như... Cảm giác không giống?

Lại nhìn áo xanh trên người nàng, Lâm Minh bừng tỉnh, nữ nhân này đương nhiên là Mục Băng Vân muội muội của Mục Thiên Vũ. Đã sớm nghe nói Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân là tỷ muội sinh đôi, nhưng bình thường, cho dù là tỷ muội sinh đôi cũng có một chút khác biệt nhỏ. Nhưng diện mạo của Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân lại giống nhau như đúc, trên mặt có thể không khác một nốt ruồi nào.

Chỉ là khí chất của hai người có chỗ khác, Mục Băng Vân bớt đi vài phần cao quý, tăng thêm vài phần đạm bạc.

Từ đầu đến cuối, Mục Băng Vân đều theo sau Thiên Quang thượng nhân, không nói một lời.

Giống như đã ước hẹn trước, sau khi Thiên Quang thượng nhân trình diện, lão quái Toàn Đan tám đại tông môn nối gót nhau tới. Cửa lớn mở rộng, một lão nhân trường bào đỏ sẫm dẫn theo một đám đệ tử đi tới, lão nhân dẫn đầu mặt mày hồng hào, bước đi nhẹ nhàng, nhìn hoa văn thánh hỏa trên ngực hắn, chính là người Hỏa Dương tông.

- Ha ha, Mục Thiên Quang, từ biệt nhiều năm, đã lâu không gặp rồi!

Lão nhân áo đỏ mặt tươi cười, có thể gọi thẳng tên của Thiên Quang thượng nhân, tự nhiên là người cùng cấp bậc với Thiên Quang thượng nhân.

- Ha ha, không ngờ Hỏa tông chủ đích thân đến Thần Hoàng đảo, lão phu thật là có mặt mũi.

Mục Thiên Quang chắp tay, hắn là người quen cũ với tông chủ Hỏa Dương tông.

Hai lão quái khách sáo hàn huyên với nhau, Lâm Minh lại chú ý cô gái áo đỏ phía sau Hỏa tông chủ, nhìn khoảng mười tám, mười chín tuổi, tu vi Hậu Thiên sơ kỳ đỉnh phong, đây là Hỏa Dương công chúa Hỏa Như Yên.

Lúc này ánh mặt tập trung trên người Hỏa Như Yên thậm chí còn nhiều hơn cả Hỏa tông chủ, dù sao trong những người ở đây, đại đa số là tuấn kiệt trẻ tuổi, bọn họ tự nhiên sẽ không đi chú ý Hỏa tông chủ, những nhân vật cao tầng kia không có liên quan gì tới bọn họ. Giống như Hỏa Như Yên, mới là đối tượng mà bọn họ phải chú ý, nói không chừng sẽ phải lập tức đấu với Hỏa Như Yên.

Đoàn người Hỏa Dương tông ngồi xuống, tiếp theo là Lôi Cực tông, làm Lâm Minh kinh ngạc, cũng là tông chủ Lôi Cực tông đích thân đến.

Theo lý thuyết ngày chúc thọ này bình thường phái một trưởng lão Toàn Đan đến là được rồi, tông chủ sẽ không đích thân đến. Nên biết nhân vật có trọng lượng trong tông môn như Thiên Quang thượng nhân, Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực mười đại tông môn tứ phẩm cộng lại cũng phải có hơn hai mươi người, nếu mỗi lần đại thọ trăm tuổi đều là tự mình tông chủ chúc thọ, vậy cứ cách năm năm sẽ đi chúc thọ một lần. Đường xa như thế, đi ra một chuyến cũng không dễ dàng, vậy các tông chủ đó không cần làm việc khác nữa.

Sau Lôi Cực tông, Hậu Thổ tông, Hàn Băng cung, Kim Chung sơn theo thứ tự trình diện, quá nửa người đến đều là tông chủ, kém nhất cũng là một phó tông chủ, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy bất ngờ.

Thiên Quang thượng nhân có thể diện lớn như thế? Một cái mừng thọ trăm tuổi, người đến chúc toàn là tông chủ?

Trình diện cuối cùng là Thần Hoàng đảo Dục Hoàng lão thái, là đảo chủ Thần Hoàng đảo kiêm đứng đầu phân tông Chu Tước, địa vị của Dục Hoàng lão thái còn cao hơn Thiên Quang thượng nhân, các đại tông chủ đều đứng dậy chắp tay, thực lực Dục Hoàng lão thái gần như cao nhất nơi này, không ai dám bất kính với nàng.

Nhưng Dục Hoàng lão thái lại không có vẻ mặt tốt lành gì với những đại tông chủ này, tùy ý cười vài tiếng liền ngồi xuống ghế chủ, sầm mặt không nói, không khí nhất thời tẻ ngắt.

Thiên Quang thượng nhân có chút xấu hổ, đứng dậy nâng ly nói:

- Hôm nay các vị đến đây, là nể mặt của Mục mỗ, ta kính các vị một ly trước!

Thiên Quang thượng nhân nói rồi, một hơi uống cạn ly rượu trong tay. Khách mới cùng nhau nâng ly, nói lời chúc thọ, không khí mới nhộn nhịp trở lại.

Lâm Minh không khỏi lẩm bẩm:

- Vì sao Dục Hoàng sư thái lại làm mất mặt tông chủ tám tông?

Trương Trấn ngồi cạnh Lâm Minh nghe vậy, bất đắc dĩ nói:

- Còn có thể là sao, xem chừng là không thương thảo xong chuyện liên minh...

- Liên minh?

Lâm Minh sửng sốt, tiếp theo liền hiểu được.

- Liên minh chống lại Nam Hải Ma Vực?

- Ừ, đúng vậy.

Lâm Minh chợt hiểu ra, khó trách có nhiêu tông chủ, phó tông chủ trình diện như thế, thì ra là thảo luận loại chuyện trọng yếu này. Xem ra lần này lấy tiếng thọ yến của Thiên Quang thượng nhân chỉ là ngụy trang, mục đích chân chính là tới thảo luận chuyện liên thủ chống lại Nam Hải Ma Vực.

Thế lực siêu cấp như Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực, không thể nào giống như hai nước nhỏ, nói đánh là đánh. Dù là hai thế lực đã quyết định chiến đấu, nhưng bình thường cũng có rất nhiều cố kị, phải tiến hành các loại chuẩn bị, vốn Thần Hoàng đảo chỉ liên hệ mười chín tông môn tam phẩm, bây giờ ngay cả tông môn tứ phẩm Ngũ Hành Vực cũng liên hệ, xem ra tình thế đã thăng cấp, rất có thể Nam Hải Ma Vực đang tìm kiếm minh hữu!

Lâm Minh nói:

- Nếu Thần Hoàng đảo bị đánh bại, Ngũ Hành Vực cũng không sống khá giả được? Bọn họ sao lại không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh?

Trương Trấn trợn trắng liếc Lâm Minh, rõ ràng là khinh bỉ kiến thức nông cạn của Lâm Minh.

- Cái gì môi hở răng lạnh, Thần Hoàng đảo và Ngũ Hành Vực cách xa mấy trăm vạn dặm, cho dù thế lực lớn như U Ma đế thành năm đó cũng không làm Ngũ Hành Vực gặp họa. Lần này đơn thuần là chúng ta tới nhờ bọn họ, xem ra là đưa ra điều kiện không làm những lão già kia vừa lòng, đàm phán đổ bể, cho nên Dục Hoàng sư bá liền không dễ nhìn.

- Thì ra thế.

Lâm Minh bị Trương Trấn khinh bỉ quen rồi, căn bản không để ý, hắn quả thật mù tịt về Ngũ Hành Vực.

Trương Trấn nói:

- Tính tình Dục Hoàng sư bá nóng nảy nhất, nếu ngươi tốt ta tốt, lão nhân gia ngài sẽ hòa khí với mọi người. Nếu ai làm ngài ấy khó chịu, Dục Hoàng sư bá tuyệt đối không làm ra vẻ. Ngươi nhìn sắc mặt ngài ấy thì biết, căn bản không có gì che giấu, xem ra lần yếu hội này náo nhiệt rồi.

- Hả? Náo nhiệt?

- Hắc hắc, ngươi nghĩ đi, lúc này Dục Hoàng sư bá đang có một bụng lửa, làm sao có thể không xả ra được? Nếu chuyện liên minh thỏa đáng, không khí yến hội tự nhiên vui vẻ, dù là luận bàn cũng chỉ chạm tới rồi thôi. Còn bây giờ, ta xem phải làm thật, nói không chừng còn thấy máu đó.

Trương Trấn nói tới đây lại có phần hưng phấn.

- Chậc... Không tới mức đó chứ.

Sắc mặt Lâm Minh cổ quái, vuốt cằm nói.

- Hắc, chờ coi, Dục Hoàng sư bá đang bốc lửa, nếu luận bàn còn mất mặt, lão nhân gia ngài còn không tức chết, ngươi nhìn sắc mặt của Mục Định Sơn sư huynh.

Trương Trấn nói rồi dùng ánh mắt ra hiệu.

Lâm Minh nhìn theo, quả nhiên thấy sắc mặt đắng chát của Mục Định Sơn.

- Mục sư huynh hình như không có lòng tin gì?

- Làm sao có lòng tin? Mục sư huynh lợi hại, không thể kém hơn bất kỳ một đệ tử thân truyền Ngũ Hành Vực nào. Nhưng bây giờ hắn là một đánh tám đó, à, còn có Thanh Loan tông Mục Tiểu Thanh, được rồi, hai đánh tám. Ngươi bảo bọn họ làm sao chống nổi? Cứ nhìn lửa giận của Dục Hoàng sư bá, nếu thua thì tuyệt đối sẽ không yên lành gì.

- Đệ tử thân truyền Ngũ Hành Vực cũng không phải là bùn nhão, Mục sư huynh dốc hết sức đối phó, bọn họ làm sao có thể chịu thua, càng đánh càng làm thật, thấy máu cũng là bình thường.

Chương 358: Đấu so kỹ năng

Bị Dục Hoàng lão thái ảnh hưởng không khí yến hội có phân căng cung, thậm chí Lâm Minh có thể cảm giác được trong mắt Dục Hoàng lão thái ẩn chứa ánh lửa. Cái này làm gì là yến hội, căn bản là chiến trường mà.

Bây giờ Dục Hoàng lão thái quả thật một bụng lửa, những lão già này đúng là lòng tham không đáy, chỉ là bảo bọn họ phái ra một ít cao thủ, lại đi há mồm sư tử muốn hút hết máu Thần Hoàng đảo. Dựa theo điều kiện bọn họ đưa ra, dù đánh thắng một trận Nam Hải Ma Vực, chỉ sợ Thần Hoàng đảo cũng sẽ từ tông môn tứ phẩm đỉnh cấp rớt xuống tông môn tứ phẩm bình thường, muốn xông lên tông môn ngũ phẩm sẽ phải tích lũy thêm ngàn năm, làm sao mà Dục Hoàng lão thái có thể chịu được?

Tiến hành đàm phán chừng ba ngày, đám lão già này chỉ nhượng bộ một chút không quan trọng, thứ liên quan tới lợi ích trung tâm thì bọn họ cắn chết không nhả, chỉ cắn chắc Thần Hoàng đảo đấu không lại Nam Hải Ma Vực, sớm muộn gì cũng sẽ tới nhờ thất tông Ngũ Hành Vực bọn họ.

Dục Hoàng lão thái không thể không buông ra cao ngạo, lùi tới điểm mấu chốt của nàng, nhưng vẫn còn kém xa điều mong muốn của những lão già này.

Mượn một cao thủ Toàn Đan sơ kỳ trong một năm, phải trả mười viên Nhập Thiên đan. Nếu là lúc bình thường, nào có cái giá trên trời như thế, rõ ràng là cháy nhà hôi của mà.

Khi Dục Hoàng lão thái nói rõ nếu thật sự trả cái giá đó, Thần Hoàng đảo sẽ tổn thất tích lũy ngàn năm, rớt xuống tông môn tứ phẩm bình thường.

Mà lúc này, một câu của tông chủ Lôi Cực tông làm Dục Hoàng lão thái hoàn toàn bùng nổ.

Hắn nói là: “Dù có rớt về tông môn tứ phẩm bình thường cũng còn tốt hơn là diệt môn”.

Bây giờ nhớ lại những lời này, Dục Hoàng lão thái vẫn còn tức đến ngón tay run lên. Nàng quay sang nhìn Lôi Kinh Thiên tông chủ Lôi Cực tông, hận không thể giết lão già này.

Nhưng đối mắt với ánh mắt giết người của Dục Hoàng lão thái, Lôi Kinh Thiên lại bình thản như không, chè chén với khách xung quanh, hoàn toàn không nhìn Dục Hoàng lão thái.

“Lôi Kinh Thiên, ta thật muốn xem, rốt cuộc ngươi có gì mà khoe!”.

Dục Hoàng lão thái xiết ly rượu trong tay, rượu bên trong sôi trào, đây là vì Dục Hoàng lão thái vô ý phát tán ra chân nguyên Hỏa hệ nung nấu.

Một đám đệ tử hạch tâm ngồi dưới Dục Hoàng lão thái nhìn ly rượu sôi trào trong tay ngài, đều hết cả hồn.

Lần này bi kịch rồi, một hồi nữa đánh lên xem chừng toàn là liều mạng, ai mà làm mất mặt, sau này khẳng định sẽ không hay ho.

Lâm Minh đang vùi đầu mà ăn, bên tai bỗng vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Mục Thiên Vũ:

“Lâm Minh, sư tôn lão nhân gia có chút mất hứng, luận bàn lần này sợ là sẽ thăng cấp, ngươi phải lượng sức mà làm, đừng bị người ta khích tướng, có khi luận võ phải làm thật, coi chừng bị thương”.

“Mặt khác, đôi khi không riêng gì luận võ, còn có thể so sánh trên mặt nào đó. Ví dụ như đệ tử Hỏa Dương tông sẽ đấu Khống Hỏa thuật với chúng ta, nếu có người khích ngươi tỷ thí như vậy, đừng để trúng kế, Hỏa Dương tông nghiên cứu Khống Hỏa thuật mấy ngàn năm, còn ngươi chỉ mới học sơ, quá nửa không phải đối thủ của bọn họ”.

Giọng của Mục Thiên Vũ tràn ngập quan tâm, Lâm Minh cảm thấy trong lòng ấm áp, trả lời:

“Ta đã hiểu rõ”.

“Ừm”.

Rượu quá ba tuần, không khí trong sân đang náo nhiệt, ăn uống linh đình, chúc thọ không ngớt, Dục Hoàng lão thái bỗng mỉm cười:

- Không biết các vị uống có thỏa thích?

- Ha ha, thỏa thích! Quý tông chiêu đãi như thế, làm sao mà không thích được?

Lôi Kinh Thiên đứng dậy, cười ha ha nói:

- Chẳng qua, thức ăn dù tốt, không có ca múa đấu kiếm cũng đơn diệu một chút, không bằng để đệ tử Lôi Cực tông ta ra sân biểu diễn một chút tài mọn, cho mọi người thêm chút hứng thú!

Lôi Kinh Thiên nói xong, một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi nhảy vào sân, hắn mặc áo tím, đội tử kim quan, chắp tay nói với mọi người đang ngồi:

- Các vị tiền bối, các vị đồng tu võ đạo, tại hạ Lôi Cực tông đệ tử Lôi Vũ, năm nay mười bảy tuổi, biểu diễn chút tài mọn bêu xấu, mong các vị có thể mỉm cười.

Lôi Vũ nói xong, búng tay, một đạo lôi điện màu tím tuôn ra trên lòng bàn tay. Lôi điện này như con rắn sống động, không ngừng vặn vẹo trên tay Lôi Vũ, khi thì lớn ra, khi thì thu nhỏ, rất là hoa lệ.

Mười mấy nhịp thở sau, Lôi Vũ bỗng phát tay, điện xà màu tím hóa thành ngọc đái màu tím. Nếu không phải có thể cảm nhận được Lôi nguyên khí dày đặc trong ngọc đài, quả thật nó không khác gì dải lụa tím cả.

- Hay!

- Hay!

Võ giả đến từ Ngũ Hành Vực bên dưới đều khen ngợi, nhất thời vỗ tay không ngớt, nhưng võ giả Thần Hoàng đảo lại không có một người vỗ tay. Nguyên nhân không gì khác, Dục Hoàng lão thái ngồi ở trên đang mặt đầy sương lạnh, ai dám vỗ tay?

Một đệ tử phân tông Chu Tước ngồi không yên, nhảy lên đài nói:

- Lôi Vũ huynh thật là tài ba, tại hạ cũng vừa lúc biết chút kỹ xảo tương tự, phối hợp cùng Lôi Vũ được chứ?

Đệ tử kia nói xong, không cho Lôi Vũ phản ứng, lất tay phóng một đoàn lửa lên cao, tiếp theo hóa thành sợi xích. Ngọn lửa thu liễm, xiềng xích ngưng thực, nhanh chóng không khác gì với sợi xích thật, thậm chí còn toát ra ánh kim loại phản xạ nhàn nhạt, giống như sợi xích sắt bị nung nóng trong lửa đỏ.

Đây là kỹ xảo khống lửa bao hàm trong Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ nhất, ngọn lửa hóa xích, Lâm Minh cũng biết.

Ầm!

Xiềng xích đỏ thẳng về phía dải lụa tím, hai bên quấn vào nhau, hai đệ tử trên sân mặt ngoài rất hòa nhã, nhưng xiềng xích và dải lụa giao nhau, hai người không nói hai lời, dùng hết sức mình kéo lại!

Xiềng xích và dải lụa căng ra, Lôi Hỏa chớp động, hai người không nhường một bước, dùng hết sức mình. Mười hơi thở sau, chỉ nghe tiếng rách xoạc một cái, dải lụa tím bị kéo làm hai, còn sợi xích đỏ vẫn còn nguyên.

- Ha ha, vốn định thử sức với Lôi Vũ huynh một lần, tăng thêm đặc sắc cho yến hội, không ngờ lại kéo đứt dải lụa lôi điện của Lôi huynh, thật là ngại quá.

Sắc mặt Lôi Vũ xanh mét, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người xuống đài. Đệ Tử Thần Hoàng đảo đều có vẻ đắc ý, đệ tử Thần Hoàng đảo lập kia vẻ mặt mong chờ quay sang nhìn Dục Hoàng lão thái giành công, nhưng lại thấy vẻ mặt như sương lạnh của Dục Hoàng lão thái, tâm tình tranh công lập tức tan thành mây khói.

Đây chỉ là bắt đầu mà thôi, hai đệ tử bên ngoài đấu nhau, ai thắng ai thua cũng không ảnh hưởng toàn cục, các cao tầng đại tông môn chỉ cười trừ cho qua.

- Tràn đầy mùi thuốc súng mà...

Trương Trấn tặc lưỡi, nói với Lâm Minh:

- Ngươi có muốn lên thể hiện không? Muốn lên thì lên sớm một chút, bây giờ ra sân đều là đệ tử hạch tâm lót đáy, sẽ nhanh chóng chuyển thành đệ tử hạch tâm tầng trung, tầng đỉnh, lại lên nữa sẽ thành đệ tử thân truyền.

||||| Truyện đề cử: Hổ Tế |||||

- Đến lúc đó, ngươi muốn lên cũng không có cơ hội. Theo ta nói, thừa lúc bây giờ ngươi nhắm chắc một tên có thể thu phục được, vậy mới có mặt mũi.

Tuổi của Lâm Minh coi như nhỏ nhất ở đây, nếu đánh bại một đệ tử mười bảy, mười tám tuổi, theo Trương Trấn thấy là một chuyện rất náo động.

- Không vội.

Lâm Minh cười, bên phía Phong Vân cốc đã sớm có người nhìn mình, còn có cô gái áo tím Lôi Cực tông kia, ánh mắt cũng khiêu khích, hắn không cần ra sân, sẽ nhanh chóng có người điểm danh.

Một khi bắt đầu luận bàn, sẽ không dừng lại.

Sau khi hai người đi xuống, lại nhanh chóng có người ra sân.

Một đệ tử hạch tâm phân tông Thanh Loan Thần Hoàng đảo cùng đệ tử Hàn Băng cung đấu Ngự Băng thuật, đao băng tràn ngập hơi lạnh chém nhau văng vụn băng ra khắp nơi, cuối cùng cô gái Thanh Loan tông Thần Hoàng đảo chém nát lưỡi đao băng của đối phương, lại thắng một trận.

Bây giờ luận bàn không còn chỉ dừng ở đấu kỹ xảo, cũng chưa đây lên quyết đấu thực lực cứng đối cứng.

Nháy mắt, sáu bảy trận qua đi, Trương Trấn cũng ra sân, hắn bị người ta điểm danh. Người chỉ hắn là cô gái áo tím đến từ Lôi Cực tông, Chu Tiểu Liên, mười bảy tuổi, mặt xinh như búp bê, cười hì hì bộ dạng như vô hại.

Lâm Minh lại biết, Chu Tiểu Liên này đã sớm chú ý tới mình mấy lần, yến hội lần này, mình không đánh với Chu Tiểu Liên một trận là không được. Lần này nàng chỉ thẳng Trương Trấn, quá nửa là thấy Trương Trấn ở gần với mình, mang theo ý thị uy.

- Cô quen biết ta?

Trương Trấn sửng sốt một chút, cô gái đối diện đúng là xinh đẹp động lòng người, làm người ta nhìn một cái liền có cảm tình.

Có thể được cô gái xinh đẹp như thế nhớ tên là chuyện làm người ta cảm thấy thoải mái, điều này làm tâm tình của Trương Trấn thật tốt.

Cô gái cười hì hì không đáp lời, cười làm Trương Trấn cả người mềm yếu.

“Tiểu mỹ nữ này cười thật là ngọt, không ngờ nàng lại biết tên ta, còn điểm danh khiêu chiến ta, chẳng lẽ có cảm tình với ta, đặc biệt hỏi thăm, dùng phương thức luận võ làm quen với ta?”.

Nam nhân hơi có chút tự kỷ gặp phải tình huống này đều khó tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ, nhất là thấy đối phương cười ngọt như vậy.

- Tại hạ phân tông Chu Tước đệ tử hạch tâm Trương Trấn, vừa tròn mười tám tuổi, xin chỉ giáo.

Trương Trấn cũng giới thiệu mình, mỗi một người lên sân đều phải báo tuổi của mình, như vậy đều là đệ tử ngang tuổi giao thủ, cùng lắm sẽ không chênh quá một tuổi, như vậy tương đối công bằng, hơn nữa thua cũng không quá khó coi.

Tuy rằng có cảm tình với tiểu mỹ nữ này, nhưng Trương Trấn cũng không khinh địch. Hôm nay có thể lên sân đều không có một ai là kẻ yếu, xem chừng mình cũng chỉ ra sân một lần như vậy, không thể làm hỏng được. Tay run lên, một con rắn lửa xông ra, giương nanh múa vuốt trên không trung.

Đây là tỏ ý muốn đấu kỹ năng.

Chu Tiểu Liên phất hai tay nhỏ, một dải lụa tím bay ra, cảnh này làm trong lòng Lâm Minh khẽ than, kỹ xảo khống lôi của cô gái áo tím thật là thuần thục, vừa ra tay là dải lụa, căn bản không cần quá trình lôi điện biến ảo.

Sắc mặt Trương Trấn cũng ngưng trọng, khống chế rắn lửa quấn lấy dải lụa của đối phương. Mới đấu chưa được vài hơi thở liền xoạc một cái, rắn lửa bị dải lụa của cô gái áo tím cắt làm hai.

Trương Trấn mặt đỏ bừng, nhìn rắn lửa còn giãy giụa trên không, cùng với Chu Tiểu Liên còn thấp hơn mình một cái đầu, Trương Trấn hận không thể kiếm cái lỗ chui vào.

Tiểu nha đầu này từ đâu chui ra, quá biến thái đi chứ! Tu vi ngang nhau, còn nhỏ hơn ta một tuổi, chỉ mấy hơi thở liền cắt ngang rắn lửa của ta.

Chương 359: Chọc giận

Nuốt nước miếng, Trương Trấn vẻ mặt khóc than quay về chỗ ngồi, không dám nhìn sắc mặt của Dục Hoàng lão thái.

Lúc này, Chu Tiểu Liên mỉm cười, nàng không phải cười với Trương Trấn, mà là cười với Lâm Minh, trong tươi cười thể hiện rõ hàm ý đùa cợt khiêu khích.

- Sơ suất, quá sơ suất, coi thường tiểu nha đầu lừa gạt này.

Trương Trấn không còn mặt mũi, hắn vốn là người rất ngạo khí, thua không tính là gì, mấu chốt là đối phương còn nhỏ tuổi hơn hắn, lại còn là con gái.

- Ta không học tốt Khống Hỏa thuật, nếu luận võ, ta chưa chắc thua nàng.

Trương Trấn suy nghĩ, lại lấy ra một cái lý do sứt sẹo để vãn hồi mặt mũi không còn bao nhiêu của mình.

Lâm Minh cười, cũng không chọc thủng, nói lại Trương Trấn là bị mình hại. Rõ ràng là cô gái Lôi Cực tông này nhắm về phía mình, nếu không có gì bất ngờ, hẳn nàng là cấp đệ tử thân truyền, chỉ là còn nhỏ tuổi, qua hai ba năm nữa Chu Tiểu Liên sẽ có thể trở thành hạng nhân vật như Hỏa Dương công chúa, Lôi Chấn Tử, tự nhiên Trương Trấn không phải đối thủ.

Trận đấu tới giờ đã tiến hành bảy trận, Thần Hoàng đảo thua bốn trận, thắng ba trận. Tuy rằng hơi rớt hạ phong, nhưng lần này Thần Hoàng đảo một đấu sáu, có thành tích này cũng đã không kém rồi. Trong tám đại tông môn Thái Huyền điện cùng Cực Không tông đến từ Nam Thiên Vực không ra tay, có lẽ là cố kị ở cùng một vực, không làm khó Thần Hoàng đảo. Dù sao nếu Nam Hải Ma Vực thật sự khôi phục tới quy mô U Ma đế thành, ngày sau bọn họ cũng không sống tốt được, như vậy cũng biết thời biết thế tiếp nhận bảng giá mấu chốt của Thần Hoàng đảo.

Lúc này trên ghế chủ vị, sắc mặt Dục Hoàng lão thái vẫn không hề giãn ra, nàng biết rõ dù có ôn hòa nói năng nhẹ nhàng cũng không thể triệt tiêu lòng tham lam của tông môn Ngũ Hành Vực, những lão yêu quái kia sẽ không bị mình đẩy vòng vòng.

Như thế không bằng cứng đối cứng, thế giới võ giả trước nay thịnh hành một quan niệm, nếu không thể thuyết phục ngươi, vậy đánh bại ngươi. Thực lực mới là vốn liếng để nói chuyện, nếu Thần Hoàng đảo có thể toàn thắng trong lần luận bàn này, trên bàn tại đàm phán khí thế của đối phương sẽ vô tình yếu đi một bậc, sẽ rất có lợi cho đàm phán.

Nhưng nghĩ tới thực lực của Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh, trong lòng Dục Hoàng lão thái lại không yên. Thực lực của Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh chỉ có thể tính là không kém, tùy ý chống lại đệ tử thủ tịch tông môn Ngũ Hành Vực thì còn có tư cách đánh một trận, nhưng bảo hai người bọn họ chống đỡ xa luân chiến thì quá làm khó bọn họ.

Lần này trong thất tông Ngũ Hành Vực, Thanh Mộc tông bởi vì cao thủ thế hệ trẻ tuổi xuất hiện đứt gãy, mượn cớ từ chối không tới tham dự chúc thọ. Nam Thiên Vực Thái Huyền điện và Cực Không tông không ra tay, Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh phải lấy hai chống sáu!

Ngoài Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh ra, còn có một Lâm Minh. Vũ nhi cực lực đề cử hắn là vì hắn có vài phần thực lực, vậy có thể ra mặt một chút, nhưng Lâm Minh quá nhỏ tuổi, không đủ nội tình, cũng chỉ ra tranh giành trong hàng đệ tử mười sáu, mười bảy tuổi, bảo hắn chia sẻ với Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh thì thật làm khó người ta.

Sau khi Chu Tiểu Liên đi xuống, Triển Vân Gian cũng chậc chậc khen ngợi, mấy năm nay khí thế Lôi Cực tông ngày càng mạnh, lại thêm vài năm nữa, ngay cả mình cũng không thể coi thường nàng.

Thanh Mộc tông đã liên tục hai đời không có thu hoạch, Lôi Cực tông lại liên tục xuất hiện hai thiên tài đỉnh cấp Lôi Chấn Tử và Chu Tiểu Liên, trong hàng tuấn kiệt trẻ tuổi hạng hai đã có thể đứng ở đỉnh cao, cân bằng thất tông Ngũ Hành Vực ngàng càng không ổn định.

Triển Vân Gian đang suy nghĩ, nhìn thấy Thần Hoàng đảo Nghiêm Phó Hồng từ xa đánh mắt với hắn, ý bảo Triển Vân Gian có thể ra tay.

Trong lòng Triển Vân Gian lắc đầu, Nghiêm Phó Hồng này lòng ghen tị quá nặng, người như vậy khó mà đại thành.

Nghĩ thì nghĩ, hắn vẫn liếc sư đệ bên cạnh, nói:

- Tuấn Huy, ngươi đi ước chiến Lâm Minh.

- Hắc hắc, rốt cuộc có thể ra tay rồi?

Thanh niên Mã Tuấn Huy kia vuốt cằm, ánh mắt nhìn Lâm Minh như sói nhìn con mồi, rất là hưng phấn.

Người bảo hắn ra tay đã hứa, nếu có thể làm Lâm Minh nằm giường một ngày liền trả năm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, nếu có thể làm đối phương nằm trên giường hai mươi ngày, sẽ là một trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm đó.

Nếu như có thể làm tổn thương kinh mạch, chậm trễ mấy tháng tu luyện của hắn, trả ba trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm, nó ngang với tài nguyên Chân Nguyên thạch trung phẩm của hắn trong một năm.

Về phần nói cái gì luận bàn chạm tới là thôi, Mã Tuấn Huy căn bản không coi là thật, người trẻ tuổi đánh liền sôi máu, làm thật cũng bình thường, ra tay toàn lực, làm sao lại không bị thương?

Nói lại nhìn tràng cảnh đằng đằng sát khí thế này, các lão đại hai bên đều ước gì hung hăng chà đạp đối phương một phen, chỉ cần không chết người, dính chút máu có là gì!

- Họ Nghiêm kia nói có tính được không?

Mã Tuấn Huy xiết tay, đốt xương răng rắc.

- Tính, đã trả năm mươi Chân Nguyên thạch trung phẩm đặt cọc.

- Vậy thì tốt, hắc hắc, ta đang cần Chân Nguyên thạch tu luyện, liền có người đưa tới cửa.

Mã Tuấn Huy hưng phấn liếm môi.

- Đừng khinh địch, tiểu tử này không đơn giản, mười sáu tuổi Ngưng Mạch hậu kỳ, coi như không kém, hơn nữa hắn được Mục Thiên Vũ coi trọng, có lẽ thiên phú cũng thua kém đám người Hỏa Dương công chúa.

Triển Vân Gian nhắc nhở.

- Thiên phú tốt thì sao chứ, ta nửa bước Hậu Thiên còn không đánh lại hắn mới Ngưng Mạch hậu kỳ? Tiềm lực tiểu tử này không tệ, đáng tiếc còn quá non.

Mã Tuấn Huy nói xong nhảy ra, có chân nguyện Phong hệ thêm vào, hắn chỉ khẽ động liền xuất hiện ở giữa sân.

- Phong Vân cốc Mã Tuấn Huy, mười tám tuổi, khiêu chiến hào kiệt ở đây.

Mã Tuấn Huy tùy ý chắp tay.

- Mã Tuấn Huy, tới lượt hắn nhanh như thế, xem ra Chu Tiểu Liên ra sân trước đó đã kéo cao trình độ luận bàn, Mã Tuấn Huy này xếp hàng bậc cao trong đệ tử hạch tâm Phong Vân cốc.

Đệ tử thất tông Ngũ Hành Vực đều khá hiểu biết lẫn nhau, cái tên Mã Tuấn Huy cũng được không ít người biết.

- Ủa, còn có rất nhiều đệ tử hạng dưới và hạng trung chưa ra sân mà, Mã Tuấn Huy nhảy ra, trình độ luận bàn lại kéo lên cao, sợ là bọn họ không có cơ hội ra sân, không biết Mã Tuấn Huy gấp gáp nhảy ra là khiêu chiến ai đây.

Các đệ tử Ngũ Hành Vực xôn xao, Mã Tuấn Huy đảo mắt qua đệ tử Thần Hoàng đảo, chỉ vào Lâm Minh nói:

- Ngươi gọi là Lâm Minh phải không, có dám ra so với ta một trận?

- Cái gì?

Trương Trấn bên cạnh Lâm Minh ngẩn người, con mẹ nó tiểu tử này thật là không biết xấu hổ, mười tám tuổi đấu mười sáu tuổi, hắn còn có mặt mũi mở miệng?

Chênh lệch hai tuổi nghe không tính là gì, kỳ thật đối với thiên tài đỉnh cấp thời kỳ thiếu niên mà nói, mỗi một ngày đều hết sức quý giá.

Thời gian hai năm đủ làm rất nhiều chuyện, ví dụ như Mục Thiên Vũ, mười lăm tuổi Ngưng Mạch, đó là thiên tài cấp thánh, nếu trễ thêm hai năm, mười bảy tuổi Ngưng Mạch, vậy không tính là gì, ngay cả Thất Huyền cốc cũng có cả đống người làm được. Lúc Mục Thiên Vũ mười bảy tuổi, đã bước vào Hậu Thiên.

Nếu cho Lâm Minh thêm hai năm, đột phá Hậu Thiên là dễ dàng, thậm chí có thể đánh bại cao thủ Tiên Thiên, như vậy vượt xa hạng người như Mã Tuấn Huy.

Cho nên tiến hành luận bàn đến bây giờ, luôn luôn là người tuổi xấp xỉ đấu với nhau, dù là chênh lệch một tuổi, cũng là người nhỏ tuổi chủ động khiêu chiến người lớn tuổi, khiêu chiến ngược lại sẽ làm người ta coi thường.

- Lâm Minh, đừng mắc mưu hắn, tám phần là tiểu tử này muốn gài ngươi.

Trương Trấn cảm giác được Mã Tuấn Huy không phải hay ho gì.

Dục Hoàng lão thái không đổi sắc, quay lại liếc Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ gật đầu, cũng không nói gì.

“Nếu là người Vũ nhi coi trọng, nếu như chênh lệch hai năm cũng không lướt qua được, vậy cũng không mạnh hơn Định Sơn và Tiểu Thanh bao nhiêu, lão thân cứ xem rốt cuộc ngươi có thể cho ta bao nhiêu bất ngờ”.

Mã Tuấn Huy hồn nhiên không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của người xung quanh, vẫn chỉ vào Lâm Minh.

- Tiểu tử, dám lên không?

Lâm Minh đứng dậy.

- Không ngờ tới tục danh của tại hạ lại truyền đến Ngũ Hành Vực, thật là quá vinh hạnh. Ngươi đã muốn khiêu chiến, tự nhiên ta theo cùng.

Nói xong Lâm Minh trực tiếp đi tới sân, không để ý tới Trương Trấn liên tiếp nháy mắt.

- Thì ra hắn chính là Lâm Minh.

- Ừ, hắn ở trong Ngô Đồng các, ta cũng gặp lần đầu, nghe nói hắn chỉ mười sáu tuổi, còn được Thiên Vũ điện hạ coi trọng.

- Lúc này có thể xem thực lực của hắn, đối phó Mã Tuấn Huy kia, thắng là bản lĩnh, thua cũng không dọa người.

Không có mấy người Ngũ Hành Vực biết Lâm Minh, nhưng ở Thần Hoàng đảo lại không ai không biết tới. Thiên tài của Mục Thiên Vũ coi trọng, tông môn đặc biệt trả giá đào từ Thất Huyền cốc tới đây, vào tông môn liền ở trong Ngô Đồng các, những điều này đủ cho hắn trở thành tiêu điểm chú ý của các đệ tử Thần Hoàng đảo.

- Hắc hắc, ngươi nói tên của ngươi truyền tới Ngũ Hành Vực thì chưa chắc, ta biết tên ngươi là vì nghe nói qua sự tích quang huy của ngươi, nghe nói đầu tiên ngươi phản bội tông môn của mình, sau đó dựa vào bám váy lăn tới đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo, ta nói có đúng không?

Mã Tuấn Huy cười lạnh, nói ra những lời cực kỳ âm độc, hắn đang cố ý muốn chọc giận Lâm Minh, nếu không làm sao hắn có thể danh chính ngôn thuận biến đối phương trọng thương nằm trên giường.

- Làm càn!

Mã Tuấn Huy vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng quát lớn như tiếng sấm nổ vang bên tai, Mã Tuấn Huy sắc mặt trắng nhợt liên tục lùi mấy bước.

- Nhóc con vô tri, lại dám xằng bậy!

Dục Hoàng lão thái vỗ án, một đạo dao động năng lượng khủng bố như sóng triều cuốn về phía Mã Tuấn Huy. Trong khoảnh khắc đó Mã Tuấn Huy cảm thấy cả người lạnh băng, như con thuyền nhỏ quay cuồng trong sóng bão.

Mã Tuấn Huy vô cùng hoảng sợ, hắn không ngờ chỉ mới một câu, Mục Dục Hoàng lại mặc kệ thân phận, tu vi Toàn Đan ra tay với tiểu bối như hắn.

Lúc này, một cỗ gió xoáy quét tới bảo vệ Mã Tuấn Huy, đẩy đi sóng triều, một lão già áo xanh đứng dậy nói:

- Dục Hoàng bớt giận. Tuấn Huy, ngươi đang nói bậy bạ gì đó! Còn không mau xin lỗi!

Mã Tuấn Huy thở ra một hơi, kinh hồn chưa yên, bà già này thật là người điên, hắn trào phúng là Lâm Minh, lại không mắng Dục Hoàng lão thái, nghe nói Lâm Minh này mới vào tông mấy ngày, có thể gặp Dục Hoàng lão thái mấy lần? Có cần bao che như vậy không?

Kỳ thật Mã Tuấn Huy sơ suất, một câu bám váy của hắn ngang với mắng chửi danh dự của Mục Thiên Vũ. Mục Thiên Vũ là đồ đệ Mục Dục Hoàng thương yêu nhất, làm sao có thể tha thứ cho người nói xấu nàng.

Lâm Minh liếc Mục Thiên Vũ sắc mặt có chút không dễ coi, ánh mắt trở nên lạnh băng, hắn q Mã Tuấn Huy, âm trầm nói:

- Ngươi đang cố ý chọc giận ta? Khích ta tử đấu với ngươi? Ta còn phải chúc mừng ngươi, ngươi đã thành công.

Chương 360: Không bớt lo

Trên yến hội, tuy rằng đều có mùi hỏa dược nhưng mà ít nhất người trong hội sẽ không xé rách da mặt, như vừa rồi Mã Tuấn Huy nói, nếu một khi đắc tội với người, lại không có suy nghĩ, căn bản chỉ là một ít kẻ thần kinh không bình thường mà thôi.

Lâm Minh và Mã Tuấn Huy không oán không cừu, không quen không biết, Mã Tuấn Huy lại giống như chó điên nhào tới cắn loạn, nếu không phải do người ta sai khiến thì căn bản không nghĩ ra.

Mã Tuấn Huy hắc hắc cười lạnh hai tiếng:

- Đúng vậy, ta đúng là kích bác ngươi, lúc trước so những kỹ năng không đi tới đâu của ngươi chẳng có chút ý nghĩa. Tuy nhiên, chuyện ngươi ăn cơm cháo lẫn lộn mà trở thành đệ tử hạch tâm của Thần Hoàng đảo cũng không phải là do ta bịa đặt, mà đúng là có lời đồn đại như vậy, tục ngữ nói tin đồn vô căn cứ, chưa chắc không có nguyên nhân.

- Hôm nay để ta tới làm đá thử vàng, xem những lời đồn này rốt cuộc có phải là thật hay không, sao nào?

- Đá thử vàng? Ngươi cũng thật đề cao bản thân mình đấy.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Chỉ sợ đá thử vàng này của ngươi mài một cái liền nát!

Lâm Minh nói xong, từ trong Tu Di giới rút Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương ra, cây thương này từ sau khi hắn có Tử Huyễn thương thì không hề dùng nữa.

Nhưng mà Tử Huyễn thương là đỉnh cấp bảo khí địa giai thượng phẩm, quá mức kinh thế hãi tục, lúc trước Xích Viêm lão tổ từng ngụy trang cho Tử Huyễn thương, nhưng mà ngụy trang này chỉ giấu được những người có tu vi thấp hơn Xích Viêm lão tổ thôi, ở đây rất đông lão quái cấp tông chủ, đều là kẻ tuệ nhãn như đuốc, nhất định có người nhận ra nó.

Đỉnh cấp bảo khí địa giai thượng phẩm, ngay cả cao thủ Toàn Đan cũng vào đỏ mắt, Lâm Minh bây giờ có Thần Hoàng đảo làm chỗ dựa vững chắc, thật ra không sợ Tử Huyễn thương hấp dẫn ánh mắt, tuy nhiên loại phiền toái này có thể ít được thì ít đi, ở đây nhiều người như vậy, không tới một ngày tin tức sẽ truyền khắp ra.

Mã Tuấn Huy nhìn thấy Lâm Minh rút ra một cây ngân thương nhân giai trung phẩm. Không khỏi hơi sửng sốt, ngay sau đó cười ha ha:

- Ta không nhìn lầm chứ, ngươi thân là đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo, mà lại đi dùng loại binh khí rác rưởi này hay sao? Ngay cả đệ tử thân truyền của tông môn tam phẩm, cũng có bảo khí địa giai dùng rồi, nhân giai trung phẩm? Ngươi đang đùa sao?

Khóe miệng Lâm Minh hơi vểnh lên, nếu mọi người đều hòa khí vui vẻ, hắn không ngại cho người khác một chút mặt mũi, còn hùng hổ dọa người như thế, rõ ràng là bị người khác sai khiến nhằm vào mình. Hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ.

- Đối phó thứ đồ như ngươi, vốn chỉ cần tay không là đủ rồi, ta ra thương chỉ là muốn lấy một chút máu, nếu như sau năm thương ngươi còn có thể đứng vững. Vậy tính ta thua.

Lâm Minh vừa nói ra lời này, mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Tay không là đủ rồi?

Rahương chỉ là muốn thấy một chút máu?

Trong năm chiêu phân thắng bại?

Triển Vân Gian có chút thích thú nhìn phía Lâm Minh, tiểu tử này thật là tự tin, hắn quay đầu lại nhìn Chu Tiểu Liên của Lôi Cực tông, lại thấy cô bé hưng phấn, hiển nhiên với trận đấu này tràn ngập chờ mong.

- Ồ? Ngươi tin Lâm Minh trong năm chiêu có thể phân thắng bại?

Triển Vân Gian dùng chân nguyên truyền âm hỏi.

- Hì hì, ta không biết hắn có thể thắng hay không, tuy nhiên bất kể sau năm chiêu kết quả như thế nào thì cũng đều là một chuyện rất ý tứ, tất nhiên sẽ có một bên thua vô cùng thê thảm, ta rất chờ mong xem bên thua có biểu tình như thế nào. Bên thua có bị phá vỡ võ đạo chi tâm hay không, từ đó về sau sẽ không dậy nổi, chuyện tốt như vậy, ta đương nhiên là hưng phấn rồi.

Nhìn thấy Chu Tiểu Liên làm ra vẻ khờ dại nói chuyện này, Triển Vân Gian chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, tiểu cô nương này sau khi trưởng thành tuyệt đối là một cái họa.

Hơn phân nửa đệ tử Ngũ Hành Vực ở đây chờ xem náo nhiệt mà đệ tử Thần Hoàng đảo lại có tâm tư khác, có người lo lắng cho Lâm Minh giống như Trương Trấn, lại có người ghen tị mong chờ Lâm Minh bị người khác chặn họng, giống như Nghiêm Phó Hồng.

Khóe môi Nghiêm Phó Hồng nhếch lên, vui sướng khi người gặp họa, tay sờ sờ lên nhẫn, trong lòng thầm nghĩ:

- Quả nhiên là cùng một nơi đi ra, lại xuất ra một kiện bảo khí nhân giai trung phẩm làm cho mất mặt, vốn chỉ tìm người đánh cho ngươi tàn phế, để ngươi mất cơ hội tính vào Thần Hoàng bí cảnh. Bây giờ xem ra, trận này, võ đạo chi tâm của ngươi cũng bị hao tổn, tự chui đầu vào rọ, đúng là tên ngu ngốc.

Mục Dục Hoàng không nói chuyện, chỉ liếc Mục Thiên Vũ một cái, trong ánh mắt tràn ngập ý hỏi.

Mục Thiên Vũ rất không biết nói gì, Lâm Minh không lúc nào không khiến cho người ta bớt lo, vốn chỉ cần theo quy củ đánh bại tên kia là được rồi, không nên ép mình tới tuyệt lộ, đối mặt với ánh mắt Mục Dục Hoàng, Mục Thiên Vũ chỉ mạnh mẽ cắn răng gật gật đầu, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng Lâm Minh.

Mục Dục Hoàng nhíu nhíu mày:

- Ngươi không phải nhờ lão già Xích Viêm kia chế tạo cho Lâm Minh tạo một cây bảo thương đỉnh cấp nhân giai thượng phẩm sao? Ngươi còn nói so với Chu Tước kiếm của ngươi chỉ hơn chứ không kém, tại sao không thấy hắn dùng?

- Chuyện này...

Mục Thiên Vũ cười khổ nói:

- Đại khái là hắn không muốn lộ tài mà gặp phải phiền toái...

Mục Dục Hoàng giọng điệu lạnh lùng nói:

- Gặp phải chút phiền toái cũng có Thần Hoàng đảo chống lưng cho hắn, còn hơn là thua trận này, mang ra một cái trường thương sắt vụn thật mà xấu hổ, nếu bị chặt đứt thì làm sao bây giờ? Nếu binh khí bị chặt đứt, hoặc là năm chiêu không thể phân ra thắng bại, cho dù thực lực mạnh hơn đối phương, cũng bị người ta nhạo báng, ta hy vọng trong lòng hắn hiểu rõ, không cần gây chuyện khiến người ta chê cười.

Mã Tuấn Huy nghe xong Lâm Minh nói vậy, không những không giận mà còn cười ngược, ánh mắt hắn lúc này nhìn Lâm Minh giống như nhìn một tên ngốc:

- Hôm nay ngươi nhảy ra không phải để cho người ta biết mình ngốc đó chứ? Ta bây giờ đứng đây, ta muốn xem làm sao ngươi có thể thắng ta?

Lâm Minh tay phải cầm thương, tay trái sờ lên thân thương, một cỗ cảm giác quen thuộc truyền khắp thân thể hắn, cho tới bây giờ, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương là trường thương hắn sử dụng lâu nhất, nó giúp hắn chiến thắng Trương Quan Ngọc, giúp hắn đi xa hơn ở Nam Cương, giúp hắn đánh thắng tổng tông hội võ Thất Huyền cốc.

Nói năm thương phân thắng bại, Lâm Minh đã lưu cho mình một đường sống rồi, lúc trước Lâm Minh Tôi Tủy nửa thành cũng đã giết chết Hoàng Tử Hiên tu vi Hậu Thiên đỉnh phong rồi, mà Mã Tuấn Huy mới nửa bước Hậu Thiên, cho dù hắn là thiên tài tông môn tứ phẩm thì sao? Huống chi bây giờ Lâm Minh đã hoàn thành hai thành Tôi Tủy.

Hai chân vừa đạp mặt đất, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt, tốc độ Lâm Minh đạt tới mức tận cùng, thân thể hắn liên tiếp vẽ ra ảo ảnh, mũi thương ngưng tụ thành hào quang màu xanh da trời, một thương đâm thẳng tới ngực Mã Tuân Huy.

- Ta cắt cái thương sắt gỉ của ngươi!

Kiếm trong tay Mã Tuấn Huy vung lên, bảy, tám đạo phong nhận gào thét chém ra, phong nhận rít lên tiếng xé gió giống như dao cắt lên thủy tinh, cực kỳ chói tai.

Đối mặt với thế công này, Lâm Minh tránh cũng không tránh, mũi thương tiếp tục mạnh mẽ đâm tới.

Thanh Thương chân nguyên không ngừng sinh sôi, mang theo lực chấn động Luyện Lực Như Tơ, cùng với phong nhận va chạm một chỗ!

- Coong coong coong coong coong!

Giống như tiếng thủy tinh liên tiếp vỡ nát, phong nhận của Mã Tuấn Huy giống như bị đao trận chém nát thủy tinh, mà thương thế Lâm Minh không giảm, thương mang cách ngực Mã Tuấn Huy chỉ chừng một trượng mà thôi.

- Hả?

Mã Tuấn Huy trong lòng cả kinh, một tay vung ra, Phong chi nguyên khí màu xanh tụ lại, hình thành một cơn gió lốc trước ngực hắn.

- Phong Ảnh thuẫn!

- Bồng!

Mã Tuấn Huy con chưa nói hết câu Phong Ảnh thuẫn, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đã trực tiếp đâm nát Phong Ảnh thuẫn, thanh âm giống như tiếng nghiến răng đâm vào màng tai, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân Thương chỉ hơi tạm ngừng một chút, tiện đà đâm thẳng tới.

- Cái gì?

Rốt cuộc Mã Tuấn Huy sắc mặt đại biến, phòng ngự của hắn đã xuất chúng, hơn nữa có thể mượn lực giảm bớt lực Phong Ảnh thuẫn, vậy mà không chặn được một kích của đối phương? Cả người hắn bạo lui, nhưng mà Trọng Huyền Nhuyễn Ngân giống như giòi trong xương theo sát.

- Thanh Phong Trảm!

Mã Tuấn Huy hai mắt đỏ rực, quát một tiếng chói tai, một kiếm chém lên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân, kiếm trong tay hắn chính là bảo khí địa giai hạ phẩm, nếu như bình thường, cho dù không cần chân nguyên cũng có thể trực tiếp chém bảo khí nhân giai trung phẩm thành hai đoạn!

Một kiếm lúc này, chắc là có thể như sắt chém lên nến, chém đôi trường thương của Lâm Minh, nhưng mà hắn không ngờ chính là, một kiếm của hắn chém lên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lại bị Thanh Thương chân nguyên làm cho trì trệ, ngay cả chân nguyên bên trong cũng bị một cỗ chấn động kỳ dị đánh tan.

Đây là công pháp gì?

Mã Tuấn Huy không thể tin được, lúc này đã không phải là lúc để hắn nghĩ rồi, thương thế như trời long đất lở sau khi trải qua ba lượt công kích làm tiêu hao, vẫn có uy lực cực kỳ khủng bố.

Không gian chung quanh dường như bị đọng lại, Phong chi nguyên khí bị đánh tan, thương mang với thế không thể đỡ mạnh mẽ đâm vào hộ thể nhuyễn giáp trên người Mã Tuấn Huy.

Trong nháy mắt, Mã Tuấn Huy chỉ cảm thấy như bị một cái búa tạ đánh trúng, nhuyễn giáp nhân giai thượng phẩm bị thương mang đâm ra một cái lỗ lớn, ngay cả chân nguyên hộ thể cũng như sành sứ bị vỡ nát, Mã Tuấn Huy phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bay ngược ra xa mười mấy trượng, chỉ nghe một trận loạn hưởng "binh, binh, cách, uỳnh", Mã Tuấn Huy cũng không biết chấn nát bao nhiêu cái bàn tiệc, cả người dính đầy rượu thức ăn và cơm canh, mảnh vỡ bát ngọc rơi đầy đất.

Vì thương mang đã bị triệt tiêu rất nhiều cho nên Mã Tuấn Huy bị thương không nặng lắm, nhưng lúc này hình tượng vô cùng chật vật, Mã Tuấn Huy từ trên mặt đất đứng lên, môi co rúm, ánh mắt đỏ như máu, khuôn mặt cũng đen như gan heo.

Cả trường im ắng, rất nhiều đệ tử Ngũ Hành Vực đều trợn tròn mắt, ai cũng không thể đoán được lại phát sinh một màn như vậy, chỉ một chiêu, Mã Tuấn Huy như bóng chày bị đánh bay, tuy rằng không bị trọng thương, nhưng Mã Tuấn Huy đã dùng ba chiêu chặn lại thương mang của Lâm Minh mà vẫn gặp phải kết quả như vậy, thực lực chênh lệch rõ ràng, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Ngay lúc toàn trường im lặng, một tiếng cười không khỏe như chuông bạc vang lên, Chu Tiểu Liên cười nằm xoài lên bàn, nước mắt cũng muốn chảy cả ra.

- Mã sư huynh, ngươi mau gỡ mấy sợi mỳ trên cổ áo xuống đi, cười chết ta mất, ha ha ha.

Lúc này Mã Tuấn Huy bị một chén lớn mỳ sợi vắt lên cổ, mỳ thọ dùng linh cốc chế biến không phải dai bình thường, bát mỳ vỡ thành nhiều mảnh như vậy nó cũng không bị đứt đoạn, một mặt sợi mỳ vẫn còn nổi trên nước dùng.

Mã Tuấn Huy giống bị rắn cắn quào quào sợi mỳ trên cổ, khuôn mặt xấu hổ muốn chết.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều đệ tử Thần Hoàng đảo cũng không nhịn nổi cười, tuy nhiên trường hợp này bọn họ không thể cười một cách thống khoái, bọn họ vẫn phải khắc chế một chút, chỉ là nhịn rất vất vả.

Tuy nhiên, trong những người cười này không bao gồm Trương Trấn, lúc này Trương Trấn mở lớn mắt kinh ngạc nhìn Lâm Minh, trong lòng phát mộng, trong tất cả những đệ tử Thần Hoàng đảo, hắn là người tiếp xúc với Lâm Minh nhiều nhất, vào sơn môn, ăn cơm, lĩnh tài nguyên những việc này đều do Trương Trấn dẫn Lâm Minh đi làm, vài ngày tiếp xúc, hắn hoàn toàn không biết mình dẫn theo một tên yêu nghiệt cỡ vậy.

Mục Thiên Vũ thở phào một hơi, có chút oán trách trắng mắt liếc Lâm Minh một cái, tuy rằng tin tưởng Lâm Minh, nhưng mà mấy tháng này Lâm Minh tiến bộ cỡ nào, nàng cũng không rõ ràng lắm, trong lòng cũng không để ý.

- Cái tên Lâm Minh này khi nào mới để người ta bớt lo?

Chương 361: Lục tông vây đổ

- Lâm Minh, ta giết ngươi!

Mã Tuấn Huy thẹn quá hóa giận, tay nắm chặt trường kiếm, thân kiếm lóe lên một tầng hào quang màu tím, cùng lúc đó, cả người hắn được phủ một tầng sáng xanh, hiển nhiên đang muốn liều mạng.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương vắt ngang, chờ Mã Tuấn Huy giết tới.

- Đủ rồi!

Lúc này, Phong Vân cốc cốc chủ hừ lạnh một tiếng:

- Thua chính là thua, lui ra!

Mã Tuấn Huy súc tụ chân nguyên lại bị một tiếng hừ lạnh của Phong Vân cốc cốc chủ đánh gãy, khuôn mặt hắn đỏ rực, không phục nói:

- Chưởng môn sư tôn, ta chỉ là quá khinh địch, vừa rồi ta ngay cả Hóa Phong quyết cũng chưa dùng, còn có Phong chi ý cảnh, ta...

- Câm miệng!

Phong Vân cốc cốc chủ giận!

- Mười tám tuổi đánh với mười sáu tuổi, bị người ta một chiêu đánh bay, còn mất mặt viện cớ, nhanh chóng cút xuống dưới cho ta, còn ở trên đài làm mất mặt?

Mã Tuấn Huy nuốt một ngụm nước miếng, oán hận liếc Lâm Minh một cái, nhưng vẫn xám xịt đi xuống đài.

- Tiểu tử, ngươi chờ đó, mối nhục hôm nay ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi.

Trước khi xuống đài, Mã Tuấn Huy còn dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh, phát ra thề độc, vừa rồi hắn còn chưa vận dụng Hóa Phong quyết và Phong chi ý cảnh, trong lúc vội vàng, thậm chí ngay cả chân nguyên cũng chưa điều động toàn bộ, hắn còn tự cho rằng, chính vì nguyên nhân này nên mới bị thua bởi Lâm Minh, mà không phải mình thực lực không đủ.

Cũng chỉ có như vậy, mới khiến cho trong lòng Mã Tuấn Huy dễ chịu một chút, trận chiến này hắn thua rất thảm, mất cả hết mặt mũi, nếu không rửa nhục, sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với võ đạo của hắn.

Lâm Minh không trả lời, đối với loại người ngu ngốc như Mã Tuấn Huy. Hắn căn bản mặc kệ, hắn chỉ quan tâm một điều đó là, rốt cuộc là ai sai Mã Tuấn Huy và Chu Tiểu Liên đối phó mình.

- Tiểu tử này!

Ở dưới đài Nghiêm Phó Hồng nghiến răng nghiến lợi, chiến lực Lâm Minh lại tăng lên, mấu chốt là thiên phú của Lâm Minh rất khủng bố, Mã Tuấn Huy ở trong đệ tử hạch tâm Phong Vân cốc, thiên phú có thể xếp vào tầng trên nhưng lại bị Lâm Minh một thương quét ngang.

Tuy rằng nói Mã Tuấn Huy khinh địch, không dùng hết toàn bộ thực lực, nhưng Lâm Minh cũng xuất ra toàn bộ thực lực sao?

Cũng từ đó, thiên phú Lâm Minh ít nhất phải ngang ngửa với Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh, thậm chí còn vượt qua một chút! Lại qua hai, ba năm, Lâm Minh sẽ trở thành Mục Định Sơn thứ hai.

Điều này khiến cho Nghiêm Phó Hồng có cảm giác nguy cơ rất mạnh. Vốn lần tiến vào Thần Hoàng bí cảnh Cổ Phượng này, trong danh ngạch rất có thể có hắn trong đó, nếu Lâm Minh đã đến đây, rất có thể hắn sẽ bị Lâm Minh giành mất.

Lúc Lâm Minh đi xuống đài, Trương Trấn vẫn còn dại ra, cho tới tận khi Lâm Minh ngồi cạnh hắn, hắn mới nuốt một ngụm nước miếng nói:

- Lâm ca, thì ra ngươi lợi hại như vậy?

- Lâm ca?

Lâm Minh sắc mặt cổ quái, Trương Trấn còn lớn hơn hắn hai tuổi. Trương Trấn thâm tâm cao ngạo, tuy nhiên đó cũng là nhằm vào những kẻ không bằng hắn, nói chính xác đây đều là tật xấu của đệ tử Thần Hoàng đảo. Tự đáy lòng đều khinh thường đệ tử tiểu tông môn.

Nhưng khi gặp những cao thủ chân chính như Mục Định Sơn, Hỏa Dương công chúa vân vân, Trương Trấn cũng không có một chút cao ngạo, nếu lại cao hơn một chút như Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân. Trương Trấn sẽ quỳ bái, tu luyện càng lên cao, lại càng hiểu rõ sự khủng bố của những người này.

- Lâm ca, ngươi mạnh như vậy, nhất định có thể thắng được cái tên Chu Tiểu Liên kia nha!

Trương Trấn hưng phấn xoa xoa tay, xem ra đúng là chuyện mình bị tiểu cô nương kia làm cho mất hết mặt mũi mà canh cánh trong lòng.

Lâm Minh cười nói:

- Ngươi có phải muốn ta lấy trở về?

Trương Trấn ngượng ngùng cười cười:

- Ta chỉ là thấy tiểu nha đầu này quá kiêu ngạo.

Lúc trước Trương Trấn còn tự kỷ cho rằng Chu Tiểu Liên thích mình, kết quả lên sân khấu mới vài giây đã bị người ta đánh cho mặt mày xám tro, lúc này Trương Trấn mới hiểu được, tiểu nha đầu này cố ý làm cho hắn bẽ mặt, điều này khiến cho lòng tự trọng của Trương Trấn bị tổn thương.

Lâm Minh nói:

- Yên tâm đi, Chu Tiểu Liên kia, cho dù ta không khiêu chiến nàng, nàng cũng sẽ khiêu chiến ta.

- Hả?

Lâm Minh không nói gì thêm, hắn liếc Chu Tiểu Liên một cái, quả nhiên đối phương cười dài nhìn hắn, ánh mắt mang theo vẻ hưng phấn và khiêu khích, tiểu cô nương này, không phải đèn cạn dầu.

Tuy rằng một thương đánh bay Mã Tuấn Huy, nhưng mà Lâm Minh cũng không xem nhẹ Ngũ Hành Vực thất tông, bình thường một tông môn tứ phẩm có khoảng trên dưới mười đệ tử thân truyền, cộng thêm đệ tử hạch tâm.

Mã Tuấn Huy chỉ là kẻ xếp tầng trên trong đám đệ tử hạch tâm mà thôi, ở trong đệ tử Phong Vân cốc cũng chỉ xếp khoảng hai mươi.

Mà đệ tử trước hai mươi, thực lực chênh lệch rất lớn, ngay cả Thất Huyền cốc, xếp hạng thứ hai thứ ba tổng tông hội võ Mộc Cổ Bặc Vực, với xếp hạng thứ mười một Phương Khải, chênh lệch thực lực có thể thấy rõ ràng.

Mà địa vị của Mã Tuấn Huy ở trong Phong Vân cốc, cũng không bằng địa vị của Phương Khải ở trong Thất Huyền cốc, nhưng mà Lâm Minh sẽ không vì Mã Tuấn Huy mà coi thường Chu Tiểu Liên, tuy rằng đối phương chỉ có mười bảy tuổi.

Lúc này, bên tai Lâm Minh đột nhiên vang lên tiếng Mục Thiên Vũ dùng chân nguyên truyền âm:

- Làm rất khá, tuy nhiên lần sau không cần làm như vậy, không rõ thực lực đối phương, vẫn nên chắc chắn một chút thì tốt.

Lâm Minh theo tiếng nhìn lại, thấy Mục Thiên Vũ oán trách nhìn mình, không khỏi vui cười, hắn truyền âm nói.

- Đó cũng phải là xem đối với ai, tên Mã Tuấn Huy rất đáng đánh, ta chỉ muốn cho hắn một giáo huấn mà thôi!

Trong quy củ, đánh bại Mã Tuấn Huy, cho dù đánh cho hắn hộc máu cũng không tính là gì, võ giả bị thương là rất bình thường, nằm giường vài ngày, ăn một ít đan dược là lại sinh long hoạt hổ.

Nhưng nếu làm mất hết mặt mũi đối phương, đả kích niềm tin của hắn, mới là thủ đoạn tàn độc nhất, nhưng chỉ có thể áp chế ở trong lòng, điều này mới khiến cho Lâm Minh cảm thấy hả giận.

Mục Thiên Vũ biết Lâm Minh là bởi vì cái câu ăn nhờ cơm cháo của Thần Hoàng đảo mà trở thành đệ tử hạch tâm mới ngược đãi Mã Tuấn Huy thê thảm như vậy, những lời này chẳng những mắng Lâm Minh, mà còn chửi bới Thiên Vũ.

Lâm Minh làm như vậy đại khái cũng là nghĩ cho nàng, nghĩ đến đây, Mục Thiên Vũ hiểu ý cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Trải qua trận chiến vừa rồi, sắc mặt Mục Dục Hoàng mới dịu một chút, Lâm Minh không để nàng thất vọng, cứ như vậy phát triển, về sau tiến vào cấp bậc đỉnh phong không thành vấn đề, thế hệ này của Thần Hoàng đảo có Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh, Lâm Minh ba người chống đỡ thì không cần lo lắng gì rồi.

Dục Hoàng lão thái nghĩ như vậy, trong lúc vô ý thoáng nhìn Lôi Kinh Thiên đang mỉm cười vân đạm phong khinh, sắc mặt trầm xuống.

- Lão cáo già này.

Nàng rất chán ghét Lôi Kinh Thiên loại người dường như chuyện gì cũng nắm chắc, lần đàm phán vài ngày trước, chính lão gia hỏa này nhiều lần còn đối nghịch với mình.

- Hay là lão gia hỏa này có chỗ dựa gì?

Trên đài, tỷ thí tiếp tục tiến hành, từ sau khi Lâm Minh và Mã Tuấn Huy giao thủ, cũng không người nào so đấu kỹ năng và kỹ xảo, vừa lên tràng là giao thủ chân chính.

- Đệ tử hạch tâm Phong Vân cốc, Trương Lâm, nguyện đối chiến với chư vị tuấn kiệt Thần Hoàng đảo, ai dám đi lên chiến một trận?

Ở trung ương quảng trường, một thanh niên mặc trường bào màu xanh, tay cầm song kiếm cao giọng nói.

Hắn là nhân vật xếp trước ba trong đệ tử hạch tâm Phong Vân cốc.

Võ giả Thần Hoàng đảo sắc mặt không dễ coi chút nào, bình thường loại yến hội này đều là luận bàn, trừ đồng môn đệ tử không giao thủ với nhau ra, tông môn với tông môn đều có thể tùy ý, Thần Hoàng đảo hội cùng Ngũ Hành Vực tông môn giao thủ, mấy đại tông môn Ngũ Hành Vực cũng có luận bàn với nhau, giống như lúc so đấu kỹ xảo và vũ kỹ lúc trước, Kim Chung sơn, Lôi Cực tông, Hỏa Dương tông cũng đều có giao thủ, ít nhất cũng phải làm ra vẻ.

Nhưng mấy trận tỷ thí vừa rồi, đều là mấy tông môn Ngũ Hành Vực liên thủ đối Chiến Thần Hoàng đảo, bây giờ, Trương Lâm lại chỉ thẳng vào Thần Hoàng đảo.

Thần Hoàng đảo tuy rằng mạnh, nhưng lấy một địch sáu tuyệt đối không ứng phó nổi.

- Thần Hoàng đảo, Hoa Hồng, xin chỉ giáo!

Một cô gái áo đỏ nhảy lên lôi đài, là đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ năm của Thần Hoàng đảo tên Hoa Hồng, luận thực lực, cũng không kém Trương Lâm là mấy.

Sau khi chiến đấu bắt đầu, Trương Lâm không tính lưu thủ, vừa lên liền vận dụng công pháp hạch tâm Hóa Phong quyết của Phong Vân cốc, toàn lực ứng phó.

Hoa Hồng cắn chặt răng, dứt khoát sử ra Chu Tước Cấm Thần lục, nàng đã ý thức được đây là một trận khổ chiến, mặc dù mình thắng, cũng phải dùng toàn lực, trong thời gian ngắn rất khó tái chiến.

Chân nguyên va chạm, trung ương quảng trường nảy lửa, từng đạo sóng xung kích chân nguyên cường đại đánh úp lại, trực tiếp thổi trúng mấy cái bàn, đánh cho nó chia năm xẻ bảy.

Một gã trưởng lão tinh thông trận pháp của Thần Hoàng đảo nhảy ra, hai tay bày ra mấy đạo trận bàn, lúc này chặn lại dư kinh chân nguyên vào bên trong.

Hai người vừa đấu đã mấy chục chiêu, cuối cùng Hoa Hồng hơi ưu thế hơn Trương Lâm một chút, nhưng nàng cũng đã là sơn cùng thủy tận.

- Tài không bằng người, cam bái hạ phong.

Trương Lâm vừa chắp tay, vừa xoay người xuống đài.

Tuy rằng Hoa Hồng thắng, nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm, trong thời gian ngắn nàng khôi phục cũng được một chút, nhưng mà khi nhìn thấy Chu Tiểu Liên của Lôi Cực tông xoa xoa tay, hiển nhiên cũng muốn lên tràng, mà đối tượng nàng khiêu chiến hơn phân nửa là Thần Hoàng đảo.

Đệ tử hạch tâm xếp trước năm của Thần Hoàng đảo, đại khái có thể so với các tông đệ tử hạch tâm xếp trước ba của Ngũ Hành Vực, lấy một đánh sáu, vậy tương đương với năm đánh mười tám. Lại cứ như vậy chiếu xuống, chỉ sợ Thần Hoàng đảo cũng không thể xuất ra được người ứng chiến.

- Lâm ca, tiểu nha đầu kia muốn lên tràng!

Trương Trấn quắc mắt, nhìn thấy khóe miệng Chu Tiểu Liên lộ ra vẻ tươi cười không chút hảo ý.

- Ừ, nàng cố ý kéo dài một chút thời gian, để cho ta nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh trạng thái tốt nhất, để tránh khi thắng lại già miệng cãi láo.

Lâm Minh ra vẻ tùy ý cười, kỳ thật trận chiến vừa rồi với Mã Tuấn Huy hắn căn bản không tiêu hao gì, cho dù tiêu hao rất lớn, hắn cũng có thể khôi phục rất nhanh.

Luận về năng lực khôi phục, Lâm Minh vô cùng tự tin, lúc trước sau khi được Vu Thần tháp tẩy lễ, khí huyết lực của hắn giống như hỏa lò hừng hực, năng lực khôi phục bỏ xa võ giả đồng cấp.

Sau khi hoàn thành hai thành Tôi Tủy, năng lực khôi phục của Lâm Minh càng khủng bố, chỉ sợ còn cao hơn cao thủ Tiên Thiên.

Chu Tiểu Liên vốn muốn nói mấy lời dạo đầu lấy lệ, sau đó khiêu chiến, lại phát hiện Lâm Minh đã đứng lên, nàng nở nụ cười, khóe miệng lộ ra hai cái răng khểnh nói:

- Ngươi rất là tự giác!

Chương 362: Gần người vật lộn

Thần Hoàng đảo, Lâm Minh đối chiến Lôi Cực tông, Chu Tiểu Liên, hai người vừa lên tràng, lập tức gây nên chấn động.

Lâm Minh và Chu Tiểu Liên, đều là đỉnh cấp thiên tài trong thế hệ trẻ tuổi, vài năm sau ít nhất sẽ trở thành nhân vật giống như Hỏa Dương công chúa, Triển Vân Gian, quyết đấu giữa hai người bọn họ tự nhiên hấp dẫn người khác chú ý.

- Lâm Minh mười sáu tuổi rưỡi, Chu Tiểu Liên mười bảy tuổi lẻ một tháng, chênh nhau bảy tháng...

Có người hiểu chuyện, tìm tư liệu hai người, mấy tuổi, mấy tháng đều chính xác.

- Ta thấy Lâm Minh thắng khả năng lớn hơn một chút, tên Mã Tuấn Huy kia tốt xấu gì cũng là đệ tử hạch tâm tầng trên của Phong Vân cốc, lại bị Lâm Minh một chiêu đánh bay, điểm này Chu Tiểu Liên chưa chắc làm được.

- Đừng hồ đồ, tên Mã Tuấn Huy kia là một tên ngốc, mắt cao hơn đầu, căn bản không để Lâm Minh vào mắt, không thèm sử dụng Hóa Phong quyết, bị một chiêu đánh bay cũng đáng, nếu thực sự đánh cẩn thận, Lâm Minh và Mã Tuấn Huy cũng không chênh lệch lớn như vậy, ta xem Lâm Minh bây giờ chưa chắc đánh lại Chu Tiểu Liên, đừng quên Chu Tiểu Liên chính là Ngưng Mạch đỉnh phong, tu vi Lâm Minh mới chỉ là Ngưng Mạch hậu kỳ!

Đối thiên tài mà nói, chiến đấu vượt cấp căn bản không tính là chuyện gì, nhưng khi đối tượng vượt cấp chiến đấu cũng là thiên tài, vậy rất là khó khăn, mỗi một cảnh giới nhỏ đều có chênh lệch rất lớn.

- Ta cũng cảm thấy Chu Tiểu Liên thắng xác suất lớn hơn một chút, nếu lại qua non nửa năm nữa, Lâm Minh cũng thăng cấp Ngưng Mạch đỉnh phong, khi đó chiến đấu mới coi như công bằng.

Đám người nhao nhao đoán thắng thua giữa Lâm Minh và Chu Tiểu Liên, đối với đám thanh niên tuấn kiệt mà nói, so nhãn lực cũng là một chuyện khoái hoạt của bọn họ, dù sao hai cái thì cũng có một đúng, đoán đúng thì rất có mặt mũi, đoán sai thì cũng chẳng mất gì.

Dục Hoàng lão thái theo thường lệ quay sang nhìn Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ gật gật đầu, ý bảo không có về đề gì, lần này nàng càng tin tưởng Lâm Minh, chênh lệch bảy tháng tuổi cũng chẳng đáng gì, cho dù đối phương là thiên tài đứng thứ hai, Lâm Minh cũng có thể thắng.

Nhìn thấy Mục Thiên Vũ khẳng định như thế. Dục Hoàng lão thái hơi hơi yên tâm, trong lòng lại thầm nhủ:

- Xem ra thiên phú của Lâm Minh so với Định Sơn và Tiểu Thanh còn xuất sắc hơn một chút, Vũ nhi đúng là nhặt cho Thần Hoàng đảo ta một bảo bối tốt rồi.

Trung ương quảng trường, Lâm Minh và Chu Tiểu Liên đứng cách nhau mười trượng.

Lâm Minh tâm niệm vừa động, dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

- Chu cô nương, có thể nói cho ta biết hay không, là ai có hứng thú với ta vậy, tìm nhiều người như vậy nhằm vào ta?

Chu Tiểu Liên nhãn châu xoay động, cười trả lời:

- Có người trả ba trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm. Mua người đánh ngươi trọng thương, nếu như ngươi đánh thắng ta, ta liền nói cho ngươi hắn là ai, nếu thua, ngươi hãy ngoan ngoãn nằm trên giường một tháng, để ta thắng Chân Nguyên thạch. Sao hả?

Thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt, huống chi Nghiêm Phó Hồng và Triển Vân Gian cũng không có thâm giao gì, nếu thực sự đi thăm dò, Triển Vân Gian chưa chắc giữ bí mật cho Nghiêm Phó Hồng.

Lông mày Lâm Minh nhướng lên:

- Ồ, nói giữ lời?

- Bản cô nương nói chuyện đương nhiên giữ lời. Tuy nhiên, xem ngươi lấy đâu tự tin thắng ta.

Chu Tiểu Liên nói xong hai tay mở ra, mà ở hai lòng bàn tay nàng, một đạo điện mang màu tím đột nhiên xuất hiện, không khí chung quanh cũng trở nên chấn động. Nàng đối với thực lực của Lâm Minh tràn ngập chờ mong, trong đám tuấn kiệt tuổi xấp xỉ, tìm được một đối thủ thực lực ngang ngửa rất là khó khăn.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Đối mặt với võ giả Lôi hệ, ta từ trước đến nay đều tự tin.

Hắn nói xong vắt ngang Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, mũi thương màu bạc ong ong chấn động, chân nguyên rót vào trong hạt giống Tà Thần, lôi đình lực bùng nổ, ngay sau đó, một đạo điện lưu màu trắng tím từ trên thânhương bắn ra, hư không cũng dường như bị xé rách.

Dùng Tử Giao Thần Lôi làm cơ sở, lôi đình lực điên cuồng tràn ra!

Trong nháy mắt Chu Tiểu Liên hai mắt vốn đã lớn lại mở càng lớn, chớp cũng không chớp nhìn lôi đình trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong tay Lâm Minh.

Rất nhiều người trong này đều ngây người, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Minh lại là võ giả Lôi hệ, hắn không phải là đệ tử Thần hoàng đảo sao? Làm sao lại là võ giả Lôi hệ?

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, trưởng lão Lôi Cực tông và một đám đệ tử hạch tâm sau khi nhìn thấy lôi đình Lâm Minh phóng xuất ra, đồng tử đều hơi co lại, trong cỗ lôi đình này rõ ràng ẩn chứa lôi đình ý chí, loại lôi điện này, không hề nghi ngờ gì là có Lôi Linh chống đỡ!

Chu Tiểu Liên vuốt vuốt cằm nhỏ của mình, miệng chậc chậc ngợi khen:

- Không nghĩ tới nha, không nghĩ tới nha, lúc trước nghe người ta nói ngươi biết một ít Khống Lôi thuật, ta còn tưởng ngươi chỉ biết một chút da lông, bây giờ xem ra, ngươi dường như ngay cả Lôi Linh cũng có, càng ngày càng thú vị!

Chu Tiểu Liên vừa nói, vừa từ trong Tu Di giới lấy ra một cái vòng màu vàng, đường kính ba thước, to khoảng ngón cái, bên ngoài còn mài sắc như dao, ở trên vòng tròn còn có một chỗ cầm, vừa đủ để cầm được, loại vũ khí quái dị này Lâm Minh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Bảo khí địa giai hạ phẩm chế tạo từ Lôi Kim thạch sao...

Lúc Lâm Minh muốn chế tạo Tử Huyễn thương, tìm đọc một ít tài liệu Lôi hệ, cho nên hắn liếc một cái đã nhìn ra cái vòng vàng trong tay Chu Tiểu Liên đúng là được chế tạo từ Lôi Kim thạch, so với Tử Huyễn thương dùng là Huyền Lôi thạch của hắn đúng là kém không ít, tuy nhiên cũng là tài liệu Lôi thuộc tính không tồi.

Vòng vàng này của Chu Tiểu Liên chính là đỉnh cấp trong bảo khí địa giai hạ phẩm, so với truyền gia chi bảo Huyết Lãng đao của gia tộc đứng đầu mười sáu gia tộc tu võ Thất Huyền, Trương gia chỉ hơn chứ không kém.

- Ngươi không đổi thương sao?

Chu Tiểu Liên hỏi.

- Không cần thiết.

- Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi.

Chu Tiểu Liên nhãn châu xoay động:

- Như vậy cho dù ta thắng, cũng sẽ bị người ta nói thắng không quang minh.

Lâm Minh cảm thấy buồn cười, tiểu nha đầu này đúng là quá tự tin:

- Vậy ngươi thắng trước rồi nói sau.

- Đánh rồi sẽ biết! Tử Lôi Trảm!

Chu Tiểu Liên chân phải đạp đất, cả người giống như một con cá lao tới, vòng vàng trong tay hoàn toàn bị chùm sáng màu tím bao phủ, vòng vàng cấp tốc xoay tròn lóe lên hồ quang, trong khoảnh khắc hóa thành một cái vòng quay sắc bén, nơi nó đi qua, ngay cả không gian cũng như bị chém rách.

Uy thế như thế, khiến người xem cả kinh, chiêu thức mạnh như vậy, Lâm Minh dùng gì chống đỡ?

Chỉ sợ ngân thương vừa chạm vào vòng xoay kia đã bị chặt đứt, căn bản không có biện pháp chính diện va chạm.

Lâm Minh không chút hoang mang, cả người nhanh chóng lui lại, thời điểm vòng xoay sắp chém lên người mình, một thương điểm ra, điểm đúng lên tâm vòng xoay, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đúng là không chịu nổi va chạm, nhưng mà đâm vào tâm, lại hoàn toàn không chịu tác động.

Chu Tiểu Liên ánh mắt hiện lên vẻ giễu cợt, muốn tránh va chạm chính diện? Nghĩ thật hay!

Tâm niệm vừa động, lôi đình lực ẩn chứa ở trong vòng xoay bùng nổ, điện lưu thô to giống như cự mãng dọc theo Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đánh về phía Lâm Minh.

Khoảng cách gần như thế căn bản không kịp trốn tránh, trong giây lát, toàn bộ điện xà màu tím chìm vào trong người Lâm Minh.

Bị lôi điện cường đại đánh trúng, trong nháy mắt cả người tê dại, trong lúc thời điểm cao thủ so chiêu, chỉ một thoáng ngây người như vậy đã là trí mạng.

- Hì hì hì...

Tiếng cười không có hảo ý liên tiếp vang lên, Chu Tiểu Liên giơ hai tay phấn, một quyền đấm tới mắt phải Lâm Minh.

- Đánh ngươi thành mắt gấu mèo.

Mắng người mắng vào chỗ yếu, đánh người chuyên đánh mặt, đây là tác phong trước sau như một của Chu Tiểu Liên, một quyền đánh ra chính là đánh vào mắt, đánh đối thủ thành mắt gấu mèo, đúng là một chuyện vui.

Nhưng mà quyềnvừa đánh ra một nửa, lại bị một bàn tay chụp được.

Trong nháy mắt, Chu Tiểu Liên chỉ cảm thấy bàn tay mình giống như bị kìm sắt kẹp lấy, xương cốt dường như sắp vỡ vụn.

- A...

Chu Tiểu Liên đau đớn thét lên chói tai, ánh mắt tràn đầy kinh hãi và vẻ không thể tin, làm sao có thể? Rõ ràng hắn ở trong Tử Lôi Trảm của ta, làm sao lại như không bị gì vậy?

Tay trái Chu Tiểu Liên bị nắm chắc, liền liều mạng phóng ra tử mang lôi điện, muốn đánh văng Lâm Minh ra, nhưng Lâm Minh dường như không sợ điện giật, mặc cho điện lưu cứ vậy ào ào đi vào trong người hắn, tất cả tử lôi giống như trâu đất xuống biển, im bặt, không còn dấu vết.

Chu Tiểu Liên cắn răng muốn giãy ra, nhưng mà bàn tay Lâm Minh lại giống như kim sắt, căn bản không hề nhúc nhích, siết chặt khiến cho cánh tay Chu Tiểu Liên muốn đứt ra.

Lâm Minh sắc mặt âm trầm, ý tứ không chút thương hương tiếc ngọc, một quyền kia nếu không phải đánh lên mình, mà là đánh lên võ giả khác, chỉ sợ cũng không phải đánh thành mặt gấu mèo, mà sẽ đánh cho người ta mù mắt.

Võ giả bị trạng thái tê dại như vậy, lực phòng ngự rất thấp, con mắt yếu ớt làm sao chống đỡ được một quyền rót vào chân nguyên?

Tiểu cô nương như vậy, nhìn như vô hại, tính trẻ con chưa hết nhưng cũng không phải là lý do đem ra đùa giỡn tính mạng người khác, cô bé này, chính là bị sư phụ của mình làm cho hỏng rồi, nói trắng ra là không biết dạy.

- Buông ta ra.

Chu Tiểu Liên thất thố, tay phải nắm vòng vàng, cắt về phía cánh tay Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh chỉ bóp nhẹ cánh tay Chu Tiểu Liên một cái.

Sau khi Tôi Tủy hoàn thành hai thành, lực lượng đã đạt tới mấy vạn cân, lực lượng khủng bố cỡ này làm sao Chu Tiểu Liên có thể chống lại, lúc này Chu Tiểu Liên trong tay Lâm Minh chỉ giống như một con gà con mà thôi, căn bản không có chút phản kháng, chỉ một động tác này, khiến cho cánh tay cầm vòng vàng của Chu Tiểu Liên chợt dừng lại.

Chu Tiểu Liên quá sợ hãi, vội vàng đình chỉ công kích.

Hai đại cao thủ trẻ tuổi quyết đấu, lại chuyển thành cận chiến như vậy, tình huống này đúng là hiếm thấy.

Mọi người quanh xem đều trợn mắt há hốc mồm, bình thường võ giả giao thủ, đều so đấu võ kỹ, so chân nguyên ai dày đặc hơn ai, so ai phóng xuất ra chiêu thức càng mạnh hơn, nào có chuyện vật lộn cự ly gần như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tiểu Liên trở nên đỏ rực, nàng chưa từng có cảm giác không đủ sức như vậy, cánh tay bị người ta túm lấy, tay gần như bị chặt đứt nhưng lại giãy không được:

- Hỗn đản, buông ta ra!

Thình lình đá ra một cước vào chỗ yếu hại của Lâm Minh, lại bị Lâm Minh dùng đầu gối đỡ được.

- Tuổi còn nhỏ, tâm tư độc ác, một quyền này thay cha mẹ ngươi đánh ngươi.

Lâm Minh nói xong, nắm tay giơ lên, trực tiếp đánh tới bụng Chu Tiểu Liên, một quyền này hắn dùng chân nguyên chấn động, toàn bộ nắm tay đều được bao bọc trong Thanh Thương chân nguyên, Chu Tiểu Liên thất sắc, một tay đã bị Lâm Minh bóp chặt, nàng căn bản không thể trốn tránh.

Lôi Quang thuẫn!

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông, một chiếc thuẫn bằng điện quang màu tím xuất hiện ở trước người Chu Tiểu Liên.

- Răng rắc!

Chân nguyên chấn động bùng nổ, Lôi Quang thuẫn vội vàng phát ra, giống như thủy tinh bị đập vỡ, một quyền Lâm Minh chính diện nện lên bụng Chu Tiểu Liên.

- A!

Chu Tiểu Liên chỉ cảm thấy bụng giống như bị thiết chùy đánh trúng, nàng đau đớn hét lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi vọt ngược ra ngoài.

Chương 363: Thể chất đặc thù

Chu Tiểu Liên đập mạnh lên vòng sáng bảo hộ, đập mạnh xuống đất, trong lúc nhất thời thất điên bát đảo, mặt xám mày tro.

Người xem đều há hốc miệng, không biết nên nói gì cho tốt, chiến đấu còn có kiểu đánh như vậy? Chộp lấy cánh tay người khác, sau khi chế trụ hành động đối phương, sau đó lại dần cho một trận.

- Ta không nhìn lầm chứ, ai nói cho ta biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng ta thấy Lâm Minh ở trong lôi điện của Chu Tiểu Liên, làm sao một chút chuyện cũng không có?

Một tên đệ tử hỏi đúng vào vấn đề mấu chốt.

Không ai có thể trả lời cho hắn, này đã vượt qua phạm vi lý giải của bọn họ.

- Chỉ dùng mười hô hấp đã đánh bại Chu Tiểu Liên, chênh lệch quá lớn!

- Không kỳ quái, không biết vì sao, lôi đình lực của Chu Tiểu Liên đối với Lâm Minh không có hiệu quả, Chu Tiêu Liên là võ giả Lôi hệ, lôi điện là thủ đoạn công kích duy nhất của nàng, một khi điểm này bị bóp chết, Chu Tiểu Liên cũng không còn sức phản kháng.

Lúc này sắc mặt võ giả Lôi Cực tông vô cùng khó coi, miễn dịch lôi điện? Người như vậy bọn họ làm sao đánh? Không phải là tùy ý để cho người ta xâm lược sao? Nhìn Chu Tiểu Liên thê thảm như vậy liền thấy rõ ràng rồi.

Bởi vì võ giả Lôi hệ quá thưa thớt, sức chiến đấu lại có chút ưu thế, cho nên trong thâm tâm, hoặc nhiều hoặc ít có chút cảm giác ưu việt, bây giờ lại xuất hiện một người hoàn toàn không để bọn họ vào mắt, căn bản không thể chấp nhận nổi.

Lôi Chấn Tử, Chu Liệt vẻ mặt bình tĩnh hỏi Lôi Kinh Thiên:

- Chưởng môn sư bá, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao tiểu tử này có thể miễn dịch lôi điện?

Lôi Kinh Thiên nhíu mày, trầm ngâm một lát mới chậm rãi nói:

- Không phải hắn có thể miễn dịch lôi điện, mà có thể miễn dịch lôi điện của Tiểu Liên, nói cách khác, Tiểu Liên tu vi không đủ, nếu như thực lực mạnh hơn hắn, thì hắn không chống đỡ. Vừa rồi ta cẩn thận quan sát lôi điện Tiểu Liên phóng ra, sau khi chìm vào trong người Lâm Minh, dường như bị hấp thu hết.

- Điều này sao có thể?

- Sự thật là thế, đây là một loại thể chất đặc thù, thiên hạ to lớn, vĩnh viễn không phải chúng ta có thể tưởng tượng, xuất hiện một ít thể chất kỳ dị cũng chẳng có gì lạ, ví như Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân phân biệt là Hỏa Linh thể chất và Băng Linh thể chất. Lôi Cực tông chúng ta trăm năm trước cũng xuất hiện Lôi Cương thể chất...

Lôi Kinh Thiên có chút tiếc hận nói, thiên tài có loại thể chất đặc thù này lại không phải là đệ tử của Lôi Cực tông bọn họ, đúng là rất đáng tiếc.

Sau khi Lôi Kinh Thiên nói xong lời này. Một nam nhân trẻ tuổi đứng sau hắn lông mày giật giật, hai mắt như điện quang khóa chặt Lâm Minh:

- Càng ngày càng thú vị!

- Vô Cực, không nên khinh địch.

Lôi Kinh Thiên dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Ta không có khinh thị hắn.

Nam nhân trẻ tuổi tên Vô Cực sắc mặt tái nhợt một cách dị thường, giữa hai lông mày hắn có một đạo ấn ký mờ nhạt, giống như một cái ngà voi bị cắt đứt:

- Hắn đúng là có tư cách làm đối thủ của ta, chỉ là chờ khi hắn đạt tới Hậu Thiên...

Ở trên quảng trường, Chu Tiểu Liên cắn môi đứng lên, đưa tay quệt quệt máu tươi trên miệng. Nhìn bàn tay đỏ máu, nàng gần như không thể tin, mình lại bị người ta đánh cho hộc máu?

Từ nhỏ, vì thiên phú quá tốt mà được mấy lão quái nâng niu trong lòng bàn tay như nâng trứng, Chu Tiểu Liên chưa bao giờ bị ngược đãi như vậy, một quyền thật cứng rắn dứt khoát, không chút thương hương tiếc ngọc, đánh cho nội tạng nàng bị thương mấy chỗ.

Trong lúc nhất thời, ủy khuất và phẫn hận dấy lên, Chu Tiểu Liên ánh mắt ngập nước chớp động...

Thiên phú của mình tuy rằng tốt, nhưng mà công pháp hoàn toàn bị Lâm Minh khắc chế, lôi đình lực đối với Lâm Minh vô dụng, lại bị Lâm Minh tiếp cận, kết quả trước mặt hắn, nàng giống như một cô bé, không hề có sức phản kháng.

- Ngươi tên hỗn đản này!

Chu Tiểu Liên cắn răng ngà, khàn khàn quát lên.

Lâm Minh thờ ơ lạnh nhạt, hắn để ý lão già của Lôi Cực tông sắc mặt chỉ khó chơi một chút, nhưng cũng không đứng ra bao che khuyết điểm, xem ra sư phụ cưng chiều Chu Tiểu Liên cũng không trình diện.

- Lúc ngươi đối đãi với người khác độc ác như vậy, cũng nên nghĩ tới sẽ có một ngày có người khác đối đãi với ngươi như thế, còn muốn đánh nữa sao?

Lâm Minh lạnh lùng nói.

Chu Tiểu Liên nổi giận, khuôn mặt đỏ rực, nàng biết nếu tiếp tục đánh thì không có khả năng thắng được Lâm Minh, nhưng nàng lại không thể cứ vậy chịu thua.

- Tiểu Liên, thua chính là thua, xuống dưới đi!

Ở khu vực Lôi Cực tông, Lôi Chấn Tử Chu Liệt mở miệng nói, hắn là đường huynh Chu Tiểu Liên.

Chu Tiểu Liên giậm giậm chân, xoay người xuống đài.

- Đừng quên ước định lúc trước, nhớ rõ nói cho ta biết rốt cuộc là ai cố ý nhằm vào ta.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Ta sẽ hỏi!

Chu Tiểu Liên nghiến răng nghiến lợi bỏ lại những lời này, oán hận nói.

Đệ tử Ngũ Hành Vực lập tức nhao nhao nghị luận.

- Chu Tiểu Liên cũng bị đánh bại, tên Lâm Minh này có thật mười sáu tuổi?

- Chu Tiểu Liên bị khắc chế, trận chiến này nhìn không ra sâu cạn của Lâm Minh, phải tìm một võ giả không phải Lôi hệ đi lên mới thử được thực lực chân chính của Lâm Minh, Kim Việt, không bằng ngươi đi lên thử xem thực lực của hắn thế nào?

Nam nhân được gọi là Kim Việt đến từ Kim Chung sơn, rất nhiều võ giả sau khi thành danh, sẽ căn cứ theo vũ khí hoặc là công pháp tự khai sáng dòng họ, khai sáng một lưu phái hoặc gia tộc cho mình, ví như Cầm tông tổ sư gia của Thất Huyền cốc lấy chữ “Cầm” làm họ, Ngũ Hành Vực thất tông, cũng có không ít võ giả lấy thuộc tính bản thân làm họ, như Hỏa Dương công chúa Hỏa Như Yên, Kim Việt cũng vậy, hắn ở trong đệ tử thiên tài Kim Chung sơn cũng là nhân vật khá nổi danh, cũng là đệ nhất nhân trong dưới Hậu Thiên kỳ của Kim Chung sơn.

- Ta? Vì sao ta phải đi?

Kim Việt hỏi lại.

- Hắc hắc, Ngũ Hành Vực thất tông chúng ta nhất mạch tương liên, tự nhiên cùng tiên cùng lui, ngươi không phải sợ chứ?

- Ngươi không cần cùng với họ khích bác ta, không bằng thì tự ngươi đi lên đi, ngươi cũng không phải tu Lôi hệ, tự nhiên có thể thử thực lực chân chính của hắn, sao nào?

Kim Việt cười tựa như không cười nói.

Lâm Minh với Chu Tiểu Liên chiến một trận, quả thật không nhìn ra thực lực của hắn, nhưng mà có thể đoán được một vài điểm, Kim Việt cho rằng Lâm Minh rất có thể có thực lực khiêu chiến đệ tử hạch tâm Hậu Thiên sơ kỳ!

Kim Việt tuy rằng được cho là đệ nhất nhân dưới Hậu Thiên kỳ, lại là đệ tử thân truyền, nhưng so với đệ tử hạch tâm bước vào Hậu Thiên kỳ vẫn có chênh lệch rất lớn, đi lên đánh với Lâm Minh một trận chẳng khác nào tìm rắc rối cho mình, Kim Việt không thể làm đá lót chân cho những thiên tài kia, hơn nữa đối phương mới mười sáu tuổi, thua thì rất dọa người.

Tên kia bị Kim Việt nói cho nghẹn họng, ngượng ngùng không nói được lời nào, thực lực của hắn không bằng Kim Việt, biết rõ thua mà còn lên, chỉ có là tên ngốc mới vậy.

Sau khi Lâm Minh với Chu Tiểu Liên chiến một trận, các đệ tử Ngũ Hành Vực lục tông tu vi dưới Hậu Thiên kỳ đều mất hứng luận bàn, bọn họ vốn muốn hợp sức đánh cho đệ tử Ngưng Mạch kỳ của Thần Hoàng đảo không còn một mảnh giáp, nhưng bây giờ chỉ có mỗi Lâm Minh đã giống như một ngọn núi lớn chắn trước mặt, căn bản không thể vượt qua.

Đối mặt với Lâm Minh, bọn họ thậm chí ngay cả dũng khí xa luân chiến cũng không có, tu vi dưới Hậu Thiên, đừng mơ tưởng thắng hắn.

Không thắng được Lâm Minh, cho dù bọn họ thắng những đệ tử Ngưng Mạch khác của Thần Hoàng đảo cũng không còn ý nghĩa gì.

Mã Tuấn Huy lúc trước bị Lâm Minh chặn họng, cổ họng đăng đắng, vừa rồi lúc hắn giao thủ với Lâm Minh, không bị đánh cho tàn tật đã xem như may mắn, may mà một thương kia của Lâm Minh chưa đánh ra toàn lực, nếu không mình không tránh được một kiếp.

Nghĩ lại lúc trước mình còn thề độc trả thù, Mã Tuấn Huy cảm thấy trong lòng sợ hãi, nếu không nhìn thấy thực lực chân chính của hắn mà tìm tới cửa, vậy hậu quả gì hắn không thể tưởng tượng nổi, tên Lâm Minh này căn bản không phải là người bình thường.

Đệ tử Ngưng Mạch kỳ không dám xuất trướng, vậy cũng chỉ có đệ tử Hậu Thiên kỳ đi lên, một tên đại hán thân cao tám xích nhảy lên quảng trường, xuồng xã nói:

- Hậu Thổ tông - Thạch Hám Sơn, mười chín tuổi, mời chư vị tuấn kiệt Thần Hoàng đảo đối chiến, xin chỉ giáo!

Thời điểm Thạch Hám Sơn nói chuyện, kỳ thật ánh mắt luôn luôn nhìn về phía Lâm Minh, trong lòng hắn rất muốn cùng Lâm Minh giao thủ, nhưng mà lại không thể nói thẳng ra, Hậu Thiên kỳ khiêu chiến Ngưng Mạch kỳ, mà lại còn kém mình ba tuổi, thật sự có chút khó nói.

- Thạch Hám Sơn, đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ hai trong Hậu Thổ tông, lũ người này, đúng là lấy nhiềukhi ít!

Đệ Tử Thần Hoàng đảo kêu lên bất bình.

- Ngưng Mạch kỳ không sánh được Lâm Minh, bọn họ bắt đầu nhảy ra Hậu Thiên kỳ, Thần Hoàng đảo chúng ta tổng cộng có bao nhiêu Hậu Thiên kỳ trong trẻ tuổi tuấn kiệt, làm sao ứng phó đây?

Trong thế hệ trẻ tuổi dưới hai mươi của Thần Hoàng đảo, tổng cộng có mười đệ tử thân truyền, hơn ba mươi đệ tử hạch tâm.

Trong đó mười danh đệ tử thân truyền, có bảy người đạt tới Hậu Thiên kỳ.

Hơn ba mươi đệ tử hạch tâm có tám người đạt tới Hậu Thiên kỳ, cộng hết chỉ có mười lăm người mà thôi.

Cũng không phải nói nhất định đệ tử thân truyền thực lực phải mạnh hơn đệ tử hạch tâm, hai người phân chia phải dựa vào thiên phú, không phải dựa vào thực lực.

Có một vài đệ tử thân truyền tuy rằng thiên phú không cao, nhưng vì tuổi nhỏ, thực lực lại rất xuất chúng, ví như Kim Việt của Kim Chung sơn, Chu Tiểu Liên của Lôi Cực tông.

Tình huống các tông Ngũ Hành Vực kém hơn Thần Hoàng đảomột chút, mỗi một tông môn có khoảng trên dưới mười Hậu Thiên kỳ trẻ tuổi, nhưng áu tông môn cộng hết lại tới sáu mươi người, xếp chồng lên nhau thì cũng đủ đè chết Thần Hoàng đảo.

Lấy nhiều khi ít, đệ tử Thần Hoàng đảo làm sao không bất bình?

Đồng dạng Mục Chiếu Hiên xếp hạng thứ hai ở đệ tử hạch tâm Thất Huyền cốc cũng hừ lạnh một tiếng, đứng lên muốn nghênh chiến, lại bị Tống Hiểu Duyệt xếp hạng thứ tư kéo lại:

- Chiếu Hiên sư tỷ, tên này để ta đối phó, bọn họ còn người lợi hại hơn vẫn chưa ra tay đâu, ngươi nên giữ trạng thái tốt nhất đối phó những tên kia, chiến đấu giữa các ngươi quan trọng hơn.

Ý nghĩa đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ nhất thứ hai chiến đấu tất nhiên càng lớn hơn một chút, Mục Chiếu Hiên gật gật đầu:

- Tống sư muội, ngươi cẩn thận một chút, đệ tử Hậu Thổ tông lực phòng ngự rất mạnh, rất khó đối phó.

- Ừ, ta biết.

Tống Hiểu Duyệt nói xong đi lên quảng trường, thanh âm giòn tan nói:

- Thần Hoàng đảo - Tống Hiểu Duyệt, mười chín tuổi, tiến đến lãnh giáo!

Thạch Hám Sơn có chút tham lam liếc Tống Hiểu Duyệt một cái, trong lòng thầm nghĩ, Thần Hoàng đảo này đúng là nhiều mỹ nữ, trong mười đệ tử tám là nữ, hơn nữa từng người bộ dạng không tồi, không giống Hậu Thổ tông, căn bản giống như một cái miếu hòa thượng, ở Hậu Thổ tông ngây ngốc bốn năm năm, đi ra thấy heo mẹ cũng cảm thấy thuận mắt. Cho nên ánh mắt Thạch Hám Sơn không thể rời khỏi khuôn mặt và bộ ngực Tống Hiểu Duyệt mấy giây, không thể trách Thạch Hám Sơn hắn háo sắc, đây hoàn toàn là phản ứng của một nam nhân ngây ngốc trong miếu hòa thượng một thời gian lâu.

Tống Hiểu Duyệt sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Chương 364: Bẫy

- Dâm tặc, quản cho tốt con mắt của ngươi!

Tống Hiểu Duyệt dùng chân nguyên truyền âm độc ác nói, lời này nàng tự nhiên không thể hô ra khỏi miệng.

- Hắc hắc, tiểu nương tử, thứ trên người người chẳng nhẽ không từng cho người khác coi? Mắt ở trên người ta, ta muốn nhìn gì ngươi có thể quản được sao? Nếu như lão bà quản thì cũng được, nhưng mà ngươi lại không phải, hay là ngươi xem, Thần Hoàng đảo các ngươi nhiều mỹ nữ như vậy, không dùng cũng phí, không bằng cùng Hậu Thổ tông kết làm thông gia, thế nào?

Thạch Hám Sơn nói xong, Tống Hiểu Duyệt tức tới bể phổi, nhất là câu “không dùng cũng phí!” Kia, hắn coi nữ đệ tử Thần Hoàng đảo là cái gì?

- Ta giết ngươi!

Tống Hiểu Duyệt quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay đâm thẳng tới Thạch Hám Sơn!

Chu Tước Cấm Thần lục được thi triển, ngọn lửa bắn ra bốn phía giống như pháo hoa sáng lạng, tùy ý trút xuống trên người Thạch Hám Sơn.

- Rầm rầm ầm!

Thạch Hám Sơn khởi động một tấm thuẫn màu vàng đất, chặn lại công kích của Tống Hiểu Duyệt, tấm thuẫn vàng đất này dưới tất cả công kích của Tống Hiểu Duyệt lại giống như lá bay trong mưa gió, dường như vỡ nát bất cứ lúc nào, nhưng lại không vỡ nát, mỗi lần nó bị gần như vỡ nát thì lại tu bổ lại.

Trong nháy mắt đã hai mươi, ba mươi chiêu, Tống Hiểu Duyệt vẫn không thể công phá tầng phòng hộ này.

- Hiểu Duyệt bị gì vậy? Tâm lý rối loạn sao, đệ tử Hậu Thổ tông nổi danh phòng ngự, vốn Hiểu Duyệt lần này có thể lấy được hòa.

Mục Chiếu Hiên có chút nóng nảy.

- Tuy rằng thực lực Tống sư muội không tồi, nhưng mà thiếu khuyết kinh nghiệm tác chiến. Trước kia nàng chỉ tham gia vài tông môn hội võ, hoặc là khảo hạch đại tái đệ tử hạch tâm, vân vân, đánh nhau với đệ tử bên ngoài vẫn là lần đầu.

Đối mặt với Hậu Thổ tông, khi đối phương xuất ra lồng phòng hộ, phương pháp tốt nhất là bỏ mặc, loại phòng hộ này cũng phải tiêu hao chân nguyên. Cứ để mặc hắn, tự nhiên hắn không có khả năng cứ vậy hồ đồ chống đỡ tiếp, nếu như điên cuồng tấn công, vậy đúng là gãi phải chỗ ngứa.

Các đệ tử Thần Hoàng đảo lo lắng suông, trong lúc đánh nhau kịch liệt, họ cũng không có biện pháp dùng chân nguyên truyền âm nhắc nhở Tống Hiểu Duyệt.

Sau khi đánh hơn ba mươi chiêu, Tống Hiểu Duyệt cũng cảm thấy không đúng, chân nguyên của nàng đã tiêu hao gần nửa, chân nguyên đối phương lại không yếu đi chút nào.

Nàng công kích không khỏi chậm lại, mà đúng lúc này Thạch Hám Sơn lại cười hắc hắc, một quyền đánh ra, nện mạnh tới mặt Tống Hiểu Duyệt.

Tống Hiểu Duyệt cắn răng, một kiếm chuẩn xác chém thẳng lên nắm tay Thạch Hám Sơn!

- Coong!

Trong tiếng kim thiết va chạm, trên nắm tay Thạch Hám Sơn còn đeo một bộ nắm đấm bảo khí địa giai hạ phẩm. Đệ tử Hậu Thổ tông phần lớn đều dùng quyền đầu.

Một quyền đỡ được thế kiếm Tống Hiểu Duyệt, quyền còn lại nện thẳng tới bụng nàng.

- Phá Thiên nhất kích!

Ánh mắt Thạch Hám Sơn lộ ra vẻ hung lệ, một quyền đấm ra, với khí thế gió nổi mây phun, không khí xung quanh dường như bị rối loạn.

Tống Hiểu Duyệt bởi vì tiêu hao quá lớn, chân nguyên vận chuyển không kịp, bị dư ba một quyền này đánh cho lộn lại phía sau một vòng.

Sau đó từng bước lui lại, nhưng Thạch Hám Sơn làm sao cho nàng cơ hội lẬngược thế cờ, gạch đá dưới chân được trận pháp gia cố cũng bị hắn đạp cho vỡ nát.

- Thạch Vương Thiên Cương quyền!

Thạch Hám Sơn ra quyền như gió, quyền ảnh bay múa đầy trời, quyền thế như thủy triều quét tới, toàn bộ ngọn lửa chân nguyên trên thân kiếm Tống Hiểu Duyệt bị quyền đầu đánh cho xơ xác.

- Quyền Định Càn Khôn!

Thạch Hám Sơn đánh ra một quyền cuối cùng, quyền thế tích tụ đến mức tận cùng như đất rung núi lở, giang hải vỡ đê!

- Phốc!

Tống Hiểu Duyệt bị bay ngược ra ngoài, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, xương sườn bị gãy mấy căn.

- Hiểu Duyệt.

- Sư tỷ.

Vài nữ đệ tử Thần Hoàng đảo nhao nhao vây lại, nâng Tống Hiểu Duyệt dậy:

- Hiểu Duyệt, không sao chứ?

- Không sao.

Tống Hiểu Duyệt gian nan ngồi xuống, cắn môi hổ thẹn nói:

- Thua, ta quá ngốc, thật có lỗi với mọi người.

Tống Hiểu Duyệt hiểu được, Thạch Hám Sơn cố ý kích bác nàng, khiến cho nàng buông lỏng cảnh giác, xét đến cùng, Tống Hiểu Duyệt từ nhỏ đã lớn lên ở Thần Hoàng đảo, kinh nghiệm thực chiến quá ít, nếu không làm sao mới bị người ta nói mấy câu đã mất hết lý trí.

Nếu như ổn định mà đánh, ít nhất có thể lấy hòa, Tống Hiểu Duyệt cảm thấy rất có lỗi với mọi người, nàng chủ động nghênh chiến, kết quả thua thảm bại cỡ vậy.

Mục Chiếu Hiên tra xét thương thế Tống Hiểu Duyệt một chút, gãy mấy rẻ xương sườn, đối võ giả mà nói, có đan dược cực phẩm chữa thương, xương gãy sẽ lành lại rất nhanh, nhưng mà Tống Hiểu Duyệt không thể tiếp tục tham gia luận bàn nữa.

Bây giờ mười lăm cao thủ Hậu Thiên kỳ trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo, Tống Hiểu Duyệt đã mất lực chiến đấu, đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ năm Hoa Hồng vừa rồi chiến đấu với Trương Lâm một trận, tiêu hao quá lớn, trong gian ngắn cũng không thể nghênh chiến, chỉ còn mười ba người có thể chiến một trận, mà đối phương lục đại tông môn, đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ nhất còn chưa một ai ra tay, đệ tử thân truyền lại không nhúc nhích.

Tiếp tục đánh thêm mấy vòng nữa, Thần Hoàng đảo sẽ không còn người có khả năng nghênh chiến.

Mục Định Sơn sắc mặt rất không tốt, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn những đệ tử hạch tâm kia rơi vào khốn cảnh, nhưng lại không thể ra tay.

Loại luận bàn có tính chất biểu diễn trên yến hội này đều có ước định trình tự xuất trướng, trước là đệ tử hạch tâm tầng dưới, sau là đệ tử hạch tâm tầng giữa, tầng trên, tiếp đó là đệ tử thân truyền, cuối cùng thủ tịch đệ tử xuất trướng.

Còn về tu vì đều là Ngưng Mạch kỳ ra trước, sau đó là Hậu Thiên kỳ, bình thường đều diễn ra cả ngày, nếu cao thủ so chiêu trước, đệ tử bình thường cũng không có cơ hội xuất trướng.

Nếu lúc này Mục Định Sơn ra tay, chẳng những phá vỡ quy củ, hơn nữa đám người Hỏa Dương công chúa, Triển Vân Gian đối diện cũng ra tay, hắn và Mục Tiểu Thanh phải hai đấu sáu, áp lực tuyệt không nhẹ hơn những đệ tử khác.

Đến lúc đó thua thì lại nói đi đầu trận tuyến, thua người chứ không thua trận (ý nói thua số lượng người), đủ loại miệng lưỡi linh tinh.

- Đám người Ngũ Hành Vực này, đúng là muốn cùng chúng ta xé rách da mặt.

Mục Định Sơn vẻ mặt bình tĩnh nói.

- Ừ, hàng năm, mỗi khi qua thời điểm luận bàn, cũng không châm bích rõ ràng như vậy, Ngũ Hành Vực thất tông cũng có đánh với nhau, hơn nữa còn có Nam Thiên Vực, Thái Huyền điện và Cực Không tông cùng chia sẻ áp lực, thậm chí mỗi lần Thần Hoàng đảo chúng ta đều có một ít người nổi bật, lần này, bởi vì chuyện Nam Hải Ma Vực, mọi người đều góp chút sức lực, càng đánh càng liều mạng, thủ đoạn cũng ùn ùn ra đó.

Đáp lời Thiên Quang thượng nhân, thọ yến bốn trăm tuổi của mình lại biến thành bộ dạng như vậy, hắn cũng không khỏi cười khổ.

Khi hai người nói chuyện, trên đài lại có người ra tay, là đệ tử của Thần Hoàng đảo và đệ tử hạch tâm xếp hạng trước hai Hàn Băng cung đánh tới nảy lửa, kết giới chấn động kịch liệt, trong nháy mắt đánh mười mấy chiêu, thực lực cũng không kém nhau là mấy, Ngũ Hành Vực thất tông và Thần Hoàng đảo so đấu đã lâu, đều có hiểu biết tình huống lẫn nhau, hai đối thủ xuất chiến gần như thực lực đều ngang nhau.

Hai người kịch đấu khoảng một nén nhang, có bên bị thương, nhưng lại không phâ cao thấp.

- Có đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, trận này hòa đi!

Hàn Băng cung trưởng lão đứng dậy nói.

Hai người đều đã bị thương nhiều chỗ, nếu tiếp tục đánh sẽ thành một trận tử chiến.

Đệ Tử Thần Hoàng đảo không cam lòng xuống đài, mà lúc này, Thạch Hám Sơn Hậu Thổ tông lại nhảy lên đài, thân cao hơn tám xích, gần chín xích, Thạch Hám Sơn giữa trung ương võ đài, giống như một tòa Thiết tháp:

- Hậu Thổ tông - Thạch Hám Sơn, chọn đối chiến cư vị anh hào Thần Hoàng đảo.

- Tên hỗn đản này, lại còn nhảy ra ngoài!

Dựa theo quy củ luận bàn yến hội, người thắng có thể tiếp tục lên sân, số trận đấu không có giới hạn, nếu thua thì chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên thính phòng, trừ phi bị người khác chủ động khiêu chiến, nếu không không có tư cách lên đài. Thạch Hám Sơn thắng, tự nhiên có tư cách khiêu chiến.

Thạch Hám Sơn rất hưng phấn, cơ hội lộ diện như thế này ở Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực rất khó có được, lấy được thành tích tốt, chẳng những mình được vinh quang, mà càng được tông môn coi trong, sau khi trở về còn được luận công ban thưởng.

Lấy phương thức đánh bại Tống Hiểu Duyệt làm tiếng trống hăng hái tinh thần, bản thân hắn gần như không bị tiêu hao chân nguyên bao nhiêu, lại nhân thời gian rảnh ăn vào mấy viên đan dược, ngồi xuống điều tức một nén nhang, cũng khôi phục gần như hoàn toàn.

Lần này nhảy ra, hắn muốn tiếp tục khiêu chiến.

- Không biết vị tuấn kiệt nào của Thần Hoàng đảo có thể chỉ giáo một phen?

Thanh âm Thạch Hám Sơn chấn ong lỗ tai, Tống Hiểu Duyệt cắn răng, phẫn hận nhìn tên gian trá này, hận không thể đem hắn hành hạ một trận, hiện giờ đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo từ thứ ba tới thứ năm đều đã xuất chiến, chỉ còn lại thứ nhất là thứ hai, nếu dùng để đối phó Thạch Hám Sơn, về sau làm sao đối mặt với những đệ tử đứng đầu các phân tông khác.

Hoa Hồng cắn chặt răng, chuẩn bị lên sân khấu, lúc trước nàng thắng một trận, có tư cách tái chiến, tuy rằng trận chiến ấy tiêu hao không nhỏ, tuy nhiên hai khắc thời gian này khôi phục cũng đủ rồi.

- Hoa sư muội, đừng xúc động, tên Thạch Hám Sơn này rất khó đối phó, ngươi còn chưa khôi phục, đợi thêm mấy trận nữa, sau khi khôi phục hoàn toàn rồi lại xuất chiến, nếu không lại để cho tên tiểu nhân này kiêu ngạo.

Mục Chiếu Hiên kéo Hoa Hồng lại, khi nói chuyện mắt liếc mấy tên đệ tử hạch tâm Hậu Thiên kỳ còn thừa một cái, trừ nàng và đệ tử hạch tâm xếp thứ nhất Mục Điện Thanh ra, cũng không còn ai có thể xuất chiến, còn lại chính là đệ tử thân truyền, bọn họ lại càng không thể động.

Nhìn đi nhìn lại, cũng chỉ có thấy mình có thể xuất chiến, Mục Chiếu Hiên đứng lên, mà đúng lúc này, bên tai nàng vang lên tiếng chân nguyên truyền âm:

- Vị sư tỷ này, nhường ta xuất chiến được không?

Mục Chiếu Hiên kinh ngạc xoay người nhìn lại, lại thấy Lâm Minh đứng lên.

- Lâm sư đệ, ngươi muốn khiêu chiến cao thủ Hậu Thiên kỳ?

Mục Chiếu Hiên ngây người một chút.

- Phải!

Lâm Minh vừa rồi không có ra tay, chính là vì muốn thông qua hai trận chiến kế tiếp quan sát thực lực thiên tài Hậu Thiên kỳ tông môn tứ phẩm, trong lòng làm ra đánh giá.

Hắn làm ra kết luận, mấy đệ tử hạch tâm xếp hạng trước Thạch Hám Sơn, Tống Hiểu Duyệt những tông môn tứ phẩm này, thực gần như ngang ngửa với hắn lúc giết chết Hoàng Tử Hiên ba tháng trước.

Tuy rằng thiên phú Hoàng Tử Hiên không tốt, nhưng dù sao cũng là cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong xuất thân tiểu tông môn, những đệ tử hạch tâm Hậu Thiên sơ kỳ tông môn tứ phẩm này có thể sánh ngang cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, nói vậy tới khi bọn họ đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, có thể sánh ngang cao thủ Tiên Thiên.

Thực lực này cũng hợp với nhận định của Lâm Minh.

Thạch Hám Sơn nhìn thấy Lâm Minh đứng lên, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại hưng phấn, hắn xắn tay áo, ngón cái bật bật mũi, cười hắc hắc nói:

- Có ý tứ, đến đây đi, ta đã sớm muốn gặp ngươi!

Chương 365: Đến bao nhiêu ta tiếp bấy nhiêu

Thạch Hám Sơn rất muốn chiến một trận cùng Lâm Minh, nhưng mà tu vi chênh lệch quá lớn, hắn không có biện pháp mở miệng khiêu chiến.

Không nghĩ tới hiện tại, Lâm Minh tự đưa tới cửa.

Thạch Hám Sơn cũng không khinh thị Lâm Minh, nhưng nhằm vào thiên phú Lâm Minh mà nói, hắn tin tưởng ngày sau Lâm Minh có thể trở thành cường giả vượt qua đám người Hỏa Như Yên, Triển Vân Gian, nhưng hiện tại, nội tình hắn còn xa xa không đủ.

Thạch Hám Sơn tự nhận sau mấy năm, tuyệt đối sẽ không là đối thủ của Lâm Minh, vậy không bằng thừa dịp hiện tại đối phương còn nhỏ, hung hăng giẫm hắn một cước, có thể giẫm một cái yêu nghiệt dưới lòng bàn chân, là chuyện rất có cảm giác thành tựu.

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt Thạch Hám Sơn nồng đậm hơn, diện mạo hắn vốn còn có chút thật có lỗi, hiện tại trên mặt tươi cười sáng lạn như vậy, khiến người ta nhìn vào nổi da gà.

- Lâm Minh, đừng xúc động, ngươi có nắm chắc không? Không được thì thôi, ngươi đã chiếm được danh hiệu Ngưng Mạch kỳ đệ nhất, mặc dù không ra tay người khác cũng sẽ không nói ngươi, nhưng nếu bị thua, phần thắng lúc vùng vinh dự lúc trước cũng sẽ mất sạch.

Mục Chiếu Hiên sầu lo nói.

Lâm Minh gật đầu, nói thẳng:

- Mười phần nắm chắc.

Mười phần nắm chắc?

Mục Chiếu Hiên ngây ngẩn cả người, nàng vốn tưởng rằng Lâm Minh có thể có sáu, bảy phần nắm chắc đã khó lường, mà thời điểm nói thường thường còn có thể lưu một ít đường sống, không nghĩ tới Lâm Minh trực tiếp phun ra một câu, mười thành mười nắm chắc!

Người ta đã nói như vậy, nàng còn có thể nói cái gì?

Lâm Minh vừa mới đi lên quảng trường, bên tai hắn vang lên Mục Thiên Vũ chân nguyên truyền âm:

- Lâm Minh, một trận chiến này không có vấn đề chứ?

- Không có vấn đề.

Lâm Minh theo tiếng nhìn lại, đã thấy Mục Thiên Vũ đang nhìn chính mình. Cười có chút sáng lạn, điều này làm cho Lâm Minh hơi hơi giật mình một chút, dường như đây là chuyện rất cao hứng?

- Ân, ta đoán ngươi quyết đoán lên sân khấu như vậy, cũng không có vấn đề.

Khi Lâm Minh liên tục đánh bại Mã Tuấn Huy cùng Chu Tiểu Liên, Mục Thiên Vũ giật mình nhớ tới bản thân Lâm Minh chính là yêu nghiệt, chính mình lo lắng vô ích. Lúc trước hắn ở dưới chân Lôi Đình sơn, ngay cả Lôi Linh địa giai hạ phẩm cũng nuốt mất, còn có chuyện gì không có khả năng. Nàng cười dài truyền âm nói:

- Lâm Minh! Sư tôn nói, thắng Thạch Hám Sơn, ban phần thưởng ngươi.

- Nga?

Lâm Minh vui vẻ trong lòng. Có chuyện tốt bậc này, phần thưởng tông môn tứ phẩm đỉnh cao cấp ra tự nhiên sẽ không là mặt hàng đại chúng.

- Phần thưởng gì?

Lâm Minh tỉnh táo tinh thần.

- Ha ha, ngươi thật đúng là không lợi sẽ không ra tay, không bằng ngươi đoán một chút?

Mục Thiên Vũ úp úp mở mở, Lâm Minh ngây người một chút, có thể khiến Mục Thiên Vũ úp úp mở mở, sợ là khó lường.

Sẽ là cái gì?

Nhập Thiên đan?

Trung phẩm thậm chí Chân Nguyên thạch thượng phẩm?

Mấy thứ này tuy rằng giá trị xa xỉ, nhưng đều là hàng hóa đại chúng, tương đương với tiền thông dụng, hẳn sẽ không được Mục Thiên Vũ để mắt.

Như vậy chẳng lẽ là cùng loại với Ma Tâm Toái Tinh, linh dược có thể sử dụng để tăng xác suất cao thủ Tiên Thiên bước vào Toàn Đan?

Cái này cũng không có khả năng, Dục Hoàng lão thái không biết chính mình còn che giấu cảnh giới Tôi Tủy, linh dược cấp bậc Ma Tâm Toái Tinh đối với võ giả Ngưng Mạch kỳ mà nói cùng độc dược không có gì khác nhau, Dục Hoàng lão thái không đạo lý cấp chính mình những thứ không thể dùng được trước mắt.

- Là thiên tài địa bảo dùng tăng lên thực lực sao?

Lâm Minh tùy ý nói ra một đáp án.

- Cái loại đồ vật này cho ngươi thêm cũng vô dụng, Nhập Thiên đan ngươi đều ăn no rồi chứ. Ăn nhiều rồi còn muốn luyện hóa đan độc, phần thưởng sư tôn hứa đưa cho ngươi là máu Chu Tước, cũng chính là cấy ghép thánh thú huyết mạch!

Cấy ghép thánh thú huyết mạch? Lâm Minh sửng sốt một chút, từ lúc lần đầu tiên tiếp xúc Chu Tước Cấm Thần lục, hắn chợt nghe Mục Thiên Vũ nói qua, Chu Tước huyết mạch có thể cấy ghép.

Tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục hoặc là Thanh Loan Huyễn Yêu điển. Tu luyện đến cảnh giới trung tâm, phải có huyết mạch Chu Tước hoặc Thanh Loan, nếu không không thể tu luyện.

Ở Thần Hoàng đảo, chân chính trời sinh có huyết mạch Chu Tước rất ít, đại đa số đệ tử đều là cấy ghép Hậu Thiên. Cái gọi là cấy ghép, kỳ thật chính là dùng máu tươi thánh thú Chu Tước, cấy ghép vào trong cơ thể, rồi sau đó dùng bí thuật phong ấn, thúc đẩy nó rót vào trong cốt tủy, dung hợp với gien huyết mạch.

Loại cấy ghép huyết mạch này rất ít, chỉ có thể thoáng đề cao độ phù hợp Hỏa hệ chân nguyên cùng với thiên phú tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, hiệu quả tăng lên vô cùng hữu hạn.

Càng đừng nói trông cậy vào chút cấy ghép huyết mạch ấy để tu luyện bộ phận trung tâm Chu Tước Cấm Thần lục cùng Thanh Loan Huyễn Yêu điển.

Nhưng có thể được Mục Thiên Vũ nói ra cường điệu như thế, khẳng định sẽ không là loại hàng cấy ghép thánh thú huyết mạch thông thường.

Lâm Minh không kìm được nói:

- Mục cô nương nói hẳn không phải cái loại huyết mạch cấy ghép của đệ tử nội môn đi.

- Đương nhiên không phải.

Mục Thiên Vũ tức giận:

- Ngươi thật đúng là một chút cũng không chịu thiệt, là cấy ghép Chu Tước tinh huyết, sư tôn lên tiếng, ngươi thắng càng nhiều thiên tài, thắng thiên tài thực lực càng mạnh, huyết mạch cho ngươi cấy ghép càng dày đặc. Sư tôn lần này xuất bản huyết, cơ hội khó có được.

Mục Thiên Vũ cười ha ha, bởi vì Lâm Minh có thể có cơ hội như vậy, tâm tình của nàng cũng phi thường không tồi.

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, dĩ nhiên là cấy ghép Chu Tước tinh huyết, tinh huyết cùng máu tươi hoàn toàn là hai khái niệm, bất kể là thánh thú hay là võ giả, xói mòn một ít máu tươi không tính là gì, vài ngày có thể bổ sung trở về, nhưng nếu xói mòn tinh huyết, vậy sẽ thương tới căn bản.

Lưu lại một bộ phận tinh huyết, sẽ tổn hại thọ nguyên, hao tổn tu vi, nếu mất hết tinh huyết, như vậy võ giả hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Mặc dù là Lâm Minh, cũng không dám hao tổn tinh huyết bản thân, huyết lực của hắn chính dùng tinh huyết làm cơ sở.

Chu Tước lưu lại tinh huyết, chỉ có một loại khả năng, đó chính là Chu Tước bị giết, hoặc là tự nhiên tử vong.

Chu Tước chung quy là thánh thú, không thể giống như Phượng Hoàng bất tử bất diệt, cái gọi là tắm trong lửa niết bàn, chỉ có thể dùng để trị thương, nếu trọng thương, đều có thể thông qua niết bàn chữa trị tốt, nhưng thọ mệnh Chu Tước sẽ không bởi vì niết bàn mà kéo dài.

Thọ mệnh vừa đến, Chu Tước sẽ hoàn thành một lần niết bàn cuối cùng, tử vong ở trong niết bàn.

Sau khi một con Chu Tước chết lưu lại tổng sản lượng tinh huyết cũng chỉ là một chiếc chén nhỏ mà thôi.

Nếu Lâm Minh có thể được đủ Chu Tước tinh huyết để cấy ghép huyết mạch, mặc dù độ tinh khiết ở huyết mạch không thể so với Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân, nhưng dùng để tu luyện bộ phận trung tâm Chu Tước Cấm Thần lục cũng đủ rồi!

Lâm Minh đối với quyết định quyết tâm tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục mà nói, thật sự quá trọng yếu.

Trước đó, Lâm Minh gia nhập Thần Hoàng đảo, trừ bỏ nguyên nhân Mục Thiên Vũ ra, chính là ích lợi kết hợp, Thần Hoàng đảo coi trọng thiên phú Lâm Minh, mà Lâm Minh cần tài nguyên Thần Hoàng đảo. Tương lai một ngày kia, Lâm Minh thành tựu đại năng

Toàn Đan, sẽ dẫn dắt Thần Hoàng đảo cường thịnh lên, thậm chí thăng cấp tông môn ngũ phẩm.

Lâm Minh không cảm thấy thua thiệt Thần Hoàng đảo cái gì, cho nên lúc trước hắn mới có thể không có bất kỳ ý tứ cúi đầu trước mặt Dục Hoàng lão thái.

Nhưng hiện nay, Lâm Minh nghe Mục Thiên Vũ nhắc tới Chu Tước tinh huyết, tâm hắn lại khó có thể bình tĩnh. Chu Tước tinh huyết này, cấp bất kỳ một cái đệ tử Thần Hoàng đảo, đều có lợi thật lớn, Thần Hoàng đảo thành lập đến nay, tổng cộng mới có mấy con Chu Tước? Có thể có bao nhiêu Chu Tước tinh huyết? Mà nhìn lại đệ tử Thần Hoàng đảo, một thế hệ lại một thế hệ, không biết có bao nhiêu người.

Chu Tước tinh huyết có thể bảo lưu lại, chỉ sợ Dục Hoàng lão thái đều luyến tiếc dùng, nàng xuất ra thứ quý báu như thế, bậc này ân tình, đủ để cho Lâm Minh ghi nhớ trong lòng.

Mặc dù Dục Hoàng lão thái xuất ra tinh huyết, mục đích cuối cùng vẫn như trước là trao đổi ích lợi, Lâm Minh cũng hạ quyết định quyết tâm, cuộc đời này trợ giúp Thần Hoàng đảo thăng cấp tông môn ngũ phẩm, chỉ cần thành tựu đại năng Toàn Đan, đối với hắn mà nói, cũng không phải chuyện tình rất khó khăn.

Lâm Minh không kìm được nhìn Dục Hoàng lão thái một cái, đã thấy lão phụ nhân này như trước ngồi ngay ngắn ở trên ghế, sắc mặt cũng không có ý tứ thư hoãn, vẫn âm u.

Nhìn thấy Lâm Minh vọng lại đây, Dục Hoàng lão thái truyền âm:

- Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm, nếu đánh thua sẽ không có gì, đến lúc đó ngươi đừng khóc.

Lâm Minh nhe răng cười:

- Hắc, ta có thể thắng!

- Hừ, ta tin ngươi có thể thắng Thạch Hám Sơn, chỉ là khi ngươi thắng, kế tiếp lại sẽ có cao thủ Hậu Thiên kỳ khiêu chiến ngươi, mấy chục cao thủ Hậu Thiên lục đại tông môn, ngươi có thể thắng bao nhiêu?

Dục Hoàng lão thái vừa nói như vậy, trong lòng Lâm Minh cũng dâng lên một cỗ hào khí, hắn hít sâu một hơi, một chữ dừng lại nói:

- Đến bao nhiêu ta tiếp bấy nhiêu!!

Dục Hoàng lão thái ngây ngẩn cả người, tiểu tử này thật đúng là cuồng ngạo, tuy nhiên người trẻ tuổi hẳn cuồng ngạo một ít, như thể mới có thể có bất khuất ngông nghênh, tự tin cường đại gần như điên cuồng chấp nhất, có thể khai quật tiềm lực bọn họ đến cực hạn!

- Tốt, vậy để lão thân nhìn lại xem, ngươi rốt cuộc có thể tiếp được mấy người!

Trong lòng Dục Hoàng lão thái cũng chờ mong, nàng khẩn cấp muốn nhìn một chút rốt cuộc Lâm Minh có thể đi bao xa.

Dục Hoàng lão thái vừa mới dứt lời, lúc này, một thanh âm vang lên bên tai Lâm Minh:

- Lâm huynh đệ, ngươi rốt cuộc đánh không?

Lâm Minh quay đầu, nhìn thấy Thạch Hám Sơn cười hắc hắc nhìn chính mình, tươi cười nhìn như mộc mạc, kỳ thật có chút hàm xúc gian trá giấu ở bên trong.

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, hắn cùng Mục Thiên Vũ cùng Dục Hoàng lão thái trao đổi quá lâu, thế cho nên chính mình còn đứng ở bên cạnh quảng trường, không bước vào trong đó.

Thạch Hám Sơn đương nhiên nghĩ Lâm Minh sợ.

Bởi vì nhất thời xúc động mà đứng lên, đi đến nửa đường đã có hối hận, với tuổi cùng tu vi Lâm Minh, nếu thật sự nửa đường hối hận mà bất chiến, tuy rằng dọa người nhưng không gì đáng trách.

Chuyện này cũng không phải Thạch Hám Sơn hy vọng nhìn thấy.

Hắn chắp tay nói:

- Lâm huynh đệ, thực lực của ngươi rất mạnh, nhìn chung toàn bộ Ngũ Hành Vực, một thế hệ võ giả Ngưng Mạch kỳ trẻ tuổi, chỉ sợ cũng chưa ai có thể thắng ngươi, ngay cả Chu sư muội Lôi Cực tông đều xa xa không phải đối thủ của ngươi, ta tuy rằng là Hậu Thiên kỳ, nhưng tư chất ngu dốt, chống lại thiên tài á thánh cấp như vậy, cũng không khẳng định có bao nhiêu ưu thế. Tuy nhiên Lâm huynh đệ dù sao tuổi còn nhỏ, nếu thật sự không thể đánh, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là không thể kiến thức được cao thủ đệ nhất Nam Thiên Vực dưới Hậu Thiên, thật sự là có chút tiếc nuối.

Thạch Hám Sơn nhìn như cảm khái, đỉnh đầu chụp mũ á thánh, cố ý làm thấp đi chính mình, nâng lên Lâm Minh, loại thủ pháp giết người này càng trí mạng hơn.

Chương 366: Bổn cũ soạn lại

Thạch Hám Sơn đang nói cho mọi người ở đây, chính mình ra tay đối phó Lâm Minh không phải là lớn hiếp nhỏ, với thực lực Lâm Minh, nếu có thể áp chế Chu Tiểu Liên, như vậy khiêu chiến cao thủ Hậu Thiên kỳ cũng có thể chiến một trận. Thạch Hám Sơn đặt chính mình ngang vị trí với Lâm Minh, thắng cũng yên tâm thoải mái.

Quả nhiên Thạch Hám Sơn vừa dứt lời, đệ tử Ngũ Hành Vực bắt đầu hưng phấn nghị luận, thảo luận kết quả trận chiến đấu này.

- Lâm Minh hẳn có bản lĩnh khiêu chiến cao thủ Hậu Thiên, tuy nhiên chống lại Thạch Hám Sơn có chút miễn cưỡng.

- Thạch Hám Sơn này phòng ngự như vỏ rùa cứng, nếu lực công kích không đủ căn bản không phá được, Lâm Minh đánh Thạch Hám Sơn không có biện pháp gì, thời gian lâu sẽ thua.

- Vị tất, Lâm Minh chiếm ưu thế tốc độ, nếu không du đấu là được, cho dù không thắng được Thạch Hám Sơn cũng có biện pháp ở vào thế bất bại.

- Hừ, chiếu theo loại cách nói này của ngươi cũng chỉ là chạy trốn thôi, tính ngang tay cái gì.

Ở khu vực Lôi Cực tông, Lôi Chấn Tử nhấp một miệng nước trà, nhìn thoáng qua đường muội chính mình, thấy bộ dáng nàng vẫn phẫn hận, không kìm được cười hỏi:

- Tiểu Liên ngươi cảm thấy ai có thể thắng?

Chu Tiểu Liên bĩu môi, khinh thường nói:

- Tên đại ngốc kia chắc chắn thua.

- Nga? Ngươi khẳng định Lâm Minh có thể thắng? Ngươi làm sao mà biết được?

Chu Liệt có chút kinh ngạc, hắn cảm giác Lâm Minh có thể nhẹ nhàng thắng Chu Tiểu Liên như vậy, dựa vào thể chất hắn miễn dịch đối với lôi điện, thực lực cực hạn chân chính của Lâm Minh ở nơi nào rất khó nhìn ra.

- Ta chỉ biết.

Chu Tiểu Liên chu miệng, một bộ dáng lười giải thích.

Trái ngược với đệ tử Ngũ Hành Vực. Đệ Tử Thần Hoàng đảo phần lớn bởi vì trong lòng lo lắng, không có hứng thú nghị luận gì, trận đấu tiến hành đến tình trạng này, đã rất ít người bởi vì ghen tị mà ngóng trông Lâm Minh bị chặn họng, Thần Hoàng đảo đã bị ngũ đại tông môn liên thủ bức đến sơn cùng thủy tận, Lâm Minh là người duy nhất có thể vãn hồi, nếu hiện tại Lâm Minh lại thua, Thần Hoàng đảo thật sự sẽ thất bại thảm hại.

Ở trên quảng trường, Lâm Minh cùng Thạch Hám Sơn cách xa nhau mười trượng.

Thạch Hám Sơn rất vui vẻ, Lâm Minh lên đây, rốt cuộc tiếp nhận trận chiến này, hắn thực chờ mong một hồi nữa đả bại Lâm Minh xong thì hắn sẽ có biểu tình gì.

- Lâm Minh.

Thạch Hám Sơn dùng chân nguyên truyền âm kêu lên:

- Ngươi có biết vì cái gì ta ngóng trông giao thủ với ngươi như vậy không?

Lâm Minh không nói lời nào, chờ Thạch Hám Sơn nói.

- Hắc hắc, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, thiên phú của ngươi thật quá tốt, khiến người ta không kìm nổi muốn đạp một cước, nhớ lại thời điểm hồi đó ta còn không phải đệ tử Hậu Thổ tông, chỉ là một tiểu tử nghèo, trong thành chúng ta có một thiên kim đại gia tộc nhà giàu, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, khí chất lại cao nhã, ngay lúc đó ý tưởng ta chính làcưỡi lên nàng, cho nàng hoàn mỹ như thế nào đi nữa, nàng được bao nhiêu nam nhân lấy đến làm tình nhân trong mộng, nàng cũng chỉ là nữ nhân hầu hạ dưới khố lão tử mà thôi, về sau ta thật sự cưỡi lên nàng. Còn cướp đi trinh nguyên của nàng nữa, tư vị kia, mặc dù là ta hiện tại nhớ lại đến cũng cảm thấy dục tiên dục tử a, về sau cô gái kia gả cho một đại quý tộc môn đăng hộ đối, ngẫm lại nữ nhân quý tộc quần áo lụa là từng bị lão tử đặt ở dưới thân làm ta càng thêm thích thú.

- Ngươi hiện tại đối với ta mà nói chính là như thế, tương lai ngươi như thế nào. Còn không phải thua ở trên tay lão tử, giống như là đàn bà lúc trước bị lão tử tùy ý cưỡi trên thân kia.

Thạch Hám Sơn nói rất đắc ý, biểu tình cực kỳ đường hoàng, Lâm Minh lẳng lặng nghe xong, đột nhiên nở nụ cười:

- Ngươi nói nhiều lời vô nghĩa như vậy kỳ thật chính là nói cho ta biết ngươi chỉ là cặn bã? Vẫn là bản cũ soạn lại, làm ta phẫn nộ, bức ta không quản tới hết thảy công kích cái lồng phòng hộ của ngươi? Như thế nào, ngươi tin tưởng thắng ta, lại còn muốn dùng loại thủ đoạn này?

Nghe xong Lâm Minh nói, sắc mặt Thạch Hám Sơn khẽ biến, tiểu tử này!

- Họ Lâm, đừng nói ta, ngươi không phải tràn đầy tự tin sao, ta tự tin, ta như trước dùng kế kích ngươi, ngươi tự tin, ngươi dám công kích mãnh liệt sao?

Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương trong Tu Di Giới, nhếch miệng cười:

- Như ngươi mong muốn!!

Chữ “muốn” vừa ra, khí thế cả người Lâm Minh tăng vọt, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương lóe ra chùm sáng tím, dòng khí quanh thân đều bị quấy lên, hình thành một cỗ lốc xoáy.

- Đối với loại cặn bã như ngươi, ta từ trước đến nay đều thích hành hung!

Lâm Minh hai chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân thể giống như tên bắn nhanh đi ra ngoài, thương gió gào thét, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương toát ra một tầng xanh da trời, cả cây thương đều bị Chân Long chi khí bao bọc.

- Không xong, dường như Lâm Minh cũng trúng kế!

Mục Chiếu Hiên nhìn thấy Lâm Minh cùng Thạch Hám Sơn đối đầu võ miệng mấy cái hô hấp, liền cảm thấy có điểm không thích hợp, hiện tại xem ra Thạch Hám Sơn rất có thể là bản cũ soạn lại, dùng chân nguyên truyền âm chọc giận Lâm Minh.

Ngay tại một khắc vừa rồi, Tống Hiểu Duyệt vừa mới trúng kế, Mục Chiếu Hiên cho rằng Lâm Minh dù tuổi còn nhỏ, tâm tính không đủ thành thục, cũng không đến mức rơi vào bẫy đồng dạng với Tống Hiểu Duyệt, hiện tại Lâm Minh không quản hết thảy xông lên đi, tám thành là bị Thạch Hám Sơn chọc giận.

Mục Chiếu Hiên dường như đã đoán được Lâm Minh giẫm lên vết xe đổ, cuối cùng bị thua, trong lòng không kìm được dựng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng nồng đậm.

- Rốt cuộc là tâm tính thiếu niên, quá xúc động.

- Lâm Minh sẽ thua, thật không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Nếu nói ở trước khi khai chiến, Ngũ Hành Vực thất tông còn có ít bộ phận xem trọng Lâm Minh, hiện tại cũng nhao nhao phủ định phán đoán của chính mình.

Triển Vân Gian cũng khẽ lắc đầu, hắn vốn rất xem trọng Lâm Minh, một võ giả bình tĩnh không nên bị phẫn nộ chiếm lấy, huống chi thủ đoạn Thạch Hám Sơn châm ngòi vụng về như thế.

Khóe miệng Thạch Hám Sơn nổi lên một tia cười ác độc, không nghĩ tới còn có kẻ ngu ngốc như vậy, biết rõ là kế, còn ngu ngốc xông lên va chạm, loại hành động theo cảm tình này, cho dù thiên phú tốt mấy cũng không thành được thiên tài, nhất định chết ở trên nửa đường!

- Thổ Nguyên thuẫn!

Hai tay khởi động vòng bảo hộ, vòng bảo hộ dày màu vàng đất lập tức xuất hiện, Thạch Hám Sơn rất quen thuộc loại cảm giác này, cho ngươi công kích cuồng phong mưa rào, ta tự phòng thủ lù lù không nhúc nhích!

Khi cùng các võ giả khác cùng nhau tiến vào bí cảnh, hiểm cảnh, thời điểm tao ngộ nguy hiểm, có thể sống sót, thường thường là võ giả Hậu Thổ tông, Thạch Hám Sơn đối với phòng ngự của chính mình rất tự tin.

Nhưng mà khi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương bao bọc ở trong hào quang màu xanh da trời nện thật mạnh xuống, sắc mặt Thạch Hám Sơn đã có chút thay đổi, hắn cảm giác trước mắt nện xuống dường như không phải thương, mà là một tòa núi lớn!

- Ầm!!

Trường thương Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nện thật mạnh ở trên Thổ Nguyên thuẫn, Thạch Hám Sơn chỉ cảm thấy song chưởng rung mạnh, khuỷu tay khớp xương hoàn toàn mất đi tri giác, áp lực khủng bố dọc theo cánh tay truyền lại đến hai chân, gạch dưới chân vỡ tan nát!

Này... Đây là cái quái lực gì?

Thạch Hám Sơn kinh hãi không hiểu, nếu không phải hắn trời sinh thần lực, lại chuyên môn tu luyện công phu hạ bàn ở thời điểm còn luyện thể, một kích này chỉ sợ thật sự có thể khiến hắn quỳ trên mặt đất.

- Nga? Còn kháng cự được?

Lâm Minh hơi cảm thấy ngoài ý muốn, vừa rồi hắn dùng lực lượng mấy vạn cân sau khi Tôi Tủy, mà Thanh Thương chân nguyên chỉ dùng để bảo hộ Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, bảo khí nhân giai trung phẩm, đã không chống đỡ được va chạm như vậy.

Thạch Hám Sơn quả nhiên có vài phần kiêu ngạo.

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một cái độ cong, giơ thương lên! Đối mặt với Thổ Nguyên thuẫn như vỏ rùa này, lực sát thương phải lớn hơn nữa.

Lôi đình lực!

Tử Giao Thần Lôi yên lặng trong hạt giống Tà Thần bùng nổ, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương được bao phủ một lớp ánh sáng màu tím, mang theo oai lôi đình cuồn cuộn!

Ầm!

Một thương nện ở trên Thổ Nguyên thuẫn, Thạch Hám Sơn ngũ tạng rung mạnh, khí huyết xáo trộn, lôi đình lực xông vào trong Thổ Nguyên thuẫn, như rắn độc chui vào thân thể Thạch Hám Sơn, khiến toàn thân hắn tê dại.

- Chết tiệt!

Thạch Hám Sơn cắn răng liều mạng thúc giục chân nguyên trong cơ thể, tăng Thổ Nguyên thuẫn lên.

Thương thứ ba, Luyện Lực Như Tơ!

Chân nguyên bảo hộ lấy Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương chấn động kịch liệt, không khí phát ra âm thanh như gió rút, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương như ngân long rời bến, gào thét đi ra!

Tại thời điểm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đụng vào Thổ Nguyên thuẫn, lực chấn động sinh sôi không ngừng xuyên thấu qua vòng bảo hộ, truyền vào trong cơ thể Thạch Hám Sơn, Thạch Hám Sơn chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị đánh tan, lục phủ ngũ tạng phảng phất như tan nát!

Thương thứ tư!

Thương thứ năm!

Lâm Minh công kích giống như bão tố, vòng bảo hộ Chân Nguyên thạch Hám Sơn bị công kích cuồng mãnh như vậy tùy ý biến hình, nhưng mà vẫn không nghiền nát, vòng bảo hộ Hậu Thổ tông được lại chân nguyên bản thể người thi triển duy trì, chỉ cần chân nguyên không hết sẽ không nghiền nát.

Thạch Hám Sơn có thể bảo trì vòng bảo hộ không phá, đây là cái giá của điên cuồng tiêu hao chân nguyên trong cơ thể, không chỉ như thế, hắn còn phải duy trì vòng bảo hộ, đồng thời, kháng trụ cả hai luồng công kích lôi đình chi lực cùng Luyện Lực Như Tơ.

Tình cảnh có thể nói khổ không thể tả.

Nhưng mà bởi vì Thổ Nguyên thuẫn che lại, lại thêm điện mang màu tím, đa số đệ tử nhìn qua chỉ là chân nguyên hoa mỹ đụng nhau, cũng không phát giác được tình cảnh lúc này của Thạch Hám Sơn.

Bọn người Tống Hiểu Duyệt, Mục Chiếu Hiên lo lắng vạn phần, Nghiêm Phó Hồng lòng tràn đầy chờ mong Lâm Minh bại trận, về phần đệ tử của Ngũ Hành Vực, thì đang nghị luận chiến cuộc.

- Lâm Minh quá ngây thơ rồi, dưới tình huống thực lực không sai biệt lắm, muốn công phá Thổ Nguyên thuẫn của Hậu Thổ tông, cần hao phí vài lần chân nguyên, thoạt nhìn Thổ Nguyên thuẫn của Thạch Hám Sơn biến hình lợi hại, kỳ thật muốn nghiền nát nó lại không thể nào.

- Ừ, Hậu Thổ tông Thổ Nguyên thuẫn, ngươi mạnh nó cũng mạnh, ngươi yếu nó cũng yếu, căn bản không lãng phí một điểm chân nguyên, thời điểm lúc trước Tống Hiểu Duyệt công kích cũng như thế, Thổ Nguyên thuẫn biến hình gay gắt, nguyên nhân chỉ là Thạch Hám Sơn muốn tiết kiệm khí lực mà thôi.

- Ha ha, Kim huynh kiến thức rộng khắp a, theo tại hạ biết, phòng ngự thuẫn của Hậu Thổ tông cũng có rất nhiều loại, Thổ Nguyên thuẫn ở bên trong chỉ là một loại, không nghĩ tới Kim huynh hiểu biết thấu triệt như vậy.

- Không tính là gì, chỉ là trùng hợp tham dự hội nghị Thổ Nguyên thuẫn đệ tử Hậu Thổ tông thôi. Thiên phú Lâm Minh mặc dù tốt, nhưng tính cách xúc động, tâm tính như vậy, rất khó trở thành cao thủ chân chính, trừ phi hắn trưởng thành...

Nam nhân được xưng là Kim huynh nói còn chưa xong, lại bị người khác ngắt đứt:

- Kim sư huynh...

- Cái gì?

Thanh niên họ Kim có chút không vui.

- Ta dường như nhìn thấy trong Thổ Nguyên thuẫn, Thạch Hám Sơn đã hộc máu... Phun khắp toàn thân đều là...

Một thiếu niên chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi trừng mắt to, do dự nói.

Chương 367: Thiên phú cấp Thánh

- Ngươi nói cái gì? Hộc máu?

Thanh niên họ Kim không thể tin nhìn về phía trung ương quảng trường, vừa lúc Lâm Minh thu thương, ánh sáng màu tím thu liễm, Thổ Nguyên thuẫn cũng ảm đạm xuống dưới. Thạch Hám Sơn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, lỗ mũi đổ máu, trong miệng hộc máu, ngực quần áo đều bị máu nhiễm đỏ.

Thanh niên họ Kim ngây dại, hắn há to miệng, không thể tin nhìn bộ dáng Thạch Hám Sơn bi thảm, kinh hãi nói không ra lời.

Lúc này Thạch Hám Sơn có thể nói khổ không nói nổi, hắn đã sớm không chống đỡ được, nhưng nếu không cứng rắn chống, một khi Thổ Nguyên thuẫn vỡ nát, hắn sẽ bị thua thảm hại hơn!

Mắt thấy Lâm Minh lại súc lực một thương, Thạch Hám Sơn chỉ cảm thấy cả người đều run rẩy, chính mình rốt cuộc gặp người nào a, quả thực là một hung thú hình người, lại là cấp năm trở lên!

Hắn nguyên bản là ngại thể diện, cứng rắn chống không nghĩ nhận thua, nghĩ đến Lâm Minh duy trì cường độ công kích cao như vậy sẽ không chống đỡ được bao lâu, dù sao hắn bị vây trong phòng thủ, nguyên bản đánh lâu dài còn có ưu thế, huống chi Thổ Nguyên thuẫn Hậu Thổ tông có năng lực tiết kiệm chân nguyên rất lớn, đối phương tiêu hao nhất định hơn chính mình nhiều.

Nhưng ngay cả chống đỡ bốn năm thương, Thạch Hám Sơn cảm giác chống đỡ không được, nghịch huyết quay cuồng... Không áp chế được nữa, nội tạng dường như muốn nhảy ra khỏi miệng, mà nhìn lại Lâm Minh nhàn rỗi không có việc gì, một thương tiếp tục một thương, thương sau nhanh hơn thương trước, thương sau độc hơn thương trước!

Thời điểm này hắn muốn hô lên nhận thua, nhưng Lâm Minh ra thương quá nhanh, làm sao cho hắn cơ hội, hắn vừa định há mồm, lại một thương nữa đến!

Mà một thương này, khiến sắc mặt Thạch Hám Sơn tái nhợt, tâm thần run rẩy, hắn căn bản không ngăn được!

- Dừng tay!

Một lão nhân Hậu Thổ tông áo vàng đứng lên. Nhưng mà cùng lúc đó, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương đã hạ xuống.

Ầm!!

Lôi quang lóe ra, thanh mang phun ra nuốt vào, Thổ Nguyên thuẫn rốt cuộc chống đỡ đến cực hạn, giống như trứng gà bị búa tạ đập trúng, nổ lớn vỡ nát!

Thạch Hám Sơn chỉ cảm thấy ngực dường như bị một tòa núi lớn đánh trúng, quần áo cùng nhuyễn giáp trong nháy mắt bị cán thương đập dập nát, yết hầu cảm thấy ngọt. Một ngụm nghịch huyết phun ra, xương ngực không biết nát bao nhiêu chiếc, cả người giống như đạn pháo bay ra ngoài.

Ở thời điểm Thạch Hám Sơn sắp ngã vào pháp trận phòng hộ, một lão nhân áo vàng như thuấn di xuất hiện ở phía sau Thạch Hám Sơn. Tiện tay xé mở pháp trận, một động tác tiếp nhận Thạch Hám Sơn, cùng hắn bay xuống tràng.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, thanh niên họ Kim đã hoàn toàn dại ra, Thổ Nguyên thuẫn của Thạch Hám Sơn lại bị... Phá? Hơn nữa đối phương thậm chí chỉ là một võ giả Ngưng Mạch kỳ?

Đại đa số người trên yến hội lúc trước thậm chí không chú ý tới Thạch Hám Sơn hộc máu. Bọn họ xem náo nhiệt vốn đều nghĩ Lâm Minh không chống đỡ được, nhưng bất ngờ nổ vang một tiếng, Thổ Nguyên thuẫn vỡ nát. Thạch Hám Sơn bay ngược đi ra ngoài, tình thế nghịch chuyển phát sinh cực nhanh khiến người khác bất ngờ!

Mục Chiếu Hiên, Mục Điện Thanh, Hoa Hồng cùng những đệ tử Thần Hoàng đảo đều cảm thấy hết thảy phát sinh như mộng ảo, Lâm Minh lại với phương thức này lấy được thắng lợi?

Triển Vân Gian hít ngược một hơi khí lạnh. Hắn lơ đãng nhìn Lôi Chấn Tử một cái, đã thấy đối phương cũng đần mặt:

- Lâm Minh rất khủng bố, còn không trưởng thành đã có thể đánh bại đệ tử Hậu Thiên hạch tâm! Hơn nữa xem ra còn có dư lực!

- Thiên phú khủng bố như vậy, một khi hắn bước vào Hậu Thiên...

Triển Vân Gian không dám suy nghĩ, hai chữ quanh quẩn ở trong óc hắn, khiến hắn run rẩy trong lòng.

Cấp thánh!!

Chỉ cần tiếp qua một hai năm, Lâm Minh đi vào Hậu Thiên, hắn chính là cấp thánh!

Làm sao có thể? Lâm Minh nghe nói chỉ là đào được từ một cái tiểu tông môn tam phẩm, ở tiểu tông môn tam phẩm sao có thể đào ra một người có thiên phú như thế!

Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, một đôi tỷ muội song sinh cấp thánh đã khiến Ngũ Hành Vực thất tông ghen tị đến cực điểm, lại thêm một cái Lâm Minh nữa...

Triển Vân Gian không muốn nghĩ tiếp, mới mười năm đã sinh ra ba đại thiên tài cấp thánh a!

Hắn có một loại dự cảm, chỉ cần Thần Hoàng đảo sống qua một cửa Nam Hải Ma Vực này, vô cùng có khả năng hoàn thành Phượng Hoàng Niết Bàn, trở thành tông môn ngũ phẩm chân chính!

Lúc này không chỉ Triển Vân Gian... Mà còn rất nhiều người đều nghĩ tới vấn đề này, thiên phú Lâm Minh đã đủ cấp thánh, chỉ là tuổi quá nhỏ, làm cho thực lực không đủ mà thôi. Hắn bước vào cấp thánh chỉ là vấn đề thời gian, nhiều nhất cũng không dùng đến hai năm, thậm chí một năm là đủ.

Hỏa Dương công chúa mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm Lâm Minh, Thiên Quang thượng nhân cười ha ha vuốt râu, ánh mắt đệ tử Thần Hoàng đảo xem Lâm Minh mang theo một ít thần sắc không thể tin cùng sùng kính giao tạp, ngay cả Mục Băng Vân lúc trước luôn luôn đạm mạc, đều kinh ngạc nhìn Lâm Minh, người tỷ tỷ tìm về quả thật vượt qua dự kiến của nàng.

Lão nhân áo vàng Hậu Thổ tông tra xét tình huống thân thể Thạch Hám Sơn một lần, mặt trầm như nước, mắt lộ ra sát khí, hắn nhìn chằm chằm Lâm Minh, trong ánh mắt hiện lên một tia hung lệ:

- Hảo tiểu tử, xuống tay đủ độc! Xương sườn gãy toàn bộ, xương ngực dập nát, nội tạng bị thương nghiêm trọng! Chỉ là luận bàn mà thôi, ngươi lại ác độc như thế!

Lão nhân áo vàng lúc này hận không thể một chưởng đập chết Lâm Minh, tuy nhiên trong nháy mắt hắn lộ ra sát khí, hắn cảm giác chính mình bị một cỗ khí tức nồng đậm mà mãnh liệt tập trung, đó là khí tức thuộc về Mục Dục Hoàng, tuy rằng nóng cháy, nhưng truyền đến trên thân lại khiến người ta cảm giác cả người lạnh như băng, giống như đặt mình trong cửu u vực sâu.

Đây là cảm giác đến gần tử vong mới có.

Lão nhân áo vàng chấn động tâm thần, hắn đương nhiên cũng chỉ suy nghĩ, không có khả năng thật sự làm Lâm Minh thế nào, nhiều nhất là thả ra khí thế áp bách hắn một chút mà thôi, không nghĩ tới sát khí Mục Dục Hoàng trong nháy mắt tập trung vào chính mình, hơn nữa khủng bố như thế!

- Đều nói lão thái bà Thần Hoàng đảo này chẳng những tu vi đạt tới Toàn Đan hậu kỳ, hơn nữa bản mạng chi hỏa cũng là đến từ Cửu U Thương Viêm vực sâu không đáy, lửa hóa chín luồng, cực lãnh cùng cực nhiệt hỗn cùng một chỗ, bị dính một chút rất có thể xương cốt cũng không còn, uy lực khủng bố đến cực điểm...

Lão nhân áo vàng cũng không dám trêu chọc Mục Dục Hoàng, nhân vật có thể đảm nhiệm Thần Hoàng đảo đảo chủ, há là hạng người hời hợt, hơn nữa đây còn là địa bàn của Thần Hoàng đảo.

Hắn lập tức bỏ tâm tư dùng khí thế áp bách Lâm Minh, một động tác đỡ lấy Thạch Hám Sơn, tay kia thì bấm tay bắn ra, một viên thuốc màu trắng liền bay vào trong miệng Thạch Hám Sơn.

Hắn âm lãnh trừng mắt nhìn Lâm Minh một cái, hừ lạnh nói:

- Còn tuổi nhỏ, xuống tay lại ác độc như thế, với hành vi của ngươi cũng có mặt mũi đi thuyết giáo Lôi Cực tông Chu Tiểu Liên, thật sự là cực kỳ buồn cười!

Nếu không có biện pháp giáo huấn Lâm Minh, lão nhân áo vàng cũng chỉ có thể trào phúng vài câu, nửa canh giờ trước, Lâm Minh dùng từ ngữ giáo huấn Chu Tiểu Liên, lão nhân áo vàng lấy ra chuyện này, cố ý khiến Lâm Minh khó chịu.

Lâm Minh không nhúc nhích, hắn không chút hoang mang thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, chậm rãi nói:

- Ta không hiểu tiền bối muốn nói cái gì, Thạch Hám Sơn phun ác ngôn, nhục nhã tại hạ, kích tại hạ ra tay, chẳng lẽ tại hạ còn phải chịu nhục, thu lễ lại khi công kích? Võ kỹ hộ thuẫn Hậu Thổ tông, cứng cỏi chịu đựng lại tiết kiệm chân nguyên, nếu ta không toàn lực công kích, chẳng lẽ cứ để tiêu hao thể lực của ta? Đợi cho ta thể lực hao hết là lúc, hảo đồ đệ của ngươi có thể thoải mái đả bại ta, sau đó kêu gào đắc ý một phen, vểnh lên cái đuôi?

- Bị người khác nhục nhã, ta còn phải vươn mặt cho người khác đánh, tiền bối cho rằng, ta nên như vậy? Hay là cho rằng đệ tử Thần Hoàng đảo bị Hậu Thổ tông nhục nhã mà không thể phản kích?

Lâm Minh nói chuyện có thể nói âm độc đến cực điểm, chẳng những châm chọc khiêu khích, còn mở rộng mâu thuẫn đến Thần Hoàng đảo cùng Hậu Thổ tông, trực tiếp chụp mũ cho lão nhân áo vàng, đệ tử Thần Hoàng đảo nghe xong đều cảm giác trong lòng vui sướng vạn phần.

Lão nhân áo vàng co rúm khóe miệng, hừ lạnh nói:

- Khua môi múa mép! Đừng cho là ta không nhìn ra, thực lực ngươi rõ ràng vượt qua Hám Sơn một mảng lớn, hoàn toàn có thể trong nháy mắt công phá cái lồng phòng hộ thu tay lại, không làm thương Hám Sơn, lại như trước làm ra một kích ác độc, đánh người thành trọng thương, ngươi giải thích như thế nào!

Lâm Minh không nhanh không chậm nói:

- Ta không có biện pháp giải thích, cũng không muốn giải thích, nếu tiền bối cứng rắn muốn ta giải thích, ta đây cũng muốn hỏi tiền bối giải thích một chút, Ngũ Hành Vực lục tông thực lực cộng hết lại, rõ ràng vượt qua Thần Hoàng đảo một mảng lớn, lại ở yến hội liên thủ ức hiếp Thần Hoàng đảo, với loại phương thức xa luân chiến không vẻ vang này, bức Thần Hoàng đảo không còn người có thể xuất chiến, tiền bối giải thích như thế nào?

Lão nhân áo vàng lập tức xanh mét mặt, một câu nói không nên lời, đối thủ dùng câu của ngươi phản kích ngươi, lại hoàn toàn không có biện pháp phản bác. Đáng thương hắn là một đại năng Toàn Đan, thực lực vượt xa Lâm Minh mười vạn tám ngàn dặm, lại bại bởi Lâm Minh ở trên biện luận, truyền ra đi quả thực thành trò cười của Ngũ Hành Vực.

- Nói rất hay!

Đệ Tử Thần Hoàng đảo không kìm nổi trầm trồ khen ngợi, bọn họ đã sớm nghẹn một hơi, lúc này bị Lâm Minh nói ra trước mặt mọi người, hung hăng vả thẳng mặt trưởng lão Hậu Thổ tông, ai nấy đều cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ, con mẹ nó rất thích.

Ngay từ lúc yến hội bắt đầu, Dục Hoàng lão thái luôn bình tĩnh, lúc này trên mặt cũng có vài phần ý cười:

- Thạch Trọng Khôn, ngươi cũng có một ngày bị tiểu bối chặn họng, ta xem ngươi nuốt trôi khẩu khí này thế nào!

Tuy rằng Lâm Minh nói chuyện, còn không đến mức dao động võ đạo chi tâm của Thạch Trọng Khôn, nhưng khiến hắn như ngậm phải bọ, mười ngày nửa tháng trong lòng không thoải mái cũng khiến Mục Dục Hoàng cảm thấy phi thường vui vẻ.

- Tiểu tử, làm rất hay, một trận này ta ghi nhớ cho ngươi, tính ở phần thưởng.

Mục Dục Hoàng e sợ thiên hạ bất loạn dùng chân nguyên truyền âm.

Lâm Minh vui vẻ nói:

- Cảm ơn Dục Hoàng tiền bối.

Lâm Minh theo bản năng liền đổi Dục Hoàng sư tổ thành Dục Hoàng tiền bối, kêu Dục Hoàng sư tổ thật sự cảm thấy không được tự nhiên.

Mà Mục Dục Hoàng lúc này đang vui vẻ, tự nhiên cũng không chấp nhặt những chuyện này.

Ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt Mục Thiên Vũ, đối phương cho một cái tươi cười sáng lạn, chân nguyên truyền âm:

Chương 368: Ngạo thị quần hùng

Sau khi Lâm Minh hành hung Thạch Hám Sơn, lại khẩu chiến Thạch Trọng Khôn, sĩ khí đệ tử Thần Hoàng đảo đại trướng.

Sau khi bị người lục đại tông môn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lại bị liên thủ ức hiếp, trong lòng cũng đều bị nén nghẹn.

Lâm Minh chẳng những đại thắng, lại còn mở miệng nói ra tiếng lòng của các đệ tử Thần Hoàng đảo.

Giờ khắc này, thân phận Lâm Minh từ ngoài đến cũng được tất cả đệ tử Thần Hoàng đảo công nhận, trừ bỏ rất ít vài người, không còn có ai đố kị hắn, chỉ còn ngưỡng mộ cùng khâm phục, ở trong đệ tử hạch tâm, vài cô gái tuổi còn nhỏ hơn Lâm Minh làm thành một vòng tròn, oanh oanh yến yến thảo luận Lâm Minh đủ loại, khuôn mặt nhỏ nhắn đều biểu tình đỏ bừng hưng phấn.

Mà đệ tử Ngũ Hành Vực, sắc mặt lại cũng không tốt như vậy, vẻ ghen tị dào dạt trên mặt.

- Lâm Minh này quá kiêu ngạo!

- Kiêu ngạo không được bao lâu, hắn đã có thực lực Hậu Thiên, như vậy sẽ bị cuốn vào tranh đấu của cao thủ Hậu Thiên đi, Lâm Minh thiên tài không giả, nhưng ở cao thủ Hậu Thiên, hắn còn non nớt.

- Đúng vậy, Thạch Hám Sơn tuy là đệ tử hạch tâm nhưng thiên tư lại bình thường, so với hắn mạnh hơn còn có đệ tử thân truyền, ở đa số đệ tử thân truyền, còn có nhân vật như Hỏa Như Yên, Lôi Chấn Tử, Bạch Ngạo Hiên.

- Ân, thủ tịch đệ tử lục đại tông môn cũng không phải dễ chọc, không nói tông môn khác, ngay như Thạch Đỉnh Thiên Hậu Thổ tông, hắn là sư huynh Thạch Hám Sơn, tuyệt đối sẽ không đứng nhìn bàng quan.

- Cây cao vượt rừng, chịu nhiều mưa gió (ý là người giỏi quá sẽ bị đố kị, làm người nên biết hạ thấp mình), lục đại tông môn không cho hắn thảm bại một trận sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đánh đến bây giờ, hỏa khí giữa Thần Hoàng đảo cùng lục đại tông môn đã đánh tới đỉnh điểm. Bây giờ còn quản cái gì luận bàn hay không luận bàn, vừa lên đài nhất định là toàn lực ra tay, bản linh giữ nhà ra hết.

Một khi thua, sẽ thua rất thảm.

Thạch Trọng Khôn trên lôi đài lúc này mặt trầm đục, hắn là một đại năng Toàn Đan, đã bao giờ bị tiểu bối khi dễ như thế?

- Tốt, thật sự tốt! Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, lão phu đã kiến thức! Hám Sơn tính cách đôn hậu. Tư chất ngu dốt, ngày thường tu luyện khắc khổ, một lòng cầu võ. Sáng nay lại bị ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, trọng thương đến tận đây! Đệ tử kỹ nghệ không bằng người, lão phu không lời nào để nói! Nhưng, núi cao còn có núi cao hơn, nhân ngoại hữu nhân, ngươi ỷ mạnh hiếp yếu, thời điểm đánh người khác, nên nghĩ đến có một ngày, người khác cậy vào tu vi tinh thâm hơn, hung hăng giẫm đạp ngươi dưới chân!

- Cao thủ trẻ tuổi Ngũ Hành Vực lục đại tông môn như mây trên trời, lão phu nhìn lại xem, ngươi có thể thắng bao lâu?

Lâm Minh cười lạnh trong lòng, hay một cái tính cách đôn hậu. Tư chất ngu dốt, bậc rẻ rách này cũng coi như tính cách đôn hậu, tư chất ngu dốt trong lời nói, như vậy ngay U Minh đại đế đều có thể được xưng là tâm địa Bồ Tát.

Lâm Minh cất cao giọng nói:

- Thiên hạ to lớn, thiên tài nhiều hằng hà sa số, ta chưa bao giờ cho rằng chính mình là thiếu niên anh hùng có một không hai trong thiên hạ. Cho dù cùng ta cùng tuổi, cũng có rất nhiều người thực lực vượt qua ta, ngươi nói ta nói ỷ mạnh hiếp yếu, đúng vậy, tuy nhiên ta từ trước đến nay chỉ thích đánh kẻ bần tiện, nếu Ngũ Hành Vực cũng có người muốn cậy vào tu vi bản thân, muốn giẫm đạp ta dưới chân, như vậy Lâm Minh ta liền đứng ở chỗ này, mặc tiếp theo, đến bao nhiêu, ta liền chiến bấy nhiêu!

Lâm Minh nói to như chuông mộ cổ, vang động núi sông, vang vọng toàn trường.

Ngay cả Thạch Trọng Khôn đều bị chấn động, giương mắt nói không ra lời, tiểu tử này mất trí điên rồi, hắn muốn với lực một người, chống cự lại tất cả cao thủ lục đại tông môn?

Theo Lâm Minh nói chuyện, đệ tử Thần Hoàng đảo đều sôi trào, nam ồn ào, nữ thét chói tai.

- Lâm ca rất uy vũ!

- Lâm ca nói rất hay!

- Lâm sư huynh đẹp tai!

Lời nói của Lâm Minh có thể thực hiện hay không bọn họ không biết, tạm thời cũng không quan tâm, chỉ là hiện tại, khi Lâm Minh nói ra những lời này, khí phách kia thẳng hướng tận trời, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, dường như máu cả người đều dâng lên.

Lúc này, Mục Thiên Vũ ở bên cạnh Dục Hoàng lão thái, cũng không kìm nổi tim đập nhanh hơn vài phần, khẽ gắt:

- Lâm Minh tên này, rất biết gây chuyện.

Dục Hoàng lão thái khó được nở nụ cười, nàng biết, Lâm Minh sẽ nói ra lời này, nói đến, là hoài bão ẩn tâm tư, nàng cười mắng:

- Tiểu tử này, không thấy thỏ không thả ưng, lần này nếu hắn một hơi thắng năm, sáu tràng, những bảo bối của ta sẽ bị hắn cướp sạch.

Mục Thiên Vũ che miệng cười yếu ớt, cũng không nói gì.

Dục Hoàng lão thái liếc mắt Mục Thiên Vũ một cái:

- Vũ nhi, ngươi còn cười? Ngươi không đau lòng? Mấy thứ này, về sau phải truyền cho ngươi.

Mục Thiên Vũ là thánh nữ Thần Hoàng đảo, về sau Chu Tước huyết tinh tự nhiên truyền cho Mục Thiên Vũ, về phần Mục Băng Vân tuy rằng cũng là thánh nữ, nhưng trên người nàng là huyết mạch Thanh Loan, có Chu Tước huyết tinh cũng vô dụng.

Mục Thiên Vũ nói:

- Vũ nhi không đau lòng, tuy rằng Chu Tước tinh huyết này đối với tu vi của ta cũng rất có ích lợi, tuy nhiên xa xa không tốt bằng dùng trên thân Lâm Minh, sư tôn nhất định sẽ không hối hận.

Mục Thiên Vũ trời sinh có huyết mạch Chu Tước thập phần nồng đậm, ăn vào Chu Tước tinh huyết, mật độ huyết mạch cũng sẽ không gia tăng bao nhiêu, chỉ là thích hợp đề cao một ít độ phù hợp Hỏa chi chân nguyên thôi, xa xa không bằng cấp Lâm Minh, có thể trực tiếp đưa mật độ Chu Tước huyết mạch đề cao đủ để tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, tăng lên thực lực Lâm Minh lên rất nhiều.

- Ta chưa nói không để cho hắn, ngươi lại sợ ta đổi ý...

Mục Dục Hoàng nói tới đây, ý vị thâm trường nhìn Mục Thiên Vũ một cái, Mục Thiên Vũ hoảng hốt trong lòng, vội vàng thu liễm thần thái chính mình.

Thạch Trọng Khôn cười lạnh nói:

- Tiểu tử, nhớ kỹ lời vừa rồi của ngươi, lời nói gió bay, đừng ngu muội nhất thời làm ra chuyện tuyên chiến như thế! Lão phu thật ra muốn nhìn một chút, ngươi như thế nào tiếp được trẻ tuổi tuấn kiệt lục đại tông môn khiêu chiến!

Thạch Trọng Khôn nói tới đây liền không nói nữa, một động tác nhấc Thạch Hám Sơn nửa chết nửa sống, xoay người xuống đài.

Đệ tử trên yến hội nổ tung, đệ tử Thần Hoàng đảo phát điên hò hét trợ uy cho Lâm Minh, cũng không quản tuyên ngôn này hoàn thành được bao nhiêu, tóm lại, bọn họ cuồng nhiệt bởi khẩu khí này.

Về phần đệ tử Ngũ Hành Vực, đều không đáng quan tâm, ôm tâm lý xem náo nhiệt, cứ chờ xem Lâm Minh bị ngược đãi.

- Đoán xem Lâm Minh chống đỡ được mấy trận?

- Ta phỏng chừng nhiều nhất hai ba trận, lục đại tông môn sẽ không để Lâm Minh ra vẻ ta đây, một người bị đánh bại, người thứ hai đi lên khẳng định thực lực càng mạnh, nếu không phải lục tông thủ tịch đệ tử tự cho mình rất cao sẽ không tham dự chiến đấu, trận đầu Lâm Minh đều không chống đỡ nổi.

- Ân, Tôn sư huynh nói đúng, tuy nhiên Lâm Minh tự rước lấy nhục thôi, Tôn sư huynh thực lực hơn người, đã sớm tiến vào Hậu Thiên kỳ, không bằng Tôn sư huynh lên sân khấu cho Lâm Minh một chút nhan sắc nhìn xem!

- Này...

Thanh âm nam nhân họ Tôn bị kìm hãm, trong lòng hận không thể vả gãy răng tên đệ tử ngu muội kia, hắn trầm ngâm một tiếng, ra vẻ suy nghĩ nói:

- Ta trước nhìn kỹ hẵng nói.

Đệ tử Hậu Thổ tông đại khái bị sắc mặt Thạch Trọng Khôn xanh mét biến thành rất áp lực, rốt cuộc một cái đệ tử không kìm nổi nhảy lên đài, đi đến trung tâm quảng trường cao giọng nói:

- Hậu Thổ tông Trần Khôn, hiện mười chín tuổi, xin chỉ giáo!

- Trần Khôn! Hắn là đệ tử thân truyền Hậu Thổ tông.

- Không nghĩ tới người thứ nhất lên sân khấu chính là đệ tử thân truyền! Trận luận bàn biểu diễn yến hội này phát triển quá nhanh, lúc này mới hơn một cái canh giờ, đã đến đệ tử thân truyền bay lên quyết đấu, những người khác đều không cần lên sân khấu.

- Ai biết lại có nhân tố Lâm Minh bất an này nhảy ra, tuy nhiên

Trần Khôn cũng không phải dễ chọc, cho dù thắng bại khó nói, nhưng tuyệt đối có thể bức Lâm Minh toàn lực ra tay.

Trần Khôn rút ra một cây trường côn từ trong Tu Di giới, côn cũng là vũ khí tương đối phổ biến của Hậu Thổ tông.

- Tiểu tử, không phải Trần Khôn ta lấy lớn hiếp nhỏ, thật sự ngươi quá kiêu ngạo, không đem để Ngũ Hành Vực lục đại tông môn vào mắt, ngươi đã muốn với lực lượng bản thân, khiêu chiến lục đại tông môn, chúng ta nếu không ứng chiến, chẳng phải là sợ ngươi sao! Xem côn!

Trần Khôn chém ra một côn, côn kia tự nhiên cũng là đầu côn, côn ảnh múa đầy trời, hào quang màu vàng đất tạo thành một mảnh, như cát vàng đầy trời, căn bản không phân biệt được công kích Trần Khôn rốt cuộc ở nơi nào.

Đối mặt với côn ảnh cuồn cuộn mãnh liệt như vậy, Lâm Minh chỉ là đâm ra một thương, một thương này, mang theo chấn động một vạn sợi chân nguyên, Thanh Thương chân nguyên chấn động như thủy triều lao ra, côn ảnh nhao nhao bị đánh xơ xác, hóa thành vô hình.

Trong nháy mắt Lâm Minh vọt tới trước mặt Trần Khôn, một thương đâm vào bụng Trần Khôn.

- Ân?

Trần Khôn khẽ biến sắc mặt:

- Nham Thạch Chướng Bích!

Là đệ tử Hậu Thổ tông, vẫn luôn có mấy chiêu võ kỹ phòng ngự, Trần Khôn vung tay lên, một đạo vách đất rất nặng xuất hiện ở trước người, Lâm Minh một thương đâm vào trên vách đất, chấn nguyên khí ngưng tụ thành nham thạch đổ rào rào xuống!

Trần Khôn cười âm lãnh một tiếng, thừa dịp vũ khí Lâm Minh bị Nham Thạch Chướng Bích đổ vây khốn, giơ trường côn lên, trực tiếp quật xuống bả vai Lâm Minh:

- Khai Sơn côn!

Trường côn mang theo âm thanh gào thét chói tai, nguyên khí chung quanh bị ma sát, hóa thành một đạo côn ảnh thô ba thước, giống một cây cột hoàng kim quật thật mạnh xuống Lâm Minh, một côn này tuyệt đối có thể khiến xương quai xanh gãy, mất đi năng lực chiến đấu.

Nhanh như một tia chớp, Lâm Minh quát một tiếng:

- Bạo!

Luyện Lực Như Tơ bùng nổ, vách đất ước chừng một xích, lại bị một vạn cỗ Thanh Thương chân nguyên chấn thành bột phấn!

Lâm Minh quét ngang một thương, thương thế như nước.

Côn ảnh hoàng kim thô to rắn chắc va vào cùng nhau!

Ầm!

Côn thương tương giao, côn ảnh hoàng kim bị vỡ tan, mà Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cũng cong thành hình trăng tròn.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Chém giết đến khoảnh khắc cuối cùng, Lâm Minh là một tay cầm thương, tay phải chém ra một quyền!

Lúc này Trần Khôn đang toàn lực chống đỡ, nào có dư lực phòng thủ, hắn không thể tin nhìn Lâm Minh một quyền nện thật mạnh ở trên ngực hắn, Trần Khôn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chương 369: Chiến

Thân thể Trần Khôn bay ra mười mấy trượng, mới dùng trường côn chống đỡ mặt đất, đầu gối quỳ rạp xuống đất, từng ngụm từng ngụm thở hồng hộc, một quyền kia thật sự rất quỷ dị, lực đạo truyền khắp ngũ tạng lục phủ, khiến hắn khí huyết cuồn cuộn.

Hắn ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo thần sắc rung động, cao thủ so chiêu, dưới tình huống toàn lực chém giết, tự nhiên phải hết sức chăm chú, hơi vô ý, liền có thể bị thua, nhưng Lâm Minh lại có thể một tay cầm thương, tay kia tạo thành công kích khác, đây là quái lực gì?

Võ giả đến Ngưng Mạch kỳ, lực lượng thân thể tăng trưởng rất ít, chỉ có thể dựa vào chân nguyên phụ trợ gián tiếp tăng cường lực lượng, mà võ giả Hậu Thổ tông, bởi vì đặc tính nguyên khí Thổ hệ, rất có ưu thế ở phương diện tăng phúc lực lượng.

Nhưng vừa rồi, Trần Khôn lại bị Lâm Minh hoàn toàn áp chế ở trên lực lượng.

Điều này làm cho Trần Khôn cảm thấy không thể chịu được.

- Ta nhận thua.

Trần Khôn cắn chặt răng, xoay người xuống đài.

Theo hắn nhận thua, cả khu vực nhao nhao vang lên thanh âm lạnh.

- Lâm Minh không biết học công pháp gì, có một thân quái lực, một tay kháng trụ Khai Sơn côn của Trần Khôn, Trần Khôn thua không oan.

- Lâm Minh đã liên tiếp đánh bại hai đại cao thủ Hậu Thổ tông, ngay cả đệ tử thân truyền Trần Khôn đều thua, nếu lên trên, chính là nhân vật xếp hạng bốn năm hạng đầu đệ tử thân truyền.

- Lâm Minh không có khả năng luôn luôn thắng, xa luân chiến như vậy thật sự không vẻ vang, cho dù thắng, Ngũ Hành Vực lục tông cũng không có chút hào quang gì, ngươi xem sắc mặt Lôi Chấn Tử.

Ở dãy bàn tiệc Lôi Cực tông, sắc mặt Chu Liệt từ khi Lâm Minh nói ra với lực lượng bản thân, tiếp được Ngũ Hành Vực lục tông khiêu chiến không còn hòa hoãn.

Hắn không phải lo lắng Lâm Minh có thể luôn luôn thắng, mấy chục võ giả Hậu Thiên nếu như bị một võ giả Ngưng Mạch kỳ toàn bộ chiến thắng, đó là chuyện cười thiên hạ, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là Mục Thiên Vũ năm đó cũng không có khả năng.

Lôi Chấn Tử lo lắng chính là chuyện Ngũ Hành Vực dùng xa luân chiến vây công một tiểu bối Ngưng Mạch kỳ, loại sự tình này nói ra thật sự rất dọa người.

Hắn không kìm được nhìn Chu Tiểu Liên bên cạnh một cái, muội muội lại ở lúc này còn đang cúi đầu ăn cái gì. Chu Liệt nhíu nhíu mày:

- Lúc này ngươi cũng ăn được sao?

- Ta không ăn cơm thì làm cái gì?

Chu Tiểu Liên hàm hồ lẩm bẩm, khó hiểu nhìn Lôi Chấn Tử một cái. Một bộ dáng ngươi thực nhàm chán:

- Dù sao cấp bậc chiến đấu này đã không liên quan gì tới ta, tùy các ngươi làm.

Lôi Chấn Tử không nói gì, thở dài một hơi:

- Bị ngươi nói trúng rồi, Lâm Minh quả thực thắng!

Đem thức ăn nuốt vào miệng, Chu Tiểu Liên nói:

- Muốn cho hắn thua còn không đơn giản, chính ngươi đi lên, không phải một chút liền thu phục sao?

Chu Liệt trợn mắt nhìn muội muội một cái. Nói cái gì bảo hắn tự mình xuất trướng, hoàn toàn là nói đùa.

Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh cũng không phải bất tài, Lâm Minh nói khiêu chiến tuấn kiệt Ngũ Hành Vực lục tông, nhưng cũng không có nói từ nay về sau đệ tử Thần Hoàng đảo sẽ không sẽ ra tay.

Lôi Chấn Tử có thể đoán trước, chỉ cần bất kỳ một cái thủ tịch đệ tử bao gồm chính mình ở bên trong vừa động, Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh sẽ tiếp chiêu. Hai vị nay cũng thập phần khó đối phó, nhất là Mục Định Sơn kia, tu vi cách Hậu Thiên trung kỳ chỉ còn một bước, Lôi Chấn Tử tự nhận chống lại hắn phần thắng không vượt qua năm thành.

Đến lúc đó sẽ diễn biến thành các đệ tử thân truyền đại tông môn giao thủ, mà Lâm Minh ngược lại đi khôi phục thể lực.

Đây cũng không phải là chuyện Lôi Chấn Tử muốn nhìn.

Hắn có thể tưởng tượng, chỉ cần hắn tự mình xuất trướng, vài ngày sau Ngũ Hành Vực cùng Nam Thiên Vực sẽ có đồn đại nói, Ngũ Hành Vực lục tông liên thủ vây công Thần Hoàng đảo thiên tài cấp thánh mười sáu tuổi Lâm Minh, ngay cả thủ tịch đệ tử Lôi Chấn Tử đều xuất trướng. Cuối cùng miễn cưỡng dùng phương thức xa luân chiến đánh bại Lâm Minh.

Loại lời đồn đại này từ trước đến nay đều là nhân bản, bởi vì người kể chuyện muốn câu chuyện hay hơn nên thường thường thêm mắm thêm muối.

Cho nên nói mặc kệ Lôi Chấn Tử thắng được như thế nào, cũng chỉ là tăng lên uy thế cho Lâm Minh.

Lúc này ở trên lôi đài, Lâm Minh gỡ xuống một quả đan dược nuốt vào từ trong Tu Di giới, hai trận chiến đấu, hắn cũng tiêu hao một ít thể lực. Sự chịu đựng của Lâm Minh thập phần xuất chúng, khí lực mênh mông lâu dài, cộng thêm sau khi Tôi Tủy vững chắc, sinh mệnh lực Lâm Minh giống như là một cái hỏa lò tràn đầy, võ giả như vậy, cả người huyết khí cường đại, rớt vào trong vực sâu vạn quỷ, quỷ tà bình thường cũng không dám gần người, nếu không sẽ bị thiêu đốt sạch thần hồn trong nháy mắt.

Lúc này ăn một quả đan dược, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, hắn tiêu hao chân nguyên liền khôi phục với một cái tốc độ kinh người.

- Kế tiếp, ai tới?

Cánh tay Lâm Minh áp ghìm đuôi thương, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân chín xích chín tấc chĩa ngang ra ngoài, một người một thương đứng ngạo nghễ ở trung ương quảng trường, với lực lượng bản thân chống lại lục đại tông môn khiêu chiến, lúc này dùng một từ đến hình dung Lâm Minh, đó chính là hào khí vạn trượng!

Một khắc trước, đệ tử Thần Hoàng đảo còn bị từng cái đệ tử Ngũ Hành Vực nhảy vào khiêu chiến, đệ tử chống khắp nơi, đáp ứng không xuể với số lượng bên kia.

Nhưng hiện tại, một câu của Lâm Minh lập tức làm cho bọn họ cảm thấy hãnh diện, lúc này thân ảnh trong tràng này, như lạc ấn ập vào trái tim rất nhiều người.

Đương nhiên đệ tử Ngũ Hành Vực phản ứng hoàn toàn tương phản.

- Con mẹ nó, tiểu tử này quá kiêu ngạo!

- Khinh Ngũ Hành Vực ta không có người sao?

Người trẻ tuổi, khí huyết dâng lên, bị người chỉ vào mũi khiêu chiến, còn ngồi như thế nào được?

Một cái thanh niên lưng đeo trường kiếm ở bên cạnh Triển Vân Gian đứng lên.

- Triển sư huynh, ta đi đấu với hắn.

Thanh niên này đã sớm nóng lòng, một năm nay thực lực tăng tiến vùn vụt, đang muốn tìm cơ hội lộ diện, hiện tại Lâm Minh chiến như thế, nếu chính mình có thể làm hắn chiến bại, vậy nhất định thanh danh lan truyền lớn.

- Ân...

Triển Vân Gian gật đầu, nếu Ngũ Hành Vực đã bị gán thanh danh xa luân chiến, vậy thì xa luân chiến đi, dù sao này thanh danh này không xóa được nữa, vài ngày sau nhất định truyền ra.

Nếu không để Lâm Minh một đường thắng bảy, tám người, thật sự không dễ nhìn.

- Thể lực hắn hẳn còn lại không nhiều lắm, ngươi tranh thủ trực tiếp bắt hắn.

Triển Vân Gian nói.

Thanh niên cười hắc hắc:

- Tiểu tử này thật sự óc bị nước vào, hắn thật sự nghĩ chính mình có thể một đường thắng sao! Loại sự tình này, ngay cả đệ tử thủ tịch đều không có khả năng, ta thấy tiểu tử này muốn thành danh đến điên rồi, phải đi lên đánh hắn tỉnh mộng đẹp!

Thanh niên nói xong, nhảy lên đài.

Triển Vân Gian cũng thở nhẹ một hơi, cho dù Lâm Minh thua, hắn cũng muốn dương danh Nam Thiên Vực cùng Ngũ Hành Vực, thậm chí thanh danh có thể bằng Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân.

Tuy nhiên hắn rốt cuộc là thiếu thời gian tích lũy, hiện tại cũng chỉ có thể đi đến một bước này, tuy rằng hắn có thể thắng Trần Khôn, nhưng chống lại nhân vật xếp hạng năm hạng đầu đệ tử thân, chỉ sợ còn có chút miễn cưỡng, lui một bước nói, cho dù hắn lại thắng, cũng phải hao hết thể lực, hắn có năng lực thắng bao nhiêu?

- Phong Vân cốc Sở Vân Phi, ta đến lĩnh giáo!

Sở Vân Phi tay phải hoành ngang người, đầu ngón tay chỉ thẳng mi tâm Lâm Minh, ý tứ khiêu khích không cần nói cũng biết.

Phong Vân cốc Sở Vân Phi, xếp hạng thứ tư trong đệ tử thân truyền, đáng giá nhắc tới chính là, tuổi hắn không đủ mười chín tuổi, thiên phú kinh người, là một trong Phong Vân tứ kiệt.

Đệ tử thân truyền xếp hạng bốn hạng đầu đều xuất trướng, nếu lên trên chính là đệ tử thân truyền thứ hai thứ ba, mà đệ tử thân truyền đệ nhất, chính là đám thủ tịch đệ tử Triển Vân Phi, Bạch Ngạo Hiên, Lôi Chấn Tử.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng biết, thủ tịch đệ tử quý hiếm như lông phượng sừng lân, sẽ không tham gia vây công hắn.

- Những thủ tịch đệ tử này không ra tay thì thôi, ta đây sẽ quét sạch sẽ đệ tử thân truyền lục đại tông môn, liên tục chiến đấu vừa lúc có thể củng cố cảnh giới Tôi Tủy của ta, cũng có thể xúc tiến thực lực của ta tăng trưởng một ít.

Lâm Minh không nghĩ chủ động khiêu chiến lục đại thủ tịch đệ tử, thực lực những người này, Lâm Minh thấy không rõ, chống lại bọn họ, đơn đả độc đấu Lâm Minh còn có chút nắm chắc, về phần đánh xa luân chiến, hắn còn không có tự đại đến loại trình độ này.

Đối mặt với Sở Vân Phi ở trung ương quảng trường, Lâm Minh rút ra Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

- Hắc hắc, ngươi phải dừng ở đây thôi!

Sở Vân Phi nhe răng cười, cũng không thấy hắn làm ra bất kỳ động tác, thanh kiếm sau lưng lại tự động ra khỏi vỏ, thanh kiếm bay đến trong tay Sở Vân Phi.

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên:

- Đây là... Phong chi ý cảnh?

Trong nháy mắt Lâm Minh ý thức được, kiếm vừa rồi hẳn là bị gió cuốn ra vỏ kiếm, rồi sau đó đưa đến trong tay Sở Vân Phi, loại năng lực khống gió này, thật sự khiến người ta sáng ngời mắt.

- Trong Ngũ Hành Vực lục tông, đệ tử thân truyền xếp hạng đầu, quả nhiên có vài phần thực, tuy nhiên võ giả Phong Vân cốc, lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cũng là trong tình lý!

- Nga? Ngươi đã nhìn ra? Không tồi, ta có lý giải đối với Phong chi ý cảnh có một không hai trong thế hệ trẻ tuổi Phong Vân cốc!

Sở Vân Phi rất tự tin, mười tám tuổi đột phá Hậu Thiên, lại được xưng là một trong Phong Vân tứ kiệt, hắn tự nhiên có chỗ hơn người.

- Thua ở trên tay ta, ngươi không oan!

Sở Vân Phi ra chiêu, tốc độ hắn xuất kiếm mau ngay cả quỹ tích đều không nhìn thấy, chỉ thấy kiếm quang không thấy kiếm.

Hắn hơi gập hai gối, thân thể bay ra đi, bước chân nhúc nhích, cuồng phong ở bên cạnh hắn hình thành lốc xoáy màu xanh, thân ảnh hắn tùy theo hóa thành ảo ảnh liên tiếp, mỗi một đạo kiếm quang đều ngưng tụ thẳng tắp, ẩn nấp ở trong không khí, chân nguyên nén ép cao độ như thế, quỹ tích công kích lại quỷ dị, khiến người ta khó lòng phòng bị!

Sắc mặt Lâm Minh nghiêm túc, cảm giác tản phát ra, bắt giữ đến vị trí mỗi một tia kiếm quang, Kim Bằng Phá Hư!

Sử dụng thân pháp, thân ảnh Lâm Minh biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Xịch xịch xịch!

Viên gạch dưới đất bị kiếm khí sắc bén chém vỡ, mặt vỡ bóng loáng trong như gương.

Thân thể Lâm Minh như cá, vô số kiếm khí bị Luyện Lực Như Tơ đẩy ra, hắn bước đi trong kiếm khí dày đặc.

- Hừ, luận tốc độ, ngươi không có khả năng so với ta!

Khóe miệng Sở Vân Phi nổi lên một cái độ cong, cổ tay hắn run lên, nguyên bản kiếm khí tinh mịn rồi lại hóa thành phiêu tung trong nháy mắt, dung nhập trong gió.

Trong nháy mắt kia, gió nổi lên lốc xoáy, có vài lốc xoáy màu xanh như con rắn dài vặn vẹo ở trong quảng trường, thẳng hướng tới Lâm Minh.

Chương 370: Phượng sí tường không

Ba con lốc xoáy màu xanh bởi vì cấp tốc xoay tròn phát ra tiếng rít bén nhọn như dao cạo lên mặt băng, ngay cả gạch trên mặt đất được trận pháp thêm vào đều bị nghiền nát. Nếu là bị cuốn vào, có thể tưởng tượng kết cục thê thảm đó.

Ba lốc xoáy này giống như là gió hình thành kiếm trận vậy.

Sự cường đại của Phong chi ý cảnh ngay ở chỗ kiếm và gió hai hợp làm một, gió vĩnh viễn sẽ không tan đi, gió bị chém ra vẫn là gió. Như thế kiếm khí ẩn chứa trong gió sẽ không bị đánh tan.

- Lốc xoáy do kiếm khí hình thành, Phong chi ý cảnh thật đáng sợ. Sở Vân Phi thật là kỳ tài ngút trời, chỉ sợ đã chạm đến Phong chi căn nguyên rồi.

- Quả thật khó được, Phong Vân tứ kiệt danh bất hư truyền!

- Lốc xoáy do kiếm khí hình thành này căn bản là chém không ra, không biết Lâm Minh chắn như thế nào.

Mọi người dưới đài đều lau sáng hai mắt, chờ xem Lâm Minh làm thế nào hóa giải hoặc bị thua.

Cao thủ so chiêu, nếu vừa lên liền toàn lực ứng phó, sau mấy chiêu trong nháy mắt phân ra thắng bại là chuyện cực kỳ bình thường.

Lâm Minh sau khi nhìn thấy lốc xoáy hình thành từ kiếm khí này cũng khẽ hít một hơi lạnh. Lĩnh ngộ của đối phương ở Phong chi ý cảnh thậm chí muốn vượt qua mình.

Bảy tông Ngũ Hành Vực trăm ngàn năm qua chỉ nghiên cứu một thuộc tính duy nhất, lĩnh ngộ lực lượng ý cảnh các thuộc tính rất bình thường. Thạch Hám Sơn giao thủ lúc trước, trong Thổ Nguyên thuẫn của hắn sợ là cũng ẩn chứa cái bóng của Thổ chi ý cảnh, chỉ là mình không hiểu Thổ chi ý cảnh, không ý thức được mà thôi.

Hiện tại ngẫm lại, Thổ Nguyên thuẫn tùy ý biến hình nhưng lại thủy chung duy trì cứng cỏi không phá, chính hắn là loại thuộc về Thổ chi ý cảnh.

Đường mình phải đi còn rất dài. Lâm Minh cảm giác rót vào trong hạt giống Tà Thần, toàn thân chân nguyên vận chuyển, hắn đã có thể nghe thấy tiếng “xì xì” của đao gió sắc bén cắt phá chân nguyên hộ thể của hắn. Đây chính là dư ba sau khi kiếm khí và gió dung hợp.

Khóe miệng Sở Vân Phi nổi lên một tia cười lạnh:

- Đem chân nguyên dung nhập trong gió, kiếm khí hóa gió. Gió tức là kiếm, kiếm tức là gió. Muốn tránh khỏi kiếm khí, trừ phi tránh được gió đầy trời! Chết đi!

Kiếm khí bùng bổ, ba lốc xoáy tạo thành thế ba góc, cuốn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh tóc bay múa, quần áo bị lốc xoáy kéo phần phật gần như đứt rời. Hắn đem chân nguyên thúc giục đến mức tận cùng, tay cầm Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, lực lượng ngọn lửa ẩn chứa trong hạt giống Tà Thần đột nhiên bùng nổ.

Phừng!

Hào quang xanh da trời trên Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương ẩn đi, thay vào đó là hào quang đỏ như lửa chói mắt. Ngọn lửa bùng cháy sáng ngời giống như ánh mặt trời chợt sáng trong đêm, khiến người không thể nhìn thẳng.

- Cái gì?

Sở Vân Phi trong lòng cả kinh, thể chất song hệ?

Không ngờ là thể chất song hệ Lôi Hỏa hiếm thấy. Có thể khống chế lôi điện đồng thời lại có thể khống chế lửa, chẳng trách hắn lại tiến vào Chu Tước phân tông.

Trong lúc chớp lóe tia lửa bắn, đã không cho phép Sở Vân Phi nghĩ nhiều. Thương của Lâm Minh dường như thiêu đốt hư không, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương nóng đỏ mang theo lửa đỏ cuồn cuộn quét ngang về phía lốc xoáy màu xanh.

Khoảnh khắc đó, chân nguyên ẩn chứa trong gió đã bị lửa thiêu đốt. Một thương này của Lâm Minh trong ánh mắt không thể tin của Sở Vân Phi, quét ngang chặt đứt một lốc xoáy màu xanh trong số đó.

Kiếm khí và gió sau khi dung hợp làm một là chém không đứt, nhưng nếu là đốt cháy nguyên khí ẩn chứa trong gió, như vậy lốc xoáy do kiếm khí hình thành tự nhiên báo phá!

Trong nháy mắt lốc xoáy bị chặt đứt kia, Lâm Minh đột nhiên cảm thấy trong lòng dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy, ngọn lửa lực trong hạt giống Tà Thần dường như vô cùng vô tận, gần như muốn bùng bổ.

Đây là...

Lâm Minh lập tức ý thức được, đây là kết quả liên tục tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục bốn tháng nay, sau khi đạt tới tầng thứ hai. Ngọn lửa lực tích tụ nén ép trong hạt giống Tà Thần từ lượng biến đến chất biến, dẫn tới sự cộng hưởng của hạt giống Tà Thần.

Trong đầu xẹt qua một pháp quyết trong Chu Tước Cấm Thần lục, Lâm Minh xuyên qua kẽ hở sau khi lốc xoáy vỡ tan để lại, chân giẫm Kim Bằng Phá Hư, đột nhiên gia tốc!

Ngọn lửa phun trào, hạt giống Tà Thần gào thét.

Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương!

- Phượng Sí Tường Không!

Ngọn lửa hừng hực bùng lên, Lâm Minh dùng ra rõ ràng là võ kỹ Hỏa hệ trong Chu Tước Cấm Thần lục.

Lửa nóng quấn quanh, ở trên mũi của Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương một con Phượng Hoàng đỏ thẫm giương cánh bay lên!

Sở Vân Phi trong lòng kinh hãi, dồn lên một hơi chân nguyên, ngưng tụ Phong nguyên khí còn chưa tiêu tan chung quanh, một kiếm chém xuống.

Ầm!

Ngọn lửa bùng bổ, một kiếm Sở Vân Phi phát ra trong lúc vội vàng tự nhiên không đỡ được Phượng Sí Tường Không mà Lâm Minh vận sức chờ phát động. Ngọn lửa đem Phong nguyên khí thiêu đốt hầu như không còn.

Ngay sau đó, bóng dáng của Sở Vân Phi bị ngọn lửa nuốt hết, chân nguyên hộ thể chấn động kịch liệt, trong khoảnh khắc tuyên cáo vỡ nát. Sở Vân Phi mặt xám mày tro bay ngược ra ngoài, quần áo và tóc nhiều nơi bị đốt cháy. Trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa lực đã tràn vào trong kinh mạch của hắn, tạo thành nội thương.

Đệ Tử Thần Hoàng đảo đều ngây ra. Lâm Minh dĩ nhiên là thể chất Lôi Hỏa song hệ, hơn nữa hắn không ngờ cũng biết công pháp Thần Hoàng đảo? Hắn học lúc nào?

Có chút đệ tử giật mình nhớ tới trong đêm khuya mấy ngày gần đây, Ngô Đồng các từng xuất hiện một vòng lửa vô hình tốc độ cực nhanh. Giống như gió lốc khuếch tán ra, thổi cho lá của rừng ngô đồng bị rụng rất nhiều. Hiện tại nghĩ lại, trung tâm vòng lửa kia dường như chính là tiểu lâu số hai mươi hai nơi Lâm Minh ở.

Không hề nghi ngờ, khi đó hơn phân nửa là vì Lâm Minh tu luyện mà nhấc lên vòng Hỏa nguyên khí, muốn gây nên biến cố như vậy cần phải ngọn lửa lực tương đương tinh thuần mới được.

Trong lúc đệ tử Thần Hoàng đảo còn đang như lọt trong sương mù, Mục Thiên Vũ đã trợn tròn đôi mắt đẹp, không thể tin nổi nhìn ngọn lửaãy còn bùng cháy trên không trong sân đấu.

Bốn tháng trước nàng đem ngọc giản tầng thứ nhất của Chu Tước Cấm Thần lục giao cho Lâm Minh, hắn đã đem nó tu luyện viên mãn.

Tốc độ này tuy rằng cực nhanh nhưng còn không đến mức khiến Mục Thiên Vũ thất thố.

Khiến nàng không thể tin nổi chính là, Phượng Sí Tường Không là võ kỹ trong Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ hai mới có, mà ngọc giản tầng thứ hai này nàng hôm trước mới giao cho Lâm Minh.

Hắn không ngờ đã học được?

Đây là tốc độ học tập yêu nghiệt ra sao?

Bộ ngực đầy đặn của Mục Thiên Vũ phập phồng không ngừng, vừa lúc gặp phải ánh mắt nghi hoặc của Dục Hoàng lão thái:

- Vũ nhi, đây là chuyện gì xảy ra?

- Sư tôn, Vũ nhi không trái với quy định sư môn. Bốn tháng trước chỉ là truyền hắn Chu Tước Cấm Thần lục tầng một, hôm trước được sư tôn đồng ý Vũ nhi mới đem ngọc giản tiếp sau giao cho hắn. Bao gồm cả chú giải tâm đắc của Chu Tước Cấm Thần lục.

- Ý của ngươi là, hắn dùng thời gian bốn tháng hoàn toàn hoàn thành tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ nhất, sau đó lấy đó làm cơ sở ngày hôm qua một ngày liền học xong Phượng Sí Tường Không?

Mục Dục Hoàng trừng đôi mắt vẫn còn nét hấp dẫn, xác định Mục Thiên Vũ không phải đang nói đùa.

- Hẳn là như vậy...

Mục Thiên Vũ cười khổ nói, nàng cũng cảm giác lời nói của mình thật sự không có độ đáng tin gì:

- Sư tôn, Lâm Minh ở tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục quả thật có thiên phú mà Vũ nhi đều không theo kịp. Lúc trước khi truyền hắn Chu Tước Cấm Thần lục tầng một, đồ nhi chỉ đi ra ngoài tắm rửa một lúc, hắn liền học được ngọn lửa hóa xích.

Ngọn lửa hóa xích, Mục Thiên Vũ dùng trọn một ngày mới học được, về phần Phượng Sí Tường Không nàng mất thời gian hơn nửa tháng.

Mục Thiên Vũ nhưng là thiên phú thất phẩm, độ phù hợp Hỏa nguyên khí thất phẩm đồng thời thân có huyết mạch Chu Tước.

So ra, thời gian Mục Dục Hoàng dùng thậm chí càng lâu hơn một chút.

Tốc độ tu luyện của Lâm Minh ý nghĩa cái gì, Mục Dục Hoàng rất rõ ràng. Tuy rằng không dám tin tưởng, nhưng là Mục Thiên Vũ đã nói như vậy tự nhiên là không giả được.

- Lâm Minh này, thể chất song hệ, thiên phú kinh người, ngộ tính yêu nghiệt, có được võ ý, còn nắm giữ địa giai Lôi Linh... Trên thế giới này làm sao lại có loại người như vậy?

Mục Dục Hoàng trực giác cảm thấy Lâm Minh nhất định từng trải qua loại cơ duyên lớn lao nào đó.

Thiên Diễn đại lục cơ duyên phần đông, thiên tài từng đạt được cơ duyên cũng quá nhiều, thậm chí có người trong một đêm từ hạng tầm thường trở thành cao thủ. Nhưng mà Mục Dục Hoàng cẩn thận phân tích thành tích của Lâm Minh, lại không nhất định hoàn toàn được lợi bởi cơ duyên.

- Thể chất, tu vi có thể thông qua cơ duyên đạt được, nhưng ngộ tính, võ ý hẳn chính là từ khi sinh ra, về phần địa giai Lôi Linh kia, Vũ nhi cũng từng kể ra toàn bộ quá trình, hoàn toàn là Lâm Minh liều chết chiếm được. Cơ duyên là một bộ phận, bản thân Lâm Minh cũng rất trọng yếu. Bất kể nói thế nào, Lâm Minh đều là một nhân tài hoàn mỹ, nếu như nói trời cao đã cho Lâm Minh một cái cơ duyên, như vậy hiện tại Lâm Minh chính là một cơ duyên của Thần Hoàng đảo. Vượt qua nguy cơ Nam Hải lần này, Thần Hoàng đảo sợ là thật sự có đại phú quý...

Mục Dục Hoàng nghĩ đến đây nhìn Mục Thiên Vũ một cái thật sâu, lông mày giật giật, không biết đang nghĩ gì.

Ở giữa quảng trường, Lâm Minh nhắm mắt mà đứng, trong lòng còn đắm chìm trong lĩnh ngộ trong nháy mắt vừa rồi dùng ra Phượng Sí Tường Không, cảm thụ sự lưu động của Hỏa nguyên khí.

Vừa rồi chỉ là cảm thấy Hỏa nguyên khí cơ thể tích lũy đến mức tận cùng, không trút ra không thoải mái, trong lòng linh quang chợt hiện liền nhớ tới pháp quyết về Phượng Sí Tường Không trong Chu Tước Cấm Thần lục tầng hai, liền thuận lợi sử dụng ra. Không có bất kỳ cảm giác trúc trắc, dường như đã luyện tập rất lâu.

Lâm Minh có thể đem Chu Tước Cấm Thần lục học đến loại trình độ này, cùng ngộ tính có quan hệ không lớn, nguyên nhân hoàn toàn là bởi vì hạt giống Tà Thần.

Có hạt giống Tà Thần, ngọn lửa lực trong cơ thể Lâm Minh không ngừng được tẩm bổ. Vừa cường đại lại vô cùng thuận theo, khi cần thiết còn có thể từ trạng thái nén ép đột nhiên bùng nổ, khiến lực lượng của Lâm Minh trong nháy mắt tăng lên một khoảng lớn.

Lực khống chế mạnh như vậy khiến hắn tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục làm ít công to.

Một trận chiến đấu, tuy rằng không đạt tới hiệu quả củng cố tu vi, nhưng lại khiến Lâm Minh lý giải đối với Chu Tước Cấm Thần lục càng thêm thông thấu. Xây dựng cơ sở như vậy, sau này tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục sẽ càng thêm dễ dàng.

Trong Chu Tước Cấm Thần lục tầng hai công pháp võ kỹ phần đông, điều này đối với Lâm Minh mà nói cũng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Trước đây, chiêu thức của Lâm Minh quá đơn điệu, trừ Luyện Lực Như Tơ, chính là Bàn Long cương châm và Lôi Hỏa Sát.

Lôi Hỏa Sát và Bàn Long cương châm là tuyệt chiêu áp đáy hòm, Luyện Lực Như Tơ còn không phải võ kỹ thuần túy. Vì thế Lâm Minh đa số thời điểm chỉ có thể dùng ra Giao Long Xuất Hải, Bạo Vũ Lê Hoa... Trong Thương quyết cơ sở. Trước đây khi tu vi thấp, còn hoàn toàn đủ dùng, hiện tại đã càng ngày càng yếu.

- Chiến đấu quả nhiên là biện pháp tốt nâng cao thực lực. Lần này yến hội luận bàn đối với ta mà nói ngược lại là địa phương tốt để lịch lãm thực lực.

Lâm Minh trong lòng hơi vui vẻ, sau khi nuốt vào một viên đan dược, dựa vào khí huyết lực cường đại không ngừng khôi phục chân nguyên, dựng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương cao giọng nói:

- Kế tiếp là ai?

Chương 371: Ngươi làm khó dễ được ta?

Kế tiếp là ai?

Đây là thách thức sao? Đây căn bản chính là vẽ mặt trắng trợn!

Nghe thấy Lâm Minh hô lên câu này, mặt của đệ tử Ngũ Hành Vực đã bắt đầu phát xanh.

Tiểu tử này là người sắt sao? Ba trận rồi! Thắng liền ba trận, đối thủ người sau mạnh hơn ngườitrước! Mà Lâm Minh dường như không có dấu hiệu gì rõ ràng khí huyết phù phiếm.

- Quá kiêu ngạo, quá kiêu ngạo! Thật cmn, cmn kiêu ngạo!

Một nam nhân Hậu Thổ tông đỏ mặt, dùng liền hai lần “cmn” để phát tiết tâm tình phẫn nộ của mình.

- Tên khốn kiếp này, tức chết lão tử, thủ tịch đệ tử của chúng ta vì sao không ra sân? Đám người Bạch Ngạo Hiên, Hỏa Như Yên, Triển Vân Gian... Làm ăn cái gì không biết, bọn họ đi lên phút giây diệt hắn!

- Ngu ngốc! Nếu thủ tịch đệ tử ra sân, Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh có thể đứng nhìn sao? Đến lúc đó thủ tịch đệ tử so chiêu, vậy không phải là vô công để tiểu tử kia xuống dưới nghỉ ngơi sao? Chúng ta đều xa luân chiến đến nước này rồi, thất bại trong gang tấc, lại phải bắt đầu từ không. Phải một tiếng trống hăng hái tinh thần đánh bại hắn!

- Mẹ nó, lão tử lên diệt uy phong tiểu tử này!

Một tên “trẻ trâu” đứng lên, lại bị người bên cạnh kéo xuống:

- Đừng choáng váng, ngươi còn chưa đủ lọt vào năm hạng đầu đệ tử thân truyền, đi lên chỉ là đưa đồ ăn!

- Hừ, ta cũng không tin hắn có thể lực tốt như vậy. Liên tục ba trận đại chiến, hắn là người thép hay sao? Lão tử cho dù không thắng được hắn cũng muốn ép khô thể lực của hắn!

Khu vực sáu đại tông tranh luận kịch liệt, bọn họ không thể không thừa nhận một sự thật khiến người không thể chấp nhận. Đó chính là sức chịu đựng của Lâm Minh cực kỳ khủng bố!

Tuy rằng sau mỗi một trận chiến, chân nguyên của hắn đều đang tiêu hao. Nhưng là tốc độ tiêu hao thong thả khiến người ta giận sôi. Đó hoàn toàn là một loại cảm giác nhìn không thấy hy vọng.

Thời gian chừng năm hô hấp lại không có ai ra sân. Sở Vân Phi vừa bại trận xuống ở trong Phong Vân cốc xếp hạng thứ tư, Phong Vân cốc trừ Triển Vân Gian ra cũng chỉ có hai người xếp ở phía trước Sở Vân Phi.

Như thế xem ra, cho dù là đệ tử thân truyền xếp hạng thứ hai đi nghênh chiến Lâm Minh cũng không bảo hiểm!

Trận xa luân chiến này, Lâm Minh không hề nghi vấn sẽ thua. Cho dù là thiên tài cấp thánh cũng không chống được mấy chục cao thủ Hậu Thiên. Nhưng mấu chốt là hiện tại, đến ai tới làm tốt thí?

Đệ tử thân truyền của sáu đại tông, lấy ra bất kỳ người nào đều là nhân vật càng thêm ưu tú hơn so với Khương Bạc Vân. Ngạo khí trong lòng người bậc này có thể nghĩ mà biết, bọn họ hết sức quý trọng danh dự của mình.

Cho dù là bị đeo cái danh xa luân chiến không vẻ vang này, mọi người cũng đều hy vọng mình là một người cuối cùng làm ngư ông đắc lợi kia. Sự cao ngạo của bọn họ đã khó thể cho phép bọn họ ra sân làm tốt thí.

- Nhanh ra sân đi, tiểu tử này đang khôi phục thể lực, hắn vừa uống thuốc rồi!

Đã mười hơi thở, có một số người của Ngũ Hành Vực sắc mặt đều bắt đầu tái xanh. Bị một tiểu tử mười sáu tuổi chặn ở cửa nhà thách thức lại không ai dám lên, đây gọi là chuyện gì chứ!

Nhất là lúc này, khu vực của đệ tử Thần Hoàng đảo bắt đầu kêu gào ầm ĩ.

- Lâm ca, tuyệt vời!

- Lâm ca, đủ khí phách!

- Lâm ca, nam nhân chân chính, nam nhân thiết huyết!

- Lâm Minh, cố lên!

- Lâm Minh, thật đẹp trai!

Đệ Tử Thần Hoàng đảo lúc này xem như nở mày nở mặt. Trước đó bị người ta chặn cửa thách thức, có thể nói là giật gấu vá vai, đáp ứng không xuể.

Hiện tại Lâm Minh một người thách cho đệ tử Ngũ Hành Vực không dám ló đầu. Còn có gì càng thêm hết giận so với điều này!

Đương nhiên, trong đó có số ít đệ tử như Nghiêm Phó Hồng sắc mặt càng thêm khó coi, khuôn mặt đã nặng đến mức sắp rỉ ra nước. Nghiêm Phó Hồng sợ, hắn không nghĩ tới mình chọc vào một biến thái như vậy. Nếu như bị hắn ta biết... Nghiêm Phó Hồng không dám nghĩ tiếp, nghĩ thôi đều đã cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Rất nhiều đệ tử Thần Hoàng đảo giẫm lên ghế, vung quần áo, có xu thế phát điên.

Nên biết, đệ tử Thần Hoàng đảo trước giờ tự cho mình rất cao, nhất là đệ tử hạch tâm đó chính là thiên chi kiêu tử trong thiên chi kiêu tử. Nam cố kị hình tượng, nữ thì càng không cần phải nói. Tùy tiện lấy ra một người, thân phận đều ưu việt hơn công chúa một nước gấp trăm lần.

Nhưng là hiện tại, bọn họ cũng bất chấp rụt rè, không để ý kiêu ngạo, ngoác họng hò hét.

Nữ đệ tử của Thần Hoàng đảo phi thường nhiều, nghe tiếng trợ uy như oanh như yến, thậm chí bộ phận nữ đệ tử mặt đỏ bừng, có dấu hiệu phát triển hướng mê trai. Đệ tử Ngũ Hành Vực làm sao còn có thể nhịn được.

Đối với động vật giống đực của thiên nhiên mà nói, thống khổ nhất không gì ngoài ở trước mặt phần đông động vật giống cái mỹ lệ bị động vật giống đực khác ép tới mức không ngẩng đầu lên được.

Người tuy rằng khoe khoang trí tuệ của mình, nhưng loại bản tính động vật khắc sâu tận xương này vẫn như trước không thể áp chế.

Người của Ngũ Hành Vực phát điên, áp lực quá lớn. Một tên "trẻ trâu" bất chấp tất cả đứng lên, ôm tinh thần thấy chết không sờn, kiên quyết đi lên đài. Hắn chuẩn bị làm tốt thí, chuẩn bị hy sinh anh dũng cho thanh danh của Ngũ Hành Vực. Loại tinh thần hy sinh này lập tức nghênh đón ánh mắt khâm phục kiêm đồng tình của đệ tử chung quanh.

"Trẻ trâu" rất thỏa mãn, trong đầu hắn lúc này quanh quẩn đều là những lời nói như "người có thể chết đứng, nhưng không thể sống quỳ!"...

Hy sinh vì nghĩa, sát thân thành nhân. Vì danh tiết mà chết, chết có ý nghĩa.

Lâm Minh không có lời nào để nói nhìn thằng ngốc đứng lên này. Hắn đáp ứng trận xa luân chiến này, một là vì báo đáp Mục Dục Hoàng, hai là vì áp bách cực hạn của mình, trong chiến đấu cực hạn nâng cao thực lực.

Nhưng là thằng này đi lên, chỉ thuần lãng phí thời gian, tu vi rồi lại ngay cả Hậu Thiên kỳ cũng không tới.

Tuy nhiên cũng may có một đệ tử thân truyền của Phong Vân cốc thật sự không nhìn được nữa, cũng đứng lên theo. Hắn là đệ tử xếp hạng ba của Phong Vân cốc, tên là Triển Hoắc, thực lực hơi nhỉnh hơn Sở Vân Phi, nhưng chống lại Lâm Minh hắn cũng không có nhiều nắm chắc.

- Huynh đệ, chúng ta ai ra tay?

Võ giả Ngưng Mạch đỉnh phong nhìn thấy Triển Hoắc đứng lên, run run rẩy rẩy hỏi. Khi đi lên đài hắn mới cảm nhận được áp lực, không giống với lúc lòng đầy căm phẫn ở dưới đài. Loại áp lực này khiến hắn tâm thần khẩn trương, nhất là ở trên đài, nghe thấy tiếng hoan hô, hò hét của đệ tử hai phe, áp lực lại càng đạt tới cực hạn.

Lại đối mặt Lâm Minh cầm thương ung dung mà đứng trên đài, áp lực lại càng diễn biến thành một loại khí thế áp bách càng thêm mãnh liệt, khiến hắn có chút chịu không nổi.

Hắn rốt cuộc có chút hiểu được, vì sao đệ tử Hậu Thiên kỳ có mấy chục người, lại chừng thời gian mười hơi thở không ai ra sân. Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả thiên chi kiêu tử Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực lượng lớn lão quái Toàn Đan, thất bại chịu đựng áp lực có thể nghĩ mà biết. Dưới áp lực như thế, mỗi người ra sân tự nhiên cực kỳ thận trọng.

Triển Hoắc liếc thằng ngốc này một cái, chân nguyên truyền âm nói:

- Ngươi xuống đi. Ngươi lên tiêu hao chút thể lực ấy của đối thủ, còn không nhiều bằng người ta khôi phục.

“Trẻ trâu” sắc mặt thật sự tái xanh, khi hắn không biết mình nên làm thế nào mới tốt, Triển Hoắc lên đài nói:

- Phong Vân cốc Triển Hoắc, xin chỉ giáo.

Triển Hoắc rút ra vũ khí của hắn, khiến người rất ngoài ý muốn, dĩ nhiên là một cái roi.

Loại vũ khí roi này, còn khó chế tạo hơn thương. Roi của Triển Hoắc dường như là một loại gân thú nào đó bện thành, mặt ngoài gân thú có gắn một chuỗi đốt kim loại, mỗi một đốt kim loại đều bị rèn ra góc cạnh sắc bén. Có thể tưởng tượng, bị roi như vậy vụt đến kết cục tuyệt đối là xương thịt đều nát.

Roi rất dài, ước chừng năm trượng, roi như vậy vung lên rất khó khống chế.

Lâm Minh tiện tay vung trường thương, mũi thương vạch ra một vành trăng tròn trên mặt đất:

- Ra chiêu đi.

Khóe miệng Triển Hoắc nổi lên một độ cong, lộ ra một chút ý cười thâm thúy, nụ cười ẩn chứa ý tứ trêu cợt và trào phúng, khiến Lâm Minh khẽ nhíu mày. Tiểu tử này muốn làm gì?

- Tiểu tử, gặp phải ta xem như ngươi xui xẻo!

Triển Hoắc nói xong hai gối gập lại, đột nhiên nhảy lên trên!

- Ồ? Nhảy lên trên?

Triển Hoắc nhảy một phát lên độ cao hơn mười trượng. Tiếp theo, tốc độ lên cao của hắn bắt đầu thong thả, chờ đến khi tốc độ hạ đến thấp nhất, xảy ra một chuyện khiến người không kịp liệu đến.

Triển Hoắc rồi lại giang hai tay, cả người quần áo phần phật, lắc lư dừng ở giữa không trung.

Trôi nổi?

Đệ tử của Thần Hoàng đảo ngây người, Ngũ Hành Vực trừ Phong Vân cốc ra đa số đệ tử còn lại cũng ngây người. Ngay cả một số trưởng lão của Thần Hoàng đảo cũng hơi động dung.

- Ồ? Tiểu tử này thú vị, Phong Vân cốc ở mặt lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp!

- Triển Hoắc này cũng là một trong Phong Vân tứ kiệt hả. Loại ý cảnh lĩnh ngộ kỳ lạ này, không thấy kém Sở Vân Phi một chút nào, Phong Vân cốc ngàn năm tông môn tích lũy, danh bất hư truyền.

- Ha ha! Tích lũy là một phương diện, vẫn là tiểu tử Triển Hoắc này ngộ tính tốt. Phi Không thuật cũng không phải mỗi một đệ tử

Phong Vân cốc đều có thể học được. Kỹ xảo này rất khó nắm giữ, trong thế hệ trẻ tuổi cũng chỉ có Triển Hoắc biết mà thôi.

Chỉ có Lâm Minh trên mặt lộ ra một vẻ cực kỳ cổ quái. Phi Không thuật?

Hắn nhìn thân hình Triển Hoắc mơ hồ không chừng, thỉnh thoảng lại có dòng khí xoáy nhỏ bé hình thành bên cạnh người. Đây là dấu hiệu Phong nguyên khí khống chế không ổn.

Nếu như với ánh mắt Lâm Minh sau khi tu luyện Kim Bằng Phá Hư mà xem, một chiêu này của Triển Hoắc không có bất kỳ giá trị thực chiến, có thể nói là vụng về không chịu nổi.

Tuy nhiên, Lâm Minh cũng hiểu được một chuyện. Dưới Tiên Thiên phi hành cũng không phải là chuyện gì rất giỏi. Hắn trước đây một mực che giấu bí mật của Kim Bằng Phá Hư, sợ bộ công pháp này gây kinh thế hãi tục cỡ nào. Hiện tại xem ra, hạng người kỳ tài ngút trời, có thể lĩnh ngộ kỹ xảo phi không trong Phong chi ý cảnh cũng chẳng có gì lạ.

Chính mình không cần phải giấu giếm, dù sao ngộ tính của hắn bởi vì một số nguyên nhân quỷ thần xui khiến, bị người kinh là người trời. Lại thêm một phần lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh cũng sẽ không có người hoài nghi cái gì.

Có thể tùy ý vận dụng Kim Bằng Phá Hư có thể trong chiến đấu đột nhiên ở không trung biến hướng, phần kỹ xảo này nếu vận dụng thuần thục có thể khiến người khó lòng phòng bị.

Lúc này Triển Hoắc ở không trung đã bay đến độ cao hơn hai mươi trượng, ở mặt đất nhìn lên chỉ là một bóng người bằng bàn tay mà thôi. Hắn cười hắc hắc, lớn tiếng nói:

- Lâm Minh, trận chiến đấu này ta đã ở vào thế bất bại! Ngươi làm khó dễ được ta?

Triển Hoắc rất thông minh, hắn phỏng chừng mình khả năng đấu không lại Lâm Minh, như vậy hắn liền dùng Phi Không thuật bay lên không trung, sau đó lợi dụng ưu thế độ dài của vũ khí roi. Lại thêm ưu thế công kích tầm xa của chân nguyên dung nhập trong gió, tiêu hao thể lực của Lâm Minh. Làm như vậy, đánh một trận này, cho dù mình vẫn thua cũng có thể làm cho Lâm Minh tiêu hao bảy tám phần. Xem hắn còn có vốn liếng gì để đánh tiếp.

Lâm Minh chỉ có thể bị động chịu đánh, độ cao hai mươi trượng, võ giả nhảy lên tuy rằng có thể đạt tới, nhưng là khi nhảy lên lực đạo đã không còn lại bao nhiêu. Triển Hoắc hoàn toàn có thể nhìn rõ phương hướng lúc Lâm Minh nhảy lên, ung dung né tránh.

Chương 372: Thương múa trời cao

Triển Hoắc đứng ngạo nghễ trên trời cao hai mươi trượng, khóe môi nhếch lên nụ cười đắc ý.

- Binh pháp có câu, trên cao nhìn xuống, thế như chẻ tre! Lâm Minh, ngươi thua chắc rồi!

Triển Hoắc kỳ thật hy vọng Lâm Minh có thể nhảy lên chiến đấu với hắn. Võ giả Tiên Thiên trở xuống ở không trung không có biện pháp mượn lực. Kể từ đó, tự nhiên liền không thể né tránh công kích của hắn. Hơn nữa lúc đó, chính là lúc lực xông khi Lâm Minh nhảy lên dùng hết, đúng như chiêu thức dùng hết, không gì bị động hơn.

Cộng thêm không thể né tránh công kích, vậy không phải là bia ngắm cực tốt sao. Lâm Minh dám nhảy, như vậy tương đương thò mặt ra cho Triển Hoắc đánh, hắn cầu còn không được.

- Tiện nhân này!

Bên phía Thần Hoàng đảo có người chửi mắng, rất nhiều đệ tử hận không thể ném hết bát đĩa trên bàn qua.

- Đê tiện vô sỉ, có luận bàn như vậy sao?

- Người của Ngũ Hành Vực các ngươi đều là rùa rụt đầu sao? Có gan thì xuống đi!

- Người này quá không biết xấu hổ!

Các thiếu nữ của Thần Hoàng đảo làm ra đánh giá đơn giản rõ ràng.

Người bên phía Ngũ Hành Vực sắc mặt đều có chút không dễ nhìn. Tuy nhiên nhớ tới bộ dạng vừa rồi Lâm Minh đứng ở trước mặt bọn họ thách thức, bọn họ cũng liền trở nên thản nhiên, có người càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bọn họ cũng không muốn lại bị Lâm Minh chặn ở trước cửa nhà kêu gào.

Chỉ cần làm cho Lâm Minh chịu thiệt thòi, cho dù làm ra chuyện gì không tiết tháo cũng không sao cả.

Về phần Triển Hoắc, lại càng giả mắt điếc tai ngơ đối với sự châm chọc khiêu khích của đệ tử Thần Hoàng đảo. Từ xưa thi đấu như chiến trường, chỉ cần là thủ đoạn có thể giành thắng lợi chính là thủ đoạn tốt.

- Lâm Minh, ngươi chờ bị đánh đi. Ta vụt không chết ngươi, xem roi!

Triển Hoắc động, toàn thân chân nguyên khởi động, roi màu bạc đột nhiên vung ra, trên thân roi bọc hào quang màu xanh, chỉ nghe “vút” một tiếng, bầu trời dường như bị một roi này cắt thành hai nửa. Roi dài năm trượng tự nhiên không đủ tới Lâm Minh, nhưng là Triển Hoắc cũng là chuyên gia Phong chi ý cảnh.

Bóng roi dung nhập vào trong gió, căn bản không thể nắm lấy.

Đét đét đét!!!

Mười mấy bóng roi trong nháy mắt vung ra, bóng roi màu xanh xen lẫn ánh kim loại màu bạc che phủ trời đất chụp xuống. Từng sợi nhỏ năng lượng màu xanh nhạt đan vào cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời, gạch nền trên toàn bộ quảng trường giống như bị dao sắc cắt qua, để lại những vết roi thật sâu.

Toàn thân Lâm Minh sáng lên Thanh Thương chân nguyên hộ thể, thân thể liên tục động. Bị một bóng roi vụt lên trên chân nguyên hộ thể, lập tức có thể cảm thấy khí kình ẩn chứa trong bóng roi giống như rắn độc chui vào trong cơ thể, mơ hồ còn mang theo một chút tính ăn mòn, ăn mòn lượng lớn chân nguyên trong cơ thể của hắn. Cho dù là với sự sinh sôi không thôi của Chân Long chi khí, triệt tiêu một bóng roi cũng tương đương phí công phu.

Rẹt!

Quần áo Lâm Minh bị một roi này vụt ra một lỗ hổng dài một xích.

- Ồ? Khí kình ẩn chứa trong roi lại có thể xuyên qua chân nguyên hộ thể của ta. Thật sự là phương thức công kích kỳ dị. Thiên hạ to lớn, quả nhiên người tài ba lớp lớp.

Loại thủ pháp công kích đem bóng roi dung nhập vào trong gió, dùng cảm giác khống chế trăm ngàn bóng roi đồng thời công kích, thậm chí như cá bơi có thể thay đổi phương hướng, khiến người lấy làm kỳ.

Lâm Minh rất có hứng thú nguyện ý nghiên cứu một chút, cùng Triển Hoắc luận bàn một phen, xem xem có thể đạt được một ít thể ngộ hay không. Tuy nhiên hắn hiện tại chân nguyên tiêu hao hơi nhiều rồi, nếu cùng Triển Hoắc đánh một trận đến cùng, gặp phải thủ tịch đệ tử phía sau, liền hoàn toàn không có vốn liếng đề đánh nữa, thủ tịch đệ tử tuy rằng quý trọng danh tiếng, nhưng nếu như một mực làm cho mình thắng, bọn họ thế nào cũng sẽ xuất chiến.

- Ha ha! Lâm Minh, ngươi chỉ biết trốn sao? Như chuột chạy qua đường, mặc người vụt đánh!

- Tốt! Như vậy ngươi trốn đi, ta muốn đem quần áo ngươi vụt nát thành vải vụn, ta xem đến lúc ngươi trần truồng còn làm sao trốn!

Triển Hoắc đang cố ý chọc giận Lâm Minh, đệ tử Ngũ Hành Vực dường như đều rất thích dùng loại thủ pháp này. Lâm Minh ý thức được, Triển Hoắc ở không trung, một bên công kích một bên duy trì lơ lửng, chân nguyên tiêu hao còn nhanh hơn mình. Hắn ta định chọc giận mình, để cho mình nhảy lên không trung chủ động chiến đấu. Như vậy Triển Hoắc liền có ưu thế rất lớn.

Võ giả trước khi đạt tới Tiên Thiên, thường thường tận lực giảm bớt nhảy nhót không cần thiết trong chiến đấu để tránh bị người bắt được cơ hội. Đây là thường thức ngay cả võ giả Luyện Lực, Luyện Tạng kỳ đều biết.

Về phần nhảy lên cao mấy chục trượng, lại càng là hành vi tự sát của não tàn. Lúc trước Hỏa Công ở Nam Cương ám sát Lâm Minh, chính là bởi vì ở trên trời cao khai chiến với Lâm Minh, không chỗ mượn lực. Kết quả đường đường cao thủ nửa bước Hậu Thiên bị Lâm Minh với tu vi Dịch Cân kỳ làm cho trọng thương, tiếp đó giết ngược.

Đương nhiên, Lâm Minh là một ngoại lệ, không trung là sân nhà của hắn.

- Nếu muốn chọc giận ta như vậy, vậy như ngươi mong muốn!

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong, trường thương run lên, hai gối hơi gập, chuẩn bị nhảy lên.

- Hả?

Lôi Chấn Tử nhận thấy được động tác của Lâm Minh, cười lạnh một tiếng khinh thường nói:

- Nhảy lên hắn ắt thua không nghi ngờ!

Đối mặt với loại cách đánh vô lại này của Triển Hoắc, chỉ có thể đọ tiêu hao. Hắn bay trên không trung, chân nguyên tiêu hao khẳng định nhanh hơn Lâm Minh nhiều. Tiêu hao đến khi chân nguyên Triển Hoắc hao hết, Lâm Minh tự nhiên có thể thắng. Đương nhiên Lâm Minh đồng dạng cũng phải tiêu hao rất nhiều chân nguyên là được, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với trực tiếp bị thua.

Nhảy lên không trung, như vậy chẳng khác nào là sân nhà của Triển Hoắc. Đến lúc đó Lâm Minh cũng chỉ có thể làm bia, đánh trả không chỗ mượn lực, né tránh cũng không nơi mượn lực, ắt thua không nghi ngờ.

Mục Dục Hoàng cau mày. Tuy rằng thời gian tiếp xúc Lâm Minh không dài nhưng là Mục Dục Hoàng lại có thể cảm giác được, Lâm Minh không phải là một người xúc động. Hắn quả cảm nhưng không mù quáng, nếu không hắn cũng không có khả năng giành được Tử Giao Thần Lôi ở Lôi Đình sơn. Như vậy hắn vì sao muốn nhảy lên không trung, chẳng lẽ hắn còn có thủ đoạn nào khác sao?

Mục Dục Hoàng nhìn Mục Thiên Vũ một cái, lại thấy đối phương cũng mờ mịt không biết, liền không nói thêm gì chuyên tâm xem thi đấu.

Coong!

Gạch nền quảng trường bị Lâm Minh giẫm vỡ nát, Lâm Minh như đạn pháo phóng lên trời cao.

- Ha ha, tìm chết!

Triển Hoắc giơ tay phải lên, một roi vung ra. Một roi này thổi quét bóng roi còn sót lại trên không, tất cả bóng roi đồng loạt kéo thẳng băng, từ bốn phương tám hướng bắn tới Lâm Minh. Giống như đàn ong đồng loạt kêu, vạn tên xuyên tim!

Chỉ cần trong nháy mắt Lâm Minh sẽ đâm vào thiên la địa võng này!

- Lâm Minh sắp bại rồi.

Triển Vân Gian nhướng mày, khẽ lắc đầu. Rốt cuộc là nóng lòng thắng lợi, không giữ được bình tĩnh.

Không thể tưởng được Ngũ Hành Vực là dùng phương pháp như vậy chiến thắng. Tuy nhiên, tóm lại là thắng...

Ánh mắt đệ tử Ngũ Hành Vực đều sáng lên. Thằng ngốc này rồi lại nhảy lên, tự mình đâm vào công kích!

Công kích dày đặc mà khủng bố như vậy, một khi bị đánh trúng tất nhiên trọng thương. Mà trong luận bàn như vậy, một khi bị thương là tương đương bị thua.

Đệ tử Ngũ Hành Vực đều có loại cảm giác hãnh diện, tâm tình mừng rỡ không lời tả xiết.

- Thằng hề, cho ngươi lại kêu gào! Cho ngươi giả trâu bò!

- Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây. Kiêu ngạo là phải trả giá lớn!

- Đi chết đi, ngu ngốc!

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh cũng thắng được không biết bao nhiêu lời nguyền rủa của đệ tử Ngũ Hành Vực. Đương nhiên, trong lúc chớp lóe lửa bùng, bọn họ nguyền rủa cũng chỉ là nghĩ ở trong lòng, ngoài miệng mới nói không đến một nửa. Lúc này, Lâm Minh đã đụng lên bóng roi đầy trời kia.

Tất cả bóng roi từ bốn phương tám hướng tụ tập lại. Từ góc độ của người xem có thể nhìn thấy rõ ràng, những bóng roi từ trên trời giáng xuống này tạo thành một hình bán cầu, mà trung tâm chính là Lâm Minh!

Bóng roi hình bán cầu cấp tốc rơi xuống dưới đồng thời co rút với tốc độ kinh người. Mà Lâm Minh thì sắp vọt đến trung tâm! Mắt thấy Lâm Minh sắp bị công kích từ bốn phương tám hướng đồng thời tập trung, dù cho hắn chân nguyên hộ thể dày đặc cũng sẽ bị nổ thương nặng!

Trong nháy mắt bóng roi ngưng tụ đến tâm bán cầu kia, thân thể Lâm Minh đột nhiên chìm xuống! Tốc độ mau đến tận cùng, một tàn ảnh lại để lại tại chỗ.

Ầm!

Bùng bổ cuồng mãnh, dòng khí màu xanh bừa bộn khuếch tán ra bốn phía, mà Lâm Minh dường như một con chim én đang bay nhanh trong bão táp. Thân thể chìm xuống, gập lại, với một tốc độ khó tin ở không trung vẽ ra một quỹ tích nửa hình cung, vòng qua vụ nổ khủng bố này. Trường thương dựng lên, đâm tới sau lưng Triển Hoắc!

Mà Triển Hoắc lúc này trong mắt chỉ còn lại bóng đỏ sáng lạn của năng lượng bùng bổ, ngoài miệng treo nụ cười đắc ý. Không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền thắng, Lâm Minh chẳng qua như thế, ý nghĩ đơn giản, tứ chi phát đạt. Mình hơi bày ra kế mọn, hắn liền không chịu nổi trêu chọc, ngu ngốc đi lên tìm chết. Tuy nhiên, công kích mãnh liệt như vậy, sẽ không nổ chết tiểu tử này chứ?

Thật sự nổ chết thì không thú vị nữa, tốt nhất là nổ tàn phế, hủy mấy cái kinh mạch là được rồi, nói không chừng còn có thể thắng một ít Chân Nguyên thạch tiêu dùng.

Ngay khi Triển Hoắc cho rằng đại công cáo thành, chuẩn bị hạ xuống, đột nhiên cảm thấy Hỏa nguyên khí khủng bố mà xao động sau lưng. Theo đó bên tai hắn vang lên tiếng lửa bùng cháy hừng hực.

- Hả?

Triển Hoắc hoảng sợ quay người, chỉ thấy một con Phượng Hoàng đỏ rực như lửa càng lúc càng lớn, đã tràn ngập tầm nhìn của hắn.

Lâm Minh tay cầm trường thương, mũi thương chỉ thẳng, thương múa trời cao!

Ngọn lửa bay lên trời - Phượng Sí Tường Không!

Ầm!

Tiếng lửa bùng bổ như phượng hót cao vút, vang lên trong mây. Thân thể Triển Hoắc chỉ một thoáng liền bị ngọn lửa nuốt hết!

Ánh lửa bùng bổ chợt lóe rồi mất, sóng xung kích của chân nguyên màu đỏ bừa bãi thổi ra bốn phía. Thân thể Triển Hoắc như một con cá chết từ không trung ngã thẳng xuống dưới.

Sự tình chuyển biến cực nhanh, tất cả mọi người đều không kịp liệu đến!

Rất nhiều đệ tử Ngũ Hành Vực nói mát và nguyền rủa còn chưa nói xong liền nhìn thấy cảnh tượng này. Theo sau biểu tình đắc ý kiêu ngạo của bọn họ liền trong nháy mắt đọng ở trên mặt.

Này... Làm sao có thể?

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Tốc độ của Lâm Minh quá nhanh lại thêm ánh lửa của vụ nổ che giấu, chỉ có một bộ phận nhỏ nhìn rõ động tác của Lâm Minh.

Ở không trung thay phương hướng, hơn nữa l đột nhiên biến hướng, biến liền hai lần, tốc độ cực nhanh, thân pháp linh hoạt, nhìn mà giật mình!

Bao gồm cao thủ Tiên Thiên ở đây đều hít một hơi khí lạnh. Bọn họ tuy rằng có thể bay nhưng ở không trung luôn không linh hoạt bằng mặt đất. Mà tốc độ biến hướng của Lâm Minh khiến bọn họ cảm thấy thẹn!

Nhất là rất nhiều cao thủ Phong Vân cốc, lại càng là biểu tình như gặp quỷ.

Đó tuyệt đối là Phong chi ý cảnh! Lâm Minh làm sao cũng lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh?

Hơn nữa còn càng thêm tinh thâm và kỳ diệu so với Phong chi ý cảnh của Phong Vân cốc bọn họ. So ra, Phi Không thuật của Triển Hoắc quả thật là một trò mèo!

Chương 373: Thánh nữ truyền thuyết

Phi Không thuật là một loại ý cảnh lĩnh ngộ phi thường kỳ lạ, không phải mỗi một đệ tử Phong Vân cốc đều có thể học được, yêu cầu kỹ xảo và ngộ tính đều rất cao. Trong thế hệ trẻ tuổi bình thường, cũng chỉ có một hai người học được mà thôi. Phi Không thuật của Triển Hoắc xem như là cực kỳ không tồi, nhưng cũng chỉ có thể phi hành với một tốc độ không tính là nhanh, muốn dùng nó đi đường là không có khả năng, về phần tác dụng trong thực chiến, đó chính là loại giống như Triển Hoắc vừa dùng, chiến thuật gần như vô lại.

Mà loại Phi Không thuật của Lâm Minh rõ ràng đã có thể vận dụng trong thực chiến, ở không trung linh hoạt như én liệng, liên tục hoàn thành ba lượt biến hướng cực nhanh, trong thời gian một hơi thở, hoàn thành một đường cong đáng sợ né tránh vụ nổ, khắc sâu vào trong đầu mọi người.

Linh hoạt và tốc độ như vậy so với võ giả trên mặt đất cũng không kém quá nhiều!

Ý cảnh mạnh mẽ như vậy là như thế nào lĩnh ngộ?

Loại đồ vật ý cảnh này, ở trong nhận tri của Thiên Diễn đại lục chỉ có thể dựa vào chính mình cân nhắc, dựa vào ngộ tính để lĩnh ngộ. Nếu như nói, Lâm Minh bản thân chính là một võ giả Phong thuộc tính, ngày ngày giao tiếp với Phong nguyên khí, tu luyện cũng là công pháp Phong hệ. Như vậy còn miễn cưỡng có thể khiến người tiếp nhận.

Nhưng cố tình Lâm Minh là một võ giả Lôi Hỏa, làm sao lại có được trình độ như thế ở Phong chi ý cảnh? Thậm chí vượt qua đệ tử Phong Vân cốc!

Người của Phong Vân cốc hiện tại miễn bàn buồn bực biết bao, trưởng lão áo xanh dẫn đội mặt đều xanh. Hắn cảm giác tình huống của mình giống như là cao thủ cờ vua chơi cờ với cao thủ cờ vây, kết quả chẳng những cờ vây bị thua ngay cả lĩnh vực cờ vua bọn họ am hiểu cũng thua thảm bại.

Trước mặt nhiều người như vậy, thể diện của Phong Vân cốc bọn họ để đi đâu?

Lâm Minh này là như thế nào toát ra, ngộ tính như vậy, có khả năng tồn tại sao?

Trên thủ tọa phía Thần Hoàng đảo, Mục Dục Hoàng hít sâu một hơi, hai mắt hơi khép lại, đang tiêu hóa một màn vừa rồi.

Trong một đêm học thành Phượng Sí Tường Không, không phải võ giả Phong hệ lại vẫn có thể lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh. Thậm chí thành tựu ở Phong chi ý cảnh đã cao hơn đệ tử Phong Vân cốc rất nhiều.

Ngộ tính của Lâm Minh đã vượt qua phạm vi lý giải của bà.

Mục Dục Hoàng không quá tin tưởng thật sự có thiếu niên có thể yêu nghiệt đến loại trình độ này. Lâm Minh nhất định là trải qua cơ duyên nào đó, nhưng không thể phủ nhận chính là ngộ tính của hắn quả thật rất xuất chúng. Bao gồm tâm tính, thiên phú của hắn, sự chăm chỉ, chấp nhất của hắn. Dùng một câu để hình dung, Hắn giống như là người vì võ mà sinh.

- Ta đang chứng kiến sự quật khởi của một đại năng phong hoàng xưng đế sao?

Mục Dục Hoàng thì thào tự nhủ trong lòng.

Tâm tình bà lúc này không có quá nhiều hưng phấn, có chỉ là thấp thỏm. Nếu như là một thiên tài cấp thánh bình thường tương lai sẽ dừng ở Toàn Đan Chí Cực, Mục Dục Hoàng sẽ vô cùng vui vẻ. Nhưng một đại năng có khả năng phong hoàng xưng đế, lại khiến bà có chút lo được lo mất.

Đại năng như thế sinh ra cần sự tích lũy của số mệnh. Chẳng những cần số mệnh của bản thân thiên tài, có lẽ cần số mệnh của môn phái.

Một môn phái sinh ra một nhân vật bậc này, giống như đẻ khó vậy. Sinh ra một người, sẽ hao phí lượng lớn số mệnh. Có chút môn phái số mệnh tích lũy không đủ, xuất hiện yêu nghiệt như vậy, chẳng những không phải phúc ngược lại là họa.

Nghe ra thì vớ vẫn, nhưng lịch sử đã nhiều lần chứng minh điểm này. Nhân vật tương lai có thể ong hoàng xưng đế, bọn họ khi còn sống thường thường từ thời thiếu niên đã không bình thường, thời thanh niên nhấc lên sóng to gió lớn, quấy cho một địa vực gió lửa liên thành, thậm chí sinh linh đồ thán cũng chẳng có gì lạ.

Có một chút môn phái nội tình không đủ, ở trong sóng to gió lớn như vậy liền suy sụp, nhưng là cường giả phong hoàng xưng đế kia lại thường thường bởi vì số mệnh bản thân ngược lại chạy thoát khỏi miệng hổ, tiếp tục con đường phong hoàng xưng đế của bọn họ.

Thần Hoàng đảo có nội tình như vậy sao?

Mục Dục Hoàng không chỉ tự hỏi như vậy.

Nếu thành, Thần Hoàng đảo khả năng sẽ nhảy vọt Long môn, trở thành tông môn ngũ phẩm, thậm chí trở thành thánh địa có thể đếm trên đầu ngón tay trên toàn bộ Thiên Diễn đại lục.

Nên biết, toàn bộ Thiên Diễn đại lục đã mấy ngàn năm chưa sinh ra cường giả phong hoàng xưng đế rồi. Hiện tại loại cường giả này rốt cuộc còn lại bao nhiêu, Mục Dục Hoàng cũng không rõ ràng lắm. Bọn họ đại đa số rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, thậm chí khả năng đã phi thăng Thần Vực.

Nhưng là, nếu không thành...

Mục Dục Hoàng khẽ hít một hơi lạnh, nỗi lòng phập phồng, hai mươi bảy năm trước, hai tỷ muội Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân, một đôi bé gái song sinh giáng sinh nhân gian. Phân biệt thân có huyết mạch Chu Tước, Thanh Loan, thiên phú thất phẩm, độ phù hợp Băng Hỏa nguyên khí thất phẩm. Sự xuất hiện của đôi bé gái này đã là chuyện chưa từng xảy ra từ xưa đến nay của Thần Hoàng đảo.

Hiện giờ, Thần Hoàng đảo lại sắp đối mặt cường địch Nam Hải Ma Vực, mà sáu tông Ngũ Hành Vực lại vào lúc này nhân cháy nhà hôi của, Thần Hoàng đảo ở vào thời khắc bấp bênh.

Mà chính vào lúc này, Lâm Minh xuất hiện!

Cảnh tượng hỗn loạn giống như một đám sương mù che ở trước mắt Mục Dục Hoàng, khiến bà có một phần cảm giác mê man, dường như nhìn không rõ tương lai của Thần Hoàng đảo.

- Thế gian mọi sự đã có định số, trời ban không lẤ ngược lại bị tội, thời điểm tới không làm, ngược lại bị hại! Thần Hoàng đảo ta sợ là đến thời điểm phú quý diệt vong đan xen, nếu ta làm việc do dự, sợ là cách diệt vong không xa...

Lâm Minh có lẽ chính là cơ hội trời cao ban cho Thần Hoàng đảo. Trời ban phú quý, nếu là không nhận, phú quý có thể thành tai họa...

Thật lâu sau, Mục Dục Hoàng mở mắt, nhìn phía Mục Thiên Vũ, bình tĩnh nói:

- Vũ nhi! Lần này sau khi yến hội luận bàn chấm dứt, ta sẽ chính thức thu Lâm Minh làm đồ đệ. Đến lúc đó, hắn là sư đệ của ngươi, ngươi phải dìu dắt hắn nhiều hơn.

Mục Thiên Vũ thoáng sửng sốt, vui vẻ nói:

- Sư phụ không nói ta cũng sẽ làm vậy.

***

Triển Hoắc bị đưa trở lại. Khi từ trên trời cao ngã xuống, có võ giả của Phong Vân cốc nhảy lên đón hắn. Nếu không độ cao hai mươi trượng dưới tình huống không hề có ý thức ngã xuống cũng sẽ bị thương nặng.

Xem thử tình huống của Triển Hoắc, chỉ là bị lửa độc thương đến, cũng không lo ngại nhiều. Triển Vân Gian sa sầm mặt, xoay người nói với lão già áo xanh của Phong Vân cốc:

- Sư thúc! Triển Hoắc đã là cao thủ thứ ba thế hệ trẻ Phong Vân cốc ta, dưới tình huống không từ thủ đoạn nào, vẫn không thể thắng, trận tiếp theo đại khái sẽ là cao thủ thứ hai trong đệ tử thân truyền của sáu tông môn lớn xuất chiến. Nếu là vẫn không thể thắng, ta sẽ tự mình đi đối mặt hắn!

- Ồ? Ngươi tự mình ra tay?

- Vâng, tuy nhiên có lẽ phải đối mặt Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh trước. Chúng ta sáu người, bọn họ ba người. Trước chiến Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh, để Lâm Minh khôi phục thực lực một chút cũng tốt. Ta cũng không muốn giậu đổ bìm leo!

Lão già áo xanh vuốt vuốt râu, thở dài một hơi, trong lòng cảm khái nói:

- Thần Hoàng đảo có đại khí vận tới, Lâm Minh này là rồng nằm dưới khe, lại thêm hai Phượng Hoàng. Cũng không biết tương lai của Nam Thiên Vực và Ngũ Hành Vực sẽ như thế nào...

Sau khi chiến thắng Triển Hoắc, Lâm Minh theo lệ thường ăn nột viên đan dược bổ sung chân nguyên, đan dược không phải ạn năng, chân nguyên bổ sung rốt cuộc là có điều bất đồng so với tự thân tích tụ, ăn nhiều sẽ ảnh hưởng đến thực lực phát huy.

Hắn không có khiêu chiến, có người chủ động đứng lên. Ở khu vực của Kim Chung sơn, một thanh niên đầu trọc mặc trường bào vàng rộng rãi, thoạt nhìn như võ tăng trong chùa.

- Kim Chung sơn Tiêu Xích, hai mươi tuổi. Xin chỉ giáo!

Ngôn ngữ và hành vi của thanh niên áo vàng làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức tôn trọng. Ánh mắt Lâm Minh hơi co rụt, Hậu Thiên trung kỳ!

Thủ tịch đệ tử của sáu tông Ngũ Hành Vực cơ bản đều là tu vi Hậu Thiên sơ kỳ đỉnh phong, còn không có người chân chính đột phá tới Hậu Thiên trung kỳ. Thanh niên trước mắt dường như cũng không phải thủ tịch đệ tử, lại có tu vi Hậu Thiên trung kỳ!

- Là Tiêu sư huynh! Đại đệ tử Kim Chung sơn!

- Hắc, rốt cuộc đi ra một nhân vật có sức nặng. Hắn là lão đại ca của Kim Chung sơn, thành danh đã lâu!

Người có tên cây có bóng. Tiêu Xích từ mười bảy tuổi trở đi đã thành danh, mười chín tuổi trở thành đệ nhất nhân đệ tử thân truyền Kim Chung sơn. Tuy rằng bởi vì thiên phú hơi kém, không bị Kim Chung sơn coi là thủ tịch đệ tử bồi dưỡng, nhưng thực lực của hắn không thể nghi ngờ.

Trong thế hệ trẻ, Tiêu Xích chính là nhân vật tương tự đại sư huynh, có thể nói, trong toàn bộ sáu tông Ngũ Hành Vực, trừ thủ tịch đệ tử thì Tiêu Xích có thể xem như nhân vật số một số hai.

- Ha ha! Tiêu sư huynh cũng xuất trường. Có Tiêu sư huynh, Lâm Minh chính là châu chấu sau thu, nhảy nhót không được mấy ngày!

Bất kể Lâm Minh thắng mấy trận, đệ tử Kim Chung sơn đều vững tin đại sư huynh của bọn họ có thể quét ngang Lâm Minh.

- Tiêu sư huynh, cố lên!

Dường như là vì đè ép tiếng hò hét ở khu vực đệ tử Thần Hoàng đảo, đệ tử Kim Chung sơn bắt đầu ngoác miệng hô.

Ở trung tâm quảng trường, Tiêu Xích thủy chung vân đạm phong khinh, cũng không vì tiếng hô của đệ tử Ngũ Hành Vực mà có phản ứng gì. Hắn cười nhìn phía Lâm Minh:

- Ta quá mấy tháng nữa là hai mươi mốt tuổi, lầnyến hội luận bàn đại khái sẽ là một trận cuối cùng trong trường hợp công chúng với thân phận đệ tử thế hệ trẻ tuổi. Ta vốn là muốn khiêu chiến Mục Định Sơn, dù là không bằng cũng xem như đường đường chính chính đánh một trận. Không nghĩ tới một trận cuối cùng lại là giao thủ với ngươi, hơn nữa còn là thừa lúc người khó khăn. Thật sự là khí tiết tuổi già khó giữ được.

Tiêu Xích nói xong, tự giễu lắc đầu.

Tông môn lớn ước định thành văn lấy hai mươi tuổi làm đường ranh giới của thế hệ trẻ tuổi, qua hai mươi mốt tuổi thì không thể xem là thế hệ trẻ nữa. Như Tiêu Xích thành danh đã lâu, ở trong đệ tử trẻ tuổi có thể xem như nhân vật đức cao vọng trọng, tự nhiên rất coi trọng danh tiết của mình. Lần này giao thủ với Lâm Minh thật sự là bị ép bất đắc dĩ. Hắn đứng ở vị trí này, thời điểm này phải đứng ra.

- Ta thiên tư ngu dốt, tuy nhiên mượn ưu thế tuổi, trong sáu tông Ngũ Hành Vực thủ tịch đệ tử trở xuống, ta tự tin sẽ không thua cho bất luận kẻ nào. Nếu ngươi thắng ta là có thể đạt được tư cách khiêu chiến thủ tịch đệ tử, tuy nhiên... Đừng thấy thủ tịch đệ tử tu vi không bằng ta, thực lực lại vượt ta rất nhiều.

Thủ tịch đệ tử từ trước đến giờ đều coi là người nối nghiệp tông môn mà bồi dưỡng, tập trung toàn bộ tài nguyên của một tông môn tứ phẩm để bồi dưỡng một đệ tử, thực lực tự nhiên không phải đệ tử khác có thể sánh bằng.

- Đa tạ lời khuyên, ra chiêu đi.

Lâm Minh đối với Tiêu Xích này ấn tượng không tồi, thực lực hắn cũng quả thật rất mạnh, nhất là hiện tại dưới tình huống trạng thái của Lâm Minh không phải tốt nhất.

Lâm Minh nói xong liền kinh ngạc nhín thấy, Tiêu Xích rút ra một cây trường thương từ trong Tu Di giới. Cán thương màu vàng, dài chín xích, lại thêm đầu thường dài chín tấc, khiến Lâm Minh trước mắt sáng ngời.

Tiêu Xích rồi lại cũng dùng thương?

Vào lúc Lâm Minh và Tiêu Xích giằng co giữa quảng trường, khu vực Lôi Cực tông, một thiếu niên sắc mặt tái nhợt, hai tay giao nhau ôm trước ngực, trên mặt treo ý cười như có như không. Ở giữa hai hàng lông mày hắn có một dấu ấn ngà voi mờ nhạt.

- Vô Cực, ngươi cười cái gì?

Lôi Chấn Tử nhíu mày, hắn cũng không thích vị sư đệ thần bí mà cường đại này của mình. Hắn ta c luôn có cảm giác âm u.

- Hắc hắc... Ta đột nhiên có một chủ ý không tồi. Nếu ta giống như Lâm Minh, một người khiêu chiến tất cả cao thủ Nam Thiên Vực bao gồm cả Thần Hoàng đảo bên trong, sẽ như thế nào đây?

- Ngươi muốn đi khiêu chiến thiên tài của Nam Thiên Vực?

Lôi Chấn Tử còn không cảm thấy gì, Lôi Kinh Thiên ngược lại kinh ngạc:

- Vì cái gì?

Thiếu niên tái nhợt vuốt cằm, từ xa nhìn chăm chú Mục Thiên Vũ, sâu kín nói:

- Ta đột nhiên nghĩ tới một truyền thuyết về thánh nữ Thần Hoàng đảo, rất thú vị.

Chương 374: Kim tinh!

Thiếu niên tái nhợt sờ lên cằm, nhìn chăm chú vào Mục Thiên Vũ ở rất xa, sâu kín nói:

- Ta đang nhớ lại một cái truyền thuyết về thánh nữ Thần Hoàng đảo, rất thú vị...

- Truyền thuyết về thánh nữ? Truyền thuyết gì?

Lôi Kinh Thiên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhưng lại không dám xác định.

Lôi Chấn Tử vểnh tai muốn nghe, đột nhiên kế tiếp, để cho hắn cực kỳ không biết phải nói gì chính là vị Vô Cực sư đệ này của hắn trực tiếp nói một câu:

- Ta nhìn thấy ở phía trên Nam Thiên bí điển, truyền thuyết về thánh nữ Thần Hoàng đảo...

Nói tới đây, hắn bắt đầu đổi dùng chân nguyên truyền âm.

Điều này làm cho Lôi Chấn Tử cực độ buồn bực, chung quanh đây chỉ có mấy người như vậy, hắn nằm cạnh gần nhất, phảng phất giống như là đang phòng bị hắn vậy.

Người sắc mặt tái nhợt này, thật sự là chán ghét.

Không biết tại sao, tiểu tử này tựa hồ biết rất nhiều chuyện, cũng không biết nhìn nhiều kỳ văn dị chí như vậy từ nơi nào.

Lôi Chấn Tử đang suy nghĩ miên man, thiếu niên tái nhợt đã nói hết lời, Lôi Kinh Thiên sờ lên cằm, tựa hồ đang trầm tư cái gì đó.

Tiếp theo thiếu niên tái nhợt nói với Lôi Chấn Tử:

- Một lát ngươi đi khiêu chiến Lâm Minh, nếu như Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh đi lên thì để ta đối phó, ngươi tiếp tục chiến đấu với Lâm Minh cho tốt.

Lời nói mang theo ý ra lệnh làm cho Lôi Chấn Tử hết sức không thoải mái.

Hắn thật sự không muốn đáp lời, nhưng là hiển nhiên sư phụ cũng là có ý tứ này, hắn chỉ có thể đồng ý.

Lúc này, trên lôi đài, Lâm Minh đang nhìn Tiêu Xích trường thương trong tay, Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương dùng đã lâu, Lâm Minh liếc thấy cây thương Tiêu Xích trong tay có chiều dài chính xác là chín thước chín tấc, giống với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương.

Chẳng qua là cây thương này toàn thân màu vàng, cán thương không biết là dùng tài liệu gì để chế tạo, giống như là kim loại nào đó, xong lại co dãn mười phần, Lâm Minh nhìn Tiêu Xích rồi tiện tay run lên, vạch ra một đường thương lớn, độ co dãn của thương này so với Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương thì tốt hơn nhiều lắm.

Đây là một thanh bảo thương địa giai hạ phẩm, không, có lẽ là bảo thương địa giai trung phẩm.

Lâm Minh kinh ngạc phát hiện, chính mình thế nhưng không xác định được cấp bậc của cây thương này.

Đạn thương địa giai trung phẩm hư hư thực thực, lại còn là kim loại, đây cũng không phải là Luyện Khí sư bình thường có thể chế tạo!

Tiêu Xích chú ý tới thần thái trong mắt Lâm Minh, ánh mắt này hắn rất quen thuộc, lúc võ giả gặp phải vũ khí mình thích, rất nhiều người đều sẽ lộ ra loại ánh mắt này, hắn cười nói:

- Lâm Minh, ngươi xác định muốn dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương kia sao? Ta chú ý tới, lúc trước chiến đấu, mỗi lần ngươi đều phải phân chân nguyên ra để bảo vệ thương của ngươi, làm cho lực chiến đấu của ngươi giảm mạnh, có cần ta cho ngươi mượn một cây thương hay không?

Lấy nhãn lực của Tiêu Xích, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu vật liệu chế tạo ra thương của Lâm Minh, chính là Trọng Huyền Nhuyễn Ngân. Đối với phàm nhân mà nói Trọng Huyền Nhuyễn Ngân là tài liệu luyện khí giá trị liên thành, nhưng là thả vào bên trong đại tông môn, gần như là sắt thường mà thôi.

Lâm Minh mi mao nhất thiểu, nói:

- Ngươi có rất nhiều thương bảo khí địa giai?

Tiêu Xích cười nói:

- Không sai, Kim Chung sơn ta chính là Luyện Khí tông lớn nhất Ngũ Hành Vực, phương viên mấy trăm vạn dặm, Luyện Khí sư tốt nhất đang ở Kim Chung sơn ta, nhất là đại sư đúc thương, Kim Chung sơn lại càng đếm không xuể, bởi vì vũ khí chủ lưu của Kim Chung sơn ta chính là thương!

Lâm Minh mắt sáng rực lên, một cái tông môn lấy thương làm vũ khí chủ đạo!

- Thương, giáo, kích, mâu, vẫn là thương có mị lực nhất, thương là vua của trăm binh khí! Mà đại sư đúc thương tốt nhất, bản thân chính là cao thủ Toàn Đan tinh thông Kim nguyên khí, lại lĩnh ngộ Kim chi ý cảnh, chỉ có như thế, mới có thể chế tạo đạn thương tốt nhất!

Lâm Minh hít sâu một hơi, Kim chi ý cảnh! Dùng Kim chi ý cảnh để đúc thương, đây là khái niệm gì a?

Ngũ Hành Vực thất tông, từng cái tông môn đều có lĩnh ngộ cực cao về ý cảnh. Kim chi ý cảnh, phối hợp tài liệu kim loại cao cấp nhất ở Kim Chung sơn, để cho kim loại vốn là cứng rắn, hóa thành đạn cương mềm mại! Loại kỹ xảo này, chỉ sợ cũng chỉ có sau khi lĩnh ngộ pháp tắc tạo thành kim loại, nắm trong tay Kim chi ý cảnh, mới có thể làm được.

Hơn nữa bọn họ lại là võ giả Kim thuộc tính, phẩm chất của thương đúc ra có thể nghĩ!

- Cái thế giới này quả thật năng nhân bối xuất, buồn cười lúc trước ta còn tưởng rằng kim loại vĩnh viễn không đúc ra được thương tốt có phẩm chất cao, xem ra ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi, nếu là thật sự có đại sư đúc thương phong hoàng xưng đế, chế tạo bảo khí đạn thương thiên giai, cũng không phải là việc gì khó.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cười sang sảng nói:

- Tiêu sư huynh, tửu phùng tri kỷ, kỳ phùng địch thủ, ta ở trên đài này liền chiến bốn trận! Song trận chiến này, cũng là một trận đánh ta mong đợi nhất. Không dối gạt Tiêu huynh, trước đó, tại hạ chẳng bao giờ sử dụng thương mà đối thủ đã dùng!

- Ha ha, tại hạ vừa vặn ngược lại, từ nhỏ võ giả quanh thân toàn bộ cũng là dùng thương, tại hạ thuộc lòng thương thuật, nhìn thương thuật để lớn lên, tuy nhiên nhìn hai mươi năm, nhưng vẫn là xem không đủ! Lâm sư đệ nói đúng, lần này chúng ta giao thủ cực kỳ khó được, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau này tại hạ sẽ không còn có cơ hội so chiêu cùng Lâm sư đệ, trận chiến này, ta tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó!

Tiêu Xích nói xong, giơ tay phải lên, một đạo kim quang lóe lên ở trong tay hắn, chỉ chốc lát sau, đạo kim quang kia hẳn là thu liễm ngưng tụ thành một đoàn chất lỏng kim loại màu vàng, giống như là kim thủy bị hòa tan.

- Ừm?

Lâm Minh dò xét qua, có thể cảm giác được bên trong kim thủy ẩn chứa Kim nguyên khí cường đại.

- Kim Tinh! Giống như Hỏa Tinh, là linh vật của thiên địa. Bên trong kim loại có ẩn chứa cấp bậc thiên tài địa bảo, thỏa mãn đủ loại điều kiện hà khắc, mới có thể ra đời dưới cơ duyên xảo hợp, bằng vào nó, có thể cô đọng thành bản mạng bảo khí của ta, dĩ nhiên, hiện tại ta còn không có năng lực này, nhưng là lại có thể...

Tiêu Xích vừa nói, đem một đoàn Kim Tinh ở lòng bàn tay vỗ vào trên cán thương, rồi sau đó một màn bất khả tư nghị xảy ra, đoàn

Kim Tinh kia phảng phất có tính mạng, tự động khuếch tán dọc theo cán thương, chỉ chốc lát sau liền bao trùm cả cán thương, rồi sau đó thấm vào trong, một khắc kia, thương trong tay Tiêu Xích, chính thức thăng cấp làm địa giai trung phẩm!

Hơn nữa còn là bảo thương địa giai trung phẩm đỉnh cấp! Trong lòng Lâm Minh khiếp sợ, một đoàn Kim Tinh, thế nhưng làm cho bảo khí tăng lên một cấp?

Phải biết rằng, bảo khí địa giai trung phẩm ngay cả cường giả Toàn Đan cũng sẽ có chút động tâm, mà bảo khí địa giai thượng phẩm, thì sẽ khiến cường giả Toàn Đan giành giật điên cuồng.

Hỏa Tinh, Kim Tinh, Thủy Tinh... Bao gồm cả Phong Linh, Lôi Linh, đại khái mỗi một chủng loại đều có tác dụng đặc biệt của mình, sự vật thần kỳ ở cái thế giới này, luôn luôn sẽ làm cho người ta tràn đầy kinh ngạc, mới lạ cùng khiếp sợ.

Như vậy nếu như... Mình cũng có thể lấy được một khối Kim Tinh, dùng thủ pháp đặc thù dung hợp vào trong Tử Huyễn thương thì sẽ như thế nào a?

Có thể trở thành bảo khí thiên giai hay không?

Nghĩ tới đây, Lâm Minh đầu tiên là kích động, chợt cười khổ lắc đầu, bảo khí thiên giai phần lớn là cường giả phong hoàng xưng đế mới có thể sử dụng, đại khái muốn cho Tử Huyễn thương đến thiên giai, cũng phải tìm được Kim Tinh thiên giai, đó tự nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên, chỉ sợ dung nhập vào một Kim Tinh cấp bậc thấp, cũng sẽ cải thiện phẩm chất Tử Huyễn thương thật lớn.

Sức nặng của Tử Huyễn thương chủ yếu tập trung ở đầu thương, cán thương quá nhẹ, hơn nữa Tử Điện thần trúc dù sao không có khuynh hướng cảm xúc, có rất nhiều cái không đủ.

- Lâm Minh, ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi xác định muốn dùng Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương kia sao? Ta có thể cho ngươi mượn một cây bảo thương địa giai hạ phẩm, mặc dù phẩm chất không coi là tốt, nhưng ít ra mạnh hơn rất nhiều so sánh với thương của ngươi.

Tiêu Xích lại hỏi, người này cũng là đáng giá để giao lưu, trời sinh tính thẳng thắn vô tư, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có khí độ quân tử.

Tuy nhiên, đối với cách làm của Tiêu Xích, đệ tử Ngũ Hành Vực cũng không thoải mái.

Dĩ nhiên, bởi vì đối phương là Tiêu Xích, bọn họ cũng không dám lớn tiếng kêu la phản đối, chẳng qua là lén nói thầm.

- Có lầm hay không, đưa thương cho người này?

- Hắn cầm một cây thương hỏng cũng đã kiêu ngạo như vậy, cho hắn thêm một cây thương tốt vậy thì xong rồi. Tiêu sư huynh đây không phải là đem tảng đá đập lên chân chúng ta sao?

- Những con dế trũi này của Thần Hoàng châu, hiển nhiên sẽ không đúc thương, nếu là học được bí thuật đúc thương từ Kim Chung sơn thì làm sao bây giờ?

- Tiêu sư huynh quá lỗ mãng, vật này tại sao có thể tùy tiện đưa người.

Những đệ tử Ngũ Hành Vực này mặc dù là nhỏ giọng nghị luận, nhưng lỗ tai Lâm Minh rất thính, tự nhiên nghe rõ ràng.

Lâm Minh căn bản không để ý tới, hắn chắp chắp tay nói với Tiêu Xích:

- Ta lúc trước liên chiến bốn trận, gặp phải hoặc là người cặn bã, hoặc là tiểu nhân, nhưng mà cùng Tiêu huynh gặp lần đầu đã quen thân, tửu phùng tri kỷ, tự nhiên phải lấy rượu ngon men ngọt tốt nhất ra, hợp với đồ uống rượu tốt nhất, chỉ có như thế mới có thể nhẹ nhàng vui vẻ đánh một trận, lúc trước là ta hẹp hòi rồi.

Lâm Minh vừa nói, vừa thu hồi Trọng Huyền Nhuyễn Ngân thương, chậm rãi rút Tử Huyễn thương trong Tu Di giới ra.

Tiêu Xích là người thật sự hiểu thương, cây thương này, còn cần hắn tới đánh giá, Kim Tinh phối như thế nào, hợp với Kim Tinh gì mới tốt nhất.

Hơn nữa Lâm Minh lấy Tử Huyễn thương ra cũng là vì để tiến hành chiến đấu với trạng thái tốt, trong luận bàn thương kỹ của mình, thương pháp của hắn, cho đến tận này cũng giới hạn ở Thương quyết cơ sở mà thôi.

Kim Chung sơn có mấy ngàn tích lũy ở phương diện thương kỹ, nội tình như thế, Lâm Minh tự nhiên vạn phần hướng tới.

Tử Huyễn thương vừa ra, tử quang bắn ra bốn phía.

Cán thương tím đậm, loáng thoáng có thể nhìn thấy chín đốt trúc, ở trong màu tím, có vô số đường vân màu đỏ tỉ mỉ, như sợi máu, đây là tơ mỏng của Ngô Đồng thánh hỏa dung nhập vào bên trong Tử Điện thần trúc lưu lại.

Đầu thương dài tám tấc, sống cao lưỡi mỏng, hàn quang tùy ý, sau khi chế tạo Tử Huyễn dung hợp Huyền Lôi thạch cùng Hỏa Tinh của Chu Tước, những tài liệu này, cái nào cũng là tinh phẩm có tiền mà không mua được.

Lâm Minh căn bản cũng không có rót chân nguyên vào, nhưng là phía trên cả cây thương vẫn lóe ra ánh sáng Lôi Hỏa mơ hồ như cũ, không khí chung quanh cũng rung động rất nhỏ, giống như tuyệt thế thần binh xuất thế, tàn sát thiên hạ.

Thấy thương mang chói mắt này, Tiêu Xích nhất thời ngây dại, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, đây dĩ nhiên là một cây bảo thương địa giai thượng phẩm đỉnh cấp!

- Tử Huyễn làm thành đầu thương? Hơn nữa còn là Tử Huyễn sau khi tinh luyện!

Tiêu Xích cảm thấy không cách nào tin được, Tử Huyễn là kim loại đủ để chế tạo bảo khí thiên giai cực phẩm, trừ Kim Chung sơn bọn họ ra, thế nhưng còn có người có thể tinh luyện Tử Huyễn?

Vật liệu chế tạo cán thương hắn nhìn chưa ra, nhưng chỉ xem uy lực Lôi Hỏa ẩn chứa trong ó, cũng biết là tài liệu đỉnh cấp khó có thể định giá, Lâm Minh đúng lúc là thể chất Lôi Hỏa song hệ, chẳng lẽ đây là một bảo thương chế tạo dành riêng cho Lâm Minh?

Nghĩ tới đây, Tiêu Xích hít sâu một hơi, thương này, là ai tạo nên?

Mọi người tại đây, tự nhiên kiến thức phi phàm, Lâm Minh lấy Tử Huyễn thương ra, trong lúc nhất thời trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Bảo thương địa giai thượng phẩm đỉnh cấp, đây là thứ mà ngay cả cao thủ Toàn Đan cũng phải đỏ mắt!

Chương 375: Thương thế!

Đệ tử Ngũ Hành Vực bên này đã sớm ầm ĩ.

- Bảo khí địa giai thượng phẩm, còn giống như là một cấp đứng đầu, ta không nhìn lầm chứ!

- Loại vũ khí này làm sao lại dành cho một tiểu tử Ngưng Mạch kỳ dùng, đây là vũ khí đại năng Toàn Đan mới có thể dùng a, rất nhiều đại năng Toàn Đan đều chưa hẳn có thể có!

- Đầu thương là Tử Huyễn, cán thương làm từ cái gì? Làm sao lại ẩn chứa nguyên khí Lôi Hỏa mạnh như vậy?

- Cán thương là Tử Điện thần trúc, hơn nữa nhìn không dưới vạn năm! Hơn nữa ở trong đầu thương lại rót vào Huyền Lôi thạch!

Có đệ tử Lôi Cực tông nói, bọn họ đối với linh vật Lôi thuộc tính tự nhiên vô cùng hiểu rõ.

- Chẳng những có Tử Điện thần trúc, còn có Ngô Đồng thánh hỏa, nhìn năm cũng là trên dưới vạn năm, bị chia làm tơ mỏng, quấn ở phía trên Tử Điện thần trúc!

Nói chuyện chính là đệ tử Hỏa Dương tông, bọn họ hiểu rõ linh mộc Hỏa hệ, so sánh với Thần Hoàng đảo chỉ có hơn chớ không kém.

- Trong đầu thương Hỏa Tinh của Chu Tước!

Tại chỗ có quá nhiều hành gia về phương diện Lôi Hỏa, hơn nữa Lâm Minh bởi vì biết rõ lấy thương này ra ở trong lúc kích chiến rất nhanh sẽ bại lộ, cũng không có cố ý thúc giục trận pháp che giấu Xích Viêm lão tổ lưu lại, cho nên chẳng qua là chỉ trong chốc lát, tài liệu của Tử Huyễn thương đã bị những người này tìm ra thất thất bát bát!

Tử Huyễn sau khi tinh luyện, Huyền Lôi thạch, Tử Điện thần trúc vạn năm, Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm, Hỏa Tinh của Chu Tước, những tài liệu này, tùy tiện lấy ra cũng là tài liệu cực phẩm, mọi người khiếp sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhiều tài liệu trân quý như vậy ở chung một chỗ, hơn nữa do đại sư đỉnh cấp chế tạo, làm cho phẩm chất của cây thương này đã dứt khoát đuổi theo bảo khí thiên giai!

Bảo khí như thế, đại năng Toàn Đan tại chỗ cũng không có thể ung dung tự tại, ở khu vực bữa tiệc của Kim Chung sơn, hai trưởng lão nhìn cây thương này, mắt lộ ra vẻ sợ hãi than.

- Luyện khí chi đạo, đại đạo nhiều nhánh, Kim Chung sơn ta dùng kim loại luyện khí, lại không nghĩ còn có người dùng mộc luyện khí, công phu tinh luyện Tử Huyễn này, cũng làm cho người ta tán thưởng!

- Không tệ, cây thương này ở trình độ sắc bén, tự nhiên cản không nổi bảo khí do Kim Chung sơn ta luyện chế, nhưng là nếu bàn về tăng phúc của nó đối với thuộc tính chân nguyên, Kim Chung sơn ta nhưng lại xa xa không bằng.

Hai trưởng lão của Kim Chung sơn cũng là hết sức khiêm nhường, từ xưa tới nay, Kim Chung sơn cũng vẫn là một tông môn tương đối điệu thấp. Luôn luôn đóng cửa luyện khí, đệ tử thủ tịch của bọn họ ở trong Ngũ Hành Vực lục tông cũng là thanh danh không lộ ra một cái.

Mà ở khu vực Thần Hoàng đảo, đa số đệ tử cũng đang hưng phấn nghị luận giống như trước, bọn họ tự nhiên nhận ra được Hỏa Tinh của Chu Tước cùng Ngô Đồng thánh hỏa, đây đều là bảo vật của Thần Hoàng đảo.

Mặt Nghiêm Phó Hồng đã trầm xuống tới trình độ có thể chảy ra nước, Hỏa Tinh của Chu Tước cùng Ngô Đồng thánh hỏa đặt ở Thần Hoàng đảo cũng là tài nguyên cực kỳ trân quý, thế nhưng cho một ngoại nhân, làm sao mà không khiến cho bọn họ ghen tị được chứ.

- Thật đáng chết! Nhớ ngày đó, ta xin một chút Hỏa Tinh của Chu

Tước để tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, cũng không nhận được. Nhưng là hiện tại, lại cho tiểu tử này để đúc thương!

Nghiêm Phó Hồng cắn răng, hắn vốn là nhìn Lâm Minh quá cường đại, đã cắt đứt tâm tư đối nghịch cùng hắn, nhưng là bây giờ nhìn đãi ngộ chênh lệch to lớn như thế, lòng đố kị trong lòng hắn hừng hực thiêu đốt, áp cũng không áp chế được.

- Thương tốt! Xem ra, chúng ta có thể nhẹ nhàng vui vẻ đánh một trận!

Tiêu Xích cười. Hắn vốn đang nói sẽ cấp cho Lâm Minh một thanh thương địa giai hạ phẩm, lại không nghĩ thương của Lâm Minh cũng không kém so với thương mà trưởng lão Kim Chung sơn dùng, mình là buồn lo vô cớ.

- Đón một thương của ta, Thái Khí Hóa Nhất!

Ánh mắt Tiêu Xích vốn là ôn hòa đột nhiên trở nên bén nhọn, tay phải đột nhiên vỗ đuôi thương, trường thương màu vàng liền gào thét đâm tới Lâm Minh nhanh như tia chớp, không khí chung quanh bị càn quét tới mức có thể vỡ ra, phát ra tiếng rít chói tai.

Một thương này, như chậm như nhanh, qua trong giây lát đã đánh tới trước mắt Lâm Minh.

Lâm Minh ánh mắt sáng lên, đây là thương thuật thuần túy, nếu là lúc bình thường có người phát ra công kích như vậy, hắn thường thường sẽ dựa vào thân pháp Kim Bằng Phá Hư để né tránh, nhưng là hiện tại, hắn lại không muốn trốn.

Giao Long Xuất Hải!

Lâm Minh dứt khoát đâm ra một thương, không sử dụng lực Lôi Hỏa, không dùng được chân nguyên chấn động, chỉ dùng một chiêu thương bình thường nhất.

Hắn muốn nhân cơ hội này để ma luyện thương pháp của hắn. Về thương pháp của Tiêu Xích, thương pháp của Lâm Minh có thể nói là vụng về không chịu nổi! Cũng là lấy “Thương quyết cơ sở” làm bản gốc, mà cái gọi là Giao Long Xuất Hải, chỉ là quân đội luyện binh, thương chiêu trụ cột nhất để binh lính bình thường dùng.

Ầm!

Hai thương tương giao, trong một sát na Lâm Minh phảng phất nghe được âm thanh coong coong của kim loại vang lên bên tai, trong thương của Tiêu Xích hàm chứa một loại lực đạo cực kỳ quỷ dị, Tử Huyễn thương của hắn vừa chạm vào ở phía trên, hẳn là bị chấn động đánh văng ra, Tử Huyễn thương khẽ cong, thương của Tiêu Xích phảng phất có linh tính leo lên phía trên cán thương Tử Huyễn thương, như rắn độc dán lên trên cây, đâm thẳng về cổ họng Lâm Minh.

- Thương pháp này?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, mũi chân vội chĩa xuống đất Kim Bằng Phá Hư!

Thân ảnh chợt lui, lúc này Lâm Minh mới tránh được một thương này, phong thương đánh vào chân nguyên hộ thể, Lâm Minh có thể rõ ràng nghe được âm thanh “xoẹt xoẹt” của chân nguyên hộ thể bị đâm rách nát.

Hảo thương pháp!

Trong lòng Lâm Minh rung động, nếu như chỉ là đấu thương pháp, hắn mới vừa rồi đã thua!

Lấy nội tình mấy ngàn năm của Kim Chung sơn, thương pháp tích lũy ra so với “Thương quyết cơ sở” hàng thông thường căn bản là không có ở cùng một cấp bậc.

- Tiêu sư huynh quả nhiên danh bất hư truyền! Làm tốt lắm!

Đệ tử của Ngũ Hành Vực là bị Lâm Minh áp chế quá độc ác, một người ngăn cửa, mấy chục người lại không có người nào dám lên, sự kìm nén này có thể nghĩ.

Cho nên hiện tại một chiêu của Tiêu Xích chiếm thượng phong, bọn họ lại bắt đầu điên cuồng reo hò trợ uy.

Tiêu Xích nhíu nhíu mày, cũng không để ý đến đám người này, không giải thích được, nhìn về Lâm Minh nói:

- Lâm sư đệ dùng thương pháp gì?

- Thương quyết cơ sở.

Lâm Minh tùy ý nói.

- Cái gì?

Tiêu Xích ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì Tiêu Xích, một đám đệ tử của Thần Hoàng đảo cũng ngây ngẩn cả người, những đệ tử Ngũ Hành Vực kia cứ chờ xem Lâm Minh kinh ngạc cũng sửng sốt, Thương quyết cơ sở?

Ở Ngũ Hành Vực, cũng có Thương quyết cơ sở tương tự, Đao quyết cơ sở... Loại công pháp lưu hành đại chúng ngay cả cái tên chính thức cũng không có này chính là dùng để nhập môn, thậm chí ngay cả nhập môn cũng không xứng.

Lâm Minh học dĩ nhiên là Thương quyết cơ sở?

- Tiểu tử này, khôi hài a!

Phản ứng đầu tiên của đa số người chính là không tin, nhưng cẩn thận thử nghĩ xem, Lâm Minh ở phía trên thương pháp đ cũng chưa ra hình dáng gì, trên căn bản chính là đâm, bổ, gọt đơn giản nhất mà thôi.

Hắn thắng đối thủ cũng không phải là dựa vào thương chiêu, mà là chân nguyên dày đặc, Lôi Hỏa, cùng với lực công kích kinh khủng.

- Thật giống như, tiểu tử này thật sự học Thương quyết cơ sở thông thường nhất!

Có người sau khi hồi tưởng một phen, cho ra cái kết luận này.

- Nguyệt Côn Niên Quyền Cửu Luyện thương, thương này rất khó luyện, tiểu tử này nguyên lai là không phải trong nghề, cầm thương để giả bộ.

Lập tức liền có người vui vẻ, bọn họ sẽ không buông tha cho bất kỳ một cơ hội cười nhạo châm biếm Lâm Minh, đây chính là lòng người, biết rõ Lâm Minh cường đại thái quá, nhưng ngoài miệng bọn họ sẽ không thừa nhận, cuối cùng vẫn tìm cơ hội châm biếm Lâm Minh.

- Cái gì thương chiêu cũng đều không hiểu, còn dùng thương, đây chính là bảo thương địa giai thượng phẩm a, thuần túy là làm nhục nó rồi!

Tiêu Xích bất động thanh sắc. Thật ra thì trong nội tâm, hắn cũng cảm thấy Lâm Minh dùng địa giai thượng phẩm Tử Huyễn thương có chút phá của trời không tiếc tay, loại vũ khí này cho đại năng Toàn Đan mới có thể phát huy ra uy lực của nó.

Hắn nói:

- Lâm sư đệ, ngươi tựa hồ là chứa ý niệm hợp lại thương thuật của ta trong đầu, nhưng nếu như ngươi chỉ dùng Thương quyết cơ sở thì là không thể nào thắng ta.

Lâm Minh nói:

- Ta giao thủ cùng Tiêu sư huynh. Nếu như dựa vào chân nguyên Lôi Hỏa thủ thắng, lần chiến đấu này đối với ta mà nói cũng là mất đi ý nghĩa.

Tiêu Xích mi mao nhất thiểu, lòng háo thắng trong lòng bị Lâm Minh khai mào.

- Ngươi muốn chỉ dựa vào thương pháp để so chiêu cùng ta?

- Trừ phi là vạn bất đắc dĩ.

Lâm Minh giữ đường lui cho mình như cũ, cái gọi là thương pháp, bao gồm kỹ xảo dùng thương, cùng với thương chiêu dựa vào chân nguyên tăng phúc để phát ra.

Không cần võ kỹ, không cầnLuyện Lực Như Tơ, không cần Lôi Hỏa chân nguyên, không cần Hỏa Tinh Lôi Linh, loại bỏ những thứ này, Lâm Minh ít còn dư lại cái gì, chỉ có thương chiêu mộc mạc nhất, lực chiến đấu tự nhiên rớt xuống rất nhiều. Huống chi bây giờ hắn không phải là trạng thái tốt nhất, cũng không biết điểm mấu chốt của Tiêu Xích ở nơi đâu, không có thứ để dựa vào.

Lời nói của Lâm Minh nhất thời làm cho người xem tại chỗ xôn xao.

- Dùng Thương quyết cơ sở đối chiến thương thuật tích lũy mấy ngàn năm của Kim Chung sơn? Lâm Minh thật ngông cuồng a.

- Giả bộ mà thôi, ngươi không có nghe hắn nói là vạn bất đắc dĩ sao? Hãy chờ xem, không ra mấy chiêu hắn sẽ vạn bất đắc dĩ, sau đó dùng Phượng Sí Tường Không hay gì gì đó của hắn.

Một đệ tử Ngũ Hành Vực bĩu môi, hiển nhiên là không tin.

Ngay cả đệ tử Thần Hoàng đảo luôn luôn lòng tin mười phần đối với Lâm Minh cũng không dám khẳng định, Lâm Minh mạnh, nhưng nếu như nói riêng về thương thuật thì làm sao cũng không so được với Kim Chung sơn a.

- Lâm Minh này rốt cuộc đánh chú ý quỷ quái gì đây?

Trưởng lão Kim Chung sơn nhíu nhíu mày, hắn cũng nhận ra thương thuật của Lâm Minh không thể so sánh được với Tiêu Xích. Nếu như trong lòng hắn không có mấy phần nắm chặt tựu tùy tiện nói ra lời này, kết quả không có hai chiêu sẽ dùng Lôi Hỏa lực thì chẳng qua là làm cho người ta nhạo báng thôi.

- Nếu như ta không có đoán sai, Lâm Minh là muốn lúc so chiêu cùng Xích nhi, kích thích cực hạn của mình, bù lại khuyết điểm phía trên thương thuật của hắn. Mục đích hắn tham gia yến hội luận bàn này không phải là vì lấy được thắng lợi, mà là vì ma luyện thực lực của hắn.

Một trưởng lão khác của Kim Chung sơn chậm rãi nói.

Chiến đấu từ trước vẫn là phương thức tốt nhất để ma luyện thực lực, có thật nhiều thiên tài hứng thú với khiêu chiến luận bàn, hắn cho rằng Lâm Minh chính là loại người này.

- Có ý tứ, ý nghĩ là tốt, nhưng là chỉ dùng thương thuật thuần túy, ta xem hắn có thể chống đỡ như thế nào a.

Trưởng lão Kim Chung sơn nói chuyện ngay từ đầu sinh ra hứng thú.

...

- Lâm sư đệ, thương pháp rất khó có thể học tinh thông, Thần Hoàng đảo cũng không có truyền thừa về thương pháp, nếu là nhất thời nổi lên hứng thú mà mù quáng học thương, chỉ biết hại chính mình.

Tiêu Xích cho rằng, Lâm Minh thật sự không có lý do để luyện thương, Thần Hoàng đảo chỉ dùng kiếm, thậm chí Lâm Minh có thể chọn vũ khí lúc vỗ đầu, cảm thấy lúc múa thương tương đối đẹp trai, nên đã chọn thương.

- Ngươi đã kiên trì như thế, đón thương!

Kim thương trong tay Tiêu Xích đâm ra, khí thế toàn thân nhất thời dâng lên, tay vừa trượt, cán thương trực tiếp trơn đi ra ngoài, đồng thời tay phải hắn vỗ đuôi thương, cả cây thương nhất thời có linh tính, phảng phất hóa thành một con rắn độc vũ động.

Thương đến trong tay Tiêu Xích, tựa hồ như có ý thức tự chủ, có thể chủ động công kích nhược điểm của địch nhân, khó có thể né tránh.

- Lần này làm sao ngăn chặn?

Vô luận đệ tử Thần Hoàng đảo hay là đệ tử Ngũ Hành Vực cũng chờ bóng ánh mắt, chờ đến Lâm Minh ra thương, không cần Lôi Hỏa chân nguyên, chỉ dựa vào thương chiêu của Thương quyết cơ sở, muốn đỡ một thương này, khó khăn!

Thương phong gió gào thét, thương mang phun ra nuốt vào.

Đối mặt với một thương như Kim Xà loạn vũ này, con ngươi Lâm Minh co rút lại, chân nguyên cả người bột phát đến mức tận cùng, xương cốt của hắn phát ra tiếng “ba ba” nổ vang, ở phía sau Lâm Minh, rõ ràng ngưng tụ thành một hư ảnh Chân Long màu xanh da trời, giương nanh múa vuốt, chân thật mà thân thiết, thậm chí có thể thấy rõ những Long Lân chớp động lên thanh quang kia!

Từng tiếng âm thanh rồng ngâm truyền đến từ trong cơ thể Lâm Minh, rồng ngâm to rõ bay thẳng đến chân trời, mây trên trời đều bị giải khai.

Trường thương hóa long!

Thương pháp của Lâm Minh tự nhiên không có bất kỳ chỗ biết tròn biết méo, thậm chí có thể nói là thô ráp không chịu nổi, nhưng là kể từ khi hấp thu Chân Long Chi Huyết, một thương Lâm Minh đánh ra, dẫn động huyết mạch Chân Long trong cơ thể, có thể mang theo xu thế sơn hà vạn quân, ẩn chứa thiên địa long uy!

Đây là lực lượng huyết mạch mang cho hắn!

Mắt thấy một thương như vậy của Lâm Minh, Tiêu Xích sợ ngây người, song thương cực nhanh, căn bản là cũng không để cho Tiêu Xích làm ra bất kỳ phản ứng nào, hai thương đánh nhau!

Ầm! Ầm!

Giống như Thương Long cùng Kim Xà đụng vào nhau, sóng xung kích của Thanh Thương chân nguyên bột phát ra, hóa thành vài trăm hơn ngàn hư ảnh Thương Long mơ hồ, bay vụt ra bốn phía!

Lực đạo quỷ dị ẩn chứa ở trong kim thương của Tiêu Xích, thế nhưng giống như sóng biển mênh mông dâng lên hóa giải thương thế.

Thân ảnh của hắn bay nhanh trở về, liền lùi lại bảy tám trượng mới đứng vững thân thể, mà Lâm Minh cũng lui vài chục bước, một lần đối kháng, thế nhưng thể lực ngang nhau!

Tiêu Xích không thể tin nhìn Lâm Minh, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Không riêng gì Tiêu Xích khiếp sợ, tất cả mọi người tại chỗ cả kinh nói không ra lời, Lâm Minh thế nhưng đạt được trình độ thành tựu như vậy ở phương diện "thế".

Cái gọi là "thương thế", "kiếm ý" chính là hồn ẩn chứa trong thương cùng kiếm, võ giả bình thường dùng chiêu thức thương kiếm chẳng qua là về bộ dạng, mà cao thủ chân chính, sử dụng chiêu thức thương kiếm, có thể dung nhập hồn vào thương kiếm.

Thường nói, đao như hổ, thương như rồng. Một cây thương tốt, tựu giống như Chân Long, hồn của nó, cũng sẽ là Long Hồn.

Lâm Minh còn nhỏ tuổi, cũng đã làm được thương như rồng, thậm chí long uy ẩn chứa trong thương đã chân thật đến mức có thể ngưng tụ thành hư ảnh Chân Long ở sau lưng, thiên phú có thể coi là nghịch thiên!

Nếu như không phải là thương chiêu của hắn kém quá nhiều, thì một thương mới vừa rồi kia, sợ rằng đã thương tổn được Tiêu Xích, mà không phải là kết quả thế lực ngang nhau.

Mục Dục Hoàng nhẹ hít một hơi, hồi tưởng uy thế của một thương mới vừa rồi kia, hư ảnh Chân Long sau lưng Lâm Minh, còn có rồng ngâm phóng lên cao kia.

Trường thương hóa long?

Không phải...

Bất kể là rồng ngâm, hay là hư ảnh Thương Long kia, cũng không phải là do thương thế của Lâm Minh đưa đến, vừa vặn ngược lại, là bởi vì rồng ngâm cùng hư ảnh Thương Long kia, mới để cho thương thế của Lâm Minh như sơn băng hải tiếu, long tường cửu thiên.

Mục Dục Hoàng dám khẳng định điểm này, đó là bởi vì mới vừa rồi một sát na âm thanh rồng ngâm phóng lên cao, bà rõ ràng cảm thấy huyết mạch Chu Tước trong cơ thể rung động, thậm chí mơ hồ có một loại cảm giác sợ hãi mà khuất phục!

- Vũ nhi, đây chính là trước ngươi đã nói, huyết mạch Giao Long kỳ dị hư hư thực thực hàm chứa trong cơ thể Lâm Minh?

Mục Dục Hoàng dùng chân nguyên truyền âm, chậm rãi mở miệng hỏi.

Nếu như không có đoán sai, cơ duyên Lâm Minh gặp phải chính là cái này, hắn cũng là dựa vào “nó”, mới có thể hấp thu Tử Giao Thần Lôi sao.

Chương 376: Thương thế!

Lấy tu vi chỉ có Luyện Cốt kỳ, hấp thu Tử Giao Thần Lôi mà cao thủ Tiên Thiên trung kỳ mới có thể hấp thu, nếu như nói trên người Lâm Minh không có bí mật gì, Mục Dục Hoàng kiên quyết không tin, hiện tại, lấy huyết mạch của Lâm Minh để giải thích, cái này mới miễn cưỡng nói thông.

Trong Tử Giao Thần Lôi dù sao cũng ẩn chứa ý chí của Giao Long, nếu như đụng phải huyết mạch cường đại hơn, bị loại huyết mạch này khuất phục, cộng thêm có Vũ nhi trợ giúp, bị Lâm Minh hấp thu cũng giải thích được.

Mục Thiên Vũ gật đầu, nói:

- Hư ảnh sau lưng Lâm Minh đồ nhi cũng là lần đầu nhìn thấy, đại khái cũng là tình cảnh tương tự với trước kia khi Thanh Hồng sư tỷ từ Thất Huyền cốc trở lại miêu tả qua một lần cho ta. Đồ nhi cho rằng đây huyết mạch viễn cổ thế gia nào đó tương tự giống như Thần Hoàng đảo ta, Lâm Minh thông qua cơ duyên tình cờ nào đó mà lấy được.

Về thân thế của Lâm Minh, đã được Thần Hoàng đảo tra rõ ràng, điển hình là người Thiên Vận quốc, hết đời này qua đời khác đều là phàm nhân, Lâm Minh không thể nào có loại huyết mạch này, như vậy chỉ có thể là sau này chiếm được dưới cơ duyên xảo hợp.

- Huyết mạch của viễn cổ thế gia?

Mục Dục Hoàng khe khẽ trầm ngâm, sợ rằng không có đơn giản như vậy, huyết mạch của viễn cổ thế gia nào có thể làm cho huyết mạch Chu Tước trong cơ thể nàng cũng hơi bị rung động chứ?

Chẳng lẽ là thần thú?

Mục Dục Hoàng không thể tin được, thần thú căn bản là không tồn tại ở Thiên Diễn đại lục, nghe nói ở phía trên Thiên Diễn đại lục, còn có Thần Vực, mặc dù ở Thần Vực, thần thú cũng là cực kỳ thưa thớt, Lâm Minh có được máu huyết của thần thú từ nơi nào để ghép huyết mạch vào bản thân a?

Cho dù có được, hắn chính là tu vi Luyện Cốt kỳ, làm sao có thể hấp thu được?

Bất kể nói thế nào, trên người Lâm Minh nhất định có bí mật về huyết mạch, vậy nhất định là một loại huyết mạch khó lường.

Tuy nhiên Mục Dục Hoàng không muốn đi dò xét, thật ra thì là số mệnh đại cũng là cũng là ý nghĩa cho đại khí vận, số mệnh sinh ra một cường giả phong hoàng xưng đế không thiếu, từ xưa người ra đời thành phong hoàng xưng đế, phần lớn chính là nhân vật tích lũy số mệnh đến đỉnh điểm.

Nếu như không có số mệnh kia, nhưng lại mơ ước những đồ này, thường thường sẽ đưa tới tai họa bất ngờ, lịch sử đã chứng minh điểm này vô số lần, cái gọi là vật không tốt, thường thường cũng là giá trị liên thành, xong kỳ dị chính là, người nào nhận được nó, người nào sẽ chết, giống như nguyền rủa. Người không có đại khí vận, không cách nào có được.

Muốn một cường giả phong hoàng xưng đế ra đời, ngay cả Thần Hoàng đảo đều chưa hẳn có loại số mệnh này, huống chi Mục Dục Hoàng là một lão thái bà không còn dư lại mấy trăm năm thọ nguyên, loại vật này, nàng tiêu thụ không nổi. Cho dù bình an vô sự nhận được, lấy tuổi của nàng, cũng khó có thể làm cái gì.

Mục Dục Hoàng hiện tại muốn nhìn nhất, chính là Thần Hoàng đảo có thể thịnh vượng.

Trên quảng trường tỷ võ, Lâm Minh cùng Tiêu Xích lại một lần xuất thủ, song thương đánh nhau. Một phương là thiên tài thương pháp của Kim Chung sơn, nhiều chiêu huyền cơ, mà một phương khác thì lĩnh ngộ thương thế, thương pháp mặc dù không trội hơn, nhưng là mỗi lần ra thương cũng như sơn băng hải tiếu, mang theo đại thế sơn hà, gió nổi mây phun, hai người chiến đấu với lực lượng ngang nhau.

Thương thương thương thương thương!

Mỗi một lần đụng nhau, đều có khí lưu chân nguyên bột phát ra tứ phía, màu xanh da trời cùng màu vàng hỗn tạp, mặt đất tựa hồ cũng chấn động. Bởi vì không khí chính là chấn động kịch liệt, khán giả nhìn tràng diện chiến đấu đang vặn vẹo giống như mặt nước nổi lêngợn sóng.

Mỗi một thương Lâm Minh đâm ra cũng mang theo áp lực khổng lồ, cho dù là trên thân thương của Tiêu Xích hàm chứa lực đạo quỷ dị, tuy nhiên cũng có thể bị Lâm Minh lấy lực khéo léo hóa giải.

Một lượt đấu của hai người chính là mười mấy chiêu, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh tiêu hao rất nhiều, mà Tiêu Xích cũng giống như thế.

Trận chiến này, là một trận đánh dài nhất Lâm Minh từng đánh.

Lấy thực lực của hắn, hoàn toàn có thể tế ra Lôi Linh, lấy ưu thế áp đảo thủ thắng, xong hắn không có sử dụng.

Hắn cần trận chiến này để nhìn một chút, thương thuật đến tột cùng có thể đạt tới loại trình độ nào.

Tiêu Xích xoay người một cái, đâm ra một thương, thương pháp của hắn rõ ràng thoạt nhìn rất chậm, nhưng khi ngươi cho là hắn mới đâm ra một nửa, mũi thương lại có thể xuất hiện ở trước mắt ngươi trong nháy mắt, loại cảm giác không gian thác loạn này làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Phốc!

Mặc dù cảm giác của Lâm Minh ở dưới không gian thác loạn, cũng không thể hoàn toàn tránh thoát một thương này, mũi thương cọ xát vào chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, kim thương vô cùng sắc bén đâm xuyên qua chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, máu tươi bắn ra.

- Ừm?

Trong lòng Tiêu Xích không mừng mà lại kinh sợ, đây là chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi hắn cảm giác một thương của mình phảng phất là đâm vào thiết bản, căn bản cũng không có đâm vào được bao nhiêu.

Mà cùng lúc đó, Lâm Minh nện xuống một thương, phảng phất giống như núi cao sụp đổ!

Tiêu Xích trong lúc gấp gáp nâng thương ngăn chặn.

Đng!

Một kích nặng nề, dứt khoát nện vào kim thương trong tay Tiêu Xích, làm cho kim thương ng thành trăng tròn, thân thể của hắn lảo đảo lui về phía sau, mỗi khi lùi một bước, cũng lưu lại một cái dấu chân thật sâu trên mặt đất, gạch trên quảng trường đã trải qua trận pháp gia trì, lại bị hắn liên tiếp đạp vỡ mười mấy viên, phía trên gạch hiện đầy vết nứt.

Sau khi thối lui bảy tám trượng, Tiêu Xích mới đứng vững thân thể, cánh tay phải đã tê dại, ngón tay còn đang khẽ run.

- Lực lượng cùng thương thế thật là khủng khiếp!

Một kích vừa rồi, hắn mặc dù đỡ được, nhưng là hiện giờ khí huyết cả người cuồn cuộn, kinh mạch rối loạn.

Ở phía trên thính phòng, trưởng lão Kim Chung sơn hít một hơi lãnh khí:

- Thiếu niên đáng sợ, Xích nhi dùng phương pháp mượn lực để giảm bớt lực, lợi dụng xương cốt thân thể đem lực lượng cùng thương thế của Lâm Minh dọc theo hai chân trút xuống trên mặt đất, ước chừng tháo gỡ hơn mười lần lực lượng, vẫn là bị một chút vết thương nhỏ, lực lượng cùng thương thế bậc này, đúng như đại sơn áp đỉnh.

- Quả thật... Tiểu tử này là một thiên tài thương đạo, đáng tiếc, không có danh sư dạy, học Thương quyết cơ sở gì đó, thật hỏng bét.

Một trưởng lão khác của Kim Chung sơn có chút tiếc hận nói, hiển nhiên đang luyến tiếc Lâm Minh không có gia nhập Kim Chung sơn bọn họ.

- Ha ha, thật là một trận đánh thích thú!

Tiêu Xích đột nhiên thu hồi thương, hắn lúc này đầu đầy là mồ hôi, sắc mặt hồng nhuận, cả người khí huyết cuồn cuộn, hiển nhiên tiêu hao không nhẹ.

- Ta cũng vậy.

Lâm Minh đã thở dốc, liên tục chiến đấu mấy trận, mặc dù có đan dược bổ sung, chân nguyên của hắn cũng đã tiêu hao hơn bảy thành, hơn nữa chân nguyên còn lại ở bên trong, còn có rất nhiều thành phần pha tạp, lực chiến đấu hiện giờ của Lâm Minh, không bằng một nửa trạng thái tốt nhất.

- Ngươi là quái vật, liên tục kịch chiến năm trận, đánh tới loại trình độ này, vẫn còn có dư lực, ta nhận thua.

Tiêu Xích thở dài, cảm khái nói.

Hắn cùng với Lâm Minh lực lượng tương đương, xong sự chịu đựng của Lâm Minh lại tốt hơn hắn, tiếp tục đánh, bị thua là chuyện sớm hay muộn.

- Đa tạ.

Lâm Minh chắp tay, lần này giao thủ cùng Tiêu Xích, hắn học được rất nhiều thứ, xem ra chính mình thật sự nên cần thiết tìm một bộ Thương quyết hệ thống, bù lại khuyết điểm về thương thuật.

Sau khi Tiêu Xích chủ động nhận thua, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả người thứ nhất trong số các đệ tử thân truyền của sáu đại tông môn cũng thua.

- Tiêu sư huynh cũng thua...

Lúc trước những đệ tử Ngũ Hành Vực liều mạng reo hò vì Tiêu

Xích kia cũng cảm thấy có chút không cách nào tiếp nhận, thật ra thì, lúc Lâm Minh không cần Lôi Hỏa lực, vẻn vẹn dùng thương thuật liền đấu ngang với Tiêu Xích, cũng đã có thể đoán được kết cục thất bại của Tiêu Xích, chỉ là bọn hắn không muốn tiếp nhận.

- Tiêu sư huynh cũng thua, ở phía trên Tiêu Xích, chính là sáu đại đệ tử thủ tịch...

Biết rõ hiện tại Lâm Minh cũng đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng không còn có đệ tử thân truyền ra sân khiêu chiến hắn, Lâm Minh thắng liên tiếp để cho bọn họ thoái chí, không có dũng khí cùng tư cách ra sân khiêu chiến lần nữa.

Lâm Minh vừa ăn một quả đan dược, cố gắng chống thương đứng ở trên lôi đài, lần này, hắn không có khiêu chiến, trong lòng hắn rõ ràng, nếu như đánh nữa, chính là đệ tử thủ tịch ra sân.

Lục đại đệ tử thủ tịch, không biết sẽ giao thủ được với mấy người???

Lâm Minh xoay người nhìn Mục Định Sơn một chút, lại thấy Mục Định Sơn đã chuẩn bị, kế tiếp, chính là trận đấu giữa đệ tử thủ tịch!

- Định Sơn, Tiểu Thanh, nếu như đánh tiếp, kéo dài thêm một lát, để cho Lâm Minh có chút thời gian khôi phục.

Bên tai Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh vang lên chân nguyên truyền âm của lão thái Dục Hoàng.

- Vâng, chưởng môn sư tôn.

Ở khu vực của Lôi Cực tông, thiếu niên tái nhợt nhìn về phía Lôi Chấn Tử, ý bảo hắn ra sân:

- Ngươi khiêu chiến Lâm Minh, dẫn Mục Định Sơn ra, ta giúp ngươi tiếp!

Thiếu niên tái nhợt nói ngắn gọn.

Lôi Chấn Tử nhíu nhíu mày, loại chuyện tình lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này, hắn không muốn làm, cũng không phải hắn quân tử cỡ nào, mà là đang trước mặt mọi người, hắn không thể làm nổi.

- Ha hả, làm sao? Cảm thấy giậu đổ bìm leo? Tốt, chúng ta nghỉ ngơi một chút, đến lúc đó bọn họ thua sẽ tìm lý do.

Thiếu niên tái nhợt nói rất tùy ý, trong lời nói có ý tứ vênh mặt hất hàm sai khiến nhàn nhạt để cho Lôi Chấn Tử nghe rất không thoải mái.

- Người này, thật giống như hứng thú với chuyện mà hắn đã nói lúc trước, một người khiêu chiến tất cả đệ tử thân truyền của Thần Hoàng đảo, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng Lôi Chấn Tử không giải thích được.

Lúc này thiếu niên tái nhợt lại dùng chân nguyên truyền âm trao đổi cái gì đó cùng Lôi Kinh Thiên, tiếp theo Lôi Kinh Thiên liền đứng lên, cười nói:

- Dục Hoàng sư thái, Lâm Minh của quý đảo quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, bất quá đã chiến đấu cùng ngũ đại cao thủ của Ngũ Hành Vực ta, hôm nay tựa hồ cũng là nỏ mạnh hết đà a! Không bằng chúng ta ngừng chiến chốc lát, để cho Lâm Minh nghỉ ngơi một chút, kế tiếp cuối cùng chính là luận bàn đệ tử thủ tịch, như thế nào?

- Ừm?

Lông mày Mục Dục Hoàng nhảy lên, người này, chồn chúc tết gà, hắn rốt cuộc đang có tâm tư gì? Thế nhưng chủ động yêu cầu ngừng chiến?

Phải biết rằng, Lâm Minh tiêu hao quá lớn, cho dù Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh hỗ trợ mấy trận, nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Lâm Minh cũng không cách nào khôi phục hoàn toàn.

Sau khi Lôi Kinh Thiên nói xong, cũng không đợi Mục Dục Hoàng trả lời tựu vui tươi hớn hở ngồi xuống, Lôi Chấn Tử có chút mê man, thiếu niên tái nhợt này rốt cuộc là ai? Sư phụ tựa hồ vô cùng để ý ý kiến của hắn?

- Người này thần thần bí bí, tựa như một con rắn độc âm lãnh! Sư phụ nói người này là thiên tài cấp thánh hắn tìm được ở một Bắc Phương Vực, nhưng là ta cuối cùng cảm thấy giải thích này quá gượng ép, thiên phú tu luyện của hắn tốt đến lạ thường, đối với các loại công pháp cũng vô cùng rõ, tu vi mới vào Hậu Thiên, cũng đã có thể dễ dàng chiến thắng chính mình! Hơn nữa hắn còn biết một chút bí ẩn của Thiên Diễn đại lục, tỷ như truyền thuyết thánh nữ gì đó...

Người này, tuyệt đối có vấn đề!

Hắn rốt cuộc là ai?

Lôi Chấn Tử có một thời gian ngắn, thậm chí hoài nghi người có sắc mặt tái nhợt này là bị một lão quái vật đoạt xá. Dĩ nhiên, đây là chuyện tình chỉ tồn tại ở trong tiểu thuyết, cũng không biết đoạt xá có tồn tại thật hay không.

Lúc Lôi Chấn Tử suy nghĩ lung tung, Lôi Kinh Thiên đang dùng chân nguyên truyền âm trao đổi cùng thiếu niên tái nhợt:

- Hết thảy cũng tiến hành dựa theo kế hoạch của ngươi, rất thuận lợi.

- Ừm, rất tốt!

Chương 377: Thánh tử của Ma Vực!

Thời gian nghỉ ngơi quyết định là một canh giờ, ở trung tâm quảng trường, một gốc cây hương vừa thô lại vừa cao được đốt lên, dùng cái này để tính giờ.

Lôi Kinh Thiên ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, một bộ thần thái lão tăng nhập định, Lôi Chấn Tử ở một bên, trầm mặt nhìn chăm chú vào thiếu niên tái nhợt, thấy đối phương ngồi ở trên bàn thọ yến bên cạnh, một tay cầm một bình mỹ tửu trăm năm, tay còn lại cầm một chén ngọc, tự rót uống một mình.

- Tiểu Liên, ngươi cảm thấy tên Lôi Mộ Bạch này rốt cuộc là ai?

Trong lòng Lôi Chấn Tử áp chế ngờ vực quá lâu, không nhịn được nói với muội muội của mình.

- Người nào?

Vẻ mặt Chu Tiểu Liên mờ mịt, cầm lấy một quả linh quả, răng rắc một ngụm cắn hơn phân nửa.

- Lôi sư huynh không phải là thiên tài cấp thánh sư phụ tìm được từ lãnh thổ phương bắc sao? Hì hì, lại nói tiếp Ngũ Hành Vực chúng ta đã vài trăm năm không có xuất hiện thiên tài cấp thánh nữa, lần này cần hù chết sáu đại tông môn khác, thử nghĩ xem một lát bọn họ trợn mắt há hốc mồm, ta cũng cảm thấy buồn cười.

Lôi Chấn Tử nghe được liền cau mày, xong Chu Tiểu Liên hồn nhiên chưa tỉnh, tiếp tục đắc ý nói:

- Ca, ngươi là không biết, lúc yến hội bắt đầu, thằng ngốc Triển Vân Gian kia tới tìm ta đối phó Lâm Minh, còn đang cảm khái Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân giỏi cỡ nào với ta, lúc ấy ta liền muốn cười, cố nén không nói ra Lôi sư huynh, bằng không Triển Vân Gian nếu là biết Lôi sư huynh còn lợi hại hơn Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân cùng lứa, còn không biết hắn sẽ có vẻ mặt thế nào a.

- Nhưng nực cười là Triển Vân Gian rắm thối kia lúc bình thường còn tưởng rằng rất hiểu rõ thiên tài của Lôi Cực tông chúng ta, lần này khẳng định để cho hắn chấn kinh!

Chu Tiểu Liên nói tới đây càng thêm đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng. Phảng phất vinh quang lớn lao này giống như cũng là chính nàng, nàng vừa cắn linh quả vừa mơ màng nói:

- Ta thật là không đợi được muốn nhìn cảnh tượng Lôi sư huynh đại sát tứ phương ở trên lôi đài, hành hung cái gì Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh, đúng đúng đúng, đặc biệt là Lâm Minh chết tiệt kia một bữa!

Chu Tiểu Liên càng nói càng hưng phấn, nghiễm nhiên có khuynh hướng hãm không được xe, nói xong sắc mặt Lôi Chấn Tử càng ngày càng khó coi. Trong lòng hắn mơ hồ có loại dự cảm không lành, khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tiểu Liên khi nhắc tới Lôi Mộ Bạch bắt đầu hiện hồng, dự cảm bất an trong lòng hắn rốt cuộc ứng nghiệm. Hắn dùng chân nguyên truyền âm lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Liên! Ngươi không phải là thích tiểu tử kia chứ?

Chu Tiểu Liên ngẩn ngơ, khuôn mặt chợt đỏ bừng, giống như là con mèo nhỏ bị giẫm vào đuôi, nói:

- Ca, ngươi nói nhăng gì đấy!

Trong lòng Lôi Chấn Tử chấn động, xong! Nếu như muội muội thật thích tiểu tử kia, tuyệt đối là một bi kịch! Cho dù thân phận Lôi Mộ Bạch không có vấn đề, Lôi Chấn Tử cũng tuyệt không tin người âm lãnh này sẽ không chịu muội muội của hắn, nhưng là hiện tại, hắn biết mình nói gì Chu Tiểu Liên cũng sẠkhông nghe. Hơn nữa mấu chốt là chính bản thân hắn cũng suy đoán không căn cứ, không có bất kỳ chứng cớ nào.

Người này!

Gần nửa canh giờ đã qua, rất nhiều người trên yến hội đã rời nơi nghỉ ngơi, đi ra ngoài đàm tiếu. Luận bàn phạm vi nhỏ, cả ngọn núi tiếng động lớn náo vạn phần.

Lôi Mộ Bạch thủy chung ngồi ở trước bàn yến hội của mình, không nhanh không chậm uống rượu.

- Mục Dục Hoàng chú ý tới ta.

Lôi Mộ Bạch đột nhiên dùng chân nguyên truyền âm nói.

Lôi Kinh Thiên nhắm mắt dưỡng thần như cũ, bất động thanh sắc nói:

- Mục Dục Hoàng đã là Toàn Đan hậu kỳ, mặc dù ngươi cố ý thu liễm khí tức cũng không thể trốn được cảm giác của nàng, chân nguyên dày đặc trên người của ngươi không che giấu được.

Lôi Mộ Bạch cười lạnh một tiếng, nói:

- Nàng tối đa cũng chẳng qua là chú ý tới tu vi thâm hậu của ta mà thôi, ta tu luyện thượng cổ ma công nàng cũng là nhìn không ra, hơn nữa ba năm trước đây ta mười bốn tuổi tựu gia nhập Lôi Cực tông, gián đoạn không ít thời gian, quả thật cũng tu luyện công pháp hạch tâm của Lôi Cực tông, là đệ tử Lôi Cực tông chân chân chính chính, nàng chỉ làm như ta là thiên tài cấp thánh xuất hiện ở Lôi Cực tông mà thôi, cho dù có lòng nghi ngờ, cũng tìm không ra nghi điểm gì.

Thiếu niên tái nhợt rất có tự tin, công pháp hắn tu luyện là quyển trục thượng cổ mà sư tổ hắn tìm được trong một chỗ di tích ở Nam Hải ba trăm năm trước, Mục Dục Hoàng cho dù là phong vương xưng đế, cũng không thể khám phá ra thân phận của mình từ điểm này.

Nhắc tới chuyện tình thượng cổ ma công kia, Lôi Kinh Thiên rốt cục động dung, hắn mở hai mắt ra, trầm giọng nói:

- Lệnh sư đã nói, sẽ không đổi ý chứ?

Thiếu niên tái nhợt cười hắc hắc:

- Tự nhiên sẽ không, cuộc chiến của Ma Vực cùng Thần Hoàng đảo lần này, là một cuộc đại chiến thiên cổ liên quan đến cả Nam Thiên Vực, cũng không phải là một năm nửa năm có thể đánh kết thúc, đến lúc đó, còn phải dựa vào Lôi tông chủ hỗ trợ, gia sư như thế nào lại lật lọng, đồng ý cho Lôi tông chủ tầng thứ nhất của Thượng Cổ ma quyển, một tháng sau sẽ đưa đến trên tay Lôi tông chủ.

Lôi Kinh Thiên hừ một tiếng, lạnh như băng nói:

- Hy vọng các ngươi không nên giở mánh khóe, nếu không, ta sẽ cho các ngươi hối hận!

- Ha ha, dĩ nhiên! Nếu không Lôi tông chủ chỉ cần kích động liên minh của Ngũ Hành Vực cùng Thần Hoàng đảo, Nam Hải Ma Vực ta trận chiến này sẽ càng thêm khó khăn. Lại nói tiếp, lần này phá hư chuyện tình Thần Hoàng đảo cùng Ngũ Hành Vực liên minh, Lôi tông chủ làm vô cùng không tệ, ta sẽ báo chi tiết lên cho gia sư, xin công cho tông chủ.

- Vậy làm phiền thánh tử, chỉ cần đáp ứng điều kiện của lão phu là được.

- Yên tâm, Nam Hải Ma Vực ta cùng Ngũ Hành Vực chỉ có ích lợi hợp tác, không có xung đột ích lợi, Ngũ Hành Vực cùng Nam Thiên Vực cách xa nhau mấy trăm vạn dặm, cho dù Nam Hải Ma Vực ta tương lai thăng cấp làm thánh địa, cũng sẽ không uy hiếp được Ngũ Hành Vực.

Lôi Kinh Thiên không có tỏ vẻ, mặc dù thánh tử của Nam Hải Ma Vực này là một con rắn độc vừa âm lãnh vừa đáng sợ, nhưng là ở một vài phương diện, hắn nói quả thật không sai, từ cổ chí kim, chưa nghe nói qua thánh địa nào vượt quá hai lãnh thổ, U Ma đế thành ban đầu cũng chỉ là quấy nhiễu long trời lở đất ở Nam Thiên Vực mà thôi.

Lôi Kinh Thiên nhắm hai mắt lại một lần nữa, chậm rãi nói:

- Lần này sau khi Nam Hải Ma Vực tóm thâu Thần Hoàng đảo, mới có thể đánh sâu vào thánh địa a?

- Cái này sợ rằng còn khó hơn chút ít, muốn trở thành thánh địa, sợ rằng còn phải nuốt trọn Cực Không tông cùng Thái Huyền điện mới được.

Lôi Mộ Bạch lắc đầu, tông môn ngũ phẩm bình thường cách thánh địa còn có một đoạn đường rất xa, sợ là phải trải qua mấy trăm năm cho tới hơn ngàn năm tích lũy a.

- Muốn trở thành thánh địa, cướp đoạt tài nguyên là vô dụng, chủ yếu nhất chính là bồi dưỡng được một cường giả phong hoàng. Ta xem thánh tử điện hạ, có hy vọng!

Lôi Kinh Thiên thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Lôi Mộ Bạch một cái, khó được khen một câu.

- Ha ha ha ha!

Lôi Mộ Bạch nở nụ cười, chuyện như vậy, mặc dù biết rõ là thành phần khen tặng chiếm đa số, cũng làm cho tâm tình của hắn rất là sảng khoái.

- Nếu là trước kia, tại hạ còn không có cái tự tin này, nhưng là hiện tại, có Thượng Cổ ma quyển trong tay, hơn nữa độ phù hợp Lôi nguyên khí thất phẩm của ta, quả thật có một chút khả năng như vậy! Tuy nhiên, cũng phải có đại khí vận gia thân mới được!

Số mệnh vật này, hư vô mờ mịt, địa vực Thiên Diễn đại lục trăm triệu dặm, nhân khẩu ngàn tỷ người, nhiều người như vậy, vô số thiên tài, nhưng là cường giả phong hoàng xưng đế thưa thớt như thế, trừ một chút lão quái vật ẩn nặc thế gian, tìm kiếm đột phá, chân chính có tên được nghe nhiều nên thuộc, không cao hơn mười người.

Cho dù mười người này cũng là “rồng thần thấy đầu không thấy đuôi”, có một số có thể cưỡi hạc tây du cũng không chừng.

Xác suất xa vời đến gần như bằng không như thế, để cho vô số thiên tài bóp cổ tay thở dài, cho dù là thiên tài cấp thánh, không có gì bất ngờ xảy ra, cũng chỉ là dừng bước tại Toàn Đan hậu kỳ, Toàn Đan Chí Cực mà thôi.

Thiên tài muốn trở thành cường giả phong hoàng, nhất định phải trải qua một đám đại cơ duyên, cái này cần số mệnh. Theo ý nào đó đã nói, Lôi Mộ Bạch sinh ra ở bên trong tông môn ngũ phẩm, có thể được môn chủ tông môn ngũ phẩm thu làm đệ tử, tiện đà tu luyện Thượng Cổ ma quyển, coi như là một loại số mệnh.

Phàm là cường giả phong hoàng, căn bản cũng là số mệnh gia thân, thiên tài thêm kỳ ngộ, gặp phải đại cơ duyên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, tuổi còn trẻ, liền danh chấn tứ hải, ngạo thị quần hùng!

Có thể nói là trở thành một đối thủ cường đại, tồn tại vô địch trong bạn cùng lứa tuổi, đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của mỗi một lãnh thổ, mỗi một tông môn, tới tấp té ở dưới chân của ngươi, bị ngươi lấy tu vi ngang hàng chiến thắng, thậm chí chiến thắng vượt cấp, lâu ngày sẽ gieo xuống một cỗ tín niệm tất thắng ở trong xương cốt của ngươi, khắc sâu tại trái tim của ngươi, trở thành một phần thực lực cùng thiên phú của ngươi!

Gặp người nào cũng sẽ nỗ lực phấn đấu, hồn nhiên không hãi sợ!

Cỗ tín niệm này, hơn nữa số mệnh rơi xuống, liền có thể để cho một thiên tài nhất phi trùng thiên, trước ba mươi tuổi phá Toàn Đan, trước năm mươi tuổi Toàn Đan Chí Cực, trước tuổi phong hoàng xưng đế!

Mà nếu như một khi qua tuổi, tu vi kia khó có thể tinh tiến nữa, cũng tỷ như người già như Mục Dục Hoàng, Mục Thiên Quang, nếu như có thể dùng thời gian một trăm năm, đề cao tu vi của mình lên một cảnh giới nhỏ, đã là tạo hóa lớn lao.

Tỷ như Lôi Kinh Thiên, đã tại Toàn Đan trung kỳ vây hãm suốt một trăm năm mươi năm, bị vây tới phát điên, nếu không hắn cũng sẽ không vắt óc tìm mưu kế hợp tác cũng Nam Hải Ma Vực, tu luyện Thượng Cổ ma quyển gì đó.

Lôi Kinh Thiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trầm mặt nói:

- Tiểu tử gọi là Lâm Minh kia, tương lai sợ rằng sẽ trở thành đối thủ của ngươi, không nghĩ tới, Thần Hoàng đảo thế nhưng cho tiểu tử này một thanh vũ khí tốt như vậy, cũng không sợ hắn bị người đoạt! Các ngươi chuẩn bị xử lý hắn thế nào đây?

- Ha hả, diệt Thần Hoàng đảo trước rồi hãy nói.

Lôi Mộ Bạch vân đạm phong khinh nói, trong tình hình chung, hai đại tông môn cao nhất giao chiến, ưu tiên tiêu diệt chính là lực lượng trung thành của đối phương, cũng chính là cường giả Toàn Đan cùng Tiên Thiên cường giả, về phần các đệ tử thiên tài của đại tông môn, bọn họ sẽ không cố ý nhằm vào.

Đại tông môn giao chiến, nhiều nhất một hai năm tựu đánh xong, mặc ngươi dù thiên tài thế nào, thời gian một hai năm, thế hệ trẻ cũng không thể trưởng thành đến cảnh giới Toàn Đan, đối với cục diện chiến đấu không có bất kỳ ảnh hưởng.

Ngược lại, sau khi chấm dứt chiến tranh, một phương đệ tử bị diệt môn kia dưới tử vong uy hiếp, thậm chí rất nhiều người sẽ nguyện ý phản bội đầu nhập vào một phương chiến thắng, cam nguyện bị hạ cấm chế, cả đời bị một phương giành thắng lợi sử dụng.

Đây là thủ đoạn thường dùng sau khi tông môn đại chiến của Ma Vực, đại lượng cao thủ tổn thất, quả thật cần một ít nhân thủ để phát triển đại tông môn.

Lôi Mộ Bạch liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, khinh thường nói:

- Đợi đến khi Thần Hoàng đảo bị diệt môn, nếu là hắn thức thời, biết điều một chút để Nam Hải Ma Vực ta hạ cấm chế thì không tính, nếu không ta liền rút máu tươi của hắn ra dùng để luyện công, thi thể của hắn thì chế thành Thi Giáp vệ, cũng vật tận kỳ dụng!

Chương 378: Tử khí đông lai, song long tưởng tranh!

Đệ tử của Thần Hoàng đảo cùng Ngũ Hành Vực, ngay từ một canh giờ trước cũng đã trở lại chỗ ngồi, chờ đến tỷ thí có một không hai kế tiếp.

Trận tỷ thí này không sai biệt lắm là tỷ thí tài nghệ giữa đệ tử cao nhất Ngũ Hành Vực cùng Nam Thiên Vực, loại thịnh thế này, mười năm khó gặp, không có ai muốn bỏ qua.

- Ha ha, cuối cùng cũng bắt đầu, ta cũng đã đợi không kịp.

- Lâm Minh, Định Sơn sư huynh, Tiểu Thanh sư tỷ, ba cỗ xe ngựa a! Ngũ Hành Vực ai có thể ngăn chặn?

- Ta mong đợi Lâm sư đệ xuất thủ nhất, vì để cho Lâm sư đệ nghỉ ngơi đến trạng thái tốt nhất, hơn phân nửa phải là người lên cuối cùng, không biết Lâm Minh có thể chiến thắng mấy đệ tử thủ tịch.

Đệ Tử Thần Hoàng đảo hưng phấn nghị luận bọn họ tự nhiên tràn đầy lòng tin đối với Lâm Minh, sau khi Lâm Minh chỉ dùng thương chiêu liền đánh ngang với Tiêu Xích, hắn tuyệt đối có thực lực đánh một trận cùng đệ tử thủ tịch.

Cho nên những đệ tử dọc theo Thần Hoàng đảo kia đã mơ hồ lấy Lâm Minh làm thần tượng, vừa lên tiếng không phải nói Lâm Minh có thể thắng hay không, mà là có thể thắng mấy đệ tử thủ tịch.

Dĩ nhiên, đệ tử Ngũ Hành Vực tuyệt đối sẽ không thừa nhận, bọn họ vẫn y nguyên tin chắc Lâm Minh sẽ thảm bại trong trận chiến cuối cùng này.

Lục đại đệ tử thủ tịch, đều là kẻ ưu tú nhất mà tông môn bọn họ trải qua nhiều lần chọn lựa, rồi sau đó dốc toàn lực bồi dưỡng được, gần như trở thành tín ngưỡng tinh thần của bọn họ, đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của tông môn cũng thảm bại thì không thể nghi ngờ là một đả kích trầm trọng đối với bọn họ.

Hương rốt cuộc đốt xong, Mục Dục Hoàng đang muốn đứng dậy nói chuyện, cũng là nhẹ nhàng kinh ngạc, quay đầu, có chút không thể tin nhìn bậc thang lối vào quảng trường, chỉ chốc lát sau, nàng đứng dậy nghênh đón.

Mọi người cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tiếp theo, bọn họ thấy được một lão ẩu tóc bạc chống quải trượng đầu rồng, mỉm cười đi lên quảng trường, trên người bà đeo khăn quàng vai màu đỏ có thêu bách điểu triêu phượng đồ, đầu đội mũ phượng, nhìn qua dị thường già nua, không khác gì lão ẩu phàm nhân bảy tám chục tuổi.

Mọi người cũng ngây ngẩn cả người, đệ tử Thần Hoàng đảo lại càng kinh hãi nói không ra lời.

- Kia... Đó là... Lão tổ tông?

- Lão tổ tông thế nhưng đích thân đến?

- Ta ở bên trong tông mấy thập niên, đây là lần đầu tiên ta thấy lão tổ tông!

Lão tổ tông của Thần Hoàng đảo, tên là Mục Phượng Tiên, tu vi Toàn Đan Chí Cực. Từng là thánh nữ của Thần Hoàng đảo, lúc tuổi còn trẻ đồng dạng là thiên tài cấp thánh.

Người ở chỗ này, trừ mấy lão quái Toàn Đan, những người còn lại cũng chỉ là thấy bộ dạng Mục Phượng Tiên ở trên bức họa.

Ngay từ hai trăm năm trước, Mục Phượng Tiên cũng đã ẩn cư phía sau núi của Thần Hoàng đảo, không hỏi thế sự, ai cũng không nghĩ tới, luận bàn lần này, Mục Phượng Tiên thế nhưng sẽ xuất hiện!

Phải biết rằng, loại luận bàn tài nghệ mười năm một lần này của hai đại lãnh thổ cao nhất, Mục Phượng Tiên đã sớm thấy không biết bao nhiêu lần, thậm chí lúc còn trẻ, cũng từng tham gia rất nhiều lần, từng vấn đỉnh quần hùng, danh chấn tứ phương.

Có thể nói, chuyện này đối với lão nhân gia nàng mà nói cũng là chuyện nhỏ vô ích, căn bản là không đến nỗi làm phiền bà đại giá.

Cho nên đối với việc Mục Phượng Tiên đến, mọi người mới giật mình như thế.

- Sư thúc, sao người lại đích thân đến?

Mục Dục Hoàng không giải thích được hỏi.

- Ha hả, ta ở tại hậu sơn thấy Tử Khí Đông Lai, Song Long Tương Tranh, nói vậy hôm nay có thể có việc trọng đại, Chân Long xuất thế, không biết ai thắng ai thua. Lão thân liền tới xem một chút.

- Chân Long xuất thế? Song Long Tương Tranh?

Trong lòng Mục Dục Hoàng cả kinh, theo như lời nói của Mục Phượng Tiên, Lâm Minh không nghi ngờ chút nào chính là một người trong số đó, một người khác, chẳng lẽ là... Thiếu niên quỷ dị kia của Lôi Cực tông?

Mục Dục Hoàng quả nhiên chú ý tới Mục Phượng Tiên đang đánh giá Lôi Mộ Bạch, điều này làm cho chân mày nàng cau lại, Lôi Cực tông, quả nhiên có thiên tài cấp thánh đến sao? Không trách được Lôi Kinh Thiên luôn luôn không lo lắng, lần này dường như cho dù là đối mặt với biểu hiện kinh diễm của Lâm Minh cũng không có cái gì ngoài ý muốn, phảng phất hết thảy đều nắm trong tay.

Mục Phượng Tiên sau khi nhìn Lôi Mộ Bạch xong, mỉm cười nhìn Lâm Minh một chút, ước chừng nhìn mấy hơi thời gian, lúc này mới hài lòng gật đầu, tùy ý để Mục Dục Hoàng vịn bà đi tới thủ tọa, tùy ý ngồi xuống.

Lâm Minh đồng dạng cũng nhìn chăm chú lão nhân này, Toàn Đan Chí Cực, cách cường giả phong hoàng cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi, dĩ nhiên, một bước này đồng đẳng với lạch trời, muốn vượt qua, thật sự quá khó khăn!

Ở khu vực của Lôi Cực tông, Lôi Kinh Thiên thấy Mục Phượng Tiên có chút không bình tĩnh:

- Lão này, làm sao sẽ tự mình chạy đến, bà ta không phải là nhìn ra sơ hở gì chứ?

Lông mày Lôi Mộ Bạch cau lại không lưu dấu vết.

- Hẳn là như vậy, Mục Phượng Tiên cho dù là lão thành tinh, cũng không thể nhận ra công pháp ta tu luyện, huống chi ta cũng tu luyện Cửu Thiên Huyền Lôi quyết của Lôi Cực tông ngươi, lại nắm Lôi Linh trong tay, nói ta là đệ tử Lôi Cực tông, tuyệt không sai!

- Chỉ hy vọng như thế.

Lôi Kinh Thiên suy đi nghĩ lại, cũng cảm thấy không có vấn đề gì, thân phận Lôi Mộ Bạch, cũng chỉ có một mình hắn biết mà thôi, ngay cả phó tông chủ của Lôi Cực tông cũng không biết.

Lôi Mộ Bạch âm u nói:

- Mục Phượng Tiên lão này, cũng đã sống mấy thập niên, nhìn trình độ già nua của bà ta, sợ là đã hơn bảy trăm tuổi!

Võ giả sau khi đạt tới Toàn Đan, trừ đi bất đồng cảnh giới, thọ nguyên có thể đạt tới năm trăm tuổi cho đến tám trăm tuổi.

Võ giả già nua rất chậm chạp, tỷ như Mục Dục Hoàng mặc dù đã bốn năm trăm tuổi, nhưng vẫn là bộ dáng trung niên mỹ phụ như cũ, nhưng một khi thọ nguyên sắp hết, sẽ bắt đầu nhanh chóng già nua, già nua đến loại trình độ như Mục Phượng Tiên, cũng chỉ có tuổi thọ mấy thập niên.

Vốn là Nam Hải Ma Vực tính toán đợi sau khi Mục Phượng Tiên chết, rồi mới tấn công Thần Hoàng đảo, nhưng là Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân trưởng thành quá là nhanh, nếu quả thật tiếp tục đợi, Mục Phượng Tiên không có chết, hai tỷ muội này sẽ đột phá Toàn Đan, đến lúc đó cái được không bù đắp đủ cái mất.

Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là gấp gáp hành động, thừa dịp hai tỷ muội chưa trưởng thành.

Mục Phượng Tiên cất kỹ quải trượng đầu rồng của mình, nói:

- Lão bà tử ta chính là đến xem náo nhiệt, chư vị không cần câu nệ, như cũ là được.

Mục Phượng Tiên mặc dù nói như vậy, nhưng là có bà ở đây, đệ tử Thần Hoàng đảo há có thể thật không câu nệ, đối với bọn họ mà nói, Mục Phượng Tiên chính là nhân vật sống trong điển tịch, được nhiều bộ điển tịch của Thần Hoàng đảo ghi lại nhiều lần, nội bộ Thần Hoàng đảo, có không ít bức họa của bà, nhưng là bản thân Mục Phượng Tiên, lại không có một đệ tử trẻ tuổi nào gặp qua, đối với bọn họ mà nói, Mục Phượng Tiên chính là nhân vật trong truyền thuyết, nào dám lỗ mãng ở trước mặt bà.

Tuy nhiên mặc dù câu nệ chút ít, nhưng là Mục Phượng Tiên có mặt, cũng chứng minh thịnh huống chưa bao giờ có của luận bàn cuối cùng này, khiến cho các đệ tử càng thêm kích động mong đợi không nhịn được.

Theo Mục Dục Hoàng tuyên bố, luận bàn chính thức bắt đầu!

Một thân ảnh thiếu nữ người mặc thanh y, xuất hiện ở giữa quảng trường giống như một trận khói xanh, chính là Mục Tiểu Thanh.

Dung mạo Mục Tiểu Thanh tương đối bình thường, khí chất lãnh diễm, làm cho người ta có cảm giác mấy phần gọn gàng.

- Thủ tịch đệ tử Mục Tiểu Thanh, phân tông Thanh Loan, Thần Hoàng đảo, mười chín tuổi, khiêu chiến anh hùng lục tông khắp nơi của Ngũ Hành Vực, mời chỉ giáo!

- Quả nhiên là Mục Tiểu Thanh ra sân trước.

Khu vực Lôi Cực tông, Lôi Mộ Bạch khẽ mỉm cười, Mục Tiểu Thanh y một chút so với Mục Định Sơn, bị phái ra trước cũng hợp lý, không chờ những đệ tử thủ tịch khác phản ứng, hắn liền đi lên lôi đài.

Lôi Mộ Bạch ra sân, nhất thời đưa tới sự chú ý của rất nhiều người, vốn là Hỏa Dương công chúa Hỏa Như Yên chuẩn bị ra sân ngây ngẩn cả người.

- Người này là ai? Xuất hiện ở đâu?

- Lôi Cực tông? Thế nhưng không phải là Lôi Chấn Tử Chu Liệt ra sân?

- Người mới sao? Ta không nhớ rõ Lôi Cực tông có nhân vật số một như vậy.

Đệ tử Ngũ Hành Vực rối rít nghị luận, loại giao thủ cấp bậc này, cũng chỉ có đệ tử thủ tịch có tư cách tham gia, những người khác ra sân, chỉ có làm cho người ta nhạo báng thôi.

Thậm chí ngay cả rất nhiêu đệ tử Lôi Cực tông cũng không biết Lôi Mộ Bạch, vốn là thấy người sắc mặt tái nhợt này luôn luôn đi theo Lôi tông chủ, bọn họ còn tưởng rằng có thể là đệ tử mới gì đó, cũng không chú ý, bây giờ lại thấy người này công khai tiêu sái lên lôi đài.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Mục Tiểu Thanh khe khẽ nhíu mày, không nói gì, bất kể là ai, nếu lên đài, nàng liền đối xử bình đẳng, thanh kiếm trong tay run lên, lạnh lùng nói:

- Ra chiêu đi!

- Ha hả, Mục sư tỷ đừng nóng vội, tại hạ còn có mấy câu nói.

Lôi Mộ Bạch cười dài, xong sắc mặt trắng bệch của hắn thật sự để cho nụ cười này cùng ánh mặt trời không có một chút quan hệ, ngược lại nhìn qua có chút cảm giác u ám, Lôi Mộ Bạch chắp tay, nói:

- Tại hạ Lôi Cực tông, Lôi Mộ Bạch, năm nay mười bảy tuổi.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người phải sợ hãi, mười bảy tuổi?

Vóc người Lôi Mộ Bạch cao gầy, chính hắn không nói số tuổi thì rất khó nhìn ra, thế nhưng chỉ có mười bảy tuổi, nhưng tu vi của hắn cũng đã đạt tới Hậu Thiên sơ kỳ, cái thành tích này, tương đương cùng Mục Thiên Vũ!

Tuy nhiên, thiên tài mười bảy tuổi có thể đạt tới Hậu Thiên cảnh giới, cũng không nhất định chính là thiên tài cấp thánh, có ít người mặc dù thiên phú tu luyện nghịch thiên, nhưng là lực chiến đấu chân chính lại yếu nhược hơn, người như vậy, không thể được gọi là cấp thánh.

Mục Thiên Vũ bởi vì độ phù hợp Hỏa nguyên khí thất phẩm, còn có huyết mạch Chu Tước vô cùng nồng đậm, hơn nữa công pháp sở tu xuất chúng, lúc này mới trở thành thiên tài cấp thánh, về phần Lôi Mộ Bạch, hắn đến tột cùng là mạnh hay là yếu, không cách nào xác định.

Triển Vân Gian nheo mắt lại nhìn về phía Lôi Mộ Bạch, hắn tự nhiên nhớ được trước khi bắt đầu yến hội, nói chuyện cùng Chu Tiểu Liên, nụ cười không có hảo ý lúc ấy của Chu Tiểu Liên rõ mồn một trước mắt.

- Thì ra là như vậy, Chu Tiểu Liên nói chính là hắn, thiên tài cấp thánh sao? Lôi Cực tông thế nhưng cũng bồi dưỡng được thiên tài cấp thánh?

Sắc mặt Triển Vân Gian trầm lại, Lôi Cực tông đã có hai đại cao thủ là Chu Tiểu Liên cùng Chu Liệt, nếu như lại xuất hiện thiên tài cấp thánh thì...

Lâm Minh ngồi ở dưới đài, liếc mắt nhìn Lôi Mộ Bạch một cái thật sâu, ở trên người đối phương, hắn có thể cảm nhận được chân nguyên cùng với khí thế che giấu dày đặc, người này tựu phảng phất giống như một đầu mãnh thú ẩn bên trong vực sâu.

- Người này, không đơn giản.

Lâm Minh đưa ra đánh giá ở trong lòng, Lôi Mộ Bạch cho hắn một loại cảm giác sâu không lường được.

Trên quảng trường, Lôi Mộ Bạch đứng chắp tay, hoàn toàn không có ý tứ động thủ, cho đến khi tiếng nghị luận nóng bỏng bình tĩnh trở lại, hắn mới chậm rãi nói:

- Các vị tiền bối của Thần Hoàng đảo, tại hạ có hai đề nghị nho nhỏ, chẳng biết có được nói một chút ở chỗ này không?

- Đề nghị gì?

Nói chuyện chính là Mục Dục Hoàng.

Lôi Mộ Bạch thi lễ với Mục Dục Hoàng, cười nói:

- Đề nghị thứ nhất chính là, tại hạ muốn một mình khiêu chiến tất cả trẻ tuổi tuấn kiệt của Thần Hoàng đảo.

Lời vừa nói ra, đệ tử phía Thần Hoàng đảo cũng là sửng sốt một chút, chợt nổ tung.

Chương 379: Mặt đầy bụi đất

Một người khiêu chiến các tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo ư?

Tuy rằng vừa rồi Lâm Minh cũng như vậy, nhưng Lâm Minh là bị trưởng lão Hậu Thổ tông bức ép, Hậu Thổ tông Thạch Trọng Khôn trào phúng, làm cho Lâm Minh không thể không ứng chiến, nếu không thì sẽ làm yếu đi khí thế của mình.

Lôi Mộ Bạch thì lại không bị ai ép buộc cả, hơn nữa Lôi Mộ Bạch thanh danh không cao, căn bản không ai biết hắn là ai cả, mười bảy tuổi Hậu Thiên kỳ quả thật rất giỏi, nhưng tốc độ tu luyện nhanh cũng không nhất định đại biểu cho sức chiến đấu mạnh.

Ngang nhiên nói rằng muốn một mình khiêu chiến tất cả đệ tử của Thần Hoàng đảo, không khác gì đánh vỡ “cửa hiệu” nhà người ta, các đệ tử Thần Hoàng đảo làm sao có thể dễ dàng tha thứ được.

- Tiểu tử này muốn chết!

- Hắn cho rằng mình là cái thá gì vậy?

- Khiêu chiến tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo ta, con bà nó, hắn cho rằng hắn là Lâm sư đệ hay sao, cho dù là Lâm sư đệ, thì cũng chỉ là khiêu chiến đệ tử thân truyền, không đi khiêu chiến thủ tịch đệ tử, tên này quá kiêu ngạo rồi, Lâm sư đệ đi lên thu thập hắn đi!

Bên phía đệ tử Thần Hoàng đảo vang lên đủ loại quát mắng, cho dù là đệ tử Ngũ Hành Vực thì cũng không có bao nhiêu người tin tưởng Lôi Mộ Bạch có thể làm được điều đó, tu vi cao không có nghĩa là sức chiến đấu cũng quá mức nghịch thiên, hơn nữa, cho dù thực lực của ngươi tới gần cấp thánh, thì cũng chưa chắc đã đánh thắng được, đệ tử Hậu Thiên của Thần Hoàng đảo thì có hơn mười người, không nói ai khác, chỉ riêng ba người Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh, Lâm Minh cũng đủ để cho Lôi Mộ Bạch ăn thiệt thòi rồi.

- Các vị, an tâm một chút, đừng nóng, tại hạ còn chưa nói xong.

Lôi Mộ Bạch đứng trên quảng trường, cười một cách tự tin, lời của hắn lại mang theo một luồng dao động chân nguyên làm cho lòng người yên tĩnh lại, trong lúc nhất thời, các đệ tử không đạt tới Hậu Thiên kỳ tại đây đều bị được ảnh hưởng, tiếng xôn xao dần ổn định lại.

Lâm Minh khẽ sửng sốt: “Trực tiếp ảnh hưởng linh hồn lực ư?”.

Tuy rằng chỉ ảnh hưởng tới các đệ tử bậc thấp, nhưng lại có thể lan ra phạm vi lớn như vậy, đồng thời ảnh hưởng tới nhiều đệ tử, cũng đã là rất giỏi rồi.

Chỉ là, loại dao động linh hồn lực này làm cho Lâm Minh có cảm giác rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ nổi đã gặp được nó ở nơi nào.

Là ảo giác hay sao?

Lâm Minh cẩn thận ngẫm lại một phen, nhưng vẫn không có bất kỳ kết quả nào, chỉ có thể kết luận đây là trùng hợp hoặc là ảo giác mà thôi, dù sao đôi khi cũng xuất hiện tình huống hai người không chút liên quan nào có dao động linh hồn lực gần giống nhau, giống như hai người xa lạ có bộ dáng tương tự nhau vậy.

Giữa quảng trường, Lôi Mộ Bạch nói:

- Ta làm như vậy, cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn làm một chuyện, đó chính là dùng điều này để chứng minh thực lực và thiên phú của ta, sau đó cầu hôn với Thần Hoàng đảo!

Cầu hôn?

Sau khi Lôi Mộ Bạch nói ra lời này, mọi người ở đây đều sửng sốt.

Lâm Minh cũng khẽ ngạc nhiên, tên này làm trò gì vậy?

- Đúng vậy, đây chính là đề nghị thứ hai của tại hạ, Lôi Cực tông ta tới cầu hôn với Thần Hoàng đảo, hy vọng có thể kết thành liên minh, cùng chống lại tà ma.

Hướng về phía Thần Hoàng đảo cầu hôn, kết thành liên minh, cùng chống lại tà ma!

Lời quan trọng như vậy thì chỉ nhân vật trọng yếu của Lôi Cực tông mới có tư cách nói ra được. Mục Dục Hoàng khẽ nhíu mày, nhìn về phía Lôi Kinh Thiên.

Lôi Kinh Thiên cười ha ha, đứng lên nói:

- Dục Hoàng sư thái, Mộ Bạch đã là Vô Cực sứ của Lôi Cực tông ta, quản lý Tử Lôi lệnh, lời của hắn có thể đại biểu cho Lôi Cực tông ta.

- Vô Cực sứ?

Mục Dục Hoàng nhướng mày, “Vô Cực” Lôi Cực tông chính là xưng hô đối với thiên tài cấp thánh trong Lôi Cực tông, Vô Cực sứ tương đương với thánh nữ của Thần Hoàng đảo, có thể thừa kế chức tông chủ. Mà nắm trong tay Tử Lôi lệnh thì cũng là một quyền lực rất lớn, có thể tiếp nhận hoặc trục xuất trưởng lão ngoại môn trong tông, điều động trưởng lão nội môn, theo như lời của Lôi Kinh Thiên, thì tên Lôi Mộ Bạch này đã trở thành kẻ nắm thực quyền cao trong Lôi Cực tông rồi.

Nhân vật có thực quyền như vậy, muốn đặt vấn đề thông gia, còn muốn thông qua chiến đấu chứng minh thực lực và thiên phú của mình, như vậy thì đối tượng để thông gia đã rất rõ ràng rồi.

- Ngươi muốn kết hôn với ai?

Mục Dục Hoàng nói thẳng, hai mắt tràn ngập hàn quang, cực kỳ hùng hổ nhìn chằm chằm vào Lôi Mộ Bạch, ánh mắt cỡ này, nếu là người có ý chí không kiên định, chắc chắn sẽ cảm thấy chột dạ, không dám đối mắt nữa.

Nhưng Lôi Mộ Bạch lại vẫn rất thản nhiên, nói:

- Tại hạ hy vọng Dục Hoàng sư thái có thể gả Thiên Vũ điện hạ cho ta, nếu có thể như vậy, Lôi Cực tông nguyện ý hỗ trợ Thần Hoàng đảo, chống cự Nam Hải Ma Vực mà không có chút điều kiện nào.

Lời này của Lôi Mộ Bạch vừa được nói ra, Mục Thiên Vũ ngây ngẩn cả người, kẻ mà hắn muốn cưới lại là mình ư?

Về phần đệ tử của Thần Hoàng đảo lại lập tức giống như có một bát nước lạnh đổ vào một chảo dầu sôi, toàn bộ như muốn nổ tung lên.

Nhất là các nam đệ tử thì lại tức đến nổ phổi, Mục Thiên Vũ là Thần Hoàng đảo thánh nữ, tương đương với nữ thần trong lòng những đệ tử này, cưới Mục Thiên Vũ làm vợ ư? Bọn họ có nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì Mục Thiên Vũ chính là thần thánh, bất khả xâm phạm trong lòng đa số nam đệ tử tại đây.

Hiện tại lại có một tên tiểu tử đến từ Lôi Cực tông, công nhiên khinh nhờn nữ thần trong lòng bọn họ ư?

Có muốn nhẫn thì cũng không thể nhẫn được nữa, nếu không phải trong trường hợp này, thì các nam đệ tử lòng đầy căm phẫn chắc chắn sẽ xông lên, ngũ mã phân thây tên Lôi Mộ Bạch này.

- Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Muốn kết hôn với thánh nữ điện hạ ư? Cũng không nhịn lại xem hắn có đức hạnh gì đi!

- Đúng là ngu ngốc, khi hắn tu luyện lôi điện công pháp, tẩu hỏa nhập ma, đầu óc bị điện giật làm ngu người hay sao!

- Một tên tiểu thí hài, chưa đủ lông đủ cánh, đừng có mê sảng tại đây nữa, chạy về nhà đi!

So với các đệ tử Thần Hoàng đảo đang sắp phát điên này, thì Lâm Minh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, cưới Mục Thiên Vũ ư? Trong trường hợp này, đưa ra quan hệ thông gia, sau lưng nhất định có mục đích nào đó, hoặc là ích lợi, hoặc là các nguyên nhân khác. Tóm lại, Lôi Mộ Bạch không có khả năng bởi vì cái gọi là tình yêu hoặc sắc đẹp, liền làm cho Lôi Cực tông hợp tác với Thần Hoàng đảo, để cưới Mục Thiên Vũ làm vợ được.

Lâm Minh theo bản năng nắm chặt nắm tay, các đốt ngón tay rung động, cụ thể là do nguyên nhân gì thì hắn cũng không rõ ràng lắm, hiện tại hắn chỉ cảm thấy, tên Lôi Mộ Bạch đang cười mỉm trên đài kia rất giống như đang thiếu nợ hắn vậy.

Đối mặt với cơn chửi ập tới như thủy triều từ phía Thần Hoàng đảo, Lôi Mộ Bạch vẫn khẽ mỉm cười, kỳ thật hắn muốn nhất chính là có thể thu cả Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân vào hậu cung, không nói tới hai tỷ muội song sinh này cực phẩm như thế nào, có thể hưởng hết lạc thú, mà trọng yếu nhất là, Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân đều có thánh thú huyết mạch, mà bất kể là Chu Tước huyết mạch hay là Thanh Loan huyết mạch, thì đều có ích lợi lớn cho việc tu luyện của hắn, lại còn có thể nhân cơ hội này, học tập Chu Tước Cấm Thần lục và Thanh Loan Huyễn Yêu điển, đây quả thực là chuyện không gì tốt hơn.

Nếu đều thu được cả hai người, thì đó không còn là cơ duyên nữa, mà quả thực chính đại khí vận ập vào người!

Về phần làm cho Lôi Cực tông hỗ trợ Thần Hoàng đảo, thì hoàn toàn có thể tương kế tựu kế.

Ban đầu thì giả vờ công kích Nam Hải Ma Vực, lúc thích hợp thì giết một vài người, lấy lòng Thần Hoàng đảo, đợi sau khi lấy được tấm thân xử nữ của Mục Thiên Vũ, thì Lôi Cực tông sẽ đột nhiên làm phản, đến lúc đó, trận chiến giữa Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực e rằng sẽ phải kết thúc sớm rồi.

Tiếc nuối duy nhất chính là không thể thu được Mục Băng Vân, nếu chờ Thần Hoàng đảo bại vong, Mục Băng Vân chắc chắn sẽ thà làm ngọc vỡ chứ không làm đá lành, thật là tiếc cho huyết mạch của nàng, còn cả thân thể mềm mại kia nữa...

- Ngươi muốn kết h với Thiên Vũ ư?

Mục Dục Hoàng cười tủm tỉm nhìn Lôi Mộ Bạch.

- Đúng vậy, mong sư thái thành toàn...

- Nằm mơ!

Lôi Mộ Bạch nói chưa nói xong, đã trực tiếp bị Mục Dục Hoàng ầm ầm ngắt lời.

Nụ cười trên mặt Lôi Mộ Bạch hơi cứng lại, theo hắn thấy, điều kiện của mình đã rất không tồi rồi, trong lúc Thần Hoàng đảo cực kỳ bấp bênh này, thậm chí có thể đối mặt với diệt vong, dùng một thánh nữ để đổi lấy sự ủng hộ của một tông môn tứ phẩm, việc này nhìn như thế nào thì cũng đều là chuyện rất không tồi!

Huống chi đây chỉ là quan hệ thông gia, cũng không phải là giao dịch “bán thân”, với thân phận, tướng mạo và thực lực của hắn, hoàn toàn xứng với Mục Thiên Vũ, không phải là bôi nhọ nàng.

- Tại sao Dục Hoàng sư tổ lại nói vậy?

Mục Dục Hoàng cười lạnh:

- Lão thân cũng lười nói nhiều với tên đăng đồ tử nhà ngươi, ngươi muốn khiêu chiến đệ tử trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo ta ư, tốt, ta đồng ý, nhưng ngươi muốn cưới Thiên Vũ ư, nằm mơ đi!

Sắc mặt Lôi Mộ Bạch có chút khó coi, trong trường hợp này, bị người ta chỉ vào mũi mà mắng là “đăng đồ tử”, mặt mũi của hắn cũng không còn chút gì nữa, hắn chỉ đành miễn cưỡng giữ nụ cười trên mặt, áp chế lửa giận trong lòng, xoay mặt nhìn phía Mục Phượng Tiên, dù sao lão gia hỏa này mới là người có quyền lực tối cao tại Thần Hoàng đảo.

Nhưng vừa nhìn sang, đã thấy đối phương híp híp mắt, cười tủm tỉm như đang ngủ vậy.

Sắc mặt Lôi Mộ Bạch hoàn toàn trầm xuống, nói:

- Dục Hoàng sư thái, mong ngài chú ý tới giọng điệu của mình, dường như tại hạ cũng không đắc tội ngươi cơ mà, đừng để một câu lỡ miệng mà ảnh hưởng tới liên minh giữa Ngũ Hành Vực và Thần Hoàng đảo, hối tiếc không kịp.

- Một câu lỡ miệng ảnh hưởng tới liên minh giữa Ngũ Hành Vực và Thần Hoàng đảo ư? Ngươi đang uy hiếp lão thân hay sao? Hắc hắc!

Mục Dục Hoàng đột nhiên vỗ bàn, bàn thọ yến lập tức bị nàng vỗ thành bột mịn, các mảnh vỡ bát đãi ngọc văng ra mặt đất.

- Tiểu bối nhãi nhép kia, có tin lão thân một chưởng đánh chết ngươi hay không? Liên minh Ngũ Hành Vực và Thần Hoàng đảo là thứ mà một tên tiểu bối nhà ngươi có thể dễ dàng quyết định hay sao? Lôi Cực tông hỗ trợ Thần Hoàng đảo ta chống cự Nam Hải Ma Vực mà không có điều kiện gì ư? Chê cười! Nếu Lôi Kinh Thiên thực sự có ý này, thì làm sao phải tìm mọi cách làm khó dễ trong mấy ngày nay đây, khinh lão thân là đứa trẻ ba tuổi hả! Các ngươi không có ý định liên minh, lão thân cũng không có hứng thú cầu các ngươi, các ngươi thực sự cho rằng Thần Hoàng đảo ta mà không có các ngươi, thì nhất định sẽ bị diệt vong hay sao?

- Về phần ngươi muốn khiêu chiến các tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo ta, muốn chiến thì chiến, nói nhiều câu vô nghĩa như vậy làm gì! Tiểu Thanh, ra chiêu!

Mục Dục Hoàng liên tiếp bắn ra một loạt “pháo”, làm cho sắc mặt Lôi Mộ Bạch trở nên xanh mét, ngay cả Lôi Kinh Thiên cũng có chút ngây người, hắn không nghĩ tới Mục Dục Hoàng lại cường ngạnh như vậy, hừ lạnh một tiếng, Lôi Kinh Thiên nói:

- Mục Dục Hoàng, ta vẫn luôn kính ngươi ba phần, nhưng ngươi cũng không nên cậy già lên mặt, khi dễ tiểu bối như vậy!

Mục Dục Hoàng cười lạnh, nói:

- Ta cứ thích khi dễ đây, ngươi có thể làm gì? Mấy ngày liên tiếp, ngươi diễu võ dương oai trước mặt lão thần, nhiều lần châm chọc, phá hư đề nghị liên minh của lão thân, đối với khách nhân, bằng hữu, tất nhiên lão thân sẽ khách sáo, nhưng đối với lão tiện nhân như ngươi, lão thân chỉ muốn nhổ vào mặt ngươi mà thôi!

Một loạt “oanh kích” này của Mục Dục Hoàng vang lên, toàn trường lập tức chìm trong yên lặng, ngay cả tiếng châm rơi cũng có thể nghe thấy, ngay cả đệ tử Thần Hoàng đảo cũng đều sửng sốt ngây người, đây chính là Lôi Kinh Thiên, Lôi Cực tông tông chủ, giậm chân một cái có thể làm cho Ngũ Hành Vực run rẩy vài lần, nhưng trong lúc này lại bị Mục Dục Hoàng trực tiếp mắng là "lão tiện nhân"!

- Ngươi... Ngươi...

Lôi Kinh Thiên tức giận đến mức toàn thân phát run:

- Mục Dục Hoàng nhà ngươi, lão phu...

Lôi Kinh Thiên vốn muốn phun ra vài câu ác động, nhưng khi nhìn thấy Mục Phượng Tiên bên cạnh Mục Dục Hoàng, hắn liền nuốt xuống một ngụm nước miếng, có chút hụt hơi.

Sắc mặt Lôi Mộ Bạch âm trầm tới mức gần như có thể chảy ra nước, nói:

- Nếu Dục Hoàng sư thái đã nói như vậy, tốt lắm, ta sẽ lĩnh giáo một chút thực lực của tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Hoàng đảo, sư thái đã tự tin như vậy, thì tại hạ muốn hỏi một câu, nếu tại hạ chiến thắng đệ tử Thần Hoàng đảo, thì sẽ như thế nào?

Chương 380: Diệt huyết tà lôi

Lời này của Lôi Mộ Bạch rõ ràng là đang kích tướng, hắn đoán chắc Mục Dục Hoàng có tính cách cường ngạnh, sẽ không chịu thua, nên mới kích Mục Dục Hoàng như vậy.

- Ngươi đang kích ta đáp ứng hôn sự của Thiên Vũ để làm tiền đặt cược với ngươi sao?

Lôi Mộ Bạch thản nhiên nhìn thẳng vào Mục Dục Hoàng, ý nghĩ trong lòng đã rất rõ ràng rồi.

Mục Dục Hoàng âm trầm cười hai tiếng, đột nhiên dựng thẳng lông mày, khí thế toàn thân bùng nổ, một vòng lửa mà mắt thường có thể thấy được bùng nổ ra, đó là do Hỏa nguyên khí cường đại ngưng tụ mà thành.

Vù...

Vòng lửa này trong nháy mắt đã khuếch tán đến toàn trường, không tạo thành bất kỳ phá hư nào, ngay cả bát đĩa cũng không bị vỡ vụn cái nào, nhưng mọi người tại đây đều cảm thấy dường như có một ngọn núi lớn ép lên người trong nháy mắt đó, nhất là Lôi Mộ Bạch đứng ngay phía trước thì còn cảm thấy ngũ tạng lục phủ như bị đánh một đại chùy, liên tục lùi về sau mấy bước.

Mục Dục Hoàng lạnh lùng nói:

- Ngươi bỏ ý nghĩ này đi, cá cược thì lão thân chưa từng sợ qua ai, nhưng lão thân sẽ không dùng hôn nhân của Thiên Vũ làm tiền đặt cược, ngươi muốn cược thứ khác, lão thân có thể tiếp hết!

Khi Mục Dục Hoàng nói ra lời này, Mục Thiên Vũ đứng ngay sau Mục Dục Hoàng, nhìn mái tóc trắng xóa của Mục Dục Hoàng, nàng khẽ hé miệng, nhưng lại không cả, nàng hiểu rất rõ ràng, Mục Dục Hoàng cả đời không lấy chồng, tất nhiên cũng không có con cái gì, nên đã coi nàng là con gái của mình rồi.

Toàn trường lập tức tràn ngập mùi thuốc súng, giương cung bạt kiếm.

Lôi Mộ Bạch hít sâu mấy hơi, sau đó mới bình tĩnh lại được chân nguyên đang sôi trào do bị khí thế của Mục Dục Hoàng ép tới, nói:

- Đổ cái khác thì tại hạ không có hứng thú, nếu sư thái không chịu, vậy thì được rồi, tại hạ dùng thân phận Lôi Cực tông Vô Cực sứ, giao chiến với toàn bộ tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Hoàng đảo!

Thanh âm của Lôi Mộ Bạch mang theo một luồng ngạo khí và khinh thường, hắn là Nam Hải Ma Vực thánh tử, là thiên tài đỉnh cao của tông môn ngũ phẩm, tất nhiên là nhìn chướng mắt các đệ tử của Thần Hoàng đảo rồi.

“Vốn còn muốn dùng quan hệ thông gia để thu lấy thân xử nữ của Mục Thiên Vũ, sau đó mượn cơ hội làm cho Lôi Cực tông đâm một đao sau lưng Thần Hoàng đảo. Nhưng không biết lão thái bà Mục Dục Hoàng này ăn nhầm thuốc gì, nhìn mắt một đã nhận định ta là đăng đồ tử, ngay cả nghĩ cũng không thèm nghĩ, lập tức từ chối đề nghị của ta. Chẳng lẽ bà ta muốn để cho Mục Thiên Vũ cả đời không lấy chồng như bà ta hay sao?”.

“Lão thái bà này, chẳng lẽ là phát hiện ra chỗ nào không ổn trên người ta hay sao?”.

Nghĩ đến đây Lôi Mộ Bạch có chút căng thẳng, nhưng ngay sau đó hắn lại phủ định:

“Không có khả năng, với tính cách của bà ta, nếu thật sự nhận ra thân phận của ta, e rằng sẽ lập tức bắt giữ ta lại, hơn nữa bản thân ta cũng tự nhận thấy, trên người không có sơ hở gì, chẳng lẽ bà ta chỉ dựa trực giác, cho rằng ta có mưu đồ khác, nên mới từ chối hay sao?”.

Lôi Mộ Bạch cắn chặt răng, trong lòng hận không thể chém Mục Dục Hoàng ngàn vạn đao, thầm nghĩ:

“Cũng được, nếu không lấy được tấm thân xử nữ của Mục Thiên Vũ, như vậy thì lấy thủ tịch đệ tử của Thần Hoàng đảo mà khai đao. Ta muốn trở thành cường giả phong hoàng, cần đạp lên rất nhiều thi thể thiên tài, dùng bọn họ để làm tăng tin tưởng của mình, khắc sâu tâm niệm tất thắng của ta! Mục Dục Hoàng nhà ngươi dám đối xư với ta như thế, ta sẽ phá đi tin tưởng của môn hạ nhà ngươi, làm cho tương lai bọn họ có muốn đặt chân tới Toàn Đan cũng khó! Dùng điều này để trả thù lần nhục nhã này của ngươi với ta!”.

Nghĩ như vậy, Lôi Mộ Bạch nhìn về phía Mục Tiểu Thanh, khóe miệng nổi lên một nụ cười ác độc, cứ hạ thủ từ cô gái này đi! Đáng tiếc, Thanh Loan huyết mạch trên người nàng không cao, nếu mà “ăn” luôn nàng, thì cũng rất ngon miệng đây.

Mục Tiểu Thanh nhíu nhíu mày, nàng cảm giác tên Lôi Mộ Bạch này giống như một con rắn độc âm lãnh, ánh mắt nhìn mình tràn ngập tính xâm lược.

Nàng run thanh trường kiếm lên, lạnh lùng nói:

- Lấy binh khí ra đi!

- Binh khí?

Lôi Mộ Bạch khoanh tay đứng, khinh thường nói:

- Đối phó với ngươi, không cần binh khí, nếu ngươi có thể chống đỡ được năm chiêu của ta, trận này, coi như ngươi thắng!

- Cái gì?

Mục Tiểu Thanh dựng thẳng lông mày, cực kỳ tức giận.

Không riêng gì Mục Tiểu Thanh, các đệ tử Thần Hoàng đảo đều phẫn nộ, tên Lôi Mộ Bạch này quá kiêu ngạo, nói như vậy hoàn toàn là để nhục nhã người khác, bình thường khi võ giả so chiêu, mặc dù biết rõ đối phương không bằng mình, thì cũng sẽ tôn trọng đối thủ, nhưng Nói trắng ra những lời như vậy, chính là để nhục nhã đối phương, đả kích lòng tự tin của đối thủ.

- Thật đáng giận!

Mục Tiểu Thanh cắn răng, nàng chưa từng chịu nhục nhã như vậy lần nào.

Lâm Minh khẽ lắc đầu, Lôi Mộ Bạch đã nói như vậy, một trận chiến này nhất định phải đánh rồi, hơn nữa còn phải đánh hết mình, hiện tại có khuyên Mục Tiểu Thanh thì cũng không có ý nghĩa gì nữa, nếu bị đối phương nhục nhã như vậy, mà còn nén giận không đánh, kết quả chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn việc oanh liệt đánh một trận rồi thua.

- Tiểu Thanh, Lôi Mộ Bạch là thiên tài cấp thánh, nếu không thể dùng lực, thì nên nhận thua.

Mục Dục Hoàng sợ Mục Tiểu Thanh bị kích động, mất đi lý trí, liền dùng chân nguyên truyền âm.

- Thiên tài cấp thánh sao?

Mục Tiểu Thanh hít sâu một hơi, kỳ thật nàng cũng đã có chút đoán trước, Lôi Mộ Bạch dám nói dứt khoát như vậy, làm sao lại không có vài phần thực lực đây.

Nhưng trong lòng nàng vẫn có tâm lý không chịu thua, thiên tài cấp thánh thì sao, mặc dù thực lực của ta không bằng ngươi, nhưng ít nhất ta cũng có thể bức ngươi phải lấy ra vũ khí, mặc dù cuối cùng ta sẽ thua, thì cũng sẽ không bại trong vòng năm chiêu!

Mục Tiểu Thanh thúc giục chân nguyên trong cơ thể đến mức mức tận cùng, vận chuyển Thanh Loan Huyễn Yêu điển, tuy rằng nàng rất phẫn nộvẫn có thể giữ được lý trí, không phải vừa lên đã điên cuồng tấn công, nếu như vậy thì nàng sẽ càng bị thua nhanh hơn.

- Hắc hắc, ngươi cũng có chút thông minh, tuy nhiên, vô dụng mà thôi.

Lôi Mộ Bạch khép hai tay lại, một luồng lôi điện màu đỏ rực rỡ hiện lên trong hai tay hắn, tiếng đì đùng không ngừng vang lên, trong luồng lôi điện này còn lờ mờ phát ra một tia tanh máu.

- Tia chớp màu đỏ ư?

Lâm Minh sửng sốt một chút, loại tia chớp có màu sắc này, đây là lần đầu hắn thấy.

Ánh sáng màu đỏ càng lúc càng sáng, càng tươi đẹp chói mắt hơn, giống như Lôi Mộ Bạch đang cầm trong tay một luồng máu đỏ vậy.

- Lôi Linh! Vậy mà lại là địa giai Lôi Linh!

Có đệ tử Lôi Cực tông giật mình hô lên.

Ngay cả Lôi Chấn Tử Chu Liệt cũng sợ ngây người, Lôi Linh trong cơ thể hắn chỉ là nhân giai thượng phẩm mà thôi, nhưng dù vậy, đây cũng là do Lôi Cực tông trả cái giá rất lớn mới trợ giúp hắn hấp thu được.

Mục Thiên Vũ khẽ thở một hơi, vậy mà lại là Diệt Huyết Tà Lôi, truyền thuyết trong chiến trường cổ đại nào đó, nơi đại hung, có vô số cường giả ngã xuống, lại trùng hợp là chỗ có lôi điện dày đặc, trải qua ngàn vạn năm năm tháng, Lôi Linh được sinh ra, hấp thu rất nhiều huyết khí của cường giả, mới có thể sinh ra loại Diệt Huyết Tà Lôi này!

Diệt Huyết Tà Lôi có thể cắn nuốt tinh huyết của địch nhân, mang về cho mình sử dụng, là một loại lôi điện cực kỳ tà ác.

Hơn nữa nó còn có đẳng cấp là địa giai hạ phẩm, ngang với Tử Giao Thần Lôi của Lâm Minh!

Đẳng cấp cỡ này, không phải cao thủ Tiên Thiên trung kỳ thì không thể hấp thu được!

Mặc dù được đại tông môn ra sức hỗ trợ, cung cấp đủ loại điều kiện thuận lợi, tiêu phí cái giá cực lớn, thì nhiều nhất cũng chỉ làm cho cao thủ mới vào Tiên Thiên hấp thu được mà thôi!

Nhưng hiện tại, nó lại bị Lôi Mộ Bạch hấp thu, đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là Lôi Mộ Bạch có thực lực cao hơn cả cao thủ mới vào Tiên Thiên, mà chỉ chứng minh hắn có thiên phú trong lĩnh vực lôi điện đạt tới mức yêu nghiệt mà thôi!

Tất nhiên, so với khi mà Lâm Minh còn có Luyện Cốt đỉnh phong, hấp thu Tử Giao Thần Lôi, thì Lôi Mộ Bạch mới vào Hậu Thiên, hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi, vẫn còn kém một chút, điều này cũng làm cho Mục Thiên Vũ không quá khiếp sợ.

Mục Dục Hoàng trầm giọng nói:

- Tên Lôi Mộ Bạch này đã có thiên phú trùng kích cường giả phong hoàng, chỉ cần hắn có đủ số mệnh, sau trăm năm, có thể phong hoàng xưng đế!

Trở thành cường giả phong hoàng xưng đế, thiên phú và khí vận đều cực kỳ cần thiết, thiếu một thứ cũng không được, Mục Dục Hoàng cho rằng Lâm Minh có hy vọng lớn trở thành phong hoàng xưng đế, chính là bởi vì đã nhìn thấy được đại khí vận trên người hắn.

Mà tên Lôi Mộ Bạch này, thiên phú đã đủ rồi, chỉ phải xem số mệnh của hắn có đủ hay không nữa thôi!

- Sư tôn, nếu là Diệt Huyết Tà Lôi, Tiểu Thanh sẽ gặp nguy hiểm, không cẩn thận sẽ lưu lại ám thương, ảnh hưởng tới tu luyện sau này!

Diệt Huyết Tà Lôi có thể cắn nuốt tinh huyết của võ giả, mà một khi tổn thất tinh huyết sẽ rất khó bồi bổ về được, tổn thất một bộ phận thì sẽ ảnh hưởng tới thành tựu sau này.

Mục Dục Hoàng giật giật mí mắt, đối mặt với Diệt Huyết Tà Lôi, tất nhiên là nguy hiểm, nhưng nếu để cho Mục Tiểu Thanh không chiến mà chịu thua, điều này cũng sẽ làm cho trong lòng Mục Tiểu Thanh xuất hiện ma chướng, khó có thể vượt qua được, dù sao tuổi của đối phương còn nhỏ hơn cả Mục Tiểu Thanh, tu lại chỉ mới bước vào Hậu Thiên, mà Mục Tiểu Thanh đã là Hậu Thiên sơ kỳ đỉnh phong rồi.

Trong tình huống hơn tuổi, tu vi cao hơn, bị nhục nhã mà vẫn không chiến, loại khuất nhục này đối với người tu võ sẽ là rất trí mạng đối với tin tưởng của bản thân.

Giữa quảng trường, Diệt Huyết Tà Lôi của Lôi Mộ Bạch đã quấn quanh toàn thân hắn, giống như một con rắn độc đang muốn cắn người.

- Cẩn thận đỡ lấy, chiêu thứ nhất, Huyết Lôi trảo!

Lôi Mộ Bạch đột nhiên bước lên một bước, tay phải ngưng tụ ánh sáng màu đỏ bỗng đánh ra một trảo!

Luồng lôi điện màu đỏ trong tay lao ra ngoài, hóa thành một trảo cực lớn màu máu, đánh xuống đầu Mục Tiểu Thanh.

Huyết trảo chưa tới gần, Mục Tiểu Thanh đã cảm giác tinh huyết trong cơ thể như bị dẫn dắt nào đó, chân nguyên cũng hỗn loạn theo.

Dưới trường hợp này, Lôi Mộ Bạch cũng không dám công khai cắn nuốt tinh huyết của Mục Tiểu Thanh, nếu không thì Dục Hoàng lão thái vốn cực kỳ bao che kia sao có thể bỏ qua cho được, hắn nhiều nhất cũng chỉ dám làm trọng thương nàng mà thôi.

Một trảo đánh ra, mang theo tiếng sấm cuồn cuộn, Mục Tiểu Thanh cắn chặt môi, thanh kiếm trong tay nở rộ ra luồng sáng màu xanh sậm, từng bóng dáng các đóa Băng Liên xuất hiện phía sau Mục Tiểu Thanh, hoa sen nở rộ.

- Thanh Liên nhất kiếm!

Hoa sen màu xanh xoay tròn cánh hoa, va chạm với một huyết trảo này của Lôi Mộ Bạch, ánh sáng lóe ra, cực kỳ huyễn lệ, vô số băng tinh vỡ nát bắn ra bốn phía, ở giữa còn có vô số ánh điện màu đỏ đang bắn ra thu vào.

Chân nguyên kích động, huyết khí quay cuồng, hàn khí khủng bố lan ra bốn phía, mặt đất lập tức bị phủ kín bởi một tầng băng tinh, nhưng tầng băng tinh này lại có màu đỏ tươi quỷ dị, giống như hồng thủy tinh lấp lánh.

Ngay khi dư âm sóng chân nguyên xẹt qua Lâm Minh, trong lòng hắn lập tức chấn động.

- Ân? Lại là loại cảm giác này!

Lâm Minh rõ ràng cảm nhận được trong làn sóng chân nguyên này một dao động linh hồn quen thuộc, lúc Lôi Mộ Bạch lên sân khấu, hắn đã từng cảm nhận được nó một lần, lúc đó hắn còn tưởng là ảo giác, nhưng hiện tại, hắn lại cảm nhận được một lần nữa.

Vì sao lại như vậy?

Lâm Minh vô cùng kinh ngạc.

Chương 381: Con cháu Minh Đế

Lâm Minh vừa hơi thất thần một chút, trên trung tâm quảng trường, Băng Liên của Mục Tiểu Thanh đã bị Lôi Mộ Bạch dùng huyết trảo đánh nát!

Huyết trảo phá nát thanh liên, sau đó vẫn đánh về phía Mục Tiểu Thanh, thân thể Mục Tiểu Thanh bay ngược lên, thanh kiếm trong tay mang theo luồng sáng chói mắt, liên tiếp đâm ra.

Đinh đinh đinh...!

Giống như tiếng kim loại đâm vào nhau, trong nháy mắt này, Mục Tiểu Thanh không biết đã đâm ra bao nhiêu kiếm vào huyết trảo, bốc lên từng luồng sương đỏ màu máu.

Ầm...

Huyết trảo rốt cuộc cũng vỡ nát, luồng máu trộn lẫn tia chớp màu đỏ ập về phía Mục Tiểu Thanh, y phục, thân thể Mục Tiểu Thanh lập tức bị máu nhuộm đỏ.

Sắc mặt Mục Tiểu Thanh tái nhợt, thân thể liên tục lùi lại mấy bước, mỗi một bước đều để lại các dấu chân màu máu.

Lâm Minh thấy rất rõ, những luồng máu này kỳ thật là tinh huyết ẩn chứa trong Diệt Huyết Tà Lôi, sau khi được chân nguyên kích phát, ép bắn ra ngoài, đây chính là máu thật.

Diệt Huyết Tà Lôi này thật sự là vô cùng tà khí.

Mục Tiểu Thanh nhìn vết máu trên mặt đất, lại nhìn Lôi Mộ Bạch đang cười ác độc, một cảm giác khuất nhục hiện lên trong lòng nàng, nàng hiểu được, mình đã thua, Lôi Mộ Bạch đang đùa bỡn mình mà thôi, sau một kích vừa rồi, nếu hắn không khoanh tay đứng nhìn, thì mình căn bản không đỡ được nữa!

Chẳng những Mục Tiểu Thanh phát hiện ra điều này, mà ngay cả một vài đệ tử Ngũ Hành Vực tại đây cũng nhìn ra, trong lúc nhất thời, không ít người đều bắt đầu thấy thương hại cho Mục Tiểu Thanh.

Phẫn nộ, khuất nhục, không cam lòng, các cảm giác này hiện ra trong lòng Mục Tiểu Thanh, biết rõ mình không bằng đối phương, nhưng hiện tại với tình hình này, làm sao nàng có thể nhận thua được?

Nàng cắn răng, chân nguyên truyền âm:

- Ta và ngươi không oán không cừu, vì sao ngươi phải làm nhục ta như vậy?

- Ha ha, muốn trách thì trách sư phụ của ngươi đi, bà ta dùng thế ép người, làm cho ý niệm của ta không thông suốt, tất nhiên ta phải trả thù rồi, trực tiếp đối phó với bà ta thì ta tự nhận mình không có khả năng này, nhưng trong phạm vi quy tắc cho phép, bắt ngươi khai đao thì cũng được, làm cho bà ta cảm thấy tức giận cũng là một chuyện không tồi, chút thiệt thòi này thì bà ta chỉ phải nén giận mà nuốt xuống, về phần ngươi, chỉ có thể nói là ngươi xui xẻo mà thôi!

- Thì ra chính là do nguyên nhân này.

Mục Tiểu Thanh cười thảm.

- Cũng không chỉ vậy, ta đã lập chí trở thành cường giả phong hoàng, con đường đi tới cường giả phong hoàng thì cần rất nhiều thi thể của thiên tài lót bên dưới, như vậy thì mới có thể làm cho trong lòng ta khắc sâu tín niệm tất thắng, ngươi là một thủ tịch đệ tử của tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, cũng miễn cưỡng đủ tư cách lót đường cho ta, tương lai sau khi ta trở thành cường giả phong hoàng, ngươi cũng có thể vì thế mà cảm thấy vinh hạnh.

Một câu này làm cho Mục Tiểu Thanh hoàn toàn phẫn nộ:

- Đi tìm chết!

Mục Tiểu Thanh chủ động công kích, bóng dáng nàng cấp tốc lao ra, mỗi một bước đạp trên mặt đất thì đều nở ra một đóa Băng Liên. Một kiếm chém ra, cuồng phong gào thét, trên thân kiếm mang theo khí tức băng hàn khủng bố.

- Hắc hắc, vô dụng thôi!

Lôi Mộ Bạch cười một cách khinh thường, dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía Mục Tiểu Thanh. Hai tay hắn mở ra, luồng sáng đỏ chói mắt phát ra:

- Huyết Ngục!

Vù...

Vô số tinh huyết như thủy triều trào ra, không gian phạm vi mấy trượng chung quanh Lôi Mộ Bạch dường như trở nên ướt dính, giống như bị máu tươi đổ vào vậy.

Mục Tiểu Thanh nhảy vào trong đó, chỉ cảm thấy trong lòng bị nén ép, ó có thể hô hấp được.

Lôi Mộ Bạch cười một tiếng âm tà, đánh một chưởng về phía Mục Tiểu Thanh!

Trong nháy mắt Huyết Ngục phát ra, Lâm Minh đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

Lúc trước, khi Lâm Minh cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, trùng kích cảnh giới Tôi Tủy, từng nhìn thấy một ảo giác rất rõ ràng, đó là Tà Thần ý chí mà U Minh đại đế lưu lại trong Ma Tâm Toái Tinh.

Mà cảm giác linh hồn của U Minh đại đế lưu lại cho hắn rất giống với dao động linh hồn của Lôi Mộ Bạch!

Chẳng lẽ chính là...

Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, sau khi cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, Lâm Minh thấy trận chiến có một không hai kia, nó lưu lại cho hắn ấn tượng quá sâu.

U Minh đại đế giống như thượng cổ Ma Thần, cầm trong tay đại phủ màu đỏ, cán phủ dài khoảng một trượng, lớn bằng cánh tay trẻ con, thân phủ rộng ba thước, tất cả ác ma xông lên thì đều bị một phủ chém ngang hông! Mỗi khi giết chết một ác ma, U Minh đại đế đều muốn uống máu tươi của hắn!

Cho tới bây giờ Lâm Minh đều không thể lý giải được ác ma mà U Minh đại đế giết chết kia là cái gì, những ác ma kia đều khỏa thân, làn da có màu xám lam như kim loại, cơ bắp cuồn cuộn, trên thân có kẻ cầm thiết hoàn, có kẻ quấn xiềng xích, mặt mũi hung tợn, vô cùng xấu xí, chắc chắn bọn họ không phải là nhân loại.

Về phần U Minh đại đế, thân thể hắn còn cao tới hơn một trượng, trên đầu đầy tóc màu hồng, làn da toàn thân cũng có màu lam nhạt, con ngươi có màu vàng lợt.

Tuy rằng gương mặt giống nhân loại, nhưng thân thể, làn da, màu tóc và con ngươi lại hoàn toàn khác... Có nhân loại nào giống như vậy hay sao?

Lâm Minh vẫn không xác định được rốt cuộc U Minh đại đế có phải là người hay không, hoặc là hắn là tu luyện ma công nào đó, thì mới làm cho khuôn mặt biến đổi như vậy?

Cảnh tượng khi đó gây cho Lâm Minh ấn tượng quá sâu.

U Minh đại đế, đầu đội trời, chân đạp đất, trên trời dưới đất, khí thế duy ngã độc tôn làm cho trái tim Lâm Minh vẫn đập nhanh khi nghĩ tới!

Mà hiện giờ, quả thực Lâm Minh cảm nhận được trên người Lôi Mộ Bạch loại khí tức này.

Khí thức thuộc về ác ma, tuy rằng rất nhạt, nhưng tuyệt đối không sai được!

Chẳng lẽ hắn là... Con cháu của U Minh đại đế ư?

Ý nghĩ này làm cho Lâm Minh ngẩn ra, lập tức có chút thất thần.

Hậu nhân của U Minh đại đế, điều này có nghĩ gì đây?

Chẳng lẽ hắn là... Người của Nam Hải Ma Vực?

Nghĩ tới một khả năng nay trong nháy mắt Lâm Minh nghĩ tới đủ loại cảnh tượng, từ Lôi Kinh Thiên phá hư kế hoạch liên minh, nụ cười tự tin của Lôi Kinh Thiên, Lôi Kinh Thiên ủng hộ Lôi Mộ Bạch cầu hôn với Thần Hoàng đảo... Nhất là cho tới bây giờ, Lôi Mộ Bạch lại lấy ra Diệt Huyết Tà Lôi!

Bản thân Diệt Huyết Tà Lôi thì không có vấn đề gì, tuy rằng nó là tà vật, nhưng phân chia chính tà trên Thiên Diễn đại lục kỳ thật cũng không quá rõ ràng, ví dụ như Thất Huyền cốc cũng có Hợp Hoan tông cùng Khôi Lỗi tông tu luyện ma công, Tà Thần lực của Lâm Minh cũng không phải là công pháp chính đạo gì cả.

Nhưng Diệt Huyết Tà Lôi cộng thêm những thứ khi nãy nữa, làm cho trong lòng Lâm Minh có một phán đoán!

Lôi Mộ Bạch căn bản không phải này là tên thật của thiếu niên này, mà chỉ là tên giả hắn dùng trong Lôi Cực tông mà thôi, bản thân hắn hơn phân nửa là một nhân vật cực kỳ quan trọng tại Nam Hải Ma Vực!

Phán đoán này có liên quan rất lớn, mặc dù Lâm Minh nói ra thì cũng không có gì để chứng thực cả.

Nếu là đúng, thì e rằng ngay cả mảnh vụn của Lôi Mộ Bạch cũng không sót lại được, nhưng nếu đoán sai, sẽ có ảnh hưởng cực kỳ xấu, thậm chí rất có khả năng làm cho Lôi Cực tông đầu nhập vào phe Nam Hải Ma Vực!

Lâm Minh cố nén xúc động báo phán đoán này cho Mục Thiên Vũ, hắn tĩnh tâm lại, đóng kín giác quan, chỉ để lại cảm giác của mình để quan sát nhất cử nhất động của Lôi Mộ Bạch.

Giữa quảng trường, cuộc chiến giữa Lôi Mộ Bạch và Mục Tiểu Thanh đang cực kỳ giằng co, Mục Tiểu Thanh hiển nhiên hoàn toàn không phải là đối thủ của Lôi Mộ Bạch, bị vây khốn trong Huyết Ngục, căn bản không thể giãy ra được.

Cảm thụ được khí thế phát ra trên người Lôi Mộ Bạch, lại so sánh với ý chí của U Minh đại đế lưu lại trong Ma Tâm Toái Tinh, trong lòng Lâm Minh càng lúc ngày chắc chắn hơn, tên Lôi Mộ Bạch này tuyệt đối có liên quan chặt chẽ với U Minh đại đế, hơn phân nửa là hậu nhân của U Minh đại đế, nếu không thì cũng là do hắn tu luyện cùng loại ma công với U Minh đại đế!

Nam Hải Ma Vực sắp xâm lấn Thần Hoàng đảo, đúng lúc này Lôi Mộ Bạch xuất hiện, cộng thêm các loại biểu hiện của Lôi Kinh Thiên, đã chứng thực Lôi Mộ Bạch có quan hệ với Nam Hải Ma Vực, nếu không thì trên thế giới này làm sao có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Hạ quyết tâm, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra.

Mà lúc này, hắn thấy được một kích cuối cùng của Lôi Mộ Bạch.

Ầm...

Huyết trảo màu đỏ thẫm nổ tung, Mục Tiểu Thanh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như một con diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

Đây dù sao cũng là sân nhà của Thần Hoàng đảo, Lôi Mộ Bạch có lá gan lớn đi nữa, thì cũng không dám hấp thu tinh huyết của Mục Tiểu Thanh, nhưng loại thương tổn cỡ này cũng đủ để làm cho Mục Tiểu Thanh nằm trên giường mười ngày.

Kỳ thật nằm trên giường mười ngày cũng không đáng kể chút nào cả, m mấu chốt chính là sự tin tưởng của Mục Tiểu Thanh bị đả kích quá nặng, sau này có thể ảnh hưởng đến tu vi của nàng.

Sắc mặt Mục Dục Hoàng xanh mét, mặc dù nàng có bao che khuyết điểm đi nữa, nhưng nhưng dưới tình huống như vậy, đệ tử không giỏi bằng người ta, bị người ta làm nhục, thì nàng cũng không thể nói gì hơn được, nếu không thì cái gọi là luận bàn sẽ mất đi ý nghĩa.

Lôi Mộ Bạch cười, liếc nhìn Mục Tiểu Thanh một cái, nhìn khắp toàn trường, nói:

- Tiếp theo là ai?

Toàn bộ đệ tử Thần Hoàng đảo đều mang sắc mặt hết sức khó coi, trong lòng bọn họ cực kỳ căm phẫn, chỉ hận không thể xé nát Lôi Mộ Bạch ra, nhưng vào lúc này, có ai dám lên đây? Đi lên cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi!

Lôi Mộ Bạch mỉm cười nhìn về phía Mục Định Sơn, về phần Lâm Minh, hắn muốn lưu lại đến cuối cùng, kẻ mà hắn nhìn không thuận mắt nhất chính là Lâm Minh.

- Định Sơn huynh, hay là ngươi đi lên, chúng ta so chiêu một phen, thế nào?

Sắc mặt Mục Định Sơn xanh mét, nắm đấm nắm chặt lại, từ khi hắn sinh ra tới nay, chưa lần nào bị nghẹn khuất như vậy, bị người khác chỉ vào mũi mà khiêu khích, nhưng lại chỉ đành bất lực.

Tuy nhiên lúc này, hắn không lên cũng không được, hắn là đại sư huynh của tất cả đệ tử thân truyền, hắn cắn chặt răng, đang định lên đài, thì bờ vai lại bị một bàn tay đè lại.

Quay đầu lại thì chính là Lâm Minh.

- Mục sư huynh, để ta lên đi.

Lâm Minh thản nhiên nói, chuyện này rất quan trọng, thông qua một lần thực chiến, có thể tra xét thân phận thực sự của Lôi Mộ Bạch một cách chính xác hơn.

Trong lòng Mục Định Sơn thấy cảm động, Lôi Mộ Bạch thật sự quá mạnh mẽ, thiên tài cấp thánh cũng chia ra cao thấp, tên Lôi Mộ Bạch này e rằng còn hơn cả Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân khi cùng tuổi.

Cho dù Lâm Minh cũng là thiên tài cấp thánh, nhưng Lâm Minh mười sáu tuổi rưỡi, cộng thêm chênh lệch về tu vi, Mục Định Sơn cũng không tin Lâm Minh có thể nắm chắc đối phó được với Lôi Mộ Bạch.

Lôi Mộ Bạch chiến thắng Mục Tiểu Thanh, ngay cả binh khí cũng đều không cần dùng, có ai biết hắn còn có chuẩn bị gì nữa hay không? Đối thủ sâu không lường được như vậy, Lâm Minh lại có thể trong lúc hoàn toàn không biết thực lực toàn bộ của đối phương mà đứng ra, thay mình đón lời khiêu chiến của Lôi Mộ Bạch, thì cũng cần dũng khí rất lớn, dù sao thì trận luận bàn này phát triển đến mức độ như vậy, nếu thua thì sẽ đả kích rất lớn tới sự tin tưởng của bản thân.

Lâm Minh có thể thắng ư?

Theo Mục Định Sơn thấy thì hy vọng thật sự quá xa vời.

Hắn vỗ vỗ vai Lâm Minh, kiên quyết nói:

- Lâm huynh, đừng nói nữa, ngươi là hy vọng cuối cùng của Thần Hoàng đảo ra, một trận chiến này để cho ta tới đi, tu vi của ta cao hơn Tiểu Thanh, ít nhất cũng có thể ép hắn lấy ra một vài át chủ bài, đến lúc đó ngươi cũng dễ ứng đối hơn!

Lâm Minh mỉm cười, cũng không khuyên giải gì nữa, mà trực tiếp rút ra Tử Huyễn thương, nhảy lên giữa quảng trường.

- Thần Hoàng đảo Lâm Minh, mời chỉ giáo!

Chương 382: Lôi Linh giao chiến

Lâm Minh lên sân khấu, lập tức khiến cho các người xem cả kinh, mọi người đều nín thở chờ đợi trận giao chiến giữa hai thiên tài trẻ tuổi ưu tú nhất của Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực.

Nhưng làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc chính là, Lâm Minh và Lôi Mộ Bạch không ở cùng một cảnh giới, một người là Ngưng Mạch hậu kỳ, một người vừa mới vào Hậu Thiên, chênh lệch cũng không nhỏ chút nào.

- Tên Lâm Minh chết tiệt này, đi lên cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Tại khu vực Lôi Cực tông, Chu Tiểu Liên phẫn hận nhìn Lâm Minh, giơ nắm tay mập mạp lên, ngồi chờ Lâm Minh bị thua.

Lôi Chấn Tử bất đắc dĩ nhìn muội muội một cái, vốn hắn cho rằng sau khi Lôi Mộ Bạch cầu thân với Thần Hoàng đảo, thì Chu Tiểu Liên sẽ không còn hy vọng nữa, không nghĩ tới nàng căn bản không bị ảnh hưởng gì cả, cũng không biết là ngây thơ hay là do không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Lâm Minh không đơn giản như vậy...

Lôi Chấn Tử nói:

- Khi trước chúng ta đã coi thường hắn một lần rồi, không nên coi thường hắn lần thứ hai.

- Hừ, ngươi cứ chờ xem đi!

Chu Tiểu Liên khinh thường, không thèm cãi cọ nữa, nàng chính là người ủng hộ kiên định của Lôi Mộ Bạch.

Lôi Chấn Tử lắc đầu, tuy nhiên hắn không thừa nhận cũng không được, so với Lôi Mộ Bạch, thì Lâm Minh yếu thế hơn quá nhiều, nếu đợi thêm một năm nữa, chờ khi Lâm Minh cũng bước vào Hậu

Thiên, thì mới có thể là một trận long tranh hổ đấu được, hiện tại giao thủ thì thật sự còn quá sớm!

Thật ra hắn cũng hy vọng Lâm Minh có thể thắng, nhưng hy vọng này lại có chút xa vời, các cuộc chiến khi trước, bất kể là Lôi Mộ Bạch hay Lâm Minh thì đều không dùng toàn bộ thực lực, nhưng so sánh ra, Lôi Mộ Bạch càng sâu không lường được hơn, Mục Tiểu Thanh trước mặt hắn thì căn bản không có chút sức phản kháng nào!

- Lâm Minh, ngươi thật đúng là thiếu kiên nhẫn a, vốn ta đang chuẩn bị để ngươi làm người cuối cùng, nhưng không nghĩ tới ngươi lại là người thứ hai bước lên sân khấu.

Lôi Mộ Bạch nhìn Lâm Minh vừa lên đài, khoanh tay mà đứng, toàn thân mang theo một luồng tự tin coi rẻ anh hùng thiên hạ, hắn là thiên tài cấp thánh của tông môn ngũ phẩm, đối mặt với Lâm Minh đến từ tông môn tứ phẩm, tu vi lại còn thấp một khoảng lớn so với hắn, tất nhiên hắn có lý do để kiêu ngạo rồi.

- Vốn ta vốn muốn kiến thức một chút thủ đoạn của các thủ tịch đệ tử Ngũ Hành Vực, loại cơ hội so chiêu với các cao thủ này thì rất khó có được, tuy nhiên bởi vì một chuyện, ta mới thay đổi chủ ý.

Khóe miệng Lâm Minh khẽ cong lên, cười rất khó lường.

Lôi Mộ Bạch nhíu nhíu mày, hắn không biết Lâm Minh đang cười cái gì, nụ cười như vậy làm cho hắn thấy rất chán ghét:

- Ngươi cho rằng mình có khả năng thắng được sao? Dường như ngươi vẫn còn chưa ý thức được tình cảnh của mình rồi!

- Hoàn toàn ngược lại!

Lâm Minh lắc lắc đầu:

- Là ngươi chưa ý thức được tình cảnh của mình thì đúng hơn.

Lời này của Lâm Minh có ý rất sâu, nhưng mà Lôi Mộ Bạch tất nhiên lại không hiểu, chỉ cho rằng Lâm Minh đang khiêu khích hắn mà thôi.

- Ha ha! Ta chưa ý thức được tình cảnh của mình ư? Ngươi thật đúng là tự tin!

Lôi Mộ Bạch rút hai tay từ sau lưng ra, nắm chặt hai đấm lại, một luồng lực lượng khổng lồ lập tức tăng vọt lên, chân nguyên dày đặc giống như hóa thành thực chất, như từng dòng thủy ngân bắn ra, các viên gạch trên mặt đất bị vỡ nát, trực tiếp bị chân nguyên đánh bay.

- Chân nguyên thật là dày đặc!

Lập tức, mọi người đều âm thầm khiếp sợ. Đây đâu phải là cường độ chân nguyên mà một võ giả mới vào Hậu Thiên có thể có được, nếu không phải dùng cảm giác tra xét, có thể cảm giác được trong đan điền của Lôi Mộ Bạch mới bước đầu hình thành chân nguyên khí toàn, thì mọi người thật sự rất khó tin được hắn mới chỉ bước vào Hậu Thiên kỳ.

- Nhiều lời vô ích.

Khi chân nguyên của Lôi Mộ Bạch quét tới, y phục của Lâm Minh phần phật tung bay, hắn cầm Tử Huyễn thương trong tay, mũi thương chỉ xéo mặt đất, hai mắt hờ hững, mang theo một tia trào phúng nhàn nhạt.

- Ánh mắt của ngươi thực sự làm cho người ta thấy chán ghét. Ra chiêu đi, ta muốn xem ngươi có thể bức ta lấy ra vũ khí hay không!

Lôi Mộ Bạch khép hai tay lại, Diệt Huyết Tà Lôi hoa mỹ hiện ra giữa lòng bàn tay hắn.

Lâm Minh nheo ánh mắt lại, nhìn chằm chằm vào miếng Diệt Huyết Tà Lôi kia, trong lòng cười lạnh, tự nhủ:

“Nếu ngươi là đệ tử thực sự của Lôi Cực tông, tất nhiên ta không thể làm gì ngươi cả, nhưng nếu ngươi không phải, vậy thì đừng có trách ta tước đoạt đi thứ đó của ngươi!”.

- Phượng Sí Tường Không!

Lâm Minh đột nhiên bước lên trước một bước, trên người bùng sáng ánh lửa chói mắt, một luồng khí thế như sơn hà vỡ nát được phát ra, một thương đâm thẳng về phía trái tim Lôi Mộ Bạch, dưới một thương này, không gian dường như cũng bị căng ra, xung quanh Lôi Mộ Bạch đều bị ngọn lửa vây kín.

- Vừa lên đã dùng chiêu này ư? Đáng tiếc, đối với ta thì chỉ là vô dụng mà thôi!

Lôi Mộ Bạch ung dung đẩy hai bàn tay ra phía trước, Diệt Huyết Tà Lôi trong nháy mắt biến mất, hóa thành hai huyết trảo âm u, đánh về phía con Hỏa Phượng Hoàng kia.

Ầm...

Huyết trảo va chạm với Phượng Hoàng, bắt được cánh bên phải của Hỏa Phượng, dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, huyết trảo phát ra tiếng “xuy xuy xuy”, toát ra từng làn khói nhẹ.

- Chết...

Lôi Mộ Bạch khẽ quát một tiếng, hai tay đột nhiên dùng thêm một chút lực, huyết trảo xé sang hai bên, chỉ nghe một tiếng phượng kêu thê lương, Hỏa Phượng Hoàng của Lâm Minh bị Lôi Mộ Bạch xé thành hai nửa!

Trái tim các đệ tử Thần Hoàng đảo lập tức đập mạnh, ngay cả sắc mặt Mục Định Sơn cũng khẽ biến đổi, Phượng Sí Tường Không lại dễ dàng bị phá như vậy!

- Ta nói rồi, vô dụng mà thôi!

Lôi Mộ Bạch cười lạnh một tiếng, nhưng nụ cười của hắn vừa mới xuất hiện đã đột nhiên cứng lại, sau khi hắn xé rách Phượng Sí Tường Không, một chùm sáng màu tím dùng tốc độ khó tin bắn thẳng vào mặt hắn.

Dài hai tấc, có Giao Long màu tím quấn quanh, đây chính là Bàn Long cương châm!

- Ân? Đây là...

Lôi Mộ Bạch âm thầm hoảng hốt, hắn nhận ra trên chùm sáng màu tím kia một luồng Lôi nguyên khí đã được nén ép đến mức cực hạn!

- Lôi Linh?

Thân thể Lôi Mộ Bạch vội vàng lui lại, nhưng chùm sáng tím này lại như giòi bám xương, tốc độ của hắn có nhanh đi nữa, thì làm sao so được với Bàn Long cương châm đang bay tới này.

Mắt thấy Bàn Long cương châm sắp đâm vào mi tâm của Lôi Mộ Bạch, Lôi Mộ Bạch bỗng quát lớn một tiếng lớn, tay phải khẽ xẹt qua Tu Di giới, một cây huyết kích màu đỏ bị hắn rút ra, cán kích dài chín xích, lưỡi kích dài một xích, toàn thân kích có màu đỏ thẫm như máu, sát khí xông lên tận trời, giống như một con mãnh thú hung lệ dữ tợn, làm cho lòng người sinh ra cảm giác khiếp sợ.

Lôi Mộ Bạch cầm huyết kích trong tay, đột nhiên bổ xuống Bàn Long cương châm.

Trong nháy mắt này, không gian xung quanh dường như bị huyết kích phong tỏa, Tử Giao Thần Lôi bị vây khốn bên trong, huyết kích mang theo khí thế hung lệ mênh mông, hung hăng đánh xuống.

Ầm...

Tử Giao Thần Lôi bị huyết kích bổ trúng, vô số chùm sáng màu tím bắn ra, như tử xà loạn vũ, Lôi Mộ Bạch đứng ngay phía trước, bị điện giật cho toàn thân tê dại, mà Lâm Minh có tâm thần tương liên với Tử Giao Thần Lôi thì cũng không chịu nổi, sắc mặt hắn trắng nhợt, tay phải khẽ vung, Tử Giao Thần Lôi liền bay về bên cạnh Lâm Minh, quay tròn trên tay hắn.

Lôi Mộ Bạch cầm kích mà đứng, nhìn cương châm dài mấy tấc bên cạnh Lâm Minh, trong lòng cuồn cuộn sôi trào.

Không chỉ Lôi Mộ Bạch, mà ánh mắt mọi người tại đây đều nhìn chăm chú vào thanh cương châm không quá bắt mắt kia.

Đại đa số bọn họ cũng không biết Bàn Long cương châm, chỉ là ngạc nhiên trước uy lực của thứ đồ vật nhỏ này:

- Xem ra thực lực của Lâm Minh còn lợi hại hơn ta đoán một ít, có lẽ có vốn liếng tranh chấp với Lôi Mộ Bạch, tuy nhiên cũng chỉ là tranh chấp một chút mà thôi, đến cuối cùng thế nào, còn phải xem Lôi Mộ Bạch còn che giấu bao nhiêu thực lực nữa...

Một tên đệ tử Hậu Thổ tông rung đùi đắc ý phân tích, nhưng phân tích của hắn lại chỉ nhận được các ánh mắt khinh bỉ của đệ tử Lôi Cực tông bên cạnh.

- Ngu ngốc!

Một tên Lôi Cực tông âm thầm nói, là đệ tử của Lôi Cực tông, bọn họ tất nhiên nhận ra Bàn Long cương châm này, đó chính là địa giai hạ phẩm Lôi Linh!

Trong đó ẩn chứa Lôi nguyên khí khủng bố, được nén ép cao độ, so với Diệt Huyết Tà Lôi của Lôi Mộ Bạch thì chỉ hơn chứ không kém!

- Dùng tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ, hấp thu địa giai hạ phẩm Lôi Linh, điều này sao có thể được?

Lôi Chấn Tử không thể chấp nhận được, không ai hiểu rõ hơn hắn sự khó khăn và đau đớn khi hấp thu Lôi Linh cấp độ cao hơn bản thân cả!

Lúc trước, hắn dùng tu vi Hậu Thiên kỳ, được Lôi Cực tông dùng đủ loại bảo vật hỗ trợ, mới vượt cấp hấp thu nhân giai thượng phẩm Lôi Linh, đau đến mức sống không được, chết không xong, cuối cùng mới đột phá cực hạn bản thân, miễn cưỡng hấp thu được!

Lôi Chấn Tử vốn tưởng rằng những gì mình làm được đã là cực hạn rồi, vì thế mới dương dương tự đắc, nhưng khi biết Lôi Mộ Bạch dùng tu vi Hậu Thiên kỳ hấp thu địa giai hạ phẩm Lôi Linh, lập tức bị đả kích.

Tuy nhiên ngẫm lại, Lôi Mộ Bạch tương lai có thể là người trùng kích cường giả phong hoàng, Lôi Chấn Tử miễn cưỡng chấp nhận, nhưng hiện tại, thấy Lâm Minh chỉ vẻn vẹn có tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ, vậy mà cũng hấp thu địa giai hạ phẩm Lôi Linh! Tu vi so với hắn thì còn thấp hơn, đây là người hay sao?

Chu Tiểu Liên cũng mở to hai mắt mà nhìn, khi nàng còn cực kỳ bội phục Lôi Mộ Bạch trong việc hấp thu Lôi Linh, thì lập tức đã bị kỷ lục của Lâm Minh làm cho choáng váng! Nàng cũng cảm giác không thể chấp nhận được, trong mắt nàng, Lôi Mộ Bạch hẳn là thiên tài cao cấp nhất rồi, không có khả năng bị người khác vượt qua được, nhưng hiện tại, lại bị Lâm Minh bỏ qua rất xa.

Tại khu vực Thần Hoàng đảo, Mục Thiên Vũ đứng từ xa nhìn phản ứng kịch liệt từ phía Lôi Cực tông, khóe miệng hơi cong lên, nghĩ:

“Đám người các người giật mình thành bộ dạng này, nếu bọn hắn biết, Lâm Minh hấp thu Tử Giao Thần Lôi đã hơn nửa năm rồi, lúc đó hắn chỉ có tu vi Luyện Cốt đỉnh phong, thì không biết sẽ có cảm tưởng gì. Hiện tại tu vi Lâm Minh đã đạt tới Ngưng Mạch hậu kỳ, nếu có tông môn trợ giúp, nói không chừng còn có thể hấp thu địa giai trung phẩm Lôi Linh!”.

- Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới!

Lôi Mộ Bạch lắc đầu, nói:

- Ta thật sự coi thường ngươi rồi! Ta không thể không thừa nhận, ngươi có tư cách làm cho ta nghiêm túc ra tay, tuy nhiên, cũng chỉ là một chút nghiêm túc mà thôi!

Lâm Minh khẽ cười, chết tới nơi rồi mà còn không biết, đây đại khái chính là nguyên nhân nhiều thiên tài không được chết tử tế, sự kiêu ngạo đã che lấp ánh mắt của bọn họ, làm cho bọn họ tự cho rằng tất cả đều trong khống chế của mình.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách Lôi Mộ Bạch được, dưới tình huống như vậy, làm sao hắn có thể nghĩ tới việc thân phận của mình đã bị Lâm Minh nhìn thấu cơ chứ!

Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Lôi Mộ Bạch hắn quá xui xẻo mà thôi.

Từ xưa tới nay, các cường giả phong hoàng ai mà chẳng phải có thiên phú nghịch thiên, đồng thời còn có số mệnh trên người, thiên phú của Lôi Mộ Bạch thì đã thỏa mãn điều kiện rồi, đáng tiếc trên người hắn chẳng những không có đại khí vận, mà ngược lại còn có vận rủi cực lớn, trong đời nay, bất hạnh gặp phải Lâm Minh thì cũng thôi đi, mà bi kịch nhất chính là, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lâm Minh từng cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, trong Ma Tâm Toái Tinh ẩn chứa tinh huyết của U Minh đại đế, do đó huyết mạch U Minh đại đế mà Lôi Mộ Bạch vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo kia đã bị Lâm Minh nhìn một cái là nhận ra ngay.

Lôi Mộ Bạch vỗ tay vào cán huyết kích, toàn bộ thanh huyết kích trực tiếp nằm ngang trước ngực, khí tức hung lệ lập tức bột phát ra, đây là một kiện bảo khí địa giai trung phẩm đỉnh cấp.

- Thanh kích này là đại hung vật, là phỏng chế phẩm của Man Hoang huyết kích, tuy rằng nó là phỏng chế phẩm, nhưng cũng đã trải qua mấy ngàn năm, nhiễm vô số máu huyết, ta rất chờ mong hôm nay nó có thể uống no máu tươi của ngươi!

Chương 383: Đại hoang huyết kích

Phỏng chế phẩm của Man Hoang huyết kích ư?

Mặc dù không có quá nhiều hiểu biết đối với các tông môn đỉnh cấp trên Thiên Diễn đại lục, nhưng Lâm Minh cũng từng nghe nói qua hung danh của thanh Man Hoang huyết kích này, vốn Man Hoang huyết kích tên là Đại Hoang huyết kích, là một kiện thiên giai bảo khí được khai quật ra từ trong di tích thượng cổ, dài tròn một trượng, thân kích lớn bằng cánh tay trẻ con, toàn thân có màu đỏ.

Theo như đồn đại, thanh kích này có thể là bảo khí thiên giai thượng phẩm.

Chủ nhân đời thứ nhất của Đại Hoang huyết kích đã sớm không còn ai có thể chứng thực được nữa, thanh kích này đã tồn tại được ít nhất bảy, tám vạn năm rồi.

Đại Hoang huyết kích lưu truyền trên Thiên Diễn đại lục, nhiều lần đổi chủ nhân, người nắm giữ nó đều là các nhân vật danh chấn tứ phương, trong đó có đủ các cường giả phong hoàng xưng đế!

Nhưng thanh huyết kích này cũng là một đại hung vật, theo điển tịch ghi lại, hễ kẻ nào nắm giữ Đại Hoang huyết kích thì đều không thể chết già được, bao gồm cả cường giả phong hoàng xưng đế cũng không ngoại lệ, cũng chính là thứ mà trên điển tịch gọi là "số mệnh không đủ", bị huyết kích khắc chết.

Ví dụ như ngàn năm trước, U Minh đại đế từng nhận được Đại Hoang huyết kích, cuối cùng chết thảm khi bị mấy vị cường giả phong hoàng liên thủ tru sát.

Rồi sau đó, huyết kích lại bị một vị đại năng đoạt được, mà theo lời đồn, người này mất tích trong bí cảnh cổ mấy trăm năm sau đó, đến nay vẫn không biết tung tích, Đại Hoang huyết kích cũng theo đó mà biến mất.

Nhân loại là loài động vật rất kỳ diệu, càng là thứ không may mắn thì càng có thể làm cho mọi người điên cuồng, bởi vì mọi người thường đều cho rằng mình chính là chân mệnh thiên tử, đại khí vận trên người, sẽ không bị khắc chết, Đại Hoang huyết kích thậm chí còn trở thành tượng trưng của cường giả phong hoàng. Vì vậy, các phỏng chế phẩm của Đại Hoang huyết kích liền lan tràn ra, các thiên tài có dã tâm phong hoàng xưng đế, kiếm lấy một thanh thì cũng chẳng có gì lạ cả.

- Thì ra ngươi cũng dùng vũ khí dài.

Vẻ mặt Lâm Minh rất bình thản, kích so với thương thì cũng chỉ là có thêm một lưỡi đao hình trăng lưỡi liềm tại phần đầu mà thôi, có thể dùng để chém, người dùng thương thì cũng có thể dùng kích được.

- Hắc hắc, nhắc nhở ngươi một chút, có huyết kích hỗ trợ, Diệt Huyết Tà Lôi của ta sẽ có uy lực tăng lên năm thành!

- Vậy ư, thật trùng hợp, Tử Giao Thần Lôi của ta khi được Tử Huyễn thương hỗ trợ, cũng có thể phát huy ra uy lực lớn nhất!

Hai người đối chọi gay gắt, các tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây đều như ngừng thở, tim đập thật mạnh, trận quyết đấu này còn phấn khích hơn xa dự đoán của họ, vốn tưởng rằng đây là cuộc đấu nghiêng về một bên, nhưng không nghĩ tới lại là ngang nhau. ngôn tình sủng

Chiến đấu như vậy mới là thứ mà mọi người kỳ vọng nhất, bọn họ đều mở to hai mắt ra, sợ mình bỏ lỡ bất kỳ một cảnh tượng phấn khích nào trong nháy mắt.

Lôi Mộ Bạch quét ngang huyết kích, khí thế lập tức bùng nổ, chân nguyên toàn thân được vận chuyển tới mức cực hạn. Một luồng khí tức tanh máu lập tức bột phát ra.

Xích...

Diệt Huyết Tà Lôi nhảy vào trong Đại Hoang huyết kích, toàn bộ thanh huyết kích càng đỏ tươi hơn, lưỡi kích kịch liệt run rẩy, phát ra tiếng vù vù như có như không!

- Huyết Chiến Bát Hoang!

Răng rắc...

Các viên gạch dưới chân Lôi Mộ Bạch đột nhiên vỡ vụn, giống như mạng nhện mà lan ra ngoài, Lôi Mộ Bạch chém ra một kích, mang tới một cơn lốc màu máu, đá vụn xung quanh đều bị cơn gió lốc này cuốn lên, dập nát!

Đối mặt với một kích cường đại như vậy, Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương trong tay, mũi thương vẽ ra một đường cong trên mặt đất, mũi thương gào thét mà ra, Bàn Long cương châm cũng dung nhập vào trong Tử Huyễn thương, thương lôi hợp nhất, lôi đình lóe ra, điện xà bay múa!

Đâm ra một thương, sau lưng Lâm Minh lại lần nữa hiện ra hư ảnh Thương Long màu xanh, một kích này mang theo chân nguyên cuồng bạo màu xanh, mang theo như điện mãng máu tím lớn bằng thân người, trong tiếng kinh hô của mọi người, nó mang theo khí thế xưa nay chưa từng có, đâm vào trong cơn lốc màu máu kia.

Rầm rầm... Ầm...

Liên tiếp vang lên các tiếng nổ, tia máu và tia chớp liên tục bắn ra, các viên đá vụn hoàn toàn bị cắt thành bột, lẫn vào trong cơn lốc màu máu, hóa thành những hạt cát mịn màu đỏ!

Quầng sáng thủ hộ được các cao thủ Toàn Đan tạo ra khi trước, lúc này kịch liệt rung chuyển, từng vết rạn xuất hiện, phát ra các tiếng xuy xuy xuy nhỏ, quầng sáng này bị đâm thủng, các chùm chân nguyên cuồng bạo đâm thẳng ra ngoài!

- Cẩn thận!

Mọi người kinh hãi, vài trưởng lão Toàn Đan vội vàng ra tay, bày ra kết giới mới, nhưng mọi chuyện quá đột nhiên, kết giới cũng không thể hoàn thành trong nháy mắt được, sóng chấn động do điện mang và chân nguyên bùng nổ hình thành tùy ý phá hoại, các chiếc bàn tại yến hội bị đánh văng lên, bát đĩa ngọc cũng bị đập thành các mảnh vỡ.

Đám tuấn kiệt trẻ tuổi của các đại tông môn lập tức phát ra hộ thể chân nguyên, tu vi cao bảo hộ tu vi thấp, trong lúc nhất thời, hộ thể chân nguyên đủ màu sắc va chạm với sóng âm chân nguyên, phát ra từng luồng sáng chói mắt.

- Đây là hai người nào a! Dư chấn thôi cũng đánh vỡ được thủ hộ quầng sáng, hơn nữa còn ép các đệ tử chúng ta phải toàn lực chống cự!

- Thật là đáng sợ, nhìn bên kia xem, ngay cả Hậu Thổ tông am hiểu phòng ngự, các để tử Hậu Thiên kỳ cũng ngăn cản rất không dễ dàng, đây đâu phải là lực lượng mà cao thủ Hậu Thiên có thể có được!

- Cái gì mà cao thủ Hậu Thiên, tên Lâm Minh kia rõ ràng chỉ có tu vi Ngưng Mạch kỳ!

Không biết ai nói ra câu này, làm cho mọi người ở đây cảm thấy như tỉnh cơn mê.

Đúng vậy, Lâm Minh còn chưa tới Hậu Thiên kỳ! Thậm chí ngay cả Ngưng Mạch đỉnh phong cũng còn kém một chút nữa mới tới.

Bởi vì các biểu hiện cường thế khi nãy của Lâm Minh, nên bọn họ mới hơi quên đi sự thực rằng Lâm Minh không phải là cao thủ Hậu Thiên! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Rung động nhất tại đây thì vẫn là các cao thủ Tiên Thiên, là lực lượng cứng rắn nhất của tông môn tứ phẩm, bọn họ đều có tuổi từ ba mươi trở lên, thậm chí còn có người bốn mươi, năm mươi tuổi.

- Lực công kích mạnh như vậy, đây là một thế hệ trẻ tuổi hay sao? Khi ta còn Hậu Thiên đỉnh phong thì cũng không có loại lực công kích này!

Người có thể ngồi ở chỗ này thì cũng đều không tầm thường chút nào, khi bọn họ ở Hậu Thiên kỳ thì tất nhiên cũng là kẻ nổi bật trong số các võ giả cùng cấp.

- Cứ tiếp tục như vậy, không cần quá lâu nữa, bọn họ có thể bằng được Tiên Thiên! Tu vi Hậu Thiên sơ kỳ mà có thể bằng được Tiên Thiên, tương lai bọn họ không biết sẽ đáng sợ tới mức nào, nói không chừng còn trở thành cường giả phong hoàng cũng nên!

Chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên giống như lạch trời, võ giả từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên chính là thoát thai hoán cốt, trừ bỏ đi Hậu Thiên trọc khí, thay đổi về chất, thứ nhất là đề cao rất lớn cường độ chân nguyên, thứ hai, Tiên Thiên là một bình cảnh rất lớn, dưới bình cảnh này, tất cả võ giả Hậu Thiên có căn cơ không vững thì đều bị đào thải, chỉ còn lại phần tinh anh mà thôi, ngay cả nhân vật nhất lưu như Cầm Tử Nha, đặt trong số các cường giả Tiên Thiên thì cũng chỉ có thể được coi là tầng dưới cùng mà thôi, những điều này làm cho thực lực của võ giả Tiên Thiên tăng lên cực cao.

Cho nên cường giả Hậu Thiên vượt cấp giao chiến Tiên Thiên thì càng khó khăn hơn, trong các tiểu tông môn cấp thấp nhất như Thất Huyền cốc, có thể có hai, ba người là đã tốt lắm rồi, hơn nữa hai, ba người này cũng đều là Hậu Thiên đỉnh phong, nửa bước Tiên Thiên mà thôi.

Trên luận võ quảng trường, Lâm Minh và Lôi Mộ Bạch đã tách ra, phạm vi mười trượng dưới chân họ, các viên gạch đều vỡ nát, những chỗ tới gần phạm vi giao thủ của hai người thì lại hoàn toàn vỡ thành cát mịn, sau khi bị tinh huyết ẩn chứa trong Diệt Huyết Tà Lôi nhiễm đỏ, làm cho chúng biến thành loại cát màu đỏ.

Lôi Mộ Bạch không nghĩ tới Lâm Minh lại cường đại đến trình độ này, lúc trước hắn cùng tuổi, cùng cảnh giới với Lâm Minh, thì cũng không có thực lực cỡ này, điều này chẳng phải có nghĩa rằng thiên phú của Lâm Minh còn cao hơn cả hắn ư?

Lôi Mộ Bạch cực kỳ kiêu ngạo, làm sao hắn có thể dễ dàng tha thứ cho việc mình bị một tên thiên tài của tông môn tứ phẩm vượt qua như vậy được!

Ta đúng là đã khinh thường ngươi rồi, tuy nhiên thực lực của ta cũng không chỉ là thế này đâu! Ngươi có thể bức ta dùng toàn lực, thì cũng đủ để kiêu ngạo rồi!

Chân nguyên trong cơ thể Lôi Mộ Bạch cấp tốc vận chuyển, khí tức huyết tinh trong kinh mạch càng lúc càng đậm, xương cốt toàn thân phát ra tiếng đùng đùng, khí thế của hắn cũng bột phát ra, làm cho mọi người đều cực kỳ hồi hộp!

Thượng cổ ma công!

Vù...

Xung quanh Lôi Mộ Bạch bỗng tự thành một không gian, khí thế của hắn gia tăng thêm mấy lần nữa!

Hắn dứt khoát vận chuyển Thượng Cổ ma quyển mà sư phụ hắn tìm được trong di tích!

Hắn không sợ dùng ra công pháp này, đây cũng không phải là công pháp của U Ma đế thành, mà là thượng cổ công pháp mới được xuất thế, bất kể là Mục Dục Hoàng hay là Mục Phượng Tiên thì cũng đều không thể nhận ra được.

Tuy rằng nó không phải là chính đạo, nhưng công pháp của các tông môn Nam Thiên Vực cũng không phân chia chính tà, từ trước đến nay đều là cường giả vi tôn, cho nên hắn dùng ra bộ thượng cổ ma công này cũng không có chỗ nào là không ổn.

Cho dù có chút không ổn, thì hắn cũng đành phải làm vậy, không đánh bại được Lâm Minh, khí tức của hắn càng bị bế tắc.

- Ân? Công pháp này!

Ánh mắt Mục Dục Hoàng sáng lên, với kiến thức của nàng, tất nhiên là lập tức nhận ra chỗ không tầm thường của công pháp này, đây hiển nhiên không phải là công pháp của Lôi Cực tông, cho dù có phải thì hơn phân nửa cũng là do Lôi Cực tông mới thu được, thậm chí có khả năng là do tên tiểu tử tên là Lôi Mộ Bạch này nhận được!

- Sư thúc, ngươi có thể nhận ra bộ công pháp này không?

Mục Dục Hoàng dùng chân nguyên truyền âm hỏi Mục Phượng Tiên.

Mục Phượng Tiên nheo mắt, nhìn Lôi Mộ Bạch, trầm ngâm một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Bộ công pháp này hẳn là mới xuất thế gần đây, người này có cơ duyên không cạn a!

Mục Dục Hoàng thở nhẹ một hơi, quay đầu bỗng thấy Lôi Kinh Thiên, thấy trong mắt đối phương lộ vẻ tán thưởng, trong lòng Mục Dục Hoàng lập tức nghiêm lại, bộ công pháp này tám chín phần là do Lôi Mộ Bạch tự mình nhận được!

Có đại cơ duyên cỡ này trên người, e rằng Lôi Mộ Bạch thật sự sẽ trở thành cường giả phong hoàng xưng đế!

Thượng cổ ma công của Lôi Mộ Bạch quả thật có cấp bậc rất cao, tuy nhiên Lâm Minh không có bất kỳ cảm giác gì, trong số những người ở đây, không có ai thấy nhiều công pháp cao cấp như hắn.

Trong mảnh vụn trí nhớ của Thần Vực đại năng có rất nhiều công pháp không trọn vẹn, đại đa số chỉ có một vài điểm nhỏ, không hề có giá trị gì, tuy nhiên Lâm Minh cũng đều xem qua, thượng cổ ma công mà Lôi Mộ Bạch tu luyện này đại khái cũng chỉ là do một vị cường giả phong hoàng nào đó trên Thiên Diễn đại lục sáng chế ra mà thôi.

Sau đó, vị cường giả phong hoàng này có lẽ chết già tại đây, có lẽ đã phi thăng Thần Vực, liền giữ lại truyền thừa của mình, công pháp cỡ này đặt tại Thần Vực thì cũng chỉ có thể được tính vào hạng tam lưu mà thôi.

Dưới ánh sáng màu máu bao phủ, Lôi Mộ Bạch cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, y phục toàn thân tung bay phần phật, mái tóc dài màu đen tùy ý bay lên, cộng thêm trên người hắn được quấn quanh bởi tia chớp màu máu, rất giống một thượng cổ Ma Thần hàng thế vậy.

Lôi Mộ Bạch mang khí thế bễ nghễ thiên hạ này, làm cho các tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây cảm giác Lôi Mộ Bạch giống như một ngọn núi lớn, cao không thể với tới được, mà các nữ đệ tử trẻ tuổi của Ngũ Hành Vực tại đây đều đỏ mặt lên, trái tim đập thình thịch, Chu Tiểu Liên thì lại không dời mắt khỏi Lôi Mộ Bạch chút nào.

Lôi Chấn Tử nhìn thấy muội muội như vậy, khẽ thở dài một hơi, cũng không nói gì nữa, bất kể là Lôi Mộ Bạch hay là Lâm Minh, bọn họ đều đã vượt xa khả năng lý giải của bản thân hắn rồi.

- Lâm Minh! Hiện tại ngươi còn cho rằng có thể thắng được ta hay sao?

Lôi Mộ Bạch chậm rãi nói, lời của hắn cực kỳ bá khí!

Thực lực của hắn đã tăng lên gấp bội, nếu lại dùng Huyết Chiến Bát Hoang, uy lực cũng sẽ tăng lên gấp bội!

Chương 384: Tôi Tủy chiến Ma Công

- Thượng cổ ma công có thể làm cho thực lực bản thân tăng gấp bội sao?

Lâm Minh khẽ nhếch khóe miệng lên:

“Nếu không có hoàn thành hai thành Tôi Tủy, một trận chiến này đúng thật là ta phải thua rồi! Tuy nhiên hiện tại, ngược lại vừa vặn Lôi Mộ Bạch có thể để ta toàn lực chiến một trận! Hai thành Tôi Tủy, cộng thêm Tà Thần lực mở ra, sẽ là kết quả gì đây?”.

Lâm Minh nắm ngang Tử Huyễn thương, đứng ngạo nghễ ở trung tâm quảng trường, khí thế toàn thân hắn càng lúc càng ngưng tụ, càng ngày càng linh hoạt, sắc bén, một ý thương tự nhiên mà vậy phát ra quét ngang hết thảy. Dường như lúc này bản thân Lâm Minh chính là một cây bảo thương tuyệt thế mới ra lò, bộc lộ mới mài giũa sắc nhọn, chỉ động ý niệm là có thể đâm nát hết thảy thế gian!

- Ồ? Khí thế của Lâm Minh cũng đang tăng mạnh!

- Chẳng những khí thế đang tăng mạnh, mà chân nguyên trong cơ thể hắn cũng không ngừng trở nên dày đặc! Trời ạ! Một võ giả Ngưng Mạch kỳ, như thế nào trong cơ thể có thể tồn trữ được chân nguyên như vậy!?

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người cảm giác được rõ ràng từ trên thân Lâm Minh tản phát ra khí thế mênh mông như đại dương, chân nguyên như sóng cuồng trên biển, cuồn cuộn không dứt!

Chỉ cần là khiếu huyệt kinh mạch toàn thân, tự nhiên không thể bùng phát ra chân nguyên cường đại như thế, đại lượng chân nguyên của Lâm Minh ẩn nấp ở trong cốt tủy, hiện giờ toàn bộ ào ào phun trào ra, thực lực của hai thành Tôi Tủy hoàn toàn bùng nổ!

Ở trên thủ tọa yến hội, Mục Phượng Tiên vốn đang nheo mắt cũng mở lớn, trong ánh mắt mang theo vẻ không thể tin. Nàng lẳng lặng nhìn Lâm Minh hồi lâu, hít sâu một hơi, thầm thở dài: “Người này như là rồng ẩn dưới vực sâu, nếu Thần Hoàng đảo ta số mệnh cũng đủ vượt qua hạo kiếp lần này, đợi đến ngày Phi Long Tại Thiên, Thần Hoàng đảo ta cũng có thể Phượng Hoàng Niết Bàn, cùng theo nhất phi trùng thiên...”.

Khí thế của Lâm Minh còn đang tăng lên. Một thể hệ trẻ tuổi dưới đài từng người đều trợn to hai mắt, miệng khô lưỡi khô, mắt không chớp.

Lôi Mộ Bạch không chịu nổi, khí thế không ngừng kéo lên như vậy, khiến hắn không thể chờ đợi nữa.

Diệt Huyết Tà Lôi bùng phát, Lôi Mộ Bạch quát lên một tiếng lớn:

- Huyết Nhiễm Giang Hà!

Huyết kích quét ngang, một chiêu này đánh ra sau, mà khí thế trong trường đấu đột nhiên biến đổi, dường như có huyết triều ào ào chen chúc lao xuống, Lôi Mộ Bạch đạp mạnh hai chân trên mặt đất, thân thể giống như quỷ mị trong nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Minh, quét ngang một thương bên hông hắn.

Một kích này quét xuống mang theo khí thế của vạn quân, cho dù là một ngọn núi chặn ngang cũng có thể quét tan!

Kích chưa tới, Lâm Minh đã có cảm giác dường như khí huyết toàn thân bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, dâng lên sôi trào như muốn phá cơ thể mà ra!

“Đây là tác dụng với tinh huyết của Diệt Huyết Tà Lôi sao? Lôi Mộ Bạch hoàn toàn không có ý định nương tay! Nếu là võ giả bình thường bị một kích quét tới như vậy, còn chưa chiến đã khí huyết toàn thân chảy ngược mà chết rồi!”.

Lâm Minh nhanh chóng xoay chuyển ý niệm, Bàn Long cương châm dung nhập trong Tử Huyễn thương, toàn cây thương dường như có linh tính, quét ra một thương. Tử Huyễn thương bởi vì tăng tốc quá cấp kỳ mà hơi cong lên, kể tiếp giống như cây roi quất mạnh trên huyết kích.

Rắc rắc!

Huyết kích bị một kích súc lực trực tiếp của Tử Huyễn thương bị đè ép xuống, giống như một con cá mập lớn màu đỏ phóng lên trong biển máu, bị mạnh mẽ ấn chìm xuống lại trong nước!

Tử Huyễn thương đè Đại Hoang huyết kích xuống! Khí huyết nén ép ở trong huyết kích bùng phát ra, hình thành sóng máu cuồn cuộn mãnh liệt!

Hai đầu sỏ trẻ tuổi một thế hệ, cầm trong tay thương và kích đối chiến, phun ra nuốt vào hai tia chớp đỏ tím.

Hai màu chân nguyên va chạm kịch liệt hình thành lốc xoáy gào thét, cuồn cuộn nổi lên vô số đá vụn gạch vỡ trên mặt đất, giống như tên bay, bắn lên trên quầng sáng thủ hộ.

“Coong coong coong...”.

Quầng sáng thủ hộ vừa trải qua gia cố lại rung chuyển kịch liệt.

Tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây đều biến sắc, nhất là võ giả Tiên Thiên lại tâm thần đều kinh sợ. Hai tên hậu bối đánh nhau tạo ra khí thế, mà lại giống như sóng thần ập tới, núi cao sụp đổ... Đây đúng là trẻ tuổi một thế hệ giao đấu nhau hay sao?

Lôi Mộ Bạch cắn chặt răng, cơ thể cả người hở ra, gân xanh uốn lượn, hắn không thể không thừa nhận Lâm Minh đã có tư cách chiến một trận với hắn!

“Tiểu tử này, mức độ chân nguyên dày đặc không ngờ lại tương xứng với ta sau khi thi triển thượng cổ ma công, như thế nào có thể!? Chính diện căn bản không công được, phải tránh đi Tử Huyễn thương của hắn, công kích bản thể mới được!”. Lôi Mộ Bạch nghĩ như vậy, bước chân di chuyển đột nhiên tăng thêm tốc độ, một bước bước ra khoảng cách mấy trượng, thân ảnh hắn trở nên mơ hồ không chừng, huyết kích trong tay hắn cũng kéo ra một chuỗi huyết ảnh!

“So tốc độ?”. Khóe miệng Lâm Minh hơi nhếch lên xem thường. Lôi Mộ Bạch cũng không phải võ giả sở trường dùng tốc độ chuyên công như Khương Bạc Vân, hắn không sợ so tốc độ, huống chi hiện tại theo hắn lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh ngày càng sâu sắc, Kim Bằng Phá Hư thân pháp cũng ngày càng có xu thế tới gần cảnh giới tầng thứ hai, sắp đột phá!

“Xoạt!”.

Lôi Mộ Bạch giống như quỷ mị xuất hiện ở phía sau Lâm Minh, đánh xuống một kích. Nhưng mà một kích này lại không có tác dụng chút nào, trực tiếp xẹt qua bên hông Lâm Minh, cùng lúc đó Lâm Minh hóa thành hư ảnh tan đi!

Trong nháy mắt, Lâm Minh hiện ra ở ngoài mười mấy trượng:

- Thân pháp của ngươi tuy mau, nhưng vũ khí là kích! Kích, không thích hợp kết hợp với tốc độ!

Lôi Mộ Bạch sắc mặt âm trầm, luận về tốc độ, đương nhiên kích không bằng kiếm! Đây là thường thức, nhưng hiện tại, hắn đánh mạnh không được, chỉ có thể so tốc độ:

- Không cần ngươi dạy ta!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, quanh thân hình thành một vòng xoáy vô hình, rồi lại nâng thân mình hắn lên, sau khi để lộ năng lực phi hành trước đó, hắn đã hoàn toàn không cần che giấu bí mật Kim Bằng Phá Hư:

- Thực trùng hợp, ta cũng có tự tin về tốc độ!

Trung tâm quảng trường, cuồng phong tàn sát bừa bãi, Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân mình kéo dài một chuỗi ảo ảnh, Tử Huyễn thương dung nhập Phong chi ý cảnh, mỗi một thương đâm ra đều kéo theo tiếng nguyên khí xé gió gào thét.

Ngay khoảnh khắc đó, thương ảnh của Lâm Minh hóa thành gió, gió chính là thương ảnh, đánh không tiêu tan, tránh không khỏi!

“Phù! Phù!”.

Trong lúc nhất thời, ở trung tâm quảng trường, hai gió lốc tia chớp màu đỏ và đen thổi quét hết thảy ở trong đó.

- Người đâu rồi?

- Chỉ có tàn ảnh, không nhìn thấy người!

Đệ tử tu vi không tới Hậu Thiên kỳ nhìn thấy trung tâm quảng trường đã hoàn toàn mất đi bóng dáng của Lâm Minh và Lôi Mộ Bạch, mặc dù là đệ tử Hậu Thiên, cũng nhìn xem rất vất vả.

Triển Vân Gian thở ra một hơi dài, trong lòng vô cùng cảm khái: “Đây là thực lực của vương giả trẻ tuổi một thế hệ sao? Thiên phú cùng lực lượng khủng bố như thế, chỉ sợ thời tuổi trẻ ta cũng không thể theo kịp!”.

- Chân chính có thể sánh bằng thực lực của cao thủ Tiên Thiên!

Ở khu vực Kim Chung sơn của Ngũ Hành Vực, một cao thủ mới vào Tiên Thiên vừa lắc lắc đầu, vừa cảm khái.

- Trước ta còn tưởng rằng bọn họ chỉ là mạnh hơn một ít so với thời điểm ta ở vào Hậu Thiên đỉnh phong. Hiện tại xem ra, dù là Huyết Sái Trường Không ta hiện tại, cũng không dám nói có hai phần nắm chắc thắng bọn họ...

Lôi Mộ Bạch cầm trong tay Đại Hoang huyết kích, nện xuống một kích. Theo một tiếng nổ “ầm”, mặt đất quảng trường bị đánh thành một cái hWto sâu tới mấy trượng. Thế nhưng trước đó Lâm Minh đã sớm một bước né tránh, tuy vậy, khí huyết trong cơ thể hắn cũng bị quay cuồng hỗn loạn.

“Tên này thật cường đại!”. Lâm Minh áp chế khí huyết quay cuồng trong cơ thể, hắn còn có con bài chưa lật cuối cùng, Tà Thần lực và Lôi Hỏa Sát, nhưng mà hai chiêu này gần như đều là chiêu thức dùng một lần, không thể tùy tiện thi triển, nếu không một kích không thành công, ngược lại sẽ bị thua ngay tức khắc!

Lôi Mộ Bạch nhếch khóe miệng nổi lên độ cong dữ tợn:

- Là ngươi bức ta đến một bước này, đã chiến đến bậc này, ta không tiếc hao tổn thực lực, cũng muốn chém ngươi dưới kích!

Lôi Mộ Bạch nói xong làn da toàn thân “rốp rốp” nổ tung ra, đoàn đoàn sương mù đỏ máu từ trong chỗ nứt phun trào ra.

- Huyết Ảnh Phân Thân!

Theo một tiếng hét to của Lôi Mộ Bạch, đám đám sương mù đỏ máu chỉ trong nháy mắt lại ngưng tụ thành một bóng người màu đỏ xấp xỉ bằng Lôi Mộ Bạch, chỉ là trong tay không có binh khí, mà biến thành quỷ trảo thật dài.

Lâm Minh thầm cả kinh, tuy nhiên vẫn không bối rối, thủ đoạn công kích cùng loại, trong hội võ tổng tông ở Thất Huyền cốc hắn đã từng gặp.

- Đi! Hút khô tinh huyết hắn!

Huyết Ảnh Phân Thân màu đỏ phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, chộp một trảo tới hướng Lâm Minh.

Lâm Minh vẫn thần sắc bình tĩnh, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân mình bật lui ra sau. Cùng lúc đó, Tử Huyễn thương trong tay hắn lóe ra điện mang. Lôi điện lực là tối khắc tinh của tà ma quỷ quái, hắn không tin Huyết Ảnh Phân Thân này có thể chống đỡ được Tử Giao Thần Lôi.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Vang lên thanh âm âm u của Lôi Mộ Bạch ở bên tai Lâm Minh, cùng lúc đó, Đại Hoang huyết kích chém thẳng một kích xuống dưới!

Song trọng giáp công?

Lâm Minh nhướng mày, Tử Huyễn thương trong tay đâm thẳng ra ngoài, nghênh đón Đại Hoang huyết kích!

“Keng!”.

Thương kích va vào nhau, tinh huyết trong cơ thể Lâm Minh quay cuồng, chân nguyên hỗn loạn. Mà Lôi Mộ Bạch cũng bị Thanh Thương chân nguyên chấn cho ngũ tạng lục phủ rung mạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Sá!”.

Đúng lúc này, Huyết Ảnh Phân Thân vươn ra huyết trảo, chộp tới cổ họng Lâm Minh!

Mà trong lúc đó, Lâm Minh đang trong trạng thái đâm ra Tử Huyễn thương, chưa thu hồi, không thể súc lực đâm tiếp!

Tình cảnh hết sức chỉ mành treo chuông, tay phải Lâm Minh buông ra Tử Huyễn thương, trên nắm tay nở rộ thanh quang mang theo lôi đình lực, tung một quyền đánh tới hướng huyết trảo của Huyết Ảnh Phân Thân!

- Hừ, muốn chết!

Lôi Mộ Bạch cười một tiếng nanh ác. Móng vuốt của Huyết Ảnh Phân Thân rắn chắc như thần binh, có thể so với bảo khí địa giai hạ phẩm, va chạm với tấm thân máu thịt, giống như dùng nắm tay chống đỡ binh khí, căn bản là đi tìm chết.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Ngay khoảnh khắc đó, Lâm Minh vận dụng chân nguyên toàn thân tới cực hạn, vạn cỗ chân nguyên chấn động gào thét, Tử Giao Thần Lôi dung nhập trong nắm tay, tung ra một kích toàn lực sau khi dung hợp hai thành Tôi Tủy!

“Ầm!”.

Lâm Minh nện một quyền trên móng vuốt của Huyết Ảnh Phân Thân, Tử Giao Thần Lôi và lực chấn động bùng phát ra, chỉ nghe tiếng vang “xùy xùy xùy”, huyết trảo bị lôi đình thiêu đốt, kế tiếp nổ tung thành màn sương mù đỏ!

- Cái gì?

Lôi Mộ Bạch chấn động tâm thần, phun mạnh ra một ngụm máu tươi. Huyết Ảnh Phân Thân tương liên với bản thể hắn, cả hai cùng bị thương!

Hộc máu quị một gối xuống đất, trong ánh mắt Lôi Mộ Bạch tràn ngập vẻ không thể tin: “Như thế nào có thể, nắm tay trần như thế nào lại đánh nát quỷ trảo của Huyết Ảnh Phân Thân!?”.

- Lôi Mộ Bạch bị thương rồi!

- Trời ạ! Quá khủng bố! Thực lực của Lôi Mộ Bạch đã khủng bố như thế, mà còn bị Lâm Minh đánh cho trọng thương!?

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều là từng đợt tiếng hít một hơi khí lạnh, mỗi người đều dự đoán được Lôi Mộ Bạch ẩn tàng thực lực, nhưng cũng không ai dự đoán được Lôi Mộ Bạch lại cường đại như vậy.

Nhưng mà càng không dự đoán được chính là, Lôi Mộ Bạch cường đại như vậy mà vẫn bị Lâm Minh đánh cho trọng thương!!!

Chương 385: Trận chiến Vương giả

Người xem toàn trường đều khiếp sợ nói không ra lời! Bọn họ không nghĩ tới hai vương giả trẻ tuổi một thế hệ lại chiến đấu kịch liệt đến mức độ khủng bố như thế.

Quảng trường dưới chân hai người, sau khi qua trận pháp thêm vào kiên cố như sắt thép, hiện giờ đã thành một đống hỗn loạn.

Lôi Mộ Bạch phóng ra Huyết Ảnh Phân Thân bị Lâm Minh đánh hỏng nửa thân mình, bản thân Lôi Mộ Bạch phải phun ra máu tươi, khẳng định bị thương không nhẹ, về phần Lâm Minh tuy rằng không bị thương gì, nhưng gương mặt tái nhợt, khí huyết trong cơ thể tiêu hao rất nhiều.

Vốn với năng lực khôi phục cường đại của Lâm Minh, tự nhiên không đến mức như thế, nhưng chiêu thức của Lôi Mộ Bạch quỷ dị, chiêu chiêu tác động làm cho tinh huyết trong cơ thể Lâm Minh quay cuồng, hắn phải áp chế xuống xao động tinh huyết, không thể không tiêu hao rất nhiều khí huyết lực, vì thế mới bị tiêu hao đến mức này.

- Tay của Lâm Minh cũng bị thương!

Đến lúc này, người xem mới phát hiện tay phải của Lâm Minh đã máu thịt bầy nhầy, hiển nhiên là va chạm của một kích vừa rồi gây nên!

- Là bị thương khi hắn tung một quyền đánh nát huyết trảo!

- Bình thường! Va chạm mãnh liệt như vậy, mà Lâm Minh dù sao cũng không phải tu quyền, hơn nữa cũng không mang găng tay!

Các tuấn kiệt trẻ tuổi nhao nhao phát biểu cái nhìn của mình, mà lọt vào trong tai Lôi Mộ Bạch, lại khiến trong lòng hắn cười khổ.

“Bình thường!?”.

“Lâm Minh dù sao không phải tu quyền?”.

“Không mang găng tay?”.

“Đám người này biết cái gì chứ!”.

Trừ chính Lôi Mộ Bạch ra, ai cũng không biết quỷ trảo của Huyết Ảnh Phân Thân kia cứng rắn đến mức độ nào, đó là tồn tại có thể so với bảo khí địa giai hạ phẩm!

Một quyền bị đánh nát, nói cách khác, Lâm Minh có thể dùng đầu quyền đánh nát bảo khí địa giai hạ phẩm sao?

Điều này sao có thể?

Lôi Mộ Bạch hít sâu một hơi, mắt sáng quắc nhìn Lâm Minh.

- Lâm Minh! Ngươi là trẻ tuổi một thế hệ mạnh nhất ta gặp được, vì thế ta vô cùng muốn... Tự tay hủy diệt ngươi!!!

Trong miệng Lôi Mộ Bạch lộ ra hàm răng nhuộm máu, sắc mặt âm trầm dữ tợn.

- Ngươi muốn hủy diệt ta, ta cũng muốn hủy diệt ngươi. Hơn nữa, có lẽ rất nhanh ta sẽ làm được!

Lâm Minh quệt lau máu trên tay phải, khuôn mặt lãnh ngạo kiên quyết, mắt lộ ra sát khí, hắn cũng không thèm che giấu ý muốn giết chết Lôi Mộ Bạch của mình.

- Ha ha! Hủy diệt ta? Được, ta cho ngươi một cơ hội! Không nghĩ tới, trong trận chiến này ta phải dùng ra một chiêu sát thủ cuối cùng, với hao tổn tinh huyết bản thân là cái giá phải trả. Sau khi thi triển ra chiêu này, ngay cả ta cũng không thể khống chế uy lực của nó, ngươi phải chết!

Chiêu thức hao tổn tinh huyết bản thân?

Lâm Minh nhướng đuôi chân mày lên, tinh huyết đối với một võ giả là vô cùng trọng yếu. Mặc dù Lôi Mộ Bạch có Diệt Huyết Tà Lôi cắn nuốt tinh huyết của các võ giả khác, cũng sẽ không tùy tiện lãng phí tinh huyết của mình, công kích này nếu phải hao tổn tinh huyết mới có thể phát ra, vậy nhất định là chiêu thức mạnh nhất của Lôi Mộ Bạch.

Cũng sẽ là chiêu thức cuối cùng!

- Lâm Minh...

Mục Thiên Vũ ngồi ở phía sau Mục Dục Hoàng, môi run nhè nhẹ. Chiến đấu đã đến một bước này, hai đại thiên tài liều mạng đọ sức, ngay cả chính họ cũng không thể khống chế lực độ, thậm chí bọn họ căn bản đều không muốn khống chế. Một khi phân ra thắng bại, đều có khả năng trọng thương, thậm chí là tàn phế.

Nhưng mà ở thời điểm dạng này, muốn cho bọn họ thu tay ngưng chiến hiển nhiên không thực tế.

- Vũ nhi đừng lo lắng! Có lão tổ tông ở đây không có việc gì!

Mục Dục Hoàng chú ý tới Mục Thiên Vũ ở phía sau tim đập hơi dồn dập, biết nàng đang lo lắng, nên trấn an.

- Dạ...

Mục Thiên Vũ gật gật đầu, hơi bình tĩnh trở lại.

Một kích cuối cùng của hai vương giả trẻ tuổi liều chết quyết đấu, tất cả võ giả ở đây đều như ngừng lại hô hấp. Đừng nói là tuấn kiệt trẻ tuổi, dù là lão quái Toàn Đan cũng đều trợn to mắt, không chớp nhìn chăm chú vào trung tâm quảng trường, e sợ mình bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc phấn khích nào.

Hai người trên đài này, thậm chí có khả năng trở thành cường giả phong hoàng xưng đế trong tương lai! Như thế, có lẽ trận chiến của hai đại hoàng giả trẻ tuổi này chính là một trận chiến đỉnh phong của thời đại! Nhất định sẽ là trận quyết đấu được ghi vào trong điển tịch, kế thừa cho tương lai ngàn vạn năm sau!

Việc trọng đại bậc này, ai sẽ bỏ qua!?

Trung tâm trường đấu, cuồng phong nổi lên từng trận, máu vãi đầy trời!

“Phù!”.

Huyết Ảnh Phân Thân bị Lâm Minh đánh cho trọng thương nhào vào trong thân thể Lôi Mộ Bạch, dung hợp với bản thể hắn, theo đó, thân thể Lôi Mộ Bạch hiện ra một lớp màu đỏ tươi quỷ dị.

- Huyết Ngục Hàng Lâm!

Lôi Mộ Bạch hét lớn một tiếng, khí thế quanh thân càng ngày càng cuồng bạo, mãnh liệt ngập trời, cả người hắn quấn quanh tia chớp màu đỏ, tóc dài tung bay phất phới.

Chân đạp cát nhuộm máu đỏ, huyết kích chỉ thẳng lên trời cao!

Vào giờ khắc này, hắn giống như Ma Thần cái thế buông xuống, không ai bì nổi!

Lâm Minh nhẹ thở ra một hơi, chẳng trách Lôi Mộ Bạch kiêu ngạo như thế, không ngờ hắn lại có nhiều con bài chưa lật như vậy, một sát thủ giản tiếp một sát thủ giản, trong võ giả cùng cấp, người có thể thắng hắn thật sự là đã ít lại càng ít!

Một chiêu Huyết Ngục Hàng Lâm này, với tinh huyết bùng cháy là cái giá phải trả, đổi lấy lực lượng bùng nổ tăng lên gấp bội, chiêu thức như thế, đả thương người một ngàn cũng tự tổn hại tám trăm.

Đến nước này rồi, Lâm Minh không có cố kị giữ lại gì nữa, một lần giao phong cuối cùng này cũng không cần phải tính toán tiêu hao chân nguyên, hắn có thể đầu nhập, cũng phải đầu nhập toàn bộ lực lượng, nghênh chiến với một kích của Lôi Mộ Bạch.

- Tà Thần lực, mở ra!

“Ầm!”.

Năng lượng khủng bố bị nén ép cao độ ở trong hạt giống Tà Thần, trong nháy mắt bùng phát ra, khí thế của Lâm Minh lại lần nữa kéo lên, chân nguyên dày đặc giống như trời long đất lở. Khoảnh khắc đó, khí thế phát ra trên thân hắn, giống như thương mang sắc bén đâm thẳng lên trời cao!!!

- Cái gì?

- Không có khả năng!

- Khí thế lại tăng thêm, chân nguyên cũng tăng mạnh hơn sáu bảy thành! Không ngờ Lâm Minh cho tới thời điểm này, còn ẩn giấu thực lực cường đại như vậy?

Lâm Minh mang đến rung động thật sự quá lớn, ngay cả Mục Phượng Tiên đều hơi biến sắc, người này so với Lôi Mộ Bạch còn khiến người ta giật mình kinh ngạc hơn. Dù sao lực lượng của Lôi Mộ Bạch là đổi lấy tinh huyết bùng cháy mới có, còn Lâm Minh nhưng không phải như thế, mà là chân nguyên thật sự nén ép ở trong cơ thể!

- Võ giả Ngưng Mạch kỳ, như thế nào có thể cất chứa nhiều chân nguyên như vậy! Thân thể hắn là cái động không đáy hay sao?

Tất cả người xem tại đây, từ tuấn kiệt trẻ tuổi đến lão quái Toàn Đan, đều trợn trừng hai mắt, trong ánh mắt chứa đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin.

Một võ giả Tiên Thiên lắc đầu cười khổ:

- Võ giả thế này còn gọi là Ngưng Mạch kỳ sao? Chân nguyên dày đặc tới trình độ tương xứng với ta rồi!

Võ giả Ngưng Mạch kỳ, trình độ chân nguyên thâm hậu theo kịp Tiên Thiên, chuyện này hoàn toàn khó tin. Nếu không phải xác nhận trong đan điền Lâm Minh chưa ngưng tụ thành khí xoáy chân nguyên, có đánh chết hắn cũng không tin Lâm Minh là Ngưng Mạch hậu kỳ.

- Tuy nhiên, Lâm Minh che giấu thực lực tuy rằng kinh người, nhưng so với Lôi Mộ Bạch vẫn còn kém một ít!

Một đệ tử Kim Chung sơn sau khi so sánh khí thế giữa Lâm Minh và Lôi Mộ Bạch, đưa ra đánh giá. Lực lượng che giấu của Lâm Minh vẫn còn không bằng thực lực tăng phúc của Lôi Mộ Bạch, với đổi lấy cái giá phải trả tinh huyết bùng cháy.

Đó dù sao cũng là tinh huyết, đốt cháy một chút là ít một chút.

Hiện tại, Lôi Mộ Bạch tóc tai bù xù, khí thế xông lên tận trời, thực lực ước chừng tăng lên gấp đôi, còn phần Lâm Minh thương ý lan tràn bốn phía, sắc bén có thừa nhưng luận về khí thế vẫn còn kém một chút, thực lực của hắn đại khái tăng cao sáu bảy thành!

Vốn trước đó, thực lực của hai người đều gần như nhau, hiện tại thực lực tăng phúc bất đồng lập tức rớt ra khoảng cách chênh lệch giữa hai người!

- Lâm Minh có nguy hiểm rồi!

- Đây là một chiêu liều mạng của Lôi Mộ Bạch, nếu tiếp không được, có thể sẽ trọng thương, thậm chí tàn phế!

Đệ Tử Thần Hoàng đảo đều ngừng thở, một ít cô gái trẻ tuổi trong lòng ái mộ Lâm Minh thì trái tim như trào lên cổ họng. Những đôi mắt xinh đẹp mở thật to, ánh mắt cũng không chớp, e sợ lỡ bỏ qua một màn kế tiếp.

Mục Thiên Vũ thở nhẹ một hơi, hai tay nắm chặt cùng một chỗ. Trong lòng gọi thầm: “Lâm Minh! Ngươi ngàn vạn không nên xảy ra chuyện gì nha!”.

Lôi Mộ Bạch trong miệng đầy máu, thống khổ, bởi vì huyết mạch thân thể không ngừng nổ tung. Hắn nghiêm mặt nói dữ tợn:

- Lâm Minh! Không nghĩ tới đến thời điểm này ngươi còn giữ lại tuyệt chiêu cuối cùng. Ngươi quả thật cường đại đến khiến ta kinh ngạc! Tuy nhiên cũng nên dừng ở đây! Chung quy con bài chưa lật của ngươi, không bằng ta!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Dường như bởi vì thiêu đốt tinh huyết, giọng nói của Lôi Mộ Bạch đều biến đổi, trở nên khàn khàn mà trầm thấp, hắn dừng lại một lát rồi nói từng chữ một:

- Tiếp ta một kích cuối cùng, Ma... Vương... Hàng... Lâm!

Chữ “Lâm” vừa ra, cùng lúc, Lôi Mộ Bạch hai tay cầm kích bổ ra một kích!

Sóng máu ngập trời cuồn cuộn mãnh liệt dựng lên, ngay khoảnh khắc đó, dường như hư không đều bị bổ nứt ra. Một kích của Lôi Mộ Bạch này cấp bách lao ra, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa chưa từng có từ trước đến nay. Mặc dù có hào quang thủ hộ ngăn cách, mọi người ở đây đều có cảm giác tinh huyết trong người sôi trào cuồn cuộn, dường như khí huyết sắp chảy ngược, khó chịu không nói nên lời!

Quá cường đại!

Vẻn vẹn chỉ dư ba đã khiến cho nhiều đệ tử khó chịu muốn ói máu như vậy, Lâm Minh đứng mũi chịu sào như thế, sao chống lại được?

Mọi người đều tim đập thình thịch, Mục Thiên Vũ nắm chặt hai tay cùng một chỗ, trái tim trong ngực trong nháy mắt co thắt lại.

Ở trung tâm quảng trường, đối mặt với gió lốc màu máu điên cuồng, quần áo Lâm Minh bay phần phật, tóc dài bị gió mạnh thổi bay tung.

Lúc này trong lòng hắn tĩnh lặng như nước, tâm thần liên hệ đến trong hạt giống Tà Thần, trên Tử Huyễn thương, hào quang màu tím và đốm lửa thật nhỏ chấn động rất nhẹ!

Tử Điện thần trúc vạn năm!

Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm!

Dưới tăng phúc của tài liệu cực phẩm, phun ra nuốt vào ngọn lửa, lôi đình gào thét. Ngọn lửa điên cuồng và lôi đình lực cùng nhau bột phát ra giống như nước lũ vỡ đê!

Mũi thương chỉ thẳng hướng ngàn dặm!

Vang lên tiếng Lôi Hỏa khủng bố kèm theo tiếng nổ vang vọng trên không trung, Tử Huyễn thương giống như sao băng quấn quanh hỏa lôi, thẳng đường đâm ra!

Ngay khoảnh khắc đó Hỏa Tinh của Bất Diệt thánh hỏa kết hợp với Tử Giao Thần Lôi:

Lôi Hỏa Sát!

“Ầm!”.

Bùng phát ra năng lượng khủng bố đến cực điểm, chỉ trong nháy mắt, thanh âm bị cắn nuốt, thái dương đều mất đi màu sắc, dường như thời gian ở khoảnh khắc đó cũng phóng chậm lại!

Tầm nhìn của Lâm Minh hoàn toàn bị hào quang chói mắt tràn ngập, dường như trong nháy mắt đó hắn đặt mình ở trong một chiều không gian độc lập, thậm chí có thể nghe rõ được tiếng trái tim mình nhảy đập, cảm nhận được hơi nóng cuồn cuộn và tiếng ngâm hưng phấn trong hạt giống Tà Thần.

“Rắc!”.

Quầng sáng thủ hộ trước đó vừa được bày ra lại lần nữa, đủ để ngăn cản công kích toàn lực của cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ, không ngờ lại lần nữa nổ tung. Bùng nổ sinh ra dòng khí chân nguyên thật sự quá khủng bố. Cao thủ ra tay bố trí kết giới, hoàn toàn không nghĩ tới trận đấu giữa cấp bậc Hậu Thiên sơ kỳ lại có thể đạt tới loại trình độ này!

Ánh sáng trắng chói mắt chỉ lấp lánh thời gian mấy hơi thở, toàn bộ bàn bày thọ yến đều bị ném bay đi. May mà cao thủ ở đây đã sớm nhìn thấy không ổn, đúng lúc tạo ra quầng phòng hộ, lúc này mới tránh cho nhân viên khỏi bị thương.

Quảng trường luận võ lúc này đã bị nổ tung thành một mảnh phế tích, Lâm Minh chống cây Tử Huyễn thương, gian nan đứng thẳng, mà lúc này Lôi Mộ Bạch thì cả người là máu, ánh mắt đã mất đi thần thái.

“Phịch phịch!”.

Lôi Mộ Bạch sụm hai đầu gối quỳ sụp xuống đất, thân thể lung lay sắp ngã.

Thấy một màn như vậy, mọi người ngây dại ra, bọn họ cần một chút thời gian để tiêu hóa hết thảy phát sinh vừa rồi.

- Lâm Minh... Thắng!?

Chương 386: Tiền trảm hậu tấu

Lôi Kinh Thiên tông chủ Lôi Cực tông cả người đều thất thần, không có hiểu biết chỗ đáng sợ của Lôi Mộ Bạch hơn hắn. Vậy mà hiện tại, Lôi Mộ Bạch lại bị Lâm Minh vượt cấp đánh bại! Chuyện này mang tới đả kích cho hắn thật sự quá lớn, hắn căn bản không thể tin được.

Về phần các đệ tử trẻ tuổi của Ngũ Hành Vực, đều còn đang ngẩn người, trận chiến đấu này, bất kể là Lôi Mộ Bạch hay là Lâm Minh, sự cường đại của hai người đều vượt qua phạm trù nhận biết của họ. Hiện tại Lâm Minh thắng lợi, lại làm cho bọn họ cảm thấy như mộng như ảo.

Bọn họ cũng lần đầu tiên biết rằng, võ giả Ngưng Mạch hậu kỳ và Hậu Thiên sơ kỳ có thể đạt tới thực lực khủng bố như vậy.

Rung động mãnh liệt này, làm cho bọn họ đã không biết phải lên tiếng bình luận như thế nào? Cho dù dùng thiên tài cấp thánh dường như đều không đủ để hình dung, ở trong kiến thức của họ, Lâm Minh chỉ có thể là tồn tại của nhân vật trong điển tịch, tỷ như U Minh đại đế từng cực thịnh một thời, từng là quân chủ ngũ hành quản lý Ngũ Hành Vực...

Ở khu vực Hỏa Dương tông, Hỏa Dương công chúa kinh ngạc trố mắt nhìn Lâm Minh, trong lòng khẽ thở dài một hơi, vốn trước đó nàng còn bởi vì bị người đoạt mất danh hiệu nổi bật, không thể lên sân khấu mà cảm thấy oán niệm, nhưng hiện tại sau khi chứng kiến trận chiến giữa Lâm Minh và Lôi Mộ Bạch, ngược lại nàng tự cảm thấy mình may mắn, với thực lực của mình, lên sân đấu cũng chỉ là làm trò cười cho người trong nghề mà thôi.

“Đáng tiếc ta từng nghĩ rằng chính mình đã là thiên tài đỉnh cấp, hiện tại xem ra, cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng”.

Không riêng gì Hỏa Dương công chúa, Lôi Chấn Tử cao ngạo, Triển Vân Gian phong thái tiêu sái, Bạch Ngạo Hiên lạnh lùng... Lúc này ai nấy đều có cùng một ý tưởng. Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên trong vầng hào quang thiên tài, trong bạn cùng lứa tuổi không có ai vượt qua được họ, cũng vì thế không thể tránh khỏi bọn họ sinh ra một loại ý niệm trong đầu, mình là nhân vật chính của đại lục tương lai. Thế mà hiện tại so với Lâm Minh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chênh lệch giữa họ với Lâm Minh, sợ là cả đời đều khó có thể đuổi theo kịp.

Mục Phượng Tiên thu hồi ánh mắt, hai mắt hơi híp lại, Lâm Minh đã là một người vượt qua năng lực thiên tài của Thần Hoàng đảo, người như vậy, vốn hẳn nên xuất hiện ở tông môn ngũ phẩm, thậm chí là thánh địa.

Chỉ có thế lực lớn như vậy, trải qua ngàn năm hoặc cả vạn năm tích lũy số mệnh, mới có thể nuôi dưỡng nhiều thiên tài xuất chúng như Lâm Minh để tấn công cường giả phong hoàng. Sau đó để ông trời sàng chọn, cuối cùng người còn lại chính là có thể phong hoàng xưng đế.

Toàn bộ quảng trường, ước chừng qua thời gian mười mấy lần hô hấp, không ai nói chuyện, toàn trường im ắng, trưởng lão Toàn Đan thì cảm khái trong lòng, mà các tuấn kiệt trẻ tuổi thì đang tiêu hóa trận chiến vương giả kinh người bọn họ nhìn thấy, trận chiến đấu này, đả kích đối với tâm thần bọn họ thật sự quá lớn, đảo ngược hết thảy thế giới quan bọn họ từng biết. Trước kia không ít người còn làm một ít mộng đẹp chính mình là chân mệnh thiên tử, nhưng hiện tại lại như trong mộng mới tỉnh, có lẽ lần này đối với bọn họ mà nói, cũng không phải một chuyện xấu.

Quảng trường đang trong lúc yên tĩnh, ở thời điểm mọi người còn đang mờ mịt, Lâm Minh thu hồi Tử Huyễn thương, đi bước một tới chỗ Lôi Mộ Bạch.

Lúc này Lôi Mộ Bạch như trước quỳ trên mặt đất, hai mắt ảm đạm, trong miệng mũi đều là máu tươi, còn giữ lại chút ý thức, chỉ vì bị thương quá nặng, tinh huyết cũng tiêu hao quá nhiều, hắn đã lung lay sắp ngã.

Nhìn thấy Lâm Minh đi tới, trong ánh mắt đang ảm đạm của hắn chợt trở nên đỏ tươi, phát ra sát khí và hận ý không che giấu chút nào. Hắn muốn mở miệng nói mấy câu, nhưng mà gian nan mở ra, cuối cùng máu tươi lại bắn thẳng ra ngoài, hoàn toàn không nói ra lời.

Mối nhục hôm nay khắc sâu ở trong lòng Lôi Mộ Bạch, cừu này không báo, sẽ trở thành tâm chướng của Lôi Mộ Bạch, làm cho hắn nghẹt thở, ý niệm trong đầu không thông suốt.

Người tu ma, công pháp so với chính đạo càng thông hiểu ý niệm trong đầu. Ma, vốn chính là đại danh từ muốn làm gì thì làm, không như chính đạo luôn có thước đo của đạo đức.

Người tu ma, với thiên hạ là địch, đối nghịch với chúng sinh, nếu còn không thể làm theo ý mình, thỏa mãn dục vọng của mình, như vậy tu ma dùng làm gì? Không bằng cầm kinh niệm phật!

Lôi Mộ Bạch đã không thể há mồm, hắn chỉ có thể nguyền rủa trong lòng: “Đợi tới ngày nào đó Thần Hoàng đảo bị hủy diệt, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, ta sẽ phế v công đày ngươi tới địa ngục, đánh gãy tứ chi của ngươi, cho ngươi vào trong khạp, để nhìn ta tùy ý tiêu dùng thiên tài địa bảo tích lũy của Thần Hoàng đảo. Đồng dạng ta sẽ phế bỏ võ công của Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân, ở trước mặt ngươi lột sạch quần áo họ, tùy ý tiến vào thân thể họ, đùa bỡn lăng nhục, nhận lấy huyết mạch của họ!”.

Lôi Mộ Bạch nghĩ đến đây liền nhếch môi cười, Thần Hoàng đảo bị phá là chuyện sớm hay muộn, ngày đó cũng không còn xa.

Hắn nhìn thấy trong ánh mắt Lâm Minh cũng có sát ý, hiển nhiên cũng muốn giết mình. Đáng tiếc, mặc cho ngươi thiên phú tốt mấy đi nữa, bị vây khốn trong một tông môn tứ phẩm như Thần Hoàng đảo, cũng chỉ tương đương với mang trên mình gông xiềng, vĩnh viễn không lên được bầu trời.

- Lâm... Minh... Một ngày nào đó... Ta sẽ báo mối... Nhục hôm nay!

Lôi Mộ Bạch dùng chân nguyên truyền âm nói đứt quãng. Trạng thái hắn hiện tại, mặc dù là chân nguyên truyền âm cũng thập phần gian nan.

Lâm Minh dường như hoàn toàn không nghe thấy truyền âm chân nguyên của Lôi Mộ Bạch, ngược lại mỉm cười giơ tay khoát lên vai Lôi Mộ Bạch, làm bộ như muốn đỡ Lôi Mộ Bạch dậy, thân thể Lôi Mộ Bạch cứng đờ:

- Ngươi...

- Ta đã nói trước ngươi không hiểu được tình cảnh của mình mà, đến bây giờ, ngươi vẫn không hiểu được! Báo mối nhục hôm nay? Thực có lỗi, ngươi không có cơ hội!

Lâm Minh hơi nhích môi, truyền âm chân nguyên lạnh như băng vang lên bên tai Lôi Mộ Bạch, khiến hắn ngay khoảnh khắc như rơi xuống hầm băng.

- Ngươi... Điên...

- Đi tìm chết đi!

Vẻ tươi cười trên mặt Lâm Minh chợt biến thành lạnh, bàn tay giơ lên, một chưởng ấn xuống ngực Lôi Mộ Bạch.

Tuyệt Mạch thủ!

“Bùng!”.

Thân mình Lôi Mộ Bạch chấn động, hắn sớm đã yếu ớt không chịu nổi, kinh mạch bị lực lượng cuồng bạo của Lâm Minh nhảy vào trong đó, kinh mạch đứt từng khúc!

“Phốc!”.

Lôi Mộ Bạch phun mạnh một ngụm máu tươi, trong đầu hiện lên tất cả đều là ý niệm không thể tin: “Lâm Minh hắn... Điên rồi!”.

Chuyện xảy ra đột ngột như thế, sau khi Lâm Minh xuất chưởng, dù là cao thủ Toàn Đan cũng không kịp ngăn cản, mọi người vốn đang nghĩ Lâm Minh đi tới đỡ Lôi Mộ Bạch dậy. Ở vào thời điểm này, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng, cũng không thể tin được, ở thời điểm Lôi Mộ Bạch không hề có sức phản kháng, Lâm Minh xuống nặng tay... Hắn muốn làm gì, chọc lên chiến tranh giữa Ngũ Hành Vực cùng Thần Hoàng đảo hay sao?

Thần Hoàng đảo đã vô cùng bấp bênh, nếu còn dẫn tới nhiều người tức giận, kích lên chiến tranh với Ngũ Hành Vực, điều đó khẳng định là chết không có chỗ chôn thây!

Lâm Minh làm như vậy không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào rọ! Cho dù tương lai hắn chú định có thể trở thành cường giả phong hoàng, nhưng mà giờ này khắc này, Thần Hoàng đảo cũng không dám lầm lỗi bảo vệ hắn trước thiên hạ rộng lớn như thế!

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết!

Lôi Kinh Thiên là phẫn nộ nhất, Lôi Mộ Bạch chính là thánh tử của Nam Hải Ma Vực! Tương lai là người lèo lái Nam Hải Ma Vực!

Nếu Lôi Mộ Bạch chết ở chỗ này, Nam Hải Ma Vực thực có thể giận chó đánh mèo với hắn, cho dù lúc này bởi vì chiến sự của Thần Hoàng đảo, Nam Hải Ma Vực không rảnh rỗi bận tâm với hắn, ngày sau cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, về phần cái gì Thượng Cổ ma quyển kia, càng trở thành bọt nước!

Lôi Kinh Thiên chưa từng có phẫn nộ như vậy, hai tay hắn lóe lên một đạo điện quang màu tím, tung một chưởng đánh tới hướng Lâm Minh. Dưới một chưởng đó, dù là cao thủ Tiên Thiên hậu kỳ đều phải bị miểu sát, Lâm Minh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Mọi người còn không kịp phát ra tiếng kêu kinh hãi, một chưởng của Lôi Kinh Thiên đã bổ xuống, ở dưới năng lượng nén ép cuồng bạo, không gian bên cạnh Lâm Minh chợt căng cứng, căn bản động cũng không thể động mảy may nào. Kỳ thật cho dù có thể nhích động, Lâm Minh cũng không trốn thoát.

- Lôi Kinh Thiên! Ngươi làm gì!

Ở thời điểm chỉ mành treo chuông, Mục Dục Hoàng xuất hiện ở trên lôi đài như một tàn lửa dài, một chưởng sấm sét đánh tan chưởng của Lôi Kinh Thiên.

“Ầm!”.

Lôi Kinh Thiên liên tiếp thối lùi lại mấy bước, mà Mục Dục Hoàng chỉ là thân thể hơi nhoáng lên một cái rồi đứng vững vàng.

Lôi Kinh Thiên nổi giận:

- Ta làm gì? Ta còn muốn hỏi ngươi làm! Mục Dục Hoàng! Ngươi muốn dung túng đệ tử thủ hạ của ngươi tùy ý giết người ư?

Mục Dục Hoàng lúc này sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm, nàng là trong nháy mắt Lâm Minh động thủ, mới đột nhiên nghe chân nguyên truyền âm của Lâm Minh:

- Lôi Mộ Bạch là gian tế của Nam Hải Ma Vực!

Lâm Minh vốn chính là tiền trảm hậu tấu, không để cho Mục Dục Hoàng mảy may cơ hội kịp phản ứng!

Mặc dù là Mục Dục Hoàng tính tình cường ngạnh, lúc này cũng đầu óc rối loạn. Chuyện này thật sự ảnh hưởng quá lớn, toàn bộ sáu tông của Ngũ Hành Vực đều ở đây, trước mắt bao người, tiểu tử Lâm Minh còn muốn chọc thủng trời tại đây!

Một khi hắn chứng minh không được lời nói của mình, ngay cả Thần Hoàng đảo cũng không bảo vệ được hắn!

Nàng oán trách liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái. Nhưng hiện tại, cũng không phải thời điểm quở trách hắn, chuyện cũng đã xảy ra rồi, cần phải giải quyết.

Quả nhiên, trưởng lão các đại tông môn Ngũ Hành Vực đều phẫn nộ rồi, từng người đều nhao nhao đứng lên, căm tức nhìn Lâm Minh. Bảy tông Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi của Ngũ Hành Vực, nhất mạch tương liên, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện bậc này.

Lúc này Lôi Mộ Bạch đang hấp hối, kinh mạch toàn thân đứt từng khúc, hắn vẫn còn có thể treo một hơi, không có chết ngay, chỉ là thời điểm này hắn ngay cả một vẻ phẫn nộ đều không làm được, hắn chỉ có thể trừng to mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt đó chứa đầy oán độc khiến người ta nhìn thấy mà ghê người!

Lôi Mộ Bạch còn không có ý thức được Lâm Minh đã làm gì hắn, hắn cảm giác được kinh mạch cả người bị đứt rất nhiều chỗ, tuy nhiên, dù vết thương kinh mạch là khó trị liệu nhất, nhưng đối với tông môn ngũ phẩm mà nói, vẫn có biện pháp trị liệu. Chẳng qua phải nằm trên giường thời gian mấy tháng là không thể thiếu.

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng riêng của Lôi Mộ Bạch mà thôi.

Lâm Minh hoàn toàn không nhìn ánh mắt oán độc của Lôi Mộ Bạch, thản nhiên đối mặt với sự phẫn nộ của trưởng lão sáu đại tông môn Ngũ Hành Vực, đầu tiên là chắp tay thi lễ, rồi nói:

- Lôi tông chủ nói tại hạ giết người, không thể nói như vậy, tại hạ không có hạ tử thủ, Lôi Mộ Bạch còn sống!

Lôi Kinh Thiên không nghĩ tới Lâm Minh lại mở miệng nói ra lời này, tức giận đến cả người phát run:

- Ngươi đánh vỡ kinh mạch toàn thân hắn, còn nói dối! Hôm nay lão phu không nên một chưởng đánh chết tiểu tạp chủng ngươi này!

Lôi Kinh Thiên bùng phát khí thế, nhưng mà Mục Dục Hoàng đứng ngay trước người hắn, hắn cũng không làm sao được.

Lâm Minh nói:

- Chuyện tại hạ làm, đương nhiên có nguyên nhân, Lôi Mộ Bạch xuất thân từ Nam Hải Ma Vực, không phải Lôi tông chủ muốn nói với tại hạ, ngài vốn không biết điều này chứ!

- Cái gì?

Một câu nói của Lâm Minh, toàn trường đều kinh hãi, ngay cả Lôi Kinh Thiên cũng tâm thần run lên, trong lòng tràn ngập không thể tin, như thế nào có thể? Hắn làm thế nào phát hiện?

Tuy nhiên dù sao hắn đã sống qua năm tháng mấy trăm năm, cũng không thất thố, lập tức phủ nhận:

- Ăn nói bừa bãi! Mộ Bạch là đệ tử thiên tài ba năm trước đây ta tìm được ở Chiêu Tuyết Vực, xuất thân trong sạch, như thế nào có thể là gian tế theo như lời ngươi nói!

Tuy rằng Lôi Kinh Thiên che giấu biểu tình tốt lắm, nhưng trong nháy mắt vừa rồi dao động chân nguyên của hắn đã phát sinh biến hóa rất nhỏ, bị Mục Dục Hoàng nhạy bén bắt giữ được.

Chương 387: Đối chất

“Cáo già này!”. Mục Dục Hoàng sắc mặt âm trầm, cũng hiểu rõ vì sao mấy ngày này Lôi Kinh Thiên nhiều lần làm khó dễ mình, hắn thực có khả năng giống như Lôi Mộ Bạch: “Lôi Kinh Thiên hơn phân nửa đã đầu phục Nam Hải Ma Vực, theo như lời của Lâm Minh, có thể bảy tám phần là sự thật! Tiền trảm hậu tấu, hắn thật đúng là dám làm! Mấu chốt là, hắn làm thế nào có thể chứng minh? Dưới loại tình huống này không có khả năng nghiêm hình bức cung!”.

Mục Dục Hoàng biết rõ sự tình trọng đại, một khi giải thích không rõ, Lâm Minh sẽ chết rất thảm, mà Thần Hoàng đảo cũng không có khả năng che chở hắn.

Lôi Kinh Thiên cả người lóe ra lôi đình, ánh mắt hung ác giống như mãnh thú nhìn con mồi. Ngay cả Thạch Trọng Khôn của Hậu Thổ tông cũng đứng ra, trước đây hắn bị Lâm Minh chặn họng, bị bắt bẻ đến thương tích đầy mình, hiện tại có cơ hội bỏ đá xuống giếng sao hắn có thể bỏ qua!

- Tiểu bối ngươi ngậm máu phun người! Tâm tư thật ác độc! Bởi vì một vài ân oán tranh chấp liền chặt đứt kinh mạch toàn thân hiền điệt Lôi Mộ Bạch, nếu ngươi không giải thích cho rõ ràng, ta cũng sẽ đoạn toàn thân kinh mạch của ngươi, nếu không Ngũ Hành Vực ta còn chi thể diện!

Trong lúc Thạch Trọng Khôn nói chuyện, cũng bột phát ra khí thế toàn thân. Hai cao thủ Toàn Đan trung kỳ cùng một lúc áp bức, mặc dù có Mục Dục Hoàng đứng ở trước người, Lâm Minh cũng cảm thấy áp lực chợt tăng mạnh.

Lâm Minh không có mảy may cảm tình với Thạch Trọng Khôn này, hắn trầm giọng nói:

- Thạch trưởng lão nói cũng không nên nói lung tung!

Thạch Trọng Khôn cười lạnh một tiếng:

- Ngươi cũng biết nói không thể nói lung tung! Vậy ngươi nói Lôi Mộ Bạch hiền điệt là gian tế của Nam Hải Ma Vực, như vậy chứng cớ ở đâu? Lấy không ra chứng cớ, thì ngươi chuẩn bị đền mạng đi!

Trong lúc Thạch Trọng Khôn nói, đệ tử Ngũ Hành Vực ở dưới đài đều xôn xao lên, nhất là đám người Sở Vân Phi, Trần Khôn, Thạch Hám Sơn, trước đây bị Lâm Minh ngược đãi thê thảm, lại kêu gào Lâm Minh đền mạng.

- Lâm Minh! Chuyện này thật không phải nhỏ, ngươi có chứng cớ gì mau mau đưa ra. Làm không tốt một cái, ta cũng không bảo hộ được ngươi!

Mục Dục Hoàng dùng chân nguyên truyền âm nói, thanh âm có chút ý trách cứ. Chuyện lớn như vậy hắn lại không thương lượng trước với nàng, mà trực tiếp ra tay.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đáp lời:

- Mục tiền bối! Ta cũng là không có biện pháp! Bởi vì không có chứng cớ xác thực, nếu báo cho ngài biết trước, chỉ sợ phải tới trưởng lão hội thương lượng, đến lúc đó, sợ là người phản đối tới cả một sọt, kết quả chỉ có thể không giải quyết được gì! Ta không thể không tiền trảm hậu tấu!

Lâm Minh biết rõ chỉ dựa vào lời nói một bên của mình, mặc dù Mục Dục Hoàng tín nhiệm hắn cũng không dám tùy tiện ra tay. Hơn phân nửa sẽ triệu tập trưởng lão hội hỏi ý, điều đó khẳng định sẽ không giải quyết được gì. Dù sao một tên gian tế tiểu bối, dù có giết chết, đối với toàn bộ chiến cuộc cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu, mà nếu giết lầm vậy thì xong rồi.

Đến lúc đó Lâm Minh chỉ phải trơ mắt nhìn Lôi Mộ Bạch rời Thần Hoàng đảo, trở về Nam Hải Ma Vực của hắn, trở thành một con rắn độc ẩn nấp ở phía sau người, chờ thời cơ cắn trộm.

Lâm Minh còn có gia quyến, cũng không muốn có một người nhìn chằm chằm vào mình như vậy. Một Âu Dương Bác Duyên đã đủ để hắn khó chịu đựng rồi. Âu Dương Bác Duyên dù sao còn là người của Thất Huyền cốc, ngoài mặt không dám làm xằng bậy, nhưng Lôi Mộ Bạch thì không cố cố kị về mặt này. Cho nên hắn chỉ phải trước phế đi Lôi Mộ Bạch, cắt tuyệt con đường phía sau.

Mục Dục Hoàng sắc mặt hoàn toàn biến đổi:

- Ngươi nói gì? Ngươi không có chứng cớ xác thực? Là suy đoán!?

Lâm Minh nói:

- Cũng không phải tất cả! Ta còn có một số nắm chắc...

Lâm Minh nói xong, tiến lên trước một bước, đứng ở trước người Thạch Trọng Khôn và Lôi Kinh Thiên, trực diện trước áp lực của hai đại trưởng lão.

Thạch Trọng Khôn cười lạnh đầy vẻ trào phúng, dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm Minh bị đoạn đứt kinh mạch toàn thân.

Mà Lôi Kinh Thiên thì mặt đầy vẻ hung ác. Hắn hơi chột dạ, tuy nhiên hắn không tin Lâm Minh thật sự có chứng cớ, chỉ cần Lâm Minh không đưa ra được chứng cớ, hắn sẽ cứ một mực nói Lâm Minh ngậm máu phun người.

Lâm Minh chắp tay thi lễ, bình tĩnh nói:

- Lôi tông chủ yên tâm một chút chớ nóng! Nếu chứng thực tại hạ là ngậm máu phun người, như vậy sẽ để mặc bị giết bị róc thịt!

Lôi Kinh Thiên nhướng mày, trong ánh mắt toát ra một cỗ sát khí:

- Đây là chính ngươi nói, nếu ngươi không có chứng cớ, lão phu sẽ một chưởng đánh chết ngươi!

Lôi Kinh Thiên nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía Mục Dục Hoàng, thị uy với Mục Dục Hoàng:

- Dục Hoàng sư thái! Đây là chính miệng đệ tử ngươi nói, ngươi không có gì để nói nữa chứ!

Mục Dục Hoàng sắc mặt càng thêm khó coi vài phần. Thời điểm này, cho dù nàng có mạnh mấy, cứng rắn bao che khuyết điểm mấy đi nữa, cũng không có khả năng ra tay bảo hộ cho Lâm Minh.

Giọng trầm xuống vài phần, Mục Dục Hoàng lạnh lùng nói:

- Chuyện Lâm Minh chính miệng hứa hẹn, tự nhiên sẽ làm đúng! Nếu quả thực hắn ngậm máu phun người, vậy tùy ý Lôi tông chủ xử trí, nhưng nếu Lâm Minh xuất ra chứng có, còn có người chống chế, lão thân sẽ đích thân ra tay, đánh chết người chống chế dưới chưởng!

Cảm nhận được sát khí ẩn chứa trong lời nói của Mục Dục Hoàng, Lôi Kinh Thiên máy động trong lòng, nhưng vẫn như trước cười lạnh nói:

- Sư thái hãy nhớ kỹ lời nói của mình!

Sự tình phát triển đến một màn này, Mục Thiên Vũ đã sớm không ngồi yên được, nàng lo lắng nhìn Lâm Minh trong lòng đầy ngập bất đắc dĩ.

Mọi ánh mắt toàn trường đều ghim trên thân Lâm Minh. Lâm Minh hít sâu một hơi, cố cho giọng của mình hoàn toàn bình tĩnh trở lại:

- Tại hạ có mấy vấn đề muốn hỏi Lôi tông chủ...

- Ngươi hỏi đi! Để ta xem ngươi có thể hỏi cái gì!

Lôi Kinh Thiên nói giọng hùng hổ dọa người.

Lâm Minh nói:

- Vấn đề thứ nhất, thời điểm Lôi Mộ Bạch quyết đấu với tại hạ, sử dụng công pháp có phải là công pháp của Lôi Cực tông?

Lôi Kinh Thiên nhướng mày:

- Không phải! Mộ Bạch tu luyện công pháp, là Mộ Bạch tự mình thu được trong di tích thượng cổ. Từ xưa đến nay thiên tài đều có vận may trong người, từ trong di tích cổ thu được cơ duyên, cũng là chuyện bình thường!

- Lôi tông chủ nói rất đúng!

Lâm Minh gật đầu:

- Tại hạ còn có vấn đề thứ hai, Lôi Linh của Lôi Mộ Bạch, có phải Lôi Cực tông truyền xuống không?

Lôi Kinh Thiên sa sầm xuống: “Tiểu tử này, chẳng lẽ đang dùng chữ gài bẫy chờ ta nhảy vào hay sao?”.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết bẫy rập ở chỗ nào, Lôi Kinh Thiên nói:

- Lôi Linh của Mộ Bạch, cũng là chính hắn một mình đi vào đại hung địa tìm được, cũng không phải là vật của Lôi Cực tông ta!

Lôi Kinh Thiên đã hạ quyết tâm, phàm chuyện gì đều từ chối có quan hệ với mình, tránh cho đến lúc Lâm Minh truy hỏi rồi giải thích không rõ, lại phải bịa chuyện thêm phức tạp.

Lâm Minh gật gật đầu:

- Vấn đề thứ ba, cha mẹ của Lôi Mộ Bạch là người phương nào? Lôi Mộ Bạch có từng nhắc tới với Lôi tông chủ thân thế của mình không?

Lôi Kinh Thiên đáp:

- Mộ Bạch từ nhỏ đã là cô nhi, cha mẹ hắn chỉ là phàm nhân, chết trong chiến loạn!

Cha mẹ là một phàm nhân, còn đã chết, Lôi Kinh Thiên lường trước Lâm Minh cho dù có bản sự thiên đại, cũng không có biện pháp tìm ra chứng thực bọn họ.

Lâm Minh nói:

- Ta đã hỏi xong! Mục tiền bối! Xin vui lòng bày ra kết giới ngăn cách chân nguyên truyền âm!

Mục Dục Hoàng nhướng đuôi lông mày lên, không biết Lâm Minh làm trò quỷ gì, nàng y theo như lời Lâm Minh, tìm một Trận Pháp sư của Thần Hoàng đảo bày ra kết giới ở phụ cận, ngăn cách truyền âm chân nguyên.

Đợi cho kết giới bố trí xong, Lâm Minh lướt ngón tay trên Tu Di giới một cái, xuất ra một viên tinh thể hình cầu màu đỏ lớn bằng cỡ giọt nước, nói:

- Không biết chư vị ở đây có ai nhận biết vật này không?

- Hả?

Lôi Kinh Thiên nhíu mắt lại, trên cái vật nhỏ này, hắn cảm nhận được một khí tức mênh mang cổ xưa, hiển nhiên nó cũng không phải vật phàm.

Đây là vật gì?

Lôi Kinh Thiên cũng không biết, nhưng Thạch Trọng Khôn lại hơi biến sắc mặt. Vật này, cùng loại với vật hắn từng xem qua ghi lại trên điển tịch. Không ngờ tên tiểu tử lại có vật này!

Mục Phượng Tiên đứng lên, ánh mắt sáng ngời, nàng liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, nói:

- Sau khi U Minh đại đế ngã xuống, Ma tâm tu luyện của hắn bị một vị hoàng giả đánh nát, vỡ thành ba mảnh, theo lời đồn đại ba mảnh vỡ này phân biệt bị ba vị cường giả Toàn Đan thu được, luyện thành rất nhiều Ma Tâm Toái Tinh, sau khi ăn vào dùng tinh huyết của mình dung hợp, có thể gia tăng xác suất cao thủ Tiên Thiên đột phá Toàn Đan... Lão thân cũng từng thấy một viên. Nếu không có nhìn lầm, viên tinh thể màu đỏ trên tay Lâm Minh này, chính là Ma Tâm Toái Tinh!

U Minh đại đế ngã xuống đã ngàn năm, lão quái Toàn Đan ở đây cũng chỉ thọ mệnh mấy trăm năm, người nhận biết Ma Tâm Toái Tinh này cũng không nhiều, đa số mọi người chỉ là xem qua ghi lại ở trong điển tịch, chân chính thấy tận mắt cũng chỉ có Mục Phượng Tiên. Chẳng qua là lúc ấy nàng đã đột phá Toàn Đan, Ma Tâm Toái Tinh đối với nàng cũng không có tác dụng lớn lắm.

Lôi Kinh Thiên đuôi chân mày nhảy lên, gia tăng xác suất cao thủ Tiên Thiên đột phá Toàn Đan? Tiểu tử này không ngờ lại có vật quý báu như vậy?

Lâm Minh nói:

- Đúng là vật này.

Lúc trước Lâm Minh thu được ở trên tay Chu Tâm Ngữ tổng cộng mười viên Ma Tâm Toái Tinh, ở thời điểm bị Hoàng Tử Hiên đuổi giết, ăn vào nửa viên, còn lại chín viên rưỡi.

Nửa viên Ma Tâm Toái Tinh trợ giúp Lâm Minh Tôi Tủy đạt tới nửa thành, sau đó bế quan ba tháng ở Âm Minh đảo, Lâm Minh dựa vào nuốt nhiều Nhập Thiên đan qua tăng phúc của Minh Dược phù, mạnh mẽ tăng cao Tôi Tủy đến gần hai thành. Mà số Ma Tâm Toái Tinh này, bởi vì Lâm Minh lo lắng đan độc trong cơ thể quá nhiều, nên cũng chưa dùng tới, còn cất giữ trong Tu Di giới, tổng cộng chín viên rươi.

Hiện giờ lấy ra một viên, Lâm Minh cũng có phần đau lòng.

- Tiểu tử! Ngươi muốn làm gì?

Lôi Kinh Thiên có dự cảm không lành.

Lâm Minh nói:

- Lôi tông chủ có điều không biết, trong Ma Tâm Toái Tinh này ẩn chứa ý chí của U Minh đại đế, sau khi ăn vào liền có thể cảm nhận được khí tức của U Minh đại đế... Đến lúc đó, tự nhiên sẽ hiểu!

Lâm Minh nói xong, quay nhìn mọi người ở đây, nói:

- Ta muốn mời vài vị tiền bối lên đài, nghiệm chứng một sự kiện!

Lôi Kinh Thiên hơi biến sắc, ẩn chứa ý chí của U Minh đại đế? Có ý gì? Chẳng lẽ cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, có thể cảm nhận được cái gì chăng?

Hắn lơ liếc nhìn Lôi Mộ Bạch một cái, thấy lúc này Lôi Mộ Bạch nằm trên mặt đất mặt xám như tro tàn, môi tái nhợt, hai mắt vô thần, giống như đã chết. Trong lòng Lôi Kinh Thiên trầm xuống, xong rồi!

- Kim trưởng lão, có thể thỉnh ngài đi lên? Còn có Bạch trưởng lão!

Lâm Minh phân biệt mời hai vị trưởng lão của Kim Chung sơn và Hàn Băng cung. Theo hắn biết, hai phương thế lực này vẫn còn tương đối công chính một chút. Người của Kim Chung sơn đều rất hạ thấp, còn người của Hàn Băng cung thì rất lãnh ngạo, hai người hẳn là sẽ không nói dối. Hơn nữa bọn họ cũng không có lý do gì để che giấu cho Lôi Mộ Bạch. Nói vậy trừ Lôi Kinh Thiên, cũng không có ai mạo hiểm sai lầm trước thiên hạ đầu nhập vào Nam Hải Ma Vực.

Lôi Kinh Thiên hoàn toàn lạnh xuống, lúc này hắn mới biết vì sao Lâm Minh bày ra kết giới ngăn cách chân nguyên truyền âm, chính là không để cho mình có cơ hội lén thương lượng với hai đại trưởng lão này!

Còn ba vấn đề trước đó thì sao? Vì sao hắn lại hỏi như thế? Trong lòng Lôi Kinh Thiên rối loạn cả lên, dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt! Hiện tại hắn chỉ nghĩ làm thế nào để tách mình ra ngoài sự việc, phải chết cũng chỉ chết một mình Lôi Mộ Bạch thôi...

Chương 388: Liên minh

Lâm Minh ung dung chia Ma Tâm Toái Tinh ra làm ba phần, rồi đưa cho hai vị trưởng lão Kim Chung sơn và Hàn Băng cung mỗi người một phần. Hai người vẫn không rõ hắn định làm gì, Kim trưởng lão hỏi:

- Lâm Minh! Ngươi có ý gì?

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Ăn vào Ma Tâm Toái Tinh này, liền có thể cảm nhận được khí tức của U Minh đại đế. Đến lúc đó hai vị sẽ phát hiện, cỗ khí tức này giống nhau như đúc với trên thân Lôi Mộ Bạch!

- Hả?

Kim trưởng lão hơi biến sắc, sự việc Lâm Minh lấy tính mạng của mình đảm bảo, như thế, hơn phân nửa không sai được!

Hắn liếc nhìn Lôi Kinh Thiên một cái thật sâu, thấy sắc mặt Lôi Kinh Thiên khó coi, trong lòng đã có chút liên tưởng.

Lâm Minh thi lễ, rồi nói:

- Sự tình liên quan tới tính mạng tại hạ, tại hạ có thể mạo muội thỉnh nhị vị phát lời thề võ đạo chi tâm, những lời mình nói ra là sự thật được không?

Đối với phát lời thề võ đạo chi tâm cũng không phải vạn năng, thời điểm có liên quan đến một vài ích lợi trọng đại, không giữ lời hứa từ trước... Tuy nhiên loại tình huống hiện tại này, hai vị trưởng lão tự nhiên sẽ không nuốt lời.

- Trong tình lý, lão phu có thể phát lời thề võ đạo chi tâm, những câu nói ra là sự thật!

Kim trưởng lão thản nhiên nói.

Sau Kim trưởng lão, nữ trưởng lão của Hàn Băng cung cũng phát lời thề.

Tiếp đó hai người này liền nuốt xuống, dung hợp tinh huyết vào Ma Tâm Toái Tinh. Ma Tâm Toái Tinh tác dụng với trưởng lão Toàn Đan rất nhỏ, tuy nhiên cũng có thể tăng tu vi lên một chút.

Sau khi hai người nuốt vào Ma Tâm Toái Tinh, bắt đầu ngồi xuống điều tức, hai người đều là tu vi Toàn Đan trung kỳ, chút năng lượng của Ma Tâm Toái Tinh này rơi vào trong cơ thể bọn họ, căn bản không dậy lên chút biến cố gì.

Nhưng sắc mặt của hai vị trưởng lão cũng không bình tĩnh, bọn họ cũng giống như Lâm Minh, nhìn thấy hình ảnh U Minh đại đế đại chiến với rất đông ác ma, cái loại khí thế hùng tráng mênh mang, vang vọng hoàn vũ, khiến tâm thần người ta chấn động.

Sau một lát, Kim trưởng lão phun ra một hơi dài, đầu tiên mở hai mắt.

Mục Dục Hoàng nhướng đuôi chân mày, tim Mục Thiên Vũ cũng đập thình thịch, ánh mắt mọi người tại đây đều nhìn chăm chú vào Kim trưởng lão.

Lâm Minh trầm mặc không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Kim trưởng lão, chờ đợi hắn tuyên án.

Kim trưởng lão ý vị sâu sắc liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi:

- Lâm Minh! Ngươi cũng từng nuốt vào Ma Tâm Toái Tinh chứ? Nếu không sẽ không biết rõ ràng như thế!

Lâm Minh gật đầu, điều này không có gì phải giấu.

- Ha ha! Quả nhiên là thiên tài ngàn năm vừa ra của Nam Thiên Vực, chỉ mới tu vi Ngưng Mạch kỳ đã có thể cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh, quả thật khiến lão phu kinh ngạc!

Kim trưởng lão cảm khái, tiếp đó cao giọng nói:

- Lời nói của Lâm Minh không phải giả! Lão phu đúng là cảm nhận được khí tức trên thân Lôi Mộ Bạch giống nhau với U Minh đại đế, Loại khí tức này đến từ chính kế thừa huyết mạch. Nếu lão phu đoán không sai, Lôi Mộ Bạch này hết tám chín phần mười là hậu nhân trực hệ của U Minh đại đế!

Kim trưởng lão vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi, sắc mặt Lôi Kinh Thiên đã sớm căng cứng thành màu gan heo, Thạch Trọng Khôn bên cạnh hắn đồng dạng cũng sắc mặt khó coi. Hắn không nghĩ tới mình đi ra quở trách Lâm Minh, rồi lại lần nữa bị Lâm Minh biến thành mặt xám mày tro.

Lúc này, Bạch trưởng lão của Hàn Băng cung cũng mở mắt, chậm rãi gật đầu, đồng ý với lời nói của Kim trưởng lão.

Mục Dục Hoàng rốt cuộc thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nàng nhìn Lôi Kinh Thiên nói thanh âm lạnh xuống:

- Lôi tông chủ! Ngươi còn có lời gì muốn nói không? Vừa rồi thời điểm Lâm Minh hỏi ngươi vấn đề, chính ngươi đã nói, cha mẹ người này đều là phàm nhân! Mà theo lão thân biết, hậu nhân của U Minh đại đế đã chạy trốn tới Nam Hải Ma Vực, hiện giờ là lực lượng trung kiên của Nam Hải Ma Vực. Lão thân chưa từng nghe nói, bọn họ cóchi huyết mạch nào thành phàm nhân, lại còn chết ở trong chiến loạn của Phàm nhân!

Lôi Kinh Thiên bị Mục Dục Hoàng chất vấn không còn lời nào để nói, hắn chỉ phải cắn răng nói:

- Chuyện về thân thế đều là Mộ Bạch tự mình nói ra, lão phu sao có thể biết là thật hay giả! Huống chi, vừa rồi Kim trưởng lão nói chính là xác suất tám chín phần mười, cũng không phải là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ!

Kim trưởng lão liếc nhìn Lôi Kinh Thiên một cái khinh bỉ, thời điểm này mà còn ngụy biện, mình nói tám chín phần mười là do thói quen tính lưu lại một đường lui mà thôi.

So với phán đoán mơ hồ của Lâm Minh, phán đoán của Kim trưởng lão còn rõ ràng hơn một ít. Dù sao Lâm Minh cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh thời gian đã lâu, mà Kim trưởng lão là cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh đúng lúc đối chiếu với Lôi Mộ Bạch, tự nhiên phải nắm chắc lớn hơn nhiều.

Nhìn thấy Lôi Kinh Thiên ngụy biện, Lâm Minh bật cười nói:

- Lôi tông chủ! Tại hạ vừa vặn có vài thủ đoạn nghiêm hình bức cung, nếu Lôi tông chủ không phản đối, tại hạ nguyện ý thử một chút ở trên thân Lôi Mộ Bạch, có lẽ sẽ nhận được một ít tin tức không tưởng tượng được!

Lâm Minh nhấn mạnh mấy chữ "không tưởng tượng được", Lôi Kinh Thiên lập tức cảm thấy sau lưng phát lạnh rùng cả mình: "Tiểu tử này đang uy hiếp mình!".

Cố làm vẻ mặt bình thản nhìn lướt qua Lôi Mộ Bạch nằm trên mặt đất như con chó chết, Lôi Kinh Thiên hết hồn, hắn khó bảo đảm được người kia ở thời điểm tuyệt vọng có thể hay không khai bậy khai bạ.

Tiếng tăm của Nam Hải Ma Vực có thể nói là xú danh vang dội, nếu Lôi Kinh Thiên bị người biết hắn vì tư lợi mà kết minh với Nam Hải Ma Vực, thì danh dự của hắn mất sạch, mặt mũi không còn, bị người khinh miệt.

Trên mặt Lôi Kinh Thiên lúc đỏ, lúc xanh, hắn cứ như vậy đứng ở trung tâm quảng trường, một câu không nói nên lời!

Lâm Minh nói nhỏ vài câu ở bên tai Mục Dục Hoàng, Mục Dục Hoàng nở nụ cười, phất tay triệt bỏ kết giới ngăn cách chân nguyên truyền âm, cấp không gian cho Lôi Kinh Thiên nói chuyện.

- Tiểu tử! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Lôi Kinh Thiên dùng chân nguyên truyền âm nói, lúc này hắn quá phẫn nộ công tâm, mình đường đường là tông chủ một tông môn tứ phẩm, hiện tại lại bị Lâm Minh bức đến nông nỗi như thế, không thể không ăn nói khép nép bàn điều kiện... Sao hắn có thể không phẫn nộ.

- Lôi tông chủ không bằng một lần nữa nói chuyện liên minh với Mục tiền bối, như thế nào?

Tuy rằng Lâm Minh thực hy vọng có thể phế đi Lôi Kinh Thiên, nhưng ý tưởng này cũng chỉ là trong ý nghĩ mà thôi, cho dù thật sự chứng minh được Lôi Kinh Thiên có một số trao đổi ích lợi với Nam Hải Ma Vực, cũng không thể làm gì hắn, nhiều nhất là làm cho hắn mất hết thể diện mà thôi.

Dù sao Lôi Kinh Thiên cũng là tông chủ Lôi Cực tông, bản thân lại là đại năng Toàn Đan, Thần Hoàng đảo không làm gì được hắn. Nếu thật sự đánh chết hắn ở nơi này, tất nhiên sẽ dẫn tới Lôi Cực tông trả thù.

- Ngươi đang uy hiếp lão phu!

- Uy hiếp ngài ư?

Lâm Minh bật cười:

- Lôi tông chủ cảm thấy hiện tại xảy ra chuyện như vậy, giao dịch giữa ngài và Nam Hải Ma Vực còn có thể tiếp tục nữa sao?

Lôi Kinh Thiên nghiến răng nghiến lợi, Mục Dục Hoàng thì mặt vui vẻ mỉm cười. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, trận luận bàn yến hội tiến hành đến bây giờ, chính là kết quả kịch tính như thế. Lôi Kinh Thiên tự mua dây buộc mình, nghĩ lại quả thực nhân tâm khoái trá.

Mục Dục Hoàng cố ý trước mặt mọi người nói:

- Dường như Lôi tông chủ cũng là bị Lôi Mộ Bạch lừa bịp thì phải? Nếu ta là Lôi tông chủ, tất nhiên tự tay đánh chết Lôi Mộ Bạch để thanh lý môn hộ!

Mục Dục Hoàng nói câu này, trong nháy mắt hãm Lôi Kinh Thiên vào tính cảnh tiến thoái lưỡng nan, đánh chết Lôi Mộ Bạch, trực tiếp kết thù với Nam Hải Ma Vực, không đánh chết Lôi Mộ Bạch, khó tránh khỏi bị người ta hoài nghi quan hệ không minh bạch giữa hắn cùng với Lôi Mộ Bạch là thật.

Lôi Kinh Thiên cắn răng dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh và Mục Dục Hoàng:

- Các ngươi không cần khinh người quá đáng! Sáng sớm ngày mai, ta sẽ cùng với các trưởng lão Ngũ Hành Vực bàn lại việc kết minh! Hiện tại, hãy giao Lôi Mộ Bạch cho ta!

Chuyện đã đến một bước này, Lôi Kinh Thiên chỉ muốn lấy được Thượng Cổ ma quyển trong Tu Di giới của Lôi Mộ Bạch. Tuy rằng chỉ có quyển thứ nhất, không có khả năng lấy được phần sau, nhưng có chút ít còn hơn không.

Lâm Minh nói:

- Giao cho Lôi tông chủ cũng được! Tuy nhiên, Lôi tông chủ không thể mang Lôi Mộ Bạch xuống núi, còn nữa, Lôi Linh và Tu Di giới trên thân Lôi Mộ Bạch phải lưu lại!

Lôi Kinh Thiên nhướng mày:

- Ngươi muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của ư? Các thứ trong Tu Di giới của Lôi Mộ Bạch hơn phân nửa đều là Lôi Cực tông ta! Dựa vào cái gì để cho ngươi!

Lâm Minh bật cười nói:

- Lôi tông chủ thật đúng là dễ quên! Lúc nãy không phải Lôi tông chủ đã nói, Lôi Linh cùng với công pháp Lôi Mộ Bạch tu luyện đều là chính hắn tìm được từ trong di tích thượng cổ! Lôi tông chủ còn nói, từ xưa nay thiên tài có vận khí thêm thân, từ trong di tích cổ thu được cơ duyên, là chuyện rất bình thường. Nếu các vật trên thân Lôi Mộ Bạch không phải thuộc về Lôi Cực tông, Lôi Mộ Bạch lại là gian tế tại hạ phát hiện bắt được, như vậy theo đạo lý mà nói, tất cả các thứ trên thân hắn cũng nên thuộc về tại hạ! Lôi tông chủ nghĩ như thế nào?

Lâm Minh không nhanh không chậm nói ra một hồi, Lôi Kinh Thiên tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu ngay đương trường.

Hắn cảm giác hôm nay từ đầu đến đuôi mình đúng là hết lần này tới lần khác bị người áp bức, bị người đùa giỡn quay như chong chóng. Hắn chỉ vào Lâm Minh, đầu ngón tay đều hơi run run, cuối cùng hắn cũng không nói một câu gì, cắn răng một cái, xoay người đi nhanh rời đi. Đệ tử Lôi Cực tông nhìn thấy bộ dáng lửa giận xông lên tận trời của Lôi Kinh Thiên, ai nấy câm như hến, vội vàng đi theo xuống dưới.

Chỉ để lại Chu Tiểu Liên ngơ ngác ngồi trên ghế, nhìn Lôi Mộ Bạch nằm như con chó chết trên quảng trường, hai mắt vô thần.

Lôi Mộ Bạch bại dưới tay Lâm Minh, Lôi Mộ Bạch dĩ nhiên là gian tế, Lôi Mộ Bạch bị Lâm Minh phế đi toàn thân kinh mạch...

Trong đầu nàng quanh quẩn những ý niệm này, như ngây như ngốc... Chu Liệt nhìn muội muội của mình, thở dài một hơi, cũng không nói gì. Hắn biết lúc này nói cái gì nàng cũng không nghe vào tai.

Trưởng lão trên đài chỉ còn lại một mình Thạch Trọng Khôn, sắc mặt hắn không tốt hơn Lôi Kinh Thiên bao nhiêu, hắn cảm giác mình giống như một thằng hề, ngu ngốc hồ đồ nhảy lên đài để đùa giỡn, kết quả không thành, chính mình rước lấy cười nhạo.

- Thạch trưởng lão còn có việc ư?

Lâm Minh mỉm cười hỏi.

Thạch Trọng Khôn hừ lạnh một tiếng:

- Lâm thiếu hiệp đúng là anh hùng xuất thiếu niên, lão phu rất bội phục!

Dứt lời, Thạch trưởng lão phất tay áo bỏ đi, đệ tử Hậu Thổ tông cũng lặng yên đi theo xuống đài. Trong lúc nhất thời, trên yến hội chỉ còn lại đệ tử bốn tông. Bởi vì so đấu trước đó bát đĩa đã sớm vỡ nát đầy đất, thọ yến này tự nhiên là không ăn tiếp được nữa.

Bốn đại tông môn cũng nhao nhao cáo từ.

Mục Dục Hoàng tâm tình tốt lắm, phi thường tốt! Cho dù ngày mai chuyện liên minh không đàm phán ổn thỏa, hôm nay có thể làm mất mặt mũi của Lôi Kinh Thiên, cũng khiến nàng thực sảng khoái.

Hơn nữa, có nhược điểm bị nắm thóp, ngày mai Lôi Kinh Thiên khuất phục có thể tính rất lớn, sáu tông của Ngũ Hành Vực tương liên như một, trước đây chính vì Lôi Kinh Thiên cắn cao giá không chịu nhả ra, các tông môn khác tự nhiên cũng không muốn thua thiệt, vì thế đàm phán liền thất bại.

Hiện tại chỉ cần Lôi Kinh Thiên nhả ra, tự nhiên chuyện đàm phán có thể tiến hành tiếp thuận lợi.

Mục Dục Hoàng nhìn về phía Lâm Minh, lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Lâm Minh thật đúng là phúc tinh của Thần Hoàng đảo, yến hội hôm nay, phải ghi công đầu cho Lâm Minh!

Chẳng những về biểu diễn luận bàn Lâm Minh lực áp quần hùng, mang lại mặt mũi cho Thần Hoàng đảo, mà còn làm cho Lôi Kinh Thiên ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể không một lần nữa đàm phán với Thần Hoàng đảo. Chuyện nghịch chuyển này ở ý nghĩ Mục Dục Hoàng xem ra gần như là không có khả năng hoàn thành, lại được Lâm Minh hoàn thành.

Chương 389: Hội chúc mừng

Ban đêm, Ngô Đồng các thường ngày yên tĩnh bỗng sôi trào, trên các khu đất trống trong Ngô Đồng các, những khu lửa trại của hội chúc mừng đang tổ chức ngất trời.

Trên Thần Hoàng đảo, bình thường đệ tử rất ít ăn đồ nấu nướng, mà đều là các loại thức ăn như linh cốc, linh lương, linh thái, trúc non... Thậm chí rất nhiều nữ đệ tử mấy năm không dính thịt, đúng là chân chính không ăn khói lửa dân gian.

Thần Hoàng đảo là chỗ nghiêm túc, bình thường có rất nhiều quy củ làm người ta không thở nổi, hội chúc mừng lửa trại phóng túng như bây giờ mấy năm khó có một lần. Nếu không được đặc biệt cho phép, làm loạn một trận sẽ phải đi diện bích tự ngẫm.

Đệ tử hạch tâm đời trẻ tuổi Thần Hoàng đảo, mặc kệ địa vị cao bao nhiêu, dù sao cũng mang tâm tính thiếu niên, ngày thường vừa đêm xuống là nhốt mình trong lầu tu luyện, tu luyện tu luyện lại tu luyện. Những ngày như vậy mấy tháng thì còn được, lâu dần đã sớm phát ngán, cho nên hôm nay khó có một lần hội chúc mừng lửa trại, đệ tử hạch tâm cùng đệ tử thân truyền đều không sót một ai, còn có những đệ tử nội môn thông qua quan hệ lẫn vào đây, thề phải chơi điên một đêm.

Trong đệ tử Thần Hoàng đảo, con gái chiếm tám chín phần, hơn nữa đa số là mỹ nữ, chỉ cần liếc một cái, oanh oanh yến yến đẹp không gì tả hết.

Trong đó còn có Lãm Nguyệt tông Chu Tâm Ngữ, là đệ tử mới vào, nàng vốn không có tư cách tham gia yến hội lửa trại của đệ tử hạch tâm, chẳng qua là Trương Trấn còn nhớ cô gái này cùng Lâm Minh đến Thần Hoàng đảo, chính là do Trương Trấn đón tiếp. Trương Trấn đoán Chu Tâm Ngữ có thể là nha hoàn hay tiểu thiếp của Lâm Minh, liền cố ý gọi nàng tới. Theo Trương Trấn thấy, thiên phú của Chu Tâm Ngữ đặt trên Thần Hoàng đảo cũng chỉ là làm nha hoàn, đương nhiên, có lẽ là đứng đầu trong nha hoàn gì đấy, may mắn thì có thể hầu hạ sinh hoạt của đệ tử thân truyền.

Chu Tâm Ngữ bị Trương Trấn dẫn tới, vẫn còn cảm thấy như lọt trong sương mù, nàng không có tư cách tham dự thọ yến ban ngày, cũng không thấy trận chiến vương giả màn những người trẻ tuổi say sưa bàn tán, chỉ nghe Trương Trấn thêm mắm thêm muối nói tới, trong lòng vẫn còn không tin nổi. Ngưng Mạch kỳ có thể so sánh với Tiên Thiên?

Chu Tâm Ngữ không nghe được những lời khác, chỉ một câu này đã ấ trong lòng nàng như ma chú, làm nàng cảm giác như đang mơ mộng.

Tiên Thiên, đã từng là mục tiêu phấn đấu của Chu Tâm Ngữ, là dấu hiệu trưởng lão Lãm Nguyệt tông. Bình thường Chu Tâm Ngữ gặp bất kỳ trưởng lão nào cũng đều phải cung kính, hành lễ đệ tử.

Bây giờ Lâm Minh đã có thực lực sánh với trưởng lão nội môn Lãm Nguyệt tông ư?

Chu Tâm Ngữ đang mơ màng nghĩ, bỗng nghe Trương Trấn hô to:

- Lâm ca! Lâm ca, bên này nè!

Trương Trấn vừa lật một con chim trĩ mắt xanh, vừa điên cuồng vẫy gọi Lâm Minh.

Nếu không phải tận mắt thấy, Chu Tâm Ngữ thật sự không thể tin nổi, đây là đệ tử hạch tâm Thần Hoàng đảo mấy ngày trước còn ra vẻ ta đây, lộ ra cao ngạo từ sâu trong nội tâm, còn bây giờ lại bày ra cái mặt cười nịnh, cam lòng làm tiểu đệ của người ta.

Lâm Minh vừa trở về từ chỗ Dục Hoàng lão thái, liền được mời tham dự tiệc tối lửa trại, không cần nghĩ, hắn là nhân vật chính trong đêm nay.

Toàn bộ hội lửa trại lập tức sôi trào, mọi người đồng loạt chuyển mắt sang đây. Trong đó đa số là sùng bái ngưỡng mộ, đương nhiên cũng không thiếu ánh mắt ghen tị, nơi này có không ít người mới lần đầu gặp được Lâm Minh.

- Hắn chính là Lâm Minh? Nhìn cũng không có mạnh bằng võ giả Tiên Thiên mà.

Một đệ tử nội môn mười lăm, mười sáu tuổi hỏi, khí thế trên người Lâm Minh kém xa võ giả Tiên Thiên.

- Ngu ngốc, ngươi biết cái gì. Bình thường Lâm sư huynh đều ẩn giấu khí thế, lúc mấu chốt mới bùng phát ra, hơn nữa còn bùng nổ hai lần, khí thế tăng năm sáu bảy tám lần cũng không thành vấn đề!

Trong trận chiến với Lôi Mộ Bạch, Lâm Minh liên tục bùng nổ chân nguyên hai lần, một lần là vận dụng lực lượng Tôi Tủy, một lần là mở ra Tà Thần lực, làm người ta có ấn tượng quá sâu.

Sau khi Lâm Minh xuất hiện, thấy Mục Tiểu Thanh và Mục Định Sơn ở đây, mỉm cười với hai người, liền đi tới chỗ Trương Trấn.

- Chu Tâm Ngữ?

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện Chu Tâm Ngữ ở đây.

- Vâng, là Trương sư huynh gọi ta đến.

Chu Tâm Ngữ cẩn thận đặt đồ nướng xuống, lại nói:

- Cảm ơn ngươi, ta đã là đệ tử nội môn Thần Hoàng đảo, hơn nữa... Thánh nữ điện hạ còn phái người đưa cho ta ngọc giản tầng thứ nhất Chu Tước Cấm Thần lục, cũng đồng ý trong vòng một tháng cấy cho ta huyết mạch Chu Tước.

Giọng điệu của Chu Tâm Ngữ có chút cẩn thận, bởi vì hiện giờ vầng sáng trên người Lâm Minh qua lớn, nàng không tự giác dùng giọng điệu cung kính, về phần trước đó Lâm Minh cứu nàng trong nguy nan mà động lòng thiếu nữ, đã sớm bị nàng đè xuống sâu trong đáy lòng.

- Thế à, vậy thì tốt.

Về chuyện Chu Tâm Ngữ, trước đó Lâm Minh có nhắc với Mục

Thiên Vũ. Có Mục Thiên Vũ mở miệng, tự nhiên sẽ giải quyết rất nhanh, Chu Tâm Ngữ được ghép huyết mạch Chu Tước tự nhiên kém xa huyết mạch Chu Tước của Lâm Minh. Dù nói là mỗi đệ tử nội môn đều có, chẳng qua cũng phân chia cấp bậc, Mục Thiên Vũ đồng ý cho Chu Tâm Ngữ cấp bậc rất cao, đủ cho Chu Tâm Ngữ tu luyện mấy tầng đầu của Chu Tước Cấm Thần lục, đồng thời thu được độ phù hợp chân nguyên Hỏa hệ nhất định.

Không khí yến hội hài hòa, Lâm Minh theo Trương Trấn giới thiệu, làm quen không ít đệ tử thân truyền Thần Hoàng đảo, trong đó bao gồm cả Nghiêm Phó Hồng.

- Nghiêm sư huynh.

Lâm Minh mỉm cười chắp tay.

Nghiêm Phó Hồng mặt hơi cứng ngắc, vốn đánh chết hắn cũng không muốn tham dự yến hội này, nhưng toàn thể đệ tử thân truyền đệ tử hạch tâm đều tới, chỉ có mỗi hắn không đến, chẳng phải giấu đầu lòi đuôi.

Bây giờ trong lng Nghiêm Phó Hồng rất không yên, nếu sớm biết Lâm Minh là loại biến thái này, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám đối đầu với Lâm Minh. Đây là nhân vật tương lai rất có khả năng vượt qua Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, làm không xong Dục Hoàng lão thái nhất thời tâm huyết dâng trào làm ra cái chức thánh tử gì đó đặt cho Lâm Minh, hắn chỉ là con tép còn chưa phải là đệ tử thân truyền, chưa đủ cho người ta nhét răng.

Nghiêm Phó Hồng miễn cưỡng duy trì vẻ mặt cười khổ, hắn không biết Triển Vân Gian có bán hắn hay không. Với lực ảnh hưởng của Lâm Minh hiện giờ, nếu thật sự hỏi Triển Vân Gian, hắn tuyệt đối sẽ nói thẳng rõ ràng. Nghĩ vậy, Nghiêm Phó Hồng ủ rũ như cà dính sương, ngửa đầu dốc cốc uống cạn, đang do dự có nên thẳng thắn cầu xin hay không. Lúc này Lâm Minh đã bước đi, Lâm Minh thở phào, lòng bàn tay đã ẩm ướt.

Làm quen với phần lớn đệ tử ở đây, Lâm Minh tùy tiện ngồi ở một đống lửa, bắt đầu tập trung vào quay nướng. Đồ nướng là sở thích của Lâm Minh, cũng là kiểu nấu ăn am hiểu nhất.

Đống lửa chỗ Lâm Minh nhanh chóng biến thành tiêu điểm toàn trường, đương nhiên nữ đệ tử cũng không thiếu chú ý. Nữ đệ tử Thần Hoàng đảo nổi danh ở Nam Thiên Vực, số lượng nhiều, chất lượng tốt, tám phần yến hội đều là con gái, quần áo xanh đỏ rực rỡ.

Trong đó thường có những cô gái trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp luôn cố ý vô tình tới gần đống lửa của Lâm Minh.

- Lâm sư huynh, dao động Hỏa nguyên khí ở Ngô Đồng các tối hôm đó là do ngươi luyện công dẫn tới, thật là lợi hại, ta nghe nói Lâm sư huynh học Chu Tước Cấm Thần lục mới mấy tháng liền đạt tới trình độ này, ta đã tu luyện hai năm, vừa mới đột phá tầng thứ hai, Lâm sư huynh có thể chỉ đạo ta một chút không?

Một cô gái đáng yêu mười lăm, mười sáu tuổi mở to đôi mắt đen sáng ngời, mong chờ nhìn Lâm Minh.

- Này... Ta cũng chỉ tu luyện tầng thứ hai, nếu ta tu luyện đến cảnh giới cao hơn, có cơ hội sẽ trao đổi với ngươi.

- Thật sao, Lâm sư huynh, một lời đã định.

- Ừ, một lời đã định.

- Lâm sư huynh, ngươi nếm thử cánh gà nướng này thế nào?

Lại có một cô gái đưa tới cánh gà chim trĩ mắt xanh, đây là cái tốt nhất mà nàng nướng được.

- Cảm ơn.

Lâm Minh cười nhạt tiếp nhận, có phần bất đắc dĩ, hắn phát hiện nam nữ không cân bằng chưa chắc là chuyện tốt.

Thần Hoàng đảo quá thừa nữ đệ tử, mà cố tình những cô gái Thần Hoàng đảo tùy tiện một người đều là kiều nữ trong giới thế tục hay tông môn nhỏ, các nàng tự nhiên chướng mắt người phàm, không nói khác, chỉ riêng chênh lệch tuổi trẻ liền tạo thành khoảng cách giữa võ giả và người phàm, về phần nói gả cho đệ tử tông môn tứ phẩm khác, vậy phải đối mặt với lựa chọn có rời khỏi tông môn hay không. Một khi rời khỏi, sẽ không thể tiếp tục tu luyện công pháp Thần Hoàng đảo, về phần tiếp tục tăng lên mật độ huyết mạch Chu Tước lại thành chuyện không thể nào.

Bởi vì những nguyên nhân này, nữ đệ tử Thần Hoàng đảo đều cố gắng lựa chọn hôn phối trong tông môn mình, vì thế nam đệ tử chiếm chưa tới hai phần liền thành đồ tranh giành, thậm chí có những nam đệ tử ưu tú xuất hiện ba vợ bốn nàng hầu rất phổ biến. Ví dụ như đệ tử cấp bậc như Trương Trấn, tương lai lập gia đình thậm chí có thể thu mấy đệ tử cấp thấp làm nha hoàn thông phòng, đệ tử Thần Hoàng đảo như vậy có địa vị ngang với đệ tử Thất Huyền cốc, số lượng rất nhiều.

Rất nhiều nữ đệ tử Thần Hoàng đảo tình nguyện làm thiếp cũng không muốn gả tới tông môn tứ phẩm xa xôi lạ lẫm. Chẳng qua làm thiếp cũng phải nhìn trúng người, dung mạo là thứ yếu, thiên phú cùng tiềm lực mới là quan trọng nhất.

Giống như Lâm Minh có diện mạo đẹp trai, thực lực lại mạnh tới biến thái, tự nhiên là lựa chọn ưu tiên.

Nữ đệ tử Thần Hoàng đảo tuy rằng cao quý, nhưng khi tìm lang quân sẽ không rụt rè, nhất là gặp phải rể kim quy, lúc này mà rụt rè là sẽ thiệt thòi to.

Ban đầu chỉ có có những cô gái cố ý như vô tình nói chuyện phiếm với Lâm Minh, về sau có những cô gái đưa đồ nướng tới, đồ nướng nhanh chóng chất cả bàn lớn bên cạnh Lâm Minh, làm Trương Trấn nhìn mà im lặng, hắn vẫn còn đói bụng, bên chỗ Lâm Minh đã ăn không hết.

Trương Trấn không nhịn được rút mấy cái ở trong bàn lớn kia, còn chưa cắn, hắn đã cảm giác sau lưng phát lạnh. Quay lại nhìn, liền thấy có mấy cô gái sắc mặt khó coi nhìn mình, Trương Trấn rụt cổ, vội để đồ nướng trở lại.

Hội lửa trại tiến hành được một nửa, Mục Thiên Vũ đến nơi, mấy đệ tử ngồi vòng ngoài thấy Mục Thiên Vũ đến liền vội đứng lên muốn hành lễ. Mục Thiên Vũ cười nói:

- Hôm nay mọi người tùy ý một chút đi, ta cũng chỉ đến xem, các người đừng để ý tới ta.

Nói rồi, Mục Thiên Vũ đi tới chỗ đống lửa của Lâm Minh.

Chương 390: Hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi

Ở giữa khu vực lửa trại, sáu bảy cô gái oanh oanh yến yến vây quanh, cộng thêm vốn có một người, một đống lửa bị chen chật.

- Lâm Minh.

Tiếng nói giòn tan của con gái vang lên.

Lâm Minh quay lại nhìn, là Mục Thiên Vũ.

Các đệ tử vây quanh đống lửa vội đứng dậy hành lễ, địa vị của Mục Thiên Vũ trên Thần Hoàng đảo còn cao hơn trưởng lão một chút.

Mục Thiên Vũ cười nói:

- Lôi Mộ Bạch bị nhốt trong địa lao, ngươi có muốn đi bây giờ không?

Lâm Minh sửng sốt một chút, vui vẻ nói:

- Được!

Trước đó Lâm Minh bị Mục Dục Hoàng gọi đi, nói chuyện một hơi một canh giờ, hắn cũng không cố được chuyện Lôi Mộ Bạch.

Mục Thiên Vũ vừa đến, không khí yến hội liền trở nên câu nệ, Mục Thiên Vũ như cười như không nhìn con gái vây quanh Lâm Minh, chân nguyên truyền âm nói với hắn:

“Có phải cảm thấy Thần Hoàng đảo ta là thiên đường của nam đệ tử hay không?”.

Lâm Minh bỗng ngưng trệ, cười khổ nói:

- Mục cô nương đừng nói đùa với ta, mới có một lúc, ta đã hứa không ít yêu cầu của bọn họ.

- Ha ha!

Mục Thiên Vũ cười khẽ.

- Về sau gọi ta sư tỷ là được, sư tôn đã thu ngươi làm đồ đệ, mặt khác, sư tổ cũng muốn gặp ngươi một lần.

- Được!

- Hẳn là sư tổ đã nói cho ngươi chuyện tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, đúng rồi, lần này dường như ngươi rất có hứng thú với những thứ trên người Lôi Mộ Bạch?

- Quả thật có chút hứng thú.

Lâm Minh nói thẳng.

- Ừm, sư phụ nói, đồ đã giao cho ngươi, chỉ cần đừng giết người là được, nói lại ngươi xuống tay cũng thật tuyệt, trước đó trưởng lão chữa thương cho Lôi Mộ Bạch tốn không ít thảo dược quý, nhưng Lôi Mộ Bạch vẫn nửa chết nửa sống, kinh mạch toàn thân khô cạn, toàn bộ võ công bị phế.

Mục Thiên Vũ nói rồi nhìn Lâm Minh thật sâu, nàng lần đầu thấy loại thủ pháp phế võ công người như thế, không biết Lâm Minh học được từ đâu.

Lâm Minh cười, không đáp lời. Tuyệt Mạch thủ ở Thần Vực âm độc đến cực điểm, về phần muốn trị liệu gì đó, ngay cả linh dược Thần Vực cũng chưa chắc hiệu quả, huống chi là Thiên Diễn đại lục.

- Đi thôi.

Hai người cùng nhau rời Ngô Đồng các, đi địa lao Thần Hoàng đảo.

Địa lao Thần Hoàng đảo ở trong lòng núi, sâu đến mấy chục trượng, sâu trong địa lao có thêm trận pháp. Một khi toàn lực thúc đẩy trận pháp, trình độ kiên cố đủ để ngăn cản cao thủ Toàn Đan oanh kích.

Ở sâu trong địa lao, bên trong nhà đá khép kín, Lôi Mộ Bạch nằm dưới đất như đã chết, sắc mặt hắn tái nhợt, mất đi sức sống. Tu Di giới của hắn đã bị gỡ ra đặt trên bàn, bị cấm chế giam lại, phỏng chế Đại Hoang huyết kích cũng bị đặt một bên.

Lâm Minh thấy Lôi Mộ Bạch như vậy, biết hắn lòng như đã chết, một người kiêu ngạo đến tận đáy lòng, mơ có một ngày đứng trên thiên hạ, nắm giữ vận mệnh của người khác, đột nhiên gặp phải đả kích lớn như thế, lòng chết cũng là bình thường.

- Lâm Minh, hình như ngươi rất để ý tới Lôi Linh trên người Lôi Mộ Bạch?

Mục Thiên Vũ hỏi.

- Phải!

Lâm Minh gật đầu.

Mục Thiên Vũ nhướng mày.

- Nếu ta không nhìn nhầm, một chiêu cuối cùng ngươi đánh bại Lôi Mộ Bạch, chẳng những sử dụng Lôi Linh, lại còn có một Hỏa Tinh?

Mục Thiên Vũ có thể chất đặc thù, rất mẫn cảm với lửa. Lôi Hỏa Sát của Lâm Minh dù chỉ lóe lên là mất, nhưng vẫn bị Mục Thiên Vũ nắm được khí tức Hỏa Tinh trong đó.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn thản nhiên thừa nhận, tiếp xúc lâu với Mục Thiên Vũ, loại chuyện này cũng sẽ bị phát hiện, Lâm Minh nói:

- Thể chất của ta đặc thù, có thể hấp thu thêm Lôi Linh hay Hỏa Tinh.

Dù trong lòng đã sớm đoán được, nhưng được Lâm Minh trả lời khẳng định, Mục Thiên Vũ vẫn hít một hơi lạnh. Trên người Lâm Minh rốt cuộc có bao nhiêu huyết mạch, hấp thu thêm Lôi Linh hay

Hỏa Tinh? Đúng là chưa từng nghe nói tới!

Võ giả bình thường theo thực lực bản thân trưởng thành, Lôi Linh Hỏa Tinh trong cơ thể hắn phải cần thay đổi mới. Lôi Linh Hỏa Tinh sử dụng lâu, tự nhiên sẽ rất thuận tay, một khi thay đổi cái mới sẽ cần thích ứng, thích ứng với thuộc tính Hỏa Tinh Lôi Linh mới, tìm hiểu học tập kỹ năng, nó cần tốn không ít thời gian.

Còn Lâm Minh lại có thể hấp thu thêm Lôi Linh và Hỏa Tinh chẳng những giảm bớt rắc rối mặt này, còn có thể làm lực Lôi Hỏa trong người càng mạnh hơn, đúng là thiên phú nghịch thiên!

Mục Thiên Vũ dùng ánh mắt xem quái vật nhìn Lâm Minh.

- Ngươi có thể hấp thu bao nhiêu Lôi Linh và Hỏa Tinh?

- Điều này... Ta cũng không rõ lắm.

Lâm Minh cũng không biết hạt giống Tà Thần rốt cuộc có giới hạn cao nhất hay không, vị đại năng Thần Vực để lại Tà Thần lực nhận được bí pháp này cũng chưa kịp nghiên cứu nhiều thì đã tan thành tro bụi, tất cả đều phải do tự Lâm Minh nghiên cứu.

Không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa, Lâm Minh mở Tu Di giới lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ, bên trong chứa một giọt dịch đỏ.

- Đúng rồi, cho cô cái này...

Mục Thiên Vũ nhìn bình thủy tinh nhỏ này, vẻ mặt kinh ngạc.

- Ma Tâm Toái Tinh? Ngươi còn có?

Mục Thiên Vũ chú ý tới, Lâm Minh đưa cho mình Ma Tâm Toái Tinh là một cái đầy đủ, mà không phải cái đã dùng mất một phần ba khi đặt cược với Lôi Mộ Bạch. Thứ này, cao thủ Tiên Thiên xuất thân đại tông môn cũng phải đỏ mắt, làm sao Lâm Minh có nhiều như thế.

- Phải, tặng cho cô.

Lâm Minh đưa bình thủy tinh nhỏ cho Mục Thiên Vũ, nói đùa:

- Xem như gia nhập sư môn, tặng lễ gặp mặt cho sư tỷ.

Mục Thiên Vũ đang xông phá Toàn Đan, dù nói nàng đột phá Toàn Đan là chuyện sớm muộn, nhưng nếu có Ma Tâm Toái Tinh thì không chừng có thể làm nàng phá Toàn Đan sớm hơn mấy tháng, đối với thiên tài đỉnh cao mà nói, thời gian vài tháng cũng rất là quý giá.

Mục Thiên Vũ nhìn bình thủy tinh trên tay Lâm Minh, thì thào:

- Thật không biết thể chất của ngươi là thế nào, ngươi cũng đã dùng Ma Tâm Toái Tinh này rồi chứ?

- Phải, đã dùng nửa viên.

Lâm Minh bâng quơ nói.

Mục Thiên Vũ đã có chút chết lặng, ngay cả cao thủ Tiên Thiên cũng phải cẩn thận sử dụng linh dược này, Lâm Minh chỉ mới tu vi Ngưng Mạch kỳ đã ăn nửa viên, thật không biết rốt cuộc hắn có thể chất gì.

Cuối cùng nàng vẫn nhận lấy Ma Tâm Toái Tinh, vốn còn nói cảm ơn gì đấy, nhưng lời đến miệng lại cảm thấy quá quái dị, dứt khoát không nói. Ngẫm kỹ lại, lúc này Mục Thiên Vũ mới bỗng phát hiện, chỉ vẻn vẹn nửa năm, quan hệ giữa nàng và Lâm Minh đã từ người xa lạ phát triển đến mức nhận lễ vật nặng như thế mà không cần phải nói một câu cảm ơn nào, thật giống như tỷ đệ vậy.

Quan hệ thân cận như thế, làm Mục Thiên Vũ cảm thấy ấm áp, nàng lén liếc Lâm Minh, mỉm cười.

- Có phải ngươi muốn hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi? Có cần ta hỗ trợ không?

- Được, cô ở bên cạnh cũng tốt, phòng ngừa sự cố.

Mở cấm chế địa lao, Lâm Minh tra xét tình huống Lôi Mộ Bạch, tu vi của hắn đã rớt xuống Luyện Nhục kỳ, hơn nữa chút chân nguyên lưu trong cơ thể cũng đang liên tục tiêu tán. Khoảng một ngày nữa, Lôi Mộ Bạch sẽ trở thành một phế nhân, thể chất còn không bằng cả người thường.

- Lâm Minh...

Lôi Mộ Bạch mở mắt nhìn trời, khóe miệng co rút, phun ra cái tên ghi vào tận xương.

Lâm Minh không đáp, mở cấm chế trên bàn, thu hồi Tu Di giới của Lôi Mô Bạch.

- Ngươi sẽ chết, đợi cho tới ngày Nam Hải Ma Vực san bằng Thần Hoàng đảo, ngươi sẽ bị rút gân lột da, chết không chỗ chôn!

Lôi Mộ Bạch đã đứt sinh cơ, lòng như tro tàn, duy trì hắn sống sót cũng chỉ là thù hận thấu xương với Lâm Minh.

Lâm Minh nắm lấy tay Lôi Mộ Bạch, chân nguyên liên hệ tới hạt giống Tà Thần, cảm nhận được khí tức của Diệt Huyết Tà Lôi, hạt giống Tà Thần rõ ràng náo động.

Một cái Lôi Linh trung phẩm đẳng cấp không thua gì Tử Giao Thần Lôi, nếu không phải bây giờ tu vi của Lôi Mộ Bạch toàn phế, không có khả năng bắt nó ra được.

Hạt giống Tà Thần hưng phấn gầm lên, Lâm Minh truyền chân nguyên vào người Lôi Mộ Bạch, hóa thành những sợi tơ bao phủ Diệt Huyết Tà Lôi.

Bởi vì Lôi Mộ Bạch suy yếu, Diệt Huyết Tà Lôi cũng không có bao nhiêu năng lực chống cự, khoảng mười lăm phút sau, cuối cùng bị sợi tơ chân nguyên của Lâm Minh bao phủ.

Diệt Huyết Tà Lôi bị chân nguyên trói chặt giãy giụa dữ dội, nhưng dưới uy áp mạnh mẽ của hạt giống Tà Thần, nó cũng không gây ra sóng gió gì.

Bùm!

Một tiếng vang khẽ, Diệt Huyết Tà Lôi đỏ sẫm như máu bị mạnh mẽ rút ra, thân thể Lôi Mộ Bạch run mạnh, phum ra một ngụm máu lớn, tiếp theo xụi lơ nằm xuống, như bị người ta rút mất xương sống.

Kiêu hùng mạt lộ, nhìn dáng vẻ thê thảm của Lôi Mộ Bạch hiện giờ, Lâm Minh không có một chút thương hại. Nếu có một ngày, Lôi Mộ Bạch thật sự trở thành đại năng Toàn Đan Chí Cực, thậm chí là cường giả phong hoàng, không biết sẽ chảy bao nhiêu máu, có bao nhiêu người bị hắn sử dụng luyện công mà chết thảm.

Diệt Huyết Tà Lôi vừa xuất hiện, giống như một con rắn độc màu đỏ, năng lượng bùng nổ tràn lan, muốn xông vào người Lâm Minh cắn nuốt tinh huyết của hắn.

Lâm Minh vung hai tay, dựa theo phương pháp phong ấn Lôi Linh, đánh ra mười mấy phù văn, mỗi một đạo phù văn rơi lên Diệt Huyết Tà Lôi liền làm hào quang của nó mờ đi vài phần. Vài nhịp thở sau, Lâm Minh thúc đẩy Thanh Thương chân nguyên hình thành lồng giam, nhìn chằm chằm vào Diệt Huyết Tà Lôi bị nhốt.

Lôi Linh đỏ sẫm, va đập lung tung trong lồng giam, nhưng vẫn không thể đột phá Thanh Thương chân nguyên sinh sôi không ngớt.

- Đúng là Lôi Linh hung tà mà.

Lâm Minh thở phào, dù cách lồng giam, nhưng vẫn cảm giác rõ ràng Diệt Huyết Tà Lôi truyền ra mùi máu tanh dày đặc, cả người như nằm trong địa ngục hồ máu, khí huyết toàn thân bị nó kéo đi.

- Ở bên cạnh có một tĩnh thất, ta hộ pháp cho ngươi.

Mục Thiên Vũ nói.

- Được!

Vào tĩnh thất cách vách, Lâm Minh ngồi trên giường đá, đặt tay lên lồng giam, chân nguyên toàn thân bùng nổ, một cỗ lực kéo mạnh mẽ thông qua hạt giống Tà Thần tác dụng lên Diệt Huyết Tà Lôi.

Trong nháy mắt, Diệt Huyết Tà Lôi đang điên cuồng đánh phá lồng giam liền cảm thấy không yên, uy áp của hạt giống Tà Thần làm nó cảm thấy sợ hãi.

Uy áp bao phủ xuống, Diệt Huyết Tà Lôi từ bất an trở nên càng cuồng bạo tấn công lồng giam chân nguyên, Thanh Thương chân nguyên sinh sôi không ngớt cũng bắt đầu có vết rạn.

- Cần ta giúp ngươi không?

Mục Thiên Vũ hỏi, quá trình hấp thu chân chính chỉ có thể do bản thân Lâm Minh làm, nhưng nàng có thể giúp một chút trong quá trình áp chế ban đầu.

- Không cần!

Đợi cho Thanh Thương chân nguyên sắp vỡ nát, Lâm Minh chụp lấy Diệt Huyết Tà Lôi, trực tiếp ấn lên ngực mình!

Chương 391: Lôi Linh mới

Thấy động tác của Lâm Minh, Mục Thiên Vũ sợ đến toát mồ hôi lạnh, Lâm Minh trực tiếp ấn Diệt Huyết Tà Lôi lên trái tim! Diệt Huyết Tà Lôi này là vật cực hung, có thể cắn nuốt tinh huyết, trực tiếp ấn vào trái tim thật là quá mạo hiểm!

- Lâm Minh, ngươi...

Xẹt xẹt! Áo trước ngực Lâm Minh trực tiếp bị ăn mòn mất, làn da nháy mắt mất hết máu, đây là do bị Diệt Huyết Tà Lôi hấp thu tinh huyết gây ra.

Mục Thiên Vũ nhìn mà trong lòng nhảy dựng, chẳng qua nhớ lại trong nửa năm này, Lâm Minh nhiều lần sáng tạo kỳ tích, nàng cũng không nói gì hơn, chỉ là lấy ra một ít đan dược bổ sung khí huyết, tìm một viên Cửu Chuyển Khí Huyết đan đưa cho Lâm Minh.

Diệt Huyết Tà Lôi cắn nuốt tinh huyết, được bổ sung lực khí huyết liền giảm bớt áp lực cho Lâm Minh.

Lâm Minh nuốt Cửu Chuyển Khí Huyết đan, khoát tay nói:

- Ta không sao.

Lúc trước hắn chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong đã hấp thu Tử Giao Thần Lôi cũng vượt qua được, bây giờ tu vi tiến bộ lớn, hấp thu một cái Diệt Huyết Tà Lôi tự nhiên sẽ không có nguy hiểm gì.

Thực tế, từ khi Diệt Huyết Tà Lôi tiến vào trái tim hắn đã bị hạt giống Tà Thần hoàn toàn đè ép, bây giờ cường độ kinh mạch của Lâm Minh đã hoàn toàn chịu được lực đánh vào như thế.

Về phần Diệt Huyết Tà Lôi cắn nuốt lực khí huyết, thậm chí là tinh huyết của mình, Lâm Minh căn bản không để ý, đây là quá trình phải trải qua khi hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi.

Phải dùng khí huyết và tinh huyết của bản thân cho Diệt Huyết Tà Lôi ăn no.

Nếu lực khí huyết không đủ, trực tiếp bị Diệt Huyết Tà Lôi hút khô, đến lúc đó người chết, Lôi Linh trốn chạy.

Ngược lại, lực khí huyết tràn đầy, kinh mạch cứng cỏi, cuối cùng chế phục được Diệt Huyết Tà Lôi, như vậy tinh huyết bị Diệt Huyết Tà Lôi hấp thu cuối cũng sẽ trả lại cho mình, chạy không thoát, cũng sẽ không tổn thất.

Cảm giác bị Diệt Huyết Tà Lôi mặc sức cắn nuốt tinh huyết đúng là không dễ chịu, Lâm Minh cảm giác nửa người trở nên lạnh lẽo. Tay chân trở nên trì độn, xúc giác không nhạy, như nửa người không thuộc về mình.

Lôi đình lực của Diệt Huyết Tà Lôi có chứa tính ăn mòn mạnh mẽ, lưu chuyển trong kinh mạch như axit ăn mòn, cực kỳ nóng rát. Theo tinh huyết tiêu hao nhiều, một cỗ tử khí lan ra, Mục Thiên Vũ thấy rõ những đường màu đen như con giun tràn ra từ chỗ trái tim Lâm Minh, lan tràn khắp nơi kéo đầy tay trái, cổ của Lâm Minh.

Đây là tử khí, vì mất đi quá nhiều tinh huyết mà tạo thành.

Mục Thiên Vũ có hiểu biết nhất định về Diệt Huyết Tà Lôi, rất nhiều võ giả dù cuối cùng thành công hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi nhưng cuối cùng vì thân thể thiếu quá nhiều khí huyết mà tạo thành hoại tử, buộc phải nằm điều dưỡng lâu dài trên giường. Nàng không hy vọng Lâm Minh như thế, Thần Hoàng bí cảnh sắp mở ra, nếu Lâm Minh không thể tham dự, sẽ phải đợi thêm ba năm, như thế hắn đã gần hai mươi tuổi, bỏ lỡ thời điểm tốt nhất.

Mục Thiên Vũ nghĩ vậy, lại lấy ra một viên Huyết Dương đan, đây là dùng Huyết Dương Linh Chi ngàn năm luyện chế thành, giá trị cực cao, là một trong những đan dược Mục Thiên Vũ dùng hộ mệnh.

- Lâm Minh...

- Ta không sao, chỉ là để mặc cho nó hấp thu tinh huyết, trong lòng ta có tính toán.

Lâm Minh từ chối Huyết Dương đan, lực khí huyết của hắn vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm Thanh Thương chân nguyên sinh sôi không ngớt, mấy thứ này đều có thể khắc chế tử khí, không cần phải lãng phí đan dược dùng hộ mệnh của Mục Thiên Vũ.

Vốn hắn tùy ý cho Diệt Huyết Tà Lôi điên cuồng cắn nuốt tinh huyết trong trái tim, là vì dung hợp Diệt Huyết Tà Lôi càng sâu hơn, dễ dàng khống chế nó, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào hạt giống Tà Thần.

Nhưng không ngờ tới, Diệt Huyết Tà Lôi này hung tàn tham lam vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Lúc này Diệt Huyết Tà Lôi trong người Lâm Minh như con đỉa hút đầy máu, lực hút khổng lồ của hạt giống Tà Thần vẫn luôn tác dụng lên người nó, khiến nó liều mạng giãy giụa nhưng vẫn mãi không thoát khỏi lực hút lốc xoáy này.

Két!

Diệt Huyết Tà Lôi đột nhiên phát ra một tiếng rít, trên mặt nó hình thành một cái miệng, chỉ cỡ đậu tằm, lại mọc một cái răng nhọn. Lâm Minh vẫn luôn xem kỹ thân thể mình trong lòng bỗng nghiêm nghị, một cái Lôi Linh lại mọc ra miệng, làm người ta cảm thấy rất quỷ dị.

Két! Két!

Diệt Huyết Tà Lôi rít lên, bỗng nhiên cắn vào vch trái tim của Lâm Minh.

Phập! Máu thịt văng ra!

Thân thể Lâm Minh chấn động, sắc mặt tái nhợt, dù lực khí huyết của hắn có mạnh mấy đi nữa, trái tim bị thương đau đớn cũng làm hắn khó chịu nổi!

Lâm Minh cắn răng, Thanh Thương chân nguyên hóa thành sợi tơ phủ xuống, trực tiếp quấn Diệt Huyết Tà Lôi thành cái kén.

- Thì ra... Là ngươi đang quấy phá!

Lâm Minh nhận ra một cỗ ý chí ẩn chứa trong Diệt Huyết Tà Lôi, khóe miệng nhếch lên, ý niệm vừa động, chân nguyên điên cuồng trút vào Diệt Huyết Tà Lôi. Trong nháy mắt, một tiếng “xẹt” như lưu hoàng bùng cháy, một đoàn tàn hồn bốc khói trồi ra từ Diệt Huyết Tà Lôi.

Lôi Mộ Bạch nằm ở bàn đá cách vách bỗng chấn động, phun ra một ngụm máu, trong ngụm máu này còn ẩn chứa những tia huyết tinh.

Sắc mặt hắn lúc này như giấy vàng, môi run run, hắn biết một đoàn ý thức của hắn lưu lại ẩn giấu trong Diệt Huyết Tà Lôi cuối cùng bị Lâm Minh tiêu diệt!

Hắn cười thảm, miệng đầy máu, hắn đã sớm gieo đoàn tàn hồn đó trong Diệt Huyết Tà Lôi, khi đó tu vi của hắn còn chưa bị phế, vốn còn tưởng dù không thể ngăn cản Lâm Minh hấp thu Diệt Huyết Tà Lôi, ít nhất cũng làm hắn tổn thương khí huyết, nhưng không ngờ lại bị diệt dễ dàng như thế.

Trong lòng Lôi Mộ Bạch tràn ngập cảm giác tuyệt vọng, mắt nhìn trần nhà không có một thần thái gì.

Ý thức của Lôi Mộ Bạch bị hủy diệt, Diệt Huyết Tà Lôi như mất đi sức lực sức sống, không chống nổi lực hút mạnh mẽ, bị lốc xoáy kéo vào trong hạt giống Tà Thần.

Két két!

Diệt Huyết Tà Lôi phát ra tiếng kêu thảm cuối cùng, bị kéo vào trong Bàn Long cương châm. Bàn Long cương châm vốn dài hai tấc liền tăng lên ba tấc, mặt ngoài Bàn Long cương châm xuất hiện một con rắn nhỏ màu đỏ, xoay vòng quanh Bàn Long cương châm, tổng cộng quấn tám vòng.

Dính liền với Lôi Giao màu tím.

Ầm!

Ngay trong nháy mắt Bàn Long cương châm mới hình thành, Lôi đình lực cuồng bạo bột phát ra, tràn vào kinh mạch của Lâm Minh như thác lũ. Khí thế của lôi đình lực hung hãn, Lâm Minh cảm thấy toàn thân chấn động, xương cốt nổ bùm bùm, một ít tạp chất đan độc lưu trong kinh mạch bị lôi đình lực nóng rực đốt trọi, nháy mắt hóa thành tro bụi!

Lâm Minh rên một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Mục Thiên Vũ cả kinh, vội vàng đỡ Lâm Minh dậy, cảm giác kéo vào người Lâm Minh, vận chuyển một vòng. Tiếp theo, Mục Thiên Vũ ngẩn ngơ, tiếp đó là mừng rỡ.

Kinh mạch của Lâm Minh lại một lần nữa thông suốt, độ dai của kinh mạch cũng nâng cao cả mảng lớn, chính thức đi vào Ngưng Mạch đỉnh phong!

- Lâm Minh, ngươi đột phá rồi!

- Ừm, coi như đột phá!

Lâm Minh thở phào, hắn ngưng lại ở Ngưng Mạch hậu kỳ lâu quá, trong ba tháng trên Âm Minh đảo, Lâm Minh luôn luyện hóa đan độc, nhưng vẫn còn sót một chút khó có thể luyện hóa sạch. Không ngờ tới lần này bị lôi đình lực cuồng bạo xóa xổ hết, Lâm Minh phun ra ngụm máu đen kia chính là đan độc cùng tạp chất lưu lại.

Tu vi của Lâm Minh đã sớm tiến vào Ngưng Mạch đỉnh phong, lần này lại tiến bộ trên luận bàn yến hội, cộng thêm Chu Tước Cấm Thần lục đột phá tầng thứ hai, hiện giờ dọn dẹp xong đan độc tiến vào Ngưng Mạch đỉnh phong là chuyện nước chảy tự nhiên.

“Không biết thực lực của mình hiện giờ có thể thắng được cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ hay không?”.

Dưới tình huống mở ra Tà Thần lực, Lâm Minh có thể áp chế cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ bình thường, nhưng Tà Thần lực không thể kéo dài, càng kéo dài, quá nửa sẽ thua, cùng lắm là đánh ngang tay.

Bây giờ đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong, thực lực Lâm Minh tăng nhiều, rất muốn tìm cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ thử xem, có thể so với Tiên Thiên sơ kỳ cùng đánh bại Tiên Thiên sơ kỳ là hai khái niệm khác nhau.

Cảm giác chìm trong Lôi Linh mới sinh ra, trong lòng Lâm Minh cả kinh.

“Hả? Loại biến hóa này?”.

Từ trên Bàn Long cương châm mới, hắn cảm nhận được cuồng bạo hung dữ, không gì cản nổi của Tử Giao Thần Lôi, lại cảm giác được âm lãnh hung tàn, khát máu như mạng của Diệt Huyết Tà Lôi!

“Hai loại thuộc tính Lôi Linh, toàn bộ đều giữ lại?”.

“Hơn nữa, đẳng cấp cũng tăng lên địa giai trung phẩm!”.

Tuy rằng là địa giai trung phẩm cấp yếu nhất, nhưng Lâm Minh đã thấy rất đủ rồi.

Mục Thiên Vũ thấy vẻ hưng phấn của Lâm Minh, cuối cùng thở phào, xem ra Lâm Minh đã hoàn toàn không sao. Quả nhiên lúc này những sợi chỉ đen trên người Lâm Minh cũng nhạt dần, nhanh chóng biến mất, làn da tái nhợt cũng hồng hào lên.

Mục Thiên Vũ vừa chuyển mắt, bỗng sinh ra ý muốn xem Lôi Linh của Lâm Minh, kỳ thật loại yêu cầu này rất vô lễ giữa võ giả, dù là bạn bè cũng không thể tùy tiện yêu cầu xem tuyệt chiêu bài tẩy của người khác, huống chi nó còn liên lụy tới bí mật của bản thân Lâm Minh.

Chẳng qua một khi con gái sinh ra lòng tò mò, vậy sẽ rất khó kìm chế được. Mục Thiên Vũ rất muốn biết trong người Lâm Minh làm sao có thể chứa được hai cái Lôi Linh, nàng chớp chớp mắt, nhỏ nhẹ nói:

- Cho ta xem Lôi Linh của ngươi, được không?

Giọng điệu ngọt ngào mềm yếu, làm người nghe rất thoải mái, Lâm Minh cũng không do dự gì, trực tiếp gọi ra Lôi Linh Tà Thần.

Xẹt!

Cương châm Lôi Linh dài ba tấc bay ra từ ngón tay Lâm Minh, dừng lại ở bàn tay, xoay tròn.

Ở trên cương châm, một con Tử Giao quấn quanh, còn có một con rắn đỏ, một rồng một rắn giống y như nhau, mỗi một cái vẩy, thần thái trong mắt rồng rắn đều được điêu khắc rõ ràng, căn bản là rồng rắn hóa thành tượng mà.

Lôi Linh vừa xuất hiện, hồ quang hai màu tím đỏ bắn ra, Lôi nguyên khí trong nhà đá trở nên náo động, không ngừng bị hấp thu vào trong Lôi Linh Tà Thần, hình thành lốc xoáy hai màu đỏ tím.

Mục Thiên Vũ mở to đôi mắt, đầy vẻ khiếp sợ:

- Đây... Đây là Lôi Linh...

Chương 392: Thần Hoàng Bí cảnh

Hình dáng Lôi Linh như thế, nàng mới gặp lần đầu, Lôi Linh có thể ngưng hóa thành thực chất không giả, nhưng phải cần chân nguyên của võ giả đè nén, còn Lôi Linh của Lâm Minh dường như không cần chân nguyên đè nén nó, bản thân nó đã là như vậy.

- Ta có thể... Sờ nó được không?

Mục Thiên Vũ do dự hỏi.

- Đương nhiên là được.

Lâm Minh đáp, đừng nói Lôi Linh Tà Thần ở trạng thái này không có tính nguy hiểm gì, kỳ thật dù hắn toàn lực thúc giục Lôi Linh Tà Thần cũng không thể nào làm bị thương tới Mục Thiên Vũ tu vi Tiên Thiên Chí Cực.

Mục Thiên Vũ đưa ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng nắm lấy Tà Thần, từng cơn cảm giác tê dại, cùng cảm xúc lạnh băng, khiến nàng cảm thấy cương châm Lôi Linh này quả thật như rèn bằng kim loại.

- Thật thần kỳ.

Trong lòng Mục Thiên Vũ biết rõ, đây là bí mật của Lâm Minh, đương nhiên có liên quan tới thể chất đặc thù của hắn. Có thể không giữ bí mật với Lâm Minh như thế, làm cho trong lòng Mục Thiên Vũ có cảm giác thỏa mãn không rõ.

Nàng mỉm cười, trả lại Lôi Linh cho Lâm Minh, nói tiếp:

- Còn nửa tháng sẽ mở ra Thần Hoàng bí cảnh, đêm nay ngươi nghỉ ngơi, ngày mai lão tổ tông muốn gặp ngươi, thuận tiện cấy ghép huyết tinh Chu Tước cho ngươi. Chọn thời điểm này cấy ghép huyết tinh Chu Tước cho ngươi cũng là vì để ngươi lấy được thu hoạch trong Thần Hoàng bí cảnh.

- Ừ, đúng rồi, lúc nãy ta đưa cho cô Ma Tâm Toái Tinh, không bằng cô cũng hấp thu ngay trong này đi.

Mục Thiên Vũ nghĩ lại, nói:

- Được rồi.

Dùng Ma Tâm Toái Tinh cần tinh huyết của mình làm vật dẫn, Mục Thiên Vũ cắt ngón tay, đẩy ra một giọt tinh huyết dung nhập vào bình thủy tinh. Giọt máu đỏ tiếp xúc với Ma Tâm Toái Tinh, lập tức sôi trào, huyết khí quay cuồng, Ma Tâm Toái Tinh bắt đầu hòa tan, cuối cùng trở thành một bình chất lỏng đỏ dính sệt.

Một cỗ khí tức hùng hồn tràn ra, như bình chất lỏng nhỏ này nối liền với một thế giới không rõ, cánh cửa cổ xưa huyền ảo đang chậm rãi mở ra với Mục Thiên Vũ.

- Thật thần kỳ!

Mục Thiên Vũ nói.

- Bên trong Ma Tâm Toái Tinh ẩn chứa ý chí của U Minh đại đế, tiêu hóa ý chí của hắn, lý giải căn nguyên võ đạo sẽ càng sâu sắc hơn.

Mục Thiên Vũ gật đầu, nuốt nửa bình chất lỏng sệt này, mùi tanh ngọt lan truyền khắp miệng.

Chất lỏng màu đỏ vừa vào cơ thể, nàng liền cảm giác khí huyết cả người như bị kéo đi, mơ hồ sôi trào, một dòng ấm áp khuếch tán theo kinh mạch, cả người cũng nóng rực lên.

“Hả?”.

Tâm thần Mục Thiên Vũ chấn động, ý thức bị kéo về tinh thần chi hải, cảnh tượng mà Lâm Minh nhìn thấy lúc trước lại hiện ra trước mặt Mục Thiên Vũ. Mục Thiên Vũ nhìn thấy U Minh đại đế cầm bùa lớn tàn sát vạn ma, cảnh tượng máu nhuộm trời làm lòng người rung động.

Mục Thiên Vũ tu vi cao thâm, tuy rằng không đến cảnh giới Toàn

Đ, nhưng chân chính so với võ giả Toàn Đan sơ kỳ bình thường thì sức chiến đấu chỉ hơn không kém. Ý chí của U Minh đại đế đánh vào, cũng không rung động bản tâm của nàng.

Chỉ là năng lượng ẩn chứa trong Ma Tâm Toái Tinh không thể hấp thu trong thời gian ngắn, đây là cả một viên Ma Tâm Toái Tinh hoàn chỉnh, còn nhiều hơn cả Kim trưởng lão và Bạch trưởng lão hấp thu, Mục Thiên Vũ hít thở dồn dập, mồ hôi đầm đìa.

- Cảm giác thế nào?

- Hơi nóng.

Mục Thiên Vũ rút ra khăn tay, lau đi mồ hôi, làn da dưới cổ nàng đã ửng hồng.

Nhìn những giọt mồ hôi trong suốt chạy dọc theo má rơi xuống suối tóc của Mục Thiên Vũ, Lâm Minh nhất thời thất thần. Nói lại, trong cơ thể Mục Thiên Vũ không có một chút tạp chất, nếu không ăn đan dược tẩy cân phạt tủy ít nhất cũng phải bài tiết ra một chút tạp chất mới phải.

Nhưng ngẫm lại mỗi ngày Mục Thiên Vũ ở trên Thần Hoàng đảo, ăn linh cốc quỳnh hoa, uống suối mát sương sớm, cơ thể không có tạp chất cũng bình thường. Lúc trước Lâm Minh ăn nửa viên Ma Tâm Toái Tinh, cả người chảy máu, còn Mục Thiên Vũ chỉ chảy chút mồ hôi mà thôi.

Mồ hôi ẩm ướt tóc, toàn dán lên mặt, quần áo cũng dính vào người rất không thoải mái, Mục Thiên Vũ không khỏi dùng tay kéo ra hóng chút gió.

Thấy vậy, Lâm Minh không nhịn được nuốt nước miếng, hắn xấu hổ nói:

- Nếu không ta đi lấy chút nước đá đến đây.

- Không sao, một lát là được, đã hấp thu khoảng phân nửa, ta trở về sẽ tắm lại.

Mục Thiên Vũ nói rồi mới ý thức được gì, má đỏ lên, vận hành chân nguyên Hỏa hệ, thoáng cái hong khô bản thân.

Quần áo lại giãn ra, cảnh xuân mờ ảo liền không thấy.

- Sáng sớm mai, ta dẫn ngươi đi gặp lão tổ tông.

Lâm Minh xấu hổ ho khan, nói:

- Được!

Hậu sơn Thần Hoàng đảo, văn trúc xanh biếc phủ kín, lúc này vừa sáng sớm, hơi nước bao phủ lưng chừng núi, nhìn xa như tranh, nước suối róc rách theo gió mát chầm chậm thổi đi, cây cối trên núi dập dờn, dào dạt không ngớt.

Giữa rừng trúc có con đường dài quanh co, lá trúc hai bên còn dính sương, Lâm Minh đi trên đường mòn, cảm khái nơi này thật như tiên cảnh nhân gian.

Rừng trúc này, là chỗ Mục Phượng Tiên ẩn cư... Thúy Trúc hiên.

Cuối đường mòn, một căn phòng trúc tao nhã, đi vào đó có thể ngửi được mùi trúc thơm hòa lẫn vào bùn đất, làm người ta thoải mái.

Mục Thiên Vũ dẫn Lâm Minh đến đây, vừa muốn lên tiếng bẩm báo, bên trong đã truyền ra tiếng của Mục Phượng Tiên:

- Trực tiếp vào đi.

- Lâm Minh, sư tôn gọi ngươi, ta chờ ở đây.

Lâm Minh gật đầu, đẩy cửa đan bằng trúc, đi vào trong.

Trong nhà trúc bố trí đơn sơ, mấy chiếc ghế mây nhìn đã có năm, một cái bàn gỗ cũ, bước trên sàn trúc còn nghe được tiếng kẽo kẹt.

Mục Phượng Tiên ngồi trên ghế mây, mặc trường bào màu đỏ, mái tóc bạc trắng buộc trâm bó lại, cười nhìn Lâm Minh, chỉ vào ghế đối diện:

- Ngồi đi.

- Vâng!

Lâm Minh quy củ ngồi xuống.

Mục Phượng Tiên đã biết tin Lâm Minh đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong, không có gì là kinh ngạc. Nàng rót một ly trà, đưa cho Lâm Minh, chậm rãi nói:

- Ngươi là đồ đệ của Dục Hoàng, cũng có thể gọi ta một tiếng sư tổ. Nửa tháng sau sẽ mở ra Thần Hoàng bí cảnh, ngươi có biết bên trong Thần Hoàng bí cảnh có những gì?

Lâm Minh lắc đầu, trước đó hắn nghe sơ qua một ít tư liệu về Thần Hoàng bí cảnh, cụ thể là gì thì không rõ.

- Thần Hoàng bí cảnh là Phượng tộc thượng cổ lưu lại, lịch sử đã phải mấy vạn năm, mười mấy vạn năm, thậm chí càng lâu hơn...

Lâm Minh nghe vậy trong lòng cả kinh.

- Lâu như vậy? Nhưng không phải Thần Hoàng đảo mới...

- Phải, Thần Hoàng đảo chỉ có lịch sử ba ngàn năm, tuy rằng Thần Hoàng đảo tự xưng là truyền nhân Phượng tộc thượng cổ, nhưng thực tế ba ngàn năm trước Thần Hoàng đảo cũng chỉ là tông môn tam phẩm lấy nữ tu làm chủ. Khi đó, U Ma đế thành vừa mới quật khởi, Thần Hoàng đảo bởi vì có đông nữ đệ tử trẻ tuổi, môn chủ sợ tông môn bị U Ma đế thành cướp về làm lô đỉnh tu luyện, liền dời toàn môn phái đi xa Nam Hải Thần Hoàng đảo, vốn mảnh hòn đảo này không gọi là Thần Hoàng đảo, đây là tên về sau.

- Tông môn đóng lại chỗ này, tiếp theo thiếu môn chủ gặp đại cơ duyên trên Thần Hoàng sơn, nàng là người đầu tiên tiến vào Thần Hoàng bí cảnh. Sau khi đi ra từ Thần Hoàng bí cảnh, đồng thời nàng nhận được huyết mạch Chu Tước và huyết mạch Thanh Loan, cũng lấy được rất nhiều bảo vật, về sau là một loạt hành động xây dựng Thần Hoàng đảo, cho nên đối với Thần Hoàng đảo mà nói, Thần Hoàng bí cảnh chính là nơi mạch máu.

Lâm Minh nghe mà trong lòng rung động, hắn lần đầu nghe qua lịch sử Thần Hoàng đảo, thì ra là vì có Thần Hoàng bí cảnh mới có Thần Hoàng đảo, vốn hắn tưởng rằng Thần Hoàng bí cảnh chỉ là nơi Thần Hoàng đảo dùng để thí luyện đệ tử.

Giải thích này, cũng nằm trong tình lý.

- Sư tổ, về sau vị thiếu môn chủ đó thế nào?

Lâm Minh không khỏi hỏi.

- Thiếu môn chủ, cũng chính là khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo, về sau nàng dừng lại ở Toàn Đan Chí Cực, hơn hai ngàn năm trước đã thi giải luân hồi.

Lâm Minh thở dài, đây cũng là trong dự kiến, bằng không Thần Hoàng đảo đã không chỉ là tông môn tứ phẩm.

- Khai môn tổ sư lấy được cơ duyên lớn như thế, cũng không thể phong hoàng xưng đế, chẳng trách toàn bộ Thiên Diễn đại lục, cường giả phong hoàng mọi người đều biết cũng chỉ có mười người mà thôi.

- Ha ha!

Mục Phượng Tiên cười.

- Từ Toàn Đan Chí Cực đến phong hoàng xưng đế, quả thật là gang tấc tận trời. Trước ba mươi tuổi phá Toàn Đan, trước năm mươi tuổi Toàn Đan Chí Cực, trăm tuổi mới có thể phong hoàng xưng đế! Một bước này có thể kéo chân tuyệt thế thiên tài năm mươi năm, chẳng qua dù muôn ngàn khó khăn, nhưng cường giả phong hoàng không chỉ có mười người ít ỏi, chỉ là thực lực của ngươi quá thấp, không tiếp xúc tới, rất nhiều cường giả phong hoàng xưng đế ẩn cư ở góc đại lục, còn có một số dù ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng cũng không để người biết.

Lâm Minh gật đầu, mỗi lần leo lên đỉnh núi liền nhìn thấy phong cảnh tương ứng với độ cao này, chỉ có khi mình cũng trở thành cường giả phong hoàng, mới có thể chân chính tiếp xúc với thế giới của cường giả phong hoàng.

Mục Phượng Tiên đứng lên, lấy ra một hộp đỏ từ Tu Di giới, đưa cho Lâm Minh.

- Đây là tinh huyết Chu Tước, nhỏ từng giọt lên khiếu huyết trong người, sẽ đủ cho ngươi dùng tu luyện bộ phận trung tâm Chu Tước Cấm Thần lục. Ngươi phải tu luyện chăm chỉ, sớm ngày đặt chân Toàn Đan, về phần phong hoàng xưng đế, thiên phú của ngươi đã đủ, phải xem số mệnh!

Từ xưa đến nay có rất nhiều võ giả đủ thiên phú phong hoàng xưng đế, nhưng đa số trong đó hoặc là ngã xuống hoặc là gặp chuyện, cuối cùng không thể đặt chân lên cảnh giới này.

Lâm Minh hít sâu một hơi, cung kính cảm tạ, thu hồi tinh huyết Chu Tước. Phần ân tình này, hắn sẽ ghi trong lòng.

Mục Phượng Tiên gật đầu, nói:

- Ngươi đi đi, nửa tháng sau mở ra Thần Hoàng bí cảnh, ngươi sẽ có một chỗ tiến vào Cổ Phượng đại điện, trong thời gian này, ngươi chú ý tu luyện.

Lâm Minh hành lễ bước đi, trong lòng Mục Phượng Tiên cảm khái, số mệnh hư vô mờ mịt, số mệnh Lâm Minh như thế nào, lần đi Thần Hoàng bí cảnh này sẽ thể hiện ra.

Người có số mệnh sáng ngời, ví dụ như khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo, sẽ có được đại cơ duyên bên trong, đáng tiếc thiên phú của khai môn tổ sư vẫn kém một bước, không thể phong hậu xưng đế.

Chương 393: Chấm huyết tinh, vào Bí cảnh

Chu Tước Cấm Thần lục sâu xa bao la, Lâm Minh càng học sâu, càng phát hiện ra điều này. Bên trong chẳng những bao hàm công pháp tu luyện, bao hàm các loại kỹ xảo khống lửa, võ kỹ Hỏa hệ, trọng yếu nhất là trong đó còn bao hàm lý giải Hỏa chi bản nguyên của người biên soạn, tức là Hỏa chi ý cảnh.

Chỉ là thứ ý cảnh này chỉ hiểu mà không diễn dạt ra được, thường thường một câu nửa chữ trong đó cũng làm người ta hiểu ra vô cùng.

Ngoài ra, còn có tu luyện tâm tính, làm sao điều chỉnh tâm tính để làm người ta có thể kết nối với Hỏa nguyên khí, làm toàn thân võ giả chìm đắm trong Hỏa nguyên khí, đột phá trói buộc.

Những thứ này đều huyền ảo mơ hồ, muốn tìm hiểu được gì từ trong đó phải xem ngộ tính của người, ngộ tính của Lâm Minh còn không kém, mấy ngày nay hắn được lợi rất nhiều.

Thời gian trôi qua từng ngày, mỗi sáng Lâm Minh hấp thu hỏa dương khí khi mặt trời vừa mọc, tu luyện hết ban ngày, đến đêm tìm hiểu công pháp. Những ngày như vậy nhìn như buồn tẻ, nhưng cảm giác kỳ diệu khi tu vi tăng lên lại làm tâm thần Lâm Minh sảng khoái.

Đương nhiên, cũng không thể ngày ngày tu luyện không đổi, ngẫu nhiên có những tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi hoặcmình hoặc cùng vài người tới tìm Lâm Minh hỏi vấn đề công pháp.

Giọng con gái nhỏ nhẹ êm dịu, kèm theo một tia ngọt lịm, khuôn mặt đỏ hồng, cùng ánh mắt ngập nước mong chờ... Thật làm Lâm Minh khó có thể từ chối, mỗi lần sẽ giải thích cẩn thận cho các nàng. Kỳ thật nói tri thức lý luận thì Lâm Minh cũng không giỏi lắm, chẳng qua những tiểu cô nương đến hỏi vấn đề đều cơ bản là đệ tử bên ngoài mới tới Ngưng Mạch kỳ, Lâm Minh còn đối phó

được.

Đến đêm, Lâm Minh sẽ lấy ra một giọt tinh huyết Chu Tước, bôi lên khiếu huyệt trên người. Trong mười hai ngày, hắn dùng mười hai giọt tinh huyết, trong đó có một nửa đều bôi lên mi tâm.

Tinh huyết Chu Tước tiếp xúc với làn da mi tâm sẽ có cảm giác tê ngứa, tiếp theo tinh huyết sẽ từ từ thấm vào. Lúc đó, Lâm Minh cảm giác như tinh huyết toàn thân đều đổ dồn về mi tâm, như muốn ngưng kết thành tinh thể ở đó.

Đợi cảm giác này tiêu tán, tinh huyết Chu Tước bị hấp thu hoàn toàn, Lâm Minh cảm giác khí huyết toàn thân sôi trào, tinh lực dồi dào như muốn tràn ra. Tùy ý cử động một chút có thể nghe được tiếng khớp xương kêu đùng đùng, cực kỳ sảng khoái, làm người ta không nhịn được muốn hét lớn thành tiếng.

“Có lẽ là tiên lộ quỳnh tương trong trí nhớ đại năng Thần Vực cũng chỉ có cảm giác này”.

Hai năm gần đây Lâm Minh ăn không ít linh đan diệu dược, nhưng phần lớn thuốc đều có dược tính vô cùng bá đạo, ăn vào cảm giác như ăn thuốc độc.

Chỉ có tinh huyết Chu Tước này, bôi lên thân thể là một loại hưởng thụ.

Vì xúc tiến thân thể hấp thu, mỗi lần Lâm Minh nhỏ ra một giọt tinh huyết Chu Tước rút Tử Huyễn thương múa một bộ thương pháp. Sau khi đấu thương pháp với Tiêu Xích đại đệ tử Kim Chung sơn, thương thuật của Lâm Minh đã có tiến bộ lớn, đánh xong một bộ chiêu thương, chỉ cảm thấy cả người có sức dùng không hết, sinh sôi không ngớt.

Nhìn tinh huyết Chu Tước còn lại, còn khoảng mười giọt, mười ngày nữa sẽ dùng xong, điều này làm Lâm Minh có chút tiếc nuối.

Hơn nữa, tinh huyết Chu Tước này cũng như Nhập Thiên đan, sử dụng giọt đầu tiên có hiệu quả rõ ràng nhất, những giọt sau đều có hiệu quả yếu dần, đến giờ giọt thứ mười hai đã hiệu quả không bằng một nửa giọt đầu.

Tiếp tục như thế, đến giọt cuối cùng, xem chừng hiệu quả còn không bằng một phần tư giọt đầu tiên, thật là lãng phí.

Lâm Minh nghĩ vậy, trong lòng khẽ động, có lẽ dành lại vài giọt, để cho Tần Hạnh Hiên?

Thiên phú của Tần Hạnh Hiên chỉ có thể tính là bình thường trên Thần Hoàng đảo, nếu như có huyết tinh Chu Tước hỗ trợ, nói không chừng tương lai sẽ có một đường hy vọng bước vào cảnh giới Toàn Đan.

Nhưng Thần Hoàng đảo đưa tinh huyết Chu Tước cho Lâm Minh, tự nhiên là cho bản thân Lâm Minh sử dụng, không có quyền tặng người, trừ khi địa vị của Lâm Minh tăng lên, có đủ quyền làm vậy.

Lâm Minh lắc đầu, tạm thời bỏ qua ý này, cất tinh huyết Chu Tước, tất cả phải đợi mình có đủ thực lực rồi nói sau...

Thời gian nhoáng cái lại trôi qua ba ngày, đã đến ngày vào Thần Hoàng bí cảnh.

Ở sâu trong dãy núi Thần Hoàng đảo, một chiếc Linh chu chậm rãi đáp xuống bãi đất trống trên khe núi, trong đoàn người đi xuống từ Linh chu, có Mục Dục Hoàng, Mục Thiên Vũ và Lâm Minh ở trong đó.

Nơi này chính là chỗ Thần Hoàng bí cảnh, chỉ nhìn cảnh sắc bề ngoài, không có gì khác với những chỗ khác trên Thần Hoàng đảo, chỉ là dãy núi xung quanh hình thành thế bao bọc, vây kín khe núi này. Nguyên khí thiên địa trong thung lũng cũng đặc biệt phong phú, nhất là Hỏa nguyên khí và Thủy nguyên khí.

Lâm Minh đánh giá đệ tử vào Thần Hoàng bí cảnh cùng mình lần này, Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh cũng có trong đó, đệ tử thân truyền, đệ tử hạch tâm cơ bản đều tới đủ. Trương Trấn cũng ở trong đó, chỉ là hắn không có tư cách vào Cổ Phượng đại điện mà thôi.

Thấy Lâm Minh nhìn sang, Trương Trấn cười hắc hắc với hắn.

- Lần này tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, an toàn là chủ yếu, đừng tùy tiện thử vượt qua phạm vi năng lực của các ngươi, hiểu chưa?

Mục Dục Hoàng nói.

Mỗi lần tiến vào Thần Hoàng bí cảnh đều có đệ tử ngã xuống, tuy rằng xác suất rất nhỏ, nhưng những người này, nhất là người vào Cổ Phượng đại điện đều là tinh anh của Thần Hoàng đảo dốc sức bồi dưỡng thành, ngã xuống một người cũng làm Thần Hoàng đảo đau lòng.

Chỗ chết người là ai ngã xuống trong Thần Hoàng bí cảnh, không phải nhìn thiên phú và thực lực, thực lực yếu có thể sống, thực lực mạnh có thể lại chết.

Chủ yếu là bởi người thực lực mạnh, thiên phú tốt vẫn luôn đặc biệt tự tin vào bản thân, theo đuổi cơ duyên lớn hơn, kết quả gặp phải nguy hiểm tăng gấp bội, cuối cùng ngã xuống.

Đệ tử bên ngoài yếu ớt, chết thì cũng thôi, nếu là đệ tử thân truyền như cấp bậc Mục Định Sơn, một khi ngã xuống vậy thật là làm Thần Hoàng đảo đau tới nhỏ máu.

Mục Dục Hoàng quét qua các đệ tử vào Thần Hoàng bí cảnh, cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên người Lâm Minh, chân nguyên truyền âm nói:

“Lâm Minh, Cổ Phượng đại điện đã có lịch sử hơn mấy vạn năm, Phượng tộc thượng cổ có huyết mạch thánh thú đậm gấp trăm ngàn lần chúng ta, thậm chí có thể có huyết mạch thần thú, người thiên tư kinh diễm là chúng ta không thể tưởng tượng. Thiên phú của ngươi cũng chỉ là yêu nghiệt ở đương đại, so sánh với người mấy vạn năm trước thì chưa chắc là xuất chúng, cho nên ngươi nhất định không được tự tin mù quáng, thử vượt qua phạm vi thí luyện của bản thân. Nếu như ngươi xảy ra chuyện, tuyệt đối là đả kích không thể chịu được đối với Thần Hoàng đảo!”.

Mục Dục Hoàng lo lắng nhất là Lâm Minh, nàng biết rõ lúc trước ở

Lôi Đình sơn, Lâm Minh chỉ mới tu vi Luyện Cốt kỳ, đi đến đỉnh Lôi Đình sơn lại thừa dịp Mục Thiên Vũ đại chiến Lôi Giao một hơi xông vào hang động Giao Long cướp sạch một phen. Lấy được Tử Điện thần trúc và Nguyên Từ thạch thai, cuôi cũng bởi vì Nguyên Từ thạch thai lại hấp thu Tử Giao Thần Lôi, đó là Lôi Linh mà cao thủ Tiên Thiên trung kỳ mới hấp thu, còn lúc đó Lâm Minh lại chỉ mới Luyện Cốt kỳ!

Lúc trước, Lâm Minh không phải đệ tử Thần Hoàng đảo, Mục Dục Hoàng nghe Mục Thiên Vũ kể lại những điều này, rất khen ngợi dũng khí của Lâm Minh. Nhưng bây giờ Lâm Minh trở thành đệ tử Thần Hoàng đảo, Mục Dục Hoàng lại cảm thấy khác, đa số mọi người nhìn đứa nhỏ nhà người khác không sợ nguy hiểm thường sẽ khen ngợi, thấy đứa nhỏ nhà mình làm vậy thì không khen nổi nữa.

Mục Dục Hoàng tình nguyện bảo hiểm một chút, tương lai để Lâm Minh an ổn vào Toàn Đan Chí Cực, vậy cũng có thêm một chiến lực mạnh.

Về phần con đường phong hoàng xưng đế, phải không ngừng đi tìm cơ duyên, đúng là cửu tử nhất sinh, Mục Dục Hoàng không dám cam đoan số mệnh hư vô mờ mịt kia có thể vẫn luôn theo cùng Lâm Minh. Đã nhiều năm qua trên Thiên Diễn đại lục có không ít thiên tài mang thiên phú phong hoàng, nhưng chân chính thành công lại ít ỏi không mấy ai.

“Đệ tử đã hiểu”.

Lâm Minh gật đầu.

- Được rồi, bây giờ ta cùng các vị trưởng lão liên thủ mở ra Thần Hoàng bí cảnh, đệ tử bình thường tiến vào khoảng ba ngày, sau ba ngày sẽ tự động truyền tống ra, về phần đệ tử tiến vào Cổ Phượng đại điện, sẽ có bảy tới mười ngày, vừa đến thời gian cũng sẽ tự động đi ra, bây giờ có ai muốn từ bỏ không?

Mục Dục Hoàng tùy ý hỏi, lúc này tự nhiên là không có ai muốn rút lui, các đệ tử tranh nhau vào Thần Hoàng bí cảnh, một chút nguy hiểm bé nhỏ đó không tính là gì. Con đường tu võ, làm sao không trải qua nguy hiểm sinh tử, dù là luận bàn luận võ cũng có thể xuất hiện sẩy tay đánh chết người, nếu như sợ chết, e rằng cả đời cũng ngừng lại ở Tiên Thiên Hậu Thiên, ngay cả Toàn Đan cũng khó đạt tới.

- Rất tốt!

Mục Dục Hoàng gật đầu:

- Thiên Quang, chúng ta cùng nhau phá giải cấm chế, cho những tiểu bối đi vào.

Là nhân vật thực quyền Thanh Loan tông, Thiên Quang thượng nhân chính là người dẫn đầu đệ tử Thanh Loan tông lần này. Hắn gật đầu, vẫy tay, một thanh kiếm chói lọi bay ra, đây là bảo khí địa giai thượng phẩm.

Mục Dục Hoàng chắp tay, đánh ra từng đạo hỏa diễm phù văn, dung hòa với bảo kiếm của Thiên Quang thượng nhân. Một lát sau, nghe tiếng ken két vang lên, hư không trước mặt mọi người như mặt nước bị gió thổi tạo thành những tầng sóng gợn.

Tiếp theo, một lốc xoáy tối đen xuất hiện, lốc xoáy không ngừng xoay tròn, kèm theo tiếng sấm sét mờ ảo, nguyên khí thiên địa xung quanh điên cuồng tụ tập vào lốc xoáy, nguyên khí náo động khiến xung quanh nổi lên gió to, thổi quần áo bay phần phật, cát bay đá chạy.

Khoảng vài chục nhịp thở sau, lốc xoáy cuối cùng ổn định, gió cũng ngừng thổi, trước mặt mọi người hình thành cửa động màu đen đường kính mấy trượng, lơ lửng trong hư không, bên trong không thấy được gì, như đi thông thế giới khác.

- Vào thôi, nhớ kỹ, đừng thử vượt qua cực hạn thí luyện thực lực của mình!

Mục Dục Hoàng lại dặn dò.

Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh nhảy vào đầu tiên, bóng người chỉ lóe lên liền bị cửa động tối đen nuốt mất, Lâm Minh theo đằng sau thả người nhảy vào.

Chương 394: Hỏa chi ý cảnh

Cảm giác không gian vặn vẹo khiến cho Lâm Minh đầu váng mắt hoa. Đợi đến khi hắn mở mắt, trong lòng rung động mạnh. Trước khi tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, hắn từng nhiều lần tưởng tượng cảnh tượng trong Thần Hoàng bí cảnh, nhưng mà như thế nào cũng không nghĩ tới lại là cảnh tượng rung động như vậy.

Phía trước Lâm Minh khắp nơi là nham thạch màu đỏ sậm, mênh mông vô bờ, trên mặt đất không một ngọn cỏ. Xen trong nham thạch có từng mảng lớn dung nham màu đỏ sậm đang chảy. Những nham thạch màu đỏ sậm này chính là bị dung nham nung đỏ. Từng tảng lớn hồ dung nham nối cùng một chỗ, mặt đất nham thạch dường như đảo nhỏ trôi nổi trong hồ dung nham, trong dung nham sôi sục bọt khí thật lớn. Theo tiếng ùng ục, một luồng khí lưu huỳnh gay mũi lẫn trong sóng nhiệt như thủy triều ập vào mặt. Loại khí này có độc, người thường ở nơi này giây lát là sẽ ngạt thở mà chết.

Nếu chỉ riêng như vậy còn không đến mức khiến Lâm Minh rung động gì. Khiến hắn không thể tin chính là, ngay phía sau hắn lại là một vùng băng nguyên mênh mông vô bờ.

Gió tuyết mênh mông, băng nguyên bình lặng như gương. Từng dòng sông băng thật lớn giống như vách núi cao cao dựng đứng, ở trong trời lạnh tỏa hàn quang dày đặc, đốm đốm điểm điểm giống như bạc vụn. Cuồng phong cuốn vụn băng bay bốn phía, tốc độ cực nhanh lại giống như tên bắn. Nếu là người thường ở đây, vụn băng này sợ là đủ để đâm vào da thịt, xé ra một lỗ thủng máu tươi đầm đìa.

Nơi dung nham và băng nguyên giao nhau, một bên là nóng rực một bên là lạnh băng. Cảm giác cực kỳ đột ngột khiến người khó thể tin nổi.

- Nơi này chính là Thần Hoàng bí cảnh!

Mục Định Sơn thở ra một hơi dài, hắn là lần thứ hai đến, sớm đã ra mắt cảnh tượng như vậy.

Thần Hoàng bí cảnh có hạn chế tuổi, cộng thêm khoảng cách mỗi lần mở ra rất dài. Bình thường mà nói, một võ giả cả đời chỉ có thể tiến vào hai lần.

Ở bên cạnh Lâm Minh, từng luồng hào quang lục tục lóe sáng. Mỗi một lần hào quang lóe lên đều có một đệ tử bị truyền tiến vào. Bọn họ sau khi thích ứng cảm giác không thoải mái do không gian vặn vẹo mang đến, mở to mắt, trong đó có một bộ phận nhỏ giống như Lâm Minh, trợn mắt há hốc mồm.

Những người này cũng là lần đầu tiên đi tới Thần Hoàng bí cảnh, cho dù là có một số người lúc trước từng nghe người miêu tả cảnh tượng trong này, khi chính thức nhìn thấy cũng rung động không hiểu. Dù sao nghe nói và tận mắt nhìn hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Sau khi toàn bộ đệ tử đến đông đủ, Mục Định Sơn nói:

- Được rồi, Thần Hoàng bí cảnh này là một thế giới độc lập, nơi này căn bản không thuộc về Thiên Diễn đại lục. Băng hỏa hai vùng, ở giữa kỳ thật có kết giới ngăn cách, các ngươi căn cứ thuộc tính bản thân, lựa chọn một giới trong đó tiến vào. Đệ tử Thanh Loan tông tiến vào băng nguyên. Đệ tử Chu Tước tông tiến vào thế giới dung nham. Đừng quên lời dặn của chưởng môn sư tôn, lấy an toàn làm trọng. Hiện tại, hoặc là kết bạn mà đi hoặc là một mình hành động. Xuất phát đi!

Thế giới độc lập sao?

Lâm Minh không kìm nổi ngửa đầu nhìn, ở trên trời rõ ràng treo hai mặt trời. Mặt trời trong thế giới lửa nóng rực vô cùng, mơ hồ tỏa ra ánh lam, giống như một quả cầu lửa thật lớn. Ở chung quanh ánh mặt trời, không khí thậm chí bị thiêu đốt có chút vặn vẹo, khiến cho cả vầng mặt trời giống như là hải thị thận lâu, nhìn không chân thật.

Mà ở bên thế giới hàn băng, mặt trời tử khí trầm lặng, giống như vô cùng xa xôi. Ánh mặt trời chiếu lên người, chẳng những không có một chút nhiệt độ nào ngược lại khiến người cảm giác lạnh như băng. Kỳ cảnh bậc này, nếu không phải ảo giác quả thật không có khả năng là Thiên Diễn đại lục.

Nếu không phải là Thiên Diễn đại lục, nơi này chính là một vị diện độc lập. Như vậy vị diện này đến tột cùng là một đại thiên thế giới tự nhiên hình thành trong trời đất, hay là một tiểu thiên thế giới do vị đại năng nào đó mở ra?

Lâm Minh không kìm nổi miên man suy nghĩ, lúc này Mục Định Sơn nói:

- Lâm Minh, muốn cùng nhau hành động không? Hay là đi riêng?

- Nếu ta đi riêng, có thể đi tới Cổ Phượng đại điện không? Có thể sẽ lạc đường hay không?

- Sẽ không, thế giới này huyền cơ thật mạnh, bất kể ngươi đi như thế nào, sau ba ngày ngươi đều sẽ tới Cổ Phượng đại điện.

- Vậy ta đi riêng đi.

- Ha ha, ta cũng đề nghị ngươi đi riêng, Thần Hoàng bí cảnh này rộng lớn khôn cùng, cho tới nay còn chưa từng nghe nói qua trong thế hệ đệ tử nào có người chạm đến cuối Thần Hoàng bí cảnh. Thậm chí mỗi lần chúng ta tiến vào, điểm truyền tống đều hoàn toàn bất đồng. Cơ duyên ẩn chứa trong Thần Hoàng bí cảnh cũng nhiều không đếm xuể, nếu mấy người kết bạn, diện tích tìm tòi tự nhiên sẽ nhỏ đi nhiều, hơn nữa gặp được cơ duyên cũng không dễ phân phối. Nếu ngươi đi riêng, chỉ xem vận khí bản thân, không gì tốt hơn.

- Tuy nhiên xin khuyên Lâm sư đệ một câu, càng đi vào sâu nguy hiểm càng nhiều. Nếu là an toàn trên hết, chỉ ở phụ cận, vậy căn bản là sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm, ba ngày sau, cũng có thể tiến vào Cổ Phượng đại điện như thường. Đương nhiên, làm như vậy cũng sẽ không gặp được bất kỳ cơ duyên gì.

Mục Định Sơn hiểu biết Thần Hoàng bí cảnh nhất, đem mọi thứ nói cho Lâm Minh.

Càng đi vào sâu nguy hiểm càng nhiều, tương đối cơ duyên cũng càng lớn.

Hiểu được điểm này, Lâm Minh cũng càng ngày càng rõ ràng vì sao trong Thần Hoàng bí cảnh người chết bất luận thực lực và thiên phú, thậm chí có khả năng, thiên phú tốt xác suất chết càng lớn. Loại hấp dẫn thăm dò bí cảnh không biết này quả thật khiến người khó thể chống lại.

Người một lòng hướng võ, mộng tưởng trèo lên đỉnh võ đạo, trong xương cốt chảy máu của người mạo hiểm, ép cũng không ép được.

Lâm Minh muốn đi tới chỗ sâu nhìn xem, nếu như một mực ở tại phụ cận, đi thăm dò có thể là đường người khác đã đi qua, vậy thì quá không có ý nghĩa.

- Cảm ơn Mục sư huynh báo cho, sư đệ đi trước một bước.

Lâm Minh chắp tay, một mình rời đi. Phương hướng hắn lựa chọn tự nhiên là thế giới hỏa diễm, hắn càng đi càng nhanh, cuối cùng gần như là bay vút lên.

Nhìn thấy bóng dáng Lâm Minh biến mất trong sương Xỏ dung nham mờ mịt, Mục Định Sơn thở dài một hơi. Kỳ thật Mục Dục Hoàng tuy rằng dặn dò đứt lưỡi nhưng chỉ sợ lão nhân gia ngài cũng rất rõ ràng, Lâm Minh tất nhiên sẽ không sợ gian hiểm, toàn lực thăm dò Thần Hoàng bí cảnh này. Nếu không, Thần Hoàng bí cảnh này vào cũng uổng công.

Gió nóng hừng hực thổi trên mặt giống như là lửa đốt, trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh, khắp nơi đều là sương mù đỏ, cảnh sắc xa xa toàn bộ bao phủ trong sương mù đỏ mênh mông. Với thị lực của Lâm Minh, tầm nhìn cũng chỉ là trăm trượng mà thôi. Hơn nữa theo hắn không ngừng đi sâu, tầm nhìn này còn đang không ngừng giảm xuống.

Tốc độ cao bay gần một ngày, với sức chịu đựng của Lâm Minh căn bản không cần dừng lại ngồi xuống điều tức. Loại tốc độ bay này của hắn, ở trong các đời đệ tử Thần Hoàng đảo đều là hiếm thấy.

Trong Thần Hoàng bí cảnh dường như không có đêm tối, mặt trời nóng rực căn bản là chưa từng hạ xuống. Cũng không biết cụ thể qua bao lâu, Lâm Minh đang bay đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ầm ầm. Hắn ngẩng đầu nhìn, lập tức hít một hơi khí lạnh. Trên bầu trời sáng lên mấy chục luồng sáng đỏ chói mắt, với tốc độ kinh người bay nhanh xuống dưới.

Đó rõ ràng là những tảng vẫn thạch đường kính hơn trượng, bốc lửa, kéo theo đuôi lửa thật dài nện xuống mặt đất.

Lực lượng của vẫn thạch lớn cỡ nào? Một viên vẫn thạch đường kính mấy trượng là có thể nổ bằng một thôn rồi. Loại đồ vật này căn bản không phải là thân người thường có thể ngăn cản, trừ phi là đại năng Thần Vực.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng viên vẫn thạch rơi xuống đất xa xa, hoặc nện vào nham thạch màu đỏ sậm hoặc đập vào hồ dung nham, gây nên vụ nổ thật lớn. Lâm Minh có thể rõ ràng nhìn thấy dung nham bắn ra xa mấy chục trượng, cao hơn trăm trượng.

Mặt đất đều đang chấn động, từng đợt sóng xung kích khủng bố thổi tới, khiến người gần như đứng không vững.

Lâm Minh nhấc lên mười hai phần cảnh giác. Mưa thiên thạch tốc độ quá nhanh, diện tích cũng quá lớn, căn bản chạy không ra, chỉ có thể né tránh trước thời hạn. May mà mưa thiên thạch cũng không dày đặc, mà vẫn thạch đường kính hơn trượng chung quy là số ít.

Đem chân nguyên hộ thể mở ra đến tận cùng, Lâm Minh căn cứ quỹ tích ánh đỏ trên trời cao, phán đoán phương hướng vẫn thạch rơi xuống. Một lúc nào đó, ánh mắt hắn thoáng ngưng, nhìn thấy một viên vẫn thạch nhỏ đường kính ba xích bay nhanh tới, điểm rơi ngay ở cạnh hắn không xa.

Thân pháp Kim Bằng Phá Hư trong nháy mắt bột phát, Lâm Minh tỏa cảm giác tra xét quỹ tích vẫn thạch trên không, đồng thời toàn thân chân nguyên thúc giục đến mức tận cùng, tốc độ cao nhất tránh khỏi sự xung kích của vẫn thạch này.

Bị sóng xung kích đánh trúng khoảng cách gần, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh chỉ sợ sẽ bị xé rách như giấy.

Ầm!

Vẫn thạch chạm đất, tiếng như sấm sét nổ vang bên tai Lâm Minh, khiến cho hai tai hắn ong ong, thân thể cũng bị sóng xung kích hất bay ra ngoài, trực tiếp ngã vào trong hồ dung nham.

May mà Thanh Thương chân nguyên hộ thể trên người Lâm Minh sinh sôi không thôi, trong khoảng thời gian ngắn ngăn cách dung nham không tính là gì.

Trong nháy mắt nhảy lên, Lâm Minh nhìn thấy nham thạch trước người mấy chục trượng nổ tung, dung nham vọt lên trời, lửa lớn hừng hực che phủ trời đất, thẳng lên tận trời.

Đây là...

Lâm Minh mở to mắt, hắn rõ ràng cảm giác được tiếng kêu gào của hạt giống Tà Thần trong cơ thể cùng với sự xao động của Hỏa Tinh. Khoảnh khắc đó, Lâm Minh trong lòng như có điều hiểu ra, vốn là trừ dung nham ra là không có lửa, vẫn thạch va chạm lại hình thành ngọn lửa...

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng viên vẫn thạch đụng xuống, rơi ở xa xa, ngọn lửa hừng hực ánh vào trong đồng tử Lâm Minh, hắn dường như nhìn thấy căn nguyên của ngọn lửa...

Căn nguyên tức pháp tắc, cũng chính là Hỏa chi ý cảnh.

Xung kích, vận động, từng đợt bùng nổ khủng bố hình thành ngọn lửa nóng cháy. Vụ nổ càng mãnh liệt, ngọn lửa lại càng khủng bố.

Nếu vẫn thạch tốc độ cao va chạm mặt đất, có thể sinh ra ngọn lửa khủng bố như thế. Như vậy nếu đổi thành chân nguyên thì sao?

Chân nguyên va chạm tốc độ cao có phải là có thể sinh ra ngọn lửa càng thêm khủng bố hay không?

Vù!

Lại là một viên vẫn thạch nện thẳng xuống Lâm Minh, đường kính càng thêm khổng lồ so với viên vừa rồi. Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư tránh đi, nhưng mà hắn cũng không tránh quá xa mà cố ý ở gần một chút, cảm giác thủy chung gắn liền trên vẫn thạch.

Ầm!

Mặt đất dường như bị xé rách, sóng xung kích khủng bố hơn lúc trước kèm theo dung nham mãnh liệt cuốn tới. Lâm Minh giống như là bù nhìn trong bão, trong nháy mắt bị hất bay.

Nội tạng như bị búa tạ nện, Lâm Minh phun ra một búng máu tươi, nhưng là trong mắt lại là vẻ mừng như điên.

Hỏa chi ý cảnh, ta chạm đến rồi!

Bản thân bị trọng thương, Lâm Minh lại không thèm để ý chút nào, vận một hơi chân nguyên, Tử Huyễn thương ra!

Lâm Minh đón đầu vọt tới ngọn lửa và dung nham chạy chồm, Tử Huyễn thương thổi quét ngọn lửa, cùng sóng triều dung nham va chạm cùng một chỗ.

Bản chất của lửa và nhiệt chính là vận động và va chạm. Làm cho chân nguyên cũng mô phỏng ra tình huống như vậy, uy lực của lửa sẽ lập tức tăng gấp bội!

Chương 395: Lạc tinh chi hỏa

Phừng!

Một thương đâm ra, dung nham như sóng thần cuộn trào bị một thương của Lâm Minh chia làm hai nửa.

- Phượng Sí Tường Không!

Phượng Hoàng đỏ bùng cháy ngọn lửa vọt lên trời cao, hình thể của Phượng Hoàng lại cường đại hơn so với luận bàn trong yến hội mấy lần. Ngọn lửa trên người nó cũng nóng rực hơn mấy lần.

Trong này cố nhiên có quan hệ Lâm Minh đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong, Chu Tước Cấm Thần lục tinh tiến, nhưng là lại cũng còn bởi vì Lâm Minh đột nhiên thông hiểu Hỏa chi căn nguyên, lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh.

Chu Tước Cấm Thần lục có được Hỏa chi ý cảnh chống đỡ, giống như là có hồn vậy!

Trường thương ở trong dung nham xuyên vào xuyên ra, thương mang phụt ra thu lại. Thương pháp của Lâm Minh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sắc bén. Mỗi một thương đâm ra đều có ngọn lửa gào thét. Khoảnh khắc đó, bản thân Tử Huyễn thương dường như cũng hóa thành dung nham, khiến người không thể ngăn cản.

Trong lòng hiện lên một đoạn khẩu quyết trong Chu Tước Cấm Thần lục, thế thương của Lâm Minh chuyển đổi.

- Vạn Hỏa Liệu Nguyên!

Đây là một chiêu võ kỹ lửa trong Chu Tước Cấm Thần lục, khó hơn một tầng so với Phượng Sí Tường Không. Bình thường phải sau khi Chu Tước Cấm Thần lục tầng hai viên mãn mới có thể sử dụng. Lâm Minh hiện giờ còn xa không đạt tới mức này, nhưng là dưới sự chống đỡ của tinh huyết Chu Tước cùng Hỏa chi ý cảnh lại vẫn có thể dùng ra được một chiêu này.

Phừng!

Mấy chục luồng lửa chân nguyên bắn ra, giống như mũi tên đâm xuyên qua tường dung nham. Ngọn lửa tung hoành, đốt cháy hư không!

Vạn Hỏa Liệu Nguyên, vừa có thể dùng quần công, cũng có thể đem tất cả ngọn lửa đánh vào một chỗ, chỉ công kích một người. Là chiêu thức uy lực lớn nhất trong tầng hai Chu Tước Cấm Thần lục.

Lâm Minh liên tiếp dùng ra hai lần Vạn Hỏa Liệu Nguyên. Lúc này, mưa thiên thạch bắt đầu trở nên thưa thớt, đường kính vẫn thạch cũng càng ngày càng nhỏ. Đến khoảnh khắc cuối cùng, Lâm Minh đột nhiên cảm nhận được một cảm giác áp bách khủng bố từ trên đỉnh đầu truyền tới. Ngẩng đầu nhìn, hắn hít một hơi khí lạnh. Một viên vẫn thạch thật lớn đường kính chừng mười mấy trượng bùng cháy bừa bãi nện xuống, kéo theo cái đuôi lửa dài đến mấy chục dặm.

Lâm Minh không nói hai lời, quay đầu chạy như điên, vẫn thạch đường kính mười mấy trượng, có thể đập sụp một ngọn núi.

Vào khoảnh khắc vẫn thạch sắp chạm đất, Lâm Minh thả người nhảy dựng, cắm đầu đâm vào trong hồ dung nham.

Ầm ầm!!!

Dường như là thần linh đấm một quyền trên mặt đất. Mặt đất hoàn toàn nứt nẻ, dung nham vọt lên cao mấy chục trượng, thẳng lên tận trời.

Lâm Minh trốn trong dung nham, một bên thúc giục Thanh Thương chân nguyên ngăn cản nóng cháy của dung nham, một bên thả ra cảm giác thăm dò tình cảnh trên mặt đất. Địa điểm va chạm cuối cùng cách Lâm Minh chỉ có năm, sáu dặm. Sóng xung kích mãnh liệt san bằng nham thạch nhô lên. Ở chỗ va chạm, hình thành một hố sâu thật lớn. Dung nham chung quanh ồ ồ chảy vào trong hố.

Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, từ trong dung nham nhảy ra.

Nếu như bị vẫn thạch lớn như vậy nện trúng, ngay cả đại năng Toàn Đan đều phải đi đời nhà ma!

Một tảng vẫn thạch cuối cùng chạm đất, mưa vẫn thạch hoàn toàn ngừng lại. Đáng tiếc chính là, trong vụ nổ thật lớn do vẫn thạch thật lớn này gây ra, Lâm Minh lại bởi vì chạy vội vàng mà không thể từ trong đó cảm nhận được Hỏa chi ý cảnh gì.

Lửa nóng rực vẫn đang cháy, mặt đất một mảnh hỗn độn, dung nham phun trào, sóng nhiệt nóng rát như nước sôi phun ra.

Lâm Minh đứng yên trên tảng đá nóng rực, cẩn thận cảm thụ lĩnh ngộ vừa rồi, cảm giác đối với Hỏa chi ý cảnh trong lòng càng ngày càng rõ ràng.

- Thần Hoàng bí cảnh này quả nhiên là một nơi kỳ diệu, không có cảnh tượng thế gian hiếm thấy như vậy, muốn chạm đến Hỏa chi ý cảnh hư vô mờ mịt thật sự quá khó khăn!

Lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh so với Phong chi ý cảnh càng khó hơn một chút, cần thể chất Hỏa hệ độ phù hợp cao, ngộ tính hơn người một bậc, cộng thêm nhiều năm tu luyện Hỏa nguyên khí mới có thể lĩnh ngộ một điểm như vậy. Tựa như nhân vật cấp bậc Hỏa Dương công chúa kia.

Loại đồ vật ý cảnh này chỉ có thể hiểu mà không thể truyền đạt bằng lời. Lâm Minh dựa theo chân nguyên mô phỏng vẫn thạch va chạm mặt đất kỳ thật cũng chỉ là một loại của Hỏa chi ý cảnh mà thôi. Cho dù nói cho người khác, bọn họ cũng không thể trống rỗng tưởng tượng, càng không thể dùng chân nguyên mô phỏng ra. Nếu như mù quáng nếm thử, rất có thể chỉ là lãng phí thời gian, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Lâm Minh sau khi thu thương, đang định rời đi, đột nhiên phát hiện ra một tia cảm giác không tầm thường.

Ồ? Đây là...

Hạt giống Tà Thần xao động rất nhỏ, Hỏa nguyên khí chung quanh đang chấn động. Mà bắt nguồn của mọi thứ dường như đều ở địa điểm vừa rồi vẫn thạch thật lớn va chạm.

Lâm Minh không kìm nổi đi hướng đó vài bước, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét, Hỏa nguyên khí chung quanh dường như bị một loại dẫn dắt nào đó, bắt đầu lưu động hướng bên trong hố vẫn thạch lớn.

Tốc độ Hỏa nguyên khí lưu động càng lúc càng nhanh, tiếng kêu khẽ của hạt giống Tà Thần cũng càng ngày càng dồn dập. Một lát sau, trong hố vẫn thạch hình thành một vòng xoáy nguyên khí thật lớn, tất cả Hỏa nguyên khí điên cuồng tràn vào, cuồng phong nhấc lên thổi lên người Lâm Minh giống như dao cắt vậy.

- Lực hút thật khủng bố!

Lâm Minh thậm chí cảm giác được Hỏa nguyên khí trong cơ thể mình cũng bị vòng xoáy này dẫn dắt. Tuy nhiên có hạt giống Tà Thần chấn nhiếp, Hỏa nguyên khí chung quy bị giam cầm gắt gao.

Lực hút càng ngày càng khủng bố, ngay cả dung nham trong hồ đều sôi trào, bọt khí bùng bổ càng ngày càng mãnh liệt, mặt hồ dung nham đều dâng lên rất nhiều.

Ầm!

Theo một tiếng vang trầm, một cột dung nham lại vọt lên độ cao mấy chục trượng dưới sự dẫn dắt của sức hút. Tiếp đó giống như một con rồng lửa vọt qua chỗ vẫn thạch bùng nổ.

Theo cột dung nham này vọt ra, từng cột dung nham như măng mọc sau mưa tranh nhau lao ra, như cá voi hút nước ùa vào chỗ vẫn thạch bùng bổ. Dung nham màu đỏ sậm bị dòng lửa cuồng nộ xối vỡ, nham thạch vỡ vụn bay ngược lên không, toàn bộ mặt đất đều bắt đầu sụp đổ.

Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm. Đây là chuyện gì vậy? Trong cơ thể hạt giống Tà Thần gào thét càng ngày càng cấp bách, Lâm

Minh trơ mắt nhìn nham tương lấp đầy hố lớn do vụ nổ sinh ra, tiếp đó tràn ra, nhô lên thật cao. Ở chính giữa dung nham, một luồng sáng đỏ chói mắt vọt thẳng lên, ánh đỏ chỉ to một xích, lại giống như kiếm sắc cắm thẳng bầu trời.

Trong cột sáng này, một đoàn ánh đỏ bằng nắm tay dần dần ngưng thực. Trong ánh sáng đỏ này Lâm Minh cảm nhận được Hỏa nguyên khí nồng đậm đến khủng bố.

Đây... Đây... Chẳng lẽ là...

Hỏa Tinh?

Lâm Minh tâm thần rung động mạnh, chẳng lẽ mình đang tận mắt nhìn thấy Hỏa Tinh sinh thành?

Thế gian ngọn lửa có linh, ở một số nơi kỳ dị, Hỏa nguyên khí vô cùng phong phú là có thể sinh ra Hỏa Tinh. Điều kiện sinh ra Hỏa Tinh cực kỳ hà khắc, cũng giống như là trong võ giả nhân loại sinh ra cường giả phong hoàng vậy. Chẳng những cần Hỏa nguyên khí nồng đậm, hơn nữa yêu cầu vận khí.

Một Hỏa Tinh sinh ra thường thường đều là kết quả của nhiều tầng trùng hợp tụ lại một chỗ, trời xui đất khiến, căn bản không thể phục chế.

Rất nhiều lúc, một nơi ngọn lửa đặc chủng tồn tại mấy ngàn năm đều không thể sinh ra Hỏa Tinh.

Muốn mắt thấy Hỏa Tinh hình thành còn khó hơn gấp trăm ngàn lần so với tìm được một Hỏa Tinh.

Lâm Minh trơ mắt nhìn một đoàn Hỏa Tinh này không ngừng sinh trưởng, rung động trong lòng không hơn được nữa.

Đây là Lạc Tinh chi hỏa, là Hỏa Tinh hình thành do vẫn thạch thiêu đốt, số lượng thưa thớt đến mức khiến người tuyệt vọng. Gần như là có một không hai trên thế giới.

Trong Thần Hoàng bí cảnh nguyên bản Hỏa nguyên khí nồng đậm vô cùng, dung nham phun trào mấy vạn năm, không hề nghi vấn sẽ hình thành không ít Hỏa Tinh. Mà ở địa phương này có lẽ một Hỏa Tinh mới đang trong kỳ thai nghén.

Vừa khéo lúc này vẫn thạch thật lớn nện xuống, nhiệt độ cao khủng bố trong nháy mắt và lực đánh vào mãnh liệt trở thành một sự khai mào thúc đẩy sự hội tụ của lực lượng lửa.

Nhưng mà, Hỏa Tinh nguyên bản lại không thể hình thành. Lạc Tinh chi hỏa hấp thu lửa dung nham kế tục lực lượng lửa hàng ngàn vạn năm tới nay, sinh ra Hỏa Tinh mới.

Hỏa Tinh đang trong kỳ thai nghén trở thành chất dinh dưỡng của Lạc Tinh chi hỏa. Điều này cũng khiến cho đẳng cấp của Lạc Tinh chi hỏa tăng lên càng cao!

Hô hấp của Lâm Minh trở nên dồn dập, Lạc Tinh chi hỏa này đến tột cùng sẽ là đẳng cấp gì?

Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương, hai chân giậm đất, thân thể bay lên, bay hướng Lạc Tinh chi hỏa. Tốc độ của hắn rất chậm, cẩn thận đề phòng mọi nguy hiểm và biến cố.

- Năng lượng của ngọn lửa còn đang gia tăng, đây đã là địa giai trung phẩm rồi!

Lâm Minh đầu mày nhướng lên, Hỏa Tinh địa giai trung phẩm, linh tính đã phi thường mạnh, cộng thêm lực lượng lửa cực kỳ táo bạo này. Không biết mình có thể đối phó được hay không!

Tới gần từng bước một, khi Lâm Minh cách Lạc Tinh chi hỏa chỉ có hai mươi trượng, dị biến đột nhiên sinh ra!

Lạc Tinh chi hỏa kia đột nhiên chấn động kịch liệt, hồ dung nham phát ra một tiếng nổ vang ầm ầm, một cái cột dung nham bắn lên, giống như tên đâm thẳng tới ngực Lâm Minh.

- Quả nhiên linh tính mười phần, rồi lại hiểu được công kích ta!

Lâm Minh thân hình lui nhanh, chân nguyên vận chuyển, Tử

Huyễn thương bổ xuống dưới, một thương liền đánh tan cột dung nham. Nhưng mà ngay sau đó, hồ dung nham như gầm lên, mười mấy cột dung nham tranh nhau bay ra, giống như những con rắn lửa vọt tới Lâm MinhLâm Minh không hoảng không vội, Tử Huyễn thương trong tay liên tiếp điểm ra. Mỗi một thương đều ẩn chứa Hỏa chi ý cảnh, cột dung nham vỡ nát từng cái một!

Lâm Minh triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong dòng dung nham đầy trời vững bước tiến tới, từng bước tới gần Lạc Tinh chi hỏa.

Khi lại tiến vào khoảng cách hai mươi trượng, dị biến lại sinh ra!

Lạc Tinh chi hỏa phát ra một tiếng rít chói tai khiến da đầu run lên. Dòng xoáy nguyên khí đột nhiên trở nên mãnh liệt. Trong lực hút khủng bố này, mặt đất bị dập nát, nham thạch bị dung nham nung đỏ, đều nứt ra một lỗ hổng thật lớn. Từng tảng nham thạch màu đỏ bị hút bay lên, cùng với rất nhiều nham thạch từ trong hồ dung nham bay ra. Trong lúc nhất thời, hàng trăm hàng ngàn nham thạch bay lên, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Lạc Tinh chi hỏa.

Ca ca ca ca...

Từng khối nham thạch không ngừng ngưng kết trên Lạc Tinh chi hỏa, bởi vì tốc độ nham thạch bay quá nhanh sinh ra tiếng không khí rít khủng bố.

Lạc Tinh chi hỏa ánh lửa tăng vọt, tất cả nham thạch bay vào trong đó đều bị hòa tan trong nháy mắt, tạp chất hóa thành khói nhẹ, chỉ có tinh hoa bị giữ lại. Những nham thạch tinh hoa này không ngừng ngưng kết, bao bọc Lạc Tinh chi hỏa lại, thể tích càng lúc càng lớn.

Dần dần, lại ngưng tụ thành một con mãnh thú nham thạch, thân dài đến mười trượng, cao năm, sáu trượng, toàn thân đỏ rực như lửa, bộ dạng thoạt nhìn như con báo.

Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, đây là cái gì?

Rống!

Con báo màu đỏ phát ra một tiếng gầm long trời lở đất, mặt đất đều chấn động.

Chương 396: Thu phục

Hỏa Tinh đẳng cấp càng cao, linh tính của nó cũng càng mạnh. Hỏa Tinh đẳng cấp cao thậm chí có thể sử dụng kỹ năng thuộc tính. Lạc Tinh chi hỏa trước mắt này hiện tại dùng ra sợ là một loại kỹ năng rồi.

Con báo đỏ phát ra một tiếng gầm, vọt tới Lâm Minh. Lâm Minh muốn cắn nuốt Lạc Tinh chi hỏa, đồng dạng Lạc Tinh chi hỏa cũng cảm nhận được Hỏa nguyên khí nồng đậm trong cơ thể Lâm Minh, muốn đem Lâm Minh thành chất dinh dưỡng tiến hóa của nó.

Hung thú thân dài mười trượng, nặng tới mười mấy vạn cân chạy băng băng, mặt đất đều run rẩy, dung nham bay vụt. Lâm Minh vắt ngang thương, chân nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn.

Đợi đến khoảnh khắc Hỏa Nham cự thú vồ về phía mình, Lâm Minh đồng tử co rụt, một thương đâm ra đồng thời thân thể như một cây cung cong ra phía sau.

Rắc!

Tử Huyễn thương đâm lên ngực Hỏa Nham cự thú, lực đánh vào cường đại đẩy Tử Huyễn thương cong thành một vầng trăng tròn.

Thắt lưng Lâm Minh phát lực, chân nguyên ẩn chứa trong cốt tủy hoàn toàn bột phát ra. Lực lượng của hắn trong nháy mắt tăng lên tới trình độ khủng bố, mạnh mẽ khều con cự thú nham thạch này lên!

Phượng Sí Tường Không!

Ầm!

Hỏa Phượng Hoàng phóng lên cao, đánh thẳng vào bụng Hỏa Nham cự thú, mãnh liệt nổ tung.

- Ồ? Không sao?

Dưới một chiêu Phượng Sí Tường Không, không ngờ chỉ khiến phần bụng Hỏa Nham cự thú lan ra một ít vết rạn. Tương đối với thân thể của nó mà nói quả thật là không đáng kể gì.

Phừng!

Hỏa Nham cự thú sau khi rơi xuống đất, há mồm liền phun ra một quả cầu lửa ánh tím thật lớn, khoảng cách quá gần, muốn tránh đã không còn kịp nữa. Lâm Minh vung Tử Huyễn thương, một thương nện lên cầu lửa.

Cầu lửa nổ tung, ngọn lửa màu tím bắn lên trên người Lâm Minh, Thanh Thương chân nguyên hộ thể phát ra tiếng xèo xèo, bị ăn mòn một vùng lớn. Khí huyết trong cơ thể Lâm Minh nhộn nhạo một hồi, một luồng lực lượng lửa như rắn độc chui vào trong cơ thể của hắn, dọc theo kinh mạch tàn phá bừa bãi. Cuối cùng hạt giống Tà Thần chấn động mới áp chế được luồng lửa này xuống.

- Lửa tím này có thể ăn mòn chân nguyên hộ thể?

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, cự thú này thật sự khó giải quyết. Bản thân có thể miễn dịch ngọn lửa công kích, phát ra lửa tím công kích lại lợi hại như vậy. Nếu như đệ tử Thần Hoàng đảo bình thường gặp phải tên này, thật đúng là không thể ứng phó.

Thần Hoàng bí cảnh là một thế giới của lửa và băng, đối với đệ tử Thần Hoàng đảo chủ tu lửa và băng mà nói, nơi này khắp nơi đều là cơ duyên. Nhưng mà dù là gặp được cơ duyên, muốn đem nó thu vào trong túi lại cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tỷ như Hỏa Tinh bản thân là sẽ phản kháng, thiên tài địa bảo thuộc tính lửa hoặc băng, lại sẽ có hung thú thủ hộ. Muốn lĩnh ngộ ý cảnh, cũng cần phải đặt mình vào hiểm địa, làm không tốt sẽ mất mạng ở đây.

Rống!

Hỏa Nham cự thú há miệng như cái đấu, hít sâu một hơi, Hỏa nguyên khí phụ cận cấp tốc ngưng tụ lại, hình thành một vòng xoáy.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, không nói hai lời triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư bay vút sang một bên.

Ầm!

Một cột lửa màu tím bắn thẳng ra, nện vào trong hồ dung nham sau lưng Lâm Minh, bắn lên dung nham cao vọt mấy chục trượng.

Một đòn không trúng, Hỏa Nham cự thú chạy băng băng hướng Lâm Minh. Thể hình nó tuy lớn nhưng là tốc độ cực nhanh, lúc chạy tiếng gió như sấm.

Lâm Minh lúc này đang ở giữa không trung, thân hình hắn hơi khựng lại, chân nguyên liên hệ vào trong hạt giống Tà Thần, Lôi Linh gào thét!

Trong nháy mắt Hỏa Nham cự thú nhào về phía Lâm Minh, thân thể hắn giống như cành liễu bị gió thổi bay, đẩy ra phía sau. Cùng lúc đó, ngón tay hắn bắn ra, một chiếc cương châm dài ba tấc giống như điện chớp bắn ra, mục tiêu chính là mắt trái của Hỏa Nham cự thú.

Phốc!

Tà Thần cương châm chuẩn xác đâm vào trong mắt Hỏa Nham cự thú, lại từ sau lưng nó xuyên ra!

Nham thạch vỡ nát, máu nóng rực màu đỏ tím phun bắn ra, Lâm Minh tập trung nhìn vào, máu kia dĩ nhiên là dung nham.

Với hỏa nham làm thịt, dung nham làm máu, Hỏa Tinh làm tim, hung thú như thế tạo thành khiến Lâm Minh xem thế là đủ rồi.

Tuy nhiên nó chung quy là vừa mới thành hình, hấp thu Hỏa nguyên khí không đủ khiến thực lực của nó suy giảm mạnh.

Mắt trái bị phế, Hỏa Nham cự thú phát ra tiếng gầm phẫn nộ, nhắm chuẩn Lâm Minh liên tiếp phun ra mấy quả cầu lửa màu tím.

Nhưng mà lại bị Lâm Minh lần lượt né tránh, ngón tay búng ra, Tà Thần cương châm gào thét bay ra, chuẩn xác đâm vào mắt phải Hỏa Nham cự thú.

Ngao...!!!

Hỏa Nham cự thú phát ra một tiếng hét thảm, Lâm Minh nhắm chuẩn cơ hội, thân thể như tên bắn vọt ra, Tử Huyễn thương trong tay đâm thẳng cái miệng khổng lồ của Hỏa Nham cự thú.

Lôi Hỏa lực tương giao, Lôi Hỏa Sát!

Ầm!

Lôi Hỏa Sát nổ tung trong miệng Hỏa Nham cự thú, trong lúc nhất thời, đá vụn dung nham bay múa bốn phía, nửa thân trước của Hỏa Nham cự thú toàn bộ bị nổ thành mảnh vụn. Lâm Minh vận chân nguyên hộ thể, ngạnh kháng mảnh vỡ xung kích. Cùng lúc đó, hắn phóng ra cảm giác, chuẩn xác tìm được bóng dáng Lạc Tinh chi hỏa trong hàng ngàn hàng vạn mảnh vỡ.

- Ở chỗ này!

Lâm Minh nhìn thấy một ngọn lửa màu tím ở xa mười trượng, chỉ bằng bàn tay, bộ dạng có vẻ uể oải không phấn chấn.

Lâm Minh vung tay áo, thân thể như cá xuyên qua mười trượng hư không, một tay chộp tới Lạc Tinh chi hỏa.

Lạc Tinh chi hỏa theo bản năng cảm thấy sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng mà nó bị thương nặng lại làm sao có thể chạy thoát được Lâm Minh.

Một tay chộp lấy Lạc Tinh chi hỏa, Thanh Thương chân nguyên bám lên bàn tay bị Lạc Tinh chi hỏa thiêu đốt, phát ra tiếng xèo xèo. Trong nháy mắt, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh bị đốt ra một lỗ thủng.

- Lạc Tinh chi hỏa này, tính ăn mòn thật mạnh!

Rất nhiều Hỏa Tinh, Lôi Linh đặc thù sẽ căn cứ sự bất đồng của ngọn lửa và sét dựng dục ra chúng nó mà có được tính chất bất đồng. Tỷ như Diệt Huyết Tà Lôi sinh ra ở nơi đại hung, có thuộc tính khát máu. Mà Lạc Tinh chi hỏa này rồi lại có được đặc tính ăn mòn chân nguyên.

Bởi vì Lạc Tinh chi hỏa quá mức thưa thớt, ở trong điển tịch chỉ nhắc tới thô sơ giản lược, căn bản là chưa từng miêu tả qua tính chất của nó.

Lâm Minh liên tiếp đánh ra mấy chục phù văn màu xanh da trời, toàn bộ rơi trên Lạc Tinh chi hỏa, đây là thuật phong ấn Hỏa Tinh.

Xèo xèo!

Một đám phù văn vừa mới tiếp xúc Lạc Tinh chi hỏa liền bị ăn mòn thành tro tàn, Lâm Minh không chút động tâm, ngón tay động càng lúc càng nhanh, ngưng tụ thành bóng ngón tay thật dày.

Phù văn càng ngày càng nhiều, Lạc Tinh chi hỏa giãy giụa kịch liệt. Nó ăn mòn một cái phù văn, lại có mấy cái phù văn mới dán lên, kết quả phù văn càng dán càng dày, mà hào quang của nó lại càng ngày càng ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn bị phong ấn.

Lâm Minh khẽ thở nhẹ một hơi, ngón tay động liên tục, phát ra từng sợi chân nguyên quấn quanh lên Lạc Tinh chi hỏa, cuối cùng bọc nó thành một cái kén.

Thành công rồi!

Lâm Minh lấy ra một cái hộp ngọc đặc thù, đặt cái kén vào trong, thu vào trong Tu Di giới. Hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để hấp thu Lạc Tinh chi hỏa, dù sao là Hỏa Tinh địa giai trung phẩm, với thực lực hiện tại của Lâm Minh hấp thu cực kỳ miễn cưỡng. Huống chi Thần Hoàng bí cảnh nguy cơ tứ phía, cũng không có người hộ pháp cho mình. Không cẩn thận một cái là có thể mất mạng ở đây.

Chương 397: Cổ Phượng đại điện

Hoàn cảnh trong Thần Hoàng bí cảnh cực kỳ phức tạp, cơ duyên nơi này đều là mười vạn thậm chí mấy chục vạn năm tích lũy lại.

Bởi vì trong Thần Hoàng bí cảnh Hỏa nguyên khí vô cùng nồng đậm, rất dễ dàng thai nghén ra các loại thiên tài địa bảo trong thời gian vô cùng dài lâu, bao gồm cả Hỏa Tinh.

Ở Thiên Diễn đại lục, số lượng Hỏa Tinh cực kỳ thưa thớt, mà ở trong Thần Hoàng bí cảnh lại rất nhiều, chỉ đáng tiếc tiến vào Thần Hoàng bí cảnh có nhiều hạn chế, hơn nữa thời gian cũng chỉ có mấy ngày, muốn sưu tầm được một cái Hỏa Tinh cũng cần vận khí không tồi mới được.

Lâm Minh sau khi chiếm được Lạc Tinh chi hỏa, hai ngày sau ở trong một hồ dung nham tìm được một cây Hỏa Diễm thảo giá trị bình thường. Ngoài ra không thu hoạch được gì khác.

Ngày thứ ba chấm dứt, đây cũng là ngày cuối cùng ở nơi hoang dã Thần Hoàng bí cảnh.

Vào lúc mặt trời sắp đến gần mặt đất, lại sắp dâng lên, cuối tầm nhìn của Lâm Minh xuất hiện một tòa cung điện màu đỏ như lửa, cung điện ở trong ánh sáng mông lung vặn vẹo thoạt nhìn giống như là hải thị thận lâu.

- Đây chính là Cổ Phượng đại điện rồi hả.

Lâm Minh nheo mắt lại, sờ ngọc bài trong Tu Di giới. Đây là chìa khóa tiến vào Cổ Phượng đại điện, tổng cộng có mười sáu cái. Người không có ngọc bài sẽ bị truyền tống ra khỏi Thần Hoàng bí cảnh cùng lúc mười sáu người này tiến vào Cổ Phượng đại điện, kết thúc thí luyện lần này.

Cùng lúc đó, mười sáu người đám Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh trong Thần Hoàng bí cảnh, trước mắt đồng dạng xuất hiện Cổ Phượng đại điện. Bọn họ ba ngày nay cũng đều có thu hoạch. Mục

Định Sơn chiếm được một khối khoáng thạch Hỏa thuộc tính quý báu, cùng với một gốc thiên tài địa bảo mà khi dùng có thể bồi luyện chân nguyên Hỏa hệ trong cơ thể. Mục Tiểu Thanh chiếm được Tuyết Liên Băng Hoa, hàng phục một con linh thú Băng hệ.

Tuy nhiên những thứ này đều không quý báu bằng Lạc Tinh chi hỏa mà Lâm Minh chiếm được. Cũng không phải vận khí của Lâm Minh tốt hơn bọn họ, mà là Mục Định Sơn cho dù tìm được Hỏa Tinh địa giai trung phẩm cũng không có đủ thực lực để đối phó nó. Nếu gặp phải Lạc Tinh chi hỏa cũng chỉ có nước chạy trốn.

Dưới tình huống vận khí xấp xỉ nhau, có năng lực lớn bao nhiêu thì tương đối có cơ duyên lớn bấy nhiêu.

Lâm Minh xem chuẩn phương hướng Cổ Phượng đại điện, triển khai thân pháp bay về phía đó.

Tục ngữ nói, nhìn núi chạy ngựa chết, tuy nhiên Cổ Phượng đại điện chỉ là một tòa cung điện mà thôi. Lâm Minh vốn cho rằng chỉ thời gian một nén hương là gần như có thể tới, nhưng là không nghĩ tới hắn chạy chừng non nửa canh giờ.

Chính thức đi tới phía trước Cổ Phượng đại điện, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh. Quá lớn! Lớn đến khủng bố! Chẳng trách thoạt nhìn thì gần, khoảng cách lại xa vậy.

Đại điện cao ngất trong mây, vách tường toàn bộ là nham thạch đỏ thẫm. Ở trên độ cao hơn trăm trượng có một cái phù điêu đồ đằng Phượng Hoàng hình tròn thật lớn, đường kính của nó chừng hai mươi, ba mươi trượng.

Cột đại điện, mỗi cây đều to mười mấy người ôm, giống như cột chống trời. Trên cột điêu khắc đủ loại hình ảnh. Có thánh thú, có thần thú, có cao thủ nhân loại, có các loại bảo khí, tọa kị, đan dược. Trên một cột trong số đó Lâm Minh bất ngờ nhìn thấy một đám ác ma mặt xanh nanh vàng, trong tay bọn họ cầm rìu lớn hoặc lưỡi hái, trên người quấn xích thô to, cơ bắp toàn thân gồ lên.

Lâm Minh nhìn thấy bức cảnh tượng này, đồng tử hơi co rụt lại. Loại chủng tộc này hắn từng ra mắt. Sau khi cắn nuốt Ma Tâm

Toái Tinh, hắn nhìn thấy U Minh đại đế tay cầm cự phủ, giết hại vô tận ác ma. Cứ giết một tên, hắn đều uống máu tươi của nó.

Ác ma bị U Minh đại đế giết hại giống y hệt điêu khắc trên cột.

Tuy nhiên, U Minh đại đế giết hại rõ ràng là tiểu lâu la, mà số ở trên cột này, mỗi tên đều là cao thủ tuyệt đỉnh, chỉ nhìn tọa kị của bọn họ, chính là những thánh thú Giao Long, Ly Long. Những ác ma như vậy ít nhất cũng phải là cao thủ cấp bậc Toàn Đan, thậm chí có rất nhiều cường giả Toàn Đan Chí Cực và đại năng phong hoàng xưng đế.

Dõi mắt nhìn qua, chỉ riêng ác ma khắc trên một cây cột này nhiều đến vài trăm hơn ngàn, điều này khiến Lâm Minh rung động trong lòng. Vài trăm hơn ngàn cao thủ siêu cấp, vài trăm hơn ngàn thánh thú. Cho dù là thánh địa của Thiên Diễn đại lục cũng không có quy mô bậc này nhỉ!

Nếu không phải là điêu khắc khoa trương, vậy chỉ có thể nói thế giới mà Cổ Phượng tộc tiếp xúc khủng bố hơn hiện tại rất nhiều!

Lâm Minh thở dài một hơi. Xem ra Thiên Diễn đại lục hiện tại, số lượng và chất lượng cường giả cho dù là trong số vị diện cấp thấp cũng hơn phân nửa là xếp sau.

- Lâm sư đệ, tốc độ thật nhanh!

Khi Lâm Minh đang xem phù điêu, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm sang sảng. Lâm Minh quay đầu nhìn, lại thấy Mục Định Sơn mặt đầy vẻ phong trần vừa mới tiến vào đại điện. Quần áo trên người hắn rách nhiều chỗ, tóc còn bị đốt trọi rất nhiều. Chắc là thời gian ba ngày này hắn cũng trải qua không ít chém giết.

Chú ý tới ánh mắt của Lâm Minh, Mục Định Sơn cười nói:

- Để Lâm sư đệ chê cười. Vận khí tốt, tìm được một cây Hỏa Tâm Hoa có thể bồi luyện chân nguyên Hỏa hệ, chỉ là bên cạnh nó có một con trăn lửa gần tới cấp sáu thủ hộ. Ngu huynh thực lực có hạn, thật vất vả mới đánh bị thương nó, hái lấy Hỏa Tâm Hoa, bị thương không nhẹ.

Mục Định Sơn nói xong tự giễu nở nụ cười, những đệ tử thân truyền khác đám Mục Tiểu Thanh cũng lục tục chạy tới. Bất kể là Chu Tước phân tông hay là Thanh Loan phân tông đều chạy tới trong cùng một tòa Cổ Phượng đại điện.

Mười sáu đệ tử đến đông đủ, không một ai ngã xuống, đây thật là một tin tức tốt.

Chỉ là mười sáu đệ tử hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương một chút, dù là như thế trên mặt mỗi người lại đều là vẻ hưng phấn, nhất là Tôn Dục xếp hạng thứ ba trong số đệ tử thân truyền, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý.

- Tôn sư huynh, lần này vào Thần Hoàng bí cảnh chắc là có cơ duyên lớn hả? Chiếm được cái gì? Cao hứng như thế?

Một thanh niên mặt chữ điền hỏi, hắn là Trương Nham xếp hạng thứ tám trong đệ tử thân truyền.

Lúc này cách tiến vào Cổ Phượng đại điện còn nửa canh giờ, trong lúc nghỉ ngơi thảo luận thu hoạch từng người trong Thần Hoàng bí cảnh tự nhiên thành chuyện không thể tránh khỏi.

Tôn Dục cười tít mắt lấy ra thu hoạch của mình trong Thần Hoàng bí cảnh. Vốn chính là đồng môn đệ tử, cũng không có gì phải kiêng kị. Trên thực tế, đồ vật đạt được trong Thần Hoàng bí cảnh, sau khi đi ra đều phải đăng ký. Có vài thứ tông môn khả năng sẽ ra giá mua lại.

Tôn Dục lấy ra một hộp ngọc tinh xảo, thật cẩn thận mở ra. Ánh đỏ mông lung lập tức vọt lên trời, khiến cho đệ tử chung quanh kinh hô từng đợt.

- Hỏa Dương Ngọc! Ta không nhìn lầm chứ!

- Không sai, trước kia ta từng nhìn thấy một khối ở chỗ sư phụ. Tuyệt đối không sai!

Trong hộp ngọc, thình lình có một viên ngọc thạch màu đỏ bằng quả nhãn, Hỏa nguyên khí chung quanh đang cuồn cuộn không ngừng hội tụ vào nó, hình thành một vòng xoáy nho nhỏ.

- Thật sự là Hỏa Dương Ngọc. Tôn sư đệ, vận khí tốt nha!

Ngay cả Mục Định Sơn đều hơi bị động dung. So ra, đồ vật hắn đạt được đều có điều không bằng.

- Ha ha, vận khí tốt mà thôi. Thu hoạch của các vị không nhất định đã kém ta nhỉ.

Tôn Dục tuy rằng nói có vẻ khiêm tốn tuy nhiên hưng phấn và đắc ý trong mắt hắn lại không giấu được. Hắn sớm đã mừng như nở hoa trong lòng.

Hỏa Dương Ngọc vừa không thể dùng để luyện khí cũng không thể ăn vào để nâng cao thực lực. Nhưng là chỉ cần đeo trên người là có thể đề cao tự động ngưng tụ Hỏa nguyên khí. Khi tu luyện, có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện ở một mức độ nhất định. Khi luận võ với người khác, có thể tăng cường năng lực khôi phục. Là bảo vật khó được!

Có sự kích thích của khối Hỏa Dương Ngọc này, các đệ tử khác của Thần Hoàng đảo đều nhao nhao lấy đồ vật giành được ra. Người thu hoạch nhiều tự nhiên là khoe khoang một phen, người thu hoạch ít chỉ có thể cảm khái và hâm mộ. Trong đó có hai đệ tử lại ủ rũ, một câu đều lười nói. Bọn họ đào sâu ba tấc tìm ba ngày lại không thu hoạch được gì.

Rất nhiều đệ tử cho rằng, nếu vào Thần Hoàng bí cảnh lại không có thu hoạch gì, là vận khí bản thân không tốt. Đây cũng không phải là điềm tốt gì.

Ngay cả Mục Tiểu Thanh khiêm tốn đều iển lãm thu hoạch của mình. Tuy rằng Tuyết Liên Băng Hoa giá trị không nhỏ, nhưng so với Hỏa Dương Ngọc của Tôn Dục vẫn kém hơn không ít. Tôn Dục cười không để dấu vết, trong lòng rất là đắc ý. Ngay cả Mục Định Sơn và Mục Tiểu Thanh thực lực cá nhân vượt qua hắn, đồ vật đạt được đều không tốt bằng hắn. Điều này nghĩa là vận khí hắn tốt nhất.

Mục Tiểu Thanh triển lãm đồ vật xong, Tôn Dục lại đem ánh mắt chuyển sang Lâm Minh đang nhìn phù điêu trên cột, nói:

- Lâm sư đệ, ngươi ở trong Thần Hoàng bí cảnh đạt được cái gì? Lấy ra xem xem nào.

- Ồ?

Lâm Minh quay đầu lại, nói:

- Ta vận khí không tồi, kiếm được một cái Hỏa Tinh.

- Hỏa Tinh?

Mọi người vừa nghe, lập tức hưng phấn nổi lên. Loại đồ vật Hỏa Tinh này, cho dù là nhân giai hạ phẩm đều có thể bán được giá tiền không tồi.

- Lâm sư đệ vận khí tốt nha.

- Cho dù là Hỏa Tinh cấp thấp đều có thể đáng giá không ít Chân Nguyên thạch đó. Vận khí Lâm sư đệ thật không tồi.

- Không hổ là Lâm sư đệ.

Tôn Dục cũng khen tặng vài câu, cười ha hả nói:

- Lâm sư đệ, là Hỏa Tinh cấp mấy vậy, lấy ra cho chúng ta mở mắt.

- Đúng vậy, để xem nào.

Chúng đệ tử đều dõi mắt trông mong chờ xem, Mục Định Sơn cũng có chút chờ mong.

Lâm Minh cũng không có gì phải giấu, lập tức lấy hộp ngọc trong Tu Di giới ra. Lấy cái kén do Thanh Thương chân nguyên ngưng tụ thành, bóc mở tia chân nguyên, lộ ra Lạc Tinh chi hỏa bị phong ấn kín mít trong đó.

Ngọn lửa màu tím, tuy rằng bị phong ấn nhưng vẫn ẩn chứa khí thế khiến lòng người kinh sợ, Thanh Thương chân nguyên ngăn cách vừa bóc ra, Lạc Tinh chi hỏa lại thấy ánh mặt trời liền giống như một con báo con bị nhốt, điên cuồng giãy giụa gầm rống. Phù văn phong ấn phát ra tiếng kêu xèo xèo, lại là bị Lạc Tinh chi hỏa không ngừng ăn mòn.

Cùng lúc đó, Hỏa nguyên khí chung quanh trong nháy mắt trở nên xao động, gào thét bay về phía Lạc Tinh chi hỏa. Trong lúc nhất thời, một vòng xoáy Hỏa nguyên khí trống rỗng xuất hiện, cường đại hơn so với Hỏa Dương Ngọc lúc trước nhấc lên không biết bao nhiêu lần.

Mục Định Sơn sắc mặt biến đổi, hắn cảm giác được rõ ràng Hỏa nguyên khí trong cơ thể mình dường như bị một loại dẫn dắt nào đó, gần như muốn phá cơ thể mà ra.

Tôn Dục cũng trợn to mắt nhìn, tràn đầy vẻ kinh hãi. Hắn sau khi xác nhận vài lần rốt cuộc ý thức được một sự thật khiến hắn khó có thể tin.

- Hỏa Tinh địa giai trung phẩm!

- Lâm sư đệ, ngươi thu phục một Hỏa Tinh địa giai trung phẩm!!!?

Mục Định Sơn gần như nói cùng một lúc với Tôn Dục. Hai người bọn họ vừa dứt lời, một bộ phận đệ tử còn đang đầy vẻ mờ mịt, một chốc một lát còn chưa hiểu rõ cấp bậc Hỏa Tinh đều trợn trừng mắt, trong lòng chấn động mạnh.

Địa giai trung phẩm?

Loại Hỏa Tinh này là có thể giết người đấy! Gặp phải mà không bị giết chết là không tệ rồi. Lâm Minh không ngờ có thể ngược lại hàng phục được nó?

Chương 398: Thí nghiệm huyết mạch

Hỏa Tinh địa giai trung phẩm trong Thần Hoàng bí cảnh cũng đã không riêng là vấn đề vận khí, mà là cần có đủ thực lực. Nghĩ đến tình cảnh của trận chiến vương giả thế hệ trẻ nửa tháng trước ấy, thực lực Lâm Minh có thể so với cao thủ Tiên Thiên, Mục Định Sơn cũng chỉ có thể cảm khái lắc đầu nói:

- Lâm sư đệ, cũng chính là ngươi thôi. Nếu l ta đụng phải, sợ là có thể toàn thân trở ra là rất không tồi rồi.

Trên thực tế, lần trước tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, Mục Định Sơn cũng từng gặp phải cơ duyên lớn. Hắn nhìn thấy Thất Thải Hỏa Diễm quả ở giữa một hồ dung nham. Loại đồ vật này là kỳ dược có thể kéo dài tuổi thọ của võ giả Hỏa hệ.

Tuy rằng hiệu quả gia tăng tu vi có hạn nhưng là nếu như bị những lão quái Toàn Đan, đặc biệt là cường giả phong hoàng kia biết được sợ là sẽ bất chấp mọi thứ để ra giá. Đến lúc đó, Hỏa Tinh, linh dược đẳng cấp cao tùy Mục Định Sơn mở miệng.

Chỉ đáng tiếc, lúc ấy bên cạnh Thất Thải Hỏa Diễm quả thủ hộ một con hung thú cấp sáu đỉnh cấp, Mục Định Sơn không nói hai lời co giò bỏ chạy. Cũng may hắn chạy mau, nếu không tất nhiên chết ở nơi đó rồi.

Tuy rằng trong lòng tiếc, tuy nhiên cũng là hành động bất đắc dĩ. Dù sao loại đồ vật đó với thực lực của Mục Định Sơn căn bản là không chiếm được.

- Đây dường như là Lạc Tinh chi hỏa?

Mục Định Sơn kiến thức rộng rãi, vừa mở miệng gọi ra tên của Hỏa Tinh.

- Ừm, đúng vậy.

Lâm Minh gật gật đầu.

- Lạc Tinh chi hỏa, toàn bộ Thiên Diễn đại lục đều ít đến đáng thương. Lâm sư đệ có thể chiếm được một cái, vận khí quá tốt rồi!

Mục Định Sơn chậc chậc khen ngợi. Hắn cũng không rõ ràng Lạc Tinh chi hỏa này đã biến dị. Vụ nổ khủng bố vào khoảnh khắc vẫn thạch nện xuống đó khiến cho Lạc Tinh chi hỏa hấp thu một cái Hỏa Tinh chưa thành hình, tạo thành biến hóa không biết. Lạc Tinh chi hỏa vốn đã ít, Lạc Tinh chi hỏa ở loại tình huống này lại càng là có một không hai thế gian.

Nghe thấy cái tên Lạc Tinh chi hỏa, đệ tử chung quanh lại một phen tán thưởng, trong lời nói ý tứ hâm mộ hết sức rõ ràng.

Loại đồ vật Hỏa Tinh này, hấp thu một cái chẳng những có thể đề cao sức chiến đấu, hơn nữa có thể đề cao tu vi. Với thực lực và thiên phú của Lâm Minh, sợ là không mất bao lâu là có thể hấp thu Hỏa Tinh này, tu vi nói không chừng sẽ còn đột phá nữa. Đến lúc đó, ai còn có thể là đối thủ của Lâm Minh.

- Được rồi, còn có nửa canh giờ Cổ Phượng đại điện sẽ mở ra, đến lúc đó sẽ xuất hiện mười sáu cái bệ ngọc. Mỗi người tùy tiện chọn một cái tiến vào Cổ Phượng đại điện. Hiện tại mọi người tận dụng thời gian nghỉ ngơi. Phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất khi Cổ Phượng đại điện mở ra, ta không hy vọng bất kỳ ai trong các ngươi ngã xuống. Đây cũng là nhiệm vụ màhưởng môn sư tôn giao cho ta!

Giọng của Mục Định Sơn trở nên nghiêm túc. Mấy đệ tử lúc trước tiến vào bên rìa hoang dã Thần Hoàng bí cảnh ngã xuống còn không tính là gì, mười sáu đệ tử tinh anh ở đây, tùy tiện chết một người, Thần Hoàng đảo đều sẽ rất là đau lòng. Sau khi tiến vào Cổ Phượng đại điện, Mục Định Sơn không có khả năng bảo hộ bọn họ, chỉ có thể dặn đi dặn lại.

- Mục sư huynh, trong Cổ Phượng đại điện này có cái gì hả?

Một thanh niên lần đầu tiến vào Cổ Phượng đại điện hỏi, hắn là lần đầu tiến vào Thần Hoàng bí cảnh.

- Mỗi người tiến vào Cổ Phượng đại điện gặp phải đều không giống nhau. Cổ Phượng đại điện này là nơi thượng cổ Phượng tộc dùng để lịch lãm khảo nghiệm tộc nhân thế hệ trẻ. Đến lúc đó, sẽ căn cứ huyết mạch, thiên phú đưa ra độ khó thí luyện tương ứng. Quá trình thí luyện có khả năng tử vong. Đến lúc đó, không nên cậy mạnh, nên từ bỏ thì từ bỏ.

Mục Định Sơn nói đến đây, còn đặc biệt nhìn Lâm Minh một cái:

- Lâm sư đệ, đừng thể hiện, chưởng môn sư tôn, hai phen ba bận nhắc đến ngươi, thánh nữ điện hạ cũng ôm kỳ vọng cao đối với ngươi. Nếu ngươi xảy ra chuyện, ta cũng không có mặt mũi trở về.

Lâm Minh thực lực tuy mạnh nhưng độ khó thí luyện là xem thiên phú. Thực lực mạnh, vô dụng.

Ngược lại là thiên phú huyết mạch, Lâm Minh hơi kém một chút. Tuy rằng hấp thu tinh huyết Chu Tước nhưng so với Mục Thiên Vũ, Mục Băng vẫn còn chênh lệch rất nhiều.

- Mục sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ bình yên trở về.

Lâm Minh một hai năm nay trải qua nguy cơ sinh tử cũng không ít. So ra, Cổ Phượng đại điện này xem như là địa phương an toàn.

- Đúng rồi Mục sư huynh, bích họa và phù điêu trong đại điện này, ngươi có hiểu biết gì không?

Lâm Minh chỉ vào vách tường và cột. Hắn luôn cảm thấy, những bích họa và phù điêu này dường như là ghi lại chuyện lớn long trời lở đất nào đó thời thượng cổ.

- Ồ, ngươi nói những cái này... Lần trước khi tới đây, ta cũng từng ra mắt, trở về hỏiua chưởng môn sư tôn. Sư tôn chỉ nói đây là tình cảnh thời đại thượng cổ, cụ thể là những người nào, thậm chí người trên bích họa có phải của Thiên Diễn đại lục hay không, lão nhân gia ngài cũng hoàn toàn không biết, chỉ có thể đưa ra một số suy đoán mơ hồ.

Câu trả lời của Mục Định Sơn cũng không ra ngoài dự kiến của

Lâm Minh. Cổ Phượng đại điện này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, mà lịch sử của Thần Hoàng đảo chỉ vẻn vẹn ba ngàn năm. Sự tình ghi lại trên những bích họa này, Thần Hoàng đảo hơn phân nửa là không rõ ràng.

Lịch sử thật sự quá dài, Thần Vực dường như đã tồn tại vạn vạn năm, Thiên Diễn đại lục cũng không biết đã tồn tại bao lâu. Trên điển tịch cũng chỉ vẻn vẹn ghi lại lịch sử mấy vạn năm, những thứ lâu hơn nữa về trước đều đã mai một trong dòng sông thời gian, không thể tìm tòi. Nói không chừng, giới võ học của Thiên Diễn đại lục từng trải qua mấy lần hủy diệt trùng kiến cũng không biết chắc.

Lâm Minh lắc đầu, không nghĩ nữa. Muốn đi thăm dò những chuyện này, sợ là cũng chỉ có thể chờ đến mình có đủ thực lực mới có cơ hội. Dù sao những thánh địa truyền thừa lâu dài kia sẽ có ghi lại có liên quan những thứ này.

- Tốt lắm, mọi người bắt đầu ngồi xuống điều tức, đan dược không đủ, nói với ta.

Mục Định Sơn nói với mọi người.

Trước khi tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, mỗi người đều mang theo đủ đan dược, nhưng không bài trừ tình huống có người trải qua nhiều hiểm cảnh, dùng hết đan dược.

Mười sáu người cùng nhau bắt đầu ngồi xuống điều tức. Lâm Minh tiêu hao cũng không lớn, tuy nhiên vẫn tiến vào Không Linh võ ý, bù đủ một chút nguyên khí thiếu hụt. Đồng thời tiến vào trạng thái không minh, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất.

Cứ như vậy, non nửa canh giờ trôi qua, mặt đất Cổ Phượng đại điện hơi hơi chấn động. Lâm Minh mở mắt, thời gian tiến vào Cổ Phượng đại điện rốt cuộc tới rồi!

Ca ca ca!!!

Theo tiếng cơ quan chuyển động, mặt đất giữa đại điện chậm rãi nhô lên, hình thành một tế đàn thật lớn đường kính mấy chục trượng. Vòng ngoài tế đàn theo thứ tự dâng lên những bệ ngọc trong suốt. Đếm qua, vừa đủ mười sáu cái.

- Tốt rồi, mọi người lên đi, tùy tiện chọn một cái bệ ngọc.

Mục Định Sơn nói xong, dẫn đầu đi lên tế đàn, chọnbệ ngọc, đứng vào phía trước.

Lâm Minh cũng làm theo lời, mười sáu bệ ngọc, hình dạng giống nhau, tuy nhiên cũng có khác biệt rất nhỏ. Hoa văn khắc trên mỗi bệ ngọc vô cùng giống nhau, đó dường như là trận phù thần bí nào đó. Mặt trên bệ ngọc có một cái hốc, xem hình dạng vừa khéo có thể bỏ vào chìa khóa tiến vào Cổ Phượng đại điện.

Lâm Minh thuận tay lấy ngọc bài trong Tu Di giới ra.

- Nhỏ máu vào trong ngọc bài, để vào trong hốc là có thể mở thí luyện. Thí luyện mỗi người đều không giống nhau, các vị, chúng ta tạm biệt ở đây, hy vọng sau bảy ngày có thể nhìn thấy mọi người đều bình yên trở về!

Mục Định Sơn nói xong, tự cắt ngón tay, nhỏ máu vào trong ngọc bài, ngọc bài thoáng cái biến thành màu đỏ. Mục Định Sơn đem ngọc bài để vào trong bệ ngọc. Theo một luồng sáng đỏ lóe lên, Mục Định Sơn trong nháy mắt biến mất.

Hào quang trên tế đàn theo thứ tự sáng lên, đệ tử Chu Tước phân tông là ánh sáng đỏ, Thanh Loan phân tông là ánh lam. Rất nhanh, mười sáu đệ tử liền không còn lại mấy người.

Lâm Minh cũng nhỏ máu lên ngọc bài của mình, để vào trong hốc. Ngay sau đó, hắn cảm giác mình bị một luồng hào quang ấm áp bao phủ, không gian theo đó trở nên vặn vẹo. Qua thời gian chừng mười mấy hô hấp, hắn bị truyền tống vào trong một không gian hoàn toàn khép kín.

Không gian u ám, với thị lực của Lâm Minh có thể loáng thoáng nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh. Không gian chỉ cỡ chục trượng, trên vách tường như trước khắc các loại phù điêu, đủ loại thánh thú, nhân loại, ác ma...

Có một số giống tế lễ, có một số giống chiến tranh.

Phừng!

Một ngọn lửa trống rỗng sáng lên trong không gian u ám, Hỏa nguyên khí trong không gian nhanh chóng tụ lại chỗ ngọn lửa này, hình thành vô số điểm sáng màu đỏ. Giây lát sau, điểm sáng này ngưng tụ thành hình người, tiếp đó trở nên ngưng thực, biến thành một người áo đỏ. Dung mạo mơ hồ, hình thể xấp xỉ Lâm Minh, tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong, vũ khí trong tay cũng là thương.

Vù!

Người áo đỏ một thương đâm tới Lâm Minh.

- Đây là khảo nghiệm lúc ban đầu?

Lâm Minh không chút hoang mang giơ thương đánh trả. Tu vi đối phương bằng cảnh giới của hắn, tuy nhiên thực lực lại kém xa.

Gạt chiêu đâm thẳng của đối phương ra, Lâm Minh một thương đâm vào ngực người áo đỏ.

Bùng!

Người áo đỏ hóa thành điểm sáng tiêu tán, nhưng chỉ thời gian mấy hơi thở, những điểm sáng tiêu tán kia lại lần nữa ngưng tụ, lại hóa thành một người áo đỏ. Dung mạo vẫn mơ hồ, vũ khí vẫn là thương, chỉ là tu vi đạt tới nửa bước Hậu Thiên.

Một thương đâm ngang!

- Quá yếu!

Lâm Minh ra tay không chút do dự, ngay cả chiêu thức đều lười biếng. Tử Huyễn thương như rắn độc ra khỏi hang, một thương đâm vào ngực người áo đỏ.

Bùng!

Người áo đỏ thứ hai tiêu tán, ngay sau đó lại là một người áo đỏ mới xuất hiện. Dung mạo, hình thể, vũ khí không đổi chút nào, chỉ là tu vi lại đề cao một cảnh giới, trở thành Hậu Thiên sơ kỳ.

- Đây là muốn thí nghiệm cực hạn của ta?

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong. Thực lực những người này theo thứ tự tăng cường, tiếp theo chắc sẽ là Hậu Thiên trung kỳ. Thực lực những võ giả áo đỏ này đại khái có thể tương đương cấp bậc Trương Ngạn Triệu, Huyễn Tiểu Điệp, so với Cầm Vô Tâm, Khương Lan Kiếm thì kém không ít. So với Lâm Minh lại càng kém xa.

Chân nguyên thoáng đề cao một bậc, Lâm Minh như trước một thương xử lý đối phương!

***

Lúc này, trong mười lăm mật thất khác, một màn đồng dạng cũng đang trình diễn. Mục Định Sơn mất không ít sức lực rốt cuộc xử lý một võ giả Hậu Thiên đỉnh phong. Nhưng ngay sau đó, điểm sáng màu đỏ tiêu tán lại ngưng tụ thành một võ giả nửa bước Tiên Thiên.

Mục Định Sơn lập tức cười khổ không thôi. Tu vi hắn chỉ là Hậu Thiên sơ kỳ đỉnh phong, thực lực người áo đỏ đại khái có thể tương đương cấp bậc đệ tử thân truyền của tông môn tam phẩm. Chiến đấu cùng cấp, hắn tự nhiên có thể thoải mái đối phó. Nhưng mà liên tục vượt cấp khiêu chiến, hắn đã không chống nổi.

Một đệ tử thân truyền tông môn tam phẩm nửa bước Tiên Thiên, Mục Định Sơn tự nhận là thua nhiều thắng ít.

Mục Định Sơn vẫn xem như là thành tích tốt, mười mấy đệ tử khác, đại đa số đã thất bại. Bọn họ khiêu chiến đến Hậu Thiên hậu kỳ, Hậu Thiên đỉnh phong là không kiên trì thêm được nữa.

Sau khi khiêu chiến thất bại, những võ giả này đều bị truyền tống vào thông đạo thí luyện, bắt đầu đối ứng với thí luyện thiên phú của bọn họ...

Chương 399: Ngôn ngữ Thần Vực

Mục Định Sơn rốt cuộc không địch lại người áo đỏ nửa bước Tiên Thiên, khi đem hết toàn lực chém xuống cánh tay người áo đỏ xong, bị người áo đỏ một kiếm đánh bại.

Nhưng mà khiến Mục Định Sơn cảm thấy kinh ngạc chính là, sau khi hắn chém xuống cánh tay người áo đỏ, cánh tay kia bạo vỡ thành ánh sáng đỏ, rồi lại có một bộ phận hồng quang chảy vào trong cơ thể hắn, khiến cả người hắn tê dại, chẳng những thương thế khỏi hẳn, hơn nữa chân nguyên trong cơ thể ẩn ẩn trở nên càng thêm tinh thuần.

- Đây là...

Mục Định Sơn kinh hãi trong lòng, lần trước tiến vào Cổ Phượng đại điện, hắn cũng không trải qua cảnh tượng như vậy:

- Chẳng lẽ là vượt cấp chiến đấu đến trình độ nhất định, mới có thể nhận được ưu đãi?

Mục Định Sơn ý thức được điểm này, trong lòng lại có chút tiếc nuối, rất đáng tiếc, chém xuống một cái cánh tay người áo đỏ đã là cực hạn của chính mình, tuy rằng đạt được những Hỏa hệ nguyên khí này tinh thuần, nhưng số lượng quá ít, căn bản không đủ chính mình đột phá Hậu Thiên trung kỳ.

Những ưu đãi này, hắn chỉ có thể nhìn, không cách nào nhận được.

Lúc này, Mục Định Sơn nghe được trong mật thất vang lên một đoạn thanh âm nặng nề lạnh như băng, dường như là ngôn ngữ nào đó, nhưng Mục Định Sơn lại không biết nó nói cái gì, đợi sau một lát, ánh sáng đỏ nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Mục Định Sơn bị truyền ra khỏi mật thất, bắt đầu đối ứng với thiên phú thí luyện của hắn.

...

Lúc này, Lâm Minh ở một phương, hắn đang ở khiêu chiến một người áo đỏ Hậu Thiên đỉnh phong.

Cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong thiên phú tương đương với Huyễn Tiểu Điệp kỳ thật đã không kém, thậm chí hơn Cầm Tử Nha nửa bước Tiên Thiên.

Tử Huyễn thương sáng lên ánh sáng Lôi Hỏa, mỗi lần hắn đánh bại một đối thủ, đều tận lực tiết kiệm chân nguyên, sử dụng chiêu thức bình thường đánh bại, tuyệt đối không cần võ kỹ, có thể sử dụng một chiêu đánh bại. Hắn sẽ không kéo dài tới hai chiêu. Hắn không biết phía sau còn có bao nhiêu người áo đỏ.

Vũ khí người áo đỏ vẫn là thương, tuy nhiên nó đã hiểu được sử dụng võ kỹ, một thương đâm tới, lửa trên thương ngưng tụ rõ ràng thành một cái hư ảnh Phượng Hoàng.

Lâm Minh bước chân vừa động, thân pháp Kim Bằng Phá Hư bùng nổ, trong nháy mắt đi tới phía sau người áo đỏ, Tử Huyễn thương đâm ra, tránh đi va chạm chính diện với đối phương. Vòng ra phía sau công kích địch nhân cũng là vì tiết kiệm chân nguyên.

Người áo đỏ Hậu Thiên đỉnh phong, thực lực đã tính không tồi, cảm nhận được một thương sau lưng liền hoành thương lên chắn.

Nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, lực lượng của nó vẫn quá yếu, nhất là sau khi đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong, thực lực Lâm Minh so với Lôi Mộ Bạch lúc trước đã vượt qua một khoảng dài.

Thanh Thương chân nguyên bùng nổ, Lâm Minh đẩy trường thương người áo đỏ ra, một thương đâm vào đan điền đối phương. Tử Huyễn thương xoáy nhẹ, đan điền dập nát.

Người áo đỏ lại lần nữa bạo vỡ thành nhiều điểm ánh sáng đỏ, mà lần này khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, lại có một bộ phận ánh sáng đỏ chảy về trong cơ thể Lâm Minh.

Đó là Hỏa nguyên khí cực kỳ tinh thuần, chảy vào trong cơ thể

Lâm Minh xong. Lâm Minh chỉ cảm thấy cả người ấm áp, chân nguyên trong cơ thể lưu động cũng gia tốc vài phần.

- Đây là...

Lâm Minh trầm ngâm cảm thụ những ánh sáng đỏ lưu động kia, phát hiện chúng nó lưu chuyển dọc theo kinh mạch, cuối cùng hội tụ ở trong đan điền chính mình, ngưng trệ ở tại chỗ này.

- Đan điền!

Lâm Minh cả kinh trong lòng, ngay sau đó mừng rỡ, Hậu Thiên với Ngưng Mạch khác biệt ở đây, Hậu Thiên kỳ cao thủ có thể ngưng tụ chân nguyên tồn trữ ở trong đan điền, mà võ giả Ngưng Mạch kỳ, chỉ có thể khiến chân nguyên ngưng lại ở trong kinh mạch. Trong đan điền có thể cất chứa chân nguyên, tự nhiên hiếm có hơn nhiều so với trong kinh mạch.

Trong đan điền Lâm Minh là lần đầu rót vào một tia chân nguyên, tuy rằng rất hiếm, nhưng điều này chứng minh, hắn đang rảo bước tiến lên về phía Hậu Thiên kỳ!

- Chân nguyên quá ít, tu vi không có đề cao gì, chỉ là mở ra con đường kinh mạch đi thông đan điền, ý nghĩa thời điểm về sau ta từ Ngưng Mạch kỳ bước vào Hậu Thiên kỳ, không có mảy may cách trở, hoàn toàn là chuyện nước chảy thành sông, Cổ Phượng đại điện quả nhiên kỳ diệu!

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, điểm sáng trước mặt hắn lại lần nữa ngưng tụ, có một người áo đỏ cầm thương xuất hiện, lần này tu vi đối phương rõ ràng là nửa bước Tiên Thiên.

Nửa bước Tiên Thiên!

Lâm Minh hưng phấn lên, võ giả nửa bước Tiên Thiên này, thắng nó sẽ như thế nào?

Tử Huyễn thương trong tay hoành ngang, Lâm Minh tiên phát chế nhân, ở khi đối phương mới vừa ra, đã đâm đến một thương.

Keng!

Đốm lửa văng khắp nơi, một thương Lâm Minh này, bị người áo đỏ đỡ, chân nguyên cuồng bạo xé rách không khí, người áo đỏ đỡ một thương này xong, cán thương vừa thu lại, một thương phản thủ, quét ngang cổ Lâm Minh.

Thân ảnh Lâm Minh bạo lui, trường thương trong tay vung lên, thương mang bùng nổ, Vạn Hỏa Liệu Nguyên!

Vù vù vù!

Gió thổi lửa cháy bùng lên, một hỏa trụ giống như đốm lửa lao ra, trong nháy mắt vây quanh võ giả áo đỏ, nhưng mà thực lực võ giả áo đỏ này quả thật rất cao, dưới tình huống như vậy, như trước vừa đánh vừa lui, một thương tiếp một thương đâm ra, liên tiếp đâm nổ hỏa trụ màu đỏ!

Tổng cộng mấy chục hỏa trụ, bị võ giả áo đỏ trong nháy mắt liền điểm nát toàn bộ! Nhưng mà thời điểm một đạo hỏa trụ cuối cùng bùng nổ, một đạo điện quang màu tím từ trong hỏa trụ chợt nhảy lên! Chính là Tà Thần cương châm!

Lâm Minh giấu Tà Thần cương châm ở trong Vạn Hỏa Liệu Nguyên.

Phốc!

Tốc độ nhanh như một tia chớp, Tà Thần cương châm trực tiếp xuyên thủng cổ võ giả áo đỏ, bắn ra ánh sáng liên tiếp! Võ giả áo đỏ lập tức bạo vỡ thành nhiều điểm ánh sáng đỏ.

Nếu không phải loại đánh lén bất ngờ này, tuy rằng Lâm Minh cũng có thể đánh bại võ giả áo đỏ, nhưng phải hao phí một phen tay chân.

Ánh sáng đỏ lại hội tụ về thân thể Lâm Minh, dung nhập trong cơ thể hắn.

Hỏa chân nguyên tinh thuần, chảy khắp toàn thân kinh mạch Lâm

Minh, cuối cùng hội tụ trong đan điền, lắng đọng lại xuống dưới. Hỏa nguyên khí sau khi võ giả nửa bước Tiên Thiên chết lưu lại, so với võ giả áo đỏ phía trước nhiều hơn mấy lần.

- Loại Hỏa hệ nguyên khí này thật sự tinh thuần, ngưng lại ở trong đan điền giống như là hạt giống, hạ xuống cơ sở cho ta ngày sau đột phá Hậu Thiên.

Lâm Minh mừng thầm trong lòng, mắt thấy hào quang màu đỏ lại ngưng tụ, trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, không hề nghi ngờ, lần này xuất hiện sẽ là võ giả Tiên Thiên!

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, Tiên Thiên với nửa bước Tiên Thiên chênh lệch thật lớn! Hắn không chút do dự vận dụng lực lượng cảnh giới Tôi Tủy, chân nguyên tồn trữ trong cốt tủy tùy ý trào ra, khí thế Lâm Minh tăng vọt trong nháy mắt.

Ở trong nháy mắt người áo đỏ sắp thành hình, thân ảnh Lâm Minh như gió lao ra, Tử Huyễn thương đâm ra.

Thương mang lóe ra, thân ảnh người áo đỏ quỷ dị vặn vẹo một chút, tránh được một thương này, thương mang sắc bén đâm vào trên vách tường, khơi dậy trận pháp chấn động kịch liệt trên vách tường!

Vù!

Người áo đỏ ra trường thương, mang theo tiếng động hổ gầm long ngâm, một thương quét ngang bên hông Lâm Minh.

Coong!

Trường thương người áo đỏ va chạm ở trên Lâm Minh Tử Huyễn thương, ép cán thương tới cong lên, thân ảnh Lâm Minh bạo lui, người áo đỏ nhanh đuổi theo, trường thương trong tay như rắn độc tấn công con mồi, một thương đâm ra, thương mang phun ra nuốt vào, bản thân thương dường như có linh tính, nhưng lại khiến Lâm Minh sinh ra cảm giác không thể chống đỡ.

- Thương pháp này!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, người áo đỏ này chỉ là năng lượng hình thành con rối, không nghĩ rằng ở trên thương pháp có trình độ này, xương cốt thân thể phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm đùng đùng”, Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, một hư ảnh Chân Long màu xanh da trời hiện lên phía sau hắn.

Rống!

Chân Long chi âm phóng lên cao, Lâm Minh huy thương quét ngang, một thương này mang theo đại thế gió nổi mây phun, trực tiếp chém nát thương mang đối phương.

- Tà Thần lực!

Lâm Minh cũng không tính toán khiêu chiến đối thủ kế tiếp, khiêu chiến Tiên Thiên trung kỳ hắn còn không có nắm chắc, không bằng toàn lực ứng phó, đánh chết người áo đỏ trước mắt.

Theo Tà Thần lực mở ra, khí thế Lâm Minh lại đề thăng, hắn không có thương pháp tinh diệu như người áo đỏ, chỉ có thể bằng vào lực lượng tuyệt đối, dùng lực phá xảo.

Thương khí tùy ý va chạm cùng một chỗ, hình thành dòng khí lốc xoáy khủng bố hoàn toàn bịt kín trong phòng, võ giả cấp bậc thấp, bị tiến vào trong lốc xoáy đều tan xương nát thịt.

Ca ca ca!

Trận pháp thủ hộ mặt ngoài vách tường chấn động kịch liệt!

Một đạo lại một đạo thương mang bị Lâm Minh mạnh mẽ đánh vỡ nát, một thương đâm ra, Lôi Hỏa lực hỗn loạn, nhưng mà lúc này, người áo đỏ vừa động bước chân, thân ảnh giống như khói nhẹ biến mất.

Lâm Minh cũng không thèm nhìn, vung Tử Huyễn thương trở lại, đâm ra một đòn Hồi Mã thương, ở trên mũi thương, Tà Thần cương châm gào thét ra!

Người áo đỏ giơ thương hoành ngang.

Ầm!

Người áo đỏ bị lôi đình lực đánh bay, va thật mạnh vào pháp trận thủ hộ, năng lượng hình thành thân thương, có vết rạn nhè nhẹ! Thương huyễn ra này tự nhiên không thể so với Tử Huyễn thương địa giai thượng phẩm.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lao về phía trước, Tử Huyễn thương đâm ra, Lôi Hỏa lực giao hòa, Lôi Hỏa Sát!

Lôi Hỏa Sát này, Lâm Minh chỉ dùng ba thành năng lượng, dù sao cũng là không gian hoàn toàn bịt kín, Lôi Hỏa Sát đầy ắp năng lượng bùng nổ, nếu làm không tốt chính mình cũng bị dính vào.

Người áo đỏ không có trí tuệ gì, giơ thương tàn phá chắn ba thành uy lực Lôi Hỏa Sát.

Kết quả không hề trì hoãn.

Ầm!

Thương của người áo đỏ hoàn toàn bị đánh thành mảnh vỡ, không gian bịt kín chấn động, ở trong chân nguyên bùng nổ sóng xung kích, thân thể người áo đỏ vỡ nát, hóa thành một chùm ánh sáng đỏ, mà bản thân Lâm Minh cũng bị lan đến, khí huyết cả người cuồn cuộn, tay phải đầm đìa máu tươi.

Hô...

Người áo đỏ hóa thành điểm sáng đi ào ào vào thân thể Lâm Minh, so với phía trước càng thêm nồng đậm, thậm chí vết thương vừa rồi Lâm Minh chịu cũng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chân nguyên ngưng tụ trong đan điền lại lần nữa tăng cường, chỉ cần chân nguyên Lâm Minh chứa đầy là tự nhiên đột phá Hậu Thiên, thậm chí không cần dừng lại ở cảnh giới nửa bước Hậu Thiên.

- Thượng cổ Phượng tộc rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể kiến tạo ra nơi thí luyện kỳ diệu như thế, cũng khó trách Thần Hoàng đảo đem Thần Hoàng bí cảnh trở thành căn bản tông môn, mà danh ngạch tiến vào Cổ Phượng đại điện, lại khiến nhóm đệ tử hạch tâm tranh vỡ đầu.

Thương thế trên thân toàn bộ tốt, Lâm Minh liền suy tư có nên so chiêu với cao thủ Tiên Thiên trung kỳ hay không, nhìn xem chính mình cao thủ với Tiên Thiên trung kỳ chênh lệch đến tột cùng như thế nào.

Nhưng mà khiến hắn ngoài ý muốn chính là, người áo đỏ Tiên Thiên trung kỳ trong dự đoán cũng không xuất hiện, không gian bịt kín yên lặng, Lâm Minh chờ đợi không có kết quả, đang ở thời điểm nghi hoặc, một đoạn thanh âm lạnh như băng nặng nề trống rỗng vang lên, đó là một loại ngôn ngữ Lâm Minh chưa bao giờ nghe qua, nhưng giống như đã từng quen biết.

Một đoạn nói ngắn gọn, khiến trong lòng Lâm Minh rung mạnh, cái này dường như là... Ngôn ngữ Thần Vực?

Chương 400: Thí luyện chiến tướng cuối cùng

Ở trong mảnh vỡ trí nhớ, trí nhớ về ngôn ngữ cũng không toàn diện, hắn cẩn thận hồi tưởng, mới miễn cưỡng hiểu được những lời này.

- Thiên phú đạt tới yêu cầu cấp chiến tướng, có thể tiến hành thí luyện chiến tướng cuối cùng!

Thí luyện chiếnướng cuối cùng?

Lâm Minh cả kinh trong lòng.

Ai đang nói chuyện vậy? Cổ Phượng đại điện đã tồn tại mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm, trừ bỏ những đại năng Thần Vực đã hiểu được huyền cơ sinh tử, không ai có thể sống lâu như vậy, trong Cổ Phượng đại điện hẳn không có vật còn sống, chẳng lẽ là người kiến tạo nhắn lại?

Như thế có khả năng, pháp trận có thể ghi lại thanh âm, luôn luôn bảo tồn rất lâu!

Thí luyện chiến tướng cuối cùng, cái này là cái gì?

Một đạo hào quang chiếu xuống, hoàn toàn bao phủ thân thể Lâm Minh, ngay sau đó truyền đến cảm giác không gian vặn vẹo.

Đại khái qua mấy chục cái hô hấp, Lâm Minh mới chậm rãi thích ứng, mở to mắt vừa thấy, chính mình đã bị truyền tống đến ở ngoài đại điện, phía sau hắn là một cái sơn động, mà ở trước mặt hắn là bình nguyên mênh mông vô bờ, không có sông băng, cũng không có dung nham, chỉ có thổ địa màu đen, thảm thực vật loang lổ.

Nhìn kỹ, phát hiện ở trong đất vùi lấp rất nhiều tàn kiếm đoạn kích, thậm chí còn có xương cốt linh tinh, chỉ là đã trải qua thời gian đã lâu, những xương cốt này đã không trọn vẹn đầy đủ, có thể dễ dàng chặt đứt.

Trong lòng Lâm Minh vừa động, rút ra mấy đoạn cốt từ trong thổ địa, đối lập một chút xương cốt nhân loại, nhìn không ra khác nhau.

- Thượng cổ Phượng tộc, là một chủng tộc nhân loại của Thiên Diễn đại lục?

Trong lòng Lâm Minh không kìm được có nghi vấn này.

Đúng lúc này, một đoàn hào quang mông lung thoáng hiện ở trước mặt Lâm Minh. Sau một lát, ngưng tụ thành hình dạng một mặt người, giống như là quỷ hồn.

- Lại là năng lượng ngưng tụ thành địch nhân?

Lâm Minh theo bản năng rút ra Tử Huyễn thương, chân nguyên cả người vận chuyển, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Nhưng mà khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, người này lại hé miệng nói:

- Người thí luyện...

Thanh âm của nó nặng nề mà lạnh như băng. Không mang theo chút cảm tình, ngôn ngữ hắn nói ra, rõ ràng là ngôn ngữ Thần Vực.

Lâm Minh ngây ngẩn cả người. Lời dạo đầu như vậy, chẳng lẽ người đối diện này giống như quỷ hồn là một thể năng trí tuệ?

Thể năng trí tuệ gì tồn tại lâu như vậy? Chẳng lẽ mấy vạn năm nay, thậm chí mười vạn năm qua nó luôn luôn thủ hộ Cổ Phượng đại điện!? Vậy thọ mệnh của nó là bao nhiêu?

- Ngươi là ai?

Lâm Minh hồi tưởng hồi lâu, mới dùng ngôn ngữ trong trí nhớ đại năng Thần Vực, gian nan hợp thành những lời này, lần đầu tiên sử dụng ngôn ngữ Thần Vực rườm rà, hắn phát âm vô cùng tối nghĩa, không biết quỷ hồn nghe hiểu hay không.

- Ta là Điện Linh, người thủ hộ nơi này.

- Điện Linh? Ngươi đã chết?

Lâm Minh ngạc nhiên hỏi. Ở Thiên Diễn đại lục, cương thi, quỷ đều không hiếm lạ, có chút võ giả tu luyện đến trình độ linh hồn có thể thoát ly, sau khi bọn họ chết linh hồn thoát ly sẽ trở thành võ quỷ, dựa vào cắn nuốt hồn phách để tu luyện.

- Chết? Không, ta từ nhỏ chính là cái dạng này, ta là Hồn tộc, chuẩn xác mà nói, là bộ tộc Thạch Hồn.

- Thạch Hồn?

Lâm Minh nhướng lông mày lên. Hắn lần đầu tiên nghe nói chủng tộc này.

- Nham thạch có linh, sơn có linh, đại địa có linh, khi nham thạch trải qua năm tháng dài lâu, sẽ dựng dục ra linh, đây là Thạch Hồn bộ tộc ta. Tộc của ta thọ mệnh như nham thạch, trạng thái sinh mệnh chúng ta chính là ngủ say ở trong nham thạch, một lần ngủ dài hơn mười vạn năm, cũng chẳng có gì lạ.

Trời!

Lâm Minh hết chỗ nói, thọ mệnh giống nham thạch? Nham thạch có bao nhiêu thọ mệnh? Một tảng đá vứt ở nơi nào, chỉ cần không đi đập nó, hòa tan nó, vạn vạn năm không mục nát.

Một lần ngủ mười vạn năm, thời gian Cổ Phượng đại điện tồn tại, đại khái cũng đủ tên trước mắt ngủ một giấc.

Lâm Minh đoán, người kia giống như Nhãn Mô của Vu Thần thánh địa, bị chủ nhân của nó phái tới quản lý thí luyện, vì thế hắn liền hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, thí luyện chiến tướng cuối cùng là có ý tứ gì?

- Cổ Phượng đại điện là nơi thượng cổ Phượng tộc huấn luyện quân đội, tổng cộng chia làm ba cấp, cấp vương, cấp chiến tướng, cấp quân sĩ, đồng bạn của ngươi tham gia chính là thí luyện quân sĩ, ngươi là thí luyện chiến tướng!

Lâm Minh chấn động trong lòng, thật không nghĩ tới, Cổ Phượng đại điện dĩ nhiên là nơi huấn luyện quân đội thượng cổ! Quy mô khổng lồ như vậy, sẽ huấn luyện ra cái dạng quân đội gì? Tham gia loại chiến tranh trình độ nào?

Quân sĩ thí luyện, nói trắng ra chính là huấn luyện binh sĩ, ngay cả đám người Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh, cũng chỉ là binh lính bình thường mà thôi, chính mình cũng chỉ là tướng lãnh, như vậy cái gọi là vương? Sẽ là cấp bậc gì?

Lâm Minh không kìm nổi hỏi:

- Cấp vương cần dạng thiên phú gì?

- Cấp vương không chỉ cần thiên phú, hơn nữa cần huyết mạch thượng cổ Phượng tộc, ngươi tuy có chút huyết mạch thần thú, nhưng không giống cùng thượng cổ Phượng tộc ta.

Thanh âm Điện Linh không mang theo chút cảm tình.

Lâm Minh âm thầm kinh hãi, Nghịch Lân Chi Huyết trên thân chính mình bị đối phương nhìn ra, tuy nhiên cũng không kỳ quái, thượng cổ Phượng tộc hiểu biết đối với thần thú tự nhiên không phải Thần Hoàng đảo có thể so sánh.

- Thí luyện chiến tướng cuối cùng nội dung là gì? Thất bại sẽ chết sao?

Điện Linh nói:

- Nội dung thí luyện là chém giết với quân đội, thất bại có thể lui về trong sơn động, lại thử, tuy nhiên bị giết ở trong thí luyện, chính là thật sự chết, bất kể huấn luyện quân sĩ hay là chiến tướng, đều cần máu tươi thanh tẩy, nếu không không thể đối mặt với chiến trường tàn khốc, ta sẽ ở một đoạn thời gian xem tình huống của ngươi.

- Một đoạn thời gian? Là bảy ngày sao? Nếu trong vòng bảy ngày, ta không thể hoàn thành nhiệm vụ thí luyện thì sẽ thế nào?

Lâm Minh không kìm được hỏi, theo như lời Mục Định Sơn, bình thường tiến vào Cổ Phượng đại điện thời gian chính là bảy ngày, mà nghe ý tứ Điện Linh, thực lực của chính mình mới vừa đủ cấp chiến tướng thí luyện, hoàn thành trong vòng bảy ngày, chỉ sợ có khó khăn.

- Bảy ngày chỉ là thời gian huấn luyện quân sĩ, thí luyện cấp chiến tướng, luôn luôn liên tục đến khi ngươi hoàn thành mới thôi, hoặc là tử vong.

- Mãi cho đến ta hoàn thành? Vậy là bao nhiêu thời gian?

- Tùy người, thời gian ngắn không đến hai năm, thời gian dài, mười năm đều có.

- Cái gì? Mười năm?

Lâm Minh sợ ngây người, chính mình tổng cộng mới sống mười sáu năm, tu võ cũng chỉ hơn bốn năm mà thôi, Điện Linh mở miệng chính là mười năm!

Thật sự tu luyện năm năm mười năm ở trong này, vậy là khái niệm gì!

Lâm Minh hết chỗ nói, tu luyện ở một địa phương phong bế, tuyệt đối không được ra ngoài, huống chi thời gian dài như vậy, nói không chừng Thần Hoàng đảo đều đã nghĩ đến chính mình đã chết, hắn còn có cha mẹ, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

- Ta cự tuyệt!

Lâm Minh không chút do dự nói.

- Thật có lỗi, ta chỉ là một người truyền đạt, cũng không có năng lực quản lý sửa đổi đại trận thí luyện, trận pháp đã khởi động, thí luyện của ngươi trước khi hoàn thành không thể chấm dứt, không cần vội vã cự tuyệt, hoàn thành thí luyện sẽ cho ngươi phần thưởng không thể tưởng tượng, thời gian càng ngắn, phần thưởng càng nhiều.

- Phần thưởng gì?

Lâm Minh không tưởng tượng có ưu đãi gì có thể bù lại mấy năm, tuy nhiên thời điểm lên tiếng, trong lòng Lâm Minh vừa động, đột nhiên ý thức được cái gì, hô hấp dồn dập lên.

Hắn nhớ rõ, lúc trước Mục Phượng Tiên nói qua, Thần Hoàng đảo vốn là tông môn bình thường, ba ngàn năm trước, bởi vì U Ma đế thành quật khởi, mới không thể không chuyển môn dời đến Thần Hoàng đảo tị nạn.

Khi đó, tổ sư khai môn Thần Hoàng đảo bởi vì một cơ hội ngẫu nhiên tiến vào Cổ Phượng đại điện, đồng thời chiếm được hai loại huyết mạch thánh thú Chu Tước cùng Thanh Loan, lúc này mới tạo nên Thần Hoàng đảo ba ngàn năm huy hoàng!

Huyết mạch thánh thú Chu Tước cùng Thanh Loan có thể di truyền, con cái của tổ sư khai môn có rất nhiều người di truyền huyết mạch như vậy, cách mười mấy đời vẫn không bị ma diệt, tỷ như Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, huyết mạch thánh thú trên thân chính là di truyền từ tổ sư khai môn!

Trên thân chính mình mặc dù có tinh huyết Chu Tước, nhưng dù sao cũng là Hậu Thiên mạnh mẽ cấy ghép, hơn nữa thủ pháp cấy ghép cũng là Thần Hoàng đảo tự nghĩ ra, vị tất cao minh.

Chỉ là từng chút một tinh huyết Chu Tước, huyết mạch trên thân Lâm Minh vẫn rất nhạt, nếu có thể nhận được hai loại huyết mạch Cổ Phượng đại điện cấy ghép, đem mật độ huyết mạch tăng lên tới cùng tổ sư khai môn Thần Hoàng đảo, tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục sẽ như có thần trợ giúp!

- Máu Chu Tước! Máu Thanh Loan! Trong phần thưởng có không?

Lâm Minh vội vàng hỏi.

- Đừng nói là máu Chu Tước, máu Thanh Loan, mặc dù máu Cổ Phượng, ở trong phần thưởng cũng có, tuy nhiên với thiên phú trước mắt của ngươi không thể nhận được.

Điện Linh mặt không chút thay đổi nói, nó chỉ là trần thuật sự thật.

- Máu Cổ Phượng!

Tim Lâm Minh đập gia tốc:

- Cổ Phượng là cái gì? Thần thú Phượng Hoàng?

Vấn đề này có lẽ rất ngốc, nhưng sự tình quan trọng, Lâm Minh tự nhiên muốn xác định.

- Tất nhiên.

- Cần dạng điều kiện gì?

Lâm Minh khẩn cấp hỏi, hắn vốn tưởng rằng chỉ là huyết mạch Chu Tước, Thanh Loan, không nghĩ tới dĩ nhiên là máu thần thú Phượng Hoàng!

Cho dù chỉ là chút máu Cổ Phượng, thưa thớt như Nghịch Lân Chi Huyết, cũng đủ để cho hắn chỗ tốt thật lớn!

Với máu Cổ Phượng, tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục sẽ như thế nào? Lâm Minh không thể tưởng tượng!

- Máu Cổ Phượng, bình thường là phần thưởng thí luyện cấp vương, cấp chiến tướng gần như không thể nhận được, trừ phi ngươi có thể ở trong vòng một năm hoàn thành toàn bộ nội dung thí luyện.

Một năm!

Lâm Minh hít sâu một hơi, nghe Điện Linh ý tứ, hoàn thành huấn luyện một năm, bản thân chính là một chuyện khó tin, hắn không kìm được hỏi:

- Từ khi ngươi quản lý Cổ Phượng đại điện đã bao lâu? Chưa từng có người nào ở trong vòng một năm hoàn thành thí luyện cấp chiến tướng sao?

- Ta ngủ say đã lâu nhớ không được thời gian, tuy nhiên nhiều năm qua như vậy, quả thật là có người ở trong vòng một năm hoàn thành thí luyện cấp chiến tướng, tuy nhiên bản thân hắn còn có huyết thống vương tộc.

Điện Linh nói có chút chậm, dường như đã trải qua thời gian rất lâu, nó đã không nhớ được hết mọi chuyện.

- Đã có người có thể hoàn thành, ta vị tất không thể hoàn thành!

Lâm Minh tràn ngập tin tưởng đối với chính mình, đây là một cơ hội, Hắn liều mạng cũng muốn nắm chắc. Hơn nữa, cho dù không phải nguyên nhân máu Cổ Phượng, Lâm Minh cũng muốn nhanh chóng xông phá Cổ Phượng đại điện, nếu chính mình ngây ngốc lâu như vậy, Mục Thiên Vũ chỉ sợ sẽ nghĩ hắn đã chết!

Chương 401: Bảy ngày

- Ngươi muốn như thế?

Điện Linh đạm mạc nhìn Lâm Minh một cái.

- Sự việc do người!

- Nóng lòng cầu thành, sẽ chỉ làm ngươi ở trong thí luyện càng dễ dàng tử vong! Tuy nhiên nếu ngươi kiên trì, ta cũng không ngăn trở.

Điện Linh nói xong, là Hồn tộc, bản thân nó khuyết thiếu cảm tình:

- Ta muốn đi ngủ say, nếu ngươi có thể sống hoàn thành lần thí luyện thứ năm, ngươi sẽ nhận được phần thưởng, đến lúc đó, ta sẽ tỉnh lại.

Nói xong câu đó, Điện Linh liền biến mất trong nháy mắt.

- Thí luyện lần thứ năm?

Trong lòng Lâm Minh vừa động, xem ra thí luyện cấp chiến tướng này chia làm rất nhiều cửa ải, không biết với thực lực chính mình hiện tại, có thể một hơi vọt tới lần thứ mấy?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, toàn bộ đại địa đột nhiên chấn động, núi đá đổ rào rào xuống, sau một lát, ở trên bình nguyên xa xa, từng đạo phù văn màu đỏ sáng lên, mỗi một đạo phù văn, đều lớn cỡ mấy trượng, rậm rạp một mảnh, tổng số chừng vài trăm hơn ngàn, kéo dài đến chân trời!

- Đây là... Trận pháp?

Lâm Minh rung động trong lòng, trận pháp khủng bố như vậy, phạm vi bao phủ ít nhất trên trăm dặm, chính là đại thủ bút!

Theo trận pháp hiện lên, nguyên khí trong thiên địa chấn động kịch liệt, mặt đất chấn động càng ngày càng lợi hại, nham thạch lăn lộn, thổ địa nứt nẻ, từng mộ phần giống nhau mọc lên như nấm.

Lâm Minh tay cầm trường thương, hắn cảm nhận được sát khí trận pháp mang đến.

Đây là sát trận chân chính, một khi bị giết ở trong trận, đó chính là chết!

Bồng! Bồng! Bồng!

Mộ phần nhao nhao nổ tung, từng con rối nham thạch màu đen nhảy ra từ trong mặt đất, số lượng ước chừng hơn mấy trăm, trong đó còn có không ít ngọn lửa bùng cháy trên thân con rối nham thạch, những con rối Hỏa nham thạch này không thể nghi ngờ thực lực càng mạnh.

- Đây là địch nhân trong thí luyện sao? Hẳn chỉ là địch nhân lần đầu tiên thí luyện, phía sau càng ngày càng mạnh!

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên cả người, tràn ngập chiến ý, thực lực mỗi một con rối nham thạch nơi này chỉ sợ cũng không yếu hơn võ giả Hậu Thiên kỳ, lập tức có mấy trăm cái!

Tuy rằng khó giải quyết, tuy nhiên bằng vào mấy thứ này, căn bản không đủ để vây khốn Lâm Minh một năm trở lên. Điều này cũng ý nghĩa, thực lực địch nhân phía sau sẽ nhanh chóng đề cao!

Rời sơn động dùng để nghỉ ngơi, Lâm Minh bước trên bình nguyên, đi vào trong đại trận.

Rống! Rống!

Con rối nham thạch phát ra tiếng rít gào long trời lở đất, mấy trăm con rối nham thạch cùng nhau đánh giết Lâm Minh, những con rối nham thạch này, mỗi một đầu thân cao hơn trượng, nặng mấy ngàn cân! Cùng nhau chạy băng băng, chấn động mặt đất mạnh, tiếng hô vang vọng khắp không gian.

Lâm Minh tay cầm trường thương, với lực một người, một mình đối mặt với thiên quân vạn mã, cảnh tượng như thể khiến nhiệt huyết trong lòng hắn bùng cháy, chiến ý sôi trào!

- Ta chưa từng đối mặt với nhiều địch nhân võ giả Hậu Thiên như vậy, lúc trước ở Thanh Tang thành trải qua thú triều, giết chết cũng chỉ là chút hung thú cấp thấp mà thôi! Mà đây chỉ còn là bước đầu của cấp chiến tướng, ở trên thí luyện cấp chiến tướng, còn có cấp vương! Ta bất kể như thế nào, cũng không thể gục xuống ở đây!

Lâm Minh cắn răng, trong ánh mắt toát ra sát khí lạnh lẽo! Hắn đã có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt con rối nham thạch màu đỏ tươi khát máu, còn có gai xương nham thạch dữ tợn trên thân chúng nó.

- Chết!

Ở trong nháy mắt con rối nham thạch thứ nhất nhằm phía Lâm Minh, Lâm Minh hét lớn một tiếng, Thanh Thương chân nguyên trong cơ thể bùng nổ. Thân thể như con báo nhảy lên, Tử Huyễn thương trong tay như roi quất xuống, trực tiếp quật lên trán con rối nham thạch.

Răng rắc!

Nham thạch bạo toái, con mắt hình thành từ năng lượng Hỏa hệ trực tiếp bay vụt ra ngoài.

- Cái thứ nhất!

Lâm Minh nương theo phản lực đánh nát con rối nham thạch thứ nhất, thân thể bay ra một bên, Tử Huyễn thương trong tay như rắn độc xuất động, đâm vào ánh mắt con rối thứ hai.

Ầm!

Con mắt bạo toái đồng thời thân thể Lâm Minh bị lực đánh vào bay ngược đi ra ngoài, Tử Huyễn thương cong thành hình trăng tròn, triệt tiêu đại bộ phận lực đánh vào, nếu không lần này, cho dù cốt nhục Lâm Minh rắn chắc, cũng phải bị chấn run cổ tay lên.

Ngay sau khi giết xong hai con rối nham thạch, Lâm Minh đã lâm vào trong đại trận con rối nham thạch, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh vô cùng bình tĩnh, cảm giác tản phát ra, bắt giữ đến mỗi một động tác của từng con rối nham thạch.

Một thương thương đâm ra, con rối nham thạch bị Lâm Minh công kích đến gần như đều là một kích bị mất mạng!

Ánh mắt nhìn theo chỗ nhược điểm của con rối nham thạch, Lâm Minh đâm một thương ra, đều mang theo chân nguyên chấn động, trực tiếp tụ tập Hỏa nguyên khí làm dập nát ánh mắt!

- Ân? Không tốt!

Lâm Minh vừa mới nhảy lên, hai đạo hỏa trụ đột nhiên bắn ra từ trong đàn con rối, giết thẳng đến thân thể Lâm Minh, tuy rằng một cái đánh lén này bị Lâm Minh né, nhưng không gian hắn né tránh cũng bị hỏa trụ khóa cứng.

Rống rống!

Ba đầu con rối nham thạch trong nháy mắt thành thế ba góc, vây quanh Lâm Minh, phong kín hết thảy không gian né tránh!

Tình thế hết sức chỉ mành treo chuông, đồng tử Lâm Minh co rút lại, Tà Thần Lôi Linh gào thét bay vụt đi ra.

Phốc phốc phốc!

Tiếng vang nhỏ vang lên liên tiếp, ánh mắt ba đầu con rối nham thạch đồng thời bạo mở tung ra, Lâm Minh thừa dịp cơ hội này nện một quyền thật mạnh ở trước ngực con rối nham thạch, lực chấn động bùng nổ, trực tiếp làm vỡ nát thân thể của nó.

Thân thể một cái quay cuồng về phía trước, Lâm Minh chạy ra khỏi vòng vây, ngay sau đó chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, bay lên trời!

- Nguy hiểm thật!

Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, nếu vừa rồi đồng thời bị vài cái nắm tay đánh trúng, nhất định trọng thương.

Nhưng mà hắn chưa tới kịp thở một hơi, chỉ nghe thanh âm thở phì phò, mấy chục đạo hỏa trụ từ trong đàn con rối nham thạch phát ra, bắn thẳng đến Lâm Minh.

- Không xong, bay ở không trung sẽ trở thành bia ngắm!

Thân thể Lâm Minh lộn một vòng một cái, tránh thoát hỏa trụ đồng thời lại đánh giết xuống dưới, lại lần nữa lâm vào trong hỗn chiến.

Với lực một người đối mặt với mấy trăm con rối nham thạch cấp bậc Hậu Thiên, không cẩn thận một chút sẽ rơi vào trong vây quanh! Mặc dù với thực lực Lâm Minh, không cẩn thận sẽ trọng thương, mà trọng thương ở trong đàn con rối rất có thể tử vong!

Loại thí luyện cấp chiến tướng này hệ số tử vong tuyệt đối cao hơn nhiều so với cấp quân sĩ thí luyện! Một cái tướng lãnh sinh ra, thường thường ý nghĩa rất nhiều người thí luyện tử vong! Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, ngàn quân dễ được, một tướng khó cầu, ở trong một trận chiến tranh, địa vị tướng lãnh tuyệt đối trọng yếu hơn nhiều so với binh sĩ.

...

Thời gian nhoáng lên một cái chính là bảy ngày.

Ở trong một chỗ mật thất u ám Cổ Phượng đại điện, hào quang nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, một thanh niên quần áo tả tơi, vết máu trên thân loang lổ bị bắn ra.

- Nguy hiểm thật!

Thanh niên thở nhẹ một hơi, hắn đúng là Mục Định Sơn.

Lấy ra một viên đan dược nuốt vào, lại rải kim sang dược ở miệng vết thương, Mục Định Sơn vẫn không kìm nổi đau đớn, tiếp nhận thí luyện cực hạn cùng cấp thực lực hắn, e rằng hoàn thành vô cùng gian nan, cuối cùng ở thời điểm hắn gần như rơi vào tuyệt địa bột phát ra tiềm năng, lúc này mới may mắn thông qua thí luyện, hơn nữa tu vi cũng đột phá Hậu Thiên trung kỳ!

- Cuối cùng cũng đột phá.

Mục Định Sơn cảm khái, có thực lực này, hết thảy đều đáng giá.

- Hy vọng các sư đệ sư muội khác không cần lỗ mãng giống như ta, tuy nhiên... Kỳ ngộ đặt tại trước mắt, không có mấy người có thể chịu được, nếu thật sự vì an toàn liền lẩn tránh nguy hiểm, sợ là cả đời cũng sẽ không có gì, chỉ hy vọng, bọn họ có thể bình an trở về.

Mục Định Sơn nghĩ như vậy, thanh quang nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Mục Tiểu Thanh xuất hiện, trên người nàng cũng có một chút vết máu, tuy nhiên tốt hơn nhiều so với Mục Định Sơn.

Mục Định Sơn nhẹ nhàng thở ra, Mục Tiểu Thanh ở lần này thí luyện tầm quan trọng gần với Lâm Minh, nàng có thể bình an trở về thật sự là thật tốt quá.

Tiếp theo, từng đạo hào quang sáng lên, từng cái đệ tử, hoặc là hoàn hảo, hoặc là mang vết thương bị bắn ra, trong đó có một bị trọng thương, cả người toàn máu.

Mục Định Sơn vội vàng chạy lại, cho hắn ăn một viên đan dược.

- Tống sư đệ, ngươi đột phá Hậu Thiên kỳ?

Mục Định Sơn kinh ngạc nói, Tống sư đệ này chỉ có mười tám tuổi, thực lực sắp xếp cuối cùng ở trong đệ tử thân truyền, tiến vào Cổ Phượng đại điện là tu vi nửa bước Hậu Thiên, không nghĩ tới, lần này một hơi xông phá Hậu Thiên, mười tám tuổi Hậu Thiên, thành tích này tương đối không tồi.

- May mắn đột phá.

Tuy rằng cả người thanh niên họ Tống là máu, nhưng tươi cười trên mặt không che giấu được, lần này hợp lại rất đáng giá. Mười tám tuổi Hậu Thiên, về sau hắn tiến vào Toàn Đan gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Các đệ tử khác cũng đều có thu hoạch bất đồng, số ít đột phá cảnh giới, đại đa số tuy rằng không thể đột phá, nhưng thực lực cũng càng thêm tinh tiến.

Mười mấy các đệ tử hưng phấn nghị luận lẫn nhau:

- Mục sư huynh, cũng là ngươi lợi hại nhất, Hậu Thiên trung kỳ a, lần này, những thủ tịch đệ tử Ngũ Hành Vực kia không là đối thủ của ngươi!

Vài đệ tử chúc mừng hướng Mục Định Sơn, Mục Định Sơn cười cười, nhưng trong lòng đã có chút bất an, tại sao Lâm Minh còn không ra?

Dựa theo kinh nghiệm thường ngày, còn một khắc, bọn họ sẽ bị truyền tống ra ngoài, thời điểm này mọi người đều nên đi ra, Lâm Minh rốt cuộc đang làm gì?

- Ân? Lâm sư đệ đâu? Lâm sư đệ không đi ra?

Họ Tống thanh niên đột nhiên phát hiện điểm này, kinh ngạc nói.

Lần này, các đệ tử khác mới phát hiện, tổng cộng mười lăm người, duy chỉ có thiếu Lâm Minh.

Đệ tử trong mật thất có chút lo lắng.

- Còn có thời gian.

Mục Định Sơn nhíu nhíu mày, hắn không thể tin Lâm Minh không thể thông qua thí luyện.

...

Lúc này, ở phía sau Thần Hoàng đảo, thánh nữ cung.

Mục Thiên Vũ cầm một quyển điển tịch, một bên lật xem, một bên ghi lại ở trên ngọc giản.

- Vũ nhi, hôm nay hoặc là ngày mai, các đệ tử tiến vào Thần Hoàng bí cảnh đều nên đi ra.

Mục Thiên Vũ ngẩng đầu, nói chuyện chính là sư phụ nàng Mục Dục Hoàng.

- Những đệ tử ở bên ngoài Thần Hoàng bí cảnh, rốt cuộc tổn hại một người, hy vọng lần này tiến vào Cổ Phượng đại điện, không bị tổn hại mới tốt.

Mục Dục Hoàng lắc đầu, cảm khái nói.

- Ân...

Mục Thiên Vũ buông ngọc giản, có chút suy nghĩ...

- Vũ nhi, ngươi lo lắng cho Lâm Minh?

Mục Dục Hoàng mỉm cười hỏi.

- Có một chút...

Mục Thiên Vũ gật đầu, Lâm Minh rất thích mạo hiểm, điều này làm cho nàng không thể không lo lắng.

Mục Dục Hoàng cười ha hả:

- Yên tâm đi, Lâm Minh thiên phú kinh người, hơn nữa lão tổ tông cũng nói qua, trên thân Lâm Minh có số mệnh, sẽ không tổn hại trong Cổ Phượng đại điện.

Chương 402: Tin người chết

Ở thời điểm Mục Thiên Vũ cùng Mục Dục Hoàng nói chuyện với nhau, một nha hoàn áo đỏ vội vàng xuyên qua hành lang thánh nữ cung u tĩnh thanh nhã.

Cửa bị gõ vang, thanh âm dồn dập.

Mục Dục Hoàng hơi hơi nhíu mi:

- Tiến vào.

Nha hoàn áo đỏ đẩy cửa lớn ra, thần sắc trên mặt kích động, bất chấp thi lễ, nàng liền mở miệng nói:

- Thiên Vũ điện hạ, đảo chủ, đã xảy ra chuyện, Lâm Minh đại nhân không đi ra từ trong Thần Hoàng bí cảnh!

- Cái gì?

Mục Dục Hoàng trừng mắt, đứng phắt dậy từ trên ghế.

Mục Thiên Vũ nghe thế không thể tin được cái lỗ tai chính mình, nàng chỉ mở to hai mắt nhìn nha hoàn áo đỏ phía dưới, một bàn tay gắt gao nắm tay vịn ghế dựa, ngón tay bởi vì dùng sức mà có chút tái nhợt.

- Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh đại nhân đã trở lại, mười sáu người đi, mười lăm người về, duy chỉ thiếu Lâm Minh đại nhân!

Mười sáu người đi, mười lăm người về, duy chỉ thiếu Lâm Minh!

Khi những lời này quanh quẩn ở trong tai, cả người Mục Thiên Vũ có loại cảm giác khí lực bị rút sạch, nàng chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, tư vị nói không nên lời.

Nàng cảm giác thế giới này dường như đột nhiên chậm lại, mê man, bàng hoàng, khổ sở, không thể tin...

Thân mình Mục Dục Hoàng cứng ngắc đứng hồi lâu, hít sâu một hơi, phất tay đối với nha hoàn áo đỏ:

- Ngươi trở về đi...

Đợi cho nha hoàn lui ra, nàng thở dài một tiếng, là số mệnh Thần Hoàng đảo ta không đủ sao? Hay là thiên muốn diệt Thần Hoàng đảo?

Nam Hải Ma Vực đã thổi lên kèn chiến tranh, mà một thiếu niên ngang trời xuất thế, thiên tài mang đến hy vọng, vẻn vẹn chỉ ở trong Thần Hoàng đảo không đủ một tháng, đã ngã xuống ở trong Thần Hoàng bí cảnh!

Thiên tài kinh diễm như thế, lại ngã xuống ở Thần Hoàng bí cảnh tử vong xác suất thấp! Đây không phải trời định thì là cái gì?

- Vũ nhi...

Mục Dục Hoàng quay đầu nhìn về phía Mục Thiên Vũ, đã thấy Mục Thiên Vũ tựa vào trên ghế, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mê man.

- Vũ nhi, đi thôi, chuyện tình lớn như vậy, phải thông cáo cho trưởng lão hội...

- Thông cáo...

Mục Thiên Vũ khởi động thân mình:

- Thông cáo cái gì?

- Thông cáo Lâm Minh tử vong. Mặc dù ta không ra thông cáo cho trưởng lão hội, bọn họ cũng sẽ biết, ta đem tinh huyết Chu Tước còn thừa chuyển cấp toàn bộ cho Lâm Minh, vốn thừa nhận không ít áp lực, lần này, các trưởng lão sẽ không bỏ qua cơ hội này để bỏ đá xuống giếng.

Mục Dục Hoàng cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tinh huyết Chu Tước, đối với Thần Hoàng đảo mà nói phi thường quý báu, muốn tu luyện bộ phận trung tâm Chu Tước Cấm Thần lục, phải có đủ huyết mạch Chu Tước nồng đậm. Rất nhiều đệ tử Thần Hoàng đảo, mật độ huyết mạch kém chút một như vậy, không thể tu luyện bộ phận trung tâm Chu Tước Cấm Thần lục, có lẽ bọn họ chỉ cần hai ba giọt tinh huyết Chu Tước, liền có thể cho mật độ huyết mạch chính mình đạt tới tiêu chuẩn.

Nhưng mà tinh huyết Chu Tước quá ít, trừ phi có đủ bối cảnh, căn bản không có được, cho dù là một ít đệ tử hạch tâm, cũng không được đãi ngộ này.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Mục Dục Hoàng đem tất cả tinh huyết Chu Tước cho Lâm Minh, nên biết rằng, thể nội Lâm Minh không có chút mảy may huyết mạch Chu Tước, đưa hắn từ số không tăng lên tới cực hạn, cần tiêu hao đại lượng tinh huyết Chu Tước, loại chuyện này bình thường căn bản không có khả năng phát sinh.

Huống chi, Mục Dục Hoàng cho Lâm Minh số tinh huyết Chu Tước quá mức, nàng đem hết thảy đều đổ ở trên thân Lâm Minh, chờ mong một ngày kia hắn có thể dẫn dắt Thần Hoàng đảo đột phá tông môn ngũ phẩm.

Loại quyết định này, tự nhiên khiến rất nhiều người bất mãn trong lòng, nhưng mà thiên phú Lâm Minh rất xuất chúng, ngay cả Mục Phượng Tiên đều khẳng định sẽ là nhân vật, ai cũng không dám nói cái gì.

Những huyết mạch kia chỉ thiếu một chút liền có thể tu luyện toàn bộ Chu Tước Cấm Thần lục, rất nhiều người chửi bới ở sau lưng Lâm Minh, bên ngoài giận mà không dám nói gì.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh đã chết! Tinh huyết Chu Tước bởi vậy mà tổn thất toàn bộ!

Thời điểm Lâm Minh còn sống, còn có người đố kị Lâm Minh, nhất là loại đệ tử hạch tâm nửa vời như Nghiêm Phó Hồng, bởi vì Lâm Minh xuất hiện, hoàn toàn mất đi cơ hội tiến lên trên.

Nhưng mà lực uy hiếp của Lâm Minh quá lớn, thiên phú vượt qua Mục Thiên Vũ, ngày sau có thể được phong làm thánh tử, hiện tại hắn còn chưa trưởng thành, đã chiếm được Mục Thiên Vũ, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên duy trì, về phần tương lai, vậy càng khó lường, tùy tiện chính là Toàn Đan, thậm chí có khả năng trở thành thái thượng trưởng lão, người như thế, ai dám trêu vào?

Hiện tại, Lâm Minh vừa chết, vậy bất đồng, những đệ tử như Nghiêm Phó Hồng bình thường bởi vì Lâm Minh thượng vị mà mất đi tài nguyên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đây là lúc để bọn họ phát tiết bất mãn, mà sau lưng những người này lại có nhân mạch, bọn họ đại biểu cho một cỗ thế lực không nhỏ.

Mục Dục Hoàng đã chuẩn bị đối ứng tốt, tựa như Thất Huyền cốc, Thần Hoàng đảo đồng dạng không phải bền chắc như thép, nàng ngồi trên vị trí đảo chủ Thần Hoàng đảo, bàn tay quyền to, sẽ có người không phục.

Tuy rằng bởi vì chuyện Lâm Minh, lật đổ Mục Dục Hoàng căn bản không có khả năng, nhưng ít ra có thể hạ thấp uy vọng của nàng.

- Vũ nhi, ta biết ngươi khổ sở, người chết như đèn tắt, nhận sự thật đi.

Mục Dục Hoàng nhìn thấy bộ dáng Mục Thiên Vũ thất hồn lạc phách, thở dài một hơi, có lẽ trưởng lão hội không cho Vũ nhi tham gia:

- ... Sư phụ... Lâm Minh thật sự đã chết? Không có nguyên nhân khác?

Mục Thiên Vũ nhìn Mục Dục Hoàng, thanh âm có chút phát run.

Mục Dục Hoàng lắc đầu, tuy rằng nàng cũng rất muốn tìm ra một nguyên nhân, nhưng mà Thần Hoàng đảo thành lập ba ngàn năm, mỗi một lần tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, người thông qua thí luyện đều đi ra, ai không thể đi ra liền vĩnh viễn mất tích, chưa bao giờ xuất hiện qua ngoại lệ!

- Ta không tin!

Mục Thiên Vũ gần như cố chấp nói:

- Ta rất hiểu biết Lâm Minh, từ khi ta gặp được hắn, hắn sấm Giao Long động quật, chữa thương cho ta, hấp thu Tử Giao Thần Lôi, đạt được thứ nhất Thất Huyền cốc tổng tông hội võ, tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, thẳng cho đến khi hắn đánh bại Lôi Mộ Bạch, mỗi một sự kiện không phải ngoài dự đoán mọi người sao? Hắn đã khiến người ta ngoài ý muốn rất nhiều lần, vì cái gì không thể thêm lần này!

Mục Thiên Vũ nói đến phía sau, trong ánh mắt khôi phục thần thái, nàng càng nói càng mau, càng nói càng có tin tưởng:

- Ta không tin Lâm Minh đã chết!

Mục Dục Hoàng không biết nên nói cái gì, nàng giật giật môi, chung quy cũng không nói gì.

Trầm mặc thật lâu sau, Mục Dục Hoàng nói:

- Trưởng lão hội, ngươi đi không?

- Đi!

Mục Thiên Vũ đứng lên, dù sao nàng cũng là thánh nữ Thần Hoàng đảo, mà không phải một cô gái xảy ra sự tình chỉ biết khổ sở, không có chủ kiến.

Ở trước đại điện Thần Hoàng sơn, một chiếc Hỏa Linh chu chậm rãi hạ xuống, Mục Dục Hoàng, Mục Thiên Vũ đi ra từ trong Linh chu, sau khi tiến vào đại điện, quả nhiên, nơi này đã tụ tập không ít trưởng lão!

Nhìn thấy Mục Dục Hoàng đã đến, những trưởng lão này phần lớn là tiếc hận cảm khái, cảm thán Thần Hoàng đảo mất đi một gã đệ tử thiên tài, bỏ lỡ cơ hội tấn chức tông môn ngũ phẩm, nhưng lại có mấy người cười lạnh, trong đó có đại trưởng lão Chu Tước tông Mục Xích Hỏa.

Ở Thần Hoàng đảo, nhân vật thực quyền hơn phân nửa họ Mục, bọn họ đều là hậu đại trực hệ của tổ sư khai môn Thần Hoàng đảo. Mục Xích Hỏa chính là thúc thúc Mục Thiên Vũ, cũng là sư thúc của nàng.

Mục Xích Hỏa từng cạnh tranh với Mục Dục Hoàng vị trí đảo chủ, cuối cùng Mục Phượng Tiên vẫn tuyển Mục Dục Hoàng, Mục Xích Hỏa chỉ có thể đảm nhiệm đại trưởng lão.

Mục Dục Hoàng là đảo chủ, trực tiếp nắm tài nguyên trong tay phân phối, mà quyền lực đại trưởng lão kém rất nhiều.

Nên biết rằng, quan hệ bên trong Thần Hoàng đảo rắc rối phức tạp, trải qua ba ngàn năm phát triển, các loại họ hàng gần, họ hàng xa, thầy trò, sư huynh đệ toàn bộ ở một khối, có đôi khi ngay cả đương sự đều không rõ rốt cuộc có mấy tầng quan hệ, dưới tình huống như vậy, mỗi một đầu sỏ Thần Hoàng đảo, đều đại biểu cho một đoàn thể quan hệ ích lợi từ huyết thống, quyền lực phân phối tài nguyên sẽ cực kỳ trọng yếu!

Gia tộc hậu bối, gia tộc dòng chính, ai không cần tài nguyên, ai không muốn có thành tựu rất cao? Một vài giọt tinh huyết Chu Tước, thường thường chính là chênh lệch giữa Tiên Thiên Chí Cực cùng Toàn Đan, quyền lực như vậy, sao không chọc người đỏ mắt?

Nhìn thấy Mục Dục Hoàng đã đến, Mục Xích Hỏa cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Mục Dục Hoàng làm như không thấy, lập tức đi đến thủ tọa ngồi xuống. Nhìn mọi người chung quanh, Mục Dục Hoàng nói một câu:

- Lâm Minh đã chết!

Dưới đài không có phản ứng gì, mọi người sớm biết sự tình.

- Chuyện này, là trách nhiệm của ta.

Mục Dục Hoàng thản nhiên nói, tuy nói nàng đem tất cả tinh huyết Chu Tước cấp Lâm Minh được Mục Phượng Tiên cho phép, nhưng dù sao ban đầu là nàng nói ra.

- Trách nhiệm của ngươi?

Thanh âm Mục Xích Hỏa rất không khách khí:

- Dục Hoàng sư thái, ngươi nên biết một thế hệ đệ tử hạch tâm trẻ tuổi, chỉ cần một vài giọt tinh huyết, liền có thể đề cao thiên phú đến đủ để tu luyện công pháp hạch tâm Chu Tước Cấm Thần lục, tương lai thành tựu Toàn Đan không là vấn đề, ngươi cấp Lâm Minh tinh huyết hơn hai mươi giọt đi, hơn hai mươi giọt! Tương đương với hơn mười cao thủ Toàn Đan! Hai đại phân tông Chu Tước, Thanh Loan cộng hết lại tổng cộng cũng chỉ mấy chục cường giả Toàn Đan!

Chương 403: Vô tận thí luyện

Lời Mục Xích Hỏa cũng không phóng đại, tinh huyết Chu Tước đối với Thần Hoàng đảo mà nói quả thật phi thường quý giá, hai giọt khiến một cái cao thủ nguyên bản cực hạn là Tiên Thiên Chí Cực đột phá Toàn Đan, cũng không khoa trương.

Mà cường giả cảnh giới Toàn Đan, là lực lượng trung kiên của Thần Hoàng đảo.

Dùng một lần tổn thất toàn bộ tinh huyết Chu Tước, trách nhiệm này quả thật không nhỏ!

Lúc này, lại một trưởng lão mở miệng:

- Đảo chủ, ta lúc trước chưa từng phản đối ngươi giao tinh huyết Chu Tước cho Lâm Minh, nhưng ngươi ít nhất nên đợi cho hắn trở về bình an từ trong Thần Hoàng bí cảnh đi, thời điểm hắn còn không có đi vào, ngươi đã giao tinh huyết Chu Tước cho Lâm Minh, đây là đạo lý gì?

Người thứ hai mở miệng tên là Nghiêm Dư Thanh, người này là trưởng lão khác họ của Thần Hoàng đảo, trưởng lão họ khác thế đơn yếu kém, sẽ không không sáng suốt tham dự đến tranh đấu trong hai đại phe phái của tông môn, tuy nhiên Nghiêm Dư Thanh này là gia gia Nghiêm Phó Hồng, Nghiêm Phó Hồng vốn có thể tiến vào Cổ Phượng đại điện, kết quả bởi vì Lâm Minh xuất hiện, hắn bị đẩy xuống dưới, đây chính là một lần cuối cùng Nghiêm Phó Hồng tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, về sau hắn không còn cơ hội!

Về phần tinh huyết Chu Tước, lại không phân tới cho Nghiêm Phó Hồng.

Nghiêm Phó Hồng vốn bị Lâm Minh áp chế, hiện tại Lâm Minh đã chết, Nghiêm Phó Hồng bạo phát ra oán hận, ở trước mặt gia gia khóc lóc kể lể, Nghiêm Phó Hồng là cháu trai thiên phú xuất sắc nhất của Nghiêm Dư Thanh, trong nhà cũng được ký thác kỳ vọng cao, lúc này Nghiêm Dư Thanh mới không kìm nổi xuất đầu cho

Nghiêm Phó Hồng.

Mục Dục Hoàng lạnh lùng nhìn Nghiêm Dư Thanh một cái, nếu là bình thường, nàng căn bản lười vô nghĩa cùng hắn, nhưng hiện tại, đối mặt với áp lực trưởng lão hội, nàng không thể không giải thích:

- Khảo hạch Cổ Phượng đại điện, mật độ huyết mạch là nhân tố ảnh hưởng rất lớn, nên muốn nhận được cơ duyên ở trong Cổ Phượng đại điện, tự nhiên phải tăng mật độ huyết mạch lên

- Vì để Lâm Minh đạt được cơ duyên lớn hơn nữa, cho nên mạo hiểm dùng nhiều tinh huyết Chu Tước như vậy? Vậy các đệ tử khác thì sao? Mật độ huyết mạch trong cơ thể những đệ tử hạch tâm chỉ thiếu chút nữa liền đủ để tu luyện công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, bọn họ cẩn trọng cố gắng, vì nhận được cơ hội một đường cá chép vượt Long môn, chuyện này đối bọn họ đúng là rất không công bình?

Nghiêm Dư Thanh không chất vấn Mục Dục Hoàng như Mục Xích Hỏa, chỉ có thể nói ra với một ngữ điệu dịu nhẹ, nhưng là trong lời hắn ngầm có ý mũi nhọn, vẫn bén nhọn như trước.

Ánh mắt Mục Dục Hoàng càng lúc càng lạnh:

- Nghiêm trưởng lão! Nếu ngươi cảm thấy không công bình, đi nói cùng lão tổ tông đi! Tinh huyết Chu Tước chính là lão tổ tông tự tay giao cho Lâm Minh!

Mục Dục Hoàng rất rõ ràng, Mục Xích Hỏa liên hợp Nghiêm Dư Thanh mượn cơ hội làm khó dễ chính mình, là vì muốn có quyền lực.

Tinh huyết Chu Tước về sau còn có thể có, bọn họ muốn thu hồi quyền cầm tinh huyết Chu Tước, ít nhất phải lấy cớ lần này Mục Dục Hoàng thất trách, yêu cầu về sau giao chuyện tình phân phối tinh huyết Chu Tước cho trưởng lão hội thảo luận quyết định, mà không thể để tông chủ Chu Tước tông một người chưởng quản.

Nên biết rằng, tông chủ Chu Tước tông đảm nhiệm tiếp theo chính là Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ lại là người của Mục Dục Hoàng, hơn nữa nàng thiên tư xuất chúng, tương lai hơn phân nửa chính là Toàn Đan Chí Cực, một lần chưởng quyền chính là bảy, tám trăm năm!

Như vậy, phe phái Mục Xích Hỏa vĩnh viễn không có ngày xuất đầu!

Một cái phe phái luôn luôn không sinh ra được cao thủ, chắc chắn sẽ chậm rãi suy sụp, tiêu vong, cuối cùng hoàn toàn luân lạc thành dòng thứ.

Ở sau Mục Xích Hỏa, lại có mấy người đồng phe phái trưởng lão lên tiếng, Lâm Minh ngã xuống, chỉ là một lời dẫn dụ phát quyền lực đấu tranh thôi.

Các trưởng lão khác phần lớn trầm mặc, bọn họ sẽ không tranh đấu đến trong phe phái, chỉ là tiếc hận vì Thần Hoàng đảo mất đi một thiên tài có thể bay lên kỳ ngộ mà thôi.

...

Ở trong một chỗ tiểu lâu Thần Hoàng sơn, Lôi Kinh Thiên đang ngồi xuống đột nhiên trước mặt sáng lên một đạo ánh lửa. Khi thanh âm truyền tới trong tai Lôi Kinh Thiên, hắn ười ha ha:

- Lâm Minh ngã xuống ở trong Thần Hoàng bí cảnh? Ha ha ha! Thật sự là trời cũng giúp ta! Tiểu tử này đã nên sớm chết!

Ngũ Hành Vực cùng Thần Hoàng đảo đàm phán còn đang tiếp tục, đàm phán trọng yếu như thế, liên quan đến ích lợi trọng đại, thậm chí có thể là chuyện tông môn hưng suy, tự nhiên không phải một ngày hai ngày có thể quyết định xuống, song phương hợp tác, liên quan đến rất nhiều chi tiết, hiện tại nói chuyện nửa tháng, song phương nhượng bộ vẫn không đạt thành hiệp nghị cuối cùng.

Lôi Kinh Thiên tự nhiên luôn luôn đứng ở phía đối diện Thần Hoàng đảo. Hiện tại nghe được tin Lâm Minh chết, Lôi Kinh Thiên vui vẻ trong lòng!

- Ông trời có mắt, cuối cùng hắn đã chết! Số mệnh Thần Hoàng đảo cũng theo như vậy, còn tưởng rằng bọn họ sẽ nhất phi trùng thiên, hiện tại xem ra... Hắc hắc, lần này nguy cơ Nam Hải có thể đứng vững hay không vẫn là ẩn số chưa biết!

Đồng thời Lôi Kinh Thiên thu được tin Lâm Minh chết, các tông môn trưởng lão Ngũ Hành Vực khác cũng thu được, Kim Chung sơn trưởng lão cảm khái, tiếc hận thiên kiêu của thế hệ ngã xuống, về phần Hậu Thổ tông Thạch Trọng Khôn, phản ứng gần như cùng Lôi Kinh Thiên, vui sướng khi người gặp họa, Lâm Minh chết đối với Thạch Trọng Khôn mà nói là tin tức đáng giá ăn mừng.

Toàn bộ Thần Hoàng đảo cũng chỉ có Mục Thiên Vũ tin tưởng vững chắc Lâm Minh còn sống, lúc trước Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, cũng không có lưu lại ngọc giản xem sinh tử, loại ngọc giản này, võ giả phải phân ra một lũ sinh hồn, phong nhập trong ngọc giản, thời điểm bản thể tử vong, ngọc giản vỡ vụn.

Phân ra sinh hồn, thương tổn đối với linh hồn rất lớn, bình thường lưu lại linh hồn ngọc giản cũng chỉ có quần áo lụa là mà thôi, thiên tài tuyệt đỉnh sẽ không lưu đồ vật này.

Không có bằng chứng ngọc giản, Mục Thiên Vũ không tin Lâm Minh đã chết...

...

Ầm!

Ở trên chiến trường Thần Hoàng bí cảnh, Lâm Minh một thương đâm nát con rối hỏa nham thạch, chống Tử Huyễn thương nửa quỳ trên mặt đất, phía sau lưng hắn đã đều là máu tươi, tay trái gãy xương, tay phải cầm thương hơi hơi run rẩy.

Đợt thứ hai và ba, rốt cuộc qua!

Ba con rối nham thạch thứ nhất dễ dàng giết nhất, Lâm Minh chỉ giết thoát lực, mà nham thạch thứ hai ba, thực lực rõ ràng tăng lên một cái cấp bậc, lần đầu tiên Lâm Minh chém giết với con rối nham thạch, thân chịu trọng thương, lại không thể giết hắn, hắn trốn trở về động núi chữa thương, không nghĩ tới con rối bị hắn hủy diệt đã nhanh chóng khôi phục ở dưới của tác dụng trận pháp.

Khi Lâm Minh khôi phục thực lực, con rối nham thạch cũng khôi phục!

Lần thứ hai xuất kích, Lâm Minh có kinh nghiệm, lúc này mới miễn cưỡng giết chết, nhưng như trước vẫn bị trọng thương.

Thứ ba ba, tuyệt đối không ngăn được!

Lâm Minh cắn chặt răng, nuốt vào một viên đan dược chữa thương.

Lúc này, đại trận lại bắt đầu vận chuyển, phù văn đỏ như máu... Sáng lên, Lâm Minh ở đây đã qua mười ngày, đã thăm dò quy luật đại trận thí luyện, lập tức sẽ có đàn con rối nham thạch mới xuất hiện, hắn triển khai thân pháp, lên xuống vài cái liền về tới sơn động.

Chỉ có một năm thời gian để thông qua đại trận, hắn phải liều mạng đề cao thực lực.

Đây chính là thí luyện cấp chiến tướng của thượng cổ Phượng tộc, thiên phú Lâm Minh có thể có một không hai trong Nam Thiên Vực, nhưng so với thượng cổ Phượng tộc mà nói thì như thế nào, trong lòng hắn không biết, Điện Linh nói qua, sau khi nó thủ hộ Cổ Phượng đại điện, cũng chỉ có một vương tộc ở trong vòng một năm thông qua thí luyện, các chiến tướng khác chịu thí luyện đều không thể đạt tới yêu cầu này.

Lâm Minh vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, trong vòng nửa canh giờ, chân nguyên trong cơ thể hắn liền khôi phục gần đầy, tiếp theo, Lâm Minh xuất ra một bình nhỏ chất lỏng màu đỏ, bên trong là Ma Tâm Toái Tinh.

Lúc trước, Lâm Minh nhận được mười viên Ma Tâm Toái Tinh, chính mình ăn nửa viên, cho Mục Thiên Vũ một viên, thời điểm bắt được Lôi Mộ Bạch lại tiêu hao một phần ba viên, bây giờ còn còn lại hơn tám viên.

Mãnh dược bậc này, thời điểm Lâm Minh ăn lần đầu tiên, máu huyết cả người đều chảy khô.

Với thực lực hắn hiện tại, tuy rằng không đến mức thê thảm như thế, nhưng cũng không dám ăn nhiều, hơn nữa hắn cũng không hấp thu được năng lượng nhiều lắm, mỗi cách vài ngày, nuốt nửa viên, luyện hóa ở trong chiến đấu, đây mới là cách làm an toàn nhất.

Từ trong Tu Di giới lấy ra Minh Dược phù vẽ dùng để tăng phúc Nhập Thiên đan lúc trước ở Âm Minh đảo, tùy ý ở trong Ma Tâm Toái Tinh, tuy rằng cấp bậc Minh Dược phù có chút không đủ, nhưng có chút ít còn hơn không.

Ngửa đầu uống xong Ma Tâm Toái Tinh, thân thể Lâm Minh bắt đầu nóng rực lên, trong ảo cảnh, tình cảnh U Minh đại đế cầm chiến phủ trong tay đại chiến ác ma lại xuất hiện, lần này, Lâm Minh không đắm chìm ở trong ảo giác, mà rất nhanh thoát khỏi ảo giác, thao túng năng lượng Ma Tâm Toái Tinh, bắt đầu Tôi Tủy!

Cảnh giới Tôi Tủy, là chuyện trọng yếu nhất của Lâm Minh trông cậy để thông qua thí luyện trong vòng một năm!

Chương 404: Dòng sông cổ quái

Mặc dù hiện giờ tu vi của Lâm Minh là Ngưng Mạch đỉnh phong, nhưng mà khống chế Ma Tâm Toái Tinh Tôi Tủy vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn như kim đâm dao xoắn vậy.

Loại năng lượng này mang theo một chút ý thức còn sót lại của U Minh đại đế, cuồng ngạo không thiện ý, muốn cho nó khuất phục cho mình sử dụng, đầu tiên phải hủy diệt cỗ ý chí này.

Đối với Lâm Minh mà nói, chỉ cần dùng linh hồn của mình là được rồi, không ngừng sinh sôi làm hao mòn ý chí của U Minh đại đế.

Lâm Minh cắn răng, mồ hôi ướt đẫm, có một ít năng lượng từ những bộ phận ngẫu nhiên của hắn thoát ra ngoài, một phần lại bị Minh Dược phù giam cầm, một lần nữa rút vào trong cơ thể.

Nguyên lý Minh Dược phù chính là giảm bớt tổn thất dược lực, có thể thêm Minh Dược phù vào Nhập Thiên đan, còn dùng trên Ma Tâm Toái Tinh cũng miễn cưỡng để nó phát huy một phần tác dụng.

Kể từ đó, năng lượng trong cơ thể Lâm Minh càng thêm cuồng bạo.

Mạnh mẽ dựa theo phương pháp trong Tôi Tủy Hỗn Độn Cương Đấu kinh, từng chút từng chút rót vào trong xương cốt, năng lượng Ma Tâm Toái Tinh trầm trọng như thủy ngân, không gì không nhập, dù là từng chút xương cốt Lâm Minh cũng bị nó thẩm thấu vào.

Năng lượng xâm nhập vào trong tủy, thậm chí Lâm Minh còn nghe được trong xương cốt truyền đến từng tiếng tích tích, đây là do cốt tủy bị năng lượng thiêu đốt luyện hóa, làm cho nó thay đổi về chất, cái này giống như lúc tạo cán thương gỗ, ngâm cán thương qua nước mỡ, loại đi từng sợi tạp chất.

Lâm Minh đầu đầy mồ hôi, đau đớn tới tận xương tủy, so với hấp thu Ma Tâm Toái Tinh lần trước, tình huống lúc này đã tốt hơn nhiều, lúc trước, máu hắn còn chảy ra ngoài, tạo thành một cái kén máu quanh thân thể, mà lần này chỉ đau đớn chảy thêm một chút mồ hôi mà thôi.

Lẩn trong mồ hôi, vẫn có một ít chất xám, số lượng rất ít, đây là tạp chất trong cơ thể Lâm Minh, trải qua mấy lần tẩy cân phạt tủy, thể chất Lâm Minh đã tinh thuần tới trình độ cao, tuy rằng không so được với Mục Thiên Vũ nhưng mà tạp chất cũng không còn nhiều lắm.

Thời gian trôi qua từng giây, khoảng một canh giờ sau, rốt cuộc Lâm Minh hấp thu hết chút năng lượng cuối cùng, tiếp theo hắn há to miệng phun ra một ngụm máu.

Vừa phun ra, không thể dừng lại, máu phun ra khắp mặt đất. Lâm Minh xoa xoa khóe miệng, nội thị thân thể, phát hiện trong máu huyết trong mạch máu mình đỏ tươi hơn trước, đậm đặc giống như thủy ngân vậy.

Cốt tủy và máu cũng là một thể, tủy sinh máu, máu nuôi tủy, cho nên Tôi Tủy sẽ làm thay đổi máu huyết.

Ăn xong nửa viên Ma Tâm Toái Tinh, màu vàng trong cốt tủy Lâm Minh càng nồng đậm thêm vài phần, Tôi Tủy hoàn thành non nửa.

Nửa viên hoàn thành non nửa, một viên gần một thành, bây giờ Lâm Minh đã Tôi Tủy gần như hai thành rưỡi, cho dù sau này dược lực giảm mạnh, sau khi ăn xong tám viên Ma Tâm Toái Tinh. Lâm Minh phỏng đoán mình Tôi Tủy cũng phải thành tới sáu, bảy thành.

Tôi Tủy là một đại cảnh giới, nên muốn hoàn thành Tôi Tủy, khó khăn còn hơn xa so với Lâm Minh tưởng tượng, chỉ là không biết sau khi Tôi Tủy hoàn thành hoàn toàn, sẽ đạt được thực lực gì.

Ngồi xuống điều tức hai khắc, rốt cuộc Lâm Minh có chút đói bụng.

Trước khi tiến vào Tiến Thần Hoàng bí cảnh, đám người Lâm Minh đều mang thức ăn, lấy ra một khối thịt khô, một khối lương khô, đang muốn ăn đột nhiên hắn nghe được tiếng nước róc rách mơ hồ truyền tới.

Tâm niệm vừa động. Lâm Minh thu lại lương khô, đi vào trong hang động, sau khi đi bộ được mấy chục trượng, quả nhiên ở trong sơn động thấy một mạch nước ngầm.

Nước sông trong vắt, nhưng mà lại có chỗ khiến cho Lâm Minh luôn cảm thấy không thích hợp, đưa tay vốc lên một vục, Lâm Minh hít một ngụm lãnh khí, nước sông này rất nặng, so với thủy ngân cũng không nhẹ hơn là bao, hơn nữa nước sông nóng tới mức khủng bố, nhiệt độ gấp vài lần nước sôi.

Vốc lên được một lúc, hộ thể chân nguyên của hắn đã bị sức nóng làm cho tan ra một mảng to.

- Đây là sông gì?

Sắc mặt Lâm Minh không tốt lắm, trong Thần Hoàng bí cảnh này nơi nơi đều quỷ dị.

- Hả? Đó là cái gì vậy?

Lâm Minh phát hiện, ở trong nước sông có sinh vật tồn tại, một con vật giống như con cua, toàn thân đỏ rực ẩn dưới dòng nước, mở lớn hai con mắt nhìn hắn.

Hai cái càng cua dài chừng hai xích.

- Ở hoàn cảnh này mà còn sinh tồn được, cũng không phải kẻ lương thiện gì.

Sức nóng còn lớn hơn vài lần so với nước sôi, vậy mà có thể sinh tồn, cho dù Lâm Minh ngâm lâu ở dưới nước cũng vì chân nguyên hao hết mà không kiên trì được, vậy mà con cua này lại lấy nơi này làm nhà, bản thân căn bản không sợ sức nóng.

- Vù!

Con cua khổng lồ thân dài khoảng bốn năm xích kia đột nhiên chồm lên, hai kim cua dài một xích kẹp tới Lâm Minh, dường như muốn cắt hắn ra làm đôi.

- Coi ta là con mồi?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, một kích Phấn Thân Toái Cốt quyền nện ra, Thanh Thương chân nguyên bùng nổ.

- Ầm!

Con cua quay cuồng bay ngược trở ra, bị chấn cho ngã trái nhào phải, sau đó liền nhảy dựng lên bỏ chạy.

- Không chết?

Lâm Minh sợ ngây người, một quyền này của hắn, có thể tùy ý đập chết một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ, vậy mà con cua lớn này lại không chết!

Quá mạnh mẽ!

Rất nhanh, trong sông liền tụ tập bảy, tám con cua lớn, Lâm Minh sửng sốt một chút, tên này không ngờ trở lại tìm đồng bạn.

Những con cua này là bá chủ sông này, chưa từng bị nếm qua quả đắng như vậy, cho nên thề muốn đem Lâm Minh xử lý.

- Phốc phốc phốc!. Đọc thê nhiều truyện ở { trutru n□Vn }

Bảy, tám con cua cùng nhau lao ra khỏi mặt nước, cùng nhau giết tới Lâm Minh.

Lần này, Lâm Minh không chút lưu thủ, rút Tử Huyễn thương ra, Tà Thần Lôi Linh dung nhập vào trong thân thương, lôi đình lực mãnh liệt, một thương vung lên, tử lôi chói mắt chiếu sáng toàn bộ hang động.

- Răng rắc!

Bảy, tám đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, mỗi một đạo bổ lên thân một con cua, tất cả số của đều bị một thương của Lâm Minh miểu sát.

Nhìn đám cua nằm trên mặt đất, Lâm Minh tâm niệm vừa động, Điện Linh từng nói qua, sơn động này là nơi thí luyện cấp chiến tướng, đúng là có thức ăn và thức uống, phải chăng là số này?

Lâm Minh do dự một chút, nhặt lên một con cua lớn, mất không ít khí lực mới đập vỡ một cái chân cứng dày, bên trong là thịt đỏ trắng lẫn lộn, cắt ra một khối, bắt đầu dùng lửa nướng.

Lâm Minh đều có thói quen mang theo muối và gia vị, tùy tiện rắc lên một ít ướp, hương thơm liền tỏa ra bốn phía.

Cẩn thận cắn một miếng, thịt cua non mềm xôm xốp, hơn nữa rất là giòn.

Lâm Minh cũng không vội ăn, mà tỉ mỉ cảm thụ một hồi, xác định không có độc và tác dụng phụ gì, mới bắt đầu từng ngụm từng ngụm cắn nuốt.

Thịt loại cua này do ở nơi rất nóng cho nên nướng thế nào cũng không bị tóp đi, ăn vào miệng vô cùng ngon, so với những đồ ăn nổi danh những đại tửu lầu kia còn ngon hơn nhiều.

- Thứ tốt.

Mặc dù rất là kén ăn nhưng mà Lâm Minh cũng khen thịt con cua này không dứt.

- Hả? Ăn thịt con cua này dường như tẩm bổ chân nguyên cho ta?

Lâm Minh kinh ngạc phát hiện, thịt cua xuống bụng, có một cỗ nhiệt lưu chậm rãi bốc lên, khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái, mơ hồ, Hỏa hệ chân nguyên trong cơ thể thong thả tăng lên.

Biên độ tăng cường này so với hiệu quả ăn đan dược kém hơn rất nhiều, nhưng mà hơn ở chỗ là tinh thuần, không có bất kỳ tạp chất và độc tố nào. Tương đương với linh lương, linh thái, nhưng mà hiệu quả của nó tốt hơn so với linh lương linh thái của Thần

Hoàng đảo không chỉ gấp trăm lần.

Lâm Minh chấn kinh rồi, đây là thức ăn của chiến tướng thượng cổ Phượng tộc tham gia thí luyện sao?

Thượng cổ Phượng tộc, nghe tên bọn họ là có thể đoán ra đại khái rồi, hơn phân nửa trong người bọn họ có huyết mạch thần thú, tư chất mạnh tới mức khó có thể tưởng tượng được, lại học tập đầy đủ đủ loại bí điển của thượng cổ Phượng tộc, lại có nơi thí luyện như Thần Hoàng bí cảnh này, cộng thêm ăn vào các loại linh dược. Thiên phú của bọn họ làm sao mà không xuất chúng chứ?

Chẳng trách, cho dù lấy ra một cái vương yếu nhất của thượng cổ Phượng tộc cũng thoải mái hoàn thành thí luyện cấp chiến tướng trong vòng một năm.

- Có lẽ... Chỉ có cấp vương, mới là thành viên chân chính của thượng cổ Phượng tộc, mà cái gọi là cấp chiến tướng, chỉ là thuộc hạ do thượng cổ Phượng tộc chọn ra mà thôi!

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh vốn có một chút cảm giác tự đắc liền biến mất không còn chút gì.

Con đường hắn phải đi, còn rất dài.

Tuy nhiên, càng như thế, càng làm cho lòng hiếu thắng của Lâm Minh mạnh thêm, nếu bây giờ hắn đứng ở đỉnh cao nhất trong tất cả thiên tài của ba ngàn đại thế giới, vậy thì hắn cũng sẽ cảm thấy vô cùng tịch mịch và nhàm chán, không còn mục tiêu để theo đuổi.

Mà bây giờ, hiển nhiên hắn vẫn còn kém xa.

Ngoạm một miếng thịt cua to, Lâm Minh lại uống vào một ít nước sông, nước sông này không ngờ lại có hiệu quả tương đương với thịt cua, cũng có hiệu quả bồi luyện chân nguyên trong cơ thể hắn.

Ngay cả nước cũng có hiệu quả này, hơn nữa Hỏa hệ chân nguyên nơi này so với bên ngoài nồng đậm hơn nhiều, muốn thực chiến thì bên ngoài lại có lượng lớn đối thủ, đúng là một nơi tu luyện tốt.

Thần Hoàng bí cảnh này muốn thực chiến có thực chiến, muốn tu luyện có Hỏa hệ chân nguyên nồng đậm, ngay cả ăn cơm uống nước cũng có thể gia tăng thực lực, còn chỗ nào có tốc độ tu luyện nhanh hơn chỗ này?

Sau khi Lâm Minh ăn uống no nê, chỉ cảm thấy những thịt cua và nước sông trong cơ thể ồ ồ hóa thành nhiệt lưu, tán loạn bốc lên, cả người hắn đều nóng lên, hận không thể lập tức chiến một trận phát tiết ra năng lượng cho thoải mái.

Lâm Minh rút Tử Huyễn thương ra, thi triển thân pháp rời khỏi sơn động, ở ngoài sơn động, mấy trăm con rối nham thạch đã tụ tập ở trên bình nguyên, lần này, con rối nham thạch Hỏa hệ chiếm phần lớn, thực lực của chúng so với con rối nham thạch bình thường thì càng mạnh hơn.

Nhìn đàn con rối quy mô cỡ này, Lâm Minh nổi lên chiến ý, hai chân đạp mạnh mặt đất, thân thể giống như tên bắn bay vụt ra ngoài, vẽ ra một dường cong hoàn mỹ, đáp vào trong đàn con rối.

Con rối nham thạch rít gào, từng cột lửa bắn thẳng tới Lâm Minh, Lâm Minh mỉm cười, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư giống như yến biển trong mưa dông bão táp, xuyên qua cột lửa dày đặc, vượt qua mọi thứ.

- Vù vù vù!

Từng ngọn lửa lướt qua người Lâm Minh, khoảng cách trăm trượng đối với Lâm Minh mà nói cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, tiếp cận con rối Hỏa hệ đầu tiên, Tử Huyễn thương đâm mạnh xuống!

- Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, con rối Hỏa hệ kia bị Lâm Minh một thương đâm cho nổ tung.

Trong nháy mắt toàn thân phát lực, Lâm Minh dường như nghe được khung xương mình vang lên tiếng nổ bùm bùm, quá thoải mái, hắn không kìm nổi thét dài một tiếng.

- Chiến!

Sau khi Tôi Tủy, lại ăn lượng lớn thịt cua, Lâm Minh chỉ cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, không phát tiết ra ngoài thì không thoải mái.

- Coong coong coong!

Một thương thương chém ra, điện quang nổi lên bốn phía, lửa vù vù vọt ra, ánh sáng màu xanh da trời cắt qua hư không, nơi nào Tử Huyễn thương đi qua, cát bay đá chạy.

Chương 405: Khai chiến

- Thống khoái!

- Tới tốt!

- Lại đến!

Lâm Minh càng đánh càng hưng phấn, càng lúc càng run lên! Trên người hắn dày đặc vết thương, máu tươi trào ra ngoài, nhưng hắnhồn nhiên không phát hiện.

Cho tới khi một hơi giết chết tất cả con rối, cả người Lâm Minh đều là máu, chân nguyên sắp tiêu hao hết.

Nằm ngửa trên mặt đất, Lâm Minh cảm giác cả người có một cảm giác hơi đau đau, cảm giác thật nhẹ nhàng.

Có một số người, trời sinh thích hợp chiến đấu, Lâm Minh không chút nghi ngờ chính là người như thế.

Mỗi ngày tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục và Hỗn Độn Cương Đấu kinh, ăn, uống, đều là linh thực bồi luyện chân nguyên, vừa tu luyện vừa chiến đấu, thời gian cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua thật nhanh.

Tu luyện khoảng năm tháng, trong lúc Lâm Minh tiến hành thí luyện cấp chiến tướng, bên ngoài phát sinh biến hóa thật lớn.

Chiến tranh giữa Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực rốt cuộc bạo phát!

Tuy rằng Nam Hải Ma Vực là tông môn ngũ phẩm, nhưng thực lực cũng chỉ tương đương với tầng dưới chót của tông môn ngũ phẩm mà thôi, mà Thần Hoàng đảo lại là đỉnh cấp trong tông môn tứ phẩm, chênh lệch thực lực hai bên không lớn lắm, cộng thêm Thần Hoàng đảo lại chiếm được mười chín tông môn tam phẩm Thần Hoàng châu và được liên minh Ngũ Hành Vực ủng hộ, nếu khi liều chết chiến một trận, Nam Hải Ma Vực cũng không hề nắm chắc.

Hai bên đều có điều cố kị, vốn có thể giằng co được một thời gian, nhưng mà Lôi Mộ Bạch lại thúc đẩy chuyện này, cho nên chiến tranh mới bùng phát trước thời hạn.

Lúc chiến tranh bắt đầu, chỉ là tiến hành tranh đoạt vài chiến mạch khoáng nguyên thạch quanh Nam Hải mà thôi, sau đó hai bên bắt đầu giao chiến quy mô lớn, chủ lực chiến tranh là võ giả Tiên Thiên và võ giả Hậu Thiên.

Cao thủ Toàn Đan rất ít giao thủ, cho dù giao thủ. Tuy rằng hai bên đánh cho đất trời u ám, nhìn qua vô cùng náo nhiệt, nhưng muốn giết chết được đối phương là khó có thể, đến cấp bậc Toàn Đan, đánh bại đối phương thì dễ dàng, còn muốn đánh chết thì rất khó.

Hai bên giao thủ nửa tháng, không một Toàn Đan nào ngã xuống. Chết nhiều nhất là võ giả Hậu Thiên, Ngưng Mạch, cao thủ Tiên Thiên cũng tổn thất không ít.

Có chiến tranh là có di chứng, nhưng mà đối với thiên tài mà nói, nó cũng là một loại kỳ ngộ, từ xưa đến này, đại năng Thiên Diễn đại lục xuất hiện lớp lớp. Nhưng mà thời của bọn họ không phải chỗ nào mà không có chiến hỏa bốn phương.

Không trải qua chiến tranh, nhà ấm đệm êm, vĩnh viễn không thể đứng dậy, cho nên bất kể là Nam Hải Ma Vực hay là Thần Hoàng đảo đều phái đệ tử hạch tâm xuất chiến, Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh cũng đã rất nhiều lần xuất chiến, thậm chí ngay cả Mục Thiên Vũ cũng xuất chiến, đương nhiên mỗi lần nàng xuất chiến, đều có cao thủ Toàn Đan đi cùng.

...

Ở tiền tuyến Nam Hải, cách Thần Hoàng đảo mấy trăm dặm, trên một hòn đảo, Mục Thiên Vũ một mình đứng bên bãi biển, mắt nhìn biển dài mênh mông, vẻ mặt mờ mịt, trầm mặc không nói.

Bầu trời âm u, gió biển thổi tung, từng sợi tóc Mục Thiên Vũ tung bay, trời sắp mưa to.

Gần ba tháng nay, tâm tình Mục Thiên Vũ rất không tốt, mấy tháng này, Lâm Minh vẫn bặt vô âm tín, ngay cả Mục Thiên Vũ luôn tin tưởng hắn cũng bắt đầu có chút dao động.

Mấy ngày nay, những lúc nàng luôn ở một mình, không khỏi nhớ tới tình cảnh dưới chân Lôi Đình sơn gặp mặt Lâm Minh.

Trong nháy mắt đã qua một năm, nhớ lại mà cứ như ngày hôm qua.

Không nghĩ tới bây giờ tình cảnh lại trở nên như vậy, cứ như là nằm mơ vậy...

- Thiên Vũ biểu muội, suy nghĩ gì đó?

Một thanh âm tao nhã từ sau lưng Mục Thiên Vũ truyền đến, một nam nhân tuấn dật, tay cầm trường kiếm mỉm cười đi tới, hắn là biểu ca họ hàng xa của Mục Thiên Vũ, Mục Thanh Thư, ở trong tất cả con cháu của tam trưởng lão Chu Tước tông hắn là người xuất sắc nhất, ba mươi hai tuổi, chỉ cách Toàn Đan có nửa bước.

Thiên phú xuất chúng, gia thế xuất chúng, Mục Thanh Thư là người mà mỹ nữ Thần Hoàng đảo đem hắn trở thành lang quân như ý, chạm tay vào là bỏng, không nói nữ đệ tử hai mươi, ba mươi tuổi, ngay cả những cô bé mười mấy tuổi, cũng không thiếu người xem Mục Thanh Thư như là tình nhân trong mộng.

Mục Thiên Vũ không quay đầu lại, mấy tháng qua, phàm là khi xuất chiến nàng đều đi cùng Mục Thanh Thư, thậm chí tiểu lâu hai người ở cũng ở cạnh nhau.

Những điều này hiển nhiên là do trưởng bối cố ý sắp đặt.

Mục Thiên Vũ rất rõ ràng, lúc mình còn nhỏ, tam trưởng lão cũng đã cùng Mục Dục Hoàng đề cập hôn sự của mình với Mục Thanh Thư, nhưng mà lúc ấy lại bị Mục Dục Hoàng khước từ.

Hôn nhân của Mục Thiên Vũ, đối với Thần Hoàng đảo mà nói là một đại sự, Mục Thiên Vũ là thánh nữ Thần Hoàng đảo, không nói thân phận, khí chất, dung mạo của nàng, thân phụ Mục Thiên Vũ mang huyết mạch Chu Tước nồng đậm nhất, so với tổ sư khai môn Thần Hoàng đảo cũng không thua kém. Nếu như lấy được Mục Thiên Vũ thì trong lần sinh hoạt vợ chồng đầu tiên nhận được nguyên âm khí của nàng, cho nên do vậy cũng thu được huyết mạch thánh thú vô cùng tinh thuần.

Chuyện tốt bậc này, ai mà không thèm chứ?

Mục Thiên Vũ tổng thể cũng phải lập gia đình, tam trưởng lão tự nhận cháu trai Mục Thanh Thư của hắn là người xứng đáng nhất trong toàn bộ Thần Hoàng đảo, nhưng mà Mục Dục Hoàng vẫn cảm thấy chướng mắt, Mục Thanh Thư ưu tú, ưu tú cũng chỉ đạt tới tiêu Mục Định Sơn, ngay cả thiên tài cấp thánh cũng không được, làm sao xứng đối với Mục Thiên Vũ?

Ba tháng trước, Mục Dục Hoàng đem tất cả tinh huyết Chu Tước giao cho Lâm Minh, cho nên không khó nhận ra tâm tư tương lai sẽ gả Mục Thiên Vũ cho Lâm Minh, nhưng mà thế sự khó liệu, sau khi Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh vẫn chưa đi ra, tất cả hy vọng của Mục Dục Hoàng đều hóa thành bọt nước, mà thời điểm này, đại trưởng lão lại liên hợp một ít vây cánh bắt đầu công kích nàng!

Mục Dục Hoàng không thể không bắt đầu lo lắng tìm kiếm minh hữu để củng cố địa vị của nàng, mà tam trưởng lão chính là một lựa chọn không tồi.

Mà muốn mượn sức tam trưởng lão, rõ ràng phải trả một cái giá.

Mục Dục Hoàng không muốn lấy hôn nhân của Mục Thiên Vũ ra điều kiện làm trao đổi, nhưng mà nhìn đi nhìn lại, toàn bộ Thần Hoàng đảo, trừ Mục Thanh Thư ra, những người khác càng không xứng với Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ tương lai phải lập gia đình, hơn phân nửa cũng chỉ có thể gả cho Mục Thanh Thư mà thôi.

Ý thức được điểm này, Mục Dục Hoàng cũng biết thời biết thế ngầm đồng ý để cho tam trưởng lão an bài, cho nên bây giờ mới có tình huống Mục Thiên Vũ và Mục Thanh Thư luôn cùng nhau xuất chiến.

Mục Thiên Vũ đối với tất cả điều này đều rất rõ ràng.

- Thiên Vũ biểu muội, khí trời sắp mưa, muội không trở về ốc sao?

- Không nhọc sư huynh quan tâm, sư huynh tự mình trở về đi.

Trong thanh âm Mục Thiên Vũ lộ ra một chút ôn hòa, lễ kính mới là lạ.

Mục Thanh Thư cười gượng hai tiếng, lơ đễnh nói:

- Thiên Vũ biểu muội muốn tắm mưa sao? Ha ha, lại nói, võ giả chúng ta cho dù trời có mưa cũng không sao, bằng ta cùng Thiên Vũ biểu muội tắm mưa, cũng coi như là một chuyện phong nhã.

Mục Thiên Vũ sửng sốt một chút, người ta nói đã nói tới bậc này, tự nhiên nàng không còn lời nào để nói, liền im lặng không lên tiếng.

- Thiên Vũ biểu muội đang lo lắng chiến sự Nam Hải sao?

Không khí trầm mặc một lúc lâu, Mục Thanh Thư lại khơi chuyện.

- Chỉ là tâm tình không tốt.

Mục Thiên Vũ lắc lắc đầu, không muốn nhiều lời.

- Như vậy...

Mục Thanh Thư miễn cưỡng bảo tri vẻ tươi cười, khóe miệng có chút mất tự nhiên co rúm vài cái, hắn không phải tên ngốc, trong lòng rất rõ ràng vì sao tâm tình Mục Thiên Vũ lại không tốt như vậy?

Từ sau khi tam trưởng lão đem chuyện hôn sự nói với Mục Thanh Thư. Mục Thanh Thư cũng đã xem Mục Thiên Vũ như là vị hôn thê của mình, không có người nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho trong lòng vị hôn thê của mình nghĩ đến một tên nam nhân khác, cho dù hắn đã chết.

Mưa to trút xuống, nhưng mà Mục Thiên Vũ lại không có có hứng trí tắm mưa, mưa rơi trên người nàng, trong khoảnh khắc liền bị Hỏa hệ chân nguyên đốt cho bốc hơi.

- Sư huynh ở đây đi. Ta đi về trước!

Mục Thiên Vũ nói xong, thật sâu nhìn thoáng qua biển rộng mờ mịt, trong lòng thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Lúc này Mục Thanh Thư cũng không còn hứng thú nữa, một mình hắn đứng trong mưa to, sắc mặt cực kỳ khó coi, vẻ anh tuấn của hắn cũng bởi vậy mà bị phá hư không còn chút gì.

- Một người đã chết, còn làm cho ngươi vướng bận như thế sao?

Mục Thanh Thư rất không thoải mái:

- Việc hôn nhân, không phải ngươi có thể làm chủ. Sớm muộn trong tương lai cũng phải gả cho ta, nếu ngươi toàn tâm toàn ý, hảo hảo hầu hạ ta thì cũng thôi, ta cũng đối xử tốt với ngươi. Nếu trong lòng ngươi còn nam nhân khác, sau khi thành hôn vẫn không thay đổi, vậy thì đừng trách ta sau này vô tình vô nghĩa.

Thời gian từng ngày trôi qua, bốn tháng, năm tháng, nửa năm...

Thần Hoàng đảo vẫn không công bố ra ngoài chuyện Lâm Minh đã chết.

Nhưng mà tin tức Lâm Minh tử vong, lại vẫn lan ra, trong đó Thất Huyền cốc là minh hữu Thần Hoàng đảo, cũng tham gia đại chiến Nam Hải Ma Vực, đối với đệ tử thiên tài Thất Huyền cốc mà nói, đây cũng là một cơ hội ma luyện rất tốt, thời điểm bọn họ tiếp xúc với đệ tử Thần Hoàng đảo thì biết được tin tức ngã xuống.

Lúc đầu còn tưởng rằng là lời đồn, sau đó chậm rãi được chứng thực, đệ tử của Thất Huyền cốc sợ ngây người, phần lớn bọn họ đều chính mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm Minh chiếm được vị trí quán quân tổng tông hội võ, Lâm Minh thiên tài như thế vậy mà lại ngã xuống.

- Không thể tin!

- Không thể tưởng được! Thật sự không thể tưởng được!

Ở trên một hòn đảo nhỏ của Nam Hải, một kiếm khách áo xanh tay cầm bầu rượu ngồi trên cát, kiếm của hắn cũng đâm thẳng xuống mặt cát trước mặt.

Kiếm khách áo xanh này, đúng là Khương Bạc Vân tổng tông hội võ lần trước bị bại bởi tay Lâm Minh. Khi đó, thực lực Khương Bạc Vân so với Lâm Minh cũng không kém bao nhiêu, đối với chuyện Lâm Minh, trong lòng Khương Bạc Vân luôn có cảm giác tiếc nuối.

- Vốn định cả đời này lấy ngươi làm mục tiêu theo đuổi, không nghĩ tới, trời ghen ghét anh tài, ngươi vậy mà lại ngã xuống ở trong Thần Hoàng bí cảnh! Không còn cơ hội giao thủ một lần nữa với ngươi là một chuyện tiếc nuối nhất đời này.

Khương Bạc Vân thở dài một tiếng, tay cầm bầu rượu lảo đảo trên bờ cát.

- Lấy kiếm làm bia, lấy cát làm mộ, rượu mạnh tiễn đưa, nguyện ngươi sống là nhân kiệt, chết làm quỷ hùng!

Đương nhiên, trong Thất Huyền cốc cũng có một ít người vì chuyện Lâm Minh ngã xuống mà hồ hởi, trong đó người cảm thấy vui sướng nhất chính là Âu Dương Bác Duyên!. Đam Mỹ Hài

Một năm trước, cháu ruột Âu Dương Địch Hoa của Âu Dương Bác Duyên chết trong tay Lâm Minh, nhưng bởi vì thân phận và địa vị của Lâm Minh, Âu Dương Bác Duyên căn bản không thể làm gì được hắn.

Đương nhiên, ngược lại khi đó Lâm Minh cũng không thể làm gì Âu Dương Bác Duyên, tu vi Âu Dương Bác Duyên đã sớm đạt tới Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong, đã chạm một bước vào Tiên Thiên trung kỳ, là thâm niên trưởng lão của Thất Huyền cốc, sau hắn có thế lực rối rắm phức tạp, không nói đến Lâm Minh bất kỳ lý do giết chết Âu Dương Bác Duyên, cho dù có chứng cớ, cũng rất khó lật đổ hắn.

Lâm Minh chỉ có thể trốn tránh Âu Dương Bác Duyên, ngay cả cha mẹ cũng đều phải cậy nhờ Cầm Tử Nha an bài ở một nơi bí mật, sợ Âu Dương Bác Duyên trả thù.

Hạt giống cừu hận đã sớm gieo trong lòng Âu Dương Bác Duyên, nhưng mà sau này Lâm Minh đi Thần Hoàng đảo, Âu Dương Bác Duyên vốn còn tưởng vô vọng báo thù, không nghĩ tới, hôm nay lại nhận được tin tức Lâm Minh đã chết.

- Ha ha ha ha! Đúng là ông trời có mắt, tiểu tử này, bị chết thật tốt!

Ở trong một chỗ lầu các, Âu Dương Bác Duyên cười to:

- Đáng tiếc, không thể tự tay giết chết ngươi, khó giải mối hận trong lòng ta.

Âu Dương Bác Duyên siết chặt tay, đột nhiên nghĩ tới cái gì, khóe miệng nổi lên nụ cười ác độc:

- Nghĩ ra rồi, nhân tình Tần Hạnh Hiên của tiểu tử kia, hình như đang ở Thất Huyền cốc ta... Tốt, không thể giết chết ngươi, ta sẽ lấy tiểu tình nhân của ngươi hả giận, tiểu cô nương, chớ có trách ta, muốn trách thì trách Lâm Minh đi!

Chương 406: Điều lệnh

Lúc Lâm Minh còn sống, Âu Dương Bác Duyên không dám đối phó Tần Hạnh Hiên, bây giờ Lâm Minh đã chết, hắn đã không còn cố kị gì, sợ là bây giờ Thần Hoàng đảo chẳng thèm quan tâm tới Lâm Minh nữa.

Tuy nhiên nghĩ đến một người, Âu Dương Bác Duyên lại khẽ nhíu mày:

- Cái tên Cầm Tử Nha kia, dùng quan hệ với Lâm Minh chiếm được một viên Nhập Thiên đan, gặp vận cứt chó đột phá Tiên Thiên, cũng trở thành trưởng lão! Đám Cầm tông này, luôn chú trọng cái gì mà hư tình giả ý, tri ân báo đáp đủ các loại chuyện nhàm chán linh tinh, ta đối phó Tần Hạnh Hiên, hơn phân nửa hắn sẽ nhúng tay vào.

Hy vọng lớn nhất của Âu Dương Bác Duyên lén hạ độc thủ, bắt Tần Hạnh Hiên tới Hợp Hoan tông, dùng nàng để tu luyện Hợp Hoan thần công, hút khô nguyên âm, tiền dâm hậu sát, cũng chỉ có vậy mới hết giận, tuy nhiên dù sao Tần Hạnh Hiên cũng là đệ tử chính thức Thất Huyền cốc, còn có tên Cầm Tử Nha chặn cửa, nên muốn không nói không rằng làm được sự tình này, xác suất cũng không lớn.

- Hừ, có tên đáng ghét này ở đó, cứ để cho ngươi sống thêm hai ngay, bây giờ ta động thủ thì quá lộ liễu, qua một thời gian nữa, tìm một cơ hội cử Tần Hạnh Hiên tới chiến trường cửu tử nhất sinh, mượn đao giết người, kế này không tồi, hắc hắc, nói không chừng rơi vào trong tay mấy tên tu ma của Nam Hải Ma Vực, lúc đó càng thú vị nha!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Âu Dương Bác Duyên hiện lên nụ cười dữ tợn...

...

- Chết!

Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, Tử Huyễn thương trong tay hung hăng đâm xuống, trực tiếp phá tan một con rối nham thạch.

Nhưng mà cùng lúc đó, bốn năm con rối nham thạch lại vây tới.

- Kiên trì không được!

Lâm Minh cắn răng, dứt khoát mở ra Tà Thần lực!

Toàn bộ khí thế bột phát ra. Trong nháy mắt thực lực Lâm Minh tăng vọt.

- Lôi Hỏa Sát!

Ầm!

Một tiếng nổ cuồng mãnh, mười mấy con rối xung quanh bị nổ tan, tiếp theo Lâm Minh thôi động sóng xung kích nhảy ra, như tên bắn vọt ra khỏi đoàn con rối, quay trở lại trong sơn động.

- Nguy hiểm thật!

Lâm Minh thở phào một hơi, hệ số tử vong trong thí luyện chiến tướng rất cao. Ở trong đàn con rối nham thạch, một khi không cẩn thận bị trọng thương, lại rơi bị chúng vây lại. Như vậy tử vong là chuyện trong nháy mắt.

Lâm Minh lưu lại hai con bài chưa lật là Tà Thần lực và Lôi Hỏa Sát, một khi không kiên trì được liền kích nổ Lôi Hỏa Sát, như thế mới có thể nhiều lần thoát khỏi hiểm cảnh.

- Tôi Tủy hoàn thành bốn thành, chân nguyên cũng chạm tới cực hạn Ngưng Mạch, chỉ cần ta hơi khai thông một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Hậu Thiên kỳ!

Bây giờ chân nguyên trong kinh mạch Lâm Minh đã tích tụ tới cực hạn, đan điền cũng tích tụ chân nguyên, chỉ cần đem hai cái thông nhau, chính là Hậu Thiên kỳ chân chính, tuy nhiên Lâm Minh lại muốn chân nguyên trong kinh mạch mình tự tràn ra, tự chủ đột phá đan điền, như vậy cơ sở mới càng thêm củng cố.

Ngồi xuống điều tức một lúc, Lâm Minh lấy Lạc Tinh chi hỏa phong ấn ra.

Giải trừ phong ấn, Lạc Tinh chi hỏa hóa thành một con báo nhỏ, giãy giụa kịch liệt.

- Là ngươi đi!

Lâm Minh trực tiếp ấn Lạc Tinh chi hỏa vào ngực mình.

Hỏa Tinh địa giai trung phẩm, ẩn chứa năng lượng vô cùng cuồng bạo, phần lớn năng lượng tràn vào kinh mạch, bắt đầu xung đột kịch liệt với chân nguyên của Lâm Minh!

Dưới năng lượng kích động, đan điền và kinh mạch cũng kịch liệt chấn động, năng lượng Lạc Tinh chi hỏa không ngừng bị chân nguyên đồng hóa, một lúc sau, Lâm Minh dường như đều nghe được thanh âm vỡ nát, kinh mạch và đan điền dần dần trở nên thông suốt!

- Hả? Hậu Thiên kỳ!

Lâm Minh cười khổ một tiếng. Không nghĩ tới trong lúc mấu chốt này lại đột phá Hậu Thiên kỳ, tuy nhiên như vậy cũng tốt, có đan điền hỗ trợ, hấp thu Lạc Tinh chi hỏa càng thêm thông thuận, nếu không với thực lực Lâm Minh hiện tại, hấp thu Hỏa Tinh địa giai trung phẩm cũng không dễ dàng.

...

Ba tháng sau, đông cung tráng lệ Thiên Vận quốc chào đón một vị chủ nhân mới.

- Ha ha ha ha ha ha! Không thể tưởng được, không thể tưởng được, tình thế xoay chuyển, người cười cuối cùng vẫn là ta a!

Thập hoàng tử Dương Chấn vuốt đông cung vương tọa, ngón tay vì quá hưng phấn mà có chút run lên.

- Nên là của ta, thì vẫn là của ta, tam ca, một năm nay ta chịu quá nhiều sợ hãi rồi, ta sẽ trả lại tất cả cho ngươi! Ta sẽ để cho ngươi biết tư vị tính mạng cả nhà nằm trong tay người khác, bất cứ lúc nào cũng đều bị rơi đầu.

Dương Chấn nói tới đây, trên mặt hiện lên khoái cảm trả thù.

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh vang lên sau lưng hắn:

- Dương Chấn, chớ quên là ai phù trợ ngươi lên làm thái tử Thiên Vận quốc.

Dương Chấn cả người chấn động, bộ dạng vốn kiêu ngạo bệ vệ lập tức biến mất:

- Phủ chủ yên tâm, tiểu vương sẽ không quên, về sau tiểu vương với Âu Dương đại nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó.

- Ừ! Nhớ kỹ là tốt rồi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, có thể bảo trì giang sơn trăm năm của ngươi!

Người nói chuyện phía sau lưng Dương Chân chính là một nam nhân mặc áo choàng, người này chính là tân phủ chủ Thất Huyền võ phủ của Thiên Vận quốc, sau khi Cầm Tử Nha đột phá Tiên Thiên liền trở lại tông môn đảm nhiệm trưởng lão, vị trí phủ chủ Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc tự nhiên bỏ trống, Âu Dương Bác Duyên lại từ đó chọn ra một người mới.

Nam nhân áo choàng này chính là đồ đệ Âu Dương Bác Duyên mới thu, tu vi nửa bước Tiên Thiên, một võ giả nửa bước Tiên Thiên cũng đủ để quét ngang Thiên Vận quốc, cao thủ đủ các loại của Thiên Vận quốc như Mộc Dịch, căn bản không phải là đối thủ của nam nhân áo choàng.

- Phủ chủ, lần này thanh toán Tần gia, còn muốn phủ chủ mạnh mẽ hỗ trợ.

Vua nào triều thần nấy, tân hoàng thượng vị, thường thường chuyện đầu tiên là trọng thần triều cũ, thứ nhất là để lập uy, thứ hai là thu lại quyền lực và tài phú, thứ ba là củng cố địa vị thống trị của mình, ngăn chặn mưu phản.

Từ xưa, quyền thần đều không có kết cục tốt, huống chi Tần Tiêu công cao hơn chủ, dân chúng Thiên Vận quốc, thậm chí có người chỉ biết Tần Tiêu mà không biết hoàng đế.

Dưới tình huống như vậy, Tần Tiêu cũng vì do Lâm Minh, ủng hộ thái tử, chuyện như thế, Dương Chấn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho hắn.

- Thanh toán Tần gia ta tự nhiên sẽ hỗ trợ.

Nam nhân áo choàng lạnh lùng nói, thanh toán Tần gia cũng là việc thuận tiện phải làm để đối phó Tần Hạnh Hiên, Tần Tiêu ở Thiên Vận quốc là quân thần, trong mắt hắn ngay cả con tốt cũng không bằng, nếu hắn muốn lấy tính mạng Tần Tiêu, phủ nguyên soái sẽ không có người nào có thể cản được.

Thấy nam nhân áo choàng cam đoan, Dương Chấn rất muốn cười to vài tiếng:

- Lâm Minh à Lâm Minh, không nghĩ tới kết quả ngược lại là ngươi giúp ta, không có ngươi, Âu Dương Bác Duyên cũng không có khả năng ủng hộ tiểu nhân vật như ta, càng không thể giúp ta dọn sạch chướng ngại Tần Tiêu, đáng thương Tần Tiêu ngươi anh minh một đời, trong nhà lại có một hồng nhan gây họa như Tần Hạnh Hiên.

- Còn có Lâm gia Thanh Tang thành, không nóng vội, chờ ta lên ngôi hoàng đế sẽ chậm rãi thu thập các ngươi...

...

- Muốn ta đi chiến trường ngoại hải?

Tần Hạnh Hiên nhìn thấy Thất Huyền lệnh phát tới tay, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Mấy tháng qua, trạng thái của Tần Hạnh Hiên rất không tốt, sau khi biết tin tức Lâm Minh tử vong, lúc đầu nàng cảm thấy không thể tin, nàng vẫn cho rằng chuyện này không phải là thật.

Nàng một mình rời khỏi Thất Huyền võ phủ, dưới sự an bài của Cầm Tử Nha, gặp mặt cha mẹ Lâm Minh, nhưng vẫn không nói tin tức này cho hai người biết.

Cầm Tử Nha cũng không, hai người bọn họ cho tới lúc này vẫn không biết con mình đã ngã xuống ở trong Thần Hoàng bí cảnh.

Tần Hạnh Hiên và mẹ Lâm Minh ở cùng nhau vài ngày, mẹ Lâm Minh rất quan tâm nàng, thậm chí vài lần nói bóng nói gió nhắc tới chuyện thành thân, nếu là thường ngày, Tần Hạnh Hiên có lẽ sẽ có cảm giác vui vẻ, nhưng mà bây giờ chỉ khiến cho nàng cảm thấy khó chịu.

Hai tháng trước, nàng bị phái tới chiến trường Nam Hải, nàng cũng không chống lại, đi ra chiến trường cũng tốt, tâm tình cũng hòa hoãn được một chút.

Tiếp theo, nàng liền thu được lệnh điều tới ngoại hải.

- Chiến trường ngoại hải...

Tần Hạnh Hiên cười cười tự giễu, gần một năm này, liên minh Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực chiến đấu đứt quãng, cũng không luôn chém giết tới sống chết, nếu không hai đại tông môn cũng bị tiêu hao không chịu nổi.

Tuy nhiên, chiến trường ngoại hải xung quanh ba khoáng mạch chân nguyên lớn lại thảm thiết từ đầu tới cuối, thậm chí còn có hai cao thủ Toàn Đan đã ngã xuống.

Ba hòn đảo lớn này, mỗi nơi đều là tử địa!

- Có người muốn ta chết?

Tần Hạnh Hiên ánh mắt sắc bén nhìn về phía tên võ giả đưa Thất Huyền lệnh tới, không có chút che giấu nói. Tần Hạnh Hiên mấy tháng trước từ chỗ Cầm Tử Nha biết được Lâm Minh và Âu Dương

Bác Duyên có mối thâm thù, Cầm Tử Nha dặn mình cẩn thận, hai tháng qua, bình an vô sự, bây giờ quả nhiên có người gây bất lợi với mình.

Người đưa Thất Huyền lệnh tới là tên đệ tử nội môn Hợp Hoan tông, tu vi Hậu Thiên trung kỳ, tên là Âu Hùng, hắn nhíu nhíu mày:

- Tần Hạnh Hiên, ngươi nói vậy là có ý gì? Lần này đệ tử phái đi chiến trường ngoại hải có hai mươi người, ngươi chỉ một trong số đó, đây là chiến lược tông môn, hy vọng ngươi lấy đại cục làm trọng!

Đại cục làm trọng?

Tần Hạnh Hiên trào phúng:

- Phát ra Thất Huyền lệnh là vị trưởng lão nào?

Bị Tần Hạnh Hiên hỏi lại, Âu Hùng rất không thích:

- Tần Hạnh Hiên, ngươi nghi ngờ Thất Huyền lệnh là giả?

Tần Hạnh Hiên lạnh lùng nói:

- Ta không nghi ngờ, tất cả trưởng lão đều có quyền lực phát ra Thất Huyền lệnh, nhưng không phải mệnh lệnh mỗi một trưởng lão, ta đều phải chấp hành.

Âu Hùng sắc mặt trầm xuống:

- Người phát ra mệnh lệnh chỉ huy lần chiến tranh là Lưu trưởng lão, không biết hắn có đủ tư cách ra lệnh cho ngươi hay không?

Tần Hạnh Hiên trong lòng trầm xuống, Lưu trưởng lão sao... Bên trong Thất Huyền cốc quan hệ rối rắm phức tạp, nhân mạch Âu Dương Bác Duyên rộng khắp, muốn lấy một cái lệnh điều người không phải rất dễ dàng sao?

Nhìn thấy sắc mặt Tần Hạnh Hiên, Âu Hùng mỉm cười, đột nhiên dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Tần Hạnh Hiên, ta lười nhiều lời với ngươi (ý nói không cần vòng vo), đúng vậy, ngươi có chỗ dựa, tuy nhiên Cầm Tử Nha chỉ mới vừa thăng cấp trưởng lão, ngươi trông cậy vào hắn thì làm được gì?

- Đúng rồi, quên nói cho ngươi một sự kiện, qua tháng sau, chính là đại điển tân hoàng Thiên Vận quốc đăng cơ, dường như tân hoàng gọi là cái gì Dương Chấn, có tân phủ chủ Thất Huyền võ phủ phù trợ hắn, ta nghe nói hắn đã đem Tần gia ngươi khống chế rồi, gia gia của ngươi đã bị giam lỏng.

- Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời, như vậy nhiều nhất chỉ tước binh quyền Tần gia, gia gia ngươi còn có thể chết già, nếu không một cái tội mưu phản đổ xuống, đến lúc đó... Hắc hắc, ngươi có biết hậu quả thế nào không?

Tần Hạnh Hiên nghe xong như bị sét đánh, thân thể run rẩy, gương mặt xinh đẹp vì quá phẫn nộ tái nhợt không còn chút máu.

- Các ngươi... Đê tiện!

- Đê tiện? Ngươi còn khờ dại như vậy sao?

Âu Hùng cao thấp đánh giá Tần Hạnh Hiên một cái, khinh thường nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi cho là còn có người làm chỗ dựa cho ngươi? Nếu ngươi không muốn đi tới ngoại hải chịu chết, ta chỉ cho ngươi một con đường sáng, ăn mặc cho xinh đẹp một chút, đi tới chỗ Âu Dương đại nhân cầu tình, hảo hảo hầu hạ Âu Dương đại nhân, nói không chừng Âu Dương đại nhân vui vẻ, sẽ thả Tần gia các ngươi ra.

Chương 407: Thư cầu cứu

Tần Hạnh Hiên mày liễu dựng thẳng, nàng cắn răng, ngực kịch liệt phập phồng, nắm tay siết chặt, nhưng vẫn không đánh ra.

Nàng rõ ràng, thực lực của mình không bằng đối phương, thế lực càng không bằng đối phương, nàng có năng lực gì đây? Chỉ có thể nhịn!

Âu Hùng thương hại nhìn Tần Hạnh Hiên:

- Sao, ngươi cảm thấy ta làm nhục ngươi? Hợp Hoan tông nhiều nữ đệ tử như vậy, không thiếu một người như ngươi! Ngươi tự cho là thanh cao, vậy chờ đi chết đi!

Âu Hùng nói xong, cười lạnh một tiếng rời khỏi đại điện.

Một mình Tần Hạnh Hiên đứng thừ người, ngón tay hơi run rẩy, nếu u Dương Bác Duyên đối phó gia gia nàng, vậy căn bản là chuyện dễ dàng! Căn bản không cần Âu Dương Bác Duyên ra tay, chỉ cần hắn phái ra một đồ đệ, trợ giúp Dương Chấn, tùy ý bịa đặt một cái tội danh mưu phản, Tần gia lớn nhỏ một đêm đều bị diệt tuyệt!

Người duy nhất Tần Hạnh Hiên có thể cậy vào, chỉ có Cầm Tử Nha, nàng run rẩy từ trong Tu Di giới lấy ra một cái Truyền Âm phù khoảng cách xa, bắt đầu truyền âm...

...

Ở bên ngoài mấy trăm dặm, Cầm Tử Nha ngồi ở trên bờ cát, ngón tay đặt trên cầm dài, một ánh lửa chậm rãi tiêu tán trước mặt.

Cầm Tử Nha thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu:

- Lúc Lâm Minh còn sống, không người nào dám bắt nạt, hiện giờ Lâm Minh đã chết, tất những huy hoàng của hắn cũng biến mất... Âu Dương Bác Duyên yên lặng mấy tháng, ta còn tưởng rằng hắn sẽ từ bỏ, họa không kịp người nhà, không nghĩ tới, hắn bắt đầu trả thù, Lâm Minh có ơn với ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, mang ơn người khác, sóng lớn không ngại, nếu không Cầm tâm của ta không còn, đáng tiếc ta vừa mới tấn chức trưởng lão, thực lực mạnh, thế lực có hạn. Muốn chống lại Âu Dương Bác Duyên căn bản không có khả năng, trừ phi cầu cứu.

- Người có giao thiệp với Lâm Minh, có thực lực mạnh nhất có thể giúp ta cũng chỉ có Mục Thiên Vũ, nếu nàng vì Tần Hạnh Hiên mà xuất đầu, chỉ cần một câu, có thể bảo vệ Tần gia, Lâm gia bình an trăm năm!

Mục Thiên Vũ tương lai sẽ là người thống trị Thần Hoàng đảo, nàng nói một câu, có cho Âu Dương Bác Duyên mượn một trăm lá gan, hắn cũng không dám đối phó Tần Hạnh Hiên.

Chỉ là, Mục Thiên Vũ sẽ hỗ trợ sao?

Cầm Tử Nha gặp cũng chưa gặp qua Mục Thiên Vũ, chỉ là nghe nói nàng với Lâm Minh có quan hệ khăng khít, đến tột cùng Mục Thiên Vũ là người như thế nào, Cầm Tử Nha hoàn toàn không rõ lắm.

- Còn nước còn tát. Nếu Mục Thiên Vũ không chịu hỗ trợ, ta cũng chỉ có thể tìm cách khác.

Cầm Tử Nha nghĩ như vậy, viết một phong thư, gửi tới Mục Thiên Vũ Thần Hoàng đảo.

Bởi vì lúc này Nam Hải chiến sự bùng nổ, Thất Huyền cốc là minh hữu của Thần Hoàng đảo, hai bên thường lui tới, truyền tống so với truyền âm phủ, đương nhiên truyền tống tiêu hao Chân Nguyên thạch nhiều hơn một ít.

Cầm Tử Nha ở ngay chiến trường Nam Hải, tìm được một truyền tống trận truyền tin của Thất Huyền cốc. Khởi động trận pháp đem thư tín gửi đi.

Nam Hải diện tích bao la bát ngát, hòn đảo Cầm Tử Nha ngồi cách hòn đảo chỗ Mục Thiên Vũ bốn năm vạn dặm, một phong thơ, phải qua nhiều vòng, qua ba ngày mới tới được hòn đảo chỗ Mục

Thiên Vũ.

Chỗ thu tin, có một đệ tử chuyên môn phụ trách thu thập thư tín phân loại, xử lý từng nhóm.

- Hả? Là tin gửi tới Thiên Vũ điện hạ? Trưởng lão Cầm Tử Nha của Thất Huyền cốc? Một tiểu trưởng lão tông môn tam phẩm lại truyền tin cho thánh nữ chúng ta?

Với thân phận Mục Thiên Vũ, cũng không phải ai cũng đủ tư cách truyền tin cho nàng.

- Đúng rồi, Thất Huyền cốc hình như là môn phái xuất thân của Lâm Minh a...

Vẻ mặt tên đệ tử kia không ngừng biến đổi.

Tam trưởng lão vì thúc đẩy hôn sự Mục Thiên Vũ và Mục Thanh Thư, an bài Mục Thiên Vũ ở hòn đảo mình quản hạt. Người nơi này, tự nhiên toàn bộ cũng là người của tam trưởng lão, Mục Thanh Thư tính là chủ tử của bọn hắn, có chuyện gì, đầu tiên bọn họ phải bẩm báo cho Mục Thanh Thư.

Đệ tử trên đảo gần như đều biết tỉ mỉ quan hệ ba người Mục Thanh Thư, Mục Thiên Vũ và Lâm Minh, cũng biết nhiều ngày nay, tâm tình Mục Thanh Thư rất không tốt, phong thư này đến từ Thất Huyền cốc, từng là môn phái của Lâm Minh, nếu là vậy thì không bình thường rồi.

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, tên đệ tử kia Truyền Âm phù cho Mục Thanh Thư:

- Mục sư huynh, có một trưởng lão Thất Huyền cốc truyền tin cho Thiên Vũ điện hạ.

Mục Thanh Thư sau khi thu được Truyền Âm phù nhíu nhíu mày, trưởng lão Thất Huyền cốc? Có thể có liên quan tới Lâm Minh không?

- Đem thư cho ta trước!

Mục Thanh Thư rất không vui nói.

- Vâng!

Chỉ một lát sau, thư được đưa tới, Mục Thanh Thư không khách khí xé thư ra, tuy rằng thư này bị dán, nhưng nếu dán trở lạ, vẻ ngoài nhìn không ra, nhưng nếu như là chuyện không gấp, đưa cho Mục Thiên Vũ cũng không sao.

Mục Thanh Thư vừa mở thư ra đọc, lập tức liền nổi giận:

- Lâm Minh? Quả nhiên là liên quan tới hắn, đã chết rồi còn như âm hồn không tiêu tan!

- Hả... Đây là...

Mục Thanh Thư tiếp tục đọc, cũng không tiếp tục tức giận, đọc đọc, hắn từ giận chuyển thành mỉm cười:

- Ha ha, thì ra là chuyện vui vẻ bậc này, Lâm Minh đã chết, cừu gia lúc trước tìm tới cửa trả thù! Tần Hạnh Hiên này là ai? Theo ý tứ trong thư, cô gái này và Lâm Minh quan hệ không cạn nha! Có ý tứ, có ý tứ, lại còn liên lụy tới Lâm gia, chuyện tốt như vậy, nếu không diễn ra thực sự khiến người ta buồn.

Khóe miệng Mục Thanh Thư hiện lên vẻ cười dữ tợn, hắn rất thích xem một tuồng kịch, mà đám người Tần Hạnh Hiên trong mắt hắn chính là đám diễn viên.

- Không tồi, biết ta tâm tình không tốt, lại diễn trò cho ta xem, chỉ mong các ngươi diễn thảm một chút, thật một chút, bằng không rất không còn ý nghĩa.

Mục Thanh Thư duỗi duỗi ngón tay ra, một ngọn lửa phụt ra, một phong thơ lập tức bị cháy thành tro bụi.

- Biểu muội vội vàng như vậy, chuyện nhỏ như vậy không cần quấy rầy nàng, miễn cho nàng lại xúc cảnh sinh tình, nhớ đến tên âm hồn bất tán kia, đó là chuyện rất không tốt nha, biểu muội à biểu muội, ngươi cứ ngoan ngoãn làm phu nhân của ta, đem thân hình động lòng người và nguyên âm khí quý giá dâng cho ta đi, nếu ngươi toàn tâm toàn ý hầu hạ ta, tất nhiên ta cũng sẽ đối tốt với ngươi, cho ngươi dục tiên dục tử, ha ha ha.

Mục Thanh Thư đắc ý cười, một hơi thổi tan tro bụi, rốt cuộc hắn cũng trả thù được Lâm Minh một lần, điều này làm cho hắn cảm giác tâm tình vô cùng thư sướng.

Nhoáng một cái thời gian đã qua một tháng, cách thời điểm Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh mười tháng ròng.

Ngày hôm nay, thái tử Dương Chấn chính thức đăng cơ!

Thì ra hoàng đế cũ của Thiên Vận quốc cáo bệnh, ẩn cư hậu cung, thái tử Dương Lâm bị giam lỏng ở Thiên Vận thành, không được ra ngoài.

Đại điển đăng cơ diễn ra liên tục bảy ngày, một mình Dương Lâm ngồi trong cung điện, một mình tự uống tự rót, bên ngoài vài bước là thủ vệ võ trang hạng nặng, Dương Lâm ngay cả nửa bước cũng không thể ra khỏi phòng.

Bên ngoài tiếng kèn tấu đại điển đăng cơ, Dương Lâm cười chua xót. Uống một ngụm rượu, lại rót một chén rượu, đổ xuống mặt đất.

- Lâm huynh đệ, xem ra ta không còn mấy ngày sẽ đi Hoàng Tuyền lộ gặp ngươi...

Dương Lâm thở dài một tiếng, Dương Chấn đăng cơ. Hắn hoặc là bị giết, hoặc là bị giam lỏng mãi mãi, bất kể loại nào, với hắn mà nói đều giống nhau, hơn nữa muội muội hắn, mẫu thân hắn, đều rơi vào kết cục thê thảm.

...

Sau khi Cầm Tử Nha truyền tin, bắt đầu chờ đợi, chờ đến chờ đi, thời gian mười ngày mà vẫn bặt vô âm tín.

Cầm Tử Nha sợ chiến trường chiến cuộc phức tạp, thư truyền ra phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mười ngày sau hắn lại gửi phong thư thứ hai, nhưng mà vẫn như trâu đất xuống biển!

Bây giờ đã qua một tháng, Cầm Tử Nha đã buông tha, mười ngày trước, Tần Hạnh Hiên đã tiếp nhận lệnh điều đi rồi, chuyển tới chiến trường ngoại hải, nàng không thể không làm vậy, mạng Tần gia nàng đều nắm trong tay Dương Chấn!

Binh quyền giới thế tục, đối với võ giả có lực lượng tuyệt đối mà nói, chỉ là một chuyện cười, Tần Tiêu ở Thiên Vận quốc là loại anh hùng cỡ nào, nhưng mà ở trong mắt tân phủ chủ Âu Dương Lâm Thất Huyền võ phủ cũng chỉ giống như sơn dương đợi bị làm thịt mà thôi!

Nhìn sóng biển mênh mông, Cầm Tử Nha bùi ngùi thở dài:

- Người chết như đèn tắt, hai phong thư của ta bị chìm xuống đáy biển, chỉ sợ Mục Thiên Vũ cũng không thèm để ý gia quyến một người bị chết, huống chi thân phận Tần Hạnh Hiên trong mắt Mục Thiên Vũ chưa chắc đã là gì...

Cầm Tử Nha cười khổ trong lòng, kỳ thật hắn cũng muốn đi qua, nhưng thư của hắn căn bản không có tư cách gửi tới tay Mục Thiên Vũ, vậy thì bất kể loại nào đối với hắn mà nói cũng không có gì khác nhau, ngay cả thư cũng không gửi tới được, cho dù Cầm Tử Nha tự mình đi Thần Hoàng đảo một chuyến, cũng không có khả năng gặp được Mục Thiên Vũ, việc này chẳng khác nào bình dân đi bái kiến một vị công chúa, căn bản không có phương pháp.

- Hạnh Hiên, sự việc tới mức này, ta cũng chỉ có thể tận lực bảo toàn người nhà của ngươi, chiến trường ngoại hải tuy rằng hung hiểm vạn phần, nhưng cũng không phải có đi mà không về, mong rằng ngươi ở ngoại hải có thể kiên trì được tới khi chiến tranh kết thúc...

Cầm Tử Nha lắc lắc đầu tự giễu, muốn trách chỉ có thể trách hắn thực lực, bối cảnh quá yếu, hắn lẻ loi một mình, năm đó chỉ là một tên Cầm sư, được Thất Huyền cốc thu lưu, ban thưởng tính cầm, hắn căn bản không thể so được với Âu Dương Bác Duyên có cả gia tộc Âu Dương Thất Huyền cốc đứng phía sau ủng hộ.

Hắn biết rõ, nếu Tần Hạnh Hiên chém giết ở chiến trường ngoại hải, với tu vi vừa mới đột phá Ngưng Mạch kỳ có thể sống sót tới khi chiến tranh chấm dứt là chuyện rất khó...

...

Ở trong Thần Hoàng bí cảnh, trên bình nguyên mờ mịt màu đỏ, một đầu cốt long toàn thân đỏ thẫm khủng bố phóng lên cao, toàn bộ mặt đất dường như đều bị xới lên, dưới vụ nổ bị hóa thành tro bụi.

Tà Thần Lôi Linh phối hợp Lôi Hỏa Sát Lạc Tinh chi hỏa, uy lực mạnh tới long trời lở đất!

Lâm Minh dùng Tử Huyễn thương chống đỡ thân thể, nửa quỳ trên mặt đất, thở hổn hà hổn hển, hắn một đường chém giết, bây giờ đã không còn con rối nham thạch nào nữa rồi, lượng lớn hài cốt hung thú chất đống, tạo thành cốt long khổng lồ giống như vừa rồi.

Cốt long này phòng ngự quá mạnh mẽ, Lâm Minh đánh rất lâu rốt cuộc phải phát ra trạng thái Lôi Hỏa Sát, trực tiếp đánh nó thành tro bụi.

Mặc dù bây giờ tu vi của Lâm Minh đã đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, một chiêu trạng thái Lôi Hỏa Sát mạnh nhất vẫn tiêu hao năm thành chân nguyên như trước.

- Theo thời gian đẳng cấp Hỏa Tinh Lôi Linh tăng lên, Lôi Hỏa Sát tiêu hao cũng càng ngày càng khủng bố, tu vi của ta đã đạt tới Hậu Thiên trung kỳ đỉnh phong, Tôi Tủy cũng hoàn thành sáu thành, giờ chỉ còn lại một viên Ma Tâm Toái Tinh cuối cùng!

Sau khi đột phá Hậu Thiên kỳ, nhân cơ hội cơ sở vững chắc, tu vi Lâm Minh tăng tiến vùn vụt, thời gian nửa năm, từ Hậu Thiên sơ kỳ đến Hậu Thiên trung kỳ đỉnh phong, cách Hậu Thiên hậu kỳ chỉ còn một bước.

Lâm Minh nắm chặt Ma Tâm Toái Tinh trong tay:

- Ăn viên Ma Tâm Toái Tinh cuối cùng này, gần như có thể đột phá, Tôi Tủy của ta cũng sẽ đạt tới sáu thành rưỡi, cảnh giới Tôi Tủy sáu thành rưỡi, không biết khi chiến đấu sẽ đạt được hiệu quả gì?

Lâm Minh đang muốn ăn Ma Tâm Toái Tinh, đột nhiên không gian trước mặt vặn vẹo một cái.

- Hả? Điện Linh?

Lâm Minh nhìn đoàn quang ảnh màu trắng trước mặt, Điện Linh từ lúc thí luyện đã ngủ say, rốt cuộc lại lần nữa xuất hiện...

Chương 408: Xuất quan

Trải qua thời gian hơn mười tháng, lúc này Lâm Minh cả người quần áo tả tơi, mấy bộ quần áo mang theo cũng bị rách nát trong lúc chiến đấu, mỗi khi rách lại đổi mới, tới khi đổi hết chỉ còn lại một bộ tương đối lành lặn, đợi khi ra ngoài, quần áo lại rách tươm.

Lâm Minh vốn để tóc dài, tóc búicòn, tóc lại càng dài, đã xõa tới tận hông.

Điện Linh như một đoàn ma trơi lơ lửng trước mặt Lâm Minh, ngưng tụ thành một cái mặt hình người, biểu tình dường như có chút kinh ngạc.

- Ta thông qua thí luyện?

Lâm Minh hỏi Điện Linh.

- Ngươi chỉ còn một lần thí luyện cuối cùng, lúc trước ta đã nói qua, nếu ngươi có thể sống hoàn thành lần thí luyện thứ năm, ngươi sẽ nhận được một phần thưởng, đến lúc đó, ta sẽ tỉnh lại.

Lâm Minh sửng sốt, lúc này mới nhớ tới lúc đầu Điện Linh quả thật có nói qua như vậy, tuy nhiên mấy tháng này hắn qua đánh tới trời u đất ám, cho nên đã sớm bỏ chuyện này sau đầu.

- Lần thí luyện thứ năm, ta mới hoàn thành lần thí luyện thứ năm?

- Đúng vậy, mỗi một giai đoạn thí luyện đều rất dài, ngươi chỉ còn lại một lần thí luyện cuối cùng, lần thí luyện thứ sáu, nó cũng là lần thí luyện ngắn nhất trong tất cả sáu lần thí luyện, nhưng cũng là khó nhất, nếu ngươi có thể hoàn thành, chỉ cần nửa tháng là ra ngoài được, đến lúc đó... Ta sẽ đưa máu Cổ Phượng cho ngươi!

Điện Linh nói tới đây thật sâu nhìn Lâm Minh một cái, đây là lần đầu tiên không phải người của vương tộc, trong vòng một năm hoàn thành thí luyện cấp chiến tướng!

Lâm Minh trong lòng mừng rỡ, hắn rốt cuộc cũng có hy vọng nhìn thấy bên ngoài rồi! Tuy rằng nói ở trong này thực lực tiến bộ cực nhanh, nhưng mà chiến đấu và thí luyện không ngừng nghỉ nên vô cùng tịch mịch, làm cho Lâm Minh cảm thấy mình như một cỗ máy giết chóc, nếu cứ như vậy, trạng thái tinh thần của hắn cũng xảy ra vấn đề.

- Bây giờ, ta sẽ đưa phần thưởng cho ngươi, ngươi hoàn thành năm lần thí luyện trong mười tháng, đạt được phần thưởng cao nhất, có thể lựa chọn, một là tinh huyết Chu Tước, ngọc giản công pháp, hoặc linh dược Hỏa hệ, ba thứ người chỉ được chọn một.

Tinh huyết Chu Tước, ngọc giản công pháp, cùng với linh dược Hỏa hệ!

Đầu tiên Lâm Minh loại bỏ tinh huyết Chu Tước. Nếu hắn muốn đi tranh đoạt huyết mạch Cổ Phượng, hiệu quả tinh huyết Chu Tước có hạn.

Tiếp theo, lại loại trừ ngọc giản công pháp, Lâm Minh chưa bao giờ thiếu công pháp cực phẩm.

Khá nhất vẫn là linh dược Hỏa hệ, linh dược thượng cổ Phượng tộc, khẳng định không phải là phàm vật, nói không chừng có thể để cho hắn đề thăng cảnh giới Tôi Tủy lên hai ba thành, đến lúc đó Tôi Tủy sẽ đạt tới đại thành đỉnh phong. Tiến gần đến viên mãn.

Tuy nhiên để cẩn thận... Lâm Minh lại hỏi:

- Ngọc giản công pháp và linh dược Hỏa hệ là cái gì?

Vốn chỉ tùy ý hỏi một câu, nhưng mà Điện Linh trả lời một câu lại khiến cho trái tim Lâm Minh nhảy lên ục ục, hô hấp trở nên dồn dập, Điện Linh nói:

- Ngọc giản công pháp là tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, linh dược Hỏa hệ là Cửu Chuyển Hỏa Liên ba ngàn năm...

Tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục!

Lâm Minh ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, hắn đã sớm biết Chu Tước Cấm Thần lục và Thanh Loan Huyễn Yêu điển đều là công pháp khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo nhận được ở trong Thần Hoàng bí cảnh, Thần Hoàng bí cảnh tặng cho mình Chu Tước Cấm Thần lục là chuyện đương nhiên!

Khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo nhận được Chu Tước Cấm Thần lục bị thiếu rất nhiều, theo Lâm Minh biết, trước mắt chỉ có năm tầng đầu công pháp mà thôi!

Mặc dù thiếu sót nhiều như vậy, Chu Tước Cấm Thần lục vẫn không thua gì công pháp tông môn ngũ phẩm.

Nên biết rằng, tầng công pháp càng cao, uy lực của nó lại càng khủng bố, Chu Tước Cấm Thần lục đầy đủ cho dù phóng tới Thần Vực cũng là công pháp đỉnh cấp, thậm chí Cổ Phượng bí điển đầy đủ trong truyền thuyết, sau khi luyện thành có thể niết bàn sống lại, bất tử bất diệt!

Nếu như thật sự đạt được hiệu quả này, chỉ sợ so với Tà Thần lực chỉ có hơn chứ không kém!

Ý nghĩa của Chu Tước Cấm Thần lục đối với Lâm Minh mà nói vô cùng phi phàm, công pháp trong trí nhớ đại năng Thần Vực mặc dù tốt, nhưng mà cũng không phải mỗi cái đều thích hợp cho Lâm Minh tu luyện, có một ít công pháp, ví như Kim Bằng Phá Hư, Lâm Minh luyện lâu như vậy, khó khăn lắm mới tiến gần tới tầng thứ hai, tiến lên rất khó, thế cho nên tốc độ Lâm Minh không phải đặc biệt yêu nghiệt, thậm chí lúc trước ở tổng tông hội võ Thất Huyền cốc từng bị Khương Bạc Vân áp chế.

Xét đến cùng, Kim Bằng Phá Hư không quá thích hợp cho Lâm Minh, dù sao độ phù hợp của Lâm Minh với Phong hệ chân nguyên thấp đến đáng thương.

Mà Chu Tước Cấm Thần lục lại khác, có hạt giống Tà Thần hỗ trợ, Lâm Minh tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục so với Mục Thiên Vũ còn nhanh hơn.

Linh dược chỉ có thể một mình Lâm Minh được lợi, đồng thời linh dược cũng có cơ hội đạt được, mà Chu Tước Cấm Thần lục, sau này rất khó đạt được, nếu nhận được ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục, chẳng những Lâm Minh được lợi, Mục Thiên Vũ cũng được lợi theo, Thần Hoàng đảo cũng bởi vậy mà được lợi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hỏi:

- Đầy đủ Chu Tước Cấm Thần lục có mấy tầng?

- Chín tầng! Tuy nhiên một tầng cuối cùng, trừ phi là vương tộc nếu không không được tặng, cho nên ngươi không thể được nhân.

Lâm Minh trong lòng tiếc nuối, tuy nhiên có tám tầng, cũng vô cùng vừa lòng!

- Ta muốn ngọc giản công pháp!

Lâm Minh không chút do dự nói.

- Như ngươi mong muốn!

Ánh sáng đỏ hiện lên, một cái ngọc giản đỏ thẫm như máu xuất hiện ở trong lòng bàn tay Lâm Minh, ngọc giản vào tay ôn nhuận vô cùng, so với ngọc giản bình thường phải lớn hơn gấp đôi, cầm trong tay cũng rất nặng.

Cảm nhận qua một lần, Lâm Minh cố nén xúc động muốn lập tức đọc nó, thu vào trong Tu Di giới.

Chỉ còn giai đoạn cuối cùng, cũng là giai đoạn ngắn nhất, hắn phải làm một tiếng trống hăng hái tinh thần tiến lên, bây giờ hắn căn bản không có thời gian tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, hơn nữa cũng không thể tĩnh tâm.

Lúc này, đại trận thí luyện đã bắt đầu chuyển động!

Theo tiếng ầm ầm, mặt đất nứt ra, một ác ma tay cầm một cái búa siêu lớn màu máu từ trong mặt đất đi ra.

Tên ác ma này, cao hơn hai thước, toàn thân bị quấn quanh dây xích, mặt có răng nanh dài như lợn rừng, tóc đỏ như lửa tung bay.

Lâm Minh nhìn mà ngây ngẩn cả người, ác ma này... Sao lại giống U Minh đại đế đến vậy?

Chỉ sợ nó còn cao gấp đôi so với U Minh đại đế, làn da bên ngoài là màu đỏ, mà U Minh đại đế lại là màu xanh.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh trong lòng nghi hoặc, đang muốn hỏi Điện Linh, mà lúc này ánh sáng trắng nhoáng lên một cái, Điện Linh đã biến mất.

Lâm Minh cũng lười đi suy nghĩ, tóm lại là địch nhân, tận lực đánh bại hắn là được rồi.

Hắn không vội vàng tiến lên, mà hơi điều tức một chút, nuốt hỗn hợp Ma Tâm Toái Tinh và tinh huyết xuống.

Một viên Ma Tâm Toái Tinh, bây giờ Lâm Minh hấp thu vô cùng thoải mái, hắn rất dễ dàng áp chế chút ý chí còn sót lại của U Minh đại đế, ngựa quen đường cũ thao túng Ma Tâm Toái Tinh bắt đầu Tôi Tủy...

Nửa tháng sau, trong thâm sơn Thần Hoàng đảo, chỉ nghe một tiếng nổ vang, nham thạch nổ tung, đá vụn đầy trời, cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ vốn thủ vệ cũng bị chấn ngược ra ngoài!

- Địch tập kích!

- Nam Hải Ma Vực giết đến đây!

- Cái gì?

Toàn trường một mảnh hỗn loạn, nơi này chính là trọng địa của Thần Hoàng đảo, cũng là tồn tại căn bản của Thần Hoàng đảo, Thần Hoàng bí cảnh, gặp địch tập kích cũng rất có khả năng.

- Ngươi... Ngươi là...

Tên Tiên Thiên thủ vệ kia há to miệng, khó tin nhìn thanh niên trước mắt, dáng người tám xích cao ngất, dung mạo tuấn lãng, mặt như đao gọt, giữa hai chân mày của hắn có một ấn ký ngọn lửa rất rõ ràng, nhìn qua giống như vết sẹo bẩm sinh.

Người này tóc tai bù xù, nhưng mà quần áo coi như sạch sẽ, nhìn qua rất giống...

- Sao... Làm sao có thể?

- Ầm!

Bụi mù nổi lên bốn phía, thanh niên một phát bay lên trời, không ngờ hắn lại bay đi, tốc độ cực nhanh, khiến cao thủ Tiên Thiên ở đây không khỏi xấu hổ.

- Ta... Ta không nhìn lầm chứ?

- Thanh niên vừa rồi, làm sao ta thấy giống Lâm Minh vậy!

Thủ vệ ở đây, lúc Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh cũng từng gặp qua hắn.

- Đúng vậy, chỉ là so với Lâm Minh cao hơn một chút, hơn nữa mi tâm còn thêm một ấn ký ngọn lửa.

Gần một năm trước Lâm Minh, vẫn còn trong bộ dáng một thiếu niên tuấn tú, mà bây giờ hắn đã là thanh niên anh tuấn.

- Chẳng lẽ là thật...

Người ở đây sắc mặt đều thay đổi, Lâm Minh còn sống?

Nhanh chóng lấy ra Truyền Âm phù, chuẩn bị báo cáo.

Tốc độ Lâm Minh cực nhanh, trước khi vài tên thủ vệ Truyền Âm phù ra, hắn đã đi tới Chu Tước đại điện Thần Hoàng đảo, tốc độ nhanh như vậy cho thấy thân pháp của hắn xuất chúng cỡ nào, mà chân nguyên hắn khủng bố, dày đặc đến cao thủ Tiên Thiên cũng theo không kịp!

- Người nào, tông môn trọng địa, không được xông loạn!

Một tiếng quát truyền tới, nữ nhân thủ hộ Chu Tước đại điện rút kiếm muốn xông lên ngăn cản Lâm Minh, nhưng mà nàng chỉ cảm thấy giống như có một trận cuồng phong thổi qua, trong nháy mắt Lâm Minh đã tiến vào trong đại điện.

Lúc này trong lòng Lâm Minh rất cấp bách, hắn không biết từ khi mình tiến vào Thần Hoàng bí cảnh đã xảy ra chuyện gì, khi thấy thủ vệ vừa rồi nhìn thấy mình tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên Nam Hải Ma Vực và Thần Hoàng đảo đã giao thủ.

Hắn vội vã gặp Mục Thiên Vũ, muốn biết rốt cuộc tình huống bây giờ như thế nào.

Mặt khác Lâm Minh còn một chuyện sốt ruột khác, đó chính là phụ mẫu mình có hay không biết tin mình chết, Lâm Minh là con một, là hy vọng duy nhất của cha mẹ hắn, hắn không biết sau khi hai người bọn họ biết tin mình chết, có còn sống tiếp được hay không?

Lúc Lâm Minh tiến vào đại điện, trùng hợp ánh lửa Truyền Âm phù cũng tắt trước mặt Mục Dục Hoàng.

Mục Dục Hoàng sau khi biết được tin tức từ thủ vệ, nàng không thể tin nhìn về phía cửa, chỉ thấy một Lâm Minh đã mười bảy tuổi!

Nhìn thanh niên anh khí trước mặt, sừng sững cho dù núi cao sụp đổ mặt không đổi sắc, Mục Dục Hoàng hoàn toàn chấn kinh.

Lâm Minh, mười tháng rưỡi ở trong Thần Hoàng bí cảnh không ngờ còn sống đi ra, hơn nữa rõ ràng tu vi của hắn đã đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ!

Trời ạ! Mười bảy tuổi tu vi Hậu Thiên hậu kỳ!

Cho dù là Mục Thiên Vũ lúc ở tuổi đó, cũng chỉ là Hậu Thiên sơ kỳ mà thôi!

- Chưởng môn sư tôn.

Lâm Minh cũng bất chấp thi lễ:

- Bây giờ tình huống như thế nào, phụ mẫu ta có phải đã cho rằng ta đã chết? Mục sư tỷ đâu?

Mục Dục Hoàng dại ra một hồi lâu mới kịp phản ứng:

- Vũ nhi... Đi chiến trường, về phần tin ngươi đã chết, quả thật đã truyền ra...

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, hắn không thể tưởng tượng được trạng thái của cha mẹ mình bây giờ thế nào, hắn phải lập tức đi tìm Cầm Tử Nha, đi gặp phụ mẫu của mình.

Chương 409: Tiến về chiến trường Nam Hải!

- Chưởng môn sư tôn, ta nghĩ muốn lập tức tới Thiên Vận quốc, đi gặp cha mẹ của ta, Mục sư tỷ bên kia, kính xin chưởng môn sư tôn thông báo một tiếng.

- Nha...

Mục Dục Hoàng gật đầu theo bản năng, chẳng biết tại sao, hiện tại nàng luôn luôn có một loại cảm giác đặc biệt khi đối mặt với Lâm Minh, cảm giác này không thể nói rõ được, phảng phất phát ra từ chỗ sâu trong huyết mạch.

Ánh mắt dừng lại phía trên một ít ấn ký ngọn lửa nhàn nhạt ở hai đầu lông mày của Lâm Minh, Mục Dục Hoàng cảm giác tim khe khẽ đập nhanh, nàng rốt cuộc không nhịn được hỏi:

- Lâm Minh, ngươi rốt cuộc đã trải qua cái gì trong Thần Hoàng bí cảnh?

Lâm Minh nói:

- Nói ra rất dài dòng, chưởng môn sư tôn, hiện tại ta lo lắng cho cha mẹ của ta, không còn kịp nói nữa, chờ ta trở lại, sẽ có một tin tức tốt nói cho ngươi biết.

- Tin tức tốt?

Mục Dục Hoàng trong lòng vừa động, dự đoán hẳn là kỳ ngộ của Lâm Minh, không nghi ngờ chút nào, Lâm Minh ở trong Thần Hoàng bí cảnh đã trải qua đại cơ duyên.

Đây đúng là tin tức tốt.

Mục Dục Hoàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái gọi là tin tức tốt của Lâm Minh, chính là chỉ công pháp trước bát trọng của Chu

Tước Cấm Thần lục, nếu như chuyện này công bố ra, tuyệt đối sẽ khiến cho Thần Hoàng đảo chấn động!

- Chưởng môn sư tôn, Phi Thiên Giao của ta đâu?

- Phi Thiên Giao ở bên trong tông môn, tuy nhiên tốc độ không bằng Chu Tước, ngươi ngồi Chu Tước bản mạng của ta đi đi, như vậy có thể tiết kiệm một ít thời gian, Chu Tước cũng có thể bảo vệ ngươi.

Trong lòng Lâm Minh vui mừng, nói:

- Tạ chưởng môn sư tôn.

Chu Tước của Mục Dục Hoàng đang ở hậu điện của Chu Tước đại điện, đây là một con Chu Tước trưởng thành, sải cánh ra ước chừng mười trượng.

Mục Dục Hoàng tự mình mang Lâm Minh về phía sau điện, Chu Tước bản mạng của nàng không có nàng ra lệnh chắc chắn sẽ không nghe người khác điều khiển.

Mục Dục Hoàng đi vào bên trong đại điện, Chu Tước đã bị kinh động trước tiên. Thánh thú thông linh, có thể hiểu tiếng người, Mục Dục Hoàng nói thẳng:

- Hỏa Lân, lần này ngươi mang... Ừm?

Bởi vì bản mạng huyết mạch tương liên, Mục Dục Hoàng mơ hồ cảm nhận được hoảng sợ cùng bất an trong lòng Hỏa Lân, mà loại bất an đó, rõ ràng đến từ chính Lâm Minh.

Mục Dục Hoàng kinh ngạc, Hỏa Lân là thế nào?

- Hỏa Lân, ngươi mang Lâm Minh đi Thiên Vận quốc, trước khi trở về Thần Hoàng đảo, nghe theo sự điều khiển của Lâm Minh.

Mục Dục Hoàng vừa nói vừa vỗ vỗ đầu của Hỏa Lân, cái loại cảm giác bất an nay, vẫn tràn ngập ở trái tim Hỏa Lân như cũ. Điều này làm cho ngờ vực trong lòng Mục Dục Hoàng càng thêm nồng đậm, chẳng lẽ là... Lâm Minh đạt được huyết mạch Chu Tước ở trong Thần Hoàng bí cảnh có thể so với khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo? Cho nên mới khiến cho Chu Tước bất an?

Mục Dục Hoàng đang suy nghĩ miên man, Lâm Minh đã nhảy lên Chu Tước, phóng lên cao.

Tốc độ của Chu Tước trưởng thành so sánh với cường giả Toàn Đan khi dốc toàn bộ sức lực để chạy trốn còn nhanh hơn, Lâm Minh chỉ nghe âm thanh gió vù vù bên tai, trong nháy mắt, Thần Hoàng sơn đã bị bỏ qua rất xa.

Mặc dù bay rất nhanh nhưng Lâm Minh lại có thể cảm nhận được sự bất an của Hỏa Lân khi ngồi xuống.

Hắn biết, nguyên nhân là huyết mạch trong cơ thể mình. Một canh giờ trước, hắn thông qua thí luyện cuối cùng, thời gian mười tháng rưỡi, Điện Linh đồng ý cho Lâm Minh máu Cổ Phượng.

Trước khi tiêm vào người, Lâm Minh đã cố ý hỏi, Nghịch Lân Chi Huyết cùng máu Cổ Phượng có thể có xung đột hay không, đáp án lấy được dĩ nhiên là, từ xưa tới nay long phượng trình tường, giữa hai bên chẳng những không có xung đột, ngược lại có thể xúc tiến lẫn nhau.

Nồng độ của máu Cổ Phượng này cùng Nghịch Lân Chi Huyết cũng kém không nhiều lắm. Cũng là một chút xíu rất ít, nhưng cũng đủ làm cho đại năng phong hoàng điên cuồng!

Điện Linh dùng bí pháp chích ngừa máu Cổ Phượng ở mi tâm Lâm Minh, máu kia tựu giống như dung nham nóng hổi, nhỏ vào bên trong mi tâm, vô cùng nóng, trực tiếp thiêu hủy chỗ mi tâm của Lâm Minh, cuối cùng để lại một đạo ấn ký hình ngọn lửa, ấn ký ngọn lửa này, chính là vị trí của máu Cổ Phượng!

Lâm Minh trấn an Hỏa Lân ngồi xuống, khiến nó tận lực bình tĩnh trở lại, Hỏa Lân tựa hồ cũng cảm nhận được thiện ý của Lâm Minh, rốt cuộc không hề sợ hãi nữa.

Nó hí dài một tiếng, ra sức bay nhanh, biển mây mênh mang, vút qua về phía sau thật nhanh ở phía dưới nó.

...

Chiến tranh bùng nổ được mười tháng, người chết ở ba đại hòn đảo trên chiến trường ngoại hải còn nhiều hơn so sánh với tất cả người chết cộng dồn lại ở những Hải Vực khác.

Mà bên trong tam đại hòn đảo, hung hiểm nhất lại phải kể đến Huyết Sát đảo.

Huyết Sát đảo, tương tự cùng tàng bảo Lãm Nguyệt tông ở Âm Minh đảo ban đầu Lâm Minh đi qua, thời kỳ thượng cổ ở Nam Hải từng phát sinh một cuộc đại chiến có một không hai, Âm Minh đảo cùng Huyết Sát đảo lúc ấy đều là chiến trường, bên trong đã chết rất nhiều cường giả.

Huyết Sát đảo này bị vây ở địa sát mạch chi nhãn của Nam Hải, hàng năm hội tụ huyết sát chi khí, tràn ngập sương mù màu đỏ, trong đó nảy sinh ra Huyết Ma, hút máu huyết của người, vô cùng hung hiểm.

Theo lý thuyết, loại địa phương này, vốn nên là đất cằn sỏi đá giống như Âm Minh đảo, tuy nhiên trên Huyết Sát đảo có một chỗ quáng mạch có Chân Nguyên thạch phẩm chất vô cùng tốt, sản xuất nhiều Chân Nguyên thạch trung phẩm, điều này khiến cho Huyết Sát đảo có giá trị khai phá.

Những thứ Huyết Ma này lúc bình thường dưới sự áp chế cùng quét dọn của Thần Hoàng đảo, đã không dám ra làm loạn, chẳng qua là ẩn nấp thật sâu dưới mặt đất, mà hiện tại, Thần Hoàng đảo cùng Nam Hải Ma Vực mở rộng, ở phía trên Huyết Sát đảo vẫn bỏ quên đại lượng võ giả, nơi này rõ ràng thành chỗ vui chơi của Huyết Ma mỗi ngày hấp thu máu huyết mới, bọn họ có thể nhanh chóng trưởng thành lớn mạnh.

Chiến tranh tranh đoạt vây quanh Huyết Sát đảo đích xác đã kéo dài ba tháng, ba tháng qua, song phương triển khai đánh giằng co, chẳng những chiến đấu, hơn nữa còn cướp đoạt quáng mạch tài nguyên, Thần Hoàng đảo trước kia tự chủ khai thác, còn có thể đề ra kế hoạch khai thác, suy giảm tới linh mạch của Huyết Sát đảo, hiện tại ai còn chú ý được nhiều như vậy, liều mạng khai thác, nhưng là Chân Nguyên thạch trung phẩm, loại vật này, ban đầu bảo tàng Lãm Nguyệt tông cũng không tích trữ bao nhiêu, vô cùng trân quý.

Xong Chân Nguyên thạch trung phẩm mặc dù tốt, chiến tranh ở Huyết Sát đảo là quá máu tanh, Thần Hoàng đảo ngầm đồng ý hết thảy những tông môn khác giới nhập bên trong chiến tranh ở Huyết Sát đảo, khai thác Chân Nguyên thạch, có thể điều động ở môn phái của bọn họ.

Chiến trường của Tần Hạnh Hiên, chính là Huyết Sát đảo.

Oành!

Tần Hạnh Hiên dùng một kiếm đâm chết một con Huyết Ma, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nàng tới Huyết Sát đảo ước chừng đã được một tháng.

Một tháng này, nàng trọng thương mấy lần, chỉ dựa vào tín niệm để chống đỡ, hiện tại, thương thế chất chứa ở trong người nàng, đã làm suy giảm tới mệnh nguyên của nàng, thế cho nên thân thể nàng gầy tới mức da bọc xương, sinh mệnh chi hỏa giống như cây đèn cầy sắp tắt trong gió, tiếp tục như vậy, nàng không kiên trì được bao lâu nữa.

- A, còn sống nha.

Một thanh âm âm dương quái khí vang lên bên tai, người tới chính là nội môn đệ tử Âu Hùng của Hợp Hoan tông, ban đầu chính là Âu Hùng hạ Thất Huyền lệnh cho Tần Hạnh Hiên, cũng uy hiếp nàng đi tới Thần Hoàng đảo.

- Là ngươi... Cút!

Tần Hạnh Hiên cắn môi, trong ánh mắt tràn đầy hàn ý.

Sắc mặt Âu Hùng trở nên lạnh lẽo, tuy nhiên liền trở lại bình thường.

- Tần sư muội, đừng tức giận a, chúng ta thương lượng một chút, ngươi nói cho ta biết vị trí của cha mẹ Lâm Minh, ta sẽ xin bên trên cho ngươi trở về, như thế nào?

- Ngươi nằm mơ!

Tần Hạnh Hiên lạnh giọng nói xong, xoay người đi tới chỗ ở.

Sắc mặt Âu Hùng hoàn toàn chìm xuống.

- Hừ, Tần Hạnh Hiên, ngươi đã quên một nhà già trẻ Tần gia các ngươi còn bị giam lỏng ở Thiên Vận quốc! Ta nghĩ ngươi cũng không muốn gia gia ngươi có việc gì!

Thân thể Tần Hạnh Hiên cứng đờ, nắm thật chặt quả đấm, móng tay cũng đâm thật sâu vào trong thịt.

- Ta không biết! Cha mẹ Lâm Minh không phải là ta an bài, ta chưa từng gặp qua!

Nhãn châu Âu Hùng xoay động, cảm thấy lời nói của Tần Hạnh Hiên cũng có thể là thật, cha mẹ Lâm Minh là Cầm Tử Nha an bài, Tần Hạnh Hiên không biết cũng bình thường, Cầm Tử Nha dù sao cũng là trưởng lão, hơn nữa còn là nhân vật thập phần cố chấp, Âu Dương Bác Duyên Mặc dù giao thiệp rộng, nhưng là muốn đối phó Cầm Tử Nha, cũng là rất không có khả năng.

- Tốt, ta tạm thời tin ngươi, lấy ra Chân Nguyên thạch đi, những ngày qua, ngươi cũng có được không ít a.

Âu Hùng vừa nói, vừa đưa tay tới trước mắt Tần Hạnh Hiên, mấy ngón tay khe khẽ ma sát.

Thất Huyền cốc quy định, bản thân người khai thác ra Chân Nguyên thạch trung phẩm, có thể giữ lại sáu phần, đây là thù lao tương đối kếch sù, coi như là bồi bổ lại đối với nguy hiểm khổng lồ này.

- Yên tâm, ta chỉ muốn sáu thành kia của ngươi, bốn thành còn dư lại ngươi giữ lại để nộp lên là được.

Âu Hùng cười rất đắc ý.

Đôi môi Tần Hạnh Hiên run rẩy, hận không thể dùng một kiếm bổ Âu Hùng!

Âu Hùng cũng cảm nhận hận ý khắc cốt trên người Tần Hạnh Hiên, hắn không thèm để ý tới, nói:

- Tần sư muội, ngươi phải biết rằng, hiện tại Cầm Tử Nha có quân vụ trong người, hắn không thể rời bỏ hòn đảo nửa bước, nếu như hắn rời đi, Âu Dương đang lo tìm không được cớ, lấy cớ trị tội của hắn! Dưới tình huống như vậy, ngươi trông cậy vào ai tới bảo vệ Tần gia các ngươi? Ngươi là đệ tử Thất Huyền cốc, có môn quy bảo vệ, nhưng là Tần gia các ngươi không phải, đừng quên gia gia ngươi, hắc hắc, mấy viên Chân Nguyên thạch đổi lấy mấy tháng bình an của gia gia ngươi, rất đáng a! Dù sao ngươi cũng sống không được bao lâu, giữ lại cũng là lãng phí.

Âu Dương Bác Duyên vận dụng thủ đoạn thế tục, không có phá hư môn quy Thất Huyền cốc, mà lấy lý do là một tội mưu phản làm một lần thanh tẩy... Ở trong vương triều thế tục đó cũng là chuyện tình bình thường, Tần Hạnh Hiên căn bản không thể ra sức! Gia gia ở trên tay bọn họ, Tần Hạnh Hiên đã bị bắt được mệnh môn.

Ở cái thế giới này, lực lượng chính là hết thảy! Nếu có đầy đủ cường đại lực lượng, cho dù cái gọi là môn quy Thất Huyền cốc, cũng chỉ là một tờ giấy vụn thôi!

Ngón tay Tần Hạnh Hiên nắm chặt tới mức trắng bệch, đôi môi cắn ra máu, cuối cùng nàng hay là ném Chân Nguyên thạch trung phẩm từ trong Tu Di giới ra, những thứ này là vật ngoại thân, nàng lưu lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Âu Hùng nhận lấy túi Chân Nguyên thạch, lấy tay nắm, nhất thời mặt mày hớn hở:

- Này mới đúng! Tần sư muội, hảo hảo sống a, mấy ngày nữa ta sẽ trở lại thăm ngươi, thật ra thì không phải là ta nói a, chỉ cần ngươi gật đầu một cái, biết điều hầu hạ Âu Dương trưởng lão một chút, hắn sẽ bảo vệ ngươi không có chuyện gì, cần gì chịu khổ ở chỗ này, nếu là không cẩn thận rơi vào trong tay một vài võ giả ma đạo đặc biệt sử dụng thải bổ nguyên âm, tư vị kia, dục tiên dục tử a, ha ha ha!

Âu Hùng tham lam liếc mắt nhìn Tần Hạnh Hiên một cái, cười lớn nghênh ngang rời đi.

Tần Hạnh Hiên cắn răng, song nước mắt vẫn không tự chủ được lăn xuống, ánh mắt mông lung.

- Lâm Minh... Ngươi dưới suối vàng có biết, có thể phù hộ ta sao... Ta có thể phải đi xuống giúp ngươi, nhưng là ta thật sự không muốn gia gia ta có việc a!

...

Biển rộng mênh mông, Cầm Tử Nha ngồi một mình trên bờ cát, tiếng đàn réo rắt thảm thiết, phiêu tán theo gió biển, chiến tranh Nam Hải lần này, chức trách của hắn chính là trấn thủ ở tòa tiểu đảo này, cùng với quáng mạch Chân Nguyên thạch phẩm chất thấp kém trên đảo nhỏ.

Quân lệnh như núi, Cầm Tử Nha một bước không được rời đi, nếu không xử trí theo môn quy.

Thở dài một tiếng, Cầm Tử Nha cười khổ, tu võ có ý nghĩa gì? Thiên phú có một không hai ở Thiên Vận quốc lại có ý nghĩa gì? Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng như mây bay.

Trong lòng đang cảm khái, đúng lúc này, trước mặt Cầm Tử Nha đột nhiên dấy lên một đạo ánh lửa chói mắt, đó là quang mang của Truyền Âm phù với khoảng cách cực dài.

Nghe được thanh âm truyền đến trong Truyền Âm phù, thân thể Cầm Tử Nha chấn động, cầm dưới tay nổ lớn mà gãy!

Chương 410: Mục tiêu, Huyết Sát Đảo!

Gió biển thổi phật phật, dây cầm đứt rời vẫn đang rung động, Cầm Tử Nha đứng lên, đứng ở trên bờ biển giống như đá.

Truyền Âm phù đến từ chỗ Lâm Minh?

Lâm Minh không có chết?

Cầm Tử Nha sửng sốt thật lâu, nội dung Truyền Âm phù rất đơn giản, Lâm Minh hỏi thăm tình huống của cha mẹ mình, bọn họ là sau khi biết được tin mình đã chết, có thương tâm hay không, tiện đà lưu lại ấn ký truyền âm mới, lại bảo Cầm Tử Nha chờ trên đảo, không bao lâu nữa hắn tới đây trở về cùng Cầm Tử Nha.

Lâm Minh còn sống!

Cầm Tử Nha hít sâu mấy hơi thở, lúc này mới bình phục tâm tình, tay lấy ra Truyền Âm phù khoảng cách dài hồi báo quân tình từ trong Tu Di giới, nói đơn giản về tình huống trước mắt, tay run lên, đem đốt.

Ở ngoài vạn dặm, một đoàn ngọn lửa bay lên trước mặt Lâm Minh, trong nháy mắt bị tốc độ khủng khiếp của Hỏa Lân bỏ mặc phía sau, tiếng vọng của thanh âm đứt quãng vang lên bên tai Lâm Minh.

- Lâm phụ Lâm mẫu mạnh khỏe, đừng lo, Dương Lâm bị phế, Dương Chấn lên ngôi, Tần nguyên soái bị giam lỏng, Âu Dương Bác Duyên lấy tính mạng già trẻ Tần gia uy hiếp, bức bách Tần Hạnh Hiên đến chiến trường ngoại hải cửu tử nhất sinh ở Huyết Sát đảo, cho tới nay đã một tháng có thừa, năng lực ta thấp kém, bởi do quân lệnh bị vây ở Tinh Gia đảo, không cách nào bứt ra đi cứu viện.

Sau khi nghe một đoạn thanh âm, sắc mặt Lâm Minh trong nháy mắt xanh mét.

Âu Dương Bác Duyên!

Lửa giận trong lòng Lâm Minh bị thiêu đốt, ban đầu hắn rời khỏi Thất Huyền cốc, để lại một con rắn độc này, không phải là hắn không muốn giết chết, mà là hắn không đối phó được.

Âu Dương Bác Duyên đại biểu cho Âu Dương gia tộc ở Hợp Hoan tông của Thất Huyền cốc, thế lực phía sau quá lớn, tu vi bản thân cũng đã ngưng lại ở Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong nhiều hơn mười năm. Loại nhân vật này, hắn căn bản không thể làm gì.

Lâm Minh cố ý an bài cha mẹ của mình cùng Lâm Tiểu Đông, nhưng là không nghĩ tới, Âu Dương Bác Duyên thế nhưng hạ thủ với Tần Hạnh Hiên!

Tần Hạnh Hiên là đệ tử Thất Huyền cốc, Âu Dương Bác Duyên không lấy cớ được, không cách nào đối phó công khai, nhưng là âm thầm lấy tính mạng già trẻ Tần gia bức bách, cũng là bắt được mệnh môn của Tần Hạnh Hiên!

- Đáng chết!

Quả đấm Lâm Minh nắm chặt lại vang lên tiếng ken két, ở ngoài đốt ngón tay, lôi đình nhỏ tích tích ba ba chớp động lên. Mà ấn ký ngọn lửa trên trán Lâm Minh, cũng bởi vì tức giận mà hiện ra màu đỏ.

- Trước cứu Tần Hạnh Hiên, Âu Dương Bác Duyên, ta sẽ khiến cho ngươi phải trả một cái giá thảm khốc!

Lâm Minh nằm ở trên sống lưng Hỏa Lân, liên tục không ngừng đưa chân nguyên vào trong cơ thể Hỏa Lân.

- Hỏa Lân, mau chút ít, mau hơn nữa!

Trong lòng Lâm Minh vô cùng lo lắng, Nam Hải địa vực rộng rãi, mặc dù lấy tốc độ của Hỏa Lan, lại thêm Truyền Tống trận, cũng phải mất thời gian mấy ngày!

Hắn không biết trong thời gian mấy ngày này, Tần Hạnh Hiên Tần

Hạnh Hiên có phát sinh ngoài ý muốn hay không?

...

- Cầm trưởng lão, ngươi là muốn đi đâu a?

Một đệ tử Hợp Hoan tông cười híp mắt nói, hắn là người Âu Dương Bác Duyên phái tới giám thị Cầm Tử Nha, tu vi Hậu Thiên trung kỳ.

Cầm Tử Nha nhìn đồng hồ cát ở góc tường một chút, tính toán thời gian, cũng không để ý tên đệ tử Hợp Hoan tông Hậu Thiên trung kỳ kia, trực tiếp gói lại hết hải đồ tác chiến trong phòng chỉ huy.

Sa bàn phía trên hải đồ, cờ nhỏ rớt trên đất.

Sắc mặt đệ tử Hợp Hoan tông nhất thời trở nên khó nhìn.

- Cầm Tử Nha, ngươi có ý gì?

- Không có ý gì, ta muốn đi ra ngoài mấy ngày, mượn hải đồ một chút, mấy ngày nữa sẽ mang trở về.

Cầm Tử Nha hời hợt nói.

- Cầm Tử Nha, ngươi muốn tạo phản sao?

Đệ tử Hợp Hoan tông nổi giận, nhưng chợt vừa nghĩ, cười lạnh nói:

- Hừ, cũng tốt, ngươi cưỡng lại quân lệnh, tự chui đầu vào rọ, cái này không trách được chúng ta, ta sẽ nhớ kỹ tội của ngươi, đến lúc đó báo lên cho tông môn, buộc tội ngươi! Ừm, ánh mắt kia của ngươi là thế nào, làm sao, ngươi nghĩ giết người diệt khẩu a?

Đệ tử Hợp Hoan tông khinh thường cười, mặc dù tu vi của hắn chỉ có Hậu Thiên trung kỳ, tuy nhiên có Âu Dương Bác Duyên làm chỗ dựa, hơn nữa hắn lại là ở Hợp Hoan tông, thật đúng là không cần thiết phải kính sợ Cầm Tử Nha của Cầm tông.

Cầm Tử Nha thương cảm liếc mắt nhìn người này một cái, đúng lúc này, bên trong bầu trời truyền đến một tiếng phượng minh thê lương, đệ tử Hợp Hoan tông giật mình, xông ra vừa nhìn, chỉ thấy ngọn lửa cùng cuồng phong nổi lên bốn phía, một con Chu Tước khổng lồ rơi vào bên ngoài phòng chỉ huy, cánh đỏ như lửa khổng lồ mở rộng ra, che đậy cả tòa đình viện.

Mà ở trên lưng Chu Tước, rõ ràng có một thanh niên mặc hồng y đang đứng đó, tóc dài tùy ý buông thõng, ánh mắt lóe lên như lôi đình, dung mạo hơn người, khí thế bức người, trên trán hắn rõ ràng có một đạo ấn ký ngọn lửa, vừa nhìn sẽ làm cho lòng người kinh sợ vô cùng.

- Này... Này...

Đệ tử Hợp Hoan tông ngốc trệ, bây giờ là tình huống nào.

Nhìn kỹ thanh niên mặc hồng y trên lưng Chu Tước, ánh mắt của đệ tử Hợp Hoan tông kia càng ngày càng mờ mịt.

- Này... Người này làm sao có điểm giống...

Ánh mắt của đệ tử Hợp Hoan tông cùng Lâm Minh đụng nhau, chỉ cảm thấy hai mắt của mình phảng phất lâm vào một đoàn nước xoáy màu đen, mấy hơi sau, tâm thần hắn rung mạnh, sắc mặt trắng nhợt, phun ra một búng máu!

Đây cũng không phải Lâm Minh cố ý đả thương hắn, chẳng qua là lúc này hắn biết được tin tức của Tần Hạnh Hiên, sát ý nội tâm nổi lên bốn phía, mà lịch lãm ở trong Thần Hoàng bí cảnh một năm, kinh nghiệm chém giết của hắn vô số, sát khí trên người hắn đã ngưng tụ thành trình độ hóa thực chất.

Hiện tại, cỗ sát ý này từ tâm niệm của hắn tùy ý đi ra ngoài, thế cho nên ánh mắt lóe lên như sét đánh, có thể trực tiếp đâm thủng tinh thần chi hải của võ giả bình thường.

Đệ tử Hợp Hoan tông này, tu vi có khả năng là Hậu Thiên trung kỳ, chẳng qua là cùng Lâm Minh liếc mắt nhìn nhau đã bị sát khí của Lâm Minh gây thương tích!

- Ngươi... Ngươi là... Lâm... Lâm Minh?

Đệ tử Hợp Hoan tông kia hai chân cũng bắt đầu phát run.

Lâm Minh nhíu nhíu mày, ánh mắt chợt ngưng tụ thành nước xoáy màu đen.

- Để cho ta tới.

Cầm Tử Nha vừa nói, vừa lấy ra cầm dài trong Tu Di giới, tùy ý bắn ra mấy tiếng đàn, đệ tử Hợp Hoan kia hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Cầm Tử Nha nói:

- Như vậy hắn cũng sẽ không nhớ được ngươi, hiện tại chúng ta không nên kinh động Thất Huyền cốc.

Lâm Minh gật đầu, tin tức hắn còn sống, bây giờ còn không có công khai, một khi truyền đi, Âu Dương Bác Duyên sẽ chuẩn bị trước, đến lúc đó, Âu Dương Bác Duyên nói không chừng người cũng chạy.

- Đi thôi!

Cầm Tử Nha nhảy lên lưng Hỏa Lân, Hỏa Lân triển khai hai cánh, phóng lên cao!

- Cầm phủ chủ, ấn ký truyền âm của Hạnh Hiên là cái gì?

Cuồng phong trước mặt tùy ý thổi tan tóc dài của Lâm Minh, ánh mắt Lâm Minh càng thêm kiên quyết.

Cầm Tử Nha thở dài nói:

- Sau khi tiến vào Huyết Sát đảo, ấn ký truyền âm của Tần Hạnh Hiên cũng đã bị hủy diệt, ta căn bản liên lạc không được với nàng.

Âu Dương Bác Duyên muốn đối phó Tần Hạnh Hiên, chặt đứt liên lạc giữa nàng cùng Cầm Tử Nha cũng là hợp tình lý.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, sát ý dày đặc thêm mấy phần.

- Không có ấn ký truyền âm, Huyết Sát đảo mịt mờ, đi tìm Hạnh Hiên như thế nào?

- Ta lường trước lần này nàng đi cửu tử nhất sinh, cho nên cố ý giữ lại một luồng phân hồn của nàng, niêm phong ở bên trong ngọc giản, chế thành ngọc giản linh hồn, vốn chỉ là muốn biết nàng sống hay chết. Hiện tại cũng có công dụng, ngọc giản linh hồn này, có thể cảm ứng được vị trí của nàng ở trong phạm vi nhất định.

Cầm Tử Nha vừa nói, vừa lấy ra ngọc giản linh hồn của Tần Hạnh Hiên.

Lâm Minh nhìn thoáng qua, trong lòng căng thẳng, phân hồn ngọc giản linh hồn cùng chủ vốn là nhất thể, có thể thấy được tình huống bây giờ của chủ nhân.

Lâm Minh có thể cảm giác được, sinh mệnh lực hiện giờ của Tần Hạnh Hiên đã như ngọn nến trước gió, cực kỳ không xong!

Cầm Tử Nha thở dài một hơi, nói:

- Huyết sát chi khí ở Huyết Sát đảo vô cùng nồng đậm, đừng nói là phải thường chiến đấu, cho dù là cái gì cũng không làm, thân thể cũng sẽ bị huyết sát chi khí chầm chậm hủ thực. Làm cho sinh mệnh lực càng ngày càng yếu, võ giả Hậu Thiên kỳ hoàn hảo một chút nhưng Hạnh Hiên chẳng qua là Ngưng Mạch sơ kỳ mà thôi.

Lâm Minh không nói lời nào, hắn chẳng qua là trầm mặc, cuồng phong gào thét bên tai. Song không khí bên cạnh Lâm Minh tựa hồ hoàn toàn đọng lại, một tia lưu động cũng không có, đây là sát khí ngưng tụ thành thực chất trên người hắn gây ra, cơ hồ tạo thành một cái lĩnh vực, dày đặc đến mức làm cho Cầm Tử Nha cũng cảm giác có chút bị đè nén.

Cầm Tử Nha thở khẽ một luồng lương khí, mới vừa rồi đi quá vội vàng. Hắn còn chưa kịp cẩn thận dò xét tình huống của Lâm Minh, hiện tại vừa nhìn, hắn chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía, hắn chỉ cảm thấy, thanh niên bên cạnh này giống như một pho tượng Ma Thần.

Thần cản sát thần, Phật cản giết Phật!

Không cách nào tưởng tượng, người đứng bên cạnh hắn chính là một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ. Một năm thời gian này, Lâm Minh rốt cuộc đã trải qua cái gì a!

Không khí bị đè nén hồi lâu, Cầm Tử Nha đột nhiên nghĩ đến cái gì, do dự một chút nói:

- Về tình huống của Tần gia cùng Lâm gia, ta vết thơ cho Mục Thiên Vũ điện hạ, viết liền hai phong, nhưng là không có hồi âm.

Lâm Minh khẽ cau mày, đối với Mục Thiên Vũ, hắn không có chút hoài nghi nào, nếu như Mục Thiên Vũ biết được tình huống như thế, hắn tuyệt sẽ không bằng quan đứng nhìn.

Trên thực tế, Mục Thiên Vũ căn bản không biết mình cùng Âu Dương Bác Duyên có cừu oán, hơn nữa hiện tại Thần Hoàng đảo bị cuốn vào bên trong chiến cuộc, nhiều nhất sau khi xác nhận chính mình tử vong, phái người đưa một chút vật phẩm an ủi đến Lâm gia ở Thanh Tang thành, bọn họ căn bản sẽ không nghĩ tới có người muốn xuất thủ đối phó bằng hữu, người nhà của mình.

Tuy nhiên nếu Cầm Tử Nha viết thư, như vậy thư đã đi đâu?

Lâm Minh trầm giọng nói:

- Cầm phủ chủ, Mục Thiên Vũ là người ta rất hiểu, nàng có ân đối với ta, thư tín của ngươi như đá chìm xuống biển, tuyệt đối không phải là bản ý của nàng, ta sẽ truy xét!

Thanh âm của Lâm Minh có chút lãnh, hắn biết, chính mình xuất hiện ở Thần Hoàng đảo, không phải là người nào cũng sẽ cao hứng, người có lòng ganh tị mãnh liệt chỗ nào cũng có, huống chi, hắn lấy đi tài nguyên của bao nhiêu người, một ít bình nhỏ tinh huyết Chu Tước, tựu không biết có bao nhiêu người đỏ mắt!

Chuyện lần này cho Lâm Minh một bài học, phàm là cừu nhân, phải đuổi tận giết tuyệt!

- Lâm Minh, sáu ngàn dặm phía trước, có một tòa Truyền Tống trận mới, là Lôi Cực tông của Ngũ Hành Vực thiết lập, tốc hành đi Huyết Sát đảo, nếu như chúng ta từ nơi đó đi, có thể sau mấy canh giờ sẽ tới Huyết Sát đảo, tiết kiệm hai ngày.

Nam Hải Hải Vực rộng lớn vô cùng, trận đại chiến này, đại tông môn vì để tiện vận chuyển, tạm thời thiết lập không ít Truyền Tống trận, mới vừa rồi Cầm Tử Nha lấy đi hải đồ, chính là vì để xác định vị trí các Truyền Tống trận, định ra lộ tuyến nhanh nhẹn nhất.

- Ta biết rồi.

Lâm Minh rót chân nguyên vào trong cơ thể Hỏa Lân, tăng nhanh tốc độ của Hỏa Lân, nhưng sát ý trong lòng đã ngập trời!

Khoảng cách sáu ngàn dặm, không cần quá lâu, Hỏa Lân phi hành hết tốc lực, chỉ có sau hai canh giờ, ở bên trong phạm vi nhìn của Lâm Minh, liền xuất hiện tiểu đảo phía trên hải đồ.

Chương 411: Sát thần!

Ở phía trên hòn đảo chỗ Truyền Tống trận, bảy tám thanh niên người mặc tử y, nữ có nam có, đang ngồi cùng một chỗ.

- Trương sư huynh thu hoạch tốt a! Ha ha, hơn sáu trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm, lại cộng thêm một quả Huyết Sát Tinh, Huyết Sát Tinh này là đồ tốt a!

Ở chung quanh một nam tử Nhất Tự Mi, mấy thanh niên thoạt nhìn hơn hai mươi tuổi nhìn rương gỗ nhỏ trước mặt nam tử Nhất Tự Mi, vẻ mặt rất hâm mộ.

Trong rương gỗ này tràn đầy Chân Nguyên thạch trung phẩm, mà ở phía trên Chân Nguyên thạch, rõ ràng có một bảo thạch lớn chừng đầu ngón tay, đỏ như máu bồ câu, chính là Huyết Sát Tinh, Huyết Sát Tinh này là nội hạch bên trong một vài Huyết Ma sống dài đến ngàn năm mới có thể ngưng tụ thành, đối với cao thủ Tiên Thiên cũng là có lợi thật lớn.

Nam tử Nhất Tự Mi rất đắc ý, lần này hắn thu hoạch quả thật rất lớn.

- Lại nói tiếp, nhờ có Truyền Tống trận tạm thời này, nếu không ta cũng không có hiệu suất cao như vậy, nếu là không có Truyền Tống trận, cho dù ngồi Kim Sí Thần Phong điêu, qua lại một chuyến cũng phải hơn mười ngày.

Ở chung quanh Huyết Sát đảo, sáu đại tông môn của Ngũ Hành Vực đều cài đặt Truyền Tống trận riêng của mình, Truyền Tống trận đường dài loại vật này, chi phí không rẻ, hơn nữa có tuổi thọ sử dụng hạn chế, các đại môn phái cũng rất quý trọng, chính mình xây chính mình dùng, mà phí dụng kiến tạo, cũng phải rút ra từ trong thu hoạch của một vài đệ tử trà trộn vào Huyết Sát đảo để bù lại.

Lôi Cực tông cùng Thất Huyền cốc bất đồng, đệ tử của Thất Huyền cốc, thực lực phổ biến tương đối thấp, tới Huyết Sát đảo cửu tử nhất sinh, mà đệ tử Lôi Cực tông, tới Huyết Sát đảo, vẫn có thể bảo đảm một nửa tỷ số còn sống như cũ, mặc dù nói những người bỏ mạng tính ra cũng không nhỏ, nhưng là tương đối mà nói, thu hoạch cũng thật lớn.

Đối với đệ tử Lôi Cực tông bình thường mà nói, Chân Nguyên thạch trung phẩm chính là cung không đủ cầu. Cho nên liền có một chút đệ tử theo đuổi ích lợi kếch sù tới Huyết Sát đảo bí quá hóa liều.

Những người trước mắt này, căn bản cũng là tình huống như thế.

- Trương sư huynh, ta xem ngươi tiếp tục như vậy, trước ba mươi tuổi là có thể vào Tiên Thiên Chí Cực, tốc độ này so với Lâm Minh tự kiêu một năm trước rất lợi hại, khẳng định cũng không kém a!

Thanh niên vuốt mông ngựa mở to mắt nói lời bịa đặt.

- Ha ha ha!

Mặc dù rõ ràng là nói chuyện không đâu, nhưng là nam tử Nhất Tự Mi nghe được vẫn cảm thấy rất hưởng thụ, phảng phất giống như đối phương nói thật có thể thực hiện, hắn sờ sờ râu hình chữ bát ở khóe miệng, lắc đầu nói:

- Lâm Minh mặc dù là thiên tài, tuy nhiên cuối cùng là đã chết, thổi tới trên trời cũng vô dụng, thiên tài đã chết liền không còn là thiên tài.

Ban đầu yến hội của Thiên Quang thượng nhân, Nhất Tự Mi nam tử gặp qua Lâm Minh, lúc ấy hắn làm đệ tử Tiên Thiên tùy tùng, ngồi ở một cái góc khuất của yến hội.

- Tới đây, những thứ Chân Nguyên thạch trung phẩm này, mỗi người các ngươi cầm bốn năm viên, coi là phần thưởng cho các ngươi.

- Cảm ơn Trương sư huynh!

Những đệ tử kia mừng rỡ trong lòng, một người cầm năm viên

Chân Nguyên thạch trung phẩm.

Những đệ tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi này tu vi căn bản đều ở Hậu Thiên kỳ, còn có số ít là Ngưng Mạch kỳ, năm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, đủ để bọn họ dùng hơn nửa tháng.

Nhất Tự Mi rất hưởng thụ cảm giác được coi là tiêu điểm này, ở Lôi Cực tông, nội môn đệ tử Tiên Thiên kỳ cao cấp như hắn, ở trước mặt đệ tử hạch tâm cùng đệ tử thân truyền không có cảm giác tồn tại gì. Tuy nhiên ở bên cạnh đệ tử nội môn này, thậm chí là trước mặt ngoại môn đệ tử, hắn tuyệt đối là đại ca, huống chi tu vi những người này còn xa không bằng hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên hắn thấy một điểm đỏ ở xa xa trên bầu trời nhanh chóng nhích tới gần.

- Ừm? Người nào?

Nhất Tự Mi đứng lên, tất cả đệ tử khác cũng đứng lên theo, trong lúc chiến tranh, tự nhiên phải cảnh giác.

- Chu Tước?

Nhất Tự Mi sửng sốt:

- Là người của Thần Hoàng đảo!

Ầm! Ầm!

Hỏa Lân sải cánh mười trượng rơi trên mặt đất, kích khởi vô số bụi mù, một vài đệ tử tu vi chỉ có Ngưng Mạch kỳ thậm chí bị thổi phải thối lui ra sau mấy bước mới đứng vững thân thể.

Con bà nó!

Nhất Tự Mi mở mắt trước tro bụi, trong lòng giận dữ, đám người này có hiểu quy củ hay không! Đây là địa bàn của Lôi Cực tông bọn hắn.

Nhìn lướt qua Cầm Tử Nha trên lưng Hỏa Lân, Nhất Tự Mi khẽ cau mày, đối phương hạ xuống thô bạo như vậy, rõ ràng lai giả bất thiện!

- Các ngươi là ai?

Nhất Tự Mi thét to, mặc dù Cầm Tử Nha cùng hắn tu vi tương đương, hắn cũng không sợ cái gì, nhưng cách đó không xa phía sau hắn, chính là chỗ ở của Lôi Cực tông, nơi đó còn có mấy cao thủ Tiên Thiên trấn thủ.

- Mượn Truyền Tống trận dùng một chút!

Lâm Minh bước ra một bước, theo một bước hắn bước ra, khí thế của hắn cũng bột phát ra, ánh mắt như lôi đình trong nháy mắt tập trung vào nam tử Nhất Tự Mi.

Bị hai đạo ánh mắt này tập trung vào, Nhất Tự Mi chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất giống như bị một cây đao đâm vào, lưng cũng lạnh căm căm.

- Này... Người này...

Sau khi Nhất Tự Mi thấy khuôn mặt của Lâm Minh, cả người hóa đá tại chỗ, gương mặt vặn vẹo trở nên phức tạp, trong lúc nhất thời, không thể, đủ loại vẻ mặt kỳ lạ hiện lên trên mặt của hắn.

Hắn không phải là đã chết rồi sao? Tại sao lại còn sống? Chẳng lẽ cái chết của hắn, chẳng qua là hỏa mù Thần Hoàng đảo thả ra?

Hắn nằm mơ cũng không quên được, gần một năm trước, chính là thiếu niên này, ở trên yến hội luận bàn đã dùng thương đánh bại Lôi Mộ Bạch giống như thần ma! Mà hiện tại Nhất Tự Mi cũng biết, Lôi Mộ Bạch này thật ra thì chính là thánh tử của Nam Hải Ma Vực, thánh tử chân chính của tông môn ngũ phẩm a! Lại bị Lâm Minh vượt cấp xử lý!

Không chỉ như thế, sau đó Lâm Minh cùng với tông chủ Lôi Cực tông quét cho trưởng lão Thạch Trọng Khôn của Hậu Thổ tông mặt xám mày tro, Lôi Mộ Bạch cũng bị hắn biến thành muốn sống không được!

Đây tuyệt đối là hạng người ăn tươi nuốt sống!

Đáng sợ nhất chính là khi đó tu vi Lâm Minh mới chỉ có Ngưng Mạch hậu kỳ, hiện tại hắn thế nhưng đã là Hậu Thiên hậu kỳ!

Thiên a, một năm này hắn đã làm gì, thời gian một năm, vượt qua một đại cảnh giới!

Ban đầu lúc Ngưng Mạch hậu kỳ, Lâm Minh cũng đã kinh khủng như thế, hoàn toàn có thể đánh một trận cùng cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ, hiện tại Hậu Thiên hậu kỳ, thực lực của hắn sẽ biến thái tới mức nào a?

Nhất Tự Mi nghĩ tới đây đã hoàn toàn dại ra, bất quá đệ tử phía sau hắn nhưng không có chú ý tới biến hóa của Nhất Tự Mi, nghe hai người phía trước nói muốn mượn Truyền Tống trận, bọn họ đều giận đến buồn cười.

- Ta không nghe lầm chứ, bọn họ muốn mượn Truyền Tống trận.

Một đệ tử cà lơ phất phơ nói, trong ngôn ngữ tràn đầy ý chế nhạo.

- Ngu ngốc, Truyền Tống trận này là bản môn chúng ta sử dụng, ngoại nhân muốn mượn, không có cửa đâu!

- Hai người bị bệnh thần kinh sao, hùng hổ xuống tới, làm cho lão tử bụi mù, còn muốn mượn Truyền Tống trận, hai người bọn họ cho rằng mình là rễ cây hành cây hẹ gì sao?

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, hiện tại trong lòng hắn đã bị sát ý lấp đầy, giống như là một thùng thuốc súng gần như muốn nổ tung, không cẩn thận, sẽ bột phát.

- Ta nói một lần cuối cùng, mượn Truyền Tống trận dùng một chút!

Thanh âm của Lâm Minh bắt đầu phát lạnh, Nhất Tự Mi đứng mũi chịu sào mồ hôi cũng rơi xuống.

- Không biết nói gì nữa, gặp phải người bị bệnh thần kinh...

- Ồ...

Một đệ tử lời mới vừa nói một nửa, bị Nhất Tự Mi lớn tiếng quát:

- Câm miệng cho ta, đi mở Truyền Tống trận.

Trong lúc nhất thời đệ tử kia có chút phát mộng:

- Trương sư huynh, sao... Tại sao?

- Mau chóng đi mở.

Cái trán Nhất Tự Mi đã mồ hôi xuất ra như suối, hắn là tận mắt nhìn thấy người kinh khủng như Lâm Minh, lúc ấy hắn ở Ngưng Mạch hậu kỳ cũng đã kinh khủng như thế, hắn không cách nào tưởng tượng Lâm Minh ở Hậu Thiên hậu kỳ thực lực sẽ đạt tới loại trình độ nào. Chẳng qua là bị khí cơ của Lâm Minh khóa lại, Nhất Tự Mi đều có cảm giác bị độc xà nhìn thẳng!

Đệ tử bên cạnh Nhất Tự Mi đều có chút mơ hồ, lão đại làm sao vậy, hai người kia đáng sợ như vậy sao, không phải chính là một Tiên Thiên sơ kỳ, một Hậu Thiên hậu kỳ sao, khí thế của người Hậu Thiên hậu kỳ kia mặc dù mạnh một chút, bất quá chỗ ở phía sau bọn hắn cách đó không xa có bốn năm cao thủ Tiên Thiên, một người một quyền cũng đánh cho hắn thành thịt nát.

Nhất Tự Mi thấy một đệ tử vô cùng không tình nguyện đặt Chân Nguyên thạch lên trên Truyền Tống trận, nhất thời phát hỏa, đi tới dùng một cước đá vào trên người hắn.

- Con bà nó, ngươi chưa ăn no cơm sao?

Nhất Tự Mi đá văng tên đệ tử xui xẻo kia ra, nắm Chân Nguyên thạch, tự mình đặt vào, mới vừa rồi lúc hắn một mình đối mặt với sát khí của Lâm Minh, ngay sau đó liền có cảm giác sẽ chết.

Đây căn bản là ma đầu, dưới loại tình huống bị sát ý khóa này, Nhất Tự Mi rất sợ nếu như động tác không nhanh một chút, sau một khắc Lâm Minh sẽ ra tay giết người.

- Ngươi tựa hồ nhận biết ta.

Thân thể Nhất Tự Mi cứng đờ, bên tai vang lên chân nguyên truyền âm của Lâm Minh.

- Ta... Ta biết, ban đầu yến hội luận bàn ta cũng ở đó.

- Ta không hy vọng tin tức ta còn sống tản đi ra ngoài, nếu không, ta sẽ lấy tính mạng ngươi!

- Được... Được... Ta thề, tuyệt không nói.

Nhất Tự Mi vội vàng thề, một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ, dùng cái chết để uy hiếp một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, vốn là chuyện bất khả tư nghị, huống chi Nhất Tự Mi còn là đệ tử Lôi Cực tông, nhưng Nhất Tự Mi không nghi ngờ chút nào, chỉ cần cho Lâm Minh thêm một ít thời gian, hắn thậm chí có thể giết lên Lôi Cực tông!

Truyền Tống trận rốt cuộc sắp đặt tốt lắm, Lâm Minh kiểm tra một chút, không có vấn đề, liền bước vào trong đó cùng Chu Tước và Cầm Tử Nha.

Trong nháy mắt Lâm Minh bị tia sáng bao phủ, đôi môi khẽ nhúc nhích, chân nguyên truyền âm nói:

- Hôm nay Lâm mỗ nóng lòng đi Huyết Sát đảo, thiếu ngươi một phần nhân tình.

Nói xong, thân ảnh Lâm Minh biến mất, Nhất Tự Mi mắt thấy Lâm Minh biến mất, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi trên cái trán, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng đưa tôn sát thần này đi, Nhất Tự Mi rất hoài nghi, ở nơi trú quân có mấy cao thủ Tiên Thiên cộng dồn lại, cũng chưa hẳn là đối thủ của Lâm Minh!

- Trương sư huynh, người mới vừa rồi rốt cuộc là ai?

- Tại sao để cho hắn đi Truyền Tống trận a.

- Truyền Tống trận này khởi động một lần, tiêu hao rất lớn, tự chúng ta lúc bình thường cũng không nỡ dùng a!

Những đệ tử Hậu Thiên, Ngưng Mạch kỳ này kìm nén tới khó chịu, rối rít mở miệng hỏi.

Nhất Tự Mi hết chỗ nói rồi, hắn căn bản không thể nói thân phận của Lâm Minh, cắn răng, Nhất Tự Mi kiên trì nói:

- Người nọ là thân thích của ta.

Loại lời nói dối này ngay cả chính hắn đều không tin, hiển nhiên không thể lừa bịp những đệ tử cấp thấp này, thân thích lại khiến cho ngươi bị dọa sợ tới đầu chảy đầy mồ hôi?

Đối diện với mấy đệ tử này chất vấn thậm chí có chút ít ánh mắt khinh bỉ, trong lòng Nhất Tự Mi cực độ biệt khuất, ta kháo, đám người này biết cái gì, thật sự nên làm cho mấy tên ngu ngốc này chịu chút đau khổ, hiểu được mới vừa rồi đi chính là một pho tượng ôn thần như thế nào.

Cảm giác hình tượng đại ca mới vừa rồi mình tạo nên đã ầm ầm sụp đổ, Nhất Tự Mi dứt khoát lười giải thích, định tâm hiểu rõ, lạnh lùng nói:

- Cũng đừng nói nhảm cái rắm, thời điểm này khẩn trương đi tu luyện! Chuyện ngày hôm nay ai cũng không được nói đi ra ngoài, nếu không ta khấu trừ hết Chân Nguyên thạch của các ngươi!

Chương 412: Ngọc giản bị vỡ!

Huyết Sát đảo, phương viên hơn ngàn dặm, cả tòa đảo hàng năm bao phủ bên trong huyết vụ màu đỏ, huyết vụ bậc này có ma tính, nếu là dính vào trên vết thương, sẽ chui vào như đỉa, hủ thực máu huyết của người.

Vì vậy, bị thương nặng ở Huyết Sát đảo, nếu là không có kịp thời chữa trị thì sẽ chết rất mau!

Lúc này, mặt trời ấm áp tỏa sáng, nơi Truyền Tống trận của Lôi Cực tông ở Huyết Sát đảo, chỉ nghe một tiếng nổ vang, ánh lửa mãnh liệt, mấy đệ tử Hậu Thiên thủ trận buồn bã ỉu xìu trực tiếp bị cuồng phong hất tung đi ra ngoài, Hỏa Lân triển khai cánh khổng lồ dài mười trượng, phóng lên cao.

- Này... Chuyện gì xảy ra vậy?

Trận thủ trận bay ra ngoài, nhìn Chu Tước khổng lồ trên trời một cách không thể tin, như thế nào lại vậy? Truyền Tống trận làm sao lại có một con Chu Tước bay ra?

Tốc độ Hỏa Lân quá nhanh, trong nháy mắt, đã hóa thành một điểm đỏ.

Lưu lại một bầy đệ tử Lôi Cực tông dại ra, mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

- Ngọc giản có cảm ứng...

Cầm Tử Nha nhìn ngọc giản linh hồn trong tay, phong ấn phong ấn phía trên càng thêm ảm đạm.

- Đại khái là phương vị kia.

Cầm Tử Nha chỉ một chút, ngọc giản linh hồn ở dưới tình huống khoảng cách dài cũng chỉ có thể chỉ ra phương hướng mơ hồ mà thôi.

- Đưa ngọc giản cho ta!

Lâm Minh nhận lấy ngọc giản linh hồn, khống chế Hỏa Lân bay đi về phương hướng Cầm Tử Nha chỉ thị.

Huyết Sát đảo chỉ hơn ngàn dặm, nếu như ngọc giản có thể chỉ thị vị trí chính xác, rất nhanh có thể tìm được Tần Hạnh Hiên.

Đúng lúc này, trong lòng Lâm Minh đột nhiên chấn động, hắn cúi đầu nhìn về phía ngọc giản trong tay, chỉ nghe bên trong ngọc giản truyền đến tiếng "ca ca ca" khẽ, phảng phất giống như chính là thanh âm ngọc thạch không chịu nổi gánh nặng bị đập vụn.

Sắc mặt Lâm Minh đại biến, tim ngưng đập trong sát na, hai tay hắn nắm ngọc giản, ngón tay cũng run rẩy.

Chỉ cần ngọc giản linh hồn vừa vỡ, tựu chứng minh Tần Hạnh Hiên tử vong!

Ngọc giản nhẹ nhàng rung động trong thời gian một hơi thở, rốt cuộc chậm rãi dừng lại. Ánh sáng linh hồn bám vào phía trên ngọc giản đã hoàn toàn biến mất, trên mặt Cầm Tử Nha hiện lên một tia ai thán.

- Tần Hạnh Hiên không có chuyện gì, chẳng qua là... Hiện tại Hạnh Hiên...

Cầm Tử Nha không có tiếp tục nói hết, ngọc giản linh hồn chỉ tương liên cùng linh hồn của võ giả, nếu như là bị thương, cho dù là gãy tay đứt chân, cũng sẽ không để cho ngọc giản linh hồn phát ra tiếng vang gần như muốn vỡ vụn.

Trừ phi là... Linh hồn sắp tán loạn, hoặc là máu huyết bản thân bị hao tổn nghiêm trọng!

Mà vô luận là loại tình huống nào, cũng là kết quả cực kỳ không xong.

Có thể nói, tính mạng hiện tại của Tần Hạnh Hiên tựu giống như ngọn nến trước gió, tùy thời có thể dập tắt.

Hai mắt Lâm Minh bắn ra huyết quang phệ nhân, hắn trầm mặc đặt ngọc giản linh hồn ở trong ngực, cất kỹ bên người.

- Âu Dương Bác Duyên, nếu như Hạnh Hiên chết. Ta sẽ khiến cho Âu Dương gia tộc ở Thất Huyền cốc của ngươi chôn cùng!

Một khắc kia, sát ý trên người Lâm Minh bột phát ra như núi lửa, cho dù Cầm Tử Nha là Tiên Thiên sơ kỳ, bị sát khí này ảnh hưởng cũng có cảm giác sợ hết hồn hết vía, hắn cảm thấy, một sát na ngọc giản linh hồn sắp vỡ vụn đến nơi, Lâm Minh tựa hồ biến thành Chiến Ma!

Chu Tước ngửa mặt lên trời huýt sáo, ngọn lửa sáng quắc thiêu đốt như gió dữ dội, Huyết Ma chung quanh, bị cỗ khí thế xông thẳng lên trời này bức bách, cũng là không có một con dám tới gần.

Một vài Huyết Ma chạy trốn chậm, thậm chí bị ngọn lửa cấp tốc càn quét tới đốt thành tro bụi!

Lúc này, ở bên trong một góc nào đó của Huyết Sát đảo, năm sáu võ giả bị vài chục con Huyết Ma vây khốn ở trong một cái khe núi.

Loại sinh vật Huyết Ma này, người chết càng nhiều, chúng nó hút máu huyết càng nhiều, cũng càng cường đại.

Vừa bắt đầu, hai phe Chính Ma giao chiến ở Huyết Sát đảo, đa số phát sinh chém giết ở giữa hai phe nhân mã của Chính Ma, nhưng là theo người chết càng ngày càng nhiều, đến hiện tại, lúc sau đã biến thành nhân mã hai phe chém giết cùng Huyết Ma!

Tình huống như thế, trước mắt căn bản là không cách nào giải quyết, chỉ có thể đợi đến khi đại chiến kết thúc, tùy vào thế lực một phương thắng cuộc để thống nhất tổ chức cao thủ tiến hành thanh tẩy một lần, mới có thể quét dọn sạch sẽ Huyết Ma.

Huyết Ma thân cao chỉ có bốn năm thước, lớn lên giống người, nhưng tứ chi lại chạm đất, mặt mũi mơ hồ không rõ, chỉ để lại một cái miệng to như chậu máu cùng ánh mắt sáng lên giống như

Thương Lang.

Từng con Huyết Ma, giống như Sa Ngư ngửi thấy được mùi máu tươi, vây quanh sáu tên võ giả này phát động tấn công!

Song mỗi lần Huyết Ma đánh giết tới đây, cũng sẽ bị một đạo màn hào quang vô hình đánh văng ra, bộ phận nào của chúng nó đụng vào màn hào quang, cũng sẽ bị đốt trọi trong khoảnh khắc!

- Âu sư huynh, tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi!

Sáu người này cũng là đệ tử Thất Huyền cốc, người nói chuyện đến từ Trận tông, đại trận này chính là hắn bố trí tốt trước, đệ tử Trận tông mặc dù trực tiếp đối chiến thực lực rất kém cỏi, nhưng nếu để cho bọn họ bố trí trận thật to trước tiên, tiến hành chiến đấu, bọn họ có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.

Âu sư huynh này chính là Âu Hùng, vốn hắn tới Huyết Sát đảo chỉ là vì nhìn tình huống của Tần Hạnh Hiên một chút, ôm tâm thái trêu đùa, thuận tiện cướp đoạt sạch sẽ Chân Nguyên thạch trung phẩm Tần Hạnh Hiên lấy được.

Về phần nói vào Huyết Sát đảo giết địch lấy quặng, hắn thật không nghĩ qua, hắn còn không có sống đủ, làm đệ tử Hợp Hoan tông, Âu Hùng có bảy tám phòng tiểu thiếp, còn có hơn mười người nha hoàn thông phòng, cuộc sống mỹ diệu như vậy Âu Hùng là tuyệt đối không nỡ bỏ qua.

Bất quá khi Âu Hùng thấy đệ tử Ngũ Hành Vực chiếm được Huyết Sát Tinh, hắn động tâm.

Huyết Sát Tinh!

Đây chính là vật hữu dụng đối với Tiên Thiên võ giả, nếu như nhận được một viên Huyết Sát Tinh, ít nhất có thể đổi hai ba viên Nhập Thiên đan cùng tông môn!

Lấy thiên phú của Âu Hùng, cơ hội đột phá Tiên Thiên hết sức xa vời, trừ phi dùng ba bốn viên Nhập Thiên đan để đánh lên, mới có thể đạt tới Tiên Thiên.

Song Âu Hùng họ Âu, cũng không phải là họ Âu Dương, người nào sẽ cho hắn ba bốn viên Nhập Thiên đan? Âu Hùng vốn là đã sớm đoạn tuyệt ý niệm tiến vào Tiên Thiên, không nghĩ tới hiện tại, lại có một cái cơ hội như vậy bày ở trước mặt Âu Hùng, hắn sao có thể không động tâm!

Tiên Thiên ở Thất Huyền cốc chính là trưởng lão, đãi ngộ của trưởng lão tự nhiên không giống tầm thường, một chút thiên chi kiêu nữ vốn căn bản xem thường hắn, có thể bị hắn đặt ở chỗ kín tùy ý đoạt lấy.

Nghĩ tới những thứ này, Âu Hùng vô cùng hưng phấn. Hơn nữa võ giả Tiên Thiên cảnh giới, trừ đi trọc khí Hậu Thiên trong cơ thể, tuổi thọ có thể dài ra thêm trăm năm trở lên so sánh với võ giả Hậu Thiên, tuổi thọ trăm năm a, có thể hưởng thụ cuộc sống thật là tốt trăm năm nữa, chơi thiếu nữ tuyệt đẹp ở trăm năm sau này.

Cho nên Âu Hùng quyết định, bí quá hóa liều, theo tiểu đội Thất Huyền cốc cùng nhau tiến vào Huyết Sát đảo.

Tiểu đội lần này, trừ Âu Hùng, còn có hai đệ tử Hợp Hoan tông, một đệ tử Trận tông, một đệ tử Cầm tông, một người cuối cùng chính là Tần Hạnh Hiên.

Tình huống của Tần Hạnh Hiên cực kỳ không xong, mặt cùng đôi môi của nàng đã không thấy một tia huyết sắc, đây là tổn thất máu huyết tích lũy tháng ngày gây ra, còn lần xuất chiến này, nàng tức thì bị một con Huyết Ma đánh lén, cắn vào trên cánh tay phải, hút đi một miệng lớn máu huyết.

Máu huyết của võ giả, một khi hao tổn, rất khó bổ sung trở về!

Tổn thất máu huyết, tựu ý nghĩa tổn thất thực lực cùng thọ nguyên!

Ở trên cánh tay phải Tần Hạnh Hiên, tay áo hoàn toàn bị xé mở lộ ra huyết nhục mơ hồ trên cánh tay, chính là chỗ vết thương này, không ngừng làm cho tính mạng nàng trôi đi mất.

Máu huyết trong cơ thể không ngừng bị huyết vụ hủ thực, mà tình huống trước mắt của Tần Hạnh Hiên lại căn bản là không có chút năng lực ngăn cản nào, nàng cười thảm một tiếng, có lẽ hôm nay sẽ vẫn lạc tại nơi này đi.

Cho dù may mắn chạy trở về, mình cũng sống không được một tháng, máu huyết tổn thất lợi hại như thế, tính mạng đã là đèn cạn dầu.

- Âu sư huynh, trận pháp kiên trì không được bao lâu, nhiều nhất chỉ được thời gian nửa nén hương, sau đó chúng ta phải phá vòng vây!

Đệ tử Trận tông kia nói.

Người ở chỗ này, trừ Âu Hùng là tu vi Hậu Thiên trung kỳ, những người khác hơn phân nửa là tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong, nửa bước Hậu Thiên.

Chỉ có Tần Hạnh Hiên là mới vào Ngưng Mạch, tu vi thấp nhất, tình Huống bây giờ của nàng cũng là thảm nhất.

- Phá vòng vây.

Âu Hùng cắn răng, vài chục con Huyết Ma ở bên ngoài, thậm chí còn có hai con Huyết Ma thực lực so với mình không kém bao nhiêu, nghĩ phá vòng vây, không dễ dàng.

- Những Huyết Ma này tốc độ rất nhanh, chúng ta muốn phá vòng vây, phải có người đi sau cùng, bám trụ cước bộ của chúng nó.

Âu Hùng vừa nói, ánh mắt đảo qua, rơi vào trên người Tần Hạnh Hiên.

Ánh mắt Tần Hạnh Hiên lạnh như băng, mà cô gái Cầm tông ở bên cạnh Tần Hạnh Hiên lại nổi giận:

- Âu Hùng, ngươi có ý gì? Tần sư muội đã trọng thương, ngươi nghĩ để cho nàng bọc hậu phía sau? Ngươi còn là người sao?

Âu Hùng không sao cả, lắc đầu nói:

- Nàng không ra được, khí huyết của nàng suy yếu, bọc hậu hay không cũng là chết, dù sao cũng chết, không bằng hy sinh vì tông môn một chút.

- Ngươi...

Cô gái Cầm tông mắt hạnh trợn tròn, nói:

- Ngươi quả thực vô sỉ! Hy sinh vì tông môn? Chỉ sợ là hy sinh vì ngươi a.

Âu Hùng cười lạnh nói:

- Ngươi có ý kiến như vậy, nếu không ngươi lưu lại theo nàng, xin cứ tự nhiên!

- Âu Hùng, ngươi giết hại đồng bạn, xúc phạm môn quy, ta trở về Thất Huyền cốc, tất nhiên sẽ bẩm báo trưởng lão, trị tội ngươi!

Âu Hùng nghe xong nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

- Xúc phạm môn quy? Ta giết các ngươi, hay là bị các ngươi giết? Không có ta, các ngươi còn muốn phá vòng vây? Nằm mơ! Cầm Diêu, ngươi đã nói như vậy, lúc ta phá vòng vây ngươi không nên đi theo ta, hãy theo Tần Hạnh Hiên đi.

Cô gái Cầm tông giận đến toàn thân phát run, quay đầu nhìn về phía mấy đệ tử khác, lại thấy bọn họ đều là tránh né ánh mắt, lúc sống còn, cái bọn họ nghĩ đến đầu tiên đương nhiên là mình, người nào sẽ đi để ý sinh tử của người khác.

Âu Hùng liếc mắt nhìn Tần Hạnh Hiên một cái, chân nguyên truyền âm nói:

- Ta thật tiếc hận vì ngươi, mỹ nhân thật tốt, thiên phú cũng không tệ, làm sao lại nghĩ không thoáng vậy, máu huyết của ngươi mất hết, cho dù chạy đi cũng không sống được một tháng, hơn nữa ngươi cũng căn bản là trốn không thoát, như vậy, chỗ này của ta có một viên đan dược, có thể dùng cách thiêu đốt máu huyết, kích thích tiềm năng thân thể, ngươi ăn đi, hảo hảo bọc hậu, ta sẽ bảo đảm Tần gia các ngươi không có chuyện gì, ngươi cũng biết, Âu Dương trưởng lão chẳng qua là muốn đối phó ngươi cùng Lâm gia mà thôi, với Tần gia các ngươi không có bất kỳ thù oán.

Âu Hùng vừa nói, vừa đưa ra một hoàn đan huyết sắc.

Cô gái Cầm tông thấy Âu Hùng đưa đan dược này cho Tần Hạnh Hiên, sắc mặt nhất thời thay đổi.

- Phần Huyết đan! Tần sư muội, đừng nhận, đây căn bản là đan dược chết người!

Âu Hùng cười lạnh liếc mắt nhìn cô gái Cầm tông một cái, tiếp tục chân nguyên truyền âm nói:

- Tần sư muội, ta có thể dùng võ đạo chi tâm để thề, chỉ cần ngươi hảo hảo bọc hậu, ta bảo vệ người nhà ngươi bình an, lời thề của ta mặc dù không đáng giá tiền, nhưng dù sao cũng là lời thề, ta sẽ không vì mấy tính mạng của phàm nhân, làm cho võ đạo chi tâm của mình bị hao tổn, huống chi, người nhà của ngươi không thù không oán với ta.

Chương 413: Sát na vĩnh hằng!

Bầu trời Huyết Sát đảo, Lâm Minh đứng ở trên lưng Hỏa Lân, một cái tay cầm lấy ngọc giản linh hồn, một cái tay khác rút Tử Huyễn thương ra. Hắn cứ đứng thẳng trên lưng Chu Tước như vậy, tóc dài bay tán loạn, sát khí cả người tùy ý.

Mà Hỏa Lân phía dưới Lâm Minh, tựa hồ cũng cảm nhận được sát khí của Lâm Minh, ngửa mặt lên trời hí dài, nơi qua dọc đường, tất cả hồng vụ bị ngọn lửa đốt thành tro tàn!

Căn cứ theo biểu hiện của ngọc giản linh hồn, đã cách Tần Hạnh Hiên rất gần, chẳng qua là ngọc giản linh hồn chỉ có thể chỉ ra một cái định vị mơ hồ, phạm vi phương viên hơn mười dặm, còn cần Lâm Minh chính mình đi tìm.

Lâm Minh luôn luôn phát ra cảm giác, cẩn thận dò xét tình huống chung quanh.

- Ừm? Thi thể Huyết Ma?

Tại bên trong sơn cốc phía dưới, rõ ràng có mười mấy bãi máu đen, đây là thứ sau khi Huyết Ma chết biến thành, hơn nữa nhìn tình huống thi thể, là vừa bị người giết chết không lâu.

Nơi này phát sinh qua chiến đấu!

Lâm Minh để cho Hỏa Lân chậm lại, hắn đứng ở trên lưng Hỏa Lân, đóng cửa giác quan thứ sáu, tiến vào Không Linh võ ý, chỉ để lại cảm giác, từng vòng tứ tán ra giống như gợn sóng.

Huyết vụ nặng nề, toàn bộ bị cảm giác đâm thấu!

Hiện tại trong đầu Lâm Minh cơ hồ là hiện ra một cái thế giới màu đỏ, hắn cảm nhận được Huyết Ma tiềm phục tại bên trong huyết vụ, cũng cảm nhận được xương khô bên trong bùn đất màu đỏ yên lặng.

- Ừm? Đây là... Chiến đấu? Có người đang chiến đấu!

Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra, lôi đình chớp động bên trong con ngươi, hắn cảm giác được ở bên trong hồng vụ phía xa, một đám võ giả đang liều chết chém giết cùng Huyết Ma.

- Hỏa Lân, đi!

Hỏa Lân gào to một tiếng, giương cánh bay đi, hồng vụ chung quanh bị cuồng phong xoắn thành nước xoáy khổng lồ.

- Một người, hai người, ba người... Tổng cộng năm người!

Thế giới trong cảm giác của Lâm Minh càng ngày càng rõ ràng, tổng cộng năm người đang chiến đấu cùng mười mấy Huyết Ma, mà trạng thái của năm người này trừ một người mạnh nhất trong đó, những người còn lại, cũng rất không xong!

- Không đúng, không phải là năm người, là sáu người, còn có một người nữa mạng đã ở sớm tối! Dao động chân nguyên quá yếu, thế cho nên ta cơ hồ không có cảm giác được!

Nhận thấy được tồn tại của người thứ sáu, trong lòng Lâm Minh dâng lên một cỗ cảm giác bi thống không hiểu, tâm giống như là đang sống bị đâm một đao vậy!

- Hạnh Hiên... Là ngươi sao?

Lâm Minh cắn đôi môi, lấy tốc độ của Hỏa Lân, bay qua một khoảng cách này chẳng qua là mấy thời gian hô hấp. Nhưng mà chút thời gian như vậy, đối với Lâm Minh mà nói phảng phất giống như một trăm năm vậy, khá dài!

Đúng lúc này, ở bên trong sáu đoàn sinh mệnh chi hỏa, có một đoàn đột nhiên cứ dập tắt như vậy, còn dư lại năm người!

Một chớp mắt thời gian ngắn ngủi, đã chết một người!

Hô hấp của Lâm Minh cũng dừng lại, hắn cúi đầu vừa nhìn, ngọc giản linh hồn còn, không phải là Tần Hạnh Hiên!

Hạnh Hiên... Còn sống!

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong lòng Lâm Minh, chỉ nghe thanh âm “ca ca ca” vang lên.

Ngọc giản linh hồn rung động lần nữa, giống như ngọc thạch bị đập vỡ, ở phía trên ngọc giản, rõ ràng xuất hiện một đạo vết rạn nhỏ bé mảnh như sợi tóc.

Một sát na kia, Lâm Minh chỉ cảm giác tâm mình tựa hồ bị người ta lấy hết, hai mắt hắn tóe máu, nhìn chằm chằm vào ngọc giản linh hồn, vết rạn thật nhỏ kia, cuối cùng không có lan tràn ra!

Trên mặt Cầm Tử Nha hiện lên sự đau buồn.

- Vỡ tan... Vẫn là vỡ tan, mặc dù không có nứt ra, nhưng là...

Cuối cùng là chậm một bước a! Ngọc giản vừa vỡ, chứng minh tính mạng Tần Hạnh Hiên đã bị tổn thương thật lớn, vô cùng có khả năng chỉ sống được mười ngày!

Lâm Minh một câu nói cũng không nói, hắn trầm mặc, không khí chung quanh bởi vì sự trầm mặc của Lâm Minh mà bị đè nén giống như máu đặc dính.

Loại áp lực vô hình này, khiến cho tâm thần Cầm Tử Nha đứng ở một bên cũng bị kinh hãi, một câu còn chưa dứt lại nói không được nữa.

- Tần sư muội!

Một tiếng khẽ kêu, Cầm Diêu bắn ra một chuỗi âm phù, nổ vang ở sau lưng Tần Hạnh Hiên, trực tiếp mở ra Huyết Ma bám vào phía sau Tần Hạnh Hiên!

Song, trong nháy mắt Huyết Ma kia bị đổ xuống, cũng đã mút vào một luồng máu huyết cuối cùng trong cơ thể Tần Hạnh Hiên, Phần Huyết đan mà nàng ăn, kỳ thật máu huyết trong cơ thể Tần Hạnh Hiên có thể sử dụng để đốt cháy đã không nhiều lắm!

Lúc này Tần Hạnh Hiên, toàn thân không có một tia huyết sắc, áo tổn hại, đôi môi run rẩy, nàng tựu giống như người chết bị đông cứng tới mức hấp hối khi bị ném vào trong hầm băng.

Một kiếm đâm chết một con Huyết Ma trước người, song Tần Hạnh Hiên ngay cả khí lực rút kiếm cũng không có.

- Cầm sư tỷ... Ngươi đi mau...

Trong mắt Tần Hạnh Hiên tràn đầy nước mắt, nàng không muốn liên lụy Cầm Diêu nữa.

Nửa năm trước lúc Tần Hạnh Hiên ở Thất Huyền cốc tựu biết Cầm Diêu, quan hệ hai người rất tốt, Cầm Diêu lớn hơn nàng bốn tuổi, bởi vì thiên phú bình thường, lại muốn đánh sâu vào Tiên Thiên, bí quá hóa liều cho nên mới tới Huyết Sát đảo.

Một tháng này ở Huyết Sát đảo, Cầm Diêu luôn luôn chiếu cố Tần Hạnh Hiên như tỷ tỷ, hoạn nạn thấy chân tình, nếu như không phải là Cầm Diêu, Tần Hạnh Hiên đã sớm chết.

Ở Huyết Sát đảo hơn một tháng, Tần Hạnh Hiên rất mê man, không biết mỗi ngày vĩnh viễn chiến đấu là vì cái gì, Lâm Minh đã chết, già trẻ cả nhà Tần gia bị khống chế, dưới uy hiếp của quái vật lớn Thất Huyền võ phủ này, Mộc Dịch tiên sinh cùng gia gia nàng căn bản cũng không làm ra bất kỳ cử động phản kháng nào, chỉ đợi một đại thần đưa lên một quyển tấu chương vu hãm, bịa đặt thêm một chút chứng cớ nữa, có thể đem cả nhà Tần gia tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!

Nàng không muốn khuất phục, nàng kiên trì, nàng phản kháng, nàng không cam lòng bị vận mệnh bó buộc, song nàng nghĩ mãi mà không rõ, cho dù luôn luôn kiên trì tiếp tục, thì có thể thế nào?

Âu Dương Bác Duyên, nàng căn bản không phản kháng được!

Nàng không cam lòng chết đi như vậy, nhưng là hết thảy nàng làm được chỉ là để tăng thêm niềm vui thú khi xem cuộc vui của Âu Dương Bác Duyên mà thôi!

Mê man, bất lực, tuyệt vọng, vô tận Huyết Ma trước mắt, phảng phất giống như hóa thành một cái cự thú thượng cổ, cắn nuốt linh hồn của nàng.

- Tần sư muội, bên này!

Cầm Diêu liên tiếp bắn ra mười mấy âm phù, đánh văng năm sáu con Huyết Ma ngăn trở Tần Hạnh Hiên ra, song Tần Hạnh Hiên hao hết chân nguyên, máu huyết hoàn toàn không có, căn bản là vô lực triển khai thân pháp để chạy trốn.

Chính là trong nháy mắt trì hoãn này, ngay cả Cầm Diêu cũng bị Huyết Ma bao vây, hai người các nàng, hoàn toàn ngăn cách cùng đám người Âu Hùng.

Âu Hùng quay đầu lại nhìn thoáng qua, khóe miệng hiện lên một tia cười ác độc.

- Cầm tông, Kiếm tông, sinh ra loại ngu ngốc này, biết rõ người khác phải chết, lại đi theo chôn cùng, cũng tốt, hai người các nàng ở đây, cũng đủ để những Huyết Ma kia ăn một bữa.

Về phần hai sư đệ Hợp Hoan tông của Âu Hùng, thấy Tần Hạnh Hiên cùng Cầm Diêu bị Huyết Ma vây quanh, lại tràn đầy vẻ tiếc hận, bọn họ cũng không phải tiếc hận Tần Hạnh Hiên cùng Cầm Diêu chết đi, mà là tiếc hận hai người mỹ nhân ngon miệng này, cứ như vậy bị Huyết Ma đạp hư, nếu có thể hưởng dụng trước thì thật là tốt.

Ba người chém giết ra bên ngoài, mà đệ tử Trận tông kia, mới vừa rồi đã bị Huyết Ma hút thành người khô. Đệ tử Trận tông này lực chiến đấu yếu nhất, lúc phá vòng vây bị Huyết Ma vây quanh, kêu cứu thảm thiết, nhưng là lúc này, Âu Hùng cùng hai sư đệ hắn tự nhiên sẽ không làm điều thừa đi cứu đồng bạn, điều này cũng làm cho đệ tử Trận tông kia đã định trước sẽ rơi vào kết cục thê thảm.

- Ừm? Đây là cái gì?

Âu Hùng một kiếm chém nát một con Huyết Ma, đột nhiên phát hiện ra một đoàn ngọn lửa ở phía xa đang bay tới bên này bằng tốc độ kinh người!

- Chu... Chu Tước? Là người của Thần Hoàng đảo.

Âu Hùng sửng sốt một chút, trong lòng chợt mừng như điên.

Được cứu rồi! Cho dù là Âu Hùng, cũng không có mười phần nắm chặt sẽ lao ra khoi lớp lớp vòng vây, dù sao còn có hai đầu Huyết Ma cao cấp thực lực không kém gì hắn.

- Bên này! Bên này!

Âu Hùng liều mạng cuồng hô, chỉ sợ đối phương nghe không được, hắn thề lần này sau khi sống trở về, không bao giờ tới Huyết Sát nữa, hắn muốn ôm bảy tám tiểu thiếp của mình tới chăn lớn cùng ngủ, để cho Tiên Thiên đi gặp quỷ đi.

Âu Hùng vừa huy kiếm vừa dành ra cơ hội dùng sức vẫy tay, Chu Tước kia quả nhiên bay tới nơi này, hơn nữa... Không có chậm lại.

Mắt thấy Chu Tước trong con mắt lấy một cái tốc độ khủng khiếp phóng đại, Âu Hùng ngây ngốc một chút.

Ầm!

Ngọn lửa nổ tung!

Lâm Minh quét ngang một thương, hơn hai mươi con Huyết Ma, hóa thành bụi bay! Ngay cả tiếp theo Huyết Ma cao cấp thực lực tương đương võ giả Hậu Thiên kỳ cũng đều chết ngay lập tức!

Âu Hùng và ba người bị sóng lửa thổi bay ra ngoài, rơi thất điên bát đảo. Hắn nằm trên mặt đất giống như chó chết, mở to mắt, không thể tin nhìn hết thảy trước mắt, một thương! Chẳng qua là một thương, bao gồm hai con Huyết Ma cao cấp ở bên trong hơn hai mươi Huyết Ma, toàn bộ chết ngay lập tức!

Đây... Đây rốt cuộc là người nào?

Sóng xung kích nổ tung khủng bố càn quét ra, Cầm Diêu sợ hết hồn, song chung quanh nàng vây đầy Huyết Ma, căn bản cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Nàng khe khẽ ngây ngốc một chút, chính là dại ra trong nháy mắt, có hai con Huyết Ma đã đánh về phía Tần Hạnh Hiên, còn có một con thì đánh về phía Cầm Diêu.

Cầm Diêu cắn răng, âm phù trong tay phát ra, chẳng qua là chân nguyên của nàng tiêu hao quá nhiều, chuỗi âm phù liên tiếp này tuôn ra, cuối cùng không cách nào đồng thời đánh văng ba con Huyết Ma ra!

- Tần sư muội, cẩn thận!

Cầm Diêu hô lớn.

Ánh mắt Lâm Minh như điện, liếc mắt liền thấy được tình cảnh ở ngoài hai mươi trượng xa, một sát na kia, phảng phất giống như đọng lại thành vĩnh hằng!

Khoảng cách hai mươi trượng, cũng chỉ có trong thời gian nháy mắt!

Trong ánh mắt Lâm Minh bắn tán loạn ra quang mang hung tàn, Tôi Tủy chân nguyên bột phát, Tà Thần lực mở ra!

- Chết!

Ầm!

Nham thạch dưới chân Lâm Minh đột nhiên vỡ ra, nham thạch bị đạp vỡ bay tứ tung đi ra ngoài cao vài chục trượng, thân thể Lâm Minh giống như tia chớp bắn tán loạn ra, Tử Huyễn thương trong tay nổi lên lôi quang!

Ngang!

Xương cốt cả người Lâm Minh phát ra tiếng tích tích ba ba nổ vang, một tiếng rồng ngâm cao vút từ trong cơ thể hắn phát ra, xuyên thẳng tận trời cao!

- Tà Thần Lôi Linh!

Tử Giao Thần Lôi, khắc chế tà ma huyết sát nhất!

Mà Diệt Huyết Tà Lôi vừa vặn ngược lại, có thể hấp thu lực tà ma huyết sát!

Vô luận là loại nào, cũng là khắc tinh của Huyết Ma!

Ở trong cơ thể Lâm Minh, hạt giống Tà Thần phát ra tiếng gào thét hưng phấn, thân ảnh Lâm Minh toàn bộ bị hư ảnh Thương Long vây quanh, Tà Thần dung nhập vào bên trong Tử Huyễn thương, lôi đình lực bột phát.

Lôi điện tử hồng song sắc kinh khủng, giống như quang lưới khổng lồ bao phủ xuống.

Ầm!

Tất cả Huyết Ma vây quanh ở bên cạnh Tần Hạnh Hiên cùng Cầm Diêu, trong nháy mắt bị chết ngay lập tức!

Võ giả bình thường giết chết Huyết Ma, sẽ tan chảy thành một bãi máu đen, mà Lâm Minh thì lại chết ngay lập tức, lại làm cho tất cả Huyết Ma hóa thành bụi bay, không lưu một chút vết tích nào!

Cầm Diêu hoàn toàn ngây dại, nàng trơ mắt nhìn một đám Huyết Ma bên cạnh làm cho nàng không cách nào ngăn cản trong nháy mắt mai một biến thành bụi bay, chỉ cảm thấy phảng phất giống như đang nằm mơ, đây... Đây rốt cuộc là tại sao?

Song Tần Hạnh Hiên lại ngây người tại nguyên chỗ, nhìn Lâm Minh suốt, khuôn mặt hiện lên mê võng.

Từ từ, ánh mắt vốn là đã ảm đạm của nàng tựa hồ có thần thái, mừng rỡ, nhu tình, hạnh phúc, ngọt ngào, không hối hận...

Nàng cố gắng cong cong khóe miệng, muốn cười một chút, song cuối cùng lại không thể bật cười, nàng cứ ngã xuống n, tựa như Hồ Điệp gãy cánh trong gió lạnh cuối mùa thu.

Chương 414-415

414: Đừng nhúc nhích, ngươi sẽ tốt lên thôi!

Lâm Minh trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tần Hạnh Hiên, một tay ôm lấy eo của Tần Hạnh Hiên.

Lúc này thân thể Tần Hạnh Hiên đã gầy yếu tới mức làm đau lòng người, người nàng nhẹ như một xấp vải, dường như không có chút trọng lượng nào.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tần Hạnh Hiên, trong lòng Lâm Minh vô cùng đau đớn.

Cầm Diêu thì đứng như phỗng cách đó không xa, nàng nhìn thanh niên đang ôm lấy Tần Hạnh Hiên kia, hoàn toàn dại ra:

- Ngươi... Ngươi là...

Một cái tên hiện ra trong đầu Cầm Diêu, nhưng kiểu gì nàng cũng không thể tin được!

Cùng lúc đó, đám người Âu Hùng vừa cười vừa chạy tới đây, trong lòng Âu Hùng cực kỳ kích động, không nghĩ tới lại gặp được cao nhân cỡ này, nếu có thể tạo chút quan hệ với người này, nói không chừng còn có thể thu được lợi ích rất lớn.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Âu Hùng càng đậm hơn:

- Đa tạ tiền bối cứu mạng, không biết tiền bối xưng hô như thế nào...

Lời của Âu Hùng vừa nói tới đây, lập tức kẹt trong họng, giống như một con gà đang gáy thì bỗng nhiên bị bóp cổ vậy.

Trong lúc nhất thời, đủ loại sắc mặt kinh ngạc, sợ hãi lần lượt xuất hiện trên mặt Âu Hùng, mặt hắn tái nhợt, ngón tay run rẩy, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lâm Minh!

Hắn còn sống!

Chẳng những còn sống, hơn nữa hiện tại tu vi của hắn đã đạt tới mức khủng bố như thế!

Hai tên đệ tử Hợp Hoan tông khác cũng ngây ra, là đệ tử của Thất Huyền cốc, không có người nào mà không biết Lâm Minh cả, mà nghe nói Lâm Minh với Tần Hạnh Hiên có quan hệ không tầm thường, nhớ lại những việc vừa mới phát sinh, hai tên đệ tử Thất Huyền cốc này lập tức cảm thấy hai chân run rẩy.

Lâm Minh không thèm nhìn ba người Âu Hùng chút nào, một tay đặt trên lưng Tần Hạnh Hiên, rót chân nguyên vào trong, lấy ra một viên Tục Mệnh đan, nhét vào trong miệng Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên khẽ rên lên một tiếng, trên mặt hiện lên chút màu hồng, nàng muốn đưa tay chạm vào mặt Lâm Minh một chút, nhưng lúc này ngay cả sức để nói chuyện mà nàng cũng không có, đây căn bản chỉ là một hy vọng xa vời.

Cặp môi tái nhợt giật giật, Tần Hạnh Hiên không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, nàng chỉ cảm thấy sinh mệnh lực đang nhanh chóng trôi đi khỏi thân thể tàn phá của nàng!

- Đừng nhúc nhích, ngươi sẽ tốt lên thôi! Một lát là tốt rồi.

Lời của Lâm Minh vang lên bên tai Tần Hạnh Hiên. Tần Hạnh Hiên cảm thấy cay cay mũi, nước mắt từ từ chảy xuống...

Lúc này, nàng rất thỏa mãn. Lâm Minh ôm nàng, làm cho nàng có cảm giác rất ấm áp, rất yên tâm.

Nàng biết, mình đã là đèn cạn dầu rồi, có thể chết trong lòng Lâm Minh, trước khi chết được biết Lâm Minh vẫn còn sống, như vậy đã là đủ rồi.

Có Lâm Minh ở đây, gia gia cũng sẽ không có việc gì, Tần gia cũng sẽ bình an.

Khóe miệng nàng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Hồng nhan trong khoảnh khắc sắp sửa tàn phai...

Lâm Minh thật cẩn thận đặt Tần Hạnh Hiên nằm trên mặt đất, Cầm Tử Nha thở dài một hơi, than thở nói:

- Tần cô nương đã hao hết tinh huyết, rất khó bồi bổ về nữa. Sợ rằng...

Vẻ mặt Cầm Diêu cũng bi thống, nếu Lâm Minh có thể về sớm một chút, cho dù chỉ là một ngày thôi, thì cũng đều có thể cứu được Tần Hạnh Hiên, không đến mức giống như hiện tại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Hạnh Hiên dần chết đi.

Lâm Minh không nói gì, dường như căn bản không có nghe được lời này của Cầm Tử Nha.

Hắn lấy từ trong Tu Di giới ra một cái bình nhỏ màu đỏ, bên trong chứa tinh huyết Chu Tước mà khi trước Mục Phượng Tiên cho hắn.

Hơn hai mươi giọt tinh huyết Chu Tước, lúc trước Lâm Minh dùng mười hai giọt, còn lại mười giọt thì hắn định lưu lại cho Tần Hạnh Hiên, chỉ là lúc trước hắn cũng không đủ quyền lên tiếng trong Thần Hoàng đảo, nên đối với tinh huyết Chu Tước mà Thần Hoàng đảo cho hắn, hắn lại không thể tùy ý chuyển cho người khác được.

Nhưng hiện tại đã khác, trên tay Lâm Minh có tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, đừng nói là tặng tinh huyết Chu Tước cho người khác, mà cho dù tặng Hỏa Lân cho người khác, thì Mục Dục Hoàng cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Lâm Minh thật cẩn thận lấy ra một giọt tinh huyết Chu Tước, dùng thìa ngọc nhẹ nhàng điểm vào mi tâm Tần Hạnh Hiên, vẻ mặt hắn vô cùng chuyên chú, trong mắt chỉ có giọt tinh huyết Chu Tước kia.

Ba người Âu Hùng liếc nhau, đều nhìn ra được sự sợ hãi cực sâu từ trong mắt những người khác, bọn họ không tự chủ được chậm rãi lui về phía sau...

Mà cảnh này lại bị Cầm Diêu thấy được, nàng giận giữ hô lên:

- Ba người các ngươi muốn chạy trốn ư? Nếu không phải các ngươi cho Tần sư muội Phần Huyết đan, bắt nàng ở lại phía sau, thì làm sao nàng có thể bị hại thành bộ dáng này!

Thanh âm của Cầm Diêu rất vang, Lâm Minh nghe vậy, trong nháy mắt cánh tay run lên, thìa ngọc trong tay suýt nữa đã bị hắn bóp nát!

Nhưng hắn vẫn cố gắng ổn định tâm tình, cẩn thận nhỏ một giọt tinh huyết Chu Tước thứ hai xuống. Lúc này, mặc dù cảnh tượng trời long đất lở xảy ra trước mặt Lâm Minh, thì hắn cũng sẽ không phân tán tinh thần chút nào cả.

Một luồng sát khí vô hình tràn ra, hai chân Âu Hùng như nhũn ra, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, hắn muốn lập tức quay đầu chạy trốn, nhưng lại không có dũng khí này, trốn cũng là chết, không trốn cũng là chết, hắn đã đoán được kết cục bi thảm của mình rồi, trong lòng lạnh như tro tàn.

Lâm Minh vô cùng chăm chú, từng giọt nhỏ xuống.

Trong quan niệm của Cầm Tử Nha và Cầm Diêu, tinh huyết là không thể cấy ghép được, nhưng tại Thần Hoàng đảo thì lại có bí pháp cấy ghép tinh huyết Chu Tước, một đệ tử trong cơ thể có một chút huyết mạch Chu Tước, chỉ cần cấy ghép một vài giọt tinh huyết Chu Tước, cũng đủ để cho hắn tu luyện công pháp hạch tâm Chu Tước Cấm Thần lục rồi, không khoa trương chút nào mà nói, hai giọt tinh huyết Chu Tước có thể làm cho Thần Hoàng đảo sinh ra thêm một cường giả Toàn Đan!

Vài giọt tinh huyết Chu Tước cũng đủ để làm cho cao tầng của

Thần Hoàng đảo phải tranh chấp kịch liệt.

Bởi vậy có thể thấy được sự quý giá của tinh huyết Chu Tước này.

Lâm Minh không giữ lại chút nào, nhỏ toàn bộ mười giọt tinh huyết Chu Tước trên vài khiếu huyệt quan trọng của Tần Hạnh Hiên.

Tính chất của tinh huyết Chu Tước phi thường ôn hòa, chạm vào làn da thì có một loại cảm giác hơi ngứa, sau đó cảm thấy tinh huyết toàn thân như muốn trào về phía mi tâm, dường như muốn ngưng kết thành tinh thể tại đó. Khi Lâm Minh được nhỏ tinh huyết Chu Tước, chẳng những không có bất kỳ cảm giác nóng bỏng nào, mà ngược lại còn cảm thấy giống như được uống quỳnh tương ngọc lộ, vô cùng thoải mái.

Cho nên tuy rằng lúc này Tần Hạnh Hiên vô cùng suy yếu, nhưng hoàn toàn không cần lo lắng nàng không chịu nổi tinh huyết Chu Tước.

Sau khi được tinh huyết Chu Tước rót vào trong làn da, sắc mặt Tần Hạnh Hiên chậm rãi khôi phục màu đỏ.

Cầm Tử Nha đứng bên cạnh, thấy toàn bộ quá trình này, mãi cho tới khi thấy sắc mặt Tần Hạnh Hiên ửng hồng lên, hắn sợ tới mức ngây người:

- Ngươi làm cái gì vậy? Chất lỏng màu đỏ kia là cái gì? Tại sao lại có thể bổ sung được tinh huyết mất đi? Thế gian lại có kỳ dược cỡ này như?

Sau khi Lâm Minh nhỏ xuống giọt tinh huyết cuối cùng, mới thở phào một hơi, thế gian kỳ dược ư? Tinh huyết Chu Tước quả thật rất xứng với tên gọi này, vừa rồi hắn không khác nào dùng năm tên đại năng Toàn Đan để đổi lấy cái mạng của Tần Hạnh Hiên mới vào Ngưng Mạch kỳ!

Chỉ có trao đổi chênh lệch mà xa xỉ như vậy, thì mới bù lại thiếu hụt về huyết mạch của Tần Hạnh Hiên được!

Cái giá phải trả rất lớn, cho dù Thất Huyền cốc có táng gia bại sản thì cũng không gánh vác được!

Tinh huyết Chu Tước lặng yên thanh tẠthân thể Tần Hạnh Hiên, nàng nhắm chặt hai mắt, hai cặp mi lúc thì nhíu lại, lúc thì giãn ra, có khi lại lộ ra một nụ cười hạnh phúc, giống như đang ở trong một giấc mơ muôn màu muôn vẻ.

Lâm Minh yên lặng chờ đợi bên cạnh Tần Hạnh Hiên, mãi cho đến khi nàng bình tĩnh trở lại, hô hấp cũng dần đều hơn, dường như đang ngủ say.

Lúc này Lâm Minh mới đứng lên, lộ ra một nụ cười thoải mái.

Nhưng nụ cười của hắn chỉ tồn tại trong nháy mắt, ngay lập tức đã biến thành lạnh lùng, hắn quay đầu lại, ánh mắt giống như của Tử Thần nhìn vào ba người Âu Hùng!

Trong lúc Lâm Minh cứu trị Tần Hạnh Hiên, chỉ vài chục giây mà thôi, nhưng đối với ba người Âu Hùng thì lại dài như mười năm, bọn họ liền giống như tù nhân chuẩn bị nhận bản án, trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng lại chỉ có thể chờ đợi bị tuyên án.

- Lâm đại nhân... Ta... Ta...

Chạm đến đến ánh mắt tràn ngập sát khí của Lâm Minh, hai chân Âu Hùng mềm nhũn, bịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Mà hai tên đệ tử Hợp Hoan tông khác lại càng khiếp sợ hơn, hai chân phát run, ngón tay lẩy bẩy.

Cũng không trách được bọn họ lại như vậy, khí thế của Lâm Minh thật sự quá khủng bố, lúc trước tên đệ tử Hợp Hoan tông giám thị Cầm Tử Nha trên Tinh Gia đảo cũng có tu vi Hậu Thiên trung kỳ, nhưng chạm phải ánh mắt của Lâm Minh thì cũng phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Lịch lãm một năm trong Thần Hoàng bí cảnh, Lâm Minh đã trải qua vô số cuộc chém giết, sát khí trên người hắn đã ngưng tụ gần như thành thực chất.

- Lâm đại nhân, tha mạng, tha mạng, tha cho ta, ta sẽ giúp ngươi làm chứng vạch tội Âu Dương Bác Duyên, tất cả những bố trí của hắn thì ta đều biết hết!

Âu Hùng liều mạng cầu xin tha thứ, Lâm Minh chỉ cười lạnh:

- Giúp ta làm chứng vạch tội Âu Dương Bác Duyên ư?

- Vâng... Đúng vậy, nếu Lâm đại nhân không tin, có thể hạ cấm chế trên người ta!

Âu Hùng là loại sợ chết, vì mạng sống, hắn không còn để ý tới gì nữa.

- Ta không cần làm chứng vạch tội Âu Dương Bác Duyên, ta chỉ cần giết chết Âu Dương Bác Duyên là được rồi!

Thanh âm của Lâm Minh mang theo một luồng khí phách lãnh huyết, lúc này hắn giống như vương giả nắm trong tay sinh tử của chúng sinh trên thế gian!

Làm chứng vạch tội Âu Dương Bác Duyên ư, đó là dùng môn quy của Thất Huyền cốc tới đối phó Âu Dương Bác Duyên, nhưng khi mà thực lực đủ cường đại, thì lời của Lâm Minh chính là quy tắc, đâu cần phải làm chứng nữa?

- Các ngươi, có thể chết được rồi!

Lâm Minh đã chịu thiệt một lần rồi, không còn muốn lưu lại bất kỳ một tên địch nhân nào nữa, cho dù là một tên vô danh tiểu tốt, thì cũng sẽ giống như một con rắn độc ẩn nấp sau người, có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ cắn ngươi một cái.

Ngón tay bắn ra, ba luồng điện màu máu bay về phía ba người Âu Hùng.

Sắc mặt Âu Hùng đại biến, quay đầu bỏ chạy.

Hai tên còn lại cũng quát lớn một tiếng, chọn các hướng khác với

Âu Hùng mà chạy trốn.

Nhưng luồng điện màu máu kia lại giống như giòi bám trên xương, trong nháy mắt đã đuổi theo hai tên đệ tử Hợp Hoan tông, chỉ nghe xuy xuy xuy, luồng điện màu máu đã bổ vào người hai tên này, bắt đầu cắn nuốt tinh huyết!

Hai người gào lên cực kỳ thảm thiết, nhưng mặc kệ bọn họ giãy giụa kiểu gì thì cũng đều không có chút ý nghĩa nào, thân thể họ nhanh chóng khô quắt lại, vài giây sau đã biến thành thây khô.

Âu Hùng thì cũng chỉ kiên trì thêm được vài giây mà thôi, Diệt Huyết Tà Lôi đâm vào đùi của hắn, cái đùi này nhanh chóng khô quắt lại, Âu Hùng kêu thảm một tiếng tuyệt vọng, một kiếm chém xuống chân mình, nhưng lúc này, Diệt Huyết Tà Lôi lại giống như một con rắn độc, cắn lên một chân còn lại của Âu Hùng.

- A a a a...

Hai mắt Âu Hùng tràn ngập máu, vung kiếm chém tiếp!

Cảm giác không cam lòng, thống khổ, tuyệt vọng làm cho khuôn mặt Âu Hùng hoàn toàn vặn vẹo, hắn ôm lấy mặt mình, chỉ hận không thể kéo rách da mặt xuống.

Cầm Diêu đứng phía xa nhìn, kinh hồn táng đảm, khoảnh khắc đó, nàng đột nhiên có một loại cảm giác, dường Lâm Minh này đã biến thành ma...

Nguồn thiếu chương.

Chương 416: Cảm giác không mất đi, thật là tốt!

Nguồn bị nhảy chương, nội dung vẫn liền mạch.

Cảm Giác Không Mất Đi, Thật Là Tốt!

Âu Hùng đã chết, chết trong đau đớn, bởi vì hắn tu vi có chút cao, nên Diệt Huyết Tà Lôi cũng không giết chết hắn ngay, nhưng lại làm cho hắn càng thêm đau đớn, cuối cùng hắn vẫn rơi vào kết cục biến thành thây khô.

Ba luồng Diệt Huyết Tà Lôi gào thét bay về trên tay Lâm Minh, dung nhập vào trong Lôi Linh Diệt Huyết Tà Lôi.

Cầm Diêu nuốt một ngụm nước miếng, phương pháp giết người này làm cho da đầu nàng run lên, thật sự không giống như điều mà chính đạo thường làm.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, Cầm Diêu hoảng sợ, trong lúc vô tình, tay nàng đã thấm đẫm mồ hôi.

- Cảm ơn ngươi.

Lâm Minh nói, lúc đó, cảnh tượng Cầm Diêu cứu Tần Hạnh Hiên đã được Lâm Minh thấy tận mắt, có thể tưởng tượng được, Cầm Diêu tất nhiên đã chiếu cố Tần Hạnh Hiên rất nhiều lần rồi, nếu không thì với trạng thái khi đó của Tần Hạnh Hiên, căn bản không có khả năng cầm cự được trong đàn Huyết Ma cho tới khi mình đến.

- Cái này cho ngươi.

Lâm Minh lấy từ trong Tu Di giới ra hai bình đan dược.

Lúc trước, Lâm Minh cầm đi Tu Di giới của Nam Hải Ma Vực thánh tử Lôi Mộ Bạch, trong đó ngoài phỏng chế phẩm Đại Hoang huyết kích, ngọc giản công pháp Thượng Cổ ma quyển ra, còn có rất nhiều đan dược, bảo khí quý giá, trong đó có một số đan dược còn giá trị cao hơn cả Nhập Thiên đan.

Lâm Minh cũng không có keo kiệt, trực tiếp lấy ra một bình Tạo Hóa đan cùng một bình Địa Linh đan, đây là linh đan cho võ giả Tiên Thiên và võ giả Hậu Thiên sử dụng, hai loại đan dược này đều dùng để củng cố tu vi, bồi luyện chân nguyên trong cơ thể.

Cái gọi là “cố bản bứ nguyên”, kỳ thật chính là củng cố căn cơ, căn cơ của Lâm Minh từ lúc hắn đột phá cảnh giới thì cũng đã vững chắc đến cực hạn, cho nên hai bình đan dược này cũng không có hiệu quả gì lớn với hắn nữa.

Đan dược có thể củng cố căn cơ, giá cả còn cao hơn đan dược gia tăng tu vi rất nhiều lần. Mỗi hai viên Địa Linh đan tương đương với một viên Nhập Thiên đan, mà mỗi một viên Tạo Hóa đan thì thậm chí còn cao hơn Nhập Thiên đan một chút!

Lâm Minh đưa ra tận tám viên Địa Linh đan và ba viên Tạo Hóa đan.

Cầm Diêu nhận lấy bình đan dược, ngửi được dược hương trong đó, lập tức hoàn toàn dại ra:

- Đây là... Địa Linh đan?

Cầm Diêu cũng biết tới Địa Linh đan, loại đan dược này đối với nàng mà nói thì gần như là đan dược trong truyền thuyết, trong Thất Huyền cốc thì cũng chỉ có tông môn thủ tịch đệ tử, ví dụ như Khương Bạc Vân, Cầm Vô Tâm thì mới có thể nhận được hai viên Địa Linh đan để cố bản bồi nguyên khi vừa mới bước vào Hậu Thiên.

Mà Lâm Minh vừa ra tay đã là tám viên!

Mỗi hai viên Địa Linh đan thì chính là một viên Nhập Thiên đan a!

Đối với võ giả Thất Huyền cốc mà nói, đan dược đắt đỏ này đều làm cho người ta phải líu lưỡi, làm sao nỡ ăn đây?

Có Địa Linh đan, còn không bằng dùng để đổi lấy Nhập Thiên an, nên biết rằng hiệu quả của Địa Linh đan mặc dù tốt, nhưng hiệu quả của nó thì chỉ cần chăm chỉ lâu ngày cố gắng, thì cũng có thể đạt tới được.

Nhưng Nhập Thiên đan lại không giống, không có Nhập Thiên đan, có cố gắng như thế nào đi nữa thì cũng không thể đạt tới Tiên Thiên được.

Cho nên Địa Linh đan đối với đệ tử Thất Huyền cốc mà nói, chính là thứ mỹ vị trân phẩm, giống như thịt hung thú đối với bần dân vậy, bần dân ngay cả bánh bao cũng không có mà ăn, làm gì nói tới thịt hung thú đây, thà rằng dùng nó để đổi lấy mấy gói bột mỳ thì còn thực tế hơn.

- Ta...

Cầm Diêu cũng không biết nên nói gì cho tốt, Địa Linh đan thì nàng biết, nhưng Tạo Hóa đan thì nàng lại chưa từng thấy qua, nhưng chỉ cần nhìn vào nguyên khí thiên địa nồng đậm ngưng tụ trong Tạo Hóa đan, thì cũng có thể đoán được đây chắc chắn là đan dược còn quý giá hơn cả Địa Linh đan.

Kỳ thật nàng rất muốn một vài viên Nhập Thiên đan là đã đủ rồi. Lúc trước nàng liều chết đến Huyết Sát đảo, chính là để kiếm đủ Chân Nguyên thạch trung phẩm về đổi lấy Nhập Thiên đan, về phần những Địa Linh đan và thứ này, thì hoàn toàn là xa xỉ phẩm đối với nàng.

Lâm Minh đoán được ý nghĩ của Cầm Diêu, cười nói:

- Địa Linh đan là để cho ngươi dùng, chân nguyên trong cơ thể ngươi rất hỗn độn, căn cơ bất ổn, nếu không thì tại sao chỉ mấy con địa giai Huyết Ma cũng không đối phó được như vậy, với trạng thái của ngươi, rất khó trùng kích Tiên Thiên, có Địa Linh đan để cố bản bồi nguyên, cơ hội sẽ lớn hơn nhiều, về phần viên Tạo Hóa đan này thì có thể dùng để đổi lấy Nhập Thiên đan, ba viên Tạo Hóa đan ít nhất cũng có thể đổi được ba viên Nhập Thiên đan, khi căn cơ của ngươi vững chắc, thì chỉ cần hai, ba viên Nhập

Thiên đan cũng đã đủ để ngươi trùng kích Tiên Thiên rồi!

Ba viên Tạo Hóa đan đổi lấy ba viên Nhập Thiên đan ư?

Cầm Diêu ngây người.

Lúc này, Cầm Tử Nha cười nói:

- Cầm Diêu, Tạo Hóa đan này là thứ mà võ giả Tiên Thiên dùng, giá trị của nó quả thật hơn cả Nhập Thiên đan, ta có thể hỏi tông chủ để đổi giúp ngươi, tông môn trưởng lão của Thất Huyền cốc chắc là rất vui khi làm cuộc mua bán này.

Cầm Tử Nha là Cầm tông trưởng lão, để hắn tới đổi thì không sợ bị thua thiệt, cũng càng an toàn hơn, Cầm Tử Nha không có Nhập Thiên đan, nếu không thì hắn cũng rất vui mừng đổi lấy, dù sao Nhập Thiên đan cũng vô dụng với võ giả Tiên Thiên, mà Tạo Hóa đan thì lại có thể dùng để cố bản bồi nguyên.

Cầm Diêu kích động tới mức không biết nói gì cho phải, nàng khẽ ôm lấy ngực, hô hấp trở nên dồn dập, tất cả mọi chuyện lúc này dường như là một giấc mơ!

Cảnh giới Tiên Thiên a! Mình đã hạ quyết tâm, không tiếc hy sinh tính mạng để cố gắng cả đời, nhưng mục tiêu này lại được hoàn thành chỉ trong nháy mắt!

Nhìn bộ dáng vô cùng kích động của Cầm Diêu, Lâm Minh không kìm được cảm khái, hắn hiểu rất rõ suy nghĩ của Cầm Diêu, lúc trước tại Thiên Vận quốc, rất nhiều võ giả cả đời chỉ có một mục tiêu là đặt chân vào cảnh giới Ngưng Mạch mà thôi, võ giả Tiên Thiên đối với bọn họ mà nói cũng giống như thần tiên vậy.

Nhưng hiện tại, chỉ hai bình đan dược đã có thể tạo ra một võ giả Tiên Thiên, hoàn thành nguyện vọng cả đời của đệ tử một tông môn tam phẩm.

Chỉ có thể nói, thế giới này chênh lệch quá lớn, chúng sinh giống như con kiến, mà một vài kẻ tự mình cảm thấy cao quý, thì cũng chỉ là một con kiến to hơn một chút mà thôi.

Con đường mà mình phải đi còn rất dài!

- Cầm Diêu, tin tức ta còn sống thì không nên nói cho bất kỳ kẻ nào.

- Ta... Ta biết.

Cầm Diêu ra sức gật đầu, tuy rằng nàng cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng thanh âm vẫn có chút run rẩy.

Lâm Minh khẽ cười, cúi xuống bế Tần Hạnh Hiên đang ngủ say lên.

Tạm thời áp chế sát ý nồng đậm trong lòng, Lâm Minh tìm một chỗ yên tĩnh trên Huyết Sát đảo, dùng cỏ khô và quần áo để lót thành một cái giường tạm thời giường, để cho Tần Hạnh Hiên nằm lên trên.

Hắn phải chờ tới khi Tần Hạnh Hiên hoàn toàn khỏe lại thì mới có thể đi tới Thất Huyền cốc.

Tần Hạnh Hiên ngủ một giấc tận hai ngày, trong lúc đó, Cầm Tử Nha cũng chờ một bên, hai ngày qua luôn thảo luận công pháp Cầm tông với Cầm Diêu, hai người là cùng một mạch, thiên tư của Cầm Tử Nha là cực cao, chỉ là tu luyện quá muộn, hiện giờ đã bỏ lỡ thời kỳ tăng lên tốt nhất, tuy nhiên hắn có kinh nghiệm cực kỳ phong phú đối với công pháp của Cầm tông, nhất là lý giải đối với Cầm tâm, hai ngày nói chuyện này, Cầm Diêu được lợi không ít.

Hai ngày bình an vô sự, Lâm Minh bố trí pháp trận ngăn cách khí tức chung quanh, Hỏa Lân rất dễ làm cho người khác chú ý tới, nên cũng bị Lâm Minh giấu trong sơn động, cũng không phải là hắn sợ Huyết Ma, mà chỉ không muốn chiến đấu làm quấy rầy đến Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên trong lúc ngủ say có vẻ rất an bình, khuôn mặt hồng nhuận thoạt nhìn như trẻ con.

Chỉ là ngẫu nhiên nàng sẽ có chút nhíu mày, thậm chí còn như hoảng sợ, có lẽ là do những chuyện nàng trải qua gần đây tạo thành ám ảnh tâm lý quá sâu, Lâm Minh chết, Tần gia nguy cơ sớm tối, Âu Dương Bác Duyên như một con rắn độc, Huyết Sát đảo tràn ngập nguy cơ, tất cả đều là ác mộng đối với Tần Hạnh Hiên, ép cho nàng không thở nổi.

Mỗi khi nhìn thấy Tần Hạnh Hiên như vậy, Lâm Minh đều cảm thấy lo lắng, hắn chỉ có thể yên lặng cầm tay Tần Hạnh Hiên, như muốn làm cho nàng yên tâm...

Cách làm này quả thật có hiệu quả, mỗi lần như thế, Tần Hạnh Hiên lại chậm rãi bình tĩnh, có khi khóe miệng còn hiện ra nụ cười hạnh phúc.

Trong sơn động rất lạnh, hơi nước ngưng kết trên đỉnh sơn động, hóa thành từng bọt nước trong suốt, sau khi tích tụ đủ thì sẽ nhỏ xuống, phát ra tiếng vang giòn tan.

Tuy nhiên Tần Hạnh Hiên cũng không cảm thấy lạnh, tinh huyết Chu Tước luôn âm thầm cải tạo huyết mạch của nàng, làm cho khí huyết toàn thân nàng như một lò lửa, có đôi khi, Tần Hạnh Hiên còn đổ mồ hôi đầm đìa, đạp chăn ra, thậm chí còn theo bản năng xé áo trên người.

Những lúc như vậy, Lâm Minh đều có chút xấu hổ, một lần nữa đắp chăn cho Tần Hạnh Hiên, chờ đợi tinh huyết Chu Tước hoàn toàn dung hợp với nàng, xâm nhập vào trong cốt tủy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng ngày lại từng ngày.

Đêm khuya, trăng sáng treo cao trên bầu trời, nhưng do quanh năm Huyết Sát đảo bị bao phủ bởi sương mù đỏ, nên vầng trăng này lại bị bịt kín bởi một quầng sáng màu máu, thoạt nhìn hết sức yêu dị.

Tần Hạnh Hiên đã hoàn toàn yên lặng, trên mặt nàng thường thường hiện lên màu hồng, lúc này cũng đã trở lại như cũ.

Quá trình cải tạo huyết mạch yên lặng hoàn thành.

Một giọt nước mắt ngưng lại trên mi Tần Hạnh Hiên, dưới ánh trăng màu đỏ yêu dị chiếu xuống, hiện lên một màu đỏ nhạt, giống như một hạt huyết trânẩn trong vỏ sò giữa đêm, hết sức đẹp đẽ.

Nước mắt rơi xuống, nhưng lại bị một bàn tay hứng lấy, Lâm Minh nhẹ nhàng lau khô giọt nước mắt này, có chút đau lòng.

Đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên ho khan một tiếng, lộ ra vẻ đau đớn, sau đó... Nàng mở mắt.

Tầm nhìn mơ hồ chậm rãi rõ ràng hơn, trong tầm mắt của nàng xuất hiện khuôn mặt của Lâm Minh.

Nàng lập tức giật mình!

Hai ngày qua, vô số mộng cảnh xuất hiện, làm cho Tần Hạnh Hiên không rõ rốt cuộc đâu là trong mơ, đâu là sự thật, nàng nhớ mang máng lúc mình sắp chết, thấy Lâm Minh cưỡi Chu Tước đi đến, nhưng lại không nhớ được đây rốt cuộc là sự thật hay là giấc mơ, thậm chí nàng còn không biết mình rốt cuộc còn sống hay là đã chết.

Lúc này, khi nàng tỉnh lại, vốn cho rằng mình sẽ phải cô đơn trong thế giới thảm đạm này, nhưng lại thấy Lâm Minh đang ngồi bên cạnh, trên mặt mang theo nụ cười vui mừng.

Khoảnh khắc đó, nước mắt của Tần Hạnh Hiên cũng không còn kìm được, nàng gục vào trong lòng Lâm Minh, khóc rống lên.

Nàng ôm chặt lấy lưng Lâm Minh, dường như sợ hãi chỉ cần buông tay ra, thì sẽ mất đi hắn vậy.

- Không có việc gì, tất cả đều tốt rồi!

Lâm Minh khẽ vuốt lưng của Tần Hạnh Hiên, trong lòng cực kỳ cảm khái, cảm giác không mất đi, thật là tốt...

Chương 417: Đi tới Thất Huyền Cốc

Tần Hạnh Hiên cứ như vậy mà ôm lấy Lâm Minh, nghẹn ngào không nói gì, tất cả ủy khuất trong lòng nàng đã tan hết trong lúc này.

Tần Hạnh Hiên đột nhiên cảm thấy cả đời này nàng cũng không thể rời xa Lâm Minh được, mặc dù chênh lệch giữa hai người như lạch trời, nhưng nàng cũng muốn dùng hết toàn lực mà đuổi theo, cho dù chỉ là một con bướm lao đầu vào lửa thì cũng được.

Ôm thân thể mềm mại này trong ngực, Lâm Minh cũng rất nguyện ý hưởng thụ chút kiều diễm này, mãi cho tới hồi lâu, Tần Hạnh Hiên mới thấp giọng nói:

- Ta đói rồi...

Ba ngày không ăn gì, Tần Hạnh Hiên đã rất đói bụng rồi.

- Đói bụng?

Lâm Minh khẽ cười, nếu đói thì cũng có nghĩa là gần khỏe lại rồi.

Tần Hạnh Hiên có chút ngượng ngùng gật đầu, hiện tại nàng rất đói.

- Cho ngươi một thứ, cam đoan ngươi sẽ thích.

Lâm Minh nói xong, bắt đầu nhóm lửa, Lâm Minh vẫn luôn mang theo đồ nấu ăn trong Tu Di giới.

Một chiếc nồi lớn được đặt trên bếp lửa, sau khi cho nước vào, Lâm Minh lấy từ trong Tu Di giới ra một khối thịt đỏ tươi, ném vào trong đó.

Rắc thêm muối, gia vị, bắt đầu đun sôi.

Một lát sau, mùi thơm tỏa ra bốn phía, Lâm Minh chậm rãi đưa một chén canh cho Tần Hạnh Hiên, thịt mềm tươi mới, nước canh đậm đặc, có màu đỏ nhạt, thoạt nhìn rất giống một loại rượu ngon lâu năm, hương thơm ập vào mũi.

Rắc lên một chút hành, bỏ thêm rượu, gia vị, ngay cả làm thần tiên cũng không đổi.

- Đây là cái gì?

Tần Hạnh Hiên nhìn một chén canh đậm đặc màu đỏ và xanh này, ngạc nhiên hỏi.

Lâm Minh cười mà không nói, đây là đồ ăn hắn mang ra từ trong Thần Hoàng bí cảnh, chính là thịt loại cua thần kỳ kia, mạch nước ngầm trong hang động rất lớn, Lâm Minh cũng không bỏ qua, khi rời đi thì đã bắt lấy rất nhiều cua, ngay cả nước trong này cũng được hắn mang đi rất nhiều.

Hai thứ này tuyệt đối là linh thực, linh thủy cực phẩm, tại Thiên Diễn đại lục thì căn bản không có chỗ nào có được, thể tích Tu Di giới của Lâm Minh không đủ lớn, tuy nhiên có thêm Tu Di giới của Lôi Mộ Bạch thì cũng đủ rồi, Tu Di giới địa giai hạ phẩm, không gian bên trong rộng mười trượng vuông, Lâm Minh chứa đầy thịt cua, Tu Di giới là một không gian riêng biệt, thức ăn bỏ vào thì sẽ không bị hư thối, hơn nữa còn có hiệu quả giữ tươi, có đặt trong đó mấy chục năm cũng không có việc gì. Ngôn Tình Sủng

Uống một ngụm canh, lại ăn một miếng thịt cua. Trên mặt Tần Hạnh Hiên lộ ra chút kinh ngạc, thịt cua vừa non vừa mềm, nước canh cũng vô cùng ngon, không chỉ vậy, thịt cua này ăn vào bụng, có luồng luồng hơi nóng chậm rãi lan ra, dường như đang tẩm chân nguyên trong cơ thể nàng, toàn thân nàng thấy ấm áp, vô cùng thoải mái.

- Đây là thứ gì a? Có đắt lắm không?

Khi Tần Hạnh Hiên ở Thất Huyền cốc thì cũng từng được nếm qua linh thực, ngay cả linh thực cực phẩm có giá trên một trăm Chân Nguyên thạch cũng đều từng ăn rồi, nhưng so với những thịt cua này, những linh thực kia lại không là gì cả. Những thịt cua này chẳng lẽ có giá nàng ngàn Chân Nguyên thạch hay sao?

Lâm Minh nói:

- Ngươi cứ ăn đi, mấy thứ này là do ta nhận được trong Thần Hoàng bí cảnh, rất tốt cho ngươi dưỡng thương.

Dùng mười giọt tinh huyết Chu Tước làm thuốc, lại có thêm cực phẩm linh thực điều dưỡng, phương thức trị liệu xa xỉ như vậy cũng đủ để bồi bổ lại khí huyết đã mất đi của Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên chớp mắt:

- Lâm Minh, một năm này, ngươi đã trải qua những gì trong Thần Hoàng bí cảnh vậy? Tại sao lại ở trong đó lâu như vậy?

- Nói thì dài lắm, chờ ta từ từ nói cho ngươi, đúng rồi, Hỗn Độn Chân Nguyên quyết mà ta đưa cho ngươi, tu luyện đến đâu rồi?

Tần Hạnh Hiên nói:

- Chỉ luyện đến tầng thứ nhất đại thành, gặp rất nhiều vấn đề, ngọc giản cũng không miêu tả rõ ràng lắm.

Ngọc giản Hỗn Độn Chân Nguyên quyết trong tay Tần Hạnh Hiên là do Lâm Minh khắc lại.

Khắc ngọc giản công pháp cũng không phải đơn giản như ghi lại văn tự, bên trong liên quan đến rất nhiều thứ huyền diệu, nên muốn khắc được ngọc giản công pháp, đầu tiên là yêu cầu người khắc phải vô cùng tinh thông công pháp, cũng tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh thì mới được.

Để cho một người hoàn toàn không hiểu Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đến khắc, cho dù hắn có ngọc giản Hỗn Độn Chân Nguyên quyết hoàn chỉnh, thì cũng không thể phục chế được, điều này giống như một người không am hiểu khắc dấu, mặc dù đối có bản vẽ trong tay thì cũng không có khả năng khắc ra con dấu giống như đúc được.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngọc giản công pháp lại quý báu và thưa thớt như vậy.

Bản thân Lâm Minh cũng chỉ tu luyện Hỗn Độn Chân Nguyên quyết đến tầng thứ ba đại thành mà thôi, điều này làm cho việc hắn khắc Hỗn Độn Chân Nguyên quyết không thể tránh khỏi có rất nhiều chỗ sơ hở và mơ hồ, đây cũng làm cho Tần Hạnh Hiên tu luyện khó khăn hơn.

Hơn nữa Tần Hạnh Hiên không có kinh nghiệm tu luyện của Thần Vực đại năng trong đầu như Lâm Minh, mặc cho nàng có thiên phú lục phẩm, thì tu luyện đứng cực kỳ chậm chạp.

Lâm Minh thở dài một hơi, hiện tại Tần Hạnh Hiên đã Ngưng Mạch, nếu muốn luyện thành Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, sau đó tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, lại đi con đường Tôi Tủy, thì quá khó khăn.

Như thế, còn không bằng luyện Chu Tước Cấm Thần lục, mười giọt tinh huyết Chu Tước cũng đủ để Tần Hạnh Hiên tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục đến bộ phận trung tâm, thậm chí có thể tu luyện đến ba tầng công pháp phía sau của Chu Tước Cấm Thần lục mà mình thu được từ Thần Hoàng bí cảnh.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh liền hỏi:

- Hạnh Hiên, ngươi có nguyện ý gia nhập Thần Hoàng đảo không?

Tần Hạnh Hiên nghe xong, thoáng sửng sốt, ngay sau vui mừng nói:

- Gia nhập Thần Hoàng đảo? Ta có thể ư?

Thần Hoàng đảo là tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, với thiên phú lục phẩm của Tần Hạnh Hiên, đặt tại Thiên Vận quốc thì có vẻ rất kinh diễm, nhưng đặt trong Thất Huyền cốc thì cũng chỉ là không tồi mà thôi, đặt tại Thần Hoàng đảo, thì là vô cùng bình thường, ví dụ như Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân thì đều có thiên phú thất phẩm thượng đẳng, mà Tần Hạnh Hiên chỉ có lục phẩm trung đẳng, tại Thần Hoàng đảo, thậm chí đại đa số nha hoàn đều có thể đạt tới thiên phú lục phẩm hạ đẳng.

Đương nhiên là Tần Hạnh Hiên muốn gia nhập Thần Hoàng đảo, về mặt tài nguyên tu luyện, Thất Huyền cốc cách Thần Hoàng đảo một trời một vực, hơn nữa, trọng yếu hơn là Lâm Minh cũng ở trong Thần Hoàng đảo.

Có thể đi Thần Hoàng đảo, nàng sẽ có thể gần Lâm Minh thêm một chút.

Lâm Minh khẽ cười:

- Nếu ngươi nguyện ý, đương nhiên là có thể, lần này ta sẽ mang ngươi đi Thần Hoàng đảo, Thất Huyền cốc không cần ở lại cũng được!

Môi trường trong Thất Huyền cốc rắc rối phức tạp, địch nhân của Lâm Minh nhiều hơn xa bằng hữu, để Tần Hạnh Hiên ở đó, Lâm Minh cũng không yên tâm.

Đêm đó, Lâm Minh nằm cạnh Tần Hạnh Hiên, tất nhiên là còn nguyên y phục, Lâm Minh kể lại cho Tần Hạnh Hiên kinh nghiệm một năm của mình, hai người nói chuyện trắng đêm, mãi cho tới bình minh lên...

Sáng hôm sau, Lâm Minh dắt tay Tần Hạnh Hiên đi ra sơn động, từ rất xa đã nghe thấy tiếng đàn, đây là Cầm Tử Nha đang thảo luận cầm âm nhạc lý với Cầm Diêu.

Nhìn thấy Tần Hạnh Hiên đi ra sơn động, Cầm Diêu khẽ thở ra một hơi, tuy rằng đã sớm biết Tần Hạnh Hiên sẽ không có việc gì, tuy nhiên mãi cho tới khi nàng chân chính tỉnh lại, thì Cầm Diêu mới yên tâm.

- Tần sư muội, ngươi tỉnh lại rồi!

Cầm Diêu kéo tay Tần Hạnh Hiên, đứng trước mặt Cầm Diêu, Tần Hạnh Hiên không kìm được ửng đỏ, giống như vừa làm chuyện gì đuối lý vậy.

Đối với việc Lâm Minh bay thẳng mười mấy vạn dặm tới cứu Tần Hạnh Hiên, Cầm Diêu cũng có chút hâm mộ, cô gái nào mà không mơ mộng người trong lòng của mình có thể có một ngày dùng khí thế như cầu vồng đó tới cứu mình đây.

Huống chi diện mạo của Lâm Minh cũng không tồi, tiền đồ lại không thể lường trước được.

Vốn Cầm Diêu thấy không đáng thay cho Tần Hạnh Hiên, nhưng hiện tại, Cầm Diêu lại thấy hâm mộ Tần Hạnh Hiên, nhớ tới Lâm Minh cho mình hai bình đan dược, bằng đó cũng đủ để nàng đặt chân vào Tiên Thiên kỳ rồi, như vậy thì thứ mà Tần Hạnh Hiên nhận được chắc cũng đủ để nàng đặt chân vào Toàn Đan.

Đó là Toàn Đan a, cấp bậc của thái thượng trưởng lão a! Năm trăm, sáu trăm năm tuổi, nghĩ đến đây, trong lòng Cầm Diêu cảm khái, số mệnh của Tần sư muội thật là tốt.

Đúng lúc này, trước người Cầm Tử Nha đột nhiên cháy lên một ánh lửa, là ánh sáng của Truyền Âm phù, nghe tin tức truyền đến, Cầm Tử Nha nhướng mày, sau đó cười lạnh một tiếng.

- Ân? Chuyện gì vậy?

Cầm Tử Nha nói:

- Là Thất Huyền lệnh triệu tập ta về tông môn, Âu Dương Bác Duyên cáo buộc ta bỏ rơi nhiệm vụ, cãi lại quân lệnh, một mình rời khỏi Tinh Gia đảo, lại còn lấy đi hải đồ, làm bị thương nặng đồ đệ của hắn, lần này Âu Dương Bác Duyên chuẩn bị buộc tội ta trước trưởng lão hội.

Lâm Minh khẽ cười, chỉ là nụ cười của hắn lạnh như băng, tràn ngập sát khí.

- Một khi đã như vậy, Cầm phủ chủ quay về tông môn đi, ta sẽ về cùng ngươi, xem bọn hắn chuẩn bị buộc tội người như thế nào!

- Ngươi đi Thất Huyền cốc ư?

Cầm Tử Nha cả kinh, trong ấn tượng của hắn, Lâm Minh quả thật rất lợi hại, thậm chí so với hắn thì còn mạnh hơn rất nhiều, nhưng đi Thất Huyền cốc, nơi đó cao thủ Tiên Thiên nhiều như mây, cũng có cả cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, đừng nói tới bản thân Âu Dương Bác Duyên cũng có thực lực cao cường, cho dù Lâm Minh có lợi hại đi nữa, thì cũng không có khả năng làm gì Âu Dương Bác Duyên tại Thất Huyền cốc cả, đến lúc đó hơn phân nửa sẽ không có kết quả gì.

- Đúng, hiện tại đi luôn!

Thanh âm của Lâm Minh mang theo sát ý nhàn nhạt, nhiệt độ chung quanh cũng thấp đi không ít.

- Lâm Minh, ngươi đừng xúc động.

Tần Hạnh Hiên sợ Lâm Minh chịu thiệt, nên biết rằng Âu Dương gia tộc tại Thất Huyền cốc có thế lực gần bằng Khương gia, Âu Dương Bác Duyên là nhân vật trọng yếu của Âu Dương gia tộc, mạng lưới quan hệ bao phủ toàn bộ Thất Huyền cốc, cường long không áp được địa đầu xà, muốn đối mặt với Âu Dương Bác Duyên tại Thất Huyền cốc thì rất dễ phải chịu thiệt.

- Lâm Minh, như vậy đi, nếu không thì chúng ta đi Thần Hoàng đảo trước, xem có thể sử dụng Thần Hoàng đảo để tạo áp lực với Thất Huyền cốc hay không...

- Không cần, chuyện này, chúng ta tự mình giải quyết là được rồi, hiện tại đi thôi!

- Điều này... Được rồi!

Cầm Tử Nha thấy Lâm Minh đã quyết định, đành phải gật đầu, nói:

- Đến lúc đó ra sức dùng thương lượng là chủ yếu, Thất Huyền cốc hẳn là sẽ tổ chức một trưởng lão hội...

Cầm Tử Nha nghĩ nghĩ, Thất Huyền cốc hẳn là sẽ trừng phạt Âu Dương Bác Duyên một chút, như vậy thì cũng sẽ không đắc tội với Thần Hoàng đảo.

Chương 418: Yến hội tại Thất Huyền Cốc

- Nhưng...

Tần Hạnh Hiên vẫn cảm thấy lo lắng.

Cầm Tử Nha nói:

- Không có việc gì đâu, chuyến này Lâm Minh đi, nhiều nhất cũng chỉ là không chiếm được kết quả gì, nhưng có cho Thất Huyền cốc thêm một lá gan nữa, bọn họ cũng không dám làm gì Lâm Minh cả.

Tần Hạnh Hiên cắn môi gật đầu, lại dặn dò:

- Lâm Minh, ngươi phải cẩn thận một chút.

Cầm Tử Nha dừng một chút, nói với Lâm Minh:

- Như vậy đi, chúng ta trước tiên tìm một chỗ an toàn, sắp xếp cho Tần cô nương đã, sau đó ta và ngươi cùng đi Thất Huyền cốc.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Chiến sự nổi lên bốn phía, Nam Hải làm gì có chỗ nào an toàn đâu, bố trí trên một hòn đảo đơn độc, thì ta càng lo lắng hơn, Hạnh Hiên, ngươi cứ đi theo ta là được rồi, cùng đi Thất Huyền cốc.

- Điều này...

Cầm Tử Nha có chút lo lắng:

- Lâm Minh, đến lúc đó nói không chừng còn xảy ra tranh đấu. Nếu không cẩn thận làm bị thương Tần cô nương thì...

Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Nếu bọn hắn dám làm bị thương Hạnh Hiên, ta diệt cả nhà Thất

Huyền cốc!

Một câu này vang lên, sát khí giấu trong cơ thể Lâm Minh cũng tràn ra theo, Cầm Tử Nha cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, lúc này hắn mới ý thức được, Lâm Minh cũng không phải đang nói đùa, hắn chỉ có thể cầu nguyện đến lúc đó có thể giải quyết hoàn bình mà thôi.

- Như vậy... Được rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi.

...

Thất Huyền cốc, Hợp Hoan tông!

Mây mù mỏng manh lan trên hồ nước rộng lớn, giữa hồ nước có các hòn đảo nhân tạo, các đảo nối với nhau, giống như một choi trân châu lóe sáng.

Hôm nay Hợp Hoan tông cực kỳ náo nhiệt, tông môn đang tổ chức yến hội long trọng.

Có ba việc vui, một là Hợp Hoan tông đại trưởng lão Âu Dương Quang nạp thiếp, hai là Hợp Hoan tông thủ tịch đệ tử Âu Dương Minh đột phá Hậu Thiên kỳ, ba là trưởng lão Âu Dương Bác Duyên sau mấy chục năm kẹt tại Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong, rốt cuộc đã đột phá Tiên Thiên trung kỳ!

Ba việc vui này, trọng yếu nhất là hai việc sau, về phần Âu Dương Quang nạp thiếp, đối với Hợp Hoan tông trưởng lão thê thiếp thành đàn mà nói, thì cũng không có gì to tất cả, chỉ là nhân tiện chúc mừng một chút mà thôi.

Hai việc sau thì mới là mục đích hàng đầu, Âu Dương Minh và Âu Dương Bác Duyên cùng đột phá, tăng mạnh địa vị của Âu Dương gia tộc trong Thất Huyền cốc.

Mấy năm nay, tuy rằng phần lớn cao thủ đỉnh cấp của Thất Huyền cốc là người của Khương gia, nhưng cũng không so được với Âu Dương gia tộc đông người, các trưởng lão thê thiếp thành đàn, sinh sôi nảy nở quá nhanh.

Con cháu nhiều thì thiên tài cũng nhiều theo.

Dưới tình thế này, số lượng nhân khẩu của Âu Dương gia tộc cao hơn Khương gia mấy lần, đã lờ mờ hình thành xu thế ngang hàng với Khương gia.

Trên hòn đảo chính, nằm giữa hồ nước, có bảy chiếc cầu đá khí thế to lớn, nối với các hòn đảo khác, mỗi một chiếc cầu đá cẩm thạch thì đều rộng năm trượng, có thể chứa được hai chiếc xe ngựa chạy song song tới, vô cùng hoành tráng.

Lúc này trên cầu cẩm thạch, dòng người đi qua, phần lớn đều là các nhân vật có uy tín trong gia tộc tu võ hoặc môn phái nhỏ.

- Ha ha, Bác Duyên huynh, chúc mừng a!

Một lão nhân mặt ngựa gặp Âu Dương Bác Duyên, ôm quyền nói.

- Cùng vui, cùng vui!

Âu Dương Bác Duyên cười ha hả đáp lễ, lúc này hắn có thể nói đang vô cùng đắc ý, lần này đột phá Tiên Thiên trung kỳ chính là do biết Lâm Minh tử vong, đại cừu của mình được báo, ý niệm thông suốt, tâm tình sảng khoái, chân nguyên vốn ngưng lại đã lâu rốt cuộc cũng thông suốt, nên mới đột phá thuận lợi như nước chảy thành sông.

Nhưng lại có một việc làm cho Âu Dương Bác Duyên cảm thấy sảng khoái hơn, đó chính là tên Cầm Tử Nha vẫn luôn đối nghịch với hắn kia, không biết tại sao lại ngớ ngẩn tới mức đả thương giám quân mà mình phái đi Tinh Gia đảo, sau đó cuốn theo hải đồ, rời khỏi vị trí công tác, môn quy của Thất Huyền cốc rất nghiêm khắc, trong thời chiến thì quân quy càng nghiêm khắc hơn, lần này tuyệt đối có thể làm cho Cầm Tử Nha không thể chịu đựng nổi.

Điều duy nhất đáng tiếc chính là Âu Dương Bác Duyên cũng không thể làm cho Tần Hạnh Hiên khuất phục trước hắn, cam tâm hầu hạ hắn, tuy rằng Âu Dương Bác Duyên là trưởng lão, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng chức quyền và quân lệnh đến áp chế Tần Hạnh Hiên mà thôi, nếu làm ra chuyện cưỡng gian thì lại không có khả năng.

Điều này làm cho Âu Dương Bác Duyên vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu không thì việc tận tình hưởng dụng, chiếm giữ nữ nhân mà Lâm Minh thích khi còn sống mới là việc vui sướng, có thể làm cho ý niệm của mình càng thông suốt hơn.

- Âu Dương trưởng lão, chúc mừng a, một trăm bốn mươi tuổi Tiên Thiên trung kỳ, tương lai đạt tới Tiên Thiên Chí Cực cũng không phải là không có khả năng a!

Một tên đạo sĩ râu dài vung phất trần, cười chúc mừng.

Đạo sĩ này là quan chủ của một đạo quan nhị phẩm, trong Thất Huyền địa khu có không ít tiểu tông môn nhị phẩm, bọn họ cũng không phụ thuộc vào Thất Huyền cốc, mà chỉ giữ quan hệ hòa hảo với Thất Huyền cốc mà thôi, có đôi lúc còn giao nộp một chút cống phẩm, Thất Huyền cốc cũng ngầm thừa nhận, cho bọn họ tồn tại.

- Thì ra là Tần quan chủ, mời!

Trong người có việc vui, tinh thần sảng khoái, hiện tại mặc dù Âu Dương Bác Duyên đối mặt với quan chủ của tông môn nhị phẩm thì cũng tươi cười mà đón chào, lần này hắn đặt chân vào Tiên Thiên trung kỳ, coi như chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ của Thất Huyền cốc, Âu Dương Bác Duyên mới chỉ một trăm bốn mươi, một trăm năm mươi tuổi, còn có không gian phát triển rất lớn, khoảng trăm năm nữa đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ thì chẳng không có gì lạ cả.

Mà Tiên Thiên hậu kỳ chính là cao thủ nhất lưu của Thất Huyền cốc, nên biết rằng, cao thủ Tiên Thiên Chí Cực tại Thất Huyền cốc hiếm như lông phượng, sừng lân, toàn bộ Âu Dương gia tộc cũng chỉ có một cao thủ Tiên Thiên Chí Cực mà thôi.

Trên đảo đã sớm được bố trí yến hội, một chiếc đài được dựng lên ngay giữa đảo, nhìn sáng bóng và vô cùng xa hoa.

Có thể đi lên những chiếc đài này thì đều là nhân vật số một, số hai của các tông môn nhị phẩm, hoặc là gia chủ của các đại gia tộc tu võ, mà trưởng lão Thất Huyền cốc thì ngồi trên trên chủ đảo, những người có thân phận thấp hơn một bậc thì ngồi trên các đảo nhỏ xung quanh, toàn bộ yến hội căn cứ vào thân phận để xếp chỗ ngồi rất rõ ràng.

Âu Dương Minh tự nhiên ngồi trên chủ đảo, cách một năm, hắn vẫn tiêu sái tuấn dật như trước, tuy nhiên so với trước kia thì đã có thêm chút khí tức trầm ổn, ngồi tại vị trí tiêu điểm của toàn trường, mỗi một động tác của hắn đều hấp dẫn sự chú ý của các tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây.

Hai mươi mốt tuổi đặt chân Hậu Thiên, tương lai có hy vọng rất lớn đạt tới Tiên Thiên Chí Cực, kể từ đó, Âu Dương gia tộc sẽ nghênh đón một thịnh thế mới!

Các nam nhân trẻ tuổi đều không kìm nổi so sánh bản thân với Âu Dương Minh, mà các nữ nhân trẻ tuổi, nhất là ở đây còn có rất nhiều cô gái đến từ tiểu gia tộc, tiểu tông môn, thì lại liên tiếp hướng ánh mắt lên người Âu Dương Minh, rất nhiều cô gái mang thiên phú bình thường đang mơ mộng được Âu Dương Minh nhìn trúng, nạp vào làm thiếp, kể từ đó, chẳng những bọn họ sẽ có địa vị cao hơn trong gia tộc và môn phái, lại còn được tài nguyên của Hợp Hoan tông hỗ trợ, đột phá Ngưng Mạch kỳ là chuyện rất dễ dàng.

Tuổi thanh xuân mấy chục năm chính là mê hoặc trí mạng đối với các thiếu nữ, huống chi bản thân Âu Dương Minh có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, gả mình cho hắn thì cũng không phải là chịu thiệt.

- Đại sư huynh, tên Âu Dương Minh kia thật sự lợi hại như vậy hay sao? Hậu Thiên sơ kỳ có thể vượt cấp chiến thắng Hậu Thiên hậu kỳ, đây không phải còn lợi hại hơn cả đại sư huynh ngươi ư?

Trong một tiểu đình, một thiếu niên hai mươi mấy tuổi nhỏ giọng nói, bọn họ xuất thân từ một tông môn nhị phẩm trong Thất Huyền địa khu.

Đại sư huynh của hắn đã gần ba mươi tuổi, tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, là đệ nhất thiên tài trong tông môn bọn hắn đạt tới Hậu Thiên kỳ.

Đại sư huynh gật đầu nói:

- Nói tới Hậu Thiên hậu kỳ, hẳn là nói tới võ giả trong tông môn, đối với võ giả của Thất Huyền cốc, tùy tiện lấy ra một đệ tử nội môn thì cũng đều hơn ta chứ không kém, e rằng ta không bằng được Âu Dương Minh, đáng tiếc ta đã hai mươi chín tuổi, Âu Dương Minh mới hai mươi mốt, chênh lệch thật sự quá lớn!

- Tuy nhiên...

Vị đại sư huynh này lại đổi giọng:

- Lần này Lưu Huyền của Hồng Võ môn cũng không phải là kẻ tầm thường, lần này hắn mang tâm tư thể hiện bản thân trên yến hội luận bàn, có lẽ hắn sẽ khiêu chiến Âu Dương Minh cũng nên.

Tại Nam Thiên Vực và Ngũ Hành Vực, tông môn yến hội tổ chức luận bàn là lệ thường, Thất Huyền cốc cũng không ngoại lệ, đây là một cơ hội tốt cho các tài năng trẻ tuổi thể hiện bản thân.

Võ giả Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ đều có thể lên sân khấu, kỳ thật theo lý thuyết, đại đa số võ giả Hậu Thiên kỳ của tông môn nhị phẩm đều đã gần ba mươi tuổi rồi, căn bản không được coi là tài tuấn trẻ tuổi gì cả, tuy nhiên để phối hợp cho màn “biểu diễn” của đệ tử Hậu Thiên Thất Huyền cốc, nên bọn họ cũng chỉ có thể đi lên làm “lá xanh” mà thôi.

Kỳ thật cũng có không ít đệ tử muốn đi lên, đánh với đệ tử Thất Huyền cốc, thua thì không sao cả, nhưng thắng thì sẽ cực kỳ vẻ vang.

Ví dụ như Lưu Huyền của Hồng Võ môn, tên này từng may mắn tiến vào một động phủ do cao thủ Nam Thiên Vực lưu lại sau khi chết, đạt được cơ duyên không tồi, nên mới dồn sức để thể hiện trên yến hội luận bàn này.

Theo thời gian trôi qua, các nhân vật trọng yếu của Hợp Hoan tông, bao gồm một số trưởng lão của Trận tông, Huyễn tông, Luyện Khí tông đều lần lượt có mặt.

Tuy nhiên người của Cầm tông, Kiếm tông lại tới rất ít.

Mâu thuẫn trong Thất Huyền cốc cũng có không ít, thường nói "đạo bất đồng bất tương mưu", giữa Hợp Hoan tông với Kiếm tông, Cầm tông, do công pháp tu luyện và phong cách hành sự khác nhau, nên quan hệ giữa họ cũng không hòa hợp. Lần này Âu Dương Bác Duyên và Âu Dương Minh đột phá, Kiếm tông và Cầm tông cũng chỉ phái một số ít trưởng lão có quan hệ coi như không tồi với Hợp Hoan tông tới để "trình diện" mà thôi.

Qua ba lượt rượu, không khí yến hội đã đạt tới mức đỉnh điểm, lúc này, luận bàn bắt đầu!

Đây chính là mục đích hàng đầu của yến hội, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi thi nhau lên sân khấu, các thiên tài của đại tông môn tất nhiên nhận được từng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Mà đúng lúc này, cách đó mấy trăm dặm, Lâm Minh đứng trên lưng Hỏa Lân, đã thấy được Thiên Huyền sơn, khoảng cách mấy trăm dặm đối với Hỏa Lân mà nói, cũng chỉ mất một nén hương để tới mà thôi.

Chương 419: Lấy mạng của ngươi

Trên đài đá cẩm thạch giữa quảng trường, một luồng kiếm quang hiện lên, một đệ tử Thất Huyền cốc kêu thảm, bay ra ngoài.

- Hồng Võ môn, Lưu Huyền thắng!

Trọng tài nhìn Lưu Huyền một cái thật sâu, sau đó tuyên bố kết quả.

- Lợi hại a, Lưu Huyền này đã thắng liền ba trận rồi!

- Xem ra vẫn còn dư lực.

- Lớp trẻ tuổi này, thật sự là tuấn tài xuất hiện lớp lớp, Lưu Huyền, Diệp Thiên, Trương Nham đều rất lợi hại.

- Tuy nhiên chân chính lợi hại vẫn là cao thủ Thất Huyền cốc, hiện tại mới chỉ là đệ tử nội môn ra đấu với Lưu Huyền mà thôi, tuy rằng thua, nhưng cũng không phải quá kém cỏi, nếu đệ tử hạch tâm, đệ tử thân truyền của Thất Huyền cốc ra tay, không biết sẽ lợi hại tới mức nào a!

Một người cảm khái nói, theo lời của hắn, mọi người không kìm nổi nhìn về phía Âu Dương Minh, thấy Âu Dương Minh vẫn đang rất thoải mái, dường như căn bản không để cuộc đấu trên đài vào mắt.

Hiển nhiên, loại trình độ chiến đấu này, bao gồm cả Lưu Huyền nữa, cũng không lọt vào mắt của Âu Dương Minh.

Điều này làm cho mọi người không kìm được sinh ra một loại cảm giác cao thâm khó lường.

- Rốt cuộc Âu Dương Minh sẽ cường đại tới mức nào đây?

Có người không kìm nổi hỏi.

- Không đoán được, tóm lại là rất mạnh, thậm chí có thể mạnh hơn cả tông chủ của chúng ta!

Người vừa nói chính là một đệ tử của tiểu tông môn, tông chủ của họ đã đạt tới tu vi Hậu Thiên đỉnh phong.

- Mạnh hơn cả tông chủ các ngươi ư, không đến mức đó chứ!

Lúc này Âu Dương Bác Duyên đang ngồi trên chủ đảo, nhìn cuộc chiến trên đài, nghe tiếng đàn bên tai, bộ dáng cực kỳ hưởng thụ, bên cạnh hắn thường xuyên có một số mỹ nữ thướt tha đi qua đi lại, trong đó có tiểu thiếp của hắn, cũng có nha hoàn thiếp thân của hắn. Vô số mỹ nữ oanh oanh yến yến tụ tập lại, đẹp không tả xiết.

Hôm nay là ngày mà tâm tình của Âu Dương Bác Duyên sảng khoái nhất.

Lâm Minh đã chết, Tần Hạnh Hiên cũng sắp bị hắn tra tấn tới chết, Tần gia, Lâm gia cũng đều sẽ bị hủy diệt, Cầm Tử Nha cũng rất nhanh sẽ bị trừng phạt, ý niệm của Âu Dương Bác Duyên càng thông thuận hơn.

Hơn nữa, lần yến hội này còn có Thuần Âm Thập Nhị tử do tông môn nhị phẩm dâng cho hắn.

Các Thuần Âm Thập Nhị tử này phải có thiên phú từ tam phẩm trở lên, là xử nữ dưới hai mươi tuổi, ngày sinh cũng có yêu cầu cực kỳ hà khắc, muốn gom đủ thì rất không dễ dàng, lúc trước Trương Quan Ngọc đã dùng Thuần Âm Thập Nhị tử để lôi kéo Âu Dương Địch Hoa, kết quả là Âu Dương Địch Hoa mất mạng.

Thuần Âm Thập Nhị tử cực kỳ có lợi cho việc tu luyện Hợp Hoan thần công. Khi trước thì Âu Dương Bác Duyên đã xem qua mười hai tiểu mỹ nhân này, rất hài lòng, chuẩn bị đêm nay trong lúc cao hứng sẽ lấy đi trinh tiết của họ, dùng để tăng tu vi của mình.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Âu Dương Bác Duyên càng bay bổng, một lòng nghĩ tới mười hai mỹ nữ này.

Mà đúng lúc này, trước mặt hắn đột nhiên sáng lên một ánh lửa, là Truyền Âm phù.

Âu Dương Bác Duyên nghe được nội dung trong Truyền Âm phù, lập tức cả kinh:

- Ng của Thần Hoàng đảo xông vào Thất Huyền cốc ư?

Âu Dương Bác Duyên đang nghi hoặc, bỗng nghe thấy một tiếng phượng minh, trên bầu trời cách đó mười dặm, một con Chu Tước cực lớn xẹt qua bầu trời, kéo theo ngọn lửa như đang thiêu đốt cả bầu trời!

Âu Dương Bác Duyên đứng lên.

Chu Tước chính là dấu hiệu của Thần Hoàng đảo, nhìn thấy Chu Tước, vậy thì đó chắc chắn là người của Thần Hoàng đảo, bọn họ đến Thất Huyền cốc làm gì đây? Chẳng lẽ là tới chúc mừng mình, cao thủ Tiên Thiên của Thần Hoàng đảo nhiều không đếm xuể, Âu Dương Bác Duyên đột phá Tiên Thiên trung kỳ, đối với Thần Hoàng đảo mà nói thì không bằng một phát rắm, làm sao có thể tới chúc mừng được.

Mọi người tại đây cũng đều thấy con Chu Tước khổng lồ này, Thất Huyền cốc sơn môn không cho phép phi hành, nhưng Chu Tước của Thần Hoàng đảo bay đến, làm gì có ai dám ngăn cản đây!

Lâm Minh bay thẳng lên Thiên Huyền sơn, thấy vài con tiểu Linh Chu muốn tới chào hỏi, lại lập tức bị Hỏa Lân nhanh chóng bỏ qua, tốc độ của Hỏa Lân còn cao hơn cả cao thủ Toàn Đan.

- Trời ạ! Đây là Phượng Hoàng ư?

- Một con Phượng Hoàng a! Ta không nhìn lầm chứ!

- Hạ xuống! Hạ xuống rồi!

Mấy ngàn ánh mắt đồng loạt nhìn lên bầu trời, mọi người đều đứng dậy, đa số người ở đây đều là từ tông môn nhị phẩm, đâu có bao giờ được thấy thánh thú cỡ này đâu!

Bọn họ căn bản không phân biệt được đâu là Phượng Hoàng, đâu là Chu Tước.

Sải cánh dài mười trượng mở ra, toàn thân rực lửa, khi bay thì bốc lên cơn cuồng phong làm cho người khác không thể hô hấp được, hai cánh vừa thu lại, Hỏa Lân mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ mà hạ xuống!

Ầm...

Ngọn lửa bắn ra bốn phía, Hỏa Lân dừng trên quảng trường giữa hồ nước, nhiệt độ nóng rực làm cho mái đình tại đây cong lên, vỡ tan bắn ra bốn phía, các võ giả tu vi thấp đều bị gió thổi lùi lại mấy bước.

Mọi người đều trợn tròn mắt, Hỏa Lân chính là Chu Tước tọa kị của Mục Dục Hoàng, là một con Chu Tước trưởng thành, so với con của Mục Thiên Vũ thì còn lớn gần gấp đôi!

- Là sứ giả của Thần Hoàng đảo ư?

- Thần Hoàng đảo cũng tới chúc mừng Âu Dương trưởng lão ư? Mặt mũi của Âu Dương trưởng lão cũng ghê gớm thật!

Bên phía Thất Huyền cốc, có không ít đệ tử hưng phấn bàn luận, bọn họ cho rằng lần này Thần Hoàng đảo phái sứ giả đến để chúc mừng Âu Dương Bác Duyên, tuy rằng nghe ra thì có chút khó tin, nhưng lần trước tại tổng tông hội võ của Thất Huyền cốc, Thần Hoàng đảo cũng từng phái sứ giả tới một lần rồi.

Lần này Âu Dương Bác Duyên đột phá Tiên Thiên trung kỳ, theo bọn họ thấy, Thần Hoàng đảo phái người đến chúc mừng cũng là điều có khả năng.

Đương nhiên, Âu Dương Bác Duyên còn lâu mới suy nghĩ ngây thơ như vậy, sắc mặt hắn ngưng trọng, ánh mắt nhìn vào bóng người trên lưng Chu Tước kia...

Một thanh niên nhảy từ trên lưng Chu Tước xuống, trong nháy mắt này, tất cả đệ tử Thất Huyền cốc đều im lặng.

Người kia mặc một bộ áo đen, mái tóc dài xõa xuống, cầm trong tay một thanh trường thương hai màu tím đỏ.

Khuôn mặt hắn đao khắc, cặp lông mày như kiếm, hai mắt sâu thẳm giống như tinh không vô ngần! Hắn chỉ tùy ý đứng tại đó, một luồng khí thế vô hình khổng lồ lại như thủy triều tràn ra, làm cho người khác đứng cách mấy chục trượng cũng đều có thể cảm giác được rõ ràng, có một loại cảm giác khó có thể hô hấp được.

Dường như người đang đứng trên quảng trường kia chính là một Chiến Thần.

- Ai?

- Ai vậy a?

Các đệ tử tông môn nhị phẩm nhao nhao bàn luận, bọn họ từng nghe nói tới tên của Lâm Minh, nhưng lại chưa từng thấy Lâm Minh lần nào.

Nhưng các đệ tử của Thất Huyền cốc thì lại sửng sốt ngây người, rất nhiều người dụi dụi mắt, gần như cho rằng mình bị hoa mắt.

Lâm Minh!

Thật sự là Lâm Minh!

Hắn không phải đã chết sao?

Âu Dương Minh cũng biến sắc, nụ cười bình tĩnh trên mặt hắn khi nãy đã biến mất không còn nữa, biến thành vẻ kính sợ cực sâu, hắn không thể quên được, một năm rưỡi trước, trên tổng tông hội võ, Lâm Minh chỉ vẻn vẹn là Ngưng Mạch sơ kỳ, đã đánh cho hắn thất bại thảm hại, không có chút lực trả đòn nào!

Hiện tại, đã hơn một năm trôi qua, mình đã là Hậu Thiên sơ kỳ, vốn tưởng rằng Lâm Minh đã chết, nhưng không nghĩ tới, hôm nay hắn lại nguyên vẹn mà đứng tại đây, tu vi còn đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ!

Không đến một năm rưỡi, tu vi tăng lên một cảnh giới rưỡi!

Ban đầu tu vi không bằng mình, đến bây giờ, lại bỏ qua mình quá xa!

Lâm Minh còn Ngưng Mạch sơ kỳ thì đã có thể đánh bại Khương Bạc Vân tu vi Ngưng Mạch đỉnh phong, như vậy lúc này, Lâm Minh đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ, sẽ khủng bố tới mức nào đây?

Có thể sánh bằng Tiên Thiên sơ kỳ hay không?

Âu Dương Minh cảm thấy trong lòng run rẩy, không dám nghĩ tiếp nữa!

Mí mắt Âu Dương Bác Duyên kịch liệt giật giật, nắm tay bóp chặt lại, trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Lâm Minh không chết!

Vì cái gì? Vì cái gì hắn không chết!?

Chẳng những không chết, hắn lại còn đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ! Chỉ vẻn vẹn một năm rưỡi a, vì sao lại như vậy?

Âu Dương Bác Duyên âm thầm rít gào!

Hắn hận!

Hắn không cam lòng!

Hắn sợ hãi!

Những điều hắn làm mấy tháng qua, Lâm Minh không có khả năng không biết, với thực lực hiện tại của Lâm Minh, có lẽ còn không thể uy hiếp được hắn, nhưng sau này thì sao?

Dựa theo tốc độ này, e rằng chỉ cần thêm một năm nữa, Lâm Minh sẽ giết chết được hắn!

Đến lúc đó, đừng có hy vọng Thất Huyền cốc ra mặt cho hắn, dưới thực lực tuyệt đối áp bách, Thất Huyền cốc tuyệt đối sẽ hy sinh mình.

Biện pháp duy nhất là chạy trốn, ở lại Thất Huyền cốc chính là ngồi chờ chết.

Âu Dương Bác Duyên lạnh lùng nhìn Lâm Minh, không làm ra cử chỉ ngu ngốc như xin lỗi gì gì đó, từ khi Lâm Minh hạ xuống, trên người hắn đã mang theo sát ý đậm đặc, Âu Dương Bác Duyên lập tức hiểu, tên này đã quyết tâm muốn giết mình rồi!

Đáng tiếc, rốt cuộc thì Lâm Minh vẫn quá kích động, không hiểu được ẩn nhẫn, nếu không chỉ cần chờ thêm một năm rưỡi nữa, thì e rằng mình sẽ thật sự phải chết trong tay hắn.

Trong nháy mắt này, Âu Dương Bác Duyên có rất nhiều ý niệm trong đầu, hắn cũng không mất đi bình tĩnh, vẫn đứng thẳng như một cây thương.

- Âu Dương trưởng lão, đã lâu không gặp a!

Lâm Minh mặt không chút đổi sắc, thanh âm của hắn giống như luồng âm phong từ cửu u vực sâu thổi tới, toàn bộ yến hội lập tức trở nên lạnh lẽo.

Rất nhiều người của tông môn nhị phẩm còn không biết rõ người đứng trên đài là ai, tuy nhiên bọn họ có ngu đi nữa thì cũng hiểu được một chuyện, người này tuyệt đối không phải đến để chúc mừng, mà là đến để phá phách!

Người này rốt cuộc là ai a, Thất Huyền cốc mà cũng dám tới phá phách, tuy nhiên nhìn thánh thú mà người kia vừa mới cưỡi, thì chắc chắn cũng không phải là kẻ tầm thường, có lẽ là đến từ đại tông môn nào đó. Rất nhiều người trong Thất Huyền địa khu chỉ biết tới Thất Huyền cốc, mà không biết Thần Hoàng đảo, điều này cũng không có gì là kỳ quái cả, đứng ở độ cao nào thì sẽ tiếp xúc đến thế giới ở độ cao đó, lúc trước Lâm Minh cũng không biết có Thần Hoàng đảo tồn tại.

Sắc mặt Âu Dương Bác Duyên rất khó coi, hắn muốn cười một chút, nhưng không thể cười ra được, nói:

- Ngươi không phải chạy vội tới chúc mừng lão phu đấy chứ!

Lâm Minh cầm trường thương chỉ xéo, mũi thương khẽ vạch một đường trên nền đá cẩm thạch, hắn gằn từng chữ một:

- Tất nhiên là không phải, ta tới lấy mạng của ngươi!

Lời này vừa thốt ra, toàn trường đều kinh hãi, bao gồm cả đệ tử của Thất Huyền cốc thì đại đa số mọi người cũng không biết Âu Dương Bác Duyên và Lâm Minh có mối thù truyền kiếp, về phần những tông môn nhị phẩm kia, ngay cả khuôn mặt của Lâm Minh cũng đều không biết, càng đừng nói tới việc này.

- Cái gì?

- Tới lấy mạng của Âu Dương Bác Duyên ư? Ta không nghe lầm chứ?

Mọi người đều không hiểu rõ chuyện gì cả, trên địa bàn của Thất Huyền cốc, tuyên bố muốn lấy mạng của Thất Huyền cốc trưởng lão? Đây là lời mà người bình thường có thể nói ra được hay sao?

Huống chi người kia chỉ có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ mà thôi, cho dù khí thế của ngươi có cường đại, thì có thể làm được gì đây?

Ngay cả Âu Dương Minh đã biết rõ thực lực của Lâm Minh thì cũng cảm thấy Lâm Minh là có chút ngu ngốc, toàn bộ Hợp Hoan tông có nhiều trưởng lão như vậy, làm sao có thể để cho Lâm Minh giết người tại đây được, huống chi đối phương chưa chắc đã đánh thắng được trưởng lão nhà mình.

Cầm Tử Nha thì cười khổ, cuối cùng vẫn không thể tránh được kết quả này...

Chương 420: Kẻ chắn ta chết

- Lấy tính mạng ta à? Ha ha ha...

Âu Dương Bác Duyên cất tiếng cười to:

- Lão phu cứ đứng ở chỗ này, để nhìn xem rốt cuộc ngươi làm thế nào lấy tính mạng ta!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì, Tử Huyễn thương run lên, trên mũi thương lấp lóe điện mang!

Đi bước một tới hướng Âu Dương Bác Duyên, khí thế của Lâm Minh đang ngưng tụ!

- Làm càn! Ngươi tưởng nơi này là địa phương nào!

Lúc này, một nam nhân râu quai nón tiến lên trước một bước, cầm trong tay một cây cửu xích côn. Nam nhân này xuất thân từ một tông môn nhị phẩm, bản thân thiên phú rất tốt, tu vi đã nửa bước Tiên Thiên, nhưng chỉ vì điều kiện có hạn, hắn bị vây ở cảnh giới này mười năm cũng chưa thể đột phá Tiên Thiên.

Lần này hắn đến đầu nhập vào Âu Dương Bác Duyên, chuẩn bị rất nhiều lễ vật, muốn thử xem có thể trà trộn vào Hợp Hoan tông, tu luyện Hợp Hoan thần công hay không, mục đích tìm cơ hội đột phá Tiên Thiên.

Nam nhân râu quai nón có điều cầu xin ở nơi Âu Dương Bác Duyên, tự nhiên lúc này phải ra mặt để biểu lộ lòng thành.

Hắn vốn không biết Lâm Minh, cũng không chú ý tới ở phía sau hắn cách đó không xa, Âu Dương Minh gần như nhìn hắn với ánh mắt thương hại.

Tuy nhiên nam nhân râu quai nón cũng không ngốc, người thanh niên trước mắt này nếu có thể ngồi trên Phượng Hoàng, chỉ sợ thực lực có khả năng vượt qua mình. Hắn vung tay lên, ở phía sau hắn lại nhảy ra ba người, tu vi đều là Hậu Thiên đỉnh phong.

Bọn họ đều chung một tông môn, lần này cùng nhau tìm đến nương tựa Âu Dương gia tộc.

- Bốn người chúng ta đồng loạt ra tay, đừng khách khí, tên này rất khó đối phó!

Gã nam nhân râu quai nón dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Được!

Bốn người đã từng phối hợp, sớm đã ăn ý chặt chẽ, gần như ra tay cùng một lúc, từ bốn phía công kích chỗ yếu hại quanh thân Lâm Minh, phong tỏa tất cả hướng né tránh của Lâm Minh.

- Cút!

“Ầm!”.

Bùng phát ra khí lãng khủng bố. Lâm Minh căn bản chưa từng ra tay, chỉ là khí thế toàn thân bùng phát, chân nguyên tùy ý phụt ra, gió lốc vô cùng cuồng mãnh cuốn bay các viên gạch cẩm thạch dưới mặt đất.

“Phốc!”.

Bốn người đồng thời phun máu bay ngược ra ngoài, thân thể giống như bốn cái hồ lô quay cuồng lăn lông lốc ra mười mấy trượng xa. Có hai người không hay ho "bủm bủm" hai tiếng rơi vào trong hồ.

Mà Lâm Minh vốn động cũng chưa hề động một chút nào!

Toàn trường đều kinh sợ!

- Cái gì? Một chiêu liền đánh bại bốn cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong trở lên? Hắn như thế nào làm được?

- Một chiêu? Ngươi có xác định Lâm Minh xuất chiêu không? Ta là không phát hiện! Hắn cũng hoàn toàn chưa nhích động, chỉ là hô “cút” một tiếng, những người này đã bị khí thế cuốn bay đi!

Một đệ tử Hậu Thiên kỳ của Thất Huyền cốc nói, hắn thực lực không tệ, nên nhìn thấy rõ hơn nhiều so với những đệ tử trong nhị phẩm.

- Lâm Minh?

Tên đệ tử tông môn nhị phẩm kia ngây ngẩn cả người:

- Cái gì? Ngươi nói người kia là Lâm Minh? Là Lâm Minh nào?

- Vô nghĩa! Tự nhiên là Lâm Minh lần trước chiếm hạng thứ nhất của hội võ tổng tông Thất Huyền cốc chúng ta!

Theo lời này vừa nói ra, trong quảng trường liền vang lên liên tiếp tiếng hít hơi lạnh. Hiện lúc này, đã không có người nào truy cứu rốt cuộc vì sao Lâm Minh chưa chết, bọn họ đều khiếp sợ trước thực lực của Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ mới có mười bảy tuổi!!!

Mười bảy tuổi, chẳng những có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, thực lực cũng biến thái đến mức này! Một tiếng quát thổi bay bốn Hậu Thiên đỉnh phong, thậm chí là nửa bước Tiên Thiên. Cùng so sánh với hắn, cái gọi là những thiên tài luận bàn trước kia, quả thực giống như những đứa nhỏ vật lộn, không bắt mắt tí nào!

Các võ giả tông môn nhị phẩm ở đây chỉ cảm thấy dường như mình đang trong ảo mộng, đây là thiên tài đỉnh cấp sao? Trên thế giới này lại có tồn tại người như thế sao?

Lưu Huyền của Hồng Võ môn nhìn Lâm Minh giữa trường đấu. Trong lòng bàn tay đã thấm ra mồ hôi. Từ nhỏ hắn đã lớn lên dưới vầng hào quang thiên tài, trời sinh tính cao ngạo, vốn hắn tưởng rằng, mình dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào động phủ của một cao thủ thần bí Nam Thiên Vực sau khi chết lưu lại. Là có cơ duyên quá lớn, cũng có thể xếp tên trong hàng ngũ thiên tài đỉnh cấp. Thế nhưng hiện tại so sánh với Lâm Minh, quả thực là chê cười.

Hắn không kìm nổi nhìn thoáng qua Âu Dương Minh trên chủ đảo, liền thấy Âu Dương Minh cũng là sắc mặt rất mất tự nhiên.

Tuy rằng Âu Dương Minh đã sớm dự đoán được bốn người này không thể uy hiếp đến Lâm. Minh, nhưng dù sao bốn người cùng lên, cộng thêm thuật hợp kích tinh thông, hẳn phải làm cho Lâm Minh phí chút tay chân mới đúng. Không nghĩ tới, Lâm Minh chỉ là quát lên một tiếng, đã đánh cho cả bốn người cùng bay tung đi!

Thiên phú của Lâm Minh càng thêm khủng bố so với một năm rưỡi trước đây! Điều này làm cho Âu Dương Minh có cảm giác lạnh cả người.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn quét qua mọi người, mắt đầy sát khí nói:

- Ta chỉ nương tay lần này, nếu như lại có người chắn ta, CHẾT!

Trưởng lão Thất Huyền cốc đều biến sắc! Trưởng lão ở đây, đại đa số là Tiên Thiên sơ kỳ, có mấy người còn mới vào Tiên Thiên chỉ mấy năm, một màn vừa rồi, bọn họ xem thấy rõ ràng, tuy rằng bốn người nam nhân râu quai nón bọn họ là xuất thân tông môn nhỏ, thực lực bình thường, nhưng dù sao với tu vi đó cùng một lúc đi lên, vị tất Lâm Minh có thể thủ thắng, vậy mà chỉ một tiếng quát!

Cảnh này nguyên do là đối mặt với Lâm Minh hiện tại, trong đầu bọn họ lại sinh ra ý niệm không dám ngăn cản!

Lâm Minh cầm trong tay Tử Huyễn thương, như trước đi bước một tới phía trước, trên mũi thương chớp động lôi đình và ngọn lửa!

Sắc mặt của Âu Dương Bác Duyên đã trầm xuống có thể nổi trên mặt nước!

Rốt cuộc hắn hiểu ra một sự thực, có lẽ Lâm Minh, thật sự có vốn để chiến một trận cùng hắn!

Đi bước một tới phía trước, khí thế của Lâm Minh cường đại theo từng bước!

Âu Dương Bác Duyên cảm nhận được áp lực, dường như Lâm Minh trước mắt giống như một Tử Thần, mà hắn đang nghe tiếng bước chân của Tử Thần càng ngày càng gần!

- Làm càn! Ngươi thực tưởng Hợp Hoan tông ta không người sao?

Đúng lúc này, vang lên một thanh âm nặng nề như tiếng chuông sớm trống chiều, một lão nhân áo trắng thân mình nhoáng lên một cái, xuất hiện ở trên quảng trường. Lão chính là Âu Dương Quang trưởng lão của Hợp Hoan tông, tu vi Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong!

Yến hội lần này cũng là ngày chúc mừng lão nạp thiếp, lão coi như là nhân vật chính của yến hội, tự nhiên không thể cho phép yến hội của mình bị người khác phá hỏng.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Âu Dương Quang:

- Ngươi muốn cản ta?

- Nực cười! Đây là Hợp Hoan tông ta, há có thể cho phép ngươi làm bậy! Chẳng lẽ ngươi thực nghĩ rằng mình là vô địch thiên hạ hay sao? Muốn giết lão phu hay sao!

Lâm Minh hoành ngang Tử Huyễn thương, lạnh lùng nói:

- Kẻ chắn ta, CHẾT!

Lâm Minh vốn đã không có mảy may cảm tình với Hợp Hoan tông, không nói đến hành vi của Hợp Hoan tông ở quá khứ, chỉ riêng lần này Âu Dương Bác Duyên đối phó với Tần Hạnh Hiên, nếu không phải thông qua mạng lưới quan hệ với Hợp Hoan tông, thì sao có thể áp chế được Cầm Tử Nha?

Hợp Hoan tông tất cả đều là bại hoại, là mầm tai họa của Thất Huyền địa khu này, Lâm Minh vốn cũng không thích giết người, nhưng giết những tên bại hoại của Hợp Hoan tông, trong đầu hắn không có mảy may ý niệm áy náy.

- Thật là hậu bối cuồng vọng không biết sống chết! Chỉ là tu vi

Hậu Thiên hậu kỳ, có thể nghiền áp vài võ giả cùng cấp, liền tưởng mình là vô địch thiên hạ. Hôm nay lão phu phải cho ngươi kiến thức một chút, cái gì là thực lực của võ giả Tiên Thiên!

Âu Dương Quang hét lớn một tiếng. Bùng phát ra chân nguyên toàn thân, chân nguyên màu tím từ trong đan điền trào ra. Trong đan điền của võ giả Tiên Thiên ẩn chứa chân nguyên ngưng tụ thành khí xoáy, so với võ giả Hậu Thiên càng thêm tinh thuần nồng đậm.

Lửa tím sáng rực ở trên tay Âu Dương Quang, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cây cốt mâu màu tím, từ trong thân mâu truyền ra từng tràng tiếng quỷ khóc.

Đây là Tử Viêm Cốt Mâu trong Hợp Hoan thần công, Lâm Minh từng thấy nhiều lần, chỉ là so với trước kia, cốt mâu trong tay Âu Dương Quang vô cùng thô to, hơn nữa chỗ cán cốt mâu ngưng tụ thành một cái đồ án đầu quỷ, nhìn qua vô cùng dữ tợn:

- Tiểu bối mau nhận lấy cái chết!

ÂDương Quang cầm cốt mâu trong tay đâm ra, mục tiêu đúng là bụng của Lâm Minh. Hắn không dám giết chết Lâm Minh, nhưng nhất định sẽ không để Lâm Minh sống dễ chịu.

Quỷ đầu cốt mâu tốc độ nhanh như tia chớp, mang theo tàn ảnh mơ hồ và một đuôi lửa màu tím thật dài, tiếng quỷ khóc hỗn loạn thê lương bén nhọn, dường như muốn đâm thủng màng tai người ta.

Lâm Minh vẫn thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng, trên người Thanh Thương chân nguyên lóe ra giống như ngọn lửa, có thể rõ ràng nghe được, tiếng chân nguyên xé gió vô cùng sắc bén.

- Tà Thần Lôi Linh!

Lâm Minh đâm ra một thương, lôi đình gào thét, hào quang màu tím thô to như cự mãng đỏ tươi như máu, xoay tròn va chạm cùng một chỗ với Tử Viêm Cốt Mâu!

Lôi đình lực chuyên khắc chế quỷ ma tà vật!

Khi Tà Thần Lôi Linh va chạm với Tử Viêm Cốt Mâu, chỉ nghe một tràng tiếng “xuy xuy xuy...”, Tử Viêm Cốt Mâu đúng là giống như băng tuyết rơi vào lò lửa, trong nháy mắt tiêu tan!

Lôi đình lực thế đi không giảm, mang theo tiếng sấm động cuồn cuộn thẳng tới hướng Âu Dương Quang!

Âu Dương Quang trong lòng kinh hãi, người xem ở đây cũng hoảng sợ thất sắc, điều này sao có thể?

Lâm Minh có thực lực của võ giả Tiên Thiên, mọi người đều đã liệu đoán được, nhưng cũng không đến mức dễ dàng phá tan sát chiêu của Âu Dương Quang như thế!

- Lôi đình lực là chuyên khắc quỷ ma tà vật, Âu Dương trưởng lão cũng không biết sao?

Lâm Minh nói, trong giọng nói mang theo vài phần trêu tức, nhưng trong tay công kích không giảm chậm chút nào. Sau khi tế ra Tà Thần Lôi Linh, Lâm Minh vừa chuyển thế thương, bùng phát Lạc Tinh chi hỏa!

“Vạn Hỏa Liệu Nguyên!”.

Lôi đình ở phía trước, ngọn lửa ở phía sau, Lâm Minh phát huy Lôi Hỏa đến cực hạn.

Âu Dương Quang biến sắc, hét lớn một tiếng, không khí chung quanh hắn nhanh chóng vặn vẹo, gạch dưới chân cũng trong nháy mắt bị đốt đỏ, hai tay hắn chụp ra “Huyết Ma trảo”, cả người Âu Dương Quang như bao phủ trong một màn sương máu.

Theo huyết quang đại thịnh, huyết trảo đỏ thẫm đánh ra, đây là công pháp tầng thứ sáu của Hợp Hoan thần công, gần như là chín thành thực lực của Âu Dương Quang!

Lâm Minh bật cười, Hợp Hoan thần công vốn chính là võ công ma đạo, lúc trước Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm của Trương Quan Ngọc, Tuyệt Hồn Huyết khô lâu của Âu Dương Địch Hoa, Tử Viêm Cốt Mâu của Âu Dương Tử Phong, bao gồm Huyết Ma trảo của Âu Dương Quang hiện tại... Toàn bộ đều là loại này, mỗi lần công kích đều phải tiêu hao khí huyết bản thân, cho nên mới phải thông qua song tu hút nguyên âm khí để bù lại thiếu hụt cho bản thân. Đam Mỹ Hay

Loại công pháp này rơi vào trong tay Lâm Minh, chỉ có thể tính ngươi không hay ho.

“Diệt Huyết Tà Lôi!”.

Lôi quang trong tay Lâm Minh vừa chuyển, cự mãng lôi điện biến thành màu đỏ thẫm, Diệt Huyết Tà Lôi, chuyên hút tinh huyết!

“Rắc!”.

Cự mãng sáng đỏ há mồm trực tiếp cắn Huyết Ma trảo, một ngụm nuốt vào!

“Cái gì!”.

Âu Dương Quang không thể tin hai mắt của mình.

Nhưng mà lúc này đã không kịp cho hắn kinh ngạc, chùm lửa màu tím và lôi đình lực cùng một lúc bay tới trước mắt hắn!

Âu Dương Quang rút ra trường kiếm, chém xuống một kiếm!

“Ầm!”.

Cự mãng lôi điện suy yếu bị một kiếm của Âu Dương Quang chém nát, nhưng Lạc Tinh chi hỏa lại mạnh mẽ rắn chắc đánh vào trên chân nguyên hộ thể của Âu Dương Quang.

Lạc Tinh chi hỏa đặc biệt có lực ăn mòn, trực tiếp xé mở mấy chục chỗ hổng nhỏ trên hộ thể chân nguyên của Âu Dương Quang, bao hàm ngọn lửa mang theo lực ăn mòn ào ào đi vào kinh mạch trong cơ thể Âu Dương Quang. Thân mình Âu Dương Quang chấn động mạnh, lỗ mũi trào máu, sắc mặt tái nhợt!

Thấy một màn này, võ giả toàn trường tĩnh lăng như tờ, Âu Dương Quang là Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, vậy mà chỉ giao thủ vài hiệp liền bị thương!?

Chương 421: Một đường quét ngang

Thực lực của Lâm Minh đã vượt qua phạm trù hiểu biết của võ giả ở đây, lúc trước những thiên tài thi triển quyền cước luận bàn trên yến hội, vốn chính mình cảm giác thật tốt, nhưng so với Lâm Minh quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Tuổi của Lâm Minh đều nhỏ hơn so với đa số người ở đây, nhưng chênh lệch thực lực lại là cách biệt như trời và đất, thế này còn làm sao để bọn họ sống.

Lúc này ở trung tâm quảng trường, Âu Dương Quang trưởng lão Hợp Hoan tông lỗ mũi phun máu, sắc mặt đỏ rực, lúc trước lão từng nói quá vẹn toàn, nói là phải cho Lâm Minh kiến thức một chút cái gì là thực lực của võ giả Tiên Thiên, nhưng hiện tại, không ngờ mới có mấy chiêu đã bị người đánh cho lỗ mũi đổ máu.

Ở trước mặt một đám tiểu bối, coi như Âu Dương Quang mất hết mặt mũi già nua!

Lâm Minh rung lên trường thương, Tử Huyễn thương chỉ thẳng vào mi tâm Âu Dương Quang, trên mũi thương lấp lóe điện mang!

Trên mặt Âu Dương Quang căng cứng thành màu gan heo, thật khinh người quá đáng mà!!!

Giống nhân vật “đức cao vọng trọng” như Âu Dương Quang, coi trọng nhất chính là thể diện, hiện tại lại bị một tên tiểu bối dùng mũi thương chỉ vào mũi khiêu khích!

Điểm chết người là, lão hoàn toàn không làm gì được Lâm Minh, dù có xông lên một lần nữa, kết quả cũng sẽ giống nhau!

Đây đâu chỉ là làm mất mặt, quả thực chính là trắng trợn đánh vào mặt!

- Tốt! Tốt!

Âu Dương Quang phẫn nộ đến run run:

- Các ngươi còn thất thần làm gì, còn không bắt tên cuồng vọng này cho ta!

Lúc này Âu Dương Quang đã bất chấp mặt mũi, lão vung tay lên quát các trưởng lão Hợp Hoan tông cùng lên.

Thời điểm này, chiêu bài của Hợp Hoan tông đã sắp bị Lâm Minh đập bỏ rồi, kiên trì cũng phải lên, nếu không cùng lên, Hợp Hoan tông bọn họ không cần lăn lộn ở Thất Huyền địa khu nữa.

Tới tham gia yến hội lần này có năm trưởng lão Hợp Hoan tông, trong đó trừ Âu Dương Quang và Âu Dương Bác Duyên, còn lại đều là Tiên Thiên sơ kỳ mà thôi.

Năm trưởng lão vây công một tên hậu bối, đừng nói là đệ tử của Hợp Hoan tông, dù là võ giả của các tông môn nhỏ khác đều thay bọn họ cảm thấy trên mặt nóng rực.

Âu Dương Minh nhìn thấy một màn ở trung tâm quảng trương này, chỉ cảm thấy như đứng trên đống lửa, như ngồi giữa đống than... Chính hắn cũng xem không được:

- Truyền âm cho tông chủ, cho tông chủ mau mau xuất quan! Nếu không chỉ sợ Hợp Hoan tông chúng ta sẽ bị Lâm Minh hủy mất!

Âu Dương Minh bất đắc dĩ nói. Đối Lâm Minh, hắn đã hoàn toàn chết lặng, một năm rưỡi trước, Lâm Minh với Ngưng Mạch sơ kỳ chiến thắng Khương Bạc Vân là Ngưng Mạch đỉnh phong. Tuy rằng kinh diễm, nhưng hắn còn có thể chấp nhận.

Nhưng hiện tại, Âu Dương Quang là Tiên Thiên trung kỳ lại bại dưới tay Hậu Thiên hậu kỳ. Điều này quả thực khiến người ta không thể tin.

Hiện tại, hắn còn sắp dùng lực của bản thân chống cự lại năm đại trưởng lão!

Lâm Minh a Lâm Minh! Rốt cuộc ngươi phải cường đại tới trình độ nào mới bằng lòng từ bỏ ý đồ?

“Tuyệt Hồn Huyết khô lâu!”.

Ở trung ương quảng trường, Âu Dương Bác Duyên cũng gia nhập chiến cuộc, Thi triển ra một chiêu Tuyệt Hồn Huyết khô lâu, lửa tím sáng rực trải rộng phân nửa quảng trường.

Ở sau lưng Âu Dương Bác Duyên, hai trưởng lão Hợp Hoan tông vừa mới thăng cấp dùng ra Tuyệt Sinh Bạch Cốt kiếm, phong tỏa tất cả hướng né tránh của Lâm Minh!

Ngay sau đó, Âu Dương Quang lại thi triển Tử Viêm Cốt Mâu, lửa tím hừng hực giao hòa cùng với Tuyệt Hồn Huyết khô lâu của Âu Dương Bác Duyên, cuồn cuộn thổi quét xuống dưới!

Huyết lãng ngập trời, hư không dường như bị xé rách, năm trưởng lão vừa ra tay chính là dùng toàn lực đối phó!

Thời điểm này, bọn họ đã không còn đếm xỉa gì tới thể diện, nếu không thể bắt Lâm Minh, Hợp Hoan tông bọn họ càng không còn chút mặt mũi nào!

Công kích liên thủ của năm trưởng lão Tiên Thiên, uy lực cường đại biết bao! Võ giả tại đây chỉ cảm thấy tinh huyết cả người sôi trào, dường như sắp bị huyết hồn khí trong trung tâm quảng trường hấp dẫn, phá thể mà ra, khó chịu nói không nên lời!

Rất nhiều võ giả không thể không dùng toàn lực khởi động chân nguyên hộ thể, mới có thể ngăn cản lực ăn mòn của huyết hồn khí.

- Quá mạnh mẽ!

- Không hổ là công kích liên thủ của năm đại trưởng lão Tiên Thiên, vẻn vẹn chỉ là khí thế phát ra đã cường đại như vậy, thì ở chính diện còn làm thế nào ngăn chống!

Đối mặt với công kích như giông tố bão biển như vậy, sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, bùng phát Tôi Tủy chân nguyên!

Trên Tử Huyễn thương, Tà Thần Lôi Linh cùng Tà Thần Hỏa Tinh điên cuồng gào thét, theo xương cốt toàn thân Lâm Minh phát ra liên tiếp tiếng nổ vang, ở phía sau Lâm Minh trống rỗng hiện lên một hư ảnh Thanh Long ngưng thực, phun ra nuốt vào ngọn lửa, lôi đình gào thét!

Chân nguyên bùng phát ra cuồn cuộn như núi lửa phun trào!

“Lôi Hỏa Sát!”.

“Ầm ầm!”.

Lâm Minh đâm ra một thương, vang lên tiếng Lôi Hỏa và hơi nổ khủng bố vang vọng trên không trung, ngay khoảnh khắc đó dường như thời gian ngưng lại, trong phút chốc thái dương mất đi ánh sáng!

Chớp lóe chói mắt che lấp tầm nhìn của mọi người, khoảnh khắc đó mọi người mất đi thính giác tập thể, lôi đình lực và ngọn lửa tùy ý thổi quét, hồ nước bị nhấc lên sóng lớn cao tới mấy trượng, khung đỉnh đình thai ở phụ cận hoàn toàn bị cuốn bay đi, bàn ghế yến hội lật đổ vỡ nát thành một đống hỗn loan! Võ giả ở gần cũng bị tống bay! Một số người thực lực yếu, trực tiếp bị lực đánh vào hộc máu tại đương trường.

Quảng trường luận võ vị trí ở chủ đảo, mà đệ tử ở nơi này phần lớn là đệ tử của Hợp Hoan tông, xui xẻo phải đứng mũi chịu sào, còn võ giả các tông môn nhỏ, bởi vì thân phận không đủ nên đều ở trên các đảo nhỏ ở chung quanh, chính nhờ thế lần này lại tránh được một kiếp. Ai nấy đều thầm hô may mắn.

“Phù phù! Phù phù!”.

Mười mấy đệ tử Hợp Hoan tông bị sóng khí đánh bay xuống hồ, toàn bộ chủ đảo biến thành cảnh hỗn loạn!

Sau khi hào quang lóe lên, ở trên quảng trường hỗn độn, chỉ còn lại có ba người đứng đó, Lâm Minh, Âu Dương Bác Duyên và Âu Dương Quang.

Về phần ba trưởng lão Hợp Hoan tông mới vào Tiên Thiên sơ kỳ kia, đều toàn thân là máu nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

Uy lực của một thương, đánh bại ba đại trưởng lão Tiên Thiên!

Thấy một màn như vậy, võ giả ở đây đều hít một hơi khí lạnh. Ở sau lưng Cầm Tử Nha, Tần Hạnh Hiên lẳng lặng nhìn hết thảy, nàng sớm đã biết Lâm Minh rất mạnh, nhưng không nghĩ rằng hắn cường đại đến mức này, chẳng trách Lâm Minh dám dùng sức của bản thân đánh lên Hợp Hoan tông của Thất Huyền cốc.

Lâm Minh cầm trong tay Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ xéo xuống đất, mái tóc dài trên đầu bị cuồng phong thổi quét, tùy ý bay múa. Lúc này hắn giống như một vị Chiến Thần.

Âu Dương Quang đối mặt với Lâm Minh như vậy, không tự chủ lui lại mấy bước, môi run run, trong lòng hắn sự hãi thật sâu.

Lực lượng này đúng thật là người sao? Mới mười bảy tuổi tuổi, sức của một người chống cự lại năm trưởng lão Tiên Thiên liên thủ, vậy mà còn đánh trọng thương ba người trong bọn họ!

- Đi chết đi!

Lâm Minh cũng không cho bọn họ mảy may cơ hội thở dốc, hai chân đạp trên mặt đất một cái, thân mình tung lên, đâm một thương vào Âu Dương Bác Duyên!

Âu Dương Bác Duyên vẫn luôn âm trầm, lúc này cũng phải lộ vẻ hoảng sợ. Hắn ý thức được, hôm nay mình thật xui xẻo, nói không chừng thật sự phải ngã xuống ở nơi này!

Dưới uy hiếp của cái chết trước mắt, Âu Dương Bác Duyên tự nện một quyền ngay ngực, bức ra một búng máu phun trên bảo kiếm của mình. Vốn thanh bảo kiếm màu xanh vừa hút vào máu tươi liền quỷ dị biến thành đỏ như máu.

Đây là sát chiêu trong Hợp Hoan thần công, phát ra với cái giá phải trả là tự tổn hại tu vi và tinh huyết! Một khi sử dụng, trong vòng một năm khó có thể khôi phục nguyên khí. Hơn nữa sẽ tạo thành tổn thất mang tính vĩnh cửu của tinh huyết bản thân.

Âu Dương Bác Duyên cũng không có tinh huyết Chu Tước, cũng không có bí thuật cấy ghép tinh huyết như Thần Hoàng đảo, tinh huyết tổn thất chính là tổn thất, không thể bù lại!

Sau khi thi triển ra sát chiêu hao tổn tu vi và thọ nguyên như thế, sắc mặt Âu Dương Bác Duyên dữ tợn, hiện ra màu đỏ s멀bệnh hoạn, giống như con ma bệnh.

Âu Dương Bác Duyên đã hận Lâm Minh thấu xương, hận không thể giết chết hắn ngay cho thống khoái!

- Lâm Minh! Ngươi đi chết đi!

Một kiếm chém xuống, mũi kiếm càng đỏ tươi ướt át, như có như không phát ra tiếng vù vù, kiếm khí gào thét, sóng máu ngập trời.

“Xoạt!”.

Âu Dương Bác Duyên chém ra một kiếm. Trường kiếm màu đỏ nổi lên gió lốc cuồn cuộn, đống gạch đá hỗn độn dưới chân lại vỡ vụn, bị kiếm phong cuốn lên hình thành một con rồng dài màu đỏ, bắn thẳng tới phải Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, cương châm Tà Thần dung nhập trong Tử Huyễn thương, thương lôi hợp nhất vũ điệu điện xà!

“Diệt Huyết Tà Lôi!”.

Một thương đâm ra, xương cốt toàn thân Lâm Minh phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm đùng đùng”, Tử Huyễn thương mang theo điện mãng thô to màu đỏ, gào thét đánh trên gió lốc màu máu.

“Rầm rầm...”.

Liên tiếp bùng nổ, gió lốc màu máu không ngừng bị lôi điện xé nát. Cùng lúc đó, điện mãng màu đỏ cũng không ngừng bị tan rã. Một kích của Âu Dương Bác Duyên với bùng cháy tinh huyết bản thân làm cái giá phải trả, lại là thể lực ngang nhau với Lâm Minh!

- Hả?

Lâm Minh hô lên kinh ngạc, ngay sau đó, thế thương của hắn vừa chuyển, Diệt Huyết Tà Lôi ngay khoảnh khắc co rút lại thành cương châm Tà Thần, điểm ra phía trước, đâm thẳng vào trong gió lốc màu máu.

Hai người Lâm Minh với Âu Dương Bác Duyên lần lượt công kích tới đối phương, Gió lốc màu máu vọt tới trước mặt Lâm Minh đã không còn lại uy lực bao nhiêu, bị Lạc Tinh chi hỏa mãnh liệt đốt cháy sạch sẽ.

Cùng lúc đó, cương châm Tà Thần cũng vọt tới trước mặt Âu Dương Bác Duyên!

Âu Dương Bác Duyên chỉ thấy lóe sáng một cái, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vận dụng chân nguyên hộ thể tới cực hạn, vô số ngọn lửa màu tím hiện lên quanh thân bảo vệ toàn thân.

Đúng lúc này, hai màu tím đỏ giao nhau, cương châm Tà Thần không chút khách sáo đâm vào ngọn lửa màu tím, từng tia lửa điện bắn ra, trong nháy mắt đâm vỡ nát ngọn lửa màu tím kia.

Khoảnh khắc đó, Âu Dương Bác Duyên thất hồn lạc phách, hắn cảm nhân được rõ ràng khí tức của tử vong.

Chân nguyên hộ thể chỉ ngăn cản được chốc lát, liền bị lôi đình lực thiêu đốt hoàn toàn tán loạn. Âu Dương Bác Duyên rơi vào tình cảnh chỉ mành treo chuông, kêu lên một tiếng hoảng sợ, không ngờ hắn lại làm một động tác rồ dại chụp nắm lấy cương châm Tà Thần.

- A a a...

Âu Dương Bác Duyên chụp tay trái nắm được cương châm Tà Thần, nhưng toàn bộ cánh tay trái lập tức bị bốc cháy, khí huyết của cánh tay trái cũng dọc theo kinh mạch nhanh chóng bị hút vào trong Lôi Linh Tà Thần. Trong nháy mắt, cánh tay trái Âu Dương Bác Duyên khô quắt nám đen.

Âu Dương Bác Duyên hai mắt tóe máu, dứt khoát vung một kiếm chặt đứt cánh tay trái của mình, theo “cạch” một tiếng máu tươi phụt ra, một nửa cánh tay đã khô quắt giống như là một khối thịt sấy khô rơi trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, trong quảng trường lặng ngắt như tờ, tự chặt tay! Âu Dương Bác Duyên tàn tật rồi!

Trọng thương và tàn tật hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, rất nhiều thời điểm, đối với võ giả, đứt đoạn một cánh tay, so với giết chết hắn còn khó chấp nhận hơn!

Trước đó, rất nhiều người còn theo bản năng nghĩ rằng đây chỉ là trò khôi hài nhỏ như tiếng sấm trong một trận mưa to mà thôi! Tuy rằng Lâm Minh làm ra náo động lớn, nhưng cuối cùng vị tất có thể làm gì được Âu Dương Bác Duyên. Thế nhưng hiện tại xem ra, trường yến hội này ắt phải diễn biến thành một trận huyết chiến chân chính!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, tự đoạn tay để ngăn cản tinh huyết chảy hết, võ giả Hợp Hoan tông này vì mạng sống thật đúng là quả quyết! Tuy nhiên tiếp theo để xem ngươi còn làm thế nào ngăn được ta?

Ngón tay cong lại búng ra, vốn thế bay của cương châm Tà Thần đã giảm chậm lại lần nữa chấn động lên, gào thét vọt tới phía Âu Dương Bác Duyên!

Lúc này Âu Dương Bác Duyên tóc tai bù xù, cánh tay trái bị đứt tận vai, cả người nhiều chỗ cháy đen, máu tươi đầm đìa... Mắt thấy cương châm Tà Thần lại lần nữa bay vụt lại đây, trong mắt hắn hiên đầy vẻ tuyệt vọng.

Chỉ cần châm đâm trúng, tính mạng Âu Dương Bác Duyên phải đi đời nhà ma!

Đúng lúc này, truyền đến một tiếng hét lớn, cuồn cuộn như sấm rền:

- Dừng tay!

Chương 422: Âu Dương tông chủ

Mọi người trên quảng trường theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ngoài trăm trượng, một nam nhân áo trắng đạp hư không bay đến với tốc độ cực nhanh, khi mới thấy còn ở ngoài xa trăm trượng, trong phút chốc đã còn lại mấy chục trượng, đệ tử Hợp Hoan tông lập tức trong lòng mừng rỡ.

- Là tông chủ! Tông chủ đến rồi!

Âu Dương Thần Tú tông chủ Hợp Hoan tông, tu vi Tiên Thiên Chí Cực, ở trong toàn bộ cao thủ Tiên Thiên của Thất Huyền cốc, thực lực của lão có thể xếp vào bốn hạng đầu.

Nhưng mà Lâm Minh hoàn toàn không hề quan tâm tới cảnh báo của Âu Dương Thần Tú, vẫn như trước sử dụng Tà Thần Lôi Linh phát động một kích cuối cùng tới Âu Dương Bác Duyên!

- Làm càn!

Lúc này Âu Dương Thần Tú người còn ở xa hơn mấy chục trượng, muốn ngăn lại cương châm Tà Thần cũng không dễ dàng.

- Đi!

Âu Dương Thần Tú chém ra một kiếm, phát ra một luồng kiếm khí màu đỏ nhạt, chuẩn xác chém trúng mục tiêu cương châm Tà Thần, nhưng dù sao lão ra chiêu vội vàng, hơn nữa khoảng cách lại xa, nên tuy rằng cương châm Tà Thần chấn động kịch liệt một chút, nhưng vẫn có đại lượng lôi đình lực trút xuống trên thân Âu Dương Bác Duyên.

Chân nguyên hộ thể suy yếu của Âu Dương Bác Duyên kia, gần như chỉ trong nháy mắt liền bị đánh vỡ, hắn kêu một tiếng thảm thiết, thân thể bị bắn tung lên cao, giống như con chim trĩ bị thiêu cháy lông ngã trên mặt đất, cả người máu thịt bầy nhầy.

Thân thể co giật một chút, Âu Dương Bác Duyên há mồm phun ra một đống máu lớn, đã thở ra nhiều hơn hít vào.

Lúc này Âu Dương Thần Tú mới bay tới quảng trường, thấy một màn như vậy sắc mặt trầm xuống. Lão đã trước thời hạn phát ra tiếng cảnh cáo, nhưng Lâm Minh lại ngoảnh mặt làm ngơ vẫn tiếp tục xuống nặng tay!

“Phốc! Phốc!”.

Đi theo phía sau Âu Dương Thần Tú là hai nam nhân áo trắng hạ xuống. Hai người bọn họ đều là đồ đệ của Âu Dương Thần Tú thu nhận từ rất sớm trước kia, hiện giờ đột phá Tiên Thiên không tới mười năm, xem như trưởng lão hơi kém từng trải một chút.

Trong đó một người nhìn thấy Âu Dương Bác Duyên như thế, ánh mắt lập tức đỏ bừng. Hắn là Âu Dương Bác Tu đệ đệ cùng cha cùng mẹ với Âu Dương Bác Duyên. Ngay nháy mắt hắn xuất hiện ở bên cạnh Âu Dương Bác Duyên, liền nhét một viên Tục Mệnh đan vào miệng Âu Dương Bác Duyên. Sau đó đứng lên, trong mắt tràn ngập sát khí, giống như hung thú phẫn nộ.

- Lâm Minh! Ta muốn ngươi chết!

Âu Dương Bác Tu rút kiếm đinh tiến lên, Âu Dương Thần Tú hừ lạnh một tiếng:

- Lui ra!

Âu Dương Bác Tu sắc mặt trắng nhợt, cắn răng lui một bước, ánh mắt vẫn sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong đó tất cả đều là hận ý khắc cốt ghi tâm.

- Lâm Minh! Đã lâu không gặp!

Âu Dương Thần Tú lạnh lùng nhìn Lâm Minh. Lúc trước ở hội võ tổng tông của Thất Huyền cốc, Âu Dương Thần Tú từng một lần gặp mặt Lâm Minh, thậm chí từng chào mời Lâm Minh gia nhập Hợp Hoan tông, kết quả không giải quyết được gì.

- Âu Dương tông chủ!

Lâm Minh đối mặt với Âu Dương Thần Tú, thần sắc vẫn bình thản như thường.

Hắn cũng không e ngại Âu Dương Thần Tú, hắn biết sớm hay muộn lão già này sẽ nhảy ra, chỉ có bọn họ mới là địch nhân chân chính mình cần nghiêm túc đối đãi.

Ở trước khi số lão già này xuất hiện, Lâm Minh luôn có điều giữ lại. Lôi Hỏa Sát trước đó, nếu không phải đối mặt với công kích của năm trưởng lão cùng liên thủ, hắn cũng sẽ không dùng đến. Cho dù là dùng, chẳng qua cũng chỉ vận dụng ba thành lực lượng, còn bảy thành Lôi Hỏa lực vẫn giữ lại ở trong hạt giống Tà Thần, hơn nữa với tốc độ cực nhanh khôi phục.

- Lâm Minh! Lúc trước ở Thất Huyền cốc đối đãi với ngươi không tệ, ngươi từng học ở Thất Huyền võ phủ Thiên Vận quốc. Đến sau ngươi đoạt được danh hiêu đệ nhất hội võ tổng tông, Thất Huyền cốc cũng ban thưởng cho ngươi Nhập Thiên đan. Hôm nay ngươi đánh tới Thất Huyền cốc, đánh cho trưởng lão Hợp Hoan tông ta trọng thương tàn phế, là đạo lý nào?

- Đối đãi không tệ ư?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Thất Huyền cốc cướp đoạt tài nguyên tu võ của Thiên Vận quốc, khiến võ giả Thiên Vận quốc không có tài nguyên để dùng. Ngay cả đột phá Ngưng Mạch kỳ đều là hy vọng xa vời! Thất Huyền võ phủ, chẳng qua là trả lại một ít tài nguyên do bọn ngươi cướp đoạt, bồi dưỡng nhân tài cho các ngươi sử dụng mà thôi, theo như nhu cầu, hoàn toàn không tính là ân đức!

- Một năm rưỡi trước đây, ta có giá trị rất lớn với Thất Huyền cốc, đương nhiên Thất Huyền cốc đối xử tốt với ta. Thế nhưng, sau khi Thất Huyền cốc biết tin cái chết của ta, Âu Dương Bác Duyên vì báo thù riêng, nhiều lần xuống tay đối phó với Tần Hạnh Hiên, Tần gia, bao gồm Lâm gia ta... Những điều này, chẳng lẽ không phải thông qua mạng lưới quan hệ của Âu Dương gia tộc các ngươi? Lúc trước ta rời đi Thất Huyền cốc, Thần Hoàng đảo đã vì việc này chi trả cũng đủ cái giá phải trả, ta không nợ Thất Huyền cốc gì nữa. Hôm nay ta đến, chỉ là vì đòi lại một cái công đạo, Âu Dương Bác Duyên, hắn phải chết!

Âu Dương Thần Tú cau mày, lão đã chạy tới hiện trường, Lâm Minh vẫn còn nói ra lời ngông cuồng như thế, nếu trước mặt lão, cứ để Lâm Minh giết chết Âu Dương Bác Duyên, về sau làm sao lão sống yên ở giới võ học?

- Chuyện theo như lời ngươi nói, lão phu cũng không rõ ràng lắm!

Âu Dương Thần Tú thật ra không có nói dối, lão là nhân vật tầng đỉnh của Thất Huyền cốc, những việc nhỏ nhặt của người cấp dưới làm ra dĩ nhiên sẽ không chú ý lắm. Tuy nhiên lường trước hết tám chín phần mười lời nói của Lâm Minh là thật! Lão cũng có vài phần hiểu biết về Âu Dương Bác Duyên, loại chuyện này, khẳng định hắn đã làm.

- Cho dù theo như lời ngươi nói, cô gái sau lưng ngươi kia chính là Tần cô nương phải không? Mặc dù Âu Dương Bác Duyên muốn hại nàng, hiện giờ nàng vẫn bình yên vô sự, nhưng ngươi lại chém rớt một cánh tay của Âu Dương Bác Duyên, trọng thương đến mức như thế, cuộc đời này con đường võ học của hắn đã phế bỏ! Vậy có phải ngươi khinh người quá đáng hay không?

- Ha ha...

Lâm Minh cười to:

- Bình yên vô sự? Hay cho câu bình yên vô sự! Âu Dương Bác Duyên uy hiếp tính mạng già trẻ của Tần gia, bức Tần Hạnh Hiên đi Huyết Sát đảo, ước chừng hơn một tháng, lúc Lâm mỗ đuổi tới, Tần Hạnh Hiên đã hao hết tinh huyết toàn thân, sinh cơ đã tuyệt. Nếu không nhờ Lâm mỗ xuất ra mấy viên kỳ dược đủ để tạo nên mấy cao thủ Toàn Đan cứu giúp, hiện giờ sớm đã hương tiêu ngọc vẫn, đây là bình yên vô sự theo như lời ngươi ư!?

Lâm Minh vừa nói ra, toàn trường đều cả kinh, kỳ dược đủ để tạo nên mấy cao thủ Toàn Đan?

Trời ạ! Nếu Lâm Minh nói là sự thật, dùng kỳ dược đủ để tạo nên mấy cao thủ Toàn Đan mà chí để cứu trị một tiểu bối Ngưng Mạch kỳ, điều này quả thực là phung phí của trời mà!

Âu Dương Thần Tú co rúm khóe miệng, mặc dù với lão mà nói, cảnh giới Toàn Đan cũng là khó có thể thực hiện. Trong tất cả trưởng lão tông chủ của Thất Huyền cốc một thế hệ này, cũng chỉ có Khương Vô Cực tông chủ Kiếm tông là có một đường cơ hội đột phá Toàn Đan, nhưng cũng chỉ là xác suất không tới phân nửa.

Chân chính có hy vọng nhất đạt tới Toàn Đan, là Khương Bạc Vân thủ tịch đệ tử của Kiếm tông hiện giờ.

Lão không kìm được dùng chân nguyên truyền âm hỏi Âu Dương Quang:

- Lâm Minh rốt cuộc là thực lực gì?

Âu Dương Quang hơi suy nghĩ một chút, dùng chân nguyên truyền âm đáp:

- Hẳn là tương đương với Tiên Thiên hậu kỳ, vừa rồi năm trưởng lão Tiên Thiên bao gồm ta và Âu Dương Bác Duyên cùng liên thủ công kích hắn, lại bị hắn với một chiêu đánh bại. Tuy nhiên một chiêu đó, hắn cũng không phải là chiêu thức áp đáy hòm của Lâm Minh!

“Tiên Thiên hậu kỳ…”. Âu Dương Thần Tú sắc mặt trầm trọng, thực lực của Âu Dương Quang đã là Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, cộng thêm bốn trưởng lão, hợp lực một kích, lại bị Lâm Minh đánh bại… Khẳng định thực lực của Lâm Minh đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ!

Mới mười bảy tuổi là Tiên Thiên hậu kỳ, quả thực không thể tưởng tượng! Ở Thất Huyền cốc, trong số gần trăm cao thủ Tiên Thiên, có hơn phân nửa ngưng lại ở Tiên Thiên sơ kỳ, hai mươi, ba mươi người là Tiên Thiên trung kỳ, về phần trưởng lão Tiên Thiên hậu kỳ và Tiên Thiên Chí Cực cộng hết lại cũng chỉ có mười mấy người mà thôi! Tiên Thiên hậu kỳ không nhiều hơn Tiên Thiên Chí Cực mấy người, Hợp Hoan tông bọn họ cũng chỉ có hai vị phó tông chủ đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, hiện giờ đang tham chiến ở Nam Hải chưa về.

Bởi vậy có thể thấy được, Tiên Thiên hậu kỳ rất thưa thớt.

Nếu có thể, Âu Dương Thần Tú quyết nhiên không muốn là địch với Lâm Minh, nhưng hiện tại lão ở tình thế đâm lao phải theo lao, Hợp Hoan tông ở trường hợp trọng yếu như thế, bị người tới cửa quét ngang toàn bộ tông môn, nếu cứ như vậy bỏ qua không giải quyết, Hợp Hoan tông bọn họ còn làm thế nào sống yên?

Cắn chặt răng, Âu Dương Thần Tú nói:

- Một khi đã như vậy, Âu Dương Bác Duyên đã trả giá hẳn đúng cái giá phải trả rồi, việc này xóa bỏ, ta không hề truy cứu. Nhưng hôm nay ngươi đánh lên chủ sơn Hợp Hoan tông ta, đả thương rất nhiều trưởng lão đệ tử Hợp Hoan tông, ta cũng không thể không truy xét! Tiếp ta ba chiêu, sau ba chiêu bất kể còn sống hay chết, từ đó mới thôi!

- Việc này xóa bỏ, ngươi không hề truy cứu?

Lâm Minh nhướng chân mày, cười lạnh một tiếng:

- Người đối phó với Âu Dương Bác Duyên là ta, ngươi có tư cách gì nói không hề truy cứu? Hôm nay ta quyết lấy tính mạng của Âu Dương Bác Duyên! Ai ngăn cản, chính là địch nhân của ta!

- Lâm Minh!

Âu Dương Thần Tú sắc mặt cực kỳ khó coi, lão đã lui một bước, nói là không kể sống hay chết, kỳ thật Âu Dương Thần Tú quyết nhiên không dám giết chết Lâm Minh, nhiều nhất là đánh trọng thương hắn. Vốn chỉ cần Lâm Minh chịu chút thương tích, mềm xuống một chút, chuyện này sẽ dừng ở đây, lão cũng không mất mặt mũi. Nhưng không nghĩ tới Lâm Minh khoa trương khinh người như thế, điều này khiến trong lòng Âu Dương Thần Tú dâng lên cơn giận dữ.

- Lâm Minh! Ngươi thực tưởng Hợp Hoan tông ta không người ư?

Tốt! Ta vốn định chỉ trừng phạt nhẹ ngươi thôi, ngươi lại kiêu ngạo, khinh người quá đáng như thế, hôm nay ta thật muốn nhìn xem, ngươi làm thế nào lấy tính mạng Bác Duyên!

Âu Dương Thần Tú nói xong, đột nhiên tiến lên trước một bước, khí thế toàn thân bùng phát ra, lập tức sóng máu cuồn cuộn, mãnh liệt cuốn tới!

Chung quanh bất kể trưởng lão hay là các đệ tử khác, đều bị khí thế này áp bức tới tấp lui về phía sau.

Có vết bánh xe đổ, lần này đệ tử bậc thấp đều học khôn ra, ngoại trừ mấy đại trưởng lão, đệ tử còn lại nhao nhao triển khai thân pháp rời khỏi chủ đảo, để tránh làm cá trong chậu bị họa lây.

Ngay cả Âu Dương Minh cũng lui lại mấy bước, thối lui đến bên bờ chủ đảo, về phần Lưu Huyền của Hồng Võ môn, trời sinh tính cao ngạo, vốn không bỏ xuống được mặt mũi, nên muốn ở lại trên chủ đảo, nhưng khi nhìn thấy khí thế của Âu Dương Thần Tú, rốt cuộc cũng phải cắn chặt răng, lui về chỗ nhà thủy tạ của mình. Trước đó dư ba của Lôi Hỏa Sát từ Lâm Minh phát ra, đã làm cho Lưu Huyền dùng hết toàn lực ngăn cản mới miễn cưỡng ngăn chống được, trận chiến lần này còn đại quy mô hơn, Lưu Huyền tự nhận là không có bản lãnh ngăn cản.

- Lâm Minh! Thái độ của ngươi quá mức kiêu ngạo, ngang ngược ương ngạnh, mặc dù ngươi có Thần Hoàng đảo làm chỗ dựa, ta cũng phải dạy cho ngươi một bài học, ba chiêu này, ta sẽ không nương tay, sống chết tự mình quyết đi!

Lâm Minh chỉ là hoành thương nơi tay, trầm mặc không nói gì, ánh mắt hắn giống như tinh tú trong đêm khuya, sáng ngời mà lại bình tĩnh. Thế nhưng trong lòng Lâm Minh lúc này, lại nhiệt huyết sôi trào, chiến ý dâng cao!

Tiên Thiên Chí Cực!

Bao lâu nay, Tiên Thiên Chí Cực ở trong mắt hắn luôn luôn là đại danh từ “cao thủ đỉnh cấp”, Sử Tông Thiên, Âu Dương Thần Tú, Khương Vô Cực... Những người này, người nào không phải nhân vật oai phong một cõi của Thất Huyền địa khu!

Một năm rưỡi trước đây, đối mặt với các nhân vật này hắn chỉ có thể nhìn lên, mà hiện giờ, Lâm Minh đã có thể đứng ở trước mặt cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, mà còn chiến một trận!

Khi một con kiến trưởng thành là mãnh hổ, hắn quay đầu nhìn lại con đường mình từng đi qua, khó tránh khỏi sẽ sinh ra cảm khái thương hải tang điền.

“Một trận chiến này, so chiêu với cường giả Tiên Thiên Chí Cực, ta cũng có thể hiểu biết một chút, rốt cuộc Tôi Tủy hơn sáu thành đối ứng là cảnh giới gì của võ học!”.

Chương 423: Tử viêm hóa tinh

Âu Dương Thần Tú đứng ở trung tâm quảng trường lạnh lùng nhìn Lâm Minh, trên mặt lão cũng không biết từ khi nào bắt đầu hiện ra hắc khí mờ nhạt bao phủ gương mặt, khiến người ta không thấy rõ, trong sương mù đen chỉ thấy cặp mắt màu đỏ nhạt, phát ra từng tia từng tia sáng lạnh, khiến mọi người sinh ra cảm giác khiếp sợ.

“Rốp rốp rốp!”.

Âu Dương Thần Tú nắm chặt hai tay, trên hai ngón tay dấy lên lửa tím, cùng loại với Âu Dương Quang thi triển Tử Viêm Cốt Mâu lúc trước.

- Như thế nào? Âu Dương tông chủ không dùng kiếm?

Ở trên các đảo nhỏ, có đệ tử Hợp Hoan tông kinh ngạc nói. Người của Hợp Hoan tông đều sử dụng kiếm, người dùng kiếm lại đổi dùng tay không công kích, tự nhiên uy lực sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nói đến cùng, Âu Dương Thần Tú vẫn là kiêng kị Thần Hoàng đảo, nếu đã biết không thể giết chết Lâm Minh, còn không bằng không cần kiếm, chỉ dùng nắm tay và kiếm chỉ công kích. Sự cố kị khiêm nhường của lão, mọi người đều nhìn ra được.

Không dùng kiếm liền thoải mái đánh bại Lâm Minh, cũng sẽ thể hiện ra phong độ cao thủ của bản thân, ai cũng không thể nói lão là ỷ lớn hiếp nhỏ, ngược lại sẽ nói thực lực của lão cao cường, sâu không lường được.

Đây là Âu Dương Thần Tú quyết định, nếu mình đánh thắng Lâm Minh mà còn phải xuất ra hết chiêu thức, phải làm ra thanh thế thật, thì dù thắng cũng là trên mặt không ánh sáng.

Ở trên đảo nhỏ, một đệ tử Hợp Hoan tông khác liếc mắt khinh thường nhìn tên đệ tử kia, nói:

- Ngươi biết cái gì! Âu Dương tông chủ đây là nhường Lâm Minh! Tông chủ phong độ như thế, ở dưới tình huống như thế còn nương tay, chỉ hy vọng Lâm Minh có thể biết được tốt xấu, không cần không thông tình lý, buông tha người. Nếu không tông chủ không ngại dạy cho hắn một bài học!

- Thì ra là vậy! Không hổ là tông chủ!

Đệ tử bậc thấp không kìm được nhao nhao tán thưởng, là một người duy nhất trong toàn bộ Hợp Hoan tông luyện Hợp Hoan thần công đến cực hạn tầng thứ bảy, nên địa vị của Âu Dương Thần Tú ở trong lòng đệ tử cấp thấp giống như thần.

- Không rút kiếm à?

Lâm Minh nhếch khóe miệng.

Âu Dương Thần Tú cười lạnh một tiếng, tuy rằng không dùng kiếm, lực công kích hơi yếu một chút, nhưng kiếm chỉ của lão cũng không phải dễ chống đỡ như vậy, tưởng rằng mình không dùng kiếm là có thể xem thường, vậy là hoàn toàn sai lầm!

“Vạn Ảnh chỉ!”.

Âu Dương Thần Tú búng ngón tay ra, ngàn vạn chùm tia sáng màu tím bay vụt tới, giống như cuồng phong mưa rào.

Lâm Minh rung lên trường thương, xương cốt toàn thân nổ vang. Hắn vận dụng ba thành Tôi Tủy chân nguyên, Vạn Hỏa Liệu Nguyên!

“Phù!”.

Ngọn lửa mãnh liệt thổi quét lên, kình phong thổi tới đầu tóc dài Lâm Minh tùy ý tung bay, ngọn lửa tấn công trên chùm tia sáng màu tím, chỉ nghe tiếng nổ vang “xèo xèo”. Ngọn lửa và ánh sáng màu tím tự làm tan rã lẫn nhau, tới tấp nổ tung!

Kiếm chỉ của Âu Dương Thần Tú phát ra tiếng rít bén nhọn, Lâm

Minh bay ngược lên, Tôi Tủy chân nguyên bùng phát đến năm thành, uy thế của một thương thế như chẻ tre!

Kiếm chỉ lập tức bị ngọn lửa ào ào xé nát.

- Hả?

Âu Dương Thần Tú khẽ nhíu mày, chỉ quang lần lượt đan xen cùng một chỗ, càng lúc càng dày đặc hơn!

“Phù!”.

Trường thương của Lâm Minh chấn động, bắn ra một luồng gió sáng màu xanh da trời dường như cắn nuốt hết thảy, sau lưng xuất hiện hư ảnh Thương Long, đâm thẳng một thương tới ngực Âu Dương Thần Tú.

Tiếng không khí nén ép nổ rền vang như tiếng sấm.

Uy lực của một thương này bùng phát ra vạn cỗ chân nguyên chấn động cả một vùng hư không, Âu Dương Thần Tú chỉ cảm thấy như không gian chỗ mình bị buộc chặt, cảm giác áp bức cường đại ép tới, khí thế của lão đều vặn vẹo.

Mắt thấy mũi thương dày đặc đã đâm đến ngực, Âu Dương Thần Tú rốt cuộc hơi biến sắc, vung tay tung ra một chiêu. Một luồng sáng đỏ ở trong tay lão dần dần ngưng thực, biến thành một thanh trường kiếm dài bốn xích.

“Coong!”.

Âu Dương Thần Tú chém thật mạnh một kiếm trên mũi thương của Lâm Minh! Kiếm và thương va chạm, vốn chính là kiếm bị thiệt!

Lâm Minh nhếch miệng cười lạnh một tiếng, toàn bộ Tôi Tủy lực khai hỏa!

Lôi Hỏa lực táo bạo xen lẫn toàn bộ chân nguyên Tôi Tủy bùng phát ra giống như núi lửa sôi trào.

“Coong!”.

Thương và kiếm chạm nhau, Âu Dương Thần Tú chỉ cảm thấy một kiếm của mình này dường như bổ trên một ngọn núi lớn, một luồng năng lượng hỗn loạn nhảy vào trong thân thể, xông phá khí huyết. Lão chợt ngưng lại, thân mình nhoáng lên một cái, ngay sau đó lão bị thế thương với thế không thể đỡ của Lâm Minh bức phải bay ngược ra ngoài!

Lâm Minh tấn công với tốc độ cực nhanh, mà Âu Dương Thần Tú lui ra cũng thật nhanh, người ở bên ngoài chỉ nhìn thấy là Lâm Minh tung một thương đánh bay Âu Dương Thần Tú ra ngoài!

Lâm Minh bay thẳng lên trời đâm tiếp một thương về phía Âu Dương Thần Tú, Âu Dương Thần Tú hai mắt đầy gân máu phẫn nộ gào lên.

- A a a a... Vỡ nát cho ta!

Âu Dương Thần Tú hét lớn một tiếng, cả người bùng phát lửa tím, rốt cuộc cũng bùng phát ra thực lực thuộc cao thủ Tiên Thiên Chí Cực.

Thế công của Lâm Minh dưới tấn công của lực lượng cường đại đó, rốt cuộc tan rã! Thân thể bị dòng khí đánh bay đi, Lâm Minh nhún mũi chân một cái, giống như lông chim nhẹ nhàng thoải mái dừng ở trung tâm quảng trường, trường thương chỉ thẳng lên Âu Dương Thần Tú đang ngưng lại trên bầu trời.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, trước đó đệ tử Hợp Hoan tông ở bốn phía nhao nhao khen tặng Âu Dương Thần Tú, chợt im bặt.

Âu Dương Thần Tú bị một thương đánh bay đi!

- Thực lực của Lâm Minh có thể sánh ngang với Âu Dương Thần Tú ư?

Một trưởng lão tông môn nhị phẩm ngạc nhiên lẩm bẩm. Vừa rồi tuy rằng nhìn như Lâm Minh áp chế Âu Dương Thần Tú, nhưng trên thực tế trước đó Âu Dương Thần Tú sơ suất không dùng vũ khí, vội vàng công kích, cho nên mới tạo thành loại kết quả này. Vì thế ở trong mắt trưởng lão tông môn nhị phẩm xem ra, thực lực của Lâm Minh có thể sánh ngang với Âu Dương Thần Tú.

- Sao có thể! Một chiêu vừa rồi của Âu Dương tông chủ mới vận dụng không đến một nửa lực lượng!

Đệ tử Hợp Hoan tông cố chấp nói. Ở trong mắt bọn họ, Âu Dương Thần Tú là không thể chiến bại:

- Cứ chờ xem đi! Tông chủ chúng ta một khi dùng đến Hợp Hoan thần công tầng thứ bảy, thiên địa sẽ biến sắc, khẳng định tiểu tử Lâm Minh này không chống lại được!

- Hừ! Đừng nói là Lâm Minh, dù là Khương Vô Cực đến đây, cũng phải kiêng kị vài phần!

Các đệ tử Hợp Hoan tông đều là nghẹn một hơi trong lòng chống chế. Tuy nhiên các đệ tử tông môn nhỏ khác cũng không tin tưởng gì lắm, từ ánh mắt hoài nghi của họ cũng có thể nhìn ra được.

Lúc này Lâm Minh ở trung tâm quảng trương, tạo cho người ta có một loại cảm giác giống như biển rộng, sâu không lường được. Có lẽ Hợp Hoan thần công tầng thứ bảy của Âu Dương Thần Tú thật sự có uy lực vô cùng, nhưng ai biết Lâm Minh có còn giữ lại con bài chưa lật nào hay không?

Nếu đối phương đã dám đơn thương độc mã đánh lên Thất Huyền cốc, muốn lấy tính mạng Âu Dương Bác Duyên, chỉ sợ không chỉ có bấy nhiêu thực lực này thôi!

Âu Dương Thần Tú trên mặt không ánh sáng. Trước đó lão chỉ dùng kiếm chỉ, nhưng thi triển ra chiêu thứ nhất, chẳng những không có áp chế Lâm Minh, ngược lại bị Lâm Minh bức kiếm ra, bức phải bay ngược ra xa mười mấy trượng.

“Tiểu tử này, ít nhất là tu vi Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí có thể...”. Âu Dương Thần Tú nghĩ đến đây liền biến sắc... Không có khả năng!

Hậu Thiên hậu kỳ có thể so với Tiên Thiên Chí Cực ư?

Lão không thể chấp nhận kết luận này. Nếu chính lão là tu vi Tiên Thiên Chí Cực, mà thực lực ngang nhau với một tên tiểu tử Hậu Thiên hậu kỳ, vậy thì thật đáng buồn! Lão không thể chấp nhận được!

Bất kể Lâm Minh là thực lực gì, có một điểm không hề nghi ngờ, trận chiến trước đó giữa hắn cùng với ba người Âu Dương Quang, chính là ẩn giấu thực lực!

Âu Dương Thần Tú mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, ngay từ đầu lão đã nói, sau khi qua ba chiêu, bất luận sống chết, việc này coi như bỏ qua, nhưng nếu sau ba chiêu, chẳng những Lâm Minh chưa tổn hại một cọng lông tóc, mà còn có thể làm ra phản kích, vậy thì gương mặt già nua của lão lần này không biết vứt đi đâu.

“Tiểu tử này!”.

Ánh mắt Âu Dương Thần Tú dần lạnh xuống, trường kiếm trong tay hơi nhích động, theo “phù” một tiếng vang nhỏ, trên trường kiếm của Âu Dương Thần Tú dấy lên ngọn lửa màu tím, chỉ là sau một lát, đoàn lửa tím này không ngờ co rút lại ngưng thực, dán sát trên trường kiếm hóa thành một lớp tinh thạch màu tím mỏng manh, thanh kiếm này chợt biến thành Tử Tinh kiếm.

- Là Tử Viêm Hỏa Tinh!

Đệ tử Hợp Hoan tông trên đảo nhỏ vui sướng hô lên.

Tử Viêm Hỏa Tinh, đây là thần thông của Hợp Hoan thần công luyện đến cực hạn tầng thứ bảy mới có. Hợp Hoan thần công luyện đến cực hạn tầng thứ bảy, liền có thể kéo dài tuổi thanh xuân, dương tinh không suy. Tuy rằng về bản chất không có khả năng kéo dài thọ nguyên, tuy nhiên có thể dương tinh không suy đối với rất nhiều đệ tử Hợp Hoan tông mà nói, đã là mê hoặc thật lớn rồi.

Trước mắt toàn bộ Hợp Hoan tông, cũng chỉ có Âu Dương Thần Tú đã luyện Hợp Hoan thần công đến cực hạn tầng thứ bảy, cũng chính nhờ đó tuy rằng Âu Dương Thần Tú đã ba trăm, bốn trăm tuổi, nhưng thoạt nhìn vẫn còn giống như một người trung niên phương cương.

- Tử Viêm Hỏa Tinh! Rốt cuộc tông chủ vận dụng công pháp tầng thứ bảy của Hợp Hoan thần công rồi!

Theo Tử Tinh kiếm vừa hiện ra, đệ tử Hợp Hoan tông đều có loại cảm giác hãnh diện. Vừa rồi trong mắt bọn họ Âu Dương Thần Tú bị một thương của Lâm Minh đánh bay đi, bọn họ rất nghẹn uất.

- Ha ha... Rốt cuộc tông chủ ra tay thật rồi!

- Tử Viêm Hỏa Tinh nha! Lần này để xem tên tiểu tử kia làm thế nào chống cự!

Công pháp tầng thứ bảy của Hợp Hoan thần công đều dùng đến, điều này chứng tỏ Âu Dương Thần Tú đã không còn nương tay.

Lâm Minh khẽ nheo mắt lại, sau khi Âu Dương Thần Tú dùng ra Tử Tinh kiếm, khí âm tà của lửa tím biến mất, mà hóa thành năng lượng thuần túy.

“Hợp Hoan thần công luyện đến cảnh giới tầng cao nhất có thể làm cho năng lượng âm tà phản phác quy chân sao? Công pháp này cũng có vài phần hứng thú đây!”.

Lâm Minh cử ngang Tử Huyễn thương, toàn thân âm trầm lặng xuống, trước đó hắn giữ lại thực lực chính là để chiến đấu giờ khắc này. Lâm Minh sức bật rất mạnh, nhưng không thể kéo dài thời gian, dù sao tu vi của hắn không đủ, chân nguyên trong đan điền và chân nguyên Tôi Tủy cộng hết lại, cũng còn xa không bằng cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, hắn phải bảo đảm thời điểm đối mặt với Âu Dương Thần Tú phải có trạng thái tốt nhất.

Hào quang màu tím hội tụ lại đây, gắn kết ở trên trường kiếm của Âu Dương Thần Tú, cả thanh kiếm sáng lạn chói mắt, theo một tràng tiếng quỷ hồn ngâm vang động, trên thân Âu Dương Thần Tú vọt ra mười mấy đạo hào quang màu tím phóng lên cao. Tất cả hào quang, toàn bộ bị một kiếm của Âu Dương Thần Tú dẫn động đâm thẳng tới Lâm Minh.

Ngay khoảnh khắc đó thanh âm dường như biến mất, một kiếm này hình thành “thế” hoàn mỹ, một kiếm quỷ dị cắn nuốt thanh âm, mơ hồ chứa một ý cảnh không thể nắm bắt!

- Một kiếm thật khủng khiếp! Âu Dương Thần Tú này, chẳng những tu luyện Hợp Hoan thần công đến mức tận cùng, mà đối với kiếm đạo cũng có lý giải sâu sắc như vậy, để xem Lâm Minh làm thế nào chống cự!

Ở trên đình các giữa hồ, không ít gia chủ thế gia có nhãn lực hơn người.

Đối mặt với một kích toàn lực của Âu Dương Thần Tú, Lâm Minh vẫn thần sắc bình thản như thường, nhưng chân nguyên toàn thân hắn sớm đã vận chuyển tới cực hạn.

Cảnh giới của võ giả càng về sau chênh lệch càng lớn. Ở thời điểm Ngưng Mạch hậu kỳ, thực lực đỉnh phong của Lâm Minh có thể so với võ giả mới vào Tiên Thiên, nhưng mà hắn cũng không khờ dại cho rằng, sau khi mình tăng lên một đại cảnh giới, là có thể sánh với Toàn Đan.

Đối mặt với một kích toàn lực của Âu Dương Thần Tú, Lâm Minh không dám mảy may sơ suất.

Tà Thần lực, mở ra!

Ở thời điểm lịch lãm một năm trong Thần Hoàng bí cảnh, Tà Thần lực đạt tới cảnh giới tầng thứ hai, hoàn toàn bột phát ra!

Chương 424: Thảm thiết

Ngay khoảnh khắc mở ra Tà Thần lực kia, Lâm Minh phảng phất như một đầu mãnh thú ẩn mình dưới vực sâu nhảy lên, khí thế cả người hoàn toàn bột phát ra.

Lâm Minh cầm trong tay Tử Huyễn thương, mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động, vết rạn nứt giống như mạng nhện tỏa ra khắp nơi. Một thương chém ra, thổi quét lên vô số đá vụn cẩm thạch, những mảnh vụn đá này bị dòng khí cường đại thổi bay với tốc độ cao xoay tròn. Võ giả tu vi yếu chỉ cần bị chạm vào một mảnh, thân thể lập tức bị xuyên thủng một lỗ máu.

Sau khi Tà Thần lực tầng thứ hai bùng phát ra khí thế, võ giả toàn trường bao gồm trưởng lão Tiên Thiên, đều cảm nhận được mũi nhọn bức người này, bọn họ không thể không vận chuyển chân nguyên ngăn lại.

Tử Tinh kiếm của Âu Dương Thần Tú chém bổ xuống, tử tinh trên kiếm phong đã ngưng tụ dài chín xích, một thanh trường kiếm bốn xích không ngờ lại biến thành thanh cự kiếm chín xích!

- Vỡ nát!

Âu Dương Thần Tú bổ xuống một kiếm!

“Rắc!”.

Kiếm khí với thương mang va chạm cùng một chỗ, khí kình đan vào hình thành lốc xoáy chân nguyên khủng bố.

Chân nguyên xé rách mặt đất, vô số đá vụn bị bắn tung lên, mặt hồ nhấc lên lớp lớp sóng lớn, ở giữa loại xung kích cuồng mãnh này, thân mình Lâm Minh giống như một phiến lá cây bị thổi bay lên.

“Phốc phốc phốc!”.

Lâm Minh bị ném ra ngoài chủ đảo, rơi trên mặt hồ. Trong nháy mắt sắp rơi xuống tới mặt nước, Lâm Minh phất ống tay áo một cái, một luồng gió nhẹ thổi lên, bắn thân thể hắn lại trên không trung. Lâm Minh đạp liên tiếp trên mũi sóng lùi lại mấy bước mới đứng vững thân mình.

Va chạm kịch liệt vừa rồi, làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng toàn ra một sợi tơ máu.

Sức bật của hắn dù mạnh, nhưng dù sao tu vi chênh lệch quá lớn, lực đánh vào vừa rồi thật lớn, thân thể Lâm Minh đã trải qua chân nguyên Tôi Tủy, thật ra không có việc gì, chỉ là kinh mạch toàn thân không chịu nổi xung kích như vậy, bị chút tổn thương nhẹ.

Phần Âu Dương Thần Tú bị dư ba của chân nguyên quét bay ra sau mười mấy trượng, vừa nhìn thấy Lâm Minh bị thương, lão mới khẽ thở ra một hơi... Nhưng một hơi đó còn chưa phun hết, sắc mặt Âu Dương Thần Tú chợt ngưng đọng lại!

Một đạo quang ảnh nhỏ bé tím đỏ xen kẽ nhau, chiều dài chỉ có mấy tấc, với tốc độ kinh người giống như một con rắn độc xuyên ra từ trong dư ba khí kình, đâm thẳng tới ngực Âu Dương Thần Tú!

- Hả!?

Âu Dương Thần Tú rút kiếm chém xuống, nhưng mà lúc này lão đang lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh, chân nguyên trong cơ thể hoàn toàn hỗn loạn, hoàn toàn không dẫn lên công kích được.

“Ầm!”.

Quang ảnh nhỏ bé phá vỡ trường kiếm của Âu Dương Thần Tú, rồi như cũ tiếp tục đâm vào ngực Âu Dương Thần Tú, bắn ra một chùm mưa máu!

Trong khoảnh khắc đó, Âu Dương Thần Tú chỉ cảm thấy tinh huyết cả người mình dường như tuôn ra theo quang ảnh nhỏ bé kia!

- A a a a...

Âu Dương Thần Tú hai mắt đầy tơ máu, điên cuồng gào thét, nện một quyền trên ngực trái mình, chân nguyên của Hợp Hoan thần công cực hạn tầng thứ bảy điên cuồng bột phát ra, rốt cuộc đẩy bắn quang ảnh nhỏ bé kia ra ngoài thân thể!

“Phù!”.

Quang ảnh hóa thành một cây cương châm dài ba tấc, mặt trên khắc vẽ đồ án long xà, bay trở về trên tay Lâm Minh, chìm vào đầu ngón tay hắn, biến mất không thấy!

Âu Dương Thần Tú ngực nhuộm máu, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt sáng rực như mãnh thú nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, mắt như sắp nứt ra.

Cương châm khủng bố mà quỷ dị! Lại có thể phá vỡ gió lốc chân nguyên cường đại như vậy, mà vẫn không có bị phá hủy, còn có thể đâm vào ngực Âu Dương Thần Tú, làm lão bị thương nặng, mà còn rút mang đi một lũ tinh huyết!

Tinh huyết của võ giả quý báu biết bao, tuy rằng Âu Dương Thần Tú không có ý tấn công Toàn Đan, nhưng cũng rất quý trọng thọ mệnh của mình. Tinh huyết ảnh hưởng trực tiếp tới thọ nguyên, hao tổn tinh huyết cũng sẽ hao tổn thọ nguyên!

- Âu Dương Thần Tú bị thương rồi!

- Mà còn không nhẹ!

- Không thể tin được, cao thủ Tiên Thiên Chí Cực mà lại bị một tên tiểu bối đánh cho bị thương, thậm chí tổn thất tinh huyết!

Xa xa mọi người trên đảo nhỏ đang xem cuộc chiến đều trông thấy hết hồn, Âu Dương Thần Tú đối với võ giả tông môn nhị phẩm mà nói chính là nhân vật cấp thống trị của Thất Huyền địa khu!

Tuy rằng Thất Huyền địa khu còn có một lão quái Toàn Đan, nhưng nghe nói lão quái kia thọ nguyên sắp hết, hơn nữa hàng năm bế quan ở hậu sơn không ra, thậm chí có lời đồn đại nói lão đang bế tử quan. Sau khi lão quái Toàn Đan này không quản tới sự vụ, Âu Dương Thần Tú này trong cảm nhận của rất nhiều võ giả cũng đại biểu là nhân vật đỉnh cấp của Thất Huyền địa khu.

Nhưng hiện tại, lại bị một tên tiểu bối đánh cho bị thương!

Hậu Thiên hậu kỳ mà đã lợi hại như vậy, đợi đến lúc Lâm Minh bước vào Tiên Thiên, vậy còn cao thâm đến mức nào?

Võ giả Hợp Hoan tông ở đây, sớm đã lặng ngắt như tờ, kinh ngạc nhìn Lâm Minh trên lôi đài. Dù khóe miệng hắn đầy máu, trong lòng mọi người đều có ý sợ hãi.

Thật đáng sợ! Cây cương châm kia đến tột cùng là cái gì? Trước đây dường như bọn họ cũng từng thấy qua một đạo quang ảnh nhỏ bé công kích Âu Dương Bác Duyên, nhưng chưa kịp thấy rõ, chỉ tưởng là một loại ám khí phi châm. Có một số võ giả tu luyện ám khí để đánh lén! Đánh lén cũng không phải là võ đạo chính thống, cuối cùng không phải thực lực của chính mình, cho nên các võ giả đều khinh thường.

Hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải như thế! Bảo khí không có khả năng chìm vào trong thân thể võ giả, dung hợp làm một với võ giả, như vậy chỉ có một loại khả năng, đó là hư ảnh vũ khí do năng lượng tinh khiết hóa thành.

Rốt cuộc là cái gì mà có uy lực cường đại như vậy?

Võ giả ở đây nhãn lực có hạn, vốn cũng không biết Lôi Linh là gì, làm sao bọn họ hiểu được cương châm Tà Thần trong tay Lâm Minh đến tột cùng là thứ gì.

Lâm Minh vuốt ve cương châm Tà Thần trong tay. Bởi vì dính theo tinh huyết của Âu Dương Thần Tú, con rắn nhỏ màu đỏ quay quanh trên cương châm Tà Thần càng thêm ướt át tươi đẹp. Đây là điểm khủng bố của Diệt Huyết Tà Lôi, một khi để nó chui vào thân thể, sẽ giống như con đỉa hút tinh huyết của người ta, nếu không thể lập tức chấn nó ra ngoài, là nó có thể một hơi hút khô tinh huyết.

Chỉ tiếc Âu Dương Thần Tú đúng là vẫn còn tu vi thâm hậu, chỉ trong nháy mắt liền chấn cương châm Tà Thần bay ra ngoài, nếu không chỉ chậm trễ thêm chút thời gian, Âu Dương Thần Tú sẽ tổn thất còn lớn hơn.

Xa xa Âu Dương Thần Tú nhìn Lâm Minh, trong mắt ngập tràn sát ý!

- Lâm Minh! Ta từ đầu đến cuối luôn nương tay, ngươi lại làm tổn hại tinh huyết ta!

- Luôn nương tay? Ngươi có nương tay sao?

Lâm Minh không khách sáo hỏi ngược lại, Âu Dương Thần Tú ngay cả Hợp Hoan thần công tầng thứ bảy đều dùng, chính mình nếu không mở ra Tà Thần lực, tuyệt đối không chống lại được.

Dù vậy, Lâm Minh cũng là dựa vào lực phòng ngự Tôi Tủy cường đại của mình, liều mạng dùng thương thế đổi thương tích, tính chuẩn xác lúc Âu Dương Thần Tú dùng hết lực cũ, lực mới chưa sinh, đúng lúc đánh lén, nếu không một lần va chạm vừa rồi, Lâm Minh cũng khó mà chiếm được tiện nghi như vậy.

- Lâm Minh này, quá kiêu ngạo mà!

Đệ tử Hợp Hoan tông dưới đài nhao nhao nắm chặt nắm tay. Lâm Minh vốn không để vào mắt đám đệ tử Hợp Hoan tông bọn họ.

- Tốt! Rất tốt!

Âu Dương Thần Tú lửa giận thiêu đốt kêu lên.

“Phù…”.

Lửa tím bao bọc toàn thân Âu Dương Thần Tú ở trong đó, lần này không riêng gì trường kiếm, mà ngay cả thân mình lão cũng phủ kín một tầng tử tinh.

Ba chiêu ước hẹn sớm đã bị Âu Dương Thần Tú vứt đi toàn bộ, lão chỉ muốn đánh bị thương nặng Lâm Minh, để phát tiết mối hận trong lòng.

- Đi tìm chết đi!

Âu Dương Thần Tú chém tới một kiếm, không gian bên cạnh Lâm Minh chợt căng thẳng, sụp đổ.

Lâm Minh vẫn thần sắc như thường, Tử Huyễn thương trong tay hung hăng quất mạnh ra giống như cây roi, bởi vì tốc độ quá nhanh mà cán thương gấp khúc kéo ghìm mũi thương xé toạc không khí, tiếng rít sắc nhọn đâm thẳng vào màng tai mọi người.

“Coong!”.

Thương và kiếm va chạm mạnh cùng một chỗ, lực chấn động lại quỷ dị xuyên thấu qua Tử Tinh kiếm truyền vào trong cơ thể Âu Dương Thần Tú, làm toàn thân Âu Dương Thần Tú co giật nhe.

“Tiểu tử này sao có thủ pháp công kích cổ quái như vậy!”. Âu Dương Thần Tú hoảng sợ trong lòng. Tuy nhiên lực chấn động này tuy quỷ dị, nhưng sau khi truyền vào trong cơ thể, lão cũng còn có thể miễn cưỡng làm chúng tan rã.

Chiêu thức giữa hai người càng đánh càng kịch liệt, thương mang tùy ý đan vào một chỗ với kiếm khí. Trong chiêu thương của Lâm Minh dung nhập Phong chi ý cảnh, thương ảnh hóa thành gió, gió chính là thương ảnh, cuồn cuộn mãnh liệt không có khe hở!

“Rầm rầm...”.

Chân nguyên ngưng hóa thành gió lốc, mặt đất hoàn toàn dập nát, hồ nước chung quanh chủ đảo bị lực hút của cuồng phong nổi lên cột nước thô to, mười mấy cột nước vọt lên như diều gặp gió, giống như con rồng nước vắt ngang không trung, rồi ào ào bị lốc xoáy kéo vào.

Võ giả ở chung quanh trông thấy đều trợn mắt há hốc mồm, toàn trường giao chiến khủng bố như vậy, đừng nói là ngay mặt chống lại, dù chỉ tới gần vài bước, bọn họ đều có thể ị gió lốc chân nguyên hút vào, tan xương nát thịt!

“Huyết Viêm Trảm!”.

Sau khi chém ra một kiếm, khí thế trên thân Âu Dương Thần Tú đột nhiên biến đổi, cả người lão được phủ kín ở trong màn sương máu, dường như có huyết triều mãnh liệt chen chúc lao xuống, chân nguyên va chạm kịch liệt hình thành gió lốc gào thét, giống như tiếng xé toạc giấy vụn, thổi quét vô số mảnh vụn cẩm thạch tung lên khỏi mặt đất.

“Bồng bồng bồng!”. truyen bjyx

Mảnh vụn nham thạch này vừa mới bay lên, lại bị Lâm Minh phóng ra Thanh Thương chân nguyên thổi quét đến, ầm ầm nát vụn thành cát trắng mịn.

Lâm Minh đâm ra một thương, lấy công làm thủ. Hắn phải ở trong vòng mấy chục lần hô hấp chấm dứt chiến đấu, nếu không Tà Thần lực không thể tiếp tục duy trì được nữa!

- Muốn lưỡng bại câu thương à? Nằm mơ đi!

Trường kiếm trong tay Âu Dương Thần Tú chợt tăng tốc, tốc độ công kích của lão rõ ràng nhanh hơn Lâm Minh!

Một kiếm chém về phía ngực Lâm Minh. Thời điểm này, Âu Dương Thần Tú bởi vì tổn thất tinh huyết mà trở nên điên cuồng cũng đã không quản tới hết thảy.

“Rắc...”.

Thương và kiếm lần lượt va chạm, từng kiếm của Âu Dương Thần Tú bị Lâm Minh đỡ được non nửa, nhưng mà phần lớn kiếm khí vẫn tiếp tục chém trúng trên ngực Lâm Minh, quần áo rách toạc, máu tươi phụt ra.

Vẻ tươi cười trên mặt Âu Dương Thần Tú còn chưa kịp lộ ra, trong nháy mắt lại ngưng đọng lại, Lâm Minh hoàn toàn không để ý tới ngực bị trọng thương, như trước bổ một thương về phía Âu Dương Thần Tú.

- Cái gì? Không có việc gì!?

Âu Dương Thần Tú vừa dùng ra hết một kiếm, hoàn toàn không có dư lực đón đỡ, Tử Huyễn thương giống như dao cầu bổ vào trên thân lão, trực tiếp đánh lão bay đi!

“Ầm ầm!”.

Âu Dương Thần Tú bị đánh lún xuống dưới lòng đất. Trên mặt đất sớm đã vỡ nát không chịu nổi lại nhiều ra một cái hố to. Âu Dương Thần Tú miệng đầy máu, xương sườn bị quất gãy mấy khúc, nội tạng vỡ ra, sắc mặt tái nhợt như giấy dầu. Chiến đấu thảm thiết vượt qua tưởng tượng của mọi người!

Võ giả tại đây đều xem thấy mà choáng váng, dùng thân thể cứng rắn chống lại đạo kiếm khí của Âu Dương Thần Tú? Còn đồng thời làm ra phản kích?

Phòng ngự của Lâm Minh, phải cường đại tới mức nào?

Một thương đánh cho Âu Dương Thần Tú lún vào trong lòng đất, nhân vật tầm cỡ như Âu Dương Thần Tú, không ngờ bị một tên tiểu bối đánh cho lún xuống dưới lòng đất. Chiến đấu đến trình độ này, quả thực quá khủng bố!

Tình trạng của Lâm Minh cũng không tốt gì lắm, dựa vào lực phòng ngự cường hãn hơn sáu thành của Tôi Tủy, cứng rắn kháng chịu đạo kiếm khí của Âu Dương Thần Tú, nhưng kinh mạch đã có nhiều chỗ tổn hại, ngực cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, Tà Thần lực gần như chỉ còn lại thời gian chừng mười hơi thở!

Mắt thấy Âu Dương Thần Tú đứng lên, Lâm Minh cắn mạnh răng một cái, lao ra một bước, Lôi Linh và Hỏa Tinh trên Tử Huyễn thương hội tụ vào nhau, Lôi Hỏa Sát!

Âu Dương Thần Tú hai mắt đỏ bừng, hai tay cầm kiếm, toàn bộ tử tinh hội tụ trên thân kiếm, vận dụng ra lực lượng của Hợp Hoan thần công cực hạn tầng thứ bảy, chém bổ một kiếm về phía Lâm Minh!

“Ầm!”.

Ngay khoảnh khắc đó, trung tâm quảng trường dường như trống rỗng dâng lên một vầng mặt trời máu, thân mình Âu Dương Thần Tú giống như một cọng rơm nhẹ nhàng bị quẳng ra ngoài...

Chương 425: Máu nhuộm cát đá

Ầm!

Âu Dương Thần Tú ngã vào đống đá vụn, tung lên vô số bụi mù.

Ánh lửa nổ tung tiêu tán, dư sóng chân nguyên lặng đi, khe núi im lặng trở lại, mặt hồ nổi sóng cũng bình lặng, công trình trên đảo hoàn toàn bị san phẳng, mặt đất đầy gạch ngói nát vụn, hoàn toàn thành phế tích!

Tách!

Một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống từ mũi thương lạnh lẽo, nhỏ lên phế tích vỡ tung ra, âm thanh trở nên rõ ràng giữa quảng trường yên tĩnh.

Lâm Minh cứ đứng giữa mảnh phế tích, cả người đẫm máu, máu này có của Âu Dương Thần Tú, cũng có của bản thân Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh nhìn như sát thần bước ra từ chiến trường tu la, ánh mắt các võ giả xung quanh nhìn Lâm Minh đều mang theo vẻ sợ hãi, ngay cả Tiên Thiên Chí Cực Âu Dương Thần Tú xuất hiện ngăn cản cũng bị Lâm Minh đánh cho không biết sống chết!

Âu Dương Minh thở dài, đối mặt với Lâm Minh, hắn đã chết lặng, về phần những người từ nhỏ đã mang theo vòng sáng thiên tài đại tông môn như Lưu Huyền, sắc mặt đều phức tạp. Trên trời có trời, trên người có người, ai cũng hiểu đạo lý này, nhưng không ai lại muốn thừa nhận mình là ếch ngồi đáy giếng. Nhưng bây giờ, thật sự nhìn thấy thế giới bên ngoài giếng, bọn họ mới phát hiện thì ra bầu trời còn rộng lớn hơn bọn họ tưởng tượng nhiều lắm.

Âu Dương Thần Tú vẫn nằm trong phế tích chủ đảo, chôn trong đống đá vụn, đã hôn mê mất. Âu Dương Thần Tú hôn mê, đối diện hắn là Lâm Minh cả người đẫm máu đang đứng, lực đánh vào thị giác rất mạnh mẽ.

Thị giác bị đánh vào, cùng sát khí lan tỏa khắp không gian, khiến mấy ngàn người xung quanh đều không dám lên tiếng.

Toàn bộ quảng trường yên tĩnh đáng sợ, không khí đè nén như ngưng thành thực chất.

Tách!

Tách!

Càng nhiều giọt máu nhỏ xuống phế tích, từng giọt từng giọt vỡ tung ra như những đóa hoa mai hồng nở rộ.

Thân thể Lâm Minh lắc lư một chút.

Rầm!

Tử Huyễn thương nện mạnh xuống đất, Lâm Minh chống cán thương mới vững người lại, hắn tiêu hao quá nhiều chân nguyên, thân thể bị thương nặng, cho nên mới không đứng vững được.

- Hắn đã tới cực hạn!

Âu Dương Bác Tu híp mắt nhìn Lâm Minh, thở phào một hơi.

Mặc cho thực lực ngươi mạnh đến cỡ nào, nếu đã tới cực hạn, vậy không có gì đáng sợ!

“Liên tục chiến đấu năm đại trưởng lão Hợp Hoan tông, còn có Âu Dương Thần Tú, hắn có thể chống đỡ đến giờ đã là kỳ tích, không cần sợ hắn!”.

Âu Dương Quang dùng chân nguyên truyền âm nói với những trưởng lão khác, Lâm Minh rõ ràng đã tới cực hạn.

Lâm Minh kéo theo Tử Huyễn thương, chậm rãi đi về phía Âu Dương Bác Duyên, trên mũi thương lóe sáng lạnh lẽo.

Còn đệ đệ của Âu Dương Bác Duyên, Âu Dương Bác Tu lúc này vẫn đứng trước người Âu Dương Bác Duyên.

- Cái gì? Tiểu tử này, dưới tình huống như vậy còn muốn tới giết ca ca của ta, đầu hắn vô nước hả? Đúng là muốn chết!

Nắm chặt trường kiếm, trong mắt Âu Dương Bác Tu lóe lên sát khí, hắn hận không thể lập tức giết Lâm Minh, nhưng dưới trường hợp này, hắn còn không có lá gan đó.

- Lâm Minh! Tới thêm một bước, ta chém ngươi dưới kiếm!

Âu Dương Bác Tu sầm mặt quá to.

Hắn vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, còn ở bên cạnh, Âu Dương Quang cũng rút trường kiếm, sẵn sàng chiến đấu.

Lâm Minh mặt không thay đổi, như không có nghe tới, vẫn tiếp tục đi về phía Âu Dương Bác Duyên.

Âu Dương Bác Tu co rút khóe miệng, Âu Dương Quang nói:

- Bác Tu, ba người chúng ta đồng loạt ra tay, dù không dám giết hắn, nhưng trọng thương, làm hắn tổn hại tinh huyết và kinh mạch, Thần Hoàng đảo cũng sẽ không nói gì. Dù sao là Lâm Minh ra tay trước, là hắn làm hại tinh huyết của Bác Duyên cùng tông chủ, chúng ta phá tinh huyết kinh mạch của hắn là chuyện đương nhiên, Thần Hoàng đảo cũng không có lý do phát tác!

- Đúng vậy, lúc này Thần Hoàng đảo cần thiên hạ quy tâm, đang đối mặt với Nam Hải Ma Vực tuyệt không dám ỷ thế hiếp người, bằng không liên minh lòng người tan rã, Thần Hoàng đảo tổn thất nặng nề. Hôm nay chúng ta phá tinh huyết của Lâm Minh, làm hắn phải trả giá đắt vì ngông cuồng!

Âu Dương Bác Tu lộ ra tươi cười dữ tợn, tên ngu ngốc tự cao tự đại này, đã bị thương như thế, vẫn còn muốn giết ca ca của ta. Nếu hắn thức thời dừng lại đây, ta còn không tìm được cớ hại hắn, bây giờ lại tự tới tìm chết!

- Ra tay!

Âu Dương Quang hét lớn, Âu Dương Bác Tu xông lên hàng đầu, trường kiếm chỉ thẳng tay phải của Lâm Minh.

- Chặt một tay của ngươi!

Khóe miệng Âu Dương Bác Tu cong lên hung ác, trường kiếm rít gào, Lâm Minh từng bước tập tễnh vẫn tiến tới trước.

Một kiếm này Âu Dương Bác Tu chắc thắng! Vừa dứt tay dù còn có thể ghép trở lại, nhưng vẫn không thể tránh khỏi di chứng.

- Lâm Minh!

Ở đằng sau, Tần Hạnh Hiên che miệng hét to, Cầm Tử Nha sắc mặt đại biến, cây đàn thoáng cái hiện ra, nhưng Cầm Tử Nha chỉ mới vào Tiên Thiên, đối mặt với ba đại cao thủ Tiên Thiên lâu năm, thậm chí còn có Âu Dương Quang Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, Cầm Tử Nha thật sự chỉ tạo thành tác dụng có hạn!

Mấy ngàn người xung quanh đều mở to mắt, Âu Dương Bác Tu lợi dụng người đang khó khăn dù làm mọi người khinh thường, nhưng đây quả là thời cơ công kích tốt nhất, Lâm Minh đã như đèn cạn dầu, làm sao đỡ được?

- Chết!

Trường kiếm của Âu Dương Bác Tu đã chém xuống, mang theo tử viêm nóng cháy.

Ngay trong chớp nhoáng đó, ánh mắt Lâm Minh chợt ngưng, giữa mi tâm, ấn ký Phượng Hoàng hỏa diễm đột nhiên bùng cháy dữ dội!

Phượng Hoàng Chân Huyết, niết bàn sống lại!

Kíu!

Tiếng phượng hót rõ to vang thẳng chân trời, từ chỗ mi tâm của Lâm Minh, lực lượng ngọn lửa mênh mông tuôn trào ra, Phượng Hoàng Chân Huyết truyền vào huyết mạch toàn thân, máu của Lâm

Minh sôi trào.

Phượng Hoàng bất tử bất diệt, huyết mạch của nó cũng thế, có công hiệu tắm lửa niết bàn, gần chết mà sống lại!

Võ giả bình thường thiêu đốt tinh huyết đổi lấy thực lực mạnh mẽ, nhưng tinh huyết cháy hết, vậy tức là không còn!

Nhưng mà Phượng Hoàng Chân Huyết, bản thân có được dục hỏa trùng sinh, dù có thiếu cháy cũng sẽ không giảm đi chút nào!

Đây là công hiệu nghịch thiên của Phượng Hoàng Chân Huyết!

Thương thế của Lâm Minh theo Phượng Hoàng Chân Huyết thổi vào, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã khôi phục quá nửa, chân nguyên vốn gần cạn kiệt cũng tuôn trào mãnh liệt theo Phượng Hoàng Chân Huyết thiêu đốt!

Lâm Minh hai mắt phát lạnh như hàn tinh cửu u, hàn quang lạnh buốt đâm thẳng lòng người.

Chạm vào ánh mắt của Lâm Minh, thân thể Âu Dương Bác Tu vô thức ngưng trệ, loại cảm giác này như bị mãnh thú hồng hoang nhìn chằm chằm, cả người phát lạnh, một cỗ dự cảm không ổn trào ra trong lòng, nhưng mà...

Đã trễ rồi!

Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh run lên, Lạc Tinh chi hỏa thiêu cháy hừng hực, có Phượng Hoàng Chân Huyết thêm vào, ngọn lửa càng tím đậm hơn.

- Chết đi!

Lâm Minh lạnh băng phun ra hai chữ này như gió lạnh tuôn ra từ vực sâu, một thương đâm ra, ngọn lửa gào thét, không khí chấn động.

Ngọn lửa hừng hực ngưng tụ thành ảo ảnh Phượng Hoàng, lao thẳng về phía Âu Dương Bác Tu!

Thần Hoàng Tại Thiên!

Đây chính là sát chiêu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ ba mà Lâm Minh tu luyện được trong Thần Hoàng bí cảnh, uy lực tự nhiên không bằng Lôi Hỏa Sát, nhưng đối phó Âu Dương Bác Tu chỉ có Tiên Thiên sơ kỳ thì dư dả!

- Cái gì? Sao lại thế này?

Nhìn Lâm Minh vốn đã như đèn cạn dầu bỗng nhiên bùng phát, Âu Dương Bác Tu cả kinh, không thể tin nổi. Nhưng đã tới lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã không cho Âu Dương Bác Tu suy nghĩ nguyên nhân, ngọn lửa nóng cháy quét tới, sắc mặt Âu Dương Bác Tu đại biến, hắn quát lớn một tiếng, một kiếm chém về phía Hỏa Phượng Hoàng.

Bùm!

Chỉ trong khoảnh khắc, ngọn lửa tím trên kiếm của Âu Dương Bác Tu bị Hỏa Phượng cắn nuốt, tiếp theo Hỏa Phượng bổ nhào vào Âu Dương Bác Tu.

- A!

Nhìn Hỏa Phượng cắn nuốt, Âu Dương Bác Tu gầm lên, thúc chân nguyên hộ thể đến tận cùng!

Xèo xèo xèo!

Âm thanh nghe như nước thép tưới lên băng lạnh, chân nguyên hộ thể của Âu Dương Bác Tu tan rã ngay lập tức, ngọn lửa cắn nuốt thân thể nướng cháy da thịt.

Âu Dương Bác Tu phát ra tiếng hét thảm tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Lâm Minh một thương đâm vào đan điền Âu Dương Bác Tu, trường thương xoắn lại, Âu Dương Bác Tu vỡ nát đan điền, bỏ mình tại trận.

Võ giả xung quanh yên lặng, biến hóa đột ngột làm bọn họ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Sao lại thế này?

Lâm Minh vốn đã nỏ mạnh hết đà, bỗng nhiên lại bùng lên, nháy mắt miểu sát Âu Dương Bác Tu?

Tu Di giới lóe lên, Lâm Minh không khách khí thu thi thể Âu Dương Bác Tu vào, còn Tu Di giới của Âu Dương Bác Tu thì không vào được tiểu thiên thế giới mà được Lâm Minh cất riêng.

Một thương đánh chết Âu Dương Bác Tu, lúc này Âu Dương Quang cùng một trưởng lão khác mới ra chiêu một nửa, nhìn cảnh tượng kinh người này, chiêu thức không khỏi ngưng trệ, uy lực tự dưng tiêu tan quá nửa!

Lâm Minh mới mặc kệ, trong mắt lóe sáng lạnh, tiến lên một bước, một thương đâm thẳng về phía Âu Dương Quang!

Âu Dương Quang đã sớm hao tổn rất nhiều chân nguyên trong trận chiến trước, nói là Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, kỳ thật thực lực bây giờ còn không bằng Tiên Thiên trung kỳ bình thường!

Sắc mặt hắn đại biến, hắn ý thức được lúc này Lâm Minh tuyệt đối tuôn trào sát khí, một thương này không phải là luận bàn chấn nhiếp, mà là một thương lấy mạng!

Không cản được, vậy thì chết!

Trong nháy mắt, Âu Dương Quang toát đầy mồ hôi lạnh.

Lúc này, bên cạnh hắn lóe lên ánh sáng tím, trưởng lão Hợp Hoan tông vốn cùng hắn xông lên không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Đệ tử Hợp Hoan tông vốn không có mấy người nói nghĩa khí, bất cứ lúc nào tự nhiên cũng đặt tính mạng của bản thân lên hàng đầu. Nhìn Lâm Minh khóa mục tiêu vào Âu Dương Quang, trưởng lão kia chuồn ngay lập tức, so với tính mạng, mặt mũi gì đấy đều không quan trọng!

“Đáng chết!”.

Trong lòng Âu Dương Quang mắng to, nhưng lúc này hắn không thể không đối mặt với một thương của Lâm Minh!

- Khinh người quá đáng!

Âu Dương Quang vừa chuyển kiếm thế, từ dưới lên trên, cắt xéo Tử Huyễn thương của Lâm Minh. Nhưng nháy mắt thương kiếm giao nhau, Âu Dương Quang cảm giác có một cỗ lực chấn động quỷ dị dọc theo thân kiếm truyền cả người, làm tay hắn chấn động suýt nữa tuột mất kiếm.

Trong lòng Âu Dương Quang kinh hãi, nhưng lúc này Lâm Minh quét ngang một thương, Tử Huyễn thương lạnh lẽo kéo theo ngọn lửa cuồn cuộn!

Bùm!

Âu Dương Quang đánh xuống một kiếm, đánh tan ngọn lửa trên Tử Huyễn thương, nhưng lúc này một đoàn tia lửa tím đã kéo giữa đống lửa, lặng lẽo rơi lên ngực Âu Dương Quang...

Phụp...

Lạc Tinh chi hỏa như rắn độc, chui vào thân thể Âu Dương Quang!

Chương 426: Trời giáng điềm lành

Tia lửa Lạc Tinh chi hỏa tràn ngập tính ăn mòn, chui vào bụng Âu Dương Quang, xuyên ngang qua đan điền đi ra từ lưng hắn!

Âu Dương Quang một tay chụp cán thương Tử Huyễn thương, nhìn lỗ thủng cháy đen trên bụng mình, môi run run, tràn ngập không thể tin.

Hắn vung vẩy tay trước người như muốn bắt lấy gì đó, nhưng mắt của hắn nhanh chóng tan rã, mất đi thần thái.

Hai gối chạm đất, Âu Dương Quang phun ra một ngụm máu, mềm nhũn té xuống.

Đến tận đây, bảy tông chủ trưởng lão Hợp Hoan tông, hoặc là chết, hoặc là trọng thương, hoặc là chạy trốn, bây giờ không còn một ai!

Toàn bộ chủ đảo trống rỗng, Âu Dương Minh cũng rút về đảo nhỏ, còn ở chủ đảo chỉ có đoàn người Lâm Minh.

Dùng sức bản thân liên tục đánh bảy đại trưởng lão Hợp Hoan tông, cuối cùng đánh không còn một ai, lực chấn nhiếp hung hãn như thế khiến võ giả xung quanh ngừng thở, không dám ho một tiếng.

Lâm Minh kéo Tử Huyễn thương đi đến trước mặt Âu Dương Bác Duyên, lúc này Âu Dương Bác Duyên cũng chỉ còn một hơi, hắn nhìn Lâm Minh, ánh mắt mất đi thần thái.

Tử Huyễn thương lóe sáng, phập một tiếng nhỏ, chỗ bụng Âu Dương Bác Duyên xuất hiện một lỗ thủng, tuôn theo một chùm mưa máu.

Các võ giả tông môn nhỏ xung quanh đều run mí mắt, trong lòng chột dạ, vừa rồi còn là yến hội long trọng náo nhiệt, Âu Dương Bác Duyên bởi vì đột phá cảnh giới mà tràn đầy đắc ý, bây giờ lại bị người ta giết như mần gà thịt chó!

Trái ngược quá lớn, làm mọi người kinh sợ.

Lâm Minh thu hồi thi thể Âu Dương Bác Duyên, hắn phải nghiệm chứng một chuyện, tinh huyết của võ giả Tiên Thiên có thể mở ra Ma Phương hay không?

- Lâm Minh! Ngươi không sao chứ!

Tần Hạnh Hiên lên trước, đỡ lấy người Lâm Minh, vẻ mặt lo lắng. Bộ dáng của Lâm Minh thật đáng sợ, cả người đầy vết thương, hơn nữa chân nguyên cạn kiệt nghiêm trọng.

- Ta không sao.

Lâm Minh mỉm cười làm Tần Hạnh Hiên yên tâm hơn, lại nói:

- Chúng ta, về nhà...

...

- Sư bá... Âu Dương Bác Duyên đã chết.

Ở hậu sơn Thất Huyền cốc, Sử Tông Thiên chắp tay đứng ngoài một chỗ động phủ, đầy vẻ cung kính.

Là cốc chủ Thất Huyền cốc, người có thể để Sử Tông Thiên cung kính chỉ có một, đó là Thất Huyền cốc thái thượng trưởng lão Khương Huyễn.

Hiện giờ Khương Huyễn đã hơn năm trăm tuổi, ngừng mãi ở Toàn Đan sơ kỳ, đã không còn bao nhiêu ngày, gần đây hắn luôn bế quan tiềm tu.

Khương Huyễn làm như vậy cũng không phải vì đột phá Toàn Đan sơ kỳ, hắn biết rõ sinh mệnh của mình khô cạn, đột phá là loại chuyện xa vời với hắn. Khương Huyễn chỉ là dùng phương thức bế quan tiềm tu này để làm chậm tiêu hao sinh lực, hy vọng có thể kéo dài hơi tàn đến ngày Khương Bạc Vân đột phá Tiên Thiên Chí

Cực.

Có một cường giả siêu cấp, mới có thể cam đoan địa vị củng cố của Thất Huyền cốc.

Cho nên những năm gần đây, bất kể xảy ra chuyện gì, Khương Huyễn đều rất ít rời động phủ của mình, cho nên trong các tông môn nhỏ có lời đồn, Khương Huyễn đang bế tử quan.

- Ta biết rồi...

Khương Huyễn chậm rãi nói, giọng có cảm giác như gần đất xa trời.

Thực tế, từ lúc Lâm Minh xông vào Thất Huyền cốc, Khương Huyễn đã nhận được tin, hắn biết rõ toàn bộ quá trình.

Sử Tông Thiên do dự một chút, nói:

- Ta có nên đi can thiệp với Lâm Minh một chút không?

Dù nói Kiếm tông và Hợp Hoan tông không ít mâu thuẫn, thậm chí rất nhiều chỗ là đối lập, nhưng dù sao cũng là một môn phái, Lâm Minh liên tiếp giết người ở Hợp Hoan tông, Kiếm tông bọn họ còn không còn mặt mũi. Truyền ra ngoài, mọi người sẽ nói Thất Huyền cốc bị một đứa nhỏ chưa tới hai mươi tuổi giết vào sơn môn, lại không dám kêu một tiếng.

Khương Huyễn nói:

- Ngươi đi cũng vô dụng, nếu Lâm Minh thật đánh vào Thất Huyền cốc, tự nhiên là có chỗ dựa của hắn. Đúng như ngươi nói, Lâm Minh quả thật có lý do báo thù, Âu Dương Bác Duyên không muốn ngồi chờ chết, nghĩ rằng có thể ỷ vào chỗ dựa Hợp Hoan tông, trả giá một ít là sẽ giết được Lâm Minh. Nhưng không ngờ, hắn coi nhẹ thực lực của Lâm Minh một cách nghiêm trọng. Kỳ thật không chỉ riêng hắn, bao gồm cả ta cũng hoàn toàn không ngờ thực lực của Lâm Minh đã mạnh đến mức này!

Sử Tông Thiên yên lặng lắng nghe, không nói gì, hắn có vài phần hiểu tính cách của Lâm Minh, dù mình có đi cũng chỉ là mất mặt mà thôi, còn không bằng khỏi đi. Huống chi Lâm Minh còn ngồi một con Chu Tước, dù nói Chu Tước đại biểu Thần Hoàng đảo, sẽ không tùy tiện công kích Thất Huyền cốc, nhưng dù sao cũng là một loại uy hiếp.

Nghĩ tới nghĩ lui, Sử Tông Thiên thở dài, cũng không tính lo chuyện này nữa, cứ để Lâm Minh và Hợp Hoan tông tự giải quyết đi.

Trên ngọn núi chính Hợp Hoan tông, theo một tiếng phượng hót cao vút, Chu Tước phóng lên cao, không ai ngăn cản Lâm Minh. Theo các võ giả xung quanh thấy, lần này Lâm Minh công khai đánh vào Hợp Hoan tông, liên tục giết mấy trưởng lão, nhưng sáu tông Thất Huyền cốc khác lại không có ai ra, mặc cho Lâm Minh nghênh ngang bước đi.

Yến hội tự nhiên không mở được nữa, những võ giả tông môn nhỏ nháo nhào lấy cớ ra về, bảy đại trưởng lão bị một mình Lâm Minh đánh cho tơi bời, bây giờ người thân phận cao nhất nơi này biến thành Âu Dương Minh.

Võ giả xung quanh liên tiếp cáo từ Âu Dương Minh, Âu Dương Minh đành cười khổ, có mơ cũng không ngờ, yến hội Hợp Hoan tông lần này lại có kết quả thế này.

Đối với Lâm Minh, Âu Dương Minh cũng lười nghĩ, hắn nhất định không phải người cùng thế giới với Lâm Minh, như vậy hắn cũng sẽ không lấy Lâm Minh làm mục tiêu theo đuổi cái gì, coi như Lâm Minh không tồn tại.

Tiếng gió rít lên, Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên cùng Cầm Tử Nha đứng trên Chu Tước, đã rời phạm vi Thất Huyền cốc.

Lâm Minh hỏi:

- Cầm phủ chủ, ngày sau có tính toán gì không?

Cầm Tử Nha suy nghĩ, nói:

- Ngày sau Cầm mỗ vẫn ở lại Thất Huyền cốc, Cầm tông cùng Hợp Hoan tông vốn có rất nhiều xung đột, tuy rằng lần này ta đắc tội Hợp Hoan tông, nhưng cũng không tới mức không thể sống yên.

- Cầm phủ chủ không định đổi môn phái khác, ví dụ như gia nhập Thần Hoàng đảo?

- Thần Hoàng đảo... Thôi đi, đời này ta chỉ tu cầm, cũng chỉ có thể ở Cầm tông, Thần Hoàng đảo không thích hợp với ta.

Lâm Minh gật đầu, Cầm Tử Nha nói không sai, hắn nửa đời tu cầm, không có khả năng chuyển tu công pháp khác.

- Như vậy, chỉ có thể tạm biệt Cầm phủ chủ, lần này ta bị nhốt trong Thần Hoàng bí cảnh, Hạnh Hiên toàn dựa vào Cầm phủ chủ chiếu cố, ân đức này, Lâm Minh ghi trong lòng.

Cầm Tử Nha cười ha hả.

- Nếu không phải ngươi, ngay cả đặt chân Tiên Thiên ta cũng không làm được, nói ân đức, ân đức của ngươi với ta còn lớn hơn. Lần này giúp Tần cô nương, kỳ thật ta cũng không có tác dụng gì, có thể dốc hết một phần sức nhỏ bé, coi như thông suốt ý niệm của ta.

Đối với những võ giả nội tâm chính trực như Cầm tông, Kiếm tông mà nói, thiếu ân tình của người luôn làm trong lòng thoải mái, chỉ có hoàn trả ân tình mới có thể thoải mái được. Cho nên bình thường những người này đều không muốn nợ ân tình của người khác.

- Lâm Minh, chúng ta chia tay ở đây, bảo trọng.

Cầm Tử Nha nói rồi, phẩy tay nhảy khỏi lưng Chu Tước, bóng áo trắng của hắn nhanh chóng biến mất trong gió.

Lâm Minh chắp tay với bóng người Cầm Tử Nha biến mất, nói:

- Cầm phủ chủ bảo trọng...

- Lâm Minh... Chúng ta đi nơi nào?

Tần Hạnh Hiên đứng cạnh Lâm Minh, đã chuẩn bị theo Lâm Minh tới chân trời góc biển.

- Về nhà trước, lại đi Thần Hoàng đảo, về sau ngươi tu luyện ở Thần Hoàng đảo.

- Ừ, ta nghe lời ngươi.

Tần Hạnh Hiên cắn môi nói, lúc này nàng có một loại cảm giác rất yên lòng, có Lâm Minh ở đây, tất cả đều không phải lo.

Giữa Thất Huyền cốc và Thiên Vận quốc cách nhau mười mấy vạn dặm, tin tức truyền đi rất chậm, mở Truyền Âm pháp trận một lần cần tiêu hao không ít Chân Nguyên thạch, đồng thời còn phải tiêu hao tuổi thọ sử dụng của pháp trận.

Dưới tình huống bình thường, tân nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ là đồ đệ của Âu Dương Bác Duyên, cũng chỉ một tháng mới báo cáo tin tức với Âu Dương Bác Duyên một lần. Bây giờ Âu Dương Bác Duyên vừa chết, quân cờ hắn lưu lại ở Thiên Vận quốc cũng không có ai quản nữa.

Thực tế ngoài Âu Dương Bác Duyên ra, cũng không có nhiều người biết Dương Chấn cùng nam nhân nón che là người của Âu Dương Bác Duyên, nhất là loại người này ở tầng khá thấp, các trưởng lão Hợp Hoan tông sẽ không chú ý.

Tin tức Lâm Minh một mình lật nhào Hợp Hoan tông tự nhiên không thể che giấu được, nhưng trước khi các đệ tử tông môn nhị phẩm mang theo tin tức trở về môn phái, Lâm Minh đã chạy về Thiên Vận quốc. Tốc độ Chu Tước cực hạn, cộng thêm ven đường hai lần sử dụng Truyền Tống trận, Lâm Minh về Thiên Vận quốc chỉ mất một ngày một đêm mà thôi.

Trong một ngày này, Tần Hạnh Hiên lo lắng đều rơi vào mắt Lâm Minh, tính mạng già trẻ cả nhà Tần gia đang nguy hiểm sớm chiều, Tần Hạnh Hiên đương nhiên gấp gáp.

Đây là buổi sáng bình thường ở Thiên Vận thành, mặt trời vừa lên, trong thành còn tỏa đầy sương mờ, nông dân sáng sớm vác cuốc ra bờ ruộng làm việc, thương nhân bán rong thì quẩy đòn gánh ra bán hàng của mình. Đúng lúc này, ở chân trời hiện lên một đoàn sáng đỏ, nhìn xa xa như ngọn lửa thiêu đốt trên không.

Đoàn lửa vốn rất nhỏ, nhưng mở rộng với tốc độ kinh người, mọi người liền nhanh chóng nhìn rõ đó không phải là ngọn lửa, mà là một con chim lửa!

Mọi người nháo nhào ngừng tay, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Theo một tiếng phượng hót cao vút truyền đến từ chân trời, Chu Tước to lớn mở rộng cánh dài mười trượng, xẹt qua trời xanh!

Các cư dân Thiên Vận thành ngây ngốc.

- Phượng Hoàng!

- Trời ạ, là Phượng Hoàng!

- Đang nằm mơ hả?

Đối với các người phàm, Phượng Hoàng chính là tồn tại truyền thuyết điển tịch thần thoại, truyền thuyết chỉ có ở thời đại thiên hạ thái bình, hoàng đế có đại đức mới có Phượng Hoàng hiện thế, đây chính là cái gọi là trời giáng điềm lành.

- Phượng Hoàng, bay về phía hoàng cung đi!

Không biết ai nói câu này, mọi người tỉnh ngộ lại, nhất định là quân chủ mới đăng cơ có đại đức!

Nghĩ vậy, mọi người nháo nhào quỳ xuống, quỳ bái Phượng Hoàng trên bầu trời.

Lúc này, hoàng cung Thiên Vận quốc, Dương Chấn đang vào triều sớm, quân chủ đăng cơ trong vòng ba mươi ngày phải triệu kiến đại biểu dân chúng các tỉnh, xét duyệt tấu biểu vạn dân.

Dưới đại điện, cả trăm đại biểu dân chúng các tỉnh trong nước đang quỳ, còn Dương Chấn ngồi nghiêm trên đại điện. Ngay lúc này, một tiếng the thé truyền tới...

Một tên thái giám vội vàng chạy vào đại điện, vẻ mặt mừng rỡ hô:

- Hoàng thượng, chuyện mừng, chuyện mừng, trời giáng điềm lành! Trời giáng điềm lành!

Chương 427: Đổi trời

Văn võ bá quan toàn triều đều nhìn lại, những đại biểu dân chúng cũng đầy vẻ kinh ngạc nhìn thái giám trung niên mập mạp như trái bóng thịt nhảy vào đại điện.

Dẫn nhiều người chú ý như thế, còn báo chuyện mừng lớn như vậy, thái giám trung niên như thấy được chức quan đang vẫy gọi mình.

Hắng giọng, thái giám trung niên nói:

- Hoàng thượng! Trời giáng điềm lành, quốc gia thái bình, có phương đến chầu!

- Hả? Phượng Hoàng?

Trong lòng ương Chấn cả kinh, tiếp theo mừng rỡ hỏi:

- Thật ư?

Còn chưa hỏi xong, chỉ nghe trên đỉnh đầu vang lên tiếng phượng hót cao vút, văn võ bá quan trong điện đều chấn động, không phải chứ, Phượng Hoàng bay đến trên đầu bọn họ?

Một đám người nhanh chân ra ngoài đại điện, không thể tin nổi mắt mình, một con Phượng Hoàng giương cánh mười trượng dừng lại giữa không trung, mà trên lưng Phượng Hoàng còn đứng mấy tiên nhân.

Tiếng gió cùng ngọn lửa gào thét, điềm lành trời ban lớn như thế hiện ra trước mặt mọi người, làm bọn họ tròn xoe mắt, đây là tình cảnh chỉ có trong truyền thuyết.

Trong lòng Dương Chấn mừng rỡ, hắn đoạt ngôi bức phụ hoàng thoái vị, giam lỏng huynh trưởng, cuối cùng không phải chuyện gì sáng sủa. Bây giờ có Phượng Hoàng phủ xuống, đúng là đưa than trong tuyết mà, cho hắn được chính danh.

Hắn đang muốn hành lễ chào hai vị tiên nhân trên Phượng Hoàng, tự giới thiệu mình, nhưng ngay lúc này, tươi cười trên mặt hắn bỗng cứng lại!

Nhìn đôi nam nữ thanh niên trên lưng Phượng Hoàng, biểu tình trên mặt Dương Chấn từ vui mừng biến thành khó tin, tiếp đó trở thành kinh ngạc.

“Lâm Minh! Tần Hạnh Hiên”.

Lâm Minh vừa nhấc bước, đạp gió từ trên trời chậm rãi hạ xuống, khí thế như có như không phát ra, cộng thêm Phượng Hoàng toàn thân cháy hừng hực ở đằng sau, lực đánh vào thị giác mãnh liệt như thế khiến người ta không nhịn được quỳ bái.

Dương Chấn đã sợ đến hãi hùng khiếp vía, hồn bay phách lạc, sao lại thế này? Không phải Lâm Minh đã sớm chết rồi sao?

- Lâm... Lâm đại nhân...

Dương Chấn lắp bắp.

- Thì ra ngài... Ngài còn sống, có thể gặp lại ngài, ta... Ta thật kích động...

Cả người Dương Chấn đầy mồ hôi, lúc nói, mồ hôi nhỏ ra từ ngón tay.

Ở bên cạnh Dương Chấn, có một số ít đại thần từng tham dự yến hội của Lâm Minh đã nhận ra hắn, bọn họ có địa vị rất cao ở Thiên Vận quốc, nghe nói không ít chuyện về Lâm Minh, cũng hiểu rõ thân phận của Lâm Minh là gì!

Lâm Minh vẻ mặt trào phúng nhìn Dương Chấn.

- Kích động? Dương Chấn, sao ta thấy ngươi như đang phát run?

Lâm Minh vừa nói ra, dân chúng toàn trường bao gồm cả phần lớn văn võ bá quan đều ngẩn người. Bọn họ không biết Lâm Minh, thế giới của Lâm Minh rất xa xôi với người thường. Trong cảm nhận của bọn họ, hoàng đế chính là trời, cao không thể với.

Rốt cuộc người này là ai? Gọi thẳng tên của hoàng đế, hơn nữa rõ ràng là hoàng đế rất sợ hắn!

Mấy ngày qua, Dương Chấn đăng cơ liền triển khai đại tẩy rửa làm văn võ bá quan đương triều đều không yên lòng, ngay cả trấn quốc đại nguyên soái Tần Tiêu cũng bị giam lỏng, ai còn dám phản đối Dương Chấn? Chỉ một câu của Dương Chấn, là có thể chém cả nhà!

Quân vương giết chóc máu lạnh như thế, vậy mà bây giờ lại sợ đến cả người đầy mồ hôi?

“Lâm đại nhân... Tha mạng cho ta, ta hồ đồ, đều là tân nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ xúi giục ta, là Âu Dương Bác Duyên buộc ta làm như vậy. Ta chỉ là làm công, ta có thể làm chứng chống Âu Dương Bác Duyên, xin cho ta một cơ hội...”.

Trong một năm qua, tu vi Dương Chấn tăng lên tới Dịch Cân kỳ, có thể sử dụng chân nguyên truyền âm.

Lâm Minh cười lạnh.

- Âu Dương Bác Duyên đã bị ta giết, ngươi muốn làm chứng chống hắn, xuống địa ngục mà làm chứng.

- Cái... Cái gì?

Dương Chấn thoáng cái dại ra, Âu Dương Bác Duyên bị Lâm Minh giết?

Xẹt!

Một tia sáng xanh lóe lên, vẻ mặt Dương Chấn vĩnh viễn ngừng lại trong nháy mắt dại ra này, một bó Thanh Thương chân nguyên bắn vào trái tim hắn, trái tim trực tiếp vỡ nát, bỏ mình tại chỗ.

Bịch!

Dương Chấn té xuống, trái tim vỡ tan, máu phun ra từ mũi miệng Dương Chấn.

- Hoàng... Hoàng thượng!

Thái giám trung niên kia hoảng sợ mặt không còn chút máu.

Theo Dương Chấn bất ngờ chết, đại điện hoàng cung lập tức hỗn loạn, dân chúng sợ tới mất vía, quỳ rạp dưới đất phát run, về phần văn võ bá quan cũng hoang mang lo sợ, thoáng mà hoàng đế bị giết ở ngay trước mặt mọi người!

Có đại thần hiểu chút tin tức thấy cảnh này, mỗi người đều câm như hến, bọn họ hiểu được một chuyện, sắp đổi trời.

Dương Lâm sẽ đăng cơ lên ngôi, Tần Tiêu sẽ lại trở đỉnh cao, những tay chân ra sức trong trong đại tẩy rửa của Dương Chấn sẽ bị thanh toán từng tên một, thậm chí có thể bị giết cả nhà.

Đây là tàn khốc trong đấu tranh quyền lực, nhưng ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất kỳ đấu tranh quyền lực gì đều trở nên yếu đuối.

Lâm Minh giết Dương Chấn, hắn không để ý cung đình hỗn loạn, nhảy lên Phượng Hoàng bay thẳng tới Thất Huyền võ phủ!

Thất Huyền võ phủ ở Đại Chu sơn nằm ngay ngoài Thiên Vận thành, chỉ cách nhau mười dặm, tốc độ của Chu Tước chỉ nháy mắt là đến!

Cảm giác lan xuống dưới, Lâm Minh lập tức tìm được tân nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ mà Dương Chấn nói, bởi vì toàn bộ võ phủ chỉ có một mình hắn là nửa bước Tiên Thiên.

Ầm!

Đại điện chấn động mạnh, nam nhân nón che vốn đang ở bế quan tiềm tu trong lòng cả kinh, nhảy ra khỏi tĩnh thất!

- Là ai? Dám xông vào Thất Huyền võ phủ ta?

Nam nhân nón che nổi giận, tiếp đó hắn liền thấy được Chu Tước to lớn trên không và Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên đứng trên đó.

Chẳng những nam nhân nón che thấy được Lâm Minh, rất nhiều đệ tử Thất Huyền võ phủ cũng thấy được, Chu Tước lớn như vậy bay vào Thất Huyền võ phủ, muốn không thấy cũng khó.

Những học sinh cùng Lâm Minh gia nhập Thất Huyền võ phủ lúc trước còn chưa tốt nghiệp, bọn họ nhìn thấy Lâm Minh trên lưng Chu Tước, nhất thời đều ngẩn người.

- Người kia hình như là... Lâm sư huynh?

Đối với đệ tử Thất Huyền võ phủ mà nói, Lâm Minh tuyệt đối là một tồn tại như truyền thuyết, gia nhập Thất Huyền võ phủ chỉ mới nửa năm, giành được hạng nhất hội võ tổng tông Thất Huyền cốc! Thành tích như trong thần thoại!

Sau đó, lại nghe nói được một đại tông môn nào đó chọn trúng, trở thành đệ tử tông môn đỉnh cấp kia.

Không cần nghi ngờ, tương lai Lâm Minh chắc chắn thành Tiên Thiên. Đối với đệ tử Thất Huyền võ phủ mà nói, cao thủ Tiên Thiên là nhân vật trong truyền thuyết.

Rất nhiều đệ tử mới còn chưa tiến vào Thất Huyền võ phủ đã nghe tới danh tiếng của Lâm Minh, cũng mơ một ngày có thể trở thành cường giả giống như Lâm Minh.

- Thật là hơi giống, đằng sau hắn chính là... Tần sư tỷ?

- Sao... Sao lại thế này? Không phải nói Lâm sư huynh đã ngã xuống hay sao? Hơn nữa... Bọn họ cưỡi cái gì? Phượng Hoàng hả?

- Tu vi của Lâm sư huynh là...

Mấy thiếu niên Luyện Tạng kỳ mở to mắt, lại phát hiện không nhìn rõ tu vi của Lâm Minh!

Có thể làm võ giả Luyện Tạng kỳ không nhìn rõ tu vi, ít nhất cũng là Ngưng Mạch hậu kỳ, Ngưng Mạch đỉnh phong!

- Lâm sư huynh đã đột phá Ngưng Mạch đỉnh phong? Không thể nào!

- Không hổ là Lâm sư huynh, thật lợi hại, mười bảy tuổi đã Ngưng Mạch đỉnh phong, tương lai chắc chắn thành Tiên Thiên!

- Không biết lần này Lâm sư huynh đến Thất Huyền võ phủ làm gì, có chuyện gì tìm phủ chủ thương lượng? Có thể nào hội võ tổng tông Thất Huyền võ phủ lần tiếp theo bắt đầu rồi!

Các đệ tử trẻ tuổi ở đây nhắc tới hội võ tổng tông, liền trở nên đặc biệt hưng phấn.

Ở trong các võ giả hưng phấn thảo luận, Vương Nghiễn Phong nhìn chằm chằm Lâm Minh trên không trung, im lặng không nói.

Không phải Ngưng Mạch đỉnh phong, mà là Hậu Thiên hậu kỳ... Vương Nghiễn Phong hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt. Đã có lúc, hắn cùng Lâm Minh cùng tham dự khảo hạch Thất Huyền võ phủ, lúc trước bọn họ còn tranh giành kịch liệt hạng nhất. Còn bây giờ, chênh lệch như trời đất.

- Ngươi là ai, tới đây vì chuyện gì?

Nam nhân nón che hơi đổi sắc, hắn quanh năm du lịch bên ngoài, hội võ tổng tông cũng không tham dự, căn bản không biết Lâm Minh.

Tuy rằng tu vi Lâm Minh không bằng hắn, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được thanh niên trước mặt rất đáng sợ!

- Ngươi là tân nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ?

Lâm Minh không biểu tình hỏi.

Nam nhân nón che nhíu mày, hắn mơ hô cảm thấy Lâm Minh không phải hiền lành gì, nhưng hắn không thể phủ nhận loại chuyện này, gật đầu nói:

- Chính là ta!

- Vậy sao...

Lâm Minh cười lạnh, hắn từ Tần Hạnh Hiên biết được Dương Chấn chính là thông qua tân nhiệm phủ chủ ủng hộ mới thuận lợi lên ngai vàng, triển khai đại tẩy rửa, bao gồm cả Tần Tiêu cũng là vì hắn mà đành bó tay chịu trói.

- Như vậy... Ngươi chết không oan...

Lâm Minh vươn tay, một đoàn lôi đình máu tím lóe lên!

- Hừ!

Đã sớm đoán ra Lâm Minh không phải kẻ hiền, nam nhân nón che luôn đề phòng hết tinh thần hừ lạnh, trường kiếm rời vỏ, toàn thân lửa tím tuôn trào!

Một kiếm đánh về phía lôi đình màu tím, ngay khi trường kiếm tiếp xúc lôi đình màu tím, ngọn lửa tím bám trên kiếm đã bị lôi đình lực đánh tan!

Xẹt...

Điện quang màu tím chỉ cỡ ngón tay nhập vào người nam nhân nón che, ngũ tạng lục phủ của hắn nháy mắt nổ tan!

Nam nhân nón che phun máu, cắm đầu đầu xuống nóc đại điện.

Ầm!

Người nón che ngã mạnh xuống đất, máu tươi tràn ra!

Trong nháy mắt đó, tất cả đệ tử Thất Huyền võ phủ đều tròn mắt. Bọn họ không thể tin nổi nhìn người nón che đã chết, mắt trừng tròn to.

Đây là chuyện gì thế này?

Lâm Minh nháy mắt giết tân phủ chủ?

Vừa rồi một đạo ánh sáng màu tím lóe lên, dù rằng tốc độ cực nhanh, nhưng để lại tàn ảnh trong mắt mọi người ở đây, hơn nữa người nón che kia vung kiếm rõ ràng là phản kích, nhưng chỉ nháy mắt là người nón che kia đã đột tử!

Tân phủ chủ tu vi nửa bước Tiên Thiên, không thể kém hơn Cầm Tử Nha bao nhiêu, nháy mắt bị giết?

Sao lại thế được?

Hơn nữa. Vì sao Lâm Minh lại làm như vậy?

Thất Huyền võ phủ trở nên rối loạn.

Vương Nghiễn Phong cũng hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, lúc này hắn cảm giác có một đoàn màu trắng bay về phía hắn, dường như là một bình sứ, hắn vô thức vươn tay đón lấy, lật lại nhìn, đúng là một bình đan dược.

Tiếng nói vang lên bên tai Vương Nghiễn Phong:

“Đan dược cho võ giả Ngưng Mạch kỳ sử dụng, Thất Huyền cốc sẽ nhanh phái tới tân nhiệm phủ chủ, sau này gặp lại!”.

Tiếng nói đến đó, Lâm Minh nhảy lên lưng Chu Tước, Chu Tước bay lên trời, nhanh chóng biến mất trong mây mờ mịt.

Vương Nghiễn Phong cầm đan dược trong tay, nhìn Chu Tước đã chìm vào trong mây mù Đại Chu sơn, nhất thời thất thần...

- Lâm Minh, ngươi có qua lại với thanh niên kia?

Ở trên lưng Chu Tước, Tần Hạnh Hiên hỏi.

- Cũng không tính, chỉ là lòng hướng võ vững chắc, ta thuận tiện giúp một tay thôi.

Lâm Minh thuận miệng nói, nếu không có tài nguyên, muốn dựa vào chính mình luyện võ học đến cảnh giới cực cao là quá khó khăn. Vương Nghiễn Phong bất kể thiên phú hay võ đạo chi tâm đều tính là không kém, bởi vì thiếu tài nguyên mà bỏ lỡ thời gian, rất đáng tiếc.

- Lâm Minh, tiếp theo ta đi đâu?

- Đi nhà của ngươi.

Lâm Minh cười nói, một đường bay nhanh, hắn cũng không có cơ hội nghiên cứu Ma Phương. Đi Tần phủ, vậy có thể tĩnh tâm lại, kiểm chứng suy đoán của mình về Ma Phương.

Chương 428: Lại mở Ma Phương

Thiên Vận thành, phủ nguyên soái...

Bị quân đội vây quanh hơn một tháng, ngay cả nô bộc cũng không được ra ngoài, hôm nay phủ nguyên soái đông như trẩy hội, ngay sau khi Dương Chấn tử vong, những đại thần ý thức được đã đổi trời liền giải trừ giam lỏng Tần Tiêu.

Không cần nghĩ, thái tử Dương Lâm sẽ trỗi dậy, mà Tần Tiêu cũng sẽ lại trở thành đại thần đỉnh cao, thậm chí địa vị càng khủng bố hơn.

Vào lúc này, không đi nịnh bợ là ngu ngốc.

Tần Tiêu bị đông đảo quan viên ùa tới phủ nguyên soái, gõ chiêng mở đường, vẩy nước lót lộ.

Ngay cả các tùy tùng của Tần Tiêu cũng được lễ ngộ cực cao, những vương công quý tộc ở trước mặt bọn họ không bày ra tư thế gì, mở mồm ngậm miệng đều là “tiểu ca”, “lão sư phụ”, chỉ sợ thất lễ.

Hơn nữa những vương công quý tộc trước kia quả thật ngã sang phía Dương Chấn đều bàng hoàng lo sợ, hận không thể xé ngực móc tim ra cho Tần Tiêu xem.

Nên biết, trong đấu tranh quyền lực, phía thắng lợi lên ngôi đều rất dễ làm một lần tẩy rửa máu tanh, những nhân vật trước đó đầu phục Dương Chấn, làm không xong sẽ bị rửa mất.

Dưới tình huống này, bọn họ sao không sợ, hận không thể thờ phụng Tần Tiêu như cha mẹ ruột.

Một đám vương công quý tộc vây quanh Tần Tiêu vào Tần phủ, tiếp theo bọn họ thấy được con Chu Tước thật lớn đang ở trong này, lông chim màu đỏ xinh đẹp, ngọn lửa cháy hừng hừng, cùng với khí thế mạnh mẽ như có như không, làm một đám vương công quý tộc cổ họng co giật, nhất thời câm như hến.

- Lão gia, lão gia, Lâm đại nhân dẫn tiểu thư về, chờ trong hậu viện.

Một quản gia trung niên đi lên đón.

- Hạnh Hiên...

Tần Tiêu ngẩn ra, trong lòng cảm khái không thôi, vốn hắn tưởng sẽ không còn gặp lại được cháu gái, không ngờ chỉ trong một đêm, thế cục lại xảy ra biến đổi lớn như thế.

Tần Tiêu theo quản gia vào hậu viện, những vương công quý tộc tự nhiên bị chặn lại. Nhưng bọn họ cũng tự hiểu mình, Lâm Minh là thân phận gì, làm sao có thể tới gặp bọn họ? Đến trình tự như Lâm Minh, quý tộc, vương quyền giới thế tục, đối với hắn chỉ như mây bay, căn bản không có ý nghĩa.

Vì thế những người này tự nhiên theo quản gia tiếp đón, ngồi ở phòng trước, bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm.

- Gia gia!

Tần Tiêu vào phòng sau, Tần Hạnh Hiên liền khóc nhào vào lòng Tần Tiêu. Lo lắng cho gia gia hơn một tháng, bây giờ nhìn gia gia yên lành trở về, Tần Hạnh Hiên không nén được tình cảm, nước mắt tuôn rơi không dứt.

- Gia gia không sao.

Tần Tiêu vỗ lưng Tần Hạnh Hiên, sống đến tuổi như Tần Tiêu, đã gặp bao nhiêu sóng to gió lớn, trên đời này rất ít thứ gì làm Tần Tiêu vui buồn được nữa, chỉ duy nhất làm Tần Tiêu vướng bận là Tần gia truyền thừa, cùng với các cháu trai cháu gái của mình.

Tần Tiêu nhìn Tần Hạnh Hiên, ánh mắt tràn đầy yêu thương, mình có được cháu gái xuất sắc như thế, đúng là trời cao chiếu cố.

Ánh mắt quay sang Lâm Minh, nhìn người thanh niên này, vẻ mặt của Tần Tiêu rất phức tạp. Cảm kích, cảm khái, vui mừng, kính sợ... Đủ loại đan vào nhau, thậm chí Tần Tiêu cũng không biết xưng hô Lâm Minh thế nào.

Trước đó hắn đã nhận được tin tức, tân nhiệm phủ chủ Thất Huyền võ phủ bị Lâm Minh một chiêu miểu sát.

Hắn đã tận mắt nhìn Lâm Minh từ một thiếu niên suy sút đến nay trở thành nhân vật mà cốc chủ Thất Huyền cốc cũng phải kính lễ ba phần! Đến trình tự này, Tần Tiêu đã không thể hiểu được.

Hắn tự nhiên hy vọng thúc đẩy hôn sự giữa Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên, tuy nhiên loại chuyện này đã không phải hắn có thể hỏi, hắn đã không có năng lực an bài cuộc đời của cháu gái.

- Tân nguyên soái, ngài tâm sự cùng Hạnh Hiên, ta đi ra ngoài.

Lâm Minh hành lễ vãn bối, liền rời phòng...

Ở ngoài phòng, quản gia trung niên đang chờ.

- Lâm đại nhân, có người muốn gặp ngài.

- Gặp ta? Không phải ta đã nói không gặp ai hay sao?

Lâm Minh không muốn gặp những vương công quý tộc Thiên Vận thành, đơn giản là tặng lễ nịnh bợ linh tinh, hắn không có hứng thú gì.

- Cái này... Nàng nói là cố nhân của ngài.

- Cố nhân?

Lâm Minh nghĩ đến đầu tiên chính là Lan Vân Nguyệt, nhưng đến lúc gặp, hắn lại thoáng sửng sốt. Một cô gái váy trắng gọn gàng, nhìn có vài phần nhu nhược đang cung kính đợi ở đại sảnh.

Đó là... Bạch Tĩnh Vân.

Lúc trước Bạch Tĩnh Vân cùng Mộ Dung Tử được gọi là Thất

Huyền song kiêu, cũng là nhân vật tiêu điểm của Thất Huyền võ phủ. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không tiếp xúc nhiều với Bạch Tĩnh Vân, chỉ giới hạn trong vài lần Minh Văn bảo khí cho nàng. Đối với Bạch Tĩnh Vân, Lâm Minh cũng không nhớ sâu, hắn gần như đã quên cô gái này.

Thấy Lâm Minh vào, Bạch Tĩnh Vân mỉm cười, hành lễ:

- Lâm đại nhân.

Một tiếng Lâm đại nhân lại làm Lâm Minh không thoải mái, Lâm Minh nói:

- Tùy ý là được rồi, trước kia chúng ta là đệ tử đồng môn.

- Được... Vậy ta gọi một tiếng Lâm huynh đi.

Bạch Tĩnh Vân cười.

- Nói lại, ta còn vào Thất Huyền võ phủ sớm hơn Lâm huynh, lúc trước đã cảm thấy Lâm huynh tiềm lực vô hạn, nhưng không thể ngờ tới mấy năm sau, Lâm huynh đã đến bước này...

Bạch Tĩnh Vân không thể không cảm khái, lần đầu tiên Lâm Minh xông Vạn Sát trận, xếp hạng thấp hơn nàng nhiều, nhưng bây giờ, ngay cả phủ chủ Thất Huyền võ phủ cũng bị Lâm Minh một chiêu miểu sát.

Quả thật như là mơ.

- Ừm, may mắn được một ít cơ duyên, may mắn thôi.

- Số mệnh cũng là một bộ phận của thiên tài.

Bạch Tĩnh Vân lắc đầu, tiếp theo nghiêm mặt, trong ánh mắt lóe lên thần thái khác thường.

- Lâm huynh, ta có chuyện có thể hỏi huynh được chứ?

- Cứ nói.

Bạch Tĩnh Vân do dự một chút, nhỏ giọng hỏi:

- Một năm rưỡi trước... Âu Dương Địch Hoa... Là huynh giết ư?

Lâm Minh cùng Âu Dương Bác Duyên có thù, toàn bộ Thiên Vận thành cũng chỉ có Dương Chấn, người nón che cùng một số ít người biết tới. Ngoài ra, không còn ai hiểu.

Thậm chí mọi người còn không biết Dương Chấn làm sao móc quan hệ được với người nón che, chỉ đoán sau lưng Dương Chấn có đại nhân vật Thất Huyền cốc chống lưng, nhưng rốt cuộc là ai thì không biết.

Bạch Tĩnh Vân tự nhiên cũng không rõ, nhưng từ một ít dấu vết có thể tra ra được. Ví dụ như Lâm Minh rời Thiên Vận quốc đã bố trí cha mẹ, tân nhiệm phủ chủ là từ Hợp Hoan tông, Âu Dương Bác Duyên từng đến Thiên Vận quốc, sau tin Lâm Minh chết truyền về, Dương Chấn xuống tay với Tần phủ...

Một loạt chuyện này gắn liền lại, Bạch Tĩnh Vân liền sinh ra liên tưởng như vậy, cho nên mới đến hỏi rõ với Lâm Minh.

Chuyện đến giờ, Lâm Minh tự nhiên không có gì phải giấu, hắn gật đầu.

- Âu Dương Địch Hoa là ta giết.

Bạch Tĩnh Vân nghe Lâm Minh nói vậy, thở phào một hơi dài, nhắm mắt lại, hàng mi khẽ run run.

Nàng giải quyết xong tâm sư đè trong lòng hơn một năm, nhưng mơ hồ lại có chút mất mát, dường như làm xong một việc, nhưng lại nhận được kết quả vốn không có ý nghĩa gì, làm nàng cảm thấy mỏi mệt.

Lúc mở ra, ánh mắt Bạch Tĩnh Vân đã khôi phục thần thái.

- Cảm ơn Lâm huynh...

Lâm Minh lắc đầu.

- Không có gì phải cảm ơn, ta giết hắn cũng là vì hắn động sát tâm với ta trước.

Mỗi người có chí riêng, kỳ thật nữ đệ tử Hợp Hoan tông cũng không có khủng bố như vậy. Nếu có thể bỏ xuống rụt rè cao ngạo của nữ tính, ở Hợp Hoan tông sẽ có thể muốn gì được đó, rất nhiều nữ đệ tử thiên tư bình thường nhưng có vài phần tư sách, vì thanh xuân và phú quý đều liều mạng chen vào Hợp Hoan tông.

Lâm Minh thở dài, lấy ra hai bình đan dược, nói:

- Bạch sư tỷ, hai bình này, một bình cho ngươi, một bình khác nếu ngươi có thể gặp Lan Vân Nguyệt, giúp ta đưa cho nàng ấy. Chúng có dược tính ôn hòa, dùng cũng không cần cố kị, có thể cam đoan các ngươi tiến vào Ngưng Mạch kỳ...

Thiên phú của Bạch Tĩnh Vân cũng chỉ coi như không tệ ở Thất Huyền võ phủ, là một võ giả, nàng tự nhiên mơ có ngày sớm đột phá Ngưng Mạch kỳ. Nhưng bây giờ nhìn hai bình thuốc, trong lòng Bạch Tĩnh Vân lại không có cảm giác mừng rỡ gì, có lẽ đã trải qua một chuyện, nàng đã không có theo đuổi những thứ này.

Do dự một chút, Bạch Tĩnh Vân vẫn yên lặng thu lấy hai bình đan dược, nhỏ nói:

- Một năm qua Lan cô nương vẫn ở bắc thành kinh doanh cửa hàng vải của nàng, lần này Lâm huynh trở về, có thể nàng cũng biết...

Bạch Tĩnh Vân ý ngoài lời, là Lan Vân Nguyệt không muốn đến gặp Lâm Minh, hiện giờ cảnh còn người mất, gặp cũng không có ý nghĩa, chỉ tăng thêm xấu hổ thôi.

Lâm Minh im lặng không nói, trong lòng khẽ than, có lẽ những ngày bình tĩnh càng thích hợp hơn với Lan Vân Nguyệt... Tặng bình đan dược này, cũng giải quyết xong đoạn nhân quả cuối cùng, từ nay về sau, đoạn tình cảm này cũng hoàn toàn thành mây khói...

Cáo biệt Bạch Tĩnh Vân, Lâm Minh một mình trở về phòng, hắn đã dặn quản gia, bất cứ ai cũng không được quấy rầy, bao gồm cả không cần đưa thức ăn.

Lâm Minh tiến vào Không Linh võ ý, ngồi một lần là ba bốn canh giờ.

Mở mắt ra, đã đến tối.

Lâm Minh đứng dậy, lấy ra một bình nhỏ từ trong Tu Di giới, bên trong cái bình là chất lỏng đỏ đậm, đây là tinh huyết chiết xuất từ trên người Âu Dương Bác Duyên và Âu Dương Bác Tu!

Từ lần trước, Lâm Minh dùng tinh huyết cao thủ Hậu Thiên, đánh bậy đánh bạ mở ra Ma Phương, đến hôm nay đã gần hai năm.

Thời gian hai năm, thực lực của Lâm Minh đã đạt tới Tiên Thiên Chí Cực!

Không biết tinh huyết cao thủ Tiên Thiên, có thể lại mở ra lần nữa không?

Ma Phương Lâm Minh vội vàng muốn kiểm chứng suy đoán này.

Lắc đầu cười khổ, Lâm Minh lẩm bẩm tự giễu:

- Tâm niệm lại rối loạn, loại tâm tính này không thích hợp mở ra Ma Phương...

Càng là trọng bảo, càng cần phải có lòng không lo không sợ để đối đãi, bằng không bị lòng tham dẫn dắt, sẽ lộ ra đủ loại sơ hở tâm linh.

Lâm Minh bây giờ cũng không phải cực kỳ khao khát truyền thừa ẩn chứa trong Ma Phương, hắn muốn nhất là nghiên cứu bí mật của Ma Phương, rốt cuộc nó sinh ra như thế nào? Từ đâu mà tới? Nó muốn hướng dẫn mình làm gì?

Lâm Minh luôn cảm giác Ma Phương có linh tính, chỉ là dường như nó đứng ở điểm cao nhất thế giới, tâm tính gần như lạnh lùng nhìn mọi thứ, bao gồm cả bản thân Lâm Minh.

Cái gọi là thiên địa bất nhân, vạn vật là rơm chó, đối với Ma Phương, không có ai là ai, nó chỉ tồn tại hờ hững, mặc cho thế gian đổi dời…

Lại bình tĩnh tâm tình, Lâm Minh cởi áo, lộ ra ký hiệu kỳ dị trên ngực trái của Lâm Minh, Minh Văn thần bí của Ma Phương…

Chương 429: Ma đế

Lâm Minh hít sâu một hơi, rửa tay, rửa mặt, dâng hương, điều chỉnh tâm tính của mình đến trình độ không có một chút hỗn loạn.

Tiếp theo, hắn đổ hết tinh huyết lên ngực mình.

Tinh huyết đỏ đậm chảy xuống, ban đầu không có gì biến đổi, vài hơi thở sau, chỉ nghe tiếng “xèo xèo xèo”. Tinh huyết kia như bị thứ gì ăn mòn, toát ra khói.

Từng chút cảm giác nóng rát truyền đến, Lâm Minh hơi nhíu mày, hắn bình tĩnh lại, phóng ra cảm giác cảm nhận dao động năng lượng của Ma Phương trên ngực, hy vọng phát hiện ra dấu vết gì.

Ma Phương này, từ sau khi ngủ say ở trái tim của Lâm Minh, liền như biến mất, nếu chính nó không chủ động xuất hiện, trước giờ Lâm Minh cũng không cảm giác được nó.

Lần này, lúc Ma Phương hấp thu tinh huyết, rốt cuộc Lâm Minh tra xét được tồn tại của nó.

Nhưng tiếp theo, Lâm Minh bỗng cảm giác tinh thần chi hải chấn động, cảm giác hắn thả ra bị hút hết vào Ma Phương. Lực hút mạnh mẽ, Lâm Minh căn bản không kịp, cũng không có năng lực chống cự gì.

Tiếp sau đó, ý thức của Lâm Minh đến một mảnh không gian tối đen, rộng lớn bao la đen như bầu trời không gian.

Hắn rất rõ không gian này, chính là không gian Ma Phương.

Ở bên cạnh Lâm Minh bay rất nhiều sương mù, ở trong sương mù có rất nhiều đốm sáng, quay xung quanh một quả cầu ánh sáng to một xích, tựa như ngôi sao trên trời.

- Quả nhiên lại đến nơi này.

Lần thứ hai mở ra Ma Phương là tinh huyết võ giả Hậu Thiên, lần thứ ba là Tiên Thiên, như vậy lần thứ tư có lẽ là Toàn Đan...

Lâm Minh có thể khẳng định, dù là tinh huyết cao thủ Toàn Đan cũng không có tác dụng lớn đối với Ma Phương. Có thể Ma Phương chỉ dùng phương thức này nói cho mình, nó cần tinh huyết của kẻ càng mạnh hơn.

Quả cầu ánh sáng mảnh nhỏ linh hồn vẫn là màu trắng ngà êm dịu, xung quanh là vô số mảnh nhỏ linh hồn lấp lánh.

Tuy rằng đi tới không gian Ma Phương, Lâm Minh vẫn cảm thấy thất vọng, đối với Ma Phương, hắn vẫn không hiểu được gì.

Cảm giác liên hệ những mảnh nhỏ linh hồn kia, Lâm Minh khẽ hô một tiếng, hắn phát hiện theo linh hồn lực không ngừng mạnh lên, hắn có thể cảm nhận được khí tức phát ra trên những mảnh nhỏ linh hồn.

Có những mảnh vỡ có khí tức êm dịu, có những khí tức bá đạo, còn có một số mang theo khí huyết sát.

Đây là có liên quan tới tính chất công pháp chúng tu luyện.

Những khí tức này như có như không, Lâm Minh chỉ đành xác nhận từng cái, xem qua một loạt, Lâm Minh cực kỳ thận trọng. Hắn không dám cam đoan những mảnh nhỏ linh hồn này nhất định là linh hồn vô chủ, có thể trong đó có một số còn dấu ấn tinh thần chưa từng xóa mất. Nếu lựa chọn loại này, vậy thì không xong, những đại năng Thần Vực này khi còn sống đều là nhân vật oai phong một cõi, dù chỉ để lại một chút mảnh nhỏ linh hồn, Lâm Minh cũng không thể ngăn cản được.

Lâm Minh ở trong không gian Ma Phương thật lâu, hắn không dám tùy tiện thả ra cảm giác, chỉ bình tĩnh cảm thụ bị động. Đến một lúc, Lâm Minh bỗng mở mắt, không thể nổi nhìn mảnh nhỏ linh hồn màu đỏ nhạt chầm chậm chạy qua trước mặt.

Mảnh vỡ này chỉ cỡ ngón út, có khi lóe lên màu đỏ, mảnh vỡ chậm rãi xoay tròn, để lại dải sáng nhạt trên quỹ tích.

Lâm Minh ngây người, loại cảm giác này dường như là...

Lúc trước, khi Lâm Minh chiến đấu với Lôi Mộ Bạch, đã từng cảm nhận loại khí tức tương tự!

U Minh đại đế?

Thượng Cổ ma quyển?

Lâm Minh do dự một chút, bước ra một bước, phóng ra một đoàn chân nguyên khóa lấy mảnh nhỏ linh hồn kia.

Nhìn mảnh nhỏ linh hồn bị chân nguyên quấn quanh trong tay, Lâm Minh có thể cảm giác được khí tanh máu ẩn chứa trong đó.

Nghĩ đến lúc trước cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh nhìn thấy U Minh đại đế búa lớn chỉ trời, chân đạp đất bằng, còn có ác ma vô biên vô hạn, trong lòng Lâm Minh bỗng trào lên cảm giác xúc động không rõ, cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn này thì sẽ thế nào?

Cắn chặt răng, cuối cùng Lâm Minh chạm tay vào mảnh nhỏ linh hồn màu đỏ này.

Vù!

Mảnh nhỏ linh hồn hóa thành ánh sáng, nhập vào người Lâm Minh.

Bây giờ, thực lực của Lâm Minh đã mạnh hơn nhiều, nhưng mảnh nhỏ linh hồn này cũng mạnh hơn trước kia, tin tức hỗn loạn tràn vào trong đầu Lâm Minh, tinh thần chi hải chấn động, trong đầu xuất hiện hình ảnh rối loạn.

Trong đó hắn gặp được các loại ác ma đã thấy trong Cổ Phượng đại điện.

Chiến tranh, máu tanh, sa trường...

Cường giả phất tay trời sụp đất nứt, vô số thi thể tan thành bụi, cát vàng bị máu nhuộm đẫm...

Lâm Minh mơ hồ thấy được một tòa thành đá thật lớn, bên trong thành có công trình thô kệch hào phóng, nhưng tràn ngập cảm giác lực lượng xinh đẹp. Cư dân trong thành chính là những ác ma mà Lâm Minh đã gặp trước kia, bọn họ cao có hơn một trượng, thậm chí đạt tới hai trượng.

“Cự Ma?”.

Trong đầu Lâm Minh vang vọng hai chữ này, trí nhớ vụn vặt lung tung bị Lâm Minh dọn dẹp thật lâu, cuối cùng hắn hiểu được hình tượng ác ma này thật ra chỉ là một chủng tộc như loài người mà thôi.

Cả người quấn đầy xiềng xích, trên mặt có răng nanh như lợn rừng, tóc dài đỏ rực để rối tung, không phải là của riêng U Minh đại đế, mà là một chủng tộc, Cự Ma tộc.

“Thì ra thế, U Minh đại đế vốn đã không phải loài người, lúc trước ta cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh nhìn thấy tình cảnh hắn cầm búa lớn giết hại chúng ma, rất có khả năng là nơi Cự Ma tộc tụ tập”.

“Mà ta nhìn thấy ác ma màu đỏ trong lần thí luyện cuối cùng ở Thần Hoàng bí cảnh, cũng là một loại Cự Ma...”.

Nghi hoặc luôn làm Lâm Minh khó hiểu đột nhiên thông suốt.

“Chẳng trách lúc trước ta có thể cảm nhận được huyết mạch truyền thừa tương tự U Minh đại đế trên người Lôi Mộ Bạch, thậm chí có thể cảm nhận được chỗ khác thường trên mảnh nhỏ linh hồn màu đỏ nhạt này, thì ra căn bản không phải huyết thống loài người, cho nên mới đặc thù như thế”.

Mở mắt, Lâm Minh rời không gian Ma Phương, đẩy cửa bước ra nhìn, trăng sáng trên không trung, đã là canh ba.

Buổi tối sương hơi nặng, gió lạnh thổi qua mặt, Lâm Minh tỉnh táo vài phần, vò trán, hắn cảm thấy đầu óc đau đớn ngu đần, như đã trải qua giấc ngủ dài, đầu óc cũng không ổn định.

Có nén cảm giác đau đớn này, xem kỹ trí nhớ trong đầu, Lâm Minh bỗng nhiên cả kinh.

“Hả? Đây là...”.

Đại Hoang huyết kích!

Lâm Minh ngây ngốc, cảnh tượng trong đầu hắn rõ ràng có một thanh kích đại hung dài tròn một trượng, đầu kích to như cánh tay, toàn thể màu đỏ!

Đây là... Đại năng Thần Vực này, lại là chủ nhân đời thứ nhất của Đại Hoang huyết kích!

Lâm Minh tràn ngập vẻ khó tin.

Đại Hoang huyết kích để lại truyền thuyết vô tận, tục truyền nó ít nhất là bảo khí thiên giai trung phẩm, thậm chí có thể đẳng cấp cao hơn. Niên đại tồn tại của nó đã hơn bảy tám vạn năm, chủ nhân đời thứ nhất đã sớm không thể tra cứu. Tiếp theo các đời chủ nhân của nó, bao gồm cả cường giả phong hoàng xưng đế đều vì cái gọi là không đủ số mệnh bị cây hung kích này khắc chết!

Thậm chí trong đó bao gồm cả U Minh đại đế!

Lâm Minh vô thức lôi ra Thượng Cổ ma quyển của Lôi Mộ Bạch để lại, đọc xong, liền khóc cười không thôi, Thượng Cổ ma quyển này cũng là vị đại năng Thần Vực nắm giữ Đại Hoang huyết kích sáng tạo ra lúc phi thăng Thần Vực!

Chuyện trùng hợp như thế, chỉ có thể nói trong xa xăm có ý trời, tuy nhiên cũng chỉ vì những liên hệ như có như không này, khiến cho Lâm Minh mới cảm nhận được khí tức quen thuộc trên mảnh nhỏ linh hồn màu đỏ!

“Không thể ngờ tới, trong vạn cường giả Thần Vực vây công Thiên Vũ thánh địa, cũng có người phi thăng từ Thiên Diễn đại lục”.

“Chủ nhân đời thứ nhất của Đại Hoang huyết kích... Cường giả phong hoàng trên Thiên Diễn đại lục tám vạn năm trước, danh hiệu Ma Đế! Từng sáng lập tông môn lục phẩm, tồn tại hơn mười sáu ngàn năm!”.

Ma Đế!

Dám gọi danh hiệu này, chỉ sợ là đệ nhất nhân ma đạo!

Trí nhớ không được đầy đủ, Lâm Minh điều chỉnh hồi lâu, cũng chỉ là một ít đoạn tin tức ngắn, cảnh tượng hỗn loạn làm hắn không rõ ràng.

Tiêu hóa từng chút trí nhớ này, xem qua một loạt, trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn Ma Đế phần lớn là những hình ảnh ký ức, bao gồm hắn tham gia chiến tranh, giết người, những cảnh tượng xác chất thành núi máu chảy thành sông!

“Ma Đế này, đúng là thích giết thành tính mà!”.

Lâm Minh than một tiếng, mảnh nhỏ linh hồn này dù lớn hơn hai mảnh trước không ít, nhưng trí nhớ về công pháp đã ít lại thiếu, dù có một số cũng hoàn toàn không đầy đủ. Thẳng đến khi Lâm Minh điều chỉnh trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn được một nửa, trong lòng hắn bỗng chấn động.

“Hả? Đây là... Đại Hoang kích quyết!”.

Một bộ kích quyết?

Trong lòng Lâm Minh động mạnh, thương với kích kỳ thật cùng một bản chất, thương pháp có thể dùng trên kích, kích quyết cũng có thể dùng trên thương!

Bây giờ Lâm Minh thiếu nhất là một bộ thương pháp, lúc trước hắn quyết chiến với cao thủ Kim Chung sơn, đã thế hiện rõ hắn thiếu thôn chiêu thương, nếu không phải dựa vào Chân Long Chi Huyết giao cho thế thương, Lâm Minh cùng Tiêu Xích đấu thương pháp là phải thua chắc.

“Cự Ma tộc này, đa số đều dùng binh khí dài! Loài người đa số là dùng kiếm và đao, còn Cự Ma tộc có lẽ vì vấn đề chiều cao, đều quen dùng vũ khí có cán dài, như là U Minh đại đế cùng búa lớn cán dài cùng huyết kích, Lôi Mộ Bạch dùng kích, còn Ma Đế này cũng dùng kích”.

Cảm giác đau đầu yếu dần, Lâm Minh tập trung đọc nội dung Đại Hoang kích quyết, hắn vừa đọc, lại nửa mừng nửa lo.

Mừng chính là Đại Hoang kích quyết này là một trong pháp quyết chung cực của Ma Đế, trong đó chẳng những bao hàm kích quyết, cũng bao hàm công pháp, uy lực rất lớn.

Lôi Mộ Bạch học Thượng Cổ ma quyển, cũng chỉ là bộ phận nhỏ trong Đại Hoang kích quyết mà thôi.

Lo chính là, tu luyện Đại Hoang kích quyết không phải chuyện dễ, phải không ngừng giết chóc, hút tinh huyết kẻ địch, tích lũy sát khí của mình!

“Giết chóc…”.

Lâm Minh nhíu mày, những năm gần đầy hắn tập võ cũng không giết nhiều người, hơn nữa mỗi người đều là hạng đáng chết.

Lúc trước Ma Đế tu luyện Đại Hoang kích quyết, thích giết thành tính, dùng nó hoàn thiện công pháp của hắn. Mà loại chuyện này, Lâm Minh lại không làm được, người vô tội, hắn sẽ không giết.

“Võ công ma đạo này, dường như chỉ có hai loại sát đạo và dâm đ*o, lúc trước U Minh đại đế chiếm hết cả hai loại, còn Ma Đế tám vạn năm trước đi sát đạo!”.

“Sát đạo, ta cũng phải đi con đường này ư…”.

Chương 430: Về thần hoàng đảo

Thiên Vận thành vào thu tràn ngập một vẻ xơ xác tiêu điều.

Tháng chín, thái tử Dương Lâm đăng cơ, đại điện đăng cơ liên tục bảy ngày. Những quan viên lúc trước rớt đài trong đại thanh tẩy đều một lần nữa được phong, người vào kinh kẻ thăng chức.

Về phần những quan viên dòng chính nguyên bản của Dương Chấn thì người giáng chức kẻ lưu đày. Mặc dù Dương Lâm tấm lòng nhân hậu, sau khi trở thành đế vương hắn cũng sẽ dần dần bày ra một mặt tàn nhẫn.

Trung tuần tháng chín, Lâm Minh dẫn theo Tần Hạnh Hiên trở lại Thanh Tang thành.

Lúc trước Dương Lâm đã phái người đón cha mẹ Lâm Minh trở về.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

Dương Lâm rõ ràng, lần này có thể giữ được tính mạng, cuối cùng đi lên ngôi vị hoàng đế, toàn bộ nhờ Lâm Minh ban tặng, có thể nói là ơn tái tạo. Nhưng mà phần ân tình này hắn không trả nổi, hắn có thể cho Lâm Minh cũng chỉ là quyền lực và tiền tài của thế tục, mà những thứ này đối với Lâm Minh mà nói không có bất kỳ ý nghĩa.

Tuy nhiên Dương Lâm cũng là nhân vật khôn khéo, hắn không cho được Lâm Minh cái gì, liền hạ chỉ sắc phong cha mẹ của Lâm Minh.

Sắc phong cha của Lâm Minh là Lô quốc công, đất phong năm trăm dặm. Mà Lô quốc này liền bao gồm phạm vi Thanh Tang thành. Nói cách khác, Thanh Tang thành về sau chính là đất phong của Lâm gia.

Sắc phong mẹ của Lâm Minh là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, thậm chí ngay cả Lâm Tiểu Đông đều phong nhất đẳng tử tước.

Những sắc phong này thật khó được. Tuy nói bất kể quốc công hay là cáo mệnh phu nhân đều không có quan chức thực quyền, nhưng địa vị quốc công lại gần với thân vương và quận vương, là nhân vật đỉnh cao trong giới quý tộc.

Tước vị là có thể thừa kế, một khi phong trừ khi có tội lớn, nếu không sẽ không hủy. Cho nên triều đình bình thường sẽ không dễ dàng phong tước, trừ bỏ thời điểm kiến quốc phong công phong tước đối với công thần. Khi thái bình thịnh thế, phong tước vị sẽ phi thường cẩn thận, muốn một bước phong đến quốc công, chỉ như người si nói mộng.

Nên biết, Thanh Tang thành chủ cũng chỉ là tước vị tử tước, đất phong ba mươi dặm, thực ấp thiên hộ.

Về phần mấy gia tộc lớn của Thanh Tang thành, trừ lúc trước người Chu gia vì gả con gái trở thành Vinh quý phi, đạt được thân phận quý tộc ngay cả đất phong cũng không có ra, những gia chủ khác ngay cả một cái nhị đẳng nam tước đều không có. Là bình dân một trăm phần trăm, nhiều nhất có thể tính là phú hào nông thôn mà thôi.

Giữa bình dân và quý tộc có khoảng cách khó thể vượt qua. Quý tộc đại biểu cho vinh dự, đại thương nhân tuy rằng có tiền có thế nhưng ở trong lòng bình dân lại đều là hạng đầu cơ trục lợi, luận địa vị xã hội không bằng đại quý tộc.

Cho nên đối với cha mẹ Lâm Minh mà nói, có thể thụ phong quý tộc trở thành nhân vật trong truyền thuyết như quốc công, nhất phẩm cáo mệnh, đó tuyệt đối là chuyện vui bằng trời làm rạng rỡ tổ tông.

Nhìn cha mẹ bộ dạng vui vẻ, Lâm Minh cũng rất vui mừng. Không nghĩ tới, chỉ là một sắc phong nho nhỏ của thế tục liền có thể khiến cha mẹ vui vẻ thành ra như vậy. Lần trước Lâm Minh trở về, cho cha mẹ đan dược quý báu có thể kéo dài tuổi thọ gần trăm năm cũng không làm cha mẹ vui vẻ như vậy.

Mẹ của Lâm Minh vuốt đi vuốt lại thánh chỉ, mừng rỡ cười toe toét. Nói là muốn vời thợ thủ công tạo ra một cái hộp đàn hương, đem thánh chỉ cất vào, còn nói về sau đi suối vàng gặp liệt tổ liệt tông thì trên mặt đều rạng rỡ. Ý tưởng bậc này khiến Lâm Minh dở khóc dở cười.

Lâm mẫu đang cao hứng lải nhải, đột nhiên tây sương truyền đến một tiếng bé gái khóc ré lên.

Đứa bé này là muội muội của Lâm Minh.

Lần này Lâm Minh bị nhốt ở Thần Hoàng bí cảnh dài đến một năm, dưới sự bảo vệ của Cầm Tử Nha, cha mẹ Lâm Minh từ đầu đến cuối đều không biết tin chết của Lâm Minh, vui vui vẻ vẻ sinh sống một năm, còn thêm cho Lâm Minh một muội muội.

Lại nói tiếp, đây vẫn là công lao của đan dược Lâm Minh đưa. Hai vợ chồng làm lụng vất vả nửa đời người, ngược lại càng sống càng trẻ tuổi, nếp nhăn trên da biến mất, thân thể cũng càng ngày càng tốt. Hiện tại hai vợ chồng thoạt nhìn so với người khoảng ba mươi không có gì khác nhau.

Muội muội Lâm Minh chỉ mới mấy tháng, còn đang bú sữa, đặt tên Lâm Tiểu Cáp.

Tiểu nha đầu đôi mắt to đến lạ thường, cũng không sợ người lạ. Sau khi nhìn thấy Lâm Minh liền trợn tròn đôi mắt vừa sáng lại đen nhìn không chớp.

Lâm Minh nhìn mà hết sức thích, từ trong Tu Di giới lấy ra hai khối ngọc bội dưỡng hồn treo lên cổ nàng.

Sinh mệnh nhỏ này tới quá đúng lúc. Lâm Minh vốn còn lo lắng sau khi mình đi cha mẹ hiu quạnh, có Tiểu Cáp sẽ không như vậy. Sau này lại thêm đệ đệ gì nữa, còn có thể thừa kế tước vị, về phần Tiểu Cáp, có thể sẽ gả vào hoàng cung, ngày sau trở thành hoàng hậu cũng cực kỳ có khả năng. Đến lúc đó, cha mẹ hẳn là sẽ không có gì tiếc nuối nữa...

Lâm Minh vốn không định nói cho cha mẹ chuyện xảy ra một năm nay, nhưng mà hai vợ chồng về nhà lâu vẫn biết được sự tình trải qua. Lâm mẫu nghe xong những tin tức này, nghĩ lại mà sợ không thôi.

Hơn nữa khi biết được Lâm Minh rất nhanh sẽ lại rời Thiên Vận quốc, thậm chí có thể rời đi rất lâu, tâm tình vốn cực kỳ vui vẻ của Lâm mẫu lập tức bị làm nhạt đi, hồi lâu không nói.

Bà không biết Lâm Minh ra ngoài sẽ trải qua những gì, nhưng không hề nghi ngờ là phi thường nguy hiểm. Hơn nữa mấy năm về sau đều không gặp lại con, Lâm mẫu cũng vui không nổi.

Duy nhất có thể khiến Lâm mẫu vui vẻ chút đó chính là Tần Hạnh Hiên. Tuy rằng Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên còn chỉ là quan hệ bằng hữu, nhưng theo như Lâm mẫu thấy, Lâm Minh đã dẫn Tần Hạnh Hiên về nhà, chính là ý tứ gặp cha mẹ chồng. Nàng dâu này nhìn thế nào đều vừa lòng thế ấy, xuất thân lại tốt, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, bộ dạng cũng xinh đẹp.

Lâm mẫu nói bóng nói gió vài lần, hỏi lúc nào thì có thể thành thân ôm cháu trai, điều này làm cho Lâm Minh không biết nên khóc hay cười. Muốn trông cậy vào hắn cho ôm cháu trai, còn không bằng trông cậy vào Tiểu Cáp trưởng thành ôm cháu ngoại còn đáng tin hơn chút.

Võ giả du lịch bốn phương, không có chỗ cố định, căn bản không có khả năng chiếu cố con mình. Đây cũng là nguyên nhân đa số võ giả sinh dục rất muộn. Bình thường chỉ có tiềm lực cũng hết, cảnh giới ổn định, mới cân nhắc chuyện sinh con. Trong đại năng Toàn Đan, trăm tuổi trở lên sinh con chỗ nào cũng có.

Ở nhà sinh sống bình tĩnh nửa tháng, thời gian này Lâm Minh rất ít tu luyện, đa số thời gian đều cùng cha mẹ, ngẫu nhiên chơi đùa với Tiểu Cáp.

Chỉ là vào khi đêm khuya tĩnh lặng, Lâm Minh sẽ tìm hiểu một chút về Đại Hoang kích quyết Ma Đế để lại, càng tìm hiểu lại càng cảm thấy bộ công pháp này tinh thâm vô cùng, nhưng muốn luyện lại cũng khó khăn thật mạnh.

Ngày chia tay rốt cuộc đến, Lâm Minh phải về Thần Hoàng đảo, mà Tần Hạnh Hiên cũng cùng đi một lượt với hắn. Với Thất Huyền cốc cũng xem như là trần duyên đã dứt.

Hôm sau, sáng sớm.

Gió thu hiu quạnh, lá cây khô vàng, trên trời xanh và trong, một đàn chim nhạn không tiếng động bay về nam. Lâm Minh đứng dưới cánh Hỏa Lân rộng rãi, cả người bị gió lửa thổi bay phất phới.

Ở phía sau Lâm Minh, Lâm mẫu bụm miệng, không nén nổi rơi lệ.

Lâm phụ cũng cảm khái. Có thể có con trai như vậy, ông rất là tự hào, nhưng cũng định trước con trai này sẽ không ở bên cạnh bọn họ, nếu không hắn vĩnh viễn không bay cao.

- Cha, mẹ, bảo trọng!

Lâm Minh quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó thả người nhảy lên Hỏa Lân. Hỏa Lân dang cánh, mang theo Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên phóng lên trời cao.

Chu Tước giương cánh bay cao, tiếng gió gào thét, lửa nhuộm đỏ bầu trời...

Con đường của cường giả đã định trước sẽ cô độc tịch mịch, tuổi thọ dài lâu không có khả năng cùng thân nhân sống đến cuối đời.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều đại năng, tỷ như Vu Thần của Nam Cương sau bao nhiêu năm vẫn hạ phàm giải quyết xong nhân quả trần duyên.

- Lâm Minh, chúng ta trực tiếp bay đi Thần Hoàng đảo sao?

Trên lưng Chu Tước, Tần Hạnh Hiên hỏi.

- Đúng, trực tiếp đ Thần Hoàng đảo!

Chương 431: Không có lựa chọn nào khác

Thần Hoàng đảo, phía sau núi Chu Tước điện.

Tam trưởng lão Mục Viêm Trác bước dài từ trong Chu Tước điện đi ra, gương mặt nặng đến muốn chảy ra nước.

- Tam trưởng lão!

Một đôi thị nữ ngoài Chu Tước điện khom người thi lễ với lão.

Mục Viêm Trác chỉ hừ một tiếng, căn bản lười để ý đến. Sau khi đi tới khoảng cách trước đại điện mười trượng, lão phất tay áo, bay lên trời.

Tuy nói quảng trường trước Chu Tước điện không quy định rõ ràng cấm bay như sơn môn, nhưng Chu Tước điện là tẩm cung của Mục Dục Hoàng, cũng là nơi quyền lực cao nhất của Chu Tước phân tông, người bình thường đều sẽ đi ra ngoài quảng trường mới phi hành. Nhưng là Mục Viêm Trác lúc này đã hoàn toàn lười để ý đến những quy củ này, vừa rồi nói chuyện với Mục Dục Hoàng khiến Mục Viêm Trác rất không thích.

Nghi thức thánh nữ đính hôn vốn gần như đã lên lịch bị Mục Dục Hoàng tìm cớ khước từ, kéo dài vô thời hạn!

Phừng!

Một ánh lửa Truyền Âm phù cháy lên trước mặt Mục Viêm Trác, người gọi lão là đại trưởng lão Mục Xích Hỏa.

Mục Viêm Trác nhíu nhíu mày, lão cùng đại trưởng lão quan hệ khá bình thường. Bên trong Thần Hoàng đảo, quyền lực phân tranh rắc rối phức tạp. Mục Viêm Trác là tam trưởng lão, đại biểu lợi ích của một phe phái. Mục Xích Hỏa cũng đại biểu một phe khác.

Giữa hai phe phái, lợi ích tự nhiên có nhiều chỗ xung đột. Điều này cũng khiến cho quan hệ giữa Mục Viêm Trác và Mục Xích Hỏa cũng không hòa thuận. Đây cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Mục Viêm Trác do dự một chút, vẫn đổi hướng bay tới Hỏa Lình cung nơi đại trưởng lão.

- Ha ha, Viêm Trác huynh, vẫn ổn chứ hả.

Ở ngoài Hỏa Linh cung, đại trưởng lão mặc một thân trường bào đỏ thẫm, cười ha ha ở ngoài chờ đợi.

- Làm phiền Xích Hỏa huynh nhớ nhung, tạm ổn.

Mục Viêm Trác hạ độn quang mà xuống, ôm quyền.

- Tạm ổn sao? Chỉ sợ, không quá ổn đâu!

Đại trưởng lão như cười như không nói.

Mục Viêm Trác nhíu nhíu mày, không phản bác gì.

- Viêm Trác huynh, ta biết ngươi đang nhọc lòng vì hôn sự của Thanh Thư. Tuy nhiên thứ ta nói thẳng, Viêm Trác huynh vẫn là hết hy vọng thì hơn. Chẳng lẽ Viêm Trác huynh không nhìn ra, Mục Dục Hoàng sớm đã tính toán đem Mục Thiên Vũ gả cho Lâm Minh rồi sao? Hơn nữa xem quan hệ thân mật giữa Mục Thiên Vũ và Lâm Minh, hơn phân nửa là cũng nguyện ý đáp ứng mối hôn sự này. Thanh Thư vẫn là làm tính toán khác đi!

Lời nói của Mục Xích Hỏa rất chói tai, Mục Viêm Trác nặng mặt. Lời nói của Mục Xích Hỏa đương nhiên lão rõ ràng, chỉ là không muốn chấp nhận sự thật mà thôi.

- Ngươi muốn nói gì?

Mục Viêm Trác hỏi thẳng vào vấn đề, lão biết đại trưởng lão lần này gọi lão đến tuyệt đối không phải chỉ là vì quở trách lão.

Mục Xích Hỏa cười nói:

- Viêm Trác huynh là người minh bạch, hai người chúng ta trước kia quả thật có chút không thoải mái nho nhỏ. Tuy nhiên, chúng ta dù sao đều là họ Mục, Thần Hoàng đảo kế thừa ba ngàn năm nay, có rất nhiều đệ tử họ khác gia nhập. Nhưng là nhiều nhất làm đến trưởng lão họ khác, rất ít lên trên nữa. Nhưng là Lâm Minh ngày sau sợ là không chỉ làm đến trưởng lão nhỉ. Địa vị của Lâm Minh càng ngày càng trọng yếu, nếu ngày sau lại cưới Mục Thiên Vũ, vậy thậm chí có thể trở thành đảo chủ của Thần Hoàng đảo.

Mục Viêm Trác nói:

- Ba ngàn năm nay, còn chưa từng ra người họ khác làm đảo chủ, đây tương đương với đem Thần Hoàng đảo giao vào trong tay người khác, trưởng lão hội không có khả năng đồng ý, ai có thể cam đoan người ngoài có phải là rắp tâm hại người hay không?

Thần Hoàng đảo nói là tông môn, kỳ thật phi thường coi trọng huyết mạch truyền thừa. Trên đảo với người họ Mục chiếm đa số, gần với hình thức gia tộc.

Một cái gia tộc sẽ không đem ngôi vị gia chủ giao vào trong tay người họ khác, cho nên các trưởng lão của Thần Hoàng đảo sẽ không chấp nhận một người họ khác làm đảo chủ.

- Hắc hắc, vậy thì chưa chắc. Mục Phượng Tiên rất coi trọng Lâm Minh, Mục Dục Hoàng cũng cực kỳ tín nhiệm hắn, hơn nữa tiềm lực hắn rất khủng bố. Viêm Trác huynh còn không biết nhỉ, Lâm Minh lần này, một người đánh vào Hợp Hoan tông Thất Huyền cốc, chiến liền bảy, tám trưởng lão của Hợp Hoan tông, thậm chí đánh bại Hợp Hoan tông chủ Tiên Thiên Chí Cực!

- Cái gì!???

Mục Viêm Trác biến sắc mặt:

- Ngươi nói Lâm Minh với tu vi Hậu Thiên hậu kỳ đánh bại cao thủ Tiên Thiên Chí Cực?

- Đúng! Đây tuyệt đối là thiên phú cường giả phong hoàng mới có. Cho nên ta nói, Lâm Minh ngày sau trở thành đảo chủ Thần Hoàng đảo, thậm chí nắm giữ toàn bộ Thần Hoàng đảo cũng không phải không có khả năng. Đến lúc đó, thật sự không có đất dung thân cho chúng ta nữa rồi!

Sắc mặt Mục Viêm Trác cực kỳ khó coi, nghiến răng nói:

- Nếu đã như vậy, lão phu cũng không có gì để nói nữa. Lâm Minh quật khởi đã là thế không thể đỡ, ta sẽ khuyên Thanh Thư tuyệt phần tâm tư này, tu luyện thật tốt là được. Thiên phú không bằng người, chỉ có thể nhận mệnh. Tương lai tuy rằng sẽ bị quản chế bởi người, khả năng làm cho nhánh Mục Viêm Trác ta chậm rãi suy sụp. Nhưng là có thể kéo dài hơi tàn dù sao cũng tốt hơn bị người diệt. Ta nghĩ, Xích Hỏa huynh chắc là cũng không có biện pháp gì đối với Lâm Minh hả! Nhân vật bậc này, một khi trưởng thành cực kỳ khủng bố. Nếu là hiện tại đắc tội hắn, về sau sẽ chết rất thảm!

Mục Xích Hỏa khinh thường nói:

- Viêm Trác huynh, ngươi còn muốn bo bo giữ mình? Chúng ta đã đắc tội hắn rồi!

- Hừ, đó là Xích Hỏa huynh đắc tội mà thôi. Hiện giờ Xích Hỏa huynh đã cùng Dục Hoàng đảo chủ thế như nước lửa rồi nhỉ, Mục Viêm Trác ta còn không có lá gan này. Tranh không được quyền lực, phục tùng người là được. Xích Hỏa huynh chớ muốn kéo ta xuống nước nữa!

- Hắc hắc.

Mục Xích Hỏa đột nhiên cười lạnh hai tiếng:

- Viêm Trác huynh quá ngây thơ rồi. Chắc là Viêm Trác huynh còn không biết Lâm Minh vì sao lại đánh lên Hợp Hoan tông Thất Huyền cốc nhỉ?

Mục Viêm Trác hơi hơi bị kìm hãm, hừ nhẹ một tiếng không trả. Đối với chuyện giữa Lâm Minh và Âu Dương Bác Duyên lão không biết một chút nào, đối với Thần Hoàng đảo mà nói chút chuyện nhỏ khi xưa xảy ra ở Thiên Vận quốc giống như là kiến đánh nhau mà thôi, căn bản là sẽ không khiến cho Thần Hoàng đảo chú ý. Huống chi hiện tại Thần Hoàng đảo còn đang bận việc chiến loạn.

Mục Xích Hỏa cười nói:

- Mấy tháng trước tin Lâm Minh chết truyền tới Thất Huyền địa khu, một kẻ thù của Lâm Minh vì tiết hận, ra tay trả thù gia tộc họ Lâm, cũng đem một thiếu nữ cùng Lâm Minh quan hệ không cạn đẩy vào tuyệt lộ. Chuyện này lão phu cũng là gần nhất mới biết được. Kẻ thù này của Lâm Minh chính là người của Hợp Hoan tông Thất Huyền cốc, cho nên Lâm Minh mới đánh lên Hợp Hoan tông, giết liền mấy người. Toàn bộ đều là trưởng lão Hợp Hoan tông, cao thủ Tiên Thiên.

- Vậy thì sao?

- Hắc hắc, xem ra Viêm Trác huynh là thật sự không biết. Viêm Trác huynh nghĩ một chút. Người thân bằng hữu của Lâm Minh sau khi Lâm Minh chết, bị ép tới nước đó, làm sao lại không cầu cứu Thần Hoàng đảo ta? Bọn họ nhưng là biết quan hệ giữa Lâm Minh và Mục Thiên Vũ. Nhưng mà không khéo chính là, lúc trước Mục Thiên Vũ đang cùng lệnh tôn Mục Thanh Thư ở một chỗ, kết quả không biết là loại nguyên nhân nào, lệnh tôn dường như đem thư chặn lại, chặn liền mấy phong không giao cho Mục Thiên Vũ, làm cho sau lại thiếu nữ quan hệ không cạn với Lâm Minh kia gần như chết mất.

Một phen lời của Mục Xích Hỏa nói ra không nhanh không chậm, sắc mặt Mục Viêm Trác thay đổi. Mục Xích Hỏa sẽ không nói lung tung, chuyện này có tám chín phần là thật. Hơn nữa lão biết rõ tính tình của Mục Thanh Thư, loại chuyện này hắn rất có thể làm ra được.

Mục Viêm Trác đuôi lông mày nhảy một hồi, nhìn chằm chằm đại trưởng lão, lạnh giọng nói:

- Ngươi bố trí người ở chỗ ta?

Nếu đại trưởng lão không phải là bố trí nằm vùng trong số người của mình, loại chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi này □ta không có khả năng biết.

- Ha ha, Viêm Trác huynh không nên nói khó nghe như vậy, vẫn là ngẫm lại cho kỹ nên làm thế nào ứng phó lửa giận của Lâm Minh đi. Theo lão phu biết, Lâm Minh người này, có thù tất báo, xem xem thảm tượng của Hợp Hoan tông là biết. Lâm Minh lần này về Thần Hoàng đảo, tất nhiên truy tra việc này. Mà lúc trước, lệnh tôn cho rằng Lâm Minh chết rồi, cho nên lúc làm việc này cực kỳ tùy ý, làm không sạch sẽ gì cả. Nếu như Lâm Minh truy tra, muốn tra rõ cũng không khó. Với năng lực hiện tại của Lâm Minh, đương nhiên không làm gì được Thanh Thư. Tuy nhiên chờ ngày sau, khi thành tựu Toàn Đan, Viêm Trác huynh còn có thể bảo vệ được Thanh Thư sao? Đến lúc đó Thanh Thư chỉ sợ sẽ...

Mục Xích Hỏa nói tới đây chậc chậc lắc đầu, Mục Viêm Trác mặt trầm như nước. Mục Thanh Thư là nhân vật xuất sắc nhất trong chi của hắn, ngày sau nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tất thành trưởng lão, cũng chính là thay thế cho vị trí hiện tại của mình.

Vị trí trưởng lão cực kỳ trọng yếu, nếu như một phe phái ngay cả một trưởng lão đều không có, như vậy ở trong cao tầng tông môn, căn bản là không có quyền lên tiếng, kết quả chỉ có thể là càng ngày càng yếu, cuối cùng chậm rãi suy bại tiêu vong, ngay cả kéo dài hơi tàn cũng không có khả năng.

Nếu là xung đột bình thường, Mục Viêm Trác còn có thể xin lỗi. Nhưng là loại chuyện này, đổi là Mục Viêm Trác chỉ sợ cũng sẽ không chịu từ bỏ ý đồ!

Mục Viêm Trác sắc mặt thay đổi vài lần, dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

- Xích Hỏa huynh chẳng lẽ có biện pháp?

Theo như Mục Viêm Trác thấy, với thiên phú, thực lực của Lâm Minh trước mắt, lại thêm sự duy trì của Mục Phượng Tiên, lão cho dù liên thủ với Mục Xích Hỏa cũng rất khó tạo thành uy hiếp đối với Lâm Minh.

- Viêm Trác huynh không gấp gấp, biện pháp luôn là có. Viêm Trác huynh vẫn là theo ta về Hỏa Linh cung, bàn bạc kỹ hơn. Thế nào?

Mục Viêm Trác gật gật đầu, lão cũng không có lựa chọn nào khác.

***

Trên một hòn đảo cách Thần Hoàng đảo một ngàn dặm, đá ngầm lởm chởm, sóng biển mênh mông.

Một đội đệ tử Thần Hoàng đảo đang tiến hành tuần tra hằng ngày. Lúc giữa trưa, đệ tử Tiên Thiên dẫn đầu đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời xa xa sáng lên một ánh lửa, ánh mắt hắn vô cùng tốt, ngay lập tức nhận ra đó là một con Chu Tước!

Hơn nữa là Chu Tước trưởng thành.

Chu Tước trưởng thành của Thần Hoàng đảo chỉ có mấy con như vậy, người có thể cưỡi Chu Tước xuất hành rất có thể là trưởng lão.

Tên đệ tử này lập tức đốt một tấm Truyền Âm phù.

***

Ở giữa đảo nhỏ, trong một tòa lầu nhỏ tao nhã, Mục Thiên Vũ đang tưới hoa.

Mấy ngày nay, tâm tình Mục Thiên Vũ rất không tồi, trong lúc nhàn nhã sẽ chơi đùa một ít hoa hoa cỏ cỏ.

Mục Thanh Thư đứng ở trong viện, trầm mặc nhìn Mục Thiên Vũ tưới hoa.

Những ngày này, thái độ của Mục Thiên Vũ đối với hắn rõ ràng tốt hơn nhiều, nhưng mà loại chuyển biến thái độ này lại khiến Mục Thanh Thư cao hứng không nổi.

Từ khi biết tin tức Lâm Minh còn sống, sắc mặt Mục Thanh Thư liền rất kém, Lâm Minh chẳng những còn sống, hơn nữa tu vi lại càng đạt tới Hậu Thiên hậu kỳ.

Hậu Thiên hậu kỳ mười bảy tuổi đã vượt qua Mục Thiên Vũ lúc trước.

Điều này khiến Mục Thanh Thư có cảm giác nguy cơ thật sâu. Dựa theo tốc độ này, chỉ sợ không mất mấy năm, thực lực Lâm Minh sẽ vượt qua hắn.

Đến lúc đó, hắn thật sự là nửa điểm ưu thế đều không có.

Vài năm này là cơ hội cuối cùng của hắn.

Mục Thanh Thư đã cầu gia gia mình làm ra cố gắng cuối cùng, tuy rằng khả năng không lớn, nhưng dù sao có một chút xíu hy vọng. Dù sao hắn so với Lâm Minh có một ưu thế thật lớn, đó chính là hắn họ Mục.

Đúng vào lúc này, trước mắt Mục Thanh Thư sáng lên một ánh lửa.

- Hả? Có người cưỡi Chu Tước tới đây?

Chương 432: Ta đền

Vào lúc chiến loạn này, người cưỡi Chu Tước tới đây hơn phân nửa là trưởng lão rồi.

- Chẳng lẽ là bên phía gia gia có tin tức rồi?

Mục Thanh Thư nghĩ đến đây trong lòng có chút lo được lo mất, trưởng lão hội của Thần Hoàng đảo đều là một số người già tư tưởng bảo thủ tạo thành, bọn họ không nhất định sẽ nguyện ý cho Lâm Minh tương lai bước vào trung tâm quyền lực, mình cũng không phải không hề có hy vọng.

Vào lúc Mục Thanh Thư đang miên man suy nghĩ, trên bầu trời truyền đến một tiếng phượng hót cao vút. Tốc độ của Chu Tước trưởng thành cực nhanh, trong thời gian mấy giây ngắn ngủi Mục Thanh Thư thu Truyền Âm phù, nó đã bay tới trên không đảo nhỏ.

Mục Thiên Vũ hơi giật mình một chút, buông bình tưới hoa trong tay, ngẩng đầu nhìn Chu Tước trên trời.

Ào!

Chu Tước hạ xuống đất, nhấc lên cuồng phong thổi rạp cỏ cây.

Ở trên lưng Chu Tước, có đứng một đôi nam nữ. Nam thanh niên dung mạo tuấn tú, mặt hơi mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhưng lại ẩn chứa một luồng ý chí sắc bén. Mà thiếu nữ đứng sau hắn, dung mạo thanh tú, chỉ là thần thái có chút câu nệ.

Chính là Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên.

Lâm Minh không trực tiếp về Thần Hoàng đảo mà là khi qua Truyền Tống trận Nam Hải, hỏi đệ tử thủ trận, đầu tiên tìm đến Mục Thiên Vũ.

Đối với Mục Thiên Vũ, Lâm Minh thủy chung có một tia cảm giác thân thiết đặc biệt. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Lâm Minh nguyện ý ra sức vì Thần Hoàng đảo, hơn phân nửa là bởi vì Mục Thiên Vũ.

Lúc trước Lâm Minh từ trong Thần Hoàng bí cảnh đi ra, nếu không phải vì vội vã đi cứu Tần Hạnh Hiên, hắn tất nhiên gặp Mục Thiên Vũ trước.

Nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện, tươi cười vốn ấp ủ trên mặt Mục Thanh Thư trong nháy mắt đọng lại.

Lâm Minh!

Dĩ nhiên là hắn!

Mục Thanh Thư nhìn Lâm Minh mặt đầy mỉm cười, cảm giác trong lòng như ăn phải ruồi bọ vậy. Tuy nhiên hiện tại không phải lúc trở mặt, hắn chỉ có thể thu hồi chán ghét trong lòng, hết sức bày ra một biểu tình xem như bình tĩnh.

- Lâm Minh!

Mục Thiên Vũ khẽ thở ra một hơi, thần thái như thường, chỉ là trong ánh mắt lại có một ý mừng rỡ không che giấu được.

- Mục sư tỷ!

Lâm Minh từ trên lưng Chu Tước nhảy xuống, Tần Hạnh Hiên cũng cẩn thận xuống Chu Tước, quy củ đứng sau Lâm Minh, thần thái câu nệ như trước. Nàng đã sớm nghe nói, giữa Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, quan hệ mật thiết.

Theo Tần Hạnh Hiên xuống dưới, ánh mắt của Mục Thiên Vũ cũng dừng ở trên người Tần Hạnh Hiên, nhìn chừng thời gian mấy hơi thở, thẳng đến khi nhìn thấy Tần Hạnh Hiên có chút thấp thỏm không yên. Lúc này, Mục Thiên Vũ mỉm cười nói:

- Vị này chính là Tần cô nương hả? Ta lúc trước nghe nói chuyện của Tần cô nương. Lần này Tần gia gặp nạn, là sơ suất của ta. Nhìn thấy Tần cô nương không việc gì, thật là vạn hạnh.

- Thánh nữ điện hạ nói quá lời.

Tần Hạnh Hiên cung kính hành lễ, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mục Thiên Vũ. Đã sớm nghe nói qua thánh nữ Thần Hoàng đảo này là tiên tử nhân gian, hôm nay vừa nhìn trong lòng Tần Hạnh Hiên khó tránh khỏi sinh ra một phần tự ti nho nhỏ. Bất kể thân phận, thực lực, nàng đều hoàn toàn không thể so sánh với Mục Thiên Vũ. Điều này cũng khiến cho khí tràng của Tần Hạnh Hiên không tránh khỏi yếu đi vài phần.

- Vị này chính là...

Lâm Minh đem ánh mắt chuyển hướng Mục Thanh Thư.

- Tại hạ Mục Thanh Thư, ngưỡng mộ đại danh sư đệ đã lâu. Hạnh ngộ!

Mục Thanh Thư ôm quyền, giọng nói không nghe ra mừng giận.

- Thì ra là Thanh Thư sư huynh.

Lâm Minh lễ phép trả lễ. Mà đúng vào lúc này, bên tai hắn vang lên chân nguyên truyền âm của Mục Thiên Vũ:

- Cẩn thận Mục Thanh Thư, bởi vì một số nguyên nhân, hắn đối với ngươi có thể sẽ mang địch ý.

- Hả? Ta dường như không đắc tội hắn chứ?

Lâm Minh thoáng sửng sốt.

- Cái này...

Mục Thiên Vũ không biết nên mở miệng như thế nào, hàm hồ nói:

- Tóm lại cẩn thận là được rồi!

- Ta biết rồi.

Lâm Minh ghi nhớ trong lòng.

- Lâm sư đệ, lần này ngươi tiến vào Thần Hoàng bí cảnh lâu như vậy, chắc là có cơ duyên khác nhỉ?

Mục Thanh Thư hờ hững lên tiếng hỏi.

- Ừ, là có chút cơ duyên, cho nên chậm trễ lâu như vậy, làm mọi người lo lắng.

Lo lắng? Mục Thanh Thư cười lạnh trong lòng, ta lo lắng cũng là lo lắng ngươi làm sao không chết. Mục Thanh Thư nghĩ vậy, quay mặt đi, hắn sợ lại nhìn Lâm Minh liền không áp chế được chán ghét trong lòng.

Mục Thiên Vũ tiếp lời Lâm Minh, nói:

- Thời gian chừng mười tháng, quả thật là lâu. Cũng may đúng lúc đi ra, mới không tạo thành bi kịch.

Mục Thiên Vũ nói tới đây, đem ánh mắt dời lên người Tần Hạnh Hiên:

- Tần cô nương! Kỳ thật khi Tần gia gặp nạn, cô có thể dùng thư thông báo cho ta. Nếu ta biết, tất nhiên giúp đỡ, Tần cô nương không cần khách khí.

- Ừm...

Tần Hạnh Hiên hơi nhíu mày, nàng tự nhiên biết chuyện Cầm Tử Nha viết thư cho Mục Thiên Vũ, nghe giọng điệu của Mục Thiên Vũ, nàng ta căn bản hoàn toàn không biết. Xem biểu tình chân thành của đối phương, không phải giả dối. Tần Hạnh Hiên cắn cắn môi, không biết nên nói gì. Lúc này, Lâm Minh nói:

- Mục cô nương, lúc trước Tần gia gặp nạn, một trưởng bối của ta từng viết liền hai phong thư cho Mục cô nương. Nhưng mà đều là đá chìm biển rộng, im bặt không hề có tin tức.

Lời này vừa ra, Mục Thanh Thư đuôi lông mày nhướng lên, trong lòng chột dạ. Tuy nhiên hắn vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh trên mặt, thần sắc như thường đứng ở một bên.

Mục Thiên Vũ khẽ nhíu mày:

- Viết hai phong thư, đá chìm biển rộng?

- Phải!

- Đại khái là... Thư tín thất lạc trong chiến tranh rồi.

Mục Thiên Vũ như có điều suy nghĩ nói, dư quang khóe mắt không hiện dấu vết liếc Mục Thanh Thư một cái.

- Như vậy sao?

Lâm Minh đối với kết luận này của Mục Thiên Vũ cũng không quá tin tưởng. Thư tín truyền đi là Truyền Tống trận, kỳ thật bị ảnh hưởng chiến loạn cũng không đặc biệt lớn. Hơn nữa liên tiếp hai phong thư, toàn bộ đánh mất, có chút không nói nồi rồi.

- Hẳn là vậy rồi.

Mục Thiên Vũ ngoài miệng thì nói vậy, lại đồng thời dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

- Việc này ta sẽ truy tra, Lâm sư đệ không cần quản, sẽ cho Lâm sư đệ một cái công đạo.

Lâm Minh thoáng sửng sốt. Mục Thiên Vũ vào lúc này dùng chân nguyên truyền âm, không hề nghi ngờ là đang phòng bị một người, đó chính là Mục Thanh Thư.

Lâm Minh trong lòng nghi hoặc:

- Ta đắc tội Mục Thanh Thư?

- Cái này...

Mục Thiên Vũ không nói gì, điều này nói như thế nào? Chẳng lẽ nói cho Lâm Minh, trưởng bối của Mục Thanh Thư có ý muốn Mục Thanh Thư cưới mình cho nên mới khiến cho hắn ghen tị? Vậy không phải rõ ràng ám chỉ Dục Hoàng sư tôn có ý thúc đẩy hôn nhân của mình với Lâm Minh sao?

Nghĩ đến vấn đề thành thân, trong lòng Mục Thiên Vũ hơi loạn. Nàng bản thân tính cách liền thiên hướng độc lập, đối với tình yêu nam nữ cũng không hướng tới. Tinh lực của nàng chủ yếu đặt vào theo đuổi võ học càng cao.

Bao gồm cảm tình đối với Lâm Minh, bản thân Mục Thiên Vũ cũng không nói rõ ràng.

Quan hệ với Lâm Minh, từ từ mò mới đầu nhận thức đến thưởng thức khâm phục sau này. Nguyên bản nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai người hẳn là sẽ trở t hành bằng hữu và tri kỷ. Nhưng mà bởi vì một đoạn trải qua ám muội ở Lôi Đình sơn kia, lại thêm vài phần sắc thái mê ly khó bề phân biệt vào loại tình cảm tri kỷ này.

Mục Thiên Vũ từ nhỏ đi theo Mục Dục Hoàng, lớn đến ngần này, tiếp xúc nam nhân rất ít, càng đừng nói bị một nam nhân sờ soạng thân thể.

Mục Thiên Vũ không thể không thừa nhận, khi biết tin Lâm Minh chết, trong lòng nàng cực kỳ khổ sở, có loại cảm giác trống rỗng.

Nghĩ đến đây, Mục Thiên Vũ không tự giác đem ánh mắt chuyển dời lên người Tần Hạnh Hiên. Muốn mở miệng hỏi Lâm Minh một chút, cuối cùng vẫn là không nói ra điều gì...

Mà Lâm Minh, từ khi biết được thư tín có khả năng bị người chặn lại, sắc mặt liền trầm xuống. Bất kể chuyện này là ai làm, nếu bị hắn biết, quyết sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Lâm Minh, đi thôi, chúng ta cùng về Thần Hoàng đảo, chưởng môn sư tôn hẳn là chờ sốt ruột rồi.

- Ừm, tốt.

***

Thần Hoàng đảo, Chu Tước điện.

Cửa phòng hội nghị trưởng lão do gỗ ngô đồng ngàn năm tạo thành, trong đại sảnh hội nghị bày một cái bàn dài mười thước, mười chiếc ghế gỗ ngô đồng. Bồn hoa chung quanh đều là Hỏa Hạc Hoa, chín năm nụ hoa, chín năm nở hoa. Sau khi nở hoa liền có thể hấp thu Hỏa nguyên khí, cũng là một loại linh thực Hỏa hệ hiếm có. Hơn nữa Hỏa Hạc Hoa đóa hoa xinh đẹp, liền bị Thần Hoàng đảo dùng để làm đẹp trong phòng.

Mục Dục Hoàng ngồi trên thủ tịch, Mục Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh bà. Trên ghế chung quanh thưa thớt ngồi bảy tám người. Bảy tám người này lúc trước Lâm Minh chỉ thấy qua một người, đó chính là Thiên Quang thượng nhân Mục Thiên Quang.

Ở bên cạnh Mục Thiên Quang là một bà lão áo đỏ, hai hàng lông mày của bà không ngờ dài hơn một xích, lông tóc đều đỏ, thoạt nhìn có vài phần tương tự Xích Viêm lão tổ từng ra mắt lúc trước.

Lâm Minh hiện giờ linh hồn lực cường đại, mơ hồ có thể cảm giác được tu vi của bà, l Toàn Đan trung kỳ. Ở Thần Hoàng đảo, đại đa số trưởng lão đều là Toàn Đan sơ kỳ, Toàn Đan trung kỳ xem như là thực lực hết sức không tồi.

Nhìn thấy Lâm Minh nhìn tới, trưởng lão mi dài kia cười thân thiện, gật gật đầu không nói thêm gì.

Lâm Minh mỉm cười đáp lễ. Lần này tham gia trưởng lão hội, Lâm Minh tận lực áp chế khí tức của mình, để tỏ cung kính và khiêm tốn.

Trừ bà lão mi dài này ra, mấy người còn lại cũng với nữ tính chiếm đa số. Bọn họ nhìn thấy Lâm Minh, thần sắc khác nhau. Có người là thưởng thức, có người sau khi cười nhạt gật đầu tỏ ý. Tuy nhiên cũng có số ý mấy người hoàn toàn phớt lờ, không để ý không hỏi.

Trưởng lão hội là cơ cấu quyền lực cao nhất của Thần Hoàng đảo, những trưởng lão này tự nhiên là nhân vật thực quyền của Thần Hoàng đảo. Trong bọn họ chỉ cần có bốn năm người liên hợp lại là đủ để tạo áp lực đối với Mục Dục Hoàng.

Ngược lại là Mục Thiên Quang đối với Lâm Minh cực kỳ thân thiện, sau khi ngồi xuống ánh mắt đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới, kinh ngạc bởi dao động chân nguyên thâm hậu của Lâm Minh. Rất khó tưởng tượng, đây là dao động chân nguyên của một võ giả Hậu Thiên. Nhưng mà tra xét đan điền của Lâm Minh, chân nguyên rõ ràng chưa ngưng kết thành khí xoáy, mà là một đoàn tán loạn, quả thật chưa đặt chân vào Tiên Thiên.

- Lâm Minh, lần này ở trong Thần Hoàng bí cảnh, được lợi không phải là nhỏ hả.

Mục Thiên Quang khẽ cười nói.

- Vâng, vận khí đệ tử tương đối tốt, đạt được một ít cơ duyên, cho nên chậm trễ hồi lâu.

- Tốt! Nếu ngươi có thể trưởng thành sớm một chút, Thần Hoàng đảo lại thêm một phần chiến lực!

Mục Thiên Quang cười ha hả, tuy nhiên hắn cũng chỉ là thuận miệng nói. Lần này chiến tranh của Thần Hoàng đảo với Nam Hải Ma Vực, Mục Thiên Quang cũng không cho rằng Lâm Minh có thể tạo nên tác dụng gì. Chiến đấu cấp bậc này, cho dù là cường giả Toàn Đan sơ kỳ tạo nên tác dụng cũng cực kỳ có hạn. Lâm Minh mới bao nhiêu tu vi.

Các trưởng lão lục tục đến đông đủ. Chu Tước tông thêm Thanh Loan tông, tổng số trưởng lão ở lại thủ Thần Hoàng đảo có gần hai mươi người.

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, một lão già thân cao tám xích có dư, bộ khung rộng rãi vững bước tiến vào. Ở sau lưng lão già này còn đi theo một lão già dáng người nhỏ gầy. Người này cầm trong tay một cây gậy chống gỗ ngô đồng vạn năm, ánh mắt bình tĩnh.

Hai người này chính là đại trưởng lão Mục Xích Hỏa và tam trưởng lão Mục Viêm Trác của Chu Tước phân tông Thần Hoàng đảo.

Ánh mắt Mục Xích Hỏa nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Lâm Minh, khẽ cười với hắn một cái rồi đi thẳng đến chỗ của mình.

Mục Dục Hoàng lạnh lùng nhìn hai lão già này ngồi vào chỗ, bình tĩnh nói:

- Hội nghị trưởng lão lần này, ba chuyện. Một là tuyên bố một hạng bổ nhiệm mới. Hai là thương thảo một chút kế hoạch tác chiến đối với Nam Hải Ma Vực trong một tháng tới. Cuối cùng, để Lâm Minh tự thuật một chút trải qua trong Thần Hoàng bí cảnh.

Thần Hoàng bí cảnh đối với Thần Hoàng đảo mà nói hết sức trọng yếu, nhưng mà Thần Hoàng đảo hiểu biết đối với Thần Hoàng bí cảnh cũng rất ít. Mỗi một lần đệ tử tiến vào Thần Hoàng bí cảnh trở về đều đem những gì mắt thấy tai nghe của mình trong Thần Hoàng bí cảnh sửa sang thành tư liệu, để cung cấp cho tham khảo.

Lâm Minh lần này bị nhốt trong Thần Hoàng bí cảnh gần một năm, tin tức đạt được tự nhiên có ý nghĩa trọng đại. Có thể làm sâu sắc thật nhiều hiểu biết của Thần Hoàng đảo đối với Thần Hoàng bí cảnh. Cho nên Mục Dục Hoàng mới chuyên môn mở hội nghị trưởng lão để Lâm Minh kể lại.

Đương nhiên, hội nghị trưởng lão lần này còn có một tầng ý nghĩa khác, đó chính là cho trưởng lão khẳng định giá trị của Lâm Minh.

- Đầu tiên, về bổ nhiệm mới. Bản tọa đề nghị, bổ nhiệm Lâm Minh làm Chu Tước sứ tân nhậm, không biết ý các vị thế nào?

Chu Tước sứ của Thần Hoàng đảo là bổ nhiệm nhằm vào đệ tử Tiên Thiên, cực ít thời điểm sẽ bổ nhiệm cho đệ tử Hậu Thiên. Chu Tước sứ nói trắng ra chính là người được chọn trưởng lão tương lai.

Bổ nhiệm Chu Tước sứ chẳng những có thể nắm giữ thực quyền, hơn nữa tài nguyên được hưởng cũng rất phong phú.

Mục Dục Hoàng nói ra phen lời này đã tương đương dự định Lâm

Minh là trưởng lão trước thời hạn rồi.

Đối với chuyện này, gần nửa số trưởng lão phản ứng bình tĩnh. Đây đã là chuyện trong dự kiến, sự coi trọng của Mục Dục Hoàng đối với Lâm Minh, ai nấy đều thấy được.

Tuy nhiên cũng có tương đương một bộ phận trưởng lão khẽ nhíu mày. Lâm Minh nếu chỉ là trở thành một trưởng lão họ khác không có thực quyền, tính chất cùng loại khách khanh, vậy cũng không có gì. Nhưng hiện giờ, với mức độ coi trọng của Mục Dục Hoàng và Mục Phượng Tiên đối với Lâm Minh, cộng thêm thiên phú của hắn, sợ là không chỉ đơn giản trở thành trưởng lão họ khác như vậy.

Thần Hoàng đảo là một tông môn gần với gia tộc, trưởng lão họ Mục cũng không muốn đem quyền to giao cho người họ khác. Ngàn năm trước đã từng xuất hiện sự kiện một trưởng lão họ khác tay nắm quyền to phản bội Thần Hoàng đảo. Lần đó khiến Thần Hoàng đảo tổn thất thảm trọng.

Với thiên phú của Lâm Minh, tương lai sẽ chỉ quyền lực càng lớn. Đây tương đương với đem toàn bộ Thần Hoàng đảo giao vào trong tay Lâm Minh. Nhân phẩm Lâm Minh thế nào, rất khó nói!

Không khí trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc.

Mấy giây sau, đại trưởng lão chậm rãi đứng lên nói:

- Chưởng môn bổ nhiệm Lâm Minh làm Chu Tước sứ, lão phu cũng không ý kiến, chỉ là lão phu có một việc muốn hỏi Lâm Minh.

Mục Dục Hoàng sắc mặt lạnh lùng, quan hệ giữa bà và Mục Xích Hỏa vẫn đều rất tệ:

- Chuyện gì?

Đại trưởng lão đứng lên, mỉm cười nhìn Lâm Minh một cái, không nhanh không chậm nói:

- Theo lão phu biết. Lâm Minh lần này bị nhốt trong Thần Hoàng bí cảnh, sau khi tin người chết truyền ra, từng có cừu gia triển khai trả thù đối với người thân bằng hữu của ngươi, đem một thiếu nữ cùng ngươi quan hệ không cạn ép vào tuyệt cảnh. Đợi đến khi ngươi đột phá Thần Hoàng bí cảnh, chạy gấp tới cứu viện, nàng này khí huyết hao hết, sinh cơ đã tuyệt. Vì thế, ngươi lấy mười giọt tinh huyết Chu Tước làm giá phải trả, làm cho thiếu nữ này đổi máu, cứu sống tính mạng của nàng. Nàng này thiên phú lục phẩm trung đẳng, tu vi Ngưng Mạch kỳ, trừ dung mạo xinh đẹp ra không có sở trường khác, cũng không có nửa phần quan hệ với Thần Hoàng đảo ta. Không biết có chuyện này không?

Phen lời này của đại trưởng lão cực kỳ ác độc, một câu trừ bỏ dung mạo xinh đẹp ra không có sở trường khác, liền ám chỉ Lâm Minh chỉ là ham sắc đẹp Tần Hạnh Hiên, liền lấy ra mười giọt tinh huyết Chu Tước cứu giúp!

Phen lời này nói ra, trưởng lão ở đây đều biến sắc mặt, ánh mắt đồng loạt nhìn chằm chằm Lâm Minh. Trong lúc nhất thời, mười mấy luồng ánh mắt, chủ nhân của chúng đều là đại năng Toàn Đan, toàn bộ tập trung lên một người. Áp lực này có thể nghĩ mà biết.

Ngay cả Mục Dục Hoàng cũng nhíu chặt mày. Nếu quả thật như thế, hành vi này của Lâm Minh sẽ khiến cho nhiều người tức giận. Tinh huyết Chu Tước quý báu biết bao, một hai giọt đủ tạo nên một đại năng Toàn Đan!

Thần Hoàng đảo bao nhiêu đệ tử, bao gồm trưởng lão ở đây đều mộng tưởng có thể kiếm được một giọt tinh huyết Chu Tước, đem Chu Tước Cấm Thần lục tu luyện đến cảnh giới trung tâm. Nhưng mà tinh huyết Chu Tước cực kỳ có hạn, Mục Dục Hoàng gánh áp lực, đem tất cả tinh huyết Chu Tước giao cho Lâm Minh, điều này gây nên sự bất mãn của nhiều trưởng lão. Nếu như Lâm Minh một hơi phế bỏ mười giọt tinh huyết, lại chỉ là vì nhi nữ tình trường tư nhân, cứu tính mạng một thiếu nữ, tất nhiên sẽ khơi dậy lửa giận của các trưởng lão. Đây là chạm vào vảy ngược của bọn họ!

Ngay cả Mục Dục Hoàng thiên vị Lâm Minh như thế, đối với loại cách làm này của hắn đều cực kỳ bất mãn.

Tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Lâm Minh. Trong lúc nhất thời không khí im lặng đáng sợ, dường như bị ngưng tụ thành thực chất. Tất cả trưởng lão, bao gồm bà lão mi dài cực kỳ thân thiện với Lâm Minh lúc trước đều giận trợn mắt nhìn, chỉ có đại trưởng lão trên mặt vẫn như trước treo nụ cười thản nhiên, bình tĩnh nhìn phía Lâm Minh.

Đối mặt với áp lực thật lớn như thế, thần sắc Lâm Minh bình tĩnh như trước, ánh mắt hắn nhìn quanh toàn trường, yên lặng mấy hơi, trầm giọng nói:

- Lời đại trưởng lão nói, là thật!

Theo lời này vừa ra, toàn trường lập tức nổ tung. Mấy trưởng lão nguyên bản ôm thái độ hoài nghi đối với nhân phẩm Lâm Minh "vụt" một cái đứng dậy:

- Lâm Minh! Ngươi lá gan thật lớn, ai cho ngươi quyền lực, lại dám vì tư tình bản thân, đem mười giọt tinh huyết Chu Tước lãng phí vô ích!

- Mười giọt tinh huyết Chu Tước đổi một nữ nhân hồng nhan, Lâm Minh, ngươi thật đúng là làm lão thân mở rộng tầm mắt!

- Hôm nay, ngươi có thể dùng mười giọt tinh huyết Chu Tước đổi tính mạng một nữ nhân. Ngày khác, sau khi ngươi trở thành trưởng lão thực quyền của Thần Hoàng đảo, có thể sẽ đem toàn bộ Thần Hoàng đảo làm lễ vật, dâng cho giáo hoàng ma giáo hay không? Theo lão thân biết, giáo hoàng của Nam Hải Ma Vực chính là một nữ nhân tuyệt đẹp!

Bà lão mi dài hết sức thất vọng đối với Lâm Minh.

- Thật sự là rất tốt! Đích tôn của lão thân, chỉ cần hai giọt tinh huyết Chu Tước là có thể tu luyện bộ phận hạch tâm của Chu Tước Cấm Thần lục, cầu mãi mà không được. Không nghĩ tới ngươi, rồi lại dùng nó đi cứu một người rác rưởi!

Một mụ già giọng chói tai nói, lời nói cực kỳ cay nghiệt.

Trong mắt mấy tên trưởng lão này, thiên phú lục phẩm, không có huyết mạch Chu Tước, không nói là rác rưởi nhưng người như vậy mấy trăm người cộng lại cũng tuyệt đối không đáng giá một giọt tinh huyết Chu Tước. Dùng nửa giọt trên người nàng đều là lãng phí!

Tất cả trưởng lão ở đây, gần như đều là nghi ngờ nghiêng về một phía. Mục Thiên Vũ khẽ thở dài một hơi, nàng là một người duy nhất hiểu Lâm Minh, chỉ có thể nói Lâm Minh quá mức trọng tình trọng nghĩa. Nhưng mà cách làm này của hắn, thật sự khó thể thuyết phục mọi người!

Lâm Minh mặc cho đám trưởng lão này nói tiếp, thẳng đến khi có người trực tiếp mắng Tần Hạnh Hiên là rác rưởi, Lâm Minh mới nhướng mày, lạnh giọng nói:

- Mười giọt tinh huyết Chu Tước này, Lâm mỗ sẽ đền cho Thần Hoàng đảo!

- Đền? Ha ha ha ha!

Đại trưởng lão cười bừa bãi:

- Đây thật sự là lời gây cười đáng cười nhất lão phu từng nghe, mười giọt tinh huyết Chu Tước, tương đương mười cao thủ Toàn Đan. Ngươi lấy cái gì để đền?

Chương 433: Ngọc giản đỏ như máu

Sau khi nghe thấy Lâm Minh nói đền mười giọt tinh huyết Chu Tước, không chỉ riêng đại trưởng lão Mục Xích Hỏa, các trưởng lão khác cũng cảm thấy buồn cười. Một mụ già áo đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Tinh huyết Chu Tước, mỗi một giọt giá trị không thể đo lường. Lão thân thật muốn nhìn, ngươi dùng cái gì để đền!

Mụ già áo đỏ này chính là người lúc trước nói Lâm Minh dùng tinh huyết Chu Tước cứu một người rác rưởi.

- Thần Hoàng đảo đem tinh huyết Chu Tước cho ngươi, không phải để ngươi cầm đi tặng ân tình, càng không phải để ngươi cầm đi lấy lòng nữ nhân! Ngươi có tư cách gì làm như vậy!?

Mụ già áo đỏ này nói lời hung hăng ép người, một luồng khí thế bừa bãi phát ra, trực tiếp ép tới Lâm Minh. Đích tôn của mụ nếu không phải thiếu tinh huyết Chu Tước, tuyệt đối có thể đột phá Toàn Đan, điều này làm cho mụ càng thêm phẫn hận. Lại thêm lời nói của Lâm Minh, khiến mụ lại càng trực tiếp trong hội nghị trưởng lão vận dụng khí thế áp bách Lâm Minh.

Khí thế của một đại năng Toàn Đan trung kỳ dùng để áp bách một cao thủ Hậu Thiên, có thể trực tiếp áp bách đến hồn phi phách tán!

Mà mụ già áo đỏ này biết rõ Lâm Minh cũng không phải cao thủ Hậu Thiên bình thường, áp bách hắn nhiều nhất khiến hắn xấu mặt, cũng không đến mức tai nạn chết người. Cho nên mụ căn bản không định nương tay chút nào, khí thế toàn bộ phóng ra!

Mục Dục Hoàng thấy vậy biến sắc, bà muốn ra tay ngăn lại, nhưng mà tay chỉ nâng lên một lửa lại vẫn bỏ xuống. Cách làm của Lâm Minh lần này thật sự quá chọc cừu hận, bà cũng không thể gánh được lửa giận nhiều người như vậy, ra tay bảo vệ Lâm Minh. Hơn nữa cho dù là chính bà đối với cách làm của Lâm Minh cũng hết sức bất mãn.

Đại trưởng lão không lộ dấu vết cười, chờ xem Lâm Minh xấu mặt.

Nhưng mà Lâm Minh lại ngồi vững trên ghế, mặt không đỏ, tim không nhảy, thần sắc bình tĩnh. Ngay cả mày cũng không nhăn lấy một cái, dường như coi mụ già áo đỏ là không khí vậy.

Hả?

Mụ già áo đỏ trong lòng kinh hãi. Khí thế phóng ra toàn bộ đi áp bách một hậu bối, lại hoàn toàn bị phớt lờ? Điều này sao có thể?

Nên biết, cho dù cũng là trưởng lão cảnh giới Toàn Đan, Toàn Đan trung kỳ áp bách Toàn Đan sơ kỳ cũng tuyệt đối sẽ không làm đối phương thoải mái như thế!

Mụ vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ không chịu nổi gánh nặng, mồ hôi ướt đẫm, nhiều nhất là cắn răng chống đỡ. Lại không nghĩ tới đối phương quả thật coi mụ như không tồn tại, điều này khiến mụ mặt mũi để đâu?

Bất đắc dĩ, mụ già áo đỏ toàn thân chân nguyên vận chuyển, đem khí thế thúc giục đến mức tận cùng, ngay cả Hỏa Hạc Hoa bên cạnh đều bị khí thế thổi cho cánh hoa hỗn loạn. Nhưng Lâm Minh chỉ là sắc mặt lạnh lùng, căn bản không nhúc nhích!

Trưởng lão toàn trường đều bị làm ngây ra, mụ già áo đỏ cũng là nhân vật xếp hạng khá cao trong số phần đông trưởng lão ở đây. Lâm Minh là mạnh, nhưng cũng tuyệt đối không có mạnh đến loại trình độ này chứ. Điều này sao có thể?

Lâm Minh bình tĩnh đứng lên, nhìn chằm chằm mụ già, gằn từng chữ:

- Lâm mỗ quả thật dùng tinh huyết Chu Tước để cứu một thiếu nữ, thiếu nữ này là bởi vì Lâm mỗ, bị ép đến tuyệt cảnh, bơ vơ một mình chống đỡ. Trước không nói nàng là cố nhân của Lâm mỗ, từng có ân tình đối với Lâm mỗ. Cho dù không phải như thế, Lâm mỗ cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ. Chẳng lẽ theo tiền bối thấy, quan hệ giữa người với người chỉ là đơn thuần lợi dụng và bị lợi dụng, giá trị của mọi người đều phải lấy đối phương có tác dụng với mình hay không để đo lường hay sao?

Một phen lời của Lâm Minh, hung hăng ép người, trong khi nói, huyết mạch Cổ Phượng ẩn chứa ở mi tâm hắn tự nhiên mà tỏa ra, một luồng khí thế khiến mọi người tim đập nhanh tràn ra. Mụ già áo đỏ đứng mũi chịu sào, khí thế tắt ngóm, trong lòng nhảy dựng. Trong nháy mắt vừa rồi, không biết vì sao mụ có loại run rẩy phát ra từ sâu trong nội tâm. Đó dường như là... Áp chế đến từ huyết mạch.

Phù!

Một màn khó tin xảy ra, khí thế của mụ già áo đỏ rồi lại như tuyết dưới mặt trời nóng rực, trong thời gian mấy hơi thở tiêu tan hầu như không còn!

Hả?

Ánh mắt của trưởng lão toàn trường nhìn Lâm Minh đều có chút thay đổi.

Lâm Minh cứ như vậy bình tĩnh đứng trước bàn hội nghị, lạnh nhạt nói:

- Thần Hoàng đảo đối với Lâm mỗ không tệ, có một món đồ Lâm mỗ vốn là định giao cho Thần Hoàng đảo không đòi hỏi. Tuy nhiên nếu các vị ngồi đây tính toán chi ly như thế, như vậy tại hạ liền theo lệ thường của Thần Hoàng đảo, đem đồ vật này ra giá đưa cho Thần Hoàng đảo, đại trưởng lão, nếu Lâm mỗ nhớ không lầm, trong quy củ của Thần Hoàng đảo, sau khi tiến vào Thần Hoàng đảo, bảo vật lấy được thuộc sở hữu cá nhân, cũng có thể cùng Thần Hoàng đảo đổi thành tài nguyên giá trị tương đương. Không sai chứ?

- Không sai!

Mục Xích Hỏa mí mắt nháy nháy, nghĩ đến một màn vừa rồi Lâm Minh dễ dàng đánh tan khí thế trưởng lão, lão vẫn thấy kinh hãi.

- Nếu đã như vậy, vậy thì, đồ vật ta giao ra trừ trả giá mười giọt tinh huyết Chu Tước này, bộ phận dư ra, lại thương nghị khác!

- Cái gì!???

Lời vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi.

Trừ trả giá mười giọt tinh huyết Chu Tước ra, bộ phận dư ra, lại thương nghị khác!?

Nghe ý tứ của Lâm Minh, đồ vật hắn muốn lấy ra, giá trị rồi lại tuyệt đối không chỉ mười giọt tinh huyết Chu Tước?

Đại trưởng lão mặt trầm như nước:

- Lâm Minh, lão phu thật muốn nhìn, ngươi có thể lấy ra cái gì!

- Như vậy xin mời chưởng môn sư tôn xem vật này đi.

Lâm Minh nói xong, từ trong Tu Di giới lấy ra một ngọc giản màu máu. Ngọc giản này lớn hơn bình thường gấp đôi, trên ngọc giản phủ kín văn lộ màu máu, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Hả? Ngọc giản?

Công pháp sao?

Trưởng lão ở đây chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, mà đại trưởng lão Mục Xích Hỏa lại càng nhìn chằm chằm, thần sắc liên tục thay đổi, không biết đang nghĩ gì.

Ngọc giản này hiển nhiên là từ trong Thần Hoàng bí cảnh mang ra.

Sẽ là cái gì?

Công pháp? Võ kỹ?

Mục Dục Hoàng nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, đem ngọc giản nắm trong tay. Bà cảm giác dường như nắm một ngọn lửa từ thượng cổ xa xôi đến nay, đang bùng cháy sáng ngời. Trên ngọc giản tỏa ra một luồng khí tức thần bí cổ xưa, tuyệt đối không phải vật phàm!

Mục Thiên Vũ ngay tại bên cạnh Mục Dục Hoàng, nhìn ngọc giản này, lại nhìn Lâm Minh, trong lòng có loại cảm giác rung động không hiểu. Nàng yên lặng chờ đợi kết quả Mục Dục Hoàng tra xét.

Cảm giác vươn vào trong ngọc giản, trong lòng Mục Dục Hoàng máy động, mới đầu là tầng thứ nhất Chu Tước Cấm Thần lục.

Chẳng lẽ...

Mục Dục Hoàng đột nhiên ý thức được một loại khả năng. Ngọc giản Lâm Minh mang ra này, chỉ sợ là bù đủ một số thiếu sót của Chu Tước Cấm Thần lục!

Nếu là như vậy, giá trị của bộ ngọc giản này sẽ khó thể tưởng tượng.

Yên lặng xem tiếp, khi Mục Dục Hoàng đảo qua công pháp tầng năm Chu Tước Cấm Thần lục, lại nhìn thấy tầng thứ sáu, bà hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lóe ra không chừng, hô hấp cũng có chút dồn dập!

Với sự lý giải của Mục Dục Hoàng đối với Chu Tước Cấm Thần lục, đương nhiên có thể dễ dàng nhận ra thật giả của bộ công pháp này.

Chu Tước Cấm Thần lục khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo nhận được chỉ có năm tầng đầu, dù thiếu sót nhiều như vậy, Chu Tước Cấm Thần lục vẫn không thua công pháp của tông môn ngũ phẩm, thậm chí là thánh địa, chỉ là hạn chế tu luyện phải có huyết mạch Chu Tước, cho nên không bị tông môn ngũ phẩm thèm thuồng!

Công pháp càng lên cao tầng, uy lực của nó lại càng khủng bố. Chu Tước Cấm Thần lục có được sáu tầng đầu tuyệt đối là công pháp đỉnh cấp có thể bồi dưỡng ra cường giả phong hoàng!

Nói cách khác, nếu như có bộ công pháp này, Thần Hoàng đảo bọn họ liền có khả năng trở thành thánh địa.

Đây tuyệt đối không phải mấy giọt tinh huyết Chu Tước có thể sánh bằng. Thậm chí mấy chục, trên trăm giọt đều không so được!

Nhưng mà đúng vào lúc này, chuyện càng khiến cho Mục Dục Hoàng không thể tin đã xảy ra. Sau công pháp tầng sáu Chu Tước Cấm Thần lục bất thình lình là công pháp tầng bảy Chu Tước Cấm Thần lục!

Trời ạ!

Công pháp tầng bảy!

Bàn tay Mục Dục Hoàng lại bắt đầu trở nên run rẩy khe khẽ. Một màn này rơi vào trong mắt các trưởng lão, bọn họ đều khẽ biến sắc mặt. Ngọc giản Lâm Minh mang về rồi lại có thể khiến Mục Dục Hoàng thất thố như thế?

Một hơi xem xong công pháp tầng bảy, nhịp tim của Mục Dục Hoàng gần như đình chỉ trong khoảnh khắc. Sau công pháp tầng bảy, rõ ràng là...

Tám tầng đầu Chu Tước Cấm Thần lục!

Tầng thứ tám...

Trong lòng Mục Dục Hoàng nhấc lên sóng lớn ngất trời. Chu Tước Cấm Thần lục tầng tám sẽ là uy lực gì, bà đã không thể tưởng tượng.

Ngón tay run rẩy, Mục Dục Hoàng một tay chống bàn, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Lâm Minh.

- Chưởng môn, ngọc giản kia rốt cuộc là cái gì?

Mụ già áo đỏ lúc trước tranh chấp với Lâm Minh thấy Mục Dục Hoàng thất thố như thế, không kìm nổi hỏi.

Mục Dục Hoàng buông ngọc giản, kìm lòng không đậu nhắm hai mắt bình phục tâm tình một chút. Thật lâu sau, bà mới đưa ngọc giãn ra nói:

- Tự xem đi.

Khi đón lấy ngọc giản, trong lòng mụ già áo đỏ đã mơ hồ có dự đoán. Ngọc giản có thể làm Mục Dục Hoàng thất thố đến nước này, đại khái cũng chỉ có một loại tình huống.

Liếc mắt nhìn qua, trong lòng mụ chấn động. Quả nhiên như thế!

Nhưng mà, khi mụ tiếp tục đọc xuống dưới, biểu tình trên mặt càng trở nên kinh ngạc, khiếp sợ, đến cuối cùng hoàn toàn dại ra.

Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng là mụ tuyệt đối không nghĩ tới, Chu Tước Cấm Thần lục này lại tới tầng thứ tám!

Lâm Minh lại lấy được công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu từ trong Thần Hoàng bí cảnh?

- Rốt cuộc là cái gì?

Trưởng lão chung quanh nhao nhao lên tiếng hỏi.

- Chu Tước Cấm Thần lục...

Mụ già áo đỏ nói đến đây nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, tạm dừng mấy giây mới nói từng từ:

- Công pháp tám tầng đầu!

- Cái gì?

- Tám tầng đầu?

Trưởng lão toàn trường đều bị ngây ra. Khi nhìn thấy Mục Dục Hoàng thất thố như thế, trong lòng bọn họ đã có phỏng đoán. Nhưng khi từ trong miệng mụ già áo đỏ biết được tin tức này, bọn họ mới biết, trước đó vẫn là đánh giá quá thấp mức độ khủng bố của ngọc giản này.

Tam trưởng lão Mục Viêm Trác đã hoàn toàn choáng váng ngây người. Lão nhìn Lâm Minh, trong lòng càng trở nên kính sợ. Lúc trước tổ sư khai phái Thần Hoàng đảo từ trong Thần Hoàng bí cảnh đạt được cơ duyên lớn, lấy ra công pháp Chu Tước Cấm Thần lục năm tầng đầu, một tay khai sáng Thần Hoàng đảo. Mà hiện giờ, Lâm Minh từ trong Thần Hoàng bí cảnh lấy ra công pháp tám tầng đầu, sẽ như thế nào? Lão không thể tưởng tượng.

Đại trưởng lão cũng sắc mặt âm trầm, nhìn ngọc giản đỏ như máu trong tay Mục Dục Hoàng, tay nắm chặt, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Các trưởng lão, thần sắc khác nhau. Có thể có công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu, bọn họ đương nhiên mừng rỡ kích động. Nên biết, bọn họ đại đa số người đã đem Chu Tước Cấm Thần lục tu luyện đến cảnh giới tầng thứ năm, nhưng mà vẫn bị vây ở Toàn Đan sơ kỳ, Toàn Đan trung kỳ, muốn đột phá không có biện pháp khác, chỉ có thể một lần lại một lần củng cố cảnh giới năm tầng đầu, khiến cho công pháp của mình tinh thuần hơn, để lấy làm đột phá.

Đó là bởi vì, bọn họ không có công pháp tầng thứ sáu!

Chương 434: Thu phí cố định

Nếu như có Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ sáu, trực tiếp tu luyện tầng thứ sáu. Cho dù là cơ sở không ổn một chút, tốc độ tu luyện cũng tuyệt đối nhanh hơn nhiều so với củng cố đi củng cố lại, tu luyện năm tầng đầu!

Dù sao những trưởng lão này cũng không trông mong trở thành cường giả phong hoàng, cơ sở không ổn một chút lại có quan hệ gì?

Có thể đạt tới Toàn Đan hậu kỳ, Toàn Đan Chí Cực đã là mục tiêu lớn nhất của bọn họ trong cuộc đời.

Nghĩ đến đây, ánh mắt bọn họ trở nên nóng bỏng. Một số người cực kỳ hối hận vừa rồi phát sinh tranh chấp với Lâm Minh. Tinh huyết Chu Tước, nói đến cùng là tranh cho tiểu bối, nếu chính mình có thể đột phá, thực lực càng tiến một bước, hơn nữa lại thêm hai, ba trăm năm tuổi thọ. Chuyện tiểu bối, liền có vẻ không quá gấp nữa!

Mười giọt tinh huyết Chu Tước, so với công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu này mà nói quả thật không quan trọng gì!

Ánh mắt mọi người đều không hẹn mà cùng tập trung lên người Lâm Minh, ánh mắt nóng bỏng.

Dựa theo quy củ của Thần Hoàng đảo, người thí luyện đạt được đồ vật từ Thần Hoàng bí cảnh, đều có quyền chi phối hoàn toàn. Chẳng những có thể đem đồ vật đổi cho tông môn, cũng có thể đổi cho các trưởng lão, chỉ cần đôi bên vừa ý giá cả là được.

Đương nhiên, những trưởng lão này cũng không trông mong có thể độc chiếm ngọc giản màu đỏ này. Bọn họ muốn chỉ là có thể giành trước một bước là được rồi. Dù sao ngọc giản chỉ có một, trưởng lão Chu Tước tông toàn đảo ở lại trấn thủ có hơn mười người. Nếu một trưởng lão tìm hiểu một hai tháng, một hai năm liền trôi qua.

Lúc trước những trưởng lão trợn mắt hung hăng đối với Lâm Minh, dường như đã hoàn toàn quên cảnh tượng xấu hổ vừa rồi. Một bà lão tóc bạc hỏi:

- Lâm hiền điệt, ngươi định lấy ngọc giản đổi cái gì với tông môn?

- Ở chỗ lão phu đây có một gốc Hỏa Dương Hoa chín trăm năm tuổi, không biết Lâm hiền điệt có hứng thú không?

Lại một trưởng lão nói. Lão vừa nói ra lời này, những người khác trong lòng đều cực kỳ khinh bỉ.

Hỏa Dương Hoa chín trăm năm? Loại đồ vật này cũng không biết xấu hổ lấy ra?

Theo không khí hiện trường càng ngày càng nóng bỏng, đại trưởng lão Mục Xích Hỏa sắc mặt càng khó coi. Lão đương nhiên vô cùng khát vọng đối với công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu này, nhưng Lâm Minh lại làm sao có thể cho hắn.

Cắn răng, Mục Xích Hỏa nói:

- Lâm Minh! Ngươi muốn dùng cái gì để trao đổi!

Lâm Minh mỉm cười:

- Lúc trước ta từng nói, vật này Lâm mỗ vốn định giao cho Thần Hoàng đảo không đòi hỏi, nhưng hiện tại Lâm mỗ thay đổi ý định! Ta đem ngọc giản này cho Thần Hoàng đảo mượn trăm ngày. Ta nghĩ, đã đủ giá trị mười giọt tinh huyết Chu Tước rồi chứ hả!

- Cái gì!

Mục Xích Hỏa sắc mặt trầm xuống. Lâm Minh rồi lại chỉ đem ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục cho Thần Hoàng đảo mượn trăm ngày!

Tìm hiểu ngọc giản, là một quá trình cực kỳ thong thả. Tìm hiểu một lần, qua một hai tháng không có gì lạ. Lâm Minh cho mượn trăm ngày, nhiều nhất cũng chỉ đủ ba người tìm hiểu mà thôi!

Tuy nhiên nói trở về, nếu như trước khi Lâm Minh đạt được ngọc giản đỏ như máu này, nếu trưởng lão ở đây biết có thể dùng ba giọt tinh huyết Chu Tước đổi lấy thời gian một tháng tìm hiểu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu, khẳng định sẽ đổ xô vào.

Chỉ là hiện tại, Lâm Minh đã lấy lại ngọc giản, như vậy những trưởng lão này cũng đã coi nó là thịt trong bát, mười giọt tinh huyết Chu Tước mới đổi thời gian tìm hiểu trăm ngày, bọn họ làm sao có thể đáp ứng!

Lâm Minh thần sắc như thường, không nhanh không chậm nói:

- Tại hạ còn chưa nói xong. Trừ trăm ngày này ra, thời gian còn lại nếu có trưởng lão muốn tìm hiểu cũng là có thể, chỉ cần bàn giá cả khác. Đôi bên đều vừa lòng là được.

Bàn giá cả khác?

Lời vừa nói ra, trưởng lão tại đây suýt nữa chửi má nó. Lâm Minh một chiêu này thật là lòng dạ đen tối! Hắn không đổi ngọc giản, lại đem ngọc giản cho thuê! Thu liễm bảo vật! Từ nay về sau, chỉ cần trưởng lão nào muốn tìm hiểu công pháp, đều phải trả một giá lớn.

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi nghĩ thật là hay! Thần Hoàng bí cảnh này vốn chính là của Thần Hoàng đảo ta! Ngọc giản ngươi lấy từ trong Thần Hoàng bí cảnh ra, Thần Hoàng đảo ta trả giá để đổi, đã là tận tình tận nghĩa. Ngươi lại được voi đòi tiên, muốn cố định vơ vét của cải?

Lâm Minh lạnh lùng cười:

- Theo Lâm mỗ biết, lúc trước Thần Hoàng bí cảnh là nơi thí luyện thượng cổ Phượng tộc để lại, mà đệ tử Thần Hoàng đảo hiện tại cũng không phải con dân của thượng cổ Phượng tộc. Trái lại chính là, Lâm mỗ lần này tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, ngược lại đạt được sự tán thành của Điện Linh trấn thủ Cổ Phượng đại điện, lúc này mới ban cho Lâm mỗ công pháp tám tầng đầu này, Thần

Hoàng bí cảnh này rốt cuộc là thuộc về ai, rất khó nói hả? Lùi một bước mà nói, cho dù Thần Hoàng bí cảnh thuộc sở hữu Thần Hoàng đảo, như vậy Lâm mỗ muốn hỏi, lúc trước khi đại trưởng lão còn trẻ, cũng từng tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, không biết đại trưởng lão lại đạt được thứ gì?

Lâm Minh bình tĩnh nói ra một phen lời, lại là lời nào lời nấy đúng chỗ hiểm, từng quyền chạm thịt, nhất là một câu hỏi ngược cuối cùng, trực tiếp khiến mặt đại trưởng lão biến thành màu xám ngắt. Lúc trước khi lão tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, tuy rằng cũng có cơ duyên nhưng so với công pháp tám tầng đầu quả thật cái rắm không bằng.

- Công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu này, ba ngàn năm nay liền đặt ở Cổ Phượng đại điện, do Điện Linh trấn thủ. Ai có năng lực, người đó có thể lấy đi. Nếu không phải Lâm mỗ may mắn được Điện Linh tán thành, muốn lấy công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu này cũng là người si nói mộng, đại trưởng lão nói Thần Hoàng bí cảnh thuộc sở hữu Thần Hoàng đảo, như vậy không biết môn hạ đệ tử của đại trưởng lão, có ai có thể tiến vào Cổ Phượng đại điện đem công pháp tám tầng đầu này lấy ra?

Lâm Minh nói ra một thôi một hồi, làm cho Mục Xích Hỏa á khẩu không trả lời được! Các trưởng lão khác cũng im lặng không lên tiếng, chỉ là vẫn nhìn Lâm Minh, hiển nhiên không chịu từ bỏ ý đồ.

Lâm Minh cười lạnh trong lòng, trước mặt những trưởng lão này đem ngọc giản màu đỏ giao cho Mục Dục Hoàng:

- Chưởng môn sư tôn, đệ tử còn bận tu luyện, bộ công pháp này liền tạm thời do sư tôn bảo quản thay. Giá cả mỗi lần thuê cũng do sư tôn thay mặt đệ tử để bàn là được. Thế nào?

Lâm Minh trong lòng rõ ràng, ý nghĩa của ngọc giản này đối với Thần Hoàng đảo mà nói quá mức trọng đại. Tuy nói dựa theo quy định của Thần Hoàng đảo, ngọc giản hẳn là do Lâm Minh tới chi phối, nhưng mà thật sự liên quan đến lợi ích trọng đại như thế, muốn chấp hành quy định này lại không quá có khả năng.

Cho nên Lâm Minh sớm đã tính trước đem ngọc giản giao cho Mục Dục Hoàng xử lý, giá cả tùy ý Mục Dục Hoàng tới bàn. Chính mình cầm một bộ phận, đã tương đương khả quan rồi.

Hơn nữa, điều này tương đương tặng cho Mục Dục Hoàng một phần ân tình bằng trời. Mục Dục Hoàng nắm giữ quyền lực phân phối công pháp Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu, chẳng khác nào tương đương bóp chặt cổ họng các trưởng lão ở đây, ai còn dám phản đối Mục Dục Hoàng?

Về phần đại trưởng lão muốn gây sóng gió, lại cũng chỉ là trứng chọi đá mà thôi. Mục Dục Hoàng có ngọc giản trong tay, đại trưởng lão muốn cùng các trưởng lão khác kết thành liên minh đều không được. Không ai sẽ đắc tội Mục Dục Hoàng vào lúc này cả.

Hơn nữa, chính đại trưởng lão muốn tu luyện công pháp tám tầng đầu, trước tiên phải được sự đồng ý của Mục Dục Hoàng và Lâm Minh. Mỗi khi nghĩ đến đây, Mục Xích Hỏa chỉ cảm thấy khó chịu như nuốt phải con ruồi.

Chương 435: Hôn sự

- Lâm Minh, tiến vào Thần Hoàng bí cảnh ngươi rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Mục Dục Hoàng nắm ngọc giản trong tay, ôn hòa nói.

Tâm tình Mục Dục Hoàng rất tốt, nguyên bản Lâm Minh xuất thân là vấn đề rất lớn, nhưng hiện tại, sau khi Lâm Minh xuất ra khối ngọc giản này, ai cũng không thể nghi ngờ Lâm Minh nữa.

Nếu muốn nghi ngờ, đầu tiên sẽ so một chút, ai cống hiến đối với Thần Hoàng đảo lớn hơn.

- Có thể.

Trải qua ở trong Thần Hoàng bí cảnh, không có gì đáng giấu giếm, nói cho những người này cũng không sao.

Lúc này Lâm Minh báo toàn bộ quá trình chính mình tham gia thí luyện chiến tướng cuối cũng cho chư vị trưởng lão.

Trải qua mười tháng, sáu lần thí luyện, trừ bỏ không nói chuyện chính mình nhận được máu Cổ Phượng, còn lại Lâm Minh đều nói.

Trưởng lão đang ngồi nghe được một mảnh yên lặng.

Thí luyện chiến tướng cuối cùng? Còn có thí luyện cấp vương?

Nói cách khác, trước kia bọn họ tham gia đều chỉ là thí luyện tiểu binh mà thôi!

Trưởng lão ở đây, người nào không phải nhân vật giậm chân một cái Thần Hoàng châu đều rung, phóng tới thượng cổ Phượng tộc, lại chỉ là... Tiểu binh!

Điều này làm cho tâm lý bọn họ có cảm giác không thể chấp nhận.

Chiếm được Thần Hoàng bí cảnh, vốn tưởng rằng chiếm được một cái bảo tàng thật lớn, nhưng mà hiện tại mới biết được, bọn họ khai phá ra chỉ là một chút bé nhỏ không đáng kể, thí luyện cấp chiến tướng nhận được phần thưởng cũng đã phong phú như thế, như vậy thí luyện cấp vương thì sao?

Không thể tưởng tượng!

- Sáu lần thí luyện của ngươi, độ khó là bao nhiêu?

Có trưởng lão không kìm nổi hỏi, cháu ruột của nàng hiện giờ vừa mới mười hai tuổi. Đã được nội bộ điều động thành đệ tử thân truyền, thiên tư xuất chúng, có lẽ... Một đường như vậy sẽ có cơ hội có thể tiến hành thí luyện cấp chiến tướng cũng không chừng?

Tùy biết rõ hy vọng không lớn, nhưng vẫn luôn ôm may mắn tâm lý.

Lâm Minh nói:

- Lâm mỗ nghênh chiến thí luyện lần thứ sáu, đối thủ là tu vi Tiên Thiên Chí Cực, hơn nữa ở trong đám cường giả Tiên Thiên Chí Cực, cũng không tính yếu. Lúc ấy Lâm mỗ là tu vi Hậu Thiên hậu kỳ.

- Hậu Thiên hậu kỳ nghênh chiến Tiên Thiên Chí Cực!

Nữ trưởng lão kia nản lòng thở dài một hơi, vượt qua một đại cảnh giới còn muốn chiến đấu? Nàng trực tiếp chặt đứt suy nghĩ này.

- Lâm Minh! Ngươi vừa nói còn có thí luyện cấp vương?

Mục Dục Hoàng lên tiếng hỏi.

- Ân, đúng vậy, nếu có thể thông qua thí luyện cấp vương. Có thể nhận được công pháp Chu Tước Cấm Thần lục đầy đủ.

- Vậy lần sau ngươi có thể tham gia hay không?

Ánh mắt Mục Dục Hoàng nóng bỏng, mỗi một đệ tử đều có thể đi vào trong Thần Hoàng bí cảnh hai lần, Lâm Minh mới chỉ vào một lần mà thôi.

Lâm Minh lắc lắc đầu:

- Hy vọng không lớn.

Thời điểm lúc trước hắn rời khỏi Thần Hoàng bí cảnh, liền hỏi qua Điện Linh, thí luyện cấp vương hạn chế tuổi càng rộng hơn một ít, trước ba mươi tuổi có thể, tuy nhiên mật độ huyết mạch hắn, vẫn không đủ.

Về phần Chu Tước Cấm Thần lục tầng thứ chín, đối với những trưởng lão đang ngồi này kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì. Cái đó cần huyết mạch Cổ Phượng. Mặc dù là Lâm Minh, chỉ sợ cũng không đủ tư cách luyện tập.

Đừng nói là tầng thứ chín, cho dù tầng thứ tám, tầng thứ bảy, những trưởng lão đang ngồi cũng đừng mong luyện đi lên. Tầng thứ sáu cũng đã đủ cho bọn họ luyện, nếu không phải ngọc giản không thể cắt, càng không thể phục chế, Lâm Minh sẽ không giao công pháp hai tầng sau.

- Các vị, lần này nội dung sự tình trưởng lão hội nghị quan trọng, xin các vị nghiêm khắc bảo thủ bí mật. Trước khi mọi người rời đi, còn mong mọi người ủy khuất một chút...

Mục Dục Hoàng nói xong, xuất ra một tấm quyển trục từ trong Tu Di giới, trương quyển trục kia toàn thân đỏ thẫm, như là bị máu tươi nhuộm thành.

- Thật sự không phải không tin được mọi người, mà là sự tình quan trọng lớn, tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, nếu truyền ra, Thần Hoàng đảo có thể bởi vậy mà gặp tai ương! Các vị ký tính danh ở trên quyển trục đi.

Mục Dục Hoàng lấy ra quyển trục màu máu tên là Huyết Ấn khế ước, huyết mạch kế thừa làm cơ sở định ra khế ước, chư vị ở đây, chỉ cần là hậu nhân trực hệ Thần Hoàng đảo, có được huyết mạch Chu Tước hoặc là huyết mạch Thanh Loan, ký hạ khế ước, đều nhận được hạn chế.

Nếu như vi phạm, huyết mạch toàn thân tan rã, mà ở công pháp mọi người, lại đều luyện thành với huyết mạch Chu Tước hoặc Thanh Loan làm cơ sở, một khi huyết mạch tan rã, công pháp sẽ mất hết.

Quyển trục này là tổ sư khai môn Thần Hoàng đảo sáng tạo, chỉ có hậu đại chính nàng bị hạn chế, về phần huyết mạch Hậu Thiên, cũng không hạn chế trong phạm vi này, đây cũng là nguyên nhân trưởng lão Thần Hoàng đảo càng tín nhiệm đệ tử họ Mục, mà bài xích đệ tử khác họ.

Nhìn thấy Huyết Ấn khế ước của Mục Dục Hoàng, khóe miệng đại trưởng lão co rút một cái, Huyết Ấn khế ước này, kỳ thật chính là chuẩn bị vì hắn, Mục Dục Hoàng nói trắng ra là không tín nhiệm chính mình.

Muốn đột phá hạn chế Huyết Ấn khế ước này, tu vi phải đạt tới Toàn Đan Chí Cực, nhưng mà chư vị trưởng lão ở đây, trừ bỏ Mục Dục Hoàng có một tia hy vọng xa vời ra, người còn lại, căn bản đừng nghĩ.

Trừ phi, tìm hiểu ba tầng sau Chu Tước Cấm Thần lục có đột phá trọng đại, nhưng ba tầng sau Chu Tước Cấm Thần lục lại nắm ở trong tay Mục Dục Hoàng, nàng nói cho ai chính là cho ai!

Nghĩ đến đây, Mục Xích Hỏa nắm tay chặt chẽ, ánh mắt âm trầm.

Mục Dục Hoàng mở cổ tay, dính máu viết xuống tính danh chính mình.

Sau khi ba chữ Mục Dục Hoàng dừng ở trên Huyết Ấn quyển trục, tự động bốc cháy lên, sau mấy tức hóa thành một đồ án lạc ấn Chu Tước ở trên Huyết Ấn quyển trục, ở giữa đồ án Chu Tước, có một chữ “Mục” theo lối triện thể.

Tiếp theo là Mục Thiên Vũ, cũng ung dung viết xuống tên chính mình.

Đến phiên Mục Xích Hỏa.

- Đại trưởng lão, mời lên!

Mục Dục Hoàng lãnh đạm nói.

Mục Xích Hỏa hừ lạnh một tiếng, móng tay thật dài chỉ hoa lên một cái, tay áo vung lên, ký hạ tên chính mình.

Sau Mục Xích Hỏa, nhị trưởng lão, tam trưởng lão, lục tục ký hạ tính danh ở trên Huyết Ấn khế ước, về sau, bất kể ai với loại phương thức nào tiết lộ ra tin tức Thần Hoàng đảo chiếm được Chu Tước Cấm Thần lục công pháp ba tầng sau, đều muốn lọt vào Huyết Ấn quyển trục phản phệ, do đó huyết mạch tan rã, công pháp mất hết.

Duy nhất không có ký tên cũng chỉ có Lâm Minh, hắn ký cũng vô dụng, hơn nữa hắn cũng không có lý do tiết lộ tin tức này, ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục chính là hắn lấy ra.

- Ủy khuất mọi người.

Mục Dục Hoàng nhìn lướt qua Huyết Ấn quyển trục, bình tĩnh thu lại:

- Hiện tại, chúng ta thương thảo một chút chiến tranh Nam Hải Ma Vực mấy tháng gần đây đi!

Nói tới đây, một đoàn ánh lửa hiện lên ở trước mắt Mục Dục Hoàng, là hào quang Truyền Âm phù.

Mục Dục Hoàng nghe một đoạn thanh âm sau, trong lòng vừa động:

- Vũ nhi, Lâm Minh, lão tổ tông muốn gặp hai các ngươi, hiện tại các ngươi phải đi.

Mục Thiên Vũ trong lòng máy động, Mục Phượng Tiên muốn gặp bọn họ?

Trong lòng không biết vì sao nghĩ tới một loại khả năng, sẽ không phải...

- Ân, được.

Lâm Minh đứng dậy, cùng nhau rời đi với Mục Thiên Vũ.

Dọc theo đường đi, trong lòng Mục Thiên Vũ có chút bối rối. Dọc theo đường mòn rừng trúc đi đến cuối, chính là Thúy Trúc hiên Mục Phượng Tiên ẩn cư.

- Lâm Minh, ngươi tiến vào.

- Vâng, sư tổ.

Đây là lần thứ hai Lâm Minh đặt chân vào chỗ ở Mục Phượng Tiên.

Trong phòng cùng lần trước không có bất kỳ biến hóa, vẫn như trước là mấy bàn gỗ ghế mây phong cách cổ xưa, còn có tiếng cây trúc chầm chậm vang trên sàn nhà.

Sau khi Lâm Minh tiến vào chỗ ở, Mục Phượng Tiên cũng không nói, Chỉ mỉm cười nhìn phía Lâm Minh, cái nhìn này mất thời gian nửa nén hương.

Thẳng đến khi Lâm Minh thật sự không kìm nổi, mở miệng nói:

- Sư tổ... Ngài tìm ta có chuyện gì?

Mục Phượng Tiên cười ha hả:

- Nội dung hội nghị các ngươi, ta đều nghe qua.

Ở phòng họp trưởng lão hội thiết trí một cái Truyền Âm pháp trận cự ly ngắn, muốn nghe được thanh âm ở phòng họp rất dễ dàng.

Tuy rằng Mục Phượng Tiên đã chậm rãi ra khỏi tầng quản lý Thần Hoàng đảo, nhưng đại hội nghị liên quan đến Thần Hoàng bí cảnh, nàng vẫn quan tâm.

- Lần này ngươi mang về tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, đối với Thần Hoàng đảo ta mà nói, là đại ân!

- Sư tổ nói quá lời.

Thái độ Lâm Minh hạ rất thấp, nếu người khác là đối lễ với hắn, hắn tự nhiên cũng báo lễ, nếu người khác xa lánh chèn ép, hắn không ngại hung hăng tát ngược một cái.

Mục Phượng Tiên cười cười, ngôn ngữ vừa chuyển, lại nói:

- Lâm Minh, lần này ngươi tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, phần thưởng đạt được không chỉ có tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục đi?

Mục Phượng Tiên nói tới đây ánh mắt chậm rãi chuyển dời đến vết sẹo hình ngọn lửa mờ nhạt chỗ mi tâm Lâm Minh, vừa rồi tiến vào phòng ốc, Mục Phượng Tiên cảm nhận được một cỗ khí tức huyết mạch nồng đậm, cường đại mà lại cổ lão ngay tại trên thân Lâm Minh.

Mà loại khí tức này, khác nhau với máu Chu Tước rõ ràng, ở trước khi tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, trên thân Lâm Minh cũng không có.

Lâm Minh máy động trong lòng, do dự một chút, vẫn gật đầu nói:

- Lần này tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, may mắn chiếm được một ít cơ duyên liên quan đến huyết mạch.

- Quả thực như thế.

Ánh mắt Mục Phượng Tiên sáng lên, ngay sau đó trong lòng cảm khái, Lâm Minh quật khởi đã là thể không thể đỡ, chỉ cần hắn không ngã xuống, tất thành cường giả phong hoàng!

Chỉ là không biết, Thần Hoàng đảo có thể đi theo trở thành thánh địa hay không!

- Lâm Minh, lão thân muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi nghiêm túc trả lời ta.

Thanh âm Mục Phượng Tiên nghiêm túc lên.

- Sư tổ xin hỏi.

- Kỳ thật nguyên bản ta đã có ý tưởng này, chỉ là cảm thấy tuổi ngươi còn nhỏ, liền gác lại xuống, tuy nhiên hiện tại, ta cảm thấy trực tiếp giải thích sẽ tốt hơn, để tránh tương lai phát sinh cái gì ngoài ý muốn cùng hiểu lầm, kết quả lại không hay...

Mục Phượng Tiên nói tới đây dừng một chút, nhìn Lâm Minh thật sâu một cái, rồi sau đó dừng lại một chữ nói:

- Ta định hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng lấy Thiên Vũ làm vợ hay không?

Một câu cuối cùng này, lọt vào tai rõ ràng, Lâm Minh nghe xong thân mình cứng đờ, cưới Thiên Vũ làm vợ?

- Võ giả lập gia đình, trăm tuổi cũng không muộn, ta không cần ngươi hiện tại lập gia đình, chỉ là muốn sớm đi hỏi ngươi một câu, miễn để lâu, sinh ra hiểu lầm.

Mục Phượng Tiên một bên quan sát biểu tình Lâm Minh, một bên không nhanh không chậm nói, cuộc hôn nhân này, nàng rất coi trọng.

Thân phận, địa vị Lâm Minh càng ngày càng nặng, nhưng mà dù sao Lâm Minh không phải người Mục gia, mặc dù là Mục Phượng Tiên, cũng có nghi ngờ phương diện này, dù sao Lâm Minh gia nhập Thần Hoàng đảo mới ngắn ngủi một năm, tuy rằng phẩm tính tốt, nhưng lòng trung thành của Lâm Minh đối với Thần Hoàng đảo có bao nhiêu?

Chương 436: Chiến trường sát đạo

Tinh huyết Chu Tước, nguyên bản là ân tình Lâm Minh, nhưng hiện tại sau khi Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, xuất ra tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, đã hoàn trả lại mấy chục lần phần ân tình này. Hiện tại không phải Lâm Minh nợ ân tình Thần Hoàng đảo, mà là Thần Hoàng đảo nợ Lâm Minh.

Kể từ đó, Thần Hoàng đảo đối với Lâm Minh còn lại bao nhiêu lòng trung thành?

Nếu như hắn rời đi, ai cũng không thể nói cái gì, như vậy Lâm Minh dựa vào cái gì phải ở lại Thần Hoàng đảo, thậm chí một động tác đề cao Thần Hoàng đảo đến đẳng cấp thánh địa?

Nguyên bản Mục Phượng Tiên cho rằng quan hệ Lâm Minh cùng Thiên Vũ chặt chẽ, muốn để tùy ý tự do phát triển, không nghĩ sớm như vậy đã phải nhắc tới, nhưng lần này, Lâm Minh một đường giết Huyết Sát đảo, cứu một cô gái tên là Tần Hạnh Hiên, điều này làm cho Mục Phượng Tiên không thể không hỏi trước thời gian.

Dù sao không quản tới hết thảy đi cứu một cái cô gái, hơn phân nửa cô gái sẽ cảm động, do đó thích Lâm Minh.

Hai người cùng một chỗ thời gian lâu, lại có cô gái chủ động, dưới quan tâm cẩn thận, kết quả hai người sẽ ở cùng một chỗ, cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì.

Mục Phượng Tiên nhìn ra được, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ có một ít quan hệ vượt qua lẽ thường, nhưng mà vấn đề ở chỗ, muốn để Mục Thiên Vũ gặp cảnh ngộ như Tần Hạnh Hiên, trái lại theo đuổi Lâm Minh, hiển nhiên là không có khả năng.

Như thể có lẽ qua vài năm, Lâm Minh cưới Tần Hạnh Hiên, đến lúc đó, Mục Thiên Vũ làm sao bây giờ?

Lâm Minh đứng ở nơi đó, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Đối với Mục Thiên Vũ, đương nhiên Lâm Minh không phải không có cảm giác, chỉ là hắn không nghĩ hiện tại đã lo lắng chuyện thành thân, tương lai, hắn không biết sẽ đi đâu, Nam Thiên Vực, Thiên Diễn đại lục, cũng không là địa phương hắn dừng lại cuối cùng.

Một khi định ra hôn sự, sẽ có thêm một phần trách nhiệm, đem đến mạo hiểm chung quanh chính mình, thậm chí xuất sinh nhập tử, thêm một phần ràng buộc và thêm một phần cố kị.

Lâm Minh suy nghĩ thật lâu, nói:

- Bẩm sư tổ, đệ tử ở trước bốn mươi tuổi. Không muốn nghĩ tới vấn đề hôn nhân.

Bốn mươi tuổi là thời gian Lâm Minh cấp cho chính mình, hắn tự nhận là hơn hai mươi năm cũng đủ thay đổi rất nhiều chuyện, đến lúc đó, hắn ít nhất có thể có được lực lượng thay đổi Thiên Diễn đại lục.

Mục Phượng Tiên trầm ngâm một tiếng. Lâm Minh trả lời tránh nặng tìm nhẹ, hiển nhiên không thể khiến nàng vừa lòng.

Đột nhiên trong lòng vừa động, Mục Phượng Tiên cười nói:

- Được rồi, ta không hỏi ngươi như vậy. Đổi một vấn đề, có lẽ ngươi không biết, mấy ngày nay, Chu Tước tông tam trưởng lão luôn luôn cầu hôn với ta, muốn để cháu trai hắn Mục Thanh Thư cưới Thiên Vũ, muốn năm nay đính hôn, mười năm sau cùng phòng, không biết ý của ngươi như thế nào?

Thanh âm Lâm Minh bị kìm hãm trân trân nhìn Mục Phượng Tiên, tam trưởng lão chỉ điểm Mục Phượng Tiên cầu hôn, kết quả Mục Phượng Tiên lại tới hỏi chính mình?

Nghĩ đến vài ngày trước, ở trên tiểu đảo, ngẫu nhiên gặp Mục Thanh Thư, đối phương có địch ý với chính mình, cùng với lúc ấy biểu tình Mục Thiên Vũ nhăn nhó khó xử. Lâm Minh giật mình hiểu ra, thì ra là thế!

Mục Thanh Thư coi chính mình là tình địch, trách không được Mục Thiên Vũ ngượng ngùng giải thích, sau đó dùng chân nguyên truyền âm bảo đề phòng Mục Thanh Thư...

Nghĩ đến bộ dáng lúc ấy hai má Mục Thiên Vũ ửng đỏ quẫn bách. Lâm Minh chợt có một loại cảm giác mờ nhạt ấm áp cùng ngọt ngào nảy lên trong lòng, khiến Lâm Minh nhớ tới ban đêm ám muội lúc trước ở chân núi Lôi Đình sơn kia, bao gồm về sau, Mục Thiên Vũ đi tới Thất Huyền cốc, dẫn hắn đi đúc thương, đủ loại tài liệu quý báu, không chút tiếc rẻ nào đem ra...

Một màn cảnh tượng thoảng qua trái tim, sau mười năm, Mục Thiên Vũ cuối cùng tiếp nhận hôn nhân không thích, bị bắt cưới với Mục Thanh Thư, người thiếu chút nữa hại chết Tần Hạnh Hiên... Nghĩ đến đây, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong có chút hoảng sợ.

Ngẩng đầu vừa thấy Mục Phượng Tiên cười tủm tỉm nhìn chính mình, tươi cười kia, thoạt nhìn tựa như hồ ly.

Mục Phượng Tiên sống nhiều năm như vậy, tự nhiên là lão thành tinh, từ biểu tình Lâm Minh là đoán ra đại khái một ít.

Còn giả nghiêm chỉnh với ta, ta thật sự định ra Thiên Vũ cùng Mục Thanh Thư hôn nhân, nhìn ngươi còn giả trang được nữa không.

- Lâm Minh, rốt cuộc ý ngươi như thế nào?

Mục Phượng Tiên rất không phong độ lại truy vấn một câu, tươi cười trên mặt càng tăng lên.

Nhìn thấy tươi cười trêu đùa trên mặt Mục Phượng Tiên, Lâm Minh hết chỗ nói:

- Sư tổ chớ trêu đùa đệ tử.

- Trêu đùa? Lão thân như thế nào lấy chung thân đại sự của Thiên Vũ để trêu đùa ngươi, ta thật sự hỏi ngươi, nếu ngươi nguyện ý, ta liền định ra hôn nhân giữa Thiên Vũ cùng Thanh Thư.

Lần này, Mục Phượng Tiên nói xong, Lâm Minh chợt từ trầm mặt xuống, nói:

- Ta không muốn.

Mục Phượng Tiên thở dài ra một hơi, trên mặt lộ ra tươi cười từ ái:

- Có những lời này của ngươi là được, ngươi nói qua trước bốn mươi tuổi không lo lắng chuyện hôn nhân, ta rất tán thành, kỳ thật võ giả trăm tuổi bàn hôn nhân việc cũng không tính chậm trễ, ngươi có tâm hướng võ, Vũ nhi cũng như thế, như vậy tốt nhất, trừ phi là công pháp song tu, nếu không tiết nguyên âm nguyên tinh quá sớm, đối với nam nữ mà nói, cũng không là chuyện tốt.

Nói tới đây, Mục Phượng Tiên dừng một chút, lại nói:

- Ngươi dường như tính toán cho cô gái ngươi mang đến cũng tiến vào Thần Hoàng đảo?

- Phải!

Lâm Minh thản nhiên nói.

- Ân... Có thể. Tuy nhiên thiên phú cô gái kia, kỳ thật chỉ có thể tính bình thường, nàng dựa vào cấy ghép tinh huyết Chu Tước mới có cơ hội tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, ngươi nên biết tinh huyết Chu Tước đối với các đệ tử khác có ý nghĩa gì, mười giọt tinh huyết Chu Tước, bao nhiêu đệ tử tha thiết ước mơ, nhưng hiện tại, bị ngươi dùng ở trên thân một cô gái thiên tư bình thường, những đệ tử kia đương nhiên không dám phản đối ngươi, nhưng đối với Tần Hạnh Hiên, chỉ sợ khó tránh khỏi có mang địch ý...

Mục Phượng Tiên chỉ nói đến đây, tuy nhiên Lâm Minh có thể tưởng tượng được, tâm nữ nhân ghen tị so với nam nhân càng mạnh hơn, địa phương nhiều nữ nhân, lục đục với nhau sẽ rất nghiêm trọng, nếu Tần Hạnh Hiên trở thành đệ tử nội môn, chui vào một đống cô gái, có khả năng sẽ bị cô lập.

Dòng họ bất đồng, tư chất bình thường lại chiếm dụng mười giọt tinh huyết Chu Tước, đều có thể trở thành lý do Tần Hạnh Hiên bị cô lập, đến lúc đó, cái gì như là Dựa vào nam nhân đi lên linh tinh đủ các loại luận điệu, sẽ có thể lan tràn ra, với da mặt Tần Hạnh Hiên, hơn phân nửa không chịu được những lời nghị luận sau lưng này.

Chính mình uy hiếp mạnh như thế nào, cũng không quản được lời nói của những cô gái kia.

Mục Phượng Tiên nói:

- Ngươi xem như vậy như thế nào, cô gái ngươi mang đến cho làm một đệ tử nha hoàn đi theo Vũ nhi, tính tình Vũ nhi ngươi biết, tuyệt không bạc đãi nàng, về phần công pháp tài nguyên, dựa theo đệ tử hạch tâm đãi ngộ.

Mục Phượng Tiên nói ra này lời này, trên mặt thủy chung vẫn lộ tươi cười, để Tần Hạnh Hiên đi theo Mục Thiên Vũ là tốt nhất, miễn cho cùng một chỗ với Lâm Minh, hai người lại phát sinh ra vấn đề gì.

Hơn nữa cùng một chỗ với Mục Thiên Vũ, sau khi hai người hiểu biết, hơn phân nửa nàng sẽ ngượng ngùng cạnh tranh với Mục Thiên Vũ.

Lâm Minh không nghĩ được nhiều như vậy, hắn gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt.

- Vậy lần này chiến sự Nam Hải Ma Vực, ngươi với Vũ nhi đi chiến, thế nào?

Mục Phượng Tiên tính toán để Lâm Minh đi ra ngoài lịch lãm một chút, cùng Mục Thiên Vũ ở một chỗ, thứ nhất bảo vệ tiện, thứ hai có thể xúc tiến cảm tình hai người.

Nhưng mà Lâm Minh lại nói:

- Sư tổ, đệ tử muốn chính mình tham gia Nam Hải chiến sự, không định để bất luận kẻ nào cùng đi.

- Ân? Chỉ một mình?

Mục Phượng Tiên có chút kinh ngạc, ngay sau đó lắc đầu:

- Một người không được, rất nguy hiểm, hơn nữa nếu ngươi bị người ta nhận ra, hành tung bị Nam Hải Ma Vực biết được, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Lâm Minh nói:

- Cái này ta sẽ cẩn thận, ta có một bộ Dịch Dung thuật, có thể ẩn nấp dung mạo, trừ phi thực lực cường đại hơn ta rất nhiều, nếu không sẽ nhìn không ra, về phần những cao thủ Toàn Đan trung kỳ, Toàn Đan hậu kỳ cũng sẽ không tùy ý xuất hiện ở trong chiến đấu quy mô nhỏ, cho dù xuất hiện, bọn họ cũng chưa chắc nhận thức ta.

Hai phương đại chiến, số lần cao thủ Toàn Đan ra tay cũng không nhiều, cho dù ra tay, cũng là chiến đấu với đồng cấp, thường thường đánh cho hôn thiên địa ám, nhưng kỳ thật tình huống ngã xuống cũng rất ít.

Chân chính chủ lực chiến tranh vẫn là cao thủ Tiên Thiên.

Lâm Minh đã tính toán đi tới Nam Hải Ma Vực tham gia lần đại chiến này, hiện tại hắn rất cần một bộ thương quyết, mà Lâm Minh tiếp xúc thương quyết vô cùng ít, uy lực lại kém, cũng chỉ có Đại Hoang kích quyết thích hợp nhất.

Đại Hoang kích quyết là công pháp ma đạo, đi chính là sát đạo, muốn tu luyện nó, phải cần giết chóc.

Như thế, cũng chỉ có chiến trường Nam Hải thích hợp nhất!

Nhưng nếu đi theo Mục Thiên Vũ, được cao thủ Toàn Đan bảo hộ, kỳ thật cơ hội chân chính đánh giáp lá cà rất ít, đây không phải điều Lâm Minh muốn.

Hắn phải chân chính xâm nhập đến tuyến đầu chiến đấu.

Nhìn thấy Lâm Minh vẫn kiên trì như cũ, Mục Phượng Tiên hơi hơi nhíu mi, trực tiếp tham dự đến tuyến đầu chiến tranh trong, tuy rằng thực lực trưởng thành nhanh, nhưng nguy hiểm cũng tăng gấp bội.

- Ngươi đã quyết định?

- Phải!

- Được rồi.

Mục Phượng Tiên thở dài một hơi, lấy ra một cái bình sứ nhỏ từ trong Tu Di giới, còn có một túi gấm.

- Đây là một viên uyết đan, hai viên Hồi Dương đan, còn có một tấm Độn phù, thời điểm gặp được nguy hiểm sử dụng, không cần cậy mạnh, còn sống trở về mới quan trọng nhất.

Lâm Minh tiếp nhận Hồi Dương đan, Xích Huyết đan, Độn phù, còn có một khối ngọc giản miêu tả phương pháp sử dụng chúng nó.

Xích Huyết đan, dùng xuống có thể tăng lên thực lực của chính mình thật to ở trong khoảng thời gian ngắn, cùng loại đan dược có không ít, nhưng phần lớn tác dụng phụ nghiêm trọng, mà Xích Huyết đan này chỉ là có chút ít tác dụng phụ đối với thân thể, sau khi sử dụng sẽ suy yếu ở thời gian rất lâu, điều này cũng tạo thành giá cả Xích Huyết đan dâng cao.

Về phần Hồi Dương đan, là kỳ dược bảo mệnh, bị thương nghiêm trọng đến đâu, chỉ cần không phải thương đến linh hồn, đều có thể dùng Hồi Dương đan khôi phục trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí ngay cả thương thế kinh mạch đều có thể trị liệu, có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên thiếu hụt.

Cùng với Xích Huyết đan, Hồi Dương đan càng quý báu, hơn nữa thường thường có Chân Nguyên thạch cũng không mua được.

Trương độn phù cuối cùng là đồ vật quý trọng nhất trong ba thứ.

Lâm Minh tiếp nhận Độn phù, nhìn thấy đại lượng văn lộ phong cách cổ xưa phía trên, dĩ nhiên là thượng cổ trận pháp.

Thượng cổ trận phù?

Lâm Minh ngẩn ngơ trong lòng, Độn phù này, một khi phát động có thể truyền tống chính mình đến địa phương xa mấy trăm dặm, là lợi khí bảo mệnh.

Không hề nghi ngờ, thứ này là nhận được trong di tích cổ, với trình độ Thiên Diễn đại lục hiện tại, căn bản khống chế tạo được, dùng một tấm ít đi một tấm, cực kỳ quý báu

Chương 437: Mệnh vẫn

Lâm Minh yên lặng nhận lấy ba đồ vật này, Mục Phượng Tiên thực không tệ, bất kể là xuất phát từ thật tình cũng tốt, hoặc là coi trọng tương lai chính mình cũng tốt, tóm lại, nàng giúp chính mình rất nhiều.

Thời điểm này nàng lấy ra ba thứ, hắn quả thật rất cần.

- Tạ ơn sư tôn, đệ tử sẽ còn sống trở về.

Mục Phượng Tiên than nhẹ một tiếng, nàng đã sớm hiểu biết tính cách Lâm Minh, lúc trước ở Lôi Đình sơn, hắn nhập Giao Long động quật với tu vi Luyện Cốt kỳ, huống chi là hiện tại.

Tuy nhiên nói lại, nếu không phải loại tính cách này, hắn cũng không có khả năng ở mười bảy tuổi đi đến một bước này.

Nếu chính mình xuất phát từ lo lắng an toàn mà hạn chế hắn, ngược lại sẽ giam cầm tiềm lực Lâm Minh, rồng bị xiềng xích cột lại, không có khả năng bay lượn chín ngày.

- Lâm Minh, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

- Ân!

Lâm Minh lên tiếng, đang muốn đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói:

- Sư tổ, ta có một chuyện thỉnh giáo.

- Chuyện gì?

- Đệ tử phát hiện, nhất phẩm gia tộc, tông môn, với võ giả Ngưng Mạch kỳ là trưởng lão, tông môn nhị phẩm với võ giả Hậu Thiên là trưởng lão, tông môn tam phẩm với võ giả Tiên Thiên kỳ là trưởng lão, tông môn tứ phẩm còn lại với Toàn Đan là trưởng lão, mỗi một đẳng cấp đối ứng thực lực phân chia đều vô cùng tiêu chuẩn, dựa theo tiêu chuẩn này thôi diễn xuống dưới, tông môn ngũ phẩm hẳn là trưởng lão ứng với cường giả phong hoàng mới đúng đi. Nhưng trên thực tế, đệ tử phát hiện, tông môn ngũ phẩm thoạt nhìn dường như chênh lệch không lớn với tông môn tứ phẩm? Chỉ có tông môn ngũ phẩm đỉnh cao, thậm chí tông môn lục phẩm, mới có thể có vài cái cường giả phong hoàng lông phượng sừng lân.

Trong lòng Lâm Minh luôn luôn có nghi hoặc này. Hắn kế thừa trí nhớ không trọn vẹn ba cái đại năng Thần Vực. Một ít đoạn ngắn trí nhớ vụn vặt, vốn đối với cảnh giới cùng thực lực phân chia không rõ ràng, cộng thêm tình huống bất đồng Thần Vực cùng Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh luôn luôn có nghi vấn này.

Mục Dục Hoàng nói:

- Quả thật là như thế, bởi vì Toàn Đan cùng cường giả phong hoàng chênh lệch quá lớn, từ Toàn Đan trở thành cường giả phong hoàng, phải trải qua giai đoạn Mệnh Vẫn, Mệnh Vẫn cực kỳ nguy hiểm, bất kỳ thất bại, đều làm cho xương cốt không còn. Mà tông môn ngũ phẩm cường đại chân chính, trưởng lão bọn họ, đa số ngưng lại ở thời kỳ Mệnh Vẫn.

- Mệnh Vẫn?

Lâm Minh sửng sốt một chút, danh từ này hắn là lần đầu nghe nói.

Mục Phượng Tiên nói:

- Cái gọi là cường giả phong hoàng, chỉ là một cái danh hiệu thôi. Nó cũng không phải một cái cảnh giới, cảnh giới cường giả phong hoàng là, Thần Hải. Từ xưa đến nay, cường giả có thể phong hoàng xưng đế, đại đa số là cảnh giới Thần Hải.

- Đại đa số?

Trong lòng Lâm Minh vừa động.

- Đúng vậy, còn có số ít chưa tới Thần Hải, ở cảnh giới Mệnh Vẫn, nhưng bởi vì thực lực rất mạnh, cũng được xưng là cường giả phong hoàng.

- Cái gọi là Mệnh Vẫn rốt cuộc là cái gì?

Mục Phượng Tiên nói:

- Toàn Đan Chí Cực đến cường giả phong hoàng, nói là chỉ kém một bước, kỳ thật một bước này gần trong gang tấc mà xa tận chân trời. Hai cái cảnh giới sau Tiên Thiên, Toàn Đan, Thần Hải, cái gọi là võ giả Toàn Đan, chân nguyên ở đan điền ngưng tụ thành đan, nếu một ngày kia, có thể toái đan hóa hải, toàn bộ đan điền hóa thành một mảnh đại dương mênh mông, đây chính là cảnh giới Thần Hải.

- Đại năng cảnh giới Thần Hải, cũng chính là cường giả phong hoàng, trước ba mươi tuổi phá Toàn Đan, trước năm mươi tuổi Toàn Đan Chí Cực. Trước trăm tuổi phong hoàng xưng đế! Muốn từ Toàn Đan Chí Cực đến cảnh giới Thần Hải, ước chừng năm mươi năm, bởi vì Toàn Đan Chí Cực bước vào Thần Hải, phải lặp lại mấy lần Mệnh Vẫn, mà mỗi một lần Mệnh Vẫn, đều có nguy hiểm tử vong. Cái này giống như là, hung thú đỉnh cấp phải độ lôi kiếp vậy.

- Mỗi một lần Mệnh Vẫn, võ giả chẳng những phải toái đan. Hơn nữa ngay cả xương cốt da thịt đều phải vỡ vụn lột xác, hoàn toàn thoát thai hoán cốt, đây cũng là vì sao cường giả Toàn Đan Chí Cực chỉ có thể sống tám trăm năm, mà đại năng Thần Hải, lại có thể sống trên mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm!

Mục Phượng Tiên nói đến đây, Lâm Minh chấn động trong lòng, đúng vậy, tông môn ngàn năm, thánh địa vạn năm, thánh địa có thể tồn tại vạn năm, chính là bởi vì có chút cường giả phong hoàng, một hơi có thể sống trên vạn năm, có một cường giả phong hoàng trấn thủ thánh địa, cho nên thánh địa mới có thể vạn năm bất diệt.

Mà trước khi phi thăng Thần Vực, Vu Thần, Ma Đế, lại có thể sống dài hơn vạn năm!

- Vậy sư tổ trải qua quá Mệnh Vẫn chưa?

Lâm Minh không kìm nổi hỏi.

Mục Phượng Tiên chậm rãi gật đầu:

- Trải qua một lần Mệnh Vẫn, cái loại thống khổ này giống như cảm giác tử vong, khắc cốt minh tâm, cuộc đời này khó quên.

Nói tới đây, Mục Phượng Tiên thở dài một hơi, mỗi một lần Mệnh Vẫn, đều là vỡ vụn xương cốt, gãy kinh mạch, thậm chí là xé rách linh hồn, cái loại thống khổ này khó có thể tưởng tượng, hơn nữa trong quá trình Mệnh Vẫn, ý thức dường như luôn luôn xen vào sinh và tử, thời gian đều mất đi khái niệm, khiến người ta phát điên.

Mục Phượng Tiên đã trải qua một lần Mệnh Vẫn, thiếu chút nữa bởi vậy mà ngã xuống, nàng lường trước chính mình không thể qua tiếp một lần Mệnh Vẫn, liền quyết định chung thân ngưng lại ở Toàn Đan Chí Cực, không tấn công cảnh giới Thần Hải hư vô mờ mịt kia.

Lâm Minh hỏi:

- Như vậy lúc trước tổ sư khai phái Thần Hoàng đảo, đã trải qua vài lần Mệnh Vẫn?

- Ba lượt, tổ sư thất bại ở lần Mệnh Vẫn ngưng đan thứ ba, Toàn Đan tấn công Thần Hải cần dũng khí thật lớn, mấy lần Mệnh Vẫn, có thể sống đặt chân đến cảnh giới Thần Hải đã ít lại càng ít! Trên thực tế, đại đa số cường giả Toàn Đan đều lựa chọn giống với lão thân, cả đời tầm thường vô vi, sau mấy trăm năm, hóa thành hoàng thổ.

Mục Phượng Tiên nói tới đây tự giễu cười cười, võ giả Toàn Đan cơ sở không đủ, đạt tới Tiên Thiên Chí Cực rồi tùy tiện Mệnh Vẫn, chẳng khác nào tự sát.

Mặc dù cơ sở củng cố, Mệnh Vẫn tử vong vẫn tính không nhỏ, cho nên nói, nếu muốn trở thành cường giả phong hoàng, chẳng những thiên tư phải đủ, hơn nữa cần đại khí vận thân.

Toàn Đan đến Thần Hải, cách nhau một cái cảnh giới, thọ nguyên gấp mười, mê hoặc này thật sự quá lớn.

Lâm Minh không kìm nổi cảm thán một tiếng, nguyên lai sư tổ khai phá Thần Hoàng đảo là ngã xuống ở trong Mệnh Vẫn, đại cơ duyên giống như này, vẫn như trước ngã xuống ở trong Mệnh Vẫn, có thể thấy được đặt chân Thần Hải gian nan đến mức nào.

Lâm Minh không kìm nổi hỏi:

- Sư tổ, từ Toàn Đan Chí Cực, đến cảnh giới Thần Hải, rốt cuộc trải qua vài lần Mệnh Vẫn?

- Chuyện này mỗi người mỗi khác, có chút người chỉ cần bốn lần, năm lần liền có thể, nhưng có chút người lại phải bảy lần, tám lần, thậm chí còn có chín lần Mệnh Vẫn trong truyền thuyết!

- Mỗi một lần Mệnh Vẫn, đều là một lần khảo nghiệm sinh tử, mỗi một lần trải qua Mệnh Vẫn, chân nguyên dày đặc hơn, sinh mệnh lực cường đại hơn, kinh mạch cứng cỏi hơn, cho nên, số lần trải qua Mệnh Vẫn càng nhiều, sẽ càng cường đại, lúc trước ta nói qua, có chút đại năng ở Mệnh Vẫn kỳ cũng đã phong hoàng xưng đế, bọn họ chính là võ giả trải qua số lần Mệnh Vẫn quá nhiều. Nhưng nhân vật này, một khi thành tựu Thần Hải, thực lực sẽ cực kỳ khủng bố!

- Nhưng dù vậy, đại đa số võ giả đều hy vọng chỉ có bốn lần Mệnh Vẫn, thành tựu Thần Hải sớm một chút, về phần chín lần Mệnh Vẫn, ngẫm lại đều khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

- Ta hiểu được, cảm ơn sư tổ.

- Ân, ngươi sớm muộn gì cũng phải từng trải cảnh giới Mệnh Vẫn, thọ nguyên của ta không nhiều lắm, nguyện vọng duy nhất chính là có thể sống nhìn thấy ngươi trở thành cường giả phong hoàng.

Mục Phượng Tiên nói tới đây, trên mặt lộ ra tươi cười từ ái.

- Ân!

Lâm Minh trịnh trọng gật đầu, thành tựu cảnh giới Thần Hải, đại khái chỉ là bước đầu tiên đặt chân Thần Vực, nếu một bước này chính mình đều không đi nổi, còn nói chuyện gì theo đuổi võ đạo cực hạn.

- Tốt lắm, ngươi đi ra ngoài kêu Vũ nhi vào đi.

- Vâng!

Sau khi Lâm Minh ra ngoài, liền gọi Mục Thiên Vũ tiến vào, Mục Thiên Vũ nói chuyện ở bên trong mất thời gian một nén hương.

Sau đó, Lâm Minh nghe được tiếng bước chân Mục Thiên Vũ rất nhỏ, đây là chuẩn bị đi ra.

Nhưng mà tiếng bước chân ngưng lại ở cửa phòng, dường như lưỡng lự hồi lâu, mới chậm rãi đẩy cửa ra, Lâm Minh nhìn lại, đã thấy sắc mặt Mục Thiên Vũ ửng đỏ, vẻ mặt có chút xấu hổ.

- Ta nghĩ... Ngươi đã đi rồi.

Mục Thiên Vũ có chút khó khăn nói.

Lâm Minh thoáng sửng sốt, cũng hiểu được, hiện tại Mục Thiên Vũ có chút không biết như thế nào đối mặt với chính mình, hắn liền thức thời nói:

- Ta muốn thu thập một chút đồ vật, đi tới Nam Hải.

- Nam Hải...

Mục Thiên Vũ nhất thời có chút xuất thần, nàng đã từ Mục Phượng Tiên biết được tin tức Lâm Minh muốn đi Nam Hải, đối với chuyện này nàng đương nhiên không muốn, tuy nhiên cũng biết chính mình không có khả năng thuyết phục Lâm Minh, thở dài một hơi, Mục Thiên Vũ nói thầm trong lòng:

- Ngươi bảo trọng... Ngươi đi Nam Hải, ít nhất... Mỗi một đoạn thời gian đều báo tin một lần, báo một chút bình an.

Mục Thiên Vũ lưỡng lự nửa ngày, rốt cuộc cắn môi nói ra lời này.

Lâm Minh gật đầu:

- Ta sẽ... Mười ngày sau, đi Nam Hà đảo.

...

Nam Hà đảo là một hòn đảo diện tích rộng trên Nam Hải, bốn năm ngàn dặm.

Ở trên Nam Hà đảo, có hai nơi bảo địa, một chỗ là mạch khoáng, Chân Nguyên thạch trung phẩm một chỗ khác là Linh Thực sâm lâm.

Mạch khoáng Chân Nguyên thạch trung phẩm tự nhiên không cần phải nói, đối với tông môn tứ phẩm mà nói cũng cực kỳ quý giá.

Về phần Linh Thực sâm lâm, bởi vì nguyên nhân địa mạch, trong đó đủ các loại dược vật quý báu, giá trị không thua gì mạch khoáng Chân Nguyên thạch.

Nam Hà đảo luôn luôn là lãnh địa Thần Hoàng đảo, nguyên bản nơi này khoảng cách Nam Hải Ma Vực khá xa, coi như an toàn, nhưng gần đây mấy tháng, chiến cuộc dao động, chiến hỏa đã đốt tới đây, Nam Hà đảo cũng trở thành tuyến đầu chiến trường.

Một ngày này, một thanh niên đầu đội nón tre, mặc áo đen, cưỡi Thần Phong điêu dừng ở trên Nam Hà đảo.

Kẻ này dáng người cao ngất, tướng mạo bình thường, tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, sau lưng hắn mang một thanh binh khí dài chín xích, trên binh khí quấn vải, từ một mặt binh khí lồi lên lưỡi dao hình bán nguyệt, binh khí này rất có thể là kích.

Thanh niên này chính là Lâm Minh sau khi dịch dung, Bích Lạc không biết là tìm được một bộ Dịch Dung thuật ở di tích cổ hoặc là động phủ nào, nội dung vô cùng tinh diệu, một khi dùng đến, có thể hoàn toàn mô phỏng theo dung mạo, khí chất một người khác, thậm chí chỉ có giống chó mới có thể nhận ra khí tức, hiểu rõ khác biệt.

Trong rất nhiều tông môn tứ phẩm, công pháp cao cấp thật ra có không ít, nhưng loại Dịch Dung thuật này cùng loại với bàng môn tà đạo, hầu như không có, cho dù có một ít, cũng kém hơn rất nhiều so với bộ của Bích Lạc.

Có một bộ Dịch Dung thuật này, cường giả Toàn Đan trung kỳ cũng không phát hiện ra Lâm Minh ngụy trang.

Điều này sẽ giúp Lâm Minh giảm bớt nguy hiểm trên hành trình tới.

Chương 438: Liên minh thời chiến

Tìm người hỏi đường, lại đối chiếu bản đồ trong tay một chút, rốt cuộc xác định vị trí, một bàn tay đè áp nón tre trên đầu, Lâm Minh lập tức đi về phía một tòa thành trấn, tại trong thành trấn kia, có một tòa kiến trúc cực kỳ dễ làm người khác chú ý, cao hơn hai mươi trượng, trước cửa đeo một bảng hiệu, mặt trên viết, Nam Hải liên minh thời chiến.

Đây là tổ chức thành lập trong nửa năm qua, dù sao Nam Hải Ma Vực cũng là thế lực tông môn ngũ phẩm, cộng thêm nó ở chỗ sâu trong một ít hòn đảo rải rác, thế lực này cực kỳ khổng lồ, mặc dù Thần Hoàng đảo liên hợp một ít môn phái Ngũ Hành Vực, muốn chống cự lại Nam Hải Ma Vực, vẫn như trước phải cố hết sức.

Chủ yếu là, tông môn Ngũ Hành Vực hợp tác tiêu cực với Thần Hoàng đảo, trông cậy vào bọn họ làm chủ lực chiến tranh không thực tế.

Thần Hoàng đảo vẫn phải dựa vào chính mình.

Nhưng mà chiến đấu một năm, đệ tử ngoại môn tổn thương nghiêm trọng, đệ tử nội môn cũng tiêu hao không ít, dưới tình huống như vậy, Thần Hoàng đảo không thể không lại tìm kiếm liên minh.

Nam Hải liên minh thời chiến ứng với vận mệnh mà sinh ra.

Liên minh này do Thần Hoàng đảo liên hợp một cái liên minh võ giả Nam Thiên Vực ảnh hưởng quy mô lớn cùng tổ kiến, toàn bộ Nam Thiên Vực, thậm chí chiêu mộ võ giả tự do mấy vực phụ cận, dấn thân vào chiến trường Nam Hải.

Căn cứ chiến công mà chi trả Chân Nguyên thạch, hoặc là đổi các phần thưởng khác.

Những võ giả tự do này, có sáu bảy thành là xuất thân không tông môn hoặc là tông môn nhị phẩm, còn có một bộ phận là các võ giả đại tông môn khác đi lịch lãm.

Thần Hoàng đảo lấy ra phần thưởng tương đối phong phú, rất nhiều võ giả tự do vì những phần thưởng này mà gia nhập đến chiến trường Nam Hải, tích lũy quân công, đổi vật phẩm.

Lâm Minh tính toán ngụy trang thành một thành viên trong đó.

Thân phận của hắn thật sự rất mẫn cảm, chớ nói hắn là nhân vật thiên phú thứ nhất Thần Hoàng đảo, chỉ cần việc hắn giết chết Ma Vực thánh tử Lôi Mộ Bạch, đủ để cho Nam Hải Ma Vực toàn lực đuổi giết hắn.

Lôi Mộ Bạch là thánh tử Nam Hải Ma Vực toàn lực bồi dưỡng ra, thiên phú có một không hai Nam Hải Ma Vực. Nhân vật có được huyết mạch trực hệ U Minh đại đế, một người như vậy lại bị Lâm Minh xử lý trực tiếp, cừu hận này có thể nghĩ mà biết.

Có thể nói, một khi thân phận Lâm Minh bại lộ, vậy có thể dẫn tới tất cả cường giả Toàn Đan phụ cận đến đây, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh tự nhiên phải cẩn thận hơn nhiều, lần này hắn xuất chiến Nam Hải Ma Vực. Đối với bên ngoài tuyên bố bế quan, tìm hiểu Chu Tước Cấm Thần lục.

Chỉ có ba người Mục Phượng Tiên, Mục Dục Hoàng cùng Mục Thiên Vũ biết hắn kỳ thật đã đi tới chiến trường Nam Hải.

Ngụy trang thành một võ giả tự do, vũ khí lại từ thương đổi thành kích, thân phận như vậy, sẽ không dễ dàng dẫn tới chú ý.

Tiến vào trong trấn nhỏ này, đường phố hai bên rậm rạp kiến trúc, những kiến trúc này đều hoàn toàn mới. Thoạt nhìn mới cấu tạo mấy tháng gần đây, có nhà đá đơn sơ, cũng có điện phủ cao lớn. Còn có rất nhiều phường thị, không ít người bày sạp ở hai bên đường.

Những quán chủ này phần lớn là võ giả, hơn nữa tu vi cũng không thấp. Ngưng Mạch kỳ đều tính là võ giả cấp thấp, Hậu Thiên kỳ chiếm đại đa số, thậm chí có không ít võ giả Tiên Thiên.

Đương nhiên, võ giả Tiên Thiên bán hơn phân nửa giá cả đắt đỏ. Những quán chủ võ giả Tiên Thiên này, ánh mắt từng kẻ đều rất cao, võ giả không đồng cấp bọn họ đều lười phản ứng.

Quầy hàng có thể nói đủ loại, đan dược, độc dược, phù triện, ngọc giản công pháp, bảo khí... Cái gì cần có đều có.

Không hề nghi ngờ, mấy thứ này, hầu hết là chiến lợi phẩm đến từ chiến trường.

Những võ giả tự do này, sau khi giết địch trên chiến trường, trừ bỏ đạt được quân công ra, còn có một con đường phát tài thật lớn, chính là cướp đoạt vật phẩm tùy thân của đối phương.

Đây chính là một bút tài phú, về phần có thể vớt đến cái gì, vậy phải xem vận khí bản thân.

Cho nên ở trên chiến trường, thậm chí có thể nhìn thấy tình cảnh có chút người chết bị lột sạch, bậc tình huống này, hơn phân nửa là trên thân đối phương mặc nhuyễn giáp không tồi, kết quả bị vơ vét, quần áo liên quan cũng bị xé nát.

Võ giả vô cùng vinh quang rực sáng ở trong phàm nhân, đến chết rơi vào kết cục lõa thi hoang dã, thật sự khiến người ta cảm khái không thôi.

Lâm Minh một đường đi tới, cưỡi ngựa xem hoa những quầy hàng này, thứ tốt quả thật không ít, đương nhiên, đây là đối với võ giả cấp bậc thấp mà nói, đối với Lâm Minh tự nhiên không có bất kỳ lực hấp dẫn.

Chiến tranh là một cơ hội làm giàu, quân công cộng thêm tài vật giết người cướp của nhận được, rất có thể khiến một võ giả bần cùng một đêm phất nhanh.

Cũng chẳng trách nửa năm qua, nhiều võ giả tự do như vậy gia nhập đến liên minh thời chiến.

Trên trấn nhỏ, trừ bỏ võ giả đẳng cấp cao ra, cũng có không ít võ giả cấp thấp, tu vi chỉ có Luyện Tạng kỳ, Luyện Nhục kỳ, những người này, chỉ là tới cung cấp phục vụ.

Giống người như thế lưu lượng rất lớn, hơn nữa toàn bộ người qua lại là kẻ có tiền, tự nhiên dễ dàng buôn bán thịnh vượng, tỷ như tửu lâu, nhà trọ, quán trà, thậm chí còn có thanh lâu.

Chiến trường là địa phương áp lực thật lớn, mỗi ngày xuất sinh nhập tử, tinh thần cao độ khẩn trương, thời điểm trở lại đại bản doanh, võ giả lựa chọn đi thanh lâu tiêu sái phát tiết một lần chỗ nào cũng có, trấn nhỏ có hai đại thanh lâu, sinh ý đều rất thịnh vượng.

Lâm Minh một đường không chút hoang mang tiêu sái đến đại điện liên minh thời chiến, không dẫn tới bất luận kẻ nào chú ý.

Tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, ẩn nấp khí tức toàn thân, tướng mạo bình thường phổ thông, võ giả Hậu Thiên kỳ tại đây khắp nơi đều có trong trấn nhỏ, căn bản không hề có chỗ đặc biệt.

Đi vào trong đại điện, không gian bên trong cực kỳ rộng lớn.

Lúc này ở trong đại điện, đã có mười mấy người tụ tập, bọn họ giống cùng Lâm Minh, cũng vừa mới gia nhập liên minh thời chiến.

Ở quanh thân đại điện, có rất nhiều chỗ ngồi, không ít binh sĩ ngồi nói chuyện phiếm uống rượu, có chút còn chỉ trỏ đối với mười mấy người trong đại điện, vẻ mặt mang theo một ít đồng tình cùng thương người.

Lâm Minh mới vừa vào cửa, liền có một võ giả Tiên Thiên râu ria xồm xàm lười biếng đánh giá Lâm Minh một lần, hỏi:

- Đến tham chiến?

- Phải!

- Tên?

Lâm Minh do dự một chút, nói:

- Hoang Kích.

Tên Hoang Kích này, vừa nghe chính là danh hiệu, trên chiến trường, dùng danh hiệu rất nhiều, thứ nhất dễ nhớ, thứ hai rất nhiều người không muốn bại lộ tính danh chân thật.

Nam nhân Tiên Thiên cũng không thèm để ý, xuất ra một tấm biểu mẫu báo danh từ phía dưới bàn, vỗ ở trên bàn, giao cho Lâm Minh, nói:

- Điền đầy đủ rồi giao lên, chờ một lát thống nhất thí nghiệm thực lực, sau đó an bài tiểu đội cho ngươi.

Nam Hải chiến tranh, cơ bản tiến hành tác chiến với tiểu đội là đơn vị, trong tiểu đội có các loại chức nghiệp, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, nếu không một người chiến đấu, bị trọng thương ngay cả chiếu cố cũng không có, tỷ lệ còn sống rất thấp.

Lâm Minh điền bảng đầy đủ, bị người đưa tới phía sau đại điện, chung quanh mờ mờ tối một mảnh, cái gì đều không thể nhìn thấy.

Mà ở trung ương quảng trường, có hơn mười võ giả tự do đã chờ ở trong này, tu vi đều là Hậu Thiên kỳ, đang chờ đợi thí nghiệm thực lực.

Hơn mười người, có nam có nữ, có già có trẻ, nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, phần lớn bọn họ mặt không chút thay đổi, có chút ngồi xuống nhập định, có chút mặt lộ vẻ khẩn trương.

Những người này tuy rằng trở thành võ giả nhiều năm, nhưng tham gia chiến đấu quy mô lớn như thế, vẫn là lần đầu tiên.

Ánh mắt Lâm Minh đảo qua chung quanh, mặt ngoài không nhúc nhích thanh sắc, trong lòng lại cười lạnh một tiếng, những võ giả Hậu Thiên kỳ chung quanh này cảm giác không ra cái gì, Lâm Minh lại phát hiện, bọn họ bị vây ở trong một chỗ ảo trận.

Mà ở ngoài ảo trận, địa phương gần trong gang tấc, còn có bốn võ giả Tiên Thiên, chỉ trỏ bình luận đối với những người này, bởi vì có ảo trận yểm hộ, lời nói của bọn họ không có chút ý tứ cố kị.

Bốn người này, hai cái Tiên Thiên hậu kỳ, còn có hai cái là Tiên Thiên trung kỳ.

- Chu sư huynh, ngươi xem những người này tới lần này thế nào?

Một nam nhân thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi, tu vi Tiên Thiên trung kỳ, hỏi một người râu dài hơn hắn ở bên cạnh, hơn bốn mươi tuổi, tu vi chỉ có Tiên Thiên trung kỳ, ở tông môn tứ phẩm, chỉ là đệ tử ngoại môn, cuộc đời này nếu không gặp được cơ duyên nghịch thiên, không có khả năng đặt chân cảnh giới Toàn Đan.

Nam nhân được xưng là Chu sư huynh, đưa tay vuốt chòm râu, mặt hẹp dài, hai mắt sâu thẳm, hắn vuốt râu ria nhìn lướt qua thí nghiệm giả đợi ở đây, lơ đễnh nói:

- Vật hy sinh mà thôi!

- Chiến tranh là thủ đoạn phát tài tốt, tuy nhiên cũng phải có mệnh mới hưởng thụ được, những người này, ta xem phải chết chín thành!

- Võ giả tự do thôi! Ngươi trông cậy vào bọn họ mạnh bao nhiêu? Trừ bỏ số ít xuất thân đại tông môn lịch lãm ra, còn lại chỉ là võ giả bình dân, kế thừa rác rưởi, tài nguyên thiếu thốn, cơ sở kém đến rối tinh rối mù.

- Ân, mười mấy người này, ta xem nữ nhân kia, còn có cái tên lưng đeo chiến kích, phỏng chừng trình độ có thể là võ giả nhị lưu ở tông môn tứ phẩm đỉnh cấp.

Chu sư huynh chỉ tay về Lâm Minh cùng một nữ nhân khác, hiển nhiên hắn nói chính là hai người này.

Bốn người nói chuyện, một chữ không hề rơi ra ngoài tai Lâm Minh.

Hắn chỉ cười cười, lơ đễnh, vài người này, cũng không phải Thần Hoàng đảo, mà là liên minh võ giả.

Liên minh võ giả, ở vào Thái Huyền châu Nam Thiên Vực, là một cái tổ chức rời rạc, có chút thế lực hoặc người, gặp được phiền toái, sẽ đến liên minh võ giả phát ra nhiệm vụ, từ liên minh võ giả chuyển giao sang võ giả trong liên minh, mỗi một nhiệm vụ liên minh võ giả sẽ từ đó rút ra năm phần tiền thuê.

Ngoài ra, liên minh võ giả cũng cung cấp một cái sàn giao dịch, còn có thể cấp cường giả trong liên minh phúc lợi định kỳ.

Võ giả tham gia liên minh với gia nhập môn phái cũng không xung đột, vài cái võ giả trước mắt này là đệ tử ngoại môn đến từ Thái Huyền điện.

Lại đợi một cái canh giờ, gom đủ hai mươi người, lúc này nam nhân họ Chu mới lười biếng đứng lên, triệt bỏ ảo trận.

Hô...

Cảnh tượng chung quanh đột nhiên biến mất, sương mù mờ mờ tán đi, ở trước mặt mọi người bày ra một tòa đại điện, bốn nam tử đứng song song ở phía trước đại điện, trên cao nhìn xuống nhìn hai mươi võ giả tự do.

Thình lình xảy ra biến hóa khiến những người này đều là cả kinh trong lòng, hiển nhiên không có đoán trước đến bọn họ thân ở trong một cái ảo trận.

- Tốt lắm, hai mươi người các ngươi đi lên, bắt đầu thí nghiệm thực lực. Đầu tiên phải nói rõ, tham gia trận chiến tranh này tỷ lệ tử vong rất cao, các ngươi nên nghĩ cho kỹ, muốn rời khỏi, còn kịp!

Nam nhân họ Chu nhìn mọi người chung quanh một vòng, ánh mắt ở trên thân Lâm Minh cùng nàng kia dừng lại một hồi lâu.

Chương 439: Chiến binh cấp một

Đã đến nơi này, tự nhiên không có người nào rời khỏi, nam nhân họ Chu vừa lòng gật gật đầu:

- Một khi đã như vậy, các ngươi tiến vào Vạn Sát trận đi, căn cứ điểm số để bình phán cấp bậc thực lực các ngươi, rồi sau đó sắp xếp tiểu đội đối ứng với thực lực, khuyên các ngươi tốt nhất phát huy ra toàn bộ thực lực, gia nhập một cái tiểu đội chiến lực cao, càng dễ dàng đạt được quân công, cũng càng dễ dàng sống sót!

- Hiện tại đều lại đây, từng người đến, ngươi, đến trước!

Nam nhân họ Chu tùy tiện điểm một người, khi nói chuyện, một cái nam nhân bên cạnh hắn mở ra Vạn Sát trận, Vạn Sát trận ngay tại trên quảng trường, mọi người ở đây phần lớn kiến thức qu Vạn Sát trận.

Đây là Huyễn Sát trận Nam Thiên Vực thường dùng thí nghiệm thực lực võ giả.

- Tích lũy mười vạn phân trở lên, là chiến binh cấp một, năm vạn chia làm chiến binh cấp hai, hai vạn chia làm cấp ba, về phần dưới hai vạn phân, khuyên ngươi về nhà đi, đi chiến trường cũng chỉ chịu chết.

Người dưới hai vạn phân, tương đương với võ giả Hậu Thiên thực lực kém cỏi nhất, người như thế, đối mặt với đệ tử Ngưng Mạch kỳ tông môn tam phẩm đều bị thua, đi chiến trường ngay cả khi vật hy sinh cũng không có tư cách.

Sau khi cái đệ tử thứ nhất tiến vào Vạn Sát trận, võ giả bên cạnh bắt đầu tính thời gian, một nén hương thiêu đốt sạch, sắc mặt võ giả kia trắng nhợt, lui đi ra từ trong Vạn Sát trận.

- Ba vạn sáu ngàn phân, chiến binh cấp ba!

Nam nhân họ Chu mặt không chút thay đổi tuyên bố.

Nghe thế, nam nhân vừa thí nghiệm hơi hơi sửng sốt, dường như có chút không thể nhận, rất nhiều võ giả tự do bởi vì tiếp xúc cao thủ cùng giai không nhiều lắm, phi thường tự tin, nếu không bọn họ cũng sẽ không đến chiến trường Nam Hải tỷ lệ tử vong cực cao này.

Nhưng thí nghiệm kết quả đi ra, lại chỉ có chiến binh cấp ba, khó tránh chịu đả kích.

- Kế tiếp!

Nam nhân họ Chu mờ nhạt liếc mắt nam nhân kia một cái, tiếp tục người đệ tử thứ hai tiến vào, lại chỉ có nửa nén hương đã đi ra.

- Hai vạn tám ngàn phân, chiến binh cấp ba!

- Ba vạn ba ngàn phân, chiến binh cấp ba!

- Bốn vạn phân, chiến binh cấp ba!

- Một vạn chín ngàn phân, không hợp cách!

Liên tiếp trắc thí mười đệ tử, không có một ai vượt qua năm vạn phân, toàn bộ là chiến binh cấp ba, còn có một kẻ không hợp cách.

Đệ tử không hợp cách bị đả kích không nhẹ, mặt xám mày tro rời khỏi.

Nam nhân họ Chu vẫn như trước biểu tình bình tĩnh, tình hình như vậy đã sớm ở trong hắn đoán trước. Hắn chỉ nữ nhân lúc trước hắn xem trọng trong đội ngũ. Nói:

- Ngươi, đi lên thử một chút!

Nàng kia mặc một thân áo xanh, dáng người thon dài, diện mạo bình thường, sau khi nữ nhân tiến vào Vạn Sát trận, người phía sau nam nhân họ Chu điểm hương. Lần này, hương cháy đặc biệt dài, một nén hương đốt hết. Nén thứ hai cũng đốt xong rồi.

Thẳng cho đến nén hương thứ ba cháy một nửa, nàng kia mới hừ nhẹ một tiếng, rời khỏi Vạn Sát trận.

- Chín vạn sáu ngàn phân. Chiến binh cấp hai!

Lời vừa nói ra, đệ tử ở đây ngạc nhiên thán phục không thôi, hoàn toàn không nghĩ tới, nữ nhân bình thường diện mạo áo xanh thực lực lại cường đại như vậy.

Chín vạn sáu ngàn phân. Nàng mạnh gấp đôi người thực lực thứ hai từ đầu trắc thí tới giờ.

Nữ nhân không có bất kỳ dao động, dường như lơ đễnh đối với chuyện lấy được thành tích này.

- Kế tiếp, ngươi! Đi lên!

Nam nhân họ Chu chỉ Lâm Minh.

Lâm Minh không chút hoang mang tiêu sái vào Vạn Sát trận, quay đầu lại hỏi:

- Vị sư huynh này, có thể nói cho ta biết hay không, điểm tính như thế nào?

- Ân? Ngươi hỏi cái này để làm gì? Đánh hết sức là được.

Nam nhân họ Chu không kiên nhẫn nói.

- Chỉ là muốn biết một chút, thời điểm đánh trong lòng có cái để đếm.

Nam nhân họ Chu không vui nhìn Lâm Minh một cái, lạnh như băng đáp:

- Giết Hậu Thiên đỉnh phong một vạn phân, Hậu Thiên hậu kỳ hai ngàn phân, Hậu Thiên trung kỳ ba trăm phân.

- Đã hiểu.

Lâm Minh nói xong, tiến nhập Vạn Sát trận.

Ánh sáng trắng hiện lên, ở trước mặt Lâm Minh xuất hiện bảy tám võ giả, tu vi từ Hậu Thiên trung kỳ đến Hậu Thiên đỉnh phong đều có.

Lâm Minh tiện tay rút ra một cây vũ khí trường kích giả thuyết từ quanh thân, thần sắc bình tĩnh, hắn hỏi điểm, chính là sợ giết quá nhiều dẫn tới người hữu tâm chú ý.

Hô!

Ba bốn võ giả xông lên, Lâm Minh quét ngang trường kích, toàn bộ ba bốn võ giả bị chém eo, nổ tung thành một đoàn mưa máu!

Miểu sát không hề trì hoãn!

Ngay sau đó, một võ giả Hậu Thiên đỉnh phong xông lên, Lâm Minh đều lười biếng chiêu thức, nhất kích quét xuống phía dưới, võ giả Hậu Thiên đỉnh phong kia cũng bị chặt đứt!

Với thực lực Lâm Minh, đối mặt với những võ giả cấp thấp này, căn bản là giết hại.

Ở ngoài Vạn Sát trận, hương chậm rãi bùng cháy, nam nhân họ Chu ôm cánh tay ở ngực, ngón trỏ cùng ngón cái vuốt râu mép, trên mặt nghiền ngẫm tươi cười, hắn đang chờ đợi thành tích Lâm Minh.

Một nén hương đốt sạch, cây hương thứ hai điểm lên, một nén hương này mới đốt một điểm nhỏ, mà đúng lúc này, hào quang nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Lâm Minh rời khỏi Vạn Sát trận.

- Ân? Nhanh như vậy?

Nam nhân họ Chu có chút ngạc nhiên, hắn nguyên bản cho rằng với thực lực Lâm Minh, ngây ngốc hai ba nén hương tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng mà ngược lại vừa thấy điểm, nam nhân họ Chu nở nụ cười, tiểu tử này, quả nhiên thật sự có tài.

Võ giả tự do chung quanh ngay từ đầu không để ý Lâm Minh, thẳng cho đến khi nam nhân họ Chu đọc ra thành tích.

- Mười vạn linh một ngàn phân, chiến binh cấp một!

Xoạt!

Võ giả toàn trường đều nhìn qua Lâm Minh, chiến binh cấp một? So với nữ nhân phía trước còn lợi hại hơn?

Đại đa số những người này đều tiến vào Vạn Sát trận, biết rõ lấy được độ khó mười vạn phân.

- Hắc hắc! Tiểu tử này không tồi, có thể so với thời điểm ta trẻ tuổi!

Nam nhân họ Chu sờ sờ cằm, tán thưởng nói.

- Một nén hương thêm một chút thời gian, hắn có thể còn lưu thủ.

- Là có lưu thủ, vẻn vẹn chỉ Hậu Thiên hậu kỳ còn có thực lực này, vượt qua tiêu chuẩn đệ tử ngoại môn đỉnh cao tông môn tứ phẩm.

- Quả thật có tiền đồ, điều kiện tiên quyết là hắn có thể sống sót ở trên chiến trường Nam Hải.

Lâm Minh bình tĩnh đi xuống dưới, mười vạn phân là hắn tính trước thời hạn, chính là danh hiệu chiến binh cấp một.

Liên minh thời chiến với tiểu đội là đơn vị tác chiến, chiến tranh tình báo, bao gồm vị trí địch nhân, cũng đều phát ra đến trong tay tiểu đội, gia nhập tiểu đội, sẽ tiện hơn nhiều, một khi đã như vậy, Lâm Minh đương nhiên phải tận lực gia nhập tiểu đội đẳng cấp cao, như vậy có thể quen thuộc chiến trường nhanh hơn, nhận được tình báo trọng yếu hơn.

Về phần hoãn một nén hương ở bên trong, hoàn toàn là Lâm Minh cố ý, hắn kỳ thật chỉ dùng mười mấy hô hấp thời gian liền đạt tới mười vạn phân, một phần do địch nhân trong Vạn Sát trận nảy sinh cái mới quá chậm. Thời gian còn thừa Lâm Minh đều ở cố ý chần chừ, miễn cho đi ra quá sớm, quá mức kinh thế hãi tục.

Lâm Minh trở lại trong đội ngũ, võ giả chung quanh nhìn Lâm Minh đều có chút kính sợ, nàng phía trước cũng nhìn Lâm Minh vài lần, sau đó liền im lặng.

Ở sau Lâm Minh, vài cái võ giả còn lại cũng trắc xong thực lực, điểm cao nhất cũng chỉ gần năm vạn phân mà thôi, toàn bộ là chiến binh cấp ba.

Chiến binh cấp ba, gần như là tầng chót của chiến trường Nam Hải Ma Vực.

- Hai người các ngươi, đi theo ta!

Nam nhân họ Chu chỉ Lâm Minh cùng nữ nhân phía trước.

Các mười tám võ giả tự do khác nhìn theo hai người Lâm Minh rời đi, ánh mắt có chút cảm khái, lại có chút ghen tị, chênh lệch quá xa.

- Hiện tại mang bọn ngươi đi gia nhập tiểu đội tác chiến, gia nhập một cái tiểu đội cường đại, khi gặp được nguy hiểm, an toàn các ngươi có thể nhận được bảo đảm lớn nhất, tuy nhiên có đôi khi, tiểu đội cường đại đối mặt với địch nhân cũng sẽ càng cường đại hơn, cụ thể thế nào, các ngươi tự mình tuyển đi!

Nam nhân họ Chu nói xong đẩy ra đại môn, ở sau lưng đại môn, là một tửu quán ồn ào.

Toàn bộ tửu quán sắc điệu u ám, ở trên trần nhà đeo Chân Nguyên thạch đăng đủ mọi màu sắc, trên trung ương sân khấu, một nữ nhân quần áo ít đến đáng thương đang múa một loại vũ đạo Lâm Minh chưa từng thấy qua, so với võ đạo truyền thống Nam Thiên Vực, loại vũ đạo này gần như chính là tùy ý khoe ra bộ vị thân thể gợi cảm, dẫn tới võ giả phía dưới kêu lên từng đợt.

- Hắc, đẹp đi.

Nam nhân họ Chu bĩu môi đối với Lâm Minh, lộ tươi cười:

- Vũ đạo truyền đến từ bên kia Ma Vực, thật là thú vị! Ma Vực này cũng mang đến một ít thứ tốt! Ha ha!

Nam nhân họ Chu tùy ý cười, không chút để ý tới ánh mắt nàng bên cạnh chán ghét.

- Các vị, dừng một chút, hai con người mới, một cái chiến binh cấp một mười vạn một ngàn phân, một cái chuẩn chiến binh cấp một chín vạn sáu ngàn phân, đội ngũ nào cần, nói một tiếng.

Tiếng động lớn nháo im lặng, vũ nữ ở trên sân khấu cũng dừng múa, những võ giả kia tùy ý cuồng hoan, ánh mắt theo thanh âm nam nhân họ Chu chuyển dời đến trên thân Lâm Minh cùng nữ nhân, nhìn từ trên xuống dưới.

Bất với Lâm Minh lường trước, cũng không xuất hiện tình huống rất nhiều người tranh nhau cướp.

- Xem ra, chiến binh cấp một mười vạn một ngàn phân cũng không phải rất đáng giá, hoặc là những tiểu đội ở đây đều là tiểu đội đỉnh cấp, chướng mắt mười vạn một ngàn phân.

Lâm Minh nghĩ như vậy, mặt ngoài không nhúc nhích.

- Tiểu tử, gia nhập chúng ta thế nào?

Sau khi yên lặng mấy giây, một nam nhân thét to, cầm một bầu rượu trong tay, bàn tay to lay động, rượu rớt ra bên ngoài không ít.

Lâm Minh liếc mắt một cái vọng qua, tu vi nam nhân kia là Hậu Thiên đỉnh phong, chân nguyên dày đặc dị thường, hiển nhiên là cao thủ trong cường giả cùng giai.

- Tiểu đội chúng ta có ba cái cao thủ Tiên Thiên, trong đó đội trưởng chúng ta là Tiên Thiên trung kỳ, năm thành viên khác, mỗi người cũng là chiến binh cấp một kinh nghiệm sa trường, tu vi đều là Hậu Thiên đỉnh phong, thậm chí nửa bước Tiên Thiên, chúng ta là một trong tiểu đội đỉnh cấp liên minh thời chiến, gia nhập tiểu đội chúng ta, ngươi sẽ có cơ hội tốt tích lũy quân công tốt nhất, nói thật, nếu không phải mấy ngày trước giảm quân số, bình thường chúng ta sẽ không cần võ giả Hậu Thiên hậu kỳ.

Rất nhiều tiểu đội thâm niên, không muốn có tân binh, một tân binh thường thường khuyết thiếu kinh nghiệm tác chiến, thời điểm gặp nguy cơ sinh tử sẽ rối loạn đầu trận tuyển, biến thành trói buộc, ở trong chiến tranh sinh tử chỉ tại nháy mắt, trong tiểu đội có một cái trói buộc hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh xem ra còn rất non nớt, đặt ở trong tiểu đội bọn họ thuộc loại tầng dưới chót, tương lai biểu hiện trên chiến trường như thế nào rất khó nói.

Chương 440: Săn giết bắt đầu

Sau khi nam nhân nói lời này, nam nhân họ Chu quay sang Lâm Minh nói:

- Người này nói đều là thật, bọn họ quả thật là một tiểu đội mạnh nhất trong liên minh thời chiến, ngươi lựa chọn gia nhập bọn họ cũng không tồi.

Lâm Minh hơi có chút do dự, cũng không trả lời ngay.

Nam nhân nhìn ra Lâm Minh băn khoăn:

- Ngươi trước theo ta tới phòng nghỉ đã, nếu có thể thì trực tiếp gia nhập, tuy nhiên tục tĩu nói trước, ngay lúc bắt đầu chiến đấu chúng ta có thể giúp ngươi một chút, tuy nhiên ngươi không nên trông cậy vào sự giúp đỡ của đội viên, nếu sau vài lần tác chiến ngươi vẫn không thể thích ứng được chiến đấu sinh tử, vậy thì chớ trách ta đá ngươi ra khỏi tiểu đội, tiểu đội chúng ta không có trói buộc, nếu không thời điểm chiến đấu, ngươi mắc sai lầm liền liên lụy bọn ta.

- Đây là tự nhiên.

Lâm Minh bình tĩnh lên tiếng:

- Ta muốn hỏi vị sư huynh này một chút, tình báo của tiểu đội các ngươi lấy từ đường nào?

- Hai quân giao chiến, tình báo đương nhiên là trọng yếu nhất, tất cả tiểu đội đỉnh cấp đều được tiếp thụ tình báo trực tiếp, hơn nữa chúng ta còn có một đội viên cường đại, chuyên môn phụ trách điều tra và sưu tập tin tức tình báo.

- Ta đã hiểu, ta sẽ gia nhập tiểu đội các ngươi, còn thỉnh vị sư huynh này chiếu cố nhiều hơn.

- Ồ?

Nam nhân kinh ngạc liếc Lâm Minh một cái, dường như tiểu tử này đối tình báo rất để ý? Tuy nhiên hắn cũng không cảm thấy kỳ quái, nói thẳng:

- Ta mang ngươi đi đội viên khác.

Nam nhân nói xong buông bầu rượu xuống, mang theo Lâm Minh xuyên ra tửu quán, sau khi xuyên qua vài hành lang gấp khúc, nam nhân tiến vào một tòa nhà nhỏ, tòa nhà nhỏ này diện tích không lớn, nhưng mà bố trí bên trong cực kỳ tao nhã.

Bên trong tòa nhà nhỏ này, một nữ nhân mặc quần áo tím đang ngồi điều tức. Chung quanh nữ nhân có một vòng khí lưu màu tím lưu chuyển, mơ hồ có điện mang chớp động, chắc là võ giả Lôi hệ.

Nữ nhân mặt anh đào, dáng người yểu điệu, khí chất lãnh diễm, Lâm Minh vừa đến nàng chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, gật gật đầu, sau đó lại tiếp tục ngồi xuống điều tức.

Cách nữ nhân đó không xa, hai thanh niên hình dạng giống nhau đang chơi cờ, đúng là một cặp sinh đôi, tu vi của bọn họ đều là Hậu Thiên đỉnh phong.

- Hắc! Lại có người mới a.

Nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, cặp sinh đôi này buông quân cờ xuống hô lên.

- Ừ, ngươi giới thiệu mình một chút đi!

Nam nhân râu ria quay đầu liếc Lâm Minh một cái.

- Hoang Kích, Hậu Thiên hậu kỳ, Vạn Sát trận khảo hạch mười vạn một ngàn phân, chiến binh cấp một.

- Mười vạn một ngàn phân? Không tồi, ha ha, có tiền đồ. Ta tên là Thanh Mộc, đây là đệ đệ của ta... Thanh Lâm.

Thanh Mộc, Thanh Lâm, cái này đại khái chỉ là tên hiệu. Lâm Minh có thể từ cặp sinh đôi này cảm nhận được một chút dao động Mộc nguyên khí, đoán chắc bọn họ là võ giả Mộc hệ, loại võ giả này phối hợp với một số công pháp đặc thù có thể có năng lực trị liệu. Ở trong tiểu đội trên chiến trường là đội hữu được hoan nghênh vô cùng, có võ giả có năng lực trị liệu cường đại cho nên sinh mạng cũng được đảm bảo hơn.

- Đây là phó đội trưởng chúng ta, ngươi có thể gọi nàng là Tử Vũ.

Thanh Mộc nói xong chỉ chỉ nữ nhân áo tím kia. Nữ nhân này có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong.

- Tử Vũ sư tỷ.

Lâm Minh kêu một tiếng.

Tử Vũ mỉm cười, phản ứng rất bình tĩnh.

- Tiểu đội chúng ta tên là tiểu đội Hỏa Phủ, cũng chính là tên của đội trưởng. Thuộc trung đội ba liên minh thời chiến, Hoang Kích, về sau ngươi chính là thành viên thứ chín của tiểu đội. Qua vài ngày sau chúng ta sẽ ra chiến trường, Hoang Kích, đừng làm ta thất vọng nha!

Nam nhân râu ria xồm xàm cười ha ha nói.

Lâm Minh cũng mỉm cười:

- Ta sẽ tận sức.

- Ha ha, cũng không nên quá khẩn trương!

Nam nhân vỗ vỗ bả vai Lâm Minh:

- Đúng rồi, Hoang Kích, ngươi chủ tu thuộc tính gì?

Lâm Minh do dự một chút, nói:

- Lôi!

Lôi Hỏa song hệ thể chất cực kỳ hiếm thấy, Lâm Minh tự nhiên sẽ không để lộ ra, chỉ có thể lựa chọn một loại trong lôi, hỏa, nếu dùng hỏa thì không thể tránh khỏi phải dùng một ít võ khí các loại như Phượng Sí Tường Không, Vạn Hỏa Liệu Nguyên, đây đều là chiêu thức trên Chu Tước Cấm Thần lục, rất dễ khiến người khác liên hệ với Thần Hoàng đảo, cho nên Lâm Minh đành phải dùng lôi.

Võ giả Lôi hệ mặc dù ở Thần Hoàng châu rất ít nhưng mà ở Ngũ Hành Vực và Thiên Huyền điện thì nhiều lắm, cho dù dùng Lôi Linh cũng không khiến người khác bất ngờ.

- Lôi? Cùng thuộc tính với Tử Vũ, thật ra có thể để Tử Vũ chỉ điểm ngươi một chút, Tử Vũ xuất thân từ Tử Huyền môn ở Thiên Huyền châu, công pháp tu luyện Lôi hệ rất khá!

Thiên Huyền châu trong lời nam nhân râu ria kia chính là khu vực do Thiên Huyền điện quản hạt, ba đại tông môn tứ phẩm Nam Thiên Vực, Thần Hoàng đảo, Thái Huyền điện, Cực Không tông.

Trong đó tông môn tam phẩm dưới trướng Thần Hoàng đảo có mười chín cái, sau khi Lãm Nguyệt tông diệt môn chỉ còn còn lại mười tám cái.

Dưới trướng Thái Huyền điện tự nhiên cũng có tông môn tam phẩm, Tử Huyền môn theo như lời nam nhân râu ria chính là một trong số đó.

Tử Vũ bình tĩnh nói:

- Vấn đề phương diện khống chế Lôi hệ, có thể thương thảo cùng ta.

Lâm Minh gật gật đầu cho có lệ.

- Tốt lắm, đi tới phòng nghỉ đi, qua vài ngày nữa chúng ta sẽ đi chiến trường, mấy ngày này giữ cho trạng thái tốt nhất đi!

Nam nhân râu ria ném cho Lâm Minh một cái thẻ, bên trên viết số phòng.

Lâm Minh nhìn lướt qua số phòng, mặt trên viết chín.

- Cảm ơn... Đúng rồi, có thể cho ta mượn một phần bản đồ phân bố thế lực địch nhân hay không?

Lâm Minh gia nhập tiểu đội, chẳng qua chỉ vì tin tình báo.

Nam Hà đảo địa vực rộng lớn, ngang dọc mấy ngàn dặm, trong đó vị trí địch nhân ở Nam Hải Ma Vực rất khó xác định, nếu Lâm Minh cứ giống như ruồi bọ đi khắp nơi tìm giết, chẳng những hiệu suất cực thấp, còn gặp rất nhiều nguy hiểm.

- Bản đồ phân bố thế lực?

Nam nhân râu ria hơi nghi hoặc, tuy nhiên vẫn sảng khoái nói:

- Tốt, Thanh Lâm, lấy ra một phần ngọc giản bản đồ phân bố thế lực đi.

Toàn bộ tin tức tình báo quân sự đều khắc trên ngọc giản, đương nhiên, trong đó vẫn có một ít tin đã lạc hậu, so với tình hình thực tại có chút chênh lệch.

Lâm Minh tiếp nhận ngọc giản, đắm chìm cảm giác vào trong đó, phát hiện trong ngọc giản là một tấm bản đồ thật lớn, trên bản đồ, biểu thị rất nhiều điểm tròn màu đỏ và màu lam, điểm tròn có lớn có nhỏ.

- Những điểm tròn này là cái gì?

Lâm Minh hỏi.

- Là các thế lực lớn Nam Hải Ma Vực, còn có thế lực phân bố của ta, ngươi đem cảm giác đắm chìm trong đó là nhận được tin tức tỉ mỉ.

Lâm Minh làm theo lời hắn, phát hiện tình báo bên trong cực kỳ tường tận, mỗi một điểm đều có miêu tả thực lực tương ứng, bao gồm tin tức cao thủ trong đó, có quy mô đội ngũ, có trận pháp và cường độ trận pháp.

Lâm Minh nhìn tường tận, đột nhiên ánh mắt sáng lên, chính là nó.

Cứ điểm số ba, tiểu đội có cao thủ Tiên Thiên trung kỳ tọa trấn, canh giữ Chân Nguyên thạch mạch khoáng của Nam Hà đảo... Lâm Minh chậm rãi đem lực chú ý tới từng điểm đỏ trên đó.

- Cao thủ Tiên Thiên trung kỳ, ta nắm chắc mười phần đánh chết hắn, nếu như lần đầu tiên lên chiến trường, trước xuống tay từ địch nhân Tiên Thiên trung kỳ, làm quen tình huống một chút, chờ thu được chút kinh nghiệm, lại tiếp tục đi đối phó những cao thủ Tiên Thiên Chí Cực kia...

Đối mặt với cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, Lâm Minh vẫn còn chút băn khoăn.

Âu Dương Thầnú ở trong cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, thực lực chỉ có thể tính bình thường, nếu như gặp đệ tử hạch tâm cấp cao thủ Tiên Thiên trong đại tông môn, trong lòng Lâm Minh hoàn toàn không quan tâm.

Nếu như vận khí không tốt, gặp phải cao thủ đỉnh cấp như Mục Thiên Vũ có thể sánh với cường giả Toàn Đan Tiên Thiên Chí Cực, chỉ sợ Lâm Minh cũng phải dùng cái Độn phù kia.

Mục tiêu đầu tiên đã chọn Tiên Thiên trung kỳ, cũng vì đảm bảo thành công.

Thực lực võ giả trên cơ bản đều đề cao cấp số nhân với tu vi tăng trưởng, như thế, càng về sau, chênh lệch càng lớn.

Lâm Minh hạ quyết tâm, đêm nay liền động thủ, nam nhân râu ria kia nói qua vài ngày nữa mới bắt đầu chính thức tác chiến, tuy nhiên Lâm Minh không tính chờ lâu như vậy, hắn đến chiến trường Nam Hải chính là muốn giết chóc.

Tu luyện Đại Hoang kích quyết, giết cường giả càng nhiều, càng mạnh, uy lực Đại Hoang kích quyết lại càng lớn.

Ghi tạc tin tức trong ngọc giản vào đầu, Lâm Minh trở lại phòng, bắt đầu chuẩn bị hành trình...

Đêm xuống, trăng sáng trên cao.

Ở mạch khoáng Chân Nguyên thạch phía nam, có một trấn nhỏ hẻo lánh.

Chung quanh trấn nhỏ được bao bọc một hàng rào đơn sơ, phòng ốc bên trong đều đã rách nát, đây là do sau khi bị Nam Hải Ma Vực xâm lấn, người dân chạy trốn hết lưu lại.

Võ giả Nam Hải Ma Vực vì có huyết thống Cự Ma, cho nên bản thân bọn họ không xem nhân loại là đồng loại của mình, cho nên hai bên chiến tranh cũng là chiến tranh chủng tộc, một khi giao thủ, chuyện chém tận giết tuyệt cực kỳ phổ biến, ngay cả bình dân cũng không tha.

Lần Nam Hải đại chiến này, đối với dân chúng trên đảo Nam Hải mà nói, đúng là một đại tai họa.

Thần Hoàng đảo điều động không ít thuyền, dùng để chuyển dân tị nạn, nhưng mà khoảng cách giữa đảo với đảo trên Nam Hải quá xa xôi, thuyền rong ruổi trên biển cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm, gặp hung thú biển sâu hoặc sóng lớn, cả thuyền bị chết cũng là chuyện rất phổ biến.

Trận đại chiến này, bình dân chết thảm trọng.

Dưới bầu trời, một bóng đen như âm hồn xẹt qua, nhẹ nhàng đứng trên một ngọn cây đại thụ, bóng đen này chính là Lâm Minh.

Thị lực của Lâm Minh vô cùng tốt, nương theo ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống bên ngoài mười mấy dặm có một cái sơn động tối như mực.

Đây là cho ở của võ giả Ma Vực ở Nam Hải, võ giả Thần Hoàng châu, bình thường ra ngoài đều thường dựng lều trại, nếu như ở lâu dài thì sẽ dựng nhà gỗ.

Mà võ giả Nam Hải Ma Vực lại thích ở trong sơn động.

- Theo như tư liệu, bảy ngày trước một đám võ giả Nam Hải Ma Vực còn ở nơi này, nơi này còn có lượng lớn Chân Nguyên thạch mạch khoáng còn có thể khai thác, chắc là bọn họ sẽ không rời đi quá sớm.

Tới gần những sơn động này, tốc độ Lâm Minh chậm lại, rất nhanh hắn nhìn thấy bên ngoài sơn động, hai con hung thú thân cao gần một trượng như sói đói đi lại tuần tra, hai con mắt xanh thẳm giống như hai ngọn đèn lồng, bên dưới răng nanh bén nhọn, cái lưỡi đỏ máu thè ra, nước bọt cũng nhỏ ra từng giọt, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ ồ ồ.

Đây là hung thú cảnh giới (tuần tra) Nam Hải Ma Vực thường dùng, khứu giác thính giác đều vô cùng linh mẫn, nếu không phải Lâm Minh dùng phương pháp ẩn nấp Bích Lạc lưu lại thì đã bị hai con hung thú này phát hiện rồi.

- Có chúng ở đây, chắc là không sai, cuối cùng cũng không uổng công một chuyến.

Khóe miệng Lâm Minh cong lên.

Chương 441: Huyết ẩm chi ấn

Cửa vào sơn động có hai người rất cao, trong sơn động, bốn năm võ giả Nam Hải Ma Vực tụm lại trò chuyện thâu đêm.

- Thủ lĩnh, ba tháng này, chúng ta đã khai thác ở trong này hơn một ngàn khối Chân Nguyên thạch trung phẩm, cộng thêm tích lũy quân công sau khi giết chết nhiều địch nhân như vậy, khi trở về thủ lĩnh chắc là có thể tấn chức tam tinh ma tướng, đến lúc đó, huynh đệ chúng ta có thể cùng người nở mày nở mặt.

Võ giả nói chuyện thân cao chín xích, bộ dáng giống như nhân loại, chỉ là làn da hơi xanh.

- Ha ha, với thiên phú thủ lĩnh, tương lai tấn chức nhất tinh là chuyện đương nhiên, chuyện này cũng là chuyện sớm muộn!

Một tên võ giả Nam Hải Ma Vực khác tiếp lời, cười vui vẻ nói.

Bên trong đám người đó, tên thủ lĩnh tu vi Tiên Thiên trung kỳ, dung mạo nhìn qua không hề khác gì nhân loại, khuôn mặt thanh tú, làn da có chút trắng bệch, nhìn qua chỉ như một thiếu niên mười mấy tuổi của nhân loại, khí chất với Lôi Mộ Bạch có chút tương tự, hơn phân nửa cũng là hậu đại của U Minh đại đế.

Nghe thủ hạ thổi phồng, thiếu niên khẽ cười một tiếng, nói:

- Thực lực mới là căn bản, các loại danh hiệu như nhất tinh chiến tướng linh tinh, cũng chỉ là hư danh thôi! Lần chiến tranh này, thu hoạch lớn nhất của ta không phải là quân công, cũng không phải Chân Nguyên thạch, mà là Yêu Sát quyết tu luyện đến tầng thứ ba!

Trên chiến trường, thời điểm làm bạn với giết chóc, công pháp giết chóc như Yêu Sát quyết này rất dễ tinh tiến.

- Thủ lĩnh nói rất đúng, thực lực mới quan trọng nhất, lần đại chiến này, sát đạo của chúng ta cũng tinh tiến không ít.

- Hừ! Nhân loại Nam Thiên Vực, ba ngàn năm trước đuổi tận giết tuyệt tộc của ta, bây giờ là lúc nợ máu phải trả bằng máu... Hả?

Thiếu niên nói tới đây chợt biến sắc, cảm giác tản ra, chỉ nghe “Xịch! Xịch!” Hai tiếng nhỏ vang lên, hai con hung thú bên ngoài động hừ cũng chưa hừ được một tiếng đã bị trực tiếp giết chết!

- Địch tập kích!

Thiếu niên ma đạo sắc mặt đại biến, sáu gã võ giả vây quanh cũng kinh hãi, trở nên cực kỳ nghiêm túc. Được copy tại { U t y ệ n . n }

- Chạy đi!

Thiếu niên vừa hô lên, chỉ nghe oanh một tiếng! Một tiếng nổ tung, toàn bộ sơn động sụp đổ, sóng xung kích tạo thành một lỗ hổng thật lớn trong vách núi, đá vụn ầm ầm rơi xuống.

Bảy tên võ giả Ma Vực chật vật chạy trốn, trong đó có một tên cả người đẫm máu, một cánh tay đã bị gãy xương, hắn còn chưa kịp phản ứng, một đạo huyết quang như cầu vồng bắn thẳng tới hắn, tốc độ cực nhanh, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng!

- Phốc!

Trường kích đâm vào đan điền võ giả ma đạo kia, lưỡi đao hình lưỡi liềm xoáy một cái, đan điền bạo toái, võ giả kia bỏ mình tại đương trường.

Mà trong nháy mắt võ giả này ngã xuống, một màn khó tin xảy ra, thi thể võ giả kia đột nhiên hóa thành vô số huyết nhục rơi xuống, mà trong mưa máu này, một tia chớp màu máu lóe lên, giống như một con rắn nhỏ màu đỏ, từng tia từng tia huyết khí từ trong huyết nhục phát ra, ngưng tụ về với nhau bay về phía tay một thanh niên áo đen.

Thanh niên áo đen này chính là Lâm Minh, mà tia chớp đỏ máu kia chính là Diệt Huyết Tà Lôi!

Đầu ngón tay Lâm Minh vươn ra, một đạo ánh sáng từ Diệt Huyết Tà Lôi tách ra, xoay tròn quanh đầu ngón tay Lâm Minh, mấy giây sau, ngưng tụ thành một đạo phù văn cổ quái đỏ tươi như máu, trên phù văn có một đạo hoa văn mờ nhạt, tản ra từng đợt máu tanh!

Đây là Huyết Ẩm chi ấn miêu tả trong Đại Hoang kích quyết...

Ngón tay Lâm Minh cụp lại, đạo Huyết Ẩm chi ấn này chìm vào trong người, lập tức một cỗ khí tức âm lãnh truyền khắp toàn thân, trong lòng Lâm Minh hiện lên một cỗ sát niệm, theo đó khí thế của hắn cũng trở nên biến hóa nhỏ, trở nên càng thêm hung lệ, mơ hồ ẩn chứa sát khí.

Đại Hoang kích quyết sát chi đạo, mỗi khi giết một người, tinh huyết người này liền tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, giết chết người càng mạnh, Huyết Ẩm chi ấn ngưng tụ thành càng mạnh!

Vừa rồi Lâm Minh giết chết võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, ngay cả Huyết Ẩm chi ấn yếu nhất cũng chưa ngưng tụ thành, loại Huyết Ẩm chi ấn này, bất kể lực công kích hay là lực phòng ngự đều rất yếu.

Huyết Ẩm chi ấn có thể không ngừng dung hợp, giết hại trăm vạn, ngàn vạn sinh linh, tinh huyết giết chóc ngưng tụ thành trăm vạn, ngàn vạn Huyết Ẩm chi ấn, Huyết Ẩm chi ấn dung hợp với nhau càng trở nên cường đại.

Mà giết chóc càng ngày càng nhiều, uy lực Đại Hoang kích quyết cũng càng lúc càng lớn!

Nếu có thể ngưng tụ thành ngàn vạn Huyết Ẩm chi ấn đẳng cấp cao, như vậy trên trời dưới đất, mặc ta tung hoành.

Đây là Đại Hoang kích quyết sát chi đạo.

Vốn Lâm Minh đều không phải là người trong ma đạo, ngưng tụ Huyết Ẩm chi ấn gặp phải chút khó khăn, nhưng mà vấn đề này, lại được Diệt Huyết Tà Lôi giải quyết dễ dàng.

Có Diệt Huyết Tà Lôi hấp thu tinh huyết, một đạo Huyết Ẩm chi ấn gần như trong nháy mắt đã ngưng tụ xong.

Nhìn vết máu ngưng kết trong tay Lâm Minh, thiếu niên Ma Vực sắc mặt cực kỳ khó coi:

- Công pháp ma đạo!

- Võ giả nhân loại, lại tu luyện công pháp ma đạo!

Thiếu niên Ma Vực sắc mặt âm trầm:

- Chỉ có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ lại dám một mình giết tới chỗ ta ở, ngươi, thật là quá tự tin đấy!

Trong khi thiếu niên Ma Vực khi nói chuyện, mấy thủ hạ của hắn đã chỉnh đốn lại, tổ chức lại, từng người đều rút ra vũ khí.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi quét sáu tên võ giả còn lại, một tên Tiên Thiên trung kỳ, một tên Tiên Thiên sơ kỳ, còn có bốn Hậu Thiên đỉnh phong.

Sáu người này, chắc là ta có thể ngưng tụ thành hai đạo nhất văn Huyết Ẩm chi ấn.

- Thủ lĩnh, giết tiểu tử này, luyện thành thi vệ báo thù cho lão thất!

Tên võ giả Tiên Thiên trong đội, trường thương chỉ thẳng Lâm Minh, ánh mắt sáng quắc tràn ngập sát khí, binh khí võ giả ma đạo phần lớn là thương kích.

- Cẩn thận, tiểu tử này không đơn giản!

Thiếu niên Ma Vực nhắc nhở một câu, dám một mình đến tận nơi bọn họ, tự nhiên có chỗ dựa vào, tuy nhiên hắn cũng không cho rằng, đối phương có thể với tu vi Hậu Thiên hậu kỳ đối phó được sáu người bọn họ.

- Chết!

Tên Tiên Thiên sơ kỳ duỗi trường thương ra, đối với việc Lâm Minh liều chết giết tới đây, hắn chỉ cười dữ tợn một tiếng, cả người vọt lên, vũ khí của hắn là một cây trường mâu trượng tám, mâu nhận đỏ như máu, tản ra mùi máu tanh tưởi.

- Giết, giết!

Sáu người cùng nhau giết tới Lâm Minh, mục đích chiến tranh chính là giết chóc, tự nhiên sẽ không thể có hành vi quyết đấu công bình ngu ngốc, vừa ra tay là sử dụng toàn lực diệt sát địch nhân.

Trong lúc nhất thời, sáu binh khí cùng đánh tới Lâm Minh, những võ giả này, vừa ra tay sát khí cuồn cuộn, bọn họ đều là chiến sĩ tinh anh chiến trường.

- Vạn Hỏa Liệu Nguyên!

- Vù!

Ngàn vạn ngọn lửa quét tới, trực tiếp đẩy thiếu niên Ma Vực ra, trường kích Lâm Minh đảo ra, chỉ nghe “bồng bồng bồng!” Tiếng sương máu nổ tung, ba tên võ giả Hậu Thiên đỉnh phong võ cũng hóa thành từng đoàn mưa máu, một con rắn nhỏ màu đỏ chạy quanh huyết nhục ba người một vòng, tất cả tinh huyết đều đều hóa thành ánh sáng nhè nhẹ bị Diệt Huyết Tà Lôi hấp thu sạch sẽ!

- Lão lục! Lão tam!

Võ giả sử dụng trường kích ánh mắt đỏ lên, chỉ giao thủ một hiệp, dưới sáu người liên thủ công kích, trong nháy mắt ba người lại bị miểu sát!

- Đi chết đi!

Tên võ giả Ma Vực kia một kích bổ xuống Lâm Minh, mà thiếu niên Ma Vực lại biến sắc, hắn đã ý thức được một chuyện, thanh niên trước mắt này, tuyệt đối là một tên sát thần!

- Lão nhị, đừng đi...

Thiếu niên Ma Vực mới vừa hô lên được nửa câu thì đã muộn.

Lâm Minh một kích đâm tới, cùng với tên võ giả Tiên Thiên cứng đối cứng va chạm với nhau, Tôi Tủy chân nguyên bùng nổ, lực lượng khủng bố bột phát ra, võ giả Tiên Thiên kia chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, hổ khẩu nứt ra, vũ khí trong tay hắn trực tiếp bị đánh bay!

- Phốc!

Một ánh sáng tím hiện lên, mang theo điện quang, trường kích xuyên qua thân thể võ giả kia, trường kích xoáy một cái, đan điền vỡ nát.

- Lão nhị!

Thiếu niên Ma Vực thấy một màn như vậy, mắt tí như muốn nứt ra, hắn và tên võ giả Ma Vực là lão nhị này đã hợp tác nhiều năm, tình như thủ túc.

Hắn mạnh mẽ cắn răng một cái, không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy.

Tên võ giả Hậu Thiên đỉnh phong còn lại thấy một màn như vậy, cũng là xoay người bỏ chạy, phương hướng lựa chọn hoàn toàn ngược với thiếu niên Ma Vực.

- Cách làm thông minh, đáng tiếc... Chậm rồi.

Ngón tay Lâm Minh bắn ra, một đạo sáng đỏ bắn ra.

Đạo sáng đỏ kia đúng là nhất văn Huyết Ẩm chi ấn vừa mới ngưng kết thành, mà màu tím chính là Tà Thần cương châm!

- Phốc!

Huyết Ẩm chi ấn màu đỏ kia với tốc độ cực nhanh đuổi theo tên võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, như rắn độc chui vào thân thể hắn.

Cả người tên này chấn động, ánh mắt chợt nhòa đi, Huyết Ẩm chi ấn đã rót vào trong huyết mạch của hắn, lưu chuyển một vòng, hút tinh huyết trong người hắn không còn một mảnh.

Mấy giây sau, thân thể hắn chợt héo quắt lại, Huyết Ẩm chi ấn từ miệng hắn chui ra, phù văn trên đó cũng sáng thêm một chút.

Lâm Minh cách không chụp ra, Huyết Ẩm chi ấn chìm vào thân thể hắn, cùng lúc đó, Tà Thần cương châm cũng đuổi theo thiếu niên Ma Vực.

- Đi chết đi!

Thiếu niên Ma Vực tóc tai bù xù, hai mắt đỏ rực, một mâu đâm ngược về phía Tà Thần cương châm!

- Ầm!

Mũi mâu đâm lên Tà Thần cương châm, lôi đình lực được nén ở mức độ cao bột phát ra, trong sóng xung kích khủng bố, thiếu niên Ma Vực bay ngược về sau, cổ họng cảm thấy ngọt ngọt, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

- Phốc!

Tà Thần cương châm không cho thiếu niên Ma Vực bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp xuyên qua mi tâm hắn!

Thiếu niên Ma Vực cả người run lên, ngơ ngác nhìn lên hư không phía trước, trong mắt hiện tràn đầy vẻ không cam lòng và tuyệt vọng, kinh mạch quanh người hắn đã bị lôi đình lực cuồng bạo chấn cho nứttoác.

Một giây sau, thân thể thiếu niên đột nhiên nổ tung, biến thành một đoàn mưa máu, Diệt Huyết Tà Lôi nhẹ nhàng ngưng tụ tinh huyết, dẫn trở về đầu ngón tay Lâm Minh.

Chỉ vẻn vẹn mười giây, sáu gã võ giả Ma Vực, bao gồm một tên Tiên Thiên trung kỳ, một tên Tiên Thiên sơ kỳ, toàn bộ đều bị chết sạch!

Nếu ngay từ đầu những người này quyết tâm phân ra bỏ trốn, nhiều nhất Lâm Minh chỉ có thể giết chết ba, bốn người trong đó, nhưng mà bọn họ vì tu vi Lâm Minh quá thấp mà khinh thường, đợi lúc kịp phản ứng thì cũng đã muộn.

- Tu vi của ta cũng là một ngụy trang tốt nhất.

Lâm Minh nhìn hai đạo nhất văn Huyết Ẩm chi ấn đỏ tươi trong tay, khóe miệng vểnh lên, bây giờ chỉ có hai đạo Huyết Ẩm chi ấn, uy lực vẫn chưa mạnh, đợi khi thu thập được ngàn vạn Huyết Ẩm chi ấn, cùng nhau phóng xuất, uy lực của nó sẽ cực kỳ khủng bố.

Chương 442: Hỏa phủ

Lượng lớn Huyết Ẩm chi ấn ngưng kết ở trên huyết kích, phối hợp kích quyết, có thể hình thành hệ thống tác chiến công phòng nhất thể.

Khi Huyết Ẩm chi ấn ngưng kết đến trình độ nhất định, có thể ngưng tụ thành Sát Lục lĩnh vực thực chất hóa, chỉ cần người tâm trí hơi yếu, một khi bước vào trong Sát Lục lĩnh vực sẽ lập tức bị nó áp bách cho thê thảm, cho dù người có ý chí kiên cường, cũng hoặc ít hoặc nhiều bị ảnh hưởng.

Nghĩ lại miêu tả trong Đại Hoang kích quyết, Lâm Minh không khỏi cảm khái cơ duyên của Lôi Mộ Bạch, Diệt Huyết Tà Lôi phối hợp Thượng Cổ ma quyển, cộng thêm Đại Hoang huyết kích phỏng chế, tam loại bảo bối hỗ trợ lẫn nhau, nếu như để hắn tiếp tục tu luyện xuống dưới, thế nào cũng luyện thành mấy tầng đầu của Đại Hoang kích quyết, kể từ đó, tương lai rất có hy vọng tấn công cường giả phong hoàng, chỉ tiếc gặp phải mình...

Thượng Cổ ma quyển vốn là bản thiếu của Đại Hoang kích quyết, Đại Hoang huyết kích lại là vũ khí Ma Đế từng sử dụng, Diệt Huyết Tà Lôi là tinh huyết cực phẩm do Lôi Linh rút ra.

Lôi Mộ Bạch tu luyện có thể nói là chiếm hết thiên thời địa lợi, nhưng mà dù vậy hắn vẫn rơi vào kết cục thê thảm.

Đây là gian nguy và tàn khốc trên con đường võ đạo, Thiên Diễn đại lục có rất nhiều thiên tài có tư cách vấn đỉnh cường giả phong hoàng, nhưng mà nhiều năm như vậy, người chân chính có thể bước vào cảnh giới Thần Hải đã ít lại càng ít.

Lâm Minh canh thời gian, vẫn chưa đến canh ba, trên ngọc giản, còn có một điểm đỏ, cách nơi này rất gần, có thể thuận đường đi giải quyết một chút.

Lâm Minh nghĩ như vậy, thi triển thân pháp hướng thẳng mục tiêu.

Sáng sớm hôm sau.

Một nam nhân thân hình cao lớn, mặc giáo đỏ bước nhanh tới chỗ tiểu đội Hỏa Phủ nghỉ ngơi.

Trong lúc người này đi lại, tự nhiên tản ra một cỗ khí tràng cường đại, dường như Hỏa nguyên khí chung quanh đều hội tụ tới hắn.

- Đội trưởng!

Nam nhân râu ria và cặp sinh đôi kia đang hi hi ha ha nói chuyện, khi nhìn thấy nam nhân mặc giáp đỏ tiến vào, lập tức đứng lên chào hỏi.

- Ừ!

Nam nhân giáp đỏ nhẹ nhàng gật gật đầu, hắn chính là đội trưởng tiểu đội Hỏa Phủ, Hỏa Phủ, tu vi Tiên Thiên trung kỳ, là lực lượng trung tâm của tiểu đội Hỏa Phủ, bất kể kinh nghiệm chiến đấu, năng lực chỉ huy hay là thực lực đều đứng đầu tiểu đội, ở trong tiểu đội có uy tín tuyệt đối.

Các thành viên khác của tiểu đội, đều phát ra kính trọng với Hỏa Phủ từ trong nội tâm.

Nghe tiếng người, Tử Vũ cũng đẩy cửa phòng ra, quay sang mỉm cười với nam nhân:

- Đội trưởng, tình hình chiến đấu thế nào?

- Gặp phải hai tên võ giả Tiên Thiên trung kỳ dẫn dắt tiểu đội, giết ba tên Hậu Thiên đỉnh phong, trừ Mạt Lương bị thương ngoài da ra, chúng ta không bị tổn hại.

Nam nhân giáp đỏ bình tĩnh nói.

- Hai tên võ giả Tiên Thiên trung kỳ?

Tử Vũ trong lòng cả kinh.

- Ha ha! Đội trưởng chính là đội trưởng, lấy một địch hai!

Nam nhân râu ria cười ha ha nói.

Mười ngày trước, Hỏa Phủ tiếp nhận một nhiệm vụ vận chuyển, vì độ khó cũng không lớn cho nên chỉ dẫn theo một nửa tiểu đội, một nửa còn lại nghỉ ngơi và hồi phục, không nghĩ tới gặp phải hai tên võ giả Tiên Thiên trung kỳ đang dẫn dắt đội ngũ.

Ở Nam Hà đảo, không có võ giả Toàn Đan, võ giả Tiên Thiên chính là mạnh nhất, Hỏa Phủ tu vi Tiên Thiên trung kỳ, hơn nữa trong võ giả đồng cấp thuộc loại mạnh nhất, ở Nam Hà đảo cũng tính là cao thủ nhất.

Tuy nhiên dù vậy, Hỏa Phủ muốn đánh chết võ giả đồng cấp cũng không dễ dàng, lần chiến đấu này chỉ giết chết được ba tên võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, vẫn để cho hai tên võ giả Tiên Thiên trung kỳ còn lại chạy thoát.

Hỏa Phủ từ Tu Di giới lấy ra ba khối ngọc bài, tùy ý ném lên bàn, trên ba khối ngọc bài có nhiễm máu đỏ.

- Hắc hắc...

Nam nhân râu ria hưng phấn nhặt ngọc bài lên, đây là chiến công liên minh thời chiến, sau khi đánh chết một người, trước khi chân nguyên trong đan điền của đối phương chưa kịp tiêu tán dùng ngọc bài nhuộm đỏ tinh huyết của đối phương, cũng vì vậy mà thu được một khối quân công bài, có thể từ trên công bài nhìn ra tu vi của đối phương.

- Lại là ba trăm quân công, ha ha, lời! Lời!

- Thần Hoàng đảo đưa ra một phần công pháp Hỏa hệ làm phần thưởng, thậm chí còn có Hỏa Tinh đỉnh cấp nhân giai thượng phẩm, đội trưởng, ngươi tiếp tục tích lũy quân công, có thể sẽ đổi được Hỏa Tinh nhân giai thượng phẩm, với thực lực của đội trưởng ngươi, tuyệt đối có khả năng chống được võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, đến lúc đó Nam Hà đảo còn có ai là đối thủ tiểu đội chúng ta, ha ha ha.

Hỏa Phủ rất ít khi tươi cười, nghe nam nhân râu ria nói như vậy khuôn mặt cũng hiện lên ý cười, hắn đúng là cần một quả Hỏa Tinh nhân giai thượng phẩm, đối với nó, hắn đã sớm thèm muốn.

- Đừng có mà mạnh miệng, Nam Hải Ma Vực còn có một số tên rất mạnh, như Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma, cho dù ta hấp thu Hỏa Tinh nhân giai thượng phẩm, cũng xa xa phải là đối thủ của bọn họ.

Hỏa Phủ đột nhiên nhắc tới ba người này, nam nhân râu ria rụt cổ lại, không nói được lời nào, hiển nhiên đối với ba người này vô cùng kiêng kị.

Nửa năm qua, người mạnh nhất Nam Hà đảo ở Nam Hải Ma chính là ba người Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma, bọn họ cũng được xưng là ba tên đầu sỏ của Nam Hà đảo Ma Vực.

Ba người bọn họ như ba tên sát tinh, tiểu đội nào nếu như gặp phải bọn họ, nói không chừng toàn quân bị diệt.

Hỏa Phủ cười nói:

- Ta hấp thu Hỏa Tinh nhân giai thượng phẩm, nhiều nhất chỉ đánh bại võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, hơn nữa chỉ là đánh bại, muốn đánh chết... Rất khó!

Võ giả đồng cấp, thực lực không kém nhau lớn lắm, đánh bại thì dễ dàng nhưng đánh chếtrất khó, dù sao nếu đối phương một lòng muốn chạy thì rất khó ngăn cản.

- Tốt lắm, thương thảo kế hoạch tác chiến ba ngày tiếp một chút đi, kêu cả đội viên ra hết đi.

Tiểu đội Hỏa Phủ, tổng cộng có chín đội viên, đội trưởng Hỏa Phủ, Tiên Thiên trung kỳ võ giả, là trung tâm tác chiến của tiểu đội, phó đội trưởng Tử Vũ, tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, am hiểu khống lôi, chiến lực cũng không thể khinh thường.

Thanh Mộc, Thanh Lâm một đôi song sinh chủ yếu phụ trách chữa thương. Nam nhân râu ria kia vô thuộc tính, dùng một thanh đại chùy, tu vi Hậu Thiên đỉnh phong...

Tám thành viên cũ ngồi vây quanh thân bàn, Lâm Minh ngồi vị trí cuối cùng.

- Hì hì, vị này chính là tiểu đệ mới tới nha?

Trong tám đội viên cũ còn có một nữ nhân khác, tu vi nửa bước Tiên Thiên, dáng vẻ xinh đẹp, khiến người ta chú ý nhất chính là, hai tay nàng trắng nõn như sứ, móng tay vừa nhọn vừa dài, sắc bén vô cùng, hiển nhiên nhìn thì như xinh đẹp nhưng mà lại là lợi khí giết người.

- Ta tên là Hoang Kích, thuộc tính, lôi.

Lâm Minh đơn giản tự giới thiệu.

- Hoang Kích? Ngoại hiệu này thật thú vị.

Nữ nhân thói quen cắt gọt móng tay, cười hì hì:

- Ta tên là Mị Ảnh, chức nghiệp là Luyện Dược sư, đây là Mạt Lương, cảm giác xuất chúng, cho nên phụ trách điều tra.

Mị Ảnh chỉ chỉ một thanh niên bên cạnh, thanh niên này ngại ngùng cười cười.

Từng thành viên Lâm Minh không biết theo thứ tự giới thiệu, Lâm Minh cũng ghi nhớ tên từng người bọn họ.

- Tốt lắm bây giờ, chúng ta xem tình huống phân bố thế lực địch nhân thế nào.

Hỏa Phủ nói xong, đặt lên bàn một tấm bản đồ.

Ở trên bản đồ, phàm là nơi có võ giả Nam Hải Ma Vực tụ tập đều dùng màu đỏ biểu thị.

- Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này, ba chỗ này là thế lực trung tâm võ giả Nam Hải Ma Vực, cũng là nơi ba đầu sỏ Ma Vực Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma tụ tập, khu vực chúng ta tác chiến phải tận lực tránh đi bọn họ, thực lực ba người này bất kỳ người nà toàn bộ tiểu đội chúng ta liên hợp cũng không thể đối phó được.

Hỏa Phủ nói những lời này chủ yếu cho Lâm Minh nghe, những đội viên khác đã sớm biết.

- Hiện tại ở Nam Hà đảo, số lượng võ giả liên minh thời chiến chúng ta gấp đôi Nam Hải Ma Vực, nhưng mà chất lượng lại không bằng, điều này cũng là nguyên nhân mà võ giả Nam Hải Ma Vực tuy rằng người ít nhưng mà phân tán rất rộng, chiếm được mảng lớn tài nguyên mạch khoáng, mà chúng ta nhiều người lại tụ tập một chỗ, sợ bị người tiêu diệt từng bộ phận.

- Mục tiêu ba ngày sau của chúng ta chính là... Nơi này!

Hỏa Phủ nói xong, chỉ một chỗ trên bản đồ, nhìn chỗ này, Lâm Minh lập tức lộ ra vẻ mặt cổ quái, chỗ này chính là chỗ hắn mới ghé thăm đêm qua, thủ lĩnh bên trong chính là tên thiếu niên Ma Vực sắc mặt tái nhợt kia, Lâm Minh cũng đã giết toàn bộ đám người trong đó.

- Sao lại trùng hợp như vậy?

Hỏa Phủ đương nhiên không biết những điều này, tiếp tục nói:

- Thực lực chúng ta mạnh hơn so với bọn họ, đánh thắng bọn họ chắc không thành vấn đề, mấu chốt là, phải đánh chết vài tên...

Một tiểu đội bảy tám thành viên, nếu như cảm thấy không địch lại, phân nhau ra chạy trốn thì giết được vài người đã là rất tốt rồi.

Mà đây cũng là nguyên nhân rất nhiều tiểu đội võ giả Ma Vực ỷ vào thực lực mình mạnh, trắng trợn xâm nhập trung tâm Nam Hà đảo cướp đoạt tài nguyên mạch khoáng.

Đánh không lại thì bỏ chạy, tổn thất vài tên Hậu Thiên hậu kỳ, Hậu Thiên đỉnh phong thì vẫn chịu được.

Tiểu đội Hỏa Phủ lựa chọn cứ điểm này, chính là vì cứ điểm này xâm nhập quá sâu, lúc trước Lâm Minh chọn nó cũng vì nguyên nhân này, cho nên hai người mới trùng hợp như thế.

- Đội trưởng tiểu đội Ma Vực này, chắc là Tiên Thiên trung kỳ, thực lực so với ta chỉ yếu hơn một chút mà thôi, chỉ cần hắn một lòng chạy trốn, không ai ngăn được hắn, muốn giết chết hắn là vô cùng khó, tuy nhiên thuộc hạ của hắn còn có võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, mục tiêu lần này của chúng ta chủ yếu là hắn, nếu có thể bắt được con cá lớn này, chúng ta sẽ tích lũy được một ngàn quân công!

Liên minh thời chiến quy định, giết chết Hậu Thiên đỉnh phong, thu được một trăm quân công, nửa bước Tiên Thiên, hai trăm quân công.

Tiên Thiên sơ kỳ võ giả thu được một ngàn quân công.

Từ quân công trên có thể thấy được chênh lệch giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên rất là lớn, ở Nam Hà đảo, nếu muốn đánh chết một võ giả Tiên Thiên cũng không dễ dàng.

- Hắc hắc, một ngàn quân công nha, ta rất là nôn nóng nha!

Nam nhân râu ria hưng phấn bẻ đốt ngón tay, phát ra tiếng rắc rắc, người tới chiến trường Nam Hải, phần lớn đều là kẻ hiếu chiến.

Chỉ có Lâm Minh không nói gì, xem ra chuyến này phải tay không ra về, tuy nhiên hắn cũng không thể mở miệng nhắc nhở được, loại sự tình này, chiếu theo lý thuyết hắn không có khả năng biết.

- Tác chiến thư ta đã báo lên rồi, mọi người không có ý kiến thì ba ngày sau chúng ta xuất phát.

Hỏa Phủ nói tới đây đột nhiên trước mặt nhoáng lên một cái, một đạo Truyền Âm phù truyền đến, sau khi nghe nội dung bên trong, Hỏa Phủ trở nên ngây dại.

- Sao lại thế này?

Tử Vũ khó hiểu hỏi, đội trưởng bọn họ phần đểu rất trấn định, rất ít khi lộ ra biểu tình như vậy.

Hỏa Phủ cười khổ một tiếng, lắc đầu nói:

- Kế hoạch hủy bỏ!

- Chuyện gì vậy? Kế hoạch tác chiến bị bác bỏ?

- Không phải... Mà là tiểu đội Ma Vực này đã bị diệt...

Chương 443: Linh thực sâm lâm

- Bị diệt?

Tử Vũ kinh ngạc.

- Đúng, phát hiện bảy cỗ thi thể máu thịt bầy nhầy, chắc là toàn quân bị diệt! Chẳng những tiểu đội này, tiểu đội gần bọn họ nhất cũng bị xử lý, sáu người tử vong, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc cũng là toàn quân bị diệt, hai đội ngũ như vậy đều bị toàn diệt, tình huống tử vong cũng giống nhau.

Lúc Hỏa Phủ nói tới đây cũng cảm thấy không thể tin, nếu như gặp phải cường địch, phát hiện không địch lại phân ra chạy trốn thì không đến mức toàn quân bị diệt, trừ phi thực lực hai bên quá chênh lệch.

Chẳng hạn có hai ba cao thủ Tiên Thiên hậu kỳ dẫn dắt đội ngũ là làm được chuyện này.

Tiểu đội lắt nhắt trên Nam Hà đảo, có thể một đêm liên tục diệt sát hai chi tiểu đội Nam Hải Ma Vực, hơn nữa giết toàn bộ địch nhân chỉ có hai chi mà thôi, nếu như là hai chi này gây nên, bọn họ không cần phải... Che giấu.

- Là ai làm? Không có người lĩnh quân công sao?

Mị Ảnh lên tiếng hỏi.

Hỏa Phủ lắc lắc đầu, nếu như có người lĩnh quân công, vậy cần gì phải nghi hoặc nữa.

Lúc này ở trung tâm chỉ huy liên minh thời chiến, một lão nhân cầm tình báo mới nhất, như đang suy nghĩ điều gì.

Lão nhân này chính là một trong những người phụ trách tác chiến của liên minh ở Nam Hà đảo, kỳ thật những người phụ trách này thực lực không quá mạnh, phần lớn bọn họ thiên phú có hạn, nhưng mà lịch duyệt phong phú lão làng.

- Lưu lão đang suy nghĩ tin tức kỳ quái mới nhận được sáng nay?

Một thanh âm trầm ổn vang lên, nói chuyện là một trung niên tu vi Tiên Thiên hậu kỳ.

- Ừ, đối phương chỉ giết người, cũng không lĩnh quân công, chắc là cao thủ xuất thân không tồi, cho nên chướng mắt với phần thưởng quân công của chúng ta.

- Có thể, có lẽ là cường giả Tiên Thiên Chí Cực đi ngang qua, nhất thời hứng khởi, ra tay một lần.

Chiến trường Nam Hải vô cùng rộng lớn, một cái mạch khoáng Chân Nguyên thạch trung phẩm Nam Hà đảo đặt ở chiến trường Nam Hải cũng không tính là địa điểm quá trọng yếu, bất kể là Thần Hoàng đảo hay là Nam Hải Ma Vực, cũng không đưa chủ lực của bọn họ đến đây.

- Tuy nhiên ta kỳ quái chính là, từ tình báo chúng ta đạt được mà xem, người ra tay sử dụng công pháp chỉ sợ cũng không phải là võ công chính đạo, những võ giả ma đạo bị chết đều bị hút khô tinh huyết.

- Ồ?

Võ giả trung niên có chút kinh ngạc:

- Chẳng lẽ là nội đấu?

- Chuyện này không rõ lắm, liên minh thời chiến có võ giả tự do tu luyện công pháp ma đạo cũng chẳng có gì lạ.

Ở Nam Thiên Vực, phương diện công pháp từ trước đến nay đều mà mạnh vi tôn, công pháp ma đạo bị người nhận định không phải là chính đạo, nhưng mà có không ít môn phái tu luyện, chẳng hạn như Hợp Hoan tông Thất Huyền cốc, võ công tu luyện chính là võ công ma đạo, nhưng cũng không xuất hiện tình huống nhàm chán như mỗi người, mỗi môn phái tu luyện công pháp ma đạo liền muốn đánh đánh giết giết, diệt sát người ta.

- Mặc kệ người kia là ai, tóm lại là bạn không phải là địch, kế hoạch tác chiến của chúng ta vẫn như cũ, tiếp tục xem tình huống thế nào...

...

Ba ngày sau.

Lâm Minh cùng tiểu đội Hỏa Phủ lần đầu tiên xuất chinh.

Bao gồm đội trưởng Hỏa Phủ ở bên trong, tổng cộng có chín người, lên một chiếc Linh chu loại nhỏ, thừa dịp bóng đêm bay về phía Linh Thực sâm lâm.

Trong biển rộng vô cùng tối tăm, một chiếc Linh chu loại nhỏ có vẻ không mấy bắt mắt.

- Lần tác chiến này là chặn giết đội vận chuyển của Nam Hải Ma Vực, thời gian tác chiến đại khái là từ nửa đêm tới lúc mặt trời mọc.

Hỏa Phủ vừa nói, vừa đối chiếu thời gian.

Xét cho cùng chiến tranh cũng là muốn cướp đoạt tài nguyên, hai đại tài nguyên Nam Hà đảo một là Chân Nguyên thạch mạch khoáng, thứ hai chính là Linh Thực sâm lâm.

Nam Hải Ma Vực công chiếm Nam Hà đảo, tự nhiên sẽ cướp đoạt đại lượng tài nguyên vận chuyển trở về.

Liên minh thời chiến nhận được tin tức, đêm nay sẽ có một đội hái thuốc, sau một thời gian tích lũy Linh Thực sâm lâm vận chuyển trở về, nhiệm vụ của Hỏa Phủ chính là chặn cướp đội ngũ này.

- Tin tức có đáng tin không?

- Chắc là đáng tin, là Ẩn mang tới.

Chữ Ẩn trong lời Hỏa Phủ chính là một cái danh hiệu mà liên minh thời chiến phái tới nằm vùng ở Nam Hải Ma Vực, trừ vài nhân vật cao tầng liên minh thời chiến ra, căn bản không ai biết Ẩn là ai, thậm chí không biết hắn rốt cuộc là nhân loại thuần túy, hay là người của Nam Hải Ma Vực.

Đương nhiên, trong liên minh thời chiến, cũng không thể tránh khỏi có Nam Hải Ma Vực nằm vùng, trong chiến tranh, công tác tình báo cực kỳ quan trọng, nếu không cả một đội ngũ giống như người mù, Nam Hà đảo lớn như vậy căn bản đừng nghĩ thăm dò được phương hướng của địch nhân.

- Sắp tới rồi, hạ xuống, đừng để người khác tới chú ý.

Hỏa Phủ nói.

- Được rồi!

Người phụ trách lái Linh chu chính là Mạt Lương, hắn thao túng Linh chu hạ xuống, rất nhanh liền hạ xuống trong rừng rậm.

Lâm Minh đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn cảnh tượng Linh Thực sâm lâm giữa đêm khuya, không khỏi hít một hơi khí lạnh, rừng rậm này... Quá lớn đi!

Lâm Minh nói Linh Thực sâm lâm lớn, không phải diện tích lớn, mà là cây cối sinh trưởng trong đó rất khủng bố, từng cây từng cây đại thụ mấy chục người ôm mới hết, cao tới mấy trăm trượng, đâm thẳng lên trời.

Tán cây rậm rạp tản ra, giống như một tòa thành thị trên không trung vậy, nhanh cây đan vào tầng mây, tùy tiện nhặt một cái lá đã lớn tới vài thước, nếu để trên nước cũng trở thành một con thuyền nhỏ.

Trong rừng rậm vô cùng cao lớn này, Linh chu cao năm trượng lại giống như một con cá bơi tới bơi lui trong đám bèo rậm. Mỗi lần bị chạc cây hoặc là dây mây ngăn cản, Mạt Lương đều có thể thao túng Linh chu xảo diệu tránh qua, khiến người ta không thể không tán thưởng kỹ thuật điều khiển thuần thục của hắn.

- Hoang Kích, ngươi lần đầu tiên đến Linh Thực sâm lâm, ta giới thiệu tình huống nơi này cho ngươi một chút.

Hỏa Phủ quay sang vẫy vẫy tay với Lâm Minh.

- Linh Thực sâm lâm chỉ có một phần năm là ở trên mặt đất, phần còn lại đều ở trong đại dương, ở trên loại cây này tương đối khủng bố, trong đó có không ít hung thú đẳng cấp cao, thậm chí có hung thú thực lực có thể so với cường giả Tiên Thiên Chí Cực.

- Mạnh như vậy!

Lâm Minh ngẩn ra, hung thú Tiên Thiên Chí Cực, hắn tự nhiên không sợ, nhưng tiểu đội lại không thể ngăn được.

- Ha ha, Hoang Kích huynh đệ yên tâm, những hung thú mạnh như vậy, tập tính của chúng, chúng ta đều hiểu, tự nhiên có một ít thủ đoạn tránh được.

Nam nhân râu ria cười ha ha nói, hắn còn tưởng Lâm Minh nghe thấy hung thú Tiên Thiên Chí Cực mà trở nên khẩn trương.

Lâm Minh gật gật đầu, hung thú trí tuệ có hạn, chỉ cần thăm dò tập tính của nó, có thể dễ dàng tránh được.

- Không tồi, nếu thật sự gặp phải hung thú đỉnh cấp, tiểu đội chúng ta cũng chỉ có thể chạy trối chết, đừng nói là chúng ta, cho dù ba đầu sỏ Ma Vực gặp phải, cũng sẽ rất khó giải quyết.

Hỏa Phủ cười nói.

- Trong Linh Thực sâm lâm này, đại khái có bảy, tám chi Nam Hải Ma Vực tiểu đội thường trú, thực lực của bọn họ cũng không yếu, nhưng lại cách nhau rất xa, chỉ cần chúng ta tốc chiến tốc thắng, sẽ tránh được viện binh của bọn họ.

Chiến trường Nam Hải sở dĩ dùng tiểu đội tác chiến, mà không phải tiến hành quân đoàn chiến đại quy mô, cũng chính vì muốn cướp đoạt tài nguyên.

Tiểu đội có thể giống như châu chấu, phân tán ra có thể nhanh chóng thu tập tài nguyên, mà đoàn chiến đại quy mô chỉ lúc công chiếm đại bản doanh quân địch mới dùng, bình thường mà dùng, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, võ giả muốn chính là tài nguyên, mà không phải ranh giới.

Một tông môn, tiêu hao tài nguyên vô cùng kinh người, ngay cả với môn phái nhỏ như Thất Huyền cốc cũng đều có mấy trăm cao thủ Tiên Thiên, tông môn ngũ phẩm giống như Nam Hải Ma Vực thì càng không cần phải nói.

Huống chi, Nam Hải Ma Vực còn có không ít tông môn nhỏ phụ thuộc, toàn bộ cộng lại là một chi thế lực khổng lồ.

Nhiều võ giả như vậy, dựa vào những tài nguyên chỗ sâu ở Nam Hải kia, tự nhiên liền có vẻ như trứng chọi đá (ý là không đủ).

Cho nên toàn bộ Nam Hà đảo mới phân bố nhiều tiểu đội chiến đấu như vậy.

Phàm là tiểu đội chiến đấu cấp tinh anh đều sẽ lấy cao thủ Tiên Thiên làm trung tâm. Cao thủ Tiên Thiên, tuyệt đối là chủ lực chiến tranh đại quy mô, võ giả Toàn Đan tuy rằng cường đại, nhưng mà số lượng rất thưa thớt chỉ đánh trong lúc quyết chiến, bình thường cũng chỉ dùng để chấn nhiếp người khác mà thôi.

Tới gần địa điểm tác chiến, tốc độ Linh chu bắt đầu chậm lại, Mạt Lương phóng ra cảm giác, bắt đầu tra xét môi trường quanh thân. Một võ giả có cảm giác cường đại, đối với một chi tiểu đội thập phần trọng yếu, đây là ánh mắt và cái lỗ tai của đội ngũ. Nếu cảm giác không bằng địch nhân, bị địch nhân phát hiện trước, sau đó bị đánh lén, chiến đấu sẽ rơi vào bị động tuyệt đối, rất có thể sẽ rơi vào thế thất bại.

- Đội trưởng, gần đây chắc là không có mai phục.

Mạt Lương nói.

Ở Nam Hà đảo, mỗi lần xuất kích đều có trúng mai phục, tuy nhiên tiểu đội Hỏa Phủ là một chi tiểu đội tinh anh, bình thường mai phục nhỏ đều ứng phó được.

Linh chu rốt cuộc hạ xuống, Mạt Lương là người đầu tiên nhảy xuống, cẩn thận tra xét động tĩnh chung quanh, Lâm Minh vẻ mặt không đổi, kỳ thật hắn đã cảm giác được, ở bên ngoài mười mấy dặm, có một đám năng lượng dao động cường đại, căn cứ khí tức mà đoán tuyệt đối là võ giả Nam Hải Ma Vực không thể nghi ngờ.

Cũng có thể giống như trong tình báo, đây là tiểu đội vận chuyển dược liệu thu thập được của Ma Vực.

Trong rừng rậm u ám, mười mấy con sói đói to như con nghé con lườm lườm hai mắt xanh thẳm qua lại tuần tra, thỉnh thoảng lại nhe răng trợn mắt phát ra tiếng gầm gừ, khiến người nghe mà run sợ.

Tại trong đàn sói, tám tên võ giả mặc giáp đen tay cầm trường mâu đứng một bên, mà khu đất trống trước mặt bọn họ là hai mươi mấy thiếu nam thiếu nữ, lưng đeo sọt thuốc, rận bộn hái thuốc, dược vật bỏ vào trong sọt thuốc có thể giữ được hoạt tính dược vật, nếu như bỏ vào trong Tu Di giới lý, không được bao lâu sẽ bị chết đi, Tu Di giới không thể lưu giữ vật còn sống.

Mảnh dược này mấy ngày trước mới phát hiện, tuy rằng dược vật còn chưa thành thục hoàn toàn, không đạt được hiệu quả tốt nhất nhưng đang trong lúc chiến tranh làm sao chờ được, nếu mình không hái, chẳng phải lưu lại cho địch nhân sao?

- Nhanh lên, nhanh lên.

Trong tám chiến sĩ giáp đen, tên cầm đầu quát.

Những thiếu nam thiếu nữ hái thuốc này, đều là nô lệ đến từ Nam Hải Ma Vực, phần lớn bọn họ đều có tu vi Luyện Thể kỳ tầng một tầng hai, có thể chịu tải trọng nặng, nhưng mà bản thân lại không hề có sức phản kháng, được chọn là nô lệ tốt nhất.

Sau khi bị chiến sĩ giáp đen hét lớn, những thiếu nam thiếu nữ này nhanh chóng cúi đầu, cố gắng thu thập dược thảo, sợ thu thập không đủ mà bị phạt.

Chương 444: Thi vệ

Nhìn dược thảo trong sọt thuốc đám nô lệ càng ngày càng nhiều, một nam nhân giáp đen cười nói:

- Phu ca, lần này chúng ta kiếm lớn a, những dược vật này, so với ta nghĩ còn nhiều hơn, trở về có thể một lượng lớn quân công, hơn nữa huynh đệ chúng ta cũng có thể giữ lại một chút, đến lúc đó địa vị của đại ca trong gia tộc cũng sẽ lên cao.

- Đúng vậy, tại cái nơi chim không thèm la này lăn lộn nửa năm trời, rốt cuộc cũng có ngày xuất đầu.

- Lần này trở về, rốt cuộc không cần nhìn sắc mặt những lão già bất tử kia.

Vài tên nam nhân giáp đen hưng phấn nghị luận, bọn họ đến từ gia tộc tu võ tam phẩm phụ thuộc Nam Hải Ma Vực, Nam Hải Ma Vực bao la có vô số hòn đảo, thậm chí trong đó có rất nhiều dị tộc, có tới mấy chục tiểu tông môn tam phẩm và gia tộc tu võ tam phẩm, thậm chí có một ít tông môn tam phẩm siêu mạnh như Khổng Tước sơn, vô hạn tiếp cận cấp bậc tông môn tứ phẩm.

Lần đại chiến Nam Hải Ma Vực và Thần Hoàng đảo này, càng đánh quy mô càng lớn, càng đánh phạm vi ảnh hưởng càng nhiều, những tiểu tông môn Nam Hải Ma Vực cũng tham dự vào, muốn từ đó được phân một chén canh.

Cũng nguyên nhân này khiến cho võ giả Tiên Thiên tụ tập ở Nam Hải càng ngày càng nhiều, trong số tiểu đội hỗn chiến thậm chí có cả tiểu đội tự phát, ngay cả biên chế cũng có muốn thừa dịp tóc bay nhà loạn, đối với những võ giả tầng dưới chót kia mà nói, chỉ cần là nhặt được một ít đồ bỏ của cường giả đã đủ cho bọn họ ăn uống rất nhiều năm.

Trong rừng rậm hắc ám, khi tới cách tiểu đội kia bảy, tám dặm. Mạt Lương đột nhiên dừng chân:

- Phát hiện bọn họ, số lượng cường giả khoảng từ bảy tới mười, còn có một ít dao động sinh mệnh mỏng manh, chắc là người hái thuốc.

Tuy rằng nói, người có cảm giác mạnh nhất thường là có thực lực cao nhất, tuy nhiên tiểu đội Hỏa Phủ lại ngoại lệ, Mạt Lương trên phương diện này rất có thiên phú, mà Hỏa Phủ tuy rằng thực lực mạnh, nhưng mà cảm giác lại yếu kém.

- Ừ, làm tốt lắm, chuẩn bị đánh bất ngờ, Tử Vũ, Hắc Kiếm theo ta cùng nhau bám trụ cao thủ Tiên Thiên trong bọn họ, người còn lại tập trung lực lượng diệt sát Hậu Thiên đỉnh phong trước, phương thức tác chiến vẫn như cũ, Hoang Kích, ngươi đây là lần đầu tiên xuất chiến, trước tiên không cần ra tay, đợi thời cơ xuất động là được.

Hỏa Phủ nhìn về phía Lâm Minh nói, bình thường tân binh lần đầu tiên lên chiến trường khó tránh khỏi khẩn trương, khó phát huy hết thực lực, mặc dù đội viên này thời điểm lần đầu ra chiến đấu cũng không tránh khỏi như vậy, lần này mang Lâm Minh đến chỉ là muốn hắn thích ứng một chút mà thôi, không trông cậy vào hắn lập công.

- Ha ha, có phải có chút khẩn trương hay không, không sao, lần đầu tiên ta lên chiến trường còn không bằng ngươi nữa.

Nam nhân râu ria vỗ mạnh bả vai Lâm Minh nói.

Lâm Minh cười cười nói:

- Còn được.

- Chuẩn bị chiến đấu!

Theo Hỏa Phủ ra lệnh một tiếng, mọi người nhao nhao rút ra vũ khí.

- Đi!

- Vù!

Chín người cùng nhau lao ra, dùng tốc độ cao nhất tấn công, bảy, tám dặm cũng không tính là khoảng cách gì.

- Hả? Địch tập kích!

Trong tám gã chiến sĩ giáp đen, tên cầm đầu biến sắc:

- Chuẩn bị nghênh chiến!

- Xịch xịch xịch!

Tám căn trường mâu chuyển hướng về phía tiểu đội Hỏa Phủ, mà lúc này, đội trưởng Hỏa Phủ đã đầu tàu gương mẫu giết tới:

- Khai Sơn phủ!

- Oanh!

Ngọn lửa màu đỏ giống như núi lửa phun trào, Hỏa Phủ một búa nện xuống, lực lượng bùng nổ đến mức tận cùng, đây là phương thức tác chiến của Hỏa Phủ, không cần kỹ xảo rườm rà, dùng lực lượng tuyệt đối quét ngang hết thảy.

- Đang!

Tên chiến sĩ giáp đen cầm đầu giơ ngang trường mâu, ngăn cản một kích này của Hỏa Phủ, nhưng mà lực lượng Hỏa Phủ quá mạnh mẽ, lực đạo cực mạnh khiến cho tên chiến sĩ giáp đen kia lui về phía sau một bước, trực tiếp lún vào trong lòng đất.

- Chết!

Hỏa Phủ lại một búa bổ tới!

Võ sĩ giáp đen lại giơ trường mâu chặn lại, nhưng mà lại bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, thối lui liên tiếp mười mấy trượng.

Mà lúc này, Hắc Kiếm, đám người Tử Vũ nhao nhao giết, Hắc Kiếm là võ giả đứng thứ ba trong tiểu đội Hỏa Phủ, tu vi mới vào

Tiên Thiên, vũ khí là một thanh trọng kiếm huyền thiết, mà Tử Vũ lại không dùng bất kỳ binh khí nào, hai tay nàng lóe ra hồ quang tử lôi, cả người đều được bao bọc bên trong lôi điện, chỉ một lần chạm tới cũng khiến cho một tên chiến sĩ giáp đen cả người tê dại, lôi đình lực ào ào đi vào trong kinh mạch đối phương, tàn phá khắp nơi!

Tử Vũ vươn bàn tay trắng nõn ấn vào mi tâm đối phương.

- Nữ nhân, đối thủ của ngươi là ta!

Theo sát khí tản ra, một cây trường mâu màu đen đâm thẳng tới ngực Tử Vũ, khiến cho nàng lui về phía sau mấy bước, người ra tay chính là một tên cao thủ Tiên Thiên trong tiểu đội giáp đen.

Tiểu đội giáp đen chỉ có hai võ giả Tiên Thiên, so với tiểu đội Hỏa Phủ thì ít hơn một người.

Cũng vì nguyên nhân này cho nên không người nào có thể chống lại được Hắc Kiếm.

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên, tên chiến sĩ giáp đen yếu nhất bị Hắc Kiếm một kiếm đâm xuyên bụng, trường kiếm xoáy một cái, phá vỡ đan điền, chết ngay tức khắc.

Trong tám tên chiến sĩ giáp đen, một tên trong đó bị lén giết chết, chỉ còn lại bảy, mà tiểu đội Hỏa Phủ có chín người, đã vậy còn nhiều hơn một cao thủ Tiên Thiên, thực lực chênh lệch rất rõ ràng.

Đám người nam nhân râu ria kia đã nhanh chóng chặn lại đường lui của chiến sĩ giáp đen này rồi, cho dù không thể lưu lại toàn bộ bọn họ, nhưng mà cũng giết được hơn phân nửa bọn họ.

- Thật khi dễ chúng ta là cá trên thớt sao!

Lau lau máu trên khóe miệng, chiến sĩ giáp đen cầm đầu cười lên dữ tợn, dường như đối với việc bị người đánh lén không chút ngoài ý muốn gì, chấp hành nhiệm vụ ở trên Nam Hà đảo luôn phải chạy đua cùng sinh tử, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào phục kích, mỗi một chiến sĩ đều phải làm tốt chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Bất cứ lúc nào cũng phải giác ngộ tử vong.

- Đám chuột liên minh thời chiến, hôm nay các người đã đến đây, vậy thì đều lưu lại ở trong này đi.

Một tay thò vào trong Tu Di giới, rút ra hai hộp gỗ lớn để trên mặt đất, không ngờ đó lại là hai cỗ quan tài.

Quan tài đặt trên mặt đất, run rẩy kịch liệt, bên trong không ngừng phát ra tiếng roạt roạt chói tai, dường như cương thi trong quan tài phát ra tiếng cào kịch liệt.

- Thi vệ?

Hỏa Phủ biến sắc, dùng thi thể luyện chế thi vệ chính là một loại xú danh trong công pháp ma đạo.

- Hôm nay, các ngươi đều phải chết!

Chiến sĩ giáp đen cười lên điên cuồng.

Quan tài rung lên càng lúc càng mạnh, hai luồng sương mù màu đen từ trong quan tài trào ra, ngưng tụ thành hai quỷ trào khô gầy, móng tay hoàn toàn là màu đen, sắc nhọn như đao, trên tay đầy gai xương dữ tợn, bên cạnh xương gai đầy bọc mủ.

Mí mắt khô héo mở ra, lộ ra hai con mắt đỏ tươi, trong đêm đen cực kỳ chói mắt.

Lâm Minh xem ra trong lòng vừa động:

- Thì ra là thế, con rối Khôi Lỗi tông Thất Huyền cốc luyện chế ra, chính là thi vệ trong công pháp ma đạo.

Dùng thi thể luyện chế con rối, kỳ thật chính là thi vệ, Mộc Cổ Bặc Vực thậm chí còn cải tạo một phần thân thể mình thành thi vệ, cũng chẳng trách Mộc Cổ Bặc Vực hội lại trở thành bộ dạng khủng bố cỡ vậy.

- Thi vệ Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong!

Sắc mặt Hỏa Phủ trầm xuống, trong nháy mắt, đối phương lại mạnh hơn một cái cao thủ Tiên Thiên.

- Tử Vũ, ngươi đối phó thi vệ, lôi điện lực của ngươi có tác dụng khắc chế đối với thi vệ!

Tuy rằng chiến cuộc xuất hiện biến hóa, nhưng mà Hỏa Phủ vẫn trấn định:

- Hoang Kích, ngươi cũng là võ giả Lôi hệ, ở xa giúp đỡ, không cần tới gần!

Trong lòng Hỏa Phủ thầm thở dài một hơi:

- Không nghĩ tới vừa gia nhập đã gặp phải ác chiến như vậy, trận chiến tranh này đối với Hoang Kích mà nói là một khảo nghiệm tàn khốc, hắn có thể chống đỡ được hay không, khó nói.

- Ra tay!

Hỏa Phủ hét lớn một tiếng, chiến phủ trong tay lại hướng tên thủ lĩnh đập xuống, chân nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, nếu có thể làm một tiếng trống hăng hái xử lý đối phương, trận chiến này có thể sẽ thắng.

- Rầm rầm ầm!

Hỏa Phủ cùng với võ giả giáp đen va chạm kịch liệt với nhau, thực lực Hỏa Phủ mạnh hơn một chút, nhưng mà muốn trong thời gian ngắn đánh bại đối thủ, cũng là chuyện không có khả năng.

Tử Vũ mi thanh mục tú nhíu lại, nói khẽ với Lâm Minh:

- Theo sát sau ta, không được rời khỏi vòng lôi điện bảo hộ của ta, nếu không, ta cũng không thể phân tâm cứu ngươi!

Tử Vũ nói xong liền nhằm về phía hai thi vệ, vòng lôi điện màu tím bảo hộ của nàng càng thêm rộng lớn, đủ cho Lâm Minh tiến vào trong.

Lâm Minh không chút hoang mang đi theo, tuy rằng vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng mà những đội hữu này, đối với hắn rất không tệ.

Những đội viên tiểu đội Hỏa Phủ khác, cũng chiến đấu kịch liệt với chiến sĩ giáp đen.

Hắc Kiếm chống lại tên võ sĩ giáp đen Tiên Thiên, tuy rằng thực lực kém hơn một chút, nhưng trong thời gian ngắn, cũng không bị thua.

Những người khác thực lực ngang nhau, mà áp lực lớn nhất chính là Tử Vũ. Bởi vì tiểu đội giáp đen nhiều hơn một tên cấp bậc Tiên Thiên cho nên Tử Vũ vì bảo vệ đội ngũ phải lấy một địch hai.

Mặc dù là lôi đình lực có tác dụng khắc chế rất lớn đối với thi vệ, nhưng mà lấy một địch hai cũng như lấy trứng chọi đá.

Đứng trước Lâm Minh, Tử Vũ rút ra một thanh nhuyễn kiếm màu lam, từng đạo điện mang màu tím, giống như đóa hoa nở rộ trong đêm khuya.

- Xuy!

Tử Vũ một kiếm bổ vào móng vuốt thi vệ, lôi đình lực thiêu đốt thi khí, toát ra làn khói nhè nhẹ.

Tử Vũ nhướng mày, chém không đứt!

Thi vệ Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong, trong thân thể còn có kim loại đỉnh cấp, toàn thân có thể so với bảo khí, lôi đình lực của Tử Vũ chỉ là có thể thiêu đốt thi khí trên thi vệ, muốn phá hư hoàn toàn, rất khó.

- Khọt.

Thi vệ phát ra tiếng gầm gừ khàn khàn, một thi vệ bị Tử Vũ bức lui, một con thi vệ khác liều chết phóng tới, móng vuốt lạnh lẽo chụp thẳng tới ngực Tử Vũ.

Tử Vũ quát lên một tiếng, điện mang toàn thân bùng nổ, trên kiếm nàng, ngưng tụ thành một con chim to màu lam.

- Kinh Lôi kiếm!

Nhuyễn kiếm ba thước, mang theo một con chim lam mạnh mẽ chém lên thi vệ kia, thi vệ bị chim lam bao phủ, lửa lam nhẹ nhàng tỏa ra, chấn động kịch liệt, sau đó bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng mà đúng lúc này, con thi vệ kia cũng vọt tới trước mặt Tử Vũ, trên móng vuốt màu đen, móng tay dài hơn một xích tản ra hắc quang dày đặc, một khi bị chụp trúng chính là năm cái lỗ máu.

Tử Vũ sắc mặt thay đổi, trong lúc vội vàng, nàng căn bản không kịp thu kiếm, chỉ có thể đá một cước tới tên thi vệ kia.

Dùng máu thịt chống lại móng vuốt thi vệ! Một khi va chạm với nhau, Tử Vũ tất sẽ bị thương!

Lâm Minh lông mày nhướng lên, ngón tay búng ra, hai đạo điện quang màu tím trực tiếp bắn vào mắt thi vệ. Lâm Minh cố ý đè thấp lực lượng, dù vậy, lôi đình lực ẩn chứa Tà Thần Lôi Linh ý chí cũng không phải con mắt yếu ớt thi vệ kia có thể chống lại.

Thi vệ cả người chấn động, móng vuốt chậm lại một chút, mà đúng lúc này, Tử Vũ một cước mạnh mẽ đá lên mặt thi vệ, trực tiếp đá bay nó ra ngoài.

Chương 445: Chém giết!

Ầm!

Tử Vũ dùng một cước đá bay thi vệ, có chút không dám tin, quay đầu lại kinh ngạc nhìn thoáng qua Lâm Minh.

Tử Vũ có cảm giác biến hóa vô cùng nhạy cảm đối với năng lượng lôi đình, rõ ràng chính là một đạo sét đánh của thanh niên này trì hoãn công kích của thi vệ! Năng lượng sét đánh cũng không mạnh, chỉ có bằng một phần mười lôi đình lực do chính nàng thả ra, nhưng chính là một đạo lôi đình lực yếu nhược này, lại dị thường ngưng tụ, sắc bén, bắn vào trên ánh mắt của thi vệ, làm rối loạn hoàn toàn công kích của nó.

Khống chế chính xác như vậy, bao gồm cả phán đoán chính xác về tràng đối chiến, để cho Tử Vũ không thể tin, đây là một tân binh sao?

- Hoang Kích, ngươi...

Trong lúc nhất thời Tử Vũ không biết nói gì.

- Tử Vũ sư tỷ, bọn họ lại tới nữa.

Lâm Minh bình tĩnh nói, mới vừa rồi hắn thi triển lực lượng cũng không mạnh, chẳng qua là vận dụng khéo léo mà thôi, cũng sẽ không khiến cho cái gì hoài nghi.

Tử Vũ cắn răng một cái, đè lại nghi vấn trong lòng, xoay người nghênh chiến với thi vệ, hai thi vệ, một con nhận lấy đòn nghiêm trọng của Tử Vũ, một con khác bị Lâm Minh đả thương ánh mắt, tuy nhiên cũng không có trọng thương.

Thấy hai con thi vệ anh dũng xông lên, Lâm Minh thầm than một tiếng, Tử Vũ dù sao chẳng qua là xuất thân từ tông môn nhỏ, Lôi Linh mà bản thân hấp thu phẩm cấp rất thấp, điều này cũng làm cho lực công kích của nàng vận lên không được, mặc dù mới vừa rồi Lâm Minh đã sáng tạo rất tốt cơ hội công kích, nhưng là Tử Vũ vẫn không cách nào làm cho thi vệ bị thương nặng được.

Cuộc chiến đấu này không thể kéo dài, phải tìm một người mở đường, nếu không người của tiểu đội Hỏa Phủ sợ là sẽ phải có thương tích mất, những ngày qua, thành viên của tiểu đội Hỏa Phủ đối đãi với Lâm Minh không tệ, Lâm Minh không muốn bọn họ có hao tổn gì.

Hưu! Hưu!

Tử Vũ liên tiếp xuất ra hai kiếm, bởi vì nhận lấy sự dẫn dắt của Lâm Minh, lần này, mục tiêu công kích của Tử Vũ rõ ràng lựa chọn ánh mắt của thi vệ. Đam Mỹ Hài

Song, chuyện lại cũng không đơn giản giống như Tử Vũ nghĩ như vậy, điện quang bắn vào trong ánh mắt thi vệ, quả thật làm cho thi vệ bị thương, nhưng là công kích của thi vệ vẫn phóng về phía Tử Vũ không chút lưu tình như cũ.

Trên thực tế, thi vệ cũng không dựa vào mắt để phân biệt địch nhân, bọn họ dựa vào là cảm giác “sinh khí” của địch nhân, mặc dù không có mắt, bọn họ vẫn có thể xác định chính xác vị trí của địch nhân như cũ.

Tử Vũ cùng thi vệ liều mạng hai lần, liền lùi lại mấy bước, trong lòng kinh hãi, Lâm Minh vừa rồi làm như vậy, nhìn như chuyện vô cùng đơn giản, làm sao đến lúc mình công kích, cũng là loại kết quả này?

Lâm Minh nói:

- Tử Vũ sư tỷ, ta dung nhập lôi đình lực vào bên trong thân thể của ngươi, phối hợp với công kích của ngươi a, có lẽ có thể tạo được hiệu quả nhất định.

Không có biện pháp, lực công kích của Tử Vũ quá yếu, kéo dài căn bản là sẽ bị hai con thi vệ hao tổn chết, Lâm Minh cũng dùng phương thức này, đề cao lực công kích của Tử Vũ.

- Tốt, ngươi giúp ta.

Tử Vũ liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, nàng đã nhận định, tiểu sư đệ này, tuyệt đối không đơn giản.

Trường kiếm trong tay run lên, hàng rào điện bên cạnh Tử Vũ vốn là phân tán ra chợt co rút lại, chẳng qua là bảo vệ thân thể của mình, Lâm Minh bị loại bỏ ở ngoài hàng rào điện, Tử Vũ cũng hiểu được, Lâm Minh căn bản là không cần hàng rào điện của mình tới bảo vệ, mới vừa rồi cách làm của nàng thuần túy là làm điều thừa, ngưng tụ lôi đình lực, lực công kích của mình còn có thể tăng lên một chút.

Rống!

Hai đầu thi vệ đồng thời đánh giết tới chỗ Tử Vũ, giao chiến mấy lần, cả người bọn họ đã nám đen, thi khí bị đốt không sai biệt lắm, nhưng là thân thể bọn họ vững như bảo khí, cũng không dễ phá hư.

- Kinh Lôi kiếm!

Phía trên trường kiếm của Tử Vũ ngưng tụ ra lam điểu đẹp mắt, cùng lúc đó, một cái tay của Lâm Minh chống đỡ ở phía sau lưng Tử Vũ, lôi đình lực ẩn chứa ý chí Tử Giao Thần Lôi, liên tục không ngừng hội tụ đến trong cơ thể Tử Vũ.

Mặc dù Lâm Minh áp chế lực lượng, đến mức lôi đình lực rót vào trong cơ thể Tử Vũ rất ít, nhưng bàn về trình độ tinh thuần, lại xa xa không phải là Lôi Linh cấp bậc thấp trong cơ thể Tử Vũ có thể so với.

Nếu như nói, lôi đình lực của Tử Vũ là một thanh kiếm thì chút lôi đình lực Lâm Minh rót vào này, tựu giống với giải phóng sự sắc bén ở thanh kiếm của Tử Vũ, thép tốt dùng ở trên lưỡi đao.

Trong nháy mắt đó, lam điểu do Tử Vũ thả ra, tựa hồ có hồn, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương, thi vệ đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị lam điểu xuyên thủng thân thể!

Két két két!

Điện xà vũ điệu, thân thể thi vệ kia kịch liệt run run, địa phương ở bụng bị lam điểu xuyên qua, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy héo rút đi.

Sát!

Tử Vũ trở tay một kiếm, đánh bay thi vệ này đi ra ngoài! Từng luồng khói xanh túa ra từ trên người thi vệ kia.

Thắng?

Trong lòng Tử Vũ giật mình, trong nháy mắt đó, nàng rõ ràng cảm nhận được sự tinh thuần trong lôi đình lực của Lâm Minh, đó tuyệt không phải võ giả tông môn nhỏ có thể có được. Chẳng lẽ hắn là thiên tài võ giả của đại tông môn đi ra ngoài lịch lãm?

Bên trong chiến loạn, cũng là không chấp nhận được Tử Vũ suy nghĩ lung tung, mặc dù làm cho con thi vệ thứ nhất bị thương nặng tới mức mất đi năng lực chiến đấu, nhưng con thi vệ thứ hai, lúc này cũng đang lao đến Tử Vũ.

Mới vừa dùng qua Kinh Lôi kiếm, trong khoảng thời gian ngắn, Tử Vũ không cách nào sử dụng lần thứ hai, cả người nàng phóng thích ra hồ quang màu tím, vây khốn thi vệ này ở trong đó.

Ở khoảng không này, Lâm Minh nhìn thoáng qua tình huống chiến đấu của những người khác, bảy võ sĩ hắc giáp, đối với chín người tiểu đội Hỏa Phủ bọn họ, trừ đi hai người Lâm Minh cùng Tử Vũ đối chiến cùng hai cái thi vệ, những người còn lại, vừa vặn một người đối phó với một cái hắc giáp võ sĩ.

Hỏa Phủ đánh với thủ lĩnh của đối phương, hắc kiếm mặc dù yếu đi chút ít, nhưng là không có nguy hiểm gì.

Xong lúc thấy ba người Thanh Mộc, Thanh Lâm, Mạt Lương, Lâm Minh lại khẽ cau mày, ba người bọn họ cũng là võ giả có năng lực đặc thù, năng lực chiến đấu chính diện chân chính tương đối kém, đánh nhau đã là hiểm tượng hoàn sinh.

- Đáng chết, bọn người kia, thật là khó đối phó!

Một đao bức lui một võ sĩ hắc giáp, đại hán râu mép có chút hổn hển, khôi giáp trên người những võ sĩ này cũng không biết là dùng tài liệu gì để làm, lực phòng ngự siêu cường, có thể ngạnh kháng dư ba đao khí của hắn.

- Râu mép, khẩn trương thu thập đi giúp Mạt Lương, tiểu tử này sắp không chịu nổi!

Bên tai đại hán râu mép vang lên chân nguyên truyền âm của Mị Ảnh.

Đại hán râu mép nhìn thoáng qua, lại thấy Mạt Lương bởi vì cứng đối cứng nhiều lần cùng trường mâu của đối phương, đã chiến đấu đến sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bị đối phương làm cho chân nguyên rối loạn.

Tiếp tục như vậy, Mạt Lương bọn họ tuyệt đối không kiên trì được bao lâu!

Cắn răng, đại hán râu mép hét lớn một tiếng, da thịt toàn thân tăng vọt, Hậu Bối đao trong tay mở rộng ra, hiển nhiên là dùng tới một loại bí pháp.

- Chết!

Đại hán râu mép dùng một đao bức lui võ sĩ hắc giáp trước người, xông về chiến đoàn của ba người Thanh Mộc, Thanh Lâm, Mạt Lương.

- Thanh Mộc! Thanh Lâm! Mạt Lương! Đi tới nơi này!

Ầm ầm ầm!

Đại đao cùng trường mâu tương giao, tia lửa văng khắp nơi, đại hán râu mép uy mãnh dị thường, lấy lực lượng một người, chịu một phần áp lực cho đám người Thanh Lâm, Thanh Mộc.

Ba võ sĩ hắc giáp đồng thời thối lui.

- Hô, muốn chết! Hắn cho là dùng cuồng hóa liền vô địch?

- Nếu người này muốn chết như vậy, trước hết tập trung lực lượng giết chết hắn rồi hãy nói.

- Giết!

Ba cây trường mâu cùng nhau đánh về phía đại hán râu mép!

Những võ sĩ hắc giáp này, đều là cao thủ cửu kinh sa tràng, một cây trường mâu xảo quyệt giống như rắn độc, đại hán râu mép ném bay một cây trường mâu, đồng thời lại có hai cây trường mâu đâm về trái tim cùng đan điền yếu hại của hắn.

- Cẩn thận!

Thanh Mộc hô lớn, lúc này hắn đã không còn dư lại bao nhiêu lực chiến đấu.

- Đi con bà nó chứ!

Hậu Bối đao của đại hán râu mép gạt ngang, đột nhiên tiến lên trước một bước, một đao chém tới hai gã võ sĩ hắc giáp.

- Râu mép!

Sắc mặt Mạt Lương thay đổi, cảm giác của hắn nhay bén nhất, trong điện quang hỏa thạch, trong nháy mắt hắn đoán được, một đao râu mép phát ra trong lúc gấp gáp, tuyệt đối không ngăn được công kích đồng thời của hai gã võ sĩ hắc giáp!

Một màn như vậy, tự nhiên cũng rơi vào trong mắt Lâm Minh, thế công như vũ bão, hai mắt Lâm Minh ngưng tụ, hai đạo nước xoáy màu đen không có căn cứ xuất hiện ở bên trong con ngươi, Luân Hồi võ ý!

Ầm!

Luân Hồi huyễn tượng lung tung như thủy triều trào vào tinh thần chi hải của hai võ sĩ hắc giáp, bọn họ chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, con ngươi trong nháy mắt mất đi tiêu cự.

- Chết đi!

Đại hán râu mép chém xuống một đao, cũng là đẩy trường mâu ra, trực tiếp chém lên đỉnh đầu hai người.

Phốc! Phốc!

Hai cái đầu bay lên cao cao, cột máu bắn ra như suối phun, hai võ sĩ hắc giáp, lại bị một đao của đại hán râu mép chém đứt đầu!

Thanh Mộc cùng Thanh Lâm ngây ngẩn cả người, ngay cả đại hán râu mép cũng không thể tin nhìn đao trong tay, ngơ ngác đứng ở tại chỗ.

Hắn mặc dù cẩu thả, nhưng cũng không phải là người không phân rõ thực lực đối lập giữa mình và địch nhân, một đao mới vừa rồi kia, là kiệt lực mà phát ra, liều mạng cản hai cây trường mâu, tuyệt đối vô cùng hung hiểm, làm sao có thể như vậy?

- Đây là... Chuyện gì xảy ra?

Đại hán râu mép lẩm bẩm tự nói, thấy thế nào đều giống như đối phương cố ý nhường.

Song Mạt Lương lại nhìn vẻ mặt sau khi hai võ giả hắc giáp chết đi, như có điều suy nghĩ.

Nếu là bị người ta dùng một đao nhanh chóng chặt đứt cổ, phía trên vẻ mặt ngưng lại hẳn là hoảng sợ, không cam lòng, nhưng là hai cái đầu này con ngươi tan rã, ánh mắt dại ra, cái loại cảm giác này, giống như là trước khi bị trường đao của đại hán râu mép chém rớt, tựu đụng phải chuyện gì đó rất kinh khủng. Chẳng lẽ bọn họ tu luyện ma công tẩu hỏa nhập ma, phát tác ở thời khắc mấu chốt? Đây cũng quá đúng dịp đi.

- Nãi nãi, chẳng lẽ cuồng hóa của lão tử vừa tiến bộ?

Đại hán râu mép nghĩ không ra nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn là quy kết về phương diện này.

- Quản hắn khỉ gió, trước hết giết sạch đám quy tôn tử này rồi hãy nói.

Đại hán râu mép gạt ngang đại đao, lần nữa sát nhập vào chiến đoàn.

- Ừm?

Ở bên trong chiến đấu, thủ lĩnh của hắc giáp chiến sĩ thỉnh thoảng phóng xuất ra cảm giác, phân tâm dò xét tình huống quanh thân một chút, nhất thời trong lòng hoảng hốt, thủ hạ thế nhưng đã chết hai người, thi vệ cũng hao tổn một tên!

Điều này sao có thể?

Lực chiến đấu của tiểu đội bọn họ tuyệt đối mạnh hơn so với đối thủ, còn có thêm một người có chiến lực Tiên Thiên, làm sao sẽ thua?

Làm sao có thể thất bại?

Buông tha cho đây hết thảy, chạy trốn chết sao?

Hắn tự tin lấy thực lực của mình, tuyệt đối có thể chạy thoát, nhưng là thủ hạ lại không được, nhiều lắm là một Tiên Thiên võ giả khác có thể chạy thoát cùng hắn, những người khác sợ rằng sẽ hao tổn ở chỗ này!

Những người này, cũng là dòng chính của hắn, là trợ thủ rất tốt tương lai có thể đi theo hắn về đến gia tộc kiến công lập nghiệp, đại đa số người bên trong bọn họ cũng sẽ ở đột phá Tiên Thiên trong tương lai!

Tổn thương của mọi người không cần phải nói, những thứ dược vật kia, cũng không thể được!

Quân đội cũng sẽ bị khấu trừ một phần.

Hắn không cam lòng! Ở trong chiến hỏa phía trên Nam Hà đảo vào sinh ra tử nửa năm thời gian, liều mạng bao nhiêu lần, đổi lấy cơ hội một bước lên trời hôm nay, tại sao có thể như vậy!

Chương 446: Bản ghi chép của Ma Đế!

Ầm!

Điện mang rực cháy chiếu sáng cả bầu trời đêm, con thi vệ thứ hai, cũng bị một kiếm của Tử Vũ giết chết!

Thấy một màn như vậy, tâm của thủ lĩnh hắc giáp hoàn toàn nguội xuống.

Nhất định phải rút lui, nếu không ngay cả hắn cũng sẽ chết trận!

- Tách ra, rút lui!

Thủ lĩnh Hắc giáp khó khăn nói ra mệnh lệnh này, trường mâu đột nhiên vung lên, sau khi bức lui Hỏa Phủ, xoay người chạy nhanh.

Những võ giả khác, cũng rối rít muốn xoay người chạy trốn.

Tiểu đội Hỏa Phủ sao lại để cho bọn họ dễ dàng chạy thoát, đám người Mị Ảnh, râu mép, Hắc Kiếm nhất thời liều mạng công kích, mấy hắc giáp võ giả trong lúc nhất thời bị quấn lấy, căn bản thoát thân không được.

Xuy xuy!

Lôi đình màu tím hiện lên, Tử Vũ xuất ra một kiếm, trực tiếp đả thương nặng một cái võ sĩ hắc giáp, bị thương nặng vào lúc này, vậy thì chờ chết đi.

Lâm Minh cũng bắn ra mấy đạo hồ quang nhỏ, hai cái võ sĩ hắc giáp nhất thời bị điện giật cả người tê dại, đại hán râu mép ha ha cười một tiếng.

- Hoang Kích, làm rất khá!

Hậu Bối đao vung xuống, một cái đầu lâu bay lên cao cao!

- Đáng chết!

Thủ lĩnh hắc giáp nghe phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lòng đang rỉ máu, nhưng là hắn cái gì cũng không làm được, cước bộ cũng không dám chậm đi nửa phần, Hỏa Phủ tựu đuổi theo ở phía sau!

- Ha ha, đã nghiền!

Một võ sĩ hắc giáp Hậu Thiên đỉnh phong cuối cùng bị Mị Ảnh cùng đại hán râu mép liên thủ giết chết, ngay cả một Tiên Thiên võ giả khác trong tiểu đội hắc giáp cũng bị Hắc Kiếm cùng Tử Vũ liên thủ giết.

Cả tiểu đội hắc giáp, trừ thủ lĩnh hắc giáp kia, những người còn lại, toàn bộ bị giết!

Hỏa Phủ rốt cuộc không thể ngăn lại thủ lĩnh của võ sĩ hắc giáp, ở bên trong Linh Thực sâm lâm này, đuổi đến quá sâu, không chừng sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó.

- Nhớ công trận chúng ta đi!

Theo Hỏa Phủ hạ lệnh, đám người đại hán râu mép móc ra bài công trận bắt đầu ghi chép công trận.

- Những người này thì sao?

Mị Ảnh chỉ chỉ bọn đầy tớ dọc theo tại chiến trường, đã sợ đến mức lạnh run, những đầy tớ này, tuổi cũng là chừng hai mươi tuổi, có chút người thậm chí chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, bọn họ vô luận nam nữ, thân thể cả đám lớn lên đều tinh tế, mi thanh mục tú.

- Tùy bọn họ, bọn họ là nhất tộc Yêu Tinh rừng rậm, từ nhỏ chính là đầy tớ.

Hỏa Phủ nói tới đây thở dài một hơi, chủng tộc từ nhỏ chính là đầy tớ, thật sư là bi ai.

- Yêu Tinh rừng rậm?

Lâm Minh hơi ngẩn ra, sau khi ra khỏi Thần Hoàng châu, Lâm Minh càng ngày càng phát hiện, Thiên Diễn đại ục rộng lớn cùng phức tạp tới mức nào.

- Bọn họ có chứa một chút huyết thống Yêu tộc, bên trong tộc vô luận nam nữ, khi sinh ra đều có tướng mạo đẹp, sau khi bị Nam Hải Ma Vực cướp đoạt nuôi nhốt, tư chất kém liền làm đầy tớ, tư chất tốt thì cung cấp cho bọn họ tu luyện ma công thải bổ.

Lâm Minh nghe được trong lòng run lên, bị nuôi nhốt giống như gia súc, loại vận mệnh này, thật là bi ai.

- Thu dược liệu lại, không nên ở lâu ở trong này.

Những thứ dược liệu ở Linh Thực sâm lâm này, tự nhiên là đồ tốt, dĩ nhiên không thể để lại.

Phía trên Linh chu, đại hán râu mép nhìn bảy công trận bài còn có dược liệu chất thành đống, cười ha ha:

- Đại ca, lần này chúng ta phát tài.

- Ừm, thu hoạch rất lớn.

Hỏa Phủ cũng không che giấu được nụ cười:

- Mới vừa rồi quá gấp gáp, ta chưa kịp hỏi, thực lực của chúng ta hẳn là không bằng đối phương, các ngươi làm sao thắng?

Hỏa Phủ một mực hết sức chăm chú giao thủ cùng thủ lĩnh của đối phương, cao thủ so chiêu, phân tâm là tối kị, hắn căn bản không có chú ý đến chiến trường.

- Râu mép giết nhiều nhất, hỏi hắn.

Mị Ảnh buông tay ra, Mị Ảnh từ đầu đến cuối chỉ giết một võ sĩ hắc giáp mà thôi.

Râu mép ngượng ngùng gãi gãi cái gáy.

- Không biết a, ta chính là chém tới một đao, bọn họ tựu toàn bộ đã chết!

- Ừm?

Hỏa Phủ nhíu nhíu mày, làm sao có thể có chuyện như vậy, sức chiến đấu của những võ giả hắc giáp kia cũng rất mạnh.

- Vậy Tử Vũ, ngươi là làm sao thắng?

Hỏa Phủ chú ý tới, một mình Tử Vũ giải quyết hai thi vệ Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong, mặc dù nói lôi đình lực khắc chế cương thi, nhưng cũng không trở thành khắc chế rõ ràng như vậy, vốn dĩ Hỏa Phủ chẳng qua là hy vọng Tử Vũ có thể cầm chân hai thi vệ cũng đã rất thỏa mãn.

- Cái này... Làm phiền Hoang Kích.

Tử Vũ cười chuyển hướng sang Lâm Minh.

- Hoang Kích đầu tiên là công kích ánh mắt của thi vệ đã cứu ta một lần, rồi sau đó dung nhập lôi đình lực vào trong cơ thể ta, tăng cường uy lực võ kỹ của ta lên rất nhiều, Hoang Kích là thiên tài xuất thân từ đại tông môn sao, Lôi Linh trong cơ thể ngươi, mạnh hơn so với ta.

Lời này của Tử Vũ vừa ra khỏi miệng, người tại chỗ đều có chút ít giật mình, Lôi Linh trong cơ thể Hoang Kích còn mạnh hơn so sánh với Tử Vũ? Lôi Linh của Tử Vũ là một cấp tương đối thấp trong nhân giai thượng phẩm, như vậy Lâm Minh ít nhất hẳn là một cấp đứng đầu nhân giai thượng phẩm, thậm chí đến gần địa giai.

Lôi Linh so sánh với Hỏa Tinh càng thêm trân quý, một võ giả không có bất kỳ bối cảnh, muốn có được loại Lôi Linh này căn bản không thể nào.

Cho dù là xuất thân từ đại thế gia, đại tông môn, nếu như không có đầy đủ thiên phú thì tông môn cũng sẽ không lãng phí tài nguyên ở trên người bọn họ.

Như thế chỉ có một khả năng, Lâm Minh hẳn là thiên tài cao nhất xuất thân từ đại tông môn, loại thiên tài này, Hậu Thiên hậu kỳ tuyệt đối có chiến lực nửa bước Tiên Thiên, thậm chí có thể tự vệ trước mặt cao thủ Tiên Thiên.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của một nhóm người nhìn Lâm Minh cũng trở nên nóng bỏng, ở trong chiến tranh tàn khốc, trong đội ngũ có thêm một đồng bạn cường đại mới, tựu nhiều hơn một phần cơ hội sống còn, hơn nữa nghe như vậy, không gian trưởng thành của Lâm Minh rất lớn.

- Hoang Kích, trướcia ngươi đã tham gia cuộc chiến sinh tử sao, bằng không, sẽ không trấn định như vậy, xuất thủ cũng chuẩn hơn so với ta.

Tử Vũ nói tự nhiên là chuyện tình Lâm Minh dùng hai đạo tiểu lôi đình bắn vào ánh mắt của thi vệ, chiêu thức kia nhìn như đơn giản, nhưng là để Tử Vũ làm, cũng là không có thể làm ra.

- Ừm, quả thật đã trải qua.

- Ha ha, ngươi sớm nói a, khiến cho ta lo lắng suông một phen, ta còn tưởng rằng ngươi là tay mơ không có thấy qua chiến đấu chân chính.

Đại hán râu mép nặng nề vỗ vỗ bả vai Lâm Minh, võ giả tông môn bình thường bồi dưỡng, kinh nghiệm chiến đấu rất nhiều, nhưng là cơ hội chiến đấu sinh tử cũng rất ít, dù sao đang sống ở thời kỳ hòa bình, sẽ không có thiên tài đồng cấp cho ngươi giết.

Một nhóm người cao hứng phấn chấn trở về chỗ ở, chiến đấu lần này, đại hoạch toàn thắng, người mình một người cũng không tổn thất, lại có được đại lượng chiến lợi phẩm cùng công trận.

Song bọn họ cũng không rõ ràng chính là, bảy võ sĩ hắc giáp bị bọn họ giết chết lần này, bị liệt thành danh sách, sau nhiều lần quay vòng, đưa đến phía trên một hòn đảo đơn độc của Nam Hải Ma Vực.

Dĩ nhiên, phần danh sách này chẳng qua là một tờ bé nhỏ không đáng kể trong một chồng danh sách thật dày mà thôi.

- A!

Một đôi móng tay thật dài màu đen nặng tay vỗ vào trên danh sách.

- Mười ngày thời gian, Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực, bao gồm cả chúng ta, tổng cộng tử trận ước chừng tám mươi tên Tiên Thiên võ giả, hơn bốn trăm tên võ giả Hậu Thiên!

Chủ nhân của đôi tay này, là một trung niên nhân tướng mạo tuấn hán, khi nói chuyện mang theo một chút khí âm nhu, nếu như chỉ nghe thấy thanh âm thì rất khó phân rõ hắn là nam hay nữ.

- Làm sao, ngươi đối với mấy cái chữ này còn không hài lòng sao?

Một thanh âm hơi có vẻ mệt mỏi vang lên, ở trước mặt nam nhân âm nhu, có một mỹ nữ thân thể xinh đẹp đang ngồi đó, nàng mặc một áo đen không biết chế tạo từ cái gì, phiếm kim loại sáng bóng, cổ áo được dựng lên rất cao, kéo dài từ trên cổ dọc theo người đến bụng, lộ ra gần nửa cái hai vú tuyết trắng đầy đặn, làm cho người ta miên man bất định, ở cổ của nàng, rõ ràng mang theo một con rắn nhỏ màu đỏ, nếu như không phải là nó thỉnh thoảng phun cái lưỡi ra, thật sự có người sẽ cho rằng hồng xà kia là một cái dây chuyền.

Cô gái này, chính là Tây tông tông chủ của Nam Hải Ma Vực, đừng xem bề ngoài nàng gợi cảm xinh đẹp, thật ra thì lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt.

- Mấy cái chữ này, quả thật thiếu một chút, tuy nhiên... Cũng được thông qua, dù sao chúng ta cũng không chuẩn bị xong, từ từ sẽ đến, không vội.

Cô gái xinh đẹp khanh khách nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

- Ngươi cũng phải chuẩn bị nhanh lên một chút, tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng sẽ bị lão gia hỏa Mục Phượng Tiên kia nhìn ra vấn đề!

- Hừ, Mục Phượng Tiên bất quá chỉ là một lần Mệnh Vẫn, đồ vật mà Mục Phượng Tiên biết đến, rất có hạn! Nhìn Mục Phượng Tiên hơn một năm đi kéo bè kết phái, trù bị cho cuộc chiến Nam Hải, thậm chí không tiếc giao ra đủ loại giá cả, lại tổ chức liên minh thời chiến gì đó, nàng thật sự cho rằng Nam Hải Ma Vực chúng ta coi trọng một ít tài nguyên cùng nữ tu trên đảo của nàng sao?

- Ha hả! Nghĩ một đằng nói một lẻo!

Cô gái xinh đẹp cười đến rung người.

- Ngươi dám nói tuyệt đại song kiều, Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân của Thần Hoàng đảo, không khiến cho ngươi động tâm sao?

- Hai nữ tử đó... Hắc hắc...

Nam nhân âm nhu liếm liếm đôi môi, nói:

- Ta đúng là muốn, chẳng qua là các nàng lại không đáng để cho ta giao ra cái giá lớn như vậy! Hơn nữa... Tu vi các nàng vẫn hơi thấp, sau khi Toàn Đan rồi ngắt lấy mới có thú!

- Tuy nhiên nói trở lại, lão hồ đồ Mục Phượng Tiên này tận tâm tận lực chuẩn bị chiến tranh như vậy cũng là giúp ta một ơn đức lớn, những võ giả bị liên minh thời chiến hấp dẫn tới kia, cũng là phân bón tốt nhất.

- Mục Phượng Tiên có thể không hồ đồ nga! Xem nhẹ nàng, sẽ ăn thiệt thòi, nếu không phải lần trước chúng ta tiến vào bí cảnh cổ phía trên Nam Hải, chẳng những nhận được Thượng Cổ ma quyển, hơn nữa còn chiếm được ngọc giản bản ghi chép của Ma Đế lưu lại, như thế nào lại biết nhiều bí mật như vậy.

Cô gái xinh đẹp nói tới đây, sắc mặt nam nhân âm nhu đột nhiên trầm xuống, cô gái xinh đẹp nói đến Thượng Cổ ma quyển, nam nhân âm nhu liền nhớ tới đồ đệ Huyễn Kích của mình.

Huyễn Kích là đồ đệ của hắn, cũng là tằng tôn của hắn. Vào bí cảnh cổ, sau khi nhận được Thượng Cổ ma quyển cùng bản ghi chép của Ma Đế, nam nhân âm nhu một hơi tu luyện Thượng Cổ ma quyển tới tầng thứ ba, vốn sau khi có đầy đủ tu vi, hắn liền miễn cưỡng thác ấn ra Thượng Cổ ma quyển tầng thứ nhất, cho Huyễn Kích tu luyện.

Nam nhân âm nhu có hậu cung ba ngàn mỹ nhân, khi hắn được hơn một ngàn năm tuổi thọ, có hằng hà con, con cháu, về phần tằng tôn cũng vậy, nhưng Huyễn Kích bất đồng, hắn kế thừa Cự Ma huyết mạch hoàn mỹ, thiên phú bản thân đến gần bát phẩm, mà có độ phù hợp Lôi nguyên khí cực cao, tu luyện kích pháp Thượng Cổ ma quyển, chỉ có Hậu Thiên sơ kỳ, tựu có thể so chiến lực với cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ, có thể nói là thiên tài xuất sắc nhất trong năm trăm năm tới này của Nam Hải Ma Vực!

Nam nhân âm nhu luôn luôn tự mình dạy Huyễn Kích, muốn bồi dưỡng Huyễn Kích thành đại năng Thần Hải, tái hiện huy hoàng ba ngàn năm trước củ Nam Hải Ma Vực.

Đóa hoa trong nhà ấm tự nhiên là chịu không được mưa gió, lúc Huyễn Kích mười lăm mười sáu tuổi liền bị nam nhân âm nhu phái đi ra ngoài lịch lãm, mà Huyễn Kích cũng không có để cho hắn thất vọng, ở bên trong lịch lãm độc lập chiếm được Diệt Huyết Tà Lôi, tu vi đột phá Hậu Thiên, thực lực càng tiến một bước.

Nhưng mà lại chẳng ngờ, cuối cùng hắn thế nhưng vẫn lạc tại trên tay một người thanh niên tên là Lâm Minh! Để cho mười mấy năm cố gắng của nam nhân âm nhu như nước chảy về biển đông!

Điều này làm cho hắn có thể nào không hận!

Chương 447: Kích quyết chi uy

Hai tháng sau, một chỗ rừng rậm dọc theo Linh Thực sâm lâm, tiếp giáp là một cái cứ điểm mới thành lập được mười ngày ở Nam Hải Ma Vực, dọc theo Linh Thực sâm lâm, vẫn là tương đối an toàn.

Trăng sáng chiếu rọi, sao lóe sáng, ở bên trong sâm lâm, truyền đến thanh âm mấy nam tử nói chuyện.

- Huyết Ma đáng chết, làm cho người ta tâm thần không yên, không biết hắn là ai, hại chúng ta mỗi ba bốn ngày, sẽ phải đổi lại doanh địa một lần.

Nói chuyện chính là một nam tử hắc giáp, người mặc hắc giáp, cầm trường mâu trong tay.

Hắc giáp, trường mâu, cũng là trang bị chiến đấu võ giả Ma Vực của võ giả ở Nam Hải Ma Vực, Huyết Ma trong lời nói của nam tử hắc giáp là sát thủ thần bí mấy tháng gần đây để cho võ giả Nam Hải Ma Vực nghe tin đã sợ mất mật, người này xuất thủ ác độc, mỗi lần giết người cũng muốn hút máu huyết người ta, cho nên liền được gọi là Huyết Ma.

Một hắc giáp võ giả khác lắc đầu nói:

- Không nên oán trách, chiến tranh thì sẽ như vậy, Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma ba vị đại nhân của chúng ta cũng giết cho võ giả Nam Hải Ma Vực bọn họ không dám thò đầu ra, bọn hắn bây giờ cũng co đầu rụt cổ ở bên trong tổng bộ liên minh thời chiến, không dám ra.

Huyết Ma xuất thủ nhiều lần, tam cự đầu của Nam Hải Ma Vực tự nhiên sẽ không ngồi yên không lý đến, bọn họ cũng xuất thủ đánh chết người của liên minh thời chiến, võ giả của liên minh thời chiến số lượng rất nhiều, nhưng là thực lực lại vàng thau lẫn lộn, đại lượng chiến binh cấp hai cùng chiến binh cấp ba, ở dưới tay tam cự đầu của Nam Hải Ma Vực chính là pháo hôi.

- Không biết ba vị đại nhân Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma so với Huyết Ma kia thì thực lực như thế nào?

- Cái này nói không rõ ràng, thực lực Huyết Ma rất mạnh, hơn nữa cực kỳ thần bí, thậm chí không rõ ràng lắm hắn là một người hay là nhiều người, nếu như tông môn có trưởng lão Toàn Đan tới Nam Hà đảo xuất thủ thu thập hết Huyết Ma là tốt.

Hắc giáp võ giả kia cũng chính là thuận miệng vừa nói, chiến trường Nam Hà đảo, thật sự không coi là một mảnh quáng mạch Chân Nguyên thạch trọng yếu, còn có một tấm Linh Thực sâm lâm ở Nam Hà đảo, đối với cả chiến cuộc, cũng không có trợ giúp gì, huống chi cho dù cường giả Toàn Đan tới muốn tìm được Huyết Ma ở diện tích lãnh thổ vài ngàn dặm, cũng không phải là một chuyện dễ.

- Hắc, trông cậy vào những trưởng lão Toàn Đan kia không có chút ý nghĩa nào, những lão gia hỏa kia không biết đang suy nghĩ gì, chiến tuyến đã dừng lại ở phụ cận Huyết Sát đảo, Nam Hà đảo thời gian nửa năm, cũng không thấy bọn họ đẩy mạnh nửa điểm, tiếp tục như vậy, chính là đưa mang tới trên chiến trường Thần Hoàng đảo cùng Nam Hải mà thôi, rất ít khi dùng đệ tử bản môn, đặc biệt dùng những đệ tử tông môn nhỏ khác làm pháo hôi!

Hắc giáp võ giả nói chuyện lúc trước kia tùy tiện nói ra tất cả đều là ý oán trách bất mãn, trong lúc nói chuyện hắn tiện tay kéo theo một thiếu nữ Yêu Tinh rừng rậm chui vào lều ngay, trong trướng bồng tựu vang lên thanh âm xé y phục cùng tiếng rên rỉ thống khổ của thiếu nữ.

Nam tử hắc giáp cầm đầu nhíu nhíu mày.

- Lão thất, thu liễm một chút, chơi nữ nhân thì trở về đại bản doanh rồi chơi!

- Hắc, ta liền yêu thích ngày ngày phải buộc chặt toàn cơ bắp không buông lỏng muốn mạng của ta, rồi lại nói, cho dù Huyết Ma thật sự tới, tiểu đội chúng ta cũng không phải là dễ đối phó như vậy, đội trưởng ngươi có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, hơn nữa chúng ta...

Nam tử trong lều nói tới đây, thanh âm chợt im bặt!

- Phốc!

Đầu của nam tử trực tiếp lăn xuống, máu tươi phun ra giống như là suối phun, toàn bộ phun lên trên mặt của cô gái yêu tinh.

- A!

Thiếu nữ phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai.

- Lão thất!

Thủ lĩnh chiến sĩ hắc giáp trong lòng hoảng hốt, một bước vọt vào bên trong lều, nhìn thấy đầu của lão thất lăn lốc lốc trên mặt đất giống như quả cầu, thân thể của hắn lại cứng ngắc, thiếu nữ hai tay nắm y phục như cũ, lạnh run người.

- A! A!

Khi nam tử hắc giáp mới vừa vọt vào lều, đồng thời ở ngoài lều, lại vang lên hai tiếng kêu thảm thiết, lại là hai võ sĩ Nam Hải Ma Vực tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, chịu phải độc thủ.

- Đáng chết!

Nam tử hắc giáp cả người bột phát chân nguyên, rút trường mâu ra, xông ra ngoài, khi thấy hai huynh đệ của hắn bạo liệt thân thể, hai đạo ký hiệu huyết sắc từ trong thân thể bọn họ bay ra, hiển nhiên chính là Huyết phù quỷ dị, xé rách thân thể của huynh đệ hắn.

- Huyết Ma!

Trong ánh mắt nam tử hắc giáp tràn đầy vẻ điên cuồng.

- Tiên Thiên trở xuống, tản ra!

Nam tử hắc giáp hạ ra một cái lệnh sáng suốt, nhưng mà đã không có ý nghĩa, Hậu Thiên đỉnh phong, nửa bước Tiên Thiên, chỉ cần một đạo Huyết phù, cũng đủ để trí mạng! Tốc độ của bọn họ, căn bản cũng không có nhanh hơn Huyết phù!

Huyết phù bay múa, máu tươi vẩy ra, ngắn ngủi hai thời gian hô hấp, Tiên Thiên trở xuống bên trong đội ngũ, chết hầu như không còn.

- Đại ca, hắn ở nơi đó!

Bên trong sâm lâm xuất hiện một cái bóng đen, cầm trong tay chiến kích dài gần trượng, đứng ở bên trong bóng cây, nửa bên mặt giấu kín ở bên trong hắc ám, nửa bên mặt bịt kín một tầng ánh trăng rét lạnh như thủy ngân, thoạt nhìn tựu giống như một pho tượng sát thần.

Mười hai đạo Huyết Ẩm chi ấn bay múa trở lại, xoay tròn vây quanh lưỡi kích, Huyết Ẩm chi ấn, bản chất là năng lượng, là chiêu thức thi triển dựa vào trụ cột trong tất cả Đại Hoang kích quyết.

Huyết Ẩm chi ấn càng mạnh, chiêu thức Đại Hoang kích quyết cũng sẽ càng lớn, trong Đại Hoang kích quyết chẳng những ẩn chứa chiêu thức, cũng ẩn chứa công pháp, nếu không chỉ là tinh thông chiêu thức, chỉ có thể xưng hùng trong võ giả đồng cấp, gặp phải lực lượng tuyệt đối áp chế thì không có chút ý nghĩa nào.

Chỉ ở phía trên chiêu thức kích quyết được cực hạn, căn bản là không hơn kích quyết cao nhất.

Hiện tại mười hai đạo Huyết Ẩm chi ấn phía trên chiến kích này, chính là toàn bộ thành quả hai tháng qua Lâm Minh luyện ra. Hai tháng này, Lâm Minh đã rất ít khi xuất chiến cùng tiểu đội Hỏa Phủ, tiểu đội Hỏa Phủ đối với hắn mà nói, tác dụng chủ yếu chẳng qua là cung cấp tình báo mà thôi.

Đối mặt với Huyết Ma đột nhiên phủ xuống, nam tử hắc giáp luống cuống, trong lúc gấp gáp, hắn thậm chí không có chú ý tu vi của Lâm Minh.

Hắn chỉ chú ý tới, Lâm Minh trong hai thời gian hô hấp ngắn ngủi, giết chết tất cả võ sĩ hắc giáp Tiên Thiên trở xuống tại chỗ, người này mạnh hơn so với hắn tưởng tượng, vốn cho là lấy tu vi mới vào Tiên Thiên hậu kỳ của hắn, phối hợp với tiểu đội cũng có sức đánh một trận, nhưng là bây giờ nhìn lại hoàn toàn là ý nghĩ viển vông!

- Tách ra, trốn!

Khi thủ lĩnh hắc giáp ra lệnh, đồng thời, Lâm Minh đã lao đến.

Còn dư lại ba cao thủ Tiên Thiên, Lâm Minh lựa chọn một người yếu nhất, chỉ có Tiên Thiên sơ kỳ.

Luân Hồi võ ý!

Võ giả Tiên Thiên sơ kỳ kia vừa muốn thoát đi, chỉ cảm thấy tinh thần chi hải chấn động, vô số cảnh tượng lung tung tràn vào, cước bộ cũng không dời ra nữa.

Trường kích vung xuống, một cái đầu bay lên cao!

Lúc này, một gã võ giả Tiên Thiên trung kỳ khác cũng đã trốn ra ngoài hơn năm mươi bước!

- Hỗn Nguyên kích!

Lâm Minh xuất ra một kích, mười hai đạo Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn ở phía trên lưỡi kích, tạo thành một đạo nước xoáy màu đỏ! Thông qua Huyết Ẩm chi ấn tác dụng vào không gian chung quanh, phảng phất giống như bóp méo không gian, Tiên Thiên võ giả phi trên không trung chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng vô hình tác dụng vào trên thân thể hắn, để cho tốc độ của hắn giảm đi.

Đây là... Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng võ giả kia kinh hãi! Không gian trở nên dính lại, giống như là côn trùng chui vào lưới nhện, không thể bay, cũng không thể bay nhanh được!

Chẳng những tên võ giả hắc giáp này như thế, thủ lĩnh hắc giáp kia cũng là như thế.

Lúc sau cũng đã không để cho bọn họ ngẫm nghĩ nguyên nhân, một cỗ sát ý đã khóa lấy bọn hắn.

Võ sĩ hắc giáp Tiên Thiên sơ kỳ kia xoay người nhìn lại, lại thấy Lâm Minh đâm tới một kích, tốc độ của một kích này rất chậm, hắn vung trường mâu lên ngăn chặn, song trong nháy mắt, chiến kích phảng phất giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt võ sĩ hắc giáp kia!

- Phốc!

Máu tươi bay vụt ra, võ sĩ hắc giáp không thể tin nhìn chiến kích cắm vào bộ ngực, cảm thấy loại tốc độ hỗn loạn này, tựa hồ càng làm cho hắn phát điên hơn so với đau đớn trí mạng ở bộ ngực.

Làm sao sẽ như thế... Đây là một cái ý niệm cuối cùng trong đầu võ giả hắc giáp, trường kích trong tay Lâm Minh xoắn một cái, trực tiếp phá nát trái tim của võ giả hắc giáp!

- Nhị đệ!

Thủ lĩnh Hắc giáp ánh mắt đỏ lên, thân thể của hắn thủy chung bị một cỗ lực lượng đặc dính áp chế, căn bản là không chạy nhanh được, trơ mắt nhìn huynh đệ của hắn chết ở trước mắt.

- Đi tìm chết!

Thủ lĩnh hắc giáp biết rõ trốn không thoát, bên trong tuyệt vọng, hắn liều mạng thúc giục chân nguyên, huy động trường mâu quét ngang về phía Lâm Minh.

Lâm Minh nghênh đón một kích, ở phía trên lưỡi kích, Huyết Ẩm chi ấn bay múa.

- Phốc!

Mâu kích tương giao! Huyết Ẩm chi ấn bám vào phía trên trường mâu, một khắc kia, thủ lĩnh hắc giáp chỉ cảm thấy trường mâu của mình phảng phất giống như bị đúc bằng sắt, căn bản không rút ra được.

- Chết đi!

Lâm Minh quét ngang một kích, thủ lĩnh hắc giáp cuồng khiếu một tiếng, ném trường mâu trong tay đi, thân thể chợt lui đi ra ngoài.

Sưu một tiếng, Huyết Ẩm chi ấn thu hồi lại từ phía trên trường mâu, bám vào phía trên chiến kích, Lâm Minh đâm ra một kích, thủ lĩnh hắc giáp cảm giác không gian chung quanh hắn trong nháy mắt hóa cứng, sụp đổ, đã không cách nào tránh một kích này ra.

- A a a!

Thủ lĩnh Hắc giáp phát ra tiếng kêu thảm tuyệt vọng, hai đấm hung hăng đánh về phía Lâm Minh!

Tấm thân máu thịt, có thể nào cứng đối cứng cùng vũ khí? Huống chi phía trên chiến kích của Lâm Minh, lại hàm chứa Huyết Ẩm chi ấn quỷ dị.

Oành!

Hai đấm của thủ lĩnh Hắc giáp vỡ nát, chiến kích xuyên thấu qua đầu hắn, trực tiếp diệt linh hồn!

Diệt Huyết Tà Lôi bắn ra, tiến vào bên trong thân thể thủ lĩnh hắc giáp, yên lặng chỉ chốc lát sau, thi thể của thủ lĩnh hắc giáp đột nhiên chấn động, một đoàn huyết vụ phun ra, ngưng tụ trên không trung thành đường Huyết Ẩm chi ấn thứ mười ba!

Cùng lúc đó, võ giả bị Lâm Minh giết chết lúc trước, máu huyết thân thể cũng bị Diệt Huyết Tà Lôi từng cái từng cái mút vào, hóa thành từng luồng năng lượng tinh thuần để tẩm bổ mười hai đạo Huyết Ẩm chi ấn khác.

Nhìn mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn lơ lửng bên cạnh, Lâm Minh vung tay lên, trực tiếp thu hồi tất cả Huyết Ẩm chi ấn.

- Ta hiện tại chẳng qua là dừng lại ở giai đoạn sơ cấp nhất của Đại Hoang kích quyết, mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn không sai biệt lắm, nhiều hơn nữa, ta cũng không khống chế được. Lực sát thương của Đại Hoang kích quyết này nếu so với Chu Tước Cấm Thần lục thì mạnh hơn nhiều, nếu không ta phải đồng thời đối phó nhiều địch nhân như vậy, bọn họ vừa quyết định chủ ý tách ra chạy trốn, ta không có Hỗn Nguyên kích thì căn bản không cản được.

Lực sát thương của Đại Hoang kích quyết mạnh hơn so sánh với Chu Tước Cấm Thần lục, nhưng cũng không đại biểu Đại Hoang kích quyết cao cấp hơn so sánh với Chu Tước Cấm Thần lục.

Cái này là bởi vì Đại Hoang kích quyết vốn là thiên về sát chiêu, ở phương diện công pháp không tính là xuất sắc, mà Chu Tước Cấm Thần lục lại là dùng để tẩm bổ đan điền là chủ yếu, đột phá cảnh giới công pháp, trong đó ví dụ như Phượng Sí Tường Không, Vạn Hỏa Liệu Nguyên... Sát chiêu chỉ là phụ thêm, hai thứ trọng điểm bất đồng.

Chương 448: Suối máu!

- Địa phương xuất chúng của Đại Hoang kích quyết là ở sát chiêu, Lôi Mộ Bạch ban đầu tu luyện Thượng Cổ ma quyển, chẳng qua là một phần công pháp Đại Hoang kích quyết, bàn về công pháp, Đại Hoang kích quyết xa không bằng Chu Tước Cấm Thần lục, chẳng qua là lấy công pháp Chu Tước Cấm Thần lục để vận chuyển sát chiêu Đại Hoang kích quyết, vẫn còn có chút không xứng đôi.

Lâm Minh lầm bầm lầu bàu, công pháp sở học của hắn mặc dù cao nhất, nhưng có chút hỗn tạp, khó tránh khỏi có địa phương không phù hợp.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không lo lắng, hắn học Đại Hoang kích quyết chỉ là vì chiêu thức, mà khi chiêu thức đạt tới cực hạn, đó chính là pháp tắc.

Tỷ như Hỗn Nguyên kích mới vừa rồi Lâm Minh vận dụng, bao gồm sát chiêu để cho thời gian hỗn loạn kia, cũng là xấp xỉ vận dụng vào pháp tắc. Chẳng qua là, lấy ngộ tính cùng với tu vi của Lâm Minh, hắn bây giờ còn chưa đủ trình độ lĩnh ngộ cấp độ pháp tắc, hắn chỉ có thể dựa vào năng lượng, cũng chính là dùng Huyết Ẩm chi ấn để thực hiện hiệu quả xấp xỉ vào pháp tắc.

Dù vậy, uy lực cũng hết sức kinh người, nếu như không phải là Đại Hoang kích quyết, Lâm Minh nhiều lắm là đánh chết hai Tiên Thiên võ giả, nhiều hơn nữa tựu sẽ khiến bọn họ chạy mất.

- Cuộc chiến tranh này không biết phải đánh bao lâu nữa, cũng không biết Mục cô nương cùng Hạnh Hiên bên kia thế nào.

Lâm Minh nghĩ như vậy, nhìn ngọc giản tình báo một chút, bắt đầu tìm kiếm hạng mục tiếp theo.

...

Ở một hòn đảo cách Thần Hoàng đảo ba ngàn dặm, Tần Hạnh Hiên đang ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn trong phòng luyện công, ở chung quanh nàng, Hỏa nguyên khí ngưng tụ thành một đạo nước xoáy màu đỏ, liên tục không ngừng hội tụ vào trong cơ thể nàng.

Trải qua mười giọt tinh huyết Chu Tước tôi thể, Tần Hạnh Hiên đã tư chất tu luyện công pháp hạch tâm Chu Tước Cấm Thần lục, cộng thêm thiên phú của Tần Hạnh Hiên vốn là lục phẩm trung đẳng, tu luyện không nói tiến triển cực nhanh, nhưng cũng là biến chuyển từng ngày, phát triển cực nhanh.

Ngắn ngủi mấy tháng, tu vi Tần Hạnh Hiên đã đến gần Ngưng Mạch trung kỳ.

Đây vẫn là bởi vì Tần Hạnh Hiên vừa mới bắt đầu tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục, Hỏa nguyên khí tích lũy chậm chạp, nếu như là tu luyện thời gian dài, cảnh giới tương đối cao, bây giờ nói không chừng đã đột phá.

- Tần cô nương, cảm giác như thế nào?

Mục Thiên Vũ cười đi vào phòng luyện công, nhìn thoáng qua nước xoáy Hỏa nguyên khí bên cạnh Tần Hạnh Hiên, lộ ra mấy phần vẻ hài lòng.

Cấp bậc của Tần Hạnh Hiên mặc dù chỉ là nha hoàn đệ tử tầng dưới chót nhất của Thần Hoàng đảo, nhưng công tác của người tạp dịch cùng phục thị, cũng không cần nàng động thủ, mang theo danh hiệu một đứa nha hoàn đệ tử, chỉ là vì để giảm bớt áp lực dư luận mà thôi, dù sao lấy thiên tư và thân phận của Tần Hạnh Hiên, chuyện tình nhận được mười giọt tinh huyết Chu Tước, rất dễ dàng khiến cho người khác chỉ trích.

Một giọt tinh huyết Chu Tước, đây chính là quan hệ đến thọ nguyên thanh xuân dài ngắn cùng tiền đồ cả đời của võ giả, ai không đỏ mắt?

Tần Hạnh Hiên lúc bình thường đi theo Mục Thiên Vũ, vấn đề phương diện công pháp tùy ý để Mục Thiên Vũ giải đáp, sinh hoạt thường ngày thì nha hoàn đệ tử đặc biệt chiếu cố, tốc độ tu luyện của nàng gấp hai đến gấp ba lần so với ban đầu ở Thất Huyền cốc.

- Mục sư tỷ.

Thấy Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên đứng lên, mặc dù là chung đụng hai tháng, lúc nàng đối mặt với Mục Thiên Vũ, vẫn còn có chút có cảm giác câu thúc.

- Tần cô nương, Lâm Minh gửi thư.

Mục Thiên Vũ khẽ cười nói, hai người gặp mặt nhau, cũng vẫn duy trì lễ kính.

- A?

Tần Hạnh Hiên kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng, trong lòng vui mừng.

Mục Thiên Vũ cười ha hả, lấy ra một phong thư tín từ trong Tu Di giới, đưa cho Tần Hạnh Hiên, hai tháng qua Lâm Minh duy nhất gửi ba phong thư, chia ra cho Mục Dục Hoàng, Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, thư cho Tần Hạnh Hiên chỉ nói tới một chút việc vặt râu ria, dĩ nhiên, nội dung tin cũng không trọng yếu, chủ yếu biết Lâm Minh bình an như vậy đủ rồi.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, Lâm Minh đánh chết võ giả Ma Vực càng ngày càng nhiều, tu vi của hắn vẫn giữ lại cho mình ở Hậu Thiên hậu kỳ như cũ, nhưng năng lực chiến đấu cũng đang tăng mạnh, Huyết Ẩm chi ấn hắn có vẫn là mười ba đạo như cũ, chẳng qua là đường vân càng thêm chân thật, lực sát thương càng cường đại hơn.

Theo Lâm Minh giết người càng ngày càng nhiều, tên Huyết Ma, đã như sấm bên tai ở Nam Hà đảo, danh tiếng thậm chí so sánh với tam cự đầu của Ma Vực còn lớn hơn!

Bình thường tam cự đầu của Ma Vực giết người, thường xuyên sẽ có bỏ sót, dù sao năm ba cao thủ Tiên Thiên tách ra chạy trốn thì cho dù tốc độ nhanh hơn gấp đôi so với đối phương cũng khó có thể đánh chết toàn bộ, nhưng là ở dưới tay của Huyết Ma, ít lưu sống.

Bị hắn tập kích, cơ bản cũng là toàn quân bị diệt!

Thậm chí có một lần, hai tiểu đội Ma Vực tụ tập ở chung một chỗ, mặc dù cũng không phải là tiểu đội đỉnh cấp gì, nhưng là số lượng tụ tập lại, có khoảng hơn mười lăm người, trong đó Tiên Thiên võ giả thì có năm người, một gã Tiên Thiên trung kỳ, bốn gã Tiên Thiên sơ kỳ, mặc dù đội ngũ kích thước bậc này, sau khi gặp gỡ Huyết Ma, cũng bị chém giết toàn bộ, một người cũng không trốn ra ngoài!

Tin tức này sau khi truyền bá ra ngoài, võ giả phía trên Nam Hà đảo cũng kinh hãi, mười lăm người bị diệt toàn bộ, máu huyết thi thể hoàn toàn biến mất, trong đó có không ít người bị chém giết ngoài ngàn bước, hiển nhiên bọn họ là chuẩn bị chạy trốn, song đáng sợ chính là, ở dưới tình huống năm Tiên Thiên võ giả tách ra chạy trốn, thế nhưng một người cũng không trốn ra ngoài được!

Đây phải có thực lực như thế nào mới có thể làm được như vậy a?

Ngay cả năm Tiên Thiên võ giả tụ tập ở chung một chỗ, một người cũng không thể còn sống sót, trừ tiểu đội của tam cự đầu Ma Vực, không có tiểu đội nào có tự tin sống còn dưới tay Huyết Ma?

Từ đó về sau, võ giả Ma Vực rất ít rời đi đại bản doanh ngoài trăm dặm, lực chấn nhiếp của một mình Huyết Ma, hẳn là mạnh hơn so với tất cả tiểu đội của liên minh thời chiến.

Nghe khoa trương, nhưng sự thật quả thật như thế, một tháng này, số lượng võ giả Ma Vực chết ở trên tay của Huyết Ma, so với số lượng võ giả mà tất cả những tiểu đội liên minh thời chiến khác giết chết chỉ có hơn chớ không kém.

Phải biết rằng, lúc bình thường gặp gỡ, chiến đấu mặc dù náo nhiệt, nhưng người chết lại không nhiều, nếu là chết một nửa thì cũng đã coi là chiến đấu cực kỳ thảm thiết, nhưng là gặp phải Huyết Ma, đó chính là toàn quân bị diệt, cơ hội chạy trốn cũng không có, thật là làm cho người ta tuyệt vọng, điều này cũng khiến cho tiểu đội của Nam Hải Ma Vực, căn bản đề không nổi dũng khí đối mặt với Huyết Ma.

Bóng đêm thâm trầm, ở trong một chỗ sơn động bí ẩn của Linh

Thực sâm lâm trên Nam Hà đảo, Lâm Minh lặng yên không một tiếng động lẻn vào trong đó, tiện tay lấy ra mười mấy Tu Di giới trong túi áo, ý niệm vừa động, đồ ngổn ngang bên trong toàn bộ bị đổ ra.

Bởi vì một mực chiến đấu, bản thân những võ giả Ma Vực này cũng cực kỳ phong phú, dĩ nhiên đây là nhằm vào võ giả Tiên Thiên kỳ bình thường mà nói, đối với Lâm Minh mà nói, những đồ này cũng không có lực hấp dẫn quá lớn.

Tuy nhiên tích thiểu thành đại, toàn bộ đổi thành Chân Nguyên thạch thì cũng là một số tài phú lớn, mặc dù hiện tại Lâm Minh không thể nào dùng Chân Nguyên thạch, nhưng là ngày sau nói không chừng cũng có lúc cần phải dùng tới, thu lại một chút tài phú, lo trước khỏi họa.

Ồ Chân Nguyên thạch trung phẩm hơn ba ngàn viên, còn có đại lượng bảo khí đan dược, nhiều nhất đúng là một chút phiên quỷ phiên, ma phù, ma huyết... Những đồ này, cũng chỉ có võ giả ma đạo biết dùng, đối với ta mà nói tác dụng không lớn.

Lâm Minh tu luyện Đại Hoang kích quyết phải lấy máu huyết mới, mới có thể bồi luyện, những thứ máu huyết này đã tồn tại thời gian đã lâu, không có chút ý nghĩa nào.

Lâm Minh qua loa phân loại những đồ này ra, Chân Nguyên thạch để riêng ra một chỗ, đáng giá được lưu giữ trong một quả Tu Di giới, không đáng giá được lưu giữ trong một miếng khác.

Thu hồi tất cả đồ vật này nọ, Lâm Minh triển khai thân pháp, trở lại chỗ ở.

- Hoang Kích! Lại đi ra ngoài luyện công nữa à!

Đại hán râu mép tùy ý chào hỏi, nếu như là đối với những người khác, đại hồ tử tất nhiên sẽ nói ra mấy câu nói nhảm ví dụ như, luyện công không như thực chiến... Song đối mặt với Lâm Minh, đại hán râu mép cho tới bây giờ cũng sẽ không chỉ ba đạo bốn.

Mấy tháng gần đây, Lâm Minh thực lực quá rõ ràng, không riêng gì một ít lần ở Linh Thực sâm lâm, về sau Lâm Minh cùng tiểu đội Hỏa Phủ cùng đi ra chiến đấu, cũng là nhiều lần lập kỳ công, có một lần, toàn bộ dựa vào Lâm Minh xuất thủ kịp lúc, mới để cho Mị Ảnh cùng đại hán râu mép thoát khỏi kết quả bị đầu một nơi mình một nẻo, Lâm Minh vô luận là lực chiến đấu của cá nhân, hay là lực chiến đấu ở chiến trường cũng là nhất lưu, có một gã đồng đội như vậy, thật sự là một chuyện làm cho người ta hạnh phúc.

Song đáng tiếc chính là, cơ hội hành động của Lâm Minh cùng tiểu đội không nhiều lắm, luôn là đơn độc một người đi ra ngoài luyện công.

- Đội trưởng, ta xem thực lực thật sự của Hoang Kích không chỉ như vậy!

Đại hán râu mép lấy cho mình một chén rượu lớn, vừa uống vừa nói.

- Ừm, Hoang Kích giấu vô cùng sâu, hắn hẳn là có thực lực độc lập đánh bại cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ, thậm chí có thể còn mạnh hơn so với Tử Vũ, tuy nhiên Hoang Kích vô cùng ẩn giấu, tựu nhìn thực lực ban đầu kiểm tra sẽ biết, mới mười vạn điểm, mới vừa đủ tiêu chuẩn cho chiến binh cấp một.

- Hắn hẳn là đệ tử thân truyền của đại tông môn nào đó, hoặc là quan môn đệ tử của cao nhân nào đó, đối với công trận để đổi vật phẩm, hắn căn bản là không có hứng thú.

- Ha hả, nói đến đối với công trận không có hứng thú, người làm được cực hạn cũng là Huyết Ma kia, những ngày qua, không biết hắn đã giết bao nhiêu võ giả Ma Vực, thử nghĩ tới tích lũy công trận cũng kinh khủng, võ giả Ma Vực ở Nam Hà đảo, cũng bị giết không dám thò đầu ra.

- Huyết Ma hẳn là thiên tài của tông môn Tiên Thiên Chí Cực nào đó, võ giả Toàn Đan sẽ không nhàm chán như vậy.

- Ừm, hẳn là như vậy.

Mặc dù Lâm Minh cùng Huyết Ma cơ hồ trong cùng một lúc tới Nam Hà đảo, cũng không có ai hoài nghi Lâm Minh chính là Huyết Ma, dù sao tu vi Lâm Minh là thật, đám người Hỏa Phủ làm sao cũng sẽ không tin tưởng, võ giả Hậu Thiên hậu kỳ sẽ có chiến lực biến thái như Huyết Ma.

...

Lúc này ở đại bản doanh của Nam Hải Ma Vực, một võ giả gầy như cương thi cầm một cái chén rượu trong tay, ở trong chén đựng chất lỏng đỏ lòm, khí tức máu tanh nhàn nhạt phát ra từ trong chất lỏng, đây rõ ràng là một chén máu tươi.

Ở trước mặt võ giả gầy khô, có một nam tử da tái nhợt đang ngồi đó, đang nhắm mắt dưỡng thần.

- Gần đây không ít võ giả đã rời khỏi Nam Hà đảo, nơi này bởi vì Huyết Ma đã trở nên không còn lợi ích gì.

Bởi vì Lâm Minh tồn tại, rất nhiều tiểu đội võ giả không dám hành động một mình, lợi ích có thể tìm được dĩ nhiên là thiếu.

Một ngụm uống cạn máu tươi, võ giả gầy liếm liếm môi của mình.

- Bản thân ta là rất muốn gặp Huyết Ma này, chẳng qua là, người này tựa hồ cố ý tránh chúng ta, nếu không tình báo của chúng ta thấu đáo như vậy, nếu là hắn có lá gan, sớm nên giết tới đây, nói trắng ra là, hắn vẫn là sợ chúng ta!

- Chưa chắc là sợ chúng ta, hắn chỉ sợ là không có nắm chắc giết chết chúng ta... Ngươi chẳng lẽ không có phát hiện, Huyết Ma xuất thủ, không lưu người sống, hắn tựa hồ có bí mật gì sợ bị người phát hiện.

Chương 449: Chiến trường thượng cổ!

- Sợ bị người phát hiện?

Võ giả gầy khô trong lòng vừa động.

- Huyết Ma kia, đại khái là tu vi Tiên Thiên Chí Cực, tương đương cùng ngươi, ta còn có Mộng Ma ba người, hắn muốn giết chúng ta, rất khó, chúng ta muốn giết hắn, cũng không dễ dàng! Mấy ngày nay ta phát hiện, Huyết Ma giết người, lấy máu huyết, hơn phân nửa là vì tu luyện ma công, ta thậm chí nghĩ tới hắn có thể là người của Nam Hải Ma Vực, vì tu luyện ma công, tàn sát đồng loại.

- Ừm?

Võ giả gầy khô biến sắc, quả thật như thế, chuyện đó tựu nghiêm trọng.

- Khuê Xà, chúng ta có nên báo cáo lên trên hay không?

- Hắc, phía trên sẠkhông để ý tới chúng ta, mấy ngày nay, tất cả các trưởng lão Toàn Đan đều bận rộn một đại sự, về phần cụ thể là cái gì, chúng ta cũng không rõ ràng, bọn họ không có thời gian quản chuyện nhỏ ở Nam Hà đảo.

Khuê Xà bình tĩnh nói, chiến tuyến phát triển rộng tới đây, đã giằng co hơn nửa năm, Nam Hải Ma Vực tựa hồ căn bản là không nóng nảy đẩy mạnh, mà là tùy ý để nhân mã hai phe chém giết ở chỗ này.

Rõ ràng một chút chính là, cao thủ Toàn Đan tham chiến càng ngày càng ít, song phương triển khai chiến lược tiêu hao, hơn nữa tỷ lệ đệ tử bản môn càng ngày càng ít, ra sân cũng là pháo hôi của tông môn nhỏ. Bọn họ bị Thần Hoàng đảo cùng Nam Hải Ma Vực lấy lợi nhuận cao dụ hoặc đến đây, tám chín phần mười vẫn lạc ở trên chiến trường.

Nam Hải Ma Vực rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Chẳng lẽ chiến đấu đánh tới một nửa không thể tiếp tục được nữa, bắt đầu bỏ qua sao?

Nếu như nói như vậy, cuộc chiến đấu này tựu không có chút ý nghĩa nào, tổn thất lớn như vậy, lại không có được bất kỳ hồi báo.

Khuê Xà nhướng mày, cũng là nghĩ không ra.

...

Ở ngoài trăm dặm, Âm Minh đảo.

Âm Minh đảo ở Âm Mạch chi nhãn của Nam Hải, nghe đồn ở thời kỳ thượng cổ từng phát sinh một cuộc đại chiến có một không hai, đã chết không biết bao nhiêu cường giả, thế cho nên đến nay hàng năm Âm Minh đảo xuất hiện trận trận âm phong, tràn ngập sương mù màu đen, nảy sinh ra rất nhiều quỷ vật lợi hại.

Nơi này cùng lân cận Huyết Sát đảo bất đồng, không có bất kỳ quáng mạch Chân Nguyên thạch, hơn nữa nguy hiểm trùng điệp, thế cho nên ít ai lui tới Âm Minh đảo.

Năm đó, Lãm Nguyệt tông vì để an toàn liền chôn bảo tàng tại Âm Minh đảo, ngoại trừ suy nghĩ người ở nơi này thưa thớt, cũng bởi vì Âm Minh đảo có một hiện tượng kỳ quái, đó chính là nham thạch màu đen trên đảo có thể ngăn cản thần thức cảm giác, chỉ cần âm thầm ẩn nấp dưới đất, căn bản dò xét không được, ngay cả võ giả Toàn Đan cũng không được.

Chuyện này, có không ít cao thủ từng cảm thấy hứng thú, rối rít tới Âm Minh đảo dò xét, song nhiều lần dò xét, lại không có được bất kỳ kết quả, từ đó cũng liền không giải quyết được gì.

Theo thời gian trôi qua, mọi người từ từ cũng tập mãi thành thói quen với quái sự bậc này, bất kể là võ giả cấp bậc gì, cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì tới nơi đất cằn sỏi đá này.

Song lúc này, ở phía trên Âm Minh đảo, bên trong sương mù nặng nề, có một đám nhân ảnh, cầm đầu chính là bảy tám lão giả hắc bào, phía trên áo choàng ở chỗ ngực của bọn họ, cũng thêu một cái đồ tiêu màu nâu xanh, đó là đồ đằng đồ án của Cự Ma tộc.

Tu vi của những lão giả này, toàn bộ cũng là Toàn Đan trung kỳ trở lên, thậm chí có Toàn Đan hậu kỳ, Toàn Đan Chí Cực.

Ở phía sau những lão giả này, mười người đại hán thân cao một trượng, trên người ở trần, da thịt cả người tràn đầy sừng sững đứng ở phía sau, da bọn họ hiện ra màu xanh lá nhàn nhạt, hiển nhiên có huyết thống Cự Ma. Tuy nhiên, huyết thống Cự Ma này cũng là có ưu có kém, huyết thống Cự Ma trên người những đại hán tinh tráng này, cũng không tính là quá tốt, so với U Minh đại đế ban đầu, tự nhiên là cách biệt trời với đất.

Mười đại hán tinh tráng, tu vi thống nhất là Tiên Thiên hậu kỳ, ở trên bờ vai những đại hán này, khiêng một cây trường mâu khổng lồ, trường mâu dài đến hơn hai mươi trượng, lớn chừng cái mái chèo, chẳng biết dùng kim loại gì để chế tạo, ở đỉnh trường mâu, có một thứ vân tay giống như là một cái mũi khoan thô to.

- Chính là chỗ này, bắt đầu đi!

Trong tay một trưởng lão cầm một cái trận bàn, sau khi xác định hết lần này đến lần khác, rốt cuộc đã chọn vị trí.

Theo trưởng lão này nói xong, phía sau hắn, hai trưởng lão Toàn Đan khác hai tay nhất cử, một đạo chân nguyên liền bám vào phía trên trường mâu khổng lồ.

Sưu!

Trường mâu mà đại hán khiêng trên vai bay lên cao!

Bay thẳng đến độ cao trăm trượng, đâu trường mâu quay ngược xuống phía dưới, giống như sao băng nện thẳng xuống.

Ầm!

Cả vùng đất chấn động mạnh một cái, tựa như sơn băng địa liệt, nham thạch vỡ nát, trường mâu hai mươi trượng có non nửa cắm vào dưới đất.

- Xoay tròn, chui vào!

Hắc bào trưởng lão bình tĩnh nói.

Nói xong, mười tinh tráng hán tử kia, nhanh chóng rút thiết côn lớn bằng cánh tay từ trên lưng ra, cắm ở bên trong trường mâu!

Hống!

Mười tinh tráng hán tử cùng nhau hét to, da thịt cả người nổi lên, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, toàn lực thôi động thiết côn, trường mâu bắt đầu chậm chạp xoay tròn.

Ca ca ca!

Theo thanh âm nham thạch vỡ nát, vân tay chen vào bên trong đá vụn, chậm rãi xuống phía dưới.

Mười cao thủ Tiên Thiên hậu kỳ am hiểu lực lượng, vận chuyển chân nguyên toàn thân, cố hết sức thôi động từ đầu đến cuối.

Một lão giả thấy một màn như vậy, khẽ mỉm cười nói:

- Nham thạch nơi này quả nhiên hết sức chắc chắn, dùng trường mâu chế tạo từ Toái Văn cương, khoan xuống cũng hết sức miễn cưỡng.

- Bản chép tay của Ma Đế nói không giả!

Trường mâu xoắn ốc càng hướng xuống càng cố hết sức, mấy trưởng lão Toàn Đan cũng xuất thủ, đánh xuống từng đạo pháp quyết, thôi động trường mâu xoắn ốc không ngừng xuống phía dưới, từ từ, bên trong nham thạch vỡ vụn, bắt đầu rỉ ra chất lỏng màu đỏ sậm, kia rõ ràng là máu.

Vừa bắt đầu chẳng qua là chỉ có một chút nhỏ rỉ ra, ở phía sau, máu liền tuôn ra bên ngoài như suối phun, cho đến khi máu tươi bắn ra cao mấy trượng, nham thạch bị cỗ lực lượng này làm vỡ, bay lên cao cao.

- Phong ấn quả nhiên ở chỗ này, lấy Huyết trì phong ấn, mà máu của Huyết trì, cũng là thu nạp từ chiến trường thượng cổ, thiên nhiên địa mạch đại trận nơi này, vốn là có thể hội tụ huyết tinh chi khí, lại bởi vì nham thạch màu đen che giấu cảm giác, qua nhiều năm như vậy, lại không người nào dò xét tới đây.

- Tổng cộng có sáu chỗ Huyết trì, chúng ta đi mở ra từng cái, sau đó dựa theo phương pháp phía trên bản chép tay, mở phong ấn ra, tế tự dùng là máu, hẳn là đủ rồi a.

- Nếu như không đủ, như vậy chúng ta tựu phát động một lần tổng tiến công, đến lúc đó là đủ rồi!

- Hắc hắc, Mục Phượng Tiên cái lão gia hỏa này, tuyệt đối không nghĩ tới, ở Âm Minh đảo, dưới Huyết Sát đảo, tồn tại bí mật lớn như vậy! Mà mục đích của Nam Hải đại chiến lần này, Mục Phượng Tiên cũng là không nghĩ tới a.

Mấy trưởng lão Toàn Đan, không ngừng dùng chân nguyên truyền âm trao đổi.

Nếu như từ Thái Cực Thiên cao vạn trượng trông được, sẽ phát hiện, chiến tuyến ở chiến trường Nam Hải, cơ hồ là làm thành một vòng tròn, mà trung tâm vòng tròn, chính là Âm Minh đảo cùng Huyết Sát đảo!

Ở phía trên bản chép tay của Ma Đế ghi lại, cửa vào chiến trường thượng cổ, ở giữa Âm Minh đảo cùng Huyết Sát đảo.

Song bởi vì niên đại rất xưa, muốn mở đại trận chiến trường thượng cổ ra, đã rất khó, Nam Hải Ma Vực phát động chiến tranh nhằm vào Thần Hoàng đảo vào lúc này, võ giả chết trận, thật ra thì chính là một lần huyết tế đại quy mô! Đây cũng là nguyên nhân bọn họ luôn luôn ngưng chiến tuyến lại ở chỗ này.

Thiên nhiên địa mạch đại trận nơi này, có thể tự động hội tụ huyết khí tẩm bổ phong ấn Huyết trì, hơn nữa trợ giúp trận pháp phía trên bản chép tay của Ma Đế, cho đến khi Huyết trì hoàn toàn mở

ra.

Lấy danh nghĩa chiến tranh, có thể huyết tế danh chính ngôn thuận, nếu không Nam Hải Ma Vực căn bản là tìm không được nhiều võ giả Hậu Thiên, Tiên Thiên như vậy để giết.

Hơn nữa, sau khi mở chiến trường thượng cổ ra, dựa vào dùng cái này, diệt Thần Hoàng đảo cũng là chuyện tình phải làm, chiến tranh lần này coi như là tiêu hao thực lực Thần Hoàng đảo trước tiên, coi như là kế sách một hòn đá hạ hai con chim.

Một trưởng lão Toàn Đan không nhịn được thở dài nói:

- Dựa theo bản chép tay của Ma Đế, chiến trường thượng cổ bị phong ấn ở nơi này, thực ra là một trong hàng ngàn tiểu thế giới độc lập, thật là không cách nào tưởng tượng, rốt cuộc muốn phải có bao nhiêu thần thông, mới có thể mở ra một trong hàng ngàn tiểu thế giới lớn như vậy?

- Có lẽ gọi là ngàn thế giới tương đối thích hợp, cái thế giới này, tựa hồ cũng bởi vì một lần thượng cổ đại chiến này, bị chấn động tàn phá, có lẽ tồn tại không được mấy ngàn năm.

- Mấy ngàn năm đối với tộc ta mà nói cũng là đủ rồi, để cho chúng ta xem một chút, đám đại năng của thời đại thượng cổ này, đến tột cùng huy hoàng như thế nào.

Mặc dù nói rất nhiều lịch sử cũng đã che giấu ở bụi bặm, căn bản là không thể nào dò xét, song có một chút có thể khẳng định là, ở thời đại thượng cổ, thực lực võ giả cường đại hơn nhiều nếu so với hiện tại, khi đó, xuất hiện rất nhiều đại đế, tôn giả, có thật nhiều người cũng là chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể hủy thiên diệt địa.

Ma Đế chính là một người trong đó, mà thời gian chiến trường thượng cổ, nếu so với thời gian Ma Đế tồn tại càng thêm lâu dài, theo ý nào đó mà nói, chỗ thế giới tàn phá ở chiến trường thượng cổ, là sào huyệt của Ma Đế, ban đầu hắn đi tới nơi này, chỉ bằng mượn thực lực cường đại, đem nơi này làm của riêng.

Sau khi mở một cái Huyết trì bị trận pháp che giấu ra, đoàn người này, tiếp tục đi mở Huyết trì thứ hai.

Cả một ngày, sáu Huyết trì, đã mở ra bốn.

Mà Huyết trì thứ năm, lại mở ra thất bại.

Một trưởng lão hắc bào nhìn Huyết trì đã không có lực lượng phun ra, thấp giọng nói:

- Dù sao cũng là thời gian vạn năm, mặc dù có địa mạch đại trận tẩm bổ, Huyết trì cũng có chút khô cạn, phát động tổng tiến công đi.

- Ừm, phát động tổng tiến công!

...

Ở một chỗ sơn động bí ẩn phụ cận đại bản doanh của liên minh thời chiến, Lâm Minh ngồi xếp bằng trong sơn động, ở trước mặt hắn, mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn tung bay trên dưới, chỉ cần Lâm Minh không chết, Huyết Ẩm chi ấn mặc dù nứt vỡ, cũng có thể ngưng kết một lần nữa.

Lâm Minh lấy ra chế phẩm bắt chước Đại Hoang huyết kích đã bị hắn thu lại sau khi Lôi Mộ Bạch chết, nhưng lại chưa bao giờ dùng qua, ở chung quanh Đại Hoang huyết kích, Huyết Ẩm chi ấn không ngừng va chạm rồi tách ra, từng đạo huyết quang bắn tán loạn đi ra ngoài, mơ hồ phát ra âm thanh hưng phấn.

- Quả nhiên, cho dù là chế phẩm bắt chước Đại Hoang huyết kích cũng có tác dụng tăng phúc rất lớn đối với Đại Hoang kích quyết, điểm này, ngay cả Tử Huyễn thương cũng không cách nào làm được.

Tử Huyễn thương mặc dù phẩm cấp cao hơn, nhưng chỉ có hiệu quả tăng phúc đối với Lôi Hỏa lực, hiệu quả tăng phúc đối với Đại Hoang huyết kích lại gần như bằng không.

Đột nhiên đâm ra kích, không gian chung quanh phảng phất giống như rối loạn, căn bản không cách nào đoán được vị trí của Đại Hoang huyết kích.

Hô! Hô!

Lâm Minh múa Đại Hoang huyết kích đến mức phong sinh thủy khởi, đá vụn trong sơn động cũng bị năng lượng nước xoáy khuấy động lên, bay múa ở giữa không trung.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên nghe được một trận nổ truyền đến từ phía ngoài, tựa hồ là thanh âm nổ tung của năng lượng.

Trong lòng hắn vừa động, chay như bay đến cửa động, thấy tình cảnh phía ngoài, hắn thất kinh, bên trong phạm vi nhìn của hắn, võ giả Ma Vực đang tập hợp, phát động tổng tiến công tới đại bản doanh của liên minh thời chiến, năng lượng các màu di chuyển nổ tung ở trên bầu trời, chiến đấu hết sức kịch liệt!

Chương 450: Cổ trận mở ra

Tại đại bản doanh của liên minh thời chiến, Lữ Hoắc, võ giả Tiên Thiên, phụ tráchg chỉ huy, nhìn các võ giả Nam Hải Ma Vực cuồn cuộn mà giết đến, khẽ cau mày.

- Nam Hải Ma Vực điên rồi sao?

Tuy rằng thực lực cá nhân của võ giả Nam Hải Ma Vực mạnh hơn liên minh thời chiến, ví dụ như ba đầu sỏ của Nam Hải Ma Vực, thì liên minh thời chiến rất khó tìm được võ giả cùng cấp địch nổi chúng, nhưng tổng bộ liên minh thời chiến của bọn hắn lại có đại trận phòng ngự, một khi đại trận được mở ra, thì võ giả Nam Hải Ma Vực sẽ rơi vào hoàn cảnh bị động, nếu tấn công tổng bộ của liên minh thời chiến thì Nam Hải Ma Vực sẽ phải trả giá nặng nề.

Mà cho dù có thắng, thì cũng chỉ đoạt được một thị trấn không có tác dụng thực tế gì mà thôi, không hề có ý nghĩa gì cả.

- Ân? Đó là...

Lữ Hoắc trong lòng vừa động, hắn nhìn thấy trong trận doanh có một người nam nhân gầy gò mặc áo đỏ, còn có một người trung niên sắc mặt tái nhợt, hai người này chính là Huyết Cốt cùng Khuê Xà trong ba đầu sỏ của Ma Vực.

Mà trước mặt hai người còn có một thanh niên tóc đỏ cực kỳ khôi ngô, Huyết Cốt và Khuê Xà có vẻ cực kỳ cung kính đối với thanh niên tóc đỏ này, hiển nhiên tên này có thân phận rất cao.

Thanh niên tóc đỏ có tu vi Tiên Thiên Chí Cực, nhìn qua khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu đen, trên ngực trái có thêu một Cự Ma đồ đằng.

Nhìn thấy đồ đằng này, Lữ Hoắc hít một hơi khí lạnh, Cự Ma đồ đằng, dấu hiệu của Nam Hải Ma Vực, điều này cho thấy thanh niên tóc đỏ này chín mươi chín phần trăm là tông môn thiên tài của Nam Hải Ma Vực rồi!

Cũng là võ giả Tiên Thiên Chí Cực thì cũng có chia ra cấp bậc, ví dụ như bản thân Lữ Hoắc, tuy rằng cũng là Tiên Thiên Chí Cực, nhưng tuổi đã gần hai trăm rồi, kỳ thật chính là kém cỏi nhất trong số Tiên Thiên Chí Cực, cuộc đời này không có hy vọng đột phá Toàn Đan.

Mà ba người Huyết Cốt, Khuê Xà, Mộng Ma, thì lại cao hơn một cấp bậc, có thể được xưng là cường giả Tiên Thiên Chí Cực cao cấp, bọn họ có vài phần hy vọng đột phá Toàn Đan, điều này cũng là nguyên nhân bọn hắn dương danh tại Nam Hà đảo.

Lên cao nữa thì chính là các tông môn thiên tài như thanh niên tóc đỏ này, loại thiên tài này ở trong đại tông môn thì cũng không nhiều.

Ọn họ thường chỉ hơn ba mươi tuổi, đã có tu vi Tiên Thiên Chí Cực, cộng thêm một vài con bài chưa lật, các loại bí bảo nữa, chiến lực chân chính hơn xa Lữ Hoắc, bọn họ có thể được xưng là cường giả Tiên Thiên Chí Cực đỉnh cao, nếu không phát sinh điều gì ngoài ý muốn, thì họ đều sẽ bước vào Toàn Đan, thậm chí tu luyện đến Toàn Đan trung kỳ, hậu kỳ!

Thanh niên tóc đỏ này hiển nhiên chính là cường giả Tiên Thiên Chí Cực đỉnh cao!

Có cường giả cấp bậc như vậy ở đây, không hề nghi ngờ gì nữa, lần tổng tiến công này, Nam Hải Ma Vực là muốn làm thật.

Có phán đoán này, Lữ Hoắc nhìn qua một lượt, quả nhiên phát hiện ra, trong các võ giả tham gia tổng tiến có rất nhiều đệ tử dòng chính của Nam Hải Ma Vực.

Nên biết rằng, số lượng đệ tử dòng chính của Nam Hải Ma Vực cũng không nhiều, chỉ có mấy vạn người mà thôi, một trận chiến đấu quy mô siêu lớn bao phủ toàn bộ Nam Hải, một chút đệ tử dòng chính như vậy thì còn xa mới đủ, thường thường các đệ tử dòng chính của Nam Hải Ma Vực sẽ phân tán đến các chiến trường để lịch lãm, rất ít khi tham gia tổng tiến công, đây chính hành động của đám pháo hôi a!

- Tại sao lại như vậy? Một chiến trường Nam Hà đảo nho nhỏ, làm sao lại được Nam Hải Ma Vực coi trọng đến mức này?

Lữ Hoắc đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên, một Truyền Âm phù cháy lên trước mặt Lữ Hoắc, nghe được thanh âm trong đó, Lữ Hoắc đầu tiên là mừng rỡ, nhưng ngay sau lại mang vẻ lo lắng.

Vui mừng chính là, Thần Hoàng đảo đã nhận được tin tức Nam Hải Ma Vực muốn tổng tiến công từ trước, đã phái ra rất nhiều đ dòng chính đến trợ giúp, nhưng lo lắng chính là, khoảng cách từ Nam Hà đảo đến tiền tuyến là khá xa, các đệ tử dòng chính của Thần Hoàng đảo muốn đi tới đây thì còn cần gần nửa canh giờ nữa, thời gian dài như vậy, có trời mới biết những tạp binh này của liên minh thời chiến sẽ bị đánh thành bộ dáng gì nữa.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên sáng lên một luồng sáng chói mắt, màn sáng của đại trận phòng hộ chấn động mạnh, ngay sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống, lờ mờ có xu thế không chống đỡ được!

- Xe bắn ma!

Lữ Hoắc âm thầm hoảng hốt, hắn nhìn thấy trong đội ngũ của Nam Hải Ma Vực rõ ràng có một xe nỏ màu đen dài năm đến sáu trượng.

Loại xe nỏ này tên xe bắn ma, thân xe được chế tạo từ Toái Văn Cương, thậm chí còn bỏ thêm vào một chút Tử Huyễn quý giá nữa, một chiếc xe bắn ma có giá trị chế tạo khó có thể đánh giá được, hơn nữa mỗi lần bắn một mũi tên thì sẽ tiêu hao năng lượng của mấy trăm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, dùng vũ khí này tại chiến trường Nam Hà đảo, quả thực là “dùng dao mổ trâu để giết gà”.

Trên chiến trường, thanh niên tóc đỏ nhìn luồng sáng chói lọi trên không trung, khóe miệng hơi cong lên, mục tiêu của lần tổng tiến công này chính là giết người.

Tuy nhiên đối với những tạp binh này, hắn còn khinh thường ra tay, Nam Hải Ma Vực phái hắn đến đây chủ yếu là điều khiển xe bắn ma để phá trận mà thôi.

Thanh niên tóc đỏ nhìn các chiến sĩ của liên minh thời chiến đang hoảng loạn trong đại trận, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, lại vung tay lên, có thêm một mũi tên nữa được bắn ra!

Mũi tên bắn ma sáng lòa trên hư không, phát ra tiếng rít chói tai, như một viên lưu tinh va chạm mạnh vào màn sáng của đại trận.

Ầm...

Theo một tiếng nổ vang lên, màn hào quang bị xe bắn ma bắn trúng, lập tức sụp đổ, bắn ra một loạt các điểm sáng rơi xuống.

Sắc mặt Lữ Hoắc đại biến! Các võ giả của liên minh thời chiến cũng chấn động.

Phòng hộ đại trận, bị phá!

- Giết sạch bọn họ, một người cũng không lưu!

Thanh niên tóc đỏ lạnh lùng hạ lệnh.

Võ giả Ma Vực bắt đầu điên cuồng công kích!

Võ kỹ sáng lòa xẹt qua trời xanh, cuồng oanh loạn tạc vào trận doanh của liên minh thời chiến.

Võ giả của liên minh thời chiến lập tức tạo ra chân nguyên hộ thể, người có tu vi cao thì tất nhiên là không có việc gì, nhưng tu vi yếu thì vòng bảo hộ này có thể vỡ nát vào bất cứ lúc nào, trong nháy mắt chết đi, trở thành vật hy sinh.

- Giết... Giết... Giết...

Tại tiền tuyến của cuộc chiến, các võ giả Ma Vực bắt đầu cận chiến với võ giả của liên minh thời chiến, tại đây gần như đều là võ giả Tiên Thiên, kém nhất cũng là Hậu Thiên đỉnh phong.

Một bên có quân đội dòng chính của Nam Hải Ma Vực trợ giúp, có chuẩn bị mà đến, mà bên kia thì đa phần là tạp binh mới được liên minh thời chiến chiêu mộ tới, ngay khi chiến tranh bắt đầu, liên minh thời chiến đã sắp không chống đỡ được rồi!

Máu tươi rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên!

Nhất là ba đầu sỏ của Nam Hải Ma Vực thì giống như ba thanh đao nhọn liều mạng cắm vào trong trận doanh của liên minh thời chiến, các võ giả dưới Tiên Thiên gan như bị miểu sát, Tiên Thiên sơ kỳ thì cũng không phải là đối thủ của bọn họ!

Những tạp binh của liên minh thời chiến này đều là bí quá hóa liều, ôm mục đích kiếm lời khi tới Nam Hà đảo, trông cậy vào bọn họ tử chiến là chuyện không có khả năng, vì thế sau khi thấy cảnh này, một phần lớn tạp binh đã sợ tới mức chạy tán loạn!

Nhưng trong loạn quân này, muốn chạy trốn cũng không phải là chuyện dễ dàng, rất nhiều võ giả vừa mới xoay người, sau lưng đã bị võ giả Ma Vực đâm vào một thanh trường mâu!

Nhìn thấy tình cảnh này, tuy rằng bề ngoài Lữ Hoắc vẫn giữ vẻ trấn định, nhưng sau lưng đã đẫm mồ hôi lạnh, hắn biết vào lúc này, bản thân hắn tuyệt đối không thể loạn được, nhưng hắn lại không thể phát ra bất kỳ mệnh lệnh hữu hiệu nào, có thể thay đổi loại cục diện này được cả.

- Một đám rác rưởi!

Thanh niên tóc đỏ của Nam Hải Ma Vực đứng cách đó rất xa, lạnh lùng nhìn các võ giả của liên minh thời chiến:

- Một đám ô hợp như vậy, lại cần ta tự mình dẫn đội ngũ ra tay, thật sự là mất hứng!

Ngoài chiến trường mười dặm, Lâm Minh cầm trường kích trong tay, mặt không chút đổi sắc, bay nhanh trong rừng rậm, đại chiến quy mô lớn như vậy, không phải là thứ mà một mình hắn có khả năng lực thay đổi được, hơn nữa hắn cũng không dám làm việc quá mức lộ liễu.

Hậu Thiên hậu kỳ đã có sức chiến đấu của Tiên Thiên Chí Cực, thật sự quá mức chói mắt, toàn bộ Nam Thiên Vực cũng chỉ có Lâm Minh là có chiến lực như vậy mà thôi, đến lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người đoán ra thân phận của mình.

Như thế sẽ rất dễ dẫn tới đại năng Toàn Đan, một khi nhìn thấu Dịch Dung thuật mà Bích Lạc lưu lại kia, thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu không có năng lực thay đổi được gì, thì Lâm Minh cũng chỉ định đi tìm tiểu đội Hỏa Phủ, giúp bọn hắn vượt qua kiếp nạn này, coi như giải quyết xong một chút nhân quả mà thôi.

- Ha ha! Thật sảng khoái! Đã sớm nên đại chiến một trận như vậy rồi, cũng không biết lúc trước các trưởng lão Nam Hải Ma Vực nghĩ cái gì nữa!

Tại tuyến đầu của chiến trường, một nam nhân tóc bạc rủ xuống hông đang tùy ý giết chóc, khuôn mặt người này tinh xảo tuấn mỹ, thoạt nhìn khá là đẹp trai, hắn chính là Mộng Ma, một trong ba đầu sỏ của Ma Vực.

- Tại sao tên Huyết Ma kia vẫn không ra đây nhỉ, ta thật sự muốn gặp hắn một lần, muốn biết rốt cuộc hắn có thực lực cỡ nào!

Huyết Cốt ở bên cạnh Mộng Ma, nói.

- Hừ, mặc kệ tên giấu đầu lòi đuôi này đi, không bằng hai chúng ta đánh cuộc một cái, xem ai giết nhiều hơn, nếu ngươi bị thua, phải giao Ma Huyết thạch cho ta, thế nào?

Mộng Ma phát ra một luồng tinh thần công kích, dễ dàng đâm rách biển tinh thần của một võ giả liên minh thời chiến, cười một cách khiêu khích.

- Ha ha, thì ra là ngươi thèm muốn Ma Huyết thạch của ta, vừa đúng lúc ta cũng nhìn trúng Hồn Diễn quyết của ngươi, chúng ta đánh cuộc một lần đi!

Huyết Cốt cười ha hả, liều chết xông vào trong trận doanh của liên minh thời chiến, hắn rút ra một thanh chiến kích màu đỏ dài một trượng, đang muốn ra sức giết chóc, nhưng đúng lúc này, toàn bộ Nam Hà đảo đột nhiên chấn động kịch liệt!

- Ân?

Huyết Cốt biến sắc:

- Động đất ư?

Rắc... Rắc...

Mặt đất càng chấn động kịch liệt hơn, các ngọn núi cũng đổ nát, từng đạo cái khe rộng vài trượng lập tức xuất hiện, hai bên đang giao chiến không hẹn mà cùng ngừng lại.

Sao lại thế này?

Càng lúc càng có nhiều khe rãnh hơn, ngay cả ngọn núi phía xa cũng đều bắt đầu sụp đổ, đây cũng không phải là hậu quả do các cơn động đất bình thường có thể tạo ra được!

Ầm...

Theo một tiếng nổ vang lên, trên mặt biển phía xa, mây đen dày đặc, sáu cột máu đỏ thẫm bắn lên cao, đâm thẳng vào Thái Cực Thiên!

Từ xa nhìn lại, chúng rất giống như sáu cây cột chống trời màu máu, đẩy cả bầu trời lên cao!

- Đó là cái gì?

- Là phương hướng Huyết Sát đảo và Âm Minh đảo!

Khi mà võ giả hai bên đang không hiểu chuyện gì xảy ra, thì Nam Hà đảo đã bắt đầu sụp đổ!

Từng khe hở rộng mấy trượng mở rộng ra tới tận mấy chục trượng, các tòa nhà của liên minh thời chiến giống như tòa nhà trên cát, trong nháy mắt đã bị hủy diệt.

- Mau bay lên!

Các võ giả Tiên Thiên vội vàng bay lên trời, nhưng các võ giả Hậu Thiên thì lại thảm rồi, bọn họ không biết bay!

Tới gần đồng bạn thì còn có thể được đồng bạn kéo lên, kẻ nào giàu có thì mua được Linh chu, có thể đi lên Linh chu, nhưng rất nhiều võ giả Hậu Thiên lại rơi vào trong vực sâu vạn trượng, tiếng kêu thảm của bọn họ bị bao phủ trong tiếng trời sụp đất nứt, không nghe được gì cả.

Bọn họ giống như một nắm cát bị ném vào trong biển rộng, căn bản không làm bốc lên chút bọt sóng nào.

Ầm ầm...

Một cơn lốc khổng lồ màu đen hình thành bên dưới Nam Hà đảo đang sụp đổ này, giống như miệng của một con dã thú khổng lồ, cắn nuốt và hủy diệt mọi thứ...

Chương 451: Thế giới sắp sụp đổ

Lâm Minh nhìn lốc xoáy màu xám khổng lồ dưới chân, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, cảm giác của hắn kéo dài vào trong lốc xoáy, nhưng lại lập tức bị chặt đứt, dường như sau cơn lốc xoáy kia là một thế giới vậy.

Lực hút khủng bố từ trong lốc xoáy phát ra, hút tất cả mọi người xuống, trong lúc nhất thời, không gian xung quanh dường như bị vặn vẹo thành một vị diện độc lập, căn bản không trốn thoát được!

Ngay cả thanh niên tóc đỏ vô cùng kiêu ngạo kia cũng biến sắc, đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vừa rồi sáu cột sáng màu đỏ kia dường như là chỗ mà các trưởng lão môn phái tụ tập, nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rầm rầm... Ầm...

Nam Hà đảo hoàn toàn vỡ nát, nước biển điên cuồng tràn vào, tạo ra các cơn sóng động trời, sau đó bị hút vào trong lốc xoáy, biến mất không thấy nữa.

Lực hấp dẫn càng lúc càng mạnh, các võ giả Tiên Thiên bay đến bầu trời, đầu tiên là lùi khỏi đây với tốc độ cực kỳ chậm rãi, nhưng lại bị lực hút này kéo lại, sau đó, bọn họ chậm rãi bị hút về lốc xoáy!

- Không!

Một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ ngồi trên Linh chu, bị lốc xoáy xé nát, mà bản thân hắn thì giống như một chiếc lá trong cơn bão, bị kéo vào trong lốc xoáy, xé thành từng mảnh nhỏ.

- Điều này!

Thấy cảnh này, mọi người đều cảm giác trong lòng phát lạnh, rơi vào trong đó thì chỉ có đường chết mà thôi!

Nhưng muốn trốn thì lại không trốn thoát được!

- A a a...

Vài cường giả Hậu Thiên dựa vào bằng hữu kéo lên, lần lượt bị hút vào trong lốc xoáy! Lúc này, nhân tình ấm lạnh đã hiện ra rất rõ, trong lúc sinh tử, các huynh đệ sẽ vĩnh viễn bên cạnh nhau, nhưng những người có quan hệ bình thường thì lại ném đồng bạn xuống, dùng để bảo toàn bản thân!

Phốc! Phốc...

Liên tục có hai người bị năng lượng của lốc xoáy xé thành mảnh vụn, mà một người cuối cùng thì tuyệt vọng gào lên, ôm lấy hy vọng cuối cùng mà giãy giụa, tạo ra chân nguyên hộ thể.

Rắc... Rắc...

Lốc xoáy năng lượng như những thanh đao cắt lên trên chân nguyên hộ thể, chém nát chân nguyên hộ thể của võ giả này hơn phân nửa, nhưng hắn lại cắn răng, vận chuyển chân nguyên tới mức cực hạn, cuối cùng, lốc xoáy năng lượng xé rách một góc của chân nguyên hộ thể, cắt nát cánh tay của võ giả này!

Võ giả này điên cuồng hét lên, mạnh mẽ cắn lưỡi, thiêu đốt tinh huyết!

Ầm!

Chân nguyên trên người hắn trong nháy mắt tăng vọt lên mấy lần, khó khăn lắm mới chống đỡ được lốc xoáy năng lượng, cuối cùng xuyên qua tầng lốc xoáy này.

Thấy cảnh này, các võ giả Tiên Thiên trên không trung khẽ sửng sốt, ngay sau đó liền mừng rỡ, nếu võ giả Hậu Thiên đỉnh phong cũng có thể bình an mà xuyên qua lốc xoáy năng lượng, thì tất nhiên bọn họ sẽ có thể thoải mái hơn mà xuyên qua, tuy rằng không biết phía sau lốc xoáy năng lượng này là cái gì đang chờ bọn họ, nhưng trong lúc này, có thể biết trước mình có thể sống sót đã là một chuyện rất hạnh phúc.

Lực hút của lốc xoáy năng lượng càng lúc càng mạnh, một vài võ giả Tiên Thiên biết rõ nếu cứ như vậy, thì khẳng định sẽ không chống cự được nữa, nên dứt khoát giảm bớt năng lượng, trực tiếp bay về phía lốc xoáy, thúc giục chân nguyên hộ thể tới mức cực hạn, quả nhiên sẽ có thể bình yên vượt qua.

Mà những võ giả Hậu Thiên đỉnh phong kia, thực lực mạnh thì cũng có thể trực tiếp vượt qua, thực lực yếu, nếu ngay từ đầu đã thiêu đốt tinh huyết thì cũng xông qua được.

Những người còn kiên trì ở lại trên không trung thì càng lúc càng ít, Lâm Minh cảm giác được không gian xung quanh bị nén ép càng lúc càng chặt hơn, cho dù có thể chống cự lại lực hút kinh khủng này, thì e rằng cũng không ra được, hơn nữa lốc xoáy năng lượng đang thay đổi, không biết sẽ còn phát sinh cái gì nữa, nghĩ tới đây, Lâm Minh cắn răng, thúc giục chân nguyên hộ thể, lao vào trong lốc xoáy năng lượng.

Cách đó mấy trăm dặm, ở giữa Huyết Sát đảo và Âm Minh đảo, mười người mặc áo bào đen đang lơ lửng giữa không trung, mặt không chút đổi sắc, nhìn cơn lốc xoáy dưới chân bọn họ mấy trăm trượng, cơn lốc xoáy này còn lớn hơn tại Nam Hà đảo tận mấy chục lần!

Lốc xoáy tại Nam Hà đảo có màu xám, khi xoay tròn thì mang khí thế kinh người, như sấm sét cuồn cuộn ập tới.

Mà cơn lốc xoáy tại đây thì lại có màu đen tuyền, nhìn vào trong lốc xoáy thì có một loại ảo giác mê ly, dường như đang thấy hư không hỗn độn vô cùng vô tận.

Cơn lốc xoáy đen ngòm này xoay tròn một cách im lặng tới mức quỷ dị, mặc kệ sóng biển bị lốc xoáy cắn nuốt xuống dưới, nhưng lại không nghe được một chút thanh âm nào, loại cảm giác quỷ dị này lại càng thêm khủng bố hơn, đó là bởi vì ngay cả âm thanh cũng bị lốc xoáy cắn nuốt...

Không hề nghi ngờ gì nữa, cơn lốc xoáy màu đen này có lực hút còn khủng bố hơn cơn lốc tại Nam Hà đảo mà Lâm Minh đang phải đối mặt kia rất nhiều lần!

- Gió lốc không gian thật khủng khiếp, chúng ta xuống phía dưới thì chắc chắn sẽ chết!

Một lão nhân áo đen cau mày nói.

Ngay khi nãy, mười nam nhân khỏe mạnh mở ra phong ấn, tu vi đều là Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng do cách cửa vào này quá gần, nên mới bị cơn lốc xoáy năng lượng này hút vào trong, bị gió lốc không gian xé thành một đám mưa máu, sau đó hoàn toàn bị phân giải thành bụi bặm không thấy rõ, ngay cả một mảnh vụn cũng không tồn tại.

- Phán đoán sai lầm! Mức độ tàn phá của chiến trường thái cổ vượt xa dự tính của chúng ta! Ngay cả cửa động cũng đều bị phủ kín bởi gió lốc không gian, tình huống bên trong, e rằng cũng cực kỳ không tốt!

- Vốn tưởng rằng thế giới tàn phá này còn có thể chống đỡ mấy ngàn năm nữa, hiện tại xem ra, nó đã bắt đầu tan rã rồi, cho dù chúng ta có thể đi vào trong đó, thì cũng sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, một thế giới sắp tan rã, một khi vận khí không tốt, khi chúng ta ở bên trong thì nó bắt đầu tan rã, như vậy thì chúng ta sẽ cùng với thế giới này, cùng hóa thành bụi bặm!

Sau khi thế giới tan rã thì sẽ sinh ra gió lốc không gian, cực kỳ khủng bố, ngay cả cường giả phong hoàng cũng chưa chắc đã có thể đỡ được.

Hơn nữa hiện tại nhìn tình huống tại cửa động, bọn họ căn bản không vào được, gió lốc không gian cỡ này không phải là thứ mà bọn hắn có thể chống cự được.

- Mất công sức lớn như vậy, mở ra chiến trường thượng cổ, lại chỉ chiếm được một thế giới sắp sụp đổ, thậm chí còn không thể tiến vào được, kế hoạch dời Nam Hải Ma Vực của chúng ta tới đây, xem như hoàn toàn hóa thành bọt nước rồi!

Dựa theo ghi chép trong bút ký của Ma Đế, trong tiểu thiên thế giới trên chiến trường thượng cổ này, pháp tắc có chỗ khác, võ giả tu luyện trong đó thì có thể tiếp xúc đến rất nhiều căn nguyên năng lượng, ngộ tính tốt thì thậm chí còn có thể lĩnh ngộ ra căn nguyên pháp tắc trong này.

Quả thực đúng như vậy, chỉ cần Nam Hải Ma Vực có thể dời vào trong thế giới tại chiến trường thượng cổ, sau đó đóng kín cửa vào dựa theo bí pháp trong Ma Đế bút ký, thì thượng cổ Ma Vực có thể chiếm được một trụ sở tuyệt hảo, cộng thêm trong thế giới tàn phá này còn có rất nhiều bảo vật do Ma Đế lưu lại, nếu nhận được chúng, thì trùng kích cường giả phong hoàng cũng không còn là mộng tưởng nữa.

Kể từ đó, chỉ cần mấy trăm năm, thượng cổ Ma Vực sẽ có thể phát triển thành thánh địa! Đến lúc đó, nhất thống Nam Thiên Vực, tái hiện huy hoàng của U Ma đế thành ba ngàn năm trước cũng là điều có thể thực hiện được!

Nhưng hiện tại xem ra, kế hoạch này hơn phân nửa đã hóa thành bọt nước rồi.

- Thế giới này không thể dùng được, nhưng trong thế giới này còn có bảo vật do Ma Đế và chiến trường thượng cổ này lưu lại, nếu có thể lấy ra, thì cũng không uổng công một phen của chúng ta!

Người vừa nói là một nữ nhân, trên mặt có chiếc khăn che, trường bào màu đen rộng thùng thình cũng vẫn không che lấp được dáng người yểu điệu của nàng, nàng chính là tông chủ của Ma Vực Tây tông.

- Cửa vào chính thì không có khả năng đi vào được, ngay cả lão phu là Mệnh Vẫn tầng ba, thì cũng tự nhận là không chống được gió lốc không gian khủng bố này, chúng ta muốn đi vào, thì chỉ có thể thông qua cửa vào khác...

Lão nhân nói xong, chuyển ánh mắt sang chung quanh, xung quanh cơn lốc xoáy chính này còn có ba mươi sáu lốc xoáy nhỏ nữa, mà cơn lốc tại Nam Hà đảo chính là một trong số chúng.

- Những thứ kia đều vô dụng, chỉ là không gian vỡ nát đi do chủ thế giới tách ra thôi, chúng ta đi từ chỗ đó xuống, thì vẫn không phá vỡ được không gian hàng rào, không thể tiến vào chủ thế giới được!

Ma Vực tông chủ mặt không chút đổi sắc, khi một thế giới bắt đầu sụp đổ, đầu tiên là sẽ tách ra, mà ba mươi sáu lốc xoáy này chính là tương ứng với các tiểu thế giới được tách ra.

Tiến vào những tiểu thế giới này, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhận được một vài bảo vật do chiến trường thượng cổ lưu lại mà thôi, tuy rằng trong đó cũng có thể có tinh phẩm, nhưng đối với những Nam Hải Ma Vực trưởng lão này mà nói, lực hấp dẫn cũng không quá lớn, thứ mà bọn họ chân chính khát vọng chính là bảo vật trong Ma Đế đế cung!

Vào lúc này mà lãng phí thời gian đi tiểu thế giới tầm bảo, hiển nhiên là không khôn ngoan.

- Tình huống có chút không xong, cứ tiếp tục như vậy thì nơi này rất nhanh sẽ bị người khác phát hiện ra, thậm chí các đại năng bên ngoài Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực cũng đều sẽ tới đây, nếu cường giả Mệnh Vẫn, thậm chí là cường giả phong hoàng đến đây, thì sẽ không còn phần của chúng ta nữa.

Lời này vừa được nói ra, các trưởng lão lập tức yên lặng lại, vốn bọn họ cho rằng, sau khi mở ra phong ấn, thì sẽ nhận được một thế giới độc lập, sau đó căn cứ vào bí pháp trong Ma Đế bút ký, sẽ mở ra và đóng kín thế giới này vào bất kỳ lúc nào, các bảo vật bên trong thì tha hồ mà lấy, nhưng không nghĩ tới lại phát sinh loại tình huống này!

...

Cách đó mấy trăm dặm, trong cơn lốc xoáy màu xám tại Nam Hà đảo.

Bịch...

Lâm Minh ngã mạnh trên mặt đất, hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, khi thông qua lốc xoáy năng lượng, mặc dù có chân nguyên hộ thể bảo vệ, nhưng hắn cũng cảm nhận được một loại cảm giác dường như toàn thân bị xé rách.

Nếu như vậy, tình huống của các võ giả khác lại càng nguy hiểm hơn.

Lâm Minh cũng không lập tức đứng lên, không mở to mắt ra, mà phóng cảm giác ra, cảm giác được tình cảnh bốn phía, tìm hiểu tình huống chung quanh một chút.

Hắn đang ở trên một vùng đất hoang vắng rộng lớn, xung quanh có một đám võ giả, đều ngã từ bên trên xuống đây.

Mặt đất không có bất kỳ cây cỏ nào, đất đai có màu đỏ sậm, thoạt nhìn giống như bị máu nhuộm đỏ vậy, trên không trung có vô số đá vụn đang lơ lửng, lớn có, nhỏ có, nối với nhau cùng một chỗ, giống như một sợi dây vây quanh mặt đất, toàn bộ thế giới này, ngay cả một làn gió cũng không có, im lặng tới mức cực điểm.

Đây là chỗ nào đây?

Trong lòng Lâm Minh có một loại dự cảm không tốt, càng lúc càng có nhiều võ giả đứng lên, có võ giả Ma Vực, cũng có võ giả của liên minh thời chiến, cơ bản đều là Tiên Thiên kỳ, chỉ có rất ít Hậu Thiên đỉnh phong, hơn nữa phần lớn đều mang sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã tiêu hao rất lớn.

Lâm Minh cũng yên lặng đứng lên, trong nhiều võ giả như vậy, hắn có vẻ không chút bắt mắt nào.

Sửa sang lại vật phẩm trên người một chút, Tu Di giới cũng không bị mất đi, kinh mạch, nội tạng cũng không có gì trở ngại, nhìn sang bốn phía, trong tất cả võ giả Ma Vực, rõ ràng còn có cả ba đầu sỏ của Ma Vực và nam nhân tóc đỏ từ Nam Hải Ma Vực tới!

Hai bên đối địch với nhau cùng lúc gặp rủi ro, hiện tại đứng lên, lập tức tràn ngập cảnh giác, các võ giả liên minh thời chiến do hoảng hốt, nên không tự giác được tránh xa võ giả Nam Hải Ma Vực một khoảng cách, cuối cùng mới tụ tập tại cùng nhau.

Nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho mọi người vô cùng khiếp sợ, các võ giả của liên minh thời chiến còn sót lại, chỉ bằng một phần ba của võ giả Nam Hải Ma Vực!

Đây còn chưa tính ba đầu sỏ Ma Vực và nam nhân tóc đỏ, là các cao thủ đỉnh cấp nhất Nam Hải Ma Vực!

Chỉ cần người của Nam Hải Ma Vực có sát tâm, thì bọn họ sẽ bị nuốt tới mức không sót lại miếng xương nào!

Chương 452: Bẫy rập chết chóc

Các võ giả liên minh thời chiến đều nắm chặt binh khí trong tay, như gặp đại địch, nếu nói về chất lượng của võ giả, liên minh thời chiến đa phần là tạp binh thì đương nhiên không bằng được quân chính quy của Nam Hải Ma Vực, hơn nữa số lượng còn kém hơn rất nhiều.

Một trận gió lốc không gian xảy ra, tất cả người có thực lực không đủ thì đều bị rơi xuống vực sâu, hoặc là chết trong cơn lốc xoáy rồi, khiến cho số lượng võ giả của liên minh thời chiến sống sót kém xa Nam Hải Ma Vực.

Lữ Hoắc đầu đầy là mồ hôi, tình huống hiện tại thật sự rất không tốt.

Mộng Ma với mái tóc bạc cười lạnh, nhìn các võ giả của liên minh thời chiến một chút, ánh mắt của hắn giống như đang nhìn đồ ăn vậy, hắn quay đầu nói với thanh niên tóc đỏ:

- Sứ giả đại nhân, không bằng trước tiên dọn dẹp lũ phế vật này đã, miễn cho lát nữa gặp phải nguy cơ nào đó trong thế giới này, lại bị bọn họ thừa cơ trả thù.

Thanh niên tóc đỏ của Nam Hải Ma Vực nhìn bầu trời tối như mực, có vô số đá vụn đang lơ lửng, sắc mặt ngưng trọng, hắn xuất thân từ Nam Hải Ma Vực, kiến thức tất nhiên còn phong phú hơn đám người Mộng Ma, Huyết Cốt rất nhiều lần.

Hắn lờ mờ cảm giác được, bọn họ bị hút vào trong một không gian độc lập!

Loại không gian này, chắc gì đã có đường ra!

Nếu cả đời bị vây khốn trong không gian này... Nghĩ đến đây, sắc mặt thanh niên tóc đỏ càng khó coi hơi, hắn còn có tiền đồ tốt đẹp, làm sao có thể chết tại loại địa phương quỷ quái này được!

- Sứ giả đại nhân, ngươi xem chúng ta có nên...

Mộng Ma nhìn thấy thanh niên tóc đỏ không có phản ứng gì, không kìm nổi lại đề nghị thêm lần nữa.

- Câm miệng!

Tâm tình của thanh niên tóc đỏ đang cực kỳ kém.

Mộng Ma bị thanh niên tóc đỏ này quát một tiếng, có chút ngẩn ra, đến cấp bậc như hắn rồi, ai thấy hắn mà lại không cung kính đây, đã rất lâu không bị người khác quát rồi, tuy nhiên đối mặt với thanh niên tóc đỏ này, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng, không nói tới thực lực của thanh niên này như thế nào, mà chỉ riêng trong số các võ giả Ma Vực tại đây, cũng đã có rất nhiều người là đệ tử dòng chính của Nam Hải Ma Vực rồi.

Thời điểm này, thanh niên tóc đỏ căn bản không có tâm tư để ý tới cảm thụ của Mộng Ma, càng không có tâm tư đi quan tâm tới chiến tranh giữa Nam Hải Ma Vực và Thần Hoàng đảo, hắn lờ mờ dự cảm được, lần này bọn họ bị hút vào trong không gian vô danh này, rất có thể có liên quan tới hành động bí mật của các trưởng lão Nam Hải Ma Vực trong mấy ngày nay.

Sáu cột sáng màu máu xông lên trên Huyết Sát đảo và Âm Minh đảo kia, tất nhiên là do các trưởng lão trong tông môn làm ra.

Nói không chừng, ngay cả kế hoạch tổng tiến công này đều là hành động bí mật của các tông môn trưởng lão, nếu không thì cũng không nên phát động trận tổng tiến công vô nghĩa vào lúc này mới đúng.

- Đám lão già này, dám lấy ta làm vật hy sinh hay sao!

Thanh niên áo đỏ nắm chặt hai tay, khóe miệng nổi lên một tia dữ tợn.

Thở mạnh ra một hơi, thanh niên tóc đỏ nhìn về phía các võ giả liên minh thời chiến, nói:

- Trong các ngươi, ai là người đứng đầu?

Đám người của liên minh thời chiến lập tức đều nhìn về phía Lữ Hoắc.

Lữ Hoắc âm thầm kêu khổ, hắn chỉ là người lãnh đạo trên danh nghĩa, kỳ thật lực chỉ huy là rất yếu, những người tại đây đều là võ giả tự do, còn một số còn là lính đánh thuê, ai sẽ nghe lời hắn đây? Nhưng lúc này lại còn lôi hắn ra để đỡ đạn nữa.

Kiên trì đứng ra, Lữ Hoắc nói:

- Là ta.

Thanh niên tóc đỏ đánh giá Lữ Hoắc một cái, tu vi Tiên Thiên Chí Cực, tuy nhiên căn cơ phù phiếm, là loại võ giả dựa vào tuổi mà chậm rãi tăng lên tới Tiên Thiên Chí Cực, chiến lực rất có hạn.

- Hiện tại, chúng ta đình chiến, trước tiên ra khỏi địa phương quỷ quái này rồi nói sau, tuy nhiên các ngươi đều phải nghe lệnh ta, nếu không ta không ngại lập tức giết chết các ngươi!

Thanh niên tóc đỏ nói tới đây, trên người tràn ngập sát khí, các võ giả của liên minh thời chiến có tu vi thấp thì cảm thấy hô hấp bị nén ép, dường như nhiệt độ chung quanh chợt lạnh như băng.

Đề nghị như vậy, Lữ Hoắc căn bản không có khả năng cự tuyệt được, hắn trầm mặc đứng tại chỗ, coi như ngầm thừa nhận.

- Hiện tại, mọi người cùng nhau hành động, phát hiện điều gì khác thường thì lập tức báo cho ta biết! Nhất là các lốc xoáy năng lượng như vừa rồi!

Lốc xoáy năng lượng là cửa vào dị không gian, hiện tại thanh niên tóc đỏ chỉ có thể trông cậy vào một điều duy nhất chính là tìm được một lốc xoáy năng lượng, có thể trở lại thế giới ban đầu.

Nhìn thấy bộ dáng trịnh trọng này của thanh niên tóc đỏ, ba người Huyết Cốt, Mộng Ma, Khuê Xà nhìn nhau một cái, đều không nói gì, rất hiển nhiên, tính nghiêm trọng của sự việc đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, địa phương này cũng không đơn giản như vậy!

Lâm Minh ẩn nấp trong đám người, có vẻ không chút bắt mắt nào, hắn cũng từ từ ý thức được nơi này có thể là một dị không gian, nếu không thể đi ra được thì cả đời sẽ bị vây trong này, có thanh niên tóc đỏ đi tìm đường ra là điều không thể tốt hơn được nữa.

- Hoang Kích, hắc! Thật sự là ngươi!

Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm, Lâm Minh quay đầu lại, thấy đây chính là nam nhân râu rậm của tiểu đội Hỏa Phủ, hắn cũng sống sót, điều này cũng là trong dự kiến, nam nhân này tuy rằng có tu vi không cao, nhưng sau khi cuồng hóa thì lại có thể liên tục diệt sát võ giả cùng cấp, chân nguyên hộ thể của hắn tất nhiên là cường đại.

- Hoang Kích, ha ha, ta biết ngay ngươi không có việc gì mà!

Lại là một thanh âm vang lên, Lâm Minh quay đầu lại, đây là đội trưởng Hỏa Phủ, mà bên cạnh Hỏa Phủ là Hắc Kiếm, Tử Vũ, cũng đều bình yên vô sự, tuy rằng sắc mặt Mị Ảnh tái nhợt, nhưng cũng không đáng ngại.

Nhưng ba người Mạt Lương, Thanh Mộc, Thanh Lâm lại không thấy đâu, Lâm Minh trong lòng trầm xuống, ba người bọn họ đều là võ giả có năng lực đặc thù, sức chiến đấu không mạnh, e rằng không chống được gió lốc không gian.

Hỏa Phủ thở dài một hơi, nói:

- Trong cuộc tổng tiến công, Mạt Lương, Thanh Mộc, Thanh Lâm có sức chiến đấu có hạn, ta đã lưu bọn họ ở phía sau, nhưng không nghĩ tới, Nam Hà đảo sụp đổ...

Hỏa Phủ không nói thêm gì nữa, bất kể là vực sâu phía trước hay là gió lốc không gian đến sau, thì đều là thứ trí mạng.

Sắc mặt Tử Vũ, Mị Ảnh cũng ảm đạm.

Chỉ có nam nhân râu rậm là miễn cưỡng cười nói:

- Tiểu tử Mạt Lương này chỉ biết gây họa, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ, hơn nữa, trên tay hắn còn có một cái Linh chu nữa đấy!

Cảm giác của Mạt Lương khá mạnh, Linh chu của tiểu đội Hỏa Phủ thì bình thường đều do Mạt Lương điều khiển, tất nhiên cũng được đặt trong Tu Di giới của Mạt Lương.

Nhưng trong gió lốc không gian, ngay cả võ giả chân nguyên hộ thể cũng đều không chịu nổi, huống chi là Linh chu?

Lâm Minh khẽ thở dài một hơi, đây là tàn khốc của chiến tranh, những thành viên của tiểu đội Hỏa Phủ này cũng quen nhìn sinh tử rồi, chỉ sợ trước khi mình tới đây, bọn họ đã trải qua rất nhiều lần thay đổi chiến hữu rồi.

Lâm Minh trầm mặc không nói gì, đám người Tử Vũ, Mị Ảnh cũng không hẹn mà cùng trầm mặc.

Mà đúng lúc này, trong đội ngũ phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm, Lâm Minh cả kinh, cảm giác lan ra, lập tức chợt rùng mình, tại phần đầu của đội ngũ, một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ bị thứ gì đó cắt ngang người, bị cắt thành hai đoạn, máu tươi chảy đầy đất!

- Cái gì vậy?

Lâm Minh lập tức lên tinh thần đề phòng, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, thứ này có thể tránh thoát khỏi cảm giác của mọi người, ẩn nấp mà đánh lén là thứ đáng sợ nhất!

Vù...

Trong đội ngũ có vài bóng người nhanh chóng bay qua đỉnh đầu của mọi người, đi tới nơi mà tên võ giả chết bất đắc kỳ tử kia, chính là ba đầu sỏ của Ma Vực và thanh niên tóc đỏ.

Nhìn thấy thi thể hoàn toàn bị cắt thành hai đoạn này, sắc mặt thanh niên tóc đỏ âm trầm xuống.

Miệng vết thương từ sườn phải đi xuống, chéo ngang qua bụng, kéo đến bên hông trái, giống như bị một đao sắc bén chém đứt.

Cảm giác lan ra ngoài, nhưng không có bất kỳ điều gì khác thường cả.

Thanh niên tóc đỏ nhíu mày, lúc này, hắn dường như ý thức được cái gì đó, trên mặt biến sắc, thật cẩn thận lui về phía sau, chẳng lẽ là...

Đột nhiên, thanh niên tóc đỏ nắm lấy một tên võ giả của liên minh thời chiến đứng bên cạnh, ném mạnh về phía trước!

- A...

Tên võ giả kia phát ra một tiếng kêu thảm, sau đó một cảnh tượng khó tin xảy ra, tên võ giả kia đang bay đi, thân thể lại tách rời ra một cách quỷ dị, giống như một cây củ cải bị ném vào một sợi dây kim loại sắc bén, bị cắt thành hai nửa!

Bịch... Bịch...

Thi thể bị cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ nơi đây!

Các võ giả xung quanh đây thì gần như đều thuộc liên minh thời chiến, bọn họ đều biến sắc, lúc này, bọn họ căn bản bất chấp phẫn nộ do đồng bạn bị hại chết, loại lực lượng quỷ dị này, cùng với cảm giác Tử Thần đang ở ngay cạnh mình, làm cho bọn họ sợ hãi đến mức cực hạn.

Sắc mặt thanh niên tóc đỏ ngưng trọng, vẻ mặt dữ tợn, quả nhiên là khe nứt không gian, trong một thế giới sắp sụp đổ, có rất nhiều khe nứt không gian, đây là chuyện rất bình thường, khe nứt không gian này căn bản không nhìn thấy được, cảm giác cũng không thăm dò ra, mà một khi chạm phải, cho dù là võ giả Tiên Thiên Chí Cực thì cũng sẽ bị cắt làm đôi!

Tuy rằng thanh niên tóc đỏ kiêu ngạo, nhưng hắn tuyệt đối không tự đại tới mức cho rằng mình có năng lực ngăn cản được khe nứt không gian này!

Những khe nứt vắt ngang không gian, căn bản không tra xét được, giống như từng Tử Thần vô hình, mở ra cái miệng rộng chờ sinh mệnh đi vào cho chúng cắn nuốt.

Nếu không tra xét được, chỉ có thể dùng tính mạng của con người đi dò đường thôi, nghĩ đến đây, thanh niên tóc đỏ lạnh lùng nói:

- Tất cả võ giả Hậu Thiên kỳ của liên minh thời chiến, lập tức đi tới phía trước đội ngũ cho ta, nhanh lên!

Lời này vừa được nói ra, các võ giả liên minh thời chiến bên cạnh thanh niên tóc đỏ đều âm thầm giận dữ, vừa rồi, thanh niên tóc đỏ vừa mới hại chết một đồng bạn của họ, coi mạng người như cỏ rác, hiện tại, hắn còn muốn dùng cao thủ Hậu Thiên của liên minh thời chiến làm vật hy sinh! Lúc này mà bị gọi đi làm đá dò đường, ngay cả cửu tử nhất sinh cũng đều không đủ để hình dung!

Nếu võ giả Hậu Thiên chết sạch rồi thì sao? Có phải sẽ tới lượt võ giả Tiên Thiên của liên minh thời chiến hay không đây?

Tất cả võ giả liên minh thời chiến đều thấy tức giận trong lòng.

Lâm Minh nhướng mày, tu vi của hắn cũng là Hậu Thiên kỳ, Mị Ảnh cạnh hắn cũng là Hậu Thiên kỳ, lúc này Mị Ảnh đã mặt không còn chút máu, trong mắt toát ra vẻ tuyệt vọng, bị gọi ra ngoài thì sẽ có kết cục thế nào, có thể nghĩ mà biết, nhưng nếu không đi ra, bọn họ làm sao có thể phản kháng được Nam Hải Ma Vực đây?

Mị Ảnh theo bản năng nhìn về phía Lâm Minh, mấy tháng qua, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, Lâm Minh vẫn đều vô cùng trấn định, trong tiềm thức nàng đã cho rằng Lâm Minh không gì là không làm được.

Hơn nữa Lâm Minh cũng giống nàng, cũng là võ giả Hậu Thiên kỳ, hắn cũng phải đối mặt với một kiếp này.

- Đứng yên đừng nhúc nhích là được rồi.

Lâm Minh bình tĩnh nói, tay phải đã đặt trên Tu Di giới.

- Đúng, đừng nhúc nhích, thực lực của chúng ta quả thật không bằng bọn họ, nhưng cũng sẽ không để mặc cho bọn hắn bố trí!

Hỏa Phủ cắn răng nói.

Chương 453: Mười giây

Mấu chốt là ở chỗ, biết rõ là vật hy sinh, không có người nào nguyện ý đứng ra, một vài võ giả lập tức đặt tay lên trên vũ khí, chân nguyên toàn thân từ từ lưu chuyển.

Trong mắt thanh niên tóc đỏ lóe lên ánh hung ác:

- Cho các ngươi mười giây, võ giả Hậu Thiên kỳ không đứng ra, giết chết tại chỗ! Không nên vọng tưởng lừa dối được ta, ta có thể cảm giác được tu vi của các ngươi.

Thanh âm lạnh như băng ẩn chứa sát khí cực đậm.

Dưới loại sát khí này bao phủ, một vài võ giả Hậu Thiên bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, đầu gối như nhũn ra.

Bọn họ chỉ là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong bình thường, so với thanh niên tóc đỏ xuất thân từ tông môn, tu vi đạt tới Tiên Thiên Chí Cực, thì thật sự chênh lệch quá lớn.

Gần như chỉ cần ý niệm vừa động, sẽ có thể miểu sát bọn họ.

- Mười!

Thanh niên tóc đỏ lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, một võ giả Hậu Thiên đứng cách thanh niên tóc đỏ không xa phẫn nộ hô lớn:

- Ngươi nằm mơ đi, chúng ta thà chết cũng sẽ không làm đá dò đường cho các ngươi! Các huynh đệ, chúng ta liên hợp lại, nếu không cứ tiếp tục như vậy nữa, chúng ta chỉ có...

Mộng Ma cười lạnh một tiếng, ý niệm vừa động.

Ầm...

Trong nháy mắt, đầu của tên võ giả Hậu Thiên kia như một quả dưa hấu nổ tung, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, ngay cả Lữ Hoắc đứng ngay gần cũng đều không kịp có phản ứng nào, khóe miệng Lữ Hoắc giật giật một cái, cuối cùng chỉ là đành thở dài một hơi.

Các võ giả chung quanh kinh hãi kêu lên, một cảm xúc bi phẫn xuất hiện trong lòng, các tiếng xoẹt xoẹt liên tiếp vang lên, một vài võ giả đã rút vũ khí ra, nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi, không ai dám thật sự động thủ cả.

- Các ngươi khinh người quá đáng!

Một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ hô lớn.

Mộng Ma khinh thường cười nói:

- Ngươi cũng muốn chết ư?

Tên võ giả kia nghẹn lời, không dám đối mặt với Mộng Ma, Mộng Ma là võ giả am hiểu linh hồn công kích, dùng linh hồn lực để kích nổ biển tinh thần của đối phương, thậm chí còn có thể nổ tung đầu của đối phương, đây cũng là lai lịch danh hiệu của Mộng Ma, hắn có thể thoải mái miểu sát võ giả cấp thấp, ý niệm vừa động là sẽ có người chết, căn bản không có khả năng cứu được.

Tên võ giả Tiên Thiên sơ kỳ kia cắn răng, rốt cuộc không nói thêm gì nữa, trong khoảnh khắc đó, một cảm giác khuất nhục xuất hiện trong lòng, hắn chỉ thống hận bản thân mình không có đủ lực lượng.

Thanh niên tóc đỏ không thèm để ý mọi chuyện khi nãy, tiếp lạnh lùng đếm:

- Chín...

Áp lực vô hình bao phủ xuống, vài võ giả Hậu Thiên bị áp lực đè nén, có chút không chống đỡ được.

- Tám!

- Bảy!

Mỗi một giây trôi qua, lại là một tiếng đếm vang lên!

- Làm sao bây giờ?

Hỏa Phủ truyền âm cho Lâm Minh, ngay cả Hỏa Phủ vẫn luôn trấn định mà lúc này cũng có chút luống cuống.

Lâm Minh trầm mặc, mấy ngày nay thực lực của hắn quả thật tăng lên không ít, nhưng đối với một trận chiến này, trong lòng hắn cũng hoàn toàn không có chút nắm chắc nào.

Thanh niên tóc đỏ này cũng không phải là kẻ mà Âu Dương Thần Tú có thể sánh bằng được, huống chi, bên cạnh hắn còn có ba đầu sỏ Ma Vực, ba tên đầu sỏ này, mỗi một người đều chỉ hơn Âu Dương Thần Tú chứ không kém.

Cộng thêm có rất nhiều đệ tử dòng chính của Nam Hải Ma Vực, đây tuyệt đối là một trận huyết chiến thảm thiết!

- Sáu!

- Năm!

- Bốn!

Thanh niên tóc đỏ bình tĩnh đếm, Lâm Minh vẫn luôn trầm mặc mà súc thế, ánh mắt hắn chằm chằm vào thanh niên tóc đỏ, chiến ý toàn thân sôi trào!

- Ba!

Thanh niên tóc đỏ đếm tới đây, chậm rãi rút ra chiến kích trong Tu Di giới, thanh huyết kích dài một trượng, toàn thân lóe ra ánh sáng màu đỏ, đây cũng là phỏng chế phẩm của Đại Hoang huyết kích, chỉ là phẩm chất kém hơn thanh kích của Lôi Mộ Bạch không ít, thanh niên tóc đỏ tuy rằng có thực lực cao hơn Lôi Mộ Bạch rất nhiều, nhưng nếu nói về địa vị trong Nam Hải Ma Vực, tất nhiên hắn còn xa mới bằng được.

Huyết kích vừa xuất hiện, từng luồng khí tức tanh máu phát ra, vài võ giả Hậu Thiên đứng gần đó đều không kìm nổi run lên, đứng dậy khỏi đội ngũ, đối mặt với thanh huyết kích này, bọn họ thật sự không có chút dũng khí phản kháng nào.

Không đứng ra, chắc chắn sẽ phải chết, nếu đứng ra, chỉ cần cẩn thận một chút, dùng bảo khí cẩn thận dò đường, có lẽ còn có một chút đường sống.

- Hai!

Thanh niên tóc đỏ chậm rãi đếm, sát khí toàn thân càng đậm đặc hơn.

Càng lúc càng có nhiều võ giả Hậu Thiên đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như tro tàn, mà các võ giả Tiên Thiên của liên minh thời chiến thấy cảnh này, đều lộ ra vẻ mặt bi thương.

Trong thế giới kỳ lạ này, hơn phân nửa là không chỉ có một chút nguy hiểm là khe nứt không gian, chờ sau khi các võ giả Hậu Thiên kỳ chết hết, sẽ đến lượt bọn họ.

- Một!

Thanh niên tóc đỏ đếm ra chữ cuối cùng, đột nhiên khẽ cười:

- Thật là can đảm! Thực là không sợ chết!

Ánh mắt của hắn rõ ràng dừng trên người Lâm Minh, trên thực tế, hắn đã sớm chú ý tới Lâm Minh rồi, tuy rằng tu vi của Lâm Minh không cao, nhưng trên người lại dày đặc chân nguyên, cũng không phải là võ giả Hậu Thiên bình thường có thể có được.

- Thú vị! Thú vị!

Thanh niên tóc đỏ từng bước đi tới gần, mà phía sau hắn chính là Mộng Ma, Huyết Cốt, Khuê Xà, ba tên đầu sỏ Nam Hải Ma Vực này có hung danh hiển hách, cộng thêm thanh niên tóc đỏ có thực lực càng mạnh hơn, bốn người cùng nhau phát ra khí thế, các võ giả của liên minh thời chiến căn bản không có chút đấu khí nào, thậm chí còn không dám nhìn vào ánh mắt của chúng nữa.

Lâm Minh bình tĩnh nhìn thanh niên tóc đỏ, đứng trước mặt tiểu đội Hỏa Phủ, phía sau hắn, Mị Ảnh và râu rậm đều nắm chặt vũ khí, nhưng trong lòng bàn tay lại thấm đẫm mồ hôi.

Sắc mặt của đội trưởng Hỏa Phủ cũng ngưng trọng, thần kinh cực kỳ căng thẳng, bên cạnh Hỏa Phủ, đầu ngón tay của Tử Vũ cũng bắn ra điện quang màu tím, như gặp đại địch.

Thanh niên tóc đỏ trực tiếp bỏ qua đám người Hỏa Phủ, ánh mắt dừng trên người Lâm Minh, nói:

- Tiểu tử, ngươi rất không tồi, trước khí thế của ta mà vẫn có thể trấn định như vậy!

Lâm Minh không chút để ý, đưa tay chạm vào chiến kích trong Tu Di giới, Đại Hoang huyết kích!

Đối mặt với thanh niên tóc đỏ đến từ tông môn ngũ phẩm, cộng thêm Ma Vực ba đầu sỏ và rất nhiều cao thủ Tiên Thiên của Ma Vực, Lâm Minh đã chuẩn bị toàn lực ứng phó, không có bất kỳ giữ lại nào, cũng không có khả năng giữ lại chút nào cả, đây là một trận chiến liên quan đến sinh tử của hắn!

Lực áp bách cường đại làm cho các võ giả xung quanh không kìm nổi lui về phía sau, rất nhiều võ giả đều lộ vẻ bi thương:

- Xong rồi... Tiểu đội Hỏa Phủ chết chắc rồi, Hỏa Phủ nhiều nhất cũng chỉ có thể đối mặt với cao thủ Tiên Thiên hậu kỳ bình thường, nhưng nếu chống lại bốn người này thì chắc chắn sẽ bị miểu sát, tên tiểu tử Hậu Thiên hậu kỳ kia tuy rằng khí thế mạnh mẽ, nhưng trước tu vi tuyệt đối áp chế, thì cũng không thể làm gì được cả!

- Làm sao bây giờ, chúng ta có ra tay không?

- Nếu ra tay, chúng ta cũng sẽ chết! Bọn họ giết người không chớp mắt a!

- Nhưng, nếu không phản kháng, chẳng lẽ cứ để cho bọn họ tùy ý bố trí như vậy ư...

Tên đệ tử kia không nói gì thêm nữa, bị trở thành vật hy sinh, sau đó chết đi, còn không bằng oanh oanh liệt liệt mà chết trận.

Người nói lúc trước khẽ thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, số lượng võ giả chỉ bằng một phần ba của người ta, chất lượng thì còn kém xa nữa, đánh như thế nào đây? Căn bản là trứng chọi đá a!

Đây cũng là suy nghĩ của đại đa số võ giả liên minh thời chiến, đối phương chính là quân đội dòng chính của Nam Hải Ma Vực, bọn họ thì lại chỉ là tạp binh mà thôi.

Thanh niên tóc đỏ bước tới gần Lâm Minh năm trượng, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng vẻ:

- Tốt lắm! Ta rất bội phục những người không sợ chết, nhưng không sợ chết cũng không phải là chuyện tốt gì cả, bởi vì người như vậy thường sẽ chết rất nhanh!

Ầm...

Chân nguyên toàn thân của thanh niên tóc đỏ bùng nổ, mái tóc dài đỏ như máu tùy ý bay múa trong cơn lốc chân nguyên, tay phải hắn khẽ đưa ngang, thanh huyết kích dài một trượng quét ngang ra ngoài, một luồng khí tức tanh máu phát ra theo, giống như phải đối mặt với thiên quân vạn mã đang lao tới vậy!

- Ta tên là Huyễn Xương! Đỡ cho ngươi đến chết cũng không biết là bị ai giết!

Lâm Minh không nói một lời nào, hắn vẫn luôn trầm mặc, trầm mặc mà súc thế! Khí thế toàn thân hắn được vận chuyển tới mức cực hạn, chân nguyên liên hệ tới hạt giống Tà Thần, mười ba luồng Huyết phù nhanh chóng chuyển động trong kinh mạch, bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra.

Một luồng khí tức căng thẳng tràn ngập nơi đây, không khí xung quanh dường như bị ngưng hóa thành thực chất.

- Chết!

Huyễn Xương quát lớn một tiếng, bước ra một bước, huyết kích nện thẳng xuống dưới, mặt đất dưới chân chắn vỡ vụn ra, huyết kích đỏ thẫm phát ra từng tiếng rên rỉ.

Trong nháy mắt này, tay phải của Lâm Minh vốn luôn đặt trên Tu Di giới rốt cuộc chém ra, Đại Hoang huyết kích sáng lên mười ba phù văn, giống như một con Huyết Long lao tới, quét ngang mọi thứ!

Bề ngoài giống thanh huyết kích của Huyễn Xương như đúc, chỉ là khí tức huyết tinh ẩn chứa trong đó còn nồng đậm hơn vài phần!

Keng...

Hai kích va chạm, nham thạch vỡ vụn! Dòng khí cuồng bạo thổi tới các võ giả xung quanh, khiến mọi người gần như không đứng thẳng được, hai chân Lâm Minh lún sâu vào trong lòng đất, cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, đỡ lấy một kích này của Huyễn Xương!

- Cái gì?

Trên mặt Huyễn Xương lộ ra vẻ khó tin! Đỡ được ư?

Các võ giả khác, bao gồm cả Ma Vực ba đầu sỏ cũng ngẩn người ra, tuy rằng Huyễn Xương chỉ tiện tay đánh ra một kích, nhưng cũng không phải là thứ mà một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ có thể ngăn cản được.

Hơn nữa thanh huyết kích kia lại giống như đúc với thanh huyết kích trong tay Huyễn Xương, khí thế lại còn cường đại hơn, cường đại đến mức làm cho người ta nhìn một cái cũng thấy hết hồn!

Đó là thanh kích gì vậy?

- Ngươi...

Huyễn Xương nhìn Lâm Minh, sắc mặt liên tục thay đổi, tại Nam Hải Ma Vực, có rất nhiều phỏng chế phẩm của Đại Hoang huyết kích, Huyễn Xương cũng không thể nhận ra thanh kích trong tay Lâm Minh có phải là của Lôi Mộ Bạch hay không, chỉ là phương pháp chế tạo thanh huyết kích này chắc chắn là của Nam Hải Ma Vực, tại sao lại nằm trong tay thanh niên này? Hắn là ai?

- Đáng giận!

Trước mặt nhiều người như vậy, bị một võ giả Hậu Thiên hậu kỳ chặn lại một kích của mình, Huyễn Xương cảm thấy rất mất mặt, giận giữ hét lên:

- Huyết Sơn ấn!

Một tay đánh ra một ấn quyết, đánh lên trên thanh huyết kích trong tay, toàn thân thanh huyết kích lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, Huyễn Xương dứt khoát dùng võ kỹ.

Huyết Sơn ấn là công pháp lưu truyền hơn ba ngàn năm trước tới nay của Nam Hải Ma Vực, không nằm trong Thượng Cổ ma quyển, uy lực của nó tuy rằng không bằng Thượng Cổ ma quyển, nhưng đã được Huyễn Xương cô đọng nhiều năm, đã cực kỳ cứng rắn rồi!

Ánh mắt Lâm Minh cực kỳ sắc bén, chân nguyên Tôi Tủy toàn thân hoàn toàn bùng nổ ra! Mười ba luồng Huyết Ẩm chi ấn gào thét lao ra:

- Hỗn Nguyên kích!

Một kích được chém ra, Huyết Ẩm chi ấn hình thành lốc xoáy màu đỏ trên lưỡi kích! Không gian xung quanh dường như bị vặn vẹo, uy lực của một kích này đã lờ mờ chạm đến cánh cửa pháp tắc rồi.

Hai thanh chiến kích va chạm, trong thế giới âm u này dường như cháy lên một vầng mặt trời màu máu, Huyễn Xương cảm thấy một luồng lực xoáy tròn cực kỳ cổ quái truyền đến, thân thể hắn suýt nữa đã bị đánh văng ra ngoài!

Tuy rằng vận chuyển chân nguyên mạnh mẽ ổn định được thân thể, nhưng hắn vẫn phải liên tiếp lui về phía sau bảy, tám bước!

- Ngươi! Rốt cuộc là ai!

Hai mắt Huyễn Xương đỏ rực, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, như một con dã thú đang chuẩn bị vồ mồi.

Chương 454: Danh tiếng Huyết Ma

Giữa chiến trường, Lâm Minh cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, thanh huyết kích dài một trượng được cầm ngang, lưỡi kích dài hai xích lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, cán kích lớn bằng cánh tay trẻ con, to như một con mãng xà.

Trong khoảnh khắc này, thân thể Lâm Minh giống như một thanh hung kích, khí thế khiếp người, sát khí dày đặc!

Các võ giả tại đây đều bị cảnh tượng trước mắt này làm cho chấn động. Nếu nói rằng khi nãy Huyễn Xương chỉ tiện tay công kích, bị Lâm Minh đỡ được, thì mọi người còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng hiện tại, Huyễn Xương vận dụng võ kỹ, nhưng vẫn bị Lâm Minh cản xuống, ngược lại Huyễn Xương còn lui về phía sau mấy bước, điều này làm cho người ta không thể tin nổi.

Nên biết rằng, tu vi của Lâm Minh còn kém hơn Huyễn Xương một đại cảnh giới a!

Người như vậy, làm sao có thể vô danh được?

Tử Vũ cắn môi, đôi mắt chớp chớp:

- Đội trưởng, có phải Hoang Kích ẩn tàng tu vi hay không?

Hỏa Phủ trầm mặc, ẩn tàng tu vi ư? Nếu muốn che giấu tu vi trước mặt bọn họ, trừ phi có tu vi cao hơn bọn hắn mới được, nhưng hiện tại xem ra, ngay cả Huyễn Xương đều nhận định Hoang Kích là võ giả Hậu Thiên, như vậy chẳng lẽ Hoang Kích là đại năng Toàn Đan hay sao? Một đại năng Toàn Đan, ẩn nấp trong bọn họ để làm gì cơ chứ?

Hỏa Phủ nhìn vào Đại Hoang huyết kích trong tay Lâm Minh, trầm giọng nói:

- Có lẽ Hoang Kích chính là Huyết Ma...

Nghe lời này của Hỏa Phủ, Tử Vũ âm thầm cả kinh, Huyết Ma ư?

Đúng rồi, thực lực của Hoang Kích tuyệt đối sẽ không kém hơn những gì mà Huyết Ma thể hiện ra khi trước, hơn nữa, Hoang Kích và Huyết Ma gần như đồng thời xuất hiện trên Nam Hà đảo, hai người kết hợp lại, Hoang Kích và Huyết Ma tám chín phần mời là cùng một người rồi!

Lúc này, không riêng gì Hỏa Phủ, Ma Vực ba đầu sỏ, bao gồm cả Lữ Hoắc và vài võ giả mẫn cảm thì cũng đều nghĩ tới loại khả năng này.

Mí mắt Lữ Hoắc giật giật, nếu Hoang Kích chính là Huyết Ma, như vậy thì có thể dùng Hoang Kích cầm đầu, đánh một trận sinh tử với Nam Hải Ma Vực hay không đây?

Mặc dù có Huyết Ma ở đây, nhưng một trận chiến này cũng là cửu tử nhất sinh a!

Nhưng không đánh thì chẳng phải vẫn là cửu tử nhất sinh hay sao?

Khóe miệng Mộng Ma hơi động, truyền âm gì đó đối với Huyễn Xương.

Huyễn Xương nhướng mày, Huyết Ma?

Hắn cũng không hài lòng với đáp án này, nói đến cùng, Huyết Ma cũng là bỗng nhiên xuất hiện, một tuyệt thế thiên tài như vậy làm sao có thể tự nhiên xuất hiện được, kiểu gì thì hắn cũng phải có lai lịch, trừ phi hắn là võ giả đến từ một địa vực xa xôi nào đó.

Công pháp của đối phương tuyệt đối là ma đạo công pháp đỉnh cấp, một kích vừa rồi kia, năng lượng ẩn chứa cũng không nhiều, nhưng loại lực lượng xoay tròn quỷ dị này lại làm cho Huyễn Xương sinh ra cảm giác không thể chống cự được, công pháp cỡ này, thậm chí có thể so được với truyền thừa của Nam Hải Ma Vực, chỉ hơn chứ không kém!

Thiên tài cỡ này, dõi mắt toàn bộ Nam Thiên Vực, chỉ sợ cũng chỉ có Thần Hoàng đảo Lâm Minh mới có thể so sánh được, hai người đều là Hậu Thiên hậu kỳ, cùng có chiến lực biến thái đến vậy...

Ân, liệu có phải...

Nghĩ đến đây, mí mắt Huyễn Xương khẽ động.

Nhắc tới Lâm Minh, Huyễn Xương đều cảm thấy trong lòng run sợ, một năm trước, hắn từng đánh bại Huyễn Kích Lôi Mộ Bạch!

Huyễn Kích chính là thiên tài xuất sắc nhất trong mấy trăm năm này của Nam Hải Ma Vực, mười bảy tuổi đã là Hậu Thiên kỳ, bản thân có huyết mạch Cự Ma hoàn mỹ, thiên phú đến gần bát phẩm, lại còn có độ phù hợp Lôi nguyên khí cực cao, tu luyện Thượng Cổ ma quyển kích pháp, Hậu Thiên sơ kỳ đã có thể chiến thắng võ giả Tiên Thiên sơ kỳ trong tông môn rồi!

Đối mặt với Huyễn Kích, Huyễn Xương không có chút dũng khí cạnh tranh nào, nhưng một yêu nghiệt như vậy lại bị Lâm Minh vượt cấp đánh bại!

Nếu Huyết Ma là Lâm Minh thì...

“Hẳn là không có khả năng, Lâm Minh dùng thương, Huyết Ma dùng kích, hơn nữa chiêu thức công pháp của hai người có khác biệt rất lớn, Huyết Ma tu luyện chắc chắn là ma đạo công pháp đỉnh cấp, mà Lâm Minh tu luyện chính là công pháp của Thần Hoàng đảo...”.

“Mặc kệ tên này rốt cuộc từ đâu tới, hôm nay ta chỉ cần giết chết hắn trong này, vĩnh viễn không để lại hậu hoạn nào!”.

Huyễn Xương nghĩ đến đây, chân nguyên toàn thân vận chuyển, U Minh ma công, Huyết Chiến Càn Khôn!

U Minh ma công là công pháp mà khi trước U Minh đại đế thành Danh bằng nó, tuy rằng không bằng Thượng Cổ ma quyển, nhưng cũng không kém quá xa, Huyễn Xương là võ giả Tiên Thiên Chí Cực đỉnh cao, thực lực của hắn cường đại là điều không thể nghi ngờ, lúc này thi triển ra U Minh ma công, vừa ra tay đã phát ra huyết triều cuồn cuộn, không gian xung quanh lập tức tràn ngập huyết khí hỗn độn, một vài võ giả tu vi thấp lập tức cảm thấy toàn thân cực kỳ khó chịu.

Vẻn vẹn chỉ dư chấn mà đã như thế rồi, nếu đối mặt chính diện, thì còn khủng bố tới mức nào nữa đây!

Ánh mắt Lâm Minh thâm trầm, chân nguyên Tôi Tủy toàn thân được thúc giục đến mức cực hạn, đối mặt với một trận chiến này, hắn không thể có chút giữ lại nào cả, do vậy, e rằng thân phận của hắn sẽ không che giấu được nữa.

Huyễn Xương chém ra một kích, chân nguyên quấn quanh cơn sóng máu, ập tới Lâm Minh, một đường đi qua, mặt đất đều vỡ ra.

- Huyết Ẩn Toàn Sát!

Lâm Minh nắm chặt tay phải, Đại Hoang huyết kích dùng khí thế không thể đỡ được mà đâm ra! Trên huyết kích có mười ba luồng Huyết phù điên cuồng xoay tròn.

Vẫn là lực xoay tròn, chỉ là lần này, nó xoay tròn hướng ra phía ngoài.

Loại lực xoắn ốc ẩn chứa trong chiến kích này giống như những thanh cương châm, dùng điểm phá diện, xé nát huyết lãng, sau đó lao ra, đây chính là hình thái của chiêu thức trong Đại Hoang kích quyết, nếu không phải trên Huyết Ẩm chi ấn có lực xoay tròn, thì Lâm Minh muốn phá vỡ huyết lãng này, ít nhất cũng phải trả cái giá bằng hai lần chân nguyên mới được.

- Ân? Chiêu thức này!

Huyễn Xương âm thầm kinh hãi, Thượng Cổ ma quyển cũng là kích quyết, nhưng nếu nói về độ tinh diệu, thì lại lờ mờ không bằng thứ mà đối phương thi triển.

Mắt thấy một kích này của Lâm Minh mang theo lực xoắn ốc đâm tới, Huyễn Xương giơ trường kích lên, muốn đón đỡ, nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng khó tin đã xảy ra, một kích này của Lâm

Minh dường như xuyên thấu không gian, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Huyễn Xương.

Cái gì?

Sắc mặt Huyễn Xương đại biến, trong khoảnh khắc sống chết này, hắn mạnh mẽ cắn lưỡi một cái, hô:

- Bạo!

Ầm...

Huyết lãng lập tức nổ tung, mười mấy võ giả gần đó bị cơn sóng này đánh văng ra, vài người còn phun máu ngay tại chỗ.

- Cẩn thận!

- Đứng vững, không thể lui!

Một đám võ giả liên tục khởi động chân nguyên hộ thể, lúc này, bọn họ tình nguyện bị huyết lãng tấn công tới mức bị thương, cũng không dám lui về phía sau, rời khỏi phạm vi của đội ngũ, ai biết được xung quanh có thể có khe nứt không gian vô hình hay không đây, nếu lui lại trúng khe nứt không gian, thì chắc chắn sẽ phải chết!

Vô số sương mù màu máu tràn ngập ra, bao phủ bóng dáng của hai người vào bên trong, không còn thấy rõ gì nữa, không nghe thấy gì cả, ngay cả cảm giác cũng đều bị lực xoắn ốc này xé nát.

Các võ giả xung quanh đều tim đập mạnh!

- Chết!

Trong màn sương màu máu, Huyễn Xương quét ra một kích về phía Lâm Minh!

Lâm Minh không nói một lời, cũng chém ra một kích.

Hóa nhận!

Mười ba phù văn màu máu khóa lại lưỡi kích của Huyễn Xương, trong nháy mắt đã khóa chặt lại.

- Ân? Đây là...

Huyễn Xương lập tức cảm thấy thanh kích trong tay mình giống như bị đông cứng, gặp phải lực cản cực lớn.

Trong nháy mắt này, Lâm Minh đã chém một kích xuống Huyễn Xương.

- Hừ, nổ cho ta!

Ầm...

Năng lượng chân nguyên bột phát ra, trực tiếp tách ra Huyết Ẩm chi ấn của Lâm Minh, Huyễn Xương điên cuồng hét lớn một tiếng, cầm thanh chiến kích trong tay chém thẳng xuống dưới!

Keng...

Hai kích va chạm, Lâm Minh cảm thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ truyền đến, đùi phải hắn mềm nhũn ra, trực tiếp đạp vỡ nham thạch, liên tục lùi lại mấy bước, khí huyết trong cơ thể quay cuồng chấn động.

Xoet... Xoet...

Quần áo bị xé nát, lộ ra cơ thể bên trong, lúc này làn da hắn cũng bị một lớp khí tức huyết tinh bám vào, đang không ngừng ăn mòn thân thể Lâm Minh.

Màn sương màu máu này... Lâm Minh chấn động chân nguyên trong cơ thể trực tiếp đánh tan sương máu ra, ngẩng đầu nhìn về phía Huyễn Xương, Huyễn Xương chỉ lui lại một bước, tình huống tốt hơn Lâm Minh rất nhiều.

Quả thật, nếu không mở ra Tà Thần lực, chỉ so về lực lượng thì Lâm Minh không bằng được Huyễn Xương, nhưng đồng thời đối mặt với nhiều địch nhân như vậy, Lâm Minh không dám tùy tiện mở ra Tà Thần lực.

“Đúng là khó giải quyết!”.

Lâm Minh chau mày, hắn có rất nhiều tuyệt chiêu, nhưng cũng không dám tùy ý sử dụng, những chiêu thức này cũng tiêu hao không nhỏ chút nào, dùng bất kỳ một loại nào thì đều phải chắc chắn làm bị thương nặng Huyễn Xương mới được, nếu không thì hắn sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Huyễn Xương nhìn Lâm Minh, trong lòng càng lúc càng kinh hãi:

"Đây rốt cuộc là công pháp gì vậy? Là truyền thừa của các ma đạo đại tông môn tại địa vực nào đó hay sao?

“Chiêu thức mà Huyết Ma sử dụng cực kỳ cổ quái, có rất nhiều chỗ tương tự với Thượng Cổ ma quyền, nhưng dường như lại còn mạnh hơn cả Thượng Cổ ma quyền!”.

Nghĩ tới đây, Huyễn Xương trong lòng chấn động!

Chẳng lẽ...

Nhìn kỹ, Đại Hoang huyết kích trong tay Huyết Ma và thanh kích trong tay Huyễn Kích kia càng nhìn càng giống, hơn nữa công pháp mà lúc này Huyết Ma sử dụng, tuy rằng khác với Thượng Cổ ma quyền, nhưng quả thật có vài phần tương tự! Dường như... Công pháp này của hắn được diễn hóa ra từ Thượng Cổ ma quyền!

Hay là... Lâm Minh lấy được Đại Hoang huyết kích từ trong tay Huyễn Kích, còn cả công pháp tầng thứ nhất của Thượng Cổ ma quyền nữa, sau đó độc lập tu luyện, tìm hiểu đến loại trình độ này?

Trời ạ!

Cải tiến công pháp mà thượng cổ đại năng lưu lại ư? Điều này cần phải có ngộ tính cao tới mức nào thì mới có thể cải tiến công pháp do thượng cổ đại năng sáng tạo ra tới mức này đây?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Huyễn Xương đại biến, thậm chí trên trán hắn đã chảy ra mồ hôi, hắn bị thiên phú yêu nghiệt của Lâm Minh làm cho chấn động.

Đám người Mộng Ma, Huyết Cốt không nhận ra được điều này, nên khi nhìn về phía Huyễn Xương, không rõ vì sao đột nhiên sắc mặt Huyễn Xương lại đại biến như vậy, dường như mới phát hiện chuyện gì đó đáng sợ vậy.

Các võ giả xung quanh cũng không hiểu rõ lắm rốt cuộc là chuyện gì?

Sắc mặt Huyễn Xương càng lúc càng ngưng trọng, nếu đối thủ trước mắt chính là Lâm Minh, thì hiện tại hắn phải diệt sát tên này! Nếu không, với ngộ tính cùng thiên phú yêu nghiệt của Lâm Minh, chỉ sợ không cần nửa năm nữa, hắn có thể miểu sát lại bản thân mình rồi!

Người như vậy, căn bản chính là một tên "biến thái" không thể trêu vào được.

Nhưng mấu chốt chính là, hắn có thể đánh chết Lâm Minh hay không đây?

Tuy rằng Huyễn Xương còn có không ít tuyệt chiêu chưa sử dụng, nhưng hắn cũng biết rất rõ ràng, Lâm Minh vẫn còn có các thủ đoạn khác nữa!

Cho dù hắn mạnh hơn Lâm Minh một ít, cộng thêm có Ma Vực ba đầu sỏ, có thể áp chế Lâm Minh, nhưng nếu Lâm Minh xoay người chạy trốn, trong thế giới tràn ngập khe nứt không gian này, hắn có muốn ngăn cản được Lâm Minh thì rất khó!

Tùy tiện đuổi theo, có khi còn vướng phải một khe nứt không gian, lập tức đầu một nơi, mình một nẻo cũng nên!

Truy sát mà không chết, nếu Lâm Minh đi ra ngoài được, tùy tiện tìm một chỗ tu luyện vài năm sau, vậy thì mình sẽ vĩnh viễn không có một ngày sống yên ổn, mãi cho tới khi bị hắn đánh chết mới thôi!

Huyễn Xương đột nhiên phát hiện, mình đã đâm lao là phải theo lao rồi, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Mộng Ma nhìn thấy Huyễn Xương mang sắc mặt khó coi, không kìm nổi dùng chân nguyên truyền âm, hỏi:

- Sứ giả đại nhân, có phải người này có chút khó giải quyết hay không, có muốn ta âm thầm ra tay hỗ trợ sứ giả đại nhân không? Tuy rằng ta không nắm chắc đối phó được hắn, nhưng nếu âm thầm sử dụng một Linh Hồn Xuyên Thứ, công kích biển tinh thần của hắn, thì cũng nắm chắc ảnh hưởng được tới hành động của hắn, đến lúc đó, sứ giả đại nhân sẽ có thể thoải mái đánh chết hắn!

Huyễn Xương trong lòng vừa động, Mộng Ma am hiểu linh hồn công kích, kế hoạch này quả thật có thể thành công, một khi thành công, liệu có ngăn được Lâm Minh chạy trốn hay không đây! Rốt cuộc là nên cược một phen, hay là không đây?

Chương 455: Ta xúc động

Huyễn Xương tuy rằng cao ngạo, nhưng liên quan đến tính mệnh, bảo hắn chịu thua xin lỗi trước mắt nhiều người như vậy, cũng là chuyện miễn cưỡng có thể chịu được, nhưng mà Huyễn Xương sợ hãi chính là, dù mình chịu thua xin lỗi, về sau Lâm Minh có ghi hận việc này hay không.

Có lẽ không tới mấy năm, Lâm Minh đã có thể nghiền chết mình giống như con kiến. Đến lúc đó chết sống của mình, có thể toàn bộ dựa vào tâm tình của Lâm Minh để quyết định! Huyễn Xương thật không muốn giao vận mệnh của mình cho người khác quyết định.

Cắn chặt răng, Huyễn Xương nắm chặt huyết kích trong bàn tay, hắn không cần linh hồn của Mộng Ma công kích làm Lâm Minh bị thương, chỉ cần làm cho chiêu thức của Lâm Minh chậm lại trong nháy mắt... Hắn sẽ có đủ cơ hội đánh chết Lâm Minh!

- Mộng Ma! Một lát nữa khi ta công kích, ngươi toàn lực ra tay, không cần giữ lại gì, cần phải một lần công kính đánh chết hắn, nếu không vốn không có cơ hội!!!

Huyễn Xương sắc mặt ngưng trọng, loại chiêu thức này dùng một lần còn có tính bất ngờ, dùng lần thứ hai, Lâm Minh có phòng bị, hiệu quả sẽ không lớn, thậm chí hắn có thể trước thời hạn chạy trốn, trong thế giới tàn phá nơi nơi là khe nứt không gian này, bất kể là kẻ chạy trốn hay người đuổi giết đều là hành động liều mạng.

Chết sống toàn bộ xem số mệnh của mỗi người. Huyễn Xương cũng không tự tin cho rằng số mệnh của mình sẽ tốt hơn so với Lâm Minh.

- Ta đã biết!

Mộng Ma có hơi kinh ngạc. Dường như Huyễn Xương đặc biệt coi trọng Huyết Ma này, chẳng lẽ hắn biết thân phận của Huyết Ma?

- U Minh ma công!

Huyễn Xương hét lớn một tiếng, chân nguyên toàn thân phun trào như núi lửa, hắn dứt khoát vận chuyển công pháp U Minh ma công tầng thứ ba, công pháp tầng thứ ba này, Huyễn Xương cũng chỉ vừa mới chạm đến ngạch cửa, công pháp ma đạo bá đạo hung lệ, miễn cưỡng khống chế công pháp không đủ thuần thục rất có thể tổn thương chính bản thân mình, thậm chí tẩu hỏa nhập ma. Hiện giờ Huyễn Xương vẫn phải dùng ra, đúng là đã không quản tới hết thảy!

Khí thế mãnh liệt ngập trời, Huyễn Xương tóc dài tung bay. Ngay khoảnh khắc, hắn liền giống như Chiến Thần không ai bì nổi, bễ nghễ hết thảy!

Võ giả ở chung quanh đối mặt với hình ảnh Huyễn Xương lúc này, đều cảm thấy sau lưng phát lạnh. Ngay cả ba đầu sỏ Nam Hải Ma Vực, đều có cảm giác tâm thần hoảng hốt.

- Quá khủng bố ma! Vừa rồi Huyễn Xương chiến đấu chỉ là dò xét thử hay sao?

- Lực lượng trong nháy mắt tăng vọt gấp đôi, đồng dạng là Tiên Thiên Chí Cực, chênh lệch lại quá lớn!

- Huyễn Xương như thế, ai có thể chống cự lại?

Võ giả của liên minh thời chiến, từng người trong lòng đều có cảm giác tuyệt vọng. Ngay cả Lữ Hoắc cũng đánh mất ý niệm trong đầu liên thủ với Huyết Ma đối phó Huyễn Xương vừa rồi, một Huyễn Xương, cộng thêm ba đầu sỏ Nam Hải Ma Vực, bất kể so sánh thực lực hay là số lượng đều cường đại hơn gấp mấy lần so với quân đoàn bên ta, mạo muội chống lại, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lữ Hoắc thầm thở dài một hơi, trường kiếp nạn này đã chú định rồi, không biết có thể còn sống sót mấy người?

Đồng tử Lâm Minh hơi co rút lại, dĩ nhiên hắn biết đối phương là muốn liều mạng, vốn con bài chưa lật của hắn cơ bản là sát chiêu một lần, nên định lưu lại đợi dưới tình huống bảo đảm chắc chắn thành công mới sử dụng, nhưng thời điểm này, hắn cũng khó mà lưu được, nếu không một chiêu liền bị đánh trọng thương, có muốn chạy trốn cũng không được, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Lúc trước đấu với Âu Dương Thần Tú, ta chỉ mở ra Tà Thần lực, không có thiêu đốt máu của Cổ Phượng, hơn nữa sau khi chiến đấu liên tiếp, tình trạng cũng không phải tốt nhất. Lần này đối mặt với Huyễn Xương, thực lực của ta đã tăng cao nhiều, trạng thái cũng là tốt nhất... Nếu toàn lực ứng phó, không biết sẽ như thế nào!”. Lâm Minh nghĩ đến đây, trong lòng chiến ý sôi trào!

“Phù...”.

Máu Cổ Phượng bốc cháy lên, ở trong mi tâm Lâm Minh phát ra ánh lửa chói mắt, máu Cổ Phượng cường hãn ở chỗ tắm trong lửa sống lại, cảnh này khiến máu Cổ Phượng có thể thiêu đốt vô hạn lần phóng xuất ra lực lượng cường đại, mà sẽ không bị hao tổn nhiều!

- Sát!

Huyễn Xương cầm trong tay huyết kích, trên thân quần áo ầm ầm nổ tung, tóc đỏ bay tán loạn, đột nhiên bước ra một bước, mặt đất bị Huyễn Xương đạp nứt vỡ, chân nguyên mênh mông ngưng tụ hóa thành một con cự ưng màu đỏ, lao thẳng xuống hướng Lâm Minh!

“Ca ca ca!”.

Chém ra một kích, không gian ở chung quanh dường như bị xé rách.

Lâm Minh ánh mắt thâm trầm, chân nguyên liên hệ đến trên hạt giống Tà Thần, Tà Thần lực mở ra!

Năng lượng khủng bố bị nén ép cao độ ở trong hạt giống Tà Thần, trong nháy mắt bùng phát ra. Ngay khoảnh khắc đó, trên thân Lâm Minh tản phát ra khí thế như đại dương mênh mông, chân nguyên như sóng cuồng trên biển, cuồn cuộn bất tân!

Khí thế cuồng mãnh bậc này khiến cho võ giả ở chung quanh đều biến sắc. Hỏa Phủ gần như không thể tin được hai mắt của mình, hắn trước nay đã biết Huyết Ma rất mạnh, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới cường đại đến trình độ này, vừa rồi chiến đấu cuồng mãnh như vậy, mà lại chỉ là một phần nhỏ thực lực sao?

Mộng Ma cũng sắc mặt đại biến, hắn vốn cảm giác Huyễn Xương đã không cần tới mình lắm, nhưng hiện tại xem ra lại có chút nói không chính xác!

Vận chuyển lên toàn thân chân nguyên, Mộng Ma nhìn chằm chằm vào Lâm Minh như lâm đại địch, tinh thần chi hải tăng lớn cuồn cuộn, Linh Hồn Xuyên Thứ!

Lúc này Lâm Minh đã không hề bận tâm che giấu thân phận, hỏa diễm lực nén ép cao độ trong hạt giống Tà Thần và lôi đình lực kích nổ cùng xuất ra, khoảnh khắc đó toàn thân hắn lóe ra ngọn lửa và điện mang chói mắt, mà cùng lúc đó, Linh Hồn Xuyên Thứ của Mộng Ma đang đâm vào tinh thần chi hải của Lâm Minh!

- Hả?

Lâm Minh vừa động tâm niệm, đánh lén linh hồn ư?

Gần như không cần đến Lâm Minh làm ra phản ứng, lôi đình lực cuồng bạo ẩn nấp ở trong tinh thần chi hải liền xông ra đối đầu với cỗ năng lượng đánh lén kia!

Cùng lúc đó, ở trên khoang không tinh thần chi hải của Lâm Minh trống rỗng sinh ra một cái lốc xoáy màu đen, chính là Luân Hồi võ ý!

Muôn đời Luân Hồi ngưng tụ thành lực lượng võ ý, đến từ chính kế thừa của tầng thứ bảy Vu Thần tháp, há có thể cho phép khinh nhờn?

“Bùng!”.

Lốc xoáy màu đen giống như cái miệng khổng lồ của ác ma, trực tiếp cắn xé cỗ năng lượng linh hồn kia thành mảnh nhỏ.

- A!

Mộng Ma kêu một tiếng thảm thiết, hai tay ôm đầu quỳ rạp xuống đất, vừa rồi công kích linh hồn của hắn y theo phân phó của Huyễn Xương, dùng hết toàn lực. Linh hồn là bộ phân yếu ớt nhất, linh hồn võ giả toàn lực công kích linh hồn phòng ngự của người cường đại hơn xa mình, cũng giống như dùng trứng gà đi chọi vào đá, không tránh khỏi gặp phản phệ!

Một màn Mộng Ma kêu gào thảm thiết, rất nhiều võ giả đều nhìn thấy, nhưng thời điểm này, ai cũng không có thời gian để nghĩ xem vì sao, một kích của Huyễn Xương này đã giáng xuống.

Mà Lâm Minh lúc này, Đại Hoang huyết kích trong tay hắn không biết từ khi nào đổi thành một cây trường thương xen kẽ hai màu tím đỏ!

Ngọn lửa và lôi đình lực cuồng bạo đan vào cùng một chỗ, Lôi Hỏa Sát!

“Ầm!!”.

Trong thế giới tàn phá u tối dường như sáng lên một vầng mặt trời màu tím sáng lạn, thanh âm bị cắn nuốt, tầm nhìn hoàn toàn bị hào quang chói mắt che chắn!

Võ giả ở chung quanh, mỗi người đều là hạng người thực lực vượt trội, nhưng ở trong bùng nổ cuồng mãnh này, lại giống như chiếc lá trong bão táp, bị thổi bay tan tác hỗn loạn.

Ở trong lốc xoáy ngọn lửa và lôi đình, Lâm Minh cùng Huyễn Xương đồng thời bay ngược ra ngoài.

Nhưng khác biết nhau là, thân thể Lâm Minh lộn một cái, quỳ một gối xuống đất, sắc mặt tái nhợt, còn Huyễn Xương thì lại rơi thật mạnh trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Thấy một màn như vậy, tất cả võ giả đều bị chấn khiếp, nhất là một màn Mộng Ma bị phản phệ, quả thực bọn họ không thể tin, Mộng Ma là Tiên Thiên Chí Cực, với công kích linh hồn dương danh chiến trường Nam Hải. Thế mà vừa rồi, Mộng Ma thừa dịp hỗn loạn dùng công kích linh hồn đánh lén Lâm Minh, Lâm Minh không có việc gì, ngược lại Mộng Ma tự mình chịu thiệt!

Hai người Khuê Xà và Huyết Cốt đều sắc mặt khó xem đến cực điểm. Bọn họ hiểu biết Mộng Ma nhất, cũng biết rõ công kích linh hồn của Mộng Ma cực kỳ cường đại, cho dù là hai người bọn họ, lần lượt lên một người cũng tuyệt đối không chịu nổi, một khi đã trúng Linh Hồn Xuyên Thứ đừng nói theo công kích lẽ thường, có thể còn đứng vững đã không tệ lắm rồi.

Nhưng Lâm Minh vốn không có bất kỳ phản ứng gì, vừa rồi nhất định là hắn trúng Linh Hồn Xuyên Thứ của Mộng Ma, tiếp sau đó là một kích mạnh nhất của Huyễn Xương, vây mà còn đánh cho Huyễn Xương hộc máu!!!

Đây là người sao?

- Thật đáng sợ!

Huyết Cốt môi miệng co rúm, đối mặt với Lâm Minh như vậy, hắn hoàn toàn không dậy nổi dũng khí để chiến đấu!

- May mà... Lúc trước chúng ta không có gặp phải Huyết Ma!

Khuê Xà nuốt một ngụm nước miếng, đầy đầu là mồ hôi. Nếu lúc trước ba người bọn họ thật sự gặp Huyết Ma, chỉ sợ chết đi một hai người cũng không phải là chuyện lạ gì! Mỗi khi nghĩ đến, hắn liền nghĩ mà sợ không thôi.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Huyễn Xương sắc mặt tái nhợt từ trên mặt đất đứng lên, lau khô máu tươi bên khóe miệng, nhìn thoáng qua Mộng Ma nằm co giật trên mặt đất, sắc mặt lập tức càng thêm khó coi!

Mộng Ma bị phản phệ!

Dưới tình huống Linh Hồn Xuyên Thứ của mình ở trong đối phương, phát ra một kích toàn bộ chân nguyên, mà còn bị đánh thành bộ dáng này!

Sao có thể?

Sao có thể cường đại đến trình độ này?

Hắn thật sự chỉ mới mười bảy tuổi ư? Hắn thật sự chỉ có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ ư?

Trong lòng Huyễn Xương dâng lên cảm giác tuyệt vọng! Hiện tại đừng nói là cưỡng ép giữ lại Lâm Minh, cho dù là bị Lâm Minh đánh bại cũng có khả năng!

Hắn nhưng biết rõ, mấy tháng trước Lâm Minh đánh lên Thất Huyền cốc, liên tiếp chiến với mấy đại trưởng lão Hợp Hoan tông, thậm chí tông chủ Hợp Hoan tông đều bi đánh cho trọng thương tổn thất tinh huyết, rốt cuộc cuối cùng chính tay đâm chết kẻ thù, nhưng cốc chủ của Thất Huyền cốc ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra.

Nếu hôm nay không giết được Lâm Minh, nói không chừng mười mấy năm sau, Lâm Minh sẽ có năng lực đánh tới Nam Hải Ma Vực, trước mắt trưởng lão tông môn, nghiền chết mình giống như nghiền chết con kiến!

Nhưng... Hắn có thể giết chết Lâm Minh sao?

Hiện tại xem ra, không bị Lâm Minh giết chết đã là không tệ rồi.

Nghĩ đến đây, Huyễn Xương hối hận ruột đều tái xanh! Hắn như thế nào lại không có việc gì đến trêu chọc loại sát tinh này!

Tùy tiện đến một Nam Hà đảo không quan trọng liền đụng phải Lâm Minh, thực là xui xẻo đến tận cùng mà.

Lâm Minh lau sơ tơ máu nơi khóe miệng, chậm rãi đứng lên. Kỳ thật tình trạng thực tế của hắn hoàn toàn không phải như tưởng tượng của Huyễn Xương.

Công kích linh hồn phản phệ Mộng Ma, chỉ có thể nói Mộng Ma quá xui xẻo, Lôi Linh trong hạt giống Tà Thần tiếp theo phối hợp với Luân Hồi võ ý, từ đó phòng ngự linh hồn của Lâm Minh cường đại đến biến thái.

Mộng Ma dùng Linh Hồn Xuyên Thứ công kích Lâm Minh, là tự tìm đường chết!

Về phần Lôi Hỏa Sát vừa rồi, bởi vì phải đối mặt với quá nhiều địch nhân, hắn không dám dùng ra Lôi Hỏa Sát trạng thái đầy đủ, nhưng dù vậy cũng tiêu hao hết hơn ba thành chân nguyên của hắn.

Nhưng một kích như thế chỉ đánh Huyễn Xương trọng thương, đối phương vẫn còn có sức chiến đấu rất mạnh.

Nhìn lại mình, bất kể mở ra Tà Thần lực, hay là thiêu đốt máu Cổ Phượng, đều không thể kéo dài, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất là lưỡng bại câu thương với Huyễn Xương. Nếu còn tiếp tục đối mặt với ba đầu sỏ Nam Hải Ma Vực, khẳng định hắn không đủ sức tái chiến!

Nên làm thế nào cho phải?

Lâm Minh đã sớm dự đoán được đây là một trận khổ chiến, nhưng hắn không thể không chiến, về phần chạy trốn là lựa chọn hạ sách! Lâm Minh cũng giống nhau kiêng kị khe nứt không gian không chỗ nào không có kia.

Nhưng đúng lúc này, xảy ra một màn khiến Lâm Minh cảm thấy khó tin, đột nhiên Huyễn Xương buông chiến kích trong tay xuống, nói:

- Ta nhận thua, trước là ta xúc động, thật có lỗi!

“Cái gì?”.

Lâm Minh ngạc nhiên.

Không chỉ Lâm Minh, các võ giả ở chung quanh cũng đều trợn tròn mắt: “Đây là tình huống gì vây?”

Chương 456: Phạm thiên long căn

Lâm Minh trong chiến đấu với Huyễn Xương đúng là chiếm ưu thế rất lớn, nhưng đây chỉ là chiến đấu giữa hai người bọn họ.

Chân chính đánh nhau triệt để, thì dù Lâm Minh có mạnh mấy đi nữa, cũng không chịu nổi Nam Hải Ma Vực người đông thế mạnh, không có khả năng với lực của một thân một mình chiến với một vài trăm cao thủ Tiên Thiên và chuẩn Tiên Thiên, huống chi còn có cường giả như Huyết Cốt, Khuê Xà.

- Huyễn Xương sợ hãi ư?

- Trước mặt mọi người lại cầu xin tha thứ?

- Huyết Ma đáng sợ như vậy sao?

- Như thế nào có thể?

Tử Vũ liếc mắt nhìn Hỏa Phủ, thấp giọng nói:

- Huyễn Xương dường như nhận biết Hoang Kích...

Trước đó sau khi Huyễn Xương đụng độ lần đầu tiên với Lâm Minh, mọi người thấy mặt hắn biến sắc, trên trán ướt đẫm mồ hôi, dường như phát hiện chuyện gì đáng sợ lắm, giải thích hợp lý nhất chính là, Huyễn Xương nhận biết Hoang Kích, mà Hoang Kích có chỗ nào làm cho Huyễn Xương quá sợ hãi như vậy?

- Có lẽ vậy...

Hỏa Phủ thì thào nói, tiếp sau đó cười khổ một tiếng:

- Xem ra Hoang Kích bất kể là xuất thân hay bối cảnh, cũng không phải chúng ta có thể tưởng tượng...

- Ừm...

Tử Vũ gật gật đầu, mặt lộ vẻ phức tạp. Mộng Ma là nhân vật cường đại loại nào, khiến người nghe tin đã sợ mất mật, nhưng vừa rồi lại bị Hoang Kích mặt không đổi sắc biến thành cái dạng này, mà tu vi của Hoang Kích, chỉ có Hậu Thiên sơ kỳ, quả thật khiến người ta khó mà tin được.

Lâm Minh trầm mặc không nói, nếu chiến tiếp, chỉ có kết quả lưỡng bại câu thương.

Tử chiến đến cùng, nhiều nhất là liều chết cùng Huyết Cốt và Khuê Xà, nhưng cũng không thay đổi được đại cục. Nếu chạy trốn, không nói phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm, tiểu đội Hỏa Phủ còn lại là chết chắc rồi.

Hai loại kết quả này, cũng không phải điều Lâm Minh muốn nhìn thấy.

Huyễn Xương thấy dường như Lâm Minh có ý thối lui một bước, vội vàng nói:

- Về phần vấn đề dò đường, ta sẽ bảo võ giả chúng ta phái ra thi vệ đi trước, nếu thi vệ chết sạch, thì phái tiếp từng người võ giả dò đường, hai nhà chúng ta mỗi nhà xuất ra một nửa, ngươi thấy thế nào?

Nhưng mà hắn vừa nói ra, võ giả của liên minh thời chiến đều là được sủng ái mà lo sợ. Huyễn Xương đưa ra điều kiện, thật đúng là quá tốt!

Những thi vệ kia chính là một bộ phận chiến lực của võ giả Nam Hải Ma Vực, luyện chế một thi vệ phải hao phí rất nhiều tài nguyên và tâm huyết. Ở trong mắt mọi người, một thi vệ cấp bậc Tiên Thiên, còn có giá trị hơn so với một võ giả Hậu Thiên đỉnh phong.

Dùng thi vệ dò đường, có thể nói là Nam Hải Ma Vực đã xuất ra nhiều máu.

Võ giả của liên minh thời chiến đều có chút hưởng thụ không nổi. Rất nhiều thời điểm, một người lương thiện đột nhiên biến thành ác nhân, sẽ khiến người ta thóa mạ, nhưng một ác nhân, nhất là một ác nhân cường đại, đột nhiên biến thành người lương thiện, sẽ được người ta ghi tâm ơn đức.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Huyễn Xương như thế nào lại sợ hãi Lâm Minh đến mức này?

Bọn họ cũng không biết thân phận thật của Lâm Minh, Huyễn Xương là bị danh tiếng của Lâm Minh dọa cho hoảng sợ, Huyễn Xương rất tự hiểu lấy mình, người như thế, nếu không giết chết được, thì chính là mình tự tìm chết.

Hiện tại là lúc hắn gắng sức bù lại quan hệ giữa hắn và Lâm Minh. Nếu đã quyết định thì không chọc tới Lâm Minh, cũng không muốn hắn về sau ghi hận chính mình.

Lâm Minh nghi hoặc nhìn Huyễn Xương, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Ngươi nhận ra ta à?

Trước đó dùng ra Lôi Hỏa Sát, còn rút ra Tử Huyễn thương, võ giả của liên minh thời chiến không biết, nhưng Huyễn Xương là đệ tử thiên tài của Nam Hải Ma Vực, hơn phân nửa là nhận được tin tình báo liên quan tới mình, nhận ra mình chẳng có gì lạ.

Huyễn Xương chợt ngưng trọng, về thân phận của Lâm Minh, thật sự quá mẫn cảm, Huyễn Xương cũng không muốn dẫn tới phiền toái trên thân. Huyễn Vô Cực đại trưởng lão của Tây tông cũng luôn nhìn chằm chằm vào chuyện này. Nếu bị người khác biết có thể mình sẽ rơi vào tội danh biết rõ tình hình mà không báo. Hơn nữa một hai tháng sau, nói không chừng thực lực của Lâm Minh lại lần đột phá, đến lúc đó có cơ hội đến giết người diệt khẩu, cũng là chuyện rất có khả năng.

Nghĩ đến đây, Huyễn Xương giả bộ hồ đồ nói:

- Nhận ra, thiếu hiệp chính là Huyết Ma, không sai chứ!

Lâm Minh ánh mắt trầm xuống, cũng không tin lời nói của Huyễn

Xương. Nhưng ở thời điểm này, truy cứu tiếp dĩ nhiên cũng không hề có ý nghĩa, đơn giản cứ im lặng không nói...

...

Âm Minh đảo, trên Nam Hải.

Lốc xoáy màu đen thật lớn xoay tròn không tiếng động, vô số nước biển bị lốc xoáy nuốt hết, không có phát ra một tia thanh âm, im lặng một cách quỷ dị.

Mười hai trưởng lão mặc áo bào đen, lăng không đứng ở trên lốc xoáy, vẫn như trước không có tìm được bất kỳ biện pháp giải quyết nào.

- Nếu cứ tiếp tục thế này, không tới mấy ngày, sẽ có rất nhiều lão quái Toàn Đan, thậm chí là cường giả Mệnh Vẫn tới đây. Ma đạo, chính đạo, Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực, thậm chí các vực xa hơn... Đến lúc đó, khó tránh khỏi sẽ có một trận ác chiến, nói không chừng, cái mạng già của lão phu cũng phải nằm lại ở nơi này. Huyễn Vũ Thiếp! Không phải ngài muốn cho chúng ta ở tình huống không biết chút gì, đi liều mạng với những lão già kia chứ!

Yên lặng hồi lâu sau, một trưởng lão mặt mang mặt nạ chậm rãi nói, thanh âm khàn khàn mà trầm thấp.

Huyễn Vũ Thiếp trong miệng hắn, chính là tông chủ của Ma Vực Tây tông.

Tuy rằng Huyễn Vũ Thiếp đã gần ngàn tuổi, nhưng là võ giả sau khi trải qua Mệnh Vẫn lần thứ hai, thoát thai hoán cốt, trọng tố thân thể, thọ nguyên sẽ kéo dài rất lâu, dung mạo sẽ càng trở nên trẻ tuổi, cộng thêm một ít bí thuật dưỡng nhan làm cho nàng thoạt nhìn giống như một mỹ phụ chừng ba mươi tuổi, phong tình vạn chủng.

- Hì hì...

Huyễn Vũ Thiếp cười cười, nhưng không có lập tức trả lời, liếc mắt nhìn nam nhân âm lãnh ở bên cạnh, người này chính là Huyễn

Vô Cực sư phụ kiêm tằng tổ của Lôi Mộ Bạch.

Hai người dùng chân nguyên truyền âm rất nhanh trao đổi gì đó, trưởng lão mặt nạ chỉ là yên lặng chờ đợi.

Sau một lát, Huyễn Vũ Thiếp đột nhiên cười khúc khích, trong lúc nhất thời đột nhiên sinh ra mị hoặc:

- Chu trưởng lão vẫn còn không tin ta à, tuy nhiên lần này sau khi mở ra chiến trường thượng cổ, cũng đúng là chuẩn bị báo cho các vị biết tình huống ở bên trong!

“Địa phương nào có người luôn có tranh đấu”, mặc dù là nội bộ Nam Hải Ma Vực, cũng tồn tại phân tranh quyền lực cùng ích lợi, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Lúc trước U Ma đế thành bị hủy diệt, tàn quân của U Ma đế thành chạy trốn tới Nam Hải, trong số đó còn có U Minh đại đế, còn có rất nhiều huyết mạch trực hệ của ma tướng của hắn lưu lại.

Trong huyết mạch dòng họ khác nhau, khó tránh khỏi sẽ có xung đột ích lợi. Ai cũng muốn chiếm được tài nguyên, bọn tiểu bối thì muốn nhất phi trùng thiên, các trưởng lão thì muốn vượt qua Quỷ Môn quan Mệnh Vẫn này... Điều này cũng làm cho quan hệ trong dòng họ không được hòa hợp lắm.

Lúc trước Thượng Cổ ma quyển và bản chép tay của Ma Đế chính là bị nhất mạch họ Huyễn hậu nhân trực hệ của U Minh đại đế thu được. Bản chép tay của Ma Đế trước nay luôn ở trong tay Huyễn Vô Cực và Huyễn Vũ Thiếp.

Lần này mở ra chiến trường thượng cổ, nếu không phải cần có các trưởng lão Nam Hải Ma Vực khác hỗ trợ, thì có lẽ Huyễn Vũ Thiếp cùng Huyễn Vô Cực sẽ lựa chọn tự mình độc chiếm bảo tàng của Ma Đế.

Trưởng lão họ Chu phất tay áo, bình tĩnh nói:

- Lão phu rửa tai lắng nghe!

Huyễn Vũ Thiếp cười cười nói:

- Là như thế này, lúc trước Ma Đế dùng thế giới tàn phá của chiến trường thượng cổ làm động phủ, ở trong này thành lập đế cung, bên trong có vô số bảo vật!

Trưởng lão họ Chu nhíu nhíu mày, nói:

- Theo lão phu biết, Ma Đế không có ngã xuống ở Thiên Diễn đại lục, mà là phi thăng Thần Vực mới phải? Một khi đã như vậy, trước khi hắn phi thăng, các thứ trong động phủ như thế nào còn lưu lại?

Trừ phi là đột ngột ngã xuống, nếu không ai cũng sẽ không để lại các vật này nọ trong động phủ, mà không mang theo.

Huyễn Vũ Thiếp cười yêu kiều, nói:

- Chu trưởng lão an tâm một chút chớ nóng vội! Không sai! Thời điểm Ma Đế phi thăng Thần Vực, quả thật đã mang đi bảo vật, tuy nhiên... Cũng còn một số vật không mang đi!

- Thiếp thân mời các vị đến, tốn khí lực lớn như vậy mở ra chiến trường thượng cổ, tự nhiên không có khả năng uổng phí công phu! Dựa theo bản chép tay của Ma Đế ghi lại, có hai kiện đồ vật, Ma Đế vẫn chưa mang đi, thứ nhất chính là... Dược viên!

Dược viên? Trưởng lão họ Chu vừa động trong lòng, trên mặt cũng không đổi sắc, lẳng lặng đợi Huyễn Vũ Thiếp nói tiếp.

- Thế giới tàn phá này quy tắc đặc thù, cộng thêm lớp lớp pháp trận của Ma Đế bố trí, khiến cho chỗ dược viên này không tầm thường! Thời điểm Ma Đế phi thăng, đương nhiên là đã mang đi một số dược vật quý báu, tuy nhiên, một số dược vật không đủ năm tuổi, hắn mang đi cũng không có ý nghĩa, nên lưu lại trong dược viên, cho chúng ở dưới tấm bổ của pháp trận và quy tắc đặc thù, tự trưởng thành. Hiện nay, đã qua hơn mấy vạn năm!

Huyễn Vũ Thiếp chậm rãi nói xong, trưởng lão họ Chu nghe tới đây đuôi lông mày nhảy lên:

- Hơn mấy vạn năm?

Bình thường dược vật mấy ngàn năm tuổi đã cực kỳ quý báu rồi, dược vật mấy vạn năm vậy còn quý giá biết bao!

- Không có bao nhiêu dược vật có thể sống tới mấy vạn năm đâu!

- Đúng vậy, quả thật rất ít! Dược vật trong dược viên Ma Đế, phần lớn hẳn là đã chết héo. Tuy nhiên, có một loại cực kỳ quý báu, tên là Phạm Thiên Long Căn, Phạm Thiên Long Căn thọ mệnh có thể đạt tới hơn mười vạn năm!

- A? Đây là vật gì?

Trưởng lão họ Chu có hơi kinh ngạc. Nghe ra ý của Huyễn Vũ Thiếp, đây là thiên tài dị bảo nào đó cực kỳ quý báu, nhưng hắn cũng chưa nghe nói qua.

- Theo miêu tả trên bản chép tay của Ma Đế, đó là dược vật quý hiếm dùng để đổi máu tẩy tủy. Trên bản chép tay của Ma Đế miêu tả có một bộ công pháp Luyện Thể, tên là Hỗn Độn Cương Đấu kinh, dường như sử dụng Phạm Thiên Long Căn này, có thể luyện chân nguyên nhập tủy!

- Chân nguyên nhập tủy?

Chu trưởng lão nhướng mày:

- Chân nguyên nhập tủy, đối với chúng ta ý nghĩa cũng không lớn. Hiện tại lão phu cũng không có hứng thú với công pháp Luyện Thể gì nữa!

Các trưởng lão tại đây, chân nguyên đều đã ngưng kết trong đan điền, kết thành Toàn Đan, lúc này lại đi luyện một bộ công pháp Luyện Thể cơ sở nhất, bắt đầu lại từ đầu, cho dù công pháp Luyện Thể này tốt mấy đi nữa, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Ha ha... Dĩ nhiên, thiếp thân cũng không có hứng thú. Tuy nhiên theo bản chép tay của Ma Đế ghi lại, sau khi trải qua Phạm Thiên

Long Căn này tẩy tủy đổi máu huyết, hẳn là có thể tăng cao vài phần xác suất thành công độ Mệnh Vẫn!

- Cái gì!?

Lần này chẳng những là Chu trưởng lão, mà tất cả trưởng lão ở đây đều mặt hơi đổi sắc, tăng cao xác suất thành công độ Mệnh Vẫn!

- Có thể tăng cao mấy thành?

Chu trưởng lão cố đè nén kích động trong lòng.

Mệnh Vẫn, giống như một cái lạch trời vắt ngang ở trước mặt võ giả Toàn Đan, độ Mệnh Vẫn chính là vượt qua Quỷ Môn quan. Rất nhiều võ giả Toàn Đan Chí Cực, kỳ thật tu vi đã có thể độ Mệnh Vẫn, nhưng cũng không dám độ. Không độ Mệnh Vẫn có lẽ còn có thể sống hơn trăm năm, độ Mệnh Vẫn rất có thể sẽ lập tức chết ngay!

Hơn nữa khiến mọi người tuyệt vọng chính là, ai cũng không biết chính mình có mấy lần Mệnh Vẫn, độ một lần tiếp một lần thật dễ khiến người ta tuyệt vọng.

Thiên tài địa bảo có thể tăng cao tỷ lệ thành công độ Mệnh Vẫn, cho dù vẻn vẹn chỉ là xác suất một vài thành, cũng đủ để dẫn tới tranh đoạt điên cuồng của vô số lão quái Toàn Đan Chí Cực...

Chương 457: Truyền tống trận thượng cổ

Phản ứng của mấy người Chu trưởng lão, đều trong dự kiến của Huyễn Vũ Thiếp, loại vật này không ai không động tâm.

Nàng dừng một chút, độ chừng các trưởng lão ở đây đều thấm đòn, sau đó chậm rãi nói:

- Phạm Thiên Long Căn, đại khái có thể tăng cao xác suất hai ba thành thành công vượt qua Mệnh Vẫn, hơn nữa... Tăng cao này là tính vĩnh cửu!

Hai ba thành, tính vĩnh cửu!

Cái gọi là tính vĩnh cửu chính là sau khi thành công tẩy tủy, mỗi một lần độ Mệnh Vẫn, đều sẽ nhận được tăng phúc hai đến ba thành xác suất thành công độ Mệnh Vẫn, tiếp diễn liên tục cho đến khi thành công đột phá cảnh giới Thần Hải!

Chu trưởng lão động tâm rồi, tăng phúc hai ba thành đã phi thường khoa trương, huống chi còn là tăng phúc tính vĩnh cửu.

Nói như vậy, võ giả có thể tu luyện đến cảnh giới Mệnh Vẫn, đều là thiên tài đỉnh cấp. Đương nhiên, cũng là thiên tài đỉnh cấp, giữa nhau trong đó cũng có khác biệt, người có cơ sở tốt xác suất thành công độ Mệnh Vẫn lớn hơn một chút, người cơ sở kém, xác suất thành công vượt qua Mệnh Vẫn có thể chỉ có một vài thành mà thôi.

Cơ sở của Chu trưởng lão không tính quá kém, vốn đã có bốn năm thành, cộng thêm Phạm Thiên Long Căn, sưu tập tiếp một ít thiên tài địa bảo khác, nếu có thể tăng lên xác suất thành công độ Mệnh Vẫn tới tám thành, vậy là rất vững chắc.

Tám thành xác suất nếu cũng không dám độ Mệnh Vẫn, như vậy rõ ràng không cần luyện võ, hết sức chân thành chờ thọ nguyên hao hết, xuống mồ cho yên tâm.

- Thế nào, Chu trưởng lão có vừa lòng với đáp án này hay không?

Mở miệng hỏi chính là Huyễn Vô Cực, lão là đại trưởng lão của Ma Vực Tây tông, cũng là đảm nhiệm tông chủ của Ma Vực Tây tông đời trước, còn lớn hơn mấy trăm tuổi tuổi so với Huyễn Vũ Thiếp, Mệnh Vẫn cũng đã độ đến tầng thứ ba.

- Nếu là linh dược có thể đề cao xác suất thành công độ Mệnh Vẫn, lão phu tự nhiên là muốn chiếm được!

Trưởng lão họ Chu liếc mắt nhìn Huyễn Vô Cực một cái thật sâu, cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của hai người. Tuy nhiên trưởng lão họ Chu cũng tự hiểu lấy mình, với địa vị của mình trong Nam Hải Ma Vực, có thể bảo đảm nhận được một chút Phạm Thiên Long Căn, đã đủ thỏa mãn rồi.

Về phần các pháp bảo đủ các loại linh tinh khác, cho dù là bảo khí thiên giai, trưởng lão họ Chu cũng không cảm thấy hứng thú, những vật ngoài thân này không thể so với thọ nguyên được.

- Tuy nhiên vừa rồi ta nghe Huyễn tông chủ nói, trừ dược viên ra, còn có một kiện bảo vật, không biết là vật gì?

Huyễn Vũ Thiếp nói:

- Kiện thứ hai này không thể nói là bảo vật, mà là hồn sủng của Ma Đế, tên là Cự Côn (loài cá lớn trên biển). Năm đó Ma Đế phi thăng Thần Vực, hồn sủng của hắn lại bị lưu lại ở hạ giới, Cự Côn này thực lực cực kỳ cường đại, trong cơ thể tự thành không gian, mấy vạn năm qua nó luôn ngủ say ở trong chiến trường thượng cổ, nếu có thể triệu tập nó ra, sẽ trở thành một chiến lực cực lớn của chúng ta!

- Cự Côn?

Trưởng lão họ Chu vừa động trong lòng, trong truyền thuyết Cự Côn là thánh thú thượng cổ, thân dài có thể đạt tới ngàn dặm. Một con Cự Côn nổi trên mặt biển, lưng nó uốn lượn như dãy núi, thân thể rộng lớn như hòn đảo. Trong truyền thuyết, Cự Côn thích ngủ say, có con Cự Côn một lần ngủ trên mặt biển chính là cả mấy vạn năm. Cũng vì thế trên lưng Cự Côn đóng đầy bụi bặm mọc ra thực vật, mọi người nghĩ rằng con Cự Côn này là một hòn đảo thật sự, sống ở trên đó sinh sôi nảy nở, đời này qua đời khác.

Truyền thuyết bậc này, nghĩ tới liền khiến lòng người rung động.

Nếu có thể hàng phục con Cự Côn này, thực lực của Nam Hải Ma Vực sẽ tăng rất mạnh, nhưng điều này đối với bản thân trưởng lão họ Chu, ý nghĩa không lớn lắm, hắn vẫn là quan tâm tới Phạm Thiên Long Căn hơn: “Lời nói của Huyễn Vô Cực và Huyễn Vũ Thiếp, không biết có bao nhiêu là sự thật, tuy nhiên yêu cầu của ta không cao, chỉ cần nhận được một khúc nhỏ Phạm Thiên Long Căn trợ giúp ta vượt qua Mệnh Vẫn tầng ba là tốt rồi! Về phần các thứ khác gì đó, tặng cho bọn họ cũng không sao!”.

...

Thế giới tàn phá, từng đám từng đám mây đen dày đặc lơ lửng giữa không trung, ở dưới mây đen mờ tối, mấy trăm võ giả đang rất cẩn thận đi tới. Đi thật xa ở phía trước là một đám thi vệ, những thi vệ này, hình thể gầy ốm, hai mắt vô thần, cầm trong tay kiện kiện bảo khí, mờ mịt vung vẩy, dùng nó để thăm dò khe nứt không gian ở ven đường đi.

Nếu ngay lúc đó đột nhiên bảo khí bị chặt đứt, như vậy vị trí này có khe nứt không gian, chủ nhân của thi vệ liền chỉ huy thi vệ lưu lại ở chỗ đó một dấu hiệu.

Nhưng mà rất nhiều thời điểm, không gian chỗ khe nứt không gian rất yếu ớt như tấm thủy tinh, bảo khí vừa chạm vào liền dẫn tới phạm vi nhỏ không gian sụp xuống, trực tiếp cắt xé thi vệ thành mảnh nhỏ.

Còn có một số thời điểm, khe nứt không gian rất lớn, sẽ sinh ra một lực hút, thi vệ mới vừa tới gần, liền bị hút vào, tiếp đó bị gió lốc không gian xé nát.

Vì thế một đường đi tới này, thi vệ đã tổn thất hơn phân nửa.

Huyễn Xương sắc mặt không tốt lắm, bọn họ dọc theo đường đi đã mấy lần chạm đến bên mép không gian. Điều này có nghĩa, thế giới nhỏ sắp sụp đổ này cũng không lớn lắm, nếu là hoàn toàn phong bế, vậy đúng là khiến người ta tức hộc máu.

- Hả? Đó là...

Huyễn Xương giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ở ngoài mười mấy dặm, có một tòa tế đàn thật lớn. Tế đàn ẩn hiện trong màn sương mù xám mông lung mờ ảo, không thấy rõ toàn cảnh.

- Hoang Kích huynh đệ! Chúng ta đi nhìn xem thử!

Huyễn Xương quay đầu nói với Lâm Minh ở phía sau không xa. Dọc theo đường đi này, Huyễn Xương hết sức khách sáo với Lâm Minh, mở miệng một tiếng là Hoang Kích huynh đệ, phàm gặp chuyện gì đều dùng giọng điệu đó thương lượng với Lâm Minh. Điều này làm cho Lâm Minh dở khóc dở cười, trong lòng hắn biết, hết tám chín phần mười là Huyễn Xương đã biết thân phận của mình, vì thế mới có phần sợ hãi quá phận với mình.

Kỳ thật cũng không trách Huyễn Xương nhát gan, tai nghe là giả mắt thấy là thực! Trước đó Huyễn Xương tự mình đấu với Lâm Minh, vẫn như trước cạn kiệt chân nguyên rơi vào hạ phong, cộng thêm Mộng Ma đến bây giờ còn đần độn bị hai người khiêng đi, linh hồn bị thương nặng không biết có thể khôi phục như cũ hay không. Đương nhiên Huyễn Xương cũng không dám kết thù với Lâm Minh.

- Đi thử xem!

Huyễn Xương nói với thủ hạ võ giả Nam Hải Ma Vực, lúc này bọn họ đang khống chế thi vệ di chuyển tới phía tế đàn.

K mọi người có hơi bất ngờ là khoảng cách mười mấy dặm này, khe nứt không gian ít đến lạ thường, hơn nữa càng tới gần tế đàn lại càng ít. Hiển nhiên không gian nơi này tương đối ổn định một chút.

Sau khi đến gần, mới phát hiện tế đàn này không ngờ cao tới mười trượng, toàn bộ do nham thạch màu xám xây thành, trên nham thạch điêu khắc đủ các loại phù điêu tinh xảo.

Đi lên theo bậc thềm, ở trên tế đàn là một khoảng không gian bằng phẳng rộng lớn, trên mặt đất vẽ nhiều văn lộ phong cách cổ xưa, thoạt nhìn vô cùng thần bí.

Mấy trăm võ giả, sau khi nhìn thấy tế đàn cùng phù điêu văn lộ trên tế đàn, đều cảm thấy mới lạ, còn Lâm Minh vừa nhìn thấy văn lộ này tâm niệm vừa động, hắn nhận ra những văn lộ này.

Đây là trận văn của Thần Vực, trên tế đàn này rõ ràng điêu khắc một pháp trận thật lớn.

Lâm Minh trầm ngâm suy nghĩ trong lòng, dường như... Ở thời đại thượng cổ, Thần Vực có liên hệ mật thiết không thể tách rời với Thiên Diễn đại lục.

Bất kể là lúc trước Xích Viêm lão tổ nhận được ngọc giản trận pháp cổ, hay là các loại bố trí trong Thần Hoàng bí cảnh sau này, bao gồm tòa tế đàn trên chiến trường thượng cổ hiện tại này, trong đó liên quan đến một số vật này nọ, đều có rất nhiều chỗ tương thông với Thần Vực. Chẳng qua là đến sau lại theo biến thiên của thời đại, dường như những thứ của Thần Vực di lưu lại đã dần dần thất truyền.

“Mấy vạn năm trước, giới võ học của Thiên Diễn đại lục phải huy hoàng hơn rất nhiều so với hiện tại, xuất hiện lớp lớp đại đế hoàng giả. Tỷ như Nam Cương Vu Thần, Nam Hải Ma Đế, đều là nhân vật ở thời đại đó. Đây chỉ là nói riêng Nam Thiên Vực mà thôi, còn ác vực khác, tất nhiên có cường giả. Thế nhưng không biết mấy vạn năm trước đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến giới võ học sáng lạn như thế trở nên điêu linh như ngày nay. Cũng vì thế cho đến bây giờ, toàn bộ Thiên Diễn đại lục, thường xuyên xuất hiện cường giả phong hoàng ở trong tầm nhìn của công chúng. Tuy nhiên chỉ có ít ỏi mười mấy người, tính cả những vị lánh đời kia đại khái cũng chỉ hơn trăm người mà thôi. Hơn nữa những cường giả phong hoàng này so ra không theo kịp Vu Thần, Ma Đế năm xưa!”.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh thở dài một hơi, lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa mà bắt đầu quan sát cẩn thận trận pháp trên tế đàn. Thuận theo hệ thống trận văn, dần dần hắn phát hiện đây dĩ nhiên là một tòa Truyền Tống trận cổ.

Nhìn các loại văn lộ phức tạp cùng với quy mô trận pháp hoành tráng trong Truyền Tống trận, còn có nhiều tới một trăm cái chỗ lõm gắn Chân Nguyên thạch bên cạnh trận pháp kia, Lâm Minh không kìm được nuốt một ngụm nước miếng: "Truyền Tống trận to lớn như thế, không biết có thể truyền tống khoảng cách bao xa, khẳng định không chỉ là truyền tống khoảng cách mấy vạn dặm, mười mấy vạn dặm thông dụng của Nam Hải, nói không chừng có thể là ngàn vạn, vạn vạn dặm!".

Vạn vạn dặm là loại khái niệm nào? Lâm Minh không thể tưởng tượng ra.

Sau khi Lâm Minh hấp thu trí nhớ của Trận Pháp sư Thần Vực, đã rất hiểu biết về pháp trận của Thần Vực. Tuy rằng bảo hắn bố trí đại trận là không có khả năng, nhưng chỉ xem hiểu nguyên lý của trận pháp Thần Vực thì cũng không khó.

Đại khái sau thời gian một khắc, Lâm Minh liền hiểu đại khái nguyên lý của bộ trận pháp này, nếu muốn khởi động Truyền Tống trận thượng cổ này, cần một lần tiêu hao bảy mươi hai viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, và ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm, số Chân Nguyên thạch này sắp xếp bố trí cũng rất có nghiên cứu, nếu không hiểu rõ quy tắc sắp xếp bố trí, thì đừng nghĩ mở ra Truyền Tống trận này.

"Bảy mươi hai viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, cộng thêm ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm. Một viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm có giá trị một trăm viên Chân Nguyên thạch trung phẩm...".

Lâm Minh thầm líu lưỡi, một lần mở ra Truyền Tống trận này phải trả cái giá quá kinh người. Chính mình nếu không phải lần này trong chiến trường Nam Hải Ma Vực không biết bao nhiêu lần giết người cướp của, cũng không gom đủ gia sản lớn như vậy, chỉ có điều là không biết đã qua bao nhiêu niên đại như thế, Truyền Tống trận này có còn khởi động được hay không?

Thời điểm Lâm Minh trầm tĩnh suy nghĩ lại, đột nhiên cảm giác trên mặt ẩm ướt, rõ ràng có một giọt nước mưa rơi xuống.

- Hả?

Lâm Minh giương mắt nhìn lên trời, phát hiện trên bầu trời lại có mây đen càng ngày càng dày đặc. Mà hắn còn nhớ rõ, thời điểm mới vừa đi vào thế giới tàn phá này, bầu trời tuy rằng tối đen, nhưng sáng sủa, có thể nhìn thấy rõ ràng trên bầu trời lơ lửng vô số đá vụn, hiện tại lại mây đen dày đặc, những đá vụn lơ lửng kia đã sớm bị mây đen nuốt sạch.

- Trời mưa à! Thế giới này lại có mưa saoo: P)

Võ giả may mắn còn sống nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên trời, trên bầu trời mây đen dày đặc khiến mọi người hít thở không thông. Vô số hạt mưa “lạch tạch lạch tạch” rơi xuống, càng rơi xuống càng lớn, rất nhanh liền mưa to như trút nước.

Hai người cách xa nhau mấy trượng, bởi vì trong màn mưa che khuất cũng không nhìn thấy đối phương. Nước đọng dâng lên trên tế đàn với tốc độ gần như dùng mắt thường có thể thấy được. Đây đâu có giống như đang mưa rơi xuống, mà hoàn toàn giống như đứng ở giữa lòng thác nước.

Lâm Minh vừa động tâm niệm, chẳng lẽ... Thè đầu lưỡi nếm thử nước mưa, vị mặn.

Quả nhiên! Hoàn toàn không phải nước mưa, mà là nước biển bị lốc xoáy không gian hút vào!

Nước biển bị gió lốc không gian xé nát thành sương mù, lơ lửng trên không trung, ngưng kết thành mây đen, mây đen quá dày nặng, liền biến thành mưa to rơi xuống.

Kể từ đó, nếu không có đoán sai, lối ra hẳn là ở ngay giữa không trung!

Đúng rồi, bọn họ trước giờ luôn tìm kiếm trên mặt đất, lại quên tìm trên không trung.

Chương 458: Mưa gió sắp tới

Nam Hải mênh mông không bờ không bến, sóng lớn phập phồng, cuồn cuộn mãnh liệt. Ở chỗ sâu trong Nam Hải thường xuyên hình thành sóng lớn cao tới mấy trăm xích, sóng to dựng thẳng lên tận trời, ngay cả mây trên trời đều có thể bị đánh tan. Ở trên mặt biển dạng như thế, dù là thuyền rồng dài trăm trượng, cũng sẽ bị quẳng đi như chiếc lá.

Nơi này độ sâu của nước biển khó có thể tính toán. Thời đại thượng cổ, ở trong Nam Hải có thánh thú Cự Côn cơ thể dài ngàn dặm như vậy, từ đó cũng biết, rốt cuộc Nam Hải này sâu rộng biết bao!

Ở dưới đáy biển sâu thẳm, có một dãy núi chìm sát đáy uốn lượn dài mấy ngàn dặm, ở trong hẻm núi dãy núi, có một không gian phong bế trong quầng sáng màu lam, xuyên thấu qua quầng sáng, có thể nhìn thấy ở giữa dãy nhà cao lớn tạo thành phiến rừng rậm dưới đáy biển, có một quảng trường rộng lớn.

Ở trong một tòa đại điện to lớn nằm trong dãy nhà, sáu bảy nhân loại làn da xanh đen ngồi vây quanh ở một cái bàn đá vuông, hình dáng gương mặt bọn họ không khác gì với người thường, chỉ là trên thân bao phủ một lớp vảy màu xanh đen, móng tay vừa nhọn vừa dài.

Bọn họ là Mặc Giao tộc, bá chủ của hải vực mấy trăm vạn dặm phụ cận.

Sáu bảy người Mặc Giao tộc này đều có tu vi kinh người, trừ một người là Toàn Đan hậu kỳ ra, còn lại đều là tu vi Toàn Đan Chí Cực.

Thủ lĩnh tộc trưởng Mặc Giao tộc, trên trán có hai phiến vảy xanh, hắn cầm một tấm ngọc giản, nhắm mắt trầm tư cảm nhận nội dung trong ngọc giản, người Mặc Giao tộc ở chung quanh đều kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lát, tộc trưởng Mặc Giao tộc buông ngọc giản xuống, chậm rãi nói:

- Thì ra là thế! Ta thật ra lấy làm lạ, mấy năm nay những lão già của Nam Hải Ma Vực kia đang làm chuyện gì, hóa ra dường như bọn họ tìm được cách mở ra chiến trường thượng cổ Nam Hải rồi...

Mặc Giao bộ tộc Nam Hải, đã tồn tại hơn hai vạn năm, thọ mệnh của tộc nhân này, cũng dài lâu hơn rất nhiều so với nhân loại. Bọn họ hiểu biết về lịch sử Nam Hải, phong phú hơn xa nhân loại, chỉ riêng thọ mệnh của tộc trưởng Mặc Giao này đã vượt qua ba ngàn năm, hắn là người cùng một thời đại với U Minh đại đế đã chết đi.

- Xem ra, ghi chép trên điển tịch của tộc ta đều là sự thật!

- Ừm! Theo điển tịch trong tộc ghi lại, chỗ thế giới tàn phá của chiến trường thượng cổ Nam Hải này, chính là tồn tại di chỉ của Ma Thần đế cung tông môn lục phẩm ở mấy vạn năm trước. Quy mô khủng bố của nó, cho dù U Ma đế thành năm xưa cũng không theo kịp!

Một người Mặc Giao tộc khác tiếp lời chậm rãi nói.

Chung quanh vài trưởng lão trẻ tuổi trong tộc, nghe nói tới từ “tông môn lục phẩm” này, đều nuốt một ngụm nước miếng, tông môn ngũ phẩm đỉnh cao đã có thể tự xưng là thánh địa! Tông môn lục phẩm là khái niệm gì, bọn họ rất khó tưởng tượng! Trong tông môn tứ phẩm, cường giả Toàn Đan là trưởng lão, tông môn ngũ phẩm, trưởng lão là cường giả Toàn Đan Chí Cực vượt qua một lần Mệnh Vẫn, chẳng lẽ trong tông môn lục phẩm, trưởng lão là cường giả phong hoàng hay sao?

Vậy Ma Đế, cường giả mạnh nhất của tông môn đó phải là tu vi gì?

Rất khó tưởng tượng thời thịnh thế của Ma Thần đế cung mấy vạn năm trước, với một cái thế giới là di chỉ tông môn, có rất nhiều cường giả đại năng cùng với kế thừa, thiên tài địa bảo vô tận khó có thể tưởng tượng.

Một thế lực khổng lồ như vậy, vì sao lại ngã xuống chứ?

- Lão phu đã nhận được tin tức chuẩn xác, thế giới tàn phá này tuy rằng đã mở ra, nhưng bởi vì cửa vào tràn ngập gió lốc không gian khủng bố, đám lão già Nam Hải Ma Vực kia vốn cũng không vào được. Đây là cơ hội của Mặc Giao tộc chúng ta! Một khi thành công, chúng ta có thể sẽ có cơ hội thăng cấp thành thánh địa!

Lời này vừa nói ra, các trưởng lão trong đại điện hiển lộ sắc mặt khác nhau, hoặc hưng phấn, hoặc sầu lo.

Mặc Giao tộc bọn họ là tông tộc ngũ phẩm tầng dưới chót, nội tình đã đủ rồi, chỉ cần trong tộc sinh ra một cường giả phong hoàng, tiếp thêm một ít cường giả Mệnh Vẫn, thì Mặc Giao tộc chính là thánh địa!

Nhưng mà từ xưa đến nay, kỳ ngộ đều tồn tại chung với nguy hiểm! Lần này là Nam Hải nổi sóng to gió lớn! Không biết có bao nhiêu cường giả tụ tập nơi đó, từ đó, phát sinh chuyện phân tranh là không thể tránh được! Nếu thực lực không đủ, rất có thể bị cắn nuốt đến mảnh vụn xương cốt cũng không còn thừa lại.

Hơn nữa, ai có thể đoán trước được trong thế giới tàn phá kia, sẽ có nguy hiểm gì?

Nhưng, di chỉ Ma Thần đế cung này mê hoặc quá lớn, những trưởng lão này không lo lắng cho Mặc Giao tộc, cũng phải lo lắng cho chính mình. Nếu như nhận được cơ duyên gì đó, vượt qua Mệnh Vẫn tầng một, thọ mệnh của họ còn có thể sống thêm mấy trăm năm.

Rất nhiều thời điểm, đối với cường giả Toàn Đan Chí Cực mà nói, bọn họ liều chết đi độ Mệnh Vẫn, không phải vì thực lực mạnh hơn, mà vì thọ mệnh sống lâu hơn.

Bình thường cường giả Toàn Đan Chí Cực, người nào không phải nhân vật uy chấn một phương, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa... Người như vậy, có ai nguyện ý chết đi? Có một thân tu vi cao vời vợi nhưng cuối cùng lại hóa thành đống đất vàng, bọn họ không cam lòng!

...

Cùng lúc đó, ở Đại Thiện Vực, phương bắc Nam Thiên Vực.

Đại Thiện Vực diện tích còn lớn hơn so với cộng hết lại diện tích của Nam Thiên Vực và Ngũ Hành Vực. Trong Đại Thiện Vực, môn phái Phật đạo hưng thịnh do tông môn ngũ phẩm Đại Thiện tự cầm đầu, liên hợp rất nhiều tông môn tam phẩm, tứ phẩm, tạo thành chính đạo liên minh. Năm đó, Đại Thiện tự từng tham gia bao vây tiễu trừ U Ma đế thành.

Lúc này, trong Tàng Các tháp của Đại Thiện tự, một cao tăng mặc áo cà sa màu vàng đen, đang mở ra một phong thư. Phong thư này đến từ Thần Hoàng đảo, là tự tay Mục Phượng Tiên viết, sau khi vượt qua khoảng cách một trăm mấy chục vạn dặm đã đến đây.

Nhà sư yên lặng xem thư xong, cho lại trong bì thư, tĩnh tọa thật lâu, sau đó thì thào lẩm bẩm:

- Thật đúng là định số của thế gian, ba ngàn năm trước, sư tổ chịu cố nhân nhờ vả, Đại Thiện tự ta đến tham dự bao vây tiễu trừ U Ma đế thành, ba ngàn năm sau, ta nhận được thư của Mục Phượng Tiên tự tay viết từ Thần Hoàng đảo, chỉ sợ lại phải một phen đi chinh chiến với dư nghiệt của U Ma đế thành. Cơ duyên phát sinh ở Nam Thiên Vực bậc này, Mục Phượng Tiên lại gửi thư cho lão nạp, xem ra là đã hoàn toàn mất khống chế đối với Nam Hải rồi!

Đại Thiện Vực và Thần Hoàng đảo cách nhau quá xa, mặc dù phát sinh chuyện lớn như vậy, cũng rất khó nhận được tin tức ngay. Hệ thống tình báo của Đại Thiện Vực không có khả năng trải rộng đến địa phương xa như vậy. Nếu Mục Phượng Tiên không chủ động thông báo, đương nhiên Đại Thiện tự cũng không biết.

Việc này cũng có nghĩa, Mục Phượng Tiên tự biết mình thế đơn lực mỏng, cũng chỉ có dựa vào chính đạo liên minh ở Đại Thiện Vực, mới có thể chia một ly canh trong chiến trường thượng cổ này. Cho dù không chia được chút gì, chỉ cần sau khi Đại Thiện tự chèn ép Nam Hải Ma Vực, mà nếu có thể đánh bị thương nặng vài trưởng lão của Nam Hải Ma Vực, như vậy cũng có thể giữ được Thần Hoàng đảo không bị diệt vong!

Đây là quyết định của Mục Phượng Tiên!

Trên Nam Hải, vốn Nam Hà đảo rộng lớn trước đó, cả diện tích lớn sụp đổ, ở trên mặt biển, lớn có nhỏ có tràn ngập lốc xoáy hải dương.

Cuồng phong nổi lên bốn phía, sóng biển quấy động. Ở trong sóng gió dạng này, ở thời điểm đó, trong một lốc xoáy lớn đột nhiên nhấc lên một trận bọt sóng, một võ giả quần áo tả tơi từ trong lốc xoáy lao ra.

Tiếp theo là người thứ hai, người thứ ba... Nhân số càng ngày càng nhiều, nhưng đa số võ giả đều là sắc mặt tái nhợt, trên thân mang đầy thương tích.

Đại khái qua thời gian chừng một nén nhang, tất cả võ giả đều vọt ra, lăng không bay lượn ở trên vùng trời hải dương cuồng bạo. Không ít người trong ánh mắt tràn ngập vui mừng sống sót sau tai nạn.

- Cuối cùng đi ra được rồi!

Lối ra đúng y như Lâm Minh phỏng đoán trước đó, là ở giữa trời cao.

Lâm Minh nhìn thoáng qua số lượng võ giả trên không trung, tổng số chỉ còn lại hơn một trăm người. Thời điểm lần thứ hai thông qua lốc xoáy không gian, lại có một bộ phận võ giả Hậu Thiên đỉnh phong ngã xuống.

Lâm Minh không kìm được thở dài một hơi. Những võ giả Hậu Thiên đỉnh phong này, nếu như tới một quốc gia phàm nhân, cũng có thể sống cả đời vinh hoa phú quý, chỉ là phần lớn mọi người không cam lòng với thọ mệnh của mình không tới hai trăm năm, luôn muốn vượt qua Hậu Thiên đỉnh phong đạt tới một bước Tiên Thiên, hòng kéo dài thọ mệnh thêm bốn năm trăm năm, cũng từ đó ngã xuống như thế!

Người thành công thì nhất phi trùng thiên, kẻ bại thì hóa thành xương khô... Lần này sau khi thành công thoát ra, hai phương nhân mã tự nhiên cũng tiêu tan tâm tư tiếp tục chinh chiến. Ở giữa trời cao từng người tách ra, võ giả Ma Vực bay đi về hướng đại bản doanh Nam Hải Ma Vực, còn võ giả liên minh thời chiến thì có phần mờ mịt, đại bản doanh của họ đã bị phá hủy, không ít người còn có quân công chưa đổi! Bọn họ đến Nam Hải chinh chiến chính là vì quân công, tích lũy cũng đủ quân công, thậm chí có thể đổi lấy Nhập Thiên đan... Thế nhưng đại bản doanh của liên minh thời chiến đã bị phá hủy, quân công của họ còn có thể tìm ai để đổi? Cũng không có ai ghi lại... Những võ giả kia nghĩ đến đây, đều là vẻ mặt mờ mịt, nỗi vui mừng sống sót sau tai nạn lập tức bị tan đi rất nhiều.

Ngay cả thành viên của tiểu đội Hỏa Phủ, cũng không cao hứng nổi.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh thầm than nhẹ một tiếng! Đây là con đường cầu võ gian nan của võ giả tông môn nhỏ, so với võ giả bình dân cũng không tốt hơn bao nhiêu, một đường đi tới đều phải dựa vào chính mình liều mạng.

Hắn từ trên thân lấy ra một nắm Tu Di giới, nắm ở trong tay, nói:

- Đội trưởng Hỏa Phủ...

- Hoang Kích huynh đệ!

Hỏa Phủ quay lại nhìn Lâm Minh, hỏi:

- Hoang Kích huynh đệ sau này định làm gì?

- Dạo chơi bốn phương, lịch lãm võ học!

- Dạo chơi bốn phương ư? Hoang Kích huynh đệ định đi đâu?

Hỏa Phủ vẫn không biết thân phận chân chính của Lâm Minh, chỉ xem hắn là Huyết Ma, nam nhân râu ria, Tử Vũ, Mị Ảnh cũng nhìn về phía Lâm Minh, sắc mặt đều có chút phức tạp và không đành lòng. Kỳ thật bọn họ cũng biết rõ, người như Lâm Minh là không có khả năng đi chung với họ.

- À! Ta đến chiến trường Nam Hải chỉ là để lịch lãm rèn luyện chính mình. Hiện tại dường như đã xảy ra một số chuyện, không biết có biến cố gì. Có thể ta phải trước nghỉ ngơi và hồi phục một đoạn thời gian, tĩnh lặng chờ xem biến đổi. Những thứ này... Là một ít chiến lợi phẩm mấy tháng qua ta thu thập được, ta không dùng đến, giao cho các ngươi đi!

Lâm Minh nói xong đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một nắm Tu Di giới, hơn hai mươi cái.

- Cái này...

Thành viên của tiểu đội Hỏa Phủ đều sửng sốt, một nắm lớn Tu Di giới, mà lại toàn bộ là cấp bậc nhân giai thượng phẩm trở lên. Không nói trong Tu Di giới chứa đựng vật gì, chỉ là bản thân những Tu Di giới này cũng có thể bán ra không ít Chân Nguyên thạch.

Xem tình huống, hơn phân nửa là Lâm Minh ném hết Tu Di giới trung phẩm, chỉ chừa lại Tu Di giới thượng phẩm.

- Thứ này rất quý giá, ta không thể nhận!

Lâm Minh nói:

- Chân Nguyên thạch ta đều giữ lại, những thứ đó ta cần dùng. Còn trong này đều là đan dược bình thường, đủ các loại bảo khí linh tinh... Nói thật, ta không dùng đến, trừ phi bày sạp bán chúng ra đổi lấy Chân Nguyên thạch. Ta cũng không có thời gian, mà đối với các ngươi, những tài nguyên này cũng có chút ý nghĩa!

Tuy rằng ở chung với tiểu đội Hỏa Phủ không lâu, nhưng Lâm Minh cũng lây lan tình cảm huynh đệ hỗ trợ lẫn nhau giữa các đội viên trong đội, nên đối với họ, Lâm Minh có thể giúp được gì đương nhiên sẽ không bỏ qua! Huống chi những thứ này, quả thật hắn không dùng đến.

Chương 459: Quần hùng tề tụ

Hỏa Phủ liếc nhìn Lâm Minh một cái, cuối cùng vẫn là thu lấy các vật đó. Những vật này quả thật bọn họ dùng được, nhưng đối với Lâm Minh thì quá thấp. Không nói gì khác, chỉ riêng cây trường thương huyết kích hai màu tím đỏ của Lâm Minh xuất ra trước kia, thì dù bọn họ táng gia bại sản cũng không mua nổi.

- Các vị cáo từ, bảo trọng!

Lâm Minh nói lời từ biệt, rồi biến thành một luồng sáng đỏ, bay đi hướng xa xa... Trên biển nổi sóng cuồn cuộn mãnh liệt, lốc xoáy trải rộng, nước biển trở thành màu sậm, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ áp lực.

Lâm Minh xẹt qua cực nhanh trên mặt biển, thành luồng gió mãnh liệt thổi ép nước biển mở ra một đường rõ ràng.

Lâm Minh một đường đi tới trên đường võ đạo, đa số thời gian đều là một người, con đường của cường giả chú định tịch mịch, nhưng cũng không đại biểu Lâm Minh không có tình cảm hướng tới trong đoàn đội.

Bay đi đại khái thời gian non nửa canh giờ, ở trước mắt Lâm Minh “phù” một tiếng, một Truyền Âm phù bốc cháy lên. Theo đó thanh âm của Mục Thiên Vũ truyền vào trong tai Lâm Minh:

- Lâm sư đệ! Ngươi bên đó có khỏe không? Ta đang ở Tiểu Lãng đảo, thu được phù hãy cấp tốc trở về!

Trong lời nói dồn dập hơi thân thiết, Lâm Minh nghe xong trong lòng cảm thấy ấm áp. Nói vậy sau khi Mục Thiên Vũ biết được đột biến ở Nam Hải, liền chạy đến Tiểu Lãng đảo, đồng thời cách một đoạn thời gian phát một tấm Truyền Âm phù. Nếu không mình sẽ không mới từ trong thế giới tàn phá đi ra, liền thu được tấm Truyền Âm phù này.

Cảm giác có người quan tâm, tự nhiên thật rất tốt. Lâm Minh lập tức lấy ra một tấm Truyền Âm phù, nói đơn giản vào Truyền Âm phù:

- Hết thảy mạnh khỏe! Hai ngày sau, ta sẽ đi Tiểu Lãng đảo!

“Phù” Truyền Âm phù hóa thành một đoàn ngọn lửa chìm vào không trung.

Lâm Minh không có trước tiên đi tới Tiểu Lãng đảo, mà là tới một đảo nhỏ không người, ở chỗ này hắn dựng một chỗ ở giản dị. Chuyện đầu tiên hắn làm là một lần nữa dịch dung, gương mặt trước đã bị Huyễn Xương nhận ra, tự nhiên là không thể dùng lại.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Huyết Sát đảo, ở nơi đó, sáu cột sáng mảnh khảnh chỉ thẳng hướng phía chân trời, trên bầu trời u ám cuồn cuộn, ẩn ẩn có lôi quang lấp lóe.

Lâm Minh hoàn toàn không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được Nam Hải sắp có biến.

...

Thời gian một ngày qua đi, chiến trường Nam Hải đã loạn thành một đoàn, võ giả may mắn còn sống không ngừng từ trong không gian vỡ nát đi ra, mọi người tụ tập trên một ít đảo cô lập, chờ đợi trong mờ mịt.

Lâm Minh cũng đi tới Tiểu Lãng đảo, nơi này đã tụ tập không ít trưởng lão Toàn Đan của Nam Hải Ma Vực.

- Lâm Minh!

Mục Thiên Vũ nhìn thấy Lâm Minh thở phào một hơi dài. Tuy rằng Lâm Minh dịch dung, nhưng Mục Thiên Vũ vẫn là liếc mắt một cái nhận ra hắn.

Đi đến quá gấp, Mục Thiên Vũ phải lưu Tần Hạnh Hiên ở lại hậu phương. Lúc trước nghe nói phần lớn võ giả ở Nam Hải Ma Vực đều bị hút vào trong lốc xoáy không gian, Mục Thiên Vũ vô cùng lo lắng, vừa đi tới Tiểu Lãng đảo liền thả ra mấy chục tấm Truyền

Âm phù, không thấy hồi âm. Nếu không phải biết Lâm Minh rốt cuộc bị hút vào một thế giới vỡ nát nào đó, Mục Thiên Vũ đã muốn tự mình đi tìm Lâm Minh.

Cuối cùng mười mấy canh giờ sau, nhận được tin tức của Lâm Minh, bằng không Mục Thiên Vũ lo lắng muốn chết.

Nhìn thấy Mục Thiên Vũ, lúc này Lâm Minh mới biết rốt cuộc Nam Hải đã xảy ra chuyện gì.

- Chiến trường thượng cổ mở ra ư?

Lâm Minh nhướng lên đuôi chân mày, hỏi.

- Cụ thể ta cũng không rõ lắm!

Mục Thiên Vũ lắc lắc đầu:

- Lịch sử Thần Hoàng đảo chỉ có ba ngàn năm, một ít điển tịch trong tông môn miêu tả về lịch sử Nam Hải rất mơ hồ, mà chiến trường thượng cổ này chỉ sợ ít nhất cũng có lịch sử mấy vạn năm rồi!

So sánh với những tông môn kế thừa lâu đời kia, Thần Hoàng đảo thật sự là rất non nớt, thậm chí không có thọ mệnh kéo dài bằng với tộc trưởng của Mặc Giao bộ tộc.

- Hiện tại chiến trường Nam Hải đã tụ tập rất nhiều võ giả Toàn Đan, thậm chí trong đó có Toàn Đan Chí Cực. Mà mấy ngày sau, những lão quái Toàn Đan này sẽ tụ tập lại, hợp lực đánh thông cửa vào của chiến trường thượng cổ!

Mục Thiên Vũ nói.

- Đánh thông cửa vào?

- Ừm! Nghe nói gió lốc không gian chỗ cửa vào chủ thế giới quá khủng bố, căn bản không vào được, phải từ thế giới tàn phá đánh thông cửa vào, nối liền đến chủ thế giới. Hiện tại hơn ba mươi đại năng Toàn Đan hậu kỳ trở lên đang đàm phán, sư phụ và sư tổ cũng ở trong đó!

- Hơn ba mươi người!

Lâm Minh nhảy dựng trong lòng, cường giả Toàn Đan hậu kỳ trở lên, không ngờ có hơn ba mươi người! Theo hắn biết cường giả Toàn Đan hậu kỳ trở lên ở Thần Hoàng đảo, không vượt qua năm người, thậm chí còn ít hơn.

Về phần Ngũ Hành Vực, một tông môn có một vài người đã là không tệ rồi, ở đâu ra nhiều như vậy?

Mục Thiên Vũ nhìn ra ý nghĩ trong lòng Lâm Minh, nói:

- Sư tổ liên hệ với người của chính đạo liên minh, chỉ riêng chính đạo liên minh đã tới mười người, trong đó chín người là Mệnh Vẫn, cộng thêm tám người của Nam Hải Ma Vực, có sáu người là Mệnh Vẫn, Ngũ Hành Vực cũng có tám người, tuy nhiên đều là Toàn Đan hậu kỳ, còn có một ít võ giả tự do, cũng đến chia một chén canh!

- Võ giả tự do?

- Ừm! Có một số đại năng tiền bối đã rời môn phái, ẩn cư tiềm tu ở một vài nơi. Trong số họ cũng có một ít người thực lực phi thường cường đại!

Lâm Minh gật gật đầu, xem ra chiến trường thượng cổ mở ra lần này là quần hùng tranh phong.

- Nhiều cường giả đến đây như vậy, xem ra chiến trường thượng cổ mở ra lần này không có quan hệ gì với chúng ta!

Lâm Minh dù có tự tin mấy đi nữa, cũng không tự tin đến mức đi tranh đoạt pháp bảo với một đám lão quái Mệnh Vẫn! Nhân vật bậc này, tùy tiện phun một hơi, chính mình đều sẽ bị miểu sát.

Đừng nói là hắn, cho dù là Mục Phượng Tiên chen vào nhóm nhân vật này chỉ sợ cũng không tranh giành được gì. Mục Phượng Tiên mời người của chính đạo liên minh đến cũng chỉ là khuấy cho tình thế thêm hỗn loạn, nếu không nàng hoàn toàn không có vốn để chống lại với Nam Hải Ma Vực.

Mục Thiên Vũ cười cười nói:

- Chúng ta cũng có thể tiến vào chiến trường thượng cổ. Cường giả Mệnh Vẫn tụ tập như thế dường như là vì một loại thiên tài địa bảo nào đó bên trong đế cung có thể gia tăng xác suất thành công vượt qua Mệnh Vẫn. Nghe nói thiên tài địa bảo này là ở trong đế cung, mà chúng ta chỉ cần đi tới một số cung điện nhỏ ở chung quanh, vận khí tốt cũng có thu hoạch, coi như một lần lịch lãm đi!

Mục Thiên Vũ nói nghe thực nhẹ nhàng, Toàn Đan Chí Cực đối với nàng mà nói cũng còn hơi sớm. Hiện tại với thực lực của nàng, cái loại gì đó có thể tăng cao xác suất thành công vượt qua Mệnh Vẫn cũng không phải nàng có thể thu được.

Thiên tài địa bảo gia tăng xác suất thành công vượt qua Mệnh Vẫn sao?

Lâm Minh đối với vật này thật ra không có nhiều hứng thú lắm, giai đoạn hiện tại của hắn vốn cũng không dùng được.

- Cũng tốt! Đã đến đây cứ coi như là một lần lịch lãm đi!

Năm ngày sau, sau khi Nam Hà đảo của Nam Hải trải qua lốc xoáy không gian tàn phá, Nam Hà đảo đã sụp đổ non phân nửa, mảng lớn mảng lớn lục địa bị nước biển nhấn chìm. Khi Lâm Minh nhìn thấy nhiều cường giả Mệnh Vẫn tụ tập trên Nam Hà đảo như vậy, lập tức có loại cảm giác dở khóc dở cười. Không nghĩ tới, những lão già này chọn tới chọn lui cuối cùng vẫn là chọn Nam Hà đảo, dường như thế giới nơi này so ra ổn định, có thể mở ra một cái thông đạo không gian, trực tiếp nối thông đến chủ thế giới.

Quả thực là một ý tưởng điên cuồng, cũng chỉ có mấy chục cường giả Mệnh Vẫn tụ cùng một chỗ, mới có đủ nội tình thi triển đại thần thông đánh thông h không gian bất đồng.

“Sớm biết vậy ta trực tiếp chờ ở trong thế giới nhỏ vỡ nát này là được rồi!”. Lâm Minh tự giễu thầm nghĩ. Trước đó nghe Mục

Thiên Vũ nói, trong những thế giới nhỏ vỡ nát này, cũng có thể có chút cơ duyên, tuy nhiên một đường tìm kiếm trước đây cũng không có tìm được thứ gì.

Hai mươi, ba mươi cường giả Toàn Đan hậu kỳ trở lên cùng nhau lơ lửng trên không trung cảm giác áp bức vô cùng khủng bố, gió biển ở chung quanh dường như đều bởi vì khí thế của họ phát ra mà đổi hướng.

Lâm Minh đứng trong một góc không bắt mắt, ngấm ngầm quan sát những cao thủ đỉnh cấp trên không trung.

Trong số hai mươi, ba mươi người này, Thần Hoàng đảo chỉ có ba người, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên, còn có một lão ẩu mặc áo xanh. Lão ẩu áo xanh này Lâm Minh cũng không nhận biết, đoán chừng hẳn là người của Thanh Loan tông.

Ở bên cạnh ba người Thần Hoàng đảo, có mười nhà sư mặc áo cà sa, bọn họ đều là đến từ chính đạo liên minh ở Đại Thiện Vực, mỗi người đều có vết sẹo thụ giới trên đỉnh đầu, thần sắc bình tĩnh.

Đứng đối mặt với các nhà sư, là trưởng lão Nam Hải Ma Vực, bọn họ đều mặc màu trường bào đen, mặt đầy ý lạnh nhìn những vị khách không mời mà đến trước mắt này. Mà ở bên cạnh bọn họ còn có bốn năm tộc nhân Mặc Giao tộc thân phủ lớp vảy màu xanh đen.

Thấy những người này Lâm Minh không kìm được thầm líu lưỡi. Tuy rằng sớm đã biết Thiên Diễn đại lục cực kỳ rộng lớn, các lộ cao thủ nhiều đếm không xuể, nhưng trước đây cũng chỉ là nghe nói, chưa bao giờ giống như hôm nay, một lần nhìn thấy nhiều lão quái Mệnh Vẫn như vậy! Những người này hầu hết đều xuất từ tông môn ngũ phẩm, người nào người nấy đều mạnh hơn so với Mục Phượng Tiên.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến từng đợt tiếng cổ nhạc du dương, Lâm Minh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy cách đó không xa bầu trời chớp lóe ánh sáng vàng, một chiếc Linh chu trang trí xa hoa được chín con Phi Thiên Giao kéo, chậm rãi bay tới hướng bên này. Ở chung quanh Linh chu màu vàng, có hơn mười kim giáp võ sĩ Tiên Thiên kỳ, còn có một đám cung nữ xinh đẹp cầm các loại nhạc khí theo sau, tu vi đồng dạng là Tiên Thiên kỳ.

Tư thế xuất hành bậc này khiến Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm, quả thực giống như thiên đế du hành trong truyện ký thể tiểu thuyết.

- Hừ! Lão già này làm giá ghê gớm thật! Đã muộn lâu như vậy rồi!

Ở bên phía Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vô Cực lạnh lùng nhìn chiếc Linh chu màu vàng cao sang phách lối bay tới đây, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chán ghét.

- Một lát nữa chớ chọc tới hắn, chọc giận hắn rất phiền toái!

Huyễn Vũ Thiếp dặn dò. Tuy rằng trong lòng cũng rất chán ghét, nhưng trên mặt Huyễn Vũ Thiếp thủy chung vẫn mang theo nụ cười tươi.

Linh chu màu vàng ngừng lại, úc này Lâm Minh mới phát hiện, chín con Phi Thiên Giao phía trước dây cương, mỗi con lông dài như kiếm, dáng như Ly Long, trên đầu mọc sừng nhọn dài một xích, hiển nhiên huyết thống Giao Long thập phần nồng đậm, toàn bộ tương đương với tu vi Tiên Thiên Chí Cực.

Điều này làm cho Lâm Minh không kìm được thầm líu lưỡi. Bồi dưỡng ra chín con Phi Thiên Giao như vậy, cũng cần cái giá phải trả không nhỏ, không ngờ chỉ dùng để kéo xe.

- Ha ha... Lão phu đến chậm một bước, mong rằng các vị võ đạo đồng tu bao dung!

Theo giọng nói sang sảng truyền đến, một người trung niên mặc cửu trảo long bào, thắt lưng tử kim ngọc đái, mỗi tay ôm một mỹ nữ mặc váy trắng như tiên, bước nhanh ra Linh chu. Tuy rằng trong miệng nói thật có lỗi, nhưng xem bộ dáng đầy mặt hồng hào của lão già này, hiển nhiên không có mảy may ý xin lỗi.

Hơn nữa xem hai mỹ nữ cung trang, mặt như hoa đào, trong nét mặt ửng hồng mang theo vài phần thẹn thùng, thậm chí quần áo đều có chỗ nhăn nếp, thật không khó tưởng tượng dọc theo đường đi lão già này đã làm chuyện gì.

Thấy một màn như vậy, cường giả Mệnh Vẫn ở đây đều lộ ra sắc mặt khó chịu!

Chương 460: Không gian thông suốt

- Nam Duẫn Vương thật là có hứng trí, xem ra tràn đầy lòng tin vào hành trình chiến trường thượng cổ lần này!

Huyễn Vô Cực ngoài cười trong không cười nói, cũng là Mệnh Vẫn tầng ba, tuy rằng hắn kiêng kị Nam Duẫn Vương, nhưng cũng sẽ không quá mức sợ hãi.

Nghe nói Nam Duẫn Vương này vốn chỉ là võ giả bình dân, hơn nữa cuộc sống suy sút u ám, đến sau không biết gặp cơ duyên nghịch thiên gì, một đường lên tận mây xanh, đến sau hắn gia nhập một tông môn tam phẩm Nam Hải.

Tông môn tam phẩm kia vì thiên phú của Nam Duẫn Vương, nên coi trọng hắn đến cực hạn, không keo kiệt sử dụng tài nguyên trên người Nam Duẫn Vương, hy vọng tương lai Nam Duẫn Vương có thể bay tận trời xanh, kéo theo tông môn bọn họ thăng cấp tứ phẩm.

Nhưng mà... Rất nhiều lúc, số mệnh tông môn không ngang với số mệnh của thiên tài trong tông môn.

Nam Duẫn Vương thiên phú kinh người, kết quả thiên phú quá cao là khi Nam Duẫn Vương mới Tiên Thiên kỳ đã chọc tới nhà kẻ thù có đông đảo lão quái Toàn Đan, kết quả họa lây tới tông môn. Cuối cùng tông môn tam phẩm kia trực tiếp bị diệt môn, còn Nam Duẫn Vương lại chạy thoát, đến sau trở thành cường giả Mệnh Vẫn tầng ba.

Nam Duẫn Vương này dường như rất hướng tới cuộc sống đế vương, tự mình làm ra một cái cung điện, bên trong cất chứa ba ngàn hậu cung giai lệ, gần vạn cung nữ, trên người bọn họ đều bị Nam Duẫn Vương đặt cấm chế, mỗi ngày Nam Duẫn Vương đều triệu hồi bốn năm phi tử vào tẩm cung hầu hạ hắn. Bình thường đi ra ngoài cũng có kim giáp vệ mở đường, cung nữ đi theo hầu.

Tuy nhiên Nam Duẫn Vương này vốn là võ tu ma đạo, chú ý làm theo ý mình, cho nên hắn tùy ý làm bậy cũng sẽ không ảnh hưởng võ đạo chi tâm.

- Nếu các vị đã tới đông đủ, chúng ta mở thông đạo không gian đi.

Người lên tiếng là chủ trì Đại Thiện tự, lão tăng mặc áo cà sa Ô Kim, tay cầm thiền trượng, hai dái tai thật dài, lông mi trắng kéo thẳng tận vai. Trước đó dù có chờ đợi hay Nam Duẫn Vương đến, Bạch Mi tăng nhân vẫn không tỏ vẻ gì, vẫn mãi đứng yên giữa không trung, nhắm mắt dưỡng thần.

- Đại sư nói phải, bây giờ chúng ta đánh ra thông đạo không gian, miễn kéo dài thời gian lại gây ra thị phi.

Huyễn Vũ Thiếp cười duyên nói, dù hận những tên tới tranh ăn, nhưng không có bọn họ, chỉ dựa vào Nam Hải Ma Vực quả thật không mở được Ma Thần đế cung.

Hơn ba mươi đại năng Toàn Đan, Mệnh Vẫn cùng nhau hạ xuống, rơi vào giữa lốc xoáy không gian Nam Hà đảo.

Lốc xoáy không gian có thể nháy mắt xé xác cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong, chỉ là những cơn gió nhẹ bình thường đối với những lão quái Mệnh Vẫn này, chỉ nhẹ nhàng cuốn góc áo bọn họ mà thôi.

Ở đằng sau các cường giả Toàn Đan, bảy tông Ngũ Hành Vực, Thần Hoàng đảo, bao gồm cả đệ tử Nam Hải Ma Vực nhộn nhịp nối bước vào lốc xoáy không gian, những đệ tử này đều là tinh anh trẻ tuổi mà các thế lực chọn ra.

Thế giới tàn phá này là di tích của tông môn lục phẩm, tự nhiên sót lại không ít bảo vật, những thứ này rải rác trong thế giới tàn phá, mấy đại môn phái ngầm thỏa thuận, để đời trẻ tuổi các phái tiến vào đó lịch lãm.

Mỗi một môn phái, căn cứ thế lực lớn nhỏ quy định số lượng hạn chế đệ tử đi vào, chỉ có thể ít, không có nhiều, Thần Hoàng đảo chia được ba mươi chỗ, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ đều là một trong đó.

“Lâm Minh, Vũ nhi, hai con cẩn thận một chút, đừng tách rời ra, phải chiếu cố lẫn nhau. Lần này tiến vào chiến trường thượng cổ, sẽ không tránh khỏi một phen chém giết sinh tử!”.

Mục Dục Hoàng sắp tiến vào lốc xoáy không gian, chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, nàng đã dặn dò những lời này mấy lần.

“Đã hiểu, sư phụ”.

Trả lời Mục Dục Hoàng là cô gái áo xanh, dung mạo thanh tú những không quá kinh diễm, nàng là Mục Thiên Vũ sau khi đã dịch dung.

Dịch Dung thuật này là Lâm Minh truyền cho, năm ngày qua Lâm Minh không làm gì khác, vẫn luôn truyền thụ Dịch Dung thuật cho Mục Thiên Vũ.

Bích Lạc tìm được Dịch Dung thuật trong di tích thượng cổ dù kỳ lạ, nhưng cũng không khó học, huống chi Mục Thiên Vũ thiên tư thông minh, ngộ tính kinh người, mấy ngày là đã học sơ lược.

Thân phận Mục Thiên Vũ mẫn cảm, Nam Hải Ma Vực không ít người đánh chủ ý vào nàng, rất dễ trở thành mục tiêu chung, sau khi dịch dung có thể giảm bớt không ít phiền phức.

“Lâm sư đệ, chúng ta đi thôi”.

“Ừm!”.

Các cao thủ đời trẻ tuổi đại môn phái như cá chép vượt vũ môn nhảy vào lốc xoáy không gian, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ xen lẫn trong đó không có gì nổi bật.

Ào ào ào...

Lại tiến vào mảnh vỡ không gian Nam Hà đảo, Lâm Minh liền nghe tiếng mưa rơi tầm tã, mưa như thác nước trút xuống.

Không khí tràn ngập hơi nước và mùi mặn chát, dưới chân là một mảnh biển rộng mênh mông, nước biển bị lốc xoáy không gian hút vào tích lũy sâu tới mười mấy trượng, trời đất đầy sương mù, tạo thành cảm giác đè nén.

- Đây là...

Thấy cảnh tượng này, Mục Thiên Vũ ngây ngẩn.

- Là nước biển bị lốc xoáy không gian hút vào.

Lâm Minh cũng dự kiến chuyện này, phóng mắt nhìn, trên sóng biển có rất nhiều lốc xoáy nhỏ, nhìn như miệng những con thú không đáy. Lâm Minh biết, bên dưới những lốc xoáy này đều ngầm chứa cạm bẫy tử vong, chính là những khe nứt không gian.

Trong thế giới rách nát nho nhỏ này, tràn ngập vô số khe nứt không gian, trong đó có những khe nứt lớn sụp đổ một vùng sẽ hút nước biển đi, hình thành lốc xoáy.

Lối vào có rất nhiều nước biển tràn vào, khe nứt không gian lại hút nước đi, duy trì cân bằng mực nước, bằng không thì trong vòng năm sáu ngày là thế giới nho nhỏ này đã sớm bị nước biển đổ đầy.

Giữa mưa tầm tã, tầm nhìn rất thấp, nhưng đi vào lần này đều là cao thủ cùng thiên tài, phóng cảm giác ra căn bản không bị ảnh hưởng gì.

Ở trong màn mưa, những vầng sáng mờ ảo bừng lên như đèn pha, Lâm Minh cũng dán một lá bùa lên người, tiếp theo trong vòng năm trượng quanh người Lâm Minh hiện ra những thứ sáng lấp lánh, bao quanh người hắn.

Đây là một loại bùa chế tạo không phức tạp, có thể cứu mạng ở trong thế giới tàn phá này, chỉ cần tới gần khe nứt không gian, vô số bụi bặm lấp lánh này sẽ bị khe nứt không gian quấy nhiễu, lập tức bị người dùng phát hiện.

Sau khi dùng lá bùa, chỉ cần tốc độ chậm một chút, thường thì sẽ không gặp chuyện.

Đội ngũ đằng trước là hơn ba mươi cường giả đỉnh cấp bay mở đường, đối với bọn họ, những khe nứt không gian này không là gì cả, những lão quái này liên thủ lại thậm chí còn đánh thủng không gian, chỉ là khe nứt không gian không đáng nhắc tới.

Tuy nhiên phải chiếu cố các tiểu bối đằng sau, bọn họ cũng không bay nhanh.

Tiểu thế giới tàn phá tách ra từ chủ thế giới này không lớn, dù mọi người bay rất chậm, nhưng hơn nửa canh giờ sau cũng đã bay tới bên cạnh.

Ở trong này, có thể thấy rõ nước biển mênh mông bỗng nhiên biến mất như bị một dao cắt ngang.

- Chính là chỗ này!

Nam Duẫn Vương nằm trên thảm bay, trong lòng ôm một mỹ nữ, lười biếng nói.

- Dựa theo vị trí, hẳn là không sai!

Huyễn Vô Cực nói, con đường này là các lão quái tốn năm ngày nhiều lần điều tra lựa chọn địa điểm cửa vào tốt nhất, đánh thông không gian từ nơi này sẽ bớt nhiều sức.

Tộc trưởng Mặc Giao tộc bay tới mấy trượng, vung tay lên, một cột nước bốc lên ngưng tụ thành Giao Long giương nanh múa vuốt, lao vụt tới trước.

Nổ ầm một cái, rồng nước như đụng vào lớp màng vô hình, tán loạn mất.

- Các vị, bắt đầu thôi! Mệnh Vẫn tầng ba ở đằng trước.

Trong đội ngũ, Huyễn Vô Cực bước lên, mặt không biểu tình nói.

Tiếp theo, Bạch Mi tăng nhân áo cà sa Ô Kim cũng tiến lên, đứng giữa trời.

- Hắc!

Nam Duẫn Vương cười một tiếng, vỗ mông nữ nhân trong lòng, nói:

- Tiểu bảo bối, ngươi chờ ta ở ngoài.

Lười biếng rời thảm bay, Nam Duẫn Vương chậm rì rì bay tới cạnh Huyễn Vô Cực.

Đại Thiện tự Bạch Mi tăng nhân, Nam Hải Ma Vực Huyễn Vô Cực, cùng Nam Duẫn Vương một mình một cõi.

Hơn ba mươi cao thủ đỉnh cấp, cũng chỉ có ba người Mệnh Vẫn tầng ba đến đây mà thôi.

Về phần Huyễn Vũ Thiếp, tộc trưởng Mặc Giao tộc, đều chỉ là Mệnh Vẫn tầng hai.

Trong ba mươi người này, võ giả Mệnh Vẫn tầng hai cũng không nhiều, chỉ có bảy người, còn lại đều là Mệnh Vẫn tầng một, Mục Phượng Tiên cũng là một trong đó.

Nên biết, những người này gần như là tổng số cao thủ của ba đại thế lực ngũ phẩm, tám đại thế lực tứ phẩm, bao gồm cả những võ giả vực tự do xung quanh, cũng chỉ có bấy nhiêu Mệnh Vẫn tầng hai. Bởi vậy có thể thấy một cửa Quỷ Môn quan Toàn Đan Chí Cực đến Thần Hải khó có thể vượt qua cỡ nào, mỗi một võ giả Toàn Đan Chí Cực đến cửa này đều cẩn thận hết mức như đi trên băng mỏng.

Bạch Mi tăng nhân lật tay, thiền trượng bay ra, Huyễn Vô Cực lấy ra một thanh bảo kiếm toàn màu đen, về phần Nam Duẫn Vương thì lấy ra một thanh Lượng Thiên Xích đen rất nặng.

Liếc qua bảo kiếm của Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương hắc hắc cười nói:

- Vô Cực huynh, ta nghe nói mấy năm trước ngươi lấy được một món bảo khí thiên giai, sao hả, hôm nay không lấy ra xem thử, để cho nhà quê ta đây mở rộng kiến thức.

Huyễn Vô Cực liếc Nam Duẫn Vương, vẫn bình thản nói:

- Xưa nay bảo khí thiên giai đều là độc quyền của cường giả phong hoàng, tại hạ còn không có cơ duyên này!

- Ha ha, vậy sao?

Nam Duẫn Vương cười ha hả, về phần có tin hay không thì khó biết.

Ở đằng sau ba đại cao thủ đỉnh cấp, các cấp trưởng lão môn phái cũng lấy ra bảo khí của mình, chân nguyên đủ màu bùng lên hòa vào nhau.

- Ra tay!

Bạch Mi tăng nhân khẽ quát, ba mươi cao thủ đỉnh cấp ra tay với đường ranh giới không gian!

Các loại võ kỹ sáng lóa, lực ngũ hành, sấm sét gió lốc, đúng là long trời lở đất!

Nhóm tuấn kiệt trẻ tuổi các đại môn phái đã sớm lui lại mấy trăm trượng, dù vậy, vẫn bị gió lốc chân nguyên điên cuồng thổi đến không đứng vững.

Nước biển bị dấy lên những cơn sóng ngập trời, mặt chia cắt không gian chấn động dữ dội, hào quang đủ màu bắn khắp nơi, tiếng vang ầm ầm như sấm nổ.

Hơn ba mươi cao thủ đỉnh cấp liên thủ công kích tự nhiên không cần miêu tả lực lượng đó, nhưng muốn đánh nát mặt chia cắt không gian thì vẫn rất khó khăn, tiến lên mỗi một bước đều tiêu hao lực lượng rất lớn, rất nhiều trưởng lão đã toát hết mồ hôi.

Chương 461: Chủ thế giới

Công kích bão táp như thế kéo dài tới nửa nén nhang, lúc rất nhiều trưởng lão đã có phần không chống nổi, mặt chia cắt không gian cuối cùng xuất hiện những vết rạn.

Vết rạn nhỏ vừa sinh ra, liền bắt đầu mở rộng, nước biển bên trên mặt cắt không gian hình thành những lốc xoáy lớn, rất nhiều nước biển bị hút vào khe nứt không gian biến mất không thấy.

Lại thêm mười mấy nhịp thở, chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm như thế giới nổ tung, vách tường không gian cuối cùng vỡ vụn, một cái lốc xoáy thật lớn sinh ra, xoắn ốc màu xám, đường kính mười mấy trượng, không biết đi thông tới nơi nào.

- Hắc hắc, đánh thông vách tường không gian, chậc chậc chậc! Thật không ngờ, lão phu sống ngàn tuổi còn có thể thấy cảnh này.

- Vách tường không gian vô cùng chắc chắn, một khi vỡ nát chính là vỡ nát vĩnh viễn, chữa trị càng khó hơn đánh phá, đường hầm này coi như củng cố!

Huyễn Vô Cực nói xong, mở Tu Di giới lấy ra một con rối thi vệ, nói một tiếng:

- Đi!

Con rối thi vệ không hề sợ hãi bay vào trong đường hầm tối đen, nửa nén nhang sau quay trở về, không hề bị thương.

- Đường hầm không có vấn đề, Tiên Thiên kỳ trở lên có năng lực đi vào. Chúng ta hao tổn chân nguyên không ít, nghỉ ngơi ở đây một canh giờ. Sau một canh giờ, mọi người cùng vào, về phần bảo vật gì đó thì phải dựa vào bản lĩnh.

Huyễn Vô Cực đề nghị, không ai phản đối, sau khi khôi phục thực lực, dựa vào bản lĩnh mà cạnh tranh là công bằng nhất.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi môn phái tự nhiên cũng phải đợi theo, tu vi phần lớn là Tiên Thiên kỳ, nhưng cũng có không ít trưởng lão Toàn Đan lẫn lộn trong đó. Cơ duyên trên chiến trường thượng cổ, bộ phận tinh hoa chân chính tự nhiên là tập trung ở Ma Thần đế cung, nhưng Ma Thần đế cung có ba mươi cao thủ đỉnh cấp, bọn họ căn bản đừng mơ chạm tới.

Như vậy, những trưởng lão Toàn Đan thực lực kém hơn chỉ có thể theo những người trẻ tuổi đi thử vận may trong những nơi khác trên chiến trường thượng cổ.

Dù sao nơi này là di chỉ của tông môn lục phẩm, hơn nữa là dị không gian có quy tắc kỳ lạ. Đóng kín nằm riêng mấy vạn năm, trong đó có thể sẽ thai nghén thành đủ loại thiên tài địa bảo.

Một canh giờ nhanh chóng qua đi.

Các lão quái Toàn Đan Chí Cực đã khôi phục trạng thái đỉnh cao, Huyễn Vô Cực đứng lên, bình thản nói:

- Đi thôi!

Nói rồi, hắn là người đầu tiên bước vào đường hầm không gian, đối với lực hút lớn của lốc xoáy năng lượng, Huyễn Vô Cực bước đi nhẹ nhàng như đi qua cửa phòng nhà mình.

Nam Duẫn Vương theo sau, tiếp theo là Bạch Mi đại sư Đại Thiện tự.

Các cường giả Mệnh Vẫn tiến vào đường hầm không gian, sau đó là võ giả Toàn Đan hậu kỳ, bọn họ cũng có tư cách tiến vào Ma Thần đế cung. Tuy rằng khả năng lấy được bảo vật đỉnh cấp là xa vời, nhưng may mắn một chút, lấy được một chút cơ duyên cũng là rất có khả năng.

Hơn ba mươi cường giả đỉnh cấp tiến vào, liền đến phiên trẻ tuổi cùng trưởng lão Toàn Đan tầng chót.

- Đến lượt chúng ta.

Mục Thiên Vũ nói, nàng cùng Lâm Minh luôn chờ cách lốc xoáy năm sáu dặm, ở xa như thế sẽ không dễ dẫn tới chú ý.

Lâm Minh gật đầu, bên ngoài cũng không còn bao nhiêu võ giả.

Hai người bay tới một hồi, Lâm Minh liếc nhìn nữ nhân áo xanh gần đó, dáng người cao gầy, lụa mỏng che mặt, toàn thân tự nhiên phát ra khí chất xuất trần như tuyết liên núi băng.

Nữ nhân này là Mục Băng Vân, gia nhập Thần Hoàng đảo lâu như vậy, Lâm Minh cũng chỉ gặp Mục Băng Vân vài lần mà thôi.

Dù nói Mục Băng Vân và Mục Thiên Vũ là tỷ muội sinh đôi, nhưng hai người lại hoàn toàn không có cảm tình thân mật như tỷ muội bình thường, hoàn toàn ngược lại, hai người rất ít qua lại, thậm chí cũng không gặp mặt mấy lần.

Mục Băng Vân cũng thấy được Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, quay đầu lại liếc qua một cái, khẽ gật đầu. Dù rằng Mục Thiên Vũ dịch dung, nhưng Mục Băng Vân vẫn nhận ra tỷ tỷ của mình.

Ở bên cạnh Mục Băng vẫn còn có một phụ nhân trung niên áo xanh, tu vi Toàn Đan sơ kỳ đỉnh phong, luôn luôn đi theo Mục Băng Vân, quá nửa là phân tông Thanh Loan phái xuống bảo hộ Mục Băng Vân. Bản thân Mục Băng Vân cũng có chiến lực Toàn Đan, hai người ở một chỗ, bình thường sẽ không xảy ra chuyện trên chiến trường thượng cổ.

Mục Băng Vân cùng phụ nhân trung niên áo xanh kia nhanh chóng biến mất trong lốc xoáy không gian.

Tiếp theo Lâm Minh và Mục Thiên Vũ cũng bay vào.

Vừa vào lốc xoáy không gian, Lâm Minh lập tức cảm nhận được lực xé rách rất mạnh, cùng cảm giác không gian thác loạn, đường hầm không dài, chỉ vài hơi thở, Lâm Minh vừa chớp mắt, trời đất xoay chuyển, hắn đã đến một thế giới sáng rực.

Mảnh thế giới này chính là chiến trường thượng cổ, cũng là Ma Thần đế cung sau này.

Cửa vào đường hầm không gian mở ra ở trời cao, Lâm Minh đứng giữa không trung, nhìn xuống mặt đất bên dưới. Mặt đất là rừng rậm bao la, trong đó có những sông hồ xen lẫn, xinh đẹp như nguyên thủy.

Rừng rậm?

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ra, mấy ngày trước Lâm Minh tiến vào tiểu thế giới độc lập không thấy được sinh vật gì, càng đừng nói rừng rậm rộng lớn.

Điều này có nghĩa, mảnh thế giới tàn phá này củng cố hơn tiểu thế giới trước đó, ít nhất không có khe nứt không gian khắp nơi. Bằng không dưới gió lốc không gian hỗn loạn, bất kể động vật hay thực vật đều rất khó sinh tồn sinh sôi.

Lâm Minh đã là nhóm võ giả tiến vào cuối cùng, phóng mắt nhìn ra, võ giả phía trước đã bay xa. Bọn họ hoặc là một mình hoặc là hai ba nhóm, một mình có chỗ tốt là tìm được cơ duyên thì là của mình, tụ tập nhóm thì lấy được tài nguyên phải phân chia, nhưng mà an toàn hơn.

- Lâm Minh, ta đoán ngươi muốn đi một mình, nhưng mà... Ha ha, sư phụ đặc biệt dặn ta phải đi cùng ngươi.

Mục Thiên Vũ ở ngay sau Lâm Minh, nghịch ngợm nháy mắt, thực lực Lâm Minh chênh lệch rất xa Toàn Đan, một mình ở trong thế giới này có chút nguy hiểm.

- Đi cùng Mục sư tỷ cũng tốt.

Lâm Minh cười, dù có đưa toàn bộ cơ duyên cho Mục Thiên Vũ, Lâm Minh cũng hoàn toàn không để ý.

- Ừ, chúng ta đi thôi, còn không biết Ma Thần đế cung ở nơi nào, chúng ta tiến vào vùng trung tâm thế giới này thôi.

- Được!

Hai người cùng bay đi, chỉ là bay một lúc, Lâm Minh cảm thấy không đúng, quay lại nhìn, phát hiện Mục Thiên Vũ cũng có vẻ nghi hoặc.

- Tình huống không đúng, chân nguyên trong người ta bị áp chế nhiều lắm.

Mục Thiên Vũ nhíu mày nói.

- Nguyên khí thiên địa xung quanh rõ ràng dày đặc, nhưng chân nguyên trong người lại như bị lực lượng vô hình đè nén, tốc độ vận hành chậm hơn bốn thành...

Lâm Minh cảm thụ kỹ càng, nói.

- Ta cũng là bốn thành, chẳng phải là... Chỉ có sáu thành thực lực bình thường?

- Nếu mọi người đều bị áp chế ở sáu thành thực lực, như vậy cũng công bằng, nhưng mà... Sao ta cảm thấy... Dường như cảm giác cũng bị ngăn chặn...

Lâm Minh thả ra cảm giác, tra xét tình huống xung quanh, hoảng sợ phát hiện cảm giác của mình chỉ vươn ra được hai mươi, ba mươi trượng, gần như vậy có cảm giác cũng vô dụng!

Cảm giác của hắn dưới Luân Hồi võ ý và Thái Nhất Linh Hồn quyết tăng phúc, đã mạnh hơn võ giả cùng cấp rất nhiều, vậy mà chỉ gần như thế, vậy những võ giả khác còn không thảm hại hơn.

- Ta cũng vậy...

Mục Thiên Vũ cảm thấy rất không thích ứng, võ giả quen dùng cảm giác để thăm dò xung quanh, không còn cảm giác, cũng như người thường mất đi ánh mắt.

Hai người cẩn thận đi tới, nhưng chuyện càng quỷ dị hơn nhanh chóng xảy ra, độ cao của họ ngày càng thấp, hơn nữa một khi độ cao giảm xuống cũng không bay lên lại được.

- Không bay được!

Lâm Minh bay là dựa vào Phong chi ý cảnh, nhưng bây giờ hắn có cảm giác mặc kệ hắn khống chế gió thế nào, độ cao của hắn vẫn không ngừng giảm xuống.

Hơn nữa độ cao giảm xuống lại càng không bay lên được, cuối cùng Lâm Minh gần như mất khả năng bay, thân thể rơi xuống ngày càng nhanh. Mục Thiên Vũ cũng không khá hơn, thực lực của nàng đương nhiên mạnh hơn Lâm Minh nhiều, nhưng nàng bay là dựa vào chân nguyên chứ không phải Phong chi ý cảnh, dường như bởi vì một chút khác biệt này làm cho năng lực bay của nàng bị mất nhanh hơn!

Hiện giờ bọn họ cách mặt đất mấy ngàn trường, ngã xuống như thế dù không chết, nhưng tuyệt đối cũng không dễ chịu.

- Đưa tay cho ta!

Lâm Minh chụp lấy tay Mục Thiên Vũ, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào Phong chi ý cảnh giảm tốc độ mà thôi.

Đến độ cao năm trăm trượng, Phong chi ý cảnh của Lâm Minh cũng hoàn toàn mất tác dụng, hai người nhìn nhau, chỉ có thể cười khổ.

Dứt khoát thúc chân nguyên hộ thể, cứ ngã xuống thế này đi.

“May mà không gian củng cố, không có những khe nứt không gian, bằng không rớt trúng một cái khe nứt không gian thì đúng là chết oan”.

Lâm Minh nghĩ vậy, nghe tiếng gió vút bên tai, rơi xuống rừng rậm bên dưới với tốc độ cực nhanh.

Lâm Minh ngắm trúng một thân cây to, vung tay chụp lấy.

Rắc rắc rắc!

Dưới lực đánh cực mạnh, thân cây to cỡ bắp chân mà Lâm Minh chụp lấy trực tiếp kéo cong như cánh cung, phản lực thật lớn làm tốc độ của Lâm Minh giảm mạnh.

“Hả? Không gãy?”.

Trong lòng Lâm Minh vừa xẹt qua ý nghĩ này, bỗng nghe rắc một cái, thân cây kia cuối cùng vẫn gãy. Tốc độ Lâm Minh giảm đi phân nửa, đáp mạnh xuống đất, chỉ nghe một tiếng trầm muộn, hai chân của Lâm Minh đã ngập vào đất phân nửa, có chân nguyên hộ thể bảo hộ, chỉ là hơi run lên thôi.

Thân thủ của Mục Thiên Vũ không thua Lâm Minh, nhưng không được hoàn mỹ là nàng mặc váy dài, trong lúc rơi nhanh giữa rừng rậm liền roạt một cái, váy dài của nàng bị xé rách một mảng lớn, lộ ra chân mịn như ngọc.

“Cây cối nơi này, độ bền của thân cây thật quá sức tưởng tượng”.

Cây cối bình thường làm sao chịu được lực đánh vào như vậy, va chạm tốc độ cao như thế, dù là gậy sắt cũng sẽ bị kéo cong.

- Cây cối nơi này hoàn toàn không giống thế giới bên ngoài, không thấy qua một loại này, dường như là loại cây thời kỳ thượng cổ...

Lâm Minh vừa nói, vừa đi nhìn quanh, bỗng khẽ hô một tiếng, gốc cây Thiết Tích mộc này không phải là loại cây có ở Thần Vực hay sao?

Chương 462: Pháp tắc khác biệt

Thiết Tích mộc, vỏ cây cứng như kim loại, nhựa dùng làm tài liệu chế tạo Minh Văn phù. Lâm Minh từng đặc biệt tra tư liệu của nó, trên Thiên Diễn đại lục không có loại cây này, không ngờ lại gặp trên thế giới tàn phá này.

- Hả, chuyện gì vậy?

Mục Thiên Vũ hỏi.

- Không có gì, chỉ là xem qua một ít ghi chép về cây cối trong rừng rậm này trong điển tịch thượng cổ.

Lâm Minh tùy tiện lấy cái cớ cho qua, không thể nhắc chuyện Thần Vực với Mục Thiên Vũ.

Mục Thiên Vũ gật đầu, cũng không truy hỏi.

Mảnh rừng rậm nguyên thủy này rất oi bức, không khí tràn ngập hơi ẩm, dưới bụi cây, cành lá vươn ra đều to như quạt mo, mặt đất đầy cỏ cao, những dây mây to như mãng xa quấn lung tung. Cây cối to lớn tận trời, cây thân to phải mười người mới ôm vòng hết có ở mọi nơi.

Trong không khí tràn ngập mùi cành lá mục nát, bởi vì cây cối che phủ, tầm nhìn rất thấp, cố tình cảm giác lại không có tác dụng, bay cũng không lên, nhìn không rõ đường phía trước, không nhận rõ phương hướng, cho nên ở trong mảnh rừng rậm nguyên thủy này không khác gì người mù cả.

- Ở mặt đất, áp chế chân nguyên còn mạnh hơn trên không, đã bị đè nén bảy thành rồi.

Lúc ở trên cao, chân nguyên chỉ bị đè bốn thành, mặt đất lại là bảy thành, thực lực rớt xuống quá nửa.

Lâm Minh yên lặng vận chuyển Chu Tước Cấm Thần lục, không có gì lạ, chân nguyên bị đè hơn bảy thành.

Quay sang vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, trong lòng kỳ vọng có kỳ tích xảy ra, nhưng dù là công pháp Thần Vực vẫn không thoát khỏi quy tắc cổ quái này trói buộc, chân nguyên vẫn bị đè nén bảy thành.

Tuy nhiên, Hỗn Độn Cương Đấu kinh là công pháp Luyện Thể, chân nguyên chỉ là một bộ phận sức chiến đấu mà thôi, Lâm Minh mạnh mẽ ở thân thể xương cốt mạnh mẽ, có thể so sánh với bảo khí.

Nắm chặt tay, đốt tay vang rôm rốp.

“Chân nguyên bị pháp tắc áp chế, nhưng pháp tắc có bá đạo cũng không áp chế được lực lượng cơ thể, ta cũng còn một chút ưu thế. Tuy nhiên cường giả Toàn Đan hậu kỳ vẫn không nói tới được, về phần Mệnh Vẫn thì càng khỏi nói”.

Tiên Thiên cùng Toàn Đan có chênh lệch thực lực rất lớn, dù là thiên tài cấp thánh như Mục Thiên Vũ cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên Chí Cực mới có thể sánh với cường giả Toàn Đan sơ kỳ, cảnh giới của Lâm Minh vẫn còn kém xa.

Cao thủ Toàn Đan hậu kỳ, cho dù là bị áp chế chỉ còn ba thành thực lực, vẫn có thể nháy mắt miểu sát hắn.

Không thể bay, không nhìn rõ đường, cảm giác bị cấm, ở trong rừng rậm này, võ giả tựa như người phàm, ngay cả phân biệt phương hướng cũng rất khó.

Mục Thiên Vũ đã thật lâu không có cảm giác bất lực như thế, thoáng cái, nàng như trở lại ban đêm dưới chân núi Lôi Đình sơn, cũng là ở cùng Lâm Minh, mất đi năng lực bay, bản thân bị trọng thương.

Vốn là muốn bay tới trung tâm thế giới tàn phá này, nhưng lúc ngã xuống đã không phân biệt rõ phương hướng.

Mục Thiên Vũ vô thức liếc sang Lâm Minh, Lâm Minh trầm ngâm một lúc, nói:

- Ở đây đợi ta một lúc.

Nói rồi hắn thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên một cây đại thụ. Mượn lực trên nhánh cây, Lâm Minh nhảy lấy đà, nhảy vài lượt, hắn đã biến mất trong tán cây dày đặc.

Thế giới này quả thật không bay nổi, nhưng leo cây lại là chuyện đơn giản đối với Lâm Minh.

Đứng trên tán cây cao, cuối cùng không bị che tầm nhìn nữa, Lâm Minh nhanh chóng căn cứ vào vị trí vách tường không gian, phân biệt rõ phương hướng đi trung tâm thế giới này.

Tuy nhiên thế này chỉ là tạm thời, khi đi quá sâu, không nhìn thấy được vách tường không gian nữa, vậy cũng sẽ bị lạc.

Ngẩng đầu nhìn trời, thế giới này không có mặt trời, không biết ánh sáng từ đầu, chỉ là trên trời cũng có những tảng đá màu xám lơ lửng như trong tiểu thế giới kia, những tảng đá to nhỏ lơ lửng tạo thành chuỗi vây quanh mặt đất.

Lâm Minh ngắm trúng một hòn đá có hình dạng độc đáo, lẳng lặng chờ đợi. Đợi một hơi nửa canh giờ, Lâm Minh rất kiên nhẫn, trong nửa canh giờ này tảng đá kia vẫn không thay đổi vị trí, trong lòng Lâm Minh yên lặng ghi nhớ vị trí tảng đá này, nhảy xuống ngọn cây.

- Ta ngắm trúng một tảng đá lơ lửng, chúng ta đi theo hướng này, cách mười mấy dặm, lại phân biệt phương hướng. Dù rằng không nhất định chính xác, nhưng cũng tốt hơn là đi lung tung.

Mục Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Lâm Minh, yên lặng gật đầu. Tuy rằng thực lực của nàng rất mạnh, nhưng kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại là bằng không. Ở cùng Lâm Minh, luôn làm mình có cảm giác yên tâm, những vấn đề khó ở trước mặt Lâm Minh liền giải quyết dễ dàng.

Rừng rậm nguyên thủy rất nhiều bụi cây dây mây tươi tốt, rất nhiều lúc Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ phải dùng dao kiếm mở đường. Những chủng loại lưu lại từ thời thượng cổ có nhánh khô rất cứng, chém không nhẹ nhàng gì.

- Hả?

Lâm Minh bỗng nhướng mày, xoay mạnh người, đánh một quyền ra đằng sau.

Ầm!

Chân nguyên chấn động bùng nổ, một con bò cạp lớn dài đến bốn, năm xích bị một quyền của Lâm Minh đánh nổ đầu, chất lỏng màu đen văng ra. Nhưng con bò cạp này ương ngạnh quá sức tưởng tượng, đuôi bò cạp vẫn quét tới đâm thẳng tới ánh mắt Lâm Minh.

Xẹt!

Một ánh kiếm quang lóe lên, đuôi bò cạp bị tước bay, Mục Thiên Vũ chỉ khẽ động, kiếm đã trở vào vỏ, chỉ thấy kiếm quang không thấy kiếm.

- Là hung thú thời đại thượng cổ.

Lâm Minh nhìn con bò cạp độc vẫn co giật, sinh mệnh lực thật là ương ngạnh, khẽ hít một hơi nói.

Thời đại thượng cổ Thiên Diễn đại lục, chủng loại hung thú khá gần với Thần Vực, chúng nó mạnh hơn hung thú hiện tại rất nhiều, tính nguy hiểm cũng cao hơn.

Pháp tắc chủ thế giới này tự thành hệ thống, hoàn toàn khác với bên ngoài, không biết mấy vạn năm qua, những hung thú bị nhốt trong chủ thế giới sinh sản nhiều đời sẽ xảy ra biến dị gì.

Một con bò cạp thì tự nhiên không đáng sợ, nhưng đây chỉ là bắt đầu, không ai biết trong rừng rậm này còn có nguy hiểm gì.

Mà lúc này cửa vào thế giới lại ở trên không trung hai ba ngàn trượng, dưới tình huống không thể bay, không ai có thể nhảy cao như thế. Đối với phần lớn mọi người, con đường lui lại đã bị đóng kín, về phần đi tới rốt cuộc là tìm được cơ duyên hay mộ phần, không ai có thể nói trước.

- Chúng ta phải nhanh rời khỏi mảnh rừng rậm này.

Lâm Minh vừa nói xong, bỗng nghe tiếng cành lá liên tục gãy đổ, lùm cây đằng trước rung động mạnh như có gì sắp lao ra.

Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương, Mục Thiên Vũ cùng nắm kiếm trong tay, tập trung đề phòng.

Rống!

Lùm cây bỗng tách ra, một con báo màu đen có sừng nhọn dài xông ra, Mục Thiên Vũ không nói hai lời, một kiếm chém xuống, kiếm khí lửa đè nén không khí tạo thành gợn sóng thấy được bằng mắt thường.

Keng!

Con báo bị Mục Thiên Vũ chém như thế, trên người phát ra tiếng vang như kim loại, tốc độ chậm lại, máu bắn ra, con báo nổi giận, gầm lên một tiếng càng thêm hung hăng nhào tới.

Trong lòng Mục Thiên Vũ cả kinh, vừa rồi nàng không cảm giác được khí thế mạnh mẽ gì trên người báo đen này, dù chỉ là một đòn tiện tay, nghĩ rằng có thể giết được nó, nhưng lại chỉ làm bị thương ngoài da con báo đen này. Hung thú trong rừng rậm này có lực phòng ngự mạnh đến khủng bố, hơn nữa chân nguyên của nàng bị đè nén quá lớn.

Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương tiến lên trước, chắn giữ đường báo đen.

- Cẩn thận!

Mục Thiên Vũ kêu lên, nàng sợ Lâm Minh bị thiệt.

Lâm Minh quát lớn, bảy thành lực lượng Tôi Tủy hoàn toàn bùng phát, nếu chân nguyên bị đè nén chỉ còn ba thành, không bằng dùng công kích lực lượng thuần túy.

Hai tay cầm thương, hung hăng quật xuống.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, cả con báo đen bị Lâm Minh quất bay, báo đen bắn ngược ra như đạn pháo, liên tục đụng gãy mấy cây to, phát ra tiếng kêu rên.

Báo đen khó khăn bò ra từ đống lá rụng, trên đầu toàn máu, nó sợ hãi nhìn Lâm Minh, kiêng kị lực lượng khủng bố của Lâm Minh, quay đầu khập khiễng bỏ chạy.

“Phòng ngự thật mạnh!”.

Lâm Minh cũng bị chấn trụ, một thương vừa rồi, hắn cảm giác như quật vào tấm sắt.

Dù rằng thực lực của hắn mạnh hơn con báo đen kia nhiều lắm, nhưng nếu mình hoàn toàn không dùng hộ thể bị trúng một thương như thế, tuyệt đối sẽ bị quất gãy xương. Nhưng còn con báo này, thân thể không có dao động chân nguyên gì, chỉ dựa vào thân thể chọi cứng một đòn của mình.

Mục Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Lâm Minh, nàng không ngờ Lâm Minh công kích mạnh mẽ như thế.

- Lâm sư đệ, mấy ngày nay thực lực của ngươi tiến bộ quá nhanh, ta cũng không nhìn ra sâu cạn của ngươi nữa rồi.

Lâm Minh lắc đầu:

- Không có quá mức như vậy, chỉ ta là tu luyện một bộ công pháp Luyện Thể bị pháp tắc thế giới này áp chế nhỏ hơn thôi, tuy nhiên những hung thú này dường như cũng có thân thể mạnh mẽ, chúng nó căn bản không dùng chân nguyên.

Nghe Lâm Minh nói, Mục Thiên Vũ cũng phát hiện vấn đề, những hung thú này có lực lượng mạnh, phòng ngự mạnh, nhưng trong cơ thể rỗng tuếch chân nguyên, hoàn toàn không giống hung thú thông thường trên Thiên Diễn đại lục.

- Pháp tắc thế giới khác biệt, thai nghén thành hệ thống tu luyện khác biệt, sinh vật trong mảnh rừng rậm này đều có thân thể mạnh mẽ. Không riêng gì hung thú, ngay cả dây mây, cây cối cũng cứng cỏi khác thường, tiếp tục không biết còn gặp phải thứ gì, con báo màu đen vừa rồi sợ là không phải hung thú mạnh nhất, càng mạnh hơn còn ở phía sau.

Mục Thiên Vũ nói đến đây cũng lo lắng, không biết sư phụ và những người khác thế nào.

Ngay khi nàng đang lo lắng, bỗng nghe ở xa xa trong rừng rậm truyền tới một tiếng nổ vang, tiếp theo tiếng nói vang dội quanh quẩn trên vùng trời rừng rậm.

- Các vị võ đạo đồng tu, muốn đi chung mời đến chỗ ta! Mảnh rừng rậm này rất cổ quái, chúng ta cùng nhau liên thủ, trước tiên ra khỏi rừng rậm rồi mới tìm cơ duyên!

Không biết người vừa nói dùng bí pháp gì, âm thanh như sóng lớn càn quét truyền đi rất xa.

Ở trong rừng rậm này, chân nguyên bị áp chế chỉ còn ba thành, cảm giác bị ngăn cản, ngay cả phương hướng cũng khó nhận biệt. Dưới tình huống như vậy, các võ giả phân tán ra tự nhiên nghĩ tới liên hợp.

Chương 463: Ngại quá, nhường đường chút

Theo tiếng nói vang lên, xung quanh không ngừng có võ giả đáp lại, xem ra quá nửa bọn họ cũng gặp đau khổ.

- Lâm Minh, hình như bọn họ là đệ tử Đại Thiện tự, chúng ta có nên qua xem không?

Mục Thiên Vũ nhìn sang Lâm Minh.

Lâm Minh ngẫm nghĩ, nói:

- Đi qua cũng được, rừng rậm này rất quỷ dị, không biết đằng sau có cái gì, ra ngoài trước rồi tính.

Trải qua mấy vạn năm diễn hóa, tình huống bên trong chiến trường thượng cổ rõ ràng vượt quá dự đoán của mọi người. Vào lúc này, cẩn thận là trên hết, dù sao đây là di tích tông môn lục phẩm, Lâm Minh cũng không tự đại đến mức cho rằng thực lực của mình hiện giờ có thể đi bất kỳ chỗ nào.

Đây cũng là ý nghĩ của phần lớn võ giả ở đây, vì thế võ giả rơi xuống rừng rậm này liền tụ tập về phía đệ tử Đại Thiện tự phát ra tiếng nói.

Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ đi vài dặm, liền thấy mấy chục võ giả tụ tập ở một bãi đất trống giữa rừng, trong đó mặc áo cà sa màu vàng tự nhiên là đệ tử Đại Thiện tự, trang phục màu đen, ngực theo vật tổ Cự Ma chính là đệ tử Ma Vực thượng cổ. Còn có một ít tộc nhân Mặc Giao tộc, còn lại là đệ tử Thần Hoàng đảo cùng Ngũ Hành Vực.

Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ đến đây không có gì nổi bật, trong lòng Lâm Minh khẽ động, cố ý đi qua lại trước mặt cường giả Toàn Đan sơ kỳ, đối phương căn bản không để ý tới hắn.

“Xem ra bởi vì quy tắc thế giới, chân nguyên bị đè xuống ba thành, cường giả Toàn Đan sơ kỳ cũng không nhìn ra được Dịch Dung thuật của Bích Lạc, Dịch Dung thuật này thật là có chút môn đạo”.

Xác nhận điểm này Lâm Minh liền nhẹ nhõm hơn. Bằng không lỡ như gặp người có quan hệ thân thích với Lôi Mộ Bạch bên phía Nam Hải Ma Vực, lén hạ độc thủ với mình, sẽ là chuyện rất phiền phức.

Ngay lúc này, Lâm Minh nghe tiếng nói hưng phấn mừng rỡ:

- Thiên Vũ biểu muội, là muội ư? Muội cũng ở trong này, muội không sao thật là quá tốt.

Lâm Minh quay lại, nhìn thấy một thanh niên anh tuấn vẻ mặt vui sướng đi tới gần Mục Thiên Vũ, người này chính là Mục Thanh Thư.

Mục Thanh Thư đã sớm biết Mục Thiên Vũ cũng sẽ tiến vào chiến trường thượng cổ, tuy rằng không nhìn ra Dịch Dung thuật của Mục Thiên Vũ, nhưng trong Thần Hoàng đảo đột nhiên xuất hiện khuôn mặt lạ, tu vi lại giống Mục Thiên Vũ, rất dễ dàng đoán ra được thân phận của Mục Thiên Vũ.

Điều này khiến trong lòng Mục Thanh Thư lại ngứa ngáy, hắn thật sự không thể buông bỏ Mục Thiên Vũ, tiếp tục giành thì còn một tia cơ hội xa vời, không giành thì chẳng có gì hết. Không nói khí chất cùng xinh đẹp của Mục Thiên Vũ, chỉ riêng huyết mạch trên người Mục Thiên Vũ cũng làm Mục Thanh Thư vô cùng khao khát. Hắn nằm mơ cũng muốn đặt Mục Thiên Vũ dưới người mà tùy ý giữ lấy, nhưng bởi vì Lâm Minh xuất hiện mà mọi thứ bị hủy!

Mục Thiên Vũ thấy được Mục Thanh Thư, vẻ mặt chán ghét, vốn nàng chỉ là không có cảm tình gì với Mục Thanh Thư, nhưng chưa nói tới chán ghét, nhưng mấy tháng trước nàng tra ra thư cầu cứu của Cầm Tử Nha đưa tới Thần Hoàng đảo chính là bị Mục Thanh Thư chặn lại, đối với hạng người nội tâm âm hiểm suýt hãm hại nàng bất nghĩa, Mục Thiên Vũ từ không có cảm tình biến thành cực kỳ chán ghét.

- Thiên Vũ biểu muội, chiến trường thượng cổ này nguy hiểm khắp nơi, một mình muội rất nguy hiểm. Đi theo cùng ta, có gia gia ta ở đây, sẽ không sao đâu.

Gia gia của Mục Thanh Thư tự nhiên là Thần Hoàng đảo tam trưởng lão Mục Viêm Trác, lần này Mục Viêm Trác cũng đi vào chiến trường thượng cổ.

- Không cần.

Mục Thiên Vũ lạnh lùng nói.

Mục Thanh Thư đụng phải đinh, có chút xấu hổ. Lúc này hắn mới chú ý tới Lâm Minh ở ngay cạnh Mục Thiên Vũ, cảm nhận được tu vi của Lâm Minh, sắc mặt của hắn liền sầm xuống, rõ ràng hắn cũng đoán được thân phận của Lâm Minh.

Lâm Minh cũng lạnh lùng nhìn Mục Thanh Thư, Mục Thiên Vũ đã nói toàn bộ chuyện thư tin cho hắn, lúc trước ở Thần Hoàng đảo, Lâm Minh tự nhiên không thể làm gì được Mục Thanh Thư, lần này gặp được ở chiến trường thượng cổ, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Quan hệ giữa hai người đã như nước với lửa, chỉ là chưa xé mặt ngoài mà thôi.

Mục Thanh Thư cắn răng, chân nguyên truyền âm nói:

“Thiên Vũ biểu muội, đi theo cùng chúng ta. Chúng ta đều là người Mục gia, có lời thề huyết mạch Mục gia, không có khả năng phản bội, người mình đáng tin, nhưng tiểu tử này…”.

Mục Thanh Thư còn chưa nói xong, Mục Thiên Vũ bỗng nói:

- Ngại quá, nhường đường chút.

Thần sắc Mục Thanh Thư ngưng trệ, thân thể cứng đờ, Mục Thiên Vũ lười liếc Mục Thanh Thư, kéo tay Lâm Minh nói:

- Chúng ta đi bên kia.

Nói rồi, nàng kéo Lâm Minh đi ngang qua trước người Mục Thanh Thư.

Sắc mặt Mục Thanh Thư lập tức xanh mét, tay hắn vươn ra còn cứng giữa trời, quay lại đã thấy Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh ngồi ở bãi cỏ sạch sẽ dưới bóng cây đại thụ, hai người dựa rất gần, thậm chí tay còn nắm chưa buông ra.

Thấy tình cảnh này, Mục Thanh Thư nghiến muốn nát răng.

Lâm Minh thì nhất thời không kịp phản ứng, tuy rằng quan hệ thân thiết với Mục Thiên Vũ, nhưng trong lòng hai người chỉ mới nảy sinh mà thôi, ngẫu nhiên tiếp xúc da thịt cũng chỉ là hình thức phải cần, còn chưa bao giờ đơn thuần nắm tay chỉ là vì nắm tay.

Không thể không nói, xúc cảm tay của Mục Thiên Vũ thật là tốt, cầm trong tay mịn màng nõn nã, mềm mại không xương làm người ta lưu luyến.

Lâm Minh đương nhiên biết lòng dạ của Mục Thanh Thư với Mục Thiên Vũ, chuyện đến nước này, hắn không ngại mượn cơ hội chọc tức Mục Thanh Thư, dứt khoát cầm tay Mục Thiên Vũ sờ vuốt nhéo một trận, cảm xúc mịn như ngọc làm Lâm Minh yêu thích không buông tay.

Như vậy lại làm Mục Thiên Vũ đỏ mặt, vốn chỉ là muốn thoát khỏi Mục Thanh Thư dây dưa, không ngờ Lâm Minh được một tấc tiến một thước, do dự một chút, vẫn không rút tay về.

Tam trưởng lão Mục Viêm Trác đừng từ xa nhìn tất cả, sắc mặt âm trầm. Tuy rằng đã không ôm hy vọng với hôn sự giữa Mục Thanh Thư và Mục Thiên Vũ, nhưng hắn cũng không muốn thấy cháu trai của mình bị nhục nhã như thế.

“Thanh Thư, trở về!”.

Mục Viêm Trác chân nguyên truyền âm quát.

Mục Thanh Thư nghiến răng, nhưng không đáp lại, lúc này hắn đã giận đến cả người phát run, hận không thể thiến Lâm Minh rồi chém ngàn vạn đao!

“Thanh Thư, ngươi còn ngại chưa đủ mất mặt hay sao! Bảo ngươi đừng dây dưa Mục Thiên Vũ, ngươi lại không nghe, nàng không phải là người ngươi có được”.

Mục Viêm Trác hiện ra vẻ mặt giận dữ tiếc rèn sắt không thành thép, hắn đã cảm giác được Mục Thanh Thư đã vì chuyện này mà điên cuồng, tiếp tục như thế, chuyện này tất sẽ thành tâm kết không cởi bỏ được trong lòng Mục Thanh Thư khiến ý niệm của hắn vĩnh viễn không thông suốt, từ đó ảnh hưởng tu vi võ đạo cả đời.

“Ta không cam lòng! Ta không giành, chẳng khác nào nhận thua!”.

Mục Thanh Thư sắc mặt hung dữ, tay xiết chặt, móng tay cắm vào trong thịt.

“Ngươi đã thua, tu luyện cho tốt đi, thiên phú của ngươi không kém, tiếp tục tu luyện, ít nhất có thể thành Toàn Đan trung kỳ”.

Toàn Đan trung kỳ, cũng là cảnh giới của Chu Tước tông đại trưởng lão Mục Xích Hỏa, cảnh giới này vốn còn có thể làm Mục Thanh Thư thỏa mãn một chút, nhưng so sánh với Lâm Minh, căn bản chỉ là bã!

Chênh lệch mãnh liệt làm cho Mục Thanh Thư không tiếp thụ được!

Hắn nhìn Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, trong ánh mắt toát ra âm độc, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Không tới thời điểm cuối cùng, ta sẽ không thua!

Nhìn hận ý ngập trời trong mắt Mục Thanh Thư, Mục Viêm Trác biến sắc.

- Thanh Thư, ngươi muốn làm gì, không phải ngươi muốn làm chuyện hoang đường gì đó chứ. Nếu ngươi dùng thủ đoạn làm gì với Mục Thiên Vũ, ngươi tuyệt đối sẽ chết rất thảm. Mục Dục

Hoàng sẽ không tha ngươi, thậm chí trong quá trình ngươi sử dụng những thủ đoạn kia có thể sẽ chạm vào tội phản tông. Ngươi là người Mục gia, trên người ngươi có Huyết Ấn khế ước Mục gia, ngươi cũng biết kết cục phản bội!

Huyết Ấn khế ước là khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo sáng tạo, dùng huyết mạch truyền thừa làm cơ sở định ra khế ước, chỉ cần là người có huyết mạch Mục gia, đều sẽ bị hạn chế.

Nếu như vi phạm, huyết mạch toàn thân sẽ tan rã, công pháp Thần Hoàng chính là dùng huyết mạch làm cơ sở, một khi huyết mạch tan rã, như vậy tu luyện công pháp Thần Hoàng đảo cũng tự nhiên tiêu tán theo.

Muốn đột phá hạn chế Huyết Ấn khế ước này, trừ khi tu vi đạt tới Toàn Đan Chí Cực, thực lực gần tới khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo, mới có thể phá giải được lời thề khế ước.

Còn tất cả hậu nhân trực hệ Thần Hoàng đảo, lúc trưởng thành sẽ ký kết Huyết Ấn khế ước, tuyệt không phản bội tông môn, ngày sau gặp tình huống sẽ còn ký kết lần nữa. Ví dụ như lúc trước Mục Dục Hoàng bảo mọi người ký kết Huyết Ấn khế ước, tuyệt không tiết lộ tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thần Hoàng đảo càng có khuynh hướng tin tưởng con cháu họ Mục mà bài xích đệ tử khác họ.

Thực lực Mục Thanh Thư tự nhiên thua xa Mục Thiên Vũ, nếu muốn dùng thủ đoạn giữ lấy Mục Thiên Vũ, cũng chỉ có thể tìm người khác ra tay, cái này đã chạm vào tội phản tông.

Mục Thanh Thư cắn răng, áp chế ý niệm tà ác trong đầu, nhưng tâm ma một khi đã gieo xuống, sẽ rất khó mà hủy diệt!

Lúc này, rừng rậm rung chuyển, lại vài môn nhân Thần Hoàng đảo áo đỏ đi tới bãi đất trống, lão nhân dẫn đầu cao hơn tám xích, dáng người gầy gò, khung xương rất rộng, ay cầm gậy chống thánh hỏa Ngô Đồng vạn năm, râu dài tới giữa ngực.

Thấy người này, ánh mắt Lâm Minh co rút, người này là Chu Tước tông đại trưởng lão Mục Xích Hỏa, quan hệ giữa Lâm Minh cùng

Mục Xích Hỏa cũng như kẻ thù.

Lần này ngoài ba mươi cao thủ đỉnh cấp đi thẳng tới Ma Thần đế cung, những trưởng lão Toàn Đan khác đi vào chiến trường thượng cổ đều là Toàn Đan sơ kỳ, rất ít Toàn Đan trung kỳ, Mục Xích Hỏa xem như một trong số đó.

Cảm nhận được thân thể Lâm Minh căng thẳng, Mục Thiên Vũ chân nguyên truyền âm nói:

“Yên tâm, cho dù đại trưởng lão hận ngươi, cũng không dám làm gì ngươi”.

“Ừm, ta hiểu rồi”.

Ánh mắt Mục Xích Hỏa quét qua đệ tử Chu Tước tông, dừng lại vài hơi thở trên người Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, không lộ ra khác thường gì, liền bước về phía đội ngũ.

Sau Mục Xích Hỏa, Mục Băng Vân cũng đến, nàng liếc qua thấy được Mục Thiên Vũ, khẽ gật đầu, liền ngồi xuống góc rừng, ngồi xuống điều tức.

Ngoài Thần Hoàng đảo ra, đệ tử tông môn khác cũng lục tục chạy tới.

Trong những võ giả này, Nam Hải Ma Vực và Mặc Giao tộc cùng tu luyện công pháp ma đạo tự nhiên hình thành một đoàn thể, về phần bên phía Thần Hoàng đảo, bởi vì có đông môn phái như Đại Thiện tự, bảy tông Ngũ Hành Vực, Cực Không tông, còn có Thái Huyền điện, người phía chính đạo gấp đôi phía ma đạo.

Chương 464: Ma thần đế cung

Lâm Minh ngồi trong góc, bắt đầu quan sát những võ giả ở đây. Nam Hải Ma Vực, Mặc Giao tộc, cùng với Đại Thiện tự đều có cường giả Toàn Đan trung kỳ tọa trấn, về phần những cao thủ Mệnh Vẫn đã sớm không thấy, quá nửa là bọn họ chạy đi Ma Thần đế cung, quy tắc cấm bay nơi này chưa chắc có thể hạn chế các lão quái đó.

Các đệ tử khác, đa số là cao thủ Tiên Thiên kỳ, cảnh giới Toàn Đan là chính, Hậu Thiên kỳ chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

- Lâm ca, là ngươi ư?

Lúc này, Lâm Minh bỗng nghe có người gọi mình, nhìn lại, thì ra là đệ tử hạch tâm Trương Trấn lúc trước dẫn hắn vào sơn môn Thần Hoàng đảo.

Lúc trước, Trương Trấn dẫn Lâm Minh tham dự luận bàn yến hội của Thiên Quang thượng nhân, nói cho Lâm Minh không ít chuyện về Thần Hoàng đảo cùng Ngũ Hành Vực, quan hệ giữa hai người rất hòa hợp.

- Trương sư huynh, ngươi cũng đến đây?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, thực lực của Trương Trấn mà đến đây thì thật là miễn cưỡng.

Trương Trấn nghe Lâm Minh nói vậy, liền cười khổ không thôi:

- Ta vừa lúc đến gần chiến trường này, muốn đi theo xem một chút, không ngờ nguy hiểm như vậy...

Trương Trấn nói tới đây, vẻ mặt ảo não.

Ngay lúc này, mặt đất dưới chân Trương Trấn bỗng nhiên lồi lên.

Ánh mắt Lâm Minh co rút.

- Cẩn thận!

Vù!

Một con rắn hoa văn đỏ to cỡ cánh tay phóng ra từ mặt đất, Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh đâm ra nhanh như chớp!

Phập!

Trực tiếp đâm vào chỗ ba tấc của con rắn hoa đỏ, đóng đinh con rắn dưới đất!

Một cỗ máu đen phun ra, rải trên mặt đất, cỏ xanh gần đó nhanh chóng héo rũ!

Trương Trấn hoảng sợ toát mồ hôi lạnh, rắn ban đỏ này công kích nhanh như điện xẹt, hơn nữa ẩn chứa độc tố nhìn mà kinh hãi. Trong nháy mắt vừa rồi nếu không phải Lâm Minh ra tay đúng lúc, hắn không cần nghĩ cũng biết mình đã mất mạng.

Cùng lúc đó, trong bãi đất trống này lại có mấy con rắn ban đỏ chui từ dưới đất lên, thế công chớp nhoáng tấn công mấy đệ tử tông môn khác, mấy đệ tử tu vi yếu không né tránh kịp, trực tiếp bị rắn cắn vào cổ họng.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết kinh hồn vang lên, võ giả bị rắn ban đỏ cắn trúng nháy mắt cả mặt biến thành màu tím đen.

- Sư đệ!

Thanh niên bên cạnh võ giả bị cắn liền đỏ mắt, một kiếm chém con rắn ban đỏ, nhưng kiếm chém lên lưng rắn chỉ phát ra tiếng vang như kim loại, căn bản không thể chặt đứt. Mà chỉ chậm trễ một chút, võ giả bị cắn đã mất mạng.

Trong nháy mắt sư đệ cùng tu luyện với mình mười mấy năm đã chết như thế, võ giả kia hết sức đau đớn.

- Mọi người cẩn thận! Rắn này rất khó đối phó!

Các võ giả vốn còn ngồi dưới đất đều đứng lên.

Bởi vì chân nguyên bị áp chế còn ba thành công kích của các cường giả Tiên Thiên bình thường căn bản không phá được phòng ngự của rắn ban đỏ.

Xẹt xẹt xẹt!

Các cường giả Toàn Đan đồng loạt ra tay, từng con rắn ban đỏ bị chém làm hai, nhưng sinh mệnh lực những con rắn này rất mạnh, dù bị chém đứt vẫn há mồm cắn những võ giả.

- Nghiệt súc, chịu chết!

Nhà sư râu dài dẫn đầu Đại Thiện tự cầm thiền trượng đập xuống, chỉ thấy những đạo ánh sáng vàng hiện ra, mơ hồ có phạm âm vang lên, một đạo kim thân phật tượng trên trời giáng xuống trực tiếp đập mười mấy con rắn ban đỏ thành thịt nát.

Có nhà sư râu dài ra tay, áp lực của mọi người liền giảm đi, nhưng ngay lúc này mọi người nghe được tiếng sột soạt từ xa truyền đến, nó như cả trăm cả ngàn con rắn đang cùng nhau di chuyển.

- Đi!

Dù là cao thủ Toàn Đan trung kỳ cũng không có lòng tin đối mặt với đàn rắn, mọi người cùng nhau thi triển thân pháp, xông vào rừng rậm.

- Lâm Minh, chúng ta mau đi!

Mục Thiên Vũ vội hô.

- Ừ!

Lâm Minh không nói hai lời, kéo theo Trương Trấn tiến thẳng vào sâu trong rừng.

Trên đường, cao thủ Toàn Đan mở đường, hào quang bảo khí bắn ra, nơi đi ngang qua dây mây bị chém nát, cỏ cây tán loạn.

Tinh thần lực bị hạn chế, mọi người chỉ tra xét được mười mấy trượng mà thôi, chút khoảng cách như thế thật không có tác dụng gì lớn, đợi bọn họ dùng cảm giác tra xét được nguy, nguy hiểm cũng đã ở ngay trước mắt.

Trong lúc chạy tốc độ cao, một dây mây màu đỏ lặng lẽ vươn ra từ trong đất, nhắm ngay vào một võ giả Tiên Thiên bay ngang qua, bắn ra như chớp!

Phập!

Chân nguyên hộ thể của võ giả Tiên Thiên kia lập tức bị đâm thủng như giấy, dây mây đỏ chui vào đùi hắn, vô số sợi tơ đâm vào thịt bắt đầu hút máu.

- A!

Võ giả kia phát ra tiếng hét thảm thiết, thân thể nhanh chóng khô quắt thấy rõ bằng mắt thường, những đường màu đỏ trải rộng trên dây mây, vốn đã to bằng cánh tay liền nhanh chóng căng phồng ra.

- Cẩn thận, là thực vật hút máu!

Dây mây màu đỏ này cực dai, võ giả Tiên Thiên bị áp chế chân nguyên chỉ còn ba thành căn bản không làm gì được nó, từng võ giả bị dây mây hút máu bị dây mây bắn trúng, liền chết như thế!

- Đệ đệ!

Một cao thủ Toàn Đan Mặc Giao tộc nhìn thấy đệ đệ mình bị dây mây hút máu đâm trúng bụng, đỏ mắt một đao chặt đứt dây mây hút máu. Máu phun ra từ mặt cắt dây mây, nhưng đoạn dây mây bị chặt vẫn cắm vào người đệ đệ hắn, vẫn còn hút máu.

- Đáng chết!

Cao thủ Toàn Đan Mặc Giao tộc nắm lấy đoạn dây mây đứt, kéo nó ra khỏi người đệ đệ mình. Nhưng sợi dây mây bị rút ra, những sợi tơ đã đâm xuyên vào thịt kéo theo thịt đi ra, võ giả kia hét thảm, sắc mặt tái nhợt hơi thở mong manh.

- Dây mây này sợ lửa!

Có đệ tử Thần Hoàng đảo bỗng hô lên, vừa rồi hắn dùng võ kỹ Chu Tước Cấm Thần lục công kích dây mây, trực tiếp đốt trọi một sợi dây mây.

Tiếp theo, Mục Xích Hỏa hét lớn, hai tay đẩy ra, sóng lửa ngợp trời thiêu đốt, những dây mây đỏ kia gặp sóng lửa liền nhanh chóng héo rũ, một lát sau đều rút sâu vào trong rừng.

Nhìn cảnh này, Lâm Minh âm thầm kinh hãi, lão già Toàn Đan trung kỳ kia dù bị áp chế còn ba thành thực lực vẫn mạnh mẽ như trước.

Lúc này mọi người mới thở phào.

- Nơi này không nên ở lâu.

Mục Xích Hỏa nói.

Mọi người không dám coi thường, thi triển thân pháp chạy vào sâu trong rừng.

- Thật là xui xẻo, cứ tưởng nơi này sẽ có cơ duyên, kết quả lại là một chỗ quỷ quái, cơ duyên tốt không có, cơ duyên chết ở khắp nơi!

- Đừng oán giận, chúng ta không trở về được, chỉ có thể đi tới trước.

Chỉ một thoáng vừa rồi, võ giả nơi này đã tổn thất một phần mười, cường giả Toàn Đan thì không một ai ngã xuống, chết đều là Tiên Thiên sơ kỳ trung kỳ, còn có võ giả Hậu Thiên kỳ.

Bị thiệt thòi hai lần, các võ giả cũng cẩn thận hơn, dù chỉ có thể phát ra cảm giác không đến hai mươi trượng, nhưng cũng mở ra mọi lúc, ít nhất có thể dự phòng được nguy hiểm xuất hiện trong lòng đất.

...

Lúc này ở cách trăm dặm, trên một mảnh sa mạc, hai mươi đường ánh sáng mờ nhạt lóe qua bầu trời, đó là độn quang khi những cao thủ đỉnh cấp bay qua để lại.

Quy tắc cấm bay trong thế giới tàn phá này cuối cùng không ảnh hưởng được cường giả Mệnh Vẫn, chỉ làm tốc độ bay của bọn họ bị kìm chế rất lớn, bằng không khoảng cách chỉ khoảng trăm dặm, chỉ cần nửa nén nhang là có thể xẹt qua.

Lúc này, ba đạo độn quang trong đó ngày càng thấp, cuối cùng chầm chậm hạ xuống, ba lão nhân hai nam một nữ bất đắc dĩ đáp xuống đất. Tu vi của bọn họ đều là Toàn Đan hậu kỳ, càng đi sâu vào trong thế giới tàn phá, pháp tắc càng áp chế mạnh mẽ, bây giờ ngay cả cường giả tu vi Toàn Đan hậu kỳ bình thường cũng không bay nổi.

Nữ trưởng lão trong ba người nhìn hơn hai mươi đường ánh sáng ngày càng mờ đi giữa trời, thở dài:

- Xem ra Ma Thần đế cung này vô duyên với chúng ta.

- Hắc hắc, lão phu vốn đến đây là góp vui, dù là thật sự đi Ma Thần đế cung, có những lão quái Mệnh Vẫn ở đó, Phạm Thiên Long Căn chúng ta cũng tuyệt đối không chiếm được. Nhiều lắm là chiếm được một ít cơ duyên nhỏ, không ngờ bây giờ ngay cả cửa vào còn chưa được, cũng bớt lo thôi!

- Ừ, không vào được Ma Thần đế cung dù đáng tiếc, nhưng thật vào được cũng chưa chắc là chuyện gì tốt, không ai biết bên trong có gì, chúng ta ở bên ngoài, cũng chưa chắc không gặp được cơ duyên...

...

Theo lực lượng pháp tắc không ngừng mạnh thêm, Mục Dục Hoàng cũng có chút không duy trì được, nàng đã là người duy trì lâu nhất trong võ giả Toàn Đan hậu kỳ.

“Thấy rồi, hẳn là nó”.

Đúng lúc này, bên tai Mục Dục Hoàng vang lên chân nguyên truyền âm của Mục Phượng Tiên.

Mục Dục Hoàng nhìn ra xa, mơ hồ thấy được một cái bóng mờ ở bầu trời xa, đó là một tòa cung điện rực rỡ.

Ma Thần đế cung?

Trong lòng Mục Dục Hoàng cả kinh.

Ma Thần đế cung thoạt nhìn mơ hồ vặn vẹo, không giống như thực thể.

Cường giả Mệnh Vẫn bay đằng trước cũng phát hiện ra Ma Thần đế cung to lớn, tăng nhanh tốc độ bay.

Ma Thần đế cung to lớn, kéo dài không biết bao nhiêu dặm, cung điện dựng thẳng giữa sa mạc, xung quanh có rất nhiều cột trụ rất to, trên trụ có đầy phù điêu vật tổ.

Ở giữa Ma Thần đế cung có một pho tượng Ma Thần mặc áo giáp, cầm búa lớn. Pho tượng cao tới trăm trượng, chỉ đứng đó liền tự nhiên phát tán ra một cỗ khí tức man hoang thời đại thượng cổ, truyền ra khắp nơi, xuyên qua trời đất làm tâm thần người ta rung động mạnh.

Nên biết, pho tượng Ma Thần này đã sừng sững mấy vạn năm, những cường giả Mệnh Vẫn bay tới cạnh pho tượng bé nhỏ như một đám muỗi.

“Chân nguyên bị áp chế chỉ còn lại hai thành”.

Huyễn Vô Cực thầm giật mình, lực lượng pháp tắc thế giới này quá cổ quái, ngay cả cường giả Toàn Đan hậu kỳ cũng không bay nổi, bây giờ đối mặt với pho tượng Ma Thần đế cung khổng lồ, Huyễn Vô Cực thật sinh ra một loại cảm giác muốn quỳ bái.

Loại cảm giác này, làm Huyễn Vô Cực kinh hãi không thôi!

Không biết lúc trước rốt cuộc là ai điêu khắc ra pho tượng khủng bố như vậy, bên trên như ngầm chứa lực lượng pháp tắc, như vậy... Chỉ mỗi một pho tượng đã làm mình như thế, tiến vào Ma Thần đế cung, nếu như gặp được cái gì, vậy còn có thể chống cự được ư?

Huyễn Vô Cực hít sâu một hơi, đi sâu vào thế giới tàn phá này, hắn ngày càng phát hiện mình so với Ma Đế mấy vạn năm trước, quả thật yếu ớt như đứa trẻ sơ sinh!

“Tu vi Ma Đế sâu không lường được, dù là cường giả phong hoàng trên Thiên Diễn đại lục hiện tại cũng không đáng nhắc ở trước mặt hắn!”

Chương 465: Hoang nguyên màu máu

Huyễn Vô Cực đang nghĩ ngợi, chợt thấy bên cạnh nhoáng lên một cái, thân ảnh tộc trưởng Mặc Giao tộc đột nhiên đáp xuống, hóa thành một trận gió đen vọt về phía Ma Thần đế cung!

Tộc trưởng Mặc Giao tộc tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, theo hắn nghĩ, Ma Thần đế cung đã hoang phế mấy vạn năm, cho dù có pháp trận phòng hộ gì cũng mất đi hiệu lực, nhưng mà dù vậy, để cẩn thận đề phòng hắn vẫn thúc giục chân nguyên tới mức hạn, phía sau hắn, mơ hồ hiện ra một hư ảnh Giao Long.

Huyễn Vô Cực thấy một màn như vậy, căn bản không chút động tâm, chỉ cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ, ngu ngốc!

- Xoạt!

Mắt thấy lúc tộc trưởng Mặc Giao tiến vào chỗ cửa vào chủ điện Ma Thần đế cung, một đạo sáng đỏ nhạt đột nhiên nhoáng lên một cái, ở lối vào đế cung đột nhiên xuất hiện một vầng sáng, giống như thủy triều mãnh liệt tràn ra ngoài, đánh lên người tộc trưởng Mặc Giao.

Chỉ nghe bồng một tiếng, thân thể tộc trưởng Mặc Giao giống như một quả bóng cao su bắn ngược trở về, trên không phun ra một ngụm máu.

Thấy một màn như vậy, cường giả Mệnh Vẫn ở đây sắc mặt đều khẽ biến, một cái đại điện đã hoang phế mấy vạn năm, không ngờ còn có trận pháp thủ hộ? Hơn nữa uy lực trận pháp này còn mạnh mẽ như vậy! Ngay cả Mặc Giao tộc trưởng Mệnh Vẫn tầng hai cao thủ bị đánh lên cũng phải hộc máu.

Tuy rằng nguyên nhân là do tộc trưởng Mặc Giao bị áp chế chân nguyên chỉ còn hai thành, nhưng mà nên biết rằng pháp trận cửa vào Ma Thần đế cung chỉ là pháp trận phòng ngự mà thôi.

Pháp trận phòng ngự, va chạm vào tộc trưởng Mặc Giao đã khiến cho hắn bị hộc máu, nếu như là pháp trận công kích, vậy còn không phải là trong nháy mắt mất mạng sao?

Trong lòng những cường giả Mệnh Vẫn ở đây đều âm thầm đề phòng, Ma Thần đế cung này quá khủng bố nếu còn tưởng nó trải qua năm tháng đã lâu mà bị hoang phế thì tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Mặc Giao tộc trưởng lau tơ máu khóe miệng, nhìn pháp trận phòng ngự vẫn còn chớp động kia, sắc mặt âm trầm, đây là pháp trận quỷ quái gì, không ngờ trải qua hơn mấy vạn năm, hơn nữa sau mấy vạn năm còn mạnh như vậy, cái này làm sao bố trí ra được?

...

Trong rừng rậm này, khắp nơi đều ẩn chứa sát khí, một đường tiến tới, không ngừng có võ giả tử vong, một canh giờ sau mới ra khỏi rừng rậm, số lượng võ giả đã chết ba thành.

- Nơi này là...

Hiện ra trước mặt mọi người là bình nguyên mênh mông vô bờ màu đỏ sậm, lỗ chỗ trong mắt đất có xương trắng chưa bị vùi lấp, trên mặt đất bia đá màu xám cắm lộn xộn, bia đá có lớn có nhỏ, trên mỗi tấm bia đá đều có khắc phù văn cổ xưa phức tạp, hoàn toàn khác với hệ thống phù văn Yêu Diễn đại lục, căn bản xem không hiểu chúng viết gì.

Phiến bình nguyên đỏ sậm này, lại phát ra một loại áp bách cực độ, ngay cả bầu trời đều màu đỏ, phiếm lên từng mảng huyết quang.

Từ rừng rậm nguyên thủy tới hoang nguyên màu máu, mức chênh lệch mức nước của dòng sông và mặt biển quá lớn, nhìn qua vô cùng rung động.

Có lần vừa rồi, sau khi nhìn thấy bình nguyên màu đỏ quỷ dị này, trong lòng mọi người đều hoàn toàn cảnh giác.

Tuy nhiên đã tới bước này, đi xuống là nguy hiểm, tiếp tục ở lại rừng rậm cũng là nguy hiểm, như vậy không bằng cứ tiến về phía trước, có lẽ có thể tìm được một chút cơ duyên.

- Chúng ta đi.

Bước vào bình nguyên đỏ sậm đầu tiên là một lão nhân Nam Hải Ma Vực mũi ưng, hắn là trưởng lão của Nam Hải Ma Vực tên là Liên Thành Cổ, tu vi Toàn Đan trung kỳ, bên phía Nam Hải Ma Vực ngoài có hai trưởng lão Toàn Đan trung kỳ, còn có chín cường giả Toàn Đan sơ kỳ, trong đó hai, ba người đã là Toàn Đan sơ kỳ đỉnh phong, luận thực lực, Nam Hải Ma Vực mạnh nhất trong tất cả môn phái, bọn họ cũng tự tin nhất.

Nhưng mà bước vào mảnh hoang nguyên màu máu này, sắc mặt Liên Thành Cổ lại khẽ biến, hoang nguyên màu máu này áp chế chân nguyên lại càng mạnh, hắn chỉ có thể vận dụng được hai thành rưỡi chân nguyên.

- Lại áp chế nửa thành!

Liên Thành Cổ trầm giọng nói.

- Pháp tắc nơi này quá cổ quái, nếu cứ như vậy, chúng ta sẽ càng ngày càng nguy hiểm.

Một gã trưởng lão khác vẻ mặt lo lắng, hắn quyết định, nếu chân nguyên bị áp chế dưới hai thành sẽ không tiếp tục đi tới. Nếu không còn tiếp tục cậy mạnh rất có thể bị hung thú giết chết.

Sau võ giả Nam Hải Ma Vực, những võ giả tông môn khác cũng theo thứ tự bước vào rất nhiều người mở ra phòng hộ thăm dò khe nứt không gian, ở cạnh nơi này không có sinh mệnh, cũng không biết có phải khe nút không gian sẽ xuất hiện sự tình gì, mở ra phòng hộ vẫn an toàn hơn một chút.

Dọc đường đi rất cẩn thận, tất cả đều cảnh giác, dù thế nào, thì vẫn cảm giác được hoang nguyên màu máu này nguy hiểm còn hơn rừng rậm lúc trước.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là một đường tiến tới, đã hai khắc mà không gặp phải nguy hiểm gì.

Những người khác trong lòng không khỏi nghi ngờ, lúc này, lão nhân mũi ưng Nam Hải Ma Vực đi trước đột nhiên biến sắc, một chưởng đột nhiên vỗ xuống dưới.

Chỉ nghe ầm một tiếng, đất đá nổ tung, võ giả đi sau không khỏi kinh hãi, còn tưởng rằng địch tập kích, nhưng mà không nghĩ tới chính là trong lúc đất đá nổ tung, một thanh cự kiếm bắn vọt ra.

Trường kiếm thân dài năm xích, toàn thân đen như mực, mơ hồ phát ra khí thế có thể so sánh với bảo khí địa giai thượng phẩm!

- Cái gì?

Ánh mắt tất cả những võ giả ở đây tỏa sáng, từ trong lòng đất tùy tiện chụp một chụp không ngờ chụp được một kiện bảo khí địa giai thượng phẩm! Không đúng, không phải địa giai thượng phẩm, xem khí thế dao động từ bảo khí kia, chắc chỉ là địa giai trung phẩm, nhưng lại so với bảo khí địa giai trung phẩm bình thường mạnh hơn nhiều lần, chắc là vượt qua bảo khí địa giai trung phẩm.

Lâm Minh sờ sờ cằm, trong lòng thầm nghĩ:

- Bảo khí địa giai trung phẩm Luyện Khí sư thời đại thượng cổ luyện chế ra so với bảo khí địa giai trung phẩm bây giờ mạnh hơn vài lần.

Bảo khí địa giai trung phẩm đã thập phần quý báu, lúc trước Lôi Mộ Bạch dùng là Đại Hoang huyết kích phỏng chế, cũng chỉ là đỉnh cấp bảo khí địa giai trung phẩm mà thôi.

Lâm Minh ánh mắt rất cao, tự nhiên không cảm thấy gì lạ, nhưng những kia võ giả bên cạnh hắn ánh mắt đều tỏa ánh sáng, trong số bọn họ phần lớn đều dùng bảo khí địa giai hạ phẩm, bảo khí địa giai trung phẩm vượt mức như vậy, tự nhiên khiến cho bọn họ đỏ mắt.

Nguy hiểm qua đi, rốt cuộc cũng gặp được cơ duyên!

Đây là ý nghĩ trong lòng phần lớn võ giả.

Chỗ hoang nguyên màu máu này nhìn qua nguy hiểm, kỳ thật không có gì nguy hiểm, ngược lại còn mai táng rất nhiều người chết và bảo khí, rất có thể là cổ chỉ của chiến trường cổ.

Nếu theo phía sau Nam Hải Ma Vực, căn bản kiếm là không thể lấy được, muốn đoạt trong tay bọn họ lại đánh không lại.

Nghĩ như vậy, rất nhiều võ giả tốp năm tụ ba, lặng yên biến đổi phương hướng, rời khỏi đại đội, để cẩn thận, đội ngũ những võ giả này thường có cao thủ Tiên Thiên Chí Cực dẫn dắt, thấp nhất cũng có tới hai ba tên Tiên Thiên hậu kỳ.

Đại đội càng đi càng ít, ngay cả võ giả Nam Hải Ma Vực cũng từng người tản ra, ai đều muốn nhiều kiếm một ít bảo khí, đi theo phía sau Liên Thành Cổ muốn kiếm thì còn lâu.

- Chúng ta đi bên kia.

Lâm Minh quay sang Mục Thiên Vũ nói, đại đội càng ngày càng ít, nếu tiếp tục đi theo sau Liên Thành Cổ thì có vẻ rất ngu xuẩn.

- Ừ!

Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh kết bạn rời đi, hoang nguyên màu máu này có phải thật sự an toàn hay không, vẫn không thể biết chắc!

Tin rằng rất nhiều người trong lòng cũng hiểu được điểm này, nhưng mà thấy lợi trước mắt, nhìn thấy Liên Thành Cổ chụp một cái chụp được một kiện đỉnh cấp bảo khí địa giai trung phẩm, bọn họ cũng không chống nổi sự mê hoặc.

Có lẽ chiến trường thượng cổ này, chẳng những có bảo khí, nói không chừng còn có các đồ vật khác, thậm chí có thể nhặt được một quả Tu Di giới, bên trong còn có toàn bộ gia sản cao thủ đỉnh cấp, nếu như vậy thì thực sự một bước lên mây.

Mục Thanh Thư đứng xa xa nhìn bóng dáng Lâm Minh và Mục

Thiên Vũ, oán hận cắn răng, thậm chí hắn còn nghĩ muốn xông lên giết người, đáng tiếc nếu làm như vậy, huyết mạch trong cơ thể hắn trong vòng nửa năm, sẽ tiêu tan toàn bộ, công lực mất hết.

Không có biện pháp trả thù Lâm Minh, nhưng trơ mắt nhìn Lâm Minh và Mục Thiên Vũ càng ngày càng gần, tình chàng ý thiếp, hắn cảm giác buồn bực, tức muốn hộc máu.

Mục Viêm Trác đứng phía xa nhìn thấy tất cả, thở dài một hơi.

Sự thật thật tàn khốc, kết quả đã rất rõ ràng, chỉ là rất nhiều lúc cũng không phải lúc nào cũng ngọt ngào, nhất là bị người ta hoành đao đoạt ái, cướp đi hết thảy, loại tư vị này, rất khó chịu...

Dọc đường đi, Lâm Minh đều rất cẩn thận, cảm giác toàn lực tản ra, tại thế giới kỳ dị này, cảm giác Lâm Minh cũng chỉ có thể phát hiện trong phạm vi hai mươi trượng mà thôi, nếu như xâm nhập vào trong lòng đất, vậy thì càng ngắn hơn, chỉ có trên dưới mười trượng.

Trong mười trượng sâu này, đủ màu hài cốt tràn ngập.

- Nhiều hài cốt như vậy!

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, các loại hài cốt, chỉ có một ít là hài cốt bình thường, mấy vạn năm chôn sâu trong lòng đất đã hóa đá, mà có một ít lại không bị năm tháng ảnh hưởng, trong suốt như ngọc chất vậy, thậm chí có một ít lại có tới bảy màu, mà những điều này hiển nhiên là liên quan tới tu vi và công pháp người chết khi còn sống tu luyện.

- Đúng là có Tu Di giới...

Lâm Minh phát hiện rõ ràng, trên một ngón tay có đeo một quả Tu Di giới, đánh ra một chiêu, Tu Di giới từ trong lòng đất bay ra, nhưng mà dùng tinh thần lực tra xét một phen, Lâm Minh lại khẽ lắc đầu, tiểu thiên thế giới bên trong Tu Di giới đã sụp đổ.

Loại tiểu thế giới này vốn đã không ổn định rồi, bình thường Tu Di giới địa giai hạ phẩm, tiểu thiên thế giới cũng chỉ tồn tại được mấy ngàn năm mà thôi.

Không riêng gì Tu Di giới, có rất nhiều bảo khí cũng mục nát, bảo khí chân chính ở trong mặt đất mấy vạn năm mà không hư, đều là loại đặc thù. Lúc này mới một khắc thôi, Lâm Minh vẫn chưa phát hiện được một kiện.

- Hả? Đó hình như là...

Mục Thiên Vũ trong lòng vừa động, nhìn phía mười mấy trượng cách đó không xa, ở chỗ đó có một bụi hoa kỳ dị.

Tại trên hoang nguyên vô ngần này, lại có một bụi hoa như vậy, đúng là chuyện lạ thường.

- Huyết Sát Hoa? Không nghĩ đến ở đây là có cái này...

Huyết Sát Hoa là một loại linh hoa chỉ sinh trưởng ở khu vực dày đặc huyết khí sát khí, chỉ có cơ duyên xảo hợp mới có thể dựng dục nảy mầm, nhưng mà sinh trưởng cực kỳ chậm, sống tới trăm ngàn năm, cho nên ở Thiên Diễn đại lục cực kỳ thưa thớt, không nghĩ tới ở trong này lại có một đám lớn như vậy.

Tuy nhiên, nơi này vốn là chiến trường thượng cổ, vốn đã có sát khí nồng đậm, hơn nữa qua mấy vạn năm không có người thu thập cho nên dựng dục ra một đám lớn như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

- Huyết Sát Hoa này rất có lợi với bản mạng Chu Tước Hỏa Nhi của ta, đúng là vận khí tốt!

Mục Thiên Vũ trong lòng vui vẻ, đang muốn tiến lên thu thập, đột nhiên bước chân dừng lại, khẽ nhíu mày, nàng cảm giác rõ ràng có mấy cỗ khí tức ẩn nấp gần Huyết Sát Hoa, sát khí ẩn ẩn, như hổ rình mồi.

Khí tức này thuộc về nhân loại, tám chín phần mười là đồng bạn mới theo chân bọn họ, trong đó còn có một cường giả Toàn Đan.

- Dùng Huyết Sát Hoa làm mồi, giết người cướp của sao?

Mục Thiên Vũ trong lòng cười lạnh.

Chương 466: Toàn diện áp chế

- Chắc là võ giả Nam Hải Ma Vực.

Lâm Minh chân nguyên truyền âm nói, hắn gần như đồng thời cùng Mục Thiên Vũ phát hiện phía sau Huyết Sát Hoa có vài người ẩn nấp, bọn họ thông qua một bí pháp bí mật để ẩn nấp.

Nhìn thấy một đám Huyết Sát Hoa như vậy mà không thu thập, lại ngược lại còn ở sau ẩn nấp, như vậy mục đích cũng quá rõ ràng rồi.

Chắc là muốn đợi có người bị Huyết Sát Hoa hấp dẫn, thời điểm tiến lên thu thập, buông lỏng cảnh giác mới bắt đầu đánh lén.

Nhưng mà hẳn những người này cũng phát hiện, cổ bảo trên chiến trường này phần lớn đã mục nát, muốn tìm một kiện hoàn hảo cũng không dễ dàng gì, không bằng giết người cướp của vơ vét tài sản càng thêm nhanh chóng, dù sao tiến vào chiến trường thượng cổ này kém cỏi nhất cũng là đệ tử hạch tâm đại tông môn, trên người đều là thứ xa xỉ.

- Lòng người thật là hiểm ác, vừa rồi, tất cả võ giả tụ tập cùng một chỗ, có nguy hiểm có thể tạm thời liên hợp lại cùng đối phó, nhưng mà bây giờ, thấy bảo vật trước mắt nên lập tức phân tán ra, lúc này giết người, chỉ cần làm cho sạch sẽ, vậy thì ai biết.

Lâm Minh mặt không đổi sắc ngón tay đặt lên trên Tu Di giới.

Mà bước chân Mục Thiên Vũ chỉ hơi lưỡng lự, liền tiếp tục ra vẻ không biết đi tới ngắt Huyết Sát Hoa.

Mà cách Huyết Sát Hoa không xa, hai thân ảnh ẩn nấp trong một quang ảnh vặn vẹo, trong đó có một lão nhân tu vi mới bước vào Toàn Đan, hắn nhìn Mục Thiên Vũ càng ngày càng tới gần, ánh mắt thâm trầm, hắn đối với phương pháp ẩn nấp của mình vô cùng tự tin, hơn nữa cho dù bị phát hiện cũng không việc gì, hai con mồi này tu vi chỉ là Tiên Thiên và Hậu Thiên mà thôi.

Thanh niên bên cạnh lão nhân, cái đầu lớn đến lạ thường, hắn tham lam đánh giá Mục Thiên Vũ, liếm liếm môi nói:

- Chu lão, ngươi quá cẩn thận rồi, đối phó hai người kia cũng cần đánh lén?

- Cẩn thận thuyền dùng vạn năm, ta đột phá Toàn Đan mới chỉ có hai mươi năm, mà bọn họ đều là những thiên tài các đại tông môn, khó tránh khỏi có thủ đoạn bảo mệnh, một khi để bọn họ chạy thoát thì rất phiền toái! Một lát nữa ta đối phó nữ nhân kia, Liên Kiệt ngươi ra tay đối phó tên tiểu quỷ Hậu Thiên kỳ đó.

- Hắc hắc, tiểu tử Hậu Thiên kỳ cũng muốn tới nơi này để được phân chén canh, muốn chết.

Thanh niên tên là Liên Kiệt cười lạnh nói, từ trong Tu Di giới rút ra một thanh Hậu Bối đao màu đen hàn quang dày đặc.

- Không nên coi khinh tiểu tử kia, rất có thể hắn có chiến lực Tiên Thiên kỳ, võ giả tiến vào nơi này thiên tài chiếm đa số, hơn nữa hắn chỉ có tu vi Hậu Thiên kỳ lại có thể sống đến bây giờ, rất không đơn giản!

Lão nhân vừa nói, vừa vận chuyển chân nguyên toàn thân, phương pháp ẩn nấp của hắn có thể ngăn cách dao động chân nguyên, cho nên cũng không sợ bị Mục Thiên Vũ cảm nhận được sát khí.

- Cho dù hắn có chiến lực Tiên Thiên kỳ, với ta mà nói cũng giống nhau!

Liên Kiệt rất tự tin nói, bản thân hắn chính là một trong những đệ tử thân truyền Nam Hải Ma Vực, tuy rằng tu vi chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ nhưng lại có thể so sánh với cường giả Tiên Thiên Chí Cực, bình thường gặp võ giả đồng cấp, hắn có thể thoải mái giết chết.

Mục Thiên Vũ xoay mình ngắt Huyết Sát Hoa, sau lưng hoàn toàn hướng về địch nhân, lão nhân áo đen cười lạnh một tiếng:

- Động thủ!

- Roẹt!

Kiếm quang màu đen cắt qua hư không, giống như rắn độc xuyên tim.

Mục Thiên Vũ nhẹ nhàng cười, nhanh chóng xoay người, không biết khi nào, trong tay Mục Thiên Vũ đã xuất hiện một thành trường kiếm đỏ thẫm dài bốn xích, ngọn lửa đỏ rực hiện lên, Hỏa Phượng phóng lên cao!

Một năm rưỡi này, tuy rằng Mục Thiên Vũ vẫn chưa đột phá Toàn Đan, nhưng mà thực lực lại không ngừng tăng cao, nhất là ba tháng nay, Mục Thiên Vũ tìm hiểu Chu Tước Cấm Thần lục Lâm Minh mang về tới tầng thứ sáu công pháp, tuy rằng chỉ là lĩnh ngộ một ít da lông, nhưng cũng đủ để cho thực lực nàng tăng thêm một bậc!

- Ầm!

Kiếm quang màu đen bị đánh tan, Hỏa Phượng thế đi không giảm, há mồm ngoặm tới lão nhân áo đen!

- Cái gì?

Lão nhân áo đen sắc mặt đại biến, một chiêu đánh tan một chiêu đánh lén của mình, lại còn áp chế lại mình, tu vi Tiên Thiên kỳ có thể áp chế Toàn Đan, loại thiên tài có thực lực đỉnh cấp này, toàn bộ Nam Thiên Vực chỉ sợ cũng không vượt qua một bàn tay, mình tại sao lại xui xẻo như vậy?

Trong lúc lão nhân áo đen đánh lén, đồng thời thanh niên đầu to cũng ra tay, Hậu Bối đao dài bốn xích xé rách không gian, đao phong dày đặc, mục tiêu công kích của hắn tự nhiên là Lâm Minh.

Thanh niên đầu to có chiến lực có thể so với cao thủ Tiên Thiên Chí Cực, nếu như hắn ở thời kỳ toàn thịnh, Lâm Minh còn có thể tốn một chút tay chân. Nhưng mà bây giờ, thanh niên đầu to chân nguyên bị áp chế gần tám thành, đối mặt với Lâm Minh có Tôi Tủy lực lượng mà nói, quả thực là chê cười.

Lâm Minh ngay cả thương cũng không ra, chỉ một quyền đấm ra.

- Ầm!

Không cần quy tắc áp chế chân nguyên, Tôi Tủy lực bùng nổ, ánh đao thanh niên đầu to bị đấm nát, dưới ánh mắt sợ hãi của thanh niên đầu to, một quyền Lâm Minh lại nện lên ngực hắn.

Theo một tiếng cốt nhục vỡ vụn vang lên, thanh niên đầu to kêu thảm một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài, bởi vì ngực phải đã bị Lâm Minh một quyền đánh vỡ, tay phải hắn với một góc độ cổ quái mềm rũ nằm trên mặt đất.

- Hả? Không chết?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, đối phương tu vi chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ mà thôi, lại bị áp chế chân nguyên, hắn còn tưởng rằng tùy ý một quyền có thể đánh hắn mất mạng, không nghĩ tới hắn lại không chết, xem ra tên này đại khái là một nhân vật thiên tài Nam Hải Ma Vực.

Lão nhân áo đen lúc này mới chật vật chống đỡ dư lực một kiếm của Mục Thiên Vũ, quay đầu thấy một màn thanh niên đầu to bị bay ngược ra ngoài, sắc mặt lập tức đại biến.

- Liên Kiệt!

Lão nhân áo đen khẩn trương, hắn hiển nhiên vô cùng để ý tính mạng thanh niên Liên Kiệt kia, lập tức muốn qua cứu hắn, nhưng mà lúc này, kiếm thứ hai của Mục Thiên Vũ cũng đã chém thẳng xuống rồi!

Ngọn lửa chân nguyên phun ra nuốt vào, một đường đi qua, đất đá liên tục nổ tung.

- Hỗn đản!

Lão nhân áo đen thất thố, giơ kiếm chắn lại, mạnh mẽ chống lại một kiếm, thân thể lại bị hỏa kình cuốn bay, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng mà hắn cũng nương theo một kích này rơi xuống bên cạnh thanh niên đầu to:

- Liên Kiệt!

Lão nhân áo đen mạnh mẽ áp chế chân nguyên quay cuồng trong người, ôm lấy Liên Kiệt đã nửa sống nửa chết, đút cho hắn ăn một viên đan dược.

Đang lúc đánh giáp lá cà còn cấp cho đối phương cơ hội chữa thương sao? Lâm Minh tiến lên trước một bước, đang muốn ra tay, lúc này, lão nhân áo đen đột nhiên nói:

- Không cần đánh, có đánh chết chúng ta cũng không được gì.

Lâm Minh nghe xong vừa bực mình lại vừa buồn cười, ngươi muốn đánh lén giết người thì giết, kết quả sau khi đánh lén phát hiện đánh không lại, còn muốn không đánh?

Quả thực buồn cười!

Mặc kệ lão nhân áo đen nói lời vô nghĩa, Lâm Minh lấy Đại Hoang huyết kích ra, một kích đâm thẳng tới lão nhân áo đen, mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn vũ động bay ra!

Huyết Ẩn Toàn Sát!

Lâm Minh đã sớm muốn cùng cường giả Toàn Đan giao thủ, chỉ là Tiên Thiên và Toàn Đan chênh lệch quá lớn, Lâm Minh vẫn không có thực lực này, nhưng mà bây giờ ở trong thế giới tàn phá này, chân nguyên bị áp chế rất mạnh, tự nhiên Lâm Minh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trong nháy mắt kia, Lâm Minh trực tiếp mở ra Tà Thần lực, Tôi Tủy lực cũng thúc giục đến cực hạn!

Lão nhân áo đen nhìn thấy Lâm Minh một kích đâm tới mình, trong lòng nổi giận, đánh không lại Mục Thiên Vũ, xem như hắn xui xẻo, nhưng thanh niên trước mặt này tu vi chỉ vẻn vẹn Hậu Thiên hậu kỳ, cũng muốn nghiền ép hắn, hắn làm sao không giận!

- Cút cho lão phu!

Lão nhân áo đen một kiếm bổ tới Lâm Minh, kiếm quang thô to đâm thẳng ngực Lâm Minh, Mục Thiên Vũ nhìn thấy một màn này, trong lòng căng thẳng, đang muốn ra tay, mà đúng lúc này, nàng lại kinh ngạc nhìn thấy trên Đại Hoang huyết kích của Lâm Minh, mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn tạo thành một vòng xoáy, một kiếm của lão nhân áo đen không ngờ bị vòng xoáy này đánh bay.

- Cái gì?

Lão nhân áo đen hoàn toàn bị chấn kinh, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới một kiếm của mình lại bị một tiểu bối Hậu Thiên hậu kỳ đánh văng ra!

Điều này sao có thể!

Mà vào lúc này, sau khi một kích đánh văng hắc kiếm, trường kích vẫn đâm tới trước ngực lão nhân áo đen!

Khoảnh khắc mành chỉ treo chuông, lão nhân áo đen cắn cắn mạnh đầu lưỡi, cả người bạo lui, nhưng mà đúng lúc này, Huyết Ẩm chi ấn đảo hướng, vốn là sức đẩy biến thành lực hút, thân ảnh lão nhân áo đen dừng lại, đột nhiên phát hiện mình không thể lui được nữa.

Thế giới tàn phá vốn đã cấm bay, cộng thêm lực hút lốc xoáy, lão nhân áo đen mắt thấy mình bị hút lại, kinh hồn táng đảm!

Đại Hoang huyết kích hàn quang dày đặc, đâm thẳng tới cổ họng lão nhân áo đen!

- A a a.

Lão nhân áo đen điên cuồng hét lên một tiếng, trường kiếm mạnh mẽ chém lên Đại Hoang huyết kích.

- Oành!

Huyết quang phóng lên cao, dư kình chân nguyên càn quét khắp nơi, nhưng mà dưới pháp tắc không gian áp chế, những dư kình chân nguyên khi khuếch tán đến phạm vi mười mấy trượng liền tiêu tán! Có thể thấy lực lượng pháp tắc áp chế đối với chân nguyên cực kỳ rõ ràng.

Lão nhân áo đen cầm trường kiếm màu đen trong tay, tay phải đẫm máu, lão nhìn Lâm Minh, ánh mắt hoàn toàn bao phủ sợ hãi.

Đây còn là võ giả Hậu Thiên hậu kỳ sao?

Tuyệt không có khả năng này!

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Lão nhân áo đen giọng điệu có chút run rẩy, từ trước tới nay, Tiên Thiên kỳ giết Toàn Đan, Toàn Đan kỳ giết Mệnh Vẫn, Mệnh Vẫn giết Thần Hải, trên điển tịch có ghi lại không ít, nhưng vẫn chưa từng nghe qua có thiên tài nào chỉ có tu vi Hậu Thiên kỳ đánh chết Toàn Đan, chuyện này căn bản không có khả năng!

Cho dù là Đế Thích Già trong truyền thuyết của Thiên Diễn đại lục, bản thân có được bảy thứ võ ý! Ở dưới gốc cây bồ đề tĩnh tọa bảy ngày bảy đêm, bảy thứ võ ý hợp nhất, tu thành kim thân bất diệt, võ phá hư không, ở Hậu Thiên kỳ cũng tuyệt đối không thể chiến thắng Toàn Đan!

Lão nhân áo đen sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn cho rằng Lâm Minh căn bản chính là một tên Toàn Đan hậu kỳ, thậm chí là lão quái Mệnh Vẫn, cố ý ngụy trang thành một cao thủ Hậu Thiên kỳ để trêu đùa mình, nhưng nghĩ lại lại phủ quyết ý niệm hoang đường này, nếu đúng là lão quái vật như thế, đã sớm đi Ma Thần đế cung rồi, còn có ý định ở trong này trêu đùa mình sao?

Mục Thiên Vũ đi tới bên cạnh Lâm Minh, trong lòng nàng cũng kinh ngạc không thôi, tuy nhiên cũng chỉ là kinh ngạc, cũng không đến mức không thể chấp nhận, một đường cùng Lâm Minh đi tới, nàng đã mơ hồ đoán được, Lâm Minh dường như có phương pháp tránh được pháp tắc kỳ dị của thế giới này, bản thân Lâm Minh chỉ có thực lực cao thủ Tiên Thiên kỳ đỉnh phong, cộng thêm phương pháp ứng phó pháp tắc, áp chế Toàn Đan sơ kỳ cũng không kỳ quái.

Chương 467: Đánh chết

- Cẩn thận, tên này muốn chạy trốn.

Mục Thiên Vũ dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Ừ...

Lâm Minh mặt không đổi sắc lách qua một bước, chặn lại phương hướng lão nhân đang muốn chạy trốn.

Nếu như ở thế giới bên ngoài, cường giả Toàn Đan dưới tình huống thực lực không kém nhau, rất khó diệt sát đối phương, bởi vì cường giả Toàn Đan nếu không quản tất cả, tốc độ phi độn rất kinh người.

Nhưng mà ở thế giới này, chẳng những chân nguyên bị áp chế, hơn nữa quan trọng nhất là không thể bay được.

Việc này khiến cho rất khó chạy trốn.

Lão nhân áo đen tự nhiên cũng biết điểm này, hắn sắc mặt không ngừng biến đổi, hôm nay nếu làm không tốt, có thể hắn sẽ ngã xuống ở trong này.

Lâm Minh đem cảm giác khóa chặt lão nhân áo đen, vừa cẩn thận đề phòng, vừa đang suy nghĩ cái gì.

Vừa rồi, trong nháy mắt xuất ra Huyết Ẩm chi ấn, Lâm Minh rõ ràng phát hiện, lực lượng của Huyết Ẩm chi ấn hoàn toàn không bị pháp tắc không gian thế giới tàn phá này áp chế.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh trong lòng vừa động.

Đúng rồi, Đại Hoang kích quyết này vốn là công pháp do Ma Đế sáng tạo, pháp tắc thế giới tàn phá tự nhiên không áp chế Huyết Ẩm chi ấn, Ma Đế tất nhiên sẽ không để cho thế giới của mình hạn chế công pháp của mình đi.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cố ý dùng công pháp Đại Hoang kích quyết, vận chuyển chân nguyên đến kinh mạch, nhưng mà lại phát hiện chỉ cần liên quan đến chân nguyên, dường như lại bị pháp tác áp chế.

Nói cách khác, thế giới tàn phá này chỉ áp chế chân nguyên, cũng không áp chế những năng lượng hình thức khác.

Huyết Ẩm chi ấn lại nằm ngoài số đó, đại khái vì nó chính là năng lượng hình thức đặc thù, là tinh huyết, có thể gọi là sinh mệnh lực.

Bất kể là chân nguyên vô thuộc tính, hay là chân nguyên có thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, xét đến cũng đều là nguyên khí thiên địa, chúng đều bị pháp tắc áp chế.

Mà lực lượng thân thể, Tôi Tủy lực, Huyết Ẩm chi ấn lại không thuộc chân nguyên, cho nên nằm ngoài pháp tắc.

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Minh hiểu ra, trong thế giới này cũng không chỉ có một loại năng lượng chân nguyên này, thế gian tu luyện pháp tắc không ngàn thì vạn, ở thế giới khác, có công pháp tu luyện các năng lượng khác, thậm chí là một nền văn minh võ đạo khác cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Minh và Mục Thiên Vũ không ngừng tiếp cận, áp lực lão nhân áo đen tăng lên gấp bội, hắn siết chặt trường kiếm, toàn lực thúc giục chân nguyên toàn thân, đột nhiên nói:

- Không cần đánh, đánh nữa cũng không có lợi ích gì đối với chúng ta.

Lời này đã là lời thứ hai lão nhân áo đen nói ra.

Mục Thiên Vũ có chút hứng thú:

- Xin chỉ giáo?

Lão nhân áo đen vẻ mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói:

- Thanh niên bị ngươi đánh bị thương, tên là Liên Kiệt, hắn là thiên tài nhất mạch họ Liên Nam Hải Ma Vực ta, ở nhất mạch họ Liên vô cùng được coi trọng.

- Thì sao?

Lão nhân áo đen hừ lạnh một tiếng, lại nói:

- Gia gia hắn, Liên Thành Cát, tu vi Toàn Đan trung kỳ, đúng là một trong trưởng lão dẫn đầu võ giả Nam Hải Ma Vực tiến vào thế giới tàn phá! Mà trên người Liên Kiệt có một loại cấm chế đặc thù, nếu ai đánh hắn trọng thương hoặc là tử vong, sẽ bị cấm chế ghi lại, truyền tống đến chỗ Liên Thành Cát, các ngươi tuy rằng mạnh, nhưng mà cũng đánh không lại Liên Thành Cát, huống chi thực lực đội ngũ Nam Hải Ma Vực, căn bản không phải Thần Hoàng đảo các ngươi có thể chống lại!

Lâm Minh nghe lão nhân áo đen nói xong, khẽ nhíu mày, lúc trước hắn đã từng nghe qua có người gọi một trưởng lão trong đám trưởng lão của Nam Hải Ma Vực là Liên trưởng lão, mà thanh niên đầu to này cũng là họ Liên, cộng thêm bộ dạng khẩn trương của lão nhân áo đen đối với tính mạng của Liên Kiệt vô cùng khẩn trương, lời này hơn phân nửa là không giả được.

Mục Thiên Vũ cũng nhíu mày lại, nếu như gặp phải địch nhân như Liên Thành Cát, vậy đúng là rất khó giải quyết.

Lão nhân áo đen nhìn thấy phản ứng của Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, hơi hơi yên tâm đồng thời, đắc ý cười:

- Hừ, lão phu có thể thề với võ đạo chi tâm câu câu là thật, không bằng hai vị dừng ở đây, ta mang Liên Kiệt trở về, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn nhìn thấy Thần Hoàng đảo và Nam Hải Ma Vực vì thế mà thật sự giao chiến chứ? Thứ cho lão phu nói thẳng, một khi hai bên giao chiến, Thần Hoàng đảo tất nhiên sẽ bị giết!

Lão nhân áo đen nói đến câu sau, thanh âm dần dần trở nên mạnh mẽ, hắn rất rõ ràng, lúc này phải dùng thái độ cường ngạnh chấn trụ đối phương, nếu không thì sẽ không có sinh lộ, không có người nào sẽ vì lời nói khách sáo mà thả cho ngươi một con đường sống, chỉ có làm cho bọn họ sợ hãi, mới có khả năng giữ được mạng sống.

Lâm Minh trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Ngươi vừa rồi nói, nếu ai đem Liên Kiệt đánh cho trọng thương hoặc là tử vong, sẽ bị cấm chế ghi lại sau đó truyền tống đến chỗ Liên Thành Cát, nói như thế, dung mạo hai người chúng ta chỉ sợ đã bị Liên Thành Cát biết được.

Lão nhân áo đen còn tưởng Lâm Minh sợ, trong lòng vui vẻ nói:

- Đây là chuyện tất nhiên, tuy nhiên trọng thương cũng có thể trị liệu, ta có thể ở trước mặt Liên trưởng lão cầu tình cho hai vị, có lẽ việc này sẽ không bị truy cứu?

- Hắc hắc, thật sự cảm ơn ngươi a, nói như vậy cấm chế này quả nhiên đã ghi lại dung mạo chúng ta.

Nói tới đây, Lâm Minh thản nhiên cười, cả người tản ra sát khí.

Đại Hoang huyết kích trong tay, một kích đâm ra!

- Ngươi!

Lão nhân áo đen sắc mặt đại biến, thời điểm này, hắn cũng chỉ có thể giơ kiếm chặn lại:

- Ngươi muốn chết sao? Liên Thành Cát hắn sẽ...

Lão nhân áo đen nói được một nửa thì không còn nói được nữa, lúc này, Mục Thiên Vũ cũng công kích đến, hỏa chân nguyên bùng nổ, thân ảnh Mục Thiên Vũ giống như một con bướm hồng, quỷ mị vọt tới bên cạnh lão nhân áo đen, Chu Tước kiếm với một góc độ cực kỳ xảo quyệt, tà tà đâm tới lão nhân áo đen.

- A a a!

Lão nhân áo đen quát lớn một tiếng, chân nguyên toàn thân bùng nổ, nhưng mà dưới pháp tắc không gian áp chế, hắn cho dù có bùng nổ thế nào thì cũng vậy.

- Coong!

Lão nhân áo đen đẩy một kích của Lâm Minh ra, không quản tay trái bị phẬ một chưởng bổ lên trên Chu Tước kiếm của Mục Thiên Vũ, không thể không nói, lúc người ta sắp chết, lực lượng bột phát ra quả thật khủng bố.

Lão nhân áo đen vậy mà lại mạnh mẽ bị Lâm Minh và Mục Thiên Vũ đánh bay ra ngoài, xoay người chạy trốn!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, trong tay kích pháp biến đổi:

- Hỗn Nguyên kích!

Mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn, ngưng tụ thành lốc xoáy màu máu gào thét, một cỗ lực hút cường đại tràn ra, thân ảnh lão nhân áo đen chợt dừng lại!

- Lại là chiêu này!

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ tuyệt vọng, tuy rằng lần này ở trên mặt đất, tốc độ chỉ bị ảnh hưởng, cũng không đến mức bị hút trở lại, nhưng mà như vậy cũng đủ trí mạng, một kiếm tuyệt sát của Mục Thiên Vũ đã giết đến trước mặt lão nhân áo đen.

Một kiếm hiện lên, kiếm quang thô to đâm thẳng ngực lão nhân áo đen.

Hai cánh tay đều bị trọng thương, lão nhân áo đen cũng vô lực đi chống cự một kích này của Mục Thiên Vũ, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược về phía lốc xoáy màu máu!

- Phốc!

Lão nhân áo đen chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, trơ mắt nhìn kích nhận đỏ thẫm như máu từ ngực xuyên tim.

Không cam lòng gầm nhẹ vài tiếng, ánh mắt lão nhân áo đen đóng lại, chết tại đương trường.

- Đã chết...

Lâm Minh thở phào một hơi, có chút không dám tin, tuy rằng nói là mượn địa lợi pháp tắc áp chế, nhưng dù sao bị hắn giết chết chính là một cao thủ Toàn Đan!

Tiện tay lấy đi Tu Di giới của lão nhân áo đen, Lâm Minh nhìn thi thể lão nhân áo đen, hơi hơi trầm ngâm, thứ đầu tiên hắn nghĩ tới chính là dùng tinh huyết của lão nhân áo đen nuôi nấng Ma Phương.

Lần trước dùng tinh huyết Âu Dương Bác Duyên, lần này nên dùng tinh huyết cao thủ Toàn Đan.

Nhưng mà cho dù nuôi nấng Ma Phương, chiếm được mảnh nhỏ linh hồn mới, cũng không có biện pháp nhanh chóng chuyển hóa thành sức chiến đấu, huống chi, tại thế giới tàn phá này cũng không có nơi an toàn cho hắn tiến vào không gian Ma Phương.

Do vậy, chi bằng trực tiếp thu tinh huyết này luyện thành Huyết Ẩm chi ấn, bây giờ dưới loại tình huống này, hắn cần nhanh chóng đề thăng thực lực.

Mà Huyết Ẩm chi ấn hoàn toàn không bị pháp tắc không gian này áp chế, tại thế giới tàn phá này có vẻ vô cùng cường đại.

Dùng tinh huyết một cao thủ Toàn Đan luyện thành Huyết Ẩm chi ấn, so với Huyết Ẩm chi ấn cao thủ Tiên Thiên thì mạnh hơn rất nhiều, căn bản không thể so sánh với, vẻn vẹn chỉ một đạo Huyết Ẩm chi ấn này, cùng với mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn còn lại, có thể khiến cho uy lực của Đại Hoang kích quyết tăng lên năm thành.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cắn răng một cái, Diệt Huyết Tà Lôi bay vào trong cơ thể lão nhân áo đen, theo một tiếng nổ thân thể lão nhân áo đen bắn ra một mảnh sương máu, tinh huyết trực tiếp bị Diệt Huyết Tà Lôi hút cạn, sau đó bay trở lại tay Lâm Minh, ngưng tụ thành một cái Huyết Ẩm chi ấn mới.

Đây là đạo Huyết Ẩm chi ấn thứ mười bốn!

Về phần Ma Phương, Lâm Minh tự tin không cần bao lâu nữa hắn có thể đánh chết cao thủ Toàn Đan ở thế giới bên ngoài, sớm muộn gì cũng tới ngày đó, nhất thời không vội.

Mục Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Lâm Minh, nàng chưa bao giờ biết Lâm Minh còn tu luyện công pháp ma đạo:

- Lâm Minh, ngươi...

- Ở trong cổ tích tìm được ngọc giản công pháp, thuận tay tu luyện.

Lâm Minh thuận miệng giải thích.

Mục Thiên Vũ mặt có vẻ ưu sầu:

- Lâm sư đệ, ngươi nếu như tu luyện quá nhiều công pháp, không tránh khỏi nhiều mà không tinh, hơn nữa rất dễ làm cho chân nguyên không tinh khiết.

Thật ra nàng không thèm quan tâm Lâm Minh tu luyện công pháp ma đạo, chỉ là lo lắng Lâm Minh tu luyện nhiều loại cho nên chân nguyên hỗn loạn.

Lâm Minh lại làm ngơ chuyện này, ba bộ công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, Hỗn Độn Cương Đấu kinh, cùng với Đại Hoang kích quyết của hắn có những tác dụng khác nhau.

Chu Tước Cấm Thần lục dùng cho Tiên Thiên, Toàn Đan, Thần Hải hệ thống tụ nguyên.

Hỗn Độn Cương Đấu kinh dùng cho Tôi Tủy, mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh.

Về phần Đại Hoang kích quyết, kỳ thật căn bản không tính là công pháp, tự nhiên sẽ không có chuyện chân nguyên không tinh khiết, Lâm Minh tu luyện Đại Hoang kích quyết chỉ vì phương pháp và sát chiêu của nó.

Nếu không Lâm Minh ở trên thương chiêu sẽ bị chịu thiệt.

Xoay người liếc nhìn thanh niên đầu to một cái, lại phát hiện tên này vừa rồi ăn đan dược do lão nhân áo đen nhét vào, máu đã ngừng chảy, khuôn mặt cũng có chút máu.

Phát hiện Lâm Minh nhìn lại, hắn không khỏi hoảng sợ, nhưng vẫn mạnh miệng ngoài mạnh trong yếu gian nan nói:

- Giết... Giết ta, các ngươi... Phải chết!

Lâm Minh không nói một lời, tay vung lên, huyết quang hiện lên, một vết máu xuất hiện trên yết hầu thanh niên đầu to, thanh niên đầu to mất mạng ngay lập tức.

Tiếp đó lại bồng một tiếng, tinh huyết thanh niên đầu to bị Diệt Huyết Tà Lôi hấp thu!

Lấy đi Tu Di giới của thanh niên đầu to, ngón tay Lâm Minh bắn ra, hai quả cầu lửa bay ra, thiêu thi thể thanh niên đầu to và lão nhân áo đen thành tro bụi.

Chương 468: Sổ tay vô danh

- Chúng ta đi, nơi này không nên ở lâu.

Lâm Minh nói.

- Ừ!

Mục Thiên Vũ tay áo vung lên một cái, trực tiếp đem Huyết Sát Hoa trên mặt đất cuốn vào trong Tu Di giới, hai người kết bạn rời đi.

Đi được mấy chục dặm, Lâm Minh dừng lại, quay sang Mục Thiên Vũ nói:

- Mục sư tỷ, chúng ta tiếp tục dịch dung một lần đi.

Nếu như cấm chế thanh niên đầu to ghi lại dung mạo kẻ thù, như vậy dùng Bích Lạc Dịch Dung thuật, bất kể dung mạo, thanh âm, hay là khí chất đều có thể thay đổi.

Giết hai người lão nhân áo đen, là muốn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng, Lâm Minh cũng không có thói quen nén bị người đâm sau lưng một đao, nhưng mà sau khi giết, giải quyết tốt hậu quả thì càng tốt hơn.

Mục Thiên Vũ cũng đang có ý này, lúc này, nàng cũng không muốn phát sinh xung đột cùng với Nam Hải Ma Vực.

Nếu như ghi lại dung mạo, như vậy chẳng những phải dịch dung, hơn nữa phải thay quần áo, nếu không chỉ vì quần áo mà lộ thân phận như vậy rất ngu xuẩn.

Lâm Minh thay quần áo rất nhanh, từ trong Tu Di giới lấy ra một bộ quần áo mới nhanh chóng mặc vào, tiện tay ném quần áo cũ ra đốt sạch.

Quay lại nhìn đã thấy bên cạnh Mục Thiên Vũ, Hỏa nguyên khí hình thành một cái màn màu đỏ, vừa lúc bao phủ toàn bộ thân thể nàng, hoàn toàn không nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Nữ nhân thay quần áo tự nhiên chậm hơn, chờ lúc Mục Thiên Vũ đi ra, thay một thân váy dài màu lam, nhìn qua thoát tục rất nhiều, lại thêm hương vị thiếu nữ, hơn nữa váy dài rất gọn, hoàn mỹ buộc vòng quanh dáng người Mục Thiên Vũ, Lâm Minh nhìn mà ánh mắt sáng ngời. Tuy rằng dáng người Mục Thiên Vũ cao ráo, nhưng mà quần áo nữ nhân ở Thiên Diễn đại lục rộng thùng thình, sau khi mặc vào thường thường sẽ che đi dáng người, không kinh diễm như bây giờ.

Mục Thiên Vũ cứ như vậy đi qua Lâm Minh, lưu lại một làn hương thơm kiều diễm, hai người lúc này tuy rằng không tán tỉnh gì, nhưng mà cảm tình đã lặng lẽ nảy sinh trong tim bọn họ.

Hoang nguyên màu máu này, đúng là không có bất kỳ nguy hiểm gì, một đường đi tới đều an toàn, chỉ là không gặp được cơ duyên như Huyết Sát Hoa lúc trước.

Lâm Minh dành thời gian sửa sang lại Tu Di giới của lão nhân áo đen và thanh niên đầu to một chút, hai người quả nhiên là nhân vật trọng yếu của tông môn, tài sản rất dày.

Rất nhiều Chân Nguyên thạch trung phẩm, đan dược, còn có không ít bảo khí phẩm chất không tồi. Tuy rằng nói tác dụng của chúng với Lâm Minh không lớn, nhưng mà toàn bộ dùng để đổi thành Chân Nguyên thạch thì tuyệt đối là một món hời lớn.

Mấy thứ này, Lâm Minh lấy riêng một cái Tu Di giới bỏ vào, lúc này, Lâm Minh ở trong đám tạp vật, tìm được một quyển sách phong cách cổ xưa, quyển sách này bìa màu đen sì, không có tên, trang sách đã bị rách lại bị người ta dán lại.

- Hả... Đây là...

Lâm Minh lật trang sách ra, lại phát hiện thứ bên trong ghi lại đều là các loại thiên tài địa bảo, có rất nhiều thiên tài địa bảo đều đã tuyệt tích ở Thiên Diễn đại lục, nếu không đoán sai, đây là điển tịch của Nam Hải Ma Vực, lịch sử U Ma đế thành còn lâu hơn cả

Thần Hoàng đảo rất nhiều, có những thượng cổ điển tịch này cũng không kỳ quái.

Tiện tay lật vài tờ, Lâm Minh phát hiện, ở giữa có một tờ bị cố ý gấp lên, mở ra vừa thấy, trên tờ này có vẽ một gốc dược liệu giống như sâm, chỉ là rễ cây của nó uốn lượn như rồng, bên cạnh còn có chú thích dày đặc, bốn chữ đầu tiên là, Phạm Thiên Long Căn.

Lâm Minh tâm thần vừa động, hô hấp đột nhiên nhanh hơn vài phần, tiếp tục đọc chú giải bên dưới, ngón tay Lâm Minh theo bản năng nắm chặt trang sách.

- Phạm Thiên Long Căn, đây là kỳ dược trong trí nhớ vị đại năng Thần Vực kia dùng để Tôi Tủy, chẳng lẽ Thiên Diễn đại lục cũng từng xuất hiện Phạm Thiên Long Căn?

Lâm Minh còn tưởng rằng, chỉ có Thần Vực mới có kỳ dược này, mình căn bản vô duyên nhận được, cho nên hắn mới tìm một ít phế phẩm thay thế để Tôi Tủy.

Phạm Thiên Long Căn cho dù ở Thần Vực giá trị cũng cực cao, thọ mệnh của nó cực kỳ dài, từ mấy vạn năm tới mười vạn năm. Mà Phạm Thiên Long Căn có tác dụng với Tôi Tủy phải là năm vạn năm trở lên!

Mà đối với việc đề thăng cảnh giới Luyện Thể, Luyện Thể pháp quyết so với lộ tuyến tụ nguyên Tiên Thiên, Toàn Đan, Thần Hải, chủ tu đan điền đơn giản hơn rất nhiều.

- Chẳng lẽ bảo vật trong Ma Thần đế cung chính là Phạm Thiên Long Căn này?

Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới điểm này, nếu không lão nhân áo đen kia cũng không nên mang sách cổ này theo, còn cố ý gấp tờ viết về Phạm Thiên Long Căn này, hơn phân nửa là hắn ôm tâm tư gặp vận khí, trước đó đã tìm hiểu rõ tư liệu, có thể tìm nhanh nhất, không thể quên được.

Lâm Minh hỏi Mục Thiên Vũ:

- Mục sư tỷ, lúc sư tổ tiến vào Ma Thần đế cung, có từng nói qua cho ngươi, trong Ma Thần đế cung rốt cuộc có cái gì hay không?

Mục Thiên Vũ lắc đầu nói:

- Sư tổ đối với tình huống bên trong cũng không rõ ràng lắm, chỉ căn cứ theo một ít tình báo, phán đoán trong Ma Thần đế cung có thể có địa bảo đề cao xác suất thành công cường giả Toàn Đan Chí Cực độ Mệnh Vẫn, cho nên mới dẫn tới nhiều đại năng Mệnh Vẫn tề tụ ở Nam Hải như vậy.

Phạm Thiên Long Căn ghi lại ở trên bản chép tay của Ma Đế, Huyễn Vô Cực và Huyễn Vũ Thiếp tuy rằng không công bố công khai, nhưng cũng nói cho các trưởng lão Nam Hải Ma Vực, tự nhiên sẽ không tuyên truyền ra ngoài như đám người Nam Duẫn Vương, Mục Phượng Tiên, tuy rằng chiếm được một ít tin tức, nhưng đều là tin tức mơ hồ.

Tuy nhiên, trong Ma Thần đế cung có trọng bảo, cho dù dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu được, cho nên lần này Ma Thần đế cung mở ra, mặc kệ thế nào bọn họ sẽ không bỏ qua.

Lâm Minh nhìn quyển sách vô danh mỏng manh này, âm thầm cân nhắc.

- Tại thế giới tàn phá này, không chỉ một lần nhìn thấy thứ có liên hệ với Thần Vực, ví như Truyền Tống trận phía trước, thượng cổ hung thú trong rừng rậm, nếu nói, trong thế giới tàn phá này có một ít thiên tài địa bảo từ Thần Vực thì cũng chẳng có gì lạ! Phạm Thiên Long Căn này chu kỳ sinh trưởng cực kỳ lâu dài, không phải tông môn nội tình thâm hậu, kế thừa dài hơn vạn năm thì rất khó đào tạo ra, nhưng thế giới tàn phá này, đã tồn tại hơn mấy vạn năm, nếu thực sự có Phạm Thiên Long Căn, chỉ sợ đã đại thành, dùng để Tôi Tủy thì có thể hoàn thành mười thành!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh không khỏi kích động, lúc đầu hắn đối với bảo vật thế giới tàn phá cũng không quá để tâm, bởi vì hắn không thiếu công pháp, không thiếu vũ khí, nhưng bây giờ biết có thể có Phạm Thiên Long Căn sinh trưởng hơn mấy vạn năm, trong lòng hắn không kìm được kích động.

Tôi Tủy càng gần bước cuối cùng thì càng khó, nhất là rèn luyện tủy sống, tủy sống và cốt tủy khác một chữ nhưng mà kỳ thật hoàn toàn là hai loại tổ chức khác nhau, cốt tủy tạo huyết, tủy sống cũng không tạo huyết, mà phân bố ở trung khu thần kinh.

Tủy sống ở trong cột sống là một loại tổ chức cực kỳ yếu ớt, nếu không thể rèn luyện tủy sống, vậy xương sống sẽ mãi trở thành nhược điểm của Lâm Minh, xương sống yếu ớt, không thể chịu được áp lực cường đại, nếu bị người khác chặt đứt xương sống, vậy sẽ lập tức không thể hành động.

Dược liệu như vậy đều có hạn, thậm chí rất nhiều đệ tử Thần Vực cũng không thể đem Tôi Tủy hoàn thành đến mười thành, như vậy sẽ khiến cho cơ sở không hoàn thiện, thân thể tồn tại nhược điểm.

Lâm Minh bây giờ hoàn thành Tôi Tủy chỉ tới sáu thành rưỡi mà đã có loại cảm giác không thể tiếp tục, một viên Ma Tâm Toái Tinh cũng chỉ hoàn thành không được nửa thành Tôi Tủy, mà bây giờ, ngay cả Ma Tâm Toái Tinh cũng đã ăn sạch.

Phạm Thiên Long Căn hàng mấy vạn năm, đối với Lâm Minh mà nói chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng mà nghĩ đến trong Ma Thần đế cung tụ tập một đám cường giả Mệnh Vẫn, kích động trong lòng Lâm Minh chợt nguội lạnh, đám Mệnh Vẫn này, cho dù chân nguyên bị áp chế đến một thành, nửa thành, cũng có thể trong nháy mắt diệt sát hắn, cùng những người này tranh giành bảo vật trong Ma Thần đế cung, có thể sao?

- Lâm sư đệ, nghĩ gì vậy?

- Không có gì... Chỉ là một ít ý tưởng không thực tế mà thôi.

Lâm Minh tự giễu cười cười, thu lại quyển sách kia.

Cơ hội tốt như vậy tới trước mặt, không đi tranh gianh hắn không cam lòng, nhưng mà đi tranh thì hắn lấy năng lực gì mà đi? Làm không tốt, rất có thể đem mạng mình bù vào!

...

Ở một chỗ khác của hoang nguyên màu máu hơn trăm võ giả cùng tụ tập, trên hoang nguyên màu máu này là một hình thoi, giữa to, hai đầu hẹp, chung quanh đều bị pháp trận vây kín, vì thế tất cả võ giả phân tán trong hoang nguyên, cuối cùng vẫn tụ tập lại với nhau.

Lâm Minh và Mục Thiên Vũ mặt không đổi sắc hòa vào trong đám người này, nhìn quanh một vòng, lại phát hiện số lượng lại thiếu đi ba bốn thành.

Thậm chí không thấy cả một vài trưởng lão Toàn Đan.

Có một ít tông môn, chẳng hạn Thanh Mộc tông Ngũ Hành Vực, Hậu Thổ tông, đội ngũ trưởng lão Toàn Đan dẫn dắt cũng chỉ còn một hai người, hai ba người khác có lẽ đã chết.

Điều này làm cho Lâm Minh hít một ngụm lãnh khí, toàn bộ hoang nguyên màu máu không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng lại chết nhiều người như vậy, như vậy những người này vì sao lại chết?

Không cần nói cũng biết!

Mặc kệ là chính đạo giết ma đạo, hay là ma đạo giết chính đạo, cũng không có gì ngạc nhiên, chính đạo ma đạo chỉ là một ký hiệu mà thôi, ở trên chiến trường đánh tới trời đất u ám, tại thế giới tàn phá này, lại liên quan đến ích lợi trọng đại, muốn trông cậy vào hai bên hòa bình thì là chuyện không có khả năng.

Lúc tất cả võ giả cùng tụ tập lại, có thể còn có người có điều kiêng kị, không dám khai chiến đại quy mô, khi phân tán ra, chỉ còn ít người, tự nhiên không thể tránh khỏi giết chóc. Đừng nói là chính đạo hay là ma đạo, chỉ cần bọn họ ở cùng trận doanh với mình, cũng rất có thể tự giết nhau ở trong hoang nguyên màu máu này.

Lúc trước ở rừng rậm nguyên thủy, dọc đường đi đều có hung thú, yêu đằng công kích, cũng không chết quá nhiều người, quả nhiên nhân loại mới là địch nhân đáng sợ nhất.

Người sống sót, hoặc là trầm mặc không nói, hoặc là mặt không chút thay đổi, căn bản không biết bọn họ ở trên hoang nguyên màu máu làm cái gì, chiếm được cái gì.

Cũng chỉ có mấy tiểu bối không che giấu được vẻ vui mừng, hiển nhiên tại trong hoang nguyên này có không ít thu hoạch.

Nhưng mà trong đoàn người, thủy chung có một người, sắc mặt âm trầm tới đáng sợ.

Hắn chính là trưởng lão Liên Thành Cát của Nam Hải Ma Vực...

Đang đợi được khoảng một canh giờ, sau khi không thấy võ giả nào nữa tới, Liên Thành Cát đột nhiên lạnh lùng nói:

- Là ai, giết cháu trai của ta!

Một cỗ sát khí theo đó phủ xuống, đám võ giả ở đây đều sửng sốt, loại tình huống này tự nhiên không có ai lên tiếng.

- Hắc hắc!

Liên Thành Cát âm hiểm cười hai tiếng, sau khi Liên Kiệt chết, trong cấm chế truyền đến một ít tin tức mơ hồ lúc ấy, trừ dung mạo ra, còn có tu vi đại khái ở đây, Hậu Thiên kỳ.

Tuy rằng không tìm được dung mạo, nhưng trong đám người, bây giờ còn võ giả Hậu Thiên kỳ còn sống, không vượt quá một bàn tay!

Chương 469: Bá đạo

Liên Thành Cát đem ánh mắt khóa chặt một tên võ giả Hậu Thiên kỳ của Thanh Mộc tông, hắn đương nhiên không chấp nhận là võ giả Hậu Thiên kỳ có năng lực đánh chết hắn cháu trai mình, nhưng mà ít nhất lúc đó còn có một võ giả Hậu Thiên kỳ ở đó, hắn sẽ biết hung thủ là ai.

- Ngươi, lại đây!

Liên Thành Cát chỉ tên võ giả Hậu Thiên kỳ kia, khí thế toàn thân tràn ra, hắn vốn là võ giả Nam Hải Ma Vực, tu chính là sát đạo, cả đời giết người vô số, sát khí gần như ngưng thành thực chất, lúc này phát ra, làm sao phải một tên võ giả Hậu Thiên kỳ có thể ngăn cản.

Đừng nói là tên đệ tử bị Liên Thành Cát chỉ vào kia, mà ngay cả một ít võ giả Tiên Thiên kỳ cũng sợ tới mức gục mặt xuống, thở mạnh cũng không dám.

- Hừ!

Nhìn thấy hai chân võ giả kia đã nhũn ra, Liên Thành Cát hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên trước một bước, cách không chụp ra, một cỗ lực hút khổng lồ đột nhiên sinh ra, trực tiếp chụp tên võ giả Hậu Thiên kỳ kia vào tay.

- A!

Tên đệ tử kia kinh hãi kêu một tiếng, sắc mặt trắng bệch!

- Rầm!

Một tiếng vang nhỏ, Liên Thành Cát mở ra một bức tranh cuốn, bên trên đúng là vẽ Liên Kiệt.

- Từng gặp hắn chưa?

Liên Thành Cát đưa cuốn tranh kia tới trước mặt tên đệ tử kia, giọng điệu lạnh như băng.

Tên đệ tử đáng thương kia sợ tới mức toàn thân run lên, giọng điệu run rẩy nói:

- Chưa... Chưa thấy qua...

- Chưa thấy qua, hắc hắc! Vậy đừng trách ta!

Liên Thành Cát dứt lời, đột nhiên một chưởng chụp lên thiên linh cái tên kia, chân nguyên ào ào đi vào, trực tiếp đi tới tinh thần chi hải tên đệ tử kia, thi triển Sưu Hồn thuật.

Sưu Hồn thuật là một loại bí pháp ma đạo âm độc, một khi thi triển, người bị thi pháp sẽ trực tiếp biến thành ngu ngốc, thậm chết tại đương trường.

Tên đệ tử kia gắng gượng cầm lấy tay Liên Thành Cát, cả người giống như động kinh, run lên kịch liệt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai cỗ máu tươi, từ lỗ mũi ứa ra.

Thấy một màn như vậy, rất nhiều đệ tử bậc thấp ở đây đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mà người Thanh Mộc tông lại không có ai dám lên tiếng, tông trưởng lão Toàn Đan của bọn họ vừa mới ngã xuống trong hoang nguyên màu máu! Tại trong thế giới tàn phá này, càng tiến vào sau, áp chế chân nguyên càng lợi hại, tới chỗ này, áp chế chân nguyên đã lên tới không đủ hai thành, lại không thể bay, chạy trốn rất không dễ dàng, rất nhiều trưởng lão Toàn Đan cứ như vậy mà chết!

Hơn nữa đừng nói trưởng lão bọn họ đã ngã xuống, cho dù còn sống thì cũng không phải đối thủ của Liên Thành Cát.

Toàn bộ Thanh Mộc tông, bây giờ mạnh nhất chỉ có Tiên Thiên Chí Cực mà thôi, ở trước mặt Liên Thành Cát ngay cả tốt cũng không bằng, bọn họ chỉ có thể để cho Liên Thành Cát tùy ý sưu hồn, không hề có sức phản kháng, thậm chí rất nhiều người mong Liên Thành Cát sưu hồn nhanh một chút, không để họa lan tới người họ.

- Hừ, quả thật không biết, một tên rác rưởi!

Liên Thành Cát ném tên đệ tử đã thành tàn phế kia giống như ném một con chó chết vậy, tên đệ tử kia thất khiếu đã đổ máu, cả người vẫn còn run rẩy, hai mắt trắng đã, tròng mắt biến mất không còn, mắt thấy không còn sống được bao lâu.

Ở đây cao thủ đồng cấp với Liên Thành Cát cũng không nhiều, nhà sư râu dài Đại Thiện tự, Thần Hoàng đảo đại trưởng lão Mục Xích Hỏa, đều trầm mặc không nói, đối với một màn này làm như không thấy.

- Rất bá đạo!

Lâm Minh thấy một màn như vậy, sắc mặt hơi trầm xuống.

- Lâm Minh, đừng xúc động.

Mục Thiên Vũ không khỏi nhắc nhở, lúc này xung đột cùng với Liên Thành Cát rất không sáng suốt.

- Ừ, ta biết.

Thanh âm Lâm Minh thập phần trấn định, trong lòng hắn lại lặng lẽ tính toán thực lực của Liên Thành Cát, đi tới lối ra hoang nguyên màu máu, chân nguyên lại bị áp chế thêm nửa thành, hiện tại chỉ còn lại không tới hai thành, lại xem lại mình, lại có thêm Huyết Ẩm chi ấn của một cao thủ Toàn Đan, mà lực lượng Huyết Ẩm chi ấn không bị pháp tắc áp chế.

Mới không bao lâu, có thể chiến một trận hay không?

Lâm Minh không ngừng cân nhắc, dù sao Liên Thành Cát cũng là Toàn Đan trung kỳ, nội tình vô cùng thâm hậu, cực hạn thực lực của hắn đến tột cùng như thế nào, rất khó nói!

- Yên tâm, Liên Thành Cát không có khả năng chỉ với một ít sự tình không hề căn cứ mà đoán ra chúng ta, tuy rằng thực lực Thần Hoàng đảo chúng ta không bằng Nam Hải Ma Vực, nhưng nếu thực sự phải đánh, Nam Hải Ma Vực cũng sẽ kiêng kị, dù sao còn có Đại Thiện tự ở một bên như hổ rình mồi, đạo lý trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, bọn họ cũng không phải là không hiểu.

Mục Thiên Vũ nói, nàng còn không biết Liên Thành Cát là căn cứ vào tu vi mà phán đoán ra hung thủ, nếu nàng biết, nàng sẽ không thoải mái như vậy.

Thời điểm này, Liên Thành Cát chuyển hướng về phía một gã võ giả Hậu Thiên kỳ của Hậu Thổ tông, tên đệ tử kia lập tức sợ tới mức mặt như màu đất:

- Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng, ta thực sự cái gì cũng không biết, thật sự chưa thấy qua người kia.

Liên Thành Cát cười lạnh một tiếng:

- Biết hay không, sưu hồn liền biết!

- A!

Tên đệ tử kia tuyệt vọng kêu thảm một tiếng, quay đầu bỏ chạy, nhưng mà ở trước mặt cao thủ Toàn Đan trung kỳ, chạy trốn chỉ phí công mà thôi.

Liên Thành Cát cách không chụp ra, trực tiếp chụp tên đệ tử Hậu Thổ tông kia vào tay, Sưu Hồn thuật!

Những võ giả Hậu Thổ tông khác, không có một ai dám vì tên đệ tử này mà xuất đầu, cho dù là sư huynh đệ bình thường quan hệ rất tốt, lúc này cũng đều câm như hến, ánh mắt trốn tránh, chỉ sợ mình bị liên lụy vào, hiện tại ai đứng ra người đó chết!

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống, liên tục hai lần, Liên Thành Cát tìm đều là võ giả Hậu Thiên của tiểu tông môn, tiểu tông môn có thể lý giải, đại tông môn hắn cũng không dám động thủ, nhưng vì sao chỉ tìm võ giả Hậu Thiên?

Chẳng lẽ...

Lâm Minh hít một hơi, lúc trước mình chỉ lo vẫn đề dịch dung, lại không nghĩ tới cấm chế kia cũng ghi lại cả tu vi?

Lâm Minh cũng không có bản lĩnh che giấu tu vi, cho dù là Dịch Dung thuật của hắn, cũng chỉ là ở thời điểm Liên Thành Cát chân nguyên bị áp chế đến không đủ hai thành mới có thể miễn cưỡng có tác dụng mà thôi.

Quay đầu nhìn Mục Thiên Vũ, lúc này hiển nhiên Mục Thiên Vũ cũng ý thức được vấn đề này, sắc mặt ngưng trọng.

- Hừ, lại là rác rưởi.

Liên Thành Cát ném tên đệ tử Hậu Thổ tông xuống, ánh mắt chuyển hướng về phía Thần Hoàng đảo và Đại Thiện tự.

Còn lại ba gã đệ tử Hậu Thiên kỳ, đều ở trong hai đại thế lực này.

Mà hai thế lực này có chút khó giải quyết, nhất là Đại Thiện tự, thực lực chỉnh thể so ra không kém Nam Hải Ma Vực!

Về phần Thần Hoàng đảo, thực lực đại khái chỉ bằng một nửa Nam Hải Ma Vực, còn có thể ức hiếp một chút.

Liên Kiệt chẳng những là cháu trai Liên Thành Cát, cũng là một trong thiên tài trọng yếu nhất mạch họ Liên, Liên Thành Cát không có khả năng để hắn ngã xuống vô ích, nếu không ý niệm trong đầu hắn cũng không thông suốt, ở đây chỉ có năm đệ tử Hậu Thiên kỳ mà hắn dù thế nào cũng phải tra ra manh mối.

Đầu tiên hắn chuyển hướng về phía Thần Hoàng đảo, ánh mắt khóa chặt Lâm Minh:

- Ngươi, nhìn thấy người trên bức họa không?

Đối mặt với khí thế áp bách, Lâm Minh căn bản không chút động tâm, khí thế chỉ còn lại hai thành, cho dù là cao thủ Toàn Đan trung kỳ phóng ra, đối với Lâm Minh mà nói cũng không tính là gì!

Hắn vẻ mặt không đổi:

- Chưa thấy qua, không biết!

- Phải không...

Liên Thành Cát cười lạnh, trong lòng lại thầm giật mình, tiểu tử đối với khí thế của mình lại không có một chút cảm giác?

Hai tên võ giả lúc trước đều sợ tới phát run, cũng bị khí thế Liên Thành Cát chấn nhiếp, Liên Thành Cát tu luyện sát đạo, sát khí trên người ngưng thực, lại há phải là một tên võ giả Hậu Thiên kỳ có thể ngăn cản.

Nhưng Lâm Minh lại trấn định như cũ!

Tiểu tử này! Liên Thành Cát cắn chặt răng, hắn mơ hồ có cảm giác trên mặt Lâm Minh có cái gì không đúng, dường như có sương mù che khuất.

Hả? Hắn tuyệt đối có vấn đề!

Liên Thành Cát có loại dự cảm, cháu trai mình chết rất có thể liên quan với Lâm Minh!

- Hừ, không biết không sao, cùng lão phu trở về, lão phu tự nhiên có biện pháp, ngươi bước ra!

Đối mặt với Thần Hoàng đảo, Liên Thành Cát không dám trực tiếp ra tay thi triển Sưu Hồn thuật, mà lại lui một bước, muốn dẫn Lâm Minh trở về.

Đây kỳ thực chỉ là cấp cho các trưởng lão Thần Hoàng đảo một cái bậc thềm mà thôi, nếu thực sự mang về, Lâm Minh phải chết không thể nghi ngờ.

Liên Thành Cát chính là dựa thế ức hiếp Thần Hoàng đảo, buộc bọn họ giao ra Lâm Minh.

Đối mặt với một màn này, đại trưởng lão Mục Xích Hỏa chống gậy, cúi đầu trầm ngâm, không biết suy nghĩ cái gì, tam trưởng lão

Mục Viêm Trác, vẻ mặt không đổi, cũng không có ý nhúng tay vào.

Mà về phần Mục Thanh Thư, thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng mừng như điên!

Hắn nằm mơ đều không nghĩ tới, lại có chuyện tốt bậc này xuất hiện. Liên Thành Cát tên sát tinh này, không ngờ lại tìm tới Lâm Minh!

Quả thực giống như đang nằm mơ!

- Sưu hồn! Đem hắn biến thành ngu ngốc!

- Sưu hồn! Nhất định phải sưu hồn! Để hắn chết, không, để hắn sống không bằng chết!

Mục Thanh Thư hận Lâm Minh đến cực hạn, trong lòng hắn đang hò hét, hắn nguyện ý dùng năm mươi năm thọ mệnh, để đổi lấy Lâm Minh biến thành ngu ngốc!

- Gia gia, nếu lúc nữa thực sự đánh, các ngươi ngàn vạn không nên ra tay, để Lâm Minh biến thành ngu ngốc!

Mục Thanh Thư sắc mặt dữ tợn dùng chân nguyên truyền âm nói, bởi vì có Huyết Ấn khế ước, bọn họ không thể trực tiếp ra tay đối phó Lâm Minh, nhưng mà dưới tình huống này, không ra tay cũng chẳng gì sai lầm, dù sao hy sinh Lâm Minh để bảo hộ tông môn, tại sao lại nói phản tông?

Nghĩ tới bộ dáng Lâm Minh tương lai ngay cả cơm cũng không biết tự mà ăn, đại tiểu tiện cũng không làm được, si ngốc ngơ ngác, trong lòng Mục Viêm Trác liền mừng như điên!

Mục Viêm Trác liếc cháu trai mình một cái, muốn nói gì, nhưng mà cũng không nói, nếu hôm nay mặc cho Liên Thành Cát ra tay đối phó Lâm Minh, Thần Hoàng đảo tuyệt đối sẽ không còn mặt mũi, nhưng mà so sánh với diệt trừ địch nhân như Lâm Minh, để cháu trai mình có thể nhận được huyết mạch Chu Tước từ Mục Thiên Vũ, một chút mặt mũi không tính là gì.

Huống chi, hy sinh Lâm Minh cũng là lúc đang có lý do, dù sao bọn họ vốn không địch lại Nam Hải Ma Vực, xem như thí xe giữ tướng.

Về phần nói tương lai Lâm Minh sẽ trở cường giả phong hoàng, dẫn dắt Thần Hoàng đảo trở thành thánh địa linh tinh đủ các loại, Mục Viêm Trác chưa bao giờ quan tâm, không nói đến sự tình này có thể phát sinh hay không, cho dù đã xảy ra, Thần Hoàng đảo trở thành thánh địa, vinh quang rạng rỡ cũng là Lâm Minh và nhất mạch Mục Dục Hoàng, bọn họ chiếm được cái gì? Ở dưới bóng râm Lâm Minh, tông mạch bọn họ chỉ biết càng ngày càng nhỏ yếu, thậm chí hoàn tan nát.

Mà đây cũng không phải là chuyện Mục Viêm Trác muốn nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Mục Viêm Trác hạ quyết tâm, không ra tay.

- Liên Thành Cát, ngươi không nên quá đáng!

Một thanh âm âm trầm vang lên, một cỗ khí thế đỏ thẫm chen vào giữa Lâm Minh và Liên Thành Cát, khó khăn lắm mới chặn được khí thế của Liên Thành Cát, nhưng mà lại vô cùng miễn cưỡng, hiển nhiên tu vi người này so với Liên Thành Cát thì yếu hơn rất nhiều.

Chương 470: Giao chiến

Một lão ẩu tóc bạc áo xanh đi ra, chắn trước người Lâm Minh, nàng là Thanh Loan tông ngũ trưởng lão Mục Thanh Y, cũng là trưởng lão thủ hộ Mục Băng Vân, tu vi Toàn Đan sơ kỳ.

Tuy rằng Mục Thanh Y với Lâm Minh không có giao tình gì, nhưng tuyệt không cho phép người khác ức hiếp đến Thần Hoàng đảo trước mặt mọi người, huống chi Lâm Minh còn là thiên tài Thần Hoàng đảo bồi dưỡng.

Vốn không cần Mục Thanh Y đứng ra, đầu lĩnh Thần Hoàng đảo là Mục Xích Hỏa, nhưng nàng không nghĩ tới, Mục Xích Hỏa từ đầu đến cuối, đôi mắt hết thảy nhìn như không thấy, hoàn toàn không có ý tứ nhúng tay.

- Lão gia hỏa này!

Lão ẩu áo xanh đã sớm nghe nói Mục Xích Hỏa với Lâm Minh không hợp, nhưng không nghĩ tới không hợp đến loại trình độ này.

Lúc này, Mục Băng Vân cũng yên lặng đứng lên, đi tới bên cạnh lão ẩu áo xanh, nàng tuy rằng chỉ là Tiên Thiên Chí Cực, nhưng có năng lực địch Toàn Đan sơ kỳ, không kém hơn Mục Thiên Vũ.

- Phải không? Nói như vậy, các ngươi không từ?

Liên Thành Cát nhìn lão ẩu áo xanh, sắc mặt dần lạnh xuống, sát khí cả người nồng đậm.

Mục Thanh Y không chút nào tránh, tiến lên trước một bước, tuy rằng thân thể nàng gầy, nhưng đối mặt với khí thế Liên Thành Cát áp bách vẫn không có chút yếu thế:

- Đệ Tử Thần Hoàng đảo ta, há cho phép ngươi tùy ý mang đi? Quả thực buồn cười!

- Hắc hắc, nếu lão phu muốn dẫn hắn đi, tự nhiên có nguyên nhân, lão phu đã có thể khẳng định, thời điểm tôn nhi lão phu chết, có một võ giả Hậu Thiên kỳ ở đấy, tiểu tử này là kẻ hiềm nghi nhất. Hơn nữa ta xem chân nguyên hắn dao động quỷ dị, đại khái là dịch dung rồi! Dịch Dung thuật thật cao minh, suýt nữa đã lừa gạt lão phu cảm giác, nếu không phải trong lòng có quỷ, vì sao phải dịch dung!? Hôm nay lão phu mang tiểu tử này đi, cũng là đương nhiên! Xích Hỏa trưởng lão, ngươi nói đi?

Liên Thành Cát nói xong chuyển ánh mắt đến trên thân Mục Xích Hỏa.

Mục Xích Hỏa nhướng mày, hắn vốn không định nói chuyện, tuy nhiên thời điểm này, hắn cũng không thể không đếm xỉa. Hắn liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, lãnh đạm nói:

- Nếu Liên trưởng lão có chứng cớ, như vậy cứ thẩm vấn, tuy rằng người này là đệ tử Thần Hoàng đảo ta, nhưng nếu như hắn thật sự giết lệnh tôn, lão phu cũng sẽ không bao che.

Dứt lời, Mục Xích Hỏa vung tay áo, hai tay cầm Ngô Đồng thánh hỏa làm gậy chống, thờ ơ lạnh nhạt.

Mục Thanh Thư nghe được Mục Xích Hỏa nói như vậy, thật muốn cười ha ha, hắn vui sướng khi người gặp họa nhìn Lâm Minh bị sát khí Liên Thành Cát hoàn toàn bao phủ. Khẩn cấp muốn xem bộ dáng Lâm Minh biến thành ngu ngốc, hắn quyết định sau khi tinh thần chi hải Lâm Minh bị sụp đổ, cấp Lâm Minh chút dược vật tẩm bổ linh hồn, khiến hắn không đến mức lập tức chết, sau đó nhìn ngày sau si ngốc cả đời.

- Hừ, có Toàn Đan trung kỳ Liên Thành Cát là đủ rồi, huống chi còn cộng thêm vài cái trưởng lão khác, không có đại trưởng lão Mục Xích Hỏa, chỉ vài người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân còn có Mục Thanh Y tuyệt đối không ngăn được, Lâm Minh hẳn phải chết!

- Tiểu tử này, tai họa cho người khác suốt, ông trời có mắt, ngươi liền an tâm đi tìm chết đi, Mục Thiên Vũ của ngươi ta sẽ giúp ngươi hảo hảo chiếu cố, cho dù nàng chán ghét ta cũng không cãi lời được mệnh lệnh tông môn. Huyết mạch trên người nàng tất nhiên là của ta!

Nghĩ như vậy, khóe miệng Mục Thanh Thư nổi lên một tia cười ác độc.

Liên Thành Cát nghe Mục Xích Hỏa nói như vậy xong, ung dung cười, xem ra nhân duyên tiểu tử này thật đúng là không tốt a.

Hắn nhìn Mục Thanh Y nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nghe lời nói của Xích Hỏa trưởng lão sao? Khuyên ngươi vẫn nên thông minh một chút. Không cần trứng chọi đá!

Trong lúc Liên Thành Cát nói chuyện, sát ý nồng đậm hơn, lúc này, lại có ba cái trưởng lão Toàn Đan đứng lên, bọn họ đều là tộc nhân nhất mạch Nam Hải Ma Vực họ Liên.

Về phần các tông mạch khác, lại không người đứng dậy, Nam Hải Ma Vực bất đồng trong dòng họ có hợp tác cũng có xung đột, Liên Kiệt là con cháu thiên tài nhất mạch họ Liên, tự nhiên có Liên Thành Cát giải quyết, trừ phi là thật sự đến đại chiến sinh tử, các tông hệ khác mới ra tay.

Ba cái Toàn Đan sơ kỳ, cộng thêm Liên Thành Cát Toàn Đan trung kỳ, tứ đại trưởng lão, khí thế bột phát ra toàn bộ, ép tới Thần Hoàng đảo dường như không chịu nổi.

Mắt thấy không khí càng ngày càng khẩn trương, các tiểu tông môn khác, thời điểm này tự nhiên không dám lên tiếng, về phần Mặc Giao tộc, Lôi Cực tông, im lặng xem náo nhiệt.

- Hắc hắc, lần này Thần Hoàng đảo không hay ho, nghe ý tứ Liên Thành Cát, cháu trai hắn đúng là Thần Hoàng đảo giết!

- Tiểu tử kia chết chắc rồi, tuy nhiên hắn cũng thật sự là có tài, đối mặt với khí thế Liên Thành Cát áp bách một bước cũng không nhường, tuy nhiên dù vậy, bị chết càng nhanh.

Một cái trưởng lão Lôi Cực tông vui sướng khi người gặp họa, lúc trước hắn tham gia yến hội luận bàn của Thiên Quang thượng nhân, toàn bộ Lôi Cực tông bị Thần Hoàng đảo khiến cho mặt xám mày tro, cừu này hắn nhớ ở trong lòng.

Lần này đệ tử Lôi Cực tông tiến vào trong thế giới tàn phá, có không ít tham gia qua thọ yến Thiên Quang thượng nhân, trong đó một kẻ đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên, thì thào tự nói:

- Vừa rồi Liên Thành Cát nói, tiểu tử kia dịch dung? Tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, thực lực lại cường đại như vậy, lại dịch dung, có thể là Lâm Minh hay không?

Thình lình xảy ra một câu, khiến người quanh đều dừng hình lại, Lâm Minh!?

Chưa tới kịp nghĩ lại, lúc này Liên Thành Cát hừ lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên tiến lên trước một bước, tay phải chộp, huyết lãng cả người thao thao:

- Chỉ bằng các ngươi? Cực kỳ buồn cười!

Ầm ầm!

Thổ địa vỡ vụn ra, huyết sa cuồn cuộn, Mục Thanh Y chỉ cảm thấy một cỗ mạnh mẽ truyền đến, hình thành lốc xoáy huyết lãng ở bên cạnh nàng.

- Thanh Liên Tỏa!

Mục Thanh Y chém xuống một kiếm, từng đạo băng tinh hiện lên ở không trung, trực tiếp chém ở trên lốc xoáy huyết lãng, muốn xé mở huyết lãng.

Nhưng mà dù sao tu vi chênh lệch, tay phải Liên Thành Cát trảo một cái, một cái huyết trảo màu đỏ trống rỗng xuất hiện, hung hăng vỗ xuống Mục Thanh Y!

Huyết trảo màu đỏ, dường như muốn hút hết khí huyết mọi người, lực lượng cường đại, khiến sắc mặt Mục Thanh Y trắng bệch, đúng lúc này, bên tai nàng vang lên một trận thanh âm.

- Thanh Loan kiếm, Toái Băng Vân!

Mục Băng Vân mặt không chút thay đổi tiến lên trước một bước, Thanh Loan kiếm trong tay vỗ thẳng xuống, chỉ nghe coong một tiếng giống như thủy tinh vỡ vụn, một đạo không gian sóng gợn màu lam dày đặc lạnh như băng trên thân kiếm, giống như vằn nước mờ nhạt không bắt mắt.

Cùng lúc đó, Mục Thiên Vũ cũng ra chiêu, một tiếng phượng hót thê lương, sóng lửa sáng quắc lao thẳng xuống dưới, toàn bộ không gian tràn ngập Hỏa hệ chân nguyên mãnh liệt.

Chân nguyên các đại cao thủ đan cùng một chỗ, phát ra nổ vang ầm ầm, võ giả cấp thấp chung quanh thấy một màn như vậy, đều không hẹn mà cùng thối lui!

- Thật sự đánh.

- Vốn thực lực Thần Hoàng đảo không được, bên trong còn phân liệt, ta xem tiểu tử kia xong đời.

- Đáng tiếc một thiên tài, tu vi chỉ có Hậu Thiên kỳ.

Một ít đệ tử tiểu tông môn nghị luận, thật có chút cảm giác thỏ chết cáo khóc, nhưng mà có chút đệ tử tham gia thọ yến Thiên Quang thượng nhân lại trầm mặc, trong đầu bọn họ quanh quẩn một cái nghi vấn, người kia có thể là Lâm Minh hay không?

- Đồng loạt ra tay!

- Hừ, nếu bọn họ cố ý trứng chọi đá, liền trực tiếp phế đi tiểu tử này, sau đó sưu hồn!

Nhất mạch họ Liên, tứ đại trưởng lão, cùng nhau đi lên!

- Các ngươi còn chưa động thủ!

Khí Mục Thanh Y một kiếm chém nát một đạo kiếm, phẫn nộ quát đối với trưởng lão Thần Hoàng đảo phía sau, lần này trưởng lão Thần Hoàng đảo tiến vào tàn phá thế giới, trừ bỏ ba người Mục

Viêm Trác, Mục Xích Hỏa, Mục Thanh Y ra, còn có hai trưởng lão Toàn Đan sơ kỳ.

Bọn họ cùng Lâm Minh cũng không có giao tình gì, lúc trước luôn luôn ở trạng thái quan vọng, trong lòng cầu nguyện không cần chiến đấu, hiện tại nhìn thấy loại tình hình này, chỉ có thể kiên trì.

Trong lúc nhất thời, huyết sa cuồn cuộn, chân nguyên dư ba tùy ý tấn công, hai đại tông môn, gần mười cao thủ có thực lực Toàn Đan giao chiến cùng một chỗ, toàn trường thảm thiết!

Liên Thành Cát chỉ là một người khiến cho ba người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân cùng Mục Thanh Y đáp ứng không xuể.

- Tiểu tử, hiện tại xem ai còn có thể bảo hộ được ngươi!

Ở trong hỗn chiến, một cái trưởng lão Nam Hải Ma Vực tới gần Lâm Minh, hai tay nắm trảo, huyết lãng cả người sôi trào.

- Cẩn thận!

Mục Thanh Y sợ hãi kêu một tiếng, nhưng mà nàng lại căn bản không thoát thân ra.

Mà Mục Thanh Thư, trên mặt lại lộ ra vẻ mừng dữ tợn như điên, hắn chờ chính là giờ khắc này, một thanh âm hò hét ở trong lòng, để hắn chết! Để hắn chết!

Trong nháy mắt, huyết sa bên cạnh Lâm Minh bị chân nguyên quấy, hình thành lốc xoáy màu đỏ, Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ bỗng.

Ở trong dẮg gió lốc này, Lâm Minh yên lặng, ánh mắt như cửu u hàn tinh, lạnh như băng.

- Hỗn Nguyên kích!

Thân thể treo lơ lửng giữa trời, tay phải bắt lấy kích, tay trái vỗ thật mạnh, trong lúc nhất thời, Đại Hoang Huyết Kích dường như hóa thành một con huyết mãng hung tàn! Mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn gào thét ở trên mũi kích, hình thành năng lượng lốc xoáy cuồng bạo!

Nhất là trong mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn này, có một đạo đỏ đến chói mắt, phát ra hào quang sáng lạn hung lệ đẹp đẽ, đây đúng là Huyết Ẩm chi ấn lão nhân áo đen chết đi lưu lại, mà ở trong thế giới tàn phá này, lực lượng Huyết Ẩm chi ấn không chịu pháp tắc áp chế!

Lốc xoáy hỗn nguyên màu đỏ, mang theo pháp tắc lực gần như cắn nuốt, va chạm cùng một chỗ với gió lốc màu máu!

Bồng!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, thổ địa xé rách, huyết sa đầy đất phun bạo trào ra như suối, lên trên trăm trượng! Trưởng lão Nam Hải Ma Vực phát ra gió lốc huyết sa, bị lốc xoáy hỗn nguyên của Lâm Minh hoàn toàn cắn nuốt!

- Cái gì?

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực kia, vốn nghĩ tiện tay một kích có thể phế bỏ Lâm Minh, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, một kích này rồi lại bị Lâm Minh dễ dàng phá giải, trong lúc nhất thời, đầu óc hắn trống rỗng!

- Chết!

Lâm Minh ra tay không có bất kỳ tạm dừng, Đại Hoang Huyết Kích mang theo mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn, Diệt Huyết Tà Lôi cuồn cuộn phức tạp, dường như xé rách không gian chém xuống!

Khoảnh khắc kia, Lâm Minh giống như Chiến Thần diệt thế!

- Hỗn đản!

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực lúc này mới hòa hoãn thần sắc lại, trọng kiếm trong tay hốt hoảng bổ ra!

Ầm!

Thổ địa sụp đổ, gió lốc chân nguyên phóng lên cao, lôi đình màu máu bắn ra bốn phía.

Ở trong ánh mắt mọi người không thể tin, chân nguyên hộ thể trưởng lão Nam Hải Ma Vực vỡ nát, máu tươi chảy như điên, thân thể bay ngược đi ra ngoài...

Chương 471: Uy danh

Ầm ầm!

Trưởng lão kia ngã thật mạnh trên mặt đất, vô số bụi mù bốc lên.

Ở trong hỗn chiến kịch liệt, một màn này đặc biệt chói mắt, võ giả các tông môn khác ở đây đều bị chấn động, một màn phát sinh vừa rồi giống như nằm mơ, trưởng lão Nam Hải Ma Vực bị một tiểu tử Hậu Thiên kỳ một kích đánh bay?

Thiên tài từ xưa Hậu Thiên chiến Tiên Thiên, Tiên Thiên chiến Toàn Đan không biết có bao nhiêu, nhưng cho tới bây giờ không nghe nói qua, có Hậu Thiên kỳ có thể chiến Toàn Đan, điều này giống như một con chó có thể cắn chết lão hổ!

Mục Thanh Thư đã sớm mở to hai mắt nhìn, biểu tình hoàn toàn hóa đá, hắn mong đợi một màn hồi lâu, hắn ảo tưởng nhiều lần thảm tượng Lâm Minh tử vong, cuối cùng lại ra loại kết quả này.

Điều này sao có thể!

Hắn sớm biết, tuy rằng Lâm Minh là Hậu Thiên hậu kỳ, đã có chiến lực Tiên Thiên Chí Cực, nhưng Tiên Thiên Chí Cực chính là Tiên Thiên Chí Cực, kém cách cực xa với Toàn Đan.

Hậu Thiên hậu kỳ chiến Tiên Thiên Chí Cực, tuy rằng biến thái, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhận, lúc trước dường như Đế Thích Già cũng có thể làm được. Nhưng mà lúc này mới ngắn ngủi ba bốn tháng không thấy, chẳng lẽ thực lực Lâm Minh đã tiến thêm một bước, có thể chiến thắng cao thủ Toàn Đan?

Mục Thanh Thư cắn chặt môi, móng tay cấu vào thịt thật sâu, hắn chết đều không muốn tin tưởng điểm này!

- Ngươi...

Nam Hải Ma Vực trưởng lão, đi ra từ hố đất, lau máu tươi khóe miệng, hắn thế nào cũng không thể tin được chính mình bị thương ở trong tay một cái tiểu bối Hậu Thiên kỳ, phù văn màu máu khủng bố, không ngờ đánh nát chân nguyên hộ thể chính mình.

Lâm Minh nhìn thấy trưởng lão Nam Hải Ma Vực kia đứng lên, trong lòng thầm kêu đáng tiếc, nếu vừa rồi mở ra Tà Thần lực, thậm chí thiêu đốt máu Cổ Phượng, liền có thể một kích giết chết mà không đơn giản là bị thương nặng.

Nhưng bất kể Tà Thần lực hay là máu Cổ Phượng, một khi sử dụng, chỉ có thể duy trì thời gian mấy chục cái hô hấp, Lâm Minh không dám dễ dàng vận dụng.

- Đó là... Đại Hoang huyết kích!

Ở Nam Hải Ma Vực, một cái trưởng lão nhận ra Đại Hoang huyết kích phỏng chế phẩm trong tay Lâm Minh, tuy rằng mấy vạn năm qua, Đại Hoang huyết kích phỏng chế phẩm không biết có bao nhiêu, nhưng Đại Hoang huyết kích thuộc loại Nam Hải Ma Vực, hắn lại nhận được, Đại Hoang huyết kích trong tay Lâm Minh, đúng là cây của Lôi Mộ Bạch!

- Đây là vũ khí Huyễn Kích, ngươi giết chết Huyễn Kích? Ngươi là Lâm Minh?

Thể xác và tinh thần trưởng lão Nam Hải Ma Vực vừa động, lúc này kêu ra tên Lâm Minh!

Trong nháy mắt, toàn trường nổ tung, tên Lâm Minh sớm đã truyền khắp Nam Hải Vực, không ai không biết.

Đồn đại về Lâm Minh có rất nhiều, nhưng mà đồn đại luôn khiến người ta không thể tin, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi kiêu ngạo, đều muốn một ngày kia, có thể so chiêu cùng Lâm Minh, không nghĩ tới hiện tại, Lâm Minh đứng ở trước mắt bọn họ!

- Hắn chính là Lâm Minh?

Một đệ tử Cực Không tông kinh dị nói.

- Đã sớm nghe truyền thuyết thực lực Lâm Minh viễn siêu tu vi, nhưng... Cũng quá thái quá rồi! Hậu Thiên kỳ chiến Toàn Đan...

Một võ giả Thái Huyền điện khác nuốt một ngụm nước miếng, hắn cũng là một thế hệ trẻ tuổi nổi bật Thái Huyền điện, nguyên bản còn có suy nghĩ có thể giao thủ cùng Lâm Minh, nhưng hiện tại nhìn lại, hắn chỉ có thể cười khổ.

Ở dưới từng đợt ngạc nhiên hoặc thán phục, hoặc không thể tin, Lâm Minh cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, trầm mặc không nói.

Một trận chiến này, hắn đã dự đoán được, thân phận sớm muộn gì sẽ bị đoán được, nếu không ra Đại Hoang huyết kích, mà ra Tử Huyễn thương, vậy càng không cần phải nói, ở đây rất nhiều người ra mắt Tử Huyễn thương, lúc đó chẳng cần thiết phải đoán, trực tiếp nhận chính mình là Lâm Minh.

Trong Nam Hải Ma Vực, sắc mặt hai trưởng lão nhất mạch họ Huyễn âm trầm lên.

Lúc trước Liên Kiệt chết, là chuyện của nhất mạch họ Liên, không quan hệ với họ Huyễn, họ Huyễn là đời sau của U Minh đại đế, họ Liên lại là đời sau của ma tướng cuối cùng dưới tay U Minh đại đế, hai dòng họ cũng có phân tranh ích lợi, huống chi Nam Hải Ma Vực giao chiến với Thần Hoàng đảo một năm có thừa, người chết quá nhiều, ai bị giết đều rất bình thường, muốn báo thù là một chuyện, có thực lực, tùy ngươi báo thù như thế nào, nhưng họ Huyễn nhất mạch không sẽ ra tay.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh chính là người giết chết Huyễn Kích, Huyễn Kích là đệ tử xuất sắc nhất của nhất mạch họ Huyễn, lại là tằng tôn của Nam Hải Ma Vực đệ nhất nhân, Huyễn Vô Cực, thù này bọn họ đương nhiên phải thanh toán, nếu không không nói đâu xa, Huyễn Vô Cực cũng sẽ không tha bọn họ.

Họ Huyễn nhất mạch chỉ phái hai trưởng lão đến, số lượng rất ít, nhưng một cái trong đó cũng là Toàn Đan trung kỳ, không thể kém hơn Liên Thành Cổ!

Trong lúc nhất thời, áp lực đột nhiên tăng!

- Ngươi chính là Lâm Minh?

Họ Huyễn nhất mạch, trưởng lão Toàn Đan trung kỳ tên là Huyễn Chiến.

- Không sai!

Thời điểm này, ngụy biện không có bất kỳ ý nghĩa, Lâm Minh đơn giản thừa nhận.

- Ngươi từng giết chết Lôi Mộ Bạch, là tôn tiểu điệt lão phu, Huyễn Kích bản mạng, sát nhân đền mạng, đền mạng đi!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, không nói gì.

- Cháu trai Liên Kiệt của ta, cũng là ngươi giết đi!

Liên Thành Cổ sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Minh, với thực lực Lâm Minh hiện tại bày ra giết Liên Kiệt quả thực dễ như trở bàn tay.

Lâm Minh cười:

- Là ta giết thì thế nào? Không nói chiến Nam Hải một trận, chỉ cần một tháng nay, võ giả Ma Vực giết chết bao nhiêu đệ tử tông môn khác? Giết người cướp đồ là chuyện như cơm bữa, cháu trai của ngươi đánh lén ta, hay là muốn ta phải ngửa cổ chịu chém!

Liên Thành Cổ nghe đến đó hàn quang trong mắt nhoáng lên một cái chợt lóe sáng:

- Giết tôn nhi ta, còn dám thừa nhận ở trước mặt ta, được! Lão phu hôm nay sẽ dùng thực lực nói cho ngươi, kẻ yếu thực lực không bằng người, chỉ có thể nghển cổ chịu chém, phản kháng cũng chết!

Liên Thành Cổ nói tới đây quát lên một tiếng lớn, một trảo chộp tới Lâm Minh!

Chân nguyên ngưng tụ thành huyết trảo, phong lôi ẩn ẩn, nơi đi qua, nổi lên vô tận huyết sa cuồn cuộn, hình thành một cỗ lốc xoáy màu đỏ, mặt đất lập tức bị gió xé rách vỡ nát ra.

Liên Thành Cổ tự mình ra tay đối phó Lâm Minh!

- Lâm Minh, cẩn thận!

Mục Thiên Vũ muốn ra tay tương trợ, nhưng lúc này, nàng cũng bị một trưởng lão khác ngăn cản.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh đối mặt với cao thủ Toàn Đan trung kỳ, Toàn Đan kỳ lên trên, mỗi một cái trình tự đều chênh lệch thật lớn. Hậu Thiên kỳ, Ngưng Mạch kỳ, tuấn kiệt trẻ tuổi vượt cấp chiến đấu là chuyện thường, nhưng ở Toàn Đan kỳ, có thể vượt cấp chiến đấu rất ít, cho dù vượt qua một cái cảnh giới nhỏ đều rất không dễ dàng.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, chân nguyên liên hệ đến hạt giống Tà Thần, mở ra Tà Thần lực!

- Ầm!

Chân nguyên nén ép cao độ bột phát ra như núi lửa, Lâm Minh hét lên điên cuồng, gân cốt toàn thân chấn động nổ vang, Tôi Tủy lực bị Lâm Minh thúc giục đến cực hạn!

- Huyết Ấn Toàn Sát!

Đại Hoang huyết kích trong tay, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn tùy ý bay múa, Huyết Ẩm chi ấn không bị pháp tắc áp chế, là thứ Lâm Minh cậy vào lớn nhất!

Đại Hoang huyết kích mang theo lốc xoáy màu máu, chém thật mạnh ở trên huyết trảo Liên Thành Cổ, lôi đình lực màu máu từ đầu đến chân rót thân thể vào Lâm Minh, giống như một cái điện mãng thô to!

Ca ca ca!

Chân nguyên va chạm kịch liệt, huyết trảo Liên Thành Cổ ngạnh sinh bị giảo dập nát ở dưới Huyết Ấn Toàn Sát của Lâm Minh!

- Cái gì?

Liên Thành Cổ không thể tin, Lâm Minh cường đại, đã hoàn toàn vượt qua phạm vi hắn lý giải, quả thực như là không gì không làm được!

Người này không thể lưu!

Lần đầu tiên Liên Thành Cổ cảm nhận được sợ hãi ở trên thân một cái đệ tử hậu bối Hậu Thiên kỳ, hắn không biết Lâm Minh thông qua loại bí pháp nào khiến thực lực của chính mình đạt tới loại tình trạng này, nhưng không hề nghi ngờ cho dù Lâm Minh không cần bí pháp, hắn cường đại cũng khiến người khác run rẩy!

Ầm!

Huyết trảo bạo toái, nhưng Lâm Minh vận hết toàn lực phát ra Huyết Ấn Toàn Sát cũng sụp đổ, mặt đất tạc ra một cái hố sâu thật lớn, huyết sa dựng lên, chân nguyên dư ba chấn võ giả chung quanh liên tục lui về phía sau, ở trong thế giới tàn phá chân nguyên bị áp chế không đủ hai thành, có được uy thế giao thủ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng.

- Hả, ngay cả Toàn Đan trung kỳ cao thủ công kích cũng bị đỡ!

- Hắn thật sự chỉ có Hậu Thiên kỳ sao!

Võ giả chung quanh đã bị rung động đến gần như chết lặng, nhưng mà lúc này, sắc mặt Lâm Minh lại ngưng trọng, một kích vừa rồi, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn sụp đổ trong nháy mắt, tuy rằng gắn kết một lần nữa, nhưng hào quang lại ảm đạm rất nhiều, Toàn Đan trung kỳ, quả nhiên quá mạnh mẽ, mặc dù bọn họ bị pháp tắc không gian áp chế nhưng vẫn có thực lực khủng bố như thế.

Lâm Minh vừa rồi mở ra Tà Thần lực, toàn lực một kích, tuy rằng nhìn như thế lực ngang nhau, nhưng kỳ thật đã chiếm lợi thế, hơn nữa trọng yếu nhất là, Lâm Minh không thể kéo dài trạng thái này!

Lôi Hỏa Sát không thể dùng, Lôi Linh, Hỏa Tinh nhiều nhất có thể tạo được hiệu quả phụ trợ, ở dưới tình huống chân nguyên bị nén ép đến hai thành, cho dù toàn lực một kích Lôi Hỏa Sát, ở trước mặt Liên Thành Cổ, cũng chỉ là một quả pháo lớn một chút thôi, căn bản không gây thương tổn tới hắn.

Lâm Minh có thể dựa vào, chỉ có Đại Hoang kích quyết!

- Liều mạng!

Lâm Minh mạnh mẽ cắn răng một cái, chỗ mi tâm, một đạo ấn ký hình ngọn lửa sáng lên, khí thế thượng cổ thần bí cuồn cuộn phóng xạ ra!

Ở giờ khắc này, Lâm Minh thiêu đốt tinh huyết Chu Tước!

Khí thế Lâm Minh, chợt đề thăng!

- Cái gì!?

Liên Thành Cổ cảm giác thế giới này không phải điên rồi chứ, Lâm Minh còn có thể tăng khí thế lên!?

Nhanh như một tia chớp đã không để Liên Thành Cổ nghĩ lại, Đại Hoang huyết kích, đã đâm tới thẳng tắp, Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn ngưng tụ thành lốc xoáy màu máu, dường như cắn nuốt hư không.

- Hừ, phá cho ta!

Liên Thành Cổ vươn hai móng, chân nguyên ngưng hóa thành một con hùng ưng màu máu, ưng minh kêu vang tận trời, nhất mạch họ Liên, xuất sắc nhất chính là trảo pháp.

Nhưng mà, ngay tại chân nguyên huyết trảo bắt được Đại Hoang huyết kích, một màn khó tin đã xảy ra, Đại Hoang huyết kích dường như xuyên thấu không gian, trong nháy mắt đi tới trước mắt Liên Thành Cổ.

- Ân!?

Liên Thành Cổ kinh hãi trong lòng, khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, thân ảnh hắn bạo lui ra ngoài, đồng thời hai tay vỗ mạnh, mười mấy đạo chưởng ảnh màu máu, nghênh đón một kích này của Lâm Minh!

Mà đúng lúc này, phương hướng Lâm Minh công kích đột nhiên chuyển biến, Đại Hoang huyết kích dường như xuyên thấu không gian, trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó, đã đi tới trước mặt một lão nhân áo đen, mà lão nhân này trước bị Lâm Minh gây thương tích, hiện tại đang điều dưỡng.

Mắt thấy Lâm Minh đâm tới một kích, sắc mặt lão nhân áo đen đại biến.

Trong lúc vội vàng, hắn giơ kiếm đón đánh, nhưng mà hắn trọng thương, làm sao có thể chắn được Lâm Minh!

Phốc!

Đại Hoang huyết kích đâm vào đan điền lão nhân, tùy ý xoay, đan điền bạo toái, Diệt Huyết Tà Lôi đâm vào, mang ra một chùm tinh huyết!

Ngay sau đó, những tinh huyết này ngưng tụ ở không trung, hình thành một đạo Huyết Ẩm chi ấn mới.

Mà lão nhân kia, thân thể co giật ngã xuống, thần tình không thể tin...

Chương 472: Thảm thiết

- Đã chết một vị trưởng lão!

Võ giả chung quanh đều phát lạnh trong lòng, hai phương toàn diện khai chiến đến bây giờ, không đủ mười tức đã chết một vị trưởng lão Toàn Đan, lại là chết ở trên tay Lâm Minh!

Đánh bại cùng đánh chết, hoàn toàn là hai việc khác nhau!

Mặc kệ rốt cuộc Lâm Minh dùng loại bí pháp nào, không hề nghi ngờ chính là, ở thế giới này, Lâm Minh có được chiến lực cùng cấp với cao thủ Toàn Đan trung kỳ!

Đến nông nỗi như này, những võ giả đối với Lâm Minh đều kính sợ, hơn nữa không chỉ là Lâm Minh, đôi thiên chi kiêu nữ Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân cũng có được chiến lực khó có thể tưởng tượng. Hai tỷ muội liên hợp, cộng thêm Mục Thanh Y ngẫu nhiên phụ trợ, có thể đánh tương xứng cùng Toàn Đan trung kỳ Huyễn Chiến!

Thần Hoàng đảo chiến lực mạnh, vượt qua rất nhiều đệ tử tông môn tưởng tượng. Hơn nữa, Thần Hoàng đảo còn có hai vị trưởng lão không ra tay!

Ương nhiên, Nam Hải Ma Vực cũng có trưởng lão không ra tay, Nam Hải Ma Vực cũng không chỉ là hai cái tông mạch họ Huyễn, họ Liên.

Tinh huyết trưởng lão Toàn Đan chết đi, hoàn toàn hóa thành một đạo ấn ký màu máu vặn vẹo thần bí. Quấn quanh ở Huyết Ẩm chi ấn, lập tức biến thành mười lăm đạo.

Sau khi tu luyện Đại Hoang kích quyết đến cảnh giới tối cao, Huyết Ẩm chi ấn có thể ngưng tụ ngàn vạn, ức vạn, có thể công kích giết địch, cũng có thể kết ấn phòng ngự, là chiến kỹ công phòng nhất thể đỉnh cấp.

Đương nhiên, Đại Hoang kích quyết cũng có một khuyết điểm thật lớn, đó chính là bản thân công pháp nó cũng không xuất chúng.

- Ngươi!

Sắc mặt Liên Thành Cát âm trầm đáng sợ, Lâm Minh không ngờ đồng thời ở cùng hắn giao chiến, trước mắt hắn giết chết một gã trưởng lão Nam Hải Ma Vực! Điều này làm cho hắn mất hết mặt mũi!

- Tốt! Tốt! Rất tốt!

Liên Thành Cát nhìn chằm chằm Huyết Ẩm chi ấn chậm rãi ngưng tụ thành, liên tiếp nói ba từ tốt, từ đầu tới đuôi, Lâm Minh luôn luôn dùng võ công ma đạo, điểm này Liên Thành Cát đã sớm chú ý tới, nhưng mà vừa rồi, chiêu thức kỳ dị khiến trong lòng hắn trong kinh hãi.

Lâm Minh dùng là một loại công pháp cực kỳ quỷ dị, thậm chí có rất nhiều chỗ tương tự với Thượng Cổ ma quyển!

Chỉ là phù văn màu máu kia, Thượng Cổ ma quyển không có.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Liên Thành Cát vô cùng kinh ngạc trong lòng, hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng bộ ma công này là bản gốc cải tạo của Thượng Cổ ma quyển, bậc công pháp này, cường giả phong hoàng cũng không thể sáng tạo ra, như vậy rốt cuộc ma công Lâm Minh là làm sao tới?

Liên Thành Cát cắn răng, trên thân Lâm Minh quá nhiều bí ẩn! Nhưng mà lúc này, Liên Thành Cát đã không thể nghĩ lại, hắn nhìn thấy, là một đạo nhỏ yếu nhất trong mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn đột nhiên bạo toái, chia làm mười bốn phần dung nhập đến các Huyết Ẩm chi ấn khác, nguyên bản Huyết Ẩm chi ấn ảm đạm, trong nháy mắt trở nên đẹp mắt hơn!

Trong lòng Liên Thành Cát trầm xuống, không hề nghi ngờ, Lâm Minh hút tinh huyết trưởng lão Toàn Đan kia, để tăng cường uy lực chiêu thức chính mình!

Tiểu tử này! Liên Thành Cát nổi giận trong lòng, hai móng trảo xuống dưới, huyết lãng cuồn cuộn, thề phải đánh chết Lâm Minh!

- Tới hay!

Lâm Minh thét dài một tiếng, chiến lực hắn không thể kéo dài, vừa rồi giết áo đen trưởng lão cướp lấy tinh huyết, còn vì có thể tăng cường uy lực Huyết Ẩm chi ấn, có thể toàn lực liều mạng với Liên Thành Cát, Đại Hoang kích quyết hiện giờ là chỗ cậy vào duy nhất của Lâm Minh, Lôi Linh Hỏa Tinh ở dưới pháp tắc áp chế mất đi hết thảy hiệu quả.

Nếu không thể trọng thương Liên Thành Cát, trận chiến đấu này cuối cùng thua có thể là Thần Hoàng đảo.

Dâng chân nguyên lên, thiêu đốt máu Cổ Phượng, Lâm Minh cầm đuôi kích trong tay, Đại Hoang huyết kích quét ngang ra ngoài!

- Đồ Lục!

Xương thân thể cốt Lâm Minh nổ vang một trận bùm bùm đùng đùng, thúc giục tiềm lực toàn thân, bao gồm ý chí lực, toàn bộ rót vào Đại Hoang huyết kích, với Huyết Ẩm chi ấn hòa hợp nhất thể! Chẳng những đả thương địch thủ, cũng tàn phá thân thể của chính mình!

Đây là công pháp ma đạo, với thân thể Cự Ma tộc là bản gốc tạo ra Đại Hoang kích quyết, tuy rằng Lâm Minh đạt tới cảnh giới Tôi Tủy, thân thể cường đại dị thường, nhưng mà thi triển ra một chiêu này, như trước vẫn tạo thành gánh nặng thật lớn đối với thân thể!

Tốc độ cao va chạm, Lâm Minh cảm giác thân thể của chính mình dường như cũng bị cuốn vào trong gió lốc Huyết Ẩm chi ấn hình thành, toàn thân không chỗ nào không đau, nhất là xương sống chưa Tôi Tủy, có chút không thể chịu nổi.

- Đi tìm chết!

Gương mặt Liên Thành Cát vặn vẹo kịch liệt, ở phía sau hắn, hình thành một hư ảnh hùng ưng màu máu, giương cánh muốn bay, tiếng huýt gió xông lên tận trời!

Huyết trảo đánh vào cùng với Đại Hoang huyết kích, Huyết Ẩm chi ấn bắn ra như cương châm, không khí giống như nước gợn nhộn nhạo!

Ầm!!

Huyết quang tỏa sáng, bầu trời dường như đều biến sắc, năng lượng lốc xoáy đỏ như máu trực tiếp xé nát huyết trảo, nhưng mà một trảo khác lại ngạnh sinh sáp nhập đến trong năng lượng lốc xoáy, trảo xuống Lâm Minh!

Cùng lúc đó, kích mũi nhọn màu đỏ cũng bao phủ Liên Thành Cát!

Hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương, Lâm Minh rất rõ ràng, bất kể Tà Thần lực hay là máu Cổ Phượng, chỉ có mấy chục tức, như vậy chỉ có thương đổi thương!

Chân nguyên Lâm Minh hộ thể không được, nhưng lực phòng ngự thân thể của hắn khủng bố, sau khi Tôi Tủy, Lâm Minh bàn tay trần bóp nát bảo khí nhân giai thượng phẩm!

Mà nhìn lại Liên Thành Cát, chân nguyên hộ thể đương nhiên cường đại, đáng tiếc tại thế giới tàn phá, lực lượng pháp tắc áp chế chân nguyên, dù có mạnh mấy đi nữa có năng lực cường đại đến chỗ nào? Về phần phòng ngự, đối với võ giả chỉ tu đan điền mà nói, phòng ngự gần như bằng không!

Liên Thành Cát biến sắc, hắn không nghĩ tới, Lâm Minh hung ác như thế.

- Hừ, lão phu cũng không tin, ngươi có thể kháng trụ một trảo này!

Đánh tới đây, tổng cộng vài lần giao thủ, nhưng lại chiêu chiêu liều mạng, trong lòng Liên Thành Cát cũng bị giận, liều mạng chính mình trọng thương, một trảo đánh chết Lâm Minh, hắn cũng cam tâm tình nguyện!

Mặc kệ bí pháp Lâm Minh nhiều như thế nào, nhưng chân nguyên hắn thủy chung bạc nhược, đây là chuyện không thể thay đổi!

- Vỡ cho ta!

Liên Thành Cát giận quát một tiếng, tùy theo, chân nguyên hộ thể trên thân Lâm Minh bị phá tan, một trảo rắn chắc cắm ở ngực Lâm Minh!

Trong nháy mắt, Lâm Minh chỉ cảm thấy ngực dường như bị một ngọn núi lớn đánh trúng, da thịt ngực trong nháy mắt thành thịt vụn, nhưng mà cỗ lực lượng mạnh mẽ này truyền tới xương sườn, lại bị xương sườn ngạnh sinh kháng trụ!

Tôi Tủy hoàn thành ba, bốn thành, Lâm Minh đã rèn luyện xương sườn, tâm phế đều ở trong lồng ngực, chỗ này yếu hại, xương sườn tự nhiên ưu tiên rèn luyện.

Phốc!

Lâm Minh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược đi ra ngoài!

Về phần Liên Thành Cát, tình huống cũng không có hơn gì, mũi kích nhọn phá nát chân nguyên hộ thể Liên Thành Cát bị pháp tắc nén ép không đến hai thành, mặc dù khi phá vỡ chân nguyên hộ thể đã tiêu tán hơn phân nửa, nhưng như trước vẫn bổ thật mạnh vào thân thể Liên Thành Cát, từ vai trái đến bụng, xương quai xanh gãy, nội tạng bị hao tổn, một cỗ huyết sát lực hung lệ, nhảy vào trong kinh mạch Liên Thành Cát, phá hư!

Chiến đấu đến loại tình trạng này, dùng thảm thiết đã không đủ để hình dung.

- Chết tiệt!

Liên Thành Cát tức giận mắng một tiếng, vận chuyển chân nguyên, mạnh mẽ áp chế cỗ huyết sát lực quỷ dị.

- Tiểu tử này, thật khó chơi, nhưng cuối cùng vẫn giải quyết...

Liên Thành Cát chống một bàn tay xuống mặt đất, một cánh tay khác buông xuống, xương quai xanh chặt đứt, hoàn toàn không dùng được lực, lấy ra một viên Phục Linh đan quý báu từ trong lòng, có chút đau lòng nhét vào trong miệng, loại đan dược này, có thể thong thả khôi phục chân nguyên ở thời điểm chiến đấu, cũng có hiệu quả chữa thương, mà dược chữa thương bình thường, phải yên tĩnh ngồi xuống điều dưỡng mới được.

Phàm là đan dược có thể sử dụng ở trong chiến đấu, giá cả đều vô cùng đắt đỏ, Liên Thành Cát cũng chỉ có mấy viên mà thôi, đều dùng bảo mệnh ở thời điểm nguy cấp, nhưng mà hiện tại tình thế phức tạp, Thần Hoàng đảo khó giải quyết như thế, còn có Đại Thiện tự ở một bên, hắn cũng chỉ có thể bảo mệnh.

- Ân? Còn có khí lực?

Liên Thành Cát cảm nhận được dao động chân nguyên ở trên thân Lâm Minh, không ngờ còn chưa chết, phun ra một ngụm máu đen, Liên Thành Cát đang muốn nhìn Lâm Minh, mà đúng lúc này, gương mặt hắn trong nháy mắt trở nên kinh ngạc, không thể tin, tiếp theo hoàn toàn đen.

Hắn trơ mắt nhìn Lâm Minh đứng lên, tùy ý lau máu ở khóe miệng, giống như không có việc gì, mặc cho máu chảy ở trước ngực.

- Này... Điều này sao có thể!

Chẳng những là Liên Thành Cát, võ giả ở quanh chiến trường cũng đều mở to hai mắt nhìn, vừa rồi Lâm Minh rõ ràng cứng rắn kháng một kích Liên Thành Cát, ngực đều đã nát nhừ, lại không có việc gì?

Nhìn ngực Lâm Minh trọng thương đến gần như lộ ra xương cốt, bọn họ đều cảm giác lưng phát lạnh, Lâm Minh dường như không thể chiến thắng, mặc kệ địch nhân mạnh bao nhiêu, hắn cũng không xuống hạ phong, hơn nữa càng làm cho người ta tuyệt vọng chính là, dường như hắn căn bản đánh không chết!

- Ngươi... Ngươi... Còn là người?

Liên Thành Cát cắn răng, hỏi ra điều này nhìn như vấn đề hoang đường, nhưng mà kỳ thật hiện tại, Liên Thành Cát thật sự hoài nghi, Lâm Minh rốt cuộc có phải Nhân tộc hay không, hay là hậu duệ thượng cổ Cự Ma tộc!

Lâm Minh tu luyện ma công khủng bố, rất có thể chính là kế thừa Cự Ma tộc!

Lâm Minh căn bản lười nói chuyện vô nghĩa, tay phải ở trong Tu Di giới lấy ra một viên đan dược trong suốt mượt mà màu xanh biếc nhét vào trong miệng, đây đúng là Hồi Dương đan lúc trước Mục Phượng Tiên cho hắn dùng để bảo mệnh.

Nhìn thấy viên đan dược này, Liên Thành Cát thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi chính mình, dĩ nhiên là Hồi Dương đan!

Hồi Dương đan tác dụng cùng loại với Phục Linh đan, nhưng hiệu quả gấp ba Phục Linh đan! Mà giá cả lại gấp mười mấy, hai mươi lần Phục Linh đan!

Loại đan dược cứu mạng này, đừng nói là hắn, ngay cả trưởng lão Toàn Đan hậu kỳ cũng chưa chắc có!

Nhưng hiện tại, Lâm Minh cứ như vậy lấy ra một viên Hồi Dương đan, ánh mắt cũng không nháy một chút nuốt vào, điều này làm trong lòng Liên Thành Cát có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Chương 473: Đồ Lục

Sau khi ăn Hồi Dương đan, Lâm Minh chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng ấm ở trong đan điền tản ra, hóa thành chân nguyên tinh thuần, dung nhập đến trong kinh mạch, thậm chí ngay cả Tà Thần lực cũng bởi vậy mà kéo dài một ít!

Đây vẫn là ở trạng thái chiến đấu, nếu có thể tĩnh tâm, ngồi xuống điều tức, chỉ cần một hai khắc là khôi phục bản thân đến trạng thái đỉnh phong, đây là chỗ cường đại của Hồi Dương đan.

Lâm Minh vốn khí huyết lực tràn đầy, sau khi Tôi Tủy khôi phục sức khỏe lại cường đại đến khủng bố, cộng thêm hiệu quả Hồi Dương đan nghịch thiên, máu nơi ngực Lâm Minh trong nháy mắt liền ngừng, tiếp theo, miệng vết thương được chữa trị lấy mắt thường có thể nhìn thấy!

Thấy một màn như vậy, ánh mắt Liên Thành Cát trừng tròn xoe, đây là tốc độ người khôi phục sao? Cho dù ăn Hồi Dương đan, cũng không có khả năng khủng bố như vậy!

Hắn sao đụng tới một vị sát tinh như vậy, rõ ràng cảm giác chính mình cường đại hơn Lâm Minh, trong giao thủ cũng chiếm hết thượng phong, nhưng mà chiến đấu đến bây giờ, tình huống lại càng ngày càng không xong.

- Ngươi rốt cuộc là ai, là người hay là ma?

Liên Thành Cát trầm giọng hỏi.

Lâm Minh chưa từng trả lời, chỉ cầm Đại Hoang huyết kích, vẽ một vầng trăng tròn trên mặt đất.

Đúng lúc này, trên chiến trường, một trưởng lão Chu Tước phân tông Thần Hoàng đảo đột nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược đi ra ngoài, thất khiếu đổ máu, hiển nhiên trọng thương không đủ sức tái chiến.

Ở một phương Thần Hoàng đảo, trừ bỏ Lâm Minh cùng tỷ muội Mục thị ra, các trưởng lão khác, đối mặt với số lượng trưởng lão Nam Hải Ma Vực nhiều hơn mấy người so với bên ta, tự nhiên là trứng chọi đá, cực kỳ nguy hiểm!

- Cửu trưởng lão!

Mục Thanh Y máy động trong lòng, trưởng lão trọng thương này, ở Chu Tước phân tông Thần Hoàng đảo chỉ là một trưởng lão bên cạnh, bình thường không liên quan đến các hệ ích lợi hàng loạt trong, có chút ý tứ làm người vô hình. Tuy rằng vừa rồi hắn bởi vì hai phương Thần Hoàng đảo cùng Nam Hải Ma Vực thực lực kém lớn mà có chút khiếp chiến, nhưng dù sao cũng ra tay, không có hắn ra tay, tình huống sẽ càng nguy hiểm, nhưng mà hiện tại, hắn bị đánh thành trọng thương, thậm chí có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn thấy cửu trưởng lão thương thành cái dạng này, lửa giận trong lòng Mục Thanh Y xông lên tận trời:

- Mục Xích Hỏa! Ngươi còn không ra tay, lần này nếu lão thân có thể về tông, tất sẽ buộc tội ngươi ở trưởng lão hội, cho ngươi chịu tông môn xử phạt, hóa đi huyết mạch, thân bại danh liệt!

Gần như cùng lúc tiếng hét phẫn nộ như thê lương, đuôi lông mày Mục Xích Hỏa rung chuyển, lại chung quy không nhúc nhích, nhưng mà Mục Viêm Trác lại không chống đỡ được.

Áp lực thật sự quá lớn, chiến đấu đã đến trình độ này, nếu không ra tay, thật sự sẽ bị tông môn trừng phạt nghiêm khắc.

- Xích Hỏa huynh, lão phu phải ra tay, nếu chờ đợi, Lâm Minh chết trận, ngày sau chúng ta ở Thần Hoàng đảo sẽ không thể sống yên ổn! Mục Phượng Tiên sẽ không tha chúng ta! Hơn nữa chúng ta không chiến cũng sẽ truyền khắp tông môn, đến lúc đó chúng ta sẽ bị nhiều người nổi giận!

Sắc mặt Mục Xích Hỏa yên lặng, chân nguyên truyền âm, nói gì với Mục Viêm Trác.

Mục Viêm Trác biến sắc:

- Ngươi nói cái gì? Lời này thật sao?

- Có tám thành nắm chắc!

Mục Xích Hỏa nói xong, Mục Viêm Trác nghe tới biến sắc, cuối cùng vẫn cắn răng yên lặng.

- Mục Xích Hỏa! Ngươi!

Mục Thanh Y phẫn nộ đến cực điểm, nhưng mà Mục Xích Hỏa không động tâm chút nào, mà Mục Viêm Trác ở bên cạnh Mục Xích Hỏa, cũng chịu đủ giày vò, sắc mặt biến đổi không ngừng, dường như lâm vào đấu tranh tư tưởng cực kỳ kịch liệt.

Tình huống càng ngày càng không xong! Cửu trưởng lão bị trọng thương, một phương Thần Hoàng đảo, áp lực lớn hơn nữa! Ngay cả Mục Thanh Y đều rơi vào tình thế nguy ngập nguy cơ!

Mà Lâm Minh, tuy rằng dựa vào một ít quy tắc đặc thù cùng đan dược chiếm ưu thế, nhưng Tà Thần lực cũng chỉ còn lại ba mươi cái hô hấp thời gian mà thôi!

Như vậy đánh tiếp chỉ còn đường chết!

Trong ánh mắt Liên Thành Cát hiện lên một tia dữ tợn:

- Lâm Minh! Ngươi dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không thay đổi được hết thảy! Ngươi có thể ngăn bao lâu? Đem ngọc giản ma công của ngươi ngoan ngoãn giao cho lão phu, lão phu buông tha những người khác, cũng cho ngươi được chết một cách thống khoái một ít, nếu không, lão phu có biện pháp tra tấn nguyên thần của ngươi, cho ngươi sống không bằng chết dài đến mấy trăm năm!

Lâm Minh nhếch miệng cười, lộ ra một loạt răng nanh nhiễm máu, hắn lấy ra một quả đan dược đỏ thẫm trong Tu Di giới, để vào trong miệng.

Lúc trước đến chiến trường Nam Hải, Mục Phượng gọi Tiên Lâm Minh vào núi phía sau, cho Lâm Minh ba viên đan dược cùng một túi gấm, ba viên đan dược này chính là hai viên Hồi Dương đan, một viên Xích Huyết đan, hiện tại Lâm Minh ăn đúng là Xích Huyết đan!

Đây là đan dược đặc thù bên trong Thần Hoàng đảo, khi luyện chế cần đủ loại dược liệu quý báu, cùng đại lượng máu Chu Tước, tuy rằng máu Chu Tước bình thường so với tinh huyết Chu Tước hiếm có, nhưng cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy. Điều này cũng khiến cho giá trị Xích Huyết đan không thấp hơn Hồi Dương đan bao nhiêu.

Xích Huyết đan chỉ có đệ tử huyết mạch Chu Tước mới có thể sử dụng, sau khi dùng có thểở trong khoảng thời gian ngắn tăng lên thực lực của chính mình thật to, chỉ là sau khi sử dụng sẽ suy yếu ở thời gian rất dài.

Bởi vì tác dụng phụ của nó, Lâm Minh luôn chưa từng sử dụng, cũng không cần sử dụng.

Nhìn thấy Lâm Minh ném Xích Huyết đan vào trong miệng, Liên Thành Cát không rõ ràng lắm kia là cái gì, chỉ nghĩ lại là một loại đan dược chữa thương.

Điều này làm cho trong lòng hắn khẩn trương, tiểu tử này, đan dược cực phẩm trên thân nhiều lắm, hắn không thể tùy ý khôi phục như Lâm Minh, ít nhất cũng phải bám trụ Lâm Minh, thẳng cho đến các trưởng lão khác chiến thắng.

- Tiểu tử, đi tìm chết!

Liên Thành Cát hét lớn một tiếng, một trảo vồ tới Lâm Minh, chân nguyên mãnh liệt ở phía sau Liên Thành Cát hình thành hùng ưng màu máu dài mấy trượng, mặt Liên Thành Cát đã vặn vẹo kịch liệt, đánh tới loại tình trạng này, hắn đều dùng hết khí lực!

Lâm Minh vừa mới nuốt vào Xích Huyết đan, chỉ cảm thấy trong bụng dường như dấy lên một cái hỏa lò, năng lượng dâng lên bột phát ra.

- Ân? Loại cảm giác này...

Xích Huyết đan dựa vào dẫn động huyết mạch Chu Tước để tăng cường thực lực đệ tử Thần Hoàng đảo, mà hiện tại, Lâm Minh hoảng sợ phát hiện, sau khi ăn Xích Huyết đan, máu Cổ Phượng trong cơ thể cũng dường như bởi vậy mà thiêu đốt tràn đầy!

Xích Huyết đan phản ứng với máu Cổ Phượng, khiến Lâm Minh bất ngờ, máu Cổ Phượng cùng huyết mạch Chu Tước vốn là đồng nguyên, Xích Huyết đan có thể dẫn động huyết mạch Chu Tước, đồng dạng có thể dẫn động máu Cổ Phượng.

Khoảnh khắc kia, Lâm Minh cảm giác máu huyết toàn thân đều bị thiêu đốt, thân thể lại có loại cảm giác muốn nứt toác ra.

- A a a a...!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, xương cốt thân thể phát ra nổ vang bùm bùm đùng đùng, những xương cốt này nổ vang thành một mảnh, cuối cùng hóa thành một cỗ long ngâm cao vút, thẳng hướng tận trời, ở phía sau Lâm Minh hình thành song trọng hư ảnh Thương Long với Cổ Phượng, Cổ Phượng dục hỏa trùng sinh, Thương Long bay lên trên trời, long phượng trình tường, khoảnh khắc kia, khí thế Lâm Minh kéo lên đến cực hạn!

Toàn bộ tiềm lực, toàn bộ năng lượng, toàn bộ tín niệm đều rót vào trong Đại Hoang huyết kích, tiếng gió gào thét, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn điên cuồng xoay tròn, hình thành lốc xoáy màu máu!

- Đồ Lục!

Một kích chém ra, thời gian dường như ngưng lại, cát nhiễm máu tràn ngập khắp chiến trường, trong thiên địa dường như chỉ còn lại có Đại Hoang huyết kích đỏ thẫm đẹp đẽ, bổ ra không gian, thế giới dường như mất đi màu sắc, thanh âm đi xa, năng lượng dao động mở ra, lại quỷ dị không có một tiếng vang.

Huyết lãng phóng lên cao, màu đỏ đẹp đẽ giống như Hỏa Liên nở rộ ở trong đêm khuya!

Liên Thành Cát rống một tiếng, bị gió lốc màu đỏ tùy ý xả thành mảnh vỡ, hắn trơ mắt nhìn Đại Hoang huyết kích, xé nát huyết trảo, xé rách hùng ưng màu máu, tiện đà... Như gió mát đâm thủng đan điền chính mình!

- A a!

Trên mặt Liên Thành Cát lộ vẻ dữ tợn cũng không cam lòng, một bàn tay bắt lấy Đại Hoang huyết kích, điên cuồng trảo xuống Lâm Minh!

- Lão phu muốn ngươi chôn cùng!

Liên Thành Cát miệng phun máu tươi, răng nanh bị máu nhiễm đỏ, khoảnh khắc kia, hắn giống như phát điên!

Xích Huyết đan thiêu đốt, vẫn như trước tràn ngập ở toàn thân Lâm Minh, mắt thấy một trảo này chộp tới, Lâm Minh phát ra một tiếng rống to giống như dã thú, một quyền vỗ xuống dưới!

Răng rắc!

Móng vuốt trực tiếp bị Lâm Minh một quyền đánh tan!

Sau khi đan điền bị xé nát, chân nguyên Liên Thành Cát đã hết sạch, thời điểm này trảo của hắn chỉ là hư ảnh mà thôi, không thể nào ngăn cản được nắm tay Lâm Minh!

Nắm tay thế đi không ngừng, trực tiếp nện ở trên gương mặt Liên Thành Cát, chân nguyên hộ thể đã gần như tiêu tán, bị Lâm Minh một quyền xuyên qua, nện ở trên mặt Liên Thành Cát!

Võ giả mất đi chân nguyên bảo hộ thân thể yếu ớt biết bao, trong phút chốc, máu tươi phụt ra, ngũ quan Liên Thành Cát đều bị Lâm Minh đánh vặn vẹo!

- Đi ra! Huyết Ẩm chi ấn!

Theo Lâm Minh gầm nhẹ, Diệt Huyết Tà Lôi gào thét mà ra!

Cả người Liên Thành Cát bị Diệt Huyết Tà Lôi bao phủ, thân thể rung mạnh, thất khiếu đổ máu.

- Ta... Ta... Không cam lòng! Không cam lòng!

Liên Thành Cát phát ra tê rống cuối cùng, nhưng mà cũng phí công, theo một tiếng nổ vang, một đoàn sương máu thoát khỏi thân thể Liên Thành Cát, nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo vết máu phong cách thần bí cổ xưa ở trước mặt Lâm Minh, hai mắt Liên Thành Cát đục ngầu nhanh chóng mất đi sắc thái.

Vết máu không ngừng vặn vẹo, đạo vết máu này, so với mười bốn đạo còn lại thâm trầm hơn nhiều, cũng ngưng trọng hơn nhiều! Đây là đạo Huyết Ẩm chi ấn đầu tiên do cao thủ Toàn Đan trung kỳ ngưng tụ mà thành!

Thấy một màn như vậy, tất cả võ giả chung quanh đều cả kinh, bọn họ không thể tin hết thảy phát sinh trước mắt, Liên Thành Cát lại bị Lâm Minh giết!

Cao thủ Toàn Đan trung kỳ, bị Lâm Minh một kích phá đan điền, tiếp theo đánh vỡ ngũ quan, hút đi tinh huyết, chết không thể chết lại.

Hơn nữa lúc trước, một quyền Lâm Minh đánh tan huyết trảo Liên Thành Cát kia khiến lòng người rung mạnh, quả thực chính là thượng cổ hung thú hình người!

Mục Thanh Thư tránh ở góc xa xa đang xem cuộc chiến, nhìn thấy tình cảnh này đã sợ tới mức hoang mang, lúc này Lâm Minh ở giữa tràng, một tay cầm Đại Hoang huyết kích, tay kia thì cầm thi thể Liên Thành Cát, cả người nhiễm huyết, như Chiến Thần diệt thế! Thấy một màn như vậy, sắc mặt Mục Thanh Thư tái nhợt, môi run rẩy, hắn không thể tin một màn này là thật sự!

Trong tay Lâm Minh không phải chó chết, mà là đại năng Toàn Đan trung kỳ! Nhân vật cùng cấp với đại trưởng lão phân tông, vừa rồi còn vênh mặt hất hàm sai khiến, phải thống trị hết thảy, nhưng hiện tại, lại hóa thành một nhúm thịt ở trong tay Lâm Minh.

Chương 474: Một mình giết ba người

Toàn trường đều yên lặng xuống dưới, nguyên bản khí thế chiến đấu hừng hực cũng hoãn vài phần, Toàn Đan trung kỳ lại ngã xuống!

Mục Thiên Vũ nhìn Lâm Minh, hô hấp dồn dập, vốn Lâm Minh một người chặn Liên Thành Cát cũng đã khiến nàng vô cùng kinh ngạc, nhưng hiện tại tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh lại phản thủ đánh chết Liên Thành Cát!

Tại cái thế giới tàn phá này, trừ bỏ một đám lão quái Toàn Đan hậu kỳ trở lên đi tới Ma Thần đế cung, Toàn Đan trung kỳ đã là cao thủ đỉnh cấp, cao thủ Toàn Đan trung kỳ chém giết chính là đánh bại đối phương, nếu muốn đánh chết, rất khó!

Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại giết Liên Thành Cát!

Điều này thật sự khiến người ta khó có thể tin, mặc dù Lâm Minh ăn Xích Huyết đan, cũng không nên khủng bố như thế.

Ngay cả Mục Băng Vân bình thường vân đạm phong khinh, lúc này nhìn thấy Lâm Minh, ánh mắt cũng chớp động tia sáng kỳ dị, có vài phần khiếp sợ.

Huyễn Chiến nhìn Lâm Minh, sắc mặt ngưng trọng, thực lực của hắn không mạnh hơn Liên Thành Cát bao nhiêu, nếu vừa rồi chống lại Lâm Minh không phải Liên Thành Cát mà là chính mình, như vậy hắn cũng vô cùng có khả năng trở thành một khối thi thể lạnh như băng, Huyễn Chiến bắt đầu hối hận, trận chiến đấu này không nên đánh, nếu không sao gặp phải sát tinh như thế!

Về phần bốn trưởng lão Nam Hải Ma Vực khác còn chưa xuất chiến, lúc này cũng nhao nhao đứng lên, trong sắc mặt khó coi mang theo vài phần sợ hãi, lúc trước là Thần Hoàng đảo trưởng lão không có dũng khí xuất chiến, nhưng hiện tại, đối mặt với Lâm Minh như Chiến Thần diệt thế, trưởng lão Nam Hải Ma Vực không dám xuất chiến!

Nói đùa, Toàn Đan trung kỳ đều bị giết, Toàn Đan sơ kỳ đi lên còn có thể có mạng sống sao?

Bốn trưởng lão toàn bộ đều là Toàn Đan sơ kỳ, bọn họ cũng không phải người tông mạch họ Huyễn, họ Liên, từ ý nghĩa nào đó, lần xung đột này là vì báo thù riêng, mà không phải chiến tranh Nam Hải, quan hệ không lớn theo chân bọn họ.

Nhưng hiện tại, ngay cả Liên Thành Cát đều bị giết, mắt thấy được Nam Hải Ma Vực cùng Thần Hoàng đảo sinh tử chiến, bọn họ không thể không xuất chiến.

Làm sao bây giờ?

Lúc này bốn trưởng lão cũng đối mặt với nan đề lúc ấy giống với trưởng lão Thần Hoàng đảo, kiên trì xuất chiến? Hay là trốn?

Nhưng mà Lâm Minh cũng sẽ không cho những người này cơ hội, hiện tại Tà Thần lực còn lại mười mấy tức, Xích Huyết đan ở trong cơ thể thiêu đốt sáng quắc, thần trí Lâm Minh tuy rằng thanh tỉnh như trước, nhưng sát khí trong cơ thể cũng đã bùng nổ như núi lửa, căn bản không ức chế được!

Tu luyện ma công sát lục đạo, tái phối hợp lúc này Xích Huyết đan, Lâm Minh huyết kích nơi tay, quét ngang thiên hạ!

- Chết đi!

Sát khí cả người tích lũy đến mức tận cùng, Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, nhảy vào trong chiến cuộc, Đại Hoang huyết kích giống như cự mãng khát máu, tùy ý mà ra, tuy rằng chỉ có mười mấy tức thời gian, lại không người có thể tiếp xúc mũi nhọn này.

Mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn giống như liêm đao Tử Thần, nhất là tinh huyết Liên Thành Cát hóa thành Huyết Ẩm chi ấn, thâm trầm mà ngưng trọng, chỉ cần một đạo Huyết Ẩm chi ấn này hoàn toàn không chịu lực lượng pháp tắc áp chế, toàn lực thúc giục lên, uy lực đã cực kỳ khủng bố!

Tên trưởng lão đứng mũi chịu sào, quá sợ hãi, huy động vũ khí trong tay muốn ngăn trở.

- Tránh ra!

Một tiếng hét to vang lên bên tai trưởng lão kia, là Huyễn Chiến vọt tới bên cạnh trưởng lão, trượng bát mâu trong tay đánh ra, mang theo khí kình chân nguyên cuồn cuộn cường đại, thẳng hướng mà đến!

Ầm!

Mũi kích bắn nhanh ra, mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn, hoàn toàn không chịu lực lượng pháp tắc áp chế, tùy ý xoay tròn, chẳng những tốc độ mau, góc độ xảo quyệt, hơn nữa vô cùng sắc bén!

Xịch!

Thân thể Huyễn Chiến nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, rời khỏi đến hơn mười mấy trượng, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, mà trên cánh tay phải hắn, quần áo xé rách, rõ ràng có thêm một đạo vết máu!

Chỉ hiệp một, Huyễn Chiến liền bị thương!

Các võ giả tông môn khác nhìn thấy tình cảnh này đều chết lặng, bọn họ đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Minh tồn tại đã hoàn toàn vượt qua lẽ thường.

Có người ẩn ẩn đoán được, Lâm Minh dùng bí pháp nào đó lẩn tránh quy tắc của thế giới này, nhưng dù vậy, Lâm Minh cũng không đến mức ở Hậu Thiên hậu kỳ có thể đánh chết cao thủ Toàn Đan trung kỳ!

- Cùng tiến lên!

Thời điểm Mục Thanh Y này xem chuẩn cơ hội, phát ra mệnh lệnh tiếp tục công kích!

Huyễn Chiến đối mặt với Lâm Minh, kể từ đó, Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân tự nhiên vốn không có đối thủ, hai tỷ muội này một năm rưỡi tới nay thực lực lại có tiến bộ dài, tùy tiện một người đều hơn cường giả Toàn Đan sơ kỳ.

Càng đừng nói là, hai người liên thủ!

- Chu Tước kiếm, Hỏa Diễm Nhiên Thiên!

- Thanh Loan kiếm, Toái Băng Vân!

Mục Thiên Vũ với Mục Băng Vân xuất kiếm như gió, băng hỏa sáng lạn đan vào cùng một chỗ, một trưởng lão Nam Hải Ma Vực đứng mũi chịu sào, đương trường chân nguyên hộ thể vỡ nát, hộc máu bay ngược ra ngoài!

- Chết tiệt!

Sắc mặt Huyễn Chiến trầm xuống.

- Giết!

- Chiến!

Lại trọng thương một vị trưởng lão Nam Hải Ma Vực, khí thế Thần Hoàng đảo như cầu vồng, thậm chí cửu trưởng lão nguyên bản đã trọng thương không thể tái chiến, dường như cũng khôi phục khí lực, hỏa diễm trên thân kiếm cuồn cuộn.

Nhìn lại bên Nam Hải Ma Vực, bởi vì kiêng kị Lâm Minh mà chiến đấu úy kị, thực lực đại giảm.

Nói đến chiến đấu đại quy mô, tố chất võ giả tác chiến kỳ thật xa không bằng quân đội phàm nhân, quân đội có thể xung phong không sợ chết, võ giả không được, trưởng lão Ma Vực nào ở đây không phải thực lực uy chấn một phương, có vô số hậu cung đẹp, nhân vật quyền to, người như vậy, trông cậy vào bọn họ giống binh lính chịu chết, trừ phi có mê hoặc thật lớn làm cho thực lực cùng thọ nguyên bọn họ càng tiến thêm một bước, nếu không căn bản không có khả năng!

Thế cục hoàn toàn không khống chế được!

Nguyên bản thực lực áp chế toàn diện đối lập, bởi vì Lâm Minh tồn tại hoàn toàn nghịch chuyển.

- Rút lui!

Mắt thấy lại một trưởng lão bị Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân gây thương tích, Huyễn Chiến không thể không hạ mệnh lệnh này, hắn kỳ thật cảm giác Lâm Minh dùng một loại bí pháp thúc giục tiềm năng thân thể mới có thể khiến thực lực tăng vọt, mà loại bí pháp này hẳn sẽ không kéo dài.

Nhưng đến tột cùng có thể kiên trì bao lâu, Huyễn Chiến không dám đánh cuộc, hơn nữa ai biết Lâm Minh còn có thể lại dùng một lần hay không, Huyễn Chiến cũng không muốn lấy mệnh chính mình nói đùa!

Đối mặt với Lâm Minh, hắn hoàn toàn sợ, ngay cả chân nguyên hộ thể cũng không dùng, cứng rắn kháng một trảo của Liên Thành Cát không có việc gì! Trái lại, trực tiếp miểu sát Liên Thành Cát!

Bốn trưởng lão Ma Vực khác hệ lúc trước luôn luôn không ra tay, nghe được mệnh lệnh Huyễn Chiến rút lui, đều thở phào một hơi, lui!

Chỉ cần lui là tốt rồi, rốt cuộc không cần ra tay, về phần loại rút lui đại quy mô này sẽ chết bao nhiêu người, sẽ không là chuyện bọn hắn lo lắng, dù sao bọn họ chạy nhanh hơn đám đệ tử, chết cũng không tới phiên bọn họ.

Võ giả Nam Hải Ma Vực bắt đầu vừa đánh vừa lui, Huyễn Chiến cùng vài trưởng lão Toàn Đan cản phía sau, mà lúc này, Lâm Minh công kích cũng cuồng mãnh hơn, máu huyết thiêu đốt sôi trào trong cơ thể, nở rộ ra sáng lạn cuối cùng.

- Hỗn Nguyên kích!

- Huyết Ấn Toàn Sát!

Lốc xoáy Huyết Ẩm chi ấn hấp dẫn, cộng thêm không gian đã thác loạn, Lâm Minh một kích đâm về phía trưởng lão Nam Hải Ma Vực gây thương tích Mục Thiên Vũ lúc trước.

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực lại tổn hại một người!

- Hỗn đản!

Ánh mắt Huyễn Chiến đỏ rực, khai chiến đến bây giờ, kỳ thật mới chỉ ba mươi cái hô hấp, trưởng lão Nam Hải Ma Vực đã tổn hại ba người, ba người, toàn bộ là chết ở trên tay Lâm Minh!

- Rút lui!

Mắt thấy Nam Hải Ma Vực Toàn Đan mang Tiên Thiên đi, mấy chục võ giả, toàn bộ thoát đi, các võ giả tông môn khác đều bị cả kinh nói không ra lời.

Nằm mơ đều không nghĩ tới, võ giả Ma Vực thực lực nguyên bản cường hãn gấp đôi Thần Hoàng đảo, cuối cùng bị Thần Hoàng đảo đánh cho hoa rơi nước chảy, hốt hoảng thoát đi!

Hơn nữa, còn tổn hại ba vị trưởng lão, trong đó một vị là Toàn Đan trung kỳ!

Nên biết rằng, chiến tranh Nam Hải đã hơn một năm, trưởng lão Toàn Đan Nam Hải Ma Vực tổn hại tổng cộng cũng chỉ là bảy, tám người, nhưng một trận chiến này, đã bị Lâm Minh một người giết ba cái!

Bọn họ đã không biết nên biểu đạt tâm tình lúc này như thế nào.

Ở Thần Hoàng đảo, Mục Thanh Thư đã hoàn toàn lâm vào trạng thái dại ra, môi run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Hắn nguyên bản ảo tưởng cảnh tượng Lâm Minh biến thành ngu ngốc thành một chuyện cười, Lâm Minh giống như là một tòa ngọn núi không thể vượt qua vắt ngang ở trước mặt, khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác tuyệt vọng!

- Thanh Thư, chúng ta đi.

Lúc này, bên tai Mục Thanh Thư vang lên chân nguyên Mục Viêm Trác truyền âm.

- Gia gia, ta...

Chợt nghe được thanh âm Mục Viêm Trác, Mục Thanh Thư gần như muốn khóc, niềm tin của hắn hoàn toàn sụp đổ, cũng... Không sinh ra mảy may dũng khí đấu tranh với Lâm Minh nữa.

- Đừng nói, chúng ta đi, có chuyện muốn nói cho ngươi.

Ở thời điểm ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên thân Lâm Minh, Mục Viêm Trác, Mục Xích Hỏa lặng lẽ rút đi, hiện tại bọn họ cũng không ở lại.

Mục Thanh Y chú ý tới một màn này, tuy nhiên nàng chỉ hừ lạnh một tiếng, tùy ý bọn họ đi, nàng đã quyết định, lần này về tông, nhất định phải buộc tội Mục Xích Hỏa cùng Mục Viêm Trác ở trưởng lão hội, với môn quy nghiêm khắc xử phạt bọn họ.

Trạng thái Tà Thần lực đã qua đi, máu Cổ Phượng cũng tắt xuống, lúc này, một cỗ cảm giác mỏi mệt dày đặc nảy lên, hắn gần như đứng thẳng không xong, sau khi sử dụng Xích Huyết đan, loại trạng thái này, chỉ biết càng ngày càng nghiêm trọng.

Cắn răng, thu hồi thi thể trưởng lão Toàn Đan Nam Hải Ma Vực trên mặt đất, Lâm Minh chống Đại Hoang huyết kích mới miễn cưỡng đứng vững vàng thân mình.

- Chúng ta cũng rời đi!

Mục Thanh Y nói, nơi đây không nên ở lâu, trạng thái bọn họ đã cực kỳ không xong, mà người Đại Thiện tự lúc này đều ở trong này, nếu bọn họ sinh ra cái gì ý niệm gì, thiết tưởng hậu quả không tưởng tượng nổi.

Trải qua lần nguy nan này, đoàn người Thần Hoàng đảo cũng chỉ còn lại có ít ỏi mười bảy, mười tám người, đã chết gần như mười.

Khiến Lâm Minh giật mình chính là, Trương Trấn thực lực kém rối tinh rối mù, lại còn sống.

- Lâm ca, ngươi là thần tượng ta! Taõng ngươi!

Lúc này Trương Trấn nhìn thấy Lâm Minh kích động không hiểu, không nói hai lời ngồi xổm xuống cõng Lâm Minh.

- Vô nghĩa.

Mục Thanh Y tức giận một tay xách Trương Trấn lên:

- Chính mình chạy không nhanh, còn cõng người khác, Thiên Vũ, ngươi mang Lâm Minh, chúng ta đi!

Chương 475: Ba người phản bội

Hiện tại trong đội ngũ Thần Hoàng đảo cũng chỉ có Mục Thiên Vũ Mục Băng Vân sức chiến đấu mạnh nhất. Hai người liên thủ, có thể lực địch Toàn Đan trung kỳ. Trong đội ngũ lớn như vậy chỉ có một chút xíu chiến lực như vậy, thật sự quá nguy hiểm. Hiện tại đầu tiên phải tìm một nơi an toàn đề chữa thương.

Mục Thanh Y đem Trương Trấn ném cho thất trưởng lão, chính mình cõng cửu trưởng lão, Lâm Minh thì do Mục Thiên Vũ nâng lên. Đoàn người triển khai thân pháp nhanh chóng rời đi.

Nhà sư râu dài của Đại Thiện tự nhìn thấy một màn như vậy chỉ cúi đầu niệm một câu phật hiệu, sắc mặt trầm trầm, cũng không biết đang nghĩ gì.

- Sư huynh, cứ để cho bọn họ đi như vậy sao?

Một nhà sư trung niên mặc tăng bào màu trắng bên cạnh nhà sư râu dài nói:

- Trên người thiếu niên kêu Lâm Minh kia nhất định có loại bí pháp nào đó, thậm chí có thể tránh khỏi quy tắc của thế giới này. Nếu là chúng ta có thể chiếm được bí pháp này, khôi phục thực lực Toàn Đan kỳ...

- Viên Không sư đệ, đừng nên lại nổi lên tranh chấp, tham niệm là tâm ma. Huống chi người này là tiềm uyên chi long, nếu là đắc tội hắn, trừ phi nhổ cỏ tận gốc nếu không ngày sau Đại Thiện tự vĩnh viễn không có ngày yên bình. Sư đệ là muốn cho Đại Thiện tự ta giống như Nam Hải Ma Vực, toàn diện khai chiến với Thần Hoàng đảo sao?

Viên Không thoáng sửng sốt, lập tức nói:

- Sư huynh giáo huấn đúng lắm.

- Cho dù có loại bí pháp này, hơn phân nửa cũng không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, chiếm được cũng không cứu được việc gấp trước mắt. Chúng ta cũng đi thôi, trong thế giới tàn phá này, hết thảy tùy duyên. Nếu không phải của mình, chiếm được sẽ chỉ dẫn tới tai bay vạ gió.

- Vâng, sư huynh.

***

Tiếng gió vù vù. Thân thể Lâm Minh quá hư nhược, ngay từ đầu chỉ là do Mục Thiên Vũ dìu, đến sau lại gần như toàn bộ trọng lượng đều dựa lên người Mục Thiên Vũ, cuối cùng dứt khoát ghé vào trên lưng nàng.

Phong cảnh hai bên thụt lùi rất nhanh, từng làn hương thơm xử nữ tràn ngập trong mũi. Nằm trên bờ vai mềm của Mục Thiên Vũ, khoảnh khắc đó Lâm Minh cảm giác thoải mái và yên tâm vô cùng.

Hắn không kìm nổi tham lam hít một hơi mùi thơm dịu, một tâm tình mê ly khiến Lâm Minh dần dần ý thức mơ hồ.

Tiếng thở dốc mơ hồ mà lại êm tai vang lên bên tai Lâm Minh, hắn muốn đáp lại cái gì lại cảm giác thế giới này dường như đều xa dần...

- Lâm Minh... Ngươi...

Mục Thiên Vũ cảm giác Lâm Minh ghé vào trên lưng mình, từng đợt hơi thở nóng hơi thổi vào sau cổ nàng, ngứa ngáy, cảm giác cực kỳ cổ quái rồi lại kích thích. Nhưng khăng khăng Lâm Minh dường như đã ngất đi, gọi cũng không tỉnh.

- Phía trước có một nơi đất trống, chúng ta ở đó nghỉ ngơi đi, cẩn thận đề phòng.

Mục Thanh Y nói.

- Dạ!

Hơn hai mươi đệ tử tụ tập ở một vùng đất trống bằng phẳng. Mục

Thiên Vũ thả Lâm Minh xuống. Tuy rằng lúc này Lâm Minh đầu đầy mồ hôi, môi tái nhợt, thân thể cực kỳ suy yếu, bộ dạng trói gà không chặt.

Nhưng ánh mắt các đệ tử chung quanh nhìn Lâm Minh đều là vẻ khâm phục và kính sợ.

Bất kể Lâm Minh có phải mượn dùng quy tắc đặc thù của thế giới này hay không, hắn đánh chết Liên Thành Cát Toàn Đan trung kỳ đều là sự thật không tranh cãi. Hậu Thiên hậu kỳ đánh chết Toàn Đan trung kỳ, khó thể tin nổi!

Nếu không phải Lâm Minh vào thời điểm cuối cùng ngăn cơn sóng dữ, đánh lui Nam Hải Ma Vực, hậu quả của lần đại chiến này sẽ không thể lường được.

Thậm chí có thể, liên đới đám đệ tử hậu bối bọn họ đều sẽ bị tru sát.

Mục Thanh Y nói:

- Chữa thương cho Lâm Minh. Hắn ăn Xích Huyết đan, thời gian rất lâu đều sẽ thân thể suy yếu.

- Vâng!

Mục Thiên Vũ không chút do dự từ trong Tu Di giới lấy ra một viên Hồi Dương đan, cho Lâm Minh ăn vào. Là thánh nữ của Thần Hoàng Đảo, nàng tự nhiên cũng có Hồi Dương đan.

Ăn liền hai viên Hồi Dương đan, hiệu quả sẽ bị giảm bớt một chút. Nhưng mà lúc này, đan dược tốt nhất có thể tìm được cũng chỉ có Hồi Dương đan.

Một viên Hồi Dương đan nhét vào trong miệng Lâm Minh, từng dòng nước ấm tan ra trong cơ thể hắn. Bởi vì Lâm Minh đã ý thức mơ hồ không rõ, Mục Thiên Vũ liền canh giữ ở bên cạnh hắn, vì hắn vận công chữa thương.

Sau khi rời khỏi trạng thái chiến đấu, hiệu quả của Hồi Dương đan càng lộ ra rõ rệt.

Trạng thái của Lâm Minh quả thật cực kỳ gay go. Xích Huyết đan là đan dược cạn kiệt tiềm năng huyết mạch, cho dù là khí huyết lực của Lâm Minh cường đại vô cùng, hiện tại cũng là thân thể khô nóng, môi run run, như là bệnh nặng một hồi.

Mục Thiên Vũ nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Minh, cực kỳ đau lòng.

Mục Băng Vân yên lặng đi tới, đưa cho Mục Thiên Vũ một bình sứ nhỏ:

- Sư tỷ... Băng Thanh Tán.

Mục Băng Vân không gọi Mục Thiên Vũ là tỷ tỷ mà là sư tỷ. Hai tỷ muội từ sau khi sinh ra, tách ra lớn lên ở Chu Tước phân tông và Thanh Loan phân tông. Cộng thêm mỗi người đại bộ phận thời gian đều ở tu luyện, cơ hội gặp mặt lẫn nhau rất ít. Mà bởi vì công pháp Mục Băng Vân tu luyện, khiến cho tính cách cực kỳ đạm bạc. Thế cho nên giữa nàng với Mục Thiên Vũ rất ít có thân mật như giữa tỷ muội bình thường.

- Cảm ơn!

Mục Thiên Vũ đón lấy Băng Thanh Tán. Đây là bí dược đặc biệt của Thanh Loan tông, dùng cho tẩm bổ tinh thần chi hải, là dược vật cực phẩm có thể dùng để trị liệu linh hồn thương tổn.

Đan dược kích phát tiềm năng thân thể như Xích Huyết đan thường thường mang theo hiệu quả tự thôi miên, khiến cho võ giả vào lúc tác chiến tinh thần cực kỳ hưng phấn, làm cho linh hồn bị một ít tổn thương nhỏ.

Đương nhiên, bởi vì Xích Huyết đan vốn là dược vật cực phẩm, lại thêm Lâm Minh thức hải cường đại, tổn thương kỳ thật không tính nghiêm trọng. Nhưng mà địa vị của hắn ở Thần Hoàng đảo cực kỳ trọng yếu, Mục Băng Vân liền rất dứt khoát lấy ra Băng Thanh Tán, hoàn toàn trị liệu bất kỳ tổn thương ngầm có thể.

Mục Thanh Y cũng đem cửu trưởng lão trọng thương thả xuống, cho hắn ăn đan dược chữa thương. Lần này may nhờ có cửu trưởng lão và thất trưởng lão, hơn nữa khó được nhất chính là thất trưởng lão còn là trưởng lão họ khác.

Điều này làm cho Mục Thanh Y càng thêm cảm khái. Ở Thần Hoàng đảo, quyền lợi của trưởng lão họ khác tự nhiên xa xa không bằng trưởng lão họ Mục. Nhưng mà vào thời điểm mấu chốt, Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác song song phản bội, mà chân chính dưới áp lực thật lớn của Nam Hải Ma Vực, dứt khoát ra tay dĩ nhiên lại là một trưởng lão họ khác. Nếu không phải Lâm Minh cuối cùng bột phát ra sức chiến đấu ngoài dự đoán của mọi người, chiến đấu lần này thật sự có thể có trưởng lão mất mạng, thậm chí toàn quân bị diệt!

Có thể nói, lần này thất trưởng lão là liều chết ra tay, càng thêm khó được.

- Trương trưởng lão. Thật hổ thẹn! Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác phản bội, lại khiến cho Trương trưởng lão liều chết ra tay, đại ân lần này, lão thân ghi nhớ trong lòng. Nếu lần này lão thân còn có một hơi ra ngoài, nhất định toàn lực thỉnh công cho Trương trưởng lão trước mặt lão tổ tông!

Trương trưởng lão lắc đầu nói:

- Mục trưởng lão quá lời. Lão phu là một thành viên Thần Hoàng đảo, tuy rằng lão phu với Lâm Minh không có giao tình gì, nhưng cháu trai lão phu lại là bạn tốt của Lâm Minh. Lần này trên đường đi nói cho lão phu không ít chuyện không biết lúc trước...

Trương trưởng lão nói xong, chỉ chỉ Trương Trấn. Trương Trấn ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Theo Trương trưởng lão chỉ tay, Mục Thiên Vũ cũng nhìn về phía Trương Trấn. Nàng quả thật không biết Trương Trấn là cháu trai của Trương trưởng lão, cũng khó trách Trương Trấn tu vi mới vào Hậu Thiên cũng có thể tiến vào thế giới tàn phá, hơn nữa còn một đường sống đến hiện tại.

Đại khái Trương Trấn này cũng là con cháu xuất sắc nhất của Trương gia, lần này Trương trưởng lão chủ yếu là mang cháu trai đi lịch lãm. Ở Thần Hoàng đảo, trưởng lão họ khác bình thường dã tâm đều không cao, chỉ là chờ mong tông mạch của mình có thể bình yên kéo dài.

Về phần trưởng lão họ Mục lại thường thường bởi vì quyền lực ích lợi mà tranh đấu nổi lên bốn phía. Nói đến cùng, trưởng lão họ khác biết tranh cũng không tranh được gì, Thần Hoàng đảo dù sao không phải thiên hạ của bọn họ. Mà trưởng lão họ Mục thì khác, quyền lực ích lợi thật sự là cội nguồn của mọi chiến tranh tội ác.

- Thanh Y sư thúc. Lần này đại trưởng lão và tam trưởng lão rời đi, ta sợ bọn họ...

Mục Thiên Vũ muốn nói lại thôi.

- Yên tâm... Bọn họ chỉ cần không phải là điên rồi thì không dám làm ra chuyện phản tông. Huyết Ấn khế ước trên người bọn họ, chỉ có chính mình đột phá Toàn Đan Chí Cực mới có thể bị giải khai, người khác là không giải được. Một khi phản tông, huyết mạch của bọn họ sẽ bắt đầu tan rã, trong vòng nửa năm công lực tan hết. Mục Xích Hỏa và Mục Viêm Trác đều sống hai ba trăm tuổi rồi, chẳng những không có khả năng tu luyện lại, hơn nữa công lực tan hết, sinh mệnh lực cũng sẽ hoàn toàn khô kiệt, cũng nghĩa là tuổi thọ chấm dứt.

Mục Thanh Y hoàn toàn không lo lắng Mục Xích Hỏa làm phản. Trên thực tế ba ngàn năm nay, chuyện trưởng lão họ Mục làm phản còn chưa từng xảy ra. Tu vi khổ luyện mấy trăm năm, toàn bộ phế bỏ, ngay cả mạng cũng đền vào. Cái giá phải trả đắt đỏ như vậy, không ai chịu đựng nổi.

Ngược lại là có tiểu bối họ Mục phản tông. Bọn họ hơn phân nửa huyết mạch trong cơ thể cũng không nồng đậm gì, bản thân lại trẻ tuổi, thậm chí có người muốn hóa đi huyết mạch, tu luyện ma công, nhưng mà cuối cùng đều là kết cục bi thảm.

- Người có thương tích tận dụng thời gian chữa thương, cẩn thận đề phòng!

Mục Thanh Y nói. Hiện tại trong đội ngũ có Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân, chỉ cần không đồng thời tới hai cao thủ Toàn Đan trung kỳ, cũng có thể miễn cưỡng ứng phó được.

Vào lúc đoàn người Thần Hoàng đảo tận dụng thời gian chữa thương, ba người Mục Viêm Trác, Mục Xích Hỏa, Mục Thanh Thư lại ở trên hoang nguyên, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Mục Xích Hỏa đi tuốt đằng trước, mặt không biểu tình. Mà Mục Viêm Trác thì luôn sắc mặt biến đổi không chừng, dường như đang cân nhắc nhiều lần chuyện gì.

- Xích Hỏa huynh... Chuyện này ngươi nắm chắc bao lớn? Nếu thất bại, thế gian này sẽ không còn chỗ cho chúng ta dừng chân.

Mục Viêm Trác đã là lần thứ hai hỏi vấn đề này.

Mục Xích Hỏa cười nói:

- Viêm Trác huynh, ngươi lo trước sợ sau như thế, sao có thể làm chuyện lớn? Cầu phú quý trong nguy hiểm! Ngươi là muốn một chút cái gọi là “nơi dừng chân”, cả đời bị người áp chế, với tu vi Toàn Đan trung kỳ ôm hận mà chết. Thậm chí mấy trăm năm sau, ngay cả tông tộc của ngươi đều sẽ bị xóa đi. Hay là muốn bay một phát lên trời, thành tựu Mệnh Vẫn mấy tầng, chấp chưởng Thần Hoàng đảo?

Mục Viêm Trác trầm mặc không nói, đạo lý trong lời nói của Mục Xích Hỏa lão đương nhiên hiểu, nhưng mà muốn là một chuyện, chân chính hạ quyết tâm đi làm lại là một chuyện khác. Chuyện nàyhề nghi van là một lần đánh bạc lớn nhất trong đời lão.

Thắng, công thành thiên thu! Thua, hai bàn tay trắng!

Kể từ đó, lão sao có thể không do dự.

Mục Xích Hỏa nhìn bộ dạng Mục Viêm Trác mất hồn mất vía như trước, tiếp tục nói:

- Viêm Trác huynh. Ngươi hẳn là hiểu được, cho dù tương lai, Lâm Minh dẫn dắt Thần Hoàng đảo thành tựu tông môn ngũ phẩm thậm chí là thánh địa, cũng không quan hệ gì với ngươi ta. Ngược lại vua nào triều thần nấy. Chúng ta, tính cả tông tộc chúng ta rất có thể bị chèn ép đến ngay cả một phần không gian sinh tồn đều không có. Ngược lại, nếu có một ngày Thần Hoàng đảo dưới sự dẫn dắt của hai ta, không cần trở thành thánh địa, chỉ cần trở thành tông môn ngũ phẩm tầng dưới cùng, ngươi cảm thấy sẽ là loại tình cảnh nào? Hai người chúng ta sẽ bị con cháu đời sau cung phụng đời đời, trở thành nhân vật nổi danh cùng khai môn tổ sư. Huyết mạch tông tộc chúng ta để lại sẽ thịnh vượng phồn vinh!

Chương 476: Mở trận

Cảnh tượng Mục Xích Hỏa miêu tả làm sao không phải là Mục Viêm Trác hướng tới, tông môn có thịnh vượng hay không cùng vận mệnh bản thân bọn họ không cùng cấp bậc. Người nghèo của nước giàu thường thường sống thê thảm hơn nhiều so với người giàu ở nước nghèo.

- Vô độc bất trượng phu, hậu hắc thành kiêu hùng. Ngươi nếu không chịu được chút áp lực hiện tại, nghi ngờ, bị cái gọi là đạo nghĩa và đại nghĩa tông môn chi phối, ngươi vĩnh viễn đừng mơ thành chuyện lớn. Ngược lại sẽ chỉ bị người giết chết, trở thành đá lót đường.

Mục Xích Hỏa quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Thư nói:

- Ngươi thấy đúng không? Thanh Thư!

Mục Thanh Thư cắn răng, trong mắt lóe lên hào quang phẫn hận nói:

- Đại trưởng lão, chỉ cần có Lâm Minh ở Thần Hoàng đảo một ngày, liền vĩnh viễn không có chỗ dung thân cho Mục Thanh Thư ta. Lần này, dù chỉ có cơ hội một h phần, ta cũng liều mạng!

- Ha ha! Nói rất hay, Thanh Thư! Đây mới là tâm tính của người làm chuyện lớn. Viêm Trác huynh, ngươi còn không quả quyết bằng Thanh Thư, về phần chuyện ta nói là thật hay giả, tin tưởng Viêm Trác huynh cũng có năng lực phân biệt, chỉ là ngươi trước đây không ý thức được mà thôi! Huống chi, chúng ta còn có một cao thủ Toàn Đan hậu kỳ tương trợ, việc này đã nắm chắc chín phần!

Mục Viêm Trác cắn răng, cẩn thận nghĩ lại, lão cũng cảm thấy theo như lời Mục Xích Hỏa nói, tám chín phần là thật. Lấy tính mạng ra để đánh bạc lần này, từ xưa được làm vua thua làm giặc, lịch sử do người thắng viết, bất kể quá trình thành vua xấu xa cỡ nào, ngày sau chỉ cần thành tựu vương giả, vậy mọi quy tắc liền do chính mình đặt ra.

Mục Viêm Trác tuổi không lớn không nhỏ, hơn hai trăm rồi, sẽ có một ngày có một chút hy vọng đánh vào cảnh giới càng cao. Hơn nữa, lão cho dù không lo nghĩ cho chính mình cũng phải vì tông tộc, vì Mục Thanh Thư.

Nghĩ như vậy, Mục Viêm Trác nhắm mắt lại, sau khi mở ra trong mắt lóe lên một tia âm độc. Bất kể như thế nào hiện tại đã không có đường lui, đã làm phải làm đến cùng.

- Xích Hỏa huynh, ta biết rồi, dù sao ta đã không có đường lui!

- Ha ha, tốt!

Mục Xích Hỏa cười to.

- Đại trưởng lão, ta có một yêu cầu nhỏ...

Mục Thanh Thư nói tới đây, do dự một chút.

Mục Xích Hỏa như cười như không nhìn Mục Thanh Thư một cái:

- Thanh Thư là muốn Mục Thiên Vũ hả. Đương nhiên, sau khi sự tình thành công, Mục Thiên Vũ tự nhiên là của ngươi, mặc ngươi bày bố.

Nghe thấy Mục Xích Hỏa nói như vậy, trong mắt Mục Thanh Thư hiện lên một vẻ mừng như điên. Nghĩ tới tình cảnh có thể tùy ý đem Mục Thiên Vũ đè ở dưới, ngón tay hắn đều run rẩy khe khẽ.

Đây là một loại chấp niệm, một loại chấp niệm muốn xé rách vẻ ngoài cao quý của Mục Thiên Vũ kia, tiến vào trong thân thể nàng tùy ý rong ruổi, chinh phục. Đây là tâm ma sau khi hắn bị bóng ma của Lâm Minh bao phủ, lòng tự trọng bị sự cao ngạo của Mục Thiên Vũ làm bị thương, oán niệm tích lũy mà hình thành.

Không phế bỏ Lâm Minh, không tùy ý lăng nhục Mục Thiên Vũ, hoàn toàn chinh phục thân tâm của nàng. Tâm ma này không thể tiêu trừ, ý niệm của hắn không thông.

Nghĩ đến tình cảnh tương lai, Mục Thanh Thư hưng phấn nắm chặt tay:

- Chờ xem đi, Lâm Minh. Ta muốn phế bỏ võ công của ngươi, bắt ngươi nhìn ta tùy ý lăng nhục Mục Thiên Vũ. Ta muốn chiếm lấy huyết mạch của nàng, phong ấn tu vi nàng, đem nàng dạy dỗ thành nữ nô của ta. Lâm Minh, ta sẽ chiếm lấy mọi thứ vốn thuộc về ngươi!

Nhìn thấy Mục Thanh Thư như vậy, trong lòng Mục Viêm Trác cũng không biết là mừng hay lo. Rất nhiều thiên chi kiêu tử, từ nhỏ bị các loại vầng sáng bao phủ, nhưng mà có một ngày bị một thiên tài khác ngang trời xuất thế áp chế mọi phương diện, sinh hoạt trong bóng ma của người khác, bị hắn ta cướp đi vinh dự, địa vị, nữ nhân âu yếm trong lòng, liền dễ dàng sa vào cố chấp và lạc lối.

Mục Thanh Thư hiện tại hiển nhiên chính là loại tình huống này, chấp niệm oán niệm tích lũy cùng một chỗ, đã hình thành tâm ma. Nếu như thật sự giải quyết xong tâm ma tự nhiên là tốt, tuy nhiên Mục Viêm Trác luôn cảm thấy Mục Thanh Thư dường như càng đi càng xa trên con đường ma đạo.

Hết thảy tùy dục tùy tâm, đây chính là võ đạo chi tâm mà ma đạo chú trọng.

Cũng không biết tiếp tục như vậy là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Mục Viêm Trác cảm giác mình đã không thay đổi được gì. Nếu không để Mục Thanh Thư giải quyết chấp niệm này, tình huống sẽ chỉ càng tệ.

Từ xưa thiên tài cao ngạo biết bao, trong lịch sử từng xuất hiện tình huống có những hạng như thiên tài, trí giả, quân sư bị người dùng kế chọc giận hộc máu, từ đó bỏ mình.

Như thế, cũng chỉ có thể mặc nó phát triển. Mục Viêm Trác nhìn sắc trời, lại phát hiện bầu trời thủy chung hào quang sáng lạn, không có ý xẩm tối, cũng không biết thế giới này tính thời gian như thế nào:

- Xích Hỏa huynh, cường giả Toàn Đan hậu kỳ ngươi còn chưa tới sao?

Mục Xích Hỏa nói:

- Tự nhiên sẽ đến. Tín hiệu đã phát ra, sẽ không vượt quá nửa canh giờ, kiên nhẫn chút đi...

Xấp xỉ với dự đoán của Mục Xích Hỏa, sau ba mươi phút một lão già mặc áo tím, hai hàng lông mày như kiếm xuất hiện trên hoang nguyên.

Người này rõ ràng chính là Lôi Cực tông chủ, Lôi Kinh Thiên!

- Lôi tông chủ?

Mục Viêm Trác sau khi nhìn thấy Lôi Kinh Thiên này, giật mình, lão không nghĩ tới võ giả Toàn Đan hậu kỳ mà Mục Xích Hỏa nói rồi lại chính là Lôi Kinh Thiên.

Tuy nhiên ngẫm lại, Lôi Kinh Thiên quả thật đã bị vây ở Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong rất lâu rồi, nghĩ đến một hai năm nay lão ta mai danh ẩn tích. Một là vì tránh đầu sóng ngọn gió. Hai là cũng hơn phân nửa là vì đột phá bình cảnh cuối cùng mà bế quan.

- Lôi tông chủ, đã lâu không gặp!

Mục Xích Hỏa ôm quyền.

Cách biệt một năm rưỡi, khí thế của Lôi Kinh Thiên càng trở nên bức người. Lão chỉ đứng ở đó, quanh người lại hình thành tia sét nhỏ mơ mơ hồ hồ. Ở thế giới tàn phá chân nguyên áp chế không đến hai phần này, có thể nhất cử nhất động tự nhiên dẫn động nguyên khí trời đất, đúng là không dễ.

Lôi Kinh Thiên lạnh nhạt đảo qua Mục Viêm Trác và Mục Thanh Thư một cái, nhướng mày:

- Hai người này...

- Yên tâm, bọn họ đều là trưởng lão Thần Hoàng đảo ta, kiên quyết đứng ở bên phía chúng ta.

Lôi Kinh Thiên biết, Mục Xích Hỏa hơn phân nửa là vì áp lực quá lớn, tìm minh hữu chia sẻ áp lực, tuy nhiên những chuyện này không quan hệ với lão. Lão vung tay áo, lạnh giọng nói:

- Hừ, lão phu mặc kệ những chuyện này, chỉ cần dựa theo ước định lúc trước là được!

- Đó là tự nhiên.

Mục Xích Hỏa nở nụ cười, lão theo bản năng nắm nắm tay, dường như hết thảy đều nắm giữ ở trong lòng bàn tay...

***

Lúc này, ở ngoài Ma Thần đế cung:

- Huyễn Vô Cực, đừng úp úp m mở nữa. Ngươi nhất định biết làm thế nào phá trận!

Mặc Giao tộc trưởng tức bể phổi nói. Trong số tộc nhân hắn mang tới lần này có một người tinh thông trận pháp, nhưng mà vừa rồi ở ngoài Ma Thần đế cung nghiên cứu suốt một canh giờ lại vẫn không có bất kỳ tiến triển gì.

Trong quá trình này, trên mặt Huyễn Vô Cực một mực hiện vẻ trào phúng thản nhiên, căn bản là đang nhìn hắn xấu mặt.

- Lão phu cũng không có biện pháp gì tốt.

Huyễn Vô Cực chắp tay sau lưng, lăng không mà đứng, bộ dạng khoanh tay đứng nhìn.

- Không có biện pháp? Hừ, vậy chúng ta ở trong này tiêu hao đi!

Mặc Giao tộc trưởng căn bản không tin lời nói của Huyễn Vô Cực.

Hắn đã hạ quyết tâm đi theo Huyễn Vô Cực, đồ vật mình không chiếm được, Huyễn Vô Cực cũng đừng mơ chiếm được.

Chương 477: Lôi Kinh Thiên phủ xuống

Huyễn Vô Cực nói:

- Đại trận này tên là Hỗn Nguyên trận, toàn bộ trận pháp tự thành một bộ hệ thống quy tắc. Nó chỉ có dưới tình huống bị công kích mới sẽ tiêu hao năng lượng, bình thường nó gần như có thể tự cấp tự túc, năng lượng tiêu hao cực ít.

Mọi người không nói lời nào, chờ Huyễn Vô Cực nói tiếp. Người sống không thể bị nước tiểu nghẹn chết. Huyễn Vô Cực này hiển nhiên sớm biết Hỗn Nguyên trận này, nếu như không có nắm chắc phá trận, lão cũng sẽ không mất một cái giá lớn như vậy để mở chiến trường thượng cổ.

Tuy nhiên Huyễn Vô Cực nói tới đây lại không nguyện ý nói tiếp, mà là nhìn mọi người chung quanh một cái, chậm rãi nói:

- Các vị, về bảo vật trong Ma Thần đế cung, chúng ta có phải là nên thương thảo phân phối như thế nào một chút hay không? Lão phu ở trong di tích thượng cổ tìm được bản chép tay Ma Đế, lại trả giá thật lớn mở chiến trường thượng cổ. Đã đến một bước này ngày hôm nay, lão phu cũng không muốn làm đồ cưới cho người khác!

Lời của Huyễn Vô Cực nói đến cuối cùng, đột nhiên trở nên sắc bén, một luồng khí thế thuộc về cường giả Mệnh Vẫn tầng ba lan tràn ra bốn phía.

Lão chờ thời gian dài như vậy, mặc cho Mặc Giao tộc mần mò, kỳ thật chính là đang nói cho những người này. Không có Huyễn Vô Cực lão, không ai có thể đạt được bảo vật trong Ma Thần đế cung!

- Huyễn thí chủ, nếu như không phải chúng ta tương trợ, chắc là Huyễn thí chủ cũng không mở ra thông đạo không gian nhỉ?

Bạch Mi tăng nhân của Đại Thiện tự hai tay chập lại, nói không nhanh không chậm.

- Bạch Mi, lão phu không có hứng cãi cọ với ngươi. Nam Hải Ma Vực ta muốn một nửa trong tất cả bảo vật của Ma Thần đế cung. Còn lại, các ngươi chia nhau đi!

Huyễn Vô Cực lạnh lùng nói.

- Một nửa!?

Nghe thấy Huyễn Vô Cực sư tử há mồm, trưởng lão các tông môn khác sắc mặt đều không quá tốt. Nhiều tông môn như vậy, chỉ riêng Đại Thiện tự thực lực liền so với Nam Hải Ma Vực chỉ hơn chứ không kém. Ngoài ra, còn có lão quái của mấy thế lực tự do với Nam Duẫn Vương làm đại biểu, cộng thêm liên hợp các tông môn nhỏ khác với Thần Hoàng đảo làm đại biểu. Huyễn Vô Cực độc chiếm một nửa, những người khác còn chia như thế nào.

- Hắc hắc!

Nam Duẫn Vương cười lạnh một tiếng:

- Ta thấy ngươi vẫn còn chưa tỉnh ngủ hả!

- Nam Duẫn Vương, đừng tưởng rằng lão phu sợ ngươi!

Huyễn Vô Cực thần sắc chợt lạnh, một luồng sát ý lan tràn ra.

- Thế nào? Muốn thử xem?

Nam Duẫn Vương tùy ý bước lên một bước, không cho là đúng nói. Một luồng khí thế mơ hồ mạnh hơn Huyễn Vô Cực tràn ra. Nam Duẫn Vương, Thiên tài đỉnh cấp danh chấn Nam Hải năm đó, luận thực lực so với Huyễn Vô Cực chỉ hơn chứ không kém.

Chư vị trưởng lão chung quanh đều không tự giác lùi sau một bước. Hai lão quái vật này nếu là đánh nhau, cho dù là chân nguyên bị nén ép đến không đủ hai phần, cũng sẽ đất rung núi chuyển. Bọn họ cũng không muốn bị cuốn vào gặp tai bay vạ gió.

Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên cũng theo chư trưởng lão lùi ra, nhìn thấy phen cảnh tượng này bọn họ đều cười khổ không thôi. Tuy rằng đã sớm đoán được chuyến đi Ma Thần đế cung lần này trở ngại thật mạnh, nhưng là không nghĩ tới vào lúc ngay cả trận phòng hộ của Ma Thần đế cung đều chưa mở ra, mấy thế lực lớn đã gây đến mức muốn ra tay rồi. Nếu như là nhìn thấy bảo vật của Ma Thần đế cung, vậy chẳng phải là đánh cho trời sụp đất nứt sao?

Ở trước mặt ích lợi tuyệt đối, loại quan hệ hợp tác giòn yếu đến không hơn được nữa này sẽ lập tức chia cắt sụp đổ...

...

Vào lúc thế lực các nơi đều vì cơ duyên và lợi ích mà tranh đấu, sưu tầm, thời gian trôi qua từng chút một. Trong thế giới tàn phá, không biết ngày đêm, lại không biết rốt cuộc đã qua mấy ngày.

Lâm Minh chậm rãi khôi phục được một chút, tuy rằng dùng Hồi Dương đan và Băng Thanh Tán tốt nhất, nhưng thân thể hắn vẫn còn cực kỳ suy yếu.

Ngày đầu tiên, hắn căn bản không thể đi đường, Trương Trấn không biết từ chỗ nào kiếm được gỗ và vải, tự chế một cỗ kiệu, cho người khiêng, Lâm Minh ngồi ở bên trong, lại vẫn có chút cảnh giác yếu đuối gió thổi bay.

Cộng thêm lúc trước Lâm Minh dùng Ma Tâm Toái Tinh, tẩy tủy đổi máu, làn da nhẵn nhụi sáng bóng. Nếu như là người không rõ tình huống nhìn thấy, một thiếu niên trắng nõn ngồi kiệu, chung quanh là hai mươi mấy tuấn nam mỹ nữ đi theo, thật sự sẽ cho rằng là quý công tử thư sinh yếu đuối nào đó của thế gian đi du lịch.

Thẳng đến chừng ba ngày sau, Lâm Minh mới chậm rãi trở nên tốt hơn. Thời gian ba ngày đã khôi phục đủ nhanh rồi. Một là dùng thuốc tốt, một là khí huyết lực của Lâm Minh vốn đã cường đại. Nếu không, dùng Xích Huyết đan, nằm trên giường một hai tháng đều là chuyện cực kỳ bình thường.

Đi tới mấy ngày, hoang nguyên nguyên bản đã sớm biến thành di chỉ cung điện bỏ đi.

Mặc dù đã trải qua mấy vạn năm, những cung điện này lại cũng phần lớn được bảo tồn đầy đủ. Từ quy mô hoành tráng này không khó tưởng tượng ra tông môn lục phẩm năm đó sừng sững ở đây là hưng thịnh chưa từng có bậc nào.

Còn có cung điện, lại có trận pháp bảo hộ, người còn chưa tiến vào liền trực tiếp bị trận pháp bắn ra, thậm chí bởi vậy mà bị thương.

Cảnh này khiến các võ giả Thần Hoàng đảo chậc chậc ngợi khen. Những trận pháp này trải qua thời gian mấy vạn năm, rồi lại vẫn chưa tổn hại, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

- Trận pháp thời thượng cổ thật sự khó tin.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Mục Thiên Vũ nói từ đáy lòng.

Không thấy đáp lại, Mục Thiên Vũ quay đầu nhìn phía Lâm Minh, lại phát hiện Lâm Minh đang cúi đầu suy tư cái gì.

Trên thực tế, Lâm Minh từ sau khi tiến vào vùng phế tích cung điện này liền càng ngày càng phát hiện, cảnh tượng chung quanh giống như đã từng quen biết.

Lật tìm trí nhớ của Ma Đế, Lâm Minh rất nhanh tìm được cảnh tượng có liên quan tương tự nơi này trong số trí nhớ vốn đã cho là vô dụng, bị hắn cất kỹ kia.

Chỉ bởi vì thời đại xa xôi, cung điện bị vứt bỏ, cảnh tượng trong trí nhớ đã có chút không hợp.

Nơi này, nếu như không có sai hẳn chính là di chỉ của Đệ Tử các nội môn của Ma Thần đế cung. Từ nơi này đi thẳng một trăm dặm, chính là nơi chủ điện của Ma Thần đế cung cũng chính là tẩm cung của Ma Đế!

Dược viên gieo trồng Phạm Thiên Long Căn kia ngay trong tẩm cung của Ma Đế.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Lâm Minh khó thể bình phục, hắn có nên một mình thoát đội ngũ, đi tìm Phạm Thiên Long Căn?

Nhớ tới ở đó tụ tập phần đông các lão quái Mệnh Vẫn, trong lòng Lâm Minh lại hiểu được, hy vọng hắn giành được Phạm Thiên Long Căn gần như bằng không. Đối với những lão quái Mệnh Vẫn kia mà nói, chân nguyên áp chế hai phần hay không đều như nhau, dù sao đều là có thể miểu sát mình trong nháy mắt.

Muốn chính diện đối mặt lão quái Mệnh Vẫn, trừ phi những lão già này chân nguyên bị áp chế đến một phần trăm, hai phần trăm mới có một chút hy vọng xa vời như vậy.

Nhưng mà đây hiển nhiên là không có khả năng.

- Lâm Minh, ngươi đang nghĩ gì?

Mục Thiên Vũ hỏi.

Lâm Minh "a" một tiếng, lắc đầu nói:

- Không nghĩ gì, chỉ là một chút chuyện có liên quan Ma Thần đế cung. Không biết sư tôn họ ở đó thế nào rồi.

Mục Thiên Vũ cười nói

- Yên tâm, sư phụ và sư tổ lần này vào Ma Thần đế cung cũng không cầu cứ phải lấy được Phạm Thiên Long Căn mới được, chỉ cần đạt được một ít cơ duyên khác là đủ rồi. Hơn nữa giữa họ với Bạch Mi cao tăng của Đại Thiện tự có chút hiệp nghị, cho nên sẽ không có chuyện gì.

- Ừm!

Lâm Minh gật gật đầu. Thực lực của Mục Phượng Tiên và Mục Dục Hoàng ở trong hơn ba mươi lão quái thật sự hơi yếu, muốn chiếm được Phạm Thiên Long Căn, hy vọng rất xa vời.

Khi trải qua phế tích Đệ Tử các, Lâm Minh cố ý vòng qua quảng trường sau Đệ Tử các. Quả nhiên ở đó, Huyễn Sát trận nguyên bản dùng cho đệ tử nội môn tu luyện vẫn còn, giống hệt trong trí nhớ của Ma Đế.

Trận đàn cổ xưa, trải qua năm tháng lâu dài, vẫn sừng sững đứng đó. Trên trận đàn, những trận văn thần bí kia tuy rằng vùi lấp trong tro bụi, lại vẫn đầy đủ không sứt mẻ.

Bên cạnh trận đàn Huyễn Sát trận còn có một cái Truyền Tống trận. Nếu như không nhớ lầm, Truyền Tống trận này có thể truyền tống đến quảng trường trung tâm thế giới tàn phá này. Mà ở đó truyền tống trung chuyển một lần là có thể truyền tống đến Ma Thần đế cung.

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Minh có chút ngứa ngáy. Cũng không biết những Truyền Tống trận này còn có thể dùng hay không, có muốn đi Ma Thần đế cung nhìn một cái hay không?

Đáng tiếc hắn hấp thu chỉ là một số trí nhớ vụn vặt tàn phá của Ma Đế, trong đó trí nhớ về kết cấu bên trong Ma Thần đế cung hết sức mơ hồ, cũng không biết bên trong có cơ quan và mật đạo gì.

Có thể nói, tiến vào Ma Thần đế cung, Lâm Minh không có một chút ưu thế gì. Hơn nữa, nhấc tay một cái là sẽ bị đám đại năng kia giết chết. Cho dù là thật sự gặp vận cứt chó, nhặt được một nhánh Phạm Thiên Long Căn, cũng hơn phân nửa sẽ bị người khác cướp đi. Mục Phượng Tiên cũng không bảo bọc được hắn.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh lại do dự. Hắn cũng không phải người đứng trước cơ duyên nhát gan sợ phiền phức, nếu không lúc trước hắn cũng sẽ không độc thân lẻn vào động Giao Long. Nhưng lần này đi Ma Thần đế cung, tỷ lệ thành công thật sự xa vời đến mức khiến hắn tuyệt vọng. Dưới loại tình huống này tranh đoạt Phạm Thiên Long Căn, không phải là quả quyết mà là ngu xuẩn tìm chết.

- Lâm sư đệ, ngươi cảm thấy hứng thú đối với trận pháp này?

Mục Thiên Vũ nhìn thấy Lâm Minh đứng ở nơi này thật lâu, tùy tiện hỏi.

Tuy rằng Mục Thiên Vũ đối với trận pháp thượng cổ dốt đặc cán mai, nhưng là liếc mắt một cái những trận văn thần bí cổ xưa trên trận đàn Huyễn Sát trận kia cũng có thể mơ hồ cảm nhận được sự phức tạp và tinh diệu ẩn chứa bên trong. Mỗi một cái phù văn đó đều mang đến cho người ta một loại vẻ đẹp nghệ thuật cổ xưa. Mục Thiên Vũ lúc này mới nhớ đến Lâm Minh quả thật có chút nghiên cứu đối với trận pháp cổ, liền thuận miệng hỏi:

- Đây là trận gì?

- Huyễn Sát trận, cung cấp cho đệ tử nội môn tu luyện, không có tính sát thương gì.

Lâm Minh đáp.

- Ồ, ha ha, sư đệ ngươi biết thật nhiều.

Mục Thiên Vũ đối với ngộ tính của Lâm Minh xem như là chịu phục, nhìn mấy cái liền nhìn ra công hiệu của trận pháp này.

Trận đạo thuật, cho dù là đạt được truyền thừa tốt nhất, muốn tinh nghiên cũng không phải một sớm một chiều, cần ngộ tính hơn người.

Trong phế tích Đệ Tử các này, không tìm được bất kỳ thứ gì có giá trị. Cuối cùng đội ngũ Thần Hoàng đảo vẫn là chậm rãi rời đi, mà Lâm Minh cũng không bước vào Truyền Tống trận kia, cứ như vậy nhìn nó dần dần biến mất trong tầm nhìn.

Mục Thanh Y nói:

- Phía trước còn có một vùng di chỉ cung điện, chúng ta đi chỗ đó nhìn một chút, xem xem có gì có giá trị hay không...

Mục Thanh Y còn chưa nói xong đột nhiên trên bầu trời truyền đến một tràng cười âm u:

- Hắc hắc, các ngươi không cần đi nữa. Vùng di chỉ cung điện kia lão phu vừa sưu tầm qua, cái gì cũng không có!

Thanh âm bất thình lình khiến Mục Thanh Y, Mục Thiên Vũ bao gồm Lâm Minh đều biến sắc mặt. Có thể lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh bọn họ mà không bị phát hiện, tu vi người này rất có thể là Toàn Đan hậu kỳ!

Lâm Minh ngẩng đầu, đồng tử đột nhiên co rụt, không ngờ lại là lão già này!

Chương 478: Độn phù

Trên đỉnh đầu mọi người, một lão già mày kiếm, mặc tử mãng bào thất tinh, lăng không mà đứng. Chung quanh thân thể lão, vô số tia sét thật nhỏ đang lóe lên, phát ra tiếng vang khẽ “rẹt rẹt”. Đây là tiếng Lôi nguyên khí kịch liệt chấn động.

Người này chính là Lôi Cực tông chủ Lôi Kinh Thiên.

- Bay lơ lửng giữa trời!

Sắc mặt Mục Thanh Y biến đổi. Bọn họ sau khi tiến vào thế giới tàn phá này, không bay ra bao xa liền mất năng lực bay, không thể không bị ép hạ xuống. Nhưng Lôi Kinh Thiên thẳng cho đến hiện tại, lại vẫn có thể phi hành.

Đây là điểm cường đại của võ giả Toàn Đan hậu kỳ.

Từ Toàn Đan trở đi, mỗi một cảnh giới nhỏ đều chênh lệch thật lớn, vượt cấp chiến đấu cực kỳ khó khăn. Cho dù là thiên tài cấp thánh như Mục Băng Vân, Mục Thiên Vũ sau khi thành tựu Toàn Đan cũng nhiều nhất có thể vượt qua hai cảnh giới nhỏ mà thôi.

Toàn Đan hậu kỳ ở trước mặt bọn họ chính là nhân vật vô địch.

- Ngươi tiến vào lúc nào!

Mục Thanh Y nhớ rõ ràng, lúc ấy trong số võ giả tiến vào thế giới tàn phá cũng không có Lôi Kinh Thiên.

- Hắc hắc! Lão phu hiện tại thân phận mẫn cảm, lão bất Tử Huyễn Vô Cực kia đem cái chết của Lôi Mộ Bạch trút lên đầu lão phu, lão phu tự nhiên không thể công khai xuất hiện. Đệ tử các môn phái lớn tiến vào chiến trường thượng cổ có mấy trăm người, phạm vi phân bố lại rộng. Lão phu ẩn nấp trong đó tự nhiên không phải chuyện quá khó khăn gì!

Lôi Kinh Thiên đắc ý nói, trên mặt treo nụ cười nghiền ngẫm.

- Ngươi muốn làm gì?

Mục Thanh Y trong lúc nói chuyện âm thầm đề phòng, bà đương nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng Lôi Kinh Thiên là vì ngẫu nhiên gặp bọn họ mà tới chào hỏi.

- Hắc hắc, ngươi cảm thấy sao?

Khóe miệng Lôi Kinh Thiên nhếch lên, đột nhiên toàn thân lôi đình lực bùng bổ, một tấm lưới điện màu tím rộng lớn trong nháy mắt chụp xuống.

Lưới điện tím này phạm vi mấy trượng, tốc độ cực nhanh, như mộng như ảo.

Mục Thanh Y không nghĩ tới Lôi Kinh Thiên lại đột nhiên ra tay như vậy.

- Phá cho lão thân!

Mục Thanh Y rút trường kiếm, một kiếm chém hướng lưới điện.

Lâm Minh cũng ánh mắt co rụt, trong nháy mắt từ trong Tu Di giới rút Tử Huyễn thương ra, một thương đâm tới lưới điện. Cùng lúc đó, tỷ muội Mục Thiên Vũ, thất trưởng lão cùng cửu trưởng lão vừa khôi phục cũng đồng thời ra tay.

Roẹt roẹt roẹt!!!

Sáu luồng chân nguyên cắt mở lưới điện màu tím, nhưng mà lưới điện sau khi bị cắt ra lại cũng không tiêu tan mà hóa thành vô số hồ quang thật nhỏ bao phủ xuống dưới.

Ánh điện lóe lên, rơi lên người hai mươi đệ tử cấp thấp. Sau khi bị lôi điện đánh trúng, cảnh tượng trong mắt bọn họ trong nháy mắt đều trở nên mộng ảo mê ly. Một ít võ giả Tiên Thiên sơ kỳ trước hết không chịu nổi loại sắc thái mê ảo này, đều nhũn ra ngã xuống.

Tiếp theo là Tiên Thiên trung kỳ, Tiên Thiên hậu kỳ... Chỉ trong thời gian mấy hô hấp, ngoài sáu cao thủ chiến lực có thể so với Toàn Đan ra, còn lại hai mươi đệ tử toàn bộ hôn mê ngã xuống đất.

Mục Thanh Y sắc mặt hoàn toàn trở nên âm trầm. Vừa rồi Lôi Kinh Thiên thi triển chính là tinh thần công kích. Đã sớm nghe nói Lôi Linh của Lôi Kinh Thiên là một loại lôi điện phi thường đặc thù, tên là Huyễn Diệt Mộng Quang.

Truyền thuyết Huyễn Diệt Mộng Quang là thức hải hung thú Lôi hệ thượng cổ thai nghén ra, trời sinh có thể xâm chiếm diệt sát linh hồn. Với tu vi Toàn Đan hậu kỳ của Lôi Kinh Thiên hiện tại, trong nháy mắt làm cho hai mươi võ giả Tiên Thiên mất ý thức thật sự là chuyện rất đơn giản.

Mục Thanh Y nắm chặt chuôi kiếm, lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi, hôm nay nếu như ở đây khai chiến, tình huống thật sự cực kỳ gay go. Lâm Minh đã ăn Xích Huyết đan, trong khoảng thời gian ngắn không thể ăn viên thứ hai.

Muốn dùng Xích Huyết đan cũng chỉ có Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân cùng với chính bà.

Loại đồ vật Xích Huyết đan này, người trẻ tuổi sinh mệnh lực cường đại, tác dụng phụ sau khi dùng còn nhỏ một chút. Nếu là người mấy trăm tuổi như Mục Thanh Y, sau khi ăn vào liền cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể khiến cho tu vi rớt xuống, hao tổn tuổi thọ!

Hơn nữa, hiệu quả của Xích Huyết đan cũng không phải nghịch thiên cỡ nào. Lâm Minh là một cái ngoài ý muốn. Nếu Mục Thanh Y thật sự ăn vào, thực lực vẫn là mơ hồ không bằng Toàn Đan trung kỳ. Kể từ đó, có thể đối phó được Lôi Kinh Thiên hay không thì rất khó nói.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

- Hắc hắc! Chịu người nhờ vả, thay người tiêu tai mà thôi.

Lôi Kinh Thiên nói xong, đầy hứng thú nhìn Lâm Minh.

Nhìn thấy Lôi Kinh Thiên nhìn tới, Lâm Minh cười lạnh trong lòng. Quả nhiên là hướng về mình sao?

Mục Thiên Vũ trong lòng chợt nghiêm lại, theo bản năng đem Lâm Minh chắn ở phía sau, như gặp đại địch. Hiện tại trạng thái của Lâm Minh không phải tốt nhất, nếu thật sự đánh với Lôi Kinh Thiên, vậy tình huống thật sự là cực kỳ gay go.

Mục Thanh Y nhìn Lôi Kinh Thiên, sắc mặt biến đổi không chừng.

Chịu người nhờ vả!?

Bà đầu tiên nghĩ đến chính là Mục Xích Hỏa và Mục Viêm Trác.

Chẳng lẽ bọn họ điên rồi? Vì cừu hẬngay cả tu vi và huyết mạch đều bất chấp? Huống chi cũng không phải thù không đội trời chung gì, cho dù bọn họ giết chết Lâm Minh, lại có thể thế nào? Công nhiên phản tông, Thần Hoàng đảo sẽ dùng hình pháp tông môn trừng phạt, đáng giá sao?

Mục Thanh Y bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra bọn họ là như thế nào tránh khỏi sự trừng phạt của Huyết Ấn khế ước.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh lộ vẻ trào phúng thản nhiên, cổ tay khẽ lật, Tử Huyễn thương liền đổi thành Đại Hoang huyết kích:

- Ta còn thật sự xem như là kẻ địch chung của các ngươi. Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, Mục Xích Hỏa rất sớm đã liên hệ với ngươi rồi nhỉ. Ngươi làm đệ tử bậc thấp hôn mê, cũng không thương đến bọn họ, đại khái cũng là Mục Xích Hỏa nhắc nhở hả. Xem ra hắn vẫn có điều cố kị, không dám giết chóc bừa bãi. Vị trí hiện tại của chúng ta cũng là Mục Xích Hỏa thông báo cho ngươi, đúng không Lôi tông chủ?

Mục Xích Hỏa vốn chính là dẫn đội của Thần Hoàng đảo lần này, có một số phương pháp định vị cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Minh không giống như Mục Thanh Thư, lâm vào lối mòn suy nghĩ, một lòng cho rằng có Huyết Ấn khế ước, trưởng lão không thể làm phản. Lâm Minh nguyên bản liền không quá tin tưởng cái gọi là khế ước huyết mạch kia. Kể từ đó, tự nhiên liền nhìn rõ ràng sự tình vốn rất đơn giản này.

Đúng vào lúc này, một tràng cười lớn từ xa truyền đến. Ở khúc quanh phế tích cung điện, hai già một trẻ ba người như lững thững đi dạo bước ra, người cầm đầu chính là Mục Xích Hỏa.

Lúc này trên mặt Mục Xích Hỏa tràn ngập nụ cười thắng lợi. Ở sau người hắn, Mục Viêm Trác thần sắc không yên, mà Mục Thanh Thư thì đầy vẻ dữ tợn và khoan khoái. Hắn dường như đã thấy được giờ chết của Lâm Minh.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi nói không sai, chính là lão phu muốn lấy tính mạng ngươi. Lão phu chỉ cần mạng của ngươi, các đệ tử khác tương lai sẽ chỉ thần phục lão phu, lão phu tự nhiên sẽ không thương đến bọn họ!

- Ồ? Nói như vậy, ngươi đã có phương pháp phá giải Huyết Ấn khế ước rồi?

Lâm Minh nhìn Mục Xích Hỏa bộ dạng tự tin tràn đầy, lại không biết lão rốt cuộc ôm tính toán gì. Cho dù lão ta có thể phá Huyết Ấn khế ước, lại có thể thuận lợi giết mình, lão lại có thể đạt được gì? Mục Phượng Tiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Trừ phi là lão giết tất cả mọi người, giết người diệt khẩu. Nhưng mà vì một chút cừu hận này với mình giết chết nhiều tinh anh Thần Hoàng đảo như vậy, vậy chỉ có thể nói Mục Xích Hỏa đã mất hết lý trí.

- Mục Xích Hỏa! Ngươi điên rồi! Ngươi muốn phản tông!?

Mục Thanh Y trong lòng phẫn nộ cực kỳ, mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mục Xích Hỏa, hận không thể đem lão róc ngàn đao.

- Phản tông? Không, đương nhiên không!

Mục Xích Hỏa lắc đầu:

- Tông mạch của lão phu đều ở Thần Hoàng đảo, lão phu lại làm sao sẽ phản tông. Lão phu chỉ cầm lại thứ thuộc về mình!

- Cái gì thuộc về ngươi?

- Quyền lực! Địa vị! Thực lực! Cùng với công pháp!

Mục Xích Hỏa nói tới đây, trong mắt hiện lên một tia hận ý dày đặc, công pháp tám tầng đầu của Chu Tước Cấm Thần lục, thẳng đến hiện tại đem lão bài xích ở ngoài, lão làm sao không hận chứ!

- Mục Thanh Y, lão phu hôm nay chỉ muốn Lâm Minh chết, ta không muốn thương tổn các ngươi. Nếu các ngươi có thể lui một bước, ta thả các ngươi đi.

- Ngươi nằm mơ!

Mục Thanh Y run trường kiếm trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ kiên quyết.

- Hừ! Xem ra là ngươi ngại mệnh dài rồi!

Mục Xích Hỏa ngược lại nhìn về phía người khác:

- Các ngươi thì sao? Cũng muốn chịu chết?

Tỷ muội Mục Thiên Vũ không cần phải nói, thất trưởng lão, cửu trưởng lão cũng không trả lời. Bọn họ chỉ là rút trường kiếm trong Tu Di giới ra, im lặng đứng bên cạnh Lâm Minh, thái độ đã rất rõ ràng.

Nếu như là trước trận chiến với Nam Hải Ma Vực, bọn họ có lẽ còn có thể dao động một chút. Nhưng mà trải qua trận chiến ấy, Lâm Minh ăn Xích Huyết đan, cùng bọn họ đẫm máu chiến đấu đến cùng, lực ngăn sóng dữ.

Ngược lại, Mục Xích Hỏa và Mục Viêm Trác lâm trận bỏ chạy, mấy ngày sau rồi lại tìm đến Lôi Kinh Thiên tới đối phó bọn họ. Nếu như lúc này phản bội theo địch, quả thật uổng làm người.

- Hắc hắc, vậy sao? Vậy thì không có gì để nói! Ta không muốn thương đến các ngươi, nhưng là đao kiếm không có mắt.

Mục Xích Hỏa cũng rút trường kiếm. Nếu như có thể, lão tự nhiên hy vọng Lôi Kinh Thiên có thể trực tiếp dùng Huyễn Diệt Mộng Quang làm cho bọn họ ngủ đi. Đáng tiếc những người này thực lực quá mạnh mẽ, chỉ có thể chiến một trận.

Mục Thanh Thư tùy ý cười nói:

- Lâm Minh, ngươi lần này chết chắc rồi. Lôi Kinh Thiên, đại trưởng lão cùng với gia gia ta, ba người liên thủ, xem đám người già yếu thương tàn các ngươi làm sao ngăn chặn! Lâm Minh, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta phế võ công của ngươi, chậm rãi tra tấn ngươi, cho ngươi sống không bằng chết. Ta sẽ chiếu cố thật tốt Mục sư tỷ của ngươi, cho ngươi tận mắt nhìn ta đùa bỡn nàng như thế nào.

Mục Thanh Thư một phen lời này là dùng chân nguyên truyền âm, chỉ có một mình Lâm Minh có thể nghe thấy. Tuy rằng Mục Thanh Thư ở trong mắt Lâm Minh là một thằng ngốc, nhưng hôm nay hắn lại nói đúng một việc, đó chính là đám người bọn họ không có khả năng ngăn cản được Lôi Kinh Thiên và Mục Xích Hỏa liên thủ.

Đừng nói Lâm Minh đã không thể ăn Xích Huyết đan nữa, cho dù hắn lại ăn một viên đồng thời mở ra Tà Thần lực, thiêu đốt máu Cổ Phượng, cũng sẽ bị Lôi Kinh Thiên áp chế. Huống chi loại trạng thái này của hắn chỉ có thể liên tục thời gian ba mươi hơi thở, ắt bại không nghi ngờ!

Một tên Lôi Kinh Thiên đã như thế, lại thêm Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác, chặt đứt mọi khả năng thắng lợi.

Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, nếu thật sự như thế, dường như chỉ có một loại biện pháp... Tay hắn khẽ lật, một cái ngọc phù cổ xưa nhảy vào trong tay. Hắn khẽ mấp máy môi, chân nguyên truyền âm với Mục Thiên Vũ:

- Sư tổ có từng cho nàng Độn phù không?

- Độn phù? Cái gì?

Mục Thiên Vũ ngẩn ra.

Lâm Minh nghe xong lời Mục Thiên Vũ, giật mình, lòng lập tức trầm xuống.

Lúc trước, khi Lâm Minh đi chiến trường Nam Hải, Mục Phượng Tiên từng cho Lâm Minh ba viên đan dược cùng với một túi gấm, ba viên đan dược phân biệt là hai viên Hồi Dương đan, một viên Xích Huyết đan. Mà trong túi gấm kia liền chứa một chiếc Độn phù. Một khi phát động, có thể đem mình truyền tống đến nơi cách xa mấy trăm dặm. Đó là Mục Phượng Tiên từ trong di tích cổ phát hiện, cực kỳ quý báu, nói không khoa trương chút nào, đây chính là một cái mạng.

Lâm Minh vốn tưởng rằng Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân cũng sẽ có, lại không nghĩ tới chỉ có mình có.

Hỏng bét... Bàn tay sờ ngọc phù của Lâm Minh đã thấm đầy mồ hôi, hắn tuyệt đối không dám để lại Mục Thiên Vũ ở chỗ này mà đi một mình...

Chương 479: Ở đó chờ ta

Lần này Mục Xích Hỏa, Lôi Kinh Thiên chính là hướng về Lâm Minh. Để đám người Mục Thanh Y, thất trưởng lão ở lại cũng không có gì, chỉ cần hắn chạy, bọn họ cũng không cần phải đánh nữa.

Nhưng là Mục Thiên Vũ không giống. Mục Thanh Thư đối với thân thể Mục Thiên Vũ, cùng huyết mạch Chu Tước trên người nàng thèm nhỏ dãi đã lâu. Ở trong tay Lôi Kinh Thiên, Mục Thiên Vũ có thể nói là không hề có sức phản kháng, mà Mục Thanh Thư lại cực độ cố chấp, là người mà cái gì đều có thể làm ra được. Lâm Minh không dám tưởng tượng hậu quả để lại Mục Thiên Vũ ở chỗ này.

Nếu xảy ra loại chuyện đó, dù mình lần này chạy đi, tương lai thành tựu Toàn Đan, đem Mục Thanh Thư róc ngàn đao đều không thể bù lại!

Nắm Độn phù trong tay, tâm niệm Lâm Minh xoay chuyển nhanh chóng, trên trán đã toát mồ hôi. Hắn sớm biết sự quý báu của chiếc Độn phù này, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ quý báu như vậy, không ngờ ngay cả Mục Thiên Vũ cũng không có. Hơn phân nửa lúc trước Mục Phượng Tiên cũng không từng nghĩ tới Mục Thiên Vũ sẽ gặp phải nguy hiểm quá lớn, càng không nghĩ tới Mục Xích Hỏa sẽ bất chấp Huyết Ấn khế ước phản tông!

Lôi Kinh Thiên cười tà tay cầm lôi quang kiếm, từng luồng ánh sáng tím mênh mông quay vờn quanh lôi quang kiếm, như mộng như ảo. Huyễn Diệt Mộng Quang đặc thù này, giống như lôi lại như quang, khiến người khó thể nắm lấy. Có lẽ căn bản không cần Mục Xích Hỏa, chỉ vẻn vẹn một mình Lôi Kinh Thiên đã đủ để đối phó tất cả mọi người ở đây.

- Hắc hắc, Lâm Minh, lần này xem ngươi còn có thể giở ra trò mèo gì!

Mục Thanh Thư cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Nhưng mà câu nói này của hắn còn chưa dứt, Lâm Minh một mực trầm mặc đột nhiên bột phát!

Máu Cổ Phượng ở mi tâm sáng đỏ chói mắt, Tà Thần lực bùng bổ, trên Đại Hoang huyết kích, huyết ấn cấp tốc xoay tròn.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Minh đem tất cả át chủ bài của mình dùng ra, thực lực tăng lên tới trạng thái mạnh nhất!

- Hỗn Nguyên kích!

Mười lăm đạo huyết ấn xoay tròn hình thành vòng xoáy thật lớn, Lâm Minh đột nhiên ra tay khiến Mục Thanh Thư vốn đang đắc ý cười ác độc sắc mặt đại biến. Hắn đột nhiên cảm giác một luồng sức hút mạnh mẽ truyền đến, thân thể không tự chủ được bị lực hút kéo qua. Mục Thanh Thư hiểu được, Lâm Minh tự biết đã không có hy vọng chạy trốn, chết cũng muốn lôi kéo hắn chết theo!

- Gia gia, cứu ta!

Mục Thanh Thư quá sợ hãi. Ở trước mặt Lâm Minh, hắn thật sự không có bất kỳ sức phản kháng. Hắn không muốn chết, mắt thấy sắp giết chết Lâm Minh, chiếm được Mục Thiên Vũ, nếu chết cái gì đều mất hết.

- Hừ, ngây thơ!

Lôi Kinh Thiên run tay, một luồng sét tím nhìn không bắt mắt, như ánh sáng như điện trong nháy mắt bắn vào trong vòng xoáy màu máu.

Ầm!

Chỉ là một đòn, vòng xoáy màu máu vỡ nát, mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn nổ tung bốn phía. Lâm Minh rên một tiếng đau đớn, thân thể bay ngược ra ngoài, bay xa mấy chục trượng, ngã mạnh trên mặt đất.

Vốn định một đòn giết chết Mục Thanh Thư để tuyệt hậu hoạn, nhưng mà lại thất bại. Nguyên bản Lâm Minh vốn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hiện giờ so với Lôi Kinh Thiên, thực lực chênh lệch thật sự quá lớn.

- Ha ha! Ngu ngốc! Muốn thương tồn ta, nằm mơ đi!

Mục Thanh Thư khoa trương cười to, nhìn thấy Lâm Minh bộ dạng như vậy hắn cảm giác ý niệm rất thông thuận. Một hơi thuận, toàn thân sảng khoái vô cùng.

- Lâm Minh!

Mục Thiên Vũ ánh mắt nóng lên, lắc mình tới cạnh Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi không sao chứ!

- Ta không sao.

Lâm Minh kỳ thật không bị thương gì, hắn nhìn Mục Thiên Vũ một cái thật sâu, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Ở lối vào hoang nguyên màu máu chờ ta...

- Cái gì?

Mục Thiên Vũ ngây ra một chút, không biết Lâm Minh vì sao lại nói lời này.

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia quyết đoán, xiết chặt Độn phù trong tay, mặc niệm phát động chú ngữ, đặt vào lòng bàn tay Mục Thiên Vũ...

- Hả, đây là...

Mục Thiên Vũ chỉ cảm thấy một cái gì đó vừa nhẵn vừa lạnh lọt vào tay, còn chưa kịp phản ứng lại, tay phải của nàng đã bị một vầng sáng mông lung bao quanh. Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác bất an không hiểu:

- Lâm Minh, ngươi...

- Ở đó chờ ta!

Bốn chữ vô cùng đơn giản, mang theo một phần kiên định, tự tin, không sợ chết cùng với quyết đoán nói được làm được! Lọt vào trong tai Mục Thiên Vũ, từng từ tận xương, dường như trong nháy mắt có vô số sấm sét nổ vang bên tai nàng, một cơn đau dữ dội không thể xóa nhòa tràn ngập trong lòng.

Câu nói này vang đến cuối cùng, lại như mơ hồ vặn vẹo, dường như thanh âm bị kéo dài vô hạn... Khoảnh khắc đó, Mục Thiên Vũ cảm giác trong lòng dường như có gì đó trọng yếu vỡ nát, nàng mơ hồ cảm giác được gì, bất an trong lòng càng ngày càng đậm càng mãnh liệt. Mục Thiên Vũ trừng mắt thật to, thân thể nàng đột nhiên bị một luồng năng lượng kỳ dị bao quanh. Dung mạo Lâm Minh dường như mơ hồ trong sắc thái không gian kỳ dị, càng ngày càng xa.

- Lâm Minh!

Mục Thiên Vũ đau lòng hô, nàng liều mạng vươn tay muốn chộp lấy Lâm Minh, nhưng mà mọi thanh âm, cảnh tượng đều trong nháy mắt rời xa...

- Chết tiệt! Đây là chiêu thức gì?

Mục Thanh Thư trơ mắt nhìn Mục Thiên Vũ bị một đoàn sáng trắng bao phủ, sau đó trong nháy mắt biến mất. Hắn không thể tin, cũng không thể tiếp nhận!

Mục Thiên Vũ, bị Lâm Minh đưa đi!

Mục Thiên Vũ biến mất, chấp niệm của hắn còn làm sao phát tiết được?

- Lâm Minh, ta muốn ngươi chết!

Trong mắt Mục Thanh Thư hiện lên một vẻ điên cuồng.

Mục Xích Hỏa cũng sắc mặt cực kỳ khó coi. Lão nhận ra được, Lâm

Minh vừa rồi dùng là Độn phù của Mục Phượng Tiên.

- Bị nha đầu kia chạy rồi, chuyện có chút phiền toái. Lôi huynh, việc này không thể chậm trễ. Giết Lâm Minh, sau đó chúng ta đi tìm Mục Thiên Vũ. Hiện tại còn không thể để tiểu nha đầu kia đem tin tức truyền về Thần Hoàng đảo!

- Hắc hắc, tốt!

Lôi Kinh Thiên không sao cả cười cười, tin tức có truyền về Thần Hoàng đảo hay không đối với lão không có ảnh hưởng gì, lão kỳ thật chỉ là muốn giết chết Lâm Minh, chiếm lấy thượng cổ ma công trong Tu Di giới, Tử Huyễn thương và hai Lôi Linh trên người Lâm Minh.

Ngoài ra trọng yếu nhất, Lôi Kinh Thiên muốn biết vì sao Lâm Minh có thể đem hai Lôi Linh dung hợp làm một. Nếu lão cũng có thể làm được điểm này, chỗ tốt đối với lão không cần nói cũng biết.

Lôi Kinh Thiên chịu tới giết Lâm Minh, một là vì mối hận cũ, một nguyên nhân khác cũng là lời hứa của Mục Xích Hỏa, chỉ cần giết chết Lâm Minh, tất cả bí mật, công pháp toàn bộ thuộc sở hữu của Lôi Kinh Thiên, Mục Xích Hỏa chỉ cần thi thể Lâm Minh.

- Tiểu tử này, thật đúng là kẻ đa tình. Cơ hội chạy trốn nhường cho nữ nhân, ngốc đến buồn cười!

Lôi Kinh Thiên cười nhạo, theo lão loại cách làm này thật sự là cực kỳ ngu xuẩn.

Mục Thanh Y ở một bên tận mắt thấy toàn bộ quá trình, nhìn thấy Lâm Minh đem cơ hội chạy trốn nhường cho Mục Thiên Vũ, lòng bà đau đớn co thắt.

- Lâm Minh, ngươi đi mau, chúng ta ngăn cản hắn!

Nói xong, toàn thân Mục Thanh Y hàn quang bắn ra bốn phía, một kiếm chém tới Lôi Kinh Thiên.

Toái Băng Vân!

- Hừ! Ngươi có tư cách này sao?

Mục Xích Hỏa căn bản không cần Lôi Kinh Thiên động thủ, đột nhiên tiến lên một bước, một chưởng đánh ra, ngay cả kiếm đều không cần. Ngọn lửa nóng cháy đánh lên băng tinh vụn đầy trời, trực tiếp đánh nát thành bột!

Cùng lúc đó, Mục Viêm Trác ngăn cản Mục Băng Vân, mà Lôi Kinh Thiên cũng ra tay với Lâm Minh.

Tiếng sấm rền cuồn cuộn kèm theo ánh sáng mộng ảo lóa mắt, hóa thành một cột sáng màu tím thô to đâm thẳng tới Lâm Minh. Tờ um um huyề ùm □ umuy□V □

Ầm!

Cột sáng đâm lên nham thạch, nham thạch vỡ nát bay tán loạn. Lâm Minh bay lên trời tránh khỏi công kích chính diện, nhưng mà vẫn bị dư ba gây thương tích.

Vô số ánh sáng tím kia sau khi tiếp xúc đến thân thể Lâm Minh, lại như vô số cương châm đâm vào tinh thần chi hải, khiến thân thể hắn đột nhiên run lên!

Xịch xịch xịch!!!

Ánh sáng tím như mưa, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, vòng xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý trống rỗng xuất hiện trên không tinh thần chi hải, khó khăn lắm đỡ được tất cả công kích của mưa ánh sáng tím.

Vô số ánh sáng tím toàn bộ bị cuốn vào trong vòng xoáy màu đen, biến mất.

- Hắc!

Lôi Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, nhưng nụ cười của hắn chỉ vừa lộ ra liền đọng lại.

Cái gì? Bị Huyễn Diệt Mộng Quang của ta rồi lại không có việc gì?

Lôi Kinh Thiên không thể tin được, một võ giả Hậu Thiên kỳ không ngờ đỡ được Huyễn Diệt Mộng Quang của mình? Làm sao có thể?

- Còn muốn chạy? Nằm mơ!

Mắt thấy Lâm Minh muốn chạy trốn, Lôi Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, thân thể bắn mạnh ra! Lôi Kinh Thiên với thực lực cường đại có thể ở một trình độ nhất định đột phá hạn chế pháp tắc của thế giới này lăng không phi hành. Lão với tốc độ nhanh hơn Lâm Minh gấp hai, ba đuổi thẳng theo!

- Chết tiệt.

Lâm Minh cắn răng, toàn lực thúc giục thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân hình như điện. Nhưng mà Kim Bằng Phá Hư mặc dù tốt, trình độ của Lâm Minh ở Phong chi ý cảnh lại cực kỳ bình thường, Không Gian ý cảnh lại chưa nhập môn, tốc độ hắn lại làm sao có thể sánh được với Lôi Kinh Thiên Toàn Đan hậu kỳ?

Chỉ trong thời gian mấy chớp mắt, Lâm Minh liền bị Lôi Kinh Thiên đuổi kịp.

- Chết đi!

Lôi Kinh Thiên hướng về một chưởng ấn xuống. Một chưởng oai, lôi đình cuồn cuộn. Không gian chung quanh Lâm Minh dường như trong nháy mắt căng cứng, hoàn toàn khóa chặt hắn ở trong đó.

Một chưởng này là một chưởng toàn lực của Lôi Kinh Thiên, mặc dù là chân nguyên bị áp chế còn hai phần cũng không phải Lâm Minh hiện tại có thể đỡ được!

Lôi Kinh Thiên muốn một chưởng đánh gục Lâm Minh, tuy rằng lão vốn cũng ôm tâm tư giữ người sống, nhưng nhìn thấy Lâm Minh nhiều lần biểu hiện ra ngoài ý muốn, lão cũng đoạn tuyệt ý niệm này.

Một chưởng không thể né tránh, che phủ trời đất ấn xuống. Khoảnh khắc đó, tử vong là tới gần như thế!

Lâm Minh rống lớn một tiếng, con ngươi hắn hiện ra màu đỏ tươi như ao máu.

- Huyết Ẩm chi ấn, bạo!

Ầm!

Trên Đại Hoang huyết kích, một đạo Huyết Ẩm chi ấn của cao thủ Toàn Đan sơ kỳ trực tiếp nổ tung, huyết quang bắn ra bốn phía. Hoàn toàn nổ tung một đạo Huyết Ẩm chi ấn, với năng lượng của tinh huyết cao thủ Toàn Đan tự bạo thiêu đốt chống đỡ một chưởng này của Lôi Kinh Thiên. Nhưng mà dù là như vậy, Lâm Minh vẫn bị chưởng phong gây thương tích, thân thể như lá cây trong giông bão bay ra ngoài.

Một ngụm máu ngược nhổ ra, sắc mặt Lâm Minh tái nhợt đáng sợ.

- Cái gì?

Lôi Kinh Thiên trong lòng đại kinh, lão vạn lần không ngờ Lâm Minh lại có thể đỡ được một đòn toàn lực của mình:

- Tiểu tử này, lực phòng ngự linh hồn sao mạnh như vậy? Mỗi lần công kích của ta đều mang theo linh hồn công kích, đừng nói là võ giả Hậu Thiên, cho dù là võ giả Toàn Đan sơ kỳ bị linh hồn công kích của ta đánh trúng cũng sẽ trực tiếp hôn mê.

Tu vi chênh lệch thật sự quá lớn, linh hồn phòng ngự của Luân Hồi võ ý cũng không phải là vô địch. Lâm Minh lúc này chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt, ý thức hỗn loạn, ngay cả trước mắt đều có vẻ mơ hồ không rõ.

Khoảnh khắc đó, ở trong lòng hắn một cảm giác tuyệt vọng không thể ức chế lan tràn.

Ta không thể chết ở chỗ này!

Lâm Minh cắn đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết phun ra. Không thể ăn Xích Huyết đan nữa, Lâm Minh dứt khoát lựa chọn, thiêu đốt tinh huyết!

Chương 480: Cùng làm bạn trong cuộc đời này!

Thiêu đốt máu Cổ Phượng, đồng thời, thiêu đốt máu huyết của bản thân lần nữa!

Máu Cổ Phượng vô luận thiêu đốt như thế nào, cũng sẽ không giảm bớt nửa điểm, song máu huyết của bản thân, bị thiêu đốt sẽ không còn.

Máu huyết rất khó để bù đắp, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào để bù đắp, tỷ như bí pháp ghép tinh huyết Chu Tước của Thần Hoàng đảo, chính là một loại phương thức bù đắp máu huyết. Máu huyết bị đốt đi một phần, có thể bổ sung lần nữa, nếu như tính mạng mất đi, vậy cái gì cũng mất!

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, ấn ký ngọn lửa màu đỏ tươi ở chỗ mi tâm của Lâm Minh trở nên chói mắt.

Thiêu đốt một số máu huyết nhỏ để đổi lấy lực lượng, so với ban đầu dùng Xích Huyết đan vẫn là yếu hơn rất nhiều, đừng nói là yếu, cho dù đổi lại lực lượng giống như khi dùng Xích Huyết đan, nhiều lắm cũng là đánh bại võ giả Toàn Đan trung kỳ, không thể nào chiến thắng Lôi Kinh Thiên.

Huống chi hiện tại, thời gian Tà Thần lực của Lâm Minh chỉ có chưa đầy hai mươi tức, muốn trong vòng hai mươi tức giết chết Lôi Kinh Thiên, căn bản không thực tế.

Mượn lực lượng từ máu huyết, tốc độ Lâm Minh tăng vọt lần nữa, bắn thẳng đi ra ngoài như điện quang!

- Tiểu tử này!

Sắc mặt Lôi Kinh Thiên trở nên âm trầm, hắn không cho là Lâm Minh có thể chạy thoát, song Lâm Minh chính là tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, cách hai đại cảnh giới, thế nhưng nhiều lần chạy trốn ở trong tay hắn, làm được một bước này, thật sự để cho Lôi Kinh Thiên cực kỳ ngoài ý muốn!

- Không biết hắn dùng biện pháp gì để lẩn tránh quy tắc của thế giới tàn phá này, nếu như ta có thể có được, có sẽ có cơ hội đi tới Ma Thần đế cung, tranh bảo vật nơi đó một chuyến.

Lôi Kinh Thiên tâm niệm cấp chuyển, tuy nhiên cước bộ lại không có dừng lại, hắn lăng không bay lên, chẳng qua là ngắn ngủi mấy lần hô hấp, đã kéo gần khoảng cách với Lâm Minh lại, lần này, Lôi Kinh Thiên rút lôi quang kiếm ra!

- Chặt đứt chân của ngươi!

Lôi Kinh Thiên nhe răng cười một tiếng, một kiếm chém tới trên đùi Lâm Minh!

Lâm Minh cũng không thèm nhìn tới, đột nhiên Đại Hoang huyết kích quét ngang về phía sau, Huyết Ấn Toàn Sát!

Răng rắc!

Đại Hoang huyết kích cùng lôi quang kiếm đụng vào nhau, máu tươi cùng lôi quang bắn tán loạn ra, bằng vào lực lượng thiêu đốt tinh huyết, Lâm Minh chống được một kích kia.

- Cái gì?

Lôi Kinh Thiên trừng mắt, Lâm Minh thật là đáng sợ, chỉ có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, thiêu đốt tinh huyết, là có thể ngạnh sinh sinh đỡ được một kích của hắn.

Mai sau để cho hắn bước vào Toàn Đan, vậy còn rất cao!

Tuy nhiên Lôi Kinh Thiên biết, loại trạng thái này của Lâm Minh kiên trì không được bao lâu, hắn chỉ cần trì hoãn một chút là được.

- Lôi Điện Lao Lung!

Lôi quang kiếm run lên. Một đạo hàng rào điện màu tím bao phủ xuống, tựa hồ liễu không gian bị cách ly trong nháy mắt, bao phủ về phía Lâm Minh.

Mắt thấy hàng rào điện bao phủ xuống, Lâm Minh cắn chặt hàm răng, tiềm năng, tín niệm toàn bộ cả người cũng quán chú ở phía trên Đại Hoang huyết kích.

- Đồ Lục!

Ầm!

Sấm sét nổ vang, Lôi Điện Lao Lung của Lôi Kinh Thiên bị xé nát bấy, bản thân Lôi Kinh Thiên cũng cảm thấy bộ ngực khó chịu một trận, thân hình rút lui mấy bước, trong cơ thể một trận khí huyết cuồn cuộn.

Mà Lâm Minh, toàn lực vọt tới trước đỡ lấy lực lượng nổ tung này, một khắc cuối cùng kia, hắn hẳn là thoát khỏi áp chế pháp tắc của cái thế giới này, thân thể bay lên trời!

Mà ở phía trước Lâm Minh, rõ ràng là từng trận Huyễn Sát trận của Ma Thần đế cung Đệ Tử các.

- Cái gì? Bay lên?

Mặt Lôi Kinh Thiên liền biến sắc, điều này chứng minh vào giờ khắc này, Lâm Minh có chiến lực gần như vào cường giả Toàn Đan hậu kỳ.

- Tiểu tử này, không lưu hắn được!

Lôi Kinh Thiên cắn răng nâng kiếm, chân nguyên toàn thân thúc giục Đến mức tận cùng. Ở giữa mi tâm, lôi đình chớp động, ở bên trong thân thể hắn, phát ra thanh âm sấm sét cuồn cuộn, như hổ gầm rồng ngâm, lôi đình gió lốc phía trên lôi quang kiếm càng lúc càng lớn, càng ngày càng kinh khủng, Lôi nguyên khí ở giữa thiên địa toàn bộ bị lôi đình gió lốc hấp dẫn. Mặc dù dưới quy tắc áp chế, nhưng cũng dẫn tới thiên địa biến sắc.

Đây là một chiêu mạnh nhất của Lôi Kinh Thiên, Thiên Lôi Trấn

Áp. Bên trong đồng thời ẩn chứa năng lượng công kích mạnh nhất cùng với tinh thần công kích tinh thần công kích cường độ ngang hàng, cho dù Toàn Đan hậu kỳ ngạnh kháng cũng phải trọng thương.

Lúc trước hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một ngày kia hắn sẽ dùng một chiêu này ở trên người một võ giả Hậu Thiên kỳ.

- Đi chết đi!

Lôi điện gió lốc lấy tốc độ kinh người xông về Lâm Minh, mà Lâm Minh lại đứng ở phía trên trận đàn, toàn bộ cảm giác cũng liên lạc với trận đàn, ba mươi viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, sáu viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm tựu phân ố vào bốn phía trận đàn.

- Huyễn Sát trận, mở!

Lâm Minh đã sớm xem qua hết thảy nguyên lý của Huyễn Sát trận vừa rồi, lúc này Huyễn Sát trận thành bùa hộ mệnh duy nhất của hắn, nếu không lấy đại lượng thiêu đốt tinh huyết làm đại giá, cũng chỉ là đổi được chiến lực ở giữa Toàn Đan trung kỳ cùng Toàn Đan hậu kỳ, căn bản không làm gì được Lôi Kinh Thiên.

Đánh xuống, chính mình chết trước!

Ký hiệu thần bí màu đỏ tươi mang phong cách cổ xưa phía trên trận đàn, sau khi Lâm Minh điên cuồng rót vào chân nguyên, rõ ràng lóe sáng, một đạo quang mang chợt xuất hiện, bắn ra bốn phía, đụng vào phía trên lôi đình gió lốc của Lôi Kinh Thiên!

Ầm!

Tiếng nổ mạnh khủng bố chấn thành đất rung núi chuyển, lôi quang màu tím phóng lên cao, ngay cả bản thân Lôi Kinh Thiên bản thân đều bị dư âm nổ mạnh ép lui về phía sau liên tiếp, song khi sau khi gió lốc bình ổn, hắn lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bên trong tầm mắt của hắn, một đạo quang mang màu trắng sữa nhàn nhạt bao trùm ở phía trên trận đàn, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt giống như bọt xà phòng, song trong lúc nổ tung kinh khủng mới vừa rồi, nó lại không nhúc nhích chút nào.

- Này... Đây là...

Lôi Kinh Thiên cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, trận pháp thượng cổ!

Trận pháp này, là Lâm Minh khởi động?

Lâm Minh có biện pháp khởi động trận pháp thượng cổ nơi này?

Lôi Kinh Thiên ngây dại, làm sao có thể như thế, chẳng lẽ Lâm Minh học qua trận pháp thượng cổ? Cho dù hắn học qua, lấy độ tuổi mười mấy của hắn, làm sao có thể tu được trận pháp thượng cổ tinh thâm, phức tạp như thế?

- Tiểu tử này?!

Lôi Kinh Thiên cầm chuôi kiếm thật chặt, đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà khe khẽ trắng bệch, dưới tình huống như vậy, không ngờ vẫn để Lâm Minh trốn thoát.

Hắn không cách nào tiếp nhận, khó có thể tin.

Hừ lạnh một tiếng, Lôi Kinh Thiên cắn răng nói:

- Trận pháp thượng cổ tinh diệu không giả, tuy nhiên trận pháp tinh diệu hơn nữa cũng cần tiêu hao năng lượng, lão phu cũng không tin, trận pháp cổ này vĩnh viễn kéo dài được, lão phu liền công kích tới khi nó hao hết năng lượng mới thôi!

...

Phía trên hoang nguyên màu máu mịt mờ, Mục Thiên Vũ một thân mặc quần dài màu đỏ, ngỡ ngàng mà đứng nhìn lại bốn phía, sắc đỏ tươi mênh mông vô bờ, chỉ có một mình nàng độc lập đứng ở đó, lộ vẻ cô đơn bội phần.

Gió thổi lên áo Mục Thiên Vũ, thổi tới trên mặt, nước mắt hong gió, vẫn có cảm giác lành lạnh như cũ.

Giờ phút này, trong đầu Mục Thiên Vũ vẫn quanh quẩn khuôn mặt mơ hồ của Lâm Minh trong một sát na cuối cùng như cũ.

Chuyện cho tới bây giờ nàng tự nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, thứ Lâm Minh cho nàng đúng là “Độn phù”, mà Độn phù, chỉ có một tờ.

Lâm Minh cho mình.

Vậy hắn thì sao?

Đối mặt với Lôi Kinh Thiên là Toàn Đan hậu kỳ, Mục Thiên Vũ căn bản không nghĩ tới Lâm Minh có thể thắng, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Toàn Đan hậu kỳ cùng Toàn Đan trung kỳ xê xích thật lớn, mà Lâm Minh ở trạng thái đỉnh phong nhất nuốt Xích Huyết đan vào, cũng chỉ là miễn cưỡng đánh chết Toàn Đan trung kỳ.

Nhưng là hiện tại, không có viên Xích Huyết đan thứ hai cho Lâm Minh ăn.

Ăn, hắn sẽ chết!

“Ở đây chờ ta!”.

Bốn chữ đơn giản này thủy chung vang vọng bên tai Mục Thiên Vũ, giọng nói quả quyết mà chân thật đáng tin, mang theo sự kiên quyết hung hãn không sợ chết, chữ chữ như sấm sét, chữ chữ như huyết lệ, khắc ở trái tim nàng, cuộc đời này khó có thể phai mờ!

Ngươi bảo ta chờ ngươi ở đây...

Ta tới...

Nhưng là ngươi sẽ đến sao?

Trong lòng Mục Thiên Vũ trận trận đau nhói, nàng cắn môi, một tia máu tươi từ khóe miệng nàng chảy xuống, quanh co ở trên mặt đẹp trắng nõn như mỡ đông của nàng, như hồng mai nở rộ trên tuyết rơi.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện thiêu đốt máu tươi toàn thân, chết trận cùng Lâm Minh!

Song... Không có nếu như.

Nàng bình an đứng ở chỗ này, lại là lấy Lâm Minh chết đi làm đại giá.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Mục Thiên Vũ liền đau không cách nào hô hấp, cảm giác giống như là trái tim đang sống bị khoét đi, trong lồng ngực trống rỗng.

Trước đó, Lâm Minh vào Thần Hoàng bí cảnh, Mục Thiên Vũ đã từng vì Lâm Minh chết đi mà đau lòng khổ sở, nhưng là lại chưa bao giờ như hôm nay, khổ sở đến không cách nào nhịn được, không cách nào dứt bỏ, không cách nào còn sống.

Trong lúc vô tình, Lâm Minh ở trong suy nghĩ của Mục Thiên Vũ, chiếm cứ vị trí vô cùng trọng yếu, ngay cả bản thân Mục Thiên Vũ cũng chưa từng phát giác.

- Ta ở chỗ này chờ ngươi, nếu như ngươi không đến, ta sẽ rời đi nơi đây, ngày khác giết chết từng người hại ngươi, sau đó... Ta sẽ trở lại nơi này, cuộc đời này cùng làm bạn.

...

Ở phía trên di chỉ Đệ Tử các, ánh sáng Lôi Hỏa xông vào không trung, Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác, Lôi Kinh Thiên, thậm chí ngay cả Mục Thanh Thư cũng liều lĩnh xuất thủ, toàn lực công kích màn sáng phía trên trận đàn kia.

Song màn sáng vẫn không nhúc nhích, ngay cả run rẩy cũng không có một chút, tựa hồ đang cười nhạo bọn họ vô năng.

- Làm như thế nào?

Cái trán Mục Viêm Trác toát ra mồ hôi, muốn hoàn thành đánh cuộc hào sảng lần này, nhất định phải đạt thành hai điều kiện, thứ nhất chính là giết chết Lâm Minh, thứ hai, là phải về tông trước khi Mục Phượng Tiên trở về.

Nhưng là hiện tại, Lâm Minh tiến vào bên trong trận pháp kỳ quái này, tìm khắp không thấy, nếu như không thể giết chết Lâm Minh, hết thảy kế hoạch lúc trước của bọn họ, bao gồm cả phương pháp phá giải Huyết Ấn khế ước, đã thành kính hoa thủy nguyệt, lâu đài trên mây.

- Vội cái gì!

Mục Xích Hỏa hừ lạnh một tiếng.

- Là trận pháp nhất định phải tiêu hao năng lượng, chúng ta hao hết năng lượng của nó cũng đủ, Lâm Minh đang ở bên trong, hắn cũng đi không được! Chỉ cần giết chết Lâm Minh, chúng ta cũng không thiệt, lui một vạn bước mà nói, cho dù thời gian không còn kịp, cùng lắm thì chúng ta bỏ qua công pháp!

Mục Phượng Tiên cùng Mục Dục Hoàng lần này tới mảnh vỡ thế giới, tự biết sẽ gặp nguy hiểm, lưu ngọc giản Chu Tước Cấm Thần lục tại Thần Hoàng đảo, ý định ban đầu của Mục Xích Hỏa là giết chết Lâm Minh, sau khi hoàn thành kế hoạch, trở về Thần Hoàng đảo đoạt ngọc giản công pháp bát trọng của Chu Tước Cấm Thần lục, bây giờ nhìn lại, nếu như thời gian không còn kịp nữa thì chỉ có thể buông tha ngọc giản, mặc dù đáng tiếc, nhưng nếu như có thể hoàn thành kế hoạch thứ nhất, cũng không coi là thiệt.

- Ta biết...

Mục Viêm Trác mạnh mẽ làm cho mình trấn định lại, bối rối lúc này cũng không có ý nghĩa, lại càng không phải là lúc hối hận, đường lui đã không có, chỉ có thể hợp lại.

Ở bên cạnh Mục Viêm Trác, Mục Thanh Thư cắn răng, một lần lại một lần liều lĩnh xuất thủ, tựa hồ thứ mà Mục Thanh Thư đánh không phải là màn sáng trận pháp, mà là bản thân Lâm Minh, Mục Thanh Thư dường như muốn oán hận chất chứa gần hai năm qua, phát tiết toàn bộ đi ra ngoài!

- Chính là vì hắn, chính là vì hắn, vốn là chỉ thiếu chút nữa, sau khi phá vỡ màn sáng, ta tất nhiên sẽ hành hạ ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Chương 481: Mục Thanh Y bị buộc đến tuyệt cảnh

Rầm rầm rầm!

Ngọn lửa cùng lôi đình liên tiếp đụng vào phía trên màn hào quang phòng hộ, song màn hào quang thủy chung vẫn không nhúc nhích, chớ nói là vỡ vụn, ngay cả tia sáng cũng không có ảm đạm đi nửa điểm.

Ở phòng ngự mảnh vỡ thế giới này, lực lượng chân nguyên bị pháp tắc áp chế, lực hỏa diễm của Mục Xích Hỏa cùng lôi đình lực của Lôi Kinh Thiên uy lực cũng cực kỳ có hạn, đánh vào phía trên màn hào quang phòng ngự, không có chút hiệu quả nào.

Mắt thấy một khắc đồng hồ thời gian trôi qua, nhưng không có lấy được bất kỳ tiến triển, Mục Thanh Thư hổn hển.

- Ngươi, tới đây cùng nhau công kích!

Mục Thanh Thư chỉ vào Mục Thanh Y, lấy giọng ra lệnh nói.

Sau khi Lâm Minh đi, đám người Mục Thanh Y tự nhiên hoàn toàn không phải là đối thủ của Lôi Kinh Thiên, rất nhanh toàn bộ đã bị Lôi Kinh Thiên chế trụ tu vi, tiếp theo toàn bộ bị khóa ở bên trong một đạo Lôi Điện Lao Lung.

Lúc này đan điền của Mục Thanh Y bị một đạo lôi đình phong ấn ngăn lại, hoàn toàn không dùng chân nguyên được.

Nghe được Mục Thanh Thư phát ra mệnh lệnh buồn cười, Mục Thanh Y lấy ánh mắt nhìn một tên ngu ngốc để nhìn Mục Thanh Thư, cười lạnh nói:

- Ngươi chẳng lẽ là u mê, bảo lão thân cùng nhau công kích phá trận theo ngươi? Lời nói ngu ngốc như vậy, ngươi cũng có thể nói ra? Ngươi nằm mơ sao, muốn giết cứ giết!

- Giết?

Mục Thanh Thư cười lạnh mấy tiếng:

- Ta biết ngươi không sợ chết, bất quá ta cũng không tính toán giết ngươi, mạng già này của ngươi ngày sau còn có chút chỗ dùng, tuy nhiên... Nếu là ngươi không công kích... Hắc hắc...

Mục Thanh Thư vừa nói, vừa chuyển dời ánh mắt đến trên người Mục Băng Vân, liếm liếm đôi môi:

- Sách sách sách, một tiểu mỹ nhân tốt, lớn lên giống nhau như đúc với tỷ tỷ của ngươi, không thể nhận được tỷ tỷ của ngươi, nếu là có thể nhận được ngươi thì coi như là đền bù một chút tiếc nuối nho nhỏ của ta.

Mặt Mục Băng Vân liền biến sắc, hàn mang cùng sát ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Ở bên cạnh Mục Băng Vân, những đệ tử cấp thấp khác nghe được Mục Thanh Thư nói như vậy, tất cả đều là lòng đầy căm phẫn.

- Ngươi! Súc sinh!

Mục Thanh Y giận đến cơ hồ hộc máu, Mục Thanh Thư lại dám làm trò trước mặt nhiều đệ tử như vậy, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo với thánh nữ.

- Thanh Thư, lúc này không nên hồ nháo, trước hết giết Lâm Minh rồi hãy nói! Hơn nữa ngày sau nếu như chúng ta có thể, còn phải trở về Thần Hoàng đảo, không nên làm quá giới hạn!

Mục Viêm Trác nhíu nhíu mày, chân nguyên truyền âm nói với Mục Thanh Thư, nếu như là Mục Thiên Vũ cũng là thôi, dù sao lúc trước bọn họ đã đến trình độ sắp đính hôn, hơn nữa huyết mạch Chu Tước của Mục Thiên Vũ rất hữu dụng đối với Mục Thanh Thư, nhưng là Mục Băng Vân, thuần túy là vì dâm dục, máu Thanh Loan đối với Mục Thanh Thư mà nói không có chút hiệu quả nào.

Song Mục Thanh Thư căn bản không có để ý tới Mục Viêm Trác, hắn tham lam nhìn Mục Băng Vân, ánh mắt tùy ý xâm lược, hắn vốn chỉ là trong lòng vừa động, nhưng bây giờ nhìn Mục Băng Vân lãnh nhược băng sương, bộ dạng lại xinh đẹp không ăn lửa khói nhân gian, hắn càng ngày càng cảm thấy mặc dù không có Mục Thiên Vũ, nhưng nếu như có thể đặt Mục Băng Vân lớn lên giống Mục Thiên Vũ như đúc ở phía dưới tùy ý giày xéo, cũng là một chuyện tình sảng khoái đến cực điểm.

Mục Băng Vân mặt phủ sương lạnh, tay phải lật lên, trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ dày đặc hàn quang.

- Muốn tự sát? Ngươi có thể thử một chút, ở dưới tình huống chân nguyên bị phong ấn, là ngươi nhanh, hay là ta nhanh.

Mục Thanh Thư mang trên mặt nụ cười đắc thắng, từng bước tiến lên trước, quả thật, ở dưới tình huống chân nguyên bị phong ấn, tốc độ tự sát của Mục Băng Vân tuyệt đối không nhanh bằng Mục Thanh Thư, hơn nữa vết đao cũng sẽ không chết lập tức, có thể dùng thuốc chữa thương để trị lành.

- Mục Thanh Thư, ngươi là tên không bằng cầm thú!

Mục Thanh Y giận dữ công tâm, một cái tát đánh về phía Mục Thanh Thư, song Mục Thanh Thư cũng là quay đầu đi, dễ dàng tránh né một cái tát này, tiếp theo hắn đá ra một cước, đá vào bụng Mục Thanh Y, Mục Thanh Y rên thảm một tiếng, thân thể bay rớt ra ngoài.

- Hừ, muốn chết.

Mục Thanh Thư khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiến lên trước một bước lần nữa, những đệ tử cấp thấp kia cũng là bị Mục Thanh Thư ép cho rối rít rút lui.

Thấy vẻ hoảng sợ trong mắt những đệ tử cấp thấp kia, còn có phản ứng lúc này của Mục Băng Vân, trong lòng Mục Thanh Thư có cỗ khoái cảm trả thù, phảng phất giống như phát tiết toàn bộ sự tức giận hắn chịu trong một năm này đi ra ngoài.

Mục Băng Vân cầm chủy thủ trong tay, nhìn Mục Thanh Thư, sát ý trong mắt càng ngày càng nồng đậm, mà Mục Thanh Thư lại một bộ không sao cả, từng bước nhích tới gần Mục Băng Vân, trong miệng sách sách khen ngợi.

- Thật đúng là một đóa hoa hồng đầy gai a, ta thích ánh mắt của ngươi, rõ ràng chân nguyên trong cơ thể toàn bộ bị khóa, nhưng là con mắt của ngươi, vẫn sắc bén muốn giết người như cũ, làm cho người ta có chút cảm giác sợ hãi. Sách sách sách!

- Muốn trách thì trách Lâm Minh đi, nếu không phải hắn bức chúng ta đến loại trình độ này, chúng ta cũng sẽ không ra hạ sách nay, nếu không phải hắn đưa Mục Thiên Vũ đi, để cho ý nghĩ của ta không hiểu rõ được, ta cũng ẽ không hạ thủ đối với ngươi a, là Lâm Minh nhẫn tâm, lưu ngươi tại nơi này, nếu là hắn cũng đưa ngươi theo thì... Hắc hắc...

Trong khi Mục Thanh Thư nói chuyện, đã đi tới địa phương cách Mục Băng Vân chỉ có mấy trượng, mà lúc này, trong mắt Mục Thanh Y hiện lên một tia thống khổ nồng đậm, nàng dùng âm thanh thê thảm nói:

- Dừng tay! Ta đáp ứng xuất thủ!

- Cái gì?

- Ta đáp ứng với các ngươi cùng nhau công kích trận pháp, dừng tay đi.

Mục Thanh Y cắn nát đôi môi, cơ hồ là lấy khẩu khí cầu khẩn nói, Mục Băng Vân giống như là cháu gái nàng, nàng thật sự không thể nhìn Mục Băng Vân bị làm bẩn.

- Thanh Thư, trở lại, đến đây là chấm dứt, lấy đại cục làm trọng, trước giết Lâm Minh, nếu không chúng ta cũng sống không được.

Mục Xích Hỏa nói, giết Lâm Minh tự nhiên là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên, nếu không Huyết Ấn khế ước của bọn họ đều không thể hóa giải, huyết mạch cùng tu vi trong cơ thể cũng sẽ tan rã bên trong thời gian nửa năm.

Nếu có đám người Mục Thanh Y tương trợ thì phá trận tự nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều.

- Kháo, lão bất tử này, thật mất hứng.

Mục Thanh Thư thầm mắng một câu trong miệng, Mục Xích Hỏa ra lệnh, hắn tự nhiên không dám cãi lời.

Lôi Kinh Thiên tiến đến, tùy ý đánh ra một đạo dây thừng lôi đình, hoàn toàn trói buộc chặt Mục Băng Vân, ngăn cản nàng tự sát.

Tiếp theo, hắn giải khai phong ấn tu vi của Mục Thanh Y.

Mục Thanh Y cắn răng gia nhập vào bên trong hàng ngũ phá trận, về phần nói đến lúc trận pháp bị phá vỡ, sau khi Lâm Minh bị giết chết, Mục Thanh Thư sẽ đối đãi Mục Băng Vân như thế nào, Mục Thanh Y đã không dám nghĩ.

Nàng không có lựa chọn nào khác, nàng thật sự không cách nào nhìn Mục Băng Vân bị làm bẩn, chỉ có kéo dài, mới có thể được cứu.

- Lão bất tử, khuyên ngươi không nên giở mánh khóe, ngươi dùng bao nhiêu khí lực, trong lòng lão phu rõ ràng rành mạch!

Lôi Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng.

Mục Thanh Y tim như bị đao cắt, lúc này, nàng không thể không xuất thủ toàn lực, nàng duy nhất có thể cầu nguyện chính là trận pháp này đầy đủ chắc chắn, sẽ không bởi vì chính mình một võ giả Toàn Đan sơ kỳ như bởi vì chính mình xuất thủ mà vỡ vụn quá sớm.

- Lâm Minh, tha thứ cho ta ích kỷ lần này.

...

Lúc Mục Xích Hỏa, Lôi Kinh Thiên đám người điên cuồng công kích Huyễn Sát trận, Lâm Minh cũng đang bên trong Huyễn Sát trận, lòng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Ở trước người Lâm Minh, một hư ảnh cao lớn rung động như gợn nước, chậm rãi chân thật đứng lên, rõ ràng biến thành một Cự Ma độ cao một trượng, cầm cự phủ trong tay, xiềng xích thô to quấn quanh trên người, tu vi của nó là Toàn Đan sơ kỳ.

Năm đó, Huyễn Sát trận này chính là chỗ tu luyện của đệ tử Ma Thần đế cung, tương tự cùng Vạn Sát trận của Thất Huyền cốc, ở bên trong Huyễn Sát trận, toàn bộ là huyễn tượng, mặc dù có thể phỏng theo chiến đấu chân thật, nhưng sẽ không tử vong.

Một khi bị “giết chết” ở bên trong huyễn tượng, cũng sẽ bị trực tiếp truyền tống ra khỏi Huyễn Sát trận.

Lâm Minh tự nhiên có thể dễ dàng chiến thắng Cự Ma Toàn Đan sơ kỳ trước mắt này, nhưng là ở sau Cự Ma, còn có địch nhân mạnh hơn, Lâm Minh nhiều nhất chỉ chiến thắng bốn năm người thì sẽ không địch lại, bị trận pháp bắn ra ngoài, đến lúc đó hậu quả có thể nghĩ.

Nhắm mắt dưỡng thần, bài trừ hết thảy hư vọng, Lâm Minh dựa theo phương pháp phá trận bên trong trí nhớ, từng bước từng bước, cẩn thận di động.

Hắn không phải là tới giết kẻ địch để tu luyện, mà là tới phá trận, mục tiêu của hắn là Truyền Tống trận bên cạnh Huyễn Sát trận cách đó không xa, cái Truyền Tống trận này có thể truyền đi tới các góc của thế giới tàn phá, một cái Truyền Tống trận trong đó liền có thể tốc hành tới Ma Thần đế cung.

Ở một khắc đồng hồ trước, Lâm Minh còn đứng ở bên cạnh trận đàn Huyễn Sát trận này do dự thật lâu, có nên trực tiếp thông qua Truyền Tống trận để tới Ma Thần đế cung hay không, song cuối cùng Lâm Minh vẫn là bỏ qua, dù sao tranh đoạt Phạm Thiên Long Căn cùng một bầy lão quái Mệnh Vẫn thật sự quá khó khăn.

Không nghĩ tới, chỉ có một khắc đồng hồ sau, hắn nhưng là bị xông vào nơi này, mà Ma Thần đế cung, tựa hồ cũng đã trở thành đường ra duy nhất của Lâm Minh lúc này.

Rống!

Ảo ảnh của Cự Ma phát ra một tiếng điên cuồng hét lên, cầm cự phủ trong tay xung phong liều chết về Lâm Minh, mà Lâm Minh chẳng qua là rút lui một bước, dời sang trái ba bước, cảnh tượng chung quanh chợt chuyển đổi, ảo ảnh Cự Ma phút chốc hư không tiêu thất.

Từng bước từng bước, Lâm Minh càng ngày càng nhích tới gần Truyền Tống trận kia, trong đầu quanh quẩn thân ảnh khi biến mất của Mục Thiên Vũ, cùng với nụ cười dữ tợn của Mục Thanh Thư, tâm cảnh Lâm Minh lại bình tĩnh từ đầu đến cuối, đây là bình tĩnh sa vào trong máu, là áp chế tất cả sát ý trong lòng xuống trầm mặc đợi chờ bột phát.

Truyền Tống trận, ở chỗ này!

Đệ Tử các cùng Huyễn Sát trận là một chỗ kiến trúc trọng yếu trong Ma Thần đế cung, tự nhiên có Truyền Tống trận ở trung ương quảng trường để làm đầu mối tương liên then chốt, thuận lợi để đệ tử Ma Thần đế cung tùy thời lui tới, nếu không thế giới ở Ma Thần đế cung này, diện tích lãnh thổ hơn ngàn dặm, hơn nữa có pháp tắc hạn chế cấm bay, lui tới vô cùng không tiện.

Lâm Minh đặt hai quả Chân Nguyên thạch trung phẩm ở trong Truyền Tống trận, dựa theo nguyên lý trận pháp, bắt đầu sử dụng Truyền Tống trận.

Bạch quang nhàn nhạt bao phủ Lâm Minh lại, Lâm Minh chỉ cảm thấy có cảm giác một cỗ không gian vặn vẹo truyền đến, cảnh tượng chung quanh hoàn toàn mơ hồ.

Ở vùng đất trung ương của thế giới tàn phá, một thạch đài bằng ngọc thạch đường kính mười trượng, huyền phù ở giữa không trung, trên thạch đài khắc rõ các loại hoa văn quanh co, đó đều là trận văn của thượng cổ pháp trận.

Ở chung quanh thạch đài, có hơn mười thạch đài nhỏ cao thấp lơ lửng, tất cả thạch đài, cũng bị bao vây bên trong một tầng quang mang màu trắng nhàn nhạt, an tĩnh mà thần bí.

Ở thời khắc nào đó, trên một cái thạch đài trong đó, một đạo quang mang mông lung sáng lên, một thanh niên cả người nhuốm máu xuất hiện trên bệ đá, chính là Lâm Minh.

Truyền tống lần này, vượt qua khoảng cách trăm dặm.

Lâm Minh chống Đại Hoang huyết kích để đứng lên, chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, trạng thái hiện tại của hắn, thật sự có chút hỏng bét.

Lấy ra viên Hồi Dương đan thứ hai mà Mục Phượng Tiên cho mình từ trong Tu Di giới, trực tiếp dùng, ngồi xuống điều tức.

Hắn cũng không lo lắng Mục Xích Hỏa tìm được hắn thông qua Truyền Tống trận, loại Truyền Tống trận này, nếu như không rõ ràng trận lý trong đó lắm, là không có biện pháp phát động.

Trốn ra ngoài từ trong Huyễn Sát trận, trong lòng Lâm Minh đã có một cái kế hoạch điên cuồng.

Chương 482: Kế hoạch điên cuồng!

Nếu như không có gặp gỡ Mục Xích Hỏa, Lâm Minh có lẽ sẽ chỉ ở ngoài chủ điện của Ma Thần đế cung, tùy ý tìm kiếm một chút cơ duyên, rồi sau đó bình an rời đi mảnh vỡ thế giới này, song hiện tại, bị Mục Xích Hỏa bức đến tình cảnh này, Lâm Minh lại bắt đầu sinh ra một cái ý niệm mãnh liệt là đi Ma Thần đế cung trong đầu.

Ở trong lúc một đám trở mình tiêu diệt hết Mệnh Vẫn đại năng của mình, tranh đoạt Phạm Thiên Long Căn, không thể nghi ngờ là một cái kế hoạch vô cùng điên cuồng, dùng cướp thức ăn trong miệng hổ cũng không đủ để hình dung.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh cũng không có ngây thơ trông cậy vào Ma Thần đế cung có thể áp chế tu vi của những Mệnh Vẫn đại năng kia một phần trăm trở xuống, để mình tùy tiện giết.

Hắn có thể dựa vào, chỉ có sự hiểu rõ đối với cổ trận pháp của hắn, trí nhớ đối với Thần Vực.

Song trong Ma Thần đế cung có cái gì? Nội bộ kết cấu như thế nào? Có mật đạo hay không? Phạm Thiên Long Căn ở nơi đâu?

Những thứ này, đối với Lâm Minh mà nói toàn bộ cũng là một mảnh mơ hồ.

Trí nhớ hắn lấy được quá khiếm khuyết không trọn vẹn, căn bản là nhớ không rõ!

Ngay tại lúc này, Lâm Minh có ưu thế thật sự là cực kỳ bé nhỏ, lấy loại trạng thái này vào Ma Thần đế cung tranh đoạt Phạm Thiên Long Căn, không khác gì tự sát.

Song, một khắc khi Lâm Minh tiến vào Huyễn Sát trận, hắn lại đột nhiên ý thức được, chính mình bỏ sót một chút ý tứ phi thường trọng yếu.

Tay phải Lâm Minh lục lọi ở trong Tu Di giới, trực tiếp lấy ra một cỗ thi thể, đây là một cỗ thi thể của cường giả Toàn Đan sơ kỳ.

Lần này tiến vào mảnh vỡ thế giới, Lâm Minh tổng cộng giết chết bốn cao thủ Toàn Đan, thứ nhất lúc là ở hoang nguyên màu máu, lúc còn có một tên cao thủ Toàn Đan lấy Huyết Sát Hoa làm mồi, ôm cây đợi thỏ, đánh lén hắn và Mục Thiên Vũ, kết quả cao thủ Toàn Đan này bị Lâm Minh trực tiếp đánh chết, máu huyết quanh thân bị luyện thành Huyết Ẩm chi ấn.

Người thứ hai tới người thứ tư, là Lâm Minh đánh đập tàn nhẫn ở Nam Hải Ma Vực, liên tiếp đánh chết ba đại năng Toàn Đan, trong đó bao gồm Liên Thành Cát là Toàn Đan trung kỳ.

Hai người trước bị Lâm Minh luyện thành đường Huyết Ẩm chi ấn thứ mười bốn, thứ mười lăm, mà một cường giả Toàn Đan chết đi cuối cùng, là ở lúc bắt đầu sinh ra ý niệm rút lui trong đầu bị Lâm Minh giết chết là ở Nam Hải Ma Vực, tiện đà thu vào trong Tu Di giới.

Cũng chính là cỗ thi thể hiện tại này.

Lâm Minh hít sâu một hơi, ngón tay bắn ra, một đạo lôi điện màu đỏ tiến vào bên trong thân thể cao thủ Toàn Đan này, rất nhanh rất nhanh rút cạn máu huyết toàn thân của hắn, tiếp theo Diệt Huyết Tà Lôi bay trở về bên cạnh Lâm Minh, như một con rắn nhỏ màu đỏ, chui vào bên trong trái tim Lâm Minh.

Máu huyết bị thích phóng đi ra, tiện đà bị Ma Phương ấn ký tham lam hấp thu.

Kế tiếp, cảm giác rung động quen thuộc của tinh thần chi hải truyền đến lần nữa, Lâm Minh sớm có chuẩn bị, hai mắt nhắm lại, cố thủ tâm thần, sau một khắc cảm giác cùng thần niệm của hắn, toàn bộ bị Ma Phương hút vào.

Lúc mở mắt lần nữa, ý thức của Lâm Minh lại tới một mảnh rộng lớn khôn cùng, bên trong không gian đen nhánh như hắc ám tinh không.

Nơi này đúng là không gian Ma Phương nơi hắn quen thuộc.

Sương mù mờ mịt từ đầu đến cuối phiêu đãng ở chỗ này, điểm sáng óng ánh trong sương mù như ẩn như hiện, chậm rãi xoay tròn vây quanh ngay trung ương quang cầu, hết thảy hết thảy cũng không thay đổi nửa điểm.

Kế sau Tiên Thiên, Lâm Minh lại một lần nữa mở ra không gian Ma Phương thuộc về cảnh giới Toàn Đan.

Đây là lần thứ tư Lâm Minh đi tới không gian Ma Phương, bên trong không gian Ma Phương có vô tận bảo tàng trí nhớ, song những đồ này cũng không thể lập tức chuyển thành thực lực.

Lâm Minh không thể nào cắn nuốt sạch một quả mảnh nhỏ linh hồn, thực tăng nhiều, trở tay đánh bại Lôi Kinh Thiên.

Ở bên trong sương mù mỏng, thiên thiên vạn vạn mảnh nhỏ linh hồn lóe sáng, thoạt nhìn như ngôi sao đầy trời, Lâm Minh đem cảm giác liên lạc với những mảnh nhỏ linh hồn kia, cẩn thận cảm thụ khí tức của những mảnh nhỏ này.

Một mảng lớn mảnh nhỏ linh hồn lóe sáng như kim cương thật nhỏ thổi qua, khí tức mang theo trong đó vô cùng nhu hòa.

Lâm Minh mặc kệ thổi qua, tiếp theo, là một mảnh nhỏ linh hồn mang theo huyết sát chi khí nặng nề, Lâm Minh vẫn là tùy ý để nó thổi qua.

Từng điểm từng điểm cảm thụ khí tức của những mảnh nhỏ linh hồn này, Lâm Minh tâm như chỉ thủy, chẳng qua là đứng yên bất động, kiên nhẫn cực kỳ.

Hắn đứng ở chỗ này không biết bao nhiêu thời gian, mỗi một khắc, ở trước mặt Lâm Minh, một khối mảnh nhỏ linh hồn lớn chừng quả trứng bồ câu chậm rãi xoay tròn bay tới, phía trên mảnh nhỏ lóe ra quang mang hồng nhuận trong suốt, ở phía trên quỹ tích xẹt qua lóe ra hồng quang nhàn nhạt.

- Chính là chỗ này.

Lâm Minh đột nhiên mở mắt!

Mảnh nhỏ này, là giống với khí tức của Ma Đế.

Lần trước vào không gian Ma Phương, Lâm Minh chính là thông qua huyết thống của Cự Ma tộc trên người Lôi Mộ Bạch, cùng khí tức của Thượng Cổ ma quyển tìm được mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế.

Lần này, hắn lại là theo mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế mà tới!

Ban đầu ở Thần Vực, nhiều linh hồn đại năng Thần Vực bị hút vào bên trong không gian Ma Phương như vậy, từng linh hồn của đại năng Thần Vực cũng vỡ nát rất nhiều, có thể tìm được một khối, tự nhiên có thể tìm tới một khối khác.

Lâm Minh cắn răng một cái, đang muốn hấp thu mảnh nhỏ linh hồn này, song trong lòng vừa động, rồi lại dừng bước, chẳng qua là để lại ấn ký phía trên mảnh nhỏ linh hồn này, tiếp tục sưu tầm.

Không biết tìm tòi thời gian bao lâu, Lâm Minh tìm được khối mảnh nhỏ linh hồn thứ hai thuộc về Ma Đế.

Một khối mảnh nhỏ này chỉ có lớn bằng móng tay.

Buông tha, tiếp tục sưu tầm.

Cứ như vậy, mỗi khi Lâm Minh tìm được một khối mảnh nhỏ linh hồn thuộc về Ma Đế, liền ghi chép vị trí của nó, cho đến khi Lâm Minh tìm tòi hết tất cả mảnh nhỏ linh hồn một lần, cuối cùng tìm được hơn hai mươi mảnh nhỏ linh hồn Ma Đế.

Những mảnh nhỏ linh hồn này hợp lại, tựu thành linh hồn đầy đủ của Ma Đế.

Ở bên trong hai mươi mảnh nhỏ linh hồn, một khối lớn nhất, lớn bằng bàn tay của con nít. Nhỏ nhất, chỉ có lớn bằng hạt đậu.

Lâm Minh muốn chính là trí nhớ về Ma Thần đế cung!

Song nếu như không hấp thu những mảnh nhỏ linh hồn này căn bản cũng không biết bên trong sẽ có cái gì.

Kể từ đó, chỉ có lựa chọn một khối lớn nhất kia, xác suất đạt được trí nhớ rõ ràng là lớn nhất.

Nhưng là, mảnh nhỏ linh hồn này lớn chừng bàn tay của con nít, Lâm Minh lại chẳng bao giờ hấp thu mảnh nhỏ linh hồn lớn như vậy, một khi linh hồn lực chưa đầy, bị ý thức vô chủ của Ma Đế cắn trả thì hậu quả kia chính là biến thành ngu ngốc.

Lâm Minh cắn răng, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không có đường lui!

Tinh thần lực vẫn liên lạc với mảnh nhỏ linh hồn lớn nhất, Lâm Minh đưa tay ra.

Sưu!

Mảnh nhỏ linh hồn hóa thành một đạo luồng sáng tiến vào thân thể Lâm Minh, mang theo huyết tinh chi khí nồng đậm.

Một khắc kia, Lâm Minh chỉ cảm thấy tinh thần chi hải chấn động mạnh một cái, đủ loại cảnh tượng lung tung tràn vào bên trong đầu óc.

Huyết trì, chiến trường, ác ma, đủ loại cuộc chiến có một không hai, vô tận giết chóc, tựa hồ ở bên trong trí nhớ Ma Đế, vĩnh viễn là giết chóc cùng chiến trường.

Kinh nghiệm Lâm Minh hấp thu linh hồn vô chủ đã sớm vô cùng phong phú, hắn cố thủ bản tâm, vứt bỏ hết thảy tạp niệm trong lòng, nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý hiện ra ở bầu trời của tinh thần chi hải, bao trùm toàn bộ tâm thần của Lâm Minh.

Bàn về phòng ngự linh hồn, sau khi Lâm Minh trải qua bách thế Luân Hồi của Luân Hồi võ ý, phòng ngự linh hồn có thể nói là nghịch thiên.

Song, lúc Lâm Minh khó khăn cố thủ bản tâm trong chút ít huyễn tượng lung tung này, dị biến phát sinh!

Ở bên trong cảnh tượng lung tung, một đầu chó dữ phảng phất từ giống như bò ra từ trong Huyết trì ở địa ngục gầm thét xung phong liều chết mà đến, đánh giết về phía nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý!

Xịch!

Địa Ngục Khuyển vươn móng vuốt đánh tới, trực tiếp xé mở non nửa nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý!

Phốc!

Ở ngoài không gian Ma Phương, bản tôn của Lâm Minh phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Một khắc kia, Lâm Minh rõ ràng nhìn thấy nụ cười dữ tợn trên mặt nhân tính hóa của Địa Ngục Khuyển, chẳng lẽ...

Trong nháy mắt tay chân Lâm Minh rét buốt.

Hắn ý thức được một loại khả năng, mảnh nhỏ linh hồn lớn bằng bàn tay con nít này cũng không phải là linh hồn vô chủ, mà là có ý thức tự chủ.

Linh hồn của con người do hai bộ phận tạo thành, một là dấu vết tinh thần, một là trí nhớ, dấu vết tinh thần bị hủy diệt linh hồn mới là linh hồn vô chủ, linh hồn vô chủ chỉ có bản năng, không đủ gây sợ.

Mà mảnh nhỏ linh hồn trước mắt này, hiển nhiên cũng không phải là như thế.

Lâm Minh trước đó, liền biết rằng hấp thu mảnh nhỏ linh hồn nguy hiểm trùng điệp, hắn luôn luôn cẩn thận không một chút phân tâm, đột nhiên lần này, hắn bị buộc phải liều lĩnh được ăn cả ngã về không, rốt cuộc thì thua bởi cái này.

Mảnh nhỏ linh hồn có ý thức tự chủ của đại năng Thần Vực, chỉ sợ chỉ là một chút xíu ý thức còn sót lại, vậy cũng không phải là Lâm Minh có thể ngăn cản!

Ầm!

Địa Ngục Khuyển huyết sắc lại là đánh sâu vào một lần nữa, nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý trực tiếp sụp đổ!

Một khắc kia, Lâm Minh phảng phất cảm giác một thanh trọng chùy nặng nề đánh vào đầu lâu của mình, hắn rên thảm một tiếng, lỗ mũi chảy máu, trực tiếp té trên mặt đất.

- A a a!

Đau đớn toàn tâm làm cho người ta hoàn toàn không cách nào chống đỡ, phảng phất có vô số dao găm ghim loạn ở trong đầu, loại đau này, làm cho người ta hận không được lập tức tự sát.

Luân Hồi võ ý không hổ là võ ý lĩnh ngộ ở tầng thứ bảy của Vu Thần tháp, dưới tình huống như vậy, thế nhưng nó ngưng kết thành nước xoáy màu đen lần nữa.

Địa Ngục Khuyển huyết sắc nhân cách hóa lộ ra nụ cười khinh thường, bổ nhào về phía nước xoáy màu đen.

Ầm!

Nước xoáy màu đen vỡ nát lần nữa.

Thân thể Lâm Minh chấn động, con ngươi trong phút chốc cơ hồ tan rã, quá mạnh mẽ.

Lực lượng không cách nào kháng cự, để cho Lâm Minh gần như tuyệt vọng.

Đây chính là ý thức thuộc về cường giả Thần Vực?

Chẳng qua là một chút xíu ý thức còn sót lại như vậy, hơn nữa trải qua không biết bao nhiêu vạn năm ngủ say cùng suy yếu, cũng làm cho chính mình hoàn toàn không cách nào chống cự sao?

Cắn chặt hàm răng nhuốm máu, móng tay Lâm Minh khảm vào thật sâu bên trong huyết nhục, hắn lập chí theo đuổi võ đạo đỉnh phong, có thể nào chết đi ở chỗ này!

- Lôi Linh Tà Thần!

Ùng ùng!

Ở bầu trời tinh thần chi hải của Lâm Minh, Tử Giao Thần Lôi cùng Diệt Huyết Tà Lôi đồng thời xuất hiện, lôi điện lực, khắc chế quỷ quái yêu nhất, hao tổn tinh thần nhất, Lâm Minh tế ra Tà Thần cương châm vào lúc này, một kích liều chết!

Sưu!

Tà Thần cương châm gào thét bắn về phía Địa Ngục Khuyển huyết sắc.

Cùng lúc đó, nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý cũng bao phủ ở trên thân thể Địa Ngục Khuyển huyết sắc, mặc dù không thể nào cắn nát, nhưng là có thể làm hao mòn thần hồn lực của Địa Ngục Khuyển huyết sắc với hạn độ lớn nhất.

Song Địa Ngục Khuyển huyết sắc chẳng qua là khinh thường cười, điên cuồng hét lên một tiếng, nhảy tránh thoát nước xoáy màu đen trói buộc, nặng nề vỗ một trảo vào phía trên Lôi Linh Tà Thần.

Răng rắc!

Tà Thần cương châm mà Lâm Minh ngưng tụ toàn bộ thần hồn lực lượng vỡ nát, hóa thành Diệt Huyết Tà Lôi cùng Tử Giao Thần Lôi ảm đạm bay vụt ra bốn phía, thân thể Lâm Minh thoáng một cái, té ngã trên đất, sắc mặt tái nhợt như giấy vàng.

Chương 483: Bạch quang!

Lôi Linh Tà Thần bị đánh tan, song móng vuốt của Địa Ngục Khuyển kia, đã lưu lại một đạo dấu vết màu đen, đó là kết quả bị lôi đình lực đốt.

Cuối cùng là trải qua năm tháng quá mức dài lâu, thần hồn lực khiếm khuyết đã vỡ của Ma Đế đã tương đối hư nhược.

Địa Ngục Khuyển nhìn móng vuốt của mình, gầm nhẹ, nhe răng nanh, tựa hồ cảm thấy tức giận gấp bội khi tay mình bị một con kiến hôi đả thương.

Rống!

Địa Ngục Khuyển phát ra một tiếng gầm thét, xông thẳng về Lâm Minh! Thề phải xé con kiến hôi làm cho tay mình bị thương thành mảnh nhỏ.

Lâm Minh lúc này, tầm mắt mơ hồ, trong đầu loạn, hắn mãnh liệt cắn đầu lưỡi, dùng đau đớn làm cho mình mạnh mẽ tỉnh táo lại, mắt thấy Địa Ngục Khuyển huyết sắc xung phong liều chết mà đến, trong ánh mắt Lâm Minh hiện lên một tia hung lệ cùng vẻ thị huyết.

Hắn cắn răng, đột nhiên vung ra một trảo, Tử Giao Thần Lôi cùng Diệt Huyết Tà Lôi tràn ngập ở bên trong hư không hội tụ đến trên tay hắn, tạo thành một cây trường mâu bằng lôi đình màu tím đỏ đan xen, Luân Hồi võ ý tự động nứt vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ hội tụ đến phía trên trường mâu.

Ở mi tâm của Lâm Minh, ấn ký ngọn lửa thiêu đốt sáng quắc, ở phía sau Lâm Minh, đồng thời hiện ra hư ảnh của Thương Long, Cổ Phượng, một khắc kia, Lâm Minh tiêu hao tất cả toàn bộ ý chí của mình, sinh tử ở một kích này.

Địa Ngục Khuyển đánh giết, mang theo huyết lãng tinh phong cuồn cuộn, Lâm Minh hét lớn một tiếng, hai chân đạp phá hư không, hai tay nắm chặt trường mâu lôi điện tử hồng đan xen, đâm thẳng vào miệng to như chậu máu của Địa Ngục Khuyển.

Răng rắc!

Dưới lực đánh vào cường đại, trường mâu lôi điện trực tiếp gãy lìa!

Song trường mâu lôi điện đứt rời lại mạnh mạnh mẽ mẽ đâm vào trong miệng Địa Ngục Khuyển.

- Ngao!

Địa Ngục Khuyển kêu thảm một tiếng, té ngã trên đất, phía trên cái gáy của nó, trường mâu lôi đình tạo ra vết thương, phát ra thanh âm khúc khích, đốt cho da thịt của nó nám đen, gần như ăn mòn ra một cái lỗ thủng to.

Địa Ngục Khuyển hộc ra liên tiếp tiếng nói mơ hồ không rõ, hai mắt máu đỏ của nó, giơ hai chân trước lên, bắt được trường mâu lôi điện trong miệng, hẳn là muốn rút nó ra!

Như vậy cũng không chết à.

Lâm Minh cười thảm một tiếng, lỗ tai, lỗ mũi đều đang rướm máu, sau khi tiêu hao thần hồn, hắn không còn có một tia khí lực, quỳ rạp xuống đất, trong đầu quanh quẩn ý nghĩ này, cảnh tượng chung quanh cũng đang dần dần mơ hồ, thanh âm hoàn toàn biến mất, tựa hồ cái thế giới này đã cách hắn rất xa.

Bên trong mông lung, hắn tựa hồ thấy một đạo bạch quang mênh mông từ quang cầu ngay trung ương bên trong không gian Ma Phương bắn ra, kế tiếp, Lâm Minh tựu hoàn toàn mất đi ý thức.

Vô số cảnh tượng lung tung xẹt qua đầu óc Lâm Minh, hắn phảng phất giống như trở lại thời đại hài đồng, cha mẹ, Lâm Tiểu Đông, Lan Vân Nguyệt, Tần Hạnh Hiên... Trong trí nhớ chính là nhân vật, nhất nhất xẹt qua trái tim, tựa hồ lại một lần nữa đã trải qua bách thế Luân Hồi, rồi sau đó, Lâm Minh chỉ cảm giác mình bị một đoàn ánh mặt trời ấm áp bao vây, có cảm giác giống như là nằm trong cơ thể mẹ, vô cùng ấm áp, vô cùng an lòng.

Phạm vi nhìn mơ hồ dần dần rõ ràng, Lâm Minh chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện hắn vẫn là đang ở trong tinh thần chi hải của mình, chẳng qua là ý thức bên trong đó... Cảm giác mỏi mệt dày đặc lại kỳ dị biến mất, ở trước mặt hắn, đầu Địa Ngục Khuyển kia còn đang kêu rên, mà nó lúc này, đã uể oải không phấn chấn, thân thể cũng bị xé rách.

Đây là...

Lâm Minh sợ ngây người, hắn cũng không nhận ra trường mâu lôi điện của mình sẽ có hiệu quả như vậy, hồi tưởng lại quang mang mù sương mới vừa rồi, Lâm Minh đột nhiên ý thức được cái gì đó.

Ý thức thối lui khỏi tinh thần chi hải, nhìn về phía trung ương của không gian Ma Phương, ở nơi đó, quang cầu đường kính một thước lẳng lặng lơ lửng, mà ở chung quanh quang cầu, còn lại là mảnh nhỏ linh hồn vô tận, chậm rãi xoay tròn vây quanh quang cầu.

Là nó!

Lâm Minh thả ra cảm giác, cẩn thận liên lạc với quang cầu kia, ở trong đó, mơ hồ cảm nhận được cảm giác tương tỚcùng bạch quang vừa rồi, ấm áp ôn hòa, nếu như không sai thì mới vừa rồi chính là nó phát ra bạch quang.

Quang cầu này giống như là thần hồn của Ma Phương, mà Ma Phương, tựa hồ cũng là bởi vì đoàn quang cầu này mà có linh tính, mặc dù kể từ khi nhận được Ma Phương tới nay, Lâm Minh chẳng bao giờ từng có bất kỳ trao đổi cùng Ma Phương, nhưng là Lâm Minh có thể khẳng định một điều, Ma Phương có linh tính, có trí khôn.

Về quang cầu màu trắng kia, trong lòng Lâm Minh luôn luôn có một suy đoán.

Những điểm sáng vụn vặt quanh thân quang cầu này là mảnh nhỏ linh hồn của cường giả Thần Vực bị Ma Phương cắn nát, ban đầu như vậy, thánh nữ nắm Ma Phương trong tay, linh hồn của nàng cũng bị xoắn vào bên trong Ma Phương giống như trước, có phải là cái quang cầu ngay trung ương không gian Ma Phương này không?

Lâm Minh thử dùng cảm giác phát ra các loại tin tức trao đổi, song những tin tức này không có vào bên trong quang cầu, toàn bộ như đá chìm xuống biển, im bặt tin tức.

Lâm Minh chỉ đành phải buông tha, đúng lúc này, Lâm Minh tâm niệm vừa động, ý thức trở lại tinh thần chi hải, hắn hoảng sợ phát hiện, ở bên trong tinh thần chi hải, thân thể Địa Ngục Khuyển đã nứt vỡ kia, rõ ràng có khuynh hướng ngưng tụ một lần nữa.

- Ương ngạnh như vậy!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, tàn hồn của những đại năng Thần Vực này, chỉ sợ mỗi một cái, đã trải qua năm tháng lâu dài, nhưng cũng kinh khủng như vậy, nếu như là thần hồn của đại năng Thần Vực đầy đủ, không biết sẽ cường đại đến loại trình độ nào, sợ là bị phong ấn vạn vạn năm cũng khó khăn bị hao mòn!

Mà Ma Phương ban đầu, chỉ là trong một nháy mắt, cắn nát thần hồn của ngàn vạn cường giả Thần Vực, đó là kinh thiên động địa bậc nào.

Lâm Minh nhẹ hút một ngụm lãnh khí, theo thực lực của hắn càng mạnh, lại càng là hiểu được, chênh lệch của mình bây giờ cùng cường giả Thần Vực khổng lồ đến cỡ nào.

Nhìn thoáng qua Địa Ngục Khuyển chậm rãi ngọ nguậy trước mặt, như muốn dung hợp một lần nữa, Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, đối phương đã vỡ thành dạng như vậy, sao lại để nó dung hợp nữa.

Hai tay đánh ra một chiêu, tay trái Tử Giao Thần Lôi, tay phải Diệt Huyết Tà Lôi, lôi quang chớp động, lôi điện màu đỏ tím như mãng xà thô to tùy ý phun ra nuốt vào, điên cuồng trút xuống Địa Ngục Khuyển.

Lôi đình lực, khắc thần hồn lực nhất, vốn là Địa Ngục Khuyển gần như muốn dung hợp bị Lâm Minh làm cho nổ tung lần nữa, thần hồn lực khúc khích tan rã.

Ngay sau đó, Lâm Minh lại dùng Luân Hồi võ ý, nước xoáy màu đen hút mảnh nhỏ thần hồn của Địa Ngục Khuyển vào nước xoáy màu đen, phát ra tiếng bạo liệt “ken két ken két”, tựu giống như thanh âm của tấm Tinh Cương bị xoắn vào cối xay thịt, song mặc cho Lâm Minh hao mòn như thế nào, những ý thức còn sót lại này, dĩ nhiên cũng không cách nào mai một hoàn toàn.

- Thật ương ngạnh.

Lâm Minh không nghĩ tới như vậy cũng đều không thể giết hết những ý thức còn sót lại này, quả nhiên là cấp bậc xê xích quá lớn.

Nếu như muốn khu trừ những ý thức còn sót lại này đi ra ngoài, chẳng khác nào buông tha mảnh nhỏ linh hồn này, cái này Lâm Minh tự nhiên không muốn.

- Không thể làm gì khác hơn là phong ấn đơn độc những mảnh nhỏ ý thức này, chỉ cần bọn chúng không dung hợp, tựu không làm gì được ta.

Lâm Minh suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có lựa chọn một cách làm mạo hiểm như vậy, đợi đến ngày sau thực lực mình cường đại lên, từ từ làm hao mòn những mảnh nhỏ ý thức này.

Vươn tay, lôi đình lực tử hồng đan xen bao vây bàn tay Lâm Minh nghiêm nghiêm thực thực, như thế, Lâm Minh mới cẩn thận chia lìa một mảnh ý thức còn sót lại bên trong nước xoáy màu đen, mười ngón tay động liên tục, màu tím màu đỏ phát ra sắc lôi điện tơ mỏng từ đầu ngón tay bay vụt đi ra ngoài, gói lại từng tầng từng tầng ý thức thần hồn còn sót lại.

Cho đến khi tơ mỏng lôi đình tạo thành một cái kén tằm thật dày, hoàn toàn cách ly những ý thức còn sót lại này, Lâm Minh mới đưa kén này chìm vào trong tinh thần chi hải.

Theo nếp bào chế, tất cả mảnh nhỏ thần hồn, cũng bị Lâm Minh dùng tơ mỏng lôi điện bao vây thành kén thật dày, tách ra chìm vào địa phương bất đồng trong tinh thần chi hải của hắn, cứ như vậy, trừ phi là một ngày nào đó, thần hồn Lâm Minh suy yếu đến khi mất đi ý thức, nếu không cũng sẽ không để cho những ý thức còn sót lại này thừa dịp cơ hội.

- Cuối cùng kết thúc...

Lâm Minh thở một hơi dài nhẹ nhõm, tinh thần lực thối lui khỏi không gian Ma Phương, Lâm Minh cảm giác vô cùng mỏi mệt, hắn thậm chí đã chẳng muốn đi lật xem thứ gì trong đầu, chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc.

Nhưng lúc này đây, thời gian cấp bách, Lâm Minh không rõ ràng khi mình trì hoãn mấy canh giờ đã phát sinh chuyện gì, hắn chỉ có thể hơi ngồi xuống điều tức một chút, liền chịu đựng nhức đầu, bắt đầu lật xem nội dung trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế.

Lúc này, cách Lâm Minh rời đi đã qua hai canh giờ.

Đám người Lôi Kinh Thiên, công kích Huyễn Sát trận đã công kích tới mức tay cũng mềm nhũn, nhưng là tầng phòng hộ của trận pháp này tựu giống như một tòa núi lớn không thể rung chuyển, căn bản không phản ứng chút nào.

Đến được một bước lớn này, Lôi Kinh Thiên đã có cảm giác hỏng mất, một Toàn Đan hậu kỳ, một Toàn Đan trung kỳ, hai Toàn Đan sơ kỳ, liên thủ không ngừng công kích hai canh giờ, không có chút hiệu quả nào, một cái trận pháp nho nhỏ của tông môn lục phẩm này, đã không kém hộ sơn đại trận của tông môn tứ phẩm bình thường.

- Đây là quy tắc hạn chế chết tiệt.

Ngay cả Mục Xích Hỏa luôn luôn trấn định đều có chút hổn hển, chợt dừng công kích lại, cước bộ Mục Xích Hỏa như không có thực, chân nguyên trong cơ thể rối loạn, thân thể lung lay một chút, mới miễn cưỡng đứng vững.

Một màn như vậy rơi vào trong mắt Mục Thanh Y, Mục Thanh Y cười lạnh nói:

- Mục Xích Hỏa, ngươi gieo gió gặt bão, Huyết Ấn khế ước bên trong cơ thể ngươi bắt đầu phát tác, trong vòng một tháng, Thần Hoàng huyết mạch trên người của ngươi sẽ tan rã ba thành, nửa năm sau hoàn toàn biến mất, mà thọ nguyên của ngươi cũng sẽ hao hết, lúc đó chết thảm!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Thần Hoàng huyết mạch trên người của ta?

Mục Xích Hỏa khinh thường cười một tiếng:

- Bất quá là một chút huyết mạch Chu Tước mỏng manh của gia tộc họ Mục, đánh mất lại có cái gì đáng tiếc, chỉ cần giết chết Lâm Minh, lão phu tự nhiên sẽ nhận được máu Thần Hoàng chân chính trên người Lâm Minh.

Mục Xích Hỏa nói ra một phen, Mục Thanh Y đột nhiên ngẩn ngơ, trong lòng chợt rung mạnh, đúng rồi! Nàng rốt cuộc hiểu được tại sao Mục Xích Hỏa phải giao ra trả giá lớn như vậy để đánh chết Lâm Minh.

Kể từ khi Lâm Minh từ trong Thần Hoàng bí cảnh đi ra ngoài, trên người hắn tựu mơ hồ tản mát ra một cỗ khí thế làm cho lòng người kinh sợ, mà giữa mi tâm của Lâm Minh, cũng xuất hiện ấn ký ngọn lửa kỳ dị, lúc trước đánh một trận cùng Nam Hải Ma Vực, một khắc khi ấn ký ngọn lửa kia thiêu đốt, Mục Thanh Y rõ ràng cảm nhận được trống ngực đập thình thịch đến từ chỗ sâu huyết mạch.

Nếu như không sai thì Lâm Minh rất có thể đã có được một loại huyết mạch nồng đậm hơn ở trong Thần Hoàng bí cảnh, mà loại huyết mạch này, vượt xa huyết mạch do khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo thu được, mà mục đích của Mục Xích Hỏa, chính là huyết mạch trên người Lâm Minh.

Huyết Ấn khế ước có hiệu quả ước thúc đối với hậu nhân gia tộc họ Mục, nhưng không có đối với Lâm Minh, chỉ cần nhận được huyết mạch của Lâm Minh, dĩ nhiên là thoát khỏi ước thúc của Huyết Ấn khế ước, về phần trên người Mục Xích Hỏa vốn là huyết mạch Mục thị, ném tựu ném, hắn căn bản không cần lo.

Mục Thanh Y giờ mới hiểu được, vừa bắt đầu nàng đã nghĩ sai lầm rồi, Mục Xích Hỏa giết Lâm Minh không phải là vì trả thù, mà là vì đạt được lực lượng càng cường đại, nếu như hắn lại có thể cướp được ngọc giản tám tầng đầu của Chu Tước Cấm Thần lục, chỉ chờ tới lúc Mục Phượng Tiên hai tay buông xuôi, hắn có thể chấm dứt tư thái, cường thế tuyệt đối, chấp chưởng cả Thần Hoàng đảo.

Có lẽ, lúc Mục Xích Hỏa bước vào thế giới tàn phá này, kế hoạch của hắn đã định tốt lắm!

Nghĩ tới đây Mục Thanh Y trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng. Muốn trách chỉ có thể trách nàng quá tin tưởng ước thúc của Huyết Ấn khế ước, đã tạo thành hình thái suy nghĩ.

Chương 484: Vào đế cung!

Ở Truyền Tống trận trung ương thế giới tàn phá, sau khi Lâm Minh đọc xong mảnh nhỏ trí nhớ còn sót lại, cũng là cười khổ không dứt.

Đế cung trong trí nhớ căn bản không có mật đạo, có lẽ có, nhưng có thể vừa lúc trí nhớ về mật đạo không trọn vẹn. Không có mật đạo, Lâm Minh ra vào Ma Thần đế cung sẽ rất khó tránh khỏi phải gặp gỡ những cường giả Mệnh Vẫn kia.

Ở bên trong mảnh vỡ thế giới này, cảm giác của mình bị áp chế đến chỉ có hai mươi trượng, mà cảm giác của những cường giả Mệnh Vẫn kia, lại có thể phóng xa ra mấy trăm trượng, thậm chí hơn ngàn trượng, rất dễ dàng bị bọn họ phát hiện, kể từ đó, cho dù tìm được bảo vật gì, cũng không còn một chút phần của mình.

Về nội bộ kết cấu của đế cung, Lâm Minh thật là hiểu rõ không ít, song làm cho người ta tuyệt vọng chính là ở nội bộ đế cung, đầy rẫy con rối cơ quan.

Đế cung chiếm diện tích trong phạm vi mấy trăm dặm, lúc Ma Thần đế cung cường thịnh, nơi này nhân số hơn vạn, những người này toàn bộ đều là võ giả.

Cung điện chứa mấy vạn người, bên trong vô số chuyện vặt, bao gồm thủ vệ cùng tuần tra những chuyện này cũng dùng con rối cơ quan để hoàn thành.

Con rối cơ quan chịu trách nhiệm chuyện vặt, có chiến lực đồng đẳng với Tiên Thiên võ giả, con rối cơ quan chịu trách nhiệm tuần tra trạm gác, có chiến lực đồng đẳng với võ giả Toàn Đan.

Chiến lực Toàn Đan, nghe không cao, nhưng đây là chiến lực Toàn Đan không bị pháp tắc áp chế, với võ giả ngoại giới mà nói, cơ hồ tương đương với cường giả Mệnh Vẫn, căn bản không phải Lâm Minh có thể đối phó.

Hết lần này tới lần khác những con rối này biết dựa vào khí tức huyết mạch của người Cự Ma tộc, trong trí nhớ Ma Đế cũng không có còn sót lại bất kỳ bí pháp khống chế bọn họ.

Nói tóm lại, khó khăn trùng điệp.

Duy nhất có thể làm cho Lâm Minh cảm thấy may mắn một chút, chính là ở bên trong trí nhớ của hắn, tìm được rồi vị trí của dược viên Ma Đế, nếu như không sai thì Phạm Thiên Long Căn là ở chỗ này, mà về trận pháp nơi đó, trong đầu Lâm Minh cũng có trí nhớ mơ hồ.

Hơn nữa, còn có một tin tức hết sức có giá trị, đó chính là ở nơi nào đó cách dược viên của Ma Thần đế cung mấy dặm, có một Truyền Tống trận đơn độc có thể trực tiếp rời đi Ma Thần đế cung.

Chỉ bằng vào những thứ này, Lâm Minh muốn đoạt được Phạm Thiên Long Căn từ trong tay một đám đại năng Mệnh Vẫn, khó khăn có thể nghĩ.

- Không có cách nào tránh những con rối trạm gác kia, chẳng lẽ ta phải vào Ma Thần đế cung cùng những cường giả Mệnh Vẫn kia sao? Như thế, xác suất ta được Phạm Thiên Long Căn gần bằng không.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cười khổ không dứt.

- Tuy nhiên... Tựa hồ trong trí nhớ Ma Đế, trừ dược viên, còn có một lò luyện đan phong ấn đan dược trọng bảo cùng cao nhất, chẳng qua là lò luyện đan này ở nơi đâu, cũng là hoàn toàn nhớ không rõ, về phần phương pháp đạt được lò luyện đan, lại càng hoàn toàn mơ hồ.

Lâm Minh thở dài một hơi, hắn vẫn là tự biết rõ, loại hư vô mờ mịt này hắn hoàn toàn không thể trông cậy vào, muốn được bảo vật gì đó, phải có thực lực cấp bậc tương ứng với bảo vật mới được.

Võ giả bình thường, như tu vi lúc này của hắn, còn đang là vì Nhập Thiên đan mà cố gắng.

Hành trình tới Ma Thần đế cung lần này của Lâm Minh, chỉ là muốn có thể nhận được một chút xíu Phạm Thiên Long Căn, cho dù chỉ là một nhánh căn tu, cung cấp để chính mình đẩy mạnh Tôi Tủy cũng đã thỏa mãn.

...

Ngoài trăm dặm, Ma Thần đế cung.

Mặc dù trải qua vài ngàn năm tháng, Ma Thần đế cung vẫn xanh vàng rực rỡ như cũ, ở trên vách tường đế cung, rất khó tìm đến dấu vết của năm tháng.

Ở bên trong đế cung, một cây trụ thô to đứng thẳng, đứng vững mấy trăm trượng, giống như cột trụ chống trời.

Hai ba mươi cường giả Mệnh Vẫn tụ tập ở cửa Ma Thần đế cung, đã trải qua mấy ngày dài cố gắng, rốt cuộc mở ra một cái cửa chỉ đủ cho một người vào ở phía trên vòng bảo hộ màu xanh lá của Ma Thần đế cung.

Đây vẫn là Huyễn Vô Cực căn cứ theo bản chép tay của Ma Đế miêu tả, nghiên cứu mấy năm, mới tìm được phương pháp phá vỡ vòng bảo hộ, nói đơn giản chính là đầu tiên ngăn cách năng lượng cung cấp cho vòng bảo hộ trong phạm vi nào đó của đại trận hộ điện, sau đó từ từ công kích, làm hao mòn năng lượng vòng bảo hộ, như thế, mới miễn cưỡng mở vòng bảo hộ.

- Vào đi, cửa vào này chỉ có thể duy trì thời gian gần nửa canh giờ, sau đó, vòng bảo hộ sẽ tự động khép kín, nếu như đến lúc đó chúng ta muốn đi ra ngoài thì còn phải hợp lực đả thông vòng bảo hộ một lần nữa.

Chỉ có mở một cái vòng bảo hộ đã phí nhiều công sức như thế, cũng thật sự là chuyện tình không có cách nào, ban đầu Ma Thần đế cung là tông môn lục phẩm, trưởng lão là cường giả phong hoàng, hộ pháp là cường giả Mệnh Vẫn, chấp sự là cường giả Toàn Đan.

Đoàn người này của Huyễn Vô Cực cũng chính là cảnh giới Mệnh Vẫn tầng một đến tầng ba, tu vi bị áp chế từ hai thành trở xuống, không có mạnh bao nhiêu so với chấp sự Toàn Đan của Ma Thần đế cung lúc trước.

Không tới ba mươi chấp sự cùng hộ pháp tầng dưới chót nhất tụ cùng một chỗ, muốn mở ra đại trận hộ điện của Ma Thần đế cung tự nhiên không dễ dàng.

Huyễn Vũ Thiếp là người thứ nhất đi vào bên trong vòng bảo hộ, tiếp theo là Nam Duẫn Vương, hai ngày trước ở ngoài vòng bảo hộ, Nam Duẫn Vương rốt cuộc chưa cùng Huyễn Vô Cực đánh lên, tuy nhiên quan hệ của hai người cũng hạ xuống điểm đóng băng, nhìn nhau, cũng là ánh lửa bắn ra bốn phía.

Cuối cùng tiến vào bên trong vòng bảo hộ, tổng cộng hai mươi tám người.

Hai mươi tám người này, đại khái phân làm năm phe phái, phe phái đệ nhất chính là Nam Hải Ma Vực, phe phái thứ hai là Đại Thiện tự, phe phái thứ ba là mấy lão quái tự do Nam Duẫn Vương là đại biểu, phe phái thứ tư là tông môn nhỏ tứ phẩm đại biểu là Thần Hoàng đảo, một phe phái cuối cùng còn lại là Mặc Giao tộc.

Giữa ngũ đại phe phái này, quan hệ hỗn loạn mà phức tạp, mặc dù lúc trước nhằm vào bảo vật trong Ma Thần đế cung, đã đạt thành hiệp nghị phân phối với nhau, thậm chí nhân vật đại biểu khắp nơi cũng đã dùng võ đạo chi tâm thề, nhưng ai cũng biết cái hiệp nghị này yếu ớt không chịu nổi đến cỡ nào, nhiều lắm là chỉ tuân thủ nhằm vào một chút bảo vật cấp thấp thôi, gặp được Phạm Thiên Long Căn chân chính, bảo vật có thể gia tăng xác suất Mệnh Vẫn thành công mà nói, võ đạo chi tâm chịu chút ít tổn thương, thì tính toán gì.

Ở bên trong ngũ đại phe phái, phe phái tông môn nhỏ của Thần Hoàng đảo coi như là yếu nhất, tuy nhiên Mục Phượng Tiên cũng có tự biết rõ, nàng lúc trước khi vào Ma Thần đế cung, đã đạt thành hiệp nghị cùng Đại Thiện tự, chủ động buông tha Phạm Thiên Long Căn, chỉ vì những cơ duyên khác, làm như thế cũng có thể được Đại Thiện tự che chở, ít nhất tự vệ là không thành vấn đề.

- Đám này đúng là âm hồn không tan, còn thật là khó dây dưa, để cho bọn họ cùng đi theo thì đến lúc đó tránh không được một cuộc ác chiến.

Huyễn Vô Cực nhìn lướt qua đội ngũ đi theo phía sau, mặt âm trầm dùng chân nguyên truyền âm, hắn dĩ nhiên muốn mọi người có thể tách ra tầm bảo, song những người này biết rõ hắn có bản chép tay của Ma Đế, hiểu rõ địa điểm của bảo vật ở Ma Thần đế cung hơn, không thể nào không đi theo.

- Ừm... Trừ Phạm Thiên Long Căn, còn có Cự Côn, Càn Khôn Dung Nhật lô, Cự Côn chỉ có chúng ta có phương pháp điều khiển, tất nhiên là của chúng ta, Phạm Thiên Long Căn sẽ phải tranh giành, còn có Càn Khôn Dung Nhật lô này, đây là ba kiện đồ vật giá trị nặng nhất... Không biết thời đại thượng cổ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Ma Đế thế nhưng lưu Càn Khôn Dung Nhật lô trọng yếu như vậy tại Ma Thần đế cung.

Đáp lời chính là Huyễn Vũ Thiếp, lúc trước cũng chỉ có Huyễn Vũ Thiếp cùng Huyễn Vô Cực hai người cùng nhau xem qua bản chép tay của Ma Đế.

- Nếu ta đoán không sai, Càn Khôn Dung Nhật lô là Ma Đế lưu lại trấn áp Ma Thần đế cung, ban đầu Ma Đế hơn phân nửa là muốn chú trọng trở về thế giới tàn phá này để gây dựng lại Ma Thần đế cung, không biết nguyên nhân gì cuối cùng không thể trở lại, Càn Khôn Dung Nhật lô này là một trong ba thứ trân quý nhất, đáng tiếc, Càn Khôn Dung Nhật lô bị khóa ở bên trong Ma Thần đế cung, đã liền làm một thể cùng Ma Thần đế cung, căn bản không dời đi được, lúc trước chúng ta chẳng qua là phá vòng phòng hộ, cũng đã mất sức của chín trâu hai hổ, nếu là muốn lấy Càn Khôn Dung Nhật lô đi, khả năng gần như bằng không.

Nhắc tới Càn Khôn Dung Nhật lô, Huyễn Vũ Thiếp đã cảm thấy ngứa trong lòng, theo bản chép tay của Ma Đế ghi lại thì Càn Khôn Dung Nhật lô này là dùng để luyện đan, là lò luyện đan đệ nhất ở Thiên Diễn đại lục vài ngàn năm trước, bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô vốn là phong ấn đủ loại trọng bảo, tỷ như đan dược cực phẩm, chỉ sợ nhận được một chút xíu cũng có thể để cho bọn họ được ích lợi vô cùng.

Hơn nữa bản thân Càn Khôn Dung Nhật lô chính là bảo khí cao nhất, nếu như địch nhân bị phong ấn vào ở bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô, lấy đan hỏa luyện hóa, rất dễ dàng có thể luyện cho hắn thành bụi bay.

Nói không khoa trương chút nào, nếu là có món bảo vật này, hắn cùng Huyễn Vô Cực là có thể đặt chân lên cảnh giới Thần Hải, nhất cử đề thăng Nam Hải Ma Vực làm thánh địa, thậm chí tái hiện huy hoàng của U Ma đế thành ba ngàn năm trước.

Huyễn Vô Cực lắc đầu thở dài nói:

- Càn Khôn Dung Nhật lô không nên suy nghĩ, vẫn là Phạm Thiên Long Căn tương đối thực tế một chút.

- Ừm...

Huyên Vũ Thiếp gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói:

- Chúng ta cũng là có thể xem một chút xem có thể dùng Càn Khôn Dung Nhật lô gài bẫy đám người này hay không, bọn họ thấy Càn Khôn Dung Nhật lô, nhất định sẽ liều lĩnh tranh giành, đến lúc đó, bọn họ có quả ngon để ăn.

Huyễn Vũ Thiếp vừa nói, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác, nụ cười như thế, đọng ở trên mặt nàng, lại không có chút không hài hòa nào. Nếu như người nào bởi vì bề ngoài tuyệt mỹ của Huyễn Vũ Thiếp, coi nàng thành vưu vật thế gian có thể ăn vào trong miệng, vậy tuyệt đối sẽ chết vô cùng thảm.

- Hắc, nếu như chết mười mấy hai mươi người, vậy thì hoàn mỹ.

Huyễn Vô Cực sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên một tia quang mang âm lãnh.

...

Ở trong lúc một ít đại năng Mệnh Vẫn này vào Ma Thần đế cung, Truyền Tống trận cách Ma Thần đế cung mười dặm, bạch quang chợt lóe, một thiếu niên sắc mặt tái nhợt xuất hiện, thiếu niên này, tự nhiên là Lâm Minh.

- Đây chính là Ma Thần đế cung.

Lâm Minh thở khẽ một hơi, cuối cùng tiến vào.

- Nếu như không có nhớ lầm, nơi này là quảng trường trước của Ma Thần đế cung, về phía trước mười dặm chính là cửa chính, cửa chính của đế cung có đại trận hộ điện, ta muốn đi vào, phải phí không ít công phu.

Mặc dù ở trong trí nhớ của Ma Đế, có phương pháp tiến vào đại trận hộ điện, song tu vi Lâm Minh quá thấp, muốn vào tương đối khó khăn.

Lâm Minh dựa theo lộ tuyến trí nhớ, rụt rè cẩn thận đi tới, hắn là nghĩ tới, đi theo phía sau những đại năng Mệnh Vẫn kia, nếu quả thật bị phát hiện, cũng không có cách nào, chỉ đành phải nghe theo mệnh trời.

- Ừm? Vòng bảo hộ bị bọn họ mở ra.

Lâm Minh nhìn cửa vào chỉ lớn chừng chuồng chó phía trên vòng bảo hộ kia, mặt lộ ra thần sắc lo lắng, cái này đồng nghĩa nhóm cường giả Mệnh Vẫn vào Ma Thần đế cung, sợ rằng cũng nhận được bộ phận tình báo về Ma Thần đế cung.

Kể từ đó, ưu thế duy nhất của chính mình, cũng bị suy yếu thật to.

Cắn răng, Lâm Minh vẫn là quyết định tiến vào bên trong vòng bảo hộ.

Vòng bảo hộ này một mực lấy tốc độ chậm chạp khôi phục, vốn là cửa vào có thể cung cấp cho một người thông qua chỉ còn lại có sáu tấc vuông, Lâm Minh phải bò lổm ngổm trên mặt đất mới có thể miễn cưỡng thông qua.

Chương 485: Bại lộ hành tung

Sau khi chui vào vòng bảo hộ, Lâm Minh quay lại nhìn, thấy cửa vào đang chậm rãi biến mất, dựa theo tốc độ này, đại khái không đến một khắc nữa, cửa vào sẽ nhỏ đến mức không chui vào nổi nữa, khi đó thật sự ngay cả đường lui cũng không có, chỉ có thể bước về phía trước, sau đó thông qua Truyền Tống trận bên trong đế cung mà rời đi.

Đây coi như một trong những tin tức có giá trị mà Lâm Minh có được từ mảnh vỡ trí nhớ của Ma Đế, điều kiện đầu tiên là hắn có thể lấy được bảo vật và rời đi, nếu không thì Truyền Tống trận này cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Lâm Minh thở dài một hơi, chậm rãi đi vào Ma Thần đế cung.

Chủ điện của Ma Thần đế cung rộng gần trăm dặm, cao ngất trong tầng mây, không gian bên trong vô cùng rộng lớn, chủ điện khổng lồ này chính là một vương quốc.

Cánh cửa chủ điện cao tới hai mươi trượng, hai bên cánh cửa có một pho tượng ác ma cao mấy chục trượng, toàn thân bức tượng làm bằng nham thạch đỏ như máu, sau lưng có hai cánh mọc ra, bộ dáng cực kỳ dữ tợn.

Bước vào trong cửa chính, đối diện chính là một cái đại điện rộng trăm trượng, mấy chục cây cột thô to đứng thẳng, kéo dài đến tận đỉnh, biến mất trong bóng tối.

Trong đại điện này có mười con đường, đi tới các nơi trong ma cung, Lâm Minh dựa theo trí nhớ, lựa chọn con đường thứ nhất từ bên trái, thông đạo này rất rộng, cao tận bốn, năm trượng, nền thông đạo được phủ kín bởi đủ loại hoa văn thần bí, mà hai bên vách tường lại là các miếng đá cực dày, tuy rằng thông đạo bị đóng kín, nhưng lại có nguồn sáng không biết đến từ đâu chiếu rọi mọi thứ trong này.

Những vách tường và mặt đất này đều có cấm chế, nếu muốn phá vỡ những vách tường này thì cũng không dễ hơn phá vỡ đại trận bảo hộ đại điện là bao.

Đi dọc theo con đường này, hai bên thường thường có thể nhìn thấy từng cánh cửa đá, mỗi cánh cửa đá đều được khắc các phù điêu tinh xảo, đại khái là do trên cửa đá có cấm chế, nên mặc dù trải qua mấy vạn năm, nhưng nó vẫn không lây chút tro bụi nào, trên phù điêu có các trang sức sáng chói mắt.

Bình tĩnh lại tâm tình, Lâm Minh có thể lờ mờ cảm nhận được trong thông đạo này có chân nguyên dao động, đây là dư chấn chân nguyên sau các trận kịch đấu lưu lại.

- Hẳn là đám lão quái Mệnh Vẫn kia giao thủ với cơ quan con rối, sau đó lưu lại dao động chân nguyên, dựa theo tình huống này, thì những lão quái này có thể đã qua đi một canh giờ rồi, rõ ràng đã trải qua kịch đấu, nhưng trên mặt đất lại không có chút mảnh vỡ con rối nào, hơn phân nửa là những hài cốt này đã bị những lão quái kia chia nhau rồi, muốn mang về nghiên cứu một chút...

Lâm Minh rất nhanh đã phán đoán ra tình huống tại đây cách một canh giờ, những con rối thượng cổ này quả thật có giá trị nghiên cứu rất lớn, nếu có thể dựa vào đó mà chế tạo ra được, sẽ tăng mạnh thực lực của tông môn lên rất nhiều, các mảnh vỡ đó bị lấy đi thì cũng không có gì lạ cả.

Đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên nghe được từ phía xa có tiếng nổ mạnh truyền đến, trong lòng hắn hiểu rõ, đây là các cường giả Mệnh Vẫn đi trước đang giao chiến với con rối thủ vệ.

Đi theo những người này từ rất xa thì cũng chưa chắc đã an toàn, có khi còn gặp phải một con rối nào đó sót lại, như vậy thì hắn sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa phía trước đã bị những lão quái Mệnh Vẫn này cướp sạch rồi, đừng mơ còn bảo vật gì để lấy nữa.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cười khổ một tiếng, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào tốt hơn.

Hắn chỉ có thể tiếp tục chờ tại đây, kéo dãn khoảng cách với các cường giả Mệnh Vẫn đằng trước, có thể vận khí tốt, còn nhặt được một vài thứ sót lại cũng nên.

Nếu đi theo sau, chẳng những không chiếm được bảo vật, mà còn có thể gặp họa sát thân.

Dù sao Lôi Mộ Bạch chết trên tay mình, vốn hắn tiến vào thế giới tàn phá này thì vẫn luôn dịch dung, những võ giả Toàn Đan kia do thực lực bị áp chế, nên căn bản không nhìn ra bộ dáng của Lâm Minh, nhưng trước mặt cường giả Mệnh Vẫn thì Lâm Minh cũng sẽ không làm loại này chuyện ngu xuẩn “bịt tay trộm chuông” này làm gì.

Các trưởng lão Nam Hải Ma Vực chắc gì đã chưa nhìn qua hình vẽ của hắn, nếu trùng hợp gặp một tên trưởng lão nào đó của Nam Hải Ma Vực trong Ma Thần đế cung này, lại còn có quan hệ với Lôi Mộ Bạch nữa, nói không chừng sẽ giết chết mình ngay tại chỗ cũng nên.

Tuy rằng Mục Phượng Tiên đã hợp tác với Đại Thiện tự, nhưng đến lúc đó, lão già Bạch Mi của Đại Thiện tự kia có thể bảo hộ hắn hay không thì vẫn còn phải xét lại.

- Nghe thanh âm vừa rồi, hẳn là cách đây không dưới ngàn trượng, tuy nhiên cẩn thận hơn, ta vẫn nên chờ một chút đã, phòng ngừa vạn nhất.

Đối mặt với lão quái Mệnh Vẫn, Lâm Minh cực kỳ cẩn thận, đám người kia, bất kỳ ai cũng đều là lão quái sống hơn một ngàn năm, bất kể tu vi hay là tâm cơ thì đều vượt xa tưởng tượng của hắn.

Tranh giành bảo vật cùng những người này, độ khó lớn tới mức làm cho người ta phải tuyệt vọng.

Chờ khoảng một nén hương, Lâm Minh dần cảm thấy bất an, dường như vẫn có thứ gì đó không thích hợp.

Vài giây sau, hắn đột nhiên biến sắc, quay đầu lại muốn phi độn ra ngoài, nhưng hắn mới vừa bước ra một bước, lập tức dừng chân lại, sắc mặt tái mét.

Bị phát hiện rồi!

Vừa rồi nghe tiếng nổ mạnh kia, khoảng cách với mình phải từ ngàn trượng trở lên, khoảng cách xa như vậy, Lâm Minh không tin những lão quái Mệnh Vẫn kia đang bị thế giới pháp tắc áp chế, mà vẫn có thể dùng cảm giác nhận ra mình, nhưng thật lại chính là như vậy, làm cho hắn không thể hiểu được, ngay vừa rồi, trong đầu hắn truyền đến một tiếng chân nguyên truyền âm lạnh như băng của một lão quái:

- Không muốn chết thì lập tức lại đây!

Không hay rồi!

Lâm Minh cảm thấy hành trình tới thế giới tàn phá này của mình có thể nói là hoàn toàn xui xẻo.

Từ khi thế giới này mở ra đến bây giờ, Lâm Minh hai lần tiến vào, không nhận được bất kỳ cơ duyên nào, hơn nữa còn gặp phải rất nhiều phiền toái.

Giết chết một tên trưởng lão Toàn Đan định đánh lén mình, bị Nam Hải Ma Vực dò xét ra, đánh một trận ác chiến, sau đó ngay cả trong Thần Hoàng đảo cũng đều xuất hiện phản loạn, cũng không biết tên Mục Xích Hỏa kia rốt cuộc là vì mục đích gì, vậy mà lại không để ý tới mọi thứ, chỉ muốn tiêu diệt mình.

Bị buộc vào đường cùng, mạo hiểm cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế, suýt nữa chết còn chưa nói, mà buồn bực hơn chính là, dựa vào những tin tức này, thì khả năng lấy được Phạm Thiên Long Căn có thể nói là vẫn cực kỳ xa vời.

Liều chết tiến vào Ma Thần đế cung, kết quả là vừa mới đi được vài bước, đã bị những lão quái Mệnh Vẫn kia phát hiện!

Lâm Minh khóc không ra nước mắt, hành trình tới thế giới tàn phá này quả là đen đủi đến cực điểm.

Cảm giác mình đang bị một luồng khí cơ khóa chặt, sắc mặt Lâm Minh lại cực kỳ khó coi hơn!

Không trốn thoát được!

Nếu trong đám trưởng lão Nam Hải Ma Vực có người quen biết với Lôi Mộ Bạch thì...

Lâm Minh không dám tưởng tượng tiếp nữa, mà đúng lúc này, trong đầu hắn lại truyền đến tiếng chân nguyên truyền âm của người kia:

- Cho ngươi ba mươi giây, lập tức tới đây, hoặc là... Chết! Sự kiên nhẫn của lão phu rất có hạn!

Lâm Minh cười khổ một tiếng, chỉ có thể tiếp tục bước về phía trước, dưới tình huống như vậy, hắn căn bản không đủ sức phản kháng, chỉ có thể cầu nguyện Đại Thiện tự sẽ bảo hộ được mình, cùng lắm thì trả một cái giá lớn cũng được.

Thông đạo dài ngàn trượng, nhưng đối với Lâm Minh lúc này thì nó lại cực kỳ dài, đi trong con đường yên lặng này, hắn có thể rõ ràng nghe được tiếng bước chân của mình.

Hڑđã hiểu ra, cảm giác của những lão quái Mệnh Vẫn này không có khả năng truyền đi xa như vậy, chỉ là bọn hắn rất có khả năng đã để lại cấm chế gì đó trên đường, mà mình vừa đi qua, chạm phải cấm chế, nên mới bị phát hiện!

Ý thức được điểm này, sắc mặt Lâm Minh càng chua xót hơn, hắn không nghĩ tới những lão quái này lại cẩn thận đến mức này.

Ba mươi giây này, trong đầu Lâm Minh vẫn luôn tìm kiếm đối sách, nhưng rốt cuộc vẫn không nghĩ rằng bất kỳ biện pháp có hiệu quả nào.

Đi đến cuối con đường, vòng qua một ngã rẽ, Lâm Minh thấy trước mặt là một không gian vô cùng rộng lớn, tuy rằng Lâm Minh đã sớm biết được từ trong trí nhớ của Ma Đế, trong Ma Thần đế cung có rất nhiều đại điện khổng lồ, nhưng khi thực sự nhìn thấy thì hắn vẫn cực kỳ rung động.

Không gian này dài và rộng mấy trăm trượng, cao cũng tận mấy trăm trượng, có thể chứa được một ngọn núi nhỏ vào trong.

Trên mặt đất của không gian rộng lớn này được phủ kín bởi vô số bức tượng điêu khắc màu đen, những bức tượng này đều là Cự Ma, cao hơn một trượng, hoàn toàn dựa theo tỷ lệ thật mà điêu khắc.

Các bức tượng được xếp hàng cực kỳ chỉnh tề, cầm trong tay đủ loại vũ khí, trường mâu, trường kích, trọng kiếm, đại thuẫn, từng Cự Ma đều mang vẻ mặt dữ tợn, trên cả áo giáp cũng được điêu khắc cả vết rạn nữa.

Có một vài Cự Ma thì đang cưỡi trên chiến kị thuộc họ nhà khuyển, mà nhìn thấy những ma khuyển màu máu này, lại khẽ chấn động, con ma khuyển này cực kỳ giống với con Địa Ngục Khuyển màu máu từng xâm lấn biển tinh thần của mình khi cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế lúc trước.

Ngàn vạn pho tượng được xếp cùng một chỗ, tự nhiên tản ra một khí thế xông lên tận trời, cực kỳ hùng tráng, làm cho lòng người phải rung động.

Nhưng lúc này Lâm Minh đã bất chấp rung động trong lòng, bởi vì trong đại điện khổng lồ này đang có một đám lão quái Mệnh Vẫn bay lơ lửng, so với đại điện khổng lồ này, thì bóng dáng bọn họ nhỏ như những con muỗi, nhưng áp lực từ họ lên trên người Lâm Minh thì lại cực kỳ lớn.

Mục Phượng Tiên và Mục Dục Hoàng cũng ở trong số những võ giả này, nhìn thấy Lâm Minh, hai người lập tức biến sắc, họ không nghĩ tới người này lại chính là Lâm Minh.

Về phần đám người Nam Duẫn Vương, sau khi nhìn thấy Lâm Minh thì lại là lộ ra kinh ngạc, hiển nhiên là không đoán trước được, một tiểu tử ngay cả Tiên Thiên cũng không đến mà lại có thể đi tới tận đây.

Bên phía Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vũ Thiếp nhìn thấy Lâm Minh, nhẹ nhàng “ồ” lên một tiếng, về phần Huyễn Vô Cực thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

- Tiểu bối, ngươi tên là gì?

Thanh âm của Huyễn Vô Cực lạnh lẽo, lờ mờ ẩn ẩn chứa sát khí, lúc trước hắn đã thấy bức họa của Lâm Minh rồi, nhưng bức họa này sau khi được vẽ đi vẽ lại, đã có chút khác biệt với bản thân Lâm Minh, cho nên Huyễn Vô Cực mới hỏi như vậy.

Lâm Minh lập tức căng thẳng, vừa rồi hắn đã cẩn thận lưu ý phản ứng của mọi người, nhưng hiện tại xem ra, tình huống xấu nhất vẫn xảy ra, tên Huyễn Vô Cực này rất có khả năng có quan hệ với Lôi Mộ Bạch.

Lâm Minh cố nén kinh hoảng trong lòng, trấn định nói:

- Tiểu bối họ Lăng, tên là Lăng Sâm.

Thuận miệng báo tên giả “Lăng Sâm” ra, bỗng nghe Huyễn Vô Cực cười lạnh một tiếng:

- Lăng Sâm? Hắc hắc, tưởng rằng lão phu không biết ư, trẻ tuổi như vậy đã có tu vi Hậu Thiên kỳ, hơn nữa có thể bình yên đi tới đây, toàn bộ Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực cùng Đại Thiện Vực cộng hết lại, thì số lượng cũng không quá một bàn tay! Lâm Minh! Cho dù lão phu không xem qua bức họa của ngươi, nhưng cũng có thể đoán được ra là ngươi rồi! Thật sự là đi mòn gót sắt không thấy, hôm nay lão phu muốn luyện hóa thần hồn của ngươi, làm cho ngươi sống không bằng chết!

Chương 486: Cơ quan con rối

Huyễn Vô Cực nói xong, cười một tiếng dữ tợn, đánh một chưởng về phía Lâm Minh.

Sắc mặt Mục Phượng Tiên đại biến, quát:

- Dừng tay!

Nói xong, Mục Phượng Tiên cũng bay vụt ra ngoài, cùng lúc đó, còn có một lão bà áo xanh đến từ Thanh Loan tông cũng ra tay!

Hai luồng năng lượng Băng và Hỏa đồng thời quét về phía Huyễn Vô Cực, Huyễn Vô Cực cười lạnh một tiếng:

- Cút ngay!

Ầm...

Băng hỏa năng lượng đồng thời bị Huyễn Vô Cực đánh tan, Mục Phượng Tiên và lão bà áo xanh kia bay ngược ra ngoài, mà Huyễn Vô Cực chỉ khẽ lung lay một cái, một lần nữa đánh ra một luồng năng lượng công kích Lâm Minh!

- Bạch Mi phương trượng, cứu đồ nhi của ta!

Mục Dục Hoàng vội vàng hô, cao thủ đỉnh cấp như Huyễn Vô Cực, thì Mục Dục Hoàng căn bản không phải đối thủ, ngay cả ngăn cản một chút cũng đều không được.

- Lão nạp biết rồi!

Lần này tiến vào Ma Thần đế cung, Thần Hoàng đảo là một trợ lực không tồi, mà Huyễn Vô Cực cũng là đối thủ cạnh tranh chủ yếu của Đại Thiện tự, nên giúp ai thì Bạch Mi thiền sư hiểu rất rõ.

Thanh thiền trượng trong tay được vung lên, bộ tăng bào của Bạch Mi tăng nhân sư không gió mà phất phơ, từng luồng phạm ấn màu vàng quanh quẩn trong bàn tay hắn, đánh ra một chưởng về phía Huyễn Vô Cực.

Cùng lúc đó, làm cho Mục Dục Hoàng không nghĩ tới chính là, Nam Duẫn Vương cũng ra tay, hắn cười ha hả, một tay vừa lật, trong tay xuất hiện một thanh chiến đao màu máu, chém một đao về phía Huyễn Vô Cực!

Hai cường giả Mệnh Vẫn tầng ba cùng ra tay, Huyễn Vô Cực biến sắc, không thể không lui về phía sau.

Ầm...

Chân nguyên va chạm cùng một chỗ, một luồng sóng dư chấn kịch liệt lan ra, dư chấn chân nguyên này cũng không phải là thứ mà cường giả Toàn Đan bình thường có thể ngăn cản được.

Bóng dáng Mục Dục Hoàng nhoáng lên một cái, bay tới cạnh Lâm Minh, một tay đỡ lấy, một tấm thuẫn bằng lửa màu đỏ được tạo ra, chống đỡ cơn lốc chân nguyên này.

Rắc... Rắc...

Sóng chân nguyên như từng lưỡi dao đâm vào tấm thuẫn lửa, phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Đứng phía sau Mục Dục Hoàng, Lâm Minh thở dài một hơi, quá nguy hiểm, cuối cùng may mà Bạch Mi phương trượng ra tay, nếu không thì hôm nay mình chắc chắn đã chết ở chỗ này rồi.

Tuy nhiên vị đại năng mặc Tử Kim mãng bào kia, dường như tên là Nam Duẫn Vương, vì sao cũng ra tay cứu mình?

- Nam Duẫn Vương!

Huyễn Vô Cực nhìn về phía Nam Duẫn Vương, mặt trầm như nước.

Bạch Mi phương trượng ra tay, hắn không có lời nào để nói cả, nhưng Nam Duẫn Vương ra tay, không hề nghi ngờ gì nữa, chính là cố ý gây chuyện, từ mấy ngày trước, Huyễn Vô Cực và Nam Duẫn Vương từng xung đột bên ngoài Ma Thần đế cung, suýt nữa đã ra tay, Nam Duẫn Vương vẫn luôn đối nghịch với Huyễn Vô Cực.

- Hắc hắc...

Nam Duẫn Vương cười một tiếng khinh thường, bộ dáng "ngươi làm gì được ta". Nếu chân chính đơn đả độc đấu, thì thực lực của Nam Duẫn Vương thậm chí còn cao hơn Huyễn Vô Cực một ít, cho nên hắn căn bản không chút úy kị nào.

Hắc khí trên mặt Huyễn Vô Cực chỉ hơi lóe lên, cuối cùng vẫn mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, hừ lạnh một tiếng, không ra tay nữa.

Đồng thời xung đột với hai cường giả Mệnh Vẫn tầng ba, tất nhiên là không khôn ngoan gì.

- Ha ha!

Nhìn thấy Huyễn Vô Cực không nói được gì, Nam Duẫn Vương càng thoải mái hơn, hắn nói với Lâm Minh:

- Tiểu tử, ngươi rất không tồi a, chỉ có tu vi Hậu Thiên kỳ mà đã có tư cách kết thù với Huyễn lão tặc, nói một chút xem nào, ngươi làm sao mà đắc tội hắn?

Nam Duẫn Vương cố ý nói rất lớn, cố ý muốn trêu tức Huyễn Vô Cực, điều này làm cho Lâm Minh cực kỳ im lặng, nghĩ nghĩ một chút, hắn đành phải dùng chân nguyên truyền âm kể lại nguyên nhân cho Nam Duẫn Vương.

- Thì ra là thế! Ngươi giết tên tiểu mao tặc tên là Huyễn Kích kia, đánh rất tốt! Đánh rất hay!

Vụng trộm nhìn Huyễn Vô Cực một cái, thấy sắc mặt Huyễn Vô Cực đã khôi phục bình thường, căn bản không nhìn ra chút khác thường nào, chẳng những không để ý tới Nam Duẫn Vương, thậm chí còn không thèm nhìn mình một cái nào nữa, điều này làm cho

Lâm Minh càng lo lắng hơn.

Nếu hắn không đoán sai, cấm chế phía trước chính là do Huyễn Vô Cực lưu lại, lão gia hỏa này lòng dạ quá sâu, đi cùng hắn thì Lâm Minh luôn có cảm giác hết hồn.

Lâm Minh theo bản năng rời xa Huyễn Vô Cực vài phần.

Nam Duẫn Vương chú ý tới cảnh này, lấy từ trong Tu Di giới ra một khối ngọc bội, cười hắc hắc, nói:

- Lão phu và tiểu hữu vừa gặp đã như bạn cố tri, ha ha, khối ngọc bội phòng thân này thì tặng cho ngươi để phòng thân, sau khi phát động thì có thể ngăn cản một kích toàn lực của võ giả Mệnh Vẫn tầng hai, chỉ có thể sử dụng một lần, vào thời khắc mấu chốt, có thể dùng để bảo mệnh.

Với tu vi Mệnh Vẫn tầng ba đỉnh cao của Nam Duẫn Vương, lấy ra phòng thân ngọc bội này thì cũng không khó gì, tuy rằng nó có vẻ vô dụng trước mặt Huyễn Vô Cực, nhưng chỉ cần có thể kéo dài một chút, cũng đủ thời gian để cho Bạch Mi phương trượng và Nam Duẫn Vương ra tay rồi.

Lâm Minh kinh ngạc nhìn Nam Duẫn Vương một cái, cẩn thận thu ngọc bội lại, nói:

- Cảm ơn tiền bối!

Ngọc bội này thật sự rất hữu dụng, cho dù lần này không dùng được, ngày sau cũng có thể phát huy tác dụng, từ hành trình tới chiến trường thượng cổ lần này, Lâm Minh càng thêm coi trọng đối với bảo mệnh pháp bảo hơn, lúc trước Mục Phượng Tiên cho hắn ba viên đan dược bản mệnh và một tấm Độn phù, đều phát huy tác dụng rất lớn.

- Hắc hắc, lão phu rất coi trọng ngươi a, cẩn thận tu luyện, tranh thủ tương lai lại giết thêm vài đứa cháu của Huyễn lão tặc nữa, tốt nhất là diệt luôn cả Nam Hải Ma Vực, ha ha!

Nam Duẫn Vương vẫn không biết mệt mỏi mà trêu tức Huyễn Vô

Cực, Lâm Minh thì chỉ đành im lặng, tên Nam Duẫn Vương này chẳng lẽ còn ngại Huyễn Vô Cực không tay với mình hay sao a!

Hắn đại khái rất thích ý thấy Huyễn Vô Cực ra tay một lần nữa, lại bị hắn ngăn cản lại...

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh chỉ biết kêu khổ.

Vốn cho rằng dựa vào trí nhớ của Ma Đế, tìm kiếm một vài cơ duyên còn sót lại, ai biết được những lão quái Mệnh Vẫn này lại cẩn thận tới mức đó, vừa mới tới đã bị phát hiện.

- Lâm Minh, làm sao ngươi lại tới Ma Thần đế cung!

Mục Phượng Tiên khẽ oán trách, nói:

- Bạch Mi phương trượng và Nam Duẫn Vương có thể bảo hộ ngươi một lúc, nhưng không thể luôn bảo hộ ngươi mãi được, nếu mọi người vì bảo vật mà tranh đấu, ai còn bận tâm đến ngươi nữa, đến lúc đó, Huyễn Vô Cực chỉ cần trong nháy mắt cũng có thể diệt sát được ngươi, ta cũng không thể cứu được ngươi a!

- Hơn nữa, ngươi tới thì có ích lợi gì cơ chứ, Phạm Thiên Long Căn kia căn bản không phải là thứ ngươi có thể mơ tưởng được, đừng nói là ngươi, ngay cả lão thân, thì cũng đã sớm cắt đứt phần tâm tư này rồi, chỉ cầu thu được một vài cơ duyên bình thường mà thôi.

Mục Phượng Tiên có chút chán nản, hiện tại lồng phòng hộ bên ngoài đã một lần nữa đóng kín, Lâm Minh có muốn đi ra thì cũng không ra được, chỉ có thể đi theo bọn họ, một mình tự đi thì càng dễ dàng bị Huyễn Vô Cực giết chết.

Lâm Minh cười khổ, truyền âm việc Mục Xích Hỏa làm phản cho Mục Phượng Tiên và Mục Dục Hoàng.

Mục Phượng Tiên nghe xong, lập tức kinh hãi:

- Ngươi nói cái gì? Mục Xích Hỏa ngang nhiên câu kết với Lôi Kinh Thiên, muốn ra tay tiêu diệt sát ngươi ư?

- Đúng!

- Làm sao có thể... Mục Xích Hỏa điên rồi ư, chỉ vì một chút cừu hận như vậy, ngay cả tu vi cũng đều từ bỏ hay sao?

Mục Dục Hoàng không thể tin được, sau khi Thần Hoàng đảo được thành lập, trong ba ngàn năm nay, vẫn chưa từng phát sinh chuyện trưởng lão họ Mục làm phản bao giờ.

Mục Phượng Tiên cau mày, sắc mặt thay đổi mấy lần, rốt cuộc thở dài bất đắc dĩ.

- Tên tặc tử Mục Xích Hỏa này... Thật sự là tâm cơ thâm trầm, sức quan sát cũng phi thường nhạy bén... Lâm Minh, kỳ thật lão thân đã sớm chú ý rồi, ngọn lửa ấn ký tại mi tâm của ngươi chính là do kế thừa huyết mạch của thượng cổ Phượng tộc phải không?

Mục Phượng Tiên vừa nói vậy, Mục Dục Hoàng khẽ chấn động, nàng cũng từng chú ý tới khí tức huyết mạch trên người Lâm Minh rất cường đại, nhưng lại không nghĩ nhiều, hiện giờ Mục Phượng Tiên nhắc tới, nàng lập tức tỉnh ngộ.

Lâm Minh gật gật đầu:

- Là huyết mạch của thượng cổ Phượng tộc, máu Cổ Phượng.

- Máu Cổ Phượng!

Mục Dục Hoàng hít một hơi khí lạnh, Cổ Phượng và Chu Tước hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau, Chu Tước chỉ là thánh thú, thánh thú thì cũng chia ra cấp bậc, mà thánh thú trên Thiên Diễn đại lục lại có cấp bậc rất thấp.

Mà Cổ Phượng thì lại là thần thú, cho dù tại Thần Vực, thì số lượng thần thú cũng cực kỳ thưa thớt, máu Cổ Phượng, hoàn toàn không phải huyết mạch Chu Tước có thể sánh bằng được!

Chẳng trách Mục Xích Hỏa cam nguyện mạo hiểm, nếu thật sự có thể nhận được huyết mạch của Lâm Minh, cộng thêm cướp được tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, thì thậm chí tương lai Mục Xích Hỏa sẽ có thể trở thành cường giả phong hoàng!

- Đây là sơ sẩy của ta!

Mục Dục Hoàng tự trách, nếu không phải quá mức tin cậy vào Huyết Ấn khế ước, thì làm sao Mục Dục Hoàng lại tùy ý để cho Mục Xích Hỏa gia nhập vào trong đội ngũ thám hiểm thế giới tàn phá này, tạo cho hắn điều kiện tốt như vậy để làm phản.

Hiện tại Ma Thần đế cung đã bị phong bế một lần nữa, nàng có muốn đi ra thì cũng không bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước mà thôi.

- Hiện tại không phải là lúc nói những điều này, Lâm Minh, nếu ngươi đã vào được đây, thì đi theo phía sau ta, rời xa Huyễn Vô Cực, về phần bảo vật gì đó, ngươi đừng có nghĩ nhiều nữa, những thứ kia kia không phải là thứ mà ngươi có thể thu được, cho dù ngươi thật sự có cơ duyên nghịch thiên, chiếm được bảo vật quý báu, thì cũng sẽ bị người khác cướp đi thôi.

Lâm Minh chỉ đành gật đầu, đạo lý dễ hiểu như vậy thì đương nhiên là hắn biết rõ.

Ưu thế lớn nhất của hắn chính là tinh thông thượng cổ trận pháp, nhưng nếu vẫn đi cùng những người này, thì cho dù hắn có lấy được bảo vật, cũng ẽ chỉ cầm thay cho người khác thôi, không chỉ vậy, khi mà hỗn chiến tranh đoạt bảo vật diễn ra, chỉ cần sơ sẩy một cái thì hắn sẽ gặp họa sát thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh thấy nặng trĩu.

Đi phía cuối đội ngũ, khi cùng đoàn người xuyên qua tòa đại điện này, hắn bỗng nghe thấy các tiếng “bồng bồng bồng!” Trầm đục, dường như có thứ gì đó rất nặng nề đang tới gần bọn họ.

Mọi người lập tức dừng chân, nhìn về phía đường rẽ, đa số đều mang vẻ mặt ngưng trọng, mà Nam Duẫn Vương thì vẫn mang bộ dáng không thèm quan tâm, tùy ý rút ra thanh đại đao màu máu sau lưng, trong mắt lờ mờ lộ ra một chút hưng phấn.

Huyễn Vô Cực chỉ hừ lạnh một tiếng, vươn hai tay ra, toàn thân đều bị hắc khí bao phủ, khí thế liên tiếp được kéo lên, hắn vận chuyển U Minh ma công mà năm đó U Minh đại đế đã tự nghĩ ra.

Lúc này, thứ có vẻ nặng nề kia đã xuất hiện tại ngã rẽ, nó cao hơn một trượng, toàn thân do kim loại màu đỏ nào đó tạo ra, hình thể thoạt nhìn có chút giống với Cự Ma, cầm trong tay một thanh chiến chùy khổng lồ, hành động có vẻ vô cùng chậm chạp.

- Con rối Cự Ma.

Lâm Minh âm thầm hô một tiếng, loại con rối Cự Ma này có thực lực tương đương với cao thủ Toàn Đan hậu kỳ, trong thế giới này, pháp tắc bị áp chế, ngay cả võ giả Mệnh Vẫn tầng một cũng đều bị nó áp chế, đương nhiên, trước mặt Huyễn Vô Cực và Nam Duẫn Vương thì nó cũng chẳng là gì cả!

Chương 487: Kịch độc hôi cáp

Nhìn thấy con rối này xuất hiện, Nam Duẫn Vương gầm nhẹ một tiếng, thân thể lao ra, thanh cự đao trong tay chém mạnh xuống, huyết quang thoáng hiện, sau đó một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, bộ ngực bằng kim loại màu đỏ của con rối Cự Ma đã bị chém ra một lỗ hổng cực lớn.

Nam Duẫn Vương vung đao như mưa, từng vết rách xuất hiện trên thân thể cơ quan con rối, rất nhanh đã chém nó vỡ nát toàn thân, rầm một tiếng, con rối Cự Ma ngã xuống mặt đất, các linh kiện văng khắp nơi.

Ngay sau đó, Nam Duẫn Vương khẽ vung bàn tay lên, thu lấy tất cả linh kiện vào trong Tu Di giới, loại cơ quan con rối có thực lực tương đương với Toàn Đan hậu kỳ này, giá trị đối với tông môn là cực cao, nếu không phải là Nam Duẫn Vương ra tay, thì ngay cả Mục Phượng Tiên cũng khó mà chống đỡ được nó.

Sau con rối Cự Ma này, lại liên tục có thêm hai con rối Cự Ma tới nữa.

Huyễn Vô Cực không nói một tiếng nào, toàn thân lưu chuyển hắc khí, hai tay lóe ra luồng sáng âm sát nhè nhẹ, đánh mạnh lên trên người cơ quan con rối, cùng lúc đó, Bạch Mi phương trượng cũng vung thiền trượng mà ra tay.

Mấy con rối Cự Ma này bị ba người thoải mái giải quyết xong.

Tất cả linh kiện của con rối đều bị ba người chia nhau.

Địa cung khổng lồ như vậy, chiếm diện tích gần trăm dặm, từ cửa vào tới dược viên thì còn một đoạn đường rất xa, Lâm Minh vẫn rất cẩn thận đi phía sau đội ngũ, duy trì khoảng cách với Huyễn Vô Cực, mà Huyễn Vô Cực dường như đã quên mất Lâm Minh vậy, từ đầu đến cuối, chỉ quan tâm tiêu diệt con rối, chưa từng nhìn Lâm Minh một cái nào.

Mọi người tiếp tục đi trong đế cung, các con đường tại đây thoạt nhìn thì hoàn toàn giống nhau, tuy nhiên những con đường này có vẻ phức tạp, nhưng cơ bản có hình giống ô bàn cờ, kỳ thật chỉ cần nhận thức đúng một phương hướng, đi vào đường nào thì cũng đều thông nhau cả, hoàn toàn không sợ lạc đường.

Ầm!

Lại có thêm ba con rối bị ba người Huyễn Vô Cực giải quyết, dọc theo đường đi, đã có mười mấy con rối Cự Ma bị hủy diệt rồi.

Mà con đường này chỉ là một con đường trong Ma Thần đế cung mà thôi, một đường đã có nhiều con rối như vậy, nếu tính ra, trong toàn bộ Ma Thần đế cung sẽ có hơn vạn con rối Cự Ma!

Những thứ này đều có chiến lực tương đương với võ giả Toàn Đan kỳ, đặt tại tông môn tứ phẩm thì chính là cấp trưởng lão rồi.

Gần vạn người có chiến lực Toàn Đan, đây vẫn chỉ là con rối, nếu tính cả võ giả trong tông môn, thì lại càng khó lường hơn. Cường giả phong hoàng là trưởng lão, Mệnh Vẫn là hộ pháp, Toàn Đan là chấp sự, nội tình của tông môn lục phẩm thật sự quá đáng sợ!

Điều này cũng cho thấy, mấy vạn năm trước, văn minh võ học trên Thiên Diễn đại lục phát triển hơn xa hiện tại rất nhiều lần, có rất nhiều trận pháp, công pháp của Thần Vực đều từng xuất hiện trên Thiên Diễn đại lục, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến cho sau này, Thiên Diễn đại lục lại biến thành bộ dáng như vậy.

- Ân? Phía trước dường như là...

Lâm Minh nhìn về một góc thông đạo phía phía, ở chỗ đó có một pho tượng hình con cóc, cao hai trượng.

Con cóc khổng lồ này đang há miệng, trong miệng đầy răng nanh, đầu lưỡi như một thanh kiếm sắc vươn ra xa. Thân thể nó có màu xám, toàn thân chi chít các mụn nhỏ lồi lên, thoạt nhìn có vài phần cảm giác hung lệ.

“Thượng cổ Kịch Độc Hôi Cáp...”.

Lâm Minh tìm được trong trí nhớ thông tin về bức tượng này, trên thực tế, nó căn bản không phải là một bức tượng, mà là một con thượng cổ Kịch Độc Hôi Cáp, sau khi bị giết chết thì bị người ta dùng thi thể làm thành con rối.

Loại con rối này có thực lực ngang với Toàn Đan Chí Cực, cũng có nghĩa là thực lực của võ giả Mệnh Vẫn tầng một tại nơi này, nhìn bề ngoài thì nó không khác gì một bức tượng cả, dùng thần thức cũng không cảm giác được. Bình thường thì nó được đặt tại Ma Thần đế cung làm bức tượng trang trí, nhưng cũng có hiệu quả thủ vệ.

Lâm Minh trong lòng vừa động, bước chân chậm lại, mà đám người Huyễn Vô Cực thì vẫn dường như không biết gì, tiếp tục đi về chỗ đó, hiển nhiên bọn họ cũng không biết con Kịch Độc Hôi Cáp này.

Huyễn Vô Cực cũng chú ý tới bức tượng thượng cổ Kịch Độc Hôi Cáp này, nhưng cũng chỉ nhìn vài lần, dùng thần thức quét một lần, không phát hiện ra bất kỳ điều gì dị thường, hắn cũng không quá để ý nữa, bình tĩnh bước tới chỗ rẽ.

Nhưng ngay khi bọn họ đi tới cách bức tượng Kịch Độc Hôi Cáp khoảng mấy trượng, cặp mắt của Kịch Độc Hôi Cáp đột nhiên sáng lên, đầu lưỡi trong miệng lao ra như một mũi tên!

- Ân?

Sắc mặt Huyễn Vô Cực đại biến, trong nháy mắt toàn thân hắn đã được bao phủ trong sương mù màu đen, hai tay đánh ra phía trước, thân thể mạnh mẽ lui về sau.

Keng...

Đầu lưỡi như mũi tên này đã bị bàn tay bao phủ bởi chân nguyên của Huyễn Vô Cực đánh trúng, khẽ đổi phương hướng, xuyên qua dưới sườn của Huyễn Vô Cực, chỉ nghe “xì” một tiếng, đầu lưỡi của Kịch Độc Hôi Cáp đã đâm xuyên qua chân nguyên hộ thể của một lão già Mệnh Vẫn tầng một của Nam Hải Ma Vực, đâm thủng tim tên này.

Biến cố nhanh như chớp này làm cho mọi người đều ngẩn ra, mà đúng lúc này, đầu lưỡi nhiễm đầy máu tươi kia lại dùng tốc độ mà mắt thường khó phân biệt được, chuyển hướng đâm ngược vào đan điền của lão già Mệnh Vẫn kia.

Phốc!

Máu tươi phụt ra, lão già kia trợn trừng mắt, nhìn vào nửa đầu lưỡi thò ra khỏi bụng của mình, dường như không thể tin nổi. Trên đường tới Ma Thần đế cung, dọc theo đường đi đều vô kinh vô hiểm, nên hắn cũng không ý thức được, mình lại chết trong này...

Sống và chết chỉ là chuyện trong nháy mắt. Tuy rằng lão già này có tu vi đạt tới Mệnh Vẫn tầng một, nhưng bị thế giới pháp tắc áp chế, hắn căn bản không ngăn được cú đánh lén này của Kịch Độc Hôi Cáp.

“Xoẹt” một tiếng, đầu lưỡi cuốn về, thi thể của lão già Mệnh Vẫn kia vỡ toác ra, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Lâm Minh âm thầm than một tiếng, khẽ lắc đầu, không đánh trọng thương được Huyễn Vô Cực, thật sự quá đáng tiếc, hơn nữa ngay cả thi thể của tên cường giả Mệnh Vẫn kia cũng đành để lãng phí, Lâm Minh không dám dùng thi thể của lão già Mệnh Vẫn này để “nuôi” Ma Phương, hoặc là luyện chế Huyết Ẩm chi ấn ngay trước mặt nhiều võ giả Nam Hải Ma Vực như vậy.

- Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!

Huyễn Vô Cực cực kỳ nổi giận, tên trưởng lão vừa chết kia chính là tộc nhân của gia tộc họ Huyễn của hắn.

Hắn hét lớn một tiếng, rút từ trong Tu Di giới ra một thanh trường mâu màu đen, đâm một mâu về phía Kịch Độc Hôi Cáp, đây vẫn là lần đầu tiên Huyễn Vô Cực sử dụng vũ khí tại đây.

Keng...

Một kích được Huyễn Vô Cực rót vào bảy, tám thành chân nguyên, đâm trúng thân thể Kịch Độc Hôi Cáp, lại chỉ là đâm được nửa cán.

- Ân?

Trên mặt Huyễn Vô Cực hiện lên một tia kinh ngạc.

Lúc này, Bạch Mi tăng nhân cũng ra tay, hắn cũng nhìn ra con Kịch Độc Hôi Cáp này rất khó giải quyết.

Toàn thân Bạch Mi tăng nhân hiện lên luồng sáng vàng chói mắt, sau một tiếng phạm âm truyền ra, từng phù ấn màu vàng bao phủ lấy thiền trượng của Bạch Mi tăng nhân, đập thật mạnh xuống dưới.

Phật gia bí pháp của Đại Thiện tự dường như cực kỳ khắc chế Kịch Độc Hôi Cáp, chỉ nghe rắc một tiếng, trên lưng Kịch Độc Hôi Cáp đã xuất hiện một đám vết rạn như mạng nhện.

Kịch Độc Hôi Cáp căn bản không cảm giác được đau đớn, nó lại mở miệng ra, phun ra rất nhiều khói độc.

Huyễn Vô Cực hừ lạnh một tiếng, ngón tay búng ra, một luồng lôi điện màu đen lao ra, chỉ nghe tiếng “xuy xuy xuy” vang lên, luồng khói độc đã bị lôi đình này bao phủ vào trong, sau đó bị đốt cháy không còn một mảnh.

Sau đó, trường mâu của Huyễn Vô Cực, thiền trượng của Bạch Mi tăng nhân liên tiếp đánh trúng thân thể Kịch Độc Hôi Cáp. Ngay cả Nam Duẫn Vương cũng ra tay.

Thanh đao màu máu vung lên, các tiếng nổ vang liên tiếp phát ra, Kịch Độc Hôi Cáp bị ba đại cao thủ vây công, đã sắp không chịu nổi.

- Chết!

Huyễn Vô Cực đâm một mâu vào miệng của Kịch Độc Hôi Cáp. Hai mắt của Kịch Độc Hôi Cáp lập tức ảm đạm xuống, không còn có chút ánh sáng nào nữa.

Tuy rằng đã giải quyết được con rối Kịch Độc Hôi Cáp này, nhưng không khí bắt đầu có chút áp lực, nhất là những lão quái Mệnh Vẫn tầng một kia thì lại mang sắc mặt rất không tốt.

Đây vẫn là lần đầu tiên sau khi tiến vào Ma Thần đế cung, có người chết, những lão quái Mệnh Vẫn này ai mà chẳng uy chấn một phương, có tuổi thọ hơn một ngàn năm, có thực lực bài sơn đảo hải, hô mưa gọi gió, người như vậy thì tất nhiên sẽ hết sức quý trọng tính mạng của mình.

Bọn họ vốn rất tự hiểu bản thân, không dám mơ tưởng tới Phạm Thiên Long Căn, chỉ muốn thu được một vài cơ duyên khác mà thôi, nhưng nếu vì những cơ duyên này mà phải mất mạng, thì lại cực kỳ không đáng giá.

Tiến vào Ma Thần đế cung đã được nửa đường rồi, đối mặt với con Kịch Độc Hôi Cáp kia tập kích, cường giả Mệnh Vẫn tầng một bị chết mà không hề có chút sức phản kháng nào, có trời mới biết nếu bọn họ đi xuống tiếp, thì có thể còn gặp phải vận mệnh như vậy nữa hay không.

Huyễn Vô Cực thu lấy thi thể của tên trưởng lão kia, cả xác của con Rối Kịch Độc Hôi Cáp kia cũng bị hắn cùng thu lại. Nhìn lướt qua những võ giả Mệnh Vẫn tầng một đang có chút biến sắc kia, Huyễn Vô Cực cười lạnh một tiếng khinh thường, sự sống chết cửa những người này thì tất nhiên là hắn không thèm để ý tới rồi.

- Tất cả trưởng lão Nam Hải Ma Vực, theo sát phía sau ta.

Nói xong, Huyễn Vô Cực mang theo đám trưởng lão của Nam Hải Ma Vực càng cẩn thận hơn mà đi về phía trước, các võ giả tự do thì lại đến gần Nam Duẫn Vương, về phần các tiểu tông môn khác thì vội vàng tới gần Đại Thiện tự.

Dọc đường đi tiếp, toàn bộ đội ngũ càng cẩn thận hơn nữa, con rối Kịch Độc Hôi Cáp cũng xuất hiện thêm vài lần, tuy nhiên sau khi đã có chuẩn bị, ba đại cao thủ đồng loạt ra tay tiêu diệt, nên cũng không tổn hại một võ giả nào.

Sau khi đi được mười mấy dặm an toàn, liên tục bước lên không biết bao nhiêu cầu thang, Lâm Minh đoán rằng hiện tại chỗ của bọn họ đã cao cách mặt đất mấy trăm trượng, cách Ma Đế dược viên cũng càng gần hơn, không quá mười dặm nữa là tới.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh càng xoắn xít hơn, Phạm Thiên Long Căn ở ngay trước mắt, nhưng dưới tình huống này, mình mà muốn nhận được nó, khả năng gần như bằng không.

Lại đi thêm vài dặm nữa, trước mặt mọi người bỗng xuất hiện một đài đá thấp nhỏ, trên đài đá này được khắc các văn lộ mờ nhạt, thoạt nhìn cực kỳ cổ xưa, đó hiển nhiên là trận văn.

Khi Huyễn Vô Cực đi qua đài đá này, dường như vô tình khẽ dừng chân, nhìn dài đá này một cái, cảm giác tràn ra, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Cảnh tượng này tất nhiên bị các lão quái khác thấy rõ, Nam Duẫn Vương cười hắc hắc:

- Sao vậy, Huyễn huynh có hứng thú với cổ trận này hay sao?

Nam Duẫn Vương biết đài đá này là một tòa cổ trận, nhưng rốt cuộc nó là cổ trận gì, thì hắn lại hoàn toàn mù tịt.

Huyễn Vô Cực hừ lạnh một tiếng:

- Lão phu có hứng thú với cổ trận này thì sao, mà không có hứng thú thì lại như thế nào, chẳng lẽ lão phu làm chuyện gì thì cũng đều phải hỏi ý kiến ngươi mới được à!

Huyễn Vô Cực dứt lời, lập tức thu hồi cảm giác lại, nhanh chóng rời đi.

Mà Nam Duẫn Vương lại cười lơ đễnh, đi vài vòng xung quanh đài đá này, dường như muốn tìm kiếm ra thứ gì đó, nhưng trận văn trên cổ trận quá phức tạp, hắn căn bản hoàn toàn không hiểu nổi.

Các lão quái khác thì tất nhiên cũng như vậy, chỉ có ánh mắt của

Lâm Minh khi nhìn cổ trận này thì hơi sáng lên, lờ mờ đoán được Huyễn Vô Cực muốn làm cái gì rồi...

Khóe miệng Lâm Minh khẽ cười lạnh, loại cơ hội có thể chơi xỏ Huyễn Vô Cực một vố thì tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Chương 488: Mở ra Ma Đế Dược Viên

Những cường giả Mệnh Vẫn này đều không hẹn mà cùng tụ tập bên cạnh cổ trận, có vài người dùng cảm giác thăm dò, có người thì còn dùng tay sờ, muốn xem có thể phát động cơ quan nào đó, tìm được mật thất, cơ duyên gì đó hay không, thậm chí có người còn hoài nghi cổ trận này có liên quan tới Ma Đế dược viên.

Nhưng cho dù có thử như thế nào, thì trận thai này vẫn chỉ giống một pháp trận bỏ không, không có chút phản ứng nào.

Mọi người không kìm được nhìn về phía Huyễn Vô Cực, thấy Huyễn Vô Cực đã sớm thu hồi cảm giác, lập tức muốn rẽ sang một bên đường, dường như thật sự không có ý định lưu lại ở chỗ này vậy.

Những người này suy nghĩ một chút, cũng chỉ đành bỏ cuộc.

Có lẽ Huyễn Vô Cực thật sự chỉ tò mò mà tra xét một chút thôi, cũng không có gì đặc biệt cả, dù sao bọn họ theo sát Huyễn Vô Cực là tốt rồi, như thế thì tuyệt đối sẽ không sợ bỏ lỡ cơ hội vào dược viên.

Nghĩ như vậy, vài lão quái Mệnh Vẫn tầng hai lập tức rời đi.

Mà lúc này, Lâm Minh đặt một bàn tay trên trận thai, âm thầm đè lại một phù văn, khi rất nhiều lão quái Mệnh Vẫn sờ soạng trên trận thai, thì một động tác nhỏ này của hắn tất nhiên sẽ không khiến cho bất kỳ kẻ nào hoài nghi cả.

Lâm Minh hiểu rất rõ ràng, trận thai này kỳ thật là một Truyền Tống trận cổ.

Ma Thần đế cung rộng cả trăm dặm, bên trong có vô số con đường, đi lại từ trong ra ngoài thì cực kỳ phiền toái, cho nên tại Ma Đế đế cung thì có hơn bốn, năm tòa Truyền Tống trận kiểu này.

Lâm Minh có thể nhớ rất rõ hai nơi trong đó, mà nơi này lại vừa lúc nằm ngoài những chỗ mà hắn đã biết.

“Có lẽ Huyễn Vô Cực biết được từ trong bút ký của Ma Đế về tòa Truyền Tống trận này, thậm chí còn có thể đã biết phương pháp phát động Truyền Tống trận này, vừa rồi khi hắn tra xét Truyền Tống trận thì chắc là muốn xác định tòa Truyền Tống trận này còn có thể sử dụng được hay không, muốn sau khi tìm được bảo vật thì sẽ dùng tòa Truyền Tống trận này để rời đi”.

Mọi người phá vỡ pháp trận bảo hộ đại điện, tiến vào tòa Ma Thần đế cung này, pháp trận lại tự động được chữa trị, nhốt toàn bộ mọi người vào bên trong, nếu muốn đi ra ngoài, thì phải mất bốn, năm ngày để phá trận, cộng thêm thời gian đi lại trong Ma Thần đế cung, có khi còn mất hơn bảy, tám ngày mới ra được.

Nếu sau khi Huyễn Vô Cực đoạt được bảo vật, dựa vào Truyền Tống trận mà rời đi, như vậy thì những người khác chắc chắn sẽ bị vây trong Ma Thần đế cung, đừng nói tới việc đi tranh đoạt bảo vật trên tay hắn.

Âm mưu này cũng thật là kín kẽ.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Minh hiện lên một nụ cười có chút tà ác, từ sau khi tiến vào Ma Thần đế cung này, mọi chuyện đều bất lợi, mà hy vọng nhận được Phạm Thiên Long Căn của hắn lại càng xa vời tới mức người ta phải tuyệt vọng, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh cũng không còn mong muốn đạt được cơ duyên gì nữa, chỉ cần có cơ hội chơi sỏ Huyễn Vô Cực một phen cho hả giận thì cũng được rồi.

Được trí nhớ của Ma Đế hỗ trơ, cộng thêm hiểu biết của Lâm Minh về trận pháp thời cổ, rất nhanh hắn đã nhận ra kết cấu cơ bản của Truyền Tống trận này, cũng hiểu được trình tự để khởi động trận phù.

Trong đế cung, mỗi một Truyền Tống trận đều có trình tự khởi động đặc biệt, nếu không biết trình tự các trận phù này, thì sẽ không có biện pháp nào khởi động được Truyền Tống trận.

Lâm Minh giả vờ như đang sờ soạng lung tung, nhưng hai tay lại liên tục phất qua ba phù văn, âm thầm thay đổi trình tự sắp xếp của ba phù văn này.

Trừ phi Huyễn Vô Cực cũng tinh thông nguyên lý của Truyền Tống trận thượng cổ giống hắn, nếu không thì đừng mơ tới việc phá giải được trình tự trận phù mới này, đến lúc đó mà dựa theo mô tả trong bút ký thì không có khả năng khởi động được Truyền Tống trận.

“Không biết đến lúc đó, Huyễn Vô Cực thật sự muốn dựa vào Truyền Tống trận này mà rời đi, hắn sẽ có vẻ mặt như thế nào a!”.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh vô cùng chờ mong.

Sau khi cải biến vài trận phù, Lâm Minh liền yên lặng thu tay lại, mặc dù là Mục Dục Hoàng đứng ngay sát Lâm Minh, khi nhìn thấy Lâm Minh sờ soạng một phen trên trận thai, thì cũng không có bất kỳ nghi ngờ nào, ngược lại còn cười nói:

- Quên đi, Lâm Minh, đừng nói trận thai này có thể chỉ là một trận thai bình thường, cho dù nó phong ấn cơ duyên nào đó, thì cũng không phải là thứ mà chúng ta sờ soạng lung tung thì có thể phát động được, đi thôi.

- Vâng, sư tổ.

Lâm Minh thuận miệng đáp, đi theo sau Mục Dục Hoàng.

Đoạn đường tiếp theo lại càng khó khăn hơn.

Mọi người cũng càng cẩn thận hơn.

Ngoài con rối Kịch Độc Hôi Cáp ra, còn có cả cơ quan bẫy rập, khi mọi người đi đến một đường rẽ, một luồng sáng màu xám bắn ra, bị Nam Duẫn Vương tránh thoát, lại trực tiếp đâm xuyên qua bụng của một lão già đứng phía sau hắn, một lỗ thủng lớn bằng đầu người xuất hiện trước ngực lão già kia, một mùi khét lẹt lan ra.

Lão già kia chưa kịp thốt lên tiếng nào đã chết ngay tại chỗ.

Thấy cảnh này, không khí tại đây càng ngưng trọng hơn, Lâm Minh cũng hít một hơi khí lạnh, hắn chỉ biết một phần trong những cơ quan bẫy rập này mà thôi, phần lớn hắn cũng không biết rõ lắm, nếu một mình hắn tiến vào Ma Thần đế cung, thì tuyệt đối sẽ mất mạng trong này.

Lúc này chỉ còn cách Ma Đế dược viên vài dặm nữa, mọi người càng đi càng chậm, Huyễn Vô Cực, Bạch Mi phương trượng, Nam Duẫn Vương mở đường, cảm giác mở ra toàn bộ, cực kỳ cẩn thận.

Mọi người căng thẳng bước qua đoạn đường cuối cùng, sau khi đi qua một chỗ rẽ có chút âm u, một cánh cửa đá cực nặng nề xuất hiện trước mặt mọi người.

Cửa đá cao mười trượng, thoạt nhìn cực kỳ nặng nề, bề ngoài cửa đá được điêu khắc một con mắt cực lớn, mà xung quanh con mắt này lại là hình vẽ ngọn lửa như những chiếc gai đâm ra bốn phía, thoạt nhìn như là một đồ đằng thần bí nào đó.

Nhìn thấy cửa đá này, Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương đều không hẹn mà nhìn về phía Huyễn Vô Cực.

Trong mắt Huyễn Vô Cực khẽ lóe lên một luồng sáng, nhưng trên mặt vẫn không có chút thay đổi nào, chậm rãi đi tới trước cửa đá, dựa theo ghi chép trong bút ký của Ma Đế, phía sau cánh cửa đá này chính là Ma Đế dược viên!

Cố gắng lâu như vậy, trả giá lớn như vậy, Ma Đế dược viên đã ở ngay trước mắt rồi!

Lúc này, cho dù với tâm tính thâm trầm của Huyễn Vô Cực thì cũng không tránh được lo được lo mất, về phần cấm chế trong Ma Đế dược viên thì trong Ma Đế ngọc giản cũng có một chút ghi chép sơ sài.

Ngọc giản chỉ miêu tả loại hình cấm chế, chứ không ghi lại các chi tiết chính xác, hơn nữa thuật ngữ dùng để miêu tả trận pháp đều là từ mấy vạn năm trước, với chút hiểu biết ít tới mức đáng thương của Huyễn Vô Cực về trận đạo, hắn thật sự không có biện pháp nào hiểu được những nguyên lý trận pháp phức tạp như vậy.

Những năm gần đây, Huyễn Vô Cực tìm kiếm khắp nơi, tra tìm đủ loại điển tịch thời thượng cổ, miễn cưỡng tìm được một loại phương pháp có lẽ có thể phá trận được, nhưng hắn cũng không biết nó có chính xác hay không.

Hít sâu một hơi, Huyễn Vô Cực dùng sức đẩy cánh cửa đá, trên cánh cửa đá này không có bất kỳ cấm chế nào, các cấm chế đều nằm trong dược viên.

Tiếng ầm ầm vang lên, cánh cửa đá cao bằng mười mấy người được mở ra.

Sau khi cửa đá được mở ra, mọi người liền thấy một luồng ánh nắng chiếu vào mắt, chiếu rọi cả con đường âm u khi nãy, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều bị chấn động.

Phía sau cánh cửa đá không có con đường nào cả, không có trận thai nào, không có cơ quan con rối, mà lại giống một vùng tiên cảnh, là một thảo nguyên bao la, kỳ lạ nhất chính là, trong thảo nguyên lại giống như có tuyết rơi hàng năm, đây là một thế giới màu trắng, dưới tiết trời giá rét, nó hình thành từng hạt sương xinh đẹp, có thể nói là ngọc thụ quỳnh hoa, xinh đẹp đến mức cực điểm.

Mà ở giữa thảo nguyên này rõ ràng có một con sông uốn cong, con sông này vẫn chưa đóng băng, nhưng lại tản ra hàn khí kinh người, rất khó tưởng tượng nổi cảnh tượng dòng sông núi tuyết này lại xuất hiện trong cung điện cao mấy trăm trượng. Cảm giác ấn tượng mãnh liệt này làm cho người ta khó có thể thích ứng được ngay.

Huyễn Vô Cực là người đầu tiên bước vào trong thế giới băng tuyết này, các lão quái Mệnh Vẫn còn lại hơi do dự một chút, cũng nhanh chóng bước theo.

Lâm Minh nhìn thấy cảnh tượng trong Ma Đế dược viên nay, kỳ thật hắn cũng không có quá nhiều bất ngờ, cảnh tượng nơi này thì hắn đã có một chút trí nhớ mơ hồ rồi.

Sau khi bước vào thế giới băng giá này, Lâm Minh lập tức cảm giác được từng cơn khí lạnh thấu xương truyền đến, Phạm Thiên Long Căn được trồng trong Ma Đế dược viên thì hoàn toàn mang Băng thuộc tính, nếu hắn không đoán sai, sau khi Phạm Thiên Long Căn trưởng thành thì sẽ có thể tụ tập hàn khí, khiến cho tiểu thế giới này biến thành này bộ dáng như hiện tại.

Những hàn khí này dường như có thể chui xuyên qua sống lưng của mọi người, đối với những lão quái Mệnh Vẫn kia thì tất nhiên không tính là gì, nhưng Lâm Minh lại không thể không vận chuyển chân nguyên hộ thể, mới chống đỡ được hàn khí chui vào thân thể.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh cảm thấy một dòng nước ấm tràn vào cơ thể mình, quay lại thì thấy Mục Dục Hoàng đang truyền Hỏa hệ chân nguyên vào trong cơ thể của mình.

- Lâm Minh, lát nữa ngươi phải đứng phía sau ta, dược viên đã được bọn họ mở ra rồi, ngàn vạn lần không được tới quá gần, tránh bị cuốn vào trong các cuộc giao chiến.

- Ân, ta biết rồi.

Cảm nhận được sự quan tâm của Mục Dục Hoàng với mình, Lâm Minh khẽ gật gật đầu, đạo lý này thì đương nhiên hắn hiểu rõ, nêu các lão quái Mệnh Vẫn tầng ba thật sự giao đấu, chỉ riêng dư chấn cũng đủ để giết chết hắn rồi.

Diện tích của Ma Đế dược viên khoảng hai mươi, ba mươi dặm vuông, mà nơi gieo trồng Phạm Thiên Long Căn nằm tại trung tâm của dược viên, nơi này là một khối linh địa linh mạch hoàn chỉnh.

Những chỗ còn lại thì chỉ là linh địa bình thường, sau khi mọi người đi được một đoạn, tộc trưởng Mặc Giao tộc đột nhiên ngạc nhiên ồ lên một tiếng, bước chân vừa động, thân thể đã dạt ra mấy chục trượng.

- Lan Thanh Hoa! Quả nhiên là Lan Thanh Hoa!

Trước mặt tộc trưởng Mặc Giao tộc có một khóm hoa màu lam tím, toàn bộ gốc hoa được bao phủ bởi tầng băng cực dày, thoạt nhìn có vẻ không bắt mắt chút nào.

- Ha ha, thật sự là vận khí tốt!

Tộc trưởng Mặc Giao tộc cẩn thận hái gốc Lan Thanh Hoa này xuống, đặt vào trong Tu Di giới, Lan Thanh Hoa này thuộc về dược vật thời thượng cổ, hiện tại rất khó tìm thấy nữa, Mặc Giao tộc bọn họ vừa đúng lúc có một đan phương có thể dùng đến Lan Thanh Hoa, không nghĩ tới lại thu được trong này.

Nhìn thấy tộc trưởng Mặc Giao tộc thu lấy Lan Thanh Hoa, đám người Huyễn Vô Cực cũng không nói gì thêm, so với Phạm Thiên Long Căn mà nói, một gốc Lan Thanh Hoa nho nhỏ này căn bản chẳng là gì cả.

Khi mà chí bảo đang ở trước mặt, thì tất nhiên bọn họ sẽ không có hứng thú với một chút lợi ích cực nhỏ như vậy mà tranh giành với tộc trưởng Mặc Giao tộc.

Nhưng mọi người không nghĩ tới chính là, gốc Lan Thanh Hoa đó chỉ là bắt đầu mà thôi.

Sau đó, đủ loại kỳ dược liên tiếp xuất hiện, mà giá trị của chúng đều không kém hơn Lan Thanh Hoa chút nào.

- Thanh Linh Thảo, địa giai trung phẩm!

- Hóa Nguyên Quả ba ngàn năm!

- Vụ Thanh Trà, địa giai trung phẩm!

Một đường đi tới, không ngừng của linh dược xuất hiện, linh địa này đã tồn tại hơn mấy vạn năm, không ai đặt chân tới, dược thảo mọc trong này quả thật có quá nhiều.

Chương 489: Hai gốc linh căn

Chỉ là dược thảo ven đường mà cũng đã đạt tới địa giai trung phẩm, như vậy thì giá trị của dược thảo tại trung tâm dược viên có thể nghĩ mà biết được.

Dọc theo đường đi thì Lâm Minh cũng hái được hai gốc linh được hai ngàn năm, tuy rằng không phải là linh dược đỉnh cao gì, nhưng cũng thừa sức đổi được một vài ngàn Chân Nguyên thạch trung phẩm.

- Ha ha, một chuyến này cuối cùng cũng không phải là trắng tay a!

Trong đoàn người, có một lão già Mệnh Vẫn tầng một cảm khái, hắn là thái thượng trưởng lão của Ngũ Hành Vực Kim Chung sơn, trong các thế lực đỉnh cấp này, thì Kim Chung sơn tứ phẩm trung đẳng cũng chỉ là một tiểu tông môn mà thôi.

- Ân, cuối cùng cũng có một chút thu hoạch, còn tưởng rằng chuyến này trắng tay nữa cơ!

Các lão quái Mệnh Vẫn tầng một tại đây thì đều hiểu rõ, trừ phi trong dược viên có một mảng lớn Phạm Thiên Long Căn, nếu không thì bọn họ đừng có mong tới việc thu được thứ đó, có thể thu được một vài dược thảo khác thì bọn họ cũng thấy thỏa mãn rồi.

- Vụ Băng Hoa, linh dược địa giai thượng phẩm!

Lâm Minh đang ngắt một gốc linh dược ngàn năm, đẩy lớp cỏ ra, rõ ràng tìm thấy dưới bụi cỏ có một gốc linh dược địa giai thượng phẩm hiếm thấy, loại linh dược này cho dù đặt trong tông môn ngũ phẩm thì cũng khá là hiếm thấy.

Vụ Băng Hoa là thiên tài địa bảo mà các võ giả Băng hệ tha thiết mơ ước, Lâm Minh lấy được, tuy rằng không có tác dụng quá lớn, nhưng cũng có thể dùng để trao đổi tài nguyên Hỏa hệ hoặc Lôi hệ ngang nhau, nên biết rằng, rất nhiều lúc khi đi mua tài nguyên, chỉ cần dựa Chân Nguyên thạch thì cũng không được, có rất ít cường giả thiếu thốn Chân Nguyên thạch, lúc đó sẽ dùng vật đổi vật, một gốc Vụ Băng Hoa cấp bậc địa giai thượng phẩm này, vào thời điểm mấu chốt, có thể tạo được hiệu quả khó tin.

Bởi vì mọi người đều vội vàng tìm kiếm dược thảo, đều phân ra khá xa, nên Lâm Minh thấy không có ai chú ý tới hắn, đang muốn âm thầm ngắt lấy một gốc Vụ Băng Hoa này vào trong Tu Di giới, thì đúng lúc này, một tiếng phật hiệu trầm thấp vang lên phía sau Lâm Minh.

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ, dược liệu trong tay ngươi, có thể cho lão nạp mượn đánh giá một chút không?

Sau khi Lâm Minh nghe thấy câu phật hiệu này, sắc mặt lập tức khó coi: “Lão gia hỏa này, ánh mắt thật là độc!”.

Âm thầm mắng một câu, lúc này tất nhiên là không giấu được nữa, Lâm Minh đành phải đưa tay ra hái, một gốc Vụ Băng Hoa sáng bóng nằm trong bàn tay Lâm Minh.

- Vụ Băng Hoa ba ngàn năm, địa giai thượng phẩm, nếu lão nạp đoán không sai, tiểu huynh đệ là võ giả Hỏa hệ phải không, Vụ Băng Hoa này, e rằng không có tác dụng quá lớn với tiểu huynh đệ rồi...

Lão hòa thượng kia đắc ý nói, hắn là cao tăng đến từ Đại Thiện tự, có tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, có là một trăm Lâm Minh thì cũng không phải đối thủ của hắn.

Không có tác dụng lớn ư? Lâm Minh suýt nữa buột miệng mắng người, loại dược liệu này mà không có tác dụng ư? Huống chi Thanh Loan tông trên Thần Hoàng đảo cũng tu luyện Băng hệ, hắn rất tình nguyện mang nó về cho Mục Băng Vân dùng.

Hắn vừa mới chuẩn bị nói rằng thứ này “có tác dụng”, nhưng lão hòa thượng này căn bản không cho Lâm Minh cơ hội mở miệng, đã nói:

- Lão nạp vừa đúng lúc tu luyện Hàn Băng quyền, gốc Vụ Băng Hoa này đối với lão nạp mà nói, thì cũng coi như cơ duyên chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tiểu hữu, hay là vậy đi, chỗ của lão nạp có ba gốc linh thảo địa giai trung phẩm, trong đó còn có hai gốc là Hỏa hệ, dùng để trao đổi gốc Vụ Băng Hoa này với ngươi, ngươi thấy thế nào?

Lão hòa thượng nói xong, cười tủm tỉm vươn tay ra, trong bàn tay thô ráp của hắn quả thật có ba gốc linh thảo địa giai trung phẩm, đều là vừa mới được ngắt lấy.

“Cái đcm nhà ngươi…”.

Lâm Minh âm thầm mắng to, rất muốn cho lão lão hòa thượng này một cái tát lên khuôn mặt đầy nếp nhăn kia, ba gốc linh thảo địa giai trung phẩm có giá trị còn không bằng một nửa gốc Vụ Băng Hoa trong tay hắn, huống chi linh thảo địa giai trung phẩm thì chỉ cần dùng Chân Nguyên thạch cũng có thể mua được, nhưng linh thảo địa giai thượng phẩm thì đều phải dùng vật đổi vật, có tiền cũng không mua được.

- Tiểu huynh đệ, ngươi nói xem thế nào?

Lão hòa thượng vẫn cười như trước, nụ cười rất đáng ăn đòn, Lâm Minh cố nén xúc động đập cho hắn một nhát vào mặt, hắn biết, Mục Phượng Tiên đã có giao ước với Đại Thiện tự, các bảo vật gì đó thì đều ưu tiên cho Đại Thiện tự, đổi lại sẽ được Đại Thiện tự bảo hộ.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Lâm Minh có thể bình an đi tới đây cũng là do có Đại Thiện tự chấn nhiếp, nếu không có Bạch Mi tăng nhân đứng bên phía mình, thì hơn phân nửa Nam Duẫn Vương cũng sẽ không thật sự vì mình mà chống cự lại với Huyễn Vô Cực, ngay cả Mục Phượng Tiên và Mục Dục Hoàng cũng không có khả năng đi tới đây được.

- Lâm Minh, cho hắn đi, lần này trở về, vi sư sẽ bồi thường cho ngươi.

Đúng lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên tiếng chân nguyên truyền Âm của Mục Dục Hoàng, nàng sợ Lâm Minh tuổi trẻ xúc động, không nuốt trôi được cơn tức này.

Lâm Minh truyền âm lại:

- Sư phụ quá lo lắng rồi, đệ tử vẫn hiểu được đạo lý, Đại Thiện tự sẽ không ra tay bảo hộ chúng ta một cách không công đâu, lão tăng nhân này có thể lấy ra ba gốc linh dược để đổi, thì cũng không phải là quá phận.

Áp chế xúc động một đập bẹp con lừa trọc này, Lâm Minh chỉ đành giao Vụ Băng Hoa ra.

Lão hòa thượng này lập tức chớn hở:

- Ha ha, cảm ơn tiểu hữu rồi. Hôm nay coi như lão nạp ta kết xuống thiện duyên với tiểu hữu, ngày khác gặp lại, nói không chừng lão nạp còn có thể tặng tiểu hữu một phen tạo hóa nữa ấy chứ! A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!

Nghe lão hòa thượng giống như hồ ly này lại niệm một câu phật hiệu, Lâm Minh thật sự hết chỗ nói, da mặt của con lừa trọc này cũng quá dày rồi.

“Coi như cho chó ăn cũng được, tốt xấu gì, ta cũng nhận được năm gốc linh thảo địa giai trung phẩm, cũng là một phần thu nhập lớn, cho dù ta không chiếm được Phạm Thiên Long Căn, cũng không phải là trắng tay chuyến này, nếu không có đám lừa trọc này chấn nhiếp, ngay cả năm gốc dược thảo địa giai trung phẩm này ta cũng không thu được!”.

Lâm Minh nghĩ như vậy, cũng chỉ dành tự an ủi mình.

Diện tích của linh địa này tuy rằng không nhỏ, nhưng các linh dược dường như đều phân bổ dọc theo bờ sông, những chỗ cách xa con sông thì đều không có gì, một đường tìm xuống, số lượng linh dược cũng không nhiều lắm, bình quân mỗi người có thể thu được bảy, tám gốc, trên cơ bản người nào phát hiện ra thì là của người đó, người có thực lực cao thì cảm giác cũng mạnh, dược liệu tìm được tất nhiên cũng sẽ nhiều hơn một ít.

Khi đội ngũ đi được mười mấy dặm, các võ giả muốn tìm kiếm dược thảo đều không hẹn mà cùng ngừng lại, vào lúc này, trước mặt bọn họ rõ ràng có một màn sáng màu lam nhạt như nước, mà trong màn sáng này, các luồng ánh sáng dường như cũng bị vặn vẹo, tình hình bên trong cũng không rõ ràng lắm.

Tuy rằng không thấy rõ, nhưng lúc này, gần như mọi người đều đoán được bên trong màn sáng màu lam này là thứ gì.

Đây là trung tâm của Ma Đế dược viên, là vị trí của Phạm Thiên Long Căn!

Tất cả võ giả, nhất là võ giả Mệnh Vẫn tầng hai, tầng ba có hy vọng nhận được Phạm Thiên Long Căn, đều có chút thở dốc, nhưng thời điểm này, lại không có ai dám động đậy cả, chỉ cần nhìn màn sáng màu lam kia, bọn họ cũng hiểu rõ, Phạm Thiên Long Căn này cũng không dễ thu lấy như tưởng tượng ban đầu.

Thậm chí vô cùng có khả năng tay không mà quay về.

Mọi người cẩn thận đến gần vài bước, màn sáng màu lam này tuy rằng có thể làm cho ánh sáng vặn vẹo, nhưng vẫn là có thể thấy lờ mờ tình cảnh bên trong.

Diện tích phần trung tâm của Ma Đế dược viên rất nhỏ, hơn nữa bên trong hoàn toàn không giống với tưởng tượng của mọi người là có vô số linh dược, mà hoàn toàn ngược lại, bên trong là một mảnh hoang vu, chỉ có hai gốc linh dược.

Thoạt nhìn thì chúng giống như gốc nhân sâm vặn vẹo, rễ cây uốn con như rồng leo, hai gốc Phạm Thiên Long Căn cách nhau không xa, các sợi rễ đan xen vào cùng nhau.

Tuy rằng còn cách màn sáng phòng hộ, nhưng cũng có thể cảm nhận được từ trên hai gốc Phạm Thiên Long Căn này truyền đến khí tức băng hàn và cổ xưa, nhìn vào chúng thì giống như thấy được năm tháng trôi qua mấy vạn năm, làm cho tinh thần của mọi người như đắm chìm vào trong!

- Quả thật là Phạm Thiên Long Căn!

Lâm Minh khẽ giật mình, hai gốc Phạm Thiên Long Căn này có hình dáng giống như đúc với hình vẽ trên cuốn sách cổ thu được từ trên người tên võ giả Toàn Đan bị mình giết chết kia, thứ này tuyệt đối không nhầm được.

“Gốc Phạm Thiên Long Căn này quả thật là thế gian kỳ dược, dựa theo lẽ thường thì bộ phận trung tâm này của Ma Đế dược viên nằm ngay trên linh nhãn của linh địa, nguyên khí thiên địa là đậm đặc nhất, chắc chắn phải có rất nhiều linh dược mới đúng, nhưng trong dược viên này, ngoài Phạm Thiên Long Căn ra, đã không còn linh dược nào khác nữa, ngược lại thì tại khu vực xung quanh lại có không ít linh dược mọc ra, hơn phân nửa là do Phạm Thiên Long Căn quá mức bá đạo, chiếm lấy toàn bộ nguyên khí thiên địa, làm cho các linh dược khác trong dược viên đã sớm chết héo, căn bản không thể sống sót tiếp được”.

Lâm Minh rất nhanh đã hiểu rõ tai sao trung tâm dược viên lại hoang vắng như vậy, tại Thần Vực, Phạm Thiên Long Căn được dùng để luyện chế đan được Tôi Tủy, dược tính cực kỳ bá đạo.

Thấy Phạm Thiên Long Căn, Nam Duẫn Vương và Bạch Mi tăng nhân không hẹn mà cùng nhìn về phía Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vô Cực hít sâu một hơi, trong lòng đã khó có thể bình tĩnh được nữa, hắn đã là Mệnh Vẫn tầng ba, tiếp qua vài lần Mệnh Vẫn nữa thì sẽ có khả năng bước vào cảnh giới Thần Hải, đó chính là cường giả phong hoàng trong truyền thuyết!

Có tuổi thọ dài đến vạn năm, có thể quản lý toàn bộ Nam Thiên Vực, thành lập thánh địa của riêng mình, uy danh vạn thế, thậm chí tương lai phi thăng Thần Vực, đi trùng kích cảnh giới võ học cao hơn nữa.

Nghĩ như vậy, làm sao hắn có thể không kích động được, không có cường giả Mệnh Vẫn nào mà không khát vọng sớm vượt qua được Quỷ Môn quan này, đạt tới cảnh giới Thần Hải mà gần như không gì không làm được, được toàn bộ mọi người kính ngưỡng kia.

Vì gốc Phạm Thiên Long Căn này, hắn đã chuẩn bị rất nhiều thứ, chỉ e sợ một bước cuối cùng thất bại, thất bại trong gang tấc.

- Huyễn lão tặc, ra tay đi!

Nam Duẫn Vương khoanh tay mà đứng, nói:

- Cứ dựa theo phương thức phân phối đã nói khi trước, nếu ngươi không ra tay, thì đừng mơ tưởng chúng ta sẽ rời đi.

Sắc mặt Huyễn Vô Cực hơi hơi trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Vậy những thứ khi trước đã nói kia, đã được đưa cho ta đâu!

- Hừ, ngay cả bản thân ngươi cũng không biết phương thức mở trận của ngươi có hiệu quả hay không, nếu không mở được thì sao? Đưa những thứ đó cho ngươi, ngươi còn trả lại hay sao? ".

Nam Duẫn Vương vẫn chắp tay sau lưng, không có ý định rút ra.

- Vì mở ra chiến trường thượng cổ này, lão phu phải trả cái giá nào thì các ngươi cũng thấy rồi, về phần có mở ra trận pháp được hay không, chỉ đành trông vào mệnh trời thôi, lão phu chỉ có thể làm hết sức, mà nếu một khi thành công, lão phu dựa vào cái gì mà tin tưởng các ngươi tuân thủ ước định, chẳng lẽ chỉ bằng lời thề đối với võ đạo chi tâm cực kỳ buồn cười kia của ngươi hay sao?

Bị Huyễn Vô Cực nói vậy ngay trước mặt mọi người, sát khí trên người Nam Duẫn Vương chợt lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn nén xuống, truyền âm gì đó với Bạch Mi phương trượng, do dự một chút, lấy từ trên người ra một cái Tu Di giới.

Bạch Mi phương trượng cũng gỡ xuống một Tu Di giới, hai người cùng ném Tu Di giới cho Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vô Cực cũng không trực tiếp đưa tay ra nhận, mà là dùng chân nguyên bao phủ bàn tay, thật cẩn thận cầm lấy hai cái Tu Di giới này.

Nhìn thấy bộ dáng cẩn thận như vậy của Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương cười khẩy một tiếng, nói:

- Huyễn lão tặc, lá gan của ngươi đúng là nhỏ, lão phu còn cần phải giở trò trong Tu Di giới hay sao!

- Cẩn thận thì sống được vạn năm, lão phu cũng không muốn đi tới bước cuối cùng, lại bị người khác chơi sỏ một phen!

Bị Nam Duẫn Vương trào phúng, vẻ mặt Huyễn Vô Cực không chút thay đổi, sau khi xác định Tu Di giới không có vấn đề gì, hắn dùng thần thức quét qua một lần, sau đó hài lòng mà thu chúng lại.

Chương 490: Huyễn Vô Cơ phá trận

Thực hiển nhiên, giữa Huyễn Vô Cực cùng Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng có giao dịch với nhau, lần này mở ra Ma Thần đế cung, tự nhiên là Huyễn Vô Cực có tác dụng lớn nhất, không có hắn ai cũng đừng nghĩ mở ra pháp trận. Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương phải trả một ít cái giá phải trả trong phạm vi có thể chịu đựng, cũng là đương nhiên.

Thời điểm này, dược liệu ở bờ sông đều đã sưu tầm gần hết, những cường giả Mệnh Vẫn tầng một kia, cũng lại đây quan sát một màn phá giải pháp trận.

Tuy rằng là hy vọng xa vời, nhưng nếu nói những người này không có chút ý niệm nghĩ tới Phạm Thiên Long Căn là không có khả năng. Hơn nữa bọn họ cũng có thế lực dựa vào, thịt tự nhiên là không ăn được, nhưng húp một chút canh vẫn là có hy vọng.

Huyễn Vô Cực một người đứng ở phía trước cấm chế của Ma Đế dược viên, trầm ngâm một hồi lâu, lật lại xem đối chiếu miêu tả cấm chế trên bản chép tay của Ma Đế về Ma Đế dược viên, sau đó, từ trong Tu Di giới lấy ra một bó trận kỳ.

Mỗi đi bốn năm bước, liền cắm xuống một cây trận kỳ, cắm xuống liên tiếp ba mươi sáu cây trận kỳ.

Lâm Minh nhìn thấy trận kỳ này, chậc chậc khen thầm, đây là ba mươi sáu Thiên Cương kỳ, chuyên môn dùng để phá trận, ba mươi sáu cây Thiên Cương kỳ giá trị rất tốn kém.

Nhưng Thiên Cương trận kỳ chỉ là dùng để phá trận, mà không phải khai trận.

Nếu so sánh trận pháp là một ổ khóa, phá trận so ra giống như đập bể khóa, còn khai trận thì giống như dùng chìa khóa mở ra, đập bể một ổ khóa tự nhiên phải tốn khí lực hơn nhiều so với dùng chìa khóa mở nó ra.

Cấm chế của Ma Đế thiết lập ở Ma Đế dược viên, chỉ là dẫn đến tác dụng bảo hộ, đương nhiên có lưu lại pháp môn mở ra, chỉ cần dựa theo pháp môn này, khai trận là chuyện rất dễ dàng, nhưng nếu muốn dùng sức mạnh phá trận, thì rất khó khăn.

Tuy nhiên trận pháp thượng cổ bậc này, hệ thống trận pháp vận hành đặc biệt, lại chuyên mã hóa từ trên xuống dưới, đừng nói là Huyễn Vô Cực, cho dù là Xích Viêm lão tổ lúc trước có một chút hiểu biết về trận pháp cổ tới đây, cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn, hoàn toàn tìm không thấy phương pháp khai trận.

Trận pháp trọng yếu của tông môn lục phẩm, sao có thể phá giải hoặc mở ra đơn giản như vậy! Trận pháp ở trung tâm dược viên này, đại trận hộ điện cũng không bằng được, đại trận hộ điện là phòng ngự diện tích lãnh thổ trên trăm dặm, đương nhiên phòng ngự yếu ớt, mà trận pháp ở trung tâm dược viên này, chỉ có phạm vi mấy chục trượng, tự nhiên phải vững chắc hơn nhiều.

Nếu Huyễn Vô Cực không có bản chép tay của Ma Đế, cũng tuyệt đối không có khả năng phá trận.

Lâm Minh quan sát hành động làm đi làm lại của Huyễn Vô Cực, đồng thời chính mình cũng chiếu theo ký ức của Ma Đế, kết hợp với hiểu biết về trận pháp thượng cổ của bản thân hắn, bắt đầu suy nghĩ phải làm thế nào để mở ra tòa cổ trận này.

Cổ trận phòng ngự này kỳ thật chia làm hai tầng nam bắc, mỗi một tầng bao phủ một cây Phạm Thiên Long Căn.

Trận pháp hai tầng nam bắc, phương pháp mở ra cũng không giống nhau. Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh hoàn toàn không là vấn đề, hắn tự tin không cần thời gian bao lâu, có thể dễ dàng phá giải đại trận.

Đương nhiên, Lâm Minh chắc chắn sẽ không ngốc hồ đồ nói ra phương pháp khai trận. Đến lúc đó, chẳng những không chiếm được Phạm Thiên Long Căn, ngược lại sẽ bị truy cứu vì sao hắn thông hiểu phương pháp mở ra Ma Đế cổ trận. Nói không chừng sẽ bị những lão quái kia bắt cóc mang đi trở thành công cụ sử dụng.

Theo ba mươi sáu Thiên Cương trận kỳ cắm xong, Huyễn Vô Cực không ngừng rót chân nguyên cuồn cuộn vào trong Thiên Cương trận kỳ, từng luồng chân nguyên rót vào đến dưới mặt đất, chung quanh toàn bộ dược viên đại trận sáng lên đạo đạo phù văn màu vàng.

Những phù văn màu vàng này, đúng là trận phù của trận pháp cổ.

Trên Thiên Cương trận kỳ chớp động ánh sáng vàng, va chạm kịch liệt với năng lượng phát ra từ trận phù của trận pháp cổ!

Huyễn Vô Cực cũng biết cổ trận này chia làm hai tầng nam bắc, nhưng trận pháp tầng hai nối thông làm một thể, hỗ tương lẫn nhau, muốn phá giải phải phá cả hai cùng một lúc.

Phá cùng một lúc, đương nhiên độ khó phải tăng lên gấp bội.

Ở thời điểm trận phù va chạm kịch liệt với trận kỳ, từ trong hàng ngũ Nam Hải Ma Vực, đi ra một lão nhân gầy, lão không chút chần chừ từ trong Tu Di giới xuất ra một cái trận bàn, ngón tay liên tục khảy lên trên trận bàn, ngón tay trên đó, ngưng tụ thành bóng ngón tay dày đặc.

Theo liên tiếp chuỗi kết ấn làm người ta hoa cả mắt, từng đạo phù văn bị lão đánh ra. Lâm Minh nhìn ra đây là một Trận Pháp sư, hơn nữa trình độ cao thâm về trận đạo.

Nhưng mặc kệ đại sư trận đạo cao thâm ra sao, ở trước mặt trận pháp thượng cổ đều có vẻ yếu ớt không đủ sức.

Theo phù văn màu vàng đánh ra, ánh sáng vàng trên Thiên Cương trận kỳ càng ngày càng đậm, trận phù ở chung quanh trận pháp thượng cổ phát ra chấn động kịch liệt, ánh mắt mọi người đều không chớp nhìn một màn này. Hai người Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng, còn vận chuyển chân nguyên toàn thân, chờ sau khi trận pháp bị phá mở sẽ lập tức ra tay.

Thời điểm này, trên trán Huyễn Vô Cực đã chảy ra đầy mồ hôi, hắn trầm giọng nói:

- Bạch Mi, Nam Duẫn! Hai các ngươi cũng đồng loạt ra tay đưa vào chân nguyên đi. Thời điểm này, đừng nghĩ chuyện mờ ám, nếu không chúng ta ai cũng không chiếm được Phạm Thiên Long Căn!

Huyễn Vô Cực vừa nói xong, Nam Duẫn Vương nhướng mày:

- Lão cáo già này, thật đúng là cẩn thận!

Trong quá trình phá trận, cần tiêu hao rất nhiều chân nguyên, tự nhiên sẽ ảnh hưởng tới sức chiến đấu, một lát sau sẽ khởi đầu tranh đấu, khó tránh khỏi sẽ chịu thiệt, vì thế Huyễn Vô Cực mới đưa ra ý bảo ba người liên thủ.

Tuy rằng trong lòng hai lão rất không muốn, nhưng ở thời điểm này, quả thật cũng không thể cự tuyệt.

Ba người cùng nhau rót chân nguyên vào trên Thiên Cương trận kỳ. Theo ba luồng chân nguyên rót vào, Thiên Cương trận kỳ giằng co cùng trận phù càng ngày càng kịch liệt, từ rất xa cũng có thể nhìn thấy đốm sáng vàng bắn ra bốn phía giống như pháo hoa nở rộ, trông rất đẹp mắt.

Cảnh tượng này kéo dài thời gian liên tục chính là ba khắc, ba lão quái Mệnh Vẫn tầng ba này, không thể không từ trong Tu Di giới lấy ra mấy khối Chân Nguyên thạch thượng phẩm, một bên vừa hấp thu nguyên khí thiên địa, một bên vừa rót chân nguyên vào trong Thiên Cương trận kỳ.

Phù văn chấn động càng ngày càng lợi hại, sau nửa canh giờ, quầng bảo hộ trận pháp thượng cổ đã bắt đầu chấn động.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều trong lòng chợt nghiêm lại, có lẽ trận pháp sắp bị phá mở. Bọn họ không hẹn mà cùng vận chuyển chân nguyên, ngầm chuẩn bị, một khi vòng bảo hộ mở ra, mấy phương thế lực lập tức xung đột, bọn họ cũng sẽ vì trận doanh của từng người mà bị cuốn vào tranh đấu, về phần hiệp định chế định trước đó, cùng với phát hạ lời thề võ đạo chi tâm, tất cả đều không có mảy may giá trị.

Võ đạo chi tâm chịu chút tổn thương lại như thế nào, sao có thể so với giành được Phạm Thiên Long Căn?

Nhìn thấy vòng bảo hộ chấn động, Lâm Minh trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra trong bản chép tay của Ma Đế ghi lại về trận pháp quả thật có chút có giá trị, nếu không với Huyễn Vô Cực chính là tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, còn bị áp chế đến chỉ còn hai thành thực lực, cộng thêm chấp vá một ít điển tịch không trọn vẹn về trận pháp thượng cổ, dứt khoát không có khả năng làm được một bước này.

- Lâm Minh! Ngươi lui tiếp về phía sau một chút!

Mục Dục Hoàng thấp giọng nói, theo trận pháp chấn động càng ngày càng ác liệt, Mục Dục Hoàng kéo tay Lâm Minh lui ra sau, e sợ cho hắn bị cuốn vào trong dư ba trận đấu.

Lâm Minh gật gật đầu, đang định thối lui, chợt nghe một tiếng “rắc” giòn tan, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ở chung quanh trận pháp thượng cổ, trong ba mươi sáu căn Thiên Cương trận kỳ kia, có một cây dường như không chịu nổi năng lượng tấn công, mặt cờ nứt ra một đường!

Huyễn Vô Cực biến sắc, nhưng cũng không kinh hoảng thất thố:

- Vũ Thiếp!

- Biết!

Huyễn Vũ Thiếp luôn ở một bên hộ pháp, lập tức từ Tu Di giới rút ra một cây cờ giống hệt như Thiên Cương trận kỳ, vung tay ném ra. Cây Thiên Cương trận kỳ này lập tức như mũi tên bay vụt đi, chớp mắt liền cắm ở bên cạnh cây trận kỳ kia.

Kể từ đó, năng lượng phá trận mới miễn cưỡng ổn định lại.

“Còn có dự phòng! Đúng là có chuẩn bị đầy đủ! Tuy nhiên Thiên Cương trận kỳ, chế tạo một cy giá trị có lẽ cũng phải lên tới cả ngàn viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, ba mươi sáu cây chính là ba vạn sáu ngàn Chân Nguyên thạch trung phẩm, thật sự là đốt tiền mà! Vốn có thể không tiêu phí bất kỳ cái giá phải trả nào để mở ra pháp trận, lại phí khí lực lớn như vậy, thật đáng tiếc những trận kỳ này”.

Lâm Minh ở một bên thầm cảm khái, nếu có thể có phương pháp an toàn, như bán ra phương pháp khai trận hắn biết sẽ thu được cái giá thật tốt, tỷ như đổi một khúc rễ cây Phạm Thiên Long Căn cộng thêm ba vạn sáu ngàn Chân Nguyên thạch trung phẩm, hắn sẽ rất thích ý trao đổi.

Đáng tiếc hắn không có phần thực lực này, tự nhiên cũng không có tư cách làm giao dịch với những lão quái Mệnh Vẫn này, nếu không sẽ bị nuốt trọn ngay cả xương cốt cũng không còn thừa lại. Hơn nữa sau khi trận pháp mở ra, tất nhiên không tránh khỏi một phen đại chiến, đến lúc đó bất kể là ai cướp được, người đó còn sẽ tuân giữ ước định với một tiểu bối Hậu Thiên kỳ như hắn sao? Nực cười?

Lâm Minh đang suy nghĩ miên man, lại nghe vang lên một tiếng “rắc”, cây trận kỳ thứ hai cũng nứt vỡ.

- Hả?

Huyễn Vô Cực cau mày, sắc mặt cũng bắt đầu ngưng trọng lên. Tuy rằng Huyễn Vũ Thiếp đúng lúc bổ sung cây trận kỳ thứ hai, nhưng hiển nhiên sự tình có xu hướng càng ngày càng không xong.

Vẻn vẹn chỉ sau nửa nén nhang, cây trận kỳ thứ ba nứt vỡ!

Lần này, sắc mặt Huyễn Vô Cực đã trở nên xanh mét. Huyễn Vũ Thiếp đang định bổ sung cây trận kỳ mới, lại nghe “rắc” một tiếng nữa, thêm một cây trận kỳ vỡ nát!

Ba mươi sáu cây trận kỳ, cùng một lúc vỡ vụn hai cây, toàn bộ hệ thống chân nguyên ngay tức thì mất đi cân bằng!

Một màn này vừa phát sinh, lão nhân từ đầu đến giờ khống chế trận bàn, thân mình nhoáng lên một cái, “oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Trong nháy mắt, trận kỳ liên tiếp vỡ nát thêm bảy cây, toàn bộ hệ thống trận pháp hoàn toàn hỏng mất!

"Ầm!".

Trận pháp bùng nổ, năng lượng cuồn cuộn cuốn ra ngoài, trận văn màu vàng phát ra hào quang chói mắt, tất cả Thiên Cương trận kỳ còn lại bắn tung ra!

Ở trong năng lượng loạn lưu bùng nổ, Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng đồng thời bật lui ra ngoài, mỗi người đều là sắc mặt tái nhợt, tâm tình trầm trọng.

Thất bại!

Huyễn Vô Cực trong nháy mắt tâm tình chìm xuống đáy cốc! Lần này tìm bảo vật, không có ai trả giá lớn hơn so với hắn! Từ khi thu được bản chép tay của Ma Đế, ước chừng hắn đã chuẩn bị thời gian mười năm!

Hắn luôn mơ tưởng có thể dựa vào Phạm Thiên Long Căn đột phá Thần Hải, một ngày kia, trở thành cường giả phong hoàng, dẫn dắt Nam Hải Ma Vực quân lâm Nam Thiên Vực, nhưng mà hiện giờ, hy vọng hóa thành bọt nước!

Hắn cảm giác thời gian trên thế giới này dường như chậm lại, hô hấp của hắn cực kỳ trầm trọng, hắn siết chặt nắm tay, trong Tu Di giới còn có hơn ba mươi cây Thiên Cương trận kỳ, số lượng hoàn toàn không đủ, cho dù làm lại lần nữa, cũng khẳng định là kết cục thất bại.

Trước đó hắn không có dự đoán được, lại cùng một lúc vỡ vụn hai cây trận kỳ.

Mặc dù thời điểm thu được bản chép tay của Ma Đế, Huyễn Vô Cực đã làm tốt chuẩn bị thất bại, hắn cũng biết rõ, con đường đi tới cường giả phong hoàng vô cùng gian nan, bằng không nhiều năm qua như vậy, không đến mức Thiên Diễn đại lục chỉ có mấy cường giả phong hoàng mà thôi.

Rất nhiều lão quái Mệnh Vẫn, vì tấn công Thần Hải mà làm ra đủ loại cố gắng, nhưng đều với thất bại chấm dứt, thậm chí có rất nhiều người phải trả giá bằng tính mạnh. Huyễn Vô Cực cũng chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi thật sự phát sinh một màn này, hắn cũng khó có thể chấp nhận.

Chương 491: Thề quyết phá trận này

Thở dài một hơi, dường như trong nháy mắt Huyễn Vô Cực già đi rất nhiều.

Hắn đã hơn một ngàn năm tuổi, nếu kế hoạch lần này thất bại, có nghĩa hy vọng hắn tấn công Thần Hải lại xa vời thêm rất nhiều.

- Con bà nó!

Nam Duẫn Vương nhìn trận kỳ rơi rụng trên mặt đất, thực không hình tượng mở miệng mắng to, vốn hắn còn nghi ngờ có phải Huyễn Vô Cực đùa giỡn hắn hay không, lần này phá trận chỉ là làm bộ làm tịch, có thể Huyễn Vô Cực còn có phương pháp phá trận thực sự không lấy ra. Thế nhưng ngẫm nghĩ lại, hẳn là Huyễn Vô Cực không đến mức khờ dại như vậy, loại phương pháp ngây thơ như thế s có thể qua mặt được hắn cùng với Bạch Mi phương trượng.

Dù sao Nam Duẫn Vương đã hạ quyết tâm, chỉ cần Huyễn Vô Cực không rời đi, hắn cũng không đi khỏi đây.

So với thất thố của Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng trừ ánh mắt có chút thâm trầm ra, ngược lại còn có vẻ ung dung một ít. Kỳ thật lão tương đối dễ dàng độ Mệnh Vẫn, một là nội tình của Đại Thiện tự tương đối thâm hậu, hai là công pháp của Phật môn bản tâm kiên định hơn nhiều so với công pháp ma đạo, ít nhất ở cửa quan độ Mệnh Vẫn, không cần quá lo lắng tâm thần mềm yếu.

Về phần lão quái Mệnh Vẫn của các tông môn nhỏ còn lại, thấy một màn như vậy, mơ hồ có không ít vui sướng khi người gặp họa! Dù sao hy vọng có được Phạm Thiên Long Căn của họ vô cùng xa vời, bọn họ đã lấy được một ít linh dược, coi như chuyến này không uổng công rồi.

Những thứ mình không chiếm được, nhìn thấy người khác cũng vô vọng, thậm chí những lão quái Mệnh Vẫn tầng ba xuất thân từ tông môn ngũ phẩm trong chuyến đi này, chưa chắc thu hoạch nhiều hơn mình. Nghĩ đến đây, bọn họ tự nhiên vô cùng hiểu rõ ý niệm trong đầu. Đương nhiên, loại tâm tính dạng này bọn họ nhất định không dám biểu lộ trên mặt. Nhìn ngoài mặt, mỗi người bọn họ đều là sắc mặt trầm trọng, lắc đầu thở dài, bộ dáng dường như bởi vì phá trận thất bại mà rất tiếc nuối.

Mục Phượng Tiên thật ra sắc mặt bình tĩnh. Tuy rằng từng có hiệp định với Đại Thiện tự, nếu Đại Thiện tự có thể được đến Phạm Thiên Long Căn, Mục Phượng Tiên có thể nhận được không ít ưu đãi, nhưng nàng cũng không quá mức tin tưởng vào hiệp định này.

Ngược lại Phạm Thiên Long Căn không có xuất thế, Mục Phượng Tiên cũng cảm thấy không có gì đáng tiếc, ít nhất sẽ giảm bớt một lần chém giết sinh tử, nếu không chiến đấu tranh giành, không biết phải có bao nhiêu người ngã xuống. Nếu như kéo theo Lâm Minh vào trong đó, vậy thì càng tệ hơn.

Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng, như trước vây quanh hai tầng nam bắc trận pháp thượng cổ, dường như vẫn còn không cam lòng. Mà một số cường giả Mệnh Vẫn của tông môn nhỏ đã mất đi kiên nhẫn lần lượt rời đi, bắt đầu tiếp tục dọc theo bờ sông tìm kiếm linh thảo.

Tuy nói trước đó đã trải qua một lần quét thần thức sưu tầm, nhưng nói không chừng còn có thể có một vài cây sót lại, có thể tìm được một cây cũng là một khoản tài phú không nhỏ. Gia sản của họ dù sao cũng không nhiều như các tông môn ngũ phẩm.

- Huyễn lão tặc! Nếu đã phá trận thất bại, vậy bảo vật đưa cho ngươi từ trước, có phải nên trả lại cho lão phu hay không!

Nếu không phá mở được pháp trận, Nam Duẫn Vương liền muốn thu hồi bảo vật giao cho Huyễn Vô Cực từ trước, hắn cũng không muốn mất cả chì lẫn chài.

Lúc này Huyễn Vô Cực, cũng đã thu lại vẻ mặt nản lòng, sắc mặt hắn lạnh xuống đầy kiên quyết, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh:

- Thất bại thì thất bại! Nam Duẫn! Từ Toàn Đan Chí Cực đến Thần Hải rốt cuộc có khó khăn bao nhiêu, ta nghĩ không cần ta nói, ngươi nghĩ cũng không trả giá gì sao? Không cần trải qua bất kỳ thất bại nào, liền có thể một lần thành công sao? Thật là buồn cười!

Bị Huyễn Vô Cực nói buồn cười, ánh mắt Nam Duẫn Vương lạnh xuống, trừng mắt nhìn Huyễn Vô Cực lạnh lùng nói:

- Như thế nào, ngươi còn có biện pháp nào khác hay sao?

- Trận là vật chết mà người là sống, người sống không thể bị nước tiểu nghẹn chết! Lần này, Huyễn Vô Cực ta không lấy được Phạm Thiên Long Căn, thề quyết không ra khỏi Ma Thần đế cung!

Chợt nghe được Huyễn Vô Cực nói ra quyết tâm như thế, Bạch Mi phương trượng nhướng chân mày hỏi:

- Hả? Huyễn thí chủ còn có phương pháp phá trận ư?

- Không! Tuy nhiên phàm là trận pháp, bất kể tinh diệu như thế nào, đều không tránh khỏi có một nhược điểm, nó cần phải có năng lượng cung cấp! Nếu không không thể tiếp tục được nữa! Chúng ta cùng chung sức phá trận, ta cũng không tin không phá mở ra nó, một năm không được thì mười năm! Mười năm không được thì trăm năm! Lão phu trước khi đến Ma Thần đế cung cũng đã chuẩn bị sẵn tình huống xấu nhất! Thề quyết phá mở trận này!

Huyễn Vô Cực nói ra từng chữ như bi thép rơi xuống đất, hiển nhiên quyết tâm mười phần! Nam Duẫn Vương cũng nhíu nhíu mày, nếu xác định mười năm có thể phá trận, hắn không ngại lưu lại đây mười năm.

Nhưng tình huống chưa chắc đã như thế! Tuy rằng hắn không hiểu trận pháp, nhưng cũng biết, trận pháp cao cấp có thể hấp thu nguyên khí thiên địa từ ngoại giới bổ sung cho bản thân, hình thành một tuần hoàn năng lượng. Nếu bọn họ công kích tiêu hao năng lượng không theo kịp với trận pháp bổ sung, vậy thì vĩnh viễn cũng không phá mở ra đại trận này.

Về phần nói cái gì lưu lại chỗ này trăm năm linh tinh đủ các loại, Nam Duẫn Vương coi như chê cười! Bỏ phí thời gian cả trăm năm làm một chuyện không xác định kết quả, còn không bằng đi tìm các cơ duyên khác. Hơn nữa có quỷ mới biết thế giới tàn phá này có thể trong vòng trăm năm sụp đổ hay không? Thế giới sụp đổ tạo gió lốc không gian khủng bố, đừng nói là hắn, cho dù là cường giả phong hoàng tới đây, cũng giống nhau phải ngã xuống.

- A Di Đà Phật!

Bạch Mi phương trượng chắp hai tay tạo thành chữ thập, chậm rãi nói:

- Lão nạp không nghĩ tới Huyễn thí chủ quyết tâm kiên định như thế, như có lòng này có hy vọng thành Thần Hải! Cũng được, lão nạp ở lại bồi tiếp Huyễn thí chủ thời gian mười năm. Sau mười năm bất kể kết quả thế nào, lão nạp sẽ tự rời đi! Nếu không thể thu được Phạm Thiên Long Căn, cũng chỉ có thể chứng tỏ ta vô duyên với vật ấy!

Nghe Bạch Mi phương trượng nói như vậy, Nam Duẫn Vương thoáng hơi trầm ngâm, hiện tại hắn cũng không có đường lui, phải chờ đợi! Nếu hắn không có kiên nhẫn trước thời hạn rời đi, kết quả nếu Huyễn Vô Cực thật có phương pháp khác phá trận, đợi sau khi mình rời khỏi, thoải mái phá trận lấy Phạm Thiên Long Căn, như vậy hắn liền thực sự trở thành kẻ coi tiền như rác.

Nghĩ đến đây, Nam Duẫn Vương cắn răng một cái, nói:

- Được! Ta cũng điên một lần với các ngươi, Nam Duẫn ta cùng theo đến cùng!

Ba đầu sỏ một lần nữa đạt thành hiệp nghị, những người khác sắc mặt đã có chút khó coi. Ma Thần đế cung này đã sớm bị đại trận hộ điện phong kín, hơn nữa trên đường trở về lại đầy cơ quan, đầy con rối, không có ba đầu sỏ này, bọn họ vốn cũng không ra được!

Ba đầu sỏ định ở lại nơi này mười năm, cũng có nghĩa bọn họ sẽ phải bồi tiếp mười năm. Mà nếu có thể chia được chút canh Phạm Thiên Long Căn tự nhiên bọn họ không ngại, nhưng điểm mấu chốt là đến lúc đó bọn họ thực có thể một cọng lông rễ đều không chia được.

Bạch Mi phương trượng đoán được ý nghĩ trong đầu những người khác, nói:

- Chư vị thí chủ! Nếu các người có thể hiệp trợ ra tay cùng chúng ta, cuối cùng sau khi phá trận, tất nhiên sẽ nhận được báo đáp, hai cây Phạm Thiên Long Căn có mười tám cái rễ cây, mười tám rễ cây này lão nạp với danh nghĩa của Phật tổ thề, toàn bộ lấy ra chia cho chư vị dựa theo thực lực, Mệnh Vẫn tầng hai hai rễ cây, Mệnh Vẫn tầng một nửa rễ cây. Nếu các vị đáp ứng thì cùng ra tay đi! Ta nghĩ Huyễn thí chủ và Nam Duẫn thí chủ cũng sẽ không có ý kiến với chuyện này, có phải thế không?

Bạch Mi phương trượng chậm rãi nói xong, ánh mắt chuyển nhìn vào Huyễn Vô Cực cùng Nam Duẫn Vương, quả nhiên hai người gật đầu đồng ý.

Hiệp nghị cùng loại chế định rất nhiều biến đổi, tuy nhiên hiệp nghị lần này, vẫn là lần đầu tiên không phân chia theo thế lực, chỉ đơn thuần nhìn thực lực cá nhân để phân phối Phạm Thiên Long Căn, nghe ra có thể tin, nhưng trong lòng mọi người vẫn còn gút mắc, ai mà biết đến lúc đó có thể “qua sông đoạn cầu” hay không. Hơn nữa những cường giả Mệnh Vẫn tông môn nhỏ không có chỗ dựa gì vững chắc, thì càng lo lắng về điểm này.

Tuy nhiên lúc này, bọn họ quả thật cũng không có biện pháp gì tốt Hơn, ở lại là phải ở lại rồi, không bằng cứ góp sức, ngược lại không ra tay còn có thể dẫn tới ba đầu sỏ ghét hận, nói không chừng đến lúc đó lấy mình ra là người thứ nhất khai đao.

Cứ như vậy, hơn hai mươi lão quái Mệnh Vẫn, nhao nhao tỏ ý bằng lòng góp sức.

Lâm Minh đơn độc một người đứng ở xa xa nhìn một màn này, trong lòng cười khổ không thôi, thời điểm Huyễn Vô Cực phá trận thất bại, tự nhiên hắn cũng là vui sướng khi người gặp họa, nhưng còn không có vui sướng bao lâu, hiện tại cũng chỉ có thể cười khổ. Nếu cứ tiếp tục như vậy mình không có khả năng có cơ hội khai mở trận pháp lấy bảo.

Về phần nói ở nơi này chờ tới mười năm vân vân, đối với Lâm Minh mà nói hoàn toàn là lời nói đùa! Cho dù biết chắc chờ mười năm có được Phạm Thiên Long Căn, hắn cũng tuyệt đối không muốn.

Vạn hạnh chính là, Lâm Minh cũng không phát sầu vì rời đi Ma Thần đế cung, ở một chỗ cách nơi này không tới năm dặm có một Truyền Tống trận, Truyền Tống trận này vị trí rất bí ẩn, hơn phân nửa Huyễn Vô Cực cũng không biết, bằng không tất nhiên hắn sẽ lựa chọn chỗ Truyền Tống trận bí ẩn nơi đó, càng gần, cũng càng an toàn, sẽ không bỏ gần cầu xa.

Nhưng mà hiện tại đối với Lâm Minh rời đi không khó, nhưng sau khi rời đi, nếu đối phó với Lôi Kinh Thiên? Thực lực chưa tăng cao, kết quả vốn không có bất kỳ thay đổi gì. Đều đã đến một bước này, đương nhiên Lâm Minh ôm một chút ảo tưởng đối với Phạm Thiên Long Căn, cho dù là hy vọng cực kỳ xa vời, nhưng bất kể diễn biến như thế nào, dường như hắn cũng không có mảy may cơ hội, nhóm lão quái Mệnh Vẫn này, một người so với một người đều sống lâu, lão luyện đến mức lợi hại, cảm giác lại linh mẫn, nếu muốn lừa gạt bọn họ quả thực quá khó khăn.

Huyễn Vô Cực nói:

- Lầnphá trận có thể phải kéo dài liên tục nhiều năm, chúng ta cũng không cần cấp bách nhất thời! Dọc theo đường đi này các vị tiêu hao không nhỏ, hiện tại bắt đầu nghỉ ngơi thời gian một ngày, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, mười hai canh giờ sau, chúng ta cùng ra tay, thề quyết phá trận!

Huyễn Vô Cực nói xong, liền tự mình đi qua một bên ngồi xuống điều tức. Vừa rồi phá trận hắn tiêu hao cũng không nhỏ.

Nam Duẫn Vương, nhà sư Bạch Mi, cũng đều tự tìm chỗ điều chỉnh trạng thái, các cường giả Mệnh Vẫn khác hoặc là ngồi xuống, hoặc là chẳng làm gì, hoặc là muốn tiếp tục thử thời vận tìm kiếm dược thảo.

Còn có một số người hơi có chút hiểu biết về trận pháp, thì bắt đầu có hứng thú nghiên cứu trận pháp cổ bao phủ Phạm Thiên

Long Căn kia.

Người có lòng hiếu kỳ đều có chí, có cơ hội quan sát nghiên cứu trận pháp cổ bậc này, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua, hơn nữa nói không chừng liền may mắn nghiên cứu ra phương pháp nào đó khai mở trận thì sao?

Tâm tình của họ hiện tại, giống như là chính mình bị khóa ở ngoài cửa phòng, rõ ràng sẽ không có mở khóa, nhưng cũng phải kiếm một thanh sắt, đập mắt khóa lung tung một mạch, muốn dùng phương pháp mê muội khác mở khóa.

Đương nhiên, Lâm Minh xem ra chuyện này nhất định không có khả năng, xác suất thấp đến xem nhẹ không kể. Hiện giờ hắn đã hiểu thấu đáo phương thức mở ra hai trận pháp nam bắc này, im lặng đứng ở cách trận pháp cổ không xa, một bộ dáng rảnh rang không có việc gì.

Những lão quái Mệnh Vẫn này, phân tán rất xa nhau, có một số đã sắp rời khỏi phạm vi Ma Đế dược viên.

Lâm Minh tùy ý nhìn lướt qua, dò trong trí nhớ đường đi tới chỗ Truyền Tống trận của Ma Đế kia, miễn cho không thể sử dụng Truyền Tống trận liền xảy ra bi kịch.

Đang định hành động, đột nhiên hắn nghe một tiếng vang “xoạt” chói tai, tiếp theo truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Lâm Minh cả kinh trong lòng tự hỏi: “Hả? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Các lão quái Mệnh Vẫn khác cũng lập tức đứng lên, mà Huyễn Vô Cực nhìn về hướng xảy ra chuyện, trong ánh mắt lóe ra tia sáng phức tạp, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Chương 492: Càn khôn dung nhật lô!

- Xảy ra chuyện gì?

Những lão quái này nhao nhao kéo dài thần thức ra ngoài, trong lúc nhất thời, nhưng cũng không tra xét được gì.

Vừa rồi nghe thanh âm, địa điểm xảy ra chuyện chỉ xa hai ba dặm, mặc dù thần thức ở trong thế giới này bị áp chế, chút khoảng cách như vậy cũng có thể dò ra được, vậy mà cũng không phát hiện được gì. Lần này, các lão quái Mệnh Vẫn đều cảm thấy không tầm thường.

- Đi xem thử!

Các lão quái tới tấp đứng dậy, Huyễn Vô Cực cũng đứng lên, so với những người khác sắc mặt hắn bình tĩnh, ung dung vỗ vỗ phủi bụi đất trên mình, rồi cũng đi theo sau.

Đi qua khoảng cách hai ba dặm cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, chờ đi đến địa điểm phát sinh chuyện, mọi người mới phát hiện, không ngờ ở gần sát bên dược viên có một động tiên khác.

Ở trong này, có một ngọn núi nhỏ không bắt mắt, mà ở dưới sườn núi, rõ ràng có một động phủ. Tới gần chỗ động phủ này, từng luồng hơi nóng ập vào mặt, cực nóng hình thành đối lập với cực lạnh của Ma Đế dược viên.

Một lạnh một nóng này đan vào cùng một chỗ, mặc dù người ở đây đều là cao thủ, cũng có loại cảm giác không thoải mái.

- Động phủ này có cảm giác dường như bị che chắn!

Một võ giả của Nam Hải Ma Vực nói, nếu không như thế, bọn họ hẳn đã sớm phát hiện chỗ động phủ này rồi.

- Hả? Đó là...

Tộc trưởng Mặc Giao tộc đi vào trong động phủ, vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, trong lòng chấn động mạnh kêu lên.

Không gian bên trong động phủ thật lớn phạm vi tới mấy chục trượng, mà ở chỗ trung tâm không gian này, rõ ràng có một đan lô thật lớn cao tới ba trượng. Ở bốn phía đan lô có tám cây trụ xích hỏa, trên hỏa trụ điêu khắc tượng Cầu Long, tám con Cầu Long há cái miệng khổng lồ nhắm ngay đan lô kia, từng đợt ráng mây đỏ từ trong đầu rồng phun ra, bao phủ trên đan lô.

Đan lô cao ba trượng, độ cao tương đương với bốn nam nhân trưởng thành đứng chồng lên nhau. Lâm Minh còn là lần đầu tiên nhìn thấy đan lô to lớn như thế, ở mặt ngoài đan lô, điêu khắc Càn Khôn đồ vuông tròn theo thuyết âm dương, bao dung vạn vật. Ở giữa Càn Khôn đồ là một đồ án Kim Ô màu đỏ.

Phù điêu trên đan lô tuy rằng thoạt nhìn có chút thô ráp, nhưng cảm thụ cẩn thận dường như lại có một loại cổ xưa, khí tức hoang sơ ập vào mặt, dường như các vật điêu khắc trên đan lô không phải là hình họa, mà là một thế giới chân thật!

Bảo vật đỉnh cấp!

Các lão quái tại đây đều là người biết giá trị hàng, gần như chỉ liếc mắt nhìn một cái, trong nháy mắt liền xác định đan lô này là một bảo bối hiếm có!

Rất có khả năng với Ma Đế năm đó cũng là vật cực kỳ quý báu!

Không thể phân rõ đan lô này rốt cuộc là cấp bậc gì, chính vì bọn họ chưa từng thấy qua bảo vật cấp bậc bậc này. Nhưng có thể xác định, đặt ở toàn bộ Thiên Diễn đại lục, tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp!

- Càn Khôn Dung Nhật lô... Quả thật là ở trong này!

Huyễn Vũ Thiếp liếc mắt nhìn đan lô một cái, ngầm dùng chân nguyên truyền âm nói với Huyễn Vô Cực.

- Ừm... Đáng tiếc là chúng ta ngay cả Phạm Thiên Long Căn đều không chiếm được, càng đừng nói Càn Khôn Dung Nhật lô này. Nếu có thể lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô, Phạm Thiên Long Căn cũng không còn trọng yếu đặc biệt nữa...

- Ha ha... Đây chính là thần lô đệ nhất của Thiên Diễn đại lục năm xưa, chúng ta thu lấy nó là không có khả năng, nhưng nếu chỉ cần lấy bảo vật bên trong nó, có lẽ có một chút cơ hội!

Càn Khôn Dung Nhật lô nói đến cùng là một cái đan lô, đương nhiên cũng có thể tính là một bảo khí công kích Hỏa hệ.

Bảo khí cấp ngang nhau, tự nhiên không có quý báu bằng thiên tài địa bảo như Phạm Thiên Long Căn.

Nhưng tính quý báu của Càn Khôn Dung Nhật lô, không đơn giản là bản thân Dung Nhật lô, mà là các đan dược và bảo vật khác vốn còn lại bên trong Dung Nhật lô, trên bản chép tay của Ma Đế cũng không có ghi lại kỹ càng tỉ mỉ cụ thể có thứ gì, nhưng không hề nghi ngờ mấy thứ này quý báu đến cực điểm.

Tùy tiện lấy ra một kiện, đều có thể dẫn tới mưa máu gió tanh ở Thiên Diễn đại lục.

Nhưng mà muốn lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô này, trước hết phải đi qua Bát Long Dao Quang trận ở chung quanh Càn Khôn Dung Nhật lô. Thế nhưng trên bản chép tay của Ma Đế, không có ghi lại làm thế nào để phá giải Bát Long Dao Quang trận.

Pháp trận trên Ma Đế dược viên còn chỉ là pháp trận phòng ngự, phá không ra cũng không sao, cùng lắm thì không chiếm được Phạm Thiên Long Căn.

Nhưng Bát Long Dao Quang trận chung quanh Càn Khôn Dung Nhật lô này thì lại chân chính là sát trận!

Một khi sai lầm, đó chính là chết!

- Ừm... Đây là...

Tộc trưởng Mặc Giao tộc nhìn thấy trên mặt đất một đống tro tàn, lập tức trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, nhìn lướt qua tộc nhân phía sau hắn, trong lòng chìm xuống, Một tiếng hét thảm vừa rồi kia, tất cả võ giả đều chạy đến chỗ động phủ này, nhưng mà Mặc Giao tộc bọn họ còn thiếu thất trưởng lão.

Như vậy, không hề nghi ngờ đống tro trên mặt đất kia, chính là thất trưởng lão của Mặc Giao tộc bọn họ...

- Lão thất...

Tộc trưởng Mặc Giao tộc đau xót trong lòng, cuối cùng chỉ là thở dài một hơi, lấy ra một cái hộp ngọc, vung tay một cái, đống tro kia liền bị chân nguyên hút lên, toàn bộ bay vào trong hộp ngọc, đóng nắp hộp ngọc thu vào Tu Di giới.

Một cường giả Mệnh Vẫn tầng một, trong nháy mắt liền ngã xuống như vậy, so với Thần Vực mà nói cường giả Mệnh Vẫn không đáng giá chút nào.

Lâm Minh khẽ lắc đầu, “người chết vì tài bảo, chim chết vì miếng ăn”, lão thất Mặc Giao tộc này không hề nghi ngờ là người thứ nhất phát hiện Càn Khôn Dung Nhật lô, thời điểm đó, ý tưởng trong lòng hắn chỉ dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra được, chính là độc chiếm làm của riêng.

Một cường giả Mệnh Vẫn tầng một, trải qua nhiều chuyện như vậy, sao có thể không lường trước được chung quanh Càn Khôn Dung Nhật lô này có thể tồn tại nguy hiểm, nhưng mà thấy lợi tối mắt, hơn phân nửa hắn biết rõ có thể có nguy hiểm, lại vẫn mạo hiểm đọ sức, kết quả liền rơi vào kết cục thi thể hài cốt biến thành tro bụi.

Một đám cường giả Mệnh Vẫn mắt nhìn Càn Khôn Dung Nhật lô, toàn bộ đều trầm ngâm suy nghĩ, có vết xe đổ làm cho bọn họ không thể không cẩn thận.

Lâm Minh đứng ở trong đội ngũ, sưu tầm trong trí nhớ không trọn vẹn hắn nhận được.

Trong mảnh nhỏ linh hồn thứ hai của Ma Đế, trí nhớ về Càn Khôn

Dung Nhật lô thật sự ít đến đáng thương, hắn chỉ mơ hồ nhớ là trong Ma Thần đế cung có một cái lò là trọng bảo, nhưng mà đến tột cùng cái lò này ở nơi nào, thậm chí tên đầy đủ gọi là gì, hắn đều nhớ không được.

Tuy nhiên Bát Long Dao Quang trận xung quanh cái lò này, Lâm Minh đúng là tìm được chút trí nhớ mơ hồ, nhưng nếu chỉ bằng vào chút trí nhớ này mà muốn phá giải Bát Long Dao Quang trận, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Minh không kìm được nhìn ra ngoài động phủ, liền thấy thời điểm này, ở Ma Đế dược viên cũng không có một người nào, mọi người đều tụ tập ở phụ cận Càn Khôn Dung Nhật lô. Lúc này Lâm Minh liền có một loại xúc động lặng lẽ đi mở ra pháp trận của Ma Đế dược viên, nhưng mà ngẫm nghĩ lại vẫn là cố đè ép ý niệm trong đầu này xuống, trận pháp thượng cổ kia cách nơi này quá gần, hơn nữa mở ra động tĩnh cũng không nhỏ, không có khả năng giấu được các lão quái Mệnh Vẫn này.

Trong đầu Lâm Minh không ngừng thôi diễn các loại khả năng, cuối cùng bất đắc dĩ... Phải phủ quyết.

Đúng lúc này, một trưởng lão của Nam Hải Ma Vực, phóng ra một thi vệ chỉ vào Càn Khôn Dung Nhật lô, ra lệnh cho thi vệ:

- Đi!

Thi vệ kia dáng thẳng tắp, hai mắt lấp lóe ánh sáng đỏ, không sợ chết đi tới gần Càn Khôn Dung Nhật lô, càng tới gần đan lô này độ nóng càng cao, khi đến cách còn mười trượng, dường như nó đặt mình ở trong hỏa lò, sóng nhiệt hừng hực ập vào trên thân thi vệ, phát ra tiếng vang “xùy xùy...”.

Lần này, mọi người đều thấy rõ ràng, cũng biết vị trưởng lão Mặc Giao tộc trước đó là chết như thế nào.

- Hắc hắc...

Một trưởng lão Mệnh Vẫn của tông môn nhỏ bật cười tự giễu, rồi xoay người đi. Hắn đã nhìn ra, Bát Long Dao Quang trận này so ra còn khủng bố hơn trận pháp cổ bao phủ Phạm Thiên Long Căn kia. Hắn rất có tự mình hiểu lấy mình, dù sao đan lô cũng không tới phần hắn, hắn cũng không dại đến mức vô giúp vui, vạn nhất bị dư ba của luồng sáng đỏ đó đánh trúng, vậy thì chết oan chết uổng vô ích.

Theo trưởng lão Mệnh Vẫn này rời đi, lại có mấy trưởng lão tông môn nhỏ hơi do dự một chút, rồi cũng lặng yên lui ra ngoài.

Bọn họ lại bắt đầu dọc theo dòng sông tìm kiếm dược thảo, tuy rằng sau nhiều lần càn quét, dược thảo lọt lưới đã ít đến đáng thương, tuy nhiên có chút ít còn hơn không, có thể tìm được một cây là có vốn một cây, mặc dù có hơi hạ thấp giá trị con người, nhưng tài nguyên của bọn họ tông môn không thể so với tông môn ngũ phẩm, so với Thần Hoàng đảo cũng kém khá xa, tự nhiên phải tính toán chi ly một chút.

Sau khi mấy trưởng lão tông môn nhỏ rời đi, Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng còn đứng ở trước mặt Càn Khôn Dung Nhật lô, hiển nhiên đang nghĩ cách lấy Càn Khôn Dung Nhật lô này.

Nam Duẫn Vương không kìm được liếc mắt nhìn Huyễn Vô Cực một cái.

Huyễn Vô Cực đang nhắm mắt, một bộ dáng mặc cho ngươi muốn làm gì thì làm.

Nam Duẫn Vương không kìm nổi nói:

- Huyễn lão tặc! Không phải nói với ta, trước đây ngươi không biết nơi này chứ!

Huyễn Vô Cực mở to mắt, không nhanh không chậm nói:

- Lão phu tự nhiên biết nơi này, tuy nhiên lão phu còn có điểm tự mình hiểu lấy mình! Nam Duẫn! Khuyên ngươi một câu, nếu không muốn chết tốt nhất đừng có ý chạm tới Càn Khôn Dung Nhật lô này! Lòng tham không biết bao nhiêu cho đủ! Cái lò này, cho dù là cường giả phong hoàng tới đây, cũng bất lực!

Huyễn Vô Cực khó có nói ra một câu lời nói thật, đương nhiên hắn không phải lo lắng cho Nam Duẫn Vương, mà bởi vì thời gian sau còn trông cậy vào đám người Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng liên thủ cùng hắn phá trận. Nếu Nam Duẫn Vương bị chết ở trong này, chỉ sợ cổ trận dược viên này thật sự một trăm năm cũng không phá ra được.

- Thì ra vật này kêu là Càn Khôn Dung Nhật lô!

Nam Duẫn Vương liếm liếm môi nói, trong ánh mắt như trước lộ ra vẻ tham lam và không cam lòng. Tuy rằng trong lòng hiểu rõ lời nói của Huyễn Vô Cực hơn phân nửa là sự thật, nhưng nhìn thấy chí bảo ở trước mắt, người có thể không chút động tâm thật sự không nhiều lắm.

Qua thời gian một nén nhang, lại có một lão quái Mệnh Vẫn thả ra con rối, thật cẩn thận đến gần Càn Khôn Dung Nhật lô, kết quả lại là “xoạt” một tiếng, con rối thứ hai cũng bị thiêu hủy.

Hai lần thử, mọi người cũng phát hiện quy luật của Bát Long Dao Quang trận này, chỉ cần không đặt chân lên bãi đá chỗ Bát Long Dao Quang trận, sẽ không bị luồng sáng đỏ kia công kích.

Đúng lúc này, Bạch Mi phương trượng đột nhiên ngâm một tiếng, thu hồi thiền trượng trong bàn tay, cởi áo cà sa, một mình một người chậm rãi đi tới hướng Càn Khôn Dung Nhật lô.

Mọi người trông thấy một màn như vậy đều là ánh mắt co rụt lại. Dưới tình huống đã sáng tỏ như thế, Bạch Mi phương trượng vẫn còn quyết định ra tay, tất nhiên có chỗ dựa vào.

Huyễn Vô Cực lại cảnh giác đứng lên, mở to hai mắt, vốn hai tay chắp sau lưng cũng buông xuống, lộ vẻ mặt nghi hoặc và đề phòng.

Chương 493: Ánh sáng đỏ khủng bố

Đương nhiên Huyễn Vô Cực cũng muốn chiếm được bảo vật Càn Khôn Dung Nhật lô, nhưng mà trên bản chép tay của Ma Đế không có ghi lại chút gì về Bát Long Dao Quang trận chung quanh Càn Khôn Dung Nhật lô. Huyễn Vô Cực cũng chỉ phải áp chế lòng tham trong lòng. Vốn trước đây hắn định lợi dụng Càn Khôn Dung Nhật lô này lừa gạt những người khác, nhưng hiện tại phá trận lấy Phạm Thiên Long Căn thất bại, Huyễn Vô Cực cũng chỉ đành buông bỏ ý niệm mê người này trong đầu.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy Bạch Mi phương trượng dưới tình huống như vậy mà vẫn đi tới gần Càn Khôn Dung Nhật lô, Huyễn Vô Cực lại bắt đầu cảnh giác lên.

Nếu ai cũng không chiếm được bảo vật Càn Khôn Dung Nhật lô, thì không có gì để nói, nhưng nếu Bạch Mi có biện pháp mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô, bảo vật xuất thế, thì hắn nhất định phải đoạt lấy! Dù sao bảo vật nơi này chưa chắc đã kém hơn so với Phạm Thiên Long Căn!

Bạch Mi đi rất chậm, mỗi một bước bước xuống, đều phải chờ ước chừng thời gian mười hơi thở mới bước ra bước kế tiếp. Cùng lúc đó, chân nguyên toàn thân lão cũng vận dụng đến cực hạn, ở chung quanh thân thể lão hình thành một vầng sáng vàng chói mắt, ẩn ẩn có phạn ấn lưu chuyển trên vầng sáng vàng này, đây là Kim Cương Hộ Thể, bí pháp hộ thân của Phật môn.

Võ công của Phật đạo tâm tính cứng cỏi, phòng ngự rất mạnh, mà về mặt công kích thì tương đối yếu một ít. Lúc này Bạch Mi phương trượng, chính là phát huy đến cực hạn công pháp phòng ngự của Phật môn.

Phòng ngự như thế, có khả năng chống lại luồng sáng màu đỏ kia không?

Trong lòng mọi người không khỏi có nghi vấn này! Năm đó trưởng lão Ma Thần đế cung đều là cường giả phong hoàng, Bát Long Dao

Quang trận này hẳn là có thể thương đến cường giả phong hoàng mới đúng.

Nhưng mà dù sao đã qua mấy vạn năm, khẳng định uy lực của Bát Long Dao Quang trận sẽ suy yếu trên diện rộng, loại luồng sáng màu đỏ này vị tất còn khủng bố như nhìn qua nó như vậy.

Bạch Mi phương trượng đi thẳng đến bãi đá cách chỗ trụ bàn long một xích mới ngừng lại, tiến lên trước một bước, sẽ lọt vào công kích của Bát Long Dao Quang trận.

Bạch Mi phương trượng ở tại chỗ nhắm mắt minh thần, cẩn thận cảm nhận năng lượng lưu động trong trận pháp. Sau một lát, lão đột nhiên mở to mắt, đánh ra một bàn tay to về phía trước.

“Minh Phật Đại Thủ ấn!”.

Theo một tiếng nổ ầm, ở phía sau Bạch Mi phương trượng, hình thành một hư ảnh đại phật màu vàng, đại phật vươn ra một bàn tay màu vàng thật lớn, đánh tới Càn Khôn Dung Nhật lô phía trước.

Thấy một màn như vậy, Huyễn Vô Cực đột nhiên biến sắc.

Minh Phật Đại Thủ ấn! Đây là một trong thần thông đỉnh cấp trong thần công đệ nhất Đại Thiện kinh của Đại Thiện tự, vừa khó học vừa khó tinh thâm, nhưng nếu tu luyện thành uy lực thật lớn. Được xưng là Đại Thủ ấn vừa ra có thể lật sông đảo biển, nắm trong tay càn khôn, hái trăng sao trên trời.

“Lão con lừa ngốc này thật giảo hoạt!”. Huyễn Vô Cực mắng thầm một câu. Hiển nhiên Bạch Mi đã phát hiện, chỉ cần đặt chân lên bãi đá chỗ trụ bàn long sẽ lọt vào công kích của Bát Long Dao Quang trận, như vậy lão không đặt chân lên bãi đá, dùng bí pháp cách không lấy vật của Phật môn, vậy sẽ vô sự!

“Nếu lão con lừa ngốc này tu luyện Minh Phật Đại Thủ ấn đến cảnh giới viên mãn, nói không chừng thật sự có thể lay chuyển Càn Khôn Dung Nhật lô này!”.

Huyễn Vô Cực liên tiếp biến đổi sắc mặt, nếu Bạch Mi không lấy được bảo vật, tự nhiên cũng không có chuyện gì, nếu thật sự lão lấy vào tay, như vậy nên làm gì bây giờ?

Phạm Thiên Long Căn còn không có thấy mặt, nếu lúc này trở mặt, chẳng khác nào vứt bỏ Phạm Thiên Long Căn, nhưng để mặc cho lão Bạch Mi này thu lấy bảo vật, cũng không được! Dù sao cũng chưa chắc chắn, có lấy được Phạm Thiên Long Căn hay không còn là một ẩn số chưa biết, mà bảo vật này đã sắp tới tay rồi.

Nếu là thiên tài địa bảo, như vậy giá trị không cần phải nói, độ quý hiếm của nó vị tất ở dưới Phạm Thiên Long Căn.

Nếu là bảo khí có tính công kích hoặc tính phòng ngự. Như vậy tuy rằng giá trị hơi thấp một chút, nhưng loại đồ vật này lại có thể ở trong khoảng thời gian ngắn tăng lên thực lực thật to, giúp Bạch Mi trong tương lai trong quá trình tranh đoạt Phạm Thiên Long Căn chiếm ưu thế thật lớn.

Tuy rằng Huyễn Vô Cực tâm tư cẩn mật, nhưng ở tình huống phức tạp lúc này, trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ ra đối sách vẹn toàn.

Mà đúng lúc này, hư ảnh ánh sáng vàng của Minh Phật Đại Thủ ấn đã vỗ thật mạnh trên Càn Khôn Dung Nhật lô. Tuy Bạch Mi không có tu luyện Minh Phật Đại Thủ ấn đến cảnh giới viên mãn, nhưng cũng có thể ở trong phạm vi ngàn trượng dễ dàng bóp nát một ngọn núi!

Mà lần này, khoảng cách giữa Bạch Mi và Càn Khôn Dung Nhật lô chỉ có bốn năm trượng xa, ở khoảng cách gần như vậy thi triển ra Minh Phật Đại Thủ ấn, uy lực của nó có thể nghĩ mà biết! Nếu không phải Càn Khôn Dung Nhật lô, mà là đan lô địa giai bình thường, dưới một trảo này của Bạch Mi có thể sẽ trở thành đống sắt vụn!

Đại Thủ ấn màu vàng chụp lấy Càn Khôn Dung Nhật lô, dùng sức kéo về hướng phía trước, định nắm lên toàn bộ cả cái lò!

“Hừ! Nằm mơ đi!”. Huyễn Vô Cực cười lạnh trong lòng: “Lão con lừa ngốc này quá tham lam mà! Càn Khôn Dung Nhật lô há là ngươi có thể thu lấy, không ngờ muốn ôm gọn, thật đúng là lòng tham không đáy!".

Quả nhiên một trảo này chụp xuống, Càn Khôn Dung Nhật lô không nhúc nhích tí nào, ngược lại sắc mặt Bạch Mi đỏ bừng, hiển nhiên là phản ứng do đột ngột dùng quá sức.

Bạch Mi nhíu mày, lui mà cầu tiếp theo, một tay chụp vào cái nắp của Càn Khôn Dung Nhật lô!

Càn Khôn Dung Nhật lô ba chân hai tai, cái nắp có hình tròn, mặt trên đồng dạng khắc đồ án Kim Ô. Bạch Mi vừa chụp xuống một trảo, chỉ nghe "keng" một tiếng, giống như tiếng chuông thần vang lên ngân nga thanh thót, cái nắp lô kia thoạt nhìn vô cùng trầm trọng đúng là chỉ chấn động một chút như vậy!

Tuy rằng chỉ là chấn động cực kỳ rất nhỏ, nhưng mà cũng đủ để cho mọi người ở đây biến sắc!

Lay chuyển rồi!

Trước đó, đại năng khắp nơi xuất ra hết chiêu thức công kích trận pháp cổ phòng ngự bao phủ Phạm Thiên Long Căn, nhưng cũng không thu được mảy may hiệu quả, vì thế đã trở thành một loại ấn tượng ở trong lòng mọi người, dường như mọi thứ trong Ma Thần đế cung này là không thể lay chuyển!

Mà lần này, Bạch Mi lại lay chuyển được cái nắp của Càn Khôn Dung Nhật lô, khiến mọi người lập tức thấy được hy vọng.

Bạch Mi thấy một màn như vậy, trong mắt chợt lóe sáng, vận chuyển Đại Thiện kinh tới cực hạn, khung xương trong cơ thể phát ra tiếng nổ "bùm bùm đùng đùng" vang dội.

- Lên cho ta!

Bạch Mi hét lớn một tiếng, trên trán nổi gân xanh, khoảnh khắc đó dường như Đại Thủ ấn màu vàng ngưng tụ hóa thành thực chất, mạnh mẽ chộp vào trên nắp Càn Khôn Dung Nhật lô, nhấc mạnh tới phía trước!

“Grào…”.

Ở khoảnh khắc cái nắp lô lay chuyển kia, Càn Khôn Dung Nhật lô đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm, thẳng hướng lên trời cao, tiếp theo liền hóa thành sấm rền cuồn cuộn vang vọng khắp thiên địa trong đó, tiếp theo một uy áp khổng lồ phủ chụp xuống dưới, tất cả đại năng Mệnh Vẫn bị uy áp này đè ép, đều trong lòng vô cùng hồi hộp!

Trong nháy mắt đó, bọn họ cảm nhận được khí tức man hoang cực lớn từ trong Càn Khôn Dung Nhật lô lao ra, dường như trong Càn Khôn Dung Nhật lô này ẩn chứa một thế giới rộng lớn, mà cái nắp lô này chính là cánh cửa đi vào thế giới rộng lớn kia, trong đó chứa đựng huyền bí vô hạn.

Ở trong nháy mắt cái nắp lô nhấc lên, hai luồng sáng một đỏ một lam bắn ra chói mắt, cùng với từng tràng tiếng long ngâm, hóa thành hai đoàn sáng đỏ lam bằng cỡ nắm tay, xoay tròn trên không trung.

- Này? Đó là thứ gì!

Nhìn thấy hai đoàn sáng đỏ lam này, tim của mọi người ở đây trong nháy mắt đều thót lên, chăm chú nhìn, trong vầng sáng đỏ dường như là bao bọc một lọ chất lỏng màu đỏ sền sệt, giống như máu.

Có thể tồn tại trong Càn Khôn Dung Nhật lô này mấy vạn năm mà không bị nướng thành máu khô, phẩm chất của nó có thể nghĩ mà biết!

Mà trong vầng sáng lam kia, thì bao bọc một viên đan dược màu lam, từ viên đan dược truyền ra từng đợt khí băng hàn, rất khó tưởng tượng, ở trong hỏa lò nóng cháy như thể mà lại có vật băng hàn như vậy.

“Chẳng lẽ là…”.

Vài trưởng lão Mệnh Vẫn có lối suy nghĩ mẫn tuệ sâu sắc trong nháy mắt ý thức được điều gì, băng hàn này, khí tức cổ xưa này, có cảm giác dường như cất chứa năm tháng mấy vạn năm trôi qua, có tám chín phần tương tự với Phạm Thiên Long Căn!

Hay là, đan dược màu lam này chính là dược vật dùng Phạm Thiên Long Căn luyện chế thành!?

Phạm Thiên Long Căn đã nghịch thiên như thế, nếu cộng thêm một ít thiên tài địa bảo, luyện chế thành đan dược, như vậy ăn vào nó hiệu quả sẽ như thế nào?

Có phải hay không có thể trực tiếp hoàn thành tẩy tủy, thậm chí trực tiếp vượt qua một tầng Mệnh Vẫn? Từ đó, tu luyện tiếp mấy trăm năm, thành tựu cường giả phong hoàng!

Ý thức được điều này, tâm tư mọi người đều nóng cháy như thiêu như đốt. Nếu nói Phạm Thiên Long Căn làm cho bọn họ tha thiết ước mơ, như vậy Càn Khôn Dung Nhật lô này sẽ làm cho bọn họ điên cuồng đến mất hết lý trí!

Vài trưởng lão Mệnh Vẫn không kìm nổi tiến lên trước vài bước, mà ở phương thế lực của Đại Thiện tự, một nhà sư đầu to nhảy vọt ra, cả người xương cốt nổ vang “bùm bùm đùng đùng”, ở phía sau hắn cũng xuất hiện một hư ảnh đại phật màu vàng, chỉ là có vẻ mơ hồ rất nhiều so với hư ảnh phía sau Bạch Mi phương trượng.

- Sư huynh! Ta đến trợ giúp huynh!

Trên mặt nhà sư đầu to hiện lên vẻ tham lam điên cuồng, hai tay đẩy ngang ra, một cái Đại Thủ ấn màu vàng chộp tới hai kỳ vật một đỏ một lam!

Nhưng mà đúng lúc này, đột ngột sinh ra dị biến!

Ở trên bãi đá, tám cây trụ bàn long dường như đột nhiên chấn động một chút, tiếp theo bắn thẳng ra mấy luồng sáng!

“Vù vù vù!”.

Luồng sáng màu đỏ, tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng, Bạch Mi biến sắc, thân mình bật lui nhanh ra ngoài. Cùng lúc đó, lão tung một chưởng đánh ra thật mạnh xuống phía dưới, Minh Phật Đại Thủ ấn đụng độ với một luồng sáng, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, Minh Phật Đại Thủ ấn đã đến gần cảnh giới viên mãn bị luồng sáng xỏ xuyên qua!

- A a a...

Bạch Mi rống to một tràng, thân thể xương cốt biến hình vặn vẹo kỳ dị, ở giữa không trung làm ra một động tác khó tin, luồng sáng kia cuối cùng bay sát sườn phải Bạch Mi bắn ra ngoài, thần công Kim Cương Hộ Thể bí pháp Phật môn của lão, trong nháy mắt vỡ nát, dưới sườn bên phải Bạch Mi cháy nám!

Nhưng mà những người khác lại không có loại tu vi của Bạch Mi này, đối mặt với luồng sáng cấp tốc phóng tới, bọn họ hoàn toàn bất lực!

Nhà sư đầu to kia vốn định hiệp trợ Bạch Mi thu lấy bảo vật, đầu hắn bị luồng sáng xuyên thẳng qua!

Chỉ nghe “xích” một tiếng vang nhỏ, nửa thân trên của nhà sư đầu to hóa thành tro bụi, chỉ còn lại có hai cái chân béo cắm trên mặt đất.

Mà còn có mấy luồng sáng, trong đó hai luồng sáng không hề sai lệch quét qua mấy cường giả Mệnh Vẫn cách Càn Khôn Dung Nhật lô gần nhất, không có bất kỳ trì hoãn, mấy người này ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp, trực tiếp hóa thành tro tàn!

Thời gian chỉ trong một cái nháy mắt, bốn cường giả Mệnh Vẫn chết bất đắc kỳ tử, còn Bạch Mi phương trượng đạt tới Mệnh Vẫn tầng ba, lực phòng ngự có một không hai toàn trường, bản thân bị trọng thương!

Ầm!

Bạch Mi phương trượng ngã thật mạnh trên mặt đất, thân mình bên phải cháy đen, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn xuống như mưa.

Lão run lẩy bẩy từ trong Tu Di giới lấy ra một viên thuốc, nuốt vào, nhờ thế trên mặt mới xuất hiện vài phần hồng nhuận.

Thấy một màn này, trưởng lão toàn trường lặng ngắt như tờ, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Vừa rồi, nếu bọn họ cũng lòng tham thúc giục, mà theo bản năng tới gần vài bước, chính là kết cục y như thế!

Quá khủng bố!

Chương 494: Mở ra cổ trận

Ngay cả Bạch Mi phương trượng đại năng Mệnh Vẫn tầng ba tu luyện thần công Phật môn bậc này, đều suýt nữa chết thảm, nếu đổi là bọn họ không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Bảo vật không có phúc để hưởng, dù có giá trị bao nhiêu cũng là lâu đài xây trên cát.

Đã có trưởng lão Mệnh Vẫn bắt đầu thối lui hướng cửa động, động phủ này thật sự quá nguy hiểm, nếu không cẩn thận một chút có một luồng sáng đỏ không có mắt, bay vào giữa đám người, như vậy đúng thật là sống chết do trời định! Cái mạng nhỏ của họ không chịu nổi giày vò như vậy. Huống chi, không ít người trong bọn họ đều là trụ cột trong môn phái, nếu ngã xuống ở trong này, thì tông môn bọn họ tổn thất lớn rồi.

Vì thế, mười mấy trưởng lão Mệnh Vẫn, nhao nhao rời khỏi động phủ, bọn họ đã hạ quyết tâm, cho dù bảo vật kia ăn vào có thể phi thăng, trường sinh bất lão, bọn họ cũng quyết định không đụng tới!

Ngay cả Huyễn Vô Cực, cũng bình tĩnh thối lui đến chỗ cửa động, hắn tu luyện chính là ma công, lực công kích cường đại, nhưng lực phòng ngự không tốt lắm, vừa rồi luồng sáng màu đỏ kia nếu như bắn về phía hắn, hắn cũng không dám cam đoan có thể ngăn chống được!

Nam Duẫn Vương do dự một chút, cũng lui lại mấy bước, nhưng đúng là vẫn còn không bỏ được ra cửa động.

Hắn rất muốn viên linh đan luyện chế từ Phạm Thiên Long Căn kia, chỉ cần lấy được viên linh đan, thì vượt qua Quỷ Môn quan Mệnh Vẫn này cũng không khó!

Bát Long Dao Quang trận cố nhiên đáng sợ, nhưng độ Mệnh Vẫn gặp mệnh kiếp còn đáng sợ hơn?

Cảnh giới Mệnh Vẫn thật sự là giày vò và khảo nghiệm tâm lý thật lớn đối với võ giả, vượt qua thì phong hoàng xưng đế, có thọ mệnh tới vạn năm, còn không vượt qua thì bị hủy diệt nát tan thành bụi, hóa thành hư ảo.

Nam Duẫn Vương có dã tâm rất lớn, đa số trưởng lão ở đây thật ra đều đã chuẩn bị sẵn ở cảnh giới Mệnh Vẫn tan xác chết đi, nhưng Nam Duẫn Vương lại không cam lòng!

Nếu không muốn đối mặt với xác suất thất bại khi độ Mệnh Vẫn khiến người ta khiếp sợ kia, thì hiện tại chỉ phải đối mặt với luồng sáng màu đỏ khủng bố của Bát Long Dao Quang trận này!

Phạm Thiên Long Căn cố nhiên an toàn, nhưng trận pháp bao phủ Phạm Thiên Long Căn rất chắc chắn, tiếp tục công kích cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể phá mở.

So sánh mà nói, Càn Khôn Dung Nhật lô tuy rằng nguy hiểm, nhưng ít ra thấy được bảo vật xuất hiện, luôn có một điểm hy vọng!

Ở thời điểm rất nhiều trưởng lão lục tục rời khỏi động phủ, Lâm Minh vẫn đứng ở trong một góc không bắt mắt trong động phủ, tĩnh tâm chăm chú nhìn Bát Long Dao Quang trận.

Hắn đã tìm hiểu ra một ít môn đạo, tỷ như vị trí hắn đứng hiện giờ cũng chính là một trong thành quả hắn tìm hiểu được.

Vị trí này rất có đạo lý, Bát Long Dao Quang trận chỉ chủ động công kích kẻ xâm lấn trong phạm vi cách Càn Khôn Dung Nhật lô mười trượng, còn khoảng cách xa hơn là mức công kích tối đa của luồng sáng. Mà ở chỗ góc Lâm Minh này, vừa lúc là góc chết công kích của luồng sáng, chỉ cần hắn không nhúc nhích thì sẽ không bị luồng sáng màu đỏ công kích.

Trong mảnh nhỏ linh hồn thứ hai của Ma Đế, trí nhớ không trọn vẹn về Bát Long Dao Quang trận, không ngừng xác minh lẫn nhau với tri thức trận pháp cổ sẵn có trong đầu Lâm Minh, chỗ thiếu sót trong trí nhớ do Lâm Minh tự mình thôi diễn, hắn tự tin, không cần tới thời gian một khắc, hắn có thể phá vỡ Bát Long Dao Quang trận.

Nhưng kỳ thật Lâm Minh cũng biết, cho dù phá trận cũng vô dụng, hắn cũng không có tu vi bằng Bạch Mi phương trượng, dựa một chút thực lực của hắn, cho dù đi tới trước mặt Càn Khôn Dung Nhật lô, hắn cũng không thể mở ra cái nắp đóng ở trên Càn Khôn Dung Nhật lô.

Mặc kệ hy vọng xa vời cỡ nào, ý tưởng của Lâm Minh là, trước cứ tìm hiểu cho rõ rồi tính sau, không chừng có lúc nào đó sẽ dùng tới.

Nói đến cùng, cho dù không nhằm vào bảo vật bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh cũng có thể sử dụng Bát Long Dao Quang trận để hộ thân.

Nếu Huyễn Vô Cực đuổi giết mình, hắn là có thể trốn vào Bát Long Dao Quang trận.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh liếc mắt nhìn Huyễn Vô Cực một cái, sau khi quan sát vị trí Huyễn Vô Cực đứng, đột nhiên hắn vừa động trong lòng.

Huyễn Vô Cực hiện tại đứng ở ngoài động phủ, có lẽ có thể...

Trước đó Lâm Minh cũng từng nghĩ tới loại biện pháp này, nhưng mà lúc ấy toàn bộ đám người Huyễn Vô Cực đều tụ tập ở chung quanh Phạm Thiên Long Căn, Lâm Minh vốn không có cơ hội xuống tay.

Nhưng hiện tại, lực chú ý của mọi người đã phân tán ra, ba đầu sỏ Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng đều tập trung lực chú ý vào Càn Khôn Dung Nhật lô.

Liên tưởng đến Truyền Tống trận bị chính mình động tay động chân, trong đầu Lâm Minh nảy sinh một ý niệm điên cuồng...

Chuyến đi Ma Thần đế cung vốn có gần ba mươi lão quái Mệnh Vẫn, hiện chỉ còn lại có hai mươi người, các lão quái chết đi đều là nhân vật danh chấn một phương, nhắc tới tên của họ, thường

thường là sự kính ngưỡng của môn nhân, là nỗi khiếp sợ của địch nhân.

Nhưng mà tồn tại loại cấp bậc này, ở trong Ma Thần đế cung, bọn họ từ sống đến chết lại chỉ là chuyện trong nháy mắt, không có bất kỳ sức phản kháng.

Lúc này ở ngoài động phủ, một số trưởng lão may mắn còn sống, có người chọn một chỗ bắt đầu ngồi xuống điều tức, có người hiểu biết về trận pháp thì tiếp tục đi nghiên cứu đại trận thượng cổ bao phủ Phạm Thiên Long Căn kia, còn có người bối cảnh thảm đạm, lại bắt đầu siêng năng dọc theo bờ sông tìm dược thảo, y hệt như lão ông cần cù hái dược thảo bình thường.

Tình trạng này kéo dài một hai canh giờ, những người tìm dược thảo ở bờ sông kia, đúng thật là ngay cả rau dại đều không đào được, lúc này mới phẫn nộ thu tay lại, đều tự tìm chỗ ngồi xuống điều tức.

Nhưng những người nghiên cứu trận pháp cổ, thì vẫn không chịu buông bỏ, như trước vây quanh dược viên cổ trận nghiên đông cứu tây, thỉnh thoảng dường như phát hiện điều gì, bộ dáng làm như bừng tỉnh hiểu ra, mà những người khác thì lập tức chạy tới nhao nhao hỏi có phát hiện gì.

Tiếp sau đó, lão nhân có “lĩnh ngộ” kia sẽ đầy mặt vẻ đắc ý, rung đùi vui vẻ nói ra những gì mình vừa mới “tìm hiểu” ra, khoe khoang với những người khác một phen.

Những người khác nghe xong, có người như có điều hiểu được, tiếp theo chính là một phen khen tặng tán thưởng. Mỗi khi có thời điểm này, trước hết lão quái kia trình bày ý kiến, chính là một bộ dáng cực kỳ hưởng thụ. Đương nhiên, cũng có đôi khi sẽ dẫn tới một vài người tranh luận phản đối kịch liệt. Thời điểm này, mỗi người bằng vào tri thức, tranh cãi trời đất u ám.

Có đôi khi, để chứng thực, thậm chí những lão quái này từng người lấy ra trận bàn, trận kỳ, bày ra. Đương nhiên, bất kể bọn họ cố gắng cách nào, trận pháp thượng cổ này cũng hề nhúc nhích mảy may nào.

Kỳ thật, những lão già này cũng không hy vọng mình thật sự có thể phá mở đại trận thượng cổ, mà chỉ muốn từ trong đại trận thượng cổ hiểu được chút gì đó, bổ sung trong hệ thống trận pháp của mình. So với hệ thống trận pháp của Thiên Diễn đại lục hiện có mà nói, trận pháp cổ này không thể nghi ngờ còn cường đại hơn.

Nếu thật sự có thể lĩnh ngộ một phần nhỏ trong đó, vậy cũng đủ bọn họ hưởng thụ cả đời.

Không biết từ khi nào một thanh niên trà trộn vào trong đàm luận trận pháp chung với các lão quái vật, bắt đầu mò mẫm tìm hiểu trận pháp.

- Tiểu quỷ! Ngươi tới nơi này làm gì, đừng làm vướng bận lão phu!

Một lão nhân tóc bạc cầm trong tay cây bút vẽ trận, nhìn thấy Lâm Minh lúc ẩn lúc hiện ở bên cạnh, lão bất mãn nói.

Tìm hiểu trận pháp cần tĩnh tâm, ở trong mắt lão nhân này, Lâm Minh đi qua lại làm phân tán suy nghĩ của lão.

Lâm Minh thật áy náy cười, chắp tay nói:. truyện tiên hiệp hay

- Vãn bối chỉ là tùy tiện nhìn xem!

- Hừ! Ngươi có thể nhìn ra cái gì, trận pháp này dù là lão phu đến tìm hiểu, cũng có rất nhiều chỗ khó hiểu. Ngươi đừng ở chỗ này làm vướng bận rối trí lão phu tìm hiểu trận văn!

- Dạ! Vãn bối rời đi ngay!

Lâm Minh liên tục dạ dạ, mặt cười làm lành rời đi. Mà lúc hắn đi lại thuận tay sờ soạng trên một đạo trận phù. Lưu lại một cái kết cấu nho nhỏ trên trận phù không để lộ chút dấu vết bị biến đổi, mặt ngoài không nhìn ra bất kỳ điểm khác thường, chỉ là phương thức lưu động năng lượng đã xảy ra biến hóa. Nếu không hiểu biết thấu triệt về trận lý của trận pháp cổ thì dứt khoát không nhìn ra điểm khác nhau trong đó.

- Tiểu quỷ! Đừng ở chỗ này sờ loạn!

Lão nhân tóc bạc rõ ràng không có nhìn Lâm Minh, nhưng lại chú ý tới động tác nhỏ không đáng kể của Lâm Minh này, điều này làm cho Lâm Minh co rụt cổ, thầm nghĩ trong lòng: “Lão già này thật nhạy cảm, may mà lão không hiểu trận lý của trận pháp cổ, nếu không ta làm chút tay chân không có khả năng qua mắt được bọn họ!”.

Lâm Minh nhẹ thở một hơi, thầm hô may mắn: “Đây là trận phù thứ ba...”.

Nhìn thoáng qua hướng động phủ Càn Khôn Dung Nhật lô, Huyễn Vô Cực đã ngồi điều tức trên một tảng đá cách cửa động hai mươi trượng.

Tuy rằng hắn đang ở trạng thái nhắm mắt minh thần, nhưng kỳ thật từ đầu đến cuối hắn luôn phân ra một tia thần thức liên hệ ở trên trận pháp thượng cổ bao phủ Phạm Thiên Long Căn.

Tuy nhiên, chung quanh trận pháp thượng cổ có không ít lão già tự nhận là Tông Sư trận đạo đang nghiên cứu tới nghiên cứu lui, nhiều thêm một tên Lâm Minh không bắt mắt.

“Kế tiếp... Trận phù thứ tư”. Lâm Minh yên lặng đi đến chỗ trận phù thứ tư.

Lúc này, ở trong động phủ, nhà sư Bạch Mi vừa mới khôi phục lại, cũng không biết lão dùng kỳ dược gì, chỉ trong chốc lát, dưới sườn phải của lão đã mọc ra lớp thịt mới đỏ hồng, trừ sắc mặt lão còn hơi tái nhợt, xem ra cũng không đáng ngại nữa.

Hiển nhiên, nhà sư Bạch Mi vẫn chưa từ bỏ ý định đối với Càn Khôn Dung Nhật lô.

Lâm Minh liên tục mở ra chín trận phù, trong đầu đang thôi diễn một khi cổ trận mở ra sẽ phát sinh chuyện gì.

Cổ trận mở ra có một quá trình ngắn ngủi, chút thời gian đó cũng đủ để Huyễn Vô Cực phát hiện, đồng thời trong nháy mắt vọt tới bên cạnh cổ trận, mà Nam Duẫn Vương và nhà sư Bạch Mi thì không được, hai người bọn họ còn đang ở bên trong động phủ, chuyên chú với Càn Khôn Dung Nhật lô kia.

Nếu không xảy ra điều gì bất ngờ, sau khi cổ trận mở ra, Phạm Thiên Long Căn sẽ rơi vào tay Huyễn Vô Cực.

Hiện tại trừ Huyễn Vô Cực và vài người, những người khác đều nghĩ rằng Ma Thần đế cung này đã hoàn toàn bị phong kín.

Nếu nhà sư Bạch Mi hoặc là Nam Duẫn Vương cướp được bảo vật, như vậy nhất định sẽ có một trận đại chiến. Hai người bọn họ không đường nào để trốn, chỉ có thể dựa vào thực lực nói chuyện, cuối cùng phải dựa theo thực lực phân phối bảo vật.

Kể từ đó, Lâm Minh không chiếm được mảy may ưu đãi, còn có thể bị cuốn vào trong dư ba của trận chiến.

Nhưng mà... Huyễn Vô Cực thì khác, Huyễn Vô Cực biết được một chỗ Truyền Tống trận rời đi Ma Thần đế cung...

“Trận phù thứ mười”.

Sau khi Lâm Minh mở ra trận phù thứ mười, cố ý dừng lại một lúc lâu. Tuy rằng hành động của hắn hiện tại hoàn toàn không dẫn tới chú ý của bất luận kẻ nào, tuy nhiên hắn vẫn theo nguyên tắc cẩn thận tốt nhất, dừng lại đi ra ngoài dọc theo bờ sông một vòng, thuận tiện quan sát một chút tình huống trong động phủ Càn Khôn Dung Nhật lô.

Ước chừng sau một khắc, Lâm Minh tiếp tục mở ra từng trận phù còn lại...

Mãi cho đến trận phù thứ ba mươi sáu mở ra, pháp trận thượng cổ vốn đang yên tĩnh, đột nhiên phát ra ánh sáng trắng mênh mông...

Chương 495: Khoảng cách mười dặm

- Hả?

Nhìn cảnh này, những đại sư trận đạo vây quanh trận pháp thượng cổ đều thầm kinh hãi!

Mọi người liền xôn xao, Huyễn Vô Cực vốn ngồi trên bàn đá cũng lập tức mở mắt, ánh mắt nhanh như chớp nhìn về phía màn phòng hộ cổ trận rung động.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ những Trận Pháp sư này thật là mèo mù vó chuột chết, mở ra trận pháp thượng cổ này?

Trong lòng Huyễn Vô Cực nhanh chóng xoay chuyển, nhấc chân, thân thể bắn vụt ra như mũi tên! Cùng lúc đó, các võ giả khác cũng nhanh chóng tới gần trung tâm dược viên!

Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương ở trong động phủ vừa ý thức được gì không đúng, động phủ này ngăn cách cảm giác, bọn họ đang muốn ra xem xảy ra chuyện gì, đúng lúc này đại trận thượng cổ phát ra tiếng răng rắc, cổ trận đã mở ra!

Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương biến sắc, phản ứng đầu tiên của bọn họ là, trúng kế!

Huyễn Vô Cực nhất định có biện pháp mở ra cổ trận, chỉ là lần đầu tiên mở ra thất bại, lừa hai người bọn họ vào động phủ này để dễ dàng độc chiếm Phạm Thiên Long Căn.

- Đồ cáo già!

- Đáng chết!

Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương tông cửa xông ra, lúc này đã muộn.

Hai tầng cổ trận nam bắc, Lâm Minh mở ra ở phía nam, cũng là chỗ gần nhất với Huyễn Vô Cực.

Theo trận pháp mở ra, khí tức lạnh băng thượng cổ dày đặc phà vào mặt!

Thấy cảnh này, các Trận Pháp sư xung quanh không thể tin nổi, tuy rằng bọn họ thảo luận ngất trời, kỳ thật trong lòng hiểu rõ, thật sự bảo bọn họ mở trận là chuyện không thể nào.

- Thật sự mở ra!

- Phạm Thiên Long Căn!

- Trời ạ!

Đợi cho cổ trận hoàn toàn mở ra, võ giả xung quanh đồng loạt ra tay lao về phía Phạm Thiên Long Căn. Ngay lúc này, Huyễn Vô Cực quát lớn, nháy mắt vận chuyển U Minh ma công đến tầng cao nhất, bùng nổ chân nguyên toàn thân không hề giữ lại!

- Cút hết cho lão phu!

Tiếng gầm như sấm rền, Huyễn Vô Cực rút ra một thanh trường mâu dài một trượng hai xích, đập mạnh xuống.

Cả cây trường mâu to như cánh tay, như một con mãng xà to lớn, mũi mâu cổ xưa thô ráp nhìn không có gì nổi bật.

- Bảo khí thiên giai!

Các trưởng lão xung quanh ánh mắt lóe lên, từ trước khi vào Ma Thần đế cung đã nghe Nam Duẫn Vương nói Huyễn Vô Cực lấy được một món bảo khí thiên giai, không ngờ thật là vậy!

- Kẻ cản ta phải chết!

Huyễn Vô Cực rống lớn, trường mâu to quật thẳng xuống! Trong nháy mắt, không gian vặn vẹo, tiếng không khí bùng nổ đinh tai nhức óc.

Có một số lão quái Mệnh Vẫn tầng một thấy vậy, sắc mặt đại biến bay ngược ra sau.

Ầm!

Như trời cao giáng xuống tia sét, cả mặt đất sụp xuống, căn bản không ai có thể đến gần.

Huyễn Vô Cực cười to, chụp vào mặt đất, trực tiếp nắm lấy gốc Phạm Thiên Long Căn bên trong trận pháp phía nam, liền bay về phía Truyền Tống trận!

Lúc này, Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương mới bay ra được mấy chục trượng, nhìn cảnh này, mắt muốn nứt ra, ngàn tính vạn tính, cuối cùng vẫn bị Huyễn Vô Cực tính kế!

Hai người bọn họ còn chưa đến kịp, mấy trưởng lão Mệnh Vẫn xung quanh trung tâm dược viên đã ùa lên, một gốc Phạm Thiên Long Căn ngoài thân cây ra, còn có chín cái rễ cây!

Huyễn Vô Cực kéo lấy thân cây quan trọng nhất cùng hai rễ cây to nhất mà thôi, còn để lại bảy đoạn rễ nhỏ hơn trong lòng đất!

Trong lúc vội vàng, Huyễn Vô Cực căn bản không kịp đào hết rễ cây, chừa lại cơ hội cho những lão quái Mệnh Vẫn khác.

Lúc này không cướp, còn đợi khi nào!

Mười mấy trưởng lão Mệnh Vẫn xông lên, chỉ nháy mắt, bảy nhánh rễ cây rơi vào tay người, thậm chí có nhánh rễ bị cắt làm hai!

Trong đó có hai nhánh rễ cây rơi vào tay Huyễn Vũ Thiếp.

- Ngươi dám! Để lại cho ta!

Nam Duẫn Vương đỏ cả mắt, ngay cả rễ cây cũng không còn! Hắn cùng Bạch Mi liên thủ có thể coi là vô địch trong những người ở đây, nhưng một cọng lông tơ cũng chưa lấy được!

Huyễn Vũ Thiếp cười duyên không để ý, trong nụ cười còn thoáng mang theo vài phần quyến rũ khiêu khích, tiếp theo thân thể đầy đặn của nàng bắn vụt đi như điện xẹt, đuổi thẳng theo chân Huyễn Vô Cực!

Những trưởng lão khác lấy được rễ cây, phàm là trưởng lão Nam Hải Ma Vực cùng Mặc Giao tộc đều không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy!

Huyễn Vô Cực cũng trốn rồi, bọn họ không trốn còn không phải muốn chết hay sao!

Về phần trưởng lão Đại Thiện tự lấy được rễ cây, lại không cần thiết phải trốn, chủ của bọn họ ở ngay đằng sau.

- Nghiệp chướng!

Bạch Mi phương trượng cũng không thể bảo trì bình thản thường ngày, Phạm Thiên Long Căn bị cướp đi, hắn có thực lực số một số hai nơi này lại trắng tay!

- Đuổi theo! Vây quét bọn chúng, không tha một ai!

Bạch Mi phương trượng bay vụt lên, áo bào phần phật như những cơn sóng thần cuốn ra!

- Mục tiên tử, các ngươi cũng giúp lão phu một tay, Phạm Thiên Long Căn không thể rơi vào tay ma đạo, nếu có thể lấy về hết, lão nạp có thể nhường cho tiên tử một rễ cây!

Trong nháy mắt Bạch Mi phương trượng xông ra, chân nguyên truyền âm vang lên bên tai Mục Phượng Tiên. Trong lòng Mục Phượng Tiên khẽ động, nếu quả thật có thể lấy được một rễ cây, vậy đã vượt xa dự tính của nàng.

Lúc này, vì đuổi theo võ giả Nam Hải Ma Vực, Đại Thiện tự cùng Nam Duẫn Vương quả thật giúp bọn họ, lời hứa vừa rồi rất đáng tin cậy.

Cắn răng, Mục Phượng Tiên dẫn theo người Thần Hoàng đảo đuổi theo!

Võ giả Nam Hải Ma Vực phá cửa xông ra, Huyễn Vô Cực làm dẫn đầu, đi thẳng tới Truyền Tống trận.

- Ha ha, muốn đuổi theo lão phu?

Huyễn Vô Cực cười lạnh, lấy ra Huyền Lôi châu màu tím!

Huyền Lôi châu này là do tự mình Huyễn Vô Cực tham dự chế tạo, tu vi của hắn là Mệnh Vẫn tầng ba, lại là võ giả Lôi hệ, lại phối hợp Trận Pháp sư đỉnh cấp, làm ra Huyền Lôi châu có uy lực không thể coi thường.

- Chết hết đi!

Huyễn Vô Cực kích hoạt cấm chế trong Huyền Lôi châu, tiện tay ném ra đằng sau. Bởi vì nguyên nhân quán tính, những Huyền Lôi châu này đụng vào mặt đất liền bắn lên trên cao, tiếp theo lăn về phía các võ giả Nam Hải Ma Vực đang chạy theo.

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực tự nhiên nhận ra Huyền Lôi châu này, cắn răng thúc đẩy chân nguyên, đẩy tốc độ tới cực hạn.

Đằng trước là chỗ rẽ hành lang, Huyễn Vô Cực khi bay tới góc vỗ vào vách tường, thân thể nhanh chóng chuyển hướng, các võ giả Nam Hải Ma Vực theo sau hắn cũng ồ ạt chạy qua đó.

Những Huyền Lôi châu lăn lộn va chạm vào vách đá như những viên đạn, tiếp theo là bùng nổ khủng bố!

Ầm!

Sóng xung kích điên cuồng lẫn lộn vô số sấm sét quét ra, bởi vì toàn bộ đường hầm có cấm chế bảo hộ, khiến sóng xung kích chân nguyên bùng nổ bị nén lại, càng thêm khủng bố!

Tốc độ sóng xung kích sắp tới cực hạn, còn những trưởng lão khác lại đang xông tới với tốc độ cực nhanh!

- Đáng chết!

Mấy trưởng lão xông tới trước đều liều mạng thúc đẩy chân nguyên, đồng thời rút vũ khí ra chém tới trước!

Bùm!

Sóng xung kích mạnh mẽ như những con man thú thượng cổ cực mạnh xông tới, mấy trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một trực tiếp bị đụng văng ra, khí huyết quay cuồng.

Còn Mệnh Vẫn tầng hai dù có thể phá vỡ tường khí, nhưng tốc độ vẫn giảm mạnh, không thể tiến tới.

Lúc này, một tiếng quát lớn truyền tới:

- Tránh ra!

Tiếng quát như thủy triều liên miên, Bạch Mi phương trượng vung áo bào, xông thẳng ra khỏi đám người, những lôi đình bay tứ tán bị hắn phất tay quét sạch!

Theo ngay sau Bạch Mi phương trượng là Nam Duẫn Vương, sắc mặt hắn dữ tợn, mắt đỏ rực, cả người tràn ngập sát khí!

- Đuổi theo! Phàm là võ giả Nam Hải Ma Vực, giết không tha!

- Phàm là cướp được rễ cây trong tay người Nam Hải Ma Vực và Mặc Giao tộc, có thể được chia một nửa!

- Phàm là cướp được bảo vật khác, chúng ta không lấy!

Tiếng nói của Nam Duẫn Vương vang vọng bên tai mọi người, lúc này vì Huyền Lôi châu, khoảng cách giữa bọn họ và võ giả Nam Hải Ma Vực đã bị giật ra không ít!

Ở trong thế giới có pháp tắc quỷ dị này, lại là đường hành lang quanh co, Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng khó có thể phát huy được tốc độ.

Từ dược viên đi Truyền Tống trận có khoảng cách mười dặm.

Mười dặm, hết sức ngắn ngủi!

Hơn nữa con rối ven đường đã bị dọn sạch, cạm bẫy cơ quan cũng bị đạp qua một lần, vị trí các cạm bẫy đều ghi như in trong đầu những lão quái, Huyễn Vô Cực chạy nhanh một đường không có gì cản trở!

Ở bên cạnh Huyễn Vô Cực là Huyễn Vũ Thiếp luôn theo sát, không biết nữ nhân này dùng bí pháp gì, thân thể như làn khói, lóe lên vài cái là mấy dặm, không hề chậm hơn Huyễn Vô Cực!

Lúc này, một tiếng hét thảm truyền đến, một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một Nam Hải Ma Vực rơi ở sau cùng bị Nam Duẫn Vương sôi trào sát ý một đao chém đứt xương sống lưng!

Hắn đặt chân vào Toàn Đan Chí Cực chưa đủ mười năm, tu vi yếu nhất trong các võ giả Ma Vực, ngay lúc này bị chém gãy xương sống lưng, đủ hiểu kết cục!

- Tôn trưởng lão đã chết.

Huyễn Vũ Thiếp nhíu đôi mi thanh tú.

- Hừ, chết thì chết, có thể kéo dài một chút thời gian, coi như dùng hết tác dụng.

Huyễn Vô Cực căn bản không để ý, so với Phạm Thiên Long Căn mà nói, ngã xuống một trưởng lão không phải họ Huyễn không đáng kể gì với hắn. Cười lạnh một tiếng, Huyễn Vô Cực lại lấy ra một viên pháp châu lam nhạt trong Tu Di giới, hạt châu này là Huyễn Vô Cực tìm được ở di tích thượng cổ cùng với Thượng Cổ ma quyển và sổ tay Ma Đế, tên là Kết Giới châu!

Với tốc độ của Huyễn Vô Cực, căn bản không sợ bị Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng đuổi kịp, hắn chỉ vì chiếu cố những trưởng lão Nam Hải Ma Vực khác. Dù sao chết quá nhiều trưởng lão, cũng sẽ là đả kích không nhỏ đối với thực lực chỉnh thể của Nam Hải Ma Vực.

- Một đám con lợn, lão phu trăm ngàn gian khó, trả giá vô số mới mở ra Ma Thần đế cung, làm sao có thể trải đường cho người khác!

Dẫn động cấm chế Kết Giới châu, Huyễn Vô Cực ném ra ngoài!

Chờ những trưởng lão Nam Hải Ma Vực theo sau hắn đi qua, Kết Giới châu đột nhiên phát động, một đạo kết giới lam nhạt mở ra như mạng nhện, ngăn chặn hành lang.

Lúc này, Truyền Tống trận ở ngay trước mắt, còn Huyễn Vô Cực đã sớm tra xét Truyền Tống trận này, có thể sử dụng!

Chỉ cần đi qua Truyền Tống trận, hắn sẽ chạy ra bầu trời, còn những người khác đã không còn bí pháp của hắn, có thể sẽ bị nhốt trong Ma Thần đế cung, còn đi ra được hay không cũng là vấn đề lớn!

Chương 496: Trong thiên hạ, ai có thể cản ta?

Nghĩ tới đó, Huyễn Vô Cực cười hung ác, lúc hắn tiến vào Ma Thần đế cung mở ra đại trận hộ điện còn cố ý giữ lại vài phần chuẩn bị, không có bí pháp của hắn, muốn mở ra đại trận hộ điện là cực kỳ khó khăn!

Ban đầu mở ra chiến trường thượng cổ thất bại, bị những người này đục nước béo cò, Huyễn Vô Cực liền tương kế tựu kế, vốn hắn còn định một mình cướp lấy Phạm Thiên Long Căn, sử dụng Truyền Tống trận bỏ đi, ném những nhân sĩ chính đạo luôn cảm thấy mình giỏi lắm này bị nhốt trong Ma Thần đế cung. Dù không thể nhốt vĩnh viễn, nhưng cũng nhốt bọn họ tám mươi năm, sau đó hắn có thể thoải mái triệu hoán thánh thú Cự Côn của Ma Đế để lại thế giới này.

Thánh thú Cự Côn trấn áp thế giới tàn phá vừa đi ra, thế giới này sẽ càng thêm yếu ớt, đến lúc đó không biết những nhân sĩ chính đạo này còn có mạng sống đi ra được không nữa!

Mất đi những nhân sĩ chính đạo này, Huyễn Vô Cực lại có Cự Côn, có thể dễ dàng thống nhất Nam Thiên Vực, phát triển Nam Hải Ma Vực lớn mạnh.

Thậm chí có thể trong thời gian ngắn, lợi dụng Phạm Thiên Long Căn tăng thêm một tầng Mệnh Vẫn, thực lực cá nhân lên đến đỉnh cao mới, chân chính đưa Nam Hải Ma Vực tăng lên tới tông môn ngũ phẩm bậc trung.

Đây là kế hoạch hoàn mỹ của Huyễn Vô Cực!

Nhưng không ngờ chuyện có biến cố, trận pháp thượng cổ ở Dược viên chắc chắn tới cỡ đó, Huyễn Vô Cực phá trận thất bại, kế hoạch hoàn mỹ của hắn tự nhiên tan thành bong bóng!

Nhưng tình thế xoay chuyển, hy vọng chợt lóe, không biết là phương pháp phá trận của mình cuối cùng vẫn có hiệu quả, hay là những tên “trận đạo tông sư” kia trúng số đỏ gì, hay là hai thứ đều có, tóm lại đại trận thượng cổ tự dưng mở ra, còn Huyễn Vô Cực dựa vào thực lực cá nhân chiếm lấy Phạm Thiên Long Căn!

Tuy rằng cảm thấy chuyện có kỳ quái, mơ hồ có chỗ nào không đúng, nhưng Huyễn Vô Cực lấy được Phạm Thiên Long Căn là sự thật, lúc này hắn cũng bất chấp nghĩ tới rốt cuộc là sao.

Huyễn Vô Cực cũng không tham lam, vốn hắn không quá trong cậy vào Càn Khôn Dung Nhật lô, có thể lấy được một gốc Phạm Thiên Long Căn, hoàn thành tẩy tủy, lại lấy được thánh thú Cự Côn, mục đích chuyến này đã đạt tới.

Có Phạm Thiên Long Căn, hắn tin tưởng đột phá Thần Hải! Đạt tới cảnh giới Thần Hải, phong hoàng xưng đế, đây là chấp niệm lớn nhất đời Huyễn Vô Cực! Chỉ cần hoàn thành chấp niệm này, còn lại thì Huyễn Vô Cực cũng không cầu xa.

Lúc này, Truyền Tống trận ở ngay cách trăm trượng, trên mặt Huyễn Vô Cực xuất hiện tươi cười điên cuồng!

Thành công! Lại cho lão phu trăm năm, lão phu tất thành Thần Hải, thống nhất Nam Thiên!

Ầm!

Nam Duẫn Vương công kích thật mạnh lên kết giới của Kết Giới châu, nhưng kết giới này chỉ biến hình dữ dội, vẫn không hư hại!

- Phá!

Đồng thời, Bạch Mi phương trượng cũng ra tay, hắn nhắm ngay kết giới đánh ra một chưởng, Kim Cương chưởng toát ra vô số ánh vàng mạnh xuống, chỉ nghe tiếng vang kim loại nổ lên, kết giới nhìn vô cùng yếu ớt này lõm xuống, xuất hiện một cái dấu tay lớn, nhưng vẫn không vỡ nát!

Lúc này, Huyễn Vô Cực đã bước lên Truyền Tống trận!

Nhìn Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng công kích kết giới, Huyễn Vô Cực cười ha hả.

- Kết Giới châu này nào có dễ phá như thế. Nam Duẫn, Bạch Mi, các ngươi thật coi Huyễn Vô Cực ta là hạng người nén giận được. Lão phu tìm được sổ tay Ma Đế trong di tích thượng cổ, vì thế tiêu tốn mười năm tâm huyết, thậm chí không tiếc phát động chiến tranh Nam Hải, chỉ là vì Phạm Thiên Long Căn! Các ngươi lại vọng tưởng không trả giá gì mà tới chia một chén canh, lão phu không tính kế các ngươi một trận, há có thể cam lòng! Lão phu không ngại cho các ngươi một lời khuyên, đại trận hộ điện bên ngoài nếu không có bí pháp của lão phu, độ khó phá vỡ nó không kém hơn phá vỡ cổ trận dược viên. Ha ha! Nam Duẫn, Bạch Mi, chỉ mong mười năm sau, lão phu còn có thể thấy các ngươi phá trận đi ra!

Huyễn Vô Cực vừa nói như thế, sắc mặt Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng đều cực kỳ khó coi. Lúc trước bọn họ đi vào cùng phá đại trận hộ điện, tự nhiên biết độ khó trong đó, không có Huyễn Vô Cực, khẳng định bọn họ sẽ không dễ dàng phá trận.

Trong lòng Bạch Mi lửa giận tuôn trào, vung tay ra, Minh Phật Đại Thủ ấn!

Ầm ầm!

Kết giới rung chuyển dữ dội, Minh Phật Đại Thủ ấn mười thành lực lượng đánh lên vẫn không vỡ nát, chỉ là hào quang mờ dần, dường như bị một chưởng của Bạch Mi phương trượng làm tiêu hao quá nhiều năng lượng.

- Hắc hắc, khuyên các ngươi bớt chút sức đi, bây giờ dù phá kết giới này, cũng đã muộn rồi!

Huyễn Vô Cực vừa nói, Huyễn Vũ Thiếp cũng nhẹ nhàng đáp xuống Truyền Tống trận, thần thái thoải mái.

- Nam Duẫn Vương, Đại Thiện tự, các ngươi chờ đó, đợi lão phu trở thành Thần Hải, phong hoàng xưng đế, chắc chắn sẽ đến thăm từng ổ của các ngươi. Đến lúc đó, Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực, Đại Thiện Vực, bao gồm toàn bộ Nam Hải, ai có thể cản ta? Chỉ có thể cúi đầu xưng thần trước Huyễn Vô Cực ta!

Huyễn Vô Cực nói tới đây, khí phách bùng nổ, đây là chấp niệm cùng giấc mộng ngàn năm nay của hắn! Bây giờ ở ngay trước mắt, sắp được thực hiện, lúc này nói ra chấp niệm của mình ở trước mặt kẻ địch, Huyễn Vô Cực chỉ cảm thấy ý chí bùng nổ, khí thế sôi trào, ý niệm thông suốt!

Không thể không nói, cảnh giới Mệnh Vẫn tạo thành áp lực tâm lý quá lớn đối với võ giả, dù Huyễn Vô Cực là người tâm cơ sâu đậm, nhưng đột nhiên nhìn thấy đánh vỡ trói buộc Mệnh Vẫn, vẫn phải hớn hở vui vẻ như điên!

Nên biết, hắn trăm tuổi đến Toàn Đan Chí Cực, sau đó bị ngọn núi lớn Mệnh Vẫn đè xuống gần ngàn năm. Một khi thoát ra, hắn không thể kìm chế phát tiết toàn bộ áp lực trong lòng. Người tâm cơ âm trầm, một khi phát tiết một mặt điên cuồng của hắn thì thường sẽ càng thêm điên cuồng hơn người thường.

- Huyễn Vô Cực, ngươi quá cuồng vọng, Phạm Thiên Long Căn chẳng qua chỉ gia tăng vài phần thành công vượt qua Mệnh Vẫn mà thôi, ngươi cho rằng mình có thể phong hoàng xưng đế? Nói không chừng vượt qua Mệnh Vẫn tầng bốn, ngươi đã tan thành tro bụi!

Nam Duẫn Vương tức điên, hắn vừa điên cuồng tấn công kết giới, vừa trào phúng Huyễn Vô Cực.

- Ha ha! Tự nhiên là lão phu còn có chuẩn bị khác, chỉ là các ngươi không biết mà thôi, các ngươi nghĩ rằng di tích thượng cổ này chỉ đơn giản vậy thôi sao? Huyễn Vô Cực ta vì thành Thần Hải, chuẩn bị gần ngàn năm, há có thể không nắm chắc!

Huyễn Vô Cực nói tới đây, thần thái bay bổng, ánh mắt xẹt qua một tia điên cuồng, hắn quả thật đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ thiếu Phạm Thiên Long Căn!

- Giá trị của Phạm Thiên Long Căn vượt xa các ngươi tưởng tượng, nó chẳng những có thể tăng thành công vượt Mệnh Vẫn, còn có thể tẩy cân phạt tủy, làm tu vi võ giả tiến thêm một bậc! Nhưng các ngươi đừng nghĩ những chuyện này, trước tiên nghĩ làm sao ra khỏi Ma Thần đế cung, tốt nhất có thể kịp thời trước khi thế giới này sụp đổ!

Huyễn Vô Cực nói tới đây, Nam Duẫn Vương hận muốn nghiến nát răng. Từ trước khi vào Ma Thần đế cung, hắn đã đoán Huyễn Vô Cực có quỷ kế, phòng bị khắp chốn, nhưng không còn cách nào, sổ tay Ma Đế nằm trên tay Huyễn Vô Cực, không có khả năng cho bọn họ xem, không có sổ tay Ma Đế, tự nhiên bọn họ nằm ở bị động!

Nhưng kỳ ngộ trước mặt, Nam Duẫn Vương biết rõ nguy hiểm bị tính kế, nhưng vẫn đi vào, không ngờ cuối cùng vẫn té ở trong này!

- Phá cho lão nạp!

Bạch Mi phương trượng lại đánh ra một Minh Phật Đại Thủ ấn, hung hăng xé kết giới. Lần này nghe roạc một cái, kết giới như không chịu nổi áp lực, bộ dáng như sắp bị xé rách.

Huyễn Vô Cực cười hắc hắc.

- Minh Phật Đại Thủ ấn không hổ là công pháp đỉnh cấp của Đại Thiện tự. Đáng tiếc, đã trễ rồi! Khuyên Đại Thiện tự các ngươi cất kỹ Đại Thiện kinh, nói không chừng mấy chục năm sau lão phu sẽ mượn xem! Nghe nói công pháp Phật môn có chỗ bù đắp lẫn nhau với công pháp ma đạo, chẳng biết có đúng thế không!

- Cuồng vọng! Huyễn Vô Cực, đời này lão nạp thề với Phật tổ, phải diệt ma chướng Nam Hải các ngươi!

Bạch Mi phương trượng hoàn toàn mất đi khí độ ngày xưa, hắn lúc này râu tóc dựng thẳng, mặt mũi dữ tợn thật giống như tà ác.

- Ha ha? Phật tổ? Phật tổ là cái gì? Nó tồn tại hả? Sau khi có được lực lượng vô tận, ta chính là Phật! Ta chính là thần!

- Vận mệnh của Huyễn Vô Cực ta, do tự ta nắm giữ! Tương lai Nam Hải Ma Vực, do Huyễn Vô Cực ta viết! U Ma đế thành từng huy hoàng, sẽ do Huyễn Vô Cực ta tái tạo! Đợi cho Huyễn Vô Cực ta trở thành Thần Hải, trong thiên hạ, đều nghe theo ta!

- Truyền Tống trận, khởi động!

Huyễn Vô Cực nói tới đây, đột nhiên giậm chân, Truyền Tống trận thượng cổ dưới chân hắn phát ra hào quang lóe sáng, nhưng hào quang này lóe lên mấy hơi thở lại ngày càng mờ dần, một lát sau liền hoàn toàn tắt.

Bốn trưởng lão Nam Hải Ma Vực do Huyễn Vô Cực dẫn đầu vẫn đứng trên Truyền Tống trận, không động đậy một chút.

- Hả?

Huyễn Vô Cực sửng sốt.

Ba trưởng lão Nam Hải Ma Vực còn lại cũng không rõ ràng, Huyễn Vũ Thiếp luôn xinh đẹp cũng thất sắc.

- Sao lại thế này?

Trong lòng Huyễn Vô Cực hoảng hốt, nhưng lập tức bình tĩnh lại, trước đó hắn đặc biệt tra xét qua, Truyền Tống trận này còn có thể sử dụng, trong đầu hồi tưởng ghi chép về khởi động trận pháp trong ngọc giản Ma Đế, hẳn là không sai... Truyện Dị Giới

Huyễn Vô Cực lại giậm chân.

- Khởi động truyền tống!

Im như chết, cảnh tượng xung quanh không có gì thay đổi, ở chỗ hành lang, Bạch Mi phương trượng cùng Nam Duẫn Vương vẫn toàn lực công kích kết giới, kết giới lâm thời này đã lung lay sắp sụp!

Trong nháy mắt này, thân thể Huyễn Vô Cực cứng ngắc, cảm giác như trên đầu có vô số quạ đen bay qua.

- Má nó, xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

- Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì?

Huyễn Vũ Thiếp cũng nóng nảy, chẳng lẽ trận pháp cổ mất hiệu lực?

Sẽ không xui xẻo như thế chứ, suốt đường đi, trận pháp thượng cổ trong Ma Thần đế cung không có một cái nào mất hiệu lực, sao lại cố tình là cái này mất hiệu lực?

Hai trưởng lão Nam Hải Ma Vực khác cũng tê hết da đầu, chân như nhũn ra.

Thực lực của bọn họ có hạn, nếu Truyền Tống trận mất hiệu lực, Huyễn Vô Cực còn có thể trốn, hai người bọn họ sẽ khó thoát cái chết!

- Truyền tống đi!

Thử một lần cuối cùng, xác định không phải mình nhớ nhầm phương pháp mở ra Truyền Tống trận, mà là bản thân Truyền Tống trận xảy ra vấn đề, dù Huyễn Vô Cực hắn xưa nay bình tĩnh, lúc này cũng toát mồ hôi!

Từ ban đầu khí thế hào hùng, như đã nhìn thấy tình cảnh tương lai mình trở thành Thần Hải, dẫn dắt Nam Hải Ma Vực thống nhất Nam Thiên. Đến bây giờ cô độc bất lực, chỉ vẻn vẹn có bốn người, chống lại thế lực liên quân khí thế hùng hổ, điều này làm Huyễn Vô Cực có cảm giác như từ thiên đường lập tức rớt xuống địa ngục.

- Má nó! Lão tử bị tính kế!

Chương 497: Gốc Phạm Thiên Long Căn thứ hai

Mười năm qua Huyễn Vô Cực sưu tập nhiều tài liệu như thế, cũng nghiên cứu sơ sài một chút về trận pháp thượng cổ, hơn nữa trong sổ tay Ma Đế ghi chép rõ ràng phương pháp phát động Truyền Tống trận, Huyễn Vô Cực không cho là mình làm sai.

Nhưng trên thực tế, trận pháp vẫn không phát động được, sổ tay Ma Đế hẳn là không sai!

Chẳng lẽ...

Kết hợp một chỗ kỳ quái trước đó, trong lòng Huyễn Vô Cơ bỗng dâng lên cảm giác mãnh liệt, dường như mình bị kẻ nào tính kế!

Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, liền nghe tiếng nổ ầm ầm, kết giới mà hắn thả ra ngăn cản mọi người cuối cùng bị Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng xé nát!

“Hỏng rồi!”.

Huyễn Vô Cực kinh hãi.

- Đừng đánh, lão phu có chuyện muốn nói!

- Con mẹ ngươi xuống địa ngục mà nói!

Trong lòng Nam Duẫn Vương đã sớm bị lửa giận tràn đầy, vừa đi lên, hắn liền vận chuyển chân nguyên đến cực hạn, toàn thân sôi trào sát khí, một đao chém xuống, ánh đao xé nát hư không quét thẳng về phía Huyễn Vô Cực!

“Chết tiệt!”.

Huyễn Vô Cực khổ không nói được, đành phải ra tay chống cự, hắn còn phải bảo vệ ba người Huyễn Vũ Thiếp, không thể né tránh, hơn nữa ở trong hành lang chật hẹp này cũng không có đường nào mà tránh!

Huyễn Vô Cực rút ra trường mâu bảo khí thiên giai, một mâu đâm vào đao khí của Nam Duẫn Vương.

- Mau lui lại!

Huyễn Vũ Thiếp mặt hoa biến sắc kéo hai trưởng lão Mệnh Vẫn khác lùi ra đằng sau. Nam Duẫn Vương phối hợp Bạch Mi phương trượng, hai cường giả đỉnh cấp Mệnh Vẫn tầng ba dốc hết sức quyết đấu với Huyễn Vô Cực, dư sóng bùng nổ cực kỳ khủng bố!

- Nam Duẫn Vương, dừng tay! Lão phu cũng bị người tính kế!

Chuyện phức tạp, lại đang đánh nhau, dù Huyễn Vô Cực hắn lòng dạ kỹ càng, lúc này cũng không rảnh suy nghĩ, cũng không hiểu được rốt cuộc là ai mánh khóe thông thiên như thế, lại còn tính kế trên đầu hắn, thậm chí tính hết cả mọi người vào!

- Huyễn lão tặc, bây giờ dù ngươi nói rách trời cũng vô dụng! Lão phu còn tin ngươi nửa chữ, vậy sống uổng tám trăm năm qua!

Nam Duẫn Vương ra tay như bão táp, sóng máu ngập trời, căn bản không cho Huyễn Vô Cực có cơ hội nói chuyện!

Trước đó hắn thiếu chút bị Huyễn Vô Cực nhốt trong Ma Thần đế cung, bị đối phương cuốn theo bảo vật bỏ trốn, àm không xong có khi còn bị nhốt trong này tám mươi năm.

Dưới tình huống như vậy, Nam Duẫn Vương làm sao còn có thể đi tin lời Huyễn Vô Cực nói.

Thực lực của Huyễn Vô Cực hơi yếu hơn Nam Duẫn Vương, nhưng hắn có bảo khí thiên giai, chiến lực chân chính lại cao hơn một bậc. Nhưng bên phía Nam Duẫn Vương, còn có một Bạch Mi phương trượng!

Bạch Mi thì kỳ quái vì sao Huyễn Vô Cực không truyền tống đi, nhưng đến lúc này, hắn cũng bất chấp nghĩ nhiều. Mặc kệ Huyễn Vô Cực xảy ra chuyện gì, trước tiên liên thủ phế hắn đã, lấy lại gốc Phạm Thiên Long Căn cùng sổ tay Ma Đế rồi nói tiếp!

Một Huyễn Vô Cực bị phế bỏ, vậy càng dễ nắm giữ hơn, đến lúc đó xem sổ tay Ma Đế, cái gì cũng biết, còn cần nói nhảm vơi hắn hay sao?

- Minh Phật Đại Thủ ấn!

Bạch Mi phương trượng đẩy ra một chưởng, ấn tay màu vàng to lớn ngợp trời đánh xuống.

- Khốn kiếp!

Trong lòng Huyễn Vô Cực cũng bị đánh ra lửa giận, vốn hắn đã bị người ta tính kế, còn chưa kịp nghĩ kỹ là ai làm, bây giờ lại bị Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi phương trượng đè xuống đánh một chầu, trong lòng nổi điên.

- Đừng cho là Huyễn Vô Cực ta sợ các ngươi... Phá cho ta!

Trong mắt Huyễn Vô Cực lóe lên một tia hung ác, một mâu đâm thẳng Đại Thủ ấn màu vàng!

Ầm!

Minh Phật Đại Thủ ấn màu vàng bị Huyễn Vô Cực một mâu đâm xuyên thấu, còn bản thân hắn cũng bay ngược ra sau. Lúc này, những người khác cũng đang đánh với ba trưởng lão Nam Hải Ma Vực còn lại.

Nhìn thấy liên quân trưởng lão hung hăng xông tới, trong lòng ba vị trưởng lão Nam Hải Ma Vực đau khổ, chân như chuột rút. Huyễn Vũ Thiếp vẫn luôn quyến rũ xinh đẹp giờ sắc mặt cũng trắng bệch, hai trưởng lão khác thì mặt già trực tiếp biến thành màu gan heo.

Lúc các trưởng lão hỗn chiến thành một đống, bên trong dược viên, chỉ còn lại một mình Lâm Minh.

Các tông môn nhỏ lấy Thần Hoàng đảo làm đại biểu đã sớm có ước định hợp tác với Đại Thiện tự, lần này tiếp tục hứa thưởng lớn, tự nhiên là phải đuổi theo. Bọn họ không hy vọng xa vời lấy được thân cây Phạm Thiên Long Căn, nhưng lấy được nửa đoạn rễ cây hay gì đấy cũng cảm thấy quá đủ.

Dù sao trải qua bao nhiêu gian khổ, chỉ còn lại có hai mươi các trưởng lão còn sống, lại trừ đi bốn người Nam Hải Ma Vực, tổng cộng mười bảy, mười tám người, có đến chín cái rễ cây, nếu có thể toàn diệt đám người Nam Hải Ma Vực, có tác dụng nhất định trong chiến đấu, vậy vẫn còn hy vọng được chia cho nửa đoạn rễ cây.

Cho nên chỉ thoáng một cái, dược viên Ma Đế đã trống rỗng.

Lâm Minh đương nhiên ở lại dược viên Ma Đế, Mục Phượng Tiên sẽ không thể mang theo Lâm Minh, không nói đến tốc độ Lâm Minh rất chậm, mấu chốt là chiến đấu sẽ rất thảm thiết, nói không chừng Lâm Minh bị cuốn vào là chết ngay.

Lâm Minh đè nén kích động trong lòng, nhắm mắt tĩnh thần, trong lòng thầm đếm thời gian.

Một hơi thở... Hai hơi... Ba hơi...

Truyền Tống trận cách dược viên Ma Đế khoảng mười dặm, cảm giác của đại năng Mệnh Vẫn bình thường cũng chỉ được mấy trăm trượng ở trong thế giới tàn phá này, Lâm Minh có đủ thời gian mở ra trận pháp thượng cổ của dược viên.

Huống chi, bọn họ đang trong đuổi giết kịch liệt, sẽ không thể chú ý tới chỗ này.

Sau mười hơi thở, Lâm Minh tính ra dược viên Ma Đế đã rời xa phạm vi cảm giác những lão quái Mệnh Vẫn kia, lúc này hắn có làm gì cũng đều an toàn!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đột nhiên mở mắt!

Trận pháp thượng cổ dược viên Ma Đế có hai tầng nam bắc, Phạm Thiên Long Căn cũng có hai gốc, mỗi một tầng trận pháp đều có giam một gốc Phạm Thiên Long Căn!

Hai tầng trận pháp này duy trì lẫn nhau, Huyễn Vô Cực không biết nguyên lý trận pháp, chỉ có thể cùng phá hai trận, còn Lâm Minh lại có thể mở ra từng tầng một.

Trước đó Lâm Minh vì để cho Huyễn Vô Cực thuận tiện cướp được Phạm Thiên Long Căn, cố ý mở ra trận pháp phía nam nằm gần Huyễn Vô Cực, còn lưu lại trận pháp phía bắc không mở.

Vì thế, gốc Phạm Thiên Long Căn phía nam bị Huyễn Vô Cực cướp đi, còn phía bắc lại không hề nhúc nhích.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, lúc này rõ ràng là cơ hội tốt nhất.

Phải tận dụng thời cơ, mất đi sẽ không còn!

Lâm Minh nhấc bước, thân thể bắn vụt ra như lò xo nén mạnh, bay vụt tới trận phù đầu tiên, vỗ tay ra, nháy mắt biến đổi kết cấu trận phù, trận phù đầu tiên... Năng lượng thông suốt!

Trong mấy canh giờ này, trong đầu Lâm Minh đã suy diễn quá trình mở trận vô số lần, chính là vì tiết kiệm thời gian.

Chuyện này đối với Lâm Minh, thời gian chính là sinh mệnh! Hắn không xác định lúc nào những lão quái Mệnh Vẫn kia sẽ trở về.

Nếu Huyễn Vô Cực thông qua Truyền Tống trận chạy thoát thành công, như vậy những lão quái kia tự nhiên sẽ quay về rất nhanh, Lâm Minh sẽ không có bao nhiêu thời gian.

Nhưng mà... Truyền Tống trận kia đã sớm bị Lâm Minh động tay chân...

Lâm Minh rất mong chờ biểu tình của Huyễn Vô Cực lúc đó, nếu để hắn biết là mình động tay chân, sợ là muốn ăn sống mình.

Không chạy thoát, vậy bọn họ sẽ phải đại chiến một trận, như vậy liền cho Lâm Minh có thời gian.

Lâm Minh tự tin lần hãm hại này mình làm rất bí mật, dù là sau đại chiến, những lão quái kia cảm thấy không đúng, tỉnh ngộ ra quay trở về cũng không phải chuyện nhất thời, đủ cho Lâm Minh làm xong mọi chuyện.

Mở ra cổ dược viên này vốn không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng Lâm Minh càng nén nhỏ quá trình này tới cực hạn, bởi vì hắn cần thời gian thử một chuyện khác!

Trận pháp thượng cổ bao phủ dược viên giống như một bộ khóa mật mã phức tạp, chỉ có thay đổi chính xác mỗi một kết cấu trận phù mới có thể mở ra trận pháp thượng cổ này.

Lâm Minh ra tay như gió, thân thể chạy vùn vụt giữa ba mươi sáu trận phù thượng cổ.

Mười mấy hơi thở sau, tất cả trận phù đều bị Lâm Minh thay đổi kết cấu năng lượng, tiếp theo... Toàn bộ trận pháp phát ra ánh sáng trắng mờ ảo.

Nháy mắt đó, trái tim của Lâm Minh muốn ngừng đập!

Nhất định đừng xảy ra vấn đề!

Mười mấy hơi thở mở ra trận pháp, bàn tay Lâm Minh đã vã mồ hôi, ánh mắt sáng quắc của hắn nhìn chằm chằm vào Phạm Thiên Long Căn trong màn phòng hộ, ngừng thở.

Vù...

Trận pháp mở ra, hơi thở lạnh băng mênh mông khuếch tán, Lâm Minh cảm thấy cả người lạnh thấu xương, thậm chí hắn phải mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên mới miễn cưỡng chống đỡ khí lạnh xâm nhập.

“Khí lạnh thật là lợi hại!”.

Lâm Minh hết sức tập trung, đợi trong nháy mắt trận pháp hoàn toàn mở ra, hắn nhảy ra một bước xa, đi tới trước Phạm Thiên Long Căn, chân nguyên bọc hai tay vươn về phía Phạm Thiên Long Căn.

Trong khoảnh khắc đó, tay của Lâm Minh run lên.

Lấy được rồi!

Thiên tài địa bảo làm vô số đại năng Mệnh Vẫn mơ mộng cầu mong, Phạm Thiên Long Căn!

Thực vật dạng rễ vặn vẹo như nhân sâm, toàn thân màu xám, nhìn không có gì là nổi bật, chỉ là rễ của nó quấn vào một chỗ như Cầu Long.

Đây chính là linh thực tồn tại mấy vạn năm, dù là ở Thần Vực, Phạm Thiên Long Căn cũng chỉ gieo trồng vạn năm là sẽ thu hoạch, sẽ không để nó sinh trưởng mấy vạn năm.

Rất ít có môn phái nào tiêu tốn mấy vạn năm đi gieo trồng một gốc linh dược, bởi vì rất nhiều môn phái tồn tại cũng không tới mấy vạn năm.

Một gốc Phạm Thiên Long Căn sinh trưởng lâu như thế, hoàn toàn là vô tình xảy ra. Tìm khắp Thiên Diễn đại lục, cũng không tìm được bao nhiêu thiên tài địa bảo có giá trị lớn hơn nó!

Ngay khi tiếp xúc Phạm Thiên Long Căn, Lâm Minh hết sức khẩn trương, dù trên tay bao bọc chân nguyên thật dày, hắn vẫn cảm giác lòng bàn tay lạnh thấu xương, như có dòng nước lạnh truyền vào kinh mạch, thậm chí thấm vào cốt tủy, loại cảm giác này rất thoải mái.

“Thật khó tin, chỉ cần cầm nó đã cảm giác được cốt tủy cộng hưởng với Phạm Thiên Long Căn, dường như nó sinh ra là vì Hỗn Độn Cương Đấu kinh!”.

Nhanh chóng mà cẩn thận đẩy ra đất nằm gần Phạm Thiên Long Căn, từng cái rễ bị Lâm Minh phủi sạch, một sợi lông thật nhỏ cũng không nỡ làm đứt.

Cứ thế sau mười mấy hơi thở, một gốc Phạm Thiên Long Căn đầy đủ bị Lâm Minh đào ra, đặt vào hộp ngọc đã sớm chuẩn bị. Lâm Minh lại đào lấy đất, nhồi vào hộp ngọc, bao phủ Phạm Thiên Long Căn.

Sau đó dán lên phong ấn, cẩn thận cất hộp ngọc. Loại linh thực này vẫn có sinh mệnh, không thể thu vào Tu Di giới.

Chương 498: Lại vào động phủ

“Cuối cùng! Tới tay!”.

Khoảnh khắc cất đi hộp ngọc, Lâm Minh có cảm giác hết sức không sự thật. Nên biết, trước đó có ba mươi lão quái Mệnh Vẫn vì lấy Phạm Thiên Long Căn mà tụ tập một chỗ, mạo hiểm xông vào Ma Thần đế cung, sau đó lại có mười vị đại năng Mệnh Vẫn ngã xuống vì nó!

Huyễn Vô Cực càng trả giá tâm huyết mười năm, thậm chí không tiếc phát động chiến tranh Nam Hải!

Nhưng bây giờ, Phạm Thiên Long Căn lại nằm yên trong hộp ngọc của mình, hết sức hoàn chỉnh, không đứt một cái rễ nào...

Quá trình lấy được nhìn như cực kỳ dễ dàng, ngay cả một trận chiến cũng chưa đánh.

Nhưng trên thực tế, vì thời điểm này, Lâm Minh đã trả giá rất nhiều!

Từ sau khi tiến vào chiến trường thượng cổ, Lâm Minh đánh một trận với Nam Hải Ma Vực, dùng Xích Huyết đan chiến đấu tới kiệt sức, Tiếp theo lại bị đánh lén, cùng Mục Thiên Vũ xa cách sinh tử, thiêu đốt tinh huyết kích hoạt Huyết Ẩm chi ấn, áp bách cực hạn của mình, vô cùng nguy hiểm thoát khỏi miệng cọp, Vì dùng mảnh vỡ Ma Đế, mấy lần suýt sụp đổ trong Luân Hồi võ ý, suýt nữa biến thành ngu ngốc, Lúc không tìm được nhiều thông tin có giá trị, Lâm Minh lại liều chết tiến vào Ma Thần đế cung, cuối cùng bởi vì tu vi quá thấp, nháy mắt bị phát hiện, thiếu chút nữa chết trong tay Huyễn Vô Cực...

Con đường cực kỳ nguy hiểm, Lâm Minh nhiều lần nghiền ép tiềm lực của mình, thậm chí không tiếc lưu lại vết thương ẩn, dùng sạch Xích Huyết đan và Độn phù, Hồi Dương đan cũng đã ăn ba viên, đến khoảnh khắc cuối cùng thành công chiếm được Phạm Thiên Long Căn, Lâm Minh cảm thấy tất cả đều đáng giá!

Cảm thụ hộp ngọc ấm áp trong ngực, trong lòng Lâm Minh cảm khái không thôi.

Thế giới này có vô số thiên tài, mà người có thể đứng trên đỉnh cao võ đạo cuối cùng lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Có thể nói, những thiên tài này đều không ngoại lệ gặp được cơ duyên to lớn.

Nhưng mọi người chỉ thấy được bọn họ có cơ duyên, nhưng rất ít người nghĩ tới bọn họ có được cơ duyên phải trả giá những gì. Trên đời này không có một phần cơ duyên nào không cần trả giá mà có thể khi không tự rơi vào tay mình. Cơ duyên chỉ dành cho người có chuẩn bị, nếu không có dũng khí, có bao nhiêu cơ duyên mà không nắm bắt thì cũng vô dụng!

Về phần số mệnh, kỳ thật là thứ hư vô mờ mịt, theo Lâm Minh lý giải, cái gọi là số mệnh, kỳ thật là võ giả tranh giành cơ duyên, quyết tâm theo đuổi cực hạn võ đạo, cùng với thực lực, dũng khí và trí tuệ của cá nhân.

Dưới tình huống có lý trí, đi tranh giành ích lợi lớn nhất, mới là chuyện võ giả thiên tài nên làm.

Làm xong mọi chuyện, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn động phủ có Càn Khôn Dung Nhật lô ở gần đó.

Kỳ thật Lâm Minh hiểu rõ, ở trước mặt nhiều võ lão yêu quái thực lực Mệnh Vẫn tầng hai tầng ba, chỉ riêng thọ mệnh đã tới ngàn năm, không nói tính toán không sót, nhưng cũng lòng dạ sâu đậm, mình có thể làm tới bước này, lấy được một gốc Phạm Thiên Long Căn hoàn chỉnh, đã là hết sức không dễ dàng.

Có gốc Phạm Thiên Long Căn này, đủ cho hắn có thể hoàn thành Tôi Tủy, xem như thu hoạch cực lớn.

Về phần Càn Khôn Dung Nhật lô, tuy rằng Lâm Minh có biện pháp phá giải Bát Long Dao Quang trận, nhưng Càn Khôn Dung Nhật lô này rõ ràng là bị Ma Đế dùng bí pháp phong ấn, muốn lấy nó đi là không thể, thậm chí có thể mở được nắp lò hay không cũng là vấn đề.

Như thế một khi chờ những trưởng lão Mệnh Vẫn trở về, Lâm Minh chắc chắn phải chết, không ai bảo hộ được hắn!

Nhưng theo Lâm Minh suy nghĩ trước đó, không có một phần cơ duyên nào không đi cùng gian khó hiểm nguy, cơ duyên rớt xuống trước mặt mà không biết tranh thủ, chỉ có thể bình thường cả đời, càng đừng mơ theo đuổi cực hạn võ đạo.

Lâm Minh cắn răng, bất kể thế nào hắn cũng phải thử một lần, nếu không mở được nắp lò, vậy hắn đành phải bỏ qua.

Bóng người lóe lên vài cái, Lâm Minh đi tới trước động phủ. Ở trong này sóng nhiệt cuồn cuộn, mặt đất còn có hai đống tro tàn màu đỏ, đây là trưởng lão chết thảm để lại trước đó.

Hòa thượng đầu to Đại Thiện tự đã được Bạch Mi phương trượng tẩm liệm, còn hai người này, một người xuất thân tông môn nhỏ, một người khác là lão quái tự do không có quan hệ gì, chết ở đây không còn xương cốt, ngay cả người tẩm liệm tro cốt cũng khôngNghĩ tới bọn họ đã từng là đại năng hô mưa gọi gió, uy chấn bốn phương trong lãnh địa của mình, nhưng giờ rơi xuống kết cục này, đủ thấy được con đường võ đạo tàn khốc.

Lâm Minh nghĩ vậy liền cảm khái không thôi.

Thời gian gấp gáp, hắn cũng không để ý tới hai đống tro cốt, trong đầu hồi tưởng phương pháp phá giải Bát Long Dao Quang trận, Lâm Minh cẩn thận đi tới.

Cảm giác nóng cháy ngày càng mạnh, cảm giác như đặt mình trong núi lửa, miệng lưỡi khô khốc, không khí hít vào phổi như ngọn lửa.

Từng trận sóng nhiệt ập tới, Lâm Minh cảm giác mặt đau như bị kim đâm.

Ánh mắt rơi vào tám cây cột rồng bên cạnh Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh có thể cảm giác được tám cây trụ rồng này truyền đến khí tức thần bí hùng hồn.

Muốn mở lò, đầu tiên phải mở ra Bát Long Dao Quang trận.

Chân nguyên bao bọc bàn tay, Lâm Minh đi tới cây trụ rồng thứ nhất.

Cây trụ rồng to bằng người ôm màu đỏ sẫm, không biết đúc bằng kim loại gì, trụ rồng cao mười trượng, điêu khắc Cầu Long rất sống động, đôi mắt đỏ tươi phát ra hào quang nóng cháy như sống dậy. Lúc này Cầu Long đang há to miệng, không ngừng phun ra những đoàn mây đỏ vào Càn Khôn Dung Nhật lô.

Lâm Minh hít sâu một hơi, thì thầm pháp quyết, tay nhẹ nhàng vuốt qua ba chỗ trên trụ rồng, chỉ nghe một tiếng rắc nhỏ, hào quang trên cây trụ rồng bỗng mờ nhạt đi.

Lâm Minh lóe người một cái, đi tới trước một cây trụ rồng khác, lần này hắn thay đổi phương thức, ngón tay ấn năm lần liên tục, kết quả hào quang trên trụ rồng thứ hai cũng mờ đi.

Từng cây trụ rồng, Lâm Minh áp dụng biện pháp riêng, sau mười hơi thở, tám cây trụ rồng đồng thời chấn động, tiếng rồng ngâm vang lên liên tục trên đài.

Tiếp theo nổ ầm ầm, tất cả ánh sáng đỏ tiêu tán, con mắt đỏ của tám con Cầu Long cũng tối dần.

Mây đỏ bao phủ Càn Khôn Dung Nhật lô lập tức tiêu tán mất, chỉ có nhiệt lượng còn sót lại, như đang nhắc nhở mọi người sự mạnh mẽ của Bát Long Dao Quang trận.

Thành công!

Lâm Minh thở phào một hơi, có trí nhớ của Ma Đế, phá giải Bát Long Dao Quang trận không khó đối với hắn, nhưng khó chính là... Làm sao mở lò?

Lâm Minh chỉ đến gần Càn Khôn Dung Nhật lô, đã cảm giác những đợt nóng rực phả vào mặt, nhìn thân lò đỏ rực như lửa, không biết nhiệt độ cao cỡ nào. Nếu trực tiếp dùng tay tiếp xúc, dù có chân nguyên bao phủ cũng sẽ bị đốt tới không còn xương cốt!

“Càn Khôn Dung Nhật lô này là một món trọng bảo trong Ma Thần đế cung theo trí nhớ của Ma Đế, dường như vốn là để trấn áp đế cung, có lẽ mấy vạn năm qua, cấm chế cùng các loại cơ quan con rối trong Ma Thần đế cung vẫn có thể bảo trì vận chuyển cũng có chút quan hệ với Càn Khôn Dung Nhật lô này. Bằng không những cấm chế vận chuyển mấy ngàn năm, cũng sẽ dần dần suy yếu...”.

Trước đó Bạch Mi phương trượng dùng Minh Phật Đại Thủ ấn mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô, hiện ra hai loại bảo vật, một cái là viên đan dược màu lam, một cái đoàn máu đỏ tươi.

Đan dược màu lam, nếu như đoán đúng, đây là dùng Phạm Thiên Long Căn luyện chế thành, đủ hiểu giá trị của nó.

Còn đoàn máu đỏ tươi, Lâm Minh không biết là gì, chỉ cảm nhận được một cỗ ma khí mạnh mẽ trên máu tươi đó, làm lòng người run sợ.

Lâm Minh mơ hồ biết bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô không chỉ có hai món bảo vật, còn có bảo vật bị trấn áp ở tầng đáy lò.

Nhưng Bạch Mi phương trượng chỉ mở ra tầng trên cùng của Càn Khôn Dung Nhật lô, không thể nhìn thấy mà thôi.

“Không biết bảo vật ở tầng dưới cũng là gì, trí nhớ về Càn Khôn Dung Nhật lô trong mảnh nhỏ linh hồn Ma Đế thật là ít tới đáng thương”.

Lâm Minh lắc đầu, cũng không định tìm bảo vật ở tầng đáy Càn Khôn Dung Nhật lô, hắn không có năng lực này, về phần nói di chuyển Càn Khôn Dung Nhật lô, vậy càng là chuyện đùa, Càn Khôn Dung Nhật lô nối liền với Ma Thần đế cung, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là cường giả phong hoàng tới đây cũng không thể nào lấy nó đi được, tình huống tốt nhất là mở ra nắp lò lấy đi bảo vật bên trong.

Lâm Minh không yêu cầu cao, chỉ cần miễn cưỡng mở ra một mép lò, lấy được một chút bảo vật, hắn đã biết đủ rồi.

Nhưng Lâm Minh không có Minh Phật Đại Thủ ấn, cũng không có bất kỳ thần thông mở lò nào, hắn chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất...

Hắn mở Tu Di giới rút ra Tử Huyễn thương, nhất thương đâm vào mép giữa nắp lò và thân lò, sau đó hai chân Lâm Minh trầm xuống, đè lên cán thương.

Nếu để cho Bạch Mi phương trượng nhìn thấy biện pháp này, quá nửa sẽ phải hộc máu. Hắn sử dụng Minh Phật Đại Thủ ấn thần thông vô thượng trên Đại Thiện kinh, một chưởng đánh ra long trời lở đất, lại bất hạnh không thể đột phá Bát Long Dao Quang trận. Kết quả căn bản không lấy được bí bảo trong Càn Khôn Dung Nhật lô, Bát Long Dao Quang trận này còn liên tục giết bốn vị đại năng Mệnh Vẫn, càng đánh trọng thương Bạch Mi nổi danh phòng ngự.

Nhưng bây giờ Lâm Minh lại thoải mái phá dỡ Bát Long Dao Quang trận, sau đó dùng biện pháp thô sơ mở lò, không thể không nói đúng là một chuyện trào phúng.

Lâm Minh ra sức, Tử Huyễn thương cong xuống, nhưng Càn Khôn Dung Nhật lô lại không nhúc nhích chút nào.

Thấy cảnh này, Lâm Minh bật cười, mình đúng là hồ đồ, Tử Huyễn thương tuy rằng có thể chịu được lực, nhưng dù sao cũng là thương đàn hồi, dùng để mở lò thì quá sức nó.

Lật tay, Tử Huyễn thương đổi thành Đại Hoang huyết kích.

Kích cùng thương tuy rằng hình thái tương tự, nhưng có một điểm khác nhau, đó là... Tất cả kích đều là binh khí cán cứng, ví dụ như cán kích Đại Hoang huyết kích này, hoàn toàn đúc bằng kim loại.

Lưỡi kích cắm vào dưới nắp lò, Lâm Minh quát lớn, dùng sức đè xuống!

Cạch cạch cạch!

Chỗ lưỡi kích chạm vào nắp lò phát ra tiếng kim loại ma sát, Lâm Minh cắn răng, không chút do dự mở ra Tà Thần lực!

Lực lượng Tôi Tủy bột phát ra, lực lượng của Lâm Minh nháy mắt vọt lên mười vạn cân!

Sau khi Tôi Tủy gần bảy thành, Lâm Minh chiến đấu đã rất ít cậy vào lực lượng thuần túy, nhưng dù thế, nắp Càn Khôn Dung Nhật lô vẫn không có vẻ gì là mở ra!

Lâm Minh cắn chặt răng, lại thiêu đốt máu Cổ Phượng!

Két két két...

Dù là Đại Hoang huyết kích, dưới áp lực khủng bố này cũng xảy ra biến dạng rất nhỏ.

Còn nắp Càn Khôn Dung Nhật lô dường như chỉ rung một cái, vẫn còn xa mới đến chỗ mở ra.

“Chặt như vậy?”.

Sắc mặt Lâm Minh đỏ rực.

Trong lòng hắn không ngừng tính toán thời gian, bây giờ đã qua nửa nén nhang từ lúc các đại năng rời đi, giả thiết bọn họ chiến đấu kịch liệt trong mười lăm phút, tức là ba nén nhang, vậy mình còn đủ thời gian.

Nhưng Lâm Minh lại không chắc chắn như vậy, hắn chuẩn bị nhiều nhất là hơn một nén nhang, sẽ rời khỏi dược viên Ma Đế.

Ngay lúc này, một tiếng nói già nua bất ngờ vang lên, làm cho Lâm Minh như lọt vào hầm băng!

- Hắc hắc, nhóc con, Càn Khôn Dung Nhật lô không phải mở như ngươi đâu!

Chương 499: Chó già

- Ai?

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh hồn bay phách lạc, hắn nhảy vọt ra xa, xoay người chắn ngang Đại Hoang huyết kích trước ngực!

Đây chỉ là phản ứng bản năng, hắn cũng biết rõ, tùy tiện một lão quái trở về cũng có thể nhấc tay giết hắn!

Nhưng ở đằng sau lưng hắn, cửa hang trống rỗng, không có một bóng người.

Lâm Minh toát mồ hôi lạnh, trong lòng cảnh giác cực điểm.

Cảm giác mở ra hết, vẫn không thấy một bóng người.

Ẩn giấu thân mình?

Với thực lực những lão quái kia vốn không đáng phải dùng chiêu này, nếu hắn làm thế, chỉ có ý muốn mèo vờn chuột mà thôi.

- Tiểu tử, đừng nhìn nữa, ngươi không tìm được bản thánh. Nhưng mà nói lại, bản thánh quả thật kinh ngạc, một thằng nhóc ranh nhà ngươi lại lừa gạt đám lão già sống cả ngàn năm đến thảm như thế, quả thật là... Hợp khẩu vị của bản thánh!

- Ngươi...

Đầu óc Lâm Minh nhanh chóng xoay chuyển, bản thánh?

Trong những lão quái Mệnh Vẫn kia không một ai tự xưng là bản thánh, xưng hô cuồng vọng như thế, chỉ có cường giả phong hoàng mới dám tự gọi như vậy!

Giọng nói già nua này vang lên trong đầu mình, đây hoặc là chân nguyên truyền âm, hoặc là... Âm thanh vốn phát ra từ tinh thần chi hải của mình!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Minh bỗng cả kinh, chẳng lẽ...

- Ngươi là Ma Đế!

- Ma Đế? Hắc, bản thánh không phải là hắn!

- Không phải?

Lâm Minh ngẩn ngơ, hắn có thể khẳng định giọng nói già nua này vốn là ý thức còn sót lại trong mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế, sao lại không phải là Ma Đế?

- Ngươi là con chó đỏ nằm trong mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế?

- Chó? Ngươi dám nói bản thánh là chó!

Giọng nói già nua kia bỗng nhiên trở nên kích động, bản thể bị phong ấn trong tinh thần chi hải của Lâm Minh bỗng nhiên giãy giụa, xoắn đầu óc Lâm Minh tê rần như bị kiến cắn một cái.

Mặc kệ ý thức tàn dư này mạnh mẽ cỡ nào, bây giờ rốt cuộc vẫn bị đả kích quá thảm, đầu tiên là bị Ma Phương đánh thành mấy khúc, lại bị Lâm Minh dùng Tử Giao Thần Lôi và Diệt Huyết Tà Lôi tách ra phong ấn, trấn áp sâu dưới tinh thần chi hải, cho nên dù hắn tức giận, nhưng dày vò một lúc, chính mình cũng thở hồng hộc, tiêu hao tinh thần còn lớn hơn cả Lâm Minh.

Dù sao lúc hắn bị hút vào Ma Phương đã bị lốc xoáy linh hồn xé nát ý thức chủ thể, lại bị Ma Phương giam cầm quá lâu.

Tuy nhiên hắn vẫn không chịu thua ngoài miệng, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi còn có một lời bất kính với bản thành, bản thánh sẽ chấn vỡ tinh thần chi hải của ngươi!

Lâm Minh trợn trắng, nhưng lúc này, hắn không rảnh tào lao với tên này, chớp mắt nói:

- Lúc này ngươi nhảy ra, hẳn không phải là nói nhảm với ta đó chứ!

Nghe Lâm Minh hỏi thế, giọng nói kia toát ra vài phần ngạo nghễ:

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi cũng rất thông minh, đúng vậy, lần này bản thánh đi ra, là ban cho ngươi cơ duyên to lớn!

Lâm Minh nhướng mày, cơ duyên?

- Ngươi muốn được bảo bối trong Càn Khôn Dung Nhật lô đúng không, lão phu lại biết phương pháp điều khiển Càn Khôn Dung Nhật lô này!

- Hả?

Lâm Minh hơi trầm ngâm, hắn tin tưởng quả thật tên này có thủ đoạn đó, nhưng hắn không tin tên này sẽ tốt bụng giúp mình.

- Ngươi muốn ta trả giá cái gì?

- Nói chuyện với ngươi đúng là bớt sức, bản thánh có thể nói cho ngươi phương pháp mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô, điều kiện là ngươi cởi bỏ giam cầm toàn bộ ý thức chủ thể bị chia nhỏ trong tinh thần chi hải của ngươi, đồng thời trả tự do cho bản thánh.

- Không có khả năng!

Lâm Minh lập tức phủ quyết, bây giờ hắn không phải đối thủ của con chó già này, thật vất vả được Ma Phương giúp đỡ phong ấn nó, thả ra là tự mình muốn chết. Nói không chừng còn bị nó đoạt xá, mạo hiểm phiêu lưu như thế, Lâm Minh thà rằng không cần Càn Khôn Dung Nhật lô.

- Tiểu tử, ngươi nghĩ cho kỹ, bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô này là tạo hóa to lớn đối với ngươi, hơn nữa bản thánh cũng cần hình thái ý thức đầy đủ mới có thể điều khiển Càn Khôn Dung Nhật lô này. Thậm chí, bản thánh có thể cho ngươi thu toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật lô, trở thành pháp khí của ngươi!

Thu toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật lô?

Lâm Minh bỗng nhiên nghe con chó già này nói vậy, trong lòng rung động một trận, nhưng cuối cùng vẫn thu hồi lòng tham, lạnh giọng nói:

- Tại hạ không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, ngươi tuyệt vọng đi, thời gian của tại hạ quý giá, không có ý định ở đây lâu.

Dứt lời Lâm Minh thu hồi Đại Hoang huyết kích, nhấc chân muốn đi, lúc này con chó già kia có vẻ nóng nảy, nói:

- Chờ đã, ngươi xem thế này, ngươi chỉ cần mở ra một đoạn ý thức của ta, còn lại không cần phải mở, bản thánh vẫn có thể giúp ngươi lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô!

- Mở ra một đoạn ý thức?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, lúc trước con chó già này bị Ma Phương đánh thành bảy tám đoạn, nếu chỉ là một đoạn trong đó, Lâm Minh hoàn toàn nắm chắc đối phó, dù sao lúc đó đối mặt với con chó già, Lâm Minh cũng chiến đấu trọng thương được nó.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Có quan hệ gì với Ma Đế? Àm sao ngươi lại ở trong mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế?

- Ngươi hỏi bản thánh là ai? Hắc hắc, nói ra ngươi cũng chưa từng nghe qua.

Giọng của con chó già mang theo một tia ngạo nghễ khinh thường, quả thật, nếu con chó già này xuất thân ở Thần Vực, Lâm Minh tự nhiên chưa hề nghe nói qua.

Lâm Minh không có thời gian nói nhảm với nó, bây giờ bị con chó già này làm lỡ, đã qua thêm hai mươi hơi thở, hắn chỉ còn nhiều nhất nửa nén nhang, nhất định phải rời khỏi, bằng không sẽ nguy hiểm.

Nhưng điều kiện của con chó già này... Ai biết nó có âm mưu gì?

Chẳng lẽ nó muốn bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô? Những đan dược gì đó... Nó lấy được cũng vô dụng!

Đan dược phải cần có thân thể xác thịt mới dùng được, trước giờ Lâm Minh chưa nghe qua có linh hồn thể nào dùng được đan dược.

Nghĩ trước nghĩ sau, dường như cũng không có hại gì với mình, dù sao chỉ là một đoạn ý thức, con chó già này không phải đối thủ của mình.

Dù nó có âm mưu gì, cùng lắm thì mình không lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô, dù sao Lâm Minh đã định từ bỏ, lấy được thì tốt, không lấy được cũng chẳng mất mát gì.

Thời gian gấp gáp, Lâm Minh cũng không kịp nghĩ kỹ, nếu không có nguy hiểm, dứt khoát đồng ý điều kiện của nó, bởi vì một chút băn khoăn mà bỏ qua cơ duyên, đó không phải cách hành sự của Lâm Minh.

- Được! Ta mở ra một đoạn ý thức của ngươi.

Lâm Minh chìm ý thức vào tinh thần chi hải, trong tinh thần chi hải của hắn, ý thức của con chó già kia bị chia làm tám đoạn, chia ra trấn áp ở các góc khác nhau trong tinh thần chi hải của Lâm Minh. Mỗi một đoạn đều bao bọc trong hồ quang lôi điện thật dày như cái kén.

Thấy vậy, Lâm Minh cũng cảm thấy mình làm quá ác, cũng khó cho con chó già này, dưới tình huống như thế mà vẫn có thể nói chuyện vui vẻ với mình. Đám lão già Thần Vực này, ý thức linh hồn thật sự là ương ngạnh tới khủng bố.

Lâm Minh quyết đoán chọn một đoạn nhỏ nhất trong ý thức của con chó già, chuẩn bị mở ra.

Con chó già bất mãn.

- Tiểu tử, lá gan của ngươi nhỏ như thế, bây giờ thực lực của bản thánh giảm mạnh, lại chỉ còn hình thái linh hồn, nhưng chỉ là một đoạn ngắn mà thôi, dù có cộng hết mấy đoạn ý thức lại cũng không làm gì được ngươi, nhưng ngươi vẫn cẩn thận tới cỡ này.

Mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô, bản thánh phải tiêu hao không ít linh hồn lực, ngươi chỉ mở ra một đoạn ngắn như thế, cạn kiệt linh hồn lực sẽ tạo thành tổn thương tới bản thánh!

Lâm Minh không hề để ý, bình thản nói:

- Lá gan của tại hạ chỉ bé như thế, bớt nói nhảm, rốt cuộc ngươi có đồng ý không?

Lâm Minh đoán con chó già này có ý đồ gì đấy, nhưng bây giờ thời gian gấp gáp, không có cách nào tranh luận. Nếu xác định mình không có nguy hiểm, đến lúc đó chỉ cần tùy cơ ứng biến, tranh thủ được ích lợi lớn nhất là được. Có thể kiếm một chút hay một chút, thực lực đối phương yếu đi, tự nhiên có lợi lớn với mình.

- Con bà nó, bản thánh xem như hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, được, ta lười cò kè mặc cả với ngươi, mở ra đi.

Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh? Chính ngươi không phải chó hay sao?

Lâm Minh thầm oán, lại lười nói, con chó già này nhìn không giống đại đế Ma giới gì, lại giống như lão lừa gạt.

Ngón tay xoay chuyển liên tục, Lâm Minh mở ra cấm chế lôi điện trên đoạn ngắn ý thức linh hồn này, nói:

- Phải nói trước, ta chỉ có thời gian nửa nén nhang, nếu đã tới giờ, ngươi còn chưa thành công, tại hạ nhất định sẽ đi!

- Nửa nén nhang? Vậy là đủ rồi!

Bỗng nhiên có được tự do từ trạng thái phong ấn, giống như một người bị trói chặt bỗng được cởi trói, con chó già giãn thân thể ra, thoải mái kêu một tiếng, gâu!

Nghe vậy, Lâm Minh trực tiếp hết chỗ nói, vậy còn không phải là chó hay sao?

Nhưng lại càng hết chỗ nói nằm ở đằng sau, Lâm Minh nhìn thấy con chó già nhảy ra khỏi tinh thần chi hải của mình, hóa thành thực thể, Lâm Minh thiếu chút nữa cắn rớt lưỡi của mình.

Ở trước mặt hắn, một con chó nhỏ chỉ dài có hai tấc, đuôi chỉ dài bằng ngón tay, bộ lông xoăn đỏ, đôi tai rũ xuống, thè lưỡi ra, trừng con mắt nhỏ, còn xù hơn cả chó xù.

- Ngươi... Ngươi...

Lâm Minh không nói nên lời.

- Nhìn cái gì? Hiện tại linh hồn lực của bản thánh hao tổn nhiều, tự nhiên hình thể rút nhỏ một chút, có gì kỳ quái!

Đối với thần thái kinh ngạc của Lâm Minh, con chó già có chút bất mãn, như đang oán trách hắn giật mình kinh ngạc.

Lâm Minh dở khóc dở cười, hắn luôn miệng bản thánh, bản tôn lại là bộ dạng này, đúng là khó làm người ta liên hệ với nhau được. Nhưng bây giờ là lúc sống còn, Lâm Minh cũng không có tâm tình chú ý, hắn cũng sẽ không vì bộ dạng vô hại của con chó xù này mà thả lỏng cảnh giác.

Lâm Minh có thể khẳng định, con chó già này có ý đồ, bằng không làm sao lại tốt bụng mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô cho mình, chỉ là xem lát nữa nó sẽ giành lấy lợi ích gì.

Nghĩ vậy, Lâm Minh vận chuyển toàn bộ chân nguyên, âm thầm đề phòng, mở ra Luân Hồi võ ý trong tinh thần chi hải, phòng ngừa con chó già này đánh lén tinh thần.

Con chó xù chậm chạp bay lên bên trên Càn Khôn Dung Nhật lô, hai mắt nhìn vào nắp lò, lộ ra tươi cười mà Lâm Minh thấy rất quái dị, nó thè lưỡi thật dài liếm môi, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Con chó già vừa lầm bầm, hai cái chân chó ngắn cỠlại múa lung tung, Lâm Minh nhìn cả buổi mới hiểu được, cái tên này đang kết ấn.

Lâm Minh lập tức có cảm giác như trời trồng.

Chương 500: Thu lô

Chó vẫn là chó, vừa rùng đùi đắc ý niệm chú, vừa múa may hai cái chân chó phải, trên mặt chó còn treo vẻ tươi cười dâm dãng, tình cảnh như thế đúng là khiêu chiến cực hạn thị giác của Lâm Minh.

Thấy thế nào, kẻ này cũng như một lão buôn giả thần giả thánh.

Tuy nhiên nhìn qua chó già không đáng tin nhưng mà theo lời của nó, Càn Khôn Dung Nhật lô này đúng là phóng xuất ra vầng sáng màu đỏ mờ nhạt, thân lô phát ra chấn động rất nhỏ, một cỗ khí tức tang thương cũng phát tán ra.

Nhưng mà theo vầng sáng này nụ cười dâm đãng trên mặt chó xù cũng không thể tiếp tục nữa, linh hồn thể cấu thành thân thể vặn vẹo, bộ dáng như linh hồn lực chống đỡ không nổi, xem ra chó xù nói không sai, chỉ cần dùng một đoàn ý thức thể này, mở Càn Khôn Dung Nhật lô ra đúng là có chút miễn cưỡng.

Thân lô phát ra ánh sáng trắng càng ngày càng thịnh, chấn động cũng theo đó mãnh liệt lên, dường như muốn bay ra khỏi bãi đá vậy.

Lâm Minh nhìn thấy vậy ánh mắt lập tức sáng lên. Chó xù không phải mở lô, mà là muốn thu toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật lô!

- Ngươi... Thật sự có thể thu Càn Khôn Dung Nhật lô?

- Vô nghĩa!

Chó xù tuy rằng rõ ràng có chút không kiên trì được, nhưng mà vẫn cố gắng làm ra vẻ khinh thường trên mặt, cười nhạo Lâm Minh:

- Cũng... Không xem... Bản thánh là ai?

Nhìn chó xù mặc dù nói chuyện rất là khó khăn, nhưng cũng phải cắn răng giả ngu, Lâm Minh gáy đầy mồ hôi, tên này, đúng là như lời nó, là lão yêu quái đã sống mấy vạn năm?

Lâm Minh cũng không kịp nghĩ đến những điểm này, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Càn Khôn Dung Nhật lô đang liên tục chấn động, hô hấp ngưng trệ, chó xù này hiển nhiên và Ma Đế có quan hệ mật thiết, thậm chí rất có thể là thú khế ước của Ma Đế, nếu nói như vậy, thực lực chó xù cũng phải là cấp đại năng, có thể thu được Càn Khôn Dung Nhật lô cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng mà Lâm Minh không thể tưởng được chó xù muốn Càn Khôn Dung Nhật lô để làm cái gì, một cái linh hồn thể muốn có một cái đan lô thì có lợi ích gì? Trừ phi nó đem bản thân dung nhập vào trong bảo khí trở thành khí linh của bảo khí.

Chẳng lẽ chó xù muốn làm khí linh?

Nếu có tấm thân máu thịt, ai mà nguyện ý đi làm khí linh? Trừ phi giống như Điện Linh ở Thần Hoàng bí cảnh, xuất thân Hồn tộc, vốn từ đầu cũng không phải là nhân loại, thích nhất là ngủ, một lần ngủ là hơn mấy vạn năm.

Mà chó xù này hiển nhiên không phải như vậy.

Lâm Minh tâm niệm nhanh chóng xoay trở lại, ngón tay cũng theo bản năng chạm vào Tu Di giới.

Đúng lúc này, một màn khiễn Lâm Minh giật mình đã xảy ra, Càn Khôn Dung Nhật lô trên bãi đá kia, lại bắt đầu xoay tròn xoay tròn, đồng thời trong lúc xoay tròn kịch liệt thu nhỏ lại!

Vốn đan lô thân lô cao ba trượng, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại không tới một trượng.

Mà cùng lúc đó, nắp Càn Khôn Dung Nhật lô kịch liệt rung lên, dường như muốn bay lên.

Thấy một màn như vậy, trong mắt chó xù hiện lên vẻ tham lam.

- Lên!

Chó xù móng vuốt ra một cái, miệng phun ra một tiếng.

- Bồng!

Nắp lô phóng lên cao, một viên đan dược màu lam, còn có một đoàn chất lỏng màu đỏ cũng theo đó bay vụt ra.

Viên đan dược màu lam kia, đúng là đan dược được luyện chế từ Phạm Thiên Long Căn!

Màu đoàn chất lỏng kia lại chính là máu tản ra khí tức cổ xưa lúc trước Lâm Minh nhìn thấy.

Chân chó xù lật một cái, trực tiếp ép đan dược màu lam trở về đan lô, viên đan dược này tuy rằng quý báu nhưng mà chó xù là linh hồn thể, đối với nó mà nói, không có chút tác dụng.

Vì thế trên không trung chỉ còn lại một đoàn máu đỏ tươi.

Chó xù nhìn đoàn máu này, mặt chó cười thành hoa:

- Ha ha ha ha cáp! Thượng cổ Cự Ma huyết này là của bản thành!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, thượng cổ Cự Ma huyết?

Hắn đột nhiên nhớ tới quang cầu màu trắng trong không gian Ma Phương nhiều lần hướng dẫn mình dùng Ma Phương hấp thu tinh huyết cao thủ. Bộ dạng của nó dường như cực kỳ thèm khát. Chẳng lẽ nói, có một loại bí pháp khiến tinh huyết có thể tẩm bổ cho linh hồn thể mà hắn cũng không biết?

Không xong!

Chó xù này mà hấp thu máu thượng cổ Cự Ma vậy thì mình còn có thể đối phó nó sao?

Lâm Minh không biết chó xù hấp thu máu Cự Ma hồn lực sẽ đề cao bao nhiêu, tại thời điểm sống còn này, hắn không thể để cho sự tình không nắm chắc phát sinh.

Lâm Minh không nói hai lời, vận chuyển Luân Hồi võ ý, hắn không tính toán đả thương chó xù, thậm chí khi mình nắm chắc trong tay, có thể đem một phần máu cổ Cự Ma tặng cho chó xù, nhưng tuyệt đối không cho phép chó xù tùy ý cắn nuốt máu Cự Ma.

Lâm Minh đang muốn xông lên đi, nhưng mà động tác chó xù cực nhanh, móng vuốt nhỏ chụp một cái, máu Cự Ma đã bay vụt tới nó, vẻ mặt cười dâm dãng, đang muốn mở miệng chó ra một ngụm nuốt toàn bộ đoàn máu Cự Ma vào, nhưng mà đúng lúc này, một đạo ánh sáng đỏ thẫm từ ấn ký Ma Phương trên ngực Lâm Minh bắn ra!

Vù!

Một tiếng vang nhỏ, đạo ánh sáng đỏ kia với tốc độ khó tin bao phủ đoàn máu thượng cổ Cự Ma, tiếp đó cùng với tốc độ cực hạn cuốn ngược trở về.

Toàn bộ quá trình chỉ là trong nháy mắt, thậm chí Lâm Minh căn bản không kịp phản ứng.

Răng rắc!

Chó xù một ngụm cắn xuống, thiếu chút nữa vỡ cả răng, nhưng mà cái gì cũng không cắn được, nụ cười dâm dãng lúc đầu cũng tắt ngúm.

Lâm Minh sững sờ tại chỗ, hắn chỉ cảm thấy ngực ấm áp, ôn hòa, đoàn máu kia chui vào ngực hắn, sau đó hòa vào trong Ma Phương, Ma Phương dường như chấn động vài cái, sau đó trở nên im lặng.

- Đồ của ta!

Bản mặt chó xù lập tức tái mét, nó thật vất vả cạn kiệt không ít hồn lực mới có thể lấy được máu của thượng cổ Cự Ma, vốn định dùng để tẩm bổ linh hồn tàn vỡ của mình, nhưng, nhưng không nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt đã bị nuốt sạch.

- Tiểu tử, bản thánh cắn chết ngươi! Gâu!

Chó xù tru một tiếng, một ngoạm cắn tới Lâm Minh!

Lâm Minh cực độ không biết nói gì cho phải, biến hóa thình lình phát sinh ở trên Ma Phương cũng khiến hắn bất ngờ, tuy nhiên máu Cự Ma này nếu có thể tẩm bổ linh hồn, Ma Phương đi tranh đoạt cũng là chuyện đương nhiên, mà nói năng lực tranh đoạt tinh huyết, chó xù cùng Ma Phương so sánh, không thể nghi ngờ là kém mười vạn tám ngàn dặm, lúc trước Ma Phương vừa động, ngay cả Chân Long Chi Huyết cũng đều sợ hãi!

Mắt thấy chó xù ngoạm tới mình, Lâm Minh không chút hoang mang, vận chuyển chân nguyên toàn thân, Luân Hồi võ ý tại tinh thần chi hải tạo thành một cơn lốc xoáy màu đen, cùng lúc đó, song trọng Lôi Linh Tử Giao Thần Lôi và Diệt Huyết Tà Lôi cũng ở trên vùng trời tinh thần chi hải lóe lên.

- Vù!

Chó xù giống như một trận gió nhào vào thân thể Lâm Minh, nó không phải thực thể, cắn Lâm Minh chỉ là làm bộ mà thôi, công kích Lâm Minh chính là công kích tinh thần chi hải.

Nhưng mà chỉ một giây sau, chợt nghe ngao một tiếng, chó xù hét thảm một tiếng lại bị quăng đi ra, bộ dáng cực kỳ thống khổ.

Linh hồn va chạm, cực kỳ hung hiểm, mà phòng ngự linh hồn lực Lâm Minh, thậm chí còn thắng được lão quái vật Toàn Đan. Chó xù sau khi vọt vào, trực tiếp bị đánh bật cho thương tích đầy mình.

- Mẹ nó! Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh! Tức chết bản thánh! Tức chết bản thánh!

Chó xù mặt xám mày tro chạy ra, cái mặt chó trở nên thất thố, trong tinh thần chi hải Lâm Minh, lốc xoáy tinh thần lực vừa là màu đen, vừa là màu hồng, Lôi Linh hai màu, mà nó chỉ là một cái hồn thể không trọn vẹn, tiến vào trong đúng là thê thảm.

- Chờ bản thánh hồi phục lực lượng, không nuốt được ngươi mới lạ.

Chó xù đưa một cái móng vuốt lên cào cào cái đầu nhỏ, một cái móng Vuốt khác chỉ vào Lâm Minh, vì tức giận quá cho nên móng vuốt cũng run run.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, giọng điệu lạnh như băng:

- Ta khuyên ngươi vẫn nên ít ra vẻ đi, chúng ta nhiều nhất chỉ còn mười mấy giây an toàn, nếu lúc này, những lão quái Mệnh Vẫn kia trở lại, tại hạ tự nhiên phải giao ra, nhưng mà ngươi cũng không dễ chịu đâu, ngươi cho rằng khi những lão quái vật này biết được một cỗ ý thức sinh vật tới từ Thần Vực, bọn họ sẽ xử lý như thế nào?

Lâm Minh vừa nói như thế, sắc mặt chó xù càng thêm không khó coi:

- Xú tiểu tử, ngươi uy hiếp bản thánh?

- Ta chỉ nhắc nhở ngươi không cần nói lời vô nghĩa, không cần tiếp tục ra vẻ, nếu không hai người chúng ta đều xong đời.

- Con bà nó, ngươi nuốt máu Cự Ma của lão tử!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng nói:

- Đây cũng không phải tại hạ nuốt, mà là Ma Phương nuốt, ta nghĩ nếu ngươi đã tự xưng đến từ Thần Vực chắc là sẽ biết một khi linh hồn bị hút vào Ma Phương thì sẽ trở nên thế nào?

Lâm Minh đột nhiên nhắc tới Ma Phương, chó xù dường như đột nhiên nhớ tới chuyện khủng bố gì, vẻ mặt thất thố đột nhiên trở thành khủng hoảng.

- Ma... Ma Phương... Trời ạ! Ngươi... Ngươi nuốt Thần Tinh Ma Phương tiến vào trong cơ thể?

- Ngươi... Ngươi...

Nó há hốc mồm không biết nói gì.

Lâm Minh có chút không kiên nhẫn:

- Ngươi nói xong chưa, lấy bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô ra chúng ta chia bốn sáu, ngươi bốn ta sáu.

- Dựa vào cái gì ta bốn ngươi sáu?

Chó xù cực độ khó chịu:

- Chỉ có lão tử mới hiểu phương pháp thu Càn Khôn Dung Nhật lô! Nhiều nhất là chia đều!

- Tốt, chia đều.

Lâm Minh một miệng đáp ứng, lúc này hắn thật sự không muốn tiếp tục cãi cọ.

Thấy Lâm Minh đáp ứng sảng khoái như vậy, chó xù dường như cảm thấy có chỗ không đúng.

Nhưng mà trong lúc nhất thời cũng không kịp nghĩ ra, nó tiếp tục niệm chú ngữ, Càn Khôn Dung Nhật lô vốn đã thu nhỏ cao không tới một trượng lại tiếp tục thu nhỏ.

Không tới mấy giây đã thu nhỏ lại chỉ còn nửa xích, một tay có thể nắm được.

- Càn Khôn Dung Nhật lô là đan lô đứng đầu Thiên Diễn đại lục năm đó, cũng là bảo khí đỉnh cấp, nó không thể thu được vào trong Tu Di giới, có thể trực tiếp dung nhập vào thân thể, bên trong tự thành không gian, bản thánh là hình thái linh hồn, không có biện pháp cất chứa Càn Khôn Dung Nhật lô, hừ, tiện nghi cho tiểu tử ngươi, trước tạm thời để ở chỗ ngươi vài ngày, tuy nhiên ngươi không nên vọng tưởng độc chiếm.

- Được!

Bây giờ Lâm Minh và chó xù là châu chấu buộc trên cùng một sợi dây, Lâm Minh tin tưởng nó sẽ không giở trò, một mặt đồng ý.

Chó xù vuốt cái móng một cái, chỉ nghe vù một tiếng, Càn Khôn Dung Nhật lô trực tiếp bay vào trong cơ thể Lâm Minh.

Trong khoảnh khắc kia, Lâm Minh chỉ cảm thấy cơ thể nóng lên, nội thị thân thể, lại phát hiện Càn Khôn Dung Nhật lô đang nằm trong đan điền, liên tục xoay tròn.

Đợi khi Càn Khôn Dung Nhật lô bay vào trong thân thể Lâm Minh, chó xù đột nhiên kêu quái một tiếng, vẻ mặt hối hận nói:

- Con bà nó, lão tỠđã cảm thấy có chỗ không đúng, quả nhiên lại bị lừa gạt!

Chương 501: Ra ngoài

- Không được, lão tử lỗ lớn, lão tử chỉ là linh hồn thể, bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô, trừ máu Cự Ma ra, những cái khác lão tử căn bản không thể sử dụng.

Chó xù vừa lẩm bẩm, vừa vô cùng bất mãn.

Lúc này, Lâm Minh căn bản mặc kệ nó, từ lúc những lão quái Mệnh Vẫn rời đi tới bây giờ, gần như chỉ qua một nén hương thời gian, hắn phải nhanh rời khỏi đây.

Tuy nhiên cứ như vậy đi thì không thể được, nếu những người khác hoài nghi Lâm Minh, như vậy cho dù hắn có chạy cũng sẽ họa lây Thần Hoàng đảo...

Lâm Minh lại lần nữa vỗ lên tám căn trụ rồng Bát Long Dao Quang trận một cái.

Mấy giây sau, tám cái Cầu Long lại bắt đầu phun ra ánh sáng, Bát Long Dao Quang trận lại một lần nữa mở ra.

Kế tiếp, Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một cỗ thi thể, cỗ thi thể này, đúng là trưởng lão Toàn Đan lúc đại chiến với Nam Hải Ma Vực bị Lâm Minh giết chết, về sau cũng dựa vào tinh huyết của trưởng lão Toàn Đan này mà mở ra Ma Phương.

Tháo Tu Di giới của mình xuống mang vào trong tay trưởng lão Toàn Đan, lui về phía sau bốn, năm bước, tiện tay ném thẳng cỗ thi thể tới Bát Long Dao Quang trận.

- Xích!

Một đạo ánh sáng hiện ra, cỗ thi thể này trực tiếp bị ánh sáng đánh lên, đốt thành tro bụi.

Vì thế, ở bên cạnh hai đống tro lão quái Mệnh Vẫn lại thêm một đống tro tàn, mà khỏa Tu Di giới của Lâm Minh cũng bị đốt mất phân nửa, cũng rơi vào trong đống tro.

Chó xù có chút kinh ngạc nhìn Lâm Minh:

- Tiểu tử, ngươi đúng là gian giảo nha, làm như vậy, vận khí tốt rất có thể người khác sẽ bị ngươi lừa rồi.

Ngẫm lại những lão quái Mệnh Vẫn kia phải trả cái giá lớn như vậy, cuối cùng toàn bộ những bảo vật quan trọng đều bị tiểu tử này nuốt hết, hơn nữa thậm chí bọn họ căn bản không biết là bị ai tính toán.

Nghĩ đến đây, chó xù theo bản năng sờ sờ cái mũi chó của mình, cùng tiểu tử này ở một chỗ biết đâu ngày nào đó mình cũng ị lừa gạt lật thuyền trong mương đó chứ...

Chó xù miên man suy nghĩ, lại phát hiện Lâm Minh đã nhoáng lên một cái bay ra khỏi động phủ.

- Chờ với, chờ bản thánh với!

Chó xù rất thông minh, vội vàng theo đi ra ngoài.

Căn cứ theo trí nhớ của Ma Đế, ở một chỗ cửa ra khác trong Ma Đế dược viên tiếp tục đi một đoạn không xa, chỗ đó liền tới một chỗ Truyền Tống trận khác, thông qua Truyền Tống trận, có thể trực tiếp truyền tống ra khỏi Ma Thần đế cung.

Chút khoảng cách này, nếu như là ở bên ngoài, Lâm Minh chỉ cần vài hô hấp là đã đi tới, nhưng ở Ma Thần đế cung, hắn không thể không cẩn thận.

- Này, này có cơ quan cấm chế gì không?

Lâm Minh hỏi chó xù, mạnh mẽ đem nuốt hai chữ chó xù vào.

- Bản thánh không phải là này! Bản thể bản thánh là Tam Đầu Ma Thần Khuyển, danh hào là Ma Quang Thánh Chủ, mười vạn năm trước đã đạt tới cảnh giới Thánh Chủ, ngao du hư không, tung hoành tam giới, tại thời điểm đó, tổ gia gia của ngươi còn chưa xuất thế đâu.

Chó xù nói tới đây, đắc ý nghểnh cái đầu chó lên, dường như lại tìm được niềm kiêu ngạo của nó.

Tuy rằng nghe không đáng tin, nhưng Lâm Minh lại biết, chó xù này năm đó đúng là cũng có tài, nếu không cũng không tư cách bị cuốn vào trong Ma Phương.

- Thánh Chủ? Đó là cái gì?

- Tựa như là cái gọi là cường giả phong hoàng ở Thiên Diễn đại lục các ngươi, Thánh Chủ cũng chính là một cái danh hiệu để tỏ lòng tôn trọng cường giả, năm đó lão tử chính là Thánh Chủ!

- Ngươi không phải mới vừa nói ngươi là Tam Đầu Ma Thần Khuyển sao? Sao bây giờ chỉ còn một đầu?

Sau khi rời khỏi Ma Đế dược viên, Lâm Minh cũng thoải mái hẳn lên, chiếm được Càn Khôn Dung Nhật lô và Phạm Thiên Long Căn tâm tình hắn cực kỳ tốt.

Nhắc tới điểm này, chó xù lập tức như quả bóng xì hơi, ngạo khí vừa rồi cũng biến mất:

- Còn không phải nữ nhân khủng bố năm đó s, làm hỏng bản thánh tu luyện Kim Cương (có lẽ là một cảnh giới Luyện Thể) thành thần thể, lại hút thần hồn của bản thánh vào trong Thần Tinh Ma Phương, giam giữ vô số năm, vốn thần hồn bản thánh là ba cái một thể (nguyên văn, tam vị nhất thể), nhưng mà bây giờ ngay cả một cái thần hồn cũng không trọn vẹn, làm sao có thể giữ được trạng thái nguyên vẹn.

Chó xù nói xong vẻ mặt trở nên tức giận.

- Thì ra là như vậy, nói như vậy... Ngươi là hồn sủng của Ma Đế?

Lâm Minh thuận miệng hỏi.

- Cái gì mà hồn sủng, nói sao mà khó nghe vậy! Bản thánh là hồn thú khế ước với Ma Đế, hừ, năm đó nếu không phải Ma Đế dùng kế, bản thánh làm sao sẽ ký khế ước với hắn, nếu không có bản thánh, Ma Đế đã sớm không biết ngã xuống ở Thần Vực bao nhiêu lần rồi!

Chó xù nói tới đây hừ một tiếng, nhưng mà từ ngôn ngữ vẫn vô tình lộ ra, quan hệ năm đó giữa nó và Ma Đế cũng không phải là bình đẳng gì, hơn phân nửa khế ước lúc đó ký chính là quan hệ chủ tớ.

- Ma Quang, đường này rốt cuộc có nguy hiểm hay không.

- Hừ, Ma Thần đế cung lớn như vậy, bản thánh năm đó ở Ma Thần đế cung cũng chỉ ở một thời gian ngắn mà thôi, làm sao mà biết rõ cơ chứ.

Chó xù rất không có trách nhiệm nói, Lâm Minh cứng họng, hắn chỉ có thể phóng ra toàn bộ cảm giác, tận lực cẩn thận.

Nhưng mà ngoài dự đoán, đoạn đường hai ba dặm này không ngờ lại cực kỳ bình tĩnh, một đường đi tới, chuyện gì cũng chưa phát sinh, Lâm Minh cứ như vậy thuận lợi đi tới vị trí trong trí nhớ, ở trong này có một bãi đá thấp bé, trên bãi đá không có bất kỳ cấm chế nào, sau khi đi qua bãi đá chính là một Truyền Tống trận cổ, Truyền Tống trận hoàn hảo vô khuyết, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi động.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Minh mừng rỡ không thôi.

Lâm Minh chỉ dùng mười mấy giây đã phá được phù văn khởi động Truyền Tống trận này, thuần thục đem tất cả phù văn mở ra. Sau khi ánh sáng trắng mênh mông hiện lên, Lâm Minh bước lên trận tâm, thân ảnh loáng cái biến mất...

...

Một khắc sau, Ma Đế dược viên.

Ma Đế dược viên trống rỗng, mười mấy lão nhân đứng ở chỗ Phạm Thiên Long Căn trước đó, mặt trầm như nước.

Trong đó sắc mặt khó coi nhất phải kể tới Huyễn Vô Cực! Vừa rồi hắn và Bạch Mi, Nam Duẫn Vương đại chiến một trận, nhưng mà tay cầm bảo khí thiên giai hạ phẩm, lại có rất nhiều con bài chưa lật U Ma đế thành ba ngàn năm nội tình tích lũy nhưng mà vẫn bị Bạch Mi và Nam Duẫn Vương đánh cho liên tiếp bại lui.

Nên biết rằng, nội tình Đại Thiện tự cũng chỉ kém hơn một chút so với U Ma đế thành, mà Nam Duẫn Vương tuy rằng chỉ là người đơn độc nhưng mà thiên tư nghịch thiên, luận thực lực cá nhân, hắn chính là người mạnh nhất trong ba người.

Nếu như ở bên ngoài, cho dù Huyễn Vô Cực không địch lại, cũng có thể ung dung chạy thoát.

Nhưng tại Ma Thần đế cung hoàn toàn phong bế này, muốn trốn cũng trốn không được, huống chi dọc đường Ma Thần đế cung có rất nhiều nguy hiểm, cứ vậy xông loạn chẳng khác nào tự sát!

Cuối cùng, nếu không phải Huyễn Vô Cực xuất ra Diệt Thần lôi châu năm đó U Minh đại đế lưu lại, lại dùng thiêu đốt tinh huyết để uy hiếp thì chỉ sợ hắn đã bị Bạch Mi và Nam Duẫn Vương liên thủ phế bỏ!

Kỳ thật, cho dù con bài chưa lật của Huyễn Vô Cực lật ra hết, một khi liều chết, hơn phân nửa cũng là kết cục ngã xuống, chỉ là Bạch Mi và Nam Duẫn Vương cũng sẽ phải trả một cái giá thê thảm, mà thảm cảnh này lại khiến cho hai người bọn họ kiêng kị, không thể không thu tay lại.

Cuối cùng Huyễn Vô Cực giao Phạm Thiên Long Căn ra, còn hắn chỉ giữ hai cái rễ thô to mà thôi.

Như thế mới đình chiến.

Huyễn Vô Cực trong lòng nhỏ máu.

Hắn cuối cùng vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, chỉ là vì cái gì lúc ấy ở Ma Thần đế cung, cho dù mình hao hết khí lực cũng không thể mở được pháp trận trung tâm ra, nhưng mà lúc này lại mở được ra?

Nếu nói là những Trận Pháp sư không đáng tin kia trùng hợp mở ra, vậy thì cũng có chỗ quá gượng ép đi.

Lại kết hợp với kiểm tra lúc trước, thời khắc mấu chốt lại không thể sử dụng Truyền Tống trận, Huyễn Vô Cực còn có một loại dự cảm mãnh liệt, dường như mình bị người nào đó tính toán.

Nhưng mà lúc ấy Bạch Mi và Nam Duẫn Vương không chút phân trần mà ra tay, muốn bỏ đá xuống giếng ép Huyễn Vô Cực đến tuyệt lộ, hắn đã căn bản không kịp nghĩ lại.

Bây giờ Ma Đế dược viên chân tướng rõ ràng, Huyễn Vô Cực chỉ cảm thấy tức tới nổ phổi.

Điệu hổ ly sơn... Mình không ngờ lại trúng một mưu kế đơn giản như vậy, đem một gốc Phạm Thiên Long Căn khác dâng lên cho người!

Nếu nói, Phạm Thiên Long Căn mất tích, chỉ khiến Huyễn Vô Cực tức nổ phổi, như vậy khi hắn đi tới chỗ động phủ Càn Khôn Dung Nhật lô, nhìn thấy Bát Long Dao Quang trận vẫn vận hành bình thường như trước, còn có trên trận thai, Càn Khôn Dung Nhật lô đã sớm không cánh mà bay, Huyễn Vô Cực chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt chút nữa ngã chúi đầu xuống đất.

Sắc mặt Bạch Mi phương trượng, Nam Duẫn Vương cũng xanh mét, hai người bọn họ còn muốn trông cậy vào lấy được bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô, nhưng mà bây giờ, gà bay trứng vỡ, ngay cả lô, cũng đã bị người mang đi.

- Ai? Rốt cuộc là ai?

Huyễn Vô Cực hai mắt đỏ máu, ánh mắt phụt ra hung quang:

- Lúc ấy, ai không rời khỏi Ma Đế dược viên? Ai?

Huyễn Vô Cực ánh mắt tàn nhẫn đảo qua hai người, trong lòng Mục Phượng Tiên co rụt lại, nhưng không lộ ra vẻ khác thường.

Nhưng mà sau khi Huyễn Vô Cực nhìn thấy Mục Phượng Tiên, đầu tiên vẫn nghĩ tới Lâm Minh, hắn mạnh mẽ tiến lên trước một bước, khí thế cường giả Mệnh Vẫn tầng ba tràn ra, trùm tới Mục Phượng Tiên.

- Lâm Minh! Tiểu tử này đi đâu rồi? Lúc trước, hắn không có rời khỏi Ma Đế dược viên!

- Lão thân không biết!

Mục Phượng Tiên mặt không đổi sắc nói, nhưng nội tâm nàng lại hoảng sợ, Lâm Minh không thấy, xảy ra chuyện gì?

Hay là có người cướp sạch Ma Đế dược viên, mà Lâm Minh lại bắt bất trắc.

Không riêng gì Mục Phượng Tiên nghĩ như vậy, lúc này trong lòng Mục Dục Hoàng cũng dâng lên một dự cảm cực kỳ bất an, cảnh này khiến trong lòng nàng vô cùng bối rối.

- Huyễn Vô Cực! Ngươi không cần vừa ăn cướp vừa la làng!

Nam Duẫn Vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Huyễn Vô Cực.

- Lão phu cũng không tin, mao tiểu tử Hậu Thiên hậu kỳ có thể phá vỡ sát trận trên Càn Khôn Dung Nhật lô, có năng lực mang Càn Khôn Dung Nhật lô đi, ngươi không cảm thấy ngươi đem chuyện này đổ lên người hắn không phải quá buồn cười sao?

- Nam Duẫn, ngươi có ý gì, ngươi hoài nghi lão phu lấy Càn Khôn Dung Nhật lô đi?

- Hắc hắc, ngươi nói đi? Chỉ có ngươi xem qua bản chép tay của Ma Đế, chỉ có ngươi mới biết cách mở ra cổ trận trung tâm và phương pháp mang Càn Khôn Dung Nhật lô đi! Một khắc trước cũng chính ngươi dẫn toàn bộ chúng ta ra khỏi Ma Đế dược viên, mà một khắc này đều phát sinh việc Phạm Thiên Long Căn bị mất trộm, còn có Càn Khôn Dung Nhật lô.

- Nam Duẫn! Ngươi...

Huyễn Vô Cực tức giận đến muốn thổ huyết, Phạm Thiên Long Căn bị đoạt, Càn Khôn Dung Nhật lô không cánh mà bay, chính mình vất vả mười năm, bỏ ra vô số tâm huyết và cái giá phải trả, cuối cùng chỉ đạt được hai cái rễ cây.

Không chỉ như thế, hắn còn tính kế đâm sau lưng người của mình. Chuyện không hay ho như vậy đổ lên đầu ai đều khiến người ta giận sôi lên.

Chương 502: Nuốt phục Phạm Thiên Long Căn

Huyễn Vô Cực càng nghĩ càng giận, lần hành trình Ma Thần đế cung này, Nam Hải Ma Vực của hắn tổn thất thảm trọng nhất!

- Nam Hải Ma Vực ta, tất cả vẫn còn sống ở chỗ này, bị các ngươi đuổi giết mười dặm, làm sao có thể lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô và Phạm Thiên Long Căn?

- Huyễn lão tặc, đừng tìm lấy có ngây thơ như vậy chứ? Lúc ấy, sau khi chúng ta phá vỡ đại trận hộ điện mở cửa vào ra mất rất nhiều thời gian, ngươi trong khoảng thời gian này an bài một người tiến vào, né tránh cảm giác của chúng ta thì có gì khó? Ngươi lại giả bộ không thể phá giải pháp trận, dùng Càn Khôn Dung Nhật lô dụ ta và Bạch Mi phương trượng tiến vào trong động phủ, nhân cơ hội để trưởng lão cấp dưới mở pháp trận ra, tự mình đoạt lấy Phạm Thiên Long Căn, dùng kế điệu hổ ly sơn dẫn toàn bộ chúng ta ra ngoài, sau đó để kẻ trốn trước đó lại tiến vào lấy Phạm Thiên Long Căn và Càn Khôn Dung Nhật lô ra, cùng lúc đó, ngươi lại sử dụng Truyền Tống trận chạy trốn, kế hoạch này đúng là cực kỳ hoàn mỹ nha! Hai gốc Phạm Thiên Long Căn, còn có Càn Khôn Dung Nhật lô, toàn bộ đều nằm trong tay ngươi, hơn nữa ngươi lông tóc không tổn hao mà lấy được, chỉ tiếc, người định không bằng trời định, Truyền Tống trận không nhạy, cuối cùng ngươi lại bị vây ở đây, chỉ kém một chút, đúng là cực kỳ đáng tiếc!

Nam Duẫn Vương một phen tự cho là phân tích đúng, Huyễn Vô Cực mặt mày tái mét.

Nhưng mà hắn không thể không thừa nhận, những lời phán đoán chó má của Nam Duẫn Vương nghe ra lại cực kỳ hợp tình hợp lý!

Nếu Huyễn Vô Cực đổi thành Nam Duẫn Vương, chỉ sợ cũng đoán như vậy.

Huyễn Vô Cực buồn bực muốn đâm đầu vào tường chết, hắn tu luyện hơn ngàn năm, chưa từng bị uất ức như vậy. Trước giờ đều là hắn tính kế người, chưa bao giờ bị người khác tính kế qua.

Kỳ thật hắn cũng hoài nghi Lâm Minh cũng không có năng lực này, vậy rốt cuộc là ai? Là ai lừa hắn thảm như vậy? Chẳng lẽ là một cao thủ Mệnh Vẫn tầng bốn, thậm chí Mệnh Vẫn tầng năm, lặng lẽ trà trộn vào Ma Thần đế cung, ngồi nhìn ngư ông đắc lợi?

Đúng lúc này, Bạch Mi phương trượng mặt không chút thay đổi đột nhiên nói:

- Tro tàn trên mặt đất lại nhiều hơn một đống.

- Hả?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía mặt đất, ở chỗ trận thai quanh Càn Khôn Dung Nhật lô có tới ba đống tro tàn.

Một ít trưởng lão thận trọng cũng nhớ rõ, vốn quanh Càn Khôn Dung Nhật lô có bốn trưởng lão bị chết, mà hai trong đó, tro cốt đã bị liệm (khâm liệm - một hình thức mai táng) đi, nói cách khác, ở đây phải có hai đống tro, nhưng bây giờ lại có tới ba đống, chẳng lẽ là...

Mục Phượng Tiên bỗng nhiên biến sắc, mà Mục Dục Hoàng cũng giật nảy lên, hô hấp đều ngưng trệ, không... Không, hai tay nàng gắt gao vặn lại với nhau, trán đầy mồ hôi.

Lâm Minh... Hắn... Ngã xuống?

Bạch Mi phương trượng trầm ngâm một tiếng, tới bên cạnh tro cốt ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ, bình tĩnh nói:

- Tro cốt còn nóng, chết không tới một khắc, chắc là bị Bát Long Dao Quang trận thiêu hủy...

Bạch Mi nói xong, từ trong tro cốt lấy ra một quả Tu Di giới, thần thức tiến vào trong đó, bởi vì bị Bát Long Dao Quang trận thiêu đốt, vốn tiểu thế giới trong đó rất ổn định cũng đã bị thiêu đốt, rất nhiều đồ vật bên trong không thể lấy ra, nhưng vẫn có thể thấy được hình dạng mấy thứ.

- Mục tiên tử, tới đây xem đi.

Bạch Mi phương trượng đem nhẫn đưa cho Mục Dục Hoàng.

Lúc Mục Dục Hoàng cầm nhẫn, ngón tay run lên nhè nhẹ, thần thức chìm vào trong đó, Mục Dục Hoàng chỉ cảm thấy đầu ông lên một tiếng, nàng thấy một tấm ngọc giản, ghi lại ba công pháp đầu của Chu Tước Cấm Thần lục...

Tay phải gắt gao nắm chặt Tu Di giới, Mục Dục Hoàng cảm giác trong lòng mình chìm xuống...

Nàng ký thác rất nhiều hy vọng lên Lâm Minh, còn đã tính toán đem Mục Thiên Vũ gả cho Lâm Minh, nhưng mà...

- Dục Hoàng, bình tĩnh một chút, Lâm Minh chưa chắc đã chết.

Tiếng chân nguyên truyền âm của Mục Phượng Tiên vang lên bên tai Mục Dục Hoàng, tuy rằng nàng cũng cực kỳ lo lắng, nhưng mà nàng vẫn không tin, Lâm Minh cứ như vậy mà chết, Tử Huyễn thương còn có Đại Hoang huyết kích cũng không ở trong Tu Di giới...

- Ta biết... Nhưng...

Mục Dục Hoàng căn bản không thể bình tâm, quả Tu Di giới trong tro tàn này chính là của Lâm Minh, mà Tử Huyễn thương và Đại Hoang huyết kích trong Tu Di giới, có thể bị địch nhân lấy đi, cũng có thể bị Bát Long Dao Quang trận hoàn toàn thiêu hủy. Bằng vào điểm này căn bản không thể nói rõ Lâm Minh còn sống.

- Huyễn Vô Cực, ngươi còn gì để nói?

Nam Duẫn Vương nhìn chằm chằm Huyễn Vô Cực, âm trầm nói.

- Hừ, ngươi xác định tro cốt này là của Lâm Minh? Nếu Lâm Minh chết vào tay người lão phu, vì sao không hủy thi diệt tích hắn, còn để cho các ngươi phát hiện?

- Hắc hắc, có lẽ ngươi là đã sớm nghĩ tới điểm này, nói không chừng cố ý che giấu!

Nam Duẫn Vương hùng hổ dọa người, Huyễn Vô Cực khóe miệng co giật, khuôn mặt vặn vẹo.

- Nam Duẫn, xem ra lão phu có nói thế nào, ngươi đều không tin, ngươi rốt cuộc muốn thế nào, chiến một trận sinh tử với lão phu? Chiến một trận sinh tử, lão phu có thể không thể may mắn thoát khỏi, nhưng mà ngươi cũng không dễ chịu đâu, đến lúc đó, ta xem ngươi làm thế nào ra khỏi được Ma Thần đế cung này.

Nam Duẫn Vương cười lạnh một tiếng:

- Hừ, giết ngươi, lấy Ma Đế ngọc giản, sau khi lão phu có bí pháp, tự mình phá trận thì có ngại gì?

- Ha ha, nếu lão phu chết, nhất định sẽ hủy Ma Đế ngọc giản trước, chuyện này có đáng gì?

Huyễn Vô Cực một bước cũng không nhường, hắn cũng lười giải thích, vốn những lão quái này đã có nghi kị với nhau, huống chi là dưới tình huống hoàn toàn bất lợi với mình, cho dù có khản cổ giải thích cũng không làm rõ được. Giải thích chẳng khác nào làm yếu đi thanh thế của mình, không bằng tỏ ra mạnh mẽ, bắt lấy nhược điểm của Nam Duẫn Vương liều chết tranh đấu.

Quả nhiên, lúc Huyễn Vô Cực nói trước khi chết hủy đi Ma Đế ngọc giản, sắc mặt Nam Duẫn Vương trở nên xanh mét.

...

Bên ngoài trăm dặm Ma Thần đế cung, trên đài một tòa liên hoàn trận, một đạo ánh sáng trắng hiện lên, thân ảnh một thanh niên dưới ánh sáng bao phủ, xuất hiện ở trung ương trận thai.

Thanh niên dung mạo tuấn lãng, ánh mắt trong suốt, khí thế hơn người, chỉ là thần thái có một chút mệt mỏi.

Hắn chính là Lâm Minh vừa thông qua Truyền Tống trận rời khỏi Ma Thần đế cung.

- Cuối cùng cũng đi ra...

Lâm Minh hít sâu một hơi, âm thầm nổi da gà.

Chuyến đi tới Ma Thần đế cung này, mình chưa một lần ra tay, nhưng mà so với trận chiến ấy tại Nam Hải Ma Vực càng thêm hung hiểm, từ trong kẽ hở những thế lực lớn như vậy sống sót. Mấy ngày này, Lâm Minh thần kinh luôn căng thẳng, một giây cũng không buông lỏng, cuối cùng lợi dụng bọn họ lục đục với nhau, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, vượt qua vạn phần hung hiểm.

Lâm Minh mới vừa ra khỏi, cũng không thở phào một hơi, liền một mạch đi tới đài những trận khác, hắn sửa lại toàn bộ trận văn trên trận thai, hắn đúng là sợ Huyễn Vô Cực biết được vị trí và phương pháp sử dụng truyền tống khác, nếu để hắn sử dụng Truyền Tống trận đi ra, vậy thì không ổn!

- Ma Quang, đại trận hộ điện bên ngoài Ma Thần đế cung có thể vây khốn được đám lão quái vật này bao lâu?

- Đại khái bốn năm ngày đi, cộng thêm thời gian bọn họ từ Ma Thần đế cung đi ra, có thể hơn năm, sáu ngày.

- Năm, sáu ngày...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, chắc là cũng đủ rồi.

- Làm sao, ngươi muốn đi triệu hoán thánh thú Cự Côn ngủ say trong thế giới tàn phá? Khuyên ngươi bỏ ý định này đi, nếu muốn khống chế Cự Côn, chỉ có bí pháp thì xa xa không đủ, cũng phải có đủ linh hồn lực và thực lực để chống đỡ, nếu không căn bản không ra lệnh được, cho dù với trạng thái bây giờ của bản thánh cũng không hề có biện pháp.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Cự Côn đối với ta bây giờ mà nói, không có tác dụng gì, ta muốn ra ngoài lịch lãm, mang theo Cự Côn lớn bằng cỡ cái đảo nhỏ thì làm sao lịch lãm? Nếu đem Cự Côn cho Thần Hoàng đảo, thật ra có thể thủ hộ tông môn, tuy nhiên bây giờ khẳng định đã có người hoài nghi ta, nếu ta lại trộm đi Cự Côn, để lại Thần Hoàng đảo, vậy trực tiếp đem Thần Hoàng đảo lên đầu sóng ngọn gió rồi.

Lâm Minh không có hứng thú nhiều lắm đối với Cự Côn, nếu có biện pháp, hắn sẽ để nó ngăn cản Huyễn Vô Cực, nhưng mà tu vi hắn rất thấp, tự nhiên không có bản sự này.

- Vậy bốn năm ngày này ngươi muốn làm gì?

Trong mắt Lâm Minh lóe lên một cái, nói:

- Bốn năm ngày này, ta muốn nuốt phục Phạm Thiên Long Căn!

- Ngươi...

Chó xù bị lời của Lâm Minh làm cho kinh hãi:

- Ngươi chỉ có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ mà muốn nuốt phục Phạm Thiên Long Căn, ngươi đúng là điên cuồng!

Lâm Minh lông mày nhướng lên:

- Sao? Những Luyện Thể thánh địa kia ở Thần Vực không có người ở Hậu Thiên kỳ nuốt phục Phạm Thiên Long Căn sao?

- Hắc hắc, tiểu tử, nói cho ngươi, ở Thần Vực, người nguyên thể song tu giống ngươi như vậy, rất ít, hoặc là Toàn Đan, Thần Hải trong hệ thống tụ nguyên, hoặc là Tôi Tủy, Bát Môn Độn Giáp trong hệ thống luyện thể. Nguyên thể song tu, bình thường chỉ có những đỉnh cấp thiên tài kia mới có thể nếm thử, tuy rằng nguyên thể song tu so với đồng cấp võ giả có ưu thế rất lớn, nhưng mà trả giá cố gắng cũng gấp mấy lần võ giả đồng cấp, tổng thể mà nói, mất nhiều hơn được!

Chó xù rung đùi đắc ý nói, bộ dạng giống như đang thuyết giáo.

- Thật vậy?

Lâm Minh hơi kinh hãi, ngay sau đó tự giễu cười cười, hắn vốn tưởng rằng, võ giả Thần Vực đều phải từng trải Tôi Tủy, bây giờ xem ra, dường như con đường mình chọn cũng không phải là thiên tài Thần Vực mới có thể lựa chọn.

Thiên tài Thần Vực...

Lâm Minh nghĩ đến đây khuôn mặt hiện lên nụ cười cổ quái, không biết thiên tài Thần Vực rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì?

Chó xù dường như nghiện thuyết giáo, tiếp tục rung đùi đắc ý nói:

- Ta khuyên ngươi vẫn nên tiến hành theo chất lượng thì tốt, Tôi Tủy không nên vội vàng nhất thời, bình thường thiên tài nguyên thể song tu của Thần Vực cũng ở thời điểm Tiên Thiên hậu kỳ, Tiên Thiên Chí Cực mới hoàn thành Tôi Tủy. Ngươi bây giờ còn quá sớm, hơn nữa bản thánh khuyên ngươi, tốt nhất chọn chủ tu một cái, hoặc là luyện thể, hoặc là tụ nguyên, bản thánh khuyên ngươi nên chọn tụ nguyên thì tốt hơn, luyện thể rất tiêu hao tài nguyên, không phải đại tông môn Thần Vực, căn bản không chịu nổi.

Lâm Minh không thèm quan tâm chó xù nói gì, nói:

- Chuyện này không nhọc ngươi quan tâm, Phạm Thiên Long Căn này tại hạ phải ăn, không có lựa chọn nào khác.

Trong lòng hắn vẫn nhớ thương đám người Mục Thiên Vũ, cho nên phải nhanh chóng đề cao thực lực.

Nói tới đây, Lâm Minh không hề vô nghĩa, hít sâu một hơi, lấy hộp ngọc ra.

Bên trong hộp ngọc, Phạm Thiên Long Căn hoàn hảo nằm trong đó, đầy đủ chín cái rễ cây không chút sứt mẻ, như Cầu Long đan vào một chỗ, ngay cả sợi lông cũng nhìn thấy rõ ràng.

Quanh Phạm Thiên Long Căn đều được bao bọc nguyên khí thổ nhưỡng, những thổ nhưỡng này có tác dụng giữ linh tính của Phạm Thiên Long Căn.

Chương 503: Luyện long căn

- Này này này! Tiểu tử, khuyên ngươi không nên thể hiện, dược lực Phạm Thiên Long Căn này tuy rằng không tính cường mãnh, nhưng mà năng lượng quá mạnh mẽ, cũng không phải cấp bậc võ giả như ngươi có thể chịu được.

Chó xù nhìn thấy Lâm Minh lấy Phạm Thiên Long Căn ra, bộ dạng giống như muốn nuốt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

- Chuyện này, tại hạ có chút nắm chắc.

Lâm Minh cẩn thận nắm Phạm Thiên Long Căn vào tay, lại nói:

- Ma Quang, nuốt Phạm Thiên Long Căn có gì cần chú ý không?

Lâm Minh kế thừa trí nhớ không trọn vẹn, nhất thời không nhớ nổi nuốt Phạm Thiên Long Căn có cần thuốc dẫn hay không.

- Phạm Thiên Long Căn dùng để luyện đan tự nhiên hiệu quả là tốt nhất, tuy nhiên bây giờ không có điều kiện này, ngươi muốn lấy được hiệu quả lớn nhất, ngươi dùng nước suối chưng cách thủy Phạm Thiên Long Căn, để dược hiệu hòa vào trong nước, sau đó nhảy vào trong nước ngâm, hấp thu tất cả tinh hoa vào trong cơ thể, làm như vậy, hiệu quả tốt hơn so với trực tiếp nuốt Phạm Thiên Long Căn. Dược hiệu chẳng những ôn hòa, mà còn có thể hấp thu nhiều lần, nhớ lấy không nên làm Phạm Thiên Long Căn bị sứt mẻ, như vậy nguyên khí bên trong bay ra ít nhất.

Rất nhiều thiên tài địa bảo hiếm quý, bản thân ẩn chứa tinh khí, một khi bị hao tổn, tinh khí bên trong sẽ mất đi, chẳng hạn như sâm ngàn năm, một gốc cây nhân sâm ngàn năm đầy đủ, giá trị của nó cao hơn rất nhiều so với nhân sâm ngàn năm bị cắt ra. Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều người đào nó bỏ ra thời gian suốt một ngày trời, dùng bàn chải nhỏ quét từng chút từng chút gốc nhân sâm, bất kỳ một cái rễ cây đều phải đào cho đầy đủ.

Giá trị của Phạm Thiên Long Căn này so với nhân sâm ngàn năm không biết cao hơn bao nhiêu lần, nhưng mà đạo lý lại giống nhau, lần này Lâm Minh lấy được Phạm Thiên Long Căn hoàn hảo vô khuyết, tự nhiên dược hiệu so với gốc cây Huyễn Vô Cực lấy được thì mạnh hơn nhiều.

- Nước suối?

Lâm Minh trong lòng vừa động, từ trong Tu Di giới lấy ra một lu nước lớn, nước trong đó so với nước sôi còn nóng hơn vài lần.

Lúc trước, Lâm Minh ở trong Thần Hoàng bí cảnh thí luyện cấp chiến tướng, ở trong động phủ gặp được loại cua kỳ quái sống trong một mạch nước ngầm kỳ dị, nước ở mạch nước ngầm này nóng hơn nước sôi vài lần, hơn nữa nước sông rất là nặng, gần ngang ngửa với thủy ngân.

Bên trong thịt cua và nước suối đều ẩn chứa thiên địa nguyên khí vô cùng phong phú, chậm chạm bồi luyện chân nguyên trong cơ thể, hơn nữa khó có được nhất chính là, nguyên khí ẩn chứa trong đó vô cùng tinh thuần, không có bất kỳ tạp chất và độc tố gì, tương đương với linh lương linh thái, nhưng mà hiệu quả lại không chỉ tốt gấp trăm lần lương linh thái trên Thiên Diễn đại lục.

Thứ tốt như vậy, Lâm Minh tự nhiên sẽ không lãng phí, lúc rời khỏi Thần Hoàng bí cảnh hắn cũng mang rất nhiều ra ngoài.

Lu nước này chính là lúc trước hắn mang ra.

- Dùng loại này luộc được không?

Lâm Minh liếc Ma Quang một cái.

Lúc Ma Quang nhìn thấy loại nước suối này cũng không để ý. Nhưng mà sau khi cảm nhận được nguyên khí thiên địa nồng đậm ẩn chứa trong đó, nó hơi hơi giật mình, hai cái chân chó với lên miệng lu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nước trong lu, đầu lưỡi chó cũng thè thè ra.

Mấy giây sau, ánh mắt nó tỏa sáng:

- Đây... Hình như là nước Thái Dương Nguyên Tuyền! Tiểu tử ngươi gặp vận chứt chó gì vậy!. Chương ới nhất tại □ TUt uyện.n □

Ma Quang nói xong, đang muốn dùng móng vuốt múc lên một miếng nước, nhưng mà nó là linh hồn thể, móng vuốt chạm vào nước lại không múc lên được tí nào. Mặt chó Ma Quang lập tức hiện lên vẻ chán nản.

Lâm Minh ở một bên nhìn thấy, không khỏi cảm thấy tên này chỉ còn lại linh hồn thể cũng thật đáng thương.

- Thái Dương Nguyên Tuyền là cái gì vậy?

- Thái Dương Nguyên Tuyền là một cái hồ nước lớn, nghe nói nó từng dựng dục ra một con Cổ Phượng chân chính. Nước trong Thái Dương Nguyên Tuyền vừa nặng vừa nóng như lửa, so với nước trong lu này của ngươi có điểm giống nhau, tuy nhiên so với nước trong lu này của ngươi thì càng nặng hơn, nhiệt độ cũng cao hơn.

Ma Quang nhìn nước trong lu, vẻ mặt lại có chút quái dị.

- Hình như nó không phải là Thái Dương Nguyên Tuyền...

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, tuy nhiên cái này không phải là Thái Dương Nguyên Tuyền thì hơn phân nửa có liên hệ nào đó với Thái Dương Nguyên Tuyền, Thái Dương Nguyên Tuyền nếu đã từng dựng dục ra một con Phượng Hoàng, như vậy nói không chừng là thánh tuyền của Cổ Phượng bộ tộc.

- Dùng loại này luộc Phạm Thiên Long Căn hiệu quả ra sao?

Ma Quang nói:

- Dùng nó tự nhiên hiệu quả tốt hơn nhiều so với nước suối bình thường. Tuy nhiên dùng lửa thường chưng thì hiệu quả kém, tốt nhất là dùng lửa trong đan điền võ giả để chưng...

- Lửa trong đan điền... Là lửa này sao?

Lâm Minh vẫy tay một cái, Hỏa Tinh Địa Tâm Xích Viêm dung hợp với Lạc Tinh chi hỏa trong Tà Thần hiện ra.

Ma Quang nhìn thấy Tà Thần Hỏa Tinh này, đôi mắt chó lớn cỡ hạt đậu lập tức trợn lên tròn xoe:

- Ngươi không ngờ có Hỏa Tinh địa giai trung phẩm?

Với ánh mắt Ma Quang mà nói, Hỏa Tinh địa giai trung phẩm tự nhiên không tính là gì, nhưng mà Lâm Minh mới chỉ tới Hậu Thiên hậu kỳ đã có Hỏa Tinh địa giai trung phẩm, chuyện này thật khó tin, huống chi Lâm Minh còn là võ giả xuất thân thường dân.

- Dùng Hỏa Tinh địa giai trung phẩm chưng thử Phạm Thiên Long Căn cũng tạm được.

Ma Quang dùng móng vuốt gãi gãi cằm chó hơi suy nghĩ.

Chưng chử Phạm Thiên Long Căn, nước và Hỏa Tinh đều có, bây giờ thiếu thứ duy nhất chỉ là vật chứa.

Dùng vật chứa bình thường tự nhiên không được, Hỏa Tinh nhất định sẽ phá hủy, Lâm Minh nghĩ đến đây trong lòng vừa động, lấy Càn Khôn Dung Nhật lô trong đan điền ra.

Vốn Càn Khôn Dung Nhật lô lúc đầu chỉ lớn cỡ nửa xích, hóa thành một đạo sáng vàng từ trong đan điền Lâm Minh lao ra, sau đó bành trướng, chỉ mấy giây, đã cao tới vài trượng.

- Dùng nó?

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi đúng là rất thông minh! Càn Khôn Dung Nhật lô này, quả thật là khí cụ chưng cất Phạm Thiên Long Căn tốt nhất, dùng nó chưng cất, chẳng những có thể thu hẹp thời gian xuống còn hai canh giờ, hơn nữa có thể giữ cho dược hiệu Phạm Thiên Long Căn đạt tới hiệu quả tốt nhất.

- Phương pháp khai lô là gì?

Lâm Minh nhìn Càn Khôn Dung Nhật lô, có chút bất đắc dĩ, bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô này cất chứa không ít bảo vật, nhưng mà hắn lại căn bản không mở ra được.

Nghe Lâm Minh hỏi như vậy, trên mặt cho Ma Quang hiện lên vẻ tươi cười thắng lợi:

- Phương pháp khai lô này bản thánh tự nhiên biết, nói cho ngươi cũng được, tuy nhiên... Hắc hắc, có điều kiện, đó chính là ngươi phải đem toàn bộ hồn thể của bản thánh phong cấm ở trong tinh thần chi hải của ngươi ra.

Nghe Ma Quang ra điều kiện, Lâm Minh khẽ nhíu mày, nhưng nghĩ lại hắn gật đầu nói:

- Có thể!

- Hả?

Ma Quang sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Lâm Minh lại khinh địch đáp ứng như vậy, nó vốn đưa ra điều kiện này còn tính cò kè mặc cả với Lâm Minh một chút.

- Tuy nhiên, tại hạ có một điều kiện, đó chính phải sau lúc tại hạ thuận lợi hoàn thành Tôi Tủy mới có thể giải khai toàn bộ linh hồn của ngươi, nếu trong quá trình xảy ra sai lầm gì, thất bại trong gang tấc, vậy thứ lỗi cho tại hạ không thể hoàn thành hứa hẹn.

Lâm Minh cũng không bởi vì quan hệ mật thiết với chó xù mà buông lỏng, phương pháp nuốt Phạm Thiên Long Căn này đều là Ma Quang nói, nếu như có gì sai lầm, hắn cũng hoàn toàn không biết.

Hơn nữa, sau khi Tôi Tủy đại thành, Lâm Minh cũng không cần e ngại hồn thể Ma Quang đầy đủ, để nó khôi phục đầy đủ hình thái ý thức, cũng chẳng có gì đáng lo.

- Ngươi tiểu tử này, người không lớn mà bệnh đa nghi cũng thật nặng! Tốt, bản thánh đáp ứng ngươi!

Ma Quang nhãn châu xoay động, liền đáp ứng điều kiện Lâm Minh, Lâm Minh không cần lừa gạt nó.

Nghĩ đến đây, Ma Quang liền đem phương pháp mở Càn Khôn Dung Nhật lô ra, từ đầu chí cuối nói cho Lâm Minh biết.

Lâm Minh âm thầm ghi nhớ, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hắn hỏi:

- Ta nếu dùng Càn Khôn Dung Nhật lô chưng thử Phạm Thiên Long Căn, vậy bảo vật cất chứa bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô có bị ảnh hưởng hay không?

Nghe Lâm Minh nói như vậy, Ma Quang ha ha cười:

- Tiểu tử, ngươi đừng choáng váng, chỉ bằng ngươi mà muốn phá hủy bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô? Càn Khôn Dung Nhật lô này sở dĩ liên quan tới hai chữ Càn Khôn, chính là bởi vì bên trong nó có tầng tầng không gian, với năng lực hiện tại của ngươi, nhiều nhất sử dụng phương pháp ta dạy cho ngươi mới miễn cưỡng mở được cái nắp lô kia ra, mà đó cũng chỉ là tầng không gian thứ nhất mà thôi, muốn mở ra tầng không gian sâu hơn là chuyện không có khả năng.

Càn Khôn Dung Nhật lô là thần lô đứng đầu Thiên Diễn đại lục năm đó, với thực lực Lâm Minh bây giờ, tự nhiên không khống chế được.

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh nói xong, hai tay liên tục kết ấn, Càn Khôn Dung Nhật lô chậm rãi bay lên, toàn thân chân nguyên vận chuyển, ngón tay Lâm Minh điểm ra, nắp lô chấn động kịch liệt.

Sau một lát, Dung Nhật lô nóng chảy hoàn toàn mở ra, một lu nước suối Thái Dương Nguyên Tuyền cùng với Phạm Thiên Long Căn kia toàn bộ bị hút vào trong.

Thấy một màn như vậy, khóe miệng Lâm Minh hiện lên nụ cười mỉm, ngón tay điểm ra một cái, Lạc Tinh chi hỏa màu đỏ thẫm phun ra.

Mà lúc này, một màn khiến Lâm Minh kinh ngạc đã xảy ra, khi Lạc Tinh chi hỏa dính vào Càn Khôn Dung Nhật lô liền lập tức bị thân lô hấp thu không còn một mảnh, toàn bộ biến mất. Hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Lâm Minh là ngọn nửa này bao quanh Càn Khôn Dung Nhật lô thiêu đốt.

Lâm Minh nhẹ nhàng di một tiếng.

Ma Quang nói:

- Đừng kinh ngạc, những ngọn lửa này đều bị hấp thu vào không gian chứa tài liệu của ngươi thiêu đốt, ngươi chỉ cần liên tục cung cấp lửa là được rồi.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh trong lòng tán thưởng, một cái đan lô, bên trong có nhiều tầng không gian, khó có thể tưởng tượng người lúc trước luyện chế nó, tu vi đạt tới loại cảnh giới nào.

Ma Quang rất vừa lòng nhìn vẻ kinh ngạc của Lâm Minh, đắc ý nói:

- Càn Khôn Dung Nhật lô này cho dù ở Thần Vực cũng coi như là một kiện bảo khí không tồi.

Dưới Lạc Tinh chi hỏa thiêu đốt bên trong tầng không gian thứ nhất, Thái Dương Nguyên Tuyền hình thành một quả bóng nước bao bọc Phạm Thiên Long Căn vào trong, chung quanh tràn ngập ánh lửa.

Theo thời gian thiêu đốt, Thái Dương Nguyên Tuyền chậm rãi biến thành màu hổ phách, màu hổ phách càng ngày càng đậm, toàn bộ quả bóng nước đều trở thành màu vàng đỏ, giống như vàng bị hòa tan vậy.

Sau hai canh giờ, ngọn lửa chợt biến mất, nắp lô bay lên, một dịch cầu màu vàng bay vụt ra, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên hào quang chói mắt.

Từng luồng hương khí nồng đậm từ quả bóng nước màu vàng phát tán ra, hít vào một ngụm thấm vào ruột gan, dường như trăm mạch đều thông, trăm ngàn lỗ chân lông toàn thân mở ra, khiến cho người ta không khỏi rên khẽ một tiếng.

- Phạm Thiên Long Căn nấu ra nước vàng ẩn chứa vô số tinh hoa, chỉ là chân nguyên ẩn chứa trong hương khí này đã nồng đậm tới mức ngưng kết thành thực chất, nếu như tu luyện ở môi trường như vậy, thổ nạp điều tức, tốc độ tu luyện tuyệt đối tiến triển cực nhanh, Phạm Thiên Long Căn vạn năm này quả nhiên không giống bình thường.

Lâm Minh nghĩ đến đây thì không hề do dự, sau khi cởi quần áo, trực tiếp nhảy vào giữa dịch cầu màu vàng.

Chương 504: Tôi Tủy đại thành

Bởi vì luôn luôn bị ngọn lửa thiêu đốt, dịch vàng này nhiệt độ cực cao, sau khi Lâm Minh nhảy vào trong đó, chỉ cảm thấy như đặt mình vào trong lò, làn da đều bị nướng chín, nhưng mà bởi vì đã có kinh nghiệm dùng lửa luyện thể, nhiệt độ như vậy đối với Lâm Minh mà nói cũng không tính là gì.

Hương khí chất lỏng màu vàng tràn ngập miệng mũi, dường như quỳnh tương ngọc lộ lâu năm, ngọt ngào thơm ngát, uống vào một ngụm, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ trong miệng một đường đi xuống, khiến dạ dày ấm áp, năng lượng cuồn cuộn chảy khắp tứ chi bách hải, gân cốt cả người đều giãn ra, phát ra tiếng nổ lốp đốp, đồm độp.

Lỗ chân lông toàn thân Lâm Minh đều thư thái mở ra, từng luồng năng lượng tinh thuần dọc theo lỗ chân lông rót vào trong cơ thể Lâm Minh, theo cỗ nhiệt lưu này rót vào, Lâm Minh cảm giác lỗ chân lông đau đớn giống như bị kim đâm, nhưng mà không biết vì sao, loại đau đớn này lại mang cho hắn cảm giác hưng phấn.

Phạm Thiên Long Căn vạn năm này nước thuốc chưng cất ra, bên trong ẩn chứa năng lượng vô cùng tinh thuần, năng lượng rót vào trong xương cốt toàn thân Lâm Minh, không ngừng tích lũy ở bên trong cốt tủy.

- Xuy xuy xuy!

Năng lượng tiến vào cốt tủy khiến cho Lâm Minh cực kỳ đau đớn nhưng mà thời điểm này, Lâm Minh lại cảm thấy cả người sảng khoái, trong đầu cũng vô cùng thư thái. Cũng không thống khổ như lúc trước dùng Ma Tâm Toái Tinh để Tôi Tủy.

Lâm Minh ở trong chất lỏng màu vàng, tứ chi thả lỏng, miệng nuốt vào từng ngụm từng ngụm hương khí.

Những nước bọt này sau khi chảy vào kinh mạch toàn thân Lâm Minh, lại tiếp tục từ lỗ chân lông quanh người tiết ra. Năng lượng không ngừng tích lũy, tuy rằng đau đớn, nhưng mà cảm giác tuyệt vời đến cực điểm, giống như bay trên thiên đàng vậy (phê, lên tiên).

Mà cảm giác nhẹ nhàng bay bổng như tiên này cũng không kéo dài được lâu lắm. Khi Lâm Minh bắt đầu dựa theo pháp quyết Hỗn Độn Cương Đấu kinh, khống chế năng lượng thối luyện cốt tủy, cảm giác đau đớn lại càng ngày càng mạnh, càng ngày càng rõ ràng, Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể mình giống như khí cầu bị thổi căng lên, càng lúc càng căng, giống như muốn nổ tung ra.

Năng lượng mãnh liệt không ngừng ở trong kinh mạch tung hoành, mặc dù thân thể Lâm Minh đã được rèn luyện nhiều lần, nhưng mà cũng không chịu nổi.

- Tiểu tử, nhanh đóng lại lỗ chân lông, đem năng lượng dư thừa dồn hết vào trong thương chiêu, đánh một bộ thương chiêu sẽ giúp ngươi hoàn thành Tôi Tủy.

Ngay lúc Lâm Minh cảm giác không khống chế được, thanh âm Ma Quang lại vang vọng bên tai.

Lâm Minh giật mình hiểu ra, tay phải run lên, tử thương xuất hiện, đánh ra một bộ Đại Hoang kích quyết, tử thương ở trong chất dịch màu vàng liên tục múa may, mỗi một chiêu đều được thêm lực, xương cốt toàn thân Lâm Minh trong lúc phát chiêu phát ra tiếng kêu đôm đốp như tiếng đậu rang, cốt tủy vốn đỏ hồng đột nhiên trở nên đỏ rực, sau đó lại ở trong màu đỏ, lại hiện ra nhiều sợi hoa văn màu vàng.

Sợi hoa văn càng ngày càng dày đặc, tới tận khi toàn bộ cốt tủy đều biến thành màu vàng ròng.

Từng thương từng thương đâm ra, chất lỏng màu vàng nồng đậm bị tử thương phá vỡ, chân nguyên như lợi kiếm bắn ra bốn phía.

Lâm Minh không biết múa bao nhiêu thương, múa bao nhiêu canh giờ, nhưng mà cả người hắn khí huyết sôi trào, chân nguyên không ngừng sinh sôi, dường như như không cạn hết sức lực, không hề biết mệt mỏi.

Trong người tràn đầy năng lượng, lại đóng lại lỗ chân lông, năng lượng lại không ngừng bị từng chiêu từng chiêu thương hấp thu. Năng lượng hấp thu xong, lỗ chân lông lại mở ra hấp thu năng lượng bốn phía, cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, chất lỏng màu vàng màu sắc càng lúc càng nhạt, trong lúc vô tình đã nhạt đi hơn nửa.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên cảm giác sau lưng đau rát, giống như có người dùng một cái dùi nóng nhọn đâm vào trong cột sống của mình.

Trong nháy mắt kia, Lâm Minh đau tới mồ hôi lạnh trào ra, nhưng mà hắn không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, xương sống đau đớn có nghĩa là năng lượng đã vào tủy sống.

Tủy sống khác cốt tủy, đập nát bên trong là trung khu thần ki cực kỳ yếu ớt (ý nói là đập nát xương sống), nếu không thể rèn luyện tủy sống, như vậy cả lưng sẽ trở thành nhược điểm, không chịu được áp lực cường đại.

Rèn luyện tủy sống là bước cuối cùng trong Tôi Tủy, cũng là bước khó khăn nhất, thậm chí có một số đệ tử Thần Vực đều bởi vì thiếu dược liệu quý báu, mà không thể rèn luyện tủy sống hoàn toàn, cho nên cơ sở không hoàn mỹ, thân thể vẫn còn nhược điểm.

Mà dược liệu Lâm Minh sử dụng là Phạm Thiên Long Căn mấy vạn năm, tự nhiên không tồn tại vấn đề này.

Một bộ Đại Hoang kích quyết, Lâm Minh không biết đánh bao nhiêu lần, mãi cho đến khi nước bên trong quả bóng nước hoàn toàn trong suốt, nước dịch màu vàng bị hấp thu không còn.

Mà ngay lúc chất lỏng màu vàng hoàn toàn trong suốt, vốn chân nguyên tán loạn trong đan điền tự động hình thành một cơn lốc xoáy, như tinh vân chậm rãi xoay tròn.

Trạng thái vốn đang hỗn loạn đột nhiên trở nên gọn gàng ngăn nắp.

Cảnh giới Tiên Thiên!

Dấu hiệu Ngưng Mạch kỳ là kinh mạch thông suốt, dấu hiệu Hậu Thiên kỳ là chân nguyên ngưng tụ đan điền, mà dấu hiệu Tiên Thiên kỳ là ngưng tụ chân nguyên đan điền thành một hệ thống đâu vào đấy.

Hệ thống chân nguyên của Lâm Minh chính là... Lốc xoáy.

Mở phừng hai mắt, ánh mắt Lâm Minh lóe lên tia chớp.

- Xoạt!

Không bị chân nguyên trói buộc, quả bóng nước vỡ tung, vọt nước bắn ra bốn phía. Lâm Minh cả người trần truồng rơi trên mặt đất, ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

Tu vi đột phá Tiên Thiên, Tôi Tủy một hơi đạt tới mười thành!

Sau khi Tôi Tủy mười thành, Lâm Minh có thể nói là thoát thai hoán cốt, da hắn càng thêm mịn màng, cơ thể cũng càng thêm cân xứng tuấn mỹ, góc cạnh và đường cong giống như tác phẩm điêu khắc vậy.

Dung mạo Lâm Minh cũng trở nên càng thêm thành thục, vốn ánh mắt phát ra khí thế sắc bén đã thu liễm hoàn toàn, không cẩn thận quan sát, căn bản rất khó phát hiện.

Lâm Minh như vậy nhìn qua khiến người taó cảm giác như đón gió xuân, lại có cảm giác phản phác quy chân.

- Tiên Thiên?

Chó xù gật gù cái đầu chó nhỏ, nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới miệng không ngừng phát ra tiếng chậc chậc:

- Ngươi đúng là vận cứt chó nghịch thiên, Tiên Thiên, ngươi còn không tới mười tám tuổi nha!

Vận cứt chó nghịch thiên? Lâm Minh nghe lời chó này có chút dở khóc dở cười, nghe một con chó nói vận cứt chó, tổng thể vẫn khiến người ta có cảm giác là lạ.

- Dựa vào dược lực đột phá Tiên Thiên mà thôi, cơ sở chưa xong, còn cần củng cố.

Tu luyện tụ nguyên chú ý tiến hành theo chất lượng, cũng may Phạm Thiên Long Căn đã sinh trưởng mấy vạn năm, bên trong rất ít tạp chất, luyện hóa cũng không phải quá khó khăn.

Cảnh giới Tiên Thiên, cộng thêm Tôi Tủy mười thành!

Lâm Minh theo bản năng siết chặt nắm đấm, đốt ngón tay vang lên lẹt xẹt, giống như tiếng lôi điện lóe ra.

Tùy ý đánh ra một quyền, tiếng gió gào thét, lúc này hắn cảm giác cả người tràn ngập lực lượng, cảnh giới Tiên Thiên đã có thể sinh ra Lôi Đình tích dịch, khí huyết toàn thân đã ngưng thực giống như thủy ngân vậy.

Từ Tu Di giới trong lấy ra một kiện bảo đao địa giai hạ phẩm, Lâm Minh một tay cầm chuôi đao, tay kia vuốt lưỡi đao, đợi khi ngón tay chạm tới mũi đao, hai tay Lâm Minh đột nhiên trầm xuống!

Chỉ nghe ră rắc một tiếng, thanh bảo đao địa giai hạ phẩm cứ như vậy bị Lâm Minh dùng tay không gập lại thành hai đoạn.

- Sau khi Tôi Tủy mười thành, lực lượng của ta chỉ sợ đã đạt tới hai mươi vạn cân!

Lúc đầu nhận được trí nhớ của vị đại năng Thần Vực, biết được lực lượng cơ thể cường giả luyện thể Thần Vực có thể đạt tới mấy chục vạn cân, trên trăm vạn cân, Lâm Minh cảm thấy không thể tin, nhưng bây giờ, trong lúc vô tình mình lại có lực lượng cường đại như vậy.

- Ma Quang, ta Tôi Tủy mất bao lâu?

- Đại khái hơn hai mươi canh giờ.

Chó xù thoáng suy nghĩ một chút, nói.

- Hơn hai mươi canh giờ, vậy là hai ngày... Hai ngày, những cường giả Mệnh Vẫn trong Ma Thần đế cung kia vẫn chưa đi ra, ta còn đủ thời gian đi kết thúc một chuyện.

Sau khi lấy Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh chỉ biết Nam Thiên Vực hắn không ở được, trừ phi hắn mai danh ẩn tích, ẩn cư thâm sơn, không tới lúc có thể chống lại được võ giả cảnh giới Mệnh Vẫn tầng ba thì tuyệt không ra ngoài, nếu không sẽ gây ra tai họa, không riêng gì hắn, Thần Hoàng đảo cũng sẽ gặp điều không hay.

Nhưng mà nếu hắn cứ vậy bế quan tu luyện, không ra ngoài lịch lãm thì hiệu suất đột phá cảnh giới cũng rất thấp, cho nên Lâm Minh chỉ có thể lựa chọn tạm thời rời khỏi Nam Thiên Vực, đến một nơi cực kỳ xa xôi.

Mà trước khi đi, Lâm Minh còn một sự việc muốn giải quyết.

Hoang nguyên màu máu âm u mênh mông vô bờ, trên mặt đất tràn đầy bia đá, trên tấm bia đá có khắc phù triện màu đỏ tươi, nhìn qua giống như bia mộ táng bị phá hủy.

Ở trong tấm bia đá, mai táng lượng lớn xương khô, nhân loại, dã thú, như đoạn kích chỉ thẳng lên bầu trời mênh mông, chúng ở trong này đã bị chôn cất mấy vạn năm cô tịch.

Nơi này giống như là một bãi tha ma...

Mà lúc này, tại trên bãi tha ma hoang vắng này, lại có một thân ảnh cao gầy, trong gió lạnh thấu xương côi cút mà đứng.

Quần áo màu đỏ, dung mạo hoàn mỹ, nhìn qua không hợp với thế giới u ám này.

Nữ nhân này, đúng là Mục Thiên Vũ, lúc này gương mặt nàng tràn ngập một cỗ bi thương...

Đã sáu ngày rồi...

Mục Thiên Vũ mê man nhìn bầu trời lờ mờ, mấy ngày này trên bầu trời hoang nguyên màu máu đã đọng lại một tầng mây đỏ, gần như đỏ như máu, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

Mục Thiên Vũ cứ như vậy nhìn bầu trời cực kỳ âm u, mãi không nhúc nhích, dường như biến thành một pho tượng hoàn mỹ vậy.

Ở đó chờ ta...

Trong đầu quanh quẩn những lời này, Mục Thiên Vũ như là mất hồn, khi nàng còn sống chưa từng bị như bây giờ, trống trải, bi thương, cô độc, bất lực.

Bầu trời càng ngày càng u ám, tới tận một khắc sau, tia chớp màu máu cắt qua bầu trời, mưa to tầm tã mãnh liệt rơi xuống.

Từng hạt từng hạt mưa to rơi lên người, nhưng lại không có chút cảm giác đau. Mưa, thế giới này cũng có mưa sao?

Mục Thiên Vũ kinh ngạc tới xuất thần.

Cơ mưa này lớn tới khủng bố, nước mưa chát vô cùng, màn mưa khiến tầm nhìn chỉ còn lại xa mấy trượng, dường như trời sập vậy, nước biển Nam Hải chảy ngược mà vào.

Toàn bộ hoang nguyên màu máu bị bao phủ trong màn mưa vô hạn.

Mục Thiên Vũ vẫn không nhúc nhích, mặc cho nước mưa theo thân thể chảy xuống, dường như đối với tất cả đều không biết, giờ phút này nàng tưởng niệm Lâm Minh tới mức như hóa đá.

Chương 505: Trong mưa

Mưa to rét lạnh, nước Nam Hải bị gió lốc không gian hút vào trong thế giới tàn phá, hóa thành vô số hơi nước, ngưng kết ở không trung, hình thành mây đen rất nặng, hiện giờ mây đen tích lũy ước chừng hơn mười ngày, đợi cho màn mưa rơi xuống đã cuồn cuộn mãnh liệt, khiến ánh mắt người ta đều không mở ra được.

Chỉ ngắn ngủi mười mấy tức, trên mặt đất đã tích lũy đủ nước không quá mắt cá chân, từng giọt từng giọt rơi ở trong tấm bia đá màu máu nơi hoang nguyên, trải qua mưa to thanh tẩy, phù văn màu máu mặt trên càng thêm đỏ mắt.

Mục Thiên Vũ ướt đẫm cả người, trong dạng mưa to lạnh như băng, váy dài nàng nguyên bản sạch sẽ hiện giờ toàn bộ ướt át dính sát vào thân.

Nàng không biết bảo trì tư thế này đã bao lâu, sáu ngày, nàng chưa ngủ chút nào, trong nháy mắt phát động Độn phù, khuôn mặt Lâm Minh bao phủ ở trong ánh sáng trắng thủy chung hiện lên ở trong đầu Mục Thiên Vũ, không rời đi được.

Nàng chưa bao giờ thử qua tưởng niệm một người mãnh liệt như thế, nếu có thể, nàng nguyện ý dùng toàn bộ tu vi của nàng, đổi lấy hắn đột nhiên xuất hiện.

Nhưng mà hy vọng lại càng ngày càng xa vời, đã lâu như vậy, nếu hắn không có việc gì, vì sao không đến hoang nguyên màu máu tìm chính mình?

Khi mất đi mới có thể cảm giác được đau đớn khắc cốt minh tâm.

Mục Thiên Vũ từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, nàng đi theo sư phụ lớn lên, lúc này trừ bỏ sư phụ Mục Dục Hoàng ra, Lâm Minh không thể nghi ngờ đã chiếm cứ vị trí trọng yếu nhất trong lòng nàng.

Có lẽ, đây là tình yêu.

Mục Thiên Vũ tự hỏi, nếu có thể cùng Lâm Minh sống, thường thường mờ nhạt, cho dù làm một phàm nhân, cũng là chuyện ấm áp hạnh phúc...

Trận mưa này, không biết đã bao lâu, thế giới trắng xóa một mảnh, thẳng đến khi mưa không ngập đến đầu gối. Mục Thiên Vũ đột nhiên nghe được tiếng nước phía sau vang lên, dường như là thanh âm của người.

Mục Thiên Vũ đột nhiên bừng tỉnh từ trong trầm tư, quay đầu lại vừa nhìn, đã thấy ở trong màn mưa mờ mịt, một bóng người mơ hồ, đang đi tới chỗ chính mình.

Không cần đoán, không cần nghĩ, không cần nhìn, không cần cảm giác đi tra xét, một loại rung động phát ra từ ở sâu trong nội tâm khiến Mục Thiên Vũ liếc mắt một cái nhận ra. Bóng người mơ hồ kia chính là người mình mong nhớ ngày đêm sáu ngày nay...

- Lâm Minh!

Mục Thiên Vũ quên hết thảy, khoảnh khắc kia, nàng không hề là thánh nữ cao cao tại thượng. Không hề là cao thủ lão quái Toàn Đan sơ kỳ tuyệt đỉnh, nàng chỉ là một cô gái, một cô gái đơn giản.

Nàng không quản tới hết thảy chạy tới, ở trong mưa to, đầu chui vào lòng Lâm Minh.

Hai tay trắng nõn như củ sen, ôm chặt lấy thắt lưng Lâm Minh, dường như muốn đem thân thể của chính mình dung nhập vào Lâm Minh...

- Ta đã trở về.

Lâm Minh nằm ở bên tai Mục Thiên Vũ, nhẹ giọng nói.

- Ta biết... Ta biết...

Mục Thiên Vũ vùi đầu ở trong ngực Lâm Minh, nước mắt chảy xuống.

Tại trong dạng mưa to tầm tã lạnh như băng, Lâm Minh có thể cảm giác rõ ràng có ướt át cùng ấm áp truyền đến ngực chính mình.

Hai người gắt gao ôm, thiên địa trừ bỏ mưa to ra, không còn có một tia thanh âm, dường như màn mưa này ngăn cách hết thảy trong thiên địa, chỉ để lại hai trái tim bọn họ, gắt gao ôm.

Không biết bao lâu sau, hai người từ từ tách ra, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ răng rắc, một đạo lôi đình đỏ thẫm cắt qua bầu trời, dường như chúng thần hạ phàm.

Đạo thiểm điện này ở trong mắt Lâm Minh, như thần minh, sát khí tỏa ra bốn phía.

Khoảnh khắc kia, Mục Thiên Vũ nhìn thấy hai tròng mắt Lâm Minh, chỉ cảm thấy trong lòng máy động, nàng không biết là thế giới này quá mờ, nhưng hai mắt Lâm Minh sáng ngời, chiếu rọi thế giới này.

Lâm Minh nhắm hai mắt lại, lại mở, khoảnh khắc kia, hào quang tia chớp tiêu tán, sát khí cũng ẩn nấp, hắn với cực kỳ bình tĩnh nói:

- Chúng ta cần phải đi, theo giúp ta cùng đi... Giết người.

Một câu nói đơn giản, lại ẩn chứa tự tin với khí phách thống trị sinh tử, khiến Mục Thiên Vũ trong lòng vừa động.

Nàng mới phát hiện, sáu ngày, tu vi Lâm Minh đã đột phá Tiên Thiên!

Không đơn giản như thế, ở trên thân Lâm Minh, dường như còn ẩn tàng rồi một cỗ khí thế cường đại mà thần bí, mờ ảo vô tung, khiến tim người ta đập nhanh!

- Lâm Minh, ngươi...

- Ta đi Ma Thần đế cung, chiếm được Phạm Thiên Long Căn.

Lâm Minh nguyên bản sẽ không tính toán giấu giếm Mục Thiên Vũ.

- Cái gì!?

Mục Thiên Vũ trong lòng kinh hãi, Phạm Thiên Long Căn? Trời ạ, đó không phải linh dược những đại năng Mệnh Vẫn kia tranh nhau sao, làm sao Lâm Minh có thể chiếm được?

- Nói rất dài, không thể giải thích, cái này cho ngươi...

Lâm Minh lấy ra một hộp ngọc hình chữ nhật từ trong Tu Di giới, sau khi mở ra hộp ngọc, bên trong có một đoạn rễ cây khô héo nằm, như là tam thất hoang dã sấy khô.

- Chẳng lẽ đây là...

Mục Thiên Vũ không thể tin nhìn một đoạn lão thụ căn này, bộ dáng của nó phi thường tương tự cùng Phạm Thiên Long Căn mà Toàn Đan Nam Hải Ma Vực chết đi lưu lại trên sách, chỉ là khô quắt hơn nhiều so với trên sách cổ.

Lâm Minh nói:

- Đây là Phạm Thiên Long Căn, ta dùng nó chế một lần chén thuốc, dược hiệu đã dùng đi chín phần, hiện giờ tuy rằng chỉ còn lại có một phần, nhưng so với rễ cây Phạm Thiên Long Căn bị gãy kia giá trị cao hơn nhiều!

Một gốc cây Phạm Thiên Long Căn, tinh hoa thân cây chiếm bảy thành, chín rễ cây chiếm ba thành, bên trong Phạm Thiên Long Căn ẩn chứa tinh khí nồng đậm, một khi gãy, tinh khí sẽ thất lạc đại lượng, nguyên bản một cái rễ cây, cũng chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ của Phạm Thiên Long Căn, cộng thêm gãy tổn thất tinh khí, kỳ thật giá trị đã không có mấy, xa không bằng Long Căn khô héo trong tay Lâm Minh.

- Nếu Phượng Tiên sư tổ muốn tấn công tầng hai Mệnh Vẫn, dùng Phạm Thiên Long Căn này chế thuốc, hoặc là trực tiếp nuốt nó đều được.

Lâm Minh đem cây Phạm Thiên Long Căn nhét vào trong tay Mục

Thiên Vũ, cây Long Căn là cho Mục Phượng Tiên, hiện tại Mục Thiên Vũ còn không đến dùng Phạm Thiên Long Căn, đợi thời điểm Mục Thiên Vũ cần dùng nó, Lâm Minh có tự tin sẽ kiếm được một phần dược vật Tôi Tủy rất tốt cho Mục Thiên Vũ.

Lâm Minh nói xong, liền kéo tay Mục Thiên Vũ:

- Theo ta!

...

Lúc này, ở ngoài trăm dặm, di chỉ Ma Thần đế cung.

Mưa to đã chậm rãi ngừng lại, mây đen dù chưa tan hết, nhưng ẩn ẩn đã có chút ánh sáng xuyên thấu qua.

Ở trên trận thai Huyễn Sát trận, Lôi Kinh Thiên nhìn trận thai rỗng tuếch bên trong, sắc mặt âm trầm đáng sợ!

Với thực lực Lôi Kinh Thiên mới vào Toàn Đan hậu kỳ, phối đám người Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác, thực lực của hắn cộng hết lại, cũng chưa bằng một nửa đại năng Mệnh Vẫn.

Lúc trước, ba mươi lão quái Mệnh Vẫn tề tụ Ma Thần đế cung, cũng mất sức của chín trâu hai hổ, cộng thêm bí pháp Huyễn Vô Cực, mới miễn cưỡng phá vỡ đại trận hộ điện.

Trận pháp này tuy rằng xa không bằng đại trận hộ điện, nhưng cũng không phải dễ dàng có thể phá.

Lôi Kinh Thiên liên thủ Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác, cố gắng ước chừng sáu ngày, lại thủy chung kém một chút không thể phá vỡ Huyễn Sát trận.

Nhưng mà thời điểm này, một trận mưa to, làm cho tràng khốn cục này mang đến chút sinh cơ.

Lôi đình lực trong mưa to, lại không chịu quy tắc thế giới này áp chế, Lôi Kinh Thiên bằng vào kỹ xảo chính mình khống lôi, lại phối hợp trận pháp, sau khi chuẩn bị đầy đủ, miễn cưỡng dẫn động một đạo thiên lôi xuống dưới, đánh ở trên Huyễn Sát trận, rốt cuộc phá được.

Huyễn Sát trận bị công phá, sau đó Lôi Kinh Thiên cùng Mục Xích Hỏa liền thấy được trận thai rỗng tuếch, mặt trên căn bản không có một bóng người!

Mục Thanh Y thấy một màn như vậy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Lâm Minh đã chạy thoát, nếu không cả đời này nàng sẽ tự trách mình.

- Hỗn đản!

Lôi Kinh Thiên có loại xúc động hộc máu, mà về phần Mục Viêm Trác, Mục Thanh Thư nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy một trận thiên địa chuyển dời, gần như đứng thẳng không xong, mặc dù Mục Xích Hỏa luôn luôn trấn định, lúc này trong lòng cũng hốt hoảng, không thể duy trì ung dung dĩ vãng.

Hết thảy kế hoạch, toàn bộ đều thành lập trên cơ sở, có thể thuận lợi giết chết Lâm Minh, nếu không thể giết chết Lâm Minh, không chiếm được huyết mạch Thần Hoàng, như vậy Huyết Ấn khế ước bọn họ sẽ ở trong vòng nửa năm, làm cho bọn họ mất hết võ công, trở thành phế nhân!

Đến lúc đó, cái gì tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, cái gì đảo chủ Thần Hoàng đảo, hết thảy đều là mây trôi, không có bất kỳ ý nghĩa!

- Xích Hỏa huynh, chúng ta... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thanh âm Mục Viêm Trác có chút run rẩy, đây cũng không phải là chuyện nói đùa, Mục Phượng Tiên có thể mau đi ra từ Ma Thần đế cung, một khi bọn họ không thể giết chết Lâm Minh ở trước khi Mục Phượng ên xuất hiện, như vậy bọn họ sẽ thua sạch, hai bàn tay trắng!

- Hoảng cái gì!?

Mục Xích Hỏa quát một tiếng, nhưng mà chính trên trán hắn, cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

- Bình tĩnh một chút, chỉ cần tìm được hắn ở trong vòng mấy ngày, sẽ không chậm...

Mục Xích Hỏa cắn răng nói tới đây, quay đầu thấy trên mặt Mục Thanh Y cười lạnh, Mục Xích Hỏa lập tức giận dữ trong lòng.

- Lão thái bà chết tiệt!

Xịch!

Mục Xích Hỏa đâm mạnh ra một kiếm, mũi kiếm giống như rắn độc, thẳng tới cổ họng Mục Thanh Y.

Mà Mục Thanh Y chỉ hừ lạnh một tiếng, không chút động tâm, ánh mắt cũng không nháy một chút, chỉ đợi một kiếm này đâm, Mục Thanh Y căn bản không sợ chết.

- Lão thái bà ngươi muốn chết? Không dễ dàng như vậy!

Kiếm Mục Xích Hỏa, ở cách cổ Mục Thanh Y chỉ có một tấc chợt dừng lại.

Thời điểm này, giết chết Mục Thanh Y không có bất kỳ ý nghĩa, phải tìm Lâm Minh.

Sắc mặt Mục Xích Hỏa biến đổi, lúc này, một kế sách đột nhiên nổi lên trong lòng, trong lòng Mục Xích Hỏa nổi lên một tia cười lạnh, hắn không tìm thấy Lâm Minh, vậy cần biện pháp khác bức Lâm Minh đi ra.

Chương 506: Lôi Linh của ngươi không tồi

Đương nhiên, nếu muốn bức Lâm Minh đi ra, phải có được thứ đủ để Lâm Minh phải đánh đổi. Có thể thành công hay không, Mục Xích Hỏa cũng hoàn toàn không nắm, chỉ là thời điểm này, còn nước còn tát, hắn cũng không có biện pháp khác.

- Mục Thanh Y, nói cho ta biết, ấn ký Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ truyền âm là cái gì!

Mũi kiếm Mục Xích Hỏa đâm nhẹ vào cổ Mục Thanh Y, xuất ra một đạo vết máu.

Mục Thanh Y cười lạnh một tiếng, mắt điếc tai ngơ.

- Cho mặt mũi mà không biết xấu hổ... Mục Thanh Y, ngươi thật đúng là trí nhớ không dài, đúng vậy, không tìm thấy Lâm Minh, chúng ta hẳn phải chết, nhưng trước khi chúng ta chết, lại có thể làm rất nhiều chuyện, tỷ như...

Mục Xích Hỏa nói xong, ánh mắt liếc mắt Mục Băng Vân một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia trêu tức:

- Thanh Thư, không phải ý niệm thủy chung trong đầu ngươi không thông sao? Nếu ngươi muốn, hắc hắc...

- Mục Xích Hỏa!

Mục Thanh Y giận dữ trong lòng, cắn răng nói:

- Các ngươi quả thực không cầm thú bằng! Ai dám động một sợi lông Băng Vân, lão thân thiêu đốt tinh huyết thần hồn toàn thân, đồng quy vu tận!

Mục Thanh Y đỏ rực hai mắt, một võ giả Toàn Đan sơ kỳ, nếu trả giá tính mạng thiêu đốt tất cả tinh huyết thần hồn, đủ có thực lực đối chiến với võ giả Toàn Đan trung kỳ một trận.

Nếu đúng lúc này lại ăn một viên Xích Huyết đan, vậy sẽ càng cường đại, mặc dù Mục Xích Hỏa chống lại cũng rất đau đầu.

- Lão thái bà, thức thời một chút, mau nói ra!

Lôi Kinh Thiên tiến lên trước một bước, khí thế áp bách ở trên thân Mục Thanh Y.

Mặc dù Mục Thanh Y thiêu đốt tinh huyết toàn thân, Lôi Kinh Thiên cũng hoàn toàn không sợ, Lôi Kinh Thiên nhớ thương Thượng Cổ ma quyển, Diệt Huyết Tà Lôi, còn có các bí mật khác trong Tu Di giới của Lâm Minh.

Trên mặt Mục Thanh Y hiện lên một tia phức tạp, cuối cùng nói ra ấn ký truyền âm của Mục Thiên Vũ, về phần Lâm Minh, giao tình nàng cùng Lâm Minh không sâu, cũng không biết, tuy nhiên Trương Trấn lại biết, hắn là bạn tốt Lâm Minh.

- Trương Trấn... Ấn ký truyền âm của Lâm Minh... Nói ra đi.

Trong ánh mắt Mục Thanh Y tràn đầy vẻ áy náy.

Trương Trấn cắn chặt răng, thời điểm này, chẳng những là Mục Băng Vân, ngay cả gia gia hắn thất trưởng lão đã ở trên tay đối phương, hắn không có lựa chọn nào khác, môi mấy máy, Trương Trấn nói ra ấn ký truyền âm.

Kỳ thật hắn đã đoán được Mục Xích Hỏa muốn làm cái gì, hắn chỉ có thể kỳ vọng, Lâm Minh không hành động theo cảm tình.

- Hừ, xú tiểu tử, biết lại không nói sớm.

Mục Thanh Thư bởi vì tìm không thấy Lâm Minh, một quyền nện ở bụng Trương Trấn, đánh Trương Trấn ngã xuống cong mình trên mặt đất.

- Tốt lắm Thanh Thư, không cần vội vã, tìm được Lâm Minh là chuyện quan trọng thứ nhất.

Mục Xích Hỏa xuất ra hai cái Truyền Âm phù, tại thế giới tàn phá, Truyền Âm phù chịu kết giới hạn chế, trận pháp, cái lồng phòng hộ không cần nói, Truyền Âm phù tự nhiên không truyền vào, còn có các loại kết giới, cũng sẽ chặn Truyền Âm phù lại, Mục Xích Hỏa cũng chỉ có thể hy vọng Lâm Minh cách cùng bọn chúng không xa, hơn nữa không có kết giới ngăn cản.

Mục Xích Hỏa điểm ngón tay một cái, hai tấm Truyền Âm phù sáng quắc bốc cháy lên:

- Lâm Minh, Mục Thiên Vũ, ta biết hiện tại các ngươi cùng một chỗ, Mục Thiên Vũ, muội muội ngươi ở trên tay ta, ngươi không muốn nàng bị người ta hấp diêm, vậy phải xuất hiện cùng Lâm Minh ở trong vòng năm canh giờ, nếu không, ta chẳng những sẽ cho người làm nhục Mục Băng Vân, hơn nữa sau năm canh giờ, mỗi nửa canh giờ, giết một người!

Mục Xích Hỏa nói xong một đoạn này, cảm thấy hắn uy hiếp đối với Lâm Minh mà nói có điểm không đủ, tuy nhiên lúc này, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể hy vọng đầu Lâm Minh rối rắm, chủ động chịu chết.

- Thanh Thư, tính thời gian!

Mặc kệ Lâm Minh có thể đi ra hay không, Mục Xích Hỏa nói được thì làm được, thời điểm này, hắn đã không có cố kị gì, không giết được Lâm Minh, kẻ chết chính là bọn họ.

Mục Thanh Thư lấy ra một cái đồng hồ cát cao một xích từ trong Tu Di giới, đặt ở trên trận thai, lưu sa trong đồng hồ cát chậm rãi trôi qua.

Thời gian trôi đi từng chút một, đồng hồ cát chảy hết, Mục Thanh Thư đảo ngược lại đồng hồ cát, loại đồng hồ cát này, một lần đảo ngược chính là một cái canh giờ.

Thời điểm Mục Thanh Thư cuốn đồng hồ cát, nhìn Mục Băng Vân một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia hào quang dữ tợn cùng dâm tà, đến bước này, Mục Thanh Thư đã điên, hắn đã hoàn toàn không lo lắng hậu quả.

Cát trôi qua hết, lại đảo ngược, hai cái canh giờ trôi qua.

Mục Thanh Y tâm loạn như ma, Trương Trấn cấp bách như kiến bò chảo nóng, mà Mục Băng Vân mặt không chút thay đổi ngồi xuống điều tức, là dưỡng sức nghỉ ngơi cho đại chiến cuối cùng.

Nàng rất rõ ràng trong lòng, mặc kệ Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ trở về hay không, một trận đại chiến này không tránh được, đến lúc đó, có thể sống bao nhiêu người, không thể biết.

Nếu Lôi Kinh Thiên thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt, như vậy võ giả cấp thấp ngay cả tư cách chạy trốn cũng không có, sợ ngay từ đầu bọn họ liền tách ra chạy trốn, Lôi Kinh Thiên chỉ cần một đạo tấm lưới Huyễn Diệt Mộng Quang bao phủ xuống dưới, tất cả võ giả dưới Toàn Đan kỳ, sẽ mất đi ý thức.

Đồng hồ cát đảo lần thứ ba, các đệ tử Thần Hoàng đảo khẩn trương trong lòng, đối mặt với đại chiến cửu tử nhất sinh, rất ít người có thể trấn định như Mục Băng Vân.

Khi đồng hồ cát lần thứ ba chảy tới một nửa, cuối phế tích phiến cung điện, xuất hiện hai thân ảnh một nam một nữ...

Mục Xích Hỏa thấy một màn như vậy, mạnh mẽ đứng dậy, không thể tin nhìn về phía phương xa, thật sự đến đây?

Lôi Kinh Thiên cũng kinh hãi, ánh mắt đảo qua, ngay sau đó cười ha ha, chưa thấy qua kẻ ngu như vậy, lao lực thiên tân vạn khổ thoát đi ra ngoài, rồi lại vì sinh mệnh người khác mà đi tìm cái chết, thật sự là ngu ngốc đến cảnh giới nhất định.

Mà bên Thần Hoàng đảo này, Mục Thanh Y nhìn thấy Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ xuất hiện, mặt lộ vẻ áy náy cùng phức tạp, ngay từ nàng đã quyết định, một trận chiến này đầu, nàng liền thiêu đốt tinh huyết toàn thân, đồng thời nuốt Xích Huyết đan, chết trận tạ tội.

Mục Băng Vân mặt không đổi sắc đụng đến Tu Di giới ngón trỏ tay trái, tâm thần liên hệ đến Thanh Loan kiếm, chỉ chờ đại chiến bùng nổ.

- Ha ha! Ngu ***!

Mục Thanh Thư cười khoa trương:

- Thật đúng là đi tìm cái chết!

Lâm Minh đến đây, bọn họ liền được cứu rồi, cho dù không chiếm được tám tầng đầu công pháp Chu Tước Cấm Thần lục, chỉ cần nhận được huyết mạch Thần Hoàng, vậy là đủ.

Lâm Minh đi đến khoảng cách ba mươi trượng rồi dừng, cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, mũi kích chỉ xéo mặt đất, mặt không chút thay đổi.

Mà ở bên cạnh Lâm Minh, Mục Thiên Vũ cũng rút ra Chu Tước kiếm, gió lạnh thổi bay tóc dài trên trán nàng, tùy ý bay múa.

- Ha ha ha ha!

Lôi Kinh Thiên cầm Lôi Quang kiếm trong tay đi lên:

- Lâm Minh, đều nói ngươi là thiên tài, ta thấy ngươi chỉ là một đồ ngu mà thôi, biết rõ chết còn đến chui đầu vào lưới, thật sự là đủ ngu ngốc, lão phu sẽ thanh toàn ngươi.

Song chưởng Lôi Kinh Thiên run lên, trên cánh tay, lóe ra điện quang màu tím, đúng là Huyễn Diệt Mộng Quang.

Lâm Minh nhìn thoáng qua lôi điện trên tay Lôi Kinh Thiên, khóe miệng nổi lên một tia tươi cười ý vị thâm trường.

- Ân? Ngươi cười cái gì?

- Ta cười là bởi vì cảm thấy... Lôi Linh của ngươi coi như không tồi.

- Lôi Linh lão phu thế nào, không cần ngươi tới đánh giá!

Lôi Kinh Thiên không nghe được ý khác của Lâm Minh, chỉ cảm giác cực kỳ khó chịu, tên này, có con bài chưa lật sao?

Ân?

Thẳng đến lúc này, Lôi Kinh Thiên mới chú ý tới tu vi Lâm Minh, trong lòng cả kinh:

- Ngươi đột phá Tiên Thiên?

Tiên Thiên?

Lôi Kinh Thiên vừa nói như thế, mọi người đều chú ý tới tu vi Lâm Minh, mới vào Tiên Thiên!

Mục Thanh Y trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin, mặc dù Mục Băng Vân xưa nay hỉ giận không hiện ra, cũng ngạc nhiên trong lòng.

Từ Hậu Thiên hậu kỳ đến Tiên Thiên, vẻn vẹn chỉ sáu ngày?

Sáu ngày này đã xảy ra chuyện gì?

Không thể tưởng tượng!

Võ giả Tiên Thiên kỳ không đủ mười tám tuổi, điều này đã vượt qua phạm vi mọi người lý giải.

Tuổi như thế, tu vi như thế, thực lực như thế!

Nhìn chung lịch vạn niên sử ghi lại trong toàn bộ Thiên Diễn đại lục, có thể đạt tới loại trình độ này, chỉ sợ chưa từng có!

Khoảnh khắc kia, toàn trường lặng ngắt như tờ, Lôi Kinh Thiên cảm nhận được sự hãi thật sâu, Lâm Minh quá khủng bố, khủng bố đến người ta căn bản không dám cho hắn bất kỳ thời gian trưởng thành!

- Thì ra là thế, sau khi ngươi đạt tới Tiên Thiên, mới có tự tin trở về, như thế nào, ngươi cho rằng ngươi có thể đối phó ta?

Lôi Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, bước ra một bước, Lôi Quang kiếm chỉ thẳng Lâm Minh.

Trước đó, Lâm Minh không thiêu đốt tinh huyết, cũng chính là chiến lực Toàn Đan sơ kỳ cực hạn, so với võ giả Toàn Đan trung kỳ, ẩn ẩn có chút không đủ.

Hiện giờ hắn từ Hậu Thiên hậu kỳ đột phá Tiên Thiên.

Theo đạo lý giảng giải, một đường võ đạo, chênh lệch cảnh giới phía sau càng lớn, chênh lệch Hậu Thiên hậu kỳ đến Tiên Thiên, xa xa không bằng chênh lệch Toàn Đan sơ kỳ đến Toàn Đan hậu kỳ.

Nhưng mà Lôi Kinh Thiên cũng hiểu được, Lâm Minh không thể lý giải theo lẽ thường.

Lôi Kinh Thiên không tiếp thu chính mình thất bại, cho nên vô cùng cẩn thận.

Ở đồng thời Lôi Kinh Thiên chống lại cùng Lâm Minh, Mục Thiên Vũ mặt không đổi sắc dời bước đến bên cạnh Mục Băng Vân, hai người tỷ muội, Băng Hỏa song kiếm, mặt hướng về Mục Xích Hỏa.

Ề phần Mục Viêm Trác, ứng đối Mục Thanh Y cùng thất trưởng lão.

Kể từ đó, nếu Lôi Kinh Thiên không thể áp chế Lâm Minh, như vậy trận chiến đấu này, sẽ là một phương Mục Xích Hỏa, chiếm cứ tình thế bất lợi tuyệt đối.

- Lâm Minh, ta thừa nhận, ngươi có thể khiến ta nghiêm túc, tuy nhiên ở cái thế giới tàn phá, dưới pháp tắc áp chế, có thể cho ta nghiêm túc một ít mà thôi!

- Luận thực lực, ngươi còn kém xa lắm! Kinh Lôi kiếm!

Kiếm phong Lôi Kinh Thiên chỉ xéo, đâm ra một kiếm, điện mang màu tím phun ra nuốt vào, lôi âm gào thét!

Kiếm thứ nhất, Lôi Kinh Thiên chỉ là thử.

Nhưng mà Lâm Minh lại hoàn toàn không có ý tứ thử, miệng hắn nổi lên một tia cười ác độc, chân nguyên liên hệ đến hạt giống Tà Thần, Tà Thần lực mở ra! Một trăm phần trăm năng lượng Tôi Tủy, toàn bộ bột phát ra!

- Đi tìm chết đi!

Đại Hoang huyết kích ngang dọc, xương cốt Lâm Minh phát ra một trận nổ vang bùm bùm đùng đùng, ở trên Đại Hoang huyết kích, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn ngưng tụ thành lốc xoáy màu đỏ.

Hỗn Nguyên kích!

Răng rắc!

Lâm Minh đâm ra một kích, dường như xé nát không gian, Lôi Kinh Thiên Huyễn Diệt Mộng Quang, toàn bộ bị lốc xoáy màu đỏ cắn nuốt, một cỗ lực cường đại xé rách trên thân Lôi Kinh Thiên, trực tiếp làm hắn khí huyết cuồn cuộn, thân thể mất đi cân bằng.

- Cái gì!?

Ở trong ánh mắt Lôi Kinh Thiên không thể tin, một đạo Huyết Ẩm chi ấn, đột phá kiếm khí Lôi Kinh Thiên, đâm thủng chân nguyên hộ thể hắn, một chút máu tươi bắn ra!

Chương 507: Thế như chẻ tre

- Ngươi...

Lôi Kinh Thiên lùi lại mấy bước, ở trên vai phải, vết thương có thể thấy được xương, nếu không phải tu vi Lôi Kinh Thiên cao siêu, chân nguyên hộ thể dày đặc, sợ một kiếm này có thể chém đứt cánh tay Lôi Knh Thiên!

Làm sao có thể như vậy?

Lôi Kinh Thiên không thể chấp nhận, trước đó, Lâm Minh liều mạng thiêu đốt tinh huyết, cũng không thể địch lại hắn, vẫn phải dựa vào Huyết Ẩm chi ấn tự bạo mới miễn cưỡng đào thoát.

Nhưng hiện tại, vẻn vẹn chỉ trôi qua vài ngày, Lâm Minh đã cường đại đến loại tình trạng này.

Nhìn một màn tràng trung ương, đệ tử Thần Hoàng đảo đều lâm vào ngây dại, một kiếm liền đánh thương Lôi Kinh Thiên! Bọn họ không thể tưởng tượng ra mấy ngày vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

- Này... Này...

Mục Thanh Thư nhìn Lâm Minh đứng trung ương, môi đều run rẩy, xưa nay hắn cao ngạo, nhưng ở trước mặt Lâm Minh, hắn đã sớm tuyệt tâm tư tranh đấu, hắn tự biết không bằng Lâm Minh, nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, mặc dù là Lôi Kinh Thiên cũng bị thương ở dưới tay Lâm Minh.

Nếu như không thể giết Lâm Minh, chính mình phải đối mặt với kết cục thê thảm, sắc mặt Mục Thanh Thư tái nhợt không có nửa phần máu, đánh mất huyết mạch, đánh mất tu vi, giống phàm nhân, đối mặt với thọ mệnh mấy chục năm, thậm chí ngay cả chút thọ mệnh ấy hắn đều ở trong lao ngục... Nghĩ đến điều này, hắn không còn có dũng khí nghĩ tiếp.

- Lâm Minh, ngươi chọc giận ta, ta sẽ cho ngươi trả giá!

Gân xanh Lôi Kinh Thiên nổi lên trên trán, sắc mặt cực kỳ khó coi, bàn tay nắm chặt Lôi Quang kiếm trong tay, tay kia Lôi Kinh Thiên lấy ra một tấm phù triện màu tím sậm:

- Đi ra, lôi thú!

Lôi Kinh Thiên ném phù triện màu đỏ lên bầu trời, lôi quang trên phù triện lóe ra, theo một tiếng nổ vang, một con lôi thú màu tím dài năm xích xuất hiện ở giữa không trung, con thú này giống như một con khỉ, nhưng có miệng của loại cầm, miệng đầy răng nhọn, cả người lóe ra ánh sáng màu tím.

- Khế ước thú?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, võ giả có thể hàng phục khế ước thú xuất chiến cho chính mình, tỷ như Chu Tước của Mục Thiên Vũ, Tam Đầu Ma Thần Khuyển của Ma Đế, đều là một loại khế ước thú.

Khế ước thú tuy rằng có thể nâng lên thực lực võ giả, nhưng võ giả có được khế ước thú cũng không nhiều, nguyên nhân chủ yếu chính là, điều kiện khế ước thú yêu cầu rất hà khắc.

Bồi dưỡng một khế ước thú cần xuất ra đại lượng tinh lực cùng tài nguyên. Tỷ như lúc trước Mục Thiên Vũ ở Lôi Đình sơn, chính là vì bản mạng Chu Tước của nàng tiến hóa. Hơn nữa, càng là võ giả thiên tài, bọn họ sẽ yêu cầu đối với khế ước thú trưởng thành càng cao, nếu khế ước thú không theo kịp chính mình, như vậy cũng chỉ là yếu thôi.

Lâm Minh không nghĩ tới, Lôi Kinh Thiên lại có khế ước thú, nói vậy đây là con bài hắn chưa lật.

- Lôi thú, dung hợp!

Lôi Kinh Thiên quát lên một tiếng lớn, một màn đã khó tin xảy ra, thân thể lôi thú đột nhiên hư ảo lên, dung nhập vào trên thân kiếm của Lôi Kinh Thiên, biến mất không thấy.

- Sinh mệnh năng lượng thể?

Lâm Minh ngạc nhiên trong lòng, sinh mệnh năng lượng thể, cực kỳ hy hữu, không nghĩ tới Lôi Kinh Thiên lại có một khế ước thú là sinh mệnh năng lượng thể, quả nhiên nội tình môn chủ một tông không thể khinh thường.

Két két két!

Lôi thú dung hợp Lôi Quang kiếm, ánh sáng màu tím đại thịnh, theo điện mang phun ra nuốt vào. Từng đợt khí thế phong duệ tùy ý bắn nhanh, không khí bị xuyên thủng, từng đạo điện mang kia, chỉ liếc mắt một cái đều cảm thấy ánh mắt bị đau.

Lôi Kinh Thiên không hề khinh thị Lâm Minh, tất cả con bài chưa lật đều ra hết.

Nhìn thấy Lôi Kinh Thiên bày ra toàn bộ thực lực, bọn người Mục Thanh Y đều đổ mồ hôi lạnh thay Lâm Minh.

Tuy rằng Lôi Kinh Thiên bị pháp tắc thế giới này áp chế, nhưng dù sao cũng là đại năng Toàn Đan hậu kỳ, mà cơ sở Lâm Minh còn thấp, chân chính chém giết sinh tử kết quả như thế nào, rất khó nói!

Hai người Mục Xích Hỏa, Mục Viêm Trác, thời điểm này cũng đều đổ mồ hôi, tâm thần không yên, Lôi Kinh Thiên là hy vọng cuối cùng của bọn hắn, một khi Lôi Kinh Thiên không thể đánh chết Lâm Minh, bọn họ sẽ xong!

Đến loại thời điểm này, bọn họ tự nhiên cũng không còn tâm trí đấu với đám người Mục Thanh Y, nếu Lôi Kinh Thiên thất bại, sợ rằng bọn họ đạt được ưu thế ở trong chiến đấu, cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Cả người Lôi Kinh Thiên đều ngâm mình tắm ở trong gió lốc lôi điện, tóc dài bay lên:

- Lâm Minh, lão phu không biết ngươi như thế nào đột phá Tiên Thiên, tuy nhiên loại phương thức đột phá đốt cháy giai đoạn này, đừng mơ tưởng có thể khiến chân nguyên đan điền được củng cố!

- Nhiều lời vô ích, chiến đi.

Chữ chiến vừa phun ra, ở trong mi tâm Lâm Minh, ấn ký hình ngọn lửa sáng quắc thiêu đốt, trên cơ sở hắn mở ra Tà Thần lực, lại thiêu đốt máu Cổ Phượng.

- Hừ, thật đúng là tự tin.

Ánh mắt Lôi Kinh Thiên trầm xuống, Tiên Thiên với Hậu Thiên hậu kỳ chênh lệch quả thật lớn, nhưng chênh lệch so với Toàn Đan sơ kỳ đến Toàn Đan hậu kỳ, cũng không có giá trị nhắc tới, cho dù Lâm Minh thiên tài, hắn đột phá Tiên Thiên đạt được thực lực tăng phúc gấp mấy lần võ giả bình thường, cũng sẽ không mạnh đến đâu.

Lôi Kinh Thiên không tin, chính mình trạng thái chung cực, không áp chế được Lâm Minh.

- Ngươi rất mạnh, nhưng chung quy phải chết ở trong tay ta, Thiên Lôi Trấn Áp!

Lôi Kinh Thiên đâm ra một kiếm, Lôi Quang kiếm phát ra âm thanh sấm sét cuồn cuộn, như hổ gầm long ngâm, thẳng hướng phía chân trời. Một đạo lôi đình gió lốc như bánh xe gió xoay tròn ngưng tụ ở trên thân Lôi Quang kiếm, toàn bộ Lôi nguyên khí trong thiên địa bị lôi đình gió lốc dẫn động.

Một kiếm này, đồng thời ẩn chứa năng lượng lôi thú công kích, cùng với Huyễn Diệt Mộng Quang công kích tinh thần, là một trong chiêu thức mạnh nhất của Lôi Kinh Thiên.

Đến loại thời điểm sinh tử chém giết, hắn không hề tư tàng chút gì.

Đối mặt với lôi đình gió lốc dào dạt mà đến, Lâm Minh mặt không chút thay đổi, trong mi tâm, máu Cổ Phượng thiêu đốt sáng quắc, hắn đem lực lượng cùng ý chí lực toàn thân, đều rót vào trên Đại Hoang huyết kích, đâm ra một kích, Huyết Ẩm chi ấn gào thét.

Đồ Lục!

Mọi người đều ngừng thở, trán đổ mồ hôi, Mục Thiên Vũ nắm chặt hai tay, đốt ngón tay trắng bệch, còn những đệ tử tu vi yếu một ít, đều theo bản năng bay lui ra ngoài, để tránh bị dư ba chiến đấu đánh phải.

Ở dưới mắt mọi người, lốc xoáy màu máu với gió lốc màu tím va chạm cùng một chỗ!

Nhưng mà trong nháy mắt, lại không phát sinh bùng nổ thật lớn trong dự đoán của mọi người, chỉ thấy huyết quang màu đỏ phóng lên cao, mà chùm sáng tím lôi đình gió lốc lại bị xé nát ở trong lốc xoáy màu đỏ, ẩn ẩn, có thể nghe được lôi thú trong đó truyền đến kêu thống khổ thảm thiết.

Lâm Minh phát ra mũi kích, giống như Chiến Thần kiếm vô kiên bất tồi, mà lôi đình gió lốc của Lôi Kinh Thiên dưới thế tấn công này lại bị sụp đổ!

- Cái gì!?

Sắc mặt Lôi Kinh Thiên đại biến:

- Điều đó không có khả năng!

Ầm!

Lôi đình gió lốc hoàn toàn vỡ nát, thân thể Lôi Kinh Thiên bay ngược đi ra ngoài, phun ra một búng máu!

Nhìn thấy Lôi Kinh Thiên hộc máu, trong nháy mắt Mục Xích Hỏa như rơi xuống hầm băng!

Lôi Kinh Thiên... Thua!?

Đám người Mục Thiên Vũ, Mục Thanh Y toàn bộ trừng mắt to, cảm giác không thể tin, nếu Lâm Minh trải qua một phen khổ chiến thắng Lôi Kinh Thiên, bọn họ còn không kinh ngạc như vậy, nhưng không nghĩ tới chính là, Lâm Minh ở lần đầu tiên giao thủ, liền đánh bại Lôi Kinh Thiên dưới trạng thái mạnh nhất.

Vẻn vẹn chỉ từ Hậu Thiên hậu kỳ đến Tiên Thiên, thực lực Lâm Minh như thế nào đề cao nhiều như vậy?

Lâm Minh hoàn toàn không để mọi người có cơ hội kinh ngạc, sau khi một kích đánh bay Lôi Kinh Thiên, hắn đột nhiên bước ra một bước, ở dưới chân hắn, mặt đất bị phản xung lực cường đại bùng nổ ra, Lâm Minh cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, đuổi theo ra.

- Chết!

Chém ra một kích, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn như phi đao ầm ầm đâm thẳng vào Lôi Kinh Thiên.

- Tiểu tử, ngươi không cần khinh người quá đáng!

Lôi Kinh Thiên cưỡng chế khí huyết xao động trong cơ thể, cầm Lôi Quang kiếm trong tay chém xuống, mà đúng lúc này, lôi thú trên thân kiếm phát ra từng đợt gào thét, hiển nhiên, vừa rồi lôi thú đã trọng thương, cũng... Không chịu nổi va chạm kịch liệt!

- Chết tiệt.

Lôi Kinh Thiên trầm xuống, vẫn còn không bỏ được lôi thú chính mình, nếu một kiếm này chém xuống, lôi thủ lành ít dữ nhiều, mấy trăm năm nay hắn bồi dưỡng lôi thú, cũng tiêu phí cái giá rất lớn.

- Thu!

Lôi Kinh Thiên thu hồi lôi thú, lôi quang trên thân kiếm, lập tức suy yếu.

- Huyễn Diệt Mộng Quang!

Lôi Kinh Thiên bổ ra một chưởng, một chùm tia sáng màu tím chém thẳng vào, bổ thật mạnh trên Huyết Ẩm chi ấn.

Xuy xuy xuy!

Huyễn Diệt Mộng Quang không ngừng bị tan rã, mà Huyết Ẩm chi ấn lại linh hoạt lên!

Lôi Kinh Thiên thấy một màn như vậy, liền mất hết tâm tư phản khác, một động tác đánh ra vài đạo Huyễn Diệt Mộng Quang, Lôi Kinh Thiên xoay người phi độn!

- Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta!

- Muốn chạy trốn?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một chút cười lạnh, hắn am hiểu nhất chính là đuổi tận giết tuyệt, lúc trước ở chiến trường Nam Hải, Lâm Minh sở dĩ được xưng là Huyết Ma, một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là, Lâm Minh giết người, cũng không lưu người sống, tiểu đội nào đụng tới Lâm Minh, chính là kết cục toàn quân bị diệt, bởi vì bọn họ căn bản trốn không thoát!

Đại Hoang huyết kích vừa thu lại, một lần nữa đâm ra, Hỗn Nguyên kích!

Huyết Ẩm chi ấn cấp tốc xoay tròn ở trên lưỡi kích, hình thành một đạo lốc xoáy màu đỏ thẫm đường kính mấy trượng lớn, không gian chung quanh dường như bị vặn vẹo trong nháy mắt, Lôi Kinh Thiên bay ở phía trước chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình tác dụng ở trên hắn thân thể, khiến tốc độ hắn giảm đi.

Đây là xảy ra chuyện gì!?

Lôi Kinh Thiên quá sợ hãi, hắn cảm giác không gian trở nên ỳ lại, một cỗ lực lớn áp tới hắn, căn bản không thể nhúc nhích, hắn giống như lâm vào trong đầm lầy!

Nếu là ở bên ngoài thế giới, Lâm Minh tự nhiên không làm được điểm này, nhưng ở thế giới tàn phá, ở pháp tắc áp chế, thực lực Lôi Kinh Thiên giảm đi, vốn hắn lăng không phi hành cũng đã phi thường miễn cưỡng, lại bị Hỗn Nguyên kích liên lụy, tốc độ hắn giảm một nửa, nên biết rằng, Huyết Ẩm chi ấn không bị quy tắc thế giới ảnh hưởng.

- Lâm Minh, ngươi không cần bức lão phu!

Cảm nhận được sát khí sau lưng, Lôi Kinh Thiên đột nhiên xoay người, nhìn thấy Lâm Minh đâm một kích thẳng xuống.

- Huyết Ấn Toàn Sát!

Mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn ầm ầm đánh xuống, Lôi Kinh Thiên vội vàng giơ kiếm đón đánh, nhưng mà chung quy lại không thể đỡ toàn bộ.

Chương 508: Đến bước đường cùng

Xịch xịch xịch!

Ba đạo Huyết Ẩm chi ấn cắt qua chân nguyên hộ thể, đâm vào thân thể Lôi Kinh Thiên, sương máu bay vụt!

- Lâm Minh!

Hai mắt Lôi Kinh Thiên đỏ lên, ba đạo Huyết Ẩm chi ấn vừa rồi, trong đó một đạo trực tiếp đâm xuyên qua vai phải Lôi Kinh Thiên, một chùm mưa máu bị bắn ra, Huyết Ẩm chi ấn này, mỗi một lần công kích, đều hấp thụ tinh huyết địch nhân.

- Ngươi muốn sinh tử chiến một trận cùng lão phu sao?

Ánh mắt Lôi Kinh Thiên dữ tợn:

- Ngươi tuy rằng có thể áp chế lão phu, nhưng muốn giết lão phu, cũng phải trả giá tương xứng!

Lâm Minh không nói một lời, lại là chém ra một kích! Mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn, bay múa mà đến!

Lôi Kinh Thiên nhìn thấy Huyết Ẩm chi ấn, liền cảm giác da đầu run lên:

- Ngươi không nên ép lão phu thiêu đốt tinh huyết!

- Ngươi có thể thử xem!

Ánh mắt Lâm Minh lạnh lẽo, Lôi Kinh Thiên không thể không giết, nếu không bí mật hắn nhận được Phạm Thiên Long Căn sẽ tiết lộ đi ra ngoài, lần này, Lâm Minh không thể buông tha bất kỳ địch nhân nào.

- Hỗn đản!

Chân nguyên cả người Lôi Kinh Thiên vận chuyển tới cực hạn, đến tuổi hắn, vốn khí huyết trong cơ thể bắt đầu đi xuống dốc, một khi thiêu đốt tinh huyết, sẽ tổn hại thọ nguyên rất lớn. Hơn nữa, cho dù hắn thiêu đốt tinh huyết, thực lực tăng lên cũng không nhiều lắm.

Nhìn lại Lâm Minh, khí huyết lực trong cơ thể vô cùng cường đại, lại hoàn thành Tôi Tủy một trăm phần trăm, lại có Nghịch Lân Chi Huyết cùng máu Cổ Phượng duy trì, cho dù thiêu đốt tinh huyết từng chút một, cũng không có gì quan trọng.

- Lâm Minh, dừng ở đây, lão phu có thể bồi thường ngươi một đạo Lôi Linh địa giai trung phẩm.

Ở dưới lực uy hiếp cường đại của Lâm Minh, Lôi Kinh Thiên bắt đầu chủ động cầu xin tha thứ.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Lôi Linh địa giai trung phẩm? Làm sao so với Huyễn Diệt Mộng Quang trong cơ thể ngươi?

- Ngươi!

Lôi Kinh Thiên giận dữ trong lòng:

- Lão phu liều mạng cùng ngươi!

Lôi Kinh Thiên hét lớn một tiếng, tiến lên một bước, một kiếm đâm tới ngực Lâm Minh.

Lâm Minh vừa chuyển Đại Hoang huyết kích, Huyết Ẩm chi ấn thu nạp:

Hóa Nhận!

Đâm ra một kích, mười bốn đạo Huyết Ẩm chi ấn che lại Lôi Quang kiếm.

- Ân?

Lôi Kinh Thiên chỉ cảm thấy kiếm trong tay chính mình dường như bị đổ bê tông, không thể làm gì, mà cùng lúc đó, Huyết Ẩm chi ấn đâm thẳng cổ họng Lôi Kinh Thiên.

- Phá cho ta!

Lôi Kinh Thiên hét lớn một tiếng, năng lượng trong cơ thể bột phát ra, nổ tung Đại Hoang huyết kích của Lâm Minh, thuận thế đâm ra một kiếm, đâm thẳng ngực Lâm Minh!

- Hừ!

Đối mặt với một kiếm Lôi Kinh Thiên, trong ánh mắt Lâm Minh hiện lên một tia lệ mang, căn bản không tránh, một kích phản đòn Lôi Kinh Thiên.

Sau khi Tôi Tủy, cường độ thân thể Lâm Minh tương đương bảo khí địa giai, hắn không sợ nhất chính là đấu pháp liều mạng.

Lâm Minh đột nhiên làm khó dễ, khiến Lôi Kinh Thiên bất ngờ, thời điểm kiếm hắn đâm vào ngực Lâm Minh, mũi kích của Lâm Minh cũng bao phủ Lôi Kinh Thiên.

- Ngươi!

Phốc!

Kiếm quang Lôi Kinh Thiên dễ dàng phá vỡ chân nguyên hộ thể Lâm Minh, đâm vào ngực Lâm Minh, một chút máu tươi bắn ra!

Mà cùng lúc đó, mũi kích màu đỏ cũng phá tan chân nguyên hộ thể Lôi Kinh Thiên, đâm vào thân thể Lôi Kinh Thiên.

Võ giả Toàn Đan, nhược điểm toàn thân đều ở đan điền, năng lực thân thể kháng đả kích cực kỳ cường đại, nhưng vẫn không chịu nổi công kích của Lâm Minh, hơn nữa Huyết Ẩm chi ấn này, mỗi một lần đâm vào thân thể, đều mang đi một tia tinh huyết.

Trên thân Lôi Kinh Thiên lại có thêm một đạo vết thương, thân thể một cái lảo đảo, suýt nữa té ngã trên đất.

- Giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm, tiểu tử, ngươi điên rồi!

- Tổn hại tám trăm?

Lâm Minh khinh thường cười, kiếm của Lôi Kinh Thiên vừa rồi đâm vào xương sườn Lâm Minh đã bị xương cốt chặn lại, cuối cùng chỉ bị thương một chút da thịt, căn bản không có việc gì.

Nguyên bản khí huyết lực Lâm Minh vô cùng cường đại, cộng thêm Tôi Tủy mười thành, sức khỏe hắn khôi phục thập phần khủng bố, máu ở miệng vết thương chỉ mấy mấy giây liền ngừng, thậm chí miệng vết thương khép lại dưới tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Lôi Kinh Thiên thấy một màn như vậy, trong nháy mắt sắc mặt xanh mét, kiếm quang vừa rồi, rõ ràng phá tan chân nguyên hộ thể Lâm Minh, không ngờ không tạo thành tổn thương lớn? Đây vẫn là người sao?

Hắn cảm giác có chút tuyệt vọng, đánh chính mặt, đánh không lại, muốn chạy trốn, lại bị võ kỹ quỷ dị kìm chế, luận lực phòng ngự, hắn lại không bì nổi.

Hiện tại thân thể bị thương nhiều chỗ, như vậy tiếp tục sớm muộn gì sẽ bị chết.

- Lâm Minh, đây là ngươi bức ta!

Lôi Kinh Thiên cắn răng một cái, thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể.

- Rốt cuộc bỏ được sao?

Trong ánh mắt Lâm Minh tràn đầy khinh miệt, vừa muốn chạy trối chết, lại không muốn thiêu đốt tinh huyết, nếu ngay từ đầu Lôi Kinh Thiên toàn lực ứng phó, Lâm Minh cũng sẽ cực kỳ khó giải quyết, ít nhất đồng dạng phải thiêu đốt tinh huyết, mới có thể đánh gục Lôi Kinh Thiên.

Nhưng hiện tại, thân thể Lôi Kinh Thiên bị thương nhiều chỗ, đã không được như xưa, hơn nữa trọng yếu nhất là, khế ước thú của hắn bị thương không thể tái chiến, uy lực chiêu thức giảm mạnh.

Thời điểm này mới thiêu đốt tinh huyết, đã muộn!

Trong mi tâm Lôi Kinh Thiên, lôi đình chớp động, lôi quang trên thân kiếm phát ra hào quang chói mắt.

Răng rắc!

Một đạo tia chớp màu tím, đánh xuống từ trên bầu trời, dừng ở trên thân Lôi Quang kiếm, Lôi nguyên khí trong thiên địa, đều bị Lôi Kinh Thiên nắm trong tay.

- Thiên Lôi Trấn Áp!

Lại lần nữa dùng ra một chiêu này, gió lốc màu tím bao phủ xuống Lâm Minh!

Trong mắt ánh Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, đem toàn bộ lực lượng cùng ý chí rót vào Đại Hoang huyết kích, dung hợp với mười ba đạo Huyết Ẩm chi ấn, đâm ra một kích, cả người và kích đều nhảy vào trong lôi đình gió lốc!

Xịch xịch xịch!

Chân nguyên hộ thể Lâm Minh bị xé nát, máu tươi bay vụt, cùng lúc đó, Huyết Ẩm chi ấn cấp tốc xoay tròn, lực xoắn ốc ẩn chứa ở trên chiến kích giống như cương châm, xé nát lôi đình gió lốc, pháp tắc thời không của Đại Hoang kích quyết cũng dung nhập trong công kích.

- Chết tiệt!

Mắt thấy một kích của Lâm Minh thế không thể đỡ, Lôi Kinh Thiên thất thố, đang muốn bạo lui, mà đúng lúc này, một màn khó tin đã xảy ra, nguyên bản Đại Hoang huyết kích còn ở ngoài mấy chục trượng trong nháy mắt xuyên thấu không gian, đi tới trước mặt Lôi Kinh Thiên.

- Cái gì?

Trong hốt hoảng, Lôi Kinh Thiên căn bản không kịp rút kiếm, chỉ có thể bổ một chưởng về phía Đại Hoang huyết kích.

Huyết quang hiện lên, bàn tay Lôi Kinh Thiên trực tiếp bị Huyết Ẩm chi ấn đánh nát, cùng lúc đó, Lôi Kinh Thiên chỉ cảm thấy bụng chợt lạnh, cúi đầu nhìn lại, vẻ mặt không cam lòng.

Ở trên bụng hắn để lại một cây kích nhiễm máu, mũi kích đã hoàn toàn đâm vào trong đan điền...

Ngẩng đầu, Lâm Minh liền đứng ở trước mắt hắn, cả người đẫm máu, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh trào phúng.

- Ngươi...

Lôi Kinh Thiên hộc máu, cảm giác lực lượng cả người nhanh chóng mất đi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một ngày kia, hắn lại chết ở trên tay một tiểu bối không đủ hai mươi tuổi.

- Ta nói rồi, hôm nay sẽ giết ngươi!

Lâm Minh đột nhiên rút ra Đại Hoang huyết kích, một chùm mưa máu bị kéo ra, cùng lúc đó, Diệt Huyết Tà Lôi lọt vào thân thể Lôi Kinh Thiên, theo một tiếng nổ vang, trên thân Lôi Kinh Thiên tuôn ra một đoàn sương máu, tinh huyết quanh thân bị Diệt Huyết Tà Lôi hút một cái, hội tụ đến trên tay Lâm Minh, ngưng tụ thành một đạo Huyết Ẩm chi ấn mới.

- Ta... Không cam lòng...

Lôi Kinh Thiên nhìn tinhuyết quanh thân chính mình ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, mờ mịt vươn tay, muốn bắt được nó, nhưng mà tay hắn chỉ vươn một nửa liền không đủ sức buông xuống, đồng tử hoàn toàn ảm đạm xuống phía dưới...

Một động tác tháo xuống Tu Di giới của Lôi Kinh Thiên, Lâm Minh bấm tay bắn ra một quả cầu lửa, trực tiếp hóa thi thể Lôi Kinh

Thiên thành tro bụi, môn chủ một thế hệ kiêu hùng, cường giả Toàn Đan hậu kỳ, cứ như vậy bị hủy diệt thành bụi.

Lôi Kinh Thiên... Đã chết!

Thấy một màn như vậy, đệ tử Thần Hoàng đảo một mảnh lặng ngắt như tờ, một trận chém giết thảm thiết, với phương thức thảm thiết đồng dạng chấm dứt, cả người Lâm Minh là máu, xương cốt Lôi Kinh Thiên cũng không còn, vẻn vẹn chỉ hai mươi mấy giây, một đại năng Toàn Đan hậu kỳ, lại bị Lâm Minh bức đến đường cùng, cuối cùng ngạnh sinh bị giết!

Mục Thanh Y hít ngược một hơi khí lạnh, Mục Băng Vân mặt lộ vẻ phức tạp, đánh bại cùng giết chết hoàn toàn là hai khái niệm, mặc dù Lâm Minh làm được một bước này cũng sử dụng pháp tắc thế giới này, cũng khiến người ta không thể tin.

Nếu như cho Lâm Minh một cái không gian trưởng thành, không thể tưởng tượng hắn sẽ đạt tới loại cảnh giới nào.

Ở khoảnh khắc Lôi Kinh Thiên bị hủy diệt thành bụi, Mục Viêm Trác chỉ cảm thấy một trận trời đất rung chuyển, trước mắt hắn tối sầm, thiếu chút nữa ngã trên đất. Mà Mục Thanh Thư lại cảm giác trời đổ sụp, hắn nhìn Lâm Minh xa xa, môi tái nhợt, cả người rét run.

Ngay từ đầu phản bội, bọn họ cũng đã không đường thối lui, Huyết Ấn khế ước trên thân bọn họ giống như là một cây đao treo ở trên đầu.

Chương 509: Huyễn diệt mộng quang

- Chúng ta đi!

Thanh âm Mục Xích Hỏa, đột nhiên vang lên ở bên tai Mục Viêm Trác cùng Mục Thanh Thư.

- Đi? Chạy đi đâu?

Mục Viêm Trác thất hồn lạc phách, dường như không nghe thấy.

- Rác rưởi!

Thời điểm Mục Xích Hỏa cũng cả người toàn mồ hôi lạnh, hắn vốn tính toán ba người phân công nhau chạy trốn, còn có thể có cơ hội một đường chạy trốn, hiện tại bộ dáng Mục Viêm Trác hoang mang lo sợ, chính mình trốn đi, lại liên tưởng tới võ kỹ không gian quỷ dị của Lâm Minh, Mục Xích Hỏa chỉ cảm thấy lưng phát lạnh.

Huyết Ấn khế ước cho hắn nửa năm, hắn có khả năng trong thời gian ngắn tìm được giúp đỡ đánh chết Lâm Minh sao?

- Hai tên ngu ngốc các ngươi!

Mục Xích Hỏa mắt lộ ra hung quang dữ tợn:

- Chúng ta chỉ còn lại có cơ hội cuối cùng, nếu các ngươi muốn thúc thủ chịu trói, chờ công lực tan hết, bị tử hình, hoặc là sống không bằng chết, lão phu không cùng các ngươi!

Lời nói Mục Xích Hỏa giống như sấm sét giữa trời quang vang lên ở bên tai Mục Thanh Thư, hắn dường như quơ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng:

- Mục sư bá! Cứu ta... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không muốn chết!

- Không muốn chết thì thiêu đốt tinh huyết theo ta cùng nhau chạy, đây là cơ hội cuối cùng!

Gió lạnh thổi tới, tro cốt Lôi Kinh Thiên bị nâng lên.

Két két két!

Lôi quang lóe ra ở trong tro tàn, một quang cầu màu tím đột nhiên bay ra từ trong tro tàn, bắn thẳng đến trời cao!

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, đưa tay trảo, một đạo lôi đình màu tím biến hàng rào điện bao phủ xuống trên không trung, chắn quang cầu màu tím lại, quang cầu lập tức dường như bị kích thích, đột phá trái phải, nhưng mà bất kể như thế nào, cũng không thoát khỏi trói buộc, chỉ có thể ngoan ngoãn bị giữ chặt.

- Đây là Huyễn Diệt Mộng Quang!

Lâm Minh đưa tay lên nắm quang cầu, lôi cầu chỉ lớn cỡ nắm tay. Ở bên ngoài lôi cầu, rõ ràng có một gương mặt dữ tợn, nhe răng trợn mắt, thoạt nhìn như là thái cổ hung thú nào đó.

Truyền thuyết Huyễn Diệt Mộng Quang là thức hải hung thú thượng cổ Lôi hệ dựng dục ra Lôi Linh, sau khi hung thú Lôi hệ chết vạn năm, Lôi Linh ở cơ duyên xảo hợp thành hình, trời sinh có thể xâm chiếm diệt sát linh hồn. Khiến người ta mất đi ý thức trong nháy mắt, biến thành ngu ngốc, phối hợp một ít công pháp đặc thù, thậm chí có thể xóa bỏ hoặc tìm tòi trí nhớ.

- Gương mặt dữ tợn trên quang cầu có lẽ chính là hung thú thượng cổ Lôi hệ, chỉ là không biết nó thuộc loại hung thú nào, sao ở trong đầu ta không có trí nhớ về nó, cơ duyên Lôi Kinh Thiên thật đúng là sâu, có thể kiếm được bậc này Lôi Linh.

Lâm Minh đang muốn đánh ra phong ấn, đem tạm thời phong ấn Lôi Linh, mà đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được một trận sát khí bột phát ra từ trên thân Mục Xích Hỏa.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Muốn chết!

- Động thủ!

Mục Xích Hỏa hét một tiếng to, cầm trường kiếm trong tay, cùng với Mục Viêm Trác đánh về phía Mục Thiên Vũ, cùng lúc đó, Mục Thanh Thư nhằm phía Trương Trấn.

Ba người đang thiêu đốt tinh huyết!

Mục Thiên Vũ, Trương Trấn, là hai người quan hệ gần nhất với Lâm Minh trong đội ngũ Thần Hoàng đảo, nhất là Mục Thiên Vũ, đối với Lâm Minh mà nói cực kỳ trọng yếu, nếu có thể chế phục Mục Thiên Vũ, vậy còn có một phần hy vọng cuối cùng.

- Ngươi đừng mơ tưởng!

Mục Thanh Y đột nhiên tiến lên trước một bước, ngăn ở trước mặt Mục Thiên Vũ, nhưng mà lại bị kiếm quang Mục Viêm Trác chém bạo lui ra ngoài.

Tốc độ Mục Xích Hỏa cực nhanh, thân thể gần như trong nháy mắt đi tới trước mặt Mục Thiên Vũ, chém ra một kiếm!

Dù sao Mục Xích Hỏa cũng là Toàn Đan trung kỳ, lại thiêu đốt tinh huyết, lúc này thực lực tự nhiên mạnh hơn nhiều so với Mục Thiên Vũ.

Đối mặt với một kích hùng hổ của Mục Xích Hỏa, Mục Thiên Vũ mặt không đổi sắc, lui về phía sau một bước, Chu Tước kiếm trong tay vừa chuyển, Chu Tước Cấm Thần lục trong cơ thể vận chuyển tới cảnh giới cực hạn, đâm ra một kiếm, ngọn lửa sáng quắc.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân lặng yên không một tiếng động xuất hiện, Thanh Loan kiếm vừa ra, đóng băng khắp nơi.

Băng Hỏa kết hợp, Loan Phượng đua tiếng!

Coong!

Chân nguyên dư ba tùy ý thổi quét ra, một kích Mục Xích Hỏa thiêu đốt tinh huyết lại bị Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân liên thủ đỡ, thân thể hai người chỉ bay ngược đi ra ngoài, tiêu hao thật lớn, nhưng chưa bị thương.

Mục Xích Hỏa khẩn trương trong lòng, đang muốn thừa thắng xông lên, mà đúng lúc này, bên tai hắn vang lên một tiếng hừ lạnh:

- Đi tìm chết!

Hỗn Nguyên kích!

Theo Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn, một cỗ lực cường đại hút ở trên thân Mục Xích Hỏa, lập tức khiến tốc độ hắn giảm đi.

Mục Xích Hỏa phát ra một tiếng tê rống, nhưng mà mặc cho hắn giãy giụa như thế nào, lại thủy chung không thể xông phá trói buộc của Huyết Ẩm chi ấn.

Sắc mặt Mục Xích Hỏa đại biến:

- Lâm Minh, ngươi chờ một chút, lão phu có lời muốn nói...

- Đi địa ngục mà nói!

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lẽo, đâm ra một kích, Đại Hoang huyết kích dường như xuyên qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Mục Xích Hỏa.

- A a a!

Trong mắt Mục Xích Hỏa hiện lên một đạo hào quang tàn nhẫn dữ tợn, dùng hết khí lực toàn thân, một kiếm đánh xuống Đại Hoang huyết kích!

Răng rắc!

Kiếm khí sụp đổ, hỏa chân nguyên thổi quét qua, bị chân nguyên lốc xoáy đảo qua biến mất sạch, Lâm Minh đâm một kích về phía đan điền Mục Xích Hỏa.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Mục Xích Hỏa cắn mạnh lưỡi, chân nguyên bao bọc bàn tay, một chưởng bổ vào Đại Hoang huyết kích.

Huyết nhục bay vụt, Mục Xích Hỏa liều chết một kích, ngạnh sinh biến đổi phương một kích hướng Lâm Minh, lệch khỏi đan điền, nhưng mà như trước vẫn đâm vào bụng Mục Xích Hỏa, xuyên qua cơ thể mà vào!

Mục Xích Hỏa miệng đầy máu, trong ánh mắt hiện lên một tia tuyệt vọng:

- Ngươi...

- Chết!

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, Đại Hoang huyết kích xoay ở trong cơ thể Mục Xích Hỏa, xé nát lục phủ, kéo ra một đám ruột gan bầy nhầy.

Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Chân nguyên ngưng tụ tay phải, vạn cỗ chân nguyên chấn động bùng nổ, Lâm Minh nện một quyền thật mạnh ở ngực Mục Xích Hỏa, trực tiếp đấm ngực hắn lõm xuống, xương sườn vỡ vụn!

Theo một quyền Lâm Minh, Mục Xích Hỏa như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, ngã thật mạnh trên mặt đất, sinh tử không biết.:

- Xích Hỏa huynh!

Thấy một màn như vậy, thân thể Mục Viêm Trác chấn động, hai mắt vô thần, cũng... Không còn chút tâm tư đấu tranh nữa.

Mà ở bên kia, Mục Thanh Thư cũng tối sầm trước mắt, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, hắn vốn tranh đấu cùng một đám tiểu bối, lúc này chiêu thức trong tay vừa chậm, lập tức có bốn năm đạo kiếm quang đâm vào thân thể Mục Thanh Thư, đánh hắn dập nát cả người.

- Khụ khụ khụ!

Mục Thanh Thư chống đỡ đứng dậy, miệng đầy ho ra máu, hắn nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng cùng oán hận.

- Lâm Minh!

Mục Thanh Thư cắn chặt môi, cắn cho ra máu, đã đến một bước này, trong lòng hắn sinh ra tuyệt niệm, bởi vì Lâm Minh, hết thảy hắn có đều bị bị hủy, hắn mất đi Mục Thiên Vũ, mất đi địa vị đệ tử thứ nhất một thế hệ trẻ tuổi Chu Tước phân tông, thậm chí đến bây giờ, ngay cả tu vi, cùng công pháp đều mất đi.

Lâm Minh cúi người nhìn Mục Thanh Thư, trong ánh mắt không có hận ý, chỉ có thương hại, Mục Thanh Thư như vậy, còn không có tư cách để Lâm Minh hận.

- Ngươi hận ta cướp đi hết thảy của ngươi?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, xem thấu ý tưởng Mục Thanh Thư.

- Thực lực không bằng người, lại lâm vào trong ngõ cụt đi ghen tị người khác, thật đáng buồn.

Mục Thanh Thư không nói lời nào, chỉ oán độc nhìn chằm chằm Lâm Minh, chân nguyên cả người vận chuyển, xem ánh mắt Mục Thanh Thư lúc này, hận không thể ăn sống nuốt tươi Lâm Minh.

- Muốn giết chết ta? Ngươi không có cơ hội này!

Lâm Minh đột nhiên tay nâng, một chưởng chụp thật mạnh ở ngực Mục Thanh Thư, chân nguyên cuồng bạo ào ào đi vào thân thể Mục Thanh Thư, trực tiếp đưa đánh tan kinh mạch hắn.

Tuyệt Mạch thủ.

Phốc!

Mục Thanh Thư phun ra một búng máu, chân nguyên trong cơ thể vừa mới tụ tập liền tản đi không còn một mảnh, bản thân hắn như chó chết quỳ rạp trên mặt đất, môi run rẩy, mắt nứt ra.

Lâm Minh không có thói quen cho đối thủ bất kỳ cơ hội lật lại thế cờ, đuổi tận giết tuyệt, vĩnh tuyệt hậu hoạn là cách làm an toàn nhất, đây là lúc trước Âu Dương Bác Duyên giáo huấn khắc sâu cho Lâm Minh, khi đó nếu không phải Lâm Minh xuất hiện đúng lúc, Tần Hạnh Hiên đã ngọc nát hương tan.

- Thanh Thư!

Nhìn thấy Mục Thanh Thư bị Lâm Minh một chưởng phế bỏ, Mục Viêm Trác thống khổ vạn phần, thời điểm bắt đầu tràng đánh bạc, hắn đã liệu tới kết cục thê thảm, nhưng mà lại tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ thê thảm đến bậc này.

- Được làm vua thua làm giặc, Mục Viêm Trác ta, thực xin lỗi liệt tổ liệt tông.

Mục Viêm Trác mất hết can đảm, chân nguyên cả người nổ tung, chỉ nghe một tiếng nổ vang, trên thân hắn phụt ra ra một đoàn đoàn sương máu, tự tuyệt kinh mạch mà chết!

Mục Viêm Trác cứ như vậy ngã lăn trên đất, máu tươi chảy ra.

- Đã chết.

Mục Thanh Y thở dài một hơi, tiêu diệt phản đồ sạch sẽ, nhưng mà nàng không có một chút ý tứ thoải mái cao hứng, trận nội đấu này, tuy rằng bọn họ thắng, nhưng Thần Hoàng đảo nguyên khí đại thương, tổn hại một vị trưởng lão Toàn Đan trung kỳ, một trưởng lão Toàn Đan sơ kỳ, còn có một Mục Thanh Thư tương lai tất thành Toàn Đan, nhân tính chính là như thế, vì quyền lợi mà tranh đấu, vì ích lợi mà đổ máu.

Lâm Minh nhìn thoáng qua Mục Viêm Trác, sau khi lấy ra Huyễn Diệt Mộng Quang Lôi Kinh Thiên chết lưu lại, hai tay nhúc nhích, liên tiếp đánh mấy chục đạo chú ấn, phong ấn Lôi Linh thật mạnh, lại lấy ra một cái hộp ngọc, cho nó vào bên trong.

Về phần di vật Mục Viêm Trác, Lâm Minh không hề động, những thứ này đều là của Thần Hoàng đảo, vốn không nên lấy, hơn nữa hắn cũng không thiếu mấy thứ này.

Chương 510: Kỳ hạn mười năm

Từ chiến đấu bắt đầu đến chấm dứt, chẳng qua thời gian mấy chục hô hấp. Lôi Kinh Thiên, Mục Xích Hỏa, một Toàn Đan hậu kỳ, một Toàn Đan trung kỳ tuyệt đỉnh trước sau bị Lâm Minh đánh chết đánh bại.

Đứng trên chiến trường, Lâm Minh cả người là máu, sắc mặt hơi hơi tái nhợt, nhưng mà lúc này trên người hắn cố ý vô ý toát ra sát khí lại khiến lòng người kinh sợ. Những tiểu bối Thần Hoàng đảo kia nhìn thấy Lâm Minh hiện tại đều không kìm nổi sinh lòng kính sợ.

Chiến tích rung động lòng người như thế lại phối hợp với tuổi của Lâm Minh thật sự khiến người khó có thể tin.

Lâm Minh thu hồi Đại Hoang huyết kích, ánh mắt rơi vào trên người Mục Thanh Y và Mục Băng Vân, trịnh trọng nói:

- Mục Thanh Y tiền bối, Mục Băng Vân sư tỷ, vãn bối có mấy lời muốn nói với hai người.

- Hả?

- Xin dời một bước nói chuyện.

Lâm Minh với Mục Thiên Vũ, Mục Thanh Y, Mục Băng Vân bốn người tới bên cạnh trận đài Huyễn Sát trận, bình tĩnh nói:

- Mục tiền bối, Mục sư tỷ, tại hạ hiện tại có hai chuyện muốn nói rõ. Thứ nhất chính là... Về chuyện hôm nay các vị nhìn thấy ta. Bất kỳ người nào đều không được tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ dẫn tới tai họa diệt môn cho Thần Hoàng đảo!

- Vì sao?

Mục Thanh Y trong lòng cả kinh:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Minh nói:

- Lần này tại hạ đột phá cảnh giới Tiên Thiên, kỳ thật là lén vào Ma Thần đế cung, lấy được trọng bảo mà một đám thế lực Nam Hải Ma Vực, Đại Thiện tự, Mặc Giao tộc... Truy đuổi, Phạm Thiên Long Căn. Ngoài ra còn có Càn Khôn Dung Nhật lô càng thêm quý báu so với Phạm Thiên Long Căn, bên trong phong ấn trọng bảo đỉnh cấp, cũng rơi vào trong tay Lâm mỗ. Lâm mỗ sau khi được bảo, làm ra biểu hiện giả dối mình tử vong, nếu bị những thế lực a biết ta không chết, như vậy bọn họ tất nhiên sẽ liên thủ áp bức Thần Hoàng đảo. Đến lúc đó, Thần Hoàng đảo tất nhiên diệt vong!

Một phen lời của Lâm Minh bình tĩnh nói ra, Mục Thanh Y hoàn toàn sợ ngây người:

- Ngươi nói gì?

Bà đã không biết nên làm thế nào biểu đạt sự kinh hãi trong lòng. Trọng bảo một đám thế lực Nam Hải Ma Vực, Đại Thiện tự, Mặc Giao tộc... Truy đuổi, có phần đông lão quái Mệnh Vẫn, thậm chí đại năng Mệnh Vẫn tầng ba có mặt. Dưới loại tình huống như vậy, bảo vật làm sao có thể rơi vào trong tay Lâm Minh?

Hơn nữa, Lâm Minh lại còn có thể bình yên trở về, đồng thời làm ra biểu hiện giả dối mình tử vong. Hắn làm như thế nào?

Không riêng gì Mục Thanh Y, Mục Băng Vân cũng cảm thấy khó tin. Nàng nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, lại không nói gì cả.

- Hiện tại trừ chúng ta ra, không ai biết ngươi còn sống sao?

Khi Mục Thanh Y hỏi, thanh âm có chút hoảng hốt. Hiện tại đã không kịp đi truy cứu Lâm Minh rốt cuộc làm thế nào chiếm được bảo vật. Bà rất rõ ràng hậu quả nghiêm trọng của chuyện này. Một khi sự tình tiết lộ, Thần Hoàng đảo sợ là bị những thế lực này liên thủ san bằng!

- Không, ngay cả Phượng Tiên sư tổ đều không biết. Lâm Minh vốn là muốn dịch dung tới đây đánh chết Lôi Kinh Thiên, tuy nhiên chiêu thức, binh khí Lâm mỗ dùng đều bị người biết rõ, cũng liền không làm chuyện bịt tai trộm chuông này nữa. Cho nên phải làm phiền Mục Thanh Y tiền bối, xử lý tốt công việc tiếp sau. Nếu như có một số người không thể tin tưởng, có thể cân nhắc tương lai cấm túc trong vòng mười năm.

Đệ Tử Thần Hoàng đảo ở đây tổng cộng hơn hai mươi người, bên trong ai tin được ai không tin được Lâm Minh cũng không rõ ràng, hết thảy đều cần Mục Thanh Y phán đoán. Lâm Minh tin tưởng, sau khi xảy ra sự kiện Mục Xích Hỏa làm phản này, Mục Thanh Y chắc là cũng sẽ không quá tin tưởng Huyết Ấn khế ước của Thần Hoàng đảo nữa.

- Mười năm tương lai?

Mục Thanh Y nhướng đuôi lông mày, ngay sau đó liền hiểu được ý tứ của Lâm Minh. Hắn định ra kỳ hạn mười năm, sợ là ám chỉ chỉ cần mười năm sau hắn liền có tự tin trưởng thành đến đủ thực lực chống lại cường giả Mệnh Vẫn tầng ba!

Ý thức được điểm này, Mục Thanh Y hít một hơi khí lạnh. Đây là tự tin cỡ nào! Mười năm sau, Lâm Minh chẳng qua cùng tuổi Mục Thiên Vũ mà thôi.

Từ xưa cường giả phong hoàng, hai mươi tuổi Tiên Thiên, ba mươi tuổi Toàn Đan, năm mươi tuổi Toàn Đan Chí Cực, một trăm tuổi phong hoàng xưng đế.

Nhưng là Lâm Minh, không đến ba mươi tuổi liền sánh bằng Mệnh Vẫn tầng ba, như vậy sợ là trước bốn mươi tuổi là có thể phong hoàng xưng đế. Việc thoạt nhìn hoàn toàn là hoang đường thần thoại này, hiện giờ từ trong miệng Lâm Minh nói ra, Mục Thanh Y lại không có bất kỳ hoài nghi.

- Lâm Minh, ngươi định ra kỳ hạn mười năm, chẳng lẽ ngươi muốn rời khỏi?

Mục Thanh Y mơ hồ ý thức được điểm này. Thân phận Lâm Minh hiện giờ quá mẫn cảm, một khi bị người phát hiện, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng!

- Đúng, đây là chuyện thứ hai tại hạ muốn nói, các vị tiền bối Thần Hoàng đảo một năm nay đối với ta chiếu cố có thừa, ân tình này Lâm Minh ghi nhớ trong lòng. Nam Thiên Vực đã không có không gian sinh tồn của ta, ta chỉ có thể du lịch thế giới, tiếp tục lịch lãm. Nếu ở lại Nam Thiên Vực, trừ phi bế quan một góc, mai danh ẩn tích khổ tu, nếu như vậy sợ là khó thể tiến bộ. Định ra kỳ hạn mười năm, mười năm sau Lâm Minh tất nhiên quay về!

Lời này của Lâm Minh nói ra hết sức kiên quyết, quyết định này hắn đã sớm làm ra.

Mười năm...

Mục Thanh Y kinh ngạc xuất thần.

Mười năm đối với võ giả Toàn Đan tuổi thọ động một cái mấy trăm năm mà nói kỳ thật phi thường ngắn ngủi. Nhưng mà mười năm này bất đồng!

Nam Hải Ma Vực đang khai chiến với Thần Hoàng đảo. Tuy nói Nam Hải Ma Vực phát động trận chiến tranh này có một bộ phận mục đích là vì mở ra chiến trường thượng cổ, nhưng cũng không hẳn không phải là nhân cơ hội này một lần nữa về Nam Thiên Vực.

Thời gian mười năm này, chiến hỏa có lẽ sẽ đốt khắp Nam Thiên Vực, mười năm sau, Thần Hoàng đảo sẽ như thế nào, Mục Thanh Y không thể biết được!

Đồng dạng, mười năm này đối với Lâm Minh mà nói đồng dạng là một khảo nghiệm thật lớn. Rời khỏi Nam Thiên Vực, rời khỏi sự che chở của tông môn, một người đặt chân thế giới xa lạ, đối mặt biến số và nguy hiểm vô tận, có thể sẽ ngã xuống hay không?

Con đường võ đạo hung hiểm vạn phần, thiên tài giữa đường ngã xuống nhiều không đếm xuể. Một tướng công thành vạn cốt khô, mỗi một cường giả Toàn Đan sinh ra đều là từ trong thi thể hài cốt phần đông thiên tài trung cấp giết ra. Mỗi một cường giả Mệnh

Vẫn sinh ra thì là phần đông thi thể hài cốt thiên tài đỉnh cao lót đường. Mà về phần những cường giả phong hoàng xưng đế kia, đó chính là thi thể hài cốt thiên tài cấp thánh đắp lên!

Hơn nữa, trên người Lâm Minh có trọng bảo, mang ngọc có tội. Một khi bảo vật tiết lộ...

Mục Thanh Y nghĩ đến đây, tâm thần khó yên, bà muốn mở miệng khuyên Lâm Minh vài câu, nhưng mà chung quy không nói được gì. Con đường của thiên tài, đã định trước sẽ cô độc, hung hiểm.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Thần Hoàng đảo đã không đủ để vì Lâm Minh cung cấp sân khấu đủ lớn. Để Lâm Minh ở Nam Thiên Vực sẽ chỉ trói buộc tiềm lực của hắn.

Võ giả càng là trẻ tuổi càng dễ dàng đột phá cảnh giới. Một khi tuổi già, tiến bộ có thể lấy được liền có hạn. Tỷ như chính Mục Thanh Y, tuổi quá nửa trăm đột phá Toàn Đan, nhưng hiện tại hơn hai trăm tuổi vẫn không thể đột phá Toàn Đan trung kỳ.

Nếu như hoang phế thời gian, một khi tiềm lực dùng hết, nhiều nhất cũng chỉ có thể trở thành thiên tài cấp bậc như Nam Duẫn Vương, chung quy không thể thành tựu cường giả phong hoàng.

Nghĩ đến đây Mục Thanh Y thở dài một hơi, không nói thêm gì.

- Lâm Minh, ngươi thật sự phải đi?

Mục Thiên Vũ kỳ thật đã trước thời hạn biết được tin tức Lâm Minh phải đi, nàng một câu đều không khuyên, chỉ là ánh mắt nàng nhìn Lâm Minh lại mang theo một phần lưu luyến nồng đậm.

Chuyến đi này tiền đồ không biết, hung hiểm vạn phần. Thời gian mười năm không biết sẽ phát sinh biến cố bậc nào, nàng nói nguyện ý Lâm Minh cứ như vậy rời đi, đó là gạt người.

Nhìn thấy đôi mắt nhu tình như nước, hai mắt dường như ẩn chứa ngàn vạn lời nói kia của Mục Thiên Vũ, Lâm Minh trong nháy mắt đó thật sự có một chút dao động. Nghĩ có thể tìm một nơi mai danh ẩn tích bế quan tu luyện, cùng Mục Thiên Vũ sinh sống im lặng. Nhưng mà hắn cuối cùng vẫn gạt bỏ phần ý niệm kiều diễm này.

- Ta xác định phải đi, trong vòng mười năm, ta tất sẽ trở về.

Lâm Minh kiên quyết nói.

Hiện tại thực lực của hắn còn xa không đủ! Hắn có thể đánh chết Lôi Kinh Thiên là lợi dụng áp chế của pháp tắc, nếu như rời khỏi thế giới tàn phá này, hắn cũng không phải đối thủ của Lôi Kinh Thiên.

Con đường võ đạo, từ cảnh giới bắt đầu đến cảnh giới về sau, thực lực chênh lệch trên cơ bản bảo trì hình thức tăng trưởng với cấp số nhân. Càng về sau chênh lệch càng lớn.

Một cảnh giới nhỏ, Toàn Đan trung kỳ đến Toàn Đan hậu kỳ, chênh lệch tổng lượng chân nguyên có lẽ là gấp đôi. Như vậy một cảnh giới lớn, tỷ như Hậu Thiên đỉnh phong đến Tiên Thiên, thực lực chênh lệch có thể là bốn, năm lần.

Tuy rằng nghe ra bội số từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên lớn hơn một chút, nhưng trên thực tế chênh lệch Hậu Thiên đỉnh phong đến Tiên Thiên xa không bằng Toàn Đan trung kỳ đến Toàn Đan hậu kỳ. Bởi vì, bội số càng về sau chênh lệch càng khủng bố.

Những lão già của Nam Hải Ma Vực, Đại Thiện tự kia đều là cường giả Mệnh Vẫn, Lâm Minh mới chỉ là Tiên Thiên. Kém hai cảnh giới lớn cùng bọn họ tranh đấu không khác gì trứng chọi đá.

- Ta hiểu rồi.

Mục Thiên Vũ khép hờ hai mắt, khi lại mở ra, trong mắt đã khôi phục thần thái. Nàng nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, dường như muốn đem dung mạo của hắn khắc ghi vào trong đầu:

- Ta chờ ngươi trở về, một mực chờ ngươi.

Mục Thiên Vũ nhẹ giọng nói, hứa hẹn nhìn như thản nhiên lại ẩn chứa ý kiên quyết thà chết không thay đổi. Cũng giống như lúc trước Lâm Minh đem Độn phù đưa cho Mục Thiên Vũ nói một câu "ở đó chờ ta" kia, từng từ tận xương.

Lâm Minh không đáp lại gì, hắn biết, từ hôm nay trở đi trong lòng hắn thêm một phần vướng bận nặng trịch. Hắn cũng sẽ không bởi vì phần vướng bận này mà lẩn tránh nguy hiểm, sẽ chỉ bởi vì phần vướng bận này mà bột phát ra tiềm lực càng mạnh trong nguy hiểm, tìm được sinh cơ trong tử cảnh.

Hắn phải trở về, nhất định phải về! Hắn phải hoàn thành hứa hẹn đối với Mục Thiên Vũ, sau khi có được đủ thực lực, cùng Thần Hoàng đảo cùng nhau đối mặt Nam Hải Ma Vực khổng lồ.

- Lâm Minh, ngươi muốn đi như thế nào, đi đâu?

Mục Thanh Y lên tiếng hỏi.

Nam Thiên Vực tung hoành trăm vạn dặm, hướng tây là Ngũ Hành Vực, hướng bắc là Đại Thiện Vực càng thêm rộng lớn. Mà phía nam thì là Nam Hải mênh mông vô bờ.

Những thế lực Lâm Minh đắc tội, đều có thể nói là hạng người thủ đoạn thông thiên. Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến, sau khi bọn họ từ Ma Thần đế cung đi ra, nhất định sẽ phát động cơ sở ngầm của bọn họ, bắt đầu toàn diện tra tìm tung tích của Phạm Thiên Long Căn và Càn Khôn Dung Nhật lô. Đến lúc đó, Lâm Minh cho dù đi rất xa rất xa cũng có nguy hiểm bị phát hiện.

Hơn nữa bản thân Lâm Minh cũng đủ chói mắt. Hắn ở trong lịch lãm, khó tránh khỏi gặp phải các loại chiến đấu. Tiên Thiên kỳ không đến mười tám tuổi, chiến lực lại vượt xa võ giả cùng cấp. Hắn giống như ngôi sao lóe sáng trong trời đêm, muốn không bị người chú ý đều khó!

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh còn làm sao lịch lãm?

Lâm Minh nói:

- Về điều này, tại hạ đã có chút ý tưởng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tại hạ sẽ không khiến cho bất kỳ thế lực nào chú ý...

Chương 511: Rời đi

Lối ra chiến trường thượng cổ, treo trên trời cao mấy ngàn trượng. Đây là ba mươi cường giả Mệnh Vẫn liên thủ mở ra khi tiến vào chiến trường thượng cổ.

Lối ra chỉ cỡ mấy trượng, chung quanh đều là vách không gian bóng loáng. Nếu bởi vì pháp tắc áp chế mà không thể phi hành, căn bản ngay ra ra ngoài đều không ra được.

Lúc này, trên trời cao ngàn trượng, một thanh niên trong lòng ôm một nữ nhân áo đỏ, từ từ bay lên chỗ lối vào của vách không gian. Thanh niên tự nhiên là Lâm Minh, mà nữ nhân áo đỏ thì là Mục Thiên Vũ.

Lâm Minh sau khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, Tôi Tủy một trăm phần trăm, thực lực dưới pháp tắc áp chế đã vượt qua Lôi Kinh Thiên, có thể lăng không phi hành. Mà Mục Thiên Vũ lại không có phần năng lực này, chỉ có thể bay lên dưới sự giúp đỡ của Lâm Minh.

Gió nhè nhẹ thối, hai người đều không nói gì. Mục Thiên Vũ chỉ yên lặng ôm thắt lưng Lâm Minh, dường như muốn ghi nhớ loại cảm giác này.

Vô thanh vô tức xuyên qua lối vào vách không gian, Lâm Minh và Mục Thiên Vũ cùng nhau đi tới trong mảnh vỡ thế giới ban đầu.

Vừa tiến vào mảnh vỡthế giới nhỏ này, lập tức liền gặp phải mưa to như trút nước. Mảnh vỡ thế giới này quá nhỏ, không trung không chống đỡ nổi quá nhiều nước biển, mưa to gần như là không ngừng.

Nước mưa tích lũy sâu mười mấy trượng, một vùng mênh mông. Bởi vì sự tồn tại của khe nứt không gian, trong nước biển sóng gầm mãnh liệt, vòng xoáy khắp nơi.

Lâm Minh cầm một tấm phù triện, tiện tay vỗ lên người. Trong phạm vi chung quanh Lâm Minh và Mục Thiên Vũ năm trượng hiện ra một số thứ giống như bụi bặm sáng ngời, hoàn toàn bao quanh bọn họ. Từ xa nhìn lại giống như là ngọn đèn sáng lên trên biển rộng đêm mưa.

Trong khối mảnh vỡ thế giới cỡ nhỏ này, khắp nơi là khe nứt không gian. Có loại lá bùa này một khi tới gần khe nứt, bụi bặm sáng ngời bị khe nứt khuấy động, là có thể phát hiện trước thời hạn.

Trong không gian mảnh vỡ nhỏ này, Mục Thiên Vũ đã không còn bị áp chế năng lực phi hành lại dường như quên điều này, vẫn ôm Lâm Minh như trước, yên lặng gục vo trên vai Lâm Minh, lặng yên không nói.

Cuồng phong thổi quét sóng biển màu đen thâm trầm, trong trời đất mờ mịt này chỉ còn lại Lâm Minh và Mục Thiên Vũ hai trái tim nép chặt vào nhau.

- Đến rồi, chính là nơi này.

Lâm Minh đột nhiên dừng lại trên mặt biển, hắn đã tra xét ra tình cảnh phía dưới mặt nước mênh mông.

Một kích chém xuống, mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn khuấy thành một cái xoắn ốc, lực xoay tròn cường đại tách nước biển ra hình thành một con đường màu đen. Lâm Minh ôm Mục Thiên Vũ, phi thẳng xuống dưới nước biển.

Phía dưới vùng đại dương mênh mông này bất ngờ là một tế đàn thật lớn, chỉ riêng độ cao tế đàn đã có mười trượng, độ rộng lại càng đạt tới gần trăm trượng. Toàn thân tế đàn từ nham thạch màu xám xếp thành, mặt ngoài tế đàn điêu khắc các loại phù điêu xa hoa, văn lộ trận pháp phức tạp hùng vĩ, thoạt nhìn thần bí mà cổ xưa.

- Đây là...

Mục Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc, nàng không nghĩ tới trong mảnh vỡ thế giới nhỏ này rồi lại ẩn giấu một nơi tế đàn hùng vĩ như vậy.

- Đây là một cái Truyền Tống trận thượng cổ.

Lâm Minh sắc mặt bình tĩnh. Lúc trước hắn ở trên chiến trường Nam Hà đảo bị cuốn vào trong không gian mảnh vỡ này, không đạt được bất kỳ cơ duyên nào. Trừ tìm được một nơi Truyền Tống trận thượng cổ này.

Nơi Truyền Tống trận này là pháp trận quy mô lớn nhất Lâm Minh ra mắt cho đến nay mới thôi. Chung quanh Truyền Tống trận, chỉ riêng hốc Chân Nguyên thạch liền có một trăm lẻ tám, cần bảy mươi hai viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, ba mươi sáu viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm mới có thể khởi động.

- Truyền Tống trận?

Mục Thiên Vũ sợ ngây người. Truyền Tống trận lớn nhất trong Thần Hoàng đảo chỉ là vượt qua khoảng cách mười vạn dặm, mà quy mô Truyền Tống trận đó chỉ bằng một phần mấy chục của Truyền Tống trận này.

Hơn nữa Truyền Tống trận này còn là trận pháp thượng cổ. Sau khi tiến vào thế giới tàn phá, Mục Thiên Vũ nhưng thật sâu hiểu được sự lợi hại của trận pháp thượng cổ. Khó có thể tưởng tượng, Truyền Tống trận này có thể truyền tống khoảng cách b xa, mười triệu dặm? Hay là một trăm triệu dặm?

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra Chân Nguyên thạch, từng viên đặt vào trong Truyền Tống trận, xếp Chân Nguyên thạch này có thứ tự đặc biệt, thứ tự sai lầm, trận pháp không thể khởi động.

- Lâm Minh, ngươi thật sự xác định Truyền Tống trận này không có vấn đề sao? Nếu như ngươi truyền tống đi, đi một số nơi nguy hiếm thì làm sao bây giờ? Nếu ngươi không về được thì sao bây giờ?

Khi Mục Thiên Vũ nhìn thấy Truyền Tống trận này liền cảm thấy hoảng hốt. Truyền Tống trận cổ xưa thần bí này, trời mới biết bên kia là cái gì. Hơn nữa, vạn nhất truyền tống ra sai lầm gì, bị lạc trong không gian loạn lưu thì làm sao bây giờ?

- Mục sư tỷ, ta lần trước nhìn thấy Truyền Tống trận này liền đã nghiên cứu qua, hẳn là không có vấn đề, trận pháp trong Ma Thần đế cung này, đến hiện tại còn chưa có cái nào ra vấn đề, đều có thể sử dụng bình thường. Mục sư tỷ, nhờ nàng chiếu cố tốt cha mẹ ta, đưa bọn họ đến một nơi bí ẩn an toàn. Ta lần này vội vàng rời đi, người biết càng ít càng tốt, cũng không có khả năng trở về gặp cha mẹ.

Không thể nhìn cha mẹ một lần trước khi rời đi, Lâm Minh luôn cảm thấy có chút tiếc nuối và áy náy. Bình thường mà nói, võ giả tranh đấu sẽ không họa lây người nhà, cũng không phải ra từ vấn đề đạo đức gì, mà là đối với võ giả mà nói khái niệm người nhà rất nhạt. Tỷ như Nam Duẫn Vương, cha mẹ hắn sớm đã chết không biết bao nhiêu năm. Nhưng Lâm Minh thì khác, hắn đi lên con đường võ đạo chỉ vẻn vẹn mấy năm, người nhà với hắn mà nói phi thường trọng yếu.

- Bá phụ bá mẫu ta nhất định sẽ chiếu cố thật tốt.

- Còn nữa, lần này trong bản chép tay Ma Đế Huyễn Vô Cực chiếm được, khả năng liên quan đến thứ khác của Ma Thần đế cung. Có chút bí mật, tỷ như trong chiến trường thượng cổ, có ngủ say một con thánh thú hồng hoang Cự Côn. Nếu ta đoán không sai, Huyễn Vô Cực sẽ triệu hoán con Cự Côn này...

Đối với Huyễn Vô Cực triệu hoán Cự Côn, Lâm Minh cũng không làm sao được. Tuy rằng hắn biết được phương pháp khống chế Cự Côn, nhưng là thực lực không đủ, căn bản không thể triệu hoán, hơn nữa thời gian cũng không cho phép hắn làm như vậy.

Chỉ có thể đem việc này báo cho Mục Thiên Vũ, hy vọng có thể tạo nên tác dụng nhất định.

- Ừm, ta biết rồi.

- Được rồi, ta đi đây. Trong vòng mười năm, ta tất sẽ trở về!

Lâm Minh sau khi đưa ra lời hứa này, dứt khoát đi vào chính giữa

Truyền Tống trận.

Mà đúng vào lúc này, trong đầu Lâm Minh truyền ra một thanh âm:

- Hóa ra tiểu tử ngươi là ôm chủ ý này...

Đây rõ ràng là thanh âm của Ma Quang, Lâm Minh trong lòng khẽ động:

- Ngươi biết Truyền Tống trận này?

- Có chút ấn tượng, tuy nhiên bản thánh thần thức bị hao tổn đối với Truyền Tống trận này cũng nhớ không quá rõ ràng. Nếu như không tính sai, đây là một Truyền Tống trận siêu dài có thể vượt qua khoảng cách trăm triệu dặm thậm chí vượt qua không gian. Loại truyền tống trận này, ngươi muốn sử dụng tương đối miễn cưỡng!

Ma Quang lắc lư cái đầu nói.

- Miễn cưỡng?

Lâm Minh trong lòng chợt nghiêm.

- Loại Truyền Tống trận khoảng cách siêu dài thậm chí vượt qua không gian này, tất nhiên trải qua vô số không gian loạn lưu. Trong quá trình tốc độ cao xuyên qua không gian loạn lưu, thân thể ngươi phải chịu được sự đè ép của lực lượng không gian. Nếu là người tu vi yếu một chút khi xuyên qua Truyền Tống trận sẽ trở thành một đống thịt nát.

- Còn có loại chuyện này?

Lòng Lâm Minh trầm xuống, xem ra hắn đem Truyền Tống trận khoảng cách xa nghĩ quá đơn giản:

- Ngươi cho là tu vi của ta không đủ?

- Quá sức!

Ma Quang dùng móng vuốt sờ cằm chó của mình, dường như trầm tư hồi lâu, mí mắt nhấc lên nói:

- Tuy nhiên ngươi Tôi Tủy một trăm phần trăm, cơ sở lại vững chắc, có lẽ sau khi truyền tống còn có thể còn thừa một hơi.

Nghe Ma Quang nói vậy, Lâm Minh chán nản:

- Ngươi không phải đùa ta chứ.

- Nói gì thế, bản thánh đương nhiên là nói thật.

- Chẳng lẽ vào thời đại thượng cổ, võ giả bậc thấp liền không có biện pháp sử dụng Truyền Tống trận khoảng cách xa?

- Cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần nấp vào trong một cái pháp khí không gian đủ rắn chắc, có thể ngăn cản không gian loạn lưu đè ép. Tỷ như Càn Khôn Dung Nhật lô trong tay ngươi, xem như là một pháp khí không gian tương đối rắn chắc. Đáng tiếc tu vi của ngươi chỉ có thể mở ra một vùng tiểu thế giới của Càn Khôn Dung Nhật lô, muốn vào cũng vào không được. Ngược lại là có thể đem một ít đồ vật trọng yếu trong Tu Di giới của ngươi tạm thời cất vào trong đó. Tránh cho đến lúc đó, tiểu thiên thế giới trong những Tu Di giới thấp kém kia của ngươi bị gió lốc không gian ép vỡ!

- Còn có loại chuyện này?

Lâm Minh thở nhẹ một hơi. Ngay cả tiểu thiên thế giới trong Tu Di giới đều sẽ bị ép vỡ, có thể thấy được sự khủng bố của gió lốc không gian này.

Không có biện pháp, Lâm Minh đành phải đem Càn Khôn Dung Nhật lô từ trong cơ thể gọi ra. Đồ vật Càn Khôn Dung Nhật lô có thể cất chứa có hạn, Lâm Minh đem Đại Hoang huyết kích, Tử Huyễn thương, đan dược cực phẩm, Chân Nguyên thạch trung phẩm thượng phẩm, cùng với một ít công pháp ngọc giản... Đều nhét vào trong không gian của Càn Khôn Dung Nhật lô, lại đem Càn Khôn Dung Nhật lô thu vào trong cơ thể. Còn lại thứ tương đối không đáng giá, Lâm Minh đều thu vào trong một Tu Di giới đẳng cấp cao nhất.

- Truyền Tống trận này ta nhất định phải sử dụng, cho dù là có chút nguy hiểm.

Lâm Minh đem chân nguyên hộ thể thúc giục đến mức tận cùng, dứt khoát mở Truyền Tống trận.

Trong nháy mắt Truyền Tống trận mở ra, một luồng ánh sáng tím từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng vào giữa Truyền Tống trận. Thân thể Lâm Minh hoàn toàn bị hào quang bao phủ. Mà ở ngoài trăm trượng, Mục Thiên Vũ lăng không đứng ở trong gió, khuôn mặt nàng vặn vẹo trong ánh tím mờ mịt, nhìn không chuẩn xác.

Mơ hồ, Lâm Minh nhìn thấy bờ môi Mục Thiên Vũ mấp máy, thanh âm mờ ảo như chân trời truyền đến, vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Ta ở chỗ này chờ ngươi... Thẳng đến ngươi trở về...

Thanh âm này đến cuối cùng, âm tiết giống như bị ổi tan trong gió, hư ảo vặn vẹo, khó có thể nhận rõ. Đây là thanh âm cuối cùng Lâm Minh nghe được, ngay sau đó, hắn đã đi vào trong không gian thông đạo mênh mông thần bí...

Sự ra đi Lâm Minh, trừ đám người Mục Thiên Vũ không còn bất kỳ ai biết. Mà những đệ tử từng nhìn thấy Lâm Minh kia toàn bộ bị hạ lệnh cấm khẩu, có người thậm chí bị cách ly.

Chuyện này thật sự chí quan trọng yếu, một khi tiết lộ ra ngoài, Thần Hoàng đảo sẽ vạn kiếp bất phục, Mục Thanh Y không thể không cẩn thận, cẩn thận hơn nữa. Dù sao có bài học Mục Xích Hỏa, lần này Thần Hoàng đảo đem bí mật bảo tồn hoàn hảo.

Đợi đến khi hai mươi lão quái Mệnh Vẫn từ trong Ma Thần đế cung đi ra, đối với Lâm Minh, Phạm Thiên Long Căn, Càn Khôn Dung Nhật lô triển khai tìm tòi điên cuồng, các tông môn lớn đều điều động tất cả cơ sở ngầm và mạng lưới quan hệ. Nhưng mà Lâm Minh dường như thật sự đã chết, điều tra thế nào cũng đều không hề có kết quả.

Vài năm sau, các thế lực lớn cũng chầm chậm quên đi việc này. Thiên tài Lâm Minh ngang trời xuất thế này như sao chổi quật khởi, lại như sao băng ngã xuống. Tuy rằng mọi người ngẫu nhiên sẽ còn nhắc tới đệ nhất thiên tài Nam Thiên Vực này, nhưng cũng phần nhiều là cảm khái thổn thức, thậm chí có một số người ghen tị Thần Hoàng đảo và Lâm Minh sẽ không kìm lòng lộ ra một phen vui sướng khi người gặp họa.

Thiên tài đã chết sẽ không còn là thiên tài nữa.

Mà Nam Thiên Vực đã không có Lâm Minh vẫn rơi vào trong hỗn loạn lâu dài. Chiến tranh Nam Hải vẫn đang tiếp tục, tuy rằng tìm kiếm Phạm Thiên Long Căn thất bại nhưng đến cuối cùng thượng cổ thánh thú Cự Côn vẫn rơi vào trong tay Huyễn Vô Cực. Cộng thêm sự tham gia của Mặc Giao tộc, chiến hỏa rất nhanh liền thiêu đốt khắp toàn bộ Nam Thiên Vực...

Chương 512: Pháp tắc thời không

- Đây chính là thông đạo không gian?

Lâm Minh nhìn vào trong thông đạo đầy màu sắc trước mắt, kinh ngạc nói không ra lời. Hắn cảm giác mình dường như đặt mình ở trong một thế giới như kính vạn hoa, vô số màu sắc lưu động với tốc độ cực nhanh bay vụt tới. Những sắc thái này liền thành một mảnh, khiến Lâm Minh nhìn không kịp.

Nhìn những đường cong năng lượng đầy màu sắc đó, Lâm Minh trong lòng khẽ động, những đường cong này chẳng lẽ chính là cái gọi là năng lượng không gian sao?

Chiêu thức trong Đại Hoang kích quyết có không ít liên quan đến Không Gian ý cảnh và Thời Gian ý cảnh. Thân pháp Kim Bằng Phá Hư đồng dạng liên quan đến Không Gian ý cảnh. Nhưng mà Lâm Minh đến tận hiện tại, hiểu biết đối với Không Gian ý cảnh lại vẫn ở vào trạng thái khởi bước. Đó là bởi vì hắn căn bản không thể nào tiếp xúc năng lượng không gian vô cùng huyền bí này.

Không gian nơi thế giới bình thường, đều ở vào trạng thái vững chắc, năng lượng không gian ẩn nấp không thấy. Cũng chỉ có ở trong thông đạo không gian mới có thể nhìn thấy lực lượng không gian sinh động.

Lâm Minh cảm giác tư duy của mình dường như cùng những năng lượng không gian này dung hợp đến cùng một chỗ, tinh thần, ý chí của hắn, thậm chí là thân thể dường như đều biến ảo thành trạng thái năng lượng, phù hợp hoàn mỹ với không gian, tốc độ cao bay vút qua khoảng cách vô tận này. Loại cảm giác này tuyệt không thể tả.

Đây là pháp tắc không gian, Không chi ý cảnh?

Lâm Minh đang đắm chìm trong lĩnh ngộ Không chi ý cảnh, chính vào lúc này bên tai hắn vang lên tiếng của Ma Quang:

- Bản thánh khuyên ngươi tốt nhất không nên quá mức phóng túng, nếu không sẽ bị lạc trong không gian loạn lưu, thân thể trực tiếp phân giải thành năng lượng, cũng không có biện pháp tụ lại nữa! Ngươi ngỏm không sao, bản thánh còn đang ở trong tinh thần chi hải của ngươi đây, bản thánh cũng không muốn cùng ngươi xong đời.

Câu nói của Ma Quang như thần chung mộ cổ vang vọng bên tai Lâm Minh, trong lòng hắn đột nhiên cả kinh. Lúc này mới phát hiện, thân thể năng lượng hóa của hắn gần như khuếch tán ra bốn phía, giống như bồ công anh bị gió thổi tan vậy.

Lâm Minh chấn động tâm thần, vội vàng thu liễm cảm giác, cảm giác thu liễm đến một nửa. Đúng vào lúc này hắn cảm thấy thân thể chấn động mạnh, dường như có thứ vật gì như dùi nhọn đâm vào thân thể hắn, khiến đầu đau xót, dường như tư duy đều trở nên chậm chạp. Loại cảm giác này giống như là bị bóng đè, rõ ràng ý thức thanh tỉnh nhưng là thân thể không thể động đậy, ngay cả hít thở đều khó khăn.

- Đây là... Gió lốc không gian?

Lâm Minh cố gắng dùng cảm giác để liên hệ Ma Quang.

- Không phải... Gió lốc không gian không phải là như vậy... Hiện tại là không gian và thời gian bị vặn vẹo...

Giọng Ma Quang cũng đứt quãng, hiển nhiên cũng không thích ứng được tình cảnh hiện tại.

Không gian và thời gian bị vặn vẹo?

Lâm Minh chấn động trong lòng, trong nháy mắt hiểu được lời Ma Quang nói. Cái gọi là không gian vặn vẹo chính là chiều không gian mọi người quen thuộc cùng chiều không gian thực tế bất đồng. Mà thời gian vặn vẹo chính là tốc độ chảy của thời gian thói quen chủ quan không giống thời gian hiện thực.

Đây là pháp tắc không gian và thời gian trong Đại Hoang kích quyết miêu tả?

Lâm Minh mơ hồ cảm giác mình nắm được cái gì, nhưng là hiện tại dưới loại tình huống này hắn căn bản không đủ sức đi tinh nghiên, chỉ có thể tận lực ghi nhớ. Ghi nhớ loại cảm giác quái dị và bất lực khi trải qua thời không vặn vẹo này.

Hắn cố gắng làm cho tư duy và chân nguyên trong cơ thế mình lưu động tăng tốc, để thích ứng thời không kỳ dị này. Trong kinh mạch cơ thể của Lâm Minh, chân nguyên không ngừng ngưng tụ, khuếch tán nhưng mà thủy chung không theo kịp tốc độ chảy của thời gian vặn vẹo này. Khiến cho mọi động tác của hắn thoạt nhìn đều chậm chạp vô cùng.

Đây là một trải nghiệm đối với Lâm Minh mà nói hết sức mới mẻ nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Cũng là lần đầu tiên hắn có cơ hội tiếp xúc đến pháp tắc thời không vô cùng huyền bí.

Đúng lúc này, thanh âm suy yếu mà dồn dập của Ma Quang vang lên bên tai hắn:

- Phía trước, không gian loạn lưu!

- Hả?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu. Lại thấy ở phía trước, thông đạo không gian tràn đầy màu sắc dường như đứt gãy, ở đó đường cong của lực lượng không gian vô cùng hỗn loạn, dường như nhấc lên một cơn gió lốc.

- Không xong!

Lâm Minh cắn răng, đem chân nguyên hộ thể bên ngoài thân vận chuyển đến cực hạn, từng luồng sét hình cng vây quanh thân thể hắn từng vòng, đồng thời mười lăm đạo Huyết Ẩm chi ấn cũng vòng quanh Lâm Minh di chuyển lên xuống.

Ầm!

Thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, sét hình cung chung quanh thân thể bị thổi một cái tan rã, ngay cả Huyết Ẩm chi ấn cũng bị đánh tan, có vẻ hào quang mất hết.

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh chỉ cảm giác mình dường như bị hai ngọn núi lớn ép vào một chỗ, ngũ tạng lục phủ dường như vỡ vụn, ngay cả xương cốt sau khi hoàn thành Tôi Tủy một trăm phần trăm cũng phát ra tiếng nổ vang “cách cách”, không chịu nổi trọng áp như thế.

Bồng!

Trên ngón vô danh của Lâm Minh, một cái Tu Di giới cấp bậc thấp trực tiếp vỡ nát, mảnh vỡ rơi vào trong không gian loạn lưu, một đống ngọc giản và bình lọ đan dược rơi ra. Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Minh, hóa thành tro bụi, hoàn toàn mai một.

Loại cảm giác tận mắt nhìn vật thật hóa thành tro bụi, biến mất không còn tăm tích này khiến người tâm thần rung động, khó có thể dùng lời Để tả.

Ầm!

Trong nháy mắt Tu Di giới vỡ nát, Lâm Minh cảm giác mình dường như đụng lên một bức tường kim loại thật dày, ngũ tạng lục phủ rớt mấy cái, yết hầu ngọt lịm, “ộc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà dưới loại tình huống này Lâm Minh vẫn nén không mở ra Tà Thần lực, bởi vì hắn rõ ràng không gian loạn lưu này chỉ là vừa mới bắt đầu. Nếu như hiện tại liền mở ra Tà Thần lực, chờ đến phía sau, khi từng đợt gió lốc không gian càng thêm mãnh liệt ập tới, hắn liền không thể ngăn cản.

Rất đáng tiếc, trong thông đạo không gian này rõ ràng có Không chi ý cảnh và Thời Gian ý cảnh, hắn lại không có quá nhiều tinh lực để tìm hiểu, chỉ có thể tận lực ghi nhớ chúng nó.

- Lâm Minh, phía trước, nơi không gian loạn lưu thứ hai!

Giọng Ma Quang lại vang lên trong đầu Lâm Minh, hắn ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên ở phía trước không xa lại có một nơi, năng lượng không gian hoàn toàn hỗn loạn...

Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi. Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một viên đan được nuốt vào, lại lần nữa thúc giục chân nguyên hộ thể và Huyết Ẩm chi ấn, vọt thẳng hướng không gian loạn lưu...

***

Mấy ngày sau.

Lâm Minh từ trong hôn mê tỉnh lại, hắn từ từ mở mắt, tầm nhìn từ mơ hồ đến rõ ràng. Hắn đột nhiên phát hiện, mình nằm ở trong một vùng thảo nguyên rộng lớn, cỏ xanh dưới thân ướt sũng, dính ở trên người rất không thoải mái.

Hồi tưởng lại trải qua mấy ngày trước Lâm Minh cười khổ không thôi.

Trước kia trải qua Truyền Tống trận, mỗi lần đều là trong thời gian nháy mắt liền tới mục đích, mà Truyền Tống trận thượng cổ khoảng cách siêu xa này, một lần truyền tống lại kéo dài chừng ba ngày!

Thời gian ba ngày, Lâm Minh ở trong thông đạo không gian trải qua vô số nguy hiểm. Không gian loạn lưu, gió lốc không gian, lốc xoáy không gian, hắc động quỷ dị, thời gian vặn vẹo... Lâm Minh từng đợt từng đợt chống chọi, bằng vào một luồng ý niệm kiên trì được đến cuối cùng, đan dược trên người đều ăn sạch.

Khi đến ngày thứ ba, ngay cả Ma Quang trong tinh thần chi hải của Lâm Minh cũng bắt đầu ra tay trợ giúp hắn chống đỡ gió lốc không gian. Dù sao bọn họ ở trên một chiếc thuyền, một người chết là chết hết.

Đến cuối cùng, Lâm Minh dầu hết đèn khô, Ma Quang cũng cạn kiệt tinh thần lực chìm vào ngủ say. Mà lúc này bọn họ rốt cuộc thoát khỏi không gian loạn lưu.

Nhưng mà một màn nhìn thấy sau khi bước ra Truyền Tống trận lại khiến Lâm Minh kêu khổ lần nữa. Lối ra Truyền Tống trận rồi lại ở trên một ngọn núi hiểm trở cắm thẳng vào Thái Cực Thiên.

Ở Thái Cực Thiên, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi toàn bộ tồn tại ở trạng thái nguyên khí, bạo ngược vô cùng. Võ giả tu vi không đủ nếu như bại lộ ở trên Thái Cực Thiên, sẽ trực tiếp bị dòng nguyên khí xung kích đến chết.

Nếu là Lâm Minh trạng thái toàn thịnh tự nhiên sẽ không để ý loại dòng nguyên khí này xung kích. Nhưng là lúc đó, Lâm Minh đã dầu hết đèn khô, lại bị dòng nguyên khí xối, tình huống thân thể càng như tuyết lại thêm sương, sau khi dốc hết toàn lực bay xuống khỏi Thái Cực Thiên, hắn thật sự ngay cả sức để bay tiếp đều không còn.

Nếu không phải lúc trước ở Nam Hà đảo, hắn đánh chết không ít tiểu đội của Nam Hải Ma Vực, ở trong Tu Di giới của bọn họ thu được mấy chiếc Linh chu xem như không tồi, lúc này có thể lấy ra để thế chân, vậy hắn thật sự sẽ từ Thái Cực Thiên ngã xuống, sống chết không biết.

Chuyện tiếp theo, bởi vì Lâm Minh chân nguyên chống đỡ hết nổi, Linh chu rơi vỡ, đụng vào trên một vùng thảo nguyên này, bản thân cũng hôn mê.

Đợt hôn mê này không biết mấy ngày, khi tỉnh lại hắn chỉ cảm thấy trong bụng trống trơn, hết sức đói khát.

Kiểm tra thân thể một chút, sáu, bảy chiếc Tu Di giới vốn có trên người hắn chỉ còn lại một cái cao cấp nhất, số còn lại toàn bộ vỡ nát trong không gian loạn lưu.

Càn Khôn Dung Nhật lô còn tồn tại hoàn hảo trong đan điền của Lâm Minh, bảo khí, đan dược, ngọc giản bao gồm Huyễn Diệt Mộng Quang quý báu nhất của Lâm Minh đều ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô, ngược lại không có bất kỳ vấn đề.

Chỉ là với trạng thái hiện tại của Lâm Minh, đừng nói là mở Càn Khôn Dung Nhật lô, ngay cả gọi ra đều không có khả năng.

Nội thị thân thể, Lâm Minh cười khổ không thôi.

Kinh mạch trong cơ thể bị hao tổn nhiều đến sáu bảy phần, căn bản không thể thông suốt chân nguyên. Điều này cũng khiến đan điền của Lâm Minh trở thành nguồn không nước, gần như khô kiệt.

Hơn nữa gay go nhất chính là, xương cốt, cốt tủy, nội tạng của Lâm Minh đều bị tổn thương. Năng lực khôi phục của hắn tuy mạnh nhưng là cốt tủy bị hao tổn cũng phải thời gian tương đối dài mới có thể khôi phục.

- Thật là gay go...

Lâm Minh thở dài một hơi, cười khổ lắc đầu, chân nguyên trong kinh mạch không thông, hắn căn bản không thể tu luyện công pháp, chỉ có thể nhân cơ hội này tìm hiểu một chút pháp tắc thời gian không gian mấy ngày trước lĩnh ngộ được. Đây cũng xem như là thu hoạch lớn nhất trong chuyến du lịch không gian này.

Cứ như vậy, nhoáng cái qua mấy ngày. Lâm Minh đói bụng liền ăn lương khô, khát nước uống nước Thái Dương Nguyên Tuyền trong Tu Di giới. Bình thường tìm hiểu pháp tắc thời không, lẳng lặng chờ đợi cốt tủy trong cơ thể khép lại.

Mà vào ngày này, trong thảo nguyên có thêm một thương đội, tiếng chuông lạc đà du dương truyền vào trong tai Lâm Minh. Hắn mở mắt nhìn, lập tức hít một hơi khí lạnh. “Lạc đà” cách không xa thật sự là lớn đến khủng bố, thân cao ba bốn trượng, một cái châncao bằng hai người. Mà nhìn “người” cưỡi trên lạc đà cao cao, Lâm Minh lại càng ngây người.

“Người” kia da toàn thân có màu lam xỉn như kim loại, thân thể, cơ bắp trên người gồ lên, cánh tay còn to hơn bắp đùi nhân loại. Một đôi tai nhọn dài nửa xích, sau lưng đeo một cây rìu lớn, cán rìu to như cánh tay trẻ em. Lúc này, hắn ta đang dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn về phía Lâm Minh.

- Cự Ma?

Lâm Minh ngạc nhiên, “người” trước mắt này rõ ràng là bộ tộc Cự Ma.

Cũng chính là chủng tộc đồng dạng U Minh đại đế và Ma Đế. Trời ạ! Mình đi tới thế giới Cự Ma sinh sống sao?

Chương 513: Thế giới Cự Ma

Thế giới Cự Ma sinh sống còn là Thiên Diễn đại lục sao?

Lâm Minh trong lòng khiếp sợ vô cùng. Hắn muốn kêu gọi Ma Quang, nhưng là Ma Quang dường như bởi vì tinh thần lực cạn kiệt đã chìm vào ngủ say, gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Lâm Minh đành phải thôi, nghĩ lại cẩn thận. Nếu Ma Đế vốn là bộ tộc Cự Ma thượng cổ, như vậy Truyền Tống trận siêu lớn ở Ma Thần đế cung thông hướng thế giới Cự Ma cũng chẳng có gì lạ.

Chẳng lẽ ba ngàn năm trước, U Minh đại đế ngang trời xuất thế cũng là từ thế giới Cự Ma tới sao? Cảnh tượng mình nhìn thấy khi cắn nuốt Ma Tâm Toái Tinh năm đó kỳ thật chính là tình cảnh U Minh đại đế chém giết trong thế giới Cự Ma?

Lâm Minh đang suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt biến đổi, trong mắt lệ mang lóe lên. Hắn nhìn thấy, Cự Ma cưỡi trên lạc đà cao lớn kia từ trong túi lạc đà lấy ra một sợi xích to, ném về phía mình.

Làm gì!?

Nhìn ánh mắt trêu tức của đối phương, Lâm Minh trong lòng giận dữ. Hắn thân thể trọng thương, chân nguyên và Tôi Tủy lực đều không thể dùng, liên tục vài ngày điều dưỡng cũng chỉ khôi phục một chút xíu thể lực. Thực lực hắn hiện tại chỉ có thể vượt qua võ giả Hậu Thiên bình thường.

Hắn lắc mình tránh khỏi sợi xích này, mượn thế đứng lên, trợn mắt nhìn Cự Ma cưỡi lạc đà này. Hắn theo bản năng muốn lấy vũ khí ra, nhưng mà bất kể Đại Hoang huyết kích hay là Tử Huyễn thương đều ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô, căn bản lấy không ra. Cho dù có thể lấy ra Lâm Minh cũng không dám lấy. Thực lực hắn hiện tại lấy ra loại bảo bối này, vậy chờ bị giết người cướp của.

- Ma Đạt, làm sao vậy?

Phía sau Cự Ma cưỡi lạc đà kia truyền đến một giọng sang sảng khác.

Sắc mặt Lâm Minh hơi nghiêm lại, những người này nói rõ ràng là tiếng Cự Ma, hắn kế thừa trí nhớ của Ma Đế, đối với tiếng Cự Ma hiểu tám chín phần, hoàn toàn nghe hiểu được lời nói của đối phương.

- Hắc hắc, hôm nay vận khí không tệ, nhặt được một tên nô lệ, xem bộ dạng còn là võ giả Hậu Thiên kỳ. Đáng giá không ít tiền, chỉ đáng tiếc... Cơ sở không ra làm sao.

Nam nhân Cự Ma được xưng là Ma Đạt này nhảy xuống lạc đà.

Tình huống của Lâm Minh lúc này, kinh mạch nhiều chỗ bế tắc, chân nguyên trong đan điền thưa thớt mà hỗn loạn, ảm đạm không ánh sáng. Nhìn thế nào đều là võ giả Hậu Thiên kỳ. Nếu là võ giả Tiên Thiên kỳ, chân nguyên trong đan điền ngưng tụ thành khí xoáy, sẽ không là như vậy. Mà lúc này kinh mạch trong cơ thể Lâm Minh nhiều nơi không thông, không thể nghi ngờ là dấu hiệu của cơ sở không vững, cho nên nam nhân Cự Ma tên là Ma Đạt kia mới có thể nói như vậy.

- Một nhân loại mà thôi, ngươi chờ mong bọn họ có thể có cơ sở gì. Có thể đạt tới Hậu Thiên kỳ xem như không tồi rồi!

Một nam nhân Cự Ma khác bĩu môi, khinh thường nói:

- Tên này, có thể đáng giá một viên Huyết Sát tinh cấp thấp.

Lời nói giữa hai Cự Ma hoàn toàn coi Lâm Minh thành gia súc, điều này làm cho trong lòng hắn nổi lên ngọn lửa không tên. Tuy nhiên tình huống hắn hiện tại cực kỳ gay go, tùy tiện xung đột rất không khôn ngoan.

Thì ra là coi ta là nô lệ! Không trách được mới đầu ném ra xiềng xích, là muốn coi ta làm nô lệ xích lại.

Lâm Minh biết, ở một số nơi hoang dã lạc hậu, tỷ như Nam Cương. Nếu bắt được một người hoang dã, vậy người này cũng chính là nô lệ của mình. Mà hiện tại ở thế giới của Cự Ma này, mình là một nhân loại, ở dã ngoại phát hiện bị trực tiếp coi là nô lệ cũng không có gì lạ.

Nhìn thoáng qua tu vi hai người bọn họ, Lâm Minh lúc này mới phát hiện, đan điền trong cơ thể đối phương rỗng tuếch, thậm chí có thể nói căn bản là không có đan điền.

Ồ? Ngay cả võ giả Hậu Thiên đều không phải?

Lại nhìn kinh mạch thân thể hai Cự Ma này, đồng dạng không được đả thông. Nếu là nhân loại, chỉ cần Ngưng Mạch kỳ là có thể thông suốt kinh mạch.

Cũng không phải võ giả Ngưng Mạch kỳ...

Lâm Minh nhìn tới đây trong lòng chợt nghiêm lại, giật mình hiểu ra. Đối phương đi căn bản không phải hệ thống tụ nguyên Tiên Thiên, Toàn Đan, rất có thể là giống như mình, đi theo dòng Luyện Thể, Tôi Tủy!

- Thì ra là thế!

Lâm Minh rốt cuộc hiểu được, vì sao trong thế giới tàn phá ở Ma Thần đế cung, sẽ có pháp tắc cổ quái áp chế chân nguyên như vậy.

Hơn phân nửa là đệ tử Ma Thần đế cung chủ tu Luyện Thể thuật. Cứ như vậy, một khi Ma Thần đế cung bị võ giả hệ thống tụ nguyên xâm lấn, bị pháp tắc áp chế sức chiến đấu, bên phía Ma Thần đế cung tự nhiên chiếm lợi lớn.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh tự giễu cười cười. Còn tưởng rằng mình gặp vận lớn gì, ở thế giới nơi Ma Thần đế cung chiếm hết chỗ lợi, thì ra là nguyên nhân này...

- Tiểu tử, khuyên ngươi thức thời một chút. Không nên phản kháng, tránh chịu khổ da thịt!

Ma Đạt cười lạnh, bộ dạng ăn chắc Lâm Minh.

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe hàn quang, nhưng mà chung quy không làm gì cả. Lúc này xung đột, bị giết đều có khả năng.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua thương đội phía sau Ma Đạt, lúc này mới phát hiện một thương đội to như vậy, quy mô chừng mấy chục người rồi lại chỉ có ba người là Cự Ma tộc bao gồm Ma Đạt, mà những người khác thì đều là nhân loại.

Mấy chục nhân loại, có nam có nữ, phần lớn đều là thanh tráng niên, cũng có mấy người già.

Trong những người này hơn phân nửa là người thường, bộ phận nhỏ võ giả. Những võ giả này tu vi đều rất thấp, không có người vượt qua Dịch Cân kỳ.

Những nhân loại này, hoặc đánh xe hoặc cõng hành lý, thống nhất mặc giày vải thô và quần áo màu xám cũ rách, có một số còn trên quần áo còn có mụn vá.

Nhìn thấy một màn này Lâm Minh hiểu được, những người này đều là nô lệ!

Một thế giới thuộc về Cự Ma, với Cự Ma làm chủ. Kể từ đó, coi ngoại tộc là nô lệ cũng là việc bình thường.

Phía sau nam nhân Cự Ma kia, một lão nhân đánh xe ngựa nhìn về phía Lâm Minh, thở dài một hơi. Hiển nhiên là cảm khái Lâm Minh tuổi còn trẻ lại là võ giả Hậu Thiên kỳ, lại bị bắt làm nô lệ.

- Cho ngươi thời gian ba hơi thở cân nhắc, là phục tùng hay là chết?

Ma Đạt có chút không kiên nhẫn.

Lâm Minh nén lửa giận trong lòng xuống, ngay sau đó hắn đã bình tĩnh lại. Tuy rằng hoàn toàn không biết tu vi ba Cự Ma này nhưng có thể đại khái phán đoán thực lực của bọn họ ở Tiên Thiên trở lên.

Hiện tại với tình huống gay go của Lâm Minh, tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ, chỉ có thể nhịn qua một đoạn thời gian trước đã, khôi phục thực lực rồi tính.

Nhìn thấy Lâm Minh từ bỏ phản kháng, Ma Đạt rất vừa lòng:

- Tính ngươi thức thời, vào trong đội ngũ phía sau, đến quặng mỏ an bài công tác cho ngươi. Nếu như ngươi công tác ra sức một chút, vị tất không thể thoát khỏi nô tịch!

Lâm Minh không nói một lời, lặng lẽ đi vào trong đội ngũ.

Tâm tình Ma Đạt rất không tồi, thét một tiếng với thương đội, bắt đầu tiếp tục lên đường.

Mà Lâm Minh lặng yên không tiếng động đi vào trong đội ngũ, ở bên cạnh hắn là một lão nhân đánh xe, lão nhân này tu vi Dịch Cân kỳ, một mình một người lái một chiếc xe ngựa lớn rộng đến ba trượng, phía trước xe có sáu bảy con ngựa kéo. Những con ngựa này so với bình thường Lâm Minh nhìn thấy lớn hơn không chỉ gấp ba, mỗi con đều cực kỳ cường tráng. Chân ngựa to như chân voi, hơn nữa trên đầu ngựa còn có một sừng mà ngựa bình thường không có.

- Người trẻ tuổi, ngươi là từ bên ngoài tới?

Kỹ thuật của lão nhân đánh xe phi thường thành thạo, vừa đánh xe vừa hút thuốc lá rời.

Lâm Minh nhướng mày:

- Ồ? Nghe ý tứ của lão bá, nơi này thường xuyên có người từ ngoài đến sao?

Chương 514: Vả miệng 50 lần

Lâm Minh cần phải nhanh chóng hiểu biết thế giới Cự Ma xa lạ này. Biết đại khái tình huống, thế lực phân bố, số lượng cao thủ và trình độ thực lực cường đại. Tránh cho không hiểu gì hết, hồ đồ lọt vào nguy hiểm.

- Người từ ngoài đến cũng không phải thường có, chỉ là nhìn quần áo ngươi rõ ràng không giống người của Ma Vân thảo nguyên. Ở trên vùng thảo nguyên này, nhân loại không thể mặc quần áo có màu sắc, chỉ có thể mặc áo xám, nếu không sẽ phải chịu hình. Cho nên ta mới nói ngươi là bên ngoài tới. Ngươi ở Ma Vân thảo nguyên bị lạc đường?

Lâm Minh tiện thể gật đầu nói:

- Tại hạ quả thật từ bên ngoài tới. Ma Vân thảo nguyên lão bá nói lớn cỡ nào? Nơi này có thế lực gì?

- Ma Vân thảo nguyên...

Lão già thở khói thuốc, nói:

- Ma Vân thảo nguyên rất rộng lớn, bên trong bộ lạc Cự Ma lớn nhỏ nhiều đến mấy trăm, còn có số ít bộ lạc nhân loại...

- Bộ lạc nhân loại?

Lâm Minh ngẩn ra:

- Nhân loại cũng có thể thành lập bộ lạc sao?

- Ừm... Có chứ. Nhân loại cũng có cường giả. Trên Ma Vân thảo nguyên này, lực lượng vi tôn, có cường giả, có truyền thừa là có thể tổ chức một đám võ giả, tu luyện, phát triển, lớn mạnh. Như vậy là có thể che chở bình dân, nuôi thả dê bò... Một bộ lạc sẽ tiếp tục kéo dài.

Lâm Minh trong lòng gật đầu. Xem ra thế giới Cự Ma này loạn hơn nhiều so với Thiên Diễn đại lục, không cần hỏi đều có thể tưởng tượng ra. Giữa những bộ lạc này vì tranh đoạt tài nguyên, lãnh địa, mỏ khoáng Chân Nguyên thạch, tất nhiên thường xuyên chém giết. Một bộ lạc bị diệt, rất có thể chỉ là chuyện trong một đêm.

Lâm Minh nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Lão bá, ngài nghe nói qua Thiên Diễn đại lục không?

- Thiên Diễn đại lục?

Lão già ngạc nhiên một lát:

- Không rõ Thiên Diễn đại lục ngươi nói là cái gì. Vùng đại lục này được xưng là Thánh Ma đại lục, Ma Vân thảo nguyên cũng chỉ là một bộ phận nhỏ của Thánh Ma đại lục mà thôi.

Thì ra là thế...

Tuy rằng trong lòng sớm có đoán trước, nhưng là nghe thấy lão già nói như vậy Lâm Minh vẫn cảm thấy âm thầm kinh hãi. Thiên Diễn đại lục đã rất rộng rãi, Nam Thiên Vực chỉ là một góc nhỏ bé không đáng kể trong đó. Nhưng mà Lâm Minh đến hiện tại mới thôi còn chưa từng rời khỏi Nam Thiên Vực.

Nhưng là hiện tại, lại biết được một cái Thánh Ma đại lục, dường như nghe ra sẽ không nhỏ hơn so với Thiên Diễn đại lục bao nhiêu.

- Lão bá, ta muốn biết. Ở Ma Vân thảo nguyên này, đầu lĩnh Cự Ma mạnh nhất là thực lực gì?

- Mạnh nhất... Điều này lão già ta cũng không phải rất rõ ràng. Tuy nhiên ta biết, ở trong bộ lạc hơi lớn một chút trên Ma Vân thảo nguyên, đều có cường giả cấp Ma Vương. Trong bộ lạc lớn nhất, khả năng sẽ có Ma Vương nhị tinh, thậm chí là Ma Vương tam tinh.

Nghe lão già nói như vậy, Lâm Minh không hiểu ra sao:

- Ma Vương tam tinh tương đương với nhân loại cấp bậc gì? Tiên Thiên? Toàn Đan?

Lão già kinh ngạc nhìn Lâm Minh một cái, hiển nhiên đang kỳ quái Lâm Minh có vẻ cái gì cũng không biết, tuy nhiên vẫn giải thích tỉ mỉ:

- Công pháp Cự Ma tộc tu luyện không giống nhân loại chúng ta. Chúng ta tu luyện đan điền, bọn họ tu luyện ma tinh và thân thể, cảnh giới Luyện Thể ban đầu được xưng là Ma Binh. Kế tiếp ngưng kết Ma Tinh, liền được xưng là Ma Tướng. Sau nữa, Ma Tinh đại thành là Ma Vương. Ở trên Ma Vương nghe nói còn có Ma Đế, tuy nhiên đó đã là truyền thuyết rồi.

- Ma Binh, Ma Vương, Ma Tướng đều chia từ một đến sáu tinh, về phần ngươi muốn hỏi Ma Vương, Ma Tướng đối ứng nhân loại cấp bậc gì, vậy thì khó mà nói. Bởi vì Cự Ma thiên phú tốt, tố chất thân thể mạnh, chiến lực mạnh hơn nhiều so với nhân loại. Cường giả cấp Ma Vương, địa vị ở Cự Ma tộc đại khái tương đương với địa vị của cường giả Toàn Đan trong bộ lạc nhân loại. Nhưng Cự Ma cấp Ma Vương khinh thường cường giả Toàn Đan nhân loại.

Một phen lời của lão già, lượng tin tức không ít, tuy nhiên Lâm Minh vẫn rất nhanh phỏng chừng ra phân chia tu vi của Cự Ma tộc.

Ma Binh một đến sáu tinh đại khái tương đương Luyện Thể sáu tầng của nhân loại.

Ma Tướng một đến sáu tinh đại khái tương đương cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên của nhân loại.

Ma Vương một đến sáu tinh thì tương đương võ giả Toàn Đan nhân loại.

Về phần Ma Đế, đại khái tương đương Thần Hải.

Đương nhiên, đây là tính thô sơ giản lược mà thôi. Dù sao công pháp Cự Ma và nhân loại tu luyện hoàn toàn bất đồng, Cự Ma cũng mạnh hơn so với nhân loại. Lâm Minh tính như vậy, chỉ là tiện cho chính mình lý giải.

- Xem ra, công pháp Cự Ma tu luyện cùng hệ thống Luyện Thể của Thần Vực cũng không giống nhau. Con đường võ đạo thật sự là chi nhánh vạn ngàn, không biết trạng thái toàn thịnh của ta tính là thực lực gì?

Lâm Minh sau khi đột phá Tiên Thiên, đồng thời hoàn thành Tôi Tủy một trăm phần trăm, đối với thực lực của mình chỉ có một nhận thức đại khái mơ hồ. Hắn có thể giết chết Lôi Kinh Thiên dưới pháp tắc áp chế, thực lực bản thân khả năng chỉ tương đương cường giả mới vào Toàn Đan trung kỳ. Có lẽ mạnh hơn Mục Thiên Vũ một chút, nhưng là sẽ không quá nhiều.

Lâm Minh lại hỏi:

- Lão bá, Cự Ma gọi Ma Đạt phía trước là cảnh giới gì?

Nghe thấy Lâm Minh hỏi như vậy, lão già đột nhiên biến sắc, vội vàng hạ giọng nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi đừng nói lung tung. Ma Đạt đại nhân lỗ tai rất thính. Trên Ma Vân thảo nguyên này, người nô tịch không thể trực tiếp gọi tên chủ nhân, phải xưng hô là đại nhân hoặc chủ nhân. Nếu không sẽ bị cắt lưỡi!

Cắt lưỡi sao... Lâm Minh nhíu mày, Ma Vân thảo nguyên này thật đúng là cấp bậc sâm nghiêm.

Lão già này dường như còn không biết chân nguyên truyền âm, lão thu hồi tẩu thuốc, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Ma Đạt đại nhân là Ma Tướng ngũ tinh, võ giả nhân loại Tiên Thiên kỳ bình thường không phải đối thủ của Ma Đạt đại nhân.

Ma Tướng ngũ tinh còn không đến cảnh giới Ma Vương, theo lý thuyết cũng chính là tiêu chuẩn Tiên Thiên trung hậu kỳ. Lại dám nói võ giả nhân loại Tiên Thiên kỳ không ai là đối thủ của Ma Đạt...

Lâm Minh từ chối cho ý kiến cười cười. Điều này một là chiến lực của Cự Ma tộc quả thật mạnh hơn nhân loại, thứ hai cũng sợ là nhân loại ở Ma Vân thảo nguyên này thực lực không được.

Nếu là võ giả Tiên Thiên như Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân ở nơi này, mười Ma Đạt cũng là đưa đồ ăn.

Lâm Minh cùng lão già một đường nói chuyện, trên cơ bản hiểu biết toàn bộ tình huống của Ma Vân thảo nguyên. Lão già này chẳng qua là tu vi Dịch Cân kỳ, đối với chuyện bên ngoài Ma Vân thảo nguyên cũng biết không nhiều. Cứ như vậy, mãi cho đến mặt trời gần xuống núi, đoàn người Lâm Minh đi tới mục đích, cũng chính là bộ lạc Mặc Thương nơi bọn họ ở, bộ lạc này trên Ma Vân thảo nguyên chỉ là một bộ lạc cỡ trung.

Bộ lạc Mặc Thương không có bất kỳ kiến trúc bằng đá nào, toàn bộ là lều trại. Những lều trại này lớn hơn nhiều so với trước kia Lâm Minh nhìn thấy. Có một số lều trại cao mười mấy hai mươi trượng, thoạt nhìn giống như một tòa cung điện.

Toàn bộ bộ lạc đều là màu xám cách điệu, phối hợp với thảo nguyên rộng lớn lúc mặt trời lặn mang đến cho người ta một loại cảm giác mênh mang, nặng nề.

Bộ lạc Mặc Thương không có tường thành, ở ngoài dãy lều trại chỉ vòng quanh một hàng rào bằng gỗ tròn buộc thành. Độ cao mười trượng, đỉnh bị vót nhọn hoắt, giống như kiếm sắc hướng lên trời, dữ tợn vô cùng.

Đi vào trong bộ lạc, khắp nơi có thể thấy Cự Ma thân cao một trượng, để trần thân trên, làn da cứng rắn như kim loại màu xám. Chiều cao của Lâm Minh đã không thấp, nhưng so với những Cự Ma này lại chỉ miễn cưỡng tới bả vai đối phương mà thôi.

Những Cự Ma này nhìn thấy Lâm Minh và những nhân loại khác, hoặc coi thường hoặc mang theo thần sắc khinh thường không quan tâm, Cự Ma là chủng tộc cao ngạo mà tôn sùng lực lượng, nhân loại đối với bọn họ mà nói chỉ là đại danh từ nhỏ yếu và nô lệ mà thôi.

Ở trong bộ lạc Mặc Thương, số lượng nhân loại thậm chí vượt qua gấp đôi Cự Ma, đại bộ phận nhân loại là nô tịch, tuy nhiên cũng có số ít nhân loại có thân phận “bình dân”. Nói là bình dân, kỳ thật địa vị của bọn họ cũng không hơn nô lệ bao nhiêu. Hàng năm đều cần cưỡng bức lao động lượng lớn mới có thể đổi đến khẩu phần ăn ít ỏi, miễn cưỡng duy trì sinh hoạt.

Bất kể là bình dân tịch hay là nô tịch, đều cần lĩnh một cái yêu bài thân phận. Nhân loại bình dân tịch, trên yêu bài còn có khắc tên, trên yêu bài nô lệ chỉ đánh số và tên chủ nhân, Cự Ma bình thường sẽ dùng số hiệu để xưng hô những nô lệ này.

Ma Đạt sau khi vào thành căn bản là lười để ý đến Lâm Minh. Đối với Ma Đạt một Ma Tướng ngũ tinh được xưng Tiên Thiên kỳ nhân loại không người có thể địch mà nói, một võ giả nhỏ cơ sở không vững lại mới vào Hậu Thiên như Lâm Minh căn bản không cần hắn nhọc lòng.

Hắn trực tiếp tìm một tiểu lâu la dẫn Lâm Minh đi Nhân Sự đường đăng ký nô tịch, mà bản thân hắn thì đi trong bộ lạc tiêu dao khoái hoạt.

Lâm Minh bị đưa tới Nhân Sự đường của Cự Ma tộc, phân phối nơi ở, yêu bài thân phận cùng với cưỡng bức lao động.

Cự Ma phụ trách Nhân Sự đường, chiều cao hơi thấp hơn so với đại bộ phận Cự Ma một chút, chỉ có chín xích. Trên mặt Cự Ma này có một vết sẹo dữ tợn.

Lâm Minh hờ hững nhìn đối phương một cái. Thời gian dài như vậy đến nay, hắn tuy rằng không thể phán đoán ra chuẩn xác tu vi của Cự Ma nhưng là có thể căn cứ khí thế của đối phương đại khái tính ra một chút, Cự Ma mặt sẹo này đại khái là Ma Tướng một đến tam tinh, cũng chính là tương đương võ giả Hậu Thiên kỳ nhân loại.

Cự Ma mặt sẹo lười biếng nhìn Lâm Minh một cái, không kiên nhẫn nói:

- Tu vi? Tuổi?

- Tu vi Hậu Thiên sơ kỳ, tuổi hai mươi ba.

Lâm Minh bình tĩnh trả lời, giọng không vui không giận.

Lâm Minh hiện tại đan điền hỗn loạn ảm đạm, toàn thân kinh mạch nhiều nơi không thông, thoạt nhìn giống y hệt võ giả bình dân Hậu Thiên sơ kỳ. Đừng nói là Cự Ma mặt sẹo này, cho dù là Lôi Kinh Thiên ở nơi này cũng chưa chắc có thể nhìn ra tu vi chân thật của hắn.

Về phần tuổi báo giả một chút, là vì không muốn gây chú ý. Nếu không võ giả Hậu Thiên kỳ không đến mười tám tuổi thì quá khiến người giật mình.

Cự Ma mặt sẹo đánh giá trên dưới Lâm Minh một phen, chú ý tới trên người Lâm Minh nhiều nơi kinh mạch bế tắc, lộ ra một tia khinh thường. Loại võ giả cơ sở không vững này hơn phân nửa sẽ không có tiền đồ gì, cả đời có thể tới Hậu Thiên hậu kỳ là không tệ rồi.

Mà Cự Ma mặt sẹo này bản thân là Ma Tướng nhị tinh, bởi vì ưu thế thiên phú của Cự Ma tộc, hắn căn bản là không đem võ giả nhân loại Hậu Thiên kỳ cùng cấp với hắn vào trong mắt, càng đừng nói Lâm Minh chỉ có Hậu Thiên sơ kỳ.

- Chủ nhân ngươi là ai?

Cự Ma mặt sẹo ở trên giấy tùy tiện yạch vài bút, lười biếng hỏi.

Nghe thấy hai chữ chủ nhân này, Lâm Minh hơi hơi nhíu mày, tuy nhiên vẫn cố nhịn, đáp:

- Ma Đạt.

Hiện tại tình huống của hắn cực kỳ gay go, xung đột với bộ lạc Mặc Thương không thể nghi ngờ là trứng chọi đá.

- Mẹ nó!

Cự Ma mặt sẹo đập mạnh bàn:

- Có hiểu quy củ không? Tên của chủ nhân cũng không phải đám tiện dân các ngươi có thể gọi! Phàm là nô lệ gọi tên chủ nhân, hết thảy phải cắt lưỡi. Nể tình ngươi mới vào bộ lạc Mặc Thương, tự vả miệng năm mươi lần!

Chương 515: Được voi đòi tiên!

Lâm Minh nghe được lời nói của Cự Ma vết sẹo đao, sát ý trong lòng tỏa ra bốn phía, cơ hồ trong một sát na, hắn đã nghĩ động thủ.

Song nghĩ đến thực lực bây giờ của chính mình, cũng chính là tương đương với võ giả Hậu Thiên kỳ, hai kiện vũ khí cũng không có thể sử dụng, dưới tình huống như vậy rất có thể hắn ngay cả Cự Ma vết sẹo đao này cũng không đánh lại được, chớ nói chi là đối mặt với đám người Ma Đạt.

Hít sâu một hơi, bình phục sát khí trong lòng, Lâm Minh nói:

- Tại hạ mới vào bộ lạc Mặc Thương, thật sự không biết quy củ, hy vọng đại nhân có thể...

- Nói nhảm!

Lâm Minh lời còn chưa nói hết đã bị Cự Ma vết sẹo đao thô bạo cắt đứt:

- Một câu không biết quy củ đã nghĩ triệt tiêu tội của ngươi sao?

Cự Ma vết sẹo đao cười lạnh một tiếng, ánh mắt lại rơi vào phía trên Tu Di giới của Lâm Minh, khóe miệng nổi lên một nụ cười tham lam:

- Cầm một khối Huyết Sát tinh hạ phẩm đi ra ngoài, ta có thể coi như chuyện không có phát sinh, nếu không, vả miệng năm mươi cái, một cái cũng không thể thiếu! Không muốn vả miệng, vậy thì theo quy củ, cắt đầu lưỡi!

Cự Ma vết sẹo đao lại một lần nhắc tới Huyết Sát tinh, Lâm Minh đã sớm nghe nói qua Huyết Sát tinh, ban đầu ở chiến trường Nam Hải, Huyết Sát đảo tựu sinh ra Huyết Sát tinh, rất nhiều võ giả đi Huyết Sát đảo mạo hiểm cũng mơ ước có thể có được một khối Huyết Sát tinh, song người đi Huyết Sát đảo tám chín phần mười cũng chết, năm đó Tần Hạnh Hiên cũng là bị phái đến Huyết Sát đảo, nếu như không phải là Lâm Minh chạy tới kịp thời, Tần Hạnh Hiên cũng sẽ táng thân ở nơi đó.

Lúc trước là Ma Đạt, hiện tại là Cự Ma vết sẹo đao, liên tục hai lần nhắc tới Huyết Sát tinh, xem ra Huyết Sát tinh này đối với Cự Ma tộc mà nói rất có giá trị.

- Ta không có Huyết Sát tinh.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi nói, nhưng trong lòng cảm giác âm thầm không ổn, lúc này hắn mới phát hiện hắn không để ý một chuyện, cái Tu Di giới hắn mang theo trên tay này là địa giai hạ phẩm, mặc dù đối với hắn mà nói không coi là cái gì, nhưng là đối với võ giả Hậu Thiên kỳ mà nói, cũng là trọng bảo.

Nếu như bị Cự Ma vết sẹo đao phát hiện, cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

- Hắc hắc...

Cự Ma vết sẹo đao âm hiểm cười hai tiếng, căn bản là hắn không có trông cậy vào Lâm Minh có thể có Huyết Sát tinh trân quý như thế, hắn đưa ra cái giá lớn, chỉ là vì thuận lợi để lừa gạt kế tiếp mà thôi.

- Vậy ngươi có cái gì?

Cự Ma vết sẹo đao đã nói rõ xảo trá, rất nhiều võ giả nô lệ cũng là tu vi Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ. Theo lý thuyết, tài phú trên người bọn họ cũng thuộc về chủ nhân của cho bọn hắn, song trên thực tế, chủ nhân bình thường cũng sẽ không lấy đi vật phẩm trên người nô lệ.

Mượn Ma Đạt mà nói, bản thân Ma Đạt là Ma Tướng ngũ tinh, được xưng là vô địch trong Tiên Thiên võ giả ở loài người. Hơn nữa thân phận ở bộ lạc Mặc Thương rất cao, xuất thân cực kỳ phong hậu, hắn làm sao có thể để ý một võ giả bình dân mới vào Hậu Thiên thân gia nhỏ bé được, cho không hắn cũng không có hứng thú.

Ngược lại, những đồ này để lại cho nô lệ, còn có thể đưa đến một chút tác dụng, nô lệ của bộ lạc Mặc Thương sẽ bị phái đi ra hái Huyết Sát tinh, mà ở bên trong cổ quáng Huyết Sát tinh, có nguy hiểm trùng điệp. Có những thứ gia sản này có thể giữ được tính mạng nô lệ ở lúc mấu chốt, đề cao lực chiến đấu của bọn họ.

- Đan dược, Chân Nguyên thạch, ngọc giản công pháp...

Lâm Minh hờ hững nói.

- Kháo! Lão tử muốn ngọc giản công pháp rách nát của nhân loại các ngươi để dùng làm cái lông, lấy Tu Di giới của ngươi ra, tự ta kiểm tra xem.

Cự Ma vết sẹo đao vừa nói vừa đưa tay lên, căn bản không cho Lâm Minh cự tuyệt.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, vạn hạnh trong bất hạnh là tất cả trên người hắn đều là trọng bảo, bao gồm Tử Huyễn thương, Đại Hoang huyết kích, đại lượng Chân Nguyên thạch trung phẩm, đan dược trân quý... Cũng thu nhập vào ở bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô, mà Càn Khôn Dung Nhật lô ở đan điền Lâm Minh, căn bản không dò xét được.

Song, chỉ là Tu Di giới địa giai hạ phẩm này đối với tu vi của Lâm Minh mà nói, tựu không giải thích rõ được.

Nếu như dẫn tới hoài nghi thì...

- Con bà nó, ngươi phát ngốc cái gì. Lấy Tu Di giới ra, muốn cãi lại mênh lênh của ta?

Cự Ma vết sẹo đao có chút không nhịn được, cướp đoạt thứ ở trên thân nô lệ, là quy tắc ngầm của bộ lạc Cự Ma, chỉ cần để lại cho nô lệ vết sẹo đao cần thiết, số ít đan dược liệu thương, còn có một chút Chân Nguyên thạch linh tinh là được, còn dư lại gì đó hoàn toàn có thể lấy đi toàn bộ, chủ nhân nô lệ cũng sẽ không nói gì.

Trên người một tên nô lệ không nhiều béo bở lắm, nhưng là rất nhiều nô lệ tích lũy lâu dài, chính là một khoản tài phú không nhỏ.

- Lão tử kiên nhẫn có hạn, ngươi muốn chết sao? Ta giết ngươi, chỉ cần một thời gian hô hấp!

Cự Ma vết sẹo đao rốt cuộc mất đi tính nhẫn nại, trầm mặt đứng lên, quả đấm nhẹ nhàng nắm lại, đốt ngón tay ken két rung động.

Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi tháo Tu Di giới trên ngón tay xuống, lại nói tiếp, cái Tu Di giới này vẫn là sau khi Lâm Minh đến Thần Hoàng đảo, Mục Thiên Vũ giao cho hắn, mặc dù bản thân không coi vào đâu, nhưng có ý nghĩa kỷ niệm.

- Con bà nó, lấy ra!

Cự Ma vết sẹo đao cầm lấy Tu Di giới, thuận thế cho Lâm Minh một quyền, nhưng mà lại bị Lâm Minh tránh qua.

- Cái gì? Tiểu tử, ngươi còn dám trốn? Lão tử phế ngươi đi... Ừm?

Cự Ma vết sẹo đao mới vừa vận chuyển năng lượng trong Ma Tinh, đột nhiên trong lòng vừa động, có chút không thể nhìn về Tu Di giới trong tay, Cự Ma vết sẹo đao mấy năm qua đã cầm nhiều Tu Di giới lắm, hắn chẳng qua là tùy ý nắm lấy, liền cảm giác được sự bất phàm của cái Tu Di giới này.

- Đây là...

Cự Ma vết sẹo đao trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

- Tu Di giới địa giai hạ phẩm!

Tiểu tử này, thậm chí có một cái Tu Di giới địa giai hạ phẩm? Loại vật này, mặc dù đối với đại nhân vật như Ma Đạt mà nói cũng là giá trị không rẻ!

Nếu như không có nhớ lầm, trên tay Ma Đạt cũng là một cái Tu Di giới địa giai hạ phẩm, hơn nữa phẩm chất thậm chí không bằng một cái trên tay tiểu tử này!

- Tu Di giới của ngươi là từ nơi nào có được?

Cự Ma vết sẹo đao sáng quắc ngó chừng Lâm Minh.

- Ở một chỗ mật đạo dưới đất, lấy trên tay một võ giả đã chết.

Lâm Minh đã sắp xếp lý do tốt lắm.

- Là như vậy à.

Cự Ma vết sẹo đao hồ nghi liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, giải thích này cũng là nói xong, vô luận nhìn như thế nào, lấy thực lực của Lâm Minh cũng không có thể lấy được một cái Tu Di giới như vậy mới đúng.

- Hắc hắc, Tu Di giới này của ngươi không tệ.

Cự Ma vết sẹo đao đùa bỡn Tu Di giới trên tay, trong mắt hiện lên một tia tham lam, thật ra thì cách làm sáng suốt nhất, là báo việc này lên cho Ma Đạt, nhưng mà kể từ đó, Tu Di giới này tự nhiên không có phần của mình.

Nếu như độc chiếm thì một khi bị Ma Đạt biết, chính mình sẽ chịu không nổi, đây cũng không phải là chuyện tình mấy trăm viên Chân Nguyên thạch hạ phẩm, lúc bình thường cướp đoạt lợi ích từ những nô lệ kia, phía trên sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng là lần này bất đồng, Tu Di giới địa giai hạ phẩm thật sự quá trân quý.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Cự Ma vết sẹo đao trở nên âm tình bất định, nếu như không phải là giết Lâm Minh giải thích quá phiền toái thì hắn tuyệt đối sẽ giết Lâm Minh diệt khẩu.

Lâm Minh mơ hồ đoán được ý nghĩ của Cự Ma vết sẹo đao, thân thể lui về phía sau một bước, đang ở cạnh cửa, nếu như đối phương thật sự động thủ, hắn có thể tông cửa xông ra trước tiên.

Thấy một màn như vậy, hung quang trên mặt Cự Ma vết sẹo đao đột nhiên đổi thành nụ cười cân nhắc.

- Ngươi cũng là rất thông minh a! Hắc hắc, ngươi nghĩ nếu như ta đưa này cái Tu Di giới này đi trước, rồi nói Tu Di giới này của ngươi tìm được trong một chỗ di tích cổ, sẽ có hậu quả gì không? Ta nghĩ các đại nhân vật của bộ lạc Mặc Thương đến lúc đó, bọn họ sẽ rất nguyện ý mời ngươi đi qua gặp mặt nói chuyện.

- Ngươi uy hiếp ta?

Lâm Minh mặt ngoài tức giận, nhưng là nội tâm đã thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ nhất đúng là cái Tu Di giới này đưa tới sự hoài nghi thân phận của người khác đối với hắn, hiện tại Cự Ma vết sẹo đao này nổi lên tham niệm, nói vậy hắn sẽ không nói ra cho người khác biết.

Như thế là tốt rồi, dù sao Tu Di giới này đối với Lâm Minh mà nói cũng không coi vào đâu, chỉ cần có thể chịu qua đoạn thời gian này, sau khi khôi phục thực lực, làm sao cũng dễ nói.

- Hừ! Ngươi còn chưa đủ tư cách để cho ta uy hiếp! Tu Di giới này ta muốn, loại này cấp bậc chính là bảo vật, không phải là loại võ giả bình dân như ngươi xứng có! Ta khuyên ngươi thông minh một chút, không nên nói lung tung, cấp bậc chính là bản thân ta không xong, ngươi cũng sẽ chết vô cùng thảm!

Cự Ma vết sẹo đao nói đến phần sau, sát ý tỏa ra bốn phía.

Trong lòng Lâm Minh đã bình tĩnh trở lại, nhưng là trên mặt lại đắn đo giận mà không dám nói gì.

- Ngươi làm như vậy, không khỏi thật là quá đáng, một cái Tu Di giới nhân giai thượng phẩm, giá trị chừng mấy trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm, ngươi không nói một tiếng liền lấy đi...

Lâm Minh nói tới đây, Cự Ma vết sẹo đao hơi ngẩn ra, chợt mừng rỡ, thằng ngốc này đe dọa, không ngờ coi một cái Tu Di giới địa giai hạ phẩm đứng đầu trở thành nhân giai thượng phẩm, tuy nhiên điều này cũng khó trách, Tu Di giới vốn là trân quý hơn so sánh với những bảo khí đồng cấp khác, tỷ như Tu Di giới nhân giai thượng phẩm, là có thể vượt qua bảo khí địa giai hạ phẩm tính công kích, đối với võ giả bình dân Hậu Thiên kỳ mà nói, đây đã là thứ mà mấy đời không thấy được.

Hắn nghĩ sai là tốt nhất, như vậy cho dù hắn nói ra, cũng sẽ không khiến cho Ma Đạt chú ý, nghĩ tới đây, Cự Ma vết sẹo đao hoàn toàn yên tâm lại, tay vừa lộn, toàn bộ đổ ra không có quá nhiều đồ vật này nọ trong Tu Di giới, vừa ném ra một cái Tu Di giới nhân giai trung phẩm, một khối ngọc giản còn có một miếng yêu bài, lạnh lùng nói:

- Cầm lấy những đồ này, lập tức cút cho ta!

Lâm Minh im lặng không lên tiếng, nhìn thật sâu vào Cự Ma vết sẹo đao liếc mắt một cái, cầm lấy Tu Di giới nhân giai trung phẩm trên bàn, thu đồ vật này nọ của mình, xoay người muốn đi.

- Đứng lại!

Cự Ma vết sẹo đao đột nhiên nói.

Thân thể Lâm Minh dừng lại.

Cự Ma vết sẹo đao tay lấy ra lá bùa từ trong Tu Di giới, đưa tay sờ, làm cho lá bùa bốc cháy lên sáng quắc, hóa thành một cái Cự Ma đồ đằng, phiêu ở trên người Lâm Minh.

- Đây là cấm chế theo dõi nô lệ, khuyên ngươi không nên nghĩ tới chạy trốn, nếu không ngươi sẽ phải trả giá đắt.

Lâm Minh trầm mặc không nói, cảm giác liên lạc với cấm chế theo dõi phía trên, rất nhanh tựu biết nguyên lý trong đó, loại cấm chế này, cũng chính là đối phó một chút võ giả Tiên Thiên trở xuống, căn bản không có uy hiếp gì.

Cự Ma vết sẹo đao không có lấy gì đó từ Tu Di giới của Lâm Minh, đến khi hắn ném ra tấm ngọc giản, bên trong miêu tả chỗ ở của Lâm Minh, phía trên yêu bài còn lại là mã số của Lâm Minh, 9566, phía sau mã số còn lại là viết thành hai chữ tên Cự Ma, Ma Đạt.

Lâm Minh thu hồi yêu bài, dựa theo địa chỉ trong ngọc giản, thật vất vả tìm tới chỗ ở của chính mình, đây là một chỗ lều nhỏ trong góc của bộ lạc Mặc Thương, thoạt nhìn cực kỳ cũ rách, có nhiều chỗ còn có miếng vá, tuy nhiên phía ngoài lại cọ rửa vô cùng sạch sẽ.

Để cho Lâm Minh kinh ngạc chính là, ở cửa sổ của lều nhỏ, lộ ra ánh đèn màu da cam mơ hồ, nơi này đã có người ở?

Lâm Minh đang kinh ngạc, tựu thấy một cô bé mười một mười hai tuổi khả ái xinh đẹp, bím tóc nhỏ buộc trên đầu, đi ra từ trong lều vải.

Chương 516: Thanh hà!

Chỗ ở của mình tại sao có thể có cô bé?

Lâm Minh nhìn tiểu cô nương mười một mười hai tuổi trước mắt, kéo ống quần, bỏ tay áo xuống, trên quần còn có miếng vá, trong tay nàng bưng một cái chậu gỗ cồng kềnh, trên trán còn lộ ra bọt nước trong suốt, phía trên khuôn mặt non nớt, cái mũi nhỏ ngạo nghễ ưỡn lên, đôi môi mượt mà, gương mặt đỏ bừng, nhìn nàng giống như là quả táo tươi mới mông lung trong mưa phùn, một cỗ mùi vị tươi mát, chất phác, xanh tươi đột nhiên đập vào mặt.

Cô bé thấy Lâm Minh, cũng là kinh ngạc giống như trước, tuy nhiên chẳng qua là mấy hơi sau, nàng liền hiểu, nói:

- Ngươi là cái vị đại nhân 9566 kia?

- Đại nhân?

Lâm Minh lắc đầu.

- Ta không phải là đại nhân, ngươi cũng ở nơi này?

- Ừm, ta gọi là Thanh Hà, ở nơi này cùng nãi nãi, sau này đồ ăn thức uống của đại nhân, sinh hoạt thường ngày tựu do ta cùng nãi nãi chiếu cố.

Cô bé đang nói, rèm lều bị vén lên, một lão ẩu thoạt nhìn tuổi đã hơn sáu mươi xuất hiện ở cửa trướng bồng, lão nhân đầu đầy tóc trắng, trên mặt khắc đầy dấu vết năm tháng, một đôi ánh mắt hơi hơi đục ngầu, toát ra một phần kính cẩn.

- Đại nhân, cơm tối đã làm tốt, mời đại nhân dùng cơm!

Lão ẩu này cùng cháu gái Thanh Hà cũng là nô tịch, tuy nhiên cũng là nô tịch, nhưng thân phận chênh lệch cũng rất lớn, Lâm Minh là võ giả, đối với bọn họ mà nói, chính là đại nhân.

Ở bên trong bộ lạc Cự Ma, võ giả là Ngưng Mạch kỳ trở lên chủ yếu người sản xuất tài phú, khai thác Huyết Sát tinh cũng dựa vào những người này, vì bảo đảm bọn họ có thể tập trung tinh thần vào việc đào quáng, sinh hoạt thường ngày, đồ ăn thức uống của bọn họ đều có người chuyên môn tới chiếu cố.

Mà hai bà cháu này, chính là nô bộc của Lâm Minh.

Ở bên trong lều, khắp nơi đều trống trơn, có thể nói nhà chỉ có bốn bức tường. Trong trướng bồng đã bày xuống một bộ bàn thấp, trên mặt bàn có một cái khay rau cỏ, một bàn dưa muối, một đĩa thịt khô nhỏ, còn có một chén cơm lớn thơm ngào ngạt.

Không tính là bữa ăn tối thịnh soạn, tuy nhiên ngửi thấy mùi thơm cũng rất nồng đậm. Vài ngày trước Lâm Minh bị vây ở trên thảo nguyên, ăn lương khô thật nhiều ngày, trong miệng cũng muốn nhạt đi rồi, thấy một bàn bữa ăn tối này, ngón trỏ đại động, hắn cầm bát đũa tới, gắp một khối thịt khô đặt ở trong miệng, một ngụm cắn xuống, miệng đầy sinh hương.

- Mùi vị không tệ.

Trong lòng Lâm Minh than thở, bản thân hắn tập võ, khẩu vị so với bình thường tốt hơn nhiều, một bàn món ăn rất nhanh đã bị Lâm Minh quét sạch.

Ăn nhanh cho tới khi nào xong, Lâm Minh lơ đãng ngẩng đầu một cái, mới phát hiện tại một góc trong lều, Thanh Hà đang nhìn thịt khô dưới chiếc đũa của mình, lặng lẽ mím môi.

Thanh Hà thấy Lâm Minh nhìn sang, nhất thời hoảng hốt, có chút chột dạ nói:

- Đại nhân có muốn uống nước hay không?

- Ta không khát, các ngươi còn không có ăn cơm sao?

- Ăn rồi, chúng ta đã ăn trước.

Lão bà bà lôi kéo Thanh Hà bên cạnh, ý bảo nàng vội vàng đi rót chén nước cho Lâm Minh.

Lâm Minh ý thức được cái gì, buông đũa xuống, tùy ý quay một vòng ở trong lều, lều quá nhỏ, mấy bước tựu đi hết, gia cụ bên trong thật là ít ỏi, ở phía sau nồi và bếp có một vại gạo, lấy tay nhấc túi gạo bên trong lên, nhẹ quá.

Cầm cái nổi lên, bên trong có non nửa nồi là cháo loãng, phía trên cháo có một chút rau dại linh tinh, hạt cơm bên trong cơ hồ có thể đếm được, xem ra đây chính là bữa ăn tối của hai bà cháu này.

Thấy tình cảnh bậc này, trong lòng Lâm Minh không biết cảm giác gì, hai bà cháu nô bộc này lại là phàm nhân, còn là nô lệ, ở bên trong bộ lạc Cự Ma này, cuộc sống khó khăn của bọn họ có thể nghĩ.

Mà một bữa cơm hôm nay của chính mình, là ăn khẩu phần lương thực mấy ngày của bọn họ, nhất là một ít thịt khô kia, nhớ tới ánh mắt chờ đợi kia của Thanh Hà, Lâm Minh liền cảm thấy có chút lo lắng.

Ở bộ lạc Cự Ma, những nô lệ phàm nhân này là một đám người không có địa vị nhất, thật sự là ngay cả gia súc cũng không bằng, nếu như được phân cho một chủ nhân không tốt, kết quả sẽ hết sức thê thảm.

- Các ngươi lúc bình thường tựu ăn những thứ này?

Lâm Minh để cái nồi xuống.

- Ừm!

Thanh Hà yên lặng gật đầu, ánh mắt hồng hồng.

- Chút ít dê bò ở sân sau đâu?

Lâm Minh chỉ chỉ phía ngoài lều, tại hậu viện có không ít dê bò.

- Đó là dê bò nhà chủ thượng, mỗi ngày chúng ta đi ra ngoài chăn thả, có thể đổi lại một chút gạo.

Lâm Minh thở dài một hơi, lấy ra một chút Chân Nguyên thạch từ trong Tu Di giới bày ở trên bàn.

- Thanh Hà! Ngày mai đi mua thịt cá gà vịt, mua chút ít gạo nữa!

- Cái này... Không thể dùng.

Thanh Hà nhỏ giọng nói:

- Nơi này mua đồ chỉ có thể dùng huyết thạch, loại đá này không thể dùng, hơn nữa chúng ta là nô tịch, nếu thật cầm lấy huyết thạch đi ra ngoài mua đồ, có thể sẽ bị đoạt.

Huyết thạch là Huyết Sát tinh cấp thấp sau khi phân cắt được niêm phong cất vào kho mà chế thành tiền tệ, một vạn huyết thạch tương đương một quả Huyết Sát tinh, tộc quy của bộ lạc Cự Ma cũng không bảo vệ nô lệ, nô lệ cầm lấy huyết thạch đi mua đồ mà bị đoạt thì chỉ có thể tự nhận xui xẻo, thậm chí bị giết, cũng chỉ phải bồi thường một chút tiền tài cho chủ nhân nô lệ là được.

Lâm Minh cảm thấy trong lòng rất luống cuống, hắn thu hồi toàn bộ Chân Nguyên thạch vào trong Tu Di giới, nói:

- Các ngươi đi ngủ đi, ta muốn tu luyện.

- Ừm!

Lều rất nhỏ, hai bà cháu nô bộc chen chúc ở một cái phòng nhỏ bên cạnh, lưu lại lều chủ, cho Lâm Minh nghỉ ngơi, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra một quả đan dược từ trong Tu Di giới nuốt vào, bắt đầu chữa trị kinh mạch từng điểm từng điểm một, chỉ cần kinh mạch xuyên suốt, có thể dẫn động chân nguyên để tăng nhanh sự khép lại của cốt tủy, đến lúc đó không cần tới bốn năm ngày, Lâm Minh có thể khôi phục hoàn toàn.

Mà trước đó, Lâm Minh chỉ có thể nhịn.

Vì chữa thương, Lâm Minh một đêm chưa ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, tờ mờ sáng, Lâm Minh liền nghe được một bên thanh âm nồi niêu xoong chảo va chạm truyền đến từ lều bên cạnh, chỉ trong chốc lát, Thanh Hà vén màn cửa lên, lộ ra một cái đầu nhỏ, nói:

- Đại nhân, ăn cơm.

Sáng sớm rất đơn giản, một cái đĩa dưa muối, nửa nồi cháo rau dại, bởi vì chính mình, cháo sáng sớm hôm nay so với tối hôm qua Lâm Minh nhìn thấy thì nhiều hơn rất nhiều, đại khái là bởi vì nguyên nhân này, Thanh Hà ăn vô cùng ngon miệng, ăn xong một chén cháo, lại cầm chén liếm đáy một chút.

- Ta ăn no.

Thanh Hà nói xong, cọ rửa chén đũa của mình, đi tới hậu viện, dắt dê bò.

- Ta đi chăn dê.

- Cẩn thận một chút.

Lão bà bà dặn dò một câu, bắt đầu thu thập bát đũa, thấy một màn như vậy, Lâm Minh không nói gì, chẳng qua là uống xong cháo của mình, một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, thân thể đang trưởng thành, một bữa cơm uống một chén cháo, còn muốn đi chăn dê, đây chính là cuộc sống của người bình thường sao. Thật ra thì trong Tu Di giới của hắn còn có một chút thịt cua mang tới từ trong Thần Hoàng bí cảnh, chẳng qua là năng lượng Hỏa hệ trong thịt cua quá nồng đậm, không thể cho phàm nhân ăn, hắn chuẩn bị hôm nay đi dùng Chân Nguyên thạch đổi lại một chút huyết thạch, cho hai bà cháu nô bộc cải thiện cuộc sống một chút.

Mà đúng lúc này, hàng rào hậu viện bị đẩy ra, hai Cự Ma thân cao một trượng xuất hiện ở hậu viện, Thanh Hà thấy hai Cự Ma này, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tái đi, lui về phía sau mấy bước, nắm tay nhỏ nhắn che ở trước ngực, hiển nhiên cực kỳ sợ hai Cự Ma này.

- Tam phu nhân của Ma Đạt đại nhân sinh con, không cần thả dê bò, đều thu lại.

Cự Ma cầm đầu mặt không chút thay đổi nói, tam di thái của Ma Đạt sinh con, muốn đại yến ba ngày, những thứ dê bò này đều phải giết chết.

Hắn nói xong, một Cự Ma khác tiến lên khiêng dê bò đi, tổng cộng hai đầu trâu, năm con dê.

- Này...

Trong lòng lão nhân có dự cảm không lnh, những dê bò này bọn họ để nửa tháng nữa là có thể đổi lấy một túi gạo, nếu như lấy đi lúc này, còn có thể đổi được gạo sao?

- Hai vị đại nhân, những dê bò này...

Cự Ma thu dê bò căn bản mặc kệ, đột nhiên ngẩng đầu liếc thấy Lâm Minh, ừm? Nơi này lại có một võ giả?

Nô lệ bình dân không có võ giả, nghèo vô cùng, nhưng là có võ giả lại bất đông, loại nô lệ này có không ít lợi ích có thể cướp đoạt.

- Ừm? Làm sao thiếu hai con dê?

Cự Ma kia đột nhiên nói.

Lão bà bà sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch.

- Đại nhân, điều này sao có thể, ban đầu chúng ta chính là mang đi năm con dê, làm sao lại thiếu...

- Nói nhảm, ta nói thiếu chính là thiếu!

Cự Ma kia vừa nói, vừa đẩy lão bà bà kia, thân thể Cự Ma khỏe mạnh, một cái đẩy này, không khiến cho lão bà bà té gãy xương mới lạ.

Song cánh tay Cự Ma này mới đẩy ra một nửa, trực tiếp bị một cái tay đè xuống, Lâm Minh mặt không chút thay đổi xuất hiện ở bên người lão bà bà.

- Tiểu tử, ngươi thật to gan!

Cự Ma kia giận dữ, đã nghĩ rút tay ra, nhưng là tay hắn lại giống như là bị đúc bằng sắt, làm sao cũng rút không nổi.

- Đừng nhiều lời, hai con dê bao nhiêu tiền, bồi thường cho ngươi!

Trong lòng Lâm Minh biết rõ mục đích của bọn họ, căn bản là không muốn nói nhảm, các khoản đó, toàn bộ hắn sẽ nhớ rõ ràng, đến lúc đó thanh toán cùng nhau.

- Mười khối huyết thạch, lấy ra đi!

Cự Ma vươn bàn tay to ra.

- Các ngươi...

Ánh mắt Thanh Hà hồng hồng, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

- Mười khối huyết thạch có thể mua năm đầu trâu rồi.

Cự Ma kia chẳng qua là cười lạnh, căn bản không để ý tới lời nói của Thanh Hà.

- Không có huyết thạch, chỉ có Chân Nguyên thạch.

- Hắc, Chân Nguyên thạch thì phải một trăm viên!

Chân Nguyên thạch đối với Cự Ma tác dụng không lớn, tỷ lệ đổi vô cùng thấp.

- Cho ngươi một trăm Chân Nguyên thạch, lưu lại hai con dê, đây là điểm mấu chốt của ta!

Lúc Lâm Minh nói chuyện, lại luôn luôn nắm cánh tay của Cự Ma kia, lúc này năm ngón tay đột nhiên vừa dùng lực, một cỗ sát khí vô hình bao phủ ở trên người Cự Ma.

Cự Ma kia nhất thời đau đến mồ hôi lạnh nhễ nhại, tay Lâm Minh giống như là kìm sắt, Cự Ma này chẳng qua là cấp Ma Binh, lúc này bị Lâm Minh nắm tay, cũng có chút sợ, cầm Chân Nguyên thạch, lưu lại hai con dê, hoảng hốt rời đi. Buổi trưa này, lão bà bà chưng thịt dê nóng hôi hổi, Tiểu Thanh Hà ăn tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nụ cười tràn đầy vui vẻ.

- Đại ca ca, cho ngươi ăn cái này.

Tiểu Thanh Hà lúc ăn cơm không ngừng gắp thịt dê cho Lâm Minh, sau đó vẻ mặt mong mỏi đợi chờ Lâm Minh ăn, mỗi lần cũng sẽ hỏi một câu:

- Ăn ngon chứ?

- Ăn ngon.

Lâm Minh thật tình trả lời, trong lòng không khỏi cảm khái, có thịt ăn, có áo mặc, đây chính là hạnh phúc của người bình thường.

Sau khi Lâm Minh ăn thịt dê, lại bắt đầu ngồi xuống chữa thương, vì để mau sớm khôi phục thương thế, hắn ngay cả thời gian tìm hiểu không gian pháp tắc cũng không kịp.

Cứ như vậy, từng ngày cuộc sống đi qua, bộ lạc Mặc Thương thủy chung không có tổ chức đi cổ quáng khai hoang Huyết Sát tinh, mà một ngày, thương thế cùng kinh mạch của Lâm Minh rốt cuộc khỏi.

Ở bên trong các tầng kinh mạch, chân nguyên khoan khoái chảy xuôi, trong đan điền ngưng tụ nước xoáy chân nguyên dày đặc, chói mắt sáng bóng, ở bên trong xương cốt, cốt tủy khôi phục kim quang lòe lòe, tủy như kim loại. Lâm Minh nắm chặt hai đấm, nói:

- Nên đi thanh toán, tuy nhiên trước đó, ta có thể hấp thu Huyễn Diệt Mộng Quang trước tiên.

Chương 517: Lôi linh!

Sau khi Lâm Minh nhận được Huyễn Diệt Mộng Quang, đang trong lúc chạy trốn, căn bản là không có thời gian hấp thu, sau lại tiến vào Truyền Tống trận cổ, kéo dài qua khoảng cách trăm triệu dặm, bị gió lốc không gian biến thành trọng thương, ngay cả Càn Khôn Dung Nhật lô cũng không lấy ra được, lại càng không có cơ hội hấp thu Huyễn Diệt Mộng Quang.

Lúc này, Lâm Minh đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí sau khi trải qua lần phá kén này sống lại, chân nguyên càng thêm vững chắc, đã ổn định vào Tiên Thiên sơ kỳ.

Võ giả Tiên Thiên sơ kỳ chưa đầy mười tám tuổi, ở trong lịch sử vài ngàn năm của Thiên Diễn đại lục, gần như là khoáng cổ tuyệt kim!

Triệu hồi Càn Khôn Dung Nhật lô ra từ trong đan điền, lô chỉ có nửa thước, xoay tròn giữa không trung, trên thân lô điêu khắc rất nhiều hình tròn, Càn Khôn đồ bao dung vạn vật, mà ở trung ương Càn Khôn đồ, còn lại là một con phù điêu Kim Ô màu đỏ, cả người Kim Ô hỏa diễm thiêu đốt, tản ra một cỗ khí tức thần bí.

Lặng yên niệm bí pháp, mở không gian tầng thứ nhất của Càn Khôn Dung Nhật lô ra, dùng Tu Di giới địa giai, đã thành thói quen, hiện tại sử dụng một cái Tu Di giới nhân giai trung phẩm cấp thấp này Lâm Minh rất không quen.

Sau khi thu tất cả lại, ở trong tay Lâm Minh chỉ còn lại có một cái hộp ngọc.

Mở hộp ngọc ra, bên trong lộ ra một cái kén hình bầu dục, hồng tím giao nhau, phía trên hiện đầy hoa văn. Tì truyệ hay tại = = trùtr uyệ□ = =

Đây chính là phong ấn Huyễn Diệt Mộng Quang!

Mười ngón tay Lâm Minh động liên tục, từng đạo lôi hồ cùng phong ấn giải trừ theo thứ tự, rốt cuộc lộ ra Huyễn Diệt Mộng Quang nguyên trạng, quang cầu bằng cỡ nắm tay, ở mặt ngoài quang cầu, có một khuôn mặt hung thú thái cổ đang nhe răng trợn mắt.

Lôi Linh địa giai thượng phẩm!

Cũng là Lôi Linh địa giai thượng phẩm, thật ra thì chênh lệch cũng rất lớn, Huyễn Diệt Mộng Quang là một cấp Lôi Linh tương đối thấp nhất trong địa giai thượng phẩm, tuy nhiên dù là như thế, lại mạnh hơn so sánh với Tử Giao Thần Lôi cùng Diệt Huyết Tà Lôi cộng dồn lại.

Lâm Minh hít sâu mấy lần, điều chỉnh tâm thần hoàn toàn đến trạng thái Không Minh, rồi sau đó, hắn đem Huyễn Diệt Mộng Quang ấn vào vị trí trái tim của mình.

Huyễn Diệt Mộng Quang vừa tiến vào bên trong thân thể Lâm Minh, lập tức cuồng bạo, nó hóa thành một đầu hung thú thái cổ, đánh sâu vào tinh thần chi hải của Lâm Minh!

Huyễn Diệt Mộng Quang vốn chính là thức hải chi lôi của hung thú thái cổ thức hải biến ảo ra, điểm khó khăn nhất khi hấp thu Huyễn Diệt Mộng Quang chính là đứng vững khi Huyễn Diệt Mộng Quang đánh sâu vào tinh thần chi hải. Tuy nhiên đây đối với Lâm Minh có lực phòng ngự linh hồn vô cùng cường đại mà nói, vốn cũng không phải là vấn đề gì.

Ở bên trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý hiện lên không có căn cứ, cùng lúc đó lôi hồ tới của Diệt Huyết Tà Lôi cùng Tử Giao Thần Lôi dệt thành một cái lôi võng khổng lồ bao phủ xuống Huyễn Diệt Mộng Quang.

Ban đầu, cho dù là Tam Đầu Ma Thần Khuyển xông vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, cũng bị Lâm Minh làm trọng thương, hiện tại, hung thú thái cổ của Thiên Diễn đại lục này, tự nhiên không hưng nổi sóng gió gì.

Song một sát na khi Huyễn Diệt Mộng Quang xông vào nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý, kết quả lại ngoài dự kiến của Lâm

Minh thật to, hắn chỉ cảm thấy đầu đau xót, nước xoáy màu đen mạnh mẽ bị hung thú thái cổ kéo xuống một khối lớn.

Ừm?

Sắc mặt Lâm Minh trắng nhợt, suýt nữa té ngã trên đất.

Tại sao có thể như vậy?

Hôm nay, tu vi Lâm Minh đột phá Tiên Thiên, Tôi Tủy mười phần mười, thực lực cá nhân cũng đến gần võ giả Toàn Đan trung kỳ, hơn nữa hạt giống Tà Thần uy hiếp, còn có lực phòng ngự linh hồn cường đại của hắn, hấp thu Lôi Linh địa giai thượng phẩm, hẳn là hết sức dễ dàng mới đúng.

- Rống!

Hung thú thái cổ phát ra một tiếng rống to, trong mắt hiện lên một tia quang mang ác độc, điên cuồng tấn công tinh thần chi hải của Lâm Minh, nhìn tư thế, phảng phất giống như hận Lâm Minh thấu xương, dường như muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Chẳng lẽ là... Tâm niệm Lâm Minh vừa chuyển, trên mặt hiện ra một tia cười lạnh, Lôi Kinh Thiên lão hồ ly này, đã chết còn muốn tính kế ta.

- Diệt cho ta.

Lâm Minh mãnh liệt cắn đầu lưỡi, làm cho mình mạnh mẽ tỉnh táo lại, chân nguyên liên lạc với hạt giống Tà Thần, không chút lựa chọn mở Tà Thần lực ra.

Ùng ùng!

Ở bên trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, hồng tím song sắc mãnh liệt nổi dậy.

Nhất là Diệt Huyết Tà Lôi, hóa thành một con cự mãng dài hẹp thô to đánh giết tới hung thú thái cổ.

- Lôi Kinh Thiên, ngươi dùng ý chí còn sót lại lưu lại trong Huyễn Diệt Mộng Quang muốn hủy tinh thần chi hải của ta, nếu như là võ giả bình thường, thật sự sẽ bị ngươi ám toán mà chết, đáng tiếc phòng ngự linh hồn của ta cường đại, lại có kinh nghiệm rèn luyện trong không gian Ma Phương, ngươi cuối cùng là uổng phí tâm cơ!

Lâm Minh cắn chặt hàm răng, uy áp khổng lồ của hạt giống Tà Thần bao phủ xuống, khóa Huyễn Diệt Mộng Quang thật chặt lại, tia chớp song sắc hóa thành huyết mãng tử giao, quấn quanh lấy hung thú thái cổ.

Ý thức còn sót lại của Lôi Kinh Thiên, cuối cùng không so sánh với đại năng Thần Vực, chỉ nghe thanh âm xuy xuy xuy, trên người hung thú thái cổ không ngừng toát ra khói xanh, mặt thú kia hoàn toàn bị bóp méo, tựa hồ người sống bị ngọn lửa thiêu.

- Lâm... Minh... Lão phu thành quỷ sẽ không bỏ qua ngươi... A a a a a...

Từng đợt tiếng vọng gào thét khàn khàn tràn ngập hận ý vang ở bên tai Lâm Minh, Lâm Minh bất vi sở động, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng tàn nhẫn.

- Ngươi không có cơ hội thành quỷ, hôi phi yên diệt đi.

Oành!

Huyễn Diệt Mộng Quang chấn động mạnh một cái, phảng phất giống như bên trong có đồ vật gì đó nổ bể ra, tiếp theo, một cỗ khói dày đặc màu tím nhô ra, hóa thành một mặt người dữ tợn ở giữa không trung, có bảy tám phần tương tự cùng Lôi Kinh Thiên, mặt người tựa hồ cực kỳ thống khổ, song cuối cùng theo khói tím phiêu tán mà vặn vẹo biến mất.

- Hừ, tình nguyện phân tách linh hồn của mình cũng phải đồng quy vu tận cùng ta, thật là không có thuốc chữa.

Đối với uy hiếp trước khi chết của Lôi Kinh Thiên, Lâm Minh căn bản cũng không có để ở trong lòng.

Mất đi tàn hồn của Lôi Kinh Thiên duy trì, Huyễn Diệt Mộng Quang cũng không chịu nổi áp lực của hạt giống Tà Thần nữa, rất nhanh bị hút vào bên trong nước xoáy Luân Hồi võ ý. Ước chừng canh giờ đi qua, nước xoáy màu đen của Luân Hồi võ ý chậm rãi tiêu tán, ở phía trên tinh thần chi hải của Lâm Minh xuất hiện một đầu hung thú màu tím dài có bốn chân, hung thú này thoạt nhìn có chút giống sư tử, chẳng qua là trên đầu có một sừng hình đinh ốc, cho nó hung lệ cùng uy thế thêm vài phần.

- Nguyên lai là Tử Lân Lôi Sư.

Hung thú thượng cổ Tử Lân Lôi Sư của Thiên Diễn đại lục, hiện tại đã gần như diệt tuyệt, một đạo Huyễn Diệt Mộng Quang này sợ là dựng dục trong thức hải Tử Lân Lôi Sư khi chết đi đã vài ngàn năm mới tạo thành a. Mỗi một đạo Lôi Linh tạo thành, cũng cực kỳ không dễ, huống chi là một đạo Lôi Linh địa giai thượng phẩm, loại Lôi Linh này, một đạo thì có thể làm cho tông môn tam phẩm như Thất Huyền cốc dốc hết tất cả.

- Thương thế toàn bộ khôi phục, Lôi Linh cũng hấp thu, nên đi thanh toán nợ một chút. Tuy nhiên trước đó, ta nên an bài tốt đường lui cho Thanh Hà cùng nãi nãi nàng trước.

Lâm Minh thề phải quấy nhiễu bộ lạc Mặc Thương này long trời lở đất, hắn cũng không muốn liên lụy Thanh Hà.

Đúng lúc này, thanh âm Thanh Hà vang lên:

- Lâm Minh ca ca, ăn cơm.

Vài ngày trước Thanh Hà biết tên của Lâm Minh, liền dùng Lâm Minh ca ca để gọi Lâm Minh.

Súp thịt dê nóng hầm hập bưng lên, chẳng qua là hành lá đơn giản rắc vào, mùi thơm xông vào mũi, tay nghề của lão bà bà thật là không tệ.

- Lâm Minh ca ca, thịt dê rau dại này là ta làm, ngươi nếm thử đi.

Thanh Hà giống như hiến vật quý, bưng lên một bàn thịt dê xào rau dại, đầy mặt khao khát nhìn Lâm Minh.

Những thứ này, Thanh Hà thường xuyên nấu cho Lâm Minh ăn, tựa hồ có thể nghe được Lâm Minh khích lệ, chính là chuyện nàng vui vẻ nhất.

- Rất thơm.

Lâm Minh cũng không keo kiệt khích lệ Thanh Hà, huống chi tay nghề của Thanh Hà cũng quả thật không tệ.

Nghe Lâm Minh nói như vậy, Thanh Hà rất vui vẻ nở nụ cười, bưng chén lên, ăn một miệng cơm lớn, sau khi Lâm Minh dùng Chân Nguyên thạch đổi một chút huyết thạch, bọn họ rốt cuộc không cần húp cháo.

Lão bà bà thấy một màn như vậy, vẻ mặt hiền lành cũng là nở nụ cười thỏa mãn.

- Lão nãi nãi, ta hỏi một chút, phụ cận có thể có bộ lạc của nhân loại không?

Sau khi Lâm Minh ăn vài miếng cơm, đột nhiên hỏi.

- Có... Đại nhân là muốn?

Lâm Minh để bát đũa xuống, nói:

- Nếu như các ngươi đi tới bộ lạc nhân loại thì hẳn là có thân phận bình dân a?

- Đi bộ lạc nhân loại?

Lão bà bà nhất thời đoán được ý nghĩ của Lâm Minh, sắc mặt có chút trắng bệch:

- Đại nhân, không nên nói lung tung, chúng ta một mình rời khỏi bộ lạc Mặc Thương, chính là trốn tránh tội, những thứ ma đầu này không biết có cái bí pháp gì, phàm là trốn chạy, bọn họ cũng có thể bắt trở lại, rồi sau đó rút gân lột da, làm thành áo cỏ da người, bán trên thị trường, cho người khác nhìn.

Cái gọi là áo cỏ da người, chính là đem lột ra phơi, bên trong nhồi rơm rạ, vá kín lại, gọi là áo cỏ da người.

Nghe được bốn chữ áo cỏ da người, ánh mắt Lâm Minh trở nên lạnh lẽo, nói:

- Ta không phải là muốn chạy trốn, mà là muốn quấy nhiễu bộ lạc Mặc Thương tới long trời lở đất, loại địa phương này, đã sớm nên hủy diệt!

- A!

Chiếc đũa trong tay lão bà bà rơi trên mặt đất, nàng trợn to một đôi mắt vẩn đục, một lúc lâu cũng không có kịp phản ứng Lâm Minh đang nói cái gì.

Mà ở bên cạnh nàng, Tiểu Thanh Hà cũng là che cái miệng nhỏ nhắn, nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng là biết lời nói Lâm Minh mới vừa nói có ý vị như thế nào.

- Lâm Minh ca ca, ngươi đánh không lại bọn hắn, bọn họ thật lợi hại.

Tiểu Thanh Hà có chút nôn nóng, nàng cho rằng, Lâm Minh chính là lớn hơn mình năm, sáu tuổi mà thôi, mà những Cự Ma kia có đại lượng cao thủ, có quân đội, không nói cái khác, chính là chủ nhân Ma Đạt của các nàng, liền có thể một quyền san bằng một tòa núi nhỏ, Tiểu Thanh Hà cho rằng đây quả thực là lực lượng của thần.

Lâm Minh thương tiếc sờ sờ đầu nhỏ của Thanh Hà, nói:

- Thanh Hà đừng lo lắng, ta nắm chắc.

- Không được, không được, Lâm Minh ca ca, ngươi sẽ chết, thật đó.

Thanh Hà gấp đến độ muốn khóc, những ngày này, nàng đã bất tri bất giác lệ thuộc vào Lâm Minh, Lâm Minh tựa như ca ca của nàng, nàng sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn đi chịu chết.

Lâm Minh không biết nói như thế nào, ngay vào lúc này, phía ngoài lều vang lên một thanh âm thô bạo mà không bình tĩnh.

- 9566, lập tức lăn ra đây, tập hợp, tất cả nô lệ, cũng đi cổ quáng đào Huyết Sát tinh!

Quáng mạch Huyết Sát tinh của bộ lạc Mặc Thương ở chỗ sâu ngàn trượng dưới đất, trong hầm cổ quáng nguy hiểm trùng điệp, khai thác Huyết Sát tinh, nhất định phải võ giả mới được, đây cũng là công việc chủ yếu của võ giả nô lệ trong bộ lạc.

Lâm Minh bị bắt tới, chính là phải làm công việc trong hầm cổ quáng, chẳng qua là một nhóm thợ đào mỏ còn không có đi ra ngoài, Lâm Minh liền một mực nghỉ ngơi trong bộ lạc, hiện tại rốt cuộc đến phiên hắn đi ra ngoài đào quáng.

Nghe được tiếng gào của Cự Ma phía ngoài, khóe miệng Lâm Minh nổi lên nụ cười lạnh, nói:

- Tới đây.

Chương 518: Tạo phản!

Ở ngoài lều, hai Cự Ma cầm lấy một cái xiềng xích, đang đợi không nhịn được, thấy dáng điệu Lâm Minh từ tốn, một Cự Ma nhất thời nổi giận không nói rõ được lý do.

- Con mẹ nó, ngươi nhanh lên một chút cho lão tử!

Ở phía sau hai Cự Ma, còn có mấy võ giả nhân loại, tu vi bất đồng từ Ngưng Mạch kỳ đến Hậu Thiên kỳ, tuy nhiên đều bị bế chân nguyên không ngoại lệ, kinh mạch trong cơ thể hỗn loạn, bộ dạng căn cơ không yên.

Trên người bọn họ toàn bộ đeo xiềng xích, trong tình hình chung, bởi vì có ấn ký truy tung, Cự Ma tộc cũng sẽ không cho nô lệ đeo xiềng xích, như vậy sẽ hạn chế năng lực lao động của nô lệ, nhưng là nếu như đi cổ quáng Huyết Sát tinh, thường thường sẽ triệu tập hơn mấy trăm ngàn nô lệ võ giả trong cùng một lúc, lúc này, nếu như nô lệ thống nhất bạo động, sẽ vô cùng phiền toái, cho nên mới phải dùng xích phong nguyên khóa tất cả võ giả lại.

Lâm Minh đi ra ngoài, mấy người này nhìn cũng chưa từng nhìn liếc mắt một cái, hai mắt vô thần, buồn bã ỉu xìu, tựa hồ đã tuyệt vọng đối với nhân sinh.

Lâm Minh thấy trạng thái tinh thần của bọn họ, trong lòng khẽ lắc đầu, võ giả nếu như mất đi lòng chống lại, như vậy cả đời cũng sẽ khó khăn tiến vào nửa bước nữa, tuy nhiên lấy điều kiện của những người này, muốn phản kháng bộ lạc Cự Ma, quả thật cũng không thể nào nói đến.

Rầm!

Một Cự Ma vừa tung xích phong nguyên trong tay, vòng xiềng xích đang trùng nhất thời kéo căng, phát ra một tiếng giòn vang của kim loại nảy ra, Cự Ma kia lạnh giọng nói:

- Đưa mu bàn tay ra.

Lâm Minh nhìn thoáng qua cái xiềng xích kia, phía trên xiềng xích khắc dấu các loại ký hiệu của Cự Ma tộc, loại xích phong nguyên này, nhiều lắm cũng là khóa võ giả Tiên Thiên kỳ trở xuống lại mà thôi.

- Nhanh lên một chút.

Thấy Lâm Minh thờ ơ, Cự Ma phẫn nộ quát:

- Con mẹ nó lỗ tai ngươi điếc sao?

- Muốn chết?

Cự Ma kia không nói lời gì, lấy xiềng xích làm vũ khí, đánh tới Lâm Minh!

Lực tay của chiến sĩ Cự Ma lớn vô cùng, vừa kéo một cái, võ giả bình thường trực tiếp sẽ bị đứt gân gãy xương.

Mắt thấy xiềng xích đánh tới, Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, duỗi tay ra, một tiếng “ca” giòn vang lên, xích phong nguyên bị Lâm Minh vững vàng trong tay.

- Ngươi!

Hai Cự Ma thấy một màn như vậy đầu tiên là ngẩn ra, chợt nổi giận, hai người bọn họ cũng là Ma Tướng nhất tinh, tuy nói chẳng qua là tương đương với võ giả Hậu Thiên kỳ, nhưng là bởi vì ưu thế thân thể Cự Ma, bọn họ căn bản cũng không có đặt võ giả Hậu Thiên nhân loại vào trong mắt.

Nhân loại này đột nhiên dám công khai phản kháng bọn họ, để cho bọn họ làm sao có thể nhẫn.

Cự Ma cầm xiềng xích trong tay chợt lôi kéo xiềng xích, liền muốn túm Lâm Minh tới đây, song hắn vạn lần không ngờ, lôi kéo này chẳng những không có kéo Lâm Minh qua, chính mình ngược lại lảo đảo một cái, hai chân Lâm Minh giống như là đúc bằng sắt đính tại trên mặt đất, căn bản vẫn không nhúc nhích.

- Khốn kiếp...

Cự Ma kia còn không có kịp phản ứng, một Cự Ma khác tựu rút rìu sau lưng ra, rìu lớn bằng cánh tay, phách trảm một rìu về Lâm Minh.

- Đi tìm chết đi.

Đối mặt với lưỡi rìu to dày đặc hàn quang, Lâm Minh mặt không chút thay đổi, đá ra một cước, đá vào cổ tay của Cự Ma kia, chỉ nghe răng rắc một tiếng giòn vang, rìu bị đá bay, Cự Ma kia che cổ tay của mình, hét thảm lên, cổ tay của hắn vặn vẹo với góc độ quỷ dị, mà ở mặt bên cổ tay, một cái xương gãy trắng hếu nhuốm máu đâm ra khỏi da.

- A a a... Tạo phản!

Cự Ma kia hô to, song thanh âm của hắn im bặt ở chỗ này, một cái tay của Lâm Minh bấm ở phía trên cổ của hắn, chỉ nghe ca một tiếng giòn vang, đầu Cự Ma kia mềm nhũn ngã xuống đất, cổ họng bị Lâm Minh nắm gãy.

Cự Ma kia miệng phun máu tươi, con ngươi lồi ra, trong nháy mắt bị mất mạng.

- Ngươi... Ngươi...

Một Cự Ma khác không thể tin nhìn đồng bạn đã chết trong tay Lâm Minh, trong đầu trống rỗng, điều này sao có thể, hắn không phải là võ giả Hậu Thiên kỳ à... Ở trong tài liệu, Lâm Minh chẳng qua là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ, mà lúc này, hắn đã không có cơ hội dò xét, một đạo tử quang không thể nhận ra bắn vào mi tâm của Cự Ma này, thân thể hắn chấn động, tinh thần chi hải tinh thần chi hải nổ tung, hai mắt hắn trắng bệch, thân thể nhu nhược té xuống đất.

Ở phía sau hai Cự Ma, những võ giả bị xích phong nguyên khóa lại kia cũng sợ ngây người, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, Lâm Minh đột nhiên xuất thủ đánh chết hai Ma Tướng, điên rồi, hắn muốn tạo phản!

Lúc này, đã không có chú ý tu vi Lâm Minh, trong đầu bọn họ chỉ quanh quẩn một cái ý niệm, xong, một khi chuyện này đàn áp xuống, mấy người bọn hắn cũng sẽ bị cho rằng là đồng đảng mưu phản, bị tru diệt!

- Lâm Minh ca ca!

Ở phía sau Lâm Minh, Tiểu Thanh Hà bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt to tràn đầy vẻ hoảng sợ, mà lão bà bà kia cũng là thân thể khe khẽ phát run, những năm này, nàng gặp qua quá nhiều võ giả chạy trốn, tạo phản, song đều không ngoại lệ, cũng bị rút gân lột da, chế áo cỏ da người.

Lâm Minh tuổi còn trẻ, làm sao có thể phản kháng được quái vật lớn như bộ lạc Mặc Thương, nhiều Mặc Thương trưởng lão như vậy, cao thủ nhiều như mây, há lại để một đứa bé có thể chống lại?

Thậm chí mười năm trước, có một trận nô lệ võ giả bạo động cực lớn, liên quan đến bảy, tám trăm võ giả, nhưng là đều thất bại! Người tham dự toàn bộ chết thảm, bao gồm nô bộc cũng bị liên lụy lột da.

Lão bà bà đã sáu mươi tuổi, nàng không sợ bị tội liên đới tru diệt, nhưng là nàng không muốn tôn nữ Thanh Hà của mình, tuổi còn trẻ tựu chết thảm như vậy.

- Hài tử, ngươi... Ngươi...

Trong ánh mắt vẩn đục của lão bà bà tràn đầy nước mắt, nàng cũng bất chấp gọi Lâm Minh là đại nhân.

- Hài tử, ngươi quá lỗ mãng, ngươi mau chạy đi! Van cầu ngươi mang theo đứa nhỏ Thanh Hà này.

Lâm Minh xoay người lại liếc mắt nhìn lão bà bà một cái, tiện tay bắn ra hai đạo tia chớp tử sắc, rơi vào trên người lão bà bà cùng Thanh Hà, hai đạo tia chớp này là Huyễn Diệt Mộng Quang ngưng tụ thành, có thể bảo vệ hai bà cháu nô bộc các nàng, đồng thời cũng lưu lại một đạo ấn ký truy tung cho mình, có thể tìm được hai bà cháu này trong loạn lạc.

Đôi môi Lâm Minh khẽ nhúc nhích, chân nguyên truyền âm nói:

- Ta để lại hai túi huyết thạch ở trong phòng, các ngươi cầm lên, tìm một chỗ an toàn đi núp, chờ tin tức của ta!

Lâm Minh căn bản là không giải thích, cũng giải thích không rõ, hắn nhìn mấy võ giả bị xích phong nguyên công, trong đó đại đa số cũng là mặt lộ hoảng sợ bàng hoàng, chỉ có hai người nhìn mình, mặt lộ vẻ kích động cùng mong đợi.

Trong lòng Lâm Minh vừa động, hỏi:

- Hai người các ngươi tên gọi là gì?

- Ta gọi Hoắc Nguyên, hắn là đệ đệ ta Hoắc Chân, chúng ta là nhân viên trinh sát của bộ lạc Thiên Kình, bị bắt làm tù binh thành nô lệ, vốn tưởng rằng đã vô vọng chạy trốn, không nghĩ tới đụng phải tráng sĩ, khẩn cầu tráng sĩ chặt đứt xích phong nguyên cho chúng ta, ba người chúng ta chạy ra khỏi bộ lạc Mặc Thương, chỉ cần có thể cho ta về bộ lạc Thiên Kình, huynh đệ hai ta sẽ đáp ân cứu mệnh của tráng sĩ!

Bộ lạc Thiên Kình theo lời hai người là một cái bộ lạc nhân loại phụ cận bộ lạc Mặc Thương, kích thước không sai biệt lắm cùng bộ lạc Mặc Thương, những năm này, giữa hai bộ lạc thường xuyên chinh chiến, tuy nhiên bởi vì ở phía trên Ma Vân thảo nguyên, nhân loại suy nhược lâu ngày, bộ lạc Thiên Kình khó tránh khỏi lo ngại, cho nên thường xuyên thua thiệt.

Nghe hai huynh đệ nói muốn chạy trốn về bộ lạc Thiên Kình, lại có mấy võ giả đốt lên hy vọng chạy trốn, có thể trốn thì người nào nguyện ý làm nô lệ, chỉ là ấn ký truy tung trên người bọn hắn để cho bọn họ không hưng nổi dũng khí trốn chạy, mà lúc này, mới có người chú ý tới tu vi của Lâm Minh, rõ ràng là Tiên Thiên võ giả, nói như vậy không chừng thật sự có một phần hy vọng mong manh trốn chạy.

Nhất thời có mấy người võ giả ánh mắt khôi phục một chút thần thái, rối rít tiến lên mấy bước, nói:

- Van xin các ngươi mang ta theo, địa phương quỷ quái này, chúng ta chịu đủ rồi!

- Trốn?

Lâm Minh liếc mắt nhìn những võ giả này một cái, bình tĩnh nói:

- Ta là muốn tiến vào, mà không phải chạy trốn, các ngươi có lá gan liền đi theo ta, ta mang bọn ngươi giết vào tổng bộ Mả Thương, không có can đảm liền lưu lại, giúp ta chiếu cố tốt hai bà cháu các nàng.

Lâm Minh vừa nói vừa chỉ tay về Tiểu Thanh Hà cùng nãi nãi nàng, song lời này rơi vào trong tai những võ giả khác, không khác gì tiếng sét giữa trời quang.

Trong lúc nhất thời bọn họ toàn bộ ngây ngẩn cả người, không có ai dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Cái gì?

Thiếu niên này là muốn một người giết vào bộ lạc Mặc Thương? Hắn điên rồi!

Lâm Minh không chút hoang mang rút ra một thanh đao bảo khí địa giai hạ phẩm từ trong Tu Di giới, ánh đao chợt lóe, trực tiếp chém đứt xích phong nguyên trên tay những người này, dễ dàng tựa như chặt đứt cành khô.

Phải biết rằng, xích phong nguyên trải qua công nghệ chế tạo đặc thù, vừa khắc dấu ký hiệu đặc thù của Cự Ma tộc, cực kỳ cứng rắn, võ giả Tiên Thiên bình thường cũng rất khó chặt đứt trong thời gian ngắn, nhưng là ở trên tay Lâm Minh, quả thực như đồng nát sắt vụn.

Sau khi chặt đứt xiềng xích, Lâm Minh tùy ý ném cái thanh bảo đao địa giai hạ phẩm này cho Hoắc Nguyên, lại rút ra Tử Huyễn thương từ trong Tu Di giới.

Lâm Minh đã thật lâu không có sử dụng Tử Huyễn thương, ở chiến trường Nam Hải, vì che giấu thân phận mà dùng Đại Hoang huyết kích, ở Ma Thần đế cung, bởi vì pháp tắc áp chế, Lôi Hỏa không dùng, cũng phải sử dụng Đại Hoang huyết kích.

Mà trên thực tế, chỉ có cầm Tử Huyễn thương trong tay, phát huy Lôi Hỏa lực đến mức tận cùng, Lâm Minh mới có thể phát huy ra lực chiến đấu mạnh nhất.

- Tráng sĩ, ngươi...

Hoắc Nguyên ngơ ngác nhận lấy cái thanh đao bảo khí địa giai hạ phẩm này, có chút trợn tròn mắt, đao bảo khí địa giai, cho dù là rất nhiều võ giả Tiên Thiên sơ kỳ cũng không có tư cách trang bị, chẳng lẽ cứ đưa cho hắn như vậy?

- Giúp ta chiếu cố tốt bà cháu các nàng.

Lâm Minh quẳng xuống những lời này, triển khai thân pháp bay ra, sau khi đạt tới Tiên Thiên kỳ, Lâm Minh chẳng bao giờ chạy vội hết tốc lực, lúc này triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, phối hợp Phong chi ý cảnh, bản thân là võ giả Tiên Thiên thì có năng lực phi hành, tốc độ Lâm Minh trong nháy mắt nhảy lên tới cực hạn.

Trong nháy mắt Lâm Minh đi, những võ giả khác vẫn còn dại ra, phương hướng Lâm Minh đi tới rõ ràng là tổng bộ của bộ lạc Mặc Thương!

Hắn đi thật rồi!

Lấy lực của một người, muốn chống lại bộ lạc Mặc Thương?

Tu vi của Lâm Minh, cũng chỉ là Tiên Thiên kỳ, mà tuổi thoạt nhìn cũng chỉ là chừng hai mươi tuổi, so với bọn hắn cũng trẻ tuổi hơn.

Mà ở bên trong bộ lạc Mặc Thương, chỉ là Ma Tướng lục tinh thì có hơn bốn năm người, Ma Tướng ngũ tinh lại có hơn mười người, những người này liên hợp thực lực lại, là một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố!

Hoắc Nguyên thấy Lâm Minh xông thẳng về tổng bộ của bộ lạc Mặc Thương, sợ hãi cùng hưng phấn trong ánh mắt luân phiên hiện lên, cuối cùng, hắn ném cho đệ đệ bảo khí địa giai cầm trong tay, nói:

- Ngươi chiếu cố tốt bà cháu các nàng, ta muốn đi theo vị anh hùng đó.

Chương 519: Máu tươi nở rộ!

Chỗ lều Lâm Minh ở, ở một cái góc cực kỳ tầm thường của bộ lạc Mặc Thương, thế cho nên chuyện tình hai Cự Ma bị giết, trước tiên không có bị phát hiện, mà tốc độ của Lâm Minh cực nhanh, hắn chỉ dùng mười mấy tức thời gian, liền vọt tới chỗ ghi danh của nô tịch.

Chính là ở chỗ này, Tu Di giới của Lâm Minh bị Cự Ma vết sẹo đao lấy đi, lấy tính cách của Lâm Minh, bị làm nhục không thể nào nén giận, huống chi Tu Di giới bị Cự Ma vết sẹo đao lấy đi còn là do Mục Thiên Vũ tặng cho.

Ở chỗ ghi danh của nô tịch, Cự Ma vết sẹo đao lại hồn nhiên không biết hết thảy, hắn đang nghiêng dựa vào trên ghế ngồi, dùng ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá một nữ võ giả nô lệ trước người.

Nữ võ giả nô lệ này cũng chính là bộ dạng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, lớn lên mặt mũi mỹ lệ, lúc này, đối mặt với Cự Ma vết sẹo đao dữ tợn, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, nàng chỉ có tu vi Ngưng Mạch hậu kỳ, thực lực so với Cự Ma vết sẹo đao này thật sự xê xích quá xa.

- Ngươi... Ngươi không nên quá mức!

Nữ võ giả tức giận nói.

- Hừ! Ngươi tốt nhất thức thời một chút, ta không sợ nói cho ngươi biết, công việc tương lai của ngươi cùng đệ đệ ngươi chính là đi cổ quáng Huyết Sát tinh, cổ quáng nguy hiểm trùng điệp, nhất là có nhiều chỗ sau khi đi vào nói cửu tử nhất sinh cũng không xê xích gì nhiều, công việc của các ngươi cũng là do ta an bài, nếu như ngươi không muốn ngươi cùng đệ đệ ngươi bị phái đi những tử địa kia thì tốt nhất nghe lời, biết điều một chút.

Trên mặt nữ võ giả hiện lên một tia khuất nhục, cuối cùng cắn răng cởi Tu Di giới ra, ném cho Cự Ma vết sẹo đao.

- Này còn không sai biệt lắm.

Cự Ma vết sẹo đao liếm liếm đôi môi, trên thực tế hắn không thể trông cậy cái gì vào miếng Tu Di giới của võ giả Ngưng Mạch kỳ, chẳng qua là có cảm giác thích loại đùa bỡn này.

Cầm lấy Tu Di giới ở trong tay thưởng thức, tinh thần lực đảo qua, quả nhiên đủ nghèo, đồ vật bên trong thật sự là không vào ánh mắt của Cự Ma vết sẹo đao.

- Ngươi chỉ có chút đồ này, thật không có ý tứ!

Mặt của nữ võ giả trở nên xanh mét, cắn chặt đôi môi, cố nén phẫn nộ trong lòng:

- Ngươi nếu không thích, vậy thì trả lại cho ta!

- Ha ha, cái này cũng không phải sai a...

Cự Ma vết sẹo đao ngâm cười, ngón tay chà chà phía trên Tu Di giới, cũng là rút ra một cái yếm màu hồng nữ tính, cầm trong tay hít một hơi.

- Thứ tốt a.

- Ngươi! Lưu manh!

Nữ võ giả cũng nhịn không được lửa giận trong lòng nữa, “xịch” một tiếng, rút ra một thanh trường kiếm nhân giai hạ phẩm, đâm một kiếm tới Cự Ma vết sẹo đao.

Sắc mặt của Cự Ma vết sẹo đao trở nên lạnh lẽo.

- Nói ta không biết xấu hổ, ngươi cho rằng ngươi là ai?

Hắn vung tay chộp một cái, trực tiếp bắt trường kiếm của người nữ võ giả kia trong tay, dùng sức nắm chặt, chỉ nghe thanh âm ca ca, kiếm bảo khí nhân giai hạ phẩm trực tiếp bị Cự Ma vết sẹo đao nắm thành sắt vụn, tiếp theo hắn nhe răng cười một tiếng, một phát bắt được cổ áo của nữ võ giả, ném nàng ta xuống đất.

- Hừ, vật của ngươi đại gia ta chướng mắt, bất quá đối với ngươi đại gia ta còn có chút hứng thú, nếu là ngươi thông minh chút ít, theo ta mấy buổi tối, nói không chừng đại gia ta cao hứng, cho ngươi cùng đệ đệ ngươi một cái chuyện tốt. Hắc hắc!

Cự Ma vết sẹo đao tham lam đánh giá vóc người mỹ lệ của người nữ võ giả kia, bộ tộc Cự Ma tu luyện nhiều ma công, thích giết chóc, dục vọng của bọn họ đối với mỹ nữ nhân loại, thậm chí vượt qua dục vọng đối với nữ Cự Ma bản tộc, rất nhiều Cự Ma có huyết thống nhân loại chính là sinh ra từ đây.

Nữ võ giả oán độc nhìn Cự Ma vết sẹo đao, hộc ra một búng bọt máu.

Phi!

- Kháo, đồ đê tiện không biết phân biệt, lão tử... Ừm?

Cự Ma vết sẹo đao đang muốn trực tiếp hành hung, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, ngẩng đầu, lại thấy ở ngoài năm trượng, một thanh niên sắc mặt lạnh lùng đang nhìn hắn.

- Ngươi?

Cự Ma vết sẹo đao ấn tượng rất sâu đối với Lâm Minh, bị Lâm Minh quấy rầy chuyện tốt, tâm tình của hắn khó chịu cực độ.

- Con mẹ nó, ngươi không có việc gì tới nơi này tìm đánh sao? Cút cho ta!

- Ta là tới cầm lại Tu Di giới của ta, Tu Di giới địa giai hạ phẩm.

Lâm Minh chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao, đâm thẳng vào Cự Ma vết sẹo đao.

Cự Ma vết sẹo đao mặt liền biến sắc, tiểu tử này! Hắn biết rõ cấp bậc của Tu Di giới, lại giả bộ hồ đồ cùng chính mình! Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ dự cảm bất an, trong nháy mắt nghĩ tới diệt khẩu, Cự Ma vết sẹo đao âm u nói:

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta xem ngươi là muốn chết!

- Kháo, ta lột da của ngươi!

Cự Ma vết sẹo đao rút ra một cái rìu lớn cán dài từ trong Tu Di giới, một cước đạp vỡ mặt đất, xông thẳng về Lâm Minh!

Đối mặt với Cự Ma vết sẹo đao hùng hổ, Lâm Minh chỉ là ném ra một quyền, Phấn Thân Toái Cốt quyền.

Lấy nhục quyền đối với cái rìu lớn bảo khí địa giai hạ phẩm!

Thấy một màn như vậy, trên mặt Cự Ma vết sẹo đao nổi lên một tia cười ác độc, mà thiếu nữ té trên mặt đất kia lại che cái miệng nhỏ nhắn, phát ra kinh hô! Nàng cơ hồ đã tiên đoán được kết quả quả đấm của Lâm Minh bị nện tới huyết nhục phân liệt.

Ầm!

Lâm Minh mạnh mẽ nện một quyền ở phía trên rìu, rìu khổng lồ kia, chỉ là lưỡi rìu đã rộng ba thước, nặng mấy ngàn cân, song sau khi bị một quyền của Lâm Minh đánh lên, một màn bất khả tư nghị xảy ra, chỉ nghe một tiếng ầm vang, cái rìu lớn cán dài trực tiếp bạo liệt, hóa thành vô số mảnh nhỏ sắt cứng bay vụt ra bốn phía!

Mà một quyền của Lâm Minh, sau khi đập vỡ cái rìu lớn, thế đi không giảm, mạnh mẽ đập vào bộ ngực Cự Ma vết sẹo đao!

Oành!

Da thịt vỡ nát, xương sườn gãy, một quyền của Lâm Minh, đánh xuyên qua cơ nhục bộ ngực của Cự Ma vết sẹo đao, xỏ xuyên qua lồng ngực, đâm vào phổi của Cự Ma vết sẹo đao!

- Ngươi... Ngươi...

Khuôn mặt màu xanh lá của Cự Ma vết sẹo đao hoàn toàn bóp méo, trong hai tay hắn, rìu bị nện vỡ tan lại giữ tại trên tay. Hắn không thể nào tin nổi hết thảy phát sinh trước mắt, một quyền đánh vỡ bảo khí địa giai hạ phẩm. Đây là lực lượng của nhân loại sao?

Lạch cạch! Lạch cạch!

Máu tươi nhỏ dọc theo khuỷu tay của Lâm Minh, ở trong không gian yên tĩnh này phá lệ vang dội, khóe miệng co quắp Cự Ma vết sẹo đao khóe miệng co quắp, vẻ mặt nhăn nhó, bàn tay lớn của hắn nắm bả vai Lâm Minh, bàn tay run rẩy.

Vẻ mặt hắn nhìn về Lâm Minh, mang theo khiếp sợ và e ngại, lại giống như thấy ma quỷ.

- Không... Không...

Cự Ma vết sẹo đao đầy mặt cũng là vẻ hoảng sợ cùng cầu xin, hắn cảm giác được, tay của Lâm Minh xuyên qua phế tạng của hắn, cầm lấy trái tim đang nhảy lên của hắn!

- Không... Đừng có giết ta, ta sai lầm rồi... Van cầu ngươi... Tài phú của ta, cũng cho ngươi, ta đều dấu hết đi, giết ta, ngươi sẽ không có được...

Cự Ma vết sẹo đao xuất mồ hôi trán, thanh âm run rẩy, theo hắn nói chuyện, khóe miệng của hắn không ngừng toát ra máu tươi.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, vô tình nói:

- Vật của ngươi, ta chướng mắt.

Oành!

Ở bên trong bàn tay Lâm Minh, trái tim của Cự Ma vết sẹo đao trở thành thịt nhão.

- A...

Cự Ma vết sẹo đao hét thảm một tiếng, trong lồng ngực phun ra đại lượng máu tươi, toàn bộ phun ra trên người Lâm Minh, nhiễm đỏ cả thân thể Lâm Minh.

Hắn cứ mềm nhũn té xuống như vậy, Lâm Minh mặt không chút thay đổi thu bàn tay về, phía trên tay phải của hắn, dính đầy thịt vụn màu đỏ cùng huyết tương, màu đỏ tươi chói mắt.

Thấy một màn như vậy, người nữ võ giả kia đã hoàn toàn ngốc trệ, nàng cảm giác hết thảy vừa mới phát sinh quả thực giống như nằm mơ, tay không đánh nát bảo khí địa giai, một quyền giết chết Cự Ma vết sẹo đao! Nhưng khi nhìn thanh niên trước mắt, rõ ràng chỉ có bộ dạng chừng hai mươi tuổi, còn trẻ tuổi hơn so với nàng!

Hắn là ai vậy? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Lúc này, đã cũng không phải lúc để nữ võ giả ngẫm nghĩ, phía ngoài lều liên tiếp vang lên tiếng bước chân huyên náo, một đám Cự Ma cấp Ma Tướng, Ma Binh khác vọt đi vào.

- Ai gây chuyện ở chỗ này?

Vệ binh thủ lĩnh cầm đầu là Ma Tướng tứ tinh, sau khi hắn đi vào, liếc nhìn trái tim vỡ nát trên mặt đất với Cự Ma vết sẹo đao chết thảm, nhất thời khí huyết dâng trào, dám cả gan ám sát Cự Ma chấp sự ở chỗ này!

Nhìn lại Lâm Minh, thủ lĩnh vệ binh hai mắt trở nên đỏ tươi, cảm giác liên lạc với đan điền Lâm Minh, trong nháy mắt hắn dò tra ra tu vi của Lâm Minh, Tiên Thiên sơ kỳ, một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, có thể đánh chết Cự Ma vết sẹo đao trong nháy mắt để cho hắn hết sức kinh ngạc, bất quá hắn cũng không cho là đối phương có thể có một chút ít cơ hội sinh tồn dưới tình huống như vậy.

Chỉ là một mình hắn, là có thể dễ dàng đánh chết võ giả nhân loại Tiên Thiên trung kỳ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Minh giống như đang nhìn một người đã chết, tuy nhiên rơi vào trên tay hắn, muốn chết cũng không phải là dễ dàng như vậy.

- Bắt hắn, đánh gãy gân tay gân chân, đừng giết chết, hắn phải chịu lấy cực hình!

Bốn năm Cự Ma chiến tướng cấp nhất tinh hùng hổ lao đến Lâm Minh, đối mặt với vây công như vậy, Lâm Minh ngay cả vũ khí cũng không xuất ra, chẳng qua là chỉ một ngón tay vào thi thể Cự Ma vết sẹo đao.

Oành!

Thi thể kia nổ tung lên không có chút dấu hiệu nào, một đoàn huyết vụ bạo tán ra, hóa thành một đạo Huyết Ẩm chi ấn, chỉ nghe "hưu" một tiếng, Huyết Ẩm chi ấn kia liên tục đâm vào thân thể bốn năm Cự Ma, thân thể những Cự Ma kia dừng lại, tiếp theo phát toái tập thể!

Máu huyết phun ra, ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn mới trên không trung!

Trong nháy mắt, Huyết Ẩm chi ấn trong tay Lâm Minh có hơn năm đạo, năm đạo Huyết Ẩm chi ấn, giống như năm cánh hoa đẹp đẽ, nổi lơ lửng không tiếng động trong tay Lâm Minh, chậm rãi xoay tròn, ngay cả giết năm người, mà bản thân Lâm Minh lại không nhúc nhích một bước nào, phảng phất người tiến vào căn bản không phải hắn.

Một màn rung động như thế, thủ lĩnh vệ đội kia hoàn toàn sợ ngây người, mồ hôi lạnh dọc theo phần gáy thủ lĩnh vệ đội chảy xuống, hắn nắm chặt lấy chuôi đao trong tay, tuy nhiên là một cử động cũng không dám, hắn cảm giác mình đối mặt không phải là một thanh niên, mà là một Tử Thần, sợ hãi tràn ngập trái tim thủ lĩnh vệ đội ở một sát na.

- Ngươi... Ngươi...

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, năm ngón tay phải đột nhiên mở ra.

Phốc phốc phốc!

Huyết Ẩm chi ấn bay vụt ra bốn phía, nổi lên một cơn gió lốc huyết sắc!

- A a a a...

Theo tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, cả đại sảnh máu tươi bay vụt, huyết vũ trải dài, giống như đổ một chậu vào trong lều, chẳng qua là trong một nháy mắt, lều cao vài chục trượng cũng bị gió lốc huyết sắc xé mở.

Hơn mười người vệ binh chết ngay lập tức tại chỗ, thi thể bay rớt ra ngoài, chỉ để lại thủ lĩnh vệ đội cấp Ma Tướng tứ tinh, cầm bảo kiếm trong tay, nửa quỳ trên mặt đất, thân thể của hắn bị mười mấy lỗ máu đâm xuyên qua, nhìn Lâm Minh, hai mắt tràn đầy vẻ không thể tin cùng sơ hãi.

- Ngươi...

Oành!

Thân thể của hắn vỡ nát, một đạo Huyết Ẩm chi ấn mới, từ bên trong vũng máu chậm rãi dâng lên.

Chương 520: Bước đầu vào Sát đạo

- Thì ra là thế... Trong Đại Hoang kích quyết, Huyết Ẩm chi ấn do máu tươi của Cự Ma luyện thành thì có uy lực càng cường đại hơn, chỉ là Ma Tướng tứ tinh, tính cấp bậc thì cũng chỉ tương đương với võ giả nhân loại Tiên Thiên trung kỳ, hậu kỳ, nhưng dùng tinh huyết của hắn để ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, lại không kém Huyết Ẩm chi ấn do võ giả Toàn Đan nhân loại ngưng tụ là bao...

Lâm Minh nhìn Huyết Ẩm chi ấn trong tay do tinh huyết của thủ lĩnh vệ đội ngưng kết thành, thì thào tự nói, nhưng nghĩ lại thì đây cũng là chuyện bình thường, Cự Ma tộc so với nhân loại thì có tố chất thân thể vượt quá xa, khí huyết lực trong cơ thể cũng muốn cường đại hơn nhân loại rất nhiều, dùng tinh huyết của họ để ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, uy lực tất nhiên sẽ càng mạnh hơn một ít.

- Đại Hoang kích quyết của Ma Đế cuối cùng lại dùng máu tươi của tộc nhân mình ngưng kết ra... Thật sự là một cái chủng tộc háo sát thành tính a!

Lâm Minh cũng không có quá nhiều ác cảm với Cự Ma tộc, mâu thuẫn giữa Cự Ma tộc và nhân loại cũng chỉ lào chủng tộc và trận doanh khác nhau mà thôi.

Bàn tay khẽ vung lên, từng luồng Huyết Ẩm chi ấn bay ra khỏi các thi thể la liệt trên mặt đất, giống như những cánh hoa màu đỏ bay trong gió xuân.

Lúc này, Hoắc Nguyên tốc độ chậm chạp mới vừa đuổi tới chỗ đăng ký nô tịch, thì chỉ nhìn thấy các lều trại đã hoàn toàn bị phá hủy, cùng với một đám thi thể không trọn vẹn trên mặt đất.

Mà đứng giữa một đống thi thể này, Lâm Minh toàn thân dính máu, bình tĩnh đứng tại chỗ, bên cạnh có hơn mười luồng ấn ký màu máu đang bay lượn, trông giống như Tu La ác ma vậy.

Hoắc Nguyên hoàn toàn ngây người, hắn chỉ đến chậm vài bước thôi, nhưng nơi này lại đã bị san phẳng rồi.

- Trời ạ, có người tạo phản! Nhân Sự đường ở chỗ đăng ký nô tịch đã bị phá hủy rồi!

- Nhiều thủ vệ như vậy bị giết a!

- Thanh niên kia là ai vậy?

Bên ngoài chỗ đăng ký, rất nhiều người đều thấy cảnh Lâm Minh giết người, cảnh tượng này thật sự quá mức rung động, một đống thi thể đầy máu trên mặt đất, chỉ có mình hắn là còn đứng, toàn thân dính đầy máu, như một sát thần.

- Hắn là võ giả Tiên Thiên a, Tiên Thiên sơ kỳ...

- Khẳng định là đã xảy ra tranh chấp với đám người ở chỗ đăng ký, mới khiến cho hắn giận dữ giết người, tại sao hắn còn không chạy đi, ở chỗ này chờ chết à!

Đám võ giả và bình dân gần đó nhao nhao bàn luận, có vài người nhát gan, sợ bị liên lụy, thì đã sớm bỏ chạy, có rất nhiều người thì lại thở dài tiếc cho Lâm Minh, một thiên tài như vậy, bị bắt vào bộ lạc Mặc Thương làm nô lệ, thật sự quá đáng tiếc.

- Có tướng quân đến!

Mọi người đang bàn luận, bỗng từ một góc của tòa thành có một đội Cự Ma kị sĩ chạy tới, bọn họ ngồi trên những con đại lang màu đen dài hơn hai trượng, sát khí tràn ngập, giống như một cơn cuồng phong thổi qua, đây chính là trưởng lão hộ vệ đoàn, cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của bộ lạc Mặc Thương.

Đội kị sĩ này đều có tu vi cấp Ma Tướng, mà tướng quân cầm đầu, thân mặc bộ trọng giáp màu đen, cầm trong tay một thanh chiến mâu thô to, lang kị của hắn cũng các khác các lang kị lớn rất lớn, bộ lông dài uy phong lẫm lẫm, tứ chi cường trángtuấn mã.

Toàn bộ khuôn mặt của hắc giáp tướng quân này được che phủ bởi mặt nạ bảo hộ, sát khí toàn thân tràn ra bốn phía.

- Thì ra là ngươi!

Hắc giáp tướng quân cười lạnh một tiếng, chậm rãi tháo mặt nạ bảo hộ xuống, Cự Ma tướng quân này chính là Ma Đạt!

Phạm vi nơi này vốn do Ma Đạt quản lý, các nô lệ tại đây cũng đều là thuộc hạ của Ma Đạt, cho nên xảy ra chuyện này, tất nhiên Ma Đạt sẽ chạy tới đầu tiên.

- Là Ma Đạt tướng quân!

- Ma Đạt tướng quân Ma Tướng ngũ tinh, lần này thì xong rồi, tiểu tử kia không trốn được rồi!

- Cho dù Ma Đạt tướng quân không đến, hắn cũng không trốn thoát được, trên người hắn còn có truy tung ấn ký nữa.

Trong thành này, Ma Đạt đã tạo ra được ảnh hưởng quá lớn, tuy rằng hắn chỉ có tu vi tương đương với võ giả nhân loại Tiên Thiên trung kỳ, hậu kỳ, nhưng do Cự Ma có thiên phú cường đại, ngay cả võ giả nhân loại Tiên Thiên Chí Cực cũng không phải là đối thủ của Ma Đạt.

Một năm trước, từng có võ giả nhân loại Tiên Thiên hậu kỳ muốn phản kháng Ma Đạt, kết quả là bị Ma Đạt chém ngang một thương đứt đôi người mà chết thảm.

- Thật không nghĩ tới, ta lại nhìn nhầm rồi, ngươi là một võ giả Tiên Thiên kỳ.

Ma Đạt nhảy xuống lang kị, tiện tay ném chiếc mặt nạ bảo hộ màu đen cho thủ hạ, lộ ra cặp mắt màu hổ phách của hắn, nói:

- Trẻ tuổi như vậy đã là Tiên Thiên sơ kỳ, thật là một thiên tài a! Dám cả gan một mình mưu phản, rất có dũng khí, tuy nhiên... Cũng rất ngu xuẩn!

Ma Đạt nhìn Lâm Minh, cười một cách ác độc, hắn không có cái gọi là “ái tài” gì cả, không phải là tộc của ta thì tất có lòng dạ khác thường, Lâm Minh là nhân loại, là tử địch với Cự Ma, nhân loại thiên tài chỉ có thể bị gạt bỏ, nếu để bồi dưỡng lên thì tất nhiên sẽ là một tai họa.

Lâm Minh bình tĩnh nhìn Ma Đạt, mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn đang chậm rãi lưu chuyển xung quanh, Ma Tướng ngũ tinh, không biết Huyết Ẩm chi ấn của hắn sẽ như thế nào đây? Lâm Minh phát hiện ra, Cự Ma thế giới này dường như chính là một vùng giết chóc để tu luyện Đại Hoang kích quyết!

- Tuy rằng chúng ta là địch nhân, nhưng ta rất thưởng thức ngươi, ta cho ngươi một cơ hội chiến đua công bằng, nếu ngươi có thể chống đỡ được quá hai mươi giây thời gian, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống! Nếu không thì dựa theo Cự Ma tộc quy, kẻ mưu phản sẽ bị rút gân lột da!

Ma Đạt vừa nói, khí thế toàn thân bùng nổ, các võ giả gần đó bị luồng khí thế này bức bách, liên tục lui về phía sau.

Kỳ thật bọn họ cũng biết rất rõ ràng, Ma Đạt nói như vậy cũng chỉ là để thể hiện quyền uy tối cao của hắn mà thôi, hắn có thể nói là vô địch trong số các nhân loại võ giả Tiên Thiên, mặc dù nhân loại Tiên Thiên Chí Cực thì cũng khó mà chống lại được công kích của Ma Đạt, huống chi thanh niên kia chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, cho dù hắn mạnh hơn võ giả cùng cấp rất nhiều, thì e rằng vẫn không có ý nghĩa gì, mười giây cũng đã đủ để Ma Đạt thi triển ra toàn bộ thực lực rồi, thanh niên kia chắc chắn sẽ phải chết.

Một vài võ giả nhân loại không kìm nổi âm thầm cảm thán, đáng tiếc cho một nhân loại thiên tài có tiền đồ tốt như vậy, nếu ở trong bộ lạc nhân loại, tương lai rất có thể trở thành Toàn Đan, đó chính là cường giả có thể khai sáng cả bộ lạc.

Thanh trường mâu dài một trượng ba thước quét ngang ra ngoài, đầu mâu hình rắn sáng như tuyết, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, Ma Đạt mặc trọng giáp, đứng giữa chiến trường, giống như một cây cột sắt màu đen, ngay cả ánh mặt trời cũng đều bị hắn che lại!

Khí thế cỡ này, cộng thêm ảnh hưởng đã được dựng nên nhiều năm qua, lập tức làm cho rất nhiều võ giả nô lệ tại đây có cảm giác hít thở không thông, nữ nô lệ lúc trước đứng cạnh Lâm Minh thì đã sớm tránh đi, sắc mặt trắng bệch, mà cách chiến trường không xa, trái tim của Hoắc Nguyên đã đập lên tận cổ họng, thực lực của Lâm Minh đã vượt qua dự kiến của hắn, nếu Lâm Minh và hắn cùng đi trốn, thì xác suất thành công trốn thoát có thể đạt tới sáu thành trở lên, nhưng hắn lại muốn lựa chọn một mình chống lại cả bộ lạc Mặc Thương.

- Ngươi không lấy ra vũ khí ư? Hay là ngươi không cần vũ khí?

Ma Đạt thấy Lâm Minh vẫn khoanh tay đứng, nhíu mày nói.

Lâm Minh bình tĩnh mở hai tay ra, thì thào lẩm bẩm:

- Nếu tương lai kiểu gì ta cũng phải đặt chân vào sát đạo, như vậy thì hôm nay, sẽ là bước đầu tiên vào sát đạo của ta...

Nói xong, mười ngón tay của hắn nhẹ nhàng bắn ra, mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn lao tới!

Luồng sáng đỏ như máu cắt qua hư không, phát ra tiếng rít ghê tai, đâm thẳng về phía Ma Đạt!

- Hừ! Không biết tự lượng sức!

Ma Đạt nhìn ra, đây chỉ là một kích tiện tay của đối phương mà thôi, dùng chiêu thức tiện tay phát ra để đối phó với mình, quả thực là cực kỳ ấu trĩ!

- Phá cho ta!

Ma Đạt hét lớn một tiếng, ma nguyên trong Ma Tinh bùng nổ, đâm xuống một mâu! Một mâu này của hắn là muốn đánh tan Huyết Ẩm chi ấn, đồng thời chém đứt thân thể Lâm Minh!

- Rống!

Năng lượng ngưng tụ trên thanh trường mâu màu đen này hình thành một con cuồng lang, lao về phía Huyết Ẩm chi ấn, từ bề ngoài mà nhìn, đây hoàn toàn là hai loại năng lượng có vẻ kém nhau rất xa va chạm, nhưng kết quả lại khiến cho mọi người ngạc nhiên rơi cả mắt!

Chỉ rắc một tiếng, Huyết Ẩm chi ấn vọt vào trong thân thể của con cuồng lang màu đen do năng lượng hóa thành kia, trực tiếp chém nát nó ra, sau đó, khí thế của Huyết Ẩm chi ấn vẫn không giảm, đâm thẳng về phía thân thể Ma Đạt.

- Cái gì?

Trong nháy mắt đó, Ma Đạt cảm thấy lưng mình phát lạnh, tóc gáy dựng lên, trong mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn không chút bắt mắt kia, hắn đã cảm nhận được uy hiếp trí mạng!

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông này, Ma Đạt quát lớn một tiếng, năng lượng bùng nổ trong Ma Tinh, ma nguyên bao phủ hai nắm tay, đập về phía huyết ấn, cùng lúc đó, ma nguyên hộ thể trên người hắn được thúc giục đến mức tận cùng!

Xoẹt... Xoẹt...

Ma nguyên hộ thể của Ma Đạt giống như tấm giấy vụn, bị Huyết Ẩm chi ấn xé rách, hai nắm đấm cứng hơn sắt thép của hắn cũng trực tiếp bị Huyết Ẩm chi ấn cắt nát, xương cốt vỡ vụn, máu tươi bắn ra!

Ma Đạt kêu thảm một tiếng, toàn thân xuất hiện mười mấy lỗ máu, trường mâu rời khỏi tay, một bàn tay đã hoàn toàn bị phế bỏ, toàn thân chảy đầm đìa máu.

Cảnh tượng rung động này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thì căn bản không người nào có thể tin được, một Ma Tướng ngũ tinh lại bị một thanh niên Tiên Thiên sơ kỳ phất tay đánh trọng thương gần chết! Nên biết rằng, trong Cự Ma thế giới này, trước giờ đều là Cự Ma vượt cấp chiến thắng nhân loại, cực kỳ ít có nhân loại vượt cấp chiến thắng Cự Ma, huống chi còn trong tình huống thực lực chênh lệch lớn tới vậy!

Toàn trường vốn còn ồn ào, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả võ giả, bất kể là nhân loại hay là Cự Ma, thì đều há hốc mồm, mãi vẫn không thể khép lại được.

Hoắc Nguyên sửng sốt thật lâu, sau đó mới đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lấy ra một tấm Truyền Âm phù mà trước kia hắn đã dùng thủ pháp đặc biệt để giấu trong Tu Di giới, nuốt một ngụm nước miếng, sau đó mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nói gì đó vào Truyền Âm phù, sau đó vung tay lên, đốt cháy Truyền Âm phù.

Có lẽ... Có lẽ thật sự có thể tiêu diệt bộ lạc Mặc Thương... Hoắc Nguyên nghĩ đến đây, trái tim cũng trở nên run rẩy.

- Ân? Đâm xuyên qua tim mà vẫn chưa chết ư?

Lâm Minh âm thầm kinh ngạc, mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn này của hắn đã chuyên môn tấn công vào chỗ yếu hại trên thân thể Ma Đạt, không nghĩ tới, vẫn không thể lập tức giết chết hắn, sinh mệnh của Cự Ma tộc thật sự là cường đại.

Hắn vẫn không chút biến sắc nào, vươn tay phải ra, năm ngón tay vốn đang xòe ra, đột nhiên nắm chặt lại.

Xoẹt...

Mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn trong nháy mắt đã bay trở về, lại đâm vào trong thân thể Ma Đạt.

Phốc phốc phốc...

Lại có thêm mười mấy vết thương nữa, thân thể Ma Đạt đột nhiên chấn động, hai mắt hoàn toàn mất đi thần thái, thân thể khổng lồ ngã xuống đất.

Ầm...

Khi Ma Đạt ngã xuống, các võ giả tại đây vẫn còn có cảm giác như đang nằm mơ, Ma Đạt thống trị này tòa thành này hơn hai mươi năm, lại chết như vậy hay sao? Chết trong tay một thanh niên không quá hai mươi tuổi, không hề có chút sức phản kháng nào, mà đối phương thậm chí còn chưa rút ra vũ khí!

Lâm Minh búng tay, một tia chớp màu tím chìm vào trong thi thể Ma Đạt, tia chớp chạy một vòng, khi lao ra ngoài thì mang theo một chùm mưa máu, một luồng Huyết Ẩm chi ấn mới chậm rãi được ngưng tụ ra, càng đẹp đẽ và chói mắt hơn so với mười mấy luồng khi nãy!

Chương 521: Sáu đại trưởng lão

Nhìn thấy tinh huyết của Ma Đạt ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, các Cự Ma võ giả cưỡi cự lang gần đó đều cảm thấy sống lưng phát lạnh, lông tơ dựng ngược lên, bọn họ lúc này mới biết, mười mấy phù văn màu máu quỷ dị bên cạnh Lâm Minh, mỗi một luồng đều là do tinh huyết của một Cự Ma đã chết ngưng tụ thành!

Đây là công pháp gì? Tại sao lại càng giống công pháp ma đạo hơn cả công pháp mà bọn họ tu luyện vậy?

- Chạy mau!

Lúc này, những Cự Ma này mới kịp phản ứng, thúc giục lang kị xoay người chạy trốn.

Lâm Minh thấy vậy, lạnh lùng giơ tay phải lên, nói:

- Các ngươi... Đều có thể chết được rồi!

Xoẹt...

Mười mấy luồng Huyết Ẩm chi ấn bay vụt ra ngoài, ánh sáng màu đỏ lóe lên, cơn mưa máu rơi xuống, ma nguyên hộ thể của những Cự Ma lang kị binh này không khác gì giấy vụn trước mặt Huyết Ẩm chi ấn, cực kỳ yếu ớt, rất dễ dàng bị xuyên thủng thân thể, ngã xuống khỏi lang kị, trong nháy mắt đã bị mất mạng.

Lập tức các tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, nơi này đã hoàn toàn biến thành một trận đồ sát.

Lâm Minh bấm tay bắn ra, Diệt Huyết Tà Lôi lao ra ngoài, từng luồng sương mù màu máu bắn ra khỏi thân thể những Cự Ma đã chết này, ngưng tụ thành từng luồng Huyết Ẩm chi ấn mới, bay trở về trong y Lâm Minh, liên tục nhảy múa.

Nhìn thấy hình cảnh này, các võ giả đứng xem gần đó đều trở nên chết lặng, đây là một trận giết hại, cộng thêm hành hạ đến chết, là cuộc chiến có chênh lệch thực lực hoàn toàn quá xa!

Không thể tin được, thanh niên này chỉ là một võ giả Tiên Thiên, nhân loại vốn luôn yếu ớt lâu ngày, hệ thống tu luyện tụ nguyên luôn bị bộ tộc Cự Ma vứt bỏ, chẳng lẽ cũng có thể cường đại đến trình độ như vậy hay sao?

Trong Cự Ma thế giới này, địa vị của võ giả nhân loại rất thấp, bộ lạc Cự Ma dám tùy ý giết hại nhân loại, nhưng bộ lạc nhân loại lại không dám tùy ý giết hại Cự Ma, bởi vì bọn họ kiêng kị, kiêng kị làm cho Cự Ma bộ lạc tức giận, bằng mọi giá liên thủ bao vây tiêu diệt bọn họ.

Mà tình huống này xảy ra cũng không phải do số lượng nhân loại không đủ, trên thực tế năng lực sinh sản của nhân loại còn tốt hơn Cự Ma rất nhiều, nhưng tất cả là do thiên phú của nhân loại và hệ thống tu luyện không được tốt, hệ thống tu luyện tụ nguyên của nhân loại dường như vĩnh viễn kém hơn hệ thống tu luyện ma nguyên của Cự Ma.

Ma Vân thảo nguyên lớn như vậy, số lượng nhân loại võ giả Toàn Đan không quá một bàn tay, mà số lượng Ma Vương của các bộ lạc Cự Ma có hơn tận trăm tên, hơn nữa chỉ là nhất tinh Ma Vương cũng có thể chống cự lại Toàn Đan trung kỳ rồi.

Dưới tình huống như vậy, nhân loại bị Cự Ma nô dịch cũng là chuyện không thể tránh được, thậm chí rất nhiều võ giả nhân loại đành cam chịu, từ trong tiềm thức đã cho rằng nhân loại không bằng Cự Ma, chỉ đành cắn răng tu luyện hệ thống tụ nguyên, nhưng hiện giờ nhìn thấy Lâm Minh, bọn họ lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

Võ giả nhân loại cũng có thể vượt cấp giết chết Cự Ma!

Hệ thống tụ nguyên cũng có thể chiến thắng hệ thống ma nguyên!

Ý thức được điểm này, các võ giả nhân loại tại đây đều cảm thấy chiến ý đã bị áp chế nhiều năm trong cơ thể đang chậm rãi cháy lên.

Hoắc Nguyên nhìn thấy tình cảnh này, đột nhiên trong lòng vừa động, nhặt lên một thanh trường mâu dính máu trên mặt đất, dùng sức cắm thanh trường mâu vào mặt đất, cán mâu đâm sâu vào trong lớp gạch đá, một tiếng "ầm" vang lên, Hoắc Nguyên lập tức hấp dẫn được ánh mắt của mọi người.

Hắn giơ trường mâu lên, đầu mũi mâu uốn lượn chỉ thẳng lên trời xanh.

- Các vị huynh đệ! Các vị đồng bào!

- Cự Ma tộc áp bách chúng ta quá lâu rồi! Chúng ta không thể ngăn cản được lang kị của bọn họ...

- Nhưng, vận mệnh nắm trong tay của chính mình! Các ngươi nguyện ý cả đời làm nô lệ hay sao? Nếu không muốn, vậy thì đi theo Chiến Thần của chúng ta, cùng chiến đấu đi!

- Dùng đao kiếm của chúng ta, còn cả máu tươi nữa! Nói cho Cự Ma tộc biết, bọn họ không thể tùy ý làm bậy được nữa, bởi vì, mặt đất tại đây chính là thảo nguyên của chúng ta!

Không thể không nói, nhân loại là những kẻ rất dễ bị cảm xúc lây lan, nhất là trong loại tình huống này, vừa thấy Lâm Minh trắng trợn giết chóc, lại bị Hoắc Nguyên kích động, toàn bộ nhân loại trong nội thành lập tức như sôi trào lên!

Không muốn làm nô lệ nữa, chỉ vì một tín niệm này, giờ khắc này, có bảo bọn họ lập tức đi tìm chết thì bọn họ cũng đều không có chút sợ hãi nào cả!

Biến hóa bất ngờ này làm cho Lâm Minh hơi ngạc nhiên, hắn kinh ngạc nhìn Hoắc Nguyên một cái, không nghĩ tới, tên này còn có thiên phú về mặt này, tuy rằng hắn căn bản không cần những nhân loại này hỗ trợ, tuy nhiên có bọn họ, thì sẽ có thể tiêu diệt bộ lạc Mặc Thương tận gốc hơn, nếu không, một mình hắn có giết nhiều đi nữa, thì cũng không có khả năng giết sạch toàn bộ tộc nhân của một bộ lạc Cự Ma được.

- Giết a!

- Các huynh đệ, xông lên!

- Đi theo Chiến Thần!

Nghe khẩu hiệu này, Lâm Minh có cảm giác dở khóc dở cười, Hoắc Nguyên tùy tiện nói một câu, vậy mà mình lại trở thành Chiến Thần.

Kỳ thật, các võ giả nhân loại sợ nhất chính là những Ma Tướng từ nhị tinh trở lên kia, nhất là lang kị thân vệ đội, trước mặt bọn chúng, các võ giả Hậu Thiên sơ kỳ, Hậu Thiên trung kỳ, căn cơ bất ổn, hoàn toàn là một đám ô hợp.

Nhưng những kẻ này, ở trước mặt Lâm Minh thì quả thực không chịu nổi một kích!

Ngày này, nhất định sẽ là một ngày đổ máu, các cuộc chém giết trong bộ lạc Mặc Thương diễn ra bốn phía!

Tin tức võ giả nhân loại bạo động, cùng với Ma Đạt bị giết, trong khoảng thời gian ngắn đã truyền khắp bộ lạc Mặc Thương, khi một võ giả nhân loại cưỡi lang kị binh cướp được, nhằm về phía căn lều mà Thanh Hà và nãi nãi của nàng đang ẩn thân, Hoắc Chân đang bảo hộ Thanh Hà lập tức thấy khẩn trương, hắn còn tưởng rằng Lâm Minh và ca ca của hắn đã bị giết, có lang kị binh đến tru sát Thanh Hà và bản thân mình.

Hắn khẩn trương nắm chặt thanh bảo đao địa giai hạ phẩm mà Lâm Minh cho hắn, mãi cho tới khi đối phương lao tới, tháo mũ giáp xuống, thì hắn mới nhìn rõ đối phương, đây là một võ giả nhân loại khoảng hai mươi tuổi, tu vi chỉ có Luyện Cốt kỳ.

Bịch...

Người kia kích động nhảy xuống lang kị, khuôn mặt hưng phấn tới ức đỏ rực lên, vội vàng hô lớn:

- Hoắc... Hoắc tướng quân để cho ta nói với ngươi, Chiến Thần Lâm đại nhân đã giết chết Ma Đạt, là miểu sát! Hiện tại võ giả nhân loại đã tổ chức khởi nghĩa quân, công kích Mặc Thương tổng bộ!

Tin tức bất ngờ này làm cho Hoắc Chân ngẩn người ra, phía sau Hoắc Chân, Thanh Hà cũng che kín cái miệng nhỏ nhắn, là một bình dân, nàng cũng không hiểu được chênh lệch về cảnh giới của võ giả, nhưng sự cường đại của Ma Đạt đã sớm xâm nhập vào trong nội tâm của nàng, nàng từng tận mắt thấy Ma Đạt đánh một quyền vỡ nát một gò núi nhỏ.

Trong tòa thành này, Ma Đạt gần như là kẻ không thể chiến thắng, hắn chính là vương giả, không để cãi lời!

Mà Lâm Minh, trong mắt Thanh Hà thì hắn vẫn luôn là một đại ca ca hòa ái, tính tình rất tốt, lúc trước có Cự Ma cố ý tới cửa gây khó dễ, vu hãm bọn họ trộm dê, Lâm Minh cũng là nhẫn nhịn lại, mang huyết thạch ra bồi thường, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh ca ca vốn ôn hòa như vậy lại miểu sát được Ma Đạt...

- Hoắc tướng quân... Đó là ca ca của ta ư? Chiến Thần... Lâm đại nhân?

Hoắc Chân thì thào tự nói, ca ca của hắn không ngờ lại trở thành tướng quân? Khởi nghĩa quân... Hay là thanh niên kia thật sự có thể dẫn dắt nhân loại võ giả nô lệ, lật đổ bộ lạc Mặc Thương?

...

Tại cuộc giết chóc, Lâm Minh lao lên đầu tiên, tốc độ của hắn thì không ai có thể sánh bằng được, mấy chục luồng Huyết Ẩm chi ấn bay múa bên cạnh hắn, luồng sáng màu đỏ trí mạng cắt qua không khí, phát ra tiếng rít sắc bén, lúc này Lâm Minh giống như là cơn lốc bằng lưỡi đao, những nơi hắn đi qua tràn ngập một mảnh mưa máu!

Không một tên Cự Ma nào có thể tới gần Lâm Minh được, chỉ cần chạm phải thì sẽ khiến cho những Cự Ma này đầu lìa khỏi cổ. Mà sau khi Cự Ma chết đi, thi thể còn chưa kịp ngã xuống thì đã nổ tung thành sương mù máu, một luồng Huyết Ẩm chi ấn mới lại được hiện lên, hội tụ bên cạnh Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ cần Huyết Ẩm chi ấn của Ma Tướng từ tam tinh trở lên, còn tinh huyết của các Cự Ma cấp thấp thì đều bị hút ra, bổ sung vào các Huyết Ẩm chi ấn khác, làm chất dinh dưỡng.

Nếu không thì bên cạnh Lâm Minh đã tụ tập mấy trăm luồng Huyết Ẩm chi ấn rồi.

Khởi nghĩa quân một đường chém giết, khí thế không thể đỡ được, mà các Cự Ma chết đi thì có tận bảy phần do Lâm Minh hạ thủ! Hơn nữa tất cả Cự Ma cao cấp tu vi từ Ma Tướng tam tinh trở lên thì đều nằm trong bảy phần này, khởi nghĩa quân chỉ giết một vài tên tiểu lâu la lọt lưới mà thôi.

Các võ giả nhân loại đi theo Lâm Minh, tận mắt thấy Lâm Minh giết chết Ma Tướng cấp cao như cắt dưa thái rau, từ khiếp sợ, rung động ban đầu, sau đó là hoàn toàn chết lặng, dường như dưới tay Lâm Minh, những Cự Ma này căn bản là không phải là Ma Tướng vô địch khi trước, mà chỉ là đám dê đang chờ bị làm thịt mà thôi.

Tổng bộ của bộ lạc Mặc Thương bị phá nát, cánh cửa cao mười trượng bị Huyết Ẩm chi ấn cắt nát như cắt đậu hủ!

Ầm ầm!

Bức tường của tổng bộ sụp xuống, tòa lều bằng Thiên Tàm Ti, vô cùng cứng cỏi, có thể ngăn cản đao chém hỏa thiêu, nhưng lại bị Huyết Ẩm chi ấn phá thành từng mảnh vụn, mà trong lều trại, sáu tên Cự Ma trưởng lão đang đứng cạnh nhau!

Bọn họ đều là Ma Tướng lục tinh!

Sáu người này là những người mạnh nhất của bộ lạc Mặc Thương, cũng tượng trưng cho quyền lực trung tâm tối cao của bộ lạc Mặc Thương, đối với các nô lệ phàm nhân của bộ lạc Mặc Thương mà nói, bọn họ giống như thần linh vậy!

Sáu tên trưởng lão này đều mang bộ dáng già nua, bọn họ mặc trường bào trưởng lão màu đen, đứng cùng một chỗ, phát ra khí thế vô cùng cường đại, giống như sáu vị thần linh, làm cho người ta không kìm nổi sinh ra cảm giác không thể chống lại được.

Mặc dù là khởi nghĩa quân đang cực kỳ hùng hổ, vào lúc này, khi thấy sáu người này, cũng lập tức dừng lại, không khỏi sinh ra cảm giác khiếp sợ.

Đây chính là sáu tên Ma Tướng lục tinh, bất kỳ một kẻ nào cũng đều mạnh hơn Ma Đạt mấy lần, sáu người liên hợp cùng một chỗ, Lâm Minh dùng một đánh sáu, có thể thắng được sao?

Lúc này, không người nào nghi ngờ thực lực của Lâm Minh nữa, chỉ là sáu đại trưởng lão thật sự đã tạo ra ấn tượng quá sâu rồi.

- Tiểu bối! Ngươi tên là gì? Nhân vật cỡ như ngươi không thể không có tiếng tăm gì, ngươi là thiên tài do tông môn nhân loại tại Bắc Vực của Thánh Ma đại lục bồi dưỡng ra phải không!

Tên trưởng lão đứng đầu tiên bên phải lên tiếng.

Ma Vân thảo nguyên chỉ à một phần cực nhỏ trên Thánh Ma đại lục, bất kỳ chỗ nào khác trên Thánh Ma đại lục thì đều được người của Ma Vân thảo nguyên gọi là Bắc Vực.

Lâm Minh trầm mặc không nói, trong lòng lại đang âm thầm tính toán thực lực của sáu tên trưởng lão trước mặt này, nếu dùng tinh huyết của bọn họ chế tạo Huyết Ẩm chi ấn, uy lực sẽ như thế nào đây?

- Tiểu bối! Nể mặt tông môn của ngươi, chuyện lần này dừng tại đây, ngươi xin lỗi bộ lạc Mặc Thương chúng ta, chúng ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không thì sáu người chúng ta sẽ liên thủ tiêu diệt ngươi ngay tại đây!

Lại là một tên trưởng lão lên tiếng, thanh âm trầm thấp, khàn khàn, hắn không phải là sợ hãi Lâm Minh, mà là kiêng kị tông môn phía sau Lâm Minh, tuy rằng thế lực của nhân loại trên Thánh Ma đại lục kém xa Cự Ma, nhưng cũng không phải là trong nhân loại không có cường giả, có thể bồi dưỡng ra yêu nghiệt khủng bố tới mức này, kiểu gì cũng là tông môn từ tứ phẩm trở lên, bộ lạc Mặc

Thương nho nhỏ của họ căn bản không thể trêu vào được.

Tên trưởng lão này vừa nói như vậy, đám quân khởi nghĩa của nhân loại lập tức sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại khẩn trương, bọn họ sợ hãi Lâm Minh lựa chọn thỏa hiệp, nếu như vậy, Lâm Minh sẽ không sao cả, nhưng toàn bộ bọn họ lại sẽ bị lột da rút gân.

Lâm Minh chỉ khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Thật có lỗi, đề nghị của các ngươi, tại ạ không có chút hứng thú nào cả!

Chương 522: Cực tinh, huyết sát nguyên

- Muốn chết!

Bởi vì câu trả lời kiêu ngạo của Lâm Minh, sắc mặt trưởng lão Mặc Thương sầm xuống:

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đừng trách chúng ta! Đồng loạt ra tay, giết hắn đi!

Đối mặt với Lâm Minh, sáu đại trưởng lão không dám sơ ý, dù sao Lâm Minh có thể miểu sát Ma Đạt, mà Ma Đạt là cao thủ gần ngang với sáu đại trưởng lão bộ lạc Mặc Thương bọn họ, đủ để chứng minh thực lực của Lâm Minh có thể mạnh hơn bất cứ ai trong bọn họ.

- Tiểu tử này có bối cảnh phức tạp, đừng để người sống, giết tất cả người ở đây!

Sáu người đồng loạt ra tay, trong mắt Lâm Minh xẹt qua tia lạnh lẽo, rút ra Tử Huyễn thương, đây là lần đầu tiên Lâm Minh lấy ra vũ khí.

Sáu người này đã là lực lượng cuối cùng của bộ lạc Mặc Thương, Lâm Minh không cần phải giữ sức nữa, hắn trực tiếp mở ra Tà Thần Chân nguyên đè nén bùng nổ ra, khí thế của Lâm Minh nháy mắt kéo lên đến tận cùng, búng tay bắn ra, ba đạo Tà Thần Lôi Linh hợp thành một thể bắn ra, cương châm dài hơn ba tấc, bên trên khắc Giao Long tím và rắn đỏ, trên mũi nhọn cương châm lại khắc lôi thú hung dữ.

Tà Thần cương châm rít lên vút ra, đâm thẳng vào trưởng lão đầu tiên bên phải. Cùng lúc đó, Tử Huyễn thương xoay chuyển mấy chục đạo Huyết Ẩm chi ấn, hình thành lốc xoáy màu đỏ.

- Hỗn Nguyên thương!

Đâm ra một thương như cắn nuốt hết mọi âm thanh, lực hút mạnh mẽ khiến thân hình sáu trưởng lão như bị ngưng trệ, lúc này Tà Thần cương châm dung hợp ba đạo Lôi Linh đỉnh cấp đã đâm thẳng tới.

- Ma Nguyên chưởng!

Một trưởng lão đánh ra một chưởng vào Lôi Linh, trên tay hắn, ma nguyên tuôn trào như mây đen trào ra. Nhưng nháy mắt khi ma vân đụng phải Tà Thần Lôi Linh, ma vân liền như tuyết gặp mặt trời nóng cháy, nháy mắt hóa thành hư ảo!

- Đáng chết!

Lão nhân Cự Ma kia mặt mũi dữ tợn, tuy rằng hắn dự liệu Lâm Minh mạnh mẽ, nhưng không ngờ đối phương có thể phá vỡ Ma Nguyên chưởng của mình dễ dàng như thế.

- Lão lục, giúp ta!

Nhìn Tà Thần Lôi Linh rít lên lao tới, lão nhân Cự Ma đành phải cầu cứu.

Coong!

Một thanh quỷ đầu đao chém mạnh lên Tà Thần Lôi Linh, lão lục mà Cự Ma lão nhân gọi vung đao cứu giúp, hai đại trưởng lão hợp lực công kích vẫn không thể chém vỡ Tà Thần Lôi Linh.

- Bạo!

Lâm Minh đột nhiên nắm tay phải, Tà Thần Lôi Linh bùng nổ, Tử Giao Thần Lôi, Huyễn Diệt Mộng Quang, Diệt Huyết Tà Lôi, tia chớp ba màu bắn ra, lập tức khiến sáu đại trưởng lão mệt mỏi đối phó.

Cùng lúc đó, hắn cầm Tử Huyễn thương, đâm ra một thương - Đồ Lục!

Đưa toàn bộ tiềm lực, ý chí vào một đòn của Tử Huyễn thương, thương mang cắt qua hư không!

- Tên tiểu tử này!

Hai trưởng lão chống đỡ điện quang vây quanh, một trường côn, một cây kích chiến đồng thời đâm về phía Lâm Minh.

Ầm ầm!

Mặt đất nứt toác ra, khe nứt lan tỏa trên đất đá như mạng nhện, tiếng roạt roạt chói tai vang lên, tổng bộ của Mặc Thương bằng Thiên Tàm Ti cao mười mấy trượng bị xé nát tan tành!

Huyết Ẩm chi ấn bay quanh, hai trưởng lão hét thảm, bị Huyết Ẩm chi ấn xuyên qua thân thể, bùng lên những vòi máu tươi!

- Diệt Huyết Tà Lôi!

Cảm nhận được mùi máu tươi, Tà Thần Lôi Linh rít lên, hút khô máu tươi đó, ngay cả tinh huyết trong cơ thể Cự Ma trưởng lão cũng bị hút đi không ít, làm cho sắc mặt trưởng lão kia liền trắng bệch.

Chỉ trong mấy hơi thở, giao thủ chớp nhoáng, Lâm Minh lấy một địch sáu, vẫn chiếm thượng phong!

Lâm Minh thừa thắng xông lên, Tử Huyễn thương vươn ra như rắn độc, Hóa Nhận!

Mũi thương lạnh lẽo chỉ thẳng vào trái tim trưởng lão bị thương kia, ngay khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, một thanh quỷ đầu đao gian khó chặn lại một thương của Lâm Minh, kéo lại trưởng lão bị thương kia từ trước Quỷ Môn quan. Nhưng một đao này tiếp xúc với trường thương của Lâm Minh, lại như bị dính lên đó.

Cự Ma trưởng lão dùng dao sắc mặt đại biến.

- Cùng nhau dốc hết sức ra tay! Bằng không chúng ta đều phải chết!

Lâm Minh mạnh mẽ, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Sáu đại trưởng lão nghe vậy, mỗi người đều lấy ra bản lĩnh áp đáy hòm, nhất thời ma nguyên cuồn cuộn phóng lên cao như trụ chống trời, đâm xuyên qua tầng mây nối liền trời đất!

Sáu đại trưởng lão ra chiêu, khí thế như mũi thương xé trời, võ giả xung quanh đều biến sắc. Sáu đại trưởng lão đều là tồn tại như thần ở bộ lạc Mặc Thương, sáu đại trưởng lão liên thủ chấn động lòng người, bọn họ nhanh chân bay ra xa, sợ bị cuốn vào trong lốc xoáy ma nguyên.

Đối mặt với một òn làm cho trời đất biến đổi, Lâm Minh bùng nổ toàn bộ chân nguyên Tôi Tủy, đồng thời thiêu đốt máu Cổ Phượng. Xương cốt phát ra tiếng đùng đùng liên tiếp, ở đằng sau hắn, hư ảnh Thương Long màu xanh tự nhiên hiện ra, tiếng rồng gầm thẳng tận chân trời!

Một thương đâm ra, trên Tử Huyễn thương, sấm sét cùng ngọn lửa rít gào đan vào nhau, năng lượng cuồng bạo bùng nổ ra...

Lôi Hỏa Sát!

Một lần tiêu hao sáu thành chân nguyên, phát huy ra uy lực cực hạn của Lôi Hỏa Sát, là một đòn mạnh nhất của Lâm Minh. Hơn nữa sau khi hấp thu Huyễn Diệt Mộng Quang, uy lực của Lôi Hỏa Sát lại càng khủng bố, lúc trước trên chiến trường thượng cổ vì pháp tắc áp chế mà không thể sử dụng Lôi Hỏa Sát, bây giờ ở Cự Ma thế giới này, Lôi Hỏa Sát vừa ra, nháy mắt như hình thành lỗ đen nguyên khí, tất cả lực Lôi Hỏa trong trời đất rít lên xông tới!

Ầm!

Lôi Hỏa đan xen, ma vân cuồn cuộn bùng nổ, sóng xung kích khủng bố lan tràn ra, vách tường cao to xung quanh ầm ầm vỡ nát hóa thành cát mịn bay ra. Viên gạch dưới đất bị xói lên, mặt đất hiện ra hố to sâu mười trượng. Còn về lều trại Thiên Tàm Ti bị Huyết Ẩm chi ấn cắt nát, lập tức bị cơn lũ năng lượng biến thành tro bụi, tan biến thành mây khói.

Chỉ nháy mắt, toàn bộ tổng bộ Mặc Thương đã bị san phẳng.

Sáu đại trưởng lão Cự Ma, ba người ngã xuống vũng máu, không biết sống chết, ba người khác cũng bị thương nặng, cả người đẫm máu đứng trên phế tích, vẻ mặt sợ hãi không thể tin nổi.

Còn Lâm Minh, quần áo bị xé rách, trán nhuộm máu, sắc mặt tái nhợt, còn sót lại ba thành chân nguyên.

- Ngươi...

Một trưởng lão Cự Ma giơ ngón tay nhuộm máu run rẩy chỉ về phía Lâm Minh, như muốn nói điều gì.

- Chết đi.

Lâm Minh căn bản không nói nhảm với trưởng lão Cự Ma này, Tử Huyễn thương đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn bay múa, Đồ Lục!

Đối mặt với chiêu thương Đại Hoang kích quyết, trưởng lão Cự Ma bị trọng thương không còn sức chống cự, trưởng lão đứng ở hàng đầu trực tiếp bị Lâm Minh một thương đâm thủng tim.

Máu tươi bắn ra, Diệt Huyết Tà Lôi lóe lên nhập vào cơ thể trưởng lão Cự Ma này.

Bùm!

Thi thể nổ tung thành đoàn sương máu, một đạo Huyết Ẩm chi ấn chậm rãi ngưng tụ, đạo Huyết Ẩm chi ấn này rõ ràng lớn hơn Huyết Ẩm chi ấn trước đó, hào quang trên phù văn ngưng tụ cũng đỏ tươi hơn.

- Lão tam!

Tận mắt thấy huynh đệ chết thảm, một Cự Ma đỏ rực cả hai mắt.

Biết rõ không còn đường sống, hắn đã điên cuồng, cầm quỷ đầu đao chém về phía Lâm Minh!

Thấy thế, Lâm Minh chỉ khép hai tay lại. Bùm bùm bùm!

Huyết Ẩm chi ấn bắn ra trực tiếp biến trưởng lão Cự Ma này thành tổ ong.

Trưởng lão Cự Ma thứ hai nổ tan xác, Huyết Ẩm chi ấn thế tới chưa ngừng, rơi xuống như mưa đỏ, bao phủ bốn trưởng lão Cự Ma còn lại, máu tươi phun ra tụ thành dòng suối nhỏ.

Đến lúc này, sáu đại trưởng lão Cự Ma đều bị Lâm Minh đánh chết!

Hiện trường lặng ngắt, các võ giả nhìn Lâm Minh ở giữa cả người nhuộm máu, không biết phải dùng từ ngữ gì để biểu đạt rung động trong lòng.

Ban đầu, bọn họ nổi dậy đánh vào tổng bộ Mặc Thương đều ôm quyết tâm thẩm thiết ngọc đá cùng tan vỡ, dù sao chênh lệch thực lực quá lớn. Nhưng bọn họ làm sao cũng không ngờ tới, suốt một đường đánh qua, bảy phần kẻ địch, bao gồm cả Ma Tướng tam tinh trở lên đều bị Lâm Minh đánh chết, đụng cái là chết. Đến cuối cùng, sáu đại trưởng lão bộ lạc Mặc Thương cũng bị Lâm Minh quét ngang!

Bọn họ đi theo sau, căn bản không trải qua chém giết ra dáng gì, có thể nói, bộ lạc Mặc Thương là bị một mình Lâm Minh tiêu diệt!

Máu tươi đầy đất, khắp nơi là thi thể, Lâm Minh phất tay, từng đoàn máu trên mặt đất bùng lên như hoa hồng nở sau mưa, hai cái, ba cái... Mãi cho đến Huyết Ẩm chi ấn thứ sáu.

“Quả nhiên tinh huyết Cự Ma càng thích hợp với Đại Hoang kích quyết”.

Lâm Minh nhìn những Huyết Ẩm chi ấn này, phẩm chất có thể so sánh với cường giả Toàn Đan trung kỳ loài người.

Lâm Minh ngưng tụ xong Huyết Ẩm chi ấn, lại lấy hết Tu Di giới của sáu trưởng lão Cự Ma này.

Sáu cái Tu Di giới, toàn là địa giai hạ phẩm, phẩm chất không kém gì chiếc của Lâm Minh. Cảm giác dò xét sáu chiếc Tu Di giới, Lâm Minh hít một hơi, số lượng Huyết Sát tinh trong sáu chiếc Tu Di giới này lên tới mấy ngàn.

“Sáu trưởng lão Cự Ma này thật là giàu có, bộ lạc Mặc Thương tích lũy nhiều năm như thế, đa số đều lọt vào tay bọn họ!”.

Lâm Minh giết qua một đường, cũng lấy không ít Tu Di giới, nhưng cộng hết những tài phú trong Tu Di giới này còn không bằng của một trưởng lão Cự Ma.

Tác dụng của Huyết Sát tinh với Cự Ma cũng như Chân Nguyên thạch với võ giả loài người, nhưng vì trong Huyết Sát tinh ẩn chứa lực khí huyết rất đậm, cho nên cũng có tác dụng không nhỏ với võ giả loài người, một viên Huyết Sát tinh có giá mấy chục viên Chân Nguyên thạch trung phẩm.

Ngoài Huyết Sát tinh ra, trong Tu Di giới còn có không ít đan dược, bảo khí, nhưng những thứ này không lọt được vào mắt Lâm Minh.

“Hả... Đây là...”.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, trong một cái Tu Di giới lấy ra một cái lệnh bài màu đỏ. Lệnh bài to cỡ bàn tay, nặng chịch, một mặt khắc chữ “Sát” màu đỏ, mặt sau khắc đầu của thượng cổ Cự Ma, sừng nhọn cong cong, răng sắc bén, nhìn rất dữ tợn.

Cầm lệnh bài trên tay, Lâm Minh có thể cảm giác được bên trên truyền ra sát khí. Lệnh bài này như có ma lực, chỉ liếc nhìn là ý thức như bị hút vào đó.

- Đây là cái gì?

Lâm Minh mơ hồ cảm thấy lệnh bài này không tầm thường, trong lòng khẽ động, rót chân nguyên vào lệnh bài, ánh sáng đỏ bùng lên, trong hư không xuất hiện hàng chữ cổ Cự Ma, “Cực Tinh, Huyết Sát Nguyên”.

Lâm Minh nhíu mày, đây là ý gì?

Hắn liếc các võ giả xung quanh, muốn xem trong bọn họ có ai biết đây là ý gì. Lại thấy phần lớn bọn họ còn đang trong dại ra, chỉ có Hoắc Nguyên nhìn lệnh bài trong tay mình không chớp mắt.

- Hoắc Nguyên, ngươi có biết đây là gì không?

Lâm Minh hỏi.

Hoắc Nguyên sửng sốt một lúc, rồi mới vội gật đầu:

- Đại nhân, tiểu nhân chưa thấy qua lệnh bài này, chỉ là đoán được một chút về lai lịch của lệnh bài này...

Chương 523: Hình xăm Thiên Ma 12 cánh

- Ồ?

Lâm Minh quả thật không ngờ Hoắc Nguyên biết được lai lịch của lệnh bài này, dù sao tu vi Hoắc Nguyên chỉ có Hậu Thiên kỳ, hơn nữa xuất thân bình dân, tự nhiên kiến thức có hạn.

- Nói nghe xem, rốt cuộc lệnh bài này là gì?

Hoắc Nguyên trầm ngâm một lát, sắp xếp từ ngữ, mới nói:

- Lâm đại nhân, nếu tiểu nhân không đoán sai, lệnh bài này hẳn là lệnh vào thành của Huyết Sát Nguyên Cực Tinh Thiên Ma thành.

- Hả? Lệnh vào thành?

Lâm Minh đầy kinh ngạc.

- Ngươi xác định?

Hắn nhìn lệnh bài này như đã có lịch sử lâu dài, hơn nữa trong đó ẩn chứa sát khí rất nặng, rõ ràng không phải vật phàm, làm sao chỉ là một cái lệnh vào thành, như vậy Thiên Ma thành này phải là thành trì cấp bậc gì?

- Tiểu nhân không dám xác định, chỉ là xem qua một ít điển tịch, nhưng Cực Tinh Thiên Ma thành không phải thành trì bình thường, là một trong mười hai tòa chủ Huyết Sát Nguyên.

- Ồ? Rốt cuộc Huyết Sát Nguyên này là thế lực gì?

Vừa rồi trong “lệnh vào thành” còn có ba chữ Huyết Sát Nguyên, hiện giờ Hoắc Nguyên lại nhắc tới Huyết Sát Nguyên, dường như Huyết Sát Nguyên này là thế lực rất có lai lịch.

Hoắc Nguyên kinh ngạc nhìn Lâm Minh, như đang kinh ngạc ngay cả Huyết Sát Nguyên mà Lâm Minh cũng không biết. Nhưng hắn vẫn thức thời không hỏi nhiều, giải thích tỉ mỉ hơn:

- Huyết Sát Nguyên là địa vực đặc thù lưu truyền tới nay từ thời đại thượng cổ đến nay, nơi đó tụ tập sát khí dày đặc, là đất lành của giết chóc.

- Bởi vì lịch sử Huyết Sát Nguyên quá xa xưa, thậm chí có thể vượt quá mười vạn năm, cho nên rốt cuộc là Huyết Sát Nguyên hình thành như thế nào cũng không thể biết. Bây giờ có rất nhiều phiên bản, có người nói ở sâu trong lòng đất Huyết Sát Nguyên phong ấn một con thánh thú thái cổ hùng mạnh, có người nói Huyết Sát Nguyên từng bùng nổ đại chiến khoáng thế kéo dài ngàn năm. Còn có người nói kỳ quái hơn, nói kỳ thật Huyết Sát Nguyên là một vị cường giả tuyệt thế Thần Vực đồ sát Chân Long ở đây, máu rồng rải xuống nhuộm thành. Tóm lại là đủ loại cách nói, mặc kệ là nguồn gốc gì, có thể khẳng định là Huyết Sát Nguyên từng có rất nhiều Ma Đế ngã xuống, chỉ riêng Ma Đế nổi danh ghi tên trong lịch sử đã vượt quá mười người!

Mười vị Ma Đế?

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, bên trên Ma Tướng lục tinh là Ma Vương, Ma Vương lục tinh lên nữa mới là Ma Đế. Ma Đế tương đương với đại năng Thần Hải của loài người, cũng là cường giả phong hoàng. Thậm chí vì thiên phú của Cự Ma tộc, Ma Đế có khi còn mạnh hơn cả đại năng Thần Hải loài người. Nên biết, trên Thiên Diễn đại lục, đại năng Thần Hải loài người cũng chỉ là lông phượng sừng lân, cực kỳ hiếm có, còn trên một mảnh Huyết Sát Nguyên này đã ngã xuống mười mấy Ma Đế, thật là khó tin.

Hắn không lên tiếng, lẳng lặng nghe tiếp.

Hoắc Nguyên nói tiếp:

- Huyết Sát Nguyên này là nơi bị nguyền rủa, bởi vì bên trong ẩn chứa rất nhiều sát khí, lại chứa đựng rất nhiều bí mật không ai biết, xưa nay có rất nhiều Ma Đế, bao gồm một số Ma Vương ngũ tinh, lục tinh cấp cao muốn tìm hiểu bí mật của Huyết Sát Nguyên, từ đó tìm được cơ duyên, kém nhất cũng là vận dụng trận pháp cô đọng sát khítrong Huyết Sát Nguyên cho mình dùng. Kết quả bọn họ đều chết, kiểu chết muôn hình vạn trạng, có lời đồn nói bọn họ bị nguyền rủa mà chết, cũng có người nói bọn họ bị lực lượng thần bí trong Huyết Sát Nguyên trấn chết.

- Một lần hai lượt, dần dần rất ít có cao thủ đánh chủ ý tới Huyết Sát Nguyên, lại về sau, đừng nói Ma Đế, thậm chí rất nhiều Ma Vương đẳng cấp cao cũng không dám đặt chân vào Huyết Sát Nguyên, sợ bị trấn chết. Còn võ giả cấp thấp cũng không dám đặt chân vào Huyết Sát Nguyên, bởi vì nơi đó chẳng những có sát khí dày đặc, hơn nữa hoàn toàn không có quy tắc, giết người tùy ý... Vì vậy, nơi đó biến thành đất lành của võ giả trung tầng, cũng là nơi tụ tập của võ giả chuyên tu luyện sát đạo.

- Tu luyện sát đạo?

Lâm Minh nhướng mày, lập tức có hứng thú lớn. Hắn biết, trong công pháp Ma tộc rất phổ biến sát đạo, dâm đ*o, muốn tụ tập mấy chục mấy trăm vạn võ giả tu luyện sát đạo trên Thánh Ma đại lục là chuyện quá dễ dàng.

Hoặc Nguyên nói:

- Huyết Sát Nguyên có pháp tắc đặc thù, sát khí dày đặc, tu luyện sát đạo ở nơi đó sẽ làm ít công to, nhất là trong Huyết Sát Nguyên tự nhiên ngưng kết ra mười hai sát khí chi nguyên, nếu lịch lãm trong sát khí chi nguyên đó, sẽ có chỗ tốt rất lớn.

- Lâu dần, những võ giả trung tầng thành lập mười hai tòa Thiên Ma thành trên mười hai chỗ sát khí chi nguyên, tất cả võ giả nắm giữ lệnh bài Huyết Sát Nguyên có thể hội tụ sát khí của sát khí chi nguyên Thiên Ma thành, ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma, sau khi giết chết người khác sẽ cướp được sát khí của họ, bổ sung vào hình xăm Thiên Ma của mình. Cuối cùng nếu ngưng kết thành một bộ hình xăm Thiên Ma đầy đủ, tức là hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, lúc này hình xăm Thiên Ma sẽ có thể dung hợp với võ giả, hình thành một loại võ ý đặc thù...

- Hả? Võ ý?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động.

- Võ ý gì?

Hoắc Nguyên nói:

- Loại này gọi là Thiên Ma võ ý, một khi phát động Thiên Ma võ ý, sẽ hình thành một tầng lĩnh vực sát khí đặc thù xung quanh người, được gọi là vùng cấm Thiên Ma mười hai cánh. Tất cả võ giả bước vào vùng cấm, thực lực sẽ bị sát khí áp chế, còn có tác dụng khác hay không, tiểu nhân không rõ lắm.

- Ồ? Còn có loại chuyện này...

Lâm Minh kinh ngạc, quy tắc Huyết Sát Nguyên này thật là kỳ diệu, nghĩ tới lực lượng thần bí ẩn chứa trong đó, ngay cả Ma Đế cũng có thể trấn chết, không thế lực siêu cấp nào dám quản lý chỗ này. Như thế, Huyết Sát Nguyên thật sự trở thành khu vực không quy tắc cũng không ai quản lý.

Như thế, thực lực chính là tất cả!

Hơn nữa tất cả người dựa vào lệnh vào thành tiến vào Thiên Ma thành đều có thể nhận được một phần sát khí, ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma. Mà nếu giết người khác, sẽ cướp được sát khí của họ, bổ sung vào hình xăm Thiên Ma của mình.

Có thể nói, Huyết Sát Nguyên này quả thực là sinh ra vì giết chóc.

“Nếu như ta đi Huyết Sát Nguyên...”.

Lâm Minh trầm ngâm, hắn cần lịch lãm sát đạo, cần tăng thực lực trong chiến đấu, nhìn kiểu nào, Huyết Sát Nguyên cũng là lựa chọn không tệ.

Hơn nữa, nếu ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma mười hai cánh đầy đủ, sẽ có thêm một loại võ ý.

Hiện giờ Lâm Minh đã có Không Linh võ ý, Luân Hồi võ ý, lại thêm một phần Thiên Ma võ ý, vậy sẽ là ba loại.

Trong hai loại võ ý trước, Không Linh võ ý nhìn như không có tác dụng lớn, kỳ thật bù đắp rất lớn cho vấn đề không đủ thiên phú của Lâm Minh. Nếu không có Không Linh võ ý, Lâm Minh tu luyện công pháp đều rất cố sức, sẽ không đột phá Tiên Thiên kỳ sớm như vậy.

Còn Luân Hồi võ ý càng không cần phải nói, phòng ngự linh hồn mạnh mẽ của Luân Hồi võ ý từng cứu mạng Lâm Minh hai lần trong Ma Thần đế cung.

Nếu lại thêm một cái Thiên Ma võ ý...

Võ ý càng nhiều càng khủng bố, Lâm Minh lại biết mấy ngàn năm trước, Thiên Diễn đại lục từng xuất hiện một thần nhân Đế Thích Già, cảnh giới Thần Hải, có được bảy loại võ ý! Hắn từng tĩnh tọa dưới gốc bồ đề bảy ngày bảy đêm, dung hợp bảy loại võ ý làm một, cuối cùng đại triệt đại ngộ, liên tục phá vỡ mấy trói buộc võ đạo, tu thành kim thân bất diệt, võ phá hư không phi thăng Thần Vực!

Lâm Minh không rõ cái gọi là “liên tục phá vỡ mấy trói buộc võ đạo”, có phải là xông phá cảnh giới Thần Hải trở lên hay không, nhưng không cần nghi ngờ là tích lũy võ ý sẽ sinh ra chất biến khủng bố.

Loại chất biến này rất có thể là về ngộ tính, bằng không sẽ không dùng những từ đại triệt đại ngộ để hình dung Đế Thích Già.

Vốn là ngộ tính của Lâm Minh không tính là kém, nhưng đó là đối với tông môn nhỏ như Thất Huyền cốc. Hiện giờ, theo thực lực Lâm Minh nâng cao, hắn ngày càng phát hiện ngộ tính trở thành uy hiếp kìm hãm hắn nâng cao thực lực.

Tư chất tập võ của Lâm Minh không tốt, nhưng bản thân hắn có Không Linh võ ý duy trì, lại có huyết mạch thần thú, cộng thêm Tà Thần lực có độ phù hợp biến thái với công pháp Lôi Hỏa, tốc độ tu luyện của Lâm Minh hiện giờ cũng không chậm.

Nhưng mà ngộ tính, vẫn là cánh cửa mà Lâm Minh không vượt qua được.

Thân pháp Kim Bằng Phá Hư vào tay Lâm Minh đã hai năm, nhưng vì lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh có hạn, bây giờ chậm chạp không thể tiến bộ.

Trong trí nhớ của đại năng Thần Vực, Lâm Minh kế thừa rất nhiều tri thức Minh Văn thuật và trận pháp thượng cổ, nhưng muốn thông hiểu cũng cần có ngộ tính cực cao, cho nên hiện giờ Minh Văn thuật của Lâm Minh nâng cao đã không theo kịp thực lực của hắn, làm cho không thể sử dụng rất nhiều lĩnh vực, về phần trận pháp, Lâm Minh chỉ dựa và trí nhớ của đại năng mà xem hiểu được trận pháp, thật bảo tự mình hắn bày trận là không làm được.

Nói tới Đại Hoang kích quyết, chân chính đến hậu kỳ Đại Hoang kích quyết, mỗi một chiêu mỗi một thức đều ẩn chứa ý cảnh, nhất là Không Gian, Thời Gian ý cảnh, làm Lâm Minh mãi không vào được. Dù là mấy ngày trước thông qua Truyền Tống trận thượng cổ, vượt qua khoảng cách tuyệt đối, bản thân Lâm Minh đã trải qua không gian loạn lưu, cảm ngộ lực không gian cùng thời gian, nhưng mà chân chính lĩnh ngộ được vẫn luôn có hạn!

Xét đến cùng, đó đều là vì không đủ ngộ tính.

Nếu như đi Huyết Sát Nguyên, có thể thêm một phần võ ý, Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua loại cơ hội này.

Lâm Minh đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe một tiếng rít, ngẩng đầu nhìn thấy ở bầu trời xa có pháo hoa sáng rực bùng nổ, Lâm Minh hơi sửng sốt.

- Đó... Là ta tự chủ trương thông báo bộ lạc của ta.

Hoắc Nguyên chột dạ giải thích, vốn Hoắc Nguyên không ngờ chiến đấu lại thoải mái như vậy, vốn hắn gọi bộ tộc của mình đến đây là muốn đánh nội ứng ngoại hợp, ai biết một mình Lâm Minh đã thoải mái san bằng bộ lạc Mặc Thương, kết quả chiến đấu đã xong, người của bọn họ mới đến, giống như chuyên đến chiếm lấy thành quả thắng lợi vậy.

Lâm Minh nói:

- Không sao, bộ tộc của ngươi đã đến, vậy bảo bọn họ tiếp quản bộ lạc Mặc Thương đi.

Đối với cái gọi là “thành quả thắng lợi”, Lâm Minh tự nhiên không quan tâm. Những thứ trọng yếu với những bộ tộc này như là sức người, tài nguyên khoáng sản, lương thực trâu bò, đất đai, hoàn toàn không có ý nghĩa gì với hắn. Nhưng nếu có thể gia nhập bộ tộc loài người, cũng là lựa chọn không tệ với Thanh Hà và bà của nàng.

- A... Vậy...

Hoắc Nguyên có chút băn khoăn, trong bộ lạc Mặc Thương có rất nhiều tài phù, còn có một chỗ mạch khoáng Huyết Sát tinh, nếu vận hành, mỗi năm sẽ tích lũy rất nhiều Huyết Sát tinh, Lâm Minh cứ tặng người như thế?

Lâm Minh nói:

- Ta không có hứng thú với những vật ngoài thân này, nghe ngươi giới thiệu, ta muốn đi Huyết Sát Nguyên một chuyến.

- A... Ngài muốn đi Huyết Sát Nguyên?

Trong lòng Hoắc Nguyên cả kinh, nghĩ lại, Lâm Minh quả thật có thực lực đi Huyết Sát Nguyên!

Chương 524: Mặc cổ

Bộ lạc nhân loại của Hoắc Nguyên tên là bộ lạc Thiên Kình, lần này tướng quân dẫn dắt đội ngũ là một lão nhân Tiên Thiên Chí Cực.

Người này đã hơn trăm tuổi, tuy rằng đối võ giả Tiên Thiên mà nói, trăm tuổi chỉ là trung niên mà thôi, tuy nhiên trăm tuổi mới đạt tới Tiên Thiên Chí Cực, cuộc đời này mà không gì ngoài ý muốn, sẽ không có cơ hội đặt chân vào Toàn Đan nữa.

Trước đó, Hoắc Nguyên sớm đã nói rõ tình huống của Lâm Minh cho tướng quân dẫn đầu đoàn, hắn nhìn thấy Lâm Minh trẻ tuổi như vậy, lập tức không thể tin được, nhưng sau khi thấy một đám thi thể phía sau Lâm Minh, cùng với sát khí dày đặc trên người Lâm Minh, hắn không thể không tin được.

- Đây là thiên tài của đại tông môn nào đi ra lịch lãm a?

Lão nhân lẩm bẩm, từ ý nghĩa nào đó mà nói, tại Ma Vân thảo nguyên này, bọn họ cũng không mạnh hơn võ giả bình dân là bao, truyền thừa không phải là cường đại, rất nhiều võ giả Hậu Thiên kỳ có căn cơ bất ổn, miễn cưỡng đột phá Tiên Thiên, hoàn toàn là dựa vào hàng năm chém giết trên thảo nguyên, đây là tu vi do chém giết mà tăng lên, hoàn toàn không thể so được với những thiên tài của đại tông môn này.

Gặp Nhân tộc thiên tài cỡ này đi tới Ma Vân thảo nguyên lịch lãm, còn thuận tay tiêu diệt bộ lạc Mặc Thương, chỉ có thể nói, bọn họ gặp vận may mà thôi.

Thanh niên này quả thật cũng quá mạnh mẽ rồi, trước đó thì lão nhân cũng từng gặp một vài tông môn thiên tài, nhưng so với Lâm Minh thì quả thực là khác nhau một trời một vực.

Nếu có thể tạo quan hệ một chút với tông môn phía sau thanh niên này, vậy thì sẽ vô cùng được lợi.

- Lâm đại...

Lão nhân khiêm tốn nói, nhưng đúng lúc này, một người cô bé áo vải khoảng mười một, mười hai tuổi vừa khóc vừa chạy tới, hô:

- Lâm Minh ca ca!

Cô bé này chính là Thanh Hà, nàng đã nghe nói tới tin tức bộ lạc Mặc Thương bị sụp đổ, cực kỳ vui sướng, không thể tin được, cộng thêm lúc trước nàng rất lo lắng cho Lâm Minh, nên lúc này Thanh Hà không kìm nổi nước mắt.

- Không có việc gì, Thanh Hà!

Lâm Minh xoa đầu Thanh Hà.

- Vị trưởng lão này, phiền toái các ngươi giúp ta chiếu cố tốt cho Thanh Hà.

Lâm Minh khẽ nói với trưởng lão.

- Nhất định, nhất định.

Lão nhân thấy mình có thể làm một vài chuyện cho Lâm Minh, vội vàng vỗ ngực cam đoan.

- Lâm Minh ca ca, ngươi phải đi ư?

Thanh Hà tuy rằng chỉ là một đứa bé, nhưng cũng rất mẫn cảm, lập tức ý thức được ý tứ trong lời nói của Lâm Minh.

- Ân, ta phải đi...

Lâm Minh nhìn Thanh Hà, mỉm cười nói, hắn rất rõ ràng, Thanh Hà từ nhỏ đến lớn đã không được ai đối xử tốt cả, vẫn sống cực kỳ kham khổ, cuộc sống không hạnh phúc chút nào.

Dưới tình huống như vậy, nhất là Thanh Hà chỉ là một cô bé mười một, mười hai tuổi, bản thân cực kỳ đơn thuần, ai đối tốt với nàng thì nàng sẽ rất dễ bị cảm động. Ngẫu nhiên gặp được mình, làm cho nàng thoát khỏi đói khát và bần hàn, giúp nàng tiêu diệt những ác nhân kia, tất nhiên là nàng sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại vào mình, coi mình trở thành ca ca.

Đáng tiếc, dù sao thì Thanh Hà cũng chỉ là một phàm nhân, có lẽ có một chút thiên phú võ đạo, nhưng dù sao cũng có hạn, đây cũng là nguyên nhân mà ngày sau chắc chắn sẽ rất khó gặp lại nhau.

- Ta... Biết rồi!

Thanh Hà nhu thuận không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh tràn ngập vẻ lưu luyến.

Thanh Hà cũng biết, Lâm Minh chỉ đi ngang qua nơi này thôi, giống như hồng nhạn trên trời, bay ngang qua tổ của chim sẻ, có lẽ sẽ dừng lại nghỉ chân một chút, nhưng cuối cùng thì vẫn bay đi.

Cũng giống như vậy, Lâm Minh vẫn bước trên hành trình của mình, dưới ánh mắt của các võ giả nhân loại tại bộ lạc Mặc Thương, một mình rời đi...

...

Mười ngày sau!

Trời cao trên không không có mây, nhưng kỳ dị chính là, bầu trời dường như bị nhuộm thành màu máu mờ nhạt, chứ không phải là màu xanh thẳm.

Trên một mảnh đất hoang dã, diện tích bao la bát ngát, mênh mông vô bờ, phía cuối thảo nguyên hoang dã này là vài ngọn núi cao.

Vù!

Giữa hai ngọn núi cao có hai luồng sáng màu xanh và hồng bay với tốc độ cực nhanh, từ phía xa nhìn lại, giống như cầu vồng lao tới, đẹp không gì tả xiết.

- Sư muội, phía trước chính là Huyết Sát Nguyên, ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi chắc chắn muốn đi cùng ta ư?

Thì ra luồng sáng này là một con chim khổng lồ màu xanh, cũng không biết là thuộc loài gì, tốc độ bay còn nhanh hơn Phi Thiên Giao khi trước của Lâm Minh tận mười lần.

Người vừa mới nói chính là một thanh niên áo đen đứng trên lưng thanh điểu, dáng người cao gầy, khí vũ hiên ngang, chỉ là ánh mắt của hắn lại lờ mờ hiện ra một chút sát khí, tuy rằng thanh niên này đã hết sức áp chế, nhưng vẫn vô tình phát ra.

- Sư huynh, ý của ta đã quyết rồi, không cần nói thêm nữa.

Bên cạnh thanh niên áo đen này cũng là một con chim to màu xanh, một nữ nhân áo đen đứng trên lưng chim, mặt được che bởi tấm lụa đen, dáng người đầy đặn, thoạt nhìn cực kỳ quyến rũ, chỉ là trên người nàng cũng có một tầng sát khí mờ nhạt, làm cho người ta có cảm giác không thể tới gần được.

Hai sư huynh muội bọn họ là nhân loại, nhưng lại tu luyện công pháp ma đạo, đi vào sát đạo.

Tại Thánh Ma đại lục, loại hiện tượng này cực kỳ phổ biến, nhân loại tu luyện công pháp ma đạo, thiên phú tất nhiên không bằng Cự Ma, nhưng d, có cố sức tu luyện công pháp chính đạo thì cũng vẫn không bằng Cự Ma được.

Một khi đã như vậy, thì đâu cần phải nghĩ nhiều, huống chi Thánh Ma đại lục này tràn ngập ma khí, tu luyện công pháp ma đạo thì càng thuận lợi hơn tại Thiên Diễn đại lục.

Cho nên tại đây, các đại tông môn ma đạo mọc lên san sát, một nam một nữ này chính là nhân tài kiệt xuất của một đại tông môn ma đạo trong nhân loại.

- Sư muội, bước vào sát đạo sẽ không có đường quay về, không giết người, thì chính là bị người giết, những người chân chính bước qua con đường thây chất thành núi, máu chảy thành sông này, đã ít lại càng ít hơn, ngươi cần phải nghĩ kỹ!

- Sư huynh, những điều này ta hiểu rất rõ!

Nữ nhân áo đen bình tĩnh nói.

Thanh niên thở dài một hơi, cuối cùng cũng không nói gì thêm nữa, đúng lúc này, hắn đột nhiên chấn động, giảm tốc độ của thanh điểu xuống, trước người hắn không xa có một thanh niên áo lam, không có bất kỳ tọa kị nào, dựa vào bản thân mà phi hành.

Nên biết rằng, tại Thánh Ma đại lục, mặc dù có Truyền Tống trận hỗ trợ di chuyển, nhưng khoảng cách giữa các địa vực đều dùng mười vạn dặm làm đơn vị để tính toán, không có tọa kị, tự mình di chuyển, chân nguyên sẽ tiêu hao cực lớn, người bình thường thì đều không làm như vậy.

- Ân? Lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh? Phong chi ý cảnh phối hợp với năng lực phi hành của bản thân, quả thật sẽ ít tốn sức một chút, chẳng trách hắn có tốc độ nhanh như vậy, xem ra là thiên tài của tông môn nào đó.

Thanh niên áo đen điều khiển thanh điểu đuổi theo, hô:

- Vị võ đạo đồng tu này, tại hạ Hiên Đế thành Mặc Cổ!

- Có chuyện gì chỉ giáo?

Lâm Minh không báo ra tên của mình, càng tới gần Huyết Sát Nguyên, Lâm Minh càng cẩn thận hơn, ở trong này, giết người cướp của thật sự quá phổ biến.

- Gặp nhau là có duyên, chắc huynh đài cũng la thiên tài đi ra từ đại tông môn phải không?

Mặc Cổ nói tới đây, khẽ giật mình một chút, hắn phát hiện Lâm Minh chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, hay là hắn cũng đi tới Huyết Sát Nguyên? Tiên Thiên sơ kỳ mà muốn đi Huyết Sát Nguyên, thật đúng là tự tin a!

- Vị huynh đài này, không biết có phải đang đi tới Huyết Sát Nguyên hay không, tại hạ muốn khuyên huynh đài một câu, Huyết

Sát Nguyên cũng không phải là một chỗ yên bình đâu, nơi này giết người không chớp mắt, ta thấy huynh đài chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, không biết đi Huyết Sát Nguyên là lịch lãm, hay là có việc khác? Trên người huynh đài dường như mang theo Huyết Sát lệnh, lờ mờ có sát khí tụ tập, không bằng nhường Huyết Sát lệnh lại cho tại hạ, thế nào? Ta nghĩ, có lẽ ta có thể cung cấp giá cả đủ làm cho huynh đài hài lòng!

- Thật có lỗi, Huyết Sát lệnh có tác dụng với tại hạ, thứ cho không thể nhường được.

Lâm Minh lập tức từ chối, vẻ mặt không chút đổi sắc, nhưng trong lòng lại âm thầm đề phòng, loại thời điểm này, một lời không hợp lập tức động thủ cướp đoạt thì cũng không phải la chuyện ngạc nhiên gì.

Mặc Cổ bị từ chối, chỉ cười lơ đễnh, nói:

- Nếu huynh đài không có ý định đó, tại hạ cũng đành phải thôi, xin khuyên huynh đài một câu, trong Huyết Sát Nguyên cũng không phải ai cũng dễ nói chuyện giống tại hạ, nhất là bộ tộc Cự Ma, có lẽ ngay cả thương lượng cũng không có, trực tiếp động thủ giết người, trên thực tế, nếu huynh đài không phải nhân loại, mà là Cự Ma, thì có khi tại hạ cũng trực tiếp động thủ cướp đoạt cũng nên.

Mặc Cổ nói xong, cười ha hả, điều khiển thanh điểu bay về bên cạnh sư muội của hắn.

- Sư huynh, chuyện gì vậy?

Khoảng cách khá xa, nữ nhân áo đen cũng không biết rõ Mặc Cổ đi làm cái gì.

- Không có việc gì, chỉ là trên người thanh niên kia có một tấm Huyết Sát lệnh, vốn ta định mua lại, để cho các đệ tử khác trong tông môn làm dự phòng, nhưng lại bị cự tuyệt, tuy nhiên cũng không sao cả, ta thấy hắn cũng xuất thân từ đại tông môn, có lẽ tông môn thế lực của hắn sẽ không kém hơn chúng ta đâu, cũng không biết hắn là tuấn kiệt trẻ tuổi nào, có lẽ chúng ta từng nghe qua tên của hắn rồi cũng nên!

Mãi cho tới khi Mặc Cổ rời đi, Lâm Minh mới thu tầm mắt lại, tiếp tục phi hành, hắn có thể cảm giác được, vừa rồi tên Mặc Cổ kia có khí thế rất cường đại, đây là một người cực kỳ tự tin, tuy rằng ngôn ngữ lễ kính, nhưng kỳ thật trong thâm tâm lại cực kỳ cao ngạo, tuy nhiên hắn cũng có thực lực xứng với sự cao ngạo và tự tin của mình, chân nguyên trong cơ thể hắn vừa tinh thuần vừa dày đặc, tuy rằng tu vi chỉ là nửa bước Toàn Đan, nhưng chiến lực chắc cũng không kém hơn cường giả Toàn Đan là bao, nhìn tuổi của hắn thì cũng không quá ba mươi, tuổi cỡ này, phối hợp với thực lực như thế, không kém hơn Mục Thiên Vũ là bao nhiêu a!

- Ta còn chưa tới Huyết Sát Nguyên, đã gặp thiên tài cỡ này rồi, xem ra Huyết Sát Nguyên này cũng không phải la chỗ yên bình gì.

||||| Truyện đề cử: Bảy Vị Sư Phụ Đỉnh Phong (Đệ Nhất Thần Vương) |||||

Lâm Minh đi tới Thánh Ma đại lục, đã cảm giác được, tố chất trung bình của võ giả Thánh Ma đại lục còn cao hơn tại Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực không ít.

Đầu tiên là Cự Ma tộc có thiên phú xuất chúng, trời sinh chính là chiến sĩ, thứ hai cũng là do hàng năm Thánh Ma đại lục chìm trong chiến loạn, trong giết chóc thì các võ giả sẽ dễ trưởng thành nhất, cho nên mặc dù là võ giả nhân loại thì cũng mạnh hơn tại Nam Thiên Vực không ít.

Chỉ riêng Ma Vân thảo nguyên thôi, đặt tại Nam Thiên Vực thì nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một Thất Huyền địa khu, nhưng tại toàn bộ Thất Huyền địa khu cũng chỉ có một cường giả Toàn Đan, nhưng tại Ma Vân thảo nguyên, số lượng cường giả Toàn Đan lên tới hai mươi, ba mươi người, ngoài đại đa số là Cự Ma ra, số lượng nhân loại võ giả Toàn Đan cũng tới bảy, tám người.

Lại đi thêm vài ngày nữa, Lâm Minh rốt cuộc đặt chân lên trên Huyết Sát Nguyên, làm cho hắn kinh ngạc chính là, dọc theo đường đi hắn chẳng những gặp được nhân loại, Cự Ma, mà còn gặp được ba, bốn chủng tộc khác nữa.

Trong đó có một chủng tộc mang bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, nam thì tuấn tú, nữ thì đẹp khuynh thành, bọn họ có ánh mắt màu xanh lá cây, đôi tai rất dài và nhọn, mái tóc màu xanh nước biển, ngoài ánh mắt, lỗ tai và màu tóc ra, còn lại thì hoàn toàn giống nhân loại. Ngoài ra còn có một vài người mang vảy trên mặt, thậm chí còn có vài người mang cái đuôi xinh đẹp nữa.

Sau đó Lâm Minh mới biết, đây là Yêu Tinh bộ tộc trên Thánh Ma đại lục.

Chương 525: Giết người trên đường phố

Yêu Tinh bộ tộc lịch sử đã rất lâu đời, hiện giờ bọn họ chiếm cứ khu vực phương tây của Thánh Ma đại lục. Bởi vì Yêu Tinh bộ tộc bất kể nam nữ đều vô cùng xinh đẹp, cho nên thường xuyên bị bắt đi làm lô đỉnh tu luyện. Hơn nữa Thánh Ma đại lục này, võ giả theo hướng dâm đ*o nhiều lắm, nam nữ đều có.

Điều này dẫn tới việc mua bán lô đỉnh của Yêu Tinh bộ tộc rất hưng thịnh. Trừ lô đỉnh ra, phàm nhân của Yêu Tinh tộc cũng thường xuyên bị bán làm nô bộc, thị thiếp, luyến đồng... Có số phàm nhân và võ giả Yêu Tinh tộc tư chất cực kém, thậm chí là cam nguyện làm nô bộc. Dù sao có cường giả che chở, ở Thánh Ma đại lục tàn khốc này còn dễ sinh tồn hơn.

Trừ Yêu Tinh bộ tộc, còn có Ải Ma tộc, Man tộc, Bán Thú tộc... Các chủng tộc muôn hình muôn vẻ, cũng làm Lâm Minh mở rộng tầm mắt. Ở Thiên Diễn đại lục, đúng là cho tới bây giờ không nhìn thấy được kỳ quan bậc này.

Nói về thế lực lớn nhỏ, ở Thánh Ma đại lục, Cự Ma tộc xếp thứ nhất, kế tiếp là Ải Ma tộc và Man tộc, thế lực Nhân tộc xếp thứ tư, Yêu Tinh tộc, Bán Thú tộc còn xếp sau Nhân tộc.

...

Huyết Sát Nguyên Hồng Nhật thành.

Hồng Nhật thành này cũng không phải là mười hai chủ thành Huyết Sát Nguyên, mà là một tòa thành thị ở tương đối gần ranh giới Huyết Sát Nguyên. Tuy nhiên bởi vì người tới người đi rất nhiều, Hồng Nhật thành cực kỳ phồn hoa. Trung bình dân cư trong thành thị có hơn trăm vạn, các phường thị, tửu lâu, nhà trọ đều sinh hoạt rất hưng thịnh.

Hồng Nhật thành dù sao không phải là chủ thành Huyết Sát Nguyên, giết người cũng không thể cướp đoạt sát khí, cho nên ở trên đường nơi này hiện tượng giết người tương đối ít một chút, tuy nhiên một lời không hợp mà ra tay, đó cũng là chuyện bình thường.

Hồng Nhật hiên là cửa hàng bảo khí lớn nhất Hồng Nhật thành, cao tới mười hai tầng, mỗi một tầng đều trang hoàng xa hoa lộng lẫy, là địa phương võ giả có tiền của Hồng Nhật thành thường xuyên thăm viếng. Ở trước cửa Hồng Nhật hiên, có một quảng trường rất lớn, nơi này là một phường thị loại nhỏ của Hồng Nhật thành, có rất nhiều võ giả ở trong này bày sạp bán ra đồ vật này nọ. Lúc này, ở trên quảng trường tụ tập không ít người, các chủng tộc đều có, vật phẩm trên quầy hàng muôn hình muôn vẻ khiến người ta hoa cả mắt.

“Nơi này thứ tốt đúng là không ít”. Lâm Minh một đường đi tới, thầm cảm khái trong lòng. Huyết Sát Nguyên, tập hợp rất nhiều võ giả nổi bật trong tu vi bậc trung, kể từ đó, tự nhiên có rất nhiều thứ tốt.

“Thần Huyết đan! Không ngờ vật bậc này cũng có lấy ra bán!”. Lâm Minh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Thần Huyết đan cùng loại với Hồi Dương đan, là kỳ dược bảo mệnh. Bình thường ở trong tông môn tứ phẩm đỉnh cấp, cũng chỉ có số ít thiên tài mới có thể phân được một vài viên, cực kỳ quý báu.

Lúc trước Lâm Minh ở trong Ma Thần đế cung cũng may mắn nhờ Hồi Dương đan, nếu không tính mạng hắn có thể xong rồi. Vì thế đi lịch lãm lần này, Lâm Minh rất có hứng thú với Thần Huyết đan, hắn lên tiếng hỏi:

- Vị huynh đài này, Thần Huyết đan của ngươi bán thế nào?

Quán chủ là một Cự Ma mặt dài, hắn vẻ mặt không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái. Ở Thánh Ma đại lục, Cự Ma vốn luôn xem thường nhân loại thân thể gầy yếu, huống chi, Lâm Minh còn chỉ là một võ giả mới vào Tiên Thiên, xem ra là không thể mua nổi Thần Huyết đan rất tốt của hắn.

- Tiểu quỷ ở đâu tới vậy! Thần Huyết đan của lão tử chỉ đổi Huyết

Sát tinh trung phẩm! Một trăm Huyết Sát tinh trung phẩm, ít một khối cũng không được!

Ở Huyết Sát Nguyên nơi nơi là giết chóc, loại đan dược bảo mệnh như Thần Huyết đan này càng quý báu. Võ giả Cự Ma này chịu lấy ra bán đan dược loại này, thật sự là nhu cầu cấp bách dùng tiền mua một kiện đồ vật gì đó.

“Huyết Sát tinh trung phẩm...”. Lâm Minh tức cười, Chân Nguyên thạch trung phẩm hắn có rất nhiều, nhưng Huyết Sát tinh trung phẩm, hắn quả thật không có. Đánh chết sáu đại trưởng lão của bộ lạc Mặc Thương, tuy rằng chiếm được rất nhiều Huyết Sát tinh, nhưng đều là Huyết Sát tinh thứ cấp, có rất nhiều tạp chất.

Cự Ma mặt ngựa lộ ra vẻ mặt đã sớm đoán được ngươi mua không nổi, không kiên nhẫn nói:

- Đừng vướng bận lão tử buôn bán, đi chỗ khác chơi đi! Thứ này không phải ngươi có thể mua được!

Bị quát tháo năm lần bảy lượt, Lâm Minh khẽ nhíu mày, những Cự Ma này, thật đúng là mắt chó thấy người thấp, hắn hơi trầm ngâm một chút, đúng lúc này, truyền đến một tiếng cười to.

- Ha ha! Đây thật sự là một cây mâu tốt! Có cây mâu này, thực lực của Ngao Nhật ta sẽ tăng cao thật to!

Ở trong đại sảnh Hồng Nhật hiên, một Cự Ma mặc chiến giáp màu đỏ, thân cao một trượng hai, cao lớn thô kệch đi ra, cầm trong tay một cây trường mâu hiển nhiên là mới mua, Cự Ma giáp đỏ này dường như có rất nhiều người nhận biết, hắn mới vừa xuất hiện liền có người đi tới chào hỏi.

- Trường mâu địa giai trung phẩm, mà lại là địa giai trung phẩm đỉnh cấp, đúng là thứ tốt! Ngao Nhật huynh thật đúng là xa hoa nha!

Cự Ma giáp đỏ cười ha hả, trong giọng cười có vài phần đắc ý:

- Có cây mâu này, Chiến Thần quyết của ta như hổ thêm cánh!

Ở bên cạnh Ngao Nhật, một Cự Ma khác nói:

- Nghe nói Huyết Sát ngươi mới từ Cực Tinh thành trở về, thế nào, đánh giết thích không?

Cực Tinh thành?

Lâm Minh vừa động trong lòng, hắn vốn chỉ là đến phường thị này tùy tiện đi dạo, nhìn xem có thể kiếm được thứ tốt gì hay không, đối với tiếng bàn tán ồn ào trong quảng trường cũng không để ý lắm, lúc này nghe có người nhắc tới Cực Tinh thành, không kìm nổi lưu ý vài phần, mười hai Thiên Ma chủ thành Huyết Sát Nguyên, trong đó có một thành thị kêu là Cực Tinh, cũng là thành thị mình muốn đi tới.

- Ha ha... Đánh giết đương nhiên thích! Lão tử ở Cực Tinh thành nửa năm, giết hơn trăm cao thủ, sát khí trong cơ thể đã tích lũy đến mức sắp ngưng hóa thành thực chất!

Ngao Nhật cười ha hả nói, rồi thu hồi trường mâu, sau đó đúng là không biết từ nơi nào lấy ra một cái bầu rượu, rót vào miệng một ngụm to.

- Ngao Nhật! Hơn nửa năm nay, ngươi chỉ là ở ngoại thành? Không đi vào trong sao?

Ở thời điểm Ngao Nhật đang khoe khoang vung vít, đột nhiên vang lên một thanh âm không chút êm tai, nói chuyện chính là một Cự Ma vóc dáng thấp bé.

- Hừ! Ngươi cho là võ giả của Cực Tinh thành đều là đất bùn dễ nhào nặn sao? Nội thành không phải dễ đi vào như vậy, ta ở ngoại thành này hơn nửa năm, chỉ riêng cao thủ mới xuất hiện đã có hơn mười người, những người này không có ai là dễ chọc!

- Này? Nói nghe xem, là cao thủ nào?

Vừa nghe nói cao thủ của Cực Tinh thành, lập tức có người hứng thú hỏi tới.

- Đạt Cổ, Ma Ha của Cự Ma tộc chúng ta, Si Diêm của Ải Ma tộc... Tóm lại có rất nhiều. Cực Tinh thành là nơi ngọa hổ tàng long, nhìn thấy võ giả cùng cấp với ngươi cũng đừng coi thường, ngươi là thiên tài không giả, người khác vị tất đã kém thua ngươi. Trừ phi... Đối phương là nhân loại, cũng chỉ có nhân loại là dễ giết nhất. Nhân loại luôn luôn là võ giả cùng cấp yếu nhất trong tất cả chủng tộc. Đừng nói là cùng cấp, cho dù cái gọi là nhân loại thiên tài cao hơn ta một tiểu cảnh giới, cũng rất hiếm là đối thủ của ta!

Ngao Nhật vừa uống rượu, vừa kiêu ngạo nói.

- Ha ha... Nhân loại đúng là yếu nhược! Tuy rằng thế lực có thể xếp thứ tư ở Thánh Ma đại lục, tuy nhiên có thể có xếp hạng này, đều là dựa vào số lượng để thủ thắng, nói về năng lực sinh dục, nhân loại thật đúng là khiến chủng tộc khác thúc ngựa theo không kịp nha! Hắc hắc... Đáng tiếc! Nếu nói về thiên phú tập võ, nhân loại lại rối tinh rối mù, so với Cự Ma chúng ta và Yêu Tinh tộc con cưng của trời, quả thực là cách xa một trời một vực!

Mấy Cự Ma tùy ý bàn chuyện, không có ý kiêng dè chút nào. Chung quanh cũng có không ít võ giả nhân loại, nghe mấy Cự Ma nói chuyện như thế lập tức trợn mắt nhìn, nhưng mà nhìn lại tu vi của những Cự Ma này cùng với khí thế của bọn họ, lại chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Mấy Cự Ma này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Ngao Nhật tiếp lời nói:

- Yêu Tinh tộc quả thật là con cưng của trời, nếu không phải bọn họ số lượng quá ít, chỉ sợ thế lực thứ nhất của Thánh Ma đại lục cũng không tới phiên Cự Ma tộc chúng ta. Giống như hai người ngươi và ta, có thể nói là vô địch trong võ giả nhân loại cùng cấp, nhưng đi tới Yêu Tinh tộc thì rất bình thường. Kỳ thật, trừ nhân loại ra, Bán Thú nhân cũng không ra gì, nhân loại thì thân thể yếu nhược như là đất bùn dễ nhào nặn, Bán Thú nhân thì đầu óc ngốc nghếch. Đáng tiếc cho Bán Thú nhân thể chất mạnh mẽ, ngộ tính lại quá kém cỏi, công pháp đơn giản nhất cũng phải học tới mấy năm, công pháp cao thâm thì hoàn toàn không học nổi!

- Con bà nó! Các ngươi nói ai đầu óc ngốc nghếch!?

Ngay lúc mấy Cự Ma cao giọng bàn tán, đột nhiên vang lên một tiếng rít gào, một Bán Thú nhân cao lớn thô kệch nhảy đi ra, thân hắn cao hơn một trượng, trên thân khoác da thú. Tên này đầy đầu đều làbờm hỗn loạn, một miệng răng nanh, hàm dưới lồi ra, gương mặt giống như là một con tinh tinh.

- Hừ... Nhắc tới Bán Thú nhân, liền có tên đi tìm chết!

Ngao Nhật khinh thường liếc mắt nhìn Bán Thú nhân một cái, đứng khoanh tay, hoàn toàn không xem đối phương vào mắt.

- Ít nói nhảm, lấy vũ khí ra đi!

Bán Thú nhân rít gào, từ trên lưng rút ra một cây côn gai xương thô to.

- Hừ! Chỉ bằng vào ngươi, cũng xứng cho ta lấy ra vũ khí? Ngươi xem Võ Đấu trường của Cực Tinh thành Huyết Sát Nguyên quá đơn giản mà, đi tìm chết đi!

Ngao Nhật đạp mạnh chân tiến lên một bước, tung chân đá ra!

- Ăn ta một côn!

Bị Ngao Nhật xem thường lần nữa, Bán Thú nhân phẫn nộ quát lên một tiếng lớn, đập một côn tới trên đùi Ngao Nhật. Võ giả nhân loại ở chung quanh nhìn thấy đều nuốt một ngụm nước bọt, lực lượng của Bán Thú nhân to lớn là nổi danh ở Thánh Ma đại lục, một côn này nếu quất trên đùi bọn họ, khẳng định là kết cục xương cốt vỡ nát!

Nhưng mà Ngao Nhật này sau khi đá ra một chân, lại dường như mang theo đại thế núi sông, ma nguyên như sóng cuồn cuộn, thế không thể đỡ. Một côn của Bán Thú nhân này, bị ảnh hưởng của đại thế đó lập tức bị kìm hãm, mà chính vì bị kìm hãm, một chân của Ngao Nhật liền đá vào cổ họng Bán Thú nhân.

“Bùng!”.

Vang lên một tiếng nặng nề, cổ họng của Bán Thú nhân vỡ ra, thân thể bay ngược ra ngoài, lăn ra xa mười mấy trượng!

Nhìn lại Bán Thú nhân kia đã hai mắt lồi ra, cổ vặn vẹo với một góc độ quỷ dị, đúng là bị một cước của Ngao Nhật đá gãy cổ!

Từ sau đầu Bán Thú nhân trào ra một đống máu tươi, rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất một mảng lớn.

“Đã chết rồi?”. Lâm Minh vô cùng ngạc nhiên, còn chưa tới mười hai chủ thành đã gặp được chuyện giết người trên đường phố. Quả nhiên Huyết Sát Nguyên là thiên đường giết chóc.

Võ giả ở chung quanh, tuy rằng trên mặt lộ vẻ kinh sợ, nhưng cũng chỉ là nhằm vào Ngao Nhật, còn đối với chuyện giết người trên đường phố này, cũng không có nhiều bất ngờ lắm, dường như đã nhìn quen mắt.

- Hừ! Không biết lượng sức mình, thực lực kém như vậy còn dám khiêu khích!

- Ha ha! Bán Thú nhân cùng với nhân loại, ở Thiên Ma thành đều là đối thủ được hoan nghênh nhất! Quả thực là sát khí đưa tới chuyên để dành cho chiến sĩ Cự Ma chúng ta!

Ngao Nhật liếm liếm môi, thực vừa lòng hiệu quả chấn nhiếp của hắn hiện tại. Tuy nhiên dường như còn không có giết đã con ghiền, hắn xoay người nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện ở trong đám người một nữ nhân trẻ tuổi mặt che lụa đen, dáng người dễ xem, Ngao Nhật cười dâm một tiếng, nói:

- Hắc hắc! Tiểu mỹ nhân! Ngươi không thích đùa sao? Yên tâm, lão tử sẽ thương hương tiếc ngọc!

Theo lời nói của Ngao Nhật, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng vừa động, nữ nhân áo đen này mấy ngày trước khi hắn đến Huyết Sát Nguyên đã gặp nàng, là sư muội của Mặc Cổ, lúc ấy nàng cưỡi trên một con chim to màu xanh.

Chương 526: Ánh sáng đỏ bay bắn ra

Nữ nhân áo đen bị Cự Ma gọi lại, khẽ nhíu mày, ngay mi tâm ẩn nấp một cỗ sát khí muốn bùng phát ra, tuy nhiên nàng vẫn nhịn xuống.

“Mặc Cổ không biết đi nơi nào…”. Lâm Minh chỉ thấy nữ nhân áo đen, nhưng không có phát hiện Mặc Cổ.

- Tiểu mỹ nhân! Không tới đùa một chút sao?

Ngao Nhật lại lần nữa khiêu khích.

Lần này, một ít võ giả nhân loại không kìm nổi đều lặng lẽ rút lui, bọn họ cũng không muốn một lát nữa bị Ngao Nhật nhằm vào mình.

Sát khí trong mắt nữ nhân áo đen nhoáng lên một cái, trường kiếm ra khỏi vỏ, gần như không thấy rõ động tác ra tay của nàng, chỉ nghe một tiếng kiếm khí xé gió chói tai, kiếm quang sắc bén đã đâm thẳng tới mi tâm Ngao Nhật!

- Hừ!

Ngao Nhật hừ lạnh một tiếng, tung một quyền đánh ra chặn kiếm quang!

Chỉ nghe một tiếng “coong” vang dội, kiếm quang bị một quyền của Ngao Nhật đập nát!

“Bịch, bịch, bịch!”.

Ngao Nhật liên tiếp thối lui ba bước, trên nắm tay xuất hiện một vệt máu tươi.

Trên gương mặt nữ nhân áo đen dưới tấm khăn che mặt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng dùng kiếm công kích, đối phương dùng quyền tiếp đón, vậy mà chỉ lui lại ba bước, nắm tay bị chút vết thương ngoài da, phần thực lực này quyết không ở dưới mình.

Vốn nàng chỉ muốn dạy cho đối phương một bài học, không nghĩ tới thực lực của đối phương mạnh như thế. Nếu đánh nhau thật sự, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó phân thắng bại. Nàng còn có chuyện quan trọng trong người, tự nhiên không muốn bị cuốn vào, liền xoay người lui về phía sau một bước, thân ảnh xinh đẹp trong phút chốc mất hút trong đám người.

- Con quỷ nhỏ này!

Ngao Nhật mắng một câu, nhưng không có đuổi theo. Hắn cũng nhìn, cô bé nhân loại này thực lực rất mạnh, là một thiên tài đỉnh cấp. Tuy rằng hắn không có xuất ra vũ khí, nhưng công phu trên nắm tay hắn cũng không kém bao nhiêu so với dùng võ khí, kết quả một quyền đánh ra chẳng những nắm tay bị thương, chính mình còn phải thối lui liên tiếp ba bước.

“Thật là xui xẻo, không ngờ gặp phải một thiên tài đỉnh cấp của nhân loại”. Trong lòng Ngao Nhật cực kỳ khó chịu, trước đó hắn đã nói ngạo mạn như vậy, tuyên bố trong thiên tài nhân loại hoàn toàn không có người nào là đối thủ của mình, kết quả trước mắt nhiều người như vậy, tự mình đánh vào mặt mình, một con quỷ nhỏ liền thế lực ngang nhau với ngươi, hơn nữa con quỷ nhỏ này thoạt nhìn mới chỉ hơn hai mươi tuổi, có lẽ còn trẻ hơn mình.

Trong lòng thẹn quá thành giận, hắn đảo ánh mắt sắc bén nhìn quanh bốn phía, những võ giả nhân loại kia lập tức nhao nhao né tránh, e sợ rước lấy họa vào thân.

Ở thời điểm tất cả võ giả nhân loại nếu không cúi đầu, thì né tránh, thần sắc bình tĩnh của Lâm Minh tự nhiên liền có vẻ chói mắt, ánh mắt của Ngao Nhật lập tức dừng ở trên thân Lâm Minh: “Ồ! Trên thân tiểu tử này có ngưng tụ sát khí, chẳng lẽ là Huyết Sát lệnh?”.

Huyết Sát lệnh của mười hai Thiên Ma thành là có hạn, một khối Huyết Sát lệnh có thể trợ giúp võ giả ngưng tụ sát khí, ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma. Nếu không có Huyết Sát lệnh, giết người hấp thu sát khí sẽ tản đi, tốn rất nhiều khí lực mới có thể ngưng tụ thành đầy đủ hình xăm Thiên Ma.

Ngao Nhật ở lại Thiên Ma thành đã hơn nửa năm, thập phần mẫn cảm với khí tức Huyết Sát lệnh. Hắn có năm, sáu phần nắm chắc, khẳng định trên thân Lâm Minh có một khối Huyết Sát lệnh.

Huyết Sát lệnh này chính là giá trị mấy chục viên Huyết Sát tinh trung phẩm, tiểu tử Tiên Thiên kỳ này lại kiếm được một khối?

Ngao Nhật tuy rằng giàu có, nhưng cũng không giàu có đến mức coi nhẹ mấy chục viên Huyết Sát tinh trung phẩm. Nên biết rằng, ở Cực Tinh thành một viên Thần Huyết đan có thể cứu mạng cũng chỉ bán ra với giá một trăm viên Huyết Sát tinh trung phẩm mà thôi.

Một nhân loại Tiên Thiên kỳ, cầm bảo vật như vậy mà không đoạt lấy, thì cũng không phải tác phong của Ngao Nhật.

- Tiểu tử! Ngươi lại đây!

Ngao Nhật nói với Lâm Minh, liếm liếm môi tham lam, ánh mắt của hắn giống như dã thú đang nhìn con mồi khoái khẩu.

Lâm Minh nhướng mày, hắn không nghĩ tới mình không nói một tiếng, vị trí đứng cũng không bắt mắt, không ngờ lại bị hắn nhìn trúng.

- Con bà nó! Ngao Nhật đại nhân gọi ngươi đấy! Lỗ tai điếc à?

Ở bên cạnh Ngao Nhật, vài tên tiểu đệ quát to. Đối với người đến Hồng Nhật thành, có thể đi một vòng mười hai Thiên Ma thành, đồng thời bình an trở về đều xem như người tài, rất có uy tín trong mắt các tiểu đệ.

- Ha ha... Tiểu tử! Ngươi xui tận mạng rồi!

Ở phía sau Lâm Minh, quán chủ bán ra Thần Huyết đan kia, nói với vẻ vui sướng khi người gặp họa. Hắn biết rõ Ngao Nhật, người bị Ngao Nhật nhìn trúng, thế nào cũng phải bị lột một lớp da không sai!

- Đã bảo ngươi đừng ở chỗ này vướng bận, ngươi còn muốn vô giúp vui!

Nhìn thấy Lâm Minh vẫn giả câm vờ điếc, mấy tên tiểu đệ phát hỏa:

- Hừm! Dạy cho hắn một bài học!

Bọn chúng nói xong liền phóng vọt tới chỗ Lâm Minh. Trước đó nữ nhân áo đen tu vi rất cao, bọn họ không là đối thủ, tự nhiên không dám lỗ mãng ở trước mặt nữ nhân áo đen, lần này đối mặt với Lâm Minh chỉ là một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, cảnh giới còn không cao bằng bọn họ, mà lại là nhân loại, bọn họ lập tức cảm thấy có cơ hội để biểu hiện ở trước mặt đại ca.

Vài tên tiểu đệ đồng loạt ra tay, bọn họ cố ý tránh chỗ yếu hại trên thân Lâm Minh, chỉ nhắm vào tứ chi của Lâm Minh. Chiêu thức này nếu đánh vào trên thân võ giả Tiên Thiên bình thường, tất nhiên tứ chi tàn phế, cuộc đời này trở thành phế nhân.

“Xoạt!”.

Lâm Minh khẽ búng năm ngón tay, phụt ra hào quang đỏ như máu, năm đạo Huyết Ẩm chi ấn như mũi tên bay vụt ra! Huyết quang bắn vọt ra, sát khí linh hoạt, sắc bén nồng đậm cuồn cuộn mãnh liệt phủ chụp xuống, khiến các võ giả ở chung quanh tâm thần run rẩy.

Năm tên lâu la Cự Ma, mỗi người một đạo Huyết Ẩm chi ấn, ánh sáng đỏ cắt vỡ hư không.

- A a a...

Năm tên kêu thảm một tiếng, ôm tay phải ngã lăn trên đất, tay phải bọn chúng đồng loạt đứt đoạn, máu tươi phun ra cuồn cuộn! Trong nháy mắt năm người bị chặt đứt tay phải, mà Lâm Minh dường như cũng chưa nhích động chút nào.

- Cái gì!?

- Tiểu tử này làm cái gì? Ánh sáng đỏ kia là cái gì? Ám khí ư?

- Tiểu tử này có lai lịch gì?

Một chiêu chặt đứt bàn tay của năm Cự Ma, rõ ràng là còn nương tay, bằng không có thể chặt đứt tay phải, thì cũng có thể chặt đứt cổ!

Ở trên quảng trường, võ giả các chủng tộc, bất kể là quán chủ hay là khách hàng, đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ vốn chuẩn bị xem kết cục thê thảm của Lâm Minh, như thế nào cũng không nghĩ tới, tên thoạt nhìn tuổi không lớn này là một người ngoan độc như vậy.

Trên thực tế, nếu bọn họ biết tuổi thật của Lâm Minh mới chỉ mười tám tuổi, sợ là cằm phải rơi trên mặt đất rồi!

Ánh sáng đỏ màu máu kia quá nhanh, mau đến mức bọn họ vốn hoàn toàn chưa kịp thấy rõ đó là thứ gì, chỉ cảm thấy năng lượng máu huyết nồng đậm nhoáng lên một cái, lưng bọn họ đều phát lạnh.

- Xú tiểu tử!

Ngao Nhật sa sầm mặt xuống, quát lớn.

Hôm nay như thế nào xui xẻo như vậy, liên tiếp đụng phải hai nhân loại trẻ tuổi đều là biến thái.

Trong nháy mắt đánh bại năm tiểu đệ kia, Ngao Nhật chính mình cũng có thể làm được, nhưng Ngao Nhật không dám khẳng định, thanh niên này có còn ẩn giấu con bài gì chưa lật hay không? Như vậy tính ra, nếu thật sự hắn đánh nhau với thanh niên này, tỷ lệ thắng không vượt qua năm thành.

“Con bà nó! Đúng thật là cường giả nhân loại Tiên Thiên sơ kỳ ư? Cho dù thiên tài cấp thánh của Yêu Tinh tộc, chẳng qua cũng thế thôi!”.

Ngao Nhật kêu khổ trong lòng, ở Cực Tinh thành thời gian nửa năm qua, cũng chưa từng gặp cường giả nhân loại biến thái như vậy, hôm nay toàn bộ vấp phải.

Hiện tại hắn rơi vào tình cảnh đâm lao phải theo lao! Nói như thế nào, Ngao Nhật hắn ở Hồng Nhật thành cũng là nhân vật có danh dự uy tín, hiện giờ bị một tên tiểu tử nhân loại Tiên Thiên kỳ đánh vào mặt, nếu xám xịt bỏ qua, ngày sau tất nhiên bị người cười nhạo, vậy thì không có biện pháp lăn lộn nữa rồi.

“Tuy rằng đánh nhau với tiểu tử này, mặt thua khá lớn, nhưng nếu ta dùng hết toàn lực đánh hắn một cái trở tay không kịp, ở trong vòng vài ba chiêu chiếm thượng phong cũng không khó. Đến lúc đó ta hãy thu tay lại, cũng coi như có thể xuống đài”. Nghĩ như vậy, Ngao Nhật lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Ta thừa nhận vừa rồi đã coi thường ngươi, ngươi còn có vài phần bản lãnh! Ngươi đả thương thủ hạ của ta, nếu có thể tiếp ta ba chiêu, chuyện này coi như bỏ qua!

Ngao Nhật vô sỉ nói, lúc này, hắn sao còn dám nhắm vào Huyết Sát lệnh của Lâm Minh, mà chỉ nghĩ tới làm sao để trong vòng ba chiêu chiếm thượng phong, để tránh đánh mất thanh danh của mình.

Trên mặt Lâm Minh lộ vẻ trào phúng mờ nhạt, để mặc cho tên này khoác lác.

“Xoạt!”.

Ngao Nhật rút ra vũ khí, rõ ràng chính là cây trường mâu địa giai trung phẩm hắn đã tiêu phí cái giá lớn mua ở Hồng Nhật hiên vừa rồi. Trước đó mặc dù chiến với nữ nhân áo đen, hắn cũng không có rút ra vũ khí, lần này đối mặt với Lâm Minh, hắn không thể không toàn lực ứng phó.

- Tiểu tử! Ngươi không xuất ra vũ khí à?

Nhìn thấy Lâm Minh không mảy may nhích động, Ngao Nhật cực độ khó chịu: “Xem thường ta à! Muốn chết!”.

“Ma Vương Bá Thế!”.

Ngao Nhật hét lớn một tiếng, đâm ra một mâu. Trên thân Ngao Nhật ngưng tụ thành một hư ảnh Ma Vương, sau lưng Ma Vương này còn mọc một đôi cánh.

Theo hư ảnh Ma Vương xuất hiện, trong nháy mắt khí thế của Ngao Nhật bùng phát, dường như đại thế trong thiên địa đều bị một mâu của hắn khuấy lên.

- Là hình xăm Thiên Ma, Ngao Nhật động thật rồi!

- Ở Cực Tinh thành ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma, có thể tăng phúc uy lực của võ kỹ ma đạo, thật sự là hâm mộ!

Trong lúc mọi người còn đang cảm khái, lúc này, Lâm Minh ra tay, hắn không có lấy ra vũ khí, chỉ là tiến lên trước một bước, tung ra Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Chân nguyên chấn động phối hợp với mấy chục đạo Huyết Ẩm chi ấn bay vụt ra, chỉ thấy hiện lên ánh sáng đỏ đầy trời, cặp cánh của hư ảnh Thiên Ma lập tức bị Huyết Ẩm chi ấn cắt thành mảnh nhỏ, tiện đà bị chân nguyên chấn động chấn thành bột mịn, tan thành mây khói!

- A!

Ngao Nhật biến sắc, liều mạng thúc động ma nguyên hộ thể, nhưng mà chỉ có ma nguyên hộ thể, như thế nào chống đỡ được Huyết Ẩm chi ấn vô cùng sắc bén?

“Phốc!”.

Chân nguyên hộ thể toàn thân Ngao Nhật giống như giấy vụn bị cắt nát, hắn hộc máu bay ngược ra sau, hôn mê tại đương trường.

Một chiêu thủ thắng, mặt Lâm Minh không giận không vui. Hiện tại thực lực của hắn ở trong một thế hệ trẻ tuổi, thực ít có người có thể địch nổi hắn. Huống chi, Ngao Nhật này còn không phải cường giả đỉnh cấp trong một thế hệ trẻ tuổi. Trước đây hắn gặp được Mặc Cổ, cũng cường đại hơn nhiều so với hắn.

- Quá mạnh mẽ! Ngao Nhật hoàn toàn không phải một cấp bậc với hắn!

- Thực lực bậc này, nếu đi tới ngoại thành Cực Tinh thành, không nói quét ngang, cũng có thể chiếm cứ chỗ đứng nhỏ nhoi! Tên này mới là Tiên Thiên sơ kỳ, thoạt nhìn tuổi còn trẻ, không biết là thiên tài của tông môn nào bồi dưỡng ra. Khó có thể tưởng tượng võ giả nhân loại có thể tu luyện đến trình độ này...

Chung quanh các võ giả nhao nhao bàn tán, mà ở phía sau Lâm Minh, quán chủ bán Thần Huyết đan thì mặt như màu đất. Ở Hồng Nhật thành này, tuy rằng tình trạng giết người trên đường phố không nhiều lắm, nhưng cũng không phải không có. Thanh niên này tùy tiện ra tay liền đánh bại Ngao Nhật, như vậy giết chết mình cũng không phải chuyện khó gì, nghĩ lại tình cảnh bọn họ giao thiệp vừa rồi, quán chủ liền cảm giác lưng phát lạnh, nghĩ lại mà sợ không thôi...

Ở xa xa cách quảng trường trăm trượng, một thanh niên áo đen mỉm cười:

- A! Thật đúng là người không thể xem tướng mạo! Sư muội! Thanh niên này còn mạnh hơn rất nhiều so với muội đấy!

Thanh niên áo đen nói chuyện đúng là Mặc Cổ, mà đứng ở bên cạnh hắn là nữ nhân áo đen che mặt, chính là sư muội Mặc Thanh của hắn.

- Hắn quả thật lợi hại hơn ta, tuy nhiên trong vòng vài năm, ta có tin tưởng đuổi kịp và vượt qua hắn!

Mặc Thanh không phục nói.

- Đuổi kịp và vượt qua hắn ư? Điều đó chưa chắc có khả năng! Tuổi của hắn thậm chí có thể còn nhỏ hơn muội!

Mặc Cổ liếc mắt nhìn Mặc Thanh một cái, tựa cười như không cười nói.

Chương 527: Cường đạo

Mặc Thanh hiện giờ hai mươi ba tuổi, ở trong tông môn là thiên tài cấp thánh không hơn không kém, tương lai thành tựu rất có thể vượt qua Mặc Cổ, không thua kém chút nào so với Mục Thiên Vũ.

Nghe Mặc Cổ nói Lâm Minh tuổi còn nhỏ hơn mình, Mặc Thanh bị nghẹn nói không ra lời, trước nay nàng quen với chuyện vượt qua người khác, cho nên mới phản xạ có điều kiện nói ra, trong vòng vài năm, có tin tưởng đuổi kịp và vượt qua Lâm Minh. Giờ lại biết được đối phương tuổi còn nhỏ hơn mình, nên có chút khó có thể chấp nhận.

- Chúng ta đi thôi! Có lẽ hắn cũng muốn đi Cực Tinh thành, nếu như đi các Thiên Ma thành khác, bình thường sẽ không đi qua Hồng Nhật thành. Ngẫm lại chuyện trước đây ta nói với hắn cẩn thận coi chừng bị đoạt Huyết Sát lệnh, thật đúng là để người chê cười! Nói không chừng lúc ấy, nếu ta thật sự ra tay cướp đoạt, có thể đã thua ở trên tay hắn...

- Sư huynh! Huynh cảm thấy ngay cả huynh cũng không phải đối thủ của hắn ư?

Mặc Thanh kinh ngạc hỏi.

- Khó mà nói... Xem ra sau vài năm nữa, ở Cực Tinh thành lại sắp xuất hiện một cường giả siêu cấp rồi!

Mặc Cổ cảm khái nói từ đáy lòng.

Người đến Huyết Sát Nguyên, hơn phân nửa là tuấn kiệt trẻ tuổi.

Về phần thế hệ trước thực lực cường đại, rất ít đến Huyết Sát Nguyên, bọn họ sợ hãi cái gọi là lời nguyền thần bí kia. Hơn nữa bọn họ lịch lãm cùng một chỗ với một đám tuấn kiệt trẻ tuổi, cũng không có ý nghĩa gì.

Mà thế hệ trước thực lực yếu kém, thì càng không muốn đến

Huyết Sát Nguyên, lớn tuổi như vậy mà thực lực yếu kém, hơn phân nửa không có phát triển tiền đồ gì lớn, đến Huyết Sát Nguyên mạo hiểm chém giết, không công vứt bỏ tính mạng lại không có cách nào tăng lên tu vi, vậy mất nhiều hơn được!

Có thể nói, Huyết Sát Nguyên là nơi tụ tập tuấn kiệt trẻ tuổi của Thánh Ma đại lục. Ở nơi này, thiên tài như mây trên trời, ngươi có thể vượt cấp chiến đấu, người khác cũng có thể! Vĩnh viễn không cần bởi vì mình là thiên tài mà xem thường võ giả cùng cấp, thậm chí cấp bậc thấp tuổi nhỏ hơn ngươi, đều có thể miểu sát ngươi.

Ở Huyết Sát Nguyên, mặc dù là mãnh long cũng phải ẩn giấu, bằng không ai biết có thể trêu chọc phải còn “mãnh” hơn hay không.

Mặc Cổ nói xong, lui trở lại trong tòa nhà cao lớn phía sau, Mặc Thanh cắn chặt răng, liếc nhìn Lâm Minh thật sâu một cái, bước nhanh đuổi theo.

- Thiếu hiệp, thiếu hiệp! Viên Thần Huyết đan này, chỉ lấy mười viên Huyết Sát tinh trung phẩm, ngươi xem...

Ở quảng trường Hồng Nhật hiên rộng lớn, Cự Ma bán Thần Huyết đan, nhìn thấy thực lực khủng bố của Lâm Minh trong lòng hối hận đến ruột đều xanh. Chẳng những hắn bỏ lỡ mất một cơ hội kết giao với thiên tài đỉnh cấp còn kết thù với đối phương. Hồng Nhật thành này cũng không như địa phương khác, giữa võ giả có cừu oán, thực có thể sẽ báo thù ngay đương trường, một lời không hợp liền ra tay giết đối phương, cũng không tính chuyện lạ lắm. Đương nhiên lúc này quán chủ Cự Ma sợ hãi, vì để không đắc tội với Lâm Minh, chỉ có thể nhịn đau dứt bỏ Thần Huyết đan. Nếu không phải hắn thật sự rất cần Huyết Sát tinh, chỉ sợ ngay cả mười viên Huyết Sát tinh trung phẩm cũng không lấy ra giá với Lâm Minh.

Có chuyện tốt bậc này chủ động đưa tới cửa, tự nhiên Lâm Minh sẽ không cự tuyệt:

- Huyết Sát tinh trung phẩm tại hạ không có, chỉ có Chân Nguyên thạch trung phẩm và Huyết Sát tinh hạ phẩm, ngươi nói cái giá đi!

Quán chủ sửng sốt, tên này rốt cuộc là ở đâu ra? Thiên phú tốt như vậy, mà lại không có Huyết Sát tinh trung phẩm? Huyết Sát tinh hạ phẩm đổi với Huyết Sát tinh trung phẩm theo tỷ lệ là một trăm lấy một. Tuy rằng tỷ lệ là nói như vậy, mà trên thực tế với thiên tài mà nói, Huyết Sát tinh hạ phẩm tác dụng rất nhỏ, cho nên người bình thường đều không muốn thu Huyết Sát tinh hạ phẩm.

Quán chủ cắn răng một cái, nói:

- Một ngàn viên Huyết Sát tinh hạ phẩm, nửa bán nửa tặng!

Nói xong, hắn đỏ mắt trông mong nhìn Lâm Minh, chỉ hy vọng Lâm Minh có thể bỏ qua chuyện vừa rồi, về sau hắn còn muốn sống lay lắt ở Hồng Nhật thành, cũng không muốn suốt ngày phải lo lắng đề phòng.

Lâm Minh sao có thể không biết tính toán trong lòng đối phương, không có bất kỳ ý chối từ đưa tay tiếp nhận Thần Huyết đan, nói:

- Đây hai ngàn viên Huyết Sát tinh hạ phẩm, ngươi đếm đi!

Lâm Minh lấy ra một cái Tu Di giới, đúng là của sáu trưởng lão bộ lạc Mặc Thương.

Quán chủ vừa nghe nói là hai ngàn viên Huyết Sát tinh hạ phẩm, trong lòng vui vẻ, xem ra võ giả nhân loại này coi như dễ nói chuyện, không đến mức hùng hổ dọa người. Nhưng vừa tiếp nhận Tu Di giới, hắn đã có chút hết chỗ nói rồi, Huyết Sát tinh trong Tu Di giới này gọi là thứ rác rưởi, đây vốn chính là Huyết Sát tinh khai thác từ quặng mỏ cổ, hai ngàn viên Huyết Sát tinh này tính ra không bằng một ngàn viên Huyết Sát tinh hạ phẩm tinh thuần.

Người này rốt cuộc là ở đâu ra?

Quán chủ hết chỗ nói rồi, loại Huyết Sát tinh này, cũng chỉ có võ giả bình dân mới dùng.

Nhưng ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu! Quán chủ cũng chỉ có thể cố nuốt cục nghẹn uất vào trong bụng, đây là quy tắc của Huyết Sát Nguyên...

Rời đi Hồng Nhật thành, Lâm Minh tìm mua một con thú làm vật cưỡi. Huyết Sát tinh trong tay hắn thật sự không nhiều lắm, cộng thêm một ít Chân Nguyên thạch, mới mua được một con Thanh Dực điểu, tốc độ phi hành không tính nhanh lắm, chủ yếu là dùng để Lâm Minh có thời gian nghỉ ngơi.

Dù sao càng đi vào sâu Huyết Sát Nguyên sẽ càng nguy hiểm, giết chóc cũng càng phổ biến, Lâm Minh cần phải luôn luôn duy trì ở trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Lâm Minh một đường đi tới, gặp mười mấy đợt võ giả, có Nhân tộc, Cự Ma tộc, Yêu Tinh tộc... Đủ loại chủng tộc, xem theo tình huống bọn họ, không có người nào không phải là tuổi còn trẻ, chân nguyên tinh thuần nồng đậm.

“Thánh Ma đại lục phong trào tập võ, còn hưng thịnh hơn Thiên Diễn đại lục, một là vì thiên phú ưu tú của các chủng tộc, thứ hai là vì Thánh Ma đại lục có rất nhiều chủng tộc, chinh chiến quanh năm càng dễ dàng sinh ra cường giả”. Chinh chiến quanh năm quả thật dễ dàng xuất ra thiên tài. Thời điểm Thiên Diễn đại lục cổ xưa số lượng cường giả phong hoàng tăng nhiều, cũng thường thường là thời điểm chiến tranh thổi quét toàn bộ Thiên Diễn đại lục.

Càng đến gần Cực Tinh thành, càng ngày càng nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi, khiến Lâm Minh ngạc nhiên thán phục, nhất là Yêu Tinh tộc, thiên phú của họ thậm chí tốt hơn nhiều so với Cự Ma tộc, chỉ tiếc, số lượng Yêu Tinh tộc rất thưa thớt, nếu không đã sớm xưng vương xưng bá ở Thánh Ma đại lục.

Lâm Minh một đường đi tới, riêng là tuấn kiệt trẻ tuổi thiên tài cấp thánh của Yêu Tinh tộc, liền thấy được hai người.

“Thánh Ma đại lục vốn thiên tài đã nhiều, Huyết Sát Nguyên lại hội tụ vô số thiên tài của Thánh Ma đại lục, thật quá khủng bố!”. Lâm Minh tuy rằng cảm khái, nhưng trong nội tâm lại ẩn ẩn nổi lên hưng phấn kích động, cùng tồn tại cạnh tranh khiêu chiến, chỉ có như vậy mới có thể tiến bộ nhanh hơn. Nếu chỉ bế quan trong một góc, chung quy không thể lĩnh ngộ được tinh túy của võ đạo.

Đến Huyết Sát Nguyên này là đúng rồi!

- Đợi lâu như vậy, rốt cuộc gặp một con dê béo!

Ở cách Lâm Minh vài dặm xa xa, vài võ giả Ải Ma tộc tụm vào một chỗ, đánh giá Lâm Minh giống như xem con mồi.

- Tiên Thiên sơ kỳ, thú cưỡi cũng bình thường, có thể quá nghèo hay không?

- Ừm... Tuy rằng tu vi hơi thấp, nhưng nhìn chân nguyên của hắn vô cùng nồng đậm, tốt xấu cũng là thiên tài của đại tông môn đây! Hẳn là mang theo cả bó tài sản! Tiên Thiên sơ kỳ mà dám lang bạt tới Huyết Sát Nguyên, thật đúng là có tự tin nha! Tuy nhiên người tự tin thường thường hay chết sớm!

Rất nhiều thiên tài từ lâu nghe tới đại danh của Huyết Sát Nguyên, lại tự cho mình rất cao, tu vi không thể nào đủ, liền tùy tiện đến Huyết Sát Nguyên, kết quả táng thân vùng hoang dã. Có người ngay cả cửa thành cũng chưa đi vào đã bị cường đạo chặn giết chết.

Làm cường đạo này phần lớn là Ải Ma tộc. Ở Thánh Ma đại lục, Ải Ma tộc có thể nói là xú danh rõ ràng, Cự Ma tộc tuy rằng hung danh hiếu sát, nhưng tốt xấu gì còn dám làm dám chịu, ở trên một số sự việc, còn có một chút mặt mũi.

Nhưng Ải Ma tộc vừa tham lam, đê tiện, vừa âm hiểm, không từ chuyện xấu gì không làm, ỷ mạnh hiếp yếu, ham mê mỹ sắc, hành vi biến thái... Trừ Bán Thú tộc ra, bất kể là mỹ nữ của bộ tộc nào, rơi vào tay Ải Ma tộc, thường thường đều là kết cục thê thảm nhất, bị đủ các loại tra tấn tới chết.

- Hắc hắc... Nếu không có người như thế, huynh đệ chúng ta lấy gì sống chứ!

Tên đầu lĩnh Ải Ma tộc, tham lam liếm liếm môi.

- Động thủ, giết hắn!

Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực, tuy rằng những Ải Ma tộc này không ít người tu vi cao qua Lâm Minh, người lại đông, nhưng vẫn cùng nhau ra tay. Trong lúc nhất thời, ma nguyên màu đen như mây đen cuồn cuộn!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, tốc độ không giảm, bay thẳng tới hướng mây đen.

"Đã sớm nói Huyết Sát Nguyên này việc giết người cướp của nơi nơi có thể thấy được, ta đi vào Huyết Sát Nguyên xa như vậy, mới gặp được tốp cường đầu tiên. Hơn nữa tu vi của ta thấp như vậy, lại không có người cùng đi, thật đúng là may mắn mà!".

Lâm Minh cười thầm trong lòng, ngay cả thương cũng không lấy ra, mười ngón tay búng liên tiếp, Huyết Ẩm chi ấn bay vụt ra ngoài!

Ánh sáng đỏ cắt qua hư không, máu tươi bắn tung tóe nhuộm đỏ mặt đất. Bảy tám tên Ải Ma, bị Lâm Minh phát ra gió lốc Huyết Ẩm chi ấn cắt thành mảnh nhỏ! Có mấy tên Ải Ma đến chết còn trừng lớn ánh mắt, đầy vẻ kinh ngạc không thể tin.

"Bồng bồng bồng!".

Đoàn đoàn sương máu từ trên thân những tên Ải Ma nổ tung, ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn mới.

- Hả? Huyết Ẩm chi ấn của Ải Ma tộc cũng không tệ, không kém gì Cự Ma tộc!

Lâm Minh nhìn phù văn màu máu đỏ tươi giữa không trung, thì thào nói. Xem ra chỉ có khí huyết lực của nhân loại là kém cỏi nhất, ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn uy lực cũng yếu nhất.

- Thấy không, tiểu tử áo lam kia, giương tay phát ra mười mấy đạo ám khí, giết bảy tám tên cướp đường, mà những Ải Ma này tu vi đều cao hơn hắn đấy!

- Ừm! Những Ải Ma kia tuy rằng nhân phẩm xấu xa, nhưng thực lực cũng không tệ lắm. Hơn nữa am hiểu chạy trốn, lại bị một chiêu miểu sát. Thanh niên này là ai? Người nổi bật thiên tài cấp thánh, ở Tiên Thiên kỳ cũng chẳng qua cũng thế thôi!

- Có hứng thú! Nhân tộc ở Cực Tinh thành đã thật lâu không có xuất ra thiên tài có thể ra tay được như thế! Đáng tiếc tên này tu vi còn rất thấp, so với hai người Đạt Cổ, Ma Ha của Cự Ma tộc vẫn còn chênh lệch không nhỏ, hai người bọn họ, gần đây chiến tích đều là toàn thắng, không biết hình xăm Thiên Ma trên thân hai người bọn họ, trưởng thành đến mấy cánh rồi...

Ngay từ đầu võ giả đi mười hai Thiên Ma thành, trên thân chỉ có một hình xăm Thiên Ma mơ hồ, theo tích lũy sát khí, hình xăm sẽ càng ngày càng ngưng thực, khi sát khí tích lũy đến trình độ nhất định sẽ mọc ra hai cánh, tiếp sau đó là bốn cánh, sáu cánh... Cho đến mười hai cánh.

Mà phương thức cướp đoạt sát khí, chính là giết người, hoặc là chiến thắng người khác.

Ở trên lôi đài của Cực Tinh thành Huyết Sát Nguyên, mỗi trận so đấu xác suất người chết vượt qua sáu thành, bất kể là chết hay là chiến bại, thì năm đến bảy thành sát khí trên thân sẽ bổ sung đến trên thân kẻ thắng lợi, một nửa sát khí khác thì tiêu tan mất. Đây là quy tắc kỳ lạ của mười hai Thiên Ma thành.

“Đạt Cổ... Ma Ha...”. Lâm Minh đã là lần thứ hai nghe hai cái tên này: “Hai người kia đều là tinh anh của Cự Ma tộc, không biết thực lực của bọn họ đạt tới trình độ gì, dường như còn có một Si Diêm của Ải Ma tộc, có thể được Ngao Nhật nhắc tới, nói vậy hẳn không phải kẻ đầu đường xó chợ”.

Chương 528: Cực Tinh thành

Trước khi đến Cực Tinh thành, Lâm Minh từng nhiều lần tưởng tượng hình ảnh của Cực Tinh thành. Bởi vì kiến thức qua Ma Thần đế cung hùng vĩ, Lâm Minh nghĩ rằng, mặc dù tường thành Cực Tinh thành cao tới mấy chục trượng, kéo dài không biết bao nhiêu dặm, từ xa nhìn lại giống như dãy núi kéo dài tới đường chân trời, hắn cũng sẽ không kinh ngạc nhiều lắm.

Nhưng mà thời điểm chân chính nhìn thấy Cực Tinh thành, Lâm Minh vẫn là bị rung động, một loại rung động phát ra từ tâm linh, không nghĩ tới Cực Tinh thành lại xây dựng ở trên một vách đá dựng đứng cao sáu, bảy ngàn trượng!

Vách đá dựng đứng đó, dường như là một thần minh nào đó, dùng thần khí bảo đao bổ ra, bốn cạnh vuông vức chọc thẳng lên bầu trời như cây kích thần!

Cực Tinh thành, tọa lạc trên vách đá dựng đứng giống như cây cột trụ chống trời này, tường thành cao mấy chục trượng, nhưng không có kéo dài như tưởng tượng của Lâm Minh. Ở trên tường thành xám nâu này, có mấy ngàn sợi dây thô to nối thẳng lên trời cao sáu, bảy ngàn trượng, như dải tơ ngân hà buông xuống dưới, mỗi một vòng gút, đều thô to bằng cái đùi của người lớn.

Lâm Minh khó có thể tưởng tượng sức nặng của những sợi dây này, khó có thể tưởng tượng chúng nó là làm thế nào bị cố định ở trên tường thành, sợi dây có sức nặng như vậy, tường thành này phải chắc chắn biết bao?

Sau khi đến gần những sợi dây này, Lâm Minh mới phát hiện, trên những sợi dây thô to từ đầu tới cuối dài gần vạn trượng, toàn bộ khắc chi chít phù văn

Mà những phù văn này, có văn tự Cự Ma tộc, có văn tự Thần Vực thượng cổ, có cổ văn lâu đời của Yêu Tinh tộc... Khắc nhiều văn tự như vậy, qua bao nhiêu năm tháng ăn mòn cũng không có chút mơ hồ, mà vô cùng rõ ràng.

Chỉ sờ nhẹ vào chúng, có thể cảm nhận được một khí tức mênh mang hùng hậu, mang theo cảm giác áp bức trầm trọng ập vào mặt.

Lâm Minh không thể tưởng tượng, lúc trước đại năng thần lực đến mức nào, mới có thể sáng lập một tòa thành trì trên bầu trời này!

Cực Tinh Thiên Ma thành, trách không được đặt cái tên này.

Độ cao sáu, bảy ngàn trượng, quả thật xứng đáng với hai chữ Cực Tinh!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện rất nhiều võ giả leo lên theo mấy ngàn sợi dây này, từng bước một như là kẻ lên núi cô độc, quật cường mà chấp nhất chinh phục đỉnh cao võ đạo thuộc về họ. Tuy rằng biết rõ kết quả chinh phục bất thành chính là rơi xuống tan xương nát thịt!

“Cực Tinh thành cấm bay...”.

Lâm Minh đã sớm phát hiện, nơi này pháp tắc đặc dị, tuy rằng không có áp chế chân nguyên nhưng cấm bay. Đừng nói là mình, chỉ sợ cho dù đại năng Mệnh Vẫn đến đây, cũng phải hết sức chân thành leo lên trên từng sợi dây.

Những sợi dây thô to này, chính là lối vào thành trì, nếu không thì dù là võ giả Tiên Thiên kỳ, muốn ở dưới tình huống cấm bay, dùng tay không leo lên vách đá dựng đứng cao sáu, bảy ngàn trượng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Minh lựa chọn một sợi dây trong đó, từng bước một leo lên trên.

Những sợi dây này lạnh dị thường, mà lại hơi trơn, người tu vi không đủ căn bản là đừng nghĩ vào thành. Nếu ngã xuống từ trên cao sáu, bảy ngàn trượng, cho dù là võ giả Tiên Thiên cũng phải tan xương nát thịt.

Lâm Minh dùng thời gian nửa canh giờ, một hơi leo lên khoảng cách tám phần, quay đầu nhìn xuống, mặt đất thật xa ở dưới thân hắn là bình nguyên màu máu hùng tráng, mênh mông không giới hạn, từng đám từng đám mây bình thản lơ lửng dưới chân. Mấy ngàn sợi dây bởi vì khoảng cách quá xa mà biến mất trong trời xanh mờ mịt, nhìn qua giống như bị cắt đứt nửa chừng, cảnh tượng tráng lệ như thế, khiến người ta vô cùng kinh hãi!

Các võ giả trèo lên Cực Tinh thành, trông giống như những con kiến thật nhỏ bò trên sợi dây thô to. Thế nhưng Lâm Minh biết rằng, những võ giả giống như con kiến này, nhìn lại phía dưới đều có được ánh mắt như thương ưng. Đây là con đường của võ giả, đứng càng cao nhìn thấy càng xa.

Rốt cuộc đi lên đỉnh núi, ở trên đỉnh núi cao cuồng phong gào thét, gió lớn như vậy, thậm chí người bình thường có thể bị thổi bay đi.

Ở đỉnh núi này là một tường thành bằng đá màu xám bằng phẳng, đứng sừng sững không biết đã bao nhiêu năm.

Cửa chính cao tới năm mươi trượng, toàn bộ tạo ra từ kim loại rất dày, đinh tán trên cửa mỗi một cái đều giống như cái chén lớn. Lúc này, cửa mở ra nhìn qua như là cái miệng rộng của con cự thú sắt thép, nuốt sống tất cả võ giả đi vào trong đó.

Cực Tinh thành ba chữ to khắc trên tấm biển trên cửa lớn, thể chữ như rồng rắn uốn lượn, khí phách ngang dọc.

Đi vào Cực Tinh thành, tất cả kiến trúc, đều là đá tảng lớn màu than chì ảm đạm xếp lên nhau, những tảng đá này cũng không có qua đẽo gọt nhiều lắm, giữ lại góc cạnh cao chót vót nguyên thủy của chúng, làm cho người ta có một loại cảm giác áp lực, hùng hồn.

Đường phố rộng thoáng có thể đi song song mười mấy chiếc xe ngựa. Lúc này, trên đường phố nơi nơi đều là tuấn kiệt trẻ tuổi thiên phú xuất chúng, cho dù là thiên tài cấp thánh hiếm thấy ở Thiên Diễn đại lục, ở trong này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng thường gặp.

“Nguyên khí thiên địa nồng đậm, cùng với sát khí cũng nồng đậm, thật là một tòa Cực Tinh thành tốt!". Lâm Minh thầm tán thưởng trong lòng, nhưng mà, hắn tán thưởng chưa được bao lâu, liền nghe ở một góc đường phố, truyền đến một tiếng hét thảm, máu tươi phụt ra, một võ giả bị chặt đứt tay đang điên cuồng bỏ chạy, mà ở phía sau hắn, ba bốn võ giả truy đuổi sát theo!

Trong tay bọn họ vung lên vũ khí, từng đạo kiếm khí, kích mang tùy ý bắn ra, chiêu chiêu bức thẳng tới chỗ yếu hại của võ giả chạy trốn kia, rõ ràng là muốn đưa đối phương vào chỗ chết!

Một màn này lập tức nhắc nhở Lâm Minh, nơi này là Huyết Sát Nguyên, ở trong này, trên cơ bản võ giả tụ tập đều là đi sát đạo! Võ giả đi sát đạo, giết người là được tích lũy khí thế của họ để xúc tiến tiến bộ của công pháp sát đạo. Bởi vậy một lời không hợp liền ra tay giết người, thật sự không tính là chuyện hiếm lạ gì.

Nơi này mỗi người đều có thể trở thành địch nhân, chỉ cần giết người, chẳng những có thể xúc tiến công pháp, mà còn có thể lấy được đại lượng tài nguyên trong Tu Di giới của đối phương.

Tuy nhiên, muốn cướp đoạt "sát khí" của Cực Tinh thành để bổ sung đầy đủ cho hình xăm Thiên Ma, thì phải cần ở Sát Khí chi nguyên trong trung tâm thành thị mới được, mà ở nơi đó có Sát Lục trường chuyên môn.

Lâm Minh không muốn rước lấy phiền toái, hắn luôn đi dọc theo đường phố tới hướng trung tâm thành thị, rất nhanh liền đi tới cái gọi là Sát Khí chi nguyên ở trung tâm thành thị.

Nơi này kiến trúc duy nhất chính là một tòa Võ Đấu trường khí thế rộng rãi, chiếm diện tích hơn mười dặm, chỉ cần bước vào Võ Đấu trường này giết người, liền có thể trực tiếp cướp đoạt "sát khí" ở trên người đối thủ, bổ sung cho hình xăm Thiên Ma.

"Hả... Đây là?".

Lâm Minh còn chưa tới gần Võ Đấu trường, đột nhiên cảm giác Huyết Sát lệnh hắn mang theo trên người trở nên nóng rực lên, từng luồng hơi nóng từ trong Huyết Sát lệnh truyền ra, tụ vào kinh mạch trong thân thể hắn.

Mà ở chung quanh Huyết Sát lệnh, cuồn cuộn nổi lên một cái lốc xoáy sát khí nho nhỏ.

Lâm Minh vừa động trong lòng, lập tức hiểu ra, đây là phản ứng tự nhiên của Huyết Sát lệnh khi đi vào Sát Khí chi nguyên. Ở chỗ cánh tay phải hắn đau đớn như bị ngọn lửa thiêu đốt, rồi ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Minh, một cái hình xăm Thiên Ma mơ hồ chậm rãi ngưng tụ thành.

Hai sừng ác ma cong vòng, răng nanh sắc bén, mơ hồ không rõ, mà khuôn mặt lại dữ tợn dị thường.

Đây là hình xăm Thiên Ma...

Chương 529: Cực tinh thông thiên tháp

Một khi sử dụng Huyết Sát lệnh, sẽ tạm thời hòa hợp một thể với võ giả, ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma.

- Hả?

Ngay khoảnh khắc hình xăm Thiên Ma ngưng tụ thành kia, Lâm Minh phát hiện, ở trước mặt mình, một tên Ải Ma lưng đeo loan đao hình vành trăng đang nhìn mình, ánh mắt của hắn giống như đang nhìn con mồi. Ở bên cạnh hắn còn có mấy tên Ải Ma khác.

Ải Ma đeo loan đao cười hắc hắc nói:

- Lại tới thêm một người mới, còn là nhân loại, ta thích nhất nhân loại, con người mới bị thịt như vậy, tu vi Tiên Thiên kỳ... Chậc chậc, chỉ có hai mươi mấy tuổi đi, nói vậy thực ngon miệng!

Ải Ma đeo loan đao vừa nói như vậy, mấy tên Ải Ma ở chung quanh cười ha hả, có tên còn huýt sáo miệng với Lâm Minh.

Ở ngoài Sát Lục trường giết chết Lâm Minh, không thể nhận được sát khí trên thân Lâm Minh, trong lúc nhất thời cũng không có người nào động thủ.

Lâm Minh nhìn lướt qua Ải Ma đeo loan đao kia, Ải Ma thân cao bình thường chỉ có sáu xích, Ải Ma này còn lùn hơn, chỉ có hơn năm xích, da mặt đen nhăn nhíu, trên lớp da mọc không ít lông tơ tinh mịn, thoạt nhìn thật sự mặt không khó ưa lắm.

Không để ý đến đối phương, Lâm Minh đi thẳng đến hướng Võ Đấu trường.

Ở cửa Võ Đấu trường đứng bảy tám thủ vệ, bọn họ cản Lâm Minh lại:

- Cực Tinh Thông Thiên tháp, phí vào cửa, một khối Huyết Sát tinh trung phẩm!

Cực Tinh Thông Thiên tháp?

Xem ra đây là tên của Võ Đấu trường, thật đúng là khí phách, tuy nhiên phí vào cửa này đắt đỏ thật sự khiến người ta líu lưỡi. Nên biết rằng, trước đó ở Hồng Nhật thành bán Thần Huyết đan cũng chỉ là một trăm Huyết Sát tinh trung phẩm mà thôi, đi vào Võ Đấu trường một trăm lần liền tiêu hết.

Tuy rằng người tới Cực Tinh thành đều là thiên tài tông môn, nhưng nếu thường xuyên ra vào Võ Đấu trường sợ là cũng phải đau lòng xót của.

- Huyết Sát tinh hạ phẩm được không?

Lâm Minh hỏi.

Thủ vệ Võ Đấu trường hơi khinh miệt liếc nhìn Lâm Minh một cái, lạnh lùng nói:

- Hạ phẩm hai trăm khối!

Một viên Huyết Sát tinh trung phẩm đổi là một trăm viên Huyết Sát tinh hạ phẩm, gã thủ vệ này vừa mở miệng liền đòi hai trăm viên, hơn nữa thái độ lãnh đạm, hiển nhiên Huyết Sát tinh hạ phẩm chi trả làm phí vào cửa không được xem trọng.

Lâm Minh lơ đễnh từ trong Tu Di giới lấy ra Huyết Sát tinh hạ phẩm nhận được từ bộ lạc Mặc Thương, phẩm chất thật sự không được tốt lắm. Lúc trước Lâm Minh đánh chết sáu đại trưởng lão, cũng chỉ là chiếm được mấy ngàn khối Huyết Sát tinh hạ phẩm, ở trong võ giả của Ma Vân thảo nguyên xem ra đã là phú khả địch quốc, nhưng mà đến Huyết Sát Nguyên, chỉ dùng vài lần đã tiêu hết. Giữa võ giả và võ giả chênh lệch thật sự quá lớn.

Lâm Minh xuất ra ba trăm khối chi trả cho thủ vệ.

Thủ vệ Võ Đấu trường rất không kiên nhẫn tiếp nhận ba trăm viên Huyết Sát tinh hạ phẩm này, rồi cho Lâm Minh đi vào Võ Đấu trường.

- Hạng nghèo khổ này cũng cho hắn đi vào à?

Một tên thủ vệ khác nói.

- Hắn muốn đi vào chịu chết, như vậy kệ hắn! Đám người này luôn tưởng rằng Thông Thiên tháp là nơi có thể tùy tiện đi lịch lãm, sau khi đi vào mới biết, bọn họ chỉ là phân mà thôi!

Thủ vệ thu phí trước đó khinh thường nói.

Đi vào trong tường vây cao lớn của đại điện Võ Đấu trường, Lâm Minh khẽ hít một hơi lạnh. Vào đây hắn mới biết nơi này vì sao lại gọi là Cực Tinh Thông Thiên tháp, đại điện Võ Đấu trường này cao tới mấy trăm trượng, vốn đã xây trên vách núi cao tới sáu, bảy ngàn trượng, cộng thêm tháp cao tới mấy trăm trượng, thật sự có thể xưng được với hai chữ “Thông Thiên”.

Trên Thông Thiên tháp phần dưới lớn, có hình nón, phần trên đỉnh đều lấp trong sương mù đỏ, không thấy rõ. Những sương mù đỏ này, chính là sát khí ngưng hóa thành thực chất, bởi vì có sát khí che đậy, từ xa nhìn lại không cách nào nhìn thấy Thông Thiên tháp.

Lâm Minh đi vào tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, hắn phát hiện, kết cấu bên trong Võ Đấu trường này phức tạp hơn xa so với tưởng tượng của hắn. Một đường đi tới, đủ các loại quán rượu, khách sạn, nhà trọ, thậm chí là kỹ viện cái gì cần có đều có.

Lâm Minh chỉ đi tới vài bước, liền có kỹ nữ trang điểm xinh đẹp làm dáng liếc mắt đưa tình với Lâm Minh, xem theo chủng tộc đa số là nhân loại và Yêu Tinh tộc, có một số thậm chí là võ giả, chỉ là chung quy thiên phú không tốt, tu vi rất thấp, cuộc đời này luyện võ cũng thể không có tác dụng gì lắm, ngược lại làm buôn bán vốn tự có, kiếm được một ít Huyết Sát tinh, lại có thể giúp họ sống thoải mái.

Kỹ nữ nhân loại và Yêu Tinh tộc còn dễ nhìn, khi Lâm Minh nhìn thấy kỹ nữ Cự Ma tộc và Ải Ma tộc, cũng đang mời chào mình, hắn chỉ cảm thấy ruột gan dạ dày co thắt một trận, dù là tố chất tâm lý của hắn không tệ, cũng thiếu chút nữa ói ra.

Kỹ nữ của Cự Ma tộc này so với Lâm Minh cao hơn một cái đầu, cao lớn thô kệch, ngực như là treo hai cái bóng cao su, làn da màu xanh, còn cố tình trét son phấn thật dày, cực kỳ ghê tởm, kỹ nữ Ải Ma tộc thì càng không cần phải nói, tướng ngũ đoản, mặt đầy nếp nhăn, làn da ngăm đen, nhìn qua giống như là quái vật lão thái bà.

Nếu chỉ nhìn thấy loại kỹ nữ này, Lâm Minh còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, dù sao nơi này có rất nhiều võ giả Cự Ma tộc và Ải Ma tộc, thẩm mỹ quan của họ đặc thù.

Nhưng mà... Khi Lâm Minh tận mắt nhìn thấy một nam võ giả Yêu Tinh tộc, kéo một kỹ nữ Cự Ma tộc đi vào phòng, hắn hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

"Võ giả Yêu Tinh tộc này, khẩu vị hẳn là thích nặng hơn...". Lâm Minh thở nhẹ một hơi, khó có thể tưởng tượng cuộc sống của võ giả Cực Tinh thành, có lẽ hàng năm chém giết lệ khí tích lũy đã làm cho trong lòng bọn họ vặn vẹo, không thể không phát tiết ra, vì thế mới làm ra một ít chuyện hoàn toàn là biến thái ở trong mắt người ngoài.

"Thông Thiên tháp này quá lớn, chiếm diện tích mười mấy dặm, bên trong đầy đủ các loại phương tiện, sau khi giao phí vào cửa, hoàn toàn có thể sinh sống ở trong này thời gian dài không đi ra, không trách được khi ta tiến vào Thông Thiên tháp, người ở bên ngoài lại ít như vậy!".

Lâm Minh đi thẳng một mạch đến Võ Đấu trường tầng một của Thông Thiên tháp, vừa đẩy ra cửa chính Võ Đấu trường, liền ập vào mặt tiếng động lớn rầm rĩ.

Võ Đấu trường trước kia Lâm Minh nhìn thấy, ở trung tâm là trận đấu, chung quanh là khán đài vòng tròn, người xem quy củ ngồi ở trên khán đài, hoặc là bình luận chiến đấu, hoặc là hò hét trợ uy, nhưng mà ở trong này, khái niệm bình thường trong Võ Đấu trường hoàn toàn bị đảo ngược.

Đây chân chính là một chỗ giết chóc và phát tiết, trong không khí tràn ngập một loại cuồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông, Võ Đấu trường có mấy vạn chỗ ngồi, nhưng mà người ngồi lại rất ít, đa số đều đứng lên trên chỗ ngồi, hò hét chói tai, cười la, quơ quơ vũ khí trong tay bọn họ.

Rất nhiều chủng tộc tụ tập cùng một chỗ, Cự Ma tộc, Nhân tộc, Yêu Tinh tộc...

Võ giả Cự Ma tộc vốn đã hung tàn thô bạo, ở trong cảnh tượng loại này, lại hiển lộ rõ bản tính của họ, bọn họ điên cuồng tru lên rít gào, mà ở chỗ khác, cho dù là những nữ nhân tuổi thanh xuân của Yêu Tinh tộc kia, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, vốn nên là nhân vật như công chúa, nhưng hiện tại lại cởi bỏ áo khoác rụt rè xinh đẹp, lộ ra da thịt khêu gợi và thân thể nóng bỏng, trong tay bưng chén rượu đỏ tươi, khóe miệng còn dính đầy chất lỏng như máu, thoạt nhìn đẹp đẽ mười phần.

Thậm chí Lâm Minh nhìn thấy, ở thời điểm trận đấu tiến hành đến cao trào, một võ giả Cự Ma đẩy ngã một nữ Yêu Tinh ngay tại chỗ, thô bạo tiến vào thân thể của nàng, mà nữ Yêu Tinh kia lại dường như cực kỳ hưởng thụ chuyện bậc này, tùy ý thét chói tai.

Trên Võ Đấu trường chẳng những có võ giả, còn có rất nhiều nữ nô xinh đẹp, bọn họ bưng rượu rót nước, mặc quần áo ít đến đáng thương, ngay cả váy ngắn đều không bao được hết cái mông. Đồng thời đưa lên rượu nước, bất cứ lúc nào nghênh đón võ giả trên khán đài lăng nhục và xâm phạm thân thể.

Loại men rượu và mỹ nữ này đan vào cùng một chỗ, không ngừng châm ngòi kích thích thần kinh của võ giả ở đây.

“Rầm rầm...”.

Ở trung tâm Võ Đấu trường, một Cự Ma cầm trong tay chiến phủ cán dài, mặc sức công kích một nam nhân nhân loại. Nam nhân nhân loại kia cũng cao tới chín xích, cánh tay thô to như tay vượn, nhưng so với võ giả Cự Ma vẫn có vẻ nhỏ hơn một vòng, hơn nữa thực lực của hắn rõ ràng không sánh bằng nam nhân Cự Ma, đang liên tiếp bại lui, cực kỳ nguy hiểm.

- Giết! Giết hắn!

“Sát! Sát!”.

Trong không khí cuồng bạo, sát khí nồng đậm, cộng thêm men rượu và mỹ nữ thôi thúc, thực dễ dàng khiến người ta mất sạch mất lý trí, rơi vào điên cuồng.

- Đi tìm chết đi! Ha ha...

Nam nhân Cự Ma rít gào một tiếng, sau khi một cước đá nam nhân nhân loại mất đi cân bằng, hắn chém một búa vào lưng đối phương.

“Rắc!”.

Xương sống gãy đoạn, trái tim bị cự phủ từ phía sau xé ra, võ giả nhân loại kêu thảm một tiếng, đi đời nhà ma!

- Tốt!

- Đánh hay lắm!

- Trát Nạp! Huynh rất dũng mãnh!

Một Cự Ma nữ thét to chói tai, xem vẻ cuồng nhiệt của nàng kia, dường như hận không thể lập tức xông lên đài giao hợp với Trát Nạp.

Trát Nạp hiển nhiên chính là tên của nam nhân Cự Ma, ở trong nháy mắt võ giả nhân loại chạm đất, một cỗ huyết sát khí từ thi thể võ giả nhân loại tản tràn đến, một bộ phận tiêu tán đi, nhưng phần lớn bị Trát Nạp hút vào trong cơ thể.

Sau khi hút thu cỗ sát khí này, Trát Nạp giống như hút nha phiến cực kỳ hưởng thụ, không kìm nổi phát ra một tiếng sói tru.

- Ha ha! Sảng khoái! Còn có ai lên?

Trát Nạp ý chưa hết, hướng dưới đài kêu gào!

Một võ giả nhân loại có lẽ là đồng bạn của nam nhân chết đi, trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân chết đi, mắt như muốn nứt ra, hận không thể lập tức lên đài chém tên Trát Nạp kia ngàn vạn đao, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống không có đi lên. Hắn biết rõ mình không phải đối thủ, đi lên chính là kết cục như nhau.

- Bán Thú nhân còn có đám nhân loại cặn bã, đám nhu nhược các ngươi không có người nào dám đi lên sao? Mau tới đi, để ta nhấm nháp thưởng thức mỹ vị máu tươi các ngươi! Đám ti tiện các ngươi, có thể chết ở trên tay ta là vinh hạnh của các ngươi! Ha ha ha ha...

Trát Nạp tùy ý cười lớn, mà theo tiếng cười của hắn, các Cự Ma khác cũng cười ha hả lên, đồng dạng là cười nhạo Bán Thú nhân và nhân loại. Ở Cực Tinh thành này, chỉ có đủ thực lực mới có thể đạt được tư cách sinh tồn và được người tôn kính, nếu không sẽ bị tùy ý giẫm đạp và giết chóc.

Mà bất kể nhân loại hay là Bán Thú nhân, đều là đại danh từ yếu đuối.

- Con bà nó! Quá kiêu ngạo mà!

Một võ giả nhân loại muốn đi lên, nhưng bị đồng bạn hắn ngăn cản lại:

- Đừng xúc động! Hắn đã thắng năm trận liên tiếp, tên này thực lực ở trong tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, tuyệt đối là đỉnh cao! Vừa rồi liên tiếp ba võ giả nhân loại, hai võ giả Bán Thú nhân đều ngã dưới cự phủ của hắn. Thực lực chúng ta chưa chắc mạnh hơn mấy người lên sân đấu vừa rồi, đi lên chính là chịu chết!

- Con bà nó!

Võ giả nhân loại kia mắng một câu, nhưng đúng là vẫn nhịn xuống.

Lâm Minh đứng ngay bên cạnh võ giả nhân loại này, nghe được rõ ràng bọn họ nói chuyện.

- Người kia vừa rồi nói thực lực của Trát Nạp là đỉnh cao ở trong tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, nói như thế đến mỗi tầng trên Thông Thiên tháp, thực lực của võ giả so đấu đều sẽ tăng cao không ít...

Lâm Minh thì thào tự nói:

- Tầng thứ nhất này, ta còn là mau chóng thông qua mới được! Đi tầng cao hơn lịch lãm, mới có thể tôi luyện thực lực!

Chương 530: Thủ thắng

Giết! Giết! Giết!

Ở trong Thông Thiên tháp, tiếng hò hét quanh quẩn, giữa các chủng tộc rất dễ tạo thành đối lập, hơn nữa loài người còn là tử địch với Cự Ma, đối đầu với nhau trên Võ Đấu trường là chuyện quá bình thường, nhưng phần lớn tình huống đều là phía loài người thất bại.

Vì loài người ở Thiên Ma thành chẳng những là thực lực cá nhân yếu, số lượng tổng thể cũng kém xa Cự Ma tộc.

Loài người là chủng tộc số lượng đứng đầu Thánh Ma đại lục, nhưng dù sao trong loài người chỉ có một số ít đi sát đạo, hơn nữa tỷ lệ thiên tài cũng ít, cho nên cũng không có nhiều võ giả loài người tiến vào Cực Tinh thành.

Nhìn lại Cự Ma tộc, chẳng những trong tộc có nhiều thiên tài, cũng có nhiều võ giả đi sát đạo, tự nhiên có rất đông tuấn kiệt Cự Ma tộc trẻ tuổi tập hợp ở Cực Tinh thành.

Cứ thế, Nhân tộc trong Cực Tinh thành tự nhiên suy yếu lâu dài, không có địa vị.

Về phần Bán Thú nhân, chưa chắc tốt hơn loài người bao nhiêu, ngộ tính trời sinh ngu dốt, khiến bọn họ bất kể là tu luyện công pháp nào cũng đều làm nhiều công ít, cho nên bản thân Bán Thú nhân ít thiên tài, cũng không có nhiều theo sát đạo.

Có thể nói, mười hai chủ thành Thiên Ma bao gồm cả Cực Tinh thành là thiên hạ của Cự Ma tộc, ngoài Cự Ma tộc ra, Ải Nhân tộc còn chiếm một chỗ nhỏ nhoi. Còn Yêu Tinh tộc tuy rằng nhân số ít, nhưng dựa vào thực lực cá nhân mạnh mẽ nên không có ai dám chọc, có câu thà chọc Cự Ma chứ không đụng tới Yêu Tinh, Yêu Tinh chân chính hùng mạnh mới là hạng hung tàn ăn tươi nuốt sống.

- Thật là yếu mà.

Lúc này mấy Yêu Tinh tộc nữ tính ngồi trong phòng cười đùa, dường như ở Thông Thiên tháp tràn đầy giết chóc tanh máu này là một loại hưởng thụ.

Đối với chuyện này, võ giả Bán Thú nhân vẫn luôn xúc động nóng tính cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, Trát Nạp trên đài là tập đoàn đứng đầu trong tầng thứ nhất Thông Thiên tháp. Những Bán Thú nhân này tuy rằng ngộ tính thấp, nhưng không phải ngốc, biết lúc nào có thể ra tay, lúc nào không được, bằng không bọn họ đã không sống được tới giờ.

- Chúng ta đi.

Mấy võ giả loài người không chịu nổi áp lực này, muốn rời khỏi đây.

- Xì, đúng là vô dụng, chút áp lực đó mà cũng không chịu nổi, còn muốn đi sát đạo? Chạy về nhà đi!

Trát Nạp cười trào phúng.

Sắc mặt mấy võ giả loài người đỏ lên, tay xiết chặt, trong đó có một võ giả dáng nhỏ, tuổi cũng chỉ khoảng hai mươi, bị đối phương liên tục khiêu khích đã không nhịn được muốn ra tay.

- Đừng xúc động!

Một võ giả áo đen lớn tuổi hơn nắm võ giả nhỏ con kia đè xuống.

- Hắc, tiểu tử, có gan thì lên đây.

Trát Nạp lại khiêu khích.

Ngay lúc này, Lâm Minh bình tĩnh đứng lên, nói:

- Ta lên!

Thực lực tầng thứ nhất Thông Thiên tháp rất bình thường, Lâm

Minh chỉ muốn sớm đi qua, không muốn dây dưa ở trong này. Thân mình nhoáng lên, Lâm Minh đã tới lôi đài.

Mấy võ giả loài người đang muốn chạy thấy được cuối cùng có người dám lên, trong lòng vui vẻ, nhưng nhìn rõ tu vi của Lâm Minh, liền ngẩn người, tâm tình hưng phấn cũng trầm xuống.

“Tiên Thiên sơ kỳ...”.

Tuy rằng nhìn ra được chân nguyên của Lâm Minh tinh thuần ngưng tụ, vượt xa võ giả Tiên Thiên sơ kỳ bình thường, nhưng cuối cùng tu vi vẫn quá thấp. Loài người cùng Cự Ma, ngang cấp thậm chí cao hơn một cảnh giới nhỏ còn không bằng được đối phương, huống chi tu vi của hắn còn thấp hơn đối phương.

- Đây...

Võ giả loài người sắc mặt khó coi, không biết phải nói gì, vốn Lâm Minh có tiền đồ rất sáng, nhưng bây giờ lại đi ra, hoàn toàn là chịu chết. Còn là chết không ý nghĩa, chỉ làm Cự Ma tộc cười nhạo mà thôi.

Quả nhiên, Cự Ma tộc, Ải Ma tộc trên thính phòng thấy được Lâm Minh nhảy lên lôi đài, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lại cười to.

- Nhân tộc không người nữa? Lại cho một thằng nhóc đi lên?

- Ha ha, Tiên Thiên sơ kỳ đó, ta không nhìn lầm chứ! Còn chưa đủ nhét răng nữa!

- Ơ! Bé đẹp trai thật là tuấn tú mà! Chết quá đáng tiếc, qua chỗ tỷ tỷ nè, tỷ tỷ sẽ yêu thương ngươi.

Một nữ nhân Yêu Tinh tộc dáng người đầy đặn, dung mạo quyến rũ cười hì hì nói, ở Cực Tinh thành này, dù là võ giả loài người cũng quá nửa là hạng hung thần ác sát, rất ít có mặt mũi thanh tú.

Trên lôi đài, Lâm Minh coi như không nghe những lời này.

Trát Nạp vòng tay ôm ngực, hứng thú nhìn Lâm Minh.

- Hắc hắc, ở Cực Tinh thành thường xuyên gặp những tên ngu không biết lượng sức, nhưng còn chưa gặp qua kẻ ngu tới cỡ này, Tiên Thiên sơ kỳ đã muốn khiêu chiến ta? Ngươi lần đầu ra khỏi tông môn, còn tưởng võ giả nơi khác đều như đám heo trong tông môn của ngươi, tùy tiện cho ngươi chà đạp vượt cấp?

Lâm Minh có chút phiền liếc Trát Nạp, hỏi:

- Ngươi đến đây chiến đấu, hay là tới nói nhảm?

Nghe lời Lâm Minh nói, sắc mặt Trát Nạp sầm xuống, buông tay ra, mắt lóe sát khí nhìn Lâm Minh.

- Tiểu tử kiêu ngạo không biết sống chết! Xuống địa ngục đi!

Trát Nạp đột nhiên rút cây bùa lớn đeo sau lưng, một búa chém xuống Lâm Minh.

Uy thế một búa này cùng ma nguyên cuồn cuộn như hung thú thượng cổ rít gào phả vào mặt, Lâm Minh đứng tại chỗ, thoáng nghe được trong ma nguyên có vô số âm hồn rít gào.

Tay phải vuốt Tu Di giới, Tử Huyễn thương rời bao, trên mũi thương lóe qua lôi quang đỏ sẫm.

- Diệt Huyết Tà Lôi!

Ầm!

Lôi quang màu đỏ như con mãng xà màu đỏ phóng về phía Trát Nạp, lôi đình lực chuyên khắc ma vật quỷ tà, Diệt Huyết Tà Lôi va chạm vào mây đen ma nguyên liền như bàn là đỏ cắm vào băng tuyết, tiếng xèo xèo vang lên, ma vân nhanh chóng tan rã.

- Hả?

Trát Nạp vô cùng kinh ngạc, vốn hắn tưởng một chiêu có thể chém Lâm Minh làm hai, nhưng tuyệt đối không ngờ đối phương một chiêu áp chế ngược lại mình.

- Quỷ Ảnh Trảm!

Nhìn mãng xà đỏ xông tới, trong mắt Trát Nạp lóe lên hung tàn, một búa chém vào đầu mãng xà.

Bùm!

Hai tay Trát Nạp tê dại, người bắn ngược ra sau, khí huyết sôi trào, miễn cưỡng đánh lui Diệt Huyết Tà Lôi, trong lòng hắn lại kinh hãi cùng cực.

Tiểu tử này, sao mạnh đến thế?

Chiến đấu chớp nhoáng căn bản không cho phép Trát Nạp có cơ hội phân tâm, Lâm Minh bước ra lao vụt tới, vừa ra tay lại là Diệt Huyết Tà Lôi!

HẠphải ở Thông Thiên tháp rất lâu, ngày sau sẽ đối mặt với kẻ địch muôn hình vạn trạng, nếu bị người ta thăm dò chiêu thức, tự nhiên sẽ nguy hiểm hơn nhiều, cho nên hắn chỉ dùng lặp đi lặp lại Diệt Huyết Tà Lôi. Diệt Huyết Tà Lôi này vốn là sấm sét nghiêng về hướng tà ma, cực kỳ khát máu, gần giống công pháp ma đạo sát đạo, sử dụng ở đây vừa lúc thích hợp.

- Cút cho ta!

Trát Nạp rít gào, hai mắt đỏ rực, cầm chiến phủ cán dài chém về phía Lâm Minh.

Nhưng lúc này thân mình Lâm Minh run lên, phát huy thân pháp Kim Bằng Phá Hư, né tránh công kích như quỷ mị.

Ầm!

Ở đằng sau Lâm Minh, gạch đá xám đen nổ tung, bên dưới gạch đá lót một tầng huyền thiết dày mấy thước, bên trên còn có thêm trận pháp, bị một búa này chém xuống cùng lắm chỉ có một cái ngấn nhạt.

- Tiểu tử này, thật là khó chơi!

Công kích thất bại, Trát Nạp liên tục lách người, nhưng mãi vẫn không thoát khỏi trường thương của Lâm Minh.

Thương mang quét qua, Diệt Huyết Tà Lôi như giòi thấu xương đâm thẳng vào mặt Trát Nạp.

Trát Nạp hét lớn, một quyền đánh vào đầu mãng xà Diệt Huyết Tà Lôi, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Diệt Huyết Tà Lôi nổ tung, còn cả người Trát Nạp tê cứng, nắm tay cháy đen.

- Chết!

Trường thương của Lâm Minh trầm xuống, đâm thẳng trái tim Trát Nạp, Ma Tinh của Ma tộc nằm ở trái tim!

- A a a!

Trát Nạp hai mắt đỏ rực, đối mặt cái chết uy hiếp, hắn bùng nổ một trăm hai mươi phần trăm thực lực, cắn chót lưỡi, dùng đau đớn làm mình thoát khỏi cảm giác tê dại, chộp thẳng vào Tử Huyễn thương muốn mạnh mẽ nắm nó lại.

Nhưng tay hắn vừa chạm vào Tử Huyễn thương, Thanh Thương chân nguyên bùng nổ, lực chấn động như thủy triều tràn vào tay Trát Nạp, trực tiếp đánh tan tác xương của hắn!

Phập!

Tử Huyễn thương không chút cản trở xuyên thủng trái tim của Trát Nạp, một thương xuyên tha, máu bắn ra từ sau lưng hắn!

Một thương đâm trúng yếu hại của Trát Nạp, Lâm Minh xuống tay không chút lưu tình, trường thương xoắn lại, trực tiếp xé Ma Tinh trong trái tim Trát Nạp thành mảnh vụn!

Thân thể Trát Nạp chấn động, mắt trừng lồi ra, tơ máu quấn trên nhãn cầu, không thể tin nổi nhìn Lâm Minh, hơi thở đã tắt.

Từ lúc khai chiến đến lúc Trát Nạp chết đi, chỉ mới có bốn năm hơi thở, rất nhiều Cự Ma Yêu Tinh ở đây còn vừa mới cười đùa nói chuyện, bây giờ hoàn toàn ngây người.

Trát Nạp chết rồi?

Ở tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, thực lực Trát Nạp xếp hàng thứ nhất, vậy mà lại chết, lại chết trong tay võ giả loài người Tiên Thiên sơ kỳ...

Toàn bộ sân đấu lặng ngắt, những võ giả loài người trước đó còn tiếc hận cho Lâm Minh, nghĩ hắn chỉ lên chịu chết, miệng há to có thể nhét quả trứng gà, thanh niên mới hơn hai mươi tuổi này đã chiến thắng Trát Nạp?

Chênh lệch cùng cấp giữa võ giả loài người và Cự Ma tộc đã ăn sâu bén rễ trong lòng những người ở đây, dù bọn họ không muốn cũng phải thừa nhận.

Bọn họ trừng to mắt nhìn thi thể Trát Nạp vẫn treo trên thương của Lâm Minh, sau lưng không ngừng chảy máu...

Bùm!

Một đoàn sương máu tuôn ra từ trên người Trát Nạp, bay vào tay Lâm Minh, nhanh chóng ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, tiếp theo biến mất.

Còn thi thể của Trát Nạp thì nhanh chóng khô quắt, tiếp theo bị ném đi như cái bao rách.

“Trát Nạp quả nhiên là người nổi bật trong đời Cự Ma trẻ tuổi, lực khí huyết vô cùng mạnh mẽ, dùng để ngưng tụ Huyết Ẩm chi ấn là quá thích hợp”.

Giết người hút máu, Lâm Minh mặt không đổi sắc, ánh mắt quét qua bên dưới.

- Còn có ai lên không?

- Tiểu tử này!

Sắc mặt các võ giả Cự Ma nhìn Lâm Minh đã thay đổi, chỉ cần bốn năm hơi thở đã giải quyết xong Trát Nạp, bây giờ không còn ai dám coi thường Lâm Minh nữa.

Nữ lang Yêu Tinh tộc lúc trước khiêu khích Lâm Minh, cũng thu lại nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của mình.

- Hắn tu luyện công pháp hút máu, có thể gọi là ma đạo trong ma đạo, sát đạo trong sát đạo. Nhìn tiểu tử này cả người vô hại, không ngờ tu luyện công pháp cỡ này! Thiếu chút bị bề ngoài của hắn lừa.

Nữ lang Yêu Tinh nghĩ lại mà sợ, nếu thật sự dụ dỗ Lâm Minh, mưu đồ thải bổ tinh nguyên của đối phương, chỉ sợ sẽ bị ăn đến nuốt hết cả xương.

Chương 531: Đánh tiếp

Lâm Minh cầm thương đứng trên lôi đài, thương chỉ xuống mặt đất.

“Hả... Đây là?”.

Lâm Minh bỗng phát hiện có một dòng năng lượng cực nóng truyền từ chân hắn lao thẳng tới thiên linh.

Năng lượng này chảy vào cơ thể, tùy ý đi qua trong kinh mạch, đâm ngang đâm dọc, đủ loại ảo giác hiện ra trước mắt Lâm Minh, như có một loại cuồng bạo bị đè nén hồi lâu, muốn tuôn ra khỏi sâu trong lòng, làm cho Lâm Minh nhiệt huyết sôi trào...

“Đây là sát khí?”.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn thi thể Trát Nạp bay ra, dòng năng lượng này qua nhiên là tràn ra từ trên người hắn. Trước đó Lâm Minh dựa vào Huyết Sát lệnh hấp thu một chút sát khí, nhưng vì quá trình chậm chạp, không có nhiều cảm giác. Bây giờ một lần hút vào nhiều như thế, Lâm Minh cảm thấy dục vọng ở sâu trong nội tâm mình cùng một mặt đen tối trong linh hồn đang bị thiêu đốt!

Khát vọng máu tươi, khát vọng giết chóc, khát vọng tùy ý buông thả cùng mỹ sắc!

Nhất thời, trong lòng Lâm Minh có một loại khoái cảm cùng rung động không hiểu, muốn phát tiết ra như dã thú nguyên thủy.

Loại biến hóa đột ngột này làm trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, hắn vội bình ổn tâm thần, tiến vào Không Linh võ ý, làm tâm cảnh của mình bình ổn lại.

Lâm Minh tu luyện Thái Nhất Linh Hồn quyết đã lâu, cộng thêm tinh thần chi hải của hắn mạnh mẽ, cỗ sát khí dẫn tới náo động chỉ bùng nổ nháy mắt liền biến mất.

"Sát khí này quả nhiên có thể nhiễu loạn nội tâm người ta, người Cực Tinh thành này điên cuồng, biến thái như vậy, có lẽ là vì bị sát khí xâm lấn linh hồn lâu dài".

Lâm Minh nhớ tới biểu tình hưởng thụ của Trát Nạp sau khi hấp thu sát khí, cùng với ánh mắt xanh lục, không khỏi thở ra một hơi. Nếu không đè nén được sát khí, ngày sau sẽ bị sát khí điều khiển, trở thành cái xác không hồn chỉ biết giết chóc.

Lâm Minh lặng lẽ nhắm mắt, vài hơi thở sau mở ra, trong mắt đã sáng tỏ.

Trên tay hắn, hình xăm Thiên Ma mờ nhạt càng ngưng thực hơn, bộ mặt ác ma ghê tởm cũng càng dữ tợn hơn.

- Định lực của tiểu tử này thật là mạnh.

Một Cự Ma nhìn chằm chằm Lâm Minh, sắc mặt ngưng trọng.

- Hắn lần đầu tới Sát Lục trường, bình thường thì người hấp thu sát khí lần đầu có thể sẽ bị sát khí xông phá mất đi lý trí trong thời gian ngắn, nhưng tên này chỉ nhắm mắt một lát liền khôi phục, không đơn giản!

- Ừ, hơn nữa Trát Nạp vốn là chiến sĩ đứng đầu tầng thứ nhất Thông Thiên tháp, tích lũy nhiều sát khí như thế, bị tiểu tử kia hút đi phân nửa, vậy mà vẫn có thể bảo trì bình tĩnh. Loại người không bị sát khí cùng dục vọng chi phối mới là đáng sợ nhất!

- Hì... Vậy mới thú vị chứ.

Ở bên cạnh hai Cự Ma nói chuyện, một nữ nhân Yêu Tinh tộc khêu gợi nhấp chất lỏng màu đỏ trong ly, liếm môi, ánh mắt toát ra vẻ hưng phấn.

Thấy phản ứng của nữ nhân Yêu tộc, Cự Ma nói chuyện trước đó cười ha hả.

- Huyết Mân Côi, muốn đi dụ dỗ hắn? Đừng quá tự tin, coi chừng ngươi trộm gà không thành mất cả nắm gạo, đổ chính mình vào đó.

- Ha ha ha ha! Cái này không cần ngươi lo, chỉ cần là nam nhân, sẽ không nắm giữ được dục vọng trong lòng bọn họ.

Nữ nhân Yêu tộc phát ra tiếng cười duyên như chuông bạc.

Trên lôi đài, mấy nam nô nhanh chân lên đài, kéo thi thể Trát Nạp xuống, còn Tu Di giới của Trát Nạp bị bọn họ giữ lại. Dựa theo quy củ Võ Đấu trường, mọi đồ vật trong Tu Di giới của người chết đều là chiến lợi phẩm của kẻ thắng lợi, chỉ là Huyết Sát lệnh trên thân người chết, sau khi chết sẽ bị Thông Thiên tháp thu hồi.

- Đại nhân, đây là của ngài.

Một nam nô cầm Tu Di giới của Trát Nạp đi tới, run sợ đưa cho Lâm Minh.

- Hỏi ngươi một vấn đề.

Lâm Minh gọi nam nô dọn xác này lại.

Nam nô kia hoảng sợ, vội nói:

- Đại nhân có gì dặn dò?

- Điều kiện lên tầng hai là gì?

Nam nô cung kính nói:

- Thưa đại nhân, dựa theo quy định Thông Thiên tháp, người thí luyện muốn lên tầng hai cần liên tiếp thắng mười hai trận ở tầng một, hoặc là thắng đến mức không ai dám ứng chiến.

- Hiểu rồi.

Lâm Minh tiện tay ném một viên Huyết Sát tinh hạ phẩm cho nam nô kia, liên tiếp thắng mười hai trận, cũng không khó. Thường thì những thiên tài tu vi cao sẽ trực tiếp đi Thông Thiên tháp tầng hai, thậm chí là tầng cao hơn. Ở tầng một Thông Thiên tháp, không ai có thể khiến Lâm Minh chân chính cảm thấy uy hiếp.

- Có người lên đài không?

Lâm Minh hỏi, ánh mắt chuyển sang khu Cự Ma tộc.

Trời đổi gió, lúc trước là loài người bị Cự Ma bức ép, bây giờ đổi thành loài người bức ép Cự Ma.

- Tiểu tử này, thật nghĩ hắn là vô địch.

Ở trong góc Võ Đấu trường, một nam nhân Cự Ma bóp nát chén rượu, Cự Ma này mặc áo đen, lưng đeo cự kiếm dài chín xích, thực lực của hắn cũng nằm trong tập đoạn hạng nhất tầng một Thông Thiên tháp.

Cũng là người tập đoàn thứ nhất, thực lực cũng có phân cao thấp, thực lực nam nhân Cự Ma này càng vượt qua Trát Nạp.

- Ngươi muốn lên? Lôi điện của hắn rất khó giải quyết, có chút tác dụng khắc chế công pháp của chúng ta, nếu ta không nhìn nhầm, lôi điện kia hẳn là Lôi Linh địa giai trung phẩm.

- Chỉ là Lôi Linh địa giai trung phẩm, ta còn không để vào mắt, chỉ là không biết tên kia còn có thủ đoạn khác không thôi.

- Hắc, có thì sao chứ, không phải ngươi cũng có chút tuyệt chiêu áp đáy hòm hay sao?

- Đúng vậy.

Cự Ma áo đen mỉm cười, đứng dậy.

- Ta tới đấu với ngươi!

Cự Ma áo đen nói xong, thả người nhảy lên, trực tiếp lướt qua đám người xem, thân cao một trượng, lưng đeo cự kiếm nặng mấy ngàn cân, nện mạnh lên lôi đài như chùy nặng nện xuống, hai viên gạch trực tiếp bị hắn đạp nổ văng ra.

- Hống!

Cự Ma áo đen đáp xuống, phát ra tiếng rống to như dã thú, tiếng gầm đinh tai nhức óc, hắn để trần thân trên, cả người quấn xiềng xích to dày, khi bước đi xiềng xích va chạm nhìn như một con tinh tinh to lớn cuồng bạo.

Lâm Minh liếc Cự Ma áo đen, chỉ nói cường độ khí thế, đối phương vượt xa Trát Nạp.

- Là Ma Sát tông Trọng Kiếm vương Cổ Việt.

Trên khán đài, có người nhận ra Cự Ma áo đen.

- Ma Sát tông là tông môn ngũ phẩm, Cổ Việt là đệ tử thân truyền ở Ma Sát tông, thực lực có thể xếp mười hạng đầu, lần này có thứ xem rồi, quá nửa là tiểu tử kia sẽ không hay ho.

- Cổ Việt, giết hắn! Giết tiểu tử kia!

Cự Ma tộc trên đài điên cuồng rống lên, cũng có nữ nhân Yêu Tinh tộc vừa hét chói tai, vừa rút ra cái yếm múa lung tung.

Cổ Việt rút ra trọng kiếm trên lưng trọng kiếm dài chín xích không có mài bén, mũi kiếm chỉ xuống đất, viên gạch trực tiếp nổ tung ra, hắn cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử, nếu trận chiến vừa rồi ngươi đã đối phó toàn lực, vậy ngươi chờ chết đi.

- Hắc Nhật Diệu Không!

Một kiếm chém ra, trên kiếm phong của Cổ Việt phát ra hào quang màu đen, nhất thời ma nguyên cuồn cuộn hình thành mặt trời đen ở trước người Cổ Việt, ngọn lửa đen thiêu đốt hừng hừng, gạch vụn trên mặt đất bị hòa tan thành dung nham.

Lâm Minh đâm ra một thương, hồ quang Diệt Huyết Tà Lôi thật to chui vào trong mặt trời đen, trực tiếp xỏ quyên qua. Nhưng khi tia chớp phá tan mặt trời xông ra, lại bị năng lượng ma nguyên dày đặc trói buộc.

- Hắc! Ngươi lăn qua lộn lại chỉ có một chiêu này thôi sao? Vậy ngươi chờ chết đi!

Cổ Việt cười hung ác, Hắc Nhật Diệu Không của hắn không bị lôi điện khắc chế, độ bền rất mạnh, Cổ Việt đẩy ra, mặt trời đen trói buộc Diệt Huyết Tà Lôi cùng đánh về phía Lâm Minh.

Ầm!

Sóng xung kích khủng bố tùy ý lan tràn, gạch lát nền bị xốc lên hết, ngay cả sàn huyền thiết dưới gạch cũng bị hòa tan lõm xuống một chút.

Cùng lúc bùng nổ, Lâm Minh đã bay ra ngoài, chỉ có quần áo bị nướng một chút.

- Hừ, bản lĩnh chạy trốn không tệ, đáng tiếc trốn được mồng một, không trốn được ngày rằm!

Cổ Việt vung tay, từng đạo ma nguyên to bằng bắp đùi phát ra từ trên người hắn, lan tràn ra mọi hướng, nhanh chóng vây quanh khu vực mà Lâm Minh cùng Cổ Việt đang đứng, chỉ vài hơi thở, mấy trăm bó ma nguyên đan thành một cái lưới lớn, bao phủ hai người bên trong.

Lâm Minh bình tĩnh nhìn xung quanh, chỉ thấy bó chân nguyên bay múa như những con mãng xà đen.

- Hắc, Cổ Việt sử dụng cả Hắc Xà Lao Ngục, hẳn là xong rồi. Hắc Xà Lao Ngục này đúng là thiên la địa võng, sau khi bị nó bao phủ, chỉ có thể chọi cứng với Cổ Việt, mà Cổ Việt mạnh nhất là giao phong trực diện!

Cự Ma dưới đài thấy cảnh này liền trở nên hưng phấn, thiên phú của Cự Ma tộc chủ yếu thể hiện trên lực lượng và phòng ngự, nói tốc độ thì không bằng loài người. Nếu Lâm Minh bị Hắc Xà Lao Ngục hạn chế tốc độ, vậy chỉ có thể chọi cứng, mà loài người chọi cứng với Cự Ma, vậy đúng là muốn chết.

- Lần này xem ngươi còn trốn chỗ nào!

Cổ Việt cười ha hả.

- Hắc Nhật Diệu Không!

Ầm!

Mặt trời lại trồi lên từ thân trọng kiếm của Cổ Việt, càng to lớn nóng cháy hơn. Tuy rằng Cổ Việt ngông cuồng, nhưng sẽ không coi thường Lâm Minh, một đòn này hắn sử dụng ba thành chân nguyên, hai tay cầm kiếm chém ra, mặt trời đen như quả cầu lửa đen bừng cháy bắn về phía Lâm Minh!

Hắc Xà Lao Ngục vây quanh, căn bản không thể tránh né, đối mặt với mặt trời đen hừng hực, Lâm Minh cười khẽ.

- Hình như ngươi lăn qua lộn lại cũng chỉ biết một chiêu?

- Hừ, chết tới nơi còn rộng mồm! Chết cho ta!

Trọng kiếm chín xích chém ra thật mạnh!

Ngay khi mặt trời đen tới gần, Lâm Minh búng tay, ba đạo Lôi Linh hợp nhất, Tà Thần Lôi Linh rít gào xông ra!

Bụp!

Một tiếng vang nhỏ khó nghe thấy, Tà Thần Lôi Linh đâm vào mặt trời đen, bắn ra từ mặt bên kia, tốc độ khó thấy được bằng mắt thường đâm về phía cổ họng Cổ Việt.

- Cút!

Bởi vì Tà Thần Lôi Linh là năng lượng nén mật độ cao, Cổ Việt còn tưởng là ám khí bình thường, không chút nghĩ ngợi đánh ra một quyền. Kỳ thật trong lúc chớp nhoáng này, Cổ Việt cũng không thể phát ra công kích mạnh hơn.

Nhưng nắm tay của Cổ Việt có rèn luyện cỡ nào, có thêm ma nguyên bao bọc, nhưng làm sao có thể so sánh với Tà Thần cương châm vô cùng sắc bén.

Ma nguyên hộ thể bị Tà Thần cương châm đâm như giấy rách, nắm tay của Cổ Việt trực tiếp bị xuyên thấu. Thế tới của Tà Thần cương châm không yếu, thậm chí không thay đổi một chút quỹ tích nào, kéo theo máu tươi tiếp tục đâm vào cổ họng của Cổ Việt!

Phập!

Cổ họng bị đâm thủng, hầu kết vỡ vụn, Cổ Việt ngơ ngác trừng to mắt, tốc độ của Tà Thần cương châm thật sự quá nhanh, cho nên hắn còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì...

Chương 532: Không ai dám đánh

Tất cả xảy ra trong chớp nhoáng, Tà Thần cương châm đâm thủng cổ họng Cổ Việt nháy mắt quay trở về, Cổ Việt ngơ ngác nhìn mặt trời đen trước mặt, ánh mắt dần mờ đi.

- Ngươi... Cùng ta... Chết chung?

Ầm!

Hắn còn chưa nói hết, trước người Lâm Minh, mặt trời đen bị mấy chục ánh sáng đó cắt tan tác, bộ phận còn lại đụng vào lốc xoáy Huyết Ẩm chi ấn, toàn bộ ngọn lửa bị xoắn ốc cuồng bạo bắn ra.

- Xin lỗi, tại hạ chưa từng có ý định chết chung với ngươi.

Lâm Minh lật tay, tất cả Huyết Ẩm chi ấn bay trở về người Lâm Minh, toàn bộ ẩn đi.

Cổ Việt chống cự kiếm, một tay che cổ, máu tươi trào ra, hắn nhìn chằm chằm Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo không cam lòng cùng tuyệt vọng.

- Phá vỡ... Dễ dàng như thế... Tại sao...

Giọng của Cổ Việt khàn khàn âm trầm, dây thanh quản nằm ngay trong cổ họng, nếu là loài người bị đâm thủng cổ họng, chỉ vài hơi thở sẽ chết, càng đừng nhắc tới nói chuyện, thân thể Cự Ma thật là quá mạnh mẽ.

Dưới lôi đài, khán giá gào thét đều tắt giọng, nữ lang Yêu Tinh tộc xinh đẹp bỏ yếm xuống, những Cự Ma xác nhận Lâm Minh giao đấu trực diện là thua chắc đều há to miệng, tiếng hít hà không ngừng vang lên.

Cổ Việt cũng thua!

Hắc Nhật Diệu Không bị đánh tan trong nháy mắt, tiểu tử loài người này đánh bại Cổ Việt trong giao đấu trực diện, rốt cuộc hắn là cái quái thai gì?

- Tia sáng tím xuyên thủng cổ họng Cổ Việt là gì?

- Quá nhanh, không nhìn rõ...

Các chủng tộc bên dưới xôn xao, ánh mắt nhìn Lâm Minh đều có một tia sợ hãi.

Ở Cực Tinh thành, loài người và Bán Thú nhân thường xuyên bị khinh miệt, đó là vì bọn họ yếu ớt, nhưng loài người hùng mạnh thật sự cũng sẽ bị những chủng tộc khác sợ hãi. Ở trong này, lực lượng chính là quy tắc.

Ầm ầm!

Cổ Việt ngã ngửa đập mạnh xuống đất, phun ra một vũng máu tươi.

Lâm Minh búng tay, Diệt Huyết Tà Lôi lóe lên, hút khô tinh huyết xung quanh người Cổ Việt, lại một đạo Huyết Ẩm chi ấn chậm rãi ngưng tụ.

- Là thứ đó!

Một thanh niên Yêu Tinh tộc trong mắt chợt lóe lên.

- Vừa rồi, chính là chú ấn màu đỏ kia đánh tan Hắc Nhật Diệu Không!

Tốc độ Huyết Ẩm chi ấn dù nhanh, nhưng vẫn không tránh khỏi ánh mắt của những cao thủ.

Phát hiện thì phát hiện, Lâm Minh chỉ dựa vào Diệt Huyết Tà Lôi là không thể đánh bại Cổ Việt, chỉ có thể bại lộ Huyết Ẩm chi ấn và Tà Thần Lôi Linh.

Tuy nhiên, những thứ này chỉ là một bộ phận nhỏ thực lực của Lâm Minh.

Lâm Minh còn không tự đại tới mức nhận mình đã vô địch Thông Thiên tháp, hắn phải thật cẩn thận, càng đi lên cao sẽ gặp càng nhiều cao thủ.

Khi đấu lôi đài, không võ giả nào biết thua chắc sẽ còn đi lên chịu chết, ít nhất cũng phải có lòng tin kha khá, hoặc là tin chắc thắng được đối phương mới sẽ ra tay.

Mà lúc đó, một khi bị người ta thăm dò ra tất cả chiêu thức, biết được cực hạn thực lực, vậy cũng không xa cái chết nữa.

Thu lại Huyết Ẩm chi ấn, sát khí trên người Cổ Việt cũng hóa thành dòng năng lượng nóng rực ồ ạt chảy vào người Lâm Minh, trải rộng kinh mạch toàn thân, tiếp theo loại dục vọng nguyên thủy và cuồng bạo cùng khát máu lại xâm nhập cả người Lâm Minh.

Nhưng lần này Lâm Minh đã sớm chuẩn bị, chỉ nhắm mắt một lát, mở ra là trong mắt đã tỉnh táo.

Vài nam nô nhanh chân đưa thi thể Cổ Việt xuống, để lại Tu Di giới của Cổ Việt cho Lâm Minh, Lâm Minh cũng không nhìn, trực tiếp cất đi.

- Tiếp theo, còn ai lên đánh?

Lại cách một trận đấu, Lâm Minh hỏi lại những lời này, bên dưới không ai dám trả lời.

- Tiểu tử này quá kiêu ngạo!

Một số Cự Ma tộc nghiến răng nói, nhưng bọn họ cũng chỉ nói mà thôi, bảo bọn họ lên đài là tuyệt đối không dám.

Lần này Cổ Việt chết đi còn mạnh hơn cả Trát Nạp, dù là trong tập đoàn thứ nhất cũng là võ giả xếp hạng đỉnh cấp. Nhưng nhân vật như vậy cũng bị Lâm Minh đánh chết trong thời gian ngắn, ai còn dám đấu với Lâm Minh?

Ải Ma tộc bình thường tham lam âm hiểm, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh cũng vừa hận vừa sợ, một số người Ải Ma tộc cảm thấy cảm thấy không được tự nhiên, âm thầm rút lui. Ngược lại có không ít nữ tính Yêu Tinh tộc tràn ngập hứng thú với Lâm Minh, thậm chí không e dè ném mị nhãn cho Lâm Minh.

Võ Đấu trường liền yên lặng, cả vạn võ giả không ai dám ra trận.

Một võ giả loài người nhìn Lâm Minh trên đài, vẻ mặt phức tạp, cảm khái nói:

- Vỡ sân rồi...

- Ừ... Ở Thông Thiên tháp, đã chừng mười năm không xuất hiện loài người vỡ sân...

Cái gọi là vỡ sân, chính là có một võ giả lên lôi đài đánh cho đến không ai dám ứng chiến, loại tình huống này bình thường xuất hiện trên người Cự Ma tộc cùng Yêu Tinh tộc.

Mỗi một tầng Thông Thiên tháp đều có yêu cầu với tu vi võ giả, võ giả tu vi quá cao phải đi Thông Thiên tháp tầng cao hơn, cho nên võ giả có thể vỡ sân chỉ có thể là thiên tài đỉnh cao trong võ giả cùng cấp. Đối với loài người, đó là quá khó, thiên tài cấp thánh cũng không được.

- Thật khó tin, không biết hắn tới từ tông môn nào, loại thiên phú này chỉ cần không ngã xuống, phong hoàng xưng đế là không có vấn đề!

- Loại chuyện này nên ít hỏi thì hơn, có những võ giả kiêng kị nhắc tới xuất thân của mình.

Thời gian trôi qua từng chút một, trải qua một khoảng thời gian vắng ngắt, một người trung niên da màu lam mặc lễ phục đi lên dài, bình thản tuyên bố:

- Trong vòng nửa nén nhang, không ai dám đánh, vỡ sân!

- Chúc mừng ngươi, người thí luyện, ngươi nhận được giấy thông hành tầng thứ hai Thông Thiên tháp, cùng với huy chương vinh dự vô địch tầng một Thông Thiên tháp, đồng thời nhận được mười điểm giết chóc.

- Huy chương vinh dự vô địch? Điểm giết chóc?

Lâm Minh nhướng mày, hắn biết rất ít về quy tắc Thông Thiên tháp, lần đầu tiên nghe nói hai thứ này.

Người trung niên da lam cười, hắn đã sớm nhìn ra Lâm Minh hoàn toàn không biết gì về quy củ Cực Tinh thành, cũng không biết người thanh niên này từ đâu chui ra.

Hắn giải thích:

- Ở Thông Thiên tháp, mỗi một võ giả đều có quyền hạn tương ứng, quyền hạn võ giả bình thường chỉ là nhất tinh cấp thấp nhất, mỗi lần lấy được một huy chương vinh dự, quyền hạn sẽ tăng lên một tinh, cao nhất là mười hai tinh. Ví như ngươi bây giờ là quyền hạn nhị tinh, chi tiêu ở Thông Thiên tháp đều có thể được ưu đãi chín mươi lăm phần trăm, theo quyền hạn nâng cao, ưu đãi cũng tăng, hơn nữa có rất nhiều chỗ không đủ quyền hạn là không được vào...

- Hả? Là chỗ nào.

Người trung niên da lam cười thần bí, nói:

- Ví dụ như phòng đấu giá đặc thù, lại như là bảo địa tu luyện.

- Bảo địa tu luyện?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, tập võ nhiều năm như thế, hắn biết rõ tầm quan trọng của Tu Luyện địa, lúc trước tu luyện trong bảy đại sát trận ở Thất Huyền võ phủ, hiệu quả hoàn toàn không giống.

Đương nhiên, Thất Huyền võ phủ so sánh với Thông Thiên tháp là trên trời dưới đất, Thông Thiên tháp này vốn là Sát Khí chi nguyên của Huyết Sát Nguyên, ẩn chứa pháp tắc thần kỳ ngay cả cường giả phong hoàng cũng không thể đột phá, đủ hiểu phẩm chất Tu Luyện địa!

- Có những huy chương vinh dự gì?

Lâm Minh hỏi, hắn rất có hứng thú với Tu Luyện địa.

- Có rất nhiều, ngoài huy chương vô địch ra, còn có huy chương Bách Liên Thắng, huy chương Thiên Nhân Trảm, huy chương Chung Kết giả, huy chương Thiên Ma sáu cánh, huy chương Tôn Chủ...

Lâm Minh cũng không rõ huy chương Chung Kết giả là cái gì, hắn cũng không hỏi.

- Vậy điểm số giết chóc thì sao? Có thể làm gì?

- Điểm số giết chóc, có thể mua một ít thứ đặc thù, ví dụ như Tu Luyện địa vừa nói. Muốn tiến vào Tu Luyện địa nào đó, chẳng những phải có quyền hạn, hơn nữa dưới tình huống có quyền hạn, còn phải chi trả đủ Huyết Sát tinh và điểm số giết chóc mới có thể đi vào. Lại như hàng hóa ở những phòng đấu giá đặc thù, cần điểm số giết chóc mới được mua.

Người trung niên da lam không lấy làm phiền giải thích kỹ càng cho Lâm Minh.

- Đã hiểu rồi, tại hạ tiến vào Thông Thiên tháp dường như nghe qua một câu, ở Thông Thiên tháp, lực lượng chính là quy tắc, nhưng vừa nãy ngươi nói nhiều quy tắc khác ở Thông Thiên tháp, đây là ước định thành lệ? Hay là có người định ra?

Người trung niên da lam cười ha ha, nói:

- Tự nhiên là có người định ra, chính là vì có lực lượng càng mạnh hơn để bảo toàn những quy tắc này, chúng nó mới có thể duy trì được. Mà người định ra bảo trì những quy tắc này, chính là tôn chủ mười cánh.

- Tôn chủ mười cánh? Không phải mười hai cánh hay sao?

- Bây giờ ngươi không cần quan tâm những chuyện đó, đợi ngươi tới cấp bậc đó là sẽ hiểu.

Người trung niên da lam nói xong liền ngậm miệng.

Lâm Minh đành thôi, hắn tiếp nhận lệnh bài, huy chương vinh dự từ tay người trung niên da lam, nói một tiếng cảm ơn liền xuống lôi đài.

Nơi đi qua, đám đông tự nhiên tách ra, không ai dám cản đường Lâm Minh. Còn có mấy nữ nhân Yêu Tinh tộc yêu mị đứng đó khoe dáng khi Lâm Minh đi ngang, nhưng thấy Lâm Minh hoàn toàn không liếc tới, bọn họ chỉ có thể tức giận hừ một tiếng.

Lâm Minh mặc kệ, đi thẳng ra cửa, bây giờ hắn cũng không nóng vội đi tầng hai, chỉ muốn tm một chỗ nghỉ ngơi, luyện hóa sát khí.

- Vị huynh đệ này!

Lâm Minh vừa ra cửa, bị một võ giả loài người gọi lại.

Quay đầu nhìn, người gọi hắn chính là nhóm người bị Trát Nạp bức ép lúc trước.

Thấy Lâm Minh nhìn tới, mấy người này cười xấu hổ, so với Lâm Minh, mấy người bọn họ thật là quá mất mặt.

Võ giả dẫn đầu ho khan, nói:

- Ta thấy vị huynh đệ này hoàn toàn không quen thuộc Thông Thiên tháp, nếu như ngươi không chê bai, vậy đi theo chúng ta. Ta dẫn ngươi tới một chỗ yên tĩnh, giới thiệu cho ngươi một ít quy tắc Thông Thiên tháp, ngươi xem thế nào...

Lâm Minh suy nghĩ một chút, liền dứt khoát đồng ý, bây giờ có người dẫn dường quả thật là thuận tiện hơn.

- Vậy làm phiền các vị.

- Ha ha, nào có, nói lại là chúng ta cảm ơn ngươi mới đúng, ngươi thật là giành được một hơi cho Nhân tộc trong Thông Thiên tháp. Ngươi không biết, bình thường rất nhiều người không dám tới Võ Đấu trường, hôm nay nếu không phải có ngươi, mấy người chúng ta đã gặp nguy hiểm, dù là không sao, cũng sẽ bị sỉ nhục.

Võ giả này cảm khái tận đáy lòng, Võ Đấu trường là thiên hạ của Cự Ma cùng Yêu Tinh tộc, loài người ở đây thật là chịu áp lực rất lớn.

Hơn nữa trong Thông Thiên tháp có không ít chỗ không cấm giết người, dưới tình huống như vậy, ngủ cũng phải mở một mắt, áp lực quá lớn.

Chương 533: Thiên Ma thất tinh

Lâm Minh cùng võ giả này rời Võ Đấu trường, cũng biết tên của mấy người này. Người dẫn đầu tên là Hứa Nham, võ giả nhỏ con kia đã hai mươi tuổi, tên là Vương Đông.

Thông Thiên tháp này lớn khác thường, Võ Đấu trường đủ để chứa mấy vạn người cũng chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi. Chỗ còn lại có rất nhiều nhà đá đủ kiểu, xếp đầy các nơi, số lượng kinh người.

Đường đi trong Thông Thiên tháp luôn vuông vắn, ngã rẽ cũng vuông cạnh, kiến trúc nơi này đều xây bằng đá tảng màu xám, nhìn sang trọng mà cổ xưa.

Lâm Minh đi một đường, gặp không ít người phàm, không chỉ riêng loài người, còn có Yêu Tinh cùng Cự Ma không biết võ.

Những người phàm này phần nhiều là nữ tính trẻ tuổi xinh đẹp, còn có một số thiếu niên thanh tú cùng nam nô thân thể khỏe mạnh.

- Có nhiều người phàm như thế, bọn họ làm sao lên được Cực Tinh thành?

Lâm Minh không khỏi hỏi.

Cực Tinh thành nằm trên vách núi cao sáu bảy ngàn trượng, xung quanh chỉ có xiềng xícho nối liền, võ giả Ngưng Mạch kỳ cũng chưa chắc bò lên được, người phàm chỉ có thể theo cao thủ đỉnh cấp cõng mới lên được. Nhưng trên đường đi, Lâm Minh nhìn thấy không dưới trăm người phàm, mà đây chỉ là một phần nhỏ của người phàm trong Thông Thiên tháp. Như vậy tính ra, Thông Thiên tháp có trăm ngàn người phàm cũng không lạ.

Hứa Nham nhìn những người phàm bận rộn, nói:

- Thông Thiên tháp đã tồn tại không biết bao lâu, những người phàm này phần lớn sinh ra ở Cực Tinh thành. Tổ tiên ban đầu của bọn họ chỉ là nô lệ bị dẫn tới, về sau bọn họ sinh sống ở Cực Tinh thành, nhiều đời nối tiếp, những người bọn họ cơ bản cả đời không có khả năng rời Cực Tinh thành, trừ khi chết, tro cốt của bọn họ mới có thể rải từ trên táng cốt nhai, coi như trở về với đất cũ.

- Thì ra là thế...

Trong lòng Lâm Minh hiểu được, Cực Tinh thành lớn như vậy, có đông võ giả cần ăn ở đi lại, khẳng định cần rất nhiều người phàm phục vụ. Mà những người phàm này không hiểu võ công, tự nhiên không có khả năng rời Cực Tinh thành.

Tài nguyên đất đai của Cực Tinh thành rất chật chội, bình thường người chết nào có mộ, sau khi chết sẽ trực tiếp rải tro cốt trên táng cốt nhai từ trên cao mấy ngàn trượng, đúng là bụi về bụi, đất về đất.

Người phàm cả đời như thế, nhưng võ giả chết ở Cực Tinh thành, cũng là thế...

Lâm Minh lại hỏi

- Trước đó ta nghe người trung niên da lam kia nói Thiên Ma tôn chủ mười cánh, đó là chuyện gì?

Hứa Nham nói:

- Hàng năm Cực Tinh thành có nhiều thiên tài tông môn ra vào, trong đó có liên quan tới ích lợi rất lớn. Chỗ có ích lợi, tự nhiên có người thèm muốn, hẳn là ngươi có nghe nói, xưa nay từng có siêu cấp thế lực hay cường giả siêu cấp đánh chủ ý tới mười hai Thiên Ma thành, kết quả toàn bộ bị lực lượng nguyền rủa thần bí trấn chết.

- Nhưng đến sau mọi người phát hiện, nguyền rủa của Thông Thiên tháp chỉ nhằm vào thế lực bên ngoài, lại không có hiệu quả nguyền rủa với thiên tài lịch lãm trưởng thành từ Sát Khí chi nguyên. Vì thế, một ít cường giả trong Thông Thiên tháp liên hợp lại đặt ra quy tắc, phần lớn những cường giả này là Thiên Ma mười cánh, hình xăm Thiên Ma trên người bọn họ đều đã ngưng tụ mười cánh trở lên.

Hứa Nham thở ra một hơi dài, chậc chậc hâm mộ, hiển nhiên cũng thèm thuồng những cường giả Thông Thiên tháp có thể vơ vét tài phú.

Trong lòng Lâm Minh hiểu được, lại hỏi:

- Trong những Thiên Ma mười cánh này, phần lớn là Yêu Tinh tộc cùng Cự Ma tộc, rất ít có loài người?

Nhắc tới đó, thần sắc hưng phấn của Hứa Nham liền ủ rũ:

- Ta cũng chỉ nghe qua một ít lời đồn về Thiên Ma mười cánh, dường như trong Thiên Ma mười cánh Cực Tinh thành thật sự không có loài người, cũng không có Bán Thú nhân, cho nên địa vị loài người cùng Bán Thú nhân mới thảm như vậy.

- Thiên phú của loài người kém hơn Cự Ma tới cỡ nào? Vậy chẳng phải càng tu luyện lên cao, chênh lệch lại càng lớn?

Lâm Minh nhíu mày, trong Thiên Ma mười cánh Thông Thiên tháp có loài người hay không hắn cũng không quan tâm, làm hắn cảm thấy buồn bực là thiên phú của loài người dường như không phải kém quá mức, như vậy tu luyện về sau còn không phải khó khăn chồng chất?

Hứa Nham nhìn vẻ mặt của Lâm Minh, đoán được băn khoăn của hắn, hâm mộ nói:

- Lâm huynh đệ, kỳ thật đây không phải vấn đề của ngươi, thiên phú loài người kém hơn Cự Ma là kém hơn trên căn cốt kinh mạch. Chẳng qua võ giả loài người trải qua Mệnh Vẫn, trọng tố thân thể, sẽ có thân thể mới đánh vào Thần Hải, còn Cự Ma sẽ không trải qua quá trình này, từ Ma Vương lục tinh trực tiếp lên Ma Đế, không có Mệnh Vẫn. Bởi vậy, loài người đến Thần Hải chưa chắc sẽ kém hơn Cự Ma, thậm chí có những cường giả phong hoàng loài người trải qua bảy tám lần Mệnh Vẫn mới bước vào cảnh giới Thần Hải, thể chất còn mạnh hơn cả Ma Đế Cự Ma tộc!

- Thì ra thế...

Lâm Minh nghe vậy cũng thở phào, con đường võ đạo thật là đa dạng phức tạp, chủng tộc khác biệt, hệ thống tu luyện tương ứng cũng khác.

Chỉ cần có biện pháp bù lại chênh lệch thể chất, mặc kệ quá trình khó cỡ nào, Lâm Minh đều có lòng tin vượt qua.

- Lâm huynh đệ, với thiên phú của ngươi, chỉ cần không có chuyện gì bất ngờ, tương lai có hy vọng thành Thần Hải. Không giống chúng ta, có thể đến Toàn Đan hậu kỳ chính là may mắn lớn nhất.

Hứa Nham cảm khái nói, nên biết lúc trước Mục Phượng Tiên cũng từng là thánh nữ Thần Hoàng đảo, không kém Mục Thiên Vũ bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ là Mệnh Vẫn tầng một mà thôi. Còn những võ giả loài người ở tầng một Thông Thiên tháp, thiên phú không bằng Mục Thiên Vũ, đến Toàn Đan hậu kỳ đã là cực hạn.

Hứa Nham nói như vậy, kỳ thật vẫn không biết tuổi thực tế của Lâm Minh. Nếu hắn biết Lâm Minh chỉ mới mười tám tuổi, chỉ sợ sẽ càng cả kinh không nói nên lời.

...

Lúc này, Thông Thiên tháp tầng thứ ba, trong gian nhà đá đen đặt một cái bàn lớn, trên mặt bàn khắc pháp trận dày đặc, bên trên trận bàn có đủ loại trận văn phức tạp, xung quanh có một vòng Huyết Sát tinh lóe sáng.

Trên pháp trận, hình ảnh chớp động giữa không trung, quan sát kỹ sẽ phát hiện đó là toàn bộ quá trình Lâm Minh giao đấu với Cổ Việt.

Loại trận bàn hình ảnh đặc chế này thuộc một loại ảo trận, quá trình chế tạo cực kỳ phức tạp, có thể ghi lại ánh sáng, sau đó dùng hình thức ảo trận phục hồi cảnh tượng ban đầu.

Lúc này, một thanh niên Cự Ma mặc chiến giáp đỏ, mặt mũi thô kệch, đang tập trung nhìn hình ảnh thay đổi.

Hắn được hưởng danh hiệu Thiên Ma thất tinh trên Thông Thiên tháp, bản thân là thiên tài nổi danh Cự Ma tộc ở Cực Tinh thành, đây là lần đầu tiên hắn chú ý tới một thanh niên loài người chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

Trận chiến này, hắn đã xem ba lần.

Lúc này, một cô gái Yêu Tinh dung mạo thanh tú nhìn như cô bé hàng xóm đi tới, đôi mắt nàng đen nháy sáng ngời, ở khóe mắt còn điểm xuyết hai cái vảy lấp lánh, nhìn rất đáng yêu.

Cô gái Yêu Tinh thấy thanh niên Cự Ma, cười hì hì nói:

- Đạt Cổ, ngươi lại đang nghiên cứu đối thủ khác nữa! Ta nói này, ngươi mãi nghiên cứu cái này, nghiên cứu cái kia, có mệt không vậy!

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đạt Cổ nói xong một câu liền im lặng, vẫn tập trung vào ảo ảnh. Lúc này, tình cảnh đang là Cổ Việt đang dùng bó năng lượng ma nguyên bao vây Lâm Minh.

- Ủa? Tiểu tử này không phải Cổ Việt hay sao? Ta có chút ấn tượng, hắn còn ở tầng một Thông Thiên tháp chứ, không ngờ ngươi còn rảnh rỗi đi nghiên cứu những đứa nhỏ tầng một chiến đấu, không có ý nghĩa gì hết. Sao hả? Ngươi chú ý Cổ Việt như thế?

Đạt Cổ lắc đầu.

- Không nhìn Cổ Việt chẳng lẽ nhìn tiểu tử kia?

Cô gái Yêu Tinh vuốt chiếc cằm nhỏ nhắn của mình.

- Chà, bị bó ma nguyên của Đạt Cổ bao vây, xem chừng tiểu tử này phải chết...

Nhưng nàng chưa hết lời, cảnh tượng chiến đấu đã xoay chuyển, chỉ nháy mắt là Lâm Minh dùng Tà Thần Lôi Linh đánh chết Cổ Việt, lại dùng Huyết Ẩm chi ấn phá vỡ Hắc Nhật Diệu Không.

- Ồ?

Cô gái Yêu Tinh ngẩn ngơ, thế cục biến đổi quá nhanh, hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng, Cổ Việt đã chết, tiểu tử loài người chiến thắng.

- Không ngờ tới, hắn đã thắng Cổ Việt, hẳn là có năng lực lên tầng thứ hai, thậm chí có thể ở xông xáo ở tầng thứ hai. Tuy nhiên nếu muốn lên tầng ba giao đấu với chúng ta, còn kém xa lắm.

Đạt Cổ cũng không phủ nhận lời của cô gái Yêu Tinh, chỉ chậm rãi nói:

- Loài người này tên là Lâm Minh, tu vi của hắn chỉ có Tiên Thiên sơ kỳ.

- Cái gì?

Cô gái Yêu Tinh lập tức trừng to con mắt vốn đã lớn quá mức của nàng, trên hình ảnh ảo trận căn bản không nhìn ra tu vi của Lâm Minh.

- Chỉ có Tiên Thiên sơ kỳ? Nói đùa hả, loài người làm sao mạnh như thế?

- Sự thật là thế, hơn nữa tuổi của hắn chưa chắc lớn hơn ngươi.

- Không thể nào!

Cô gái Yêu Tinh không thể chấp nhận.

- Có thể, loài người không có trường thọ như Yêu Tinh tộc các ngươi, nhìn dáng vẻ của hắn, nhiều lắm hẳn là hai mươi mấy tuổi.

Đạt Cổ nói xong khép trận bàn, thu vào Tu Di giới.

- Đây là đối thủ thú vị, nếu hắn có thể xông lên tầng ba trong vòng hai năm...

Rất nhiều võ giả ở trong Thông Thiên tháp là vài năm thậm chí mười mấy năm, đối với những võ giả đẳng cấp cao có thọ mệnh mấy trăm năm mà nói, mười mấy năm thật sự không tính là gì.

Hơn nữa, Thông Thiên tháp chiến đấu mỗi một trận đều liên quan tới sống chết, võ giả ra sân đều cực kỳ thận trọng.

Rất nhiều người phần lớn thời gian đều xem, quan sát nghiền ngẫm đối thủ chiến đấu, hoặc là tu luyện trong Thông Thiên tháp, thẳng đến khi bọn họ cho rằng mình đã đủ thực lực mới ra tay.

Nên biết chỉ là Thông Thiên tháp tầng một đã có hai mươi ngàn võ giả, mà tầng một Thông Thiên tháp chỉ có một Võ Đấu trường, mỗi ngày chiến đấu xảy ra trên Võ Đấu trường cũng chỉ có mấy trăm trận ít ỏi mà thôi.

Cô gái Yêu Tinh bị lời của Đạt Cổ kích động lòng hiếu thắng, không phục nói:

- Cho dù nhỏ tuổi nhỏ hơn ta thì sao, chờ hắn tới tuổi của ta, chưa chắc đã có thực lực như ta. Mà khi đó, ta sẽ còn tiến tới, hắn vĩnh viễn đừng mơ đuổi theo ta.

Nghe cô gái Yêu Tinh nói, Đạt Cổ mỉm cười, không nói gì nữa.

Yêu Tinh bộ tộc, dù là tuổi thọ của người phàm cũng sẽ tới hai trăm tuổi, Yêu Tinh hơn hai mươi tuổi quả thật chỉ xem là thiếu nữ, tâm tính ngang với đứa nhỏ mười mấy tuổi của loài người và Cự Ma.

Cô gái Yêu Tinh này nhìn vô hại, nhưng cũng là một trong Thiên Ma thất tinh, nếu vì tuổi mà coi thường nàng, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

“Lâm Minh này thật là đối thủ thú vị, nhưng hắn phải trưởng thành mới được, hiện giờ hắn vẫn còn quá non”.

Chương 534: Nhớ lại

Hứa Nham dẫn Lâm Minh vòng vèo qua lại, đi tới trước nhà đá trang trí hoa lệ ở góc tây bắc tầng một Thông Thiên tháp.

Tuy rằng nhà đá cũng xây bằng đá xám, nhưng vách tượng được gắn thêm gỗ lim dày, ngửi mùi hương thấm vào lòng người. Ở trên đỉnh nhà đá treo không ít túi phấn lăng la, vừa vào là một bình phong thật lớn, bên trên thêu mẫu đơn uyên ương. Mấy cô gái oanh oanh yến yến đứng trước bình phong, ăn mặc xinh đẹp gợi cảm, phần lớn các nàng là loài người, chỉ có một số ít Yêu Tinh.

- Hắc hắc, đây là chỗ tốt.

Hứa Nham dùng giọng điệu tràn đầy dụ dỗ.

Lâm Minh thấy cảnh này, sắc mặt cổ quái:

- Thanh lâu?

- Không phải, tuy nhiên nếu Lâm huynh đệ có cần, cũng có công năng này...

Hứa Nham nói tới đó liền lộ ra ý cười sâu xa.

- Nói đơn giản, nơi này chính là trung tâm phục vụ võ giả, chủ yếu là nhằm vào võ giả loài người. Ở trong này, chỉ cần bỏ ra Huyết Sát tinh, sẽ hưởng thụ được mọi phục vụ mà ngươi có thể nghĩ tới.

- Kỳ thật trung tâm phục vụ võ giả ở tầng một Thông Thiên tháp coi như kém nhất, nếu là tầng cao hơn, chỉ cần có quyền hạn, có điểm số, có Huyết Sát tinh, cái gì cũng có thể mua được, các loại bảo khí đỉnh cấp, tài liệu quý hiếm, khế ước thú mạnh mẽ, công pháp đỉnh cấp, lô đỉnh vô song dung mạo tốt lại thiên phú xuất chúng... Rất nhiều thứ ngươi không thể tưởng tượng được, không có gì mua không được, Thông Thiên tháp là thiên đường của võ giả thiên tài đỉnh cấp.

Hứa Nham nói tới đây, có một nữ nhân loài người hơn ba mươi tuổi, đầy đặn quyến rũ mặc váy dài đỏ tươi, cười dài ra đón:

- Sao ta vừa nghe dường như Hứa công tử nói xấu chúng ta đó? Cái gì nói chúng ta là kém nhất.

Nữ nhân áo đỏ này rất thính tai, tuy rằng nàng kinh doanh ở Thông Thiên tháp, tuy nhiên cũng có tu vi Hậu Thiên kỳ.

Hứa Nham cười ha ha.

- Nói nhầm thôi, Vi Nương chớ trách.

- Một hồi nữa phải phạt ngươi đó.

Nữ nhân áo đỏ hờn dỗi nói rồi, bấm tay lan hoa búng một cái, lại chuyển mắt sang Lâm Minh.

- Hôm nay Hứa công tử dẫn theo bằng hữu đến à, xưng hô thế nào?

Nữ nhân áo đỏ này mở trung tâm phục vụ chủ yếu là nhắm vào võ giả loài người, mà võ giả loài người ở tầng một Thông Thiên tháp, Hứa Nham xem như thực lực không kém, thường xuyên đến đây chi tiêu, tự nhiên là bọn họ quen nhau.

- Hắc hắc, bằng hữu của ta họ Lâm, hắn không phải người thường.

Hứa Nham thắt gút gài chữ.

- Đương nhiên không bình thường! Có thể tới Thông Thiên thp, nào có người bình thường, huống chi vị công tử này trẻ tuổi như vậy chứ.

Nữ nhân áo đỏ cười duyên, khăn phấn vẫy vẫy Lâm Minh.

- Không đơn giản như ngươi nghĩ.

Hứa Nham nắm lấy tay mềm của nữ nhân áo đỏ, không muốn hành vi quá lẳng lơ của nàng quấy rầy Lâm Minh.

- Trát Nạp, Cổ Việt, Vi Nương biết chứ.

Nghe Hứa Nham nhắc hai cái tên này, nữ nhân áo đỏ biến sắc, tiếp theo cười gượng, nói:

- Đương nhiên ta biết, nhắc bọn họ làm gì? Mất hứng quá!

Mở cửa hàng ở Thông Thiên tháp không phải chuyện đơn giản, dù mỗi tháng đều phải nộp rất nhiều thuế cùng phí bảo hộ, nhưng Thông Thiên tháp chỉ bảo hộ ngoài của hàng không bị đập, bị cướp. Rất nhiều lúc, võ giả ỷ thế vào tiệm làm những chuyện quá đáng, Thông Thiên tháp sẽ không để ý, cũng không lo hết được.

Nhất là cửa hàng do loài người mở, đặc biệt dễ bị ức hiếp. Có Cự Ma tới ăn không trả tiền, bắt đi nữ hầu xinh đẹp, thậm chí ra tay đánh người tại trận, cũng chỉ có thể đánh rớt răng nuốt trở vào bụng.

Trát Nạp, Cổ Việt danh vang dội ở tầng một Thông Thiên tháp, Vi Nương làm sao có thể không biết, người như thế, nàng gặp được là hận không thể đóng cửa ngừng kinh doanh.

Hứa Nham cười nói:

- Ngay vừa rồi, hai tên đó đã chết trên tay Lâm huynh đệ.

- A?

Vi Nương hoảng sợ, khăn tay cũng rớt mất.

- Ngươi nói Trát Nạp, Cổ Việt đã chết? Chết ở...

Vi Nương lại nhìn Lâm Minh, tràn ngập khó tin, nàng nhìn tuổi của Lâm Minh cùng lắm chỉ hai mươi mấy, hơn nữa nhìn bề ngoài thanh tú bình thản, nhìn sao cũng không thấy giống hạng hung ác gì.

- Hoàn toàn là thật, hai trận chiến không quá mười hơi thở, cho nên, ha ha, ngươi cũng hiểu...

Hứa Nham nói tới đây liền không tiếp tục, nhưng ánh mắt Vi Nương lại sáng lên. Thông Thiên tháp là thế giới thực lực đứng đầu, ở trong này, không có thực lực sẽ bị khi dễ, nếu ngày sau Lâm Minh có thể xông ra thanh danh trong Thông Thiên tháp, thậm chí sánh ngang thiên tài đỉnh cấp Thiên Ma thất tinh, như vậy chỉ cần Lâm Minh chiếu cố cửa hàng của nàng một chút, vậy không nói tiền vô ào ào, ít nhất cũng không bị ức hiếp.

Đối với Vi Nương, như vậy là đủ rồi, nghĩ đến đây trong Vi Nương trở nên nóng bỏng.

- Tiểu Hạnh, Mật Đào, còn thất thần cái gì, mau đón khách vào trong ngồi. Đem Hủ Trần nhưỡng năm trăm năm trong hầm ra đây, thông báo nhà bếp, làm một bàn đồ ăn ngon, hôm nay Lâm công tử hoàn toàn miễn phí!

Vi Nương nói rồi, những cô gái oanh oanh yến yến liền xáp vào Lâm Minh, Hứa Nham.

Hứa Nham hiển nhiên là quen thuộc, tiện tay kéo qua một người, hung hăng sờ vuốt trên lưng cô nương, cười ha ha đi vào trong.

Loại trung tâm phục vụ võ giả tổng hợp này có đủ loại phục vụ chơi bời, cho võ giả giải tỏa áp lực. Trong chiến đấu sinh tử cường độ cao, áp lực trong lòng võ giả rất lớn, không thể không phát tiết ra.

Nhưng khi có cô nương thanh tú tới gần Lâm Minh, lại bị Lâm Minh từ chối.

- Lâm công tử, không vừa ý cô nương này?

Vi Nương niềm nỡ hỏi.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Cho ta một gian tĩnh thất là được, đưa thức ăn vào phòng.

- Cái này... Lâm công tử...

Vi Nương khó xử nhìn Hứa Nham.

Hứa Nham nhìn ra Lâm Minh không có hứng thú gì, nói:

- Thôi đi, chuẩn bị tĩnh thất cho Lâm huynh đệ, chúng ta chơi của chúng ta.

- Vậy... Được rồi...

Vi Nương đành đồng ý, gọi một cô gái thanh tú tới dặn dò nàng mấy câu, bảo nàng theo Lâm Minh lên lầu.

Đây là một phòng rất tao nhã, sàn nhà xanh xám, vách treo gỗ lim trang trí, giường trắng phẳng phiu, nhìn sạch sẽ thoải mái. Trên bàn trong phòng còn đặt chậu hoa lan, mùi thấm ruột gan.

Lâm Minh quay lại nhìn cô gái dẫn đường, nói:

- Ngươi ra ngoài đi.

- Ta...

Cô gái đỏ mặt, cụp trán, đôi mắt trong veo nhìn mũi chân của mình, vẻ mặt khó xử.

- Có chuyện gì?

- Vâng... Ra ngoài như thế, Vi Nương sẽ trách ta.

Cô gái cắn môi nói, giọng nhỏ như muỗi kêu, lúc nói chuyện, màu đỏ lan tràn hết cả mang tai.

Lâm Minh không phải ngu ngốc, thấy vậy liền hiểu được ý của cô gái này. Hắn kinh ngạc nhìn nàng, nàng vẫn còn là thân trinh trắng.

Nữ nhân người phàm trong Cực Tinh thành không có tự do cùng địa vị, đối với các nàng, kết quả tốt nhất không ngoài việc được một võ giả coi trọng, thu làm nha hoàn hay tiểu thiếp.

Về phần tình yêu gì đó, đối với những cô gái này thậm chí còn chưa từng nghe qua danh từ này. Sau khi các nàng tới tuổi, thường thường lần đầu tiên liền cho những “khách quý” như Lâm Minh.

Lâm Minh không khỏi sinh ra lòng trắc ẩn.

- Ngươi tên là gì, bao nhiêu tuổi?

- Tiểu nữ tử tên là Uyển Nhi, năm nay mười sáu tuổi.

Cô gái ngoan ngoãn đáp.

- Mười sáu tuổi... Còn nhỏ hơn Hạnh Hiên một tuổi.

Suy nghĩ của Lâm Minh không khỏi bay về Thiên Diễn đại lục, nhớ tới Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ.

- Không biết Hạnh Hiên thế nào, có Mục cô nương chiếu cố, hẳn là cũng được...

Lâm Minh thì thào nói, Nam Hải rung chuyển, lúc hắn đi, chiến tranh giữa Nam Hải Ma Vực và Thần Hoàng đảo còn đang tiếp tục.

Thực lực Nam Hải Ma Vực còn mạnh mẽ hơn Thần Hoàng đảo dự tính ban đầu, sợ là trước đó Nam Hải Ma Vực mãi kéo dài không triển khai tiến công toàn diện, chỉ là vì nhớ thương Ma Thần đế cung.

Hiện tại chuyện Ma Thần đế cung đã kết thúc, Nam Hải Ma Vực sẽ ra tay toàn lực, Thần Hoàng đảo có thể liên hợp Đại Thiện tự cùng nhau lấy Phạm Thiên Long Căn, nhưng muốn đám Đại Thiện tựliên hợp đối phó Nam Hải Ma Vực thì không có nhiều khả năng.

Về phần những tông môn tứ phẩm Ngũ Hành Vực, tuy rằng có thể hợp tác, nhưng cũng là xây dựng trên nền tảng lợi ích, bọn họ ra tay đều phải trả giá không nhỏ.

Thần Hoàng đảo có thể chịu được một hai năm, thời gian dài hơn, sợ là không trả nổi cái giá cao ngất đó.

Tiếp tục như thế, Thần Hoàng đảo khó khăn rồi.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lâm Minh trở nên nặng nề, hắn biết lần này mình đi rất không chịu trách nhiệm, một khi có tiết lộ phong phanh gì, sẽ tạo thành tai họa ngập đầu lên Thần Hoàng đảo.

- Uyển Nhi...

Lâm Minh hồi thần từ trong nhớ lại, ngẩng đầu nhìn cô gái.

- Vâng!

Cô gái vội trả lời, ánh mắt nhìn Lâm Minh ẩn chứa vẻ phức tạp như có như không, lại mơ hồ có chút căng thẳng.

- Vi Nương hỏi tới, cứ bảo là ta nói, cô ta sẽ không trách ngươi.

Hiện giờ Lâm Minh nào có lòng dạ phong hoa tuyết nguyệt, hắn chỉ muốn nhanh chóng tăng lên thực lực của mình.

Nghe Lâm Minh nói vậy, cô gái ngẩn ngơ, tiếp theo cắn môi nói:

- Vâng... Uyển Nhi đã biết...

Nhìn thấy trong mắt cô gái hiện ra sắc thái thất vọng, Lâm Minh có chút không đành lòng. Kỳ thật hắn biết rõ, đối với những cô gái này, có thể làm thị thiếp của võ giả thực lực mạnh mẽ, tính cách lại tốt, đó là chuyện không dễ dàng.

Ở Thông Thiên tháp, rất nhiều võ giả vì áp lực cực lớn là tính cách ít nhiều có chút biến thái, nữ nô bị tra tấn đến chết là chuyện thường thấy. Đọc hêm hiề rệ ở # rùmr ệ□v #

Ít nhất bây giờ nhìn Lâm Minh chẳng những mạnh mẽ, hơn nữa còn hiền hòa, cũng nhỏ tuổi, diện mạo xuất chúng, tự nhiên là lựa chọn chủ nhân tốt nhất.

Dưới tình huống gặp được hy vọng mà bị từ chối, Uyển Nhi đương nhiên có chút mất mát nho nhỏ, sau khi rời khỏi Lâm Minh, nàng không biết vận mệnh ngày sau sẽ như thế nào.

Lâm Minh thở dài, cuối cùng vẫn không đành lòng, nói:

- Thế này đi, ngươi ở ngoài đợi, lúc ta có chuyện cần sẽ gọi, đừng cho người khác vào.

Trong lòng Uyển Nhi vui vẻ, gật đầu thật mạnh, sau đó ngoan ngoãn ra ngoài phòng, đồng thời khép cửa cho Lâm Minh.

Lâm Minh đợi cửa phòng đóng lại, tiện tay đánh ra cấm chế, khóa cửa lại, bố trí trận pháp đơn giản phòng ngừa bị người giám thị, tiếp theo hắn cởi áo, lấy ra Tu Di giới của Cổ Việt cùng Trát Nạp mới lấy hôm nay...

Chương 535: Uy hiếp

- Hai người này, của cải xem như không tồi.

Lâm Minh lật xem Tu Di giới của Cổ Việt và Trát Nạp, lẩm bẩm.

Huyết Sát tinh trung phẩm trong Tu Di giới của hai người có đến mấy trăm khối, ngoài ra các loại đan dược, bảo khí cũng có không ít. Tuy rằng đều không phải rất quý báu, ít nhất không đến mức khiến Lâm Minh lại gặp phải tình huống xấu hổ không có Huyết Sát tinh để dùng.

- Ồ? Huyết Sát tinh thượng phẩm?

Tiện tay từ trong Tu Di giới của Cổ Việt lấy ra một cái hộp ngọc hình chữ nhật, trong hộp ngọc bày một viên tinh thạch màu đỏ tươi sáng bóng.

Một viên Huyết Sát tinh thượng phẩm giá trị một trăm viên Huyết Sát tinh trung phẩm, ngay cả Cổ Việt cũng chỉ có một viên mà thôi.

Huyết Sát tinh cùng Chân Nguyên thạch bản chất tương đồng, đều ẩn chứa lượng lớn năng lượng có thể dùng cho tu luyện. Tuy nhiên Chân Nguyên thạch chỉ có thể dùng để ngưng tụ chân nguyên, tu luyện đan điền. Mà Huyết Sát tinh chẳng những ẩn chứa lượng lớn nguyên khí đất trời, còn ẩn chứa huyết sát khí, có thể dùng cho tinh luyện thân thể, tẩm bổ linh hồn nhiều loại công hiệu.

Võ giả chính đạo cũng có thể sử dụng Huyết Sát tinh, không ai lại ngại khí huyết lực của mình quá mức cường đại.

Cộng thêm sự thưa thớt của Huyết Sát tinh cũng liền tạo thành giá cả của Huyết Sát tinh cao hơn nhiều so với Chân Nguyên thạch.

Đem viên Huyết Sát tinh thượng phẩm này cầm vào trong tay, Lâm Minh bắt đầu hấp thu năng lượng tinh thuần bên trong.

Một viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, tuy rằng giá trị một trăm

Huyết Sát tinh trung phẩm, nhưng là năng lượng huyết sát ẩn chứa trong đó lại chỉ hơn năm mươi lần Huyết Sát tinh trung phẩm, dùng mất một vi chẳng khác nào lãng phí năm mươi viên Huyết Sát tinh trung phẩm.

Đương nhiên, hiệu suất dùng Huyết Sát tinh thượng phẩm tu luyện sẽ cao hơn rất nhiều.

Tuy nhiên chỉ vì điểm hiệu suất này liền lãng phí một nửa năng lượng, cho dù là thiên tài của tông môn lớn nào đó cũng không bỏ được. Đây cũng là nguyên nhân trên người Cổ Việt chỉ có một viên Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Lâm Minh hiện tại, chỉ cầu hiệu suất. Huyết Sát tinh còn có thể kiếm lại, thời gian lại không chờ người. Hắn nghĩ có thể sớm ngày có được vốn liếng chống lại Huyễn Vô Cực, trở về Nam Thiên Vực.

Đó là nơi cơ sở của hắn.

Nguyên khí trời đất tinh thuần và khí huyết lực không ngừng tràn vào trong thân thể Lâm Minh, hào quang trên Huyết Sát tinh cũng dần dần ảm đạm.

Ở Huyết Sát Nguyên, Hỏa nguyên khí tương đối loãng, huyết sát khí lại nồng đậm vô cùng, thời điểm này, dùng Chu Tước Cấm Thần lục để tu luyện đan điền liền kém xa không bằng Đại Hoang kích quyết.

Năng lượng tinh thuần trong Huyết Sát tinh cùng sát khí ẩn chứa trong hình xăm Thiên Ma kết hợp cùng một chỗ, bị Lâm Minh tham lam hấp thu luyện hóa, Đại Hoang kích quyết đi chính là sát đạo, dùng để luyện hóa huyết sát khí không gì thích hợp hơn.

Trong kinh mạch của Lâm Minh, năng lượng nóng rực chạy chồm, một vòng lại một vòng tụ vào đan điền, hình thành khí xoáy chân nguyên cuồn cuộn.

Trong quá trình này, linh hồn và thể xác Lâm Minh đều được tẩm bổ.

Các loại công pháp đều có điểm mạnh và điểm yếu của nó. Tỷ như công pháp chính đạo bình thường sau khi đến Tiên Thiên, thiên hướng tu luyện linh hồn.

Mà công pháp ma đạo, sau khi Tiên Thiên vẫn như trước thiên hướng rèn luyện khí huyết và thân thể.

Chỉ dựa vào tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục sẽ chỉ thiên hướng tu luyện chân nguyên Hỏa hệ, đi cũng chỉ là hệ thống tụ nguyên đơn nhất. Tương lai sau khi thành tựu Mệnh Vẫn, sẽ bày ra hệ thống công pháp quá mức đơn bạc, từ đó thực lực có hạn.

Nếu có thể có Đại Hoang kích quyết thiên hướng công kích, giết chóc để bổ sung, vấn đề này sẽ bị làm yếu đi rất nhiều.

Đạo lý này rất nhiều người đều hiểu, nhưng mà lại không có biện pháp, tông môn lớn bình thường, có một bộ truyền thừa đỉnh cấp là không tệ rồi, có tông môn nào có thể giống như Lâm Minh, bên người có phần đông công pháp đỉnh cấp, có thể chọn học. Nên biết, lúc trước Lôi Kinh Thiên ở cảnh giới trì trệ không tiến, bởi vì một bộ Thượng Cổ ma quyển không tiếc mạo hiểm thân bại danh liệt, câu kết Nam Hải Ma Vực.

Tu luyện không biết thời gian, Lâm Minh đắm chìm trong tu luyện không biết bao lâu, mở mắt nhìn đèn trên bàn đã tắt, bốn phía mờ mờ, dường như đã là lúc sáng sớm.

Hắn đứng lên, xương cốt toàn thân nổ vang một tràng “lách cách”, thanh âm rất giòn tan. Huyết Sát tinh thượng phẩm trong tay phải đã hoàn toàn ảm đạm, không còn lại bao nhiêu năng lượng, mà trên người mình dính nhầy nhầy đều là mồ hôi. Trong mồ hôi còn mơ hồ mang theo một ít tơ máu, có một mùi máu tanh tràn ra.

Nội thị đan điền, tu vi Tiên Thiên sơ kỳ củng cố thêm một bước, đã rảo bước tiến lên hướng Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong.

- Ở Tiên Thiên sơ kỳ đã đình trệ mấy tháng rồi, không biết lúc nào có thể đột phá Tiên Thiên trung kỳ, công pháp ma đạo tu luyện quả thật nhanh hơn nhiều so với chính đạo. Nếu ta có thể đột phá Toàn Đan trước hai mươi hai tuổi, không biết so với cường giả Mệnh

Vẫn đến tột cùng sẽ như thế nào...

Lâm Minh suy nghĩ miên man, đang muốn đi tắm một cái, đột nhiên trong lòng thoáng động, lắc mình một cái tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Ở ngoài phòng, một cô bé xinh xắn tựa vào trên cửa, đầu gật gà gật gù, hiển nhiên là bởi vì cực kỳ buồn ngủ, bởi vậy mà đứng ngủ gật.

- Uyển Nhi.

- A!

Cô bé sợ nhảy dựng, giật mình tỉnh lại:

- Đại nhân, ta...

Uyển Nhi giống như một đứa bé làm sai chuyện.

- Ngươi đứng ở đây làm gì? Sao không đi ngủ?

Uyển Nhi vội nói:

- Là đại nhân bảo ta canh ở ngoài phòng...

Lâm Minh không còn gì để nói. Hắn chỉ là thuận miệng nói một câu, không nghĩ tới Uyển Nhi đứng ở ngoài phòng một buổi chiều lại thêm tròn một đêm. Nàng chẳng qua là một người thường, đứng lâu như vậy chân đều sưng lên rồi nhỉ.

Tuy nhiên đây cũng là vận mệnh của hầu gái. Đám nha hoàn của rất nhiều nhà phú quý đều phải cả đêm canh ở ngoài phòng ngủ của chủ nhân. Rót nước, bưng chậu nước tiểu, một tiếng gọi nhất định phải chạy tới. Nếu là ở trong cung lại càng nghiêm khắc, ngay cả ngáp đều phá hỏng quy củ, phải chịu hình vả miệng. Mà sau khi nha hoàn già đi, thường thường già không chỗ nào nuôi dưỡng. Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều nha hoàn muốn làm thị thiếp.

Uyển Nhi đây là lần đầu tiên gác đêm, ngủ gật là biểu hiện lười biếng không hiểu chuyện, cho nên nàng mới kinh hoảng thất thốt.

- Ngươi đi ngủ đi.

Lâm Minh khẽ thở dài một hơi. Lúc trước hắn muốn chuộc thân cho Uyển Nhi, tuy nhiên nghĩ lại vẫn là thôi. Ở Cực Tinh thành này, một người bình thường cho dù có thân tự do cũng là thịt cá mặc người xâm lược mà thôi. Nếu như cho nàng tiền tài như vậy lại sẽ càng gọi tới tai họa bất ngờ, còn không bằng để nàng theo Vi Nương an toàn hơn một chút, về phần Lâm Minh mang theo nàng, càng là chuyện không có khả năng. Ở loại địa phương nguy hiểm này, Lâm Minh không có khả năng phân tâm đi bảo hộ một người thường.

- Ta...

Uyển Nhi muốn nói lại thôi.

- Đi ngủ.

Lâm Minh dùng giọng không cho phép cự tuyệt, Uyển Nhi đành phải khom người cáo lui.

Lâm Minh không đi tầng hai, hắn tính toàn trước tiên ở tầng thứ nhất tu luyện đến Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong. Hiện tại hắn cách trình độ này đã không xa rồi.

Cứ như vậy, Lâm Minh mỗi ngày tu luyện, ăn ở đều ở trung tâm phục vụ võ giả này.

Bình thường rửa mặt, tắm rửa giặt giũ thì do Uyển Nhi chiếu cố. Nhoáng một cái, mười lăm ngày trôi qua, Lâm Minh cách Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh phong chỉ còn cách một đường.

Một ngày này, Lâm Minh đi ra khỏi trung tâm phục vụ này, hắn muốn đi Thông Thiên tháp tầng hai xem xem.

Võ giả của Thông Thiên tháp tầng hai và võ giả ở tầng một thực lực chênh lệch rất lớn, Cổ Việt ở tầng một thực lực đỉnh cao, ở tầng thứ hai chỉ là dưới cùng.

Số lượng võ giả tầng một có mấy vạn, tầng hai lại chỉ có mấy ngàn, chênh lệch gấp chục lần. Trong những người này, có thể nói là ngọa hổ tàng long. Đi tới nơi này, cho dù là thiên tài cấp thánh cũng không dám rêu rao, thậm chí không dám tùy tiện giao thủ cùng người cảnh giới tương đồng với mình. Nói không chừng đối phương chính là một thiên tài cấp đế tương lai có thể phong hoàng xưng đế.

Thời gian mười lăm ngày này, Lâm Minh ở chỗ Hứa Nham cũng có một số hiểu biết đối với tầng hai Thông Thiên tháp. Dựa theo quy củ của Thông Thiên tháp, võ giả tầng một không thể tiến vào tầng hai, mà võ giả tầng hai có thể tùy ý ra vào tầng một, nhưng là không thể chủ động giết người ở tầng một. Một khi vi phạm quy củ, sẽ lọt vào sự đuổi giết của chấp pháp đội.

Lâm Minh dựa theo giới thiệu của Hứa Nham, đi đến lối vào tầng hai. Bởi vì là sáng sớm, người trong thông đạo Thông Thiên tháp rất ít, lúc này lối vào tầng hai lại càng là không có đến một người.

Một bục đá màu xám lẻ loi hiện ra trước mặt Lâm Minh. Trên bục đá có một Truyền Tống trận loại nhỏ, chỉ cần nhét lệnh bài giấy thông hành tầng hai là có thể trực tiếp truyền tống đến tầng hai.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra giấy thông hành, đúng vào lúc này hắn đột nhiên cảm giác một luồng sát khí cực kỳ bí ẩn tập trung, trong lòng chợt nghiêm. Toàn thân hắn sát khí tràn ngập:

- Ai?

Hư không yên lặng một lát, sau đó truyền ra một giọng cười âm hiểm:

- Hắc hắc... Tiểu tử, thật mẫn cảm.

Theo đó, hư không bên cạnh Lâm Minh vặn vẹo một hồi, hai tên một cao một thấp mặc áo choàng màu đen đi ra.

Người áo choàng đen thấp kia là một Ải Ma, mặt đầy nếp nhăn, giống như một viên quả hạch đào nhăn nheo, hai mắt mờ đục.

Thật sự không thể tưởng tượng, hắn kỳ thật chỉ là một thanh niên ở Ải Ma tộc.

Về phần người cao kia, da toàn thân ngăm đen như một hòn than, hắn xuất thân Man tộc. Lúc này, hắn đầy vẻ nghiền ngẫm nhìn Lâm Minh, dường như thợ săn đang đánh giá con mồi của mình.

Lâm Minh mặt không đổi sắc sờ Tu Di giới, toàn thân chân nguyên vận chuyển. Tuy rằng bởi vì hệ thống tu luyện bất đồng, hắn không thể chuẩn xác cảm giác được tu vi cảnh giới của đối phương nhưng lại có thể căn cứ khí thế phán đoán ra. Hai tên trước mắt tuyệt đối cường đại hơn nhiều so với Cổ Việt.

- Hắc hắc, không cần khẩn trương, chúng ta là võ giả tầng hai. Yên tâm, chúng ta sẽ không giết ngươi, bởi vì... Quy tắc không cho phép.

Lâm Minh cũng không ngoài ý muốn, người rõ ràng cường đại hơn Cổ Việt tới từ tầng hai rất bình thường.

- Hai vị tìm tại hạ làm gì?

- Chúng ta tìm ngươi là muốn ngươi giúp chúng ta một chuyện nhỏ.

Ải Ma áo choàng đen há mồm nói. Võ giả Ải Ma tộc ngay cả lưỡi cũng là màu đen, thoạt nhìn như là lưỡi cóc.

- Xin lỗi, không hứng thú!

Lâm Minh không chút nghĩ ngợi liền lạnh giọng từ chối.

- Hắc hắc, đừng vội từ chối. Nếu không, ngươi có thể sẽ hối hận.

Ải Ma áo choàng đen tự tin nói. Nói rồi, hắn búng tay một cái, một cái trận bàn xoay tròn bay ra, lơ lửng giữa không trung. Trên trận bàn, trận văn tầng tầng phức tạp lóe lên, một đoạn hình ảnh trống rỗng hiện ra, cảnh tượng trong hình ảnh chính là trung tâm phục vụ võ giả mà Lâm Minh vừa ở.

- Ồ?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại trận bàn ảo giác kỳ dị này.

Trong hình ảnh, Lâm Minh nhìn thấy Hứa Nham đang giáo huấn Vương Đông, nhìn thấy Vi Nương rời giường rửa mặt, nhìn thấy Uyển Nhi vừa mới giặt quần áo cho mình, đang chuẩn bị ngủ.

Mà đúng vào lúc này, một luồng năng lượng màu xám kỳ dị bao phủ trung tâm phục vụ võ giả. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều như mất hồn. Vi Nương, Uyển Nhi trực tiếp ngã xuống đất, Hứa Nham duy trì thời gian mấy hơi thở cũng ngã, mất ý thức.

Là tinh thần công kích!

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống:

- Ngươi muốn làm gì?

Chương 536: Thông Thiên Tháp tầng thứ hai

- Ta nghe nói ngươi muốn tiến vào tầng hai, vì thế đã sớm ở tầng hai chờ ngươi, muốn giao thủ với ngươi. Nhưng là không nghĩ tới, ngươi ở Thông Thiên tháp tầng một lại tu luyện một hơi nửa tháng...

Ải Ma áo choàng đen chậc chậc nói, trong khi nói hình ảnh trên trận bàn thay đổi, một con rắn lớn dài mấy trượng từ trong phòng bò ra. Thân thể to bằng thùng nước uốn éo, đem Uyển Nhi đã hoàn toàn hôn mê cuốn lên.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia sát khí. Tuy nói Uyền Nhi chỉ là nha hoàn của hắn, nhưng là mười lăm ngày nay cuộc sống hằng ngày của hắn đều là Uyển Nhi chiếu cố, có thể nói là rất cẩn thận. Lâm Minh tự nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ có người dùng Uyển Nhi uy hiếp hắn.

Ải Ma áo choàng chú ý đến sát ý trong mắt Lâm Minh, hắc hắc cười nói:

- Ngươi quả nhiên giống như ta đoán, từ thái độ của ngươi đối với những người thường kia mấy ngày nay ta liền biết được, trong lòng ngươi có lòng đồng tình nhàm chán. Chậc chậc, thật không biết loại người như ngươi làm sao có thể đi lên sát đạo?

- Ngươi giám thị ta?

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm. Hắn tự tin tu luyện Thái Nhất Linh Hồn quyết, lại có Luân Hồi võ ý thêm vào, cảm giác không thua võ giả Toàn Đan trung kỳ. Thời gian mười lăm ngày này, không ngờ bị người giám thị còn không biết?

May mắn chưa từng lấy ra Chu Tước Cấm Thần lục, nếu không... Hậu quả sẽ không thể tưởng tượng!

Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Lâm Minh càng đậm.

- Hắc hắc, giám thị người có rất nhiều loại phương pháp, ta không cần tự mình xuất hiện ở gần ngươi cũng có thể giám thị ngươi. Thậm chí... Một con rắn nhỏ đều có thể trở thành ánh mắt của ta.

Ải Ma áo choàng lơ đễnh nói, hoàn toàn không sợ phương pháp giám thị của hắn bị Lâm Minh biết.

Lâm Minh nhướng mày, không biết bí pháp của những người dị tộc này, quả thật rất chịu thiệt:

- Ngươi vì sao lại chú ý ta?

- Hắc hắc, không riêng gì ngươi, ta đối với tất cả người mới lên tầng thứ hai đều cảm thấy hứng thú. Nói thẳng... Ta muốn cùng ngươi giao thủ trên lôi đài!

Trên mặt Lâm Minh lộ ra một tia khinh miệt:

- Thì ra là thế, xem ra thực lực ngươi không ra làm sao, chỉ có thể chọn người mới để xuống tay?

- Hừ, ngươi biết cái gì!

Ải Ma cười lạnh:

- Ngươi cho là có thể ở tầng một bạo tràng, dùng thời gian mười hơi thở giết chết Cổ Việt là có gì đặc biệt hơn người? Thông Thiên tháp tầng hai xa xa không phải tầng một có thể sánh bằng. Tầng hai có Tu Luyện địa tầng một không có, ở đó tu luyện làm ít công to. Hơn nữa bất kể là người chủng tộc nào đều sẽ bị ảnh hưởng của hoàn cảnh. Một đám thiên tài tụ tập cùng một chỗ, xen lẫn trong một đám đối thủ cường đại, bản thân cũng sẽ trở nên càng mạnh, nhất là trong tầng hai có rất nhiều nhân vật yêu nghiệt, rõ ràng có thực lực đi tầng thứ ba lại vẫn tránh ở tầng hai.

- Thực lực ta ở tầng hai không yếu, nhưng là trên người ta tích lũy quá nhiều sát khí, rất nhiều cao thủ đều nhằm vào ta, muốn chiếm được sát khí của ta để bù lại hình xăm Thiên Ma của bọn họ. Hắc

hắc, ta sẽ không để cho bọn họ thực hiện được.

- Cho nên ngươi chuyên chọn người mới xuống tay? Nói như vậy, cái gọi là sát khí nồng đậm trên người ngươi cũng từ trên người từng người mới tích cóp lại?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới Thông Thiên tháp còn có loại kỳ hoa này. Tuy nhiên loại phương pháp này quả thật hữu hiệu. Nếu có đủ kiên nhẫn hơn nữa không từ thủ đoạn, tích lũy đủ sát khí lại tu luyện ma công, tuyệt đối sẽ làm ít công to.

- Không sai! Ta từ sau khi giành được năm thắng liên tiếp ở tầng hai liền thật cẩn thận, hiện giờ đã là mười chín thắng liên tiếp. Đáng tiếc rất nhiều người mới quá nhát gan, sau khi tới tầng hai không tham chiến, tu luyện một hơi chính là thời gian nửa năm, thậm chí co đầu rụt cổ trong khu cấm chiến không bước chân ra. Cho nên... Ta không thể không dùng một chút thủ đoạn nhỏ. Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, chỉ muốn sát khí trên người ngươi cùng với một trận thắng. Thậm chí, trận chiến đầu tiên ngươi có thể giao thủ với ta là tạo hóa của ngươi, ít nhất những người khác không nhân từ nương tay như ta. Ngươi có thể sẽ chết không toàn thây.

Người áo choàng cười hai tiếng, thay đổi dùng một loại giọng điệu có thể nói là hiền lành, chỉ là phối hợp với da mặt nhăn nheo và nụ cười ghê tởm, lại khiến người có loại cảm giác cực độ chán ghét.

- Nói như vậy, ta còn phải cảm tạ ngươi?

- Không sai! Giao thủ với ta, ngươi có thể mau chóng hiểu biết quen thuộc quy tắc tầng hai. Sau trận chiến này, ta cũng sẽ không tiếc cho ngươi một ít chỗ tốt, cũng sẽ nói cho ngươi một ít đạo sinh tồn ở tầng hai. Không nên coi thường những đạo sinh tồn này, chúng nó đều là rất nhiều võ giả trả giá sinh mệnh để đổi lấy.

Ải Ma áo choàng dùng một loại giọng điệu mê hoặc nói.

- Nếu ta nói không thì sao?

- Hắc hắc, ngươi là người thông minh, sát khí không có còn có thể chiến đấu cướp đoạt. Nhưng nếu đắc tội ta, ta sẽ có rất nhiều biện pháp cho ngươi ở tầng hai nửa bước khó đi, thậm chí tử vong ngoài ý muốn. Mặt khác, ngươi cũng không muốn hầu gái nhỏ của ngươi bị một ít Cự Ma biến thái áp lực tâm lý thật lớn chà đạp giày vò đến chết chứ. Ha ha ha ha!

Ải Ma nói xong khoa trương cười to. Thông Thiên tháp cấm chỉ võ giả tầng hai ở tầng một giết người chỉ là nhằm vào võ giả thí luyện, giết người thường không trong số này.

Lâm Minh áp chế sát khí trong lòng, mặt ngoài thoạt nhìn không mừng không giận:

- Thả người, ta đồng ý đấu với ngươi.

- Có thể!

Ải Ma áo choàng sảng khoái ngoài dự kiến, kỳ thật hắn không sợ Lâm Minh đổi ý. Ở Thông Thiên tháp, bảo hộ một người thường rất khó, nhưng là muốn giết một người thường rất dễ dàng. Nếu như Lâm Minh đổi ý, hắn hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một cơ hội, một thủ đoạn nhỏ là khiến cô bé kia đi đời nhà ma.

- Ta ở tầng hai chờ ngươi, hy vọng không nên để ta chờ quá lâu!

Ải Ma áo choàng hưng phấn liếm môi, từ trong Tu Di giới rút ra giấy thông hành cắm vào trong Truyền Tống trận. Hào quang nhoáng lên, hắn và thanh niên Man tộc kia cùng biến mất.

Lâm Minh mặt không biểu tình đi trở về, một đường đi thẳng trung tâm phục vụ võ giả. Người bị Ải Ma áo choàng làm hôn mê đã tỉnh lại.

Các thiếu nữ của trung tâm phục vụ võ giả đều là biểu tình đầy mờ mịt, hồn nhiên không biết vừa rồi xảy ra cái gì. Bọn họ chỉ cảm thấy giống như là mơ một giấc đáng sợ.

Nhưng đám võ giả Hứa Nham lại biết, bọn họ vừa rồi là bị một cao thủ dùng tinh thần công kích đánh lén.

Lực lượng cường đại mà đáng sợ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ trung tâm phục vụ võ giả, hắn ngay cả chút xíu ý niệm phản kháng đều không kịp dâng lên liền trực tiếp ngất đi. Thực lực chênh lệch quá lớn, nếu như đối phương muốn giết bọn họ chỉ cần một ý niệm.

Loại người này hơn phân nửa là võ giả đến từ tầng thứ hai!

Trong lòng Hứa Nham kinh nghi không chừng, hoàn toàn không biết mục đích của đối phương là gì. Lúc này, hắn nhìn thấy Lâm Minh đi vào, đột nhiên trong lòng khẽ động. Chẳng lẽ...

- Lâm huynh đệ, vừa rồi...

Lâm Minh khoát tay:

- Hứa huynh, hôm nay ta liền đi tầng thứ hai, phiền toái ngươi giúp ta chiếu cố Uyển Nhi một chút.

Nghe thấy Lâm Minh nói muốn đi tầng hai, Hứa Nham càng thêm khẳng định phán đoán trong lòng:

- Lâm huynh đệ, có phải có người tầng thứ hai nhằm vào ngươi rồi hay không?

Lâm Minh từ chối cho ý kiến, chỉ nói:

- Bất kể có người nhằm vào ta hay không, trong mấy ngày gần đây ta đều phải đi tầng tiếp theo.

Hứa Nham nhìn Lâm Minh ý đi đã quyết, mặt lộ vẻ phức tạp. Hắn cũng biết, Lâm Minh vốn là tiềm uyên chi long, không có khả năng ở lâu tầng một. Hắn ta đến Thông Thiên tháp hiển nhiên chính là vì lịch lãm.

- Lâm huynh đệ, ngươi nhiều bảo trọng.

Lâm Minh đơn giản thu thập đồ vật của mình, sau khi từ biệt mọi người liền một người bước ra trung tâm phục vụ võ giả. Uyển Nhi không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng Lâm Minh biến mất, thật lâu không nói...

***

- Hoan nghênh tới Thông Thiên tháp tầng thứ hai.

Khi Lâm Minh bước ra Truyền Tống trận tầng thứ hai, bên tai lập tức vang lên thanh âm dễ nghe này. Hắn giương mắt nhìn, ở trước mặt hắn bất thình lình là một thiếu nữ Yêu Tinh tộc, tu vi đại khái Ngưng Mạch kỳ, hiển nhiên nàng là người tiếp dẫn chuyên trách.

- Xin hỏi vị công tử này là muốn đi Võ Đấu trường hay là đi Tu Luyện địa?

Thiếu nữ Yêu Tinh hành lễ, đầy lễ phép nói.

Tu Luyện địa?

Lâm Minh nhướng đuôi lông mày, về Tu Luyện địa của Thông Thiên tháp tầng hai, lúc trước hắn đã nghe Ải Ma áo choàng nhắc tới, ở đó tu luyện làm ít công to.

Cực Tinh thành vốn ở vào ngọn nguồn sát khí, lại có lịch sử lâu đời, trong đó khắc vô số pháp trận cổ xưa. Lâm Minh đối với Tu Luyện địa của Cực Tinh thành rất chờ mong.

Nghĩ đến đây hắn hỏi:

- Tiến vào Tu Luyện địa có yêu cầu quyền hạn gì không?

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc nói:

- Tu Luyện địa tầng hai không có yêu cầu quyền hạn, chỉ là phải căn cứ đẳng cấp cao thấp của Tu Luyện địa trả đủ Huyết Sát tinh. Trong đó Tu Luyện địa đẳng cấp cao chẳng những cần trả Huyết Sát tinh còn phải trả điểm số giết chóc. Tỷ như Tu Luyện địa hạng đặc biệt, tu luyện mười ngày cần một điểm số giết chóc. Tu Luyện địa hạng nhất, tu luyện một năm cần một điểm số giết chóc.

- Mười ngày liền cần một điểm số giết chóc, thật sự là đắt đỏ...

Lâm Minh âm thầm líu lưỡi. Hắn tuy nhiên chỉ có mười điểm số giết chóc, vẫn là đạt được khi giành được huy chương vinh dự vô địch ở tầng một. Tu luyện ở Tu Luyện địa hạng đặc biệt, chỉ đủ tu luyện một trăm ngày mà thôi.

- Cảm ơn, trước dẫn ta đi Võ Đấu trường đi.

Lâm Minh muốn chấm dứt ân oán với Ải Ma áo choàng trước.

- Tốt, xin theo ta.

Thiếu nữ Yêu Tinh nói thật ngọt, nghe phi thường thoải mái.

***

Thông Thiên tháp dưới to trên nhỏ, diện tích tầng hai nhỏ hơn nhiều so với tầng một. Võ Đấu trường cũng nhỏ hơn so với tầng một, chỉ đủ chứa tám ngàn người xem, tuy nhiên như vậy cũng đã dư dả. Bởi vì võ giả tầng thứ hai tổng cộng chỉ mấy ngàn người mà thôi.

Khi Lâm Minh đi tới Võ Đấu trường, trên khán đài chỉ ngồi ít ỏi mấy trăm người, các võ giả khác hoặc là đang nghỉ ngơi hoặc là đang ở riêng tiềm tu.

Người tuy ít nhưng lại cũng tràn ngập hơi thở cuồng dã máu tanh.

- Tiểu tử này tới rồi!

Ở một góc Võ Đấu trường, người áo choàng Man tộc nhìn thấy Lâm Minh.

- Hắc hắc, tốc độ tiểu tử ngốc này thật đúng là nhanh. Thật s ngu xuẩn, bởi vì lòng đồng tình đáng cười mà đem mạng của chính mình đều chôn vùi...

Ải Ma áo choàng sờ cằm đầy nếp nhăn của mình, trong mắt hiện lên hào quang khát máu.

- Hả? Ngươi định giết chết hắn?

Man tộc áo choàng thoáng sửng sốt.

- Đương nhiên phải giết chết. Tên này tuy rằng thực lực không tính là mạnh, nhưng thiên phú của hắn quá khủng bố. Nhổ cỏ không tận gốc, hậu hoạn vô cùng.

- Phải... Tuy nhiên giết chết hắn nếu truyền ra ngoài bị người mới khác biết được, bọn họ có phòng bị, sẽ không dễ dàng lại tìm người mới giao thủ với chúng ta nữa.

- Không quan hệ, điều này ta đã nghĩ kỹ rồi. Giết chết hắn, ta liền có hai mươi thắng liên tiếp, có thể đạt được hai điểm số giết chóc đồng thời cũng có thể bổ túc hình xăm Thiên Ma bốn cánh. Đến lúc đó, ta có thể ở Tu Luyện địa hạng nhất tu luyện chừng thời gian hai năm. Sau khi xuất quan, thực lực ta tăng nhiều cũng sẽ không cần luôn hạ thủ đối với người mới nữa.

Ải Ma áo choàng nói tới đây trong mắt hiện lên hào quang hưng phấn, hắn đã sớm chờ mong cái ngày này.

Chương 537: Phá hồn lĩnh vực

- Lam Tinh thắng, người khiêu chiến kế tiếp là ai?

Trên Võ Đấu trường, một nam nhân Yêu Tinh tóc lam sau khi một kiếm đánh bại một người Man tộc, trọng tài áo đen tuyên bố.

Trọng tài áo đen này gần giống người trung niên làn da màu lam Lâm Minh nhìn thấy ở tầng một, giữa bọn họ có đặc thù của mấy chủng tộc, là con lai điển hình.

Ở Cực Tinh thành, bởi vì hàng năm sinh sôi nảy nở, người bản địa trong này có rất nhiều người có huyết thống chủng tộc khác. Dùng con lai để làm trọng tài, tương đối sẽ công chính hơn một chút.

- Lam Tinh, tên này đã thắng trận thứ hai, thắng nữa chính là ba thắng liên tiếp. Trước đây sao ta chưa từng nghe nói qua hắn?

- Không nghe nói qua bình thường, kỳ thật tên này là người mới. Nghe nói hắn một năm trước từng ở tầng một bạo tràng, lấy đến mười sáu điểm số giết chóc, sau khi đến tầng hai một trận không chiến, trước bế quan tu luyện tròn một năm. Hôm nay đi ra là thủ chiến!

- Bế quan tròn một năm? Thật có thể ẩn nhẫn, là kẻ đáng sợ. Cao thủ Thiên Ma hai cánh ở trong tay hắn kiên trì không đến mười hơi thở, đây chỉ sợ còn là hắn ẩn giấu một bộ phận thực lực. Ta đoán, hắn hẳn là có thực lực tới gần Thiên Ma bốn cánh.

Người xem trên khán đài nhao nhao nghị luận, Lâm Minh nghe vào trong tai, không kìm được lưu ý Lam Tinh này thêm vài phần.

Kỳ thật từ khi hắn tới Thông Thiên tháp liền phát hiện. Bởi vì hệ thống tu luyện bất đồng, dùng tu vi cảnh giới để phân chia thực lực võ giả đã không chuẩn xác nữa. Huống chi, võ giả ở nơi này có thể vượt cấp chiến đấu chỗ nào cũng có, một Ma Tướng ngũ tinh của Thông Thiên tháp đưa ra bên ngoài có lẽ có thể dễ dàng đánh bại Ma Vương nhất tinh.

Kể từ đó, dùng hình xăm Thiên Ma trên người võ giả để phân chia thực lực của bọn họ tương đối chuẩn xác hơn một chút.

Võ giả thực lực càng mạnh, số lượng đôi cánh của hình xăm Thiên Ma trên người bọn họ lại càng nhiều.

Từ hai cánh, bốn cánh mãi cho đến mười cánh, mười hai cánh.

Lâm Minh hiện tại hình xăm Thiên Ma trên người đã sắp ngưng tụ thành hai cánh. Theo hắn ngày sau tham gia số trận chiến đấu tăng nhiều, hình xăm Thiên Ma của hắn cũng sẽ không ngừng trưởng thành.

- Lam Tinh, chẳng qua là thắng hai trận mà thôi, ngươi cho là ngươi vô địch rồi sao?

Một nam nhân tóc đỏ nhảy ra sân, hắn cũng là võ giả Man tộc, lúc này ra sân hiển nhiên là ôm tâm tư xả giận cho đồng bạn. Ở Thông Thiên tháp, ý thức chủng tộc rất mạnh, bình thường đồng tộc chém giết sẽ không hạ sát thủ. Mà đối với tộc khác, vậy ra chiêu liền hiểm độc, người chết là chuyện phi thường bình thường.

- Chỉ bằng ngươi? Xem ra ba thắng liên tiếp của ta là dễ như trở bàn tay!

Lam Tinh khinh miệt liếc nam nhân tóc đỏ một cái, run trường kiếm trong tay.

- Lam Tinh này quá kiêu ngạo, hoàn toàn không đem lông đỏ vào trong mắt.

- Đúng vậy, tốt xấu lông đỏ cũng ở tầng thứ hai non nửa năm, cũng có thực lực xấp xỉ Thiên Ma bốn cánh. Khinh địch cũng không phải là chuyện tốt.

Thấy Lam Tinh kiêu ngạo như thế, dư luận bắt đầu nghiêng về phía người Man tộc tóc đỏ.

Nam nhân tóc đỏ nghe thấy lời nói của Lam Tinh cười ha hâ, thoáng cái rút đại kiếm sau lưng:

- Dễ như trở bàn tay? Loại người như ngươi có thể ở Thông Thiên tháp sống đến hiện tại là một kỳ tích. Vận may của ngươi dừng ở đây, đi chết đi!

Nam nhân tóc đỏ nói xong, một kiếm chém tới Lam Tinh.

Rắc!

Gạch nền vỡ nát, thân thể Lam Tinh như ảo ảnh biến mất.

- Thân pháp thật nhanh, Phong chi ý cảnh thật tinh thâm!

Lâm Minh liếc mắt một cái nhìn ra, trình độ của Lam Tinh này ở Phong chi ý cảnh rất cao, hơn xa chính mình, đều nói Yêu Tinh tộc là con cưng của pháp tắc tự nhiên, quả thật như thế.

Thiên phú của Yêu Tinh tộc có một không hai Thánh Ma đại lục. Luận tố chất thân thể, bọn họ xa không bằng Cự Ma tộc, nhưng là bọn họ lại có thể chất trời sinh có thể phù hợp pháp tắc tự nhiên, rất dễ dàng lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc và ý cảnh.

Điều này cũng khiến cho công pháp của Yêu Tinh tộc biến ảo vô cùng, khiến người khó lòng phòng bị.

- Thánh Văn - Phong Chi kiếm!

Trong nháy mắt, kiếm của Lam Tinh biến mất, biến mất trong gió. Khoảnh khắc đó, gió vô tận trong trời đất chính là kiếm của hắn, không chỗ nào không có, khó lòng phòng bị.

Keng keng keng!!!

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu kiếm chém lên trọng kiếm của nam nhân Man tộc, khiến kiếm của hắn ta trong lúc nhất thời gần như rời tay.

Dòng chân nguyên bừa bãi bắn ra, nam nhân tóc đỏ trong lòng kinh hãi, thân hình bắn vụt ra ngoài.

Nhưng mà kiếm của Lam Tinh như giòi bám xương, căn bản trốn không thoát.

Nam nhân tóc đỏ quát lên một tiếng, muốn dùng ra tuyệt chiêu cuối cùng của hắn. Nhưng mà đúng vào lúc này, ba luồng kiếm quang đan xen đâm tới.

Phốc phốc phốc!!!

Nam nhân tóc đỏ hét thảm một tiếng thân thể bay người ra ngoài, trên người thêm ba lỗ máu, ngã mạnh trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng nham thạch lớn.

- Không chết? Xem như ngươi mạng lớn!

Lam Tinh đối với nam nhân tóc đỏ bán sống bán chết làm như không thấy.

Toàn trường đều bị ngây ra, chiến đấu chưa quá năm hơi thở, thắng bại đã phân!

Ở dưới đài vọt lên mấy người Man tộc, nhanh chóng nâng nam nhân tóc đỏ xuống dưới.

- Lam Tinh ba thắng liên tiếp!

Trọng tài áo đen tuyên bố.

- Ba thắng liên tiếp. Bế quan một năm, vừa ra tay chính là ba thắng liên tiếp. Lam Tinh này tuyệt đối có thực lực Thiên Ma bốn cánh. Tuổi hắn chẳng qua hai mươi mấy, còn có đủ thời gian. Nếu như hắn có thể một mực sống sót, đánh vào tầng thứ ba không khó!

- Lại ra một tân tinh. Tuy nhiên lại nói tiếp, Thông Thiên tháp những năm gần đây tân tinh xuất hiện nhiều không đếm xuể, nhưng là chân chính có thể đạt tới Thiên Ma mười cánh lại chỉ có mấy người mà thôi.

- Ừ, càng lên cao càng khó.

Mọi người nhao nhao nghị luận, Lam Tinh sau ba thắng liên tiếp liền ra sân.

Dựa theo quy định của Thông Thiên tháp, võ giả bình thường chiến đấu liên tiếp sẽ không vượt qua ba trận. Liên tục chiến đấu cường độ cao, thể lực chân nguyên đều sẽ tiêu hao rất dữ dội, trừ phi là thực lực thật sự quá mạnh mẽ, mới sẽ xuất hiện tình huống thắng liền năm trận, mười trận.

- Kế tiếp, còn có ai muốn lên đài không?

Trên lôi đài, trọng tài lớn tiếng nói.

Theo lời hắn vừa dứt, Ải Ma áo choàng cười tủm tỉm đứng lên, nhìn phía Lâm Minh, đôi mắt híp lại.

- Tiểu huynh đệ, cùng lên đi.

Bên tai Lâm Minh vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Ải Ma áo choàng.

- Tên này, thật là nhát gan.

Lâm Minh trong lòng khinh thường, đối phương hiển nhiên là sợ lên đài trước mình không theo, bị người khác giành trước, căn bản là một chút tự tin đều không có.

Lâm Minh nhảy lên đài.

Ải Ma áo choàng cũng theo sát lên đài.

- Là Hắc Thử. Tên này, thật không tiền đồ, lại tới khi dễ người mới.

Trên khán đài có người liếc mắt một cái nhận ra Ải Ma áo choàng, danh hiệu Hắc Thử này ngược lại người xứng với tên.

- Hắc, ngươi đừng nói, chiêu này của Hắc Thử vẫn là rất hữu dụng. Hắn hiện tại đều sắp Thiên Ma bốn cánh, hơn nữa sắp được hai mươi thắng liên tiếp!

- Ha ha, hắn chỉ sợ là Thiên Ma bốn cánh yếu nhất hả!

- Đừng coi khinh Hắc Thử. Tên này vẫn có chút bản lĩnh, chỉ là nhát gan quá đáng mà thôi. Theo ta thấy chính là đám người mới này ngốc, tiểu tử người trên đài này ta biết, mấy ngày trước ở tầng một bạo tràng. Người trẻ tuổi như vậy, tâm cao khí ngạo, khí huyết phương cương, luôn nghĩ rằng thực lực của mình mạnh cỡ nào, không biết Thông Thiên tháp nước sâu bao nhiêu, sớm muộn gì sẽ chịu thiệt.

- Ừm, Lam Tinh cũng là ở tầng một bạo tràng, nhưng hắn lại có thể ở tầng hai bế quan tu luyện trước một năm. Lam Tinh kiêu ngạo không giả, nhưng người ta quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo, tiểu tử trên đài này so với Lam Tinh, quả thật hơi nông nổi...

Rất ít người coi trọng Lâm Minh. Tuy rằng Lâm Minh thiên phú cực cao nhưng người mới chính là người mới, tuổi tu vi không đủ, thủy chung thiếu hỏa hầu. Ở Thông Thiên tháp, người không hiểu vững vàng, quá mức liều lĩnh dễ chết nhất.

- Hắc hắc, tiểu tử kia, đừng khẩn trương, ta ra tay rất nhẹ.

Ải Ma áo choàng hai tay nắm vào một chỗ không ngừng xoa xoa, đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới. Con ngươi nhỏ đen xì cùng với làn da đen nhăn nheo, thật giống như một con chuột tinh đã sống rất lâu vậy.

Lâm Minh mặt không đổi sắc rút Tử Huyễn thương, trên mũi thương lôi mang lóe lên.

Ánh mắt hắn tập trung vào trên vai Ải Ma áo choàng, ở đó có một hình xăm Thiên Ma hết sức rõ ràng. Hình xăm Thiên Ma có hai đôi cánh, chỉ là đôi thứ hai so với đôi thứ nhất thì mơ hồ hơn chút.

- Hình xăm Thiên Ma bốn cánh... Sát khí trên người hắn ngưng tụ nhiều hơn ta không chỉ gấp mười, cướp đoạt tới có thể bớt của ta rất nhiều sức lực.

Vào lúc Hắc Thử coi Lâm Minh là con mồi, Lâm Minh đồng dạng cũng đang tính toán Hắc Thử.

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài ra lệnh một tiếng, Hắc Thử từ trong Tu Di giới rút ra hai thanh đoản đao nguyệt nhận cong cong:

- Tiểu tử kia, thoải mái chút là tốt rồi, công kích của ta không đau chút nào cả!

Hắc Thử cười hắc hắc, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Phá Hồn lĩnh vực!

Hoắc!

Hoàn cảnh chung quanh đột nhiên biến hóa, trên lôi đài sát khí tràn ngập dường như biến thành chiến trường tu la. Người xem vây quanh dường như trong lúc nhất thời nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru vô tận, lâm vào trong ảo cảnh.

- Phá Hồn lĩnh vực! Sát chiêu của Hắc Thử, vừa ra tay tiêu diệt mọi linh hồn trong phạm vi mười trượng. Người trúng chiêu nhẹ thì biến thành ngu ngốc, nặng thì trực tiếp tử vong. Tên này, là chuẩn bị muốn tính mạng người mới kia rồi.

- Ừ, người mới kia tuy rằng tu vi không cao nhưng là thiên phú quá khủng bố. Tiên Thiên sơ kỳ có thể ở tầng một bạo tràng, Hắc Thử hơn phân nửa là không muốn để lại hậu hoạn gì.

- Ha ha, nhân loại lại chết một thiên tài, hả hê lòng người!

Thiên tài ở Thông Thiên tháp ngã xuống quá nhiều, không nhiều một Lâm Minh. Có lẽ chỉ cần ngày mai, bọn họ liền quên mặt Lâm Minh.

Lúc mọi người dưới đài nhao nhao nghị luận, Lâm Minh không nhúc nhích đứng giữa lôi đài, không có bất kỳ phản ứng.

- Tiểu tử, muốn trách chỉ có thể trách ngươi thiên phú quá tốt, ta bị ép bất đắc dĩ, thành quỷ cũng đừng oán ta.

Hắc Thử cười ha ha, thân thể như lão yêu bay lên không xông về phía Lâm Minh, loan đao nguyệt nhận cong cong cắt thẳng cổ họng Lâm Minh.

Mà đúng vào lúc này, hai mắt Lâm Minh đột nhiên hiện lên một luồng tinh quang, Tử Huyễn thương trong tay như roi vụt ra!

Vù!

- Cái gì?

Hắc Thử trong lòng kinh hãi, hắn vốn cho rằng Lâm Minh cho dù không tan biến linh hồn cũng nên chìm vào trong ảo giác tinh thần, mặc người xâm lược. Tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Minh còn có thể ra tay phản kích.

Phá Hồn đao!. ngôn tình hài

Hắc Thử một đao hất xéo lên, đem tất cả linh hồn công kích ẩn chứa trên thân đao, bổ lên cán Tử Huyễn thương.

Ba!

Loan đao rời tay, Hắc Thử như bóng ngựa bị Lâm Minh một thương vụt bay.

Mà cùng lúc đó, linh hồn công kích của Hắc Thử dọc theo Tử Huyễn thương truyền vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, giống như sét đánh cuồn cuộn, thế tới dào dạt!

Nhưng mà chỉ là trong nháy mắt linh hồn công kích này liền mai một trong vòng xoáy Luân Hồi võ ý mênh mông, ngay cả một chút bọt sóng đều không bắn lên.

Lâm Minh sớm biết Hắc Thử am hiểu linh hồn công kích. Lúc trước Hắc Thử làm cho mọi người ở trung tâm phục vụ võ giả trong nháy mắt ngất xỉu, chính là dựa vào linh hồn công kích.

Chương 538: Thực lực của Thiên Ma 4 cánh

Ầm ầm!

Hắc Thử ngã mạnh trên mặt đất, gạch nền vỡ nát, nửa thân hắn đều lún vào trong mảnh gạch vỡ.

Mấy trăm võ giả nhìn thấy một màn này đều có chút ngây người, vốn tưởng rằng Hắc Thử đã thắng, nhưng là kết quả lại ra ngoài dự đoán. Lâm Minh một thương vụt lại, trực tiếp đập Hắc Thử lún xuống đất.

Hắc Thử tuy rằng làm người nhát gan, làm việc ti tiện, nhưng kỳ thật hắn cũng là một đệ tử thiên tài xuất thân tông môn ngũ phẩm Ải Ma tộc. Phá Hồn lĩnh vực của hắn một khi thi triển ra khiến người khó lòng phòng bị. Rất nhiều người cũ của tầng hai đều không muốn đối mặt Phá Hồn lĩnh vực của hắn. Không nghĩ tới người mới này rồi lại còn có thể làm ra phản kích dưới loại tình huống như vậy.

- Móa, làm thế nào!

Hắc Thử từ trong đống gạch vụn nhảy ra, trên mặt nhăn nheo của hắn đã đầy máu tươi, đầu còn hơi choáng váng.

Đúng lúc này, bên tai Hắc Thử vang lên chân nguyên truyền âm của người áo choàng Man tộc:

- Lão đại, ngươi bị sao vậy?

- Chết tiệt, tiểu tử này lực lượng quá biến thái, cho dù Bán Thú nhân cùng cấp ở trước mặt hắn đều là cặn bã.

Hắc Thử dùng chân nguyên truyền âm tức bế phối đáp.

Lực lượng của Lâm Minh quả thật là mạnh nhất hắn từng gặp qua.

Tiên Thiên sơ kỳ, một thương thoải mái đánh bay hắn, nếu không phải hắn dùng ma nguyên bảo vệ cổ tay, một đòn vừa rồi sẽ vụt nát xương cổ tay hắn.

- Tiểu tử này... Không bị thương sao? Một đao vừa rồi của ta tuy rằng bị hắn vụt về, nhưng là đã đem Phá Hồn lĩnh vực toàn bộ đánh vào tinh thần chi hải của hắn. Cho dù là cường giả Toàn Đan nhân loại cũng sẽ bị thương linh hồn!

Hắc Thử nhìn Lâm Minh, hỏi Man tộc áo choàng. Vừa rồi hắn bị một thương vụt bay, cái gì cũng không chú ý tới. Mà hiện tại nhìn Lâm Minh, bộ dạng vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không biết đối phương rốt cuộc có bị thương nặng hay không.

- Đại khái hắn khá am hiểu phòng ngự linh hồn công kích. Ta không nhìn ra hắn có bị thương gì...

Man tộc áo choàng bất đắc dĩ trả lời. Lâm Minh một thương đánh bay Hắc Thử, đứng nguyên tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nhìn ánh mắt hắn cũng không có vẻ tan rã.

Đá phải tấm thép!

Hắc Thử trong lòng kêu khổ. Thường đi ở bờ sông nào có không ướt giày. Hắc Thử một mực chọn người mới xuống tay, lại rốt cuộc có một ngày vấp ngã ở mặt này. Tuy nhiên nói trở về, nếu như không phải một mực chọn người mới xuống tay, mục tiêu hai mươi thắng liên tiếp của hắn cũng không có khả năng đạt tới, sớm đã bị người chung kết rồi.

Nói đến cùng, Thông Thiên tháp này là một nơi dùng thực lực nói chuyện, thực lực làm vua.

Lâm Minh tay cầm Tử Huyễn thương, bước ra từng bước.

Khi hắn bước ra bước đầu tiên, trên khán đài chung quanh từng tràng tiếng hít khí lạnh liền không dứt bên tai. Có thể bước ra bước chân vững vàng như vậy, chứng minh Lâm Minh không có chuyện gì cả.

Thực lực Hắc Thử ở tầng hai không tính là mạnh, nhưng cũng không có nghĩa là hắn dễ đối phó. Rất nhiều người thí luyện thâm niêm đều không dám ngạnh kháng linh hồn công kích của hắn. Nhưng là Lâm Minh cứ như vậy ngạnh kháng còn không xảy ra chuyện gì, thật sự quá biến thái.

Sắc mặt Hắc Thử trầm xuống, trận chiến này đã tới hồi gay cấn, hắn tuyệt đối không thể thua. Một khi thua, hai mươi thắng liên tiếp sẽ bị chung kết, chẳng những điểm số giết chóc không có, đồng thời sát khí mình tích cóp vất vả thời gian ba năm cũng sẽ bị tan mất hơn phân nửa.

Đây tuyệt đối là đả kích hắn không thể chịu nổi!

- Tiểu tử, là ngươi ép ta!

Trên mặt Hắc Thử hiện lên một tia dữ tợn, da trên mặt đã nhăn nhúm chồng chất vặn vẹo vào một chỗ.

- Linh Hồn Nhiên Thiêu - tinh thần chi hải, toàn khai!

Hắc Thử hét lớn một tiếng, ở mi tâm hắn rõ ràng xuất hiện một vết rạn. Trong vết rạn hắc quang đại thịnh, giống như con mắt thứ ba.

- Hắc Thử thiêu đốt linh hồn, xem ra là hắn muốn liều mạng.

Thiêu đốt linh hồn là chiêu thức đặc biệt có của võ giả công kích hệ tinh thần, tổn thất còn lớn hơn thiêu đốt tinh huyết. Sau khi thiêu đốt tinh huyết, cái giá phải trả ra vẫn là có khả năng bù lại, mà thiêu đốt linh hồn là rất khó bù lại, sẽ tạo thành thiếu sót linh hồn lực vĩnh cửu. Trừ phi có dược vật dưỡng hồn đỉnh cấp, tuy nhiên mức độ quý báu của dược vật bậc ấy không dưới Phạm Thiên Long Căn.

Sau khi thiêu đốt bộ phận linh hồn lực, khí thế Hắc Thử tăng vọt, bề ngoài cũng xảy ra biến hóa. Gương mặt vốn khô quắt trở nên dữ tợn vạn phần, khóe miệng lộ ra răng nanh dài hơn tấc, hai mắt đỏ như máu, giống như dã thú.

- Linh Hồn Gió Lốc!

Hắc Thử điên cuồng quát một tiếng, vòng xoáy linh hồn lực ngưng tụ thành gió lốc khủng bố, võ giả chung quanh ở quá gần không kìm nổi nhao nhao lui về phía sau, chỉ sợ bị cuốn vào bị lan đến. Dù sao linh hồn bị thương cũng không phải chuyện đùa.

- Linh Hồn Gió Lốc thật mạnh.

- Chỉ là dư ba liền khiến ta cảm thấy không rét mà run, loại cảm giác này tựa như lúc ta là người thường không mặc quần áo đứng ở đất tuyết ngày đông giá.

Rất nhiều người cho rằng Hắc Thử yếu nhìn thấy Linh Hồn Gió Lốc này cũng có chút biến sắc. Bọn họ không khỏi giả tưởng, nếu như là bọn họ ở trên đài đối mặt Linh Hồn Gió Lốc này có thể chống được hay không?

Mà kết quả giả tưởng lại khiến bọn họ không kìm nổi sống lưng phát lạnh.

Ầm ầm!

Gió lốc màu tím khí thế hung hăng cuốn tới Lâm Minh, xen lẫn vô số tiếng quỷ khóc sói tru. Toàn bộ Võ Đấu trường dường như biến thành tu la địa ngục!

Thân hình Lâm Minh đã hoàn toàn bị nuốt trong gió lốc, biến mất không thấy.

Hắc Thử vung song đao nhào tới, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh một ác ma thật lớn, con mắt đỏ tươi, hai sừng gấp khúc dữ tợn, hàm răng sắc bén nhọn hoắt.

Nhưng mà ngay khi hắn vọt tới một nửa, Linh Hồn Gió Lốc trước mắt đột nhiên bị tách ra, một luồng sáng tím giống như sao xẹt cắt qua hư không, bắn thẳng đến Hắc Thử.

Hắc Thử đã thiêu đốt linh hồn, mất lý trí căn bản không né tránh kịp, thân thể đột nhiên khựng lại.

Phốc!

Ở mi tâm hắn thêm ra một lỗ máu, vệt sáng tím này không hề trì hoãn xuyên thủng đầu hắn!

Điện quang phun ra nuốt vào, chùm sáng tím lấy tốc độ mắt thường khó thể phân biệt bay trở về, gió lốc chậm rãi tiêu tan. Ở trong lòng bàn tay Lâm Minh, một cây cương châm xoay tròn, chính là Tà Thần Lôi Linh.

Mà Linh Hồn Gió Lốc Hắc Thử phát ra đánh lên người Lâm Minh lại giống như một cơn gió nhẹ, không hề có ảnh hưởng gì.

Đã xong.

Phịch!

Hắc Thử ngã mạnh xuống đất, trên trán chảy ra một bãi máu lớn.

- Lâm Minh thắng!

Trọng tài sửng sốt một hồi mới tuyên bố, toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Hắc Thử bị Lâm Minh một chiêu đánh gục, bọn họ cũng không ngoài ý muốn. Dù sao Hắc Thử ở mặt phòng ngự và cận chiến rất yếu.

Khiến bọn họ khó thể tưởng tượng chính là, vừa rồi Linh Hồn Gió Lốc của Hắc Thử khủng bố như vậy rồi lại hoàn toàn không thương tổn đến Lâm Minh? Thân thể tên này rốt cuộc có linh hồn hay không, làm sao hoàn toàn miễn dịch linh hồn công kích?

- Tiểu tử này, chẳng lẽ thể chất đặc thù? Ải Ma tộc luận cường độ thân thể không bằng Cự Ma tộc chúng ta, luận độ phù hợp pháp tắc ý cảnh không bằng Yêu Tinh tộc, luận ngộ tính không bằng nhân loại. Nhưng nếu luận linh hồn lực, lại là số một Thánh Ma đại lục, nhất là Hắc Thử này còn là kẻ chuyên tu linh hồn công kích, làm sao lại là loại kết quả này?

- Coi thường hắn rồi. Tên này, cho dù không tính linh hồn phòng ngự biến thái của hắn, cũng tuyệt đối có thực lực Thiên Ma bốn cánh. Không trách hắn dám tiếp nhận khiêu chiến của Hắc Thử. Hắc Thử mấy năm nay tích lũy sát khí cũng không ít, tiểu tử này kiếm một khoản lớn.

Khi võ giả ở dưới khán đài nhao nhao nghị luận, sát khí trên người Hắc Thử đã có hơn phân nửa hóa thành dòng nước ấm, hội tụ vào trong cơ thể Lâm Minh.

Hoắc!

Rót vào từ đầu đến chân, giống như thể hồ quán đỉnh. Sát khí lần này so với hai lần trước cộng lại còn nồng đậm hơn mấy lần, cho dù Lâm Minh tâm tính trầm ổn cũng bị luồng sát khí này xối cho tâm thần chấn động, dường như vô số dục vọng trong lòng đều đang cực độ bành trướng.

- Sát khí thật nồng đậm!

Lâm Minh sau khi hấp thu luồng sát khí này, nhìn thoáng qua hình xăm Thiên Ma trên cánh tay. Lại thấy đôi cánh thứ nhất của hình xăm Thiên Ma này đã hoàn toàn hình thành, đôi thứ hai cũng xuất hiện đường nét rõ ràng. Nếu lại có thể đạt được sát khí nhiều tương tự như vậy, đôi cánh thứ hai cũng sẽ ngưng hóa thành thực chất. Đến lúc đó, Lâm Minh chính là thực lực Thiên Ma bốn cánh chân chính.

- Có số sát khí này, ta tu luyện Đại Hoang kích quyết sẽ làm ít công to.

Lâm Minh hít sâu một hơi, bình phục xao động trong lòng, ngón tay chỉ một cái. Trên thi thể Hắc Thử nổ ra một đoàn sương máu, một đạo Huyết Ẩm chi ấn mới chậm rãi ngưng tụ thành, rồi sau đó ngay lập tức bay trở về trong tay Lâm Minh.

Ngay cả Tu Di giới của Hắc Thử cũng bị Lâm Minh cùng thu lại, đối với đồ vật trong Tu Di giới của Hắc Thử, Lâm Minh rất chờ mong. Hắn rất có hứng thú đối với bí pháp tu luyện linh hồn của

Ải Ma tộc.

- Dùng máu người chết ngưng hóa huyết ấn, công pháp của tiểu tử này đủ độc.

- Hắn và Lam Tinh của Yêu Tinh tộc xem như là hai đại tân tinh của Võ Đấu trường hôm nay, đều là người mới, đều có thiên phú cực cao và thực lực Thiên Ma bốn cánh. Tuy tương đối mà nói, Lâm Minh càng mạnh một chút. Lam Tinh đến tầng hai vẫn là bế quan một năm mới có thực lực Thiên Ma bốn cánh, mà Lâm Minh không trải qua tu luyện liền đạt tới loại tình trạng này, càng thêm khủng bố!

- Lâm Minh so với ta càng mạnh một chút sao? Hắc hắc, có ý tứ!

Lam Tinh lúc trước vừa giành được ba thắng liên tiếp cũng chưa rời khỏi Võ Đấu trường, một mực chú ý trận đấu của Lâm Minh. Lúc trước hắn cũng không coi trọng Lâm Minh, cho rằng Lâm Minh sẽ ngã xuống trên tay Hắc Thử, không nghĩ tới là loại kết cục này.

- Lấy ta ra đánh đồng với Lâm Minh, cho rằng ta ở tầng hai bế quan tu luyện một năm mới đạt tới trình độ của Lâm Minh. Hừ, không biết ta một năm trước đã có thực lực Thiên Ma bốn cánh, chỉ là dưới tình huống như vậy, như trước bế quan một năm, một năm này ta cũng không phải tu luyện uổng phí.

Khóe miệng Lam Tinh nhếch lên, trong mắt chiến ý sáng quắc. Hắn đã hạ quyết tâm, muốn cùng Lâm Minh chiến một trận.

Trận chiến của hai người mới, cũng là hai thiên tài đỉnh cấp của Thông Thiên tháp tầng hai tất nhiên là chuyện cực kỳ thú vị.

Tuy nhiên không phải hiện tại. Lâm Minh vừa mới trải qua một trận chiến đấu, bất kể chân nguyên tổn thất ít cỡ nào nhưng dù sao cũng là tổn thất. Lam Tinh muốn thắng Lâm Minh trong một điều kiện hoàn toàn công bằng, không cho đối phương bất kỳ cơ hội lấy cớ nào.

- Yêu Đế của Yêu Tinh tộc ta, người nào không phải đạp lên thi thể hài cốt vô số thiên tài đi lên ngôi đế vương. Lam Tinh ta tương lai tất thành Yêu Đế, liền để ngươi làm một trong những hòn đá đặt chân của ta đi!

Lam Tinh ra từ một tông môn ngũ phẩm trung thượng đẳng của Yêu Tinh tộc. Bình thường mà nói tông môn ngũ phẩm đỉnh cấp chính là thánh địa, tông môn ngũ phẩm trung thượng đẳng cách thánh địa chỉ kém một bước, chỉ cần trong tông môn ra một cường giả cấp đế, có thể hoàn thành một bước lột xác cuối cùng này.

Lam Tinh chính là với xưng đế làm mục tiêu, bước trên hành trình lịch lãm, dã tâm của hắn chính là làm cho tông môn của hắn bởi vì hắn mà thăng cấp thánh địa...

Chương 539: Ba thắng liên tiếp

- Phía dưới còn có ai muốn khiêu chiến Lâm Minh?

Lâm Minh đứng trên lôi đài, trọng tài áo đen lớn tiếng nói.

Phản ứng dưới lôi đài không phải rất kịch liệt, trận chiến của Lâm Minh đối với Hắc Thử khiến thực lực của hắn tăng vọt lên tới cấp Thiên Ma bốn cánh. Hơn nữa hắn còn có được năng lực miễn dịch linh hồn công kích khiến người khó hiểu. Nhưng mà tương đối với thực lực của Lâm Minh mà nói, sát khí trên người Lâm Minh có được liền có vẻ rất ít, chỉ nhiều hơn Thiên Ma hai cánh một chút. Đối với những cao thủ kia mà nói, sát khí loại trình độ này chỉ có thể tính là gân gà.

Ai biết Lâm Minh còn che giấu thực lực những gì, nếu như giao thủ với Lâm Minh cho dù thắng, bị ép ra quá nhiều át chủ bài, bại lộ thực lực của mình, mất nhiều hơn được, mà sát khí nhận được lại cực kỳ có hạn.

Kể từ đó, rất nhiều cao thủ đối với Lâm Minh hứng thú thiếu thiếu.

- Kim Quang tông Từ Phong, thỉnh cầu chiến một trận!

Theo một giọng nam có vẻ yếu ớt vang lên, một võ giả vóc dáng nhỏ nhảy một cái lên đài.

Hắn đúng là một võ giả nhân loại, thoạt nhìn tuổi hơn hai mươi, hình xăm trên cánh tay chỉ là Thiên Ma hai cánh, hơn nữa còn có chút mơ hồ không rõ.

Lâm Minh hơi ngây ra một chút, đây vẫn là lần đầu tiên hắn giao thủ với võ giả nhân loại ở Thông Thiên tháp.

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

Lâm Minh đảo qua tu vi Từ Phong, lại kết hợp khí thế đối phương bày ra, rất nhanh liền phán đoán ra thực lực của Từ Phong không sai biệt lắm.

Hắn đại khái tương đương võ giả nửa bước Toàn Đan thực lực khá mạnh. Thực lực này tương đối với tuổi của Từ Phong đặt ở Nam Thiên Vực đã là phi thường kinh diễm. Thiên phú này so với đám người Triển Vân Gian, Hỏa Dương công chúa của Ngũ Hành Vực đều tốt hơn, nhưng ở Thông Thiên tháp lại có vẻ rất bình thường.

- Ta biết.

Từ Phong không quan tâm nói:

- Ta đến từ một tông môn tứ phẩm tầng dưới chót, ở trong tông môn không tìm được đối thủ cùng tuổi, cho nên ra ngoài du lịch đại lục, chính là muốn tìm cường giả so chiêu, tìm kiếm chênh lệch. Hôm nay nhìn thấy trận chiến của Lâm Minh, hết sức khâm phục, muốn thử xem chênh lệch rốt cuộc bao nhiêu. Thanh minh trước, ta rất nghèo, trên người không có màu mỡ gì, cho nên vẫn xin Lâm huynh xuống tay nhẹ một chút.

Từ Phong nói tới đây xấu hổ cười, còn chuyên môn lắc lắc Tu Di giới trên tay một cái, chỉ là một cái Tu Di giới địa giai hạ phẩm rất bình thường.

Nghe xong một phen lời của Từ Phong, Lâm Minh không biết nên nói gì cho phải. Hóa ra đối phương cho là mình cũng là võ giả nhân loại, xuống tay sẽ nể tình vài phần cho nên mới dám lên đài. Quả thật, võ giả như Từ Phong ở Thông Thiên tháp tầng hai rất khó sống, bọn họ không cầu thắng lợi, có thể ra sân chiến đấu một lần đều xem như là trải qua khó được rồi.

Lâm Minh không khỏi cảm khái, thủ tịch đệ tử của một tông môn tứ phẩm, ở trong cùng tuổi tông môn của mình là vô địch, nhưng là tới Thông Thiên tháp lại một bước khó đi, chênh lệch thật sự quá lớn.

Như vậy trong tương lai xa xôi, nếu mình phi thăng Thần Vực có thể sẽ xuất hiện tình huống đồng dạng hay không?

Ở Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục quát tháo phong vân, nhưng ở Thần Vực chỉ có thể thật cẩn thận, như đi trên băng mỏng?

Nghĩ đến đây Lâm Minh cảm giác áp lực thật lớn. Hắn trước giờ chưa từng tự mãn, bởi vì hắn nhìn thấy một thế giới khủng bố ở trong Ma Phương, tương đối với thế giới đó Thiên Diễn đại lục chẳng qua là như muối bỏ biển mà thôi.

- Trận đấu bắt đầu!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố.

- Kiếm Khí Quán Không!

Từ Phong hét lớn một tiếng, tiên phát chế nhân, một kiếm đâm tới ngực Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ lùi một bước, phía trên Tử Huyễn thương, Diệt Huyết Tà Lôi lóe ra, dễ dàng đẩy trường kiếm của Từ Phong ra.

- Kiếm Quang Tung Hoành!

- Kiếm Phá Thanh Thiên!

Từ Phong một kiếm nối một kiếm, tốc độ kiếm của hắn cực nhanh, liền thành một mảnh không có bất kỳ khe hở nào. Nếu là người thực lực yếu một chút sớm đã bị kiếm quang sáng lạn này làm cho không đỡ nổi. Nhưng mà Lâm Minh chỉ là từng thương đâm ra, như thong thả nhưng lại dường như ẩn chứa đại thế trầm ổn như núi, kiếm quang của Từ Phong đâm trên luồng đại thế này giống như kình phong thổi ở trên núi, chung quy không thể tạo nên biến hóa gì.

Xịch!

Lâm Minh một thương phản kích, Từ Phong né khỏi mũi thương, lại bị Diệt Huyết Tà Lôi chạm trúng thân thể, toàn thân tê rần, liên tiếp lùi mười mấy bước.

Bước chân hắn còn chưa dừng ổn, Lâm Minh tiến lên một bước, Tử Huyễn thương dường như xuyên thấu không gian, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Từ Phong, chỉ thẳng cổ họng.

Khí lạnh dày đặc từ mũi thương toát ra, Từ Phong chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh. Trong nháy mắt đó, hắn gần như cho rằng mình đã chết.

- Ta thua.

Từ Phong nói. Hắn biết Lâm Minh có ý nương tay, nếu không với thực lực của Lâm Minh bày ra khi chiến đấu với Hắc Thử xa xa không chỉ như vậy. Lâm Minh chân chính cường đại là những sát chiêu sắc bén kia, tương đối với chúng mà nói thương thuật chỉ là thứ dệt hoa trên gấm.

- Đa tạ.

Lâm Minh ôm quyền.

- Về sau, thực lực ta đề cao, sẽ còn tìm ngươi giao thủ.

Từ Phong nói xong, phi thân xuống đài. Nhưng mà sát khí trên người hắn lại bị giữ lại trên đài, chậm rãi hội tụ vào trong cơ thể Lâm Minh.

Bất kể có giết chết đối thủ hay không, chỉ cần đánh bại, người chiến thắng liền có thể đạt được sát khí của người thất bại một nửa trở lên.

Chỉ là sát khí của Từ Phong tương đối với Hắc Thử mà nói thật sự không tính là gì.

Sau khi Từ Phong thất bại, trọng tài hỏi có người tiếp tục khiêu chiến hay không, lại có một võ giả nhân loại lên đài.

Đây là trận đấu thứ ba.

- Không có ý nghĩa!

Ở góc chiến trường, Lam Tinh lắc lắc đầu, xoay người rời đi, vốn muốn xem Lâm Minh còn có át chủ bài khác hay không, có thể ép ra mấy phần thực lực của hắn. Nhưng là đối thủ phía sau lại khiến người thất vọng. Xem ra cao thủ hôm nay sợ là sẽ không ra tay nữa.

- Cũng tốt, vậy chờ khi ta giao thủ với ngươi, tự mình thử xem thực lực ẩn giấu của ngươi đi, chỉ mong ngươi đừng nên làm ta thất vọng.

Lam Tinh lầm bà lầm bầm, khóe miệng lộ ra một tia cười mỉm, phối hợp gương mặt đẹp của hắn, có vẻ hết sức yêu dị.

***

- Lâm Minh thắng! Ba thắng liên tiếp! Lâm Minh giành được ba thắng liên tiếp! Liên tục hai người mới, đều là thành tích ba thắng liên tiếp. Khiến người kinh ngạc!

Trọng tài áo đen cao giọng nói sau khi Lâm Minh đánh bại đối thủ thứ ba.

Người mới ba thắng liên tiếp thật sự không dễ dàng, hơn nữa một ngày còn ra hai người.

- Còn muốn tiếp tục không?

Trọng tài hỏi Lâm Minh.

- Không!

Lâm Minh lắc lắc đầu, đề cao thực lực là một quá trình tích lũy thong thả, Lâm Minh cũng không nóng nảy. Thông Thiên tháp này hắn sẽ ở một đoạn thời gian rất dài, sau mỗi một trận chiến đều cần thời gian đi lĩnh ngộ, tiêu hóa.

Lâm Minh đi xuống Võ Đấu trường, tìm đến thiếu nữ Yêu Tinh tộc lúc trước dẫn hắn tới Võ Đấu trường, nói:

- Xin dẫn ta đi Tu Luyện địa của Thông Thiên tháp.

- Ồ... Tốt... Tốt!

Thiếu nữ Yêu Tinh ngây ra một lát mới không ngừng đáp lại.

Thông Thiên tháp bản thân cao mấy trăm trượng, một tầng đơn độc liền chiếm độ cao mấy chục trượng. Bên trong lại chia ra rất nhiều tầng nhỏ, kết cấu phức tạp, kiến trúc rất nhiều.

Thiếu nữ Yêu Tinh dẫn Lâm Minh đi một đoạn đường rất dài, lên liền mấy tầng lầu nhỏ, rốt cuộc đi tới chỗ Tu Luyện địa.

Khi thiếu nữ Yêu Tinh tộc đẩy một cánh cửa gỗ dày nặng, nhìn thấy tình cảnh của Tu Luyện địa này Lâm Minh vô cùng kinh ngạc.

Phía sau cánh cửa gỗ này lại là một vực sâu thật lớn. Vực sâu có hình trụ tròn, đường kính chừng mười dặm, chung quanh toàn bộ là vách tường nham thạch màu đen vây thành. Vách tường bóng loáng, có thể nhìn thấy tầng tầng văn lộ nham thạch. Trên mỗi tầng văn lộ nham thạch đều sẽ có mấy cánh cửa nhỏ, từ xa nhìn lại những cái cửa này nối liền một chỗ, giống như to ong dày đặc vậy.

Cánh cửa nhỏ chỗ Lâm Minh chỉ là một trong số đó, mà vị trí của hắn cũng là chính giữa vực sâu này. Nhìn lên trên, có thể nhìn thấy độ cao mấy trăm trượng, bao phủ trong sát khí dày đặc, một mảnh mông lung mờ ảo.

Nhìn xuống dưới thì lại là vực sâu vô tận tối đen như mực, căn bản không biết phía dưới có cái gì, chỉ là có thể cảm giác được trong vực sâu truyền tới sát khí dày đặc nồng đậm vô cùng, từng làn gió lạnh dường như muốn đông kết linh hồn người, dường như vực sâu tối om này là thông tới mười tám tầng địa ngục vậy.

- Tu Luyện địa lại xây dựng ở loại địa phương này?

Lâm Minh đã hiểu được, vực sâu hình trụ tròn thật lớn này xuyên suốt cả tòa Thông Thiên tháp. Có thể nói, vực sâu này chính là một cái ống thật lớn ở giữa Thông Thiên tháp, hơn nữa độ sâu này sợ là một mực cắm vào vách núi cao nơi Cực Tinh thành.

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc sớm dự đoán được Lâm Minh sẽ có loại biểu tình kinh ngạc này, sau khi mỉm cười liền ân cần giải thích:

- Vực sâu này chính là nơi ngọn nguồn của sát khí, sát khí của Cực Tinh thành từ địa mạch sâu vạn trượng phun ra, càng vào sâu sát khí lại càng nồng đậm. Cho nên Tu Luyện địa càng sâu thu phí cũng càng cao.

- Tuy nhiên võ giả Thông Thiên tháp tầng hai chúng ta nhiều nhất chỉ có thể xâm nhập dưới lòng đất vực sâu một ngàn trượng, xuống nữa lại không được. Đúng rồi, nhắc nhở Lâm công tử một điểm. Trong vực sâu này giống như trống trải, kỳ thật trong đó bày đầy các loại trận pháp cấm chế, hơn nữa cấm bay. Nếu như ngươi muốn rời khỏi Tu Luyện địa của mình tới nơi khác, không thể thông qua vực sâu, nhất định phải đi thông đạo trong Thông Thiên tháp. Nếu không khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc nói tới đây khẽ cười nháy nháy mắt, trong lúc nhất thời rất là hấp dẫn.

Vực sâu không thể thông qua, hơn nữa có các loại cấm chế tồn tại. Kể từ đó, tính an toàn của Tu Luyện địa này hẳn là được bảo đảm, ít nhất sẽ không giống như ở trung tâm phục vụ võ giả, bị người giám thị còn không biết, chỉ bằng vào điểm này liền khiến cho Lâm Minh rất là động lòng. Bí mật trên người hắn thật sự quá nhiều.

- Lâm công tử, kia chính là nơi đăng ký Tu Luyện địa tầng hai. Nếu như Lâm công tử muốn ở lại, xin đăng ký ở đó.

Thiếu nữ Yêu Tinh đẩy cửa gỗ dày của vực sâu, chỉ vào một phòng cách đó không xa, cung kính nói.

Lâm Minh liếc mắt nhìn ni đăng ký kia, một gian nhà đá phong cách cổ xưa đơn sơ, bề ngoài trang trí hết sức đơn giản. Trên nhà đá treo một tấm biển, phía trên viết hai chữ to cứng cáp - Võ các!

Đấy cửa đi vào, Lâm Minh thoáng sửng sốt. Ở trong Võ các là một không gian không lớn, một người trung niên da xám ngồi ở trước một cái bàn trong phòng. Mà ở trước mặt hắn là một nam nhân

Yêu Tinh tộc tuấn mỹ, người này rõ ràng là Lam Tinh.

Nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, Lam Tinh chỉ thản nhiên liếc Lâm Minh một cái liền không để ý thêm nữa.

- Tu Luyện địa hạng nhất, ta muốn lại mở thời gian một năm.

- Ừ, tổng cộng là một điểm số giết chóc, cộng thêm năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm.

Nghe thấy chữ năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm, Lâm Minh khẽ hít một ngụm khí lạnh. Tu Luyện địa này thật đúng là không phải đắt bình thường! Nên biết, Hắc Thử bị hắn giết lúc trước, trong Tu Di giới cũng chỉ có không đến hai ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm mà thôi.

Chỉ đủ thời gian tu luyện hơn ba năm mà thôi.

- Tốt!

Lam Tinh rất sảng khoái từ trong Tu Di giới lấy ra một rương nhỏ chứa đầy Huyết Sát tinh, sau đó như cười như không nhìn về phía Lâm Minh.

Chương 540: Tu luyện địa hạng đặc biệt

Lam Tinh nhìn Lâm Minh, tuy rằng trong ánh mắt không có địch ý, nhưng mang theo một cỗ cảm giác mờ nhạt về sự ưu việt.

Người trung niên mở ra rương nhỏ tinh xảo, bên trong tràn đầy Huyết Sát tinh trung phẩm, hào quang tinh nhuận.

Nữ yêu ở bên cạnh Lâm Minh, thấy một màn như vậy, hào quang trong đôi mắt to xinh đẹp bắn ra bốn phía, bản thân nàng tu vi không cao, một hộp Huyết Sát tinh tinh thuần như vậy đối với nàng có hấp dẫn rất lớn.

- Năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm, không nhiều không ít.

Người trung niên vừa lòng gật đầu.

Lam Tinh lại nói:

- Phong chấp sự, ta còn muốn đổi mấy khối Chiến Tranh trận bàn mới.

Lam Tinh nói xong, xuất ra bốn năm cái trận bàn từ trong Tu Di giới, những trận bàn này trước kia Lâm Minh gặp Hắc Thử đã sử dụng qua, là trận bàn ảo giác, mặt trên khắc dấu pháp trận quang ảnh, có thể ghi lại một ít hình ảnh.

Người trung niên nhìn lướt qua những trận bàn này, nói:

- Năm khối trận bàn, năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm.

- Tốt!

Lam Tinh lại đẩy dời đi một cái hộp nhỏ, bên trong tràn đầy Huyết Sát tinh trung phẩm, sau một lát, hắn liền có một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm.

Nữ yêu không kìm nổi nuốt một ngụm nước miếng, mấy năm nay nàng ở tầng thứ hai cũng ra mắt không ít thứ, nhưng nhìn thấy một bút giao dịch như vậy, vẫn không kìm nổi động tâm.

- Chiến Tranh trận bàn là cái gì?

Lâm Minh không kìm nổi hỏi, một khối Chiến Tranh trận bàn một trăm Huyết Sát tinh trung phẩm, còn vẻn vẹn chỉ là thuê, trong trận bàn rốt cuộc ghi lại cái gì mà đáng giá như vậy.

- Đó là hình ảnh ghi lại cao thủ so đấu, có chút là cấp bậc Ma Tướng, Yêu Tướng giao thủ, có chút là Ma Vương, Yêu Vương giao thủ, thậm chí còn có Ma Đế, Yêu Đế giao thủ, những thứ này đều là tài phú Thông Thiên tháp, muốn xem phải thu phí.

- Ma Đế giao thủ?

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn đến bây giờ mới biết, tuy rằng thường xuyên nghe nói Ma Đế, Yêu Đế, đại năng Thần Hải, nhưng chưa từng thấy qua một ai, các nhân vật kia đối với chính mình mà nói, đều là tồn tại trong truyền thuyết, cấp bậc Ma Đế giao thủ sẽ là tình cảnh như thế nào? Lâm Minh thực chờ mong.

- Hình ảnh Ma Đế giao thủ, yêu cầu quyền hạn như thế nào?

- Ân... Phải xem điểm số giết chóc, cụ thể giá cả cùng quyền hạn yêu cầu ta cũng không rõ ràng lắm, Lam Tinh xem hẳn là Yêu Vương tứ tinh trở lên giao thủ.

Yêu Vương tứ tinh đến lục tinh, tương đương với cường giả nhân loại Mệnh Vẫn.

Tuy nhiên, cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng một, so với Yêu Vương tứ tinh yếu hơn rất nhiều, nhưng nhân loại cảnh giới Mệnh Vẫn có nhiều, tầng tầng lớp lớp, tầng một Mệnh Vẫn đương nhiên không bằng Yêu Vương tứ tinh, nhưng tầng năm, sáu thì sao?

- Yêu Vương tứ tinh đến lục tinh giao thủ, một trăm Huyết Sát tinh trung phẩm thuê một lần, giá cả này cũng đủ đắt!

Yêu Vương tứ, ngũ tinh, nói đến cùng là cấp bậc Huyễn Vô Cực mà thôi.

- Nơi này là Thông Thiên tháp, cái gì cũng đắt, ngay cả thức ăn cùng nước uống đều là võ giả Tiên Thiên dùng Tu Di giới vận chuyển tới từ địa phương khác, hơn nữa nơi này trẻ tuổi tuấn kiệt nhiều lắm, mỗi người đều xa xỉ, thời điểm ít tài nguyên, giá cả tài nguyên tự nhiên tăng cao.

Nữ yêu nói như thế, một bộ biểu tình đương nhiên.

Ở Thông Thiên tháp, ngay cả trên thân một phàm nhân đều có một chút Huyết Sát tinh, dù sao gặp được võ giả xa hoa, phục vụ làm cho bọn họ vừa lòng, một ít phần thưởng cũng là chuyện bình thường.

Lam Tinh xem xét một chút năm khối Chiến Tranh trận bàn này, vừa lòng thu nhập Tu Di giới, ánh mắt bay tới trên thân Lâm Minh, tùy ý thoáng nhìn, lạnh nhạt nói:

- Ta rất có hứng thú giao thủ cùng ngươi, hy vọng mấy ngày nay, ngươi có thể xuất hiện ở Võ Đấu trường, không cần ngại mà bất chiến.

Lam Tinh tuyên chiến, không ngoài Lâm Minh dự kiến, hắn đã sớm phát hiện, ánh mắt Lam Tinh nhìn hắn tràn ngập chiến ý, chỉ là khi đối phương nói chuyện có loại giọng điệu ngạo nghễ khiến Lâm Minh có chút hơi khó chịu.

- Ta vào Võ Đấu trường toàn bộ dựa vào người yêu thích, sẽ không cố kị ai, cho dù có, cũng sẽ không là ngươi, nếu ngươi khiêu chiến ta ở Võ Đấu trường, ta xin đợi bất cứ lúc nào.

Lâm Minh phất tay áo nói.

- A, khẩu khí thật lớn, ngươi đến chọn Tu Luyện địa đi, khuyên ngươi không nên thuê kỳ hạn quá dài, miễn cho đến lúc đó không dùng được cũng lãng phí.

- Nga? Nói như vậy ngươi muốn tử chiến?

- Đao kiếm không có mắt, quyết đấu sinh tử cùng đọ sức, chết cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này, Phong chấp sự không kiên nhẫn nói:

- Các ngươi tuyên chiến có thể đi Võ Đấu trường, nơi này là chỗ đăng ký Tu Luyện địa, muốn đăng ký thì hiện tại đăng kỷ, không đăng ký biến ra ngoài.

Người trung niên làn da đen nói xong, không kiên nhẫn phất tay.

- Ta đăng ký.

Lâm Minh bình tĩnh đi đến trước bàn Phong chấp sự, đưa ra giấy thông hành bản thân, mặt trên có tin tức về hắn. ngôn tình ngược

Phong chấp sự nhìn thoáng qua giấy thông hành Lâm Minh, mặt không chút thay đổi, lười biếng nói:

- Tầng hai Tu Luyện địa chia làm năm cấp bậc, Tu Luyện địa thứ tư là tầng chót, một năm hai mươi Huyết Sát tinh trung phẩm, Tu Luyện địa tam đẳng một năm tám mươi khối, Tu Luyện địa nhị đẳng hai trăm khối, Tu Luyện địa nhất đẳng năm trăm khối, đồng thời Tu Luyện địa nhất đẳng một năm còn phải khấu trừ một ít điểm số giết chóc...

Vừa rồi Lam Tinh lựa chọn chính là Tu Luyện địa nhất đẳng, một năm năm trăm khối Huyết Sát tinh, cộng thêm một cái điểm số giết chóc.

- Không phải nói Tu Luyện địa chia làm năm cấp bậc sao, còn có một hạng đặc biệt đi.

Lâm Minh hơi chút suy nghĩ một chút, lên tiếng hỏi.

- Có, tuy nhiên... Toàn bộ tầng hai Tu Luyện địa hạng đặc biệt chỉ có hai nơi, mỗi mười ngày hai trăm Huyết Sát tinh, cộng thêm một cái điểm số giết chóc.

Phong chấp sự nhìn Lâm Minh một cái, hơi không kiên nhẫn, Tu

Luyện địa hạng đặc biệt này đại đa số thời gian đều để không, dù sao thu phí thật sự rất cao, trừ phi là nhân vật có danh, nếu không bình thường đều lười giới thiệu.

Tương đương với một năm cần bảy ngàn hai trăm Huyết Sát tinh, cộng thêm ba mươi sáu điểm số giết chóc, giá cả đắt đỏ như vậy, căn bản không ai tiêu phí được, cho nên bình thường thuê với mười ngày là đơn vị ra bên ngoài, dù vậy cũng rất ít người thuê.

Tuy nhiên Tu Luyện địa hạng đặc biệt này, quả thật cũng là vật có giá trị, tu luyện một ngày, tương đương tu luyện bốn năm ngày Tu Luyện địa nhất đẳng, có chút nhân vật phong vân tầng hai, thường thường ở thời điểm tao ngộ bình cảnh, xuất huyết một lần tiến Tu Luyện địa hạng đặc biệt bế quan mười ngày nửa tháng, nhìn xem có thể gặp may mắn đột phá cảnh giới hay không.

Đối với công hiệu của Tu Luyện địa hạng đặc biệt, lúc trước Lâm Minh đã nghe qua, hắn hơi chút suy nghĩ một chút, nói:

- Ta thuê năm mươi ngày.

- Năm mươi ngày?

Phong chấp sự kinh ngạc nhìn Lâm Minh, nên biết rằng mặc dù là những danh nhân tầng hai, bình thường cũng chỉ thuê mười ngày hai mươi ngày.

Một phát thuê năm mươi ngày, cần một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm cùng năm điểm số giết chóc, một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm còn không khoa trương, hơn nữa này năm điểm số giết chóc rất khiến đau thịt.

Điểm số giết chóc rất khó kiếm! Hơn nữa điểm số giết chóc tác dụng rất lớn, ở hội giao dịch tầng hai, rất nhiều thứ quý báu đều cần điểm số giết chóc mới có thể mua được, cho dù là cường giả đỉnh cấp, thời điểm dùng điểm số giết chóc, cũng cực kỳ keo kiệt.

- Ngươi xác định?

- Xác định.

Lâm Minh gật đầu, kỳ thật hắn tính toán ở Thông Thiên tháp tầng hai năm mươi ngày, sau khi đó tấn công Thông Thiên tháp tầng thứ ba, nơi đó mới có thể là địa phương Lâm Minh có thể ngây ngốc mấy năm.

Nghe được Lâm Minh khẳng định như thế, Phong chấp sự nhiệt tình lên, thái độ đối với Lâm Minh cũng tốt rất nhiều, có thể thuê năm mươi ngày Tu Luyện địa hạng đặc biệt, quản sự cũng ít nhiều có chút ưa đãi:

- Năm mươi ngày, tốt, ta đăng ký cho ngươi!

Phong chấp sự liền nhấc bút xuống viết.

Mà nữ yêu mang Lâm Minh vào, ở một bên xem đều cảm giác đau nhói, một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm cộng thêm năm điểm số giết chóc chỉ để trụ năm mươi ngày...

Cho dù hiệu suất ngươi tu luyện là gấp năm lần Tu Luyện địa nhất đẳng thì thế nào, cũng chỉ tương đương với tu luyện hai trăm năm mươi ngày Tu Luyện địa nhất đẳng mà thôi a, vì tiết kiệm hai trăm ngày, tiêu dùng nhiều như vậy!

Đây đâu chỉ là phá sản, quả thực chính là phá sản.

Lâm Minh tự nhiên biết tác dụng điểm số giết chóc, tuy nhiên một là hắn không thiếu bảo khí, đan dược, công pháp, không cần đi hội giao dịch, thứ hai hắn có tin tưởng ở trong khoảng thời gian ngắn, kiếm đủ điểm số giết chóc, kể từ đó, tự nhiên vui vẻ thống khoái.

Về phần một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm kia, với hắn mà nói càng không tính cái gì, tiền tài vốn là vật ngoài thân, huống chi hắn tu luyện chỉ dùng Huyết Sát tinh thượng phẩm, Huyết Sát tinh trung phẩm chỉ là đồ bỏ.

Trực tiếp đẩy dời đi hai hộp một ngàn khối Huyết Sát tinh trung phẩm, đều là gia sản Hắc Thử lưu lại sau khi chết.

Lam Tinh ở một bên xem ra sắc mặt hơi trầm xuống, tiểu tử này!

Ở trước mặt ta phô bày giàu sang sao?

Lam Tinh trời sinh tính cao ngạo, lúc này bị Lâm Minh áp chế tự nhiên trong lòng khó chịu, hắn tự nhận tiêu tiền đã rất xa hoa, nhưng lãng phí giống Lâm Minh hắn cũng đau thịt, Huyết Sát tinh hắn còn không quan tâm, điểm số giết chóc hắn lại không bỏ được.

- Tên ngu ngốc này, dùng loạn điểm số giết chóc như vậy, có thời điểm ngươi hối hận!

Lam Tinh âm thầm nghĩ trong lòng.

- Thiếu hiệp, Chiến Tranh trận bàn là...?

Thanh âm Phong chấp sự tràn ngập ý ân cần, Chiến Tranh trận bàn cao cấp, đẩy mạnh tiêu thụ một cái đi ra ngoài cũng có không ít béo bở.

- Trận bàn cao thủ cấp đế so chiêu, ta có quyền hạn xem không?

Lâm Minh thoáng trầm ngâm một chút, không nhanh không chậm hỏi.

- Cái này... Không được, hơn nữa tầng thứ hai cũng không có, nơi này cao nhất chính là Chiến Tranh trận bàn chuẩn cấp đế giao thủ, cần quyền hạn nhị tinh, một ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm thuê một tháng, còn thêm một cái điểm số giết chóc.

Chuẩn đế là cảnh giới Ma Vương lục tinh cùng Ma Đế, tương đương với đại năng Mệnh Vẫn năm, sáu tầng, mạnh hơn nhiều so với Huyễn Vô Cực.

- Ân, cho ta một khối đi.

Lâm Minh đạt được qua một cái huy chương vinh dự, vừa lúc có quyền hạn nhị tinh, về phần Huyết Sát tinh cùng điểm số giết chóc, vẫn là câu nói kia, hắn không quan tâm, một khi tiến vào tầng thứ ba, điểm số giết chóc đạt được so với tầng thứ hai dễ dàng hơn rất nhiều.

Nữ yêu nghe được giọng điệu này giống như mua cải trắng ở thị trường, trực tiếp hết chỗ nói.

Mà hàn quang trong mắt Lam Tinh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, cười lạnh nói:

- Vì chuyện nhàm chán ganh tiền hơn ta mà tiêu phung phí như vậy? Ngươi thật đúng là ngây thơ, theo ta được biết, điểm số giết chóc của ngươi không thể nhiều hơn ta, thật đúng là đồ ngu!

Chương 541: Lại ngộ đạo

Lâm Minh không nghĩ tới Lam Tinh sẽ có loại phản ứng này, nhìn theo Lam Tinh rời đi, Lâm Minh lắc lắc đầu:

- Nhàm chán.

Mặt không chút thay đổi lấy ra hòm Huyết Sát tinh trong Tu Di giới gác lại ở trên bàn:

- Đây là một ngàn khối Huyết Sát tinh trung phẩm, ngài đếm xem.

- Ân, tốt.

Phong chấp sự cười hắc hắc, tiếp nhận Huyết Sát tinh đảo qua thần thức, liền cười tủm tỉm thu, loại khách nhân này càng nhiều càng tốt, hắn làm chấp sự vẫn béo bở rất lớn.

- Các Chiến Tranh trận bàn khác không cần sao?

Phong chấp sự tha thiết hỏi.

Lâm Minh nghĩ nghĩ, nói:

- Yêu Vương, Ma Vương tam tinh trở lên thêm ba cái, các khác không cần.

Lâm Minh hứng thú đối với cường giả cấp Mệnh Vẫn giao thủ xa không bằng cấp đế, tuy nhiên mượn cơ hội này hiểu biết một chút phương thức Yêu tộc cùng Cự Ma tộc cao thủ chiến đấu cũng không tồi.

- Tốt, tổng cộng là sáu trăm Huyết Sát tinh trung phẩm.

Lâm Minh cướp đoạt tới Huyết Sát tinh trung phẩm ở Hắc Thử đã gần tiêu sạch, cũng may còn có Trát Nạp, Cổ Việt, ngẫu nhiên tiêu dùng cũng đủ rồi.

Lâm Minh thu hồi chìa khóa Tu Luyện địa, còn có bảy khối trận bàn, nói với cô gái Yêu Tinh tộc:

- Vị cô nương này, mời tiếp tục mang ta đi Tu Luyện địa.

- Được, tốt!

Ánh mắt cô gái Yêu Tinh tộc nhìn về phía Lâm Minh tràn ngập nóng bỏng, kim chủ như vậy không gặp nhiều, hơn nữa cho dù có, cũng chưa chắc đến lượt nàng phục vụ, như loại Lam Tinh này, đã là cực kỳ xa hoa.

Không gian bên trong Thông Thiên tháp rất lớn, hơn nữa Tu Luyện địa của Lâm Minh ở sâu vào trong lòng đất mấy trăm trượng, cô gái Yêu Tinh tộc phải đi khoảng cách rất xa, dọc theo đường đi lải nhải giới thiệu quy tắc Thông Thiên tháp cho Lâm Minh, bao gồm một ít tư liệu cường giả tầng hai, cũng báo toàn bộ cho Lâm Minh biết.

Cô gái Yêu Tinh tộc đi cùng Lâm Minh càng ngày càng sát, cuối cùng gần như dính trên thân Lâm Minh, mặt ngoài có hứng thú thân thể, cũng không ngừng ôm lấy cánh tay hắn.

Lâm Minh nhường vài lần, nhưng cô gái Yêu Tinh lại nhắm mắt theo đuôi, Lâm Minh không kiên nhẫn, trên thân phát ra sát khí, cô gái Yêu Tinh mới rùng mình, vội vàng tách ra khoảng cách, một bộ dáng hết sức lo sợ.

Lâm Minh thấy một màn này, không khỏi nhớ tới Thanh Hà, trong lòng biết vận mệnh những nữ nô bi thảm này cũng không khỏi mềm lòng, nói:

- Ngươi tiếp tục nói đi, đây là đưa cho ngươi.

Lâm Minh nói xong, đưa ra một túi Huyết Sát tinh nhỏ.

Cô gái Yêu Tinh tộc lưỡng lự một chút, vẫn cắn môi tiếp nhận, khá nặng, Huyết Sát tinh bên trong sợ là có hơn mười viên.

Cô gái Yêu Tinh khúm núm tiếp tục tiếp tục giới thiệu tình huống

Thông Thiên tháp, mà lúc này, nàng cũng không dám... Tới gần Lâm Minh nữa.

Hai người cứ như vậy đi tới cửa Tu Luyện địa, nơi này chỉ có một tòa Truyền Tống trận mà thôi.

Cô gái Yêu Tinh tộc nói:

- Lâm thiếu hiệp, tiểu nữ chỉ có thể đưa ngươi tới đây, dùng chìa khóa mở ra Truyền Tống trận, liền có thể đi đến phòng của ngươi, Tu Luyện địa có cấm chế rất mạnh, sẽ không bị người nhìn trộm, xin yên tâm.

- Tốt!

Lâm Minh lên tiếng, để chìa khóa vào trong trận pháp, ánh sáng trắng nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, hắn đã xuất hiện ở trong một chỗ phòng âm u.

Tiến vào phòng này cảm giác thứ nhất chính là lãnh, cực độ âm lãnh, khiến hắn có loại cảm giác sởn tóc gáy.

Trong phòng có một tầng sương mù đen mênh mông, từng tia nối tiếp từng tia, đó là sát khí quá mức nồng đậm ngưng hóa thành thực chất.

- Sát khí nơi này lại nồng đậm đến loại tình trạng này, nếu võ giả bậc thấp tiến vào, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị lạc tâm trí, cho dù là cường giả Tiên Thiên kỳ, ở lại nơi này thời gian dài, tâm tính cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Phòng chỉ có ba trượng vuông, chung quanh là một tấm giường nham thạch màu đen, trên giường chỉ có một ván gỗ thô cứng, ngoài ra, ngay cả đệm chăn cũng không có, áp lực cực độ.

Nếu là người thường, ở trong hoàn cảnh này sống một tháng, chỉ sợ trực tiếp điên mất.

Tuy nhiên đối với Lâm Minh mà nói, lại hoàn toàn không tính cái gì, võ giả bế quan, vốn chính là tu luyện cực kỳ tịch mịch.

Lâm Minh hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi ở trên giường, xuất ra Chiến Tranh trận bàn chuẩn đế chiến đấu.

Ở trung ương trận bàn khảm nhập một quả Huyết Sát tinh, một vài bức ảo giác lập tức hiện ra.

Trên hải dương vô biên vô hạn, sóng gió cuồn cuộn, hai bóng người nổi trên mặt biển, trong đó một người mặc áo choàng màu đen, cầm trong tay một cây trường thương, đúng là Cự Ma tộc.

Mà đối thủ của hắn, một cái mỹ nữ diện mạo lãnh diễm, mặc một bộ áo đen, một đầu tóc đen như thác nước, khóe mắt trên mặt có vảy thật nhỏ, chính là Yêu Tinh tộc.

- Hai đại cấp chuẩn đế!

Tuy rằng ảo ảnh căn bản không ra tu vi bọn họ, nhưng không biết vì sao Lâm Minh có loại cảm giác bỗng nhiên kinh hãi, một cỗ hồi hộp dường như phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn!

- Vẻn vẹn chỉ ảo ảnh, cũng có thể giữ lại khí thế bọn họ, nếu là người thật thì sẽ như thế nào? Đây còn chỉ là cấp chuẩn đế, nếu là chân chính cấp đế, đại năng Thần Hải vượt qua bảy, tám lần Mệnh Vẫn, sẽ như thế nào?

Lâm Minh lầm bầm, trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

Vù!

Cự Ma dùng trường thương tiên phát chế nhân, một thương đâm tới nữ nhân Yêu Tinh tộc lãnh diễm, kịch chiến bắt đầu!

Với nhãn lực Lâm Minh, hoàn toàn không rõ động tác hai người, chỉ thấy được trong biển nhấc lên sóng gió động trời, ma nguyên trên bầu trời tùy ý bắn, kiếm thương hư ảnh đầy trời, cuồn cuộn như mây đen.

Không gian chấn động, từng đạo sóng gợn mắt thường có thể thấy được phóngạ ra ngoài, từ trên cao giống như đóa hoa màu đen nở rộ.

- Ân? Đây là...

Lâm Minh thấy ở dưới hải dương, rõ ràng hình thành từng cái lốc xoáy nhỏ, đại lượng nước biển, dường như bị một cái gì nó nuốt mất.

Chẳng lẽ là... Khe nứt không gian?

Những khe nứt không gian này, ở lúc trước hai đại cấp chuẩn đế cao thủ giao chiến còn không có, như vậy nếu không đoán sai, những khe nứt không gian này là sinh ra sau khi bọn họ giao thủ, từ chân nguyên mãnh liệt cùng năng lượng lốc xoáy xé rách ra.

- Vẻn vẹn chỉ cấp chuẩn đế giao thủ đã có thể xé rách không gian? Như vậy cấp đế sẽ như thế nào?

Lâm Minh đang ngạc nhiên thán phục, phát hiện những lốc xoáy trong biển kia lại chậm rãi thu nhỏ, cuối cùng biến mất.

- Chuẩn đế giao thủ xé rách khe nứt không gian chỉ là tạm thời, không gian ổn định có năng lực tự chủ lành vết thương, trừ phi giống như lúc trước tiến vào Ma Thần đế cung, thế giới vốn sụp đổ nát, nếu không những đại năng Mệnh Vẫn muốn liên hợp lại đả thông không gian cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Lâm Minh tập trung tinh thần, một lần lại một lần, hắn mắt thường căn bản không thấy tốc độ hai đại cao thủ cấp chuẩn đế ra chiêu, nhưng mà chiêu thức võ kỹ đối với Lâm Minh mà nói không trọng yếu, hắn quan tâm là ý cảnh cùng pháp tắc!

- Trong ý cảnh Cự Ma chuẩn đế, dường như ẩn chứa một cỗ lực lượng khiến người ta tuyệt vọng, thương chiêu của hắn, dường như cảm giác linh hồn của chính mình đều sụp đổ nát, có lẽ cái này là Hủy Diệt ý cảnh?

Lâm Minh thầm giật mình trong lòng, vẻn vẹn chỉ là ảo giác ghi lại, còn có uy lực bậc này, nếu là bọn họ giao thủ chân chính, không biết sẽ đạt tới loại nông nỗi nào, Hủy Diệt ý cảnh khủng bố như vậy, sợ là liếc mắt một cái, võ giả ý chí không kiên sẽ sụp đổ linh hồn đi!

- Nữ nhân Yêu Tinh tộc sử dụng dường như là Thủy chi ý cảnh cùng Phong chi ý cảnh, chiêu thức của nàng quá nhanh, mơ hồ không rõ khiến người ta có cảm giác thời không thác loạn, sợ là cũng ẩn chứa Thời Gian ý cảnh cùng Không Gian ý cảnh, Yêu Tinh tộc không hổ là sủng nhi thiên nhiên pháp tắc, nữ nhân Yêu Tinh này lĩnh ngộ ý cảnh cũng không khỏi quá nhiều, hơn nữa khiến cho người khác cảm thấy khủng bố chính là, nhiều ý cảnh như vậy nàng đều có thể thông hiểu đạo lý, dùng ở trong chiêu thức, không hề có cảm giác không phối hợp, thật sự khó tin!

Trận chiến đấu này không có kết quả, hình ảnh chiến tranh tiến hành đến giai đoạn gay cấn liền biến mất, không biết ai thắng ai thua, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy rất đáng tiếc, tuy nhiên có thể nhiều như vậy, hắn đã thu hoạch tương đối rồi, nhất là Yêu Tinh tộc nữ nhân lý giải đối với gió, thời gian, không gian, khiến trong lòng hắn có sở ngộ.

Kết hợp tiến vào Thánh Ma đại lục, thông qua thời điểm trải qua không gian thông đạo, Lâm Minh có cảm giác bắt được cái gì, nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra.

Lực lượng không gian cùng lực lượng thời gian trong không gian thông đạo, từng lần từng lần quanh quẩn ở trong óc Lâm Minh, khi đó cảm giác không gian vặn vẹo kỳ dị, ngay cả có lối suy nghĩ đều bởi vậy mà có cảm giác chậm lại.

Lâm Minh cứ như vậy lâm vào trầm tư, vô tình tiến nhập Không Linh Võ ý.

Ở thêm vào Không Linh võ ý, tinh thần lực hắn được tập trung gấp mười, hô hấp cả người đều dường như lâm vào trạng thái như có như không, trong thân thể không còn có mảy may cảm giác cùng ý niệm trong đầu.

Một vòng một vòng sát khí màu đen, tụ lại ở chung quanh Lâm Minh, hình thành sương mù đen nhè nhẹ, lặng yên không một tiếng động bay vào trong cơ thể Lâm Minh, hoàn toàn không có ý niệm trong đầu dắt, sát khí dựa theo quán tính bản năng vận chuyển, đây là lộ tuyến vận chuyển gần như hoàn mỹ.

Hắn vô tình lại tiến nhập trạng thái ngộ đạo, đồng thời vẫn duy trì trạng thái này, quên mất thời gian, một lần qua là mấy ngày...

...

Mấy ngày nay, ở đấu trường tầng hai giác đấu.

- Lam Tinh thắng lợi!

Trọng tài áo đen giơ tay Lam Tinh:

- Thắng bảy trận liên tiếp, đây là tràng thắng lợi thứ bảy Lam Tinh lấy được, hắn còn có thể tiếp tục thắng không, đạt tới mười thắng liên tiếp không, chẳng lẽ hắn ở tầng hai Thông Thiên tháp kiếm được một điểm số giết chóc sao? Phía dưới còn có ai muốn khiêu chiến Lam Tinh?

Thanh âm trọng tài tràn ngập kích tình.

- Lam Tinh quá lợi hại, lúc trước nói hắn có thực lực Thiên Ma bốn cánh, vẫn là xem nhẹ hắn, rất có thể có thực lực đoạn sau Thiên Ma bốn cánh!

Từ Thiên Ma bốn cánh đến Thiên Ma sáu cánh, có một đoạn đường rất dài, trong quá trình hình xăm đôi cánh thứ sáu Thiên Ma trưởng thành, liền chia làm trước và sau, đoạn trước cùng đoạn sau.

- Lam Tinh muốn mười thắng liên tiếp, cao thủ tầng hai sẽ không ngăn chặn hắn trước khi hắn thắng mười trận liên tiếp.

- Hơn phân nửa như thế, khó mà nuôi được một con dê béo, chỉ có sau khi Lam Tinh lấy một cái điểm số giết chóc, đối với cao thủ mà nói, hắn mới có giá trị bị đánh bại.

Chương 542: Càng tiến thêm một bước

Ở trong quy tắc Thông Thiên tháp, lấy được mười thắng liên tiếp, sẽ đạt được một cái điểm số giết chóc, nhưng điểm số giết chóc này không thể lập tức sử dụng, mà phải thắng một trận, mới có thể giải ngân sử dụng, nếu trận này bị thua, điểm số giết chóc liền tự động chuyển dời đến trên thân người thắng.

Đây là quy tắc Thông Thiên tháp.

Cho nên nhóm cao thủ tầng hai, giống như là thợ săn, chuyên môn tập trung ánh mắt ở trên thân võ giả mười thắng liên tiếp, đánh bại võ giả như vậy, chẳng những có thể được sát khí, còn có thể nhận được điểm số giết chóc.

Võ giả bị liệt vào mục tiêu bình thường được xưng là dê béo.

Mười thắng liên tiếp là một đạo khảm, hai mươi thắng liên tiếp lại là một đạo khảm, hơn nữa một đạo khảm hai mươi thắng liên tiếp này càng khó qua, bởi vì hai mươi thắng liên tiếp điểm số giết chóc tích lũy đến hai phân, càng thêm dễ dàng gặp phải cao thủ.

Lần trước, lần đầu Lam Tinh lên sân khấu, Võ Đấu trường to như vậy chỉ có mấy trăm người ít ỏi ngồi, mà lần này có hơn một ngàn người, trong đó không thiếu cao thủ tầng hai.

Những người này, đều đánh giá Lam Tinh, trong lòng phỏng chừng thực lực Lam Tinh, bởi vì Lam Tinh là con mồi bọn hắn.

Lam Tinh cười lạnh trong lòng một tiếng:

- Coi ta làm con mồi! Không biết đến lúc đó ai mới là con mồi, ta đến Thông Thiên tháp tầng hai chưa bước một bước vào Võ Đấu trường, trước bế quan một năm, chính là vì chờ các ngươi!

Lam Tinh đang nghĩ ngợi, lại một võ giả nhảy lên lôi đài.

Bắt đầu trận đấu tràng thứ tám, khóe miệng Lam Tinh nổi lên một độ cong, mà với hắn mà nói, đối phó người này không thành vấn đề.

- Tràng thứ tám, Lam Tinh thắng lợi.

Trọng tài lại tuyên bố.

- Tám thắng liên tiếp, thành tích khó lường!

Võ giả dưới đài chú ý Lam Tinh càng ngày càng nhiều.

- Lúc trước dường như nghe nói Lam Tinh nói, phải khiêu chiến Lâm Minh, quyết ra ai là người mới mạnh nhất tầng hai, nhưng Lâm Minh này như thế nào mấy ngày nay đều biến mất?

- Hắn đang bế quan tu luyện đi? Cũng có thể trốn tránh Lam Tinh, thực lực Lam Tinh quả thật quá mạnh mẽ, so với ba thắng liên tiếp lúc trước triển lộ ra còn mạnh hơn, Lâm Minh đánh không lại hắn cũng là bình thường, dù sao Lam Tinh còn tu luyện tại tầng hai một năm nữa.

- Ân, tuy rằng sợ mà không chiến sẽ làm ý niệm không thông, tuy nhiên đối với võ giả mà nói, nhất thời ẩn nhẫn là tất yếu, nhất là ở Thông Thiên tháp, người không hiểu ẩn nhẫn, đã chết sạch.

Ở Thông Thiên tháp, tính mạng mới là đệ nhất, sợ mà không chiến không có vấn đề, tương phản biết rõ thực lực không đủ mà đi tìm chết. Đó mới là bị người ta nhạo báng ngu ngốc.

Ở sau khi tám thắng liên tiếp, lại là chín thắng liên tiếp!

Liên tục ba ngày ba lượt ba thắng liên tiếp, khoảng cách Lam Tinh đến mười thắng liên tiếp còn kém một trận!

- Hôm nay ba trận đã so xong, Lam thiếu hiệp tiếp tục hay không?

Trọng tài áo đen cung kính nói, bất kể thế nào, cường giả đều được người tôn kính. Huống chi Lam Tinh tiền đồ vô lượng, ngày sau thậm chí có thể trở thành Yêu Đế, điều kiện tiên quyết là hắn không ngã xuống.

- Hôm nay dừng ở đây đi, người muốn chiến không xuất hiện. Ngày mai, ta hy vọng đối thủ của ta có thể xuất hiện ở Võ Đấu trường. Đừng cho ta thất vọng!

Đối thủ này, tự nhiên chính là Lâm Minh, hai con người mới tầng hai thiên tài chiến một trận, rất nhiều người đều chờ đợi, nhưng mà sau khi Lâm Minh bế quan, liền bặt vô tin tức, dường như biến mất.

- Lam Tinh nói tương đương với điểm danh khiêu chiến a!

- Hừ, điểm danh cũng vô dụng, Lâm Minh có thể đi đến trình độ này, cũng sẽ không là kẻ ngốc, nếu ta là Lâm Minh, ta sẽ không ra, Lam Tinh có năng lực như thế nào? Ta thật ra chờ mong trận đấu thứ mười ngày mai của Lam Tinh, không biết là cao thủ nào ra tay, điểm số giết chóc của Lam Tinh có thể... Không giữ được.

- Ân, đây mới là xem điểm a, Võ Đấu trường khẳng định sẽ tụ tập rất nhiều người xem, rất nhiều cao thủ cũng sẽ... Xuất trướng.

Vực sâu Tu Luyện địa, nhoáng lên một cái trôi qua bốn ngày thời gian. Lâm Minh dường như điêu khắc ngồi ở trên giường, cũng không nhúc nhích, sát khí nồng đậm, ở trên thân hắn ngưng tụ thành một tầng sát khí thật dày, dường như cái kén.

Ở trong óc Lâm Minh, các loại cảnh tượng lung tung luân phiên hiện ra, trải qua trong thời không lữ trình, ghi lại trong Kim Bằng Phá Hư, bao gồm liên quan đến Thời Không ý cảnh trong Đại Hoang kích quyết.

Những cảnh tượng này ở trong đầu Lâm Minh càng ngày càng rõ ràng, mỗi một cái thời điểm, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong lòng dường như có thứ gì bị đốt, một cỗ năng lượng mênh mông từ trong đan điền bột phát ra, chảy khắp kinh mạch toàn thân, không phát tiết ra không thoải mái!

Lâm Minh từ trong Tu Di giới rút ra Tử Huyễn thương, đâm ra một thương, Tử Huyễn thương dường như trốn vào hư không, biến mất không thấy.

Coong!

Một thương đâm vào trận phòng hộ Tu Luyện địa, cả tòa trận pháp kịch liệt kích động, cán thương Tử Huyễn thương đánh mạnh vào cong thành hình trăng.

Hơi chút đình trệ một lát, thân thể Lâm Minh hoàn toàn vi phạm quy luật vật lý đột nhiên thu hồi, Tử Huyễn thương cũng thu nhập trong Tu Di giới, dường như vừa rồi Lâm Minh căn bản không nhúc nhích.

Xem bên trong đan điền, chân nguyên khí xoáy mở rộng một vòng, khoảng cách Tiên Thiên trung kỳ, chỉ kém một bước.

- Tu vi đã đạt tới Tiên Thiên sơ kỳ cực hạn, thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc, cuối cùng cũng để ta tìm hiểu được một chút da lông.

Lâm Minh thở ra một hơi, tìm hiểu hai bộ pháp tắc này đúng là không dễ.

Từ lúc bắt đầu đạt được thân pháp Kim Bằng Phá Hư, sau đến Đại Hoang kích quyết, hai bộ công pháp cực phẩm, đều nhắc tới pháp tắc thời không, cộng thêm trải qua Truyền Tống trận siêu cự ly xa, cùng với tìm hiểu hình ảnh cấp chuẩn đế chiến tranh lưu lại, một loạt cơ duyên tiếp theo, chính mình lĩnh ngộ đối với pháp tắc thời không mới chỉ là da lông.

- Mức độ hòa hợp ta cùng với pháp tắc, so với Yêu Tinh tộc là sủng nhi thiên nhiên pháp tắc, thật sự không đáng giá nhắc tới, nếu không phải có Không Linh võ ý phụ trợ, sợ là bốn ngày cũng không đủ để ta nhập môn.

Lâm Minh thở dài một hơi, hắn tìm hiểu đối với pháp tắc, thủy chung rất khó tìm được ý.

- Nhưng thật ra tu vi tăng lên cực kỳ nhanh chóng, mấy tháng này, ta đã gần Tiên Thiên trung kỳ, nhiều nhất qua một tháng, liền có thể đột phá, Huyết Sát Nguyên này danh bất hư truyền, Tu Luyện địa đỉnh cấp, độ tu luyện cao, phối hợp thiên tài sinh tử chiến, dễ dàng kích phát tiềm lực võ giả, nếu có thể lịch lãm mấy năm ở Huyết Sát Nguyên không ngã xuống, tu vi tất nhiên trưởng thành một mảng lớn.

Có thể nói, Huyết Sát Nguyên tiến bộ cực nhanh, là các trẻ tuổi tuấn kiệt khác tử vong đổi lấy, cái này giống như là một đám ong mật trúng tuyển một con ong chúa, chỉ có cắn chết các người cạnh tranh khác, mới có thể trở thành ong chúa, Huyết Sát Nguyên sinh tử chiến, tự nhiên so với tông môn hội võ đại tái Thiên Diễn đại lục hữu hiệu hơn nhiều, đương nhiên giá phải trả cũng lớn nhiều lắm.

Một hơi tu luyện bốn ngày, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong bụng trống trơn, đói khát khó nhịn, hơn nữa trên thân toát ra không ít mồ hôi, dính dính, rất không thoải mái.

Hắn chuẩn bị đi ra ngoài tắm rửa một cái, ăn một bữa cơm.

Lâm Minh chỗ Tu Luyện địa hạng đặc biệt, không gian nhỏ hẹp, căn bản không có địa phương nghỉ ngơi.

Thông qua Truyền Tống trận trong phòng, đi tới trung tâm phục vụ võ giả tầng hai, một cỗ tiếng động lớn rầm rĩ lập tức ập vào mặt.

Ở trong này, chỉ cần có Huyết Sát tinh, có thể hưởng thụ đủ loại phục vụ, chỉ cần ngươi có thể nghĩ đến, cái gì cần có đều có. Tắm rửa, ăn cơm đều là đơn giản nhất, có chút võ giả vì phát tiết **, tìm mười mấy nữ nô xinh đẹp cùng nhau tẩy uyên ương dục đều chẳng có gì lạ.

Lâm Minh tìm một cái tửu lâu ngồi xuống, còn không gọi món ăn, liền phát hiện có rất nhiều ánh mắt liên tiếp chủ ý ở trên thân hắn, còn có chút người môi hơi động, hiển nhiên chân nguyên truyền âm cái gì, ánh mắt bọn họ nhìn về phía chính mình, đều có vẻ cổ quái.

- Ân? Ta khi nào thì bị chú ý như vậy?

Lâm Minh tự nhận là ở tầng hai coi như là một cái tên thường được nhắc tới, nhưng tuyệt đối không đến mức dẫn tới nhiều người chú ý như vậy.

Hơi hơi trầm ngâm, Lâm Minh xuất ra một tấm Truyền Âm phù, sau khi nói gì đó bóp nát, trong tay hiện lên một đạo ánh lửa.

Sau một lát, một cô gái Yêu Tinh tộc, phong trần mệt mỏi chạy đến tửu lâu, mà lúc này Lâm Minh không chút hoang mang ăn thịt bò chấm tương.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Lâm công tử.

Cô gái Yêu Tinh hơi thi lễ, lúc trước nàng lưu lại cho Lâm Minh ấn ký truyền âm, tùy ý kêu đến.

Lâm Minh chưa hỏi, Yêu Tinh tộc cô gái liền chân nguyên truyền âm cho Lâm Minh:

- Lâm công tử, ngươi ngàn vạn lần đừng đi Võ Đấu trường, Lam Tinh đang so đấu ở Võ Đấu trường, lúc trước hắn điểm danh tuyên chiến cùng ngươi, chỉ là Lâm công tử luôn luôn bế quan tiềm tu, cho nên mới không có cơ hội, kết quả mấy ngày hôm trước, mỗi ngày hắn đều ba thắng liên tiếp, hiện giờ đã thắng liên tiếp chín tràng, nếu thắng thêm một trận, chính là mười thắng liên tiếp, nếu hiện tại Lâm công tử đi Võ Đấu trường, hắn khẳng định sẽ khiêu chiến ngươi.

- Nga? Có loại sự tình này?

Lâm Minh sờ cằm, hắn cũng biết quy tắc Thông Thiên tháp, mười thắng liên tiếp có thể nhận được một điểm số giết chóc, từ sau khi xem cấp chuẩn đế giao thủ, Lâm Minh đối với điểm số giết chóc có nhận thức mới, cái này quả thật là thứ tốt, càng nhiều càng tốt.

Nếu kiếm thêm một ít điểm số giết chóc, đổi vài cái hình ảnh chuẩn đế chiến đấu tinh thông không gian, thời gian pháp tắc, thậm chí về sau, quyền hạn chính mình thăng một bước, đổi đến Chiến Tranh trận bàn cao thủ cấp đế chân chính.

- Đúng vậy, Lâm công tử ngàn vạn đừng khinh địch, hiện tại Lam Tinh bày ra thực lực mạnh hơn so với hắn ngày đầu tiên, ngày đầu tiên ba thắng liên tiếp, hắn căn bản không nghiêm túc!

Cô gái Yêu Tinh tộc nhìn thấy Lâm Minh lộ ra biểu tình hứng trí, trong lòng hoảng hốt, vội vàng giải thích.

- Ta đã biết.

Lâm Minh giật mình hiểu ra trong lòng, trách không được những người này chú ý hắn liên tiếp, thì ra là chờ xem trò hay.

Từ trong Tu Di giới lấy ra một viên Huyết Sát tinh trung phẩm, đặt lên bàn, Lâm Minh nói:

- Tiểu nhị, tính tiền.

Nói xong hắn trực tiếp đứng lên.

- Lâm công tử, ngươi muốn làm gì?

Cô gái Yêu Tinh tộc biến sắc, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không lành.

Lâm Minh mỉm cười:

- Đi Võ Đấu trường nhìn xem, cái gọi là che giấu thực lực của Lam Tinh rốt cuộc như thế nào.

Thanh âm Lâm Minh không lớn, nhưng võ giả trong tửu lâu người nào không phải cao thủ, lời nói Lâm Minh, bọn họ nghe được rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người lập tức lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú, Lâm Minh dường như biết rõ trên núi có hổ mà vẫn dám đến!

Tuy nhiên cũng có rất nhiều người nhìn về phía Lâm Minh, khẽ lắc đầu, hoặc là cười xuy một tiếng, còn có mấy võ giả Cự Ma tộc, nhìn Lâm Minh lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, bọn họ đang chờ Lâm Minh thảm bại hoặc chết thảm.

Chương 543: Yêu vương chiến thể

Bất kể là cảm thấy hứng thú muốn xem náo nhiệt, hay là khinh bỉ Lâm Minh, lúc này đều không hẹn mà cùng làm một sự kiện - tính tiền.

Trong lúc nhất thời, tiểu nhị vội vàng lấy tiền, mà võ giả ở tràng nhao nhao đứng dậy, chuẩn bị đi Võ Đấu trường.

- Lâm công tử, ngươi...

Cô gái Yêu Tinh tộc hết chỗ nói rồi, nàng chuyên môn dặn dò Lâm Minh, kết quả lại thành phản ngược, đối với Lâm Minh, nàng còn có chút cảm tình, đương nhiên cái này không có mảy may quan cùng tình yêu nam nữ, chỉ là bởi vì Lâm Minh đối xử tử tế với nô bộc.

Ở Thông Thiên tháp trong loại hoàn cảnh này vẫn có thể giữ mình trong sạch, quả thật ít đến đáng thương, nàng tự nhiên không muốn Lâm Minh có chuyện.

Nàng muốn nói cái gì nữa, Lâm Minh đã đi ra tửu lâu, thẳng đến Võ Đấu trường.

- Ha ha, có ý tứ, ta thật ra chờ mong Lâm Minh giao thủ cùng Lam Tinh, hy vọng đừng khiến người khác thất vọng!

- Kết quả đã có thể đoán trước, trẻ tuổi khí huyết cương phương, làm việc ít suy nghĩ, Lam Tinh chiến đấu ba ngày này, Lâm Minh cũng chưa xem một trận nào, vậy mà dám tùy tiện ra tay, rất không sáng suốt.

- Lâm Minh không tồi, hơn phân nửa cũng có con bài tẩy, nhưng ở Thông Thiên tháp, ai mà không che giấu thực lực? Dưới tình huống như vậy, ai dám khinh người khác, ai sẽ chịu thiệt, nghĩ rằng bài tẩy của chính mình có thể nắm chắc thắng người khác là ý niệm ngu xuẩn nhất trong đầu, có loại ý niệm này trong đầu, hơn phân nửa đã chết.

Cường giả Thông Thiên tháp như mây trên trời, ở trong này, là rồng phải ngồi, là hổ phải nằm, ngay cả cường giả thượng tầng, ở trước khi ra tay, cũng phải điều tra chi tiết đối phương, nếu không sẽ là chuyện rất nguy hiểm.

...

Lúc này, Võ Đấu trường.

- Mười thắng liên tiếp! Lam Tinh đã mười thắng liên tiếp!

Trọng tài áo đen cao giọng tuyên bố nói.

Lam Tinh quá mạnh mẽ, yêu ma văn thân đã chính thức tích lũy đến bốn cánh, thậm chí lục cánh cũng hình thành một cái hình dáng mờ nhạt.

Người ở đây đã sớm đoán được, Lâm Minh không xuất hiện, vì thế thời điểm đến trận đấu thứ mười, đã không có ai nguyện ý ra tay, đối thủ Lam Tinh mười thắng liên tiếp, là một cái võ giả Yêu Tinh tộc thật vất vả tìm được, hắn vốn không trông cậy vào thắng.

- Đệ thập nhất tràng chiến đấu, đây mới là một trận chiến đấu mấu chốt!

- Ha ha, chờ mong đã lâu, không biết ai lên sân khấu!

- Những cường giả này đã căn cứ thực lực bản thân đạt thành hiệp nghị, nếu nhớ không lầm, lần này hẳn là Hô Duyên La xuất trướng!

Mỗi một cái cơ hội kiếm thủ điểm số giết chóc đều cực kỳ quý báu, ở tầng hai Thông Thiên tháp kiếm điểm số giết chóc có bốn phương thức.

Thứ nhất chính là thắng liên tiếp, mười thắng liên tiếp, hai mươi thắng liên tiếp, ba mươi thắng liên tiếp, đều nhận được điểm số giết chóc đối ứng.

Nhưng ở Thông Thiên tháp, võ giả cao tầng chiến thắng võ giả tầng dưới chót, không tính thắng trận đấu liên tiếp, cho nên thắng liên tiếp tích lũy đến đoạn sau, muốn thắng liên tiếp đối mặt với đối thủ sẽ càng ngày càng mạnh.

Thời điểm này, cường giả ra tay đều cẩn thận, điểm số giết chóc kiếm cũng sẽ càng ngày càng gian nan.

Phương thức kiếm điểm số giết chóc thứ hai tương phản với phương thức thứ nhất, đó chính là chung kết đối thủ thắng liên tiếp, tỷ như hiện tại nếu chung kết Lam Tinh mười thắng liên tiếp, sẽ lấy điểm số giết chóc từ trong tay hắn.

Phương thức thứ ba, là đạt được huân chương vinh quang, mỗi một cái huân chương vinh quang, đều đối ứng điểm số giết chóc nhất định.

Một cái phương thức cuối cùng là đổ đấu, song phương ước định, tiền đặt cược bao nhiêu điểm số giết chóc trong một trận chiến đấu, thắng sẽ nhận được hai phần điểm số giết chóc.

Dưới tình huống như vậy, đối với cao thủ mà nói, dễ dàng nhất đạt được điểm số giết chóc nhất là loại phương thức thứ hai, chung kết đối thủ thắng liên tiếp, đặc người mới như Lam Tinh.

Loại cơ hội này, ai cũng đều thèm, cao thủ tầng hai đều có một bộ phân phối loại cơ hội này bất thành văn quy tắc, lần này, đến phiên Hô Duyên La ra tay.

Hô Duyên La xuất thân Cự Ma tộc, thân cao một trượng hai xích, mặc dù ở Cự Ma tộc cũng là dáng người khôi ngô, vũ khí hắn là một thanh đại chùy, xem sức nặng tuyệt đối có mấy vạn cân trở lên.

Ầm ầm!

Thời điểm Hô Duyên La nhảy lên đài, trực tiếp giẫm tan gạch dưới chân, toàn bộ lôi đài đều chấn động!

- Hắc hắc! Tiểu oa nhi, không cần quá mức khẩn trương, ta xuống tay rất nhẹ, người mới như ngươi là chỗ chúng ta kiếm điểm số giết chóc, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn ngươi, yên tâm.

Hô Duyên La nhìn Lam Tinh từ trên xuống dưới, hưng phấn liếm môi, hắn ước chừng cao hơn phân nửa cái thân mình so với Lam Tinh, từ xa nhìn lại tựa như người lớn cùng đứa nhỏ.

Lam Tinh lơ đễnh cười:

- Nói như vậy, các ngươi coi ta trở thành dê mập, mỗi cách một đoạn thời gian, liền thu lấy một lần?

- Ha ha, ngươi nghĩ như vậy cũng không sai! Tiểu tử, nhận mệnh đi, Thông Thiên tháp là một cái thế giới thực lực là vương, nếu ngươi có thực lực, cũng có thể làm như vậy!

- Không tồi, điểm ấy ta đồng ý, tuy nhiên ở trước khi khai chiến, ta có đề nghị.

- Nói!

- Ta muốn đổ đấu điểm số, đổ hai cái điểm số đi, nói cách khác, nếu ngươi thắng ta, có thể lấy ba cái điểm số! Đương nhiên nếu thua, điểm số liền về ta!

Lam Tinh đề nghị khiến Hô Duyên La đột nhiên ngẩn ra, ngay sau đó, hắn cười ha ha:

- Đề nghị hay, đề nghị hay!

Hắn chẳng thể nghĩ tới, còn có loại chuyện tốt này đưa tới cửa, Lam Tinh cảm thấy một cái điểm số không đủ nhiều, còn muốn đánh bạc hai cái!

- Hắc hắc, tiểu tử, nếu ngươi cảm thấy ngươi có thể thắng ta, vậy mười phần sai, để cho ngươi kiến thức một chút, thực lực người thí luyện thượng tầng!

Hô Duyên La nói xong, quát lên một tiếng lớn, khí thế cả người bột phát ra, trong lúc nhất thời ma nguyên cuồn cuộn!

Lam Tinh cười lạnh trong lòng một tiếng, hắn dám đổ đấu cùng Hô Duyên La, tự nhiên là điều tra chi tiết qua Hô Duyên La, bao gồm ngay cả môn phái Hô Duyên La xuất thân, công pháp sở tu đều có hiểu biết, thậm chí xem qua Chiến Tranh trận bàn Hô Duyên La giao thủ.

Đương nhiên Hô Duyên La có mấy con bài chưa lật là chuyện tất nhiên, tuy nhiên dù vậy, Lam Tinh cũng có bảy, tám phần thắng lợi nắm chắc, ở Thông Thiên tháp, bảy, tám phần nắm chắc đã đáng giá để đổ.

Khóe miệng nổi lên một chút cười tà, Lam Tinh rút ra trường kiếm trong Tu Di giới...

- Võ Đấu trường bên kia sát khí thật đậm!

- Ai giao thủ với ai vậy? Đánh tới loại trình độ này!

Ở trên đường Lâm Minh đi tới Võ Đấu trường, liền nhìn thấy có võ giả nhao nhao nghị luận, quả thật, ở trong Võ Đấu trường, truyền đến sát khí cực kỳ nồng đậm, có thể tưởng tượng trình độ chiến đấu kịch liệt này.

Lâm Minh tiến vào Võ Đấu trường, liền nhìn thấy trung ương ở đây, một nam nhân Cự Ma cầm cự chùy trong tay cả người toàn máu, tóc tai bù xù, mà ở trước người hắn, một thanh niên Yêu Tinh tộc cười tà yêu dị, cả người hắn đều bao phủ một tầng Tử Tinh chiến giáp, ở trên thân có mấy miệng vết thương sâu đậm, nhưng mà dường như hắn đối với chuyện này hồn nhiên bất giác, dường như đau đớn có thể khiến hắn hưng phấn.

- Đây là Lam Tinh?

Lâm Minh hơi hơi kinh ngạc, thanh niên Yêu Tinh tộc này đầu đầy tóc dài buông thẳng đến mắt cá chân, trên thân khắc các loại hoa văn phức tạp quỷ dị, tuy nhiên dung mạo quả thật có vài phần tương tự với Lam Tinh, chỉ là càng thêm tà khí yêu dị.

- Không thể tưởng được Lam Tinh luyện thành Yêu Vương Chiến

Thể, nếu tiếp tục như vậy Hô Duyên La sẽ không kiên trì được!

- Ân, trách không được thiên phú Lam Tinh xuất chúng như thế, huyết mạch thượng cổ Yêu tộc trên thân hắn quá nồng, Yêu Vương Chiến Thể đều có thể dùng đến!

- Huyết mạch thượng cổ Yêu tộc?

Lâm Minh vừa động tâm niệm, trước đó, hắn nghe nói qua thượng cổ Cự Ma tộc, lúc trước đoàn tinh huyết bay ra từ trong Càn Khôn Dung Nhật lô kia, chính là tinh huyết thượng cổ Cự Ma tộc, Tam Đầu Ma Thần Khuyển muốn cắn nuốt nó để tăng cường linh hồn của chính mình, kết quả lại bị Ma Phương hút.

Như thế xem ra, thượng cổ Yêu tộc cũng hơn phân nửa là cùng loại với thượng cổ Cự Ma tộc, không hề nghi ngờ, bất kể là thượng cổ Yêu tộc, hay là thượng cổ Cự Ma tộc, bọn họ đều có được thiên phú nghịch thiên tựa như thượng cổ Phượng tộc.

- Lâm công tử, đó là Yêu Vương Chiến Thể!

Lúc này, cô gái Yêu Tinh tộc luôn luôn đi theo Lâm Minh nhìn thấy Lam Tinh trên đài, hít ngược một hơi khí lạnh, nơm nớp lo sợ nói:

- Lâm công tử, Lam Tinh có thể sử dụng ra Yêu Vương Chiến Thể là bởi vì được thượng cổ Yêu tộc công nhận rồi, ở dưới Yêu Vương Chiến Thể, thực lực của hắn có thể tăng lên bốn năm thành!

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Minh lơ đễnh, Yêu Tinh tộc cô gái thở dài một hơi, cũng không khuyên nữa, có thể nói nàng đã đều nói.

Oanh!

Ở trên lôi đài, đại chùy Hô Duyên La bị đánh bay xoay tròn ở không trung, mà cùng lúc đó, Lam Tinh tiến lên trước một bước, trường kiếm trong tay linh hoạt, kiếm phong sắc bén.

Vù vù vù!

Máu tươi vẩy ra, Hô Duyên La phát ra âm thanh dã thú bạo rống, một quyền đánh tới Lam Tinh.

- Chết đi.

Lam Tinh lạnh như băng phun ra này hai chữ, thân ảnh dường như hóa thành gió mát tiêu tán, ngay sau đó, kiếm thế ngưng tụ, trực tiếp xuyên qua cổ Hô Duyên La.

Một kiếm xuyên yết hầu!

Lúc này, theo một tiếng nổ ầm ầm, cự chùy bị Lam Tinh đánh bay lúc này mới rơi xuống đất, mà ở trên lôi đài, Hô Duyên La không thể tin nhìn trường kiếm đang nhỏ máu trước mắt chính mình, ánh mắt chậm rãi mất đi thần thái.

Phốc!

Trường kiếm Lam Tinh run lên, trực tiếp chặt đứt cổ Hô Duyên La, cái đầu lớn ngã nhào xuống đất, cột máu phun ra cao hai trượng.

- Lam Tinh thắng lợi!

Theo trọng tài tuyên bố, người xem còn có chút không kịp phản ứng, Hô Duyên La ở tầng hai Thông Thiên tháp thực lực có thể sắp xếp đến nhất lưu, cuối cùng cứ như vậy đã chết.

- Phong chi ý cảnh thật là lợi hại, cuối cùng Lam Tinh dựa vào Phong chi ý cảnh né tránh quyền Hô Duyên La, đồng thời cấp cho đối phương một kích chí mạng!

- Lam Tinh dường như mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, với thời gian như vậy, tương lai có hy vọng thành Yêu Đế!

Khán giả nghị luận nhao nhao, trẻ tuổi tuấn kiệt Thông Thiên tháp chỗ nào cũng có, nhưng thiên tài chân chính như Lam Tinh có hy vọng phong hoàng xưng đế như vậy cũng không phải rất nhiều.

Lam Tinh mắt điếc tai ngơ đối với mọi người nghị luận, hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn phía Lâm Minh, tươi cười trên mặt, càng thêm tà dị.

Chương 544: Đối chọi gay gắt

Ca ca ca...

Tử Tinh chiến giáp trên thân Lam Tinh tự động biến mất, phù văn trên mặt cũng dần dần biến mất, dung mạo biến trở về thành thanh niên Yêu Tinh tộc tuấn mỹan đầu, chỉ là bởi vì trên mặt hắn dính đầy máu tươi, đứng lên có vài phần hương vị dữ tợn.

Lam Tinh cứ như vậy đối diện với Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo một cỗ ngạo nghễ cùng chiến ý.

- Lam thiếu hiệp đạt được mười một thắng liên tiếp, chính thức đạt được điểm số giết chóc mười thắng liên tiếp, đồng thời đạt được hai cái điểm số đổ đấu với Hô Duyên La, xin hỏi Lam thiếu hiệp còn muốn tiếp tục chiến đấu hay không?

- Không!

Lam Tinh lắc lắc đầu:

- Ta muốn nghỉ ngơi một cái canh giờ, rồi sau đó bắt đầu tràng chiến đấu thứ mười hai.

Ở thời điểm mọi người đều nghĩ Lam Tinh sẽ chiến ngay, một hơi hoàn thành mười hai thắng liên tiếp, hắn lại nói ra lời này khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

- Tiểu tử này! Thời điểm đổ đấu với Hô Duyên La, ta còn tưởng rằng hắn vô cùng khoa trương, không nghĩ tới kỳ thật hắn tương đối bình tĩnh, hiện tại trạng thái hắn tiêu hao một ít, cũng không có bị thắng lợi choáng váng đầu óc, vẫn đi nghỉ ngơi một cái canh giờ.

- Ân, hắn dám đổ điểm số cùng Hô Duyên La cũng không phải xúc động nhất thời, hắn rất có thể điều tra qua Hô Duyên La trước thời hạn, có nắm chắc lớn.

- Hắc hắc, Lâm Minh cũng trình diện a, các ngươi đoán Lâm Minh có dám lưu lại một canh giờ ở Võ Đấu trường hay không?

- Đây không phải vấn đề có dám hay không, mà là vấn đề ngốc hay không ngốc, hành động theo cảm tình sẽ sống không lâu, vừa rồi Lâm Minh vừa lúc đến một màn cuối cùng Lam Tinh chiến đấu, Yêu Vương Chiến Thể cũng không phải là chuyện nói đùa. Sức chiến đấu Lam Tinh đã đạt tới nhất lưu của Thông Thiên tháp tầng hai thứ nhất, hơn nữa trong đám nhất lưu cũng không tính yếu thế!

Dưới đài người xem nhao nhao nghị luận, rất nhiều ánh mắt liên tiếp dừng ở trên thân Lâm Minh, chờ mong Lâm Minh phản ứng.

Ở trước mắt bao người, trên mặt Lâm Minh không có quá nhiều biểu tình, mà ung dung đi đến trên đài.

- Ân? Lâm Minh cũng muốn lên đài?

Mọi người vừa mới sinh ra ý niệm trong đầu, Lâm Minh đã bay lên lôi đài.

Trọng tài áo đen liếc mắt một cái, Lâm Minh bình tĩnh nói:

- Ta muốn xuất chiến.

A!

Rất nhiều người xem lộ ra biểu tình hưng phấn. Lâm Minh không rời đi, cũng không nhắm mắt dưỡng thần, ngược lại là lên đài xuất chiến, cái này xem như một loại thị uy sao?

Lam Tinh cũng là hơi ngoài ý muốn, ngay sau đó khinh thường cười, liền nhắm mắt lại, tiếp tục ngồi xuống điều tức.

Hắn có thể đoán trước Lâm Minh sẽ không tao ngộ đối thủ ra cái gì. Hôm nay cao thủ tới tuy rằng nhiều, nhưng nhóm hắn không đáng so chiêu với Lâm Minh, bởi vì không chiếm được mảy may ưu đãi.

Đến lúc đó hơn phân nửa có một chút nhóm võ giả nhân loại dưới chót tầng hai tìm Lâm Minh so chiêu, tích lũy kinh nghiệm, tìm kiếm chênh lệch, ở Võ Đấu trường tầng hai, chưa bao giờ thiếu võ giả như vậy, cho nên đạt tới mười thắng liên tiếp cũng không khó, nhưng mười thắng liên tiếp trở lên lại nhiều như rừng.

Mà bởi vì thực lực quá mức gần, một khi chiến đấu đều là chém giết sinh tử.

- Bạch Phong môn Chu Thiên Vũ, thỉnh Lâm công tử chỉ giáo!

Một võ giả nhân loại nhảy lên tràng, hắn cũng không phải hạng người vô danh, hắn đã ngưng kết thành hình xăm Thiên Ma hai cánh, thực lực xem như không tồi.

Rất nhiều võ giả tầng hai, sau khi ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma thua trận đấu, qua một đoạn thời gian sẽ ngưng tụ một lần nữa, như thế lặp lại rất nhiều lần, chỉ cần bảo trụ tính mạng, thất bại cũng không tính cái gì.

Theo trọng tài tuyên bố bắt đầu trận đấu, kiếm Chu Thiên Vũ giống như một con rắn độc, đâm thẳng ngực Lâm Minh, trong kiếm chiêu ẩn chứa Thủy chi ý cảnh kéo dài không dứt, kiếm khí dài lâu, chém cũng chém không đứt.

Nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói lại hoàn toàn không tính cái gì, thương thế vừa ra, chân nguyên chấn động bùng nổ, một cỗ sóng triều trực tiếp chấn dập nát vô tận kiếm khí.

Một thương đâm ra, mũi thương như tia chớp, mau giống như trốn vào hư không, khoảnh khắc xuất hiện ở trong mi tâm Chu Thiên Vũ.

Xích!

Sát khí chợt thu liễm, Chu Thiên Vũ chỉ cảm thấy mi tâm phát lạnh, lông tơ dựng ngược, trong nháy mắt kia, hắn gần như nghĩ một thương này sẽ xuyên qua đầu của hắn.

- Ta... Ta thua.

Chu Thiên Vũ phun ra một hơi, lại phát hiện phía sau đã tràn đầy mồ hôi, vừa rồi, hắn gần như nghĩ chính mình đã chết.

- Đa tạ.

Lâm Minh thu hồi Tử Huyễn thương, một cỗ sát khí thuộc về Chu Thiên Vũ ào ào đi vào trong cơ thể Lâm Minh, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng khiến hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh càng thêm ngưng thực một ít.

- Lâm Minh thắng lợi!

Trọng tài cao giọng tuyên bố.

- Một thương thật là lợi hại, bất kể là thương thế hay là sát khí đều thu phát tự nhiên, thành thạo, không biết Lâm Minh còn ẩn tàng bao nhiêu thực lực.

- Ân, Lâm Minh quả thật lợi hại, nhưng vừa rồi đối thủ hắn quá yếu, cho dù thắng được cũng không tính cái gì, nếu Lâm Minh muốn thắng Lam Tinh... Cơ hội sẽ không lớn.

Chu Thiên Vũ so sánh cùng Hô Duyên La, căn bản không phải một cấp bậc.

Nhưng mà, ở một góc Võ Đấu trường, một người trung niên tóc bạc hơi hơi trầm ngâm, vừa rồi trong nháy mắt kia, hắn dường như có loại cảm giác thời không thác loạn:

- Là ảo giác của ta sao? Vừa rồi tiểu tử kia giống như tùy ý một thương, mặc dù là ta đối mặt đều có loại cảm giác khó có thể né tránh.

Bốn thắng liên tiếp, năm thắng liên tiếp, sáu thắng liên tiếp...

Lâm Minh một hơi chiến đến tám thắng liên tiếp, mỗi một lần giao thủ cũng không vượt qua ba chiêu, Lâm Minh với thế không thể đỡ, một đường thắng lợi.

Tuy rằng đối thủ Lâm Minh không có một cao thủ, nhưng mỗi một chiến đều dễ dàng đạt được thắng lợi như thế, chiến liền sáu tràng, Lâm Minh thậm chí không có chút mệt nào, cũng khiến mọi người âm thầm kinh hãi.

- Tám thắng liên tiếp, đã là tám thắng liên tiếp, hôm nay Lâm thiếu hiệp đã chiến năm trận, còn muốn tiếp tục chiến tràng thứ sáu không?

Trọng tài áo đen hỏi.

Ở Thông Thiên tháp, bình thường võ giả sẽ không chiến vượt qua ba trận, này kỳ thật chỉ là xuất phát từ cẩn thận để tránh cho quá mức kiêu ngạo, dẫn ra một ít cao thủ đến lên sân khấu ngược nhân.

Như Lâm Minh như bây giờ, một hơi chiến năm trận cũng không có gì.

- Không!

Lâm Minh liếc mắt Lam Tinh một cái, trong lòng tính nhẩm thời gian một chút, đối với Lam Tinh, hắn đồng dạng sẽ không khinh địch, Yêu Vương Chiến Thể kia, Lâm Minh rất chờ mong.

Dù sao Lam Tinh đã tu luyện qua một năm ở tầng hai, loại thời điểm này, Lâm Minh đối mặt với Lam Tinh, sợ không chiến sẽ không dọa người.

Nhưng mà Lâm Minh chỉ yên lặng đi đến chỗ ngồi chính mình, khoanh chân mà ngồi, mấy trận này tiêu hao không lớn, hắn ngồi xuống chủ yếu là vì điều chỉnh tâm tính mà thôi.

- Ngồi xuống, hắc, thật sự là nghé con mới sinh không sợ hổ a!

- Đối chọi gay gắt, biết rõ Lam Tinh muốn khiêu chiến hắn, lại không để ở trong lòng chút nào, ngược lại một bộ biểu tình bình chân như vại, căn bản chính là chờ Lam Tinh đến khiêu chiến!.
Ngôn Tình Xuyên Không

Cao thủ so chiêu, nhất là hai đại thiên tài mới, quả thật vô cùng hấp dẫn, Võ Đấu trường càng ngày càng nhiều người, cửa Võ Đấu trường không ngừng có người tiến vào, đã có bốn năm ngàn người, trừ bỏ những võ giả bế quan, những người khác đều đến đây, thậm chí còn có một chút võ giả cấp thấp làm sinh ý ở Thông Thiên tháp cũng đến náo nhiệt.

Toàn bộ Võ Đấu trường dày đặc người, mà ở trung ương Võ Đấu trường, không ai giao thủ, hiển nhiên đều đang chờ Lâm Minh cùng Lam Tinh chiến một trận.

Thời gian trôi qua từng chút một, Lâm Minh như nhà sư già ngồi xuống điều tức, mà Lam Tinh cũng không chút nóng nảy.

Người xem quay chung quanh hai người nghị luận nhao nhao.

Kỳ thật Lam Tinh chỉ dùng non nửa canh giờ liền khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, tuy nhiên hắn vẫn như trước ngồi xuống, không có ý tứ đứng dậy, người bình thường dưới tình huống như vậy, khó tránh khỏi thấp thỏm, bởi vì người xem chờ đợi mà lên sân khấu trước thời hạn, nhưng mà Lam Tinh lại hoàn toàn không quan tâm có bao nhiêu người xem, nói nghỉ ngơi một cái canh giờ, chính là một cái canh giờ.

- Đến lúc rồi.

Sau một canh giờ, Lam Tinh luôn luôn tĩnh tâm ngồi xuống từ từ mở hai mắt.

- Tâm tính tốt!

Có người dưới đài không kìm nổi tán thưởng, có thể để trái tim đến loại trình độ này, bất cứ lúc nào đều có thể bảo trì trạng thái chiến đấu tốt nhất, như thế, rất ít có nguyên nhân gì ảnh hưởng đến hắn phát huy.

Người kia thật đúng là đáng sợ, chẳng những thực lực nghịch thiên, tâm tính cũng trầm ổn như thế.

Lam Tinh liếc mắt Lâm Minh một cái, khóe miệng nổi lên một cái độ cong:

- Ngươi chờ ta ở chỗ này, là đã tính toán chiến một trận cùng ta, một khi đã như vậy, lên đài đi!

Lam Tinh nói xong, thân ảnh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, đầu tiên xuất hiện ở trên lôi đài, Lâm Minh theo sát phía sau, cũng nhẹ nhàng thoải mái dừng ở trung ương lôi đài.

- Lâm Minh, ta lúc trước chiến một trận với Hô Duyên La, đánh bạc hai điểm số giết chóc, ngươi có dám đổ?

Lam Tinh khiêu khích nói.

- Đổ bao nhiêu?

Lâm Minh hỏi lại.

- Giống nhau, cũng là hai cái!

- Có thể!

Lâm Minh một ngụm đáp ứng.

- Ha ha, hay, thống khoái! Như vậy ta không khách khí!

Lam Tinh nói xong, rút ra trường kiếm trong Tu Di giới, một thanh kiếm đón gió phát ra tiếng ngâm ô ô.

Đây là biểu hiện Phong chi ý cảnh dung nhập trong kiếm, luận Phong chi ý cảnh, Lam Tinh hơn xa Lâm Minh.

Lâm Minh cũng rút ra Tử Huyễn thương, một cỗ khí thế trầm ổn lập tức bột phát ra, như núi cao lồng lộng, cao không thể với tới.

Xuy xuy xuy!

Hai người còn chưa giao thủ, khí thế lẫn nhau đã va chạm cùng một chỗ, khí thế Lâm Minh trầm ổn, khí thế Lam Tinh giống như mũi tên rời cung, phong duệ mà có tính xuyên thấu.

- Hắc! Ngươi quả nhiên không tầm thường, ngươi có thể để cho ta dùng ra mấy thành thực lực đi.

Khi Lam Tinh nói chuyện, ánh mắt hắn thay đổi, trở nên hàn tinh giống như bầu trời.

- Phong Chi kiếm!

Chữ kiếm vừa ra, kiếm trong tay Lam Tinh biến mất, dường như đã dung nhập trong gió, chỉ thấy gió mát không thấy kiếm.

Trong nháy mắt, kiếm quang không đếm được cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống Lâm Minh.

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh biến mất ở tại chỗ trong nháy mắt, viên gạch dưới hắn, trong phút chốc bị kiếm khí cắt thành mảnh vụn.

Chương 545: Huyết chiến

- Hả? Phong chi ý cảnh?

Kiếm trong tay Lam Tinh chậm lại, hắn cực kỳ mẫn cảm đối với Phong chi ý cảnh, vừa rồi thân pháp Lâm Minh dùng ẩn chứa Phong chi ý cảnh.

- Đáng tiếc, Phong chi ý cảnh của ngươi so với ta kém một trời một vực, ngộ tính của nhân loại trên phương diện pháp tắc đúng là không đạt chỉ tiêu, thân pháp của ngươi tuy rằng không tồi nhưng mà tuyệt đối không tránh được kiếm của ta.

Lam Tinh lại xuất kiếm, tốc độ nhanh tới mức khó có thể nhận ra, thân thể hắn cũng dung nhập vào trong gió, ngay cả ảo ảnh liên tiếp cũng không xác định rõ vị trí, giống như không có chỗ nào không có.

Từng đạo kiếm quang giống như ngưng tụ thành những sợi dây nhỏ, đan vào nhau thành lưới kiếm, căn bản không có khoảng cách, cũng không thể tránh né.

Chân nguyên được nén ép với mức độ cao phối hợp với Phong chi ý cảnh thanh thuần, công kích như vậy, linh hoạt, sắc bén tới kinh người. Lâm Minh liên tục lui lại nhưng vẫn không thể tránh được kiếm quang này, quần áo rách tươm, hắn rơi vào tình huống cực kỳ nguy cấp.

- Kiếm thuật của Lam Tinh quá linh hoạt, quá sắc bén, góc độ cũng cực kỳ xảo quyệt, không hề theo quỹ tích, cho dù ta đối mặt với loại kiếm quang này cũng vô cùng đau đầu, Lâm Minh nếu cứ tiếp tục né tránh nhất định sẽ thất bại.

- Nói cho cùng cũng là chênh lệch ý cảnh, ý cảnh Lâm Minh lĩnh ngộ xa xa không bằng Lam Tinh. Cùng so ý cảnh với Lam Tinh, thời gian ngắn thì không sao, nhưng nếu cứ kéo dài thì rất không sáng suốt.

- Quả thật, luận ý cảnh, Nhân tộc làm sao có thể so sánh với Yêu Tinh tộc!

Ở một góc đài, hai kẻ từng trải quan sát chiến cuộc, ánh mắt bọn họ rất chuẩn, ý cảnh cao thấp liếc mắt một cái đã nhận ra.

- Hả? Bị ép tới góc, xem hắn làm sao bây giờ?

Ở trên lôi đài, Lâm Minh bị mấy chục đạo kiếm quang ép tới góc đài, không còn nơi tránh né nữa. Trên đài rất nhiều Cự Ma tộc đều lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, bọn họ đang chờ xem Lâm Minh bị chặn họng, so sánh ý cảnh với Yêu Tinh tộc đó chẳng khác nào tìm chết.

- Góc chết!

Lâm Minh nhướng mày, kỳ thật muốn phá vỡ kiếm quang của Lam Tinh rất dễ dàng, chỉ cần thi triển ra Hỗn Nguyên kích hoặc là Đồ Lục, trên trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn cùng bột phát ra lốc xoáy, lốc xoáy kia cho dù có nhiều kiếm quang hơn nữa cũng bị phá tan.

Tuy nhiên Lâm Minh không muốn làm như vậy, thứ nhất là vì trước khi bước vào tầng thứ ba Thông Thiên tháp hắn cần phải che giấu thực lực, thứ hai cũng là hắn có ý định lịch lãm.

Võ đạo càng về sau, tác dụng của ý cảnh lại càng rõ ràng, Lâm Minh trên phương diện ý cảnh đã bỏ xa mảng lớn so với võ giả bình thường. Nhưng mà hắn cũng chưa thỏa mãn, ánh mắt hắn đã sớm phóng tới Thần Vực rồi, chỉ là bởi vì lĩnh ngộ ý cảnh quá khó, đến bây giờ Đại Hoang kích quyết và Kim Bằng Phá Hư cũng không thể phát huy ra thực lực.

Giao thủ cùng với Lam Tinh đúng là một cơ hội ma luyện ý cảnh tuyệt vời, Lâm Minh làm sao có thể bỏ qua?

Mắt thấy vô cùng vô tận kiếm quang chém tới, Lâm Minh mạnh mẽ cắn răng một cái, vọt thẳng tới kiếm quang.

- Hả? Tiểu tử này điên rồi?

Lam Tinh trong lòng cả kinh, không ngờ Lâm Minh lại tiến tới va chạm với kiếm quang?

Một màn này xảy ra quá đột ngột khiến khán giả mở to mắt, cũng không kịp cả kinh kêu lên, mà đúng lúc này, thân ảnh Lâm Minh đang phóng tới đột nhiên trở nên vặn vẹo, sau đó một màn khó tin xảy ra. Thân thể Lâm Minh trực tiếp xuyên qua màn kiếm, không chút tổn thương, một thương đâm thẳng tới mặt Lam Tinh!

- Cái gì?

Lam Tinh trong lòng kinh hãi, tuy nhiên hắn dù sao cũng là cao thủ, phản ứng cực nhanh, đột nhiên một kiếm bổ vào trên mũi Tử Huyễn thương.

- Xẹt!

Một đạo lôi điện giống như rắn độc chui tọt vào trong cơ thể Lam Tinh, khiến cánh tay hắn run lên, khí huyết nhộn nhạo.

Lâm Minh lại tiếp tục giơ thương đâm tới, mà cả người Lam Tinh đang tê dại, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Lam Tinh cắn mạnh đầu lưỡi, cả người bạo lui về sau, lúc này mới né tránh được một thương của Lâm Minh.

- Sao lại thế này?

Khán giả đều ngây ngẩn cả người, Lam Tinh cũng vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, Lâm Minh giống như xuyên qua không gian vậy, trực tiếp xuyên qua lưới kiếm, một bước đã vọt tới trước mặt Lam Tinh.

- Chẳng lẽ là... Không Gian ý cảnh?

Một người từng trải ý thức được điểm này, hít ngược một hơi khí lạnh. Không Gian ý cảnh hư vô mờ mịt, cho dù là được pháp tắc ưu ái như Yêu Tinh tộc cũng rất ít người có thể lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh, bởi vì... Tiếp xúc không được!

Phong chi ý cảnh, Thủy chi ý cảnh, những thứ này đều có thể thấy được, mò được, chỉ cần thường xuyên tiếp xúc sẽ có thể chạm tới được một chút của nó, từ đó lĩnh ngộ ý cảnh tương ứng.

Nhưng mà Không Gian ý cảnh, căn bản không thể cảm thụ được sự tồn tại của nó, cũng do vậy, cường giả có thể lĩnh ngộ được Không Gian ý cảnh cực kỳ ít. Cường giả đã ít, kế thừa lại còn ít hơn, cho nên đối với võ giả Thánh Ma đại lục mà nói, Không Gian ý cảnh vẫn mãi là tồn tại thần bí.

- Ngươi nói tiểu tử này lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh? Này...

Một người từng trải khác cũng khó tin nói. Lâm Minh dù sao cũng chỉ là nhân loại, mức độ hòa hợp với lực lượng pháp tắc không thể mạnh hơn so với Cự Ma được.

- Chắc là không sai đâu, ta từng gặp qua võ giả lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh, không thể tưởng được, nhân loại lại có kẻ yêu nghiệt như vậy.

Tên Cự Ma tộc từng trải kia cảm khái, thiên phú Lâm Minh hoàn toàn có thể bỏ qua thế hệ trẻ tuổi của Cự Ma tộc bọn họ rồi.

- Thì ra là thế, ngươi quả nhiên không phải là đối thủ có thể dễ dàng bị đánh bại, ngươi là kẻ mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi, tuổi nhỏ hơn ta mà có thể uy hiếp được ta, cho nên ta rất muốn... Hắc hắc, tự tay giết ngươi!

Lam Tinh nói tới đây, ánh mắt lóe lên một cái.

- Yêu Vương Chiến Thể!

Ầm ầm!

Khí thế cả người Lam Tinh như núi lửa bùng lên, đá vụn chung quanh hoàn toàn bị cỗ khí thế này thổi bay, giống như phân chim bắn ra bốn phía, trên người Lam Tinh hiện ra một tầng Tử Tinh chiến giáp, đầu của hắn trở nên dài hơn, trên mặt, trên người đều xuất hiện chú ấn thần bí cổ xưa của Yêu Tinh tộc.

Lam Tinh thi triển ra Yêu Vương Chiến Thể, cả người tản mát ra một cỗ tà khí, vốn con ngươi màu hổ phách bây giờ trở nên đỏ như máu, ánh mắt tràn ngập hung bạo và sát khí.

- Yêu Vương Chiến Thể, cuối cùng Lam Tinh cũng dùng ra chiêu này!

- Ha ha, ta xem Lâm Minh làm sao bây giờ!

Dưới đài võ giả Yêu Tinh tộc kích động hẳn lên, Yêu Vương Chiến Thể chính là niềm kiêu ngạo của Yêu Tinh tộc bọn họ, bởi vì nó (lạc ấn) bẩm sinh đã ăn vào trong huyết mạch Yêu tộc, là cảm giác ưu việt của chủng tộc bọn họ, cũng là dấu hiệu vinh quang của bọn họ. Bởi vậy bọn họ mới tự cho mình là chủng tộc cao cấp, mà trong mắt bọn họ, nhân loại chỉ là chủng tộc ti tiện mà thôi.

- Đây mới là đánh thật, lúc trước chỉ là khỏi động mà thôi (làm nóng người), ta xem Lâm Minh ứng phó thế nào?

Dưới đài không ít võ giả chủng tộc khác, nhìn thấy Lam Tinh thi triển ra Yêu Vương Chiến Thể đều lộ ra vẻ ghen tị, nhưng khí thế khủng bố của Yêu Vương Chiến Thể vẫn làm cho bọn họ kinh sợ.

Lam Tinh không hề nghi ngờ có thực lực tấn công Yêu Đế, mà Lâm Minh cũng có thực lực có thể tấn công Thần Hải, hai đại tuấn kiệt trẻ tuổi như vậy so chiêu, mặc dù ở Thông Thiên tháp cũng là thời mạnh nhất.

Lâm Minh nhìn Lam Tinh, trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, hắn rất muốn mượn cơ hội này ma luyện ý cảnh nhiều một chút, nhưng mà sau khi Lam Tinh thi triển ra Yêu Vương Chiến Thể, vậy càng dẫnkhuynh hướng so về lực lượng.

Hắn chậm rãi nói:

- Ngươi đã muốn diệt ta, ta làm sao không diệt ngươi, Thông Thiên tháp này, vốn là nơi giết chóc và sát lục, người đi vào nơi này ai mà không từng giết người, trong đó bao gồm ngươi, cũng bao gồm cả ta.

Người có thể đi vào Thông Thiên tháp, không có người nào mà trên tay không nhuốm đầy máu tươi. Tới nơi này chính là muốn giết người, chính vì muốn thể nghiệm trận chiến sinh tử, chỉ có ở ranh giới sinh tử tìm kiếm đột phá, nếu không cũng không tới Thông Thiên tháp!

- Diệt ta? Ha ha, ngươi cho là ngươi có cơ hội này sao?

Lam Tinh hoàn thành Yêu Vương Chiến Thể, bắt đầu trở nên điên cuồng, giọng nói cũng đã thay đổi.

- Có cơ hội hay không đánh rồi sẽ biết, ta khuyên ngươi không nên lãng phí nhiều lời, trạng thái này của ngươi, không thể duy trì được thời gian dài đúng không?

Lâm Minh liếc mắt một cái đã nhìn ra Yêu Vương Chiến Thể của Lam Tinh cùng với Tà Thần lực của hắn khi mở ra đều giống nhau, đều là kích nổ chân nguyên trong cơ thể, loại trạng thái này, không thể kéo dài.

- Muốn chết!

Lam Tinh trong mắt bạo phát sát ý, trung ương Võ Đấu trường cát đá cuồn cuộn bay lên, dấy lên từng đợt cuồng phong, Lam Tinh tay phải cầm kiếm, tay trái vuốt lưỡi kiếm, một ít máu tươi bám vào trường kiếm.

- Phong Chi kiếm - Huyết Nhiễm Thanh Thiên!

Trong khoảnh khắc kia, tóc dài tới mắt cá chân của Lam Tinh cũng dựng thẳng lên, tùy ý tung bay giống như Ma Thần. Lam Tinh hai tay cầm kiếm, một kiếm bổ mạnh xuống, cuồng phong gào thét còn mang theo mùi máu tươi nồng đậm, kiếm quang màu đỏ che phủ bầu trời, Lam Tinh giống như đi vào sát đạo, lúc này cả người bột phát ra sát khí, có thể nói như mưa máu gió tanh!

Lâm Minh ánh mắt lạnh lùng, trong nháy mắt hắn đã phán đoán ra, với thực lực của mình lúc này, tuy rằng có thể miễn cưỡng tiếp được một kiếm này, nhưng mà sẽ bị thương.

Ở Thông Thiên tháp, nhiều cao thủ bên dưới chờ đợi như vậy, Lâm Minh cũng không muốn mình bị thương, kể từ đó, tinh thần lực của hắn liên hệ với hạt giống Tà Thần, trực tiếp mở ra Tà Thần lực!

Chân nguyên nén ép như thủy triều cuồn cuộn trào ra, trong nháy mắt khí thế Lâm Minh lên tới đỉnh phong, theo cỗ thương mang mạnh mẽ đâm tới thanh yêu!

Biến hóa thình lình này khiến cho tất cả người ở đây tâm thần run lên, nhưng mà bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lâm Minh đã đâm ra một thương.

- Hỗn Nguyên thương!

Trên trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn xung quanh Tử Huyễn thương tạo thành một cơn lốc màu đỏ khổng lồ, trong đó mơ hồ thấy lôi đình lóe lên, một thương đâm ra, hư không cũng giống như bị bổ ra.

- Oanh!

Một tiếng sấm khủng bố nổ vang, vô số đá vụn bị cuốn lên cao, tầm nhìn hoàn toàn bị ánh sáng chói mắt che hết, dưới sóng xung kích chân nguyên, Huyết Ẩm chi ấn mạnh mẽ mở ra kiếm thế của Lam Tinh, Lâm Minh hai tay cầm thương, trong nháy mắt đã vọt tới trước mắt Lam Tinh, một thương đâm ra, đâm thẳng tim Lam Tinh!

- Cái gì?

Lam Tinh vô cùng kinh ngạc, hắn vạn lần không ngờ, một kiếm toàn lực của mình lại bị bổ ra, cứ vậy bị đối phương dễ dàng phá vỡ.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Lam Tinh thu kiếm không kịp, chỉ có thể dùng chưởng hóa kiếm, chém về phía cổ họng Lâm Minh!

Muốn giết ta, ngươi cũng đừng muốn sống!

Lam Tinh trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn, nhưng mà đúng lúc này, một màn khó tin đã xảy ra!

Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh trong khoảnh khắc dường như xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện trước mắt Lam Tinh, mà chưởng kiếm Lam Tinh lại vừa mới bổ ra.

- Phốc!

Một tiếng nhỏ dường như không nghe thấy vang lên, chân nguyên hộ thể bạo toái, Tử Huyễn thương vô cùng sắc nhọn trực tiếp đâm vào tim Lam Tinh!

Từng dòng máu tươi bắn ra.

Chương 546: Đại thu hoạch

- Ngươi...

Kiếm khí trên bàn tay Lam Tinh tiêu tán, hắn mở lớn đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm Lâm Minh, hắn vạn lần không ngờ mình lại bị thua nhanh như vậy, tuyệt chiêu hắn còn chưa dùng hết, nhưng... Đã hoàn toàn không còn cơ hội!

Trước khi chưởng kiếm Lam Tinh chém ra, dưới Không Gian ý cảnh quỷ dị, Tử Huyễn thương giống như thuấn di tới trước mặt hắn, một thương đâm xuyên tim hắn.

- Không nghĩ tới... Ta trên phương diện ý cảnh lại để thua bởi một tên nhân loại.

Lam Tinh cầm cán Tử Huyễn thương, cười thảm tự giễu, miệng hắn mở lớn phun ra một ngụm máu lớn, sau khi tim phổi vỡ nát, ngực hắn đã đầy máu, máu tươi cũng mạnh mẽ từ khí quản ộc ra.

Lâm Minh rút thương, chân nguyên chấn động tiến vào kinh mạch toàn thân Lam Tinh, cộng thêm tim đã vỡ nát, Lam Tinh tuyệt đối không sống được.

Từ khi chịu thiệt dưới tay Mục Thanh Thư, Mục Xích Hỏa và Âu Dương Bác Duyên, thiếu chút nữa liên lụy tới người thân cận mình, Lâm Minh xuống tay đã quả quyết hơn, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền nhổ cỏ tận gốc.

Lượng lớn máu tươi tràn ra, gạch đá dưới chân Lam Tinh nhiễm đỏ, nhìn thấy một màn ghê người này, võ giả toàn trường lặng ngắt như tờ.

Lúc trước, hơn phân nửa bọn họ cũng không xem trọng Lâm Minh, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh chẳng những thắng mà còn thắng nhanh như vậy.

Cả trận chiến, tuy rằng chỉ giao thủ mấy chiêu nhưng mà Lâm

Minh với ưu thế áp đảo chiến thắng Lam Tinh.

Tuy rằng nói, một chiêu cuối cùng là vì thương chiêu Lâm Minh có ẩn chứa Không Gian ý cảnh khiến Lam Tinh không kịp phòng, nhưng không hề nghi ngờ, cho dù Lam Tinh có thể tránh được một kích này, cuối cùng cũng sẽ bị Lâm Minh đánh bại!

Bởi vì sau khi hai người dùng ra con bài chưa lật, khí thế Lâm Minh đã áp đảo Lam Tinh, hắn đâm ra một thương đã có thể phá vỡ màn kiếm của Lam Tinh, điều đó đã nói ra rõ ràng rồi.

- Lam Tinh bị thua! Tiểu tử này!

Ở dưới thính phòng, đám võ giả Cự Ma tộc nhân sắc mặt đang chờ Lâm Minh thảm bại sắc mặt đều có chút khó coi. Từ trước tới giờ, trong thâm tâm bọn họ đã hình thành một loại cao ngạo làm cho bọn họ không thể chấp nhận một nhân loại trên phương diện thiên phú đã bỏ xa thế hệ tuấn kiệt trẻ tuổi của Cự Ma tộc.

- Hắn chỉ sợ đã có thực lực Thiên Ma bốn cánh đỉnh phong, thực lực này, ở toàn bộ tầng hai Thông Thiên tháp đều có thể xếp ở mười hạng đầu.

- Thật khó mà tưởng tượng được, thiên phú như Lam Tinh, tương lai đã có tư cách vấn đỉnh Yêu Đế, nhưng tiểu tử này lại đánh thắng Lam Tinh, vậy chẳng phải là...

- Hừ! Không cần đề cao khí thế người khác làm giảm uy phong của mình, Lam Tinh có tư cách vấn đỉnh Yêu Đế, nhưng cũng chỉ là có tư cách mà thôi, trên thiên tài cấp thánh chính là thiên tài cấp đế, hàng năm người được xưng thiên tài cấp đế có bao nhiêu, nhưng chân chính trở thành Yêu Đế Ma Đế lại có mấy người? Chết, tài năng mai một, tiềm lực dùng hết cũng nắm được một bó to, tiểu tử Lâm Minh này, bây giờ nói hắn có thể phong hoàng xưng đế còn quá sớm.

Một võ giả Yêu Tinh tộc căm giận nói, trong các đại chủng tộc Thánh Ma đại lục, cường giả phong hoàng nhân loại và Bán Thú nhân số lượng rất ít, Lâm Minh mới vừa diệt một thiên tài Yêu Tinh tộc đã có người nói hắn tương lai có thể phong hoàng xưng đế, trong lòng hắn tự nhiên khó chịu.

Lâm Minh đối với nghị luận của mọi người làm như không thấy, bây giờ hắn chỉ lặng lẽ thanh tẩy sát khí trên người, sát khí Lam Tinh tích cóp quá nồng đậm, sát khí phân ra một nửa dính vào trong người Lâm Minh, giống như nước xối lên người.

Ham muốn, chấp niệm trong lòng dưới sát khí nhanh chóng bành trướng, trong đó còn kèm theo ham muốn của bản thân Lâm Minh.

Quyền lực, mỹ nữ, vinh quang, võ học cảnh giới Yêu Đế... Hết thảy hết thảy, toàn bộ dũng mãnh tiến vào tinh thần chi hải Lâm Minh.

Lập tức khiến cho ham muốn trong lòng dấy lên mãnh liệt, giống như ma quỷ mọc rễ nảy mầm trong tinh thần chi hải Lâm Minh.

- Thông Thiên tháp này đúng là thiên đường sa đọa.

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một đạo hàn quang, lốc xoáy Luân Hồi võ ý màu đen xuất hiện, trực tiếp cuốn toàn bộ những ham muốn chấp niệm này vào, đánh cho tan tành.

Trong lòng lại lần nữa yên tĩnh trở lại, Lâm Minh nhanh chóng tìm về bản tâm.

- Linh hồn lực của ta vốn mạnh mẽ, nhưng mà vẫn bị cỗ dục vọng này ảnh hưởng, ở đây rất nhiều võ giả, linh hồn lực xa không bằng ta, chỉ sợ là căn bản không chống đỡ được cỗ dục vọng này xâm nhập, tuy rằng bây giờ bọn họ không tới nỗi biến thành nô lệ bị nó chi phối, nhưng mà cũng có rất nhiều người bị lung lạc, tuy nhiên công pháp ma đạo vốn đã muốn làm gì thì làm, bị lạc bản tâm thì cũng chẳng tính là gì.

Từ vận mệnh nữ nô Thông Thiên tháp có thể nhìn ra rất nhiều người thí luyện Thông Thiên tháp, bản tâm lung lạc, đùa bỡn, ngược đãi, chà đạp, hành hạ nữ nô đến chết chỗ nào cũng có, thậm chí rất nhiều nữ đồng cũng bị hạ độc thủ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, sát khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển trở nên đâu vào đấy, mà ở trên cánh tay hắn, hình xăm Thiên Ma kia cũng ngưng thực hơn, mà đôi cánh thứ hai hình xăm Thiên Ma rốt cuộc được sát khí làm dịu bắt đầu ngưng thực.

Thiên Ma bốn cánh!

Sau khi đánh chết Lam Tinh, Lâm Minh rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới Thiên Ma bốn cánh.

Cảnh giới đối với bản thân Lâm Minh mà nói cũng không trọng yếu, tuy nhiên những sát khí này tích lũy ra, lại có lợi với Đại Hoang kích quyết của Lâm Minh.

Đưa tay gỡ Tu Di giới của Lam Tinh xuống, Lâm Minh nhìn lướt qua phẩm chất của Tu Di giới, không ngờ là địa giai trung phẩm.

Quả nhiên là thiên tài xuất thân từ đại tông môn, Tu Di giới lại là địa giai trung phẩm, nhưng lại là Tu Di giới địa giai trung phẩm đỉnh cấp.

Về phần Huyết Ẩm chi ấn, Lâm Minh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua, địa vị của Lam Tinh ở trong Yêu tộc cực cao, hắn không để thi thể Lam Tinh nổ tung, chính là tránh cho Yêu tộc cảm thấy khó chịu, chỉ thả Diệt Huyết Tà Lôi ra, để nó tiến vào thân thể Lam Tinh chạy một vòng, trực tiếp hút hết tinh huyết của Lam Tinh.

Làm xong tất cả, vài tên nhân viên công tác của Thông Thiên tháp đi lên, đem thi thể Lam Tinh xuống dưới.

Giết người thì không ai bì nổi Lam Tinh, nhưng mà hắn cứ như vậy mà ngã xuống, bất kỳ một võ giả ở đây cũng sẽ có một ngày rơi vào kết cục như vậy.

- Chuyện này... Lâm thiếu hiệp, còn muốn đánh nữa sao?

Giọng nói của trọng tài có chút mất tự nhiên, Lâm Minh thiên phú quá khủng bố, chỉ cần ngày sau hắn không ngã xuống, tất nhiên sẽ trở thành cao tầng Thông Thiên tháp, thậm chí trở thành người lãnh đạo trực tiếp của mình cũng không biết chừng.

- Không, hôm nay dừng ở đây.

Lâm Minh cự tuyệt nói, lần chiến đấu này hắn đối với Phong chi ý cảnh lại có một chút ý tưởng mới, cho nên phải vội vã trở lại tìm hiểu.

- Tốt, Lam thiêu hiệp, mời.

Thái độ trọng tài cực kỳ cung kính.

Lâm Minh xoay người xuống đài, ánh mắt võ giả dưới đài nhìn về phía Lâm Minh đều mang theo vài phần kính sợ và khác thường.

Đi một mạch tới chỗ lối ra vào của Võ Đấu trường, lại thấy nữ hầu của Yêu Tinh tộc vẫn chờ ở chỗ này, nàng ngơ ngác nhìn về phía Lâm Minh, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

- Lâm công tử, ngươi...

Lâm Minh đưa cho thiếu nữ Yêu Tinh một cái hộp Huyết Sát tinh nhỏ, nói:

- Năm ngày sau, ở nhà trọ Thần Gian chờ ta.

Nhà trọ Thần Gian rất gần Truyền Tống trận chỗ Tu Luyện địa của Lâm Minh, bình thường, bên trong Tu Luyện địa của võ giả không có gì, vì thế rất nhiều võ giả sẽ lựa chọn ở lại nhà trọ, chỉ có lúc tu luyện, mới trở lại Tu Luyện địa.

- A... Vâng... Vâng...

Yêu Tinh tộc cô gái sửng sốt một chút, mới cuống quít trả lời, nếu như bình thường võ giả hẹn nàng gặp mặt ở nhà trọ, dùng đầu ngón chân cũng biết bọn họ muốn gì, tuy nhiên Lâm Minh khẳng định không có loại hứng thú này, nếu không hắn đã sớm làm như vậy.

- Lâm công tử có gì phân phó sao?

- Ta muốn ngươi dẫn ta tới chỗ thuê Chiến Tranh trận bàn, chỉ cần cấp chuẩn đế cao cấp trở lên là được.

Trận bàn cấp chuẩn đế cao cấp trở lên, thuê một khối cũng mất một điểm tích phân giết chóc, ngay cả đỉnh cấp thiên tài đại tông môn cũng không bỏ qua được mấy lần, mà nghe ý tứ của Lâm Minh là chuẩn bị thuê rất nhiều.

Thiếu nữ Yêu Tinh nuốt một ngụm nước miếng, ngơ ngác gật đầu.

- Như vậy... Năm ngày sau gặp.

Lâm Minh nói xong liền một mình rời đi, nhìn hắn đi cũng không nhanh, nhưng mà mặt đất lại dường như ngắn lại vậy, chỉ bước ra vài bước đã biến mất trong hành lang.

Ngồi xếp bằng ở trên giường đá Tu Luyện địa, Lâm Minh đem toàn bộ vật trong Tu Di giới của Lam Tinh ra. Vừa tra xét, hắn âm thầm kinh hãi, không thể không nói, giết người cướp của quả thật là phương thức làm giàu nhanh nhất. Tài phú của Lam Tinh so với Hắc Thử lúc trước thì nhiều hơn rất nhiều.

Ước chừng mấy vạn viên Chân Nguyên thạch trung phẩm, còn có hai mươi mấy viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm. Ngoài ra, còn có bình đan lớn nhỏ, các loại ngọc giản, bảo khí, nhiều không đếm xuể.

Huyết Sát tinh trung phẩm không cần nhìn, một dòng ý thức lập tức thu vào chỗ dùng chi tiêu.

Huyết Sát tinh thượng phẩm dùng cho tu luyện, Lâm Minh cũng thu lại.

Về phần đan dược vân vân, sau khi đơn giản phân loại, Lâm Minh cũng thu lại dự phòng.

Thứ còn lại cần cẩn thận tìm hiểu đó chính là ngọc giản.

Lâm Minh đối với trong Tu Di giới của Lam Tinh rất là chờ mong, cảm giác đắm chìm vào trong, đảo qua nội dung từng ngọc giản, Lâm Minh có vẻ vô cùng kiên nhẫn, khoảng nửa canh giờ sau, ánh mắt Lâm Minh đột nhiên sáng lên, chính là nó!

Lâm Minh từ trong đám ngọc giản, lấy ra một tấm ngọc giản rất không bắt mắt, bên trong ngọc giản này không ghi lại công pháp, cũng không ghi lại võ kỹ, mà là kinh nghiệm tích lũy và tâm đắc của cao thủ Yêu Tinh tộc về Phong chi ý cảnh.

Nhìn tinh thần ấn ký trong đó, hiển nhiên tấm ngọc giản này không chỉ qua tay một người, mà đã tụ tập kinh nghiệm hơn mười cao thủ Yêu Tinh tộc, đây tuyệt đối là vô giá!

Loại ngọc giản tâm đắc này và ngọc giản công pháp giống nhau, cũng không thể phục chế, rất nhiều thứ trong nội dung bên trong chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời. Điều này càng tăng thêm phần quý báu của nó, Lam Tinh mang theo nó, cũng hơn phân nửa là muốn tìm hiểu bất cứ lúc nào.

- Yêu Tinh tộc bẩm sinh được pháp tắc tự nhiên ưu ái, trong tộc cao thủ trên phương diện ý cảnh đại thành chỗ nào cũng có, những cao thủ này sẽ lưu lại kế thừa. Cũng từ đó, đời đời truyền xuống, kinh nghiệm tích lũy càng ngày càng nhiều, cũng theo đó ưu thế trên phương diện ý cảnh pháp tắc của Yêu Tinh tộc lại càng ngày càng lớn.

Mười mấy người, mười mấy thế hệ tích lũy vô cùng khủng bố, đây cũng là nguyên nhân vì sao tông môn càng cổ thì nội tình càng sâu.

- Có tấm ngọc giản này, cộng thêm lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh của ta, lần này Phong chi ý cảnh của ta sẽ tiến lên một bậc nữa.

Tốc độ thủy chung không phải là sở trường của Lâm Minh, nếu Phong ý cảnh lại tiến thêm một bước, cộng thêm bước đầu lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh, Lâm Minh có niềm tin tìm hiểu được tầng thứ hai của Kim Bằng Phá Hư, đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ lại tăng lên một bước.

Chương 547: Ý cảnh tăng lên

Ý thức đắm chìm vào trong ngọc giản, bên trong chẳng những có giới thiệu Phong chi ý cảnh, còn có những hình vẽ mình họa. Lâm Minh nhìn chăm chú Phong Văn thật lâu, không ngừng tìm hiểu hấp thu huyền bí trong đó, chỉ một vòng nhỏ Phong Văn mà đã ẩn chứa đủ loại biến hóa, giống như thương chiêu hoặc là bộ pháp.

Nếu đem Phong Văn này dung nhập vào trong đó...

Lâm Minh nghĩ liền thử luôn, ở trong Tu Luyện địa thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, Tu Luyện địa này chỉ mấy trượng vuông, cực kỳ nhỏ hẹp, nhưng mà thân pháp Lâm Minh lại không chút hạn chế, linh hoạt vô cùng, dấu chân hắn trải rộng trên mặt đất, vách tường, giường đá, thậm chí là trên trần nhà.

Phong chi ý cảnh, pháp tắc không gian không ngừng dung nhập trong đó, Lâm Minh lĩnh ngộ Kim Bằng Phá Hư càng ngày càng sâu, thân pháp Kim Bằng Phá Hư đã dừng lại nhiều năm, rốt cuộc cũng bắt đầu rảo bước tiến lên tầng thứ hai.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lâm Minh lần này bế quan tìm hiểu một mạch năm ngày.

Trong khoảng thời gian đó, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh tiêu hao vô cùng nhanh, mỗi khi chân nguyên tiêu hao hết là lúc Lâm Minh liền lấy ra một quả Huyết Sát tinh thượng phẩm, thổ nạp sát khí, rèn luyện chân nguyên.

So với Chân Nguyên thạch ôn hòa mà nói, trong Huyết Sát tinh thượng phẩm dường như ẩn chứa một loại ý chí bất khuất. Bình thường võ giả ý chí căn bản không thể hấp thu.

Lâm Minh mỗi lần đều làm hao mòn cỗ ý chí này mới có thể thuận lợi hấp thu Huyết Sát tinh, tuy nhiên khác với Chân Nguyên thạch, Huyết Sát tinh có ưu thế rất rõ, có thể bổ dưỡng khí huyết lực võ giả, đồng thời còn có tác dụng tẩm bổ đối với linh hồn.

- Bụp!

Một quả Huyết Sát tinh thượng phẩm nổ tung trong tay Lâm Minh, màu đỏ ôn nhuận trước đó lại biến mất, biến thành màu trắng xám, hiển nhiên năng lượng trong đó đã hao hết.

Huyết sát khí ào ào đi vào thân thể Lâm Minh, tiến tới hình xăm Thiên Ma, không ngừng hội tụ đến đan điền Lâm Minh, dưới điều kiện thiên thời địa lợi này, Đại Hoang kích quyết của Lâm Minh có thể nói tiến triển cực nhanh.

- Ta mới tu luyện năm ngày đã dùng mất mười viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, tương đương với Huyết Sát tinh trung phẩm một ngàn, cộng thêm phí dùng Tu Luyện địa, đan dược sử dụng, ngọc giản, mặc kệ là loại nào thì tiểu tông môn đều gánh không nổi, những tài nguyên này đều do ta đoạt được, cho nên mới không đau lòng, nếu là của mình, cho dù là Lam Tinh cũng không thể chịu nổi.

Nhìn trong Tu Di giới của Lam Tinh chỉ còn hai mươi mấy khối Huyết Sát tinh thượng phẩm đã có thể thấy được rõ ràng, bình thường hắn tu luyện, hơn phân nửa là dùng xen kẽ Huyết Sát tinh trung phẩm và Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Tập võ tới cảnh giới càng cao, tiêu hao lại càng lớn, đây cũng là nguyên nhân võ giả bình dân vĩnh viễn không bằng võ giả tông môn, cũng đồng dạng, võ giả hạ giới cũng sẽ không bằng võ giả Thần Vực.

Lâm Minh không tiếc tiêu dùng tài nguyên, cho nên cũng thu được hiệu quả rõ ràng, hắn phỏng đoán không bao lâu sau, mình có thể chính thức đột phá Tiên Thiên trung kỳ, đồng thời Phong chi ý cảnh hắn cũng có lĩnh ngộ, Kim Bằng Phá Hư bước thẳng tới cảnh giới tầng thứ hai.

Nhìn đồng hồ cát lớn trong phòng, đã qua năm ngày, cũng là lúc đi thuê Chiến Tranh trận bàn.

Lâm Minh đi vào Truyền Tống trận, hào quang nhoáng lên một cái hắn đã biến mất, ngay sau đó đã hiện ra tại nhà trọ Thần Gian.

Đây là một chỗ nhà trọ cổ kính, trang hoàng bên trong tuy rằng không xa hoa, nhưng rất nho nhã, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ thoải mái, ở Thông Thiên tháp, loại kiến trúc phong cách này vẫn rất hiếm thấy.

- Lâm công tử.

Lúc Lâm Minh vừa tới nhà trọ Thần Gian, một thiếu nữ Yêu Tinh tộc xinh đẹp đã đứng đó, sau khi nghe Lâm Minh ước hẹn, từ sáng sớm hôm nay đã bắt đầu chờ tại chỗ này, vẫn chờ cho tới bây giờ, nhìn thấy Lâm Minh lại đây, vội vàng đứng lên nghênh đón, đối với phân phó của người thí luyện, nhất là người thí luyện mạnh mẽ như Lâm Minh, nàng không dám có chút chậm trễ.

- Chuyện ta nhờ ngươi làm thế nào rồi?

- Lâm công tử xin yên tâm, tiểu nữ đã liên hệ rất nhiều chỗ, Chiến Tranh trận bàn cấp chuẩn đế này, bình thường chỉ có chính phủ của Thông Thiên tháp lấy ra cho thuê, niêm yết giá rõ ràng, uy tín không thành vấn đề.

- Tốt, mang ta đi.

Ở phía đông tầng hai Thông Thiên tháp, chính là thị trường giao dịch lớn nhất tầng hai, nơi này chẳng những có thứ phía chính phủ Thông Thiên tháp mang ra giao dịch mà còn có đồ vật võ giả lén mua bán.

Nhưng những thứ này đều không ngoại lệ, đều là tinh phẩm, dù sao người đến Thông Thiên tháp, hơn phân nửa đều có chút bản sự, đem ra một ít rác rưởi, căn bản không có ai thuê, ngược lại khiến cho người ta nhạo báng mà thôi.

Lâm Minh một đường đi tới, nhìn thấy rất nhiều võ giả bày sạp, người bán cả một con dường dài liên miên không dứt.

- Nơi này thật là náo nhiệt.

Lâm Minh đến Thông Thiên tháp lâu như vậy, còn cho tới bây giờ mới tới giao dịch thị trường, không khỏi thiếu rất nhiều kiến thức.

... Bởi vì Thông Thiên tháp thường xuyên chiến đấu, giết người cũng là việc thường, sau khi giết người liền chiếm được tài sản của đối phương, có rất nhiều thứ không cần, không dùng đến liền lấy ra bán bớt, cho nên thị trường giao dịch nơi này mới náo nhiệt như vậy. Ở trong này bày sạp một ngày, phải giao nộp năm mươi Chân Nguyên thạch trung phẩm, nơi này cấm đánh nhau, nếu ai dám náo sự sẽ bị chấp pháp đội đuổi giết, cho nên rất an toàn, không có vấn đề gì.

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc đối với tầng hai Thông Thiên tháp rất tinh tường, kiên nhẫn giải thích cho Lâm Minh.

- Thì ra là thế, người bị giết cũng hơn phân nửa là tuấn kiệt trẻ tuổi các đại tông môn, trong Tu Di giới của bọn họ tự nhiên cũng sẽ không kém, Thông Thiên tháp này đúng là thiên đường của cường giả, cho dù nghèo rớt mồng tới, chỉ cần có một thân bản lĩnh, có thể cướp đoạt được lượng lớn tài nguyên, đồng thời cũng có thể thuê, mua được tài liệu, đan dược tốt nhất Thông Thiên tháp, hưởng thụ phục vụ như đế vương.

Lâm Minh tùy ý nhìn lướt qua một cái quầy hàng trong đó, chủ quán kia chuyên bán các loại ngọc giản, một bộ ngọc giản công pháp yết giá chính là năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm.

Một khối ngọc giản năm trăm Huyết Sát tinh trung phẩm, mười mấy khối ngọc giản chính là gần vạn Huyết Sát tinh trung phẩm, tùy tiện một cái quầy hàng nhỏ đã có giao dịch quy mô như vậy, có thể nói cho dù những tông môn tam phẩm kia cũng không theo kịp.

Thái độ phục vụ của chủ quán kia cực kém, bất kỳ đối với ai đều một bộ - còn không mua? Không mua thì cút đi!

Việ này làm cho người ta không nói được lời nào, những võ giả này vốn là hạng người tâm cao khí ngạo, bọn họ bày sạp cũng đừng hy vọng bọn họ ăn nói khép nép như hạ nhân.

Lâm Minh dừng lại ở một gian hàng chiếm diện tích rộng nhất, chủ quán kia là một tên Yêu Tinh tộc múp míp, bình thường võ giả Yêu Tinh tộc đều trổ mã duyên dáng yêu kiều, người giống như tên mập mạp này thật là hiếm thấy.

Chủ quán béo ú vốn một bộ lười biếng, nhìn thấy ai cũng không để ý, nhưng khi nhìn thấy Lâm Minh tiến lại không khỏi mở lớn mắt:

- Lâm Minh?

Từ sau trận chiến giữa Lâm Minh với Lam Tinh, bây giờ có thể nói là đã nổi danh, đã được công nhận là cường giả có thực lực nằm trong mười hạng đầu Thông Thiên tháp.

- Ha ha, Lâm thiếu hiệp quang lâm tiểu điếm, không biết cần gì?

Chủ quán béo ú cười hì hì nói, tuy rằng nhìn thấy Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hơn phân nửa hắn cũng không có chút kiêng kị, lại làm bộ trêu chọc.

- Ta muốn đổi Huyết Sát tinh.

Ở khu giao dịch, tiền dùng giao dịch trên cơ bản đều là Huyết Sát tinh trung phẩm, ngẫu nhiên có người dùng Huyết Sát tinh thượng phẩm, Huyết Sát tinh hạ phẩm căn bản là không gặp, bởi vì này thứ này ngoài việc làm phần thưởng cho hạ nhân ra, căn bản là không có người nào dùng, dùng nó để tu luyện, thật sự quá chậm.

- Ồ? Trung phẩm đổi thượng phẩm?

Chủ quán béo ú ánh mắt lóe sáng, lập tức đoán ra ý đồ của Lâm Minh.

- Phải!

Chủ quán béo ú mở lớn con ngươi, miệng chậc chậc nói:

- Lâm thiếu hiệp thật là có tiền nha, Huyết Sát tinh trung phẩm lấy để tu luyện còn ngại chậm nha, phải đổi thành thượng phẩm. Có thể! Trên mười khối, tỷ lệ đổi một trăm mười lăm lấy một.

Bình thường giá đổi là một trăm lấy một, tuy nhiên ở Thông Thiên tháp, giá này còn cao hơn một ít, Huyết Sát tinh thượng phẩm tương đối khan hiếm.

- Được!

Lâm Minh một lời đáp ứng:

- Ta đổi một trăm khối.

Một trăm khối, chính là một vạn một ngàn năm trăm khối Huyết Sát tinh trung phẩm, sau khi Lâm Minh cướp sạch Lam Tinh, số tiền này rất dễ đưa ra.

- Hắc, ta bây giờ còn có ba mươi khối, có thể trả trước cho ngươi.

Chủ quán béo ú nói xong, từ trong Tu Di giới lấy ra một cái hộp ngọc nhỏ, sau khi mở ra, bên trong đúng là chứa Huyết Sát tinh thượng phẩm vô cùng tinh thuần.

Huyết sát khí nồng đậm tràn ra, pha lẫn nguyên khí thiên địa tinh thuần, thiếu nữ Yêu Tinh tộc một bên mở lớn, một lần nhìn thấy ba mươi khối Huyết Sát tinh thượng phẩm rất là bắt mắt.

Nàng không nhịn nổi hít sâu một hơi, dường như phải hít thật nhiều nguyên khí thiên địa tản ra từ trên Huyết Sát tinh thượng phẩm một chút, loại nguyên khí tinh thuần này chảy vào trong kinh mạch, rất có ích lợi.

Đúng là tre già măng mọc, những đỉnh cấp thiên tài này, bản thân thiên phú đã vô cùng nghịch thiên, cộng thêm dùng loại Huyết Sát tinh này tu luyện, tốc độ tu luyện không nghĩ cũng biết.

Thiếu nữ Yêu Tinh không thể tránh được có ý nghĩ này.

Lâm Minh nhìn lướt qua hộp ngọc, xác nhận số lượng không lầm, rất sảng khoái trả ba ngàn bốn trăm năm mươi Huyết Sát tinh trung phẩm, sau đó mới thu hộp ngọc lại.

- Còn lại mấy ngày nữa ta tới tìm ngươi, một trăm khối không chê ít, hai trăm khối cũng không chê nhiều.

Trong Tu Di giới của Lam Tinh có hơn ba vạn Huyết Sát tinh trung phẩm, Lâm Minh tính lấy ra hơn một vạn để tiêu dùng, còn lại, đều dùng cho tu luyện.

- Tốt, trong mười ngày ta sẽ giúp ngươi gom đủ.

Chủ quán béo ú đáp ứng, hắn ở tầng hai cũng không phải hạng người vô danh, nếu không cũng không thể một hơi xuất ra ba mươi khối Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Lâm Minh gật gật đầu, quay sang thiếu nữ Yêu Tinh nói:

- Đi thôi, đi thuê trận bàn.

- A... Được!

Đổi Huyết Sát tinh thượng phẩm chỉ là bước nhạc đệm, mục đích chuyến này của Lâm Minh chính là Bách Bảo lâu ở trung ương khu giao dịch.

Bách Bảo lâu là do một vị tôn chủ mười cánh của Thông Thiên tháp mở, bên trong bán đều là thứ tinh phẩm trong tinh phẩm.

Mà Chiến Tranh trận bàn cấp chuẩn đế cao thủ của Bách Bảo lâu cũng toàn diện nhất tầng hai, so với chỗ đăng ký Tu Luyện địa còn toàn diện hơn.

Bách Bảo lâu tổng cộng có chín tầng, chung quanh che kín các loại cấm chế, sau khi Lâm Minh bước vào Bách Bảo lâu, võ giả bên trong chỉ có ít ỏi bảy tám người, nơi như thế này trước giờ đều không cần nhiều người.

Mà trong chính bảy tám người này, Lâm Minh lại gặp một người quen.

- Hả? Là ngươi?

Lúc Lâm Minh mình mở miệng thì đối phương ngược lại mở miệng trước.

Chương 548: Mệnh Vẫn tám tầng

Trước mặt Lâm Minh là một nữ nhân áo đen, khuôn mặt có che một lớp lưới đen, mơ hồ có thể nhìn thấy được khuôn mặt xinh đẹp của nàng dưới lớp lưới cũng không thua Yêu Tinh tộc chút nào. Dáng người đầy đặn mà lại cao thon, so với Lâm Minh cũng không thấp hơn bao nhiêu, chỉ là trên người nàng có một cỗ sát khí mờ nhạt, đây cũng là dấu hiệu, cô gái xinh đẹp này cũng đi vào sát đạo.

Cô gái này chính là Mặc Thanh mà lúc trước Lâm Minh gặp được trên đường đến Huyết Sát Nguyên, khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, lần này nhìn thấy nàng, tu vi của nàng so với lần gặp trước mạnh hơn một cảnh giới rồi.

Lúc này chỉ mới một tháng mà thôi, tốc độ trưởng thành của đối phương không khỏi khiến Lâm Minh thầm líu lưỡi, chỉ sợ so với Mục Thiên Vũ cũng không kém hơn là bao.

- Ngươi cũng đi Thông Thiên tháp tầng thứ hai?

Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, với thực lực cô gái áo đen, đến tầng thứ hai nhiều ít cũng quá miễn cưỡng đi.

Ở Thông Thiên tháp, tầng thứ nhất chỉ cần giao nộp Huyết Sát tinh là có thể đi vào, mà nếu muốn tiến vào tầng thứ hai, hoặc là phải có tu vi nhất định, hoặc là thực lực xuất chúng, từ tầng thứ nhất đánh lên.

Bình thường tầng thứ nhất gọi là ngoại thành, tầng một trở lên gọi là nội thành. Lúc trước, Mặc Thanh cũng một võ giả thế lực Cự Ma đánh ngang nhau, bây giờ đã tăng tiến một cảnh giới nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng tiến vào tầng thứ hai, lên lôi đài chỉ sợ sẽ bị người ta ăn xương cũng không còn.

- Ừ, có vấn đề sao?

Bởi vì lúc trước ở Hồng Nhật thành bị Lâm Minh hoàn toàn áp chế, trong lòng Mặc Thanh vẫn có cảm giác không phục.

Lâm Minh lơ đễnh cười:

- Tất nhiên là không có vấn đề gì, chỉ là cảm thấy ngươi...

Lâm Minh vốn định dặn dò vài câu, nhưng mà nghĩ lại mình xen vào việc của người khác, sư huynh Mặc Thanh hiển nhiên là đã thí luyện ở Thông Thiên tháp lâu năm, những thứ này cần gì mình phải nhấc.

- Ngươi hình như chưa lên Võ Đấu trường?

Lâm Minh thuận miệng hỏi.

- Vẫn chưa, ta vừa mới đến tầng hai, sư huynh ta đã mở ra một chỗ Tu Luyện địa nhất đẳng, bảo ta tu luyện cho tốt một năm rồi nói sau.

Mặc Thanh nói tới đây bĩu môi, hiển nhiên đối với sự an bài này của Mặc Cổ có chút bất mãn.

- Ha ha, trước tu luyện một chút cũng tốt, Tu Luyện địa ở Thông Thiên tháp rất khá, theo ta được biết, có không ít tuấn kiệt trẻ tuổi vừa tới Thông Thiên tháp đều tu luyện một hai năm mới lên Võ Đấu trường.

Lâm Minh giật mình hiểu ra, thì ra Mặc Cổ để Mặc Thanh đến tầng thứ hai chỉ vì tu luyện, với thiên phú của Mặc Thanh, tu luyện một năm quả thật có tư cách đi Võ Đấu trường, ý tưởng này không tồi, đương nhiên, phải có đầy đủ tài nguyên mới có thể làm như vậy.

Hắn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một nam nhân áo đen từ cửa lớn của Bách Bảo lâu đi đến, người này dáng vẻ cao gầy, mơ hồ tản mắt ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ, người này đúng là sư huynh Mặc Cổ của Mặc Thanh.

- Vị huynh đài này, chúng ta thật là có duyên, liên tục gặp lại ba lần.

Mặc Cổ vừa tiến đến nhìn thấy Lâm Minh, ôm quyền nói, đối với chuyện ở Thông Thiên tháp gặp Lâm Minh, Mặc Cổ cũng không ngoài ý muốn, lúc trước ở Hồng Nhật thành nhìn thấy Lâm Minh, hắn đã đoán được Lâm Minh sẽ đi Cực Tinh thành.

Đối với tuấn kiệt trẻ tuổi như Lâm Minh, Mặc Cổ tự nhiên vui vẻ kết giao, ngày sau Lâm Minh nếu không ngã xuống, thành tựu rất có thể tới gần Thần Hải, có thể kết giao một cường giả cấp chuẩn đế, ưu đãi không cần nghĩ cũng biết.

Lâm Minh cũng cung tay ôm quyền, xem như đáp lễ.

- Tại hạ Mặc Cổ, còn không biết đại danh của huynh đài?

Đây đã là lần thứ hai Mặc Cổ tự giới thiệu.

Về tên, Lâm Minh tự nhiên không có gì giấu giếm, nói thẳng:

- Tại hạ Lâm Minh.

- Lâm Minh?

Mặc Cổ ngẩn ra, ngay sau đó cười to nói:

- Thì ra là thế, tên nhân loại ở tầng một bạo tràng (đánh cho không có ai dám lên võ đài ứng chiến), sau đó lại ở tầng hai đánh bại Lam Tinh, chính là các hạ sao? Ha ha, đúng là rất xảo hợp, kỳ thật ta phải nên sớm nghĩ đến mới đúng.

Mặc Cổ bế quan nhiều ngày mới mang theo Mặc Thanh đi tới tầng thứ hai Thông Thiên tháp, vừa đi tới tầng thứ hai đã nghe được chuyện về Lâm Minh, vốn hắn còn tưởng rằng Lâm Minh đánh bại Lam Tinh này, tuổi có thể hai mươi tư, hai mươi lăm. Chuyện này tuy rằng kinh diễm nhưng mà có thể chấp nhận được, nhưng mà không nghĩ tới Lâm Minh lại chính là thanh niên mà mình gặp được ở lối vào Huyết Sát Nguyên, nhưng mà xem ra tuổi còn nhỏ hơn Mặc Thanh!. Có gì hot? Chọt thử trag □ t r ù m t r u y ệ .v □

Chuyện này khó chấp nhận, hắn tự nhận lúc trước đã đánh giá Lâm Minh rất cao, nhưng mà bây giờ xem ra dường như vẫn xem nhẹ rồi.

Với thiên phú Lâm Minh, chỉ cần không ngã xuống, bước vào Thần Hải là chuyện chắc chắn.

Nghĩ đến đây, vẻ tươi cười của Mặc Cổ lại càng tăng lên, một người như vậy, cho dù không thể giao hảo, cũng ít nhất cũng phải lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương, cũng không được trở mặt.

- Mặc huynh khen trật rồi.

Lâm Minh tùy ý đá trở lại một câu.

Mặc Thanh bên cạnh Mặc Cổ, cũng có chút không thể tin nhìn về phía Lâm Minh, con ngươi đen như mực chuyển động, nàng mới tới tầng hai vài ngày, Lâm Minh không ngờ lại chính là tên này.

Tầng một bạo tràng, chuyện này Mặc Thanh không tính là gì, nhưng ở tầng hai dễ dàng chiến thắng cao thủ tầng cao nhất, khiến cho Mặc Thanh không thể không phục, lúc trước nàng và Mặc Cổ cùng đi xuống phía dưới Võ Đấu trường xem qua chiến đấu, mà đó vẫn là trận đấu giữa những võ giả tầng chót, nhưng mà nàng không thể không thừa nhận, nếu đổi lại là mình đi lên, khẳng định đánh không lại.

- Huynh đài tới Bách Bảo lâu mua đồ sao?

Mặc Cổ vừa nói chuyện vừa suy nghĩ, lúc trước nhìn thấy Lâm Minh mua tọa kị ở Hồng Nhật thành, trên người hắn dường như cũng không giàu có, nếu không sẽ không lấy ra một đống lớn Huyết Sát tinh hạ phẩm rất nhiều tạp chất đi mua một con tọa kị nhị lưu.

Cũng không biết người này làm sao làm ra được.

- Không phải mua đồ vật, chỉ là thuê một ít Chiến Tranh trận bàn mà thôi.

- Chiến Tranh trận bàn? Chúng ta cũng đang muốn thuê một ít, cùng đi nha, Chiến Tranh trận bàn của Bách Bảo lâu, thấp nhất cũng là cường giả Toàn Đan hậu kỳ giao thủ, thậm chí còn có cao thủ Mệnh Vẫn tầng sáu, tầng bảy cấp chuẩn đế, trận bàn cấp cao ở phía trên tầng trệt, chúng ta đi lên đi.

- Tốt!

Bốn người cùng nhau đi lên, Bách Bảo lâu tổng cộng có chín tầng, mấy tầng trước đều có thể tùy ý ra vào, mấy tầng phía sau phải có cách mới có thể đi vào, lúc đi đến tầng thứ tư, bọn họ đã bị một nam người hầu mi thanh mục tú ngăn cản:

- Mấy vị, mời đưa ra chứng minh thân phận, chỗ này chỉ có võ giả Thiên Ma bốn cánh trở lên mới có thể đi vào.

Lâm Minh cũng không vô nghĩa, trực tiếp xuất ra lệnh bài thân phận của hắn, hình xăm Thiên Ma của hắn đã vượt qua bốn cánh, tự nhiên không có vấn đề, Mặc Cổ càng không cần phải nói, hắn đã đạt tới cảnh giới Thiên Ma sáu cánh.

Mà Mặc Thanh lại không được, nàng ngay cả Thiên Ma hai cánh cũng không tới, vốn Lâm Minh còn tưởng rằng Mặc Thanh sẽ bị ngăn lại thì đột nhiên Mặc Cổ lấy ra một tấm ngọc giản cùng loại với giấy thông hành, đưa cho người hầu, sau khi người hầu nhìn lướt qua, liền cho phép Mặc Thanh tiến vào, thậm chí ngay cả thiếu nữ Yêu Tinh tộc Lâm Minh mang theo cũng được tiến vào, khiến cho tiểu cô nương này ngạc nhiên không thôi, dù sao đối với võ giả cấp thấp mà nói, những tầng cao kia của Bách Bảo lâu kia chỉ là nơi trong truyền thuyết mà thôi, dù thế nào vẫn mang thần sắc thần bí.

Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn liếc nhìn Mặc Cổ một cái, không biết Mặc Cổ có lai lịch gì, tuy nhiên nhìn bộ dạng tên người hầu kia cũng rất bình tĩnh, không có vẻ mặt kính cẩn gì, xem ra cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, có lẽ chỉ có người thí luyện cao cấp ở Thông Thiên tháp mới có được đặc quyền này...

Trong lòng nghĩ như vậy, Lâm Minh cũng không hỏi ra, một đường đi tới Bách Bảo lâu tầng thứ năm, một trung niên áo bào tím cười ha ha lên đón, hắn thoáng sửa sang lại quần áo mình một chút, mỉm cười nói:

- Mấy vị cần gì?

- Ta muốn thuê Chiến Tranh trận bàn.

Lâm Minh mở miệng nói.

- Muốn tu vi kiểu gì?

- Cấp chuẩn đế.

- Hả?

Trung niên áo bào tím có chút ngoài ý muốn, Chiến Tranh trận bàn cấp chuẩn đế phí thuê rất đắt, bình thường võ giả thuê không nổi.

- Muốn mấy khối?

- Năm khối.

Lâm Minh bình tĩnh nói.

Mà lần này, chẳng những trung niên áo bào tím sửng sốt mà ngay cả Mặc Cổ cũng giật mình, hắn vốn đến thuê Chiến Tranh trận bàn cũng vì Mặc Thanh, nhưng hắn cũng chỉ tính thuê mười khối Chiến Tranh trận bàn cường giả Mệnh Vẫn một tầng hai tầng mà thôi, về phần cấp chuẩn đế, bởi vì Mặc Thanh cầu khẩn, hắn mới nhỏ máu, thuê một khối cho Mặc Thanh mở mang kiến thức, nhưng mà dù vậy hắn cũng cảm thấy xót, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh vừa mở miệng là năm khối, này, này cũng quá xa xỉ rồi!

Quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Thanh, quả nhiên tiểu cô nương vẻ mặt bất mãn, hiển nhiên là giận mình keo kiệt, điều này làm cho Mặc Cổ cười khổ không thôi, Lâm Minh này hoàn toàn không đem điểm số giết chóc vào mắt.

- Mời tới bên này.

Trung niên áo bào tím lập tức cung kính mời Lâm Minh đến một gian buồng, gian buồng này bố trí cực kỳ tinh xảo, một cái bàn bát tiên cổ kính, bốn cái ghế mây.

Hai thiếu nữ Ngưng Mạch kỳ xinh đẹp nhìn thấy khách nhân tiến vào liền bưng ra một bình trà, cung kính quỳ xuống pha trà.

- Mời mấy vị nhấm nháp một chút, đây là Ngũ Hoa linh trà, được chọn lựa kỹ càng từ năm loại Hoa Sơn trà, trải qua sao chế đặc thù, chẳng những có vị khác, hơn nữa uống xong còn có tác dụng tẩm bổ với linh hồn.

Lâm Minh gật gật đầu, nâng lên uống một ngụm, quả nhiên là hương khí thấm nhuần.

- Không biết thiếu hiệp cần Chiến Tranh trận bàn chủng loại nào? Nhân tộc cường giả Mệnh Vẫn hay là Cự Ma tộc Yêu tộc chuẩn đế?

Lâm Minh nói:

- Chủng tộc gì cũng không sao, ta muốn cao thủ cấp chuẩn đế tinh thông Phong chi ý cảnh, Thời Gian ý cảnh, Không Gian ý cảnh, chỉ cần phù hợp với điều kiện trong đó là được, tổng cộng cần năm khối.

Lâm Minh vốn ở tầng một bạo tràng, đạt được mười điểm số giết chóc, cộng thêm từ trong tay Lam Tinh đoạt được ba điểm, tổng cộng là mười ba điểm số, lúc trước thuê Tu Luyện địa dùng mất năm, chuẩn đế trận bàn dùng mất một cái, bây giờ còn dư bảy điểm, xuất ra năm điểm mua trận bàn vẫn còn dư.

Trung niên áo bào tím suy nghĩ một chút, sau đó nói với thiếu nữ bên cạnh:

- Đi đem các Chiến Tranh trận bàn số một, số ba, số bảy ra đây...

- Vâng!

Cô gái khom người lui ra, trung niên áo bào tím nói:

- Nếu cao thủ cấp chuẩn đế tinh thông Phong chi ý cảnh, Thời Gian ý cảnh, Không Gian ý cảnh, chỉ sợ không gom đủ năm người, nhưng thật ra có một cao thủ đỉnh cấp cùng tinh thông pháp tắc thời không (thời gian, không gian), vô cùng phù hợp với yêu cầu của thiếu hiệp, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Trung niên áo bào tím cười cười nói:

- Hắn cũng không tính chuẩn đế, tuy rằng tu vi không đạt tới Thần Hải, nhưng mà lại là Mệnh Vẫn tầng tám, luận về thực lực, so với Ma Đế, Yêu Đế chỉ có hơn chứ không kém!

- Hả?

Lâm Minh trong lòng vừa động, Mệnh Vẫn tầng tám!

Đã sớm nghe nói cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng tám nhưng mà vẫn chỉ là nghe nói mà thôi, chưa từng gặp qua, không thể tưởng được nơi này lại có trận bàn cường giả Mệnh Vẫn tầng tám giao thủ!

Chương 549: Mặc Cổ đề nghị

Đối với Mệnh Vẫn tầng tám, Lâm Minh đã sớm mong đợi, cho tới khi tới Thánh Ma đại lục hắn đã chặt dứt quan niệm là, thiên phú nhân loại khủng khiếp.

Luận về cường độ thân thể, nhân loại không bì kịp Cự Ma tộc và Man tộc, luận về thiên phú linh hồn lực, nhân loại không bì kịp Ải Ma tộc, luận về mức độ hòa hợp đối với pháp tắc, lại càng không bằng Yêu Tinh tộc.

Nhân loại chỉ ưu thế hơn về ngộ tính một chút, nhưng cũng chẳng rõ rệt lắm, chưa chắc đã mạnh hơn Yêu Tinh tộc bao nhiêu.

Dưới tình huống như vậy, nhân loại trong võ giả đồng cấp chẳng đánh lại ai (ý là võ giả chủng tộc khác), cũng chỉ có khi dễ một ít Bán Thú nhân thuộc chủng tộc cấp thấp ở Thánh Ma đại lục mà thôi.

Biết được việc này, trong lòng Lâm Minh ít nhiều có chút không thoải mái, hắn chính là nhân loại, mà thiên phú nhân loại không tốt, cũng ý nghĩa là ngày sau mình tu luyện gặp rất nhiều trở ngại.

Cho tới tận sau này, hắn mới nghe nói, sau khi nhân loại trải qua Mệnh Vẫn sẽ thoát thai hoán cốt, tố chất thân thể, sẽ chậm rãi đuổi kịp Cự Ma tộc, nhất là cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng bảy tầng tám, tố chất thân thể có thể bỏ xa Cự Ma tộc!

Mệnh Vẫn tầng tám, thậm chí thực lực hoàn toàn không thua Ma Đế chân chính!

Cho nên đối với nhân loại mà nói, Mệnh Vẫn chính là cảnh giới đặc thù mà cao thủ Toàn Đan hướng tới, giống như là phá kén sống lại, thống khổ, nguy hiểm trong đó không cần nói cũng biết, nhưng một khi vượt qua sẽ hóa thành bướm, lột xác thành sinh mệnh hoàn mỹ.

Cự Ma tộc, Man tộc cũng không phải trải qua Mệnh Vẫn, luận thực lực, Ma Đế Cự Ma ngang ngửa Mệnh Vẫn tầng năm, tầng sáu Thần Hải đại năng, về phần đại năng Mệnh Vẫn tầng bảy Thần Hải, bọn họ có chút không sánh bằng, mà cường giả Mệnh Vẫn tầng tám Thần Hải, bọn họ xa xa không bằng.

Chỉ tiếc là, bất kể là nhân loại trên Thiên Diễn đại lục hay là Thánh Ma đại lục, rất ít có người có thể vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám. Mệnh Vẫn tầng sáu đã quá không tồi rồi, rất nhiều võ giả không chịu nổi áp lực và thống khổ lần lượt Mệnh Vẫn, ở thời điểm ba, bốn lần Mệnh Vẫn đã ngã xuống rồi.

Điều này cũng là nguyên nhân nhân loại muốn sinh ra một đại năng Thần Hải so với Cự Ma tộc sinh raMa Đế thì khó hơn rất nhiều.

- Khối trận bàn này ta muốn thuê, bao nhiêu điểm số giết chóc?

Lâm Minh vô cùng hứng thú đối với khối trận bàn chuẩn đế này, Mệnh Vẫn tầng tám không nói, mấu chốt ở chỗ là cường giả này lại cùng lĩnh ngộ pháp tắc thời không.

Pháp tắc thời không vốn hư vô mờ mịt, người có thể lĩnh ngộ giống như lông phượng và sừng lân. Mà người có thể vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám cũng là lông phượng sừng lân.

Hai cái kết hợp, không hề nghi ngờ, cường giả nhân loại này là thiên tài trong thiên tài.

Nói không chừng tương lai hắn sẽ phi thăng Thần Vực!

Nhân vật cấp truyền thuyết như vậy ra tay, Chiến Tranh trận bàn này Lâm Minh đương nhiên là muốn!

Trung niên áo bào tím nói:

- Khối Chiến Tranh trận bàn này, theo lý thuyết cần phải có quyền hạn tam tinh, tuy nhiên nếu đặt ở tầng hai, quyền hạn nhị tinh cũng miễn cưỡng có thể, phải mất ba điểm số giết chóc, ba ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm.

Ba điểm số giết chóc! Ba ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm!

Mặc Cổ ngồi bên cạnh Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, giá này thật sự khiến người ta hết hồn.

Lâm Minh không chút do dự liền đáp ứng. Có thể xem trận chiến đấu này mới quan trọng nhất, điểm số giết chóc vân vân, cũng có thể đánh lại, chỉ cần có thể lĩnh ngộ nhiều một chút, cho dù là tiêu hết điểm số giết chóc thì cũng đáng giá.

Trung niên áo tím thấy Lâm Minh đáp ứng, lập tức mặt mày hớn hở, lần này hắn không kêu người hầu đi lấy mà tự mình tiến vào trong lầu lấy.

Đợi trung niên áo bào tím đi rồi, bên tai Mặc Cổ liền vang lên tiếng chân nguyên truyền âm hơi bất mãn của Mặc Thanh:

- Sư huynh!

Mặc Cổ nghe vậy lập tức không ngừng kêu khổ, sớm biết vậy thì hôm nay hắn sẽ không đi cùng Lâm Minh tới đây, ai biết thằng nhãi này căn bản không để tiền vào mắt.

- Sư muội, Chiến Tranh trận bàn cấp chuẩn đế k ngươi cũng đừng bảo, “ta muốn nữa”, ta đây không trả nổi đâu.

- Không có a, ta chỉ muốn... Có thể chờ sau khi Lâm Minh thuê xong Chiến Tranh trận bàn hay không, chúng ta lại tới mượn xem một chút?

Mặc Cổ lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ thì hay lắm, không nói đến người ta chưa chắc đã cho mượn, mà cho dù cho mượn cũng không được, chuyện ngươi nghĩ tới, người khác làm sao không nghĩ tới, Thông Thiên tháp đối với chuyện này đã sớm có quy định, trên mỗi khối Chiến Tranh trận bàn đều có cấm chế, chỉ có thể cung cấp cho một người xem mà thôi, những người khác muốn xem cũng xem không được, nếu muốn mạnh mẽ phá vỡ cấm chế, vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Lời này của Mặc Cổ trực tiếp cắt đứt ý tưởng của Mặc Thanh, nhưng mà trong lòng nàng vẫn ngứa ngáy, đó chính là Chiến Tranh trận bàn cao thủ Mệnh Vẫn tầng tám giết chóc nha, nhân vật như vậy so với đại năng Thần Hải ít hơn rất nhiều.

Đừng nói là Mệnh Vẫn tầng tám, Mệnh Vẫn tầng bảy cũng đã không dễ chịu rồi, nếu tại Thánh Ma đại lục này có gần trăm đại năng Thần Hải nhân loại, như vậy số lượng cường giả Mệnh Vẫn tầng tám cũng không vượt qua một bàn tay.

Điều này làm cho Mặc Thanh làm sao không chờ đợi.

Mặc Cổ tự nhiên nhìn ra tâm tư của Mặc Thanh, nói:

- Không phải lúc trước ngươi luôn không phục sao? Kỳ thật chỉ cần ngươi chiếm được ba điểm số giết chóc là có thể thuê được khối Chiến Tranh trận bàn kia, Huyết Sát tinh ta sẽ giúp ngươi.

So với ba điểm số giết chóc mà nói, ba ngàn Huyết Sát tinh không đáng giá tiền.

Nghe Mặc Cổ vừa nói như vậy, Mặc Thanh lập tức có chút nhụt chí, tuy rằng nàng cũng là hạng người tâm cao khí ngạo, nhưng đến Thông Thiên tháp nhiều ngày như vậy, cũng biết chênh lệch của mình với tuấn kiệt thế hệ trẻ tuổi trong nội thành, ba điểm số giết chóc, một năm này nàng đừng có nghĩ tới.

Trung niên áo bào tím rất nhanh trở lại, trong tay cầm một cái hòm lập phương được bao lụa vàng, cẩn thận đem vải lụa mở ra, bên trong là một cái hộp ngọc có dán cấm chế mạnh.

Hộp ngọc được làm bằng loại hộp ngọc tốt nhất, có khắc hoa văn tinh xảo, trung niên áo bào tím cởi bỏ cấm chế, đem hộp ngọc nặng trịch giao cho Lâm Minh.

- Thiếu hiệp, chính là nó!

Lâm Minh dùng thần niệm đảo qua trận bàn, tạm lắng hưng phấn trong lòng, từ trong Tu Di giới xuất ra một cái hộp chứa đầy Huyết át tinh, đổ tới trước mặt trung niên áo bào tím.

- Đây là năm ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm, khối trận bàn này ta muốn, lại Chiến Tranh trận bàn thuê tiếp hai khối cấp chuẩn đế.

- Tốt, ở sau ngài.

Trung niên áo bào tím cười tủm tỉm thu hồi Huyết Sát tinh, hắn có thể chưởng quản ở trong Bách Bảo lâu này là do có quan hệ sâu đậm với tôn chủ mười cánh đứng sau Bách Bảo lâu kia, quản tốt Bách Bảo lâu hắn cũng nhận được không ít ưu đãi, hôm nay xem như một vụ làm ăn lời to.

Chỉ một lát sau, Lâm Minh lại dưới sự chỉ dẫn của trung niên, từ trong tay nữ hầu lựa ra hai khối trận bàn, hai khối trận bàn đều là chuẩn Yêu Đế ra tay, ý cảnh pháp tắc phân biệt là Phong chi ý cảnh và Thời Không ý cảnh.

Sau Lâm Minh, Mặc Thanh cũng chọn được một khối trận bàn mình thích, tuy nhiên bởi vì Lâm Minh thuê khối trận bàn Mệnh Vẫn tầng tám rồi, tâm tình chờ mong của nàng lúc này cũng đã nguội đi nhiều.

- Lâm sư đệ, tại hạ cậy già hơn vài tuổi, liền dựa vào gọi ngươi một tiếng Lâm sư đệ, ngu huynh có một đề nghị, không biết Lâm sư đệ...

- Ồ? Mặc huynh mời nói.

Lâm Minh thu hồi trận bàn, chăm chú lắng nghe.

- Là như vậy, Lâm huynh còn nhớ rõ lúc trước Lam Tinh mười thắng liên tiếp, sau đó liền bị một tên cường giả thí luyện lâu năm khiêu chiến, tên ấy là Hô Duyên La phải không nhỉ?

- Ừ, đúng vậy.

Mặc Cổ nói:

- Kỳ thật đây là quy tắc ngầm của Thông Thiên tháp, sau khi mỗi người thắng mười trận liên tiếp, trận chiến thứ mười một sẽ bị một người thí luyện lâu năm khiêu chiến, bởi vì chặn lại mạch thắng liên tiếp của hắn thì có thể lấy được điểm số thắng liên tiếp của hắn, cho nên mọi người đều muốn ở lúc trận chiến thứ mười một mới ra tay, cướp đoạt điểm số giết chóc này.

- Tăng nhiều thịt ít, vì thế bên trong cường giả lập ra một vài quy định, dựa theo thực lực phân chia, có thể phân được vài cơ hội như vậy, Lâm sư đệ, thực lực của ngươi, đã có thể ngồi vào hàng ngũ cao thủ mạnh nhất của Thông Thiên tháp tầng hai rồi, ngươi có tư cách đi tranh thủ cơ hội như vậy.

- Hả? Còn có chuyện như vậy?

Lâm Minh uống một ngụm trà, đó quả thật là một cơ hội kiếm điểm số tốt, nếu không chỉ dựa vào thắng liên tiếp thì lấy được điểm số cũng có hạn, bởi vì ngươi thắng liên tiếp càng ngày càng nhiều, đối thủ tự nhiên sẽ không tìm tới.

Mặc Cổ nói:

- Đây là phương thức để võ giả đạt được điểm số giết chóc dễ dàng nhất Thông Thiên tháp, tuy nhiên ngươi phải cẩn thận vài người ở tầng hai, một là nữ nhân Yêu Tinh tộc, ngoại hiệu tên là Mị Nữ, chiêu thức liên tục thay đổi, người còn lại là Man tộc Huyết Man, thực lực người này mạnh mẽ, thích giết thành tính, ở lôi đài trên đối thủ của hắn gần như không có người sống, cuối cùng là một người là Cự Ma tộc Hình Thiên, người này luôn ở lỳ tầng hai, ít nhất đã ba năm, hắn chính là kẻ thực lực đáng sợ nhất trong đám võ giả tầng hai.

- Cái gì? Ở lỳ ba năm? Ba năm hắn cũng không đi tầng thứ ba sao?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, lúc ở tầng một chỉ cần thắng liên tiếp mười hai trận, hoặc là bạo tràng là có thể lên tới tầng hai, ngươi không muốn đi cũng phải đi.

Nhưng đến tầng thứ hai, dường như chưa từng nghe nói làm sao mới có thể đi lên tầng thứ ba, mà ngay cả Hắc Thử lúc giao thủ với mình đã thắng liên tiếp mười chín trận.

Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi Mặc Cổ:

- Ngươi ở tầng mấy?

Mặc Cổ nói:

- Ta ở tầng thứ ba.

- Với thực lực của ngươi, ở tầng thứ hai chắc là có thể thoải mái xếp vào hạng đầu tầng thứ hai chứ? Kiếm điểm số giết chóc chắc là không khó mới đúng!

Mặc Cổ cười khổ một tiếng nói:

- Không được, ta tuổi đã lớn rồi, chỉ có thể ở tầng thứ ba. Kỳ thật tầng thứ hai chỉ cần đạt được hai mươi thắng liên tiếp, hoặc là tu vi đạt tới Ma Tướng ngũ tinh trở lên, hai điều kiện tùy ý thỏa mãn một thứ là có thể lên tới tầng thứ ba, nhưng mà có rất ít võ giả muốn đi lên tầng thứ ba, trừ phi đến tuổi, bởi vì bọn họ ở tầng thứ hai kiếm được rất nhiều điểm số giết chóc, mà võ giả tầng thứ ba tuổi lớn, tu vi cũng hơi cao.

- Có rất nhiều võ giả lâu năm tầng thứ hai, thực lực rất mạnh, bọn họ đã sớm có năng lực đến tầng thứ ba, nhưng lại ở lỳ tầng hai nhiều năm, giống như Hình Thiên, hắn tuyệt đối là một người đáng sợ, mặc dù ta ở tầng thứ ba, nhưng cũng tự nhận xa xa không phải là đối thủ của hắn, khi ngươi cùng hắn giao thiệp, nhất định phải cẩn thận mới được, không nên chọc giận hắn. Tuy nói thực lực của ngươi đã sắp xếp vào hạng đầu toàn đội, nhưng mà võ giả hạng đầu toàn đội so với nhau, thực lực chênh lệch vẫn rất lớn, những năm gần đây Hình Thiên đã lấy được huy chương Bách Liên Thắng, ở tầng thứ hai, hắn gần như là vua.

Lâm Minh gật gật đầu, nếu ở tầng thứ hai tích lũy nhiều điểm số giết chóc, đổi được lượng lớn tài nguyên, khổ tu sau đó tiếp tục rèn luyện quả thật sẽ tiến bộ rất nhanh, ba bốn năm thực lực sẽ đạt tới mức đáng sợ.

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn Mặc huynh chỉ điểm, ta sẽ đi tìm người thí luyện lâu năm tầng hai đàm phán, lấy được cơ hội đoạt được điểm số thuộc về ta.

- Ừ, Nhân tộc chúng ta ở Thông Thiên tháp thuộc loại quần thể yếu đuối, không công nhận được đãi ngộ thì có thể tranh thì tranh, khi nhịn thì nhịn, co được dãn được, không cần quá xúc động.

Mặc Cổ nghĩ nghĩ, còn nói ra lời này.

Chương 550: Hình thiên!

Ở dưới vực sâu mấy ngàn trượng trong Sát Khí chi nguyên, bên trong một chỗ đại sảnh dưới đất, không gian u ám, chỉ có một chút ánh nến lóe sáng, sát khí nồng đậm đến mức đọng lại hóa thành thực chất, tạo thành một tầng hắc vụ nhàn nhạt ở bên trong đại sảnh này, ánh nến tựu nhảy lên ở trong hắc vụ, mông mông lung lung, không nhìn được chuẩn xác.

Ở trung ương đại sảnh, bàybộ bàn dài, trên bàn có sáu khối Chiến Tranh trận bàn, những trận bàn này đã được rót năng lượng vào, một tầng ảo ảnh di động hiện tại phía trên trận bàn.

Những ảo ảnh này cũng là ghi chép cảnh tượng giao thủ của một vài người thí luyện ở Thông Thiên tháp, có một trận bàn trong đó hiện ra, đương nhiên đó là cảnh tượng giao thủ của Lâm Minh cùng Lam Tinh.

- Thân Công huynh, sáu người quan sát trước mắt được liệt vào trọng điểm, ngươi cảm thấy như thế nào?

Một nam tử thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, với khuôn mặt chữ quốc mở miệng nói, trên cánh tay của hắn có một hình xăm Thiên Ma dữ tợn, hình xăm này lớn hơn mấy lần so với võ giả bình thường, mỗi một tầng hoa văn của hình xăm cũng hết sức rõ ràng, nhìn kỹ thì vừa vặn có mười cái cánh.

Hình xăm Thiên Ma mười cánh, là dấu hiệu của tôn chủ Thông Thiên tháp.

- Bạch Linh tầng ba, còn có tiểu tử Lâm Minh ở tầng hai, cũng quá non, không đủ gây sợ.

Đáp lời chính là một võ giả Cự Ma tộc, niên kỷ cũng là hơn ba mươi tuổi, trên người quấn xiềng xích, trên cánh tay cũng có một cái hình xăm Thiên Ma mười cánh.

Nam tử mặt chữ quốc hơi suy nghĩ chút, nói:

- Hai người này mặc dù tu vi thấp, nhưng là thiên phú hết sức kinh người, nếu cứ để bọn họ phát triển tiếp thì ngày sau có thể sẽ uy hiếp được địa vị của chúng ta.

Ở Cực Tinh Thông Thiên tháp, tổng cộng có mười hai Thiên Ma tôn chủ mười cánh, nếu như ra đời một Thiên Ma tôn chủ mới, sẽ bị phân phối một chút ích lợi cùng quyền lợi, rất nhiều lão Thiên Ma tôn chủ không muốn thấy một màn như vậy phát sinh.

Dưới tình huống như vậy, bình thường có võ giả đạt tới trình độ hình xăm Thiên Ma tám cánh, bọn họ sẽ phái ra người đi giao thiệp, nếu như chịu tiếp nhận điều kiện của bọn họ, trở thành ma sứ dưới trướng bọn họ, vậy thì tất cả đều vui vẻ, ngược lại, bọn họ có thể sử dụng thủ pháp cưỡng chế, làm cho đối phương thất bại trên lôi đài, tổn thất đại lượng sát khí.

- Hai người kia, có thể liệt vào đối tượng trọng điểm để quan sát, hiện tại càng khó giải quyết chính là bốn người khác, nhất là người gọi là Đạt Cổ, đã cách trình độ Thiên Ma mười cánh càng ngày càng gần! Hắn không chịu tiếp nhận điều kiện của chúng ta sao?

Nam tử mặt chữ quốc nói:

- Đạt Cổ vô cùng cố chấp, căn bản là không để ý tới sứ giả mà chúng ta phái đi, từ nửa năm trước chúng ta đã bắt đầu hợp nhất Thiên Ma thất tinh tiếng tăm lừng lẫy trong ba tầng Thông Thiên tháp, hiện giờ đã hợp nhất năm người, chính là Đạt Cổ này, không chịu khuất phục, hình xăm Thiên Ma của hắn đã tích góp được đến tám cánh trở lên, nếu như đánh bại một số cao thủ nữa thì hắn liền có cơ hội trở thành Thiên Ma mười cánh.

- Hừ, dã tâm không nhỏ, muốn trở thành Thiên Ma mười cánh, còn sớm, sát khí của hình xăm Thiên Ma này càng đi về phía sau, càng khó tích lũy, nhưng là mất đi, lại rất nhanh, chỉ cần thua một trận, sát khí sẽ mất đi sáu bảy thành.

Nam tử Cự Ma tộc họ Thân Công cười lạnh nói.

- Tốt, tuy nhiên trừ Đạt Cổ, cũng không thể buông lỏng cảnh giác với những người khác, phải phòng ngừa chu đáo mới tốt.

- Ừm... Năm người kia cũng cố gắng hết sức hợp nhất sớm một chút, Bạch Linh thì giao cho Cổ Mộc Lang, về phần người tên là Lâm Minh kia, nếu hắn còn đang ở tầng thứ hai, liền để cho Hình Thiên đối phó đi.

Nam tử Cự Ma nói tới đây, liền lấy ra một cái Truyền Âm phù từ trong Tu Di giới, vung tay lên trực tiếp đốt.

- Tôn chủ lại bảo ta chiếu cố Lâm Minh một chút?

Hình Thiên đang tu luyện ở bên trong mật thất, ánh lửa trước mắt chợt lóe, theo đó là mệnh lệnh của Thân Công tôn chủ, vang lên ở bên tai hắn.

Thông Thiên tháp chính là một tập hợp thể mâu thuẫn, một phương diện, Thông Thiên tháp cho ra đủ loại điều kiện tràn đầy hấp dẫn, lấy ra đan dược, công pháp, Chiến Tranh trận bàn... Đủ loại tài nguyên để hấp dẫn thiên tài các phương ở Thánh Ma đại lục đi tới cuộc chém giết lần này, bởi vì những thiên tài này tụ tập, bọn họ sẽ mang đến số mệnh, bao gồm máu tươi bỏ ra sau khi tử vong, cũng là phân bón không thể thiếu của Sát Khí chi nguyên ở Thông Thiên tháp.

Nhưng cùng lúc đó, nhóm tôn chủ của Thông Thiên tháp cũng không hy vọng thiên tài bên trong tháp thật lớn lên, bởi vì một khi như thế, lợi ích bọn họ sẽ bị uy hiếp, quyền lực của bọn hắn cũng sẽ bị phân đi.

Nói đơn giản, cảnh tượng thập nhị Thiên Ma tôn chủ hy vọng nhìn thấy nhất chính là, toàn bộ thiên tài của đại lục, cũng đều hội tụ về Thông Thiên tháp, sau đó, bọn họ người trước ngã xuống, người sau tiến lên chết ở chỗ này, mang đến đại lượng tài phú cùng tài nguyên tích lũy cho bọn hắn, hơn nữa dùng máu tươi của bọn họ để tẩm bổ Sát Khí chi nguyên của Thông Thiên tháp.

Hoặc là bọn họ mặc dù lớn lên, nhưng có thể phục tùng cho thập nhị tôn chủ bọn hắn, trở thành thủ hạ của bọn hắn, duy trì vận hành hằng ngày cho Thông Thiên tháp thay bọn họ.

Nếu như hai cách này cũng không được, bọn họ cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận những thiên tài này trước khi trở thành Thiên Ma mười cánh sẽ rời đi Thông Thiên tháp, như vậy bọn họ mặc dù sẽ mang theo một phần sát khí cùng đại lượng tài phú tuy nhiên sát khí của Thông Thiên tháp tương đối lớn, vì vậy cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Nếu như nói những thiên tài này có ý hướng trở thành tôn chủ mười cánh, đó chính là địch nhân của bọn họ, thậm chí giết chết cũng có thể, về phần thế lực tông môn sau lưng những thiên tài này, các tôn chủ mười cánh cũng không để ý, cũng không sợ trả thù, bởi vì Huyết Sát Nguyên này là cấm địa của cường giả, nơi này có một loại lực lượng nguyền rủa không biết, bất kỳ cường giả đỉnh cấp ngoại lai nào muốn dựa vào lực lượng tự thân bóp áp quy tắc của nơi này, cũng sẽ chết bất đắc kỳ tử, ngay cả cường giả phong hoàng cũng không ngoại lệ.

Kể từ đó, thập nhị tôn chủ mười cánh chính là thổ hoàng đế của Cực Tinh thành, ở chỗ này, bọn họ chính là trời.

- Không nghĩ tới, Lâm Minh này mới đi đến tầng thứ hai Thông Thiên tháp, hình xăm Thiên Ma trên người chỉ là trình độ bốn cánh, đã đưa tới sự chú ý của tôn chủ, nếu như tiểu tử này lớn lên thì cũng sẽ là một đối thủ hết sức thú vị, tuy nhiên... Nếu tôn chủ ra lệnh, ta giải quyết hắn luôn.

Hình Thiên tắt ánh lửa trên tay, chậm rãi đứng lên, nếu như Lâm Minh là Cự Ma tộc, Yêu Tinh tộc hoặc là Ải Ma tộc, có lẽ những tôn chủ kia sẽ rất có hứng thú hợp nhất một chút, tuy nhiên nếu là Nhân tộc vậy thì sẽ không hưởng thụ được loại đãi ngộ này.

Đúng lúc này, lại là một đạo ánh lửa đốt lên trước mặt Hình Thiên, là Truyền Âm phù do Mị Nữ phát tới.

Nghe được nội dung trong Truyền Âm phù, Hình Thiên cười:

- Thật là có hứng thú, rất thú vị, không nghĩ tới, ta vừa chú ý tới tiểu tử Lâm Minh này, hắn ngược lại muốn gặp ta!

Trong ánh mắt Hình Thiên lộ ra thần sắc nghiền ngẫm, nhấc chân đi ra khỏi Tu Luyện địa.

Góc đông nam tầng hai Thông Thiên tháp, là nơi trụy lạc nhất Thông Thiên tháp, địa phương hoang dâm, một đường đi tới, tất cả đều là các loại tửu lâu, thanh lâu, các kỹ nữ ăn mặc phơi bày đứng ở trên đường cái chiêu dụ khách nhân, khoe khoang phong tao không có chút kiêng kị nào.

Ở một mảnh địa vực chỗ sâu nhất của nơi này, có một tửu lâu trang hoàng cực kỳ xa hoa, được võ giả tầng hai theo thói quen xưng là Hắc Ám tửu lâu, tửu lâu này chiếm cứ suốt một phần ba chiều dài của một hành lang.

Ở chỗ này, có toàn bộ nữ đầy tớ xinh đẹp nhất tầng hai, có ca cơ có giọng hát êm tai nhất, có rượu ngon cất vào hầm hơn ngàn năm, tài liệu trân quý nhất, thức ăn mùi vị ngon miệng nhất.

Dĩ nhiên, chi phí tiêu dùng nơi này cũng đắ đến mức làm cho người ta líu lưỡi không nói nên lời, tùy tiện một chén rượu cũng tốn mười mấy trên trăm Chân Nguyên thạch trung phẩm cũng là chuyện rất bình thường.

Không một cường giả đỉnh cấp hoặc là siêu cấp phú hào nào của tầng hai không có dũng khí đặt chân tới nơi này.

Khách trong Hắc Ám tửu lâu cũng không có nhiều người, thậm chí chưa bằng một nửa nhân viên phục vụ, lúc Lâm Minh tiến vào, đã bị tình cảnh trước mắt khiến cho tâm thần run lên, ở bên trong đại sảnh tầng một của Hắc Ám tửu lâu, có chừng hai ba mươi thiếu nữ Yêu Tinh tộc được chọn lựa tỉ mỉ, vóc người dung mạo cực kỳ xuất sắc, những thiếu nữ này toàn bộ đều có niên kỷ mười bảy mười tám tuổi, đều mặc sa mỏng trong suốt không ngoại lệ, vóc người mỹ lệ cứ tùy ý bại lộ ra như vậy, một loạt bắp đùi thẳng tắp, trắng như tuyết khoe ra.

Đối với từng khách nhân tiến vào, những thiếu nữ này cùng, đáp lại bằng nụ cười vui tươi, mà người phục vụ bên trong đại sảnh, các nàng khi phục vụ toàn bộ cũng là quỳ, quỳ để mang thức ăn lên, quỳ để rót rượu, quỳ để tiếp nhận một chút khách nhân nhất thời cao hứng mà quấy rầy cùng lâm hạnh.

Đừng xem những thiếu nữ này quần áo bại lộ, nhưng trên thực tế, đại đa số các nàng vẫn là tấm thân xử nữ, hơn nữa có kinh nghiệm, tinh thông các loại kỹ xảo, muốn nhận được một nữ đầy tớ nơi này, cũng phải giao ra hơn ngàn Huyết Sát tinh, đây nếu là ở bên ngoài, căn bản là chỉ có ngu ngốc mới có thể ra giá tiền.

May là lúc trước Lâm Minh cũng đã nghe quen tai, nhìn quen mắt về sự sa đọa ở Thông Thiên tháp, hôm nay thấy tình hình bậc này cũng không khỏi không tán thưởng, lão bản của những tửu lâu này vì thỏa mãn các loại khách nhân, thật đúng là đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Đi tới bên trong bao gian đã đặt trước, một nữ đầy tớ Yêu Tinh tộc quỳ trên mặt đất, giúp Lâm Minh bỏ giầy, sau đó ôm lấy chân Lâm Minh đặt lên bộ ngực của mình, ở Hắc Ám tửu lâu này, dùng nữ đầy tớ để làm ấm chân đã là một loại tập tục.

Lâm Minh lại không có hứng thú lại giẫm một cước lên trên bộ ngực đã bị không biết bao nhiêu người giẫm đạp qua, hắn rút chân lại, lạnh giọng nói:

- Ngươi đi xuống đi.

- Vâng!

Nữ đầy tớ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn cung kính cáo lui.

Lâm Minh nhấc chân bước vào gian phòng, thấy tình cảnh bên trong, khẽ cau mày.

Hình Thiên an vị ở trong phòng, chung quanh là năm thiếu nữ Yêu Tinh tộc quần áo bại lộ, một người ở phía sau Hình Thiên, đặt đầu Hình Thiên lên ngực nàng, xoa bóp huyệt thái dương giúp Hình Thiên, bốn người khác, chia ra chiếu cố hai tay hai chân Hình Thiên, hoặc là đấm, hoặc là vuốt ve, hoặc là dùng bộ ngực để ma sát, mà bản thân Hình Thiên, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ, ánh mắt híp lại, căn bản là chẳng quan tâm Lâm Minh đã đến.

Lâm Minh bất động thanh sắc tiêu sái đi vào bên trong gian phòng, ngồi ở trước mặt Hình Thiên.

Qua hồi lâu sau, Hình Thiên mở mắt, lười biếng hỏi:

- Ngươi tìm ta làm cái gì?

Lâm Minh để chén rượu xuống, không mang theo chút tình cảm nào, nói:

- Ở Thông Thiên tháp, một thủ đoạn chủ yếu để đạt được điểm số giết chóc chính là thắng liên tiếp đối thủ ở chung kết, theo ta được biết, phàm là đệ nhất thể đội có thực lực tiến vào, là có thể căn cứ theo thực lực tự thân, phân công cơ hội ra tay nhất định, ta muốn nhận được một ít phân công thuộc về ta.

Sau khi Hình Thiên nghe lời nói của Lâm Minh, đột nhiên cười, hơn nữa càng cười càng kịch liệt, cuối cùng, cơ hồ là cười đến ngửa tới ngửa lui, làm cho mấy nữ bộc Yêu Tinh tộc chung quanh cũng bị hù.

Mày Lâm Minh nhíu lại càng chặt, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang:

- Cười đã chưa?

- Ha ha, nguyên lai ngươi tìm ta là vì cái này, ngươi thật đúng là quá ngu ngốc a!

Chương 551: Ước chiến!

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, hắn để chén rượu xuống, lạnh lùng nhìn Hình Thiên đang cười to, nói:

- Ngươi cười đủ chưa?

- Hắc hắc!

Hình Thiên liếm liếm đôi môi, âm hiểm cười hai tiếng, ánh mắt lạnh xuống.

- Ở tầng hai Thông Thiên tháp, đã nhiều năm không có kẻ nào dám nói chuyện với ta như vậy.

- Đó là bởi vì ngươi không có đi tầng thứ ba, làm sao, đề nghị của ta rất buồn cười sao?

Lâm Minh thản nhiên nhìn Hình Thiên, không chút sợ hãi áp lực của Hình Thiên.

Hình Thiên cười lạnh, sát khí trên người càng ngày càng nồng đậm.

- Ngươi thật sự rất có can đảm, ta không biết nên nói ngươi là dũng cảm, hay là ngu xuẩn, ta có một trăm phương pháp, để khiến cho ngươi sau khi ra khỏi Hắc Ám tửu lâu, không tới được Tu Luyện địa!

- Ngươi có thể thử một chút.

Thanh âm Lâm Minh trở nên lạnh lùng, không có vẻ sợ hãi chút nào.

- Hừ!

Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, sát ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất, ở địa phương ngoại trừ Võ Đấu trường giết chết Lâm Minh là hạ sách, Thông Thiên tháp cần tụ tập đại lượng tuổi trẻ tuấn kiệt, bọn họ là nơi phát ra tài phú, nếu như chuyện tình lãnh chủ mười cánh giết thiên tài đứng đầu truyền đi, còn ai dám tới?

Đối với Thánh Ma đại lục mà nói, Thông Thiên tháp thủy chung mang theo một chút sắc thái thần bí, rất nhiều thiên tài tới đây lịch lãm, vì Sát Khí chi nguyên nồng đậm cùng đại lượng tài nguyên tu luyện nơi này, mà không biết bản thân bọn họ chính là phân bón tốt nhất cho Sát Khí chi nguyên.

Các cao tầng của Thông Thiên tháp mặc dù rất hy vọng những thiên tài này đều chết ở chỗ này, nhưng không dám tùy ý xuất thủ ám sát thiên tài, nếu không lần một lần hai thì có thể, nhiều lần sẽ khó tránh khỏi khiến cho bọn họ có lòng hoài nghi.

Cho nên các Yêu Ma tôn chủ bình thường sẽ vận dụng tay sai của bọn họ xuất thủ ở Võ Đấu trường, ở bên trong quy tắc giết chết những địch nhân khi trưởng thành có tiềm lực lớn kia, về phần bản thân Yêu Ma tôn chủ, là không thể nào xuất thủ, tình nguyện để cho những thiên tài đứng đầu kia trở thành yêu ma mười cánh, cũng không thể hư hao thanh danh của Thông Thiên tháp.

Vậy cũng là điểm mau chốt khi làm việc của Thông Thiên tháp.

Cho nên có chút siêu cấp tông môn có nội tình thâm hậu, biết rõ vất vả ở Thông Thiên tháp, sẽ chỉ phái tuổi trẻ tuấn kiệt ở tông môn bọn họ tới Thông Thiên tháp lịch lãm, chỉ cần thực lực tự thân mạnh, sẽ không sợ bị nhằm vào. Lùi một bước mà nói, cho dù thực lực không đủ, sau khi trở thành Thiên Ma tám cánh liền rời khỏi Thông Thiên tháp, cũng là người thắng.

Đối với những chuyện này, Lâm Minh dĩ nhiên không biết.

Hình Thiên đột nhiên thản nhiên cười, sát khí trên người thu liễm.

- Hắc hắc, ngươi muốn thắng người khác liên tiếp ở chung kết sao, ta sẽ thỏa mãn cho ngươi!

Lâm Minh im lặng, hắn vốn là đã chuẩn bị tốt đối phương sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới Hình Thiên lại đáp ứng.

Hình Thiên để chén rượu xuống, nhẹ nhàng nói:

- Lưu lại ấn ký truyền âm đi, đến phiên ngươi ra sân, ta sẽ báo cho ngươi.

Lâm Minh để lại ấn ký truyền âm, cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy rời đi.

Đợi đến sau khi Lâm Minh rời đi, khóe miệng Hình Thiên nổi lên nụ cười dữ tợn, lấy ra một tờ Truyền Âm phù.

Lâm Minh rời khỏi Hắc Ám tửu lâu, trở lại bên trong Tu Luyện địa của mình, bỏ áo đi, ngồi ở trên giường đá, bắt đầu nhập định.

- Hình Thiên này rõ ràng có sát ý đối với ta, ở tầng hai Thông Thiên tháp, thể đội võ giả thực lực đứng hàng đệ nhất, theo đạo lý cũng có thể đạt được cơ hội ra tay thắng liên tiếp ở chung kết, nhưng là ta lại không được, chẳng lẽ bởi vì ta là nhân loại, cho nên Hình Thiên mới có thể có sát tâm đối với ta? Hoặc là ở bên trong những Cự Ma ta giết chết lúc trước, có người là bằng hữu của Hình Thiên?

Trong lòng Lâm Minh hơi suy nghĩ một chút, nghĩ không ra kết quả gì liền không suy nghĩ thêm nữa, binh tới tướng đỡ, Lâm Minh căn bản không sợ khiêu chiến, ngược lại sợ sau khi lên đài sẽ xuất hiện cục diện tẻ ngắt, không thể chiến.

Lấy ra Chiến Tranh trận bàn của võ giả Mệnh Vẫn tầng tám giao thủ từ Tu Di giới, điều chỉnh tâm thần đến trạng thái hoàn toàn buông lỏng, đưa chân nguyên vào bên trong Chiến Tranh trận bàn, đủ loại huyễn tượng, liền hiện ra phía trên trận bàn.

Chiến trường là một mảnh sa mạc mênh mông vô bờ, ở trời cao mấy ngàn trượng, một nam tử mặc một thân trường bào màu trắng lăng không đứng yên, trong tay hắn cầm một thanh trọng kiếm.

Nam tử này khí chất hết sức hiền hòa, một đầu tóc dài buông thõng, thoạt nhìn có mấy phần mùi vị lười nhác cùng bất cần đời, nếu như không phải bởi vì hình ảnh bên trong chỉ có một mình hắn, Lâm Minh thật sự không thể tin được hắn chính là cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng tám.

- Lần trước nhìn ảo ảnh cấp đế giao thủ, mặc dù không cảm thụ được khí thế trong ảo ảnh, nhưng ta có cảm giác sợ hết hồn hết vía, nhưng là lần này, nhìn tiền bối Mệnh Vẫn tầng tám này, lại phảng phất giống như là đang nhìn một người bình thường, cảnh giới phản phác quy chân bậc này, làm cho người ta phải kinh hãi. Hơn nữa niên kỷ của đối phương cũng chỉ là bộ dạng hai ba mươi tuổi, tuy nói sau Mệnh Vẫn, tuổi thọ của võ giả sẽ kéo dài rất lớn, nhưng có thể giữ vững tướng mạo còn trẻ như vậy, từ đó có thể thấy, hắn bước vào cảnh giới Mệnh Vẫn lúc hết sức trẻ tuổi, tiền bối này, tuyệt đối là tồn tại cao nhất trong thiên tài cấp đế.

Thiên tài cấp thánh dừng bước tại Mệnh Vẫn tầng một.

Thiên tài cấp đế thì có tư cách dòm ngó Thần Hải, dĩ nhiên cũng là Thần Hải, chênh lệch cũng là thật lớn, Thần Hải Mệnh Vẫn tầng năm, ở dưới tay Thần Hải Mệnh Vẫn tầng tám, đại khái là nhịp nhàng bị miểu sát.

Lâm Minh nghĩ như vậy, liền nhìn về phía đối thủ của nam tử nhân loại này, đối thủ của hắn rõ ràng có hai người, một người là Cự Ma tộc, một người là Ải Ma tộc, không thể nghi ngờ gì đúng là cấp đế.

- Không nghĩ tới đối thủ cạnh tranh là hai người, Cự Ma tộc cường hãn, am hiểu đánh chính diện cận thân, linh hồn lực của Ải Ma tộc cường đại, am hiểu công kích từ xa, một xa một gần phối hợp lại, vô cùng khó đối phó, không biết vị tiền bối này sẽ ứng đối như thế nào.

Lâm Minh mỏi mắt mong chờ, đúng lúc này, chuẩn đế Cự Ma tộc kia động đầu tiên, tay hắn cầm một thanh Khai Sơn đại phủ, vừa động một cái, ma nguyên cuồn cuộn như trời đổ đất sụp, không gian chung quanh, cũng sinh ra khe không gian thật nhỏ.

Mặc dù chỉ là chiến đấu ảo ảnh, nhưng là Lâm Minh vẫn cảm nhận được kinh thiên động địa của một kích kia.

Mà cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng tám kia, chẳng qua là cuồng tiếu một tiếng, cầm trọng kiếm trong tay, xông thẳng lên.

- Cứng đối cứng?

Mắt Lâm Minh sáng rực lên, nhân loại cùng Cự Ma giao thủ, căn bản đều dựa vào tốc độ để thủ thắng, bàn về va chạm chính diện, nhân loại xa không bằng Cự Ma.

Nhưng là vị tiền bối này, đối mặt với một kích khí thế kia của Cự Ma, lại xông tới không chút do dự.

Một sát na khi trọng kiếm cùng Khai Sơn phủ đụng nhau, quang mang chớp động, Lâm Minh lại có thể tưởng tượng tiếng động trong huyễn tượng ảo ảnh kinh khủng, ngay cả mây trên trời cũng bị giải khai.

- Cự Ma bị đẩy lùi!

Lâm Minh trơ mắt nhìn Cự Ma kia bị cường giả nhân loại Mệnh Vẫn tầng tám một kiếm đánh bay, một ngụm máu tươi chảy như điên, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Mà đúng lúc này, cường giả Ải Ma chuẩn đế kia đang lẩm bẩm cái gì đó, đôi môi khẽ mấp máy, theo đó, từng đạo chú ấn màu tím phun ra từ trong miệng Ải Ma chuẩn đế.

Tiền bối nhân loại thấy một màn như vậy, cười lạnh một tiếng, rồi sau đó, hắn đâm ra một kiếm, khoảng cách ước chừng ngàn trượng, mà lúc này đột nhiên xảy ra một màn bất khả tư nghị, một kiếm này phảng giống như hoàn toàn không thấy khoảng cách ngàn trượng, trực tiếp đâm tới trước mặt Ải Ma chuẩn đế, cái loại cảm giác này, tựu thật giống như không gian bị đè ép lại với nhau, rồi sau đó bị cường giả nhân loại kia dùng một kiếm đâm thủng!

Trong ánh mắt Lâm Minh chợt lóe tinh quang, nhìn chằm chằm vào một kiếm này, vận dụng ý cảnh kinh khủng này để cho tâm thần hắn rung động!

Ải Ma chuẩn đế mặt lộ vẻ hoảng sợ, hắn muốn né tránh một kiếm này, song không gian bên cạnh hắn trong phút chốc bể tan tành, hoàn toàn phong tỏa lộ tuyến né tránh.

Phốc!

Một kiếm xuyên qua trái tim!

Trường kiếm xoắn một cái, mang theo một chùm máu tươi, Ải Ma chuẩn đế bị chia làm hai khúc.

- Đã chết?

Lâm Minh hoàn toàn sợ ngây người, một cao thủ chuẩn đế, liền chết như vậy.

Chuẩn đế Cự Ma tộc kia mặt lộ ra vẻ khiếp sợ giống như trước, hiển nhiên chưa từng lường trước được cường giả nhân loại này có thực lực khủng bố như vậy, hắn bất chợt dừng lại, liền quyết đoán xoay người chạy trốn.

Mà lúc này, một màn vô cùng đặc biệt đã xảy ra, tốc độ của Cự Ma chuẩn đế tựa hồ đột nhiên chậm lại, rõ ràng hắn đã dùng toàn lực để chạy trốn, nhưng là tốc độ không hề nhanh hơn bao nhiêu so với cường giả Toàn Đan, phảng phất giống như là lâm vào bên trong vũng bùn, rất khó cất bước.

Mà đúng lúc này, tiền bối nhân loại kia đuổi theo, đâm ra một kiếm!

Rõ ràng một kiếm thoạt nhìn rất chậm, nhưng mà trong sát na lại xuất hiện ở giữa lưng chuẩn đế của Cự Ma tộc!

Cự Ma chuẩn đế kia muốn xoay người lại đón đỡ, song tốc độ của hắn lại lâm vào thời gian bên trong ao đầm, căn bản là không nhanh được, cuối cùng bị một kiếm của cường giả nhân loại xỏ xuyên qua tâm tạng từ sau lưng.

Máu tươi bắn ra, Cự Ma chuẩn đế bỏ mình tại chỗ.

Ảo ảnh tới đây kết thúc!

Lâm Minh thở dài ra một hơi, tâm thần không khỏi rung động, hai Đại chuẩn đế, bị ba kiếm đánh chết!

Cự Ma cùng Ải Ma chuẩn đế, so với Mệnh Vẫn tầng tám thật sự chênh lệch quá xa, hơn nữa tiền bối này vốn chính là thiên tài lĩnh ngộ pháp tắc, quen thuộc biến ảo pháp tắc thời không, cho nên dẫn đến chiến đấu nghiêng về một bên, hoàn toàn là đang hành hạ đến chết.

Thiên phú của nhân loại tuyệt không yếu, song chính là khảo nghiệm quá tàn khốc, Mệnh Vẫn tầng tám, có mấy người có thể đạt tới?

Tuy nhiên khảo nghiệm càng là khó khăn, lại càng để cho Lâm Minh hưng phấn, hắn không sợ khảo nghiệm có nhiều tàn khốc, chỉ sợ ngay cả cơ hội chịu đựng khảo nghiệm cũng không có.

- Hai kiếm cuối cùng của tiền bối nhân loại này, ẩn chứa ảo diệu vô cùng, không biết ta có thể tìm hiểu ra bao nhiêu.

Lâm Minh nghĩ như vậy, chuẩn bị bế quan khổ tu, mà đúng lúc này, ánh lửa chợt lóe trước mắt hắn, một đạo Truyền Âm phù sáng lên.

Ngay sau đó, bên tai Lâm Minh vang lên thanh âm của Hình Thiên.

- Tiểu tử nhân loại, vận khí của ngươi không tệ, năm ngày sau liền có một cơ hội ra tay, một võ giả đã đạt được mười lần thắng liên tiếp, sợ chết thì đừng tới, đừng nói ta chưa cho ngươi cơ hội.

- Nhanh như vậy.

Lâm Minh nắm tay dập tắt ánh lửa trên tay, cười lạnh một tiếng, bất kể trong hồ lô của đối phương muốn làm cái gì, hắn cũng sẽ không để ý tới, chỉ cần có thực lực tuyệt đối liền không có gì phải e ngại.

- Năm ngày thời gian vừa lúc đủ để ta tìm hiểu Chiến Tranh trận bàn, có lẽ còn có một chút thời gian còn thừa lại có thể tăng tu vi lên.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh hoàn toàn gác lại chuyện này, rất nhanh liền tiến vào Không Linh võ ý, đắm chìm bên trong tìm hiểu pháp tắc.

...

Mà lúc này, ở bên trong một bao gian của Hắc Ám tửu lâu, Hình Thiên uống rượu ủ ngàn năm, cười tà nói với một nam tử da đen bên cạnh.

- Huyết Man, ta nhớ được ngươi sắp đạt được bảy mươi trận thắng liên tiếp, Lâm Minh tên ngu ngốc này nghĩ muốn chọn người thắng liên tiếp khác để kiếm điểm số giết chóc, ta nghĩ, cho ngươi ra sân tương đối thích hợp, ha ha ha ha!

- Đại ca, Lâm Minh này mặc dù thiên phú không tệ, nhưng nói cho cùng vẫn là một người mới, chỉ là hôi sữa thôi, ngươi để cho ta xuất thủ? Ta thắng hắn ngay cả cơ hội biểu diễn cũng không có.

Chương 552-553: Tiên Thiên trung kỳ! - Chiến Huyết Man

Hình Thiên nói:

- Ta cũng cảm thấy tôn chủ thật sự có chút chuyện bé xé ra to, nhân loại này mặc dù thiên phú không tồi, nhưng là còn không đến mức chú ý hắn sớm như vậy, còn không bằng đợi thêm mấy năm nữa, lợi dụng hắn để giải quyết một vài người có tiềm lực, sau đó diệt trừ không muộn.

Ở Thông Thiên tháp, để cho các trẻ tuổi tuấn kiệt tự giết lẫn nhau là phương pháp giải quyết uy hiếp tiềm tàng tốt nhất, nếu như là Cự Ma tộc hoặc Man tộc thì tôn chủ hẳn là sẽ có ý nghĩ bồi dưỡng hắn một chút.

...

Ở trong mật thất tu luyện, Lâm Minh không biết chút nào, hắn đang đứng ở trong một loại trạng thái kỳ dị, cầm Tử Huyễn thương trong tay đâm ra một thương, ở bên trong thương chiêu của Lâm Minh, không có quán chú bất kỳ chân nguyên nào.

Lấy tốc độ ra thương của Lâm Minh, vốn là trong một nháy mắt có thể đâm ra trên trăm thương, thương ảnh nối liền, hắt nước không vào, song hiện tại, tốc độ thương nhọn của Lâm Minh lại cũng không nhanh hơn, thậm chí có lúc chậm tới mức ngay cả phàm nhân đều có thể nhìn rõ.

Không cần chân nguyên, không cần tốc độ cực hạn, thương chiêu của Lâm Minh thoạt nhìn không khác với những tay mơ lần đầu tiếp xúc với võ học kia, lúc trước nếu như là để giáo quan của Thất Huyền võ phủ nhìn, nhất định sẽ đánh giá là căn cơ không có thực, ra thương không có gì.

Chẳng qua là thương chiêu của Lâm Minh có một chút đặc biệt, vô luận là tốc độ, hay là quỹ tích ra thương của hắn đều không ngừng biến hóa, để cho người ta không đoán ra, thậm chí có lúc, một thương vừa mới bắt đầu nhanh hơn, sau lại chậm lại, hoặc vốn là đâm ra thẳng tắp, nhưng là lúc đâm tới một nửa quỹ tích lại vặn vẹo.

Thương chiêu quỷ dị như vậy, thoạt nhìn để cho người ta có cảm giác vô cùng không hài hòa.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, cát chảy trong đồng hồ cát từ từ giảm bớt, Lâm Minh hoàn toàn đắm chìm ở bên trong tu luyện.

Trong lúc vô tình, thương ảnh của Lâm Minh bắt đầu vặn vẹo, rõ ràng Tử Huyễn thương là thẳng tắp, song nhìn qua lại không chừng phiêu hốt, chỗ nào cũng có cảm giác.

Ba ngày trôi qua... Năm ngày trôi qua... Mười ngày trôi qua... Lâm Minh dựa vào ba viên Ích Cốc đan ăn vào trước khi tu luyện, hoàn toàn quên mất thời gian, quên mất kỳ hạn ước chiến năm ngày, hắn luyện thương mê muội, quên hết mọi thứ.

Ở trong Tu Luyện địa nồng đậm sát khí, dần dần bị thương thế của Lâm Minh lôi kéo, một thương đâm ra, sát khí tán loạn, rõ ràng trên thương không có mang bất kỳ chân nguyên gì, nhưng là chẳng biết tại sao, đối mặt một thương này, thật giống như đối mặt thiên quân vạn mã, mà hết lần này tới lần khác trên thương lại mang theo một loại cảm giác thời không thác loạn làm cho người ta không thể nắm lấy, tựa hồ căn bản là không phán đoán ra vị trí chính xác của mũi thương. Lâm Minh không biết ra bao nhiêu thương, đồng hồ cát lớn trong góc phòng ốc đã sớm chảy sạch, lúc này, Lâm Minh đột nhiên mở mắt, một sát na kia, tất cả sát khí trong Tu Luyện địa, cũng cuốn thành nước xoáy, hội tụ đến bên trong đan điền Lâm Minh, cơ hồ bị áp súc thành thực chất.

- Tiên Thiên trung kỳ!

Lâm Minh thở một hơi dài nhẹ nhõm, mừng rỡ trong lòng, rốt cuộc đột phá Tiên Thiên trung kỳ, nếu như lúc nào mình có thể bước vào Toàn Đan, thì có năng lực trở lại Nam Thiên Vực!

Lâm Minh nhìn thoáng qua đồng hồ cát trong góc phòng ốc, bởi vì đồng hồ cát đã chảy sạch, hắn cũng không biết qua bao lâu, đồng hồ cát này một lần chảy hết chính là bốn ngày, như thế xem ra ít nhất đã qua bốn ngày.

- Đã qua hơn bốn ngày?

Lâm Minh khe khẽ ngây ngốc một chút, hắn còn tưởng rằng chỉ bảy tám canh giờ mà thôi.

- Hình Thiên cấp cho ta kỳ hạn ước chiến là năm ngày, không biết có kịp không, nếu không kịp, cũng không sao cả.

Lâm Minh suy nghĩ một chút, phát ra một tờ Truyền Âm phù cho thiếu nữ Yêu Tinh tộc, hỏi nàng tình hình hôm nay, sau khi nhận được trả lời chắc chắn của thiếu nữ Yêu Tinh tộc, Lâm Minh sửng sốt một lúc lâu.

Tháng La Hỏa, ngày Thủy Diệu... Bấm tay tính toán, thế mà đã qua ba mươi ngày.

Ta đây một lần luyện chính là ba mươi ngày?

Lâm Minh có chút không dám tin tưởng, tuy nói võ giả bế quan, một lần bế quan mười năm tám năm cũng không kỳ quái, nhưng là Lâm Minh lại chẳng bao giờ trải qua thời gian bế quan dài như vậy, chớ nói chi là mới vừa rồi nghĩ như vậy, chớp mắt một cái chính là ba mươi ngày, chính mình lại có cảm giác phảng phất giống như chỉ qua không có mấy canh giờ.

- Đều nói tu luyện không có năm tháng, quả thật như thế, ta đây mới Tiên Thiên kỳ, một lần bế quan ba mươi ngày, chính mình hồn nhiên chưa tỉnh, nếu như là cường giả Mệnh Vẫn, đại năng Thần Hải, một lần bế quan mấy chục năm, cũng là thoáng cái sao?

Lâm Minh nội thị thân thể, kiểm tra tình huống của kinh mạch cùng đan điền, xoáy chân nguyên khí đã chân thật đến mức hóa lỏng thành sương mù nhè nhẹ, căn cơ vững chắc đến mức không thể vững chắc hơn nữa, hiệu quả tu luyện bậc này, xa xa vượt ra khỏi dự kiến của Lâm Minh.

- Không biết có phải là bởi vì tiến vào trạng thái quên mình hay không, tinh thần tập trung cao độ, hiệu quả tu luyện trong ba mươi ngày này tốt đến lạ thường, chẳng những có lĩnh ngộ mới đối với Thời Không ý cảnh, tu vi cũng vững vàng tiến vào Tiên Thiên trung kỳ, tiếp tục như vậy ta không biết có thể bước vào Toàn Đan trước hai mươi tuổi hay không?

Bình thường ví dụ như Mục Thiên Vũ, thiên tài cấp thánh, Toàn Đan trước ba mươi tuổi, thiên tài cấp đế bình thường, cũng là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi bước vào Toàn Đan, thì có thể nói hiếm có từ trước tới nay ở Thiên Diễn đại lục.

- Con bà nó! Đại ca, chúng ta bị tiểu tử này đùa bỡn!

Ở tửu lâu sa đọa, Huyết Man tức giận nói, thật sớm đã thông báo, nói năm ngày sau hắn là người thắng liên tiếp bảy mươi trận, muốn giao thủ cùng Lâm Minh, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Hiện tại, đã ba mươi ngày trôi qua!

- Tiểu tử Lâm Minh này biết không phải là đối thủ của ta, cho nên phòng thủ mà không chiến, núp ở Tu Luyện địa không ra.

Ở trước mặt Huyết Man, Hình Thiên cũng là nhíu nhíu mày, nếu như Lâm Minh luôn luôn sống ở Tu Luyện địa hạng nhất, bọn họ căn bản là không có biện pháp hạ thủ.

- Tiểu tử này tuyệt không ngu, ta vốn cho rằng hắn là một gã ngớ ngẩn hành động theo cảm tình, không nghĩ tới, hắn cẩn thận như vậy, nói không chừng hắn sẽ giống như Lam Tinh, núp ở bên trong Tu Luyện địa, một lần tu luyện chính là một năm!

- Một năm! Lấy thiên phú của hắn, một năm sau thì cho dù ta muốn thắng hắn, sợ rằng cũng phải phí chút ít công sức.

Huyết Man trầm ngâm nói, mặc dù hắn không có nhìn thấy thực lực của Lâm Minh, nhưng đối với thiên phú của Lâm Minh, hắn không phải không thừa nhận.

- Không sao, cho dù cho hắn thời gian tu luyện thì như thế nào, sớm muộn gì hắn sẽ ra ngoài, ta nhớ được hắn mướn Tu Luyện địa mới năm mươi ngày mà thôi, nếu như mê muội tu luyện, hắn tới Thông Thiên tháp sẽ không có bất kỳ ý nghĩa, không trải qua chém giết thực chiến, bế quan tu luyện rất nhanh sẽ gặp phải bình cảnh.

Không có võ giả nào chỉ dựa vào bế quan khổ tu là có thể nhiều lần đột phá gông cùm xiềng xích, nhất định phải đi ra ngoài lịch lãm.

Hình Thiên đang nói, đột nhiên trước mặt chợt lóe lên ánh lửa, nghe được nội dung tin tức trong đó, Hình Thiên cười:

- Hắc, không nghĩ tới tiểu tử này nhanh như vậy đã chịu không được, hắn đã đi ra, bây giờ đang ở Thần Gian khách sạn tắm rửa nghỉ ngơi.

Ánh mắt Huyết Man sáng lên:

- Vậy chúng ta đi Võ Đấu trường a, không biết tiểu tử này có dám tới hay không.

Hình Thiên cười hắc hắc:

- Ngươi không cần lo lắng, Truyền Âm phù mới vừa rồi, chính là tiểu tử này đưa cho ta, hắn nói lúc trước là bởi vì tu luyện quên thời gian, cho nên kéo dài, lại còn hỏi ta có thể bổ sung cơ hội ra sân lúc trước hắn đã bỏ qua hay không.

Huyết Man vừa nghe, sửng sốt một chút, chợt cười ha ha:

- Tiểu tử này thật đúng là vội vã chịu chết! Ta còn tưởng rằng hắn là tiểu tâm cẩn thận, không dám ra chiến, bây giờ nhìn lại là ta đã suy nghĩ nhiều.

- Huyết Man, không nên khinh địch, mặc dù hắn tu vi thấp, nhưng thực lực có thể không thấp, hơn nữa có một chút thủ đoạn giấu giếm, cẩn thận lật thuyền trong mương.

- Yên tâm đi, trong lòng ta biết rõ!

Tin tức Huyết Man chiến Lâm Minh, rất nhanh đã truyền ra.

Huyết Man là một trong cao thủ đỉnh cấp thắng liên tiếp bảy mươi trận của tầng hai Thông Thiên tháp, hình xăm Thiên Ma trên cánh tay đã ngưng tụ thành sáu cánh, đến tầng này của hắn, cuộc chiến thắng liên tiếp đã rất khó tích lũy tiếp, trừ phi đi tới tầng thứ ba của Thông Thiên tháp.

Huyết Man xuất thủ, bình thường phải thả tin tức ra trước, để cao thủ có mặt, nếu không Huyết Man ra sân căn bản sẽ bùng nổ.

- Nga? Huyết Man hôm nay sẽ xuất chiến?

Ở nơi sa đọa góc đông nam của tầng hai, một võ giả mới vừa nhận được tin tức.

- Hắc, hắn xuất chiến chính là mánh lới, hơn phân nửa là sẽ tẻ ngắt.

Một người võ giả khác lơ đễnh nói.

- Ừm, Huyết Man xuất thủ tàn nhẫn, rất ít khi lưu người sống, người bình thường không dám khiêu chiến hắn, tuy nhiên tầng hai Thông Thiên tháp đầm rồng hang hổ, mặc dù nói Huyết Man là một trong mấy người cao thủ đứng đầu, nhưng võ giả thực lực dưới hắn cũng không yếu, nếu có người vừa lúc đột phá cảnh giới thì tuyên chiến Huyết Man cũng có thể, nhưng trong tay Huyết Man lại có bảy mươi trận thắng liên tiếp, đánh bại hắn, chẳng những có thể kết thúc điểm số giết chóc thắng liên tiếp của hắn, còn có thể nhận được số lượng thắng liên tiếp nhất định.

- Đi thôi, đi Võ Đấu trường xem một chút sẽ biết.

Võ giả ôm loại ý nghĩ này có không ít ở đây, hội tụ đến Võ Đấu trường từ bốn phương tám hướng, rất nhanh, thính phòng đã tụ tập rất nhiều người.

Bọn họ đa số là tới xem náo nhiệt, hơn hai mươi ngày trước, Huyết

Man mới vừa lấy được bảy mươi trận thắng liên tiếp, hiện giờ ở cả tầng thứ hai, ngoài Hình Thiên ra, khó có người nào có thể uy hiếp được hắn, hơn phân nửa người xuất chiến lần này cũng là chút ít tiếng sấm trong mưa to, cuối cùng không giải quyết được gì.

Ở bên trong một đám người này, Lâm Minh đổi một thân thanh sam, cũng đi vào Võ Đấu trường.

Lần này hắn liên lạc với Hình Thiên, hoàn toàn là vì điểm số giết chóc, điểm số giết chóc còn lại trên người hắn chỉ có hai điểm, mà Tu Luyện địa hắn thuê đã sắp tới thời gian, không có điểm số giết chóc, hắn chỉ có thể đi Tu Luyện địa cấp thấp, đối với chuyện này, Lâm Minh dĩ nhiên không muốn.

Lúc này ở trên lôi đài, đang tiến hành một cuộc chém giết, đối thủ theo thứ tự là Cự Ma cùng Man tộc, Lâm Minh nhìn mấy lần cũng là không thể nào chú ý, thực lực của đối phương rất kém cỏi, không có hứng thú để xem.

Lâm Minh rất nhanh đã tiến vào trạng thái Không Linh võ ý, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhiều võ giả chung quanh mặc dù có người nhận ra Lâm Minh, nhưng là không có chú ý, hôm nay bọn họ là đến xem Huyết Man, Lâm Minh mặc dù danh tiếng lớn, nhưng nói cho cùng vẫn là ngôi sao mới, tự nhiên không có lực hấp dẫn bằng cường giả có uy tín lâu năm.

- Các ngươi nói lần này sẽ có người khiêu chiến Huyết Man sao?

Một võ giả đột nhiên hỏi.

- Ta đoán là Ngao Khuyển có thể sẽ xuất thủ, nửa năm trước hắn đã đấu một cuộc cùng Huyết Man, mặc dù bị thua, nhưng toàn thân trở ra, ở trên tay Huyết Man, người có thể toàn thân trở ra cũng không nhiều! Nghe nói Ngao Khuyển kể từ sau khi bị thua đã bế quan tiềm tu, tính ngày, cũng nên đi ra rồi a.

- Hắc hắc, Ngao Khuyển không thể nào, theo ta được biết một tháng trước hắn cũng đã rời đi, ta cho rằng vì lần này người xuất thủ sẽ là Mị Nữ của Yêu Tinh tộc.

****

Đang lúc mọi người nghị luận trong, Lâm Minh mà lại nghe được hai cái tên cao tầng ở tầng hai, Ngao Khuyển, Mị Nữ... Những người này, đều là thực lực ở tầng hai có thể xếp vào trước mười người, bọn họ sớm có tư cách đi tầng thứ ba, chỉ là một thẳng ngưng lại ở tầng hai không chịu đi.

Lúc này, trên lôi đài tranh tài rốt cục phân ra thắng bại, kia Man tộc cao thủ cũng trong vũng máu, bị nhân viên làm việc mang tới đi xuống, bất quá kia Cự Ma tộc cao thủ cũng không chịu nổi, cả người nhiều chỗ trọng thương, ma nguyên cơ hồ tiêu hao vinh dự.

“Chúc mừng Tang Cao lấy được vừa một cuộc thắng lợi, bây giờ Tang Cao đã là bốn thắng liên tiếp rồi, bây giờ chúc mừng hắn kết quả, mong ước hắn sau này sáng tạo lần lượt huy hoàng!”.

Trọng tài áo đen vẻ mặt nụ cười đi lên đài, cung tiễn Tang Cao kết quả, tiếp theo, hắn vừa thay rồi hơn giao động nét mặt, hô to nói: “Phía dưới cho mời ta Thông Thiên tháp tầng hai võ đấu tràng bảy mươi thắng liên tiếp siêu cấp cao thủ Huyết Man ra sân!”

Trọng tài áo đen thanh âm tựa hồ mang theo nào đó mãnh liệt cảm giác kênh lực, hắn tuyên bố Huyết Man ra sân thời điểm, cả võ đấu tràng cũng bộc phát ra nhiệt liệt tiếng hoan hô, rất nhiều yêu tinh tộc cô gái phát ra chói tai thét chói tai, Huyết Man thị sát ở các nàng xem ra chẳng những không để cho người sợ hãi, ngược lại là hùng tráng cùng khí phách tượng trưng.

Ở người xem hoan hô sản trung, trên trần truồng Huyết Man, đeo một thanh Khai Sơn phủ (rìu) đi lên lôi đài, hắn thân cao có một trượng một thước, cả người nổ tung loại da thịt cao cao đội lên, đen nhánh cứng rắn như gang như nhau, hắn kiểu tóc rất đặc biệt, chỉ ở đầu đỉnh chóp có một đám đứng đấy lên tóc, còn lại bộ phận liền cạo được đầu trọc, vô luận là trên đầu của hắn, vẫn còn trên mặt, trên người toàn bộ cũng hiện đầy rồi vết sẹo, có đao chém, kiếm gai, móng vuốt bắt, răng cửa xé rách, vốn là những thứ này vết thương tùy tiện dùng một số thuốc chữa thương có thể tiêu rớt, song Huyết Man nhưng mừng rỡ bọn họ lưu lại ở trên người, đây là hắn kinh nghiệm vô số chém giết dấu hiệu.

Huyết Man ra sân sau, mà như một pho tượng tháp sắt như nhau đứng ở trên lôi đài, chung quanh nhiệt độ phảng phất cũng bởi vì hắn trên người tùy ý sát khí mà chợt rơi chậm lại xuống tới.

Ở Huyết Man bên cạnh trọng tài chỉ tới Huyết Man bả vai, hắn vung tay hô to nói: “Gần đây ba tháng qua, Huyết Man tổng cộng chỉ tham gia bốn lần chiến đấu, trong đó có ba lần căn bản mà không người dám khiêu chiến Huyết Man, vì vậy Huyết Man chỉ chiến rồi một lần, toàn thắng đối thủ! Bây giờ, Huyết Man vừa mới chiếm được bảy mươi thắng liên tiếp thắng hạ Huyết Man, là có thể đạt được bảy người giết chóc vi tích phân, đạt được đại lượng sát khí, còn có thể đạt được nhất định thắng liên tiếp buổi diễn!”.

Ở Thông Thiên tháp lôi đài quy tắc trung nếu như đối chiến song phương thắng liên tiếp buổi diễn xê xích vượt qua ba mươi tràng, như vậy thắng hạ đối phương, là có thể trực tiếp đạt được nhất định thắng liên tiếp buổi diễn.

Loại này quy định là vì tránh cho xuất hiện có người bởi vì mỗi lần khiêu chiến đối thủ thực lực cũng quá mạnh mẽ, kết quả không có xuất chiến mấy lần tựu ra hiện tẻ ngắt bạo trang, do đó không cách nào luy kế thắng liên tiếp buổi diễn tình huống.

“Có vị kia dũng sĩ, nguyện ý khiêu chiến Huyết Man thắng được này vô thượng vinh quang?”.

Trọng tài thanh âm vang dội cả võ đấu tràng, hắn đem ma nguyên quán chú đến trong thanh âm, khiến cho thanh âm thập phần có kích động tính, song dưới đài võ giả nhưng căn bản bất vi sở động.

Huyết Man căn bản là một nhân hình thượng cổ hung thú, hắn kinh khủng nhất địa phương ngay khi vào lực lượng của hắn, nói riêng về lực lượng, hắn thậm chí có thể vượt qua Hình Thiên!

Rất nhiều đối thủ, sinh sôi bị Huyết Man đồ thủ xé rách ngay cả bảo khí cũng bị hắn tay không bẻ gẫy! Loại này bạo lực vừa máu tanh giết chóc phương thức làm cho người ta kinh hồn táng đảm, ở Huyết Man thủ hạ bị thua người cơ hồ đều là phân thây kết quả!

Nếu như như nhau võ giả, còn có chút hiếu chiến người có thể gặp mặt ra sân lãnh giáo hạ xuống, nhưng là đối mặt Huyết Man, bọn họ nhưng không có cái này dũng khí, cái gì giết chóc vi tích phân, sát khí cùng thắng liên tiếp buổi diễn đều là mây trôi, ngay cả mạng sống cũng không còn yêu cầu những thứ này còn có cái gì dùng?

Một số khán giả gây rối, bọn họ đang tìm kiếm có ra sân tư cách võ giả tỷ như Mị Nữ, Ngao Khuyển nhóm người, nhưng là những người này nhưng không trình diện, chỉ có một ở Thông Thiên tháp tầng hai thực lực có thể xếp tên thứ năm thứ sáu Phong Linh, hắn cũng đang vị trí nhắm mắt dưỡng thần, một bộ lão thần khắp nơi bộ dạng hiển nhiên là vô tình xuất thủ.

“Phong Linh cũng không ra tay, chẳng lẽ lại muốn tẻ ngắt?”.

Một số có chủ tâm nghĩ xem náo nhiệt võ giả có chút thất vọng.

Mà ở những người này suy đoán lung tung thời điểm, Lâm Minh đứng lên, xuyên rồi thính phòng, đi tới lôi đài giáp giới, lần này, hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Lâm Minh!?”.

Ở Thông Thiên tháp tầng hai, Lâm Minh danh tiếng sớm đã là người mới đệ nhất, có tám phần võ giả biết hắn, một ngụm liền có thể kêu lên tên của hắn.

Song người mới chính là người mới, thủy chung là không cách nào cùng thâm niên thí luyện người so sánh với, này hoàn toàn là hai cái tập đoàn, lẫn nhau trong lúc chênh lệch rất lớn.

Chẳng lẽ Lâm Minh muốn khiêu chiến Huyết Man?

“Ha ha, Lâm thiếu hiệp, ngươi muốn khiêu chiến Huyết Man sao?”.

Người trọng tài hưng phấn hỏi, Lâm Minh đúng Huyết Man, người mới đệ nhất đúng đứng đầu thâm niên thí luyện người, đây tuyệt đối là một sức lực bạo phát tranh tài!

Đúng loại này cuộc so tài, võ đấu tràng đều là yêu cầu thu vào tràng phí, hơn nữa giá tiền rất cao.

“Đúng vậy, ta muốn khiêu chiến Huyết Man.” Lâm Minh nói năng có khí phách nói.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng rõ ràng truyền khắp tiếng động lớn nháo võ đấu tràng, cả võ đấu tràng người xem, nhất thời yên tĩnh trở lại.

Lâm Minh hơn một tháng trước mà biến mất, hơn phân nửa đi bế quan tu luyện, hôm nay hắn xuất quan trận chiến đầu tiên, lại chính là... Đối chiến Huyết Man!

Huyết Man hung danh, truyền khắp cả Thông Thiên tháp, Lâm Minh không thể nào không biết Huyết Man thủ hạ chính là chồng chất hài cốt, hắn nhưng như cũ dám khiêu chiến.

Làm như vậy, loại này tự tin, chỉ có thể dùng điên cuồng để hình dung!

Nếu như Lâm Minh là một tinh khiết người mới, mọi người có thể sẽ nói Lâm Minh là ngu xuẩn, song một cái trăng lúc trước, Lâm Minh ở không có ai coi trọng dưới tình huống đánh chết rồi Lam Tinh, hơn nữa là hành hạ đến chết!

Có trận chiến này ăn mồi, không người nào dám nói Lâm Minh ngu xuẩn rồi.

Người ta có rầm rĩ tư cách.

Song Huyết Man đã bảy mươi thắng liên tiếp, dưới tình huống như vậy, ngoại trừ chính hắn ở ngoài, rễ cây bản không có ai biết Huyết Man thực lực cực hạn ở nơi đâu, ở hoàn toàn thiếu hụt đối thủ tài liệu dưới tình huống, Lâm Minh như cũ dám ra tay, loại này thâm nhập đến trong xương tự tin, nhường những thứ này khán giả cũng cảm thấy tâm thần kinh hãi!

Đáng sợ thanh niên!

Lúc này không phải là đi thảo luận Lâm Minh đến tột cùng có thể có mấy thành hy vọng thắng thời điểm, chỉ là hắn có thể vào lúc này xuất thủ, sẽ làm cho ở đây võ giả phải bội phục rồi, ngay cả thực lực xếp hạng thứ sáu tả hữu Phong Linh, cũng không còn lá gan này.

Mắt thấy Lâm Minh trấn định đi lên lôi đài, một cái võ giả đột nhiên nghĩ tới điều gì, cầm lấy một cái Truyền Âm phù đốt.

“Lão Tam, võ đấu tràng có tràng sức lực bạo phát tranh tài, mau đến xem!”.

“Đang bề bộn rất, cái gì sức lực đột ngột tranh tài, chẳng lẽ Huyết Man lần này ra sân không có tẻ ngắt? Chẳng lẽ có người đứa ngốc nghĩ không ra cho Huyết Man chịu chết rồi?”.

Kia võ giả chính đem một cái yêu tinh tộc mỹ nữ áp dưới thân thể tại hạ tùy ý phát tiết được, nhận được Truyền Âm phù tin tức rất không tình nguyện đáp lại rồi một câu.

“Đưa không tiễn chết ta không biết, bất quá xuất thủ người tuyệt đối cho người phát sáng mù, không phải là Mị Nữ, không phải là Ngao Khuyển, không phải là Phong Linh, mà là người mới đệ nhất Lâm Minh!”.

Chương 554: Thần lực!

- Cái gì? Ngươi không phải là nói đùa chứ?

Võ giả đang hưởng thụ quan hệ thân mật trong lòng đột nhiên cả kinh, theo người nào đó đã nói, Lâm Minh đấu với Huyết Man, so sánh với Mị Nữ đánh với Huyết Man còn có tính chấn động hơn.

Thực lực của Mị Nữ bọn họ ít nhiều gì cũng hiểu rõ một chút, mà thực lực của Lâm Minh lại là một điều bí ẩn, chẳng lẽ hắn thật có thể tranh giành cùng Huyết Man, vậy cũng khó có được nhỉ! Quả thật như thế, cho dù hắn ở bên trong thiên tài cấp đế, cũng là tồn tại thượng tầng!

- Chiếm một vị trí cho ta, ta lập tức đến!

Võ giả kia đẩy cô gái yêu mịra, hung hăng xoa nhẹ một cái vào cái mông của nàng, rồi sau đó không để ý tới cô gái đang hờn dỗi, trực tiếp mặc quần áo vào chạy về phía Võ Đấu trường.

Một màn như vậy trình diễn ở rất nhiều địa phương, có chút cường giả không riêng gì vì để xem náo nhiệt, cũng là vì để hiểu rõ thực lực ẩn giấu của Huyết Man cùng Lâm Minh, hai người này một người là nhân vật phong vân hiện tại của tầng hai Thông Thiên tháp, một người khác là nhân vật phong vân tương lai của tầng hai, hiểu rõ một chút đối với mình không có chỗ xấu, tránh cho ngày sau đụng phải cũng không biết chết như thế nào.

Người trọng tài cố ý làm chậm thời gian bắt đầu tranh tài, để cho rất nhiều võ giả có cơ hội vào bàn quan sát, võ giả vào bàn lúc trước không cần giao phí vào bàn, võ giả tới sau đó, mỗi người cũng phải nộp tám mươi Huyết Sát tinh phí vào bàn.

Người xem ở Võ Đấu trường càng ngày càng nhiều, ở giữa lôi đài, Huyết Man có chút hăng hái nhìn Lâm Minh.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi thật là có can đảm đi lên, không tệ! Thật là đáng tiếc, ngươi vốn là sẽ có tiền đồ thật tốt, thậm chí trở thành cường giả phong hoàng.

- Ngươi biết ta thích giết thiên tài là vì sao không? Bởi vì mỗi lần ta thấy một người tương lai có hy vọng trở thành bá chủ một phương chết ở trên tay của ta, ta liền hưng phấn tới nhiệt huyết sôi trào a!

Khi Huyết Man nói chuyện, trên mặt hiện ra nụ cười điên cuồng.

Mà Lâm Minh chẳng qua là lạnh lùng đối mặt.

- Nói như vậy, chúng ta chiến đấu không tồn tại chuyện nhận thua, chỉ có lấy cái chết để quyết định thắng bại?

- Thắng bại? Hắc hắc, tựa hồ ngươi còn không có hiểu được tình hình, một lát sẽ bắt đầu, là ta dùng thịnh yến đồ sát đối với ngươi!

Huyết Man đột nhiên rút Khai Sơn phủ sau lưng ra, nặng nề nện ở trên mặt đất, theo một tiếng nổ ầm vang, đất rạn nứt ra giống như mạng nhện, ngay cả sàn nhà huyền kim thật dày phía dưới, cũng bị đập ra một lỗ thủng, chẳng qua là tiện tay nện xuống một búa đã có uy lực bậc này, lực lượng của Huyết Man làm cho lòng người kinh ngạc.

Lâm Minh nhàn nhạt nhìn thoáng qua vết sâu trên mặt đất, chậm rãi rút Tử Huyễn thương, nói:

- Ra chiêu đi.

Hắn quả thật không biết cực hạn của Huyết Man ở nơi đâu, trận chiến này, hắn sẽ không khinh thường khinh địch.

- Hắc hắc, như ngươi mong muốn, Đại Địa Liệt!

Huyết Man quát lên một tiếng lớn, cũng không đợi người trọng tài tuyên bố tranh tài bắt đầu, hai tay vung Khai Sơn phủ lên, xông thẳng về phía Lâm Minh!

Ở phương diện lực lượng thân thể, Man tộc không kém hơn Cự Ma tộc, lực lượng thân thể của Huyết Man lại càng đạt tới trình độ cao thủ đỉnh cấp, bàn về lực đụng nhau chính diện, hắn là người có một không hai ở tầng thứ hai Thông Thiên tháp.

Một mạch xông tới, dưới đất hoàn toàn bị Huyết Man giẫm vỡ ra, khí thế kinh khủng bột phát, giống như thiên quân vạn mã đột kích tới, người xem không khỏi tâm thần rung động.

Lâm Minh nhìn chằm chằm thân ảnh Huyết Man đang xông lại, trong đầu bất giác đang nhớ lại huyễn tượng chiến tranh đã nhìn ở Chiến Tranh trận bàn, tiền bối Mệnh Vẫn tầng tám kia, đồng dạng là đối mặt với chuẩn đế Cự Ma tộc am hiểu lực lượng cùng đụng nhau chính diện, dùng một kiếm đánh bay!

Trọng kiếm kia bổ ra quỹ tích, hiện tại tái hiện bên trong đầu óc Lâm Minh, trong một nháy mắt, Lâm Minh có chút hiểu được, hắn cũng không mở Tà Thần lực ra, trực diện công kích Huyết Man, đâm ra một thương!

Một kích mang theo xu thế núi cao sông lớn!

Căn bản không có người nào sẽ nghĩ tới, Lâm Minh lại cứng đối cứng cùng Huyết Man! Tử Huyễn thương là đạn thương, cán thương chỉ có tám phân, dài chín thước chín tấc, to như cánh tay em bé, va chạm chính diện với Khai Sơn phủ nặng tới mấy vạn cân!

Huống chi, Lâm Minh chẳng qua là Nhân tộc, Nhân tộc không am hiểu chính diện tác chiến cùng so đấu lực lượng.

Điên rồi!

Đây là ý niệm xẹt qua trong lòng mọi người trong một nháy mắt kia, ánh sáng điện chớp lên đã không kịp cho bọn họ mở miệng bình luận, Tử Huyễn thương như tử long ra biển, điểm vào phía trên Khai Sơn phủ không chút lưu tình!

Ầm!

Mũi thương cùng lưỡi búa đụng vào nhau, hoàn toàn kém xa vũ khí đối đầu, tia sáng bắn tán loạn ra ngoài, chân nguyên ma nguyên xoắn thành nước xoáy phóng lên cao, đất chung quanh hoàn toàn bị vỡ ra, đại lượng đá vụn tùy ý bay vụt ra.

Võ giả ngồi ở hàng thứ nhất, bị cỗ sóng xung kích này làm cho khí huyết cuồn cuộn, không thể không tạo ra chân nguyên hộ thể để miễn cưỡng chống cự, những người này, không có một người nào là người yếu, lại bị ảnh hưởng chật vật như vậy, chỉ có thể nói rằng hai cỗ lực lượng này đụng nhau chính diện bột phát ra năng lượng thật sự quá mạnh mẽ.

Đá vụn nổ tung thành cát mịn, Lâm Minh liền lùi lại mấy bước, một trận huyết khí bốc lên, nhưng ngược lại, thân thể Huyết Man bay rớt ra ngoài, gan bàn tay chấn động, mạch máu cánh tay phải nổ tung, máu tươi bắn tán loạn ra.

Ầm! Ầm!

Huyết Man nặng nề rơi trên mặt đất, vai khiêng Khai Sơn phủ, quỳ một chân trên đất, đất bị hắn giẫm vỡ nát hoàn toàn.

Hắn nhìn thoáng qua gan bàn tay cùng tay phải vẫn rỉ máu trên tay mình, nhìn lại Lâm Minh, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin cùng kinh hãi!

Đã bao nhiêu năm, kể từ khi hắn thành danh, hắn đã từng hưởng qua tư vị bại trận, nhưng chẳng bao giờ ở bên trong thế hệ trẻ, bị bức lui bằng vào lực lượng chính diện, chỉ sợ ngay cả Hình Thiên cũng không làm được!

Mà hôm nay, hắn lại bị một thiếu niên còn trẻ hơn so với hắn bức lui, đối phương thậm chí còn là một nhân loại, điều này sao có thể?

Không riêng gì Huyết Man sợ ngây người, tất cả võ giả tại chỗ cũng bị kinh hãi, cả Võ Đấu trường yên lặng như tờ, cuộc chiến đấu này vốn là sương mù nặng nề, cũng có một số nhỏ người tại chỗ cho là Lâm Minh có thể sẽ có cơ hội thắng Huyết Man, lý do chính là một tháng trước Lâm Minh từng dễ dàng thắng được Lam Tinh.

Nhưng mà lại chưa từng có người nào sẽ nghĩ tới, Lâm Minh thế nhưng dựa vào lực lượng ở chính diện đụng nhau đánh bay Huyết Man, đánh cho gan bàn tay của Huyết Man rách tả tơi, mạch máu vỡ tung, mà bản thân Lâm Minh, chẳng qua là lui lại mấy bước đã đứng vững vàng.

Đây là quái lực gì, hắn thật sự là nhân loại sao?

- Tiểu tử tên là Lâm Minh này, chẳng lẽ cũng tu luyện pháp quyết Luyện Thể?

Ở trên lôi đài, người trọng tài áo đen lẩm bẩm tự nói, nghe đồn ở thời đại thượng cổ nhân loại cũng có pháp quyết Luyện Thể, tuy nhiên khác biệt rất lớn với Cự Ma tộc, hơn nữa cực kỳ khó để tu luyện, thường thường sau khi bỏ ra tài nguyên gấp mười lần, lúc đánh nhau ngược lại không bằng hệ thống tụ nguyên, thế cho nên pháp quyết Luyện Thể này bị cho thành vô ích, từ từ liền thất truyền.

- Không nên như thế, không nói đến pháp quyết Luyện Thể của nhân loại là vô ích, cực kỳ khó tu luyện, cho dù hắn luyện, cũng không có uy lực lớn như vậy, tên tiểu tử này, chẳng lẽ là thiên phú kỳ dị, hoặc là ăn được thiên tài địa bảo gì a?

Không riêng gì người trọng tài áo đen, khán giả sau khi đã trải qua yên lặng ngắn ngủi, cũng rối rít nghị luận, một màn như vậy, để cho bọn họ bất ngờ.

Lâm Minh thế nhưng chính diện đánh lui Huyết Man, hơn nữa tu vi cùng số tuổi của Lâm Minh, cũng đều nhỏ hơn Huyết Man!

Nhân loại luôn luôn chỉ có thể dựa vào tốc độ cùng ngộ tính để lấy được một chút ưu thế yếu ớt, lúc nào trở nên hung mãnh như vậy?

Trên lôi đài, Huyết Man nghe những võ giả này nghị luận, trong lòng thẹn quá thành giận, bị một người chính diện đánh lui, đây là sỉ nhục cả đời hắn.

- Tiểu tử, rất tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta, ta cho ngươi chết không toàn thây!

Chương 555: Lực lượng ý cảnh

Một tiếng hét lớn vang lên, khí thế của Huyết Man bột phát, cơ bắp màu đen của hắn bỗng hiện lên một lớp màu đỏ đẹp đẽ sáng bóng, thoạt nhìn giống như máu được chảy ra vậy.

- Đây là Ma Huyết thần công!

Bên dưới đài có người nhìn một cái đã nhận ra chiêu thức của Huyết Man, Huyết Man cũng xuất thân từ trong một đại tông môn ngũ phẩm của Man tộc, Ma Huyết thần công này chính là công pháp đỉnh cấp của tông môn kia, sau khi sử dụng Ma Huyết thần công thì Huyết Man mới là đáng sợ nhất.

- Huyết Man dùng toàn lực rồi, vừa rồi hắn chỉ khinh địch mà thôi, tên tiểu tử này thảm rồi.

Có Cự Ma tộc nhân đang trông chờ thấy Lâm Minh đại bại, cười hắc hắc.

- Ngu ngốc, đừng có nói nhảm, vừa rồi Huyết Man không dùng hết toàn lực thì không sai, nhưng làm sao ngươi biết được tiểu tử nhân loại kia có dùng hết toàn lực hay không?

- Cứ chờ xem đi, đây làtrận long tranh hổ đấu, thật không hiểu được tiểu tử nhân loại này tu luyện như thế nào!

Mấy người này đang nói, đột nhiên cảm giác được không khí lạnh lẽo xung quanh giống như bị một cơn âm phong thổi vào trong lòng, làm cho bọn họ không kìm nổi rùng mình một cái.

- Ân?

Võ giả vừa nói bỗng nhìn lại, lập tức ngừng cả hô hấp, ngay phía sau hắn có một tên Cự Ma, đeo một thanh trọng kiếm đứng tại đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lôi đài, sắc mặt âm trầm.

- Hình Thiên!

Tại Thông Thiên tháp tầng thứ hai, Hình Thiên chính là vương giả, nhìn thấy Hình Thiên xuất hiện, những người này lập tức câm như hến, thở mạnh cũng không dám.

Hình Thiên cũng đến xem trận đấu ư!

Vài tên võ giả đứng trước Hình Thiên đều cảm thấy kinh hồn táng đảm, Hình Thiên đã gần nửa năm không xuất hiện tại Võ Đấu trường.

Trên lôi đài, Huyết Man cũng thấy Hình Thiên xuất hiện, điều này làm cho sắc mặt hắn càng khó coi hơn, lúc trước hắn còn vỗ ngực cam đoan ngay trước mặt Hình Thiên, nói rằng mình có thể thoải mái giải quyết Lâm Minh, nhưng hiện tại, một chiêu đã bị Lâm Minh bức lui, không còn chút mặt mũi nào nữa.

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

Huyết Man quát lớn một tiếng, vung thanh Khai Sơn phủ chém về phía Lâm Minh, lần này, hắn không còn chút nương tay nào nữa, chỉ muốn chém Lâm Minh thành vạn mảnh.

Lâm Minh nhìn Huyết Man, lui về phía sau một bước, hai tay cầm thương, hắn vẫn chưa mở ra Tà Thần lực.

Sau khi đột phá Tiên Thiên trung kỳ, Lâm Minh đầu tiên là muốn thử xem cực hạn của mình một chút, thứ hai là hắn cũng không muốn thể hiện ra quá nhiều thực lực.

Sau khi bị Huyết Man cùng Hình Thiên nhằm vào, Lâm Minh cũng bắt đầu phát hiện ra mọi chuyện không bình thường, dường như hắn đã bị người khác theo dõi, do đó cần phải giữ lại một phần thực lực thì tốt hơn.

Lưỡi búa khổng lồ hình thành một mảnh ba vân đỏ như máu, từ xa nhìn qua, nó giống như một biển máu đang sôi trào, Lâm Minh đột nhiên lui về phía sau, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể xuất hiện vô số ảo ảnh.

Sau khi lĩnh ngộ sâu hơn với Không Gian ý cảnh và Phong chi ý cảnh, thân pháp Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh đã chính thức bước vào cánh cửa tầng thứ hai, khi thi triển sẽ rất tự nhiên và thoải mái.

- Ngu ngốc, không cần phải vùng vẫy phí công làm gì, bất kỳ kỹ xảo nào gặp phải lực lượng tuyệt đối, thì đều không có chút ý nghĩa nào, phá cho ta!

Ầm ầm!

Lưỡi búa đột nhiên biến thành lớn, bao phủ toàn bộ Võ Đấu trường, làm cho Lâm Minh không còn bất kỳ không gian nào để né tránh nữa.

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Toàn bộ tàn ảnh của Lâm Minh đều bị ma vân màu máu này nuốt hết, hóa thành hư vô, mà bản thân Lâm Minh cũng bị cuốn vào trong cơn lốc ma vân này, lưỡi búa khủng bố không chút lưu tình nào, lao vào trong thân thể Lâm Minh, kịch liệt va chạm với chân nguyên hộ thể của hắn.

Thanh âm như tấm vải bị xé rách vang lên, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh vỡ nát, áo bào nổ tung, một luồng máu tươi bắn ra.

Thân thể lui ra mấy chục trượng, Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương cắm vào mặt đất, ngừng lại đà lui, nhưng do quán tính quá lớn, trong quá trình hắn lui lại, mũi thương kịch liệt ma sát với mặt đất, tạo ra một đường rãnh dài mấy chục trượng, gần như đã cắt đôi cả lôi đài ra.

Thấy cảnh này, các tiếng hô trong thính phòng không ngừng vang lên, chiêu đầu tiên thì Lâm Minh chiếm ưu thế, trong nháy mắt lại tới Huyết Man chiếm ưu thế, cứ tiếp tục đánh như vậy thì sẽ không biết kết quả cuối cùng sẽ là như thế nào.

Hình Thiên đứng trong góc, trên mặt không lộ ra bất kỳ vẻ thoải mái nào, tuy rằng Huyết Man dùng một kích bức lui Lâm Minh mấy chục trượng, nhưng Lâm Minh chỉ bị một chút vết thương nhẹ mà thôi, căn bản không ảnh hưởng tới sức chiến đấu.

“Tiểu tử này, thân thể là làm bằng sắt hay sao?”.

Hình Thiên biết rất rõ sự khủng bố trong một chiêu kia của Huyết Man, nó đã xé rách được chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, chạm vào thân thể rồi, nếu là võ giả Tiên Thiên trung kỳ bình thường, bị lưỡi búa chạm tới, tuyệt đối sẽ bị xé rách thân thể, nhưng Lâm Minh lại chỉ bị một chút trầy da mà thôi!

Lâm Minh lau vết máu trên khóe miệng, sau khi Tôi Tủy, xương cốt toàn thân của hắn có thể so được với bảo khí, hơn nữa năng lực tự lành càng biến thái hơn, chút vết thương này căn bản không là gì cả.

“Công kích của Huyết Man thừa dũng mãnh, nhưng không có ý cảnh, công kích mà không có ý cảnh thì giống như không có hồn, căn bản không đáng phải sợ hãi, chỉ là ma nguyên của hắn thật sự quá dày đặc, ta mà muốn thắng hắn, không mở ra Tà Thần lực, thì cũng có chút khó khăn...”.

Lâm Minh quay đầu, nhìn thoáng qua Hình Thiên trên thính phòng, chuyện cho tới bây giờ, Lâm Minh đã rõ ràng, bởi vì nguyên nhân nào đó, Hình Thiên muốn lấy tính mạng của mình, còn tên Huyết Man này chỉ là một kẻ đi đầu mà thôi.

“Chẳng lẽ sự tồn tại của của ta gây ảnh hưởng tới lợi ích của Cự Ma tộc và Man tộc ư?”.

Lâm Minh âm thầm cười lạnh một tiếng, hắn không sợ có địch nhân, đương nhiên, hắn cũng sẽ không ngốc đến mức bại lộ tất cả thực lực trước mặt địch nhân, nếu không thì kẻ ra tay hôm nay sẽ không còn là Huyết Man, mà là kẻ càng mạnh hơn.

- Lâm Minh, nhận lấy cái chết!

Huyết Man lại vọt lên, hắn đạp mạnh xuống nền, mặt đất bị hắn đạp nát ra một hố sâu, thanh Khai Sơn phủ được quét ngang ra, ánh mắt Lâm Minh nheo lại, tinh thần lực âm thầm đi tới trong hạt giống Tà Thần, rốt cuộc cũng mở ra Tà Thần lực!

Hắn cũng không một lần kích nổ tất cả chân nguyên trong đó, mà chỉ vận dụng ba, bốn phần lực lượng, như vậy thì Tà Thần lực sẽ được mở ra lâu hơn.

Một thương được đâm ra, Thanh Thương chân nguyên với đặc tính sinh sôi không ngừng, gào thét lao ra.

Keng...

Một thương của Lâm Minh điểm lên trên lưỡi búa, Tử Huyễn thương bị cự phủ ép tới mức cong thành một vầng trăng tròn, lưỡi búa như muốn chạm vào mặt Lâm Minh.

Tà Thần Lôi Linh!

Lâm Minh vung tay ra, Tà Thần cương châm được dung hợp Lôi Linh tầng ba lập tức được bắn ra, đâm thẳng vào con mắt của Huyết Man!

- Hừ!

Thân thể Huyết Man đột nhiên lui lại, chém một búa xuống Tà Thần Lôi Linh. Chuyện Lâm Minh có Lôi Linh thì đã không còn là bí mật gì nữa, Huyết Man đã sớm có phòng bị rồi.

Răng rắc!

Tà Thần cương châm bị chém nát, điện quang hai màu tím đỏ bay ra, như một con rắn độc đâm thẳng vào Huyết Man.

- Đều cút cho ta!

Huyết Man hét lớn một tiếng, tiếng rống này của hắn được dung hợp với chân nguyên, hóa thành thực chất, đây là công kích sóng âm, có bản chất giống với phương thức công kích của Thất Huyền cốc Cầm tông.

Sóng âm và tia chớp va chạm, chân nguyên nổ tung, năng lượng triệt tiêu lẫn nhau, mà trong lần va chạm kịch liệt này, vài luồng ánh sáng màu tím vô hình vô chất lại xuyên thấu qua sóng âm, đâm thẳng về phía Huyết Man.

Oanh...

Trong nháy mắt, thân thể Huyết Man đột nhiên chấn động, bên tai dường như có vô số tiếng sấm sét nổ vang, tinh thần chi hải của hắn đã trúng công kích tinh thần của Huyễn Diệt Mộng Quang.

Trong công kích vật chất được dung hợp công kích tinh thần, Huyết Man dùng công kích sóng âm tiêu diệt Tử Giao Thần Lôi và Diệt Huyết Tà Lôi, nhưng lại không đỡ được Huyễn Diệt Mộng Quang vô hình vô chất này.

- Đáng chết!

Cặp mắt Huyết Man lồi lên, trong ánh mắt phủ kín các sợi tơ máu.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên bước lên phía trước một bước, vận dụng thêm hai thành lực lượng Tà Thần lực, đâm một thương về phía Huyết Man.

Đồ Lục!

Rót tất cả ý chí và lực lượng thân thể vào trong một kích này, Tử Huyễn thương giống như có thể xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Huyết Man!

Tinh thần chi hải bị thương, thân thể vẫn có chút tê dại, trong cặp mắt Huyết Man hiện lên một tia dữ tợn và điên cuồng, hắn mạnh mẽ cắn vào đầu lưỡi một cái, làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng lúc này, Lâm Minh đã đâm Tử Huyễn thương tới trước mặt Huyết Man, chiêu thức của Huyết Man đã chậm một bước, cộng thêm Khai Sơn phủ không linh hoạt bằng Tử Huyễn thương, đã không còn kịp đón đỡ nữa!

- Tiểu tử, ta liều mạng với ngươi!

Huyết Man hét lớn một tiếng, chém một búa về phía Lâm Minh, hắn muốn dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Nếu đã không trốn thoát được, vậy thì chỉ có thể chơi trò “được ăn cả ngã về không”, ép Lâm Minh phải lui về.

Mắt thấy Huyết Man hoàn toàn dùng đấu pháp đồng quy vu tận, ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, nếu là lúc bình thường, hắn cũng không ngại dùng đấu pháp này với Huyết Man, với lực phòng ngự khủng bố mười thành Tôi Tủy của hắn, thì tuyệt đối có thể là người đứng cuối cùng, nhưng hiện tại có Hình Thiên ở một bên, đang như hổ rình mồi, tất nhiên Lâm Minh sẽ không cần phải làm như vậy!

Thân thể lui nhanh ra ngoài, mũi thương đâm lên, quỹ tích đầu Tử Huyễn thương dường như đã xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó, sau đó một cảnh tượng khó tin đã xảy ra, nói về chiều dài, Tử Huyễn thương rõ ràng ngắn hơn Khai Sơn phủ cả một xích, thường nói một tấc dài một tấc mạnh, theo lý thuyết, công kích của Khai Sơn phủ mà chạm tới Lâm Minh, thì Tử Huyễn thương vẫn còn chưa đâm trúng Huyết Man mới đúng.

Nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, Lâm Minh né tránh Khai Sơn phủ của Huyết Man, cùng lúc đó, Tử Huyễn thương lại đâm vào ngực của Huyết Man!

Máu tươi phụt ra, Huyết Ẩm chi ấn bùng nổ, Huyết Man kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay ra ngoài.

Mà Lâm Minh đã né tránh được công kích trực tiếp của lưỡi búa, chỉ bị lưỡi phủ bổ tới mà thôi, chân nguyên hộ thể vỡ nát, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, nhưng rất nhanh hắn đã áp chế xuống.

- Sao lại thế này?

- Mới vừa rồi đã xảy ra cái gì vậy? Lâm Minh rõ ràng còn chưa đâm đến Huyết Man thì đã lui về phía sau rồi mà, nhưng tại sao thương của hắn lại làm bị thương được Huyết Man?

Nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, các khán giả đều ngẩn người ra, một kích vừa rồi của Lâm Minh có một loại cảm giác cực kỳ không phối hợp, Lâm Minh trong tình huống gần như không có khả năng, né tránh được công kích của Huyết Man, đồng thời còn đâm một thương vào ngực của Huyết Man, đánh bay Huyết Man.

- Quả nhiên là Không Gian ý cảnh, tiểu tử này!

Sắc mặt Hình Thiên càng khó coi hơn, từ lúc Lâm Minh đối chiến với Hắc Thử, trong thương chiêu của Lâm Minh đã lộ ra Không Gian ý cảnh, lúc trước không có bao nhiêu người để ý tới, lần này, Không Gian ý cảnh của Lâm Minh hiển nhiên đã càng tiến xa được một bước nữa.

Không Gian ý cảnh hư vô mờ mịt, ngay cả rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi của Yêu Tinh tộc cũng đều không tìm hiểu ra được, nhưng Lâm Minh chỉ có tu vi Tiên Thiên trung kỳ, lại có thể hoàn mỹ ứng dụng nó vào trong thương chiêu.

“Tiểu tử này trưởng thành quá nhanh, lưu hắn lại, sớm hay muộn cũng là một tai họa!”.

Trong mắt Hình Thiên hiện lên sát khí nồng đậm.

Trên Võ Đấu trường, Huyết Man bò dậy khỏi mặt đất, ngực của hắn bị đâm ra một lỗ máu nhìn mà ghê người, rất nhiều máu tươi chảy ra từ trong đó, đối với tộc nhân Man tộc mà nói, vết thương như vậy thì vẫn còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

- Hỗn đản, ta muốn giết ngươi!

Khi Huyết Man nói chuyện, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, nghĩ:

“Thật đúng là ngoan cường, đáng tiếc lĩnh ngộ đối với Không Gian ý cảnh của ta vẫn còn chưa đến nơi đến chốn, nếu không thì một thương này sẽ đâm càng sâu hơn, Huyết Ẩm chi ấn nổ tung trong cơ thể hắn, vậy thì chắc chắn hắn đã chết rồi!”.

Chương 556: Hình Thiên tuyên chiến

- Ta muốn chém ngươi thành vạn mảnh!

Huyết Man cắn răng, ma nguyên toàn thân được vận chuyển tới mức cực hạn, một luồng sáng màu máu to ba thước được phun ra, một kích này hoàn toàn là do ma nguyên biến thành, Huyết Man đã liều chết, được ăn cả ngã về không rồi.

- Gian ngoan mất linh!

Lâm Minh lập tức nâng Tử Huyễn thương lên, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng, xung quanh mũi thương, lực lượng không gian chấn động, huyết quang lóe ra.

Huyết Ấn Toàn Sát!

Một thương này được đâm ra, mang theo lực xoắn ốc mãnh liệt, giống như một mũi tên ra khỏi cung, đây là chiêu thức dùng điểm phá diện trong Đại Hoang kích quyết, Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn, xé nát ma vân, sau đó đâm sâu vào, chân nguyên của Lâm Minh vốn đã chiếm thượng phong, cộng thêm chiêu thức khắc chế đối phương, một thương này đi với thế như chẻ tre!

Lưỡi búa vỡ nát, thương mang to như một con mãng xà đâm tới trước mặt Huyết Man, ánh sáng lóa mắt.

- A a a...

Huyết Man gầm lên:

- Ta sẽ không thua, Càn Khôn phủ!

Dù sao thì Huyết Man cũng thân kinh bách chiến, tuy rằng bị Lâm Minh hoàn toàn áp chế, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thúc thủ chịu trói, mắt thấy Lâm Minh đâm tới một thương, dùng điểm phá diện, hắn lập tức thu lại ma nguyên của mình, chém một búa về phía Tử Huyễn thương của Lâm Minh.

- Công kích mà thiếu ý cảnh, mất đi thứ trọng yếu nhất là linh hồn, tu vi của ngươi có tinh thâm đi nữa thì cũng vô dụng thôi!

Huyết quang lóe ra, Lâm Minh đâm một thương đẩy Khai Sơn phủ ra, Huyết Ẩm chi ấn tách ra cơn sóng máu, Không Gian ý cảnh dung nhập vào trong Tử Huyễn thương, mũi thương đâm thủng không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Huyết Man.

Lần này, Huyết Man đã không thể ngăn cản được nữa.

Phốc...

Ma nguyên hộ thể của Huyết Man giống như tờ giấy bị xé rách, Tử Huyễn thương đâm thẳng vào trái tim, lực xoắn ốc cường đại bùng nổ trong thân thể Huyết Man, trái tim của hắn trực tiếp bị cắt thành từng mảnh vụn.

Máu tươi bắn ra từ sau lưng Huyết Man, Lâm Minh đâm một thương xuyên thấu người Huyết Man.

- Ngươi!

Trái tim bị xé nát, khuôn mặt Huyết Man vặn vẹo, hắn nhìn Lâm Minh với hận ý ngập trời:

- Ta đồng quy vu tận với ngươi!

Huyết Man quát lớn một tiếng, một búa chém xuống đầu Lâm Minh, hắn đã hoàn toàn điên cuồng.

Nhưng mà công kích đã mất đi lý trí này làm sao có thể bị thương tới Lâm Minh được, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể Lâm Minh chợt biến mất, chỉ để lại một luồng tàn ảnh.

Răng rắc!

Cây búa của Huyết Man đập mạnh xuống đất.

- Ta...

Ánh mắt Huyết Man bắt đầu mờ đi, sau khi Tử Huyễn thương được rút ra, trên ngực hắn phun ra rất nhiều máu.

Tầm nhìn dần dần trở nên mơ hồ, ánh mắt Huyết Man lướt qua Lâm Minh, dừng lại trên người Hình Thiên đang đứng trong Võ Đấu trường thính phòng, khuôn mặt Hình Thiên âm trầm như nước, ánh mắt lạnh như băng, tràn ngập sát khí.

- Đại ca...

Huyết Man muốn nói gì đó, bỗng làn da toàn thân đột nhiên vỡ tan, một luồng sương mù bằng máu bắn ra khỏi thân thể hắn, ngưng hóa thành một luồng Huyết Ẩm chi ấn, cùng lúc đó, hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh dường như sống lại, hóa thành một con Thiên Ma đang giương nanh múa vuốt, cắn nuốt huyết sát khí tràn ra trên thi thể của Huyết Man.

Huyết sát khí trên thân Huyết Man quá mức nồng đậm, sau khi hình xăm Thiên Ma mọc ra đôi cánh thứ hai, bắt đầu xuất hiện đôi cánh thứ ba, đồng thời dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy, từ mơ hồ đến rõ ràng, cuối cùng, chỉ còn kém một chút nữa là sẽ có thể ngưng tụ thành Thiên Ma sáu cánh.

Ngay khi hình xăm Thiên Ma ngừng mọc ra, trong mắt Lâm Minh hiện lên một luồng sáng đỏ, sau đó nhanh chóng nhạt đi.

Sau khi Huyết Man chết, sáu ngàn, bảy ngàn người xem tại đây đều lặng ngắt như tờ, thật lâu không dám nói gì.

Kỳ thật sau khi Lâm Minh lần đầu tiên làm bị thương Huyết Man, rất nhiều người đã đoán trước được, một trận chiến này có lẽ sẽ do Lâm Minh thắng lợi, nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra, các võ giả tại đây vẫn có cảm giác khó tin.

Huyết Man đã thành danh rất lâu trại Thông Thiên tháp tầng thứ hai, hắn sớm đã có thực lực đi tới tầng thứ ba rồi.

Ở tầng thứ hai, Huyết Man chính là danh từ đại diện cho giết chóc, tàn nhẫn, bạo ngược, thành tích bảy mươi trận thắng liên tiếp là do bảy mươi thi thể dựng lên.

Sự cường đại và tàn nhẫn của Huyết Man làm cho lòng người run rẩy, nhiều năm như vậy trôi qua, nỗi sợ hãi này đã là thâm căn cố đế rồi, nhắc tới Huyết Man, ngay cả những người xếp mười hạng đầu tại tầng thứ hai cũng không dám ứng chiến, nhưng hiện tại Huyết Man lại chết trong tay một tân thủ nhân loại, mà đối phương nhiều lắm cũng chỉ hai mươi mấy tuổi thôi, tu vi lại chỉ có Tiên Thiên trung kỳ.

“Lực phòng ngự cường đại, lực lượng khó tin, cùng với chân nguyên dày đặc hoàn toàn không tương xứng với tu vi của bản thân hắn, cộng thêm lĩnh ngộ đối với ý cảnh và pháp tắc, kẻ này...!”.

Hình Thiên nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, hắn đã đoán trước được, chỉ cần Lâm Minh không ngã xuống, thành tựu trong tương lai là không thể lường được.

- Lâm Minh thắng lợi!

Người trọng tài trung niên đi lên lôi đài, hắn nhìn về phía ánh mắt của Lâm Minh, cũng cảm thấy có một chút kính sợ:

- Lâm thiếu hiệp, còn muốn tiếp tục khiêu chiến nữa không?

- Không!

Lâm Minh lập tức từ chối, đánh một trận với Huyết Man, trạng thái của hắn đã không còn là tốt nhất nữa, hơn nữa tại đây có nhiều cao thủ như vậy, trong đó có không ít người muốn mạng của hắn.

- Ha ha, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Trọng tài cười ha hả, nói:

- Lâm thiếu hiệp còn trẻ tuổi đã có thực lực như vậy, thành tựu sau này là không thể lường được a!

- Cảm ơn!

Lâm Minh mỉm cười, thu lấy Tu Di giới của Huyết Man, xoay người muốn đi xuống đài.

- Lâm Minh!

Ngay khi Lâm Minh sắp rời khỏi lôi đài, một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên trong Võ Đấu trường, vang vọng mỗi một góc.

Lâm Minh khẽ dừng chân, nhìn tới một chỗ, người vừa nói chính là Hình Thiên.

Hình Thiên, vương giả của toàn bộ tầng hai, lúc này một câu của hắn lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người tại đây.

Hình Thiên thản nhiên cười:

- Lâm Minh, ngươi làm cho ta rất kinh ngạc, ngươi là một trong những kẻ có thiên phú xuất chúng nhất mà ta gặp được trong các võ giả nhân loại trẻ tuổi! Tuy nhiên dù vậy, ta cũng không nghĩ tới ngươi có thể chiến thắng Huyết Man, ngươi thật sự đã cho ta một kinh hỉ a! Tốt! Tốt lắm! Phi thường tốt!

Hình Thiên liên tục nói ba từ “tốt”, nhưng gương mặt lạnh lùng và khí thế lạnh thấu xương của hắn lại làm cho ba từ “tốt” này mang theo sát ý nồng nặc.

Lâm Minh khẽ trầm mặc, sau đó nhìn chằm chằm vào Hình Thiên, nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?

- Hắc hắc, rất đơn giản, ngươi có thể đánh chết Huyết Man, đã có tư cách đánh một trận với ta, ta ở tầng thứ hai đã rất lâu rồi, không gặp được đối thủ có thể làm cho ta cảm thấy hứng thú, hiện tại ta ước chiến với ngươi, ngươi có dám nhận không?

Lời này vừa được nói ra, mọi người tại đây đều ngẩn ra, mấy ngàn ánh mắt tập trung trên người Hình Thiên, rồi sau đó lại cùng chuyển sang Lâm Minh, Hình Thiên tuyên chiến với Lâm Minh!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều yên lặng, vô cùng ngạc nhiên.

Hình Thiên chính là cao thủ đệ nhất tại Thông Thiên tháp tầng hai, không có gì phải bàn cãi cả, hắn đã nửa năm không ra tay rồi, vẫn chỉ luôn chìm trong tu luyện.

Nửa năm trước, tại Thông Thiên tháp tầng hai từng có một cao thủ cường đại hơn cả Huyết Man, cuối cùng đánh với Hình Thiên một trận, chỉ là trong trận đấu đó, Hình Thiên đánh chết đối thủ, chém bay đầu đối phương!

Lúc đó, thực lực của Hình Thiên đã vượt xa Huyết Man rồi, hiện giờ hắn lại bế quan một năm, thực lực đã sâu không lường được, căn bản không có người nào biết cực hạn của hắn là ở đâu.

Hiện tại, hắn chỉ mặt Lâm Minh mà tuyên chiến, sau nửa năm, đây là lần đầu tiên hắn muốn ra tay!

Dưới tình huống này, Lâm Minh định giải quyết ra sao? Dám đồng ý ư?

Võ Đấu trường lớn như vậy, không có người nào lên tiếng, tất cả đều chìm trong yên tĩnh, bọn họ đều đang chờ đợi câu trả lời của Lâm Minh.

Một người là vương giả đệ nhất của tầng hai, xưng bá Võ Đấu trường nhiều năm, độc cô cầu bại.

Một người khác là vương giả mới xuất hiện, lần lượt đánh chết các tuyệt đại thiên tài là Lam Tinh, Huyết Man.

Không hề nghi ngờ gì nữa, nếu để mặc cho Lâm Minh trưởng thành, thì hắn tuyệt đối sẽ có một ngày vượt qua Hình Thiên, nhưng Hình Thiên lại không muốn để cho hắn cơ hội này.

Có lẽ hắn sợ hãi Lâm Minh uy hiếp tới địa vị của hắn, có lẽ hắn lo lắng ngày sau sẽ chết trong tay Lâm Minh, tóm lại, Hình Thiên muốn ra tay trước.

Loại hành động này cũng không vẻ vang gì, nhưng cũng không có gì đáng trách cả.

- Như thế nào, ngươi không dám nhận ư?

Trên mặt Hình Thiên mang theo nụ cười khiêu khích.

Lâm Minh khẽ cười nói:

- Không phải là ta không dám, mà là ngươi không dám, mặc dù ngươi đang cười, kỳ thật trong lòngluống cuống rồi!

Một lời này của Lâm Minh cực kỳ sắc bén, đâm thẳng vào trong nội tâm của Hình Thiên, Hình Thiên quả thật đang luống cuống! Tốc độ trưởng thành của Lâm Minh làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, cho nên hắn mới chủ động ước chiến.

Hình Thiên nhướng mày, trong mắt lóe lên sát khí:

- Ngươi đúng là cuồng vọng tới mức cực điểm, tại Thông Thiên tháp, kẻ cuồng vọng thường là kẻ chết nhanh nhất!

- Ha ha! Nếu như theo lời của ngươi, nếu ta đáp ứng ước chiến của ngươi, chẳng phải là càng cuồng vọng hơn ư?

Lâm Minh đáp lại một câu, làm cho Hình thiên không có lời nào để nói nữa.

- Nhiều lời vô nghĩa, rốt cuộc ngươi có dám đánh một trận cùng ta hay không?

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Có gì mà không dám? Tuy nhiên, thời gian do ta quyết định!

Hình Thiên ngẩn ra, tiểu tử này chẳng lẽ muốn chọn ngày quyết chiến tận một năm sau đấy chứ!

Tuy nhiên ở trong Thông Thiên tháp, nếu Lâm Minh co đầu rụt cổ vào trong Tu Luyện địa mà không ra, hắn cũng không có biện pháp nào cả, nghĩ tới đây, Hình Thiên chỉ đành nói:

- Được!

- Một tháng sau, chúng ta một trận quyết sinh tử tại đây!

Thanh âm của Lâm Minh vang vọng Võ Đấu trường.

Vừa rồi đánh một trận với Huyết Man, Lâm Minh đã giữ lại một bộ phận lớn thực lực, nhưng mà chiến thắng Huyết Man cũng không khó hơn chiến thắng Lam Tinh là bao, đây chủ yếu là do Lâm Minh đột phá Tiên Thiên trung kỳ, thực lực tiến thêm một bước nữa.

Mặc dù có nhiều con bài chưa lật như vậy, nhưng Lâm Minh vẫn hẹn ngày quyết chiến vào một tháng sau, thật sự cũng không phải là kiêng kị Hình Thiên, mà là kiêng kị thế lực có thể tồn tại sau lưng Hình Thiên.

Dù sao thì Lâm Minh vẫn muốn bước vào Thông Thiên tháp tầng thứ ba, tầng thứ ba còn “ngọa hổ tàng long” hơn cả tầng thứ hai, hắn phải lưu lại cho bản thân mình thời gian để trưởng thành.

Một tháng?

Hình Thiên cười lạnh một tiếng, hắn còn tưởng rằng Lâm Minh sẽ đưa ra thời gian dài hơn, chỉ là một tháng mà thôi, Lâm Minh vừa mới đột phá Tiên Thiên trung kỳ, không có khả năng lại đột phá đến Tiên Thiên hậu kỳ, chỉ cần không đột phá cảnh giới, thực lực của hắn có tăng lên thì cũng vẫn còn trong phạm vi tiếp nhận được.

- Một tháng... Tốt, ta chờ ngươi!

Hình Thiên lập tức đáp ứng.

Ngay lập tức, các khán giả trong Võ Đấu trường đều ồn ào bàn luận, một tháng sau, Lâm Minh chiến với Hình Thiên!

Mọi người cũng không biết thực lực cực hạn của Lâm Minh là ở mức nào, nhưng cũng không ai có thể biết được thực lực cực hạn của Hình Thiên.

Đây là một trận chiến mà hai bên đều không biết rõ về nhau.

- Lâm Minh đánh với Huyết Man một trận, hơn phân nửa đã ẩn tàng rồi thực lực, nếu không thì làm sao hắn dám ước chiến Hình Thiên vào một tháng sau được? Thật là đáng sợ! Trận chiến vừa rồi đã đại tới tình trạng đó, vậy mà hắn vẫn còn có thể che giấu thực lực được ư?

Một võ giả đột nhiên ý thức được điểm này, Lâm Minh không ngốc, nếu chỉ có chút thực lực này, đối chiến với Hình Thiên thì chẳng phải là đi chịu chết hay sao?

- Che giấu thực lực thì thế nào, đối thủ của hắn chính là Hình Thiên a, Lâm Minh quyết định thời gian vào tháng sau, thật sự quá ngắn!

Võ giả vừa nói này cũng không coi trọng Lâm Minh, dù sao ấn tượng Hình Thiên cường đại đã là thâm căn cố đế rồi.

Hình Thiên sâu không lường được, đối chiến với Lâm Minh không biết đã ẩn tàng bao nhiêu thực lực.

Một trận chiến này làm cho các võ giả tầng hai vô cùng chờ mong...

Chương 557: Sách cổ

Tại Tu Luyện địa, Lâm Minh nhìn hình xăm Thiên Ma trên người mình, ba đôi cánh, hai đôi đầu tiên đã hoàn toàn thành hình, đôi thứ ba cũng rất rõ ràng.

- Chỉ kém một bước là đạt tới Thiên Ma sáu cánh, huyết sát khí trên người Huyết Man quá đậm đặc, nếu không chuyên tâm áp chế, làm dịu thể xác và tinh thần, thì ngay cả ta cũng đều bị huyết sát khí này ảnh hưởng, tuy rằng không đến mức bị lạc mất bản tâm, nhưng sẽ ảnh hưởng tới bản tính của ta.

Bản tính của con người sẽ do một chuyện nào đó mà thay đổi, Lâm Minh cũng không muốn bị sát khí ảnh hưởng, làm biến đổi bản tính.

Lấy ra Tu Di giới của Huyết Man, kiểm tra những thứ bên trong, mười mấy hộp Huyết Sát tinh trung phẩm, một hộp nhỏ Huyết Sát tinh thượng phẩm, còn có rất nhiều đan dược, ngọc giản, bảo khí, tên Huyết Man này còn giàu có hơn Lam Tinh rất nhiều.

Lâm Minh tính toán đại khái, Huyết Sát tinh trung phẩm có tám, chín vạn khối, Huyết Sát tinh thượng phẩm là hơn bảy mươi khối.

Đây quả thật là một tài sản khổng lồ, tuy nhiên Huyết Man giết người như ma, tích lũy nhiều tài phú như vậy thì cũng chẳng có gì lạ.

Về phần những ngọc giản kia, bên trong phần lớn là công pháp bí tịch, Huyết Man xuất thân từ tông môn ngũ phẩm, những công pháp này có giá trị không nhỏ, tuy nhiên đối với Lâm Minh mà nói, chúng lại không có ý nghĩa quá lớn.

Hắn nhìn vài lần, chuẩn bị thu ý thức lại, nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Trong mớ hỗn độn này, Lâm Minh phát hiện một hộp gỗ cổ xưa, mở ra, bên trong là một ngọc giản bình thường, bên cạnh ngọc giản còn có một quyển sách bằng da dê, thoạt nhìn niên đại đã cực kỳ lâu rồi.

Lâm Minh đầu tiên cầm lấy ngọc giản, bên trong là một vài bút ký mà Huyết Man tự mình ghi lại.

Chữ viết của Man tộc giống với Cự Ma tộc, nên Lâm Minh hoàn toàn đọc hiểu.

Lâm Minh bắt đầu đọc, từng chữ từng chữ xuất hiện, trong đó một chữ là “Huyết Viêm tôn chủ”, tại Thông Thiên tháp, Thiên Ma mười cánh được xưng là tôn chủ, tên Huyết Viêm tôn chủ này có lẽ là một trong mười hai tôn chủ của Cực Tinh thành.

Mỗi khi Huyết Man nhắc tới Huyết Viêm tôn chủ thì đều cực kỳ cung kính, đây là một loại tôn kính phát ra từ trong thâm tâm, thậm chí có chút sợ hãi, làm cho Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, Huyết Man là một kẻ tàn nhẫn cuồng vọng, làm sao lại tôn kính từ nội tâm với kẻ khác được? Tên Huyết Viêm tôn chủ này rốt cuộc có chỗ nào hơn người đây?

Ngoài chữ này, còn có vài chữ nữa làm cho Lâm Minh chú ý, Vạn Cổ Ma KhanhMa Thần Chi Cốt.

Trong ngọc giản của Huyết Man có nhắc tới những chữ này, nhưng lại không nói rõ, Lâm Minh cũng không biết rốt cuộc chúng là cái gì.

Nhìn tiếp xuống, không có tin tức nào giá trị cao nữa, Lâm Minh liền thu ngọc giản lại, nhìn về phía quyển sách bên cạnh.

Mở ra, trên đó đều là chân dung của các võ giả Cự Ma hoặc Man tộc, xem ra các hình vẽ này hẳn là được khắc dấu và in xuống quyển sách này.

Bên cạnh mỗi một chân dung đều chú thích tên, cuộc đời của người đó, có vài bức còn được viết rõ cả tu vi, trong đó đại đa số là cường giả cấp Ma Đế.

Trong những người này, lâu nhất thì cũng là mấy vạn năm trước, sớm nhất thì cũng gần ngàn năm trước.

Điểm giống nhau chính là, bọn họ đều đã chết!

Bất kể đã từng tài hoa xuất chúng, không ai bì nổi, dương danh Thánh Ma đại lục, tất cả đều đã chết.

Những người này là ai? Vì sao lại in hình của bọn họ lên đây? Giữa bọn họ có liên hệ gì không?

Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, đột nhiên trong lòng chấn động, hắn tìm được trong quyển sách này một bức hình rất quen, giống như đã từng thấy, kẻ này cầm trong tay một thanh huyết phủ dài một trượng, mái tóc màu đỏ, khuôn mặt dữ tợn.

Gương mặt này có vài phần tương tự với ác ma màu đỏ mà Lâm Minh thấy được khi hấp thu Ma Tâm Toái Tinh lần trước, chẳng lẽ là...

Lâm Minh đột nhiên nhìn vào chú thích bên cạnh bức chân dung, trên đó có viết:

“U Minh đại đế, sinh năm 36500 Thánh Ma lịch, chết năm 39700 Thánh Ma lịch, tuổi thọ hơn ba ngàn năm, người này thiên phú có thể so được với Thần Ma, hai mươi tư tuổi đạt tới cảnh giới Ma Vương, năm mươi tuổi bước vào chuẩn đế, sáu mươi tuổi ma công đại thành, bước vào đế giai, xưng hiệu là U Minh đại đế, trăm tuổi khó tìm được địch thủ, sau đó ly kỳ mất tích, ba ngàn năm sau chết, không rõ nguyên nhân chết”.

Nhìn thấy chú thích này, Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm, quả nhiên là U Minh đại đế từ sáng lập ra U Ma đế thành, không ngờ hắn cũng có mặt trong quyển sách này.

Không hề nghi ngờ gì nữa, cái gọi là mất tích như được ghi lại thì chính là do hắn đi tới Thiên Diễn đại lục, chỉ là nếu hắn đã đi Thiên Diễn đại lục, làm sao người sáng tác quyển sách này lại biết được hắn chết vào ba ngàn năm sau?

Trong lòng Lâm Minh tràn ngập sương mù, tiếp tục lật xem, sau khi xem tiếp vài tờ, hắn lại nhìn thấy một người khiến hắn phải giật mình, Ma Đế.

- Ma Đế cũng ở trên quyển sách này ư?

Lâm Minh hít vào một hơi khí lạnh, so với U Minh đại đế chỉ sống hơn ba ngàn năm mà nói, thì Ma Đế sống hơn mấy vạn năm, cuối cùng phi thăng Thần Vực, cũng từng oai phong một cõi tại Thần Vực, tham gia bao vây tiêu diệt Thiên Vũ thánh địa, chính là kẻ trong truyền thuyết.

Người đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm trước, tư liệu còn lưu lại thì ít tới mức đáng thương, vậy mà cũng được cuốn sách cổ này ghi lại ư?

Nhìn thoáng qua chú giải bên cạnh Ma Đế, chỉ thấy ghi vài chữ ít ỏi:

“Ma Đế, năm sinh không rõ, năm mất không rõ, nguyên nhân cái chết không rõ”.

Ngay cả Ma Đế đã chết mà cũng đều biết ư?

Lâm Minh cảm giác trong lòng phát lạnh, Ma Đế chính là chết tại Thần Vực a.

Áp chế nỗi khiếp sợ trong lòng, Lâm Minh tiếp tục lật thêm vài trang phía sau, đều là các nhân vật mấy vạn năm trước, có vài người thậm chí ngay cả tên cũng không rõ, càng đừng nói tới tu vi cảnh giới.

Đọc hơn nữa quyển sách này, bên trong chẳng những có Cự Ma tộc, Man tộc, còn bắt đầu xuất hiện nhân loại, Yêu Tinh tộc, những người này đều là kẻ cực kỳ tài hoa xuất chúng.

Đại đa số đã đạt tới cấp đế.

Không đạt tới cấp đế thì đều chết khi còn trẻ tuổi, bình thường là dưới năm mươi tuổi, mà những người chết khi còn trẻ này thì đều có thiên phú nghịch thiên, thường thường chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đã đạt tới Toàn Đan, ba mươi, bốn mươi tuổi bước vào Mệnh Vẫn.

Nói cách khác, những người này tuy rằng không đạt tới cấp đế, nhưng trên thực tế, chỉ cần bọn họ không ngã xuống, cuối cùng đều sẽ trở thành phong hoàng xưng đế!

Quyển sách này đều ghi lại cá thiên tài đỉnh cấp trong mấy vạn năm qua.

- Quyển sách này được in lại, như vậy hẳn là có bản khắc nguyên gốc, rốt cuộc là ai khắc ra hình của nhiều cường giả như vậy?

Lâm Minh không kìm được sinh ra nghi vấn này, nên biết rằng, các cường giả trên quyển sách này phần lớn đều là “Thần Long thấy đầu không thấy đuôi”, người điêu khắc làm sao có thể biết được bọn họ còn sống hay đã chết?

Hơn nữa các hình vẽ này giống thật như đúc, chỉ cần nhìn U Minh đại đế và Ma Đế thì biết, cực kỳ giống với bản thân họ, Ma Đế chính là nhân vật từ mấy vạn năm trước, làm sao người điêu khắc có thể biết được bộ dáng của Ma Đế?

Lâm Minh càng thấy nghi ngờ hơn.

Không nghĩ ra là do nguyên nhân gì, hắn chỉ có thể khép sách lại, thu vài trong Tu Di giới.

- Hiện tại ta quan tâm những điều này thì cũng là vô dụng, trận chiến với Hình Thiên bắt đầu vào một tháng sau, nắm bắt thời gian để tu luyện thì mới là chính sự.

Sau khi Lâm Minh giết chết Huyết Man, tích lũy được bảy điểm số giết chóc, cộng thêm vốn hắn đã có hai điểm số giết chóc, tổng cộng là chín điểm số giết chóc, cũng đủ để hắn tùy ý tu luyện trong Tu Luyện địa hạng đặc biệt rồi.

Lâm Minh lấy ra Huyết Sát tinh thượng phẩm trong Tu Di giới, mỗi tay nắm một viên, bên cạnh thì bày ra một loạt, cùng lúc dùng mười viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, phương pháp tu luyện như vậy có thể nói là cực kỳ xa xỉ, ngay cả những kẻ như Huyết Man, bình thường mặc dù cũng dùng Huyết Sát tinh thượng phẩm để tu luyện, nhưng đều dùng từng khối một, không dám lãng phí như thế.

Nên biết rằng trong Tu Di giới của Huyết Man cũng chỉ có bảy mươi viên Huyết Sát tinh thượng phẩm mà thôi, dùng như vậy thì không đến mười ngày đã hết rồi.

Lâm Minh hoàn toàn không thèm để ý tới phí tổn, chỉ cần có thể đề cao tốc độ tu luyện, trả giá nhiều đi nữa thì cũng đều đáng giá.

Đại Hoang kích quyết vốn chính là công pháp đỉnh cấp, cộng thêm sát khí nồng đậm trong Tu Luyện địa hạng đặc biệt, còn có hình xăm Thiên Ma sáu cánh, Không Linh võ ý tăng phúc, tốc độ tu luyện của Lâm Minh là cực nhanh.

Mà như vậy, chỉ vẻn vẹn mười ngày, Huyết Sát tinh thượng phẩm đã tiêu hao hết.

Lâm Minh đi ra Tu Luyện địa, bước thẳng tới tầng hai phường thị, tìm được tên mập mạp Yêu Tinh tộc mà hắn đã liên hệ hơn mười ngày trước.

Tên chủ quán mập mạp này vừa nhìn thấy Lâm Minh đến, lập tức khiêm tốn tươi cười, chuyện Lâm Minh mười ngày trước đánh chết Huyết Man, sớm đã truyền khắp toàn bộ tầng hai, thực lực của Huyết Man thì tên béo này biết rất rõ ràng, nhân vật trong truyền thuyết cỡ này cũng đều chết trong tay Lâm Minh, khiến cho khi hắn nhìn thấy Lâm Minh, đều cảm thấy trong lòng phát run.

- Lâm thiếu hiệp, ngài có gì chỉ giáo?

Chủ quán béo buông hai tay xuống, bộ dáng kính cẩn.

- Lần trước ta để ngươi đổi lấy Huyết Sát tinh thượng phẩm, đã đổi thế nào rồi?

- Đổi xong rồi, tổng cộng một trăm khối, ngài đếm xem.

Tên béo này mở ra một cái rương, trong đó đều là Huyết Sát tinh thượng phẩm sáng bóng trong suốt.

Lâm Minh nhìn lướt qua, số lượng hoàn toàn đúng.

- Dựa theo ước định lúc trước, một trăm khối tổng cộng là một vạn một ngàn năm trăm viên Huyết Sát tinh trung phẩm, ta giao tinh thạch cho ngươi.

Lâm Minh nói xong, lấy ra mười một hộp đựng Huyết Sát tinh.

Tên béo này vội vàng cười bồi, nói:

- Lâm thiếu hiệp khách sáo rồi, như vậy đi, cứ dựa theo giá thấp nhất, ngài bỏ số lẻ đi, chỉ cần đưa một vạn là được rồi!

- Nên bao nhiêu thì cứ theo bấy bao nhiêu.

Lâm Minh vẫn đếm ra một vạn một ngàn năm trăm viên Huyết Sát tinh trung phẩm, hắn cần đổi số lượng lớn Huyết Sát tinh thượng phẩm, nếu không cho tên béo này chút tiền, đổi một lần hai lần thì được, nhưng đổi nhiều thì tên béo này sẽ ăn không tiêu, tất nhiên sẽ không thể đổi được nữa.

- Vậy thì ta... Đa tạ Lâm thiếu hiệp a.

Tên béo này cười híp mắt.

- Theo như nhu cầu mà thôi, lần này ta đến cũng muốn đổi Huyết Sát tinh thượng phẩm, càng nhiều càng tốt, mặt khác, mấy thứ này thì giao cho ngươi bán, bán được thứ gì thì ngươi được năm phần trăm giá thành, tốt nhất là không nên giở trò về mặt giá cả, có thể bán bao nhiêu tiền thì ta cũng biết một chút đại khái.

Lâm Minh nói xong, tháo xuống một chiếc Tu Di giới, ném cho tên béo.

Tên này vội vàng dùng tinh thần lực chui vào trong Tu Di giới, tùy ý nhìn qua, lập tức âm thầm kinh hãi, trong nhảy đều là những thứ giá trị xa xỉ, hơn phân nửa là bảo khí, ngọc giản, đan dược linh tinh đủ các loại mà Lam Tinh và Huyết Man lưu lại sau khi chết, nếu toàn bộ bán đi, ít nhất cũng hơn mười vạn Huyết Sát tinh trung phẩm, mình lấy được năm phần trăm, cũng chính là năm ngàn viên.

Đây chính là một khoản không nhỏ a, tên béo này có chút thở dốc, lập tức vỗ ngực cam đoan:

- Yên tâm đi Lâm thiếu hiệp, cho ta thêm một lá gan nữa thì ta cũng không dám lừa gạt ngài a!

- Tốt nhất có thể đổi cho ta thành Huyết Sát tinh thượng phẩm, về phần trung phẩm thì ta cầm lấy cũng là vô dụng.

- Lâm thiếu hiệp, ngài cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo!

Chương 558: Khai chiến

Liên tục một tháng, đối với tu luyện mà nói, thật sự quá ngắn ngủi...

Thanh Phong hiên, một trong số ít tửu lâu tại Thông Thiên tháp tầng hai do nhân loại mở ra, bố cục của tửu lâu lịch sự tao nhã, nhân viên trong tửu lâu đều là các thiếu nữ xinh đẹp, có nhân loại, cũng có Yêu Tinh tộc.

Lúc này, tại đại sảnh Thanh Phong hiên, vài võ giả nhân loại mặc áo xanh cầm theo trường kiếm đi đến.

- Đưa lên một bàn Huyết Dương Yến!

Một thanh niên thét to, Huyết Dương là một loại hung thú cao cấp, chẳng những hương vị ngon, hơn nữa còn ẩn chứa khí huyết lực cường đại, ăn vào thì rất có lợi cho thân thể.

Đương nhiên, giá cả của loại Huyết Dương Yến này cũng cực kỳ đắt đỏ.

- Được, được, đến ngay đây!

Có khách hàng tới cửa, tiểu nhị ân cần đi ra đón.

- Ha ha, đại ca, mấy ngày nay, Nhân tộc chúng ta cuối cùng cũng coi như trút được cơn tức, không còn phải bị những tên kia xem thường nữa, lần này coi như dính phúc của Lâm công tử.

Ở Thông Thiên tháp, số lượng nhân loại ít, thực lực cũng tương đối kém, mặc kệ là tầng hai hay là tầng một, nhân loại đều là quần thể yếu thế, bị xa lánh thì cũng là điều rất bình thường, tuy nhiên lần này, bởi vì Lâm Minh đánh chết Huyết Man, thậm chí còn tiếp nhận khiêu chiến của Hình Thiên, đã làm cho Nhân tộc sảng khoái một phen, bởi vì kiêng kị Lâm Minh, các võ giả khác tại tầng hai cũng không dám ức hiếp Nhân tộc như trước nữa.

- Ân, tính ra, ngày mai chính là ngày Lâm Minh và Hình Thiên quyết chiến, không biết Lâm Minh có phần thắng là bao nhiêu đây!

Nam nhân được xưng là đại ca kia khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trên đầu có quấn một chiếc khăn màu xanh, trang phục toàn thân cũng là màu xanh, bộ dáng tràn ngập uy nghiêm.

- Lâm công tử khẳng định là có chút nắm chắc.

Một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi nói chen vào:

- Lâm công tử từng chiến Huyết Man, chiến Lam Tinh, đều thắng cả. Lần này chiến Hình Thiên, cũng nhất định có chút nắm chắc thì mới tiếp nhận khiêu chiến, có thể đi đến một bước này, ai mà dám tiếp nhận khiêu chiến mà không hề nắm chắc đây.

- Ân... Nói cũng đúng, tuy nhiên Hình Thiên cũng sẽ không làm chuyện mà hắn không nắm chắc, tóm lại, trận chiến đấu này là cực kỳ khó đoán trước a...

Mấy người này đang bàn nghị luận, đột nhiên một thanh âm chen vào:

- Mấy vị huynh đài vừa rồi đang nói cái gì vậy? Lâm Minh muốn chiến Hình Thiên ư?

Vài võ giả quay đầu lại, người vừa nói chính là một thanh niên áo đen, hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, khí vũ hiên ngang, mà bên cạnh thanh niên áo đen này là một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi, một thân áo đen, mang theo một tấm khăn che mặt.

Đôi nam nữ này chính là Mặc Cổ và Mặc Thanh.

Mặc Thanh đã tu luyện tại tầng hai nhiều ngày, Mặc Cổ thì vừa mới đến, trùng hợp thấy được cảnh này.

- Đúng vậy, Lâm Minh chiến Hình Thiên, ngay tại ngày mai, các ngươi là người mới phải không, điều này cũng không biết ư?

Trong các võ giả tại đây, nếu không biết việc Lâm Minh với Hình

Thiên chiến một trận, thì hơn phân nửa là người mới tới, trận chiến này đã sớm truyền đi ồn ào huyên náo rồi.

Mặc Cổ hít một hơi khí lạnh, mới mấy ngày không gặp, không ngờ Lâm Minh lại giao chiến với Hình Thiên?

Tuy rằng Mặc Cổ là võ giả tầng thứ ba, nhưng bàn về thực lực, hắn tự nhận là còn xa mới bằng được Hình Thiên, Hình Thiên đã ở trong tầng thứ hai nhiều năm như vậy, thực lực đã sớm sâu không lường được, Lâm Minh lại có lá gan khiêu chiến hắn ư? Mặc Thanh cũng cảm thấy khó tin, tuy rằng bị Lâm Minh áp chế không quá ưa thích, nhưng nàng không thể không thừa nhận thiên phú của Lâm Minh, hơn nữa Lâm Minh cũng không giống kẻ ngốc, hắn dám khiêu chiến Hình Thiên, hay là tự nhận đã có thực lực chiến một trận rồi?

- Vị huynh đài này, tại hạ coi như người mới tới tầng hai, phiền toái giới thiệu một chút tình huống cụ thể, Lâm Minh chiến Hình Thiên được quyết định từ khi nào vậy? Theo tại hạ biết, Lâm Minh đến tầng hai còn chưa được bao lâu, tại sao lại tuyên chiến với Hình Thiên?

- Một tháng trước đã quyết định rồi, Lâm Minh giết Huyết Man, Hình Thiên hạ chiến thư, sau đó Lâm Minh tiếp nhận.

- Giết Huyết Man?

Mặc Cổ sửng sốt, Huyết Man ở tầng thứ hai có hung danh hiển hách, một tháng qua hắn vẫn luôn ở tầng thứ ba tu luyện, cũng không biết Huyết Man đã chết.

Kẻ ngoan độc giết người không chớp mắt này lại chết trong tay Lâm Minh lý?

- Đúng vậy, hơn nữa trong trận chiến đó, Lâm Minh có lẽ còn ẩn tàng một chút thực lực, hắc hắc, Lâm Minh và Hình Thiên sẽ quyết chiến vào ngày mai, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ a, tuy nhiên giá vé đã cao tới tám trăm Huyết Sát tinh, hơn nữa còn rất khó mua, nếu muốn mua thì huynh đài phải sớm chuẩn bị đi.

- Ta biết rồi, cảm ơn huynh đài đã báo cho biết.

Mặc Cổ khẽ hít vào một hơi, lấy từ trong Tu Di giới ra một viên Huyết Sát tinh phách đặt lên trên bàn, nói:

- Tiểu nhị, tính tiền.

- Sư huynh, chúng ta muốn đi ư?

- Đương nhiên.

Mặc Cổ chắc chắn nói:

- Trận chiến này này, đối với ta, đối với ngươi thì đều có lợi rất lớn, hơn nữa... Ta đã báo tình huống của Lâm Minh cho tông môn rồi, tông môn đã bắt đầu chú ý Lâm Minh, có thể kết giao với Lâm Minh thì sẽ rất có lợi cho tông môn chúng ta.

Tại Thánh Ma đại lục, số lượng tông môn ngũ phẩm cũng không ít, nhưng thánh địa cóường giả phong hoàng thì lại rất ít, rất nhiều thiên tài cấp đế, tương lai có thể đột phá cảnh giới Thần Hải, nhưng thường lại ngã xuống giữa đường, nhân loại cường giả Thần Hải tại Thánh Ma đại lục thật sự là lông phượng sừng lân, nếu kết giao được, thì tông môn đó sẽ đạt được chỗ tốt vô cùng lớn.

Tin tức Lâm Minh giao chiến Hình Thiên càng truyền xa hơn, giá vào cửa từ năm trăm Huyết Sát tinh lên tới tám trăm, chín trăm, thậm chí còn có xu thế đột phá một ngàn viên.

Nhưng dù vậy, cũng rất khó mua được một vé.

Rất nhiều võ giả bế quan mấy tháng, nửa năm, đều đặc biệt xuất quan, chính là vì một trận chiến này.

Cũng có một vài người không phải tới để thí luyện, mà là tới buôn bán làm giàu tại tầng hai, cũng rất có hứng thú đến xem một trận chiến này.

Vào ngày này, ngay khi trời còn mờ sáng, mọi người đã rời khỏi chỗ ở, âm thanh ồn ào vang khắp con đường, dòng người đông đúc chen nhau đi tới Võ Đấu trường, từ không trung nhìn xuống, ước chừng có cả vạn người, cực kỳ đồ sộ.

Vốn Võ Đấu trường chỉ có thể chứa được tám ngàn người mà thôi, vì một trận chiến này, lại được chuyên môn lắp thêm chỗ ngồi, có rất nhiều người thí luyện vốn không phải của tầng thứ hai cũng đến đây.

Cách lúc quyết chiến còn hai hơn canh giờ, toàn bộ Võ Đấu trường đã chật kín.

- Móa nó, trời tờ mờ sáng chúng ta đã đến rồi, không ngờ bọn họ còn đến sớm hơn cả chúng ta, hàng ghế đầu đều kín hết rồi.

Vé vào cửa Võ Đấu trường của Thông Thiên tháp không sắp xếp chỗ ngồi, muốn ngồi chỗ nào thì phải tự mình chiếm lấy.

- Đám người này có điên hay không vậy, chẳng lẽ đêm qua bọn họ đã tới rồi sao?

- Hắc, ngươi nói đúng rồi, bọn họ tới đây từ tối hôm qua, bọn họ đều ngồi đây tu luyện cả buổi tối rồi.

- Thật lợi hại a, sớm biết vậy, chúng ta cũng ngồi trong này tu luyện, ngồi ở đâu mà chẳng giống nhau.

- Quên đi, ngồi ở đây cũng được, hàng ghế đầu có khi còn bị dư chấn cuộc chiến cuốn vào, hộc máu trọng thương cũng nên! Thực lực yếu thì đừng nên đứng hàng đầu là hơn.

Không biết ai nói câu này, các võ giả tại đây đều nhìn nhau, đúng vậy, lần trước Lâm Minh chiến với Huyết Man, cũng làm bị thương vài người, lần này chiến với Hình Thiên, tất nhiên càng đánh hung ác hơn, thực lực yếu sẽ bị dư chấn đánh cho hộc máu thì cũng không có chút khoa trương nào.

- Đúng vậy, chúng ta vẫn nên ngồi ở đây đi.

- Ân, cái mạng quan trọng hơn, tại địa phương quỷ quái này, bị thương là một chuyện rất nguy hiểm.

Vài võ giả đang nhao nhao bàn luận, đột nhiên một người nói:

- Là Hình Thiên, Hình Thiên ra rồi.

Cả đám người lập tức nhìn tới, tại cửa vào Võ Đấu trường, Hình Thiên đang cởi trần thân trên, tùy ý khoác một tấm da thú, bước nhanh tới, quả nhiên đây chính là Hình Thiên.

Hắn đeo một thanh trọng kiếm màu đen trên lưng, mái tóc dài màu đỏ để xõa xuống, làn da màu xanh, cơ bắp rắn chắc như đá hoa cương, trên người còn quấn một sợi xích thô to mà Cự Ma tộc rất thích đeo, loại xiềng xích này đối với Cự Ma tộc mà nói, cũng giống như sợi dây chuyền, vòng cổ của nhân loại vậy.

Hình Thiên xuất hiện, lập tức làm cho khán giả nhiệt liệt hoan hô.

Nhất là Cự Ma tộc, thanh âm của bọn họ vốn đã lớn rồi, lại được ma nguyên rót vào trong thanh âm, hô lên làm cho toàn bộ hội trường rung động.

Xen lẫn còn có tiếng thét phóng đãng của các nữ nhân Yêu Tinh tộc, đối với các nàng mà nói, nam nhân cường hãn như Hình Thiên mới là “bạn tình” có lực hấp dẫn nhất.

Danh vọng của Hình Thiên tuyệt đối cao hơn Lâm Minh rất nhiều, bởi vì khán giả thuộc Cự Ma tộc và Man tộc chiếm đại đa số, bọn họ không có khả năng cổ vũ cho nhân loại, cộng thêm ảnh hưởng mà Hình Thiên đã dựng lên trong mấy năm nay, khiến cho số người ủng hộ Hình Thiên cao hơn ủng hộ Lâm Minh tận vài lần.

- Tên Hình Thiên này, đúng là sâu không lường được.

Trong một góc Võ Đấu trường, Mặc Cổ nhìn chằm chằm vào Hình Thiên, khí thế của đối phương đã nội liễm, không có chút tràn ra nào, nhưng dù vậy vẫn làm cho hắn có cảm giác hết hồn, dường như thấy được Hình Thiên thì sẽ run rẩy từ tận đáy lòng.

- Lâm Minh muốn thắng Hình Thiên, quả thật không dễ dàng a...

Mặc Cổ âm thầm lo lắng, Lâm Minh không phải là người lỗ mãng, hắn tuyên chiến Hình Thiên thì nhất định có một chút nắm chắc, tuy rằng tự an ủi mình như vậy, nhưng khi thật sự thấy Hình Thiên, thì Mặc Cổ vẫn không có chút tự tin nào, khi hắn ở tầng hai thì Hình Thiên cũng đã nổi danh rồi, hắn cũng có một chút hiểu biết về Hình Thiên.

Lực công kích của Hình Thiên cực kỳ khủng bố, lực phòng ngự đáng sợ, linh hồn lực cũng không yếu, thậm chí hắn cũng có lĩnh ngộ không tồi đối với ý cảnh, ngoài ra, tốc độ của hắn cũng nhanh, gần như không có nhược điểm nào, lúc trước hắn chính là một cái chiến sĩ toàn năng rồi, hiện giờ đã hơn một năm trôi qua, thực lực của hắn lại tiến thêm một bước, khó có thể đo lường được.

- Ta đã hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, giao chiến chính diện thì có lẽ còn không chống đỡ được ba chiêu.

Mặc Cổ nói xong, thở dài một hơi, Mặc Thanh đứng bên cạnh Mặc Cổ, trầm mặc không nói, mặc kệ Hình Thiên hay là Lâm Minh, thì đều đã hoàn toàn vượt qua cấp bậc mà nàng có thể lý giải rồi, nàng chỉ biết im lặng xem trận đấu mà thôi.

- Lâm Minh tới rồi!

Sau khi Hình Thiên xuất hiện không lâu, Lâm Minh cũng xuất hiện, hắn mặc một bộ trường bào màu xanh đơn giản, cầm trong tay Tử Huyễn thương, sắc mặt bình tĩnh.

- Lâm Minh, cố lên!

- Lâm công tử, chúng ta ủng hộ ngươi.

So với tiếng hò hét như sóng biển khi Hình Thiên xuất hiện, thì tiếng ủng hộ cho Lâm Minh ít hơn nhiều, đại đa số đều là nhân loại, còn có một bộ phận là Yêu Tinh tộc, nhất là một vài cô gái Yêu Tinh tộc, còn có vài Bán Thú nhân nữa cũng gia nhập vào đội ngũ ủng hộ Lâm Minh.

- Hắc hắc, ngươi quả nhiên không thất ước.

Hình Thiên như cười như không, nhìn Lâm Minh nói.

- Nếu đã đáp ứng rồi, tất nhiên ta sẽ tới đây.

Lâm Minh đứng trên Võ Đấu trường lôi đài, Tử Huyễn thương ra khỏi vỏ, mũi thương chỉ thẳng vào Hình Thiên.

Hai người đứng cách nhau hai mươi trượng, đôi chọi gay găt.

Chương 559: Hủy Diệt ý cảnh

Hình Thiên đấu với Lâm Minh, khi hai người giằng co, toàn bộ Võ Đấu trường đều ngừng hô hấp, trên vạn người không phát ra chút thanh âm nào, một cảm giác áp lực nặng nề ập xuống, không khí cực kỳ ngưng trọng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

- Lâm Minh! Ta biết khi ngươi đánh với Huyết Man thì đã ẩn tàng thực lực, hãy để cho ta xem, ngươi rốt cuộc che giấu bao nhiêu thực lực, có đủ tư cách làm cho ta nghiêm túc hay không!

Hình Thiên khoanh tay mà đứng, mí mắt hơi nhếch lên, bộ dáng bễ nghễ thế gian.

- Nhiều lời vô ích, ra tay đi!

Cầm ngang trường thương, khí thế của Lâm Minh bùng nổ, trên lôi đài có thể rõ ràng nghe được tiếng xoẹt xoẹt do khí thế của hai người va chạm lẫn nhau.

- Dường như ngươi rất tự tin vào bản thân, mà trùng hợp chính là, ta cũng rất tự tin vào mình, hai chúng ta đều cùng tự tin, nhưng người sống sót thì chỉ có một mà thôi.

Hình Thiên vừa nói, vừa rút thanh trọng kiếm trên lưng xuống, trọng kiếm dài chín xích, cao hơn cả thân thể nam nhân nhân loại, thân kiếm bản rộng, giống như một cánh cửa. Một thanh cự kiếm như vậy, căn bản không cần lưỡi kiếm, chỉ cần nện lên trên thân người, thì cũng có thể đập đối phương thành thịt nát rồi.

Oanh!

Bên cạnh Hình Thiên phát ra luồng khí màu đen, ma nguyên cuồn cuộn như sóng biển, các viên gạch dưới chân đều trực tiếp bị luồng ma nguyên này đánh bay.

Mà ngay khi gạch đá bị đánh bay, một cảnh khó tin đã xảy ra, những viên gạch kia chìm trong cơn sóng ma nguyên, ngay trước mặt bao người, yên lặng hóa thành cát bụi, biến mất không thấy nữa.

- Ân?

Đồng tử Lâm Minh hơi nheo lại, làm cho một viên gạch hóa thành tro bụi thì hắn cũng có thể làm được, nhưng Hình Thiên còn chưa đánh ra chiêu thức, chỉ vẻn vẹn là một luồng ma nguyên đã có thể làm cho viên gạch vỡ nát thành cát bụi, làm cho người khác phải giật mình.

Đây chẳng lẽ là...

- Hủy Diệt ý cảnh! Hình Thiên quả nhiên đã lĩnh ngộ một chút Hủy Diệt ý cảnh!

Trên thính phòng, sắc mặt Mặc Cổ hơi trầm xuống, Hủy Diệt ý cảnh không kém hơn Thời Không ý cảnh, cũng là ý cảnh pháp tắc hư vô mờ mịt, rất nhiều thiên tài Yêu Tinh tộc cũng không có cơ hội lĩnh ngộ được, làm sao Hình Thiên lại lĩnh ngộ ra được?

- Hình Thiên quả nhiên là tuyệt đại nhân vật!

- Lợi hại, không hổ là vương giả tầng hai!

Trước mặt Mặc Cổ, rất nhiều võ giả Cự Ma tộc hưng phấn bàn luận, nhưng Mặc Cổ lại khẽ nhíu mày.

Thiên tài?

Hắn cũng có chút hiểu biết về Hình Thiên, nói về tố chất thân thể, nói về tốc độ tu luyện ma nguyên, Hình Thiên đương nhiên là hạng nhất, nhưng nói về lĩnh ngộ pháp tắc, thì Hình Thiên chỉ có thể được coi là không tồi mà thôi, so với Yêu Tinh tộc thì có chênh lệch rất lớn, tại sao chỉ trong thời gian ngắn không gặp, hắn lại lĩnh ngộ ra Hủy Diệt ý cảnh được?

- Lâm Minh, ngươi sẽ giống những viên gạch này, dưới chiêu thức của ta, bị hủy diệt thành bụi bặm, đi tìm chết đi!

Hình Thiên hét lớn một tiếng, xương cốt toàn thân phát ra từng tiếng nổ vang, nghe mà hết hồn, thanh trọng kiếm trong tay hắn hóa thành một cơn cuồng phong, gào thét quét qua toàn bộ Võ Đấu trường, một kiếm chém xuống, giống như một ngọn núi cao sụp đổ, mang theo lực lượng vô cùng vô tận!

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh chỉ cảm thấy không khí xung quanh bị hút sạch, mà chỗ hắn đứng, đã hoàn toàn bị khóa lại, chỉ có thể đối mặt với một kích này của Hình Thiên!

Chân nguyên toàn thân bùng nổ, một thương được đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn dung hợp trong Tử Huyễn thương, được rót vào lực lượng cùng ý chí toàn thân.

Đồ Lục!

Thương mang to như một thùng nước, đâm vào kiếm phong của Hình Thiên, chỉ nghe ầm một tiếng, giống như hai ngọn núi lớn va chạm với nhau, chân nguyên và ma nguyên đan vào cùng một chỗ, giống như từng lưỡi đao bắn ra bốn phía, các viên gạch dưới đất bị đập nát, sau đó trong nháy mắt bị thổi bay, dưới lớp gạch là huyền kim, lúc này cũng bị vẽ ra từng vết chém màu trắng.

- Cẩn thận!

Một đám võ giả ngồi gần Võ Đấu trường đều vội vàng tạo ra chân nguyên hộ thể, bọn họ đã sớm đoán được sẽ xảy ra cảnh này, người có thực lực không mạnh thì căn bản không dám ngồi tại hàng thứ nhất.

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Dòng khí cắt lên trên chân nguyên hộ thể, phát ra âm thanh chói tai, đài đá trước thính phòng bị cắt nát như một miếng đậu hủ.

- Không hổ là trận chiến giữa hai người mạnh nhất tầng hai, chỉ vẻn vẹn là dư chấn chân nguyên thôi cũng đã làm cho chúng ta chống đỡ cực kỳ miễn cưỡng rồi!

- Mọi người cẩn thận một chút, hai người kia còn chưa dùng hết toàn lực đâu, cảnh lợi hại còn ở phía sau, nếu cảm thấy cố hết sức thì phải lui về phía sau, cẩn thận bị thương.

Một võ giả đột nhiên nói, làm cho những người trẻ tuổi xung quanh cảm thấy mất tự nhiên, quả thật, các võ giả khi bắt đầu giao thủ thì đều dùng các chiêu thức để thử là chủ yếu, chỉ vẻn vẹn là thử nghiệm thôi đã có uy lực cỡ này rồi, nếu bọn họ thi triển ra toàn bộ thực lực thì sẽ đáng sợ tới mức nào đây?

Những khá giả ngồi đây đều là kẻ nổi bật trong một thế hệ trẻ tuổi, nhưng đối mặt với Lâm Minh và Hình Thiên, bọn họ lại chỉ giống như các võ giả bình thường, chênh lệch thật sự quá lớn, hai người này đã vượt qua khả năng lý giải của rất nhiều người rồi.

“Hai tên quái vật này, đáng ra không nên ở tầng thứ hai, đây căn bản không phải là chỗ mà bọn họ nên ở, bọn họ ở lại nơi này, chúng ta còn sống như thế nào đây?”.

Rất nhiều võ giả âm thầm oán giận.

- Không tồi, tiếp tục.

Hình Thiên nhìn Lâm Minh, đồng tử hơi co lại, một kích vừa rồi, ngoài việc không dùng tới lực lượng pháp tắc ra, thì hắn đã vận dụng đại bộ phận lực lượng rồi, tuy nhiên Lâm Minh lại tiếp được mà không có chút miễn cưỡng nào, hiển nhiên còn có dư lực. Hắn nói:

- Tốt lắm, ngươi quả thật có tư cách làm cho ta nghiêm túc, một kích vừa rồi ta không hề dùng ý cảnh, lần này, để cho ngươi xem lực lượng pháp tắc mà ta lĩnh ngộ! Để cho ta xem một chút, thực lực cực hạn của ngươi là ở đâu, có thể ép ta phải lấy ra mấy thành lực lượng.

Đối mặt với khí thế của Hình Thiên, Lâm Minh chỉ cầm thương mà đứng, căn bản không thèm để ý, nói:

- Ngươi không dùng ý cảnh, ta cũng không vận dụng ý cảnh, chúng ta thử xem, rốt cuộc ý cảnh của ai mạnh hơn!

- Hắc hắc, ngươi đúng là tự tin, Thời Không ý cảnh của ngươi chỉ là làm cho chiêu thức biến hóa khó lường, khó lòng phòng bị, hoàn toàn khác với Hủy Diệt ý cảnh của ta, Hủy Diệt ý cảnh của ta có thể trực tiếp làm tan rã công kích của ngươi, làm cho ngươi ngay cả chống cự cũng không được!

Nói về lực công kích, Hủy Diệt ý cảnh đương nhiên là càng khủng bố hơn, được xưng là ý cảnh vừa ra, hủy diệt tất cả, bao gồm cả bảo khí, thân thể, khí thế, chân nguyên, linh hồn của đối phương.

So sánh ra, Thời Không ý cảnh thì lại làm cho chiêu thức càng quỷ dị hơn, làm cho người khác không thể tránh được, về phần tăng phúc cho lực công kích, trong giai đoạn lĩnh ngộ ý cảnh sơ cấp thì cũng không quá rõ ràng.

Hủy Diệt ý cảnh và Thời Không ý cảnh, hai thứ này đều có sở trường, không thể nói ai mạnh ai yếu, chỉ có thể nhìn xem từng người lĩnh ngộ như thế nào.

Hình Thiên cầm ngang kiếm trước ngực, ma vân cuồn cuộn gào thét mà ra, đá vụn dưới chân hắn cũng liên tục hóa thành tro bụi.

- Hình Thiên muốn vận dụng Hủy Diệt ý cảnh! Nghe nói nó có thể trực tiếp hủy diệt chân nguyên của đối phương, chân nguyên mà bị hủy đi, làm sao còn đánh ra chiêu thức được nữa!

- Đối mặt với lực phá hoại của Hủy Diệt ý cảnh, chân nguyên của Lâm Minh phải cường đại hơn ma nguyên của Hình Thiên rất nhiều thì mới có thể đánh ngang tay được, nhưng Hình Thiên đã mạnh như vậy rồi, Lâm Minh còn mạnh hơn cả hắn được hay sao?

Hủy Diệt ý cảnh có thể làm tan rã chân nguyên của đối phương, khi võ kỹ đối chiến, chân nguyên bị đối phương làm tan rã, thì sẽ bị chịu thiệt rất nhiều!

Nói cách khác, cùng giao thủ với nhau, Lâm Minh phải có chân nguyên mạnh hơn Hình Thiên hai, ba thành thì mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay được, hắn phải tiêu hao lực lượng nhiều hơn Hình Thiên, một khi không đạt được trình độ này, sẽ bị Hình Thiên áp chế, thậm chí là bị đánh bại.

Mặc Cổ hít sâu một hơi, tình huống của Lâm Minh là phi thường không ổn!

Lâm Minh quả thật rất mạnh, nhưng chỉ sợ cũng không thể đánh chết Hình Thiên trong tình huống lực lược phải chịu thiệt hai ba thành được, nếu không thể áp chế Hủy Diệt ý cảnh của Hình Thiên, cứ tiếp tục kéo dài, thì sớm hay muộn cũng sẽ bị thua!

- Không biết hắn sẽ ứng phó như thế nào...

Mặc Cổ toát mồ hôi, lo lắng cho Lâm Minh.

Trên đài luận võ, Hình Thiên cầm trong tay trọng kiếm, trên kiếm phong có một lớp ô quang u ám, tầng ô quang này rất mỏng, nhưng ngay khi ô quang vừa xuất hiện, không gian xung quanh dường như cũng bị vặn vẹo, ngay cả không khí, ánh sáng cũng bị cuốn vào trong ô quang này, biến mất không còn nữa.

Hủy diệt lực!

Hình Thiên hét lớn một tiếng, chém ra một kiếm, một kiếm này không có cơn sóng ma nguyên đi theo, mà chỉ có luồng ô quang quỷ dị này xông tới, bao phủ về phía Lâm Minh.

“Quỷ dị!”.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, hắn dã cảm nhận được một luồng lực lượng quỷ dị, có thể làm tan rã tất cả mọi thứ bên trong tầng ô quang kia.

- Lực lượng của ngươi là hủy diệt, Thanh Thương chân nguyên của ta lại sinh sôi không ngừng, để cho ta xem một chút, rốt cuộc là hủy diệt lực của ngươi cường đại, hay là Thanh Thương chân nguyên của ta mạnh hơn!

Sau khi dung hợp Nghịch Lân Chi Huyết, chân nguyên của Lâm Minh luôn mang theo một thuộc tính sinh sôi không ngừng, bề ngoài có màu xanh da trời, nếu muốn hủy diệt chân nguyên của Lâm Minh, thì phải trả giá bằng mấy lần lực lượng mới được.

Rống...

Đối mặt với ô quang cuồn cuộn mãnh liệt lao tới, trên người Lâm Minh phát ra một tiếng nổ trầm thấp, dường như có một con Giao Long đang thức tỉnh trong người Lâm Minh, phát ra một tiếng rồng ngâm long trời lở đất.

Lần đầu tiên đối mặt với Hủy Diệt ý cảnh, Lâm Minh không dám có chút khinh thường nào, cùng lúc với vận dụng Chân Long lực, hắn dứt khoát mở ra bốn thành Tà Thần lực, đâm ra một thương, phía sau Lâm Minh ngưng tụ một hư ảnh Chân Long màu xanh da trời, khoảnh khắc đó, dường như Tử Huyễn thương đã hóa thành một con Thanh Long, giương nanh múa vuốt, lao thẳng về phía ô quang.

Răng rắc!

Thương mang đâm vào trong ô quang, lại không phát ra tiếng nổ kịch liệt nào, ngược lại, hai loại năng lượng này va chạm với nhau, chân nguyên làm tan rã lẫn nhau, giống như băng và hỏa gặp nhau, liều mạng muốn cắn nuốt đối phương.

Xuy xuy xuy...

Ô quang không ngừng bị dập nát, đồng thời thương mang màu xanh da trời của Lâm Minh không ngừng bị ăn mòn, nhưng trải qua giao phong, thương mang xanh da trời bị ô quang hủy diệt lại lần nữa ngưng tụ ra, mạnh mẽ đánh tới.

- Cái gì?

Hình Thiên kinh hãi:

- Điều này sao có thể?

Không riêng Hình Thiên giật mình, các khán giả ở đây cũng đều sợ ngây người, Hủy Diệt ý cảnh rất cường đại, vượt xa Ngũ Hành ý cảnh là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, Hủy Diệt ý cảnh vừa xuất ra, các võ giả cùng cấp sẽ không đủ sức chống lại!

Chân nguyên đều bị hủy diệt rồi, còn đánh như thế nào nữa? Trừ phi có ưu thế áp đảo về lực lượng mới được.

Nhưng hiển nhiên Lâm Minh không phải như vậy, khí thế của hắn chưa chắc đã mạnh hơn Hình Thiên, nhưng mà chân nguyên của hắn lại mang theo một đặc tính vô cùng cứng cỏi, sinh sôi không ngừng, kiểu gì cũng không hủy diệt được!

- Tiểu tử này!

Hình Thiên nghiến răng nghiến lợi, lại lần nữa tăng thêm lực lượng, nhưng cuối cùng vẫn không thể áp chế được Thanh Thương chân nguyên của Lâm Minh!

Chân nguyên này chính là Chân Long lực, là do Nghịch Lân Chi Huyết của Thanh Long, chung cực thần thú tại Thần Vực biến thành, tuy rằng chỉ có một giọt, nhưng cũng cực kỳ khủng bố.

So với Chân Long lực mà nói, Hủy Diệt ý cảnh chỉ là một trong các chung cực ý cảnh mà thôi, tất nhiên là cũng rất cường đại, nhưng mấu chốt chính là, Hình Thiên có năng lực lĩnh ngộ bao nhiêu? Bất kể là tu vi hay là tuổi tác thì hắn còn xa mới đủ, chỉ lĩnh ngộ được một giọt nước trong biển rộng mà thôi!

Chương 560: Huyết Ma buông xuống

Trên đài luận võ, chân nguyên va chạm nhau, lực lượng hủy diệt của Hình Thiên hoàn toàn bị Thanh Thương chân nguyên khắc chế.

Hình Thiên sắc mặt vô cùng âm trầm:

- Tiểu tử! Chân nguyên của ngươi tính chất thật đặc thù, quả thật khiến ta kinh ngạc! Để ta nhìn xem ngươi có thể duy trì bao lâu! Nói về chịu đựng, Cự Ma tộc chúng ta cường đại hơn xa nhân loại các ngươi! Để xem ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu!

Hình Thiên trong ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn, ma nguyên vận chuyển trong cơ thể càng thêm kịch liệt.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Luận về sự chịu đựng và năng lực khôi phục, tại hạ chưa từng sợ ai. Tuy nhiên... Dường như ngươi quên một điều, ý cảnh của ngươi đã xuất ra, mà ý cảnh của ta còn chưa ra! Thời Không ý cảnh của ta chỉ là lĩnh ngộ da lông, tạm thời không thể tăng phúc lực công kích là không sai, nhưng, chỉ riêng chiêu thức biến hóa quỷ dị khó lường kia, ngươi có thể hoàn toàn thoát ra được sao?

Lâm Minh nói tới đây, ánh mắt lạnh xuống, thể thương của hắn vừa chuyển, Tà Thần lực bùng phát đến bảy thành, không gian dưới chân dường như xảy ra vặn vẹo quỷ dị, theo đó Lâm Minh hóa thành một làn khói nhẹ tiêu tán trong gió.

“Xùy xùy xùy...”.

Vài đạo ô quang còn sót lại bắn nhanh tới chỗ Lâm Minh vừa biến mất, trực tiếp đánh cho gạch đá nơi đó thành trò bụi, tính cả nền đất huyền kim cũng bị ăn mòn thành một cái lỗ thủng lớn.

- Cuồng vọng! Muốn chiến thì chiến, đừng nhiều lời vô nghĩa!

Hình Thiên thất thố nói. Hủy Diệt ý cảnh hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo mất đi hiệu lực, hắn thẹn quá thành giận, quát to.

Cuồng phong gào thét, thân pháp của Lâm Minh quá nhanh cuốn không khí ở chung quanh thành dòng lốc xoáy. Phong chi ý cảnh cùng Không Gian ý cảnh đồng thời dung nhập trong thân pháp, tốc độ của Lâm Minh đạt tới cực hạn.

“Vù!”.

Trong nháy mắt Lâm Minh xuất hiện ở trước mặt Hình Thiên, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu báo trước, dường như là di chuyển ngay tức thì.

Một thương đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn bay bắn ra, Huyết Ấn Toàn Sát!

- Hừ!

Hình Thiên gầm lên một tiếng, trọng kiếm trong tay chém thẳng ra. Trọng kiếm nặng tới mấy vạn cân, nắm ở trong tay Hình Thiên đúng là nhẹ nhàng thoải mái như một cọng rơm, không mảy may bởi vì sức nặng của trọng kiếm mà ảnh hưởng tới tốc độ công kích.

Nhưng mà thời điểm kiếm của hắn chém xuống được một nửa, vẻ cười lạnh trên mặt Hình Thiên ngưng đọng lại, vốn thế thương của Lâm Minh mặc dù mau, nhưng Hình Thiên tự tin hoàn toàn ngăn đỡ kịp, nhưng không biết vì cái gì, thời điểm hắn múa may kiếm chiêu đến một nửa, thời gian ở chung quanh dường như chậm lại, vì thế hắn trố mắt nhìn một thương của Lâm Minh đâm thẳng vào cổ họng mình!

- Chết tiệt!

Hình Thiên hai mắt đỏ ngầu, quát lên một tiếng lớn, ô quang cả người hắn bùng phát, Hủy Diệt ý cảnh lao ra bốn phía, nhờ vậy mới miễn cưỡng xông phá trói buộc của thời không giam cầm. Nhưng lúc này, Hình Thiên cũng không còn kịp vung kiếm ngăn cản Tử Huyễn thương của Lâm Minh, thân thể hắn bật lui ra ngoài... Thế nhưng chung quy vẫn chậm một bước, Tử Huyễn thương không lưu tình chút nào đâm vào ngực Hình Thiên.

Ma nguyên hộ thể bị đâm phá, một luồng máu tươi bắn vọt ra!

- Ngươi...

Hình Thiên liên tiếp thối lui mười mấy trượng xa. Bởi vì lui về phía sau né tránh chỗ yếu hại yết hầu, nhưng vẫn bị đâm vào ngực, toàn bộ đầu thương cũng chưa lút vào trong đó, nhưng một luồng sát khí chân nguyên mang theo lực phá hoại mười phần nhảy vào trong cơ thể, lại bị Hình Thiên mạnh mẽ trấn áp xuống.

Nhìn về phía Lâm Minh, sắc mặt Hình Thiên sa sầm xuống, trong ánh mắt sát khí tản ra bốn phía.

Hình Thiên bị thương!

Người xem ở đây đều kinh ngạc ngẩn người.

Đầu tiên là Thanh Thương chân nguyên cổ quái kia cứng rắn chống cự Hủy Diệt ý cảnh của Hình Thiên, tiếp theo là một kích dung hợp với Thời Không ý cảnh, làm cho Hình Thiên bị thương.

Tuy rằng Hình Thiên bị thương không nặng, nhưng ở tầng hai Thông Thiên tháp này, Hình Thiên trước nay luôn là tồn tại như vô địch, vốn không có người nào có thể lay chuyển vị trí của hắn. Nửa năm trước một trận chiến cuối cùng của hắn, là chém giết sinh tử với một cao thủ đỉnh cấp khác của tầng hai Thông Thiên tháp... Kết quả Hình Thiên chém rơi đầu đối phương xuống mà cũng không bị thương.

Hôm nay hắn lại bị thương dưới tay một thanh niên nhân loại!

- Nhân loại này rốt cuộc là tu luyện thế nào? Nhìn tuổi của hắn nhiều lắm là hai mươi mấy tuổi!

- Lực lượng còn cường đại hơn Huyết Man, lực phòng ngự thân thể cũng vô cùng cường đại... Năng lực này làm sao nhân loại có thể có được? Cự Ma cũng không mạnh bằng hắn như vậy! Luyện Thể thuật của nhân loại không phải đã sớm thất truyền rồi sao?

Hơn nữa nghe nói bởi vì Luyện Thể thuật của nhân loại rất rác rưởi, cho nên mới bị đào thải, cho dù học cũng là gân gà mà thôi!

Nhân loại thể chất gầy yếu, không thích hợp luyện thể... Điều này đã là sự thực được Thánh Ma đại lục công nhận, ngay cả nhân loại tự mình đều thừa nhận.

- Chẳng những thân thể cường đại, tốc độ của hắn cũng biến thái, còn lĩnh ngộ rất nhiều pháp tắc thời không mà Yêu Tinh tộc cũng không thể lĩnh ngộ! Đúng rồi, còn có một trận chiến hắn từng đấu với Hắc Thử trước đây, đối mặt với công kích linh hồn sở trường của Ải Ma tộc, hắn ngay cả ánh mắt cũng không chớp một cái, hoàn toàn xem thường. Nói về linh hồn lực, hắn cũng vô cùng cường đại, hắn còn có nhược điểm sao?

Không nghĩ lại còn không thấy gì, mà nghĩ kỹ lại những điều đó, võ giả ở đây lại nhìn Lâm Minh với ánh mắt đều thay đổi.

Lực lượng thân thể cường hãn hơn Cự Ma tộc, pháp tắc lực tương tác thắng hơn Yêu Tinh tộc, linh hồn lực mạnh hơn Ải Ma tộc... Ngoài ra, tốc độ mau, chân nguyên dày đặc mà lại có một loại thuộc tính kiên cố đặc thù! Lúc này Lâm Minh ở trong mắt mọi người, hoàn toàn là một tên yêu nghiệt.

Một tên yêu nghiệt không có nhược điểm!

Đối mặt với địch nhân như vậy, còn làm thế nào đánh?

- Tốt lắm!

Hình Thiên nói với ánh mắt lạnh như băng:

- Thời gian đã lâu, không có người nào bức ta đến mức này! Một chiêu này, vốn ta chưa từng nghĩ phải vận dụng ở tầng hai Thông Thiên tháp, bởi vì người thí luyện nơi này, vốn không có tư cách để ta dùng tới nó, hiện tại ngươi rất vinh hạnh có được phần tư cách đó!

- Ngươi thật đúng là nhiều lời vô nghĩa, trước hãy áp chế ta rồi nói sau!

Lâm Minh bật cười khì một tiếng, trào phúng nói:

- Ngươi nói ngươi không nghĩ tới phải vận dụng toàn bộ thực lực ở tầng hai Thông Thiên tháp, nhưng cũng không thấy ngươi đi tầng thứ ba, đảm lượng của ngươi lớn như vậy sao?

- Hừ! Ngươi biết cái gì? Ta ở lại tầng thứ hai lâu như vậy, tự nhiên có lý do, sao ngươi có thể biết được, ngươi an tâm đi tìm chết đi!

Hình Thiên quát lên một tiếng lớn, hai tay quyền nắm chặt, cơ thịt cả người hắn gồ lên, đầu tóc của hắn bắt đầu biến dài, ma nguyên trong cơ thể càng ngày càng kịch liệt, như sóng triều cuồn cuộn lan tràn ra khắp bốn phía.

Làn da, ánh mắt hắn đều phủ kín một màn sáng đỏ mờ nhạt, mạch máu toàn thân hắn nổi vồng lên như con giun, thậm chí có vài chỗ trực tiếp nổ tung mở ra!

Huyết Ma Buông Xuống!

Cùng loại với Yêu Vương Chiến Thể của Yêu Tinh tộc, khi huyết mạch Cự Ma thượng cổ trong cơ thể Cự Ma tộc nồng đậm đến mức độ nhất định nào đó, liền nhận được tán thành của Cự Ma thượng cổ, có thể thi triển ra Huyết Ma Buông Xuống, trong khoảng thời gian ngắn tăng phúc thực lực của chính mình.

Chỉ là so với Yêu Vương Chiến Thể mà nói, Huyết Ma Buông Xuống là công pháp còn hung tàn hơn, và phải hao tổn một lượng tinh huyết nhất định, cho nên sẽ không tùy tiện sử dụng.

Lâm Minh nheo ánh mắt lại nhìn Hình Thiên: “Xem ra, thực lực của ta không thể che giấu được nữa rồi!”.

Lâm Minh nắm chặt Tử Huyễn thương, vì tầng thứ ba cường giả như mây trên trời, vì những địch nhân tiềm tàng tại đây không biết nguyên nhân gì cứ nhằm vào mình, Lâm Minh luôn luôn phải giấu mình hạ thấp. Hiện tại đối mặt với Hình Thiên, thực lực của hắn đã có phần không giấu được nữa.

Cao thủ so chiêu, nếu phán đoán sai thực lực của đối phương mà không kịp toàn lực ra tay, thực có thể bởi vậy mà trọng thương, thậm chí chết đi.

Tinh thần lực liên hệ đến trong hạt giống Tà Thần, Tà Thần lực toàn bộ khai hỏa!

“Ầm!”.

Tà Thần lực bị trói buộc nén ép cao độ ở trong hạt giống Tà Thần, giống như núi lửa bùng phát. Từ khi bước vào tầng thứ hai Thông Thiên tháp, đây là lần đầu Lâm Minh phóng ra toàn bộ Tà Thần lực.

Sau khi ước chiến với Hình Thiên, một tháng qua Lâm Minh luôn tu luyện ở trong mật thất, thành quả lớn nhất chính là tiến bộ của Tà Thần lực. Hiện giờ, Lâm Minh bước vào Tiên Thiên trung kỳ, sau khi Tôi Tủy mười thành, Tà Thần lực dĩ nhiên có thể mở ra thời gian dài đến nửa nén nhang, hơn nữa sau mỗi lần chiến đấu chấm dứt, Tà Thần lực bùng phát ra chân nguyên nén ép nếu không có sử dụng hoàn toàn, cũng có thể một lần nữa tồn trữ trở lại.

Nói cách khác, chỉ cần có cũng đủ chân nguyên, Tà Thần lực liền có thể liên tục mở ra hay đóng lại. Không còn giống như trước, sau mỗi lần mở ra mặc dù chân nguyên không có hao hết cũng chỉ có thể mặc cho nó tản đi mất.

Khí thế không ngừng kéo lên, chân nguyên của Lâm Minh ngưng tụ thành một cây trường thương sắc bén, dường như có thể đâm thủng hết thảy mọi vật trên thế gian, thế không thể kháng!

Người xem chung quanh lôi đài thấy một màn như vậy ai nấy đều biến sắc, từng người vội vàng thi triển thân pháp lui ra sau.

Trước đó trận đấu đã khiến bọn họ chống cự thập phần miễn cưỡng, huống chi hiện tại, thực lực của hai người lại lần nữa tăng vọt! Nói không chừng bị dư ba cuốn vào đủ để trọng thương chết người!

- Quá mạnh mẽ! Hình Thiên đã có thể coi như thiên tài cấp đế, mà Lâm Minh so với Hình Thiên còn cường mãnh hơn!

- Đây là một trận chiến đỉnh phong nhất của tầng hai Thông Thiên tháp trong mười mấy năm qua, tương lai mười năm tới chỉ sợ cũng rất khó có trận nào vượt qua! Thật không biết bọn họ là tu luyện như thế nào?

Võ giả xem trận đấu nhao nhao bàn tán, có một số người trong lòng hưng phấn một cách khó hiểu, có người thì mặt đầy vẻ phức tạp, không ra tông môn không biết trời cao bao nhiêu! Mọi người đều là tuấn kiệt trẻ tuổi như nhau mà chênh lệch lại quá lớn, khiến có một số người khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm.

Khí thế bùng phát đến mức tận cùng, Hình Thiên hai mắt đỏ rực, rống to một tiếng, chém ra một kiếm!

Ngay khoảnh khắc đó, bản thân hắn trông giống như một Ma Thần, khí thế như núi cao lồng lộng, cao không thể với tới!

Một kiếm chém xuống, giống như thần núi đè xuống đỉnh đầu, mang theo khí thế núi sông cực kỳ khủng bố.

Lâm Minh đồng tử hơi co lại, đối mặt với một kích như vậy, chỉ dựa vào Đồ Lục hắn không có lòng tin chống đỡ được, về phần chiêu thức mạnh hơn trong Đại Hoang kích quyết thì hắn còn chưa tìm hiểu tới.

Linh hồn lực liên hệ vào trong hạt giống Tà Thần, trên Tử Huyễn thương lôi đình và ngọn lửa chấn động, hai luồng năng lượng đan vào nhau, dưới tăng phúc của Tử Điện thần trúc vạn năm và Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm, lực lượng kéo lên đến cực hạn.

Ngọn lửa phun ra nuốt vào, lôi đình gào thét.

Từ khi bước vào Thông Thiên tháp, Lâm Minh còn là lần đầu thi triển Lôi Hỏa Sát!

Ngọn lửa và lôi đình đan vào tạo thành ánh lửa bùng phát cắn nuốt hết thảy, hào quang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng vào.

Trên lôi đài vỡ nát, gạch đá vụn hoàn toàn bị cuốn bay đi, những ghế dài đặt ở chung quanh khán đài cũng đồng loạt vỡ vụn!

Ở trong dòng khí khủng bố bùng phát cắn nuốt hết thảy, Lâm Minh lại dường như thân ở trong một cái không gian độc lập, hắn có cảm giác tầm nhìn vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt cố định được vị trí của Hình Thiên!

Hình Thiên bị Lôi Hỏa Sát đánh trúng chính diện, cả người đẫm máu, ngực nát nhừ, nhưng trong hai tròng mắt đỏ rực của hắn lại phát ra hận ý cùng sát khí ngập trời. Cuối cùng Lôi Hỏa Sát vẫn bị một kích cuối cùng của Hình Thiên, cộng thêm ma nguyên hộ thể ngăn chống được phần lớn, lúc này bản thân hắn bị trọng thương, ma nguyên hộ thể cũng hoàn toàn vỡ nát.

“Cơ hội tốt!”.

Lâm Minh nhích động bước chân, ngay chớp mắt thân ảnh biến mất, trong phút chốc Tử Huyễn thương xuyên qua không gian xuất hiện ở trước mắt Hình Thiên!

Ở dưới che giấu của ánh lửa bùng phát, Tử Huyễn thương dung nhập Không Gian ý cảnh biến hóa khó lường khó có thể ngăn cản, huống chi Hình Thiên đã bị trọng thương, kinh mạch toàn thân nhiều chỗ vỡ nát!

Một thương không hề trì hoãn xuyên thủng cổ họng hắn!

Máu tươi phụt ra...

Chương 561: Huy chương Vương Giả

Ngay khoảnh khắc Tử Huyễn thương xỏ xuyên qua cổ họng Hình Thiên, Huyết Ẩm chi ấn bắn ra, trực tiếp chém đầu Hình Thiên rơi xuống, máu tươi phun ra như suối bắn đi tới mấy trượng.

“Bộp!”.

Đầu Hình Thiên rơi xuống đất, ánh sáng vừa lóe lên vụt tắt, mọi người vừa lúc thấy được một màn máu tươi phun bắn tung tóe này.

Hình Thiên chết trận...

Thấy một màn như vậy, người xem ở đây đều có một loại cảm giác không đúng thực! Hình Thiên từng xưng bá ở tầng thứ hai này nhiều năm, cứ như vậy chết đi, chết ở dưới tay một thanh niên nhân loại!

Nhất là Cự Ma tộc ở đây đều cảm thấy khó có thể chấp nhận, Hình Thiên giống như là tín ngưỡng tinh thần của họ, mà chết trận như vậy đả kích đối với bọn họ thật sự quá lớn.

- Từ nay về sau, vương giả của tầng hai Thông Thiên tháp đã thay đổi người...

- Chết tiệt! Tiểu tử này rốt cuộc là từ đâu toát ra tới?

Trước đó Lâm Minh chiến thắng Lam Tinh, chỉ có thể nói hắn là một cái thiên tài cấp đế, nhưng mà ở Thông Thiên tháp, tuy rằng thiên tài cấp đế số lượng không nhiều lắm, nhưng muốn tìm cũng có thể tìm được, thiên tài cấp đế nhưng không phải là cường giả cấp đế, toàn bộ thiên tài cấp đế ở Thánh Ma đại lục số lượng cũng không ít, nhưng chân chính có thể thuận lợi đi đến cấp đế, cũng rất hiếm thấy.

Thiên tài nếu muốn trưởng thành, nhất định phải không ngừng đi rèn luyện, đi tìm kiếm cơ duyên, rất nhiều thời điểm phải trải qua nhiều hiểm cảnh, xác suất ngã xuống rất lớn, cái này cần số mệnh thêm thân.

Nếu Lâm Minh vốn chỉ là thiên tài cấp đế, tuy rằng khiến người kinh sợ, nhưng cũng không đáng để các thế lực siêu cấp chú ý và kiêng kị. Nhưng hiện tại, hắn chiến thắng Hình Thiên, lại khiến một ít thế lực cảm thấy đứng ngồi không yên.

Ở trong góc phòng, Mặc Cổ thở dài một hơi, nói:

- Lâm Minh mới là Tiên Thiên trung kỳ đã có thể vượt cấp chiến thắng cao thủ đỉnh cấp của Cự Ma tộc, nếu tương lai hắn thành tựu Toàn Đan, tiếp theo độ bảy, tám lần Mệnh Vẫn, thân thể một lần nữa cô đọng, cuối cùng bước vào cảnh giới Thần Hải, đợi tới thời điểm đó, không biết còn có ai có thể sánh vai với hắn...

Khi Mặc Cổ nói, Mặc Thanh ở một bên trầm mặc không nói gì, gương mặt của nàng lấp trong khăn che mặt, cũng không biết nàng đang nghĩ gì.

“Bốp!”.

Trên lôi đài, thi thể Hình Thiên nứt toác ra, đại lượng khí huyết lực ào ra, cuối cùng ngưng tụ ở giữa không trung thành một cái tinh cầu màu đỏ bằng cỡ nắm tay.

“Khí huyết lực thật nồng đậm!”. Lâm Minh thầm giật mình trong lòng, một Hình Thiên này, lượng khí huyết lực phải cường đại gấp đôi trở lên so với Huyết Man! Hơn nữa mấu chốt là chất lượng cực cao! Cường độ không đủ, còn có thể dựa vào số lượng bù lại, chất không đủ, thì dù có bổ sung thế nào đều vô dụng.

Nếu Huyết Ẩm chi ấn toàn bộ ngưng tụ từ tinh huyết như vậy, thì uy lực của Đại Hoang kích quyết tất nhiên sẽ tăng lên gấp bội.

- Hả?

Sau khi Lâm Minh hút thu tinh huyết lực đột nhiên ánh mắt chợt ngưng lại, ở trước mặt hắn, Hình Thiên sau khi chết hình thành sát khí tụ mà không tiêu tan, ở không trung hóa thành một con ác ma giương nanh múa vuốt.

“Rống!”.

Ác ma từ sát khí ngưng tụ thành gào thét một tiếng, phóng vọt tới hướng Lâm Minh. Nếu là người thí luyện bình thường sau khi chết, sát khí trực tiếp bị người thắng lợi hấp thu, nhưng sát khí trên thân Hình Thiên quá nồng đậm, nồng đậm đến mức hóa hình, muốn cắn nuốt ngược lại Lâm Minh.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, ngón tay búng ra, Tử Giao Thần Lôi đánh ra ngoài, lôi quang chớp động, ác ma do sát khí ngưng tụ hóa thành kêu thảm một tiếng, gương mặt hoàn toàn vặn vẹo.

- Phá!

Lâm Minh bóp bàn tay một cái, bắn ra một luồng sáng có dạng bàn tay, theo một tiếng vang “xoạt” nho nhỏ, hư ảnh ác ma kia hoàn toàn vỡ nát.

Sát khí tản ra bốn phía, hư ảnh Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh phóng ra hấp thu nó toàn bộ.

Đôi cánh thứ ba giương ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được rất rõ ràng, rất nhanh liền ngưng tụ thành Thiên Ma sáu cánh.

Kế tiếp là đôi cánh thứ tư cũng chậm rãi xuất hiện.

Đôi cánh thứ tư này cô đọng rõ ràng khó khăn hơn nhiều, sau khi hút thu xong đại lượng sát khí Hình Thiên chết di lưu lại, nó cũng chỉ ngưng tụ thành hình dáng mơ hồ mà thôi.

Lâm Minh nhắm hai mắt lại, tiến vào trạng thái buông lỏng, với Luân Hồi võ ý làm cối xay, không ngừng làm hao mòn hung lệ khí trong sát khí, để tránh tâm tính của mình sẽ bị ảnh hưởng.

Một bước sau cùng, thu hồi Tu Di giới của Hình Thiên. Mấy năm nay Hình Thiên ở Thông Thiên tháp tích lũy vô số, cũng không biết trong Tu Di giới của hắn có thứ gì, Lâm Minh rất là chờ mong.

- Chúc mừng Lâm thiếu hiệp, trở thành vương giả một thế hệ mới của tầng hai Thông Thiên tháp!

Trọng tài đi lên đài, ánh mắt nhìn Lâm Minh có chút kính sợ, chúc mừng.

- Đa tạ!

Lâm Minh bình thản lên tiếng.

- Lâm thiếu hiệp thắng liên tiếp tám mươi hai trận, chung kết Hình Thiên, có thể đạt được tám điểm số giết chóc. Ngoài ra, dựa theo quy định của Thông Thiên tháp, Lâm thiếu hiệp còn có thể tích lũy đến năm mươi hai trận thắng liên tiếp!

Ở Thông Thiên tháp, người khiêu chiến đánh thắng liên tiếp võ giả cao hơn, đều có thể đạt được tích lũy trận đấu thắng lợi, trận đấu thắng lợi tính theo phương pháp là giảm đi ba mươi tổng số thắng liên tiếp của đối thủ.

Tỷ như Hình Thiên trừ ba mươi chính là năm mươi hai trận.

Nếu người khiêu chiến thắng liên tiếp không đủ số lượng này, như vậy liền tích lũy đến năm mươi hai trận, nếu là năm mươi hai trận trở lên vậy thì vô ích.

- Ta đã biết! Hiện tại hẳn là ta có thể đi lên tầng thứ ba rồi chứ?

- Đương nhiên có thể, ngài có thể đi lên tầng thứ ba bất cứ lúc nào, cũng có thể ở lại tầng thứ hai. Là vương giả của tầng thứ hai, ngài mua đồ vật ở phường thị, chỉ cần là trực thuộc Thông Thiên tháp bán ra, đều có thể đạt được ưu đãi chiết khấu chín thành, ngoài ra, ngài còn nhận được một cái huy chương vinh dự mới, Vương Giả huy chương, huy chương này vốn thuộc về Hình Thiên, ngài đánh chết hắn là có thể đoạt lấy, đạt được Vương Giả huy chương, có được tặng hai mươi điểm số giết chóc!

Tầng thứ hai không có Bạo Tràng huy chương, chỉ có Vương Giả huy chương. Nếu so sánh với nhau, Vương Giả huy chương chứa lượng vàng phải cao hơn nhiều so với Bạo Tràng huy chương. Bạo

Tràng huy chương ở tầng thứ nhất, mười ngày nửa tháng mới có một lần, còn Vương Giả huy chương ở tầng thứ hai thường thường một hai năm mới có thể ban phát một tấm. Bạo Tràng huy chương chỉ có thể tăng thêm mười điểm số giết chóc, Vương ả huy chương tăng thêm tới hai mươi điểm.

- À?

Lâm Minh mắt sáng lên, hiện tại hắn có Bạo Tràng huy chương của tầng thứ nhất và Vương Giả huy chương của tầng thứ hai, tổng cộng hai huy chương, cộng hết lại Lâm Minh đã có quyền hạn tam tinh rồi.

Quyền hạn tam tinh có thể quan sát Chiến Tranh trận bàn cấp đế!

“Thật sự đổi được một khối trận bàn so chiêu của cao thủ Thần Hải hậu kỳ không biết phải trả giá loại nào? Hiện tại những tài sản ta có nghe ra rất nhiều, nhưng nếu tiêu dùng không cần tới bao lâu sẽ hết sạch!”.

Lâm Minh đánh chết Huyết Man thu được bảy điểm số giết chóc, đánh chết Hình Thiên thu được tám, cộng thêm thắng liên tiếp năm mươi trận được năm điểm số, còn có Vương Giả huy chương của tầng thứ hai hai mươi điểm số... Trong thời gian một tháng ngắn ngủi này, tổng cộng Lâm Minh đã kiếm được bốn mươi điểm số giết chóc.

Số lượng này nói ra thật khủng bố, tuy nhiên nếu tiêu dùng bốn năm cái sẽ mất bốn năm cái, cũng không cần tới bao lâu sẽ tiêu hết.

- Lâm thiếu hiệp còn có gì cần phân phó không?

Trọng tài cung kính hỏi.

- Không có! Đa tạ ngài!

Lâm Minh ôm quyền chào cáo lui.

- Cung chúc Lâm thiếu hiệp sớm ngày đăng đỉnh ngai vàng tôn chủ!

Trọng tài nói mặt đầy vẻ nịnh nọt. Từ mấy trăm năm nay, Cực Tinh thành còn chưa bao giờ xuất hiện tôn chủ mười cánh nhân loại.

Trọng tài này vốn chỉ là máu huyết hỗn tạp, cùng có được huyết mạch của Cự Ma tộc, Nhân tộc, Yêu Tinh tộc... Vì thế bất kể chủng tộc nào bước lên ngai vàng tôn chủ hắn đều không sao cả.

Lâm Minh cười cười, cũng không nói gì, đi xuống lôi đài.

- Lâm huynh!

Thời điểm Lâm Minh đi vào thính phòng, Mặc Cổ liền dẫn theo Mặc Thanh đi tới đón:

- Lâm huynh! Thật không nghĩ tới, nhiều ngày không gặp, huynh đã thành vương giả của tầng thứ hai Thông Thiên tháp!

- Chỉ là hư danh mà thôi!

Lâm Minh lắc lắc đầu:

- Ở tầng thứ ba, hẳn là có rất nhiều cường giả có thể dễ dàng quét ngang tầng thứ hai!

- Đích xác, tầng thứ ba có không ít người mạnh! Tỷ như Thiên Ma thất tinh, trong đó có thể quét ngang tầng thứ hai không ở số ít. Tuy nhiên ở Lâm huynh với số tuổi này mà có thể quét ngang tầng hai, cũng khó có! Võ giả tầng thứ ba, tuổi lớn hơn nhiều so với tầng thứ hai, không tính là giỏi lắm!

Mặc Cổ bội phục Lâm Minh từ đáy lòng! Hắn đã ở lại tầng thứ hai này rất lâu, tự nhiên biết giá trị của Vương Giả huy chương, hơn nữa Lâm Minh còn trẻ tuổi như vậy.

- Lâm huynh định ở lại tầng thứ hai một thời gian chứ? Hay là đi lên tầng thứ ba?

Mặc Cổ biết rõ Lâm Minh là đi rèn luyện, sau khi ở tầng thứ hai không có đối thủ, không cần tới bao lâu sợ là hắn sẽ đi lên tầng thứ ba.

- Mặc huynh giới thiệu cho ta biết một chút tình huống ở tầng thứ ba đi! Ta hiểu biết về Thông Thiên tháp không nhiều lắm!

Mặc Cổ cười ha hả, tự giễu nói:

- Hơn nửa năm trước ta cũng đã đi lên tầng thứ ba, ở tầng thứ ba luôn xem như cấp thấp dưới cùng. Hơn nửa năm nay, thu hoạch duy nhất của ta chính là hiểu biết về tầng thứ ba, xem như Lâm huynh hỏi đúng người rồi. Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, như thế nào?

Loại cơ hội giao hảo trợ giúp Lâm Minh này, đương nhiên Mặc Cổ sẽ không bỏ qua.

- Ừm! Tại hạ cũng đang có ý này!

Lâm Minh luôn có cảm giác mình bị người nhìn chằm chằm, nếu không hiểu biết chút gì về tầng thứ ba mà tùy tiện đi lên, thực có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tr thời hạn làm một chút hiểu biết, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tố Nhã hiên là một chỗ tửu lâu của tầng hai Thông Thiên tháp, chủ yếu phục vụ cho người thí luyện nhân loại. Lúc này ở trong phòng trên tầng hai Tố Nhã hiên, Lâm Minh, Mặc Cổ, Mặc Thanh điểm mấy món ăn đơn giản, rồi nói chuyện với nhau.

- Lâm huynh! Thông Thiên tháp này bộ phận trên mặt đất tổng cộng có năm tầng lớn, mỗi một tầng đều cao tới bảy mươi, tám mươi trượng, giữa tầng với tầng có Truyền Tống trận nối liền!

- Trong đó một tầng là ngoại thành, chỉ cần giao một khối Huyết Sát tinh liền có thể đi vào, tầng hai trở lên là nội thành, nên muốn vào nơi này nhất định phải có đủ thực lực, hoặc là tu vi, tầng thứ ba và tầng thứ hai gần nhau, chỉ là yêu cầu thực lực rất cao, tầng bốn trở lên là tầng tôn chủ, mười hai vị tôn chủ Thiên Ma mười cánh, toàn bộ đều ở tầng thứ tư, tầng thứ năm rất thần bí, đến tột cùng có thứ gì, tại hạ cũng không biết!

Mặc Cổ nói xong châm cho Lâm Minh một chén rượu, lại làm một thế mời, hết thảy lễ nghi đều làm được đúng mức, khiến người ta có loại cảm giác như cây đón gió xuân.

- Nói như vậy với người thí luyện mà nói, tầng thứ ba chính là tầng đỉnh rồi sao?

- Đúng! Tầng thứ tư hướng lên trên là chỗ ở và nơi tu luyện của tôn chủ!

Lâm Minh ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi:

- Mặc huynh có lẽ biết võ giả đỉnh cao ở tầng thứ ba là thực lực gì chứ?

Mặc Cổ lắc lắc đầu:

- Điều này tại hạ cũng không rõ ràng lắm, tại hạ còn không chạm đến trình tự đó. Ở tầng thứ ba, có rất nhiều người giống như Hình Thiên, qua thời gian rất lâu cũng không ra tay, đến tột cùng cực hạn của họ thể nào, quả thật ta không biết!

- Ừm...

Lâm Minh gật gật đầu. Ở Thông Thiên tháp, mỗi người đều che giấu thực lực. Trước đây ở tầng thứ hai, hắn cũng không biết thực lực cực hạn của Hình Thiên đến trình độ nào... Điều này cũng rất bình thường...

Chương 562: Con đường của Đế giả

Hai thiếu nữ xinh đẹp phục vụ Tố Nhã hiên, đưa lên trà bánh và rượu ngon ủ lâu cho mấy người, rót đầy chén trà cho mỗi người, khi phục vụ đều ngồi xuống cung kính, mỗi một cái tư thế đều được huấn luyện nghiêm khắc, trên mặt tươi cười ngọt ngào, nắm bắt vừa đúng lúc. Ở Thông Thiên tháp, võ giả chỉ cần có tiền, khẳng định là được hưởng thụ cấp đế vương.

Với những thứ này, Mặc Cổ sớm đã gặp nhiều nên quen, Lâm Minh thì không có hứng thú nhiều lắm, hắn nhấp một ngụm trà, đợi sau khi thiếu nữ phục vụ rời đi, lúc này mới chậm rãi hỏi:

- Thực lực của Hình Thiên, ở tầng thứ ba Thông Thiên tháp có thể xếp vào hạng gì?

Mặc Cổ ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Điều này ta cũng không biết chính xác, chỉ phỏng chừng đại khái là trung bình, nhiều lắm là trong lớp trên. Huynh nên biết rằng, võ giả tầng thứ ba tuổi lớn hơn nhiều so với võ giả tầng thứ hai, Hình Thiên tuy rằng thiên phú tốt, nhưng không sánh được người tu luyện lâu. Những người này, phần lớn là vượt qua tuổi hạn chế của tầng thứ hai, mới không thể không đi lên tầng thứ ba. Tổng nhân số tầng thứ ba rất ít, chỉ có mấy trăm người mà thôi!

- Mấy trăm người?

Lâm Minh hơi trầm ngâm suy nghĩ:

- Ta nhớ dường như tầng ba Thông Thiên tháp có một huy chương vinh dự là Bách Liên Thắng có tài năng mới lấy được, nếu tầng ba Thông Thiên tháp tổng cộng tới mấy trăm người, huy chương này cũng quá khó vào tay đi!

Nên biết rằng, Hình Thiên cũng chỉ là mới thắng liên tiếp tám mươi hai trận mà thôi, người thí luyện muốn tích lũy trận thắng liên tiếp đến rất cao cực kỳ khó khăn, không phải thực lực của võ giả không đủ, mà căn bản là không có người đánh với ngươi.

Tỷ như thực lực đến trình độ Hình Thiên này, biết rõ đấu với hắn là thảm bại thậm chí là mất mạng, còn ai dám lên sân đấu với hắn? Cho nên Hình Thiên gần nửa năm qua cũng không hề có ra tay.

Tầng hai Thông Thiên tháp có mấy ngàn võ giả, Hình Thiên ln mấy năm mới thắng liên tiếp tám mươi hai trận.

Như vậy tầng ba Thông Thiên tháp chỉ có mấy trăm võ giả, lăn lộn mấy năm mà muốn thắng liên tiếp mười mấy hai chục trận quả thực quá khó đi! Vậy huy chương vinh dự Bách Liên Thắng kia còn làm thế nào lấy được?

Nghe Lâm Minh nhắc tới vấn đề này, Mặc Cổ mặt hơi biến sắc, trầm giọng nói:

- Về vấn đề này, tầng ba Thông Thiên tháp có một quy định, ở tầng thứ ba, nếu chỉ là đánh bại đối thủ thì tích lũy một trận thắng liên tiếp, giống như tầng thứ hai, nhưng nếu ở tầng thứ ba đánh chết đối thủ, sẽ tính một lần tích lũy mười trận thắng liên tiếp!

- Cái gì?

Lâm Minh hơi nghiêm trọng trong lòng:

- Quy định này, hoàn toàn là cổ vũ võ giả tự giết lẫn nhau mà!

Mặc Cổ thở nhẹ một hơi, nói:

- Đúng vậy... Thông Thiên tháp chính là ở cổ vũ giết chóc! Đừng quên, tích lũy mười trận thắng liên tiếp còn có thể thuận tiện đạt được điểm số giết chóc thắng liên tiếp! Nói cách khác, nếu huynh ở tầng ba đánh chết đối thủ, chẳng những đạt được mười trận thắng liên tiếp, còn có điểm số giết chóc đối ứng với trận đấu! Giết người và không giết người, hoàn toàn là hai đãi ngộ khác nhau! Cho nên ở tầng thứ ba, tỷ thí giữa người thí luyện trong đó đều phải rất cẩn thận, bình thường không tùy tiện ra tay. Bởi vì một lần ra tay thường sẽ có tai nạn chết người, cộng thêm số lượng võ giả lại ít, điều này cũng làm cho đa số thời gian Võ Đấu trường ở vào tình trạng không có người sử dụng!

- Như vậy...

Lâm Minh mặt mày nhăn lại. Xem ra giới cao tầng Thông Thiên tháp này cũng không phải thiện nam tín nữ gì! Dường như bọn họ vốn không muốn nhìn thấy thiên tài trưởng thành lên, mà hy vọng bọn họ tự giết lẫn nhau chết ở trong Thông Thiên tháp.

Mấy trăm võ giả ở tầng ba Thông Thiên tháp, đều là tinh anh trong tinh anh của toàn bộ Thánh Ma đại lục, tương lai thành tựu ít nhất cũng là Toàn Đan Chí Cực, hơi cường đại một chút, leo lên đến Mệnh Vẫn tầng ba tầng bốn, Ma Vương ngũ lục tinh, cấp chuẩn đế... Cũng chẳng có gì lạ!

Một đám yêu nghiệt như vậy, chết đi một người đều là tổn thất cực lớn!

Lâm Minh nói:

- Những tuấn kiệt trẻ tuổi này không có người nào là kẻ ngốc, nếu giới cao tầng Thông Thiên tháp rõ ràng hy vọng bọn họ ở trong này tự giết lẫn nhau, chẳng lẽ bọn họ cứ mặc kệ, không bỏ đi? Hay chính vì muốn sát đạo của họ tiến hành đến cùng?

Đến tầng một tầng hai Huyết Sát Nguyên lịch lãm sát đạo còn có thể hiểu, tầng một tầng hai rất nhiều vật hy sinh. Còn tầng ba cơ bản không có vật hy sinh, mọi người đều là nhân vật độc nhất vô nhị, lịch lãm sát đạo tới đây là đã đến mức tận cùng.

Mặc Cổ thở dài:

- Chim vì ăn mà chết, người thường là tài phú mà chết, võ giả vì tài nguyên mà ngã xuống! Không có biện pháp, lòng tham khiến võ giả không dừng được. Nói đơn giản, bọn họ lên sân đấu giết chóc, ngoại trừ để rèn luyện thực lực của chính mình, mà chủ yếu là vì điểm số giết chóc, kiếm thêm điểm số để thu hoạch tài nguyên!

- Tài nguyên? Ở tầng thứ ba có tài nguyên gì có giá trị tu luyện mà dẫn tới nhiều võ giả đỏ mắt thèm thuồng như vậy? Các thiên tài này ít nhất cũng đều xuất từ tông môn tứ phẩm đỉnh cao, mà còn thiếu tài nguyên sao?

Lâm Minh khó hiểu hỏi.

- Hà hà... Công pháp, đan dược, Huyết Sát tinh, Chân Nguyên thạch... Đương nhiên bọn họ không thiếu! Tuy nhiên có vài thứ, cũng chỉ Thông Thiên tháp mới có. Trước đây Lâm huynh nhìn thấy Chiến Tranh trận bàn, xem như một loại trong đó. Tuy nhiên vật này còn chỉ là một loại không trọng yếu lắm trong đó.

- Vậy à?

Lâm Minh nhướng chân mày, Chiến Tranh trận bàn đã giúp hắn được lợi không ít, trong Thông Thiên tháp còn có tài nguyên khan hiếm gì nữa?

Mặc Cổ nói:

- Ở tầng ba Thông Thiên tháp có một số vật phi thường ly kỳ, thậm chí nếu có đủ quyền hạn, còn có thể đi lên tầng thứ tư, nơi tu luyện của tôn chủ, nơi đó mới là càng thêm huyền bí mà lại huyền ảo, hưởng dụng những tài nguyên đó sẽ được lợi vô cùng!

- Đa số võ giả ở tầng thứ ba Thông Thiên tháp, vốn cũng không có thiên phú bậc này, bọn họ chỉ là đến Thông Thiên tháp, một đường chém giết ở trên chiến trường Tu La, lại sử dụng tài nguyên đỉnh cấp, mới có thể phá kén thành bướm, thiên tài bình thường trở thành thiên tài cấp thánh, thiên tài cấp thánh thành thiên tài cấp đế! Cho nên, bọn họ biết rõ ở lại Thông Thiên tháp xác suất ngã xuống rất lớn, nhưng vẫn không kìm nổi mê hoặc, phải tiếp tục ở lại chỗ này!

Lâm Minh bị Mặc Cổ khơi lên hứng thú, hỏi:

- Những vật ly kỳ đó rốt cuộc là vật gì?

Mặc Cổ nói:

- Cụ thể ta biết cũng có hạn! Có một số chuyện truyền ra rất ly kỳ, tỷ như chỗ tu luyện của tôn chủ ở tầng bốn Thông Thiên tháp, có một đường hành lang thần kỳ, được xưng là Đế giả chi lộ (con đường của đế giả). Nghe nói con đường này nếu đi được đến cuối, là có thể trở thành cường giả cấp đế!

- Cái gì?

Lâm Minh hết chỗ nói rồi!

- Một con đường đi đến cuối có thể trở thành cường giả cấp đế? Chuyện vớ vẩn như vậy cũng có người tin ư?

- Hẳn là có thật! Nghe nói hai bên con đường này toàn bộ đều là phù điêu, những phù điêu này đều là cường giả cấp đế của thời đại viễn cổ điêu khắc, bên trong ẩn chứa lớp lớp huyền diệu kỳ bí, cụ thể ta cũng không biết rõ lắm. Ta còn xa không có quyền hạn tiến vào Đế giả chi lộ!

Mặc Cổ giải thích một câu hời hợt, lại khiến trong lòng Lâm Minh chấn động mạnh. Hắn sửng sốt một hồi lâu, rồi từ trong Tu Di giới lấy ra một tập hình họa phong cách cổ xưa. Tập hình họa này đúng là hắn đánh chết Huyết Man, lấy được từ trong Tu Di giới của Huyết Man. Bên trong toàn bộ hình vẽ là cường giả cấp đế, hoặc là thiên tài cấp đế đỉnh cao mấy vạn năm qua của Thánh Ma đại lục này!

Trong đó bao gồm U Minh đại đế, còn có Ma Đế cũng ở trong đó.

Mặc Cổ nhìn thấy tập hình họa này, mí mắt hơi giật giật:

- Đây là...

Lâm Minh cũng không nói gì, chỉ mở ra tập hình họa, một vài bức họa cường giả cấp đế giống y hệt, từ ngàn năm trước đến mấy vạn năm trước, theo thứ tự hiện ra ở trước mặt Mặc Cổ.

Mặc Cổ giương mắt nhìn xem từng trang, càng xem càng kinh hãi. Mặc Thanh cũng không kìm nổi lòng hiếu kỳ nhích tới gần nhìn xem.

- Huynh kiếm đâu ra tập hình họa này?

- Sau khi ta giết Huyết Man, lấy từ trong Tu Di giới của hắn. Chân dung nhân vật trong tập hình họa này đều là từ phù điêu in lại. Nếu ta không có đoán sai, thực có thể chính là từ Đế giả chi lộ theo ngươi nói!

Mặc Cổ thở ra một hơi dài, khép lại tập hình họa, nói:

- Không sai! Nghe nói phù điêu trên Đế giả chi lộ giống y hệt, ẩn chứa đủ loại ý cảnh, hình vẽ trên tập tranh họa của Lâm huynh này, rất nhiều nhân vật đều là mấy vạn năm trước, người thường làm sao có thể vẽ được bọn họ chân thật như thế, thậm chí cỗ khí thế và uy nghiêm ngạo thị thiên hạ kia đều thể hiện ra hoàn mỹ... Tập hình họa này hẳn chính là in lại theo phù điêu trên Đế giả chi lộ!

Lâm Minh gật gật đầu, trong lòng hắn còn có hai nghi vấn, một là phù điêu trên Đế giả chi lộ rốt cuộc là ai khắc ra? Nếu phù điêu này ẩn chứa đủ loại huyền diệu, dùng để trang điểm Đế giả chi lộ, như vậy cũng không phải người bình thường có thể khắc được. Từ bảy, tám vạn năm trước đến bây giờ, trải qua thời gian lâu dài như thế, ngay cả đại năng Thần Vực như Ma Đế đều ngã xuống, ai có thể có thọ mệnh dài lâu như vậy, đến bây giờ còn khắc?

Nghi vấn thứ hai, vì sao trên tay Huyết Man có phù điêu này. Hắn ở tầng thứ hai cũng không tính là vương giả, theo lý thuyết không có tư cách nhìn thấy Đế giả chi lộ mới đúng.

Lâm Minh càng ngày càng cảm thấy Thông Thiên tháp bao phủ trong lớp lớp sương mù, cũng không phải đơn giản như mình nghĩ như vậy.

Đều nói Huyết Sát Nguyên có một lực lượng thần bí, có thể trấn sát cường giả đỉnh cấp. Vì thế cường giả phong hoàng và cường giả Mệnh Vẫn hoàn toàn không dám đặt chân tới Huyết Sát Nguyên.

Tiếp theo chính là, quy tắc quỷ dị của Huyết Sát Nguyên, mười hai

Thiên Ma chủ thành, mười hai cái Sát Khí chi nguyên. Mỗi một Sát Khí chi nguyên, đều là vực sâu vạn trượng, từ trên trời cao mấy ngàn trượng xâm nhập dưới lòng đất, không biết tận cuối rốt cuộc ở nơi nào.

Hết thảy đều làm cho Lâm Minh cảm giác Huyết Sát Nguyên vô cùng thần bí và quỷ dị.

- Lâm huynh! Ta khuyên huynh một câu, võ giả bình thường đều tận lực ở lại tầng thứ hai một đoạn thời gian, bởi vì tầng thứ ba áp lực quá lớn, đó là không nói cao thủ đông đúc. Hơn nữa Thông Thiên tháp còn có quy định, mỗi võ giả mỗi hai tháng ít nhất phải hoàn thành một trận chiến đấu, nếu không nhất định phải rời đi Thông Thiên tháp và Cực Tinh thành! Một khi rời đi Cực Tinh thành, hình xăm Thiên Ma sẽ theo thời gian trôi qua mà chậm rãi tiêu tán, nên muốn một lần nữa ngưng tụ lại, thì phải bắt đầu từ đầu!

Lâm Minh gật gật đầu:

- Nói cách khác, nếu ta muốn bế quan tu luyện một năm, nhất định phải trước đánh xong sáu trận chiến đấu này?

- Đúng vậy! Hơn nữa đối thủ là dựa theo cấp bậc thực lực của huynh tùy cơ phân phối, không phải chính huynh tìm kiếm! Điều này lại không giống như với tầng hai, cho nên nhất định huynh phải chú ý che giấu thực lực! Nếu hiển lộ thực lực quá mạnh, huynh sẽ bị phân đến đối thủ sẽ càng ngày càng mạnh!

- Ta đã hiểu! Cảm tạ! Nói chuyện với Mặc huynh, quả thật đã giúp ta nhiều!

Lâm Minh cảm tạ từ đáy lòng, những tin tức này rất quý giá với hắn.

- Lâm huynh nói quá lời! Mọi người đều là nhân loại, nhấc tay làm chút chuyện mà thôi! Ta có thể giúp cũng chỉ có bấy nhiêu, nếu Lâm huynh đi lên tầng thứ ba, tới nơi này tìm ta!

Mặc Cổ nói xong, để lại một cái địa chỉ, viết chỗ ở của hắn.

Lâm Minh nhìn thoáng qua, rồi thu lấy:

- Tại hạ còn có một vài việc vặt phải xử lý ở tầng thứ hai. Sau đó hẳn là không tới bao lâu tại hạ sẽ đi lên tầng thứ ba. Đến lúc đó, còn phải làm phiền Mặc huynh rồi!

- Lâm huynh khách sáo rồi! Cứ việc tới tìm ta không sao!

Chương 563: Bát môn độn giáp

Sau khi cáo biệt Mặc Cổ, Lâm Minh đi thẳng đến phường thị tầng hai.

Vốn phường thị đang náo nhiệt, vừa thấy Lâm Minh đi đến, lập tức yên lặng rất nhiều. Võ giả ở đây không ai không biết Lâm Minh là vương giả của tầng thứ hai, Lâm Minh đi tới phường thị giống như là đế vương của Phàm Nhân giới xuất hành.

- Lâm thiếu hiệp!

Từ rất xa, tên mập mạp Yêu Tinh tộc từng hợp tác với Lâm Minh kêu lên chào hỏi, trên mặt đầy vẻ tươi cười:

- Lâm thiếu hiệp có gì cần phân phó?

- Huyết Sát tinh đổi xong rồi chứ?

Trước đó Lâm Minh gửi bán rất nhiều đồ vật này nọ cho mập mạp Yêu Tinh tộc nơi này, toàn bộ dùng để đổi lấy Huyết Sát tinh thượng phẩm.

- Còn thiếu hơn một nửa! Mấy ngày nay, ta cũng không bán đồ vật của mình, luôn thu xếp cho ngài đấy!

Mập mạp nắm lấy hết thảy cơ hội kéo gần quan hệ với Lâm Minh.

Mấy ngày nay quả thật hắn dùng hết lực, Lâm Minh gửi bán các thứ hết sức hỗn tạp. Tuy rằng mỗi thứ đều có giá trị xa xỉ, nhưng nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được người mua thích hợp cũng không phải chuyện dễ.

- Ừm! Ta sẽ không để ngươi uổng công, trước cũng nói rồi, sẽ trích phần trăm cho ngươi không ít!

- Ha ha! Lâm thiếu hiệp khách sáo rồi! Có thể giúp bán đồ vật này nọ cho ngài, là vinh hạnh của ta!

Gã mập mạp Yêu Tinh tộc nói xong xuất ra một cái hộp Huyết Sát tinh, mở ra, bên trong chứa đầy Huyết Sát tinh thượng phẩm:

- Đây là giao dịch gần đây thu được, còn có dùng Huyết Sát tinh trung phẩm đổi lấy, tổng cộng bốn trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm, ngài đếm xem!

Lâm Minh nhìn lướt qua, số lượng không sai, liền từ trong đó lấy ra hai mươi khối:

- Đây là năm phần trăm theo thỏa thuận từ trước! Tốt nhất là trong vòng một tháng có thể toàn bộ đổi xong!

- Cái đó...

Gã mập mạp Yêu Tinh tộc nhìn hai mươi khối Huyết Sát tinh thượng phẩm trước mặt, lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng:

- Lâm thiếu hiệp ngài yên tâm! Ta sẽ tranh thủ làm xong trong thời gian ngắn!

Mập mạp vỗ vỗ ngực cam đoan.

- Tốt! Sau khi xong chuyện, ta có tạ ơn khác!

Lâm Minh thu cất Huyết Sát tinh, rồi rời đi.

Trở lại chỗ tu luyện, đầu tiên là Lâm Minh ngồi xuống điều tức một hồi lâu, sau đó lấy ra Tu Di giới của Hình Thiên, Tu Di giới địa giai trung phẩm đỉnh cao, đưa thần thức vào tra xét, không gian bên trong lớn hơn gấp ba bốn lần so với Tu Di giới của Huyết Man, hơn nữa không gian cực kỳ ổn định, cất chứa ba, bốn ngàn năm cũng sẽ không hư hỏng.

"Nhẫn tốt, riêng chiếc nhẫn này đã vô giá rồi".

Lấy ra toàn bộ các vật chứa trong chiếc nhẫn, đầu tiên đập vào mắt chính là một cái hộp lớn chứa đầy Huyết Sát tinh thượng phẩm, đếm sơ qua có hơn năm trăm, sáu trăm khối.

Về phần Huyết Sát tinh trung phẩm thì chứa đầy mấy chục cái hộp lớn, phỏng chừng có tới mười mấy vạn khối.

Đây là một khoản tài phú lớn.

Huyết Sát tinh đều được Lâm Minh dùng một cái Tu Di giới riêng biệt cất vào. Kế tiếp chính là đan dược, ngọc giản, bảo khí linh tinh đủ các loại.

Bởi vì muốn tìm trong Tu Di giới của Hình Thiên một ít manh mối bí mật của Thông Thiên tháp, Lâm Minh rất kiên nhẫn lật xem một lần tất cả ngọc giản, nhưng thật đáng tiếc chính là từ đầu tới cuối, hắn cũng không tìm được bất kỳ tin tức có giá trị về Thông Thiên tháp.

Những ngọc giản này trên cơ bản đều là bí tịch ghi lại công pháp ma đạo, đối Lâm Minh giá trị không lớn.

Trong lòng hơi thất vọng, Lâm Minh lật đan bình lên xem. Mấy chục cái đan bình, Lâm Minh lần lượt lấy ra đan dược bên trong... Phần lớn là một ít như là Thần Huyết đan linh tinh đủ các loại đan dược chữa thương cao cấp, cũng không đặc biệt nhiều lắm. Thời điểm Lâm Minh đang định thu lại thần thức trên tất cả đan bình, đột nhiên khẽ “ồ” một tiếng.

Hắn cầm lấy một cái đan bình trong đó, nhấc nhấc ở trong tay đánh giá một hồi: “Đây là... Cấm chế?”.

Lâm Minh rõ ràng phát hiện, trên đan bình sứ men xanh này một ít hoa văn tinh xảo nhìn giống như trùng ngư điểu thú kỳ thật che giấu một cái cấm chế nho nhỏ.

Lâm Minh rất hiểu biết về cấm chế chỉ nghiên cứu qua một chút, khóe miệng nhếch lên lộ vẻ tươi cười lẩm bẩm:

- Có hứng thú! Không biết bên trong là thứ gì?

Ngón tay sờ sờ trên đan bình một hồi lâu, Lâm Minh thật cẩn thận rót chân nguyên vào trong đó, sau một lát, bình sứ vốn hoàn mỹ không tỳ vết liền phủ kín một lớp hơi mờ bóng láng.

“Rắc!”.

Một tiếng vang nhỏ, bình sứ vỡ vụn, ngay sau đó một cái hộp kim loại vuông vức nửa xích từ trong bình sứ bay ra, vốn trước đó bình sứ chỉ lớn bằng cỡ nửa nắm tay, lại cất chứa hộp kim loại lớn như vậy, điều này dĩ nhiên là do hiệu quả của cấm chế kia.

“Vật đặt ở trong Tu Di giới của mình, còn phải hao phí tâm tư che giấu cẩn thận như vậy, là vật gì đây?”. Lâm Minh bị khơi lên lòng hiếu kỳ: “Vật chứa trong hộp kim loại này tất nhiên phải vô cùng trọng yếu với Hình Thiên mới đúng!”.

Toàn thân hộp kim loại có màu than chì, cầm trong tay vô cùng lạnh lẽo, một cái hộp vuông nhỏ như vậy mà sức nặng cũng không dưới trăm cân.

Lâm Minh cạy khóa nhỏ, mở ra nắp hộp, ở bên trong là một túi tơ lụa vàng tinh xảo.

Mở ra túi lụa vàng từng chút từng chút một, rốt cuộc Lâm Minh nhìn thấy chân diện mục của vật trong hộp, rõ ràng là một hạt châu bằng cỡ trứng bồ câu, cả vật thể đen nhánh, mặt trên có một số hoa văn, nhìn qua giống như là ngọc hắc lưu ly chứa nhiều tạp chất.

Cầm hạt châu trong tay có cảm giác hơi lạnh. Hơn nữa cảm giác mát lạnh này lại dọc theo kinh mạch truyền khắp toàn thân, khiến người ta có cảm giác dường như huyết mạch tương liên với hắc lưu ly.

- Đây là vật gì?

Lâm Minh mơ hồ có cảm giác hạt châu này bất phàm, dường như trong đó ngưng tụ một lực lượng cực kỳ thuần túy.

Hơn nữa chỉ nhìn một cách đơn thuần mức độ coi trọng hạt châu này của Hình Thiên cũng có thể ít nhiều đoán ra được.

“Đây tất nhiên là một kiện bảo bối, nhưng ta cũng không biết nên dùng như thế nào”.

Trước đó Lâm Minh tìm hết ngọc giản trong Tu Di giới của Hình Thiên, cũng không có nhìn thấy ghi lại về vật ấy.

Sau mọi cách nghiên cứu không có kết quả, Lâm Minh cũng chỉ đành trước thu cất nó tính sau.

Thông qua một phen nói chuyện với Mặc Cổ, Lâm Minh cũng có hiểu biết đại khái về tầng thứ ba Thông Thiên tháp, tầng này đối với người thí luyện là một tầng Thông Thiên tháp cuối cùng. Tuy rằng hắn tự tin, nhưng cũng không dám tùy tiện đi lên.

Một trận chiến với Hình Thiên, Lâm Minh trừ máu Cổ Phượng ra, các chiêu thức khác có thể sử dụng cơ bản đều dùng ra, mà thực lực của Hình Thiên ở tầng thứ ba Thông Thiên tháp chỉ có thể xếp vào hạng trung bình.

Điều đó cũng có nghĩa, tầng ba có một số người cao hơn, Lâm Minh có thể không là đối thủ.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh cũng sẽ không tùy tiện đi chọc tới những cường giả tầng ba kia.

Hiện giờ Lâm Minh chỉ mới mười tám tuổi, hắn có rất nhiều thời gian, không cần vội chút nào.

Hắn chuẩn bị bế quan một đoạn thời gian rất lâu, có lẽ mấy tháng cũng có lẽ một năm rưỡi.

Lâm Minh đột phá Tiên Thiên trung kỳ không lâu, nên muốn một lần bế quan liền bước vào Tiên Thiên hậu kỳ có điểm khó khăn. Hơn nữa cho dù bước vào Tiên Thiên hậu kỳ, thực lực của hắn cũng sẽ không tăng lên bao nhiêu.

Tuy nhiên, Lâm Minh còn có một... Tính toán khác.

Đó chính là tu luyện hệ thống Tôi Tủy!

Từ sau khi Tôi Tủy mười thành, Lâm Minh luôn không có thời gian đi tĩnh tu Hỗn Độn Cương Đấu kinh, hiện giờ, hắn định tĩnh tâm tu luyện một chút Hỗn Độn Cương Đấu kinh, thử mở ra một chút Bát Môn Độn Giáp hư vô mờ mịt kia.

Bậc trên Tôi Tủy là Bát Môn Độn Giáp, trên Bát Môn Độn Giáp là Đạo Cung Cửu Tinh.

Hệ thống luyện thể của Thần Vực, luyện đến mức tận cùng có thể nghịch chuyển càn khôn, khai thiên lập địa.

Đương nhiên, hệ thống luyện thể phải trả cái giá cũng thập phần khủng bố, thế cho nên rất nhiều võ giả Thần Vực đều lựa chọn hệ thống tụ nguyên.

Mà ở Thánh Ma đại lục, cho dù là ở thời đại thượng cổ xuất hiện thiên tài lớp lớp, hệ thống luyện thể cũng bị cho là gân gà, đầu tư vào lớn, sản xuất ít, lâu ngày chày tháng, hệ thống luyện thể của nhân loại bị đào thải, những công pháp kế thừa kia cũng mai một ở trong bụi bặm lịch sử, biến mất không thấy.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới một hơi lấy ra một trăm viên Huyết Sát tinh. Huyết Sát tinh này ưu thế so với Chân Nguyên thạch ở chỗ có thể bù lại khí huyết, rèn luyện thân thể, tẩm bổ linh hồn.

Cự Ma tộc tu luyện pháp quyết Luyện Thể, là dựa vào Huyết Sát tinh.

Cũng cùng một đạo lý, Huyết Sát tinh đối với Luyện Thể thuật của nhân loại cũng có hiệu quả tương tự.

- Dựa vào Huyết Sát tinh thượng phẩm tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh, không đến bình cảnh không xuất quan!

Lâm Minh hạ quyết tâm, sau khi nuốt vào mấy viên Ích Cốc đan, chân nguyên trong cơ thể từ trong cốt tủy tràn ra, dựa theo Hỗn Độn Chân Nguyên quyết từng chút từng chút vận chuyển, rất nhanh, Lâm Minh tiến vào Không Linh võ ý, mất đi chi phối của ý thức, chân nguyên vận hành hoàn toàn dựa theo quán tính tự phát, lộ tuyến vận hành có thể nói rất hoàn mỹ...

...

Trên tầng thứ tư Thông Thiên tháp, trong một tòa đại điện khí thế hùng vĩ, nhưng ánh sáng hơi u ám, vang lên tiếng bước chân "cốp cốp cốp...", một nam nhân Cự Ma tộc thân cao một trượng hai, khoác áo choàng màu đen đi vào cửa điện.

- Hình Thiên đã chết rồi!

Đột nhiên vang lên một thanh âm ở trong đại điện, nhưng mà hoàn toàn không nhìn thấy bóng người, dường như thanh âm kia là âm hồn phát ra.

- Ta đã biết!

Nam nhân Cự Ma tộc hơi dừng bước chân một chút, hắn cũng giống như phần đông Cự Ma, có làn da màu xanh, chỉ là gương mặt hắn không thô lỗ như các Cự Ma tộc khác, mà ngược lại rất đẹp, thoạt nhìn anh tuấn phi phàm.

- Tuy rằng chúng ta chú ý tới Lâm Minh đã rất sớm, nhưng vẫn còn xem nhẹ hắn! Vốn ý của ta là để Hình Thiên đối phó hắn, nhưng tuyệt đối ta không nghĩ tới, trái lại hắn có thể đánh chết Hình Thiên. Người này cũng không phải vật trong ao, mặc dù trong thiên tài cấp đế, cũng là tồn tại thượng tầng. Nếu để mặc cho hắn phát triển tiếp, tương lai tất thành Thần Hải, hơn nữa là cường giả Thần Hải cực kỳ cường thế!

Thanh âm kia lại vang lên, mà lúc này, ở trên không trung đại điện vặn vẹo một trận, sát khí ngưng tụ lại dần dần xuất hiện một phù ảnh. Phù ảnh mơ hồ không chừng, là một nam nhân Man tộc.

Đây là một loại thủ đoạn ứng dụng của Chiến Tranh trận bàn, thông qua hai cái pháp trận tương liên truyền tống phù ảnh, tính cả thanh âm cùng nhau tới đây. Có thể đối thoại trực tiếp, mà Truyền Âm phù nếu muốn đối thoại như vậy, sẽ chia ra sử dụng rất nhiều tấm Truyền Âm phù, rất phiền toái.

- Hắn trở thành Thần Hải không có quan hệ với Huyết Sát Nguyên

ta!

Nam nhân Cự Ma tùy ý nói. Huyết Sát Nguyên được xưng là cấm địa của cường giả Thần Hải, đừng nói là cường giả Thần Hải, ngay cả cường giả Mệnh Vẫn đẳng cấp cao cũng không dám đặt chân tới, nếu không sẽ bị trấn sát. Lâm Minh có đạt tới Thần Hải hay không, cũng không hề quan hệ với họ.

- Quả đúng như thế! Tuy nhiên trước khi hắn trở thành Thần Hải, sẽ trở thành Thiên Ma mười cánh thứ mười ba, chúng ta đều không hy vọng lại có người đến phân đi một phần quyền lực! Hơn nữa đối phương còn là nhân loại!

Thanh âm kia trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi nói.

Đúng lúc này, ở trong đại điện u ám, lại một đạo phù ảnh sáng lên, chủ nhân phù ảnh là một nam nhân Yêu Tinh tộc, hắn chừa chòm râu làm cho khuôn mặt vốn anh tuấn có cảm giác nhiều thêm vài phần suy sụp.

Hắn mỉm cười, lên tiếng nói:

- Tên gọi là Lâm Minh kia, bắt đầu bế quan ở tầng thứ hai, thật ra là một phương pháp thông minh!

Tôn chủ Man tộc lơ đễnh cười nói:

- Cứ một mực bế quan khổ tu mà không rèn luyện thực chiến, rất nhanh sẽ gặp phải bình cảnh! Không có khả năng hắn luôn bế quan, đợi đến lúc hắn xuất quan, ta sẽ phái người đối phó hắn!

Chương 564: Vô danh thần đan

Đối với tôn chủ của Thông Thiên tháp, có nhiều thêm tôn chủ không phải là một tin tốt, nhưng cũng không phải là chuyện đáng sợ lắm.

Bọn họ mong muốn nhất chính là có thể thu nhận tuấn kiệt trẻ tuổi ở Thông Thiên tháp làm thủ hạ, củng cố địa vị thống trị của họ.

Nam nhân Cự Ma hơi do dự một chút, từ trong Tu Di giới lấy ra một cái Truyền Âm phù, nhẹ vươn tay điểm một cái, một ánh lửa dấy lên trong đại điện u ám, có vẻ sáng ngời lạ thường.

Ở tầng thứ ba Thông Thiên tháp, trong một chỗ mật thất kim loại hoàn toàn phong bế, một thanh niên cường tráng trên tay quấn mảnh vải màu đen đang đánh quyền. Mỗi một quyền hắn đánh ra, đều có tiếng xé gió, từng quyền từng quyền rất nhanh đánh ra liên tiếp, giống như sấm sét cuồn cuộn không dứt bên tai.

- Thủ linh bảo chúng ta đối phó với Lâm Minh!

Trong lúc gã thanh niên luyện công, một nữ nhân áo đen đột ngột đi vào nhà đá, lên tiếng nói.

- Hả?

Gã thanh niên ngừng lại:

- Lâm Minh? Là Lâm Minh đánh chết Hình Thiên ư?

- Phải!

Gã thanh niên không nói gì thêm, tiếp tục tung quyền, từng quyền từng quyền nện trên vách tường kim loại. Theo tiếng nổ vang nặng nề, vách tường huyền kim đặc chế bị gã thanh niên đánh cho hoàn toàn lõm xuống.

- Ngươi không có cảm tưởng gì sao?

Nữ nhân áo đen hỏi.

Thanh niên cường tráng ngừng lại, xoa xoa cổ tay, nói:

- Hình Thiên khinh địch, tuy nhiên cũng là chuyện thường tình của con người! Bất cứ người nào với thân phận vương giả của tầng thứ hai đấu với một đứa nhỏ đều sẽ khinh địch! Ta có xem qua phù ảnh trận đấu giữa Lâm Minh và Hình Thiên, ta đoán lúc ấy thực lực của Lâm Minh biểu hiện ra ngoài đã đến gần tới cực hạn của hắn! Thực lực như thế ở trong tầng ba Thông Thiên tháp, có thể xếp vào tiêu chuẩn lớp trên, so với số tuổi của Lâm Minh mà nói, trình độ này rất yêu nghiệt, nhưng so với chúng ta Thiên Ma thất tinh, tiêu chuẩn bậc cao không đáng kể chút nào!

Khi gã thanh niên nói chuyện, hắn đá mạnh ra một cước, chỉ nghe một tiếng nổ “ầm”, toàn bộ vách tường kim loại huyền kim hoàn toàn biến hình, gốc bị lực kéo cường đại xé rách, cả mặt vách tường giống như một cánh cửa bị xốc lên.

Nữ nhân áo đen thấy một màn này lắc lắc đầu: “Lại phải gọi Luyện Kim sư đến tu bổ vách tường rồi!”.

- Lâm Minh hiện tại ở lại tầng hai tu luyện. Sau khi hắn đi lên tầng ba, dựa theo lệ thường của Thông Thiên tháp, mấy trận đấu trước không có khả năng phân phối cho hắn cường giả đỉnh cấp. Nói cách khác, trước khi hắn gặp Thiên Ma thất tinh chúng ta còn có thời gian rất dài, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!

Nữ nhân áo đen nói xong, tùy ý phất tay xoay người rời đi.

Thanh niên cường tráng xoa xoa mũi, trong mắt tràn đầy chiến ý. Hắn cười hắc hắc lẩm bẩm:

- Ta chỉ sợ hắn không có mạnh lên, vậy thì hoàn toàn không có ý nghĩa!

...

Ở trong mật thất Thông Thiên tháp, đương nhiên Lâm Minh hoàn toàn không biết gì về những chuyện đó, hắn đang ở dưới phụ trợ của Không Linh võ ý, hoàn toàn tiến vào trạng thái vong ngã. Thân thể hắn không còn sót lại mảy may ý thức, lộ tuyến chân nguyên vận hành hoàn toàn dựa theo quán tính bản năng vận chuyển hoàn mỹ.

Ở trong loại trạng thái này, tốc độ tu luyện của Lâm Minh cực kỳ khủng bố.

Tu luyện không biết năm tháng, nhoáng lên một cái, Lâm Minh đã bế quan ba tháng, giữa chừng hắn đi ra ngoài một lần, gửi bán một phần vật phẩm không cần thiết trong Tu Di giới của Hình Thiên. Đồng thời cũng từ gã mập mạp Yêu Tinh tộc nơi đó thu lấy rất nhiều Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Liên tiếp gửi bán mang đổi, Lâm Minh đã thu lấy từ mập mạp Yêu Tinh tộc nơi đó hơn một ngàn viên Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Tu luyện Hỗn Độn Cương Đấu kinh phải tiêu hao tài nguyên thật sự quá lớn, một viên Huyết Sát tinh thượng phẩm ở trong tay Lâm Minh không cần tới bao lâu liền mất hết sáng bóng, sau đó vỡ vụn, hoàn toàn biến thành phế thạch.

Thường thường rất nhiều thời điểm Lâm Minh sử dụng một lần mấy viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, vì thế làm cho tốc độ tiêu hao Huyết Sát tinh thượng phẩm tăng nhanh hơn, chỉ trong thời gian ba tháng, Lâm Minh đã dùng hết một ngàn hai trăm viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, tương đương với mười mấy vạn Huyết Sát tinh trung phẩm.

Trong quá trình này, công lao của gã mập mạp Yêu Tinh tộc là lớn nhất! Ngay từ đầu số lượng Huyết Sát tinh thượng phẩm ở tầng hai may mà đã đổi nhiều, nhưng đến sau lại, theo Lâm Minh càng ngày đổi càng nhiều, số lượng Huyết Sát tinh thượng phẩm cũng càng ngày càng ít, giá cả cũng theo đó tăng lên, càng khó đổi. Nếu không có gã mập mạp Yêu Tinh tộc này, chỉ riêng việc đổi tinh thạch cũng đủ cho Lâm Minh đau đầu rồi.

Ba tháng bế quan đi ra, Lâm Minh cũng thảy hết cho mập mạp Yêu

Tinh tộc tất cả hơn mười vạn Huyết Sát tinh trung phẩm trong Tu Di giới của Hình Thiên, số lượng này lại tương đương với hơn một ngàn viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, ngay cả Lâm Minh đều cảm thấy có vẻ mình làm khó người ta.

Nhưng mà để Lâm Minh bất ngờ là, mập mạp này quả thật có bản lĩnh, ở thời điểm Huyết Sát tinh thượng phẩm trên tầng hai này càng ngày càng hiếm, hắn lại nghĩ biện pháp liên hệ với các mối quan hệ ở tầng ba, từ trong con đường tầng ba đổi Huyết Sát tinh thượng phẩm.

Huyết Sát tinh thượng phẩm ở tầng ba thì nhiều rồi, võ giả ở trong này tu luyện cũng dùng Huyết Sát tinh thượng phẩm, Huyết Sát tinh trung phẩm chỉ có thể dùng làm tiêu phí hằng ngày.

Điều này cũng dẫn tới Huyết Sát tinh thượng phẩm ở tầng ba còn đắt đỏ hơn, giá đổi đạt tới một đổi một trăm hai mươi lăm.

Đối với chuyện này Lâm Minh cũng không thèm quan tâm, chỉ cần có thể đổi được là tốt rồi!

Như thế, thoáng cái lại qua hai tháng, tính hết thời gian lại, Lâm Minh đã bế quan tu luyện tròn năm tháng.

Năm tháng này, Lâm Minh không tính phí tổn tiêu hao Huyết Sát tinh thượng phẩm, lại có tăng phúc huyết sát khí hạng đặc biệt ở chỗ tu luyện, cộng thêm tác dụng của Không Linh võ ý... Tốc độ tu luyện của Lâm Minh có thể nói tiến triển cực nhanh.

Ở mặt luyện thể, tư chất của Lâm Minh cũng không kém lắm, trước đây hắn đã dung hợp một giọt Chân Long Chi Huyết, cải thiện thể chất thật lớn, cộng thêm Lâm Minh trải qua rèn luyện thân thể nhiều năm như vậy, cơ sở đã phi thường vững chắc.

Một ngày này, Lâm Minh chợt mở ra hai mắt.

“Năm tháng rồi, ta ở thêm vào Không Linh võ ý một hơi luyện năm tháng, nhưng mà cũng chỉ là mở ra một chút cơ sở của Bát Môn Độn Giáp mà thôi, khoảng cách mở ra Bát Môn Độn Giáp còn rất xa! Hơn nữa tu luyện của ta đã đến gần bình cảnh rồi!”.

Một tháng gần dây tốc độ tu luyện của Lâm Minh đã càng ngày càng chậm, nói vậy cách bình cảnh đã không xa.

Từ Tôi Tủy đến Bát Môn Độn Giáp có một đoạn đường rất dài, trước phải tu luyện nửa bộ Hỗn Độn Cương Đấu kinh này đạt tới lô hỏa thuần thanh, nên muốn một lần thành tựu là không có khả năng.

Mặc dù hết thảy đều tu luyện tốt lắm, mà muốn mở ra Bát Môn Độn Giáp, cũng cần dược liệu thối thể cực phẩm, độ khó của nó còn lớn hơn so với Tôi Tủy.

Loại thiên tài địa bảo này, muốn tìm được ở Thiên Diễn đại lục cần có cơ duyên thật lớn!

Bởi vậy, Lâm Minh muốn đi tiếp trên con đường luyện thể, có thể nói là lớp lớp khó khăn!

Lâm Minh do dự thật lâu rồi im lặng đọc chú ngữ, một cái quầng sáng màu vàng bằng nắm tay từ trong đan điền Lâm Minh bay ra, xoay tròn trên không trung, sau một lát hóa thành một cái lò nhỏ màu vàng, chính là Càn Khôn Dung Nhật lô.

- Mở!

Lâm Minh điểm ngón tay phải một cái, cái nắp lô mở ra, một viên đan dược màu lam từ trong Càn Khôn Dung Nhật lô bay ra, bay đến trên tay Lâm Minh.

Lúc trước Bạch Mi phương trượng của Đại Thiện tự dùng Minh Phật Đại Thủ ấn mạnh mẽ mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô, bay ra hai quầng sáng một đỏ một lam, màu đỏ chính là máu Cự Ma thượng cổ, đã bị Ma Phương cắn nuốt, còn màu lam chính là viên Vô Danh thần đan hiện ở trong tay Lâm Minh.

Vô Danh thần đan lớn bằng cỡ trái nhãn, toàn bộ che phủ một tầng hàn quang, cầm trong tay Lâm Minh có thể có cảm nhận rõ ràng từng đợt băng hàn trong đó, dường như muốn truyền vào kinh mạch làm đông lại linh hồn hắn.

Khí tức băng hàn cổ xưa này, dường như cất chứa mấy vạn năm năm tháng giống nhau như đúc với Phạm Thiên Long Căn. Lâm Minh có thể khẳng định, viên Vô Danh thần đan này chính là từ Phạm Thiên Long Căn luyện chế ra!

Một gốc cây Phạm Thiên Long Căn, có thể giúp cho mình hoàn thành mười thành Tôi Tủy, như vậy dùng đan dược do Phạm Thiên Long Căn luyện chế thành thì sẽ có hiệu quả thế nào?

Lâm Minh xem kỹ viên đan dược, cũng không dám nuốt vào, hắn cảm nhận được năng lượng nén ép cao độ và khí tức băng hàn thấu xương trong đó, khiến hắn có cảm giác vô cùng kinh sợ.

Bình thường mà nói, đan dược phải bá đạo hơn rất nhiều so với dược lực của bản thân tài liệu luyện dược, tùy tiện nuốt vào nổ tan xác mà chết cũng không hiếm lạ.

“Đáng tiếc ba lão già kia sau khi gió lốc không gian nổ tung liền bị thương linh hồn, rơi vào ngủ say, nếu không nếu có họ có lẽ sẽ cho ta một ít đề nghị!”. Lâm Minh khẽ nhíu mày, hiện tại tình huống của hắn là bế quan tu luyện gặp phải bình cảnh, mà muốn ra ngoài rèn luyện phải đi lên tầng thứ ba. Tuy rằng Lâm Minh tự tin, nhưng cũng không tự tin đến mức xem thường tuấn kiệt thiên hạ không để vào mắt. Hắn biết rõ với thực lực của hắn hiện giờ, nếu tùy tiện đi lên tầng ba, thực có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Lâm Minh trầm ngâm một hồi lâu, lẩm bẩm:

- Lúc trước ta hấp thu Phạm Thiên Long Căn, dùng chính là Thủy luyện pháp, dùng nước suối tinh khiết chưng cất Phạm Thiên Long Căn, hòa tan dược hiệu của nó trong nước, sau đó ta dùng nước ngâm thân thể, hút vào trong cơ thể tất cả tinh hoa của nó. Lão già Ma Quang nói làm như vậy hiệu quả còn tốt hơn trực tiếp nuốt vào Phạm Thiên Long Căn, viên Vô Danh thần đan này là từ Phạm Thiên Long Căn luyện chế thành, vậy dùng nó theo phương pháp dùng Phạm Thiên Long Căn hẳn là không sai!

Dùng Thủy luyện pháp có chỗ tốt là phân tán dược lực nồng đậm ở trong nước, dược lực sẽ ôn hòa hơn, dễ dàng hấp thu hơn.

Nếu đã quyết định, Lâm Minh cũng không hề do dự! Nói trường hợp xấu đi, cho dù dùng phương thức Thủy luyện pháp không chính xác, lãng phí nhiều dược lực của đan dược màu lam đi nữa, hắn cũng không đau lòng.

Con đường sau này còn dài, còn có cơ duyên đang chờ hắn, hiện tại hắn tu luyện gặp bình cảnh, lại ở trong tình cảnh loạn trong giặc ngoài, đúng là thời cơ tốt để sử dụng đan dược màu lam này, nếu vì sợ hãi lãng phí dược lực mà bỏ lỡ cơ hội không dùng nó, vậy thì đúng là lãng phí rất nhiều thời gian rồi!

Đối với Lâm Minh, thời gian mới là tài nguyên tối quý giá!

Tài nguyên gì khác mất đi đều có thể tìm được, duy chỉ có thời gian mất đi là không thể tìm lại được.

Lấy ra nước Thái Dương Nguyên Tuyền từ trong Tu Di giới, nước suối Thái Dương Nguyên Tuyền này xuất từ thí luyện cấp chiến tướng của Thần Hoàng bí cảnh, trong nước suối ẩn chứa nguyên khí thiên địa phi thường phong phú, hơn nữa cực kỳ tinh thuần, không có bất kỳ tạp chất hay độc tố, thập phần quý báu.

Lúc trước thời điểm Lâm Minh ở Thần Hoàng bí cảnh vẫn luôn dùng nước này để uống, khi rời Thần Hoàng bí cảnh đã mang theo rất nhiều. Những năm gần đây liên tục tiêu hao, hiện giờ chỉ còn lại có hai khạp lớn.

Vật chứa luyện dược tự nhiên vẫn là Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh mở ra tầng thứ nhất Càn Khôn Dung Nhật lô, điểm ngón tay một cái, nước suối Thái Dương Nguyên Tuyền từ trong khạp dâng lên như rồng hút nước, toàn bộ bay vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô.

Tiếp theo Lâm Minh bắn ngón tay ra, Vô Danh thần đan hóa thành một luồng sáng lam bay ra, cũng chìm vào Càn Khôn Dung Nhật lô.

Lâm Minh đứng ở bên cạnh Càn Khôn Dung Nhật lô, quan sát Thái Dương Nguyên Tuyền trong lò sôi lên. Ngay khoảnh khắc Vô Danh thần đan rơi vào trong Thái Dương Nguyên Tuyền, nước suối Thái

Dương Nguyên Tuyền ngưng tụ kết thành băng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong vài cái chớp mắt, liền kết thành một khối băng lớn...

Chương 565: Bát môn - Hưu môn

“Đóng băng rồi?”.

Lâm Minh sửng sốt, phải làm sao đây, chẳng lẽ dùng Lạc Tinh chi hỏa để đốt?

Thủy luyện pháp dùng nước làm môi giới luyện dược, nói thẳng ra là chưng nấu thuốc, dùng lửa cũng không có gì kỳ quái, chỉ là Vô Danh thần đan này rõ ràng là thuộc tính âm hàn, dùng lửa chưng nấu có thích hợp không?

Lâm Minh đang do dự, lúc này băng trong Càn Khôn Dung Nhật lô bắt đầu tan ra, bên trong Vô Danh thần đan dường như có một tia gì màu lam lẫn vào Thái Dương Nguyên Tuyền, nơi đi qua, Thái Dương Nguyên Tuyền ngưng tụ thành băng liên tục tan rã.

Nhưng sau khi băng tan, hơi lạnh không giảm bớt, ngược lại càng khủng bố hơn!

Lâm Minh chỉ nhìn thấy suối lạnh trong Càn Khôn Dung Nhật lô, liền cảm giác máu toàn thân như đông lại.

“Băng hòa tan, hẳn là vì vật chất màu lam kia dung nhập vào trong băng, càng thêm lạnh giá, tiếp tục như thế...”.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, tự tay chạm vào Vô Danh thần đan, dùng lực ý chí dẫn dắt kéo nó trở về. Lực ý chí tiếp xúc ngắn ngủi, lại làm linh hồn của Lâm Minh như bị đóng băng.

“Hơi lạnh thật đáng sợ”.

Nhìn Vô Danh thần đan, kích thước thần đan đã rút nhỏ một vòng, Lâm Minh không dám để cho Thái Dương Nguyên Tuyền tùy ý hấp thu dược lực của nó, tiếp tục như vậy chính mình sẽ không chịu nổi.

Nên biết, luyện đan bình thường phải dùng mấy loại chủ dược, Phạm Thiên Long Căn là một loại trong đó, còn có một số dược vật khác mà Lâm Minh không biết thành phần, ai biết dược lực Vô Danh thần đan này lại bá đạo đến thế.

Lâm Minh bắn ra những tia hồ quang bao bọc Vô Danh thần đan, nhanh chóng bao bọc thần đan thành cái kén. Tiếp theo hắn liên tục chuyển động ngón tay, đánh ra những phong ấn ngừa dược hiệu của thần đan lan ra, sau đó lấy ra một cái hộp ngọc, cẩn thận cất Vô Danh thần đan.

Nếu dựa theo tốc độ này mà nấu, Vô Danh thần đan còn đủ nấu bốn năm lần.

Nhìn nước hàn tuyền xanh lam dưới chân, Lâm Minh có thể cảm nhận được cỗ lạnh lẽo vắng lặng, cả người hắn cũng không kìm được bắt đầu run rẩy.

“Chỉ là tới gần, cơ thể của ta đã bắt đầu run rẩy, nếu trực tiếp nhảy vào, thân thể của ta còn không bị đông lạnh xé rách ra?”.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, người luyện chế Vô Danh thần đan này không biết là đại năng nào, phối hợp Phạm Thiên Long Căn với dược vật gì, lại lạnh lẽo đến cỡ này.

Cũng là dược vật đẳng cấp cao, dược hiệu cũng có ôn hòa cùng bá đạo, dược hiệu của Phạm Thiên Long Căn khá ôn hòa, còn Vô Danh thần đan này hoàn toàn là loại bá đạo.

Cắn chặt răng, Lâm Minh nhảy vào Càn Khôn Dung Nhật lô, ở bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô còn có càn khôn khác, tầng không gian đầu tiên nhìn bên ngoài rất nhỏ, nhưng nhảy vào có thể chứa được Lâm Minh.

Tới gần hàn dịch xanh ngọc này, Lâm Minh cảm giác lông tơ toàn thân dựng thẳng.

Nhắm mắt tĩnh thần hồi lâu, Lâm Minh điều chỉnh trạng thái tới tốt nhất, tiếp theo thúc đẩy chân nguyên hộ thể toàn thân, tiến vào trong hàn dịch.

Có chân nguyên hộ thể bao bọc, Lâm Minh chỉ cảm thấy rét lạnh thấu xương, nhưng còn chịu đựng được. Nhưng dùng chân nguyên hộ thể ngang với hoàn toàn ngăn cách mình cùng dược vật, muốn hấp thu được dược lực, phải rút đi chân nguyên hộ thể, để dược vật thông qua lỗ chân lông thấm vào cơ thể.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đầu tiên rút đi chân nguyên hộ thể bao bọc tay phải. Cứ như vậy, tay phải của Lâm Minh tiếp xúc với băng dịch màu lam, Lâm Minh nháy mắt cảm giác tay phải như bị cả vạn cây kim đâm vào, đau đớn thấu tim.

Rộp rộp rộp!

Lâm Minh nhìn làn da tay phải của mình bị đông lạnh trăng bệch trong nháy mắt, sau đó bị xé rách ra, máu chưa kịp chảy tới liền đóng băng, hơi lạnh tràn vào lỗ chân lông của Lâm Minh, kinh mạch cũng bị đông lạnh.

Cánh tay của Lâm Minh, chỉ nháy mắt đã bị đông cứng.

“Khủng bố”.

Trên trán Lâm Minh toát mồ hôi hột, khuôn mặt vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng hắn vẫn cố chấp mở ra chân nguyên hộ thể tay trái.

Rộp rộp rộp!

Không có gì khác lạ, tay trái cũng cùng kết cục.

Lâm Minh liếc qua, liền bình ổn tâm tình, bắt đầu vận chuyển Thanh Thương chân nguyên trong người.

Tay trái tay phải bị đông cứng mất đi sinh cơ trong nháy mắt, như vậy phải dựa vào Thanh Thương chân nguyên sinh sôi không ngừng để bù lại.

Những năm gần đây, Lâm Minh đã sớm ngưng tụ lực khí huyết mạnh mẽ trong người, cộng thêm Nghịch Lân Chi Huyết, máu Cổ Phượng, Lâm Minh tự tin nhất không phải phòng ngự thân thể hắn, mà là sinh lực mạnh mẽ kéo dài không dứt trong cơ thể!

Chỉ cần có chân nguyên cung cấp, kinh mạch cùng thân thể của Lâm Minh có thể không ngừng tự chữa trị.

“Vô Danh thần đan này hẳn là luyện chế cho cấp Mệnh Vẫn, đại năng Thần Hải sử dụng, hơn nữa dược hiệu bá đạo. Thực lực của ta hiện giờ hấp thu cực kỳ miễn cưỡng, chỉ có thể cho dược lực tùy ý phát hoại sinh cơ trong người, dựa vào sinh lực mênh mông để tự khôi phục, xem ngươi phá hoại nhanh hay là ta khôi phục nhanh”.

Dùng thân thể chọi cứng với dược lực, mặc cho dược lực phá hoại thân thể, sau đó lại chữa trị, phương pháp hấp thu dược lực này đúng là điên cuồng, chỉ có Lâm Minh cậy vào năng lực khôi phục mạnh mẽ của hắn mới làm được, đương nhiên không cần phải nói tới đau đớn trong quá trình đó.

Lâm Minh xếp chân ngồi trong băng dịch màu lam, cảm giác hai tay như bị hai bàn chải sắt chà chà, cơ thể bị đông lạnh muốn xé ra.

Loại đau đớn này rất dễ khiến người ta sinh ra cảm giác sống không bằng chết, võ giả bình thường có thể trực tiếp ngất đi, ngất xong lại đau tỉnh, đau đến chết đi sống lại.

Dưới đau đớn đó, Lâm Minh mạnh mẽ tiến vào Không Linh võ ý, cố thủ bản tâm, hắn biết rõ một khi hôn mê thì sẽ nguy hiểm. Cũng như người phàm té xỉu trong tuyết, tỉnh dậy đông lạnh cắt bỏ tay chân còn tính là nhẹ, nếu hơi lạnh chảy vào trong kinh mạch, có khả năng sẽ đông lạnh đến kinh mạch toàn thân tan vỡ, nội tạng đông chết.

Trong lòng lẩm bẩm công pháp Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, Lâm Minh dẫn năng lượng Vô Danh thần đan dung nhập thân thể, chậm rãi vận chuyển.

Nơi đi qua, năng lượng lạnh băng bạo ngược phá hoại tứ tung, loại đau đớn này có thể làm võ giả có ý chí yếu ớt sụp đổ tinh thần chi hải, đau chết tươi.

Dù là Lâm Minh cũng bị đau đến mặt mũi vặn vẹo, mồ hôi ròng ròng.

Sau Tôi Tủy, xương cốt của võ giả đã vô cùng cứng cỏi, lúc này xiềng xích hạn chế lực lượng thân thể võ giả lại biến thành thân thể, tác dụng của Bát Môn Độn Giáp chính là tái tạo thân thể.

Võ giả tu luyện hệ thống tụ nguyên, chân nguyên lưu thông giữa kinh mạch và đan điền, tách rời với thân thể, thông qua ba trăm sáu mươi khiếu huyệt toàn thân nối liền với nguyên khí thiên địa.

Còn Luyện Thể thuật đến giai đoạn Bát Môn Độn Giáp, chính là dẫn dắt dùng nguyên khí thiên địa để rèn luyện thân thể.

Con đường nguyên khí thiên địa tiến vào thân thể chính là bát môn trong người, bát môn này bao gồm Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Lâm Minh phải mở cửa đầu tiên chính là Hưu môn.

Cửa này nằm ở giữa hai xương quai xanh, lực khí huyết hội tụ xông lên não, đây là điểm giao hội trung tâm của khí huyết con người.

Mở thông cửa này, chẳng những thực lực sẽ tăng mạnh, hơn nữa năng lực khôi phục cùng thể lực sẽ tăng mạnh.

Nhưng muốn hoàn toàn mở nó ra, độ khó là rất lớn.

Lâm Minh ấn theo con đường vận chuyển chân nguyên của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, tụ tập toàn bộ năng lượng của Vô Danh thần đan ở giữa hai xương quai xanh, cảm giác lạnh băng thấu xương xâm nhập vào, như một cây kim đang đâm vào nơi này.

Võ giả bình thường dưới loại trạng thái này đã sớm bị đau tới ý thức mơ hồ, càng đừng nói dùng lực ý chí dẫn đường năng lượng mở ra Bát Môn Độn Giáp.

Từng chút từng chút, không biết đã bao lâu, Lâm Minh đã chết lặng với đau đớn. Đúng lúc này, hắn bỗng cảm giác khí huyết cốt tủy toàn thân như đang tràn về một điểm, như muốn ngưng tụ thành một viên huyết châu ở trong này.

“Hả?”.

Lâm Minh đột nhiên bừng tỉnh từ trong Không Linh võ ý, hắn đang muốn cẩn thận cảm thụ cỗ lực lượng này, nhưng loại cảm giác này tới nhanh, đi cũng nhanh, nháy mắt là biến mất.

Nội thị Hưu môn giữa hai xương quai xanh, lại phát hiện ở gần Hưu môn ngưng tụ thành sương mù mờ mịt, ngoài ra không có gì thay đổi.

Mở mắt, nhìn xung quanh nước suối Thái Dương Nguyên Tuyền, Lâm Minh thở ra một hơi. Thì ra, năng lượng màu lam ẩn chứa trong nước suối đã bị mình hấp thu hết, chỉ còn lại nước không có nhiều linh khí.

Đã hấp thu xong rồi...

Lâm Minh lắc đầu, liếc qua đồng hồ cát đã đặt từ trước, đã trôi qua mười sáu canh giờ.

“Hơn một ngày, ta tốn hơn một ngày hoàn toàn hấp thu một phần dược lực của Vô Danh thần đan, nhưng khoảng cách mở ra Hưu môn vẫn còn rất xa”.

“Bây giờ Bát Môn Độn Giáp của ta chỉ tính là mới nhập môn”.

Lâm Minh nhảy ra khỏi Càn Khôn Dung Nhật lô, nhìn hai tay của mình, liền cười khổ không thôi. Hai tay của hắn đã hoàn toàn không còn cảm giác, nếu là người thường, hai tay này coi như phế bỏ, nhưng đối với Lâm Minh thì không thành vấn đề, chỉ cần tĩnh dưỡng bảy tám ngày là có thể khôi phục.

Mặc kệ hai tay, nội thị đan điền, Lâm Minh phát hiện được khí xoáy chân nguyên trong đan điền tăng thêm một vòng, như thế, cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ càng thêm củng cố.

“Vô Danh thần đan thật là kỳ dược thế gian, chẳng những có thể giúp ta mở ra Bát Môn Độn Giáp, có thể giúp ta tinh luyện tu vi hệ thống tụ nguyên, lần này ta cảm thấy thực lực tăng lên rõ ràng!”.

Lâm Minh vốn cũng không trông cậy một lần mở ra Hưu môn, từ Tôi Tủy đến Bát Môn Độn Giáp ngang với một cảnh giới lớn, mọi chuyện bắt đầu luôn khó khăn, nào có dễ mở ra như thế. Nên biết, lúc trước Lâm Minh vì Tôi Tủy thành mà tốn sức chín trâu hai hổ mới xong.

Lâm Minh khẽ động, khí thế toàn thân bùng nổ, Tà Thần lực - mở ra!

Chân nguyên nén cao độ bùng nổ ra, ngay cả cấm chế trong Tu Luyện địa cũng bị đánh vào gợn sóng.

“Tà Thần Lôi Linh, đi!”.

Lâm Minh vừa động ý niệm, Bàn Long cương châm bắn ra khỏi người, đâm thẳng vào vách tường.

Một tiếng nổ ầm ầm, vách tường kim loại có trận pháp củng cố chấn động mạnh, một cái vết lõm lớn xuất hiện.

“Bắn nữa!”.

Lâm Minh chỉ huy Bàn Long cương châm lại bắn ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lần lượt công kích, trận pháp trên vách tường kim loại chấn động dữ dội, vô cùng nguy hiểm. Tu Luyện địa hạng đặc biệt này vì tính trước khi võ giả tu luyện có thể phát ra công kích, cho nên sử dụng trận pháp cực kỳ chắc chắn, bây giờ lại bị Lâm Minh đánh đến sắp nổ tung.

Trong lòng Lâm Minh lặng lẽ tính thời gian, từ lúc mở ra Tà Thần lực đến khi chân nguyên nén ép sắp hao hết, thời gian khoảng một nén nhanh.

“Thời gian một nén nhang... Tà Thần lực của ta, đã có thể duy trì tới một nén nhang!”.

Trong lòng Lâm Minh mừng rỡ.

Chương 566: Vào tầng ba

Lâm Minh chưa thể mở ra Hưu môn, chỉ ngưng tụ thành sương mù mờ mịt ở gần Hưu môn, dù là thế, mỗi lần Lâm Minh công kích đều cảm nhận được nguyên khí thiên địa đi qua đoàn sương mù ở xương quai xanh, đổ vào kinh mạch cùng thân thể, vị trí Hưu môn như hình thành một cái lốc xoáy nguyên khí không nhìn thấy.

Có nguyên khí bù đắp, năng lực tác chiến kéo dài của Lâm Minh tăng mạnh, đây cũng là nguyên nhân mà Tà Thần lực của hắn có thể duy trì lâu tới một nén nhang.

Ừ sau khi Lâm Minh xuất đạo, Tà Thần lực vô số lần giúp hắn xoay chuyển cuộc chiến, chuyển thua thành thắng. Nhưng Tà Thần lực vẫn có nhược điểm chí mạng, đó là không thể kéo dài, hơn nữa sử dụng xong sẽ tiêu hao rất lớn, khiến cho mỗi lần chiến đấu Lâm Minh đều không dám tùy ý mở ra Tà Thần lực, mà phải đặt nó làm tuyệt chiêu áp đáy hòm.

Lúc mới vào Thông Thiên tháp, Tà Thần lực của Lâm Minh chỉ có thể duy trì vài chục hơi thở, hơn nữa một khi mở ra là không thể đóng lại.

Sau khi tới Thông Thiên tháp, Lâm Minh thông qua tu luyện dài lâu, Tà Thần lực đã tiến bộ hơn, có thể mở ra đóng lại bất cứ lúc nào. Bây giờ, chạm tới ngưỡng Hưu môn trong Bát Môn Độn Giáp, thời gian duy trì của Tà Thần lực đã kéo dài tới một nén nhang.

Có thể nói, tính thực dụng của Tà Thần lực đã được nâng cao rất lớn.

Thu hồi càn khôn Dung Thiết Lô, cả người mỏi mệt, Lâm Minh ngủ một giấc ngon. Đã lâu rồi hắn không chân chỉnh thả lỏng ngủ một giấc, ở trong Tu Luyện địa nửa năm, giấc ngủ của hắn đều trôi qua trong tu luyện.

Một giấc ngủ này, Lâm Minh ngủ thật say, một hơi ngủ một ngày một đêm, sau khi tỉnh lại, hắn thay quần áo gọn nhẹ, đi phường thị cầm lại Huyết Sát tinh đã gửi bán.

Là lúc đi tầng thứ ba.

Lâm Minh đã ở tầng thứ hai hơn nửa năm, mà khoảng cách Lâm Minh đến Thánh Ma đại lục đã trôi qua một năm.

Một năm, không biết Mục cô nương cùng Hạnh Hiên như thế nào, Thần Hoàng đảo có bảo vệ được không? Cha mẹ thế nào, đệ đệ muội muội có tốt không?

Trong lòng Lâm Minh tràn đầy vướng bận.

- Đây là lệnh bài mở ra Truyền Tống trận tầng thứ ba, mời ngài cất kỹ.

Bên cạnh Truyền Tống trận tầng hai, thủ vệ phụ trách tiếp đón người thí Luyện cung kính đưa lệnh bài cho Lâm Minh.

- Cảm ơn!

Lâm Minh nhận lấy lệnh bài, đặt vào Truyền Tống trận, một đạo ánh sáng trắng lóe lên, tiếp theo Lâm Minh đã đến tầng thứ ba, cũng là tầng thí luyện cuối cùng của Thông Thiên tháp.

Thông Thiên tháp hình nón, càng lên cao càng nhỏ, tầng ba nhỏ hơn một nửa tầng hai.

Bước ra Truyền Tống trận, một cô gái Yêu Tinh tộc đã sớm chờ.

- Là Lâm thiếu hiệp? Tiểu nữ tử là Lâm Lâm, đợi ngài đã lâu.

Bắt đầu từ tầng hai, người thí luyện mới vừa xuất hiện đều có người tiếp đón nghênh đón, có thể giới thiệu vị trí Tu Luyện địa, luận võ trường, bớt nhiều phiền phức.

- Đúng là Lâm mỗ.

Lâm Minh chắp tay.

Cô gái Lâm Lâm sửng sốt, tiếp theo che miệng cười khẽ. Bình thường võ giả đến tầng ba đều là hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi trở lên, hơn nữa những võ giả này cao ngạo, bình thường khinh thường trả lời những người hầu tầng chót như nàng. Gặp thiếu niên nho nhã lễ độ như Lâm Minh, làm nàng rất là bất ngờ.

- Lâm thiếu hiệp, mấy ngày này tiểu nữ tử sẽ phục vụ cho ngài, Tu Luyện địa, sân thi đấu, phường thị, chỗ giải tí, ngài muốn đi đâu?

- Tu Luyện địa!

Lâm Minh không chút do dự trả lời.

Sau một phen nói chuyện với Mặc Cổ, Lâm Minh liền tràn ngập hứng thú với Tu Luyện địa tầng ba, hắn rất muốn biết rốt cuộc nơi này có tài nguyên gì, khiến cho đông đảo tuấn kiệt trẻ tuổi đổ xô vào nơi này.

- Được, mời ngài theo ta.

Tầng ba so sánh với tầng một tầng hai thì vắng vẻ hơn nhiều, đi trên đường hồi lâu cũng khó thấy một võ giả, đa số võ giả đều bế quan tiềm tu.

Ở tầng ba Thông Thiên tháp, áp lực cực lớn, võ giả nơi này không một ai là kẻ đầu đường xó chợ. Tu luyện trong này như đi ngược dòng nước, không tiến là lùi, hơn nữa một khi lùi lại là sẽ trực tiếp rớt xuống vực sâu vạn trượng, vạn kiếp không thể trở mình.

Áp lực cực lớn thúc ép võ giả nơi này, không thành đế là thành quỷ.

Tu Luyện địa tầng ba nằm kề bên phường thị, Lâm Lâm dẫn Lâm Minh đến phường thị tầng ba, võ giả xung quanh cũng đông hơn.

Cũng như tầng hai, nơi này cũng có rất nhiều võ giả bày sạp.

Lâm Minh nhìn lướt qua, trong đó có không ít võ giả chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, thậm chí còn có Hậu Thiên kỳ, Lâm Minh kinh ngạc.

- Những người này...

- À, bọn họ là được người thí luyện thuê tới, chuyên phụ trách bày sạp giao dịch, người thí luyện ba tầng chân chính không có thời gian rỗi đi mua bán đồ vật mà lãng phí. Phường thị cùng Tu Luyện địa tầng ba đều cấm đánh nhau, cho nên người mua bán đồ vật dù tu vi thấp cũng sẽ không có nguy hiểm.

Lâm Minh gật đầu, quả thật tầng ba không thể so sánh với tầng hai, ở trong này tranh nhau từng giây, thuê người khác để giao dịch là cách làm sáng suốt nhất.

Đối với những thứ gửi bán trong phường thị, Lâm Minh tùy ý nhìn một chút, quả nhiên quý giá hơn tầng hai rất nhiều. Nhưng Lâm Minh nhìn quen thiên tài địa bảo, không có hứng thú lớn, đang muốn nhanh chân rời phường thị, Lâm Minh đột nhiên cảm giác mình bị một cỗ khí cơ khóa chặt.

Chợt dừng bước, Lâm Minh quay đầu lại, nhìn thấy cách mười mấy trượng sau lưng có một nam nhân Ải Ma tộc ngồi trên bàn vuông, tay vẫy vẫy quạt, cười hì hì nhìn mình.

Dù hắn tươi cười rất ôn hòa thân thiết, nhưng Lâm Minh luôn có cảm giác như bị rắn độc nhìn chằm chằm.

“Người này... Rất mạnh!”.

Lâm Minh hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng, khí thế của đối phương hoàn toàn thu liễm trong người, làm người ta có cảm giác sâu không lường, tầng ba Thông Thiên tháp quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Cảm nhận được đối phương tươi cười tiềm tàng địch ý, Lâm Minh cũng không rối rắm, đang muốn quay đầu đi, lúc này một đạo chân nguyên truyền âm vang lên bên tai Lâm Minh.

- Đứng lại!

Giọng điệu mệnh lệnh bá đạo, làm Lâm Minh hơi nhíu mày, quay đầu lại, chỉ thấy đối phương khép quạt, nói:

- Qua đây chúng ta nói chuyện.

Nói xong hắn chỉ chỉ vào ghế đối diện, ý là bảo Lâm Minh ngồi ở đó.

- Chuyện gì?

Lâm Minh hỏi, bất cứ ai bị một người không quen biết gọi tới gọi lui, trong lòng cũng sẽ không thích.

Lúc này, cô gái Yêu Tinh tộc bên cạnh Lâm Minh cũng thấy được Ải Ma này, sắc mặt nàng thay đổi, vội hành lễ cung kính nói:

- Thì ra là Thiên Ma thất tinh Khai Dương đại nhân, tiểu nữ tử bái kiến Khai Dương đại nhân.

Thiên Ma thất tinh?

Lâm Minh không chỉ một lần nghe nói qua danh hào này, dường như Thiên Ma thất tinh hết sức nổi danh ở tầng ba Thông Thiên tháp.

Thì ra nam nhân Ải Ma này là một trong Thiên Ma thất tinh, khó trách ngông cuồng như vậy, nhưng quả thật hắn có thực lực này.

Lâm Minh trầm mặc, lúc này bên tai của hắn vang lên tiếng chân nguyên truyền âm kinh hoảng của cô gái Yêu Tinh tộc.

“Lâm thiếu hiệp đừng nhìn bề ngoài Khai Dương đại nhân này ôn hòa, kỳ thật thích giết thành tính, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Lâm thiếu hiệp, ngài mau đi qua, đừng chọc giận hắn, về sau hắn sẽ ghi hận trong lòng, bất lợi với ngài...”.

Cô gái Yêu Tinh tộc thấy Lâm Minh căn bản không có phản ứng gì, liền gấp gáp, chỉ sợ vì thế mà đắc tội Khai Dương. Nàng có ấn tượng không tệ với Lâm Minh, không muốn Lâm Minh chịu thiệt về sau.

Quả nhiên, Khai Dương thấy Lâm Minh ra vẻ thờ ơ, sắc mặt trầm xuống, nhưng hắn nghĩ tới gì, sắc mặt trở lại tươi cười ấm áp, chủ động đứng dậy.

- Nếu ngươi không muốn qua, vậy ta đi sang là được.

Khai Dương vẫy quạt, chậm rãi đi về phía Lâm Minh.

Lâm Lâm có chút sợ, trước kia nàng nghe qua Khai Dương vui buồn thất thường, lúc hắn mỉm cười, rất có thể là lúc hắn muốn giết người, nàng vô thức lùi một bước.

Nhưng ngẫm lại nơi này là phường thị cấm đánh, lá gan Khai Dương có lớn hơn nữa cũng không dám ra tay giết người trong này, cuối cùng bình tĩnh hơn.

Cũng không trách nàng nhát gan, ở tầng ba Thông Thiên tháp, người thí luyện vì nhất thời không vui mà đánh chết nô bộc là chuyện quá bình thường.

Lâm Minh âm thầm đề phòng, mặt ngoài không thay đổi, trước đó hắn biết rõ, đi tới tầng ba có thể sẽ gặp một số kẻ nhắm vào mình.

Đợi Khai Dương đi tới, Lâm Minh chắp tay.

- Các hạ có chuyện gì?

Câu hỏi bình thản đúng mực, làm nam nhân Ải Ma này mỉm cười, lúc hắn cười, nếp nhăn trên mặt dính lại, làm người ta ghê tởm.

- Lâm Minh phải không?

- Đúng là Lâm mỗ!

- Ừm, nghe nói Hình Thiên chết trên tay ngươi?

Lâm Minh nhướng mày.

- Đúng vậy, không lẽ các hạ muốn báo thù cho hắn?

- Báo thù? Hắc hắc, ta không có rảnh như vậy, chỉ là... Ngươi giết

Hình Thiên, hẳn là đã lấy được Tu Di giới của hắn?

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, đối phương tới đây vì cái này? Hắn gật đầu, loại chuyện này không có khả năng giấu giếm.

- Ha ha...

Nam nhân Ải Ma cười khẽ, chuyển sang chân nguyên truyền âm nói:

“Ở trong Tu Di giới của Hình Thiên, nếu ta không đoán sai, hẳn là có một hạt châu màu đen như lưu ly, to cỡ trứng bồ câu, bên trên phủ đầy tạp chất, tay sờ có cảm giác hơi lạnh, đúng không?”.

Lâm Minh im lặng, trong Tu Di giới của Hình Thiên quả thật có một hạt châu như vậy, được khéo léo che giấu trong một bình đan cấm chế, không tra xét kỹ càng thật là sẽ sót.

Tuy rằng Lâm Minh hoàn toàn không hiểu công hiệu của hạt châu này, nhưng dựa vào vẻ cẩn thận của Hình Thiên với hạt châu, cộng thêm một chút cảm thụ mơ hồ với khí tức của hạt châu này, có thể phán đoán ra vật này bất phàm.

Thấy Lâm Minh im lặng, nam nhân Ải Ma mỉm cười, kỳ thật không cần Lâm Minh trả lời, hắn có thể đoán được vật này quá nửa rơi vào tay Lâm Minh.

“Một ngàn Huyết Sát tinh, ta mua thứ này!”.

Nam nhân Ải Ma tung ra bảng giá, một ngàn Huyết Sát tinh nơi này tự nhiên là nói Huyết Sát tinh thượng phẩm, ngang với một trăm ngàn Huyết Sát tinh trung phẩm.

- Xin lỗi, tại hạ không muốn bán.

Lâm Minh lập tức từ chối, Huyết Sát tinh có thể kiếm, còn hạt châu này nghe ra được quá nửa là có giá không hàng, Lâm Minh tự nhiên sẽ không ngây ngốc bán nó ra.

- Hử?

Khai Dương nhíu mày, nhưng hắn vẫn không tức giận, lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi muốn bao nhiêu, nói cái giá đi!

Lâm Minh nói:

- Vừa rồi ta đã nói, hạt châu này, ta không muốn bán.

Sắc mặt Khai Dương lập tức sầm xuống:

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Chương 567: Lôi chi ý cảnh

Tuy rằng khắp Thông Thiên tháp lấy thực lực làm chuẩn mực, nhưng kỳ thật là chỗ nói quy củ, nhất là khu cấm đấu. Dù là tôn chủ cũng sẽ không tùy tiện vi phạm, bởi vì bọn họ cần bảo vệ danh tiếng Thông Thiên tháp.

Khu phường thị nếu đã nói cấm đánh nhau, vậy tự nhiên không có ai dám ra tay trong này, Lâm Minh hoàn toàn không để ý Khai Dương uy hiếp.

- Một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm, đây là giá chót của ta, ngươi là vương giả ở tầng hai, nhưng đến tầng ba này, chẳng là cái gì cả! Ta có cách làm ngươi khó đi nửa bước ở trên này!

Lâm Minh mỉm cười, hắn nói:

- Không bằng thế này, ta cho ngươi Huyết Sát tinh, ngươi nói cho biết cách sử dụng hạt châu lưu ly đen kia, sao hả?

- Tốt, rất tốt!

Khai Dương nhìn Lâm Minh thật sâu, khép quạt lại bộp một cái.

- Ngươi cho rằng có thể sử dụng nó? Ngây thơ! Lúc trước Hình Thiên cũng không thể sử dụng nó, bằng không làm sao Hình Thiên lại giữ thứ này trong Tu Di giới!

Lâm Minh nhàn nhạt liếc Khai Dương, nói:

- Hình Thiên không phải ta, ta phải cảm ơn ngươi, lại nhắc nhở ta giá trị của hạt châu đen này!

- Hắc hắc...

Khai Dương cười khẩy.

- Nếu đã thế, vậy không còn gì để nói, ta sẽ làm ngươi hối hận. Có một ngày, ngươi sẽ ngoan ngoãn đưa nó tới tay ta!

Khai Dương nói rồi, xoay người ước đi.

Đợi Khai Dương đi rồi, Lâm Lâm kinh hồn khiếp vía nhìn Lâm Minh.

- Lâm công tử... Ngài...

- Không có gì, dẫn ta đi Tu Luyện địa.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, hắn hạ quyết tâm phải nhanh chóng tìm hiểu hạt châu đen này rốt cuộc là gì.

Hắn là Nhân tộc, bị Thông Thiên tháp bài trừ là rất bình thường, nơi thị phi như thế, chỉ cần đối phương không khi dễ tới đầu mình, Lâm Minh không muốn chọc rắc rối.

- Lâm công tử, Khai Dương đại nhân là thủ hạ của Hắc Ám tôn chủ...

Cô gái Yêu Tinh do dự một chút, khéo léo nhắc nhở Lâm Minh.

- À? Hắc Ám tôn chủ?

- Là một trong mười hai tôn chủ, xuất thân Ải Ma tộc. Rất nhiều đại nhân vật ở tầng ba đều đầu phục một vị tôn chủ đặc biệt, gia nhập vào tôn chủ có rất nhiều ưu đãi...

Cô gái Yêu Tinh tộc chỉ nói đến đó, liền ngậm miệng. Thực tế đối với hạ nhân như nàng, nói lung tung rất dễ dẫn tới tai bay vạ gió, sở dĩ nàng nhắc nhở Lâm Minh, cũng là vì có chút hảo cảm với Lâm Minh khi mới đến.

Lâm Minh nghe ra một ít ý sâu xa, thì ra là Khai Dương có chỗ dựa tôn chủ. Nếu là thế, hắn nói khiến ta khó đi nửa bước quả thật là có chút thủ đoạn...

- Cảm ơn cô, dẫn ta đi Tu Luyện địa, đúng rồi, đưa cô cái này.

Lâm Minh lấy ra một túi Huyết Sát tinh trung phẩm, chừng sáu bảy mươi viên.

- Cái này...

Lâm Lâm thấy Huyết Sát tinh này, liền sững sờ.

- Nhận lấy đi, không tính là gì đối với ta.

Lâm Minh trực tiếp nhét vào Huyết Sát tinh vào tay Lâm Lâm.

- Nơi này chính là Tu Luyện địa tầng ba Thông Thiên tháp?

Lâm Minh nhìn nhà đá đen trước mặt, căn phòng này thật bình thường, chỉ cao mấy trượng, cũng không có vẻ gì là có diện tích lớn.

- Đúng, đây là chỗ đăng ký, Tu Luyện địa tầng ba căn cứ cấp bậc Tu Luyện địa khác nhau, giá cả cũng khác nhau.

Lâm Minh gật đầu, đẩy cửa vào trong, ở trong phòng, hai người trung niên đang chơi cờ, làm Lâm Minh kinh ngạc là một người trong đó rõ ràng là loài người.

Trong chấp sự Thông Thiên tháp, không gặp nhiều loài người.

- Chọn lựa Tu Luyện địa?

Người trung niên chơi cờ nhướng mắt.

- Phải!

- Là muốn tu luyện công pháp? Hay là tu luyện ý cảnh pháp tắc?

Lâm Minh sửng sốt.

- Còn có Tu Luyện địa chuyên dùng tu luyện ý cảnh pháp tắc?

- Hắc hắc, Tu Luyện địa Thông Thiên tháp có nhiều chủng loại vượt xa ngươi nghĩ, hơn nữa cực kỳ quý giá, chỉ là ngươi không đủ quyền hạn, không có quyền biết, ngươi tự xem ngọc giản đi.

Người trung niên nói rồi ném một chiếc ngọc giản cho Lâm Minh.

Chìm ý thức vào, tin tức về Tu Luyện địa lần lượt hiện ra trước mặt Lâm Minh, hắn càng nhìn càng kinh hãi, ngoài những hiểu biết hắn không có quyền biết, chỉ riêng những tin tức công khai đằng trước đã làm hắn kinh ngạc.

Tu Luyện địa công pháp, đi sâu mấy ngàn trượng dưới lòng đất Sát Khí chi nguyên, sát khí nơi đó đã dày đặc tới mức võ giả bình thường không thể chống đỡ.

Ngoài ra, còn có tu luyện thực chiến, Thông Thiên tháp có mấy sát trận tu luyện, bên trong có đủ loại kẻ địch do năng lượng hình thành, cung cấp cho võ giả thực chiến.

Hai loại này còn không lạ lẫm, đặc biệt nhất chính là Tu Luyện địa ý cảnh.

Ở Thông Thiên tháp, có mấy nơi kỳ lạ có thể rèn luyện ý cảnh, tiến vào đó, võ giả có thể tiếp xúc gần một cái ý cảnh bản nguyên. Ví dụ như tiến vào Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh, sẽ có thể cảm nhận được lực lượng căn nguyên ngọn lửa, vô cùng thần kỳ!

“Thật không biết Thông Thiên tháp này do ai xây lên, chứa đựng nhiều chỗ thần kỳ như thế, chỉ riêng những gì ta thấy trên ngọc giản cũng đã cực kỳ quý giá, càng đừng nói những tài nguyên tu luyện mà ta không có quyền được biết. Khó trách có nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi tình nguyện mạo hiểm tính mạng cũng muốn ở tầng ba Thông Thiên tháp, tài nguyên nơi này quả thật khiến người động lòng”.

“Cách hai tháng phải tham dự một trận đấu, một khi đấu sẽ thường hay chết người, hơn nữa đối thủ ở nơi này không ai là kẻ yếu. Dưới áp lực sống chết, võ giả thường dễ dàng đột phá cảnh giới, huống chi nơi này lại có điều kiện tu luyện độc đáo!”.

“Dưới đủ loại yếu tố, thiên tài lịch lãm ở tầng ba Thông Thiên tháp thường có thể đột phá cực hạn bản thân, thiên tài ưu tú biến thành thiên tài cấp thánh, thiên tài cấp thánh biến thành thiên tài cấp đế!”.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, Thông Thiên tháp là thiên đường của tuấn kiệt trẻ tuổi, đồng thời cũng là mộ phần của tuấn kiệt trẻ tuổi. Có thể sống sót, sẽ phá kén thành bướm, đột phá cực hạn, ngược lại là vĩnh viễn chìm đắm.

Đúng là một bước thiên đường, một bước địa ngục!

Đang nghĩ lung tung, loài người trung niên kia thu hồi ngọc giản, lười biếng nói:

- Chọn được chưa?

- Chọn được rồi.

Lâm Minh liếc người trung niên kia, trong lòng kỳ quái. Theo lý mà nói, Thông Thiên tháp ít loài người như vậy, gặp mặt dù là không quan tâm một chút, cũng phải sinh ra cảm giác thân thiết mới phải. Nhưng người trung niên này nhìn mình rõ ràng là có vẻ phiền, lúc giới thiệu Tu Luyện địa cũng lạnh băng.

- Chọn cái gì?

Người trung niên lấy ra một cái ngọc giản trống, chuẩn bị đăng ký.

- Ta chọn Tu Luyện địa ý cảnh, cần Không Gian, Thời Gian ý cảnh...

Nghe Lâm Minh nói Không Gian, Thời Gian ý cảnh, người trung niên kinh ngạc liếc Lâm Minh. Thời Không ý cảnh hư vô mờ mịt, người bình thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc tới, tiểu tử này lại lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh?

- Không có!

Người trung niên lập tức từ chối, Thời Không ý cảnh hư vô mờ mịt không phải nói chơi, muốn bày ra không gian thời gian huyền diệu thì nào có dễ thế. Dù là ở Thông Thiên tháp, cũng không có tài nguyên trên mặt này, bằng không Thời Không ý cảnh dù không nói là tràn lan ở tầng ba Thông Thiên tháp, ít nhất những tuấn kiệt trẻ tuổi Yêu Tinh tộc có lực lĩnh ngộ cực kỳ ưu tú đã sớm nắm giữ được Thời Không ý cảnh.

- Vậy có những gì?

- Ngũ Hành ý cảnh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong chi ý cảnh, Lôi chi ý cảnh, ngoài ra còn có một số ý cảnh diễn sinh, ví dụ như Sơn Thủy chi ý cảnh, Băng Vân ý cảnh, Vụ chi ý cảnh...

Người trung niên nói Sơn Thủy chi ý cảnh Băng Vân ý cảnh, Vụ chi ý cảnh... Nói tới cùng vẫn là Ngũ Hành ý cảnh, chẳng qua chỉ là gia công một ít lên Ngũ Hành ý cảnh, có chút mưu lợi, tuy rằng có thể tăng lên một phần thực lực, nhưng tiềm lực phát triển cũng không quá lớn.

Chân chính có thể phát triển đến mức tận cùng, vẫn là ý cảnh cơ sở nhất, bao gồm những ý cảnh cao cấp như là Thời Không ý cảnh, Hủy Diệt ý cảnh, Bất Hủ ý cảnh...

Nhưng những ý cảnh huyền diệu này, Thông Thiên tháp không có.

“Chẳng lẽ là ta không đủ quyền hạn? Hủy Diệt ý cảnh của Hình Thiên dường như là học được trong Thông Thiên tháp”.

Lâm Minh trầm ngâm.

- Rốt cuộc ngươi chọn được chưa?

Người trung niên có chút phiền.

- Chọn được rồi, ta chọn... Lôi chi ý cảnh!

Lâm Minh không chọn Hỏa chi ý cảnh, cũng không chọn Phong chi ý cảnh, mà là chọn Lôi chi ý cảnh!

Trước đó, Lâm Minh tiến vào Thần Hoàng bí cảnh đã có không ít hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh, Phong chi ý cảnh càng không cần nói, Lâm Minh luôn nghiên cứu từ trước đến nay.

Chỉ riêng có Lôi chi ý cảnh, Lâm Minh vẫn mãi không tiếp xúc qua.

Về mặt lĩnh ngộ Lôi chi ý cảnh, Lâm Minh đúng là được ưu thế tự nhiên, không tìm hiểu một chút thì thật là lãng phí điều kiện tốt của mình.

- Mười ngày một điểm số giết chóc, hai mươi Huyết Sát tinh thượng phẩm, đây là lệnh bài của ngươi.

Người trung niên ném cho Lâm Minh một chiếc lệnh bài, trong đó còn có ngọc giản ghi vị trí Tu Luyện địa.

Lâm Minh xem qua, một điểm số giết chóc, hai mươi Huyết Sát tinh thượng phẩm, chi phí này thật là đắt đỏ. Muốn kiếm được điểm số giết chóc ở tầng ba còn khó hơn cả tầng hai, bởi vì võ giả bởi vì nơi này có thực lực càng mạnh hơn.

Chỉ là một cái Tu Luyện địa ý cảnh, mười ngày đã tiêu hao một điểm số giết chóc. Nếu một võ giả hai tháng mới tham dự chiến đấu một lần, điểm số giết chóc mà hắn kiếm được tuyệt đối không đủ cho hắn sử dụng.

Lâm Minh mang theo ngọc giản rời chỗ đăng ký, đi qua một cái Truyền Tống trận nhỏ, Lâm Minh đến Tu Luyện địa Lôi chi ý cảnh của mình.

Vốn Lâm Minh nghĩ Tu Luyện địa Lôi chi ý cảnh chính là một chỗ tương tự như mật thất, nhưng đến khi đặt chân vào, Lâm Minh liền giật mình, hắn thiếu chút nghĩ mình đến một cái thế giới khác.

Không gian trong này vô cùng rộng lớn, trên bầu trời có những tảng đá lớn nhỏ lơ lửng, trên những tảng đá lớn còn có mọc cây cỏ, nhìn một mảnh xanh mát.

Trên bầu trời rộng lớn, khắp nơi phủ đầy quầng sáng màu lam lấp lánh, từng cái kéo dài mấy chục mấy trăm dặm, biến hóa khó lường, như dòng sông màu lam vắt ngang bầu trời, vô cùng xinh đẹp.

Lâm Minh đến gần, mới phát hiện những dòng sông ánh sáng màu lam kéo dài này rõ ràng là Lôi nguyên khí ngưng tụ thành.

Lôi nguyên khí ngưng tụ thành dòng sông lam ánh sáng, không thành sét, diễn hóa ngàn vạn trong dòng sông ánh sáng, bên trong ẩn chứa đầy áo nghĩa.

Lâm Minh nhìn đến trợn mắt há mồm:

- Nơi này thật là Thông Thiên tháp?

Trong lòng Lâm Minh không khỏi sinh ra thắc mắc này, với thể tích của Thông Thiên tháp, tuyệt đối không thể chứa được không gian rộng lớn như thế. Như vậy hoặc là mình đang ở trong trận pháp, hoặc là hắn đã bị truyền tống ra ngoài Thông Thiên tháp.

Chương 568: Tự sáng tạo chiêu thức

Lâm Minh tinh thông trận pháp Thần Vực, nếu không gian rộng lớn này là ảo trận, tuy rằng hắn chưa chắc phá được, nhưng hẳn là có thể phân biệt ra.

Nhưng bây giờ hắn nhìn lại, vẫn không tìm được bất kỳ dấu hiệu ảo trận gì.

“Nơi này là một chỗ không gian chân chính! Có lẽ ta bị truyền ra khỏi Thông Thiên tháp, còn một loại khả năng, đây là một chỗ tiểu thiên thế giới, bị người ta dùng đại thần thông phong ấn, nén vào trong Thông Thiên Tháp!”.

Bỗng nhiên ý thức được điểm này, Lâm Minh hít một hơi lạnh. Lúc trải qua Truyền Tống trận, hắn cũng không hề có cảm giác choáng váng, đủ để chứng minh vừa rồi hắn truyền tống cự ly ngắn, như thế xem ra bây giờ quá nửa là hắn vẫn ở trong Thông Thiên tháp.

Bên trong Thông Thiên tháp, phong ấn tiểu thiên thế giới!

Tuy rằng Tu Di giới cũng có tiểu thiên thế giới, nhưng tiểu thiên thế giới đó rất không ổn định, chỉ có thể tồn tại mấy ngàn năm, hơn nữa không thể chứa vật sống.

So sánh với không gian củng cố này, hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Ở trong Thông Thiên tháp phong ấn một không gian củng cố rộng lớn như thế, bên trong còn ẩn chứa nguyên lý pháp tắc ý cảnh, đây là sức mạnh cỡ nào?

Lâm Minh ngày càng phát hiện, Thông Thiên tháp tràn ngập sương mù, sau lưng Huyết Sát Nguyên như che giấu bí mật ngập trời.

Đương nhiên, bây giờ hắn còn chưa thể chạm tới trình tự kia, cho nên hắn chỉ cảm khái một chút liền không nghĩ nữa.

Bây giờ vẫn là lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc quan trọng hơn.

Chậm rãi bay tới trước dòng sông ánh sáng lam, ý niệm chìm vào, Lâm Minh cảm nhận được áo nghĩa lôi điện ẩn chứa trong đó.

Dòng sông ánh sáng lam hoàn toàn do Lôi nguyên khí tạo thành, nhưng không phải hồ quang là căn nguyên, trạng thái nguyên thủy nhất của lôi điện.

Ý cảnh tức là quy tắc, thế giới này, bất kỳ sự vật nào đều không thoát khỏi quy tắc. Lớn như năm tháng thay đổi, thiên thể phát triển, nhỏ như cỏ cây sinh trưởng khô héo, người phàm sinh lão bệnh tử, mỗi một thứ đều không có một loại biến hóa, đều không thoát khỏi quy tắc.

Cho dù là một giọt mưa, một hạt cát, đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Nhìn như đơn giản chưa chắc là đơn giản, mà chỉ cần hiểu được sự vật đơn giản, như vậy cái phức tạp chỉ là suy diễn đơn giản mà thôi...

Lâm Minh xếp chân ngồi nhập định ở bên cạnh dòng sông ánh sáng lam, ý thức của hắn hoàn toàn tập trung vào trong dòng sông ánh sáng lam, hòa hợp thành một thể với Lôi nguyên khí. Hạt giống Tà Thần chấn động rất nhỏ, vô số Lôi nguyên khí đổ vào người Lâm Minh, tiếp theo lại đi ra từ những khiếu huyệt.

Dần dần, thân thể Lâm Minh hoàn toàn chìm trong dòng sông ánh sáng lam, tiếp xúc với Lôi nguyên khí, mặc cho năng lượng mênh mông bao phủ mình.

Lâm Minh hoàn toàn mở rộng thân thể, mở ra kinh mạch cùng khiếu huyệt, bao gồm Hưu môn chưa mở ra trong Bát Môn Độn Giáp cũng bị hắn cố gắng mở ra, tùy ý cho Lôi nguyên khí chảy khắp người, Lôi nguyên khí thô bạo tồn tại trong hạt giống Tà Thần cũng không hề tổn thương Lâm Minh...

Không có võ giả nào dám làm thế, dù là võ giả có độ phù hợp với lôi đạt tới bát phẩm, cửu phẩm, cũng không thể!

Lôi nguyên khí nổi danh thô bạo và tràn ngập tính công kích, bọn họ muốn đi vào dòng sông ánh sáng lam, phải đẩy ra chân nguyên hộ thể, bằng không kinh mạch nội tạng yếu ớt trong người không thể chịu nổi năng lượng sầm sét tẩy rửa. Nhưng đẩy ra chân nguyên hộ thể, làm sao có thể tiếp xúc được với Lôi nguyên khí, cảm thụ ảo diệu trong đó?

Cũng chỉ có Lâm Minh mới đầu nhập cả người vào trong biển Lôi nguyên khí, dùng phương pháp này lĩnh ngộ Lôi chi ý cảnh.

Cứ thế, Lâm Minh tĩnh tọa trong dòng sông ánh sáng lam này, không biết đã qua bao lâu...

Ở ngoài Tu Luyện địa, điểm số giết chóc của Lâm Minh cứ mười ngày trừ một điểm, đã trừ hết bốn điểm.

Không biết sớm chiều, không biết ngày tháng, Lâm Minh như quên mất mình, mấy chục ngày qua, chính bản thân hắn hóa thành một đoàn Lôi nguyên khí, bay trong trời đất, dung nhập vào biển nguyên khí mênh mông.

“Đây là...”.

“Âm... Dương...”.

Lâm Minh lặng lẽ niệm hai chữ này, thì ra... Lôi nguyên khí, chia làm hai loại âm dương.

Âm dương tương sinh tương khắc, khi Lôi nguyên khí âm tính va chạm với Lôi nguyên khí dương tính, giữa chúng sẽ phát ra lôi điện lóe sáng!

Cái gọi là dòng diện, chính là Lôi nguyên khí âm tính và dương tính lưu chuyển.

Lâm Minh có thể cảm giác được hạt giống Tà Thần trong cơ thể kêu lên, hắn bỗng mở mắt, trong mắt lóe lên tia sáng chói mắt như tia chớp trong đêm đen!

“Âm Dương lực, đây là căn nguyên của lôi đình lực!”.

Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương Tử Điện thần trúc vừa ra, Lôi nguyên khí xung quanh bỗng bị xoắn lại, dần dần hình thành lốc xoáy tím.

Tử Điện thần trúc vạn năm vốn là linh thực do Lôi nguyên khí thai nghén thành, bây giờ nó ở trong môi trường này như Giao Long về biển, cả cán thương phát ra tiếng gầm hưng phấn.

Trong lòng Lâm Minh tràn đầy chiến ý, như có một cỗ năng lượng tràn ngập thân thể, không phát tiết ra là không thoải mái!

- Đi!

Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương, nhưng lần này năng lượng bao bọc Tử Huyễn thương không phải là Huyết Ẩm chi ấn, mà là ánh sáng lôi điện hoa lệ!

Một tia Lôi chi ý cảnh, dung hợp hoàn mỹ vào trong chiêu thương!

- Đồ Lục!

Dồn hết vào ý chí cùng tiềm lực toàn thân vào trong Tử Huyễn thương, hạt giống Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh hưng phấn gào thét, Tà Thần Lôi Linh phun ra dung nhập vào trong Tử Huyễn thương!

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh như hóa thành tia chớp, người thương hợp nhất, tốc độ thoáng cái đạt tới trình độ khủng bố, không khí vang rền, đâm phá hư vô!

Vù!

Nháy mắt, một tia điện quang màu tím lóe qua khoảng cách trăm dặm, bầu trời như bị tia sét tách rời. Lâm Minh cùng Tử Huyễn thương hóa thành tia chớp, khuấy động nguyên khí lôi đình trong trời đất, uy lực cùng tốc độ một đòn này làm người ta kinh ngạc!

- Một chiêu này...

Lâm Minh bỗng ngừng lại, trong mắt toát ra hào quang hưng phấn. Lấy hạt giống Tà Thần làm chỗ dựa, điều động chân nguyên toàn thân cùng lôi đình lực, truyền vào tiềm năng cùng ý chí thân thể, Tà Thần Lôi Linh dung nhập mũi thương, đồng thời dẫn động Lôi nguyên khí trong trời đất, nháy mắt bùng nổ năng lượng cùng tốc độ đều đạt tới tận cùng!

Đây xem như chiêu thức hắn tự sáng tạo!

Chỉ có tông sư võ học mới có thể sáng tạo truyền thừa của mình! Đây là lần đầu Lâm Minh nghĩ ra chiêu thức, đương nhiên hắn sáng chế một chiêu này kỳ thật là tham khảo sát chiêu Đồ Lục trong Đại Hoang kích quyết, đồng thời có bí pháp Tà Thần lực biến thái duy trì.

Nguyên bản với tu vi của Lâm Minh, chiêu thức tự nghĩ ra sẽ không có uy lực lớn, nhưng vì hai điểm trên, uy lực một chiêu này rất khủng bố! Xem như ngẫu nhiên sáng tạo.

Từ ý nghĩa nào đó, một chiêu này không thể phục chế, chỉ là chiêu thức của riêng Lâm Minh. Người khác không thể học được, trừ khi trong người hắn cũng có hạt giống Tà Thần và Tà Thần Lôi Linh!

“Đây là lần đầu ta tạo ra chiêu thức, tuy rằng tham khảo chiêu thức của người khác, nhưng tông sư võ học nào sáng tạo chiêu thức còn không tham khảo bí tịch công pháp khác, đây là khởi đầu rất tốt!”.

Một võ giả, phải có chiêu thức của riêng mình, uy lực chiêu thức của người khác dù có mạnh mấy đi nữa, cũng là của người khác.

Một bộ truyền thừa, tự nhiên là dựa theo tình huống của người sáng lập mà tạo ra, thích hợp nhất là cho người sáng lập tu luyện, cũng chỉ ở trên tay hắn mới có uy lực lớn nhất.

Đặt vào tay người khác, khó tránh khỏi uy lực suy giảm, nhưng chiêu thức của tự mình sáng tạo thì khác, có thể phát huy trăm phần trăm uy lực.

“Ẩn chứa ý cảnh trong chiêu thương, lực công kích tăng vọt một cấp, đều là do hạt giống Tà Thần ban tặng, Tà Thần lực này đúng là kỳ công đệ nhất thế gian! Trước kia ta ngồi trên núi bảo vật mà không biết sử dụng, đúng là lãng phí của trời!”.

Lâm Minh tự giễu nghĩ, trên thực tế không trách được Lâm Minh, Tà Thần lực là một bộ công pháp thần kỳ nằm ngoài hệ thống tu luyện hiện có, dưới tình huống không có tham chiếu mà muốn tìm hiểu nó là không dễ dàng. Lúc trước đại năng Thần Vực kia tìm được Tà Thần lực trong di tích cổ, cũng không kịp tìm hiểu bao nhiêu, liền ngã xuống trong chiến dịch vây công Thiên Vũ thánh địa.

“Đây là chiêu thức đầu tiên ta sáng tạo, dùng Tử Huyễn thương làm môi giới, Tà Thần Lôi Linh làm mũi nhọn, toàn thân hóa thành tia chớp, nhân thương hợp nhất, một chiêu này, ta đặt tên là Truy Điện!”.

Sau khi sáng tạo chiêu thức, đầu tiên phải đặt cho chiêu thương này một cái tên, dùng Truy Điện để hình dung một chiêu này đúng là chuẩn xác, tốc độ một chiêu này có thể so với tia chớp.

“Dung hợp Lôi chi ý cảnh trong Đồ Lục, ta sáng tạo ra Truy Điện, nếu chiêu thương khác thì sao?”.

Lâm Minh nghĩ vậy, ánh mắt sáng rực lên.

Cùng lúc Lâm Minh tìm hiểu Lôi chi ý cảnh, tầng ba Thông Thiên tháp, bên trong một chỗ tửu lâu, một nam nhân Ải Ma tộc ngắm chiếc quạt trên tay, vẻ mặt cười nhàn nhạt:

- Chiến thư đã ra, ngươi có biết đối thủ của mình chưa?

Nam nhân Ải Ma này chính là Khai Dương một trong Thiên Ma thất tinh, đằng trước Khai Dương là nam nhân Cự Ma tộc, tên là Hồng Chung, nghe Khai Dương nói, ánh mắt hắn liền sáng lên.

- Ồ? Khai Dương đại nhân biết đối thủ của ta?

Võ giả tầng ba Thông Thiên tháp, cách hai tháng phải tham dự một lần chiến đấu, có thể tự mình tìm đối thủ, cũng có thể do Thông Thiên tháp căn cứ thực lực cá nhân mà sắp xếp. Phần lớn thời gian võ giả đều bận tu luyện trong Thông Thiên tháp, đều là do Thông Thiên tháp sắp xếp đối thủ, còn bản thân võ giả chưa đến ngày trận đấu sẽ không biết là ai.

Điều này cũng tránh cho đi dò thám tin tức của đối phương, nếu có thể biết đối thủ là ai, sớm có chuẩn bị, đương nhiên là tốt.

- Hắc hắc, tự nhiên là ta biết.

Khai Dương cười hì hì, Khai Dương đầu phục Hắc Ám tôn chủ, có thể gọi là một tay che trời ở Thông Thiên tháp, điều tra đối thủ không khó.

Đối thủ của Hồng Chung, chính là Lâm Minh.

Nói cho đúng, Khai Dương điều tra Lâm Minh trước, phát hiện đối thủ của Lâm Minh mới tìm tới nam nhân Cự Ma này.

Khai Dương uống một ngụm rượu, chậm rãi nói:

- Chẳng những ta biết, còn mang tới Chiến Tranh trận bàn của đối phương, còn có tư liệu chi tiết của hắn.

Nam nhân Cự Ma nghe vậy, liền mừng rỡ, nhưng nghĩ lại, ra vẻ đau khổ nói:

- Khai Dương đại nhân coi trọng thứ gì của ta, cũng không thể nào đưa ra tình báo không công như vậy? Ta là người nghèo.

- Ha ha!

Khai Dương cười vỗ vai Hồng Chung.

- Bớt khóc than đi, tốt xấu gì ngươi cũng là người xếp năm mươi hạng đầu trong tầng ba Thông Thiên tháp, hơn nữa ta biết ngươi còn che giấu một phần thực lực, thật ra thực lực của ngươi có thể xếp đến hơn ba mươi!

Tầng ba Thông Thiên tháp, có khoảng ba bốn trăm võ giả, võ giả xếp hạng hơn ba mươi tuyệt đối là tầng trên trong hạng trên.

Chương 569: Trận chiến đầu tiên

Ở Thông Thiên tháp, sắp xếp chiến đấu cho hai bên tự nhiên có quy củ, xếp hạng thực lực không được lệch quá lớn, bằng không rõ ràng là bảo người ta đi chịu chết, đương nhiên là không chịu. Bởi vậy an bài người mới chiến đấu tự nhiên không thể đi tìm đối thủ cấp bậc như Thiên Ma thất tinh, bằng không khó mà làm người ta chấp nhận.

Vốn Hình Thiên cũng chỉ xếp hạng một trăm năm mươi trong tầng ba Thông Thiên tháp, miễn cưỡng tính là hàng trên, Lâm Minh đánh bại Hình Thiên, thực lực của hắn được nhận định xếp trong khoảng một trăm hai mươi, một trăm ba mươi.

Nhưng Lâm Minh tu luyện tám tháng ở tầng hai mới lên tầng ba, tầng quản lý Thông Thiên tháp tuyệt đối vui vẻ đánh giá cao thực lực của Lâm Minh, trực tiếp xác nhận hắn tu luyện tám tháng, cấp bậc thực lực là trước năm mươi!

Cái này còn không có gì, Thông Thiên tháp còn chuyên tìm Hồng Chung ẩn giấu thực lực trong xếp hạng trước năm mươi tới làm đối thủ cho Lâm Minh.

Đây mới là trận chiến đầu tiên của Lâm Minh, trực tiếp an bài đối thủ như vậy, tự nhiên là không có lòng tốt.

Nghe Khai Dương nói mình che giấu thực lực, nam nhân cự ma vẻ mặt cứng ngắc, tiếp theo cười gượng nói:

- Sao ta có thể che giấu thực lực chứ, cho dù giấu một chiêu nửa thức cũng không lọt được vào mắt Khai Dương đại nhân. Nói lại, ở trong này ai mà không che giấu chút tuyệt kỹ, ta là kém nhất trong đó.

Khai Dương cười không quan tâm, tiếp theo trở nên nghiêm túc:

- Được rồi, không nói nhảm với ngươi, nói gọn lại, lần này ta không cần ngươi trả cái gì, chỉ cần ngươi giết được đối thủ, có thể giao một thứ trong Tu Di giới của hắn cho ta là được!

- Là thứ gì?

Nam nhân Cự Ma nhướng mắt, thứ có thể làm Khai Dương động lòng, đó không phải vật phàm.

Nếu đối thủ vốn đã không bằng mình, lộ ra một chút thực lực là có thể chiến thắng nhẹ nhàng, như vậy đưa thứ quý giá gì đó cho Khai Dương, vậy còn không phải là coi tiền như rác?

Cho nên Hồng Chung tự nhiên trở nên cảnh giác, Ải Ma tộc nổi danh âm hiểm giả dối, hắn cũng không muốn bị người ta tay không cướp đồ.

- Ha ha, Hồng Chung à Hồng Chung, ngươi sợ ta gạt ngươi! Đầu tiên nói rõ cho ngươi, người này nếu dựa theo lẽ thường, thực lực không bằng ngươi. Nhưng mà, hắn thường xuyên vượt quá lẽ thường, cho nên...

Khai Dương nói tới đây cố ý dừng lại, úp mở.

- Rốt cuộc là ai?

Hồng Chung hỏi.

- Nói cho ngươi cũng không sao, Lâm Minh!

- Hắn? Hắn là người mới lên tầng ba! Trận đầu tiên đã đấu với ta?

Hồng Chung có chút kinh ngạc, hắn cũng có nghe tới Lâm Minh, dùng thương đánh bại Hình Thiên, thực lực hẳn là xếp hơn một trăm ở tầng ba. Đương nhiên, Lâm Minh lại tu luyện nửa năm, nhưng nửa năm này võ giả tầng ba bọn họ cũng không nhàn rỗi, ai mà không tu luyện dưới áp lực, Lâm Minh có thể tiến bộ một bước, nhưng cũng sẽ không quá nhiều.

“Lâm Minh này đắc tội người ư, trận đầu đã an bài làm đối thủ với ta, không phải muốn chết hay sao? Nhưng mặc kệ thế nào, lão tử cũng kiếm lời rồi”.

Trong lòng Hồng Chung nghĩ vậy, tâm tình khá tốt. Có thể thắng được một trận, sẽ kết thúc thắng liên tiếp của Lâm Minh, xem chừng cũng có năm sáu điểm số giết chóc, đây là món hời.

Khai Dương đoán được suy nghĩ của Hồng Chung, cười hắc hắc.

- Có phải ngươi nghĩ mình thắng chắc rồi? Lúc trước ở tầng hai Thông Thiên tháp, Huyết Man, Hình Thiên cũng cho là vậy, nhưng mà... Bọn họ đều đã chết!

Trong lòng Hồng Chung không cho là đúng, Lâm Minh quả thật là chưa từng thua từ tầng một đến tầng ba, nhưng người có thể ở tầng ba ai mà không phải thắng một đường lên đây, thắng liên tiếp không tính là gì.

Hồng Chung nhận định Khai Dương đến đây tay không kiếm lời, trong lòng tự nhiên nổi lên phòng bị, hắn chậm rãi nói:

- Khai Dương đại nhân, ta không phải là Hình Thiên.

- Xem ra... Ngươi vẫn không tin ta. Món đồ trong Tu Di giới của Lâm Minh tên là Hồn châu, không có một chút tác dụng với ngươi, nó chủ yếu là để tẩm bổ linh hồn lực. Ngươi cũng biết, Ải Ma tộc ta có chút thiên phú linh hồn lực, còn đối với Cự Ma tộc các ngươi, nó đúng là gân gà. Thế này đi, ta ra một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm, đợi ngươi thắng lợi, mua lại viên Hồn châu này, ngươi thấy sao?

Một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm?

Hồng Chung sững sờ, dù là ở tầng ba Thông Thiên tháp, đây cũng là bạo tay.

Trước kia hắn loáng thoáng nghe qua trình độ linh hồn lực của Lâm Minh không kém, có một viên Hồn châu như vậy cũng trong tình lý. Nhưng hắn vẫn không thể tin được Khai Dương, ai biết cái gọi là "Hồn châu" này có tác dụng khác hay không, nếu là một món bảo bối mà cả tôn chủ cũng phải thèm muốn, một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm tính là gì chứ.

- Ngoài một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm này, ta còn có thể cho ngươi mượn Ma Kim trùng. Nếu ngươi thật có thể dễ dàng thắng được Lâm Minh, ngươi có thể tùy ý ra giá Hồn châu này, chúng ta sẽ thương lượng tiếp. Ngược lại, nếu ngươi chiến đấu khó khăn, thậm chí còn phải dựa vào Ma Kim trùng của ta đưa cho để thủ thắng, như vậy... Một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm, đưa ta Hồn châu!

Khai Dương nói thế này đã là đưa đủ thành ý, Hồng Chung cũng có chút kinh ngạc, Khai Dương vẫn luôn thô bạo, vui buồn thất thường làm sao hôm nay lại dễ nói chuyện như thế.

Ma Kim trùng đó là Khai Dương tiêu tốn rất nhiều tâm tư bồi dưỡng ra, xem như một trong những tuyệt chiêu áp đáy hòm của hắn, vậy mà lại cho mình mượn. Tuy rằng Hồng Chung không cho là mình đấu với Lâm Minh còn phải dùng tới Ma Kim trùng, nhưng có thể thừa cơ tìm hiểu được uy lực cùng nhược điểm của Ma Kim trùng, ngày sau đối phó Khai Dương cũng có ích hơn.

Hồng Chung có dã tâm của hắn, hắn muốn trở thành một trong Thiên Ma thất tinh, còn Khai Dương xem như một người xếp hạng đằng sau trong Thiên Ma thất tinh, nếu có thể thay thế, lại đặt quan hệ với một vị tôn chủ, tài nguyên tu luyện tầng ba sẽ mặc cho mình hưởng thụ.

Tính tới tính lui, mình cũng không có tổn thất gì, cuối cùng Hồng Chung đồng ý.

- Được! Nếu Khai Dương huynh sảng khoái như thế, ta đây từ chối là bất kính!

Trong lòng Khai Dương cười, quả nhiên Hồng Chung không biết lai lịch của lưu ly châu đen này. Nếu hắn biết lưu ly châu đen là tất cả của Hình Thiên, lời nói dối hắn bịa ra sẽ tự sụp đổ. Hình Thiên cũng là Cự Ma tộc, làm sao lại giữ một hạt châu tẩm bổ linh hồn lực ở bên người?

Khai Dương vỗ túi linh trùng ở bên hông, tiếng “ong ong” thật to vang lên, một đoàn linh trùng vàng nhạt bay ra như đám khói, xúm quanh hai người.

Đây chính là Ma Kim trùng.

Ma Kim trùng bộ dạng răng nhọn bén, hung dữ, thể tích như hạt đậu, toàn thân phủ vỏ cứng màu vàng nhạt, hết sức cứng rắn, đao thương bất nhập.

Loại trùng này chuyên ăn các thứ kim loại quý hiếm, nuôi dưỡng tiêu tốn cực cao, võ giả bình thường muốn bồi dưỡng chúng còn không táng gia bại sản. Cũng chỉ có võ giả đỉnh cấp như Khai Dương mới có thể nuôi một túi nhỏ, tổng cộng cũng chỉ có mấy trăm con.

Hồng Chung nhìn thấy Ma Kim trùng này, ánh mắt liền sáng ngời, loại kỳ trùng này có thể lấy làm của riêng thì tốt. Hai bên chiến đấu, dưới tình huống thực lực không chênh mấy, thả ra những con Ma Kim trùng này sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

- Đây là Chiến Tranh trận bàn chiến đấu của Lâm Minh, trọn bộ ở đây, tốt nhất là ngươi coi kỹ một chút. Đối thủ này không đơn giản, miễn cho lật thuyền trong mương!

Khai Dương ném ra một chiếc Tu Di giới, bên trong là tất cả Chiến Tranh trận bàn của Lâm Minh từ khi vào Thông Thiên tháp.

- Yên tâm, ta nhất định giúp Khai Dương huynh thu hồi Hồn châu.

Hồng Chung cười ha ha, nắm lấy Tu Di giới.

...

Thời gian trôi qua cực nhanh, đã hai tháng từ khi Lâm Minh vào tầng ba Thông Thiên tháp, trong thời gian này Lâm Minh luôn tìm hiểu pháp tắc, lực lượng ý cảnh của hắn đã càng thêm thuần thục.

Thời gian hai tháng, dựa theo quy tắc Thông Thiên tháp, phải tham dự một trận chiến mới được tiếp tục ở tầng ba.

Muốn xin kéo dài cũng được, có những võ giả bế quan rất lâu, sau khi đi ra có thể dùng một lần trả xong trận đấu đã thiếu.

Nhưng mà, võ giả bình thường không dám làm như thế. Ví dụ như liên tục bế quan một năm, sau khi đi ra phải liên tục đánh sáu trận! Mà sáu trận này phải xong trong ngày, tiêu hao rất lớn.

Ở tầng một tầng hai Thông Thiên tháp, liên tục đánh ba bốn trận không phải vấn đề lớn. Nhưng ở tầng ba Thông Thiên tháp, nơi này không ai là kẻ yếu, liên tục đánh sáu trận là muốn chết.

- Lâm thiếu hiệp, đây là sắp xếp trận đấu của ngài hôm nay, cùng với tư liệu của đối thủ.

Một người hầu áo đen đưa ngọc giản tư liệu cho Lâm Minh.

- Hồng Chung?

Lâm Minh hoàn toàn xa lạ với cái tên này, cái gọi là tư liệu kỳ thật ít ỏi đáng thương, chỉ đánh dấu xếp hạng thực lực của Hồng Chung là khoảng năm mươi trên tầng ba Thông Thiên tháp, hình xăm Thiên Ma sáu cánh hậu kỳ.

Về phần những tư liệu như công pháp am hiểu, chiêu thức cá nhân, phù ảnh giao thủ trước kia... Đều không hề đề cập tới.

Nhưng Lâm Minh cũng không để ý, từ sau khi hắn chiến thắng Hình Thiên, khổ tu mười tháng, Lôi chi ý cảnh, sáng tạo chiêu thức, cộng thêm Bát Môn Độn Giáp mở ra bước đầu, hắn tràn đầy tự tin vào thực lực của mình.

- Lâm Võ thắng! Đánh chết đối thủ được mười trận thắng liên tiếp, tích lũy một điểm số giết chóc, kết thúc bốn mươi hai thắng liên tiếp của đối phương, tích lũy bốn điểm số giết chóc, tổng cộng năm điểm số giết chóc!

Lão nhân áo đen trên Võ Đấu trường lớn tiếng tuyên bố.

Mấy nhân viên công tác lên đài kéo đối thủ của Lâm Võ xuống, máu nhuộm lôi đài nhắc nhở mọi người trận chiến thảm thiết vừa rồi. Là bên thắng lợi, Lâm Võ cũng toàn thân là máu, tiêu hao rất lớn, dựa vào một hơi mà sống, hắn vội nuốt một viên đan dược, bắt đầu âm thầm điều tức.

Bởi vì đánh chết đối thủ liền có mười trận thắng liên tiếp, mà chỉ cần thắng đối thủ là sẽ được một trận thắng liên tiếp, cho nên võ giả tầng ba chiến đấu cực kỳ tanh máu, bình thường đều đối chọi sống chết.

Chiến đấu như vậy là áp lực rất lớn với võ giả, dù là võ giả từng trải sinh tử cũng khó mà bình tĩnh được.

Lâm Võ xuống đài, một võ giả mới nhảy lên, ngày này trong tháng là Võ Đấu trường tầng ba náo nhiệt nhất, sẽ tiến hành mấy chục trận đấu.

Lâm Minh đang ước đoán võ giả lên đài, âm thầm so sánh với mình, lúc này hắn bỗng nghe tiếng cười khà khàn truyền đến.

Quay đầu nhìn, là một nam nhân Cự Ma, trên người đối phương không biết dùng thuốc màu gì vẽ đầy chú ấn cổ quái, nhìn mình cười âm hiểm, lộ ra răng năng trắng ởn.

Lâm Minh nhíu mày, trong lòng hiểu được.

- Ngươi là Hồng Chung?

- Thông minh! Hôm nay ngươi là đối thủ của ta, trận tiếp theo đến lượt chúng ta ra tay.

- À? Vậy thì không cần chờ nữa.

- Ha ha, ngươi thật là tự tin, ta không biết ngươi đắc tội ai, trận đấu đầu lại an bài làm đối thủ của ta, ta không có thói quen tra tấn đối thủ, sẽ cho ngươi được thoải mái!

Chương 570: Diệu dụng ý cảnh

Bây giờ Lâm Minh ở trong mắt Hồng Chung, chính là một ngàn năm trăm Huyết Sát tinh thượng phẩm!

Hơn nữa sau đó Khai Dương còn hứa hẹn, nếu có thể lấy được thứ trong Tu Di giới của Lâm Minh, có thể giới thiệu Hồng Chung vào thủ hạ trực hệ của Hắc Ám tôn chủ.

Điều kiện này làm Hồng Chung động lòng, một khi bám vào tôn chủ, sử dụng Tu Luyện địa sẽ được bớt giá tám mươi phần trăm, bảy mươi phần trăm, thậm chí hoàn toàn miễn phí!

Đối với Hồng Chung, “Hồn châu” kia dù rằng có giá trị rất cao, nhưng dù sao cũng không biết là gì, nào có thật bằng những chỗ tốt kia.

Cho nên bây giờ, hắn đã gấp gáp muốn đấu với Lâm Minh.

“Ta không đắc tội người này mà?”.

Lâm Minh quay đầu đi, không biết tên Hồng Chung này hưng phấn cái gì.

Lâm Minh lơ đễnh liếc thấy Khai Dương trên thính phòng, đang như cười như không nhìn mình.

“Khai Dương…”.

Trong mắt Lâm Minh lóe tia sáng lạnh, mấy ngày qua hắn cơ bản không rời Tu Luyện địa, tự nhiên Khai Dương không có cơ hội xuống tay, lần này hắn đi ra luận võ, Khai Dương sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Ngươi ra chiêu, ta đỡ là được”.

Lâm Minh không để ý chuyện này, dù là chống lại chính Khai Dương, hắn cũng sẽ không nản chí.

Chiến đấu trên đài đánh tới khó phân thắng bại, Lâm Minh bình tĩnh xem trận chiến, một đạo chân nguyên truyền âm vang bên tai Lâm Minh.

- Lâm huynh đệ!

Giọng nói quen thuộc, Lâm Minh quay lại nhìn, là Mặc Cổ đã tới.

- Mặc huynh!

- Lâm huynh, hôm nay là trận đầu của ngươi, ta cũng chỉ hai canh giờ trước mới biết được đối thủ của ngươi, giúp ngươi tìm một ít tình báo.

Mặc Cổ nói xong, đưa ra một chiếc ngọc giản.

- Thời gian gấp gáp, tư liệu có hạn, ngươi mau xem đi.

- Cảm ơn!

Trong lòng Lâm Minh có chút ấm áp, tuy rằng biết rõ Mặc Cổ kết giao mình là vì coi trọng tiền đồ của hắn, nhưng mặc kệ thế nào, gặp được bằng hữu ở tầng ba cũng là chuyện làm người ta vui vẻ.

Chìm cảm giác vào trong ngọc giản, Lâm Minh còn chưa kịp xem bao nhiêu, chiến đấu trên đài đã phân thắng thua. Khó có lúc là thực lực đối thủ lần này khá gần nhau, hai bên cùng bị thương, không có người chết.

Nếu là ở tầng một, trận đấu như vậy sẽ dẫn tới tiếng huýt sáo coi thường, nhưng ở tầng ba Thông Thiên tháp, số ít người xem trên đều đều không hẹn mà cùng bảo trì im lặng, không khí đè nén tràn ngập Võ Đấu trường.

- Trận chiến này, Áo Nguyệt thắng!

Trọng tài căn cứ tình huống chiến đấu của hai bên phán xét bên chiến thắng, quét qua dưới dài, trọng tài lớn giọng nói:

- Trận tiếp theo, Hồng Chung đấu Lâm Minh!

Bỗng nghe cái tên Lâm Minh, người dưới đài cũng chú ý, nhưng cũng chỉ chú ý mà thôi. Cái tên Lâm Minh cực kỳ nổi danh ở tầng hai, nhưng ở tầng ba thì khá là bình thường. Ở trong mắt những võ giả này, Lâm Minh là đúng là thiên tài đỉnh cấp, nhưng bây giờ vẫn còn non một chút.

- Nếu ta không nhớ sai, đây là trận đầu của Lâm Minh, không ngờ lại đấu với Hồng Chung.

- Hồng Chung coi như cứng cựa ở tầng ba, thực lực bề ngoài có thể xếp tới trước năm mươi, còn không biết che giấu bao nhiêu thực lực, như vậy xem ra, giám khảo Thông Thiên tháp cho rằng Lâm Minh có thực lực trước năm mươi tầng ba, thật không biết sao lại có đánh giá này. Mới từ tầng hai thăng cấp lên, lại đi xếp đối thủ trước năm mươi, Lâm Minh này sẽ không hay ho rồi.

Một võ giả cười khi người gặp họa, võ giả Thông Thiên tháp không ai muốn thấy một thiên tài mới trưởng thành, nếu không may, bọn họ sẽ trở thành đá kê chân của người khác.

- Hắc hắc, ta xem quá nửa là Lâm Minh đắc tội người nào, nhưng nói Lâm Minh xui xẻo thì còn hơi sớm, chờ xem kết quả đi.

Lâm Minh ấn mũi chân, nhẹ nhàng bay lên lôi đài. Ở đối diện, Hồng Chung cầm Bá Vương thương đã chờ trên lôi đài.

Thương đấu thương!

Chẳng qua, Tử Huyễn thương của Lâm Minh thật là nhỏ bé khi so với Bá Vương thương to như mãng xà lớn trên tay Hồng Chung.

- Chiến đấu bắt đầu!

Trọng tài không nói nhảm gì, trực tiếp bắt đầu trận đấu.

- Hắc hắc, tiểu tử, gặp ta coi như ngươi xui xẻo, để mạng lại đi!

Hồng Chung đạp bước lớn đi tới, mặt đất rung động, mỗi một bước đi ra, khí thế của hắn lại tăng lên, như nhịp trống gõ trong lòng người.

Từng bước, càng đạp càng nhanh, Lâm Minh cảm giác như nhịp tim của mình cũng bị ảnh hưởng.

Bộ pháp súc thế thật cao minh! Trên lôi đài, trong lòng Mặc Cổ nghiêm nghị, võ giả tầng ba Thông Thiên tháp không có đầu đường xó chợ, loại bộ pháp này nhìn như đơn giản, kỳ thật rất nhiều huyền cơ.

Nếu đổi lại là hắn, đối mặt với công kích của Hồng Chung, khí thế của hắn cũng bị áp chế hoàn toàn, còn chưa đấu mà khí thế bị người ta áp chế, làm sao mà đánh nữa?

Trên thính phòng, có không ít võ giả âm thầm khen ngợi bộ pháp của Hồng Chung, ngay cả Khai Dương cao ngạo cũng lộ ra một tia mỉm cười.

Nhưng Lâm Minh chỉ tùy ý đứng đó, bộ dạng hoàn toàn không để ý.

“Tiểu tử này, làm gì thế?”.

Hồng Chung nhíu mày, nhưng bước chân không dừng, khí thế của hắn nhanh chóng tiến lên đỉnh cao!

Bá Vương thương trong tay sẵn sàng phát động

Ngay lúc này, Hồng Chung bỗng cảm giác bước chân của mình chậm lại, rõ ràng hắn sớm nên đặt ra một bước này, nhưng không biết vì sao, động tác lại không nhanh nổi.

Tiết tấu vốn hoàn mỹ, vì một bước đột nhiên chậm lại mà bị khuấy động.

Hắn từng bước tích thành khí thế, cũng vì vậy mà bị phá hỏng.

“Hả? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trong lòng Hồng Chung kinh hãi, trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác thời gian xung quanh như bỗng trở nên hết sức chậm chạm, tuy rằng không có ảnh hưởng tới bản thể, nhưng lại dễ dàng phá hỏng thế thương của hắn.

Các võ giả tầng ba xem trận cũng kinh hãi, có thể tới mức này, không ai là đầu đường xó chợ, tự nhiên nhìn ra được huyền diệu trong giao đấu vừa rồi.

- Thời Gian ý cảnh!

- Đúng rồi, tên quái thai Lâm Minh này, lĩnh ngộ pháp tắc thời gian và không gian!

Một võ giả bỗng nhớ tới điểm này, bọn họ biết không ít tình báo về Lâm Minh.

- Hừ! Chỉ có một chút mặt ngoài mà thôi!

Ở bên cạnh võ giả này, một tuấn kiệt trẻ tuổi Yêu Tinh tộc nghiêm mặt nói. Trên phương diện ý cảnh, Yêu Tinh tộc có thiên phú xuất chúng, hơn nữa hắn là tuấn kiệt trẻ tuổi Yêu Tinh tộc, lại chưa thể lĩnh ngộ được Thời Không ý cảnh, lại bị một con người lĩnh ngộ được, tự nhiên sắc mặt của hắn không dễ coi được.

Tuy nhiên võ giả bên cạnh hắn lại không hiểu ý của thanh niên Yêu Tinh tộc này, vẫn nói tiếp:

- Quả thật chỉ là bề ngoài, nhưng cũng không dễ dàng, hơn nữa hắn chỉ vận dụng một chút Thời Gian ý cảnh vô cùng đơn giản liền nhẹ nhàng phá đi tiết tấu bộ pháp của Hồng Chung, phương pháp ứng dụng này đúng là xảo diệu cực điểm!

Võ giả này càng nói càng hăng say, cứ thế, sắc mặt thanh niên Yêu Tinh kia càng thêm khó coi.

- Tiểu tử giỏi lắm, ta đúng là coi thường ngươi. Nhưng dù ngươi phá đi thế thương của ta thì sao, ta không dựa vào thế, chỉ dựa vào thực lực tuyệt đối đã có thể nghiền ép ngươi!

- Đỡ một thương của ta!

Hồng Chung quát lớn, Bá Vương thương từ trên cao quất xuống! Ma nguyên cuồn cuộn như mây đen che trời.

Trong nháy mắt này, trong mắt Lâm Minh lóe sáng, Tử Huyễn thương đâm ra như tia chớp, Lôi chi ý cảnh!

Một thương này cũng không dùng sát chiêu gì, chỉ là trên thân thương thiêu đốt điện quang màu tím chói mắt, có Lôi chi ý cảnh thêm vào, uy lực điện quang không thể so sánh với trước kia.

Xẹt!

Tử Huyễn thương đánh lên giữa cán thương Bá Vương thương, đánh rắn đánh giập đầu, Bá Vương thương đột nhiên dừng lại, lôi đình lực cuồng bạo không chút khách khí ồ ạt trút vào người Hồng Chung.

Thân mình Hồng Chung dừng lại, cả người tê dại, trong lòng hoảng hốt. Nhưng Hồng Chung không hổ là cao thủ xếp hạng trên trong tầng ba Thông Thiên tháp, thấy Tử Huyễn thương như rắn độc đâm vào cổ họng, hắn cắn chót lưỡi, mạnh mẽ làm mình tỉnh táo lại, quát lớn:

- Cút!

Một thương quét ngang mặt Lâm Minh, thân thể Lâm Minh bay trở ra, xoay người giữa không trung, Hỗn Nguyên thương!

Một thương đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn bay múa. Từ sau khi Lâm Minh lịch lãm ở Thông Thiên tháp, Huyết Ẩm chi ấn chẳng những gia tăng số lượng, hơn nữa Huyết Ẩm chi ấn ngưng tụ từ những cường giả đã chết như Huyết Man, Hình Thiên, uy lực cũng tăng mạnh.

Một thương đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn phun ra cương châm xoay tròn cực nhanh.

Tròng mắt Hồng Chung co rút, trong lòng khiếp sợ không thôi, thực lực của Lâm Minh vượt xa hắn tưởng tượng.

Ầm!

Hoàn toàn bùng nổ ma nguyên, bên cạnh Hồng Chung dấy lên sóng ma ngập trời, ma văn trên người được lóe sáng, rõ ràng vận dụng công pháp hạch tâm, đối phó toàn lực!

Lâm Minh cười lạnh, Tà Thần lực, mở ra!

Xẹt!

Một thương đâm tới, Hồng Chung chặn Tử Huyễn thương, nhưng Huyết Ẩm chi ấn xoay quanh lại cắt sóng ma mà hắn thả ra đâm thẳng vào mặt hắn!

Lúc này Bá Vương thương ở ngoài, Hồng Chung không thể dùng thương ngăn cản.

- Nát cho ta!

Rắc!

Mấy chục đạo Huyết Ẩm chi ấn bị Hồng Chung một quyền đánh bay, còn nắm tay của Hồng Chung chỉ trầy da một chút.

Ánh mắt Lâm Minh nghiêm lại, nắm tay thật rắn chắc!

Tuy nhiên Lâm Minh kinh hãi, trong lòng Hồng Chung càng kinh hơn, một quyền của hắn nhìn như bình thường, kỳ thật tiêu hao rất lớn. Ma nguyên nén cao độ trong người dùng để ngăn cản công kích là Hồng Chung Tráo, công pháp phòng ngự đỉnh cấp của tông môn bọn họ. Nhưng trong một quyền vừa rồi, Hồng Chung Tráo gần như vỡ nát.

“Tiểu tử này, để lại tuyệt đối sẽ là tai họa!”.

Hồng Chung liếm máu tươi trên nắm tay, trong ánh mắt hiện lên sát khí dày đặc.

“Không ngờ bức ta tới bước này, nếu đã vậy, cho ngươi đỡ một đòn toàn lực của ta! Một chiêu này, ta lần đầu sử dụng ở Thông Thiên tháp!”.

Khai Dương đã sớm nói, Hồng Chung che giấu không ít thực lực, Hồng Chung thi triển ra toàn bộ lực lượng có thể xếp ít nhất là ba mươi ở tầng ba, thậm chí có thể khiêu chiến thứ hạng trước ba mươi!

Xương cốt toàn thân Hồng Chung nổ đùng dùng, khuôn mặt của hắn trở nên dữ tợn, trán trồi lên, răng nanh lộ ra, gân xanh nổi lên như con giun vặn vẹo.

Trong mắt Lâm Minh lóe lên, hắn có thể cảm nhận được khí thế truyền ra từ cơ thể Hồng Chung mang tới cảm giác đè nén mạnh mẽ.

“Tầng ba Thông Thiên tháp quả nhiên ngọa hổ tàng long, chỉ một Hồng Chung xếp hạng bốn mươi - năm mươi đã có phần thực lực này. Nếu là mười hàng đầu, hay là Thiên Ma thất tinh, bọn họ sẽ mạnh tới cỡ nào?”.

Chiến ý trong lòng Lâm Minh thiêu đốt, dứt khoát hoàn toàn giải phóng Tà Thần lực!

Chương 571: Ma kim trùng

Sau khi Tà Thần lực của Lâm Minh chạm đến cánh cửa tầng hai, năng lực nén ép chân nguyên của hạt giống Tà Thần đã đề cao thật lớn, chân nguyên và lực lượng tăng phúc lại lên một bậc mới.

Cộng thêm thử nghiệm của Lâm Minh đối với Bát Môn Độn Giáp, sức bền và lực khôi phục của hắn so với trước kia đều đã không thể so sánh.

Hiện giờ Lâm Minh chỉ dựa vào Tà Thần lực, sức chiến đấu cũng đã cực kỳ khủng bố. Mà về phần chiêu thức khác, Lâm Minh có thể không dùng thì không dùng. Đường hắn phải đi ở tầng ba còn rất dài.

Sau khi chân nguyên nén ép bùng nổ, Lâm Minh tay cầm Tử Huyễn thương, Tà Thần Lôi Linh hoàn toàn dung nhập trong đó, phần đông Huyết Ẩm chi ấn cao thấp tung bay! Thanh Thương chân nguyên ngưng tụ thành sóng khí cuồn cuộn, như thủy triều liên tiếp không ngừng!

Ở trước mặt Lâm Minh, thân hình Hồng Chung đột nhiên xuất hiện, hắn đem chân nguyên toàn thân thúc giục đến mức tận cùng.

Thiên Bi Trấn Áp!

Toàn thân bao bọc trong màn sáng màu đen, Hồng Chung ở khoảnh khắc đó dường như hóa thành một tầng vẫn thạch nện xuống.

Trong một đòn này rõ ràng ẩn chứa Thổ chi ý cảnh dày nặng!

Với thiên phú của Cự Ma tộc, về mặt lĩnh ngộ ý cảnh cũng không xuất sắc. Nhưng mà trong loại hoàn cảnh tu luyện đỉnh cấp ở Thông Thiên tháp tầng ba này, bọn họ cũng có thể lĩnh ngộ ý cảnh thuộc về riêng mình.

Ngoài ý cảnh ra, Hồng Chung càng xuất sắc hơn chính là lực lượng cơ thể khủng bố cùng với ma nguyên dày đặc vô cùng của hắn.

Ba thứ hợp một, Hồng Chung dùng ra một đòn mạnh nhất, toàn bộ lôi đài đều bị mây đen bao phủ, uy lực như thái sơn ép xuống đầu.

- Một chiêu thật mạnh. Ưu thế của Bá Vương thương ở tại nghiền ép và đại thế, một chiêu này của Hồng Chung thể hiện đến mức tận cùng.

- Hồng Chung này quả nhiên che giấu thực lực! Hắn chỉ bằng vào một chiêu này, thực lực xếp hạng gần như có thể tăng lên tới hạng ba mươi. Không biết Lâm Minh đỡ thế nào?

Các võ giả trên khán đài mỏi mắt mong chờ. Cao thủ đỉnh cấp giao thủ thường thường trong nháy mắt là có thể phân ra thắng bại, chiến đấu lúc trước chỉ là thăm dò mà thôi.

Bên cạnh lôi đài, tim của Mặc Cổ cũng treo lên cổ họng. Chiêu thức của Hồng Chung thật sự là long trời lở đất, Lâm Minh có thể đỡ được sao?

Đối mặt với một chiêu dung hợp đại thế trời đất này, toàn thân chân nguyên Lâm Minh vận chuyển đến cực hạn, không dùng bất kỳ tuyệt học áp đáy hòm nào, chỉ là dựa vào lực lượng tăng phúc cường đại do Tà Thần lực tu luyện tới tầng hai mang tới.

Đồ Lục!

Rót vào toàn thân tiềm năng và ý chí, một đòn mạnh nhất trong Đại Hoang kích quyết trước mắt Lâm Minh có thể nắm giữ.

Hơn trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn hoàn toàn dung nhập vào trong Tử Huyễn thương, Lâm Minh cũng ôm lòng muốn thử nghiệm một chút. Uy lực của Đại Hoang kích quyết dung hợp phần đông tinh huyết cao thủ Thông Thiên tháp sẽ tăng phúc đến loại trình độ nào!

Rắc!

Đại thế non sông và ma nguyên cuồn cuộn của Hồng Chung và chiêu thương của Lâm Minh va chạm cùng một chỗ. Đối chọi gay gắt, không nhượng bộ chút nào.

- Hả?

Hồng Chung tuyệt đối không nghĩ tới, một đòn toàn lực không giữ lại chút nào của hắn lại vẫn bị đối phương đón được!

- Phá!

Hồng Chung hét lớn một tiếng, toàn thân ma nguyên vận chuyển siêu phụ tải, muốn một hơi đánh tan thế thương của Lâm Minh. Mà chính vào lúc này, mấy đạo Huyết Ẩm chi ấn càng thêm đỏ tươi giống như dao sắc cắt đến. Thế như che tre cắt ma vân, đâm thẳng ngực Hồng Chung. Mấy đạo Huyết Ẩm chi ấn này chính là sau khi Huyết Man, Hình Thiên chết để lại, vô cùng sắc bén!

- Cái gì!?

Hồng Chung trong lòng vô cùng sợ hãi. Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, hai mắt hắn đỏ bừng, dốc hết toàn thân ma nguyên, mạnh mẽ tạo ra lồng phòng hộ!

Roẹt roẹt!

Huyết Ẩm chi ấn đâm lên lồng phòng hộ, trực tiếp cắt ra. Dù sao là Hồng Chung vội vàng tạo ra, rất là yếu ớt.

Hồng Chung kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược ra ngoài. Ngực hắn bị cắt ra hai vết thương sâu một xích, cắt mở phế bộ, máu tươi ồ ồ!

Người xem toàn trường nhìn thấy một màn này đều có chút ngây người. Lâm Minh chẳng những đỡ được chiêu thức của Hồng Chung hơn nữa còn đánh trả, đánh cho Hồng Chung bị thương!

Hai miệng vết thương sâu một xích, đối với Cự Ma tộc mà nói còn có thể chịu được, không quá ảnh hưởng sức chiến đấu.

Nhưng là lần này là cắt mở phế bộ, như vậy lần sau thì sao? Có thể sẽ cắt mở trái tim hay không?

Trận chiến này của Hồng Chung... Rất bấp bênh!

Lâm Minh thu hồi Tà Thần lực, tiết kiệm chân nguyên, Huyết Ẩm chi ấn bay múa cũng hòa vào thân thể Lâm Minh, biến mất, Đại Hoang kích quyết đối với Lâm Minh mà nói không đơn giản là chiêu thức giết chóc, đồng thời cũng là công pháp đề cao tu vi. Ở Huyết Sát Nguyên dựa vào Đại Hoang kích quyết tăng lên tu vi tự nhiên nhanh hơn nhiều so với Chu Tước Cấm Thần lục.

Hồng Chung từ dưới đất bò dậy, chú ấn trên mặt dường như bởi vì phẫn nộ mà trở nên đỏ như máu. Hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, như một con hung thú bị thương phát cuồng.

- Tốt! Là ngươi ép ta. Ta vốn không muốn dùng một chiêu này. Lần này, ta khiến ngươi xương cốt không còn!

- Ồ? Vừa rồi không phải ngươi nói đã là chiêu thức ẩn giấu cuối cùng rồi sao?

Lâm Minh trào phúng nói.

Vừa rồi khi Hồng Chung bị Lâm Minh ép ra át chủ bài cuối cùng, hắn liền nói ra lời độc, muốn một chiêu đánh chết Lâm Minh. Hiện tại chiêu thức của hắn dùng xong, Lâm Minh không việc gì, chính mình ngược lại bị thương nặng.

Hiện tại, hắn lại nói ra lời độc, thật sự không có sức thuyết phục gì. Khiến người cảm giác là đe dọa miệng hùm gan sứa mà thôi.

- Ta thấy Hồng Chung không hy vọng.

- Khí thế của hắn so với trước rõ ràng yếu đi nhiều, ma nguyên cũng tiêu hao rất lớn. Lại nói có tuyệt học áp đáy hòm gì, có chút buồn cười.

- Không nghĩ tới! Lâm Minh nếu như thắng trận này, thực lực của hắn liền vững vàng tiến vào trước ba mươi. Người mới này, quá đáng sợ!

Người xem dưới đài nhao nhao nghị luận. Lúc này, đã không có người nào coi trọng Hồng Chung nữa. Nhưng mà bọn họ chỉ nghị luận vài câu sau đó lại đều ngậm miệng. Bọn họ nhìn thấy Hồng Chung lấy ra một cái túi linh trùng từ bên hông.

- Linh trùng? Hồng Chung lúc nào thì chăn nuôi loại đồ vật này?

Ong ong ong!!!

Sau khi Hồng Chung mở túi linh trùng, một đoàn linh trùng màu vàng lợt vỗ cánh bay ra, giống như một đám mây màu vàng lợt.

Từng con linh trùng đều bằng cỡ hạt đậu, diện mạo dữ tợn vô cùng, khiến võ giả chung quanh nhìn mà đều sợ ngây người.

Ma Kim trùng!

Đây không phải linh trùng mà Khải Dương trong Thiên Ma thất tinh sở hữu sao?

Làm sao lại rơi vào trong tay Hồng Chung?

Ma Kim trùng này chăn nuôi phí tổn cực cao, mỗi lần sử dụng sẽ luôn có một chút hao tổn, tử thương mười mấy con là chuyện bình thường, há có đạo lý cho mượn?

Huống chi đây là ở Thông Thiên tháp tầng ba người giết người, tuyệt chiêu của ai mà không che giấu kín như bưng? Cho người khác mượn nghiên cứu, đó là chuyện như nói đùa.

- Chẳng lẽ, Hồng Chung cũng nuôi Ma Kim trùng?

Một võ giả cảm thấy khó thể tin nổi. Ma Kim trùng là một loại kỳ trùng, sao có chuyện nói nuôi là có thể nuôi?

- Không đúng! Đây chính là Ma Kim trùng của Khải Dương. Ta dám khẳng định!

Lại có một võ giả nói. Trước đây hắn từng ra mắt nhiều lần tình cảnh Khải Dương dùng Ma Kim trùng chiến đấu, đối với Ma Kim

Trùng này trí nhớ khắc sâu.

Tuy nhiên, bất kể là loại tình huống nào, hiện tại không hề nghi ngờ chính là Lâm Minh nguy hiểm!

- Không đạo lý! Ma Kim trùng của Khải Dương sao lại rơi vào trong tay Hồng Chung?

Mặc Cổ trên khán đài cũng là lo lắng suông, hắn nhìn thoáng qua Khải Dương. Đối phương cũng tới xem trận đấu, nhìn hắn ta đầy vẻ bình tĩnh, không hề có chút bất ngờ. Như thế xem ra, Ma Kim trùng này chính là Khải Dương cho Hồng Chung mượn!

- Giao tình của bọn họ tuyệt đối không đến mức này. Vì sao lại như vậy?

Mặc Cổ không thể lý giải.

Mà lúc này, trên Võ Đấu trường, Ma Kim trùng đã bao phủ không gian phạm vi mấy chục trượng phía trước Lâm Minh. Ma Kim Trùng ăn các loại kim loại hy hữu mà trưởng thành, chúng nó có thể đem tinh hoa kim loại dung nhập vào trong giáp xác, toàn thân đều là vũ khí, nhất là nếu số lượng nhiều, một đám Ma Kim trùng xông giết, khiến người xương cốt không còn!

- Lâm Minh, ngươi đi chết đi!

Hồng Chung cười ha ha thật lớn, Ma Kim trùng kêu ong ong ập tới, vây kín mọi không gian có thể né tránh!

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe hàn quang... Huyết Ấn Toàn Sát!

Huyết Ẩm chi ấn bắn ra, ở không trung ngưng tụ thành một vòng xoáy đao trận, chỉ nghe một tràng tiếng kim loại giao nhau “leng keng”, lượng lớn Ma Kim trùng bị Huyết Ẩm chi ấn đánh bay. Nhưng mà chúng nó tuy rằng bắn ra xa mấy chục trượng, thậm chí nền đất va chạm đều vỡ vụn nhưng lại hoàn toàn không bị thương. Sau mấy giây lại lần nữa đập cánh bay lên!

Phi trùng quá nhiều, Huyết Ẩm chi ấn căn bản không thể hoàn toàn đánh tan, trong đó mấy chục con phi trùng bị sót ngưng tụ thành một đám, ập về phía Lâm Minh.

Không Gian ý cảnh!

Lâm Minh chân bước thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân hình trong nháy mắt biến mất, trong công kích gần như không hề có khe hở vọt ra khỏi vòng vây của Ma Kim trùng.

Đám Ma Kim trùng đánh thật mạnh lên nền kim loại, trong nháy mắt, nền kim loại trải qua trận pháp thêm vào giống như bị axít mạnh ăn mòn, xuất hiện một cái lỗ lớn. Loại công kích này nếu rơi vào trên thân người, tuyệt đối bị cắn cho mảnh vụn cũng không còn!

- Thật lợi hại!

Lâm Minh không thể không thừa nhận, loại Ma Kim trùng này bản thể đao thương bất nhập, lực công kích lại khủng bố như thế, quả thật là thủ đoạn công kích khiến lòng người run sợ.

- Hắc hắc, xem ngươi có thể trốn được bao lâu!

Hồng Chung có chút đắc ý quên trời đất.

Lâm Minh liếc mắt nhìn Hồng Chung, ánh mắt sắc bén như kiếm!

- Làm sao? Muốn công kích bản thể của ta? Quá ngây thơ rồi!

Hồng Chung hừ lạnh một tiếng, một vòng Ma Kim trùng ngưng tụ thành một đám mây mù màu vàng lợt trước mặt hắn. Nếu như chỉ huy Ma Kim trùng công kích, bản thể lại bị tập kích tử vong, vậy thì quá ngu ngốc.

- Hình thái phòng ngự!

Eo Hồng Chung ra lệnh một tiếng, linh trùng ngưng lại trước mặt Hồng Chung, giáp xác giãn ra. Linh trùng nguyên bản cỡ hạt đậu, sau khi giáp xác giãn ra lại biến thành cỡ trứng bồ câu. Chúng chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, giống như tấm thuẫn thủ hộ trước mặt Hồng Chung.

- Hình thái công kích!

Hồng Chung lại ra lệnh một tiếng, đoàn Ma Kim trùng bay múa trước mặt Lâm Minh kia cũng xảy ra biến hóa. Thân thể chúng nó rung lên, trên đầu chui ra một sừng nhọn sắc bén. Hơn nữa sừng nhọn này còn đang chấn động, rõ ràng là một loại lực lượng pháp tắc.

Pháp tắc chấn động...

Lâm Minh đối với lực chấn động cũng không xa lạ, Luyện Lực Như Tơ của hắn chính là thể hiện hoàn mỹ của lực lượng chấn động.

Tuyệt đối phòng ngự và tuyệt đối công kích. Ma Kim trùng này vốn chính là linh trùng kiêm cả công phòng. Võ giả chung quanh nhìn mà âm thầm kinh hãi. Loại thủ đoạn chiến đấu này căn bản không có nhược điểm!

Làm thế nào phá?

Người xem chung quanh đều mở to mắt, chỉ sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ!.

||||| Truyện đề cử: Binh Vương Và Bảy Chị Gái Cực Phẩm |||||

- Linh trùng nho nhỏ rồi lại ẩn chứa nhiều ảo diệu như thế. Sừng nhọn chấn động tốc độ cao kia, sợ là có thể dễ dàng xuyên thủng chân nguyên hộ thể của võ giả. Nếu như một con trùng như vậy chui vào trong cơ thể, hậu quả có thể nghĩ mà biết!

Sắc mặt Lâm Minh hơi hơi trầm xuống. Hắn có chiêu thức tự nghĩ, máu Cổ Phượng, Bát Môn Độn Giáp... Ba đòn sát thủ, vốn là tính toán có thể không dùng thì không dùng đến, nhưng mà hiện tại đối mặt Hồng Chung tế ra Ma Kim trùng, Lâm Minh lại không thể ẩn giấu nữa.

Tử Huyễn thương trong tay chắn ngang, lôi điện lóe lên, hư không giống như bị tia điện đâm thủng!

Chương 572: Tốc độ công kích cực hạn

Ma Kim trùng màu vàng lợt gào thét vồ giết xuống dưới, sừng nhọn chấn động xé rách không khí. Khí thế như thế khiến người nhìn mà thấy Lâm Minh liếc mắt quét qua Hồng Chung, đối phương sắc mặt dữ tợn, cả người nấp sau tấm thuẫn do Ma Kim trùng hình thành, chờ xem trò hay.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng. Thân thể Ma Kim trùng đương nhiên vô cùng cứng rắn, nhưng là tấm thuẫn do phần đông Ma Kim trùng hình thành lại không nhất định!

Lùi sau một bước, lôi điện trên Tử Huyễn thương trong nháy mắt thu liễm. Ánh sét ba màu ngưng tụ thành một cây thương sét, cùng Tử Huyễn thương dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ. Dưới sự tăng phúc của Tử Điện thần trúc, uy lực đạt tới cực hạn.

Lôi chi ý cảnh - Truy Điện!

Thân hình Lâm Minh trong nháy mắt biến mất, người và thương hòa thành một thể, hóa thành một tia chớp chói mắt bắn nhanh mà đi!

Công kích của Ma Kim trùng tự nhiên thất bại!

Trong nháy mắt đó tiếng động dường như bị cắn nuốt, Lâm Minh bản thân dường như trong khoảnh khắc đó chính là một cây bảo thương tuyệt thế. Người là thương, thương là người!

Keng!

Lâm Minh hóa thành điện quang đâm vào tấm thuẫn Ma Kim trùng!

Tốc độ giao thủ thật sự quá nhanh, đến mức rất nhiều võ giả trên khán đài thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ vừa rồi đã xảy ra cái gì, chỉ thấy ánh điện chói mắt chợt lóe lên, dường như nghe thấy có tiếng của thứ gì đó vỡ nát. Mười mấy con Ma Kim trùng màu vàng lợt giống như đạn bắn vụt ra ngoài.

Hồng Chung trong lòng kinh hãi, hét to một tiếng, hai mắt trố ra, Bá Vương thương trong tay đột nhiên vụt ra phía trước!

Nhưng mà... Đã muộn!

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, đại thế ngưng tụ trên người hắn hoàn toàn bị phá vỡ. Hắn giống như hóa đá đứng ở tại chỗ, mà Lâm Minh đã trong nháy mắt xuất hiện ở cách đó mấy chục trượng, giống như thuấn di qua.

Roẹt Roẹt!!!

Ánh điện vẫn lóe lên trên người Lâm Minh, Tử Huyễn thương chói mắt đến mức khiến người không thể nhìn thẳng. Bởi vì tốc độ quá nhanh, nền kim loại bị quệt ra một vết lõm dài mấy chục trượng. Mà phía sau Lâm Minh, Hồng Chung đã hai mắt dại ra, thân thể cứng ngắc. Hắn vẫn duy trì tư thế vung thương, Bá Vương thương trong tay vung ra một nửa.

Ở trước mặt hắn, chính giữa tấm thuẫn Ma Kim trùng xuất hiện một lỗ thủng bằng trứng gà, mấy con Ma Kim trùng ở đó biến mất.

Lỗ thủng này một mực kéo dài, thẳng đến cổ họng Hồng Chung.

Chính giữa cổ họng Hồng Chung, có một lỗ thủng đồng dạng, một mực xuyên thủng đến sau gáy. Đâm ngang ra, hoàn toàn thông suốt! Thịt chung quanh đều bị đốt trọi.

Xương cổ vỡ nát, một đòn xuyên thủng!

Lâm Minh không đâm bản thể Ma Kim trùng mà đâm vào chỗ nối tiếp giữa chúng nó. Đánh nát chỗ nối, trực tiếp khiến chúng bắn ra ngoài.

Ma Kim trùng tuy rằng thân thể cứng rắn nhưng chỗ nối tiếp giữa chúng lại không cứng rắn như vậy.

Phòng ngự của Ma Kim trùng chủ yếu thể hiện ở chỗ tách ra một bộ phận tới vây quanh võ giả, bảo hộ người thả trùng. Nhưng là nếu công kích nhanh đến mức vượt qua phản ứng của chúng, vậy chúng cũng bất lực.

Một thương này của Lâm Minh sau khi đâm phá tấm thuẫn Ma Kim trùng, với thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thủng cổ họng Hồng Chung, căn bản không cho hắn cơ hội chống cự.

Quá nhanh!

Truy Điện dung hợp Lôi chi ý cảnh, lại kết hợp Đại Hoang kích quyết, được rót vào toàn bộ ý chí và tiềm lực thân thể của Lâm Minh. Là một chiêu tốc độ nhanh nhất trong tất cả chiêu thức của hắn.

Luận lực lượng pháp tắc, tốc độ của sét thậm chí nhanh hơn gió!

Nguyên bản Lâm Minh cũng không muốn lộ ra con át chủ bài này. Nhưng là so với thiêu đốt máu Cổ Phượng hoặc là sử dụng Bát Môn Độn Giáp, vẫn là Truy Điện thích hợp nhất.

Người xem chung quanh đều có chút không kịp phản ứng lại. Bọn họ đại đa số thậm chí không thấy rõ vừa rồi xảy ra cái gì, chỉ thấy ánh điện Lóe lên, Lâm Minh thuấn di qua khoảng cách mấy chục trượng, Hồng Chung bị xuyên thủng cổ họng!

- Hồng Chung... Chết rồi?

Vừa rồi Hồng Chung còn chiếm thế thượng phong, trong nháy mắt liền khí tức hoàn toàn không còn. Biến hóa của chiến đấu nhanh đến mức khiến người căn bản không kịp phản ứng!

Nguyên bản Lâm Minh sau khi đỡ được Thiên Bi Trấn Áp của Hồng Chung, mọi người liền dự đoán được Lâm Minh có khả năng thắng. Nhưng ai cũng không nghĩ tới lại là cách thắng thế này. Với một chiêu thức bất ngờ ra ngoài dự đoán... Miểu sát!

- Công kích thật nhanh, nhanh đến trình độ khủng bố, về sau chiến đấu với Lâm Minh tuyệt đối phải cẩn thận một chiêu này!

- Công kích trong nháy mắt đó dường như xé rách không gian vậy!

Công kích bất ngờ ra ngoài dự đoán mới có thể lấy được hiệu quả lớn nhất, nếu như người ta có phòng bị, tự nhiên là không được.

Trên khán đài, Mặc Cổ thở ra một hơi, cười khổ lắc đầu, hắn đã nghĩ nhiều:

- Có lẽ... Đây cũng không phải cực hạn của Lâm Minh hả.

- Lâm Minh là một người làm việc có chừng mực. Lúc trước ở Thông Thiên tháp tầng hai, khi hắn không nắm chắc, bế quan dài đến tám tháng. Vừa tới Thông Thiên tháp tầng ba lại bế quan hai tháng. Suốt mười tháng, Lâm Minh nếu không có tiến bộ thật lớn, lại làm sao sẽ xuất quan?

Thi thể của Hồng Chung ngã mạnh trên đất, tiếp đó đám Ma Kim trùng bay múa ong ong trên không kia bởi vì mất ý thức của Hồng Chung khống chế, đều ở vào trạng thái không mục đích.

Lâm Minh trong lòng thoáng động, thò tay ngoắc một cái, túi linh trùng bên hông Hồng Chung liền rơi vào trong tay hắn.

- Tiến vào!

Vốn Lâm Minh không có khả năng khống chế đám Ma Kim Trùng này, nhưng mà hiện tại Ma Kim trùng mất mệnh lệnh, hắn lại có thể tùy ý bắt giữ.

Tay vung lên, mấy chục con Ma Kim trùng cứ như vậy rơi vào trong túi linh trùng.

- Muốn chết!

Trên khán đài, Khải Dương nổi giận!

Vù!

Thân hình hắn trong nháy mắt vọt lên lôi đài, kiếm trong tay ra khỏi vỏ đâm thẳng tới Lâm Minh!

- Hả?

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe hàn quang, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân hình trong nháy mắt biến mất.

Ầm ầm!

Nền kim loại chấn động mạnh, bị Khải Dương xé ra một lỗ thủng.

Thân thể Lâm Minh lướt ngang ra xa mười mấy trượng, Tử Huyễn thương rút ra, mũi thương chỉ thẳng Khải Dương!

- Dừng tay!

Trọng tài áo đen quát lạnh một tiếng, xuất hiện ở giữa Võ Đấu trường:

- Trong lúc trận đấu bất luận kẻ nào không được ra tay! Nếu không là vi phạm quy củ của Thông Thiên tháp!

Khải Dương hít sâu một hơi. Thông Thiên tháp có một số quy củ cứng nhắc là không cho phép phá hỏng, cho dù tôn chủ cũng không ngoại lệ. Nén sát khí trong lòng, Khải Dương quát lạnh:

- Tiểu tử, giao túi linh trùng ra đây!

- Buồn cười!

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên:

- Ta giết người, tất cả vật phàm của đối phương, trừ lệnh vào thành ra đều nên thuộc sở hữu của ta. Đây là quy củ của Thông Thiên tháp, không sai chứ? Ta dựa vào cái gì giao đồ vật cho ngươi? Ngươi cho người khác mượn đồ tới giết ta, hắn chết, đồ vật ta còn phải trả cho ngươi? Có đạo lý như vậy sao?

- Ngươi...!!!

Trong mắt Khải Dương lóe lên hàn quang dày đặc:

- Tốt, ngươi rất tốt!

Hắn vung tay, tay áo cuốn lên, theo một tràng “ong ong” khe khẽ, Ma Kim trùng trên không toàn bộ bay đến bên cạnh hắn. Nhưng mà linh trùng trong túi linh trùng của Lâm Minh lại bởi vì không gian chia cắt căn bản không nhận được mệnh lệnh, tự nhiên là không thể trở về bên cạnh hắn.

Một màn này Lâm Minh căn bản không thể ngăn cản, hắn không có năng lực khống chế Ma Kim trùng.

Lâm Minh nhìn về phía trọng tài, cười lạnh một tiếng nói:

- Trọng tài tiên sinh, dựa theo quy củ của Thông Thiên tháp, những thứ này chẳng lẽ không phải chiến lợi phẩm của ta?

- Cái này...

Trọng tài lộ vẻ khó xử, trầm ngâm một hồi lại lặng im không lên tiếng.

- Lâm Minh! Ngươi thật đúng là lòng tham không đủ rắn nuốt voi! Rồi lại ngay cả số này cũng muốn? Nằm mơ giữa ban ngày!

Khải Dương trong lòng thịnh nộ.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Khải Dương lại không nói gì. Lúc này cãi nhau không có bất kỳ nghĩa lý gì, ra tay lại không có khả năng. Nếu đã như thế, dứt khoát không nói, ngày sau trên lôi đài đao thương gặp nhau là được.

- Lâm Minh, ngươi về sau tốt nhất đừng nên bước ra khu cấm đấu nửa bước. Nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Khải Dương ném lại một lời độc, cũng không muốn dừng lại ở Võ Đấu trường một giây nào nữa, rảo bước đến lối ra.

Khi Khải Dương trải qua khán đài, mọi người đều lặng như ve sầu mùa đông, không ai dám lên tiếng. Đợi đến khi hắn đi, lại có người nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Đem Ma Kim trùng cho Hồng Chung mượn. Hồng Chung bị giết, Ma Kim trùng bị Lâm Minh cướp đi cũng ở trong tình lý!

- Mượn đao giết người thất bại, đao còn muốn đòi lại, thế giới này nào có đạo lý như vậy? Khải Dương quá bá đạo!

- Vậy có biện pháp nào. Lâm Minh là người mới, mà Khải Dương là thủ hạ của tôn chủ, có thể nhịn thì nhịn thôi. Hơn nữa Lâm Minh cũng lấy được mấy chục con Ma Kim trùng, tuy nhiên muốn nuôi chúng nó cũng không dễ dàng.

Lâm Minh mắt điếc tai ngơ đối với nghị luận trên khán đài, hắn thuần thục gỡ Tu Di giới của Hồng Chung, lại bắn ra Diệt Huyết Tà Lôi, từ trên người Hồng Chung hút đi tinh huyết, ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn.

Lúc này, sát khí trên người Hồng Chung cũng theo đó vọt vào trong cơ thể Lâm Minh. Đây là sát khí của Thiên Ma sáu cánh hậu kỳ, mật độ cực cao. Sau khi vọt vào cơ thể Lâm Minh, hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh trở nên rõ ràng với tốc độ thong thả, ba đôi cánh trước sớm đã ngưng tụ thành, đôi thứ tư ngưng đọng khó khăn hơn nhiều.

Sau khi hấp thu lượng lớn sát khí trên người Hồng Chung, đôi cánh thứ tư của Lâm Minh ngưng tụ được non nửa, đại khái là Thiên Ma sáu cánh trung kỳ. Khi đôi thứ tư hoàn toàn thành hình, đó chính là Thiên Ma tám cánh.

Sau Thiên Ma tám cánh, tốc độ tu luyện công pháp ma đạo lại sẽ tăng lên một tầng.

Mấy nhân viên công tác nâng thi thể Hồng Chung xuống dưới.

Trọng tài nhìn về phía Lâm Minh, xấu hổ cười nói:

- Chúc mừng ngươi giành thắng lợi. Hồng Chung nguyên bản là chín mươi lăm trận thắng liên tiếp, đánh chết hắn đạt được mười thắng liên tiếp. Tuy nhiên bởi vì ngươi và Hồng Chung số trận thắng chênh lệch á lớn, trực tiếp lấy số trận thắng của Hồng Chung trừ đi ba mươi lăm tổng số trận thắng của ngươi. Cũng chính là sáu mươi lăm trận.

- Đồng thời ngươi còn có thể đạt được chín điểm số giết chóc chung kết thắng liên tiếp, cùng với một điểm số giết chóc của sáu mươi thắng liên tiếp. Tổng cộng mười điểm số giết chóc.

Nguyên bản Lâm Minh là năm mươi hai trận thắng liên tiếp, cộng thêm đánh chết Hồng Chung đạt được mười thắng liên tiếp, tích lũy sáu mươi hai trận thắng liên tiếp.

Không đủ sáu mươi lăm trận thì bù đủ.

- Sau trận đấu lần này ngươi có thể tu luyện thời gian hai tháng, nếu như thời gian dài bế quan không ra thì cần phải đem trận đấu nợ lại trong thời gian bế quan đấu hết trong một ngày. Úc mừng Lâm thiếu hiệp ngày sau lấy được huy hoàng.

Trọng tài cười khan nói.

- Biết rồi.

Lâm Minh lạnh nhạt đáp một tiếng, xoay người đi về phía Tu Luyện địa Thông Thiên tháp tầng ba mỗi tháng đều có rất nhiều võ giả mới tiến vào, mỗi tháng cũng có rất nhiều võ giả biến mất. Những người biến mất này hoặc là tử vong hoặc là sống rời khỏi Thông Thiên tháp.

Rời đi hay không đều là tự do, nhưng mà lại có lượng lớn võ giả mạo hiểm sinh mệnh ở lại Thông Thiên tháp. Chính là vì áp lực cực hạn và tài nguyên tu luyện của Thông Thiên tháp. Rất nhiều hoàn cảnh tu luyện ở nơi này đều chỉ Thông Thiên tháp mới có.

Lâm Minh lần này đi Tu Luyện địa chính là vì Hỏa chi ý cảnh.

Chương 573: Con đường tông sư võ đạo

Thông Thiên tháp tầng ba, Tu Luyện địa!

Lâm Minh lại lần nữa đi vào trong không gian tu luyện. Lần này là Hỏa chi ý cảnh!

Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh đồng dạng là mười ngày trừ một điểm số giết chóc. Lâm Minh hiện tại còn nhiều điểm số giết chóc, có thể tùy ý tu luyện ở nơi này.

Tiến vào nơi này vẫn như cũ là không gian rộng lớn mênh mông vô bờ. Ở trước mặt Lâm Minh khắp nơi là nham thạch đất đai màu đỏ sậm, kéo dài một mạch đến cuối chân trời.

Xen giữa nham thạch mọc rất nhiều thực vật không biết tên. Những thực vật này không một ngoại lệ đều tỏa ra khí tức Hỏa nguyên khí nồng đậm. Ở cách Lâm Minh không xa có một vùng rộng dòng chảy màu đỏ sậm, nhìn như dung nham. Nhưng mà khi đi qua lại phát hiện đó kỳ thật là Hỏa nguyên khí nồng đậm, cảm giác nóng rực ập vào mặt còn hơn so với dung nham, như muốn đốt cháy da.

- Nơi này... Có chút tương tự Thần Hoàng bí cảnh.

Lúc trước ở Thần Hoàng bí cảnh, Lâm Minh cũng từng tìm hiểu qua Hỏa chi ý cảnh, hiện tại hắn muốn cảm thụ lần nữa.

Dòng sông Hỏa nguyên khí nhìn như bình thường, kỳ thật mỗi một con sóng lửa sinh thành đều ẩn chứa pháp tắc Hỏa hệ.

Lâm Minh ngồi xuống bên cạnh nham thạch nóng rực, tiến vào Không Linh võ ý, toàn thân tâm đầu nhập vào trong Hỏa chi ý cảnh.

Dần dần, thân thể Lâm Minh chìm vào trong dòng sông Hỏa nguyên khí.

Năng lượng lửa mênh mông từ trong khiếu huyệt cuồn cuộn không ngừng tràn vào thân thể Lâm Minh, dọc theo kinh mạch quanh thân chạy một vòng, sau đó từ lỗ chân lông thoát ra.

Từng tia tinh hoa và lĩnh ngộ liền giữ lại trong cơ thể Lâm Minh. Lâm Minh ở cạnh dòng sông Hỏa nguyên khí ngồi quên thời gian trôi...

- Nóng rực... Kỳ thật chính là vận động của Hỏa nguyên khí. Tốc độ càng nhanh, va chạm càng mạnh, độ nóng cũng càng cao. Nếu dùng chân nguyên mô phỏng ra tình huống như vậy, uy lực của lửa cũng sẽ tăng nhiều...

Đây là đạo lý lúc trước Lâm Minh đã hiểu ra, chỉ là trải qua lần này tĩnh tọa cảm thụ sâu hơn!

Lâm Minh không biết tĩnh tọa bao lâu, Tử Huyễn thương dường như có linh tính lao ra khỏi Tu Di giới. Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm dẫn động Hỏa nguyên khí trong trời đất, thiêu đốt sáng bừng!

Một thương lại một thương vung ra, Hỏa nguyên khí từ bốn phương tám hướng ào ào rót vào trong cơ thể Lâm Minh, lại rót vào trong Tử Huyễn thương. Trải qua Ngô Đồng thánh hỏa thêm vào, uy lực càng sâu!

Chạm đến cánh cửa Hưu môn, sức bền của Lâm Minh tăng lên rất lớn, gần như không biết mệt mỏi. Hắn không biết đã múa thương bao lâu, một tia hiểu ra xẹt qua trong lòng.

- Nếu như ta đem Hỏa chi ý cảnh kết hợp với Đại Hoang kích quyết sẽ như thế nào? Nếu như ta đem Hỏa chi ý cảnh và Lôi chi ý cảnh cùng rót vào trong Đại Hoang kích quyết lại có thể sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh rung động mạnh, hắn không chờ đợi được muốn thử xem.

Ngũ Hành ý cảnh kết hợp đối với võ giả mà nói khó càng thêm khó. Bởi vì bình thường mà nói võ giả sẽ chỉ có một loại thể chất, võ giả thể chất hai hệ gần như tuyệt tích!

Mà cho dù có thể chất hai hệ, muốn dung hợp ý cảnh cũng không phải dễ dàng như vậy. Nhưng đối với Lâm Minh mà nói, trong cơ thể của hạt giống Tà Thần, trời sinh đối với Lôi Hỏa lực có độ phù hợp đạt tới một trình độ khủng bố. Điều này cũng khiến cho hết thảy trở thành có thể!

Chỉ cần đem Hỏa chi ý cảnh dung nhập vào trong chiêu thương, nhiều nhất sáng tạo ra chiêu thức uy lực tương đương Truy Điện. Nhưng nếu đem Lôi Hỏa lực dung hợp, vậy tự nhiên có thể sáng tạo ra chiêu thức uy lực càng mạnh!

Nghĩ lại Lôi Hỏa Sát là biết.

Mà Lôi Hỏa Sát chỉ là ứng dụng nguyên thủy mà dã man nhất đối với lực lượng lửa và sét. Mỗi lần sử dụng đều phải hao phí lượng lớn chân nguyên. Trên thực tế, khi Lôi Hỏa Sát bùng bổ đại bộ phận uy lực đều lãng phí, hóa thành sóng xung kích bắn vào trong không khí bốn phía. Sóng xung kích đánh tới kẻ địch chỉ chiếm một bộ phận nhỏ.

Một lần toàn lực phát ra Lôi Hỏa Sát tiêu hao bốn năm phần chân nguyên, điều này cũng khiến cho mỗi lần Lâm Minh đều không dám tùy tiện sử dụng Lôi Hỏa Sát, chỉ có chờ đến khi sắp phân thắng bại mới dùng. Nếu không một khi công kích thất bại, Lâm Minh sẽ rơi vào hoàn cảnh cực kỳ bị động.

Nhưng là, nếu như có thể dung hợp Lôi Hỏa chi ý cảnh vào trong chiêu thương, vậy hết thảy đều không là vấn đề.

Đây mới là ứng dụng Lôi Hỏa lực trình tự càng cao, cao minh hơn nhiều so với Lôi Hỏa Sát gần như dã man trước kia.

Chiêu này dùng tốt, ngày sau thậm chí có thể vượt qua Lôi Hỏa Sát.

Lâm Minh nhìn nhìn Tử Huyễn thương trong tay. Tử Huyễn thương này cũng là bảo khí địa giai thượng phẩm đỉnh cấp, kết hợp Tử Điện thần trúc và Ngô Đồng thánh hỏa. Cây thương này rất sớm liền rơi vào trong tay mình, nhưng bởi vì tu vi có hạn thủy chung không thể khiến nó tỏa sáng, hiện giờ lại đến lúc rồi. Có cây thương thần có thể đồng thời thêm vào tăng phúc Lôi Hỏa lực, mình dung hợp Lôi Hỏa cũng như có thần trợ giúp!

- Đại Hoang kích quyết là chiêu thức Ma Đế sáng tạo, càng thích hợp bản thân Ma Đế sử dụng. Ta dùng ra, uy lực khó tránh khỏi bị cắt giảm. Tuy nhiên như thế, ta cũng lĩnh ngộ rất nhiều đạo lý trong Đại Hoang kích quyết. Lực xoay tròn, lực dẫn, Không Gian ý cảnh, Thời Gian ý cảnh. Ngoài ra, bởi vì tu luyện Đại Hoang kích quyết, tu vi của ta cũng tăng lên thật nhiều!

- Tuy nhiên của người khác chung quy là của người khác, sẽ không hoàn toàn thích hợp mình. Vậy để cho ta lấy Đại Hoang kích quyết làm cơ sở kết hợp Tà Thần lực sáng tạo ra một con đường võ đạo của riêng mình đi!

Khi Lâm Minh làm ra quyết định này cũng không ý thức được, hắn đã trong lúc vô tình bước lên một con đường của tông sư võ đạo.

Ở Thần Vực từ xưa đến nay, võ giả chân chính có thể ở trên con đường võ đạo đi tới gần đỉnh phong, không ai không có con đường của riêng mình. Cũng giống như đại năng lúc trước sáng tạo Kim Bằng Phá Hư, quan sát cảnh tượng Kim Sí đại bằng và Chân Long đánh nhau, sau đó bế quan sáu mươi năm rốt cuộc sáng tạo ra hình thức ban đầu của Kim Bằng Phá Hư.

Nhưng mà Kim Bằng Phá Hư rơi vào trong tay Lâm Minh, tốc độ liền bị suy giảm mạnh. Một là Lâm Minh lĩnh ngộ ý cảnh có hạn, hai là bộ thân pháp này cũng không hoàn toàn thích hợp hắn.

Noi theo người khác thủy chung là hạng chót. Ở Thiên Diễn đại lục, đa số võ giả thủ hộ truyền thừa tổ tông để lại, coi là chí bảo. Giữ kín làm của riêng chung quy sẽ khiến truyền thừa chậm rãi suy sụp, luôn là hạng chót.

Đây cũng là nguyên nhân thánh địa của Thiên Diễn đại lục nhiều nhất truyền thừa một hai vạn năm.

Mà ở Thần Vực, thánh địa chân chính có thể truyền thừa lâu dài đến trăm vạn năm, mấy trăm vạn năm.

Bởi vì bọn họ đời đời có nhân vật tuyệt đại, ngạo thế thiên kiêu, có thể đi con đường võ đạo của riêng mình, trên cơ sở của tiền nhân sáng lập ra huy hoàng rực rỡ hơn. Đem truyền thừa của thánh địa đẩy lên một bậc mới!

Tuy nhiên, điều này cũng không trách ánh mắt của võ giả Thiên Diễn đại lục thiển cận, thật sự là bọn họ muốn sáng tạo ra võ học của riêng mình quá khó quá khó. Cho dù sáng tạo ra một chút, cũng chỉ là công pháp dưới đáy dạng như Hợp Hoan thần công. Bọn họ không sánh được với tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Vực, có được hoàn cảnh trời cao ưu đãi!

Nguyên bản với tu vi của Lâm Minh và hoàn cảnh trưởng thành, muốn tự nghĩ ra võ học là người si nói mộng. Nhưng mà Lâm Minh lại có được Ma Phương, có được mảnh nhỏ linh hồn ghi nhớ vô tận công pháp, bí pháp, võ kỹ trong Ma Phương!

Lấy đây làm chỗ dựa, dung hợp thông suốt, có thể nói không chút khoa trương, điều kiện của Lâm Minh còn tốt hơn bất kỳ thiên tài Thần Vực nào.

Nếu như nói, trước đây Lâm Minh so sánh với tuấn kiệt trẻ tuổi cùng tuổi, chỉ là ở trình độ chân nguyên dày đặc, thực lực, công pháp, võ kỹ vượt qua rất xa. Như vậy hiện tại, Lâm Minh ở cảnh giới đã dẫn đầu thật xa tuấn kiệt trẻ tuổi cùng tuổi. Hơn nữa là chênh lệch như trời với đất.

Hiện tại Lâm Minh còn chưa nghĩ xa như vậy, hắn muốn làm chỉ là đem Lôi Hỏa chi ý cảnh dung hợp vào trong chiêu thương. Cũng chính là dung hợp hai bộ công pháp đỉnh cấp Tà Thần lực cùng với Đại Hoang kích quyết.

Dung hợp như vậy chỉ cần có thể thử nghiệm ra cho dù là một chút xíu cũng đủ khiến cho Lâm Minh hiện tại được lợi vô cùng!

Vút! Vút!

Trong hư không, từng luồng thương mang thiêu đốt ngọn lửa vô tận, chói mắt giống như mặt trời chói chang. Bóng thương liền cùng một chỗ, đan thành một tấm lưới ánh sáng huyễn lệ, không có một khe hở!

Trong nháy mắt, ngọn lửa biến mất, năng lượng trên thương chuyển đổi thành lôi đình lực. Hồ quang thô to như rắn tím bừa bãi tỏa ra, điên cuồng múa may.

Lửa!

Sét!

Hai loại năng lượng thay đổi giao nhau, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Cực công kích cuồng mãnh của lửa cùng tốc độ cực hạn của sét, hai loại dung hợp cùng một chỗ, một chiêu đồng thời có uy lực cực hạn và tốc độ, lực sát thương có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh không biết luyện bao nhiêu ngày, vô số lần chân nguyên tiêu hao hết. Hắn không nói hai lời, lấy ra một trăm viên Huyết Sát tinh thượng phẩm, vận chuyển Đại Hoang kích quyết tùy ý hấp thu năng lượng và khí huyết lực nồng đậm, chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, chân nguyên liền bổ sung xong, mà năng lượng trong Huyết Sát tinh còn có rất nhiều bị lãng phí.

Điểm này Lâm Minh cũng không quan tâm. Hắn một lần dùng nhiều Huyết Sát tinh như vậy chính là vì có thể tiết kiệm thời gian mấy khắc khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, hồi tưởng nghiền ngẫm thể ngộ vừa rồi. Có thể nói là phương thức tu luyện không tính phí tổn!

Huyết Sát tinh, Lâm Minh có đầy, sau khi đánh chết Hồng Chung lại kiếm một khoản lớn. Mà những thể ngộ này, thoáng hiện rồi mất, một khi bỏ lỡ, lần sau muốn nắm bắt lại không biết là năm nào tháng nào.

Trong loại tu luyện điên cuồng như vậy, thời gian nhoáng cái trôi qua mấy tháng.

Lôi Hỏa chi ý cảnh ẩn chứa trong chiêu thương của Lâm Minh càng ngày càng thành thục, nền dưới chân đã rách ra, dòng sông Hỏa nguyên khí cuồn cuộn bị mở rộng gấp đôi có thừa!

Vù!

Một luồng hào quang chói mắt xẹt qua phía chân trời, giống như chín mặt trời lên không. Bóng dáng Lâm Minh biến mất, người thương hòa làm một thể, giống như sao xẹt!

Trong nháy mắt, khoảng cách mấy chục dặm nhoáng lên mà qua, Lâm Minh hóa thành vệt sáng rơi thật mạnh lên một ngọn núi.

Tê!

Nham thạch tan rã, một động lớn đường kính rộng mấy trượng trống rỗng xuất hiện ở trong ngọn núi, hoàn toàn xuyên thủng ngọn núi độ dày đạt tới mấy dặm. Lượng lớn bùn đất và đá vụn dọc theo động lớn này chảy ào ào xuống dưới.

Với Hỏa chi ý cảnh dung nhập vào trong chiêu thương, rót vào toàn thân ý chí và khí huyết lực. Một chiêu này và Truy Điện có hiệu quả diệu kỳ như nhau, Lâm Minh đặt tên là Truy Nhật.

Vừa rồi Lâm Minh thi triển không chỉ riêng là Truy Nhật, cũng đem một bộ phận Lôi chi ý cảnh dung nhập vào trong đó. Tuy rằng còn chưa dung hợp nhưng là đã có quy mô ban đầu!

Nếu như tiếp tục hoàn thiện, Lôi Hỏa chi ý cảnh hoàn toàn dung hợp, đây sẽ trở thành sát chiêu uy lực mạnh nhất của Lâm Minh. Vượt xa Lôi Hỏa Sát hơn nữa không quá tiêu hao chân nguyên. Càng khó được là tốc độ cực nhanh, căn bản khó lòng phòng bị!

Lâm Minh thu hồi Tử Huyễn thương, nội thị đan điền, lẩm bẩm:

- Trong lúc vô tình tu vi ta đã đạt tới Tiên Thiên trung kỳ đỉnh phong, cách Tiên Thiên hậu kỳ không ngờ chỉ kém một đường. Ta tu luyện mấy tháng này, thu hoạch quá lớn.

Chương 574: Tiên Thiên hậu kỳ

Thông Thiên tháp tầng bốn, trong một đại điện xa hoa, ba nam nhân thân khoác trường bào nhìn một tấm Chiến Tranh trận bàn phía trước. Phía trên trận bàn chính là toàn bộ quá trình Lâm Minh và Hồng Chung giao thủ.

Ba người bọn họ đều là tôn chủ của Thông Thiên tháp.

Màn cuối cùng trận đấu, Lâm Minh thi triển Truy Điện, một đòn đánh chết Hồng Chung. Nhìn thấy cảnh tượng này, dù là ba vị tôn chủ ra mắt không ít trường hợp lớn cũng khẽ hít một hơi khí lạnh.

- Hồng Chung cũng chết. Thực lực của hắn có thể xếp đến hạng ba mươi Thông Thiên tháp. Như thế xem ra, thực lực Lâm Minh ít nhất là hai mươi mấy, mà trên thực tế, ta cho rằng hắn còn ẩn giấu một bộ phận thực lực. Thực lực chân chính của hắn rất có khả năng xếp đến trước hai mươi. Người trẻ tuổi này quá đáng sợ, ở tuổi này đã có thực lực và tu vi như vậy, tuyệt đối là thiên tài cấp đế thượng tầng.

Trong ba tôn chủ mười cánh, Thân Công tôn chủ trầm thấp nói. Chiến sự của Hồng Chung đối với Lâm Minh chính là hắn sắp xếp. Hắn vốn cho rằng Hồng Chung đã đủ để đối phó Lâm Minh, lại không nghĩ tới là loại kết quả này.

- Chúng ta đã tận lực. Nếu đã không ngăn được hắn quật khởi, vậy cũng thôi. Thông Thiên tháp tự có quy củ, trận chiến tiếp theo, chúng ta cũng không có khả năng sắp xếp võ giả mười hạng đầu đi đối phó hắn. Nếu đã là như vậy, mặc cho Lâm Minh phát triển đến trình độ Thiên Ma thất tinh, rồi sau đó ngả bài. Hoặc là quy thuận chúng ta hoặc là rời Thông Thiên tháp! Ta nghĩ, hắn hẳn là sẽ thức thời.

Thông Thiên tháp trước giờ chưa từng hạn chế tự do đi ở của võ giả. Trên thực tế, các tôn chủ của Thông Thiên tháp rất vui nhìn thấy những tuấn kiệt trẻ tuổi thế không thể đỡ, một đường chém giết sớm cút đi. Bọn họ ở lại Thông Thiên tháp luôn khiến các đầu sỏ ăn ngủ không yên.

- Hừ, một tên nhân loại làm sao chịu quy thuận chúng ta? Không phải tộc ta, lòng ắt khác! Lâm Minh này, hoặc là rời Thông Thiên tháp hoặc là chết!

Nói chuyện là một tôn chủ Ải Ma tộc. Hắn chính là Hắc Ám tôn chủ lãnh đạo trực tiếp của Khải Dương.

- Hắc Ám, ngươi tốt nhất không nên động một số tâm tư sai lệch. Ở trên lôi đài giết hắn thì cũng thôi, nếu như ngươi trực tiếp ra tay ám sát hắn, liền xúc phạm điểm mấu chốt của chúng ta. Ngươi phải biết, ở ngoài Huyết Sát Nguyên có mấy lão già, lúc trước ở Thông Thiên tháp thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, rồi sau đó rời khỏi Thông Thiên tháp, phong hoàng xưng đế. Mấy người này, có thể phớt lờ nguyền rủa thần bí của Huyết Sát Nguyên, một lần nữa trở về Huyết Sát Nguyên. Mà Bát Vẫn Chiến Đế trong đó chính là nhân loại. Lúc trước hắn vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám rồi sau đó thành tựu Thần Hải, đồng thời lĩnh ngộ pháp tắc thời không. Sức chiến đấu vượt xa đại năng cùng cấp, bởi vậy mà xưng là Bát Vẫn Chiến Đế. Nếu bị hắn giết về Huyết Sát Nguyên, đừng nói là chúng ta, cho dù là Cực Tinh Thông Thiên tháp chủ ở trước mặt hắn cũng là một trò cười. Thậm chí Tổng Ma Chủ Ma Thần đại nhân của mười hai Thông Thiên tháp cũng hơn phân nửa không phải đối thủ của hắn!

Ở Huyết Sát Nguyên, bởi vì có lực lượng nguyền rủa thần bí, phàm là võ giả tu vi đạt tới Ma Vương cấp cao hoặc là Mệnh Vẫn tầng một, hai đều không dám đặt chân Huyết Sát Nguyên, sợ bị cỗ lực lượng này trấn giết.

Ma Đế, Thần Hải càng không cần phải nói, đến Huyết Sát Nguyên hoàn toàn là có đi không có về.

Nhưng là có một loại tình huống ngoại lệ, đó chính là võ giả ở Huyết Sát Nguyên thành tựu Thiên Ma mười hai cánh. Những người này dường như đạt được sự tán thành của lực lượng thần bí ẩn giấu ở Huyết Sát Nguyên, do đó có được tư cách trở về Huyết Sát Nguyên.

Mấy năm nay, Thông Thiên tháp một mực cực lực tránh cho thiên tài trưởng thành. Bình thường đến Thiên Ma tám cánh, bọn họ liền bắt đầu chú ý. Hoặc là quy thuận hoặc là rời đi, không có đường khác để chọn!

Nếu quy thuận, còn có một chút hy vọng cho ngươi cơ hội thăng cấp Thiên Ma mười cánh, mười cánh đã là đỉnh cấp, muốn mười hai cánh đó là người si nói mộng.

Đương nhiên, Thông Thiên tháp làm việc cũng có điểm mấu chốt. Dưới lôi đài sẽ không tiến hành ám sát, sẽ không an bài chiến đấu hẳn phải chết cho võ giả.

Đây cũng là sợ đắc tội những tông môn lớn và thánh địa cổ xưa kia. Chuyện của Thông Thiên tháp đối với bọn họ mà nói cũng không phải bí mật.

Bao nhiêu năm tới nay, cũng rất ít có thánh địa nào lại cố ý làm khó dễ Thông Thiên tháp. Bình thường bọn họ phái đệ tử tới Thông Thiên tháp lịch lãm, đến Thiên Ma tám cánh, nhiều nhất Thiên Ma mười cánh sẽ triệu hoán đệ tử rời đi. Giữa lẫn nhau bình yên vô sự, mỗi người đạt được cái mình muốn.

Về phần đệ tử của bọn họ nếu như tử vong bình thường trong lịch lãm, cũng chỉ có thể tự nhận học nghệ không tinh, bình thường sẽ không làm ra chuyện nhàm chán như trả thù Thông Thiên tháp hoặc trả thủ kẻ giết người. Dù sao Thông Thiên tháp là chiến trường, sống chết dựa vào chính mình. Tới nơi này lịch lãm thì phải chuẩn bị tốt tư tưởng tử vong.

Nhắc tới Bát Vẫn Chiến Đế, Hắc Ám tôn chủ biến sắc mặt. Hắn chẳng qua là Thiên Ma mười cánh nho nhỏ, ở trước mặt Bát Vẫn Chiến Đế chỉ là một con kiến mà thôi:

- Thân Công ngươi có ý gì. Ngươi nói tiểu tử này và Bát Vẫn Chiến Đế có quan hệ?

- Ta không nói như vậy, chỉ là... Hắn cũng giống Bát Vẫn Chiến Đế, đều là thiên tài cấp đế thượng tầng, lại đều lĩnh ngộ pháp tắc thời không khiến ta có chút liên tưởng mà thôi. Hơn nữa, ngươi không cảm thấy một chiêu cuối cùng hắn đánh chết Hồng Chung rất xảo diệu sao? Quả thật chính là đo đạc làm theo yêu cầu cho Lâm Minh. Loại chiêu thức này không có khả năng là Lâm Minh tự sáng tạo, nói sau lưng hắn không có một cường giả cấp đế cầm tay dạy, ta mới không tin thế gian nào có thiên tài như vậy?

Thân Công tôn chủ chậm rì rì nói. Bình thường chỉ có chiêu thức tự nghĩ ra hoặc là vì người nào đó đo đạc làm theo yêu cầu mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Thân Công không cho rằng Lâm Minh có thể tự nghĩ ra chiêu thức. Một chiêu này hơn phân nửa là có người vì hắn mà sáng tạo ra.

Hắc Ám tôn chủ trở nên trầm mặc. Lúc này, Thân Công tôn chủ lại lên tiếng:

- Khi ở Thông Thiên tháp tầng hai, ta từng điều tra Lâm Minh từng thuê Chiến Tranh trận bàn của Bát Vẫn Chiến Đế.

Nếu nói Lâm Minh thật sự là đồ tử đồ tôn của Bát Vẫn Chiến Đế, như vậy theo lý thuyết không cần phải xem Chiến Tranh trận bàn của Bát Vẫn Chiến Đế. Nhưng cũng có một loại khả năng, Lâm Minh chỉ là muốn thuê để xem một chút phong thái trước kia của sư phụ, cho nên điều này cũng không thể nói rõ cái gì.

- Ta hiểu rồi!

Hắc Ám tôn chủ trầm mặc một hồi, chậm rãi mở miệng:

- Nếu đã như vậy, để mặc hắn trưởng thành. Tuy nhiên chờ sau khi hắn thành tựu Thiên Ma tám cánh, hắn phải rời đi. Nếu không, dùng quy tắc của Thông Thiên tháp ta giết chết hắn cũng không phải quá khó! Như vậy cho dù hắn và Bát Vẫn Chiến Đế có chút quan hệ, Bát Vẫn Chiến Đế cũng không thể nói gì!

Tu luyện không năm tháng. Ở Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh, thời gian từng ngày trôi qua. Lâm Minh trong lúc vô tình vượt qua sinh nhật mười chín tuổi.

Tu vi hắn càng ngày càng đến gần đột phá Tiên Thiên hậu kỳ. Mà dung hợp Hỏa chi ý cảnh và Lôi chi ý cảnh cũng đang không ngừng hoàn thiện.

- Ta không biết đã ở bao lâu trong Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh, lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh đã đủ thấu triệt. Hiện tại cảm giác, ngược lại là Lôi chi ý cảnh lĩnh ngộ không đủ, ảnh hưởng đến sự dung hợp hai loại ý cảnh... Ta nên đi Tu Luyện địa Lôi chi ý cảnh xem một chút, có lẽ có thể đột phá bình cảnh này.

Lâm Minh nghĩ vậy, từ trong Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh lùi ra, đi tới chỗ đăng ký Tu Luyện địa.

- Lâm Minh! Ngươi đã ở trong Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh chín mươi lăm ngày. Trước mắt, ngươi nợ một trận chiến đấu. Nếu ngươi lựa chọn tiếp tục tu luyện, chỉ cần tu luyện thêm hai mươi lăm ngày là sẽ tích lũy thêm một trận nữa. Đến lúc đó, ngươi phải liên tục tiến hành hai trận liền. Ngươi suy xét rõ ràng!

Ở chỗ đăng ký tu luyện, người trung niên phụ trách đăng ký nhìn Lâm Minh một cái, nói không nhanh không chậm.

- Ta biết rồi. Ta lựa chọn tiếp tục tu luyện!

- Hắc hắc, thật là có gan.

Người trung niên lấy ra lệnh bài tiến vào không gian Lôi chi ý cảnh ném cho Lâm Minh:

- Mười ngày một điểm số giết chóc, hai mươi Huyết Sát tinh thượng phẩm. Ngươi còn có mười sáu điểm số giết chóc, có thể tu luyện thêm hơn ba tháng. Sau đó ngươi nhất định phải ra ngoài.

Lâm Minh vừa nghe, âm thầm tặc lưỡi. Khi hắn ở tầng hai, một hơi kiếm bốn mươi điểm số giết chóc, đánh bại Hồng Chung lại có mười, cộng lại là năm mươi điểm.

Năm mươi điểm này, lúc trước ở tầng hai bế quan hơn nửa năm, lục tục tiêu hao không ít. Lại ở tầng ba, sử dụng Tu Luyện địa ý cảnh hơn năm tháng, lại tiêu mất mười mấy điểm.

Đến bây giờ, chỉ còn lại có mười sáu điểm.

Điểm số giết chóc hắn kiếm đã đủ nhiều, lại vẫn như muối bỏ biển, người khác liền có thể nghĩ mà biết. Muốn sống qua ngày ở Thông Thiên tháp tầng ba, hẹn trước bằng hữu mỗi lần giao chiến đều không giết chết đối phương. Như vậy Tlại Thông Thiên tháp liền không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bởi vì một lần chiến bại, cho dù là không chết, thắng liên tiếp cũng sẽ bị xóa sạch, hình xăm Thiên Ma cũng sẽ bị tổn thất thật lớn. Kể từ đó, không bằng rời khỏi Huyết Sát Nguyên, đi bên ngoài tu luyện. Tài nguyên của Thông Thiên tháp, không có điểm số giết chóc căn bản vô dụng. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Mặc Cổ ngay cả một điểm số giết chóc đều không bỏ được.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra một trăm viên Huyết Sát tinh thượng phẩm giao cho người trung niên, đặt trước năm mươi ngày. Sau khi liên tục giết người cướp của, Huyết Sát tinh Lâm Minh tuyệt không thiếu chút nào.

Sau thời gian một nén hương, Lâm Minh lại lần nữa đi tới Tu Luyện địa Lôi chi ý cảnh.

Đây là một vùng không gian mộng ảo màu tím, tương đối với Tu Luyện địa Hỏa chi ý cảnh, cảnh sắc nơi này ôn hòa xinh đẹp hơn nhiều.

Vô số núi lơ lửng lớn có nhỏ có, các loại linh thực xanh um, héo rũ cùng với dải sông màu lam biến ảo khó lường vắt ngang bầu trời, thoạt nhìn xinh đẹp vô cùng.

Nhưng mà, phía sau vẻ xinh đẹp này lại là Lôi nguyên khí hung lệ cuồng bạo. Dải sông màu lam kia chính là Lôi nguyên khí thuần khiết tạo thành.

Lâm Minh không xuất thương, cũng không thử đi dung hợp ý cảnh. Hắn chỉ là hoàn toàn tĩnh tâm lại, giang hai tay, treo cao trên không trung, lấy chân nguyên làm vật dẫn. Lôi nguyên khí trong trời đất hóa thành từng luồng cuồng lôi, lần lượt rơi vào trên người Lâm Minh, kéo dài không dứt.

Bởi vì một năm rưỡi không cắt tóc, mái tóc Lâm Minh đã buông đến ngang lưng, trong gió lốc lôi đình cuồng mãnh tùy ý bay múa, phủ lên một tầng màu lam tím.

Giờ khắc này, Lâm Minh ném bỏ mọi tạp niệm, dùng tâm đi cảm thụ lôi đình lực, hoàn thành dung hợp cuối cùng của Lôi Hỏa chi ý cảnh.

Mà lúc này, trong đan điền của Lâm Minh, khí xoáy chân nguyên cũng đang không ngừng co rút lại. Không biết trải qua thời gian bao nhiêu ngày, rốt cuộc nước chảy thành sông vượt qua Tiên Thiên trung kỳ, rảo bước hướng về Tiên Thiên hậu kỳ.

Rất nhiều lúc, cố ý đi bế quan tu luyện, theo đuổi đột phá cảnh giới thường thường sẽ gặp phải bình cảnh. Mà tìm hiểu, lịch lãm trong vô thức hoặc là trong chiến đấu lại thường thường có thể lơ đãng đột phá gông cùm, tu vi tiến thêm một tầng.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều võ giả đi lịch lãm, chiến đấu, tìm cầu cơ duyên.

Khí xoáy chân nguyên nén ép, đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ. Sự dung hợp của Lôi Hỏa chi ý cảnh cũng đến trình độ gần như đại thành. Lâm Minh lần này bế quan, thực lực đạt được tiến bộ thật lớn.

Chương 575: Huy chương Chung Kết Giả

Một tháng sau, nửa năm sau khi Lâm Minh tiến vào Thông Thiên tháp tầng ba.

Không gian Lôi chi ý cảnh mở ra, một nam nhân thanh niên thân trên để trần, mái tóc dài buông thẳng đến ngang lưng từ trong không gian đi ra. Trên mặt hắn mơ hồ ẩn chứa một loại khí thế cô đọng, mà hào quang trong đôi mắt bắn ra giống như tia chớp.

Ở mi tâm nam nhân, rõ ràng có một dấu ấn ngọn lửa nhợt nhạt, thoạt nhìn giống như vết sẹo. Nhưng ngưng thần nhìn vào lại khiến người ta có loại cảm giác hết hồn.

Nam trung niên phụ trách ở chỗ đăng ký Tu Luyện địa sau khi nhìn thấy Lâm Minh đi ra, cảm thấy hồi hộp không hiểu ra sao.

- Tu luyện của Lâm Minh đã kết thúc, xin đăng ký một chút.

Lâm Minh nói.

- Ồ... Tốt, tốt.

Nam trung niên ngây ra một hồi mới phản ứng lại, vội vàng lấy ngọc giản ra, xác minh đăng ký, trả lại tiền thế chấp. Là một chấp sự Thông Thiên tháp, nam trung niên này cũng có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, nhưng khi tiếp xúc với Lâm Minh hắn lại không hiếu cảm thấy một loại áp lực thật lớn.

- Đây là bốn mươi viên Huyết Sát tinh thượng phẩm trả lại ngài.

Lâm Minh nhìn lướt qua, trực tiếp thu lại.

- Như vậy... Còn có một việc... Về an bài thi đấu sắp tới của ngài.

Nam trung niên đem một khối ngọc giản khác thật cẩn thận đưa vào Trong tay Lâm Minh.

Cảm giác của Lâm Minh chìm vào trong ngọc giản, bên trong có tư liệu của đối thủ. Một người là hai tháng trước an bài, một người là sắp tới.

Thực lực hai người, một người xếp khoảng mười bảy, một người xếp khoảng mười hai.

- Yểm Hốt, Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, thắng liên tiếp một trăm hai mươi hai trận.

- Minh Chuẩn, Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, thắng liên tiếp một trăm ba mươi ba trận.

Lâm Minh đọc thầm tên hai đối thủ, dựa theo quy tắc của Thông Thiên tháp, hắn cần liên tục tiếp nhận khiêu chiến của hai người này.

Hai người đều là võ giả tích lũy một trăm thắng liên tiếp trở lên. Đương nhiên, ở Thông Thiên tháp tầng ba, giết một người liền có mười thắng liên tiếp. Trên thực tế số trận thắng của bọn họ không có khả năng nhiều đến một trăm trận như vậy.

Nam trung niên nhìn Lâm Minh một cái, nhỏ giọng nói:

- Lâm đại nhân. Đánh chết võ giả một trăm thắng liên tiếp có thể đạt được huy chương Chung Kết giả...

Bởi vì khí chất Lâm Minh thay đổi, nam trung niên không tự giác trở nên cung kính đối với Lâm Minh. Thái độ cùng lần đầu nhìn thấy Lâm Minh khác hẳn như hai người.

- Ồ? Huy chương Chung Kết giả hóa ra là đạt được như vậy.

Khi ở Thông Thiên tháp tầng một Lâm Minh đã từng nghe nói qua huy chương Chung Kết giả. Là một loại rất ghê gớm trong phần đông huy chương của Thông Thiên tháp.

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Minh rất là động lòng. Hiện tại, hắn rất thiếu điểm số giết chóc:

- Huy chương Chung Kết giả phụ tặng điểm số giết chóc bao nhiêu?

- Phụ tặng năm mươi điểm. Ngoài ra, nếu đạt được huy chương Chung Kết giả, có thể đạt được quyền hạn Tu Luyện địa, tiến vào các mật địa khác của Thông Thiên tháp.

- Ồ?

Ánh mắt Lâm Minh sáng lên:

- Thông Thiên tháp còn có tu luyện mật địa gì?

- Cái này... Đợi đến khi Lâm đại nhân lấy được huy chương Chung Kết giả sẽ biết. Tại hạ không tiện nói, vẫn xin thứ lỗi.

- Ừm, hiểu rồi.

Lâm Minh gật gật, về phần lấy được huy chương Chung Kết giả này hắn chưa từng hoài nghi:

- Trận đấu của ta vào lúc nào?

- Chính là ngày mai, hai trận liền nhau. Chúc Lâm đại nhân vận may.

Võ Đấu trường từ Thông Thiên tháp tầng một đến tầng ba, tầng sau lạnh lùng hơn tầng trước.

Ở tầng một, Võ Đấu trường có thể chứa mấy vạn người gần như mỗi ngày chật ních, các loại tiếng hoan hô, kêu gào không dứt bên tai. Mọi người ở đó gần như đều điên cuồng.

Tầng một chỉ cần giao nộp một Huyết Sát tinh trung phẩm là có thể tiến vào, có rất nhiều người căn bản không phải người thí luyện. Bọn họ Ngay cả tuấn kiệt trẻ tuổi đều không tính, thuần túy là thích xem chiến đấu giết chóc mới tụ tập ở đó.

Bởi vậy có thể nói, Võ Đấu trường tầng một chính là bữa tiệc giết chóc thịnh soạn vĩnh viễn không bế mạc.

Mà Võ Đấu trường tầng hai chỉ có thể chứa tám ngàn người. Người xem cơ bản là người thí luyện, sẽ thu liễm rất nhiều, thường thường chỉ là tĩnh tâm xem trận đấu, sẽ không phát cuồng hò hét.

Về phần tầng ba lại càng lạnh lùng, Võ Đấu trường chỉ vẻn vẹn ngàn người. Mỗi ngày người xem nhiều nhất chỉ là mấy chục người. Trong một ngày, chiến đấu mới có ít ỏi mấy trận mà thôi. Thế cho nên đại đa số thời gian, Võ Đấu trường tầng ba đều thuộc về trạng thái để không.

Tuy nhiên hôm nay, số người xem ở Võ Đấu trường tầng ba lại hiếm thấy đột phá trăm người. Nên biết, Thông Thiên tháp tầng ba tổng cộng cũng chỉ ba, bốn trăm người thí luyện mà thôi. Điều này chứng minh có một phần ba võ giả đi tới Võ Đấu trường. Trong bọn họ có rất nhiều người thậm chí là ngưng hẳn tu luyện, đặc biệt chạy tới.

Dĩ vãng, cũng chỉ cóvật tiếng tăm lừng lẫy như Thiên Ma thất tinh giao thủ mới gây nên chú ý lớn như vậy.

Mà hôm nay người ra sân là Lâm Minh.

Nguyên bản Lâm Minh tuy rằng thiên phú xuất chúng, nhưng dù sao chỉ là một người mới, người để ý đến hắn không nhiều. Nhưng mà trận đấu thứ nhất, hắn lại đánh chết Hồng Chung xếp hạng ba mươi, bốn mươi của tầng ba, bay ra thiên phú và thực lực khiến người kinh sợ.

Một người mới đạt tới loại trình độ này, thật sự biến thái. Vì thế, Lâm Minh tự nhiên liền thành tiêu điểm của mọi người chú ý. Hơn nữa hôm nay, hắn liên tục tiến hành hai trận chiến đấu, nối liền không kẽ hở!

Mà hai đối thủ của Lâm Minh... Yểm Hốt, Minh Chuẩn đều không phải hạng người bình thường, đều là nhân vật xếp hạng trước hai mươi Thông Thiên tháp tầng ba.

Hôm nay, thậm chí rất nhiều cao thủ xếp hạng mười hạng đầu của tầng ba đều tới. Không hề trì hoãn, Lâm Minh sẽ trở thành kình địch của bọn họ, bọn họ tự nhiên phải quan sát kỹ lưỡng.

Mặc Cổ cũng ở trong đó, là một trong số mấy người không vượt qua hai số đếm của Thông Thiên tháp tầng ba, hắn xen lẫn trong đám người tự nhiên là rất không bắt mắt.

Nhìn thấy Lâm Minh bình tĩnh đi tới bên mép lôi đài, Mặc Cổ không biết vì sao tâm thần nhảy dựng. Hắn chỉ cảm thấy càng ngày càng nhìn không thấu Lâm Minh. Nghĩ lại ngày trước khi ở bên rìa Huyết Sát Nguyên, hắn còn từng uy hiếp Lâm Minh, hiện tại nghĩ lại đều cảm thấy có chút buồn cười.

Tuy nhiên, Lâm Minh khi đó tuyệt đối không mạnh như hiện tại. Tốc độ tiến bộ của hắn có thể nói là khủng bố, điều này làm cho Mặc Cổ cảm khái không thôi.

- Trận đầu, Lâm Minh chiến Yểm Hốt!

Trọng tài trên đài cao giọng tuyên bố.

Yểm Hốt xuất thân Man tộc, chiều cao của hắn so với Huyết Man còn cao hơn một đoạn, thoạt nhìn giống như một cái tháp sắt.

Vũ khí của hắn là một cây chùy lớn, sức nặng đã gần đến mười vạn cân.

Hét lớn một tiếng, Yểm Hốt tung người nhảy lên lôi đài, toàn bộ mặt đất đều chấn động mạnh một cái!

Hắn không hề có ý khinh thị Lâm Minh, rống to như vậy nhìn như là hành vi thô lỗ ngu ngốc, kỳ thật là một loại võ kỹ chiến hống của Man tộc, dùng để tăng khí thế và sức chiến đấu của mình.

- Yểm Hốt hoàn toàn nghiêm túc, hắn đem Lâm Minh xếp vào hạng kình địch.

- Bình thường, trận trước Lâm Minh biểu hiện thực lực là tiêu chuẩn trước ba mươi, nhưng ai biết hắn ẩn giấu bao nhiêu thực lực. Yểm Hốt mới không chừng sẽ thua!

Một người thí luyện rất khẳng định nói. Hiện giờ người thí luyện ở tầng ba đã không có người khinh thị Lâm Minh. Lâm Minh hiện tại mới chỉ khoảng hai mươi đã có thực lực bậc này, lại qua mấy chục năm vậy thì càng khủng bố.

- Không nên coi thường Yểm Hốt. Yểm Hốt cũng không kém, thực lực hắn có thể xếp đến thứ mười bảy, mười tám. Võ giả có thể tiến vào Thông Thiên tháp tầng ba đồng thời lọt vào trước hai mươi đều không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hơn nữa Yểm Hốt am hiểu Thổ chi áo nghĩa, mạnh nhất chính là phòng ngự. Một chiêu cuối cùng của Lâm Minh dường như gọi là Truy Điện, là tốc độ và lực công kích đạt tới cực hạn, xem như là mâu sắc bén nhất. Đối với thuẫn chắc chắn nhất. Ai thắng ai thua hiện tại bình định còn quá sớm. Đây là một trận long tranh hổ đấu!

Lâm Minh tay cầm Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ xéo mặt đất. Hắn chỉ là đứng tùy ý, khí thế bản thân lại như một cây tuyệt thế bảo thương. Đâm phá hết thảy, thế không thể đỡ.

Đến trình độ như Lâm Minh, khí thế đã không còn là khí tràng mô phỏng, mà là có thể ngưng hóa thành thực chất. Khí thế của Lâm Minh chính như bảo thương ra khỏi hộp, vô cùng sắc bén!

Mà khí thế của Yểm Hốt thì như ngọn núi dày nặng, khí thế va chạm gần như có thể nghe thấy tiếng xì xì do khí thế của Yểm Hốt bị đâm phá. Một luồng áp lực vô hình theo đó bao phủ trên người Yểm Hốt, sắc mặt hắn ngưng trọng, như gặp đại địch.

- Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, tuy nhiên những năm gần đây chỉ riêng cường giả đỉnh cấp ở Thông Thiên tháp tầng ba chết trong tay ta đã đạt đến hai con số! Để cho ngươi kiến thức một chút chiến lực chung cực của ta!

Yểm Hốt nói tới đây đột nhiên phát ra một tiếng rống lớn, cơ bắp toàn thân tăng vọt, gân xanh như giun vặn vẹo. Tựa như Yêu Tinh tộc có Yêu Vương Chiến Thể, Man tộc đồng dạng có thể mượn dùng ưu thế huyết mạch, thi triển ra hình thái chiến đấu thuộc về mình.

Yểm Hốt mở ra hình thái chiến đấu, khí thế tăng vọt, trực tiếp ép ngược lại khí thế sắc bén của Lâm Minh trở về.

- Thổ chi áo nghĩa - Tuyệt Đối Phòng Ngự!

Ma nguyên Thổ hệ hội tụ đến bên cạnh Yểm Hốt, ngưng kết thành sóng đất thật dày, không ngừng quay cuồng, mang đến cho người một loại cảm giác nặng nề và áp bách rùng mình sởn tóc gáy.

- Hắc hắc! Luận thực lực, ta chỉ xếp mười bảy, mười tám của tầng ba, nhưng luận lực phòng ngự ta tự tin không thua bất luận kẻ nào. Khi ngươi ở Thông Thiên tháp bế quan lĩnh ngộ ý cảnh, ta cũng không nhàn rỗi. Ta ở Tu Luyện địa Thổ chi ý cảnh hao phí thời gian suốt ba tháng, trả giá chín điểm số giết chóc, Thổ chi ý cảnh rốt cuộc lại tiến một bước, Tuyệt Đối Phòng Ngự đại thành! Ta biết với tốc độ và phản ứng của ta không có khả năng né tránh được một chiêu kia của ngươi. Như vậy ta liền đỡ nó, lại có khó gì?

Đã sớm biết đòn sát thủ Truy Điện của Lâm Minh, Yểm Hốt ngay từ đầu chiến đấu liền bày sẵn phòng ngự. Luận lực phòng ngự, Thổ chi ý cảnh tuyệt đối là đứng đầu Ngũ Hành.

- Ồ? Cái gọi là Tuyệt Đối Phòng Ngự này dường như...

Trên khán đài, một võ giả thực lực xếp mười hạng đầu tầng ba ánh mắt sáng lên. Tuyệt Đối Phòng Ngự của Yểm Hốt cũng không phải là tụ tập Thổ nguyên khí đơn giản, mà là ẩn chứa một loại dao động nặng nề mà vững vàng. Đây tuyệt đối là ứng dụng pháp tắc Thổ hệ. Nếu như không đoán sai, loại dao động này có thể hóa giải công kích.

- Xem ra Yểm Hốt mấy tháng này ở Thổ chi ý cảnh bỏ công sức thật lớn, là có chuẩn bị mà đến. Hắn ngược lại là thông minh. Biết rõ tốc độ không được cũng liền dứt khoát lười né, dùng thời gian mấy tháng nghiên cứu Tuyệt Đối Phòng Ngự, chính là tính toán cứng đối cứng với Lâm Minh.

- Ừm! Tuyệt Đối Phòng Ngự của Yểm Hốt cũng không phải là nói không, không biết Truy Điện của Lâm Minh có thể phá vỡ tầng phòng ngự này hay không? Phá không ra, Lâm Minh liền nguy hiểm. Truy Điện của Lâm Minh, uy lực lớn không giả, nhưng loại tuyệt chiêu uy lực lớn này bình thường tiêu hao cũng không nhỏ. Ngược lại Yểm Hốt thi triển Tuyệt Đối Phòng Ngự, tiêu hao nhỏ hơn nhiều. Nếu như Lâm Minh liên tục thi triển Truy Điện, đều không phá được Tuyệt Đối Phòng Ngự, như vậy sẽ bởi vì chân nguyên tiêu hao quá lớn mà lọt vào bị động, cuối cùng bị Yểm Hốt phòng thủ phản công!

Võ giả dưới đài rất nhanh liền đoán ra tính toán của Yểm Hốt, chiến thuật này quả thật là quyết định thông minh, vốn là đại đa số người đều không coi trọng Yểm Hốt, nhưng là không nghĩ tới Yểm Hốt ở Tuyệt Đối Phòng Ngự có đột phá trọng đại như vậy. Hiện tại xem ra, trận chiến đấu này còn khó mà nói trước được.

Chương 576: Liên kích

Trên Võ Đấu trường, đối mặt với khí lãng màu vàng đất quay cuồng, Lâm Minh run tay lên, mũi thương Tử Huyễn thương chấn động:

- Muốn dùng phòng ngự của ngươi đỡ công kích của ta? Thú vị! Ngươi dường như rất có tin tưởng đối với lực phòng ngự chính mình, được xưng Tuyệt Đối Phòng Ngự sao?

- Hừ! Có phải Tuyệt Đối Phòng Ngự hay không ngươi thử liền biết, không cần miệng lưỡi lợi hại, tiếp ta một chiêu!

Đại chùy trong tay Yểm Hốt đập thật mạnh trên mặt đất, Thổ hệ ma nguyên từ bốn phương tám hướng thổi quét lại, vây Lâm Minh ở trong đó, hạn chế tất cả phương hướng hắn né tránh.

- Xem chùy!

Yểm Hốt giống như một đầu cự hùng nhảy lên cao, hai tay nắm chặt đại chùy, nện xuống thật mạnh, Yểm Hốt cũng không am hiểu tốc độ, cho nên dùng một kích mạnh nhất, một kích này đồng dạng ẩn chứa Thổ chi ý cảnh, kết hợp lực lượng khủng bố cùng với sức nặng cự chùy, mặc dù là một ngọn núi đều có thể bị hắn đập tan.

- Thổ chi ý cảnh, thật đúng là hiếm thấy!

Bình thường Man tộc, Cự Ma tộc ma nguyên đều vô thuộc tính, mà Yểm Hốt này lại tinh thông Thổ chi ý cảnh, quả thật hiếm thấy.

Lâm Minh tùy ý vung Tử Huyễn thương, mở ra sáu thành Tà Thần lực, trên Tử Huyễn thương, hồ quang thô to tùy ý phun ra nuốt vào, như rắn tím múa.

Truy Điện!

Vù!

Thân ảnh Lâm Minh biến mất trong nháy mắt, sau khi lấy được tiến bộ ở trong Lôi Đình ý cảnh, Truy Điện đã khác biệt hẳn với hồi đánh chết Hồng Chung.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc, Tuyệt Đối Phòng Ngự trực tiếp bạo mở tung, Lâm Minh thế đi không giảm, cả người mang thương hóa thành một tia chớp, đâm thẳng tới Yểm Hốt!

Tốc độ thật sự quá nhanh, lúc này búa tạ Yểm Hốt còn cử ở giữa không trung, muốn múa may búa tạ đỡ công kích Lâm Minh tự nhiên không có khả năng.

Đồng tử Yểm Hốt co rút lại, Tuyệt Đối Phòng Ngự!

Khí lãng màu vàng đất hung mãnh thổi quét đi ra ngoài, ở trước người Yểm Hốt hình thành vách tường thật dày.

Răng rắc!

Hào quang Truy Điện đẹp mắt không hề màu sắc rực rỡ đâm vào trên vách tường, thương mang sắc bén, trải qua Thổ nguyên khí tầng tầng suy yếu, cuối cùng còn thừa một lũ đâm vào Yểm Hốt thân thể.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, vách tường Thổ nguyên khí vỡ vụn một nửa, thân thể Yểm Hốt khổng lồ tựa như bóng cao su bị đá bay bắn ra!

Ầm ầm!

Yểm Hốt ngã thật mạnh trên mặt đất, lục phủ ngũ tạng dường như rớt sạch. Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, sắc mặt ửng hồng.

- Chỉ là một lũ thương mang, liền cường hãn đến loại trình độ này?

Yểm Hốt nhảy dựng lên từ trên mặt đất, trong lòng hoảng hốt. Một lũ thương mang kia sau khi tiến vào thân thể của chính mình, bắt đầu tùy ý phá hư nội tạng kinh mạch. Lại mang theo thuộc tính sinh sôi không thôi, thật vất vả mới trấn áp được.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn đỡ được!

Yểm Hốt phun ra một hơi thật mạnh, một lần nữa gia cố Tuyệt Đối Phòng Ngự trên thân, nhìn phía Lâm Minh.

Đỡ Truy Điện, hắn liền có tư bản chiến một trận.

Nếu Lâm Minh không thể phá vỡ phòng ngự hắn, hắn liền có thể ở vào thế bất bại!

- Tuyệt Đối Phòng Ngự quả nhiên lợi hại, vừa rồi một kích kia. Uy lực so với thời điểm lúc trước đối với Hồng Chung lợi hại hơn, nhưng vẫn bị Yểm Hốt đỡ, Thổ chi ma nguyên dao động rất xảo diệu, khiến công kích Lâm Minh tầng tầng suy yếu.

Người xem trên khán đài, mỗi người nhãn lực phi phàm. Liếc mắt một cái liền nhìn ra huyền diệu giao thủ vừa rồi.

- Ân, Yểm Hốt vận dụng Thổ chi ý cảnh pháp tắc không tồi, luận phòng ngự, quả nhiên Thổ chi ý cảnh mạnh nhất, nếu là các ý cảnh khác, một kích vừa rồi, hơn phân nửa đã đánh bại.

- Không biết Lâm Minh Truy Điện có thể sử dụng mấy lần, còn có các tuyệt chiêu khác hay không, chiêu thức giống Truy Điện, tất nhiên tạo thành gánh nặng rất lớn đối với thân thể cùng chân nguyên, nếu liên tục hai ba lượt không thể phá vỡ Yểm Hốt Tuyệt Đối Phòng Ngự, Lâm Minh liền nguy hiểm.

Trên Võ Đấu trường, Yểm Hốt đã đứng lên, thổ lãng màu vàng cả người hắn tầng tầng cuồn cuộn, xa xa giằng co với Lâm Minh.

- Còn có chiêu thức gì, đều sử xuất đi, ta biết ngươi còn có tuyệt chiêu che giấu, ta đều tiếp hết! Nếu vẫn còn che giấu xuống, ngươi sẽ không có cơ hội sử dụng!

Yểm Hốt hét lớn đối với Lâm Minh, đối với chuyện có thể đỡ đòn sát thủ Lâm Minh che giấu hay không, kỳ thật trong lòng hắn cũng không biết, chỉ cần có thể ngăn, hắn liền thắng, chắn không được, sẽ chết!

- Các chiêu thức khác?

Lâm Minh mỉm cười:

- Không cần, đối phó ngươi, một chiêu này đã đủ!

Cảm giác liên hệ đến trong hạt giống Tà Thần, Lâm Minh mở ra Tà Thần lực đến tám thành!

Truy Điện!

Không cấp Yểm Hốt bất kỳ cơ hội phản ứng, trong nháy mắt Lâm Minh cả người mang thương hóa thành một đạo cầu vồng!

Hào quang màu tím cắt qua không gian, giống như thần linh hạ chiến kích màu tím!

Răng rắc!

Lần va chạm này so với lần trước càng thêm mãnh liệt, Tuyệt Đối Phòng Ngự bị tia chớp xuyên thủng, nguyên khí dao động sụp đổ trong khoảnh khắc, Yểm Hốt kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược đi ra ngoài, thương khí ào ào đi vào kinh mạch thân thể hắn, thân mình hắn chấn động, trực tiếp phun ra một búng máu.

Thân thể Yểm Hốt bị đánh bay giữa không trung, mà Lâm Minh đã trong nháy mắt dừng ở một chỗ khác cuối Võ Đấu trường!

Thình lình xảy ra biến hóa, khiến người xem ở đây mở to hai mắt nhìn, nhưng mà bọn họ còn không kịp phản ứng, thương thế Lâm Minh vừa chuyển, quay đầu, Tà Thần lực mười thành!

Truy Điện!

Lần thứ ba Truy Điện, Lâm Minh lại lần nữa hóa thành một đạo cầu vồng, thương mang xuyên qua toàn bộ Võ Đấu trường!

Oanh!!

Tuyệt Đối Phòng Ngự trên thân Yểm Hốt giống như nham thạch sụp đổ, hoàn toàn nứt toác ra! Không trung nổ tung một đoàn mưa máu, Yểm Hốt giống như một cục thịt ngã thật mạnh trên mặt đất.

Đạo thương mang thứ ba xỏ xuyên qua toàn bộ thân thể hắn, nội tạng bị lôi đình lực hủy diệt xé nát, mắt thấy không thể sống.

Đến Thông Thiên tháp tầng thứ ba, sẽ có giác ngộ phải chết, nơi này mỗi người đều có tinh thần sẵn sàng chết.

Đã xong.

Lâm Minh đứng ở trung ương Võ Đấu trường, thu hồi Tà Thần lực nén ép chân nguyên, khí thế hoàn toàn thu liễm, trải qua kịch đấu vừa rồi, hắn như trước bình tĩnh, bộ dáng không giống tiêu hao nhiều lắm.

Tất cả nhóm võ giả lúc trước còn đang bình luận chiến cuộc đều câm mồm, kinh ngạc nhìn Lâm Minh trên đài, một câu nói không nên lời.

Dùng ba lượt Truy Điện liền nhau!

Uy lực một lần mạnh hơn một lần, nhất là hai lần cuối cùng, liên tiếp không chút khe hở, một thương đâm đi, lại đâm trở về, tổng thời gian không vượt qua một cái nháy mắt!!

- Tại sao có thể như vậy... Không đạo lý, uy lực tốc độ đều đạt đến mức tận cùng, chẳng lẽ có thể tùy ý sử dụng, không cần tiêu hao chân nguyên?

Một võ giả thì thào tự nói, ở trong hắn nhận tri, chiêu thức uy lực càng lớn, tốc độ càng nhanh, tiêu hao lại càng lớn, tăng tốc độ cực hạn, tạo thành gánh nặng áp lực thật lớn đối với xương cốt, chân nguyên cũng sẽ tiêu hao rất nhiều, nhưng Lâm Minh lại có thể sử dụng chiêu này liên tục, hơn nữa sau khi dùng, bình tĩnh như thế, dường như giao thủ vừa rồi không phải hắn.

- Uy lực lớn, tiêu hao nhỏ, có năng lực sử dụng liên tục, chiêu Truy Điện này thật là đáng sợ!

- Ngươi sai lầm rồi, không phải chiêu này tiêu hao nhỏ, mà là cường độ thân thể Lâm Minh cao, có thể chịu đựng được tốc độ cực hạn như vậy, đồng thời sự chịu đựng cùng tổng sản lượng chân nguyên có được cũng cực kỳ khủng bố, chống lại tiêu hao như vậy, cho nên hắn mới có thể dùng một chiêu này liền nhau, nếu đổi ngươi hoặc ta, chỉ cần dùng vài lần, thân thể không chịu được gánh nặng!

Không biết ai nói một câu, không khí trong sân lại lâm vào trầm mặc.

Lực lượng mạnh, tốc độ mau, lực công kích biến thái, lực phòng ngự cũng khủng bố, lại có sự chịu đựng cũng khôi phục sức khỏe khiến người ta tuyệt vọng, người như vậy, căn bản không có nhược điểm!

- Thực lực của hắn đã đến gần, hoặc là tiến nhập mười hạng đầu tầng ba! Yểm Hốt căn bản không thể bức ra toàn bộ thực lực của hắn!

Ở tầng ba Thông Thiên tháp, đến mười hạng đầu về sau, thực lực liền tăng lên một cái cấp bậc, hơn nữa Thiên Ma thất tinh, thực lực có thể tiến thêm một bước, từng kẻ đều là cao thủ đỉnh cấp khiến người ta ngưỡng mộ.

- Tiếp tục như vậy, Lâm Minh trở thành một trong Thiên Ma thất tinh rất dễ dàng!

Một võ giả hâm mộ nói.

Ở ba tầng Thông Thiên tháp, Thiên Ma thất tinh chẳng những là tượng trưng danh hiệu thực lực, cũng tượng trưng cho tài phú.

Đến trình độ Thiên Ma thất tinh, đã không cần hai tháng tiến hành một lần trận đấu, mỗi tháng bọn họ đều có số định mức điểm số giết chóc cố định, nếu đầu nhập vào dưới trướng tôn chủ, chẳng những lĩnh điểm số giết chóc, thời điểm sử dụng Tu Luyện địa còn có thể hưởng thụ rất nhiều chiết khấu. Tự nhiên không ít võ giả thèm thuồng, nhưng mà tiêu chuẩn trúng cử rất cao, nếu muốn trúng cử, hoặc là thực lực cường đại, hoặc là thiên phú tốt, nếu không rất khó để tôn chủ chiêu mộ.

- Lâm Minh thắng lợi! Chúc mừng Lâm đại nhân, đạt được huy chương Chung Kết giả!

Thái độ trọng tài áo đen đối với Lâm Minh cũng cung kính hơn:

- Chung kết thắng liên tiếp, điểm số giết chóc mười hai người, từ sáu mươi lăm thắng liên tiếp, tích lũy đến chín mươi hai thắng liên tiếp thưởng cho ba cái điểm số giết chóc, huy chương Chung Kết giả, thưởng cho năm mươi điểm số giết chóc, tổng cộng là sáu mươi lăm điểm số giết chóc!

Một trận chiến đấu sáu mươi lăm điểm số giết chóc, có thể nói một đêm phất nhanh, đương nhiên, chủ yếu là huy chương Chung Kết giả cống hiến, điểm số giết chóc huy chương thưởng cho là dùng một lần, tiếp theo vốn không có.

- Ta đã biết.

Lâm Minh mờ nhạt lên tiếng, tiện tay tháo Yểm Hốt Tu Di giới xuống, thân thủ một lóng tay, Diệt Huyết Tà Lôi bay vào trong thi thể Yểm Hốt, chạy một vòng, sương máu phát ra, chậm rãi ngưng tụ thành một đạo Huyết Ẩm chi ấn.

Đến cảnh giới Lâm Minh hiện tại, chiêu thức của hắn đã không cần Đại Hoang kích quyết cứng rắn, Đại Hoang kích quyết đối với Lâm Minh mà nói, chỉ là công pháp đề cao tu vi.

Nhìn Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn trước mặt, Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm:

- Nếu, có thể trên cơ sở dung hợp Lôi Hỏa chi ý cảnh, lại dung hợp Huyết Ẩm chi ấn đến trong thương chiêu, sẽ như thế nào...

Ý tưởng này xẹt qua trong óc trong nháy mắt, tuy nhiên ở giai đoạn hiện tại, muốn hoàn thành cái này còn rất khó, lúc trước Lâm Minh dung hợp Lôi Hỏa chi ý cảnh, đã thập phần miễn cưỡng.

Lúc này, đại lượng huyết sát khí ngưng kết trên thân Yểm Hốt ào ào đi vào trong cơ thể Lâm Minh, trải qua nhiều lần sát khí thanh tẩy, Lâm Minh đã hoàn toàn thích ứng, không cần vận chuyển Luân Hồi võ ý, cũng có thể cố thủ bản tâm.

Tê tê tê...

Ở trên cánh tay Lâm Minh, hình xăm Thiên Ma dường như sống lại, biểu tình ác ma dữ tợn rõ ràng hơn, đôi cánh thứ tư chậm rãi hình thành, càng ngày càng tới gần Thiên Ma tám cánh.

Thiên Ma sáu cánh hậu kỳ, đến gần đỉnh phong, như vậy tiếp tục, chỉ cần hoàn thành hai ba trận chiến đấu, chính là Thiên Ma tám cánh.

Mà Thiên Ma tám cánh, ở ba tầng Thông Thiên tháp toàn bộ là thực lực mười hạng đầu.

- Kế tiếp, trận đấu thứ hai! Lâm Minh đối chiến Minh Chuẩn!

Trọng tài cao giọng tuyên bố, trong nháy mắt, ánh mắt mọi người ở đây đều chuyển dời đến trên thân Minh Chuẩn, Minh Chuẩn xuất thân từ Yêu Tinh tộc, Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, thắng liên tiếp một trăm ba mươi ba tràng, thực lực xếp hạng thứ mười hai ba tầng Thông Thiên tháp!

Lập tức, sắc mặt Minh Chuẩn cực kỳ khó coi.

Chương 577: 87 điểm số giết chóc

Đối chiến Lâm Minh, là Thông Thiên tháp hạ chiến thư, không có cách nào khác từ chối.

Nguyên bản Lâm Minh phải chiến ngay, Minh Chuẩn ra tay thứ hai, hắn còn cảm thấy chính mình chiếm tiện nghi, có thể thoải mái thắng Lâm Minh, nhưng hiện tại xem ra, hắn đã nhầm.

Nếu Lâm Minh chỉ dùng một chiêu Truy Điện, Minh Chuẩn còn có tự tin đối phó, nhưng với trạng thái chiến đấu của Lâm Minh, Truy Điện kia hơn phân nửa chỉ là một cái tiểu chiêu, nếu không cũng sẽ không vừa lên liền dùng, hơn nữa dùng liền ba lượt cũng không thở mạnh một chút.

Minh Chuẩn rất hoài nghi, thời điểm vừa rồi đối chiến với Yểm Hốt, ngay cả một nửa thực lực Lâm Minh đều không dùng tới.

Nếu quả thực như thế, trận chiến đấu này, hắn thắng nhiều nhất chỉ có một vài thành!

- Minh Chuẩn đại nhân, thỉnh xuất trướng đi!

Trọng tài nhìn thấy Minh Chuẩn nghiêm mặt đứng ở khán đài, không có bộ dáng phản ứng gì, lại gọi một tiếng.

Các võ giả khác trên khán đài, ánh mắt đều dừng ở trên thân Minh Chuẩn, có đồng tình, có vui sướng khi người gặp họa, cũng có kỳ vọng Minh Chuẩn đả bại Lâm Minh.

- Ta đã biết.

Minh Chuẩn trầm giọng lên tiếng, chậm chạp đi lên lôi đài.

- Nếu đều chuẩn bị tốt, vậy bắt đầu đi.

Trọng tài nói xong, lui xuống lôi đài.

Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương, chân nguyên cả người vận chuyển, mà đúng lúc này, trong đầu hắn vang lên Minh Chuẩn chân nguyên truyền âm.

- Lâm Minh! Ta không muốn đánh với ngươi, ta nhận thua!

- Ân?

Lâm Minh ngẩn ra, không đánh liền nhận thua?

Minh Chuẩn tiếp tục chân nguyên truyền âm nói:

- Ta tự nhận xác suất thắng ngươi không vượt qua hai thành, ta còn không muốn chết, trận chiến đấu này ta nhận thua, chỉ cần ngươi không giết ta. Mong ngươi chấp nhận điều kiện của ta, ta có thể đưa ra điểm số đổ đấu với ngươi, đổ mười điểm số giết chóc. Ta cũng chỉ còn lại có từng đó.

Ở Thông Thiên tháp, đổ đấu cũng là một phương thức đạt được điểm số giết chóc, chỉ cần song phương đồng ý, có thể đổ đấu. Lúc trước ở tầng hai Thông Thiên tháp. Thời điểm Lam Tinh cùng Hô Duyên La giao thủ liền đổ đấu hai cái điểm số giết chóc, cuối cùng là Lam Tinh thắng lợi.

- Ý của ngươi là tặng không ta mười điểm số giết chóc?

Lâm Minh kinh ngạc, ở ba tầng Thông Thiên tháp. Điểm số giết chóc chính là hết thảy, không có điểm số giết chóc, tài nguyên gì cũng đều không dùng được.

- Đúng! Mười điểm số giết chóc xem như ta bồi thường đối với ngươi, lần này chiến bại xong, ta cũng không muốn ở lại Thông Thiên tháp, hiện tại bảo ta một lần nữa bắt đầu tích lũy sát khí cùng thắng liên tiếp, đã không thể. Nếu rời khỏi Thông Thiên tháp, điểm số giết chóc này cũng không có gì dùng, đều tặng cho ngươi đi.

Minh Chuẩn thở dài một hơi, có chút tự giễu nói, trên thực tế nửa năm trước hắn đã sinh ra ý lui bước, nhưng hắn biết, nếu từ đó rời đi, cả đời vô vọng thành tựu Yêu Đế, cho nên hắn luôn luôn kiên thủ tại chỗ này, nhưng mà cho tới hôm nay, rốt cuộc kiên trì không được nữa.

Đối mặt với Lâm Minh, tỷ lệ thắng thật sự quá nhỏ, thành tựu Yêu Đế cố nhiên mê người, nhưng nếu vì thế mà bỏ tính mạng sẽ không đáng giá.

Không bằng nhân cơ hội này, rời khỏi Thông Thiên tháp, tuy rằng cuối cùng không thể công thành, nhưng cuối cùng toàn thân thoát ra, so với những kẻ ngã xuống ở trong này, tro cốt hạ táng sườn núi thì hạnh phúc hơn nhiều.

- Có thể.

Lâm Minh cũng không phải người thích sát.

...

Từ đổ đấu, đến nhận thua, trận đấu Lâm Minh với Minh Chuẩn khiến mọi người đều ngạc nhiên.

Nhìn Minh Chuẩn xuống đài, võ giả dưới đài, không có ai cười nhạo hắn, cũng không có thanh âm nào.

Có chăng chỉ là một loại cảm khái mờ nhạt.

Thiên phú Minh Chuẩn, xen vào cấp thánh cùng cấp đế, đây vẫn là dựa vào Thông Thiên tháp kéo lên, nguyên bản thiên phú hắn chính là cấp thánh bình thường.

Từ đó rời đi, tương đương buông tha cho con đường xưng đế, có lẽ cái này coi như là một loại giải thoát.

Tuy nhiên, cũng không phải mỗi một võ giả đều có thể ung dung rời đi, nhất là nhóm trẻ tuổi tuấn kiệt cao ngạo Thông Thiên tháp, xưng đế mê hoặc thật sự quá lớn, từ cấp vương đến cấp đế, thọ mệnh gia tăng gần chục lần, thực lực tăng lên, càng không cần phải nói, còn có thể khai sáng nhất mạch thánh địa, kế thừa dài hơn vạn năm, thanh danh lưu lại cả đời.

Nhưng mà, một tướng công thành vạn cốt khô, sinh ra một cái đế vương chân chính, không biết có bao nhiêu trẻ tuổi tuấn kiệt chết trận, tro cốt rơi tại sườn núi, trở thành đá lót đường cho người khác.

Cho dù là thiên tài cấp đế, cũng là như thế.

Có thể giống như Minh Chuẩn, an ổn rời khỏi Thông Thiên tháp cũng không nhiều.

Trận trận đấu này cứ như vậy mà kết thúc, Lâm Minh lấy mười hai điểm số giết chóc chung kết thắng liên tiếp của Minh Chuẩn, đồng thời bao gồm đổ đấu mười, được hai mươi hai cái, cộng thêm phía trước sáu mươi lăm cái.

Lâm Minh một hơi kiếm tám mươi bảy điểm số giết chóc, cũng đủ hắn sử dụng thời gian rất lâu.

Ngoài ra, sau khi Minh Chuẩn chiến bại, sát khí trên thân ào ào đi vào thân thể Lâm Minh, khiến cho Lâm Minh một hơi lên Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, khoảng cách Thiên Ma tám cánh, đã không xa.

- Lâm Minh quật khởi đã là thế không thể cản trở, chiến đấu tiếp theo, chỉ sợ hắn cũng sẽ đối chiến võ giả tầng ba mười hạng đầu, đó chính là cái thế giới khác.

- Ân... Võ giả xếp hạng mười hạng đầu, hưởng thụ tài nguyên không bình thường, cường đại hơn nhiều so với nhóm võ giả xếp trên mười.

Ở tầng ba Thông Thiên tháp, võ giả xếp hạng càng lên cao, quyền hạn hưởng thụ tài nguyên càng cao, chênh lệch trong đó lại càng lớn, đến cảnh giới Thiên Ma thất tinh, có thể đi Tu Luyện địa càng thần bí, bao gồm Đế Giả chi lộ trong truyền thuyết.

Đế Giả chi lộ, đi đến cuối liền thành cường giả cấp đế, Tu Luyện địa kia đã không phải người bình thường có thể phỏng đoán, nếu có thể tu luyện một năm rưỡi ở Đế Giả chi lộ, ngẫm lại có thể cảm giác được khủng bố của nó.

- Lâm thiếu hiệp! Xin dừng bước!

Ở thời điểm Lâm Minh muốn đi ra Võ Đấu trường, một giọng nói trầm thấp mà vang dội vang lên ở bên tai Lâm Minh.

Quay đầu vừa thấy, gọi lại chính mình là một võ giả Cự Ma tộc, thân cao hơn một trượng, trên lưng đeo một thanh cự kiếm, bên cạnh võ giả Cự Ma, có một cô bé thân cao chỉ tới sườn võ giả Cự Ma, bộ dạng mi thanh mục tú, đôi tai thật dài cùng vảy khóe mắt biểu hiện nàng xuất thân Yêu Tinh tộc.

Hai người cao thấp chênh lệch xa đứng chung một chỗ, lại không hiểu làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng phối hợp.

- Các hạ có việc?

Lâm Minh liếc mắt nhìn hai người một cái, hai người này bề ngoài nhìn như bình thường, với không khác thường nhân, kỳ thật là khí thế thu liễm đến mức tận cùng mà thể hiện ra cảnh giới phản phác quy chân.

Phỏng đoán thực lực của bọn họ, làm cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

- Tại hạ Đạt Cổ, có hân hạnh được đón tiếp đi trà lâu ngồi hay không?

Võ giả Cự Ma tộc cười nói.

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ra.

Nguyên lai người này chính là Đạt Cổ, một trong Thiên Ma thất tinh, từ lúc Lâm Minh ở Hồng Nhật thành đã nghe nói qua tục danh hắn, có thể nói danh chấn Thông Thiên tháp, nguyên bản Lâm Minh nghĩ đến, Đạt Cổ hẳn là hạng người đẫm máu thích sát, không nghĩ tới hiện giờ nhìn thấy hắn, ở trên thân hắn không cảm thụ đến một chút sát khí, đối với chính mình cũng không có bất kỳ địch ý.

Nên biết rằng, ở Thông Thiên tháp, nhân loại hữu hảo với võ giả Cự Ma thật sự là ít đến đáng thương, bắt đầu từ tầng một Lâm Minh đánh chết Cổ Việt, đến Hình Thiên, Hồng Chung về sau, đều là như thế.

Chuyện này cũng là trong tình lý, Nhân tộc cùng Cự Ma tộc tranh đoạt tài nguyên Thánh Ma đại lục đã lâu lắm, hai tộc chinh chiến không ngừng, mặc kệ là Cự Ma hay là nhân loại, giết máu chảy thành sông, tàn sát hàng loạt dân trong thành cùng diệt quốc đều là việc nhìn mãi quen mắt.

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Lâm Minh ung dung đáp, nếu đối phương dùng lễ, hắn cũng không có đạo lý từ chối.

Ánh mắt dừng ở trên thân cô gái bên cạnh Đạt Cổ, Lâm Minh mở miệng nói:

- Nếu không đoán sai, vị này chính là cô nương Toàn Cơ đi.

Toàn Cơ cũng là Thiên Ma thất tinh, là nữ tính duy nhất trong Thiên Ma thất tinh, cũng là thực lực yếu nhất, tuy nhiên tuổi của nàng nhỏ nhất, không nhiều hơn Lâm Minh, luận thiên phú, Toàn Cơ ngược lại là tốt nhất trong Thiên Ma thất tinh.

- Đúng là tiểu nữ, hạnh ngộ, nói không chừng về sau chúng ta còn có thể giao thủ đó, ha ha.

Toàn Cơ phát ra tiếng cười duyên, nàng rất cảm thấy hứng thú đối với Lâm Minh, ở trong suy nghĩ của nàng, Lâm Minh là thiên phú duy nhất mấy năm nay ở Thông Thiên tháp có thể sánh vai với nàng.

Có người cạnh tranh, mới có tiến bộ.

Thanh Thạch trà lâu là một cái trà lâu nổi danh tầng ba Thông Thiên tháp, bên trong trà lâu toàn bộ xây thành từ đá tảng, cái bàn ghế dựa cũng toàn bộ là đá tảng, mộc mạc thanh nhã. Phối hợp chè xanh trên hồ nước, cẩn thận thưởng thức, có một phen ý cảnh khác.

Ở lầu hai Thanh Thạch trà lâu, ba người chọn một chỗ bàn đá lịch sự tao nhã ngồi vào chỗ của mình.

- Không biết Đạt Cổ huynh tìm Lâm mỗ có chuyện gì?

Cô gái phụ trách phục vụ, cung kính dâng nước trà, Lâm Minh nâng chung trà lên nhấp một ngụm hỏi.

- Chỉ là muốn kết giao Lâm huynh mà thôi.

Đạt Cổ cười nói:

- Cảm giác khí chất trên thân Lâm thiếu hiệp hợp khẩu vị ta, cho nên thuận tiện cấp cho Lâm thiếu hiệp một ít lời khuyên.

- Nga? Mời Đạt Cổ huynh nói.

Lâm Minh trong lòng vừa động, đối với Thông Thiên tháp, hắn quả thật biết rất ít, mà thực lực Mặc Cổ hữu hạn, ở tầng ba chẳng có bao nhiêu địa vị, biết đến cũng không nhiều, thế cho nên Thông Thiên tháp đối với Lâm Minh mà nói, thủy chung vẫn là sương mù rất lớn.

- Lâm huynh, tại hạ đầu tiên muốn nói chính là, về Thiên Ma thất tinh, thực lực của bọn họ, chỉ sợ phải cường đại hơn rất nhiều so với Lâm huynh tưởng tượng. Sức chiến đấu của ta nhiều nhất sắp xếp đến thứ ba thứ tư trong Thiên Ma thất tinh, còn có hai đến ba người, ta tự nhận xa xa không kịp, nhất là Diêm Si xếp hạng thứ hai, cùng với Phong Thần xếp hạng thứ nhất.

- Phong Thần? Thật đúng là tên cuồng ngạo.

Lâm Minh đến Thông Thiên tháp liền luôn luôn bế quan, đối với Thiên Ma thất tinh nhận thức không được đầy đủ, chỉ biết là Đạt Cổ, Toàn Cơ, Khai Dương, Ma Ha.

- Phong Thần xuất từ Yêu Tinh tộc, ngộ tính hắn, cùng với thiên phú trên pháp tắc có thể nói khủng bố, mà ở tầng ba Thông Thiên tháp, có chút Tu Luyện địa, nếu ngộ tính đủ có thể tu luyện đến cảnh giới vô cùng khủng bố!

- Nga? Rốt cuộc là Tu Luyện địa gì?

Lâm Minh hỏi.

Ở Thông Thiên tháp, đã sớm đủ loại lời đồn đại truyền lưu về tầng bốn, thậm chí là tầng năm Tu Luyện địa, nhưng đến tột cùng là cái gì, cũng rất ít người biết.

Chương 578: Lai lịch Hắc Lưu Ly Châu

- Đối với những Tu Luyện địa này, ta hiểu biết cũng không phải rất nhiều, bởi vì đại đa số trong đó, ta cũng không có quyền tiến vào.

Đạt Cổ buông tay, có chút bất đắc dĩ nói.

- Ngay cả ngươi đều không có quyền tiến vào? Thực lực không đủ? Chẳng lẽ phải xếp hạng thứ nhất thứ hai tầng ba Thông Thiên tháp mới có thể tiến vào?

Lâm Minh có chút kinh ngạc.

- Không phải...

Đạt Cổ lắc lắc đầu:

- Tiến vào những Tu Luyện địa đặc thù kia, điều kiện phải trở thành một trong Thiên Ma thất tinh, đồng thời phải phục tùng Thông Thiên tháp, hai cái thiếu một thứ cũng không được, ta không muốn phục tùng, cho nên không có tiến vào tư cách.

- Phục tùng Thông Thiên tháp...

Lâm Minh nhướng đuôi lông mày lên, hắn sớm đã có loại cảm giác này, thời điểm ở tầng hai, Hình Thiên, Huyết Man, dường như đều là phục vụ cao tầng Thông Thiên tháp, không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ chính là dưới trướng của tôn chủ.

Nếu không Hình Thiên mới là thân phận tầng hai vương giả, như thế nào có tư cách đi lĩnh ngộ Hủy Diệt ý cảnh hư vô mờ mịt? Lại thế nào sẽ có Lưu Ly châu màu đen ngay cả Khai Dương đều động tâm?

Nếu không đoán sai, Hình Thiên được một cái tôn chủ coi trọng, cho nên mới được ban cho Lưu Ly châu.

Đạt Cổ nói:

- Trừ bỏ ta cùng Toàn Cơ, năm người Thiên Ma thất tinh, đều đã linh hồn tuyên thệ phục tùng Thông Thiên tháp, lời thề này kỳ thật chỉ là năm mươi năm liên tục, năm mươi năm phục vụ Thông Thiên tháp, thù lao nhận được chính là có thể tùy ý sử dụng tài nguyên Thông Thiên tháp tu luyện, ngay cả Đế Giả chi lộ, cũng có tư cách tiến vào.

- Mê hoặc này quả thật quá lớn, mặc dù là những thiên tài cao ngạo kia, cũng không kìm nổi mê hoặc mà tuyên thệ nguyện trung thành, dù sao chỉ là năm mươi năm mà thôi, hơn nữa trên thực tế, bình thường không đến năm mươi năm sẽ chấm dứt, bởi vì võ giả đạt tới Ma Vương đẳng cấp cao, hoặc là Mệnh Vẫn tầng một, hai, liền phải rời khỏi Huyết Sát Nguyên, nếu không dễ dàng bị nguyền rủa trấn sát.

Lâm Minh gật đầu, đối với đỉnh cấp thiên tài mà nói. Thời điểm hơn bốn mươi tuổi đến Mệnh Vẫn tầng một, hai cũng không khó, nếu hai mươi tuổi tiến vào Thông Thiên tháp, tính ra chỉ cần phục vụ hơn hai mươi năm là được.

Tuy nhiên dù vậy bảo Lâm Minh dùng linh hồn tuyên thệ phục tùng Thông Thiên tháp, hắn vẫn không thể nhận, huống chi hắn có kỳ hẹn mười năm với Mục Thiên Vũ, trong lúc này, bất kể như thế nào hắn đều phải chạy về Nam Thiên Vực. Thế lực Nam Hải Ma Vực quá lớn, hắn thủy chung lo lắng Thần Hoàng đảo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đạt Cổ lại nói:

- Diêm Si, Phong Thần. Một năm trước quy thuận Thông Thiên tháp, lúc ấy thực lực của bọn họ còn không hơn ta bao nhiêu, lại qua một năm thời gian, bọn họ vài lần xuất nhập Đế Giả chi lộ, cộng thêm lịch lãm các Tu Luyện địa khác, thực lực của bọn họ đã khó có thể đo lường.

- Ta cùng Toàn Cơ đều không có ý định phục tùng Thông Thiên tháp, hiện giờ có thể sử dụng tài nguyên chúng ta đều đã dùng, không thể dùng, thủy chung là không thể dùng, có lẽ qua tiếp một hai tháng, chúng ta cũng sẽ rời đi. Thông Thiên tháp sẽ không cho phép người không phục vụ bọn họ trưởng thành Thiên Ma mười cánh. Bởi vì sau Thiên Ma mười cánh sẽ trở thành tôn chủ, phân đi quyền lực ích lợi tôn chủ hiện tại. Hơn nữa một khi thành tựu mười hai cánh, có thể đạt được Thiên Ma võ ý, không chịu Huyết Sát Nguyên nguyền rủa trấn sát, mà Huyết Sát Nguyên có thể tồn tại nhiều năm như vậy, trong đó ẩn chứa ích lợi thật lớn, có được phần đông tài nguyên, lại có thể bình yên tồn tại, không bị bất kỳ thế lực nào nhúng chàm, chính là bởi vì trong Huyết Sát Nguyên ẩn chứa lực lượng nguyền rủa, một khi xuất hiện một ít cường giả cấp đế không chịu Huyết Sát Nguyên nguyền rủa, như vậy cao tầng Thông Thiên tháp tự nhiên đứng ngồi không yên.

Kinh Đạt Cổ vừa nói như thế, trong lòng Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy!

Lâm Minh nói:

- Cảm tạ Đạt Cổ huynh đã khuyên, ta rất muốn biết vì sao Đạt Cổ huynh phải nói cho ta biết những thứ này?

Đạt Co mỉm cười:

- Ta nói, chỉ là duyên phận mà thôi, ta cảm giác Lâm huynh thuộc loại người như ta.

- Nga? Dùng cái gì thấy được?

- Trực giác thuần túy, hơn nữa ta chú ý ngươi rất sớm, điều tra qua ngươi trải qua ở Thông Thiên tháp tầng một đến tầng ba, bao gồm thời điểm lúc trước ngươi ở tầng một, cứu cô gái Yêu Tinh tộc, ngươi tới nơi này hẳn giống ta, thuần túy chỉ là vì lịch lãm.

- Cảm ơn Đạt Cổ huynh, Lâm mỗ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo Đạt Cổ huynh.

Lâm Minh hơi hơi do dự một hồi lâu, mở miệng nói.

- Không cần khách sáo, nói thẳng là được.

Lâm Minh xoay người bày ra một cái tiểu ảo trận cùng một cái kết giới cách âm, rồi sau đó, lấy ra Lưu Ly châu màu đen từ trong Tu Di giới:

- Không biết Đạt Cổ huynh nhận thức được vật này?

Đôi khi, chỉ là nói chuyện ngắn ngủi với nhau, có thể sinh ra một phần tín nhiệm, Lâm Minh phán đoán, Đạt Cổ nói tám chín phần mười là thật sự, như vậy một người có phẩm cách cao ngạo, đáng giá tin cậy đã ít lại càng ít, huống chi hiện tại Lâm Minh cũng rất muốn biết tác dụng Lưu Ly châu màu đen này, chỉ có thể hỏi Đạt Cổ.

- Này...

Đạt Cổ cả kinh trong lòng, ngạc nhiên nhìn Lâm Minh một cái:

- Không nghĩ tới ngươi có loại đồ vật này, nếu ta không nhìn lầm, đây là Ma Thần Chi Cốt thu thập trong Vạn Cổ Ma Khanh.

- Vạn Cổ Ma Khanh, Ma Thần Chi Cốt...

Lâm Minh ngây người một chút, hắn ở ngọc giản Huyết Man trông được hai cái tên này, dường như Huyết Man thập phần kiêng kị cùng kính trọng đối với chúng nó.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Viên châu này chính là Ma Thần Chi Cốt? Nó rốt cuộc là cái gì?

Nhắc tới Vạn Cổ Ma Khanh, Đạt Cổ dường như có chút cảm khái:

- Vạn Cổ Ma Khanh, kỳ thật ngay tại dưới chân chúng ta, Huyết Sát Nguyên của mười hai Thông Thiên tháp, Sát Khí chi nguyên vạn trượng vực sâu, cộng đồng thông hướng một chỗ, đó chính là Vạn

Cổ Ma Khanh.

Buổi nói với Đạt Cổ làm Lâm Minh chấn động. Vạn Cổ Ma Khanh lại ngay ở dưới chân! Cuối mười hai Sát Khí chi nguyên?

- Vạn Cổ Ma Khanh là địa phương nào? Chẳng lẽ mười hai Sát Khí chi nguyên phun ra sát khí, chính là bởi vì Vạn Cổ Ma Khanh dưới chân?

Đạt Cổ gật đầu:

- Đại khái là thế đi, Vạn Cổ Ma Khanh là nơi táng ma, đến tột cùng nó tồn tại bao lâu, hình thành vì cái gì, đã không ai đã biết, về Vạn Cổ Ma Khanh, có rất nhiều truyền thuyết, đây là tử địa Thánh Ma đại lục.

- Ở Thánh Ma đại lục, có rất nhiều địa phương được xưng tử địa, nhưng kỳ thật chỉ là đồn đại cùng khoa trương mà thôi, chỉ cần thực lực đủ, như vậy vào tử địa xong còn sống vẫn có khả năng lớn, thậm chí còn có thể đạt được một ít cơ duyên, duy chỉ có Vạn Cổ Ma Khanh, đi vào hẳn phải chết, không có ngoại lệ!

Lâm Minh nghe được mi mắt giật giật, hắn nhìn thoáng qua Ma Thần Chi Cốt trong tay:

- Vạn Cổ Ma Khanh vào hẳn phải chết, vậy cái này là ai mang đi ra?

- Cái này chỉ là Ma Thần Chi Cốt bình thường Vạn Cổ Ma Khanh thải đi thôi, chân chính bên trong Vạn Cổ Ma Khanh, cho dù là tới gần trong vòng ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, đều là cấm địa sinh mệnh.

- Mấy vạn năm qua, có không ít tuyệt đại nhân vật tiến vào hoặc đến gần Vạn Cổ Ma Khanh, nhưng mà toàn bộ có đi không có về, trong đó thậm chí có Lục Chỉ Tà Yêu từng đạt được danh hiệu Thiên Ma mười hai cánh, sau khi hắn trở thành cường giả cấp đế lại tu luyện mấy ngàn năm, công tham tạo hóa, thực lực quỷ thần khó lường, có thể nói lúc ấy là cường giả thứ nhất Thánh Ma đại lục! Mà ở thời điểm hắn sáu ngàn tuổi, tu luyện tao ngộ bình cảnh, ngàn năm chưa thể đột phá, vì thế hắn tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh tìm kiếm cơ duyên, cũng như trước ngã xuống!

Nghe đến đó, Lâm Minh hít sâu vào một ngụm lãnh khí, phàm là cao tầng có thể đi vào Thông Thiên tháp, có thể tiếp xúc đến Vạn Cổ Ma Khanh, đều là nhân vật tuyệt đại, trong đó có thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, lại thiên kiêu trong thiên kiêu.

Ngay cả một cái tuyệt đại thiên kiêu như thế, lại thành tựu cường giả cấp đế, thực lực đã đạt đến mức tận cùng, lại vẫn như trước chết ở Vạn Cổ Ma Khanh!

Lâm Minh hơi hơi bình ổn tâm tình, hỏi:

- Trong Vạn Cổ Ma Khanh rốt cuộc có cái gì?

- Cụ thể tại hạ cũng không rất rõ ràng, truyền thuyết ban đầu, Huyết Sát Nguyên chỉ là sát khí dâng lên, cũng không giết chết cường giả cấp đế đi ngang qua nơi này, rất nhiều ma đạo võ giả tu luyện, từng trải qua một đoạn thời gian rất dài, Huyết Sát Nguyên có thể nói là thánh địa tu luyện Thánh Ma đại lục.

- Về sau mấy vạn năm trước, có một lục phẩm thánh địa, tranh giành toàn bộ Thánh Ma đại lục, lúc ấy thánh địa Thánh Chủ, muốn đem Huyết Sát Nguyên làm của riêng, bọn họ triệu tập mười hai cường giả cấp đế, muốn bố trí Khóa Thiên đại trận, gom toàn bộ mười hai Sát Khí chi nguyên, thành tựu số mệnh thánh địa bọn họ mười vạn năm, kết quả, đại trận bố trí một nửa, đột nhiên sụp đổ, từ trong Vạn Cổ Ma Khanh lao ra thứ khủng bố gì đó, đem mười hai cường giả cấp đế, bao gồm thánh địa Thánh Chủ ở bên trong trấn sát trong nháy mắt, không một ai may mắn còn tồn tại!

- Cái gì!?

Lâm Minh cực độ khiếp sợ, cái này đã vượt qua phạm vi hắn lý giải, vị diện Thánh Ma đại lục, còn tồn tại cấp bậc bậc này sao?

- Rốt cuộc là cái gì vậy, trấn sát hơn mười cường giả cấp đế trong nháy mắt?

Đạt Cổ lộ vẻ sùng kính cùng cảm khái, hắn chậm rãi nói:

- Nghe nói là một chiếc móng vuốt thật lớn, mặt trên đầy ắp vảy, có thể là long trảo, cũng có thể là móng vuốt thái cổ thần thú nào đó, tóm lại từ đó về sau, lục phẩm thánh địa cực thịnh kia nhất thời liền sụp đổ, có rất nhiều môn nhân bị lực lượng nguyền rủa, với đủ loại phương thức chết thảm, sau đó, Huyết Sát Nguyên thành vương giả cấm địa, trừ phi cường giả cấp đế thành tựu Thiên Ma mười hai cánh ở Thông Thiên tháp, nếu không tiến vào hẳn phải chết!

Thần thú chi trảo sao? Lâm Minh trầm mặc, thần thú ở Thần Vực đều rất thưa thớt, dưới Vạn Cổ Ma Khanh rốt cuộc có cái gì?

Áp chế nghi vấn trong lòng, Lâm Minh lại hỏi:

- Đạt Cổ huynh, Ma Thần Chi Cốt là cái gì?

- Ma Thần Chi Cốt... Cụ thể ta cũng chỉ nghe nói mà thôi, Vạn Cổ Ma Khanh là nơi táng ma, nơi này có rất nhiều tồn tại không biết, sau khi cường giả chết lưu lại năng lượng tràng, vạn năm không tiêu tan, cộng thêm sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh nồng đậm đến ngưng hóa thành thực chất, trải qua mười mấy vạn năm thời gian, ngưng kết thành đủ loại xá lợi, kết tinh, mấy thứ này gọi chung là Ma Thần Chi Cốt.

- Thì ra là thế!

Lâm Minh biết, trăm ngàn vạn năm trước, thi thể động vật thực vật mai táng xuống đất, trải qua thời gian lâu đời, liền có thể ngưng kết thành một ít thứ màu đen gì đó, đào mấy thứ này ra có thể thiêu đốt sưởi ấm nấu cơm, nếu để thi thể động thực vật bại lộ ở hoang dã, sẽ chậm rãi hư thối, cuối cùng sẽ không còn lại gì. Hai bên khác nhau là, năng lượng người sau tản mất, mà năng lượng cùng nguyên khí thiên địa trong thi thể người trước bị tầng đất che lại, cho nên hình thành những khoáng vật màu đen kia.

Đồng dạng, trong thân thể những tuyệt thế cường giả chết đi cũng ẩn chứa đại lượng năng lượng cùng nguyên khí thiên địa, so với năng lượng ẩn chứa trong cơ thể động thực vật nhiều hơn ức vạn lần, bình thường võ giả sau khi chết, những năng lượng này bị phong tỏa ở Vạn Cổ Ma Khanh, trải qua mười vạn năm, mấy chục vạn năm thời gian, sẽ ngưng tụ thành một ít đặc thù gì đó.

Lưu Ly châu màu đen này, chính là một loại hình thái biểu hiện trong đó thôi.

Chương 579: Vương giả Tù Lung

Đạt Cổ nói:

- Lâm huynh, mai Lưu Ly châu màu đen này, chỉ là mỗi mười năm thời gian Ma Thần Chi Cốt bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, Thông Thiên tháp, sẽ triệu tập nhân thủ đi thăm dò khu vực bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, lấy ra tài nguyên, ngẫu nhiên ban cho võ giả dưới tay cấp tôn chủ, Lâm huynh, Ma Thần Chi Cốt hẳn chính là tới như vậy.

- Đáng tiếc a, ở bên trong Vạn Cổ Ma Khanh, có rất nhiều thứ chúng ta không thể tưởng tượng, uy lực quỷ thần khó lường, cường giả cấp đế cũng sẽ đỏ mắt, nhưng mà những thứ kia cũng không phải chúng ta có thể với tới, lúc trước lục chỉ Yêu Đế, chính là vì vài thứ kia tiến nhập Vạn Cổ Ma Khanh, kết quả có đi không có về, cuối cùng, hắn cũng thành chất dinh dưỡng dựng dục Ma Thần Chi Cốt vì Vạn Cổ Ma Khanh.

Đạt Cổ nói tới đây, thở dài một hơi, một đường võ đạo, chính là tranh mệnh cùng trời, cho nên mỗi khi võ giả gặp được chuyện như vậy, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm.

Ngay cả cường giả đỉnh cao nhất Thánh Ma đại lục, đều nhao nhao ngã xuống ở Vạn Cổ Ma Khanh, cái thú trảo kia, ngẫm lại khiến cho lòng người kinh sợ.

Không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, hai người đều trầm mặc không nói, mà Toàn Cơ ở bên cạnh Đạt Cổ, từ ngay từ đầu liền không nói chuyện, chỉ uống trà phẩm trà, ngẫu nhiên gảy lá trà một chút.

Bầu không khí như vậy giằng co tới ba mươi phút, Lâm Minh đứng lên ôm quyền nói:

- Lâm mỗ phải cáo từ, đa tạ lời khuyên của Đạt Cổ huynh hôm nay, nếu không ta thủy chung không hiểu Thông Thiên tháp ra sao, thời gian cấp bách, tại hạ chuẩn bị đi Tu Luyện địa tiếp tục tu luyện.

- Tu Luyện địa...

Đạt Cổ cười ha hả:

- Lâm huynh thật đúng là tranh thủ thời gian a!

Lâm Minh nói:

- Thời gian không đợi người.

Võ giả ở thời điểm thanh thiếu niên tiềm lực mạnh nhất, thời điểm này tu luyện cũng là trọng yếu nhất, nếu không thể nắm bắt thời gian, một khi tiềm lực tương lai dùng hết, liền khó có thể tiến nửa bước nữa.

Nếu có thể một hơi xông lên cảnh giới Thần Hải, như vậy sinh mệnh lực sẽ gia tăng đến trình độ trên vạn năm, thời điểm này. Trong vòng ngàn năm, đều tính trẻ tuổi, cũng có thể bảo trì dung nhan không già.

Càng sớm bước vào Thần Hải, tiềm lực sinh mệnh càng nhận được nhiều ưu thế lớn.

Huống chi, Lâm Minh còn có chi ước mười năm với Mục Thiên Vũ, điều này cũng làm hắn có loại cảm giác gấp gáp.

- Tu Luyện địa... Lâm huynh hẳn là có được huy chương Chung Kết giả. Có huy chương này, có một Tu Luyện địa có thể vào.

- Nga? Cái gì Tu Luyện địa?

Đạt Cổ mỉm cười nói:

- Vương Giả Tù Lung!

...

Thông Thiên tháp tầng bốn, ở một chỗ u ám trong mật thất, một nam nhân Ải Ma tộc thân cao chỉ có sáu xích, mặc áo choàng màu đen rộng thùng thình tựa vào trên tịch tháp, ở trước người hắn, một người áo đen quỳ một gối xuống đất.

- Tôn chủ đại nhân, đã chiếm được tin tức, Lâm Minh hẳn không có vấn đề gì với Bát Vẫn Chiến Đế.

- Nga? Xác định?

Nam nhân Ải Ma hơi hơi động dung, ngồi thẳng thân mình.

Người này chính là Hắc Ám tôn chủ một trong mười hai tôn chủ tầng ba Thông Thiên tháp.

- Xác định, theo tình báo truyền đến từ thánh địa chỗ Bát Vẫn Chiến Đế, Bát Vẫn Chiến Đế đã không thu đồ đệ ba trăm năm, gần trăm năm đều bế quan ở một chỗ mật địa, hành tung không người biết.

- Như vậy... Hừ. Nguyên lai tiểu tử này căn bản không có bối cảnh, ta lo lắng suông một trận.

Hắc Ám tôn chủ khinh thường nói.

- Hắc Ảnh, ngươi đi nói chuyện cùng hắn, nếu hắn nguyện ý thề ở linh hồn khế ước, nguyện trung thành chúng ta năm mươi năm thì thôi, nếu không, để hắn sớm xuất khỏi Thông Thiên tháp, nếu không, hừ!

Hắc Ám tôn chủ nói tới đây không nói thêm gì nữa, trong một tiếng hừ lạnh kia ẩn chứa sát ý đã cực kỳ rõ ràng.

Lâm Minh cuối cùng vẫn lựa chọn đồng hành với Đạt Cổ, Toàn Cơ, bởi vì Toàn Cơ cũng muốn đi vào Tu Luyện địa tu luyện, chẳng qua chỉ không phải Vương Giả Tù Lung thôi.

Đi tới Tu Luyện địa tây nam tầng ba Thông Thiên tháp, đẩy cửa tiến vào, Lâm Minh thoáng sửng sốt, Tu Luyện địa này thật sự to thái quá, ít nhất trăm trượng vuông, cao mười mấy trượng, nhưng mà trong không gian lớn như vậy, lại bày biện phi thường đơn giản, chỉ có một tấm bàn đá hai trượng vuông, mấy bồn hoa tạo hình cổ quái.

Ở phía trước bàn đá, một bóng người đưa lưng về phía ba người Lâm Minh, người này mang một thanh trường kiếm, mặc áo dài màu xanh nhạt, một đầu tóc dài buông xuống bên hông, khoanh tay mà đứng.

- Người này...

Đuôi lông mày Lâm Minh khẽ nhướng, đây tuyệt đối là một cao thủ tuyệt đỉnh!

- Lâm huynh, hắn chính là Phong Thần.

Đạt Cổ thở nhẹ một hơi, chân nguyên truyền âm với Lâm Minh.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh chợt nghiêm lại trong lòng, tại Tu Luyện địa đặc thù, cơ bản chỉ có võ giả tầng ba mươi hạng đầu mới có quyền hạn tiến vào, gặp cao thủ cấp bậc Thiên Ma thất tinh cũng không kỳ quái.

- Phong Thần quả thực danh bất hư truyền.

Lâm Minh thầm nghĩ trong lòng.

Dường như có cảm giác, Phong Thần quay đầu, mờ nhạt nhìn ba người một cái, ánh mắt dừng lại ngắn ngủi ở trên thân Lâm Minh, liền lơ đễnh xoay người.

Ánh mắt hắn, cũng không có ngạo ý, nhưng mang theo một loại khí thế bễ nghễ thiên hạ tự nhiên mà toát ra, dường như coi thường hết thảy thế gian.

Đây là tâm tính tuyệt thế cường giả mới có thể có được.

Đạt Cổ nhìn Phong Thần, hơi hơi cảm khái, chân nguyên truyền âm cho Lâm Minh nói:

- Thực lực Phong Thần, sợ là không kém gì tôn chủ.

- Ân? Không kém gì tôn chủ?

Lâm Minh cả kinh trong lòng.

Thông Thiên tháp tôn chủ đối với Lâm Minh mà nói luôn luôn có chút hư vô mờ mịt, đến tột cùng thực lực của bọn họ đạt tới loại trình độ nào, Lâm Minh cũng không biết được.

Lâm Minh không kìm nổi hỏi:

- Tôn chủ rốt cuộc là có tu vi gì?

Đạt Cổ lắc đầu:

- Ở Thông Thiên tháp, nói tu vi thật sự không có ý nghĩa gì, nếu dùng tu vi để bình phán thực lực một người, thường thường sẽ xuất hiện phán đoán khác biệt rất lớn, trên thực tế, ở Thông Thiên tháp quá lâu, đều đã quên tiêu chuẩn thực lực ở ngoài Huyết Sát Nguyên, bởi vì người nơi này, là người nổi bật trong bạn cùng lứa tuổi, căn bản khó có thể so sánh.

Lâm Minh gật đầu, quả thật như thế, Huyết Sát Nguyên có thể nói là tụ tập tất cả nhóm trẻ tuổi tuấn kiệt đi theo sát đạo của Thánh Ma đại lục, đây chính là toàn bộ đại lục tuấn kiệt trẻ tuổi, số lượng nhiều, khó có thể tưởng tượng, chỉ là thiên tài cấp đế, đã đạt tới hai hàng đơn vị.

Thiên tài cấp thánh mặc dù như Mục Thiên Vũ, phóng tới tầng ba cũng chỉ xếp hạng dưới mà thôi.

Khi võ kỹ, ý cảnh, công pháp trở thành nhân tố ảnh hưởng thực lực trọng yếu. Tu vi bản thân ảnh hưởng sẽ bị suy yếu thật to.

Tỷ như đến trình độ Lâm Minh, tu vi ở Tiên Thiên kỳ gia tăng một cái tiểu cảnh giới, thực lực tăng lên không phải quá lớn. Bởi vì chiến lực hắn tổng hợp lại sớm là cấp Toàn Đan.

Cho dù chân nguyên ngươi dày đặc hơn, Tiên Thiên kỳ tăng lên một cái tiểu cảnh giới, cũng xa không bằng tiểu cảnh giới cấp Toàn Đan tăng lên.

Ý cảnh dung hợp, Bát Môn Độn Giáp, đây mới là sát chiêu của Lâm Minh.

Lâm Minh cùng Đạt Cổ đang dùng chân nguyên truyền âm nói chuyện với nhau, một cái thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên:

- Hắc hắc, đây không phải Đạt Cổ cùng Toàn Cơ sao? Chậc chậc, hai tháng không gặp, Đạt Cổ, tu vi của ngươi... Dường như là càng ngày càng kém a!

Thanh âm thình lình xảy ra khiến Đạt Cổ nhướng mày, quay đầu, nói chuyện chính là một cái võ giả Ải Ma tộc, thân cao vẻn vẹn chỉ sáu xích, đầu vô cùng lớn, cầm gậy chống cổ quái trong tay, trên đầu đội nón tre màu đen, cười hắc hắc nhìn phía Đạt Cổ.

- Diêm Si!

Thông Thiên tháp, Diêm Si xếp hạng thứ hai trong Thiên Ma thất tinh, thực lực chỉ dưới Phong Thần.

Toàn Cơ rõ ràng tràn ngập chán ghét đối với Diêm Si, chỉ hừ một tiếng, cũng không đáp lời.

Diêm Si lơ đễnh, liếc mắt Đạt Cổ Toàn Cơ một cái, ánh mắt lại dừng ở trên thân Lâm Minh:

- Lâm Minh phải không, ta biết ngươi, có lẽ không tới mấy tháng, chúng ta sẽ giao thủ, không biết cái thời điểm kia, ngươi có thể trưởng thành kịp hay không? Hắc hắc, ngẫmta rất chờ mong!

Diêm Si nói xong, liếm liếm môi, thực lực Lâm Minh đã đến gần Thiên Ma thất tinh, mấy tháng sau nếu hắn có thể thắng thêm hai trận, giao thủ với Diêm Si sẽ không kỳ quái.

- Chậc chậc, không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, rất dễ dàng khiến ta hưng phấn!

Diêm Si cười cạc cạc, lắc lắc ngón tay, đi đến chỗ chấp sự phụ trách Tu Luyện địa.

- Người kia!

Sắc mặt Đạt Cổ không tốt lắm, hắn quả thật không phải đối thủ Diêm Si, căn bản không làm gì được đối phương, nguyên bản một năm trước, hắn còn có thể chiến một trận, hiện tại bởi vì Tu Luyện địa chênh lệch, khoảng cách hắn cùng Diêm Si đã bị rớt ra, nhất là mấy tháng qua, Diêm Si trở nên sâu không lường được.

Lâm Minh yên lặng quan sát Diêm Si, hắn cũng không có loại phong thái bễ nghễ thiên hạ như Phong Thần, duy nhất chỉ có khí thế độc tôn, nhưng linh hồn lực hắn lại sâu trầm giống như đại dương mênh mông biển rộng, không đơn giản là linh hồn lực, trong thân thể thấp bé, dường như cũng ẩn chứa lực lượng khủng bố.

- Với tu linh hồn là việc chính, phụ trợ là công pháp Luyện Thể... Không biết linh hồn công kích của Diêm Si này có thể cường đại đến loại nông nỗi nào?

Lâm Minh âm thầm so sánh chính mình, thần hồn Diêm Si nội liễm, không chiến cùng hắn một lần thì không thể so sánh.

- Đây là lệnh bài của ngài, xin nhận lấy.

Chấp sự chưởng quản Tu Luyện địa đặc thù là một nam nhân trung niên cụt một tay, một thân chân nguyên cực kỳ dày đặc, hắn có thể phụ trách Tu Luyện địa đặc thù, địa vị ở tầng ba Thông Thiên tháp đã rất cao, nhưng đối với Phong Thần vẫn cực kỳ khiêm tốn, không có mảy may ý vô lễ, hai tay dâng một quả lệnh bài trình đến trên tay Phong Thần, bằng vào lệnh bài này, liền có thể đi vào Tu Luyện địa.

- Diêm Si đại nhân, đây là của ngài, xin nhận lấy.

Khối lệnh bài thứ hai, đưa cho Diêm Si.

Sau đó, hắn chuyển dời ánh mắt đến trên thân Lâm Minh:

- Các ngươi, muốn Tu Luyện địa nào?

Đối với Lâm Minh, hắn thật không có gì kiêng kị, thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Vương Giả Tù Lung.

Lâm Minh nói.

- Nga?

Diêm Si ở một bên lộ ra biểu tình hứng trí:

- Vương Giả Tù Lung, hắc hắc, ngươi mới vừa lấy được quyền hạn tiến vào Vương Giả Tù Lung, có ý tứ, không biết ngươi có thể lấy tư cách thí luyện mấy phẩm đây...

- Ân?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, tư cách thí luyện?

Trung niên chấp sự nhìn Lâm Minh một cái, chậm rãi giải thích:

- Vương Giả Tù Lung không có tư cách thí luyện cùng cấp bậc, bình phán tư cách thí luyện có rất nhiều nhân tố, nói tóm lại, với thiên phú, ý niệm, linh hồn, thực lực cùng một nhịp thở, là bình định tổng hợp lại một người tuổi trẻ tuấn kiệt, tư cách thí luyện phân ra bốn đẳng cấp Phàm, Thánh, Tu La, cùng với Phong Hào Tu La.

- Ba cái đẳng cấp trước đều phân thượng trung hạ tam đẳng, trong đó thượng đẳng Tu La, cũng chính là xuất sắc nhất trong Tu La thiên cấp, có một mình phong hào, cũng chính là Phong Hào Tu La, một vạn năm qua, tuyệt đại thiên kiêu đạt được Phong Hào Tu La ở Cực Tinh thành, cũng chỉ là ba người mà thôi, mặc dù là mười hai Thông Thiên tháp cộng hết lại, cũng cực kỳ thưa thớt.

Chương 580: Tư cách thí luyện

Một vạn năm chỉ có ba người Phong Hào Tu La, Lâm Minh nhướng đuôi lông mày lên, Thông Thiên tháp này cũng không lớn hơn so với Nam Thiên Vực, Nam Thiên Vực nói trắng ra diện tích lãnh thổ trăm vạn lý mà thôi, mà Thông Thiên tháp lại tập hợp hầu hết trẻ tuổi tuấn kiệt tu luyện sát đạo, ma đạo toàn bộ Thánh Ma đại lục.

Nên biết rằng, chủng tộc Thánh Ma đại lục phức tạp, hàng năm chinh chiến, số lượng thiên tài càng siêu việt Thiên Diễn đại lục, hơn nữa võ giả Cự Ma tộc, mười kẻ thì bên trong có bảy tám cái đi sát đạo, Huyết Sát Nguyên này chính là nơi thiên tài tập hợp.

Nhưng dù vậy, một cái Cực Tinh tháp, một vạn năm chỉ điểm ba cái Phong Hào Tu La, cho dù cộng thêm mười một tòa Thông Thiên tháp khác, cũng chỉ là hơn ba mươi người, có thể thấy được danh hiệu này khó có được.

Lâm Minh nói:

- Một vạn năm chỉ điểm ba người, ba người này cuối cùng đều phong hoàng xưng đế sao?

Chấp sự trung niên hơi hơi trầm mặc, bình thường võ giả lần đầu tiên tiến vào Vương Giả Tù Lung thí luyện, sau khi nghe được truyền thuyết Phong Hào Tu La, tâm tình vẫn luôn phấn khởi, điều này cũng là trong tình lý.

Mấy năm nay tuấn kiệt phần lớn vô cùng cao ngạo, có rất nhiều người thậm chí cảm giác hắn cũng trở thành một trong số Phong Hào Tu La đó.

Nhưng mà trên thực tế chân chính sau khi lấy tư cách thí luyện, những người này thường thường ngay cả danh hiệu Tu La bình thường cũng chưa lấy được, chỉ lăn lộn một cái cấp thánh mà thôi.

Lâm Minh phản ứng ở trong dự kiến chấp sự trung niên, nguyên bản người bình thường, căn bản mặc kệ, tuy nhiên hắn vẫn có nghe thấy thiên phú Lâm Minh, ngày sau Lâm Minh có thể trở thành đại nhân vật Thông Thiên tháp, nghĩ đến đây, hắn cũng chịu đựng tính tình nói:

- Đều không phải là như thế, trong ba người, hai người rơi xuống không rõ, không biết đi nơi nào, chỉ có một người phong hoàng xưng đế, hơn nữa người này không phải cao thủ cấp đế bình thường, sau khi xưng đế, miểu sát đại năng cấp đế cùng giai.

- Như vậy!

Lâm Minh cũng không ngoài ý muốn, một vạn năm ra ba người Phong Hào Tu La, tự nhiên là tồn tại đỉnh cao trong thiên tài cấp đế. Trên thực tế thiên tài cấp đế định nghĩa chính là, có một đường hy vọng thành tựu cường giả cấp đế đều có thể coi thiên tài cấp đế. Những thiên tài cấp đế này, tương lai hầu hết không thể phong hoàng xưng đế, bọn họ hoặc là tiềm lực hao hết, hoặc là không thể kiên trì. Hoặc là số mệnh không đủ, hoặc là ngã xuống, cũng là thiên tài cấp đế, chênh lệch trong đó thật lớn, nếu không cường giả phong hoàng cũng sẽ không thưa thớt như vậy.

- Hắc hắc, tiểu tử, xem ra ngươi muốn Phong Hào Tu La?

Diêm Si thanh âm, đột nhiên vang lên ở bên tai Lâm Minh.

Lâm Minh xoay người vừa thấy, bình tĩnh nói:

- Phong Hào Tu La, ta còn chưa biết. Không có ý nghĩa gì, thử mới biết.

- Ha ha!

Diêm Si cười to, từ chối cho ý kiến:

- Bạch chấp sự, mở ra địa điểm thí luyện cho hắn đi. Nhìn xem tiểu tử này sẽ lấy được tư cách thí luyện đẳng cấp gì!

- Vâng, nếu Lâm thiếu hiệp muốn nhìn, có thể đi theo ta.

Chấp sự trung niên mặt không chút thay đổi nói, xoay người đi về vách tường, nhà đá Tu Luyện địa đặc thù vô cùng rộng lớn, diện tích trăm trượng vuông, cao mười mấy trượng, trên vách tường có chín cây cây cột to bằng một người ôm đứng song song, trên cây cột điêu khắc các loại phù điêu, có bàn long, có ác ma, có đủ loại hung thú, giương nanh múa vuốt, giống y như đúc.

Chấp sự trung niên chọn lựa cây thứ ba, cây thứ tư, lấy ra lệnh bài đặt trên vách tường, chỉ nghe thanh âm ầm ầm, mặt chính vách tường này chậm rãi bay lên.

Độ dày vách tường ước chừng một trượng, hơn nữa dường như là kim loại nào đó không biết tên đổ bê tông, cộng thêm độ độ cao của nó, chỉ sợ không dưới mấy mươi vạn cân!

Vách tường sức nặng khủng bố như thế, cũng không biết dùng loại lực lượng nào chống đỡ nó dâng lên, chỉ là tiếng vang ầm kia ầm, liền giống như sét đánh, khiến hai tai người ta nổ vang.

Đợi cho vách tường hoàn toàn dâng lên, lộ ra một gian nhà đá cao lớn, nhà đá này chừng hai mươi trượng vuông, bên trong ẩn chứa một cỗ khí thế hùng hồn mênh mang không cách nào hình dung, dường như một con đường đi thông vô tận thái cổ, đại môn hư không thần bí.

- Đây là Vương Giả Tù Lung...

Lâm Minh rung động trong lòng, không thể tưởng tượng, lúc trước rốt cuộc là ai thành lập loại địa phương này.

- Không sai.

Diêm Si hứng trí nhìn Lâm Minh, ngay cả Phong Thần cao ngạo, cũng dừng bước chân, đồng dạng nhìn phía Lâm Minh, từ đầu đến cuối hắn cũng không nói qua một câu, người như Phong Thần, cũng chỉ có đối thủ cũng là tuyệt đại thiên kiêu, mới có thể dẫn tới hắn chú ý.

Lâm Minh đi vào nhà đá, ở trên vách tường nhà đá, có một đạo cánh cửa ánh sáng hư vô, không biết thông tới đâu.

Ở một bên cửa ánh sáng, sừng sững một tấm bia đá cao mười trượng, giống như đá mà không phải đá, giống như kim loại không phải kim loại, dường như có thể cảm giác được một cỗ khí tức pháp tắc cùng căn nguyên, khiến người ta kinh hãi!

Tấm bia đá từ đầu tới đuôi, khắc đầy tên, mặt trên ba hàng, một cái tên chiếm một loạt.

Dãy thứ nhất là, Thiên Sát Tu La Thân Đồ Hồng Hi.

Dãy thứ hai, U Minh Tu La Mạc Côn.

Dãy thứ ba, Bát Vẫn Tu La Hạo Càn.

Ba chữ xếp hạng, chữ viết rồng bay phượng múa, bản thân bút tích dường như ẩn chứa ý chí pháp tắc.

Chấp sự trung niên nói:

- Một tòa tấm bia đá này tên là bia đá vương giả, phàm là võ giả tiến vào địa điểm Vương Giả Tù Lung thí luyện, cũng nhận được tư cách thí luyện thượng phẩm cấp thánh trở lên, tên đều sẽ xuất hiện ở trên tấm bia đá.

- Kỳ hạn tên lưu lại là một vạn năm!

Kỳ hạn một vạn năm, quả nhiên là danh muôn đời, ánh mắt Lâm Minh tiếp tục xuống phía dưới, ở dưới ba hàng Phong Hào Tu La, chữ liền nhỏ đi nhiều.

Theo sát sau ba cái Phong Hào Tu La chính là Tu La thiên cấp!

Dưới Tu La thiên cấp có mấy chục cái tên, từng cái tên đều tràn ngập xa lạ, thẳng đến nhìn thấy một cái tên dãy thứ hai, Lâm Minh đột nhiên ngẩn ra, đó rõ ràng là Phong Thần!

Lâm Minh không kìm lòng được quay đầu, đã thấy Phong Thần đứng ở phía sau chính mình mười trượng, hai tay buông xuống, ánh mắt không hề bận tâm, một bộ dáng vân đạm phong khinh, đối với Lâm Minh nhìn chăm chú không thèm để ý.

- Phong Thần, thì ra là Tu La thiên cấp.

Lâm Minh thầm đếm trong lòng, Tu La thiên cấp tổng cộng ba mươi sáu người, đây chính là vạn năm thời gian tích lũy xuống, chia đều mỗi ba trăm năm mới ra một cái, Phong Thần trở thành một trong số đó, đã vô cùng khó.

Sau xuống phía dưới, Tu La địa cấp, tổng cộng hơn một trăm năm mươi người, Lâm Minh cũng thấy được tên Diêm Si.

Kế tiếp, nhân giai Tu La...

Cuối cùng là cấp thánh thượng phẩm, chiếm đầy toàn bộ tấm bia đá, tên những người này bởi vì số lượng phần đông cho nên thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng trên thực tế bọn họ đều là nhân vật tuyệt đỉnh chỗ thời đại bọn họ.

- Các hạ nếu đã chuẩn bị tốt, liền có thể tiến nhập, nội dung tư cách thí luyện mỗi người mỗi khác, tình cảnh mỗi người gặp được cũng không đồng đều, chúc các hạ vận may.

Bạch chấp sự không mừng không giận nói.

Ở phía sau Lâm Minh, Diêm Si cùng Phong Thần cũng nhìn hắn.

- Lâm huynh, cẩn thận một ít, ở trong thí luyện tư cách, có nguy hiểm đến tính mạng, nếu không thể cứng rắn địch, thì không cần miễn cưỡng.

Đạt Cổ nhắc nhở ở sau.

- Ta biết.

Lâm Minh hít sâu vài lần, hoàn toàn điều chỉnh tâm tính đến trạng thái buông lỏng, chân nguyên toàn thân vận chuyển, đi nhanh bước vào trong quang môn hư vô.

Vù!

Ánh sáng trắng nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Lâm Minh tiêu thất.

Một trận cảm giác không gian vặn vẹo truyền đến, trong nháy mắt tầm nhìn mơ hồ, rồi sau đó lại dần dần rõ ràng, không gian mênh mông vô bờ màu đen, đỉnh đầu là sao đầy trời, có nham thạch màu xám lơ lửng ở không trung.

Xịch!

Một đạo ánh sáng trắng đục không hề có dấu hiệu báo trước đâm thẳng ngực Lâm Minh.

Ân!?

Ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, rút ra Tử Huyễn thương, né tránh, phản kích, trong nháy mắt hoàn thành, nhưng mà ngay nháy mắt này, Lâm Minh đột nhiên cảm giác không gian chung quanh hắn dường như vặn vẹo, thời gian cũng trở nên chậm ỳ, hắn nguyên bản hẳn như gió dường như lâm vào vũng bùn, căn bản không thể nhúc nhích.

Pháp tắc thời không trói buộc!

Trong nháy mắt Lâm Minh hiểu được.

- Pháp tắc thời không, chính là lực lượng ý cảnh ta lĩnh ngộ, Bạch chấp sự nói qua, nội dung tư cách thí luyện mỗi người mỗi khác, tình cảnh mỗi người gặp được cũng không đồng đều, như vậy khảo hạch tư cách Thời Không ý cảnh này, hẳn là chuyên môn nhằm vào ta!

Lâm Minh nghĩ như vậy, chiến ý trong lòng sáng quắc:

- Thú vị! Để cho ta xem xem, tư cách thí luyện này rốt cuộc khó tới trình độ nào, Phong Hào Tu La vạn năm lại chỉ có ba người!

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh cảm giác bốn phía mở ra, trong nháy mắt không gian chung quanh đảo qua, thân thể mạnh mẽ vặn vẹo, với một cái quỹ tích hoàn toàn vi phạm quy luật vật lý đi qua!

Trong phút chốc gia tốc giống như thuấn di.

Vù!

Đạo năng lượng ánh sáng đâm vào trên mặt đất màu đen, giống như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy.

Đồng tử Lâm Minh hơi co lại, công kích thật mạnh, nếu thực lực không đủ, sợ là sẽ bị xuyên thủng, chẳng trách Đạt Cổ nhắc nhở, thí luyện khảo hạch này có nguy hiểm đến tính mạng.

Lâm Minh mạnh mẽ quay người lại, đã thấy một đạo gió lốc màu đen đánh úp lại, gió lốc này giống nhau như đúc cùng gió lốc Lâm Minh lúc trước nhìn thấy thông qua thái cổ Truyền Tống trận.

Gió lốc không gian!

Lâm Minh nhìn thấy một màn này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Không Gian ý cảnh hư vô mờ mịt, hắn đang lo không có cảm giác, không nghĩ tới trong tư cách thí luyện Vương Giả Tù Lung liền có!

- Tới hay!

Lâm Minh chẳng những không tránh, ngược lại Tử Huyễn thương trực tiếp vọt tới gió lốc không gian!

Lúc trước xuyên qua thái cổ Truyền Tống trận, Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc đối với thời không ngay cả da lông đều không có, tuy rằng trải qua rất nhiều gió lốc không gian, nhưng mà Lâm Minh thu hoạch cũng không nhiều, không giống hiện tại, hắn đã mới vào cánh cửa Thời Không ý cảnh, lại trải qua gió lốc không gian này, lĩnh ngộ đạt được tự nhiên không thể so sánh nổi với lần trước.

Hưu!

Một thương đâm vào gió lốc, Lâm Minh cảm giác lực kéo cùng xé rách khủng bố tác dụng ở trên thân hắn, như muốn xé rách hắn.

Loại cảm giác này, Lâm Minh đã sớm trải qua, không chút hoang mang, rất nhanh điều chỉnh lối suy nghĩ cùng chân nguyên lưu động trong cơ thể chính mình, mau chóng thích ứng một mảnh thời không vặn vẹo này.

- Huyết Ấn Toàn Sát, lực xoay tròn!

Ở bên cạnh Lâm Minh, Huyết Ẩm chi ấn như phi đao xoay tròn cấp tốc, loại phương thức xoay tròn này, gần như giống với phương thức gió lốc không gian xoay tròn, thuận theo cỗ lực lượng này, Lâm Minh cấp tốc đi qua ở trong gió lốc không gian!

Chân nguyên không ngừng ngưng tụ, khuếch tán, Lâm Minh giống như người cá nghịch lưu trong lốc xoáy mà đi, nhanh nhẹn mà ung dung.

- Tốt lắm!

- Lại đến!

Thân hình Lâm Minh nhúc nhích, mà đúng lúc này, ở trước mặt hắn, một cỗ gió lốc không gian càng thêm khủng bố nổi lên, tại chung quanh gió lốc không gian, thời gian cũng trở nên vặn vẹo...

Chương 581: Tử huyễn quán hồng

Lốc xoáy không gian màu đen thổi qua bầu trời, dường như phải cắn nuốt tất cả, đây là do Thời Gian ý cảnh kết hợp với Không Gian ý cảnh, ý cảnh phức tạp khiến cho muốn duy trì nó cũng là việc khó khăn.

Đồng tử Lâm Minh hơi co lại, đối mặt với lốc xoáy không gian màu đen này, hắn càng thêm hưng phấn, nhưng mà khác với lần trước là, trong vẻ hưng phấn còn thêm vẻ ngưng trọng.

Lốc xoáy không gian dung hợp Thời Gian ý cảnh ngoài yêu cầu hắn phải thích ứng lực lượng không gian, mà còn đem bản thân điều tiết tới độ phù hợp của pháp tắc thời gian.

Nhất tâm nhị dụng, cũng không dễ dàng.

- Xịch!

Lâm Minh căn chuẩn một điểm nút không gian thời gian, một thương đâm ra.

Mang theo lực xoắn ốc, thương mang đâm thẳng vào trong gió lốc màu đen, gợn sóng xoắn ốc liên tiếp nổi lên, mà sóng gợn xoắn ốc mới vừa mới xuất hiện, tốc độ lập tức chậm lại, giống như cá đâm vào vũng bùn vậy.

- Thời gian không đúng.

Lâm Minh cả người bạo lui, né tránh một đạo không gian loạn lưu, lại thích ứng với thời gian trôi đi.

- Xịch xịch xịch!

Một thương vừa vào, lốc xoáy không gian lập tức xuất hiện một gợn sóng xoắn ốc xinh đẹp. Mỗi một đạo xoắn ốc giống như tên bắn vào trong nước vậy, mang theo từng vòng gợn sóng tiến vào trong lốc xoáy không gian mười mấy trượng, sau đó do va chạm kịch liệt với lực lượng không gian, gợn sóng xoắn ốc chậm rãi tan rã.

Lâm Minh vẫn luôn trốn tránh lực lượng không gian, lui về phía sau một bước, thương trong tay hắn càng lúc càng nhanh, đột nhiên tinh quang lóe lên, Tà Thần lực mở ra!

Mười thành Tà Thần lực, chân nguyên nén ép trong cơ thể Lâm Minh bột phát ra, hắn chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nhanh chóng bay lên, năng lượng toàn thân rót vào trong Tử Huyễn thương, Lâm Minh thương nhân hợp nhất, toàn bộ lực lượng hóa thành một đạo xoắn ốc, chìm vào trong lốc xoáy không gian!

Ở phía xa tấn công gió lốc không gian, Lâm Minh chỉ có thể tìm hiểu được một ít da lông mà thôi, chỉ có chính mình toàn tâm đầu nhập vào trong đó mới có thể ngộ được ý cảnh pháp tắc căn bản nhất.

Lực lượng không gian ở bên cạnh Lâm Minh rít gào, lực lượng không gian được xem là chôn vùi tất cả. Lúc trước ở thời điểm xuyên qua thái cổ Truyền Tống trận, Tu Di giới của Lâm Minh rớt vào trong gió lốc không gian, trong nháy mắt lập tức nổ tan, bình bình lọ lọ bên trong rơi ra. Lâm Minh tận mắt nhìn thấy tất cả chúng hóa thành tro bụi, biến mất vô hình.

Lực lượng không gian khủng bố như thế, chỉ cần dùng chân nguyên chống cự thì chẳng khác nào muốn chết, chỉ có thuận theo lực lượng của nó, sử dụng pháp tắc không gian bảo hộ mình, mới có thể ở trong tìm được một con đường sống.

Tan!

Lâm Minh không cẩn thận, một tia lực lượng không gian còn sót lại giết tới cánh tay hắn, chân nguyên hộ thể giống như tờ giấy mỏng vậy, lập tức vỡ nát, máu tươi bắn ra, vết thương sâu có thể nhìn thấy xương trắng. Trong nháy mắt, gió lốc không gian tiêu tán vô hình.

- Đáng sợ thật!

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng ngưng tụ tinh thần, một lần nữa thích ứng với lực lượng không gian lưu chuyển.

Chỉ vẻn vẹn một tia lực lượng không gian đã tạo thành phá hoại khủng bố như vậy, ai nói lực công kích của Không Gian ý cảnh không đủ?

Lúc trước đối mặt với Hình Thiên, Lâm Minh với Không Gian ý cảnh chiến Hủy Diệt ý cảnh của đối phương, so với Hủy Diệt ý cảnh, Lâm Minh sâu sắc cảm thấy lực công kích của Không Gian ý cảnh không đủ, Không Gian ý cảnh điểm mạnh là chiêu thức thay đổi thất thường, khó lòng phòng bị.

Nhưng mà bây giờ xem ra, không phải lực công kích của Không Gian ý cảnh không đủ, mà chính là mình lĩnh ngộ quá ít, chỉ là một giọt nước trong biển rộng mà thôi.

- Con đường ta phải đi, còn rất dài...

Lâm Minh phóng ra cảm giác, nhắm hai mắt lại, ngay cả chân nguyên hộ thể cũng hoàn toàn thu lại, nếu chân nguyên hộ thể không thể chống lại được gió lốc không gian, không bằng thu lại toàn bộ, để cho tinh thần lực của mình tập trung trước nay chưa từng có.

Trong khoảnh khắc kia, tâm linh của Lâm Minh hoàn toàn phóng ra, tinh thần chi hải cũng trở nên không minh, hắn cứ như vậy không chút phòng bị đắm chìm vào trong gió lốc không gian, một bước đi nhầm liền tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục!

Bình thường người thí luyện chống lại ý cảnh thí luyện cũng chỉ là chống đỡ và né tránh mà thôi, cứ như vậy không hề cố kị gì nhảy vào trong đúng là cách làm điên cuồng.

Đương nhiên, điên cuồng ưu đãi cũng rõ ràng, Lâm Minh lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh lĩnh ngộ không ngừng tăng lên!

- Không gian không phải là một mảnh hư vô, nó giống như vạn vật tồn tại trong hải dương, là thuộc tính bản thân vạn vật.

- Cũng không phải là không gian cất chứa vạn vật, mà là sau khi vạn vật tồn tại mới định ra vị trí của chúng, thể tích không gian, cái này giống như cách phân biệt nam nữ ở nhân loại, chỉ có sau khi có nhân loại, như vậy mới có nam nữ, như vậy chỉ khi có vạn vật, không gian mới có ý nghĩa...

Lâm Minh vô tình lịch lãm trong không gian mênh mông, hắn dường như mơ hồ lĩnh ngộ được bản chất không gian...

Không biết qua bao lâu, Lâm Minh đột nhiên mở mắt ra, gió lốc không gian đã ngừng, Lâm Minh đứng trên mặt đất màu đen, tay phải bắp thịt vỡ vụn đã khép lại một nửa.

- Đã xong? Đáng tiếc!

Lâm Minh lắc đầu, nếu trạng thái vừa rồi có thể liên tục kéo xuống dưới, tất nhiên hắn sẽ thể ngộ càng sâu.

- Hả? Đó là...

Lâm Minh nhìn thấy cách đó không xa, một mảnh Lôi Hỏa cuồn cuộn.

- Lôi Hỏa chi ý cảnh! Đúng là một khảo nghiệm toàn diện.

Lâm Minh chiến ý bùng lên, so với thời không lực hư vô mờ mịt, Lôi Hỏa chi ý cảnh mới là nghề của hắn, hắn đối với Lôi Hỏa lực đã quá quen rồi.

- Vù! Vù! Vù!

Xa xa, lôi đình và ngọn lửa hòa cùng một chỗ, Lôi Hỏa cuồn cuộn, thô bạo vô cùng.

Lâm Minh khóe miệng vểnh lên:

- Dung hợp mới có ý tứ, chỉ cần Lôi chi ý cảnh hoặc là Hỏa chi ý cảnh riêng biệt thì không mấy thú vị.

Trước kia thời điểm Lâm Minh dung hợp Lôi Hỏa lực, đều phân ra đi Tu Luyện địa Lôi ý cảnh và Hỏa ý cảnh.

Chỉ một ý cảnh, từ đầu chí cuối vẫn khiến cho Lâm Minh có cảm giác dường như hỏa hầu còn kém một ít, bây giờ ở trong thí luyện Vương Giả Tù Lung (lồng giam), hai thứ kết hợp không khỏi khiến cho Lâm Minh mừng rỡ.

Đây đúng là một nơi tu luyện tốt.

Lâm Minh ước gì tư cách thí luyện như vậy nhiều hơn mấy lần.

- Hắc, tiểu tử này đi vào đã non nửa canh giờ.

Ở bên ngoài địa điểm thí luyện, Diêm Si nhìn thoáng qua đồng hồ cát, quay sang Phong Thần nói.

Mà lúc này Phong Thần đang nhắm mắt ngồi xuống, tiến vào một loại trạng thái tu luyện kỳ dị, nếu Lâm Minh ở trong này, có thể nhìn ra, đây rõ ràng là một loại võ ý!

Đó là một loại võ ý cùng loại với Không Linh võ ý của Lâm Minh, cũng là một loại võ ý phụ trợ có tác dụng đề thăng tốc độ tu luyện.

Nhìn thấy Phong Thần không đáp lời, Diêm Si cảm thấy không thú vị, chỉ có thể từ bỏ, đối mặt với Phong Thần, hắn ngay cả một chút ra vẻ cũng không dám.

Diêm Si nhớ rõ, lúc trước mình tiến vào tư cách thí luyện cũng phải mất một canh giờ, bình thường tư cách thí luyên dưới cấp thánh trung phẩm, ngay cả bia đá vương giả cũng không lên được. Diêm Si không hề nghi ngờ gì là Lâm Minh có năng lực lên bia đá vương giả, chỉ là xem là loại trình độ nào mà thôi.

- Nếu đạt tới trình độ Phong Thần, vậy thì thật khó lường, Phong Thần tên cao ngạo này, hôm nay phá lệ ở lại xem kết quả thí luyện của Lâm Minh. Xem ra hắn có chút để ý Lâm Minh nha...

Nghĩ đến đây, Diêm Si có chút không thoải mái, một khi Lâm Minh trở thành Tu La thiên cấp liền ý nghĩa với thành tựu tương lai của

Lâm Minh sẽ vượt qua hắn.

...

Thí luyện không gian, Lâm Minh đứng không không trung, trong tay cầm Tử Huyễn thương, tóc dài tung bay, bên cạnh hắn, lôi đình và ngọn lửa gào thét, nguyên khí thiên địa cuồng bạo tùy ý đánh lên cơ thể hắn.

Lâm Minh một thương đâm ra. Tử Điện thần trúc dung hợp ngàn vạn lôi đình, Ngô Đồng thánh hỏa thổi quét ngọn lửa sáng lạn, ở trong công kích như vậy, Lâm Minh lĩnh ngộ dung hợp Lôi Hỏa chi ý cảnh càng ngày càng thấu triệt, vô tình đã đạt tới đại thành. Bắt đầu tiến về hướng viên mãn.

Mà đúng lúc này, ánh sáng trắng nhoáng lên một cái, trên không trung xuất hiện sáu hư ảnh mơ hồ được hình thành từ năng lượng thể tay cầm trường thương chiến kích, tất cả đồng loạt giết về phía Lâm Minh.

Lâm Minh thét dài một tiếng, lúc này chân nguyên toàn thân cuồng bạo nén lại một chỗ không phát tiết ra ngoài rất có thể sẽ nổ tung.

- Tới tốt!

Tử Huyễn thương run lên, cả người vọt về phía sáu thân ảnh đánh tới.

Thương mang sáng rực, xé rách bầu trời.

Lâm Minh quát lớn một tiếng, người thương hợp nhất, hỏa chân nguyên và lôi đình lực được rót vào, trong phút chốc tốc độ Lâm Minh đạt tới cực hạn, không gian cũng bị thương mang khiến cho vặn vẹo.

- Xuy lạp!

Giống như đốm lửa, trong nháy mắt Lâm Minh xuyên qua ba trong sáu hư ảnh, một thương miểu sát! Ba hư ảnh còn lại cũng bị dư ba của Lôi Hỏa đánh trúng, lập tức bị trọng thương!

Một chiêu này đúng là dung hợp từ Truy Điện và Truy Nhật, cũng là một chiêu mạnh nhất của Lâm Minh bây giờ, Lâm Minh gọi nó là Quán Hồng.

Tên này có nghĩa là sau khi phát chiêu, trong nháy mắt cắt qua trời xanh, thương mang giống như cầu vồng vắt qua không trung, xứng tên Quán Hồng.

Còn nữa, cây thương đầu tiên của Lâm Minh cũng tên là Quán Hồng, hắn lấy cái tên này có ý kỷ niệm.

- Thống khoái!

Từ sau khi lĩnh ngộ Quán Hồng, tuy rằng Lâm Minh thực hiện qua trăm ngàn lần nhưng mà chưa bao giờ được sử dụng trong thực chiến, bây giờ rốt cuộc cũng có địch nhân có thể giao thủ, cho dù chỉ là người do năng lượng hình thành nhưng cũng khiến cho Lâm Minh cảm giác nhẹ nhàng thống khoái.

Còn ba hư ảnh, Lâm Minh giơ thương vọt qua.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Ba đạo ánh sáng hiện lên, lại miểu sát!

Sáu hư ảnh này đối với Lâm Minh mà nói... Quá yếu!

Ngay sau đó, thiên địa đột biến, mây đen che phủ tinh không, mặt đất vô tận đột nhiên biến thành hải dương sóng biển mênh mông.

Lôi đình chớp động, giống như thần bnh xuất thế đánh xuống.

- Ầm ầm!

Mặt biển đột nhiên nổ tung, mấy chục cột nước phóng lên trên cao mấy trăm trượng, trong cột nước, không ngờ lại có một con Giao Long màu tím, rít gào liều chết đánh về phía Lâm Minh.

Giao Long chưa tới, khí thế khủng bố cùng uy áp giống như núi lớn đã ép tới, trong uy áp, rõ ràng có một chùm sáng tím, trong nháy mắt nhảy vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

- Hả? Là linh hồn công kích!

Lâm Minh trong lòng nghiêm lại, đúng là khảo nghiệm tốt!

Lực lượng ý cảnh, thực lực cá nhân, linh hồn lực mạnh yếu, gần như không chỗ nào mà không có, toàn bộ đều liên quan với nhau!

Linh hồn công kích nhảy vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, lập tức bị Luân Hồi võ ý đánh tan, không tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho Lâm Minh.

Tiếp theo, Giao Long rít gào một tiếng, liều mạng đánh về phía Lâm Minh.

Sóng biển cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, dường như tận thế, trong nháy mắt Lâm Minh đã phán đoán ra, Giao Long này cũng không phải là đối thủ mà hắn có thể dễ dàng đối phó, tinh thần lực liên hệ với hạt giống Tà Thần, Lâm Minh mở ra Tà Thần lực!

Oanh!

Tóc dài bay lên, Lâm Minh tay cầm Tử Huyễn thương, chiến ý thổi quét thiên địa!

- Lại một canh giờ, một khắc qua đi...

Ở bên ngoài địa điểm thí luyện, Đạt Cổ nhìn thoáng qua đồng hồ cát, lúc này thời gian đã gần như Phong Thần, tương ứng thành tích cũng có thể cao có thể thấp, nếu một đường thế không thể đỡ cũng có thể đạt được Tu La thiên cấp. Nếu tốc độ chậm, Tu La địa cấp đã là không tồi.

Đúng lúc này, quang môn kịch liệt lay động, Đạt Cổ nheo mắt, thí luyện đã xong?

Nhìn thấy quang môn lay động, Diêm Si đứng lên, ngay cả Phong Thần luôn ngồi xuống cũng nhẹ nhàng mở mắt ra...

Chương 582: Phong hào tu la

Một canh giờ, một khắc, thời gian ngang ngửa với Phong Thần, tuy nhiên cũng cùng thời gian nhưng mà do thực lực võ giả khác nhau cho nên độ khó thí luyện cũng khác nhau, cho nên kết quả cũng khác nhau, cũng không thể nói trước được gì.

- Vù!

Một thân ảnh từ trong quang môn bắn ra, đáp xuống mặt đất, đúng là Lâm Minh!

Lâm Minh tay phải rách tươm, máu tươi nhuốm đỏ, tuy nhiên miệng vết thương đã đóng lại, hẳn là cánh tay chỉ bị thương nhẹ, ngoài vết thương ra, quần áo chỉ hơi xộc xệch, khí tức hơi yếu, hiển nhiên là tiêu hao quá lớn.

Diêm Si ánh mắt lóe sáng, không bị thương nặng, chứng tỏ hoàn thành khảo hạch không tồi.

- Tiểu tử này!

Diêm Si có chút ghen tị.

Về phần Phong Thần, ánh mắt vẫn trước sau hờ hững như một, nhàn nhạt liếc Lâm Minh một cái, liền chuyển hướng về phía bia đá vương giả.

Ở vị trí Tu La thiên cấp đỉnh bia đá, một đoàn sáng vàng lóe lên, toàn bộ chữ viết trong bia đá hoàn toàn bị ánh sáng vàng bao phủ, mơ hồ có thể nhìn thấy tại trong ánh sáng vàng có một cái tên chậm rãi hình thành, lơ lửng trên không trung cách bia đá vương giả ba thước.

Ở trên bia đá vương giả, tên lúc đầu đều lăng không khắc dấu, sau đó mới in lên bia đá, khí chứa tràn ngập, ẩn chứa đủ loại tinh diệu.

- Tu La thiên cấp?

Diêm Si theo bản năng siết chặt tay, tên ở trên bia đá hình thành, đúng là Tu La thiên cấp ba trăm năm mới cho ra một cái?

Tuy rằng đã sớm đoán được thiên phú của Lâm Minh, vô cùng có khả năng trở thành Tu La thiên cấp, nhưng khi một màn này thật sự phát sinh, trong lòng Diêm Si vẫn không thoải mái.

Phong Thần từ đầu tới cuối không nói một câu cũng hơi động dung, hắn thật sâu liếc Lâm Minh một cái, ánh mắt cũng dừng dừng lại ở trên chữ viết màu vàng đang hình thành trên không trung kia.

Mà ngay lúc tên Lâm Minh hình thành, mọi người còn tưởng chữ màu vàng này sẽ in lên bia đá vương giả kia, nhưng mà phía trước hai chữ Lâm Minh, một ánh sáng vàng nhoáng lên một cái, lại có ký tự hình thành.

- Cái gì?

Diêm Si mở to hai mắt nhìn, còn có chữ hình thành!

Chẳng lẽ là...

Bốn chữ hình thành ở trong ánh sáng vàng, cuối cùng cũng hình thành rõ ràng bốn chữ Tà Thần Tu La.

Phong hào Tà Thần!

- Ca!

Một hàng chữ viết trên không trung mạnh mẽ in lên bia đá vương giả cao mười mấy thước, sâu ba thước, bia đá vương giả không ngờ lại chấn động, dường như không chịu nổi sức nặng của mấy cái tên này vậy.

Ánh sáng dần tắt, tên Lâm Minh cuối cùng cũng giống như con dấu in lên phía sau Bát Vẫn Tu La, dãy thứ tư Tà Thần Tu La, Lâm Minh!

Diêm Si vẻ mặt khựng lại, Phong Thần vẫn luôn vân đạm phong khinh, cũng mất đi vẻ ung dung ngày nào.

Phong Hào Tu La! Tà Thần!

Vương Giả Tù Lung Thông Thiên tháp ban thưởng phong hào cũng không phải là bậy bạ, tục truyền, tư cách thí luyện có năng lực đoán trước tương lai nhất định. Giống như Hạo Càn lúc trước, đạt được danh hiệu Bát Vẫn Tu La, sau đó quả thật hắn vượt qua được Mệnh Vẫn tầng tám, rồi sau trở thành đại năng Thần Hải, thế nhân tôn xưng Bát Vẫn Chiến Đế!

Như vậy Lâm Minh, tôn hào Tà Thần, ngày sau sẽ như thế nào, trở thành Tà Thần?

Tà Thần rốt cuộc là khái niệm gì? Lại là cấp bậc cường giả?

Là tồn tại cùng cấp bậc với Bát Vẫn Chiến Đế sao?

Đạt Cổ hít sâu một hơi, không thể ức chế được kinh ngạc trong lòng.

Hắn sửng sốt một lúc lâu, mới thu hồi ánh mắt khó tin, tự lẩm bẩm:

- Không nghĩ tới, cuộc đời ta không ngờ lại được một cái Phong Hào Tu La sinh ra... Thật là khó tin!

Lâm Minh nhìn về phía bia đá, Phong Hào Tu La, không có vượt qua dự kiến của hắn, cũng không khiến hắn tự hào gì.

Một vạn năm ra ba người, nhưng mà đừng quên Thông Thiên tháp cũng không chỉ có một tòa.

Đương nhiên, đối với thường nhân mà nói, Phong Hào Tu La là tồn tại trong truyền thuyết, nhưng đối với Lâm Minh mà nói, nếu lấy không được phong hào này, vậy mới là vô năng, như thế hắn đi cái gì mà Thần Vực, theo đuổi cái gì mà võ đạo đỉnh phong.

- Lâm Minh!

Phong Thần kêu lên, hắn rốt cuộc mở miệng, lần đầu tiên mở miệng, giọng điệu giống như bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự kiên quyết và sắc nhọn:

- Phong hào Tà Thần! Ta nhớ kỹ, ta chờ ngươi!

Dứt lời, Phong Thần không hề dừng lại, xoay người rời đi.

Diêm Si nhìn thấy Phong Thần rời đi, sắc mặt trầm xuống, hắn chẳng thể nghĩ tới Lâm Minh lại là một tên biến thái như vậy, nếu có thể, hắn không muốn cùng với Lâm Minh là địch, nhưng mấu chốt là, hắn không cùng Lâm Minh là địch, Lâm Minh có thể không là địch với hắn hay không?

Diêm Si cuối cùng hừ lạnh một tiếng, cũng rời khỏi Tu Luyện địa, hắn đã quyết định, nếu phải cùng giao thủ với Lâm Minh, vậy nên sớm làm đi, nếu thêm một hai năm nữa, hắn tuyệt đối đánh không lại Lâm Minh.

- Lâm đại nhân, đây là lệnh bài tư cách của ngài, còn có ngọc giản giới thiệu Vương Giả Tù Lung Phong Hào Tu La cấp, mời ngài thu lại.

Bạch chấp sự cung kính dâng lên một khối lệnh bài và một tấm ngọc giản, thái độ vô cùng khiêm tốn, hắn chưa từng nghĩ tới, mình đảm nhiệm chấp sự mấy năm nay, không ngờ lại được chứng kiến một Phong Hào Tu La sinh ra.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Cảm ơn!

Lâm Minh tiếp nhận lệnh bài tư cách, lại đơn giản quét qua giới thiệu trong ngọc giản một chút, rốt cuộc đối với Vương Giả Tù Lung cũng có được một sự hiểu biết đại khái.

- Ha ha, Lâm huynh, ngươi đúng là đột nhiên nổi tiếng nha!

Diêm Si đi rồi, Đạt Cổ cười ha ha, hắn rất thích nhìn thấy biểu tình Diêm Si bị chặn họng, hai người vốn đã không hợp nhau.

- Thật không nghĩ tới nha...

Toàn Cơ còn bịt cái miệng nhỏ nhắn, có chút khó tin nhìn Lâm Minh.

- Số mệnh mà thôi.

Lâm Minh tùy ý một câu cho có lệ, kỳ thật võ giả Thông Thiên tháp còn chưa có người biết hắn tuổi chỉ có mười chín tuổi, nếu không những người này càng kinh hãi không thôi!

- Lâm huynh, lấy được tư cách thí luyện là có thể tiến vào Vương Giả Tù Lung cấp bậc tương ứng, Lâm huynh bây giờ tu luyện, hay là đi uống một phen!

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn ý tốt của Đạt Cổ huynh, ta phải nhanh chóng tu luyện, vừa rồi lúc đang tiến hành tư cách thí luyện, cũng có một ít thể ngộ, nên muốn trở lại hồi tưởng một phen.

- Được, vậy tại hạ đây cáo từ!

Đạt Cổ nói xong ôm quyền.

Lâm Minh cũng ôm quyền đáp lễ.

Mà đúng lúc này, một thanh âm chợt vang lên:

- Lâm đại nhân, hay là cứ đi uống chúc mừng một phen đi, tại hạ cũng muốn tham gia, ha ha.

- Hả?

Lâm Minh quay đầu, lại thấy một nam nhân Ải Ma tộc dáng người không đủ tới sáu xích, người mặc một cái áo choàng rộng thùng thình, cười tủm tỉm đi tới.

- Chuyện gì?

Lâm Minh hỏi.

Đạt Cổ nhìn thấy người này, cũng khẽ nhíu mày, dùng chân nguyên truyền âm quay sang nói với Lâm Minh:

- Người này là thuyết khách của Hắc Ám tôn chủ, chắc là tới đây để chiêu an ngươi, tại hạ không phụng bồi, Lâm huynh tự mình cân nhắc lợi hại, tự giải quyết cho tốt.

Đạt Cổ nói xong, liền cùng Toàn Cơ rời đi, lúc Toàn Cơ rời đi, vẫn không chút khách khí trắng mắt lườm tên Ải Ma một cái, ánh mắt hiện lên vẻ cực kỳ chán ghét.

Nam nhân Ải Ma lơ đễnh, nói:

- Lâm đại nhân, ta ở Hạo Minh cư, không bằng theo tại hạ tới Hạo Minh cư ngồi, thế nào? Có một tin tức cực kỳ tốt muốn nói cho Lâm đại nhân.

- Không cần, chuyện gì mà không thể nói ở trong này?

Lâm Minh giọng điệu cực kỳ lạnh lùng.

- Ha ha...

Nam nhân Ải Ma cũng không xấu hổ, cười cười nói:

- Dường như Lâm đại nhân đã biết mục đích ta tới... Vậy ta đây sẽ nói ngắn gọn, tôn chủ đại nhân rất thưởng thức ngươi, nếu ngươi nguyện ý có thể lựa chọn làm sứ giả của tôn chủ đại nhân, kỳ hạn là năm mươi năm, mà trong thời gian này, tài nguyên tu luyện trong Thông Thiên tháp ngươi có thể tùy ý sử dụng, đây không phải là một tin tức tốt sao, tài nguyên tu luyện Thông Thiên tháp, ngay cả thánh địa cũng không thể sánh được, nói không khoa trương chút nào, đây là Tu Luyện địa tốt nhất ở toàn bộ Thánh Ma đại lục, không biết Lâm đại nhân...

- Thật có lỗi, tại hạ cũng không có quyết định như vậy.

Lâm Minh trực tiếp cự tuyệt, không để lối thoát.

- Lâm thiếu hiệp, đây chính là chuyện người khác cầu cũng không cầu được, không biết có bao nhiêu người đỏ mắt với vị trí này, huống chi nói là năm mươi năm, kỳ thật cũng không cần lâu như vậy, với thiên tư của Lâm đại nhân, nhiều nhất phục vụ mười mấy năm, chỉ cần...

- Ngươi nói xong chưa? Lâm mỗ còn phải tu luyện.

Lâm Minh đã hạ lệnh trục khách.

Thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, sau khi ký kết linh hồn khế ước trở thành tay sai của Thông Thiên tháp, tuy rằng có thể tùy ý sử dụng tài nguyên tu luyện, chính là phải thay Thông Thiên tháp ngăn chặn các thiên tài khác trưởng thành, nói trắng ra chính là tay đấm của Thông Thiên tháp, giống như nhiệm vụ của Hình Thiên lúc trước ở tầng hai.

Nam nhân Ải Ma sắc mặt có chút không tốt, hắn tốt xấu gì cũng là thuộc hạ của tôn chủ, thay mặt tôn chủ vậy mà lại bị Lâm Minh đối đãi như thế.

Nụ cười thu lại, nam nhân Ải Ma cũng lạnh lùng nói:

- Lâm Minh, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nếu ngươi ngoan cố không đổi, trừ phi ngươi rời khỏi Thông Thiên tháp, nếu không sợ là sẽ gặp tai họa bất ngờ...

Câu cuối cùng này, nam nhân Ải Ma dùng chân nguyên truyền âm nói.

Lâm Minh không vui không giận, bình tĩnh nói:

- Lâm mỗ đối với quyền lực, ích lợi Thông Thiên tháp, không có bất kỳ hứng thú nào, Lâm mỗ nhiều nhất ở Thông Thiên tháp hai ba năm nữa, không có ý định là địch với chư vị tôn chủ Thông Thiên tháp, chỉ là muốn im lặng tu luyện, nếu như có người lo lắng, Lâm mỗ có thể cam đoan, buông bỏ tấn công Thiên Ma mười cánh, chỉ dừng lại ở cảnh giới tám cánh đỉnh phong.

Lâm Minh nói như vậy xem như là đã rất nhượng bộ, trở thành Thiên Ma mười hai cánh thu được Thiên Ma võ ý tuy rằng rất mê người, nhưng mà Lâm Minh cũng rất rõ sự đáng sợ của Thông Thiên tháp, hắn cũng không tính để bản thân mình là địch với cả tòa Thông Thiên tháp, hắn lui một bước xem ra đã là một phần tâm ý.

Nhưng mà nam nhân Ải Ma cũng không nghĩ vậy, hắn nghĩ Lâm Minh đây hoàn toàn là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tôn chủ khó lắm mới coi trọng ngươi, vậy mà ngươi lại không tán thưởng:

- Hứa hẹn dừng lại ở tám cánh đỉnh phong, không cùng là địch với mười hai tôn chủ? Nói thật hay nha, ta có cần phải thay mười hai tôn chủ đại nhân cảm ơn ngươi thủ hạ lưu tình hay không? Hừ!

Nam nhân Ải Ma nói tới đây hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói vài câu âm độc, nhưng trong lúc lơ đãng, hắn thoáng nhìn bia đá vương giả, mà ở trên đỉnh tấm bia đá, hào quang màu vàng vẫn chưa hoàn toàn ảm đạm, vẫn có một chút dư quang lóe lên.

Cũng là đám ánh sáng vàng này hấp dẫn nam nhân Ải Ma.

Hàng chữ bao quanh trong dư quang màu vàng kia hiện rõ mấy chữ, Tà Thần Tu La, Lâm Minh!

Trong nháy mắt nam nhân Ải Ma mở to hai mắt nhìn, khóe miệng vẫn mở to, chỉ là mấy lời độc địa định nói cũng không nói ra được nữa.

Phong Hào Tu La!

Trời ạ! Ta không nhìn lầm đó chứ!

Hắn tự nhiên biết bia đá vương giả này, ba cái tên đã ngàn năm chưa đổi. Mà hôm nay, lại thêm một cái Lâm Minh!

Hắn vậy mà lấy được cái danh hiệu này?

Ải Ma nam nhân hoàn toàn ngây người sửng sốt.

- Ngươi còn có việc gì không?

Lâm Minh giọng điệu cực kỳ lãnh đạm.

- A!

Nam nhân Ải Ma dường như bị hoảng sợ, lúc này mới kịp phản ứng, như phản xạ có điều kiện lắc đầu nói:

- Ta... Không... Không có việc gì!

Chương 583: Hạn ngươi một ngày rời đi

Vốn dáng vẻ bệ vệ cũng biến mất không còn, nam nhân Ải Ma hoàn toàn ỉu xìu, cũng không thể trách hắn kinh hồn táng đảm như thế, Phong Hào Tu La thật sự là quá khủng bố, chỉ riêng nói về Bát Vẫn Tu La Hạo Càn trong ba người này mà nói, cuối cùng hắn trở thành Mệnh Vẫn tầng tám, được tôn làm Bát Vẫn Chiến Đế.

Chiến Đế đồng cấp không người nào là đối thủ của hắn, mà ngay cả lão quái vật mấy ngàn năm không xuất thế, gặp Bát Vẫn Chiến Đế cũng kiêng kị ba phần.

Nên muốn thắng Bát Vẫn Chiến Đế thì cần phải có ưu thế tu vi tuyệt đối, nếu không sẽ hoàn toàn bị Bát Vẫn Chiến Đế áp đảo.

Nghĩ đến tương lai Lâm Minh có thể sẽ trở thành người như vậy, da đầu nam nhân Ải Ma liền run lên.

Thật sự đắc tội người như thế, Thông Thiên tháp cũng không bao vệ được hắn, hắn cúi đầu khom lưng nói:

- Lâm đại nhân, tiểu nhân trước cáo từ.

Nói xong, hắn trốn thật nhanh, cũng không dám... Nửa câu đề cập tới chuyện khiến Lâm Minh quy thuận nữa.

Nói đùa, Thông Thiên tháp mười hai tôn chủ, trừ tổng tôn ra, cũng chính ngoài tháp chủ ra, mười một người khác ngay cả Tu La thiên cấp cũng không tới, thậm chí có mấy người, ngay cả Tu La địa cấp cũng chưa đạt tới, làm sao có thể để một Phong Hào Tu La làm thủ hạ của bọn họ chứ?

Trên bia đá vương giả có rất nhiều tên, đó là tập hợp tuấn kiệt trẻ tuổi toàn bộ Thánh Ma đại lục vạn năm qua, đừng nói là Tu La thiên cấp, cho dù là Tu La bình thường đều đều rất ít.

Nam nhân Ải Ma bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới Truyền Tống trận, trực tiếp truyền tới tầng thứ tư chỗ tôn chủ.

- Hắc Ám đại nhân, việc lớn không tốt!

Nam nhân Ải Ma thân vốn đã lùn lại còn béo phì, chạy chạy giống như quả bóng cao su vậy, nghiêng nghiêng lảo đảo nhìn rất buồn cười.

Hắc Ám tôn chủ nhíu mày nhìn nam nhân Ải Ma đang thất kinh, quát lạnh:

- Hoảng cái gì!

Nam nhân Ải Ma bụp bụp một cái quỳ trên mặt đất:

- Đại nhân, không tốt, Lâm Minh lấy được Phong Hào Tu La thí luyện tư cách!

- Ta đã biết!

Hắc Ám tôn chủ lạnh lùng lên tiếng, sắc mặt lặng xuống. Trên thực tế, từ lúc Lâm Minh lấy được Phong Hào Tu La hắn đã chiếm được tin tức đầu tiên, căn bản không cần phải nam nhân Ải Ma đến báo.

Mới vừa biết được tin tức kia, trong lòng hắn cũng kinh hãi, một Phong Hào Tu La ý nghĩa rất lớn, người như thế thậm chí đã vượt qua phạm trù Thông Thiên tháp, liên quan đến chiến tranh chủng tộc Thánh Ma đại lục!

Nam nhân Ải Ma nhìn thấy Hắc Ám tôn chủ im lặng không nói, cũng không biết trong lòng đối phương nghĩ gì. Bạo dạn đề nghị:

- Đại nhân... Lâm Minh vừa rồi hứa, sẽ không cùng chúng ta là địch, ngươi xem chúng ta có phải hay không, có thể... Thay đổi sách lược, giao hảo với Lâm Minh, không cần đắc tội với hắn... Vạn nhất ngày sau...

- Hừ! Ngu xuẩn!

Hắc Ám tôn chủ quát lạnh một tiếng, nam nhân Ải Ma sợ tới mức vội vàng quỳ rạp trên đất, cũng không dám hé răng nữa.

- Lú trước Bát Vẫn Chiến Đế đã là ví dụ tốt nhất, dưỡng hổ gây họa, ắt sẽ bị cắn ngược! Nếu lại tiếp tục cho ra một tên nhân loại Thiên Ma mười hai cánh, vậy cũng khiến đối phương trở thành đại năng Thần Hải vậy thì căn cơ Huyết Sát Nguyên tất nhiên sẽ bị lung lay.

Hắc Ám tôn chủ đã không còn trông mong Lâm Minh ký kết khế ước phục vụ Thông Thiên tháp, loại cấp bậc thiên tài này giống như rồng ngủ trong vực sâu, làm sao cam tâm đeo một cái gông xiềng hình chữ nhật chứ, đừng nói là hắn, cho dù là Tu La thiên cấp Phong Thần cũng cự tuyệt ký kết khế ước, bọn họ đều là loại người cao ngạo đến mức tận cùng, làm sao lại làm tay sai cho người khác?

Tuy nhiên Phong Thần xuất thân không phải tầm thường, cường giả sau lưng hắn có giao thiệp với tháp chủ. Tự mình thế tốt đảm bảo, cuối cùng Thông Thiên tháp mới nguyện ý nhượng bộ.

Nhưng Lâm Minh lại khác, đừng nói bây giờ sau lưng hắn tạm thời chưa phát hiện được thế lực lớn nào ủng hộ, cho dù có, vậy cũng là thế lực đối địch, bởi vì Lâm Minh là nhân loại.

Một Bát Vẫn Chiến Đế đã khiến cuộc sống hằng ngày Thông Thiên tháp không yên, bây giờ lại sinh ra thêm một tên nhân loại đại năng uy hiếp Huyết Sát Nguyên?

Hắc Ám tôn chủ sắc mặt âm trầm, lập tức đi về phía đại sảnh nghị sự.

...

Lâm Minh nhìn về phía quang môn trước mặt, ở phía sau quang môn là một tiểu thiên thế giới được phong ấn, đây là Vương Giả Tù Lung cấp Phong Hào Tu La! Tại trong Thông Thiên tháp này có rất nhiều tiểu thiên thế giới bị phong ấn, thật khó tưởng tượng được Thông Thiên tháp lúc trước rốt cuộc là ai kiến tạo.

Phía sau Lâm Minh có không ít võ giả, bọn họ đều vây lại đây xem.

Một canh giờ trước, chuyện Lâm Minh chiếm được Phong Hào Tu La đã truyền khắp tầng ba Thông Thiên tháp, gần như mọi người đều biết được tin tức khó tin này.

Trước đó, Phong Hào Tu La đối với bọn họ mà nói chỉ là truyền thuyết, tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện bây giờ lại phát sinh ở bên cạnh bọn họ, làm cho người ta có cảm giác rất mơ hồ, giống như nằm mơ vậy.

Chỉ trong mấy khắc ngắn ngủi, lượng lớn võ giả đã tụ tập tại của Tu Luyện địa đặc thù, bọn họ đều muốn đi vào liếc bia đá vương giả một cái, tuy nhiên người có quyền hạn tiến vào lại không được bao nhiêu, những người không vô được chỉ đành phải đứng ở ngoài.

Sau khi nhìn thấy bia đá vương giả, mọi người không khỏi chậc chậc ngợi khen, có một số người còn dùng Chiến Tranh trận bàn lục phù ảnh ghi lại cho người bên ngoài xem.

Tuy nhiên cũng có người thuận đường đi tới chỗ Vương Giả Tù Lung, chờ xem Lâm Minh tiến vào trong đó.

Một người cũng không nói, phần lớn bọn họ tò mò nhìn về phía quang môn Vương Giả Tù Lung, dường như muốn biết Vương Giả Tù Lung cấp Phong Hào Tu La có gì khác nhau.

- Lâm đại nhân, một lần tiến vào Vương Giả Tù Lung tốn hai mươi điểm số giết chóc, Vương Giả Tù Lung bất luận kẻ nào cả đời chỉ có thể vào một lần, tuổi hạn định là dưới ba mươi, không hạn chế thời gian tiến vào, ngài muốn bây giờ tiến vào sao?

Bạch chấp sự cung kính hỏi.

- Đúng vậy!

Bất kể là Vương Giả Tù Lung cấp bậc gì đều phải tốn hai mươi điểm số giết chóc. Lấy được tư cách thí luyện cấp cao, thì càng nhận được nhiều ưu đãi.

Nếu chỉ lấy được tư cách cấp thánh bình thường, thậm chí tư cách cấp phàm thì cũng không có nhiều ý nghĩa lắm.

Lấy được tư cách gì, phải xem bản sự của người đó, lịch lãm trong Vương Giả Tù Lung cấp Phong Hào Tu La là một cơ hội khó có được, tục truyền, năm đó Bát Vẫn Chiến Đế chính là nhờ sau khi tiến vào Vương Giả Tù Lung mới lĩnh ngộ pháp tắc thời không, ngày sau thần thoại bất bại trong đồng cấp!

Tuy nhiên, mỗi người ở trong Vương Giả Tù Lung gặp gỡ cũng khác nhau, Lâm Minh tiến vào trong đó chưa chắc đã giống như Bát Vẫn Chiến Đế, tiếp xúc được Thời Không ý cảnh, còn nhận được gì đều là ẩn số chưa biết.

- Lâm đại nhân, mời ngài xác nhận xem thức ăn nước uống đã chuẩn bị tốt chưa, mặt khác, đây là phù đào thoát, trong Vương Giả Tù Lung có khả năng gặp nguy hiểm tới tính mạng, nếu không chịu nổi xin hãy dùng phù này thoát ra.

Bạch chấp sự nói xong, lại đưa cho Lâm Minh một tấm Truyền Tống phù.

Nói là phù, kỳ thật là là được khắc bằng ngọc thạch, cùng loại với Độn phù lúc trước Mục Phượng Tiên cấp cho Lâm Minh, tuy nhiên Độn phù có thể truyền tống khoảng cách xa hơn, có thể truyền tống tới bất kỳ không gian nào. Mà phù đào thoát Bạch chấp sự đưa cho, chỉ có thể truyền tống đến khu vực cố định ở Thông Thiên tháp, hơn nữa khoảng cách rất ngắn.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Cảm ơn Bạch chấp sự.

Ấn tượng của Lâm Minh đối với Bạch chấp sự cũng không tệ lắm, hắn căn bản không nghĩ tới sử dụng trương Truyền Tống phù này, ở trong Vương Giả Tù Lung càng lâu, thu hoạch lại càng lớn.

Tuy rằng nói như vậy nhưng mà kỳ thật Vương Giả Tù Lung không có khả năng ở đó cả đời, ở lâu sẽ không chịu nổi mà đi ra.

Bình thường ở đỉnh cấp tông môn tứ phẩm, tuấn kiệt trẻ tuổi tầng dưới chót tông môn ngũ phẩm đỉnh cấp cũng chỉ ở trong Vương Giả Tù Lung mười ngày mà thôi.

Tiếp tục tiến thêm một bước, tuấn kiệt trẻ tuổi Tu La bảng trên bia đá vương giả cũng chỉ có thể ở mười lăm ngày đến một tháng mà thôi.

Chẳng hạn như đứng đầu Thiên Ma thất tinh - Phong Thần, ở trên bia đá vương giả được liệt vào Tu La thiên cấp, cũng chỉ ở được hai mươi tám ngày mà thôi.

Mà Diêm Si, ở trên bia đá vương giả liệt vào Tu La địa cấp, ở được hai mươi mốt ngày.

Tục truyền, ba ngàn năm nay, ở lâu nhất trong Vương Giả Tù Lung vẫn là Bát Vẫn Chiến Đế, ở lại suốt hai tháng!

Dưới Bát Vẫn Chiến Đế cũng là Phong Hào Tu La, U Minh Tu La Mạc Côn, ở được bốn mươi lăm ngày.

Phong Hào Tu La cũng có chênh lệch với nhau.

Về phần Thiên Sát Tu La Thân Đồ Hồng Hi, bởi vì chuyện tám ngàn năm trước, ghi lại không rõ lắm, chỉ truyền lại vài bản ghi chép cũ, còn chuyện Thân Đồ Hồng Hi ở trong Vương Giả Tù Lung bao nhiêu ngày thì không biết.

Hít sâu vài hơi, điều chỉnh tinh khí thần bản thân đến trạng thái tốt nhất, Lâm Minh chiến ý sáng ngời, hắn tràn ngập chờ mong với Vương Giả Tù Lung.

Đang muốn bước vào trong, đúng lúc này, một tiếng gọi lại.

- Chậm đã!

- Hả?

Lâm Minh quay đầu, lại thấy tên thuyết khách lúc trước Hắc Ám tôn chủ phái tới, mà trước hắn, còn có một nam nhân Cự Ma tộc khoác áo choàng màu đen, mặc chiến giáp, cơ thể rắn chắc cứng như sắt thép, mấy cơ bắp cuồn cuộn khiến áo giáp lồi lên, ánh mắt như chớp.

Trên người nam nhân Cự Ma tộc, Lâm Minh cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố, người này, tuyệt đối là một cao thủ!

Lâm Minh khẽ nhíu mày:

- Chuyện gì?

Ở phía sau Lâm Minh, không ít võ giả Thông Thiên tháp sau khi nhìn thấy áo nam nhân choàng, sắc mặt khẽ biến.

- Ma Ha!

- Thiên Ma thất tinh đứng thứ ba Ma Ha!

Có người lập tức nhận ra thân phận nam nhân Cự Ma áo choàng, ở tầng ba Thông Thiên tháp, thực lực Ma Ha so với Đạt Cổ chỉ có hơn chứ không kém.

- Hắn chính là Ma Ha.

Lâm Minh nhìn về phía nam nhân áo choàng trước mặt Ải Ma, trong lòng hơi kinh hãi, từ lúc hắn tới Hồng Nhật thành đã nghe qua cái tên này.

- Ngươi chính là Lâm Minh!

Ma Ha nhìn Lâm Minh, hai con mắt đen ngòm giống như muốn nhìn thấu hắn vậy.

- Tìm Lâm mỗ chuyện gì?

- Hắc hắc...

Ma Ha khàn khàn cười:

- Có một số việc muốn tìm ngươi nói chuyện, đi theo ta.

- Không cần, có chuyện gì nói ở trong này là được rồi, Lâm mỗ còn vội vàng tu luyện.

Lâm Minh giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng mơ hồ có một cỗ khí thế không thể làm trái.

- Hừ!

Bị Lâm Minh trực tiếp cự tuyệt, Ma Ha có chút không vui:

- Việc tu luyện của ngươi, vẫn nên chờ một chút đi!

Ma Ha dùng chân nguyên truyền âm.

- Ồ?

Lâm Minh mặt mày nhăn lại:

- Có ý gì?

- Tôn chủ vừa mới lên tiếng, hạn ngươi trong vòng một ngày phải rời khỏi Thông Thiên tháp, ngươi tới Thông Thiên tháp một năm rưỡi rời đi chắc là cũng kiếm lời không ít, sát khí tích lũy rất nhiều, ở Tu Luyện địa cũng rất có thu hoạch, làm người, phải biết đủ!

Ma Ha lại lần nữa dùng chân nguyên truyền âm nói, loại uy hiếp ngầm này vốn đã trái với quy củ của Thông Thiên tháp, tự nhiên không thể nói ra bên ngoài.

- Bảo ta rời đi? Ta vừa mới nhận được tư cách tiến vào Vương Giả Tù Lung cấp Phong Hào Tu La, ngươi bảo ta rời đi sao? Còn có chuyện gì so với chuyện này hoang đường hơn không?

Lâm Minh giận dữ cười, nếu thời điểm này bị buộc rời khỏi Thông Thiên tháp, vậy đúng là khiến người ta cảm thấy nhục nhã.

Chương 584: Lồng giam mở ra

- Hoang đường? Ha ha!

Ma Ha nở nụ cười:

- Cho ngươi tu luyện ở Thông Thiên tháp lâu như vậy đã là tiện nghi cho ngươi, bây giờ ngươi còn sống rời đi, ngươi còn nhiều lời vô nghĩa, ngươi không rõ sao? Ở trong này thực lực chính là hết thảy! Ngươi tốt nhất nên thông minh một chút, nếu ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt vậy thì, hắc hắc...

Ma Ha dùng chân nguyên nói tới đây cười lạnh hai tiếng, ý uy hiếp đã vô cùng rõ ràng, đương nhiên, loại sự tình này hắn không dám trắng trợn nói ra, vẫn dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Nói như vậy các ngươi đã chuẩn bị động thủ với Lâm mỗ? Không biết lại phái ai tới? Thiên Ma thất tinh? Hay là tôn chủ?

Lâm Minh hùng hổ dọa người, căn bản không chút úy kị nào.

Nếu thật sự ám sát Lâm Minh cũng là chuyện vô cùng phiền toái, thực lực Lâm Minh quá mạnh mẽ, nếu muốn giết chết sẽ làm động tĩnh rất lớn, nếu tôn chủ ra tay, vậy có thể nói là công khai trắng trợn làm trái quy củ Thông Thiên tháp, đến lúc đó những tin đồn như “ở Thông Thiên tháp thực lực quá mạnh, sẽ bị cao tầng giết chết” sẽ truyền đi khắp nơi, nói như vậy, sau này còn có người dám tới Thông Thiên tháp sao?

Ma Ha sắc mặt trầm xuống:

- Xem ra rốt cuộc ngươi muốn chống đối, được, ta tiếp tục nhường một bước, rời khỏi Thông Thiên tháp, cho ngươi một khối Ma Thần Chi Cốt hạ phẩm, đây là cực hạn.

- Ma Thần Chi Cốt?

Lâm Minh trong lòng vừa động.

- Hừ, người chắc là không biết giá trị của loại đồ vật này, nói không chút khoa trương, một khối Ma Thần Chi Cốt đủ để khiến cho võ giả cấp Ma Vương trở nên điên cuồng! Dùng nó để rèn luyện thân thể thì là lãng phí, nhưng nếu đem hòa vào trong căn nguyên sinh mệnh, có thể tẩm bổ sinh mệnh chi hỏa, thậm chí còn có trợ giúp rất lớn đối với cường giả Ma Vương đột phá bình cảnh Ma Đế!

Ma Thần Chi Cốt này tự nhiên là tôn chủ đồng ý cấp cho, Ma Ha vốn căn bản không nghĩ đưa cho Lâm Minh, nhưng mà nhìn thấy Lâm Minh lỳ lợm như thế, hắn cực kỳ không tình nguyện đem khối này ra.

- Hòa tan vào sinh mệnh căn nguyên, có thể tẩm bổ sinh mệnh chi hỏa, có trợ giúp cường giả Ma Vương đột phá bình cảnh Ma Đế. Còn có thể dùng để rèn luyện thân thể... Tuy nhiên đây là cách làm lãng phí, thì ra là thế.

Lâm Minh từ trong giới thiệu của Ma Ha, hiểu được không ít tin tức, hiển nhiên Ma Ha còn không biết Lâm Minh đã kiếm được một khối Ma Thần Chi Cốt.

Căn cứ theo mật độ Ma Thần Chi Cốt mà xem, một viên Ma Thần Chi Cốt bằng cỡ quả đào hạch. Mà khối kia của Lâm Minh lại lớn bằng cỡ trứng bồ câu, lúc trước viên Ma Thần Chi Cốt này là Hình Thiên được ban cho.

Hình Thiên chỉ dùng thân phận vương giả tầng hai mà đã lấy được một viên Ma Thần Chi Cốt lớn bằng cỡ trứng bồ câu. Mà mình dùng tư cách tiến vào Vương GiẠTù Lung cấp Phong Hào Tu La ba ngàn mới ra một người, chỉ có thể đổi được một viên Ma Thần Chi Cốt cỡ bằng quả hạch. Thật sự quá rẻ.

- Thật có lỗi, Lâm mỗ không có hứng thú!

- Ngươi!

Ma Ha nổi giận:

- Lâm Minh, ta xin khuyên ngươi một câu, làm người không nên quá tham lam. Tham quá sẽ chết, ở Thông Thiên tháp, Huyết Sát tinh, tài nguyên tu luyện, các loại bảo khí, đan dược, ngọc giản, ngươi nhận còn ít sao? Hiện tại bảo ngươi rời đi, không cho ngươi đem miếng ăn đến miệng cũng phải nhổ ra là sai lầm rồi!

Lâm Minh ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng. Hắn cũng không dùng chân nguyên truyền âm, mà trực tiếp cao giọng nói:

- Thông Thiên tháp, mỗi người đều có thể tiến vào, ngươi nói ta chiếm được lượng lớn Huyết Sát tinh, tài nguyên tu luyện, các loại bảo khí, đan dược, ngọc giản, đúng vậy! Tuy nhiên đây cũng không phải là do Thông Thiên tháp các ngươi đưa cho Lâm mỗ, mà là Lâm mỗ ở trong giết chóc dùng máu tươi để đổi lấy! Có quan hệ gì với các ngươi?

- Thông Thiên tháp này, cũng không phải Cự Ma tộc các ngươi kiến tạo, cũng không phải Ải Ma tộc, Yêu Tinh tộc kiến tạo! Nó đã sừng sững mười vạn năm. Mười mấy vạn năm năm tháng, là tài nguyên của cộng đồng võ giả Thánh Ma đại lục, nhưng lại có người ỷ vào thực lực mạnh mẽ, liên hợp thành lập thế lực, phát triển tay sai, tự phong tôn chủ ý định vơ vét tài sản, chiếm tất cả tài nguyên cao cấp Thông Thiên tháp vào tay, lại tự chế định quy tắc, khiến cho các khác võ giả chỉ có thể thông qua chém giết, mới có thể đổi được từng chút, từng chút cơ hội tu luyện, các ngươi dựa vào cái gì?

Những lời chất vấn này, Lâm Minh trực tiếp hô lên, khiến cho võ giả xung quanh sửng sốt.

Lâm Minh nói tự nhiên có đạo lý, chỉ là những người này đã quen thói chấp nhận đám người tôn chủ thống trị, không phải không muốn nhận, mà là không thể không nhận.

Những người này đều không phải là tay sai của tôn chủ, cũng chưa từng ký kết khế ước, bây giờ nghe Lâm Minh vừa nói như vậy, trong lúc nhất thời trở nên xôn xao.

Ma Ha sắc mặt cực kỳ khó coi:

- Được, được, rất tốt! Một khi đã như vậy, vậy còn gì để nói, ngươi đừng hối hận!

- Lâm mỗ làm việc, cũng không hối hận!

- Nhớ kỹ lời ngươi nói!

Ma Ha hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Dựa theo quy củ Thông Thiên tháp, Lâm Minh quả thật có quyền hạn tiến vào Vương Giả Tù Lung, ai cũng không ngăn cản được.

Đám người tôn chủ Thông Thiên tháp quả thực sợ Lâm Minh đã không thể nắm vào tay, sau hắn lại tiến vào Vương Giả Tù Lung, không thể nghi ngờ hắn sẽ trưởng thành.

Một “đại năng Thần Hải” (ý nói là tiềm lực) nhân loại mới mà trưởng thành, đều là chuyện mà những chủng tộc khác đều không muốn nhìn thấy.

Đợi Ma Ha đi rồi, võ giả chung quanh đều có chút không rõ, vừa rồi Lâm Minh và Ma Ha nói chuyện phần lớn đều dùng chân nguyên truyền âm, chỉ có vài câu không đâu vào đâu nói ra ngoài, bọn họ cũng không rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Lâm Minh cũng không nói thêm gì, nhấc chân đi về quang môn Vương Giả Tù Lung...

Ngay trước mắt bao người, Lâm Minh thân ảnh nhoáng lên một cái rồi biến mất, quang môn hơi lay động, tạo nên tầng tầng gợn sóng, giống như một con cá nhảy lên mặt nước, sau đó nhanh chóng lặn xuống dưới biến mất không thấy.

...

Hôm nay là tháng La Thổ, ngày Hỏa Diệu.

Ngày hôm nay được Bạch chấp sự ghi lại, dùng để tính toán thời gian Lâm Minh ở trong Vương Giả Tù Lung.

Đợi khi Lâm Minh biến mất, võ giả chung quanh tự nhiên cũng nhao nhao rời đi, toàn bộ đại sảnh tu luyện, một lần nữa khôi phục yên tĩnh...

...

Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể nhoáng lên một cái, giống như mỳ nóng chần nước lạnh vậy, một cỗ cảm giác lạnh lẽo phủ tới, theo đó hắn liền tiến vào không gian màu trắng.

- Hưu!

Một đạo hắc quang vặn vẹo phóng tới vây quanh Lâm Minh, sau đó từng đạo từng đạo, hắc quang càng ngày càng dày đặc, cuối cùng hình thành một cái lồng giam hoàn toàn bịt kín Lâm Minh lại.

- Hả?

Lâm Minh trong lòng chợt nghiêm lại, đây chẳng lẽ chính là Vương Giả Tù Lung.

Đúng lúc này, một thanh âm truyền vào trong óc Lâm Minh, chuẩn xác mà nói, đó cũng không phải thanh âm, mà là một loại kết nối trực tiếp phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn, không cần ngôn ngữ, trực tiếp cho ngươi lĩnh ngộ ý tứ.

- Để ta phá vỡ lồng giam này, thì ra đây là tu luyện trong Vương Giả Tù Lung! Một khi đã như vậy, vì sao lại nói ở trong Vương Giả Tù Lung này càng lâu thì càng đạt được nhiều. Người thực lực yếu, thậm chí không ở được tới mười ngày đã bị đá ra ngoài sao?

Lâm Minh có chút nghi hoặc, theo lý thuyết, càng trong thời gian ngắn phá vỡ Vương Giả Tù Lung thì thực lực càng mạnh mới đúng chứ!

Nhưng hắn tin tức nhận được lại hoàn toàn ngược lại.

Người thực lực kém, căn bản căn bản không ở lâu được, người thực lực mạnh lại có thể ở lâu tới hai tháng!

- Chỗ này tất nhiên có lỗ hổng, ta tạm thời tu luyện đã, vẫn nên tìm hiểu thì tốt hơn.

Lâm Minh nhắm mắt minh thần, sau một lát, Tử Huyễn thương rút ra, trên thân thương, Thanh Thương chân nguyên bùng nổ.

- Phá cho ta!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, một thương đâm vào vách lồng giam màu đen, chỉ nghe răng rắc một tiếng, vách tường màu đen chấn động, nhưng mà chỉ xuất hiện một vệt mờ mờ, cách vỡ vụn còn rất xa.

- Thật rắn chắc!

Lâm Minh hơi hơi chợt nghiêm lại, một kích vừa rồi, hắn trừ không mở Tà Thần lực, vận dụng Lôi Hỏa chi ý cảnh ra thì đã vận dụng toàn lực.

Một kích như vậy có thể đánh nát bảo giáp địa giai nhưng mà đánh lên vách Vương Giả Tù Lung lại chỉ lưu lại một vết mờ mà thôi.

- Cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Minh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu một thương đã đâm nát, vậy chẳng phải chẳng còn ý nghĩa gì nữa sao?

Tà Thần lực mở ra, đồng thời Lâm Minh vận dụng Lôi chi ý cảnh.

Truy Điện!

Người thương hợp nhất, Lâm Minh hóa thành một chùm sáng tím, đâm mạnh lên vách tường chắn.

- Răng rắc!

Một tiếng nổ vang lên, hồ quang màu tím thô to như mãng xà tùy ý múa lượn, kịch liệt va chạm với Vương Giả Tù Lung, một vết rách nhỏ xuất hiện.

- Nát?

- Nát dễ dàng như vậy, Vương Giả Tù Lung này tuyệt không đơn giản như vậy.

Lâm Minh quát lớn một tiếng, trường thương trong tay bùng lên ánh sáng tím.

- Truy Điện!

- Coong!

Vốn vách tường đã xuất hiện vết rách nhỏ, bây giờ không chịu nổi lực công kích của Lâm Minh nữa, vỡ nát giống như lưu ly, nứt toác thành vô số mảnh vụn.

Vương Giả Tù Lung, phá!

Vách tường màu đen ầm ầm sập, toàn bộ hóa thành bột phấn, tiếp đó biến mất trong hư không, Lâm Minh lại trở về không gian màu trắng kia.

Trong không gian màu trắng trống rỗng, vô biên vô hạn, khiến cho người ta có một cảm giác vô cùng áp lực.

- Hưu! Hưu! Hưu!

Thanh âm liên tiếp vang lên, hồ quang màu đen giống như mưa rơi xuống, bao phủ Lâm Minh vào trong đó, một lần nữa ngưng thụ thành một lồng giam màu đen, vách tường so với lúc trước còn dày hơn.

Lâm Minh trong phút chốc hiểu ra, vừa rồi cái Vương Giả Tù Lung kia chỉ là một món khai vị mà thôi.

Thí luyện Vương Giả Tù Lung chia làm rất nhiều tầng!

Kẻ yếu chỉ qua được ít tầng, cho nên tự nhiên bị tống ra ngoài sớm, còn cường giả qua nhiều tầng hơn, thời gian ở lại cũng lâu hơn.

- Tuy nhiên... Chẳng lẽ không có võ giả mãi không phá vỡ lồng giam, ở trong lồng giam ngây ngốc mấy tháng sao? Đó chẳng phải cũng có thể ở trong rất lâu sao?

Lâm Minh không khỏi có nghi vấn như vậy.

- Xem ra, Vương Giả Tù Lung này so với tưởng tượng của ta còn phức tạp hơn nhiều, tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Nghĩ nhiều cũng không có nghĩa gì, chậm rãi đợi xuống xuống dưới thì sẽ biết, Lâm Minh bây giờ cần làm là phá vỡ lồng giam thứ hai.

Tà Thần lực lại lan nữa mở ra!

- Cự tuyệt?

Ở tầng bốn Thông Thiên tháp, Thần Công tôn chủ nhìn về phía Ma Ha, bình tĩnh hỏi.

- Tiểu tử này không tán thành, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Ma Ha oán hận nói, đối với việc Lâm Minh ở trước mặt mọi người từ chối, khiến hắn mất mặt á khẩu không nói được lời nào vẫn canh cánh trong lòng.

- Thần Công, ta đã nói rồi, tiểu tử này sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ đâu, thế nào, Ma Thần Chi Cốt chúng ta cũng đều lấy ra rồi vậy mà hắn vẫn cự tuyệt! Làm sao có thể trông cậy vào việc ngày sau hắn có đủ thực lực sẽ rời khỏi Thông Thiên tháp, không bằng thừa dịp thực lực lúc này của hắn còn yếu, thực hiện kế hoạch của ta!

Ở góc đại điện, Hắc Ám tôn chủ ngồi trên ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên một cây pháp trượng cổ mộc.

Thần Công tôn chủ trầm ngâm một tiếng, chậm rãi nói:

- Ta cũng không tin một nhân loại hứa hẹn, nhưng Hắc Ám, ngươi nói muốn đem Lâm Minh vây chết ở trong Vương Giả Tù Lung, làm sao vây? Chúng ta cũng không có năng lực sửa đổi Tu Luyện địa đặc thù của Thông Thiên tháp.

- Chuyện ngươi cứ yên tâm, ta tự có biện pháp.

Hắc Ám tôn chủ cười hắc hắc, ánh mắt đen tối giống như vực thẳm vậy.

Chương 585: Thiên Ma Lực Trường

- Quán Nhật!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, Lôi Hỏa võ ý trên Tử Huyễn thương hòa cùng một chỗ, nhân thương hợp nhất, hóa thành một đạo đốm lửa, mạnh mẽ đâm lên bức tường màu đen.

- Ầm ầm!

Vách tường màu đen chấn động kịch liệt, dưới công kích vô cùng sắc bén ầm ầm sụp đổ.

Lâm Minh lại ra khỏi Vương Giả Tù Lung.

- Lồng thứ ba!

Lâm Minh phá ba lồng giam, việc này đối với hắn mà nói cũng không khó.

Lúc này một đạo ý thức lại truyền vào óc Lâm Minh, tin tức cũng hiện ra trong đầu hắn.

- Hả? Thì ra phá vỡ ba lồng giam, chính là hoàn thành khảo hạch cơ sở Phong Hào Tu La, có thể lựa chọn rời khỏi.

Lâm Minh nhìn về phía cách đó không xa, một đạo ánh sáng thoáng hiện, sau một lát ngưng tụ thành một Truyền Tống trận, căn cứ theo tin tức kia, chỉ cần bước vào Truyền Tống trận, là có thể rời khỏi Vương Giả Tù Lung.

- Bây giờ rời khỏi Vương Giả Tù Lung hay là tiếp tục tu luyện?

- Tiếp tục tu luyện!

Lâm Minh tính toán thời gian một chút, hắn tiến vào nơi này nhiều nhất mới chỉ hai canh giờ mà thôi, đương nhiên sẽ không rời đi.

- Hưu hưu hưu!

Hào quang như mưa rơi xuống, tuy nhiên lần này không còn là màu đen nữa mà là bảy màu.

Lâm Minh có thể cảm giác được, hào quang lần này khác với lúc trước rất nhiều, nhưng mà khác ở chỗ nào, hắn lại không nói ra được.

- Thú vị!

Lâm Minh mặc cho ánh sáng bảy màu hình thành một cái Vương Giả Tù Lung mới, cả người không ngừng vận chuyển chân nguyên, Tà Thần lực cũng mạnh mẽ thiêu đốt...

...

Ban đêm, chỗ Tu Luyện địa đặc thù ở Thông Thiên tháp, mấy chục đạo trận văn màu vàng lơ lửng giữa không trung, một lão nhân Ải Ma tộc thân khoác áo choàng, tay cầm một cây bút vẽ trận màu đỏ, không ngừng khắc trận văn mới lên trên không trung, từng đạo trận văn hòa thành một thể, dường như đem không gian bốn phía cách ly ra.

Ở phía sau lão nhân Ải Ma tộc, đúng là Hắc Ám tôn chủ, hắn sắc mặt không đổi nhìn động tác lão nhân, trầm mặc không nói, cho tới tận khi lão nhân áo choàng đen hoàn thành giai đoạn thứ nhất, Hắc Ám tôn chủ mới lên tiếng hỏi:

- Toa Qua đại sư, ngươi bày ra Tỏa Không đại trận đại khái mất bao lâu thời gian.

- Còn phải mất hai ngày.

Lão nhân nói.

Toa Qua là Trận Pháp sư mạnh nhất ở Huyết Sát Nguyên, hắn vừa tinh thông trận pháp đang lưu hành bây giờ, nhưng lại có rất nhiều nghiên cứu về cổ trận pháp.

Toa Qua lúc trẻ tuổi bị thương nặng, Ma Tinh trong cơ thể bị tổn hại, tuy rằng sau đó có đan dược cực phẩm giữ được tính mạng, nhưng mà do bị thương quá nặng, vĩnh viễn không thể khôi phục, tu vi vĩnh viễn bị vây khốn ở giai đoạn Ma Vương tam tinh.

Nếu tu vi đã không còn hy vọng, Toa Qua liền bỏ thời gian ra nghiên cứu trận pháp. Dưới cơ duyên xảo hợp, hắn chiếm được một phần kế thừa trận pháp thượng cổ, sau khi tìm hiểu, có rất nhiều lý giải đối với trận pháp thượng cổ.

- Ừ, không tồi, hai ngày này, ta có thể cho người tạm thời phong bế nơi này. Cho ngươi an tâm bày trận, nhất định không nên xảy ra sai lầm.

- Tự nhiên.

Toa Qua nói xong, tiếp tục bắt đầu bày trận.

...

Ở trong tiểu thiên thế giới Vương Giả Tù Lung, có Truyền Tống trận thông tới Thông Thiên tháp. Võ giả sau khi thông qua thí luyện, sẽ trải qua Truyền Tống trận truyền ra khỏi Vương Giả Tù Lung.

Đây là trận pháp Thông Thiên tháp tự có, Toa Qua tự nhiên không có năng lực thay đổi.

Hắn có thể làm đó là sử dụng trận pháp phong tỏa không gian xung quanh, vĩnh viễn nhốt Lâm Minh ở bên trong.

- Toa Qua đại sư, Tỏa Không đại trận này đại khái có thể duy trì được bao lâu?

Hắc Ám tôn chủ lại hỏi.

- Đại khái là bốn tháng.

- Bốn tháng, vậy là đủ rồi.

Hắc Ám tôn chủ khóe miệng vênh lên, hiện ra vẻ âm tà. Vây Lâm Minh vây ở trong Vương Giả Tù Lung bốn tháng, hắn không tin Lâm Minh còn có mạng mà đi ra.

Võ giả ở trong Vương Giả Tù Lung vượt quá năng lực chịu đựng sẽ nguy hiểm tới tính mạng, nếu không cũng không đưa cho võ giả phù đào thoát.

Nhưng mặc dù vậy, trước đó vẫn xuất hiện không ít tình huống võ giả ngã xuống ở trong Vương Giả Tù Lung.

Phong Hào Tu La ngã xuống ở trong Vương Giả Tù Lung, tin tức này nhất định sẽ rất thú vị.

Tuy rằng có thể khiến không ít người hoài nghi, tuy nhiên Hắc Ám tôn chủ cũng không quản nhiều như vậy.

Hắc Ám tôn chủ nghĩ nghĩ lại nói:

- Toa Qua đại sư, trong bốn tháng xin ngài trở lại lần nữa, lại gia cố đại trận.

- Có thể.

Toa Qua nói.

- Bốn tháng lại thêm bốn tháng, thời gian tổng cộng tám tháng, cho dù ngươi là Chân Long, cũng sẽ bị vây chết ở trong Vương Giả Tù Lung!

...

Thời gian từng ngày qua đi, Lâm Minh đắm chìm ở trong tu luyện, khái niệm thời gian đã trở nên mơ hồ.

- Phá!

Lâm Minh một thương đâm vào trên vách tường ánh sáng bảy màu, vách tường ánh sáng kịch liệt lay động, nhưng mà sau khi lay động mấy giây liền ngừng lại, không chút tổn thương.

Một kích vừa rồi, đã là một kích toàn lực của Lâm Minh, nhưng mà lại ngay cả một vết đâm cũng không đâm ra được. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không nóng nảy, bắt đầu liên tục công kích.

Trải qua thời gian dài như vậy, Lâm Minh phát hiện được quy luật của Vương Giả Tù Lung.

Muốn phá vỡ Vương Giả Tù Lung này cũng không phải một lần công kích là có thể đạt tới tiêu chuẩn có thể phá vỡ Vương Giả Tù Lung mà phải xem lực công kích tích lũy có đạt tới tiêu chuẩn hay không.

Giống như lồng giam này là một thanh giá trị sinh mệnh, mỗi một lần công kích lại làm tiêu hao một ít sinh mệnh của nó, cho tới tận khi sinh mệnh của nó tiêu hao hết, lồng giam sẽ tự động phá vỡ.

Lúc tới điểm tới hạn, cho dù dùng một quyền tùy ý đánh lên, lồng giam cũng đều ầm ầm phá vỡ. Nói cách khác, chỉ cần tấn công đủ lâu, lồng giam sẽ bị phá.

Lồng giam bảy màu này đã vây khốn Lâm Minh hai ba ngày rồi.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, hắn bắt đầu phát hiện có chút không đúng, ở trong cái lồng bảy màu này, bắt đầu tràn ngập một cỗ năng lượng trường vô hình.

Lúc đầu chỉ như có như không, chỉ khiến cho chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh hơi chấn động, về sau năng lượng trường càng ngày càng mạnh, tương tác lên toàn thân Lâm Minh, hình thành một cỗ áp lực trầm trọng.

Từ da thịt, nội tạng, kinh mạch, đan điền, không một chỗ không bị áp lực bao phủ, tim đập càng lúc càng nặng, máu lưu thông cũng càng lúc càng chậm, ngay cả chân nguyên trong kinh mạch cũng không thể lưu chuyển theo đường thẳng, thậm chí hít một hơi đều cần phải dùng khí lực hơn bình thường.

Lại qua một thời gian, ngay cả linh hồn Lâm Minh cũng bắt đầu bị ảnh hưởng.

Lâm Minh trong lòng cả kinh, hắn cảm giác cỗ năng lượng trường này đã xâm nhập vào trong tinh thần chi hải, đang kịch liệt va chạm với lốc xoáy màu đen do Luân Hồi võ ý hình thành.

- Đây rốt cuộc là cái gì vậy?

Trước đó, Lâm Minh chưa bao giờ gặp qua năng lượng trường.

Đúng lúc này, thanh âm kia lại lần nữa xuất hiện trong óc Lâm Minh.

- Đây là Thiên Ma võ ý.

Cái gì?

Thiên Ma võ ý!

Lâm Minh sợ ngây người, sau khi ở Thông Thiên tháp trở thành Thiên Ma mười hai, có thể nhận được Thiên Ma võ ý, loại võ ý đặc thù này một khi phát động, có thể tạo thành một cái lĩnh vực của mình, cũng chính là cái gọi là trường.

Phàm là người bước vào trong lĩnh vực này đều bị trường này ảnh hưởng, mười thành thực lực chỉ phát huy được năm, sáu thành.

Thực lực càng yếu, lại càng bị Thiên Ma võ ý ảnh hưởng mạnh.

- Thì ra là thế, Thiên Ma võ ý tạo thành phụ tải đối với thân thể và linh hồn, do đó ảnh hưởng tới thực lực võ giả, những võ giả thực lực yếu kia khi bước vào lực trường này sẽ không chịu nổi, thậm chí bước vào trong năng lượng trường do không chịu nổi áp lực sẽ bị hộc máu mà chết.

- Bị năng lượng lực trường này bao phủ, lại phải vận hết toàn lực công kích, cơ thể, kinh mạch, nội tạng bị phụ tải như thế nào không nghĩ cũng biết, trách không được, có một ít võ giả kiên trì hơn mười ngày liền không tiếp tục không kiên trì được nữa.

Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ, dưới tình huống như vậy, võ giả bức thân thể tới cực hạn nếu có thể chống đỡ được, tự nhiên thu hoạch rất lớn, còn chống đỡ không được thì chết cũng chẳng có gì lạ.

Thân thể chịu đựng cỗ áp lực này, Lâm Minh một lần nữa công kích tới vách lồng bảy màu.

Bởi vì tốc độ lưu thông của chân nguyên bị cản trở, mỗi một lần công kích đều hao phí năng lượng hơn lúc trước.

Mà năng lượng trường càng ngày càng mạnh, hắn cảm giác thân thể trầm trọng muốn chết, toàn thân, mỗi một chỗ đều khó chịu.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Trên vách ngăn bảy màu, ánh sáng Lôi Hỏa nổ tung. Mà trong công kích liên tiếp như vậy, Lâm Minh phát hiện, dưới áp lực, ưu đãi hắn đạt được còn nhiều hơn lúc trước rất nhiều.

Nếu nói kinh mạch võ giả giống như mương nước như vậy đan điền chính lá nguồn nước, xương cốt, nội tạng chính là đồng ruộng cần tươi nhuần.

Từ Tiên Thiên trở về sau, võ giả bất kể là tu luyện hay là công kích, đều là dùng khiếu huyệt toàn thân hấp thu nguyên khí thiên địa, tụ tập lại tới đan điền, sau đó qua kinh mạch, dẫn tới toàn thân.

Loại phương pháp bị động này có rất nhiều hạn chế, đó chính là bất kể làm thế nào, nguyên khí thiên địa đều khó có thể tới được mỗi một chỗ thân thể.

Bình thường mặc kệ là chiến đấu hay là tu luyện, cho dù tiêu hao thân thể đến cực hạn, mỏi mệt vô cùng, thì vẫn còn một ít khiếu huyệt, kinh mạch, tổ chức vẫn chưa được sử dụng và rèn luyện.

Thân thể không rèn luyện hoàn toàn, sẽ ảnh hưởng tới cơ sở bản thân, cản trở tiến bộ thực lực.

Nhưng tại dưới Thiên Ma võ ý năng lượng trường này lại khác, trường là một loại vật chất kỳ diệu, vô hình vô chất, có thể dễ dàng xâm nhập vào mỗi một trong đơn nguyên cơ thể, cho dù là da lông cũng không bỏ sót.

Tim đập, máu chảy, cơ, xương cốt, cốt tủy, kinh mạch, mỗi một chỗ rất nhỏ của thân thể, đều phải vượt qua năng lượng trường áp chế, đều cần phải chủ động đi hấp thu chân nguyên, tiêu hao năng lượng.

Quá trình này chính là một loại rèn luyện tốt.

Tại trong năng lượng trường này cho dù đứng không nhúc nhích cũng đều là tu luyện, huống chi bây giờ dưới điều kiện cực hạn còn phải đánh ra đủ loại công kích.

Chuyện này đối với thân thể ưu đãi vô cùng lớn.

Không chỉ là hệ thống tụ nguyên chiếm được rèn luyện mà hệ thống luyện thể cũng như thế.

Mà đối với, Lâm Minh kẻ song tu hai loại này, môi trường này cầu mà không được.

Sau khi ý thức được điểm này, Lâm Minh mừng rỡ, công kích càng lúc càng linh hoạt sắc bén hơn.

Từng đạo thương mang, không ngừng đâm vào một điểm, Lâm Minh đồng thời mở ra Tà Thần lực, lại thiêu đốt máu Cổ Phượng!

Thân thể, cơ, xương cốt cùng chịu áp lực, lại được chân nguyên cuồng mãnh đi vào, biến hóa kịch liệt như thế, khiến một ít mạch máu bên ngoài thân thể Lâm Minh nứt ra.

- Trục Nhật!

Ầm ầm!

Một tiếng sấm nổ vang, lồng giam bảy màu giống như thủy tinh vỡ tan.

Lâm Minh phun mạnh một hơi, cánh tay, cơ thể hắn đều nứt ra, máu tươi đầm đìa.

Chân nguyên tiêu hao bảy tám thành, thân thể mỏi mệt vô cùng, nhưng mà lại đạt được ưu đãi rất lớn, hắn phát hiện, trong lúc vô tình, hắn càng củng cố tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, đã bắt đầu áp sát Tiên Thiên Chí Cực!

Chương 586: Hỗn Độn lao ngục!

Từ Tiên Thiên hậu kỳ đến Tiên Thiên Chí Cực, tu vi tăng lên tương đối mà nói đối với thực lực bây giờ của Lâm Minh cũng không tính là lớn.

Nhưng là từ Tiên Thiên Chí Cực đến Toàn Đan thì không giống với lúc trước, sẽ là một lần bay vọt thật lớn!

Thiên Diễn đại lục, Tiên Thiên võ giả chỉ có thể lớn lối một chút ở trong nước nhỏ của phàm nhân, mà cao thủ Toàn Đan lại có thể xưng bá một phương, khai tông lập phái.

Nuốt một viên đan dược liệu thương vào, Lâm Minh còn chưa kịp chữa thương, lại có một lồng giam bao phủ xuống, phong bế hắn lần nữa.

Mà Thiên Ma lực trường không có ý tứ giảm bớt chút nào, vẫn bao phủ toàn thân Lâm Minh, để cho Lâm Minh chữa thương cũng cảm thấy khó khăn trùng điệp.

- Thiên Ma lực trường này một khi bao phủ xuống, chỉ sợ sẽ phá vỡ lồng giam, cũng sẽ không yếu đi, nói cách khác, chỉ cần ta ở trong Vương Giả Tù Lung một ngày, sẽ phải thừa nhận Thiên Ma lực trường một ngày!

Áp lực trầm trọng bao trùm mỗi một đơn nguyên thật nhỏ trong toàn thân, bao gồm cả linh hồn, làm cho người ta có cảm giác thở không nổi, hơn nữa khiến người sợ hãi nhất chính là, Thiên Ma lực trường này còn có thể từ từ tăng cường theo thời gian.

Đây cũng là nguyên nhân ngay cả thiên tài cao nhất như Phong Thần, cũng chỉ có thể ở trong Vương Giả Tù Lung hai mươi tám ngày.

Quá mệt mỏi.

Nếu như là tu luyện bình thường, sau khi chân nguyên hao hết, ngồi xuống mấy canh giờ, ngủ một giấc, có thể bổ sung thể lực trở lại...

Nhưng là ở bên trong Vương Giả Tù Lung, cho dù ngủ thân thể cũng phải chống cự áp lực của Thiên Ma lực trường, không có lúc nào là không tiêu hao chân nguyên.

Nếu như là võ giả có sự khôi phục sức khỏe kém, ngồi xuống bổ sung chân nguyên, còn không bằng tiêu hao nhanh hơn, hắn làm sao có thể ở lại trong Vương Giả Tù Lung.

Tuy nhiên, tiêu hao đối với Lâm Minh mà nói không là vấn đề, luận về sự chịu đựng cùng sự khôi phục sức khỏe, hắn so sánh với lão quái Mệnh Vẫn tầng một thậm chí còn mạnh hơn! Dĩ nhiên thực lực là xa xa không bằng.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Lâm Minh không biết đã qua bao nhiêu thời gian, mặc dù sự khôi phục sức khỏe của hắn là siêu cường, nhưng bị vây áp trong hoàn cảnh lâu dài như vậy, hắn cũng cảm thấy cơ thể và đầu óc cực kỳ mỏi mệt.

Toàn thân, không có một chỗ nào không khó chịu, bao gồm cả tinh thần chi hải, cũng thừa nhận áp lực cực lớn.

Điều làm cho Lâm Minh giật mình nhất là lực phòng ngự linh hồn của hắn, đã không kém cường giả Mệnh Vẫn, nhưng vẫn là cảm nhận được trọng áp đến từ linh hồn, tình huống như vậy những người khác cũng có thể nghĩ.

- Không hổ là thí luyện cấp Phong Hào Tu La. Năm đó Bát Vẫn Chiến Đế có thể chống đỡ hai tháng ở trong thí luyện loại này, quả nhiên là tuyệt đại thiên kiêu.

...

Thông Thiên tháp, Tu Luyện địa đặc thù.

Tia sáng chợt lóe, thanh niên người mặc một thân bạch y đi ra từ trong Tu Luyện địa, yên lặng liếc mắt nhìn Vương Giả Tù Lung một cái. Thanh niên này chính là Phong Thần, đệ nhất cao thủ tầng ba Thông Thiên tháp.

Vương Giả Tù Lung lúc này, cánh cửa bằng ánh sáng bình tĩnh lưu chuyển lên, giống như gợn nước lăn tăn khi gió thổi qua.

Song ở dưới sự bình tĩnh, Phong Thần lại biết rõ ràng, lúc này áp lực trong Vương Giả Tù Lung đã tăng lên tới trình độ nào.

Hôm nay đã là ngày thứ bốn mươi!

Ban đầu, Phong Thần tiến vào bên trong Vương Giả Tù Lung, cũng chỉ là kiên trì hai mươi tám ngày.

Có thể kiên trì bao lâu không liên quan tới tu vi cá nhân, mà là phải xem trình độ của thiên tài, tính dẻo dai, nghị lực, công pháp... Của bản thân võ giả, một loạt nhân tố cũng có ảnh hưởng.

Nhớ tới kinh nghiệm ban đầu ở trong Vương Giả Tù Lung, lòng Phong Thần vẫn còn sợ hãi. Ở gần lúc kết thúc Vương Giả Tù Lung, áp lực lại tăng thêm một cái cấp bậc, cường đại đến trình độ muốn xé rách kinh mạch, đập vụn linh hồn.

Phong Thần bất đắc dĩ đành phải sử dụng Truyền Tống phù chạy trốn đi ra ngoài.

- Bốn mươi ngày, đã tiếp cận trình độ U Minh Tu La. Thiên phú người này nghịch thiên, ta cùng với hắn sống ở cùng một cái thời đại, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Phong Thần lắc đầu, thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Năm ngày thời gian, thoáng một cái rồi biến mất như vậy.

Bốn mươi lăm ngày!

Đây là thời gian tương đồng với cấp U Minh Tu La ban đầu, tin tức này rất nhanh liền truyền ra ở tầng ba Thông Thiên tháp, cái này có nghĩa rằng thiên phú của Lâm Minh đã vượt qua U Minh Tu La!

Đây hoàn toàn là thành tích trong truyền thuyết, võ giả tầng ba

Thông Thiên tháp, khâm phục, hâm mộ, ghen tị, sùng bái... Lâm Minh, các loại tâm thái cái gì cần có đều có.

Những ngày qua, cơ hồ mỗi ngày đều có đại lượng võ giả hữu ý vô ý đi ngang qua Tu Luyện địa đặc thù, muốn xem Lâm Minh rốt cuộc khi nào thì ra ngoài.

Cuộc sống ngày từng ngày trôi qua.

Bốn mươi sáu ngày, bốn mươi bảy ngày, bốn mươi tám ngày... Năm mươi ngày!

Chỉ cần kiên trì mười ngày nữa, là có thể ngang bằng kỷ lục của Bát Vẫn Chiến Đế vẫn duy trì rồi!

Quả thật như thế, đó là muốn phá thiên!

Đến loại trình độ này, người ghen tị với Lâm Minh ngược lại càng ngày càng ít.

Lúc độ cao của Lâm Minh vượt xa bọn họ, lòng ganh tị ngược lại phai nhạt, bởi vì đó vốn cũng không phải là một cái cảnh giới, lúc này mọi người thường thường càng muốn tự mình chứng kiến kỳ tích phát sinh.

- Hừ! Một đám ngu ngốc, bọn họ thật đúng là cho rằng Lâm Minh sẽ kiên trì đến hiện tại.

Ở trong gian phòng trang nhã của một gian tửu lâu ở phụ cận Tu Luyện địa đặc thù Diêm Si Diêm Si uống rượu, cười lạnh nhìn về phía đám người tụ tập ở phụ cận Tu Luyện địa đặc thù.

Trước người hắn, là Ma Ha cùng Khai Dương.

Ba người này, một năm trước cũng đã quy thuận Thông Thiên tháp, bởi vì ký kết khế ước, bọn họ có thể nói là hết dạ trung thành đối với Thông Thiên tháp, việc mà Hắc Ám tôn chủ làm cũng là không có gạt bọn họ.

Bọn họ rõ ràng, Lâm Minh thật ra thì đã không ra được.

- Năm mươi ngày rồi, Lâm Minh hơn phân nửa đã chết, mặc dù hắn kinh diễm, nhưng còn chưa tới trình độ Bát Vẫn Chiến Đế, cho dù hắn có thể so sánh với Bát Vẫn Chiến Đế, cũng không có ý nghĩa, tôn chủ đã quyết định phong trận tám tháng, cho dù là Thần Ma chuyển thế, cũng phải nuốt hận.

Ma Ha vừa cười lạnh, vừa ném một quả vỏ cứng ít nước vào trong miệng.

- Hắc hắc, thật hy vọng thấy được vẻ mặt của đám người kia ba bốn tháng sau, nhất định rất phấn khích, bọn họ cho là Lâm Minh sẽ sáng tạo kỳ tích, kết quả khi đó mới biết được, Lâm Minh đã chết, thiên tài cấp Phong Hào Tu La, vẫn lạc tại Thông Thiên tháp, thật là châm chọc!

Khai Dương cười, sờ sờ cằm tràn đầy nếp nhăn của chính mình, trong lòng hắn cảm thấy đáng tiếc chính là một khối Ma Thần Chi Cốt trong Tu Di giới của Lâm Minh.

Ma Thần Chi Cốt này Khai Dương đã gặp qua, ước chừng lớn bằng trứng bồ câu, lưu tại trong Vương Giả Tù Lung cũng không biết có thể lấy ra hay không, quá lãng phí.

- Chúng ta cũng đi thôi, lần này tôn chủ phá lệ mở Thần Tượng đường ra, mỗi người chúng ta đều có cơ hội tìm hiểu trong mười ngày, trở về hảo hảo chuẩn bị một chút, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất, chớ để bỏ lỡ một cơ hội này.

- Ừm, chúng ta đi.

...

Ở bên trong Vương Giả Tù Lung, áp lực của Thiên Ma lực trường lại tăng lên một cái cấp bậc, những ngày qua, Lâm Minh cũng phát hiện quy luật, áp lực của Thiên Ma lực trường qua mười ngày sẽ tăng lên một cấp!

Ở trong quá trình này, thân thể Lâm Minh cũng không ngừng thích ứng với cường độ áp lực cao hơn, tố chất thân thể của hắn, tính dẻo dai của kinh mạch, đều đang rèn luyện dưới loại áp lực này, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Ở Thiên Ma lực trường, Lâm Minh cũng đã trưởng thành.

- Ừm... Đây là?

Lúc một đạo lồng giam mới bao phủ xuống, trong lòng Lâm Minh cả kinh, lồng giam lần này, hoàn toàn bất đồng cùng màn sáng ngày thường.

Hô!

Trước mắt hoàn toàn đen lại, một mảnh hỗn độn, cái gì cũng không nhìn thấy!

Hắc ám đặc dính đọng lại hóa thành thực chất dung hợp ở chung một chỗ cùng Thiên Ma lực trường, cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống, Lâm Minh cảm giác mình tựa hồ hít thở không thông!

Hắc ám hỗn độn này, có lực cản thật lớn, ngay cả di động đứng lên cũng cực kỳ khó khăn.

Lâm Minh cảm giác giống như là chìm vào khu vực đầm lầy, cái gì cũng nhìn không thấy, ngay cả cảm giác thả ra, cũng bị hỗn độn ngăn chặn trong khoảnh khắc.

Cảm giác chỉ có thể rời đi thân thể chưa đầy một tấc!

Đây đối với võ giả mà nói chẳng khác nào mù.

Bộ ngực vô cùng khó chịu, Lâm Minh cố gắng hô hấp, nhưng là khí thể hút vào trong cơ thể lại thật là ít ỏi.

Chẳng lẽ ban đầu Bát Vẫn Chiến Đế chính là bại lui ở cửa ải này?

Lâm Minh cẩn thận hồi tưởng, sau khi hắn tiến vào Vương Giả Tù Lung, đại khái không tới mười ngày liền gặp được Thiên Ma lực trường.

Điều này cũng có thể giải thích, vì sao một nhóm võ giả kém cỏi nhất kia, chỉ có thể kiên trì mười ngày liền bại lui trong Vương Giả Tù Lung, bởi vì bọn họ cũng không chịu nổi Thiên Ma lực trường ban đầu.

Rồi sau đó, Lâm Minh đếm sơ qua, Thiên Ma lực trường tổng cộng tăng cường năm lần, nếu như không sai thì đó chính là đã qua năm mươi ngày, cộng thêm mười ngày ban đầu, hiện tại đúng lúc là sáu mươi ngày, cũng chính là thời gian Bát Vẫn Chiến Đế bại lui!

Bát Vẫn Chiến Đế là nhân vật kinh diễm bậc nào, độ Mệnh Vẫn tầng tám, ngộ Thời Không ý cảnh, đại đế đồng cấp không người nào là đối thủ, lấy thân phận nhân loại đạt được danh hiệu Thiên Ma mười hai cánh ở Thông Thiên tháp lực cản nặng nề!

Nhưng là hắn bại lui ở chỗ này, có thể thấy được sự khó khăn của cửa ải này!

- Bát Vẫn tiền bối năm đó bại lui ở chỗ này, vậy nhìn xem ta có thể đi tới một bước kia hay không!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, hạt giống Tà Thần bột phát, xương cốt trong cơ thể đùng đùng nổ vang, mơ hồ có tiếng long ngâm truyền ra từ trong cơ thể Lâm Minh.

Tử Huyễn thương cắt ngang, ở phía trên mũi thương, Lôi Hỏa lực đan vào.

Quán Hồng!

Đột nhiên đâm ra một thương, thương mang chói mắt phá vỡ hỗn độn đặc dính, mang theo hình dáng đinh ốc sóng gợn đâm thẳng ra xa vài chục trượng!

Song cũng chỉ tới đó mà thôi, thương mang cuối cùng bị hỗn độn cắn nuốt, mà hình dáng đinh ốc sóng gợn đường kính ba thước, dài vài chục trượng bị thương mang đâm ra kia, đã chậm chạp biến mất.

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe tinh quang, đột nhiên bước ra một bước, xông ào vào bên trong đường hầm hình dáng đinh ốc sóng gợn này, một hơi lao ra xa mười trượng, rồi sau đó hắn bị Hỗn Độn nuốt sống lần nữa!

Lực cản chợt tăng lớn, mỗi khi Lâm Minh di động một bước cũng khó khăn trùng điệp!

Không nghi ngờ chút nào, Hỗn Độn đặc dính này chính là một cửa ải của Vương Giả Tù Lung này!

Lồng giam ngày trước, chỉ cần lực công kích là đủ rồi, sớm muộn cũng có thể phá vỡ, nhưng là lồng giam cửa ải này, công kích mãnh liệt hơn nữa cũng vô dụng, hỗn độn đọng lại hóa thành thực chất, cuối cùng vẫn tự nhiên khép lại.

Chỉ có thể dựa vào hai chân của mình để đi ra ngoài!

Lâm Minh lấy ra mười mấy viên Huyết Sát tinh thượng phẩm từ trong Tu Di giới, một hơi hút khô nguyên khí thiên địa cùng khí huyết chi lực trong đó.

Bát Môn Độn Giáp - Hưu môn mở!

Ầm!

Ở xương quai xanh của Lâm Minh, bạch quang mãnh liệt.

Hiện tại Lâm Minh chẳng qua là mò tới cánh cửa Hưu môn một chút xíu mà thôi, căn bản không tính là mở Hưu môn ra, hôm nay mạnh mẽ vận dụng lực lượng Hưu môn, lập tức tạo thành gánh nặng thật lớn cho thân thể của hắn.

Sau khi mở Hưu môn ra, sức khỏe khôi phục cường đại, hơn nữa lực lượng kèm theo cũng trở nên cường đại.

Lâm Minh nhắm ngay phương hướng mới vừa rồi đi tới, lại là đâm ra một thương!

Thương mang đâm thủng hỗn độn, Lâm Minh bước từng bước về phía trước. Truyện Lịch Sử

Lâm Minh không biết hỗn độn trước mặt có bao nhiêu, thậm chí không biết loại phương pháp đi ra khỏi Hỗn Độn lao ngục này có chính xác hay không, song hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi tới!

Chương 587: Chất vấn, vạn năm chỉ có một!

Thời gian hai tháng, Lâm Minh vẫn là không có đi ra ngoài!

Mắt thấy đã sắp sáu mươi mốt ngày, tin tức nhanh chóng truyền đi khắp Thông Thiên tháp, thời gian Lâm Minh vào Tu Luyện địa vương giả, đã phá vỡ kỷ lục của Bát Vẫn Chiến Đế!

Đây cũng là một thành tích thần thoại, vạn năm chỉ có một!

Tin tức rất nhanh truyền ra khắp Thông Thiên tháp, không riêng gì tầng ba Thông Thiên tháp, ngay cả võ giả tầng hai, tầng một cũng biết, bọn họ cũng không rõ ràng chuyện ở hai tháng trong Vương Giả Tù Lung là cái khái niệm gì, nhưng danh tiếng Cực Tinh tháp vạn năm chỉ có một, ngay cả phàm nhân cũng hiểu.

- Vạn năm chỉ có một, không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới!

Ở trong một tòa trà lâu trang hoàng sang trọng, Mặc Cổ uống trà, nghe võ giả chung quanh nghị luận, mấy ngày qua hắn đến tầng hai thăm muội muội, cho đến vừa rồi mới biết được tin tức, cảm giác bất khả tư nghị.

- Có lẽ Thánh Ma đại lục qua mấy thập niên nữa, sẽ xuất hiện một Bát Vẫn Chiến Đế!

Ở trước mặt Mặc Cổ, Mặc Thanh ăn điểm tâm, suy nghĩ một lúc lâu, nói:

- Một năm rưỡi trước, lúc thấy hắn, cũng không cảm thấy hắn lợi hại như thế a, sư huynh, ngươi nói chúng ta có thể mượn sức hắn không?

- Mượn sức? Chúng ta lấy cái gì để mượn sức? Chúng ta mới chỉ là một tông môn ngũ phẩm bình thường thôi, hơn nữa ai biết Lâm Minh rốt cuộc xuất thân từ đâu, loại thiên tài này không thể nào không có bối cảnh, nói không chừng sau lưng có cường giả đỉnh cấp làm sư phụ.

Mặc Cổ lắc đầu, khuấy động lá trà trôi trong chén trà, hớp một ngụm, lại nói:

- Loại nhân vật này, đừng hy vọng mượn sức, quan hệ thân thiết cùng hắn cũng không tệ rồi, may mắn, lần đầu tiên ta gặp mặt hắn mặc dù tương đối gay go, nhưng cuối cùng là có thể tiêu trừ hiểu lầm, coi như là có chút giao tình.

Ở Thánh Ma đại lục, nhân loại suy nhược lâu ngày, Mặc Cổ vẫn là rất thích nhìn thấy một cường giả đỉnh cấp xuất thế.

Quan hệ thân thiết với Lâm Minh, đối với tông môn bọn họ cũng có lợi thật lớn.

...

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, rất nhanh đã là bảy mươi ngày!

Ở tầng ba Thông Thiên tháp, tin tức đã sớm truyền điên rồi, mỗi ngày đều có không ít võ giả chạy tới Tu Luyện địa đặc thù, muốn nhìn xem rốt cuộc lúc nào Lâm Minh sẽ đi ra ngoài.

Thế nhưng còn nhiều hơn mười ngày so sánh với Bát Vẫn Chiến Đế, đây là yêu nghiệt bậc nào.

- Bảy mươi ngày...

Phong Thần yên lặng nhìn cánh cửa bằng ánh sáng chớp động ở Tu Luyện địa vương giả, hàn quang trong mắt chớp động, lúc trước hắn trăm triệu lần không nghĩ tới Lâm Minh lại có thể tới loại trình độ này.

Hắn đã kiêu ngạo về thiên phú của mình, song hôm nay hắn lại bị Lâm Minh vượt qua rất xa.

- Hắc hắc, Phong Thần, lần đầu tiên thấy loại vẻ mặt này trên mặt ngươi a.

Đột nhiên một cái thanh âm truyền đến.

Phong Thần quay đầu nhìn lại, gười tới chính là Khai Dương.

Khai Dương xoa cằm, cười híp mắt nhìn cánh cửa bằng ánh sáng của Vương Giả Tù Lung, vẻ mặt chẳng hề để ý.

- Phong Thần, lúc này cũng không giống như ngươi, lúc bình thường ngươi khi nào không phải là vân đạm phong khinh, khi nào thì thấy ngươi có vẻ mặt sợ hãi như vậy a.

Phong Thần khẽ cau mày, lấy cao ngạo của hắn, lúc bình thường cũng không giao tập với ai, căn bản là hắn khinh thường tương giao cùng những người này.

Khai Dương ở trong mắt Phong Thần, bất quá là người vì tài nguyên mà cam chịu làm tay sai, người như thế, có thể lấy được thành tích nhất định, nhưng tâm trí không kiên cố, muốn đạt tới cực hạn, là không thể nào!

Phong Thần không nói lời nào, xoay người liền muốn rời đi.

Đối với phản ứng của Phong Thần, Khai Dương có chút không vui, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi cũng biết Lâm Minh là tu luyện ở Tu Luyện địa đặc thù tới hiện tại? Ngươi xác định hắn có năng lực vượt qua Bát Vẫn Chiến Đế? Hắc hắc, nói không chừng hắn đã chết ở bên trong.

Vương Giả Tù Lung, có khả năng mất mạng.

Trước kia lúc không có Truyền Tống phù, xác suất rơi xuống Vương Giả Tù Lung cực cao. Rất nhiều võ giả vốn là cảm thấy chịu đựng được áp lực ở Thiên Ma lực trường, sau khi phá vỡ một cái lồng giam, vì áp bức tiềm lực của mình, đạt được để cao lớn hơn nữa, tiến vào ở bên trong một cái lồng giam mới, kết quả áp lực Thiên Ma lực trường từ từ tăng cường, công kích càng ngày càng hao sức, cuối cùng không cách nào phá vỡ lồng giam, chết ở bên trong.

Về sau, có Truyền Tống phù, tỷ lệ tử vong giảm bớt thật to, nhưng vẫn là có tử vong.

Tựa như phàm nhân liên tục mấy ngày sống trong công việc cường độ cao, không ngủ được có thể dẫn phát đột tử, võ giả ở trong áp lực thật lớn của Thiên Ma lực trường, trái tim, đan điền, linh hồn chịu gánh nặng thật lớn, tích lũy lâu dài, liền tạo thành đột tử!

Trái tim đột nhiên ngừng đập, tinh thần chi hải hỏng mất, đan điền vỡ nát... Dưới tình huống như vậy, căn bản là không có mạng để phát động Truyền Tống phù.

- Chết ở bên trong?

Phong Thần chê cười một tiếng:

- Thiên tài cấp Chân Long, làm sao có thể chết ở Vương Giả Tù Lung.

Nói xong, hắn không hề để ý tới Khai Dương nữa, xoay người rời đi.

- Ta kháo! Phong Thần này có gì đặc biệt hơn người, ỷ vào chính mình bối cảnh mạnh, thiên phú cao, căn bản không để chúng ta vào trong mắt, nếu như ngươi có xuất thân như ta, còn không phải là phải khúm núm sao! Con bà nó, chờ coi đi, bảy mươi ngày các ngươi còn có thể nói là Lâm Minh sáng tạo kỳ tích, đợi đến một trăm ngày, một trăm hai mươi ngày xem các ngươi còn nói được không, thiên tài cấp Chân Long, ta nhổ vào!

Khai Dương gắt một cái, hắn đối với Lâm Minh là ghen tị trắng trợn.

- Hắc hắc, thật mong đợi lúc các ngươi biết được Lâm Minh chết ở Vương Giả Tù Lung, sẽ là vẻ mặt gì a, thiên tài cấp đế đứng đầu, chết ở Tu Luyện địa, ha ha! Quá châm chọc, rất có thú vị!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Khai Dương nổi lên một cái độ cong, trong lòng cực kỳ sướng khoái, hắn ước gì thời gian đến một trăm ngày nhanh một chút, xem xem có còn võ giả kêu gào vì Lâm Minh hay không.

Bảy mươi lăm ngày...

Tám mươi ngày...

Tám mươi lăm ngày...

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, đến lúc tám mươi ngày, cũng đã có người hoài nghi Lâm Minh là chết ở Vương Giả Tù Lung, tuy nhiên loại hoài nghi này còn chưa chiếm chủ yếu, dù sao cũng là thiên tài cấp đế đứng đầu, chết ở Vương Giả Tù Lung chẳng phải là dối gạt thiên hạ to lớn hay sao?

Song lời đồn đại vẫn là chậm rãi lan tràn, đến lúc tám mươi lăm ngày, đã càng ngày có càng nhiều người tin tưởng, Lâm Minh hơn phân nửa là đã chết!

- Quả thực là nói đùa, khắc vào bia đá vương giả, chính là nhân vật Phong Hào Tu La, chết ỞVương Giả Tù Lung, cái này nói ra ai tin!

Ở bên trong tầng ba một tòa tửu lâu, có chút võ giả đang nghị luận về Lâm Minh, những ngày qua, Lâm Minh đã thành đề tài câu chuyện của tất cả võ giả, cơ hồ mỗi cái tửu lâu đều đang nghị luận.

- Có nên tin sự thật như thế hay không, đại khái Lâm Minh là quá mức tự tin, không có ước lượng tốt cực hạn mà thân thể của mình có thể thừa nhận, quá ngu xuẩn.

- Lâm Minh hơn phân nửa là đã chết, nếu không tám mươi lăm ngày, đã sắp ba tháng, so sánh với Bát Vẫn Chiến Đế nhiều hơn gần một tháng, quá khoa trương, điều này sao có thể.

- Ha ha! Chết cười ta, quá khôi hài!

Một võ giả Cự Ma tộc cười vỗ bàn:

- Xem một chút những ngày qua, mấy người của tầng ba kia thật lớn lối, bọn họ còn tưởng rằng Nhân tộc sẽ hãnh diện, kết quả thì sao, không ngờ Lâm Minh chết ở Vương Giả Tù Lung, thấy người ngớ ngẩn, chưa từng thấy ngớ ngẩn như vậy a!

- Tới bây giờ, có Truyền Tống phù cũng chết, tên này ngoài dự đoán nhiều lắm, lại còn Phong Hào Tu La, đừng làm ta buồn cười chứ, một ngàn năm nay, là chuyện hài buồn cười nhất!

Cự Ma tộc cùng nhân loại là tử địch, Lâm Minh như mặt trời ban trưa, những võ giả Cự Ma tộc này dĩ nhiên cổ họng cũng không dám thốt một tiếng, hiện tại Lâm Minh đã chết, bọn họ đã không còn cố kị chỗ nào, ghen tị với chất chứa lúc trước cũng đã bạo phát ra toàn bộ.

Thiên tài nhân loại, lại là đối thủ cạnh tranh của bọn họ, đã chết thì tất cả đều vui vẻ.

Mặc Cổ cũng ở trong tửu lâu này, nghe đến mấy người này nghị luận, sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

Không lòng dạ nào uống rượu nữa, liền đứng lên rời đi.

- Ai, đây không phải là người nào đó sao? Tên gọi là gì nhỉ?

Võ giả Cự Ma tộc nói chuyện lúc trước thấy được Mặc Cổ, ở tầng ba, thực lực của Mặc Cổ là tầng dưới chót, rất nhiều người không biết tên của hắn.

- Hắn hình như gọi là Mặc Cổ.

Một người Ải Ma tộc bên cạnh nhắc nhở.

- Nga, Mặc Cổ, nhớ rồi. Ha ha, Mặc Cổ, tới đây uống hai chung a, nói cho ta he một chút về sự tích rực rỡ của Lâm Minh - thiên tài cao nhất Nhân tộc các ngươi.

Võ giả Cự Ma tùy ý cười, vài ngày trước bị người nhân loại này đặt ở trên đầu, trong lòng hắn đã kìm nén một cơn tức rồi.

Mặc Cổ đè lại lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Tám mươi lăm ngày mà thôi, ngươi xác định Lâm Minh không gắng sức được sao? Ngươi không hiểu được cảnh giới, không có nghĩa là nó không tồn tại!

- Ta không hiểu được cảnh giới? Ha ha! Lời này của ngươi làm cho ta nhớ lại khi còn bé, có một đứa trẻ luôn là không đánh được ta, mỗi lần bị ta đánh cho răng rơi đầy đất, hắn cũng sẽ nói một câu, chờ đến khi ta về nhà tìm cha ta, mời hắn đánh ngươi, cười chết người a!

Võ giả Cự Ma tộc vỗ bàn, không chút lưu tình nói móc Mặc Cổ.

Sắc mặt Mặc Cổ càng thêm khó coi, tranh cãi nữa cũng không còn ý tứ, trên thực tế ngay cả trong lòng hắn cũng không chắc chắn, Lâm Minh đến cũng phải thật sự đã chết rồi hay không?

- Lâm Minh a Lâm Minh, kính nhờ ngươi mau chạy ra đây. Nếu như loại nhân vật như ngươi, tương lai đã nhất định là tầng lớp đứng đầu đại lục, làm sao có thể chết ở Vương Giả Tù Lung?

Mặc Cổ thở dài một hơi, đây là số mệnh của nhân loại chưa đủ sao? Nhất định không cách nào sinh ra tuyệt thế cường giả bậc này?

...

Vương Giả Tù Lung, cả vùng đất tuyệt trăng, phảng phất giống như bao phủ một mảnh mây đen, vô biên vô hạn.

Mây đen này cực kỳ đặc dính, đặc dính đến mức có thể dùng đao để cắt, màu sắc đen nhánh, giống như là bị mực nhuộm đen.

Mây đen lẳng lặng quay cuồng, thời khắc nào đó, đột nhiên nghe được nhất thanh muộn hưởng, mây đen bị vén lên một mảnh nhỏ, tựa hồ có một sợi kim quang chợt lóe rồi biến mất.

Ngay sau đó, lại yên lặng, mây đen vẫn là mây đen.

Qua thời gian một nén nhang, đạo kim quang kia thoáng hiện lần nữa, so sánh với lần trước thì dừng lại thời gian lâu hơn, rồi sau đó biến mất lần nữa.

Thời gian biến mất lần này vô cùng dài, phảng phất giống như kim quang kia đang ngưng tụ lực lượng, ước chừng sau nửa canh giờ, chỉ nghe một âm thanh như rồng ngâm, một đạo kim sắc quang trụ cỡ thùng nước như thần minh chi kiếm, hoàn toàn phá khai mây đen kia, đâm thẳng về phía chân trời!

Trong nháy mắt mây đen phá vỡ, một bóng người vọt ra từ trong động mây bị cột sáng giải khai.

Một tiếng ầm vang té ở trên mặt đất.

- Cuối cùng cũng đi ra!

Lâm Minh ngã chỏng vó nằm trên mặt đất, ngón tay ngay cả khí lực động đậy cũng không có, hắn ở trong Hỗn Độn lao ngục, mệt nhọc gần một tháng!

Điều này thật sự là kinh nghiệm không muốn nhìn lại!

Hỗn Độn lao ngục vô cùng đặc dính, cho dù Lâm Minh dùng hết toàn lực đi tới, tốc độ cũng như rùa bò.

Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể sử dụng công kích để phá vỡ Hỗn Độn lao ngục, thừa dịp lúc Hỗn Độn bị xé mở, đi vài bước đi ra ngoài.

Làm như vậy tốc độ là nhanh, nhưng chân nguyên tiêu hao cũng như nước chảy.

Phải biết rằng, cho dù Lâm Minh dùng được tuyệt chiêu Quán Hồng, cũng chỉ có thể mở ra lối đi vài chục trượng mà thôi.

Mà Hỗn Độn lao ngục có bao nhiêu?

Lâm Minh căn bản không biết!

Chương 588: Vương giả trăm ngày!

Suốt tháng, Lâm Minh hoàn toàn ở bên trong hắc ám, hô hấp cũng vô cùng khó khăn, nội tạng toàn thân cũng bị vây dưới trọng áp, mỗi khi đi một bước nhỏ, cũng phải bỏ ra sức của chín trâu hai hổ, cái loại cảm giác mỏi mệt nay, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác sống không bằng chết.

Mỏi mệt đến cực hạn, thậm chí so sánh với đau đớn càng thêm làm cho người ta khó có thể chịu được, người đau đến mức tận cùng, đau đã lâu liền chết lặng. Nhưng là mỏi mệt từ đầu đến cuối không cách nào thoát khỏi.

Không chỉ như thế, còn phải thừa nhận tịch mịch, hành hạ trống không, người dù sao cũng là động vật ở chung, mặc dù võ giả có thể tiếp nhận được tịch mịch khi bế quan tu luyện, đó cũng là ở trong hoàn cảnh tương đối an nhàn, như loại môi trường làm cho người ta nổi điên này, không âm thanh, không ánh sáng, vĩnh viễn đi tiếp, mỏi mệt làm cho người ta điên cuồng, để cho người t tuyệt vọng chính là hoàn toàn nhìn không thấy điểm cuối. Hoàn toàn không biết phải đi tới chỗ nào! Thậm chí không biết, loại phương pháp phá vỡ Hỗn Độn lao ngục này có đúng hay không.

May là tâm trí Lâm Minh kiên định như sắt, sau khi đi hơn hai mươi ngày, hắn cũng sắp sụp đổ.

Ở trong thời gian mấy ngày cuối cùng, Lâm Minh thậm chí cũng không phân rõ mình là sống hay là đã chết, hoàn toàn máy móc để tính ra, một hơi dựa vào, rốt cuộc chạy ra khỏi Hỗn Độn lao ngục!

Trong lúc này, Lâm Minh không biết đột phá cực hạn thân thể bao nhiêu lần, phải biết rằng, bàn về sự chịu đựng của Lâm Minh, có thể so với đại năng Mệnh Vẫn, dù vậy cũng tiêu hao đến loại trình độ này.

Hỗn Độn lao ngục này quả thực không phải là người có thể chịu đựng.

Ngón tay run rẩy lấy ra một quả đan dược cao nhất từ trong Tu Di giới nuốt vào, Lâm Minh bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Lúc này, tác dụng khổng lồ của Hưu môn đã thể hiện đi ra, cho dù Lâm Minh chẳng qua là mò tới cánh cửa Hưu môn một chút, chỗ tốt lấy được cũng thật lớn.

Ở xương quai xanh của Lâm Minh cơ hồ cuốn thành một cái nước xoáy nguyên khí, liên tục không ngừng thu nạp nguyên khí thiên địa đi vào, bổ sung bên trong thân thể Lâm Minh, làm dịu kinh mạch đã khô héo.

Sau khi khôi phục thể lực một chút, Lâm Minh lấy ra mười mấy viên Huyết Sát tinh thượng phẩm từ trong Tu Di giới, một hơi hút khô nguyên khí ẩn chứa cùng khí huyết trong đó.

Như thế, trên mặt Lâm Minh mới khôi phục một chút huyết sắc.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Lâm Minh mới khôi phục đến trạng thái lúc bình thường, nội thị đan điền, Lâm Minh thất kinh, chỉ có một tháng, hắn đã bất tri bất giác đạt đến Tiên Thiên hậu kỳ đỉnh phong!

Chỉ kém một chút đã tới Tiên Thiên Chí Cực!

Hắn đột phá Tiên Thiên hậu kỳ mới chỉ có mấy tháng, ở giữa Tiên Thiên hậu kỳ cùng Tiên Thiên Chí Cực chênh lệch không nhỏ, thời gian ngắn ngủi như vậy đã cơ hồ vượt qua, hiệu quả của Hỗn Độn lao ngục này, xác thực kinh khủng một chút!

Ngẫm nghĩ có tăng lên cũng bình thường, thời khắc giữ vững trạng thái cực hạn của thân thể, áp chế tiềm năng thân thể ở trình độ lớn nhất, cộng thêm tác dụng của Thiên Ma lực trường nữa, mỗi một tế bào trong thân thể Lâm Minh đều được rèn luyện đến hoàn toàn!

Tuy nhiên, kinh nghiệm không phải của mình này, thật sự không phải người thường có thể chịu, ngay cả Lâm Minh cũng không muốn lại trải qua một lần áp lực của Hỗn Độn lao ngục, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn là không muốn.

Đứng lên, Lâm Minh đột nhiên phát hiện, sau khi thích ứng Hỗn Độn lao ngục, đơn thuần thừa nhận Thiên Ma lực trường, mặc dù vẫn là cảm giác trầm trọng vô cùng, nhưng đã không có khó như khi bắt đầu.

Bằng vào điểm này, cũng có thể nói rõ một tháng này Lâm Minh tiến bộ to lớn.

Có thể nói, căn cơ hiện tại của Lâm Minh đã vững chắc đến không thể vững chắc hơn nữa.

Hệ thống tụ nguyên không cần phải nói, chân nguyên khí xoáy tụ bên trong đan điền đã đọng lại hóa thành thực chất, ngay cả cốt tủy cũng bị rèn luyện một lần nữa, hệ thống luyện thể cũng là vững chắc tới cực điểm.

- Thật không biết Vương Giả Tù Lung này là ai kiến tạo, người này tuyệt đối là nhân vật rất giỏi, xem ra vị diện chỗ Thiên Diễn đại lục cùng Thánh Ma đại lục, mười mấy vạn năm trước từng phát sinh không ít chuyện, xuất hiện không ít nhân vật phong hoa tuyệt đại, nhưng không biết tại sao, đến hiện tại, những đồ này, bao gồm lịch sử mười vạn năm trước cũng đã thất truyền.

Lúc Lâm Minh chưa kịp cảm thấy mừng rỡ vì tiến bộ của mình, đột nhiên một cỗ áp lực khổng lồ bao phủ xuống, để cho khí huyết của hắn cuồn cuộn một trận, một ngụm máu thiếu chút nữa xông ra.

Này!

Lâm Minh quỳ một chân trên đất, chống Tử Huyễn thương, trọng áp thình lình, để cho kinh mạch cả người hắn tan vỡ nhiều chỗ.

- Quá mạnh mẽ.

Lâm Minh cơ hồ không nhịn được muốn mắng chửi người, Vương Giả Tù Lung này, căn bản làm cho người ta ngay cả cơ hội lấy hơi cũng không có!

Người thiết kế tựa hồ đã ngờ tới sau khi võ giả phá vỡ Vương Giả Tù Lung, thực lực sẽ tiến bộ thật to, cho nên để cho áp lực của Thiên Ma lực trường vào một bậc nữa, để cho võ giả bị vây bên trong trọng áp lần nữa!

Ca ca ca!

Ở chung quanh Lâm Minh, lực lượng không gian tựa hồ phát sinh vặn vẹo, rồi sau đó Lâm Minh tận mắt nhìn thấy không gian nứt vỡ!

Không gian nứt vỡ tạo thành đại lượng mảnh vỡ không gian, phong kín quanh thân!

Mà ở bên trong tấm không gian bịt kín này, khắp nơi là khe không gian dữ tợn, có một ít khe không gian Lâm Minh lại thấy được, có một ít thì căn bản không nhìn thấy, cảm giác cũng không dò xét tới.

Chúng nó tựa như từng con dã thú to lớn, đang đợi con mồi tới cửa.

- Đây cũng là lồng giam!

Lâm Minh rút ra một ngụm lãnh khí!

Sự kinh khủng của Vương Giả Tù Lung, hắn cuối cùng đã kiến thức!

Lúc này mới vừa qua khỏi ba tháng, ai biết tiếp tục kéo dài, còn có thể gặp được cái gì?

Tiền bối đại năng thiết kế lồng giam này, tài học kinh diễm bậc nào, chẳng những thực lực kinh khủng, sức sáng tạo cùng trí tưởng tượng cũng có thể nói là thiên mã hành không!

- Đạo tù lung thứ mười hai, mảnh vỡ Thứ Nguyên, có muốn nếm thử hay không?

Một đường ý thức xuất hiện trong tinh thần chi hải của Lâm Minh lần nữa, theo đó, ở trong lồng giam xuất hiện một đạo ánh sáng nhạt lòe lòe của Truyền Tống trận.

- Sau Hỗn Độn lao ngục là mảnh vỡ Thứ Nguyên, không biết nối tiếp sẽ là cái gì?

Lâm Minh lựa chọn đồng ý không chút do dự.

Theo Truyền Tống trận biến mất.

Ngay sau đó, ở bên trong không gian phong bế này, mảnh vỡ không gian bắt đầu vặn vẹo, khe không gian du động giống như linh xà, Lâm Minh nhìn thấy mà giật mình!

Không nghi ngờ chút nào, mảnh vỡ Thứ Nguyên này là có thể muốn mạng người!

Nếu như bị khe không gian cắt thành hai nửa, cho dù phát động Truyền Tống phù gì, cũng đã chậm!

Lấy mảnh vỡ không gian làm lồng giam, bên trong lồng giam còn có khe không gian không ngừng biến hóa, đây là thủ bút bậc nào, lồng giam như vậy, thử nghĩ xem cũng thấy kinh khủng!

...

Lúc này, ở ngoài Vương Giả Tù Lung, đã qua chín mươi lăm ngày!

Chín mươi lăm ngày, cho dù là Mặc Cổ, trong lòng cũng bắt đầu dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng.

Mặc dù không muốn tin tưởng, nhưng lý trí nói cho hắn biết, Lâm Minh hơn phân nửa là đã vẫn lạc.

Vương Giả Tù Lung càng đi về phía sau khó khăn càng lớn, Bát Vẫn Chiến Đế mới đến sáu mươi ngày, Lâm Minh cũng đã chín mươi lăm ngày, đã sắp được trăm ngày rồi, điều này có thể sao?

Ở Tu Luyện địa đặc thù, Phong Thần nhìn cánh cửa bằng ánh sáng nhộn nhạo ở lối vào Vương Giả Tù Lung một cái thật sâu, khe khẽ thở dài một tiếng.

- Không nghĩ tới.

Phong Thần lắc đầu, xoay người rời đi.

Hắn cảm thấy tiếc hận vì Lâm Minh ngã xuống, mặc dù tự nhận thiên phú không bằng Lâm Minh, nhưng là Phong Thần lại không có chút ghen tị nào với Lâm Minh, biết rõ sinh cùng một thời đại với cùng một thiên tài cao nhất là một chuyện không may, nhưng Phong Thần lại cho là có một cái mục tiêu có thể đuổi theo, cũng có thể xúc tiến đề cao của mình, nếu nhìn không thấy đỉnh núi cao hơn, vĩnh viễn không biết núi ngoài núi sẽ cao tới trình độ nào, thế tất ảnh hưởng tới nhãn giới, độ lượng của mình.

Song hiện tại, Lâm Minh vẫn lạc, cái mục tiêu này cũng là biến mất, Phong Thần ở Cực Tinh, có cảm giác cao xử bất thắng hàn.

Chương 589: Nguy cơ!

Ở bên trong lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên, Lâm Minh hai mắt nhắm lại, dưới chân giẫm thân pháp Kim Bằng Phá Hư, chẳng qua là dưới áp lực cực lớn, hắn nện bước không có nhẹ nhàng hơn là bao, ngược lại lộ ra vẻ trầm trọng không chịu nổi.

Ở trong lồng giam không gian này, ánh mắt đã hoàn toàn vô dụng, khe không gian, chỉ dựa vào mắt thường căn bản là nhìn không thấy.

Ngay cả cảm giác cũng có tác dụng quá nhỏ.

Duy nhất Lâm Minh có thể dựa vào chính là lý giải của hắn đối với không gian pháp tắc, nắm giữ đối với lực lượng không gian.

Mỗi khi khe không gian lặng lẽ tiến tới gần, Lâm Minh có thể cảm giác được lực lượng không gian ba động, loại ba động này, tựa như gợn sóng, từng vòng rung động đánh tới, chưa từng đi vào.

Mỗi khi đến lúc này, Lâm Minh liền mau né trước tiên, tránh thoát bị khe không gian cắt.

Lấy thực lực của Lâm Minh, chỉ sợ luyện lực vào tủy, thân thể có thể so với bảo khí, hơn nữa chân nguyên hộ thể dày đặc, ở trước mặt khe không gian, cũng yếu ớt như giấy.

Sưu!

Một đạo mũi nhọn màu tím vàng thoáng hiện, giống như sao băng, bắn vào phía trên không gian bức tường ngăn cản của không gian lồng giam!

Răng rắc!

Mũi thương nổ, không gian bức tường ngăn cản chẳng qua là hơi chấn động, rồi sau đó bình tĩnh một lần nữa, phảng phất giống như cái gì cũng không phát sinh.

Mấy ngày qua, Lâm Minh không ngừng công kích không gian bức tường ngăn cản, từ đầu đến cuối không thể rung chuyển nó, tuy nhiên trong công kích không ngừng ở nơi này, lĩnh ngộ của Lâm Minh đối với lực lượng không gian bất tri bất giác đã trở nên sâu hơn.

Mà đúng lúc này, thân thể Lâm Minh chấn động mạnh một cái, ở bả vai hắn, một chùm huyết vũ tuôn ra không có chút dấu hiệu nào, huyết vũ mới vừa xuất hiện, đã bị lực lượng nào đó xé rách thành sương mù màu đỏ, cuốn vào bên trong một cái nước xoáy không nhìn thấy.

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, thân thể lui nhanh đi ra ngoài.

Bả vai bên phải bị xé nứt!

- Nguy hiểm thật!

Cái trán Lâm Minh cũng là mồ hôi lạnh, mới vừa rồi lúc hắn phân tâm công kích, một khối khe không gian lớn nhỏ chỉ bằng trang giấy lặng yên không một tiếng động nhích tới gần. Khe không gian nhỏ như vậy, khiến cho lực lượng không gian rung động thật sự quá nhỏ, hơn nữa Lâm Minh lại phân tâm, cảm giác không hề nhạy cảm nữa, cho nên không thể nhận thấy được.

Một khe không gian nho nhỏ là có thể tạo thành lực phá hoại kinh khủng như thế!

- May mắn chẳng qua là bả vai!

Thân thể Lâm Minh phát rét, ban đầu lúc vào di tích Ma Thần đế cung, khe không gian nơi đó còn không có khủng bố như vậy.

Lúc ấy những đại năng Mệnh Vẫn tầng hai trở lên kia, lúc phi hành ở mảnh vỡ thế giới, cũng không thể nào không kiêng kị khe không gian.

Lâm Minh cho là thực lực bây giờ của mình, mặc dù không so sánh được với lão quái Mệnh Vẫn, nhưng cũng không xê xích quá nhiều, nhưng là mới vừa rồi chỉ là một mảnh vỡ không gian lớn chừng chỉ là một mảnh giấy vụn nhỏ, đã hoàn toàn xé rách bả vai của mình!

Có thể thấy được thế giới bất đồng, uy lực khe không gian hoàn toàn bất đồng.

Mảnh vỡ thế giới trong Ma Thần đế cung đã sắp sụp đổ, lực lượng không gian quá yếu.

Ngược lại, thế giới trong Vương Giả Tù Lung này rất ổn định, không gian càng ổn định, lực lượng không gian càng mạnh, sau khi không gian nứt vỡ, tạo thành khe không gian, mảnh vỡ Thứ Nguyên lại càng kinh khủng!

Còn ai dám nói lực công kích của Không Gian ý cảnh không mạnh?

Nếu quả thật có thể hoàn toàn nắm giữ Không Gian ý cảnh, chạm tới không gian bản nguyên, tiện tay ra một kích, xé rách không gian, công kích như vậy, ai còn có thể ngăn?

Đợi đến sau khi phi thăng thành Thần Vực, không gian Thần Vực vặn vẹo, lấy không gian Thần Vực vô cùng vững chắc làm vũ khí, sẽ có bao nhiêu uy lực?

Mặc dù tương lai làm cho tâm trí người ta hướng về, nhưng lúc này Lâm Minh căn bản là không còn kịp phân tâm nữa, hắn hiện tại mảnh vỡ (toái phiến) không gian thật nhỏ, khe không gian bên trong không gian, càng ngày càng nhiều!

Từ vừa mới bắt đầu khe không gian dài một thước, ba bốn xích, đến hiện tại chỉ có bằng trang giấy.

Mảnh nhỏ như vậy nếu như là đâm vào cánh tay bắp đùi, lấy năng lực phục hồi như cũ siêu cường của Lâm Minh, còn gánh vác được, nhưng nếu như là đâm vào trái tim, Lâm Minh rất hoài nghi thời điểm mấu chốt hạt giống Tà Thần hoặc là Ma Phương có thể bảo vệ mình hay không.

- Mảnh nhỏ thật nhỏ càng ngày càng nhiều, hẳn là nên dùng công kích của ta để chấn vỡ.

Vốn là không gian vững chắc, bị lực trường kỳ dị vặn vẹo đến bể tan tành, hơn nữa công kích của Lâm Minh, mảnh vỡ không gian thật nhỏ càng ngày càng nhiều.

- Áp lực của Thiên Ma lực trường tăng lên lần nữa!

Ngay vào lúc này, Thiên Ma lực trường tăng cường lần nữa, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí!

Chẳng những thân thể chậm trễ, ngay cả cảm giác cũng trở nên chậm chạp, Lâm Minh thậm chí khó có thể nhận thấy được lực lượng không gian ba động thật nhỏ.

Như vậy tựu giống với, một võ giả ở bên trong rừng thương mưa kiếm, tầm mắt đột nhiên mơ hồ.

- Nguy rồi!

Mồ hôi lạnh sau lưng Lâm Minh chảy ròng ròng, cục diện mất đi khống chế.

Sau khi thời gian vượt qua một trăm ngày, Lâm Minh rốt cuộc bắt đầu phát hiện mình khó có thể tiếp tục!

Lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên không phá ra, mảnh vỡ không gian thật nhỏ khó lòng phòng bị.

Thậm chí dưới áp lực khổng lồ ở nơi này, tốc độ của hắn cũng khó mà giữ vững thời gian dài.

Nắm Truyền Tống phù trong tay, Lâm Minh do dự.

Vương Giả Tù Lung này một người cả đời chỉ có thể vào một lần, ba tháng qua hắn có thu hoạch khổng lồ ở chỗ này, để cho hắn rời đi từ đây, thật sự có chút không cam tâm.

Nhưng là đến trình độ này, không cẩn thận một cái, liền vẫn lạc tại bên trong, Phong Hào Tu La, vẫn lạc ở bên trong Vương Giả Tù

Lung, vậy có thể tạo thành chuyện cười lớn a.

Đột nhiên kế tiếp, liên tục bốn năm mảnh vỡ không gian, biến mất trong cảm giác của Lâm Minh, rốt cuộc sắc mặt của hắn thay đổi.

Dứt khoát bóp nát Truyền Tống phù, Lâm Minh quyết định rời đi Vương Giả Tù Lung.

Hô!

Một đạo Truyền Tống trận hiện lên dưới chân Lâm Minh, quang mang chớp qua, kim quang bao phủ Lâm Minh cưỡi Truyền Tống phù bên trong, thân hình trở nên mơ hồ.

Mặt Lâm Minh liền biến sắc, hắn cảm giác được rõ ràng, khi hắn sắp xuyên qua lối đi không gian, lúc tới Thông Thiên tháp, không gian nơi đó, lại bị phong tỏa!

Lối đi truyền tống ra khỏi đây bị phong kín, căn bản ra không được!

- Chuyện gì xảy ra?

Oành!

Ở trong tay Lâm Minh, Truyền Tống phù nổ tung thành bụi bay, ngay sau đó, tia sáng biến mất, Lâm Minh còn đứng ở bên trong không gian lồng giam.

Không gian Thông Thiên tháp bị phong tỏa, tương đương với phá hỏng cửa ra, chẳng lẽ là...

Lâm Minh tâm niệm cấp chuyển, hắn không phải người ngu, có thể làm được điểm này, chỉ có thể là cao tầng của Thông Thiên tháp.

- Phong tỏa không gian trận pháp, Thông Thiên tháp thật đúng là có người tài ba, loại trận pháp này, cho dù là trong trận pháp tại thượng cổ, cũng coi như phức tạp!

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của Trận Pháp sư ở Thần Vực, đối với loại trận pháp này cũng có hiểu rõ không ít, nó có thể dùng để che đậy bớt Truyền Tống trận, muốn bố trí cũng không dễ dàng.

- Muốn cho ta chết ở chỗ này?

Hàn quang trong mắt Lâm Minh chợt lóe, sát ý sáng quắc.

Hô hô hô!

Ở bên trong không gian lồng giam, mảnh vỡ không gian bay múa chung quanh, Lâm Minh thậm chí có thể nghe được thanh âm bể tan tành khi mảnh vỡ không gian va chạm lẫn nhau.

Thanh âm này nghe thanh thúy, nhưng lại là thanh âm thuần chất tử vong.

- Làm như thế nào?

Cho dù Lâm Minh xưa nay trấn định, hiện tại cũng có chút luống cuống tinh thần.

Mặc dù hiểu rõ không ít đối với trận pháp phong tỏa không gian, song Muốn phá vỡ Tỏa Không đại trận kia, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Không nói đến Lâm Minh không có nắm chắc phá vỡ, cho dù hắn có nắm chắc, cũng phải có một điều kiện nhất định, đó chính là có Truyền Tống trận đi thông phiến không gian bị đại trận phong tỏa kia.

Đây đối với Lâm Minh mà nói, hiển nhiên là chuyện không thể nào!

Chương 590: Được ăn cả ngã về không!

Truyền Tống trận chỉ có sau khi một đạo lồng giam bị phá mở mới có thể xuất hiện, hơn nữa chỉ dừng lại trong thời gian ngắn ngủi, bên trong thời gian ngắn ngủi này, Lâm Minh muốn phá vỡ Tỏa Không đại trận, căn bản không thực tế!

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cảm giác lưng phát rét.

Mảnh vỡ không gian thật nhỏ lúc ẩn lúc hiện, căn bản không có khả năng né tránh toàn bộ, tiếp tục như vậy, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Xoẹt!

Theo một tiếng động nhẹ vang lên, bên tai Lâm Minh chợt lạnh, một mảnh vỡ không gian bay sát qua lỗ tai của hắn!

Lốc xoáy không gian cuồn cuộn nổi lên, trực tiếp cứa vào lỗ tai của hắn, máu tươi chảy ra!

Mảnh nhỏ này, hắn hoàn toàn không có nhận thấy được, cũng may chẳng qua là bay qua lỗ tai, bị một chút lực lượng không gian ảnh hưởng đến mà thôi, nếu như là bắn vào ánh mắt thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

- Làm như thế nào?

Lâm Minh tâm niệm cấp chuyển, đồng thời hoàn toàn cẩn thận cảnh giác bốn phía.

Mắt thấy lại là mấy đạo mảnh vỡ không gian thật nhỏ biến mất ở bên trong cảm giác, phạm vi nhìn, trong đầu Lâm Minh đột nhiên chợt lóe linh quang, Càn Khôn Dung Nhật lô!

Đúng rồi, có Càn Khôn Dung Nhật lô, bên trong ẩn chứa hàng ngàn tiểu thế giới, có thể tiến vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô!

Trọng bảo tầng thứ nhất trong Ma Thần đế cung, ít nhất là bảo khí thiên giai cao nhất.

Hiện tại Lâm Minh chỉ có thể mở ra tầng thứ nhất của Càn Khôn Dung Nhật lô, tuy nhiên... Vậy là đủ rồi!

Lâm Minh dùng tốc độ nhanh nhất triệu hồi ra Càn Khôn Dung Nhật lô, mở nắp lò ra, trực tiếp vọt đi vào!

Hiện giờ, chỉ có thể dựa vào nó.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, Càn Khôn Dung Nhật lô khẽ run lên, một khối mảnh vỡ không gian, đánh tới thân Càn Khôn Dung Nhật lô, vỡ tan!

Mà Càn Khôn Dung Nhật lô chẳng qua là chấn động một cái.

Bảo vật nảy có thể nói là thần khí, tự nhiên không phải là mảnh vỡ không gian có thể đánh nát.

Lâm Minh thở khẽ một ngụm lãnh khí, hắn đã núp ở bên trong không gian tầng một của Càn Khôn Dung Nhật lô, đậy nắp lò lên. Đây là một cái không gian hoàn toàn bịt kín, ban đầu Lâm Minh hấp thu Phạm Thiên Long Căn ở chỗ này.

- Ta mặc dù không thể vận dụng Càn Khôn Dung Nhật lô này để công kích, nhưng lại có thể dùng nó để phòng ngự.

Hắn đến hiện tại mới dừng lại, cũng không thể chân chính bắt đầu dùng Càn Khôn Dung Nhật lô, không có nghĩ qua, nó vẫn còn có công hiệu bậc này.

- Áp lực của Thiên Ma lực trường vẫn còn, chẳng qua là yếu bớt một chút.

Lâm Minh mặc dù thân ở bên trong Càn Khôn Dung Nhật lô, nhưng vẫn có thể cảm giác được rõ ràng áp lực của Thiên Ma lực trường, chẳng qua là bị ngăn cách hơn phân nửa.

Áp lực này thật đúng là không gì cản nổi!

Ngẫm nghĩ, Thông Thiên tháp, Huyết Sát Nguyên, Vạn Cổ Ma Khanh, thậm chí là kinh khủng hơn so sánh với di tích Ma Thần đế cung, nếu không cũng sẽ không trấn giết mười hai cường giả phong hoàng trong nháy mắt. Ngay cả Lục Chỉ Tà Yêu ban đầu đạt được danh hiệu Thiên Ma mười hai cánh, thực lực có một không hai ở Thánh Ma đại lục, lúc tại chính mình tu luyện tới sáu ngàn năm gặp gỡ bình cảnh, đi Vạn Cổ Ma Khanh tìm kiếm tài nguyên, cũng chết ở bên trong, hài cốt không còn.

Tương đối mà nói, Ma Thần đế cung yên tĩnh hơn. Cường giả Mệnh Vẫn đi vào, đều có xác suất hoàn hảo không tổn hao gì đi ra ngoài chín thành trở lên.

Dù sao năm đó lúc Ma Đế thành lập Ma Thần đế cung, còn không có phi thăng thành Thần Vực, cho dù hắn cường đại trở lại, cũng sẽ không so sánh được với lực lượng thần bí cường đại trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Miêu tả trong miệng Đạt Cổ, trảo thú khổng lồ kinh thiên động địa kia, một móng vuốt chụp chết mười hai cường giả phong hoàng, thậm chí còn có một tồn tại là cấp Thánh Chủ. Thử nghĩ cũng làm cho người ta sợ hãi!

Cảm thụ được mảnh vỡ không gian đụng vào Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh chau mày.

Mặc dù núp ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô, nhưng không thể vĩnh viễn tiếp tục trốn.

Không phá được lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên ra, hắn sẽ không về được, hơn nữa áp lực lực trường trong Càn Khôn Dung Nhật lô này đã không ngừng tăng cường, co đầu rụt cổ ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô lãng phí thời gian, chẳng qua là uống rượu độc giải khát!

Mạnh hơn áp lực mạnh hơn, hắn đi ra ngoài sẽ càng khó phá mở không gian lồng giam.

Làm như thế nào?

Lâm Minh trầm mặc một hồi, cắn răng, móc ra một viên ngọc lưu ly màu đen từ trong Tu Di giới, chính là Ma Thần Chi Cốt!

Dựa theo thuyết pháp của Đạt Cổ, đây là tinh hoa sau khi những cường giả phong hoàng, đại năng cấp đế kia táng thân ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, năng lượng thân thể bọn họ đọng lại hóa thành.

Tựa như cây tùng bị chôn ở dưới đất mười mấy vạn năm sẽ biến thành hổ, những năng lượng nồng đậm đến mức cơ hồ đọng lại hóa thành thực chất ở trong Vạn Cổ Ma Khanh kia, sau khi trải qua thời gian lâu đời cũng có thể ngưng tụ thành kết tinh tự nhiên.

Loại kết tinh này, hòa hợp cùng sinh mệnh bản nguyên, tẩm bổ sinh mệnh chi hỏa, đừng nói là dùng để tăng thực lực võ giả lên, cho dù đối với cường giả Ma Vương xông phá bình cảnh Ma Đế cũng có trợ giúp rất lớn, đủ để cho võ giả cấp Ma Vương điên cuồng!

Dĩ nhiên, cũng có thể dùng nó để rèn luyện thân thể, tuy nhiên đây là cách làm cực kỳ lãng phí, ngay cả võ giả Cự Ma tộc cũng sẽ không xa xỉ như vậy.

Rèn luyện thân thể.

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói, cách dùng Ma Thần Chi Cốt, hắn đã hơi có nghe ngóng từ Đạt Cổ nơi đó, lại từ Ma Ha nơi đó đại khái moi ra một chút, đó chính là hòa hợp năng lượng của Ma Thần Chi Cốt vào bên trong tính mạng bản nguyên.

Đối với võ giả nhân loại mà nói, cái gọi là tính mạng bản nguyên chính là đan điền.

Đối với võ giả Cự Ma mà nói, tính mạng bản nguyên lại là Ma Tinh.

Lâm Minh cũng tu luyện hệ thống tụ nguyên của nhân loại, theo lý thuyết, hắn hấp thu Ma Thần Chi Cốt, cũng nên hấp thu vào bên trong đan điền.

Song Lâm Minh không muốn như vậy, hắn chuẩn bị dùng Ma Thần Chi Cốt để rèn luyện thân thể, cũng chính là cái gọi là cách làm lãng phí nhất.

Hắn muốn dung nhập năng lượng vô cùng nồng đậm trong Ma Thần Chi Cốt vào bên trong Hưu môn, dùng để xông phá giới hạn cuối cùng của Bát Môn Độn Giáp!

Đây là đường tắt hiện tại Lâm Minh có thể nghĩ đến để đột phá thực lực.

- Lấy thực lực bây giờ của ta, dùng Ma Thần Chi Cốt, hẳn là hoàn toàn không thành vấn đề.

Lâm Minh cũng có chút hiểu rõ đối với Ma Thần Chi Cốt, nếu Thiên Ma thất tinh cũng có thể sử dụng, Ma Thần Chi Cốt cũng không có vấn đề.

Dĩ nhiên, dùng Ma Thần Chi Cốt là không có vấn đề, nhưng là đến tột cùng có thể mượn nó để đột phá Bát Môn Độn Giáp hay không, Lâm Minh lại hoàn toàn không có nắm chắc, từ Tôi Tủy đến Bát Môn Độn Giáp, tương đương với tăng lên một đại cảnh giới, ở giữa có khoảng cách khó có thể vượt qua.

Năm đó Lâm Minh hoàn thành Tôi Tủy có nhiều khó khăn, nhưng chắc hẳn Bát Môn Độn Giáp chân chính hoàn toàn mở ra sẽ khó khăn hơn.

Hiện tại mặc dù hắn mò tới cánh cửa của Bát Môn Độn Giáp, nhưng nhiều lắm là tương đương với nửa bước Bát Môn Độn Giáp, giống như nửa bước Tiên Thiên, nửa bước Toàn Đan, nói là chỉ kém một chút, nhưng khác biệt rất lớn với Tiên Thiên cùng Toàn Đan chân chính.

Thành công hay là thất bại, đánh cược một lần ở chỗ này!

Cắn răng, Lâm Minh rót chân nguyên vào bên trong Ma Thần Chi Cốt, theo chân nguyên ồ ồ chảy vào, Ma Thần Chi Cốt thế nhưng từ từ nhũn ra, từ hình cầu quy tắc biến hình thành bất quy tắc, chỉ chốc lát sau, hoàn toàn hóa thành chất lỏng.

Chất lỏng màu đen, đen nhánh như mực, lại mang theo sáng bóng của ngọc lưu ly.

Lâm Minh điểm ngón tay một cái, chất lỏng màu đen chia ra làm hai, một nửa bị hắn há mồm nuốt, một nửa khác điểm vào Hưu môn ở giữa xương quai xanh!

Ma Thần Chi Cốt màu đen, vào miệng lạnh như băng, nhưng là nuốt vào trong bụng, lại là một mảnh lửa nóng.

Mà Ma Thần Chi Cốt điểm ở giữa xương quai xanh của Lâm Minh, cũng như bắt lửa, theo thanh âm xoẹt xoẹt, những chất lỏng màu đen này như thủy ngân chảy, không gì cản nổi.

Rất nhanh liền từ trong lỗ chân lông ở da của Lâm Minh ngấm vào Hưu môn ở dưới xương quai xanh.

Ma Thần Chi Cốt! Vốn chính là thuốc mãnh liệt như hổ lang, ban đầu lấy thực lực của Hình Thiên, căn bản không cách nào sử dụng.

Thực lực hôm nay của Lâm Minh tự nhiên vượt xa Hình Thiên, theo lý thuyết sử dụng Ma Thần Chi Cốt không thành vấn đề chút nào.

Song tình huống thực tế để cho Lâm Minh bất ngờ, hiện tại hắn thân ở dưới áp lực thật lớn của Thiên Ma lực trường, tế bào trong cơ thể thời thời khắc khắc đều đang chống cự Thiên Ma lực trường, căn bản là không cách nào làm cho trạng thái của mình đạt tới đỉnh phong.

Vừa đồng thời chống cự Thiên Ma lực trường, vừa chống cự lực lượng Ma Thần Chi Cốt không kìm chế được trào vào!

Lực lượng của hai thứ vốn chính là xuất từ đồng nguyên, lúc này sau khi năng lượng Ma Thần Chi Cốt tràn vào thân thể Lâm Minh, chúng nó hẳn là có khuynh hướng hòa hợp thành một thể, trong khoảnh khắc, Lâm Minh cảm giác cổ họng phảng phất giống như bốc khói, tựa hồ có một cỗ lửa ma thiêu đốt sáng rực trong cơ thể hắn.

Vốn là tế bào trong cơ thể Lâm Minh đã bị vây trong trạng thái trọng áp, lúc này năng lượng đột nhiên tăng cường, một chút tế bào trong cơ thể Lâm Minh trực tiếp tan vỡ!

Phốc!

Lâm Minh hộc ra một ngụm máu. Đây là máu tươi trào ra từ tế bào tan vỡ trong cơ thể hắn.

- Nguy rồi!

Dùng Ma Thần Chi Cốt mở Bát Môn Độn Giáp ra vốn chính là ý tưởng đột phát Lâm Minh muốn thử nghiệm, chân chính nuốt Ma Thần Chi Cốt vào sẽ phát sinh cái gì. Căn bản là không thể tiên đoán.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, năng lượng của Ma Thần Chi Cốt này, thế nhưng phù hợp cùng Thiên Ma lực trường như thế, hai bên cùng xuất từ Vạn Cổ Ma Khanh, căn bản không có bất kỳ xung đột liền hòa hợp thành một thể, bắt đầu tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể Lâm Minh.

Cái này tương đương với thân thể Lâm Minh phải thừa nhận đồng thời áp lực của hai năng lượng.

Nóng!

Đây là cảm giác lớn nhất mà Lâm Minh có, hắn cảm giác thân thể phảng phất giống như bắt lửa, kinh mạch, đan điền, nội tạng bên trong cũng bắt đầu tuôn ra nhiệt lưu.

Giống như là dung nham chảy xuôi ở trong người, Lâm Minh muốn mạnh mẽ dựa theo phương pháp luyện thể trong “Hỗn Độn Cương Đấu kinh” để áp chế hấp thu cỗ năng lượng không kìm chế được này, song chân nguyên trong c thể hắn vốn là đã tiêu hao năm thành trở lên, hiện giờ lộ ra vẻ vô cùng lực bất tòng tâm.

Phốc!

Ở trên cánh tay Lâm Minh, một đoàn huyết vụ nổ bung, sau khi máu tươi xông ra, chân nguyên bảo vệ rời đi, thế nhưng trong nháy mắt bị đốt trọi, phảng phất giống như trong cơ thể Lâm Minh đã thành một cái hỏa lò.

Năng lượng àng ngày càng táo bạo, mà xem xét lại chân nguyên của Lâm Minh, lại tiêu hao thật lớn, lập tức sẽ có khuynh hướng hoàn toàn không khống chế được, một khi như thế, thân thể Lâm Minh rất có thể sẽ bị năng lượng không kìm chế được này thiêu hủy hoàn toàn!

Xuy xuy xuy...

Lâm Minh phảng phất giống như có thể nghe được tiếng động đoạn cuối kinh mạch bị thiêu hủy vang lên.

- Nóng quá... Khát quá...

Nắm cổ họng của mình, hắn cảm giác xương quai xanh giống như lửa thiêu, mà loại nóng ran này, cũng lan tràn đến cổ họng của hắn.

Khó khăn lục lọi Tu Di giới, muốn lấy ra một chút nước từ bên trong, song đưa tay lại đụng chạm đến một cái gì đó lạnh lạnh.

Đây là...

Lâm Minh lấy vật kia ra vừa nhìn, đó là một cái hộp ngọc, hàn ý nhè nhẹ, phát ra từ trong hộp ngọc, khiến cho chung quanh thậm chí đọng lại một tầng sương trắng.

Mở hộp ngọc ra vừa nhìn, đó là một cái kén do hồ quang dệt thành, mà ở bên trong cái kén, chính là Vô Danh thần đan do Phạm Thiên Long Căn luyện chế ra!

Ban đầu lúc Lâm Minh thử nghiệm mở Bát Môn Độn Giáp ra, từng hòa hợp một phần dược lực của Vô Danh thần đan, dùng hết, còn dư lại, liền phong ấn trong hộp ngọc này.

Vô Danh thần đan đã nhỏ đi một chút, cả vật thể bị che một tầng hàn quang xanh da trời, đặt ở bên trong hộp ngọc, có thể cảm giác rõ ràng băng hàn chi khí kinh khủng ẩn chứa trong đó, loại khí tức tang thương cổ xưa này, phảng phất giống như đã trải qua vài ngàn năm, làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông!

Lâm Minh rõ ràng nhớ được, ban đầu viên thuốc này đưa vào bên trong Thái Dương Nguyên Tuyền, trực tiếp đông lạnh Thái Dương Nguyên Tuyền thành đống băng.

Rét lạnh tuyệt đối, xâm nhập trong nước lạnh thấu xương, dường như linh hồn muốn đông lại.

Chẳng qua là nhích tới gần nó, da thịt đã bắt đầu run rẩy, tiếp xúc trực tiếp, thân thể sẽ trực tiếp bị đông cứng rồi vỡ ra!

Một cái cực lạnh, một cái vô cùng nóng, hai cái cực đoan!

Lâm Minh đột nhiên cắn răng một cái thật mạnh, ngửa đầu nuốt Vô Danh thần đan!

Chương 591: Đột phá - Bát Môn Độn Giáp!

Vô Danh thần đan dùng Phạm Thiên Long Căn là chủ yếu, sau đó gia nhập thêm các loại thiên tài địa bảo quý hiếm khác, luyện chế mà thành, là mãnh dược còn bá đạo hơn cả Ma Thần Chi Cốt!

Lúc trước Lâm Minh hấp thu Vô Danh thần đan, chỉ hòa tan dược lực của nó vào trong Thái Dương Nguyên Tuyền, sau đó hấp thu, lại còn chỉ dám hấp thu gần một nửa.

Nhưng chỉ vậy mà Lâm Minh cũng bị đông lạnh tới mức hai tay rạn nứt, đau đớn đến tận xương.

Mà hiện tại, Lâm Minh lựa chọn trực tiếp nuốt nó, hiện tại thực lực của hắn so với lúc trước thì đã tăng lên rất nhiều, nhưng mấu chốt là hiện tại tình huống thân thể của hắn cực kỳ không ổn!

Lúc này mà nuốt Vô Danh thần đan, căn bản chính là hành động tự sát!

Nhưng Lâm Minh cũng không có cách nào khác, cứ tiếp tục như vậy nữa, chân nguyên của hắn sớm hay muộn cũng sẽ tiêu hao hết, đến lúc đó, kinh mạch của hắn tất nhiên sẽ bị năng lượng cuồng bạo của Ma Thần Chi Cốt hủy diệt!

Dùng Vô Danh thần đan chí hàn chí âm để chống cự lại năng lượng cuồng bạo mà nóng rực của Ma Thần Chi Cốt, trước sự sống và cái chết, Lâm Minh lựa chọn phương pháp điên cuồng này!

Được ăn cả ngã về không, liều chết một phen!

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên toàn thân tới mức cực hạn, mạnh mẽ cắn răng một cái, nuốt Vô Danh thần đan vào bụng!

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh cảm giác mình không phải đang nuốt một viên đan dược, mà là nuốt một khối băng vạn năm.

Từ khoang miệng đến dạ dày, hàn khí liên tục tràn ra!

Cổ họng lập tức mất đi tri giác, tế bào trong cơ thể bị đông lạnh, máu đông lại, hàn khí xâm nhập vào kinh mạch, mạch máu, tùy ý lan ra!

Ngay sau đó, nó va chạm với lực lượng nóng cháy của Ma Thần Chi Cốt!

Hàn khí gặp phải ngọn lửa nóng rực, lập tức kịch liệt va chạm!

Vốn chỉ riêng lực lượng của Ma Thần Chi Cốt thì căn bản không phải là đối thủ của Vô Danh thần đan.

Nhưng Ma Thần Chi Cốt lại cùng nguồn gốc với Thiên Ma lực trường, hai loại năng lượng dung hợp cùng một chỗ, vừa đủ sức đấu với Vô Danh thần đan.

Ngược lại, năng lượng của Vô Danh thần đan không phù hợp với Thiên Ma lực trường, hai thứ này gặp nhau, mạnh mẽ va chạm, đều muốn hòa tan đối phương!

Thân thể của Lâm Minh chính là chiến trường!

Tuy rằng khí tức chí hàn và nóng rực đan vào cùng một chỗ, sẽ không làm cho kinh mạch của Lâm Minh bị đốt cháy hoặc đông lạnh vỡ tan, nhưng hai thứ này chạm vào nhau, năng lượng phát ra lại trực tiếp xé rách kinh mạch, thân thể, mạch máu của Lâm Minh!

Lâm Minh quỳ trên mặt đất, ngũ tạng lục phủ giống như bị vặn vẹo vào cùng nhau. Loại cảm giác này thật sự là sống không bằng chết.

Trong lúc vô tình, lỗ mũi, ánh mắt, lỗ tai của Lâm Minh đều đang đổ máu ra ngoài.

Sau khi chảy máu ra lỗ mũi, máu lại hóa thành từng miếng băng mỏng, mà máu tại lỗ tai thì rõ ràng có dấu vết bị đốt cháy.

Loại phá hủy thân thể mức này, nếu đổi thành võ giả bình thường thì đã sớm chết rồi.

Nhưng trong những năm gần đây, trong cơ thể Lâm Minh ngưng tụ khí huyết lực vô cùng cường đại, Nghịch Lân Chi Huyết, máu Cổ Phượng, các loại thiên tài địa bảo, cộng thêm có Thiên Thanh chân nguyên mang thuộc tính sinh sôi không ngừng làm dịu, năng lực khôi phục của Lâm Minh đã vượt qua cả cường giả phong hoàng.

Hắn không có khả năng khống chế hai loại năng lượng này, hắn chỉ có thể cắn răng dùng chút chân nguyên cuối cùng để vận chuyển Hỗn Độn Cương Đấu kinh, dịch chuyển chiến trường tới Hưu môn!

Hai luồng năng lượng lam và đỏ giống như hai con Giao Long nổi giận, kịch liệt va chạm tại Hưu môn!

Bồng...

Tại xương quai xanh của Lâm Minh bắn ra một luồng sương mù máu, da thịt hoàn toàn bị xé rách, ngay cả xương cốt cũng đều gãy!

Lâm Minh cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể như nhũn ra, không còn chút khí lực nào nữa, hoàn toàn ngã lăn ra đất.

Máu tươi chảy ra theo vết thương trên xương quai xanh của Lâm Minh, xương trắng bị gãy còn mơ hồ nhìn thấy một chút cốt tủy màu vàng.

Năng lượng chấn động, tại Hưu môn đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng Lâm Minh không còn có chân nguyên để điều tiết khống chế hai luồng năng lượng này nữa, chỉ có thể để mặc cho chúng giao chiến trong thân thể mình.

Rất nhanh, máu tươi đã chảy ra được một đám, mà Lâm Minh cảm thấy đầu của mình càng lúc càng nặng, tầm nhìn mơ hồ, dần dần mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Lâm Minh từ từ tỉnh lại, một luồng sáng mờ nhạt bắn vào mi mắt.

Toàn thân không chỗ nào là không đau đớn, nhất là vị trí hai thanh xương quai xanh lại vừa đau vừa ngứa, chân nguyên tiêu hao không còn, ngay cả khí lực để nhúc nhích ngón tay mà hắn cũng không có.

Lâm Minh cố gắng hội tụ một chút cảm giác, nội thị thân thể, hắn rõ ràng phát hiện ra, năng lượng của Ma Thần Chi Cốt cùng Vô Danh thần đan trong cơ thể đều đã biến mất, giữa xương quai xanh của hắn, tại vị trí Hưu môn, máu thịt đã một lần nữa mọc ra, xương cốt bị gãy cũng đã khép lại.

Hưu môn...

Mở ra!

Lâm Minh ý thức được điểm này, ngây người một hồi lâu, có cảm giác cực kỳ không tin được.

Mở ra Hưu môn, so với mười thành Tôi Tủy thì càng khó hơn.

Lúc trước Lâm Minh chỉ dựa vào một gốc Phạm Thiên Long Căn, đã hoàn thành Tôi Tủy, nhưng mở ra Hưu môn, mặc dù nuốt cả Vô Danh thần đan do Phạm Thiên Long Căn luyện chế ra thì cũng chỉ có thể làm cho Lâm Minh chạm đến cánh cửa mà thôi.

Lâm Minh dùng Ma Thần Chi Cốt rèn luyện thân thể, mở ra Hưu môn, cũng chỉ là một lần thử nghiệm.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Ma Thần Chi Cốt kết hợp với Thiên Ma lực trường lại va chạm với Vô Danh thần đan.

Băng hỏa tranh phong, năng lượng bạo ngược này cuối cùng cũng được Lâm Minh gắng sức dẫn tới Hưu môn, hai thứ này kịch liệt giao phong, bùng nổ tại đây, một lần phá vỡ Hưu môn!

Điều này cũng có nghĩa rằng, Lâm Minh đã chính thức bước vào cảnh giới Luyện Thể của Bát Môn Độn Giáp!

Tuy rằng thương thế còn chưa khỏi hẳn, nhưng Lâm Minh đã có thể nhìn thấy nguyên khí thiên địa đang ào ào hội tụ đến xương quai xanh của mình, giống như một cơn lũ tràn vào Hưu môn, bốc lên một luồng chân nguyên lốc xoáy!

Không chỉ vậy, Hưu môn còn có thể tự động chiết xuất nguyên khí thiên địa, làm cho nó càng thêm tinh thuần hơn.

Mở ra Hưu môn, thân thể võ giả sẽ có thể tự động hấp thu nguyên khí thiên địa bất kỳ lúc nào, chỗ tốt đối với tu luyện thì không cần nói cũng biết!

Trong lúc chiến đấu, cũng có thể dùng tốc độ cực nhanh mà khôi phục chân nguyên, điều này tương đương với việc Lâm Minh có thể liên tục ăn dược vật khôi phục, hơn nữa năng lượng do Hưu môn cung cấp còn cực kỳ tinh thuần, không giống đan dược, ăn nhiều thì sẽ có đan độc.

Lâm Minh có thể rõ ràng cảm giác được, những nguyên khí thiên địa này tiến vào trong thân thể của mình, làm dịu kinh mạch khô cạn, thể lực của hắn đang dùng tốc độ kinh người mà khôi phục.

Vốn ngay cả ngón tay cũng đều không thể động đậy được, chỉ vẻn vẹn một nén hương, Lâm Minh đã cảm giác được lực lượng trở lại.

Các vết thương nhỏ trên người dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà khép lại, mặc dù bị trọng thương, vỡ xương tại ngực, thì cũng có chút ngứa, thậm chí có thể cảm giác được các bộ phận cơ thể tại đó đang được khôi phục lại.

Một khắc sau, chân nguyên đã khôi phục đến mức có thể chấp nhận được, các vết thương nhỏ trên người đã hoàn toàn biến mất, chỗ trọng thương tại Hưu môn đã khôi phục được một nửa.

Sau nửa canh giờ, vết thương tại Hưu môn đã tốt lên tám thành, chân nguyên của Lâm Minh khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

Trước đây, Lâm Minh mà bị thương nặng như vậy, cho dù ngồi xuống điều tức, cộng thêm ăn đan dược, thì cũng không thể khôi phục được nhanh như vậy.

Chân nguyên mênh mông mà tinh thuần ào ào chảy vào đan điền, Lâm Minh cảm thấy đan điền đột nhiên chấn động, dường như thứ gì đó đang kịch liệt co rút lại, nội thị thân thể, hắn rõ ràng phát hiện, hắn đã đạt tới Tiên Thiên Chí Cực!

Tiên Thiên Chí Cực, chỉ còn cách Toàn Đan một bước mà thôi.

Đương nhiên, rất nhiều võ giả bị kẹt ở một bước này cả đời, tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói, hoàn toàn không phải là vấn đề.

Căn cơ của hắn đã vững chắc đến mức không thể vững chắc hơn, vượt qua một bước này là chuyện chắc chắn, căn bản là không tồn tại thứ bình cảnh nào.

Từ đó, khoảng cách Lâm Minh đạt tới Toàn Đan càng gần hơn, tốc độ tăng tu vi của hắn thậm chí vượt qua cả dự tính của bản thân hắn.

Từ Tiên Thiên hậu kỳ đến Tiên Thiên Chí Cực, đối với thực lực của Lâm Minh thì cũng không đề cao quá lớn, nhưng từ Tiên Thiên Chí Cực đến Toàn Đan lại khác! Chân nguyên trong đan điền của Lâm Minh sớm đã vô cùng dày đặc, một khi kết thành Toàn Đan, thực lực tất nhiên sẽ tăng lên vùn vụt!

Mà hiện tại Lâm Minh mới chỉ mười chín tuổi mà thôi, trước hai mươi mốt tuổi vẫn có hy vọng đạt tới Toàn Đan!

Nên biết rằng, lúc trước Mục Thiên Vũ cũng hai mươi hai tuổi mới tới Tiên Thiên, mãi cho đến khi Lâm Minh rời đi, nàng cũng không thể đạt tới Toàn Đan được, tốc độ tu luyện của Lâm Minh có thể nói là khủng bố!

Càng sớm đột phá Toàn Đan, tiềm lực sinh mệnh càng lớn, hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, mặc dù đối với phàm nhân có thọ mệnh mấy chục năm mà nói, thì cũng là thời gian có thể lực tốt nhất trong đời!

Lâm Minh hít sâu một hơi, hưng phấn nắm chặt tay, lần này hắn nhân họa đắc phúc, thực lực đề cao lớn, rốt cuộc là tăng trưởng bao nhiêu thì ngay cả bản thân hắn cũng đều không rõ ràng lắm.

Không đánh qua thì không biết được!

- Hiện tại, hẳn là ta có thể phá được lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên rồi!

Ánh mắt Lâm Minh lóe lên, nhảy ra khỏi Càn Khôn Dung Nhật lô, hắn cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, những kẻ hãm hại hắn, tất nhiên hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho chúng!

Bên ngoài Càn Khôn Dung Nhật lô, áp lực của Thiên Ma lực trường vẫn còn tồn tại, hơn nữa so với lúc trước thì chỉ hơn chứ không kém, nhưng Lâm Minh lại có cảm giác nó nhẹ hơn trước rất nhiều lần.

Thiên Ma lực trường không còn là trở ngại không thể chịu được của Lâm Minh nữa, áp chế của lực trường lên linh hồn đã giảm đi, Lâm Minh tất nhiên sẽ cảm giác càng sâu sắc hơn, có thể rõ ràng nắm giữ được những mảnh vỡ không gian cực nhỏ kia.

Trong tầm mắt của hắn, dường như có các vì sao đang lóe sáng.

Lâm Minh hít sâu một hơi, bước chân vừa động, bước chân của hắn sau khi dung nhập Không Gian ý cảnh càng lúc càng thành thạo kia, đã trở nên mơ hồ không rõ, cực kỳ quỷ mị.

Rõ ràng giữa hai khe nứt không gian có một khoảng cách rất hẹp, căn bản không có khả năng đi qua được, nhưng khi Lâm Minh bước tới, không gian dường như xảy ra vặn vẹo kỳ dị, hắn cứ như vậy mà bước xuyên qua.

Đâm ra một thương!

Tà Thần lực mở ra, máu Cổ Phượng thiêu đốt, chân nguyên mênh mông như một ngọn núi lửa phun trào!

Ầm ầm!

Vách tường không gian kịch liệt rung động, bởi vì áp chế của Thiên Ma lực trường lên Lâm Minh bị giảm nhỏ, nên lực công kích của Lâm Minh tất nhiên được tăng lên một mảng lớn!

- Lần này sau khi thực lực đột phá, một kích không dung hợp ý cảnh của ta, đã không kém hơn một kích dung hợp ý cảnh trước kia, nếu ta dung hợp với ý cảnh thì sẽ như thế nào đây?

Chiến ý trong mắt Lâm Minh bùng cháy, Lôi Hỏa lực ào ào lao vào trong Tử Huyễn thương, điện quang thô to lóe ra, ngọn lửa sáng chói đang hừng hực thiêu đốt!

Rót toàn bộ tiềm lực và ý chí vào trong Tử Huyễn thương, chân nguyên toàn thân Lâm Minh bùng nổ.

Quán Hồng!

Một thương đâm ra, cắt qua hư không, các mảnh vỡ không gian bị năng lượng cuốn vào thì đều bị xé rách!

Một thương này va chạm mạnh vào lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ vang lên, không gian lồng giam kịch liệt chấn động, vô số mảnh vỡ bắn ra, vách tường không gian xuất hiện một vết rách mà mắt thường có thể thấy được, sau đó nó biến mất chỉ trong nháy mắt, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Tuy nhiên, chính cần chút vết rác xuất hiện trong nháy mắt này, thì cũng đã cho thấy, việc Lâm Minh phá vỡ lồng giam mảnh vỡ Thứ Nguyên này cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Chương 592: Lại phá - Lồng giam cuối cùng!

Rầm rầm...

Một thương tiếp nối một thương, Lâm Minh không ngừng công kích.

Vách tường không gian kịch liệt chấn động, các vết rạn lần lượt lóe sáng rồi lại lập tức biến mất, đến đó trở nên dừng lại mấy giây, đến cuối cùng, vết rạn cũ chưa mất đi, vết rạn mới đã được sinh ra.

Vết rạn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc hơn!

Trong những công kích này, Lâm Minh càng lý giải về Không Gian ý cảnh tinh thâm hơn!

Khi vết rạn dày đặc đến mức nối với nhau, chỉ nghe rắc một tiếng, giống như tiếng thủy tinh vỡ vụn, không gian lồng giam rốt cuộc bị Lâm Minh công kích hoàn toàn sụp đổ!

Khi không gian sụp đổ, rất nhiều lực lượng không gian ầm ầm lao ra, các mảnh vỡ không gian vỡ nát cũng không biến mất, mà ngược lại còn bị cuốn vào trong dòng chảy lực lượng không gian, hình thành cơn gió lốc không gian ẩn chứa vô số mảnh vỡ không gian.

Bình thường thì các cơn gió lốc không gian mà Lâm Minh gặp phải thì đều là do do lực lượng không gian đơn thuần hình thành, tuy rằng cuồng mãnh, nhưng nếu thực lực mà đủ, còn lý giải sâu đối với Không Gian ý cảnh, cũng có thể tự bảo vệ được mình trong gió lốc không gian.

Nhưng lần này, mảnh vỡ không gian được dung nhập vào trong cơn lốc không gian, lực phá hoại cực kỳ khủng bố!

Hơn nữa, Lâm Minh còn lờ mờ cảm giác được thời gian trong vùng không gian này cũng trở nên vặn vẹo, nếu không thể thích ứng được thời gian lực này, chỉ cần sai một bước nhỏ, sẽ tan nát xương cốt!

Đối mặt với cơn gió lốc không gian này, sắc mặt Lâm Minh trở nên ngưng trọng, nhưng trong đôi mắt lại lóe ra ánh hưng phấn!

Nếu như trước khi mở ra Bát Môn Độn Giáp, chắc chắn Lâm Minh không dám nhảy vào trong cơn gió lốc không gian này, đây chính là tự sát.

Nhưng hiện tại, có lực lượng của Bát Môn Độn Giáp, lại đột phá Tiên Thiên Chí Cực, chiến ý trong lòng Lâm Minh bùng cháy, khi phá vỡ lồng giam không gian khi nãy, hắn vẫn chưa thấy đã tay!

Sau khi nắm được biến hóa về thời gian, Lâm Minh không chút do dự mở ra Tà Thần lực, cầm Tử Huyễn thương nhảy vào trong cơn gió lốc không gian.

Cơn lốc không gian ẩn chứa pháp tắc thời gian này hiển nhiên chính là một lồng giam mới, không phá được nó, sẽ không thể rời đi không gian thí luyện Vương Giả Tù Lung này được.

Vừa mới tiến vào trong cơn lốc không gian, Lâm Minh lập tức cảm giác được lực xé rách khủng bố, dường như muốn xé tan thân thể hắn ra, một cơn lốc không gian là này chính là cơn lốc không gian mãnh liệt nhất mà Lâm Minh từng gặp cho tới nay!

Vù... Vù...

Hai mảnh vỡ không gian lao tới, Lâm Minh di động bước chân, thân thể hắn dường như vặn vẹo một cách khó tin, trực tiếp xuyên qua khe hở không đủ một xích giữa hai mảnh vỡ không gian này.

Răng rắc!

Hai mảnh vỡ không gian va chạm vào nhau, vỡ tung ra, hình thành các mảnh vỡ nhỏ hơn!

Thấy cảnh này, Lâm Minh chợt rùng mình, trong cơn lốc không gian này, các mảnh vỡ Thứ Nguyên không ngừng va chạm, cứ tiếp tục như vậy, các mảnh vỡ sẽ càng lúc càng nhỏ hơn, cũng càng lúc càng nhiều hơn!

Đến lúc đó, mặc dù Lâm Minh lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh mạnh đến mấy đi nữa, có thể nắm giữ rõ ràng vị trí của mỗi một mảnh vỡ không gian, thì hắn cũng không có năng lực tránh thoát toàn bộ được.

Phải nhanh chóng lao ra lồng giam này, nếu không sẽ không còn thời gian nữa!

Lâm Minh không dám dây dưa chút nào nữa, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, lao vào chỗ sâu trong cơn lốc không gian.

Tuy rằng cơn lốc không gian rất cuồng mãnh, nhưng cũng không chặn đường của Lâm Minh giống như vách tường không gian, Lâm Minh vận dụng lý giải của hắn đối với Không Gian ý cảnh, khó khăn di chuyển trong một đám mảnh vỡ không gian cực kỳ sắc bén này.

Mặc dù lực của của cơn lốc không gian rất lớn, nhưng Lâm Minh vẫn đi rất nhanh. Chỉ một nén hương sau, hắn đã lao ra được mười mấy dặm.

- Ân? Dường như...

Lâm Minh đột nhiên rùng mình, cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, thì hắn lại không nói ra được.

Áp chế nghi hoặc trong lòng, Lâm Minh tiếp tục đi tới, lại một nén hương sau, cảm giác bất an trong lòng Lâm Minh càng mãnh liệt hơn.

Hắn phát hiện dường như bản thân mình vẫn luôn đi vòng quanh một chỗ!

Con lốc không gian xung quanh hoàn toàn giống nhau, Lâm Minh có thể phán đoán ra bản thân mình vẫn luôn ở tại chỗ cũng chỉ là dựa vào một loại trực giác mà thôi.

Từ đầu đến giờ, hắn căn bản chưa từng bước ra nửa bước nào!

Chẳng lẽ là không gian vặn vẹo?

Nếu là không gian thẳng tắp, phát sinh vặn vẹo, biến thành một hình tròn đóng kín, như vậy thì mặc dù ngươi cho rằng mình đi theo đường thẳng tắp, nhưng kỳ thật vẫn luôn đi xung quanh một vòng tròn, cuối cùng vẫn quay lại chỗ ban đầu.

Nhưng hiện giờ, Lâm Minh đã lý giải Không Gian ý cảnh đến trình độ rất cao rồi, hắn tĩnh tâm lại rồi cảm nhận, lực lượng không gian xung quanh tuy rằng táo bạo, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị vặn vẹo.

Đây là... Tại sao vậy?

Chẳng lẽ...

Lâm Minh đột nhiên cả kinh, là thời gian ư...

Khi hắn tiến vào cơn lốc không gian, đã cảm giác tốc độ thời gian có chút không thích hợp, hắn hơi điều chỉnh lại một chút, tự cho rằng mình đã thích ứng được thời gian vặn vẹo trong cơn lốc không gian, nhưng thật sự dễ dàng như vậy hay sao?

Lồng giam này, càng về sau thì càng khó đột phá hơn, chẳng lẽ Thời Gian ý cảnh dễ bị phá giải như vậy hay sao?

Lâm Minh nghĩ đến đây, trên lưng có chút phát lạnh, thời gian càng quỷ dị hơn cả không gian.

Loại quỷ dị này luôn có thể khiến cho người ta phải sợ hãi, cho dù là Lâm Minh thì cũng như vậy.

Mấy năm qua, Lâm Minh không ngừng lý giải sâu thêm về Không Gian ý cảnh, nhưng về Thời Gian ý cảnh thì hắn còn thiếu cảm ngộ.

- Nguyên lai, lồng giam này cũng không phải là gió lốc không gian, mà là thời gian lồng giam, bề ngoài là gió lốc không gian, đó chỉ là một lớp ngụy trang mà thôi, sát chiêu chân chính mới là bẫy rập thời gian bên trong!

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, vì sao ta rõ ràng cảm giác được mình đã thích ứng với thời gian, nhưng lại vẫn xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, dường như...

Lâm Minh chợt hiểu ra gì đó, hắn tiếp tục thi triển thân pháp, di chuyển trong cơn lốc không gian, lần lượt di chuyển, lần lượt trở lại chỗ cũ.

Trở lại chỗ cũ...

Lâm Minh đột nhiên ý thức được cái gì đó, nhìn các mảnh vỡ không gian đang bay múa xung quanh, những mảnh vỡ không gian này rõ ràng là đang không ngừng va chạm, sau đó vỡ nát, nhưng đã lâu như vậy rồi, các mảnh vỡ không gian xung quanh hắn vẫn có kích thước như cũ, căn bản không có các mảnh vỡ không gian nhỏ hơn được hình thành!

Chẳng lẽ là...

Thời gian trở lại lúc ban đầu?

Không phải là không gian vặn vẹo, mà là thời gian về tới lúc ban đầu?

- Quỷ dị thật! Ý thức của ta cũng không bị thời gian đảo lưu này ảnh hưởng, mà chỉ có vị trí của ta là quay về chỗ cũ theo thời gian đảo lưu ư?

Lâm Minh cảm giác suy nghĩ của mình rơi vào rối loạn, không hề nghi ngờ gì nữa, lồng giam này là một lồng giam do thời gian và không gian đan vào nhau, Lâm Minh đã lý giải rất chắc đối với Không Gian ý cảnh, nhưng đối với Thời Gian ý cảnh thì hắn vẫn còn kém một chút.

Hắn không di chuyển nữa, mà hạ quyết tâm cảm nhận lồng giam thời gian không nhìn thấy được này.

Thời gian so với không gian thì còn hư vô hơn, không gian thì còn có thể cảm giác được, nhưng thời gian lại hoàn toàn là thứ trừu tượng, bất kể ánh mắt, cảm giác, thì đều không có khả năng tra xét tới.

Lâm Minh vừa tĩnh tâm cảm thụ, vừa tránh né mảnh vỡ không gian.

Thời gian từ từ trôi đi, lập tức đã một ngày trôi qua...

Ban đầu, Lâm Minh còn có chút di chuyển, thi triển thân pháp né tránh các mảnh vỡ không gian.

Sau đó, bản thân hắn gần như đã dung nhập vào trong không gian.

Từng mảnh vỡ không gian như những thanh phi đao bắn tới, thân thể Lâm Minh lại giống như một cành liễu bị gió thổi lắc lư, thoải mái tránh thoát những mảnh vỡ không gian này, dường như không phải Lâm Minh chủ động né tránh, mà là những mảnh vỡ không gian này khi bay, tạo ra lực lượng không gian, đẩy Lâm Minh ra ngoài.

Lâm Minh đã hoàn toàn dung hợp với lực lượng không gian.

Từng hình ảnh không ngừng xẹt qua đầu Lâm Minh.

Thời gian chỉ là biến hóa của vạn vật, là ảo giác của ý thức. Thay đổi tốc độ thời gian cũng chỉ là biến đổi tốc độ biến hóa của vạn vật trong ý thức của con người mà thôi.

Nếu nói đây là thời gian đang không ngừng quay về lúc ban đầu, thì có thể nói rằng ý thức của ta rơi vào trong một mê cung, không rõ được phương hướng đi tiếp là đâu.

Ta cho rằng mình đang bước về phía trước, kỳ thật đây chỉ là ảo giác của ta mà thôi, bởi vậy cho dù ta có đi nhanh hơn nữa, thì cũng chỉ là đứng yên tại chỗ mà thôi!

Thời gian có thể đảo lưu, có thể hỗn loạn, nhưng lại không thay đổi được bản tâm của võ giả.

Giữ vững võ đạo chi tâm của ta, khám phá mê cung thời gian!

Trong nháy mắt đó, dường như Lâm Minh chạm đến gốc rễ của thời gian, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn quả thật đã thấy được thứ đó, đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt Lâm Minh không còn một tia mê mang nào nữa, hắn vẫn không chuyển động, nhưng cơn lốc không gian quanh hắn dường như đã vặn vẹo, thời gian lâm vào hỗn độn.

Thời gian vốn là ảo giác của ý thức đối với biến hóa của vạn vật, khám phá mê cung thời gian thì cũng không cần Lâm Minh phải bước một bước nào, mà cần phải trừ đi ma chướng và ảo giác trong lòng.

Vận chuyển Luân Hồi võ ý, tinh thần chi hải của Lâm Minh trở nên sáng sủa, một khắc đó, dường như hắn đã tìm thấy một đường ra chính xác trong mê cung thời gian này.

Không chút lưỡng lự, Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nhanh chóng đi tới!

Cơn lốc không gian, các mảnh vỡ không gian đang bay múa, tất cả đều xẹt qua người Lâm Minh, dường như Lâm Minh biến thành một con cá linh hoạt, tất cả nguy hiểm trí mạng dường như đều chỉ sinh ra để tôn lên vẻ nhẹ nhàng và tiêu sái của hắn.

Bước chân của Lâm Minh càng lúc càng nhanh, ý thức càng ngày lúc càng rõ ràng hơn, bỗng nhiên, hắn cảm thấy trước mắt sáng ngời, cơn lốc không gian đã bị hắn phá vỡ, ngay sau đó, hắn đi tới một thế giới màu trắng rất yên tĩnh.

Thời gian và không gian bình thường trở lại.

Ngay khi Thời Không lồng giam sụp đổ, các mảnh vơc không gian trong lồng giam đồng loạt bay vào trong khe nứt không gian, vừa đúng tu bổ lại khe nứt không gian này.

Lập tức, khe nứt không gian, mảnh vỡ không gian cùng nhau biến mất, tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Lâm Minh chỉ biết giương mắt nhìn cảnh này, trong lòng lại kinh hãi đến mức tột đỉnh.

Lực lượng không gian lại có thể được vận dụng xảo diệu như thế ư? Phải lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh tới trình độ nào thì mới được? Thật sự rất khó tưởng tượng ra được!

Đúng lúc này, thanh âm kia lại lọt vào trong đầu Lâm Minh:

- Chúc mừng ngươi đã phá vỡ lồng giam cuối cùng, Thời Không lồng giam, đến lúc này, ngươi đã thành công phá vỡ mười ba lồng giam, chỉ còn Đế Giả chi lộ nữa thôi!

Lâm Minh nghe vậy, âm thầm kinh hãi, Đế Giả chi lộ, đây cũng là một bộ phận của Vương Giả Tù Lung ư?

Vù...

Một cánh cửa ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện, lóe sáng như thủy ngân, thanh âm kia vang lên:

- Vương Giả Tù Lung đến đây chấm dứt, thời gian thí luyện một trăm lẻ tám ngày, Đế Giả chi lộ thì ngươi chưa có năng lực thông qua, hiện tại sẽ ban cho ngươi phần thưởng sau khi phá vỡ Vương Giả Tù Lung...

- Ban thưởng ư?

Lâm Minh ngẩn người ra, còn có phần thưởng ư?

Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, đột nhiên hắn cảm giác được Thiên Ma lực trường xung quanh đột nhiên co lại, sau đó giống như thủy triều mà lao vào trong thân thể mình!

Loại cảm giác này giống như thân thể đột nhiên bành trướng tới mức nổ tung, Lâm Minh kêu lên một tiếng đau đón, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu!

Chương 593: Thiên Ma võ ý Tu La!

Ầm...

Tử Huyễn thương đâm mạnh xuống mặt đất, Lâm Minh nắm ghìm lấy cán thương thì mới miễn cưỡng đứng lại được, thân thể lung lay sắp ngã, huyết mạch toàn thân như sôi lên.

Hắn cảm giác kinh mạch trong cơ thể như sắp vỡ nát, toàn bộ Thiên Ma lực trường tại không gian này được thu vào trong cơ thể, áp lực lớn không thể tưởng được!

May mà thực lực của hắn cũng đủ, nếu các võ giả bình thường mà đột nhiên phải chịu áp lực lớn như vậy, chắc chắn sẽ nổ tan xác mà chết!

Tuy nhiên nói lại, các võ giả bình thường thì làm sao có thể phá vỡ mười ba không gian lồng giam, đi đến một bước này được?

Thiên Ma võ ý tràn ngập trong không gian lập tức biến mất, toàn bộ lao vào trong cơ thể Lâm Minh, dùng thân thể Lâm Minh làm trung tâm, sau đó bắn ra ngoài!

Áp lực trong không gian chợt giảm bớt.

- Ân... Đây là...

Lâm Minh nội thị thân thể, chỉ cảm giác được chân nguyên trong cơ thể cuồn cuộn chảy, như sóng biển ngập trời, cường đại hơn trước kia rất nhiều!

Mấy ngày nay, Lâm Minh vẫn luôn ở dưới áp lực của Thiên Ma võ ý, tuy rằng sau này đã dần dần thích ứng được, nhưng trên thực tế, linh hồn, chân nguyên, thân thể của hắn vẫn bị áp chế rất lớn, phải dùng một phần năng lượng để chống cự lại áp lực.

Hiện giờ áp lực đột nhiên biến mất, hắn cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, trọng lượng thân thể dường như không còn nữa, chân nguyên mênh mông mãnh liệt, không kìm nổi muốn phát tiết ra ngoài.

- Lực lượng trong cơ thể ta bị áp chế nhiều ngày như vậy, đột nhiên được giải phóng, ta mới biết mình đã cường đại đến trình độ này rồi!

Lâm Minh nắm chặt hai đấm, hiện tại hắn muốn làm nhất một chuyện, đó chính là tìm một đối thủ có lực lượng ngang mình, sảng khoái mà đánh một trận, dùng hết toàn bộ lực lượng!

Cảm giác thật mạnh, còn có cả Thiên Ma lực trường nữa!

Lâm Minh cảm giác được Thiên Ma lực trường trong không gian này đã được khắc vào trong linh hồn của mình, tuy rằng phạm vi và uy lực của lực trường này đều yếu hơn Vương Giả Tù Lung rất nhiều, nhưng cũng không thể phủ nhận một điều, hạt giống Thiên Ma lực trường đã nảy mầm. Chỉ cần có thêm thời gian, đợi khi thực lực của hắn càng mạnh hơn, thì tất nhiên Thiên Ma lực trường cũng sẽ càng mạnh hơn.

- Đây là Thiên Ma võ ý ư?

Lâm Minh hỏi.

- Đây là loại hình thái Tu La thứ nhất của Thiên Ma võ ý, hiện tại giao cho ngươi!

- Tu La?

Lâm Minh ngây ra. Nghe ý của nó, thì Tu La võ ý còn có rất nhiều loại hình thái ư?

- Thiên Ma võ ý không phải chỉ là một loại võ ý, mà là ba loại hạt giống võ ý dung hợp với nhau, chỉ cần nhận được một loại trong đó, uy lực cực kỳ có hạn, chỉ khi nào có thể dung hợp ba loại võ ý, thì mới có thể đạt được Thiên Ma võ ý chân chính, chỉ dựa vào võ ý cũng có thể dễ dàng giết chết kẻ mà các ngươi gọi là cường giả phong hoàng.

- Cái gì?

Lâm Minh ngẩn ra, chỉ dựa vào võ ý cũng đã có thể giết chết được cường giả phong hoàng ư?

Nghe giọng điệu của thanh âm này, thì tràn ngập khinh thường đối với cường giả phong hoàng trên Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục.

Quả thật, dưới Cực Tinh Thông Thiên tháp này cất giấu một lượng lượng khiến người khác phải kinh sợ, chỉ vẻn vẹn một trảo thôi cũng đã miểu sát mười hai cường giả phong hoàng, quả thật chúng có tư cách để miệt thị thế gian!

Nhưng dù vậy, chỉ dựa vào võ ý cũng có thể giết chết được cường giả phong hoàng, vẫn làm cho Lâm Minh không thể chấp nhận được.

Như vậy thì quá là mạnh mẽ.

- Khi mà ta dung hợp ba loại võ ý, thì sẽ có thể giết chết cường giả phong hoàng ư?

Lâm Minh cảm thấy đây quả thực là thần thoại hoang đường, nếu Thiên Ma võ ý cường đại như vậy, thì Không Linh võ ý cùng Luân Hồi võ ý mà trước kia hắn nhận được chẳng phải là đồ bỏ đi hay sao?

- Ngươi... Không có khả năng dung hợp Thiên Ma võ ý hoàn chỉnh.

Thanh âm kia lập tức phủ nhận ý tưởng của Lâm Minh:

- Thực lực của ngươi, còn xa mới đủ! Đừng nói tới việc dung hợp ba loại võ ý, ngay cả việc thu thập chúng đầy đủ thì ngươi cũng không khả năng làm được!

Lâm Minh nghe vậy, không kìm được hỏi:

- Thông qua Vương Giả Tù Lung, nhận được hình thái Tu La của Thiên Ma võ ý, nếu ngưng tụ được hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, có thể thu được loại hình thái nào của Thiên Ma võ ý?

Thanh âm kia nói:

- Ngưng tụ hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, là loại hình thái thứ hai của Thiên Ma võ ý... Sát Thần!

Sát Thần?

Lâm Minh nghe được danh từ này, trong lòng chợt rùng mình, quả thật, ngưng tụ hình xăm Thiên Ma mười hai cánh cần không ngừng giết chóc thì mới có thể đạt được, mà những người chết tại đây, có lẽ số lượng không phải quá lớn, nhưng kẻ nào cũng đều không phải người thường, mà là các tuấn kiệt trẻ tuổi cùng thời đại!

Trong đó, có một số người chỉ cần không chết, chắc chắn có thể đặt chân vào Mệnh Vẫn, thậm chí có người còn có hy vọng phong hoàng xưng đế!

Có thể nói, muốn ngưng tụ hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, một đường đi tới, cần phải giết chết trên trăm kẻ trong tương lai có thể trở thành cường giả Mệnh Vẫn, thậm chí là cường giả phong hoàng!

Hiện tại Lâm Minh mới chỉ là Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, nhưng một vài thiên tài chết dưới tay hắn, bất kỳ kẻ nào cũng đều là người đứng đầu một thế hệ trẻ tuổi của các tông môn ngũ phẩm!

- Ngoài Sát Thần võ ý ra, loại võ ý thứ ba là cái gì? Làm sao để đạt được?

- Loại võ ý thứ ba là Đế Tôn! Thông qua Đế Giả chi lộ, sẽ có thể đạt được loại Thiên Ma võ ý thứ ba này, sau đó có thể dung hợp ba thứ này, có làm được hay không, cần dựa vào ngộ tính và cơ duyên của ngươi!

- Đế Giả chi lộ!

Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, nghe đồn chỉ cần đi qua Đế Giả chi lộ, thì sẽ trở thành cường giả phong hoàng.

Dù sao cũng là một cường giả phong hoàng, dung hợp ba loại võ ý Tu La, Sát Thần, Đế Tôn, chỉ dựa vào võ ý giết chết một cái cường giả phong hoàng cùng giai, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng hay sao?

Thậm chí giết chóc vượt cấp thì cũng không quá khó!

Xem ra, miêu tả của thanh âm này những không có chút khoa trương nào, mà ngược lại vẫn còn rất khiêm tốn!

- Ngươi là Điện Linh ư?

Lâm Minh đột nhiên hỏi.

Lúc trước, hắn tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, cũng gặp được một Điện Linh, Điện Linh cũng chính là “Hồn tộc”, vạn vật có linh, bất kể là núi rừng, cỏ cây, mặt đất, sông hồ.

Điện Linh của Thần Hoàng bí cảnh chính là một khối đá, trải qua nhiều năm tháng, sinh ra linh hồn, thọ mệnh của nó nhiều như một tảng đá, luôn chìm trong giẠngủ, dùng nó để bảo vệ địa điểm thí luyện, không gì thích hợp hơn.

Thanh âm kia trầm mặc một hồi, nói:

- Đúng vậy, ta là Thạch Hồn bộ tộc.

Quả vậy, Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, như thế xem ra, tên này có thể đã sống trăm vạn năm, ngàn vạn năm rồi.

Lâm Minh do dự một chút, hỏi thử:

- Điện Linh tiền bối, có thể... Cho biết tại hạ một chút, mười mấy vạn năm trước, rốt cuộc thì Vạn Cổ Ma Khanh đã xảy ra chuyện gì không? Hiện tại trong Vạn Cổ Ma Khanh có thứ gì? Mười hai Thông Thiên tháp được dựng lên như thế nào, tại sao phải thành lập chúng?

- Xin lỗi, không thể nói được!

Điện Linh từ chối.

Lâm Minh âm thầm kêu tiếc, tuy nhiên hắn cũng đã đoán được kết quả này rồi, Vạn Cổ Ma Khanh này có thể liên quan đến bí mật cực lớn thời kỳ viễn cổ, mình hỏi như vậy thì quả thật là thất lễ.

- Xin lỗi, tiền bối, tại hạ thất lễ rồi, lần lịch lãm này, cảm tạ Điện Linh tiền bối chiếu cố.

- Không cần cảm ơn ta, ta chỉ làm việc mà ta nên làm, ngươi rời đi thôi, ta muốn ngủ.

Điện Linh nói xong, trực tiếp biến mất, chỉ để lại một mình Lâm Minh đứng trong Vương Giả Tù Lung trống rỗng này.

Hắn quay đầu nhìn về phía cánh cửa truyền tống bên cạnh, không nghi ngờ gì nữa, tại đầu kia của cánh cửa, không gian đã bị phong tỏa.

- Tỏa Không đại trận ư?

Khóe miệng Lâm Minh hơi cong lên, hắn không để Điện Linh hỗ trợ phá vỡ không gian phong tỏa, bởi vì bản thân hắn có nắm chắc phá vỡ được nó.

Chỉ cần có một Truyền Tống trận ổn định, đi thông tới Tỏa Không đại trận, thì phá vỡ nó cũng không khó!

...

Thông Thiên tháp tầng ba, đặc thù Tu Luyện địa.

Trong đặc thù Tu Luyện địa này được bố trí một đại trận, trận pháp này đã được bố trí xong từ hai ngày trước, trận quang mông lung mờ ảo, ngăn cách tất cả mọi tra xét, không ai biết bên trong đang có cái gì.

Mỗi ngày đều có không ít võ giả ra vào đặc thù Tu Luyện địa, tất nhiên cũng liền vầng sáng này, cũng rất tò mò với những chuyện xảy ra trong đó.

- Nghe nói Vương Giả Tù Lung xảy ra vấn đề, mười hai tôn chủ mời người đến chữa trị, hai ngày trước ta nhìn thấy một lão già Ải Ma tộc quái dị đi vào trong vầng sáng này, ngồi đó cả vài ngày, lão già này hình như là một Trận Pháp sư.

Bên ngoài quầng sáng, có bốn võ giả đang đứng cùng nhau, một tên võ giả Cự Ma tộc tùy ý bàn luận.

- Chữa trị Vương Giả Tù Lung? Làm gì có khả năng!

Một võ giả khác bĩu môi, khinh thường nói:

- Những thứ này đều là di tích thượng cổ, đừng nói là chữa trị, ngay cả phá hư cũng đều không phá hư được, đối với chúng ta mà nói, có thể nhận được chỗ tốt từ Vương Giả Tù Lung này đã là may mắn lắm rồi, nghiên cứu nó ư? Chữa trị nó ư? Đừng có đùa chứ!

- Nhưng lão già kia quả thật là Trận Pháp sư, hơn nữa rất nổi tiếng, dường như năng lực cũng không yếu, nếu hắn không phải đến để chữa trị trận pháp, vậy ngươi nói xem, hắn ở trong Vương Giả Tù Lung nhiều ngày như vậy, đang làm trò gì vậy?

- Mặc kệ hắn làm trò gì, hiện tại ta chỉ muốn biết, khi nào thì Vương Giả Tù Lung mới được mở ra lại, từ lần Lâm Minh đi vào, Vương Giả Tù Lung này vẫn đóng kín, không cho người khác tiến vào, hiện tại đã sắp bốn tháng rồi, Lâm Minh cũng đã chết rất lâu rồi, tại sao Vương Giả Tù Lung còn chưa cho dùng? Còn đóng kín tới lúc nào nữa!

- Đúng vậy, vốn các tài nguyên cao cấp đã ít tới mức đáng thương rồi, hơn nữa đại đa số đều bị Thiên Ma thất tinh quy phục vào tôn chủ chiếm lấy, hiện tại lại còn đóng cửa một cái, đã thiếu lại càng thiếu hơn!

- Hắc hắc, có lẽ còn có tên ngu ngốc nào cho rằng Lâm Minh vẫn có thể còn sống đây mà, tên Lâm Minh này cũng là kẻ cuồng vọng tự đại, thực sự rất ngu xuẩn, một thân tu vi đang tốt, vốn thực lực cũng có thể xếp vào mười hạng đầu tầng ba, vậy mà lại chết trong Vương Giả Tù Lung, đúng là đáng buồn cười!

Thời gian trôi qua quá lâu, dần dần các võ giả tầng ba cũng ít nói về Lâm Minh hơn, khi tám mươi lăm ngày, vẫn còn có người cố chấp cho rằng Lâm Minh chưa chết.

Lúc ấy những người cho rằng Lâm Minh đã chết, tất nhiên là tha hồ mà châm chọc khiêu khích, chế giễu đại đa số nhân loại cho rằng Lâm Minh chưa chết, kết quả là đã sắp tới một trăm ngày rồi!

Lần này, cho dù có ai tin chắc rằng Lâm Minh có thể sáng tạo ra kỳ tích, thì cũng phải ngậm miệng lại.

Những Cự Ma tộc, Ải Ma tộc vui sương kia tất nhiên không ngừng châm chọc Nhân tộc một phen. Đủ loại lời nói khó nghe lan ra, mấy ngày nay, mặt mũi của Nhân tộc tại tầng ba đều không còn lại chút nào.

Rất nhiều võ giả nhận loại đã nghĩ tới việc rời khỏi Thông Thiên tháp, ví dụ như Mặc Cổ, hắn đang thu dọn đồ đạc.

Thật sự cũng không phải là do mất mặt, mà là Thông Thiên tháp tầng ba quả thật đã vượt qua cực hạn của đại đa số nhân loại, bọn họ ở trong này cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, tiếp tục ở lại, xác suất vẫn lạc là rất lớn.

Nhắc tới chuyện làm mất mặt Nhân tộc vào mười ngày trước, bốn tên võ giả Cự Ma tộc, Ải Ma tộc này đều cười ha hả, loại chuyện vui vẻ này tất nhiên dẫn tới một trận thảo luận hưng phấn, bốn người đang trò chuyện, đột nhiên quầng sáng phía sau bọn họ hơi rung nhẹ một chút.

- Ân? Sao lại thế này?

Một tên võ giả Cự Ma tộc quay đầu nhìn về phía quầng sáng, quầng sáng kia thỉnh thoảng lại rung động một chút, càng rung càng mạnh, dường như sắp phát sinh biến cố nào đó.

- Chẳng lẽ... Vương Giả Tù Lung muốn mở ra lần nữa ư?

Tên võ giả Ải Ma tộc này có chút vui vẻ nói.

Chương 594: Trở về! Dùng máu tế thương!

Quầng sáng của trận pháp tại đặc thù Tu Luyện địa chỉ là để che giấu tai mắt người khác thôi, mấy ngày qua, trong quầng sáng chỉ có một lão già Ải Ma tộc.

Hắn là Trận Pháp sư do Hắc Ám tôn chủ mời đến, Toa Qua.

Toa Qua tinh thông thượng cổ trận pháp, Tỏa Không đại trận này chính là sản phẩm của hắn.

Tỏa Không đại trận có thể kéo dài liên tục bốn tháng, Hắc Ám tôn chủ để phòng ngừa vạn nhất, để cho Toa Qua một lần nữa gia cố khi trận pháp sắp sửa mất hiệu lực.

Một lần bày trận, một lần gia cố, Hắc Ám tôn chủ cho Toa Qua sáu ngàn Huyết Sát tinh thượng phẩm!

Chứa đầy sáu rương liền, đây chính là một món tiền cực lớn!

Nghĩ tới đây, Toa Qua càng hưng phấn hơn, Trận Pháp sư là một chức nghiệp kiếm được tiền, nhưng đồng thời cũng là một chức nghiệp đốt tiền, những trận bàn, trận kỳ, tài liệu quý hiếm, các trận pháp ngọc giản thượng cổ, cái nào mà chẳng phải có giá trên trời đây?

Do lúc trẻ tuổi, Toa Qua bị trọng thương, tu vi cũng không cao, do đó hắn kiếm Huyết Sát tinh cũng không dễ dàng.

Có khoản tiền này, thì cũng đủ cho Toa Qua tiêu dao một phen rồi, nghĩ đến đây, Toa Qua liền cười hắc hắc, khuôn mặt khô héo nhăn lại, giống như một tấm da lợn nhăn nhúm.

Động tác càng nhẹ và nhanh hơn, từng trận phù như lá vàng bay ra khỏi tay Toa Qua.

- Hắc Ám tôn chủ thật là coi trọng tiểu tử Lâm Minh này, ta bày ra trận pháp bốn tháng, hắn vẫn còn lo lắng, muốn ta bố trí tận tám tháng nữa!

Tuy rằng Hắc Ám tôn chủ không nói rõ bố trí Tỏa Không đại trận là để làm cái gì, nhưng Toa Qua cũng không phải là kẻ điếc, mấy ngày nay, các võ giả tại đây bàn luận về Lâm Minh, tất nhiên hắn cũng nghe được, nên cũng hiểu ra, thì ra Hắc Ám tôn chủ mời mình đến bày trận chính là để nhốt Lâm Minh vào trong Vương Giả Tù Lung.

Đây đúng là hiếm thấy, một tôn chủ tự mình hạ lệnh, lại còn dùng thủ đoạn này, có thể thấy được tên Lâm Minh này rất không tầm thường!

Vừa lưu ý, Toa Qua mới biết được, Lâm Minh có Phong Hào Tu La!

Người thứ tư đạt Phong Hào Tu La trong một vạn năm, đây chính là nhân vật trong truyền thuyết a!

- Tiểu tử, ngươi đừng có trách ta, trận pháp của ta đều là thượng cổ kỳ trận, chết trong trận pháp của ta, có thể để cho Hắc Ám tôn chủ phí nhiều tâm tư như vậy, ra giá sáu ngàn Huyết Sát tinh thượng phẩm, ngươi cũng nên thấy đủ rồi. Điều duy nhất mà ta có thể làm chính là vẽ quan tài cho ngươi một cách tinh xảo hơn một chút.

Toa Qua liếm liếm môi, cuộc đời này có thể sử dụng trận pháp của hắn trấn giết một Phong Hào Tu La, một tuyệt đại thiên kiêu của nhân loại, trong tương lai có thể trở thành đỉnh cấp đế giả, hắn cảm thấy tràn ngập cảm giác thành tựu, có lẽ trong lịch sử của Ải Ma tộc và Trận Pháp sư còn có thể ghi lại vài dòng về hắn cũng nên.

Hắn trọng thương, không thể đột phá cảnh giới võ học quá cao, nhưng lại có thể lưu lại danh tiếng về mặt trận pháp như vậy, cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Hắn thoải mái vẽ trận phù màu vàng tiếp theo, mắt thấy sắp hoàn thành một đại trận phù, đột nhiên trận pháp khẽ rung chuyển một cái, một trận phù sắp hoàn thành này lập tức sụp đổ!

- Ân?

Toa Qua sửng sốt, trận phù này vỡ nát, cũng khiến cho một đám trận phù tại đây xuất hiện lỗ hổng rất lớn.

- Tại sao lại vậy được?

Toa Qua nhíu nhíu mày, hay là trong Vương Giả Tù Lung đã xuất hiện biến cố gì ư?

Nếu trong Vương Giả Tù Lung bạo phát không gian loạn lưu, lan đến gần Tỏa Không đại trận của hắn, thì cũng không kỳ quái chút nào.

Toa Qua lắc đầu, nhấc trận bút lên, muốn chữa trị lại trận phù này. Nhưng hắn vừa mới vẽ một bút, chợt nghe tiếng “ầm ầm ầm” liên tiếp vang lên, liên tục có ba trận phù sụp đổ.

Toa Qua lập tức ngẩn người, xem ra quy mô của không gian loạn lưu này cũng không nhỏ a!

Hắn đang muốn chữa lại những trận phù vỡ nát kia, nhưng ngay lập tức...

Ầm ầm ầm...

Giống như tiếng hạt mưa rơi trên thùng sắt, từng trận phù nối tiếp nhau mà sụp đổ. Chỉ trong khoảnh khắc, một mảnh trận phù sắp hoàn thành này đều sụp đổ.

- Đúng là xui xẻo!

Toa Qua mắng to.

Vẽ được một mảnh trận phù này, hắn phải mất hơn nửa ngày thì mới được.

Vẽ lại lần nữa ư?

Vừa cần tài liệu, vừa cần rất nhiều tinh lực a!

Hắn đang cực kỳ tức giận, lại nghe một tiếng nổ vang, bên cạnh mảnh trận phù này, mảnh trận phù thứ hai cũng bùng nổ!

Sau đó, tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên bên tai, chỉ vài giây thôi, đại trận của Toa Qua đã hoàn toàn vỡ nát, lực lượng không gian bị trói buộc lập tức trở về bình thường, Tỏa Không đại trận đã mất hiệu lực!

Toa Qua ngây người.

Đại trận mất hiệu lực ư?

Tại sao lại vậy...

Đây thật sự là do không gian loạn lưu gây ra ư?

Không hiểu sao, trong lòng Toa Qua chợt thấy lạnh lẽo, toàn thân lạnh như băng, liên tục rùng mình vài cái.

Đã bốn tháng qua rồi, cho dù đại trận mất hiệu lực, nhưng tên Lâm Minh kia... Hẳn là cũng đã chết rồi chứ!

Toa Qua cảm thấy sợ hãi, hắn đang do dự có nên báo chuyện này cho Hắc Ám tôn chủ hay không, nhưng đúng lúc này, một quang môn màu lam bỗng xuất hiện giữa hư không!

Truyền Tống môn!

Trong nháy mắt này, trên trán Toa Qua đổ đầy mồ hôi!

Chẳng lẽ...

- Phải trấn định, chưa chắc hắn đã đối phó với ta!

Toa Qua nghĩ như vậy, lập tức xoay người bỏ chạy, muốn lao ra khỏi đặc thù Tu Luyện địa, sau đó báo tin cho Hắc Ám tôn chủ.

Mà đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác tốc độ của mình dường như bị chậm lại, rõ ràng hắn đang liều mạng mà chạy trốn, nhưng căn bản lại không tiến được nửa bước nào!

Loại cảm giác quỷ dị này làm cho Toa Qua cực kỳ sợ hãi!

- Đây là...

Cẳng chân Toa Qua như nhũn ra, hắn cảm giác dường như mình là một phàm nhân, đứng trước lồng giam của một lão hổ, mà hiện tại, lồng giam đã bị mở ra!

- Hỗn đản!

Hai mắt Toa Qua đỏ rực lên, đột nhiên vung tay ngược lại, một trận bàn được bắn ra, bay thẳng về phía quang môn!

Nhưng khi trận bàn còn chưa đến gần được quang môn, chợt nghe một tiếng “rắc” giòn vang, trận bàn vỡ nát thành bột mịn!

Ngay sau đó, một luồng thương mang đã bắn ra khỏi quang môn, đâm thẳng về phía Toa Qua.

- A...

Toa Qua rống lên một tiếng, rút ra từ trong Tu Di giới một thanh lợi kiếm, chém thẳng xuống thương mang này.

Nhưng tốc độ của hắn lại quá chậm.

Hắn rơi vào trong cơn lốc thời gian, căn bản không thể giãy giụa được.

- Không!

Trong nháy mắt đó, Toa Qua tuyệt vọng, thanh kiếm trong tay hắn vừa mới được giơ lên, thương mang đã đâm tới trước mặt, chỉ thẳng vào mi tâm!

- A a a...

Trong ánh mắt sợ hãi của Toa Qua, thương mang lập tức xuyên thủng chân nguyên hộ thể của hắn, bắn từ mi tâm, xuyên nát thức hải, sau đó bắn thủng gáy mà ra, mang ra một chùm máu và óc, đâm vào quầng sáng trận pháp sau lưng Toa Qua!

Xoẹt...

Quầng sáng bị xé mở hơn phân nửa!

Ánh mắt Toa Qua hoàn toàn trống rỗng, khi sinh mệnh của hắn đi tới điểm cuối, hắn thấy một thanh niên mặc áo màu lam rách rươi, mái tóc dài buông xuống đến tận hông, đang bước ra khỏi Truyền Tống môn.

Ánh mắt của hắn sắc bén như sấm sét, khí thế của hắn lạnh lùng như cửu u vực sâu!

Nhìn thấy thanh niên này, Toa Qua có cảm giác linh hồn lạnh như băng, giống như một phàm nhân trần truồng nằm giữa trời đông giá rét, lạnh tới tận xương!

Đây cũng là cảm giác cuối cùng của Toa Qua...

- Ha ha, Vương Giả Tù Lung rốt cuộc cũng mở a, lần này phải đến lượt lão tử đi vào rồi, xem lão tử đại triển thần uy đi, ở liền trong đó hai mươi, ba mươi ngày mới được!

Bọn họ cũng không rõ ràng lắm trong trận pháp đã xảy ra chuyện gì, trận pháp quầng sáng này được bố trí ra chính là để ngăn cách người khác nhìn trộm, tất nhiên cũng ngăn cách tất cả thanh âm và hình ảnh, dù sao tôn chủ của Thông Thiên tháp cũng không muốn bị người khác biết được việc bọn họ hãm hại các tuấn kiệt trẻ tuổi.

Hiện tại, bốn tên võ giả Cự Ma và Ải Ma này thấy trận pháp quầng sáng đột nhiên bị một luồng sáng đánh nát ra một khối lớn, còn tưởng rằng Vương Giả Tù Lung sắp được mở ra phong ấn.

- Rốt cuộc cũng được rồi! Mẹ nó, làm cho lão tử phải đợi lâu như vậy!

- Đúng là xui xẻo, Vương Giả Tù Lung này mỗi một lần chỉ có thể cho một người đi vào, trước kia người bình thường chỉ đi vào hơn mười ngày là ra, cho dù là biến thái như Phong Thần, cũng chỉ đi vào hai mươi tám ngày mà thôi, nhưng tên Lâm Minh ngu ngốc này, đi vào lại còn chết ở bên trong nữa, hắn chết thì không sao cả, nhưng làm chậm trễ nhiều thời gian của chúng ta như vậy, con bà nó, chưa thấy kẻ nào ngu như vậy a! Đúng là hiếm thấy.

Một tên võ giả Ải Ma hùng hùng hổ hổ nói.

Một võ giả khác cười nói:

- Ha ha, quả thật ngu tới mức cực hạn, tuy nhiên cũng mang đến cho chúng ta không ít trò vui...

Ngay khi hắn vừa nói tới đây, lập tức nghẹn lời.

Hắn ngạc nhiên nhìn về phía quầng sáng bị xé rách kia.

Ngay sau đó, các vẻ mặt kỳ lạ, khó tin, không dám tin, sợ hãi lần lượt hiện lên trên mặt hắn, hắn trơ mắt nhìn một thanh niên mặc áo lam rách nát, mái tóc dài bước ra từ trong trận pháp quầng sáng bị xé ra này, từng bước một đi ra.

Trận pháp quầng sáng vỡ vụn này bị hắn tiện tay đẩy ra, giống như quét đi mạng nhện vậy.

Khuôn mặt của tên võ giả Ải Ma tộc này lập tức vặn vẹo!

- Lâm Minh!

Trong nháy mắt, bốn tên võ giả này đều ngây ngốc tại chỗ, không nói nên lời!

Điều... Điều này sao có thể được?

Bốn tháng!

Gần bốn tháng, một trăm lẻ tám ngày, Lâm Minh... Còn sống mà đi ra!

Trời ạ, Bát Vẫn Chiến Đế cũng chỉ ở trong Vương Giả Tù Lung sáu mươi ngày mà thôi, nhưng cũng đã phá kỷ lục mấy ngàn năm qua rồi! Làm sao có thể ở lâu hơn một trăm ngày được?

Lâm Minh nhìn về phía bốn tên võ giả này, lạnh lùng vươn tay, trong lòng bàn tay, Huyết Ẩm chi ấn bay múa!

Từng luồng sát ý lan ra!

- Ngươi... Muốn làm gì?

Tên võ giả Ải Ma tộc vừa nói chuyện khi nãy lập tức luống cuống.

- Đừng sợ, nơi này là khu vực cấm giao đấu, hắn không dám làm gì chúng ta đâu!

Một tên võ giả Cự Ma tộc có vẻ là đứng đầu trong bốn người nói. Dựa theo quy định của Thông Thiên tháp, đặc thù Tu Luyện địa là cấm đấu khu, vi phạm thì sẽ bị chấp pháp đội đuổi giết!

Lâm Minh không nói lời nào, đi về phía trước một bước, Tu La võ ý của hắn không tự giác được phát ra!

Thiên Ma võ ý Tu La, chỗ cường đại nhất nằm ngay tại áp lực của lực trường.

Bốn võ giả này cảm thấy dường như có một ngọn núi đang đè lên người họ, chân nguyên toàn thân như ngừng lưu động!

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Nếu động thủ, ngươi sẽ bị tôn chủ trực tiếp xử tử!

Tên võ giả Cự Ma tộc kia lo sợ nói.

- Tôn chủ?

Khóe miệng Lâm Minh hơi cong lên, bộ dáng này có chút dữ tợn.

- Chẳng lẽ ngươi dám coi rẻ tôn chủ, ngươi...

Tên võ giả kia vừa nói tới đây, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, một tia máu lóe ra, Huyết Ẩm chi ấn đã lao tới!

- Ách...

Tên võ giả Cự Ma tộc này chỉ kịp kêu lên một tiếng, sau đó hắn cảm thấy trời đất xoay chuyển, mặt đất càng lúc càng gần, thân thể càng lúc càng xa, đầu của hắn giống như một quả bóng rơi xuống đất!

Chương 595: Bắt ngươi tế đao

Phốc…

Máu tươi phun ra như suối, bắn cao vài trượng, ánh mắt của tên võ giả Cự Ma tộc này trợn trừng lên, hắn ngơ ngác nhìn Lâm Minh, cái miệng mở lớn, vẻ mặt vặn vẹo, đến chết cũng không thể nhắm mắt.

- Lâm Minh!

Các võ giả khác đều bị dọa choáng váng, ngay tại chỗ giết người, hơn nữa còn ở cấm đấu khu!

- Chia ra trốn! Kiên trì đến khi chấp pháp đội tới đây!

Một tên võ giả đột nhiên hô lớn, dù sao bọn họ cũng đều là những kẻ có nhiều kinh nghiệm sinh tử giết chóc, tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng bọn hắn vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Một tên võ giả Ải Ma tộc vội vàng trốn sang một bên, nhanh chóng lấy ra Truyền Âm phù, chuẩn bị truyền âm cho tôn chủ cùng chấp pháp đội.

Nhưng ngay khi hắn đang chuẩn bị đốt cháy Truyền Âm phù, hắn lại đột nhiên cảm giác tốc độ của mình chậm lại, tất cả đều biến thành hình ảnh như quay chậm, có chạy kiểu gì cũng không nhanh được, loại cảm giác này làm cho hắn như phát điên.

Bàn tay xiết chặt Truyền Âm phù, hắn chưa kịp sử dụng, đột nhiên cảm phía sau chợt lạnh, ngay sau đó, hắn trơ mắt nhìn thấy thứ gì đó bắn ra từ trong trái tim của hắn, bám theo đó là một chùm máu tươi, tốc độ khủng bố của nó so với sự chậm chạp của mình, hình thành sự đối lập rất rõ ràng.

Thân thể hắn cứ như vậy mà ngã xuống, máu tươi nhanh chóng chảy xuống đất…

Ba tên chạy trốn, trong nháy mắt đã bị Lâm Minh đánh gục, ngay cả tên võ giả Cự Ma tộc chết đầu tiên nữa, tính ra bốn tên này chỉ chết trong vòng mấy giây.

- Lâm Minh... Giết ta... Ngươi sẽ chết!

Tên võ giả Ải Ma tộc vẫn chưa tắt thở, trái tim hắn đã hoàn toàn vỡ nát, máu chảy ra như suối.

Cắn răng nói ra uy hiếp cuối cùng này, nhưng hắn lại không thấy trên mặt Lâm Minh có chút kinh hoảng nào, mà chỉ có nụ cười lạnh châm chọc.

Bồng...

Một cước đạp nát cổ họng, tên võ giả Ải Ma tộc lập tức ngừng thở.

Liên tục giết năm người, trong đó có bốn người là thí luyện giả, lại còn là những người thí luyện lâu năm, có thực lực rất mạnh, sau khi bọn họ chết đi, sát khí trên người phát tán ra, ngưng tụ thành hư ảnh Thiên Ma giương nanh múa vuốt trên không trung, giết về phía Lâm Minh.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, Thiên Ma lực trường bùng nổ!

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Bốn Thiên Ma hư ảnh trực tiếp bị lực trường nghiền nát, hóa thành sát khí tinh thuần, lao ào ào vào trong thân thể Lâm Minh.

Mặc dù Lâm Minh đã là Thiên Ma sáu cánh đỉnh phong, nhưng bốn người thí luyện này dù sao cũng là kẻ có thể bước vào đặc thù Tu Luyện địa, lượng sát khí trong cơ thể không ít hơn Lâm Minh chút nào.

Bốn luồng lực lượng dung hợp làm một, trong nháy mắt đã nhằm về phía tinh thần chi hải của Lâm Minh! Khí thế hung hăng, thề chiếm lấy tinh thần của Lâm Minh!

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, vận chuyển Luân Hồi võ ý, trực tiếp đập nát luồng năng lượng mãnh liệt này!

Sát khí hoàn toàn bị đánh tan, chậm rãi bị Lâm Minh hấp thu, hình xăm Thiên Ma trên cánh tay hắn nhanh chóng mở ra cặp cánh thứ tư. Dính dáng cặp cánh từ lúc hoàn toàn mơ hồ, sau đó chậm rãi rõ ràng hơn, cuối cùng được củng cố ở mức tám cánh sơ kỳ, lúc này mới ngừng xu thế tăng trưởng.

Tám cánh sơ kỳ, đã đến gần trình độ của Thiên Ma thất tinh rồi.

Thở dài một hơi, Lâm Minh lắc lắc đầu, vừa rồi trong lòng hắn dâng lên một cỗ sát khí không ức chế được, tuy rằng Lâm Minh có Luân Hồi võ ý, vẫn luôn có thể cố thủ bản tâm, nhưng những năm gần đây, liên tục giết chóc và tử chiến, cũng hình thành trong lòng hắn một luồng lệ khí khó có thể hóa giải được.

Cộng thêm lần này hắn bị vây khốn trong Vương Giả Tù Lung suốt một trăm lẻ tám ngày, lúc nào cũng phải chịu đựng áp lực của Thiên Ma lực trường, tinh thần luôn khẩn trương cực độ, mà những thứ này đều là do mười hai tên tôn chủ hãm hại!

Nếu không phải năng lượng của Vô Danh thần đan và Ma Thần Chi Cốt vừa vặn hoàn toàn tương phản, va chạm lẫn nhau, ngẫu nhiên mở ra Bát Môn Độn Giáp, thì Lâm Minh đã thật sự chết trong Vương Giả Tù Lung rồi.

Cừu hận, lệ khí và sát khí trải qua áp chế, hiện giờ bột phát ra, trong lúc nhất thời đã ảnh hưởng tới tâm tính của Lâm Minh.

Lấy đi Tu Di giới của đám người này, lại lấy đi tinh huyết của bọn họ, ngưng tụ thành Huyết Ẩm chi ấn, bốn ngọn lửa bắn ra, trực tiếp thiêu các thi thể này thành tro tàn.

Nhanh chóng bước ra căn phòng này, Lâm Minh đẩy ra cánh cửa đá nặng nề, đi tới đại sảnh của đặc thù Tu Luyện địa.

Đại sảnh rộng khoảng trăm trượng vuông, Bạch chấp sự cụt một tay đang bận rộn gì đó, trong đại sảnh chỉ có ba, bốn người ít ỏi.

Trận chiến khi nãy do quá ngắn ngủi, nên cũng không có tiếng vang gì, cộng thêm cánh cửa đá này đã được bố trí cấm chế, cho nên các võ giả bên ngoài vẫn không cảm thấy được.

Khi cánh cửa đá từ từ mở ra, Bạch chấp sự kinh ngạc nhìn về một phía đó, chỉ thấy một thanh niên mặc áo lam rách nát, mái tóc dài buông xuống, mặt không chút đổi sắc đang bước ra, sau đó, Bạch chấp sự hoàn toàn ngây người.

Vài võ giả trong phòng cũng sửng sốt ngây người theo.

Lâm... Lâm Minh!

Sau khi dung hợp Thiên Ma võ ý, trên người luôn vô tình toát ra một luồng khí thế áp lực, làm cho người ta nhìn thấy hắn thì đều cảm giác hết hồn, cực kỳ khó thở.

Lúc này, luồng áp lực này bao phủ toàn bộ đại sảnh, mấy người này lập tức câm như hến.

Lâm Minh vẫn không chết ư?

Hắn ở trong Vương Giả Tù Lung gần bốn tháng! Vậy mà vẫn còn sống đi ra?

Tin tức Lâm Minh còn sống lập tức như cơn lốc truyền khắp toàn bộ Thông Thiên tháp, mọi người, kể cả nhân loại, Cự Ma, Yêu Tinh, thì đều bị chấn kinh.

Đây là thành tích vượt qua quá khứ, vượt qua tương lai!

Chưa từng có vào lúc này!

Lúc trước Bát Vẫn Chiến Đế cũng chỉ ở trong Vương Giả Tù Lung hai tháng mà thôi.

U Minh Tu La, một tháng rưỡi!

Hai người kia, U Minh Tu La về sau đã mất tích, thành tựu của hắn không quá rõ ràng, mà Bát Vẫn Chiến Đế đã trở thành đại năng cấp đế, đồng thời còn ngạo thị quần hùng trong số các cường giả cấp đế cùng cấp.

Nên biết rằng, đến cảnh giới cấp đế, mỗi người đều thiên tài cấp đế khi trẻ tuổi, cộng thêm chênh lệch với các cường giả cùng cấp là rất lớn, nếu muốn vượt cấp chiến đấu, khó, quá khó khăn!

Nhưng mặc dù dưới tình huống như vậy, Bát Vẫn Chiến Đế vẫn có thể miểu sát đế giả cùng cấp! Đánh ngang tay với cường giả cấp đế cao hơn hắn một tiểu cảnh giới, thậm chí là hai tiểu cảnh giới.

Chiến tích cỡ này làm cho người khác phải run rẩy!

Không khoa trương chút nào, Bát Vẫn Chiến Đế, trong tương lai xa xôi, có một chút hy vọng trở thành cường giả số một của Thánh Ma đại lục!

Nhưng hiện tại, Lâm Minh ở trong Vương Giả Tù Lung lâu gấp đôi Bát Vẫn Chiến Đế!

Hơn nữa Vương Giả Tù Lung càng về sau thì càng khó hơn, điều này cũng có nghĩa, thiên phú của Lâm Minh còn vượt qua Bát Vẫn Chiến Đế gấp đôi!

Điều này đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của những võ giả này rồi...

- Không thể tin được...

Mặc Cổ vốn đang định rời khỏi Thông Thiên tháp, lúc này thì thào tự nói, cảm thấy dường như đang nằm mơ vậy, một tháng trước, mỗi ngày hắn đều ngóng trông Lâm Minh đi ra, nhưng lại luôn thất vọng.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh thực sự đi ra, hắn lại trợn tròn mắt.

Ở liền một trăm lẻ tám ngày trong đó, hắn còn là người hay sao?

...

Thông Thiên tháp tầng bốn, Đế Giả chi lộ!!!

Kẹt... Kẹt...

Cửa đá mở ra, một nam nhân Ải Ma tộc mặc trường bào màu đen bước ra từ Đế Giả chi lộ, trên người hắn được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen, ánh mắt sáng như sao, trên khuôn mặt dữ tợn hiện ra vẻ mừng như điên.

- Diêm Si, như thế nào, đột phá ư?

Diêm Si cười ha ha:

- Đúng vậy! Ta đã lĩnh ngộ huyền cơ của Đế Giả chi lộ! Hiện tại ta rất muốn đánh một trận với Phong Thần, xem hắn còn là đối thủ của ta nữa hay không. Ha ha ha ha!

Diêm Si điên cuồng cười lớn, tràn ngập tự tin, tiếng cười tràn ngập đại sảnh, như tiếng sấm rền cuồn cuộn!

Từ mấy tháng trước, bọn họ đã được đồng ý tiến vào Đế Giả chi lộ, tuy rằng trở thành Thiên Ma thất tinh của Thông Thiên tháp thì có thể hưởng thụ rất nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng trung tâm của Đế Giả chi lộ lại vẫn không thể tùy ý tiến vào được, mà phải hoàn thành nhiệm vụ của tôn chủ, thì mới có thể được thưởng cho một chút thời gian tiến vào Đế Giả chi lộ.

Bao gồm cả Phong Thần, mặc dù có bối cảnh lớn, thì cũng không có được tư cách tiến vào Đế Giả chi lộ này.

Tiến vào Đế Giả chi lộ, có lợi ích không nhỏ cho võ giả. Mười hai tôn chủ e ngại thực lực của thuộc hạ quá mạnh mẽ, không dễ nắm giữ, nên mới có đủ loại hạn chế như vậy.

Tuy nhiên lần này, bởi vì có chuyện của Lâm Minh, nên các tôn chủ của Thông Thiên tháp mới cho rằng, cần phải tăng cường thực lực của các thủ hạ một chút, bồi dưỡng ra Thiên Ma thất tinh đủ cường đại, có thể giải quyết rất nhiều phiền toái.

Ma Ha đứng bên cạnh Diêm Si, cười nói:

- Hắc hắc, Đế Giả chi lộ, bình thường thì chúng ta rất khó được đi vào, ngươi đột phá cũng không phải là giả, nhưng thu hoạch của ta chưa chắc đã nhỏ hơn ngươi.

- Thật không? Không vội, chờ ta đánh bại Phong Thần đã, ta sẽ đánh với ngươi một trận, lần này ta có sáu, bảy thành nắm chắc, chiến thắng Phong Thần!

- Ha ha, ngươi nói đã như vậy, tiểu đệ ta cũng rất chờ mong a!

Khai Dương trong Thiên Ma thất tinh cười ha ha nói, Diêm Si, Ma Ha vốn chính là những kẻ xếp trước ba trong Thông Thiên tháp Thiên Ma thất tinh, mà Khai Dương thì yếu hơn nhiều, mặc dù hắn có thu hoạch rất lớn trên Đế Giả chi lộ, nhưng không khoe ra trước mặt hai kẻ này, đây là một kiểu xu nịnh rất sáng suốt.

Tuy nhiên, điều này cũng không có nghĩa là hắn không có tự tin với bản thân mình, hắn ẩn nhẫn chờ thời cơ, sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, dùng điều đó để được tôn chủ coi trọng, đạt được tài nguyên.

“Hắc hắc, có lẽ hiện tại ta không bằng các ngươi, nhưng tuyệt đối sẽ không kém hơn bao nhiêu, nếu ta có thể nhận thêm được một khối Ma Thần Chi Cốt, ta tin chắc mình có thể vượt qua các ngươi! Đến lúc đó, lão tử cũng xếp trước ba tại Thông Thiên tháp này”.

Khai Dương đang nghĩ tới ước mơ tốt đẹp của mình, mà đúng lúc này, một Truyền Âm phù bỗng sáng lên trong đại điện, lóe ra một ánh lửa màu lam.

Luồng Truyền Âm phù này đồng thời truyền âm cho ba người họ, nghe được thanh âm kia, bọn họ đều ngây ra.

- Cái gì? Lâm Minh còn sống ư?

Ba bọn họ thì đều đã từng tiến vào Vương Giả Tù Lung, Diêm Si ở lâu nhất, cũng chỉ hơn hai chục ngày, tất nhiên biết được việc sống trong Vương Giả Tù Lung cả bốn tháng thì có ý nghĩa như thế nào!

- Điều này sao có thể...

Khai Dương thì thào tự nói, hoàn toàn khó có thể tin được, chẳng lẽ Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung, có khởi đầu không giống bọn họ, độ khó nhỏ hơn rất nhiều ư?

Hắn không thể không nghĩ như vậy, lúc trước Bát Vẫn Chiến Đế mới ở được hai tháng, cho dù Lâm Minh có yêu nghiệt đi nữa, thì cũng không có khả năng sống được tận bốn tháng a!

Có lẽ, sau khi vượt qua hai tháng, thì độ khó của Vương Giả Tù Lung dần chậm lại ư? Nếu không thì Khai Dương thật sự không thể tưởng tượng được, sau bốn tháng, Vương Giả Tù Lung sẽ khó khăn tới mức độ nào nữa.

Cũng chỉ có giải thích này mới hợp lý, dù sao ngoài Lâm Minh ra, không có người nào ở được quá hai tháng cả.

Ma Ha trầm ngâm một hồi lâu, đột nhiên khẽ cười, càng cười càng lớn hơn:

- Mặc kệ hắn ở trong Vương Giả Tù Lung, đã trải qua những gì, nhưng làm sao có thể so được với kinh nghiệm trải qua Đế Giả chi lộ của ta! Rất tốt, sau khi thực lực của ta đột phá, đang cần một đối thủ ra hồn để thử xem thực lực của ta đã đạt tới cảnh giới nào, tên Lâm Minh này cũng coi như đủ tư cách, dùng hắn để tế đao cũng được!

Chương 596: Dùng ngón tay thay thương

Ma Ha vừa nói, Khai Dương cũng dần dần tỉnh thần lại, tuy rằng thiên phú của Lâm Minh cao đến khiến người ta sợ hãi, nhưng thực lực của hắn còn không đến mức như vậy.

Nói về tăng lên thực lực của võ giả, Vương Giả Tù Lung kém xa so với Đế Giả chi lộ.

Lâm Minh trải qua Vương Giả Tù Lung không thể nghi ngờ thực lực tăng cao, nhưng bọn họ cũng không nhàn rỗi, mấy tháng này, bọn họ tiến vào Đế Giả chi lộ!

Nơi tu luyện cấp bậc hoàn toàn bất đồng, thực lực tăng lên của bọn họ nhận được, như thế nào lại kém so với Lâm Minh!

- Không sai! Lần này trước khi đấu với Phong Thần, ta thật ra có thể trước chiến một trận với Lâm Minh cho nóng người! Hắc hắc!

Diêm Si liếm môi, mắt lộ ra hung quang, hắn cũng có ý muốn chiến một trận với Lâm Minh.

Diêm Si đối với thực lực của mình tăng lên có mười phần tin tưởng. Huống chi, khởi điểm của họ vốn đã cao hơn Lâm Minh, mặc kệ là hắn, hay là Ma Ha, đều là nhân vật xếp hạng trước ba của Thiên Ma thất tinh.

Lúc trước sau khi Lâm Minh thoải mái đánh chết Hồng Chung, Yểm Hốt, lại bức Minh Chuẩn nhận thua, thực lực của Lâm Minh đánh giá cũng chỉ là ổn định mười hạng đầu tầng ba.

Phần đánh giá này còn là lo lắng ở trình độ nhất định nào đó Lâm Minh có che giấu thực lực.

Bởi vì thoải mái đánh chết Hồng Chung, Yểm Hốt, độ chênh lệch đó ngay cả Khai Dương trong Thiên Ma thất tinh đều có thể làm được. Hơn nữa cũng là ở dưới tình huống không để bại lộ thực lực chân thật.

Ở Thông Thiên tháp, thực lực của Thiên Ma thất tinh chênh lệch rất lớn so với các võ giả khác.

Ý thức được những điều đó, Khai Dương cũng động tâm. Lần này Lâm Minh trở về, vô tình thanh thế như mặt trời ban trưa, nếu hắn có thể đánh bại Lâm Minh, không hề nghi ngờ sẽ đề cao danh vọng của hắn thật lớn, cùng với nhận được mười hai tôn chủ coi trọng, được phân chia tài nguyên cũng là chuyện vô cùng có khả năng!

Nói về Lâm Minh lần này tiến vào Vương Giả Tù Lung bốn tháng, vừa lúc còn thiếu hai trận đấu!

Khai Dương càng nghĩ càng hưng phấn, Lâm Minh mới từ Vương Giả Tù Lung đi ra, liền phá kỷ lục vạn năm nay, nhất định là tràn đầy tin tưởng, mà hắn còn không biết mình đã tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực tăng vọt. Phải chiến với Lâm Minh, mạnh mẽ đánh cho hắn tối tăm mặt mũi, chà đạp cho đệ nhất thiên tài vạn năm này không thể lật mình... Nghĩ lại là một sự kiện khiến ý niệm trong đầu người ta cực kỳ khoái trá.

Tầng ba Thông Thiên tháp, tại tửu lâu Ẩm Nhật, Lâm Minh ngồi trên đại sảnh lầu một, gọi một mâm thịt hung thú thượng phẩm, một mâm cá chưng, một hũ rượu ủ ngàn năm.

Một miếng thịt, một chén rượu, từ từ thưởng thức.

Ở Vương Giả Tù Lung một trăm lẻ tám ngày, Lâm Minh chỉ ăn lương khô thịt khô và Ích Cốc đan, tuy rằng có thể điền đầy bụng nhưng nhạt nhẽo chán ngấy.

Lúc này ở bên ngoài tửu lâu Ẩm Nhật sớm đã đầy kín người, rất nhiều người không tin Lâm Minh có thể còn sống đi ra, phải tới nơi nhìn tận mắt một lần.

Nhìn thấy Lâm Minh sắc mặt bình tĩnh ngồi ở trong tửu lâu, đã thay đổi một thân áo xanh khô mát. Thoạt nhìn, đúng là có vài phần bộ dáng thư sinh tao nhã.

Nhưng mà toàn thân hắn phát ra một khí tràng tự nhiên, lại nhắc nhở mọi người, thanh niên trước mắt này đáng sợ đến mức nào.

- Khí thế này...

Một võ giả xếp hạng trước năm mươi ở tầng ba Thông Thiên tháp trợn tròn mắt. Lâm Minh rõ ràng thu liễm chân nguyên toàn thân, nhưng từ trên thân hắn lại có một khí thế mênh mông như cố ý như vô ý phát ra. Nhìn thấy mà ghê người! Dường như Lâm Minh tùy ý ngồi ở đó, liền giống như một cây thần thương tuyệt thế, tản ra hàn ý khắp bốn phía!

- Khí thế này từ đâu ra?

Khí thế của võ giả nói ra như hư vô mờ mịt, kỳ thật chân chính là tồn tại một loại gì đó! Cái gọi là khí thế thật ra chính là trường năng lượng.

Nguyên khí thiên địa, bản thân chính là một loại năng lượng, thời điểm hội tụ cùng một chỗ, chung quanh nó sẽ sinh ra trường năng lượng.

Võ giả bình thường chỉ có ở thời điểm chiến đấu, chân nguyên cả người bùng phát mới có thể bột phát ra khí thế. Mà Lâm Minh, rõ ràng đã thu liễm chân nguyên toàn thân vậy mà cũng có khí thế cường đại đến mức này.

Đây rốt cuộc là từ đâu?

Võ giả trên tầng ba, người nào không phải hạng người nhãn lực hơn người, khi phát hiện hiện tượng trên thân Lâm Minh này, mọi người thầm kinh hãi.

- Lâm Minh qua thời gian bốn tháng này, tăng cao rất lớn!

- Không hổ là nhân vật thiên phú còn cao hơn Bát Vẫn Chiến Đế...

- Thật khủng bố! Lần này chỉ sợ võ giả xếp hạng sau trong Thiên Ma thất tinh, cũng không phải đối thủ của hắn!

Chung quanh các võ giả nhao nhao bàn tán, những võ giả lúc trước châm chọc khiêu khích, chế giễu Lâm Minh... Tất cả đều im thin thít.

Bọn họ vốn thời gian tám mươi ngày qua luôn cho rằng Lâm Minh nhất định đã chết! Hiện tại qua một trăm lẻ tám ngày Lâm Minh yên ổn đi ra, không thể nghi ngờ là giáng một đòn vào những võ giả này.

Lúc này, một võ giả Cự Ma tộc trầm giọng nói:

- Lâm Minh quả thật lợi hại! Nhưng nói hắn có thể thắng Thiên Ma thất tinh thì không khỏi quá tâng bốc hắn! Không nói đến thực lực bản thân Thiên Ma thất tinh cao hơn rất nhiều so với các võ giả tầng ba khác. Hơn nữa lần này nghe nói đám người Diêm Si tiến vào Đế Giả chi lộ, sau khi bọn họ trở ra, tất nhiên thực lực tăng vọt! Sợ là Phong Thần cũng không phải đối thủ của Diêm Si!

Đế Giả chi lộ, đi đến cuối ắt thành cường giả cấp đế, điểm này không khoa trương chút nào.

Đương nhiên, người không có đi đến cuối cũng nhiều. Nhưng dù vậy, Đế Giả chi lộ cũng còn xa không phải Vương Giả Tù Lung có thể sánh bằng.

Nhắc tới tên Diêm Si, trong lòng những võ giả này đều có chút kiêng kị, uy danh Diêm Si quá lớn, gần với Phong Thần. Hơn nữa Diêm Si quy thuận Thông Thiên tháp, nhận được tài nguyên còn nhiều hơn Phong Thần.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân ồn ào, một đám võ giả mặc chiến giáp vọt tới trước tửu lâu, giải tán đám người. Những võ giả chiến giáp này đều là đồng phục thống nhất, bên phải ngực thêu ký hiệu một cái tháp nhỏ.

- Chấp pháp đội?

Nhìn thấy chấp pháp đội đột nhiên xuất hiện, các võ giả cũng không hiểu vì sao.

Đội viên chấp pháp đội của Thông Thiên tháp, so với người thí luyện tầng ba Thông Thiên tháp mà nói, đương nhiên không tính là thiên tài gì. Tuy nhiên bọn họ dù thiên tư bình thường, nhưng là tuổi phổ biến khá lớn, cho nên đội viên chân chính thực lực ở tầng ba Thông Thiên tháp cũng có thể xếp vị trí phía trên.

Lâm Minh mặt không đổi sắc uống rượu, ngay cả xem cũng chưa liếc mắt nhìn ra ngoài một cái.

- Ngươi chính là Lâm Minh!

Đội trưởng chấp pháp đội nhìn về phía Lâm Minh, trong mắt hàn quang nhoáng lên một cái:

- Tại cửa vào đặc thù nơi tu luyện Vương Giả Tù Lung, sau khi ngươi rời khỏi, bốn võ giả Vạn Thụ, Lam Phong bọn họ mất tích, ngoài ra, Toa Qua đại sư bị xuyên thủng mi tâm! Năm người này, có phải ngươi giết hay không?

Lâm Minh buông chén rượu, đứng lên, mặt không chút biến đổi nói:

- Đúng!

Hắn vốn cũng không có ý giấu chuyện này, cũng không có khả năng giấu giếm.

- Giỏi! Ở khu vực cấm đấu dám công khai giết người, lại quang minh chính đại thừa nhận! Ngươi đúng là không biết sống chết! Các huynh đệ, mau bắt hắn, phế đi võ công, chờ tôn chủ xử trí!

Đội trưởng chấp pháp đội thét to một tiếng, mấy võ giả chung quanh hắn đồng loạt xông tới!

Lâm Minh dùng ngón tay làm thương, chém ra một lóng tay. Ngay tức thì thương mang sáng lạn tràn ngập đại sảnh.

“Bùng!!!”.

Cửa gỗ chính và các cửa sổ khách sạn đồng loạt đổ sụp bay tán loạn, bàn ghế nổ tung, khí lãng khủng bố đẩy bắn các võ giả chung quanh liên tục thối lui về phía sau, mà võ giả chấp pháp đội xông lên trước bị thương mang quét trúng, kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ, Lâm Minh hắn điên rồi, dám xuống tay với chấp pháp đội ư!?

Chương 597: Đâm lao phải theo lao

Chấp pháp đội của Thông Thiên tháp chính là đại biểu cho mười hai tôn chủ! Ai có gan dám tập kích?

Tập kích chấp pháp đội chẳng khác nào là đối nghịch với mười hai tôn chủ. Ở Thông Thiên tháp, mười hai tôn chủ chính là hoàng đế, nắm giữ quyền sinh sát trong tay!

Hiện tại, Lâm Minh đây là công nhiên đánh vào mặt tôn chủ.

Hơn nữa, tuy rằng đội viên chấp pháp đội thiên phú không cao, nhưng tuổi lớn như thế, bọn họ cũng không phải kẻ yếu, nếu không sao đủ năng lực làm chấp pháp ở tầng ba?

Nhưng vừa rồi, năm, sáu người cùng xông lên, bị Lâm Minh dùng ngón tay chém một kích đánh bay!

- Dùng ngón tay làm thương, một kích quét ngang chấp pháp đội!

- Thương mang kia thật khủng khiếp! Tuy không phải nhằm vào ta, nhưng chính ta cũng cảm thấy như mũi nhọn chọc vào lưng!

Võ giả chung quanh cũng không yếu, trong lòng thầm nghĩ nếu vừa rồi là mình đối mặt với một kích kia thì sẽ thế nào? Nhưng mà cho ra kết luận lại khiến bọn họ chán nản, hầu hết bọn họ đều tự nhận trước một kích đó hoàn toàn không có mảy may sức chống cự. Dù có một vài người cho rằng mình có thể tiếp được, nhưng sợ là cũng phải bị chút vết thương nhẹ.

Một kích này còn chỉ là Lâm Minh tiện tay đánh ra, ngay cả thương cũng chưa xuất ra!

- Lâm Minh! Ngươi... Ngươi muốn chết!

Đội trưởng chấp pháp đội ánh mắt như bốc hỏa, nhưng trong lòng hắn lại đang run rẩy, đang kêu khổ. Hắn mang theo đội ngũ đến, bị một kích của người ta quét ngang. Thế nhưng hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn, không dám làm gì Lâm Minh.

Vừa rồi Lâm Minh không hạ sát thủ, nếu không những người này cũng không phải trọng thương hộc máu, mà là trực tiếp đầu rơi xuống đất!

Lâm Minh ở khu vực cấm đấu còn dám giết liên tiếp năm người, giết chấp pháp đội bọn hắn sợ là cũng làm được!

Hiện tại gã đội trưởng chấp pháp đội có thể nói là đâm lao phải theo lao, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải? Nhiều ánh mắt nhìn vào hắn như vậy, bị mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, nếu ỉu xìu rời đi, vậy thì mất sạch con bà nó mặt mũi, về sau ở tầng ba này hắn còn làm thế nào chấp pháp.

Trốn cũng không được, tiếp tục chống lại cũng không xong... Thời điểm trong lòng gã đội trưởng chấp pháp đội đang đắng ngắt, đột nhiên vang lên một tràng tiếng bước chân ầm ĩ.

Quay đầu vừa thấy, một đội ngũ hơn mười võ giả tạo thành vọt lại đây, bọn họ mặc chiến giáp đồng phục thống nhất, thực lực cá nhân cùng tu vi so với chấp pháp đội tầng ba chỉ có hơn chứ không kém!

- Là vệ đội tầng bốn!

Những võ giả này sửng sốt ngẩn người. Vệ đội tầng bốn, kỳ thật tương đương với thân vệ đoàn của tôn chủ! Địa vị còn cao hơn chấp pháp đội.

“Tôn chủ đến ư?”.

Ở Thông Thiên tháp, không biết bao nhiêu năm chưa từng có cảnh tượng như vậy, kinh động tôn chủ!

- Tránh ra! Tất cả đều tránh ra!

Đội trưởng vệ đội tầng bốn quát lớn với mọi người. Tuy rằng thái độ cực kỳ thô bạo, nhưng ai cũng không dám nói nửa chữ không, nhao nhao thối lui ra ngoài, e sợ tốc độ của mình chậm.

Trong vòng vây quanh của vệ đội tầng bốn, một võ giả Ải Ma tộc mặc áo bào đen chậm rãi đi ra, hắn mặt đeo vẻ cười dữ tợn, lạnh lùng nhìn Lâm Minh.

Hắn đúng là Hắc Ám tôn chủ.

Tôn chủ!

Võ giả ở đây đều đồng tử co lại. Kỳ thật võ giả nhìn thấy tận mắt tôn chủ cũng không nhiều, nhưng chỉ riêng cảm thụ phần khí thế này, bọn họ cũng mơ hồ đoán được võ giả trước mắt đúng là một trong mười hai tôn chủ, là nhân vật kim tự tháp đỉnh cao nhất trong Thông Thiên tháp!

- Lâm Minh! Dường như chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt!

Hắc Ám tôn chủ nói xong, trong mắt lóe ra sát khí.

Lúc này, Lâm Minh còn ngồi ăn thịt uống rượu trong tửu lâu, hắn nhìn thoáng qua Hắc Ám tôn chủ, buông đũa xuống chậm rãi đứng đối mặt với Hắc Ám tôn chủ, hắn cũng nghiêm túc lại.

- Ngài là Hắc Ám?

Gọi thẳng tên của tôn chủ, thật khiến võ giả ở chung quanh nghe mà trong lòng căng thẳng.

“Thật cuồng vọng!!”. Hắc Ám tôn chủ nheo ánh mắt nhìn Lâm Minh, cặp mắt hắn giống như lưỡi dao nhỏ như muốn nhìn thông suốt Lâm Minh: “Tiểu tử này, quả nhiên rất cường đại!”.

- Gọi thẳng tên ta, bất kính với ta, giết người ở khu cấm đấu, tập kích chấp pháp đội... Ngươi... Thật to gan lớn mật!

- Ta to gan lớn mật?

Lâm Minh bật cười:

- Hắc Ám, là ngài thuê lão già Ải Ma tộc kia bày ra Tỏa Không đại trận ở trước Vương Giả Tù Lung? Muốn vây sát ta ở Vương Giả Tù Lung? Ha ha... Nếu không phải Lâm mỗ ở trong khốn cảnh mạnh mẽ đột phá, sợ là đã chết ở Vương Giả Tù Lung rồi!

Lời nói của hắn hùng hổ bức người, phối hợp lực trường Tu La trong cơ thể hắn bùng phát ra, làm cho từng chữ từng chữ như tiếng chuông mộ cổ, chấn động lòng người.

- Cái gì?

Lâm Minh vừa nói ra, toàn trường đều kinh hãi!

Mấy ngày này Toa Qua luôn bận việc trong Vương Giả Tù Lung đã không là chuyện bí mật gì.

Một là nơi tu luyện trong Thông Thiên tháp đều là di tích thượng cổ, dù sao không có khả năng Toa Qua tới để chữa trị trận pháp, hắn không có bản lãnh này! Như vậy hắn ở bên trong nơi tu luyện đặc thù đó làm đi làm lại mấy ngày, rốt cuộc để làm gì?

Tiếp đó, sau khi Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung một trăm lẻ tám ngày, Cũng khiến mọi người khiếp sợ rất nhiều, đồng thời cũng tràn ngập nghi hoặc, rốt cuộc Lâm Minh đã trải qua chuyện gì ở trong Vương Giả Tù Lung? Sao ở lâu như vậy?

Thứ ba, nếu Thông Thiên tháp nhận định Lâm Minh đã chết, vì sao Vương Giả Tù Lung lần lữa không mở ra?

Hết thảy điểm đáng ngờ, nhưng Lâm Minh vừa nói ra như thế, võ giả ở đây lập tức trong lòng chợt hiểu rõ. Bọn họ không phải kẻ ngốc, liên hệ các loại khả năng lại lập tức phán đoán ra, theo như lời Lâm Minh nói, hết tám chín phần mười là sự thật!

Mười hai tôn chủ là muốn vây chết Lâm Minh ở Vương Giả Tù Lung, nhưng không biết Lâm Minh dùng thủ đoạn gì, có thể còn sống đi ra!

Trong đó có Toa Qua bày ra Tỏa Không đại trận, cộng thêm môi trường phi nhân càng ngày càng ác liệt trong Vương Giả Tù Lung, Lâm Minh đúng là kiên cường sống một trăm lẻ tám ngày trong

Vương Giả Tù Lung, tiếp theo phá trận đi ra!

Đây còn là người sao?

Âm mưu bị một câu của Lâm Minh nói toạc ra, sắc mặt Hắc Ám tôn chủ lập tức cực kỳ khó coi! Kế hoạch này của hắn, vốn là kế tuyệt sát, hắn nằm mộng cũng không nghĩ tới, dưới tình huống như vậy Lâm Minh vẫn có thể còn sống đi ra!

- Lâm Minh! Bản tôn mời Toa Qua đến, chẳng qua là khắc một cái Truyền Tống trận mới ở Vương Giả Tù Lung, dùng nó để thay đổi Đào Thoát phù, để võ giả tiến vào Vương Giả Tù Lung có được tỷ lệ chạy thoát lớn hơn! Ngươi tưởng ngươi là ai, đáng giá để bản tôn hao phí tâm cơ đối phó ngươi như thế sao?

Hắc Ám tôn chủ khinh thường nói.

Nhưng mà mặc cho vẻ khinh thường trên mặt Hắc Ám tôn chủ trông rất sống động cỡ nào, võ giả ở đây cũng hoàn toàn không ai tin lời giải thích của hắn, bọn họ không phải những đứa nhỏ dễ lừa gạt. Đương nhiên tuy rằng biết rõ chuyện xảy ra, bọn họ cũng không ai dám biểu lộ ra điều gì.

- Ha ha! Thật không?

Lâm Minh cười lạnh, ý trào phúng chứa trong mắt thật rõ ràng.

Hắc Ám tôn chủ theo bản năng nắm chặt nắm tay. Chuyện đã tới mức này, càng ngày càng khó giải quyết.

Nếu hôm nay hắn trực tiếp ra tay đối phó với Lâm Minh, tất nhiên có thể bắt giữ hoặc đánh chết Lâm Minh.

Nhưng bản thân hắn là kẻ đuối lý! Đến lúc đó, tất nhiên rơi vào một ác danh là tôn chủ muốn dùng mọi biện pháp bóp chết hết thiên tài trong Cực Tinh Thông Thiên tháp.

Danh tiếng của Cực Tinh Thông Thiên tháp, đúng là không chịu nổi tổn hại như vậy!

“Tiểu tử chết tiệt này!”. Hắc Ám mắng thầm trong lòng. Lúc này hắn đâm lao phải theo lao, trực tiếp ra tay đánh chết Lâm Minh không được, để yên cho Lâm Minh từ đó rời đi, đương nhiên càng không được.

Không thể xử lý!

Đúng lúc này, lại là một tràng tiếng bước chân đi vào, Hắc Ám tôn chủ quay lại nhìn, liền thấy ở cách đó không xa, ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương đang thi triển thân pháp bay tới nơi này.

Nhìn thấy ba người, Hắc Ám thầm vui mừng trong lòng, lợi dụng ba người bọn họ, đúng là một biện pháp giải quyết ổn thỏa!

Chương 598: Chiến liên tiếp ba trận

- Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương!

Nhìn thấy ba người này xuất hiện, võ giả ở đây đều trong lòng cả kinh, cùng một lúc xuất hiện ba người trong Thiên Ma thất tinh!

Bất kỳ một người nào trong ba người đều có khí tràng không thua kém so với Lâm Minh, lúc này lại chồng lên cùng một chỗ, phải vượt qua Lâm Minh một mảng lớn!

- Tôn chủ đại nhân!

Diêm Si thi lễ, mặc kệ là vì ký kết khế ước, hay là vì tài nguyên, Diêm Si luôn cao ngạo vẫn phải cung kính với mười hai tôn chủ.

Hắc Ám tôn chủ vừa lòng gật đầu, hắn nhìn ra thực lực ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương đã tăng cao một mảng lớn, hiện tại hắn cảm thấy may mắn mấy tháng trước cho ba người này tiến vào Đế Giả chi lộ, nuôi binh ngàn ngày mới có sử dụng.

- Tốt lắm! Không để ta thất vọng!

Hắc Ám tôn chủ chậm rãi nói, rồi quay đầu nhìn về phía Lâm Minh:

- Lâm Minh! Ta nhớ rõ ngươi tiến vào Vương Giả Tù Lung tổng cộng một trăm lẻ tám ngày, cộng thêm trước đây một ít thời gian, ngươi còn thiếu hai đến ba trận trận đấu thì phải?

Lâm Minh vừa nghe Hắc Ám tôn chủ nói, khóe miệng nhếch lên xem thường, hỏi:

- Ngài định nói gì?

- Ngươi có hoài nghi đối với bản tôn, mạo phạm bản tôn, vu hãm bản tôn... Nếu từ đó bản tôn đánh chết ngươi, khó tránh khỏi rơi vào miệng lưỡi chê bai của người khác, dị nghị bản tôn bất công!

Nếu đã như vậy, bản tôn cho ngươi một cơ hội. Nói vậy ngươi từ Vương Giả Tù Lung đi ra, thực lực tăng nhiều, như vậy, mấy trận đấu ngươi còn thiếu, so đấu cho xong đi!

Hắc Ám tôn chủ vừa nói như thế, võ giả ở đây đều hiểu được rõ ràng, ý của Hắc Ám tôn chủ là bảo Lâm Minh đi vào đấu trường, chiến với Thiên Ma thất tinh!

Hơn nữa dựa theo quy định của Thông Thiên tháp, nếu ở nơi tu luyện còn thiếu trận chiến, như vậy phải một lần chiến đấu liên tiếp cho đủ, không có thời gian nghỉ ngơi giữa trận!

Lúc trước, Lâm Minh chiến đấu liên tiếp với Yểm Hốt, Minh Chuẩn chính là vì tình huống này. Chẳng qua Lâm Minh với ưu thế tuyệt đối đánh chết Yểm Hốt, làm cho Minh Chuẩn không chiến mà hàng, không có trở thành chiến đấu liên tiếp mà thôi.

Nhưng lần này thì khác, đối thủ là Thiên Ma thất tinh, ai dám chiến liên tiếp không nghỉ!?

- Thời gian, đối thủ?

Lâm Minh bình tĩnh nói, hoàn toàn không có mảy may ý sợ hãi.

Hắc Ám tôn chủ sửng sốt, tiểu tử này, tự tin như vậy ư!

Đối mặt với chiến đấu liên tiếp Thiên Ma thất tinh, mà không thèm để ý, ngay cả đối thủ đều tùy ý để Hắc Ám tôn chủ bố trí, đây là tự tin đến cỡ nào!

Chung quanh, võ giả đều thầm kinh hãi trong lòng. Thấy bộ dáng Lâm Minh lúc này vẫn khí định thần nhàn không chút quan tâm, cũng không phải là giả vờ.

Hắc Ám tôn chủ sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói:

- Tốt! Ngươi đã tự tin như thế, ta cũng không thể phụ lòng ngươi! Mười ngày sau, Võ Đấu trường, ngươi chiến đấu với Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương!

Đấu liên tiếp ba trận?

Trong lòng võ giả ở đây đều hiểu rõ, ai cũng biết Hắc Ám tôn chủ muốn Lâm Minh phải chết, nhưng không nghĩ tới hắn trực tiếp bày ra ba trận chiến liên tiếp. Theo lý thuyết, hiện tại Lâm Minh chỉ thiếu hai trận, trận thứ ba còn phải chờ một đoạn thời gian mới đúng.

Bọn họ đều nhìn về phía Lâm Minh, nhìn hắn có thể cự tuyệt hay không.

Lâm Minh mỉm cười:

- Ba trận chiến liên tiếp à? Được!

Lâm Minh một ngụm đáp ứng, võ giả ở chung quanh đều kinh ngạc đến ngây người.

Chiến đấu liên tiếp với Thiên Ma thất tinh. Hơn nữa trong đó Diêm Si, Ma Ha còn là nhân vật xếp trước hạng ba trong Thiên Ma thất tinh, quá điên cuồng đi!

- Lâm Minh quá lỗ mãng rồi! Thực lực hắn cường đại không giả, nhưng lần này theo tin tức đáng tin cậy, ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương tiến vào lịch lãm mấy tháng trên Đế Giả chi lộ, thực lực tăng lên tuyệt không kém so với Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung! Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh đấu với một mình Khai Dương, sợ là đã khó vượt qua rồi, không ngờ hắn lại đấu liên tiếp với ba người!

- Quả thật, Lâm Minh này vốn không biết thực lực của ba người kia, nên đáp ứng như vậy, quá lỗ mãng rồi!

Chiến đấu liên tiếp đối với chân nguyên, thể lực của võ giả là một khảo nghiệm rất lớn, trừ phi có ưu thế áp đảo, nếu không càng đánh càng mỏi mệt, nhuệ khí biến mất, sẽ gặp chân nguyên tăng tốc trôi qua, cuối cùng bị đánh bại.

Cho dù là Phong Thần cũng không dám khoa trương phách lối như vậy! Thậm chí có người hoài nghi, sau khi Diêm Si tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực vị tất đã kém thua Phong Thần!

- Hắc hắc! Tiểu tử này đúng là ngu ngốc mà!

Diêm Si cười lạnh nói.

- Hừ! Thật đúng là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới! Ma Ha ta ra tay, ngay cả Phong Thần cũng không dám khinh thị! Muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Ma Ha mắt lộ ra sát khí nói. Thiên Ma thất tinh bọn họ, khi nào bị người khinh thị như thế? Không ngờ có người xem bọn họ trở thành tiểu tốt đấu liên tiếp!

- Ha ha... Trường đấu này cứ để tiểu đệ đến trước đi, nếu không sợ là tiểu đệ không có cơ hội ra tay!

Khai Dương cười ha hả nói. Lần này ở Đế Giả chi lộ thực lực hắn tăng lên thật lớn, hơn nữa ăn vào một khối Ma Thần Chi Cốt hắn trân quý đã lâu, đã không thể sánh với trước kia. Hiện giờ có một cơ hội biểu hiện thực lực như vậy, đương nhiên hắn không nghĩ bỏ qua.

Một trận chiến này có thể dẫn tới tôn chủ tiến thêm một bước coi trọng hay không? Chẳng những hắn muốn thắng, mà còn muốn thắng rực rỡ!

Hiện tại dù kẻ ngốc cũng nhìn ra được, Hắc Ám tôn chủ muốn Lâm Minh phải chết.

Kể từ đó, giết chết Lâm Minh nói không chừng còn có thể nhận được ban thưởng một khối Ma Thần Chi Cốt!

- Được! Khai Dương ngươi xếp thứ nhất, kế tiếp Ma Ha đấu trận thứ hai!

Hắc Ám tôn chủ nói. Từ yếu đến mạnh, là phương thức bố trận tốt nhất.

- Ha ha... Chỉ sợ không cần Ma Ha ra tay rồi!

Khai Dương cười ha hả nói. Khai Dương cũng là cực kỳ tự tin với chính mình.

Lâm Minh nhếch khóe miệng khinh thường, đấu liên tiếp ba trận với hắn vốn cũng không có cảm giác gì. Đúng thật hắn không biết thực lực của ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, hắn có chăng chỉ là lòng tin tuyệt đối của chính mình.

Sau khi Hưu môn mở ra, năng lực khôi phục của Lâm Minh đã đạt tới trình độ khủng bố, dù có đấu chiến liên tiếp thì sao chứ? Cho dù là cùng tiến lên, hắn cũng không sợ!

- Chúng ta đi!

Chiến thư đã định, Hắc Ám tôn chủ xoay người rời đi, đội hộ vệ cũng như sóng thủy triều thối lui.

Khai Dương trước khi đi, dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

- Tiểu tử rửa cổ chờ chết đi! Giết ngươi, rất có thể ta sẽ được ban thưởng một khối Ma Thần Chi Cốt! Ngươi đối với ta mà nói, chính là thưởng cho một khối Ma Thần Chi Cốt!

Lâm Minh cũng lười đáp lại, một lần nữa hắn ngồi xuống lại vị trí của mình, cầm lấy đũa, gắp ăn từng miếng từng miếng thịt. Ăn thịt, uống rượu, cực kỳ ung dung! Dường như vừa rồi cũng không hề phát sinh chuyện gì.

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Minh ung dung nhàn nhã như thế, võ giả ở đây đều phục sát đất! Mười ngày sau phải chiến đấu liên tiếp với ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, vậy mà hắn vẫn còn trấn định như thế.

Loại trấn định của hắn cũng không phải giả vờ, đây chính là một trường tử chiến. Ai ở trước trường tử chiến mà lại giả bộ trấn định? Tính mạng không còn, giả ngu còn có ý nghĩa gì?

Điều này chỉ có thể nói, Lâm Minh là thật sự trấn định, ở dưới tình huống không biết thực lực của ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, còn có thể trấn định như thế, đây là Lâm Minh tự tin cao độ về thực lực của chính mình!

Tin tức Lâm Minh so đấu liên tiếp với Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, như sóng thủy triều truyền lan rộng, không riêng gì tầng ba Thông Thiên tháp, ngay cả võ giả tầng hai tầng một đều rất nhanh đã biết tin.

Đây thật sự là một tin tức chấn động!

Trận chiến đầu tiên của Lâm Minh từ Vương Giả Tù Lung trở về! Có danh tiếng đệ nhất thiên tài muôn đời, lực ảnh hưởng của một trận chiến này có thể nghĩ mà biết.

Dù là Lâm Minh đấu với một đối thủ bình thường mười hạng đầu tầng ba, đều sẽ dẫn tới chú ý thật lớn. Mà hiện tại đối thủ của Lâm Minh toàn bộ là Thiên Ma thất tinh, hơn nữa còn đấu liên tiếp ba người!

Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, nhất là danh tiếng của hai người trước, như sấm rền bên tai!

Lúc trước khi Lâm Minh đi đến Hồng Nhật thành đã nghe được đại danh của Diêm Si và Ma Ha, mà ở Thông Thiên tháp, thậm chí rất nhiều người phàm đều biết tên của họ.

Hơn nữa dựa vào tin tức, ba người bọn họ ở mấy tháng trước tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực đã không thể so sánh với trước kia.

Cũng có lời đồn đại, nói Diêm Si đã không kém Phong Thần, thậm chí Ma Ha cũng có lực chiến một trận với Phong Thần.

Lâm Minh đồng thời so đấu với ba người, có thể nói là điên cuồng!

Cho dù Lâm Minh không có điên cuồng, toàn bộ võ giả của tầng ba Thông Thiên tháp cũng điên cuồng rồi.

Võ giả đang bế quan toàn bộ đều xuất quan, võ giả đang rèn luyện ở nơi tu luyện cũng tất cả đều chạy ra... Chờ xem trận đấu liên tiếp có một không hai này!

Vé vào cửa lập tức tăng lên đến cái giá trên trời.

Tầng một Thông Thiên tháp, trung tâm phục vụ võ giả.

Một cô gái mặc áo xanh, dung mạo yểu điệu xinh đẹp, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, xuất thần.

Cô gái chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, gương mặt non nớt, tuy rằng tướng mạo đầu tóc sửa sang rất sạch sẽ, quần áo cũng sạch sẽ, nhưng sắc mặt của nàng không che giấu được vẻ tiều tụy, dường như bệnh nan y khiến người ta thương hại.

Cô gái này chính là Uyển Nhi, nha hoàn phục vụ trung tâm võ giả thời điểm Lâm Minh ở tầng một.

Vốn lão bản nương của trung tâm phục vụ võ giả là muốn gả Uyển Nhi cho Lâm Minh làm thị thiếp. Tuy nhiên thời gian ước chừng nửaLâm Minh cũng không chạm tới Uyển Nhi một lần, đến sau đi lên tầng thứ hai Thông Thiên tháp, một võ giả Ải Ma tộc mặc áo choàng đen uy hiếp Uyển Nhi để bức Lâm Minh đấu với hắn.

Lúc ấy Uyển Nhi hoàn toàn không biết gì về chuyện này, đến sau lại sau khi Lâm Minh thắng võ giả áo choàng đen, Hứa Nham mới báo việc này cho Uyển Nhi biết. Uyển Nhi vừa biết được lập tức tâm tình vô cùng phức tạp.

Trước nay nàng chưa từng nghĩ tới một người thí luyện lại sẽ liều mạng chiến đấu vì một phàm nhân.

Nếu nói, lúc trước thời điểm nhiều lời đồn đại Lâm Minh ngã xuống ở Vương Giả Tù Lung, có người nào phát ra từ nội tâm khổ sở vì Lâm Minh, người đó không phải Mặc Cổ, càng không phải Đạt Cổ, Toàn Cơ... Mà chính là Uyển Nhi nàng.

Uyển Nhi rất rõ ràng, giữa nàng với Lâm Minh sẽ không có bất kỳ cơ hội gặp lại, nàng không có khả năng có cơ hội hầu hạ Lâm Minh lần nữa, không có khả năng gác đêm cho Lâm Minh nữa... Thậm chí gặp mặt đều là một hy vọng xa vời, nhưng nàng vẫn phát ra từ nội tâm lo lắng cho Lâm Minh.

Ở đoạn thời gian nghe đồn Lâm Minh ngã xuống ngày đó, Uyển Nhi bỏ cơm quên nước, cả người gầy đi một vòng, nhưng nàng vẫn như trước tin tưởng vững chắc Lâm Minh sẽ đi ra.

Hiện giờ, Lâm Minh thật sự đi ra, nhưng còn không đến một ngày, lại truyền tới tin tức Lâm Minh sắp tử chiến cùng Diêm Si, Ma Ha và Khai Dương.

Chuyện của võ giả, thực lực của bọn họ cao hay thấp, Uyển Nhi không biết, nhưng vì lo lắng nàng liền hỏi Hứa Nham.

Tuy rằng Hứa Nham nói tin tưởng Lâm Minh có thể thắng, nhưng câu trả lời của hắn lại rất miễn cưỡng, thỉnh thoảng lại thở dài cùng lắc đầu... Cũng chứng minh rồi... Kỳ thật hắn cũng không thấy Lâm Minh khả quan lắm.

- Uyển Nhi!

Đột nhiên vang lên tiếng gọi.

Uyển Nhi ngẩng đầu, người tới đúng là Hứa Nham. Đã hơn một năm nay, Hứa Nham cũng tiến vào Thông Thiên tháp tầng hai, tuy nhiên hắn còn thường xuyên quay lại thăm nàng.

- Hứa Nham đại ca! Có tin tức gì của Lâm Minh đại ca bên kia không?

Uyển Nhi hỏi mà mặt tràn ngập mong chờ.

- À... Trận đấu ngay ngày mai bắt đầu, nhưng dù ta táng gia bại sản đều không mua nổi vé. Hơn nữa... Ta cũng không có quyền đi lên tầng ba!

Hứa Nham lắc lắc đầu, bọn họ cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chờ kết quả.

- A...

Uyển Nhi khẽ kêu lên.

Hứa Nham thở dài một hơi, muốn nói gì đó an ủi nàng, chung quy là không lên tiếng. Đấu liên tiếp với Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương... Làm sao Lâm Minh có thể thắng được chứ...

Chương 599: Chiến với Khai Dương

Ngày quyết chiến, ở bên cạnh Võ Đấu trường, trong một gian tửu lâu thanh lịch.

Lúc này, cách thời điểm bắt đầu quyết chiến, chỉ còn lại mấy khắc.

- Lâm Minh! Hắc Ám tôn chủ rõ ràng là muốn ngươi chết, ngươi vì sao còn muốn đáp ứng so đấu ba trận này? Loại so đấu này hoàn toàn không công bình! Cho dù là Phong Thần cũng không dám tiếp nhận trận so đấu như vậy!

Mặc Cổ ngồi đối diện Lâm Minh, hắn vừa nhìn quanh phòng, vừa xem đồng hồ cát, vừa lắc đầu nói.

Trên đồng hồ cát khắc một trăm vạch, mỗi một vạch chính là một khắc, một ngày vừa đúng một trăm khắc. Hiện tại, đồng hồ cát mắt thấy cát chảy sắp đến gần vạch năm mươi, cũng là thời gian bắt đầu so đấu.

Lâm Minh trấn định tự nhiên, uống vào một chén rượu, nói:

- Ta đáp ứng so đấu, là để ngưng tụ hình xăm Thiên Ma!

Hiện tại Lâm Minh mới chỉ là Thiên Ma tám cánh sơ kỳ, nếu muốn ngưng tụ Thiên Ma mười cánh, tự nhiên phải đấu với Thiên Ma thất tinh, nên bố trí của Hắc Ám tôn chủ hắn cầu còn không được.

- Ngươi bây giờ còn nghĩ ngưng tụ hình xăm Thiên Ma?

Mặc Cổ nực cười! Hiện tại xem ra Lâm Minh hoàn toàn không có lo lắng gì trận đấu này, ngược lại nghĩ đến ngưng tụ hình xăm Thiên Ma.

Đối với chuyện này, hắn còn có thể nói gì nữa.

- Đã đến giờ rồi!

Lâm Minh đặt chén rượu xuống bàn, không vội không chậm đứng lên, vững bước đi xuống lầu.

Mặc Cổ lắc lắc đầu, cũng đi theo xuống phía dưới.

Lúc này, ở ngoài Võ Đấu trường sớm đã tiếng người ồn ào, bình thường Võ Đấu trường tầng ba này vắng tanh, hiện tại nổi lên hàng ngũ thật dài, bọn họ có không ít người là võ giả tầng hai, nhưng có đủ loại quan hệ mới lên được tầng ba. Đương nhiên, phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Võ Đấu trường tầng ba cũng không lớn, hôm nay đã sớm ngồi chật kín. Nói không khoa trương chút nào, trận chiến hôm nay là một trận đấu long trọng nhất của tầng ba Thông Thiên tháp trong một trăm năm qua!

- Xem kìa! Phong Thần! Phong Thần cũng đến đây!

Có võ giả tinh mắt, nhìn thấy một thanh niên Yêu Tinh tộc mặc áo trắng, lưng đeo trường kiếm đi vào Võ Đấu trường, vẻ mặt lạnh nhạt quét nhìn Khai Dương rồi đi tới khu chỗ ngồi của mình, thanh niên áo trắng này dĩ nhiên chính là Phong Thần đại danh đỉnh đỉnh của tầng ba.

Lúc trước, thời điểm Lâm Minh đấu liên tiếp với Yểm Hốt, Minh Chuẩn... Phong Thần cũng không có xuất hiện, bởi vì khi đó cảnh giới của Lâm Minh so với hắn còn kém quá xa.

Nhưng mà hắn vạn lần không nghĩ tới, chỉ trong thời gian mấy tháng, Lâm Minh đã trưởng thành đến độ cao gần bằng hắn!

Loại tốc độ trưởng thành này, thật sự khiến người ta kinh sợ!

- Tôn chủ! Hắc Ám tôn chủ!

- Trời ạ! Ngay cả tôn chủ đều đích thân tới!

Tiếp sau Phong Thần lại có đại nhân vật xuất diện, rõ ràng chính là... Hắc Ám tôn chủ.

Bình thường tôn chủ đều rất ít ra mặt, còn đích thân tới Võ Đấu trường quan sát trận đấu của võ giả, không biết sự kiện này là bao nhiêu năm chưa từng có.

Bởi vậy có thể thấy được trận đấu lần này vô cùng trọng đại!

Một phương là đệ nhất thiên tài của Huyết Sát Nguyên vạn năm tới nay, ở trong Vương Giả Tù Lung, tu luyện tới một trăm lẻ tám ngày mới phá quan đi ra!

Một bên kia là ba cường giả liên thủ, vốn chính là người nổi bật trong Thiên Ma thất tinh, lại đã tiến vào Đế Giả chi lộ rèn luyện mấy tháng, thực lực lại lần nữa tăng vọt. Thậm chí Diêm Si, Ma Ha đều có tư cách tranh danh hiệu đệ nhất cao thủ của tầng ba!

Đội hình cường hãn như thế, mà ba đấu với một!

Thấy thế nào, đều là Thiên Ma thất tinh bọn họ cường thế hơn một ít, Lâm Minh ở trong Vương Giả Tù Lung thực lực có đột phá lớn lao là không thể nghi ngờ. Nhưng dù hắn có đột phá bao nhiêu đi nữa, thì có năng lực so cao thấp với Thiên Ma thất tinh hay sao?

Bọn họ nhưng đã tiến vào Đế Giả chi lộ.

- Ta đoán Lâm Minh có thể đánh thắng Khai Dương, tuy nhiên đấu với Ma Ha thì khó khăn rồi. Hơn phân nửa phải thua!

- Không phải hơn phân nửa phải thua, mà là không có khả năng thắng. Khai Dương vốn cũng không kém, lại đã tiến vào Đế Giả chi lộ. Cho dù Lâm Minh có nghịch thiên đến cỡ nào, đánh thắng Khai Dương xong hơn phân nửa cũng rơi vào tình trạng kiệt sức, như thế nào có thể đấu tiếp với Ma Ha? Ma Ha lần này trở về có thể không thua kém Phong Thần!

Khán giả tại đây nhao nhao bàn tán.

Khai Dương đứng trên võ đấu đài, hắn là một võ giả Ải Ma tộc, linh hồn lực cường đại, cảm giác nhạy bén, tiếng bàn tán của mọi người, một chữ không thoát khỏi đều rơi vào trong tai hắn.

“Hừ, nghĩ là Lâm Minh có thể đánh thắng ta, rồi sau đó bại bởi Ma Ha? Thật xem ta là vật hy sinh ư!”. Khai Dương cười lạnh một tiếng: “Những tên ngốc này biết cái gì, một đám cóc nhái mà dám bàn luận về cao thủ của tầng ba! Thật tưởng mình là nhân vật lợi hại nào đó thật sao!”.

“Lão tử bế quan một tháng ở Đế Giả chi lộ, chịu khổ sở đâu phải các ngươi có thể tưởng tượng! Cho là ta bị Lâm Minh đánh bại ư? Hừ! Chờ coi đi!”.

Nhớ tới trải qua Đế Giả chi lộ, Khai Dvẫn là lòng còn sợ hãi. Tuy nhiên một lần trải qua như vậy, chịu nhiều đau khổ, ẩn nhẫn đến cực hạn, hắn thu hoạch cũng thật lớn. Sau khi thực lực tăng vọt hắn ẩn nhẫn không phát, định chờ khoảnh khắc nhất phi trùng thiên.

Đúng lúc này, Lâm Minh xuất hiện. Hắn mặc một thân áo xanh, cầm trong tay Tử Huyễn thương đi vào trung tâm sân đấu, bước chân vững vàng, thần thái ung dung.

- Lâm Minh! Rốt cuộc ngươi xuất hiện rồi!

Khai Dương nhếch khóe miệng nổi lên vẻ cười dữ tợn. Giờ khắc chứng tỏ chính mình đã đến rồi!

- Để cho ta bằng tư thái cường thế, với ưu thế áp đảo hoàn toàn đánh bại ngươi, cho mọi người nổ tung ánh mắt, cho bọn họ hiểu được phán đoán của mình vừa rồi là ngu xuẩn cỡ nào!

“Xoạt!”.

Khai Dương rút ra bảo đao, đây là một thanh đao thuần màu đen, nhìn thoáng qua không có mảy may sáng bóng, nhưng nhìn vào nó có một loại cảm giác linh hồn đều bị hãm vào.

- Hắc Đao Diệt Hồn!

Nhìn thấy thanh đao này, rất nhiều võ giả đều chợt ngưng trọng trong lòng. Nghe nói thanh Diệt Hồn đao của Khai Dương này xuất xứ từ một chiến trường thượng cổ, là bảo đao của một Sát Thần thượng cổ. Dưới đao đã ngã xuống vô số võ giả, rất đông oan hồn bị hắc đao tụ tập phong ấn trong thân đao.

Một khi bị đao phong chạm trúng thân thể, liền có thể bị trực tiếp chém vỡ tan linh hồn!

Cộng thêm Khai Dương vốn chính là võ giả Ải Ma tộc, tinh thông công kích linh hồn, hai thứ hợp nhất uy lực thật lớn!

Nhìn thấy Diệt Hồn đao, tiếp đó cảm nhận được khí thế âm trầm trên thân Khai Dương, một ít võ giả trước đây dự đoán Khai Dương sẽ bại dưới tay Lâm Minh, đều im bặt.

Thực lực của Khai Dương cũng tuyệt đối là cấp biến thái! Chỉ là bị che phủ trong danh tiếng của Ma Ha, Diêm Si, bị người theo bản năng xem nhẹ mà thôi.

Lâm Minh cầm trong tay Tử Huyễn thương, bình tĩnh đứng trước mặt Khai Dương, khí thế cả người hắn nội liễm, ẩn mà không phát, giống như một cây bảo thương tuyệt thế. Khí thế của Khai Dương ập tới bên cạnh hắn, liền bị khí thế của hắn tự nhiên đánh bạt ra, hoàn toàn không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Lâm Minh.

Đối chọi gay gắt!

Người xem ở đây đều như ngừng lại hô hấp, Phong Thần vòng tay trước ngực, mắt nhìn Lâm Minh không chớp. Hắc Ám tôn chủ mặt đầy vẻ cười lạnh, tĩnh lặng chờ xem Lâm Minh ngã xuống. Những người xem khác không có mảy may tạp âm, như có như không cảm giác một áp lực phủ chụp xuống, không khí dường như ngưng hóa thành thực chất, vô cùng nặng nề.

Ánh mắt mọi người đều ghim trên thân Lâm Minh và Khai Dương.

- Lâm Minh! Dường như ngươi rất có tự tin với chính mình, nhưng ở Thông Thiên tháp, người có tự tin bình thường bị chết nhanh nhất! Ngươi hoàn toàn không biết thực lực của ta, mà tùy tiện tuyên chiến là cực kỳ ngu xuẩn! Đi tìm chết đi!

Khai Dương quát lên một tiếng lớn, bước ra một bước, Diệt Hồn đao nổi lên ma nguyên cuồn cuộn, chém xuống một đao hướng Lâm Minh.

Ma Vân phong bạo!

Ma vân ngưng tụ thành hắc phong, cuồn cuộn mãnh liệt thổi quét tới hướng Lâm Minh, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào. Các võ giả ở gần quanh đó, đều có cảm giác cỗ âm phong kia dường như thổi vào tận trong kẽ hở xương cốt, khiến trong lòng vô cùng lạnh giá!

Lâm Minh cũng không thèm nhìn, tùy ý đâm ra một thương!

“Ầm!”.

Gió lốc linh hồn màu đen bị Lâm Minh đâm một thương xé rách, gió lốc hóa thành hư vô, mà Lâm Minh vẫn đứng tại chỗ không rụng một sợi lông cọng tóc, chỉ có góc áo bị gió cuốn hơi lay động một chút.

- Không xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi, ngươi vốn không có cơ hội nữa rồi!

- Hừ, cuồng vọng!

Khai Dương cắn chặt răng, vận chuyển ma nguyên toàn thân tới cực hạn, ở bên cạnh hắn ngưng tụ thành từng luồng sáng màu đen hình cung. Luồng sáng hình cung quấn quanh giống như tia chớp màu đen.

- Hả? Chiêu thức này dường như Khai Dương chưa bao giờ dùng tới!

Khai Dương lăn lộn mấy năm ở tầng ba, võ giả ở đây, có không ít người hiểu biết về công pháp của Khai Dương, một chiêu này Khai Dương chưa bao giờ dùng tới.

- Dường như là chiêu thức công kích hòa hợp một thể của công kích linh hồn và vật chất. Uy lực phối hợp của Diệt Hồn này hơn phân nửa là Khai Dương che giấu thực lực!

- Công kích linh hồn sao... Dường như Lâm Minh có lực phòng ngự rất mạnh đối với công kích linh hồn!

Ở Thông Thiên tháp, Lâm Minh từng đấu với không ít võ giả Ải Ma tộc, từ tầng một đến tầng ba, hắn đánh nhiều trận như vậy, chưa bao giờ bị công kích linh hồn đả thương. Cho dù là nhăn mặt nhíu mày một cái cũng không có! Về những tư liệu này, võ giả ở đây ai ai cũng biết rất rõ ràng.

Công kích linh hồn dừng ở trên thân Lâm Minh, hiệu quả suy giảm mạnh.

Mà Khai Dương đối với Lâm Minh, vẫn còn dùng ra công kích linh hồn, hắn có tự tin với công kích linh hồn của mình như thế sao?

Lúc này cả người Khai Dương bao phủ trong một màn hào quang hình tròn, ở ngoài màn hào quang lại là tia chớp màu đen cuồng bạo bao quanh thân thể hắn.

Khai Dương thân ở trong đó, khóe miệng nổi lên một vẻ cười dữ tợn. Không có người nào biết, một chiêu này của hắn là lĩnh ngộ từ trong Đế Giả chi lộ, nhìn như công kích linh hồn bình thường, kỳ thật trong đó ẩn chứa một ý chí của đế giả hư vô mờ mịt. Đây cũng là con bài chưa lật lớn nhất của hắn.

“Bắt đầu đi, để cho ta bằng tư thái cường thế đánh bại ngươi, khoảnh khắc chứng tỏ thực lực của ta, nhất phi trùng thiên đến rồi!”. Khai Dương hò hét ở trong lòng, vẻ dữ tợn trên mặt biến thành điên cuồng.

“Diệt Hồn!”.

Đột nhiên Khai Dương bước tới một bước, thân thể dung hợp với Diệt Hồn đao, hóa thành một luồng sáng màu đen.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh khẽ nhướng lên đuôi chân mày, đây là...

Khẽ vuốt Tử Huyễn thương, rốt cuộc Lâm Minh hơi nghiêm túc một ít, cũng chỉ là hơi nghiêm túc, đồng thời chân nguyên của hắn bùng phát trong cơ thể, mở ra ba thành Tà Thần lực.

Lâm Minh đâm ra một thương, một ánh thương ước chừng thô to ba thước, đâm thẳng lên trời cao, giống như sao băng va chạm trên đao mang màu đen của Khai Dương.

Công kích của lực lượng tuyệt đối, ở chung quanh ánh thương màu vàng, quay chung quanh trăm ngàn tia chớp thật nhỏ!

“Ầm ầm!”.

Đao mang vỡ nát, ánh thương của Lâm Minh mạnh mẽ va chạm trên thân Khai Dương.

“Phốc!”.

Khai Dương phun ra một ngụm máu tươi, ngã thật mạnh trên mặt đất, va chạm làm nát vụn gạch đá.

Mà cùng lúc đó, một lũ ý chí kỳ dị giống như rắn độc chui vào thân thể Lâm Minh, chạy thẳng tới tinh thần chi hải!

Đây cũng không phải công kích linh hồn bình thường, mà là một loại lực lượng quỷ dị Lâm Minh chưa từng gặp, dường như muốn xé rách tinh thần chi hải của hắn!

Biến hóa xảy ra thình lình, làm cho người xem không kịp phản ứng. Lúc này Khai Dương chống đao đứng lên, tuy rằng là một thân đầy máu, nhưng trên mặt hắn vẫn là vẻ điên cuồng dữ tợn như trước.

- Ha ha ha! Kết thúc rồi! Bị ý chí đế giả của ta đánh trúng, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 600: Miểu sát

Lâm Minh vẫn đứng ở trung tâm Võ Đấu trường không nhúc nhích, cầm trong tay Tử Huyễn thương như pho tượng đất.

Mà ở trước mặt Lâm Minh, Khai Dương thân mình đầy máu, cười ha hả:

- Thế nào, mùi vị ý chí đế giả không tệ chứ!

Một màn này làm cho người xem ở đây đều kinh ngạc ngây dại, một chiêu súc thế đã lâu của Khai Dương, bị Lâm Minh tung một kích đánh bay, vốn bọn họ đều nghĩ là Khai Dương xong rồi, không nghĩ tới tình thế xoay chuyển, Lâm Minh đứng đó giống như bị trúng tà, không hề nghi ngờ một kích của Khai Dương vừa rồi có huyền cơ gì đó.

Ý chí đế giả... Đó là thứ gì? Nghe ra trúng phải hẳn phải chết!

- Dường như Lâm Minh... Không còn nhúc nhích rồi!

- Ý chí đế giả kia nhất định là công kích linh hồn! Khai Dương không hổ là một trong Thiên Ma thất tinh, lại là thiên tài Ải Ma tộc tinh thông công kích linh hồn! Lực phòng ngự linh hồn của Lâm Minh tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng không thể ngăn được một chiêu này của Khai Dương. Quả thực đáng sợ!

Nhìn Lâm Minh lúc này giống như một pho tượng đất, chân nguyên hộ thể trên thân biến mất, chỉ cần Khai Dương dùng bảo đao Diệt Hồn chém xuống một đao, tất nhiên đầu Lâm Minh phải rơi xuống!

Chiến đấu cứ như vậy đã kết thúc ư?

Trong mắt Khai Dương hiện lên vẻ hung ác hưng phấn, chứng tỏ rốt cuộc đến thời điểm của mình rồi! Đệ nhất thiên tài vạn năm ngã xuống dưới tay của mình, thậm chí có thể bởi vậy mà đoạt được một tia số mệnh của Lâm Minh!

Chịu đựng nhiều đau khổ trên Đế Giả chi lộ như vậy, chính là để nhận được một tia ý chí đế giả này. Ý chí đế giả vốn là từ cường giả cấp đế chân chính, võ giả bình thường sao có thể chịu đựng nổi. Cho dù là một tia một lũ, đều sẽ tạo thành xung kích thật lớn đối với tinh thần chi hải!

- Đáng tiếc ngươi nghe không được lời nói của ta, thực lực ngươi cường lại như thế, còn không phải chết ở dưới tay của ta!

Khai Dương hét lớn một tiếng, bước tới một bước, phóng vọt tới chỗ Lâm Minh!

Mắt thấy một màn này, võ giả ở chung quanh đều không chớp mắt nhìn chăm chú. Mặc Cổ trong lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, Phong Thần trầm mặc không nói, còn Hắc Ám tôn chủ khóe miệng đã nổi lên tia cười ác độc. Là tôn chủ, đương nhiên hắn biết sự khủng bố của ý chí đế giả! Hắn cũng không nghĩ tới, Khai Dương có thể nắm bắt được một tia ý chí đế giả cho mình sử dụng. Người này có lẽ thích hợp tài bồi nhiều hơn một chút.

- Đi chết đi! Dùng máu đệ nhất thiên tài vạn năm của ngươi, để chứng Ma Đế chi đạo của ta!

Trên mặt Khai Dương hiện lên vẻ điên cuồng, quát to, rồi vung đao chém thẳng tới cổ họng Lâm Minh!

Mà đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng mà bình thản, vang lên ở bên tai Khai Dương:

- Đáng tiếc... Chỉ thiếu một chút liền lĩnh ngộ được cỗ ý chí này, phải chi ngươi chờ thêm một chút là tốt rồi...

Chỉ là một tiếng nhẹ nhàng, dường như trong nháy mắt làm đông lại linh hồn của Khai Dương, khiến toàn thân hắn rét lạnh đến xương.

- Cái gì?

Khai Dương đầu óc phát mộng kêu lên.

Ngay sau đó, điện quang màu tím chói mắt đến cực điểm tràn ngập tầm nhìn của hắn, thương ảnh vô cùng sắc bén chiếu sáng khắp Võ Đấu trường, sắc bén chói sáng đến mức người ta không mở mắt ra được, dường như linh hồn đều bị thương ảnh này xỏ xuyên qua!

“Ầm!!!”.

Thương ảnh thẳng tắp xỏ xuyên qua ngực Khai Dương, máu thịt bay tung tóe, tròng mắt Khai Dương lồi lên, miệng phun máu tươi, thân mình bị quẳng ra ngoài!

“Phốc!”.

Thân thể Khai Dương giống như con chó chết rơi “phịch” trên đống gạch vụn. Ở ngay vị trí trái tim trên ngực hắn, bị xuyên thủng một cái lỗ máu nhìn thấy mà ghê người. Trái tim dập nát, máu tươi phun ra như suối!

- Cái gì?

Biến hóa như thế, làm tất cả võ giả ở đây đều bất ngờ!

Trước đó còn tưởng rằng Lâm Minh phải ngã xuống dưới tay Khai Dương, trong nháy mắt, chiến cuộc đột nhiên biến chuyển!

Vốn Lâm Minh giống như bị hóa đá đột nhiên đâm ra một thương, đâm thủng trái tim Khai Dương!

Vẻn vẹn chỉ một thương đánh chết đối thủ, mặc dù có hơi bất ngờ, nhưng cũng đủ để chứng tỏ độ chênh lệch thực lực giữa Lâm Minh và Khai Dương là cực lớn!

- Coi nhẹ công kích của Khai Dương, đâm ngược một thương giết chết...

Mặc Cổ thì thào tự nói, sự cường đại của Lâm Minh vượt hơn xa tưởng tượng của hắn.

Mặc dù là Phong Thần, cũng hơi mất đi vẻ ung dung, thở ra một hơi, khẽ lắc đầu, cũng không biết lúc này trong lòng hắn nghĩ gì.

Ở mười mấy trượng xa xa, Khai Dương trái tim dập nát còn chưa chết hẳn, hắn cào mặt đất dưới thân, móng tay màu đen bấu thật sâu vào gạch đất, máu thịt bầy nhầy.

- Vì sao, vì sao... Lại như vậy...

Mặt Khai Dương vặn vẹo, trong hai mắt tất cả đều là không cam lòng và không thể tin.

Hắn quả thật không cam lòng! Hắn nhẫn nại một tháng chịu tra tấn linh hồn đau nhức trên Đế Giả chi lộ, rốt cuộc chiếm được một tia ý chí đế giả làm của mình sử dụng.

Vốn tưởng rằng đây sẽ là đá lót đường cho tương lai thành tựu Ma Đế của hắn, vốn tưởng rằng với lần này hắn sẽ nhất phi trùng thiên... Vậy mà mới chỉ là trận chiến đầu tiên, hắn đã chết!

Ý chí đế giả cũng rõ ràng đâm vào trong cơ thể Lâm Minh, vì sao lại là kết quả này?

- Ngươi...

Khai Dương chống thân mình nhìn về phía Lâm Minh, trong miệng máu tươi càng toát ra càng nhiều, mà máu chỗ trái tim hắn lại thong thả chậm lại rồi ngưng chảy... Máu đã chảy cạn. Hắn muốn nói gì nhưng cuối cùng ánh mắt chậm rãi mất đi thần thái.

“Bịch!”.

Khai Dương ngã nằm trên đất, chết không nhắm mắt.

Trong lúc nhất thời, võ giả ở đây lặng ngắt như tờ, Lâm Minh thắng, bọn họ cũng không bất ngờ lắm. Nhưng chiến đấu đánh tới trình độ này, lại kết thúc với hình thức biến đổi bất ngờ như thế, làm cho bọn họ không kịp phản ứng.

Tuy nhiên có một điều không hề nghi ngờ là, thực lực của Lâm Minh hơn xa Khai Dương!

Ở trên ghế ngồi, sắc mặt Hắc Ám tôn chủ cực kỳ âm trầm, Không ngờ ý chí đế giả lại vô dụng với Lâm Minh?

Ma Ha cũng sắc mặt ngưng trọng, rốt cuộc hắn không thể không nhìn thẳng vào Lâm Minh. Tuy rằng hắn xem thường không để Khai Dương vào mắt, nhưng ở dưới tình huống giữ lại phần lớn thực lực mà dễ dàng đánh bại Khai Dương, hắn cũng chưa chắc có thể làm được!

“Tiểu tử này!”. Ma Ha chạm vào chuôi bảo đao sau lưng, trong mắt sát khí sáng quắc!

“Phù!”.

Ên lôi đài, huyết sát khí trên thân Khai Dương ngưng tụ thành một phân thân Thiên Ma, đánh về phía Lâm Minh. Hình xăm Thiên Ma của Khai Dương chính là Thiên Ma tám cánh hậu kỳ!

Lâm Minh điểm ra một lóng tay, dùng ngón tay làm thương, thương mang lóe ra trực tiếp đánh nát phân thân Thiên Ma kia, hóa thành sát khí tinh thuần, rót vào trong cơ thể Lâm Minh. Ma dực thứ tám trên thân hắn chậm rãi giương ra...

Thiên Ma tám cánh trung kỳ đỉnh phong!

Sau khi Lâm Minh hấp thu một nửa sát khí trên thân Khai Dương, khoảng cách Thiên Ma mười cánh càng ngày càng gần!

Lâm Minh thở ra một hơi dài, chậm rãi áp chế xao động trong lòng. Vừa rồi bị ý chí đế giả đánh trúng, quả thật Lâm Minh cũng bị tấn công rất lớn!

Mặc dù có Luân Hồi võ ý, tâm thần hắn cũng suýt nữa thất thủ.

Vì thế, Lâm Minh cho Thiên Ma võ ý trong cơ thể bùng phát ra. Thiên Ma võ ý, chẳng những có thể áp chế thân thể, chân nguyên, cũng có thể áp chế linh hồn lực. Thiên Ma võ ý kết hợp với Luân Hồi võ ý, hai cỗ võ ý đồng thời áp chế cỗ ý chí đế giả này, mới miễn cưỡng chế phục được nó!

Lâm Minh vốn định nhân cơ hội lĩnh ngộ một chút cỗ ý chí đế giả, nhưng đáng tiếc vừa mới lĩnh ngộ một chút, Khai Dương đã ra tay, vì thế Lâm Minh đành phải gián đoạn lĩnh ngộ, mở ra ba thành Tà Thần lực, lật tay đánh chết Khai Dương!

Thu lấy Tu Di giới của Khai Dương, Lâm Minh lại bắn ra một đạo Diệt Huyết Tà Lôi, hút đi tinh huyết của Khai Dương.

Hiện giờ Đại Hoang kích quyết đối với Lâm Minh cũng không phải là sát chiêu mạnh nhất. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không có buông bỏ tu luyện Đại Hoang kích quyết, bởi vì bộ công pháp với công kích giết chóc là chính này đã gợi ý rất nhiều cho hắn.

Ba chiêu Truy Điện, Truy Nhật, Quán Hồng của hắn, đều là thoát thai từ Đồ Lục trong Đại Hoang kích quyết. Lâm Minh vô tình đã đi lên con đường dung hợp võ đạo, cảnh giới tông sư sáng tạo võ đạo kế thừa.

Tay phải cầm xéo Tử Huyễn thương, mũi thương chĩa xuống đất, vạch ra một vành trăng tròn, Lâm Minh nhìn về phía Diêm Si và Ma Ha, bình tĩnh nói:

- Kế tiếp là ai?

Chương 601: Đao mang lĩnh vực

Nhất thời, tất cả võ giả đều tập trung chú ý vào người Ma Ha!

Ma Ha hừ lạnh:

- Thật coi mình là vô địch ư!

Người vừa động, Ma Ha một bước đi ra mấy chục trượng, trực tiếp lên lôi đài.

- Giết Khai Dương, dường như ngươi nghĩ rằng chắc thắng ta rồi?

Khóe miệng Ma Ha cong lên, hắn không thể không thừa nhận năng lực phòng ngự linh hồn của Lâm Minh, ý chí đế giả cũng bị hắn đỡ được!

Nhưng không sao, Ma Ha là võ giả Cự Ma tộc, trước giờ đều chủ yếu là bạo lực cùng chiến đấu trực diện, công kích linh hồn là lĩnh vực của Ải Ma tộc.

Rút ra trường đao, đao của Ma Ha dài bảy xích, cộng thêm chuôi đao liền cao ngang với người trưởng thành, sống đao dày chừng ba tấc, nhìn trọng lượng cũng không dưới mấy vạn cân, võ giả Cự Ma tộc phổ biến yêu thích loại vũ khí cỡ trọng lượng này.

- Nói nhảm vô ích, ra tay đi!

Lâm Minh run Tử Huyễn thương, trên mũi thương lóe ra điện quang.

Ma Ha cầm đao hai tay, cả người quấn quanh ma vân, một đao chém ra, đao khí quét ra ngoài, gạch đá ở nơi đi qua đều biến thành tro bụi biến mất!

Hủy Diệt ý cảnh!

So sánh với Hình Thiên, Hủy Diệt ý cảnh của Ma Ha mạnh gấp mấy lần, viên gạch chắc chắn chỉ bị đao gió thổi qua là sụp đổ, dù là nền kim loại có trận pháp gia cố cũng bị lõm xuống!

Đao gió này thổi lên trên thính phòng, may mà những võ giả xung quanh đều là cao thủ, đều tạo ra ma nguyên hộ thể ngăn cản đao phong xâm nhập. Mà ma nguyên của bọn họ chỉ vừa tiếp xúc với đao khí của Ma Ha liền như bị xói mòn, nhanh chóng tan rã!

- Khủng bố!

- Chỉ là dư sóng đã thế, đánh trực diện còn tới cỡ nào!

Lâm Minh cũng cảm nhận được áp lực từ Hủy Diệt ý cảnh, đối mặt với Hủy Diệt ý cảnh, hắn không hề xa lạ, rõ ràng trong Thông Thiên tháp có chỗ tìm hiểu Hủy Diệt ý cảnh. Hủy Diệt ý cảnh của Hình Thiên, Ma Ha đều tìm hiểu từ nơi đó.

Mở ra Tà Thần lực, Huyết Ấn Toàn Sát!

Đâm ra một thương, Huyết Ẩm chi ấn xoay quanh, va chạm dữ dội với Hủy Diệt ý cảnh, phát ra tiếng rít làm người ta tê răng.

Rắc!

Đao mang cùng thương mang đồng thời nổ tung, thân thể Lâm Minh lướt nhẹ ra sau như lông vũ.

Nhẹ nhàng phá vỡ Hủy Diệt ý cảnh, Lâm Minh mặt không đỏ tim không đập nhanh, không thở dốc một cái. Dù là những võ giả trên sân đã sớm đoán được một đao của Ma Ha không làm gì được Lâm Minh, nhưng bị đỡ được dễ dàng như thế vẫn làm người ta kinh hãi.

Hủy Diệt ý cảnh không phải là ý cảnh bình thường, đó là một trong ý cảnh tối cao.

- Không cần thử nữa, đánh một trận toàn lực là được!

Lâm Minh nhẹ nhàng đáp xuống đất, mũi thương chỉ thẳng Ma Ha.

- Ngông cuồng!

Trong mắt Ma Ha lóe lên tia sáng lạnh.

- Nếu đã vậy, ta thành toàn cho ngươi!

Vung đao ngang ngực, Ma Ha bùng nổ ma nguyên đến tận cùng, trong hàn quang, cả người hắn phình ra, gân xanh toàn thân nổi lên như giun bò, màn hào quang màu đen bao phủ Ma Ha. Tiếp theo nháy mắt mở rộng ra mười trượng, ở bên trong màn hào quang này, vô số đao mang chớp động, mỗi một đao mang đều ẩn chứa Hủy Diệt ý cảnh.

- Đao Mang lĩnh vực!

- Chiêu thức nổi danh của Ma Ha!

Đao Mang lĩnh vực đến ừ Tây Vực Thánh Ma đại lục, dùng chân nguyên dày đặc tạo ra vô số đao khí, võ giả bình thường phát ra đao khí hoặc là công kích được người khác, hoặc là đánh hụt. Bất kể tình huống nào, đao khí đều sẽ tản mác, chuyển hóa thành lực phá hoại.

Mà Ma Ha thi triển Đao Mang lĩnh vực, lại có thể đảm bảo đao khí tụ mà không tan, xoay quanh thân thể, sinh sôi không ngừng. Đây là chiêu thức cả công lẫn thủ, võ giả bình thường bị bao phủ trong Đao Mang lĩnh vực sẽ trực tiếp bị cắt thành thịt nát!

Chỗ mạnh mẽ nhất của Đao Mang lĩnh vực là mỗi lần Ma Ha phát ra một đao, một đao này sẽ dung nhập vào Đao Mang lĩnh vực, làm cho lĩnh vực càng mạnh mẽ hơn!

Nhìn thấy Ma Ha đối phó toàn lực, các võ giả nơi này đều sáng mắt, lần này mới là làm thiệt.

Có không ít võ giả Cự Ma tộc đang hò hét cho Ma Ha, thi triển ra Đao Mang lĩnh vực, Ma Ha căn bản là máy xay thịt hình người, ai có thể đối đầu?

Không chỉ thế, so sánh với lực công kích xuất sắc của Đao Mang lĩnh vực, lực phòng ngự của nó càng cực kỳ khủng bố. Vô số đao mang trong lĩnh vực sinh sôi không ngừng, bất kỳ công kích nào tiến vào đều sẽ bị đao mang xé nát!

- Hống!

Ma Ha chém ra một đao, vô số đao mang bên cạnh hắn cũng bị một đao này ảnh hưởng, một đao chém ra, đao khí tứ tung!

Đây là Đao Mang lĩnh vực dung hợp Hủy Diệt ý cảnh, nguyên bản tinh túy của Đao Mang lĩnh vực là chém nát tất cả, bây giờ có thêm Hủy Diệt ý cảnh, đủ tưởng tượng được uy lực của nó!

Sắc mặt của Lâm Minh cuối cùng trở nên nghiêm túc, danh tiếng Thiên Ma thất tinh không phải nói chơi, dù là Khai Dương yếu nhất cũng chỉ là không may mắn đụng phải mình quá am hiểu phòng ngự linh hồn, cho nên bó tay mọi mặt.

Còn Ma Ha trước mắt, rõ ràng mạnh hơn Khai Dương rất nhiều!

Tà Thần lực mở ra đến chín thành, Tử Huyễn thương vung ngang, trên mũi thương lóe ra sấm sét, hồ quang to như mãng xà đang múa may.

Truy Điện!

Đưa tiềm lực ý chí toàn thân vào trong Tử Huyễn thương, một đòn dung hợp Lôi chi ý cảnh và Đại Hoang kích quyết!

Lâm Minh nhân thương hợp nhất, hóa thành một tia chớp rít gào đâm thẳng vào Đao Mang lĩnh vực!

Tấn công trực diện!

Không chỉ mọi người xem chiến, ngay cả Ma Ha cũng kinh hãi. Đao Mang lĩnh vực phá nát tất cả, người bình thường đối mặt với một chiêu này chỉ có thể công kích tầm xa, tiêu hao từng chút lực lượng của Đao Mang lĩnh vực, không dám va chạm trực diện!

Xẹt!

Lôi quang chói mắt tràn ngập đại sảnh, Đao Mang lĩnh vực không gì phá nổi trực tiếp bị thương mang sắc bén đâm thủng!

Tiếp theo đó, vô số đao mang cùng thương mang quấn vào nhau trong lĩnh vực, phát ra tiếng nổ đùng đùng liên tiếp, đao mang liên tục bị lôi đình lực xé nát! Đồng thời, lôi đình lực cũng đang bị suy yếu!

Trong chớp nhoáng, người xem không kịp phản ứng, Lâm Minh hóa thành tia chớp đã đâm tới trước mặt Ma Ha!

- Hừ, xông vào là muốn chết!

Ma Ha hét lớn một tiếng, hai tay cầm đao chém về phía Lâm Minh!

- Phá Sơn kích!

Một đao Phá Sơn kích của Ma Ha hoàn toàn có thể chém ra một chóp núi, bây giờ đao khí ngưng tụ thành màng đao trong suốt rộng mười mấy trượng, chém về phía Lâm Minh.

Một đao khí thế hùng hồn như thế, làm người ta không khỏi kinh hãi.

Rắc!

Vô số đao mang vỡ nát, Lâm Minh hóa thành tia sét tím xuyên qua Đao Mang lĩnh vực của Ma Ha, lao ra từ một mặt khác!

Cùng lúc đó, một đao của Ma Ha chém mạnh lên lôi đài.

Gạch nền chưa kịp tiếp xúc với đao phong đã bị đao khí quét thành cát bụi, tiếp theo biến mất tăm.

Tiếp theo màn đao nện mạnh lên nền kim loại, chém ra vết rách dài ba mươi trượng thật rộng, cả lôi đài bị một đao của Ma Ha chia làm hai!

Người xem ở đây chỉ cảm thấy máu bỗng ngừng chảy, một đao này quá khủng bố!

Cả một khu vực rộng mười trượng, dài hơn ba mươi trượng trên lôi đài, gạch nền bị Hủy Diệt ý cảnh đánh vào biến mất, những chỗ xa hơn thì hóa thành cát mịn. Ngay cả nền kim loại có trận pháp củng cố cũng bị xé ra, để lại vết rạn ghê người.

Tất cả ánh mắt đều rơi vào người Lâm Minh, còn Lâm Minh sau khi xuyên qua Đao Mang lĩnh vực chỉ bình tĩnh xoay người, không chút vết thương.

Nhìn lại Ma Ha, sắc mặt tái nhợt, một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống từ vai hắn.

- Ma Ha bị thương!

- Trời ạ, một đao khủng bố như thế, ta cách xa cỡ này mà vẫn cảm giác như bị một đao chém nát, kết quả... Bị thương lại là Ma Ha!

- Vừa rồi hẳn là tuyệt chiêu của Lâm Minh, tiếp tục như vậy, hắn thật có khả năng thắng liên tục hai trận, tiếp theo khiêu chiến Diêm Si! Không hổ là đệ nhất thiên tài vạn năm qua.

- Lâm Minh mạnh thì không giả, nhưng ta vẫn không thể hiểu được. Một thương của Lâm Minh dù tốc độ cực nhanh, nhưng nhìn không cảm thấy khủng bố cỡ nào, còn trong đao mang của Ma Ha ẩn chứa Hủy Diệt ý cảnh, nhìn thảm cảnh của lôi đài là biết, sao đối đầu nhau lại tạo thành kết quả này?

Người xem đều cảm thấy không thể hiểu được, Hủy Diệt ý cảnh được bầu là một trong ý cảnh tối cao, nào phải chỉ có hư danh. Huống chi Ma Ha đã nâng Hủy Diệt ý cảnh đến độ cao như thế, nhưng đối mặt với Lâm Minh, Hủy Diệt ý cảnh của hắn giống như vô dụng.

Ma Ha nhìn Lâm Minh, sắc mặt có chút khó coi. Người xem ở đây không rõ, nhưng Ma Ha biết rõ ràng, một đao vừa nãy kỳ thật hắn không chém trúng Lâm Minh!

Lúc hắn chém xuống một đao đó, bỗng có một loại cảm giác quỷ dị, tiếp theo Lâm Minh ở trạng thái không thể nào né tránh một đòn trực diện của mình, chỉ là bị dư sóng đao khí xẹt qua. Mà một chút dư sóng này căn bản không phá được chân nguyên hộ thể của Lâm Minh.

Phá Sơn kích của hắn, chém hụt!

- Lâm Minh, có bản lĩnh thì đối đầu trực diện với ta, phá vỡ Đao Mang lĩnh vực của ta!

Ma Ha xé bỏ áo trên bị thương mang đánh nát, ánh mắt sáng rực nhìn Lâm Minh.

- Phá vỡ Đao Mang lĩnh vực của ngươi?

Lâm Minh mỉm cười, ma nguyên của Ma Ha vô cùng dày đặc, Đao Mang lĩnh vực lại sinh sôi không ngừng, cực kỳ khủng bố, muốn phá vỡ không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao tu vi của Lâm Minh không bằng Ma Ha, hơn nữa Ma Ha phòng thủ, Lâm Minh tấn công, Đao Mang lĩnh vực tụ mà không tán, thương mang của Lâm Minh đâm vào sẽ bị vây công, tình thế rất bất lợi. Dưới tình huống như vậy mà muốn dùng lực lượng tuyệt đối phá nát Đao Mang lĩnh vực, chỉ sợ phải vận dụng lực lượng Bát Môn Độn Giáp.

Lâm Minh lại không muốn làm vậy, Bát Môn Độn Giáp là đòn sát thủ lớn nhất của hắn.

Trải qua giao thủ vừa rồi, Ma Ha dường như càng thêm kiêng kị thân pháp né tránh quỷ dị của Lâm Minh, lần này hắn chia đao mang trải rộng quanh người, bao vây xung quanh, đẩy phòng ngự tới tận cùng.

Đao Mang lĩnh vực vốn là chiêu thức phòng ngự cực kỳ xuất sắc, bây giờ lại làm phòng ngự tới tận cùng, lại càng vững như chuông đồng.

Ma Ha đã hạ quyết tâm, cùng lắm thì đánh tiêu hao, hắn tuyệt đối tin tưởng vào tổng sản lượng ma nguyên cùng năng lực khôi phục của mình.

Lâm Minh nhìn ra tính toán của Ma Ha, đánh tiêu hao? Hắn không sợ, nhưng không muốn. Ở tầng ba Thông Thiên tháp, nơi nơi đều là kẻ địch của hắn, Lâm Minh càng có khuynh hướng bảo trì mình ở trạng thái đỉnh phong tuyệt đối.

Hắn không muốn mở ra Bát Môn Độn Giáp, cũng không muốn đánh tiêu hao, nhấc chân, Lâm Minh bình thản đi về phía Ma Ha, từng bước một đến gần Đao Mang lĩnh vực.

Hắn muốn làm gì?

Người xem đều không hiểu.

Trên người Lâm Minh cũng không ngưng tụ bao nhiêu chân nguyên hộ thể, cứ như thế đi về phía Đao Mang lĩnh vực, như muốn trực tiếp bước vào trong đó...

Chương 602: Lại diệt

Dùng thân thể đi vào Đao Mang lĩnh vực?

Nói đùa, dưới đao mang khủng bố đó, cộng thêm Hủy Diệt ý cảnh, tất cả đều sẽ bị phá nát. Chân nguyên hộ thể của võ giả đối mặt với đao mang này không khác gì tờ giấy, dù chân nguyên của Lâm Minh dày đặc, tác dụng cũng chỉ có hạn, không thể nào dựa vào chân nguyên là ngăn cản được công kích như bão tố đó.

- Hắn muốn làm gì?

- Lại thêm một bước, hắn sắp vào phạm vi Đao Mang lĩnh vực!

Trên chỗ khách quý, Phong Thần nhìn Lâm Minh không chuyển mắt, hắn từng chiến đấu với Ma Ha, đối mặt với Đao Mang lĩnh vực của Ma Ha, hắn cũng không có biện pháp hay, chỉ có thể kéo từ từ dùng sức mà phá.

Bây giờ, thực lực của Ma Ha rõ ràng tiến thêm một bước, Đao Mang lĩnh vực của hắn càng thêm khủng bố, dùng thân thể đi vào trong Đao Mang lĩnh vực, dù là tôn chủ cũng phải chết!

Ma Ha cũng không rõ Lâm Minh muốn làm gì, hắn nhìn chằm chằm Lâm Minh, vận chuyển chân nguyên đến cực hạn:

- Ra vẻ thần bí, ngươi muốn chết!

Xẹt!

Bước ra một bước, đao mang của Ma Ha quay cuồng bao phủ Lâm Minh.

- Ta không tin, ngươi có thể ngăn cản được trăm ngàn đao mang!

Khoảnh khắc đao mang sắp xuyên thủng người Lâm Minh, Lâm Minh vuốt Tử Huyễn thương, đột nhiên tiến lên một bước, thương đâm ra!

Một thương nhìn như bình thường, nhưng cảnh tượng khó tin xảy ra, Lâm Minh cả người lẫn thương như xuyên qua không gian, nháy mắt tới trước mặt Ma Ha, coi đao mang bão táp kia như không có!

“Cái gì?”.

Trong lòng Ma Ha kinh hãi!

Lúc trước ở trong Vương Giả Tù Lung, Lâm Minh đối mặt với gió lốc không gian còn mạnh mẽ hơn Đao Mang lĩnh vực không biết bao nhiêu lần! Sử dụng lực lượng không gian trong Đao Mang lĩnh vực, nháy mắt vượt qua hư không.

Truy Nhật!

Lâm Minh mở ra mười thành Tà Thần lực, đâm ra một thương!

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt hư không, hào quang chói mắt, ấn ký hình ngọn lửa giữa mi tâm Lâm Minh phát ra hào quang chói lọi.

Sau khi thiêu đốt máu Cổ Phượng, Lâm Minh có thể tăng uy lực Truy Nhật đến cực hạn!

- A a a!

Ma Ha đã không kịp nghĩ Lâm Minh đã xuất hiện như thế nào, thương mang ở ngay trước mắt, hắn phát ra một tiếng rống to, vận chuyển toàn bộ lực lượng, một đao chém vào Lâm Minh.

Nhưng mà... Hắn vừa chém ra một đao này, hắn cảm giác mọi thứ xung quanh bỗng chậm lại, đao mang bay múa điên cuồng cũng chậm, Lâm Minh cũng chậm.

Nhưng một thương kia dù chậm, nhưng hắn lại không trốn được, cản không được, bởi vì tốc độ ra đao của hắn trở nên càng chậm!. truyện xuyên nhanh

- Không!

Ma Ha gầm lên, ma nguyên bùng nổ như núi lửa, mạch máu trên cánh tay nứt toác. Nhưng mặc kệ hắn bùng nổ tiềm lực thân thể như thế nào, cũng không thể phá được khóa thời gian, trơ mắt nhìn Tử Huyễn thương của Lâm Minh xuyên qua cổ họng mình.

Máu tươi phun ra!

Vù!

Tiếp theo sau, Lâm Minh đã chạy ra khỏi Đao Mang lĩnh vực, còn đằng sau hắn, Ma Ha ngơ ngác đứng đó, hai mắt dại ra, máu tươi tuôn trào!

Tiếp sau khi giết Khai Dương, Lâm Minh lại diệt Ma Ha!

Ầm!

Đao dài bảy xích rơi xuống nền kim loại đã tan nát, thân thể cao to của Ma Ha mất đi lực lượng, ngã ngửa ra đất.

Người xem toàn trường đều tròn mắt.

Nếu nói, Lâm Minh giết Khai Dương là vì lĩnh vực Khai Dương am hiểu bị Lâm Minh khắc chế, như vậy giết Ma Ha chính là dưới tình huống công bằng bị nghiền ép!

Ma Ha vốn có thể xếp hạng ba trong Thiên Ma thất tinh, cộng thêm tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực tăng vùn vụt, sao lại chết thảm như vậy?

Lâm Minh chỉ tiến vào Vương Giả Tù Lung mà thôi, có được tiến bộ ở trong Vương Giả Tù Lung lại vượt xa Ma Ha trong Đế Giả chi lộ, đây là thiên phú yêu nghiệt cỡ nào!

Hơn nữa, hiện giờ rất nhiều võ giả còn chưa hiểu được, rốt cuộc Ma Ha chết như thế nào?

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Đao Mang lĩnh vực của Ma Ha công thủ một thể, nhất là về mặt phòng ngự, sinh sôi không ngừng, có thể gọi là hoàn mỹ. Lâm Minh dùng thân thể đi vào trong Đao Mang lĩnh vực, sau đó hắn nháy mắt xuyên qua không gian, hoàn toàn coi Đao Mang lĩnh vực như không khí.

Tiếp theo đâm ra một thương nhìn như tùy ý, nhìn tốc độ cũng không nhanh, nhưng không biết vì sao Ma Ha không kịp vung đao, cứ như thế bị Lâm Minh đâm chết!

Nếu à chiến đấu bình thường, mọi người sẽ nghĩ là Ma Ha nhường bước, nhưng bây giờ là chiến đấu sống chết, tự nhiên không thể nhường nhịn được.

- Vừa rồi là Thời Không ý cảnh...

Trên thính phòng, có võ giả nhận ra chiêu thức của Lâm Minh.

- Thật là đáng sợ, lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh đến mức tận cùng, chẳng lẽ Lâm Minh có thể thuấn di?

- Không phải thuấn di, chỉ là sử dụng bộ pháp pháp tắc không gian, chúng ta nhìn không hiểu pháp tắc, liền tưởng là thuấn di.

Một võ giả Yêu Tinh tộc giải thích, là thành viên Yêu Tinh tộc, hắn cũng có chút hiểu biết về Thời Không ý cảnh. Trong truyền thuyết lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh đến cảnh giới cực cao, tiếp xúc pháp tắc căn nguyên không gian mới có thể thuấn di, tuy nhiên loại cảnh giới này chỉ tồn tại trong điển tịch, ngay cả Bát Vẫn Chiến Đế cũng không đạt tới.

- Ôi, chênh lệch thiên phú quá lớn, mọi người đều tiến vào Tu Luyện địa, Ma Ha đi vào Đế Giả chi lộ, Lâm Minh chỉ vào Vương Giả Tù Lung, kết quả sau khi đi ra chênh lệch thực lực giữa Ma Ha và Lâm Minh lại còn lớn hơn trước!

- Đế Giả chi lộ dù là tốt, nhưng phải coi là ai đi vào. Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung đã biến thái như thế, nếu ngày sau hắn tiến vào Đế Giả chi lộ, vậy sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đó, những võ giả này đều không nhịn được không rét mà run. Giết Khai Dương, diệt Ma Ha, Lâm Minh quét ngang một đường, căn bản không cho đối thủ có cơ hội chống trả. Ý chí đế giả của Khai Dương, Đao Mang lĩnh vực của Ma Ha, toàn bộ không có hiệu quả với Lâm Minh!

Lúc này, một võ giả khẽ nói:

- Đừng có ngốc, Lâm Minh không thể có cơ hội vào Đế Giả chi lộ, mười hai tôn chủ làm sao cho phép loại chuyện này xảy ra, đó không phải lấy đá đập chân mình hay sao, trừ khi Lâm Minh có thể cam nguyện quy thuận Thông Thiên tháp.

Võ giả ở đây không phải kẻ ngốc, bọn họ nhìn ra được, Hắc Ám tôn chủ muốn dồn Lâm Minh vào chỗ chết.

“Để tiểu tử này lại, không riêng gì là tai họa ở Huyết Sát Nguyên, thậm chí còn là tai họa cho Ải Ma tộc cùng Cự Ma tộc ở Thánh Ma đại lục!”.

Trên ghế tôn chủ, Hắc Ám tôn chủ vuốt nhẫn của mình, trong mắt lộ ra sát ý.

Lâm Minh quá giống Bát Vẫn Chiến Đế, mỗi người trải qua Vương Giả Tù Lung đều không giống, mặc kệ là mức độ khó dễ hay là loại hình lồng giam, mỗi người mỗi khác.

Nhưng Lâm Minh cùng Bát Vẫn cuối cùng đều đồng thời lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh trong Vương Giả Tù Lung, loại trùng hợp này làm Hắc Ám tôn chủ sinh lòng kiêng kị. Lúc trước Bát Vẫn là vì trình độ Thời Không ý cảnh cực cao, trở thành Mệnh Vẫn tầng tám, cho nên không ai dám đối đầu trong đế giả cùng cấp.

Hiện giờ Lâm Minh cũng thế, hơn nữa làm người ta kinh sợ là thời gian hắn ở trong Vương Giả Tù Lung còn gần gấp đôi Bát Vẫn Chiến Đế!

Tiếp tục như thế, mấy chục năm sau, chỉ cần Lâm Minh không ngã xuống sẽ chắc chắn thành cường giả cấp đế.

Mấy trăm năm sau, Lâm Minh có thể tung hoành đại lục, khó gặp địch thủ.

Đợi mấy ngàn năm sau, Lâm Minh trở thành đệ nhất cường giả Thánh Ma đại lục, đó không phải là không thể!

Đến lúc đó, ích lợi của Ải Ma tộc cùng Cự Ma tộc sẽ bị tổn hại lớn.

Trên lôi đài, Lâm Minh mặt không đổi sắc lấy Tu Di giới của Ma Ha, Đồng thời sát khí trên người Ma Ha cũng chảy vào người Lâm Minh.

Ma Ha là nhân vật xếp ba hạng đầu trên Thiên Ma thất tinh, trong hình xăm ẩn chứa sát khí đậm đặc, một nửa sát khí đổ vào người Lâm Minh, trực tiếp tăng cấp bậc hình xăm Thiên Ma lên tới tám cảnh đỉnh phong!

Đã không còn xa hình xăm Thiên Ma mười cánh.

Đạt tới mười cánh thì dễ, còn muốn đạt tới mười hai cánh, đó là quá trình cực kỳ lâu dài mà khó khăn. Đến cấp bậc đó, đầu tiên là rất khó tìm được đối thủ, nếu muốn tăng lên chỉ có thể tìm tôn chủ mà đánh, mà tôn chủ thì ai lại đánh với ngươi?

Huống chi, Thiên Ma mười hai cánh là cấm kị ở Huyết Sát Nguyên, bởi vì nhân vật như vậy sau khi tương lai trở thành cường giả cấp đế, có thể không bị lực lượng thần bí của Huyết Sát Nguyên trấn chết, có thể trở lại Huyết Sát Nguyên bất cứ lúc nào, là nhân tố không yên ổn cực lớn.

Tùy tiện liếc qua Tu Di giới, Lâm Minh cất đi.

Lần này đánh chết Khai Dương, Ma Ha, kỳ thật Lâm Minh đã đạt được huy chương Bách Liên Thắng, thu được trăm điểm số, chẳng qua đến cảnh giới này, huy chương, điểm số... Đều đã không có ý nghĩa lớn.

Tiếp theo... Trận chiến thứ ba, cũng là trận chiến cuối cùng.

Lâm Minh đấu Diêm Si!

Ánh mắt mọi người đều rơi lên người Diêm Si, Diêm Si bình tĩnh lạ thường, hoàn toàn không có vẻ gì e ngại.

Lúc trước hắn cũng vào Vương Giả Tù Lung, hơn nữa lấy được danh hiệu Tu La địa cấp.

Đương nhiên, so sánh với Lâm Minh thì tối tăm kém sắc, nhưng đặt trên bất kỳ tông môn ngũ phẩm nào ở Thánh Ma đại lục lại đều là thành tích hạng nhất!

Diêm Si cũng là thiên tài cấp đế, không cần nghi ngờ. Chỉ cần hắn có thể bảo trì tốc độ hiện tại, tương lai có khả năng rất lớn trở thành cường giả cấp Đê.

Bước chân nhẹ nhàng, Diêm Si chậm rãi bay xuống lôi đài như chiếc lá, không có một chút âm thanh. Hắn rút ra vũ khí từ Tu Di giới, một thanh bảo kiếm màu đen địa giai thượng phẩm.

Kiếm trong tay, khí thế của Diêm Si đột nhiên thay đổi, trở nên sắc bén ác liệt.

Võ giả Ải Ma tộc tinh thông công kích linh hồn là đúng, nhưng vì thế mà cho rằng bọn họ chỉ tinh thông công kích linh hồn, vậy thì sai hoàn toàn. Diêm Si chính là ví dụ rất tốt.

Hắn cũng tinh thông công kích linh hồn, đồng thời còn am hiểu công kích vật lý.

- Không hổ là Diêm Si, đối mặt với Lâm Minh, hắn không có có chút hoảng hốt!

- Phong phạm cao thủ!

- Đừng coi thường Diêm Si, Lâm Minh mạnh là đúng, nhưng thực lực Diêm Si cũng sâu không lường được. Không ai biết Diêm Si được nâng cao bao nhiên ở Đế Giả chi lộ, huống chi Lâm Minh trải qua hai trận chiến, nhìn kết thúc chiến đấu thoải mái, kỳ thật cũng tiêu hao không nhỏ.

Trữ lượng chân nguyên của võ giả có hạn, lúc võ giả so chiêu, bình thường bắt đầu đều là thử, đến sau mới làm thật. Bình thường một võ kỹ lợi hại tiêu hao hết một thành chân nguyên cũng chẳng có gì lạ, đòn sát thủ áp đáy hòm tiêu hao hai ba thành chân nguyên cũng là chuyện bình thường.

Như thế, dù là thoải mái kết thúc trận đấu, bình thường cũng sẽ tiêu hao vài phần chân nguyên, sau hai trận, thực lực chỉ còn bảy tám thành ở trạng thái toàn thịnh. Nếu xa luân chiến, trừ khi chênh lệch thực lực lớn, bằng không sẽ khó mà chống nổi.

Chương 603: Chiến linh

Đối mặt với Diêm Si trên lôi đài, Lâm Minh bỗng sinh ra cảm giác kỳ dị, đối phương chỉ tùy ý đứng đó, lại như có một cỗ ý niệm vô hình phát ra. Loại ý niệm này không giống khí tràng của võ giả, khí tràng là trực tiếp đè nén đối thủ bị bao phủ, chênh lệch thực lực lớn, bị khí tràng đè tới hộc máu, thậm chí đè chết cũng chẳng có gì lạ.

Còn ý niệm của Diêm Si hư vô mờ mịt, rõ ràng không có bất kỳ uy lực gì, nhưng lại làm lòng người kinh sợ.

- Dường như công kích linh hồn vô dụng với ngươi...

Diêm Si cười hắc hắc, khẽ vuốt lưỡi kiếm.

- Chỉ là... Lực lượng đến từ ý chí không đơn giản chỉ có công kích linh hồn! Đỡ một kiếm của ta!

Diêm Si vừa nói, thân thể chợt động, thân thể nhìn như thấp bé của hắn trở nên vô cùng nhẹ nhàng, lưu lại tàn ảnh kéo dài phía sau, làm người ta không thể nhận rõ hư thực.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Diêm Si di chuyển rất nhanh, kiếm của hắn để lại tàn ảnh trên lôi đài, tốc độ nhanh đến tận cùng. Kiếm quang để lại tàn ảnh chẳng có gì lạ, mà quỷ dị là tàn ảnh dưới kiếm của Diêm Si một khi xuất hiện sẽ không biến mất, mà lưu lại biến thành một thanh kiếm quang đầy đủ.

Kiếm quang ngày càng nhiều, bay múa đầy trời, kết thành tấm lưới lớn, bao trùm Lâm Minh. Kiếm quang đan thành lưới, rất nhiều võ giả có thể làm được thủ đoạn này, nhưng kiếm quang của Diêm Si không giống võ giả bình thường, trên kiếm quang như có ngọn lửa xám trắng thiêu đốt. Ngọn lửa đó không nóng, ngược lại có cảm giác âm lãnh, âm lãnh từ sâu trong linh hồn.

- Chiêu thức thật ác liệt, những kiếm quang này như đâm vào trong lòng ta, nhìn một cái cũng cảm thấy hết hồn, sao lại thế được?

Kiếm chiêu có lợi hại đi nữa, không đâm tới cũng không sao, nhưng bây giờ Diêm Si phát ra kiếm chiêu làm người ta chỉ nhìn đã sinh ra ảo giác bị đâm.

- Khắp lôi đài phủ đầy kiếm quang kiếm quang, căn bản không có góc chết, nếu lại là ta thì đã nháy mắt thua ngay dưới chiêu này!

Võ giả trên thính phòng xôn xao bàn tán, trên ghế tôn vị, Phong Thần im lặng không nói, ánh mắt nhìn vào ngọn lửa xám trắng cháy trên kiếm quang của Diêm Si.

Diêm Si... Đi tới bước này rồi?

- Vạn Tiễn Xuyên Tâm!

Vù!

Tất cả kiếm quang che phủ trên đầu Lâm Minh thành hình cầu, đâm thẳng xuống.

Ngọn lửa xám trắng thiêu đốt, như đang thiêu đốt linh hồn người.

Khoảnh khắc đó, đối mặt vô số kiếm quang, Lâm Minh lòng phẳng như nước, không chút tạp niệm.

Kim Bằng Phá Hư!

Sau khi Không Gian ý cảnh nâng cao diện rộng, thân pháp Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh đã sớm đạt tới tầng hai đại thành, hiện giờ đi ra một bước như trốn vào hư không. Lực lượng không gian vặn vẹo dưới chân Lâm Minh, hắn từ một góc độ không thể nào, né tránh kiếm quang công kích.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang trút xuống nền kim loại lôi đài, cả trăm ngàn đạo kiếm quang bùng nổ tạo thành tràng cảnh cực kỳ đồ sộ, nền kim loại có trận pháp củng cố bị nổ văng lên.

Nhưng lúc này không có ai để ý hiệu quả của kiếm quang bùng nổ, toàn bộ ánh mắt bọn họ tập trung trên người Lâm Minh và Diêm Si.

Ngay khi Lâm Minh thoát khỏi kiếm quang bao vây, Diêm Si xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh!

Loại cảm giác này, như là Diêm Si đã sớm chờ ở đó, đợi Lâm Minh đụng tới!

- Đoán trước phương hướng né tránh của Lâm Minh?

- Vừa rồi Lâm Minh đấu với Ma Ha, Khai Dương, Diêm Si cũng không có nhàn rỗi, luôn suy ngẫm chiến thuật! Hắn cũng kiêng kị Không Gian ý cảnh quỷ dị của Lâm Minh.

- Bộ pháp của Lâm Minh xuất quỷ nhập thần, khó có thể nắm bắt, Diêm Si đã sớm chuẩn bị, trận này hươu chết về tay ai còn khó nói!

Diêm Si quả thật đã sớm chờ ở đây, hắn tính toán chặt chẽ, thận trọng kỹ lưỡng, chính là vì lấy được tiên cơ.

- Toái Hồn kiếm!

Diêm Si rống lớn, trên lưỡi kiếm đen bùng lên ngọn lửa xám trắng gấp mười lần trước đó!

- Chết đi!

Một kiếm đánh ra, ma nguyên bùng nổ như muốn chém tan núi non.

- Thì ra thế... Đáng tiếc dốc sức đè bẹp tất cả, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, ngươi tính toán như vậy cũng vô dụng.

Lâm Minh không để ý, giữa mi tâm, máu Cổ Phượng thiêu đốt, trên

Tử Huyễn thương, sấm sét cùng ngọn lửa đan vào nhau!

Quán Hồng!

Đưa ý chí cùng tiềm lực vào chiêu thương, một đòn dung hợp Lôi Hỏa ý cảnh, là đòn sát thủ mà Lâm Minh sáng tạo ra thay thế Lôi Hỏa Sát!

Một chiêu này, hắn lần đầu sử dụng ở trường hợp công khai.

Ầm!

Lôi Hỏa đan xen thương mang va chạm ngọn lửa xám trắng, sóng khí khủng bố bùng nổ, nền kim loại lôi đài bị lật lên, gợn lên như sóng biển.

Mảnh lôi đài này, bị phá hoại hoàn toàn!

Võ giả xung quanh bị bùng nổ khủng bố này bức liên tục lùi lại.

- Đáng sợ, công kích trình độ này, chúng ta đi lên chỉ bị dư sóng quét trúng đã bị thương nặng rồi!

- Sau khi Diêm Si tiến vào Đế Giả chi lộ, quả thật thực lực tăng vọt. Một kiếm vừa rồi như chém vào tim ta, nhưng khủng bố hơn là Lâm Minh chỉ tiến vào Vương Giả Tù Lung, thực lực tăng lên lại vượt qua Diêm Si!

- Thiên phú như thế, đã vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta.

Thân thể Diêm Si dán sát mặt đất bay ngược ra, trường kiếm cắm lên lôi đài giảm tốc độ, liên tục bắn ra tia lửa! Dù có giảm tốc như thế, hắn cũng một hơi văng ra mấy chục trượng, quỳ một gối, khí huyết sôi trào.

Còn Lâm Minh, chỉ lùi lại mấy bước, liền đứng vững người.

- Đỡ được?

Lâm Minh có phần kinh ngạc, uy lực của Quán Hồng vượt xa Truy

Nhật, còn chiêu Quán Hồng vừa rồi là va chạm trực diện, vậy mà không trọng thương được Diêm Si. Trong nháy mắt chiêu thức giao nhau, hắn cảm giác được một cỗ khí tức ác liệt vạch ra Lôi Hỏa ý cảnh của hắn, khiến cho uy lực chiêu thức suy giảm mạnh.

Cỗ khí tức ác liệt kia là gì?

Lúc Lâm Minh đang kinh ngạc, trong lòng Diêm Si càng kinh hãi hơn!

Hắn tuyệt đối không ngờ, sát chiêu mà mình trăm phương ngàn kế bố trí ra, vận dụng một loại lực lượng đó, lại bị Lâm Minh đỡ được dễ dàng như thế!

Sao lại thế này?

Diêm Si cảm giác trong lòng phát lạnh.

Trên ghế tôn vị, sắc mặt Phong Thần ngưng trọng.

- Quả thế... Ngọn lửa xám trắng kia chính là Chiến Linh. Không ngờ Diêm Si đã có được Chiến Linh, tuy rằng không phải của hắn, nhưng quả thật là có, điểm này, hắn đã đi trước ta...

Theo như lời Phong Thần nói, lực lượng đến từ ý chí không chỉ riêng là công kích linh hồn, nó còn có thể hình thành các hình thức lực lượng khác.

Khi ý chí mạnh mẽ đến mức độ nhất định, nó sẽ hóa thành công kích vật chất thật sự.

Đây cũng là ngưng kết Chiến Linh.

Đế Giả chi lộ sở dĩ lưu lại ý chí đế giả, đó là vì khi những đại đế đó còn sống ngưng kết ra Chiến Linh, trải qua vạn năm cũng không tiêu tán, ngưng tụ ở Đế Giả chi lộ, bị người đời sau bắt được luyện hóa một tia, liền trở thành ý chí đế giả.

Chiến Linh, mới là bộ mặt thật của ý chí đế giả!

Chiến Linh, võ ý, hai thứ này cũng trở thành hai đại phụ trợ ý cảnh cho võ giả, chẳng qua Chiến Linh có yêu cầu quá cao so với võ ý.

Phong Thần không thể không thừa nhận, trên phương diện lĩnh ngộ linh hồn, ý chí, Ải Ma tộc có ưu thế trời sinh.

Cho nên Ma Ha cũng không thể lĩnh ngộ ý chí đế giả, ngược lại để Khai Dương lĩnh ngộ được. Chỉ là thực lực thiên phú của Khai Dương có hạn, chỉ vẻn vẹn dùng ý chí đế giả làm vũ khí công kích linh hồn, không có hiệu quả với Lâm Minh.

Nhưng mà Diêm Si đã có thể đem dung nhập ý chí đế giả vào trong công kích của mình, biến nó trở lại thành Chiến Linh. Chiến Linh của Diêm Si không phải của bản thân, chỉ là bắt được Chiến Linh của vị đại đế nào đó, cũng chỉ có một tia bé nhỏ, nhưng dù thế, nó vẫn có uy lực quỷ thần khó lường!

Chiến Linh có thể bám vào bất kỳ thứ gì, đều có thể biến nó thành vũ khí vô cùng sắc bén.

Ví dụ như Chiến Linh bám lên mảnh lá khô, như vậy chiếc lá yếu ớt này sẽ có thể chém nát bảo khí. Chiến Linh càng mạnh, uy lực chiếc lá càng mạnh. Nếu là đại năng Thần Vực, dùng lá khô chém nát bảo khí thiên giai thượng phẩm cũng chẳng khó!

Chiến Linh bám vào không khí hư vô, không khí có thể hóa thành lưỡi dao chí mạng, giết người vô hình.

Thậm chí Chiến Linh có thể bám lên khí thế cùng trường năng lượng mà võ giả phát ra, khí thế dung hợp Chiến Linh, uy lực càng mạnh. Như thế, thậm chí võ giả không cần ra tay, chỉ dựa vào Chiến Linh hư vô là có thể trấn chết đối thủ.

Các ví dụ trên, chỉ chứng minh một mặt mạnh mẽ của Chiến Linh, muốn dùng lá khô, không khí giết người, chỉ có ở tình huống chênh lệch tu vi rất lớn mới làm được.

Dưới tình huống chênh lệch tu vi không lớn, tác dụng của Chiến Linh nằm ở chỗ bám vào bảo khí cùng chiêu thức.

Kiếm của Diêm Si vốn là địa giai thượng phẩm, sau khi dung hợp Chiến Linh, có thể tưởng tượng được uy lực. Cộng thêm hắn dùng võ kỹ sát thủ Toái Hồn kiếm, ba thứ hợp nhất, thế không thể đỡ!

Nhưng mà một kiếm như vậy, lại bị Lâm Minh đỡ được, thậm chí Lâm Minh chỉ lảo đảo lui lại mấy bước. Nhìn lại Diêm Si, lui ra mười mấy trượng, còn bị thương nhẹ!

Cao thấp rõ ràng!

Khó có thể tưởng tượng, thực lực của Lâm Minh đã mạnh mẽ đến cỡ nào!

Lần đầu tiên Phong Thần sinh ra lòng sợ hãi với một người cùng tuổi, sinh ra cùng thời đại với Lâm Minh, có thể coi là một loại bi ai.

Các võ giả xung quanh còn đang hưng phấn bàn tán, nhưng bọn họ nói chuyện đều xoay quanh lôi đài bị phá hoại hoàn toàn. Đó là nền huyền kim có trận pháp gia cố, dư sóng bùng nổ liền biến thành gợn sóng, đủ hiểu được uy lực công kích kia.

Trên thực tế, bọn họ vẫn còn quá xem nhẹ cấp bậc giao thủ vừa rồi, bởi vì bọn họ không hiểu rõ Chiến Linh.

Chiến Linh là thứ mà cường giả cấp đế, ít nhất là Mệnh Vẫn tầng cao mới tiếp xúc tới, rất xa xôi với võ giả bình thường.

Có thể lĩnh ngộ Chiến Linh hay không thì tùy người, có một phần võ giả thiên phú ý chí linh hồn kinh người, chỉ là Mệnh Vẫn tầng bốn liền lĩnh ngộ Chiến Linh.

Ngược lại có rất nhiều người mãi cho đến phong hoàng xưng đế cũng không thể lĩnh ngộ Chiến Linh, ví dụ như cường giả cấp đế Cự Ma tộc, Bán Thú nhân, Man tộc, trời sinh thế yếu ở phương diện linh hồn, ý chí, có khối người không lĩnh ngộ tới Chiến Linh.

Cái gọi là Chiến Linh của Diêm Si, chỉ là tinh luyện ra trong ý chí đế giả của cường giả cấp đế lưu lại, không phải tự mình lĩnh ngộ, không thể trưởng thành, không thể nâng cao. Dù là, thứ thuộc về cường giả cấp đế, sử dụng dưới cấp bậc Mệnh Vẫn, không cần phải nghi ngờ uy lực của nó.

Nhưng mà một lần công kích tính toán tỉ mỉ như thế, lại hoàn toàn không làm gì được Lâm Minh, trong lòng Diêm Si bắt đầu run rẩy.

“Ngay cả Chiến Linh cũng bị hắn đỡ được!”.

Lúc này, Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ thẳng Diêm Si, sắc mặt Diêm Si lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 604: Không xuống chơi ư?

Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ thẳng Diêm Si, sắc mặt Diêm Si lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Bố trí chiến thuật tỉ mỉ, lại vận dụng Chiến Linh, đã dùng tới một đòn mạnh nhất, nhưng vẫn thất bại, tiếp tục đánh, có thể đoán được kết quả!

- Lâm Minh, dừng lại đây, đừng nên ép ta!

Diêm Si cầm kiếm, cắn răng nói.

- Ép ngươi?

Lâm Minh mỉm cười.

- Ngươi nói đùa? Khi ba người các ngươi liên thủ xa luân chiến với ta có từng nghĩ tới ép ta? Khi đó các ngươi có nghĩ tới bây giờ, vốn là chiến đấu sinh tử, nếu ta thua, các ngươi thắng sẽ dừng tay vào lúc này? Bây giờ ta thắng, ngươi lại bảo ta đừng ép ngươi, có đạo lý này sao?

Lâm Minh cười khẽ, run Tử Huyễn thương, trên mũi thương, điện quang đan xen ngọn lửa.

- Đừng tưởng rằng ta thật sự sợ ngươi, nếu ta kích nổ Chiến Linh lấy được trong Đế Giả chi lộ, có thể ôm ngươi cùng chết!

Trong ánh mắt Diêm Si toát ra điên cuồng, có thể đi đến bước này, không ai là kẻ chết nhát, tuyệt đối nói được làm được.

- Chiến Linh? À?

Lâm Minh trầm ngâm.

- Thì ra thứ đó gọi là Chiến Linh? Dường như ta có chút ấn tượng...

Lâm Minh kế thừa mảnh nhỏ linh hồn trong Ma Phương đều là không được đầy đủ, nhưng cũng có một chút trí nhớ mơ hồ về Chiến Linh, Chiến Linh cùng võ ý được xưng là hai đại ý cảnh võ đạo của võ giả.

Tuy nhiên võ ý bình thường đều là phụ trợ, có thể trực tiếp chuyển hóa thành lực công kích đã ít lại còn hiếm. Còn Chiến Linh thì hoàn toàn ngược lại, phần lớn là dùng trực tiếp gia tăng lực công kích, có thể bám vào bất kỳ đồ vật gì, tăng công kích của võ giả đến cực hạn.

- Ta lặp lại lần nữa, nếu ta kích nổ Chiến Linh, đương nhiên ta sẽ tổn thất lớn, thậm chí trực tiếp chết đi, nhưng ngươi cũng đừng mơ sống tốt lành, ta chết cũng sẽ kéo ngươi lót lưng!

Diêm Si vừa nói, trên kiếm bắt đầu thiêu đốt ngọn lửa xám trắng, ngọn lửa ngày càng mạnh, chỉ cần nhìn cũng khiến linh hồn lạnh lẽo!

Diêm Si đã quyết được ăn cả ngã về không, hắn điều động toàn bộ Chiến Linh trong người!

Lâm Minh không để ý, trường thương vung ngang, mũi thương chỉ thẳng cổ họng Diêm Si, mũi thương màu tím tràn ngập hơi lạnh, điện quang rè rè xuyên qua không khí.

“Đừng lại đây, ta nói cho ngươi toàn bộ lĩnh ngộ Chiến Linh”.

Diêm Si dùng chân nguyên truyền âm, tuy rằng cảm thấy khuất nhục, nhưng liên quan tới tính mạng, hắn đành phải nhịn.

“Ha ha...”.

Lâm Minh mỉm cười.

“Nói cho ta biết lĩnh ngộ Chiến Linh của ngươi, lại thêm ba khối Ma Thần Chi Cốt to cỡ trứng chim. Như thế, ta tha mạng chó của ngươi”.

“Ba khối Ma Thần Chi Cốt to cỡ trứng chim?”.

Diêm Si nôi giận.

“Ngươi coi Ma Thần Chi Cốt là cải trắng trên chợ hay sao? Ta ở Thông Thiên tháp nhiều năm như vậy, cũng chỉ kiếm được hai cái Ma Thần Chi Cốt cỡ trái nhãn, hơn nữa tự mình đã dùng, làm sao lại để tới ba khối!”.

- Vậy sao, nếu thế, ngươi chết đi!

Lâm Minh quát lạnh, một thương đâm ra, Lôi Hỏa ý cảnh đan nhau, Quán Hồng!

- Khốn kiếp. Ngươi cố ý muốn chết, ta chết cùng ngươi!

Trong mắt Diêm Si hiện lên điên cuồng.

- Thiêu đốt, đế giả Chiến Linh!

Vù!

Trên kiếm của Diêm Si, ngọn lửa xám trắng phun ra như núi lửa, trên mặt hắn vặn vẹo gân xanh, mạch máu trên tay bùng nổ.

Quát lớn một tiếng, hai tay Diêm Si cầm kiếm, chém xuống Lâm Minh!

Ngọn lửa xám trắng bùng nổ trong không khí, trong tiếng nổ mạnh như nghe được vong hồn gầm gừ, loại gầm này rõ ràng là hư vô, nhưng không biết sao lại vang vọng bên tai của mọi người, chui thẳng vào đầu óc, chấn động tĩnh thần chi hải.

Đối mặt với ngọn lửa Chiến Linh ngợp trời, tròng mắt Lâm Minh co rụt, chân nguyên nén ép Tà Thần lực bùng nổ tận cùng, thiêu đốt máu Cổ Phượng.

Không gian dưới chân hắn xuất hiện vặn vẹo quỷ dị, Lâm Minh nhân thương hợp nhất, lực Lôi Hỏa phun ra xoay tròn cực nhanh, đánh văng lực Chiến Linh xung quanh.

Ầm ầm ầm!

Bay vụt như tia sáng, Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương cắt qua hư không, xé rách ngọn lửa Chiến Linh. Nhưng dù sao cũng là đế giả Chiến Linh, dù chỉ có một tia, lúc nó bùng nổ hào quang cuối cùng, uy lực to lớn khủng bố. Trong va chạm năng lượng dữ dội, ngọn lửa Chiến Linh như lưỡi lê xé ra chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, đâm vào người hắn.

Nhưng sau khi Lâm Minh Tôi Tủy mười thành, lại mở Bát Môn Độn Giáp, lực phòng ngự thân thể vô cùng mạnh mẽ, mặc cho lực Chiến Linh đâm vào thân thể, cũng chỉ bị thương chút da thịt mà thôi.

Xẹt!

Lâm Minh xuyên qua quầng sáng ngọn lửa, thẳng vào mặt Diêm Si!

- Cái gì?

Diêm Si kinh hoàng, hắn lúc này đã tiêu hao bảy thành chân nguyên, cắn răng vận dụng lực lượng cuối cùng, Diêm Si được ăn cả ngã về không, một kiếm đâm tới cổ họng Lâm Minh. Một chiêu chỉ công không thủ, Diêm Si biết rõ phải chết, muốn kéo Lâm Minh lót lưng.

- Ngây thơ...

Hai tiếng vọng lạnh nhạt vang bên tai Diêm Si, đây là những tiếng cuối cùng mà hắn nghe được. Tiếp theo đầu của hắn nổ tung như quả dưa, một thương của Lâm Minh như sao băng xuyên qua đầu Diêm Si, lực đánh mạnh mẽ đan xen lực Lôi Hỏa, trực tiếp nổ nát đầu của Diêm Si, óc máu đều bốc hơi trong nháy mắt!

Đầu lâu cùng hài cốt da thịt văng lên không trung, Lâm Minh đã dừng ở ngoài mấy chục trượng, ở đằng sau hắn, kiếm của Diêm Si mới đâm ra một nửa, nhưng vĩnh viễn ngừng trệ.

Chênh lệch tốc độ tuyệt đối.

- Đã xong.

Lâm Minh thu hồi Tử Huyễn thương, trận chiến này, dưới tình huống không mở ra Bát Môn Độn Giáp hắn thắng cũng không nhẹ nhàng, quần áo bị xé rách, cả người bị lực Chiến Linh rạch mấy chục vệt máu. Dù sao Chiến Linh của Diêm Si cũng đến từ cường giả cấp đế, cuối cùng bột phát ra lực lượng cực kỳ khủng bố, cuối cùng xé rách chân nguyên hộ thể của Lâm Minh.

Kỳ thật mấy chục vết máu này đối với Lâm Minh còn chẳng tính là vết thương, chỉ khiến hắn nhếch nhác một chút thôi. Có lẽ võ giả cao ngạo sẽ chú ý hình tượng của mình, cố gắng chiến thắng xinh đẹp, còn đối với Lâm Minh thì những thứ này chỉ là mây bay.

Ầm!

Thi thể không đầu của Diêm Si té xuống, đã mất mạng.

Trận thứ ba, cũng là một trận cuối cùng, Diêm Si chết, Lâm Minh toàn thắng!

Khán giả ở đây lặng ngắt như tờ, ba trận xa luân chiến không hề gián đoạn, Lâm Minh đánh tới cuối cùng, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, dù bị chút thương, nhưng rõ ràng còn thừa sức!

Đây chính là ba người trong Thiên Ma thất tinh, hơn nữa trước đó bọn họ còn tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực đã tăng mạnh, vốn không có người coi trọng Lâm Minh, đều nghĩ hắn quá lỗ mãng, nhưng kết quả thật sự lại làm người ta bất ngờ, ba đại cao thủ đều bị Lâm Minh giết!

Lúc chiến đấu vừa bắt đầu, ai có thể ngờ Lâm Minh chỉ mới thông qua Vương Giả Tù Lung, thực đã tăng lên tới cỡ này!

- Khủng bố, ta thấy Lâm Minh còn giữ lại ít nhất năm sáu thành thực lực, trữ lượng chân nguyên của hắn nhiều tới không thể tưởng tượng.

- Liên tục đánh ba trận, đối thủ toàn là Thiên Ma thất tinh, thậm chí còn có nhân vật hạng nhất như Diêm Si, Ma Ha, nhưng Lâm Minh đánh xong ba trận chỉ bị thương nhẹ.

Một chút vết thương da thịt, đừng nói Lâm Minh, dù là đối với những võ giả khác ở tầng ba cũng không tính là gì, một hai canh giờ là khôi phục.

- Không hổ là Phong Hào Tu La, không hổ là đệ nhất thiên tài trong lịch sử vạn năm qua ở Thánh Ma đại lục, mới Tiên Thiên Chí Cực đã có tu vi như thế, đợi sau khi hắn phong hoàng xưng đế, vậy còn cỡ nào!

- Các ngươi nói... Lâm Minh sẽ độ mấy lần Mệnh Vẫn?

Không biết ai hỏi câu này, võ giả ở đây đều không nói.

Loài người yếu, nhưng trước phong hoàng xưng đế, ngộ tính của loài người không kém, mức độ hòa hợp với pháp tắc cũng gần với Yêu Tinh tộc. Hạn chế thực lực của bọn họ chủ yếu là lực lượng cơ thể, thân thể gầy yếu khiến cho lực phòng ngự hay lực công kích của loài người đều có hạn.

Nhưng trời cao công bằng, loài người trước phong hoàng xưng đế phải trải qua Mệnh Vẫn. Mệnh Vẫn là Quỷ Môn quan của loài người, tỷ lệ tử vong cực cao, cái này khiến cho tỷ lệ cường giả phong hoàng của loài người sinh ra nhỏ hơn những chủng tộc khác.

Nhưng mà tương ứng, một khi vượt qua Mệnh Vẫn, đắp nặn lại thân thể, thực lực của cường giả Nhân tộc sẽ tăng vùn vụt, nếu có thể độ Mệnh Vẫn tầng tám, thực lực sẽ vượt xa chủng tộc khác!

Hiện tại Lâm Minh đã mạnh tới biến thái, nếu tương lai hắn cũng độ tám tầng Mệnh Vẫn, vậy sẽ mạnh tới cỡ nào?

Nghĩ tới đây, những võ giả này không dám nghĩ tiếp...

Ở trên ghế tôn vị, Phong Thần nghe các võ giả xung quanh nói ra ý kiến của mình, khẽ lắc đầu, bọn họ không biết sự khủng bố trong lần giao thủ cuối cùng.

Đó là đế giả Chiến Linh bùng nổ, nhưng vẫn bị Lâm Minh đỡ được!

Đế giả Chiến Linh, cho dù là chỉ có một tia một đoàn, lực lượng bùng nổ cũng là khủng b cực điểm.

Đáng tiếc là Diêm Si không thể khống chế loại lực lượng này, chỉ có thể để cho Chiến Linh bùng nổ năng lượng tràn ra xung quanh, phần lớn đều lãng phí, rơi lên người Lâm Minh lại càng ít.

Còn Lâm Minh nhân thương hợp nhất, dùng lực xoắn ốc đẩy ra lực Chiến Linh, cho nên cuối cùng hắn chỉ bị thương nhẹ.

Ánh mắt của Phong Thần phi phàm, tự nhiên nhìn ra huyền cơ khi Lâm Minh né tránh lực Chiến Linh, điều này làm hắn càng thêm khâm phục. Lâm Minh có thực lực khủng bố, đồng thời có đầu óc bình tĩnh, lựa chọn chiến thuật thỏa đáng nhất vào lúc mấu chốt!

- Ta... Không phải đối thủ của hắn.

Phong Thần tự thẹn không bằng, hắn tự tin có thể chiến thắng Diêm Si, nhưng muốn chiến thắng Lâm Minh ở trạng thái toàn thịnh, đó là không thể.

Đừng nói là trạng thái toàn thịnh, cho dù bảo hắn ra sân bây giờ, đấu với Lâm Minh đã tiêu hao không ít thể lực, hắn tự nhận xác suất thắng được Lâm Minh cũng chỉ là năm - năm.

Ở trên lôi đài, Lâm Minh mặt không đổi sắc thu hồi Tu Di giới cùng thanh kiếm đen bảo khí của Diêm Si, cùng lúc đó, huyết sát khí trên người Diêm Si chia ra một nửa đổ lên người Lâm Minh. Hình xăm Thiên Ma trên vai hắn lại duỗi đôi cánh thứ tư, đạt tới Thiên Ma tám cánh đỉnh, chỉ cách Thiên Ma mười cánh một bước xa.

Nhưng một bước xa này, muốn vượt qua cũng không dễ dàng, trừ khi đánh chết nhân vật cấp bậc Thiên Ma thất tinh, bằng không hình xăm Thiên Ma không thể trưởng thành.

- Đáng tiếc.

Lâm Minh lắc đầu, còn thiếu một chút!

- Hừ!

Trên ghế tôn vị, Hắc Ám tôn chủ hừ lạnh một tiếng, Phong Thần có thể nghĩ đến, hắn tự nhiên cũng nghĩ tới. Hắn sầm mặt đứng dậy, không có chút hứng thú ở lại, quay đầu muốn đi.

Ngay lúc này, Lâm Minh ngẩng đầu, cười nói:

- Hắc Ám, vậy là đi rồi? Ngươi không xuống chơi ư?

Cái gì?

Thân mình Hắc Ám tôn chủ chấn động, đứng yên tại chỗ, các võ giả khác trên sân đều ngẩn người, khó tin nhìn Lâm Minh, vừa nãy... Hắn đã nói gì?

Chương 605: Lực trường bùng nổ

Xuống chơi ư?

Lâm Minh muốn khiêu chiến tôn chủ?

Giọng điệu tùy ý như thế, rõ ràng không để mắt tới Hắc Ám tôn chủ.

Đúng là quá ngông cuồng!

Mười hai tôn chủ, tuy rằng thiên phú không bằng Phong Thần, thậm chí không bằng Diêm Si, nhưng tuổi bày ra đó, giữa bọn họ, thực lực kém nhất cũng hơn tất cả người thí luyện.

Lúc trước tuyên truyền Phong Thần có thể sánh với tôn chủ yếu nhất, nhưng cũng chỉ là so sánh mà thôi, chân chính chiến đấu sống chết, quá nửa là Phong Thần sẽ thua.

Huống chi, Hắc Ám tôn chủ không phải là tôn chủ yếu nhất, hắn trở thành tôn chủ nhiều năm, thực lực có thể xếp hạng trên trong mười hai tôn chủ!

Còn nhìn lại Lâm Minh, thực lực mạnh mẽ thì đúng, nhưng hắn vừa trải qua ba trận chiến, đã tiêu hao không ít chân nguyên, lúc này khiêu chiến Hắc Ám tôn chủ, không phải muốn chết hay sao?

- Lâm Minh vừa trải qua xa luân chiến lại muốn đấu với Hắc Ám tôn chủ... Hắn điên rồi ư?

- Ba trận chiến, bị thương không tính là gì, nhưng hắn cũng tiêu hao ít nhất bốn năm thành chân nguyên, muốn chết hả?

- Ngươi coi Lâm Minh là kẻ ngốc, một năm qua, Lâm Minh đồng ý nhiều chiến đấu như vậy, có bao giờ ngươi thấy hắn thua?

Có người không phục nói.

- Không thua quả thật là giỏi, nhưng không có quá đáng như thế. Phong Thần cũng không thua, trong những người thua ở tầng ba, phần lớn đều đã chết! Không lẽ ngươi chỉ dựa vào Lâm Minh chưa từng thua liền cho rằng hắn có thể thắng được Hắc Ám tôn chủ?

Bị hỏi ngược, võ giả nói trước đó liền không hé răng. Ở Thông Thiên tháp, địa vị tôn chủ đúng là ăn sâu bén rễ, bọn họ ở đỉnh tối cao Thông Thiên tháp nhiều năm, nắm giữ phần lớn tài nguyên, Tu Luyện địa đặc thù, Đế Giả chi lộ, thậm chí... Số lượng lớn Ma Thần Chi Cốt

Dưới tình huống có được những tài nguyên này, lại trải qua thời gian tích lũy, đủ tưởng tượng được thực lực của bọn họ!

Mười hai tôn chủ đã rất nhiều năm không ra tay. Khiêu chiến bọn họ? Không ai dám nghĩ như vậy!

Hắc Ám tôn chủ nhìn Lâm Minh chừng mười mấy hơi thở, làm sao hắn cũng không ngờ Lâm Minh lại dám khiêu chiến hắn, hắn đang lo không có có đánh chết Lâm Minh, hắn lại tự mình đưa lên cửa.

Trong chiến đấu vừa rồi tiểu tử này đã che giấu thực lực, khóe miệng Hắc Ám tôn chủ nhếch lên, hắn căn bản không sợ điểm này. Là tôn chủ, những năm qua hắn có thể tùy ý sử dụng tất cả tài nguyên Thông Thiên tháp bao gồm cả Đế Giả chi lộ, cộng thêm tuổi cùng tu vi của hắn, hắn làm sao có thể thua được!

- Ngươi muốn khiêu chiến ta?

- Phải! Sau khi đánh chết Diêm Si, hình xăm Thiên Ma của ta vẫn chưa thể đột phá mười cánh.

Hình xăm Thiên Ma chưa thể đột phá mười cánh?

Ý của hắn là dùng Hắc Ám tôn chủ đắp đủ hình xăm Thiên Ma của mình?

Võ giả xung quanh đều ngây người, đây là ngông cuồng cỡ nào!

- Hình xăm Thiên Ma? Ha ha ha ha!

Hắc Ám tôn chủ cười to.

- Nếu đã thế, bản tôn thành toàn cho ngươi!

Tùy ý đạp ra một bước, không ai nhìn rõ động tác của Hắc Ám tôn chủ, ngay sau đó hắn đã xuất hiện trên lôi đài.

Lâm Minh nắm Tử Huyễn thương, mũi thương chỉ thẳng Hắc Ám tôn chủ, sắc mặt bình tĩnh. Khi đấu với Diêm Si, Ma Ha, hắn vẫn luôn có giữ lại, chính là vì trận chiến này.

Trận chiến này, hắn sẽ đối phó toàn lực!

Với lý trí, bây giờ khiêu chiến Hắc Ám tôn chủ có chút liều lĩnh, bởi vì Lâm Minh căn bản không biết toàn bộ thực lực của Hắc Ám tôn chủ, nhưng hắn lại không đè nén được chiến ý trong lòng. Hắn muốn đánh một trận sảng khoái, lấy trạng thái đỉnh phong của mình chân chính kiểm nghiệm thực lực tăng lên sau khi thông qua vương giả.

...

Lúc này, không khí Võ Đấu trường ngưng trọng, người xem đều ngừng thở, không chớp mắt nhìn hai người trên lôi đài, sợ bỏ lỡ qua điều gì.

Trên ghế tôn vị, Phong Thần vô thức nắm chặt chuôi kiếm, khiêu chiến tôn chủ... Hắn cũng từng có ý này, nhưng cũng chỉ là nhắm vào hai tôn chủ mới vừa thăng cấp chưa đến ba năm, về phần khiêu chiến Hắc Ám tôn chủ, hắn không có điên cuồng như vậy.

Trên lôi đài, Hắc Ám tôn chủ chỉ khoanh tay đứng đó, không lấy ra vũ khí, bộ dạng tùy ý.

- Ta muốn xem ngươi có thể nào ép ta rút kiếm hay không!

Trong lúc nói, một cỗ khí thế vô hình phát ra từ trên người hắn, cuồn cuộn như sóng lớn phát tán ra!

- Khí thế này...

- Đáng sợ! Khí thế không phải nhắm vào chúng ta, nhưng ta lại cảm giác như mình bị cuốn vào trong gió bão, không thở nổi!

- Chỉ là bị bao phủ trong cỗ khí thế này, sợ là ta đã không chống nổi dũng khí kháng cự, vậy thì làm sao mà đánh được.

Hắc Ám tôn chủ chưa ra tay, chỉ là khí thế đã mạnh mẽ như vậy, Lâm Minh phải đối mặt với cỗ khí thế này phải chịu bao nhiêu áp lực?

- Ép ngươi rút kiếm?

Lâm Minh mỉm cười, như không hề có cảm giác với khí thế bao phủ lên người mình, tay phải chỉ xéo Tử Huyễn thương, mũi thương chầm chậm vẽ ra một vòng trăng tròn, mở ra Tu La lực trường Thiên Ma võ ý!

Ầm!

Thiên Ma lực trường đè nén trong người Lâm Minh bùng nổ ra! Lâm Minh ở trong Vương Giả Tù Lung đã sớm quen với áp lực Thiên Ma lực trường, chút khí thế của Hắc Ám tôn chủ thì tính là gì!

Thiên Ma lực trường nặng nề như thủy ngân, trực tiếp xé rách khí thế của Hắc Ám tôn chủ, thế không gì cản nổi nuốt hết khí thế của Hắc Ám tôn chủ, bao phủ toàn bộ Võ Đấu trường. Không chỉ Hắc Ám tôn chủ, các võ giả xếp hàng đầu ở Võ Đấu trường cũng bị bao phủ trong lực trường này.

Phụt!

Một võ giả thực lực yếu nhất đương trường phun máu, sắc mặt trắng nhợt!

- Mau lui trở ra!

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tim muốn ngừng đập.

Ở trong Thiên Ma lực trường, bất kể linh hồn, tinh thần, chân nguyên, thân thể, đều phải chịu đựng áp lực khủng bố. Võ giả thực lực quá kém, trực tiếp bị Thiên Ma lực trường đè chết cũng không lạ!

Võ giả ở gần Lâm Minh đều sắc mặt tái nhợt lui lại, dù là những võ giả xếp hạng năm mươi ở tầng ba cũng ở không nổi. Tuy rằng bọn họ còn không tới mức bị thương trong cỗ áp lực này, nhưng thời gian lâu thì cũng không chịu nổi.

- Là Thiên Ma lực trường...

Trong ánh mắt Phong Thần nhìn về phía Lâm Minh có một tia phức tạp, hắn đã tiến vào Vương Giả Tù Lung, đương nhiên sẽ không quên Thiên Ma lực trường.

Lúc trước, Phong Thần chính vì Thiên Ma lực trường ngày càng mạnh hơn mà cuối cùng không chịu nổi, đành phải rời Vương Giả Tù Lung.

- Không ngờ tới, sau khi Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung, đã lĩnh ngộ được Thiên Ma lực trường...

Phong Thần khẽ lắc đầu, người khác tiến vào Vương Giả Tù Lung đều hao tâm tốn sức chống cự áp lực của Thiên Ma lực trường, còn Lâm Minh tiến vào Vương Giả Tù Lung lại có thể lĩnh ngộ Thiên Ma lực trường cho mình dùng, đây là loại yêu nghiệt gì!

Cũng là tiến vào Vương Giả Tù Lung, mình chỉ kiên trì hai mươi tám ngày, Lâm Minh lại chịu đựng được một trăm lẻ tám ngày.

Chính mình liên tục đột phá cực hạn, thực lực tăng mạnh, không có thu hoạch khác, còn Lâm Minh chẳng những lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh, lại còn lĩnh ngộ Thiên Ma lực trường.

Đây đã không còn cùng một tầng nữa.

Tương lai Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực sẽ tăng lên đến cỡ nào?

Nghĩ đến đây Phong Thần có chút đáng tiếc, Lâm Minh không có khả năng tiến vào Đế Giả chi lộ, mười hai tôn chủ sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Sau trận chiến này, Lâm Minh có thể may mắn không chết, sợ rằng hắn cũng phải rời Thông Thiên tháp.

Nơi này đã không có chỗ cho hắn dung thân.

Trên lôi đài, Hắc Ám tôn chủ ở trong Thiên Ma lực trường, mặt trầm như nước. Võ giả chung quanh chỉ bị lực trường lan tới gần, còn hắn là đứng mũi chịu sào chịu đựng toàn bộ áp lực của Thiên Ma lực trường!

Dù là hắn ở trong hoàn cảnh này, cũng cảm nhận được ma nguyên trong người không lưu chuyển nhanh được.

- Tiến vào Vương Giả Tù Lung, có thể lĩnh ngộ Thiên Ma lực trường, ta thừa nhận, ngươi có tư cách ép ta ra kiếm.

Ngón tay Hắc Ám tôn chủ vuốt nhẹ Tu Di giới, rút ra một thanh trường kiếm đỏ sậm. Thân kiếm chỉ rộng hai tấc, dài không đủ ba xích, thân kiếm không thẳng tắp, mà vặn vẹo quỷ dị nhìn như con rắn đang di chuyển.

“Thanh kiếm này...”.

Lâm Minh nhìn thấy trường kiếm đỏ sậm này, tròng mắt co rút, phẩm chất thanh kiếm này tuyệt đối còn cao hơn Tử Huyễn thương trong tay hắn!

Nên biết, Tử Huyễn thương là dùng Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm, Tử Điện thần trúc vạn năm, cộng thêm các loại tài liệu quý hiếm, do Xích Viêm lão tổ ra tay, dùng trận pháp thượng cổ phụ trợ luyện chế thành.

Dù thế, phẩm chất cũng không so sánh được với thanh kiếm này, chẳng lẽ nó là... Bảo khí thiên giai?

Lâm Minh gặp qua bảo khí thiên giai trở lên một lần duy nhất chính là Càn Khôn Dung Nhật lô. Đương nhiên, Càn Khôn Dung Nhật lô có thể đã vượt qua phạm trù bảo khí thiên giai, ít nhất cũng phải là bảo khí thiên giai thượng phẩm.

Bảo khí thiên giai hạ phẩm chân chính, Lâm Minh chưa gặp qua, không thể phán đoán cấp bậc thanh kiếm đỏ sậm này.

Tu vi sâu không lường, tùy ý sử dụng Tu Luyện địa, rất nhiều tài nguyên bao gồm cả Ma Thần Chi Cốt, cộng thêm một thanh xà kiếm đỏ sậm mơ hồ là Bao khí thiên giai...

Đủ để tưởng tượng thực lực của Hắc Ám tôn chủ!

Trên thính phòng, ngay cả Mặc Cổ luôn luôn tin tưởng thực lực của Lâm Minh cũng chột dạ, đối mặt Hắc Ám tôn chủ hùng mạnh như thế, Lâm Minh làm sao thắng được?

- Chết dưới Thâm Hồng Ám Xà của ta, ngươi cũng nên thấy đủ.

Hắc Ám tôn chủ chỉ thẳng mũi kiếm vào Lâm Minh, hắn vừa động, không ai thấy hắn ra tay thế nào, chỉ nhẹ xẹt một cái, không gian như bị xé rách, kiếm của Hắc Ám tôn chủ đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh!

Một kiếm quỷ dị! Không có ma nguyên tuôn trào, không có kiếm quang hoa lệ, chỉ một kiếm đơn giản, nhưng dù là Phong Thần cũng không có nắm chắc cản được một kiếm này!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, người biến mất như làn khói.

Sau khi dung nhập Không Gian ý cảnh ngày càng thuần thục vào trong thân pháp, thân pháp của hắn đã như quỷ mị, không thể nắm bắt.

Một kiếm đâm trúng tàn ảnh của Lâm Minh, Hắc Ám tôn chủ cười lạnh, xà kiếm vừa chuyển, bột phát ra ý cảnh ẩn chứa trong đó.

Hủy Diệt ý cảnh!

Trong nháy mắt, không khí vỡ nát.

Lại đâm một kiếm, Hắc Ám tôn chủ bùng nổ tốc độ đến mức tận cùng, bóng người Lâm Minh vừa xuất hiện, Hắc Ám tôn chủ đã đâm tới trước mặt Lâm Minh!

Tròng mắt Lâm Minh co rụt, đâm ra một thương, cùng lúc lại thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư!

Vù...

Trong nháy mắt Lâm Minh xuất hiện ở nơi cách xa mấy chục trượng, sau đó ống tay áo của hắn im lặng hóa thành bột phấn, tiêu tán trong hư vô...

Giao thủ chớp nhoáng, Hắc Ám tôn chủ chỉ đâm hai kiếm, không hề có chân nguyên va chạm hoa lệ, nhưng toàn bộ võ giả ở đây đều có cảm giác không thở nổi.

Giao thủ vừa rồi chỉ là thử, chiến đấu kịch liệt không thể tưởng tượng sẽ đạt tới cỡ nào!

Chương 606: Khế ước thú - Phong Long

Hai kiếm của Hắc Ám tôn chủ, Lâm Minh tránh được toàn bộ, nhưng mà tay áo tay phải của hắn lại bị nát bấy, đây là do Hủy Diệt ý cảnh gây nên.

- Tốc độ không tồi, ta xem ngươi có thể trốn được bao lâu!

Hắc Ám tôn chủ tay lại vận một cái kiếm quyết, một ngón tay cách không điểm ra, theo đó một ánh sáng màu đen bắn ra, lượn quanh người Hắc Ám tôn chủ một vòng, mấy giây sau lại hóa thành một con mãng xà màu đen.

Thân mãng xà to như cánh tay người, cả người phủ kín hoa văn màu đỏ, quỷ dị chính là, những hoa văn này lại không ngừng thay đổi, màu sắc cũng biến đổi theo, khiến cho người ta nhìn vào mà hoa cả mắt. Ở đầu mãng xà, có một ấn ký giống như ma quỷ, lại có chút tương tự với hình xăm Thiên Ma, mà ở trung ương ấn ký là một cái sừng, một cái sừng hình xoắn ốc, dày đặc hàn quang.

- Khế ước thú?

Một ít võ giả có thể bồi dưỡng một con khế ước thú để tăng cường chiến lực của mình, giống như Chu Tước của Mục Thiên Vũ, Nhãn Diễm mà Vu Thần lưu lại ở Nam Cương đều thuộc loại khế ước thú.

Bồi dưỡng khế ước thú cũng không dễ dàng, đầu tiên phải tìm được một loại khế ước thú trưởng thành có phẩm chất cực cao, chuyện này đã vô cùng khó khăn, tiếp theo phải để nó trưởng thành, cũng cần tốn lượng lớn tinh lực và tài nguyên, nếu không khế ước thú cũng không theo kịp bước chân chủ nhân, như vậy không có chỗ dùng.

- Kia là khế ước thú gì, trên điển tịch chưa thấy qua nha...

- Ta cũng chưa thấy qua...

Võ giả ở đây chín thành trở lên đều xuất thân từ đại tông môn, đều là hạng người ánh mắt hơn người, nhưng mà bọn họ vẫn không nhìn ra mãng xà quấn quanh tay Hắc Ám tôn chủ, bao gồm cả Phong Thần, cũng chưa thấy qua.

Tới cấp bậc như Hắc Ám tôn chủ rồi, ỞThông Thiên tháp chiếm được nhiều tài nguyên như vậy, khế ước thú của hắn tự nhiên không phải vật phàm, bình thường những khế ước thú đỉnh cấp trong truyền thuyết kia, trên điển tịch hoặc nhiều hoặc ít đều miêu tả một chút, mặc dù không tính là chuẩn xác, nhưng mà có thể nhìn ra đại khái.

Nhưng khế ước thú này của Hắc Ám tôn chủ lại không có ai nhìn thấy. Hắc Ám tôn chủ nhiều năm không ra tay, rất ít người biết hắn rốt cuộc có thủ đoạn gì.

Lâm Minh nhìn mãng xà màu đen kia, cũng không biết nó rốt cuộc là cái gì, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trên người mãng xà này tản ra sát khí cuồn cuộn, đúng là có vài phần tương tự với Ma Thần Chi Cốt.

Thiên Ma hình xăm, Ma Thần Chi Cốt, chẳng lẽ là...

Lâm Minh trong lòng hơi nảy lên, hắn tự nhiên liên tưởng tới Vạn Cổ Ma Khanh, đây rất có khả năng là sinh vật xuất hiện ở trong Vạn Cổ Ma Khanh?

Bên trong Vạn Cổ Ma Khanh vừa khủng bố lại vừa có sát khí nồng đậm, cho nên nó dựng dục ra yêu thú đỉnh cấp gì cũng chẳng có gì lạ, Hắc Ám tôn chủ thống trị Cực Tinh Thông Thiên tháp nhiều năm như vậy, mà mỗi mười năm, Thông Thiên tháp đều đã tổ chức một ít nhân thủ đi thăm dò Vạn Cổ Ma Khanh, nếu kiếm được hồng hoang dị chủng kỳ thú gì cũng là chuyện cực kỳ bình thường.

Mà hung thú do Vạn Cổ Ma Khanh dựng dục ra, lại không có chỗ lợi hại sao?

Lâm Minh không khỏi âm thầm đề phòng.

Hắc Ám tôn chủ cười hắc hắc, đột nhiên vươn tay về phía trước, con mãng xà màu đen kia dọc theo cánh tay Hắc Ám tôn chủ bay vọt ra ngoài, ngay sau đó, một màn khiến người xem toàn trường trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra, con mãng xà màu đen kia phát ra một tiếng hí bén nhọn. Cả người như chất lỏng đột nhiên tan ra, không ngờ hòa tan vào trong hư không, biến mất không thấy.

- Hả? Đây là...

Lâm Minh đột nhiên cảm giác, lực lượng không gian chung quanh mình bị phong tỏa. Với lý giải không gian pháp tắc của hắn, vậy mà không thể thuyên chuyển được lực lượng không gian này!

Không chỉ như thế, ngay cả Thiên Ma lực trường của hắn cũng bị áp chế tới mức độ nhất định, mà áp lực đó chính là đến từ mãng xà màu đen hòa tan ở trên hư không kia. Không ngờ triệt tiêu với Thiên Ma lực trường của hắn...

- Phong tỏa không gian?

Trong lòng Lâm Minh khắc sâu cực kỳ kinh hãi, hung thú trí tuệ có hạn. Chúng gần như không thể tìm hiểu ý cảnh, hơn nữa lực lượng ý cảnh pháp tắc không gian hư vô mờ mịt đến vậy, như vậy chỉ có loại khả năng là con mãng xà màu đen này trời sinh đã được pháp tắc không gian, loại hung thú này, Lâm Minh trước kia chưa từng nghe nói qua!

- Thập nhị tôn chủ, trấn giữ Thông Thiên tháp nhiều năm như vậy, tích lũy đúng là sâu không lường được!

Trên ghế đại biểu, trong lòng Phong Thần thất kinh, thập nhị Thông Thiên tháp tuy rằng không phải tông môn, nhưng kỳ thật cũng có thể xem như là một thánh địa đặc thù, hơn nữa Thông Thiên tháp so với thánh địa khác mà nói, tài nguyên có được khủng bố hơn nhiều!

Đây căn bản là một hồi chiến đấu không công bằng, trận chiến này giữa Lâm Minh và Hắc Ám tôn chủ bất luận là, tuổi, tu vi, vũ khí, khế ước thú, không có cái nào là không nằm ở thế bất lợi.

- Lâm Minh gặp nguy hiểm rồi, không gian bị phong tỏa, chỉ có thể chính diện chiến đấu!

Trên thính phòng có không ít võ giả Yêu Tinh tộc, bọn họ rất dễ nhận ra lực lượng không gian đã thay đổi.

Không sử dụng được lực lượng không gian, Lâm Minh liền giống như chim đang bay bị gãy một cánh, còn đánh gì nữa?

Trên lôi đài, Hắc Ám tôn chủ nhe răng cười, khuôn mặt màu đen tràn đầy nếp nhăn nói:

- Không gian bị khế ước thú Phong Long của ta đóng lại, ta xem ngươi còn dùng được Không Gian ý cảnh không, không có thân pháp quỷ dị kia, ngươi làm sao trốn được một kiếm này của ta!

Trong lúc Hắc Ám tôn chủ nói chuyện, thân ảnh đột nhiên biến mất, xà kiếm màu đỏ sậm vẽ lên không trung tạo thành một vệt rách, kiếm phong vô cùng huyền ảo, căn bản không thể tìm ra quỹ tích.

Trong lúc kiếm phong gào thét tới gần Lâm Minh, ma nguyên khí vẫn luôn che giấu rốt cuộc cũng mở bung ra, ma nguyên khí vô cùng ngưng tụ, giống như một đạo cực quang màu đỏ.

Đối mặt với một kiếm này, Lâm Minh vẻ mặt bình tĩnh, nếu trốn không thoát, vậy thì không né là được!

Trong đầu Lâm Minh đột nhiên xuất hiện quá trình giao thủ của bát trọng khi còn ở cảnh giới Mệnh Vẫn tầng tám, một kiếm kia, kinh thiên động địa!

Hít sâu một hơi, Hưu môn trong xương quai xanh Lâm Minh nhấc lên một cơn lốc xoáy nguyên khí thiên địa, sau khi từ Vương Giả Tù Lung trở về, đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Minh vận dụng lực lượng Bát Môn Độn Giáp!

- Ầm ầm!

Nguyên khí thiên địa vô cùng mênh mông rót vào kinh mạch toàn thân, trong nháy mắt kia, khí thế Lâm Minh bùng nổ đến mức tận cùng, thậm chí không gian bị mãng xà đen phong tỏa cũng bắt đầu chấn động, dường như muốn sụp đổ vậy.

Một thương đâm ra, chân nguyên cuồn cuộn tràn ra, trong khoảnh khắc kia, thời gian dường như ngưng lại, mũi thương nhọn với kiếm quang va chạm vào nhau, không có bất kỳ ánh sáng nào phát ra, chỉ có tiếng như tiếng lưu ly vỡ nát, kiếm quang của Hắc Ám tôn chủ từng tấc dập nát, mà mũi thương Lâm Minh không ngừng tan rã!

- Lôi Hỏa ý cảnh, bạo!

Trong nháy mắt mũi thương Lâm Minh tiêu tán, Lâm Minh hét lớn một tiếng, Lôi Hỏa ý cảnh ẩn chưa trên Tử Thương nổ tung, chân nguyên khủng bố tàn sát bừa bãi, cắn nuốt tất cả thanh âm, toàn bộ lôi đài bị ánh sáng chói mắt bao phủ. Trong lúc bao phủ, nền bằng huyền kim đều bị hất bay, từng khối kim loại lớn nhỏ trong phạm vi mấy trượng toàn bộ bay ra ngoài, nóng chảy thì nóng chảy, nổ tung thì nổ tung.

Khí kình cuồn cuộn ập về bốn phía, Lâm Minh không ngừng được thân thể, cả người bị chấn bay ra ngoài mấy chục trượng.

Mà Hắc Ám tôn chủ cũng ăn thiệt, gần như là hắn hoàn toàn bị bao phủ ở trong phạm vi Lôi Hỏa ý cảnh bùng nổ, ma nguyên hộ thể bạo toái, Lôi Hỏa lực dũng mãnh vào trong cơ thể Hắc Ám tôn chủ tàn sát bừa bãi!

Hắn vận chuyển ma nguyên toàn thân mới áp chế được Lôi Hỏa lực trong cơ thể, một dòng máu tươi từ trên vai và ngực hắn chảy ra.

Cái gì?

Sau khi ánh sáng tiêu tán, nhìn thấy tình huống trên lôi đài, tất cả người ở đây đều kinh ngạc nói không lên lời.

Hai người giao thủ huyền kim trên lôi đài đã biến mất hơn phân nửa, mà Hắc Ám tôn chủ đứng ở trên lôi đài không trọn vẹn... Bị thương!

Tôn chủ cao cao tại thượng, cường giả mạnh nhất Thông Thiên tháp không ngờ lại bị Lâm Minh đánh cho bị thương.

Võ giả ở đây không biết dùng lời nào để biểu thị lòng kinh hãi của mình lúc này, vốn còn nghĩ, Lâm Minh cường đại ở chỗ là Không Gian ý cảnh của hắn xuất quỷ nhập thần, ở trên chiêu thức và phương diện tác chiến. Luận về năng lực tác chiến, hắn khẳng định cũng không mạnh hơn Diêm Si, Ma Ha bao nhiêu.

Lúc trước Lâm Minh thắng là dựa vào lực phòng ngự của linh hồn mạnh mẽ, thắng Ma Ha là dựa vào Không Gian ý cảnh đánh bất ngờ, thắng Diêm Si là cứng đối cứng, nhưng mà Lâm Minh cũng bị một vết thương nhẹ.

Dưới tình huống như vậy, không ai lại nghĩ tới, trong cơ thể Lâm Minh lại ẩn chứa lực lượng khủng bố như thế, trong khoảnh khắc Bát Môn Độn Giáp mở ra, trên người Lâm Minh phát ra khí thế như là một ngọn núi cao không thể với tới, khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

Hắc Ám tôn chủ mặt trầm như nước, hắn vạn lần không ngờ, Lâm Minh lại có thể áp chế một kích toàn lực của mình.

- Điều đó không có khả năng, vì sao lúc trước ta không mảy may nhận ra hắn che giấu thực lực, hắn rốt cuộc rót chân nguyên toàn thân vào được.

Nắm chặt ám xà đỏ thẫm trong tay, đuôi lông mày Hắc Ám tôn chủ nhăn lại, tu vi võ giả tụ nguyên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, về phần mức độ chân nguyên dày đặc, tuy rằng không nhìn ra nhưng mà có thể cảm giác được một chút, nhưng bây giờ đối mặt với Lâm Minh, chân nguyên đối phương lại giống như đột nhiên xuất hiện, khiến cho người ta bất ngờ.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên đạp bước, từng bước cách nhau mấy chục trượng, Lôi Hỏa ý cảnh hòa vào trong Tử Huyễn thương, Lâm Minh nhắm ngay hư không, một thương đâm ra!

Một thương này, không phải đâm tới Hắc Ám tôn chủ, ngược lại

lại đâm tới thính phòng.

Mười mấy người đứng mũi chịu sào nhìn thấy vậy kinh hãi, yêu nghiệt giống như Lâm Minh, bọn họ căn bản không tiếp được nửa chiêu, nếu như bị công kích lan tới thì sẽ bị thương, bị trực tiếp đâm trúng, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Hắn phát điên gì thế!

- Cẩn thận!

Mười mấy võ giả đều thúc giục chân nguyên đến mức tận cùng, sau đó né ra bốn phía, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, tốc độ của bọn họ thật sự quá chậm.

- Mạng ta xong rồi!

Một võ giả sắc mặt trắng bệch, trong lòng tuyệt vọng, mà ngay lúc mũi thương của Lâm Minh đến trước mặt hắn hai mươi trượng, dị biến nổi lên!

Mũi thương kia dường như va chạm với vật gì đó vô hình, ầm ầm nổ tung!

Ánh mắt sáng chói lóe lên khiến cho người ta không thể mở mắt, cũng theo đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thanh âm đó lại không giống như sinh vật phát ra.

- Không tốt!

Trên lôi đài, Hắc Ám tôn chủ sắc mặt đại biến.

Ở khoảnh khắc vừa rồi kia, hắn khế ước thú Phong Long bị Lâm Minh một thương đâm trúng khoang cổ thứ bảy!

Điều này sao có thể? Phong Long của hắn dung nhập vào hư không không có chút sơ hở, biến mất vô hình, dưới tình huống như vậy, làm sao lại bị Lâm Minh đâm trúng?

- Đi tìm chết!

Hắc Ám tôn chủ một kiếm đâm tới Lâm Minh, xà kiếm màu đỏ cắn nuốt ánh sáng.

Mà Lâm Minh đối với chuyện này lại hồn nhiên xem như không biết, hắn mặt không chút thay đổi lạnh lẽo phun ra vài chữ:

- Lôi Hỏa lực, bạo!

- Ầm ầm!

Trong hư không, máu tươi bắn tứ tung, khế ước thú kêu thảm thiết, tiếng kêu vang vọng toàn bộ Võ Đấu trường, một con mãng xà màu đen mạnh mẽ từ trong khe hở không gian rơi ra, máu tươi đầm đìa, gần như bị cắt thành hai đoạn!

Chương 607: Một thương sáng lạn

Mãng xà màu đen không biết sống hay chết bay ngược ra, mà ánh mắt Lâm Minh lộ ra sát khí, ngón tay bắn ra hơn một trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn dày đặc như châu chấu vọt về phía mãng xà.

Chém tận giết tuyệt!

Người xem trên đấu võ trường hoàn toàn ngây người, mười mấy võ giả lúc trước còn nghĩ mình phải chết trong tay Lâm Minh đều trợn tròn mắt, một hồi nhanh như chớp đó, bọn họ căn bản không kịp nghĩ chuyện gì mới xảy ra, mà đúng lúc này, Hắc Ám tôn chủ đã giết tới.

Khế ước thú bị thương nặng, Hắc Ám tôn chủ hai mắt đỏ ngầu:

- Chết!

Một kiếm đâm xuyên hư không, mang theo chân nguyên toàn thân Hắc Ám tôn chủ đâm tới Lâm Minh!

Tốc độ một kiếm này sắp tới cực hạn, mà lúc này Lâm Minh vì đang công kích Phong Long lại đưa lưng về phía Hắc Ám tôn chủ, phía sau hoàn toàn hở ra.

Hắc Ám tôn chủ một kiếm đã đâm tới phía sau tim Lâm Minh, kiếm khí xé rách chân nguyên hộ thể!

Khóe miệng Lâm Minh vểnh lên, lực lượng không gian đã giải phong, chân nguyên dưới chân hắn lưu chuyển.

- Kim Bằng Phá Hư!

- Xoát!

Hắc Ám tôn chủ một kiếm xuyên qua lưng Lâm Minh, nhưng mà thân ảnh Lâm Minh lại như khói tan ra, chỉ là tàn ảnh mà thôi.

Cùng lúc đó, giữa không trung cách đó mười mấy trượng, Phong Long bị Huyết Ẩm chi ấn giết cho máu tươi đầm đìa, mà lúc này Phong Long ngay cả kêu cũng không kêu được, cách cái chết không còn xa!

Nhìn thấy máu mãng xà đen vung vẩy không trung, võ giả xung quanh đều khiếp sợ mà nói không lên lời, mặc dù bọn họ không có ai là lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh nhưng mà ánh mắt cơ bản vẫn phải có.

Một thương vừa rồi của Lâm Minh là đâm trúng Phong Long đang ẩn náu trong không gian, sau đó giải khai không gian giam cầm.

- Quá mạnh mẽ, đang trong chiến đấu kịch liệt, Lâm Minh lại có thể phân ra cảm giác tìm được chỗ ẩn thân của mãng xà đen!

- Cảm giác? Đừng hồ đồ, Phong Long ẩn náu ở trong kẽ hở không gian, đó gần như là một tầng không gian khác, ngăn cách tất cả cảm giác. Hắn làm sao cảm giác được.

- Vậy hắn làm sao phát hiện được Phong Long?

- Ta làm sao biết? Ta mà tìm được phương pháp thì ta cũng lĩnh ngộ được Không Gian ý cảnh rồi.

Võ giả nói chuyện lúc trước khinh thường bĩu môi, không cho là đúng.

Kẽ hở không gian quả thật có thể ngăn cách hết thảy cảm giác, cho dù cảm giác của Lâm Minh cũng không ngoại lệ, nhưng mà Lâm Minh lại có thể thông qua dao động lực lượng không gian, tìm kiếm được một chỗ không vẹn toàn trong không gian, nếu so sánh lực lượng không gian như nước gợn, như vậy Phong Long ẩn thân ở trong một vòng xoáy nhỏ trong đó, mà chính là dòng xoáy này đã làm lộ vị trí của nó.

Lâm Minh rất mẫn cảm với lực lượng không gian. Nắm chuẩn xác vị trí, sau đó thương chiêu dung nhập với Không Gian ý cảnh, một thương đâm rách hư không, như thế mới giết chết được mãng xà đen.

Nếu không phải tiến vào Vương Giả Tù Lung, Lâm Minh lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh tuyệt đối không đạt được trình độ này.

- Hưu!

Hắc Ám tôn chủ vung tay một cái, hắc mãng xà chỉ còn một hơi liền hóa thành một đạo ánh sáng chui vào trong cơ thể hắn.

Kiểm tra tình huống mãng xà đen một chút, Hắc Ám tôn chủ mặt lập tức trầm xuống.

Mãng xà đen này đã bị phế rồi, thương thế không tính là gì, kinh mạch tổn thương cũng có thể chữa khỏi nhưng mà tinh hạch lại bị đánh nát, cũng vì thế mà mãng xà đen này đã không còn giá trị, tinh hạch đã vỡ, không còn không gian trưởng thành.

Lâm Minh đoán đúng, mãng xà đen này đúng là thượng cổ man thú mà Hắc Ám tôn chủ mang từ Vạn Cổ Ma Khanh ra, trời sinh có thể vận dụng pháp tắc không gian, nhưng mà thời gian bồi dưỡng không tới mười năm, thực lực có hạn, lần này vẫn là lần đầu nó xuất chiến, Hắc Ám tôn chủ dù thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh lại có thể công kích được Phong Long trốn ở trong khe hở không gian, phá hủy nó.

Phong Long là khế ước hung thú cực kỳ khó có được, sức chiến đấu bản thân không mạnh. Nhưng mà năng lực phụ trợ xuất sắc, nuôi mười năm tốn không ít tài nguyên, một khi bị phế, Hắc Ám tôn chủ lòng cũng nhỏ máu, ánh mắt tràn ngập sát khí!

- Lâm Minh! Bản tôn phải giết ngươi!

- Nhiều lời vô ích, còn có chiêu thức gì cứ xuất ra đi, ta tiếp là được.

Đối mặt với sát khí của Hắc Ám tôn chủ, Lâm Minh làm như lơ đễnh.

Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa bột phát ra toàn bộ lực lượng đến từ Hưu môn, lần đầu tiên sử dụng Bát Môn Độn Giáp ở trong thực chiến, cơ thể hắn cũng cần phải có một quá trình thích ứng.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Lâm Minh tự nhận cho dù bây giờ bột phát ra toàn bộ lực lượng cũng không nhất định giết chết được Hắc Ám tôn chủ, nhiều lắm có thể miễn cưỡng đánh bại hắn, muốn giết chết Hắc Ám tôn chủ thì cần tạo ra một cơ hội.

- Vù!

Thân ảnh Hắc Ám tôn chủ biến mất trong nháy mắt, tiếp đó xuất hiện bên cạnh Lâm Minh.

- Đừng tưởng rằng chỉ có tốc độ của ngươi nhanh, luận về tốc độ, bản tôn cũng có tự tin! Vốn định nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, ngươi đã muốn so về tốc độ, như vậy đến đây đi!

- Xoát!

Hắc Ám tôn chủ một kiếm đâm ra!

Thân ảnh Lâm Minh lại như khói nhẹ phiêu tán, thương mũi đan thành lưới phủ xuống Hắc Ám tôn chủ!

- Xa luân chiến sao? Xem ai chơi lâu hơn!

Hắc Ám tôn chủ nhe răng cười một tiếng, xà kiếm đỏ thẫm trong tay đâm ra, trực tiếp xé rách mũi thương.

Ma nguyên và chân nguyên va chạm kịch liệt với nhau, lôi đài bị chân nguyên tàn phá không còn lại gì.

- Rầm rầm!

- Ầm!

Hai người ra chiêu rất nhanh, thấy chiêu đối chiêu, hoặc né tránh, hoặc cứng đối cứng, năng lượng cũng theo đó lan ra tạo thành sóng xung kích, ầm ầm lan ra bốn phía, võ giả bên lôi đài nhanh chóng lui lại phía sau.

- Quá lợi hại, cùng Hắc Ám tôn chủ đánh ngang tài ngang sức!

- Tuy nhiên nếu cứ tiếp tục đánh như vậy xuống dưới... Chỉ sợ là Lâm Minh không thể kiên trì được tới cuối cùng, dù sao tu vi hắn không đủ, hơn nữa ba trận chiến phía trước đã tiêu hao không ít chân nguyên rồi.

Mọi người đều thấy, mức độ chân nguyên dày đặc của Lâm Minh đã bỏ xa võ giả cùng cấp rồi, nhưng mà so với Hắc Ám tôn chủ thì vẫn kém một chút, Lâm Minh có thể đánh với Hắc Ám tôn chủ ngang tài ngang sức là dựa vào lĩnh ngộ ý cảnh của hắn, chiêu thức sắc bén, công pháp quỷ dị.

Chống đỡ không được tới cuối cùng thì sẽ phải thua!

Các phương diện chiến lực đều không kém hơn Hắc Ám tôn chủ chút nào, chỉ là tổng sản lượng chân nguyên lại không bằng, cũng vì tu vi không đủ, nhưng mà Lâm Minh khó có thể bằng lẽ thường mà cân nhắc.

- Lại cho Lâm Minh một năm nữa, không, chỉ cần nửa năm, chỉ sợ là hắn có thể thắng được Hắc Ám tôn chủ!

Có võ giả cảm khái nói, Lâm Minh quật khởi đã là thế không thể đỡ.

Trên lôi đài, Hắc Ám tôn chủ đã giao thủ cùng với Lâm Minh non nửa nén nhang, giao thủ gần trăm chiêu!

- Phong Quyển Ma Vân!

Hắc Ám tôn chủ đoán đúng điểm rơi của Lâm Minh, một kiếm đâm ra, ma nguyên như mây đỏ cuồn cuộn.

- Huyết Ấn Toàn Sát!

Lâm Minh ra chiêu đón đánh, hắn dùng là chiêu thức Đại Hoang kích quyết và Huyết Ẩm chi ấn công kích. Làm vậy có thể tiết kiệm chân nguyên tới mức độ lớn nhất, Lôi Hỏa ý cảnh lại rất tiêu hao thể lực.

Tổng sản lượng chân nguyên của Lâm Minh quả thật không bằng Hắc Ám tôn chủ, nhưng mà bằng vào Hưu môn, sức chịu đựng của hắn tuyệt đối vượt xa Hắc Ám tôn chủ!

Tuy nhiên kiên trì đến cuối và thắng lợi không phải là điều mà Lâm Minh muốn, hắn muốn chính là đánh chết!

Tiết kiệm chân nguyên ở mức độ lớn nhất, phối hợp với Hưu môn khủng bố khôi phục thể lực, giữ cho mình luôn ở trạng thái đỉnh phong.

- Ầm!

Kiếm, thương giao nhau, chân nguyên bùng nổ, cả người Lâm Minh bay ngược về sau, khóe miệng ứa ra một tia máu tươi, mà Hắc Ám tôn chủ cũng không nổi. Sau khi mũi thương Lâm Minh phá vỡ kiếm quang của hắn, rốt cuộc vẫn còn dư lực, đâm vào ngực hắn, phá vỡ hộ thể ma nguyên, một vòi máu tươi bắn ra.

Hai người giao chiến đã tới mức độ thảm thiết.

Cả người Lâm Minh dính mấy vết thương, có nhẹ có nặng. Lâm Minh căn bản không sợ bị thương, hắn dù có liều mạng bị thương cũng phải lưu lại vết thương trên người Hắc Ám tôn chủ.

Đến thời điểm này, dần dần có một ít người cảm thấy có chỗ không thích hợp, tổng sản lượng chân nguyên của Lâm Minh rõ ràng không bằng Hắc Ám tôn chủ, nhưng mà không biết vì sao, hắn vẫn có thể đánh được chiêu thức cực nhanh và cực kỳ uy lực!

Ngược lại là Hắc Ám tôn chủ lại có chút không chịu nổi.

- Trời ạ! Hai trăm chiêu, tuy rằng đều là chiêu yếu, nhưng mà cũng không chịu nổi tiêu hao nha! Hắn hắn là con rối máy móc sao?

- Đừng quên lúc trước hắn còn đánh ba trận kịch liệt, liên tục đánh bại Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si. Nhưng bây giờ hắn còn có thể cùng Hắc Ám tôn chủ đánh tới mức độ này!

- Khí tức Hắc Ám tôn chủ đã yếu bớt, đây rốt cuộc là vì sao! Lâm Minh còn là Tiên Thiên võ giả sao?

Võ giả trên thính phòng đều phát hiện tình huống như vậy, không thể lý giải được.

Hắc Ám tôn chủ tự nhiên cũng phát hiện, hắn không hề đối công với Lâm Minh. Sau khi bổ ra một kiếm, cả người nhanh chóng lùi lại mấy chục trượng.

- Ngươi...

Hắc Ám tôn chủ sắc mặt âm trầm, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, hắn đã tiêu hao gần nửa ma nguyên, nhưng mà Lâm Minh lại không tiêu hao nhiều lắm, chân nguyên trên người hắn vẫn vô cùng dày đặc!

Tại sao có thể như vậy, tiểu tử này là quái thai gì, năng lực khôi phục chân nguyên lại mạnh như vậy?

- Không thể tiếp tục như vậy, phải nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, nếu không dựa theo xu thế này, ta sẽ thua!

Bại bởi một tiểu tử nhân loại nhiều nhất hơn hai mươi tuổi, Hắc Ám tôn chủ cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày như vậy.

- Lâm Minh, ta tuyệt đối không nghĩ tới ngươi có thể bức ta đến bước này, ta không biết ngươi tu luyện công pháp gì, sự chịu đựng mạnh đến mức độ nào, tuy nhiên ta sẽ không cho phép ngươi cơ hội làm tiêu hao thể lực của ta.

Hắc Ám tôn chủ nói tới đây hét lớn một tiếng, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết phun lên kiếm phong, xà kiếm màu đỏ vốn đã gấp khúc, lập tức càng thêm đỏ rực mà sắc mặt Hắc Ám tôn chủ cũng có chút đỏ thẫm, hắn dốc toàn bộ lực lượng của mình để thi triển một kích mạnh nhất.

- Huyết Nhiễm Thanh Thiên!

Một kiếm đâm ra, hư không chấn động! Khắp không gian dường như đều bị máu tươi nhiễm đỏ, tầm nhìn mọi người đều tràn ngập màu máu đỏ tươi, đây là một loại cảm giác cực độ áp lực, dường như trong nháy mắt đặt mình vào trong ao máu trong địa ngục, đối mặt với một kích của Tử Thần!

Chỉ nhìn một kiếm này, đều có ảo giác như trái tim bị bổ ra.

- Một kích cuối cùng sao? Đáng tiếc!

Sâu trong lòng Lâm Minh thầm than một câu, hắn vốn định tiêu hao lực lượng Hắc Ám tôn chủ đến mức thấp nhất, đồng thời thực lực của mình ở mức độ chín thành, tại thời điểm cuối cùng bột phát ra một kích toàn lực Bát Môn Độn Giáp đánh chết Hắc Ám tôn chủ.

Nhưng mà hiện tại Hắc Ám tôn chủ đã không cho hắn cơ hội, hắn không thể không một kích này đánh ra trước thời hạn!

- Thiên Ma lực trường, toàn bộ khai hỏa!

Năng lượng trường từ trong cơ thể Lâm Minh mãnh liệt tràn ra, tuy rằng ngay lúc đầu Lâm Minh đã vận dụng Thiên Ma lực trường, nhưng mà đó là dưới tình huống không mở Bát Môn Độn Giáp ra mà chỉ dùng chân nguyên bình thường khởi động, nếu không thì rất hao phí chân nguyên. Bây giờ với trạng thái đỉnh phong, bột phát ra Thiên Ma lực trường mạnh nhất!

Áp lực như thủy triều cuồn cuộn lan ra bốn phía, một tiếng ba giòn tan vang lên, Lâm Minh đạp lên mặt đất, dưới cỗ áp lực này, mặt đất hoàn toàn nứt nẻ, huyền kim vỡ thành mảnh nhỏ bắn đi bốn phía, vết rạn như mạng nhện lan tràn ra khắp nơi!

Người xem ở xa trăm trượng, trong nháy mắt cảm nhận được cỗ áp lực này khủng bố hơn lúc trước mấy chục lần, người tu vi yếu trực tiếp hộc máu, tu vi mạnh sắc mặt cũng trắng bệch!

Điều này sao có thể?

Đã chiến đấu tới mức độ này, Lâm Minh làm sao còn có thể bột phát được khí thế mạnh như thế?

Phần lớn bọn họ hoàn toàn không hiểu Thiên Ma lực trường, chỉ tưởng đây là khí thế do Lâm Minh phát ra.

- Lôi Hỏa Dung, Quán Hồng!

Lực lượng Bát Môn Độn Giáp vận chuyển tới cực hạn, máu Cổ Phượng ở mi tâm cũng thiêu đốt, trong nháy mắt lực lượng Lâm Minh tăng gấp đôi.

Trong cơ thể Lôi Linh cùng Hỏa Tinh chấn động kịch liệt, lôi điện và ngọn lửa như núi lửa nổ tung!

Trên Tử Huyễn thương, lôi điện và hỏa lực tranh minh với nhau, hồ quang thô to như mãng xà vũ động pha vào ngọn lửa màu đỏ đốt cháy hư không.

Lâm Minh từng bước bước ra, mũi thương chỉ thẳng Hắc Ám tôn chủ, nhân thương hợp nhất, Lôi Hỏa lực lượng khủng bố gầm thét trên không trung, Lâm Minh giống như một đốm lửa, bắn thẳng ra ngoài!

- Cái gì?

Hắc Ám tôn chủ trong lòng hoảng hốt, hắn ngàn vạn lần cũng không ngờ, giờ khắc này Lâm Minh còn có thể bột phát ra chiến lực khủng bố như thế. Chỉ là khí thế đột nhiên bột phát ra khiến cho ma nguyên vốn mãnh liệt cuồn cuộn như nước lũ của hắn sinh sôi chậm lại hai, ba thành.

- Tiểu tử này vẫn luôn ẩn tàng chính là cho một kích cuối cùng này sao, hắn chẳng những muốn đánh bại ta, còn muốn giết ta.

Trong lòng đột nhiên ý thức được điểm này, trong mắt Hắc Ám tôn chủ hiện lên vẻ điên cuồng!

Một chiêu cuối cùng, không thành công thì phải chết, được ăn cả ngã về không!

Ma nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, Hắc Ám tôn chủ tiếp tục phun một ngụm tinh huyết, kiếm xà đỏ thẫm trong tay phát ra từng đợt ánh sáng đỏ tươi, kiếm phong phát ra tiếng ô ô.

Kiếm quang và thương mũi nhọn cứ như vậy va chạm vào nhau, giống như đốm lửa va chạm vào vẫn thạch!

- Không tốt!

Võ giả đã lui hơn trăm trượng, thấy một màn như vậy không nói hai lời, triển khai thân pháp tiếp tục trốn ra ngoài.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt kia, ánh sáng chói mắt phát ra, toàn bộ Võ Đấu trường trở nên mù tạm thời, chân nguyên tàn sát bốn phía, bàn ghế, kim loại toàn bộ bị thổi bay, kim loại nóng rực như đạn pháo bắn ra ngoài, vài võ giả thực lực mạnh cùng ra tay dùng bảo khí đánh bay những kim loại, bàn ghế này, nhưng mà dù vậy cũng chấn cho cánh tay bọn họ run lên.

Lực lượng khủng bố!

Loang loáng chỉ giằng co một giây, toàn bộ lôi đài hoàn toàn bị san phẳng, ngay cả mảnh nhỏ huyền kim cũng tìm không được.

Lâm Minh và Hắc Ám tôn chủ lần lượt hiện ra, Lâm Minh chống Tử Huyễn thương nửa quỳ trên mặt đất, cả người đẫm máu, trên vai phải hắn có một vết thương rộng ghê người, gần như chém mở bả vai ra, xương quai xanh cũng bị gãy!

Mà ở phía sau Lâm Minh, Hắc Ám tôn chủ ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nửa người bên trái của hắn đã... Biến mất!

Phổi trái, tim, cánh tay trái... Toàn bộ đều bị dập nát trong một kích vừa rồi, bị lôi điện cuồng bạo và hỏa thế đốt thành tro bụi.

Võ giả ở đây, toàn bộ đều sợ ngây người, bọn họ không thể tin nhìn Hắc Ám tôn chủ ở giữa trường, nửa người trái biến mất không còn, từ đối điện mép trái còn thấy được nội tạng lòi ra, lại bị ngọn lửa đốt thành tro tàn.

Hắc Ám tôn chủ... Đã chết?

Tôn chủ Thông Thiên tháp thực lực sâu không lường được, không ai bì nổi vậy mà đã chết... Chết trên ở trên tay một tiểu tử nhân loại - Lâm Minh...

Chương 608: Trở thành Tôn Chủ!

Ở trung tâm võ đài, Lâm Minh toàn thân đẫm máu, xương quai xanh bị gãy, hắn chống Tử Huyễn thương đứng thẳng trên mớ hỗn độn võ đài, sừng sững như một sát thần từ trong Tu La đi ra.

Lúc này Lâm Minh khiến người xem liếc một cái, đều có cảm giác hết hồn, không dám đối diện với hắn.

Chấp nhận mình trọng thương để đổi lấy cái chết của Hắc Ám tôn chủ, Lâm Minh tàn nhẫn và quả quyết khiến người ở đây kinh sợ, sống lưng phát lạnh.

Vốn còn tưởng chiến đấu ngang nhau, như vậy mặc dù chiến đấu cuối cùng phân ra thắng bại nhưng mà muốn giết đối phương thì không dễ gì, nhưng mà không ngờ một bên thua, một bên khác lại thắng thảm để chấm dứt trận đấu.

Ai cũng không nghĩ tới, một khắc cuối cùng kia, Hắc Ám tôn chủ bị Lâm Minh một thương giết chết.

Ở Thông Thiên tháp, tôn chủ luôn luôn là vương giả, cao cao tại thượng, không thể xâm phạm, không thể làm trái, Hắc Ám tôn chủ cường thế như thế nhưng lại chết trên tay Lâm Minh, điều này là chuyện long trời lở đất bậc nào.

- Lâm Minh luôn luôn ẩn tàng, nếu hắn ngay lúc đầu bột phát toàn bộ thực lực có lẽ năng lực áp chế được Hắc Ám tôn chủ, nhưng hắn lại ẩn nhẫn, tiếp tục ẩn nhẫn, chính là muốn giờ khắc này một thương đánh chết Hắc Ám tôn chủ, nói cách khác, ngay từ đầu hắn đúng là muốn giết chết Hắc Ám tôn chủ mà chiến đấu, thật là đáng sợ!

- Chiến thuật chúng ta đều hiểu, nhưng ai có thể thực thi được? Cho dù thực lực chúng ta giống như Lâm Minh, nhưng mà cũng không có sức chịu đựng như hắn! Vốn Lâm Minh so với Hắc Ám tôn chủ chỉ mạnh hơn một chút, nhưng theo thời gian trôi qua, trạng thái, chiến lực của Hắc Ám tôn chủ đều giảm mạnh, nhưng

Lâm Minh vẫn giữ được tám chín thành thực lực, bùng nổ một kích cuối cùng! Đây quả thực không phải là người nha, lúc trước hắn còn chiến ba trận kịch liệt à.

Vốn lúc đầu, mọi người còn tưởng rằng Lâm Minh không qua được Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si xa luân chiến, kết quả cuối cùng là Lâm Minh thoải mái giết chết ba người, nhưng mà chuyện này cũng chưa xong, Lâm Minh sau khi đánh chết ba người, lại một hơi đánh chết Hắc Ám tôn chủ!

- Ngay từ đầu đã định ra chiến thuật như vậy, vì bảo đảm đánh chết Hắc Ám tôn chủ, hắn không tiếc khiến mình bị trọng thương. Thực lực cường đại, thiên phú khủng bố, sự chịu đựng biến thái, bình tĩnh, tàn nhẫn cùng với chiến thuật thông minh. Quả quyết sát phạt, không lưu hậu hoạn, một người khủng bố như thế lại phối hợp với hắn lúc này nhiều nhất chỉ hai mươi tuổi. Không biết ngày sau hắn sẽ đạt tới loại trình độ nào?

Mọi người ở đây đều nhìn ra, Lâm Minh trong tương lai phong hoàng xưng đế cũng không phải là vấn đề cần lo lắng, vấn đề là Lâm Minh rốt cuộc có duy trì được đà này hay không, tương lai có thể trải qua mấy tầng Mệnh Vẫn, có thể... Trở thành cường đứng đầu Thánh Ma đại lục hay không?

Khi nhỏ ngạo thị quần hùng, cũng không có nghĩa là tương lai có thể xưng bá đại lục, dù sao cơ duyên, tương lai, tiềm lực của thiên tài đều rất khó có thể đoán được.

- Đánh chết Hắc Ám tôn chủ, lần này Lâm Minh quá độc ác. Tuy rằng nói sau khi ước chiến ở Võ Đấu trường. Bất kể đánh chết ai đều phù hợp với quy củ của Thông Thiên tháp, nhưng các tôn chủ khác chỉ sợ là sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như thế, đây không phải là khiêu chiến với quyền uy của bọn họ hay sao?

- Cũng không nhất định, quan hệ giữa mười hai tôn chủ vị chưa chắc đã hòa thuận, ít một Hắc Ám tôn chủ, mười một tôn chủ khác, tài nguyên, quyền lực và tài phú cũng được thêm một phần.

Trong lúc võ giả ở đây nhao nghị luận, đột nhiên nhìn thấy trên thi thể Hắc Ám tôn chủ vọt ra một cỗ sát khí màu đen phóng tận lên trời, ở giữa không trung hóa thành một đầu ác ma dữ tợn. Mà ác ma này đúng là có năm đôi cánh, đúng là Thiên Ma mười cánh!

Trong nháy mắt này, võ giả ở đây đột nhiên ý thức được một chuyện mà bọn họ đều bỏ sót, Lâm Minh vốn đã là Thiên Ma tám cánh đỉnh phong, bây giờ lại giết chết Hắc Ám tôn chủ vậy thì...

- Vù!

Thiên Ma mười cánh mạnh mẽ giết tới Lâm Minh, lúc này Lâm Minh đang bị trọng thương, chiến lực không đủ ba thành, nhưng mà dù vậy hắn cũng không bị cỗ sát khí này đánh bại.

Thiên Ma lực trường mở ra, áp lực như thủy triều khuếch trương ra bốn phía.

- Bồng!

Thân thể Thiên Ma mười cánh mạnh mẽ chấn động, một nửa thân thể bị đánh tan, vai phải Lâm Minh đã bị trọng thương, tay trái hắn cầm thương, một thương đâm ra, lôi đình bắn ra!

- Xuy lạp!

Thiên Ma mười cánh bị Lâm Minh một thương đâm thủng thân thể, hóa thành sát khí tinh thuần, dung nhập vào trong cơ thể Lâm Minh.

Theo đó, Thiên Ma tám cánh trên cánh tay Lâm Minh, rốt cuộc chậm rãi triển khai đôi cánh thứ năm, càng ngày càng rõ ràng, so với bốn đôi cánh lúc trước còn lớn hơn, sắc bén linh hoạt nhìn như lợi kiếm vậy.

Thiên Ma mười cánh! Tức là tôn chủ!

- Lâm Minh trở thành tôn chủ?

Võ giả ở đây nhất thời không kịp phản ứng, đây đúng là chuyện khó có thể chấp nhận, Cực Tinh Thông Thiên tháp không biết bao nhiêu năm chưa xuất hiện tôn chủ nhân loại, hơn nữa tuổi của

Lâm Minh so với đám người bọn họ ở đây còn nhỏ hơn nhiều.

Mới nửa năm trước, Lâm Minh vẫn còn là người mới tới tầng ba Thông Thiên tháp mà thôi.

- Tôn chủ... Nguy rồi...

- Những tôn chủ khác sẽ làm gì?

Dựa theo cách làm trước sau như một của Thông Thiên tháp, trước khi võ giả trở thành tôn chủ đều mượn sức, chèn ép, uy hiếp, lợi dụng, thậm chí bức đối phương rời khỏi Thông Thiên tháp cũng chẳng có gì lạ, nhưng một khi trở thành Thiên Ma mười cánh, đó chính là tôn chủ, đây là quy củ của Thông Thiên tháp.

Kỳ thật từ ý nghĩa nào đó mà nói, thiên tài bị chèn ép, bức đi phần lớn đều là người có thực lực không đủ.

Chẳng hạn như Đạt Cổ, ở Thiên Ma thất tinh trong Thông Thiên tháp xếp hạng thứ tư, nếu hắn bỏ mặc cảnh cáo của tôn chủ Thông Thiên tháp, như vậy trận đấu tiếp theo, đối thủ của hắn có thể được xếp thành Diêm Si, đến lúc đó kết quả như thế nào vừa nghĩ đã biết.

Nhưng mà đối với yêu nghiệt như Lâm Minh, thực lực của hắn đã đuổi kịp và vượt qua Hắc Ám tôn chủ, dưới tình huống như vậy, tôn chủ Thông Thiên tháp đã không đủ sức uy hiếp tới hắn, ngay cả Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si xa luân chiến đều bị Lâm Minh dễ dàng đánh chết, còn có ai có thể làm gì được Lâm Minh?

Nên muốn diệt sát Lâm Minh, trừ phi bốn năm tôn chủ cùng lúc ra tay, sau đó đánh tới long trời lở đất!

Đến lúc đó, tất cả mọi người Thông Thiên tháp đều biết, không có bất kỳ lý do gì giết chết tôn chủ khác.

Có thể nói, bây giờ Cực Tinh Thông Thiên tháp căn bản là không có biện pháp nào đối phó Lâm Minh.

- Gay go rồi... Chẳng nhẽ phải thêm một tên tôn chủ nhân loại sao?

Võ giả ở đây đều cảm thấy như nằm mơ vậy, đây có thể nói là tôn chủ trẻ tuổi nhất mà toàn bộ Huyết Sát Nguyên ngàn năm nay sinh ra nhanh nhất.

Nhưng mà lại là một nhân loại!

Lâm Minh nuốt vào một viên đan dược chữa thương, dưới tác dụng của đan dược và năng lực khôi phục thể lực mạnh mẽ của hắn, miệng vết thương ở cánh tay hắn đã khép lại, thậm chí hắn có thể cảm thấy bởi vì miệng vết thương hồi phục quá nhanh mà mang tới cảm giác ăn da non, xương quai xanh khép lại thì chậm hơn một chút, nhưng mà cũng chỉ qua hai canh giờ mà thôi.

Lâm Minh vung tay một cái, Tu Di giới của Hắc Ám tôn chủ liền rơi vào trong tay Lâm Minh, Tu Di giới màu đen phong cách cổ xưa, nặng trịch, so với Tu Di giới bình thường thì lớn một vòng.

Đây rõ ràng là một quả Tu Di giới địa giai thượng phẩm!

Tu Di giới so với bảo khí cùng cấp thì càng khó có được, một quả Tu Di giới địa giai thượng phẩm thậm chí giá trị của nó không kém hơn Tử Huyễn thương của Lâm Minh!

- Tôn chủ Thông Thiên tháp, những năm gần đây không biết tích góp bao nhiêu tài phú!

Lâm Minh trong lòng cảm khái, tu vi Hắc Ám tôn chủ chỉ tương đương với cường giả Toàn Đan nhân loại, luận về chiến lực không bằng Mệnh Vẫn, dưới tình huống như vậy, hắn lại chiếm được một hắc kiếm mơ hồ đạt tới bảo khí thiên giai, một Tu Di giới địa giai thượng phẩm.

Nên biết rằng, lúc trước Mục Phượng Tiên là Mệnh Vẫn tầng một, lại là thái thượng trưởng lão của Thần Hoàng đảo, vũ khí mà nàng dùng lại cũng chỉ là bảo khí địa giai thượng phẩm bình thường mà thôi.

- Nhẫn đã có giá trị như thế, bên trong không biết sẽ thế nào?

Lâm Minh trong lòng tràn ngập chờ mong.

Kiện bảo khí thiên giai - Thâm Hồng Ám Xà kia, Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua, thu nó lại, nếu không tính Càn Khôn Dung Nhật lô, đây là bảo khí tốt nhất mà tới giờ Lâm Minh mới nhìn thấy, tuy rằng mình không dùng được, nhưng có thể đổi được lượng lớn tài nguyên.

Nhìn thấy Lâm Minh thu hồi tài phú của Hắc Ám tôn chủ, võ giả ở đây đều đỏ mắt, đây chính là tài phú của tôn chủ ở Huyết Sát Nguyên nha, tích cóp hơn mười năm, giá trị của nó tuyệt đối vượt qua gia tài của tông chủ tông môn ngũ phẩm à!

Tài phù lớn như vậy, có trợ giúp rất lớn đối với con đường võ đạo ngày sau của mình, ngay cả những nhân vật như Phong Thần cũng không thể không dòm ngó.

Sau khi Lâm Minh thu thập tất cả, cũng không sốt ruột dời khỏi Võ Đấu trường, mà lại ở trung ương Võ Đấu trường ngồi xuống, trạng thái thân thể của hắn bây giờ không được tốt, chiến lực giảm mạnh, nếu bây giờ lại có một nhân cấp Hắc Ám tôn chủ đến đây, có thể dễ dàng giết chết hắn.

Tuy rằng nói khả năng này rất nhỏ, nhưng mà Lâm Minh không thể không đề phòng, ở Võ Đấu trường khôi phục thực lực tới bảy tám thành, sau đó trở lại Tu Luyện địa, như vậy mới an toàn nhất.

Chỉ cần khôi phục thực lực, sẽ không ai làm gì được Lâm Minh, huống chi Lâm Minh còn có thân pháp Kim Bằng Phá Hư xuất quỷ nhập thần, nếu hắn toàn lực chạy trối chết thì cho dù bốn năm Hắc Ám tôn chủ cũng chưa chắc ngăn cản được hắn.

Cho dù tốc độ có thể đuổi kịp Lâm Minh, nhưng mà sức chịu đựng của bọn họ cũng không bì kịp Lâm Minh, Lâm Minh cả đường có thể giữ được trạng thái đỉnh phong bay vù vù mà những người khác cho dù vừa bay vừa ăn đan dược thì cũng sẽ càng ngày càng chậm.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh đã không còn bất kỳ e ngại gì đối với Cực Tinh Thông Thiên tháp nữa!

Thấy Lâm Minh không có ý rời đi, các võ giả khác cũng không hẹn ngồi lại, bọn họ ngồi tại chỗ nhao nhao nghị luận.

Mà lúc này, ở tầng một, tầng hai Thông Thiên tháp, rất nhiều võ giả tự tập ở trong tửu quán, trong trà lâu, đàm luận xa luân chiến giữa ba người Lâm Minh và Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương.

Võ giả tầng một, tầng hai không có áp lực lớn như võ giả tầng ba, bọn họ có thể tự do lựa chọn thời gian chiến đấu, không muốn đấu thì có thể ở lỳ một thời gian, cho nên tương đối nhàn nhã đi nói chuyện phiếm.

Lâm Minh đối chiến Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương, từ mười ngày trước đã như bão táp truyền khắp toàn bộ Thông Thiên tháp, phàm là võ giả, ai mà không muốn nhìn quyết đấu đỉnh phong như vậy, tuy nhiên người có thể lên được tầng ba xem trận đấu, đều là người nổi bật tầng hai, hoặc là người vô cùng giàu có.

Mà những võ giả tầng dưới chót này, đừng nói không có tư cách, cho dù có tư cách cũng không mua nổi vé vào cửa.

Trong trong một chỗ tửu lâu tầng hai, một lão nhân kể chuyện tay mang thước gõ, tay kia thì không ngừng không tay múa chân trên không trung.

Hắn đang mô tả đại chiến giữa Lâm Minh với ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương.

Một ít võ giả không có tư cách đi xem chiến cuộc, như vậy chỉ có thể đi nghe ngóng một ít. Mà tiên sinh kể chuyện này nắm được cơ hội này liền bắt đầu đặc biệt biên soạn đại chiến giữa Lâm Minh và ba người.

Đối với phàm nhân mà nói, có thể được thưởng một viên Huyết Sát tinh, thì cũng đủ cho bọn họ sinh sống ở Thông Thiên tháp một năm.

- Ba!

Thước gõ đập xuống, lão nhân thuận nhịp nói:

... Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, chỉ thấy Khai Dương bổ ra một đao, sử xuất tuyệt học sở trường của mình, mà lúc này, Lâm Minh không hề nhúc nhích, chỉ có trường thương tung hoành, một thương đâm ra, trong khoảnh khắc kia, trời đất sụp đổ, quỷ khóc thần sầu... Khai Dương hộc máu bay ra, Lâm Minh thừa thắng xông lên...

- Láo! Ngươi con bà nó nói năng bừa bãi.

Một tên võ giả Ải Ma tộc đập bàn, tiên sinh kể chuyện nói Khai Dương bị Lâm Minh đánh cho hoa rơi nước chảy, hắn và Khai Dương đều là người của Ải Ma tộc, tự nhiên không muốn nghe như vậy.

Chương 609: Di sản của Hắc Ám Tôn Chủ

Tiên sinh kể chuyện hoảng sợ, vội vàng tạ lỗi nói:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tiểu nhân chỉ nghe mọi người nói như vậy, cho nên mới biên như thế...

- Ngươi chỉ là một phàm nhân thì biết cái gì.

Võ giả Ải Ma tộc ca giận nói.

- Quên đi.

Đồng bạn của tên võ giả Ải Ma tộc khoát tay:

- Khai Dương đúng là không phải là đối thủ của Lâm Minh, lần này Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ một trăm lẻ tám ngày, sau khi đi ra chỉ sợ là có thực lực Thiên Ma thất tinh rồi.

- Bây giờ trận đấu đã qua mấy chung, chỉ sợ kết quả trận đấu đã có rồi, Lâm Minh chắc là có thể thắng Khai Dương, không biết hắn đánh với Ma Ha như thế nào?

- Con bà nó, không được xem trận đấu, trong lòng thật là ngứa ngáy.

Võ giả trong tửu quán nhao nhao nghị luận, tiên sinh kể chuyện cũng không biết có tiếp tục biên nữa hay không.

Mà đúng lúc này, đột nhiên đám võ giả trong tửu quán nghe được được tiếng ồn ào bên ngoài, càng lúc càng dữ dội.

- Chuyện gì ồn ào vậy?

Vài võ giả trong lòng nghi hoặc, đang chuẩn ra ngoài tửu quán xem, đột nhiên một võ giả chạy thộc vào, thiếu chút nữa đụng vào người bọn họ.

Vài tên võ giả đang muốn phát hỏa thì mới phát hiện người kia là đồng bạn của hắn.

- Đại sự, xảy ra đại sự!

Tên võ giả kia vừa vào cửa đã hớt ha hớt hải nói.

- Chuyện gì, sao lại hoảng như vậy?

- Tôn chủ Thông Thiên tháp đổi người rồi, Lâm Minh thay thế Hắc Ám tôn chủ trở thành một trong mười hai tôn chủ, phong hào Tà Thần tôn chủ!

Võ giả kia kinh hồn nói.

- Ngươi nói cái gì?

Võ giả ở đây đều phát mộng, phản ứng đầu tiên là không tin:

- Lâm Minh làm sao có thể thay thế được Hắc Ám tôn chủ? Vậy Hắc Ám tôn chủ đâu?

- Hắc Ám tôn chủ hình như là... Chết... Đã chết...

Tên võ giả kia có chút không rõ mọi người ở đây đều dại ra, Hắc Ám tôn chủ... Đã chết?

Ở ngoài Thông Thiên tháp, tin tức Lâm Minh đánh chết Hắc Ám tôn chủ đã lan tràn với tốc độ khủng bố.

Võ giả tầng ba gần như đều ở Võ Đấu trường, trong nháy mắt Lâm Minh đánh chết Hắc Ám tôn chủ đều biết. Võ giả tầng hai và tầng một tự nhiên biết chậm hơn nhiều.

Nhưng mà cũng không vượt qua nửa canh giờ.

Tôn chủ bị đánh chết, đây chính là đại sự kiện mấy chục năm chưa từng từng có ở Thông Thiên tháp!

Lúc mọi người nhận được tin tức này, đều không thể tin cho rằng đây là lời đồn, nhưng mà sau đó lại truyền khắp Thông Thiên tháp, hơn nữa cao tầng Thông Thiên tháp dường như cũng không có ý định đứng ra làm sáng tỏ lời đồn, thời điểm này, bọn họ không thể không tin!

Vốn mười ngày trước, tin tức Lâm Minh bị ba người Diêm Si, Ma Ha, Khai Dương xa luân chiến cũng đã truyền khắp Thông Thiên tháp, nhưng so với tin tức hôm nay, kết quả lúc trước chỉ là trẻ con!

Lúc trước mọi người còn tưởng rằng Lâm Minh có thể sẽ chết trong ba trận xa luân chiến, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới kết quả lại khó tin như thế, Lâm Minh chẳng những giết đám người Diêm Si mà còn làm một tiếng trống làm tinh thần hăng hái giết thêm Hắc Ám tôn chủ, trở thành tân nhậm tôn chủ!

Tôn chủ, đó chính là tồn tại trong truyền thuyết, võ giả tầng một, tầng hai Thông Thiên tháp trên cơ bản đều không nhìn thấy tôn chủ, về phần đối với phàm nhân Thông Thiên tháp mà nói, tôn chủ lại giống như thiên thần trên trời, bọn họ ngay cả ngưỡng mộ cũng không thể.

Lúc này, trong Tu Luyện địa Thông Thiên tháp tầng ba, Lâm Minh ngồi xếp bằng ở trên giường đá.

Hắn cũng không biết chuyện mọi người nghị luận về mình ở bên ngoài, cũng không quan tâm, trên thực tế ngay cả phong hào Tà Thần tôn chủ cũng là võ giả tầng ba đặt cho. Sau đó liền truyền đi, đây tự nhiên chính là bắt nguồn từ phong hào Tà Thần Tu La mà Lâm Minh lưu lại ở trên bia đá vương giả.

Lâm Minh ngồi xuống điều tức một lúc lâu, để thân thể khôi phục tới trạng thái tốt nhất, sau đó lấy ra bốn quả Tu Di giới. Đây phân biệt là Tu Di giới của Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si cùng với Hắc Ám tôn chủ.

Bốn quả Tu Di giới, ba quả địa giai trung phẩm, một quả địa giai thượng phẩm.

Lâm Minh đầu tiên cầm Tu Di giới của Khai Dương, Khai Dương là kẻ yếu nhất trong bốn người, cũng tự nhiên là nghèo nhất.

Lấy toàn bộ vật sở hữu ra, đan dược ngọc giản Lâm Minh chỉ nhìn lướt qua, không có gì có giá trị trực tiếp bỏ qua. Ngoài ra, Huyết Sát tinh thượng phẩm có hơn chín ngàn, các loại bảo khí quý báu mười mấy kiện, những cái này tuy rằng giá trị xa xỉ, nhưng mà Lâm Minh lại chướng mắt.

Lần lượt phân loại toàn bộ, những thứ không cần Lâm Minh bỏ vào một cái Tu Di giới, Huyết Sát tinh để vào một cái khác, Tu Di giới của Khai Dương cũng không khiến cho Lâm Minh bất kỳ sự ngạc nhiên vui mừng gì, đây cũng là chuyện trong dự kiến.

Tiếp theo Lâm Minh lại lấy ra Tu Di giới của Ma Ha.

Thứ bên trong gần giống Khai Dương, chỉ là càng thêm phong phú mà thôi. Trong đó Huyết Sát tinh thượng phẩm có tới mười lăm vạn khối, đây là một món hời lớn.

Trong đó có một ít đan dược giá trị, Lâm Minh lại chọn ra, lưu lại ngày sau sử dụng.

Kế tiếp, Tu Di giới của Diêm Si.

Lấy toàn bộ vật phẩm bên trong ra, có khoảng hai vạn Huyết Sát tinh thượng phẩm, ngoài ra, các loại đan dược, bảo khí cũng đều là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Đem vật sở hữu quét qua một lần, Lâm Minh từ trong đám ngọc giản bừa bộn chọn ra một khối, ý thức chìm vào trong đó, tầm thần hắn lập tức run lên.

Đây không ngờ lại là tâm đắc do Diêm Si ghi lại về Chiến Linh.

Chiến Linh...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, con đường võ đạo đạt đến trình độ rất cao, Chiến Linh sẽ trở thành một phần chiến lực không thể thiếu được của võ giả. Chiến Linh có thể theo võ giả trưởng thành mà trưởng thành, có thể chậm rãi trở nên mạnh mẽ, cho nên càng lĩnh ngộ Chiến Linh sớm, không gian trưởng thành của Chiến Linh càng lớn.

Tuy nhiên cũng có võ giả hoặc là vận khí không tốt, hoặc là ngộ tính không tốt, tu vi võ đạo đã tới cảnh giới rất cao, nhưng lại chậm chạp không thể lĩnh ngộ Chiến Linh.

Bản thân Chiến Linh hư vô mờ mịt, có đôi khi, càng muốn lĩnh ngộ Chiến Linh thì càng không chạm được vào cánh cửa này, càng vô tâm (tinh) lạc vào, lại càng có thể lĩnh ngộ, rất là khó nói.

Trí nhớ Lâm Minh kế thừa không được đầy đủ, đối với Chiến Linh cũng chưa hiểu rõ hết, có tâm đắc Diêm Si ghi lại, cho dù trong đó có rất nhiều chỗ sai lầm và sơ sài, nhưng mà cũng có giá trị tham khảo, xem còn hơn không.

Thu riêng ngọc giản này lại, những cái khác, Lâm Minh vung tay lên, toàn bộ thu vào trong Tu Di giới.

Ba quả Tu Di giới, đã cống hiến cho Lâm Minh hơn bốn vạn khối Huyết Sát tinh thượng phẩm, cũng đủ Lâm Minh tiêu dùng mấy chục năm.

Cuối cùng mới là mục tiêu hàng đầu, cũng chính là Tu Di giới của Hắc Ám tôn chủ.

Cầm Tu Di giới vào tay, Lâm Minh đem ý thức chìm vào trong đó, ngay sau đó, tất cả những thứ trong Tu Di giới đều bị hắn lấy ra.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mật thất Tu Luyện địa chất chồng đủ loại ngọc giản, bảo khí, còn có mấy chục cái rương lớn.

Xung quanh những cái rương lớn này đều có sát khí và khí huyết lực nồng đậm lượn lờ, hiển nhiên là Huyết Sát tinh.

Một cái rương là năm ngàn khối, mấy chục cái hợp khối là hai, ba mươi vạn Huyết Sát tinh thượng phẩm, này so với tài phú ba người Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si cộng lại cũng nhiều hơn bảy, tám lần.

Nói không khoa trương chút nào, tài phú của một tôn chủ Thông Thiên tháp có thể vượt qua cả một tông môn.

- Hả... Đó là...

Lâm Minh tại trong mấy chục cái rương lớp, cảm nhận được trong đó có một cái rương có huyết sát lực đặc biệt nồng đậm, vung tay chụp ra một cái, cái rương này liền bay vào tay Lâm Minh.

Cái rương này chỉ cỡ bằng một phần ba những rương khác, cả rương đều làm bằng ngọc, xung quanh còn phong ấn trận pháp, loại trận pháp này hiển nhiên là phòng ngừa năng lượng tiết ra.

- Có phong ấn trận pháp, mà đã cảm nhận được năng lượng mãnh liệt như thế, bên trong là cái gì?

Lâm Minh giải phong trận pháp, mở nắp rương ra, lập tức một cỗ năng lượng nồng đậm giống như hóa thành thực chất tràn đến.

Ở trong hộp, dưới đáy chỉ có một tầng mỏng tình thế màu đỏ thẫm giống như trái nho, mà tình thế lại trong sáng tinh thuần.

- Đây chẳng lẽ là... Huyết Sát tinh cực phẩm?

Trên Huyết Sát tinh thượng phẩm cũng có Huyết Sát tinh cực phẩm, loại Huyết Sát tinh này chỉ biết là xuất phát từ mạch khoáng Huyết Sát tinh cực phẩm, mà trong một cái mạch khoáng, số lượng Huyết Sát tinh cực phẩm cũng không được nhiều lắm, cho nên vô cùng quý báu.

Loại đồ vật này, nếu dùng để tu luyện thì quá lãng phí, cho dù là tôn chủ Thông Thiên tháp cũng không xa xỉ được như vậy.

Huyết Sát tinh cực phẩm chủ yếu dùng để đột phá bình cảnh, chẳng hạn như Lâm Minh lúc này, nếu tu luyện đến bình cảnh Tiên Thiên Chí Cực, cần đột phá Toàn Đan chỉ cần được sử dụng Huyết Sát tinh cực phẩm, có thể giảm ngắn thời gian đột phá cho hắn.

- Thứ tốt.

Lâm Minh đếm sơ một cái, một cái rương này, Huyết Sát tinh cực phẩm có tới mấy chục viên, đây cũng không phải là có tiền có thể kiếm được, ngay cả trong Tu Di giới đám người Diêm Si cũng không có một khối, mà Hắc Ám tôn chủ một hơi trữ được mấy chục viên, mức độ giàu có của Thông Thiên tháp tôn chủ thế nào cũng có thể thấy được.

- Hắc Ám tôn chủ sưu tập nhiều Huyết Sát tinh cực phẩm như vậy, chắc là chuẩn bị đột phá Ma Vương tứ tinh.

Đối với võ giả Ma tộc mà nói, từ Ma Vương tam tinh đến Ma Vương tứ tinh, tương đương với võ giả Nhân tộc từ Toàn Đan đến Mệnh Vẫn, xem như một ranh giới không nhỏ, một điểm mấu chốt.

Bình thường sau khi tôn chủ Thông Thiên tháp đột phá Ma Vương tứ tinh sẽ chọn lựa rời khỏi Thông Thiên tháp, nếu không bọn họ ở Huyết Sát Nguyên quá lâu, rất có khả năng đều bị cỗ lực lượng của thần trong Vạn Cổ Ma Khanh kia trấn sát.

Đang muốn thu hồi mấy chục viên Huyết Sát tinh cực phẩm này, đột nhiên Lâm Minh tâm niệm vừa động:

- Chỗ này hình như còn có gì đó...

Vén tầng Huyết Sát tinh cực phẩm này ra, Lâm Minh phát dưới đáy rương ngọc có một cái ngăn màu xám, kéo cái nắp ngăn ra, bên trong lộ ra một không gian chừng mấy tấc.

Ở trong không gian, lại có hai hạt châu như lưu ly một đen một trắng.

Nhìn thấy hai Lưu Ly châu này, Lâm Minh hít thật sâu một ngụm lãnh khí, đây rõ ràng là... Ma Thần Chi Cốt!

Hai viên Ma Thần Chi Cốt, hơn nữa bất kỳ một quả nào đều lớn hơn quả trong tay Hình Thiên!

Lâm Minh âm thầm líu lưỡi.

Giá trị của Ma Thần Chi Cốt cũng không thể dùng Huyết Sát tinh để đánh giá.

Mỗi mười năm, Vạn Cổ Ma Khanh đều có một đoạn thời gian tương đối yên tĩnh, mà lúc này, tôn chủ Thông Thiên tháp sẽ phái ra nhân thủ, thậm chí là tự mình đi tìm kiếm khu vực bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, cũng chính là vì tìm kiếm Ma Thần Chi Cốt này.

Ma Thần Chi Cốt là năng lượng nồng đậm gần như chất lỏng trải qua hơn vạn năm, mười mấy vạn năm ngưng tụ ở trong Vạn Cổ Ma Khanh mà thành, nó xa xa không phải Huyết Sát tinh có thể bằng được, đối với tu luyện của bất kỳ võ giả chủng tộc đều rất có lợi, thậm chí Ma Thần Chi Cốt có thể trợ giúp Ma Vương, cường giả Mệnh Vẫn tấn công bình cảnh cấp đế, từ điểm này mà xem, nó với Phạm Thiên Long Căn có hiệu quả giống nhau, mà trên thực tế, giá trị của Ma Thần Chi Cốt quả thật cũng có thể so sánh được với Phạm Thiên Long Căn.

Phạm Thiên Long Căn tuy rằng khó kiếm được, dù sao nó chỉ là Ma Đế dược viên gì đó, lúc trước Ma Đế cũng chỉ là một cường giả cấp đế cường đại mà thôi. Mà Ma Thần Chi Cốt xuất phát từ Vạn Cổ Ma Khanh, tồn tại thần bí trong Vạn Cổ Ma Khanh kia, xa xa không phải Ma Đế lúc trước ở Thiên Diễn đại lục có thể bằng được.

Chương 610: Hoặc là rời đi, hoặc là chiến một trận

Lúc trước Lâm Minh phục dụng Ma Thần Chi Cốt, Ma Thần Chi Cốt cùng với Thiên Ma lực trường dung hợp làm một, cùng với năng lượng Vô Danh thần đan luyện chế từ Phạm Thiên Long Căn tương hỗ lẫn nhau, dưới cơ duyên xảo hợp hoàn toàn mở ra Hưu môn.

Từ đó mà xem thì chỉ một viên Thần Chi Cốt vẫn kém hơn một ít so với Phạm Thiên Long Căn và Vô Danh thần đan.

Tuy nhiên nên biết rằng, bất kể là Ma Thần Chi Cốt của Hình Thiên hay là của Hắc Ám tôn chủ đều chỉ đến từ khu vực bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, chỉ là Ma Thần Chi Cốt bình thường nhất.

Mà những Ma Thần Chi Cốt đẳng cấp cao hơn ở bên trong Vạn Cổ Ma Khanh cũng chính là thứ trong truyền thuyết, lại không có ai lấy được.

Lâm Minh quét qua từng ngọc giản Hắc Ám tôn chủ lưu lại, trừ một ít công pháp đỉnh cấp ra thì có một quả ngọc giản hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Nội dung bên trong là ghi lại về Vạn Cổ Ma Khanh!

- Vạn Cổ Ma Khanh...

Lâm Minh thì thào, địa phương thần bí luôn khiến người ta có khát vọng thăm dò, nhất là giống như Vạn Cổ Ma Khanh, có được tài nguyên vô hạn và nguy hiểm tuyệt cảnh, có một ít cường giả phong hoàng lúc đại nạn buông xuống, lựa chọn tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, trừ muốn tìm kiếm tài nguyên ra, thì cũng là hướng về tồn tại thần bí trong Vạn Cổ Ma Khanh, muốn tận mắt vừa thấy, đến tột cùng bên trong Vạn Cổ Ma Khanh có cái gì.

Ý thức chìm vào trong ngọc giản, đầu tiên đập vào đầu Lâm Minh chính là một tấm bản đồ, bản đồ Vạn Cổ Ma Khanh.

Ở trong bản đồ, mười hai Thông Thiên tháp đều được đánh dấu điểm tròn màu đỏ để biểu thị, mà ở dưới mười hai Thông Thiên tháp chính là Vạn Cổ Ma Khanh diện tích mấy vạn dặm.

Một phần bản đồ Vạn Cổ Ma Khanh này hoàn toàn bỏ trống.

Mà ở địa phương mấy ngàn dặm chung quanh Vạn Cổ Ma Khanh, lại có một ít chú giải tỉ mỉ, rõ ràng, các loại hiểm địa, tuyệt địa đều được cẩn thận miêu tả vào, hơn nữa có văn tự chú thích.

Ngoài ra, làm cách nào để dễ dàng khai quật được Ma Thần Chi Cốt, ở trên bản đồ cũng được biểu thị.

Nếu muốn thăm dò Vạn Cổ Ma Khanh, giá trị tham khảo của bản đồ này không nghĩ cũng biết.

Nhìn xuống chút nữa, chính là đủ loại miêu tả về Vạn Cổ Ma Khanh, mà nội dung của nó cũng gần giống như Lâm Minh biết, mấy vạn năm qua, phàm là nhân vật tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, bất kể là tuyệt thế thiên tài, hay là cường giả phong hoàng, toàn bộ đều ngã xuống, đều không ngoại lệ.

Đừng nói là bên trong Vạn Cổ Ma Khanh mà ngay cả trong vòng ngàn dặm bên cạnh nó, cũng đều là cấm địa, tiến vào là phải chết!

Tất cả võ giả, bao gồm tôn chủ, nếu muốn thăm dò Vạn Cổ Ma Khanh đều phải ở bên ngoài ngàn dặm, thậm chí là ở ngoài hai ngàn dặm.

Càng tới gần Vạn Cổ Ma Khanh, thì khai quật được Ma Thần Chi Cốt đẳng cấp càng cao, nhưng mà nguy hiểm cũng lại càng nhiều, xác suất ngã xuống càng lớn!

- Dựa theo ngọc giản ghi lại, đây là chỉ ngàn năm qua, trong Vạn Cổ Ma Khanh đã có hơn một trăm bảy mươi tôn chủ ngã xuống. Chia đều mỗi lần Vạn Cổ Ma Khanh mở ra, đã có hai vị tôn chủ ngã xuống.

Lâm Minh nhìn thấy số liệu ghi lại bên trong ngọc giản của Hắc

Ám tôn chủ âm thầm kinh hãi, mỗi lần Vạn Cổ Ma Khanh mở ra. Tôn chủ đều tự mình ra tay, cũng chính là vì nhằm vào những Ma Thần Chi Cốt cao cấp kia.

Dù sao bình thường nhân vật cấp bậc Thiên Ma thất tinh, thực lực đều kém xa tôn chủ, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ ở ngoài chơi bời một chút mà thôi. Có thể tìm được một hai viên Ma Thần Chi Cốt thì đã không tồi rồi.

Còn muốn có đẳng cấp cao thì không có khả năng.

Nghĩ lại mười hai tòa Thông Thiên tháp có tổng cộng gần một trăm năm mươi vị tôn chủ, mỗi lần mở ra ngã xuống một hai người, xác suất ngã xuống một phần trăm cũng không phải quá khoa trương.

Vì con đường võ đạo, nếu ngay cả điểm phiêu lưu ấy cũng không dám mạo hiểm thì cũng không nên tập võ nữa, an hưởng lúc tuổi già cho rồi.

- Vạn Cổ Ma Khanh... Nếu có cơ hội, ta cũng muốn đi một chuyến.

Đối với loại địa phương đầy nguy hiểm và kỳ ngộ này, Lâm Minh rất có hứng thú đi thăm dò một phen, đương nhiên, trong vòng cấm địa sinh mệnh ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, hắn tuyệt đối không dám đi, hắn cũng không cho rằng mạng của mình còn cứng rắn hơn mạng của cường giả phong hoàng.

Tiếp tục xem xuống dưới, trong ngọc giản còn miêu tả Vạn Cổ Ma Khanh bùng nổ, cứ qua mấy chục năm đến mấy trăm năm, Vạn Cổ Ma Khanh sẽ giống như núi lửa phun trào một lần, phun trào ra lượng lớn sát khí, còn có một ít Ma Thần Chi Cốt ẩn giấu ở bên trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Mà đây cũng là nguyên nhân mấy vạn năm qua, mọi người có thể tìm được Ma Thần Chi Cốt rơi rụng bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, toàn bộ đều do Vạn Cổ Ma Khanh phun trào ra.

Sau mỗi lần phun trào, nhóm võ giả tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh đều có thu hoạch rất lớn, nhưng mà tính nguy hiểm cũng rất cao.

Sau khi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, năng lượng dao động dường như tạo thành đủ loại tuyệt địa, khiến cho người ta xương cốt cũng không còn.

Hơn nữa dưới tình huống như vậy, bản đồ cũng sẽ thay đổi lớn, bản đồ cũ không thể áp dụng, chỉ có thể dùng bản đồ mới, mà chuyện này cũng là nguyên nhân khiến người ta càng dễ bị rơi vào tuyệt địa.

Có thể nói, hơn một trăm bảy mươi vị tôn chủ đã ngã xuống ngàn năm qua, có một nửa là vì Vạn Cổ Ma Khanh phun trào.

Lâm Minh một hơi đọc xong ngọc giản, đúng lúc này, trong hào quang Tu Luyện địa của hắn nhoáng lên một cái, một thanh âm cũng theo đó truyền vào trong óc Lâm Minh:

- Ta là Huyết Viêm tôn chủ, Lâm thiếu hiệp, mời đi theo người hầu lên tầng bốn.

- Lên tầng bốn?

Lâm Minh trong lòng vừa động, tầng bốn đúng là nơi chuyên biệt dành cho tôn chủ Thông Thiên tháp.

Mười một tôn chủ, toàn bộ đều ở nơi đó!

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, đẩy cửa đi ra khỏi Tu Luyện địa.

Ở bên ngoài Tu Luyện địa của Lâm Minh, đã sớm có một đôi mỹ nữ Yêu Tinh tộc chờ phục vỮ hai cô gái đều cao như nhau, dung mạo hoàn mỹ không thể hoàn mỹ hơn, tu vi cũng là cùng Hậu Thiên kỳ.

Ở Thiên Vận quốc, tuổi trẻ như vậy mà có tu vi Hậu Thiên kỳ, dung mạo lại hoàn mỹ như thế, có thể nói là thiên chi kiêu nữ trong thiên chi kiêu nữ, nhưng mà ở trong Thông Thiên tháp này lại chỉ là nữ người hầu mà thôi.

- Tôn chủ đại nhân, chúng ta tới đây để dẫn ngài lên tầng bốn, đáp ứng tất cả yêu cầu của ngài.

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc nhẹ giọng nói.

- Dẫn đường.

Lâm Minh giọng điệu vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng.

Giữa tầng ba và tầng bốn Thông Thiên tháp đều có Truyền Tống trận, Truyền Tống trận trắng xóa cần phải có lệnh bài mới có thể vào được.

Lâm Minh đi tới chỗ này thì ngừng lại, kiên nhẫn nghiên cứu cấu tạo Truyền Tống trận một chút, quả nhiên là thượng cổ Truyền Tống trận, cùng một loại Truyền Tống trận như ở Thần Vực.

Nhìn thấy Truyền Tống trận quen thuộc này, Lâm Minh yên tâm hơn nhiều, kể từ đó, ít nhất hắn cũng không bị vây khốn ở tầng bốn, với thân pháp Kim Bằng Phá Hư vô cùng ảo diệu của hắn phối hợp cùng với thượng cổ Truyền Tống trận, hắn có niềm tin cho dù tôn chủ tầng bốn nổi điên vây công hắn, hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

Một bước bước vào trong, ánh sáng lóe lên, ngay sau đó, Lâm Minh đi cùng hai thị nữ Yêu Tinh tộc tới tầng thứ tư Thông Thiên tháp.

Truyền thuyết kể, Đế Giả chi lộ cũng là ở tầng này.

Dọc theo hành lang tăm tối tiến về phía trước, cuối cùng, thị nữ mang theo Lâm Minh đứng trước một đại điện nguy nga, cửa điện nặng chịch cao chừng mười trượng, bên trên điêu khắc đủ loại hoa văn thần bí cổ xưa, không biết là dùng tài liệu gì chế tạo thành.

Lâm Minh vừa tới đại điện, cửa điện tự động mở ra, ổ trục dường như không chịu nổi sức nặng khổng lồ này, phát ra tiếng ken két.

Đằng sau cửa lớn, mười người cùng mặc áo choàng đen, thân cao có, thấp có, đang ngồi trong một cái bàn hội nghị màu đen.

Mười người cùng tụ lại một chỗ, tản phát ra khí tràng có thể nói là khủng bố.

Mà khí tràng này hoàn toàn là nhằm vào Lâm Minh đang đến!

Lâm Minh trong lòng nghiêm lại, Thiên Ma võ ý bùng nổ, lập tức triệt tiêu cỗ áp lực này, cả người chỉ hơi hơi lắc một cái, một bước cũng không lui.

Không hề nghi ngờ, mười người áo đen này, đều là tôn chủ Thông Thiên tháp, mà đối mặt với Lâm Minh, bọn họ chỉ là theo bản năng tản phát ra khí thế, cho Lâm Minh một cái chấn nhiếp mà thôi.

- Chỉ có mười người, còn một tôn chủ nữa đâu?

Lâm Minh trong lòng hơi hơi nghi hoặc, hắn lần lượt đảo qua từng người, giữa mười người này, cũng có chênh lệch thực lực không nhỏ, trong đó có mấy người có thể nói là sâu không lường được, Lâm Minh tự nhận không phải là đối thủ.

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên!

Ngồi ở vị trí thủ vị, người áo bào đen cao lớn cười ha ha, giọng điệu vừa trầm vừa vang:

- Tà Thần tôn chủ, đây là phong hào của ngươi sao?

Lâm Minh bình tĩnh nói:

- Phong hào với ta mà nói không có ý nghĩa gì, có thể tùy tiện.

Người áo bào đen cao lớn nói chuyện này, không nghi ngờ gì chính là người mạnh nhất trong mười tôn chủ, Lâm Minh tự nhận nếu chống lại hắn thì không có nửa phần nắm chắc.

- Tốt! Ta rất thích nói thẳng, ta không muốn vòng vo với ngươi, ta chỉ hỏi ngươi một câu, làm sao mới bằng lòng rời khỏi Cực Tinh Thông Thiên tháp?

Lâm Minh nhướng mày:

- Ngươi là Thiên Ma mười cánh, ta cũng là Thiên Ma mười cánh, ngươi dựa vào đâu muốn ta rời đi Thông Thiên tháp? Đơn giản ta là nhân loại, ngươi không phải nghĩ Thông Thiên tháp này là thuộc về Man tộc và Cự Ma tộc các ngươi đấy chứ?

- Hắc hắc, không riêng bởi vì ngươi là nhân loại.

Người áo bào đen ngồi ở vị trí thủ tọa đứng lên, ánh mắt như đêm tối ánh lên vô tận tinh tú:

- Ta cho ngươi rời đi là vì đó là quy tắc ngầm gần vạn năm của Thông Thiên tháp! Thông Thiên tháp không để cho xuất hiện Thiên Ma mười hai cánh, mà ngươi... Để mặc cho ngươi trưởng thành xuống dưới, chỉ sợ chỉ một, hai năm nữa, chúng ta đều không phải là đối thủ của ngươi, đến ngày đó, ai có thể ngăn cản ngươi trở thành mười hai cánh? Có giáo huấn của Bát Vẫn Chiến Đế một lần đã đủ rồi, chúng ta không hy vọng xuất hiện nhân tố bất định, uy hiếp đến địa vị Thông Thiên tháp.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, không nói gì, nói đến cùng, bây giờ nhóm thống trị của Thông Thiên tháp đã đem Huyết Sát Nguyên như là tài sản riêng của bọn họ.

Quả thật, một chỗ có thể sưu cao thuế nặng, tài nguyên khủng bố, lại có rất nhiều Tu Luyện địa nơi đẳng cấp cao, ai mà không tâm động?

Nếu không phải Huyết Sát Nguyên có một cỗ lực lượng thần bí, sẽ trấn sát tất cả võ giả cấp cao bước vào nơi này, thì chỉ sợ Huyết Sát Nguyên đã sớm bị phần đông cường giả cấp đế của Thánh Ma đại lục và thánh địa nhớ thương rồi, đến lúc đó, chung quanh Huyết Sát Nguyên, chắc chắn sẽ có một cuộc đại chiến có một không hai, cuối cùng người thắng được chia cắt Huyết Sát Nguyên.

Mà chiến tranh như vậy, chỉ sợ là mỗi ngàn năm sẽ bùng nổ một lần, một lần nữa phân phối kết cục.

Hiện giờ, Huyết Sát Nguyên bởi vì quy tắc quỷ bí này, hình thành kết cục như vậy, từ ý nghĩa nào đó mà nói, bây giờ Huyết Sát Nguyên chính là một cái tông môn đặc thù, mà nhóm tôn chủ này đều là trưởng lão trong tôn môn.

- Bảo ta rời đi cũng có thể, ta vốn không có ý định trở thành tôn chủ, cũng không có ý định ở lại Huyết Sát Nguyên quá lâu, ta chỉ cần ở lại Huyết Sát Nguyên ba tháng, sau đó tiến vào Đế Giả chi lộ, sau khi đi ra, ta lập tức rời đi!

Lâm Minh làm ra nhượng bộ, hiện giờ với thực lực của hắn, cùng Huyết Sát Nguyên trực tiếp trở mặt thì rất không có lý trí, nên biết rằng, Huyết Sát Nguyên cũng không chỉ có một tòa Thông Thiên tháp như Cực Tinh tháp này, còn có mười một tòa tháp khác, cao thủ nhiều như mây.

- Hắc hắc...

Người áo bào đen nở nụ cười:

- Thật có lỗi, yêu cầu của ngươi, ta không thể đáp ứng, ngươi hoặc là lựa chọn bây giờ rời đi, hoặc là cùng chúng ta chiến một trận!

Chương 611: Tháp chủ Cực Tinh Tháp

Hoặc là hiện tại lựa chọn ly khai, hoặc là chiến một trận với mười vị tôn chủ?

Đồng tử Lâm Minh hơi co lại, tay phải theo bản năng đụng đến Tu Di giới.

Ở tầng ba, không có người nào dám đối với Lâm Minh như thế, nhưng tầng bốn thì...

- Không nên khẩn trương, ta nói chiến một trận, là chiến một trận ở Võ Đấu trường, không bị bức đến trình độ nhất định, ta sẽ không sử một ít thủ đoạn phá hư quy củ.

Người áo bào đen chậm rãi nói, ý nói chính là, nếu Lâm Minh cố ý ở lại Thông Thiên tháp, cố ý tiến vào Đế Giả chi lộ, hắn sẽ không tiếc phá hư quy củ cùng thanh danh Thông Thiên tháp, đánh chết Lâm Minh.

Chiến một trận tại Võ Đấu trường sao...

Lâm Minh hơi hơi trầm mặc, hắn còn không tự tin đến tự nhận trình độ vô địch Cực Tinh Thông Thiên tháp, chớ nói có thể bùng nổ xa luân chiến, chỉ cần người áo bào đen trước mắt, hắn vốn không có nắm chắc thắng lợi.

Người áo bào đen nhìn Lâm Minh, một đôi ánh mắt tinh tú dường như muốn nhìn thấu Lâm Minh:

- Lâm Minh, nếu ta không nhìn lầm, năng lượng phát ra trên thân ngươi là cùng loại với một loại võ ý lĩnh vực Thiên Ma!

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, cáo già hảo nhãn lực, liếc mắt một cái nhìn thấu.

Người áo bào đen cũng không biết sau khi thông qua Vương Giả Tù Lung mới có thể đạt được Tu La lực trường, nhưng hắn ra mắt Sát

Thần lực trường, cũng chính là lực trường Thiên Ma mười hai cánh có được, hai người có chỗ gần cho nên bị hắn nhìn thấu.

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, thản nhiên thừa nhận:

- Không sai!

Người áo bào đen vểnh khóe miệng lên:

- Tuy rằng bổn tọa không đạt được Thiên Ma võ ý, nhưng đối Thiên Ma võ ý cũng có hiểu biết không ít, ta không biết ngươi như thế nào đạt được loại lực trường này, tuy nhiên ta lại rõ ràng, nó là sau khi ngươi tiến vào Thông Thiên tháp mới nhận được, hơn nữa có chỗ tương tự với Thiên Ma võ ý, một võ giả đạt được càng nhiều võ ý sẽ càng cường đại, nhất là sau khi có thể dung hợp chúng nó... Ngươi đạt được võ ý xấp xỉ với Thiên Ma võ ý, ta không tin ngươi không muốn nhận được Thiên Ma võ ý, dung hợp hai cái làm một!

- Mà muốn có được Thiên Ma võ ý, cũng chỉ có thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, cho nên ngươi không cần vọng tưởng tiến vào Đế Giả chi lộ!

Người áo bào đen mở miệng chấn động Lâm Minh, căn bản không để lối thoát.

Hiện tại hắn còn có thể đối phó Lâm Minh, nếu Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ. Hắn không còn có nửa phần nắm chắc đối phó Lâm Minh, đến lúc đó, Cực Tinh Thông Thiên tháp không người nào là đối thủ Lâm Minh, ai còn có thể ngăn cản hắn trở thành Thiên Ma mười hai cánh!

- Lâm Minh, ngươi giết Hắc Ám là sinh tử đấu song phương đều nguyện ý. Phù hợp quy củ Thông Thiên tháp, ta sẽ không truy cứu, nhưng... Nếu hôm nay ngươi không ly khai Thông Thiên tháp, ta tuyệt không lưu thủ!

Người áo bào đen nói xong đột nhiên tiến lên trước một bước, khí thế trên thân bột phát ra, ngọn lửa đỏ như máu, hừng hực thiêu đốt quay chung quanh thân thể hắn.

Người áo bào đen chính là Huyết Viêm tôn chủ, tên hiệu này là đến từ công pháp hắn tu luyện, cùng với Huyết Viêm quay chung quanh trên thân.

Lúc trước Lâm Minh ở Thông Thiên tháp tầng hai đánh chết Huyết Man, ngay tại ngọc giản Huyết Man lưu lại thấy được Huyết Viêm tôn chủ. Mặc dù Huyết Man là một kẻ tàn nhẫn cuồng vọng, mỗi khi nhắc tới Huyết Viêm tôn chủ đều cung kính dị thường, đó là một loại tôn kính phát ra từ trong thâm tâm, thậm chí mang theo sợ hãi!

Hiện giờ xem ra, Huyết Viêm tôn chủ ở trong mười hai tôn chủ là dựa vào thực lực mà tồn tại, khiến Huyết Man sợ hãi cũng chẳng có gì lạ.

Không khí toàn bộ đại điện ngưng trọng lên, giương cung bạt kiếm.

Lâm Minh khẽ vuốt Tu Di giới, chân nguyên cả người lưu chuyển, không thể vào Đế Giả chi lộ, cũng không thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, Thiên Ma võ ý ba thiếu hai, còn nói chuyện gì dung hợp.

- Nếu ngươi nguyện ý rời khỏi Thông Thiên tháp, ta có thể cho ngươi một ít bồi thường.

Huyết Viêm tôn chủ thoái nhượng một bước, đối với nhân vật như Lâm Minh, hắn cũng rất kiêng kị, nếu không thể giết chết Lâm Minh, Ngược lại đắc tội Lâm Minh, ngày sau hắn sẽ bị một cái cường giả biến thái có thể trở thành đệ nhất Thánh Ma đại lục nhớ thương, ai cũng đều đứng ngồi không yên.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, điều kiện này, hắn tự nhiên không muốn nhận.

Đúng lúc này, một đạo ánh lửa sáng lên trong đại điện, ở trong môi trường u ám đặc biệt chói mắt.

Đó là một đạo Truyền Âm phù.

Sau khi Huyết Viêm tôn chủ thu được Truyền Âm phù rõ ràng giật mình một chút, ngay sau đó với ánh mắt khó hiểu đánh giá Lâm Minh một phen.

- Lâm Minh, tổng tôn đáp ứng ngươi tiến vào Đế Giả chi lộ, tuy nhiên cần ngươi đáp ứng một điều kiện.

- Tổng tôn?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, tổng tôn là ai, là tổng tôn Cực Tinh Thông Thiên tháp? Hay là tổng tôn mười hai Thông Thiên tháp?

Huyết Viêm tôn chủ nói:

- Tổng tôn chính là tháp chủ Cực Tinh Thông Thiên tháp ta, hắn cũng là một trong mười hai tôn chủ, vài cái canh giờ trước, hắn đã chạy về Cực Tinh Thông Thiên tháp, qua tiếp thời gian một nén hương sẽ tới.

Thì ra là thế, Lâm Minh đã sớm chú ý tới tôn chủ ở đây chỉ có mười, tính cả Hắc Ám tôn chủ đã chết, còn thiếu một cái tôn chủ, thì ra người thiếu kia chính là tháp chủ Thông Thiên tháp.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh âm thầm đề phòng, Huyết Viêm tôn chủ đã mạnh mẽ như vậy, như vậy tháp chủ Cực Tinh Thông Thiên tháp sẽ tới loại trình độ nào?

Ở trước mặt người như thế...

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, hỏi:

- Muốn ta đáp ứng điều kiện gì?

- Cái này ta không rõ ràng lắm, cần ngươi gặp mặt cùng tổng tôn.

Huyết Viêm tôn chủ mặt không chút thay đổi nói.

Lâm Minh mặt nhăn càng nhanh, Huyết Viêm tôn chủ chỉ là ngồi vào chỗ của mình, không nói thêm lời nào.

Không khí hoàn toàn lâm vào trong trầm mặc.

Chỉ thời gian nửa nén hương, lại một đạo Truyền Âm phù xuất hiện ở trong đại điện.

Huyết Viêm tôn chủ đứng lên, nói:

- Đi theo ta, tổng tôn đại nhân muốn gặp ngươi.

Tổng tôn...

Lâm Minh trầm mặc, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất an, cỗ bất an này, đến từ chính thực lực của hắn không đủ.

Lúc trước hắn nói chuyện với Đạt Cổ về chuyện Thông Thiên tháp cùng Vạn Cổ Ma Khanh, Đạt Cổ cũng không biết trong Cực Tinh Thông Thiên tháp còn có một tháp chủ.

Đạt Cổ từng nói qua, Phong Thần đã có thể bằng được tôn chủ bình thường, những lời này khiến cho tiềm thức Lâm Minh nghĩ đến, thực lực mười hai tôn chủ đều không phải xa xa không thể bằng.

Hắn lao ra từ trong Vương Giả Tù Lung, cũng vừa mới đột phá Bát Môn Độn Giáp, Lâm Minh đối với thực lực của chính mình có tin tưởng thật lớn, cho nên mới dám chiến Diêm Si, Khai Dương, Ma Ha, thậm chí đánh chết Hắc Ám tôn chủ.

Trong Cực Tinh Thông Thiên tháp, thực lực chính là hết thảy, Lâm Minh vừa mới đánh chết Hắc Ám tôn chủ là một cái uy hiếp thật lớn, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh vốn tưởng rằng với thực lực của chính mình ở Cực Tinh Thông Thiên tháp cho dù không địch lại tôn chủ, nhưng có thể toàn thân trở ra, qua lại tự do.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, thực lực mười hai tôn chủ Thông Thiên tháp cũng có chênh lệch thật lớn, yếu thì như Phong Thần, mạnh lại mạnh đến thái quá.

Tu vi Hắc Ám tôn chủ tương đương với nhân loại Toàn Đan trung kỳ, mà tổng tôn cầm đầu mười hai tôn chủ này chỉ sợ tu vi đến gần Mệnh Vẫn, thực lực tuyệt đối là Mệnh Vẫn tầng một trở lên.

Đối mặt với người như vậy, Lâm Minh thật sự không thể bình chân như vại.

- Như thế nào? Ngươi không phải muốn tiến Đế Giả chi lộ?

Khóe miệng Huyết Viêm tôn chủ nổi lên một cỗ tươi cười nghiền ngẫm.

- Tổng tôn đại nhân nguyên bản bế quan tu luyện ở Huyết Sát thần điện, vì ngươi mà chạy về Cực Tinh Thông Thiên tháp, ngươi không dám gặp sao?

Huyết Viêm tôn chủ cố ý kích Lâm Minh.

Đối với loại phép khích tướng này, Lâm Minh căn bản sẽ không để ý, chỉ là tình huống hiện tại...

Lâm Minh quay đầu nhìn về bốn phía, chín tôn chủ chung quanh cũng đứng lên, tuy rằng nhìn như tùy ý đứng thẳng, nhưng nếu hiện tại Lâm Minh thật sự lao ra trùng vây, chín tôn chủ này đều có thể triển khai chặn giết Lâm Minh!

Bằng vào Không Gian ý cảnh hư vô mờ mịt, Lâm Minh có tự tin nhất định lao ra đại điện, nhưng mấu chốt là, còn có một tháp chủ thực lực sâu không lường được, vị trí không biết!

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong đầu nhanh chóng phân tích đủ loại khả năng.

- Đáp ứng ta tiến vào Đế Giả chi lộ, cần ta đáp ứng một cái điều kiện, sẽ là điều kiện gì?

Lâm Minh cũng sẽ không khờ dại cho rằng nguyên nhân Cực Tinh tháp tháp chủ chính là thưởng thức hắn mà cho phép hắn tiến vào Đế Giả chi lộ, điều kiện như vậy ý vị sâu xa, hay là ký kết linh hồn khế ước?

Nếu không đồng ý thì sẽ thế nào?

Tình huống tốt nhất là có thể khiến Lâm Minh rời khỏi Thông Thiên tháp, mà tình huống xấu nhất chính là trực tiếp động thủ.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh cảm giác hy vọng chính mình chạy ra tầng bốn có điểm xa vời.

Lỗ mãng!

Lâm Minh không thể không thừa nhận hắn xem nhẹ thực lực mười hai tôn chủ Thông Thiên tháp.

Hắn làm ra loại phán đoán sai lầm này, một là bởi vì nói chuyện với Đạt Cổ, thứ hai còn lại bởi vì lúc trước Bát Vẫn Chiến Đế thành tựu Thiên Ma mười hai cánh.

Không hề nghi ngờ, lúc trước thực lực Bát Vẫn Chiến Đế yếu hơn so với Lâm Minh, thiên phú cũng không như Lâm Minh, theo lý thuyết, Bát Vẫn Chiến Đế có thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, Lâm Minh hẳn cũng không khó như vậy, nhưng sự tình phát triển vượt qua hắn tưởng tượng.

Lúc trước rốt cuộc Bát Vẫn Chiến Đế là như thế nào thành tựu Thiên Ma mười hai cánh?

Lâm Minh không thể tưởng tượng, dưới tình huống như vậy, lực cản thật mạnh, đến thời điểm Thiên Ma tám cánh, những tôn chủ kia bắt đầu động thủ, trên tôn chủ thậm chí còn có tháp chủ, dưới loại tình huống này ai có thể trưởng thành là Thiên Ma mười hai cánh?

- Lâm Minh, chuyện gì vậy? Không đi?

Huyết Viêm tôn chủ hơi trêu tức:

- Ngươi chẳng lẽ muốn tháp chủ tới tìm ngươi?

Lâm Minh vuốt ve Tu Di giới, cảm giác liên hệ đến Tử Huyễn thương trong Tu Di giới, hắn không có thói quen giao vận mệnh cho người khác.

Hôm nay không thể bước vào Đế Giả chi lộ, không thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh.

Như vậy sẽ chờ đến ngày chính mình thành tựu Toàn Đan, trở về Huyết Sát Nguyên, không tin cái thời điểm kia, còn có ai có thể ngăn cản chính mình!

- Hắc hắc, tiểu tử, cảnh giác rất nặng a.

Nói chuyện chính là một tôn chủ khác, xuất thân Cự Ma tộc Thân Công tôn chủ, hắn cũng là người lãnh đạo trực tiếp Hình Thiên lúc trước.

Lâm Minh nhìn Thân Công tôn chủ một cái, đồng tử hiện lên một đạo hàn quang.

Mà đúng lúc này, một cái thanh âm già nua đột nhiên vang lên ở trong đầu Lâm Minh:

- Cùng hắn đi, đi gặp tháp chủ Thông Thiên tháp.

- Ân?

Lâm Minh cả kinh trong lòng, Ma Quang!

- Ngươi đã khôi phục linh hồn bị hao tổn?

Lâm Minh ngạc nhiên vui mừng hỏi, Ma Quang ngủ say ở trong tinh thần chi hải hắn, hai người căn bản không cần chân nguyên truyền âm, có thể trực tiếp kết nối.

Trong nháy mắt, Lâm Minh đi tới Thánh Ma đại lục đã gần hai năm, Ma Quang luôn luôn ngủ say, thế cho nên hắn gần như xem nhẹ Ma Quang.

- Khôi phục, hắc hắc...

Ma Quang âm hiểm cười hai tiếng, thanh âm như thế nào nghe có chút hương vị tà ác:

- Lại nói tiếp huyết sát khí Thông Thiên tháp này cực kỳ nồng đậm thích hợp bản thánh dưỡng thương, còn có hình xăm Thiên Ma này cũng là thứ tốt a, đối với linh hồn bản thánh có lợi thật lớn, tiểu tử, ngươi nhất định phải thành tựu hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, hiện tại bỏ chạy cũng không phải là phong cách bản thánh!

Chương 612: Đường duy nhất thoát khỏi tuyệt cảnh

- Hình xăm Thiên Ma cũng có trợ giúp đối với ngươi?

Lâm Minh ngạc nhiên hỏi.

- Hắc hắc, bản thánh vốn là tu ma, hình xăm Thiên Ma có thể ngưng tụ sát khí, số lượng ma dực càng nhiều, hiệu quả ngưng tụ sát khí lại càng tốt, đương nhiên đối bản thánh có lợi thật lớn, một năm trước bản thánh có thể thức tỉnh, chẳng qua chỉ bởi vì sát khí nơi này nồng đậm, bản thánh liền lựa chọn thong thả khôi phục thực lực ở trong trạng thái ngủ say, chuyện một năm nay xảy ra bản thánh đại khái đều biết, hình xăm Thiên Ma mười hai cánh tuyệt đối không thể bỏ qua, bản thánh còn trông cậy vào nó khôi phục thực lực đó, nếu hiện tại chạy thoát, hình xăm Thiên Ma sẽ chậm rãi tiêu tán, tích lũy vài năm trước liền vứt sạch!

Hai người luôn luôn dùng thần thức trao đổi trực tiếp, tuy rằng ý tứ biểu đạt rất phức tạp, nhưng trao đổi lại chỉ là chuyện trong nháy mắt, Lâm Minh vội vàng hỏi:

- Linh hồn lực ngươi rốt cuộc khôi phục đến tiêu chuẩn gì?

Ma Quang đắc ý cười nói:

- Hiện giờ linh hồn lực bản thánh đã khôi phục đến tiêu chuẩn thời điểm vừa mới bị hút vào không gian Ma Phương.

- Mới vừa bị hút vào đến không gian Ma Phương?

Lâm Minh ngẩn ngơ trong lòng, lúc trước chó già này ở Thần Vực, cũng là nhân vật, hoặc là nói, là một cái cẩu vật, dù sao có thể đi theo Ma Đế sẽ thật sự có tài.

Theo chó già lúc trước thổi phồng chính mình, bản thể nó là Tam Đầu Ma Thần Khuyển, năm đó tôn hào Ma Quang Thánh Chủ, tu thành kim cương bất hoại đại thành thần thể, về sau thần thể bị hủy, thần hồn bị rút vào trong Thần Tinh Ma Phương, tam vị nhất thể thần hồn chỉ còn lại có một mình nhất thể ba cái đầu biến thành một cái đầu.

Nguyên bản linh hồn không trọn vẹn không được đầy đủ, lại bị phong ấn trong Ma Phương trải qua không biết bao nhiêu năm làm hao mòn, trình độ linh hồn lực suy yếu có thể nghĩ mà biết.

Hiện giờ Ma Quang nói có thể khôi phục đến tiêu chuẩn thời điểm mới vừa bị hút vào không gian Ma Phương. Tuy rằng linh hồn không trọn vẹn như trước, nhưng đã tương đối đáng sợ.

- Ngươi có thể đối phó tháp chủ Cực Tinh tháp?

Lâm Minh chờ mong hỏi, quả thực như vậy, thật có thể nói là hy vọng sơn cùng thủy tận.

Ma Quang lắc đầu:

- Không đối phó được.

- Vậy ngươi bảo ta đi theo chịu chết sao?

Lâm Minh lập tức hết chỗ nói rồi, ấn tượng chó già này lưu lại cho Lâm Minh luôn luôn chính là năng lực thổi da trâu thành công vĩ đại, căn bản không đáng tin.

- Năm đó ngươi không phải ở Thần Vực tôn hào Thánh Chủ sao, một cái tiểu lâu la thế gian giới như vậy đều không đối phó được?

- Hừ, bản thánh chỉ còn lại có linh hồn không trọn vẹn, ngay cả thân thể cũng không có. Ở đâu ra lực công kích? Nếu là thời điểm bản thánh trạng thái toàn thịnh, bản thánh chỉ hắt xì một cái, phun ra nước miếng đều có thể bắn tháp chủ kia thành cái sàng!

Nghe được chó già thổi phồng, Lâm Minh chán nản. Thời điểm này tên này còn có tâm tình nói những lời này.

- Hiện tại rốt cuộc làm sao bây giờ?

- Hắc hắc, tuy rằng bản thánh mất thân thể, không có lực công kích, nhưng linh hồn còn, có thể làm chút tay chân ở trên linh hồn, tỷ như... Ở thời điểm ngươi ký kết linh hồn khế ước...

Chó già nói tới đây nở nụ cười tà ác:

- Sau khi linh hồn lực bản thánh khôi phục thật lớn, cảm giác đối với linh hồn so với ngươi mẫn tuệ sâu sắc hơn nhiều, ngươi còn không biết đi. Trong mười tôn chủ đang ngồi, có hai người đã bị hạ loại nô ấn, bị người khống chế!

- Cái gì?

Lâm Minh vô cùng kinh ngạc trong lòng!

Nô ấn cùng linh hồn khế ước là hai việc khác nhau.

Linh hồn khế ước, là yêu cầu viết vẽ pháp trận ở trên da thú đặc thù, rồi sau đó cam tâm tình nguyện lưu lại một giọt tinh huyết ở trên khế ước, cũng là thề với linh hồn.

Loại khế ước này bình thường yêu cầu không quá phận sẽ không ai ký chính thức. Võ giả ký kết khế ước xong vẫn như cũ có thể căn cứ làm việc mà mình yêu thích, không đến mức ngay cả thân thể tự do cũng không có.

Hơn nữa linh hồn khế ước bình thường đều có niên hạn, tỷ như đám người Diêm Si, Ma Ha ký kết khế ước đều là năm mươi năm, kỳ hạn năm mươi năm vừa đến, khế ước tự động ngưng hẳn.

Nhưng nô ấn bất đồng!

Nô ấn là một loại công pháp ma đạo, là thủ đoạn võ giả tu vi thâm hậu, thực lực cường đại dùng để khống chế các võ giả thực lực nhỏ yếu, một khi bị dính nô ấn, trừ phi chủ nhân chủ động thu hồi, hoặc là chủ nhân tử vong, nếu không nô ấn sẽ luôn luôn ở cùng với võ giả bị nô dịch, thẳng cho đến khi võ giả tử vong.

Võ giả bị nô dịch chẳng những không có thân thể tự do, ngay cả lối suy nghĩ tự do cũng không có, bình thường bọn họ không khác gì người bình thường, nhưng một khi người thi triển nô ấn xuất hiện ở trước mặt, sẽ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh đối phương, mặc dù để cho bọn họ đi chịu chết, ánh mắt cũng sẽ không nháy một chút!

- Ai bị nô dịch?

Trong lòng Lâm Minh dâng lên cảm giác lạnh cả người, trong mười hai tôn chủ Thông Thiên tháp, lại có hai người bị hạ nô ấn!

Hơn nữa xem tình huống các tôn chủ khác thậm chí có thể không biết đồng bạn bọn họ đã bị hạ nô ấn.

Là ai có bản sự này lặng yên không một tiếng động hạ nô ấn cấp tôn chủ, chẳng lẽ là tháp chủ Cực Tinh Thông Thiên tháp?

Hắn muốn làm cái gì?

Lâm Minh hoảng sợ phát hiện, Thông Thiên tháp so với nguyên bản hắn tưởng tượng phức tạp hơn nhiều!

- Người bị nô dịch, một vị là Huyết Viêm tôn chủ, một cái khác là tiểu lão đầu Ải Ma b giữa không trung.

Huyết Viêm tôn chủ bị hạ nô ấn?

Trong lòng Lâm Minh chợt nghiêm lại, Huyết Viêm tôn chủ cũng chính là người mạnh nhất trong mười đại tôn chủ.

Về phần tiểu lão đầu Ải Ma tộc, kỳ thật là người trung niên, chỉ là trên mặt võ giả Ải Ma tộc đều là nếp nhăn, đầu hắn đội một cái mũ tròn, lăng không ngồi xếp bằng, thân cao không đủ năm xích.

Tiểu lão đầu này diện mạo xấu xí, nhưng Lâm Minh lại có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng sâu không lường được ở trên thân hắn, mà linh hồn lực hắn giống như hải dương sâu, thâm hậu mà quỷ bí.

Đây cũng là một cái cao thủ đỉnh cấp, cho dù không bằng Huyết

Viêm tôn chủ, cũng không sai biệt nhiều!

Nói cách khác, người mạnh nhất trong mười tôn chủ, đều bị hạ nô ấn!

Các tôn chủ khác, hơn phân nửa là bởi vì nô ấn chỉ có thể khống chế số lượng hữu hạn, không thể lần lượt khống chế.

Nếu đúng thật là tháp chủ Cực Tinh Thông Thiên tháp, nhiều năm qua như vậy, hắn vì củng cố địa vị chính mình, thu hoạch ích lợi lớn nhất, dùng nô ấn khống chế tôn chủ vô cùng có khả năng, thậm chí những tôn chủ này thời điểm là người thí luyện cũng đã bị khống chế võ giả có bối cảnh như Phong Thần hắn tự nhiên không dám động, nhưng người như Diêm Si, Ma Ha, nói không chừng đã bị khống chế!

Đến lúc đó dùng những người này đi thăm dò Vạn Cổ Ma Khanh, nhận được thu hoạch, tất cả tự nhiên đều về tháp chủ Thông Thiên tháp!

Nếu có thể củng cố thống trị, có năng lực thu hoạch ích lợi thật lớn, thật sự là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện a!

- Lâm Minh, nếu ta đoán không sai, lần này tháp chủ gặp ngươi chính là vì khống chế ngươi, hắn coi trọng tiềm lực của ngươi, nếu có thể thu về cho mình sử dụng sẽ là một trợ lực lớn, mà một khi ngươi bị khống chế, ngươi cũng đừng mong thoát khỏi, trừ phi tu vi ngươi cao hơn so với hắn vài cái cảnh giới, nhưng thời điểm hắn phát hiện tu vi ngươi đến gần hắn, chỉ cần mệnh lệnh kế tiếp cho tu vi ngươi vĩnh viễn không thể vượt qua hắn, thực lực của ngươi sẽ trì trệ không tiến, mãi cho đến hắn chết, mới có thể nhận được giải phóng, mà trước khi hắn sống thọ và chết tại nhà, nói không chừng sẽ vì giữ bí mật mà giết chết ngươi, ngươi cũng sẽ không phản kháng!

Ma Quang nói một phen xong, Lâm Minh chỉ cảm thấy da đầu run lên, loại kết quả này, tuyệt đối so với chết càng thêm khủng bố.

- Ma Quang, ngươi có thể tiêu trừ nô ấn ở dưới tình huống không bị tháp chủ Cực Tinh tháp phát hiện?

- Hừ hừ, không nhìn xem bản thánh là ai!

Ma Quang đắc ý:

- Bản thánh là tổ tông ma đạo, những thủ đoạn ma đạo Thánh Ma đại lục này, lại nói tiếp đều là năm đó Ma Đế để lại, kế thừa nhiều năm như vậy, một thế hệ không bằng một thế hệ, hiện tại bản thánh không có lực công kích là không sai, nhưng thủ đoạn ở trên linh hồn vẫn dư dả, làm sao có thể bị một cái tiểu bối phát hiện? Năm đó thời điểm bản thánh ở Thần Vực oai phong một cõi, tổ gia gia những tiểu bối này còn chưa xuất thế đâu!

Lâm Minh nghe được trán không khỏi đen kịt, chó già này như thế nào nghe cũng không đáng tin, tuy nhiên sự cho tới nước này cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nó, còn nước còn tát.

- Tiểu tử, ngươi có biểu tình gì vậy? Có bản thánh ở đây, cam đoan đem đùa giỡn tháp chủ Cực Tinh tháp xoay quanh, đến lúc đó, ngươi bằng mặt không bằng lòng, giả ngây giả dại, kể từ đó, vốn sẽ không có người nào nhằm vào ngươi.

- Chưa kể, lão già kia buông lỏng cảnh giác đối với ngươi, thậm chí đồng ý ngươi tiến vào Đế Giả chi lộ, chỉ cần ngươi ẩn nhẫn một năm rưỡi, tu luyện đại thành ở Đế Giả chi lộ, tu vi đột phá Toàn Đan, giết chết tên này, thậm chí có thể thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, cho đến lúc đó, Sát Thần võ ý cũng tới tay!

- Chỉ cần có được hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, ngươi sẽ không bị lực lượng Huyết Sát Nguyên thần bí trấn sát, tùy tiện khi nào thì về Thông Thiên tháp đều có thể, đợi cho thời điểm tu vi ngươi cũng đủ qua tiếp Đế Giả chi lộ, một hơi sấm thành tựu Đế Tôn võ ý!

- Đến lúc đó, ba đại võ ý Tu La, Sát Thần, Đế Tôn đầy đủ hết, nếu lại có thể dung hợp làm một, đây sẽ lại là một đòn sát thủ, mụ nội nó, cái chuyện tốt gì cũng đều là ngươi, ngay cả bản thánh đều ghen tị!

Nguyên bản ngay cả Lâm Minh đều cho rằng, đồng thời đạt được ba loại võ ý gần như không có khả năng, hiện tại hắn rốt cuộc thấy rõ phương hướng:

- Ma Quang, kế hoạch lần này nếu thuận lợi thành công, ngày sau ta nhất định giúp ngươi trọng tố thân thể!

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi còn có chút lương tâm, nói thật, bản thánh cũng là nhìn ngươi coi như có chút tiền đồ, hảo hảo bồi dưỡng một chút có hy vọng đạt tới tiêu chuẩn một bộ phận bản thánh năm đó, cho nên mới tận hết sức lực bồi dưỡng ngươi, đương nhiên, cũng là vì tương lai ngươi thật sự có năng lực giúp ta khôi phục lại, ngày ngày linh hồn bị phong ấn, lão tử thật sự chịu đủ rồi.

Lâm Minh cười ha ha, cũng không thèm để ý Ma Quang thổi phồng, binh tới tướng chặn, nước tới đắp đê, lần này nói không chừng đúng thật là một trận đại cơ duyên của chính mình!

- Lâm Minh, ngươi rốt cuộc có đi hay không, khí thế ngươi vừa rồi đi nơi nào? Như thế nào chỉ gặp tháp chủ, ngươi đã không dám gặp?

Thanh âm Huyết Viêm tôn chủ trào phúng vang lên ở bên tai, đánh gãy thần thức Lâm Minh trao đổi cùng Ma Quang, vừa rồi bọn họ trao đổi chỉ dùng mười hô hấp mà thôi.

Lâm Minh nhìn Huyết Viêm tôn chủ thật sâu một cái, trong ánh mắt có vài phần thương hại, Huyết Viêm tôn chủ này nhìn không khác gì người thường, kỳ thật là một khối con rối mà thôi, chỉ cần vừa thấy tháp chủ Cực Tinh tháp, hắn sẽ phải phục tùng mệnh lệnh.

Đối với người như thế, Lâm Minh tự nhiên sẽ không phí miệng lưỡi đấu khẩu.

- Đi, dẫn đường phía trước!

- Ân?

Huyết Viêm tôn chủ kinh ngạc nhìn Lâm Minh một cái, khóe miệng nổi lên một chút độ cong không thể nhận ra, tiểu tử này, thật đúng là ngu xuẩn, tuy nhiên nói lại, có thể trở thành người hầu tổng tôn đại nhân, cũng là một loại vinh hạnh.

Chương 613: Ma Quang ra tay

Dọc theo thông đạo u ám một đường về phía trước, mãi cho đến chỗ sâu nhất tầng bốn Thông Thiên tháp, một chỗ đại điện u ám, Huyết Viêm tôn chủ đẩy cửa ra, chỉ nghe một tiếng chi nha, đại môn nhẹ nhàng đụng vào, liền đột nhiên rộng mở.

Ở trong đại điện một mảnh tối đen, giống như miệng dã thú khổng lồ.

- Mời đi, Tà Thần tôn chủ.

Trên mặt Huyết Viêm tôn chủ mang theo tươi cười nghiền ngẫm.

Ở phía sau hắn, còn có mấy tôn chủ cũng theo tới, bọn họ ẩn ẩn che lại đường lui Lâm Minh.

Lâm Minh lưỡng lự một chút, thanh âm Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Tiến, không quan hệ.

Lâm Minh bước một bước vào trong đó, trong nháy mắt tầm nhìn hoàn toàn đen xuống dưới.

- Chi nha.

Đại môn ầm một tiếng đóng lại, Lâm Minh dường như lâm vào một cái không gian tuyệt đối, không có thanh âm, không có ánh sáng, không có hết thảy.

- Đừng lo lắng, ngươi xem hết thảy đều là ảo giác, bao gồm đại điện ban đầu, bao gồm cánh cửa kia, kỳ thật thời điểm ngươi bước vào cánh cửa kia, chỉ là bước vào trong ảo trận lão gia hỏa kia bố trí, lão già nhìn ngươi ở phía trước, hắn chuẩn bị thừa dịp thời điểm tinh thần ngươi rối loạn liền hạ nô ấn!

- Ảo trận?

Trong lòng Lâm Minh vừa động, hắn rất quen thuộc đối với trận pháp, cộng thêm hắn có Luân Hồi võ ý cố thủ bản tâm, muốn phá trận cũng không phải không có khả năng.

- Ngươi buông lỏng, không cần thật sự đi phá trận, nếu không lão gia hỏa kia cho rằng ảo trận không đối phó được ngươi, động thủ sẽ phiền toái, ngươi hơi giãy giụa một chút, rồi sau đó, chúng ta liên thủ diễn một tuồng kịch.

- Ân...

Lâm Minh gật đầu, bình tĩnh trở lại, mà đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng chói tai, một Thiên Ma mười cánh bàn tay cầm Tam Xoa kích trống rỗng xuất hiện, phóng vọt tới chính mình!

Trong ánh mắt Lâm Minh đắn đo nhoáng lên một cái kinh hoảng chợt lóe sáng rồi biến mất, rồi sau đó đâm ra một thương, Truy Điện!

Lôi đình lực, chuyên khắc quỷ tà, chỉ nghe xích một tiếng, Thiên Ma mười cánh kia hóa thành một lũ khói nhẹ biến mất.

- Trong hỗn loạn lâm nguy không sợ, có thể cố thủ bản tâm, không hổ là Phong Hào Tu La.

Tại ngoài ảo trận, địa phương cách Lâm Minh chỉ có mười trượng xa, một nam tử cao lớn toàn thân đều mặc áo choàng màu đen yên lặng nói, ánh mắt hắn sâu sắc như tinh tú ban đêm, xem tướng mạo, hắn không thuộc loại bất kỳ một chủng tộc, ngược lại như là hỗn huyết Cự Ma tộc cùng Man tộc.

Hắn chính là tháp chủ Cực Tinh tháp trong mười hai Thông Thiên tháp - Vạn Ma.

- Đáng tiếc, tu vi ngươi rất thấp, không có khả năng phá Vạn Quỷ Huyễn Tượng trận này, ở thời khắc ngươi bị vạn quỷ phệ tâm kia, ngươi là của ta!

Ở trong ảo trận, xuất hiện ảo giác Thiên Ma mười cánh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, chẳng những có Thiên Ma mười cánh, còn kèm theo đại lượng Thiên Ma mười hai cánh, Lâm Minh ứng phó càng ngày càng cố hết sức.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, Lâm Minh rốt cuộc không thể tránh khỏi một con Thiên Ma mười hai cánh công kích, một lũ lực lượng linh hồn giống như gai xương đâm vào tinh thần chi hải Lâm Minh!

Lâm Minh trầm xuống trong lòng, vận chuyển Luân Hồi võ ý, xé nát một cây gai xương này, nhưng mà kế tiếp, các Thiên Ma ảo giác khác công kích nối gót tới.

- Ha ha ha, thiên tài vạn năm thì như thế nào, còn không phải tay sai của bản tôn, thật sự chờ mong ngươi trưởng thành, lần này hành trình Vạn Cổ Ma Khanh, ngươi sẽ trở thành công cụ tốt nhất của bản tôn!

- Linh Hồn nô ấn, đi!

Nam nhân trung niên nặn ra một đạo ấn quyết màu đen ở không trung, ngón tay điểm một cái, thẳng hướng tới Lâm Minh!

Cỗ ấn quyết dung nhập trong công kích Thiên Ma mười hai cánh, Lâm Minh căn bản nhìn không ra.

- Ân? Phá rớt ấn quyết của ta? Tốt! Rất tốt! Càng ngày càng thú vị, mãnh hổ như vậy, mới đáng giá hàng phục.

- Linh Hồn nô ấn, tam ấn tề phát!

Nam nhân trung niên bấm ngón tay, ba đạo ấn quyết màu đen bay về phía Lâm Minh, thừa dịp thời điểm Thiên Ma mười hai cánh công kích dung nhập thân thể Lâm Minh!

Ba đạo ấn ký dung hợp làm một, Lâm Minh cố ý làm phòng ngự Luân Hồi võ ý yếu bớt.

- Ca ca ca!

Ba đạo nô ấn màu đen bị xé nát hai đạo, còn lại một đạo bay thẳng tinh thần chi hải Lâm Minh.

- Ma Quang, nhìn ngươi!

- Hắc hắc, được.

Những năm gần đây, Lâm Minh với Ma Quang tăng lên tín nhiệm rất nhiều, một là ích lợi bọn họ có điểm giống nhau, thứ hai bởi vì chủ linh trong Ma Phương chấn nhiếp, Ma Quang cũng đã sớm đánh mất ý niệm cắn nuốt tinh thần chi hải Lâm Minh trong đầu.

Tại thời điểm đạo ấn kia bay vào tinh thần chi hải Lâm Minh, Ma Quang hóa thành một đầu Tam Đầu Ma Thần Khuyển đập ra từ trong tinh thần chi hải, cũng chỉ có ở thế giới linh hồn, nó mới có thể duy trì bộ dáng chính mình oai hùng nhất.

Ma Quang phát ra một tiếng rít gào, từ trong thân thể chính mình phân ra một đoàn linh hồn năng lượng tinh thuần, đoàn năng lượng này ở không trung nhanh chóng biến ảo ra một cái quang cầu.

Phốc!

Nô ấn màu đen chìm vào trong quang cầu, trong nháy mắt nhiễm đen quang cầu!

- Bản thánh phân ra một ít năng lượng linh hồn xây dựng ra một cái phục chế thể tinh thần chi hải của ngươi loại nhỏ, nô ấn này kỳ thật là gieo trồng ở trong tinh thần chi hải phục chế, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng đối với ngươi, ngươi không cần đi vọng động đạo nô ấn này, lão gia hỏa này sẽ vĩnh viễn không biết, về phần mệnh lệnh lão già phát ra thông qua nô ấn, ta có thể nói cho ngươi, ngươi cứ việc diễn trò.

- Ta đã biết.

Với một cái tinh thần chi hải giả do bộ phận linh hồn lực chế tạo ra đã lừa gạt được tháp chủ Cực Tinh tháp, Lâm Minh không thể không bội phục thủ đoạn của Ma Quang, tuy rằng chó già này khoác lác lợi hại, nhưng nói như thế nào cũng là đại ngưu Thần Vực năm đó có tư cách tham gia bao vây tiễu trừ Thiên Vũ thánh địa, tuy rằng hiện tại linh hồn thể bị thương, tuy nhiên đối phó tiểu lâu la thực lực mới qua Mệnh Vẫn vẫn không thành vấn đề...

Ảo trận chậm rãi biến mất, trong mắt Lâm Minh hiện lên một đạo mê man.

- Ha ha, chúc mừng tổng tôn đại nhân lại có thêm một viên đại tướng.

Ở ngoài ảo trận, Huyết Viêm tôn chủ nói.

- Ân, Huyết Viêm, lần này ngươi làm không tồi, đại khái ba năm sau, Vạn Cổ Ma Khanh sẽ mở ra lần nữa, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi cùng Lâm Minh tiến vào vị trí ngàn dặm bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh.

- Vâng, tổng tôn, như vậy hiện tại có để Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ hay không?

Huyết Viêm nghĩ nghĩ hỏi.

Lâm Minh vừa động trong lòng, Đế Giả chi lộ!

Tuy rằng là giả bị khống chế, nhưng Lâm Minh cũng không thích loại trạng thái này, bị quản chế khiến ý niệm hắn không thông.

Hắn hiện chỉ mong sớm tiến vào Đế Giả chi lộ, sớm đạt được thực lực cực hạn, mau chóng chấm dứt chuyện Huyết Sát Nguyên, rồi sau đó quay về Thiên Diễn đại lục.

Thế cục Thiên Diễn đại lục thủy chung khiến Lâm Minh nóng lòng.

Nhoáng lên một cái gần hai năm, không biết Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên như thế nào, Thần Hoàng đảo có chống đỡ được không.

Lúc trước Lâm Minh rời khỏi Thiên Diễn đại lục, tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, thực lực đại khái bằng được cường giả Toàn Đan sơ kỳ bình thường đỉnh phong, về phần lúc trước đánh chết Lôi Kinh Thiên, là ở dưới pháp tắc Ma Thần đế cung áp chế, không coi là bản lãnh thật sự của hắn.

Hiện giờ Lâm Minh tu vi Tiên Thiên Chí Cực, cộng thêm các khác phương diện đột phá, thực lực của hắn đã vô hạn đến gần Mệnh Vẫn, chỉ cần đột phá Toàn Đan, Lâm Minh có tin tưởng chiến thắng cường giả Mệnh Vẫn tầng một, thậm chí đánh chết.

Cũng chỉ có đạt tới Toàn Đan, Lâm Minh mới có thể về Thiên Diễn đại lục, nếu không hắn trở về không hề có ý nghĩa đáng nói.

Mà Đế Giả chi lộ không thể nghi ngờ là một cái đường tắt đột phá, có thể thành tựu Toàn Đan ở Đế Giả chi lộ hay không Lâm Minh không rõ ràng lắm, nhưng ít ra thực lực sẽ tăng lên thật to, đến lúc đó, cho dù không có thể đột phá Toàn Đan, cũng có khả năng chống lại cường giả Mệnh Vẫn tầng một.

- Đế Giả chi lộ...

Tháp chủ Cực Tinh tháp hơi hơi trầm ngâm, nhìn về phía Lâm Minh:

- Ngươi muốn tiến vào Đế Giả chi lộ sao?

Lâm Minh mặt không chút thay đổi nói:

- Lâm mỗ tự nhiên muốn tiến vào Đế Giả chi lộ, tuy nhiên mặc cho tổng tôn phân phó.

Tháp chủ Cực Tinh tháp nghĩ nghĩ, lắc đầu:

- Đế Giả chi lộ đợi qua hai ba năm đi, hiện tại tiến vào quá sớm.

Hai ba năm!

Lâm Minh trầm xuống trong lòng, hai ba năm hắn phỏng chừng đã có thể đột phá Toàn Đan, mà hơn phân nửa tháp chủ Cực Tinh tháp sẽ giám thị tu vi hắn, sẽ không cho phép hắn dễ dàng đột phá, nếu không thể vào Đế Giả chi lộ, như vậy ở lại Thông Thiên tháp còn có ý nghĩa gì!

- Cáo già này thật đúng là cẩn thận!

Ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh, Ma Quang hùng hùng hổ hổ nói.

- Hắn có thể phát hiện dị thường gì hay không?

- Hừ, nếu tinh thần chi hải bản thánh chế tạo ra bị một cái tiểu bối như vậy phát hiện dị thường, bản thánh đâm đầu chết luôn đi! Hắn kiêng kị tốc độ ngươi tiến bộ, sợ ngươi tiến bộ quá nhanh, thực lực vượt qua hắn nhiều, đến lúc đó, hắn không khống chế được ngươi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn đến Cực Tinh Thông Thiên tháp này một hai năm, thật sự là lực cản thật mạnh!

Thật không biết lúc trước Bát Vẫn Chiến Đế thành tựu Thiên Ma mười hai cánh như thế nào!

Chương 614: Ma Khanh phun trào

Ma Quang dường nhưbiết Lâm Minh suy nghĩ cái gì, nói:

- Theo bản thánh đoán, khi đó mười hai Thông Thiên tháp còn không có một cái tổ chức quản lý thống nhất, cũng không cố ý đi ngăn cản Thiên Ma mười hai cánh sinh ra, nếu không Bát Vẫn Chiến Đế đừng nói thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, có thể sống rời khỏi Thông Thiên tháp đã không sai lầm rồi.

- Lâm Minh, từ hôm nay trở đi, ngươi tu luyện ngay tại tầng ba Cực Tinh Thông Thiên tháp, nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta, ngươi không thể đột phá Toàn Đan!

Vạn Ma tôn chủ lạnh như băng hạ mệnh lệnh này, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Minh yên lặng cau mày, khó khăn tiến vào Đế Giả chi lộ vượt qua hắn tưởng tượng.

- Lâm Minh, đừng nóng vội, tuy rằng không thể lập tức tiến vào Đế Giả chi lộ, tuy nhiên ít nhất ngươi có thể tiếp tục đợi ở Cực Tinh Thông Thiên tháp, chỉ cần thực lực chậm rãi tăng lên, hết thảy trở ngại đều giải quyết dễ dàng, mà tháp chủ Cực Tinh tháp này cũng không có khả năng luôn luôn nhìn tu vi ngươi.

- Nếu ta đoán không sai, hắn không thể trường kỳ đứng ở Cực Tinh Thông Thiên tháp, mà phải đi Huyết Sát thần điện giám thị, nếu không, tháp chủ Cực Tinh Thông Thiên tháp cũng có cơ hội trở thành Thiên Ma mười hai cánh, đây là điều thống trị giả tối cao Huyết Sát Nguyên không cho phép.

Lời nói Ma Quang khiến Lâm Minh động lòng, quả thật, tháp chủ Cực Tinh tháp đã là Thiên Ma mười cánh đỉnh phong, nếu hắn muốn thành Thiên Ma mười hai cánh cũng không khó, loại chuyện này tự nhiên không thể phát sinh.

Quy tắc Huyết Sát Nguyên này thật là sâm nghiêm, ngay cả hạn chế nhằm vào tháp chủ cũng thật mạnh.

- Ma Quang, cho dù tháp chủ Cực Tinh tháp sẽ không thăm dò tu vi của ta, ta cũng không chờ được lâu như vậy, bảo ta làm từng bước đột phá Toàn Đan, có thể còn muốn một hai năm đã quá muộn, lúc ấy ta ưng thuận kỳ ước mười năm, nhưng hiện tại ngẫm lại, thế cục Nam Thiên Vực mười năm sau còn không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, ta muốn trong vòng ba năm, liền chạy về Nam Thiên Vực, thời gian của ta... Còn có một năm mà thôi!

- Tà Thần đại nhân, đây là Huyết Sát tinh ngài lĩnh.

Một cô gái Yêu Tinh tộc dung mạo tinh xảo quỳ gối trước mặt Lâm Minh, hai tay dâng một cái mâm, mà ở trong mâm, là một cái hộp ngọc, trong chính là một quả Huyết Sát tinh cực phẩm hai tháng tôn chủ có thể lĩnh.

Trong nháy mắt, Lâm Minh trở thành tôn chủ đã hai tháng.

Từ sau khi Lâm Minh giả bộ bị hạ nô ấn, hắn ở Thông Thiên tháp trở nên bình tĩnh, không còn có tôn chủ nhằm vào hắn, Lâm Minh trở thành tôn chủ xứng với cái tên Thông Thiên tháp, ở tầng thứ tư Thông Thiên tháp, bình thường tất cả người hầu tầng bốn nhìn thấy Lâm Minh đều phải thi lễ.

- Ta đã biết, ngươi xuống phía dưới đi.

Lâm Minh để lại hộp ngọc, bình tĩnh nói.

- Vâng!

Cô gái Yêu Tinh tộc khom người cáo lui, ở Thông Thiên tháp, dưới tay mỗi một tôn chủ đều có mười người như vậy, dung mạo, thiên phú mọi thứ đều cực phẩm. Cô gái Yêu Tinh tộc hầu hạ, nếu nguyện ý, cũng có thể tùy ý lâm hạnh.

- Hai tháng nay, tu vi ngươi củng cố không ít a.

Ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh, Ma Quang cười hắc hắc nói.

- Quả thật, tuy rằng không thể vào Đế Giả chi lộ, nhưng Thông Thiên tháp tầng bốn có thể hưởng thụ các tài nguyên khác cũng tương đối không tồi.

Hai tháng thời gian này, Lâm Minh dùng toàn bộ để củng cố tu vi, lúc trước đi ra từ trong Vương Giả Tù Lung, Lâm Minh đột phá cảnh giới rất nhiều, nhưng tu vi cũng không vững vàng, cần thời gian để chậm rãi tích lũy.

Lâm Minh nói:

- Ta nhiều nhất đợi nửa năm nữa, nếu không có cơ hội, ta sẽ tự tìm cơ hội đi vào Đế Giả chi lộ!

- Lâm Minh, nếu ngươi cường nhập Đế Giả chi lộ, Vạn Ma tôn chủ sẽ biết nô ấn trong tinh thần chi hải ngươi có vấn đề.

- Biết thì sao!

Lâm Minh nói:

- Hai tháng nay ta đã tra xét rõ ràng, Đế Giả chi lộ cùng loại với Vương Giả Tù Lung, là một cái thế giới độc lập, chỉ cần ta tiến vào trong Đế Giả chi lộ. Cho dù Vạn Ma tôn chủ phát hiện cũng không có thể làm gì ta, muốn đối phó ta, chỉ có thể chờ sau khi ta ra, mà đến lúc đó ta vị tất không phải đối thủ Vạn Ma tôn chủ!

- Ngươi nói rất đúng, tuy nhiên, có lẽ đến lúc đó Vạn Ma tôn chủ sẽ tìm giúp đỡ khác cũng không chừng, hoặc là có thể bố trí sát trận ở bên ngoài chờ ngươi đi ra, cách làm đập nồi bán sắt của ngươi có thể không cần dùng.

Ma Quang đang nói, đột nhiên mặt đất mạnh mẽ chấn động. Giường đá chỗ Tu Luyện địa, toàn bộ bàn ghế đều chấn động, khiến Lâm Minh hoảng sợ trong lòng, sao lại thế này!?

Thông Thiên tháp là kiến trúc thời đại thượng cổ không biết thần thánh phương nào lưu lại, bản thân ẩn chứa trận pháp, vô cùng chắc chắn. Lúc trước Lâm Minh cùng Hắc Ám tôn chủ chém giết, huyền kim lôi đài đều bị đánh tan, nhưng mặt đất tầng ba Thông

Thiên tháp không có mảy may tổn thương, bởi vậy có thể thấy được Thông Thiên tháp cứng rắn đến mức nào.

Thông Thiên tháp vững chắc như vậy, như thế nào lại đột nhiên chấn động?

Chấn động còn đang tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Minh hoảng sợ trong lòng. Rốt cuộc là chuyện xảy ra gì?

Đi ra Tu Luyện địa, Lâm Minh phát hiện cả hành lang gấp khúc, đại điện xa xa, quảng trường đều chấn động, nói cách khác, toàn bộ Thông Thiên tháp đều đang chấn động!

Đã xảy ra chuyện gì?

Không riêng gì Lâm Minh, người hầu Thông Thiên tháp đều kinh hoảng, loại chấn động này làm cho người ta một loại cảm giác Thông Thiên tháp sắp sụp xuống, đây chính là mấy ngàn trượng trên trời cao!

Lâm Minh không rõ, đột nhiên nhìn thấy Huyết Viêm tôn chủ.

- Huyết Viêm huynh, đã xảy ra sự tình gì?

Lúc này trên mặt Huyết Viêm tôn chủ lộ vẻ vui mừng.

- Lâm huynh, không nghĩ tới a, cơ duyên của ta và ngươi đã đến, Thông Thiên tháp chấn động, hẳn là... Vạn Cổ Ma Khanh phun trào!

- Vạn Cổ Ma Khanh phun trào?

Lâm Minh đột nhiên ngẩn ngơ, sau khi Hắc Ám tôn chủ chết lưu lại ngọc giản ghi lại Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, qua mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm, Vạn Cổ Ma Khanh sẽ có một lần bùng nổ phun trào đại quy mô giống như núi lửa.

Đến lúc đó sẽ có đại lượng sát khí bị phun trào ra, đồng thời, một ít Ma Thần Chi Cốt giấu ở bên trong Vạn Cổ Ma Khanh cũng sẽ theo sát khí bị bắn ra.

Mấy vạn năm qua, mọi người có thể tìm kiếm Ma Thần Chi Cốt ở bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, toàn bộ đều do Vạn Cổ Ma Khanh phun trào tự nhiên.

Mỗi lần phun trào sau, nhóm võ giả tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh đều đã có thu hoạch lớn, nhưng tương ứng, tính nguy hiểm cũng rất cao, bởi vì sau khi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào hình thành năng lượng đủ loại tuyệt địa.

Lâm Minh còn nhớ rõ Hắc Ám tôn chủ ghi lại, ngàn năm qua một trăm bảy mươi vị tôn chủ ngã xuống ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, có một nửa là chết ở trong lúc thám hiểm Vạn Cổ Ma Khanh phun trào.

- Lâm huynh, Vạn Cổ Ma Khanh phun trào liên tục mấy tháng thậm chí một năm, trong lúc này đi vào hẳn phải chết, sau khi bùng nổ chấm dứt Vạn Cổ Ma Khanh sẽ tiến vào thời kỳ vững vàng, cái thời điểm kia, chúng ta hẳn đang tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, tìm kiếm cơ duyên cho tổng tôn đại nhân, cũng là tìm kiếm cơ duyên cho chính chúng ta, mấy ngày nay, ngươi hãy chuẩn bị cho tốt!

Huyết Viêm tôn chủ hưng phấn nói.

- Tìm cơ duyên cho tổng tôn?

Lâm Minh thương hại nhìn Huyết Viêm tôn chủ một cái, thông suốt ra tính mạng bản thân, là tìm cơ duyên cho người khác, lại còn cao hứng phấn chấn, khẩn cấp, đây chính là đáng sợ của nô ấn, bị hạ nô ấn, thật sự sống không bằng chết!

Đúng lúc này, đột nhiên hai đạo Truyền Âm phù đồng thời sáng lên trước mắt Huyết Viêm tôn chủ cùng Lâm Minh, nội dung cùng loại, đều là về lần Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, bảo hai người chuẩn bị cho tốt, tận lực tăng thực lực lên, sau mấy tháng đến một năm sẽ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Mà ở truyền âm kết cục, lại có một tin tức khiến Lâm Minh mừng rỡ, đó chính là bảo Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ tăng lên thực lực, toàn diện chuẩn bị hành trình Vạn Cổ Ma Khanh.

- Đế Giả chi lộ!

Lâm Minh hít sâu một hơi.

Rốt cuộc đợi được!

Tình thế xoay chuyển, bởi vì Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, chính mình rốt cuộc có cơ hội tiến vào Đế Giả chi lộ!

Chỉ cần đi vào Đế Giả chi lộ, cho dù không thể đột phá Toàn Đan, Lâm Minh cũng tự nhận không cần e ngại Vạn Ma tôn chủ!

- Ha ha, Lâm huynh, chúc mừng a, chỉ cần trung thành với đại nhân, sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi muốn chuẩn bị một chút hay không? Hoặc là hiện tại ta mang ngươi tới đó?

Huyết Viêm tôn chủ hiển nhiên cũng thu được tin tức đồng dạng.

- Không cần, hiện tại đi được.

Lâm Minh áp chế kích động trong lòng, bình tĩnh nói.

- Tốt, chúng ta đi!

Huyết Viêm tôn chủ dẫn đường ở phía trước, Đế Giả chi lộ ở trung ương tầng ba Thông Thiên tháp, thông qua vài con đường, Huyết Viêm tôn chủ mang theo Lâm Minh đi đến trước một tòa đại điện, đại điện này hoàn toàn từ diệu thạch đen xây thành, bước vào trong đó, dường như bước vào một tòa không gian hoàn toàn độc lập.

Trong đại điện, tùy ý có thể thấy được pho tượng ác ma dữ tợn, những pho tượng này không hề ngoại lệ toàn bộ là Thiên Ma mười hai cánh.

Mà vây quanh những pho tượng này, có một tòa tế đàn thật lớn màu đỏ, tế đàn này không ngừng tản ra huyết sát khí nồng đậm, dường như hoàn toàn từ huyết sát tượng điêu khắc đá khắc mà thành.

- Cửa vào Đế Giả chi lộ ngay tại trên tế đàn kia, đi lên tế đàn, rắc máu tươi chính mình, liền có thể đi vào Đế Giả chi lộ, Lâm huynh, chúc may mắn.

Chương 615: Tiến vào con đường của Đế Giả

Lâm Minh đi lên tế đàn màu đỏ sậm, cảm thụ được huyết sát khí tản phát ra trên tế đàn, thầm giật mình.

Tế đàn này quả thật là từ Huyết Sát tinh thuần túy điêu khắc mà thành, nhưng lại là Huyết Sát tinh thượng phẩm, bình thường ở trong mạch khoáng Huyết Sát tinh, Huyết Sát tinh khai thác ra đều là từng khối nhỏ, một khối hoàn chỉnh lớn như tế đàn này quả thật rất khó có được.

Lâm Minh đứng ở trung ương tế đàn, cắt nhẹ cổ tay, hắn tin tưởng Huyết Viêm tôn chủ sẽ không thiết trí bẫy rập gì, hắn bị hạ nô ấn, hoàn toàn vâng theo mệnh lệnh tháp chủ.

Máu tươi chảy ồ ồ vào tế đàn, trong nháy mắt bị tế đàn hấp thu, mấy tức sau, ở dưới chân Lâm Minh, một cái đồ án màu đỏ xuất hiện, đồng dạng là một cái đồ án Thiên Ma mười hai cánh.

Ngay sau đó, ánh sáng đỏ chói mắt phóng lên cao, trực tiếp bao phủ Lâm Minh.

Sát khí, khí tức tà ác, hung lệ thẳng tới tinh thần chi hải Lâm Minh, tùy theo mà đến còn có áp lực linh hồn to lớn, nếu không phải thông qua Vương Giả Tù Lung, quen với Thiên Ma lực trường, chỉ là áp lực này sẽ khiến Lâm Minh choáng váng, trên thực tế, thời điểm rất nhiều võ giả mới vào Đế Giả chi lộ, bao gồm Diêm Si, Ma Ha, đều trực tiếp choáng váng, trải qua thời gian rất dài mới thanh tỉnh lại.

Thiên Ma võ ý phóng ra, Lâm Minh với lực lượng Tu La lực trường chống cự áp lực Đế Giả chi lộ, ngay sau đó, hắn đã đi tới một không gian khác.

Chỗ địa phương Lâm Minh vẫn như cũ là một cái tế đàn màu đỏ, hoàn toàn giống với lối vào tế đàn Đế Giả chi lộ, ở phía dưới tế đàn là vực sâu vạn trượng, từng luồng sát khí nồng đậm phun trào ra từ trong vạn trượng vực sâu, khiến Lâm Minh hoài nghi, địa phương này có thể chính là Sát Khí chi nguyên hay không, nếu một đường ngã xuống, có thể rơi vào trong Vạn Cổ Ma Khanh hay không!

Tại trên vạn trượng vực sâu, có một con đường hẹp dài vắt ngang qua hai bên vực không có chút đỡ. Nhưng vững vàng lơ lửng ở giữa không trung, tại hai bên đường, mỗi cách mười trượng đều có một đoàn đèn chiếu sáng, đèn nền là từ tượng điêu khắc đá khắc mà thành, nền không có bất kỳ chống đỡ, ở dưới tác dụng của một cỗ lực lượng thần bí lơ lửng ở không trung.

Nhìn ngọn lửa màu u lam im lặng thiêu đốt, Lâm Minh có thể cảm nhận ở trong đó được lực lượng linh hồn nồng đậm, dường như thứ kia căn bản không phải ngọn lửa, mà là lửa thiêu đốt linh hồn.

Địa phương thật quỷ dị!

Lâm Minh thất kinh trong lòng, hắn hơi chút nếm thử năng lực phi hành, quả nhiên cấm bay, nói cách khác, một khi rớt xuống vực sâu vạn trượng hơn phân nửa sẽ trực tiếp ngã chết.

Đế Giả chi lộ cùng Vương Giả Tù Lung giống nhau, tuy nói chỉ là một cái Tu Luyện địa, nhưng từ xưa đến nay, võ giả vận khí không tốt, hoặc là đánh giá sai thực lực của chính mình ngã xuống ở bên trong.

Không hề nghi ngờ, Đế Giả chi lộ là con đường hẹp rộng một trượng này, Lâm Minh không sốt ruột đi lên Đế Giả chi lộ. Mà ngồi xuống điều tức một hồi lâu, điều chỉnh trạng thái chính mình đến tốt nhất, tiếp theo, hắn bước trên đường.

Vừa vào Đế Giả chi lộ. Lâm Minh lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực như có như không, áp lực này hoàn toàn bất đồng với áp lực Thiên Ma lực trường, là áp lực đến từ tinh thần cùng ý chí, Lâm Minh cũng không xa lạ đối với áp lực này, nó chính là ý chí đế giả.

Ở thời điểm giao thủ với Diêm Si, Khai Dương, Lâm Minh đều cảm nhận được cỗ ý chí đế giả này. Cường giả cấp đế sau khi chết, ý chí lưu lại trải qua hơn ngàn năm cũng không tiêu tán, đây chính là cái gọi là Chiến Linh.

Chiến Linh là ý chí võ giả tu luyện võ đạo đến nhất định cảnh giới rồi ngưng tụ ra, cỗ ý chí này có thể bám vào trên bất kỳ vật thể cách không giết người.

Tỷ như đem bám vào không khí, có thể dễ dàng áp một khối đá lớn thành phấn mạt.

Nếu bám vào trên chiêu thức cùng bảo khí, có thể đề cao uy lực chiêu thức chính mình thêm mấy lần!

- Đế giả Chiến Linh... Không biết khi nào ta mới có thể lĩnh ngộ Chiến Linh.

Lâm Minh tràn ngập chờ mong trong lòng, bình thường võ giả đến cấp đế có được Chiến Linh chính mình, trong đó vận khí không tốt mặc dù đến cấp đế cũng không có, mà có đại khí vận thân, thường thường Mệnh Vẫn tầng cao có thể lĩnh ngộ Chiến Linh.

Đây vẫn là tình huống của Thiên Diễn đại lục, nếu là Thần Vực, sợ là càng biến thái, chắc hẳn không có Toàn Đan không lĩnh ngộ Chiến Linh.

Nghĩ đến đây Lâm Minh hỏi:

- Ma Quang, ở Thần Vực đỉnh cấp thiên tài bình thường ở cảnh giới gì có thể lĩnh ngộ Chiến Linh?

Ma Quang luôn luôn đứng ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh không trả lời, dường như không nghe thấy, điều này làm cho Lâm Minh hơi hơi kinh ngạc, từ lúc vào Đế Giả chi lộ, Ma Quang liền vô cùng yên lặng, không phát ra bất kỳ thanh âm.

- Ma Quang?

Lâm Minh lại hỏi một câu.

- Lâm Minh, Đế Giả chi lộ này, dường như ta đã từng tới...

Trầm mặc hồi lâu, Ma Quang mở miệng nói.

- Ân?

Lâm Minh thoáng sửng sốt.

- Chuẩn xác mà nói, đại ca của ta đã tới.

Thanh âm Ma Quang có chút thương cảm, loại cảm xúc này thật sự rất ít xuất hiện trên thân nó.

- Đại ca ngươi?

- Bản thể của ta là Tam Đầu Ma Thần Khuyển, linh hồn cũng là tam vị nhất thể, đại ca của ta trước hết sinh ra, rồi sau đó theo thực lực tăng trưởng, mới sinh ra nhị ca, cuối cùng mới là ta, thời điểm năm đó bao vây tiễu trừ Thiên Vũ thánh địa, đại ca nhị ca vì bảo hộ ta, linh hồn bị xé nát trong gió lốc, trong cơ thể ta, chỉ còn lại có một ít tàn hồn đại ca nhị ca.

Ma Quang nói tới đây dài thở dài một hơi, trong nháy mắt trôi qua vạn năm, hồi tưởng quả thật khiến người ta cảm khái.

Nghe Ma Quang nói như vậy, Lâm Minh sửng sốt một hồi lâu, trong đầu đột nhiên xẹt qua một đạo linh quang, đúng rồi, chính mình như thế nào đã quên sự kiện kia!

Lúc trước ở tầng hai Thông Thiên tháp, Lâm Minh đánh chết Huyết Man, từ trong Tu Di giới của đối phương nhảy ra một quyển sách vô danh, toàn bộ sách in hình nhân vật, giống như đúc, thậm chí ẩn ẩn mang theo khí thế cùng uy nghiêm của những nhân vật này khi còn sống, ở bên cạnh hình lại là văn tự chú thích, nhớ kỹ cuộc đời nhân vật, Lâm Minh đọc một đường xuống dưới, toàn bộ bọn họ đều là cường giả cấp đế của Thánh Ma đại lục mấy vạn năm qua, ít nhất cũng là thiên tài cấp đế đỉnh cao!

Trong đó bao gồm U Minh đại đế, còn có Ma Đế, rõ ràng cũng ở trong đó.

Lâm Minh lập tức tìm kiếm ra đồ sách.

Hình Ma Đế trên đồ sách, cầm Đại Hoang huyết kích trong tay, một đầu tóc đen tùy ý tung bay, thậm chí ngay cả khí thế cùng uy nghiêm khủng bố cũng đều biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên cạnh lại là văn tự chú thích, Ma Đế, sinh năm không rõ, chết năm không rõ, nguyên nhân cái chết không rõ.

- Đây là...

Ma Quang thoáng sửng sốt, ngay sau đó thở dài:

- Hình in này, quả thực giống bản thân Ma Đế như đúc.

- Đúng vậy, giống nhau như đúc, hơn nữa Ma Đế chết ở Thần Vực, lại là nhân vật mấy vạn năm trước, là ai điêu khắc hình vẽ Ma Đế, bọn họ làm sao biết Ma Đế đã chết?

Lâm Minh suy nghĩ trong lòng.

Ma Quang nói:

- Lâm Minh, ngươi xem đèn nền kia.

Theo thanh âm Ma Quang, Lâm Minh ngẩng đầu vừa thấy, lập tức kinh ngạc trong lòng, trên đèn nền ở trước mặt hắn cách đó không xa, rõ ràng điêu khắc một cái phù điêu võ giả Yêu Tinh tộc, võ giả Yêu Tinh tộc này bộ dạng mi thanh mục tú, cầm trong tay một thanh trường kiếm, một bộ dáng ngọc thụ lâm phong.

Lâm Minh lập tức nhớ lại, võ giả Yêu Tinh tộc này đã từng in lại trên đồ sách.

Mở đồ sách ra, Lâm Minh quả nhiên tìm được một bộ phù điêu giống nhau như đúc, bên cạnh lại là ghi lại về võ giả Yêu Tinh tộc này.

- Liêm Quật, sinh Thánh Ma lịch hai vạn 6720 năm, chết Thánh Ma lịch hai vạn 6750 năm, người này thiên phú tao nhã tài hoa, hai mươi tư tuổi thành tựu cảnh giới Yêu Vương, Yêu Vương cùng giai không người là đối thủ, thành tựu Yêu Đế đã là tất nhiên, đáng tiếc số mệnh không đủ, ở một lần tìm kiếm cơ duyên ngã xuống trong tuyệt địa, thọ nguyên ba mươi tuổi tới bốn mươi tuổi.

Yêu Vương tương đương với nhân loại cảnh giới Toàn Đan, hai mươi tư tuổi thành tựu Yêu Vương, cũng chính là hai mươi tư tuổi Toàn Đan, so với Mục Thiên Vũ nhanh hơn năm, sáu năm, mặc dù so với Lâm Minh cũng sẽ không kém nhiều lắm!

Nhân vật tuyệt đại như thế, xưng đế là việc tất nhiên, đáng tiếc hắn ngã xuống trên đường.

- Lâm Minh, ta nhớ ra một việc, là trí nhớ đại ca nhị ca, ngươi xem những đèn này, mỗi một cái đều đại biểu một cái cường giả cấp đế, cho dù không phải cường giả cấp đế, cũng là nhân vật tài hoa tao nhã, nguyên bản thoải mái thành tựu cường giả cấp đế, mà những người này, có hai điểm giống nhau, cái thứ nhất là, bọn họ đều đã chết, thứ hai là... Thời điểm bọn họ trẻ tuổi, đều đi đến Đế Giả chi lộ!

Mỗi một đèn đại biểu một cường giả cấp đế từng bước vào Đế Giả chi lộ?

Lâm Minh chợt nghiêm lại trong lòng, hắn nhìn ngọn lửa màu u lam đang im lặng thiêu đốt, từ trong ngọn lửa, không cảm giác bất kỳ nhiệt lượng, ngược lại là một cỗ hơi lạnh thấu xương, dường như chính là ngọn lửa thiêu đốt linh hồn.

Đương nhiên đây là Lâm Minh có cảm giác, nếu đúng thật là linh hồn, đã sớm đốt hết.

Ma Quang nói:

- Đế Hoàng hỏa đăng trên Đế Giả chi lộ, tuyệt không do ai kiến tạo, mà là hình thành tự nhiên, nếu không kéo dài qua mấy vạn năm thời gian, không có người nào có bản sự này, đem mỗi một nhân vật tuyệt đại đều khắc vào trên đèn, hơn nữa giống như đúc, biểu đạt ra khí thế uy nghiêm của nhân vật đều hoàn mỹ.

- Nếu ta không đoán sai, mỗi một tuyệt đại thiên tài trải qua quá Đế Giả chi lộ, đều bị Đế Giả chi lộ ghi nhớ, sau khi bọn họ chết, ở trong này sẽ hình thành một ngọn đèn biểu trưng cho bọn họ.

Nghe Ma Quang nói như thế, trong lòng Lâm Minh không hiểu dâng lên thấy lạnh cả người.

Đế Giả chi lộ, rốt cuộc là cái gì?

Vạn Cổ Ma Khanh hạ lực lượng nguyền rủa thần bí, là cái gì?

Sau khi mỗi một võ giả chết, đều có một ngọn đèn tượng trưng bọn họ sáng lên, như vậy lúc trước bọn họ bị Đế Giả chi lộ ghi nhớ sẽ là cái gì?

Một cỗ ý chí? Tinh thần năng lượng? Hoặc là linh hồn ấn ký?

Ngay cả tài hoa như Ma Đế, nhân vật quát tháo Thần Vực, cũng không thoát khỏi Đế Giả chi lộ ghi nhớ, sau khi hắn ngã xuống ở Thần Vực, Đế Giả chi lộ đồng dạng hình thành một ngọn đèn đối ứng Ma Đế.

Giống như phàm nhân thoát khỏi không được luân hồi, những thiên tài tuyệt đại bước vào Đế Giả chi lộ, đồng dạng không có ai thoát khỏi vận mệnh, sau khi tài hoa tao nhã vẫn như cũ về với lòng đất.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nắm chặt hai đấm, mặc kệ phía cuối Đế Giả chi lộ là cái gì, mặc kệ chỗ sâu nhất Vạn Cổ Ma Khanh có cái gì, hắn đều đã không còn quan tâm.

Thế giới to lớn, viễn siêu chính mình tưởng tượng, mặc dù là Ma Đế, ở phía trước võ đạo đỉnh phong chân chính, chỉ sợ cũng chỉ là một tiểu nhân vật đi.

Năm đó hắn vì tranh đoạt Ma Phương mà chết, một hơi diệt sát trên vạn cường giả Thần Vực Ma Phương, cuối cùng thì thế nào?

Hết thảy tồn tại cường đại mà thần bí, không khiến Lâm Minh sinh ra bất kỳ cảm giác nản lòng, hắn có chỉ là ý chí chiến đấu cùng chiến ý khôn cùng, hắn đã hạ quyết định quyết tâm đi đến võ đạo đỉnh phong, nhìn lại xem phong cảnh đỉnh phong kia rốt cuộc là bộ dáng gì.

Chương 616: Trận chiến ý chí

Lâm Minh dọc theo Đế Giả chi lộ đi tới từng bước, chung quanh cứ cách mười trượng là sẽ có một ngọn đèn. Ngọn lửa màu u lam im lặng cháy, hư vô mờ mịt.

- Cổ Vũ... Tuấn kiệt trẻ tuổi Cự Ma tộc chín ngàn năm trước, Linh Lung Thông Thiên tháp Phong Hào Tu La, ba mươi tuổi chết.

Sau khi Lâm Minh nhìn thấy một Đế Hoàng hỏa đăng mới, trong đầu tự nhiên hiện lên tên võ giả tương ứng ở phù điêu đui đèn.

Linh Lung Thông Thiên tháp cũng là một trong mười hai Thông Thiên tháp. Bởi vậy có thể thấy được, Đế Giả chi lộ này không chỉ bao gồm tuấn kiệt trẻ tuổi của Cực Tinh Thông Thiên tháp, cũng bao gồm mười một Thông Thiên tháp khác. Thậm chí có thể Đế Giả chi lộ của mười hai Thông Thiên tháp đều là cùng một con đường.

Ý chí đế giả ẩn chứa trong Đế Giả chi lộ thủy chung tràn ngập toàn bộ không gian, hơn nữa theo Lâm Minh vào sâu mà không ngừng tăng cường.

Phụt...

Sau khi Lâm Minh đi qua Đế Hoàng hỏa đăng của Cổ Vũ, đèn tự nhiên dập tắt. Một đường đi tới, Lâm Minh cứ đi qua một ngọn đèn, đèn sẽ tự nhiên dập tắt. Hắn đi qua mười ngọn đèn, đèn liền tắt mười ngọn.

- Tiểu Vũ, thiên chi kiêu nữ Yêu Tinh tộc ba ngàn năm trước, Vân Tiêu Thông Thiên tháp Phong Hào Tu La, ba mươi sáu tuổi ngã xuống. Khi ngã xuống, tu vi Yêu Vương ngũ tinh...

Lâm Minh nhìn thấy Đế Hoàng hỏa đăng thứ mười một, trong đầu hiện ra tư liệu về Tiểu Vũ.

Đi qua chỗ ngọn đèn này, đèn lại tắt.

Lâm Minh phát hiện võ giả hắn nhìn thấy trên đường gần như không ai sống quá bốn mươi tuổi. Toàn bộ là giữa đường ngã xuống, tu vi cao nhất chính là Yêu Vương ngũ tinh, lục tinh.

Lâm Minh xem qua sách tranh vô danh kia, trong đó võ giả phong hoàng xưng đế chiếm hầu hết. Chẳng lẽ đèn của cường giả cấp đế đều ở phía sau?

Lâm Minh nghĩ vậy, tiếp tục đi tới. Dần dần, hắn bắt đầu cảm giác được áp lực của ý chí đế giả càng ngày càng mạnh.

- Lâm Minh, cẩn thận!

- Hả?

Chính vào lúc Lâm Minh lại đi qua một Đế Hoàng hỏa đăng, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến tiếng nói của Ma Quang.

Ngay sau đó giống như có một luồng sáng rọi từ trong ngọn đèn đó phát ra, đâm thẳng đến Lâm Minh.

Ầm!

Uy áp thật lớn ập tới tinh thần chi hải của Lâm Minh. Hắn nhướng mày, lui về sau một bước, lập tức vận chuyển Luân Hồi võ ý ngăn chặn luồng uy áp này xâm nhập.

Nhưng mà khoảnh khắc đó, thân thể hắn dường như tách khỏi linh hồn.

Chiến ý tràn ngập trong lòng hắn.

Luồng chiến ý này không phải của chính Lâm Minh mà là đến từ trong ngọn đèn kia.

Chiến trường đẫm máu, nơi giết chóc mênh mông vô bờ. Võ giả mặc chiến giáp chém giết bừa bãi. Lâm Minh thân ở trong đó, có thể rõ ràng cảm giác được sát khí ngập trời ở sa trường.

- Đây là...

Cảm giác đến chỗ này đột nhiên biến mất, chỉ nghe “phù” một tiếng, đèn tắt!

Đã xong rồi?

Lâm Minh nhìn về phía ngọn đèn kia, phù điêu trên đui đèn Lâm Minh cũng có ấn tượng. Người này tên là Trường Quân, là một cường giả chuẩn đế. Khi còn sống tao nhã tài hoa, thế nhưng ngã xuống quá sớm, lúc chết cách cường giả cấp đế chỉ một bước.

Vừa rồi là...

- Lâm Minh, vừa rồi ngươi chịu đựng chính là Chiến Linh võ giả trước mắt này để lại sau khi chết. Những ngọn đèn bên cạnh Đế Giả chi lộ này ẩn chứa ý chí cường giả để lại sau khi chết.

Lâm Minh một đường đi tới, trải qua mười mấy ngọn đèn, cường độ ý chí ẩn chứa trong đó đều rất nhỏ. Nhưng mà vừa rồi khi trải qua chỗ Trường Quân lại cảm nhận được một luồng ý chí mênh mông, vọt thẳng tinh thần chi hải của hắn. Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, Lâm Minh lùi sau một bước.

- Lâm Minh, ta nhớ ra rồi. Nửa đoạn trước của Đế Giả chi lộ này chính là chịu đựng khảo nghiệm của ý chí đế giả. Mười mấy ngọn đèn ngươi trải qua lúc trước, thực lực những võ giả này khi còn sống không mạnh, căn bản chưa thành tựu ý chí đế giả, cho nên ngươi có thể dễ dàng đi qua. Mà kế tiếp, sẽ càng ngày càng khó.

- Đế Giả chi lộ này chính là do vô số ý chí của cường giả cấp đế trải ra, có thể chịu đựng luồng ý chí này, ngươi có thể đi được càng sâu!

- Ta biết rồi.

Lâm Minh nhìn thoáng qua đường đã đi, hiển nhiên sau khi chịu đựng được ý chí của một võ giả, đại biểu đèn của người đó sẽ tự nhiên dập tắt.

Cái tiếp theo...

Ánh mắt Lâm Minh tập trung trên ngọn đèn phía trước, hắn bất ngờ phát hiện ngọn đèn này cháy mạnh hơn nhiều so với đèn trước đó, ngọn lửa cao hơn gấp đôi. Chuẩn xác mà nói, từ sau ngọn đèn này, đèn về sau càng ngày càng cháy mạnh. Cũng tượng trưng cho ý chí đế giả ẩn chứa trong đó càng ngày càng mạnh!

Lần này Lâm Minh sớm có chuẩn bị, hắn hít sâu một hơi, đem ý thức điều tiết đến trạng thái Không Linh, đồng thời vận chuyển Luân Hồi võ ý đi về phía sâu trong của Đế Giả chi lộ.

Trong khoảnh khắc trải qua Đế Hoàng hỏa đăng này, Lâm Minh chỉ cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ chụp xuống, cường đại hơn so với uy áp trước đó.

Sát!

Sát!

Lâm Minh dường như trong nháy mắt linh hồn tách khỏi thân thể, đi vào trong một không gian hoàn toàn độc lập. Một con ác ma thân cao một trượng tay cầm một cái rìu lớn vồ giết về phía mình.

Chỉ có mẽ ngoài!

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, công kích của đối phương nhìn như thế tới hung hăng kỳ thật trăm ngàn chỗ hở, tốc độ lại chậm căn bản không lọt vào mắt hắn.

Hắn hơi hơi lùi sau một bước, Tử Huyễn thương vào tay, đang muốn một thương Truy Điện kết thúc ác ma này. Nhưng mà đúng vào lúc này trong lòng Lâm Minh kinh hãi.

Hắn đừng nói là phát ra Truy Điện, ngay cả xuất thương đều thong thả vô cùng. Loại cảm giác này quả thật giống như là Lâm Minh trở lại Luyện Thể kỳ. Sau khi quen tốc độ công kích cực hạn và lực lượng cường đại, khiến hắn mất đi hết thảy, vô cùng không thích ứng.

- Làm sao lại vậy?

Mắt thấy một rìu này bổ tới, Lâm Minh đồng tử co rút lại, Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh lùi nhanh ra sau, nhưng mà tốc độ của hắn lại chỉ có một phần mấy chục lúc đỉnh nhất.

Quá chậm!

Xịch!

Lâm Minh trơ mắt nhìn thanh rìu máu đó chém vào cơ thể mình, chặt đứt ngang hông!

Đau đớn kịch liệt dường như phát ra từ sâu trong linh hồn, khoảnh khắc đó cảm giác của cái chết là chân thật như thế!

Lâm Minh từ sau khi tu võ, mấy lần đối mặt hiểm cảnh gần như tử vong, nhưng mà đều chỉ là gần như mà thôi. Chưa từng có giống như ngày hôm nay, mắt thấy người khác sống sờ sờ bổ ra làm hai nửa!

Máu tươi phun ra, Lâm Minh mặt vặn vẹo, một cảm giác tử vong lan tràn hướng linh hồn chi hải của hắn.

Luân Hồi võ ý!

Rắc!

Lâm Minh mạnh mẽ phá nát đám khí đen tượng trưng tử vong kia!

- Hết thảy chỉ là ảo giác! Ta tập võ thời gian gần tám năm, võ đạo chi tâm đã qua nhiều rèn luyện, lại há là một ảo giác có thể diệt sát!

Trong đầu Lâm Minh hiện lên ý niệm này, khoảnh khắc đó hắn cảm giác trong thân thể dường như trống rỗng xuất hiện một luồng sức mạnh, cường đại hơn trước mấy lần.

Thân thể bị chặt đứt của hắn trống rỗng trọng tổ. Lâm Minh tay cầm Tử Huyễn thương, một thương đâm ra!

Truy Điện!

Chung quanh Tử Huyễn thương lóe lên hồ quang mảnh khảnh. Hồ quang này quá mỏng manh, thế cho nên một thương này của hắn vẫn không thể dùng ra Truy Điện.

- Lực lượng của ta bị suy yếu chín mươi chín phần trăm!

Lâm Minh đã thật lâu chưa cảm thụ loại cảm giác vô lực này, cho dù là vừa rồi hắn cảm giác lực lượng thân thể chợt tăng cường cũng chỉ phát ra một đòn vô lực như thế mà thôi.

Uy nhiên khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, hư ảnh ác ma tay cầm rìu máu kia dường như trong một đòn vừa rồi tiêu hao hết toàn bộ sức lực. Nó lại bị một thương vô lực như thế của Lâm Minh đâm trúng thân thể, kêu thảm một tiếng hóa thành một bãi máu sền sệt.

Ảo cảnh biến mất, Lâm Minh về tới Đế Giả chi lộ, hắn vẫn đứng trên đường, mà Đế Hoàng hỏa đăng trước mắt đã dập tắt.

Thông qua!

Lâm Minh cảm giác sau lưng mình đều là mồ hôi lạnh, ảo giác vừa rồi thật sự quá chân thật, hắn quả thật có cảm giác khoảnh khắc đó mình đã chết.

Đau đớn bị rìu chém đứt thân thể kia xâm nhập linh hồn, dường như linh hồn bị đau đớn xé rách. Lâm Minh có thể khẳng định, dù thật sự hắn bị chém eo cũng tuyệt đối sẽ không đau như vậy.

- Vừa rồi là chiến đấu giữa ý chí sao?

Lâm Minh hỏi.

- Không sai, chính là chiến đấu giữa ý chí. Ngươi cảm giác thực lực bị suy yếu chín mươi chín phần trăm là bởi vì ý chí của ngươi còn chưa thành hình, càng đừng nói ngưng tụ Chiến Linh. Cho nên, trong thế giới ý chí, ngươi kỳ thật vẫn là một người yếu!

- Quả là yếu!

Lâm Minh gật đầu. Kẻ địch ác ma vừa rồi hắn đối mặt quả thật yếu đến rối tinh rối mù, ra chiêu chậm, chiêu thức vô lực, chỉ có mẽ ngoài. Nhưng chính là đối mặt với một tên bình thường Lâm Minh một thương đập chết như vậy, mình không ngờ bị nó chém eo vào hiệp thứ nhất, không phải yếu thì là gì?

Ma Quang cười hắc hắc, lắc đầu nói:

- Ta nói ngươi là người yếu là tương đối với ý chí đế giả mà nói thôi. Kỳ thật ngươi nào có yếu, ngươi đã phi thường biến thái. Ngươi có biết, chín mươi chín phần trăm võ giả lần đầu tiên đối mặt ý chí công kích căn bản đều không thể đánh trả, thậm chí động đều không thể động. Chỉ có thể trơ mắt nhìn công kích của địch bổ nát thân thể của bọn họ. Đây còn là nói thiên tài đỉnh cấp, võ giả bình thường lại càng không cần phải nói, bọn họ căn bản là không có tư cách tiếp nhận loại thí luyện này. Bởi vì vừa tới là tinh thần chi hải của bọn họ sẽ bị ý chí đế giả nghiền nát!

- Ồ?

Lâm Minh hơi ngạc nhiên. Quả thật, ý chí của hắn một mực là điểm đáng kiêu ngạo của hắn. Nếu nói thiên phú của hắn tốt ở chỗ nào, ý chí của hắn tuyệt đối có thể xếp thứ nhất, ngộ tính thứ hai, tư chất thứ ba.

- Hắc hắc! Tiểu tử, bản thánh khó được khen người một lần, sao ngươi phản ứng lạnh nhạt như thế? Ngươi mới Tiên Thiên Chí Cực, võ giả khác thường thường là Toàn Đan, Ma Vương, Yêu Vương. Người ngộ tính kém một chút thậm chí võ giả Mệnh Vẫn còn không bằng ngươi.

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lâm Minh lắc đầu, hắn một đường đi tới kiến thức được quá nhiều, hắn rất rõ ràng mình chẳng qua chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng. Khác biệt lớn nhất giữa hắn và những con ếch ngồi đáy giếng khác chính là hắn sớm biết thế giới bên ngoài rộng lớn cỡ nào.

- Trận chiến ta trải qua vừa rồi, ý chí lực dường như được ma luyện, trở nên mạnh hơn.

Trong nháy mắt vừa rồi Lâm Minh khám phá ảo cảnh, hắn cảm giác một luồng lực lượng tràn vào trong ý chí của hắn, khiến hắn cường đại hơn nhiều. Hiện tại tuy rằng đã rời khỏi ảo cảnh, luồng lực lượng này lại vẫn giữ lại trong ý chí của hắn, vĩnh cửu trở thành một bộ phận lực lượng của hắn.

- Đương nhiên, đây chính là chỗ lợi hại của Đế Giả chi lộ. Nó có thể ma luyện ý chí của ngươi. Nếu như ngươi có thể chịu đựng, ngươi thậm chí có thể ngưng tụ Chiến Linh của riêng mình!

Ma Quang nói:

- Đến lúc đó, ngươi ở trong thế giới ý chí sẽ không cảm giác mình vô lực, thậm chí có khả năng cường đại hơn chính mình ở trạng thái hiện thực!

Chương 617: Một ngọn đèn một thế giới

- Thế giới ý chí cường đại hơn trạng thái hiện thực?

Lâm Minh thoáng sửng sốt:

- Vậy nếu như ta ở trong thế giới ý chí giết chết người khác sẽ thế nào? Hắn ở trong thế giới thật sẽ chết sao? Hoặc là có ảnh hưởng gì?

Ma Quang nói:

- Trong thế giới ý chí giết chết ý chí của người khác, đối phương trong thế giới thật sẽ tử vong!

Lâm Minh nghe xong trong lòng chợt nghiêm lại:

- Nhưng ta vừa rồi hẳn đã chết rồi mới đúng. Cây rìu đó đã chém eo ta, ta lại không chết.

Ma Quang cười hắc hắc nói:

- Bản thánh là nói ở trong thế giới ý chí giết chết ý chí của người khác, bản thánh cũng không nói ở trong thế giới ý chí bị người chém eo sẽ chết. Giết chết ý chí không phải dễ dàng như vậy.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh gật đầu, hắn lọt vào lối mòn tư duy, cho rằng chém eo là sẽ chết người. Kỳ thật thế giới ý chí là một thế giới pháp tắc hoàn toàn bất đồng, chém eo và thương nhẹ trong thế giới thật là như nhau.

Ma Quang lại nói:

- Chính là bởi vì thế giới ý chí bị chém eo, chặt đầu thậm chí bị tan nát đều sẽ không chính thức tử vong. Cho nên rất nhiều võ giả đối với trình tự đẳng cấp tương đối cao, tỷ như cái gọi là cường giả cấp đế của các ngươi, giữa lẫn nhau nếu như đều có lòng tin đối với ý chí lực của mình, luận bàn của bọn họ sẽ giải quyết trong thế giới ý chí. Như vậy không dễ dàng bị thương. Tuy nhiên nếu là sinh tử chiến, vẫn là phải ý chí và chiến lực thực tế hòa làm một thể, ở trong thế giới thật đánh nhau, phát huy ra thực lực mạnh nhất mới được.

Ma Quang mỗi một lần nhắc tới cường giả cấp đế và thiên tài cấp đế của Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục đều sẽ thêm một cái tiền tố “cái gọi là”. Hiển nhiên đây chỉ là tôn xưng của cường giả vị diện cấp bậc thấp, đi Thần Vực trình tự cao hơn, căn bản không lọt vào mắt Ma Quang.

- Chiến đấu trong thế giới ý chí chỉ nhìn mạnh yếu của ý chí lực, không quan hệ sức chiến đấu thực tế. Trong thế giới ý chí, ngươi chính là thần, có thể biến ảo ra bất kỳ thứ gì. Tỷ như, chỉ cần ý chí ngươi đủ mạnh, ngươi có thể biến ảo ra bảo khí thiên giai, biến ảo ra thánh khí, biến ảo ra triệu hoán thú, khế ước thú cường đại. Nếu như ý chí lực của ngươi mạnh đến cực hạn, ngươi thậm chí có thể biến ảo ra thần thú. Chỉ cần ý chí lực của ngươi đủ mạnh, ngươi hoàn toàn có thể quét ngang đối thủ chiến lực thực tế cường đại hơn ngươi rất nhiều.

Biến ảo ra thánh khí, khế ước thú, thậm chí là thần thú? Lâm Minh sợ ngây người:

- Thần thú cũng có thể biến ảo ra sao? Nó thật sự có được lực lượng của thần thú sao?

- Ở trong thế giới ý chí, thần thú ngươi biến ảo ra thật sự có thể có được lực lượng của thần thú, tuy nhiên chỉ giới hạn trong thế giới ý chí. Bản thánh nói rồi, ở thế giới đó ngươi chính là thần!

- Ý chí... Đây là một dấu hiệu trọng yếu đánh giá mạnh yếu của một võ giả đẳng cấp cao. Càng sớm lĩnh ngộ Chiến Linh ưu đãi đối với võ giả trưởng thành trong tương lai sẽ càng lớn. Bởi vì Chiến Linh trừ một số thứ có liên quan như ngộ tính, cơ duyên, lòng chấp nhất của võ giả, cũng thường thường sẽ theo tu vi đề cao mà tự nhiên trưởng thành. Lâm Minh, lần này Đế Giả chi lộ là kỳ ngộ của ngươi, cho dù thực lực của ngươi không được đề cao chút nào, ngươi cũng phải bồi dưỡng ra Chiến Linh của riêng mình. Càng đến đẳng cấp cao, ý chí lực cũng chính là Chiến Linh, tỷ trọng chiếm tổng hợp thực lực cũng càng lớn. Hơn nữa đến cảnh giới đó, cho dù chiến lực tổng hợp bằng nhau, mọi người cũng sẽ càng thêm tôn sùng võ giả ý chí lực cường đại.

- Ừm, ta hiểu rồi.

Lâm Minh gật gật đầu. Năng lực như nhau, thường thường địa vị ở trong cảm nhận của người khác có bất đồng rất lớn. Tỷ như ở Thiên Vận quốc, địa chủ và thương nhân có tài phú ngang nhau, địa vị của tài phú cao hơn thương nhân rất nhiều. Nông nghiệp được cho là chính thống, mà thương nghiệp thì bị cho là đầu cơ trục lợi. Thế cho nên rất nhiều thương nhân sau khi giàu lên, đều sẽ mua ruộng đất diện tích lớn, từ đó trở thành địa chủ nông thôn. Cho dù lợi nhuận ruộng đất kém xa so với kinh thương.

- Lâm Minh, tiếp tục đi. Nếu như ngươi có thể mượn Đế Giả chi lộ này triệt để rèn luyện ý chí của ngươi, đối với trưởng thành tương lai của ngươi sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu xa. Không nên bỏ lỡ cơ hội này!

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh may mắn mình gặp được Ma Quang trong không gian Ma Phương, có sự chỉ điểm của nó càng dễ dàng xác định rõ mục tiêu.

Nếu không đi tới Đế Giả chi lộ, coi tăng lên thực lực là mục tiêu duy nhất, ngược lại bỏ lỡ cơ hội khó được này.

Dọc theo Đế Giả chi lộ đi tiếp, lại là một ngọn đèn ý chí của chuẩn đế, cháy càng mạnh hơn so với trước.

Lâm Minh bước dài bước vào trong đó, hào quang lóe lên, hắn lại lần nữa đi tới thế giới ý chí.

- Ha ha ha!

Bên tai Lâm Minh vang vọng tiếng cười to như sấm sét, thanh âm đến từ thế giới ý chí này, ý chí lực càng cường đại, thanh âm lại càng trở nên long trời lở đất.

Rắc!

Giữa đất trời, một cột sét trống rỗng bổ xuống, một võ giả Man tộc tóc đỏ tay cầm trường kích đâm về phía Lâm Minh.

- Lôi chi ý cảnh?

Lâm Minh bất ngờ phát hiện cho dù trong thế giới ý chí vẫn có hình chiếu của pháp tắc.

Lôi chi ý cảnh phối hợp chiêu thương bao hàm ảo diệu, chiêu thức của cường giả cấp chuẩn đế này khiến người khen hay, chỉ là tốc độ hơi chậm.

Rất hiển nhiên, ý chí còn sót lại của cường giả chuẩn đế trước mắt đã rất yếu. Có lẽ là trải qua hao mòn thời gian dài lâu, có lẽ vốn là ý chí để lại trong đèn không nhiều. Nếu không thanh thế công kích của những cường giả cấp đế này tuyệt đối không chỉ như vậy.

Lâm Minh đối mặt chiêu thương của cường giả Man tộc, cũng không né tránh, một thương đâm ra. Bởi vì hắn biết với tốc độ của mình có né cũng không né được.

Phốc! Phốc!

Hai chùm mưa máu bắn ra, quyết đấu trong thế giới ý chí, thân thể bị đâm thủng đau đớn giống như linh hồn bị xé rách.

Lâm Minh vốn không phải đối thủ của luồng ý chí chuẩn đế này, nhưng mà thực lực của ý chí chuẩn đế không thể kéo dài, tiêu hao chút nào mất chút ấy. Mà ý chí của Lâm Minh lại có thể sinh sôi không thôi.

Đây là ưu thế lớn nhất của hắn.

Sau khi trải qua một phen chém giết thảm thiết, Lâm Minh thuận lợi tiêu diệt cường giả chuẩn đế Man tộc.

Phù...

Đèn ý chí tương ứng bỗng chốc dập tắt, Lâm Minh rời khỏi thế giới ý cảnh.

- Từ trong chiêu thức của những võ giả tiền bối này, có thể lĩnh ngộ không ít thứ!

Trừ bỏ ma luyện ý chí không nói, vừa rồi khi ý chí chuẩn đế vừa rồi ra tay, chiêu thức đã vận dụng, Lôi chi ý cảnh đều có chút dẫn dắt đối với Lâm Minh.

Bởi vì ý chí để lại của cường giả chuẩn đế vừa rồi đã rất yếu ớt, tốc độ công kích lại chậm, uy lực cũng nhỏ. Kể từ đó, ảo diệu ẩn chứa trong chiêu thức sẽ biểu hiện ra càng thêm rõ ràng, càng dễ dàng tìm hiểu.

- Nếu như không đoán sai, đại đa số tuấn kiệt trẻ tuổi trước đây tiến vào Đế Giả chi lộ, tỷ như đám người Ma Ha, sợ là đều đem tinh lực chủ yếu dùng để nghiên cứu chiêu thức và ý cảnh của đối phương.

- Dù là hai người Ải Ma tộc tinh thông linh hồn lực Diêm Si, Khải Dương cũng đều lấy tìm hiểu chiêu thức làm chủ. Chỉ là bọn họ còn đồng thời cân nhắc làm thế nào hàng phục một ít ý chí đế giả cho mình sử dụng mà thôi. Ý chí đế giả dù sao là ý chí của người khác, không phải của mình, không có giá trị trưởng thành.

Chiêu thức, ý cảnh của cường giả cấp đế, chuẩn đế, cố nhiên đáng quý. Nhưng tương đối mà nói, vẫn là ma luyện ý chí, bồi dưỡng Chiến Linh càng thêm trọng yếu. Nếu không chính là bỏ con săn sắt nhặt con cá rô.

Tuy nhiên, đây cũng không trách đám người Diêm Si, Ma Ha ánh mắt thiển cận, thật sự là cường độ ý chí của bọn họ có hạn, cách mục tiêu thành tựu Chiến Linh quá xa xôi. Bình thường võ giả ở Thánh Ma đại lục, khi phong hoàng xưng đế có thể thành tựu Chiến Linh là không tệ rồi. Mà hai người Diêm Si, Ma Ha tu vi chỉ là Ma Vương nhất tinh, nhị tinh mà thôi.

Cộng thêm đám người Diêm Si, Ma Ha xuất thân chỉ là tông môn lớn tương đối bình thường, trong môn chưa từng ra cường giả cấp đế, truyền thừa về Chiến Linh gần như bằng không. Thế cho nên Diêm Si, Ma Ha căn bản không biết phương pháp bồi dưỡng và tầm quan trọng của Chiến Linh.

Lâm Minh cẩn thận nhớ lại một chút vừa rồi vị đại năng kia ra tay, sau khi từ trong đó tìm hiểu một ít tâm đắc, hắn dứt khoát đi tới Đế Hoàng hỏa đăng tiếp theo.

So với ngọn lửa lúc trước, ngọn đèn này thật sự quá sáng, sáng đến chói mắt, dường như một mặt trời nhỏ trong bóng đêm vậy.

Lâm Minh trong lòng hơi động, ánh mắt tập trung lên phù điêu ở đui đèn. Quả nhiên như thế, đây là một luồng ý chí của cường giả cấp đế chân chính để lại sau khi ngã xuống.

- Cổ Tiêu, Cự Ma tộc. Nhân vật tồn tại vào sáu ngàn năm trước, một trăm lẻ chín tuổi thành tựu Ma Đế, một trăm ba mươi tuổi ngã xuống. Khi ngã xuống, tu vi Ma Đế nhất tinh.

Trong đầu Lâm Minh hiện ra tư liệu về Cổ Tiêu.

Không hề nghi vấn, Cổ Tiêu có thể thành tựu Ma Đế, lúc trước tất nhiên là thiên tài cấp đế, tuy nhiên sau khi hắn thành tựu Ma Đế lại chỉ là nhân vật bình thường nhất trong số Ma Đế. Có thể thành tựu Ma Đế đều là thiên tài cấp đế, muốn ở trong một đám yêu nghiệt nổi bật mà ra tự nhiên khó càng thêm khó!

Mà Cổ Tiêu một trăm lẻ chín tuổi thành tựu Ma Đế, thành tích này cũng không tính là sớm, sau khi thành tựu Ma Đế cũng liền phai mờ trong đám người. Thiên phú của hắn kém hơn nhiều so với Tiểu Vũ, Cổ Vũ phía trước. Hai người đó nhưng đều đạt được vinh quang Phong Hào Tu La, nếu như bọn họ không chết sớm, sau khi thành tựu cường giả cấp đế hoàn toàn có thể vượt cấp chiến đấu.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đem trạng thái của mình điều chỉnh đến tốt nhất. Hắn sắp phải đối mặt chính là cường giả cấp đế chân chính, cho dù là một người bình thường nhất trong số cường giả cấp đế cũng là nhân vật hắn không thể nhìn lên, tự nhiên là vô cùng trịnh trọng.

Nhấc chân bước vào phạm vi đèn ý chí của Cổ Tiêu, Lâm Minh chỉ cảm thấy vừa rồi hắn dường như bước qua một bức vách không gian, đột nhiên đi tới một nơi tiểu thiên thế giới hoàn toàn phong bế.

Một ngọn đèn một thế giới, ý chí của cường giả cấp đế chân chính đủ để ngưng tụ thành một thế giới.

Ý chí của Lâm Minh ở vào trong thế giới này, liền dường như khi là người thường, trong mùa đông khắc nghiệt, trời băng đất tuyết trần truồng đứng trong gió lạnh. Loại khí lạnh này đông lạnh thấu xương tủy.

Một luồng sát khí đột nhiên tràn ngập, chỉ nghe một tiếng rít “phì phì” chói tai, một con mãng xà thật lớn trống rỗng xuất hiện, đánh về phía Lâm Minh.

- Biến ảo?

Lâm Minh nhớ được lời Ma Quang nói, ở trong thế giới ý chí, võ giả chính là thần, có thể biến ảo quan tưởng ra bất kỳ thứ gì để tiêu diệt kẻ địch.

Mãng xà trước mắt, hơn phân nửa chính là ý chí đế giả biến ảo ra.

Mãng xà kia dài đến mười trượng, thân thể thô to còn hơn cả thắt lưng của Lâm Minh. Nó mở cái mồm như chậu máu, một ngụm cắn tới Lâm Minh, tốc độ nhanh hơn mấy võ giả lúc trước công kích rất nhiều!

Với tốc độ của Lâm Minh căn bản không thể né tránh một đòn này, hắn cắn răng thật mạnh, Tử Huyễn thương ném về phía miệng cự mãng!

Tử Huyễn thương mang theo Lôi chi ý cảnh giống như một tia chớp trực tiếp đâm vào hàm trên mãng xà, máu tươi bắn ra. Nhưng mà mãng xà đó vẫn một ngụm cắn xuống Lâm Minh.

Ầm!

Mặt đất bị cái đầu mãng xà thật lớn đụng vào đến nứt ra, Lâm Minh bị mãng xà một ngụm nuốt vào trong bụng.

- Lâm Minh, ngươi không phải đối thủ của ý chí đế giả này, lập tức rời khỏi!

Thanh âm của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh.

Chương 618: Ý chí quang huy

Bụng của con cự mãng kia dường như thành một vùng không gian khác, Lâm Minh bị nhốt vào trong đó, chỉ cảm giác thân thể của mình giống như lá cây bị thổi bay trong bão táp.

Ầm!

Ý thức dập nát, Lâm Minh khẽ rên một tiếng, dường như trong nháy mắt không cảm giác được sự tồn tại của mình. Trong đầu một mảnh đần độn, ngũ cảm chợt mất, dường như trong nháy mắt chặt đứt liên hệ với thế giới này.

- Lâm Minh, mau rời khỏi thế giới ý chí! Nếu bị trọng thương trong thế giới ý chí ở Đế Giả chi lộ, tuy rằng sẽ không tử vong nhưng sẽ tạo thành ý chí tổn thương!

Ma Quang kêu lên, nhưng mà dưới loại tình huống như vậy thanh âm của nó đã hoàn toàn không truyền vào trong tai Lâm Minh.

Chung quanh đều là một mảnh hỗn độn!

Không biết qua bao lâu, ở trong hỗn độn này đột nhiên nhấc lên một vòng xoáy yếu ớt. Sau khi vòng xoáy xuất hiện, phạm vi dần dần mở rộng, càng xoay càng nhanh. Ở giữa vòng xoáy, xuất hiện một luồng hào quang màu xanh da trời, đó là ý chí quang huy sinh sôi không thôi của Lâm Minh.

Ý chí quang huy màu xanh da trời này sau khi sinh ra giống như kiếm sắc bổ ra hỗn độn. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, vách tường không gian dường như vải bị xé, hào quang xanh da trời đâm phá hết thảy, từ lưng cự mãng đâm ra!

- Trọng tổ thân thể.

Trong đầu Lâm Minh hiện lên luồng ý niệm mãnh liệt này. Trong thế giới ý chí, chỉ cần ý chí lực đủ cường đại, như vậy hắn chính là thần, có thể khống chế hết thảy.

Ở trong không gian, vô số hào quang màu xanh da trời trống rỗng xuất hiện, nhanh chóng hội tụ vào một điểm, ngưng tụ thành thân thể Lâm Minh. Cảm giác của hắn cũng khôi phục trong nháy mắt.

Nhìn thấy Lâm Minh lại lần nữa xuất hiện, đôi mắt chó của Ma Quang trợn tròn xoe, nó như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh lại có thể phá vỡ thân thể cự mãng, thoát vây mà ra. Đây chính là hung thú do cường giả cấp đế quan tưởng mà ra.

Sá!

Cự mãng điên cuồng rống một tiếng, lại phóng tới.

- Tử Huyễn!

Lâm Minh duỗi tay ra, Tử Huyễn thương một lần nữa xuất hiện trong tay hắn. Trên thân thương, sét và lửa gào thét!

Quán Hồng!

Nhân thương hợp nhất, Lâm Minh đâm thẳng về phía cự mãng!

Ý chí trải qua một lần lột xác vừa rồi, lực công kích của Lâm Minh tăng vọt, mà nhìn lại cự mãng, lại đã trọng thương.

Bùng!

Lâm Minh cả người và thương đâm xuyên qua hàm trên cự mãng, cự mãng kêu thảm một tiếng, máu tươi trên cái đầu thật lớn phun ra như suối phun. Thân thể cự mãng vặn vẹo kịch liệt, càng giãy càng vô lực, cuối cùng chậm rãi hóa thành một mảnh đốm sáng biến mất.

Ngay sau đó, Lâm Minh rời khỏi thế giới ý chí.

Ở trước mặt hắn, ngọn đèn tượng trưng ý chí của Cổ Tiêu còn đang cháy sáng rực, không hề có dấu hiệu dập tắt. Điều này nghĩa là Lâm Minh còn chưa thể chịu đựng được ý chí của Cổ Tiêu.

Lâm Minh vừa rồi chỉ vẻn vẹn là tiêu diệt một con cự mãng do ý chí của Cổ Tiêu quan tưởng ra mà thôi, ý chí bản thể của Cổ Tiêu, Lâm Minh còn chưa thể tiêu diệt. Hắn hiện tại đối phó ý chí của cường giả cấp đế để lại thật sự quá miễn cưỡng.

Đây chính là ý chí của cường giả cấp đế... Lâm Minh hít sâu một hơi, sau lưng hắn đã bị mồ hôi ướt sũng, chiến đấu vừa rồi tiêu hao ý niệm của hắn quá lớn.

- Tiểu tử, ngươi thật sự là một yêu nghiệt!

Trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Ma Quang không thể không khen ngợi:

- Lúc này mới một ngày, ý chí lực của ngươi liền có tiến bộ kinh người như vậy. Cứ tiếp tục trưởng thành như vậy, nói không chừng ngươi có thể ngưng tụ Chiến Linh trước khi Toàn Đan. Trừ bỏ thiên phú khác không nói, chỉ riêng ý chí, ngươi là người xuất sắc nhất trong tất cả võ giả tiểu bối ta từng ra mắt.

Trước Toàn Đan ngưng tụ Chiến Linh sao...

Trong mắt Lâm Minh hiện lên vẻ nóng rực. Theo hắn càng ngày càng hiểu biết Chiến Linh, hắn đối với ý niệm đột phá Toàn Đan trong Đế Giả chi lộ đã không mãnh liệt nữa. Hắn hiện tại càng hy vọng chính là ngưng tụ Chiến Linh. Điều này đối với hắn ngày sau trưởng thành có ưu đãi thật lớn.

- Dường như, ngay cả Cổ Tiêu vừa rồi cũng không ngưng tụ Chiến Linh?

Lâm Minh hỏi.

- Đúng! Cổ Tiêu ở trong cường giả cấp đế xem như là một cấp rất yếu. Cường giả cấp đế chân chính có được Chiến Linh, ý chí bọn họ để lại sẽ càng thêm khủng bố. Ngươi hiện tại, nếu như đối mặt ý chí đế giả có được Chiến Linh, vừa lên là sẽ bị đánh thành mảnh nhỏ. Nếu ngươi có thể đem ý chí ma luyện đến có thể chịu đựng được loại xung kích này, ngươi có lẽ có thể bồi dưỡng ra một tia hạt giống Chiến Linh trong ý chí.

...

Ở trong Huyết Sát Nguyên diện tích mấy vạn dặm, trừ mười hai chủ thành ra có một tòa thần điện màu đỏ như máu, tên là Huyết Sát thần điện.

Trong thần điện này, cư ngụ chủ nhân của Huyết Sát Nguyên cũng là một cường giả cấp đế duy nhất của Huyết Sát Nguyên là La Sát. Người này tự phong Thần Ma tôn chủ, cũng là một Thiên Ma mười hai cánh duy nhất trong mười hai Thông Thiên tháp.

Cửa lớn đỏ như máu thật cao bị đẩy ra, La Sát từ trong đại điện đi ra, áo choàng đỏ kéo lê trên mặt đất, điện phủ trống vắng vang vọng tiếng bước chân của hắn.

Thần Ma tôn chủ thân cao chừng một trượng năm xích, cao bằng hai nam nhân trưởng thành nhân loại. Cho dù ở trong Cự Ma tộc và Man tộc, hắn cũng là người khổng lồ.

- Phụ thân.

Khi Thần Ma tôn chủ đi ra đại điện, một nam trung niên chờ ở ngoại điện đã lâu quỳ một gối. Nam trung niên này mặc trường bào xanh tím than, ánh mắt sâu thẳm như sao trong đêm. Nếu Lâm Minh ở đây là có thể liếc mắt nhận ra, người này chính là Cực Tinh tháp chủ Vạn Ma.

Gần như không có người biết, Cực Tinh tháp chủ chính là con trai của La Sát.

- Phụ thân, ta đã dựa theo phân phó của ngài, khống chế Lâm Minh.

- Ừ!

Thần Ma tôn chủ gật gật đầu:

- Lâm Minh cho dù bị gieo nô ấn, tương lai cũng sẽ tỏa sáng kỳ dị. Hắn sẽ là một trợ lực lớn của chúng ta.

- Phụ thân, ta đã đem Lâm Minh đưa vào Đế Giả chi lộ, mấy tháng sau khi hắn lại xuất hiện, thực lực tất nhiên lại tiến thêm một bước.

- Đế Giả chi lộ...

La Sát mỉm cười:

- Lần này Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, mỗi một tòa Thông Thiên tháp đều phái ra không ít người tiến vào Đế Giả chi lộ lịch lãm. Những người này đều muốn nâng cao thực lực, sau đó tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh chia một chén canh. Lam Thấm ra từ Lung Linh tháp, Đoan Mộc Quần của Vân Tiêu tháp, Chuyên Du của Ngũ Sắc tháp. Bọn họ đều là truyền nhân của thánh địa bồi dưỡng, có thể được xưng là nhân vật thánh tử, thánh nữ.

- Những người này cùng nhau tiến vào Đế Giả chi lộ, trong đó Đoan Mộc Quần đã là lần thứ hai, cũng không biết bọn họ có thể đi qua mấy phần con đường.

Khi Thần Ma tôn chủ nói tới đây, Cực Tinh tháp chủ khẽ nhíu mày. Mấy người phụ thân hắn vừa nói, chẳng những bản thân thiên phú yêu nghiệt, bối cảnh cũng cực kỳ khủng bố. Thánh địa nơi bọn họ có một số thậm chí có bốn năm cường giả cấp đế, trong đó còn có Yêu Đế nhị tinh thậm chí là tam tinh!

Loại thế lực siêu cấp này, Huyết Sát Nguyên cũng cực kỳ kiêng kị, không thể không mở ra một bộ phận tài nguyên cho đám truyền nhân của những thánh địa đỉnh cấp này. Bao gồm Đế Giả chi lộ, Vạn Cổ Ma Khanh. Đây cũng xem như là một loại thỏa hiệp.

- Lần này Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, là một cơ hội khó được. Ngươi cũng tiến vào trong đó đi.

Thần Ma tôn chủ nói.

- Vâng, phụ thân.

Sau khi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, xác suất ngã xuống khi tiến vào trong đó thường thường sXạt tới ba mươi phần trăm trở lên. Cực Tinh tháp chủ thực lực bản thân đủ mạnh, cộng thêm hiểu biết nhiều năm như vậy đến nay đối với hoàn cảnh Vạn Cổ Ma Khanh, xác suất ngã xuống thấp hơn nhiều.

Chương 619: Lựa chọn của Lâm Minh

Đế Giả chi lộ, thế giới ý chí.

Mưa máu vung vãi đầy trời, Lâm Minh một thương đâm chết một con hung thú loại mãnh hổ, nhưng mà thân thể của hắn cũng bị hung thú một trảo đập nát vụn, nửa người bên phải hoàn toàn vỡ nát, xương đứt thịt vụn tung bay.

Loại chiến đấu này có thể nói là thảm thiết. Cũng chỉ là trong thế giới ý chí, nếu như là thế giới thật thương nặng như vậy cho dù là Lâm Minh cũng phải mất thời gian mấy tháng mới có thể khôi phục.

Phù...

Lâm Minh rời khỏi thế giới ý chí, mồ hôi lạnh đầm đìa. Mồ hôi lạnh toàn thân này có một nửa nguyên nhân là bởi vì tiêu hao quá lớn, một nửa nguyên nhân khác thì là vì đau.

Chiến đấu đến từ thế giới ý chí, cảm giác tan xương nát thịt là chân thật như thế, dường như linh hồn bị người một đòn đánh nát. Loại đau đớn này ăn sâu vào xương tủy, dù là Lâm Minh ý chí kiên định, nhiều ngày như vậy đến nay mỗi ngày chịu đựng loại thống khổ này cũng khó thể chịu nổi.

- Ồ?

Sau khi Lâm Minh rời khỏi thế giới ý chí, hắn nhìn thấy Đế Giả chi lộ trước mắt, hoàn toàn ngây người.

Nguyên bản một Đế Giả chi lộ thông hướng bóng tối vô tận trước mắt, không ngờ phân nhánh!

Bày ra trước mặt Lâm Minh là hai Đế Giả chi lộ.

Trên Đế Giả chi lộ thứ nhất, hai bên vẫn thiêu đốt từng ngọn đèn, mà một con đường khác, chung quanh dựng đầy những tấm bia đá!

- Đây là chuyện gì xảy ra? Khảo nghiệm? Áo giác?

- Không phải ảo giác, cũng không phải khảo nghiệm, chỉ là cho ngươi một cơ hội lựa chọn.

Ma Quang ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh nói:

- Ngươi ở trước mặt ý chí đăng hỏa (ngọn đèn) của Cổ Tiêu đã liên tục thất bại rất nhiều lần, Cổ Tiêu chẳng qua là cường giả cấp đế chưa ngưng tụ Chiến Linh, xem như là một loại kém cỏi nhất trong số cường giả cấp đế. Phía sau còn có cường giả cấp đế ngưng tụ Chiến Linh, có Yêu Đế, Ma Đế nhị tinh, tam tinh. Có cường giả cấp đế đỉnh cấp chẳng những ngưng tụ thành Chiến Linh hơn nữa pháp tắc tìm hiểu đến cảnh giới cực cao. Ngươi đã bị vây khốn ở trong này thời gian mười ngày, đại khái Đế Giả chi lộ nhận định ngươi không thể đi quá xa, cho nên phân ra một lựa chọn khác cho ngươi, làm ngươi không đến mức ra ngoài mà không thu hoạch gì.

Ma Quang từng theo hầu Ma Đế tiến vào Đế Giả chi lộ, loại tình huống này cũng chỉ là phán đoán của nó, tuy nhiên đúng tám chín phần mười.

- Nói cách khác... Hạ thấp độ khó cho ta?

Trong lòng Lâm Minh dâng lên một cảm giác chán nản không tên. Hắn một đường đi tới bây giờ, võ giả cường đại hơn hắn chỗ nào cũng có, nhưng võ giả thiên tài hơn hắn thật tình không có. Nhưng là hiện tại, khi qua Đế Giả chi lộ, hắn lại bị đả kích.

Lúc này mới tiến vào mười ngày, liền được hạ thấp độ khó.

Có thể thấy hắn kém cỏi cỡ nào.

- Hắc hắc! Tiểu tử, ngươi đừng không biết đủ. Đế Giả chi lộ sau khi thông qua trở thành cường giả cấp đế. Ngươi mới tu vi gì, đã muốn thông qua Đế Giả chi lộ? Đừng nằm mơ! Nếu như vậy, cái gì Vạn Ma tôn chủ, Nam Hải Ma Vực tông chủ, ngươi còn không phải một cước giẫm chết? Tiểu tử, ý chí lực của ngươi tuy rằng cường đại, tuy nhiên tu vi ngươi dù sao quá thấp, so với ý chí của cường giả cấp đế kém quá xa. Ngươi có thể chiến thắng cự mãng, bọ cạp, mãnh hổ do Cổ Tiêu quan tưởng ra lúc trước đã khiến bản thánh rất bất ngờ rồi!

Lúc ấy khi Cổ Tiêu quan tưởng ra cự mãng, Ma Quang liền bảo Lâm Minh nhanh chóng rời khỏi thế giới ý chí. Nó đã cho rằng Lâm Minh ắt bại không nghi ngờ, nhưng không nghĩ tới hắn rồi lại thắng. Điều này tương đối với tu vi của Lâm Minh mà nói tuyệt đối là chiến tích cấp yêu nghiệt.

- Quả thật kém quá xa.

Lâm Minh lắc đầu. Hơn mười ngày nay, hắn một mực chống lại ý chí còn sót lại của Cổ Tiêu.

Nhưng mà đến hiện tại mới thôi, hắn thậm chí chưa nhìn thấy nguyên hình ý chí của Cổ Tiêu. Mỗi lần cùng ý chí của Cổ Tiêu giao phong, đối phương đều sẽ quan tưởng ra ba con hung thú để đối phó hắn. Phân biệt là rắn, bọ cạp, hổ. Đánh xong ba trận, ý chí lực của Lâm Minh căn bản tiêu hao hết.

- , trong Tu Di giới của ngươi có rất nhiều Huyết Sát tinh cực phẩm, còn có hai khối Ma Thần Chi Cốt hả? Ngươi cơ sở vững chắc, nếu như dùng số Huyết Sát tinh cực phẩm và Ma Thần Chi Cốt này, lại thêm sự ma luyện của Đế Giả chi lộ, ngươi có thể trong thời gian ngắn đột phá Toàn Đan. Đến lúc đó, lại đi bồi dưỡng Chiến Linh sẽ dễ dàng hơn nhiều, ít nhất, có thể đột phá chiến thắng ý chí của cường giả cấp đế bình thường.

Tu vi sẽ ảnh hưởng ý chí lực, ý chí lực càng thâm hậu, cũng sẽ càng dễ dàng bồi dưỡng Chiến Linh. Mà ý chí của Lâm Minh tuy rằng cứng cỏi nhưng tu vi không sâu, nội tình không đủ, ý chí lực rất dễ dàng tiêu hao, bồi dưỡng Chiến Linh khó càng thêm khó.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Nếu như ta một lòng một dạ đột phá Toàn Đan, muốn làm được cơ sở vững chắc cũng cần tiêu hao không ít thời gian. Hơn nữa... Cách Vạn Cổ Ma Khanh phun trào cũng chỉ còn hơn nửa năm đến một năm, ta chờ không kịp. Lần này sau khi ra Đế Giả chi lộ, ta và Vạn Ma tôn chủ không biết sẽ như thế nào. Ta phải nắm lấy cơ hội lần này, càng sớm ngưng tụ Chiến Linh chỗ tốt đối với tương lai của ta cũng càng lớn.

Lâm Minh là muốn ngưng tụ Chiến Linh ở Tiên Thiên Chí Cực, so với Chiến Linh ngưng tụ sau khi Toàn Đan, Mệnh Vẫn, không gian trưởng thành càng lớn.

- Nói thì nói vậy. Người hiểu được đạo lý này rất nhiều, nhưng là người có thể làm được quá ít. Ai không muốn sớm ngày ngưng tụ Chiến Linh, nhưng là cứng quá dễ gãy. Ý chí không thể so với thân thể, một khi bị hao tổn rất khó khôi phục. Nếu như ngươi không thể chịu đựng được, chẳng những không thể ngưng kết Chiến Linh, ngược lại sẽ tạo thành tổn thương ý chí.

Ma Quang lắc cái đầu chó, không quá đồng ý lựa chọn của Lâm Minh:

- Đế Giả chi lộ đã cho ngươi một loại lựa chọn khác. Con đường thứ hai này, hai bên toàn bộ là đế giả thạch bi, nó chủ yếu nhằm vào nâng cao tu vi và thực lực. Nếu như ngươi lựa chọn con đường thứ nhất, một đường đi tới, với thiên phú của ngươi đột phá Toàn Đan hẳn là không khó. Thực lực, chiêu thức đều sẽ tăng lên rất lớn. Nhưng là một con đường khác chỉ nhằm vào ma luyện ý chí, một đường đi tới đối với nâng cao thực lực của ngươi cũng sẽ không lớn. Nếu như ngươi có thể thành công, tự nhiên chỗ tốt không thể đo lường. Nếu như thất bại, chẳng những không có lợi ngược lại sẽ tổn thương ý chí. Ngươi cân nhắc rõ ràng.

Ma Quang vừa nói như thế, trong lòng Lâm Minh cũng đại khái hiểu được. Hai con đường, một con đường nhằm vào thế giới ý chí, một con đường khác nhằm vào thực lực hiện thực. Đối với võ giả cảnh giới thấp mà nói, đương nhiên là thực lực hiện thực quan trọng hơn, cho dù là Lâm Minh cũng là như thế.

Đám người Ma Ha, Khải Dương hơn phân nửa là sau khi khiêu chiến ý chí thất bại liền bước lên một con đường khác, nâng cao tu vi và thực lực.

Lâm Minh có thể đoán được, nếu hắn đi lên con đường thứ hai, thực lực sẽ có một bước nhảy vọt. Nhưng mà đi con đường thứ nhất, trong thời gian ngắn sẽ không nhìn thấy hiệu quả rất lớn, nhưng đối với phát triển tương lai, ưu đãi không thể đo lường.

Bỏ qua cơ hội lần này, Lâm Minh liền rất khó ngưng tụ Chiến Linh.

Tiên Thiên không cần nghĩ, Toàn Đan nếu như không ngưng tụ được, vậy chỉ có thể chờ đến Mệnh Vẫn.

Mệnh Vẫn ngưng tụ Chiến Linh, đặt ở Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục tự nhiên là thành thích hơn người, nhưng đến Thần Vực căn bản không tính là gì.

Ánh mắt Lâm Minh nhìn rất xa. Nếu như ở khởi điểm liền thụt lùi so với các thiên tài của Thần Vực, ngày sau khi hắn thật sự phi thăng Thần Vực làm thế nào tranh với bọn họ?

- Không thể đồng thời chọn hai con đường sao?

Trong lòng Lâm Minh không ôm hy vọng gì, tuy nhiên vẫn hỏi một câu.

- Nghĩ hay thế, trừ phi ngươi có thể thông qua Đế Giả chi lộ đầy đủ, đến lúc đó toàn bộ huyền diệu trong Đế Giả chi lộ, ngươi đều sẽ trải qua. Ý chí đăng hỏa, đế giả thạch bi, còn có khả năng có thứ ngay cả ta đều không biết. Tuy nhiên, sau khi thông qua Đế Giả chi lộ liền phong hoàng xưng đế, với thực lực ngươi hiện tại muốn chân chính đi hết Đế Giả chi lộ là tuyệt đối, tuyệt đối tuyệt đối... Không có khả năng. Thành thật lựa chọn một bộ phận trong đó đi. Chọn con đường nào, một con đường khác sẽ biến mất. Ngươi chọn đường nào?

Ma Quang một hơi nói liền ba từ “tuyệt đối”, còn cố ý nhấn mạnh bốn từ “không có khả năng”, hoàn toàn đánh tan ảo tưởng không thực tế của Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, trầm ngâm một lát, dứt khoát nói:

- Ta vẫn là lựa chọn con đường ý chí!

Ma Quang dường như sớm đoán được Lâm Minh sẽ làm ra loại lựa chọn này, lắc đầu lười biếng nói:

- Ngươi tự giải quyết cho tốt đi, bản thánh muốn đi nghỉ ngơi.

Linh hồn Ma Quang sau khi bị hao tổn, trong một ngày có hơn chín mươi phần trăm thời gian trở lên đều vượt qua trong ngủ say.

Lâm Minh không để ý tới Ma Quang, hắn ngồi xuống tại chỗ xếp bằng điều tức, từ trong Tu Di giới lấy ra một viên Huyết Sát tinh cực phẩm, chậm rãi hấp thu năng lượng trong Huyết Sát tinh.

Lâm Minh cũng không rõ ràng. Khi hắn đối mặt lựa chọn của Đế Giả chi lộ, ở Đế Giả chi lộ Lung Linh tháp, một thiếu nữ Yêu Tinh tộc dáng người cao gầy đồng dạng đối mặt lựa chọn của hai con đường Đế Giả chi lộ.

Thiếu nữ Yêu Tinh tộc này có mái tóc dài màu xanh da trời, con ngươi cũng là màu xanh lam, ngũ quan tinh xảo không hề có tỳ vết. Chỉ là trên gò má dưới hai mắt nàng có mấy cái vảy nhỏ xíu màu lam. Tuy nhiên những cái vảy này chẳng những không phá hỏng vẻ đẹp của nàng, ngược lại khiến nàng tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí.

Nàng chính là Lam Thấm đệ nhất thiên tài Lung Linh tháp, xuất thân Lam Ngân thánh địa Yêu Tinh tộc. Hai mươi lăm tuổi đột phá cảnh giới Yêu Vương nhất tinh, tương đương tu vi Toàn Đan sơ kỳ của nhân loại, thậm chí hơn chứ không kém.

Nàng tuy rằng tu vi cao hơn Lâm Minh nhưng ý chí lực lại kém hơn nhiều so với hắn. Khi nàng đối mặt thế giới ý chí của cường giả cấp chuẩn đế liền đã không qua được. Bị vây khốn ở trước mặt chuẩn đế đăng hỏa mười hai ngày.

Đế Giả chi lộ, thời gian cho mỗi một thí luyện giả đều giống nhau, đó chính là mười hai ngày.

Nếu như trong đoạn thời gian này không thể thông qua con đường ý chí, như vậy liền bị nhận định hoặc là tư chất không đủ, hoặc tu vi không đủ. Tóm lại, không thể thông qua đầy đủ Đế Giả chi lộ chân chính, cũng không có khả năng thành tựu cường giả cấp đế.

Huyền cơ trong này, Lam Thấm cũng không biết, nàng tò mò nhìn về phía bia đá ở Đế Giả chi lộ thứ hai. Vừa nhìn nàng lập tức bị bia đá hấp dẫn thật sâu.

- Đây là...

Lam Thấm kinh ngạc trong lòng.

Trên bia đá khắc đồ hình ngạc nhiên cổ quái, nhưng không biết vì sao nàng vừa nhìn những đồ hình này, dường như linh hồn rơi vào trong đó, không thể tự kìm chế.

- Bia đá thật huyền diệu!

Lam Thấm do dự một chút, bước lên Đế Giả chi lộ khácngay khoảnh khắc nàng bước lên, con đường ý chí nguyên bản liền biến mất. Một chuỗi đèn giống như rồng dài cũng lần lượt dập tắt.

Lam Thấm ngây ra một lát, mơ hồ ý thức được, mình dường như vô tình làm ra một loại lựa chọn. Lựa chọn con đường đế giả thạch bi mà từ bỏ con đường ý chí đăng hỏa.

Mất đi con đường ý chí đăng hỏa, Lam Thấm tuy rằng cảm thấy có chút tiếc hận, nhưng nếu để nàng lựa chọn một lần nữa nàng vẫn sẽ như thế. Trước đó nàng ở trong con đường ý chí thời gian mười mấy ngày, thực lực không đề cao bao nhiêu, nhưng thống khổ phải chịu lại khiến nàng hiện tại nghĩ tới vẫn thấy sống lưng phát lạnh.

Chương 620: Đế tôn lực trường

Lam Thấm tuy là nữ nhân nhưng tự nhận là ý chí lực cũng hết sức kiên định, nếu không nàng không đạt được thành tựu hôm nay. Nhưng đối mặt với thống khổ như xé rách linh hồn trên con đường ý chí kia, nàng thật sự có chút chịu không nổi. Mỗi ngày phải chịu đựng không gián đoạn, từ sớm đến khuya!

Chịu đựng thống khổ như vậy, thực lực đề cao lại có hạn, Lam Thấm có chút không thể chấp nhận.

Theo Lam Thấm bước lên Đế Giả chi lộ thứ hai, rất nhanh chút tiếc nuối nho nhỏ không thể ma luyện ý chí cũng không còn sót lại chút gì. Bởi vì chỉ mới tấm đế giả thạch bi thứ nhất liền hoàn toàn hấp dẫn nàng.

Đây mới nên là Đế Giả chi lộ đúng với cái tên, đoạn đường ý chí nàng đi lúc trước, so với Vương Giả Tù Lung cũng không cao minh hơn bao nhiêu.

Sau khi Lam Thấm làm ra lựa chọn, trên Vân Tiêu tháp Đoan Mộc Quần cũng nghênh đón lựa chọn của hắn.

Xuất thân của Đoan Mộc Quần còn khủng bố hơn Lam Thấm.

Lam Thấm xuất thân thánh địa, nhưng là thánh địa cũng chia cấp bậc. Dựa theo quy tắc mặc nhận của Thánh Ma đại lục, tông môn ngũ phẩm xuất hiện một cường giả cấp đế chính là thánh địa.

Như vậy thánh địa chỉ có một cường giả cấp đế nhất tinh tự nhiên là yếu nhất, bọn họ chỉ có thể tính là tông môn ngũ phẩm bậc cao.

Mà thánh địaó được năm sáu, thậm chí là hai số đếm cường giả cấp đế, trong đó càng có cường giả cấp đế nhị tinh, tam tinh ngưng tụ Chiến Linh, hiểu thấu pháp tắc thì là tồn tại đỉnh cao. Loại thánh địa này đã là tông môn ngũ phẩm đỉnh cao.

Lại lên nữa, tông môn lục phẩm, đó chính là thánh địa cùng một cấp bậc với Ma Thần đế cung.

Đoan Mộc Quần chính là xuất thân từ một siêu cấp thánh địa đến gần tông môn lục phẩm.

Khác với Lam Thấm, Đoan Mộc Quần trước khi tiến vào Đế Giả chi lộ đã có hiểu biết tương đối.

Từ khoảnh khắc Đế Giả chi lộ đưa ra lựa chọn thứ hai kia, Đoan Mộc Quần liền biết mình thất bại.

Cười khổ lắc đầu, Đoan Mộc Quần lẩm bẩm:

- Xem ra ta vẫn là quá không biết tự lượng sức mình. Yêu Vương nhất tinh đã muốn ngưng tụ Chiến Linh, quá tham vọng. Lúc này mới chuẩn đế thứ hai ta đã không qua được, phía sau chịu đựng ý chí của cường giả cấp đế chân chính, độ khó có thể nghĩ mà biết. Cứng rắn chống đỡ, cũng là không có ý nghĩa!

Đoan Mộc Quần cũng là hạng ý chí hơn người, hơn nữa xuất thân khủng bố cùng thiên phú của hắn thậm chí vượt qua Lam Thấm. Cộng thêm ngộ tính siêu cao, công pháp đỉnh cấp, hắn một mực là thiên chi kiêu tử.

Hơn hai mươi năm nay, từng tuấn kiệt trẻ tuổi bị đánh bại trước mặt Đoan Mộc Quần, thậm chí chấp sự trong môn tuổi lớn hơn hắn mười mấy, mấy chục đều không phải đối thủ của hắn. Lâu ngày chày tháng, không tránh khỏi khắc sâu một loại tín niệm tất thắng vào trong xương cốt.

Đây là tự tin và kiêu ngạo thuộc về thiên tài.

Thế cho nên hắn ảo tưởng, có thể ở lần này tiến vào Đế Giả chi lộ, một hơi ngưng tụ Chiến Linh.

Nhưng mà hiện thực vẫn cho hắn một đòn nặng nề. Chuẩn đế thứ nhất cũng là chuẩn đế yếu nhất, Đoan Mộc Quần mất sức chín trâu hai hổ vọt qua, nhưng mà chuẩn đế thứ hai hắn hoàn toàn bất lực. Chênh lệch quá lớn.

Lắc lắc đầu, Đoan Mộc Quần tự giễu nói:

- Lúc trước thái thượng trưởng lão cũng là ở Yêu Vương tứ tinh mới đụng đến cảnh giới Chiến Linh. Yêu Vương ngũ tinh chính thức ngưng tụ Chiến Linh. Ta vẫn là thành thật đi con đường đế giả thạch bi thôi. Tiếp tục đi trên con đường ý chí chẳng những thực lực không tăng lên, ngược lại khả năng sẽ bị thương.

Đoan Mộc Quần lưu luyến không rời nhìn con đường ý chí một cái, rốt cuộc hạ quyết tâm, bước tới con đường đế giả thạch bi.

Tuy rằng trong lòng hiểu được, nếu như có thể đi tiếp con đường ý chí, ưu đãi đạt được càng lớn. Nhưng mà ưu đãi lớn đến mấy, ăn không đến miệng cũng không thật sự bằng ưu đãi trước mắt.

Bình tâm lại, Đoan Mộc Quần bắt đầu lĩnh ngộ đế giả thạch bi thứ nhất.

Một tháng sau, Đế Giả chi lộ Cực Tinh tháp.

Lâm Minh đã sớm đánh bại hung thú do ý chí Cổ Tiêu quan tưởng ra, trực tiếp chống lại bản ý chí thể của Cổ Tiêu.

Ầm!

Trong thế giới ý chí, ý chí của Lâm Minh lại bị đánh tan, đau đớn linh hồn xé rách ập tới khiến Lâm Minh gần như ngất đi.

- Trọng tổ!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, thân thể đã bị đánh tan tổ hợp lại. Thế giới ý chí, chỉ đọ mạnh yếu của ý chí! Trong đầu Lâm Minh hiện ra tình cảnh lúc trước đấu tranh với linh hồn vô chủ trong thế giới Ma Phương khi mới chỉ vẻn vẹn là Luyện Thể kỳ, nghĩ lại đấu tranh lúc trước với Ma Quang, nghĩ lại trải qua luân hồi trăm đời trong Vu Thần tháp.

- Ý chí của ta, bất khuất không sờn lòng, linh hồn của ta, bất hủy bất diệt. Cho dù đối mặt đại năng Thần Vực ta cũng chưa từng bị cắn nuốt, cho dù đối mặt luân hồi trăm đời, ta cũng chưa từng mê man. Ngươi tuy là cường giả cấp đế, luận thực lực ta kém xa không bằng ngươi, nhưng là luận ý chí, ta làm sao cam tâm thua bởi ngươi!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, cầm thương đâm về phía Cổ Tiêu.

Ầm!

Một luồng sáng vàng lóe lên, nửa người Lâm Minh trực tiếp bị hào quang xuyên thủng. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng ý chí sụp đổ, hắn đột nhiên ném Tử Huyễn thương trong tay ra.

Tử Huyễn thương vờn quanh lửa và sét, vẽ ra một đường cong chói mắt, một thương đâm vào thân thể Cổ Tiêu!

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Ngay sau đó, Lâm Minh đã trở về thế giới thật:

- Thương đến hắn rồi, lần đầu tiên!

Lâm Minh đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, lau mồ hôi, vô lực ngồi bệt xuống đất.

Từ trong Tu Di giới móc ra một viên Huyết Sát tinh cực phẩm, hắn bắt đầu xếp bằng điều tức. Mấy ngày này, mỗi ngày ý chí của hắn đều trải qua ma luyện trong tranh đấu, sau thời gian dài tích lũy, trong lúc vô tình cường độ của ý chí lực đã tăng lên rất lớn.

Trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Ma Quang từ trong ngủ say tỉnh lại, duỗi lưng nói:

- Tiểu tử, ngươi cũng quá điên. Cứ tiếp tục như vậy ý chí của ngươi rất dễ dàng bị tổn thương. Ngươi hiện tại sắc mặt tái nhợt không chút máu, chính là biểu hiện của ý chí lực cạn kiệt.

Lời nói của Ma Quang, Lâm Minh làm sao không biết. Hắn hiện tại dường như về tới thời kỳ luyện thể, biết rõ rèn luyện quá độ sẽ để lại thương ngầm. Nhưng là lúc ấy hắn vì đột phá Ngưng Mạch kỳ, không thể không liều.

Hiện tại đồng dạng như thế.

Điểm duy nhất tốt hơn quá khứ chính là, hiện tại Lâm Minh tài nguyên đủ nhiều, không giống như trước ngay cả thuốc đều không dùng nổi.

Lâm Minh mấy năm nay ở Thông Thiên tháp giết không ít thiên tài, chiếm được rất nhiều đan dược tẩm bổ linh hồn. Những thiên tài Ải Ma tộc kia, hơn phân nửa là cao thủ linh hồn công kích. Linh hồn công kích là hung hiểm nhất, làm không tốt là thương người thương mình, tự nhiên phải chuẩn bị lượng lớn đan dược Dưỡng Hồn.

Nhất là đánh chết Diêm Si, Khải Dương, hai người này thân là hai người trong Thiên Ma thất tinh của Thông Thiên tháp, Diêm Si lại càng là cao thủ xếp thứ hai Thông Thiên tháp, của cải cực kỳ phong phú.

Lâm Minh vô cùng may mắn lúc trước đánh chết Diêm Si, nếu không hôm nay hắn căn bản không dám liều như vậy.

Từ trong Tu Di giới lấy ra một viên đan dược Dưỡng Hồn Diêm Si cất như báu vật, ngửa đầu nuốt xuống. Loại đan dược này tên là Cửu Chuyển Dưỡng Thần đan, Diêm Si bình thường quý báu muốn chết, thậm chí không bỏ được một hơi nuốt một viên mà là nuốt nửa viên một, nào bỏ được phung phí của trời giống như Lâm Minh.

Một viên đan dược nuốt vào bụng, Lâm Minh lập tức cảm giác năng lượng tinh thuần vô cùng chậm rãi tẩm bổ thần hồn. Ý chí nguyên bản bị tàn phá không đầy đủ cũng đang chậm rãi chữa trị.

Ải Ma tộc là chủng tộc có thiên linh hồn nhất, Dưỡng Hồn đan của bọn họ cao minh hơn Nhân tộc rất nhiều.

Lại là hai ngày qua đi, Lâm Minh vẫn chưa thể chiến thắng Cổ Tiêu. Tuy nhiên lại thành công liên tục để lại hai vết thương trên người hắn ta.

Tiếp theo là ba, bốn!

Sau năm ngày, Lâm Minh đã có thể cùng Cổ Tiêu kịch đấu mấy hiệp, liều mạng phương pháp chiến đấu giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, chặt đứt một cánh tay của Cổ Tiêu.

Ngày thứ bảy, Lâm Minh rốt cuộc một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, đâm liên tiếp Cổ Tiêu ba thương, rồi sau đó nhân thương hợp nhất, dùng ra thương pháp Quán Hồng, một thương xuyên thủng ý chí của Cổ Tiêu.

Sau khi chiến thắng Cổ Tiêu, thân thể Lâm Minh qua mấy lần vỡ nát và trọng tổ, ý chí lực gần như hao hết.

Trong nháy mắt ý chí của Cổ Tiêu tan tành, ý chí vỡ vụn hóa thành năng lượng tinh thuần, chậm rãi dung nhập vào ý chí của Lâm Minh. Lâm Minh chỉ cảm thấy khoảnh khắc đó như thể hồ quán đỉnh, toàn thân tràn ngập cảm giác ấm áp, dường như về trong bụng mẹ, an nhàn sảng khoái vô cùng.

- Đây là...

Lâm Minh trong lòng cả kinh, ý chí và linh hồn lực bị hao tổn của hắn đều rất nhanh khôi phục dưới sự tẩm bổ của dòng nước ấm này.

Đại khái thời gian mấy chục hô hấp, dòng nước ấm đó biến mất, Lâm Minh lại cảm giác thần hồn của mình cường đại hơn nhiều, cường độ ý chí lại lần nữa nhảy vọt. Nếu như hiện tại cho hắn đối mặt Cổ Tiêu, hắn có nắm chắc sau khi tiêu diệt ý chí của Cổ Tiêu còn có thể giữ lại ba mươi phần trăm linh hồn lực trở lên.

- Tiêu diệt ý chí một cường giả cấp đế sẽ đạt được ý chí lực của hắn, tiếp tục kiên trì, ý chí lực tích lũy càng ngày càng nhiều, không nhất định không thể ngưng tụ Chiến Linh.

Lâm Minh thì thào tự nói, ngay sau đó hắn đã rời khỏi thế giới ý chí.

- Tiểu tử, thật đúng là bị ngươi thắng!

Ma Quang kinh ngạc cực kỳ. Đây là cường giả cấp đế thứ nhất, Lâm Minh dùng thời gian hơn một tháng mới rốt cuộc đánh bại.

Vạn sự khởi đầu nan, kế tiếp liền dễ dàng hơn nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, khả năng Lâm Minh ngưng tụ Chiến Linh rất lớn!

- Biến thái...

Ma Quang lẩm bẩm, nó không thể không dùng hai chữ này để hình dung Lâm Minh. Lâm Minh nào giống võ giả xuất thân tông môn nhỏ ở vị diện cấp thấp, quả thật là thiên tài trong tông môn lớn của Thần Vực bồi dưỡng.

- Ma Quang! Lúc trước ngươi nói, nếu như ta có thể tiêu diệt ý chí của cường giả cấp đế có Chiến Linh, như vậy ta có thể ngưng tụ Chiến Linh thuộc về mình?

Ma Quang rất nhân tính hóa nhún vai nói:

- Bản thánh chỉ là thuận miệng nói. Ngộ tính cao, vận khí tốt có lẽ rất sớm có thể lĩnh ngộ. Ngược lại, ngươi tiêu diệt ý chí cường giả cấp đế có Chiến Linh cũng vô dụng. Bản thánh đi ngủ, không có việc gì đừng gọi ta.

Ma Quang tùy tiện xoay người chìm vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Thời gian tiếp theo, Lâm Minh mỗi ngày đều vượt qua trong chém giết Tthế giới ý chí.

Tiêu diệt cường giả cấp đế thứ hai, đối phương đồng dạng là cường giả cấp đế bình thường chưa ngưng tụ Chiến Linh, bản thân tu vi cũng chỉ là nhất tinh, Lâm Minh liều mạng bị trọng thương, đánh bại hắn ta.

Kế tiếp, người thứ ba, người thứ tư.

Đối thủ càng ngày càng mạnh, nhưng mà sau mỗi một luồng ý chí đế giả bị Lâm Minh tiêu diệt đều sẽ có một luồng năng lượng tràn vào trong thân thể Lâm Minh, tẩm bổ ý chí và thần hồn của hắn.

Thời gian vô tình trôi qua, Lâm Minh vượt qua thời gian ba tháng trong chém giết.

Mà một ngày này, khi hắn bước vào thế giới ý chí của một cường giả cấp đế, hắn lại đột nhiên giật mình.

Loại cảm giác này... Chẳng lẽ là... Võ ý?

Trong thế giới ý chí, Lâm Minh rõ ràng cảm nhận được một lực trường áp chế khủng bố, khiến cho lực lượng ý chí của hắn bị yếu đi rất nhiều.

Võ ý chỉ nhằm vào thế giới ý chí, chẳng lẽ là... Đế Tôn lực trường trong Thiên Ma võ ý?

Chương 621: Muôn hoa khoe sắc

Dựa theo lời Điện Linh nói, Thiên Ma võ ý chia làm ba loại, phân biệt là Tu La lực trường khi thông qua Vương Giả Tù Lung, Sát Thần lực trường sau khi có được hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, cùng với Đế Tôn lực trường lúc thông qua Đế Giả chi lộ.

Sát Thần lực trường là gì thì Lâm Minh không biết, còn Tu La lực trường thì tự mình Lâm Minh trải qua, đó là áp chế mọi hướng, mặc kệ là lực lượng cơ thể, nội tạng co bóp, chân nguyên lưu chuyển trong kinh mạch, cảm xúc, toàn bộ bị đè nén chỉ còn vài phần trạng thái đỉnh phong. Lực lượng càng yếu, bị áp chế càng mạnh, thậm chí võ giả thực lực yếu kém chỉ cần bước vào lĩnh vực là sẽ trực tiếp bị đè tới tim ngừng đập, tinh thần chi hải sụp đổ, đây cũng là nguyên nhân vì sao có thiên tài ngã xuống ở Vương Giả Tù Lung.

Tu La lực trường tuy rằng khủng bố, nhưng chỉ nhắm vào thế giới thật, sau khi tiến vào thế giới ý chí, Tu La lực trường sẽ không còn hiệu quả.

Bây giờ, Lâm Minh ở trong thế giới ý chí, cảm nhận được áp chế mọi mặt tương tự như Thiên Ma lực trường.

Lâm Minh lập tức liên tưởng tới, rất có khả năng đây là Đế Tôn lực trường, một trong ba đại lực trường của Thiên Ma võ ý!

Giống như Vương Giả Tù Lung, thông qua toàn bộ khảo nghiệm là sẽ có được Đế Tôn lực trường, nhưng trước khi thông qua, Lâm Minh phải chịu đựng lực trường áp chế!

Nếu không đoán sai, cỗ áp chế này sẽ chỉ ngày càng mạnh hơn!

Nghĩ tới ngày sau phải đối mặt với cường giả cấp đế có được Chiến Linh dưới cỗ lực trường này áp chế, Lâm Minh liền cảm thấy mình yếu đuối. Chênh lệch quá lớn, chẳng trách nói chỉ cần thông qua Đế Giả chi lộ, sẽ được phong hoàng xưng đế.

Ở thế giới ý chí, ý chí của Lâm Minh cảm ngộ biến ảo hình người, có được mọi cơ quan, kinh mạch, đan điền như thân thể.

Ý chí thể trong thế giới ý chí, cũng giống như bản thân của Lâm Minh trong thế giới thực.

Hiện giờ, dưới Đế Tôn lực trường áp chế, ý chí thể của Lâm Minh từ da thịt, nội tạng, kinh mạch, đan điền, tất cả đều bị bao phủ trong áp lực khổng lồ, lực lượng suy yếu còn không đủ năm thành.

Trước kia Lâm Minh chiến đấu trong thế giới ý chí, dù là hao hết lực ý chí, thân thể vô cùng mỏi mệt, cũng khó mà rèn luyện ý chí thể từng tấc một, luôn có chỗ còn sót lại.

Nhưng bây giờ bản thân ở trong áp lực không đâu không có, Lâm Minh chỉ đứng yên ở đó, cũng có thể cảm nhận được từng chỗ rất nhỏ trên ý chí của hắn đang chống cự áp lực của Đế Tôn lực trường, được rèn luyện triệt để.

“Thiên Ma lực trường nhằm vào thế giới thực, Đế Tôn lực trường nhằm vào thế giới ý chí, hai bên tựa như đôi song sinh, hỗ trợ lẫn nhau. Thiên Ma võ ý này, thật là vô cùng kỳ diệu”.

Trong lòng Lâm Minh khen ngợi, tiếp theo đó hắn liền không còn rảnh rỗi mà nghĩ nữa. Ở trước mặt hắn, kẻ địch đã xuất hiện, là ý chí thể của cường giả cấp đế!

Tuy rằng đối phương không ngưng tụ Chiến Linh, nhưng có tu vi Ma Đế tam tinh. Nếu không có Đế Tôn lực trường áp chế, có lẽ Lâm Minh còn có vài phần hy vọng thắng lợi, bây giờ hoàn toàn không có phần thắng gì.

Không hề có kỳ tích xảy ra, chỉ đấu ba chiêu, sau tiếng nổ ầm ầm, ý chí thể của Lâm Minh vỡ nát. Ngay sau đó, hắn rời khỏi không gian ý chí, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Rất đau!

Ba tháng qua, Lâm Minh tiêu hao sáu bảy phần dược vật dưỡng hồn Khai Dương Diêm Si, nếu không thì mỗi lần bị một đoàn ý chí đế giả tiêu diệt sẽ được nhận một cỗ năng lượng linh hồn tinh thuần tẩm bổ ý chí, Lâm Minh đã sớm không chống nổi.

“Những đan dược này, phải dùng tiết kiệm...”.

Lâm Minh nuốt nửa viên Dưỡng Hồn đan dược, lấy ra một viên Huyết Sát tinh cực phẩm, bắt đầu ngồi xuống điều tức. Đối mặt với Đế Tôn lực trường, hắn chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại chiến ý hừng hực, Đế Tôn lực trường sẽ thành đá mài tốt nhất cho hắn rèn luyện ý chí thể, bồi dưỡng Chiến Linh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nháy mắt mà Lâm Minh đã vào Đế Giả chi lộ đến tháng thứ tư!

Ở bên ngoài Huyết Sát Nguyên, Vạn Cổ Ma Khanh vẫn đang tiếp tục phun trào, chẳng qua cường độ chấn động đã yếu đi nhiều, thường thì hai ba ngày mới có một lần Thông Thiên tháp chấn động quy mô lớn. Tiếp tục như thế, dự tính qua ba tháng nữa, Vạn Cổ Ma Khanh sẽ hoàn toàn kết thúc phun trào.

Lại chừa thêm hai ba tháng giai đoạn củng cố, sau đó sẽ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh quy mô lớn, thăm dò nơi cấm địa sinh mệnh vang danh Thánh Ma đại lục.

Từ các đại tôn chủ cho tới thiên tài đỉnh cao thí luyện giả, đều đang chuẩn bị cho hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này.

- Nghe nói các đại tôn chủ Thông Thiên tháp đã quy hoạch phạm vi thăm dò trong vòng một ngàn hai trăm dặm.

Ở Van Tiêu Thông Thiên tháp, mấy võ giả xếp ba hạng đầu đang bàn luận hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này.

Một ngàn dặm xung quanh Vạn Cổ Ma Khanh là cấm địa sinh mệnh tuyệt đối, chim bay khó lọt, khu vực này đừng có mơ tới, ai đi cũng chết, tôn chủ cũng không ngoại lệ.

Mà từ một ngàn dặm đến hai ngàn dặm, là khu nguy hiểm màu đỏ, tiến vào trong đó có xác suất ngã xuống rất lớn, nhưng tương ứng, thu hoạch vô cùng phong phú.

- Một ngàn hai trăm dặm ư? Khiếp thật, những người này thật là có khí phách, muốn tương lai có hành động lớn, không đánh bạc tính mạng là không thể được.

- Ngay cả những truyền nhân thánh địa như Chuyên Du, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, bao gồm cả những tôn chủ ít nổi danh như Cực Tinh tháp Huyết Viêm tôn chủ, Bạch Thạch tháp Tam Nhãn tôn chủ, đều đã tiến vào vùng khu vực này, chúng ta còn nói gì, không mạo hiểm, chỉ có thể bình thường cả đời.

Con đường của võ giả tràn ngập nguy hiểm, dù là thiên tài cấp đế trên cao, nếu lịch lãm ngày sau cứ sợ đầu sợ đuôi, đối mặt với cơ duyên thì do dự không quyết liệt, như vậy cũng sẽ chầm chậm mài mòn hết vòng sáng thiên tài cấp đế, cuối cùng đến Mệnh Vẫn mấy tầng cao thì khó tiến nửa bước.

- Đúng vậy, còn có Cực Tinh tháp Lâm Minh, tên này đúng là yêu nghiệt, Phong Hào Tu La đó, vạn năm qua, mười hai Thông Thiên tháp cộng lại cũng chỉ có ba bốn mươi Phong Hào Tu La mà thôi, không biết hắn có thể vào khu vực một ngàn hai trăm dặm hay không.

- Hẳn là có, ta nghe nói hắn đã vào Đế Giả chi lộ, lần này đi ra không biết sẽ có thực lực gì, so sánh với Vân Tiêu tháp Đoan Mộc Quần chúng ta thì sẽ thế nào?

- Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ, Đoan Mộc Quần cũng tiến vào Đế Giả chi lộ, bao gồm cả Lung Linh tháp Lam Thấm, Ngũ Sắc tháp Chuyên Du, Cự Phủ tháp Hắc Thạch, còn có một ít thiên tài nổi danh Thông Thiên tháp khác đều đã tiến vào Đế Giả chi lộ. Những người này đều là yêu nghiệt hạng nhất, không biết lần này đi ra, ai sẽ tăng lên lớn nhất!

Hai võ giả đang thảo luận, bỗng nhiên Truyền Âm phù bùng lên, tỏa sáng ngời giữa đại điện u ám.

- Ồ? Cự Phủ tháp Hắc Thạch đã đi ra sớm! Tu vi của hắn từ Ma Vương nhất tinh tăng lên tới Ma Vương nhị tinh! Chỉ tu vi đã tăng lên như vậy, còn lại chiêu thức, ý cảnh tăng lên không biết bao nhiêu. Đế Giả chi lộ, tăng lên ý cảnh chiêu thức còn lớn hơn nữa!

Võ giả vừa nói, trong giọng lộ ra hâm mộ rõ ràng.

Ở Thông Thiên tháp tập hợp toàn bộ thiên tài sát đạo đỉnh cao trên Thánh Ma đại lục, có thể gọi là thiên tài như rác, tu vi không phải yếu tố duy nhất ảnh hưởng sức chiến đấu, nhưng là một tiêu chuẩn trọng yếu. Ma Vương nhị tinh đã là biến thái, huống chi chiêu thức, ý cảnh của Hắc Thạch tuyệt đối không kém, đủ tưởng tượng được sức chiến đấu khủng bố của hắn.

- Trước khi Hắc Thạch tiến vào Thông Thiên tháp, có thể sánh với tôn chủ yếu nhất, lần này đi ra, ít nhất có thể xếp hàng trên trong xếp hạng tôn chủ.

Bình thường, thiên phú của tôn chủ kém xa những thiên tài đỉnh cao trong thí luyện giả, bởi vì này phần lớn những thiên tài đỉnh cao đều đi ra từ thánh địa, tương lai bọn họ sẽ không ở lại Thông Thiên tháp, cũng sẽ không trở thành tôn chủ. Chỉ có những võ giả xuất thân bình thường, lại cam chịu Huyết Sát Nguyên thống trị cao nhất, mới có thể trở thành tôn chủ.

Cho nên chỉ cần cho những truyền nhân thánh địa này một ít thời gian, sớm muộn gì thực lực của bọn họ sẽ vượt qua tôn chủ.

- Thật là khó có, thế hệ thí luyện giả Huyết Sát Nguyên mười năm gần đây thiên phú ngày càng vượt xa những năm xưa, còn có Cực Tinh tháp Phong Thần kia, nghe nói đã tiến vào Đế Giả chi lộ Thông Thiên tháp khác. Tông môn sau lưng hắn hẳn là trả giá không nhỏ vì chuyện này.

Các võ giả Huyết Sát Nguyên đều đang mong chờ những thiên tài đỉnh cao lần lượt xuất quan vào mấy tháng sau, sẽ trở thành thời điểm muôn hoa khoe sắc. Còn chuyến đi Vạn Cổ Ma Khanh, chính là khảo nghiệm với mọi người, đến lúc đó ai là Chân Long sẽ hiểu ngay.

Bốn tháng trôi qua, nháy mắt đến tháng thứ năm, Phong Thần xuất quan! Tiếp theo, Lam Thấm xuất quan!

Những tuyệt thế thiên kiều này, mỗi người đều có bối cảnh lớn đến dọa người, Phong Thần xem như kém hơn trong số đó, tuy nhiên đường đường cũng xuất thân là thánh địa.

Đối mặt với nhóm nhân vật này, tự nhiên cao tầng Huyết Sát Nguyên không dám làm gì bọn họ, hiện giờ sau khi vào Thông Thiên tháp, thực lực của bọn họ đã vượt qua không ít tôn chủ, Huyết Sát Nguyên khó có thể nắm giữ được bọn họ.

Tuy nhiên các đại thánh địa cũng sẽ không đắc ý lấn tới, sau lần hành trình Vạn Cổ Ma Khanh, bọn họ sẽ cho các truyền nhân rời Huyết Sát Nguyên.

Đến khi đó, tình hình là những truyền nhân thánh địa rời đi, những người thiên phú thấp hơn một bậc quy thuận Thông Thiên tháp, thí luyện giả thay thế những tôn chủ ngã xuống trong Vạn Cổ Ma Khanh mà thành tân tôn chủ.

Như thế, một thế hệ coi như kết thúc, tiếp theo Thông Thiên tháp, Huyết Sát Nguyên sẽ lại nghênh đón một thế hệ tuấn kiệt trẻ tuổi mới, tiếp tục xoay vòng.

Sau năm tháng, ngày thứ một trăm sáu mươi, ngoài Đoan Mộc Quần cùng Lâm Minh ra, tất cả thí luyện giả đều xuất quan!

Tu vi của bọn họ đều tăng lên rõ rệt, mà so với tu vi, chiến lực tổng hợp của bọn họ càng tăng lớn hơn!

Tất cả võ giả đều chiến ý ngời ngời, gấp gáp muốn đi Vạn Cổ Ma Khanh chứng minh bản thân.

Thiên tài đỉnh cấp thường đều kiêu ngạo, lần này tiến vào Đế Giả chi lộ, bọn họ lại tự nhận đã tìm hiểu nghĩa cực kỳ huyền diệu, được tăng lên rất lớn, thậm chí hận không thể lập tức tìm tuấn kiệt trẻ tuổi ngang cấp đấu thử một phen, xem rốt cuộc là ai tăng lên mạnh hơn trong Đế Giả chi lộ.

Đây chính là một loại chứng minh trình độ thiên tài.

Có những võ giả nghĩ là làm ngay, thật sự luận bàn với nhau, chiến lực của bọn họ quả thật được tăng lên rất lớn, tuy nhiên chủ yếu thể hiện trên chiêu thức cùng tu vi. Không cần nghĩ, những người này đối mặt với thời điểm lựa chọn đều bước trên con đường của đế giả thạch bi, lựa chọn con đường của ý chí thì không có một ai.

Dù cho Đoan Mộc Quần cũng thế.

Trong Đế Giả chi lộ Vân Tiêu tháp, Đoan Mộc Quần thở ra một hơi thật dài, sắc mặt tái nhợt, cả người yếu ớt. Hắn lấy ra một viên đan dược nuốt vào, ngồi xuống điều tức khá lâu, sắc mặt mới hồng lên.

- Đế Giả chi lộ của ta... Đã đến cực hạn.

Đoan Mộc Quần thở ra một hơi dài, lắc đầu, hắn ý thức được mình nhiều nhất chỉ có thể đi đến đây.

Chương 622: Ngưng kết chiến linh

“Chỉ là bia đá thứ hai mươi mốt, khiến ta mất một tháng mười ngày mới miễn cưỡng khám phá…”.

Hồi tưởng bốn mươi ngày qua, Đoan Mộc Quần vẫn còn sợ hãi, những bia đá này không đơn giản. Một khi cảm giác dính vào đó, sẽ chịu đựng uy áp của bia đá tấn công. Nếu là võ giả không đủ thiên phú tu vi, đừng nói là tìm hiểu huyền ảo trong bia đá, chỉ cần cảm giác đụng vào bia đá là đã trọng thương!

Suốt một đường đi, hai mươi mốt bia đá, uy áp từng bia đá càng mạnh hơn cái trước. Mười tấm đầu không tính là gì, vượt qua thoải mái, từ mười đến hai mươi, độ khó bỗng nhiên tăng thêm một cấp, nhưng Đoan Mộc Quần vẫn có thể miễn cưỡng đối phó.

Sau hai mươi tấm, tấm thứ hai mươi mốt là cực kỳ khủng bố, chỉ riêng trên tấm bia đá này, Đoan Mộc Quần đã tốn hết bốn mươi ngày.

Kiên trì đến bia đá này, đã là cực hạn mà Đoan Mộc Quần có thể chịu dựng.

Liếc nhìn qua đế giả thạch bi kéo dài không hết, Đoan Mộc Quần than khổ, chênh lệch quá lớn!

Hắn mới đến bia đá hai mươi mốt, đã hao hết tiềm lực, đủ hiểu được độ khó của những bia đá đằng sau.

Rốt cuộc đằng sau còn có bao nhiêu bia đá, Đoan Mộc Quần không biết.

Đế Giả chi lộ, sau khi thông qua, phong hoàng xưng đế, không phải nói chơi!

Hơn nữa thông qua Đế Giả chi lộ, cường giả cấp đế sẽ không phải hạng bình thường, có khi đó là cấp đỉnh cao trong cường giả cấp đế!

“Ngoài trời có trời, trên người có người, vốn ta tự nhận là có thiên phú tuyệt đỉnh giữa tuấn kiệt trẻ tuổi cùng thời đại trên Huyết Sát Nguyên, không ngờ một cái Lâm Minh đã hoàn toàn áp chế ta. Nếu đi so với những thiên tài thời đại thượng cổ, ta càng không với kịp!”.

Đoan Mộc Quần lắc đầu tự giễu, Đế Giả chi lộ này quá nửa là chế tạo cho những tuấn kiệt trẻ tuổi thượng cổ lịch lãm, chính mình mới đi được một góc núi băng mà đã đến cực hạn, vậy các tuấn kiệt trẻ tuổi thượng cổ lại tới trình độ nào?

“Nên đi thôi, tiến vào Thông Thiên tháp một trăm sáu mươi ngày, thực lực của ta tăng lên rất lớn, không biết so với Lâm Minh sẽ thế nào?”.

Đoan Mộc Quần là được công nhận là đệ nhất thiên tài Huyết Sát Nguyên trừ Lâm Minh ra, hắn xuất thân Thần Mộc thánh địa gần tới tông môn lục phẩm, bản thân lại xuất thân Yêu Tinh tộc, lý giải pháp tắc đạt tới trình độ cực cao, ngộ tính cũng vô cùng yêu nghiệt. Còn trẻ tuổi, đã học thành công pháp hạch tâm Thần Mộc thánh địa.

Lại vì Yêu Tinh tộc có độ phù hợp pháp tắc trời sinh vượt xa loài người, cộng thêm thái thượng trưởng lão Thần Mộc thánh địa có tu vi đạt tới Yêu Đế tam tinh tự mình chỉ điểm, Đoan Mộc Quần có trình độ Thời Không ý cảnh rất cao, trình độ Sinh chi ý cảnh, Thủy chi ý cảnh, Mộc chi ý cảnh cũng không kém, nói lý giải ý cảnh, hắn tự tin không thua bất cứ ai. Đam Mỹ Sắc

Đoan Mộc Quần tự nhận là thiên phú tổng hợp không bằng Lâm Minh, nhưng thực lực của hắn chưa chắc kém hơn Lâm Minh, dù sao tuổi lớn một chút.

Hơn nữa trừ bỏ không nói các thiên phú khác, chỉ riêng so sánh ngộ tính cùng lý giải pháp tắc, Đoan Mộc Quần tự nhận là càng trên Lâm Minh.

Mà Đế Giả chi lộ này, cố tính lại là thử thách ngộ tính cùng lý giải pháp tắc. Hai mặt này càng mạnh, có thể lĩnh ngộ được càng nhiều từ những đế giả thạch bi.

Đến bia đá hai mươi mốt, dù là với lý giải ý cảnh pháp tắc của Đoan Mộc Quần cũng đã phải hao hết toàn lực, hắn rất muốn biết, rốt cuộc Lâm Minh có thể đến bước nào.

- Lâm Minh, không biết ngươi có thể tìm hiểu tới bia đá nào? Nếu không tới hai mươi cái, sẽ làm người ta thất vọng... Sau khi rời Thông Thiên tháp, ta thật mong chờ một trận chiến cùng ngươi!

Đoan Mộc Quần lẩm bẩm, ánh mắt hiện ra chiến ý dày đặc.

Người bình thường đều cho rằng sinh cùng thời đại với yêu nghiệt là một loại bi ai, nhưng Đoan Mộc Quần không nghĩ thế. Nếu bản thân mình lẻ loi trên đỉnh cao, chỉ biết trên cao vắng vẻ mình ta, lãng phí tiềm lực, ngược lại có một đối thủ cạnh tranh mới sẽ người theo ta đuổi, cùng nhau tiến bộ.

Đây là tự tin thuộc về thiên tài đỉnh cấp.

Tiến vào Đế Giả chi lộ ngày thứ một trăm sáu mươi mốt, Đoan Mộc Quần xuất quan!

Đoan Mộc Quần xuất quan, dẫn tới Vân Tiêu tháp chấn động rất lớn, ngay cả gần Thông Thiên tháp cũng biết được tin tức này.

Nghe đồn lúc Đoan Mộc Quần bước ra từ Đế Giả chi lộ, mỗi một cử động của hắn đều mơ hồ dẫn dắt lực lượng không gian xung quanh náo động.

Đây là tình cảnh chỉ có khi lý giải pháp tắc đến cảnh giới cực cao, cái gọi là nói sao làm vậy, cũng cùng đạo lý như thế. Đoan Mộc Quần còn cách cảnh giới này rất xa, nhưng cũng đủ dọa người rồi.

Đoan Mộc Quần hiện giờ, khiến người ta có cảm giác sâu không lường được.

Cho tới giờ, trong các thiên tài tiến vào Đế Giả chi lộ, chỉ có Lâm Minh còn chưa ra, điều này làm mọi người càng thêm muốn biết, rốt cuộc Lâm Minh có được tăng cao gì bên trong Đế Giả chi lộ.

...

Bên trong thế giới ý chí xuất hiện ngọn lửa chói lọi, Lâm Minh nhân thương hợp nhất, như sao băng xuyên qua ý chí thể của cường giả cấp đế trước mặt.

Ầm!

Ý chí thể nổ tung, hóa thành vô số ánh sáng bao phủ Lâm Minh, chậm rãi nhập vào người hắn, cảm giác như cây đón gió xuân lan ra khắp cả người Lâm Minh.

“Ở trong Đế Giả chi lộ năm tháng, cuối cùng miễn cưỡng thích ứng Đế Tôn võ ý áp chế!”.

Lâm Minh rời khỏi thế giới ý chí, nuốt một viên Dưỡng Hồn đan dược.

Bây giờ, Dưỡng Hồn đan dược cực phẩm đã bị hắn ăn hết, chỉ còn cách lùi lại dùng Dưỡng Hồn đan trung phẩm thượng phẩm làm dịu linh hồn. May mà mỗi lần tiêu diệt một đoàn thể ý thức của cường giả cấp đế đều sẽ nhận được một cỗ hồn lực tinh thuần chữa trị tổn thương trên ý chí thể, bằng không tinh thần chi hải của Lâm Minh đã để lại vết thương ẩn.

Liếc qua ý chí đăng hỏa vô tận xa tít, Lâm Minh lấy ra một viên Huyết Sát tinh cực phẩm, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Thời gian năm tháng, hắn mãi luôn trải qua trong chiến đấu.

Thường xuyên chịu đựng đau đớn khi ý chí bị xé rách, loại đau đớn này càng khó mà chịu được hơn cả trên thân thể, huống chi là phải một hơi chịu suốt năm tháng.

“Đã nhiều ngày như thế, ta vẫn mãi không thể ngưng tụ Chiến Linh, nhưng tu vi vì nhiều lần sử dụng Huyết Sát tinh cực phẩm, đã là nửa bước Toàn Đan”.

Bởi vì căn cơ của Lâm Minh vững chắc, từ Tiên Thiên đến Toàn

Đan gần như không có bình cảnh gì, cộng thêm Huyết Sát tinh cực phẩm vốn đã có ích rất lớn cho đột phá bình cảnh, tu vi của hắn nâng cao là chuyện trôi chảy.

Về phần Chiến Linh, tuy rằng vẫn chưa làm được, nhưng Lâm Minh có thể cảm giác được trong tinh thần chi hải của hắn dường như có một đoạn sương mù đang tụ lại một chỗ, đó là lực ý chí tinh thuần. Mỗi một lần lực ý chí của hắn tăng lên trong chiến đấu, đoàn sương mù này đều sẽ đậm hơn một chút.

Lại bốn mươi ngày nữa trôi qua, Lâm Minh đã ở trong Đế Giả chi lộ suốt hai trăm ngày.

Hai trăm ngày qua, Đế Tôn võ ý không ngừng tăng mạnh, nhưng lực ý chí của Lâm Minh tăng lên nhanh hơn, điều này làm hắn vẫn luôn có thể thích ứng được áp lực khổng lồ từ thế giới ý chí.

Sương mù trong tinh thần chi hải ngày càng ngưng trọng, gần hóa thành giọt.

Xẹt!

Tia chớp xẹt qua thế giới ý chí, một đạo ý chí đế giả bị tia sét đánh nát, hóa thành lực lượng linh hồn tinh thuần.

“Cuối cùng đánh bại ý chí thể của cường giả cấp đế tam tinh...”.

Lâm Minh chống Tử Huyễn thương nửa quỳ, cả người hắn đã không còn một chỗ đầy đủ, vai trái phế hoàn toàn, ngực nhầy nhụa, chảy ra rất nhiều máu, nội tạng đã nát bét.

Nếu là thế giới thực, loại tình huống này đã sớm mất đi sức chiến đấu.

Lâm Minh vừa đấu suốt mười ngày với cường giả cấp đế tam tinh vừa mới chết, cuối cùng hôm nay mới đánh bại được.

Năng lượng tinh thuần nhập vào người Lâm Minh, thân thể vỡ nát của hắn đang chữa trị nhanh chóng, loại chữa trị này mang tới cảm giác tuyệt không thể tả. Hồn lực tinh thuần như mưa phùn trong lặng lẽ, làm người ta hết sức thoải mái.

Lâm Minh chìm đắm trong cảm giác thoải mái này, không biết đã bao lâu, đột nhiên mi tâm của hắn đau đớn, tiếp theo cảm thấy như toàn bộ lực lượng đều dồn về mi tâm, muốn phun trào ra!

“Hả... Đây là...”.

Lâm Minh bỗng mở mắt, hắn phát hiện được đoàn sương mù dày đặc trên tinh thần chi hải của hắn bỗng co rút!

- Chẳng lẽ đây là...

Lâm Minh ý thức tới một khả năng, trong lòng có cảm giác khó tin.

- Ha ha, tiểu tử, chúc mừng ngươi, ngươi đã thành công!

Ma Quang kêu to trong đầu Lâm Minh.

- Chiến Linh? Thật là Chiến Linh?

Trong lòng Lâm Minh mừng như điên, hắn trừng mắt nhìn đoàn sương mù trong tinh thần chi hải xảy ra biến hóa khó tin, trong lúc đó những tia đau đớn vặn vẹo truyền vào đầu Lâm Minh, nhưng loại đau đớn này lại làm Lâm Minh hưng phấn khó hiểu.

Công sức không phụ người có lòng, Lâm Minh tốn gần bảy tháng, nhẫn nhịn đau đớn to lớn trong linh hồn, kiên nhẫn bền bỉ rèn luyện ý chí, ngưng tụ Chiến Linh, cuối cùng hôm nay đã thành công!

Vì thế, hắn không tiếc hy sinh tốc độ tu luyện, không tiếc từ bỏ lĩnh ngộ đế giả thạch bi. Hiện tại, ngay thời điểm Chiến Linh ngưng tụ, Lâm Minh cảm giác mọi thứ mình hy sinh, đau đớn phải chịu đựng, toàn bộ đều đáng giá!

Có thể ngưng tụ Chiến Linh, một mặt là cố gắng cùng trả giá của Lâm Minh, mặc khác thiên phú ý chí vô cùng cứng cỏi của bản thân hắn cũng chiếm tỷ trọng rất lớn.

Võ đạo chi tâm của Lâm Minh vốn đã vô cùng cứng cỏi, cộng thêm nhiều lần cắn nuốt mảnh vỡ linh hồn vô chủ trong Ma Phương, tu luyện Thái Nhất Linh Hồn quyết, lực ý chí chẳng những được tăng mạnh, về sau có được Luân Hồi võ ý, lại làm lực ý chí của Lâm Minh có bay vọt về chất.

Về mặt cường độ lực chí, võ giả cùng cấp thua xa Lâm Minh, công kích linh hồn ở trước mặt Lâm Minh như là trò cười.

Nếu không có thiên phú ý chí như Lâm Minh, có cố gắng mài luyện ý chí cũng không tốt, mài luyện quá độ sẽ phản tác dụng, vì lực ý chí cạn kiệt quá độ mà tạo thành tổn thương vĩnh cửu lên thần hồn.

- Đây chính là... Chiến Linh?

Lâm Minh nhìn vào tinh thần chi hải, đoàn sương mù bên trên tinh thần chi hải đã nhạt đi nhiều, ở giữa sương mù loáng thoáng có một cây thương ngắn màu xanh da trời, nhìn rất hư ảo, không rõ ràng.

Cán thương chỉ to cỡ chiếc đũa, dài nửa xích, đầu thương chỉ dài bằng một lóng tay, có màu xanh, tràn ngập tia sáng lạnh.

“Đây chính là Chiến Linh của ta?”.

Đây là lần đầu Lâm Minh thấy được Chiến Linh, lúc trước trí nhớ của hắn về Chiến Linh rất mờ nhạt, rốt cuộc Chiến Linh có hình dạng gì thì hắn không biết.

Ma Quang cười hắc hắc nói:

- Đúng vậy, hình thái Chiến Linh của mỗi người đều không giống nhau, có người hình thái Chiến Linh giống vũ khí mà bọn họ quen dùng, ví dụ như thương, đao, kiếm... Còn có người, Chiến Linh là lực ngũ hành mà bọn họ quen dùng, ví dụ như ngọn lửa, băng tinh, lôi điện, Còn có những Chiến Linh đặc thù, như là loài thú, cỏ cây, dược đỉnh... Bồi dưỡng Chiến Linh của ngươi cho tốt, Chiến Linh của ngươi bây giờ như đứa bé sơ sinh, nhưng dù thế nó đã hết sức khủng bố!

- Ngươi thật là biến thái, chưa đến Toàn Đan đã ngưng tụ Chiến Linh, đợi cho tương lai nó trưởng thành, không biết sẽ khủng bố cỡ nào!

Chương 623: Xuất quan

Trong bóng đêm, một tia sáng lạnh lóe lên, một thanh bảo kiếm địa giai hạ phẩm bị ném lên không trung, xoay vòng rơi xuống.

Ngay lúc này, không khí xung quanh bảo kiếm bỗng náo động, quay cuồng tạo ra một trận lốc xoáy, không gian cũng bị chấn động. Chỉ nghe tiếng răng rắc, thanh bảo kiếm địa giai này tự dưng vỡ tan, biến thành vô số mảnh kim loại!

Lốc xoáy xé nát bảo kiếm, những mảnh vỡ cũng xoay tròn theo, tràn ngập tia sáng lạnh, tiếng rít như xé nát không gian. Nếu có võ giả đang ở trong lốc xoáy đao trận, đã sớm bị xé thành thịt nát.

“Đây là lực công kích của Chiến Linh”.

Ở thế giới ý chí, Chiến Linh chính là vũ khí chiến đấu khủng bố nhất, nhưng ở thế giới thực, Chiến Linh không thể dùng làm công kích trực tiếp, mà phải bám lên vật phẩm. Vừa rồi Lâm Minh cho Chiến Linh bám lên không khí trước người, kéo lên đao trận lốc xoáy xé nát bảo khí địa giai.

Bám vào không khí còn chưa tính là mạnh, trạng thái mạnh nhất của Chiến Linh là bám vào chiêu thức bảo khí, hiện giờ Lâm Minh rất hy vọng tìm đối thủ đánh một trận, kiểm nghiệm Chiến Linh của hắn rốt cuộc là thế nào.

- Không biết thực lực của ta tăng lên bao nhiêu.

Lâm Minh lẩm bẩm, ngừng thúc đẩy Chiến Linh, những mảnh vỡ kim loại trước mặt liền rơi xuống đất.

- Hắc hắc, sau khi lĩnh ngộ Chiến Linh, lực phòng ngự trình độ chân nguyên ngưng tụ, tốc độ của ngươi không có tăng lên lớn. Nhưng lực công kích tuyệt đối tăng lên cả một mảng lớn, dù chỉ là Chiến Linh sơ hình, nhưng đã hết sức khủng bố. Đợi cho Chiến Linh của ngươi trưởng thành, căn bản không cần ra chiêu, chỉ riêng phát ra Chiến Linh đã có thể giết người vô hình!

- Thậm chí đến sau này, Chiến Linh của ngươi đại thành, còn có thể đặt lên áo giáp, tăng cường phòng ngự của ngươi. Tóm lại, theo thực lực của ngươi tăng trưởng, Chiến Linh sẽ chiếm cứ tỷ trọng thực lực của ngươi càng lớn. Cũng chính vì nguyên nhân này, thực lực võ giả ngang nhau, võ giả có chiến lực thế giới ý chí mạnh mẽ sẽ càng được người ta tôn trọng hơn là chiến lực thế giới thực mạnh mẽ, bởi vì không gian trưởng thành của bọn họ càng lớn hơn. Hiện giờ ngươi còn chưa đến Toàn Đan liền lĩnh ngộ được Chiến Linh, không gian trưởng thành tương lai sẽ không lường được.

Ma Quang chậc chậc khen ngợi, cơ duyên của Lâm Minh thật là làm người ta hâm mộ.

- Không biết hiện tại ta có thể là đối thủ với Vạn Ma tôn chủ hay không...

Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ hơn nửa năm, chiêu thức tu vi tăng lên không tính là lớn. Thực lực bay vọt duy nhất là lĩnh ngộ Chiến Linh, hiện tại bảo hắn đối mặt với Vạn Ma tôn chủ, hắn vẫn không có nhiều nắm chắc.

Tuy nhiên, dù bây giờ có thể đối phó Vạn Ma tôn chủ, Lâm Minh cũng sẽ không ra tay. Hắn còn muốn nương nhờ tên tuổi của Vạn Ma tôn chủ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, giết Vạn Ma tôn chủ còn sớm lắm.

- Khoảng cách tới mở ra Vạn Cổ Ma Khanh đã không còn bao nhiêu, đột phá Toàn Đan đã không kịp nữa. Những ngày này, không bằng dùng để rèn luyện Chiến Linh đi!

Lâm Minh tiếp tục đi tới một Đế Hoàng hỏa đăng, ở thế giới thực không thể thực nghiệm uy lực của Chiến Linh, như vậy thực nghiệm ngay trong thế giới ý chí.

Khi tiến vào thế giới ý chí, Lâm Minh có cảm giác hoàn toàn khác.

Hắn cảm giác thân thể của mình cùng mọi thứ xung quanh đều vô cùng chân thật, giống y như thế giới thực. Cảm giác của hắn cũng trở nên hết sức sắc bén, thân thể tràn lực lượng, tốc độ, chân nguyên ngưng tụ, lý giải pháp tắc của hắn, toàn bộ đều trở lại!

Ở trước mặt hắn là ý chí thể cường giả cấp đế, cả người bao phủ sương mù đen mỏng manh, nhìn không rõ ràng.

“Giết!”.

Một ý niệm thoáng hiện trong đầu Lâm Minh, Lâm Minh căn bản không ra tay, ở trước mặt ý chí thể kia bỗng dưng xuất hiện một cây trường thương vô cùng sắc bén, một thương đâm thủng trái tim của ý chí thể kia!

Máu tươi phun ra, ý chí thể chậm rãi tiêu tán, hóa thành chân nguyên dày đặc nhập vào người Lâm Minh, tẩm bổ ý chí của hắn.

“Đây chính là quan tưởng?”.

Lâm Minh hồi tưởng cảm giác vừa rồi, theo như lời Ma Quang nói, ở thế giới ý chí, hắn chính là thần, có thể quan tưởng biến ảo ra bất cứ vũ khí, hung thú gì. Nếu có đủ thực lực, ngay cả thần thú cũng có thể biến ảo ra được!

Mà những vũ khí, hung thú tưởng tượng ra này, đều trở thành công cụ giết người chí mạng.

“Có Chiến Linh cùng không có Chiến Linh, thực lực chênh lệch quá lớn trong thế giới ý chí. Trước khi ta có Chiến Linh, liều mạng trọng thương mới liều giết được ý chí thể của cường giả cấp đế. Bây giờ sau khi có được Chiến Linh, đã có thể miểu sát được”.

Kỳ thật, Lâm Minh tiêu diệt không phải ý chí đế giả chân chính, mà là Đế Giả chi lộ căn cứ trí nhớ các cường giả cấp đế thượng cổ, ngưng tụ ra thể năng lượng tương tự ý chí đế giả.

Chiến lực của những thể năng lượng này tự nhiên không thể so sánh với cường giả cấp đế chân chính, nếu không dù Lâm Minh lĩnh ngộ được Chiến Linh, cũng khó mà thủ thắng được.

Tiếp theo, Lâm Minh quét ngang suốt đường, sau khi có được

Chiến Linh, những ý chí thể đế giả hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Ở trong chiến đấu như thế, Chiến Linh sơ hình trong tinh thần chi hải của Lâm Minh không ngừng ngưng thực, không ngừng trưởng thành.

Cảm nhận được Chiến Linh ngày càng mạnh, Lâm Minh rất khao khát trở về thế giới thực đánh một trận, xem thử rốt cuộc thực lực của hắn tăng lên bao nhiêu.

Một ngày, Lâm Minh bước vào một cái thế giới ý chí mới, hắn bỗng cảm nhận được uy áp khủng bố phủ xuống người, làm cho huyết mạch toàn thân ngưng trệ, khí huyết sôi lên.

Ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Minh nhìn thấy một khuôn mặt mờ nhạt trên bầu trời, mờ ảo đầy sương mù.

- Tiểu bối, ngươi không phải đối thủ của ta, dừng lại đây, trở về đi.

Tiếng nói truyền đến từ chân trời, vang vọng bên tai Lâm Minh như sấm sét cuồn cuộn.

Lâm Minh nghe tiếng nói này mà trong lòng kinh hãi. Trước đó, hắn tiêu diệt mấy chục ý chí thể của cường giả cấp đế, nhưng đến giờ vẫn không nghe chúng nói gì. Trong tiềm thức Lâm Minh cho rằng những ý chí thể kia đều là vật chết, hoặc là Đế Giả chi lộ mô phỏng ra. Bằng không mỗi một thiên tài đỉnh cấp tiến vào đều tiêu diệt những ý chí đế giả này một lần, vậy bây giờ đã sớm diệt sạch rồi.

Chẳng lẽ trong thế giới ý chí này thật sự có một đoàn tàn hồn của cường giả cấp đế?

Lâm Minh vừa nghĩ tới điều này, liền cảm giác uy áp ngập trời phủ xuống, thân thể hắn ầm ầm vỡ tan. Ngay tiếp theo đã rời khỏi thế giới ý chí, cả người đẫm mồ hôi lạnh.

Chênh lệch quá lớn!

Từ thế giới ý chí trước đến thế giới ý chí này, độ khó tăng vọt không biết bao nhiêu lần!

“Đây là cường giả cấp đế ngưng tụ Chiến Linh, thậm chí hắn có một đoàn thần hồn chân chính, ý chí để lại trong đèn, ta hoàn toàn không phải đối thủ!”.

Chênh lệch vừa nãy như trời với đất, làm cho Lâm Minh không dấy lên nổi ý niệm chống cự, đây đã là cực hạn rồi ư?

Lâm Minh nhìn ý chí đăng hỏa kéo dài xa xa, lắc đầu, còn có một đoạn đường dài như thế chưa đi đã là cực hạn, còn kém xa lắm!

- Tiểu tử, ngươi còn chưa biết đủ hả!

Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Ma Quang nhảy ra, tức giận nói:

- Con đường ý chí đăng hỏa có độ khó chỉ hơn chứ không kém con đường đế giả thạch bi, hiện tại đã bị ngươi đi hết phân nửa, ngươi còn muốn thế nào. Ngươi mới nửa bước Toàn Đan, nếu để cho ngươi đi hết, vậy còn ra cái gì nữa!

Đế Giả chi lộ không chỉ bao gồm con đường ý chí đăng hỏa, còn có các bộ phận khác. Tuy nhiên bây giờ Lâm Minh lựa chọn con đường ý chí đăng hỏa, lần sau hắn vào Đế Giả chi lộ, còn có thể đi tiếp từ đây.

Trước khi đi hết con đường này, hắn không thể nào vào con đường đế giả thạch bi, như vậy, hắn ở tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

“Dừng lại đây!”.

Lâm Minh hít sâu một hơi, là lúc nên ra ngoài.

Nhoáng một cái, Lâm Minh đã ở trong Đế Giả chi lộ suốt bảy tháng, một lần sinh nhật lại lặng lẽ trôi qua, lúc Lâm Minh xuất quan đã là hai mươi tuổi.

Lúc này Vạn Cổ Ma Khanh bùng nổ đã dừng lại, qua hai tháng nữa, năng lượng củng cố, mười hai Thông Thiên tháp sẽ mở ra cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh. Đến lúc đó, tôn chủ, tuấn kiệt trẻ tuổi các nơi sẽ vào Vạn Cổ Ma Khanh tìm kiếm cơ duyên.

Lâm Minh xuất quan vào thời điểm này, tự nhiên dẫn tới chú ý lớn.

Lâm Minh sẽ là đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ với bọn họ.

Vạn Cổ Ma Khanh là nơi giết người, từ xưa đến nay, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi cùng tôn chủ ngã xuống. Một phần là bị hiểm địa Vạn Cổ Ma Khanh giết chết, còn có một phần là chết trong tay các võ giả khác, thậm chí bộ phận này còn chiếm đa số.

Ở Vạn Cổ Ma Khanh, cơ duyên khắp chốn, lại không có quy tắc, giết người cướp của là chuyện quá quen thuộc. Nhất là một lần Vạn Cổ Ma Khanh mới phun trào, cơ duyên bảo vật, rất nhiều võ giả còn chưa vào đã lau chùi lợi khí giết người của bọn họ.

Đối với võ giả đi sát đạo, ở trong hoàn cảnh như thế này nhất định là một trận huyết chiến.

Tuy nhiên, võ giả có thể đi vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, hoặc là thiên tài, hoặc là tôn chủ, toàn là đinh nhọn. Mặc kệ ngươi lợi hại thế nào, đối mặt với một đám hổ dữ cũng phải cẩn thận, bằng không giết người không thành bị người ta giết.

Cho nên, dò thám tình báo các võ giả khác cũng thành chuẩn bị bắt buộc trước khi vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Đám người Lam Thấm, Đoan Mộc Quần, Hắc Thạch đương nhiên là đối tượng quan sát trọng điểm, những tôn chủ thành danh đã lâu như Huyết Viêm tôn chủ, Tam Nhãn tôn chủ, càng không cần nói.

Còn Lâm Minh, là ngôi sao mới nổi giết Hắc Ám tôn chủ, có không thiếu những người chú ý.

- Trước khi Lâm Minh vào Đế Giả chi lộ, đã có được thực lực tôn chủ xếp hạng bậc trên trong Cực Tinh tháp, sau khi vào Đế Giả chi lộ, chỉ sợ đã lên đến ba hạng đầu tôn chủ Cực Tinh tháp!

Ở Vân Tiêu tháp, mười mấy tôn chủ chuẩn bị tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh cùng các tay sai đang phân tích thực lực các đối thủ cạnh tranh khác, tự nhiên không thiếu đề cập tới Lâm Minh.

Một tôn chủ khác nói:

- Ở trong Thông Thiên tháp, thực lực chỉnh thể tôn chủ Cực Tinh tháp cũng chỉ nằm ở bậc thấp, còn thực lực chỉnh thể tôn chủ Vân Tiêu tháp chúng ta xếp hạng đầu. Thực lực của Lâm Minh quả thật là mạnh, nhưng nếu xếp ở Vân Tiêu tháp cũng không đến mức quá nổi trội. Lâm Minh là đối thủ cạnh tranh rất mạnh đối với chúng ta, nhưng không cần quá e ngại.

- Không biết so sánh với Đoan Mộc Quần, Lam Thấm thì sao. Nhất là Đoan Mộc Quần, vốn thực lực chưa kém hơn Lâm Minh, lần này hắn tiến vào Đế Giả chi lộ, tu vi càng tiến thêm một bước, lĩnh ngộ pháp tắc càng khỏi nói, đương nhiên sẽ có thu hoạch lớn.

Mấy võ giả này đang bàn luận, bỗng nhiên một Truyền Âm phù sáng lên trong đại điện, tôn chủ đứng đầu nhận được tin, sắc mặt liền hiện ra vẻ cổ quái.

Chương 624: Tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh

- Đã xảy ra chuyện gì?

Những người khác chú ý vẻ mặt cổ quái của tôn chủ cầm đầu, khó hiểu hỏi.

- Lâm Minh đi ra từ Đế Giả chi lộ.

- Rốt cuộc đi ra sao? Tên này đi vào bảy tháng...

Đế Giả chi lộ khác với Vương Giả Tù Lung, nếu không có thực lực, thì không thể ở lâu trong Vương Giả Tù Lung được, nhưng Đế Giả chi lộ thì lại có thể ở lại trong đó một thời gian nếu tìm được cách thích hợp, cho nên cũng không phải cứ ở lâu thì càng lợi hại.

- Tuy nhiên... Ta kỳ quái chính là, dường như Lâm Minh còn chưa đột phá Toàn Đan.

Tôn chủ cầm đầu khẽ cau mày, có chút nghi hoặc.

- Cái gì? Bảy tháng mà còn chưa phá Toàn Đan ư?

Lời này vừa được nói ra, các võ giả tại đây đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó trên mặt hiện lên một tia mừng rỡ, không ngờ Lâm Minh còn chưa đột phá Toàn Đan, thật sự là một tin tức tốt.

Đối với thiên tài đỉnh cấp mà nói, Toàn Đan không phải là bình cảnh gì lớn cả, sẽ đột phá một cách thuận lợi, huống chi còn tiến vào Đế Giả chi lộ, chỗ đó cực kỳ dễ dàng tăng lên thực lực.

Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ bảy tháng, lâu như vậy rồi, vốn bọn họ còn tưởng rằng Lâm Minh đã đột phá Toàn Đan, không nghĩ tới hắn đi ra mà mới chỉ là nửa bước Toàn Đan.

Trong tụ nguyên hệ thống, mỗi một đại cảnh giới chia làm bốn tiểu cảnh giới, lần lượt là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, chí cực, từ Tiên Thiên Chí Cực đến nửa bước Toàn Đan thì căn bản không phải là một tiểu cảnh giới, nửa bước Toàn Đan thật ra cũng chỉ là Tiên Thiên Chí Cực đỉnh phong mà thôi.

Nói cách khác, Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ thì mới tăng lên nửa tiểu cảnh giới mà thôi, so với đám người Lam Thấm, Đoan Mộc Quần thì thật sự không tính vào đâu cả.

- Tại sao có thể như vậy được?

Một võ giả khó tin nói, đã quen với việc Lâm Minh sáng tạo kỳ tích, lần này Lâm Minh lấy được thành tích kém cỏi như vậy, làm cho người khá thấy khó tin.

- Hắc hắc, không có gì kỳ quái cả, có lẽ hắn gặp phải bình cảnh nào đó, nếu không thì cũng là do ngộ tính của Lâm Minh không cao, không hiểu được đế giả thạch bi!

Một tên võ giả Ải Ma tộc cười ha ha nói, hắn là Hắc Khôi tôn chủ của Vân Tiêu tháp, toàn bộ Vân Tiêu tháp có mười sáu tôn chủ, Hắc Khôi xếp hạng thứ chín, vốn hắn đối phó với Lâm Minh đạt tới Toàn Đan kỳ thì không tin tưởng nào cả, dù sao võ giả từ Tiên Thiên đến Toàn Đan là một lần bay vọt lớn, nhưng hiện về nghe nói Lâm Minh chưa đột phá Toàn Đan, hắn lập tức thấy tin tưởng hơn gấp trăm lần.

- Không nên sơ suất, ngộ tính của Lâm Minh tuyệt đối không kém, nếu không thì làm sao có thể lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh. Tiểu tử này không biết đang làm cái quỷ gì trên Đế Giả chi lộ a!

Tôn chủ cầm đầu có chút nghi hoặc.

- Vân Sát huynh, ngươi quá mức cẩn thận rồi, thực lực của ngươi tại Vân Tiêu tháp chúng ta thì cũng có thể xếp vào trước năm, cần gì phải để ý một tên tiểu bối như vậy, Lâm Minh là thiên tài thì không sai, nhưng hắn còn quá trẻ tuổi, nửa bước Toàn Đan, hừ, lần này đi Vạn Cổ Ma Khanh, hắn không gặp phải chúng ta thì thôi, nếu mà gặp phải chúng ta, hắc hắc...

Hắc Khôi tôn chủ cười âm hiểm, không chút nào che giấu sát ý của mình, danh tiếng của Lâm Minh tại Cực Tinh tháp có thể nói là như sấm bên tai, nhưng đến Vân Tiêu tháp thì lại suy giảm rất nhiều, một là tin tức thì luôn có chỗ phóng đại, hai là thực lực bình quân của tôn chủ Cực Tinh tháp kém hơn Vân Tiêu tháp không ít.

Vân Sát tôn chủ trầm ngâm một chút, cũng không nói thêm gì nữa, mặc kệ Lâm Minh làm gì trong Đế Giả chi lộ, việc hắn không thể đột phá Toàn Đan vẫn là sự thật.

- Được rồi, chuyện về Lâm Minh thì dừng tại đây, chúng ta nói về một cường giả khác cần chú ý, Tam Nhãn tôn chủ!

Nhắc tới tên của Tam Nhãn tôn chủ, tên Hắc Khôi tôn chủ vừa kiêu ngạo khi nãy cũng thu nụ cười lại, Tam Nhãn tôn chủ thành danh đã lâu, hắn cũng không phải là người mà một tên tiểu bối như Lâm Minh có thể sánh bằng được.

||||| Truyện đề cử: Binh Vương Và Bảy Chị Gái Cực Phẩm |||||

...

Cực Tinh tháp, tháp chủ đại điện...

Trong một điện phủ u ám, Cực Tinh tháp tháp chủ mặc áo choàng màu đen đang ngồi trên ghế bằng Hắc Diệu thạch, cau mày nhìn về phía Lâm Minh.

Bên cạnh Lâm Minh còn có vài tôn chủ khác của Cực Tinh tháp, bọn họ đều là thành viên tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh lần này, trước khi Lâm Minh xuất quan, Cực Tinh tháp có rất nhiều phán đoán về thực lực của Lâm Minh được tăng lên tới đâu, mọi người đều cho rằng, Lâm Minh đi ra khỏi Cực Tinh tháp, chiến lực có thể tiến vào trước ba trong số các Cực Tinh tháp tôn chủ, thậm chí còn so được với Huyết Viêm tôn chủ.

Nhưng trên thực tế, từ sau khi Lâm Minh xuất quan, tu vi chỉ đề cao nửa tiểu cảnh giới, làm cho mọi người rất bất ngờ.

Thành tích này cũng quá kém cỏi, cho dù có lĩnh ngộ nhiều pháp tắc đi nữa, thì tu vi cũng không thể chỉ tăng lên một chút như vậy a!

Nếu chuyện này phát sinh trên thân kẻ khác, thì cũng được coi là thông qua, nhưng Lâm Minh chính là thiên tài đỉnh cao Phong Hào Tu La, ngay cả Vương Giả Tù Lung cũng đều có thể ở một trăm lẻ tám ngày, sau khi đi ra thì thực lực tăng vọt đến một trình độ làm cho người khác phải sợ hãi, như vậy thì tiến vào Đế Giả chi lộ còn khủng bố hơn cả Vương Giả Tù Lung, tại sao thực lực lại hầu như không tăng lên chút nào vậy?

- Lâm Minh, ngươi đã trải qua những gì tại Đế Giả chi lộ, tại sao lại trì hoãn lâu như vậy, vì sao ta không cảm giác thực lực của ngươi tăng lên nhiều hơn?

Cực Tinh tháp chủ trầm mặc một hồi lâu, lên tiếng hỏi, lần này hắn cho phép Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ, cũng giải trừ mệnh lệnh lúc trước, không cho phép Lâm Minh tự mình đột phá cảnh giới, chính là chuẩn bị tốt cho hắn đột phá Toàn Đan, tuy rằng sau khi đột phá Toàn Đan, nô ấn mà hắn gieo xuống sẽ có chút bất ổn, nhưng vì hành trình Vạn Cổ Ma Khanh, Cực Tinh tháp chủ cũng nguyện ý mạo hiểm như vậy, nhưng kiểu gì hắn cũng không nghĩ tới, Lâm Minh ở trong Đế Giả chi lộ tận bảy tháng, mà mới chỉ là nửa bước Toàn Đan.

Lâm Minh khẽ thi lễ, nét mặt không chút thay đổi, nói:

- Tại hạ chủ yếu tìm hiểu đế giả thạch bi trên Đế Giả chi lộ, lĩnh ngộ thêm một bước đối với pháp tắc, ngoài ra, cũng không có kinh nghiệm gì đặc biệt nữa.

- Ân...

Cực Tinh tháp chủ cũng không nghi ngờ lời này của Lâm Minh, nô ấn của hắn đang ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, lúc này hắn vẫn có thể cảm giác được rất rõ ràng, có nô ấn tại đó, Lâm Minh không có khả năng nói dối được.

“Bảy tháng thời gian tìm hiểu đế giả thạch bi, chỉ đạt được một chút đề cao như vậy, cho dù là Khai Dương tiến vào Đế Giả chi lộ, cũng hơn xa thành tích này, ngộ tính của Lâm Minh vốn không chỉ như vậy, nếu không thì làm sao hắn có thể lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh? Chẳng lẽ khi ta gieo nô ấn, đã làm bị thương đến ngộ tính của Lâm Minh ngộ tính ư?”.

Theo lý thuyết, nô ấn sẽ không làm bị thương tới linh hồn của võ giả, người bị gieo nô ấn, ngoài việc tuyệt đối thần phục đối với Cực Tinh tháp chủ ra, thì không có bất kỳ dị thường nào, tuy nhiên não và linh hồn của con người đều là thứ khó giải thích nhất, nói không chừng thực sự là do nô ấn này làm bị thương tới ngộ tính cũng nên.

- Ngươi đi xuống dưới đi.

Cực Tinh tháp chủ có chút bất mãn, khoát tay nói.

- Vâng!

Lâm Minh lạnh nhạt đáp, sau đó cáo lui.

- Tổng tôn đại nhân, lần này Phong Thần tiến vào Đế Giả chi lộ, tu vi từ mới vào Yêu Vương nhất tinh, tăng lên tới Yêu Vương nhị tinh, tổng chiến lực tăng lên bao nhiêu thì còn khó nói, một tháng trước, khi ta nhìn thấy hắn, có thể cảm giác được trên người hắn có một tia lực lượng pháp tắc, ta đoán rằng Phong Thần đã có thực lực xếp hạng trước ba trong số các Cực Tinh tháp tôn chủ.

Đợi Lâm Minh đi rồi, một tên tôn chủ trong đại điện nói tới tình huống của Phong Thần sau khi tiến vào Đế Giả chi lộ.

Dù sao thì Phong Thần cũng là thánh địa truyền nhân, không cùng cấp bậc với Diêm Si, Ma Ha, trước khi tiến vào Đế Giả chi lộ, Phong Thần chỉ có thể so được với tôn chủ xếp hạng mười, mười hai tại Cực Tinh tháp, hiện tại xếp hạng thứ tư, thứ năm, tiến bộ này cũng khá là khủng bố.

Tên tôn chủ kia tiếp tục nói:

- Nếu so sánh cảnh giới của Phong Thần với cách phân chia của nhân loại, thì gần như tương đương với nhân loại Toàn Đan sơ kỳ, tăng lên tới Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong, năm tháng, Phong

Thần tăng lên một tiểu cảnh giới rưỡi trong Toàn Đan kỳ, nhưng Lâm Minh dùng bảy tháng, chỉ tăng lên nửa tiểu cảnh giới trong Tiên Thiên kỳ, chênh lệch quá lớn!

- Quả thật khó có thể lý giải được...

Một tôn chủ khác cũng phụ họa theo, ý ngầm của hắn chính là, thành tích của Lâm Minh thật sự rất kém cỏi, không thể tưởng tượng được loại tình huống này lại xảy ra trên người một Phong Hào Tu La.

- Có một vài thiên tài, đột nhiên tiêu hao hết tiềm lực, cũng không có gì là kỳ quái.

Trong góc của đại sảnh, Thân Công tôn chủ nói, thật ra hắn và Lâm Minh cũng không có cừu oán gì, nhưng do có chuyện của Hình Thiên và Hắc Ám tôn chủ, nếu Lâm Minh gặp xui xẻo, thì Thân Công tôn chủ tuyệt đối sẽ vỗ tay vui mừng.

Trên ghế tổng tôn, Cực Tinh tháp chủ vẫn trầm mặc không nói, bảy tháng tăng lên nửa tiểu cảnh giới, lại còn là Tiên Thiên kỳ, đối với thiên tài cấp đế mà nói, không cần tiến vào Đế Giả chi lộ thì vẫn có thể tăng lên được như vậy.

Chẳng lẽ Lâm Minh cố ý làm vậy, nhưng một là hắn không có lý do gì để làm như vậy, hai là hắn đã bị mình gieo xuống nô ấn, không có khả năng làm như vậy được.

“Nếu thật sự là ngộ tính bị nô ấn làm bị thương... Thì giá trị của tên Lâm Minh này sẽ suy giảm lớn, đã không có tác dụng gì, lại còn chiếm lấy một vị trí nô ấn của ta, thà rằng buông tha cho hắn còn hơn, cũng được, lần này để cho hắn tiến vào một ngàn hai trăm dặm khu nguy hiểm, xem hắn rốt cuộc có thể tìm được cho ta cơ duyên gì, cũng coi như tận dụng hết tên phế vật này”.

“Có thể tìm được thì tốt nhất, nếu cơ duyên mà cũng không tìm được, sau này hắn cũng không trưởng thành được, để cho hắn tự sinh tự diệt đi”.

Cực Tinh tháp chủ nghĩ như vậy, liền đứng lên, trầm giọng nói:

- Cách thời gian Vạn Cổ Ma Khanh mở ra còn hai tháng nữa, các vị sớm chuẩn bị đi, hôm nay dừng ở đây!

Cách thời gian Vạn Cổ Ma Khanh mở ra càng ngày càng gần, mấy ngày nay Lâm Minh đều ở trên giường đá tại Tu Luyện địa của mình, ngồi xuống thổ nạp, đồng thời ma luyện ý chí của mình.

Hai tháng thời gian, dùng để đột phá Toàn Đan thì không có khả năng lớn, nếu đã vậy thì thà rằng ma luyện Chiến Linh còn hơn, để cho Chiến Linh mau chóng trưởng thành, khiến cho lực công kích đạt đến mức chí cực.

Các võ giả của mười hai Thông Thiên tháp đều tự chuẩn bị, có thể đi vào Vạn Cổ Ma Khanh, ít nhất cũng là võ giả cấp bậc bằng Thiên Ma thất tinh, những người khác đi vào thì cũng là đi tìm chết, một đám cường tụ tập cùng một chỗ, tranh đấu sẽ cực kỳ kịch liệt.

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua, ngày mà Vạn Cổ Ma Khanh mở ra rốt cuộc cũng đến.

Vào ngày này, bao gồm cả Lâm Minh, tất cả võ giả muốn đi vào Vạn Cổ Ma Khanh đều tụ tập tại tầng thứ tư Thông Thiên tháp, ngoài mười hai tôn chủ ra, trong Thiên Ma thất tinh chỉ có một người tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, đó là Phong Thần.

Đạt Cổ và Toàn Cơ cuối cùng lựa chọn không tham gia, Khai Dương, Ma Ha, Diêm Si đều đã chết, còn có một tên võ giả Thiên Ma thất tinh rời khỏi Thông Thiên tháp, cuối cùng còn lại chỉ Phong Thần.

Vì thế, nhân số tổng cộng của Cực Tinh tháp tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh là mười ba người.

Cực Tinh tháp chủ mang theo mọi người bước vào một Truyền Tống trận tại tầng bốn, ánh sáng lóe lên, bọn họ đã đi tới một không gian khác.

Cực Tinh tháp chủ nhìn mọi người một cái, chậm rãi nói:

- Nơi này là Thông Thiên tháp tầng thứ năm, cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh nằm ngay tại tầng này!

Tầng thứ năm...

Lâm Minh khẽ hít một hơi, hắn sớm đã biết Cực Tinh Thông Thiên tháp có tổng cộng năm tầng, nhưng trong tầng thứ năm có cái gì thì vẫn luôn là điều bí ẩn, thì ra nơi này chính là cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Chương 625: Tuấn kiệt tụ tập

Cực Tinh tháp chủ mang theo mọi người đi về phía trước, không gian tại tầng thứ năm không cao như bốn tầng trước, thoạt nhìn cũng chỉ cao mười mấy trượng mà thôi, dọc đường đi thì mọi người đều yên lặng, nhưng trong không gian dường như tràn ngập một cảm giác áp lực làm cho người ta hít thở không thông, làm cho các võ giả không thể không điều động năng lượng để chống lại loại áp lực này.

Lâm Minh lại rất quen thuộc với nó, đây là Thiên Ma lực trường.

Thậm chí có thể không chỉ là một loại Tu La lực trường hoặc là Đế Tôn lực trường, mà là hai loại lực trường dung hợp với nhau.

Xoẹt... Xoẹt...

Trong không gian yên tĩnh này vang lên tiếng bước chân, hành lang âm u dường như không có điểm cuối, hai bên hành lang có từng trụ đèn trơ trọi, những trụ đèn này có chút giống với ý chí đăng hỏa mà Lâm Minh thấy trên Đế Giả chi lộ, chẳng qua là ngọn lửa trên những trụ đèn này đã sớm tắt rồi, chỉ được bao phủ bởi một tầng tro bụi rất dày.

Đi khoảng ba mươi phút, Cực Tinh tháp chủ rốt cuộc dừng lại, trước mặt hắn có hai cánh cửa màu đen, cánh cửa này cao mười trượng, trên cánh cửa có khắc các hoa văn vừa phức tạp lại vừa quỷ dị, tất cả hoa văn đều tập trung vào một bức hình Thiên Ma mười hai cánh tại trung tâm cánh cửa, bức hình Thiên Ma kia trợn trừng cặp mắt trống rỗng vô thần, mười hai chiếc cánh mở ra, tràn ngập cảm giác áp lực và thần bí.

- Đến rồi, nơi này chính là cửa vào.

Cực Tinh tháp chủ nhẹ nhàng đặt tay lên cánh cửa, nói:

- Thông Thiên tháp cấm bay, trong Vạn Cổ Ma Khanh cũng không ngoại lệ, vị trí của nó là sâu vạn trượng dưới lòng đất, nếu không thể bay, thì căn bản không thể đi xuống được, tuy nhiên... Có một vài chỗ lại khác, vị dụ như... Nơi này!

Cực Tinh tháp chủ nói tới đây, đột nhiên dùng sức đẩy cánh cửa ra, sau khi mở ra, nhìn thấy tình cảnh bên trong, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, phía sau cánh cửa này là một vùng tinh không vô biên vô hạn, từng vì sao sáng lấp lánh kia không biết là chân thật, hay là ảo giác do trận pháp hình thành.

- Vào đi, đây là thông đạo duy nhất có thể bay vào Vạn Cổ Ma Khanh, thông đạo của mười hai Thông Thiên tháp đều ngay nối với nhau, bay xuống dưới thì chính là cửa vào chính thức của Vạn Cổ Ma Khanh.

Cực Tinh tháp chủ nói xong, bay vào trong tinh không, thân thể hắn lập tức biến mất, ngay sau đó là Xích Viêm tôn chủ, Thân Công tôn chủ...

Lâm Minh là người thứ năm đi vào, nhảy vào trong tinh không vô tận này, hắn lập tức cảm giác được sát khí nồng đậm đến mức khủng bố ập vào mặt.

Một đường xuống phía dưới, nhiệt độ càng lúc càng thấp, sát khí càng lúc càng đậm.

Lâm Minh vẫn không sử dụng chân nguyên phi hành, mà hoàn toàn dựa vào trọng lực xuống phía dưới, tốc độ của hắn rất nhanh đã lên tới mấy chục trượng mỗi giây, tiếng gió vù vù bên tai, sát khí nồng đậm đến mức gần như sắp ngưng hóa thành thực chất.

Độ sâu của Vạn Cổ Ma Khanh trong lòng đất đã vượt qua vạn trượng, cộng thêm Cực Tinh Thông Thiên tháp vốn cao hơn mặt đất sáu ngàn, bảy ngàn trượng. Lần này hạ xuống gần hai vạn trượng, tương đương với hơn một trăm dặm.

Đây là một con số làm cho người ta phải kinh sợ, Lâm Minh cảm giác mình đã hạ xuống rất lâu, thì mới nhìn thấy vài tôn chủ phía trước mình bắt đầu giảm tốc độ, Lâm Minh cũng điều chỉnh Phong chi ý cảnh, làm cho tốc độ giảm xuống.

Tại độ sâu này, hàn khí chui vào trong xương cốt, tùy tiện thở ra một hơi thì đều là băng tinh, nếu phàm nhân ở trong này thì sẽ trực tiếp bị đông chết.

Càng đi xuống thì càng lạnh hơn.

Lúc này, Cực Tinh tháp chủ dừng lại giữa không trung, bắt đầu bay về một hướng, những người khác vội vàng đuổi kịp.

Lâm Minh bình tĩnh bay, toàn bộ không gian là một mảnh tối đen, không có chút tiếng vang nào, là một mảnh tĩnh mịch.

Ngửa đầu nhìn lên thì có thể thấy trên bầu trời cao có đầy sao. Trong lòng đất mà có thể nhìn thấy bầu trời chính là một chuyện rất khó tin, cũng không biết tinh không này là thật, hay chỉ là ảo giác.

Tốc độ của Cực Tinh tháp chủ cũng không nhanh, bay được gần nửa canh giờ, hắn mới hạ xuống một chỗ đất trống, trên đây đã tụ tập không ít người, những người này tụ tập cùng một chỗ, dường như vô tình tản ra một luồng khí thế làm cho lòng người phải kinh sợ, không ngờ gì nữa, bọn họ là cao thủ đỉnh cấp đến từ các Thông Thiên tháp khác, có tôn chủ, có Thiên Ma thất tinh.

Trong đó thì tôn chủ chiếm đại đa số, Thiên Ma thất tinh chỉ có một bộ phận nhỏ, hơn nữa một bộ phận nhỏ này còn là những người xếp hạng đầu trong Thiên Ma thất tinh của các đại Thông Thiên tháp.

Nếu là lúc bình thường tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, cũng không có nhiều cao thủ tụ tập như vậy, nhưng nếu là lúc Vạn Cổ Ma Khanh phun trào thì lại khác, ngay cả tháp chủ của các đại Thông Thiên tháp cũng đều sẽ không bỏ qua cơ hội nay.

Nguy hiểm cao thì cũng có nghĩa là thu hoạch cao theo.

- Lâm Minh, trước mắt là người của Vân Tiêu tháp cùng Lam Ngân tháp, hai tòa Thông Thiên tháp này đều là thế lực mạnh hơn chúng ta, thực lực của Cực Tinh tháp chúng ta trong số mười hai Thông Thiên tháp thì đứng khoảng thứ tám, thứ chín, mà Vân Tiêu tháp này lại được xếp thứ nhất, Lam Ngân tháp cũng có thể được xếp vào trước năm.

Lâm Minh vừa hạ xuống đất, bên tai liền truyền đến tiếng chân nguyên truyền âm của Huyết Viêm tôn chủ, sau khi Huyết Viêm tôn chủ bị Cực Tinh tháp chủ khống chế, đã hết lòng hết dạ trung thành, mà Lâm Minh giả vờ bị khống chế này lại được Huyết Viêm tôn chủ coi là "đồng bạn" có thể hoàn toàn tin tưởng được.

- Như vậy, trong số bọn họ có người có thực lực mạnh hơn cả Huyết Viêm huynh ư?

Lâm Minh thuận miệng hỏi một câu, lần này tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ai cũng đều có thể trở thành địch nhân, hiểu biết một chút về tin tức của đối thủ cũng rất cần thiết.

- Đương nhiên là có, Vân Sát, Vân Ẩn của Vân Tiêu tháp đều mạnh hơn ta, còn có mấy người nữa có thể ngang với ta, ngoài ra, tuy rằng Đoan Mộc Quần của Vân Tiêu tháp không phải là tôn chủ, nhưng thực lực của hắn lại còn khủng bố hơn đại đa số tôn chủ, Đoan Mộc Quần xuất thân từ siêu cấp thánh địa, lúc trước hắn còn chưa tiến vào Đế Giả chi lộ thì thực lực cũng đã vượt qua Phong Thần một mảng lớn rồi, hiện tại được tiến vào Đế Giả chi lộ, thực lực của hắn e rằng cũng không dưới ta!

Tên của Đoan Mộc Quần thì Lâm Minh cũng không xa lạ gì, theo miêu tả của Huyết Viêm tôn chủ, Lâm Minh không kìm được đánh giá Đoan Mộc Quần một cái, dáng người đối phương thon dài, khuôn mặt anh tuấn, chỉ tùy ý đứng tại đó cũng toát ra một luồng khí tức như gió xuân làm cho người ta thấy thoải mái, khí chất, dung mạo, thực lực này, thật sự không thể sánh được.

Lâm Minh chỉ là nhìn thoáng qua, Đoan Mộc Quần đã có cảm giác, hắn quay đầu, khẽ mỉm cười với Lâm Minh.

Lâm Minh cũng gật đầu đáp lễ.

Theo động tác này của Đoan Mộc Quần và Lâm Minh, không ít người chú ý tới Lâm Minh.

Lâm Minh là một nhân loại, trong đám Cự Ma, Yêu Tinh, Man tộc, Ải Ma này, dáng vẻ của hắn rất chói mắt, cộng thêm tuổi và tu vi của hắn, thân phận của hắn đã rất rõ ràng rồi.

Ở trong Vương Giả Tù Lung một trăm lẻ tám ngày, chỉ vẻn vẹn điều này thôi cũng đủ để cho Lâm Minh nổi tiếng khắp Huyết Sát Nguyên rồi.

- Hắn chính là Lâm Minh ư?

- Đúng vậy!

- Quả nhiên hắn không đột phá Toàn Đan, thật sự là kỳ quái...

= = = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Đối với thiên tài cấp đế đỉnh cao mà nói, từ Tiên Thiên Chí Cực đến Toàn Đan, không cần tiến vào Đế Giả chi lộ thì cũng chỉ cần một, hai năm cũng sẽ đột phá được, Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ bảy tháng, mới tăng lên nửa tiểu cảnh giới, bất kể như thế nào thì cũng không thể giải thích được.

- Hắc hắc, đi thử hắn một chút xem thế nào!

Một tên võ giả Ải Ma tộc nói xong, đi về phía Lâm Minh, hắn chính là Vân Tiêu tháp Hắc Khôi tôn chủ, hắn chuẩn bị dùng khí thế để áp chế Lâm Minh một chút, ép Lâm Minh lấy ra một chút bản lãnh thật sự, xem thực lực của đối phương sâu cạn tới đâu.

- Đừng gây chuyện!

Vân Sát tôn chủ cản Hắc Khôi lại, nhíu mày nói:

- Hắc Khôi, ngươi làm cái gì? Sau khi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ai cũng đều là địch nhân, trước khi tiến vào đã đắc tội với người khác, đến lúc đó rất dễ trở thành cái đích bị công kích, bị người khác bỏ đá xuống giếng, cho dù Lâm Minh không đột phá gì trong Đế Giả chi lộ, thì cũng không phải một kẻ dễ bị bắt nạt đâu!

Vân Sát tôn chủ hiển nhiên có địa vị không tầm thường trong Vân Tiêu tháp, làm cho Hắc Khôi chỉ đành từ bỏ ý đồ, tuy nhiên hắn vẫn có chút không cho là đúng, nếu nói tổng thực lực, Vân Tiêu tháp hoàn toàn xứng đáng đứng đầu trong mười hai Thông Thiên tháp, hắn cảm thấy Vân Sát quá mức cẩn thận rồi.

Theo thời gian trôi qua, lại có võ giả của vài Thông Thiên tháp nữa đi tới, bọn họ lần lượt là võ giả của Ngũ Sắc tháp, Bạch Thạch tháp cùng Cự Phủ tháp, cộng thêm Lam Ngân tháp, Vân Tiêu tháp cùng Cực Tinh tháp, tổng cộng sáu tòa Thông Thiên tháp, sáu tòa Thông Thiên tháp này hơi gần nhau, nên bọn họ tập hợp tại phía nam của Vạn Cổ Ma Khanh, sáu tòa Thông Thiên tháp khác thì ở phía bắc của Vạn Cổ Ma Khanh. Mười hai tòa Thông Thiên tháp hợp lại thành một vòng, vây Vạn Cổ Ma Khanh ở giữa.

Sau khi người của sáu đại Thông Thiên tháp đều đến đông đủ, một lão già mặc trường bào màu đen đứng lên nói:

- Các vị, hiện tại ta tuyên bố một chút quy tắc tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Lão già đột nhiên xuất hiện này làm cho Lâm Minh chú ý, lão già này chỉ có tu vi Ma Vương tam tinh, tương đương với cường giả nhân loại Toàn Đan hậu kỳ, thậm chí còn kém hơn.

Tại Huyết Sát Nguyên, gần như không có người nào vượt qua tu vi Mệnh Vẫn, bởi vì một khi vượt qua Mệnh Vẫn thì sẽ có khả năng bị lực lượng thần bí sâu trong Huyết Sát Nguyên kia nguyền rủa, càng Mệnh Vẫn cao tầng thì tỷ lệ bị nguyền rủa lại càng lớn hơn.

- Lão hủ là Huyết Sát thần điện giám sát chấp sự, phụ trách lần mở ra Vạn Cổ Ma Khanh này, mặc dù tại đây, phần lớn các vị đã quen thuộc quy tắc, tuy nhiên lão hủ vẫn muốn nói lại một lần nữa!

- Một ngàn dặm xung quanh Vạn Cổ Ma Khanh tuyệt đối là cấm địa sinh mệnh, tiến vào thì chắc chắn phải chết, ngoài ra, từ một ngàn dặm tới một vạn dặm quanh Vạn Cổ Ma Khanh chính là phạm vi bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, nơi này tràn ngập cơ duyên, nhưng cũng tràn ngập sát khí, có thể tìm kiếm được thứ gì thì dựa vào cơ duyên của từng người, càng đi vào sâu thì cơ duyên càng nhiều hơn. Trên nguyên tắc thì sau khi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, cấm giết chóc, tuy nhiên, vẫn luôn có kẻ thấy lợi quên nghĩa, gặp được loại tình huống này, nếu phòng vệ chính đáng, giết chết kẻ đó, thì cũng hợp tình hợp lý...

Lão già này nói tới đây, Lâm Minh âm thầm bĩu môi, cái gì mà "phòng vệ chính đáng", cái gì mà "hợp tình hợp lý", nói thì rất hay, kỳ thật vẫn là giết chóc mà thôi, võ giả chết trong Vạn Cổ Ma Khanh, ai còn đi truy cứu nguyên nhân cái chết của hắn nữa.

- Tuy nhiên... Có một điều phải chú ý, đó chính là giết chết kẻ khác trong Vạn Cổ Ma Khanh thì cũng có thể tích lũy huyết sát khí, nuôi dưỡng hình xăm Thiên Ma, dựa theo quy củ của Thông Thiên tháp, mười cánh trung kỳ là cực hạn, nếu vượt qua cực hạn này, lão phu sẽ dùng một vài phương pháp để làm tản đi huyết sát khí trên người các vị, những thủ đoạn này sẽ không tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho các vị cả, mong mọi người phối hợp một chút!

Lão nhân nói tới đây, Lâm Minh âm thầm giật mình, thì ra là vậy, không trách được, hắn nhìn thấy rất nhiều tôn chủ đều có hình xăm Thiên Ma mười cánh trung kỳ, lúc trước hắn còn thấy kỳ quái, bình thường thì sau khi võ giả trở thành tôn chủ, sẽ không tham gia sinh tử chiến tại Huyết Sát Nguyên nữa, vậy thì sát khí của bọn họ đến từ đâu?

Từ mười cánh sơ kỳ đến mười cánh trung kỳ cần sát khí không nhỏ, ít nhất cũng phải giết hai, ba tên tôn chủ cùng cấp mới được, nếu chỉ giết Thiên Ma tám cánh thì sát khí sẽ tăng lên rất chậm, hơn nữa, cho dù Thiên Ma tám cánh cũng không phải là rau cải trắng để mà giết.

Chương 626: Cánh cửa không gian

“Thì ra hình xăm Thiên Ma mười cánh trung kỳ của những tôn chủ này đều được ngưng tụ trong Vạn Cổ Ma Khanh... Tuy nhiên, ta nhớ rõ Cực Tinh tháp chủ đã là Thiên Ma mười cánh đỉnh phong, tại sao vẫn không thấy lão già kia tới tiêu trừ sát khí cho hắn?”.

Lâm Minh lờ mờ cảm thấy, tên Cực Tinh tháp chủ này có thân phận không đơn giản.

Lâm Minh đang nghĩ tới chuyện của Cực Tinh tháp chủ, bỗng thanh âm của Cực Tinh tháp chủ vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Lần này tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ngươi tiến vào trong vòng một ngàn hai trăm dặm, tìm kiếm cơ duyên cho bản tôn, hiểu chưa?

Vào trong vòng một ngàn hai trăm dặm tìm kiếm cơ duyên cho ngươi ư?

Đó là chỗ có xác suất chết cực cao, sau khi tiến vào, mạo hiểm mạng sống cho kẻ khác ư? Lâm Minh âm thầm cười lạnh, nhưng trên miệng lại đáp ứng:

- Lâm mỗ hiểu rồi, tuy nhiên... Phạm vi một ngàn hai trăm dặm cực kỳ nguy hiểm, không biết tháp chủ có bản đồ ngọc giản gì đó hay không, tránh cho Lâm mỗ bước lầm vào hiểm cảnh.

Nghe Lâm Minh hỏi như vậy, Cực Tinh tháp chủ hơi trầm ngâm một chút, trong mười hai Thông Thiên tháp, bản đồ về Vạn Cổ Ma Khanh thì có rất nhiều, nhưng kỳ thật đa số những bản đồ này đều có vấn đề và chỗ sai sót, dù sao mỗi lần Vạn Cổ Ma Khanh phun trào thì các hiểm địa đều sẽ có thay đổi.

Tuy nhiên Cực Tinh tháp chủ thật sự có bản đồ tương đối chuẩn xác, đây là kết quả do nhiều năm qua thăm dò, mất vô số nhân mạng mới làm ra được, cực kỳ quý giá.

Cực Tinh tháp chủ có thể thu được phần bản đồ này thì còn nhờ phụ thân hắn là Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, cũng là một Thiên Ma mười hai cánh duy nhất tại Huyết Sát Nguyên.

Tấm bản đồ này thật ra có mấy bản sao, vốn hắn không định cho Lâm Minh, hắn sợ Lâm Minh chết trong Vạn Cổ Ma Khanh, sau đó bản đồ bị tiết lộ ra ngoài.

Nếu bị những thánh địa truyền nhân kia chiếm được, sau này bọn họ sẽ dễ dàng thu được tài nguyên từ trong Vạn Cổ Ma Khanh hơn, điều này đương nhiên là thứ mà Cực Tinh tháp chủ không muốn nhìn thấy.

Hơi do dự một chút, Cực Tinh tháp chủ nói:

- Lâm Minh, bản đồ thì bản tôn quả thật có một tấm, tuy nhiên, ngươi nhất định không được làm lộ chi tiết ra ngoài, nếu ngươi gặp nguy hiểm tới tính mạng trong Vạn Cổ Ma Khanh, phải trước hết hủy diệt bản đồ này, ngươi rõ chưa?

- Lâm mỗ rõ rồi!

Lâm Minh mặt không đổi sắc, tên Cực Tinh tháp chủ này ỷ vào việc có nô ấn, nên không thèm giả vờ trước mặt thủ hạ nữa, công khai yêu cầu trước khi chết phải hủy đi bản đồ.

Cực Tinh tháp chủ đưa tay về phía Lâm Minh, một ngọc giản yên lặng tiến vào trong Tu Di giới của Lâm Minh.

Cảm giác lướt qua, quả nhiên là bản đồ Vạn Cổ Ma Khanh.

- Nếu các vị đã chuẩn bị tốt, như vậy thì lão hủ sẽ mở ra trận pháp, các vị tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh chỉ trong nửa năm, sau nửa năm, nếu không thể ra được, sẽ phải ở lại cho tới khi trận pháp Vạn Cổ Ma Khanh mở ra lần sau. Tuy nhiên... Từ xưa đến nay, tất cả võ giả không ra được sau nửa năm, thì đều biến mất, bọn họ đi nơi nào thì không ai biết được, nửa năm thời gian, các vị hãy nhớ kỹ.

Lão già này nói xong, lấy từ trong Tu Di giới ra ba viên Lưu Ly châu màu đen, xếp từng viên trên mặt đất.

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, cách bọn họ không xa có một vết lõm, Lưu Ly châu được đặt vào trong đó, cực kỳ ăn khớp. Mà Lưu Ly châu này thì Lâm Minh cũng rất quen thuộc, chúng chính là Ma Thần Chi Cốt.

Sau khi ba viên Ma Thần Chi Cốt được đặt cẩn thận, mặt đất đột nhiên chấn động, không gian cách mọi người không xa đột nhiên vặn vẹo. Sau một lát, không gian dường như bị hòa tan. Một cánh cửa không gian chậm rãi mở ra, sau cánh cửa không gian này là một mảnh không gian u ám, trời đất tràn ngập các loại sương mù, mênh mông vô bờ.

Trong nháy mắt này, Lâm Minh cảm giác dường như có một cánh cửa mới rộng mở trước mặt hắn, phong cách cổ xưa, năng lượng mang theo khí tức tử vong từ trong không gian ập tới, làm cho người ta cực kỳ rung động và áp lực.

- Thì ra là nơi này... Nơi này, ta đã tới rồi.

Thanh âm của Ma Quang thình lình vang lên trong đầu Lâm Minh.

- Nga? Ngươi tới rồi ư?

Lâm Minh khẽ sửng sốt, tuy nhiên hắn lập tức hiểu ra, Ma Đế từng đi qua Đế Giả chi lộ, có đi vào Vạn Cổ Ma Khanh thì cũng không lạ gì.

- Trong này có hiểm địa gì, ngươi còn nhớ rõ không?

- Nhớ một chút, tuy nhiên cũng không nhiều lắm, dù sao lúc trước chỉ là đại ca ta và chủ nhân cùng tiến vào nơi này, theo trí nhớ của đại ca ta, lúc trước chủ nhân ở trong này tận hai mươi mấy năm...

- Hai mươi mấy năm?

Lâm Minh ngạc nhiên:

- Không phải chỉ sau nửa năm thì sẽ vĩnh viễn không ra được ư, tại sao Ma Đế lại có thể ở trong này tận hai mươi mấy năm?

Ma Quang cười khẩy một tiếng, lắc lắc cái đầu chó, nói:

- Năm đó chủ nhân cũng là Thiên Ma mười hai cánh, hắn đạp phá Đế cảnh mấy trăm năm, gặp phải bình cảnh, mới trở lại Vạn Cổ Ma Khanh, ở trong này thăm dò hai mươi mấy năm, tất nhiên không phải đám tiểu bối các ngươi có thể so sánh được, cái gọi là tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh trong vòng ngàn dặm thì chắc chắn phải chết, thì cũng chỉ đối với đám tiểu bối các ngươi mà thôi.

- Sau khi đạp phá Đế cảnh thì trở về Vạn Cổ Ma Khanh...

Lâm Minh giật mình, bình thường mà nói, sau khi Huyết Sát Nguyên biến dị, tại Vạn Cổ Ma Khanh đã có rất ít cường giả cấp đế tiến vào, bởi vì cường giả cấp đế không phải là Thiên Ma mười hai cánh, bước vào Huyết Sát Nguyên thì sẽ bị trấn giết.

Cho nên hầu như những người tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh thì đều là các võ giả trẻ tuổi tuấn kiệt, còn các đỉnh cấp đại năng như Lục Chỉ Yêu Đế, Ma Đế thì đều từng là Thiên Ma mười hai cánh tại Cực Tinh tháp, sau đó dùng thân phận cường giả cấp đế tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, với thực lực của bọn họ, chỉ cần không tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, chỉ đi lại bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh thì vẫn không sao cả.

Đợi sau khi cánh cửa không gian hoàn toàn mở ra, lão già phụ trách mở ra Vạn Cổ Ma Khanh nói:

- Hiện tại bắt đầu chia ra đội ngũ, mỗi tòa Thông Thiên tháp lấy ra hai người, tạo thành một đội gồm mười người, do một giám sát chấp sự đến từ Huyết Sát thần điện dẫn dắt, đi tới cách Vạn Cổ Ma Khanh một ngàn năm trăm dặm, sau đó các giám sát chấp sự sẽ theo đường cũ mà quay về, mà các ngươi có thể theo chúng ta quay về, hoặc là tiếp tục đi tới, sẽ do các ngươi tự mình quyết định, đầu tiên là đội ngũ của ta, ai đi theo ta nào?

Lão già này vừa nói vậy, Lâm Minh khẽ giật mình, dùng tiểu đội làm đơn vị đi tới ư?

Mỗi Thông Thiên tháp đưa ra hai người, thật ra có thể giám sát lẫn nhau, như vậy, đoạn đường đầu tiên sẽ không xảy ra giết chóc, mà có giám sát chấp sự đó, cũng hoàn toàn có thể ngăn cản vài võ giả vụng trộm trở thành Thiên Ma mười hai cánh.

Sáu tòa Thông Thiên tháp, mỗi một tòa đều có một, hai người đi ra, rất nhanh đã tập hợp thành một đội mười người, đi cùng lão già này xuất phát.

Bọn họ đi vào trong cánh cửa không gian hư ảo, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong sương mù màu xám.

- Lâm Minh, ngươi đi cùng Huyết Viêm, đi theo tên Ải Ma giám sát chấp sự kia, hắn có kinh nghiệm phong phú nhất, có thể đảm bảo các ngươi bình yên đi tới phạm vi một ngàn năm trăm dặm, sau đó các ngươi có thể một mình hành động.

Cực Tinh tháp chủ dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh.

- Đã hiểu!

Lâm Minh lên tiếng, nhìn về phía một lão già Ải Ma trong đám giám sát chấp sự, tên Ải Ma này đã rất già rồi, Lâm Minh cũng không biết lão già này rốt cuộc bao nhiêu tuổi, nhìn một mảnh nếp nhăn trên mặt hắn gần như dính vào nhau, làn da ngăm đen, giống như là một lão già phàm nhân cơ cực cả đời vậy.

Rất nhanh, lão già Ải Ma này bước ra nói:

- Ta tên là Tát Đạt, ai đi theo ta?

Bên phía Cực Tinh tháp, Lâm Minh và Huyết Viêm tôn chủ cùng nhau bước ra, hiển nhiên Huyết Viêm tôn chủ cũng nhận được mệnh lệnh của Cực Tinh tháp chủ.

- Còn có bảy vị trí khác, các Thông Thiên tháp khác, ai tới?

- Hắc hắc, tính thêm ta nữa.

Hắc Khôi tôn chủ đến từ Vân Tiêu tháp bước ra, cười tủm tỉm nhìn

Lâm Minh.

Lâm Minh nhớ rõ tên này, khi mình vừa mới tới, hắn đã nóng lòng muốn thử, ánh mắt nhìn mình không che giấu được chiến ý, đối với loại tiểu nhân vật coi trời bằng vung này, Lâm Minh không thèm để ý.

- Còn sáu vị trí nữa.

Tát Đạt lại nói.

- Ta!

Một giọng nữ thánh thót vang lên, Lam Thấm đến từ Lam Ngân thánh địa bước ra.

Sau khi Lam Thấm xuất hiện, vài tên thanh niên Yêu Tinh tộc của Bạch Thạch tháp, Ngũ Sắc tháp đều kích động bước ra, trong nháy mắt, đội của Tát Đạt đã đủ số người, hơn nữa còn nhiều ra một người.

Cảnh này làm cho Lâm Minh không biết nói gì lúc này mà còn có người muốn tán gái ư? Đúng là quái dị!

Tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, Lam Thấm đến từ thánh địa, lại còn là một thánh địa hàng đỉnh cao, xuất thân còn cao hơn cả Phong Thần, đối với các võ giả Yêu Tinh tộc khác mà nói, nếu thật sự lấy được trái tim của Lam Thấm, diễm phúc là chuyện nhỏ, nhưng lấy được tài nguyên mới là cái lợi lớn nhất!

Hơn nữa những võ giả theo đuôi Lam Thấm này vốn chính là các thiên tài cấp đế, ngoài việc xuất thân tương đối bình thường ra, thì vẫn có hy vọng xứng với Lam Thấm, tuy rằng bọn họ còn xa mới so được với Đoan Mộc Quần, tuy nhiên Đoan Mộc Quần lại còn xuất sắc hơn cả Lam Thấm, không có khả năng ở rể Lam Ngân thánh địa được, nếu có muốn, thì cũng chỉ có thể cưới Lam Thấm về, điều này tương đương với cướp đi một cường giả cấp đế trong tương lai của Lam Ngân thánh địa, do vậy, tất nhiên Lam Ngân thánh địa sẽ không muốn rồi.

Ngược lại, nếu chọn những kẻ theo đuổi Lam Thấm này, rất có thể làm cho Lam Ngân thánh địa trong tương lai sẽ có thêm một cường giả cấp đế, loại lựa nào là tốt hơn, vừa nhìn đã hiểu ngay rồi.

Đám tuấn kiệt trẻ tuổi Yêu Tinh tộc của các Thông Thiên tháp cũng đoán được điều này, nếu dựa được vào Lam Thấm, thì sẽ đỡ phải phấn đấu mấy trăm năm.

Lâm Minh rất nhanh đã hiểu ra điều này, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

- Nhiều hơn một người!

Tát Đạt nhíu mày nói.

- Hắc, vị này huynh đệ, ngươi xem, có thể thuận tiện...

Một tên võ giả Yêu Tinh tộc phản ứng chậm nhất, đi ra cuối cùng, khẽ nặn ra một nụ cười mà hắn tự cho là hữu hảo với Lâm Minh, hy vọng Lâm Minh có thể nhường ra danh sách này.

Lâm Minh âm thầm buồn cười, mình và hắn không quen nhau, dựa vào cái gì mà nhường ra vị trí này.

- Dong dài!

Tát Đạt có chút nóng nảy, chỉ vào tên Yêu Tinh tộc kia, nói:

- Dựa theo trình tự trước sau, ngươi rời khỏi cho ta!

Một câu này như một chậu nước lạnh, trực tiếp dội tắt hy vọng của tên Yêu Tinh tộc kia, hắn chỉ đành nén giận mà không dám nói gì.

Lâm Minh nhìn ra được, bốn, năm tên nam nhân Yêu Tinh tộc này đều là thành viên Thiên Ma thất tinh, chứ không phải là tôn chủ, có một số người có thể đã quy phụ tôn chủ, cam lòng làm tay sai, mặc dù bọn họ có thiên phú tốt, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi, trung bình dưới ba mươi tuổi.

“Nếu nói về thực lực và kinh nghiệm, những người này cũng không giống như tôn chủ, ở cùng đội với bọn họ, thật ra tốt hơn nhiều so với cùng đội với đám tôn chủ kia...”.

Lâm Minh sờ sờ cằm, có chút muốn cảm ơn Lam Thấm.

- Chúng ta đi!

Tát Đạt mang theo mọi người bước vào cánh cửa không gian, bóng dáng đoàn người Lâm Minh rất nhanh đã biến mất trong sương mù màu xám.

Chương 627: Tà vật

Trong vòng vạn dặm xung quanh Vạn Cổ Ma Khanh có sát khí nồng đậm đến mức gần như ngưng hóa thành chất lỏng, Lâm Minh ở trong đó, cảm nhận được khí tức trong cơ thể bị sát khí này dẫn dắt, lờ mờ có cảm giác muốn phát ra ngoài.

“Sát khí thật là nồng đậm, những sương mù màu xám này chính là do sát khí ngưng hóa thành, nếu có thể tu luyện công pháp ma đạo tại đây…”.

Lâm Minh nghĩ đến đây, lập tức lắc đầu, các võ giả tu luyện thì thường xuyên phải minh tưởng, trong loại trạng thái này, năng lực phòng ngự của võ giả là rất thấp, bị vây trong nơi nguy hiểm như Vạn Cổ Ma Khanh này, chắc chắn sẽ phải chết.

- Hắc hắc, tiểu tử, cảm giác thế nào? Không khí tại đây không tồi chứ!

Một thanh âm chán ghét đột nhiên vang lên bên tai Lâm Minh, giống như từng chiếc châm đâm vào tai, nghe mà cực kỳ không thoải mái.

Lâm Minh quay đầu lại, thì ra là Hắc Khôi tôn chủ nói.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, cũng không đáp lời.

Hắc Khôi tôn chủ lơ đễnh, tiếp tục nói:

- Tiểu tử, ta đoán ngươi đến một ngàn năm trăm dặm, thì còn muốn tiếp tục đi tới nữa, đến lúc đó chúng ta có thể đi cùng nhau, cũng có thể hỗ trợ một chút, ha ha!

- Xin lỗi, không có hứng thú! Mặt khác… Tốt nhất ngươi không nên bám cảm giác vào trong ngôn ngữ để thử ta.

Thanh âm của Lâm Minh cực kỳ lạnh lẽo.

Sắc mặt Hắc Khôi tôn chủ cứng đờ, tiểu tử này lại mẫn cảm như vậy, loại phương pháp thử này của hắn là cực kỳ bí ẩn, người bình thường chỉ cho rằng thanh âm của hắn có chút chói tai mà thôi, nhưng khi dùng với Lâm Minh thì lại bị đối phương nhìn thấu chỉ trong nháy mắt.

Tát Đạt cũng không sốt ruột bước đi, mà nhắm mắt lại, cảm thụ hướng gió, nói:

- Từ chỗ chúng ta lúc này, đi tới cách Vạn Cổ Ma Khanh một ngàn năm trăm dặm, thì tổng cộng là tám ngàn năm trăm dặm, chúng ta phải đi khoảng hai mươi ngày đến một tháng, trong một tháng này, các ngươi đều phải nghe theo ta, nếu gặp phải một vài tà vật, nếu chúng không chủ động ra tay, ngàn vạn lần không nên ra tay trước, nếu không sẽ có thể gặp phải hậu quả nghiêm trọng!

- Tà vật? Tà vật gì a?

Một tên thanh niên Yêu Tinh tộc thấy hứng thú, có thể đến Vạn Cổ Ma Khanh, thực lực và thiên phú của hắn tất nhiên là không cần phải nói, hắn cũng mười phần tự tin vào bản thân, hắn còn đang nghĩ, nếu gặp phải nguy hiểm nào đó, mình bước ra động thủ, mặc dù không thể giống như “anh hùng cứu mỹ nhân”, thì ít nhất cũng có thể lưu lại cho Lam Thấm một ấn tượng tốt, nữ nhân mà thôi, mặc dù mình là cường giả, nhưng trong lòng vẫn nguyện ý được người khác bảo hộ.

Lần này đến Vạn Cổ Ma Khanh, trọng yếu nhất là có thể nắm được trái tim của Lam Thấm, so với việc được ở rể Lam Ngân thánh địa, thì chút cơ duyên mờ mịt trong này chẳng là gì cả.

Tát Đạt chậm rãi giải thích:

- Tà vật xung quanh Vạn Cổ Ma Khanh đều do sát khí nồng đậm ngưng tụ thành, những thứ này rất kỳ lạ cổ quái, ai cũng không biết chúng được hình thành như thế nào. Nếu chỉ là riêng chúng thì chúng ta cũng không phải sợ, nhưng có một vài tà vật bị Vạn Cổ Ma Khanh phun bắn ra, nếu gặp phải thứ này, chúng ta chạy được bao xa thì chạy, giao thủ với chúng chính là tìm chết!

- Tà vật do Vạn Cổ Ma Khanh phun ra ư?

Lâm Minh khẽ rùng mình, Vạn Cổ Ma Khanh khủng bố là điều không thể nghi ngờ, từ trong đó, một trảo vươn ra, chụp chết mười hai cường giả cấp đế, những thứ lao ra từ trong đó, mặc dù chỉ là con chó, con mèo, thì e rằng mình cũng không thể đối phó được.

Vài tên thanh niên Yêu tộc mặc dù ngông cuồng, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, nghe Tát Đạt nhắc tới tà vật trong Vạn Cổ Ma Khanh, bọn họ đều im lặng không nói gì, bọn họ cũng rất rõ ràng khả năng của mình đến đâu.

- Được rồi, nếu không có vấn đề gì nữa, chúng ta lập tức xuất phát, mặt khác, nhớ kỹ một chút, không phải thật cần thiết thì không nên giao chiến, một khi giao chiến, phải ra sức áp chế thực lực, có thể sử dụng ba phần thực lực để giải quyết cuộc chiến, thì không nên dùng bốn phần, không nên làm ra dao động chân nguyên, ma nguyên quá mạnh, làm cho sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh bị biến đổi trong phạm vi lớn! Đều nhớ rõ chưa?

Giọng điệu của Tát Đạt có chút nghiêm khắc, nhìn thấy phản ứng lơ đễnh của tên thanh niên Yêu Tinh tộc kia, hắn không vui, nói:

- Điều ta nói không phải trò đùa, này, nói ngươi đây, nghe rõ chưa?

- Nghe rồi.

Tên Yêu Tinh tộc này bày ra bộ dáng “ta cũng không phải là trẻ con”, cực kỳ không kiên nhẫn, gật gật đầu cho có lệ.

Tát Đạt liếc tên Yêu Tinh tộc kia một cái, nói:

- Xuất phát!

Đoàn người bước trên hành trình, phạm vi tám ngàn năm trăm dặm bên ngoài thì còn tương đối an toàn, trên cơ bản sẽ không xuất hiện tình huống các võ giả tự giết lẫn nhau, có người dẫn đường thì ít gặp nguy hiểm hơn, nhưng như vậy thì cũng không thu được cơ duyên nữa, một đám người tụ tập cùng một chỗ, kết quả tìm kiếm là cực kỳ có hạn, hơn nữa còn bị Thông Thiên tháp rút đi không ít.

Những ngày tiếp theo, mọi người yên lặng bước đi, môi trường xung quanh hầu như không có chút biến hóa nào, tất cả đều là sương mù màu xám, mênh mông vô bờ, may mà trên bầu trời còn có các ngôi sao chỉ đường, không đến mức bị lạc phương hướng.

Mặt đất đều là nham thạch gập ghềnh màu đỏ nhạt, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài tấm bia đá vỡ nát trong đám nham thạch, chữ viết trên đó đã bị mài mòn, rất mơ hồ, không biết đã bị vứt tại đây bao nhiêu vạn năm rồi.

Hành trình nhàm chán này, một ngày, hai ngày thì còn không sao, nhưng sau mười mấy ngày, đa số mọi người đều cảm thấy không kiên nhẫn.

Mấy ngày này, ngay cả một sợi lông “tà vật” cũng đều không thấy, càng đừng nói tới cơ duyên.

Có đôi khi quá mức nhàm chán, thậm chí bọn họ còn ước gì xuất hiện một cái “tà vật” để cho bọn họ đỡ buồn.

- Ta nói này, chúng ta có thể nhanh lên một chút được không a, nơi này ngoài đá ra thì cũng chỉ có sương mù màu xám, chúng ta đi một ngày mới được vài trăm dặm, cứ như vậy thì phải đi tới ngày tháng năm nào mới tới, tám ngàn năm trăm dặm mà thôi, vài canh giờ thì ta cũng có thể bay qua được rồi, ngươi nói cái “tà vật” gì gì đó, đi mãi mà cả một sợi lông cũng không thấy đâu cả!

Một ngày đi mấy trăm dặm, ngay cả binh sĩ phàm nhân cũng đều có thể làm được, đối với các tuấn kiệt trẻ tuổi này mà nói, loại tốc độ này không khác gì ốc sên cả.

Tát Đạt chợt dừng lại, quay đầu lại, giống như một con mãnh hổ hung ác, nhìn chằm chằm vào tên Yêu Tinh tộc vừa nói kia, ánh mắt lạnh lẽo làm cho tên này hơi khựng lại.

- Vạn Cổ Ma Khanh tuyệt đối không đơn giản như ngươi nghĩ, có thể bình an đi tới đây thì ngươi nên cảm thấy may mắn, tốt nhất là ngươi nên câm miệng lại, trong phạm vi một ngàn năm trăm dặm ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, mọi thứ do ta quyết định, sau đó, mặc kệ các ngươi muốn thế nào, có nhảy vào trong Vạn Cổ Ma Khanh thì ta cũng không thèm quan tâm.

Tên thanh niên Yêu Tinh tộc này bị nói như vậy, cũng nóng giận, nói:

- Ngươi có ý gì vậy, chúng ta có ép ngươi phải dẫnđường hay sao? Đều là do đám giám sát chấp sự các ngươi muốn đi theo chúng ta, còn không phải là muốn giám thị chúng ta, có phải không? Sợ chúng ta tìm được cơ duyên, hay là sợ chúng ta trở thành Thiên Ma mười hai cánh trong lúc chém giết?

Thanh âm của tên Yêu Tinh tộc này hùng hổ dọa người:

- Các ngươi dẫn đường, nếu thật sự tìm được thứ gì đó, ngươi lặng lẽ thu lấy, chúng ta làm sao mà biết được! Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, ngươi nhanh chân bỏ chạy, chúng ta lưu lại làm đệm lưng, chúng ta tới đây để tìm kiếm cơ duyên, chứ không phải là đến để làm bảo vệ, làm vật hy sinh!

Tát Đạt đột nhiên trầm mặt lại:

- Ngươi không muốn đi theo ta, hiện tại liền cút đi!

- Hừ, ai thèm sợ ngươi, đi, chúng ta đều đi đi!

Tên Yêu Tinh tộc này nói với các võ giả còn lại, nhưng không có ai hưởng ứng hắn cả, đi theo Tát Đạt thì quả thật không tìm được cơ duyên, tuy nhiên đại đa số bọn họ đều có mục tiêu trong vòng một ngàn năm trăm dặm, còn những thứ bên ngoài tám ngàn năm trăm dặm này, không có cơ duyên thì thôi, không cần phải quan tâm làm gì.

Lâm Minh thì lại càng không vấn đề gì, mấy ngày nay, hắn vừa đi, vừa không quên thổ nạp tu luyện.

Tuy rằng do phải đi lại nên không tĩnh tâm được, nhưng nơi này tràn ngập sát khí nồng đậm, rất thích hợp để tu luyện Đại Hoang kích quyết, tốc độ tu luyện so với bế quan thì cũng không chậm quá nhiều.

Lâm Minh phỏng đoán, mình có căn cơ vững chắc, bế quan hơn nửa năm thì mới có thể đột phá Toàn Đan, nếu tìm hiểu đế giả thạch bi trong Đế Giả chi lộ, e rằng chỉ cần mấy tháng là được rồi, đáng tiếc, hiện tại cho dù Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ, thì cũng cần tiếp tục đi con đường ý chí đăng hỏa, không có duyên với đế giả thạch bi.

Nhìn thấy không có ai hưởng ứng, sắc mặt tên thanh niên Yêu Tinh tộc kia có chút khó coi, hắn rất mất mặt, thật sự cũng không phải hắn sợ đi một mình, chẳng qua là một khi rời đi, hắn sẽ không có cơ hội tới gần Lam Thấm nữa.

Tên này đâm lao phải theo lao, hắn vụng trộm nhìn Lam Thấm một cái, thấy đối phương đang thổ nạp điều tức, căn bản không để ý tới mình.

Đa phần các tuấn kiệt trẻ tuổi thì đều có lòng dạ cao ngạo, trong lúc tức giận, thanh niên này đang muốn bỏ lại vài câu ngoan độc rồi rời đi, nhưng đúng lúc này, dị biến xuất hiện, cách đó không xa vang lên một tiếng kêu khàn khàn, thanh âm kia tuyệt đối không phải do nhân loại phát ra, mà giống như tiếng một con hung thú nào đó đang nhai nát một miếng thủy tinh, cực kỳ chói tai.

- Cái gì vậy?

Mọi người lập tức khẩn trương, vội vàng cầm lấy binh khí.

Tát Đạt cũng là rút ra một thanh Viên Nguyệt loan đao, cực kỳ cảnh giác, hắn thấp giọng dồn dập nói:

- Lát nữa, nếu không có mệnh lệnh của ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.

Ketz...

Lại một tiếng kêu vang lên, cách đó không xa, đột nhiên có một bóng dáng màu xám bắn ra, như một mũi tên bắn tới phía mọi người!

Tên Yêu Tinh tộc khi nãy là kẻ đứng gần nó nhất.

- Đừng khẩn trương! Đây chỉ là...

Tát Đạt còn chưa nói xong, tên Yêu Tinh tộc kia vốn đang rất tức giận, liền quát lớn một tiếng, đâm ra một kiếm!

- Đi tìm chết!

Kiếm quang màu xanh đâm rách trời cao, bóng dáng màu xám kia trực tiếp bị kiếm quang xuyên thủng, không gian đều có chút chấn động, cuồng phong gào thét, sát khí nồng đậm bị chẻ thành hai nửa, tản ra không còn nữa!

Một kiếm này vốn là để phát tiết, tên Yêu Tinh tộc này có thể được đi tới Vạn Cổ Ma Khanh, cũng là nhân vật đỉnh cao trong Thiên Ma thất tinh, bản thân đã lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh tới mức đại thành, thậm chí còn có chút cảm ngộ với Không Gian ý cảnh.

Một kích toàn lực của hắn có uy lực cực kỳ khủng bố.

Con mắt Tát Đạt đỏ ngầu:

- Ngươi muốn hại chết chúng ta hay sao? Đã bảo ngươi không nên toàn lực ra tay, gây ra chân nguyên gió lốc, không được quấy nhiễu sát khí, ngươi...

- Cút con mẹ ngươi đi!

Tên thanh niên Yêu Tinh tộc này cắt lời Tát Đạt, nói:

- Lão tử không nghe đấy, ngươi muốn làm thế nào, còn có đám người các ngươi nữa, bị Huyết Sát thần điện khi dễ mà vẫn còn nhẫn nhục chịu đựng, lão tử thấy đáng thương cho đám người các ngươi!

Tuy rằng tên thanh niên Yêu Tinh tộc này cũng muốn ở rể Lam

Ngân thánh địa, nhưng mà nắm lấy trái tim Lam Thấm thì nói dễ hơn làm, một khi đã như vậy, thà rằng tiêu sái rời đi, làm cho ý niệm thông suốt còn hơn.

Hắn xả ra một bụng oán khí, mắng luôn cả đám người tại đây, cảm thấy cực kỳ sảng khoái, mà đúng lúc này, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Lam Thấm chỉ vào chân của tên Yêu Tinh tộc vừa nói này, thất thố nói:

- Ngươi... Chân của ngươi...

Chương 628: Huyết tinh chi địa

- Chân của ta làm sao vậy?

Tên Yêu Tinh tộc mày ngây người ra một chút, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn, hắn lập tức rùng mình.

Da thịt trên hai chân hắn, không biết từ khi nào đã bắt đầu hóa thành bùn máu, chỉ để lại bộ xương ống chân và xương bàn chân trơ trọi đứng trên mặt đất.

Máu tươi âm thầm chảy đi, bị mặt đất màu xám hấp thu, biến thành màu đỏ sẫm!

- A a a...

Tên thanh niên Yêu Tinh tộc này kêu lên hoảng sợ, thân thể ngửa về phía sau, ngã xuống đất, mà khi tay hắn chống xuống đất, phần da thịt trên tay cũng bắt đầu hư thối, sau đó hóa thành bùn máu!

Xương ngón tay, xương bàn tay nhanh chóng lộ ra, máu tươi đầm đìa.

- Không... Không...

Vẻ mặt tên Yêu Tinh tộc này tràn ngập hoảng sợ, tay chân vội vàng lui lại, dường như trước mắt có thứ gì đó đáng sợ, nhưng da hắn thịt dường như đã hoàn toàn hư thối, lui ra phía sau một bước thì sẽ có rất nhiều mảnh thịt rơi ra, dính vào tảng đá, cái đùi, cái mông của hắn bắt đầu hóa thành máu loãng, một mùi tanh hôi phát ra.

- Cứu ta! Cứu ta!

Lúc này hắn mới nhớ tới Tát Đạt, vươn tay về phía Tát Đạt cầu cứu, nhưng Tát Đạt lại lui ra sau hai bước, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, quát:

- Ai cũng không nên đi tới!

Tát Đạt cảnh cáo, kỳ thật không cần hắn cảnh cáo, cũng không ai dám đi tới cả, mọi người đều tránh xa tên Yêu Tinh tộc này.

Răng rắc...

Xương đùi của tên Yêu Tinh tộc này vỡ nát, các mảnh xương rơi xuống như bụi bặm, từng khúc xương vỡ ra, cảnh tượng này giống như quá trình hư thối của một thi thể trong vòng ngàn vạn năm, nhưng lại chỉ diễn ra trong vòng vài giây.

Hốc mắt tên Yêu Tinh tộc này trở nên sâu hoắm, mái tóc biến thanh màu trắng. Chỉ sau hai giây, mái tóc đã như một đám cỏ khô, khuôn mặt hắn đã hoàn toàn lão hóa, hắn cố gắng vươn bàn tay chỉ còn xương ra, cực kỳ không cam lòng, muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng trong họng chỉ có tiếng rên nhẹ, không nói được câu nào.

Ngay sau đó, xương tay cũng vỡ vụn, toàn thân tên Yêu Tinh tộc này hóa thành máu loãng ngay trước mặt mọi người, nội tạng hoàn toàn hư thối, sau đó, máu loãng bị mặt đất màu xám hấp thu, xương cốt hóa thành đám bột màu xám. Sau một lát, chỉ còn lại một nhúm đất màu đỏ, đã không còn gì nữa...

Mọi người hoàn toàn sợ ngây ra, mặc dù là tâm trí kiên định như Lâm Minh thì cũng cảm giác thấy lạnh lẽo toàn thân.

Những võ giả này đều đi sát đạo, đừng nói là người chết, bọn họ còn từng giết chết mấy trăm người rồi, nhưng loại phương thức tử vong này thì vẫn lần đầu thấy, cực kỳ ghê rợn!

Ngay cả Tát Đạt có kinh nghiệm phong phú trong Vạn Cổ Ma Khanh thì cũng nuốt một ngụm nước miếng, trên trán đầy mồ hôi, Vạn Cổ Ma Khanh cực kỳ quỷ dị, có rất nhiều phương thức tử vong, nhưng loại tình huống này thì hắn lần đầu nhìn thấy!

Không có ai nói gì cả, mọi người đều cực kỳ cảnh giác, cẩn thận đánh giá chung quanh.

Lâm Minh khẽ sờ vào Tu Di giới, hô hấp cũng gần như ngừng lại.

Vốn hắn tưởng rằng, nguy hiểm trong Vạn Cổ Ma Khanh đến từ những tà vật kia, khi chém giết với tà vật thì các võ giả mới chết, nhưng hắn lại không thể nghĩ tới, phương thức tử vong lại là như vậy, trơ mắt nhìn một võ giả hư thối trước mặt mình, ngay cả xương cốt cũng không sót lại, mà tà vật ở đâu thì còn không biết rõ!

Thứ không biết thì mới là đáng sợ nhất, võ giả không sợ quỷ thần, cái gọi là quỷ thì cũng chỉ là Quỷ tu, cái gọi là thần thì cũng chỉ là võ giả cường đại, nhưng cảnh tượng trước mắt này lại làm cho mọi người cảm giác mình như một phàm nhân, giữa đêm khuya gặp phải lệ quỷ tới đòi mạng vậy.

Lúc này mới tiến vào cách Vạn Cổ Ma Khanh năm ngàn dặm, tại sao lại gặp phải cảnh ngộ ly kỳ này?

- Tát Đạt đại nhân, sao lại thế này?

Huyết Viêm tôn chủ dùng chân nguyên truyền âm hỏi, hắn là người duy nhất từng tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh tại đây, mười năm trước, hắn vẫn chỉ là một trong Thiên Ma thất tinh, thực lực ngang với Diêm Si, lúc đó, một là Vạn Cổ Ma Khanh không phun trào, hai là hắn cũng không tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh quá sâu, chưa từng thấy cảnh tượng này lần nào.

- Lão hủ hổ thẹn, loại tình huống này, lão hủ cũng là lần đầu nhìn thấy, vừa rồi bóng màu xám lao tới kia, theo kinh nghiệm của lão hủ, đó hẳn chỉ là một con xám manh do sát khí ngưng tụ thành, chỉ tu luyện mấy trăm năm, không có gì đáng ngại cả, chỉ là không nghĩ tới lại phát sinh biến cố này, không biết có phải do cơn chân nguyên gió lốc khi nãy đã kinh động một tà vật ngủ say nào đó hay không...

Tát Đạt không dám nói ra miệng, mà dùng chân nguyên truyền âm nói với mọi người.

Tà vật ngủ say ư? Chẳng lẽ là tà vật do năng lượng trong Vạn Cổ Ma Khanh phun ra?

Nghĩ đến đây, mọi người đều thấy phát lạnh trong lòng, cho dù bọn họ có tự tin đi nữa, thì cũng không có tự tin chống lại tà vật trong Vạn Cổ Ma Khanh, nhất là loại tà vật không rõ ràng này, chết mà không hiểu vì sao lại chết, nhìn cực kỳ ghê người, căn bản không có chút dũng khí phản kháng nào cả!

- Ma Quang, đây là chuyện gì vậy?

Người duy nhất mà Lâm Minh có thể hỏi chính là Ma Quang, nó từng đi theo Ma Đế tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ở lại hai mươi mấy năm, thậm chí Ma Đế còn từng đi tới phạm vi ngàn dặm quanh Vạn Cổ Ma Khanh, hắn cũng chỉ có thể mong chờ Ma Quang biết được loại tình huống này là chuyện gì.

Ma Quang cố gắng nhớ lại những trí nhớ gần như đã bị phủ bụi kia, trầm mặc khoảng một khắc, mới mở miệng nói:

- Lúc trước là đại ca của ta cùng đi theo chủ nhân tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, trí nhớ của đại ca mà ta kế thừa được thì cũng không nhiều lắm, loại tình huống này, ta cũng chỉ có thể đoán một chút, nơi này có thể là nơi chôn cất một cường giả thượng cổ nào đó tu luyện Huyết Ma công, cũng có thể trong lòng đất phong ấn hung vật nào đó, bất kể là loại nào, khi chúng tồn tại thì ngay cả cường giả cấp đế tại Thiên Diễn đại lục cũng không thể sánh bằng được... Mà sau khi chúng chết, lại được chôn tại đây không biết bao nhiêu vạn năm, chỉ sợ sớm đã ngưng tụ thành Ma Thần Chi Cốt, hơn nữa cũng không phải là Ma Thần Chi Cốt tầm thường!

Lâm Minh đã sớm nghe Đạt Cổ nói qua, Ma Thần Chi Cốt cũng có cấp bậc, Ma Thần Chi Cốt trong tay đám tôn chủ của Thông Thiên tháp thì đều là thứ cấp thấp nhất.

Ma Quang tiếp tục nói:

- Nếu chia Ma Thần Chi Cốt làm ba cấp thiên địa nhân, thì Ma Thần Chi Cốt ngươi đang có chỉ là nhân giai, đối với Thông Thiên tháp mà nói, nhân giai Ma Thần Chi Cốt đã là cực kỳ hiếm có rồi, địa giai thì e rằng ngay cả Cực Tinh tháp chủ cũng không có, mà về phần thiên giai Ma Thần Chi Cốt, phỏng chừng ngay cả Huyết Sát Nguyên nguyên chủ cũng đều chưa từng thấy qua, e rằng thứ này đã sớm thông linh, các võ giả không đủ cơ duyên và số mệnh thì cũng đừng mong chiếm được nó. Mộ địa của cường giả trong lòng đất tại đây cũng không biết sinh ra Ma Thần Chi Cốt cỡ nào, tuy nhiên mặc kệ là cấp bậc gì, tốt nhất ngươi không nên thèm muốn nó, nơi này là chỗ đại hung, sớm rời đi là tốt nhất!

Không cần Ma Quang cảnh cáo, Lâm Minh cũng sẽ không tự đại mà đi khai quật ngôi mộ của thượng cổ đại năng hoặc là hung thú hoang dã này, nếu không thì hắn đúng là chán sống.

Mọi người vẫn không nhúc nhích nửa canh giờ, sương mù xám dần dần bao phủ, ánh sáng cũng ảm đạm xuống, kết quả là không có gì xảy ra nữa.

Đi qua rồi ư?

Mọi người đều ướt đẫm mồ hôi, trong lòng lờ mờ có cảm giác sống sót sau tai nạn, tuy nhiên trước khi rời khỏi vùng đất tà dị này, không có ai dám buông lỏng cảnh giác cả.

- Chúng ta lui ra ngoài... Bất kỳ ai cũng không được lên tiếng!

Không cần Tát Đạt nói, cũng không có người nào dám hé rangea, ngay cả thở cũng đều thật khẽ.

- Sao ta cảm thấy càng lúc càng tối vậy...

Người nói chính là Hắc Khôi tôn chủ, hắn dùng chân nguyên truyền âm, theo lời của hắn vang lên, mọi người đều phát hiện ra, sương mù xung quanh càng lúc càng đậm đặc hơn, dày đặc đến gần như có thể cắt ra được, bóng tối cũng càng lúc càng đậm hơn, theo lý thuyết, trong lòng đất Vạn Cổ Ma Khanh thì không chia ra ngày đêm, ánh sáng tại nơi này đến từ ánh sao trên đầu, đáng ra lúc này không thể tối đen thì mới đúng.

Tát Đạt dường như có cảm giác gì đó, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên tinh không đã biến mất trong sương mù mờ mịt.

- Không được, không có các ngôi sao để xác định phương hướng, cứ đi tiếp thì sẽ lạc đường.

- Bay lên xem, rốt cuộc là phương hướng nào?

- Ngươi đã quên trong Vạn Cổ Ma Khanh thì cấm bay hay sao? Cho dù có thể bay, thì tuyệt đối cũng không dám bay, bay lên thì chính là tìm chết!

- Làm sao bây giờ? Đi theo hướng nào đây?

Mọi người đều cảm giác rùng mình, hiện tại bọn họ bị bao bọc trong sương mù, đi cũng không được, mà không đi cũng không được.

Mà đúng lúc này, trong không khí tràn ngập ra một mùi nhàn nhạt, sau đó có tiếng hát hư vô mờ mịt truyền đến...

Tiếng hát của nữ nhân!

Chỗ này mà lại đột nhiên vang lên tiếng nữ nhân hát, làm cho lòng người lạnh lẽo.

Tiếng ca kia dường như đến từ chân trời xa xăm, mang theo một luồng u oán và đau thương, sau khi nghe, dường như linh hồn cũng đều bị cuốn vào, một cảm xúc bi thương nồng đậm quanh quẩn trong lòng, không thể xóa đi được.

Ngôn ngữ của tiếng ca này thì chưa từng ai nghe qua, nhưng không biết vì sao, ý tứ của nó thì mọi người đều có thể hiểu được, dường như loại ý niệm này trực tiếp thông qua tiếng ca mà truyền vào trong đầu mọi người.

- Tịch mịch...

- Tịch mịch...

- Ở lại với ta...

- Không nên nghe tiếng ca này, dùng ma nguyên che lỗ tai lại!

Sắc mặt Tát Đạt đột nhiên đại biến, không để ý dùng chân nguyên truyền âm nữa, mà hô to lên một tiếng, ma nguyên toàn thân bùng nổ, hình thành một năng lượng kết giới quanh người, muốn chặn lại tiếng ca này.

Năng lượng đột nhiên năng lượng bùng nổ, đẩy ra sương mù nồng đậm, sau đó Lâm Minh thấy một cảnh làm cho hắn phải rợn tóc gáy, một thanh niên Yêu Tinh tộc buông thõng hai vai, ánh mắt trống rỗng, con mắt xanh thẳm, dường như trúng tà, hắn bắt đầu dùng móng tay cào cấu thân thể của mình, trên người hắn rất nhanh đã bị cào ra máu thịt bầy nhầy.

Hắn càng cào càng mạnh, sau khi xé rách làn da, hắn xé cả mạch máu, nội tạng của mình ra, toàn thân máu chảy đầm đìa.

Lâm Minh lập tức đã đoán được, đối phương đã bị chiếm lấy tinh thần chi hải, trở thành một cái xác không hồn bị điều khiển.

- Lâm Minh, đi về bên trái, lao ra!

Thanh âm của Ma Quang đột nhiên trở nên gấp gáp, nói:

- Ta biết các ngươi gặp phải cái gì rồi, đi về phía bên trái, chỉ cần có đủ thực lực, có thể đánh nát được lồng giam của nó, nếu không thì tất cả các ngươi đều có kết cục tương tự.

Đột nhiên nghe được thanh âm của Ma Quang, Lâm Minh không chút lưỡng lự, cầm Tử Huyễn thương trong tay, chân nguyên toàn thân bùng nổ đến mức cực hạn, Tà Thần lực được mở ra, đồng thời vận dụng lực lượng cao nhất của Bát Môn Độn Giáp.

- Quán Hồng!

Nhân thương hợp nhất, thân thể Lâm Minh giống như một đốm lửa, bắn nhanh về phía bên trái, chỉ nghe rắc một tiếng, dường như có thứ gì đó bị xé rách, sương mù màu đen đậm đặc đã hoàn toàn bị phá vỡ, Lâm Minh trong nháy mắt đã lao ra được ngàn trượng, sau đó không dán sát mặt đất mà lao thẳng ra ngoài.

- Cùng nhau trốn!

Tát Đạt nhìn thấy động tác của Lâm Minh, vội vàng hô lớn.

Chương 629: Huyết yêu cốt

Chân nguyên toàn thân bùng nổ, cầm trong tay Tử Huyễn thương, lôi đình lóe ra, lúc này Lâm Minh dùng toàn lực chạy đi, giống như một Chiến Thần, thế không thể đỡ.

- Bên phải, ba mươi trượng, một kích toàn lực, xông!

Thanh âm của Ma Quang lại vang lên, Lâm Minh không chút do dự nào, chân nguyên ngưng tụ đến Tử Huyễn thương, lại lần nữa sử dụng Quán Hồng!

Lại một tiếng rắc vang lên, dường như có vách tường nào đó bị Lâm Minh đâm một thương nát bấy, ngay sau đó, Lâm Minh đã chạy ra khỏi sương mù màu đen, khi hắn dừng lại, tất cả lại đã khôi phục bình thường.

Sương mù màu xám nhạt đi rất nhiều, trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy tinh không lờ mờ.

Đi ra!

Lâm Minh thở phào một hơi, tuy nhiên cũng không buông lỏng cảnh giác, một hơi chạy hơn mười dặm, lúc này hắn mới dừng chân lại.

- Vừa rồi là cái gì vậy?

Lâm Minh hỏi Ma Quang.

Ma Quang do dự một chút, có chút không chắc chắn, nói:

- Có lẽ là... Huyết Yêu cốt.

- Đó là cái gì?

Khi Lâm Minh nói tới đây, vài người khác cũng lần lượt lao ra khỏi vách tường sương mù bị Lâm Minh đập nát kia, trải qua biến cố khi nãy, mười người chỉ còn lại tám, ai nấy đều kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.

Thật là đáng sợ!

Đối với những võ giả đi sát đạo này mà nói, sinh tử hiểm địa thì bọn họ cũng không sợ hãi, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không đến Thông Thiên tháp.

Nhưng loại cảm giác quỷ dị khi nãy, cái chết thê thảm kia, lại làm cho bọn họ cực kỳ sợ hãi, sởn tóc gáy.

- Vị tiểu huynh đệ này tên là Lâm Minh phải không...

Tát Đạt nhìn về phía Lâm Minh, có chút kinh ngạc, vừa rồi sương mù màu xám kia, tuy rằng hắn chưa từng thấy qua, nhưng cũng biết nó tuyệt đối không dễ phá vỡ, bất cẩn một chút thì sẽ toàn quân bị diệt, nhưng lại bị Lâm Minh phá giải.

- Phải!

Lâm Minh lạnh nhạt nói.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi nhìn thấu tuyệt địa kia ư? Tìm ra con đường phá trận ư?

Vừa rồi Tát Đạt chú ý tới, khi Lâm Minh lao ra, đã có một lần biến hướng, rốt cuộc là vô tình biến hướng, hay là hắn đã nhìn ra cái gì đó?

Tát Đạt vừa hỏi vậy, Lam Thấm cũng tò mò nhìn Lâm Minh, những người khác cũng mang vẻ mặt nghi hoặc.

Lâm Minh quyết đoán lắc lắc đầu, nói:

- Ta chỉ cảm thấy chờ chết thì không bằng liều một phen, đi loạn một hướng, không nghĩ tới lại thật sự lao ra được.

Lâm Minh nói vậy, Tát Đạt liền có chút hiểu ra, kỳ thật hắn cũng không cho rằng Lâm Minh có bản sự này, dù sao thì Lâm Minh cũng là lần đầu tiên tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Về phần các thanh niên Yêu Tinh tộc khác, nghe vậy thì cảm thấy buồn bực, sớm biết vậy, bọn họ cũng chọn bừa một hướng, tại sao khi đó lại không nghĩ ra nhỉ!

Một đường dẫn dắt mọi người lao ra, một anh hùng cứu mỹ nhân, có khi còn nắm được trái tim của Lam Thấm, cơ hội lớn như vậy lại bị một tên tiểu tử nhân loại đoạt mất.

Một võ giả Yêu Tinh tộc nghĩ đến đây, có chút ghen ghét lẩm bẩm:

- Trong Vạn Cổ Ma Khanh này, đi loạn hướng, ra chiêu bừa thì đều rất dễ dàng gây tai nạn chết người. Lần này chúng ta rơi vào tuyệt địa chính là bởi vì tên kia ra tay lung tung...

Lâm Minh tất nhiên nghe ra ý ghen tị trong lời của đối phương. Đối với loại ngu ngốc này, Lâm Minh hoàn toàn mặc kệ, hắn và Lam Thấm còn không phải cùng chủng tộc nữa kìa!

Tát Đạt ho một tiếng, cắt lời tên Yêu Tinh tộc kia, nói:

- Mặc kệ như thế nào, lần này ít nhiều cũng nhờ Lâm tiểu huynh đệ, tuy nhiên về sau quả thật không nên xúc động nữa, bất kể ai ra tay, trước tiên đều phải ra sức áp chế thực lực. Không nên làm ra hành động quá kịch liệt, khiến cho tà vật ngủ say tỉnh lại.

- Tốt lắm, nghỉ ngơi một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát.

Tát Đạt nhìn tinh không, lại xác định phương hướng, mặc dù có chút lệch khỏi con đường ban đầu, tuy nhiên vấn đề cũng không lớn.

Lâm Minh không để ý tới mọi người, mà ý thức chìm vào trong tinh thần chi hải, tiếp tục hỏi Ma Quang:

- Ma Quang, cái gì là Huyết Yêu cốt?

Ma Quang đáp:

- Ma Thần Chi Cốt là năng lượng lưu lại của những đại năng đã chết, ở trong lòng đất mấy chục vạn năm, ngưng kết thành tinh thể lưu ly, bình thường trong Ma Thần Chi Cốt chỉ có năng lượng thuần túy, ý chí đã sớm tan hết, tuy nhiên đôi khi cũng có ngoại lệ, một vài thượng cổ đại năng, hoặc là do ý chí quá mạnh mẽ, hoặc là do tu luyện công pháp kỳ lạ nào đó, ý chí trải qua hơn vạn năm mà không tiêu tan, chỉ bị suy yếu, cuối cùng nó sẽ dung nhập vào trong Ma Thần Chi Cốt, hình thành một loại Ma Thần Chi Cốt đặc biệt, được chủgọi là Huyết Yêu cốt, loại Ma Thần Chi Cốt này có ý chí của riêng mình, sẽ chủ động hấp thu tinh huyết của võ giả, bổ sung tinh hồn bị hao tổn của mình, nếu mà có đủ tinh huyết, cuối cùng nó sẽ có thể tu luyện thành yêu!

Lời này của Ma Quang làm cho Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, thiên hạ thật là to lớn, không thiếu thứ kỳ lạ, trong Ma Thần Chi Cốt được dung nhập ý chí của đế giả, sau đó sinh ra ý thức, tu luyện thành yêu, ngẫm lại cũng thấy khó tin.

Tuy nhiên... Dùng tinh huyết bổ sung tinh hồn bị hao tổn...

Lâm Minh đột nhiên ngẩn ra, chẳng phải Ma Phương cũng như vậy hay sao!

Ngay cả Ma Quang, lúc trước cũng muốn hấp thu tinh huyết của viễn cổ Cự Ma, đáng tiếc là không thể thực hiện được mà thôi.

Điều này càng làm cho Lâm Minh khẳng định hơn phán đoán ban đầu, trong Ma Phương quả thật có một linh hồn cường đại bị hao tổn, chờ đợi tinh huyết của cường giả đến tu bổ.

- Ma Quang, Huyết Yêu cốt này có phải là thiên giai Ma Thần Chi Cốt hay không?

- Điều này thì ta cũng không rõ ràng lắm, tuy nhiên cho dù không phải là thiên giai, thì cũng là địa giai thượng đẳng, nếu ngươi có thể thu được một khối, chẳng những có thể giúp ngươi mau chóng đột phá Toàn Đan, mà cũng có thể dùng để bồi dưỡng Chiến Linh của ngươi, Huyết Yêu cốt tuyệt đối là thứ tốt để ma luyện Chiến Linh!

Ma Quang dụ hoặc.

- Tốt đến mấy thì cũng vô dụng, ta cũng không chiếm được, vừa rồi cái mạng này suýt chút nữa cũng mất rồi...

Lâm Minh lắc đầu, trong lòng cũng có chút tiếc hận, nhưng khả năng của mình tới đâu thì hắn vẫn rất rõ ràng.

- Hắc hắc, dựa theo lẽ thường mà nói, loại Huyết Yêu cốt này quả thật không phải có thể mơ tưởng được, tuy nhiên... Ngươi có Chiến Linh, đây chính là chỗ dựa lớn nhất của ngươi!

- Nga?

Lâm Minh nghi hoặc.

- Chỗ khác nhau lớn nhất giữa Huyết Yêu cốt với Ma Thần Chi Cốt chính là trong Huyết Yêu cốt ẩn chứa ý chí của đế giả, sau khi nó sinh ra ý thức thì sẽ chủ động săn giết võ giả, hấp thu tinh huyết của họ, nó giống như một con nhện giăng tơ, chờ võ giả vướng vào! Mà thủ đoạn công kích của Huyết Yêu cốt chính là ý chí công kích, vừa rồi hai tên Yêu Tinh tộc trúng chiêu kia chính là bị Huyết Yêu cốt đánh bại trong thế giới ý chí, khiến cho họ không thể phản kháng được trong thế giới thật.

- Nhưng ngươi lại khác, ngươi có Chiến Linh, chắc chắn sẽ không đến mức như thế!

Lâm Minh hơi trầm ngâm, trong Đế Giả chi lộ, khi hắn đối mặt với Chiến Linh của đế giả, chênh lệch rất lớn, bây giờ hắn vẫn còn nhớ rất kỹ.

Hắn không kìm được nói:

- Chiến Linh của ta mới chỉ là hình thức ban đầu, mà thượng cổ cường giả lưu lại Huyết Yêu cốt kia, lúc trước e là đã sớm ngưng tụ Chiến Linh đại thành rồi! Ta e rằng còn xa mới là đối thủ của nó.

Ma Quang lắc lắc cái đầu chó của mình, lộ ra bộ dáng “ngươi chỉ biết một mà không biết hai", nói:

- Thượng cổ cường giả đương nhiên ngưng tụ đại thành Chiến Linh, nếu không thì hắn cũng không có khả năng lưu lại Huyết Yêu cốt, tuy nhiên tên đại năng kia đã chết quá lâu rồi, ít nhất cũng đã mười mấy vạn năm, dù có cường đại đến mấy đi nữa, thì ý chí cũng sẽ chậm rãi suy yếu, ý chí trong Huyết Yêu cốt này đã sớm không liên quan tới tên thượng cổ đại đế chết đi kia, nó chỉ là một huyết yêu, dựa vào cắn nuốt người khác để biến thành mạnh hơn, muốn tu luyện thành tinh. Thực lực của nó sẽ không mạnh hơn ngươi, nếu không thì ngươi cho rằng khi nãy mình còn có thể trốn ra được hay sao?

Lời này của Ma Quang làm cho Lâm Minh có chút động tâm, nếu thật sự có thể lấy được Huyết Yêu cốt này, thì chỗ tốt không cần nói cũng biết, sau khi đột phá Toàn Đan, hắn sẽ có thực lực quay về Nam Thiên Vực!

Nam Thiên Vực, đó là nơi mà Lâm Minh vẫn luôn vướng bận trong lòng, hắn chỉ hận không thể lập tức trở về đó.

- Làm sao tìm được nó?

Lâm Minh hỏi.

- Hắc hắc, chỉ cần nghe theo bản thánh là được rồi, tuy nhiên... Bản thánh có một điều kiện, đó chính là... Sau khi bắt được con Huyết Yêu cốt này, phải chia cho ta một nửa!

- Được!

Lâm Minh suy nghĩ một chút, sau đó đáp ứng.

Huyết Yêu cốt vốn chính là bảo vật, có năng lực ma luyện Chiến Linh, có lẽ cũng có tác dụng lớn cho Ma Quang chữa trị linh hồn bị hao tổn.

Không có Ma Quang, Lâm Minh căn bản không bắt giữ được Huyết Yêu cốt kia, huống chi những năm gần đây hắn có quan hệ đôi bên cùng có lợi với Ma Quang, hơn nữa Lâm Minh cũng nhận được từ

Ma Quang không ít chỗ tốt, chia một nửa Huyết Yêu cốt cho nó thì cũng hợp tình hợp lý.

- Tốt, hiện tại ta nói cho ngươi biết bí quyết bắt giữ Huyết Yêu cốt...

Phương pháp bắt giữ Huyết Yêu cốt còn đơn giản hơn Lâm Minh nghĩ, hắn đại khái đã hiểu rõ, sau đó lập tức đứng lên, đi về phía sương mù màu xám khi nãy.

- Lâm Minh, ngươi đi đâu vậy?

Nhìn thấy Lâm Minh bước trở về, Tát Đạt sửng sốt một chút, tuyệt địa kia thì hắn nhớ lại mà vẫn thấy rợn tóc gáy, Lâm Minh lại còn muốn quay lại đó ư?

Lâm Minh thuận miệng nói:

- Khi nãy ta ra tay, lực phản chấn quá mạnh, chạy vội vàng, làm rơi một chiếc Tu Di giới, bên trong có vài thứ quan trọng của ta, ta muốn quay lại tìm!

Làm rơi Tu Di giới ư?

Thật sự bất cẩn tới mức này hay sao!

Bình thường mà nói, các võ giả đều lưu lại trên Tu Di giới một tia cảm giác, vừa rơi là sẽ biết ngay, tuy nhiên trong tình huống vừa rồi, có bị rơi một cái Tu Di giới thì cũng rất có khả năng.

- Trong Tu Di giới có thứ gì quý giá, thì cũng không quý giá bằng tính mạng chứ!

Một thanh âm giòn tan vang lên, chính là Lam Thấm vừa nói, theo nàng thấy, hiện tại Lâm Minh quay trở về, chắc gì đã có vận khí tốt như vậy, có khi còn chết trong đó cũng nên.

Hắc Khôi tôn chủ lại dùng ánh mắt như nhìn một tên ngu ngốc mà nhìn Lâm Minh, vài tên Yêu Tinh tộc khác cũng đều mang vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Bọn hắn đều cho rằng lần này Lâm Minh đi chắc chắn sẽ phải chết.

- Lâm huynh, trong Tu Di giới của ngươi rốt cuộc có cái gì vậy? Tài nguyên thì có thể tìm được sau, cũng có thể bảo tổng tôn đại nhân cấp cho ngươi!

Huyết Viêm tôn chủ nói, sau đó hắn lại dùng chân nguyên truyền âm với Lâm Minh:

- Lần này chúng ta có nhiệm vụ chủ yếu là tiến vào phạm vi một ngàn hai trăm dặm, tìm kiếm cơ duyên cho tổng tôn đại nhân, đây mới là thứ trọng yếu nhất, một chút tài phú của ngươi đã vậy thì kệ nó đi!

Nghe Huyết Viêm tôn chủ dùng chân nguyên truyền âm, Lâm Minh cũng cảm thấy bi ai cho hắn, vội vã chạy tới khu vực trung tâm chịu chết, còn là để tìm cơ duyên cho người khác.

- Huyết Viêm huynh, trong giới chỉ kia của ta có một vài vũ khí, đan dược, trận kỳ rất quan trọng của ta, liên quan đến sức chiến đấu của ta.

Lâm Minh lại nói bừa.

- Được rồi, ngươi đi đi, đi sớm về sớm.

Huyết Viêm tôn chủ đành phải nói vậy.

- Lâm Minh, chúng ta chỉ chờ ngươi nửa canh giờ, nếu sau nửa canh giờ mà ngươi còn không quay lại, chúng ta sẽ tiếp tục ra đi.

Tát Đạt thấy Lâm Minh đã quyết tâm quay lại, nên chỉ có thể nói như vậy.

Lâm Minh gật đầu, nói:

- Tốt!

Chương 630: Bắt được Huyết Yêu Cốt

Khi Lâm Minh bước về, sương mù xám càng lúc càng đậm, mới đầu chỉ giống như một tấm vải mỏng, nhưng chậm rãi đã ngưng hóa thành thực chất.

Một luồng khí tức đầy áp lực, cùng với sát khí đậm đặc tràn ra.

Lâm Minh ra sức thu liễm khí thế, đồng thời toàn bộ tinh thần đều ngưng tụ trong tinh thần chi hải, chờ Huyết Yêu cốt tới đánh lén.

Nói cho cùng thì Huyết Yêu cốt là một khối Ma Thần Chi Cốt cao cấp và một luồng ý chí đế giả, thủ đoạn công kích của nó cũng chỉ là ý chí công kích mà thôi.

- Lâm Minh, ngươi trước tiên giả vờ như không địch lại, ta sẽ tra ra bản thể của nó, sau đó bắt nó ra, chúng ta chỉ có một cơ hội, một khi thất bại, yêu vật này sẽ có phòng bị, nếu muốn dẫn dụ nó lần nữa thì rất không dễ!

Lâm Minh gật gật đầu, dựa theo lời của Ma Quang, Huyết Yêu cốt thường ở dưới lòng đất mấy trăm trượng, chỉ khi đi săn mồi thì mới lên gần mặt đất, đây cũng là cơ hội duy nhất cho mình, nếu không ở trong Vạn Cổ Ma Khanh thần thức đã bị áp chế, cộng thêm Huyết Yêu cốt này giỏi về ẩn nấp, muốn tìm ra nó thì gần như không có khả năng.

Liên tiếp đi mười mấy dặm, tốc độ của Lâm Minh lúc nhanh lúc chậm, rốt cuộc, hắn lại lần nữa nghe được tiếng ca uyển chuyển kia.

- Tịch mịch... Tịch mịch... Ở lại với ta...

Tiếng ca này giống như một nữ nhân thượng cổ chờ đợi chồng mình, Lâm Minh thả chậm bước chân, tầm nhìn của hắn chỉ là một mảnh mông lung.

Đến rồi!

Lâm Minh chợt rùng mình, lần này nghe được tiếng ca, hắn trấn định hơn lúc trước rất nhiều, rất dễ dàng nghe ra trong tiếng ca này ẩn chứa tinh thần công kích.

Tác dụng của tiếng là mị hoặc võ giả, kéo ý thức của võ giả vào trong thế giới ý chí.

Nếu là võ giả chưa từng tiếp xúc qua thế giới ý chí, căn bản không nhận ra manh mối gì, bị kéo vào trong, kết quả chỉ có chết mà thôi.

Trong thế giới ý chí, Lâm Minh đứng trên một đồng cỏ xanh biếc. Ở trong này, hắn không cảm nhận được bất kỳ sát khí nào, có chỉ một luồng xuân ý nồng đậm.

Loại cảnh sắc này...

Từ một không gian màu xám tĩnh mịch, đột nhiên đi tới một thảo nguyên xanh mát này, cực kỳ bất ngờ.

Ngay lúc này, trước mặt hắn có một nữ nhân đột nhiên xuất hiện, nàng mặc một bộ váy dài màu đỏ, dáng người yểu điệu, khuôn mặt như đã từng quen biết.

- Lưu lại đi! Ở lại với ta!

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng vang lên bên tai Lâm Minh, Lâm Minh như bị sét đánh, nữ nhân này chính là Mục Thiên Vũ!

Mục Thiên Vũ này trông rất sống động, mỗi một nụ cười, một cái nhíu mày đều giống như trong trí nhớ của mình như đúc!

Lúc này, Lâm Minh thật sự có cảm giác linh hồn muốn thất thủ. Tuy nhiên hắn rất nhanh đã ổn định lại tâm thần.

- Huyết Yêu cốt này làm cho ta nhìn thấy hình ảnh của Thiên Vũ trong trí nhớ, vậy mà lại có thể điều động trí nhớ của ta, làm cho tâm thần của ta thất thủ, thật sự là thủ đoạn cao minh!

Lâm Minh tự nhận mình có ý chí kiên định như thépvẫn thiếu chút nữa đã thất thủ, nếu đổi thành người khác, e rằng sẽ không có chút sức phản kháng nào. Không trách được hai tên Yêu tộc kia bị chết như vậy, ý chí bị đánh bại, thân thể tất nhiên trở thành đồ ăn của Huyết Yêu cốt rồi!

- Lâm sư đệ, rốt cuộc lại gặp được ngươi rồi...

“Mục Thiên Vũ” này khẽ cười, cực kỳ mị hoặc, thần thái, động tác, hoàn toàn giống với Mục Thiên Vũ.

Tuy rằng biết rõ đây là ảo giác, nhưng Lâm Minh vẫn khẽ động lòng, từ biệt hai năm rưỡi, không lúc nào là hắn không nhớ tới Thần Hoàng đảo, nhớ tới cha mẹ, nhớ Tần Hạnh Hiên, còn cả Mục Thiên Vũ nữa.

Lúc này, thanh âm của Ma Quang đột nhiên vang lên:

- Lâm Minh, ta sắp tìm được nó rồi, còn ba giây nữa thôi! Đến lúc đó ngươi dùng toàn lực công kích, có Chiến Linh gia trì, ngươi không cần phải e ngại ý chí công kích của nó!

Ba giây...

Lâm Minh khẽ nhướng mày, âm thầm đếm, đồng thời ngón tay nhẹ nhàng chạm vào Tu Di giới, tinh thần lực liên hệ tới Tử Huyễn thương, trầm mặc không nói gì.

- Lâm sư đệ, ngươi làm sao vậy? Vì sao ta cảm thấy trên người ngươi có sát ý, ngươi... Ngươi không phải là muốn...

“Mục Thiên Vũ” che miệng, ánh mắt u oán, thương cảm.

Hai giây...

- Lâm sư đệ, chẳng lẽ ngươi muôn động thủ với ta hay sao...

“Mục Thiên Vũ” vươn tay ra, dường như muốn chạm vào Lâm Minh.

Một giây...

Lâm Minh âm thầm lui về phía sau một bước, tránh bàn tay của Mục Thiên Vũ.

- Lâm sư đệ, ngươi thật sự...

“Mục Thiên Vũ” khẽ chớp đôi mắt đẹp, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Sát khí trong mắt Lâm Minh lóe lên, trầm giọng nói:

- Ngươi không nên biến thành người trọng yếu trong lòng ta để đối phó với ta, sao ta có thể cho ngươi sống được!

Tử Huyễn thương ra khỏi vỏ, trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Chiến Linh màu xanh da trời gào thét lao ra, dung hợp với Tử Huyễn thương, một thương đột nhiên được đâm ra, Lôi Đình chi hỏa gào thét!

“Mục Thiên Vũ” cực kỳ kinh hãi, ngay sau đó, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp trở nên dữ tợn, trong khoảnh khắc đã biến thành một khuôn mặt ác ma, hai móng vuốt của nó mọc đầy lông thú, trong yết hầu phát ra tiếng rít thê lương, chụp một trảo về phía Lâm Minh.

- Hừ!

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, trong thế giới ý chí, Chiến Linh chính là vương giả!

Răng rắc!

Móng vuốt của ác ma bị Lâm Minh một thương đâm thủng, Tử Huyễn thương không chút dừng lại, đâm vào ngực ác ma, khuôn mặt dữ tợn của ác ma lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ!

- Lâm Minh, chính là hiện tại, đừng để cho nó chạy!

Lâm Minh vươn tay, quát lớn:

- Phong!

Một lồng giam do lôi đình và ngọn lửa hình thành xuất hiện, nhốt ác ma vào bên trong, trong thế giới ý chí, Lâm Minh có thể tưởng tượng ra bất kỳ thứ gì để đối phó với địch nhân, chỉ cần ý chí của hắn mạnh hơn đối phương là được.

Mà con Huyết Yêu cốt này chỉ có một luồng ý chí đế giả mà thôi, bản thân nó còn chưa ngưng tụ thành Chiến Linh, tất nhiên không phải là đối thủ của Lâm Minh.

- Một dặm phía trước, sâu trong lòng đất ba mươi trượng, nó ở ngay tại đó!

Ma Quang thừa dịp Huyết Yêu cốt phân tâm đối phó với Lâm Minh trong thế giới ý chí, đã tìm ra vị trí bản thể của Huyết Yêu cốt.

- Đã biết!

Ánh mắt Lâm Minh lóe sáng, ngay khi tinh hồn của Huyết Yêu cốt bị nhốt trong thế giới ý chí, ý chí của hắn đã lui về bản thể, Tử Huyễn thương bắn ra, Quán Hồng!

Khoảng cách một dặm đối với Lâm Minh mà nói, không đến một nháy mắt là đã vượt qua rồi, chỉ thấy một luồng cầu vồng chói mắt cắt qua hư không, mặt đất đột nhiên nổ tung, không biết có bao nhiêu vạn cân nham thạch bị hất lên, Lâm Minh cầm thương đâm vào trong nham thạch, trong nháy mắt đã lao tới vị trí mà Ma Quang mô tả!

Tại đó có một kết giới năng lượng phạm vi vài trượng, mà trong đó có một hạt châu đỏ thẫm, lớn bằng trứng bồ câu đang ở trong kết giới, phát sáng lấp lánh.

Răng rắc...

Kết giới yếu ớt này làm sao có thể đỡ được Tử Huyễn thương của Lâm Minh, ngay khi Lâm Minh công kích thì đã lập tức vỡ vụn ra!

Huyết Yêu cốt luống cuống, năng lượng trên người nó được kích phát ra, dường như muốn trốn vào trong lòng đất, nhưng làm sao Lâm Minh có thể cho nó toại nguyện!

- Không Gian ý cảnh, phong!

Không gian xung quanh Huyết Yêu cốt lập tức cứng lại, sụp xuống, lực lượng không gian hình thành một lồng giam, nhốt Huyết Yêu cốt vào trong, với cảm ngộ của Lâm Minh đối với Không Gian ý cảnh, muốn chế tác ra lồng giam không gian cứng rắn thì căn bản là không có khả năng, nhiều nhất cũng chỉ có thể tồn tại vài giây thôi, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Ngay khi Huyết Yêu cốt bị nhốt lại, Lâm Minh liên tục đánh ra mấy chục phù ấn, ngón tay ngưng tụ thành các bóng dáng dày đặc, từng phù ấn màu vàng đánh lên trên thân Huyết Yêu cốt, đây là thủ pháp dùng để phong ấn Lôi Linh Hỏa Tinh, dùng để đối phó với Huyết Yêu cốt thì cũng rất thích hợp.

Két... Ketzz...

Huyết Yêu cốt kêu thê lương thảm thiết, viên châu này phát ra tiếng kêu như vậy, cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Lâm Minh không thèm để ý, động tác trên tay hắn càng lúc càng nhanh, sau khi đánh ra phong ấn, từng sợi lôi ti bằng sợi tóc bắn ra từ đầu ngón tay hắn, cuốn lấy Huyết Yêu cốt, rất nhanh đã tạo ra một cái kén bằng lôi điện, Lâm Minh vẫn còn lo lắng, lại đánh một luồng lực lượng không gian vào trong cái kén này, sau đó lấy ra một hộp ngọc, đặt cái kén vào trong đó.

Dưới vài lớp giam cầm này, Huyết Yêu cốt hoàn toàn không thể trốn được.

Ma Quang cười hắc hắc, nói:

- Làm rất tốt, tiểu tử ngươi ra tay đúng là vừa nhanh lại vừa độc, vốn ta còn cho rằng lần này đi bắt Huyết Yêu cốt, khả năng thành công không vượt qua ba thành, không nghĩ tới ngươi ra tay lại sạch sẽ lưu loát, quả quyết tàn nhẫn như vậy, thật sự bắt được nó, Huyết Yêu cốt còn không có chút cơ hội phản ứng nào.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Đây ít nhiều cũng là nhờ ngươi tìm ra được nó.

Lâm Minh có thể cảm giác được, linh hồn lực của Ma Quang đang nhanh chóng khôi phục, vốn sau khi mình đột phá Tiên Thiên, linh hồn lực của Ma Quang có chút không bằng mình, nhưng chỉ vài năm, nó đã âm thầm vượt qua mình một mảng lớn, ngoài một dặm, sâu ba mươi trượng dưới lòng đất, tìm được Huyết Yêu cốt này, Lâm Minh tự nhận mình không làm được.

Đây chính là Thần Vực đại năng a, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, linh hồn lực của Ma Quang đã từng bước khôi phục, chênh lệch giữa Lâm Minh với nó sẽ càng lúc càng lớn.

Lâm Minh đang muốn đậy nắp hộp ngọc vào, Ma Quang liền nói:

- Tiểu tử, chờ một chút.

- Ân?

- Để cho bản thánh đi vào hưởng dụng một chút, hắc hắc!

Ma Quang xoa xoa cặp chân chó, vươn đầu lưỡi liếm môi, bộ dáng rất gấp gáp, khó dằn nổi, giống như một tên sắc lang đang muốn nhào vào trong một căn phòng toàn mỹ nữ trần truồng vậy.

Nhìn thấy bộ dáng này của Ma Quang, Lâm Minh bật cười.

- Tiểu tử, ngươi cười cái rắm a, yên tâm đi, một nửa của ngươi thì bản thánh sẽ giữ lại, không để phần ít cho ngươi đâu.

Lâm Minh vội vàng ho một tiếng:

- Nhưng ta lại không muốn ăn phần thừa của ngươi.

Săn được Huyết Yêu cốt, tâm tình của Lâm Minh cũng rất không tồi, sắp sửa đột phá Toàn Đan, Chiến Linh cũng sẽ có thể được bồi dưỡng lần nữa, tuy nhiên chỗ này cũng không thích hợp để bế quan trùng kích Toàn Đan, cần phải tìm một chỗ an toàn hơn mới được.

Ma Quang khó chịu nói:

- Cái gì mà gọi là ăn phần thừa của bản thánh, bản thánh cần phải hàng phục tinh hồn của khúc xương nhỏ này đã, sau đó mới chia ra thành hai phần, ngươi một nửa, ta một nửa, sau khi được bản thánh xử lý, ngươi sẽ dễ dàng sử dụng nó hơn, đến lúc đó, không đến mức giống lần trước nuốt Vô Danh thần đan, biến thành chết đi sống lại.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Vậy thì tốt, ân... Vừa nãy mới giao chiến kịch liệt, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta trước tiên rời đi đã.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh, chiến đấu kịch liệt sẽ rất dễ dàng làm thức tỉnh những các tà vật ngủ say, nếu có thứ gì đó lao ra m Lâm Minh không đối phó được, vậy thì đúng là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Chương 631: Một mình rời đi

- Ma Quang! Hiện tại đã bắt được Huyết Yêu cốt, ta định một người rời đi, để đám người kia nghĩ rằng ta đã chết càng tốt! Ta phải nhanh một chút tìm một chỗ đột phá Toàn Đan!

Trước đây Lâm Minh chậm chạp chưa thể đột phá Toàn Đan, hoàn toàn là vì không có cơ hội! Thời điểm trên Đế Giả chi lộ, Lâm Minh tuyển chọn con đường ý chí đăng hỏa, không có mảy may trợ giúp tăng lên tu vi, nếu để tự mình tu luyện, Lâm Minh bảo đảm dưới tình huống cơ sở vững chắc ít nhất phải phí thời gian hơn nửa năm đến một năm mới có thể đột phá.

Cho tới nay, Lâm Minh khát vọng đối với đột phá Toàn Đan rất mãnh liệt, Tiên Thiên kỳ tăng lên mỗi một tiểu cảnh giới, so với chiến lực khủng bố của Lâm Minh hiện tại mà nói, ảnh hưởng cũng không lớn lắm, nhưng Toàn Đan thì khác, đây là một lần thực lực chân chính bay vọt, bởi vì chỉ có sau khi đột phá Toàn Đan, hắn mới có thể chính thức đi vào hàng ngũ cao thủ, có tư cách quay về Thiên Diễn đại lục.

Mà trước đây cho dù là ngưng tụ Chiến Linh, cũng chỉ là tăng phúc lực công kích của mình, hiện tại cho Lâm Minh đối mặt với Cực Tinh tháp chủ, hắn cũng không có gì nắm chắc.

Chân chính tăng cao thực lực vẫn là đột phá Toàn Đan!

- Tiểu tử! Ngươi thật đúng là nôn nóng! Đừng quên hiện tại chúng ta ở Vạn Cổ Ma Khanh, ngươi tìm đâu ra một địa phương an toàn cho ngươi bế quan đột phá?

Lâm Minh nói:

- Ta có bản đồ của Cực Tinh tháp chủ cho ta, trước ta đã xem qua bản đồ đó, quả thật có địa phương có thể bế quan. Tuy không tuyệt đối an toàn nhưng cũng tương đối tạm được. Đến lúc đó có ngươi hộ pháp cho ta, ta cố trong thời gian mười ngày nửa tháng, một hơi xông phá bình cảnh Toàn Đan!

- Tiểu tử! Ta xem ra ngươi điên rồi! Lão tử chỉ còn lại một cái linh hồn thể, như thế nào hộ pháp cho ngươi?

Ma Quang tức giận nói.

- Ngươi đi đoạt xá một thân thể, cũng có một bộ phận chiến lực chứ!

- Con bà nó!

Ma Quang thực không có phong độ cao thủ mở miệng mắng chửi:

- Ngươi cho là có thể tùy tiện đoạt xá sao? Một linh hồn có thể đoạt xá số lần có hạn. Hơn nữa một khi đoạt xá, linh hồn không hòa hợp với thân thể, thậm chí sẽ tranh giành nhau, nên muốn thích ứng cũng cần thời gian rất lâu. Ngay cả thân thể ngươi này để cho bản thánh đoạt xá, bản thánh đều phải cân nhắc cẩn thận. Ngươi bảo lão tử đi đoạt xá đám rác rưởi kia? Vậy mà ngươi cũng nghĩ ra!

Linh hồn và thân thể khác nhau kết hợp cùng một chỗ, thường thường sẽ phát sinh tranh đấu kịch liệt, muốn dung hợp cũng không phải quá trình ngắn hạn. Nếu dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, thường thường sẽ làm cho thân thể trực tiếp hư hỏng. Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều phàm nhân sau khi bị hồ tiên chiếm đoạt thân thể sẽ chậm rãi suy bại, cuối cùng bị hút khô tinh khí mà chết.

Lâm Minh không nói gì, hắn thật sự không biết đoạt xá có nhiều điểm xét nét như vậy.

Lúc này, Ma Quang lại nói:

- Đề nghị của ta là, ngươi tiếp tục đuổi kịp đám người kia, theo bọn họ cùng nhau đi tới, mặc dù có rất nhiều chỗ bất tiện, nhưng khi gặp nguy hiểm bọn họ sẽ làm tấm mộc che chắn cho ngươi. Bình thường những tà vật kia công kích đều là xuống tay trước với kẻ yếu. Tỷ như Huyết Yêu cốt trước đây chính là công kích hai tên có ý chí yếu nhất, nếu không có cái chết kiểu đó của bọn hắn ta cũng không đoán được một ít manh mối. Ngươi cũng đừng nghĩ bắt giữ được Huyết Yêu cốt!

Nếu vừa rồi không có những người khác làm tấm mộc, Huyết Yêu cốt sẽ trực tiếp công kích Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh dùng ý chí công kích phản lại đánh bại Huyết Yêu cốt, cũng không bắt giữ được nó. Chỉ sẽ kinh động làm nó bỏ trốn mất dạng.

Ma Quang nói cũng không phải không có lý, nhưng Lâm Minh do dự một hồi lâu vẫn lắc lắc đầu nói:

- Ta đã quyết định rồi! Về phần nói tấm mộc các thứ, về sau cũng có thể tìm được, gia nhập tiếp một đội ngũ là được rồi, không nhất định phải đi chung với những người này!

“Ta cần đột phá Toàn Đan, ta cần thực lực, dưới tình huống này đột phá Toàn Đan có nguy hiểm là không giả. Tuy nhiên nói ngược lại, với thực lực ta hiện tại, đi lại trong Vạn Cổ Ma Khanh vừa mới phun trào ra, nhất là xâm nhập trong phạm vi một ngàn hai trăm dặm bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh sao lại không có nguy? Trước đây ta có thể đối phó Huyết Yêu cốt, hoàn toàn là vì Huyết Yêu cốt chỉ biết công kích ý chí, vừa lúc bị ta khắc chế, nếu gặp thứ am hiểu công kích vật chất thì sao? Ta thật sự là đối thủ của những tà vật kia sao? Nếu gặp phải những vật gì đó bị năng lượng lưu từ trong Vạn Cổ Ma Khanh bắn ra thì sao? Đâu cũng là mạo hiểm, ta tình nguyện lựa chọn đột phá Toàn Đan! Bởi vì sau khi đột phá Toàn Đan, ta còn có đủ thực lực đi tìm cơ duyên, mà không đột phá Toàn Đan, hành trình Vạn Cổ Ma Khanh của ta lần này chỉ sợ sẽ tầm thường vô vi!”.

Lâm Minh tâm ý đã quyết, loại người có cái tâm võ đạo kiên định như Lâm Minh này, bình thường quyết định làm ra chuyện gì sẽ rất khó thay đổi! Người như vậy, thường thường sẽ bị mọi người cho là cố chấp thậm chí là không biết lượng sức. Tuy nhiên sự tình phát triển tới đây, thường thường bởi vì bọn họ có số mệnh thêm thân, hoặc là vì có tự tin tuyệt đối với thực lực của chính mình, cuối cùng, bọn họ phải dùng hành động thực tế để chứng minh với thế nhân, lựa chọn của họ là chính xác!

Ma Quang mắt thấy không thay đổi được quyết định của Lâm

Minh, lắc đầu nói:

- Quên đi! Ngươi muốn kiên trì đột phá thì đột phá đi! Tuy nhiên bảo bản thánh đoạt xá hộ pháp cho ngươi, đó là tuyệt đối không có khả năng! Đám người gọi là thiên tài cấp đế ở trong mắt bản thánh chính là rác rưởi! Lão tử cũng không phải tên mót rác!

Ma Quang xưa nay cao ngạo, thiên tài của Phàm Nhân giới tự nhiên không vào pháp nhãn của nó, mà cái gọi là thiên tài cấp đế cũng chỉ là nhằm vào Phàm Nhân giới, là cách xưng hô của người Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục mà thôi! Thật sự đến Thần Vực, thiên tài cấp đế trong miệng bọn họ, hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Lâm Minh nói:

- Ta biết, đến lúc đó nếu thật sự gặp nguy hiểm, chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng là được rồi!

...

- Đã đến giờ!

Ở ngoài xa mười dặm, đồng hồ cát trong tay Tát Đạt rốt cuộc chảy sạch sẽ đến hạt cát cuối cùng, hắn nhìn theo hướng chỗ Lâm Minh thật sâu, nơi đó thủy chung sương mù xám mù mịt, hoàn toàn không thấy bóng dáng Lâm Minh.

Lâm Minh... Ngã xuống rồi ư?

- Tên ngốc này, bảo hắn không nên quay lại! Ha ha... Thật đúng là chưa từng thấy kẻ ngu ngốc như vậy!

Hắc Khôi tôn chủ không lưu tình chút nào trào phúng nói.

Cái loại môi trường vừa rồi, ngay cả địch nhân ở đâu cũng không biết, hai võ giả liền chết thảm một cách kỳ dị. Đó chính là hai cường giả cấp đế, là nhân vật xếp mấy hạng đầu trong Thiên Ma thất tinh của Thông Thiên tháp, mặc dù thực lực không bằng tôn chủ, cũng không kém nhiều lắm!

Vậy mà người lợi hại như thế cũng không hề có sức phản kháng chết đi, ngay cả bóng dáng địch nhân cũng chưa thấy!

Loại tình huống này, ở Hắc Khôi tôn chủ xem ra, chỉ có thể dùng một nguyên nhân để giải thích, chính là thực lực chênh lệch quá lớn!

Thực lực của những tà vật đó so với bọn họ cao hơn nhiều lắm, mới có thể đùa bỡn bọn họ như trong lòng bàn tay. Kết quả tên ngốc Lâm Minh này dưới tình huống như vậy còn chỉ vì một cái Tu Di giới mà quay trở lại chui đầu vô lưới, không phải là muốn chết sao?

Không riêng gì Hắc Khôi tôn chủ nghĩ như vậy, đa số những người khác cũng nghĩ như vậy. Một gã thanh niên Yêu Tinh tộc nhìn như "thương tiếc" nói:

- Chúng ta trước đó đều nói bảo hắn đừng đi trở lại. Kết quả... Ôi... Lâm Minh người này chính là quá tự tin, lần đầu tiên không biết trùng hợp như thế nào hắn giải ra trận sương mù xám, hắn còn tưởng rằng lần thứ hai cũng có thể giải khai, kết quả mới như vậy!

Thời điểm gã Yêu Tinh tộc nói chuyện, một đôi tròng mắt lam trong mắt không ngừng liếc nhìn trên thân Lam Thấm, dường như muốn từ trên mặt Lam Thấm nhìn thấy một tia khinh thường và trào phúng với Lâm Minh...

Đây chính là tâm lý bài xích giữa động vật giống đực với nhau. Gã thanh niên Yêu Tinh tộc này biết rõ thánh địa Yêu Tinh sẽ không chấp nhận một nhân loại ở rể, tuy nhiên Lâm Minh thắng là nổi bật hơn bọn họ, nên luôn ghen tị với Lâm Minh, Lúc ấy bọn họ ai cũng không dám động, phía trước hành động hơi quá khích một chút đều kinh động tới tà linh, nhưng cố tình Lâm Minh dám xông tới, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái mang theo bọn họ lao tới. Từ mặt nào đó đã làm nổi bật tính nhát gan của bọn họ.

Hiện tại Lâm Minh cũng là một lần ngu ngốc, hơn nữa còn ngu ngốc hơn so với bọn họ, đương nhiên làm cho trong lòng bọn họ tự nhiên sinh ra cảm giác về sự ưu việt của mình, vẻ mặt gã thanh niên Yêu Tinh tộc kia dường như đang nói, hãy nhìn xem đi, Lâm Minh kia chính là một tên đầu óc có vấn đề, trước đó hắn lao tới một lần là mèo mù gặp phải chuột chết, hiện tại hắn lại lần nữa ngu ngốc vượt qua, kết quả thì sao... Đã chết đi! Chúng ta không phải nhát gan, mà là cẩn thận, ở Vạn Cổ Ma Khanh này cẩn thận một chút là chính xác!

Xông vào loạn bậy, một lần va chạm may mắn lớn không có việc gì, lần thứ hai hẳn phải chết!

Gã thanh niên Yêu Tinh tộc vừa nói xong, hai thanh niên Yêu Tinh tộc khác cũng nói phụ họa theo:

- Đúng vậy! Chúng ta về sau còn phải cẩn thận một chút. Trước đó thanh niên Yêu Tinh tộc Lan Uyển chết đi đầu tiên cũng là người đầu óc có vấn đề, không nghe lời khuyên của Tát Đạt tiên sinh, kết quả mới chọc tới tà vật. May mà chúng ta không đi chung với tên ngốc Lâm Minh này. Nếu hắn tiếp tục đi theo chung với chúng ta, nói không chừng lúc nào đó đầu óc hắn phát nóng lên một hồi, sẽ kéo toàn bộ chúng ta đi vào chung với hắn!

Mấy tên thanh niên Yêu Tinh tộc vui sướng khi người gặp họa, bàn tán nói Lâm Minh trở thành tai tinh. Quả thật nếu trong đội ngũ mang theo một tên đầu óc có vấn đề, thực dễ dàng sẽ hại chết toàn đội.

Lam Thấm không hề nghe bọn họ bàn tán gì, nàng luôn luôn nghi hoặc nhìn vào sương mù xám phía xa xa, đột nhiên ói:

- Một khắc trước, có một trận va chạm năng lượng mãnh liệt, các ngươi có chú ý tới chứ...

Lam Thấm nói va chạm năng lượng chính là vừa rồi Lâm Minh dùng Quán Hồng hóa giải một lần công kích của Huyết Yêu cốt. Lần công kích đó Lâm Minh dùng hết toàn lực, dao động năng lượng thực dễ dàng truyền ra ngoài mười dặm, những võ giả này đều nhìn thấy rõ ràng.

- Đúng vậy! Công kích đó phỏng chừng là Lâm Minh sắp chết giãy giụa đi! Sau một lần công kích liền bặt tăm, chứng tỏ sau lần giao thủ đó thắng bại đã phân, mà Lâm Minh hiện tại cũng chưa trở về, ai thắng ai thua có thể nghĩ mà biết!

Gã thanh niên Yêu Tinh tộc nói chuyện trước đó, phân tích có lý có tình.

Tuy rằng Tát Đạt cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng không thừa nhận cũng không được, phân tích của gã thanh niên Yêu Tinh tộc rất có đạo lý, hơn phân nửa Lâm Minh đã chết!

- Lâm Minh này!

Huyết Viêm tôn chủ nhíu nhíu mày, cũng không ôm hy vọng gì. Hắn là người hiểu biết thực lực của Lâm Minh nhất trong mọi người. Tuy rằng Lâm Minh chưa thể đột phá Toàn Đan, nhưng tuyệt đối có lực chiến một trận với tôn chủ xếp năm hạng đầu của Thông Thiên tháp. Nếu Lâm Minh có thể đi vào Vạn Cổ Ma Khanh trong phạm vi một ngàn hai trăm dặm, khẳng định chính là trợ thủ có cường lực với mình, đến lúc đó bọn họ cùng liên hợp, nhất định có thể tìm kiếm được một hồi cơ duyên không tệ cho tổng tôn đại nhân. Đáng tiếc kế hoạch hiện tại thất bại rồi, một người mình thực có cảm giác một tay vỗ không kêu.

- Tát Đạt đại nhân! Chúng ta đi thôi!

Một thanh niên Yêu Tinh tộc nói. Khoảng cách thời gian ước định nửa canh giờ lại trôi qua một nén nhang, càng xác định Lâm Minh đã chết.

Tát Đạt thở dài một hơi nói:

- Đúng thực không thể chờ đợi! Nếu Lâm Minh không chết hẳn đã sớm đi ra! Chúng ta đi đi!

Tát Đạt chưa từng nghĩ tới khả năng Lâm Minh còn sống lại cố ý rời khỏi đội ngũ. Không có người kinh nghiệm phong phú dẫn đường, không có đoàn đội, còn sống đi ra Vạn Cổ Ma Khanh xác suất cực kỳ xa vời.

Chương 632: Nuốt Huyết Yêu Cốt

Thời điểm đám người Tát Đạt còn đang chần chừ, Lâm Minh sớm đã đi vội ra khoảng cách mấy chục dặm.

- Lâm Minh! Ngươi tự cầu nhiều phúc đi! Đối với Vạn Cổ Ma Khanh, tuy rằng bản thánh biết không ít thứ, nhưng có những vật cũng không biết! Linh hồn lực của bản thánh cường đại không giả, nhưng sức chiến đấu thực sự có hạn, trừ phi đối phương dùng hình thức tinh thần xâm lấn tinh thần chi hải của ngươi, bản thánh có thể khiến hắn chịu không nổi, nhưng nếu là công kích vật chất, thì chính ngươi tự làm đi!

- Đã biết!

Lâm Minh vốn cũng không trông cậy vào Ma Quang cho lắm. Hắn nhìn thoáng qua bản đồ, Cực Tinh tháp chủ cấp cho ngọc giản kỳ thật không tính là bản đồ, mà là một ít tổng kết kinh nghiệm.

Ở Vạn Cổ Ma Khanh, bất kỳ biểu thị nguy hiểm ở đâu, chỗ nào an toàn... Trên bản đồ cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi vì mỗi lần Vạn Cổ Ma Khanh phun trào đều sẽ phát sinh thay đổi địa hình đại quy mô, mà những tà linh yêu linh kia cũng thường xuyên sẽ đổi tổ.

Kể từ đó, bản đồ biểu thị khu nguy hiểm và khu an toàn các nơi, sau khi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, ngay cả một chút giá trị tham khảo cũng không có.

Cũng chỉ có lão mã như Tát Đạt tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh mười mấy lần, thậm chí hai mươi mấy lần, mới có thể bằng vào kinh nghiệm phán đoán chỗ nguy hiểm của Vạn Cổ Ma Khanh.

Bản đồ trong tay Lâm Minh không có biểu thị bất kỳ địa phương nguy hiểm, an toàn, mà chỉ miêu tả ra tình hình chung đủ loại hiểm địa, nơi an toàn, nếu gặp phải tình cảnh miêu tả trên bản đồ thì có thể phán đoán ra rốt cuộc là nguy hiểm hay an toàn mà thôi.

“Sương mù xám ngưng tụ phía trước, sát khí mơ hồ hình thành loạn lưu, dựa theo như lời ngọc giản, đây là một chỗ táng yêu, yêu khí xông lên tận trời, cho nên quấy động sát khí. Hơn nữa bởi vì yêu khí lan tràn, xác suất không lớn ngưng kết ra Ma Thần Chi Cốt, ngược lại sẽ dẫn tới một ít tà linh tụ tập tại đây. Loại địa phương này không có cơ duyên, chỉ có nguy hiểm, tốt nhất là tránh đi!”.

Lâm Minh căn cứ trên ngọc giản làm ra phán đoán, đi vòng qua chỗ hiểm địa này.

Hắn một đường đi tới cũng không thể không tán thưởng giá trị của bản đồ. Chẳng trách Cực Tinh tháp chủ cẩn thận như thế, bảo mình trước khi chết phải hủy diệt bản đồ, tránh rơi vào tay truyền nhân của thánh địa, một bộ bản đồ có thể luôn được áp dụng, giá trị của nó có thể nghĩ mà biết!

- Lâm Minh! Cẩn thận phía trước!

Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, trường năng lượng sẽ áp chế cảm giác, sương mù xám che khuất tầm mắt. Võ giả bình thường cũng chỉ có thể thăm dò phạm vi mấy chục trượng, mặc dù với cường độ linh hồn của Lâm Minh cũng chỉ một trăm trượng. Với Ma Quang thì cường đại hơn nhiều so với tầm mắt của người khác, cảm giác của nó có thể tỏa ra mấy trăm trượng, nên trước tiên phát hiện dị thường.

- Tổng cộng ba con, hẳn là Huyết Viêm thú...

Ở trong ngọc giản của Cực Tinh tháp chủ cũng có miêu tả về Huyết Viêm thú, Huyết Viêm thú là một loại yêu linh sinh ra ở trong sát khí nồng đậm, loại yêu linh này vô cùng hung ác. Trí tuệ thấp, Huyết Viêm tinh hạch trong cơ thể chúng chính là nhược điểm của chúng.

Nếu chúng tu luyện thời gian dài bảy tám ngàn năm, thậm chí có thể đạt tới tu vi Mệnh Vẫn kỳ. Ba con Huyết Viêm thú trước mắt này chỉ là tương đương với võ giả Toàn Đan trung kỳ thôi.

- Lâm Minh! Tận lực ở dưới tình huống áp chế thực lực đánh chết chúng nó. Nơi này huyết sát khí nồng đậm, vị tất không có tà linh khác ẩn nấp. Nếu kinh động chúng hậu quả cũng không tốt lắm...

- Biết rồi!

Lâm Minh búng ngón tay, bay ra mấy chục đạo Huyết Ẩm chi ấn, chấn động rất nhẹ.

Chỉ là sau mấy hô hấp, ba con hung thú hình người, huyết viêm toàn thân bùng cháy cuồn cuộn, giương nanh múa vuốt xung phong phóng tới phía Lâm Minh. Ngọn lửa trên thân chúng sáng quắc, khiến người ta nhìn vào đều có cảm giác linh hồn nóng bỏng.

- Chết!

Lâm Minh bấm tay búng ra, Huyết Ẩm chi ấn bắn ra, vì để bảo đảm một kích đánh chết hết, Lâm Minh dung hợp một lũ Chiến Linh vào trong Huyết Ẩm chi ấn.

Chiến Linh có thể bám vào bất kỳ vật thể gì để tăng cường uy lực của nó. Cho dù là một chiếc lá khô, sau khi bám vào Chiến Linh đều có thể trong nháy mắt biến thành lợi khí giết người, huống chi là Huyết Ẩm chi ấn vốn đã vô cùng sắc bén.

Chỉ nghe tiếng vang “xịch xịch xịch”, tinh hạch trong cơ thể Huyết Viêm thú bị Huyết Ẩm chi ấn dung hợp với Chiến Linh trong nháy mắt cắt thành hai nửa. Huyết Viêm thú kêu thảm một tiếng, thân thể hóa thành hư vô.

Trong nháy mắt miểu sát ba địch nhân tương đương với Toàn Đan trung kỳ, Lâm Minh từng bước một đi đến hiện giờ, thực lực sớm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất so với lúc mới vào Huyết Sát Nguyên.

Lâm Minh nhặt lên các mảnh vỡ tinh hạch. Tuy rằng những tinh hạch này còn xa không tinh quý bằng Ma Thần Chi Cốt, nhưng còn tốt hơn so với Huyết Sát tinh cực phẩm, đương nhiên không thể lãng phí.

Bất giác cứ thế qua mấy ngày, Lâm Minh đi vào khoảng cách hơn ngàn dặm. Hắn đi cũng không mau, bởi vì dọc theo đường đi hắn đều rất cẩn thận phân tích dòng xoáy sát khí, phân tích thế đất... Tận lực như thế mới có thể phán đoán ra lộ tuyến an toàn. Có lẽ lúc trước Tát Đạt cũng làm như thế, cho nên mới chậm rãi dẫn đường như vậy.

Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh này, càng cẩn thận càng đi được dài lâu càng xa.

- Đi đã hơn một ngàn dặm, hiểm địa gặp bảy, tám chỗ, mà cũng chưa gặp được một chỗ an toàn!

Lâm Minh có phần bất đắc dĩ nói. Trong Vạn Cổ Ma Khanh có nhiều nơi nguy hiểm, mà rất hiếm có chỗ an toàn.

- Hừ! Đường là ngươi chọn, ở trong Vạn Cổ Ma Khanh nguy cơ tứ phía đột phá Toàn Đan! Vậy mà ngươi cũng nghĩ ra!

Ma Quang bĩu môi, uốn thắt lưng một cái, nói tiếp:

- Bản thánh muốn đi ngủ rồi! Sát khí của Vạn Cổ Ma Khanh này có không ít chỗ tốt đối với tu phục linh hồn của bản thánh. Trong lúc ta ngủ say, không có việc gì đừng gọi ta, có việc thì càng đừng gọi ta!

Ma Quang có chút vô lại nói.

- Thật có lỗi! Kế hoạch ngủ của ngươi có khả năng đã muộn rồi... Kết cục của sát khí phía trước, nếu ta không tính sai hẳn là Bàn Mãng, ghi trong ngọc giản là một nơi tương đối an toàn!

- Hả?

Ma Quang ngẩng đầu nhìn, liền thấy ở trước mắt nó, sát khí hình thành từng luồng gió màu xám, quấy cho sương mù xám cuồn cuộn, thoạt nhìn ngược lại sát khí còn nồng đậm hơn một ít so với các nơi đi qua trước đây.

- Ngươi không tính sai chứ? Ta cảm giác sát khí nơi này rất nồng đậm, sao có thể không có nguy hiểm?

Ma Quang có hiểu biết không ít về tà linh trong Vạn Cổ Ma Khanh, nhưng đối với kết cục sát khí, thế đất vân vân, thật tình nó không có nghiên cứu. Trước đây với thực lực của Ma Đế, đâu cần nghiên cứu những thứ này, nó nghiên cứu chính là làm thế nào bắt giữ tà linh, nghiên cứu chính là loại tà linh nào mới có thể dẫn tới cho nó cơ duyên lớn nhất.

Lâm Minh nói:

- Dựa theo ngọc giản ghi lại, địa hình Bàn Mãng sẽ kéo dài khoảng cách hơn ngàn dặm, đây là vì hai luồng sát khí bất đồng gặp nhau ở trong này, xoay tròn quay chung quanh lẫn nhau, hình thành lốc xoáy dòng sát khí thật lớn giống như hình mãng xà. Ở phạm vi bên ngoài so ra sát khí hơi nồng đậm, đi vào sâu bên trong, sát khí sẽ càng ngày càng đậm, nhưng ở trung tâm nhất của địa hình Bàn Mãng, có phạm vi chu vi hơn trăm dặm, sát khí tương đối loãng, nhất là phạm vi mười dặm ở trung tâm, mật độ sát khí có lẽ còn thấp hơn so với Thông Thiên tháp. Nơi đó chính là chỗ gọi là nơi an toàn, tương đối mà nói...

Ma Quang gãi gãi cằm chó, nói:

- Địa hình Bàn Mãng kéo dài ngàn dặm, ngươi đi đến trung tâm phải tới năm trăm dặm, năm trăm dặm này không dễ đi lắm đâu!

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Cho nên cần dựa vào ngươi, tốt nhất ngươi có thể phát hiện nguy hiểm trước thời hạn, cho ta biết đường né tránh!

- Dựa vào ta à? Lại lấy ta dùng làm phu khuân vác à? Từ lúc bản thánh tỉnh lại, liền luôn luôn bị ngươi sai vặt! Như thế này đi, chờ sau khi ngươi đột phá Toàn Đan, ở trong Vạn Cổ Ma Khanh này kiếm được thứ gì tốt, chia cho ta một nửa, thì bản thánh sẽ cố mà đáp ứng ngươi vậy!

- Còn không biết kiếm được thứ gì mà ngươi đòi chia một nửa, ngươi thật đúng là sư tử há mồm to!

Lâm Minh thật hết biết, nói:

- Huyết Yêu cốt ngươi ra một nửa lực, chia cho ngươi một nửa cũng đúng! Còn những kiện đồ vật tiếp theo nếu ngươi cũng có xuất lực, vậy chia cho ngươi một nửa, nếu ngươi không xuất lực, chúng ta chia hai tám, coi như thù lao ngươi trợ giúp ta đột phá Toàn Đan!

- Ta tám ngươi hai à?

Ma Quang làm ra vẻ khó hiểu hỏi.

- Nói chuyện đùa sao, thực không có ý nghĩa gì cả!

Lâm Minh hoàn toàn thu lại vẻ tươi cười trên mặt. Ở vào thời điểm này hắn cũng không muốn cãi cọ với Ma Quang.

- Ngươi cũng quá nhỏ mọn đi! Chia bốn sáu!

- Hai tám!

- Ba bảy!

- Hai tám!

- Được rồi... Hai tám thì hai tám!

Ma Quang bất đắc dĩ đầu hàng, tính cách của Lâm Minh là nói một không hai, cò kè mặc cả với hắn là tự làm mất mặt mình.

Lâm Minh mỉm cười, thi triển thân pháp bay vào trong sương mù xám.

Một đường đi qua, sát khí càng ngày càng đậm, Ma Quang cũng phát huy tác dụng, khoảng cách cảm giác của nó đều hơn xa so với đại đa số yêu vật trong lốc xoáy Bàn Mãng.

Tránh đi những yêu vật này không có nghĩa Lâm Minh sợ hãi chúng, mà chỉ e ngại trong lúc đấu với chúng sẽ dẫn tới tà linh cường đại hơn.

Ngẫu nhiên không tránh khỏi gặp một vài yêu vật, đều bị Lâm Minh dùng Huyết Ẩm chi ấn rót vào Chiến Linh, không chút chần chừ một kích giết chết.

Cứ như vậy, Lâm Minh hữu kinh vô hiểm đi tới khu vực một trăm dặm trung tâm lốc xoáy Bàn Mãng. Quả nhiên mật độ sát khí ở nơi này giảm xuống một cấp bậc.

Kể từ đó, Lâm Minh không hề áp chế tốc độ, thi triển Kim Bằng Phá Hư thân pháp, chỉ vài bước hắn liền đi tới chỗ trung tâm mười dặm của lốc xoáy Bàn Mãng.

- Chính là nơi này! Căn cứ theo trong ngọc giản quả nhiên chính xác!

Chỗ trung tâm mười dặm lốc xoáy sát khí này, mật độ sát khí còn không nồng đậm bằng Thông Thiên tháp. Ở chỗ sát khí cằn cỗi này, bình thường không có yêu vật tà linh tới đây.

- Nơi này thật đúng là chim không thèm ị!

Ma Quang nhìn chung quanh bốn phía, nói. Loại địa phương này ngay cả nó cũng không thích, mật độ sát khí quá thấp.

- Chính là nơi này, ta muốn bế quan nửa tháng, xông phá Toàn Đan. Sau đó ta một mình một người đi vào vùng cấm phạm vi một ngàn hai trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh!

- Tiểu tử ngươi đúng là điên! Ngươi bế quan tấn công Toàn Đan khẳng định sẽ quấy động năng lượng ở chung quanh, địa phương an toàn cũng sẽ không an toàn! Chỉ hy vọng ngươi không cần bị yêu linh ăn mất!

Ma Quang lười biếng nói một câu, tuy nhiên vẫn là tận khả năng thả ra thần thức, cảm nhận tình huống ở chung quanh, làm tốt cảnh giới cho Lâm Minh.

Lâm Minh mỉm cười, lấy ra Huyết Yêu cốt trong Tu Di giới, cởi bỏ tầng tầng cấm chế. Mấy ngày qua, cũng không biết Ma Quang dùng phương pháp gì lấy đi một nửa thuộc phần của nó, Huyết Yêu cốt rút nhỏ lại một vòng, vốn năng lượng cuồng bạo cũng bị suy yếu thật nhiều.

Như thế càng thuận tiện cho Lâm Minh hấp thu. Nếu như bình thường bế quan ở chỗ an toàn tuyệt đối, dù năng lượng cuồng bạo một ít cũng không sao, nhưng ở trong này dĩ nhiên là càng hấp thu đơn giản càng an toàn.

Lâm Minh tay cầm Huyết Yêu cốt, chậm rãi rót chân nguyên năng lượng vào trong đó. Sau một lát, Huyết Yêu cốt liền là hóa thành một đoàn dịch cầu màu đỏ, Lâm Minh không hề lưỡng lự, ngửa đầu cho nó vào miệng nuốt xuống!

Lập tức một năng lượng cuồng bạo mãnh liệt tràn ngập toàn thân Lâm Minh!

Huyết Yêu cốt đầu tiên mang đến chính là tấn công ý chí, Lâm Minh chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, liền đi tới một thế giới ý chí hoàn toàn đỏ như máu!

Chương 633: Tấn công bình cảnh!

“Đây chính là Chiến Linh của đại năng thượng cổ kia!”.

Ngay khoảnh khắc Lâm Minh tiến vào thế giới ý chí đỏ như máu, liền như có như không cảm nhận được một cỗ uy áp, Tuy rằng uy áp này không rõ ràng, nhưng mơ hồ mang theo một khí tức hoang dã mênh mông, khiến tâm thần người ta hồi hộp tim đập nhanh!

Thực hiển nhiên, bởi vì đã tới qua thời gian quá lâu, Chiến Linh của vị đại đế viễn cổ kia đã bị suy yếu không còn như xưa, nếu không sao có thể dễ dàng bị Lâm Minh bắt được?

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cảm khái không thôi, mặc cho ngươi khi còn sống oai phong một cõi như thế nào, sau khi chết cũng là bụi về bụi, đất về đất, thân thể hư thối, năng lượng ngưng hóa thành Ma Thần Chi Cốt. Tuy rằng Chiến Linh có thể dài lâu không mục nát, nhưng tới qua thời gian hơn vạn năm, mấy chục vạn năm, cũng sẽ chậm rãi suy yếu, cuối cùng còn lại chỉ là “số không”.

Không biết võ đạo đến cảnh giới cao nhất, có thể xông phá luân hồi, bất tử cùng thiên địa hay không?

Lâm Minh biết, bất kể là vị đại năng sáng lập Kim Bằng Phá Hư kia, hay là Ma Phương ngủ say ở trong vị thánh nữ kia, đều chưa đặt chân lên đỉnh phong võ đạo. Chẳng qua là hắn không biết, vị Tà Thần sáng lập Tà Thần lực kia có từng đạt tới cảnh giới đó hay không?

Lâm Minh quyết chí trèo lên đỉnh phong võ đạo, một nguyên nhân rất lớn trong đó chính là, hắn muốn nhìn xem đạt tới cực hạn võ đạo, đến tột cùng sẽ như thế nào.

Năng lượng màu đỏ tụ tập ở trước người Lâm Minh, ngưng tụ thành một con yêu ma vô cùng dữ tợn.

Thanh âm của Ma Quang theo đó vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Yêu ma này là sau khi hấp thu ý chí của vị đại đế thượng cổ diễn biến ra. Tuy rằng nó thoát thai từ vị đại đế thượng cổ, nhưng thật ra không có gì quan hệ với đại đế. Tiêu diệt nó, có thể rèn luyện Chiến Linh của ngươi!

Huyết Yêu cốt chẳng những có thể trợ giúp võ giả đột phá bình cảnh, còn có thể rèn luyện ý chí, là bảo vật khó có được. Nếu không phải vì tác dụng này của nó, Ma Quang cũng sẽ không động tâm.

Yêu ma màu đỏ sau khi thành hình, liền phóng tới hướng Lâm Minh. Lâm Minh vừa động tâm niệm, Tử Huyễn thương ra khỏi vỏ, lấp lóe Lôi Hỏa, chỉ ng "xoạt" một tiếng, yêu ma màu đỏ liền bị thương mang xuyên thủng. Trong thế giới ý chí, Chiến Linh là vương, ngay cả Huyết Yêu cốt ở thể hoàn chỉnh cũng không phải đối thủ của Lâm Minh, huống chi là thể không trọn vẹn hiện tại.

Từng tia sáng đỏ tràn ra, Lâm Minh không chút do dự hấp thu hết thảy những năng lượng này vào trong ý chí thể. Kế tiếp, hắn nhìn thấy từng tia ý chí màu đỏ kia xâm nhập tinh thần chi hải của mình, giương nanh múa vuốt ào ào xông tới linh hồn. Theo đó một ý thức hung lệ, bạo ngược, tràn ngập trái tim Lâm Minh.

- Đồng hóa hết những năng lượng này. Hủy diệt ấn ký ý thức của nó, hấp thu hết biến thành năng lượng linh hồn thuần túy nhất!

Ma Quang ở trong đầu nhắc nhở Lâm Minh, kỳ thật không cần Ma Quang nhắc, Lâm Minh cũng biết nên làm thế nào! Hiện tại Chiến Linh của hắn dần dần thành hình, bản tâm ổn định như núi, cắn nuốt cỗ ý chí này chỉ là vấn đề thời gian.

Đưa ý thức liên hệ vào tinh thần chi hải, ở trên vùng trời tinh thần chi hải của Lâm Minh, từng tia năng lượng màu đỏ quay chung quanh một cây thương nhỏ do Chiến Linh ngưng tụ hóa thành kia, không ngừng bị hấp thu.

Thời gian qua từng giây từng giây một, cây thương vốn là hư ảo không ngừng ngưng thực, chỉnh thể nó hiện ra màu xanh xám giống như kim loại, như là đồng thau cổ sơ.

Ước chừng sau một ngày, cây thương đã thành hình hoàn chỉnh, chỉ có ở phía cuối cán thương có thiếu sót một chút thôi.

Lâm Minh cảm nhận được biến hóa của Chiến Linh, theo bản năng đưa tinh thần lực liên hệ vào trong Chiến Linh, lập tức phát hiện cây thương nhỏ chấn động kịch liệt, dường như không ức chế được sắp lao ra tinh thần chi hải của Lâm Minh.

- Tiểu tử giỏi lắm!

Ma Quang không kìm nổi tán thưởng:

- Tu vi chưa tới Toàn Đan, Chiến Linh của ngươi đã thoát khỏi hình thức Chiến Linh ban đầu rồi! Cứ tiếp tục như vậy cũng sắp ngưng kết thành hình! Đúng là yêu nghiệt! Muốn ở trước khi Toàn Đan ngưng tụ thành Chiến Linh hoàn chỉnh, chỉ dựa vào thiên tài địa bảo tuyệt đối không đủ, phải là người có ý chí bản thân cường đại mới được!

Nói về ý chí lực, tâm võ đạo của Lâm Minh không cần phải nói, cộng thêm nhiều lần cắn nuốt mảnh vỡ thần hồn vô chủ trong Ma Phương, còn có Luân Hồi võ ý thêm vào, đừng nói là võ giả của Thánh Ma đại lục không theo kịp, ngay cả thiên tài Thần Vực cũng không thể sánh bằng.

Lâm Minh không phát ra một tiếng, cắn răng hoàn thành giai đoạn cuối rèn luyện Chiến Linh, một chút không trọn vẹn chỗ cán thương, cũng đang không ngừng lấp đầy.

Lại qua một canh giờ, Chiến Linh hoàn toàn thành hình, khoảnh khắc đó, chỉ nghe vang lên một tiếng long ngâm như có như không, một cỗ khí tức hùng hồn mênh mang, từ trong Chiến Linh màu xanh xám tản phát ra, cuồn cuộn mãnh liệt tràn ngập tinh thần chi hải, ngay cả Ma Quang đang chợp mắt ngủ gật trong tinh thần chi hải của Lâm Minh đều thầm kinh hãi!

- Thật sự thành hình, Chiến Linh cấp xanh xám!

- Hả? Cấp xanh xám?

Lâm Minh còn là lần đầu nghe nói phân cấp của Chiến Linh, nghe ra, nếu Chiến Linh này được bồi dưỡng, không gian trưởng thành sẽ rất lớn.

Ma Quang nói:

- Cấp bậc của Chiến Linh từ thấp đến cao, theo thứ tự cấp bậc là, màu xanh xám, màu trắng bạc, màu vàng, màu xanh biếc... Bởi vì nguyên nhân màu sắc, phân biệt chúng được xưng là Thanh Đồng Chiến Linh, Bạch Ngân Chiến Linh, Hoàng Kim Chiến Linh, Bích Hồn Chiến Linh. Hiện tại ngươi chính là thành hình giai đoạn Thanh Đồng Chiến Linh! Bình thường mà nói, đại đế ở vị diện đẳng cấp thấp cũng chỉ là Chiến Linh cấp Thanh Đồng mà thôi. Tu vi của ngươi mới chỉ là Tiên Thiên mà đã có Thanh Đồng Chiến Linh, tương lai không thể lường được. Xem ra bản thánh lựa chọn hợp tác với ngươi đúng là rất có tiền đồ! Ha ha ha...

Ma Quang đắc ý cười to, Lâm Minh cũng tâm tình không tệ lắm! Sau khi hấp thu ý chí thể của Huyết Yêu cốt, kế tiếp mới là mục tiêu hàng đầu, chính là, đột phá Toàn Đan!

Sau khi ý chí bị xóa sạch, trong Huyết Yêu cốt chỉ còn lại có năng lượng tối tinh thuần!

Năng lượng này còn bị từng đợt từng đợt lôi đình lực trói buộc trong cơ thể Lâm Minh.

Vừa triệt bỏ phong ấn của lôi đình lực, lập tức năng lượng trong Huyết Yêu cốt bùng phát ra như nước lũ vỡ đê!

Năng lượng mênh mông cuồn cuộn nhảy vào trong kinh mạch Lâm Minh, ngang ngược xông thẳng tới. Mặc dù với kinh mạch cứng cỏi của Lâm Minh, nhận thanh tẩy như vậy cũng có chút không chịu nổi, một ít kinh mạch xuất hiện tổn hại. Tuy nhiên dưới năng lực khôi phục cường đại của Lâm Minh, tổn hại như vậy không đáng kể chút nào.

- Hội tụ năng lượng vào đan điền! Ngưng kết khí xoáy thành đan!

Thanh âm của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh, kỳ thật không cần Ma Quang nói, Lâm Minh cũng biết làm thế nào. Trong công pháp hắn tu tập, áp dụng công pháp điều động sát khí chính là Đại Hoang kích quyết.

Mạnh mẽ vận chuyển Đại Hoang kích quyết, Lâm Minh điều động tất cả năng lượng trong cơ thể nhằm về phía đan điền.

Năng lượng bốn phương tám hướng vọt tới như sóng biển cuồn cuộn, nơi chúng đi qua, mấy chỗ không thông trong kinh mạch toàn bộ được thông suốt, cuối cùng tất cả năng lượng với thế không thể đỡ tấn công vào trong đan điền, va chạm cùng một chỗ!

“Ầm!”.

Trong lúc nhất thời, đan điền của Lâm Minh giống như bị kích nổ, vốn khí xoáy chân nguyên đang vận hành xoay tròn đâu vào đấy hoàn toàn bị nổ nát!

Lâm Minh kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi. Dùng năng lượng mạnh mẽ cuồng bạo xông phá Toàn Đan cũng không phải là võ giả bình thường có thể chịu đựng, kinh mạch không củng cố, cơ sở không vững chắc võ giả tùy tiện làm như vậy, thực có thể đan điền nổ tung mà chết!

Nhưng với Lâm Minh, hắn bằng vào cơ sở vững chắc, cưỡng ép đưa dòng nước xiết năng lượng nén ép ở trong đan điền, chân nguyên dưới dạng lốc xoáy cường hãn này, áp lực cực lớn làm cho một ít chân nguyên ngưng hóa thành thực chất thành từng viên viên tròn nhỏ!

Những viên nhỏ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, giống như những viên Huyết Sát tinh nhỏ bé lơ lửng trong đan điền của Lâm Minh.

Một cái khí xoáy chân nguyên mới chậm rãi hình thành, khác biệt với trước kia là, lần này trong khí xoáy chân nguyên biến đổi xen lẫn rất nhiều viên viên chân nguyên vững chắc.

Nếu Lâm Minh có thể thu nạp những viên viên chân nguyên này, như vậy sẽ ngưng kết ra một quả Toàn Đan, đến lúc đó mới chính thức đột phá cảnh giới Toàn Đan!

Quá trình này nếu là đột phá bình thường không cấp bách, cho dù là thiên tài cấp đế cũng phải mất thời gian nửa năm bế quan chuyên ngưng đan. Còn Lâm Minh dùng Huyết Yêu cốt đột phá, thời gian rút ngắn lại, nhưng cũng phải tốn thời gian mười ngày nửa tháng mới được.

Bất chấp lau khô máu tươi ở khóe miệng, Lâm Minh khống chế năng lượng còn sót lại trong cơ thể, cuồn cuộn không ngừng hội tụ đến trong đan điền, áp lực trong đan điền càng ngày càng cao, càng ngày càng nhiều chân nguyên ngưng kết thành viên kiên cố, những viên viên thật nhỏ kiên cố này dưới dẫn dắt của khí xoáy chân nguyên đều chậm rãi xoay tròn.

Mà ở trung tâm khí xoáy này, xuất hiện một tinh hạch chỉ lớn bằng cỡ hạt gạo. Sau khi tinh hạch này xuất hiện liền không ngừng có viên viên thật nhỏ chìm xuống trên tinh hạch, trở thành một bộ phận của tinh hạch.

Cứ như vậy, tinh hạch với phương thức quả cầu tuyết không ngừng trở thành lớn...

Thời gian từng ngày qua đi.

Trong nháy mắt đã là ngày thứ mười, khoảng cách thời gian đám người Lâm Minh tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh đã qua một tháng.

Dựa theo tốc độ của đội ngũ bình thường, thời gian một tháng vừa lúc đi vào tám ngàn năm trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh.

Một ngày này, quả thật có năm chi đội ngũ tập hợp ở khu tụ tập của tám ngàn năm trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh.

Năm đội ngũ vốn trước đó có năm mươi người, nhưng hiện tại chỉ còn lại ba mươi chín người, mất tích ngã xuống mười một võ giả, xác suất ngã xuống này vượt qua hơn xa thời điểm Vạn Cổ Ma Khanh bình tĩnh trước đây.

- Tới chỗ dừng rồi, chúng ta chỉ phụ trách đưa tới đây, đường còn lại tự các ngươi đi thôi!

Nhóm dẫn đường lên tiếng nói.

Nói xong bọn họ liền tự mình dọn chỗ ngồi xuống điều tức. Một đường đến đây, bọn họ không có lúc nào là không dò đường, phân tích, tính toán... Thần hồn tiêu hao thật lớn, mà trở về lại là hành trình một tháng, bọn họ phải điều chỉnh trạng thái của mình tốt nhất.

Nhóm dẫn đường lần lượt nghỉ ngơi, các võ giả thì tự do hoạt động.

- Lam Thấm! Thu hoạch thế nào?

Ở trong đám người, Đoan Mộc Quần tới qua một đường bôn ba tới nay, vẫn như trước có thể giữ thần thái ung dung thoải mái. Hắn nhìn một vòng thấy Lam Thấm liền hỏi. Hai người cùng một chủng tộc, lại đều là truyền nhân của thánh địa, tự nhiên quen biết.

- Cũng bình thường!

Lam Thấm lắc lắc đầu, một đường đi tới đây, đội ngũ Tát Đạt chỉ là lúc sau tìm được ba khối Ma Thần Chi Cốt. Ba khối Ma Thần Chi Cốt đều lớn bằng cỡ trứng gà rừng, xem như trong cái đầu rất lớn của Ma Thần Chi Cốt cũng chỉ có vậy. Tuy nhiên đối với một chi đội ngũ mười người mà nói, chút thu hoạch đó hơi ít. Huống chi dựa theo quy củ của Thông Thiên tháp, có một nửa thu nhập còn phải chia cho nhóm dẫn đường.

- Có thể bình an đi tới đây đã rất không tệ rồi! Đội ngũ các ngươi...

Đoan Mộc Quần nói xong nhìn lướt qua đội ngũ Lam Thấm, mười người chỉ còn lại bảy, thiếu hai thanh niên Yêu Tinh tộc cùng với Lâm Minh.

- Ồ? Lâm Minh đâu? Hắn như thế nào không có đây?

Đoan Mộc Quần ngạc nhiên hỏi. Hắn thật không tin Lâm Minh lại ngã xuống trong đoạn đường tám ngàn năm trăm dặm này, chỉ nghĩ là hắn có chuyện gì đó rời đi.

- Lâm Minh...

Lam Thấm lắc lắc đầu:

- Mất tích, có lẽ còn sống, tuy nhiên xác suất ngã xuống lớn hơn!

Lam Thấm nói vừa xong, Đoan Mộc Quần hoàn toàn kinh sợ đến ngây người:

- Mất tích? Ngã xuống?

Chương 634: Ngưng kết Toàn Đan!

Bình thường đội ngũ đều là kẻ yếu chết, Đoan Mộc Quần tuyệt không nghĩ tới Lâm Minh lại ngã xuống. Mặc dù từ miệng Lam Thấm nghe được tin tức này, hắn cũng cảm giác không thể tin.

- Hắc hắc! Không phải xác suất ngã xuống lớn hơn, mà cơ bản xác định là đã ngã xuống!

Ở bên cạnh Lam Thấm cách không xa, một gã thanh niên Yêu Tinh tộc cười hắc hắc nói.

Nếu là sau một hồi đại nạn từng người phân tán ra, thì cũng có thể nói Lâm Minh chỉ là mất tích, nhưng ở tình huống lúc trước, đã ước định với nhau nửa canh giờ tập hợp, Lâm Minh không tới, vậy không phải ngã xuống là gì!

- Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

Đoan Mộc Quần hỏi.

Gã thanh niên Yêu Tinh tộc kia lập tức sinh động như thật kể lại một lần quá trình Lâm Minh ngã xuống, cường điệu nổi bật trước đó bọn họ đã khuyên can như thế nào, mà Lâm Minh lại cố ý vờ ngớ ngẩn, kết quả thịt vào bao tử chó, một đi không trở lại.

Gã thanh niên Yêu Tinh tộc nói xong, Đoan Mộc Quần khẽ nhíu mày, đánh rơi Tu Di giới ư? Lý do này có hơi gượng ép, tuy nhiên cũng được đi! Nếu Lâm Minh thật sự từ đó ngã xuống, vậy thật rất đáng tiếc, cuộc đời này tìm không thấy đối thủ, khiến Đoan Mộc Quần có cảm giác như đột nhiên mất đi mục tiêu.

Một người đứng ở đỉnh cao, nếu không nhìn thấy đỉnh núi cao hơn, thực dễ dàng bởi vì tầm nhìn có hạn, mà hoang phế tiềm lực của mình.

Trong lúc mấy người nói chuyện, lại có thêm một chi đội ngũ chạy tới. Đội ngũ này còn lại tám người, trong tám người này có hai thiên tài cấp đế Tu La thiên cấp, trong đó một người đúng là Phong Thần, còn người kia là Hắc Thạch đến từ Cự Phủ tháp.

Phong Thần vừa đến liền dời ánh mắt chăm chú nhìn chỗ đội ngũ Tát Đạt, hắn còn nhớ rõ Lâm Minh đi chung trong đội ngũ này. Phong Thần muốn biết một đường đi đến đây Lâm Minh đã thu được cơ duyên gì.

Nhưng mà nhìn một vòng, không có phát hiện bóng dáng Lâm Minh, trong ánh mắt Phong Thần hiện lên một tia nghi hoặc.

- Không cần tìm nữa, Lâm Minh mất tích rồi!

Đột nhiên vang lên thanh âm của Đoan Mộc Quần ở bên tai Phong Thần.

Thiên tài cấp đế đỉnh cao của Thông Thiên tháp đa số là Yêu Tinh tộc, Phong Thần cũng xuất từ thánh địa, là người quen cũ với Đoan Mộc Quần.

- Mất tích?

Phong Thần ngạc nhiên.

- Ừm... Xác suất ngã xuống rất lớn...

Đoan Mộc Quần lắc lắc đầu nói, cũng cảm thấy đáng tiếc.

- Lâm Minh ngã xuống?

Hắc Thạch và Phong Thần cùng đến một lượt, nghe được tin tức này đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cười cười khinh thường: “Tai nghe là giả mắt thấy là thực”, để những thiên tài cấp đế nhất lưu này tâm phục khẩu phục trừ phi là tận mắt nhìn thấy. Hắc Thạch biết về Lâm Minh như thế nào, thiên tài như thế nào đều là nghe qua lời đồn đại, đương nhiên ở trong lòng hắn chiết giảm tin đồn phần nào.

Hắc Thạch vốn đã không tin tưởng lắm, hiện giờ nghe nói Lâm Minh mới đi tám ngàn năm trăm dặm đã ngã xuống, lập tức sinh ra một loại cảm giác, quả thực đúng như ta dự liệu.

Hắn cười nhạo nói:

- Đều nói Lâm Minh là đệ nhất thiên tài của Thánh Ma đại lục vạn năm tới nay, danh tiếng đệ nhất thiên tài này có phải rất không đáng tiền hay không, chỉ mới đi ở bên ngoài đã ngã xuống, chẳng qua cũng thế thôi!

Phong Thần nhíu mày, trầm giọng nói:

- Sự thật như thế nào còn chưa biết, dựa theo lẽ thường suy đoán, Lâm Minh hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà với Lâm Minh vẫn luôn phát sinh chuyện khó tin!

- Hắc hắc... Phong Thần! Ta xem ra ngươi là bị Lâm Minh dọa cho sợ nát lá gan rồi, trong lòng đã sinh ra ý niệm ta không bằng Lâm Minh! Là một võ giả, một khi có loại ý niệm này trong đầu, cả đời đừng nghĩ tới vượt qua người kia!

Hắc Thạch khinh miệt nhìn lướt qua Phong Thần, thiên tài mất đi ngạo tâm, tiềm lực phát triển sẽ suy giảm mạnh.

Phong Thần không có tranh cãi gì, hắn trời sinh tính không thích tranh chấp với người khác. Hắn chỉ nghĩ tới lúc trước Lâm Minh đi vào Đế Giả chi lộ một trăm lẻ tám ngày, ai nấy đều nghĩ hắn đã chết, ở thời điểm cuối cùng hắn lại thực lực tăng vọt xuất quan, vừa lúc đánh chết Hắc Ám tôn chủ. Đồng dạng lần này, hắn thật sự đã chết sao?

Nhìn thấy Phong Thần trầm mặc, Đoan Mộc Quần đi tới, vỗ vỗ vai Phong Thần nói:

- Hắc Thạch tuy rằng lời nói khoa trương, nhưng có một điểm hắn nói đúng, quả thật ngươi đã sinh ra ý niệm trong đầu không bằng Lâm Minh rồi!

Phong Thần lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Không bằng chính là không bằng! Ta chưa từng nghĩ sẽ vượt qua

Lâm Minh, chỉ cần có thể đuổi kịp bước chân hắn, cũng đủ để ta là nhân vật chính của thế giới tương lai rồi!

Dứt lời hắn không nói gì thêm, một mình đi tới một khối đá lớn ngồi xuống điều tức. Ở đây nhiều thiên tài như vậy, cũng chỉ có hắn là xuất từ một tòa Thông Thiên tháp với Lâm Minh, tận mắt chứng kiến thiên phú khủng bố và tốc độ trưởng thành còn khủng bố hơn của Lâm Minh.

Những điều này, đều khiến Phong Thần cảm thán mình không bằng!

Tin tức Lâm Minh mất tích rất nhanh liền truyền ra. Tuy nhiên những người này dù sao không phải đi cùngThông Thiên tháp với Lâm Minh. Vốn trước đây đối với đủ loại đồn đại về Lâm Minh bọn họ đã ôm thái độ hoài nghi, hiện giờ nghe nói Lâm Minh ngã xuống, cũng liền sinh ra cảm giác hắn chẳng qua cũng chỉ thế thôi.

Mặc kệ là Lâm Minh có thực lực thực sự, chỉ là rất không hay ho cũng tốt, hoặc là đồn đại từng có cũng tốt... Tóm lại, thiên tài chết đi sẽ không còn được xưng là thiên tài nữa.

Nhất đế công thành vạn cốt khô, mặc cho Lâm Minh khi còn sống huy hoàng như thế nào, chết đi cũng chỉ là một bộ xương trong vô số bộ xương khô lót đường thành đế cho người khác mà thôi!

Chuyện Lâm Minh mất tích hoặc ngã xuống khơi dậy bàn tán nóng hổi mấy canh giờ, sau đó người bàn luận ít đi. Thiên tài ngã xuống quá nhiều rồi, theo thời gian trôi qua, người như vậy nhất định sẽ bị lãng quên.

Mọi người cứ như vậy chờ đợi, một lần chờ đợi chính là ba ngày, dần dần, bọn họ phát hiện có điều không đúng, lúc ấy thời điểm xuất phát, trừ một ít tổng tôn hành động một mình, tổng cộng là chín chi đội ngũ, mà hiện tại, thiếu một chi đội ngũ, chỉ còn lại có tám. Chờ đã ba ngày, chi đội ngũ này vẫn im bặt tin tức.

Nên biết rằng, những người dẫn đường có phương thức đặc thù truyền tin giữa nhau, nhưng truyền tin như thế nào đều là đá chìm đáy biển, không có mảy may đáp lại.

Toàn quân bị diệt!?

Ý thức được điểm này, mọi người ở đây đều cảm giác lưng phát lạnh.

Cả một chi đội ngũ mười người, có nhóm dẫn đường kinh nghiệm phong phú, có tôn chủ thực lực cường đại, mà lại toàn quân bị diệt, bọn họ gặp phải chuyện khủng bố gì sao?

Chẳng lẽ chính là tà linh trong truyền thuyết đến từ trong Vạn Cổ Ma Khanh kia?

Nghĩ đến đây, một ít võ giả cảm giác cái lạnh từ sau lưng dâng lên lạnh cả người. Nếu đội ngũ bọn họ gặp phải, kết cục chưa chắc đã còn lại bao nhiêu!

Đúng lúc này, Tát Đạt trầm mặc đứng lên, nói:

- Thời gian đã đến, không thể tiếp tục chờ nữa! Chúng ta phải quay về, các ngươi có thể lo lắng theo tám gã dẫn đường của chúng ta cùng nhau quay về đường cũ. Tuy nhiên tài nguyên nhận được quay về đường cũ, các ngươi không có phần. Hoặc là, các ngươi có thể tiến vào phạm vi một ngàn năm trăm dặm bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, nguy hiểm nơi đó tăng lên nhiều lần, ngay cả chúng ta cũng không dám tùy tiện đi tới, các ngươi tự mình suy nghĩ cân nhắc đi!

Sau khi Tát Đạt nói xong, mọi người đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, không ít võ giả trong ánh mắt đều toát ra vẻ lưỡng lự. Vừa rồi biết được tin tức toàn quân bị diệt, làm cho bọn họ lòng còn sợ hãi, đi vào chỗ sâu trong phạm vi một ngàn năm trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, đội ngũ tan rồi, chẳng những phải chịu đựng tà linh uy hiếp, còn phải đề phòng đồng bạn giết người cướp của, tính nguy hiểm có thể nghĩ mà biết!

Nghĩ đến đây, những thiên tài kia vốn trước đó tin tưởng tràn đầy sẽ đi vào chỗ xung yếu trong phạm vi một ngàn hai trăm dặm bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, cũng bắt đầu sinh ra ý lui.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đối mặt với nguy hiểm và cơ duyên cùng trọng đại như nhau như vậy, rất nhiều người do dự...

...

Trong lúc các võ giả tụ tập ở điểm tập hợp cách Vạn Cổ Ma Khanh Một ngàn năm trăm dặm, Lâm Minh đột phá Toàn Đan cũng đến giai đoạn thành đan cuối cùng!

Năng lượng trong kinh mạch Lâm Minh sớm đã toàn bộ rót vào đến đan điền, chân nguyên không ngừng ở trong đan điền ngưng tụ thành viên viên kiên cố thật nhỏ, theo khí xoáy chân nguyên chậm rãi xoay tròn, càng xoay tròn càng tới gần trung tâm. Cuối cùng chậm rãi chìm xuống ở điểm trung tâm chỗ khí xoáy, ngưng kết thành một viên tinh hạch không ngừng xoay tròn, nó chính là, "Toàn Đan".

Toàn Đan sở dĩ được gọi là "Toàn" đan, chính vì nó đang không ngừng xoay tròn.

Võ giả Hậu Thiên kỳ, đan điền chỉ là vừa mới sáng lập, trong đó chân nguyên hỗn loạn, không hề có quy tắc gì đáng nói, hiệu suất sử dụng tự nhiên vô cùng thấp. Còn võ giả Tiên Thiên kỳ, chân nguyên trong đan điền hình thành khí xoáy chân nguyên ổn định, hiệu suất sử dụng tăng lên một cấp bậc, nhưng tổng sản lượng chân nguyên tăng cao không lớn. Cuối cùng võ giả đạt tới Toàn Đan kỳ, chân nguyên trong đan điền từ khí xoáy ngưng kết thành tinh hạch chân nguyên xoay tròn, tổng sản lượng chân nguyên tầng cao thật lớn!

Quá trình khí xoáy chân nguyên tiến hóa thành tinh hạch xoay tròn, đúng là quá trình của một ít tinh vân xoay tròn trong vũ trụ ngưng kết thành tinh thể tự quay.

Cái gọi là tương thông với đại đạo, thân thể người chính như một vũ trụ thu nhỏ.

Lại trôi qua một ngày, Toàn Đan trong đan điền của Lâm Minh đã lớn bằng cỡ trứng chim bồ câu.

Ma Quang luôn ở một bên. Mấy ngày này lão cẩu tham ngủ rất khó mà yên giấc, phải luôn cảnh giới cẩn thận bốn phía, kết quả là nó chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm Minh tấn công Toàn Đan.

Toàn Đan lớn bằng cỡ trứng bồ câu, là đã lớn hơn một vòng so với Toàn Đan của võ giả bình thường, đối với điểm này, Ma Quang không kinh ngạc chút nào! Bình thường với võ giả mà nói ngưng tụ Toàn Đan càng lớn, chứng tỏ lượng chân nguyên trong cơ thể càng nhiều.

Lâm Minh ngưng tụ Toàn Đan, nếu không thể lớn hơn các võ giả khác, ngược lại Ma Quang mới cảm thấy không thích hợp.

Một ngày sau, Toàn Đan của Lâm Minh lại tăng lớn thêm một vòng, biến thành hình cầu càng thêm tiêu chuẩn quy tắc, thoạt nhìn lớn cỡ hột hạch đào, Toàn Đan như vậy lớn hơn một phần tư so với Toàn Đan của võ giả bình thường.

Ma Quang dùng chân chó vuốt cằm, chậc chậc tán thưởng.

Lại qua một ngày, Toàn Đan lại tăng lớn, bằng cỡ trứng gà rừng. Kể từ đó, Ma Quang có chút không bình tĩnh nữa, lớn cỡ này đã vượt qua dự liệu của nó.

Nhưng đây còn không phải cực hạn của Lâm Minh, ngày thứ ba thành đan, Toàn Đan gần như lớn bằng quả trứng gà. Ma Quang nuốt một ngụm nước miếng, lúc này Toàn Đan đã lớn hơn gấp đôi của võ giả bình thường!

- Tiểu tử này còn phải lớn tới mức nào?

Ma Quang táp đầu lưỡi chó, mắt chó không nháy mắt nhìn chằm chằm tinh hạch chân nguyên trong đan điền Lâm Minh.

Ngày thứ năm thành đan, rốt cuộc Toàn Đan không có tiếp tục tầng lớn, nhưng mà kể tiếp chẳng những Ma Quang không có hết kinh ngạc, ngược lại càng tiến thêm một bước.

Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh, lớn nhỏ không thay đổi, nhưng chân nguyên ẩn chứa trong đó bắt đầu áp súc, theo viên

viên chân nguyên không ngừng lắng đọng lại trên Toàn Đan, năng lượng ẩn chứa trong Toàn Đan càng ngày càng đậm đặc!

Ngày thứ sáu thành đan, Toàn Đan rút nhỏ một vòng, biển trở về bằng trứng gà rừng, nhưng tổng lượng chân nguyên ẩn chứa trong đỏ chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng tiến một bậc!

Tới đây, Ma Quang đã có chút chết lặng, tiểu tử này đâu chỉ giống yêu nghiệt, quả thực chính là yêu nghiệt!

Ngày thứ bảy thành đan, Toàn Đan liên tục thu nhỏ lại, biến trở về bằng cỡ hột hạch đào. Độ lớn này không thấy lớn bao nhiêu so với Toàn Đan trong cơ thể võ giả bình thường, nhưng lượng chân nguyên ẩn chứa trong đó, lại nhiều ra quá nhiều!

Chương 635: Toàn Đan chi biến!

Thời gian ngày thứ tám thành đan, Toàn Đan trong cơ thể Lâm Minh đã hoàn toàn bằng nhau với võ giả bình thường, chẳng qua năng lượng trong đó nhiều hơn gấp mấy lần.

So với Toàn Đan của võ giả bình thường, Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh màu sắc đậm hơn, ngay cả tốc độ quay tròn đều nhanh hơn vài lần.

Bình thường, tốc độ quay tròn của Toàn Đan càng nhanh, chứng tỏ năng lượng ẩn chứa trong đó càng sống động, thời điểm toàn bộ bùng phát ra lại càng khủng bố.

Năng lượng càng ngưng thực, tốc độ quay tròn càng nhanh hơn, hai điểm này kết hợp cùng một chỗ, thực lực của Lâm Minh có thể nghĩ mà biết!

“Tiểu tử này thật đúng là trâu bò, không biết ăn cỏ khô gì lớn lên...”. Ma Quang lẩm bẩm ở trong lòng. Thiên phú của Lâm Minh, ngay cả nó đều phải ghen tị! Dường như cũng chỉ có nghĩ dạng tổn hại nhất cho Lâm Minh như vậy, nó mới có thể tìm lại một chút cảm giác cân bằng.

Lúc này, quá trình ngưng tụ Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh đã đến giai đoạn chót, Toàn Đan không hề biến hóa lớn nhỏ, bắt đầu hoàn thành bước thành hình cuối cùng, năng lượng chung quanh đan điền bắt đầu toàn bộ ngưng tụ vào trong Toàn Đan, cuồn cuộn không ngừng dừng trên tinh hạch.

Bề ngoài Toàn Đan càng ngày càng mượt mà. Sau khi Toàn Đan đã thành hình chín mươi chín phần trăm, năng lượng trong đan điền chợt bắt đầu tăng tốc chìm xuống!

Lúc này tinh hạch chân nguyên dường như hóa thân thành một con cự thú lòng tham không đáy, cắn nuốt sạch tất cả chân nguyên trong đan điền Lâm Minh, hư không của năng lượng đan điền làm cho chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh cuốn ngược lại hướng đan điền, giống như sóng biển cuồn cuộn.

Đan điền của Lâm Minh lúc này giống như một cái động không đáy và lực hút cường đại, nhấc lên lốc xoáy chân nguyên cường lực, quét ngang hết thảy năng lượng trong cơ thể Lâm Minh.

Vẻn vẹn chỉ thời gian mấy hô hấp, năng lượng trong kinh mạch của Lâm Minh bị hút khô cạn!

Tiếp theo, loại lực hút này lan rộng ra bên ngoài cơ thể Lâm Minh, nguyên khí thiên địa cũng bị lực hút này hấp dẫn, cuồn cuộn không ngừng hội tụ lại hướng Lâm Minh!

Võ giả ở khoảnh khắc hoàn thành thành đan kia, Toàn Đan sẽ phát sinh chất biến, trở nên ngưng đọng lại mà dẫn lực mười phần!

Khí xoáy trong đan điền võ giả ngưng kết thành Toàn Đan, đúng như quá trình này. Ngay khoảnh khắc Toàn Đan thành hình, bởi vì dẫn lực cường đại, trực tiếp ngưng tụ tất cả năng lượng trong đan điền, đan điền thiếu hụt, tinh hạch mới ngưng tụ thành sẽ nhấc lên lốc xoáy dẫn lực thật lớn, tiện đà hấp thu năng lượng ở chung quanh, sẽ làm cho một lần tổng sản lượng chân nguyên tăng vọt.

Loại tăng vọt này sẽ mang đến thực lực tăng lên gấp bội. Mà không chỉ như thế, sau khi Toàn Đan ngưng kết, loại dẫn lực đến từ tinh hạch chân nguyên này thủy chung sẽ duy trì. Điều này cũng làm cho tốc độ của năng lượng ngưng tụ trong đan điền võ giả Toàn Đan vượt hơn xa võ giả Tiên Thiên, bất kể tốc độ tu luyện, chịu đựng, hay là năng lực khôi phục... Đều tăng lên thật lớn.

Cộng hết lại các mặt nguyên nhân, võ giả từ Tiên Thiên đến Toàn Đan, sẽ có một lần thực lực tăng vọt thật lớn!

Cho nên dù là Mục Thiên Vũ thiên tài cấp thánh bậc này, ở thời điểm nửa bước Toàn Đan vượt cấp chiến với chân chính võ giả Toàn Đan cũng rất miễn cưỡng.

Dẫn lực của tinh hạch chân nguyên trong đan điền Lâm Minh càng khủng bố hơn võ giả bình thường, nhấc lên lốc xoáy chân nguyên càng diễn biến càng mãnh liệt, không có mảy may dấu hiệu ngưng lại. Lúc này ở trên đỉnh đầu Lâm Minh hình thành một đám mây nguyên khí thiên địa màu tím, ở trung tâm đám mây có một xoắn ốc hình cái phễu kéo dài xuống dưới, nối thẳng vào trong thân thể Lâm Minh, nguyên khí thiên địa màu tím cuồn cuộn không ngừng bị kéo vào trong đan điền.

Nhìn thấy tình hình bậc này, Ma Quang ngồi không yên: "Trời ơi, thanh thế lớn như vậy, phạm vi mấy trăm dặm đều có thể nhìn thấy đi!!! Nếu bế quan ở nơi tuyệt đối an toàn, ta quản ngươi nhiều thanh thế".

Mắt thấy động tĩnh bậc này may mắn duy trì thời gian một khắc, trên trán Ma Quang đầy mồ hôi: "Thân ca ơi, còn chưa có xong! Con bà nó! Còn kéo dài tới khi nào chứ!".

Hiện tại Ma Quang cùng Lâm Minh là châu chấu cùng bám trên một sợi dây. Nếu không có Lâm Minh, một bộ tàn hồn này của nó ngay cả chỗ bám vào cũng không có.

Ma Quang còn trông cậy vào sau này Lâm Minh thăng quan tiến chức như diều gặp gió đi theo dính chút hào quang. Hiện tại nếu Lâm Minh tiêu tùng, bao cố gắng của nó trước đây đều phải uổng phí.

Lo lắng đề phòng lại qua thời gian một nén nhang, sắc mặt Ma Quang rốt cuộc biến đổi, nó biết chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, ở ngoài mấy trăm trượng, bảy tám tà linh tụ tập cùng một chỗ, nhìn vào hướng Lâm Minh như hổ rình mồi...

Lúc này, ở ngoài mấy trăm dặm, dưới một chỗ vách núi cụt, hai võ giả Cự Ma tộc và một võ giả Man tộc đang tụ tập với nhau. Võ giả Man tộc kia đang canh gác, còn hai võ giả Cự Ma tộc đang ngồi điều tức. Trên thân bọn họ có một số miệng vết thương, với họ không tính là nghiêm trọng lắm, nhưng nếu là người phàm hẳn đã sớm chết từ lâu. Một canh giờ trước, hai võ giả Cự Ma tộc này vừa mới nuốt vào đan dược, đang trong chữa trị thương thế.

- Thực con bà nó quá xui xẻo mà! Theo một tên dẫn đường ngu ngốc, còn con bà nó tự xưng là bản đồ sống của Vạn Cổ Ma Khanh!

Sau một khắc, một võ giả Cự Ma tộc rốt cuộc hoàn thành chữa thương, hùng hùng hổ hổ nói.

Ba người bọn họ, đúng là một chi đội ngũ trong chín chi đội ngũ Huyết Sát Nguyên cuối cùng vắng mặt lúc tụ họp. Đội ngũ này cũng không có toàn quân bị diệt, mà còn lại ba người bọn họ, bảy người kia bao gồm dẫn đường ở bên trong, toàn bộ đã chết!

- Bị tên ngu ngốc chết bầm này hãm hại mà! Nếu không phải chúng ta thực lực vượt trội, vận khí cũng tốt, thì đã sớm trở thành bữa ăn ngon của tà vật kia rồi!

Nhớ tới chuyện tới qua mấy ngày trước, ba người lòng còn sợ hãi. Quả thực là một trường ác mộng mà! Hoàn toàn không biết địch nhân ở nơi nào, cứ thế trơ mắt nhìn đồng bạn nổ tung thành một đống thịt vụn, nội tạng máu tươi chảy đầy đất.

Công bằng mà nói, tên dẫn đường lúc trước kỳ thật cũng coi như kinh nghiệm phong phú, thực lực cũng không tệ, nhưng mà đối mặt với tình hình bậc này, hắn lại làm ra phán đoán sai lầm, bảo mọi người tựa lưng vào nhau làm thành một vòng đề phòng tại chỗ. Kết quả là người chết càng đến càng nhiều, cuối cùng mấy người chống đỡ không nổi, tách ra chạy trốn. Tên dẫn đường kia cuối cùng vì phán đoán sai lầm của hắn mà phải trả giá bằng tính mạng.

Cuối cùng lao ra được chỉ có ba người bọn họ.

Ba người đều là tôn chủ, cũng là ba người thực lực mạnh nhất trong tiểu đội. Luận về thực lực cá nhân, bọn họ đều có thể xếp hạng trước năm trong Cực Tinh tháp, thậm chí võ giả Man tộc kia có thể xếp hạng trước ba.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh sát khí từng bước, nơi nơi là tử địa! Rất nhiều thời điểm, toàn đội gặp kiếp nạn, thường thường chỉ có người thực lực mạnh nhất mới có thể sống sót.

- Mấy ca định thế nào đây? Ba người chúng ta đi Vạn Cổ Ma Khanh chuyến này, cũng chưa gặp cơ duyên gì, lại thiếu chút nữa ngay cả tính mạng cũng vứt lại, cứ như vậy trở về sao?

Tôn chủ Man tộc lên tiếng hỏi. Hai tôn chủ Cự Ma tộc đều trầm mặc. Đến bây giờ bọn họ cũng chỉ tìm được hai khối Ma Thần Chi Cốt bình thường, chia ra vốn không dư bao nhiêu. Nếu cứ như vậy trở về quả thật không cam lòng. Nhưng hiện tại ngay cả dẫn đường cũng không còn nữa, ba người bọn họ ở trong Vạn Cổ Ma Khanh giống như ruồi bọ không có mắt, xông loạn cũng rất nguy hiểm!

Tôn chủ Man tộc nhìn thấy hai người bọn họ không ai nói lời nào, trầm ngâm một hồi, rồi nói:

- Trong Vạn Cổ Ma Khanh cơ duyên khó tìm, nhưng nếu có thể tìm được, thực có thể chính là đại cơ duyên. Ma Thần Chi Cốt có rất nhiều đẳng cấp, hiện hai khối ở trong tay chúng ta này chỉ là đẳng cấp thấp nhất, nếu có thể tìm được một khối Ma Thần Chi Cốt địa giai, thậm chí là thiên giai trong truyền thuyết, như vậy tương lai chúng ta phong hoàng xưng đế sắp tới!

Ở Thông Thiên tháp, tuy rằng tôn chủ cường đại, nhưng luận về thiên phú thì thường không bằng tồn tại đỉnh cao trong Thiên Ma thất tinh, càng đừng nói bằng được truyền nhân thánh địa như Phong Thần, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm.

Thiên tài chân chính, như thế nào cam lòng ở dưới người? Thông Thiên tháp nhiều năm qua như vậy, tôn chủ đạt tới Mệnh Vẫn, sẽ tự nhiên rời Thông Thiên tháp, vì thế Huyết Sát Nguyên mỗi mấy chục năm sẽ đổi một nhóm tôn chủ.

Nhưng trong nhiều tôn chủ như vậy, ít có người có thể phong hoàng xưng đế, chính là vì thiên phú, tiềm lực không đủ.

Nếu không có cơ duyên lớn, ba tôn chủ trước mắt này muốn phong hoàng xưng đế là hy vọng xa vời.

Cường giả cấp đế với cường giả cấp Mệnh Vẫn hoàn toàn không phải một cấp bậc, bất kể thọ mệnh hay là thực lực, đều không thể so sánh, lực mê hoặc của phong hoàng xưng đế, thật sự quá lớn!

Hai tôn chủ Cự Ma tộc cũng không cam lòng, trong đó một người đang định nói gì đột nhiên ngây ngẩn cả người, hắn ngơ ngác nhìn về phía bầu trời xa xa, Ở nơi đó, mơ hồ có một đám mây tím dXlên tận trời cao, ngay cả sương mù xám ở chung quanh đều bị đám mây tím phá ra, xem thấy rất rõ ràng.

- Các ngươi xem kia! Đó là cái gì?

- Hả?

Hai người kia cũng quay đầu nhìn lại, vừa thấy cảnh đó, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc!

Loại biến cố này rất có thể có nghĩa nơi đó xuất hiện cơ duyên lớn!

Đương nhiên, cũng có thể là nơi đó có tồn tại gì đó khủng bố, nguy hiểm thật lớn.

Hoặc là, có cả hai thứ, nguy hiểm cùng với cơ duyên, loại khả năng này là lớn nhất!

- Làm sao bây giờ? Có nên đi nhìn xem hay không?

Một tôn chủ Cự Ma tộc do dự đề nghị. Ánh mắt lại nhìn về hướng tôn chủ Man tộc. Trong ba người hắn có thực lực mạnh nhất.

Tôn chủ Man tộc cắn chặt răng, không hề nghi ngờ đây là một ván bạc, nhưng mà con đường của võ giả sao có thể không có nguy hiểm?

Rất nhiều người xem thường những võ giả trở thành đại năng bằng vào cơ duyên kia, nói bọn họ chỉ là vận khí tốt, kỳ thật hoàn toàn là ghen tị, Cơ duyên có rất nhiều, nhưng thường là đi kèm với nguy hiểm, điểm mấu chốt là nhìn xem ngươi có dám đi lấy hay không, có thực lực lấy vào tay hay không!

Nếu phàm việc gì đều sợ đầu sợ đuôi, cơ duyên ở trước mặt còn do dự, vậy chẳng khác nào tình nguyện làm người bình thường! Sợ là ngay cả Mệnh Vẫn tầng cao đều không đạt được, càng đừng nói phong hoàng xưng đế!

- Đánh cược đi! Ba người chúng ta cùng đi, thu liễm khí tức dò xét tình huống, nếu không thể dùng lực chúng ta lập tức độn đi xa, nếu có một tia hy vọng, như vậy ba người chúng ta hãy toàn lực chiến một trận, thành tựu Đế Giả chi lộ của chúng ta!

- Được! Ta cũng có ý này!

Mấy tôn chủ rất nhanh liền đạt thành chung nhận thức. Cơ duyên đặt ở trước mặt như vậy, không tới nhìn xem có thể sẽ hối hận suốt đời.

Ba tôn chủ liền thu liễm khí tức, cơ duyên ở phía trước, bọn họ cũng sẽ không sợ đầu sợ đuôi, mà vô cùng cẩn thận dùng tốc độ cao đi tới!

Bọn họ rất nhanh liền nhảy vào chỗ Bàn Mãng, tầng tầng lốc xoáy sát khí bị bọn họ vượt qua.

Trong chỗ Bàn Mãng này, cũng có không ít tà linh cấp thấp, đối với ba tôn chủ mà nói, chỉ cần không phải tà linh từ trong Vạn Cổ Ma Khanh lao ra cùng với yêu vật dựng dục mấy vạn năm thậm chí mười mấy vạn năm, bọn họ đều có thể ứng phó một ít.

Cứ như vậy, bọn họ dần dần tới gần chỗ Lâm Minh bế quan đột phá Toàn Đan.

Mà lúc này, Ma Quang còn đang đấu với mấy tà linh, đã đấu rất lâu rồi...

Chương 636: Chiến linh hộ thể

Lâm Minh ngưng tụ Toàn Đan gây ra dị tượng kinh thiên, lốc xoáy chân nguyên khuấy động nguyên khí thiên địa xung quanh, hình thành đoàn mây tím trải rộng mấy chục dặm. Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh xuất hiện dị tượng này, khỏi cần nói tới hậu quả.

Ma Quang ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, nhìn xung quanh ngày càng đông tà linh, trong lòng thầm kêu khổ. Cái gì gọi là đàn sói vây quanh, cuối cùng nó cũng cảm nhận được.

May mắn trong bất hạnh, những tà linh này đều là những yêu linh cấp thấp, không có những tồn tại biến thái bị bắn ra từ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Ma Quang không có thực thể, sức chiến đấu ngoài thế giới thực rất yếu, nó chỉ có thể phóng ra năng lượng linh hồn của mình hình thành trường năng lượng để uy hiếp những tà linh này.

Trường năng lượng của Ma Quang quả thật mạnh mẽ, mang theo hơi thở từ Thần Vực, nhưng khí huyết tràn đầy trên người Lâm Minh thật là quá dụ dỗ, những tà linh vô cùng khao khát tinh huyết, chúng bị bản tính kích thích, ngày càng tới gần Ma Quang.

Ma Quang uy hiếp năm ba con, không uy hiếp được cả đám, những tà linh tụ tập càng đông hơn, cuối cùng phát động công kích Lâm Minh!

Còn Lâm Minh lúc này, mắt nhắm nghiền, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, đang trong trạng thái vong ngã không minh, trạng thái này còn tiếp tục không biết bao lâu.

Két!

Con tà linh đầu tiên bổ nhào vào Lâm Minh, có con dẫn đầu, tiếp theo lại có một con tà linh xông ra, ý niệm của Ma Quang trầm xuống, trong mắt bùng ra ánh sáng, khống chế ý niệm!

Con tà linh xông ra bỗng nhiên chấn động, hai mắt đỏ rực hung bạo bỗng nhiên mơ màng trống rỗng. Nó đột ngột xoay lại giữa không trung, đánh vào con tà linh xông ra thứ hai, con tà linh kia không kịp phản ứng, bị vồ ngã xuống, thân thể bị thương.

Tiếp theo hai con tà linh nhanh chóng đánh lên, không bao lâu sau, con tà linh bị Ma Quang khống chế đã xé nát vụn con tà linh kia.

"Một lần khống chế ý niệm tiêu hao nhiều tinh thần lực như thế, tiếp tục nữa ta tuyệt đối không duy trì được lâu. Lâm Minh à Lâm Minh, ngươi mau tỉnh lại đi!

Ma Quang sốt ruột, đúng là rồng lọt nước cạn bị tôm khinh, nó đường đường là Thánh Chủ Thần Vực, lại có một ngày bị một đám tà linh cấp thấp khi dễ.

Tiêu diệt một con tà linh, xung quanh lại có ba bốn con tà linh tới nữa, thấy vậy, trong lòng Ma Quang đau khổ.

Két! Két!

Lại hai con tà linh xông tới, còn mạnh hơn cả hai con tà linh ban nãy. Ma Quang cắn răng, liều mạng tiêu hao hai thành lực ý chí, khống chế cả hai con tà linh này.

Két! Két! Két! Két!

Ngày càng nhiều tà linh xông lên, Ma Quang khống chế ba con tà linh đi ra đại chiến, nhưng hai tay khó đỡ bốn phía, Ma Quang cuối cùng vẫn ngăn cản không hết, có hai con tà linh lọt lưới xông về phía Lâm Minh, cắn lên chân nguyên hộ thể của hắn.

Trước khi Lâm Minh nhập định, bố trí một tầng năng lượng phòng ngự ngoài người, lúc này tà linh nhào tới, một đoàn sấm sét màu tím bùng nổ. Đoàn sấm sét này do Huyễn Diệt Mộng Quang cùng Tử Giao Thần Lôi tạo thành, Huyễn Diệt Mộng Quang chuyên tổn hại thần hồn, Tử Giao Thần Lôi chuyên khắc quỷ tà.

Con tà linh kia kêu thảm, trực tiếp bị bắn ra!

Nhưng số lượng tà linh thật quá nhiều, một con tà linh bị văng ra, tà linh khác liền nhào tới.

Chỉ thấy ngoài người Lâm Minh lóe ra sấm sét, một số tà linh bị lực lôi điện đốt ra khói xanh, nhưng đau đớn chỉ kích thích tà linh khát máu. Tất cả tà linh điên cuồng xông về phía Lâm Minh, Ma Quang chỉ ngăn cản được rất có hạn!

Tầng năng lượng phòng hộ lôi điện tiêu hao nhanh chóng, sau một lát, nó liền không thể đánh văng tà linh ra được.

Đông đảo tà linh bám lên người Lâm Minh, nhìn như đàn sói bám dính lên thân con thú lớn.

Ma Quang ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, trong lòng căng thẳng.

“Má nó! Tiểu tử, coi như đời này lão tử thiếu nợ ngươi, nhớ kỹ cho ta!”.

Ma Quang không phải hoàn toàn không thể ra tay, chỉ là thần hồn của nó không đầy đủ, một khi ra tay sẽ kéo theo thương thế linh hồn. Lúc trước khi Lâm Minh đi qua Truyền Tống trận thượng cổ, trải qua gió lốc không gian, lúc Lâm Minh đã kiệt sức, chính là dựa vào Ma Quang ra tay mới miễn cưỡng giúp Lâm Minh vượt qua nguy cơ.

Nhưng cái giá phải trả sau lần đó, Ma Quang ngủ say gần hai năm.

Bây giờ thật vất vả Ma Quang mới tỉnh lại, là do sát khí tẩm bổ, là có Huyết Yêu cốt đại bổ, Ma Quang thật sự không muốn lại ra tay toàn lực nữa, khiến cho thần hồn bị thương. Nhưng bây giờ nó không còn lựa chọn khác, một khi Lâm Minh chết đi, nó cũng sẽ phải chôn theo cùng!

Trong cơ thể Ma Quang, một đoàn thần hồn nhỏ thiêu đốt, tinh thần chi hải của Lâm Minh bắn ra ánh sáng vàng! Những ánh sáng kia như lưỡi kiếm, nháy mắt xuyên thủng bảy, tám con tà vật, đốt thành làn khói.

Đây là công kích thần hồn ly thể của Ma Quang.

Vốn công kích thần hồn chính là kiếm hai lưỡi, dùng linh hồn liều mạng, giết địch một ngàn tự hại tám trăm, nhất là dưới tình huống lực thần hồn không chênh nhau mấy, sẽ tổn thương linh hồn rất lớn, cho nên Ải Ma tộc am hiểu công kích thần hồn phải chuẩn bị sẵn dược vật dưỡng hồn.

Nguyên bản linh hồn của Ma Quang đã không được đầy đủ, sau khi dùng công kích thần hồn, đủ biết sẽ tổn thương cỡ nào.

Một hơi xuyên thủng mười mấy con yêu linh, Ma Quang bị tổn thất không nhỏ, cũng may hai năm qua nó khôi phục không ít, bằng không tiêu hao nhiều như vậy, nó đã sớm mất ý thức.

Nhưng trong lòng Ma Quang kêu khổ, không biết phải làm thế nào, nó bỗng thấy được gần đó có ba võ giả Cự Ma tộc cùng Man tộc kinh ngạc nhìn mình, vẻ mặt quỷ dị.

Trong lòng Ma Quang nháy mắt rớt xuống dưới điểm đóng băng!

Trong ba người, có hai người là Ma Quang có chút ấn tượng, bọn họ là tôn chủ đến từ Thông Thiên tháp khác!

Đúng là sóng trước chưa hết, sóng sau lại đến! Ma Quang tuyệt đối sẽ không ngây thơ cho rằng đối phương sẽ rút đao hỗ trợ vào lúc này!

Trên thực tế, ba tôn chủ này quả thật đang định cháy nhà hôi của.

- Người kia không phải là Lâm Minh ư?

Tôn chủ Man tộc dẫn hai người khác suốt dọc đường cẩn thận đi qua khu trung tâm, vốn tưởng có cơ duyên gì, kết quả lại phát hiện có người đột phá vào lúc này!

- Quả thật là Lâm Minh, hắn lại đang đột phá Toàn Đan, hắn điên rồi ư?

- Tên ngu xuẩn này, lại đi đột phá vào hiện giờ, dẫn tới một đám tà linh cấp thấp vây công, muốn chết!

Tôn chủ Cự Ma tộc cười lạnh, theo hắn thấy đây hoàn toàn là hành vi tự sát!

- Có lẽ Lâm Minh gặp được cơ duyên gì, không áp chế được chân nguyên, bắt buộc phải đột phá, ta nhớ tu vi của hắn lúc trước còn cách Toàn Đan khá xa, không có nửa năm thì đừng mơ đột phá. Nếu không gặp được đại cơ duyên, là tuyệt đối không thể!

Tôn chủ Man tộc nói, trong mắt lóe sáng, cơ duyên có thể làm võ giả đột phá... Chính là thứ hắn khao khát nhất trong chuyến đi này!

- Hắn không có đồng bọn, một người một mình, khẳng định có cổ quái. Hơn nữa thanh thế khi hắn đột phá không tầm thường, người thường đột phá Toàn Đan cũng không thấy có thanh thế lớn như vậy.

- Tuyệt đối có vấn đề!

Ba vị tôn chủ nháy mắt khẳng định, Lâm Minh gặp được đại cơ duyên trong Vạn Cổ Ma Khanh, như thế mới đột phá Toàn Đan gây ra thanh thế lớn đến vậy. Còn đội hữu của Lâm Minh, có lẽ đã chết, có lẽ đã rời đi, vì thế toàn bộ cơ duyên này đều rơi lên một mình Lâm Minh.

Loại chuyện này, có ai không đỏ mắt?

Ba người liếc nhau, đều thấy được sát khí trong mắt đối phương.

Giết Lâm Minh, bọn họ có khả năng sẽ tìm được chỗ cơ duyên đó!

Đừng nói bây giờ Lâm Minh còn đang ở thời điểm mấu chốt xông phá Toàn Đan, cho dù Lâm Minh mới vào được Toàn Đan, cũng sẽ không thể củng cố trong thời gian ngắn. Còn ba người bên này đều là cao thủ trong tôn chủ, vốn đã tràn đầy tin tưởng vào thực lực của mình, ngược lại hiểu biết về thực lực của Lâm Minh cũng chỉ giới hạn trong nghe nói.

- Giết hắn, đừng nương tay!

Huyết Man tôn chủ nói.

Hiện giờ Lâm Minh đang bị tà linh vây công, bọn họ chỉ cần ngồi làm ngư ông vót cá là được, nhưng Lâm Minh đột phá đã đến giai đoạn cuối, ai biết lúc nào Lâm Minh ngưng kết xong Toàn Đan, tự nhiên ra tay sớm là tốt nhất, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Ba người vận chuyển ma nguyên, cùng nhau xông ra, võ giả Cự Ma tộc rút ra trường đao, chém thẳng vào ngực Lâm Minh!

Rắc!

Một đao này trực tiếp đánh chết bốn năm con tà linh, còn chém nát chân nguyên hộ thể của Lâm Minh!

Tà linh nổi giận, quay đầu đánh về phía ba người tôn chủ.

- Cút!

Tôn chủ Man tộc quát lớn, trường côn trong tay quét ngang, những tà linh cấp thấp này trực tiếp bị quét bay, ba bốn con tà linh đứng hàng đầu trực tiếp bị gió lốc năng lượng xé thành mảnh vụn, hóa thành làn khói tan biến!

- Đưa ngươi lên đường!

Tôn chủ Cự Ma cuối cùng cười lớn, cầm búa tạ nện thẳng lên ngực Lâm Minh!

Nhìn một chùy này đập tới, tròng mắt Ma Quang co rút, lúc này nó tiêu hao quá nhiều linh hồn lực, không còn tạo ra được công kích có thể uy hiếp ba đại tôn chủ trước mặt.

Còn chân nguyên hộ thể của Lâm Minh đã vỡ, chỉ có thể dựa vào thân thể để đỡ...

Chết như thế này ư?

Trong khoảnh khắc, trong lòng Ma Quang sinh ra ý nghĩ này, tiếp theo nghe một tiếng âm trầm đục, Lâm Minh trực tiếp bị đập bay ra ngoài!

Mây tím chân nguyên phủ xuống tạo thành lốc xoáy xảy ra vặn vẹo, thân thể Lâm Minh bay ra mười mấy trượng, ngã xuống đất không biết sống chết.

- Ha ha ha! Cái gì đệ nhất thiên tài vạn năm qua, ba hoa tung trời, còn không phải chết trên tay lão tử!

Võ giả Cự Ma tộc ra tay cười to, bị chùy của hắn đánh trúng, tuyệt đối gãy hết xương sườn, nội tạng vỡ nát!

GiẪ một Phong Hào Tu La, tôn chủ Cự Ma tộc bỗng thấy đầu óc thông suốt, cảm giác tràn đầy thành tựu.

Nhưng hắn cười lớn mấy tiếng, bỗng tiếng cười ngưng bặt, không thể tin được nhìn phía trước, ngay cả hai tôn chủ bên cạnh cũng ngây người.

Cách đó mười mấy trượng, Lâm Minh hít thở ổn định, căn bản không có vẻ gì là bị thương.

Không lẽ...

Thần niệm quét qua, lại thấy nhuyễn giáp trước ngực Lâm Minh bị xoáy năng lượng xé vụn, da thịt ở ngực bị xé chảy máu, xương sườn lại nguyên vẹn như cũ!

- Sao... Sao lại thế được?

Võ giả Cự Ma tộc cầm chùy lớn trợn to mắt, một chùy của hắn có thể đập bẹp cả một khối huyền kim, Lâm Minh lại chỉ bị thương nhẹ?

Chẳng lẽ thân thể của hắn còn cứng rắn hơn cả huyền kim?

Lúc này, Ma Quang trong tinh thần chi hải của Lâm Minh cũng đang vô cùng kinh ngạc, vốn nó đã tuyệt vọng. Nếu chỉ có một người đến đây, nó còn có thể đoạt xá, với cường độ linh hồn của nó, đoạt một tôn chủ thật ra là rất dễ dàng.

Nhưng mấu chốt ở chỗ đối phương có ba người, trong quá trình nó đoạt xá tranh giành thân thể, nếu bị hai tôn chủ kia giết, thần hồn của nó sẽ vỡ nát, cho nên một chiêu đoạt xá dưới tình huống này là ngang với tự sát.

Nguyên bản đã tuyệt vọng, không ngờ Lâm Minh lại chịu được một đòn này.

Đây không phải là lực phòng ngự thân thể dựa vào Tôi Tủy mà có, lực công kích của tôn chủ Cự Ma tộc kia không phải nói chơi.

Chẳng lẽ là... Chiến Linh hộ thể?

Trong đầu Ma Quang chợt lóe linh quang, tiếp theo liền ngây người.

Chương 637: Thực lực Toàn Đan kỳ

Chiến Linh là thể hiện ý chí của võ giả, Chiến Linh không hình không chất, nhưng có thể bám lên bất cứ thứ gì, biến nó thành vũ khí giết người. Một chiếc lá khô, Chiến Linh bám lên có thể chém nát bảo khí, điều này có nghĩa là trong nháy mắt Chiến Linh bám lên chiếc lá, cứng của nó đã vượt qua bảo khí.

Cùng đạo lý, nếu có thể đưa Chiến Linh bám lên bảo giáp, có thể làm bảo giáp càng chắc chắn hơn.

Nhưng nói dễ làm mới khó, rất nhiều võ giả sau khi bước đầu hình thành Chiến Linh, lại không thể điều khiển tự nhiên.

Dùng Chiến Linh để công kích thì dễ, chỉ cần làm Chiến Linh ngưng tụ một điểm.

Mà dùng Chiến Linh để phòng ngự lại rất khó, bởi vì nó phải tách Chiến Linh thành những mặt đều nhau.

Vừa rồi trong nháy mắt Lâm Minh bị công kích, Chiến Linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh phân tán ra, phân bố đều trước người Lâm Minh, trong khoảnh khắc làm làn da của Lâm Minh cứng như bảo giáp địa giai thượng phẩm. Cộng thêm xương sườn cứng chắc sau khi Tôi Tủy, hai thứ kết hợp, mạnh mẽ chống chịu được một chùy của tôn chủ Cự Ma!

Nháy mắt ý thức được điều này, Ma Quang dại ra, Chiến Linh trong người Lâm Minh rốt cuộc là tự động hộ thể, hay là do Lâm Minh khống chế?

Nếu là do Lâm Minh khống chế, có phải là Lâm Minh đã tỉnh rồi?

Trong lúc Ma Quang nghĩ lung tung, ba tôn chủ đánh lén sắc mặt âm trầm, chỉ dựa vào lực lượng thân thể chịu cứng công kích của bảo khí, sao lại thế được?

- Chẳng lẽ có năng lượng đặc thù phủ lên người?

Cự chùy cầm chùy lớn lẩm bẩm, hắn không tin ai có thể chỉ dựa vào thân thể chống đỡ một chùy của hắn.

- Nhảm nhí, coi ta đây!

Tôn chủ Cự Ma khác quát lớn, bước ra.

- Liệt Sơn kích!

Vì bảo đảm một chiêu tất sát, tôn chủ Cự Ma này sử dụng ra võ kỹ, nếu không thể thừa dịp này đánh chết Lâm Minh, một khi Lâm Minh kết thành Toàn Đan, sẽ khó mà giải quyết được.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, mặt đất chỗ Lâm Minh bị một đao của tôn chủ Cự Ma chém nổ tung lên, trong dòng chân nguyên loạn lưu, thân thể Lâm Minh bị ném tung tóe, quần áo vỡ nát, máu chảy đầm đìa!

- Còn chưa chết?

Tôn chủ Cự Ma cầm đại đao cũng hoảng hốt, vừa rồi hắn sử dụng võ kỹ, lại chỉ đánh Lâm Minh bị thương, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôn chủ Man tộc cuối cùng thấy cảnh này, trong mắt lóe lên, xương cốt toàn thân văng răng rắc.

Thông Thiên ma công!

Đây là một loại bí pháp kích nổ tiềm năng thân thể của Man tộc, có tổn thương nhất định với thân thể mình, sử dụng chiêu này, tôn chủ Man tộc muốn đối phó toàn lực.

Lần công kích thứ hai vẫn không thể đánh chết Lâm Minh, lúc đó trong lòng hắn dâng lên dự cảm không hay, một khi Lâm Minh tỉnh lại, chỉ sợ kết quả sẽ hỏng bét!

Tình huống hiện tại của Lâm Minh, thật là quá quỷ dị.

Truyền toàn bộ chân nguyên vào trong trường côn, tôn chủ Man tộc chỉ thẳng một côn này vào thiên linh của Lâm Minh!

Thiên linh là yếu hại của thân thể người, tôn chủ Man tộc không tin ngực, thiên linh của Lâm Minh đều có loại lực lượng thủ hộ thần bí này, hắn muốn đập nát đầu Lâm Minh như trái dưa hấu.

Tiếng gió rít gào, một côn ẩn chứa năng lượng cuồng bạo vặn vẹo không gian, giáng xuống thật mạnh.

Ngay trong khoảnh khắc này, nguyên khí thiên địa đột nhiên trở nên cuồng bạo, ma vân trên trời như nổi điên trút xuống đan điền của Lâm Minh. Giữa năng lượng loạn lưu rít lên như thủy triều, Lâm Minh bỗng nhiên mở mắt, hai tia sáng như sấm sét chói mắt phun ra!

Đột nhiên thấy Lâm Minh mở mắt, trong lòng tôn chủ Man tộc kinh hãi, lúc này hắn đã không còn khả năng lui lại, quát lớn một tiếng, vận chuyển ma nguyên đến mức kinh mạch cũng không chịu nổi, phát huy lực lượng một côn này đến tận cùng, hắn dự tính Lâm Minh vừa thức tỉnh, căn bản không kịp tránh né đón đỡ.

Trường côn rít lên giáng xuống, lúc Lâm Minh mở mắt, trường côn chỉ cách trán của Lâm Minh không tới hai xích.

Ầm!

Ánh sáng vàng bùng lên, dòng năng lượng quét tứ tung, tôn chủ Man tộc chỉ cảm thấy hai tay chấn động mạnh, gan bàn tay rách toạc, như đụng vào cục sắt không tiến tới được một chút nào.

Nhìn lên, cuối trường côn của hắn bị Lâm Minh nắm chắc trong tay, còn dưới chân Lâm Minh, mặt đất rạn nứt như mạng nhện kéo dài ra trăm trượng.

Đó là do lực đánh vào quá lớn tạo thành, mà Lâm Minh đỡ cứng lực đánh vào này, ngay cả đầu gối cũng không cong một chút.

- Cái... Cái...

Tôn chủ Man tộc nhìn Lâm Minh nắm lấy trường côn, môi run lên, một đòn toàn lực của mình lại bị Lâm Minh tay không đón đỡ?

Một côn này, đủ để nổ nát một ngọn núi lớn!

- Lâm Minh... Ngươi...

Giọng của võ giả Man tộc phát run, Lâm Minh mạnh mẽ đã hoàn toàn vượt qua hiểu biết của hắn.

Lúc này cả người Lâm Minh phun trào sát khí, Tu La lực trường tự nhiên phát ra, với thực lực của tôn chủ Man tộc, đối mặt với lực trường cỡ này lại sinh ra cảm giác không thể chống cự!

Trốn!

Tôn chủ Man tộc không biết rốt cuộc Lâm Minh gặp được cơ duyên gì, nhưng không cần nghi ngờ, bây giờ hắn căn bản không có sức chống cự ở trước mặt Lâm Minh.

Hắn không nói hai lời quay đầu bỏ chạy, ngay cả trường côn bảo khí cũng bỏ mặc, hắn biết rõ món bảo khí này đã không có khả năng rút khỏi tay Lâm Minh!

Hai tôn chủ khác không ngốc, thấy tôn chủ Man tộc chạy trốn, lập tức xoay người bay đi, hơn nữa lựa chọn phương hướng trốn khác nhau!

Lâm Minh cười lạnh, giơ tay chụp vào hư không, lồng giam thời không!

Ba đại tôn chủ chỉ cảm thấy tốc độ của mình bỗng nhiên chậm lại, còn không gian cũng trở nên đặc dính, như rơi vào trong đầm lầy, không thể trốn thật nhanh được.

Lồng giam thời không của Lâm Minh kém hơn lồng giam thời không trong Vương Giả Tù Lung, không thể thật sự trói buộc người khác, mà chỉ làm đối phương hành động chậm chạp mà thôi, nhưng như thế cũng đủ cho hắn rồi!

Lâm Minh vừa nhấc chân, thân thể bắn vụt ra, hắn căn bản không rút ra Tử Huyễn thương, chỉ dùng trường côn trong tay thay cho thương, trực tiếp đâm về phía tôn chủ Man tộc!

- A a a!

Tôn chủ Man tộc phát ra tiếng rống điên cuồng, rút ra một cây trường côn khác, đập thẳng vào Lâm Minh.

Chiêu thức chỉ công không thủ, tôn chủ Man tộc tự biết không thể nào là đối thủ với Lâm Minh, nên muốn kéo Lâm Minh trọng thương trước khi chết, hoặc là buộc Lâm Minh lùi lại phòng ngự.

Nhưng kế hoạch của hắn nhất định thất bại.

Trong nháy mắt tôn chủ Man tộc ra tay, hắn chợt cảm giác dòng chảy thời gian quanh mình càng thêm chậm chạp, một côn của hắn mới đánh ra một nửa, trường côn của Lâm Minh đã đâm tới ngực hắn.

Chiến Linh nhập vào trong trường côn, chỉ nghe một tiếng “xoạc” nhỏ như trang giấy bị chiếc đũa đâm thủng, cây trường côn này không chút bị cản trở xuyên qua ma nguyên hộ thể của tôn chủ Man tộc, tiếp theo lại xuyên qua thân thể tôn chủ Man tộc như đậu hủ.

Tôn chủ Man tộc chỉ cảm thấy ngực mình chợt lạnh, cơ thể trống rỗng, còn Lâm Minh đã biến mất. Cúi đầu nhìn xuống, chỗ trái tim của hắn đã xuất hiện một cái lỗ xuyên thấu to cỡ cánh tay trẻ con!

Bởi vì tốc độ quá nhanh, máu còn chưa kịp chảy ra...

Nháy mắt miểu sát tôn chủ Man tộc, không có gì đáng kể với Lâm Minh hiện tại!

Hắn chuyển hướng, không gian như co rút nhỏ dưới chân hắn, chỉ vài bước đã đuổi theo một tôn chủ Cự Ma.

Tôn chủ Cự Ma kia đã sớm tràn đầy hoảng sợ, lúc này thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, sắc mặt hắn đại biến, không có phản kích gì ra hồn. Đương nhiên, kỳ thật có làm gì cũng phí công, tốc độ công kích của hắn cũng không làm được gì.

Một tia màu đen lóe lên, trường côn của Lâm Minh nện lên cổ họng võ giả Cự Ma tộc, bởi vì tốc độ thật là quá nhanh, xương họng của võ giả Cự Ma tộc vỡ vụn, đồng thời đầu lâu cũng bay lên!

Một côn đánh bay đầu!

Tiếp theo, tôn chủ cuối cùng tận mắt thấy đồng bạn chết thảm không có chút chống cự, đã sớm tuyệt vọng, lúc bị Lâm Minh giết, hắn bị Lâm Minh một đòn đánh chết gọn gàng.

Trường côn quất lên lưng võ giả này, nháy mắt xương sống cùng ngũ tạng lục phủ của hắn đều bị chấn nát nhừ!

Từ khi Lâm Minh đỡ lấy trường côn, cho đến lúc đánh chết ba tên tôn chủ, cũng chỉ là ba hơi thở!

Võ giả cấp tôn chủ đối với Lâm Minh hiện giờ không hề có sức chống cự, giết bọn họ đúng là đơn giản như giết gà!

Lúc trước, Lâm Minh ở trong Đế Giả chi lộ, tu vi không thể đột phá, nhưng lại lĩnh ngộ Chiến Linh, sau khi hắn đi ra, kỳ thật cũng có được thực lực vượt qua cấp tôn chủ, chỉ là so sánh với tháp chủ thì kém hơn không ít.

Hiện giờ Lâm Minh lại đột phá Toàn Đan, thực lực tăng vọt mấy lần, giết võ giả cấp tôn chủ chỉ là chuyện nháy mắt.

Liên tục giết ba võ giả tôn chủ, Lâm Minh cảm thấy sát khí người trong thoải mái hơn.

Lúc này, trên thi thể ba tôn chủ, ba cỗ sát khí dày đặc tràn ra, ngưng kết thành Thiên Ma mười cánh giương nanh múa vuốt giữa không trung.

Đối với Lâm Minh bây giờ, loại sát khí ngưng tụ Thiên Ma này chỉ là trò cười.

Búng tay ba cái, Chiến Linh bám lên không khí, nháy mắt đánh tan ba cái Thiên Ma.

Thiên Ma nổ tung, hóa thành sát khí tinh thuần nhất, cuồn cuộn trút vào người Lâm Minh, ngưng kết trên hình xăm Thiên Ma.

Đôi cánh thứ mười ngày càng rõ ràng, vốn Lâm Minh chỉ là Thiên Ma mười cánh sơ kỳ, hiện giờ đánh chết ba tôn chủ, hai Thiên Ma mười cánh sơ kỳ, một Thiên Ma mười cánh trung kỳ, sau khi giết bọn họ, rốt cuộc hình xăm Thiên Ma của Lâm Minh lại tiến thêm một bước, đi vào cảnh giới mười cánh trung kỳ.

Nhìn lại hình xăm Thiên Ma trưởng thành lần nữa, trong mắt Lâm Minh lóe lên.

“Ngày càng gần Thiên Ma mười hai cánh, nếu có thể, có lẽ ta sẽ ngưng tụ Thiên Ma mười hai cánh trong Vạn Cổ Ma Khanh, đây là cơ hội tốt nhất của ta!”.

Thiên Ma võ ý ba đại lực trường, Tu La, Sát Thần, Đế Tôn. Đế Tôn lực trường thì Lâm Minh không cần nghĩ, với thực lực của hắn, thông qua Đế Giả chi lộ thì thật quá miễn cưỡng.

Về phần Tu La lực trường, Lâm Minh đã hoàn thành.

Còn có một lực trường có thể ngưng kết là Sát Thần lực trường, sau khi ngưng tụ Thiên Ma mười hai cánh là sẽ có được!

Mặt không đổi sắc thu hồi Tu Di giới của ba người, đang muốn tra xét những Tu Di giới này có gì, giọng của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi quả thật là hung thú hình người! Thật là hết biết nói!

Chương 638: 3000 đại thế giới

Bỗng nghe Ma Quang than thở, trong lòng Lâm Minh khẽ động:

- Thiên tài Thần Vực đạt tới trình độ cỡ nào?

- Thần Vực...

Ma Quang sửng sốt, tiếp theo than một tiếng:

- Thần Vực là nơi khủng bố, nó quá lớn, dù là chủ nhân mà ta đi theo lúc trước cũng chỉ hoạt động trong một khu vực nhỏ ở Thần Vực. Ở Thần Vực, có không biết bao nhiêu cao thủ, có không biết bao nhiêu thiên tài với thiên phú khủng bố! Đó là khủng bố thật sự, làm người ta cảm thấy xa vời không tới!

Lâm Minh lần đầu tiên thấy vẻ lực bất tòng tâm trên người Ma Quang thích khoác lác này, không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc Thần Vực lớn cỡ nào?

Ma Quang nói:

- Thần Vực lớn thế nào thì ta không rõ, trước tiên ta nói vị diện hạ cấp ở Thần Vực đi, tức là vị diện như Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục. Nếu ta không nhầm, hai đại lục này chỉ nằm trên một cái vị diện, chẳng qua khoảng cách rất xa, ở giữa cách nhau biển rộng mênh mông.

- Những thế giới vị diện hạ cấp như Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục, chính là ba ngàn đại thế giới thường nói. Ba ngàn này không phải là ba ngàn như bình thường, mà là ngàn ngàn ngàn, tức là ba cái một ngàn nhân lên, ngươi nói có bao nhiêu?

Lâm Minh nghe mà mí mắt run lên, bình thường nói tiểu thiên thế giới là một ngàn, trung thiên thế giới là một ngàn nhân một ngàn, tức là một triệu, ba ngàn đại thế giới là một ngàn nhân một ngàn nhân một ngàn, vậy là một tỷ!

Một tỷ thế giới, thật khó tưởng tượng!

Nhiều vị diện, nhiều chúng sinh như vậy, sẽ có bao nhiêu cao thủ?

Ma Quang nói tiếp:

- Những biến thái Thần Vực đã thoát ly phạm trù loài người, bọn họ có những chủng tộc mang một nửa huyết mạch thần thú, thậm chí không thể đánh giá thiên phú!

Có một nửa huyết mạch thần thú ư...

Lâm Minh hít một hơi, lúc trước hắn kế thừa một giọt Chân Long Chi Huyết cùng một giọt máu Cổ Phượng, hai giọt máu chẳng những tăng cường thể chất của Lâm Minh, biến đổi thuộc tính chân nguyên, còn nâng cao tư chất của hắn.

Đây chỉ mới là vài giọt huyết mạch thần thú, nếu có một nửa máu huyết trên người là huyết mạch thần thú thì sẽ như thế nào?

Khó có thể tưởng tượng được!

Lâm Minh không nhịn được nhớ tới Thần Hoàng bí cảnh, Thần Hoàng bí cảnh là thượng cổ Phượng tộc lưu lại, cái gọi là thượng cổ Phượng tộc, chính là chủng tộc thần thú mà Ma Quang nói?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh kinh ngạc lúc trước mình vào Thần Hoàng bí cảnh chỉ là tham dự thí luyện chiến tướng cuối cùng, căn bản không đủ tư cách thí luyện cấp vương, về phần đám người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, Mục Phượng Tiên, đều là Thánh nữ Thần Hoàng đảo, nhưng tiến vào Thần Hoàng bí cảnh lại chỉ là thí luyện chiến binh thôi!

Chiến binh trong quân đội, nói thẳng ra là vật hy sinh.

Thần Vực...

Lâm Minh hít sâu một hơi, xiết chặt tay, đó là thế giới rộng lớn mênh mông, là thánh địa võ học.

Rất nhiều cao thủ, rất nhiều thiên tài, làm cho Lâm Minh chiến ý cháy rực!

Hắn không sợ có cao thủ, không sợ có thiên tài, một người không nhìn thấy đối thủ, không nhìn thấy đỉnh cao hơn, sẽ hạn chế tiềm lực phát triển của bản thân. Chỉ có tiến vào trong thế giới cao thủ như mây, Lâm Minh mới có cơ hội xông lên đỉnh phong võ đạo.

- Ma Quang, chúng ta đi thôi!

Lâm Minh im lặng hồi lâu mới nói, đường ở dưới chân mình, có thể đi lên Thần Vực huy hoàng, phải xem nền tảng mà mình gây dựng hiện tại.

- Chúng ta tăng tốc lên!

Lâm Minh đã ghi tạc bản đồ ngọc giản trong đầu, bóng người nhoáng lên, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư lao vụt đi Vạn Cổ Ma Khanh.

Hiện tại, tà linh cấp thấp đã hoàn toàn không tạo thành uy hiếp tới Lâm Minh, nhưng những tồn tại đến từ Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh vẫn phải cẩn thận như cũ, thực lực của những quái vật kia thật khó mà tưởng tượng.

Ba ngày sau, Lâm Minh đi tới khoảng cách một ngàn năm trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, hắn không dừng lại, lao vụt đi.

Ngày thứ tư, Lâm Minh đã tới khoảng cách một ngàn hai trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, nơi này đã tới gần ngàn dặm cấm địa sinh mệnh Vạn Cổ Ma Khanh, hệ số nguy hiểm tăng vọt, đương nhiên trong này cũng ẩn chứa cơ duyên làm người ta đỏ mắt.

“Ma Quang, chúng ta tìm người!”.

Vạn Cổ Ma Khanh có đường kính vạn dặm, dài hơn ba vạn dặm, kỳ thật nơi thường xuyên được mười hai Thông Thiên tháp thăm dò cũng chỉ có góc phía nam cùng một khu nhỏ phía bắc. Mỗi lần thăm dò Vạn Cổ Ma Khanh, sáu tháp bắc thăm dò khu phía bắc, sáu tháp nam thăm dò khu phía nam, diện tích không lớn.

Lâm Minh muốn tìm người trong khu vực trung tâm cũng không khó.

Tổ đội với người khác có rất nhiều chỗ tốt, chỗ tốt lớn nhất là một khi gặp nguy hiểm, sẽ có người ra làm khiên che cho ngươi. Như vậy, dưới tình huống tà linh đánh lén, sẽ quay lại đánh chết.

Bình thường, tà linh đánh lén đều xuống tay từ kẻ yếu.

Võ giả thực lực yếu cũng hiểu đạo lý này, nhưng bọn họ không có lựa chọn khác. Không tổ đội với cường giả, xác suất còn sống của bọn họ càng thấp, thậm chí những tà linh cấp thấp tụ tập lại cũng sẽ lấy mạng bọn họ.

Lâm Minh đi dọc đường luôn để Ma Quang mở ra toàn bộ cảm giác, tìm kiếm võ giả xung quanh, đồng thời Lâm Minh căn cứ bản đồ trong trí nhớ, so sánh địa hình xung quanh, cố gắng đuổi dữ tìm lành, tìm kiếm cơ duyên.

Lúc này, ở nơi cách Lâm Minh ngàn dặm, có một tiểu đội võ giả theo mấy tôn chủ thâm niên dẫn dắt, thăm dò một mảnh đất.

Mảnh đất này có phạm vi mười dặm, cát đất đá trong đó đều hiện lên màu đỏ nhạt như máu. Ở xung quanh mảnh đất này có hai đường dãy núi, nhìn từ xa hai đường dãy núi này như sừng dã thú bao bọc mảnh đất mười dặm này.

Địa thế như vậy, đúng là cực kỳ cổ quái.

- Sa Quang, ngươi xác định dưới mảnh đất này có chôn giấu Ma Thần Chi Cốt địa giai?

Tìm tòi thật lâu, một tôn chủ Bạch Thạch tháp hỏi, người hắn hỏi là một võ giả Ải Ma tộc, võ giả Ải Ma này đến từ Ngũ Sắc tháp, danh hào Sa Quang tôn chủ.

Nhiệm kỳ tôn chủ bình thường nhiều nhất mấy chục năm, sau đó sẽ vì đột phá Mệnh Vẫn mà rời Thông Thiên tháp. Vị Sa Quang tôn chủ này đã ở Huyết Sát Nguyên bốn mươi năm, đã đi Vạn Cổ Ma Khanh ba lượt, đây là lần thứ tư, đúng là kinh nghiệm phong phú, không thể kém những người dẫn đường.

Sa Quang tôn chủ lại tra xét địa thế một lần, nói:

- Không sai, ta tin tưởng phía dưới địa hình này có chôn Ma Thần Chi Cốt đẳng cấp cao. Ngươi nhìn hai đường dãy núi xung quanh, chúng nó hình thành lồng giam sát khí tự nhiên, thu liễm sát khí giam vào lòng đất. Ở nơi thế này, rất dễ hình thành Ma Thần Chi Cốt, huống chi mặt đất dưới chân chúng ta hiện ra màu đỏ, cũng là một loại biểu hiện có Ma Thần Chi Cốt. Nơi này chứa đựng Ma Thần Chi Cốt tuyệt đối là địa giai trở lên, thậm chí có thể gần tới thiên giai!

Nghe Sa Quang tôn chủ nói như thế, các võ giả ở đây đều hưng phấn, Ma Thần Chi Cốt thiên giai, đó là thứ trong truyền thuyết, bọn họ không trông cậy đào được thứ đó, chỉ cần có một khối Ma Thần Chi Cốt địa giai, bọn họ đã biết đủ rồi.

Mọi người ra sức tìm kiếm, nhưng không phát hiện trong nháy mắt Sa Quang tôn chủ xoay người, trong ánh mắt lóe lên hào quang tham lam quỷ dị.

Chương 639: Tế sống

Tiểu đội bảy người, tìm kiếm nửa canh giờ ở mảnh đất đỏ này, Sa Quang tôn chủ có vẻ rất kiên nhẫn, còn những người mới thì gấp gáp khó nhịn, cơ duyên đằng trước, có dụ hoặc rất lớn đối với bọn họ.

- Hả? Đó là cái gì?

Một võ giả Cự Ma tộc nhìn thấy gần đó có một cái ụ đất thấp, nhìn như mộ phần, vốn mặt đất xuất hiện ngôi mộ cũng không có gì lạ, nhưng võ giả Cự Ma tộc lại cảm nhận được một cỗ năng lượng xao động dày đặc ở trên ngôi mộ đó.

Cỗ năng lượng này làm trong lòng võ giả Cự Ma tộc khẽ động, phía dưới ngôi mộ kia là gì? Có thể nào chính là Ma Thần Chi Cốt địa giai mà Sa Quang tôn chủ đã nói?

Nghĩ tới đó, trái tim của võ giả Cự Ma tộc đập thình thịch, nhìn xung quanh một phen, xác định không có người chú ý tới hắn, võ giả Cự Ma tộc rón rén đi về phía ngôi mộ.

Mảnh đất đỏ này có phạm vi mấy chục dặm, tiểu đội của bọn họ tách ra tìm kiếm cơ duyên, nếu ai tìm được một mình, đương nhiên sẽ không chia xẻ với người khác.

Lúc này võ giả Cự Ma tộc ôm lòng tính toán này, hắn đề cao cảnh giác, cẩn thận tới trước ngôi mộ. Đứng ở đây, hắn lập tức cảm giác được năng lượng dày đặc bên dưới.

“Quả nhiên phía dưới có chôn thứ gì”.

Hắn do dự muốn đào ụ đất này lên, nhưng ngẫm lại cảm thấy lấy tay đào thì không ổn, rút ra một cây kích dài trong Tu Di giới, muốn dùng kích để đào, vậy thì an toàn hơn. Nhưng hắn vừa rút kích ra, thân thể hắn bỗng run lên, mắt nổ tung, máu thịt cả người như bị đốt trọi, hóa thành bụi xám, lực khí huyết thì hóa thành đoàn ánh sáng đỏ bắn vào trong ngôi mộ!

Một trận gió thoảng qua, chút tro tàn của võ giả Cự Ma tộc lưu lại cũng tan đi theo gió, từ đầu tới cuối võ giả Cự Ma tộc này không kêu được một tiếng.

Tiểu đội tiếp tục tìm kiếm, chừng một canh giờ sau, có người phát hiện không đúng.

Có mấy người tự dưng biến mất!

- Dừng lại, dừng lại hết!

Một võ giả hô lên, hắn không dám hô lớn, mà dùng chân nguyên truyền âm.

- Sao ta cảm thấy... Thiếu mất nhiều người lắm!

Võ giả trong tiểu đội nghe vậy liền tụ tập lại, đếm nhân số, lập tức hít một hơi lạnh, khi không biến mất ba người, còn bọn họ lại không biết!

- Người đi đâu rồi?

Võ giả ở đây đều cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, bọn họ sẽ không cho rằng ba người này lặng lẽ rời khỏi đội ngũ, khả năng lớn nhất là bọn họ bị giết!

Ba người đều là cường giả cấp tôn chủ, vậy mà bị giết không tiếng động, không phát ra một tiếng hét nào, điều này quá khủng bố!

- Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này!

Tôn chủ đến từ Cự Phủ tháp sắc mặt đại biến nói, tuy rằng cơ duyên mê người, nhưng bọn họ tìm lâu như thế cũng không thấy gì, lại im hơi lặng tiếng chết mất ba người, còn tiếp tục nữa, ai biết có thể chết bao nhiêu người?

Hơn nữa ngay cả bóng dáng kẻ địch mà bọn họ còn không biết, toàn bộ người đã chết đều bị miểu sát trong nháy mắt, chênh lệch thực lực quá lớn!

Cơ duyên đặt ở trước mắt không thể không giành, nhưng mà không có năng lực này lại đi chịu chết, đó là chính mình ngu ngốc.

- Chúng ta cùng nhau lui ra ngoài.

Một thành viên Thiên Ma thất tinh khác từ Bạch Thạch tháp cũng hùa theo.

- Lui? Mắt thấy sắp tìm được, vì cái gì phải lui, lần này rút đi, thất bại trong gang tấc.

Sa Quang tôn chủ lắc đầu nói.

- Đúng vậy, đã có manh mối, lập tức tìm được, vào Vạn Cổ Ma Khanh phải chuẩn bị phải chết, con đường võ đạo làm sao không có nguy hiểm?

Lại một tôn chủ phụ họa, hắn là Thiên Mục tôn chủ, cũng giống Sa Quang tôn chủ, đều đến từ Ngũ Sắc tháp.

Nghe Sa Quang tôn chủ cùng Thiên Mục tôn chủ nói thế, hai võ giả đề nghị rút lui đều sửng sốt, tiếp theo lộ ra vẻ mặt “các ngươi đúng là điên!”.

- Nếu các người cố chấp ở lại, chúng ta không xen vào, chúng ta đi!

Tôn chủ từ Cự Phủ tháp nói xong, nhấc chân muốn rời đi.

Sa Quang tôn chủ lắc đầu, thở dài:

- Đáng tiếc, vốn các ngươi phối hợp, có lẽ qua nửa canh giờ nữa sẽ tìm được, bây giờ xem ra...

Nói tới đây, trong mắt Sa Quang tôn chủ bỗng bùng lên sát khí, toàn thân bùng nổ ma nguyên!

- Chết đi!

Đột nhiên rút ra trường đao, một đao chém vào lưng tôn chủ kia!

Đao mang sắc bén xé rách không gian, cuồng phong rít lên!

Tôn chủ Cự Phủ tháp cũng không phải hạng xoàng, tuy rằng thực lực của hắn hơi kém hơn Sa Quang tôn chủ, nhưng cũng không kém nhiều. Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, hắn luôn đề cao cảnh giác, dù là đối với đội hữu cũng không thả lỏng. Đối với những người đi sát đạo, đâm dao sau lưng là chuyện quá bình thường!

Trong mắt tôn chủ Cự Phủ tháp toát ra một tia giận dữ, đột nhiên xoay người, một thanh kiếm lớn nhảy vào tay hắn như có linh tính, chém ra!

Ầm!

Ma nguyên va chạm, tôn chủ Cự Phủ tháp hừ nặng một tiếng, thân thể vọt ra sau. Dù sao hắn ra tay vội vàng, cộng thêm thực lực không bằng, một kiếm này hắn bị thiệt thòi, nhưng cũng chỉ thua một chút thôi, cũng chưa bị thương.

Lùi lại một hơi mười mấy trượng, tôn chủ Cự Phủ tháp hai mắt đỏ rực.

- Sa Quang, ngươi muốn chết?

- Hắc hắc...

Sa Quang tôn chủ cười lạnh, lại cất đi trường đao, như không có ý đánh tiếp.

- Ngươi...

Tôn chủ Cự Phủ tháp nào chịu bỏ qua, trong lòng dâng lên lửa giận, đang muốn tiến tới công kích. Ngay lúc này, hắn kêu một tiếng, tiếp theo thân thể chấn động, ở trước mặt mọi người, thân thể hắn sụp đổ, máu huyết toàn thân như bị chưng khô trong nháy mắt, thân thể hóa thành tro bụi, tiếp theo toàn bộ khí huyết của hắn hóa thành dòng chảy nhập vào một gò đất nổi lên.

Biến hóa bất ngờ làm thanh niên đến từ Bạch Thạch tháp ngây người, thoáng chốc cảm thấy sống lưng lạnh toát. Hắn bất chấp làm rõ tôn chủ Cự Phủ tháp chết như thế nào, hắn chỉ ý thức được một điều, hắn đang trong nguy hiểm rất lớn, mặc kệ là hai tôn chủ Ngũ Sắc tháp hay là chỗ tuyệt địa này, đều có thể dồn hắn vào chỗ chết!

Không nói hai lời, thanh niên Bạch Thạch tháp xoay người bay đi!

- Chạy đi đâu!

Ở bên cạnh thanh niên, Thiên Mục tôn chủ đến từ Ngũ Sắc tháp đã sớm chờ sẵn!

Một thương đâm ra, thẳng vào lưng thanh niên này!

Cùng lúc, Sa Quang tôn chủ cũng ra tay, một đao chặn hướng thanh niên Bạch Thạch tháp chạy trốn!

Nói thực lực, thanh niên Bạch Thạch tháp này chỉ là Thiên Ma thất tinh, căn bản không phải đối thủ của tôn chủ nào, huống chi là hai người giáp công!

Chỉ vừa đối mặt, thanh niên Bạch Thạch tháp chống đỡ công kích của Thiên Mục tôn chủ, lại bị Sa Quang tôn chủ phát ra ma nguyên bùng nổ quét trúng, trọng thương hộc máu.

- Hắc hắc, an tâm làm tế phẩm cho ta tế sống đi!

Sa Quang tôn chủ lại chém xuống một đao, hợp cùng công kích của Thiên Mục tôn chủ, trong nháy mắt xé nát chân nguyên hộ thể của thanh niên Bạch Thạch tháp, chém xuống một cánh tay đẫm máu.

Thanh niên Bạch Thạch tháp kêu thảm, Sa Quang tôn chủ cười ha hả, đạp bước tới cạnh thanh niên Bạch Thạch tháp, đánh ra một chưởng.

Ầm!

Thanh niên này lập tức bị Sa Quang tôn chủ đánh trúng, thân thể văng tới gần đống đất kia.

Tiếp theo thanh niên này không kêu một tiếng, khí huyết toàn thân bị chưng khô, hóa thành ánh sáng nhập vào trong đống đất.

- Chậc, còn thiếu một chút!

Sa Quang tôn chủ lắc đầu, có chút tiếc nuối. Thiên Mục tôn chủ cười nói:

- Không sao, tuy rằng thiếu một chút tinh huyết, nhưng mà... Vừa lúc lại có một con mồi đưa tới cửa. Hắc hắc, đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào!

Nói tới đây, Thiên Mục tôn chủ quay sang một phía hư không, cười âm trầm nói:

- Là vị bằng hữu nào, xem lâu như vậy, nên ra gặp mặt chứ!

Trong hư không không hề có phản ứng, Thiên Mục tôn chủ cười lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng bản tôn đang gạt ngươi, bản tôn danh hào Thiên Mục tôn chủ, chính là bởi vì hai mắt của bản tôn có thể nhìn thấy hư vô, có thể sánh với Thiên Mục. Ở trước mặt ta, thủ thuật che mắt của ngươi có tốt mấy cũng vô dụng!

Thiên Mục tôn chủ nói rồi, trường thương trong tay vung lên, mũi thương chỉ thẳng một hướng trong hư không.

Lúc này, hư không xảy ra vặn vẹo như không gian bị xé rách, một thanh niên áo lam bước ra từ trong đó, tay trống rỗng, ánh mắt bình thản, bộ dáng bâng quơ.

Thanh niên này, chính là Lâm Minh.

Trong nháy mắt không gian bắt đầu vặn vẹo, sắc mặt Thiên Mục tôn chủ vẫn hơi thay đổi. Hắn quả thật có được đôi mắt kỳ lạ, có thể cảm nhận được dao động sinh mệnh xung quanh, nói là thiên mục thì không khỏi hơi quá, hắn chỉ có thể tìm được vị trí Lâm

Minh che giấu, nhưng không biết Lâm Minh che giấu thế nào.

Vốn hắn nghĩ Lâm Minh sử dụng thủ thuật che mắt như Ẩn Thân phù, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Minh vốn là nấp trong không gian vặn vẹo.

Sử dụng không gian ẩn giấu thân mình, thủ đoạn cao minh nhất là xé rách không gian, giấu trong khe nứt không gian, ngăn cách mọi hơi thở. Đây là kỹ năng trong truyền thuyết trên Thiên Diễn đại lục, ngay cả Bát Vẫn Chiến Đế cũng chưa chắc có thể sử dụng được.

Lâm Minh sử dụng một loại phương thức khác, làm cho không gian xung quanh người vặn vẹo, ánh sáng tự nhiên chuyển biến, lượn qua người, ẩn giấu thân mình. Đây là một loại thủ đoạn Ẩn Thân thuật cực kỳ cao minh, cũng yêu cầu lý giải Không Gian ý cảnh đạt tới trình độ cực cao.

Thiên Mục tôn chủ lập tức ý thức được, có thể hắn gặp một tên khó xơi.

Khi Lâm Minh bước ra khỏi không gian vặn vẹo, Thiên Mục tôn chủ nhìn thấy bộ dáng của Lâm Minh, sắc mặt liền hoàn toàn thay đổi.

- Ngươi là... Lâm Minh?

Trong lòng Sa Quang tôn chủ cũng kinh hãi.

- Lâm Minh, ngươi còn sống?

Khi mọi người tụ tập ở bên rìa khu vực một ngàn năm trăm dặm, tin tức Lâm Minh mất tích đã sớm truyền ra, không ai không biết, hơn nữa căn cứ phân tích tin tức khi đó, xác suất Lâm Minh ngã xuống là rất lớn!

Sa Quang tôn chủ làm sao cũng không ngờ tới hắn lại đụng Lâm Minh ở chỗ này!

Mất tích hơn nửa tháng, sau đó một mình đi ngang qua mấy ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, đi tới bên rìa cấm địa sinh mệnh, sao hắn làm được? Trong thời gian qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Sa Quang tôn chủ xẹt qua ý nghĩ này, bỗng nhiên cả kinh.

- Ngươi... Đột phá Toàn Đan!

Lúc này Sa Quang tôn chủ mới chú ý tới tu vi của Lâm Minh, Toàn Đan sơ kỳ!

Trước khi vào Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh chỉ có nửa bước Toàn Đan, dựa theo lẽ thường thì không có nửa năm đừng mơ đột phá. Còn Lâm Minh chỉ cần một tháng đã đột phá, địa điểm đột phá còn là ở trong Vạn Cổ Ma Khanh!

Kết hợp tin tức Lâm Minh mất tích lúc trước, một loại khả năng liền nhảy ra, đó là... Lâm Minh gặp cơ duyên trong Vạn Cổ Ma Khanh, hơn nữa là đại cơ duyên!

Chương 640: Vạn niên thi thảo

“Đáng chết, vì sao tên này lại gặp vận may như thế!”.

Trong lòng Sa Quang tôn chủ cực kỳ đố kị.

Hắn không rõ cơ duyên kia là gì, rốt cuộc là bị Lâm Minh dùng hết, hay là còn thừa, muốn chứng minh điều này, trừ khi giết Lâm Minh.

Nghĩ tới đây, trong lòng Sa Quang tôn chủ trong lòng dâng lên một cỗ sát khí. Giết Lâm Minh, chẳng những có thể chứng thực hắn đạt được cơ duyên, còn có thể hoàn thành tế sống, đúng là một mũi tên hai con chim.

Nhưng mà... Sa Quang tôn chủ vẫn đè xuống cỗ sát khí này.

Dù chỉ nghe nói về thực lực của Lâm Minh, rốt cuộc hắn mạnh cỡ nào còn phải đợi chứng thực, nhưng Lâm Minh có thể một mình đi tới đây, đương nhiên là có vài phần bản lĩnh, cộng thêm hắn đột phá Toàn Đan, vậy thì...

Sa Quang tôn chủ liếc Thiên Mục tôn chủ, đã thấy vẻ kiêng kị trong mắt đối phương. Hai người đều là tôn chủ xếp hạng đầu trong Ngũ Sắc tháp, tất nhiên không cần nói thực lực, cộng thêm hai đấu một, ưu thế sẽ càng lớn hơn.

Nhưng dù thế, hai tôn chủ Sa Quang cùng Thiên Mục đều không có nắm chắc giết chết Lâm Minh. Một khi để cho Lâm Minh chạy thoát, ngày sau sẽ gặp phải trả thù chí mạng.

Bọn họ cũng không cho rằng thiên phú của mình sẽ vượt qua Lâm Minh.

Tuy rằng trong lòng Sa Quang tôn chủ lóe lên sát khí liền biến mất, nhưng vẫn bị Lâm Minh phát giác, hắn mỉm cười nói:

- Sao hả, muốn giết ta hoàn thành nghi thức của các ngươi?

Sắc mặt Sa Quang tôn chủ cứng đờ, tiếp theo cười ha hả:

- Lâm huynh đệ nói đùa, ngươi và ta nước giếng không phạm nước sông, tự đi đường riêng, sao hả?

- Tự đi đường riêng?

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên trào phúng.

- Nếu như tại hạ không đủ thực lực, chỉ sợ đã sớm bị các ngươi giết dùng làm tế phẩm rồi!

Nghe lời của Lâm Minh rõ ràng không có hữu hảo, Sa Quang tôn chủ nhíu mày:

- Chúng ta quả thật không muốn đấu với ngươi, nhưng ngươi đừng tưởng rằng chúng ta sợ ngươi! Ngươi không làm gì được chúng ta, chúng ta cũng không nắm chắc giữ ngươi lại. Nếu ngươi muốn đánh, chúng ta chấp hết, chỉ cần ngươi không sợ dẫn tới tà linh. Nếu ngươi không muốn đánh, vậy mời rời đi ngay!

- Rời đi?

Lâm Minh cười lạnh.

- Nếu tại hạ không đoán sai, ngôi mộ đằng sau các ngươi kỳ thật là một gốc Vạn Niên thi thảo đùn lên ụ đất, các ngươi muốn hái đi gốc thi thảo này?

Nghe được tên thi thảo, sắc mặt Sa Quang tôn chủ chợt biến đổi. Hắn trước sau tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh bốn lần, tự nhiên kinh nghiệm phong phú, vô cùng hiểu biết thiên tài địa bảo nơi này. Nhưng Lâm Minh rõ ràng lần đầu vào đây, làm sao hắn biết nhiều như vậy?

- Vạn Niên thi thảo, cùng loại với đông trùng hạ thảo ở thế gian, hạt giống ký sinh trên hài cốt cường giả cấp đế, dùng thi thể này làm chất dinh dưỡng. Trong quá trình sinh trưởng, còn phải không ngừng cắn nuốt lực khí huyết của võ giả, các ngươi hại chết những người khác, là vì tẩm bổ gốc Vạn Niên thi thảo này, để nó ăn xong tiến vào trạng thái ngủ say, thuận lợi bắt lấy, ta nói đúng chứ?

Lâm Minh hiểu được Vạn Niên thi thảo, tự nhiên là từ ngọc giản Cực Tinh tháp chủ để lại. Hắn nói mỗi một câu, sắc mặt Sa Quang tôn chủ khó coi thêm một phần, đợi Lâm Minh nói xong, sắc mặt Sa Quang tôn chủ trầm xuống, cả người thoáng hiện sát khí.

- Lâm Minh, xem ra ngươi cố ý muốn ở lại chia một chén canh?

- Chia canh? Không...

Lâm Minh lắc đầu.

- Nếu ta không nhìn nhầm, Vạn Niên thi thảo này thiếu một phần chất dinh dưỡng, ta cũng kiêng kị gốc thi thảo này, tuy nhiên... Nếu biến hai ngươi thành chất dinh dưỡng, hẳn là đủ rồi!

- Muốn chết!

Sa Quang tôn chủ cùng Thiên Mục tôn chủ đồng thời nổi giận, hai người không nói nhảm nữa, một trái một phải giáp công Lâm Minh!

Sắc mặt Lâm Minh bình tĩnh, tay phải vuốt Tu Di giới, Tử Huyễn thương rít lên lao ra!

Lôi chi ý cảnh!

Xẹt!

Tầm mắt của mấy người bị ánh sét chói mắt bao trùm, Lâm Minh đâm ra một thương, dòng điện bám vào to như mãng xa.

- Cái gì?

Thiên Mục tôn chủ một thương đâm vào mãng xà điện, sắc mặt đại biến! Ma nguyên hắn phát ra bị cắn nuốt sạch trong nháy mắt, không còn chút nào!

Trong chớp nhoáng căn bản không cho Thiên Mục tôn chủ suy nghĩ kỹ, Lâm Minh quét ngang trường thương, tia chớp ẩn chứa ý chí Chiến Linh bột phát ra!

Chiến Linh có thể bám vào bất kỳ vật thể nào, tăng mạnh uy lực của nó, bao gồm cả Lôi Linh!

Bàn Long cương châm dung hợp Chiến Linh rít lên lao ra, đâm thẳng mi tâm của Sa Quang tôn chủ.

- A!

Trong nháy mắt đó, tròng mắt Sa Quang tôn chủ co rút, quát lớn một tiếng, một đao chém xuống Bàn Long cương châm!

Chỉ nghe một tiếng rắc giòn tan, Bàn Long cương châm nứt toác dưới Sa Quang tôn chủ, nhưng một tia lôi điện ẩn chứa ý chí Chiến Linh lại như rắn độc chui vào người Sa Quang tôn chủ, làm ma nguyên trong người hắn tê dại.

Cao thủ so chiêu, chỉ tê dại trong nháy mắt, đã đủ quyết định sống chết!

Phập!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Sa Quang tôn chủ chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, một thanh trường thương lạnh lẽo như xuyên qua không gian, xé rách chân nguyên hộ thể của hắn, xuyên thấu qua thân thể!

Trường thương đâm vào người, chân nguyên bùng nổ, thân thể Sa Quang tôn chủ chấn động, máu tươi bắn ra!

- Không...

Sa Quang tôn chủ chỉ hét được một nửa liền im bặt, Lâm Minh trút chân nguyên bạo ngược vào người Sa Quang xông ra từ mắt mũi tai họng cùng thiên linh, trực tiếp chấn nội tạng não tủy của hắn tan nát!

Thiên Mục tôn chủ thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, một cỗ hơi lạnh từ sau lưng kéo lên tận thiên linh.

Hắn tuyệt đối không ngờ, chỉ vừa đối mặt, giao nhau hai ba chiêu, Sa Quang tôn chủ liền bị miểu sát!

Thiên Mục tôn chủ không nói hai lời, xoay người chạy trốn!

Lâm Minh cười lạnh, bước ra một bước, không gian như co rút dưới chân hắn, chỉ một bước Lâm Minh đã đi qua mấy chục trượng, xuất hiện trước mặt Thiên Mục tôn chủ.

- Lâm Minh, đừng ép ta! A a a...

Thiên Mục tôn chủ hét lớn, làn da đỏ rực lên như chảy ra máu, rõ ràng hắn muốn sử dụng bí thuật trong tộc, nhưng hắn vừa sử dụng bí thuật được nửa chừng, trường thương của Lâm Minh đã đâm ra.

Trong nháy mắt, thời gian xung quanh Thiên Mục tôn chủ chậm lại.

Phập!

Một thương không chút bất ngờ đâm vào ngực Thiên Mục tôn chủ, đâm xong xoắn lại, Thiên Mục tôn chủ nháy mắt mất mạng!

Thuận tay thu lấy Tu Di giới của Thiên Mục tôn chủ cùng Sa Quang tôn chủ, lúc này hai đạo huyết sát khí tinh thuần bay ra từ trên hai người, bị Lâm Minh hút vào người.

Hình xăm Thiên Ma trên cánh tay hắn lại càng ngưng thực, lông chim càng dày hơn, cũng rõ ràng hơn...

Lâm Minh liếc qua, hình xăm Thiên Ma của hắn rốt cuộc trưởng thành đến mười cánh hậu kỳ!

Đến bây giờ, trước sau Lâm Minh đã giết sáu tôn chủ, hình xăm Thiên Ma chỉ trưởng thành tới mười cánh hậu kỳ, đằng sau còn phải trải qua mười cánh đỉnh phong, cùng với quá độ từ mười cánh đỉnh phong đến mười hai cánh, một bước khó hơn một bước! Đủ hiểu được độ khó khi trở thành tôn chủ mười hai cánh.

Hai tay xách thi thể Thiên Mục tôn chủ cùng Sa Quang tôn chủ, Lâm Minh ném hai người về phía ngôi mộ gần đó. Hai thi thể tới gần mộ phần, nháy mắt liền như bị chưng khô, thân thể bọn họ nhanh chóng héo rút, xương cốt cũng tan rã mất, còn lực khí huyết thì hóa thành dòng sáng màu đỏ nhập vào ngôi mộ, biến mất tăm.

Sau khi nuốt hai dòng ánh sáng đỏ này, ngôi mộ chấn động mấy cái, tiếp theo liền yên lặng, ngay cả trường năng lượng xung quanh cũng yếu đi...

Lâm Minh đứng một bên, yên lặng nhìn Vạn Niên thi thảo biến hóa.

Thọ mệnh một vạn năm, đối với loại thi thảo thái cổ này kỳ thật chỉ là thời kỳ tuổi nhỏ mà thôi.

Thi thảo thời kỳ nhỏ đã hết sức đáng sợ, lực công kích của bản thân nó rất yếu, nhưng có một loại năng lực đặc thù, nó có thể đè nén năng lượng của cường giả cấp đế lưu lại, là lực trường săn mồi của nó.

Loại lực trường này cực kỳ khủng bố, có được một thành lực lượng của cường giả cấp đế khi còn sống, võ giả cấp tôn chủ bước vào trong đó, đúng là miểu sát!

Tuy nhiên sử dụng lực trường săn mồi bị hạn chế rất lớn, thi thảo cần hơn một ngàn năm mới có thể ngưng tụ ra lực trường, nhưng chỉ sử dụng vài lần là sẽ hao hết năng lượng lực trường, sau khi hoàn thành săn mồi, thi thảo sẽ rơi vào trạng thái ngủ say.

Cái gọi là huyết tế của Sa Quang tôn chủ, chính là muốn dùng võ giả khác đi hao hết năng lượng lực trường của thi thảo, làm thi thảo tiến vào ngủ say, hoàn thành bắt lấy.

Lâm Minh cũng có tính toán này.

Lúc này, Vạn Niên thi thảo đã ăn no, nó bắt đầu rơi vào ngủ say, hoàn thành phát dục của bản thân, đồng thời cũng tích lũy lực trường săn mỗi lần sau.

Đương nhiên, đó là chuyện một ngàn năm sau.

- Ngươi chuẩn bị sử dụng gốc thi thảo này thế nào?

Ma Quang hỏi.

- Nuôi...

Lâm Minh thuận miệng nói.

Kỳ thật Vạn Niên thi thảo có thể dùng làm khế ước thú, hơn nữa đẳng cấp không thấp. Tuy nhiên phải nuôi nó lớn lên cần thời gian quá lâu, Lâm Minh rất hoài nghi, đợi cho Vạn Niên thi thảo trưởng thành, thực lực của hắn đã đủ bước vào Thần Vực, khi đó Vạn Niên thi thảo liền trở nên gân gà.

Ngoài ra, Vạn Niên thi thảo còn có một cách dùng khác, đó là nuôi nó, dùng tinh huyết và Huyết Sát tinh để nó tụ tập, chiết xuất năng lượng, ngưng tụ thành năng lượng trường mạnh mẽ ở xung quanh, để mình tu luyện trong trường năng lượng này, hấp thu năng lượng càng tinh thuần, dày đặc hơn, hiệu quả tu luyện càng tốt hơn là sử dụng Huyết Sát tinh.

Lâm Minh kiên nhẫn chờ đợi, thẳng đến khi lực trường săn mồi xung quanh Vạn Niên thi thảo tiêu tán chín thành, hai tay hắn khẽ động, đánh ra mấy chục đạo phong ấn chân nguyên xung quanh Vạn Niên thi thảo, trực tiếp ngăn cách liên hệ năng lượng của Vạn Niên thi thảo với xung quanh.

Tiếp theo Lâm Minh rút ra Tử Huyễn thương, muốn phá vỡ mộ đất.

Lúc này, Vạn Niên thi thảo liền cảnh giác.

Két!

Một tiếng thét chói tai truyền ra từ ngôi mộ, truyền vào màng tai như tiếng quỷ khóc thảm thiết, thật khó tưởng tượng đây là âm thanh phát ra từ một gốc thực vật.

Lâm Minh không để ý, một thương đẩy ụ đất ra!

Sau khi dùng hết lực trường săn mồi tích tụ trong ngàn năm, Vạn Niên thi thảo đã không còn chỗ khủng bố gì, ngay cả Sa Quang tôn chủ cùng Thiên Mục tôn chủ cũng dám chú ý tới nó, huống chi là Lâm Minh.

Bên trong ụ đất, một đoàn thực vật đỏ như máu, rễ của nó có hình mặt người vặn vẹo, còn bên dưới mặt người vặn vẹo có một thứ như mào gà nhảy thình thịch, giống như một trái tim!

Thực vật có hình dạng như thế này, đúng là quỷ dị cực điểm.

Hang ổ bị Lâm Minh chọc phá, Vạn Niên thi thảo phát ra tiếng kêu càng thảm thiết hơn, toàn bộ dây mây vung vẩy, muốn chui sâu vào trong đất. Nhưng Lâm Minh làm sao cho nó như ý, tùy ý đánh ra một cái ấn quyết, trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh!

Trường thương vung lên, Vạn Niên thi thảo trực tiếp bị Lâm Minh cạy ra!

Chương 641: Ma khanh lần nữa phun trào

Bị Lâm Minh một thương chọc trúng, Vạn Niên thi thảo còn đang giãy giụa kịch liệt, phát ra tiếng kêu thảm sắc nhọn.

Lâm Minh nhìn thấy bộ dạng của Vạn Niên thi thảo khẽ nhíu mày, diện mạo thứ này thật sự là có chút kém cỏi không lọt mắt.

Ma Quang hắc hắc cười nói:

- Thứ này đối với Thi tông mà nói là vật đại bổ. Một võ giả xuất thân thi tông chắc chắn sẽ nguyện ý ra giá cao mua gốc Vạn Niên thi thảo này của ngươi!

Thi tông sao... Lâm Minh rõ ràng, có chút võ giả sẽ thu thập thi thể cường giả, dùng để luyện chế vũ khí, con rối thậm chí dùng để đoạt xá. Mộc Cổ Bặc Vực của Thất Huyền cốc cũng có thể quy làm một loại Thi tông.

Lâm Minh đem Vạn Niên thi thảo phong ấn tầng tầng rồi sau đó cất vào trong một hộp ngọc.

- Lâm Minh, còn đi vào trong không?

Ma Quang hỏi, hai người hiện tại đã xâm nhập vào trong phạm vi một ngàn hai trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, còn vào nữa là tới gần cấm địa sinh mệnh một ngàn dặm rồi.

Cấm địa sinh mệnh ngàn dặm được xưng là chim bay không vượt, vào hẳn phải chết!

Mà địa phương tới gần cấm địa sinh mệnh ngàn dặm cũng là cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Minh hỏi:

- Năm đó Ma Đế từng tiến vào cấm địa sinh mệnh một ngàn dặm hả?

- Tự nhiên.

Ma Quang bĩu môi, dường như đây là một chuyện không cần phải hỏi:

- Cấm địa sinh mệnh ngàn dặm cũng chỉ là tương đối mà nói, dù sao tu vi đủ cao, tiến vào trong đó không nói qua lại tự nhiên nhưng là ít nhất không có kiêng kị gì. Năm đó Ma Đế ở Vạn Cổ Ma Khanh hai mươi mấy năm, trong đó đại đa số thời điểm đều ở trong phạm vi cấm địa sinh mệnh ngàn dặm.

- Ta biết rồi.

Lâm Minh còn không điên cuồng đến cho rằng mình có tư cách tiến vào địa phương như vậy. Hắn tính toán là đi đến bên rìa cấm địa sinh mệnh ngàn dặm, cuối cùng có thể ở đó tìm được cơ duyên là không gì tốt hơn, dù không được gì cũng không sao. Hắn đã đột phá cảnh giới Toàn Đan, hiện tại đã có vốn liếng nhất định về Nam Thiên Vực.

Đối với Huyễn Vô Cực, Lâm Minh tự nhiên không địch lại, nhưng là đối với trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một đối với Nam Hải Ma Vực, Lâm Minh tin tưởng mình có đủ năng lực đánh chết.

***

Nhoáng một cái mười mấy ngày qua đi, Lâm Minh quanh quẩn ở trong phạm vi một ngàn dặm đến một ngàn một trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, mấy ngày này thật ra hết sức bình tĩnh.

Thẳng đến một ngày này, Ma Quang ở trong đầu Lâm Minh đột nhiên nói:

- Lâm Minh, phía trước bên phải, cách xa mười dặm có người!

- Ồ?

Lâm Minh hơi ngây ra:

- Mấy người?

- Không rõ ràng, khoảng cách quá xa. Ta chỉ là cảm giác đến vừa rồi có một luồng năng lượng dao động. Mà dao động này hẳn là võ giả phát ra, cũng không phải tà linh.

Lâm Minh thoáng do dự một chút, nói:

- Chúng ta đi tìm bọn họ!

Cùng võ giả khác ở một chỗ, có rất nhiều chỗ tốt. Lâm Minh lập tức triển khai thân pháp, lao về phương hướng Ma Quang nói.

Nhưng mà hắn vừa mới bước ra một bước, đột nhiên cảm giác mặt đất dưới chân chấn động mạnh. Mặt đất xa xa nứt ra, từng luồng năng lượng màu đen phun trào ra!

- Hả?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, chuyện gì xảy ra?

- Không đúng!

Thanh âm Ma Quang có chút thay đổi:

- Sát khí trong không khí bắt đầu xao động, hơn nữa mấy người vừa rồi phát hiện, đang vọt về phía bên này!

Ma Quang vừa nói xong, Lâm Minh liền nhìn thấy mấy bóng người nhảy nhót ở cuối sương mù xám mênh mông. Bọn họ lại dám chạy toàn lực trong Vạn Cổ Ma Khanh! Không muốn sống nữa?

Ý niệm này vừa mới thoáng hiện trong đầu Lâm Minh, sắc mặt hắn lập tức đại biến. Hắn nhìn thấy, phía sau những người này có một đám mây đặc màu đen dường như sóng thần che phủ trời đất ép xuống!

Năng lượng ẩn chứa trong đám mây đen này cực kỳ khủng bố.

- Chết tiệt!

Lâm Minh thầm mắng một câu trong lòng, xoay người bỏ chạy.

Hắn đã bất chấp đi nghĩ đây là tình huống gì, ở trong ngọc giản Cực Tinh tháp chủ để lại dường như chưa từng nhắc qua loại chuyện này.

Tốc độ của Lâm Minh cực nhanh, nhưng là tốc độ của người sau lưng cũng không chậm. Bởi vì vừa rồi Lâm Minh trì hoãn trong nháy mắt, bọn họ đã vọt tới địa phương cách Lâm Minh chỉ xa có mấy chục trượng.

Trong khoảnh khắc xoay người, Lâm Minh nhìn rõ dung mạo một người, dường như là Đoan Mộc Quần.

Thời điểm này đã không còn kịp hỏi là chuyện gì xảy ra, Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, đem tốc độ phát huy đến mức tận cùng.

Sóng thần ma vân phía sau dường như là một con cự thú thái cổ, cắn nuốt mọi thứ trên đường nó đi qua. Mây đen cuồn cuộn, cao chừng trăm trượng, năng lượng ẩn chứa trong đó khiến người không dâng lên nổi dũng khí phản kháng.

Mà muốn dựa vào phi hành né tránh ma vân cũng là không có khả năng, bởi vì Vạn Cổ Ma Khanh cấm bay. Luận tốc độ, ma vân nhanh hơn tốc độ võ giả đang chạy rất nhiều. Mấy người toàn lực chạy băng băng, mà sau lưng bọn họ sóng thần màu đen lại càng ngày càng gần!

- A!

Một tiếng kêu thảm loáng thoáng vang lên, Lâm Minh căn bản không cần quay đầu nhìn là biết có võ giả bị sóng thần mây đen nuốt sống, kết cục có thể nghĩ mà biết!

Sát khí trong không khí bị khuấy thành vòng xoáy mãnh liệt, Lâm Minh vận dụng Không chi ý cảnh, súc địa thành thốn, tốc độ phát huy đến mức tận cùng. Hắn nhanh hơn tốc độ tất cả mọi người phía sau, nhưng cho dù là vậy cũng không nhanh bằng sóng thần ma vân.

Mà đúng vào lúc này, trong mắt hắn ánh sao chợt lóe, trong tầm nhìn của hắn, cuối sương mù xuất hiện một ngọn núi màu đen.

Nhìn độ cao ngọn núi kia, cao chừng mấy trăm trượng.

Lâm Minh trong lòng mừng rỡ, không nói hai lời, triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ cao nhất lao về phía ngọn núi!

Tuy nói nhìn núi chạy ngựa chết, nhưng là bởi vì sương mù che chắn, khi Lâm Minh nhìn thấy ngọn núi đã cách không xa.

Dưới tốc độ cực hạn của hắn, chỉ thời gian mấy chục hô hấp hắn liền vọt tới dưới chân núi!

Đem thân pháp phát huy đến tận cùng, Lâm Minh một hơi xông lên đỉnh núi, lúc này hắn mới xoay người nhìn. Lại thấy dưới chân núi, lại có mấy võ giả bước lên ngọn núi màu đen, tốc độ cao nhất vọt lên đỉnh núi.

Mà thời điểm này, sóng thần ma vân đã phi thường gần. Khi nó mãnh liệt đi tới, mặt đất đều đang run rẩy, xem uy thế cực kỳ khủng bố đó Lâm Minh rất lo lắng ngọn núi này có thể sẽ bị xói lở hay không.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh kinh hồn chưa yên hỏi.

- Hắc hắc, vận khi ngươi thật tốt, mây đen kia chính là Vạn Cổ Ma Khanh phun trào. Bình thường Vạn Cổ Ma Khanh sau khi phun trào sẽ tiến vào thời kỳ ổn định, mấy chục năm đến mấy trăm năm sẽ không phun trào. Lần này không biết là chuyện gì xảy ra, cho nên mới nói ngươi vận khí tốt...

Thanh âm có chút trêu đùa của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh, lúc trước Ma Đế ở Vạn Cổ Ma Khanh cũng từng gặp qua Vạn Cổ Ma Khanh phun trào.

- Đây chính là Vạn Cổ Ma Khanh phun trào?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, Vạn Cổ Ma Khanh mấy chục năm đến mấy trăm năm phun trào một lần. Mỗi lần phun trào, sẽ phun ra lượng lớn năng lượng xao động. Ma Thần Chi Cốt cùng với tà linh khủng bố ở sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Năng lượng trong Vạn Cổ Ma Khanh sau khi phun trào cực độ hỗn loạn, tuyệt địa tầng tầng, xác suất ngã xuống cực cao. Nhưng là bởi vì lúc này cơ duyên trong Vạn Cổ Ma Khanh cũng nhiều nhất, cho nên sau lần vừa rồi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, võ giả tiến vào trong đó ngược lại là nhiều nhất.

Trong lúc nguy cơ ập vào đầu, Lâm Minh căn bản không kịp hỏi kỹ. Chỉ nghe "ầm" một tiếng nổ lớn, sóng thần ma vân đánh mạnh lên vách núi, bắn lên dòng năng lượng màu đen cao trăm trượng. Ngọn núi màu đen chấn động mạnh dường như không chịu được lực đánh vào thật lớn này, muốn sụp xuống.

Mảng lớn núi đá trực tiếp bị sóng thần ma vân xé rách ra, một võ giả không kịp trèo cao hơn ngay cả kêu thảm cũng chưa thể phát ra, trực tiếp bị ma vân nuốt trọn, ngay cả một đóa bọt sóng đều không bắn lên.

Mà ở phía trước đội ngũ, đám người Đoan Mộc Quần thì vọt lên vị trí gần đỉnh, may mắn né tránh sóng thần đánh vào.

Lâm Minh cúi đầu nhìn, lại thấy ở cách đỉnh núi không xa, Đoan Mộc Quần luôn luôn nho nhã hiện đầy đầu mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, kinh hồn chưa yên. Hiển nhiên cũng tiêu hao không nhỏ.

Ở phía sau Đoan Mộc Quần còn có hai võ giả Yêu Tinh tộc, ba võ giả Cự Ma tộc xếp trong Thiên Ma thất tinh.

Hai võ giả Yêu Tinh này phân biệt là Phong Thần và Lam Thấm.

Về phần võ giả Cự Ma tộc, Lâm Minh cũng nhận biết một người, là Hắc Thạch đến từ Cự Phủ tháp. Hắc Thạch đồng dạng là truyền nhân thánh địa, đến từ thánh địa Cự Ma tộc, thiên phú không kém so với Phong Thần.

- Lâm Minh!???

Đoan Mộc Quần người đầu tiên nhìn thấy Lâm Minh, trong lòng đột nhiên cả kinh. Trước đó hắn từ trong miệng Lam Thấm nghe nói tin tức của Lâm Minh, hắn cho rằng Lâm Minh đã ngã xuống, nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy Lâm Minh ở nơi này.

Võ giả khác lúc này cũng chú ý tới Lâm Minh, Phong Thần chỉ thoáng sửng sốt, ngay sau đó liền bình thường trở lại. Hắn nguyên bản không tin Lâm Minh đã chết, hiện tại nhìn thấy Lâm Minh ngược lại ở trong tình lý.

Kinh ngạc nhất chính là Lam Thấm. Nàng đích thân trải qua tuyệt địa Huyết Yêu cốt, tự nhiên biết sự khủng bố của tuyệt địa đó. Lại tận mắt nhìn thấy Lâm Minh quay về trong tuyệt địa, nửa canh giờ đều không thể đi ra. Nàng tuy rằng trong miệng nói Lâm Minh là mất tích, nhưng là trong lòng đã kết luận Lâm Minh đã chết rồi. Tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh hiện giờ yên lành xuất hiện trước mắt.

Chẳng lẽ hắn xông qua tuyệt địa, lại một mình một người vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm, đi tới khu vực trung ương của Vạn Cổ Ma Khanh?

Hắn làm như thế nào?

Một điểm này không riêng gì Lam Thấm cảm thấy khó tin, những người khác cũng đều cảm thấy khó thể tin. Hành động một mình nguy hiểm hơn nhiều so với tổ đội, huống chi Lâm Minh còn không có dẫn đường.

Mà đúng vào lúc này, Phong Thần đột nhiên trong lòng thoáng động, đột nhiên nhìn Lâm Minh một cái:

- Đột phá Toàn Đan rồi?

Lâm Minh hơi hơi cười với Phong Thần, nói:

- Phong Thần huynh, hạnh ngộ. Lâm mỗ ở trong Vạn Cổ Ma Khanh tìm được một địa phương tương đối an toàn, may mắn đột phá.

Một câu hời hợt bâng quơ của Lâm Minh khiến võ giả ở đây trực tiếp hết lời.

Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh còn có địa phương an toàn sao? Ở trong này đột phá Toàn Đan, muốn chết sao?

Huống chi, tu vi Lâm Minh nguyên bản chỉ là nửa bước Toàn Đan, theo lẽ thường không có thời gian nửa năm đừng mơ đột phá. Hắn làm như thế nào?

Chẳng lẽ là cơ duyên tìm được ở trong Vạn Cổ Ma Khanh?

Cũng chỉ có giải thích này!

- Lâm huynh thật đúng là vận may.

Hắc Thạch ê ẩm nói, đem đột phá của Lâm Minh quy kết vào vận khí. Cũng là bởi vì hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này của hắn thật sự là thu hoạch ít đến đáng thương.

Vận may?

Lam Thấm lại không nghĩ vậy. Trong khoảnh khắc nàng phát hiện Lâm Minh đột phá, trong lòng đã biết cơ duyên của Lâm Minh là tìm được ở đâu.

Lúc trước ở tuyệt địa đó, Lâm Minh lấy cớ trở về căn bản là không phải tìm Tu Di giới gì, mà là bởi vì hắn phát hiện cơ duyên nào đó, quay lại tìm kiếm!

Nhưng là... Ở trong tuyệt địa đó ẩn giấu một tà linh cường đại đến khiến người sợ hãi, nó giết chết cường giả cấp tôn chủ chỉ cần trong nháy mắt! Ở dưới loại tình huống đó, Lâm Minh là như thế nào phát hiện cơ duyên, lại làm sao đem cơ duyên lấy đi dưới sự che chở của tà linh?

Điều này làm sao có thể?

Lam Thấm nghĩ đến đây theo bản năng bịt kín miệng, nàng cảm thấy Lâm Minh trước mắt trở nên thần bí.

Chương 642: Lầm vào cấm địa

- Lam Thấm, làm sao vậy?

Đoan Mộc Quần chú ý tới sự khác thường của Lam Thấm, dùng chân nguyên truyền âm hỏi. Lam Thấm đem phán đoán của nàng nói ra một phen, Đoan Mộc Quần vừa nghe, cũng thấy mí mắt khẽ nhảy. Quả thật, cái cớ vì tìm kiếm Tu Di giới mà quay trở lại nơi tuyệt địa đó có chút gượng ép. Lúc trước Đoan Mộc Quần không nghĩ kỹ, hiện tại nghĩ lại một cái, có nhiều điểm đáng ngờ.

Một là nhân vật tâm tư cẩn mật, thực lực lại mạnh như Lâm Minh, thật sự sẽ đánh rơi Tu Di giới còn không biết sao? Hai là dựa theo Lam Thấm nói lúc trước Lâm Minh là dẫn dắt tiểu đội lao ra, trên đường thậm chí có một lần biến hướng, thật sự chỉ là trùng hợp?

Lâm Minh không phải người ngốc, hắn đã có nắm chắc trở về là nhất định có lòng tin đối phó tuyệt địa đó. Kể từ đó, có thể tìm được tài nguyên trong tuyệt địa cũng không kỳ quái!

Nghĩ đến đây, Đoan Mộc Quần trong lòng thất kinh. Hắn một đường đi tới cũng từng gặp phải mấy nơi tuyệt địa, cũng tận mắt nhìn thấy tình cảnh đội hữu chết thảm, biết rõ sự khủng bố của Vạn Cổ Ma Khanh. Trong Vạn Cổ Ma Khanh này cơ duyên khắp nơi, nhưng cũng không phải dựa vào vận khí là có thể đạt được. Phải có đủ thực lực, năng lực mới có thể thu được, nếu không chỉ là đi nạp mạng mà thôi.

Lâm Minh, trên người hắn rốt cuộc có bí mật gì? Chẳng những có thể nhìn thấu nguy cơ tầng tầng của Vạn Cổ Ma Khanh, hơn nữa có thể ở nơi này bế quan đột phá Toàn Đan!

Thật có thể nói là giấu sâu không lộ!

Đoan Mộc Quần càng nghĩ càng thấy kiêng kị Lâm Minh không thôi, chỉ cảm thấy Lâm Minh trước mắt sâu không lường được. Mà ở bên cạnh, Hắc Thạch còn hoàn toàn không rõ ràng đủ loại trong đó, như trước nói:

- Ta nếu như có vận khí của Lâm huynh, nói không chừng hiện tại tu vi cũng có thể đạt tới hoặc gần tới Ma Vương tứ tinh...

Cái gọi là Ma Vương tứ tinh tương đương với nhân loại cảnh giới Mệnh Vẫn. Hắc Thạch còn chưa tới ba mươi tuổi, nếu là thật sự có thể hiện tại gần tới Ma Vương tứ tinh, thiên phú của Bát Vẫn Chiến Đế đều không bằng hắn.

Đối với loại oán giận rõ ràng mang theo thành phần ghen tị này, Lâm Minh chỉ mỉm cười, không giải thích gì.

- Hắc hắc, vận khí cũng là một loại thiên phú đó.

Lại có một võ giả lên tiếng, hắn là tôn chủ đến từ Cự Phủ tháp, xuất thân Man tộc.

Khi hắn vừa mới nói được một nửa, đột nhiên thân núi chấn động mạnh. Ở dưới chân núi, một tảng lớn thân núi bị dòng lũ màu đen xối đi, tiếp theo chính là một khe nứt nhìn ghê người lan tràn ra, chia ngọn núi màu đen thành hai nửa. Dòng lũ màu đen vọt vào trong khe nứt, dưới áp lực thật lớn, phóng lên trời cao!

Võ giả Man tộc nói chuyện đó lại bị dòng lũ năng lượng này đánh trúng.

A!

Một tiếng hét thảm vang lên, dòng lũ năng lượng kia dường như axít tính ăn mòn cực mạnh, trực tiếp đốt nát nửa bên người võ giả Man tộc, hóa thành xương trắng!

Một màn này xảy ra trước mắt mọi người, mọi người đều quá là sợ hãi, nhao nhao lùi ra.

Võ giả Man tộc kia bị dòng lũ màu đen xối chỉ còn lại nửa khuôn mặt, một bên kia thì là bộ xương máu chảy đầm đìa. Vẻ mặt của hắn vặn vẹo dữ dội, thò tay ra muốn cầu cứu mọi người, nhưng mà loại thời điểm này ai dám qua. Nhìn thấy võ giả Man tộc bi thảm như vậy, mọi người lại lùi ra mấy bước, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt.

Rắc!

Xương chân võ giả Man tộc đứt gãy, toàn bộ thân thể như một bãi bùn nát ngã xuống đất, dứt hơi bỏ mình!

Nhìn thấy tình cảnh bậc này, Lâm Minh chỉ cảm giác lòng bàn tay toát mồ hôi, trong lòng phát lạnh. Vừa rồi hắn liền cảm giác dưới chân võ giả Man tộc năng lượng xao động, chỉ là âm thầm đề phòng, cũng hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả lại nghiêm trọng như thế!

Ầm ầm!

Ngọn núi màu đen lại chấn động mạnh, mọi người ở đây trong lòng kinh hãi, cả đám sắc mặt trắng bệch, tùy thời chuẩn bị lùi ra! Ai biết ngọn núi có thể sẽ xuất hiện khe nứt lần nữa hay không, lại có dòng lũ năng lượng phun ra.

Ào ào!

Từng tảng lớn thân núi bị xói lở, rơi vào trong dòng lũ màu đen hung mãnh, biến mất không thấy.

Nhìn thấy một màn này, tất cả võ giả đều cảm giác sau lưng dâng lên một luồng hơi lạnh không tên, chỉ sợ ngọn núi màu đen này sụp xuống. Một khi như thế, ai cũng đừng mơ sống.

Mọi người hết sức chăm chú nhìn dòng lũ mãnh liệt trên mặt đất, cũng may sụp đổ không tiếp tục. Qua thời gian non nửa nén hương, dòng lũ mãnh liệt dưới chân núi đã yếu đi.

Thân núi dưới chân đã bị xối bừa bãi, bất hạnh trong vạn hạnh chính là, trừ một lần phun trào vừa rồi, cũng không xuất hiện hiện tượng phun trào cùng loại nữa.

Mọi người có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, nhưng mà còn chưa kịp thở ra một hơi, đột nhiên một tôn chủ thở mạnh ra một hơi, tuyệt vọng nói:

- Xong rồi, chúng ta dường như là tiến vào trong vòng vùng cấm ngàn dặm rồi!

- Cái gì? Vùng cấm ngàn dặm?

- Không thể nào!

Một câu bất thình lình khiến tất cả võ giả đều có chút hốt hoảng. Bọn họ vừa rồi chạy vội vàng, làm sao để ý phương hướng. Bên kia bị dòng lũ chặn lại, cũng chỉ có thể chạy sang một phương hướng khác.

Chạy đến chạy đi, rồi lại chạy vào trong vùng cấm ngàn dặm!?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, dõi mắt nhìn qua, dòng lũ màu đen đã trôi qua, sương mù xám bị thứ không còn một mảnh, chỉ để lại một mảnh đất hỗn độn, đen kịt mãi cho đến cuối trời.

- Ma Quang, ngươi không phải nói vừa rồi là Vạn Cổ Ma Khanh phun trào sao? Vạn Cổ Ma Khanh phun trào chẳng lẽ không phải là từ bên trong vọt ra dòng năng lượng, khuếch tán ra ngoài. Làm sao lại từ bên ngoài xuất hiện dòng năng lượng, đuổi chúng ta vào trong Vạn Cổ Ma Khanh?

Ma Quang lắc lắc đầu nói:

- Vừa rồi chỉ là phun trào quy mô nhỏ mà thôi, là dòng năng lượng từ trong khe nứt vòng ngoài Vạn Cổ Ma Khanh phun ra, tụ vào Vạn Cổ Ma Khanh. Nếu là chủ thể Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, vậy thì khó được. Chủ thể Vạn Cổ Ma Khanh này riêng đường kính đã có một vạn dặm, dòng năng lượng từ đó phun ra sợ là sẽ cao vạn trượng, thẳng lên tận trời, che phủ trời đất. Loại dòng lũ đó, ngay cả chủ nhân đều phải nhượng bộ lui binh, không cẩn thận là sẽ ngã xuống huống chi là các ngươi. Thân ở trong dòng lũ như vậy đã sớm bị nuốt sống. Ngươi cho rằng sẽ chỉ là một chút vừa rồi hay sao?

Ma Quang vừa nói, Lâm Minh cũng là trong lòng bừng tỉnh. Quả thật, trong Vạn Cổ Ma Khanh đường kính vạn dặm nếu như phun trào năng lượng quy mô lớn, như vậy thật sự là nghĩ thôi đều cảm thấy khủng bố!

- Làm sao bây giờ?

Võ giả ở đây cho dù là truyền nhân thánh địa, trong mắt đều lóe lên một tia e ngại. Vạn Cổ Ma Khanh cũng không phải cấm địa bình thường, dĩ vãng có quá nhiều thiên tài cường giả ngã xuống trong cấm địa sinh mệnh ngàn dặm. Những người này không kém so với bọn họ!

- Thật sự là sợ cái gì đến cái đó. Nghe đồn năm đó từng có hai thiên tài cấp Phong Hào Tu La tiến vào trong vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, cũng đều ngã xuống không ngoại lệ!

Một võ giả khi nói tới đây, mọi người theo bản năng nhìn phía Lâm Minh. Lâm Minh cũng là Phong Hào Tu La, tuy nhiên vào lúc này Tu La gì đều vô dụng. Đừng nói là tuấn kiệt trẻ tuổi, cho dù là cường giả cấp đế ngã xuống ở trong Vạn Cổ Ma Khanh còn ít sao?

- Mọi người không cần hoảng!

Một Yêu Tinh tộc tôn chủ đến từ Bạch Thạch tháp lên tiếng. Lại nói tiếp thiên tài Yêu Tinh tộc tuy nhiều nhưng là chịu ở lại làm tôn chủ lại ít càng thêm ít. Điều này có liên quan tính cách bản thân chủng tộc. Yêu Tinh tộc trong tận xương tủy đã khắc sâu một cảm giác kiêu ngạo và ưu việt, căn bản không nguyện ý khuất thân dưới người.

- Nơi này chỉ là khu vực vòng ngoài vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, còn không xâm nhập trong Vạn Cổ Ma Khanh. Mấy vạn năm qua, những cường giả cấp đế ngã xuống trong Vạn Cổ Ma Khanh kia đều là tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh. Chúng ta còn chỉ ở bên ngoài, vận khí tốt, có thể đi ra!

Lời nói của Yêu Tinh tộc tôn chủ rõ ràng chiếm đa số thành phần tự an ủi, tuy nhiên thời điểm này mọi người lại vô cùng nguyện ý tin tưởng loại tự an ủi này. Một võ giả khác phụ họa theo:

- Tôn chủ nói không sai. Chúng ta hiện tại liền xuống núi, bắt đầu đi về. Chuyện do người làm, chúng ta vị tất không thể đi ra!

Mọi người đều có tâm lý theo số đông, lúc này xuất hiện mấy võ giả dẫn đầu đều cảm thấy an lòng không ít, đang định theo mọi người cùng rời đi. Lúc này Lâm Minh nói:

- Chờ một chút!

- Hả? Làm sao vậy?

Đoan Mộc Quần ngẩng đầu nhìn phía Lâm Minh. Hắn đối với ý kiến của Lâm Minh phi thường để ý, thậm chí hoài nghi Lâm Minh từng đi qua Vạn Cổ Ma Khanh.

- Lúc này còn chờ cái gì, chúng ta đang ở khu vực nguy hiểm nhất trong Vạn Cổ Ma Khanh, trì hoãn càng lâu càng dễ dàng gặp phải nguy hiểm!

Một tôn chủ bất mãn nói.

Lâm Minh nói:

- Dòng lũ màu đen vừa qua khỏi, mặt đất còn có rất nhiều năng lượng màu đen còn sót lại. Những năng lượng này sẽ lấy mạng người, không cẩn thận một chút lọt vào một đầm lầy năng lượng, sẽ mất chân đấy.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh có một số địa phương, đất xốp mềm, năng lượng màu đen lẫn vào trong đó sẽ hình thành nơi đầm lầy bùn, một khi rơi vào hậu quả có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh lời nói có lý, tôn chủ phải đối trước tiên khóe miệng giật giật, cũng không phản đối cái gì.

Mọi người cũng đành phải đợi mấy canh giờ. Trong mấy canh giờ này, mọi người đều ngồi xuống điều tức, ý đồ đem trạng thái thân thể khôi phục đến tốt nhất, chuẩn bị nghênh đón con đường địa ngục tiếp theo.

Lâm Minh cũng tiến vào Không Linh võ ý điều tức, không ngừng cùng cố tu vi.

Thời gian mấy canh giờ qua đi, không gặp phải nguy hiểm gì. Chung quanh ngọn núi màu đen, dòng năng lượng màu đen còn sót lại kia bắt đầu bốc hơi thành sương mù màu đen, tiếp đó sương mù nhạt dần, từ đenxám. Nhìn một màn như vậy, mọi người rốt cuộc biết sương mù xám không chỗ nào không có trong Vạn Cổ Ma Khanh là từ đâu tới. Sương mù xám này dĩ nhiên là dòng năng lượng trong Vạn Cổ Ma Khanh sau khi phun trào bốc hơi hình thành!

- Có thể xuất phát rồi chứ!

Đoan Mộc Quần đề nghị một câu, quay đầu nhìn phía Lâm Minh.

- Ừm, được rồi!

Lâm Minh đứng lên, vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh không nghĩ tới mình đánh bậy đánh bạ vẫn là đi tới nơi này.

Một đám người bắt đầu xuống núi, căn cứ vị trí sao phán đoán phương hướng, sau đó thật cẩn thận đi ra bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh. Theo tôn chủ từng tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh phỏng đoán, bọn họ xâm nhập vùng cấm ngàn dặm sâu không quá trăm dặm, nói cách khác hiện giờ cách Vạn Cổ Ma Khanh còn có chín trăm dặm, khả năng đi ra rất lớn.

Lâm Minh trong lúc đi đường cũng nhấc lên mười hai phần cảnh giác. Phạm vi một ngàn dặm này nếu đã được xưng là cấm địa sinh mệnh, tự nhiên có chỗ đáng sợ, muốn bình yên đi ra ngoài sợ là không dễ dàng như vậy.

- Ma Quang, ngươi từng theo Ma Đế tiến vào nơi này, ở hai mươi mấy năm, có biết nơi này rốt cuộc có những nguy hiểm gì không, vì sao lại có nhiều thiên tài như vậy ngã xuống?

Ma Quang lắc đầu nói:

- Thực lực Ma Đế năm đó vượt xa các ngươi, có vài thứ đối với hắn mà nói không phải nguy hiểm, đối với các ngươi mà nói là trí mạng. Tỷ như phun trào quy mô nhỏ vừa rồi, Ma Đế từng gặp qua hai lần, căn bản không kinh hãi không nguy hiểm, các ngươi lại chết mấy người. Hiện tại để ta phân tích nguy hiểm, ta làm sao phân tích ra được, gặp rồi tính đi!

Chương 643: Đi ra rồi?

Sau khi trải qua lần này Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, đội ngũ thêm Lâm Minh tổng cộng mười người. Trong đó Thiên Ma thất tinh chiếm bốn người, phân biệt là Phong Thần, Lam Thấm, Đoan Mộc Quần và Hắc Thạch. Bốn người này toàn bộ là truyền nhân thánh địa. Sáu người khác bao gồm Lâm Minh, thì toàn bộ là tôn chủ.

Mười người đều là cao thủ đỉnh cao, trong đó cũng có nhân vật thực lực đã gần bằng tháp chủ như là Đoan Mộc Quần.

Mười người một đường cẩn thận đề phòng, đi hướng vòng ngoài Vạn Cổ Ma Khanh. Bọn họ đi tốc độ rất chậm, còn chậm hơn so với khi mới vào Vạn Cổ Ma Khanh. Cảm giác toàn bộ mở ra, chỉ sợ lọt vào tà linh đánh lén.

Nhưng mà một đường đi tới, cái gì đều không phát sinh.

Năm mươi dặm, tám mươi dặm, một trăm dặm, một trăm hai mươi dặm...

Những võ giả này đối với đã đi khoảng cách bao nhiêu đều hiểu rõ trong lòng, mắt thấy đã đi hơn một trăm dặm, theo lý thuyết đã gần như ra khỏi vùng cấm ngàn dặm, ít nhất cũng là đến gần dải đất vùng ven.

Ý thức được một điểm này, những võ giả này đều có chút kích động. Chẳng lẽ thật sự cứ như vậy là đi ra?

Càng tới gần bên rìa vùng cấm, mọi người càng vô cũng cẩn thận, ai cũng không muốn thất bại trong gang tấc. Vùng cấm ngàn dặm được xưng có đi không về, chim bay không vượt qua, nhiều năm như vậy lưu truyền tới nay tuyệt đối sẽ không phải tin đồn vô căn cứ. Nói không chừng chính là trong khoảnh khắc cuối cùng bước ra khỏi giới tuyến sẽ gặp phải nguy hiểm gì!

Cứ như vậy, mọi người lo lắng đề phòng lại đi hai mươi, ba mươi dặm, cộng dồn lại sợ là đã một trăm năm mươi dặm rồi, vẫn là cái gì đều không xảy ra!

Cứ như vậy liền ra ngoài?

Mọi võ giả đều cảm giác có chút khó tin. Vào vùng cấm ngàn dặm, nguy hiểm gì đều không gặp phải, một đường bình tĩnh vô cùng, bình tĩnh tiến vào lại bình tĩnh đi ra...

- Vùng cấm ngàn dặm này cũng không khủng bố như trong truyền thuyết, chúng ta tiến vào trong còn không phải yên yên ổn ồn đi ra?

Hắc Thạch khẽ thở ra một hơi, có chút không cho là đúng nói. Vùng cấm ngàn dặm, nói quá sự thật.

- Có lẽ lúc trước thật sự có không ít người ngã xuống ở vùng cấm ngàn dặm, cho nên liền hình thành lời đồn như vậy nhỉ. Được xưng là có vào không có ra, kỳ thật cũng chỉ là nguy hiểm hơn một chút xíu, mà chúng ta vừa khéo vận khí tốt, không gặp phải nguy hiểm gì, cứ như vậy đi ra.

Có tôn chủ phụ họa.

- Ha ha! Trong đời có thể tiến vào vùng cấm ngàn dặm một lần, coi như không sống uổng. Đáng tiếc... Không tìm được cơ duyên gì. Nếu là có thể ở trong vùng cấm ngàn dặm đào ra một hai khối Ma Thần Chi Cốt địa giai, vậy thì phát đạt!

Một tôn chủ đến từ Vân Tiêu tháp nói với vẻ tiếc nuối. Vừa rồi chỉ biết cẩn thận đề phòng tà linh, ai còn có tâm tư tra xét Ma Thần Chi Cốt. Hiện tại ngẫm lại, thật sự đáng tiếc. Chính là bị những tin đồn vô căn cứ kia dọa đến. Chẳng trách nói miệng nhiều người xói chảy vàng, ba người thành hổ, lời đồn hại chết người a!

- Hắc hắc! Nếu ngươi muốn đào, có thể quay lại đào mà, ai cũng không cản ngươi. Lại vào một lần, nói không chừng liền gặp được Ma Thần Chi Cốt địa giai.

Một tôn chủ khác cười trêu.

Tôn chủ Vân Tiêu tháp lúc trước nghe thấy lời này lập tức sắc mặt có chút mất tự nhiên. Trải qua khẩn trương vừa rồi khiến hắn lòng còn sợ hãi, cười ha hả nói:

- Vậy thì thôi, lo lắng đề phòng đi ra, lại quay lại không nhất định có vận khí này. Huống chi vẫn là một mình ta, quá nguy hiểm!

Người nói vô ý, người nghe có lòng. Một tôn chủ đột nhiên nảy ra ý hay nói:

- Vùng cấm ngàn dặm này nếu đã không có nguy hiểm như vậy, chúng ta vì sao không quay lại một lần? Vừa rồi mọi người đều cẩn thận đề phòng, không cố được tra xét tài nguyên. Nếu chúng ta quay lại một lần, với lực lượng của mười người chúng ta, thật sự gặp phải nguy hiểm cũng chưa chắc không ứng phó được. Nên biết, vùng cấm ngàn dặm này mấy ngàn năm qua liền không có mấy người từng đi vào, đều là bị lời đồn dọa sợ. Tài nguyên bên trong không trải qua khai thác, mức độ phong phú có thể nghĩ mà biết!

Tôn chủ này vừa nói, võ giả ở đây có không ít người tâm tư trở nên linh hoạt. Không sai, từ sau khi tiếng dữ của vùng cấm ngàn dặm lưu truyền ra, mấy ngàn năm nay liền chưa từng có người tiến vào. Tài nguyên bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh mỗi mười năm trải qua một lần thăm dò, đã sớm không còn nhiều. Mà bên trong vùng cấm ngàn dặm này tất nhiên cất giữ phong phú!

Hơn nữa vùng cấm ngàn dặm càng tới gần Vạn Cổ Ma Khanh, Ma Thần Chi Cốt địa giai trong đó sợ không phải số ít. Thậm chí có khả năng xuất hiện Ma Thần Chi Cốt thiên giai trong truyền thuyết!

Ma Thần Chi Cốt thiên giai nhưng là đồ vật ngay cả Huyết Sát Nguyên nguyên chủ đều không có. Nếu là đào ra một khối Ma Thần Chi Cốt thiên giai, vậy cả đời này đều không cần phát sầu vì tài nguyên. Bọn họ nguyên bản thiên phú không kém, cộng thêm một khối Ma Thần Chi Cốt thiên giai này tất nhiên đột phá cấp đế!

Mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng ánh mắt tập trung lên người hai người. Một là Đoan Mộc Quần, một người khác là Vân Sát tôn chủ đến từ Vân Tiêu tháp.

Thực lực và uy tín của hai người này được công nhận cao nhất trong số ở đây.

Đoan Mộc Quần không cần phải nói, bản thân là xuất thân thánh địa siêu cấp, sau khi vào Đế Giả chi lộ, thực lực đuổi thẳng cấp tháp chủ.

Mà Vân Sát tôn chủ, ở trong mười sáu tôn chủ Vân Tiêu tháp xếp mấy thứ hạng đầu. Nên biết thực lực tôn chủ Vân Tiêu tháp vốn là mạnh nhất trong mười hai Thông Thiên tháp, xếp hạng của Vân Sát tôn chủ này hàm kim lượng cực cao, không nhất định yếu hơn so với Thông Thiên tháp chủ kém cỏi nhất.

Đoan Mộc Quần hơi hơi trầm ngâm, lúc này hắn cũng không cầm chắc chủ ý. Đối với võ giả mà nói, nếu có cơ duyên đặt ở trước mắt mà không đi tranh thủ, tất nhiên cả đời bình thường. Nhưng vùng cấm ngàn dặm này thật sự không phải hiểm địa bình thường, mấy ngàn năm nay vô số lời đồn, đủ loại thiên tài tuyệt thế ngã xuống trong đó. Bọn họ vừa rồi hữu kinh vô hiểm đi ra, có lẽ chỉ là vận khí tốt thì sao?

Một khi quay lại, gặp phải tà linh cường đại, làm không tốt là toàn quân bị diệt!

Đoan Mộc Quần không kìm được liếc mắt nhìn Vân Sát tôn chủ. Vân Sát tôn chủ lúc này cũng không biết nên thế nào cho phải, nghĩ một lát, hắn đưa ra một đề nghị điều hòa:

- Chúng ta lùi lại năm mươi dặm. Khoảng cách này, đại khái vừa khéo là vùng giới hạn bên rìa vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh. Chúng ta dừng lại ở khu vực này một hai canh giờ, nếu sưu tầm được cơ duyên rõ ràng phong phú hơn vòng ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, như vậy chúng ta lại vào năm mươi dặm. Ngược lại, nếu gặp phải tà linh thực lực cường đại, như vậy chúng ta trở về!

Đề nghị của Vân Sát tôn chủ vừa không liều lĩnh cũng không bảo thủ, mọi người đều hưởng ứng.

- Đề nghị tốt! Biện pháp của Vân Sát huynh hay.

- Ha ha, vẫn là Vân Sát huynh thông minh. Cứ làm như vậy!

Đề nghị của Vân Sát tôn chủ quả thật không tồi. Vào lúc này, sai một bước đều có thể khiến cho toàn quân bị diệt, mà đề nghị này lại có thể nói là tiến có thể công lui có thể thủ.

Võ giả ở đây mỗi người thần sắc hưng phấn, dường như lập tức đào được Ma Thần Chi Cốt thiên giai vậy.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta liền xuất phát đi!

Tôn chủ ban đầu đưa ra đề nghị có chút không chờ đợi được.

Đoan Mộc Quần cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đang muốn cùng mọi người quay lại. Đột nhiên trong lòng hắn thoáng động, nhìn Lâm Minh một cái, muốn xem xem Lâm Minh tỏ vẻ gì. Lại thấy Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, hai tay ôm ngực, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người đã đi ra vài bước, mà Lâm Minh còn đang tại chỗ trầm tư, hiển nhiên không có ý tứ dời bước chân.

- Lâm huynh, có đi cùng chúng ta không?

Đoan Mộc Quần đưa ra lời mời, hắn rất hy vọng Lâm Minh có thể đi cùng bọn họ. Trên người Lâm Minh có quá nhiều bí mật, Đoan Mộc Quần tin tưởng nếu Lâm Minh cùng theo bọn họ tiến vào vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, tất nhiên là một trợ lực lớn. Nói không chừng có thể vào thời khắc mấu chốt hóa nguy hiểm thành bình yên, cứu vớt toàn đội cũng không biết chừng.

Lâm Minh dường như không nghe thấy, vẫn đang trầm tư.

- Lâm huynh, muốn đi cùng không?

Đoan Mộc Quần lại hỏi.

- Lâm Minh, nếu cùng đi thì mau đi, bằng không ngươi liền ở lại nơi này đi!

Vân Sát tôn chủ lên tiếng, khẽ nhíu mày. Đoan Mộc Quần hỏi liền hai lần Lâm Minh cũng không nói một lời, thật sự không lễ phép gì.

- Ha ha, Lâm huynh xem ra là không muốn tiến vào, để hắn ở lại chỗ này đi. Chúng ta đi!

Hắc Thạch tròng mắt xoay tròn, vội vàng chen lời. Trong khi nói, hắn còn đi hai bước dài, chỉ sợ Lâm Minh đổi ý đuổi theo.

Ý tưởng của Lâm Minh rất đơn giản, Lâm Minh còn chưa tiến vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, ở vòng ngoài tùy tiện đi một chút có thể gặp được cơ duyên đột phá Toàn Đan, hắn tự nhận là xa xa không bằng, đương nhiên không muốn Lâm Minh đi theo chia một chén canh.

Vốn mười người chia cơ duyên, một người liền không được bao nhiêu. Đến lúc đó Lâm Minh lại chia, nhặt, trộm lấy, một người lấy đi một nửa, những người khác còn chia cái gì.

Không riêng Hắc Thạch có ý tưởng này, không ít tôn chủ trong lòng cũng có tính toán nhỏ nhặt này. Một tôn chủ dùng chân nguyên truyền âm nói với mấy đội hữu:

- Chúng ta nhanh đi đi, tiểu tử họ Lâm này phỏng chừng không dám quay lại.

- Đúng vậy, hắn không đi vừa khéo, thiếu một người phân chia còn có thể cầm nhiều một chút. Hừ, con đường của võ giả không mạo hiểm làm sao có thể phong hoàng xưng đế? Dù hắn là thiên tài địa giai đỉnh cao cũng phải không ngừng cố gắng, nếu không sẽ chỉ hao hết thiên phú, trở nên bình thường.

Trong khi nói, mấy võ giả lại đi ra vài bước, Vân Sát tôn chủ cũng quyết định không mang theo Lâm Minh. Chỉ có ba người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Phong Thần như trước nhìn Lâm Minh, chờ hắn trả lời.

Trong ba người bọn họ, Phong Thần thì hiểu biết thực lực của Lâm Minh, mà Đoan Mộc Quần và Lam Thấm đều biết bản lĩnh của Lâm Minh. Hắn có thể ở trong Vạn Cổ Ma Khanh tìm được cơ duyên cũng không phải vận khí tốt mà là nhờ vào năng lực không muốn người biết nào đó của hắn.

Mang theo Lâm Minh cố nhiên sẽ bị chia cơ duyên, nhưng dù thế nào cũng tốt hơn vứt bỏ tính mạng.

- Lâm huynh, ngươi đang nghĩ gì?

Hỏi liền hai lần không được phản ứng, Đoan Mộc Quần không có chút không vui nào, ngược lại giọng ôn hòa hỏi lại Lâm Minh.

Các tôn chủ khác đều chờ đến mất kiên nhẫn, lần này Lâm Minh trầm mặc mấy giây, rốt cuộc lên tiếng:

- Ta đang nghĩ, một đường này đi tới có điểm nào không thích hợp...

- Không thích hợp? Ở đâu không thích hợp?

Đoan Mộc Quần trong lòng căng thẳng. Nếu là người khác nói vậy, hắn chỉ coi là nghi thần sợ quỷ, mà đối với lời nói của Lâm Minh hắn không dám có chút sơ suất.

- Không thể nói rõ... Nếu như có thể nói ra, ta cũng sẽ không trầm tư suy nghĩ.

Lâm Minh lắc đầu, một đường đi tới luôn có loại cảm giác kỳ quái. Hỏi Ma Quang, Ma Quang cũng nói không chính xác.

- Vậy ngươi liền chậm rãi ở đây nghĩ đi, chúng ta đi trước một bước!

Một tôn chủ cười ha hả, tuy rằng ngôn ngữ xem như khách khí, nhưng ý trào phúng trên mặt đã phi thường rõ ràng. Đều đã đi ra vùng cấm ngàn dặm còn nghi thần sợ quỷ, hoặc là bệnh thần kinh hoặc là giả ngu.

Ngươi ở nơi này chậm rãi nghĩ, vậy vừa khéo, chỉ sợ ngươi đi theo. Không ít võ giả lúc này trong lòng đều là ý tưởng này!

Chương 644: Lặng lẽ tới gần miệng hố khổng lồ!

- Đoan Mộc, chúng ta đi thôi!

Vân Sát tôn chủ nhìn Lâm Minh một cái, cũng là một biểu tình căn bản không tin tưởng. Loại chuyện đuổi hình bắt bóng này nói ra xem như là hấp dẫn chú ý của người khác sao? Huống chi bọn họ đều đã đi ra khỏi vùng cấm ngàn dặm rồi.

Đoan Mộc Quần vẫn nhìn Lâm Minh:

- Lâm huynh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh buông tay xuống, ngẩng đầu nhìn mảnh đất màu đỏ sậm xa a, trầm mặc hồi lâu sau đó lên tiếng:

- Ta cảm giác... Chúng ta căn bản chưa ra khỏi vùng cấm ngàn dặm.

- Cái gì!?

Lâm Minh vừa nói, mọi người đều kinh ngạc!

- Nói đùa gì thế, ngươi nói chúng ta một đám người đều lạc đường?

- Làm sao có thể? Chúng ta là nhìn hướng sao mà đi đó!

Ở Vạn Cổ Ma Khanh, bởi vì trên trời vĩnh viễn có sao sáng, cho nên căn bản không tồn tại tình huống lạc đường. Đã đi ra hơn một trăm năm mươi dặm rồi, ít nhất vượt qua vùng cấm ngàn dặm ba mươi, bốn mươi dặm.

- Tên này bị choáng váng rồi, mặc kệ hắn. Chúng ta đi đường chúng ta.

Một tôn chủ lên tiếng, lúc trước hắn còn bởi vì kiêng dè Lâm Minh Mà dùng chân nguyên truyền âm, hiện tại hắn cũng lười dùng, nghe thì nghe có thể thế nào.

Lam Thấm nghe thấy Lâm Minh nói vậy, có chút nửa tin nửa ngờ, tuy nhiên nàng tin tưởng cho dù Lâm Minh nói không đúng cũng tất có chứng cứ, sẽ không phải lấy lòng mọi người. Nàng hỏi:

- Lâm Minh, vậy ngươi cho rằng chúng ta kế tiếp nên làm gì? Tiếp tục đi ra ngoài, quay về Vạn Cổ Ma Khanh tìm cầu cơ duyên hoặc là thay đổi phương hướng đi tới?

Lâm Minh lắc đầu, hắn quả thật chính mình đều làm không rõ, về phần nói hắn hiện tại đưa ra đề nghị gì, người khác làm sao có thể nghe.

Quả nhiên, sau khi nghe Lam Thấm nói vậy, một tôn chủ không cho là đúng nói:

- Lam Thấm, ngươi hỏi hắn làm gì, hắn nếu là nói thay đổi hướng đi, chúng ta chẳng lẽ thật sự nghe hắn. Đi vào đất chết thì làm sao đây?

Trong thời khắc sống chết này, ai đều sẽ không yên tâm đem mạng giao vào trong tay người khác, đây cũng là chuyện thường tĩnh của con người.

Đoan Mộc Quần lúc này tiến thối lưỡng nan. Một mặt hắn nguyện ý tin tưởng Lâm Minh, nhưng một mặt khác hắn cũng không thể vì một câu hoài nghi của Lâm Minh mà trì trệ không tiến. Huống chi Lâm Minh hiện tại căn bản không đưa ra đề nghị có giá trị.

Ngược lại là Phong Thần một lời không nói ngồi xếp bằng bên cạnh Lâm Minh.

- Phong Thần, ngươi làm gì?

Có võ giả nhìn thấy cử động này của Phong Thần, không rõ ra sao nên hỏi.

- Chờ!

Phong Thần ngôn ngữ cực kỳ súc tích, mọi người đều có chút choáng váng. Chờ cái gì? Không phải là chờ Lâm Minh nghĩ ra biện pháp chứ?

- Phong Thần, ngươi cũng choáng váng?

Hắc Thạch hết chỗ nói rồi, Phong Thần này ở trong ấn tượng của hắn là một người rất có chủ kiến, rồi lại bởi vì một câu hoài nghi của ngay chính Lâm Minh đều không rõ ràng, rồi lại ngồi xuống chờ đối phương nghĩ ra biện pháp. Nói đùa gì đây!

Vào lúc mọi người ngươi một lời ta một câu, Lâm Minh lại căn bản không để ý tới. Hắn đang kết nối với Ma Quang trong tinh thần chi hải.

- Ma Quang... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh lên tiếng hỏi. Một đường đi tới, mới đầu còn không cảm thấy gì, nhưng là dần dần hắn phát hiện có chút không thích hợp. Trong lòng hắn luôn có loại cảm giác bị cái gì nhằm vào.

Nhưng mặc cho hắn tra xét chung quanh thế nào cũng không có gì khác thường. Ngay cả Ma Quang thả ra cảm giác cũng không tra xét ra bất kỳ thứ gì.

- Ta cũng nói không rõ, chờ đợi như vậy cũng vô dụng. Nếu như ngươi ở lại, tất nhiên sẽ tách ra khỏi những người đó. Đến lúc đó, gặp phải tà linh khủng bố gì, ngay cả tấm mộc đều không có.

- Ý của ngươi là, cùng những người này đi vào trong vùng cấm ngàn dặm?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hiện tại cái gì đều không phân tích ra được, tùy tiện quay lại rất nguy hiểm.

Ma Quang nói:

- Ngươi dừng lại ở đây cũng không phải biện pháp. Thậm chí...

Hiện tại chúng ta ngay cả phương hướng đều không làm rõ, đi đâu cũng đều như nhau. Chúng ta dựa theo hướng sao đi một trăm năm mươi dặm đều chưa đi ra vùng cấm ngàn dặm, khẳng định có vấn đề. Không bằng thế này, ngươi cứ qua năm mươi trượng đánh dấu một cái, kể từ đó, có lẽ có thể phát hiện cái gì!

- Đánh dấu... Được rồi.

Lâm Minh thoáng suy nghĩ một chút, cũng đành đáp ứng. Hiện giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy.

Lúc trước đại ca của Ma Quang là theo Ma Đế ở trong Vạn Cổ Ma Khanh hơn hai mươi năm, Ma Quang kế thừa trí nhớ của đại ca nó cũng rất có hạn, nó cũng không phải toàn trí toàn năng.

- Đoan Mộc huynh, ta đi cùng các ngươi.

Lâm Minh đột nhiên nói.

- Ồ?

Đoan Mộc Quần hơi ngây ra, lộ ra một tia khó hiểu. Hắn không biết Lâm Minh đến tột cùng phát hiện cái gì, lại vì sao thay đổi chủ ý. Tuy nhiên bất kể nói như thế nào, có Lâm Minh đi theo luôn là một chuyện tốt.

- Làm sao lại muốn đi cùng rồi? Ngươi vừa rồi không phải nói có chỗ nào không thích hợp sao?

Một tôn chủ khinh thường bĩu môi, nói không đi lại mặt dày mày dạn đi theo, cách làm của Lâm Minh làm hắn có chút khinh thường.

Lâm Minh căn bản lười để ý đến. Hiện tại nói gì đều vô nghĩa, có thể đi ra ngoài mới là thật. Hắn tình nguyện những người này phán đoán quay lại là chính xác, đương nhiên... Điều này căn bản không có khả năng.

- Tên này!

Hắc Thạch cảm thấy buồn bực. Lâm Minh đi theo không chừng sẽ chia sẻ đồ vật, nguyên bản người đã không ít, thêm một Lâm Minh có số mệnh thêm trên người, mình còn có thể còn lại cái gì đây?

- Đi thôi!

Nếu Lâm Minh muốn đi theo, Vân Sát tôn chủ cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể dẫn đội ngũ quay lại.

Lam Thấm khó hiểu nhìn Lâm Minh một cái, môi mấp máy lại không nói ra điều gì. Mà Phong Thần thì là một lời không nói, đứng lên đi theo phía sau Lâm Minh. Hắn tin tưởng lời Lâm Minh vừa nói, cùng với quyết định làm ra tất nhiên đều có nguyên nhân, chỉ là người khác không biết mà thôi.

Một đường quay lại, mọi người cẩn thận đề phòng. Lâm Minh cứ năm mươi trượng liền để lại một dấu ấn trận văn, các võ giả khác tự nhiên phát hiện điểm này. Nhưng mà loại hành động này theo bọn họ thấy thuần túy là cố làm ra vẻ cao siêu.

Quay lại một mạch hai mươi, ba mươi dặm, một chút nguy hiểm đều không gặp. Kể từ đó, mọi người đều có chút buông lỏng.

Dường như... Vùng cấm ngàn dặm cũng không đáng sợ như vậy.

- Lần này không biết có thể đào được cái gì.

- Ha ha, nếu là có thể có một khối Ma Thần Chi Cốt địa giai trung thượng đẳng, ta liền thấy đủ!

Đi lâu như vậy ngay cả một con tà linh bình thường đều không gặp phải, có mấy võ giả không kìm được bắt đầu tán gẫu. Đào được Ma Thần Chi Cốt địa giai thậm chí thiên giai, chỉ nghĩ thôi liền khiến cho người chờ mong.

- Đừng phân tâm, đều cẩn thận một chút!

Đoan Mộc Quần chau mày cảnh cáo một câu.

- Biết rồi, biết rồi.

Võ giả kia hi hi ha ha đáp một câu, hiển nhiên căn bản không để trong lòng. Nhưng hắn vừa nói xong, nụ cười trên mặt liền cứng đờ...

Hắn ngơ ngác nhìn về phía chân trời, ở đó dường như có một vùng ngọn lửa màu đen hư vô mờ mịt bốc lên trời, nối liền trời đất, thiêu đốt sao trời!

- Kia... Kia là cái gì?

Võ giả đó há hốc miệng.

Theo một câu nói của hắn, mọi người đều chú ý tới ngọn lửa bốc lên trời. Bởi vì ngọn lửa đó, toàn bộ trời đất đều là một vùng tối đen, dường như bầu trời bị một tấm vải đen che đậy!

Cảnh tượng này khiến mọi người trong lòng kinh nghi không chừng, mấy võ giả bước dài tới mấy bước. Sương mù xám dường như vào lúc này tản ra một ít, rồi sau đó bọn họ nhìn thấy toàn cảnh ngọn lửa kia...

Đó là ngọn lửa đốt trời cao đến vạn trượng, không khí chung quanh ngọn lửa dường như bởi vì bị đốt mà hơi vặn vẹo. Ngọn lửa kia hoàn toàn khác với lửa thường thấy, dường như hư hóa trong suốt, không có thực chất. Khiến cho nó thoạt nhìn giống như sương mù màu đen mờ ảo, mông lung không rõ.

Dưới ngọn lửa màu đen, đầu cuối mặt đất có một vùng hư không rộng lớn tối đen như mực.

Một vùng hư không đó mang cho người ta cảm giác giống như là không gian và mặt đất cùng bị một vị thần linh nào đó chém đứt, lộ ra không gian đoạn tầng của một thế giới khác.

Một luồng khí tức tang thương hùng hồn từ trong vùng hư không đó tràn ra, mọi người đắm chìm trong luồng khí tức này, không hiểu sao Cảm giác đến một cơn bi thống khiến người nghẹt thở!

Trong mông lung dường như có một bài ca phúng điếu thê lương đang hát vang bên tai...

- Trời, đó là... Đó là...

Vân Sát tôn chủ một tay chỉ vào chân trời, giọng nói không kìm được run ray. Hư không màu đen cuối đất đó rõ ràng chính là... Vạn Cổ Ma Khanh!

Đó là Vạn Cổ Ma Khanh chân chính! Ngay cả đệ nhất cường giả Thánh Ma đại lục năm đó tiến vào trong đó cũng có đi không có về!

- Không có khả năng, không có khả năng!

Vân Sát tôn chủ sắc mặt tái nhợt lắc đầu, không thể tiếp nhận kết quả này.

- Chúng ta hẳn là cách Vạn Cổ Ma Khanh chừng ngàn dặm, làm sao có thể nhìn thấy được Vạn Cổ Ma Khanh từ nơi này?

Một câu nói của Vân Sát tôn chủ, mọi võ giả đều bị chấn động choáng váng.

- Vạn Cổ Ma Khanh!?

- Cái gì, ngươi không phải nói đùa chứ!?

Từng võ giả đều sắc mặt tái nhợt, ngay cả Đoan Mộc Quần đều đầy vẻ kinh sợ.

Đó chính là Vạn Cổ Ma Khanh? Trời!

Chung quanh Vạn Cổ Ma Khanh ngàn dặm đã được xưng là cấm địa sinh mệnh, nếu như đi sâu vào khoảng cách có thể nhìn thấy Vạn Cổ Ma Khanh, vậy thì cách Vạn Cổ Ma Khanh bao gần?

Nghĩ đến đây, bọn họ đều tâm thần run rẩy, sau lưng toát ra một tia khí lạnh thấu xương. Lúc trước bọn họ tiến vào vùng cấm ngàn dặm hơn một trăm dặm, sau đó đường cũ đi ra một trăm năm mươi dặm, theo lý thuyết đã đi ra vùng cấm ngàn dặm, hơn nữa còn thừa mấy chục dặm.

Hiện tại một lần nữa quay lại hai mươi, ba mươi dặm, hắn là ở bên rìa vùng cấm ngàn dặm mới đúng chứ!

Nhưng hiện tại nhìn Vạn Cổ Ma Khanh kia, cách bọn họ nhiều nhất chỉ xa mấy trăm dặm. Điều này làm sao có thể?

Lúc này, trong đầu Đoan Mộc Quần đột nhiên vang lên lời nói của Lâm Minh:

- Ta cảm giác... Chúng ta căn bản chưa đi ra khỏi vùng cấm ngàn dặm.

Căn bản chưa đi ra khỏi vùng cấm ngàn dặm, bọn họ một mực đi vào trong Vạn Cổ Ma Khanh! Bất kể đi tới hay là lui về!

Không riêng gì Đoan Mộc Quần ý thức được điểm này, tất cả võ giả ở đây đều nghĩ tới.

Hắc Thạch nhìn về phía Lâm Minh, môi run run, các tôn chủ khác nhìn về phía Lâm Minh, cũng thấy tâm thần phát run. Bọn họ căn bản là một mực tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh!

Nhìn Vạn Cổ Ma Khanh kia dường như miệng khổng lồ của một con dã thú, chờ đợi bọn họ chui đầu vô lưới!

Vạn Cổ Ma Khanh ngay cả đệ nhất cường giả Thánh Ma đại lục đều ngã xuống, một khi tiến vào trong kết cục có thể nghĩ mà biết.

Nghĩ đến đây, Vân Sát tôn chủ sắc mặt khó coi vô cùng, quay đầu nhìn phía Lâm Minh, môi run run nói:

- Lâm thiếu hiệp, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh phun ra một hơi thật mạnh, sự tình chung quy phát triển về hướng xấu nhất. Hắn nhún vai nói:

- Ta còn chưa nghĩ ra...

Chương 645: Lực trường khép kín

Sớm từ lúc vùng cấm ngàn dặm đi ra, Lâm Minh đã nói cảm giác điểm nào không thích hợp, nhưng đến tột cùng là chỗ nào không thích hợp hắn lại nghĩ không ra.

Lúc ấy rất nhiều võ giả đối với điều này đều xì mũi coi thường. Nhưng là lúc này, cũng không có người dám phớt lờ lời nói của Lâm Minh nữa.

Mấy võ giả đề nghị quay lại tìm cầu cơ duyên kia sớm đã hối hận thối ruột. Sự khủng bố của vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, mấy ngàn năm nay truyền vang dội, được xưng là vào hẳn phải chết, chim bay không vượt qua, há là lời giả.

Lúc trước có mấy Phong Hào Tu La, tháp chủ không tin tà, mưu toan tiến vào trong vùng cấm ngàn dặm tìm kiếm cơ duyên, như thường ngã xuống trong đó!

Vốn tưởng rằng lời đồn có thể nói quá sự thật, hiện tại xem ra là thật đến không thể thật hơn được nữa!

Đối mặt Vạn Cổ Ma Khanh khủng bố như vậy, bọn họ rồi lại đưa ra đề nghị hoang đường muốn quay lại đào mấy khối Ma Thần Chi Cốt địa giai, thật sự là ngại sống lâu!

- Lâm thiếu hiệp, chúng ta hồ đồ rồi, ngài nhất định phải nghĩ cho kỹ...

Tên tôn chủ đề nghị quay lại kia, giọng nói đều như sắp khóc, mắt trông mong nhìn về phía Lâm Minh. Hiện tại Lâm Minh trở thành sợi rơm cứu mạng, tuy rằng trông cậy vào Lâm Minh cũng là hy vọng xa vời nhưng dù sao có còn hơn không.

Hắc Thạch cũng thanh âm phát run, giọng đắng ngắt:

- Lâm huynh, ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo chuyện hồ đồ chúng ta vừa làm. Ngài lúc trước làm sao biết chúng ta chưa ra khỏi vùng cấm ngàn dặm? Chúng ta còn có hy vọng ra ngoài không?

Hắc Thạch là truyền nhân thánh địa, cao ngạo cỡ nào, hiện giờ xin lỗi thấp kém như vậy cũng thật sự là rối loạn tấc lòng, không làm chủ được tinh thần.

Lâm Minh nhìn Hắc Thạch một cái, những chuyện trước đó hắn tự nhiên lười so đo, hiện tại trọng yếu nhất là ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh. Nếu có thể ra ngoài, hắn tình nguyện phán đoán của mình sai lầm, nhưng đáng tiếc chính là, sự tình đúng là vẫn còn phát triển về hướng xấu nhất.

Hắn lắc đầu nói:

- Tạm ta cũng không có biện pháp tốt.

Nghe thấy Lâm Minh nói vậy, mọi võ giả đều lạnh nửa lòng. Đúng vậy, Lâm Minh lại không phải thần tiên, hắn tuy rằng có thể cảm giác ra không thích hợp nhưng không có nghĩa là hắn có thể dẫn mọi người đi ra ngoài. Hắn là Phong Hào Tu La không giả, nhưng từ xưa đến nay Phong Hào Tu La ngã xuống ở vùng cấm ngàn dặm còn ít sao. Huống chi luận thực lực, Lâm Minh không nhất định có thể thắng được Đoan Mộc Quần và Vân Sát tôn chủ.

- Làm sao bây giờ? Nên làm gì đây?

Trong lòng từng võ giả đều dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Lúc này Lam Thấm đột nhiên hỏi:

- Lâm thiếu hiệp, chúng ta có phải lạc đường hay không? Tinh tượng trên bầu trời có thể nào là ảo giác, chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta chính là sai lầm, cố ý dẫn sai chúng ta đi vào trong Vạn Cổ Ma Khanh hay không?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không, hướng sao là đúng, vấn đề ra ở dưới chân chúng ta. Nếu ta đoán không sai, hiện tại chúng ta nếu đi về hướng rời Vạn Cổ

Ma Khanh, cứ đi một trăm dặm là tới gần Vạn Cổ Ma Khanh một trăm dặm. Nếu chúng ta đi về hướng Vạn Cổ Ma Khanh, cứ đi một trăm dặm thì đến gần hai trăm dặm!

- Lúc trước chúng ta đi tổng cộng hướng về Vạn Cổ Ma Khanh một trăm năm mươi dặm, rời Vạn Cổ Ma Khanh một trăm năm mươi dặm, cũng chính là tổng cộng đi hướng Vạn Cổ Ma Khanh bốn trăm năm mươi dặm. Hiện tại chúng ta cách Vạn Cổ Ma Khanh chỉ năm trăm năm mươi dặm.

Một phen lời của Lâm Minh nói ra, mọi người đều cảm giác sống lưng phát lạnh. Chỉ có năm trăm năm mươi dặm!

Tuy nhiên hiện tại nhìn vị trí Vạn Cổ Ma Khanh, thật sự chính là cách xấp xỉ như vậy. Chỉ cần bọn họ lại đi mấy trăm dặm, sẽ rơi vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, xương cốt không còn!

Cho dù là Đoan Mộc Quần trước giờ hờ hững lúc này cũng sắc mặt trắng bệch:

- Lâm huynh, chúng ta có hy vọng đi ra ngoài không?

Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, cúi đầu trầm tư một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Không biết. Có lẽ đi được ra ngoài, có lẽ vĩnh viễn bị vây chết ở chỗ này.

Lâm Minh nói ra lời này căn bản không nghĩ lý gì, tuy nhiên mọi người nghe vào tai đã là như tiếng của trời. Chính là bởi vì một câu “có lẽ đi được ra ngoài”.

Lúc này bất kể hy vọng nhỏ cỡ nào cũng là ngựa chết coi làm ngựa sống. Lâm Minh chính là sợi rơm cứu mạng cuối cùng.

- Lâm thiếu hiệp, vậy chúng ta đừng đi nữa, đợi đến Lâm thiếu hiệp nghĩ ra biện pháp lại đi tiếp.

Một võ giả vội vàng nói, võ giả khác cũng nhao nhao hưởng ứng:

- Đúng vậy. Chờ Lâm thiếu hiệp nghĩ biện pháp, ai cũng đừng quấy rầy.

- Chúng ta đề phòng bốn phía, không nên để tà linh đến ảnh hưởng đến Lâm thiếu hiệp.

Lúc này những võ giả này đều xum xoe săn đón, tận lực thể hiện giá trị của mình, chỉ sợ Lâm Minh bởi vì xung đột vừa rồi mà bỏ lại bọn họ mặc kệ.

Kỳ thật b nghĩ nhiều, hiện tại Lâm Minh phải cùng đám người này đồng tâm hiệp lực. Có bọn họ, nguy hiểm còn có thể nhỏ một chút, ít nhất có tà linh cường đại tới còn có tấm mộc. Mà chính hắn một người muốn ra ngoài, hy vọng càng thêm xa vời.

Lâm Minh cúi đầu trầm tư một hồi lâu, lên tiếng:

- Chúng ta dù đứng không nhúc nhích cũng đang tới gần Vạn Cổ Ma Khanh với một tốc độ thong thả.

- Cái gì?

Võ giả ở đây đều sắc mặt đại biến. Trở về cũng là đi tới Vạn Cổ Ma Khanh, đi tới càng không cần phải nói. Hiện tại cho dù đứng tại chỗ không nhúc nhích cũng là đang tới gần Vạn Cổ Ma Khanh. Còn có đường sống sao?

Trong lòng tuyệt vọng, duy nhất có thể làm bọn họ yên lòng chính là, thần sắc Lâm Minh vẫn trấn định như trước:

- Đừng hoảng, chúng ta trước theo đường cũ quay về...

- A? Còn có thể theo đường cũ quay về?

Các võ giả nghe thấy câu này trong lòng mừng rỡ.

Lâm Minh nói:

- Nhiều nhất chỉ là quay về một chút xíu, lúc trước ta đã đánh dấu.

Đánh dấu?

Đúng vậy! Đánh dấu!

Lúc trước Lâm Minh đi năm mươi trượng là sẽ để lại một dấu hiệu trận văn, lúc ấy rất nhiều võ giả cảm giác Lâm Minh cố làm ra vẻ cao siêu, đang giả ngu. Hiện tại xem ra, người ta là nhìn xa, đã sớm dự đoán được sẽ phát sinh loại chuyện này.

Nghĩ đến đây, hình tượng của Lâm Minh càng trở nên sâu không lường được. Mọi người đều trong lòng kích động, đối với Lâm Minh càng ngày càng có lòng tin.

Lâm Minh dẫn theo mọi người đi ngược lại, hắn cảm thụ năng lượng dao động của dấu ấn lúc trước để lại. Không đi đường thẳng mà đi một đường vòng thật lớn. Rốt cuộc ở ngoài năm mươi trượng tìm thấy một chỗ đánh dấu cuối cùng đã làm.

Nhưng mà khi nhìn thấy chỗ đánh dấu này, Lâm Minh lại nửa mừng nửa lo. Mừng là, quả thật có thể căn cứ dấu hiệu để tìm kiếm đường về. Lo chính là dấu hiệu này rõ ràng là thời gian một nén hương lúc trước để lại, theo đạo lý có thể duy trì thời gian mấy tháng. Nhưng hiện tại quay lại, dấu hiệu này đã trở nên mơ hồ, năng lượng tản đi một nửa!

Đây là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh cau mày, đi tìm dấu hiệu kế tiếp. Lại đi một đường vòng, thậm chí có một đoạn đường theo mọi người thấy là đang đi ngược lại. Tuy nhiên lúc này ai cũng không dám nói một câu vô nghĩa. Lâm Minh đi thế nào bọn họ liền đi theo thế ấy.

Một hồi lâu sau, Lâm Minh tìm được chỗ đánh dấu đếm ngược thứ hai, quả nhiên năng lượng ở dấu hiệu này đã gần như tiêu hao hết!

Tĩnh tâm cảm giác chỗ đánh dấu thứ ba, lại đã hoàn toàn biến mất!

Lâm Minh lập tức trán toát mồ hôi lạnh, tình huống còn gay go hơn hắn nghĩ!

Năng lượng ẩn chứa trong dấu hiệu trận văn không biết bị cái gì hủy diệt. Tiếp tục như vậy, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp gì tốt để ra ngoài!

- Làm sao vậy?

Đoan Mộc Quần chú ý tới mồ hôi lạnh trên trán Lâm Minh, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Lâm Minh than nhỏ một tiếng, lắc đầu nói:

- Dấu hiệu của ta ra vấn đề, trong vùng cấm ngàn dặm này không biết có cái gì, đem dấu hiệu của ta xóa đi toàn bộ.

- Cái gì?

Mọi võ giả đều tâm thần căng thẳng, cảm giác tuyệt vọng dày đặc tràn ngập trái tim. Dấu hiệu không linh nghiệm, chẳng lẽ bọn họ sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở trong này?

Thời gian Vạn Cổ Ma Khanh chỉ hơn nửa năm, nửa năm sau thông đạo đóng lại, mười năm sau mới mở ra.

Nhưng mà phàm là võ giả trong nửa năm không thể đi ra, mười năm sau đều mất tích không một ngoại lệ, chưa từng có ai đi ra!

Bị nhốt ở chỗ này chẳng khác nào tuyên án tử hình!

Lâm Minh trầm mặc không nói, trong đầu lại đang không ngừng kết nối với Ma Quang:

- Ma Quang, ngươi nhìn ra cái gì rồi sao? Rốt cuộc là cái gì xóa dấu hiệu trận văn ta để lại. Là tà linh sao?

Ma Quang nói:

- Hẳn không phải là tà linh. Tuy rằng ta vẫn chưa nghĩ ra biện pháp, nhưng ta đại khái biết được vùng cấm ngàn dặm này là chuyện gì xảy ra...

- Ồ?

- Vùng cấm ngàn dặm được xưng là có đi không có về đại khái là bởi vì trong Vạn Cổ Ma Khanh ẩn chứa năng lượng cường đại, ở chung quanh ngưng kết thành một lực trường đặc thù. Mà phạm vi của loại lực trường này vừa khéo là một ngàn dặm. Một khi tiến vào trong đó sẽ rất khó ra ngoài. Trận văn ngươi đánh dấu cũng là bị năng lượng trong lực trường xóa đi.

- Ừm...

Lâm Minh thoáng trầm ngâm:

- Một đường đi tới, ta quả thật cảm giác lực lượng không gian chung quanh có chút khác thường. Có lẽ là không gian chung quanh Vạn Cổ Ma Khanh bị lực trường khép kín. Chỉ là mặt cong không gian khép kín quá lớn, nếu không chú ý cảm giác là đi thẳng. Với lý giải của ta đối với lực lượng không gian, không thể lập tức phát hiện...

- Không gian bị lực trường khép kín sao...

Trải qua Lâm Minh nói, Ma Quang đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói:

- Khi ta ở Thần Vực, nghe nói trong vũ trụ Thần Vực xa xôi có một số mặt trời sẽ bùng bổ, sau đó co rút thành một tinh thể đặc thù trọng lượng cực lớn thể tích cực nhỏ. Lực trường chung quanh loại tinh thể này quá mạnh mẽ, có thể vặn gãy không gian hình thành một mặt cong không gian khép kín hoàn chỉnh. Bất kỳ thứ gì, cho dù là đại năng Thần Vực mới mò đến cảnh giới võ đạo đỉnh phong một khi tiến vào trong mặt cong khép kín này cũng sẽ vĩnh viễn không ra được.

- Ồ?

Lâm Minh tâm thần thoáng động, loại tinh thế này hắn vẫn là lần đầu nghe nói:

- Đại năng Thần Vực mới mò đến võ đạo đỉnh phong đều không đi ra được?

Võ đạo đỉnh phong hư vô mờ mịt đó là mục tiêu Lâm Minh phấn đấu, ngay cả cường giả tuyệt thế mới mò đến võ đạo đỉnh phong đối với loại tinh thể này đều bất lực, sự khủng bố của nó có thể nghĩ mà biết.

Ma Quang nói:

- Ta cũng chỉ là nghe nói... Tuy nhiên ngươi yên tâm, lực trường chung quanh Vạn Cổ Ma Khanh so với những tinh thể đặc thù đó là đom đóm so vầng trăng. Lúc trước Ma Đế có thể đi ra ngoài, chúng ta hẳn là cũng có thể ra ngoài.

Lâm Minh hơi hơi trầm mặc, tuy rằng lý giải của hắn đối với Không Gian ý cảnh cũng xem như tạm được, nhưng đối mặt với mặt cong không gian vặn vẹo quy mô siêu lớn do trường năng lượng Vạn Cổ Ma Khanh hình thành hắn cũng cảm thấy cực kỳ cố sức. Huống chi, hiện tại ngay cả dấu hiệu trận văn đều không dùng được.

Chuyện cho tới giờ cũng chỉ có đi bước nào xem bước nấy.

Lâm Minh đứng lên, nói với võ giả chung quanh:

- Đi theo ta.

Lúc này, lời của Lâm Minh chính là mệnh lệnh không cho phép nghi ngờ, nào có ai dám không nghe. Mọi người đều theo sát Lâm Minh, chỉ sợ bị rớt lại.

Chương 646: Sông hoàng tuyền

Lâm Minh muốn nghiên cứu hiểu được tình huống lực trường khép kín, nhất định phải đi thăm dò pháp tắc nơi đây.

Nhưng cái này lại cần một điều kiện tiên quyết, đó chính là cần lưu lại dấu hiệu ở ven đường!

Lâm Minh lúc trước lưu lại ấn ký trận văn chỉ cần hai nén hương, sẽ bị mất sạch sẽ, điều này đương nhiên không được, Lâm Minh nghĩ đến một biện pháp, lưu lại một tia Chiến Linh ở trong ấn ký trận văn.

Võ giả Chiến Linh chính là ý chí võ giả, võ giả ý chí cường đại, trải qua mấy vạn năm bất hủ, lúc trước Lâm Minh ở Đế Giả chi lộ gặp được đèn chính là như thế, ở Vạn Cổ Ma Khanh, cũng có đủ các loại thiên tài địa bảo Huyết Yêu cốt linh tinh ẩn chứa ý chí đế giả mười vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm.

- Cái trận phù thứ nhất...

Sau khi Lâm Minh đi đến một chỗ, ngón tay bấm một cái, một đạo trận phù màu vàng lạc ấn xuống dưới, ngưng tụ thành một cái dấu hiệu phong cách cổ xưa, ở trong nháy mắt dấu hiệu thành hình, Lâm Minh lại gia nhập ở trong đó một tia năng lượng màu xanh da trời, đây đúng là Lâm Minh Chiến Linh lưu lại.

Sau khi lạc ấn tia Chiến Linh, Lâm Minh không rời đi, mà là ngồi xuống bên cạnh trận phù, chờ quan sát tình huống năng lượng trôi qua trong trận phù.

Các võ giả khác không rõ lắm, một cái võ giả không kìm nổi hỏi:

- Lâm thiếu hiệp, đây là đang làm cái gì?

- Đừng hỏi nhiều! Ngươi hỏi rõ ràng thì có ích lợi gì? Huống chi phỏng chừng Lâm thiếu hiệp cũng không giải thích rõ cho ngươi.

Nói chuyện chính là Hắc Thạch, kỳ thật hắn cũng thực muốn biết Lâm Minh rốt cuộc ở làm gì, tuy nhiên hắn chỉ sợ thời điểm này quấy rầy đến Lâm Minh suy nghĩ.

Lâm Minh không nói, chỉ lẳng lặng quan sát năng lượng trận phù trôi qua.

Theo thời gian trôi qua, một khắc thời gian trôi qua, lực trường khép kín luôn luôn làm hao mòn năng lượng trong trận phù. Tuy nhiên có một lũ ý chí Lâm Minh màu xanh da trời ở đó, trôi qua rất chậm.

Nguyên bản ý chí Lâm Minh màu xanh da trời có thuộc tính sinh sôi không thôi, ở cộng thêm ý chí bản thân hắn kiên định, tụ mà không tiêu tan, ước chừng một khắc thời gian, năng lượng trận phù giảm bớt không đến nửa thành.

Như thế tiếp tục, một Chiến Linh có dấu hiệu ít nhất có thể chống đỡ ba canh giờ.

Ba canh giờ đã đủ rồi.

- Tiểu tử, ngươi thật thông minh, dùng Chiến Linh gia cố trận văn, quả thật là một biện pháp!

Thanh âm Ma Quang vang lên ở trong đầu Lâm Minh.

- Tốt lắm. Chúng ta tiếp tục xuất phát!

Lâm Minh đứng lên nói, các nhóm võ giả khác lập tức đứng dậy chuẩn bị sắp xếp, thời điểm này Lâm Minh nói một không có hai.

Một đường đi tới, Lâm Minh mỗi đi năm mươi trượng lưu lại một dấu hiệu trận văn. Lộ tuyến hắn đi thực cổ quái, khi thì về phía trước, khi thì hướng một bên, có đôi khi còn có thể lui lại một ít.

Nhưng mà mặc kệ hắn đi như thế nào, dường như cũng không có ý tứ rời xa Vạn Cổ Ma Khanh, ở trước mặt mọi người, Vạn Cổ Ma Khanh càng ngày càng gần, ngọn lửa ngập trời cũng càng ngày càng rõ ràng, dường như ở trong này có thể cảm nhận được sóng nhiệt khủng bố kia.

Vạn Cổ Ma Khanh tối như mực, vắt ngang ở cuối thiên địa, vô biên vô hạn. Dường như miệng dã thú khổng lồ, cắn nuốt hết thảy!

- Lâm... Lâm thiếu hiệp, thật sự không có vấn đề sao?

Một cái võ giả không kìm nổi hỏi, hắn thật sự là lo lắng, mắt thấy Lâm Minh dẫn đường. Lại càng ngày càng đến gần Vạn Cổ Ma Khanh!

- Nếu ngươi có bản lĩnh, dẫn đường ở phía trước.

Đoan Mộc Quần lạnh lùng nói, võ giả kia lập tức không hé răng.

Lại đi mười mấy dặm, Vạn Cổ Ma Khanh thoạt nhìn đã cách không tới hai trăm lý. Tại khoảng cách này, bọn họ đã có thể thấy rõ sương mù ngập trời bám vào mặt ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, thứ bốc lên cũng không phải ngọn lửa, mà là một loại năng lượng lưu màu đen, dường như suối phun không tiếng động, thẳng hướng trời cao vạn trượng.

Lâm Minh trầm mặc một hồi lâu, mở miệng nói:

- Chúng ta quay về đường cũ.

Hắn vẫn không thể thăm dò pháp tắc không gian nơi này, nhưng khoảng cách nơi này tới Vạn Cổ Ma Khanh thật sự quá thân cận, Lâm Minh cũng không dám tiếp tục đi tiếp.

Đường cũ quay về cũng không phải là một chuyện dễ, thời điểm này đi một dặm lộ sẽ xâm nhập Vạn Cổ Ma Khanh hai dặm khoảng cách, nhưng thời điểm quay về, rẽ trái rồi rẽ phải đi lên 1.8 dặm đường, mới có thể lui ra ngoài một dặm.

Cũng may Chiến Linh Lâm Minh không có dấu hiệu khiến người khác thất vọng, một đường lui về mấy chục lý, Chiến Linh đều còn sót lại một ít, không hoàn toàn biến mất.

Đến thời điểm mấy mai ấn ký Chiến Linh cuối cùng, ý chí năng lượng Chiến Linh gần như hao hết, điều này làm cho Lâm Minh cảm khái tự đáy lòng, với chính mình lý giải đối với lực lượng không gian, cộng thêm Ma Quang, Chiến Linh phụ trợ, ba người cùng một chỗ, đến bây giờ cũng chưa thể tìm được cách đi ra vùng cấm ngàn dặm, các võ giả khác đối mặt với khó khăn có thể nghĩ mà biết, đừng nói là Phong Hào Tu La cùng tháp chủ, sợ là cường giả Mệnh Vẫn cao trọng không hiểu Không Gian ý cảnh, cũng phải nuốt hận như thế đi!

- Đã trở lại!

- Quả nhiên đã trở lại a, Lâm thiếu hiệp thật giỏi.

Võ giả ở đây nhìn thấy Vạn Cổ Ma Khanh càng lúc càng xa, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, Lâm Minh quả thật có chút bản lĩnh, mang theo bọn họ lại về tới khoảng cách cách Vạn Cổ Ma Khanh năm trăm năm mươi lý.

Mà đúng lúc này, trong lòng mọi người đột nhiên chợt nghiêm lại, hơi thở bọn họ không biết khi nào thì bắt đầu tràn ngập một cỗ hương khí khiến người ta mê say.

Nếu là ở vùng quê hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, loại hương khí này khiến người ta vui vẻ thoải mái, nhưng ở trong này, hương khí như vậy lại khiến lông tơ đều chổng ngược lên!

Mọi người ngẩng đầu vừa thấy, ở trong bầu trời có mưa hoa đầy trời rơi xuống dưới.

Cánh hoa xinh đẹp ướt át, giống như là thiên sứ bay múa, cùng bối cảnh thiên địa màu xám này có vẻ không hợp nhau.

Lâm Minh nhìn thấy tình cảnh như vậy, lưng phát lạnh:

- Ma Quang, sao lại thế này?

Cực Tinh tháp chủ cấp ngọc giản ghi lại về vùng cấm ngàn dặm phi thường ít, Lâm Minh cũng hoàn toàn không biết đây là tình huống gì.

Sắc mặt Ma Quang khẽ biến:

- Không tốt, đây là Thực Não Mô, chạy mau!

Lâm Minh cũng bất chấp hỏi Thực Não Mô rốt cuộc là cái gì, triển khai thân pháp bạo lui ra ngoài:

- Lui! Đừng để cánh hoa dính lên!

Khi Lâm Minh nói chuyện, một cánh hoa vô thanh vô tức dừng ở gáy một võ giả, tên kia võ giả chấn động thân thể, theo một tiếng răng rắc, ở trên gáy hắn, một cỗ máu tươi bắn ra, cánh hoa kia là một con trùng lớn cỡ ngón cái màu đỏ, một ngụm răng nanh sắc bén trực tiếp cắn xuyên đầu lâu!

Vù!

Trùng màu đỏ như tia chớp chui vào trong đầu võ giả kia!

- A a a a!

Võ giả bị cắn ôm đầu quỳ rạp xuống đất, thất khiếu đổ máu, con mắt bắn ra ngoài, đau đớn kịch liệt khiến đầu hắn không ngừng đập xuống đất, mỗi một lần va chạm, chỗ trống trong gáy đều phun ra một dòng tương trắng!

Mọi người thậm chí có thể nghe được rõ ràng thanh âm não võ giả kia bị con trùng ăn.

Nhìn thấy một màn này, võ giả ở đây làm sao còn dám dừng lại, nhao nhao triển khai thân pháp đi theo Lâm Minh trốn.

Lúc này nhóm võ giả mới phát hiện, vừa rồi ngửi được cổ hương khí kia có loại hiệu quả làm say chân nguyên trong cơ thể, chân nguyên lưu thông không tốt, động tác tự nhiên chậm chạp.

- A!

Lại là một tiếng hét thảm, lại có một võ giả bị Thực Não Mô cắn được, tiếng kêu này thảm thiết khiến võ giả ở đây sợ hãi hơn, cảm giác chân nguyên trong cơ thể ỳ lại, ai nấy đều vội cắn lưỡi, dùng đau đớn để chính mình tỉnh táo lại, liều mạng trốn!

Lúc này Lâm Minh cũng bất chấp làm dấu hiệu, mang theo mọi người một hơi chạy ra mười mấy dặm xa, mà đúng lúc này, đột nhiên hắn dừng bước chân lại, ở trước mặt hắn, một cái sông lớn vắt ngang, sông lớn rộng chừng trăm trượng, nước sông yên ba mênh mông, dường như đến từ chính viễn cổ hư vô, chảy về phía nơi thần bí không biết.

Ở trong nước sông, ẩn ẩn có hài cốt thi thể chìm nổi, những thi thể hài cốt này, đại đa số không phải nhân loại, mà là đến từ một ít chủng tộc đặc thù.

Chỉ nhìn dòng lưu này, còn có một loại bi thương không hiểu dâng lên từ trong lòng, khiến người ta vô cùng áp lực.

- Hoàng... Hoàng Tuyền hà!

Trong nháy mắt tim Lâm Minh dừng đập, lông tơ chổng ngược, không nói hai lời, xoay người bỏ chạy!

Hoàng Tuyền hà, căn bản không cần Ma Quang nhắc nhở, lúc trước hắn kế thừa bộ phận mảnh nhỏ linh hồn Ma Đế, trong đó còn có trí nhớ về Hoàng Tuyền hà này.

Đại khái là bởi vì là Hoàng Tuyền hà thật sự quá khủng bố, cho nên Ma Đế nhớ rất sâu, mới bị Lâm Minh kế thừa được.

Lúc trước, Ma Đế đi tới bờ sông Hoàng Tuyền hà, đều suýt chết trong đó, hóa thành xương trắng giữa sông!

Đám người Đoan Mộc Quần, Hắc Thạch, Vân Sát tôn chủ đi theo phía sau Lâm Minh, nhìn thấy Lâm Minh phi thân bạo lui, không nói hai lời xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà hai cái võ giả tới cuối cùng, bởi vì tốc độ chậm một chút, đã muộn một chút, bọn họ không chú ý tới biểu tình Lâm Minh lúc ấy, ở trong quá trình biến hướng có một tia mê man cùng do dự.

Mà chính là một tia mê man này, dường như bọn họ mất hồn trong nháy mắt, hai mắt dại ra, biểu tình cứng ngắc, bước chân cũng trầm trọng.

Như một khối xác không hồn mờ mịt đi ra vài bước, rồi sau đó hai người bọn họ đồng loạt thay đổi phương hướng, đi đến Hoàng Tuyền hà...

Lúc này, Lâm Minh mang theo mọi người đã rời khỏi vài dặm, dừng bước chân lại, nhìn thấy một màn hai võ giả mê man đi hướng Hoàng Tuyền hà, theo bọn họ càng chạy càng sâu, nước sông dần dần vượt qua chân, thắt lưng, ngực bụng, cổ bọn họ.

Từng tia máu loãng chảy ra từ trong thân thể bọn họ, lẫn vào trong nước sông, trong khoảnh khắc bị cắn nuốt, nước sông như trước màu sắc nhợt nhạt, không có chút bị nhiễm hồng.

Mà ở dưới, thân thể hai gã võ giả đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có xương trắng dày đặc, dường như bị ăn mòn.

Hai người cứ như vậy chìm vào trong nước sông, một tia bọt sóng cũng không bốc lên, sau mấy tức, hai cỗ xương trắng dày đặc trôi nổi lên, gia nhập đến trong biển xương trắng vô cùng vô tận, nặng nề phiêu phù, càng lúc càng xa...

Nhìn thấy tình cảnh bậc này, võ giả ở đây đều run da đầu lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, những võ giả này, người nào không phải hạng người gan dạ sáng suốt hơn người, nếu không làm sao bọn họ dám đến Thông Thiên tháp, nhưng tuy rằng bọn hắn không sợ chết, cũng không chịu nổi chết kiểu như vậy, quả thực khiến can đảm người ta nứt ra!

- Lâm huynh, cái sông kia rốt cuộc là cái gì?

Mặc dù là Đoan Mộc Quần, thanh âm lúc này cũng có chút phát run.

- Đó là Hoàng Tuyền hà...

Lâm Minh thở dài một hơi, tình huống càng ngày càng khó khăn, mặc dù là hắn hiện tại cũng không có nắm chắc đi ra vùng cấm ngàn dặm này...

Hoàng Tuyền hà? Võ giả ở đây đều đột nhiên ngẩn ra, con sông tồn tại trong truyền thuyết viễn cổ của Thánh Ma đại lục, chẳng lẽ thật sự tồn tại?

Chương 647: Thượng cổ cự thú

- Hoàng Tuyền hà, ở trong truyền thuyết thượng cổ thần thoại đến từ chính viễn cổ địa ngục, thi thể hài cốt giữa sông vô số...

Đoan Mộc Quần yên lặng nói xong, quay đầu nhìn phía Lâm Minh.

Lâm Minh không nói lời nào, bất kể dòng sông này là Ma Đế tùy ý đặt tên, hoặc thật sự là Hoàng Tuyền hà trong truyền thuyết Thánh Ma đại lục đều không trọng yếu, quan trọng là vừa rồi bọn họ không để ý phương hướng chạy vội, lại tới gần Vạn Cổ Ma Khanh hơn một trăm lý!

Vị trí này, cách Vạn Cổ Ma Khanh chỉ có hơn bốn trăm lý, bọn họ đã có thể rõ ràng nhìn thấy năng lượng lưu màu đen dâng ồ ồ lên trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Theo ánh mắt Lâm Minh càng ngày càng ngưng trọng, mọi người cũng phát hiện điểm này, vừa rồi kỳ thật bọn họ nhiều nhất chạy băng băng hai mươi, ba mươi lý, nhưng khoảng cách Vạn Cổ Ma Khanh lại tới hơn trăm lý, điều này chứng minh khoảng cách Vạn Cổ Ma Khanh càng gần, tốc độ bọn họ bị hút vào Vạn Cổ Ma Khanh lại càng mau.

Đây thật sự không phải một cái tin tức tốt!

Đoan Mộc Quần phun ra một hơi thật mạnh, thời điểm này, niềm tin có thể đi ra khỏi vùng cấm ngàn dặm đã thật ít.

- Chúng ta chỉ còn lại có sáu người a...

Lam Thấm đột nhiên mở miệng nói.

Nguyên bản đội ngũ mười người, hiện giờ chỉ còn lại có Lâm Minh, Phong Thần, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Vân Sát tôn chủ cùng Hắc Thạch.

Sáu người cũng là sáu cái mạnh nhất trong mười người, thực lực bốn người kia không đủ, đã chết!

Tao ngộ nguy hiểm đồng dạng, bình thường là thực lực yếu nhất chết trước.

Sau khi phát hiện còn sót lại sáu người, trong lòng Hắc Thạch lập tức lộp bộp một chút, sắc mặt trắng bệch

Hắn phát hiện thực lực hắn yếu nhất trong sáu người này!

Đoan Mộc Quần cùng Vân Sát tôn chủ thực lực không cần phải nói, hắn theo không kịp. Thực lực Lâm Minh không biết, nhưng cũng sẽ không kém hơn Đoan Mộc Quần nhiều lắm Phong Thần, Lam Thấm đã ở trên hắn, kế tiếp phải có người chết, tám thành chính là hắn!

- Lâm... Lâm thiếu hiệp...

Hắc Thạch đổ mồ hôi trán, cũng không biết nói cái gì cho phải. Dĩ vãng hắn tổ đội cùng người khác, đều lấy người làm tấm mộc, hôm nay làm tấm mộc không ngờ đến phiên chính hắn.

Tư vị chua xót trong đó có thể nghĩ mà biết.

Vân Sát tôn chủ biết Hắc Thạch suy nghĩ cái gì, vỗ vỗ bả vai đối phương, nhìn thấy bốn người chết phía trước, hắn cũng có loại cảm giác thỏ chết cáo khóc.

Vừa rồi hai phiên gặp nạn kia, nếu không phải Lâm Minh cảnh giới kịp, sợ là bọn họ đã bị diệt toàn quân.

- Lâm thiếu hiệp, ngài nhất định phải nhìn kỹ đường a, chúng ta toàn bộ trông cậy vào ngươi.

Thanh âm Hắc Thạch nói chuyện đều có chút khàn khàn:

- Nếu lần này ta có thể sống đi ra ngoài, ta đem sát khí trên thân, bao gồm tài phú trong Tu Di giới đều dời cho ngươi. Ta không cần gì cả, ai... Sớm biết rằng như vậy, ta căn bản không tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, hiện tại cho dù cho ta một khối địa giai Ma Thần

Chi Cốt, ta cũng tình nguyện không cần a...

Hắc Thạch bi thiết nói, hiện tại hối hận cũng vô dụng. Kỳ thật Hắc Thạch bất đồng với Thông Thiên tháp tôn chủ, hắn là truyền nhân thánh địa, thiên tài cấp đế, mặc dù hắn không mạo hiểm đi tìm cơ duyên, tương lai cũng có khả năng thật lớn thuận lợi đột phá bình cảnh cấp đế, trở thành Ma Đế nhất tinh.

Đương nhiên cũng chỉ là dừng lại như thế. Không có đại cơ duyên, hắn chung thân không thể đột phá Ma Đế nhị tinh, là cường giả cấp đế bình thường nhất.

Hắc Thạch mạo hiểm đến Vạn Cổ Ma Khanh tìm kiếm cơ duyên, chính là không cam lòng như thế, muốn tấn công cảnh giới cao hơn.

Nhưng hiện tại, hắn lại hối hận. Sau khi tiến vào vùng cấm ngàn dặm, hy vọng đi ra ngoài càng ngày càng xa vời, hơn phân nửa phải chết như thế.

Cho dù Lâm Minh thật có thể phá giải, cũng chưa chắc có thể mang mọi người đều đi ra ngoài, nếu cứng rắn phải lưu lại vài cái, hơn phân nửa hắn chính là một trong so đó.

Nghĩ đến đây Hắc Thạch thở dài một hơi thật mạnh, trở thành cường giả cấp đế bình thường nhất cũng tốt hơn là vứt bỏ tính mạng, cường giả cấp đế bình thường cũng có thọ mệnh năm, sáu ngàn năm, đột phá Ma Đế nhị tinh, gia tăng hai, ba ngàn năm, khác nhau không phải quá lớn.

Vân Sát tôn chủ cũng đồng cảm, lần này vào vùng cấm ngàn dặm, trải qua hiểm cảnh sinh tử, nhìn thấy rất nhiều tồn tại hắn căn bản không thể chống lại, hắn có thể đoán được, tương lai mặc cho chính mình cố gắng như thế nào, so với những Ma Thần này, cũng kém quá xa, điều này làm cho hắn vô cùng cảm khái.

Mọi người đang hoài tâm tư, đột nhiên lúc này, bọn họ nghe được một tiếng nổ khủng bố truyền đến trong thiên địa, như thiên lôi cuồn cuộn, vang vọng khắp nơi! Thanh âm này không biết là truyền đến từ đâu, mọi người chỉ cảm thấy màng tai nổ vang, quả thực song nhĩ như muốn mất đi thính giác!

Vội vàng dùng chân nguyên che song nhĩ lại, lúc này mới tránh được kết cục lỗ tai đổ máu.

Thanh âm khủng bố vô cùng mãnh liệt, như trời long đất lở đánh úp lại, đại địa vạn dặm lâm vào chấn động, dường như bởi vì thanh âm này mà run rẩy, khiến lòng người kinh hãi không hiểu.

Sắc mặt Lâm Minh biến đổi, thanh âm gì?

Sét đánh?

Không đúng, nào có tiếng sấm có uy thế như thế, quả thực đây là thanh âm chấn động thế giới!

Mà đúng lúc này, một màn khiến sáu người không thể quên đã xảy ra.

Ở Vạn Cổ Ma Khanh trước bọn họ mấy trăm dặm xa, năng lượng lưu màu đen đột nhiên hỗn loạn phóng lên cao, năng lượng lưu từ đó bị tách ra, ngay lập tức một cái đầu dài chừng mấy trăm dặm vô thanh vô tức xuất hiện!

Một đầu dữ tợn lân giáp màu đỏ, cao như núi có một sừng thật lớn, nó thoạt nhìn giống rồng nhưng lại có điều bất đồng với Chân Long trong truyền thuyết.

Nhìn thấy đầu cự thú này xuất hiện, tất cả võ giả bao gồm Lâm Minh ở bên trong, toàn bộ sợ ngây người!

Trong nháy mắt, bọn họ không còn hô hấp, chỉ là đầu đã dài mấy trăm dặm, thân thể của nó chẳng phải là phải có mấy ngàn lý!

Trời ạ, rốt cuộc là cái gì vậy!

Thượng cổ cự thú căn bản không chú ý sáu người ở ngoài mấy trăm dặm, hoặc là nói, cấp bậc sáu người căn bản này không xứng để nó chú ý, con ngươi nó màu vàng lợt, lạnh lùng mà mênh mông, dường như xem hết thảy sinh linh trong thiên địa là con kiến.

Mọi người lơ đãng một lần đối diện với con ngươi này, chỉ cảm thấy toàn thân như gặp đòn nghiêm trọng, Hắc Thạch tu vi yếu nhất chấn động thân thể, năng lượng trong ngũ tạng lục phủ bạo ngược, trực tiếp phun ra một ngụm nghịch huyết!

Mặc dù Phong Thần cùng Lam Thấm, cũng lùi lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch.

Con ngươi màu vàng lợt có mấy trăm trượng, sau lưng nó dường như thông tới vũ trụ hư không vô tận, khiến lòng người hồi hộp.

Đoan Mộc Quần cùng Vân Sát tôn chủ vội vàng lảng tránh ánh mắt, cũng không dám... Đối diện, mà Lâm Minh lại sáng quắc nhìn chằm chằm thái cổ cự thú kia, tơ máu trong con ngươi lồi lên, cặp mắt như muốn nổ tung.

- Lâm Minh, ánh mắt ngươi sắp nổ!

Thanh âm Ma Quang vang lên ở trong đầu Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn như trước nhìn thái cổ cự thú kia, thẳng đến hai mắt đổ máu!

Hô...

Năng lượng lưu màu đen lại lần nữa bị đẩy ra, đầu thái cổ cự thú bay lên cao vạn trượng, tiếp theo, nó triển khai cánh rộng lớn như màn trời, trong nháy mắt đôi cánh triển khai, toàn bộ mây chung quanh bị đánh dạt, ngay cả năng lượng lưu màu đen cũng bị cắt đứt, tầng tầng nham thạch chung quanh bị bốc lên, ngay cả núi cao đều bị xói lở!

Thấy một màn như vậy, Vân Sát tôn chủ kinh hãi trong lòng:

- Cẩn thận!

Theo một tiếng rống to của hắn, gió lốc khủng bố thổi quét khoảng cách bốn trăm lý, thẳng hướng mọi người!

Oanh!

Mặt đất bị xé rách, sáu người đều bị thổi quét trong cuồng phong, giống rơm rạ bị thổi bay!

Vân Sát tôn chủ quá sợ hãi, nếu bị cuồng phong thổi bay, tuy rằng không đến mức chịu trọng thương, nhưng nếu cách xa Lâm Minh thì nguy rồi!

Tại loại địa phương quỷ quái này, một khi thất lạc, xác suất tìm đến người khác bằng không! Đến lúc đó không có Lâm Minh, ai cũng đừng mong đi ra ngoài!

- Đều đến chỗ ta đi!

Vù vù vù!

Năm luồng năng lượng xiềng xích phát ra từ trên thân Vân Sát tôn chủ, như Linh Xà cuốn lấy năm thân thể khác, sáu bọn họ bị bay xa ước chừng mấy trăm trượng, ngã thật mạnh trên mặt đất!

Âm ầm, đất đá sụp xuống, Hắc Thạch ăn một ngụm đất.

- Con bà nó, kia là cái gì vậy!

Hắc Thạch ói ra một ngụm cát, lại lau máu tươi khóe miệng, hắn ngẩng đầu nhìn phía Vạn Cổ Ma Khanh, vừa lúc nhìn thấy tình cảnh thái cổ cự thú kia chìm vào trong sương mù đen một lần nữa, nó lườm một cái ở không trung, đầu thật lớn đã chìm vào Vạn Cổ Ma Khanh, chỉ để lại cái đuôi thật lớn ở trên bầu trời, dường như cột trụ chống trời.

Vừa rồi vẻn vẹn chỉ liếc mắt cùng thái cổ cự thú, khiến cho Hắc Thạch trọng thương hộc máu, nên biết rằng, vừa rồi là cách hơn bốn trăm lý a, đây là tồn tại khủng bố cỡ nào!

- Đừng nói lung tung!

Nghe được Hắc Thạch oán giận, Vân Sát tôn chủ thay đổi sắc mặt:

- Hắc Thạch, ngươi muốn chết không cần lôi kéo chúng ta, bất kính đối với thần vật, cẩn thận đột tử đương trường!

Vân Sát tôn chủ nói xong, Hắc Thạch lại bĩu môi, cảm giác Vân Sát tôn chủ nói quá, hắn không cho là đúng:

- Không cần để ý như vậy, ta nói mà thôi, khoảng cách vài trăm dặm, nó không nghe được, hơn nữa, cũng chưa chắc nó có cùng ngôn ngữ với chúng ta.

- Ngươi còn nói!

Sắc mặt Vân Sát tôn chủ trầm xuống dưới:

- Hắc Thạch, ngươi chẳng lẽ đã quên truyền thuyết về Vạn Cổ Ma Khanh, mấy vạn năm trước, từng có một thời cường thịnh, tông môn lục phẩm gần như thống nhất Thánh Ma đại lục, tụ tập mười hai cường giả cấp đế, muốn dùng đại trận giam cầm sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh để mình dùng, bảo hộ số mệnh thánh địa bọn họ mười vạn năm, kết quả mười hai cường giả cấp đế này tinh cả Thánh Chủ thánh địa đều bị móng vuốt thật lớn từ trong Vạn Cổ Ma Khanh vươn ra chụp một chưởng chết, bị hủy diệt thành bụi! Rồi sau đó, lục phẩm thánh địa cực thịnh nhất thời sụp đổ, môn nhân đều bị nguyền rủa kỳ quái, trước sau chết thảm, ngươi không phải muốn bước theo rập khuôn bọn họ chứ!

Kinh Vân Sát tôn chủ vừa nói, sắc mặt Hắc Thạch liền trắng bệch, đúng rồi, vừa rồi thái cổ cự thú kia, cho dù không phải tên vươn móng vuốt mấy vạn năm trước, cũng là tồn tại không thể tưởng tượng.

Bậc này thần minh, vẫn nên tôn kính là tốt nhất, nếu không nói không chừng chính mình cũng bị nguyền rủa, tiếp theo sẽ xong đời!

Hắc Thạch nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng gọi thầm vài câu cầu thần minh tha thứ, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi.

Ở thời điểm Hắc Thạch nói chuyện với Vân Sát tôn chủ, Lâm Minh luôn luôn trầm tư, ánh mắt hắn còn đang đổ máu.

- Lâm Minh, ngươi thật sự điên rồi, vừa rồi nếu không phải tên to xác kia xông lên trời, ngươi tiếp tục đối diện cùng nó, nói không chừng ánh mắt thật sự nổ tung!

Thanh âm Ma Quang trách cứ vang lên ở trong đầu Lâm Minh.

Lâm Minh thở dài một hơi, yên lặng nhìn về phía Vạn Cổ Ma Khanh, sau hồi lâu hắn bình tĩnh mà thong thả nói:

- Ta nghĩ, ta tìm được phương pháp rời khỏi vùng cấm ngàn dặm...

Chương 648: Thi sát

- Tìm được biện pháp rời khỏi Vạn Cổ Ma Khanh?

Ma Quang thoáng sửng sốt.

- Chỉ là ý tưởng đại khái, còn không biết có thể hay không...

Lâm Minh trầm mặc, không ngừng thôi diễn ở trong lòng.

Ma Quang thầm giật mình, nó biết nếu Lâm Minh nói ra, hơn phân nửa đã có bảy tám thành nắm chắc.

Vùng cấm ngàn dặm này, được xưng chim bay không hết, có đi không có về, ngay cả Mệnh Vẫn cao trọng, thậm chí cường giả cấp đế yếu kém đều có thể nuốt hận.

Mà Lâm Minh lại có thể tìm ra phương pháp rời đi...

Nếu nói thời điểm lúc trước bắt giữ Huyết Yêu cốt, còn chủ yếu dựa vào Ma Quang hỗ trợ, mà dọc theo đường đi vào vùng cấm ngàn dặm này, kỳ thật Ma Quang căn bản không có bao nhiêu tác dụng, toàn bộ dựa vào chính Lâm Minh!

Tiểu tử này...

Ma Quang cảm khái một chút, có lẽ không tới bao lâu, tàn hồn của nó cũng... Không giúp được Lâm Minh cái gì nữa.

Sau một khắc, Lâm Minh thôi diễn xong, đứng lên, nói với mọi người:

- Đi theo ta.

Theo một câu của Lâm Minh, mọi người vội vàng đứng lên, tuy rằng bọn họ ký thác hy vọng ở trên thân Lâm Minh, nhưng đối với chuyện có thể đi ra ngoài hay không, không có ôm tin tưởng quá lớn.

Bọn họ dọc theo đường đi, không ngừng xâm nhập Vạn Cổ Ma Khanh, càng đi chỗ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, tốc độ bọn họ bị hút vào lại càng mau, thật giống như Vạn Cổ Ma Khanh có một loại hấp lực nhìn không thấy, hấp dẫn bọn họ.

Theo như lời Ma Quang, Vạn Cổ Ma Khanh tựa như hắc động, tới gần nó, lực hấp dẫn lại càng lớn, không gian vặn vẹo càng lợi hại, muốn đi ra ngoài càng khó.

Mà Lâm Minh phát hiện, hắn cho tới nay đi một con đường lần mò, hắn muốn đi ra từ trong mê cung không gian vặn vẹo, luôn luôn tìm đường ra khỏi mê cung không gian.

Nhưng mà mê cung không gian vô cùng phức tạp, khúc chiết, có chút địa phương, thậm chí cách Vạn Cổ Ma Khanh chỉ có một vài trăm dặm. Nói cách khác, muốn thông qua nơi này, phải tới gần Vạn Cổ Ma Khanh một trăm dặm, điều này không thể nghi ngờ vô cùng nguy hiểm.

Cộng thêm trong vùng cấm ngàn dặm, nguy hiểm cực mạnh, một khi gặp được nguy hiểm chạy loạn một lần, hết thảy cố gắng phía trước sẽ toàn bộ uổng công.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh cảm giác chính mình đã lâm vào tử cục, mà lúc này. Thái cổ cự thú đột nhiên xuất hiện gợi ý cho Lâm Minh.

Cự thú kia ngửa mặt lên trời thét dài, sóng xung kích cường đại phát tiết đi ra, khiến mê cung không gian chung quanh nhao nhao vỡ nát!

Rồi sau đó, hai cánh nó mở ra, gió lốc khủng bố thổi quét, lại nghiền nát mê cung không gian, trực tiếp thổi bay mọi người ra xa trăm trượng khoảng cách trăm trượng này, là hướng về bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh!

Nói cách khác, bọn họ bị thổi bay xa khỏi Vạn Cổ Ma Khanh trăm trượng.

Điều này làm cho linh quang trong óc Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, không gian vặn vẹo có thể thay đổi phương hướng kẻ yếu tiến lên. Nhưng lại không thay đổi được sóng xung kích cùng năng lượng gió lốc khủng bố thái cổ cự thú phát ra, bởi vì chúng nó quá mạnh mẽ!

Nếu chính mình có thể giống thái cổ cự thú, đánh nát mê cung không gian, như vậy đi ra ngoài sẽ đơn giản.

Đánh nát không gian, đây là một cái ý tưởng điên cuồng, nếu mấy tháng trước Lâm Minh sẽ không có tự tin này, nhưng hiện tại Lâm Minh đột phá Toàn Đan, lại đề cao Chiến Linh đến cấp Thanh Đồng, lực công kích của Lâm Minh đã không thể so sánh nổi.

Chiến Linh tăng phúc thật lớn đối với công kích. Lâm Minh hiện tại luận lực công kích, thậm chí đã vượt qua cường giả Mệnh Vẫn tầng hai.

Lúc trước đám người Huyễn Vô Cực có thể mở ra một cái thông đạo không gian ở thế giới tàn phá, chính mình hẳncó bản sự này, ít nhất, tại mê cung không gian bạc nhược thay đổi không gian vặn vẹo vẫn là có thể.

Lâm Minh một đường đi tới, tìm kiếm nhược điểm không gian.

Hắc Thạch theo sát ở phía sau Lâm Minh, bất an hỏi:

- Lâm thiếu hiệp, lần này sao ngài không làm dấu hiệu trận phù.

Không có dấu hiệu, còn lui về như thế nào? Hắc Thạch thật sự không có cảm giác an toàn.

Đám người Đoan Mộc Quần cũng không rõ, tuy nhiên bọn họ rõ ràng, Lâm Minh làm như thế nào tất nhiên có hắn tính toán, bọn họ lại không hiểu huyền cơ vùng cấm ngàn dặn, hỏi cũng là hỏi không.

- Không cần.

Lâm Minh nói một câu đơn giản, nhưng không giải thích, kỳ thật, làm dấu hiệu Chiến Linh cũng sẽ hao tổn một ít ý chí lực, một cái dấu hiệu hao tổn không nhiều lắm, trên trăm cái cộng hết lại cũng không sao, nhưng thời điểm hiện tại Lâm Minh phải cam đoan lực công kích cùng Chiến Linh đều ở trong trạng thái mạnh nhất.

Hắc Thạch thấy Lâm Minh không nói, rất thức thời không hỏi lại, chỉ đi theo Lâm Minh, trong lòng lo sợ bất an.

Đi ước chừng một khắc, rốt cuộc, Lâm Minh đến điểm không gian bạc nhược thứ nhất.

Chỉ cần đánh nát không gian vặn vẹo trước mắt, có thể từ một chỗ mê cung không gian, tiến vào chỗ tiếp theo, tiết kiệm đường sá cùng thời gian.

Lâm Minh nhắm mắt, Tà Thần lực mở ra, chân nguyên cả người vận chuyển tới cực hạn.

Quán Hồng!

Chiến Linh bám vào Tử Huyễn thương, Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương!

Thình lình xảy ra công kích khiến năm người khác kinh hãi, ban đầu bọn họ còn tưởng rằng có địch nhân, từng người nhao nhao rút vũ khí ra, như lâm đại địch, nhưng mà đợi một chút, phát hiện cái gì cũng không có, vừa rồi Lâm Minh căn bản đâm một thương vào không khí.

- Tên này có phải khẩn trương quá phận hay không, cho nên mới đâm một thương vào không khí?

Hắc Thạch nghĩ, lúc trước hắn bị Lâm Minh đả kích một chút tự tin cũng không có, hiện tại thấy Lâm Minh giống như hồ đồ, trong lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác thì ra ngươi cũng có thời điểm thất thố.

- Đi!

Lâm Minh nói ngắn gọn, nhấc chân đi về phía trước, hắn đoán không sai, công kích ẩn chứa Chiến Linh Thanh Đồng, cộng thêm tu vi hắn đột phá Toàn Đan, quả nhiên có thể thay đổi không gian vặn vẹo!

Nhìn thấy Lâm Minh dường như không có việc gì đi phía trước, năm người khác rất thức thời không hỏi.

Kế tiếp, Lâm Minh bào chế đúng cách, qua một đoạn thời gian bỗng dưng công kích một lần.

Năm người khác đều như trong mộng, đây là cái tình huống gì?

Nói thật, loại công kích không khí này kỳ thật thoạt nhìn rất ngu ngốc.

Nếu là các võ giả khác, bọn họ sớm mắng bệnh thần kinh ở trong lòng, nhưng mà Lâm Minh bất đồng, Lâm Minh làm ra hết thảy, cho dù thoạt nhìn hoang đường đến đâu, tất nhiên là có tác dụng thần bí nào đó, đây chính là uy tín cao thủ.

Lần lượt công kích, ban đầu mọi người còn bị biến thành căng thẳng quá mức, về sau thấy quen. Không người nào đi hỏi Lâm Minh rốt cuộc đang làm sao, bọn họ biết hỏi cũng là hỏi không.

Hắc Thạch có chút nóng lòng, loại công kích này thoạt nhìn có chút ngốc thật sự có tác dụng sao?

Một cái lơ đãng trong nháy mắt, Hắc Thạch quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Vạn Cổ Ma Khanh, vừa thấy, hắn lập tức sợ ngây người.

- Các ngươi xem!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Vạn Cổ Ma Khanh xa xa, năng lượng lưu cuồn cuộn bao phủ ở trong sương mù xám mờ nhạt, thoạt nhìn hư vô mờ mịt.

Từ rõ ràng đến mơ hồ, chứng minh bọn họ đang rời xa Vạn Cổ Ma Khanh! Hơn nữa xem ra, ít nhất đi ra mấy chục hoặc trên trăm dặm!

Ý thức được điểm này, mọi người đều kích động.

Bọn họ không biết Lâm Minh làm như thế nào, thời điểm này, không ai dám đi quấy nhiễu Lâm Minh nghĩ.

Mà Lâm Minh cũng mỗi cách một đoạn thời gian, bỗng dưng công kích một lần, Tử Huyễn thương công kích, mỗi khi thấm thấu mặt cong không gian, bị lực lượng không gian che đậy, căn bản nhìn không ra năng lượng ẩn chứa trong công kích mạnh bao nhiêu, mọi người tưởng công kích bình thường, kỳ thật mỗi một lần công kích, Lâm Minh đều phải vận dụng tám chín thành lực lượng.

Khoảng cách như vậy, cường độ công kích cao, mặc dù có Bát Môn Độn Giáp Hưu môn duy trì, Lâm Minh cũng có chút không chống được.

Hắn không thể không ăn đan dược để khôi phục thể lực.

Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh phải bảo trì trạng thái chính mình tốt nhất, nếu không một khi tao ngộ nguy hiểm sẽ không ai cứu hắn.

- Lâm thiếu hiệp, công kích này có huyền diệu gì? Chúng ta có thể giúp đỡ không?

Hắc Thạch nhìn thấy Lâm Minh một lần nghỉ ngơi ba mươi phút, không kìm nổi lên tiếng hỏi, trong lòng hắn quá vội, ở trong vùng cấm ngàn dặm, ở thêm càng lâu sẽ thêm một điểm nguy hiểm.

Căn bản không cần Lâm Minh nói chuyện, Vân Sát tôn chủ đã lạnh giọng quát:

- Hắc Thạch, ngồi xuống!

Hắc Thạch buồn bực quay về chỗ.

- Ngươi không đi quấy rầy Lâm huynh, cũng đã là trợ giúp lớn nhất!

Đoan Mộc Quần cũng nói, lúc trước hắn cẩn thận quan sát Lâm Minh Công kích, nhìn như tùy ý công kích, kỳ thật lựa chọn góc công kích, sử dụng tốc độ công kích đều có chú ý rất lớn, muốn thay thể Lâm Minh nào có dễ dàng như vậy.

Ước chừng sau ba khắc, Lâm Minh mới hoàn toàn khôi phục lại, khi Lâm Minh mở to mắt, lập tức giật mình, hắn rõ ràng nhìn thấy phía sau Lam Thấm, có một bóng dáng mông lung màu xanh biếc, tập trung nhìn vào, trong nháy mắt da đầu hắn run lên:

- Lam Thấm, sau lưng ngươi!

- Cái gì!?

Lam Thấm kinh hãi trong lòng, quay đầu lại, lập tức mồ hôi lạnh đầm đìa, ở sau lưng nàng có một nữ thi tóc dài màu xanh biếc, vô thanh vô tức lơ lửng giữa không trung, khóe miệng màu đỏ tươi mở ra, hút từng đợt tinh khí từ trên thân Lam Thấm chảy vào trong miệng nữ thi!

- A!

Lam Thấm kinh hãi kêu một tiếng, hoa dung thất sắc!

- Nó hút sinh khí của ngươi!

Lâm Minh kinh hãi trong lòng, loại thi lông xanh này được xưng là thi sát, là thi thể võ giả bị tà linh chiếm được, hấp thu sát khí trong thiên địa hình thành quỷ vật.

- Đi chết đi!

Trên mặt Đoan Mộc Quần hiện lên một tia tàn khốc, rút ra trường kiếm, một chém tới thi sát, bị thi sát hấp thu tinh khí sẽ giảm thọ, Lam Thấm không biết bị hút bao nhiêu tinh khí, nếu không giết chết thi lông xanh này, tinh khí căn bản không về được.

Đối mặt với một kiếm hùng hổ của Đoan Mộc Quần, thi sát lại không tránh, tùy ý để một kiếm sắc bén chém lên thân.

Keng!

Dường như thanh âm kim loại va chạm vang lên, Đoan Mộc Quần một kiếm chỉ làm rách nát được chút quần áo, ngay cả da cũng chưa bị thương.

Cái gì!?

Sắc mặt Đoan Mộc Quần đại biến, tuy rằng vừa rồi ra chiêu vội vàng, không dùng ra toàn bộ thực lực, nhưng ít nhất cũng có sáu bảy thành lực công kích trạng thái đỉnh phong, kết quả ngay cả da cũng chưa thương mảy may, như thế cho dù chính mình toàn lực ra tay, sợ là chỉ có thể gây thương nó nhỏ!

Lâm Minh thấy một màn như vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, thực lực thi sát quyết định từ thực lực võ giả khi còn sống cùng dựa vào tà linh cường đại hay không, nhưng trên thực tế, võ giả ngã xuống vùng cấm ngàn dặm tuyệt đối sẽ không là kẻ yếu, tà linh nơi này đều là kẻ đáng sợ, hai người hợp nhất, thực lực thi sát này có thể nghĩ mà biết!

Các võ giả khác cũng nhao nhao biến sắc, thực lực Đoan Mộc Quần ở trong mọi người là số một số hai, ngay cả hắn đều không gây thương tổn thi sát, huống chi là người khác.

Trốn!

Đây là ý tưởng đồng thời sinh ra trong lòng mấy người, nhưng mà vừa mới sinh ra ý niệm này trong đầu, bọn họ lập tức như rơi xuống hầm băng, ở trước mặt bọn họ, địa phương xa bảy, tám trượng, rõ ràng còn có ba con thi sát, tạo thế hình tam giác vây quanh bọn họ lại!

Chương 649: Hai thương đâm chết

Xuất hiện ba con thi sát, thân hình cao lớn, dung mạo dữ tợn, thoạt nhìn khi chúng nó còn sống là Cự Ma tộc cùng Man tộc, cộng thêm nữ thi phía trước tổng cộng bốn con thi sát, tùy tiện một cái đều mạnh hơn Đoan Mộc Quần, thế này còn đánh như nào!?

Hắc Thạch chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, Lam Thấm, Phong Thần cũng sắc mặt đại biến.

- Cùng nhau đi một hướng!

Vân Sát tôn chủ dẫn đầu, hắn rút ra một cây trường mâu từ trong Tu Di giới, một mâu đâm thẳng mà đến một thi sát Man tộc!

Một mâu này rót vào ma nguyên toàn thân, không có chút lưu thủ.

Hoàng Long Quỷ Thứ!

Một mâu đâm ra, tạo thành sóng chân nguyên màu đen, nham thạch chung quanh đều bị năng lượng một mâu này xẻ nát, rơi như mưa to!

Thi sát cười thảm một tiếng, vươn móng vuốt trảo xuống mâu!

Với trảo huyết thịt chống cự lại bảo khí thiên giai của Vân Sát tôn chủ! Chỉ nghe một tiếng răng rắc, trường mâu bị thi sát bắt được!

Trong nháy mắt sắc mặt Vân Sát tôn chủ trắng bệch, này một kích trừ bỏ dùng những bí thuật Man tộc hại người hại mình thì đã vận dụng mười thành lực lượng, phối hợp trường mâu thiên giai hạ phẩm, tuyệt đối có thể dẹp yên một ngọn núi, lại bị thi sát này một tay đỡ, đây là cái quái lực gì, lại là loại cường độ thân thể khủng bố như thế nào!!

Mà đúng lúc này, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cùng Phong Thần xông lên, ba thanh trường kiếm thiên giai cùng nhau công kích!

- Đánh vào mắt!

Đoan Mộc Quần biết rõ thi sát có lực phòng ngự khủng bố, một kiếm đâm tới hai mắt thi sát, kiếm quang linh hoạt, sắc bén như mưa rơi xuống dưới, thi sát trực tiếp bị kiếm vũ bao phủ!

Ánh mắt thi sát đã hư thối bạo mở ra, nhưng mà đối với thi sát mà nói, kỳ thật ánh mắt sớm đã mất đi tác dụng, chúng nó cảm giác thế giới này dựa vào khứu giác, công kích như vậy trừ bỏ chọc giận nó, căn bản không có tác dụng khác.

Rống!

Thi sát bạo rống một tiếng. Mọi người chỉ cảm thấy lỗ tai run lên, màng nhĩ như muốn vỡ vụn, thi sát Man tộc vung trảo lên, trực tiếp chộp thiên giai trường kiếm vào tay.

Ba thanh kiếm này vốn là nhuyễn kiếm, bị Man tộc thi sát trảo ở trong tay, chỉ nghe tiếng vang xèo xèo, trường kiếm kịch liệt biến hình!

Cùng lúc đó, nữ thi lúc trước cũng phóng vọt tới, một trảo đánh về phía Lam Thấm cùng Phong Thần!

Trường kiếm của Lam Thấm cùng Phong Thần còn bị Man tộc thi sát cầm lấy, căn bản không rút ra được, trừ phi quăng kiếm chạy trốn, nhưng mà một khi quăng kiếm, đối mặt với thi sát còn lại kết cục có thể nghĩ mà biết.

Bọn họ đều không nghĩ tới, tập hợp công kích bốn người, lại không thể xé mở vòng vây ra!

Những thi sát này, thật sự quá khủng bố!

- Cẩn thận, móng vuốt có độc!

Đoan Mộc Quần hô lớn, nhưng mà thanh âm hắn mới hô được một nửa, lại đột nhiên cả kinh, hắn phát hiện. Lúc trước Lâm Minh chưa cùng bọn họ công kích, không biết khi nào thì xuất hiện ở sau lưng nữ thi lông xanh, hắn cầm Tử Huyễn thương trong tay, mặt không chút thay đổi, trên mũi thương, mũi nhọn chớp động!

Chết!

Ánh sao trong mắt Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, chân nguyên nén ép bột phát ra, Lôi Hỏa lực đan vào.

Quán Hồng!

Một thương đâm ra, ẩn chứa ý chí Chiến Linh cấp Thanh Đồng, lại phối hợp năng lượng khủng bố, chấn động không gian!

Nữ thi cười cạc cạc, căn bản không tránh, tùy ý để một thương này đâm tới, cùng lúc đó, nàng đột nhiên quay lại, một móng vuốt chụp vào cổ Lâm Minh!

- Lâm Minh, cẩn thận!

Lam Thấm cùng Phong Thần đại biến sắc mặt, lực phòng ngự nữ thi này kinh người, căn bản không cần nhìn bất luận kẻ nào công kích, mà phản công của nàng lại vô cùng khủng bố, móng vuốt kia một khi phá vỡ chân nguyên hộ thể, cho dù là chỉ thương da một chút, thi độc đủ để khiến người ta chết không có chỗ chôn!

Nếu đối chiến cùng nữ thi, tuyệt đối là võ giả chịu thiệt!

Nhưng mà đối mặt với nữ thi lông xanh công kích, Lâm Minh lại căn bản không nhìn, như trước đâm đến một thương!.

||||| Truyện đề cử: Binh Vương Và Bảy Chị Gái Cực Phẩm |||||

Mắt thấy móng vuốt quơ được cổ Lâm Minh, sắc mặt Lam Thấm cùng Phong Thần tái nhợt, mà nữ thi lông xanh lại cười quái khặc khặc dị.

Ngay tại giờ khắc này, một màn khó tin đã xảy ra.

Móng vuốt nữ thi dường như đột nhiên chậm lại, mà Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh lại chợt gia tốc!

Lôi Hỏa lực đan vào, Chiến Linh Thanh Đồng bùng nổ, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Tử Huyễn thương xuyên qua cổ họng nữ thi lông xanh!

Mũi thương nhất giảo, trực tiếp cắt nửa cổ nữ thi!

Mà lúc này, móng vuốt nữ thi lông xanh cách Lâm Minh còn có nửa xích, thân ảnh Lâm Minh bạo lui ra ngoài, trường thương đột nhiên rút ra, mang ra một lũ điện lưu màu tím!

Một đâm, thu lại, gọn gàng sạch sẽ!!

Thình lình xảy ra biến cố khiến Lam Thấm sợ ngây người, ngay cả Phong Thần luôn luôn tự nhận là đánh giá cao Lâm Minh cũng khẽ nhếch khóe miệng lên, gần như quên kiếm còn đang bị Man tộc thi sát chộp trong tay.

Bọn họ đều tự mình công kích qua nữ thi lông xanh, tự nhiên biết lực phòng ngự khủng bố, quả thực có thể so với tinh kim, đao thương bất nhập!

Hiện tại, lại bị Lâm Minh một thương đâm thấu, đây là xảy ra chuyện gì!?

- Lâm Minh...

Lam Thấm nuốt một ngụm nước miếng, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

- Còn thất thần làm gì! Công kích a!

Đoan Mộc Quần một câu đánh thức mọi người, hắn thừa dịp Man tộc thi sát trước người có chút phân tâm, một cước đá vào trên mặt đối phương, rút trường kiếm ra.

- Giết!

Đoan Mộc Quần tay mắt lanh lẹ, một kiếm chém về phía nữ thi lông xanh bị thương cổ, hắn muốn trực tiếp chém đứt nốt nửa cổ còn lại.

Phong Thần, Lam Thấm, Vân Sát tôn chủ lúc này cũng như mộng mới tỉnh, nhao nhao dùng ra tuyệt chiêu, đánh tới nữ thi lông xanh!

Chỉ nghe thanh âm ca ca ca ca liên tiếp nảy ra, kiếm khí đám người Đoan Mộc Quần tùy ý bay vụt ở trên nữ thi lông xanh, nhưng mà lại vẫn không phá được phòng ngự, điều này làm cho trong lòng bọn họ kinh hãi càng sâu, một thương vừa rồi kia, đến tột cùng là làm như thế nào?

Lúc này Lâm Minh đã rút ra xa khỏi mười mấy trượng, hắn đang muốn công kích một lần nữa, lại cảm giác được Tử Huyễn thương chấn động.

Một kích vừa rồi, tạo thành gánh nặng thật lớn đối với Tử Huyễn thương, nếu không phải có Chiến Linh phụ gia, thật sự sợ không đâm vào được.

Nên biết rằng, đám người Phong Thần, Đoan Mộc Quần, Vân Sát tôn chủ, không phải truyền nhân thánh địa thì chính là Thông Thiên tháp tôn chủ, đều là phú hào một phương, bảo khí bọn họ đều là thiên giai hạ phẩm, tương đương cùng đẳng cấp bảo khí trong tay Huyễn Vô Cực lúc trước, mà Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh lại chỉ là địa giai thượng phẩm đỉnh cao, trong chiến đấu cường độ cao, có chút ăn không tiêu.

- Thân thể những thi sát này rất cứng rắn, nếu không thêm vào Chiến Linh, ta cũng bất lực!

Lâm Minh khẽ nhíu mày, thân thể thi sát, trải qua sát khí rèn luyện mấy vạn năm, độ cứng đã gần như bằng bảo khí thiên giai hạ phẩm, thế cho nên đám người Đoan Mộc Quần công kích, căn bản phá không ra phòng ngự.

- A!

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm, vang lên, Lâm Minh tập trung nhìn vào, lập tức khẽ nhíu mày, bị thương chính là Hắc Thạch, vừa rồi mọi người công kích tập thể thi sát, tên này lại núp ở phía sau, hiện tại bị hai thi sát khác công kích.

Hắc Thạch cũng là thánh địa truyền nhân, cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, ở trong nháy mắt hai thi sát tiền hậu giáp kích, hắn ngạnh sinh xoay người, né tránh đánh chính diện, nhưng bị cọ đến cánh tay trái.

Lợi trảo thi sát màu xanh biếc vô kiên bất tồi, trực tiếp xé mở ma nguyên hộ thể, cào vào da thịt!

Chỉ một vết thương nhẹ như vậy, khiến sắc mặt Hắc Thạch đột biến, hắn trơ mắt nhìn da thịt cánh tay trái bị ăn mòn với tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được, đau nhức khiến khuôn mặt hắn vặn vẹo, mồ hôi lạnh đầm đìa!

- Chặt bỏ!

Đồng tử Đoan Mộc Quần co rút lại, lúc này, hắn căn bản lười truy cứu vừa rồi Hắc Thạch sợ chiến, thân ảnh xoẹt một cái, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Hắc Thạch, tay nâng kiếm hạ!

- Không!

Hắc Thạch trắng bệch sắc mặt, muốn ngăn cản, nhưng mà kiếm Đoan Mộc Quần quả nhanh, kiếm quang nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, huyết quang hiện ra, một cánh tay trái chảy máu đầm đìa quang lên, cánh tay này bị thi độc ăn mòn ở không trung thành xương trắng dày đặc.

Thi độc thật đáng sợ!

Lâm Minh thấy một màn như vậy, da đầu không khỏi run lên!

- A a a...

Hắc Thạch nứt mắt ra, một cái cánh tay, giá trị đối với võ giả mà nói có thể nghĩ mà biết!

Thế gian thật ra có thánh dược đỉnh cấp có thể khiến cánh tay tái sinh, nhưng loại dược này cũng chưa rèn luyện cánh tay mới, lực lượng yếu, phòng ngự thấp, muốn luyện nó thành cường độ với cánh tay kia gần như không có khả năng.

Nói cách khác, cánh tay trái sẽ là uy hiếp vĩnh viễn của Hắc Thạch!

Đoan Mộc Quần nhìn thấy tình huống bậc này, trong lòng lắc đầu, hoàn toàn là do Hắc Thạch tự tìm.

Hắc Thạch là một người yếu nhất trong tất cả võ giả ở đây, nguyên bản hắn căn bản không xem trọng đám người Đoan Mộc Quần với trứng chọi đá, hắn tự nhận nếu đi theo xông lên, chết ắt là chính mình, cho nên lâm chiến lùi bước, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới sau khi Lâm Minh xuất hiện, một thương liền xoay đổi chiến cuộc, ngược lại hắn ở phía sau, bị hai thi sát giáp công.

- Cùng tiến lên, trước công một cái, chúng ta kìm chế, Lâm Minh chủ công!

Đoan Mộc Quần nhanh chóng làm ra phán đoán, vừa rồi giao thủ vài lần ngắn ngủi, hắn phát hiện tuy rằng phòng ngự những thi sát này mạnh, công kích khủng bố, tốc độ cũng không chậm, nhưng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là trí tuệ chúng nó thấp, phản ứng chậm!

Nếu không bốn con thi sát phối hợp công kích, bọn họ bị thương sẽ không chỉ Hắc Thạch.

Đám người Phong Thần, Lam Thấm không nói hai lời, kiếm trong tay hóa thành một mảnh, bao phủ nữ thi lông xanh, nữ thi lông xanh kia đã rơi vào trạng thái điên cuồng, nó dứt bỏ đám người Phong Thần, liều mạng vượt tới Lâm Minh, ka ánh mắt hung lệ, thề phải chém nát Lâm Minh ra.

Lệ mang trong mắt Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, Chiến Linh Thanh Đồng trong tinh thần chi hải rót vào Tử Huyễn thương, mở ra Tà Thần lực đồng thời thiêu đốt máu Cổ Phượng, thương mang phụt ra, Lâm Minh bước một bước ra, Tử Huyễn thương trong tay như Thương Long gào thét mà ra!

Xích!

Tử Huyễn thương không hề trì hoãn lại xuyên qua cổ họng nữ thi lông xanh, một đâm, lôi kéo, mũi thương quét về phía ngược lại, chỉ nghe một tiếng đá rạn nứt nổ vang, nửa cổ còn lại của nữ thi lông xanh bị Lâm Minh cắt xuống dưới!

Nữ thi bị chặt đứt cổ xong, đầu quăng lên cao, thân thể của nó mờ mịt vọt tới trước vài bước, phù phù một tiếng ngã sấp xuống!

Thấy một màn như vậy, đám người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Vân Sát tôn chủ trực tiếp hết chỗ nói, từ đầu tới đuôi, bọn họ căn bản không tạo thành tác dụng gì, đừng nói là tạo thành thương tổn đối với nữ thi lông xanh, ngay cả tác dụng kìm chế đều gần như không, hoàn toàn là một mình Lâm Minh giết nữ thi lông xanh!

Lực công kích này, rốt cuộc có bao nhiêu biến thái!?

Chương 650: Đại cơ duyên

Lâm Minh cầm Tử Huyễn thương, hít sâu một hơi, trên trường thương, mũi thương hãy còn chấn động.

Tử Huyễn thương đâm thủng nữ thi lông xanh tương đương với dùng bảo khí địa giai đỉnh cao hủy diệt bảo khí thiên giai, hoàn toàn do Chiến Linh phụ gia lực công kích!

Hiện tại Chiến Linh của Lâm Minh còn chỉ là cấp Thanh Đồng, ngày sau trưởng thành lên, uy lực sẽ càng thêm khủng bố, Chiến Linh được xưng công kích mạnh nhất, cũng không phải hư danh.

Ba con thi sát khác thấy một màn như vậy đều hung tàn rít gào lên, chúng nó nhao nhao bỏ lại mấy người còn lại, đồng thời vọt tới Lâm Minh!

Đồng thời đối mặt với ba con thi sát, ánh sao trong mắt Lâm Minh nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, ngón tay bắn ra, Tà Thần cương châm bám vào Chiến Linh gào thét mà ra!

Lôi đình lực khắc chế vật quỷ tà, lại có Chiến Linh tăng phúc, uy lực trống rỗng tăng trưởng một mảng lớn!

Xuy lạp!

Tà Thần cương châm chìm vào thân thể một thi sát, điện quang thô to nổ bắn ra ra, thân thể thi sát kia đột nhiên run lên, quay cuồng ngã sấp xuống, tuy rằng không thể trọng thương nó, nhưng lại khiến Lâm Minh đối mặt với địch nhân từ ba con biến thành hai.

Chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, Lâm Minh chợt gia tốc, tiên phát chế nhân!

Thân ảnh như thuấn di đi tới trước mặt một thi sát, chân nguyên toàn thân bùng nổ đến mức tận cùng, tay nâng thương!

Sự tình cho tới bây giờ, Lâm Minh căn bản không có nửa phần che giấu thực lực, đồng thời đối mặt với ba con thi sát, hắn cũng phải vô cùng cẩn thận, chân nguyên hộ thể cùng lực phòng ngự thân thể tuy mạnh, nhưng không thể mạnh đến nỗi da cũng không bị thương, một khi da bị xước, bị thi độc khủng bố xâm nhập thân thể, Lâm Minh cũng không hề có nắm chắc chống cự được!

Bồng!

Tử Huyễn thương như roi trừu xuống dưới, bản thân cán thương co dãn cộng thêm thêm vào Chiến Linh. Trực tiếp đánh nát xương ngực thi sát, thân thể của nó bị Lâm Minh đánh bay ra mấy chục trượng xa như đạn pháo!

Mà cùng lúc đó, một thi st khác trảo tới ngực Lâm Minh, mà ở trong nháy mắt thi sát ra trảo, tốc độ của nó đột nhiên trở nên thong thả!

Lâm Minh ra một thương, không kịp rút về, như trước đâm về phía phía thi sát này!

Nói cách khác, Lâm Minh ra hai thương ở trong nháy mắt!

Oanh!

Lại là một tiếng nổ, thi sát thứ hai cũng bị Lâm Minh một thương đánh bay!

Ba con thi sát xông lên, một con bị mê man. Còn lại hai con bị Lâm Minh một thương đánh bay, năm người khác thấy một màn như vậy đều cảm thấy sợ hãi trong lòng, đây vẫn là người sao?

Lực công kích này, nếu đánh lên trên thân người, còn không phải xương cốt toàn thân đứt từng khúc, vỡ thành một đống bùn nát, ai còn có thể ngăn?

- Chết!

Lâm Minh thay đổi mũi thương, thẳng tới thi sát bị điện giật mê man kia, Tà Thần lực với lực lượng Bát Môn Độn Giáp cùng nhau bột phát ra, chân nguyên toàn thân Lâm Minh như lửa diễm thiêu đốt, tóc dài tùy ý tung bay.

Quán Hồng!

Một thương ngang hư không, ngọn lửa đan vào với lôi đình, năng lượng tùy ý bùng nổ, lực trường vặn vẹo không gian đều bị xẻ rách ra. Lâm Minh cả người mang thương, đâm vào ngực con thi sát kia!

Ầm ầm!

Dường như đốm lửa va chạm, khí lãng khủng bố bùng nổ ra, toàn bộ mặt đất nứt nẻ, đá vụn bụi mù bay lên cao mấy chục trượng. Năm người còn lại liên tiếp thối lui mười mấy trượng dưới khí lãng khủng bố va chạm, xa, liều mạng thúc giục chân nguyên hộ thể mới đỡ được sóng xung kích.

Bụi mù yên xuống, chỗ thi sát bị tạc ra một cái hố to sâu mười mấy trượng, thi sát hoàn toàn bị vùi vào trong đất, sinh tử không biết.

- Đáng sợ!

Thấy một màn như vậy, Vân Sát tôn chủ tái nhợt sắc mặt, quá khủng bố, vẻn vẹn chỉ là sóng xung kích còn có uy lực như thế!

Nguyên vốn tưởng rằng Lâm Minh đột phá Toàn Đan, cũng chỉ là nhiều lắm có gần chiến lực với Đoan Mộc Quần cùng chính mình, hiện tại xem ra, chút thực ấy ở trước mặt Lâm Minh quả thực chính là một trò cười.

Rốt cuộc sao lại thế này, vì cái gì lực công kích tiểu tử này mạnh như vậy?

Vân Sát tôn chủ cùng Đoan Mộc Quần liếc nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi nồng đậm ở đối phương trong mắt, điều này đã vượt qua phạm trù bọn họ lý giải.

Lâm Minh dừng ở địa phương xa mấy chục trượng, cầm Tử Huyễn thương, thần sắc bình tĩnh, Chiến Linh quả nhiên không khiến hắn thất vọng, dù thân thể thi sát như tinh kim, cũng bị Lâm Minh một thương xé rách, còn con thi sát kia mặc dù không chết cũng không có uy hiếp quá lớn.

Hai thi sát khác thấy một màn như vậy, đều tâm sinh ý sợ hãi, chúng nó đang do dự muốn tiếp tục chiến đấu hay không, mà đúng lúc này, Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, như thuấn di xung phong liều chết!

Một thương đâm ra!

Bồng!

Thi sát căn bản không kịp phản ứng, bị Lâm Minh một thương đâm trúng ngực trái, xương ngực sụp đổ, thân thể bay ngược ra ngoài, một con thi sát khác nhìn thấy một màn này, gầm nhẹ một tiếng, quay đầu chạy trốn!

Năm người chung quanh nuốt một ngụm nước miếng, đánh thi sát không có trí tuệ gì, chỉ có bản năng chạy trối chết, khủng bố của Lâm Minh có thể nghĩ mà biết!

- Lâm Minh, đuổi!

Thanh âm Ma Quang đột nhiên vang lên ở trong đầu Lâm Minh.

- Ân?

Lâm Minh ngẩn ra, thời điểm này truy thi sát tuyệt đối không sáng suốt, trong không gian hỗn loạn, một khi vào nhầm mê cung không gian, xâm nhập mấy chục thượng trăm dặm Vạn Cổ Ma Khanh, cố gắng lúc trước sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Đuổi, tên này nhất định có thứ tốt!

Ma Quang lại nói, thanh âm có chút vội vàng, tuy rằng thi sát phản ứng chậm, nhưng tốc độ cũng không chậm, một lát sau nó liền lao ra rất xa, nếu nó chạy đến khi nhìn không thấy, tại không gian hỗn loạn cơ bản không có khả năng đuổi theo.

Lâm Minh cắn răng một cái, cầm Tử Huyễn thương trong tay đuổi theo.

Năm người khác thấy một màn như vậy đều trợn tròn mắt, Lâm Minh muốn làm gì, không ngờ đuổi theo thi sát kia?

Trời ạ!

Thời điểm này đi ra ngoài vùng cấm ngàn dặm là sao, đuổi theo thi sát kia cho dù bắt nó xử lý lại thì có ý nghĩa gì?

Mọi người kêu khổ trong lòng, nhưng mà thời điểm này, Lâm Minh chính là trời, hắn làm cái gì những người này phải đi theo không được cãi, đi theo Lâm Minh bọn họ còn có hy vọng còn sống.

Phong Thần là người thứ nhất bước ra, hắn tin tưởng Lâm Minh bất kể làm cái gì đều có nguyên nhân, căn bản không nên hoài nghi, nếu hoài nghi Lâm Minh, như vậy không cần nghĩ, nhất định là ngươi sai lầm rồi.

Đám người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cũng chỉ cố gắng đuổi kịp, Hắc Thạch chau mày:

- Lâm Minh này rốt cuộc là muốn làm gì? Quả thực hồ nháo a!

Đoan Mộc Quần liếc mắt Hắc Thạch một cái, mặc kệ hắn, lạnh lùng nói:

- Ngươi không biết cũng đừng hỏi, đi theo là được, có bản lĩnh ngươi đừng theo!

- Ngươi...

Thanh âm Hắc Thạch bị kìm hãm, không lời nào để nói. Hắn đương nhiên phải đi theo Lâm Minh, không có lựa chọn nào khác, hơn nữa chuyện tình vừa rồi là hắn đuối lý, hắn cũng không dám nói cái gì.

Thi sát chạy một đường như điên, tốc độ gần cùng đám người Hắc Thạch, Phong Thần, với tốc độ Lâm Minh, một lần súc địa thành thốn có thể đuổi theo, tuy nhiên hắn vẫn đè thấp tốc độ, duy trì khoảng cách mấy chục trượng.

Thi sát đi đường sá rõ ràng đều không phải thẳng tắp, mà là thường xuyên nhiễu loan, chợt trái chợt phải, Lâm Minh nhắm mắt theo đuôi, nó nhiễu như thế nào, Lâm Minh liền như thế đó, đám người Đoan Mộc Quần phía sau đương nhiên cũng không dám đi nhầm nửa bước, ai đều biết chỗ quỷ dị vùng cấm ngàn dặm này, một khi đi nhầm, vậy chết không có chỗ chôn!

Thi sát mang theo Lâm Minh chạy ước chừng một khắc, đúng lúc này, trước mặt bọn họ xuất hiện một tòa ngọn núi màu đen, không gian chung quanh ngọn núi dường như có vặn vẹo kỳ dị, khiến người ta thấy ngọn núi cách không đủ trăm trượng mới chợt nhìn thấy nó!

Thi sát nhìn thấy ngọn núi xuất hiện, tốc độ rõ ràng nhanh hơn, nó rít gào một tiếng, thân thể chìm vào trong ngọn núi, trong nháy mắt biến mất không thấy.

- Đuổi theo vào!

Ma Quang hô lớn.

Lâm Minh không chút do dự, cũng vọt đi vào.

Bước một bước vào ngọn núi, Lâm Minh lập tức cảm thấy tiến nhập một chỗ không gian hoàn toàn độc lập, thi sát biến mất không thấy, nguyên bản thổ địa ám màu xám vô biên vô hạn cũng biến mất.

- Bên phải, đuổi theo, ta để lại dấu hiệu đặc thù trên thân thi sát kia, nó trốn không thoát tay lòng bàn tay của ta, hơn nữa nơi này chỉ sợ là... Hắc hắc, Lâm Minh, chúng ta phát tài a!

Phát tài?

Lâm Minh vừa động trong lòng, nhưng không có hỏi, mà là nói:

- Chờ vài người phía sau.

Hắn vừa dứt lời, đám người Phong Thần, Đoan Mộc Quần cũng nhảy vào không gian màu đen này.

- Đi theo ta!

Lâm Minh nói, triển khai thân pháp phóng hướng bên phải, năm người đành đuổi theo sau.

Ở dưới Ma Quang chỉ huy, Lâm Minh xuyên qua một mảnh hư không, sau khi bước qua vách chướng một mảnh không gian vặn vẹo, tầm nhìn rộng mở trong sáng.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện đã tiến nhập một trong chỗ sơn động, trong sơn động, có mấy con đường đá, mà thi sát kia phủ phục ở trong góc sơn động, phát ra đe dọa rít gào đối với Lâm Minh!

Lâm Minh mặt không chúc thay đổi rút ra Tử Huyễn thương, mũi thương ngang dọc, đối phó một con thi sát, không đáng kể chút nào.

- Lâm Minh, nó đã sợ hãi ngươi, tuy rằng nó đe dọa ngươi, kỳ thật đã ngoài mạnh trong yếu, ngươi tránh sang một bên, nó sẽ lập tức chạy trốn.

- Nga?

Lâm Minh theo lời tránh ra một bên, trong vùng cấm ngàn dặm, không cần thiết chiến đấu hắn cũng không muốn phát sinh, giữ một ph筆lực lượng, khi gặp được nguy hiểm sẽ nắm chắc cơ hội lớn hơn, huống chi giết chết thi sát này cũng không có mảy may ưu đãi.

Lâm Minh nhường một con đường, đám người Phong Thần đuổi theo phía sau cũng hiểu ý, cũng tránh sang một bên, Lâm Minh không sợ thi sát, bọn họ không thể được, ở trong hang động hẹp hòi, nếu không có Lâm Minh, bọn họ đều trở thành mỹ thực của thi sát.

Nhìn thấy Lâm Minh nhường đường, thi sát kia lại rít gào vài tiếng, một đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Minh, thật cẩn thận dời qua thông đạo, đợi khi nó cho rằng đủ an toàn, nó đột nhiên gia tốc, đi ngang qua hang động, rồi sau đó nó dường như chìm vào trong một tầng màng mỏng không gian, thân thể hư không tiêu thất.

Đợi cho thi sát biến mất, Lâm Minh hỏi:

- Ma Quang, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

- Ha ha, Lâm Minh! Tiểu tử ngươi phát tài, lúc trước ta cảm thấy những thi sát này mạnh thái quá, thi sát cũng không phải quái vật đến từ chỗ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, nó hơn phân nửa là các lộ thiên tài chết ở vùng cấm ngàn dặm mấy ngàn năm trước, tôn chủ, bị tà linh chiếm được hình thành... Thi sát có thể dựa vào sát khí rèn luyện thi thể, khiến lực phòng ngự kinh người, nhưng tuyệt đối sẽ không cứng rắn đến loại trình độ này, bốn con thi sát lúc trước, lực phòng ngự có thể so với bảo khí thiên giai, nếu bằng vào sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh tẩm bổ, cho dù là mười vạn năm cũng luyện không đến! Cho nên ta hoài nghi, sợ là chúng nó có tài nguyên đặc thù nào đó để luyện thể, ta quả nhiên đoán không sai, chính là nơi này!

Chương 651: Thiên giai Ma Thần Chi Cốt

- Tài nguyên luyện thể đặc thù? Là tài nguyên gì?

Trong lòng vừa động, Lâm Minh tự hỏi, đối với tài nguyên Luyện Thể, hắn đương nhiên cảm thấy hứng thú, bản thân hắn là pháp thể song tu.

- Hắc hắc tự mình xem đi, mở mấy cái quan tài đá này ra xem bên trong có cái gì?

Ma Quang hưng phấn liếm đầu lưỡi chó, tài phú tài nguyên mỗi loại đều khiến cho chó già này thần kinh hưng phấn.

Trên đất có tổng cộng bốn cái quan tài đá, mà những quan tài đá này đều được điêu khắc từ đá đen. Hoa văn bên trên mang phong cách cổ xưa thần bí, nhìn qua như đã trải qua vô số năm tháng.

- Cái này là mấy vạn năm trước sao?

Lâm Minh đi tới quan tài đá kế tiếp dừng lại một lúc lâu, không phát hiện trận pháp gì, mở miệng hỏi Ma Quang.

- Hắc nói không chừng là mười mấy vạn năm, những quan tài đá này chắc là dùng để mai táng những đại nhân vật, sơn động này hơn phân nửa cũng là mộ của những đại nhân vật kia, tuy nhiên thời gian quá xa xôi, đến tột cùng là ai thì chẳng ai rõ, tóm lại, cái mộ này sau bị bốn thi sát chiếm lĩnh, mà bốn quan tài đá này cũng trởhang ô của chúng.

- Ồ? Chẳng lẽ bốn cỗ thi sát này không phải là thi thể chủ nhân quan tài đá trước đó hình thành?

- Cáp làm sao có thể, cho dù là võ giả nhất đẳng Bát Vẫn Chiến Đế kia thi thể của hắn cũng không có khả năng tồn tại mười mấy vạn năm.

Trai qua thời gian đó đa sớm ngay cả xương cốt đều mục nát rồi hoặc là ngưng hóa thanh Ma Thần Chi Cốt, nói không chừng bốn cỗ thi sát này đến mộ này định cư, chính là bị năng lượng của Ma Thần Chi Cốt hấp dẫn tới, Lâm Minh, ngươi mở đi!

- Được!

Lâm Minh ứng tiếng, thu hồi Tử Huyễn thương, cúi xương, cẩn thận đẩy nắp quan tài thứ nhất ra.

Theo tiếng ầm ầm vang lên, vô số sát khí dày đặc bắn ra bốn phía.

Ánh mắt đám người Phong Thần, Đoan Mộc Quân lập tức sang lên, mà Hắc Thạch Vân Sát tôn chủ sau khi giật mình một chút. Ánh mắt đều hiện lên vẻ không thể tin và hưng phấn.

Lúc này, ai đều hiểu được, đào được bảo bối rồi!

Mọi người ngó đầu thì thấy, ở trong quan tài đá có mười mấy viên bi tròn bằng nắm tay màu đen, toàn bộ đều là Ma Thần Chi Cốt phẩm chất tốt!

Ma Thần Chi Cốt... Nhiều như vậy!

Hắc Thạch nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam và khát vọng.

Vân Sát tôn chủ cũng kìm lòng không được liếm liếm môi, nên biết rằng bình thường Ma Thần Chi Cốt lớn bằng trứng bồ câu đã không tồi rồi. To như trứng gà lại cực kỳ hiếm thấy, nào có lớn bằng nắm tay như lúc này, huống chi, những Ma Thần Chi Cốt này nhìn phẩm chất như là tinh hoa trong tinh hoa, hơn phân nửa là địa giai Ma Thần Chi Cốt!

Hơn mười viên địa giai Ma Thần Chi Cốt bằng cỡ nắm tay, có thể nghĩ mà biết!

Tất cả Ma Thần Chi Cốt trước giờ Vân Sát tôn chủ tìm được, cộng tất cả lại cũng không đáng giá bằng nửa khối Ma Thần Chi Cốt này!

Đều nói trong Vạn Cổ Ma Khanh cơ duyên nơi nơi, quả thực danh bất hư truyền, huống chi đây vẫn là trong vòng ngàn dặm vung cấm!

- Tiểu tử điềm báo không tồi a, lần đầu tiên đã đào ra hơn mười khối địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, ta đoán có tới hơn ba mươi ân. Tuy nhiên quý báu chắc là còn ở phía sau.

- Ừ!

Lâm Minh gật đầu, tiếp tục đẩy nắp quan tài thứ hai ra.

- Ầm ầm!

Nắp quan tài đá này dường như còn nặng hơn nắp quan tài thứ nhất, sau khi đẩy ra, vô số màu vàng rực chói mắt phụt ra, chiếu sáng toàn bộ hang đá.

Lâm Minh cúi đầu nhìn vào, ở trong quan tài đá, có một khối tròn màu vàng cơ bằng bàn tay, cảm giác giống như là quả của một cây cối gì đó kết thành, hương thơm kinh người.

Lâm Minh sợ ngây người, năng lượng ẩn chứa trong nó quá kinh người. Khiến hắn cảm giác chỉ cần hít một ngụm hương thơm của nó, cả người đều vô cùng thoải mái, dường như tế bào toàn thân đều được Tẩm bổ.

Ở phía sau Lâm Minh, bao gồm Đoan Mộc Quân, Lam Tham, ánh mắt đều mở tròn xoe, lúc này kẻ ngốc cũng biết, viên tròn này so với địa giai Ma Thần Chi Cốt thì càng quý báu hơn!

- Hắc! Khó được, đây là Huyền Kim thần quả, là thiên tài địa bảo thối thể cực phẩm, ngay cả bản thánh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy! Tiểu tử ngươi đúng là gặp đại vận nha, Huyền Kim thần quả này là một loại thực vật thần kỳ, nó giống như nấm ở Phàm Nhân giới vậy, tuy nhiên nấm sinh trưởng ở trong gỗ mục, mà Huyền Kim thần quả này lại chuyên môn sinh trưởng ở trên Ma Thần Chi Cốt, nói trắng ra là, nó chính là nấm sinh trưởng ở trên Ma Thần Chi Cốt, nó phải mất vạn năm nảy mầm, vạn năm nở hoa, vạn năm kết quả, một khi kết quả, tất cả tinh hoa của nó đều ngưng tụ ở trên quả này, ngưng kết thành một quả Huyền Kim thần quả, sau khi ngắt lấy, vạn năm không hư.

- Là nấm chuyên sinh trưởng ở trên Ma Thần Chi Cốt?

Lâm Minh trong lòng cả kinh, đúng là thiên hạ to lớn, không thiếu thứ lạ thường nói gỗ mục không thể điêu khắc, nhưng mà tinh hoa của gỗ mục lại có thể dựng dục ra tầm gửi, hắc hổ chưởng, trúc sinh còn quý báu hơn loại nấm núi, thậm chí dưới cơ duyên xảo hợp, gỗ mục còn có thể dựng dục ra Linh Chi ngàn năm kỳ được phàm thể.

Như vậy nếu như dùng Ma Thần Chi Cốt đế thay thế gỗ mục thì sao?

So sánh với gỗ mục, tinh hoa trong Ma Thần Chi Cốt không biết nhiều hơn gấp mấy ức vạn lần, thiên tài địa bảo nó dựng dục ra, giá trị có thể nghĩ mà biết!

Ma Quang chậc chậc nói:

- Huyền Kim thần quả này cũng không phải là Ma Thần Chi Cốt bình thường dựng dục ra, ít nhất phải là Ma Thần Chi Cốt địa giai thượng phẩm trở lên, ở dưới cơ duyên xảo hợp, sinh ra cây Huyền Kim thần quả một gốc cây chỉ cao một xích, hấp thu toàn bộ tinh hoa Ma Thần Chi Cốt mới có thể nảy mầm, tiếp theo nó phải tiếp tục hấp thu những Ma Thần Chi Cốt khác làm dinh dưỡng, trưởng thành hơn ba vạn năm mới có thể kết xuất ra một quả như vậy, ngươi nói khó khăn cỡ nào? So với Huyền Kim thần quả, Phạm Thiên Long Căn cũng không tính là gì a...

Nghe Ma Quang đánh giá cao như thế, Lâm Minh hít sâu một hơi, đột nhiên nhớ tới cái gì, khó hiểu hỏi:

- Huyền Kim thần quả quý báu như thế, bốn cỗ thi sát này vì sao không nuốt Huyền Kim thần quả đi.

- Chúng nó cũng rất muốn nhưng thường nói bổ quá hóa độc, Huyền Kim thần quả này là do sát khí, thi khí dày đặc nơi cực âm dựng dục ra. Ma Thần Chi Cốt cũng là vật cực âm, nhưng mà...

Huyền Kim thần quả lại cố tình là thánh vật luyện thể chí dương chí cương, với tu vi bốn cỗ thi sát này, nuốt Huyền Kim thần quả chỉ có đường nổ tan xác mà chết, chúng nó muốn ăn, qua mấy vạn năm nữa là được. Tuy nhiên, cho dù không ăn, chỉ cầm Huyền Kim thần quả, mỗi ngay hít tinh khí trong đó vào cũng có thể thu hoạch được rất nhiều! Nếu ta đoán không sai, rễ cây Huyền Kim thần quả này đã bị bốn cỗ thi sát này ăn luôn rồi, nếu không thân thể chúng làm sao có thể so với bảo khí thiên giai?

- Thì ra là thế!

Lâm Minh giật mình, Huyền Kim thần quả sau khi trưởng thành, sẽ hấp thu tinh hoa rễ cây, so với nó thì, năng lượng ẩn chứa trong rễ cây tự nhiên yếu hơn rất nhiều, thi sát nuốt vào thì cũng không việc gì.

- Thật là đáng tiếc!

Lâm Minh có chút tiếc nuối lắc đầu, thánh dược luyện thể quý báu như vậy, cho dù là rễ cây cũng là vật báu vô giá, không ngờ lại bị bốn cỗ thi sát nuốt hết.

Đột nhiên trong lòng hắn vừa động, hỏi:

- Nếu có thân thể thi sát kia, có thể... Tinh luyện được lực rễ cây Huyền Kim thần quả trong đó ra không?

Lâm Minh chỉ là thuận miệng hỏi, Ma Quang sau khi nghe xong, mặt lộ ra vẻ cổ quái:

- Tiểu tử, ngươi đúng là thật có khẩu vị, những dược hiệu kia đã hòa tan vào trong thân thể thi sát, tinh luyện cũng không thừa được bao nhiêu, hơn nữa phải là Luyện Dược sư đỉnh cấp mới có thể tinh luyện. Những Luyện Dược sư gà mờ kia của Thánh Ma đại lục và Thiên Diễn đại lục làm gì có bản sự này.

- Ừ...

Lâm Minh gật gật đầu, hắn cũng chỉ tùy tiện hỏi hỏi, không được cũng không sao, hắn hơi trầm ngâm một chút đi tới quan tài đá thứ ba.

Thấy một màn như vậy, năm người còn lại đều không kìm nổi nuốt một ngụm nước miếng, tất cả những thứ nhìn thấy hôm nay, đúng là rất có lực sát thương.

Cho dù là truyền nhân thánh địa như Phong Thần, Lam Thấm, tất cả tài nguyên từ nhỏ tới lớn bọn họ tiêu hao, cộng hết lại cũng chỉ tương đương với một khối Ma Thần Chi Cốt trong quan tài đá thứ nhất mà thôi.

Nắp quan tài đá thứ ba ầm ầm mở ra, một cỗ năng lượng nồng đậm còn hơn quan tài đá thứ hai phát ra. Cảm nhận được cỗ năng lượng nồng đậm tới cực điểm này, đám người Đoan Mộc Quần đứng phía sau Lâm Minh có chút chết lặng, trải qua thị giác hai lần trước tấn công, cho dù mở ra cái gì, bọn họ cũng không kinh ngạc.

Nhưng mà sau khi mở ra, bọn họ vẫn mở to mắt nhìn, ở trong quan tài đá to như vậy không ngờ lại chỉ có một viên hạt châu màu xanh biếc như lưu ly to bằng cỡ trứng bồ câu, tuy rằng thể tích nhỏ, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó, so với tất cả Ma Thần Chi Cốt quan tài thứ nhất cộng lại còn khủng bố hơn.

Lúc này, đám người Đoan Mộc Quần cho dù không người nào gặp qua, cũng đoán được thứ này là cái gì, nó là, thiên giai Ma Thần Chi Cốt!

Trong truyền thuyết, ngay cả nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng chưa từng gặp được thiên giai Ma Thần Chi Cốt!

- Tiểu tử, ta không thể không nói, vận khí của ngươi thật quá tốt nha! Đây là một khối thiên giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt!

- Thiên giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt và Huyền Kim thần quả so với nhau cái nào quý báu hơn?

Lâm Minh hỏi.

- Vẫn là Huyền Kim thần quả, thiên giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, chỉ cần ngươi thực lực đủ cao, lại chịu bỏ thời gian đi tìm là có thể tìm được không ít, nhưng Huyền Kim thần quả, điều kiện hình thành cực kỳ hà khắc, không có đại cơ duyên thì đừng nghĩ tới.

Lâm Minh gật gật đầu, tuy nói Huyền Kim thần quả quý báu hơn một ít, nhưng mà đối với võ giả Thánh Ma đại lục mà nói, chỉ sợ vẫn là thiên giai Ma Thần Chi Cốt có lực hấp dẫn lớn hơn, tương truyền thiên giai Ma Thần Chi Cốt là nước cờ đầu đế giả cảnh giới, có lẽ cũng không kém nhiều lắm, đặc biệt nhân vật bậc Vân Sát tôn chủ này, đã luẩn quẩn bên cạnh cấp đế rất lâu rồi, nếu có thể đạt được một quả thiên giai Ma Thần Chi Cốt, xác suất trở thành cường giả cấp đế tự nhiên tăng lên nhiều.

Lâm Minh nghĩ đến đây không kìm được liếc nhìn lại Vân Sát tôn chủ một cái, quả nhiên trong mắt đối phương hiện lên vẻ tham lam và khát vọng nồng đậm.

Cơ duyên thành đế như thế đặt trước mắt, hắn làm sao không động tâm? Nếu bỏ lỡ cơ duyên này, chỉ sợ cả đời hắn không thành đế!

Lâm Minh không để ý tới Vân Sát tôn chủ, tiếp tục đi tới cỗ quan tài đá thứ tư.

- Không biết quan tài thứ tư có được cái gì...

Lâm Minh lẩm bẩm nói.

- Ha ha, nói không chừng là thiên giai trung phẩm Ma Thần Chi Cốt!

Ma Quang cười trêu chọc, tâm tình nó rất không tệ, tuy rằng nói phần lớn bảo vật trong đó đều nhằm vào hệ thống luyện thể và tụ nguyên, căn bản nó không dùng được. Tuy nhiên thực lực Lâm Minh đề cao, cũng nó có hy vọng hồi phục toàn bộ thần hồn.

Lâm Minh hơi hơi khom người, hai tay đặt lên cửa quan tài thứ tư đẩy ra.

Theo tiếng ầm ầm vang lên, nắp quan tài đá thứ tư mở ra, nhưng mà khi nhìn thấy tình cảnh bên trong, Lâm Minh lại hoàn toàn ngây dại.

Chương 652: Thần nữ

Không riêng gì Lâm Minh hoàn toàn đại ra, năm người phía sau hắn cũng lâm vào trạng thái hóa đá, trước đó bọn họ đã nhìn thấy địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, lại có Huyền Kim thần quả có thể nói là vật báu vô giá, cùng với thiên giai Ma Thần Chi Cốt ngay cả nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng chưa từng thấy.

Theo lý thuyết thứ mặc kệ mở quan tài thứ tư ra là cái gì, bọn họ đều chết lặng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại tới tình cảnh này.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đẩy nắp quan tài ra hoàn toàn, nhìn vào bên trong, im lặng một hồi lâu.

Trước đó, Lâm Minh đã tưởng tượng qua cảnh tượng trong quan tài đá thứ tư, nếu trong đó ẩn giấu thiên giai trung phẩm, thiên giai thượng phẩm Ma Thần Chi Cốt, cho dù là trống không, hắn cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng mà hắn vạn lần không ngờ, nằm trong quan tài đá này lại là một nữ nhân!

Một nữ nhân tuyệt thế!

Tóc đen xõa xuống, da thịt trong suốt dường như ngưng kết thành tinh hoa trăng sao, dung mạo tuyệt luân giống như điêu khắc thành, đây căn bản không phải là nữ nhân thế gian, mà như người trời do tinh hoa thiên địa ngưng kết thành.

Nữ nhân cứ vậy lẳng lặng nằm trong quan tài đá, như là đang ngủ, thậm chí ngươi còn tưởng tượng ra sau khi lông mi cong vút kia hơi rung lên, tiếp đó nàng sẽ mở đôi mắt như trăng sáng ra.

- Là thật sao... Trời ạ, nàng chính là nữ nhân mười mấy vạn năm, một đại năng thời đại thái cổ?

Lâm Minh cảm giác không thể tin, mỹ nữ trước mặt này nhìn qua cực kỳ trẻ tuổi, nhìn tuổi nhiều nhất chỉ có hai mươi, hơn nữa bên cạnh mỹ nữ, có chôn cùng vũ khí của nàng, đúng là một cây thương!

Tuy nhiên cán thương đã bị chém đứt, chỉ còn lại non nửa, hơn nữa non nửa cán thương cũng nhìn như đang bị hư hao. Bảo khí một khi bị tổn hại, sẽ rất khó chống lại bị năm tháng ăn mòn, trải qua mười mấy vạn năm, non nửa cán thương này gần như đã mục nát.

Có thể tưởng tượng, có lẽ lúc trước nàng dùng cây thương này chinh chiến sa trường, đã trải qua chiến đấu kịch liệt cỡ nào, vũ khí tổn hại, người cũng hương tiêu ngọc vẫn.

Nàng không ngờ cũng dùng thương...

Lâm Minh cảm thấy có chút khó tin, trong ấn tượng của hắn, một cô gái như thế phải dùng nhuyễn kiếm mới đúng chứ, dù thế nào cũng không nghĩ tới nàng lại dụng một cây trường thương cao chót vót như thế.

Hắn theo bản năng đưa tay sờ vào cán thương mục nát kia, mà đúng lúc này, trong đầu lại truyền đến thanh âm dồn dập của Ma Quang:

- Không nên cử động!

Lâm Minh như tia chớp co tay lại, đúng rồi, mình quá lỗ mãng, ở trong Vạn Cổ Ma Khanh vô cùng thần bí này, hành động lỗ mãng đều sẽ rước họa sát thân.

Ma Quang do dự một hồi lâu, nói:

- Cô gái này rõ ràng đã chết, nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa sinh khí mười phần, ngay cả ta... Xem cũng không hiểu...

Ma Quang lắc đầu, lúc trước nó đi theo Ma Đế, ở Thần Vực cũng coi như là nhân vật một phương. Nhưng mà Thần Vực quá lớn, phóng tới trước mắt cường giả lánh đời chân chính của Thần Vực, Ma Đế căn bản không tính là cái gì, nên biết rằng năm đó vây công

Thiên Vũ thánh địa. Nhân vật cấp bậc như Ma Đế ước chừng có hơn vạn người.

Ma Đế vốn không phải là nhân vật đỉnh cao của Thần Vực, Ma Quang lại chỉ là hồn sủng của Ma Đế, biết thì càng ít hơn.

- Cỗ thi thể này, chỉ sợ là đã thật sự tồn tại mười mấy vạn năm, mười mấy vạn năm không hư. Sinh khí mười phần, nhìn giống như ngủ, loại hiện tượng này, đã vượt qua phạm vi lý giải của ta...

Ma Quang lắc đầu cảm khái, biểu tình này so với cái kiểu thích lung tung khoác lác của nó thật sự hiếm thấy.

Lâm Minh nhìn nữ thi, tuy rằng không biết khối nữ thi này vì sao có thể tồn tại được mười mấy vạn năm, nhưng mà Lâm Minh có thể khẳng định, nữ nhân này khi còn sống là một nhân vật khủng bố, ít nhất là cấp bậc thánh nữ Thiên Vũ thánh địa, thậm chí còn hơn thế!

Có lẽ sau khi thực lực đạt tới cảnh giới nhất định, cho dù sau khi chết đi, thi thể vẫn có thể tồn tại mấy chục vạn năm mà không hư, này ai biết được?

- Lâm huynh... Này, này rốt cuộc là chuyện gì?

Đoan Mộc Quần nhìn nữ thi trong quan tài, hắn không thể không thừa nhận, nữ thi này là mỹ nữ hoàn mỹ nhất trong đời hắn từng thấy, cho dù biết rõ nàng đã chết, nhưng mà đứng trước nàng tim hắn vẫn đập thình thịch.

Yêu Tinh tộc trước giờ đều theo đuổi cái đẹp. Lam Thấm cũng tiến lên, nhìn nữ thi trong lòng cảm khái, nữ nhân hoàn mỹ như thế, vì sao lại chết chứ.

- Ta cũng không biết, chắc là một trong những chủ nhân mộ này. Thi thể mười vạn năm không hư, cảnh giới của nàng, đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta.

Lâm Minh nhìn nữ thi một hồi, dứt khoát đóng lại quan tài đá...

- Hả? Ngươi đây là tính...

Đoan Mộc Quần hơi sửng sốt.

- Quên đi, để cho nàng yên giấc.

Lâm Minh lắc đầu.

- Ngươi tính buông tha cho nữ thi này sao?

Ma Quang có chút kinh ngạc, không nói nữ thi này tương lai sẽ có tác dụng gì, chỉ riêng những thứ trên người nàng, đã là một tài phú khổng lồ rồi, Lâm Minh ngay cả soát người cũng không soát, trực tiếp bỏ qua, chuyện này cần ý chí lực rất lớn mới làm được. Ma Quang ngăn cản Lâm Minh động vào cây trường thương kia, nguyên bản là muốn để cho Lâm Minh tìm hiểu trước, không nên hành động thiếu suy nghĩ, cũng không phải là bảo Lâm Minh buông tha cho khối quan tài đá này.

Lâm Minh nói:

- Tiền bối sau khi chết đã yên giấc như thế, ta mở quan tài của nàng ra đã là quấy rầy, nếu như tiếp tục soát người lấy đi những vật phẩm tuẫn táng, vậy thì so với kẻ trộm mộ thì có gì khác, khinh nhờn người chết, người người oán trách, huống chi nàng vẫn là thượng cổ vương giả để kính sợ, khi còn sống vinh quang vô hạn, sau khi chết nếu như rơi vào kết cục bị kẻ trộm mộ khinh nhờn, vậy thì quá thê lương.

- Hơn nữa, trong Vạn Cổ Ma Khanh thần bí vô cùng, trong đó ẩn chứa lực lượng không biết, ta lại làm việc thương thiên hại lý như vậy, chắc gì sẽ không bị nguyền rủa, bốn cỗ thi sát trong mộ cổ kia, cùng với khối quan tài đá này không biết đá tồn tại mấy ngàn năm, lại không xê dịch quan tài đá chút nào, nói vậy có gì để cho bọn chúng kiêng kị, không bằng dừng ở đây, để cho nàng yên giấc...

Khi Lâm Minh nói chuyện, đã bố trí vài cái trận phù bên trên, phong ấn quan tài đá.

Ma Quang gật gật đầu, đúng vậy, những cỗ thi sát này có vui có giận, nhưng cô gái trong quan tài đá này, quần áo chỉnh tề, tóc chải mượt mà, hiển nhiên nàng từ lúc an táng về sau thì chưa từng có cái gì động vào nàng, mà trong đó hơn phân nửa là có nguyên nhân gì, có lẽ là thi sát kính sợ khí thế cường giả...

Từng đạo trận phù bố trí lên nắp quan tài đá, hoàn toàn phong ấn nắp lại, Hắc Thạch thấy một màn như vậy, há miệng thở dốc muốn nói cái gì, nhưng mà nghĩ nghĩ vẫn không mở miệng. Hắn đúng là tiếc vật phẩm tuẫn táng trong quan tài, nhưng hắn ở trước mặt Lâm Minh đúng là không có tư cách mở miệng.

- Tốt lắm!

Sau khi Lâm Minh hoàn toàn phong ấn quan tài, quay sang mọi người, lãnh đạm nói:

- Bàn một chút phân phối vật phẩm đi!

Câu này nói ra, trái tim Hắc Thạch, Vân Sát tôn chủ đều vọt lên cổ họng, phân phối cơ duyên!

Đây mới là lúc quan trọng nhất!

Đồ vật trong ba quan tài tùy tiện lấy ra một cái đều là vô giá, nhất là quả tròn màu vàng kia, còn có thiên giai Ma Thần Chi Cốt ngay cả nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng phải đỏ mắt.

- Tổng cộng có một khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt, một quả màu vàng, cùng với mười sáu khối địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, ta muốn thiên giai Ma Thần Chi Cốt, quả màu vàng, cùng với một nửa địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, còn lại, các ngươi tự phân nhau.

Lâm Minh nói ra một câu, trong lòng Hắc Thạch chửi ầm lên, con bà nó, quá đáng rồi!

Nói cách khác, chỉ có tám khối địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt là phân cho năm người bọn họ, mà hắn ở trong năm người lại có thực lực yếu nhất, được phân phối một khối đá không tồi rồi.

Đi tới ngàn dặm vùng cấm, bao nhiêu lần trải qua hiểm cảnh qua sinh tử, vậy mà chỉ được phần một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt? Hắc Thạch cảm thấy không thể chấp nhận được!

Sắc mặt Vân Sát tôn chủ cũng hơi trầm xuống, thực lực của hắn, có thể được phân hai khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, nhưng địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, chủ yếu là có tác dụng ở Mệnh Vẫn kỳ.

Ma Vương tứ tinh đến chuẩn đế tới lúc đột phá bình cảnh cấp đế, tác dụng của địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt chỉ có hạn, có nhiều thêm vài khối địa giai Ma Thần Chi Cốt cũng vẫn không thể đảm bảo hắn đột phá cấp đế.

Vân Sát tôn chủ cắn chặt răng, nhìn thiên giai Ma Thần Chi Cốt trong quan tài thứ ba một hồi lâu, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam nồng đậm và không cam lòng.

Khối Ma Thần Chi Cốt này với hắn mà nói, quá trọng yếu! Cơ duyên cỡ này ở trước mặt, nếu như bỏ lỡ, cả đời cũng đừng hy vọng nữa.

- Lâm Minh... Ngươi có phải muốn quá nhiều rồi hay không?

Vân Sát tôn chủ bất mãn, nhưng mà giọng điệu vẫn tận lực dịu lại, thời điểm này hắn cũng không dám mạnh mẽ đối chọi với Lâm Minh.

Hắn cảm giác, Lâm Minh đưa ra phương án phân phối này, kỳ thật là để cò kè mặc cả, nếu không tranh thủ vậy thì chỉ có được như vậy, nếu tranh thủ thì vẫn còn một ít cơ hội.

Thiên giai Ma Thần Chi Cốt này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cũng chính là lần này, hắn không thể cứ vậy buông tha.

- Đúng vậy, Lâm Minh, ngươi có phải quá độc ác hay không, ngươi ăn thịt, tốt xấu gì cũng lưu lại cho chúng ta một chén canh, ta không cầu sáu người chia đều, chỉ cần có thể cho ta hơn một phần mười, ta đã biết chừng mực, ta tiến vào ngàn dặm vùng cấm, vào sinh ra tử, ngay cả cánh tay cũng đã bị chặt đứt, trả giá nhiều như vậy, cuối cùng lại chỉ được một chút thu hoạch.

Hắc Thạch vừa thấy có người dẫn đầu, vội vàng phụ họa theo, muốn một phần mười theo lời hắn nói chỉ là cò kè mặc cả thôi, kỳ thật trong lòng hắn kỳ vọng là hai phần mười. Bây giờ hắn đã mất một cánh tay, trở lại thánh địa cũng không còn được hưởng đãi ngộ như trước nữa, cộng thêm thực lực giảm đi, cơ hội đột phá cấp đế trở nên vô cùng xa vời, nếu có thể nắm chắc cơ duyên trước mắt, xác suất đột phá cấp đế có thể lớn hơn vài phần.

Phong Thần, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cũng không tỏ vẻ gì, tuy rằng bọn họ cũng rất thèm khát khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt và quả màu vàng kia, nhưng bọn họ cũng rõ, nếu không có Lâm Minh vậy thì mạng của bọn họ đã không còn, được phân phối là đã tốt rồi. Kỳ thật Lâm Minh có thể một mình độc chiếm, bọn họ cũng không có bất kỳ biện pháp gì.

Huống chi, đám người Phong Thần nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều có thể đặt chân vào cấp đế, khát vọng của bọn họ đối với thiên giai Ma Thần Chi Cốt xa xa không mãnh liệt bằng hai người Hắc Thạch và Vân Sát tôn chủ hai.

Nghe Hắc Thạch nói vậy, khóe miệng Lâm Minh vểnh lên, đối với tên hề tham lam này, căn bản hắn mặc kệ, nếu đối phương lặng lẽ nhận, hắn không ngại bố thí thêm một chút, nhưng bây giờ còn nhảy ra nói dai nói dài, Lâm Minh trực tiếp thay đổi chủ ý.

Hắn lạnh lùng nói:

- Hắc Thạch, ta nhớ rõ ngươi dường như từng nói qua, nếu ta có thể mang ngươi ra ngoài, bên trong Tu Di giới của ngươi có thứ gì đều cho ta, ngươi cái gì cũng đồng ý, ta nhớ không lầm chứ?

Một câu phản bác bâng quơ, trực tiếp khiến cho Hắc Thạch á khẩu không trả lời được.

Chương 653: Giết người

Đúng là lúc Hắc Thạch tuyệt vọng từng nói qua, chỉ cần có thể ra ngoài, tất cả tài phú đều cho Lâm Minh. Nhưng khi đó Hắc Thạch đang tuyệt vọng, ở trạng thái kia làm ra hứa hẹn như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Bây giờ mắt thấy Lâm Minh mạnh mẽ như vậy, chẳng những tìm ra phương pháp mang mọi người ra ngàn dặm vùng cấm, hơn nữa thực lực bản thân cũng bưu hãn, một mình thu phục bốn cỗ thi sát, chỉ như thế mà xem thì xác suất còn sống đi ra là rất lớn.

Ở dưới tử vong uy hiếp, con người sẽ không quản tới tất cả, chỉ cần có thể tiếp tục sống, có thể bỏ qua tất cả tài phú, nhưng tử vong uy hiếp một khi không còn, lòng người cũng sẽ lại rục rịch, lòng tham không đáy, đây là thói xấu của con người, cũng là bản tính, huống chi, cơ duyên trước mắt đều là chỉ có thể gặp cơ mà không thể cầu, Hắc Thạch sao lại không động tâm?

Bị Lâm Minh phản bác một câu, khuôn mặt Hắc Thạch vốn đã đen lại càng đen hơn:

- Lâm Minh... Ta quả thật nói như vậy, chỉ là... Chúng ta cùng nhau tiến vào ngàn dặm vùng cấm, dọc đường đi vào sinh ra tử, tuy rằng ta không thể giết địch, nhưng luôn cho ngươi lá chắn nha, ngươi xem, cánh tay ta còn bị chặt đứt nè...

Hắc Thạch nói còn chưa nói xong, đã bị Lâm Minh trực tiếp cắt ngang:

- Ngươi vào sinh ra tử là vì ta? Là ta bảo ngươi tiến vào ngàn dặm vùng cấm? Là ta bảo ngươi bọc hậu (giống như tiến lên đoạn hậu) để rồi cánh tay bị chặt đứt?

Liên tiếp hỏi lại, khiến cho Hắc Thạch á khẩu không trả lời được, lúc trước hắn đối mặt với thi sát không dám xông lên đi, cho nên mới vứt bỏ một cánh tay.

Hắc Thạch nắm chặt tay, trong lòng cực kỳ căm hận Lâm Minh, nhưng dưới tình huống như vậy, hắn chỉ có thể khúm núm, Lâm Minh nói gì thì làm cái đó.

Lúc này Vân Sát tôn chủ ngắt lời:

- Lâm thiếu hiệp... Ta biết, không có ngươi thì bất cứ ai trong chúng ta cũng đừng nghĩ sống, càng đừng nói lấy được những tài nguyên này, chỉ là... Đối với ngươi mà nói, tương lai tất nhiên phong hoàng xưng đế. Tài nguyên nhiều kỳ thật thì hiệu quả cũng không lớn nha, ngươi một cái cũng không dùng được, nếu nói một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt bằng cỡ nắm tay có giá trị là một, vậy thì khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt đại khái giá trị là bốn mươi, năm mươi, còn quả vàng kia ta không biết là gì, nhưng thiết nghĩ cũng không kém hơn khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt kia, cũng giá trị bốn mươi, năm mươi, cộng thêm mười sáu khối địa giai Ma Thần Chi Cốt này. Tổng cộng là một trăm giá trị, ngươi chỉ cho năm người chúng ta tám khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, cũng ứng với tám phần trăm nha...

- Ta đúng là không cần nhiều, ta chỉ cần một phần ba... Không, một phần tư thiên giai Ma Thần Chi Cốt. Đủ ta tấn công bình cảnh cấp đế một lần là được rồi, ta có thể thề, chỉ cần ta trở thành cường giả cấp đế, cả đời ta sẽ nhớ ơn này, đến lúc đó, nếu Lâm thiếu hiệp có việc cần, ta nguyện làm trâu bò trả ơn.

Vân Sát tôn chủ thành khẩn nói, nhìn như thề thốt.

Lâm Minh căn bản không chút động tâm, hắn mặt không chút thay đổi nói:

- Ta quả thật không dùng được nhiều cơ duyên như vậy, thậm chí có thể nói, lực hấp dẫn của địa giai Ma Thần Chi Cốt đối với ta cũng không lớn. Tuy nhiên ta có bằng hữu và thân nhân, bọn họ cũng muốn dùng. Ta đã quyết định thì sẽ không đổi, ta bằng lòng cứu ngươi, cũng không phải hướng về phía ngươi. Hết lòng quan tâm giúp đỡ mang bọn ngươi ra ngoài đã là rất tốt rồi, về phần cơ duyên, ta dựa vào cái gì mà phải phân cho các ngươi?

Lâm Minh lần này ra tay cứu giúp chính là cứu đám người Phong

Thần. Hắn và Phong Thần cũng xem như là bạn bè, cùng Lam Thấm cũng xem như là cùng đội, dù sao trong lúc cùng nàng ở trong tiểu đội ra vào sinh tử. Lúc trước Lâm Minh muốn lấy Huyết Yêu cốt, Lam Thấm cũng thành tâm khuyên can, quả thật là lo lắng an nguy cho Lâm Minh.

Tuy rằng giao tình chỉ mong như nước, nhưng mà Lâm Minh trọng tình trọng nghĩa, cho dù chỉ một chút giao tình mỏng ấy cũng ra sức chiếu cố, lúc trước hắn chịu dừng lại chờ mấy người bọn họ, hiện tại lại chịu phân cho bọn họ gần một phần tài nguyên, đây đều xem xem mặt mũi Phong Thần, Lam Thấm.

Về phần Hắc Thạch, Vân Sát tôn chủ, Lâm Minh không giết người diệt khẩu là đã thủ hạ lưu tình rồi, còn muốn cơ duyên? Nằm mơ!

Kỳ thật nếu không phải sau chuyến này Lâm Minh quay về liền đi Nam Thiên Vực, quả thật hắn đã tính giết chết Hắc Thạch và Vân Sát tôn chủ rồi. Dù sao bất kể là Huyền Kim thần quả hay là thiên giai Ma Thần Chi Cốt, nếu truyền ra ngoài thì hắn đều là bia ngắm cho mọi người.

- Lâm thiếu hiệp...

Vân Sát tôn chủ còn muốn nói gì nữa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Lâm Minh, Vân Sát tôn chủ chỉ có thể im miệng, hắn cảm giác, Lâm Minh đã làm ra quyết định thì sẽ không dễ dàng biến đổi. Lâm Minh căn bản không cho bọn hắn cò kè mặc cả, hắn chỉ có thể lựa chọn nhận, hoặc là cái gì đó không phải (ý là chiến)...

Thực lực không bằng người, không có biện pháp, hắn không chút nghi ngờ gì một mình Lâm Minh hoàn toàn có thể xử lý toàn bộ bọn họ.

Vân Sát tôn chủ rốt cuộc cũng an phận không thèm muốn thiên giai Ma Thần Chi Cốt nữa. Được phân hai khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, dù sao ít còn hơn không có, mà đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một thanh âm:

- Ngươi không muốn chiếm được thiên giai Ma Thần Chi Cốt sao?

Ngươi không muốn tấn công bình cảnh cấp đế sao?

- Ai?

Giọng nói đột ngột vang lên, khiến cho Vân Sát tôn chủ kinh hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh, thanh âm này đúng là vang lên trong đầu hắn, hơn nữa nghe thanh âm, cũng không phải đến từ bất kỳ một ai trong năm người.

Chẳng lẽ là...

Vân Sát tôn chủ đem ánh mắt nhìn về phía quan tài đá thứ tư, sắc mặt trắng bệch, không phải là nàng chứ?

Trong lòng đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, khiến cho hắn từ gót tới đầu đều trở nên lạnh lẽo. Hắn quả thật muốn thiên giai Ma Thần Chi Cốt, nhưng tuyệt không muốn có quan hệ với loại quỷ vật này.

Lúc này, Vân Sát tôn chủ đột nhiên chú ý tới tình huống của Hắc Thạch, Hắc Thạch lúc trước sắc mặt đã khó coi, bây giờ lại vẻ mặt mê man, đồng tử mất đi tiêu cự.

- Hắn cũng nghe được thanh âm như thế?

Vân Sát tôn chủ trong lòng hoảng hốt, hơn nữa xem ra, Hắc Thạch rõ ràng đã bị hãm vào!

Đúng lúc này, Vân Sát tôn chủ đột nhiên phát hiện, không riêng gì Hắc Thạch nghe được thanh âm này, bao gồm cả đám người Phong Thần, Lam Thấm, Đoan Mộc Quần vẻ mặt cũng đại biến, trong đó Đoan Mộc Quần, Phong Thần còn may mắn, mà trong con ngươi Lam Thấm cũng ít nhiều xuất hiện vẻ mê man.

- Nguy rồi!

Trong lòng Vân Sát tôn chủ dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, lúc này hắn mới nhớ tới Lâm Minh, vội vàng quay đầu nhìn lại, kết quả tầm nhìn của hắn lúc này biến thành một mảnh trắng xóa. Trong mông lung, hắn thấy một cường giả tuyệt thế mặc chiến giáp, tay cầm thần binh, ngạo thị thiên địa!

Mà dung mạo người này rõ ràng giống như đúc với mình.

Đây là bộ dáng của hắn phong hoàng xưng đế trăm năm sau!

- Ta phong hoàng xưng đế? Ta phong hoàng xưng đế?

Trong đầu Vân Sát tôn chủ quanh quẩn này, trong lúc nhất thời lại bị lạc vào trong ảo giác, quên mất hiện tại, quên cả tương lai.

Rất nhiều võ giả tâm tính đều có nhược điểm, một khi gặp phải linh hồn công kích, hoặc là lúc đột phá bình cảnh, nhược điểm này có thể trở thành tâm ma của hắn, cắn nuốt tinh thần chỉ hải của hắn.

Tâm ma của Vân Sát tôn chủ chính là khát vọng chấp niệm trở thành cường giả phong hoàng của hắn!

Giờ này khắc này, trừ Lâm Minh trong năm người ra, cũng chỉ có Đoan Mộc Quần luôn luôn vân đạm phong khinh là có thể bảo vệ được bản tâm, nhưng mà trán cũng đầy mồ hôi, sắc mặt khó coi.

Phong Thần gần như Đoan Mộc Quần, tuy rằng thực lực hắn không đủ, nhưng mà bản tâm kiên định, cũng có thể giữ được thanh tỉnh, mà ba người Lam Thấm, Vân Sát tôn chủ, Hắc Thạch lại hoàn toàn mê loạn.

- Là ai?

Lâm Minh trong lòng chợt nghiêm lại, tay cầm Tử Huyễn thương, toàn bộ tinh thần làm ra đề phòng, ý chí bản thân hắn kiên định như thiết, lại có Chiến Linh và Luân Hồi võ ý, hoàn toàn không thèm để ý loại linh hồn công kích này.

Ánh mắt hắn chưa từng buông lỏng dù chỉ một chút, trực tiếp đánh tan linh hồn ảo giác kia.

Chung quanh không có bất kỳ dấu hiệu tà linh, chẳng lẽ là...

Lâm Minh đột nhiên chuyển ánh mắt về hướng quan tài thứ tư.

- Là nàng?

Nếu như quả thật là nàng, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Nàng là nhân vật gì, dù chết mười vạn năm, lưu lại một chút ý chí cũng không phải là mình có thể chống lại.

Mà đúng lúc này, thanh âm Ma Quang truyền đến:

- Lâm Minh, đừng khẩn trương, không phải nàng kia, là thiên giai Ma Thần Chi Cốt! Là ta sơ sót! Thiên giai Ma Thần Chi Cốt, tất nhiên thông linh, nó làm sao cam tâm bị người ta cắn nuốt?

Thanh âm Ma Quang lập tức đánh thức tỉnh Lâm Minh, đúng rồi! Ma Quang đã sớm nói qua, thiên giai Ma Thần Chi Cốt có thể thông linh, cho nên rất khó lấy được. Trên thực tế, đỉnh cấp địa giai Ma Thần Chi Cốt cũng đã thông linh, chẳng hạn như Huyết Yu cốt mà Lâm Minh chiếm được cũng có linh tính, nó sẽ mê hoặc giết chết võ giả sau đó sẽ trở thành chất dinh dưỡng của nó.

Thì ra là nó!

Lâm Minh thở phào một hơi, một khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt hắn cũng không cần quá kiêng kị.

Đột nhiên một bước bước ra, Lâm Minh đang muốn đem khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt này phong ấn lại, thì đúng lúc này Hắc Thạch đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp gào thét liều chết đánh tới Lâm Minh!

Trong kiếm trong tay quét ngang, chém thẳng tới yết hầu Lâm Minh!

Hắc Thạch đã bị hoàn toàn khống chế.

Hiển nhiên là thiên giai Ma Thần Chi Cốt kia kiêng kị Lâm Minh tiến lại, cho nên mới khống chế Hắc Thạch phát động công kích với Lâm Minh.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh hừ lạnh một tiếng:

- Một khi đã như vậy, vậy đừng trách ta!

Đối với Hắc Thạch, Lâm Minh cũng không sợ đả thương đến người vô tội mà lưu thủ. Tất nhiên phải chế trụ Hắc Thạch đồng thời đến trấn áp khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt này.

Tâm trí không kiên bị khống chế, trách được ai?

Tay cầm Tử Huyễn thương, Tà Thần lực mở ra, Lâm Minh một thương quét ngang ra ngoài.

- Ầm!

Trọng kiếm chấn bay, cánh tay Hắc Thạch bật mạnh trở lại, hổ khẩu trực tiếp nổ tung.

Luận lực công kích, hắn ở trước mặt Lâm Minh căn bản là như trẻ con mà thôi.

Nhưng mà trọng kiếm sau khi bị chấn bay, Hắc Thạch hai mắt đỏ rực vẫn như cũ giết tới Lâm Minh, muốn bóp lấy yết hầu Lâm Minh.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Minh cười lạnh trong lòng, công kích vừa rồi của hắn ẩn chứa Chiến Linh, Chiến Linh vô hình vô chất, có thể đánh nát hết thảy, bao gồm cả thần hồn, cảm xúc tiêu cực, sinh cơ, tâm ma vân vân. Căn bản là thứ không phải thực chất.

Lâm Minh vốn muốn giúp Hắc Thạch đánh nát tâm maâm hại tinh thần chi hải của hắn, nhưng một thương không hề có hiệu quả, Hắc Thạch vẫn không quản tới tất cả giết tới mình, như thế xem ra, Hắc Thạch đúng là thực sự thống hận mình, sau khi bị tâm ma kích phát, thống hận sâu trong lòng hiện ra, cho nên không quản tới tất cả giết tới mình.

- Đúng là không trị nổi!

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, Tử Huyễn thương từ dưới giơ lên, như rắn độc đâm thẳng ra ngoài!

Một thương này ẩn chứa Chiến Linh, đồng thời rót vào lực lượng Tà Thần.

- Phốc!

Dưới Chiến Linh sắc bén, ma nguyên hộ thể của Hắc Thạch, ngay cả da thịt trên cổ cũng bị một thương của Lâm Minh giống như tờ giấy đâm thủng, máu tươi phụt ra!

Chương 654: 10 cánh đỉnh phong!

Một thương giết người, Đoan Mộc Quần biến sắc, hắn là người thanh tỉnh nhất trong mọi người trừ Lâm Minh ra.

Hắc Thạch chính là truyền nhân của thánh địa, nói giết là giết, Lâm Minh xuống tay thật là quả quyết!

Mắt thấy Lam Thấm cũng dần dần bị khống chế, Đoan Mộc Quần có chút nóng nảy, làm sao bây giờ? Nàng cũng không bị Lâm Minh giết đó chứ?

Trường thương vừa thu lại, một cỗ máu tươi bắn ra, thân thể Hắc Thạch lung lay vài bước, ánh mắt vẫn đỏ rực, hai tay băng lại vết thương ở cổ, oán hận nhìn chằm chằm Lâm Minh.

- Đúng là cực phẩm.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Hắc Thạch, người như thế đúng là lang sói khiến người người khinh bỉ, mình tốt bụng cứu hắn, hắn không ngờ không cảm ơn, ngược lại vì không được phân đủ tài nguyên mà ghi hận trong lòng, muốn ngày sau trả thù. Những nhân vật như vậy, cho dù hắn không bị khống chế, Lâm Minh cũng sẽ giết, hắn cũng không muốn đi cứu một kẻ địch, giáo huấn Âu Dương Bác Duyên khiến cho Lâm Minh mãi mãi khắc sâu, cho dù hắn ở Thánh Ma đại lục không có người quen, cũng không có gia quyến, cũng tuyệt đối không bỏ qua một tai họa ngầm.

- Chết đi!

Răng rắc!

Lâm Minh một chưởng bổ lên cổ Hắc Thạch, trực tiếp chặt đứt xương cổ của hắn! Hắc Thạch một đống bùn mềm nhũn ngã xuống...

Truyền nhân một thế hệ thánh địa, cứ như vậy ôm hận mà chết.

- Kế tiếp...

Lâm Minh chuyển hướng thiên giai Ma Thần Chi Cốt, thủ vững bản tâm, từng bước đi qua, Ma Thần Chi Cốt luống cuống, nó chấn động, phát ra tiếng gào thét ô ô, bắt đầu liều mạng thúc giục ý chí đế giả ẩn chứa trong đó để công kích Lâm Minh, nhưng mà căn bản không có chút hiệu quả.

Cũng vì vậy nó đành buông tha, đem ý chí công kích tiến vào những người khác.

Vì thế, trong mắt Lam Thấm và Vân Sát tôn chủ cũng mất đi một tia thanh tỉnh cuối cùng, một trái một phải giết tới Lâm Minh!

- Tranh!

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia sát khí.

- Lâm huynh, thủ hạ lưu tình!

Đoan Mộc Quần nhìn thấy một màn này, trong lòng khẩn trương, nhưng bởi vì bị ý chí thiên giai Ma Thần Chi Cốt tấn công. Cho nên căn bản hắn không động đậy được, mặc dù hô lên tiếng này, vì do phân tâm mà hắn cảm thấy không duy trì được.

Đối với cảnh báo của Đoan Mộc Quần, Lâm Minh làm như mắt điếc tai ngơ, Tử Huyễn thương trong tay run lên, Chiến Linh rót vào trong, ngay sau đó, thương mang sáng rực phóng lên cao.

Ở chung quanh Lâm Minh, thời gian trôi đi đột nhiên chậm lại. Trong nháy mắt trong lúc Lam Thấm và Vân Sát tôn chủ vọt tới, Lâm Minh đâm liên tiếp hai thương.

Một thương đâm tới trái tim Vân Sát tôn chủ, một thương khác đâm tới mi tâm Lam Thấm!

Thấy một màn như vậy, đồng tử Đoan Mộc Quần co rút lại, lòng nóng như lửa đốt!

- Không nên...

- Phốc!

Máu tươi bắn ra!

Người bị thiên giai Ma Thần Chi Cốt khống chế, tuy rằng năng lượng trong cơ thể có thể tăng phúc được một phần, nhưng mà vì thần trí mơ hồ, hoàn toàn không phá được công kích Thời Không ý quỷ dị của Lâm Minh.

Công kích của Lâm Minh là không gì không xuyên thủng, không phải là Vân Sát tôn chủ có thể phòng ngự?

Một thương không hề trì hoãn xuyên thủng trái tim Vân Sát tôn chủ, trường thương xoáy một cái, chân nguyên bạo phát, trực tiếp xoáy nát trái tim Vân Sát tôn chủ!

Gần như cùng thời khắc đó, lại là một thương chớp động, đâm thẳng tới mi tâm Lam Thấm!

Mũi thương dày đặc, phóng ra khí tức bén nhọn khiến cho trong lòng Đoan Mộc Quần co rụt lại!

Mà vẻ mặt Lam Thấm lại mê man, hồn nhiên không chút để ý.

Tử Huyễn thương như tia chớp điểm lên giữa mi tâm Lam Thấm. Một đâm tiến vào, máu tươi tóe ra!

Thân thể Lam Thấm đột nhiên cứng đờ lại, ngay sau đó dường bị rút mất xương sống, xụi lơ ngã xuống mặt đất...

- Lam Thấm!

Trong lòng Đoan Mộc Quần lặng lại, như rơi xuống đáy cốc.

Hắn và Lam Thấm tuy rằng vì lợi ích tông môn có chút khúc mắc, không thể nảy sinh tình yêu nam nữ. Nhưng dù sao ở chung nhiều năm như vậy, tình cảm coi như cũng rất sâu.

- Không có gì đáng ngại!

Lâm Minh liếc nhìn Lam Thấm một cái, bình tĩnh nói:

- Tâm ma trong cơ thể nàng đã bị ta chém tan, miệng vết thương sâu không tới nửa tấc (hai cm) đâu, căn bản không đáng ngại.

Trong công kích vừa rồi, Lâm Minh vận dụng Chiến Linh tấn công tinh thần chi hải Lam Thấm, chém tan tâm ma.

Chiến Linh tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không phải không gì không làm được, nếu trong lòng Lam Thấm thật sự hận Lâm Minh, như vậy tâm ma càng thêm cường đại, sẽ xuất hiện tình cảnh giống Hắc Thạch, cho dù bị thương, thì vẫn không quản tới hết thảy muốn giết chết Lâm Minh, nếu nói vậy, Lâm Minh tuyệt đối không nương tay, mặc kệ Lam Thấm xinh đẹp cỡ nào, đều gặp phải thủ đoạn độc ác giống nhau.

- Chém tan tâm ma? Chẳng lẽ Lâm Minh hắn...

Đoan Mộc Quần ngây dại, dù sao hắn cũng xuất thân từ tông môn lục phẩm siêu cấp gần tới thánh địa, kiến thức không phải người thường có thể so sánh, hiểu biết của hắn với ý chí, Chiến Linh cũng không ít hơn Lâm Minh.

Cũng chỉ có Chiến Linh mới được xưng là chém tan tất cả, mới có thể đi vào tinh thần chi hải của võ giả, chém tan tâm ma!

Lâm Minh hắn... Lĩnh ngộ Chiến Linh?

Này... Làm sao có thể?

Đoan Mộc Quần căn bản không thể tin!

Lúc trước, vốn hắn bước vào Đế Giả chi lộ cũng muốn ma luyện ý chí, ngưng tụ Chiến Linh, cuối cùng, dùng ý chí đi đường hơn mười ngày, mất sức chín trâu hai hổ vượt qua chuẩn đế thứ nhất, đến thời điểm chuẩn đế thứ hai thì kiên trì không được, ý chí cường giả cấp chuẩn đế tạm thời không chịu nổi, huống chi là cường giả cấp đế!

Đoan Mộc Quần vốn ý chí đã hơn người, cộng thêm xuất thân khủng bố, thiên phú kinh người, ngộ tính siêu cao, công pháp đỉnh cao, có thể nói hắn là thiên chi kiêu tử, luôn luôn tự cho mình rất cao, nhưng mà thời điểm ngưng tụ Chiến Linh lại bị đả kích tàn khốc, hơn nữa chênh lệch quá xa.

Bất đắc dĩ, Đoan Mộc Quần lựa chọn con đường của đế giả thạch bi. Lúc hắn tiến vào Đế Giả chi lộ là Ma Vương nhất tinh, tương đương với Toàn Đan sơ kỳ trong nhân loại, dù vậy vẫn bị nhận lấy thất bại!

Nhìn Lâm Minh, hắn ngay lúc tu vi còn thấp hơn mình một cảnh giới lớn, chỉ là Tiên Thiên Chí Cực, không ngờ vẻn vẹn có Tiên Thiên Chí Cực ngưng tụ ra Chiến Linh.

Chuyện này từ cổ chí kim chưa từng có!

Nghĩ lại, lúc trước Lâm Minh tiến vào Đế Giả chi lộ khoảng hơn nửa năm, sau khi đi ra tu vi lại tăng lên nửa cảnh giới, khiến cho người ta khó hiểu ở chỗ là lúc ấy Đoan Mộc Quần đã cảm thấy không thích hợp, bây giờ ngẫm lại, hơn phân nửa là hắn lựa chọn con đường ý chí, một đường đi tới mới ngưng tụ ra Chiến Linh.

Con đường ý chí chỉ ma luyện ý chí, tác dụng đề thăng tu vi cực kỳ có hạn, kể từ đó, vừa lúc giải thích vì sao tu vi Lâm Minh chỉ tăng lên một chút nhỏ như vậy.

- Trời ạ!

Đây là loại thiên phú gì, so sánh với nó, cái Phong Hào Tu La kia quả thực cũng không tính là cái gì!

Đoan Mộc Quần lần đầu tiên kính sợ phát ra từ nội tâm đối với Lâm Minh, hắn không hề coi Lâm Minh là đối thủ cạnh tranh, mà đã xem hắn như một tướng oai phong bờ cõi một thế hệ truyền kỳ.

Có lẽ... Ngay cả danh hào cao thủ đứng đầu Thánh Ma đại lục cũng không xứng với Lâm Minh, tương lai hắn rất có thể hắn võ phá hư không, đặt chân tới Thần Vực, ở Thần Vực trời thành bá chủ một phương!

Trong đầu Đoan Mộc Quần liên tiếp hiện lên ý niệm này thì lúc này Phong Thần cũng đã bị lung lạc.

Trước khi thần trí Phong Thần hoàn toàn bị lạc, Lâm Minh đi trước một bước, bước ra một bước, tay nâng thương một thương đâm tới mi tâm Phong Thần!

- Xịch!

Thân thể Phong Thần chấn động, mi tâm tóe ra máu tươi, hắn cũng không giống như Lam Thấm cứ vậy mềm nhũn trực tiếp ngã xuống, mà đột nhiên bừng tỉnh.

- Ta bị gì vậy?

- Một lát nữa nói sau.

Lâm Minh đưa mắt chuyển về phía Đoan Mộc Quần.

Trong lòng Đoan Mộc Quần lập tức sợ hãi, bây giờ ý chí hắn đã bị xâm lược, không có bất kỳ sự phản kháng nào.

Hắn đã nhìn ra, Lâm Minh rõ ràng có thể chém tan tâm ma, nhưng mà hắn căn bản không cho Vân Sát tôn chủ đãi ngộ này. Một thương đâm thủng trái tim, trực tiếp dùng sát chiêu, căn bản chính là muốn đẩy Vân Sát tôn chủ vào chỗ chết!

Có lẽ là do Lâm Minh đã nhìn ra hận ý chôn sâu trong lòng Vân Sát tôn chủ, có lẽ vì hắn chắn ghét tính cách lòng tham không đáy của Vân Sát tôn chủ, tóm lại hắn mượn cơ hội này nhất quyết giết chết Vân Sát tôn chủ, không chút nương tay.

Ý thức được điểm này, Đoan Mộc Quần nuốt một ngụm nước miếng. Gian nan nói:

- Ta... Ta không sao.

- Ừ...

Lâm Minh lên tiếng, xoay người đi tới chỗ Ma Thần Chi Cốt, Đoan Mộc Quần chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, bởi vì vừa rồi. Hắn phát hiện một sự kiện, trước khi Hắc Thạch và Vân Sát tôn chủ bị Lâm Minh giết chết, hình xăm Thiên Ma trên người bọn họ lại biến thành sát khí, trong đó hơn phân nửa tràn tới Lâm Minh. Bị hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh dữ tợn cắn nuốt hết.

Cũng thời điểm này, Đoan Mộc Quần trên cánh tay Lâm Minh có ẩn giấu hình xăm Thiên Ma mười cánh. Vậy vừa rồi là mười cánh hậu kỳ đại thành.

Mà Vân Sát tôn chủ ở trong Vân Tiêu tháp xếp trước mấy tôn chủ, sát khí ẩn chứa trong người hắn vô cùng dồi dào. Sau khi ào ào đi vào trong cơ thể Lâm Minh đúng là khiến sát khí trong cơ thể Lâm Minh từ Mười cánh hậu kỳ đại thành đột phá bình cảnh, đạt tới mười cánh đỉnh phong!

Khoảng cách Thiên Ma mười hai cánh, chỉ kém một bước!

- Hình xăm Thiên Ma của Lâm Minh vậy mà đã là... Mười cánh đỉnh phong!

Đoan Mộc Quần sau khi phát hiện điểm này, trong lòng phát lạnh, cứ tiếp tục như vậy, Lâm Minh trở thành Thiên Ma mười hai cánh cũng không phải là không có khả năng.

Hắn nếu như trở thành Thiên Ma mười hai cánh thì sao?

Đoan Mộc Quần là truyền nhân thánh địa, đương nhiên biết Thiên Ma mười hai cánh đối với Huyết Sát Nguyên có ý nghĩa gì, đó hoàn toàn là tồn tại cấm kị!

Ngay cả con của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên khi chưa được phép, cũng không được tự mình trở thành Thiên Ma mười hai cánh!

Hơn nữa trở thành Thiên Ma mười hai cánh, phải săn giết lượng lớn tôn chủ đẳng cấp cao, cho dù cho phép ngươi trở thành thì cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Lâm Minh vậy mà lặng lẽ ngưng tụ Thiên Ma mười cánh đỉnh phong, dọc đường đi hắn giết bao nhiêu tôn chủ?

Buồn cười Hắc Thạch và Vân Sát tôn chủ còn muốn cùng Lâm Minh thương lượng có thể thêm một phần cơ duyên hay không, bọn họ còn tưởng là Lâm Minh chỉ là tiểu tử mới ra đời, quả thực là mò trăng đáy nước, uổng phí tâm cơ, tự mình tìm đường chết a!

Bất kể như thế nào, không thể là địch với Lâm Minh...

Đây là ý tưởng duy nhất trong lòng Đoan Mộc Quần lúc này, Lâm Minh không biết bao nhiêu tuổi, nhiều nhất hai mươi hai, hai mươi ba, tuổi nhỏ như thế, tu vi như thế, thực lực như thế, lại ở Tiên Thiên kỳ đã ngưng tụ được Chiến Linh, tính cách kiên nghị, xuống tay cũng quả quyết tàn nhẫn, không chút nương tay, gần như không có nhược điểm.

Người như vậy, một khi đắc tội, vài trăm, ngàn năm sau, hắn một mình trở về, ra tay diệt một thánh địa siêu cấp cũng không phải không có khả năng.

Chính vì trong nháy mắt nghĩ tới những điểm này, Đoan Mộc Quần mới cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ, lúc này Lâm Minh đã tới trước mặt thiên giai Ma Thần Chi Cốt.

Đây là là một quả Ma Thần Chi Cốt còn sót lại ý chí đế giả. Hoàn toàn là đối tượng Lâm Minh không sợ hãi, công kích của nó đối với Chiến Linh hiện tại, lại đột phá Toàn Đan mà nói chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Mắt thấy Lâm Minh đi tới, Ma Thần Chi Cốt phát ra tiếng kêu chói tai, đúng là giống như một sinh vật vậy.

Lâm Minh căn bản lơ đễnh, một tay vỗ xuống:

- Phong!

Chương 655: Hắc động toàn đan

Ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh, đoản thương Chiến Linh màu xanh xám ấn sâu bên trong gào thét vọt ra, Chiến Linh dung nhập vào trong trận phù Lâm Minh đánh ra, toàn bộ phủ xuống Ma Thần Chi Cốt.

Chiến Linh có thể bám vào bất kỳ công kích nào, đương nhiên cũng bao gồm năng lượng hóa thành trận phù!

Trận phù phong ấn màu vàng, sau khi được Chiến Linh hòa vào, trở nên càng thêm sắc bén.

Chỉ thấy từng đạo ánh sáng vàng rơi xuống, Ma Thần Chi Cốt phát ra một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn, tiếng kêu này thật khiến da người ta run lên.

Nó liều mạng phát ra ý chí công kích với Lâm Minh, nhưng mà tất cả đều vô ích.

Đoan Mộc Quần ở cách đó không xa nhìn thấy mà ghê người. Trong mọi người trừ Lâm Minh ra, hắn là người hiểu biết ý chí và Chiến Linh nhất, hắn đương nhiên rõ ràng, thủ đoạn công kích của khối Ma Thần Chi Cốt này.

Sau khi Lâm Minh bắt đầu phong ấn Ma Thần Chi Cốt, áp lực trên người chợt biến mất, hiển nhiên Ma Thần Chi Cốt đã bỏ qua công kích hắn, mà toàn lực chống cự lại Lâm Minh, nhưng dù vậy, Lâm Minh mặt không đổi sắc, dường như chẳng có gì liên quan tới hắn.

Này, ý chí lực phải mạnh cỡ nào?

Sau một nén hương, tiếng kêu thảm của thiên giai Ma Thần Chi Cốt càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất, Đoan Mộc Quần đến gần vài bước, lại phát hiện thiên giai Ma Thần Chi ở trong quan tài bằng đá, đã biến thành một cái kén dày.

Trên cái kén có khắc rất nhiều trận phù, còn có lôi đình lực màu tím, dùng lôi đình lực chuyên khắc quỷ tà trấn áp Ma Thần Chi Cốt, không thể nghi ngờ gì là thủ đoạn thích hợp nhất.

- Cũng được rồi.

Lâm Minh thu hồi thiên giai Ma Thần Chi Cốt vào trong Tu Di giới, lại cầm lên Huyền Kim thần quả và một nửa địa giai Ma Thần Chi Cốt, còn lại tám khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, tự nhiên là lưu lại cho đám người Đoan Mộc Quần.

- Này... Chúng ta kỳ thật không cần phân, lần hành trình ngàn dặm vùng cấm này, toàn bộ dựa vào Lâm huynh, có thể sống đi ra ngoài, đã là bất hạnh trong vạn hạnh.

Đoan Mộc Quần nhìn tám khối Ma Thần Chi Cốt trong quan tài đá, cười khổ nói.

Kỳ thật, cho dù là một khối Ma Thần Chi Cốt lớn bằng quả nhãn, cấp bậc nhân giai hạ phẩm thấp nhất, đặt ở thánh địa cũng không phải rau cải trắng. Đoan Mộc Quần lớn như vậy, tổng số tài nguyên tiêu hao cộng lại cũng không giá trị bằng quả địa giai Ma Thần Chi Cốt trước mặt này.

Nói Đoan Mộc Quần không một chút hứng thú với địa giai Ma Thần Chi Cốt này là không có khả năng, nhưng mà hắn kiêng kị tác phong tàn nhẫn lúc trước của Lâm Minh, cho nên lúc này mới làm ra vẻ không cần Ma Thần Chi Cốt.

Ngược lại lại có thể đạt được giao hảo với Lâm Minh, tương lai cũng nhận được đãi ngộ lớn.

Lâm Minh nói:

- Tám khối địa giai Ma Thần Chi Cốt với ta mà nói đã đủ dùng, còn lại cho các ngươi, coi như là hợp tình hợp lý.

Lâm Minh lúc đầu dự định phân phối cũng đã tính qua, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cộng thêm mình, một người hai khối địa giai Ma Thần Chi Cốt. Cộng hết lại là sáu khối, cộng thêm muội muội Lâm Tiểu Cáp của Lâm Minh nếu có tư chất tập võ vậy thì hai khối nữa, vừa vặn tám khối.

- Này... Nếu không như vậy đi, chúng ta mỗi người lấy một khối, còn lại năm khối Lâm huynh thu lại, thế nào? Một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, đối với chúng ta mà nói cũng không thiếu.

Đoan Mộc Quần lại chối từ, lúc hắn nói chuyện liếc Phong Thần một cái, lại thấy Phong Thần hoàn toàn không tỏ thái độ, hiển nhiên quyết định như thế nào cũng đồng ý.

Lâm Minh nghĩ nghĩ cũng không hề chối từ, trực tiếp thu lại năm khối Ma Thần Chi Cốt lại, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, trừ đám người Mục Thiên Vũ ra. Mục Băng Vân, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên cũng cần chiếu cố một chút, niệm ân tình ngày xưa. Cũng cần cấp một khối hai khối, tính đi tính lại, lại có dăm ba khối giơ tay xin ý kiến.

Đoan Mộc Quần nhìn thấy Lâm Minh thu hồi số Ma Thần Chi Cốt còn lại, trong lòng buông lỏng một hơi, kết quả như vậy, có thể nói là một chuyện đáng để vui mừng.

- Lâm huynh, bây giờ chúng ta đi ra ngoài sao?

- Không vội.

Lâm Minh tính toán thời gian trôi đi, lắc lắc đầu, vùng cấm Vạn Cổ Ma Khanh mở ra nửa năm, bây giờ bọn họ mới tiến vào được hai tháng mà thôi.

Hai tháng này, Lâm Minh nhiều lần đột phá, lại trải qua nhiều lần đại chiến, hiện tại năng lượng trong cơ thể tuy mạnh nhưng mà cũng không thể nóng nảy, thiếu chỉ là một quá trình tích lũy lắng đọng mà thôi.

Lâm Minh dự đoán mấy tháng kế tiếp, tất nhiên sẽ nguy hiểm hơn, mài đao bén không sợ đốn củi chậm, không bằng thừa dịp lúc này tìm một nơi an toàn, củng cố thực lực của mình rồi nói sau.

- Chúng ta ở trong này tĩnh dưỡng một tháng, điều chỉnh toàn bộ tới trạng thái tốt nhất, sau đó rời đi.

Lời nói của Lâm Minh chính là mệnh lệnh, tuyệt đối không có người dám nghi ngờ, Đoan Mộc Quần gật đầu nói:

- Cũng tốt.

Kỳ thật mấy ngày này, thần kinh Đoan Mộc Quần cũng vô cùng căng thẳng, quả thật cần tĩnh dưỡng một chút, hắn, Phong Thần, cùng với Lam Thấm vừa mới tỉnh lại ý thức vẫn có chút mơ hồ tìm một góc sạch sẽ ngồi xuống.

Mà Lâm Minh lại lại tới một góc khác.

Hắn lấy ra một ít Huyết Sát tinh cực phẩm, rất nhanh tiến vào Không Linh võ ý, bắt đầu bế quan tu luyện...

Có Ma Quang gác, Lâm Minh cũng không lo lắng có kẻ đánh lén, tiến vào Không Linh võ ý tu luyện không như đột phá cảnh giới Toàn Đan, chỉ cần Ma Quang nhắc nhở, Lâm Minh có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, tu vi Lâm Minh cũng không tăng lên, cơ sở lại chậm rãi củng cố.

Lâm Minh cũng không vận dụng địa giai Ma Thần Chi Cốt, loại thiên tài địa bảo này tương đương với hổ lang mãnh dược, bây giờ năng lượng trong cơ thể hắn đang hỗn loạn, nếu lại tiếp tục phục dụng địa giai Ma Thần Chi Cốt thì chỉ sợ cơ sở không tốt, ảnh hưởng tới tăng trưởng tu vi ngày sau.

Củng cố cơ sở, đây là một quá trình rườm rà, lúc này ở trong đan điền Lâm Minh, trừ một viên tinh hạch Toàn Đan không ngừng xoay tròn ở trung ương ra, ở bên ngoài còn rải rác không ít viên nhỏ do chân nguyên kết tinh, cùng trạng thái hỗn loạn chậm rãi quay chung quanh tinh hạch Toàn Đan.

Mấy thứ này, chính là dấu hiệu năng lượng hỗn loạn.

Lâm Minh muốn làm chính là để bọn chúng hấp thu sạch sẽ năng lượng mặt ngoài Toàn Đan, đây chính củng cố cơ sở tích lũy.

Quá trình này hao phí thời gian rất lâu, hơn nữa không gia tăng sản lượng chân nguyên.

Những võ giả khác khi củng cố cơ sở tu luyện, bọn họ thường bế quan một năm, thậm chí còn lâu hơn.

Nhưng mà mặc cho ngươi hao phí lâu bao nhiêu, cơ sở cũng mãi mãi củng cố, nó cũng sẽ đạt tới cực hạn.

Khi chân nguyên rải rác kết tinh thành từng viên nhỏ rơi xuống trên Toàn Đan, chân nguyên kết tinh bên ngoài Toàn Đan cũng sẽ bị một ít năng lượng kích thích mà vỡ nát, quay trở về bên trong đan điền, hóa thành từng viên tinh thể nhỏ mới.

Khi hai bên đạt tới trạng thái cân bằng, bất kể võ giả hao phí bao nhiêu thời gian thì cũng vô ích.

Cho nên bình thường võ giả Toàn Đan kỳ cũng chỉ dùng thời gian hơn nửa năm để làm công việc này, sau khi cân bằng hình thành, đạt tới cực hạn, có tiếp tục củng cố cùng vô dụng.

Cân bằng này khi nào thì hình thành quyết định bởi cơ sở khi võ giả đột phá Toàn Đan trước kia như thế nào.

Lấy Lâm Minh làm lệ, trước khi hắn đột phá Toàn Đan, cơ sở vững chắc gần như tới cực hạn, Toàn Đan hắn ngưng tụ thành đã lớn hơn võ giả Toàn Đan bình thường mấy lần.

Về sau Toàn Đan co lại, thể tích cũng lớn bằng võ giả Toàn Đan bình thường, tuy nhiên màu sắc lại càng thêm đậm. Tốc độ quay tròn cũng nhanh hơn vài lần, năng lượng trong đó cũng nhiều hơn gấp mấy lần.

Toàn Đan tinh hạch như vậy, năng lượng ẩn chứa trong nó càng thêm lớn, càng dễ dàng hấp thụ tinh thể chân nguyên.

Cho nên Lâm Minh củng cố cơ sở so với võ giả bình thường thì dễ dàng hơn nhiều. Ý niệm vừa động, tinh thể chân nguyên trong đan điền hắn như mưa rào rơi xuống. Trong vài ngày ngắn ngủi trạng thái phân Ly tinh thể chân nguyên đã giảm đi một nửa.

Tuy nhiên tốc độ tiếp theo càng chậm lại, trạng thái phân ly tinh thể chân nguyên càng ít, công tác cơ sở lại càng khó khăn.

- Lâm Minh! Thời điểm cơ sở Toàn Đan được củng cố tới mức tận cùng, tất cả tinh thể chân nguyên trong đan điền và các năng lượng khác đều tụ lại bên trong Toàn Đan, không chút dật tán, hình thành một viên tinh hạch cầu hoàn mỹ, Toàn Đan như vậy rất khó làm được. Hắc Động Toàn Đan ở Thần Vực làm tiêu chuẩn, tinh hạch Toàn Đan như hắc động, chỉ vào chứ không ra, lực hút lại mạnh tới kinh người. Mục tiêu của ngươi chính là cái này, không đạt được tiêu chuẩn Hắc Động Toàn Đan, ngươi cũng đừng suy nghĩ đột phá Toàn Đan trung kỳ, một khi cơ sở không xong, sau này muốn bổ cứu sẽ trả giá gấp mấy lần, nhưng chưa chắc bổ cứu được.

- Ta biết.

Lâm Minh lên tiếng, tiếp tục củng cố cơ sở.

Hắn đã hạ quyết định quyết tâm, Hắc Động Toàn Đan là cảnh giới hắn phải đạt tới, một ngày không đạt được, một ngày hắn sẽ không đột phá tu vi.

Thời gian vô tình trôi qua, một tháng sau, Lâm Minh từ trong trạng thái minh tưởng đột nhiên mở hai mắt, trong nháy mắt kia, trong mộ huyệt dường như lóe lên hai cỗ thiểm điện, một cỗ khí tràng vô hình phát ra, trong lòng Lam Thấm, Đoan Mộc Quần, Phong Thần đều nghiêm lại. Trong khoảnh khắc vừa rồi, chân nguyên trong cơ thể bọn họ tự nhiên trở nên xao động, tự động phát ra chống lại cỗ khí tràng này.

Lúc này nhìn bộ dạng Lâm Minh, Lam Thấm hoảng sợ:

- Lâm Minh... Ngươi...

- Vù!

Khí thế bỗng nhiên biến mất, lôi quang trong mắt Lâm Minh cũng biến mất, dường như hết thảy vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

- Đi thôi.

Lâm Minh đứng lên, khác với một tháng trước. Khí tức hắn càng thêm trầm ổn, khí thế nội liễm, ẩn mà không phát, tổng sản lượng chân nguyên trong cơ thể hắn không gia tăng, nhưng mà thực lực lại lần nữa tăng lên, vốn chỉ mới bước vào Toàn Đan, bây giờ xem như ổn định cảnh giới Toàn Đan sơ kỳ.

Đoan Mộc Quần nhìn Lâm Minh, chỉ cảm thấy lúc này Lâm Minh giống như một Thương Long ẩn núp ở trong vực sâu vậy. Một khi hắn bột phát ra năng lượng, có thể phiên vân đảo hải, long trời lở đất.

Lâm Minh như vậy, càng làm cho người ta cảm thấy đáng sợ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đoan Mộc Quần không tự giác nhìn về phía hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh. Hình xăm Thiên Ma mười cánh đỉnh phong, chỉ kém một bước là đến mười hai cánh, Đoan Mộc Quần không tin Lâm Minh sẽ bỏ qua ý niệm này trong đầu.

Cũng từ đó, tất nhiên Lâm Minh sẽ là địch với toàn bộ Huyết Sát Nguyên!

Từ mới vào mười cánh đỉnh phong đến mười hai cánh, chỉ sợ còn phải giết ba, bốn tôn chủ cấp bậc như Vân Sát tôn chủ, hắn chuẩn bị giết ai?

Nghĩ đến đây, mí mắt Đoan Mộc Quần giật giật, tuy rằng Lâm Minh nhìn qua là một thanh niên nho nhã lễ độ, nhưng kỳ thật hắn giết người còn quả quyết hơn bất cứ ai khác.

- Ra cấm địa!

Lâm Minh nói, với trạng thái bây giờ của hắn, không thể ra ngoài vùng cấm ngàn dặm quá lâu.

Ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, chuyện muốn biết thì đã biết, bây giờ chính là thời điểm quay trở lại Nam Thiên Vực, từ hành trình Ma Thần đế cung lần trước, nháy mắt một cái, thời gian rời khỏi Nam Thiên Vực đã hai năm rưỡi rồi. Mỗi một ngày qua đi, trong lòng Lâm Minh càng thêm vướng bận.

Chương 656: Mở lại thần nữ quan!

Lâm Minh mang theo đám người Đoan Mộc Quân đi ra khỏi huyệt, đi tới bên trong hắc ám không gian đưa tay không thấy được năm ngón kia lần nữa, lực lượng không gian nơi này cũng tồn tại một chút vặn vẹo rất nhỏ, nếu như không phải là Lâm Minh dẫn đường, đám người Đoan Mộc Quần rất khó đi ra ngoài.

Trong một nháy mắt khi Lâm Minh sắp bước ra khỏi sơn thể, hắn chỉ cảm thấy thân thể chấn động, một khắc này, hắn phảng phất giống như nghe được một cái giọng nữ vô cùng êm tai giống như tiếng trời, hư vô mờ mịt, như khóc như tố.

Ngôn ngữ thanh âm là một chút âm tiết kỳ dị cổ xưa, cho dù là Lâm Minh quen thuộc tiếng nói của Thần Vực cùng tiếng nói của viễn cổ Cự Ma, cũng hoàn toàn không hiểu ý tứ của những âm tiết này.

Hắn dừng cước bộ lại, kinh ngạc nhìn về đám người Đoan Mộc Quần, muốn xem Đoan Mộc Quần bọn họ là có nghe được cái thanh âm này hay không, chỉ thấy bọn họ vẻ mặt bình tĩnh, hiển nhiên là cái gì cũng không nghe được.

- Sao vậy, Lâm huynh?

Đoan Mộc Quần không rõ hỏi.

- Không có chuyện gì.

Lâm Minh lắc đầu, nếu bọn họ cũng không nghe thấy, mình nói ra cũng là vô dụng, không bằng không nói.

- Nha...

Đoan Mộc Quần nhìn ra Lâm Minh không muốn nói, cũng rất thông minh không có hỏi tới.

Cước bộ Lâm Minh chậm dần, vừa đi vừa lắng nghe thanh âm của nàng kia, nếu như không có đoán sai thì giọng nữ này chính là thần nữ lưu lại trong thạch quan, lúc trước Lâm Minh dò xét thân thể cô gái, không có bất kỳ ba động về tính mạng, hiển nhiên đã chết nhiều năm, như vậy những âm thanh này, hoặc là tới từ trận pháp nàng lưu lại, hoặc là đến từ chính Chiến Linh do nàng lưu lại, đối với một nhân vật cao nhất như thánh nữ của Thiên Vũ thánh địa, Chiến Linh nàng lưu lại tồn tại thời gian mười mấy vạn năm căn bản chẳng có gì lạ.

Lâm Minh một đường lắng nghe, mặc dù hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng hắn lại cẩn thận ghi nhớ những âm tiết này ở trong lòng, nghe nghe, trong lòng hắn bắt đầu kinh nghi bất định, hắn cùng đám người Đoan Mộc Quần tiến vào mộ địa. Chỉ có một mình hắn nghe được những âm thanh này, đến tột cùng nàng muốn tự nói với mình cái gì?

- Chúng ta trở về một chuyến!

Lâm Minh đột nhiên dừng cước bộ lại, nói.

- A?

Lam Thấm cùng Đoan Mộc Quần cũng là ngây ngẩn cả người, bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến lúc Lâm Minh đã đi gần ra khỏi sơn thể, đột nhiên nói một câu như vậy.

Trực giác của Đoan Mộc Quần cho là Lâm Minh đột nhiên làm ra cái quyết định này có liên quan cùng mới vừa rồi hắn dừng cước bộ lại, nhưng là rất thức thời không có hỏi nhiều.

Lâm Minh mang theo mọi người một đường trở về, xuyên qua Hắc Ám không gian, trở lại thạch quan của cô gái tuyệt thế lần nữa.

Lâm Minh đứng thẳng ở phía trước thạch quan thật lâu, cúi đầu thật sâu, nói:

- Tiền bối, quấy rầy!

Nói xong, hắn giải khai phong ấn đông đảo lưu lại lúc trước, đẩy thạch quan ra.

Theo thanh âm “long long long” vang lên, thạch quan hoàn toàn mở ra.

Cho nên, có thể nói dung nhan hoàn mỹ của cô gái kia lại xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa.

- Lâm Minh, ngươi làm cái gì?

Lam Thấm không nhịn được hỏi, trong nội tâm nàng thầm nghĩ Lâm Minh không phải là muốn trộm mộ chứ?

Đoan Mộc Quần trừng mắt nhìn Lam Thấm, Lam Thấm thức thời câm mồm.

Lâm Minh không nói lời nào, chẳng qua là ngưng mắt nhìn dung nhan duy mỹ của cô gái trong quan, nàng vẫn là yên lặng như vậy, phảng phất giống như ngủ thiếp đi.

Lâm Minh hồi tưởng đến thanh âm của cô gái mới vừa rồi. Hồi lâu sau, trong lòng hắn mơ hồ có một cái suy đoán.

- Tiền bối, chuyện xảy ra đều có nguyên nhân. Cũng không phải là vãn bối vô lễ, chỗ nào đắc tội, xin hãy tha lỗi.

Lâm Minh vừa nói, cúi người xuống, vươn tay lục lọi trên người cô gái.

Hắn dĩ nhiên sẽ không sờ loạn, mà là có mục đích rõ ràng.

Trước khi sờ hắn đã dùng cảm giác dò xét thân thể thần nữ một lần, phát hiện có hai địa phương, rõ ràng có năng lượng ba động bất đồng, một chỗ là bên hông cô gái, một chỗ khác là cái gáy.

Địa phương Lâm Minh muốn lục lọi, chính là hai nơi này, đầu tiên hắn lấy ra một khối ngọc bội từ bên hông cô gái.

Toàn thân ngọc bội hiện ra màu xanh da trời, lạnh như băng, ngọc bội khắc một cái đồ án cổ xưa thần bí, giống như là Đồ Đằng loài chim nào đó.

Đồ vật này không giống như là một loại pháp bảo, mặc dù nó tản ra một cỗ năng lượng tinh thuần, nhưng rõ ràng không có lực công kích, càng giống một loại tín vật.

- Tiền bối... Ngươi là có oan khuất sao?

Trong lòng Lâm Minh suy đoán, sau khi chết ý chí trải qua mười mấy vạn năm không tiêu tán, lại nói gì đó với mình, là oan khuất? Hay là có thù không đội trời chung.

Đã trải qua thời gian lâu như vậy, cừu gia của nàng, hoặc là người chịu oan của nàng, còn tại thế sao?

Trong lòng Lâm Minh tràn đầy ngờ vực.

Hắn trầm ngâm chốc lát, nói:

- Tiền bối, bất kể ngươi đến tột cùng là có oan hay là có thù, vãn bối đều muốn lấy vật này đi, ngày sau vãn bối tăng lên Thần Vực, có lẽ sẽ có một chút hy vọng mong manh, giúp tiền bối giải khai bí ẩn, giải quyết xong hận cũ.

Lâm Minh mặc dù chưa hề gặp gỡ cô gái này, nhưng là hắn có được nhiều cơ duyên ở trong mộ của người ta như vậy, coi như là chịu ân trong người, dưới tình huống chính mình đủ khả năng, nếu như có thể giúp người khác hoàn thành nguyện vọng trước khi chết, cũng là giải trừ một phần nhân quả này.

Tuy nhiên, Lâm Minh thủy chung không cách nào hiểu một chuyện, vô luận là cô gái trong mộ, hay là những thứ biến thái tồn tại trong Vạn Cổ Ma Khanh kia, tỷ như thượng cổ cự thú chiều cao vạn dặm, bọn họ rõ ràng hẳn là thuộc về vị diện Thần Vực gì đó, tại sao phải đi tới Thánh Ma đại lục?

Theo như lời Ma Quang, vị diện như Thánh Ma đại lục, Thiên Diễn đại lục cũng gọi là ba ngàn đại thế giới, cũng chính là ba cái một ngàn, tổng cộng mười tỷ nhiều như vậy.

Mười tỷ thế giới, Thánh Ma đại lục cùng Thiên Diễn đại lục chỉ là là một trong số đó, có thể nói là muối bỏ biển, thật sự bé nhỏ không đáng kể!

Cường giả Thần Vực, tại sao sẽ xây dựng quan tài ở Thánh Ma đại lục?

Vạn Cổ Ma Khanh đến tột cùng có cái gì? Nó làm sao sinh ra? Tồn tại thời gian bao nhiêu vạn năm? Tà Linh, sinh vật cường đại trong đó đến từ nơi nào? Thập nhị Thông Thiên tháp là cái gì? Người nào kiến tạo? Tại sao lại có Đế Giả chi lộ?

Trong lòng Lâm Minh tràn đầy nghi vấn.

Thập nhị Thông Thiên tháp này không biết tồn tại bao nhiêu năm thời gian, ăn no gió táp mưa sa, lại đứng vững vàng không ngã, hơn nữa cổ trận phức tạp trong đó, người có thể kiến tạo thập nhị Thông Thiên tháp, tuyệt đối cũng là một nhân vật có cấp bậc cùng với cô gái trong quan!

Nhân như thế, đặt ở Thần Vực cũng là cấp bậc đứng đầu thánh địa! Bọn họ tại sao đều chạy đến Thiên Diễn đại lục?

Lâm Minh thật sự nghĩ không ra, hắn lắc đầu, vươn tay sờ về phía cổ của cô gái, lúc trước hắn dò xét được năng lượng nơi này cũng có chỗ bất đồng, quả nhiên, bàn tay mò tới một cái gì đó lạnh như băng, Lâm Minh đang muốn tháo nó ra, mà đúng lúc này, hắn phảng phất giống như bị độc rắn bị độc cắn vào tay, đột nhiên lùi tay về!

- Này... Làm sao có thể?

Sắc mặt Lâm Minh đại biến.

Đám người Đoan Mộc Quần thấy Lâm Minh phản ứng kịch liệt bậc này, cũng gấp gáp đề phòng:

- Sao vậy, Lâm huynh?

Sắc mặt Lâm Minh kinh nghi bất định, do do dự dự vươn tay ra, sờ về phía gáy của cô gái lần nữa, lần này, tay của hắn đặc biệt di chuyển về bên trái một chút, bàn tay truyền tới cảm giác được một mảnh da thịt trơn mềm, mà Lâm Minh rốt cuộc cũng xác nhận được phát hiện mới vừa rồi của chính mình không phải là sai, cô gái này... Có tim đập!

Lúc trước hắn rõ ràng đã dò xét, thi thể của cô gái không có chút tính mạng ba động nào, làm sao có thể có tim đập?

Nếu như có tim đập, hắn làm sao lại không dò xét được?

Lâm Minh không cách nào tưởng tượng, do dự thật lâu, hắn yên lặng nói:

- Tiền bối, đắc tội...

Lâm Minh đưa ra một luồng cảm giác, dò xét về ngực trái của cô gái, thật ra thì cảm giác của võ giả không gì cản nổi, xuyên thấu quần áo tự nhiên không nói chơi, lấy cảm giác xuyên thấu quần áo của thần nữ trước mắt, thật sự có chút bỉ ổi, tuy nhiên vì để chứng thực một chút chuyện, Lâm Minh cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ cần tâm như Gương sáng là được.

Cảm giác xâm nhập vào ngực trái của thần nữ, Lâm Minh chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, trong nháy mắt thoát khỏi thế giới thực tế, đi tới một không gian ý chí độc lập!

Đây là một tấm tinh không mênh mông!

- Thế giới ý chí có thể so với tinh không?

Tâm thần Lâm Minh kinh hãi.

Đúng lúc này, hắn nghe được thanh âm “răng rắc, răng rắc” liên tiếp, phảng phất giống như thủy tinh pha lê bể tan tành, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không gian trước mắt nứt ra từng chút từng chút một, rồi sau đó bịch một tiếng vỡ tan!

Đúng lúc này, một cỗ năng lượng cùng sinh mệnh chi khí lớn như đại dương mênh mông, dâng lên!

Ầm!

Lâm Minh trực tiếp bị đánh bay, đối mặt với năng lượng khủng bố như vậy, hắn chỉ cảm giác mình như một mảnh lá cây trong bão táp, không một chút sức phản kháng.

Nếu như cỗ năng lượng này có một chút điểm sát ý đối với Lâm Minh, chỉ sợ liền trực tiếp có thể biến Lâm Minh thành huyết vụ!

- Năng lượng thật là mạnh, đây là vật gì?

Lâm Minh thật vất vả mới ổn định thân thể, lau viết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở bên trong vô tận tinh không, địa phương không gian bể tan tành mới vừa rồi, rõ ràng có một trái tim đỏ tươi khỏe mạnh, đang đập mạnh mẽ!

Oành! Oành! Oành!

Mỗi một lần nhảy lên, cũng rung động hư không, mỗi một lần nhảy lên, cũng dẫn dắt khí huyết toàn thân Lâm Minh, dường như muốn làm cho huyết mạch của Lâm Minh bành trướng nổ tung, để cho khí huyết chảy ra!

- Này... Đây là...

Lâm Minh mở to hai mắt nhìn, một viên trái tim đập mạnh trong tinh không, trái tim đỏ như máu bồ câu, sáng bóng, đã trải qua thời gian ít nhất là mười mấy vạn năm, sức sống không dứt!

Nhìn thần mang đỏ ngầu lóng lánh chung quanh trái tim, cảm thụ được khí tức tính mạng mênh mông như đại dương trong đó, sợ là đập thêm mười vạn năm nữa, cũng có thể!

Đây là một đế giả chi tâm, hơn nữa còn là đế giả Thần Vực, chủ nhân của nó tất nhiên là một vị cường giả đỉnh cấp ngạo thế thiên địa!

Là trái tim của thần nữ kia sao?

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý nghĩ này, song trong nháy mắt đã bác bỏ... Cũng không phải.

Ở trên người thần nữ, Lâm Minh cảm nhận được một cỗ khí tức yên lặng không màng danh lợi, lại thâm sâu như biển, làm cho người ta vừa nhìn đã sinh lòng kính sợ, không đành lòng khinh nhờn.

Mà ở trên trái tim này, Lâm Minh cảm nhận được một cỗ khí duy ngã độc tôn trên trời dưới đất!

Chủ nhân của trái tim này, khi còn sống tất nhiên là đại đế quát tháo Thần Vực, bễ nghễ thế gian!

Khí tức hoàn toàn bất đồng, chứng minh trái tim này cũng không phải là của thần nữ, song... Để cho Lâm Minh không giải thích được chính là lúc hắn chạm đến bộ ngực của thần nữ đã thấy tim đập.

Nếu như không có tính sai thì trái tim này là tồn tại ở trong cơ thể thần nữ, cho nên Lâm Minh mới có thể cảm nhận được tim đập, và bởi vì thần nữ đã chết, cho nên ở trên người nàng không cảm giác được bất kỳ ba động tính mạng!

Một thần nữ chết đi, trong cơ thể phong ấn một trái tim của đại đế đập mười mấy vạn năm!

Suy luận ra tới kết quả cuối cùng, để cho Lâm Minh không khỏi kinh hãi!

Đây tột cùng là đại đế nào, trái tim rời thân thể mười mấy vạn năm vẫn đập như cũ?

Đại đế như vậy, là ai giết hắn, phong ấn trái tim của hắn trong cơ thể thần nữ?

Chương 657: Ra khỏi cấm địa!

Hô!

Lâm Minh lui ra khỏi thế giới ý chí, phía sau lưng đã thấm ra mồ hôi lạnh, hắn là bị khí thế của trái tim đó ép tới, may mà trái tim kia không có nhằm vào chính mình, nếu không sợ là hắn đã bị áp thành bùn lầy.

- Lâm huynh... Ngươi không sao chứ.

Đoan Mộc Quần chú ý tới dị thường của Lâm Minh, mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc sao vậy?

Mặc dù tiếp xúc cùng Lâm Minh thời gian rất ngắn, Đoan Mộc Quần lại có thể cảm giác được thái độ làm người của Lâm Minh, hắn trở lại chắc hẳn không phải là để trộm cắp, mà là phát hiện ra cái gì mới vừa rồi.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn là dùng chân nguyên truyền âm nói cho Đoan Mộc Quần một phần chuyện đã phát sinh mới vừa rồi, nhiều người, nhiều thêm một phần ý nghĩ, có lẽ có thể suy nghĩ cẩn thận.

- Ngươi nói trong cơ thể thần nữ này phong ấn một trái tim của đại đế mười mấy vạn năm?

Đoan Mộc Quần nghe xong cũng là không khỏi kinh hãi! Đoan Mộc Quần cũng muốn cảm thụ tim đập của thần nữ này một chút, nhưng do dự một chút, vẫn là không dám làm, dựa theo Lâm Minh miêu tả mới vừa rồi, hắn bị hút vào một cái thế giới ý chí, may là Chiến Linh của Lâm Minh đã thành hình, vẫn bị chèn ép tới cả người là mồ hôi, chính mình nếu là không cẩn thận bị hút đi vào, sợ là trực tiếp thành thịt nát.

Lâm Minh nói:

- Đại đế mà ta vừa nói, cũng không phải là đại đế của Thánh Ma đại lục, mà là chỉ đại đế của Thần Vực, cùng với đám nhân vật kia mà nói, cho dù là Bát Vẫn Chiến Đế, cũng chỉ là tương đương với hài đồng thôi. Thật không biết loại nhân vật này, rốt cuộc là bị người nào giết? Tại sao trái tim sẽ xuất hiện ở Vạn Cổ Ma Khanh?

Đại đế của Thần Vực đến tột cùng có thực lực gì, Lâm Minh không tưởng tượng nổi, không nói cái khác, chỉ nói riêng về tuổi thọ, đại đế phàm trần nếu như không đột phá thì nhiều lắm là sống một vạn năm, mà vị đại đế Thần Vực kia, sau khi chết chỉ là trái tim cũng có thể đập mười mấy vạn năm, đây hoàn toàn không phải là một cấp bậc.

Đoan Mộc Quần xuất thân từ siêu cấp thánh địa, tin đồn về Thần Vực Đoan Mộc Quần dĩ nhiên rõ ràng, trầm ngâm trong chốc lát, Đoan Mộc Quần đột nhiên mở miệng nói:

- Ngươi xác định đại đế kia là bị người giết?

- Ừm?

Lâm Minh ngẩn ngơ:

- Trái tim của hắn đều ở nơi này, người còn có thể sống được?

- Cũng không chắc!

Đoan Mộc Quần lắc đầu:

- Ta ở bên trong điển tịch của thánh địa, đã từng thấy một chút ghi lại về đại năng Thần Vực. Tục truyền võ học đến cảnh giới cực cao, gãy chi sống lại, còn đi xa hơn. Thậm chí có thể lấy máu sống lại, tổn thất toàn bộ, chỉ cần có một chút mảnh nhỏ tứ chi còn sót lại vẫn sống, cũng có thể chậm chạp trọng sinh đầy đủ, đối với một đại đế Thần Vực mà nói, mất đi trái tim, cũng chưa chắc sẽ chết!

Đoan Mộc Quần vừa nói như vậy, Lâm Minh quả thật nhớ lại tin tức có liên quan tới phương diện này, cường giả Thần Vực, võ học đến cảnh giới nhất định, chỉ sợ bị cắt thành vài đoạn, cũng có thể hồi phục.

Về phần Đoan Mộc Quần nói lấy máu sống lại. Thật ra thì không có khoa trương như vậy, chỉ dựa vào một chút xíu mảnh nhỏ của tứ chi, quả thật có thể sống lại thành đầy đủ, nhưng là tương ứng, năng lượng mới có cũng chỉ có bằng với năng lượng vốn có nguyên gốc trong mảnh nhỏ tứ chi đó, cơ bản có thể nói là võ công toàn bộ phế!

Võ giả cao nhất mất đi mấy phần thân thể, sẽ tổn thất mấy thành năng lượng.

- Ngươi nói không sai, đại đế kia chưa chắc sẽ chết.

Lâm Minh gật đầu, lúc trước hắn bị tư duy theo quán tính nói gạt.

Đoan Mộc Quần lại nói:

- Vị thần nữ này sau khi chết mười mấy vạn năm, thi thể chẳng những không rữa nát, hơn nữa nhìn rung động lòng người, căn bản giống như là ngủ thiếp đi, đây có chút không hợp với lẽ thường, cho dù thần nữ này khi còn sống cường đại hơn nữa, sau khi chết đã trải qua lâu như vậy, năng lượng cũng nên rơi rớt một chút, để cho da mất đi sáng bóng mới đúng, nhưng sự thật cũng không phải là, cho nên ta nghĩ, cũng có thể là đại đế Thần Vực nào đó, khoét trái tim đại đế của ra bản thân, đặt ở trong cơ thể thần nữ, bảo vệ sinh cơ mười vạn năm không dứt của nàng hay không?

Một câu kinh người của Đoan Mộc Quần, Lâm Minh nghe xong tâm thần cả kinh, suy luận này mặc dù nghe ly kỳ, nhưng cũng chưa chắc không phải là thật sự!

Một Thần Đế, khoét tim của mình ra, để giữ được sinh cơ không dứt cho thần nữ đã chết đi!

Đối với một võ giả mà nói, trái tim, đan điền, tinh thần chi hải cũng là địa phương trọng yếu nhất, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng nhiều nhất, khoét trái tim ra, ít nhất phải tổn thất một thành thực lực, đáng giá để đại đế kia làm như vậy thì không nghi ngờ chút nào, thần nữ này là người cực kỳ trọng yếu trong lòng đại đế kia!

Nhưng đã như vậy, đại đế Thần Vực hẳn là hảo hảo bảo vệ thần nữ trong thủy tinh mới đúng, tại sao lại vứt bỏ nàng ở Vạn Cổ Ma Khanh, một chỗ mộ địa đơn sơ như vậy, dù ai cũng không cách nào tưởng tượng, trong đó an táng nhân vật Thần Vực cấp Thánh Chủ!

Quá nhiều chuyện nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Minh dứt khoát không thèm nghĩ nữa, hắn cúi người xuống, tiếp tục tại lục lọi ở chỗ cổ của thần nữ, lúc trước bởi vì tìm ra tim đập của thần nữ, tay hắn rụt trở về, không có lấy tín vật ra.

Rụt rè cẩn thận đưa vào bên trong vạt áo, Lâm Minh lấy ra một chuỗi dây chuyền.

Đây là một chuỗi dây chuyền vô cùng cổ quái, tuyệt không phải trang sức nữ sĩ sử dụng, vòng trang sức này chừng ngón út, nói là dây chuyền, không bằng nói là xiềng xích, ở phía cuối dây chuyền, treo một khối kim loại lớn chừng bàn tay, dày chừng một tấc, cầm trong tay nặng trịch, trung tâm khối kim loại có một ô trống hình vuông, tựa hồ vốn là vây quanh bảo thạch nào đó, mà bảo thạch kia có thể là bị ném đi.

- Lại là một tín vật kỳ quái.

Lâm Minh lắc đầu, thu ngọc bội cùng một chuỗi dây chuyền vào bên trong Tu Di giới, bí ẩn của Vạn Cổ Ma Khanh này chỉ có thể chờ mình tương lai thực lực cường đại mới đến giải khai.

Hiện tại, Lâm Minh xa xa không đủ trình độ cảnh giới này, đợi đến ngày sau, thực lực của hắn đủ mạnh, hoàn toàn có thể tự mình tới Vạn Cổ Ma Khanh một chuyến, xem bên trong đó đến tột cùng là cái gì một chút.

Liếc mắt nhìn cô gái trong quan một cái thật sâu, khắc sâu dung mạo của nàng vào trí nhớ, rồi sau đó Lâm Minh đẩy thạch quan trở về tại chỗ.

Giơ tay lên hạ xuống trận phù, niêm phong phong thạch quan, Lâm Minh cũng chính là tùy ý niệm phong một chút, nghĩ đến có trái tim của Thần Đế ở đây, không có Tà Linh nào có thể đánh chủ ý lên thi thể thần nữ, may nhờ chính mình từ vừa mới bắt đầu đã không có ác ý gì, nếu không bị hút vào không gian ý chí, chỉ cần trái tim Thần Đế hơi có chút sát ý, chính mình sẽ chết không thể chết hơn!

Lấy chút ít thi sát trước kia ở trong mộ địa này mấy ngàn năm cũng không dám động vào thạch quan của thần nữ, hơn phân nửa chính là kiêng kị trái tim Thần Đế này.

- Tiền bối, vãn bối cáo từ.

Lâm Minh ôm quyền, rời đi mộ thất, hắn có một loại dự cảm, ngày sau hắn cùng với cô gái này còn sẽ gặp lại, thậm chí là chủ nhân của trái tim Thần Đế kia.

- Đi thôi, chúng ta rời đi nơi này!

Lâm Minh đè tất cả nghi vấn xuống đáy lòng, mang theo đám người Đoan Mộc Quần, rời đi huyệt mộ.

Dọc theo một ngàn một trăm dặm ở Vạn Cổ Ma Khanh.

Hoàn toàn yên tĩnh, bầu trời màu xám vạn năm không thay đổi, sương mù xám lượn lờ, ở bên trong thổ địa màu đỏ sậm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy tấm bia đá gãy lìa, phía trên có khắc tự phù thần bí cổ xưa.

Một ngày kia, mấy con quạ đen màu đỏ như máu quanh quẩn ở tầng trời thấp, cạc cạc thét chói tai, chúng nó dựa vào ăn thịt thối thi thể mà sống, nghe nói chúng nó có năng lực cảm giác kỳ dị, sẽ nghe thấy được khí tức của người chết, cho nên nơi nào có người chết, chúng nó sẽ tụ tập ở đó trước.

- Các ngươi, đám súc sinh này cũng tới tham gia náo nhiệt!

Ở bên trong sương mù xám, đột nhiên có một võ giả Cự Ma nhảy lên, Huyết Ô Nha thấy nhóm người này, trong lòng giận dữ:

- Muốn chờ lão tử chết, lão tử trước hết giết các ngươi, đi chết đi.

Sát sát sát!

Thương mang lóe lên, mấy con Huyết Ô Nha bị xuyên thủng, còn lại mấy con thì cạc cạc kêu rồi chạy trốn, những Huyết Ô Nha này thật ra thì không có lực công kích gì, là giống cấp thấp nhất trong Vạn Cổ Ma Khanh, chúng nó dựa vào trứng chim chôn sâu dưới đất mới có thể tránh thoát Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, mười năm sinh sôi nẩy nở một lần.

- Lão tam, tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, chúng ta bị vây ở chỗ này đã một tháng! Địa phương quỷ quái đáng chết này!

Nói chuyện chính là một võ giả Ải Ma tộc, hắn thấy võ giả Cự Ma công kích Huyết Ô Nha, lắc đầu thở dài một hơi, nói.

Võ giả Cự Ma thu thương của mình, hùng hùng hổ hổ nói:

- Con mẹ nó, Vạn Cổ Ma Khanh hiện tại là tà môn, ngày thường hằng năm cho dù là sau đại phun trào, cũng không có nguy hiểm như vậy, ta đoán người tới Vạn Cổ Ma Khanh lần này, sợ là vẫn lạc hơn phân nửa!

- Không sai biệt lắm! Chậc, vốn là chiếm được một chút cơ duyên, mong đợi tương lai có thể tiến thêm một bước, nhưng nếu như ra không được thì cơ duyên kia đều vô dụng.

Lại là một người chen lời nói, nàng là một thiếu nữ Yêu Tinh tộc, cũng là nữ nhân duy nhất trong ba người.

Tiểu đội của bọn họ vốn là cũng có sáu người, hiện tại chỉ òn lại có ba người, bị vây ở bên trong tuyệt địa này, chạy không thoát, còn thường xuyên gặp phải Tà Linh công kích.

Trong khi ba người nói chuyện, đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết thê lương, sương mù xám quanh thân bọn họ nhất thời bị quấy động, phảng phất giống như một nồi cháo sôi trào.

- Không tốt!

Ba người sắc mặt đại biến, đồng thời rút ra binh khí, chỉ thấy lúc này, sương mù xám bị khí lưu thổi ra, năm con cự thú hình người cao hơn một trượng xuất hiện ở trước mặt ba người.

Năm con cự thú này lớn lên vô cùng ghê tởm, vết thương đầy mặt, đỉnh đầu có một mào gà lớn màu đỏ, miệng đầy răng nanh như cương châm, đứng thẳng đi lại, móng vuốt chân trước giống như lưỡi đao sắc bén.

- Đám súc sinh này, rốt cuộc là đuổi tới!

Tâm của võ giả Ải Ma tộc thoáng cái chìm vào đáy cốc, bọn họ ngộ nhập không gian mê cung này, cũng là bởi vì bị bọn cự thú này đuổi giết, về sau bọn họ bị vây ở nơi này ước chừng một tháng, làm sao cũng chạy không thoát, hiện tại, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, bọn cự thú này thế nhưng không biết dùng phương pháp gì đã tìm được bọn họ rồi, luôn luôn đuổi theo đến nơi này.

Giờ khắc này phát hiện cự thú, bọn họ đã biết sống không được.

- Con bà nó, dù sao bị vây ở chỗ này cuối cùng cũng chết, cũng là chết, không bằng liều mạng cùng bọn quái vật này, muốn giết lão tử, lão tử cũng không cho các ngươi sống khá giả.

Võ giả Cự Ma hét lớn một tiếng, đỉnh thương xông tới, thương mang sắc bén phá toái hư không, võ giả Cự Ma này tuyệt cũng không phải hạng người hời hợt, nếu không hắn cũng sống không tới hiện tại.

Song hắn xông đến nhanh hơn, lui về nhanh hơn, sinh vật hình người ác tâm kia chỉ là một cái tát đã đánh bay võ giả Cự Ma, ba đạo vết thương máu chảy đầm đìa lưu ở bộ ngực võ giả Cự Ma, không ngừng phún huyết!

Chênh lệch quá xa!

Lúc trước bọn họ cũng không phải là không có phản kháng, song những sinh vật hình người này chẳng những lực lượng vô cùng lớn, hơn nữa lỳ lợm, bọn họ căn bản là không có chút lực phản kháng nào, cho nên mới chạy trối chết, ngộ nhập tuyệt địa.

Thấy một màn như vậy, võ giả Ải Ma tộc cùng thiếu nữ Yêu Tinh tộc trong mắt cũng hiện lên một tia tuyệt vọng, chuyện cho tới bây giờ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hai con trong năm con cự thú gầm thét một tiếng, vươn móng vuốt sắc bén ra bắt tới chỗ ba người, trong mắt võ giả Ải Ma tộc hiện lên một tia kiên quyết, đang muốn liều mạng cùng mấy cự thú này, đúng lúc này, một đạo tia sáng rừng rực thoáng hiện, như xuyên phá giấy vụn xuyên thủng mi tâm của hai con cự thú này, hai con cự thú kêu cũng không kêu một tiếng, thân thể thoáng một cái, phốc phốc một tiếng ngã trên mặt đất, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Võ giả Ải Ma tộc hoàn toàn sợ ngây người.

Chương 658: Miểu sát yêu thú!

Sinh vật hình người có thể nói là vô địch ở trước mặt bọn họ lúc trước, hai con lại bị miểu sát trong nháy mắt?

Không riêng gì võ giả Ải Ma tộc, võ giả Cự Ma tộc cùng thiếu nữ Yêu Tinh tộc càng thêm kinh ngạc không hiểu, lúc trước bọn họ cũng tự mình xuất thủ công kích sinh vật hình người, mặc dù dùng tới võ kỹ, xuất thủ toàn lực, căn bản là cũng không phá được da lông của loại sinh vật này.

Kia hoàn toàn không phải là một cấp bậc!

Nhưng là mới vừa rồi, hai đạo tia sáng tùy ý liền xuyên thủng hai con yêu thú hình người, trong nháy mắt chết ngay lập tức, không có chút kéo dài nào, đây rốt cuộc là thứ gì xuất thủ?

Nhìn thi thể hai con yêu thú vẫn lay động trên mặt đất, ba võ giả may mắn còn sống, đồng thời cũng ý thức lui về phía sau mấy bước, ở trên đầu hai con yêu thú, có hai cái lỗ máu thông thấu nhìn thấy mà giật mình, óc màu đỏ trắng chảy ra dọc theo lỗ máu, chảy đầy đất.

Ba con hung thú hình người kia thấy đồng bạn tử vong, bắt đầu táo bạo tức giận, chúng nó gầm thét nhìn về bốn phía, muốn tìm được người đánh lén.

Mà ngay vào lúc này, trong sương mù xám xuất hiện mấy đạo nhân ảnh.

Sau khi ba con hung thú thấy bóng người, gầm thét xông tới!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Lại là ba đạo tia sáng bắn ra, xuyên thủng sương mù xám, trực tiếp bắn vào chỗ mi tâm của ba con hung thú!

Thân thể ba con hung thú chấn động, bị tia sáng xuyên thủng, nhào tới về phía trước, mà một con ở giữa, thi thể bởi vì nguyên nhân quán tính, trực tiếp xông về mấy nhân ảnh kia.

Rồi sau đó một màn để cho ba tên võ giả phía ngoài cả đời khó quên đã xảy ra, một đạo tia sáng màu xanh da trời rực cháy phóng lên cao, thi thể con cự thú nhào tới kia bị tia sáng xanh da trời bắt được từ đầu đến chân, chia ra làm hai!

Máu tươi rơi như mưa to!

Oành! Oành!

Thi thể bị chia làm hai nửa rơi xuống đất, mà bóng người xuất thủ ở giữa kia, bởi vì lưu năng lượng bảo vệ, không có dính một tia máu đen.

Ba võ giả bên ngoài thấy một màn như vậy, cảm thấy may mắn sống sót sau tai nạn, đồng thời, cũng bắt đầu thấp thỏm lo âu, bọn họ nhìn ra hình thể mấy người này cũng là loài người cùng Yêu Tinh tộc.

Hành trình Vạn Cổ Ma Khanh hôm nay đã đến giai đoạn sau, thứ nhất không có người dẫn đường dẫn đội, thứ hai hiện tại chỉ cần là võ giả còn sống sót, trên người thường thường mang theo tài nguyên.

Cho nên... Giữa các tiểu đội chém giết càng ngày càng thường xuyên, chuyện giết người cướp của, phát sinh nhiều lần!

Bốn võ giả trước mắt, giết bọn hắn quả thực như chém dưa thái rau, chỉ cần bọn họ động lòng xấu xa một chút, ba người bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Đa tạ mấy vị tháp chủ đại nhân ân cứu mạng...

Võ giả Ải Ma tộc cầm đầu trong ba người vội vàng bái tạ, hắn cho rằng cũng chỉ có tháp chủ mới có thể có thực lực bậc này, chỉ mong mấy tháp chủ không vừa mắt bọn họ, có thể lưu lại đường sống cho bọn họ.

Sau khi bái tạ, võ giả Ải Ma tộc ngẩng đầu, mà lúc này, hắn ngây dại lần nữa, theo bốn gã võ giả đi ra từ trong sương mù xám, hắn rốt cuộc thấy rõ dung mạo của mẠngười, kia hẳn là Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Phong Thần cùng với... Lâm Minh?

Lúc mới vừa gia nhập Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh là nhân vật tiêu điểm, bọn họ dĩ nhiên nhận được. Sau lại nghe nói Lâm Minh đã chết, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở khu vực một ngàn một trăm dặm của Vạn Cổ Ma Khanh?

Đầu óc ba tên võ giả cũng là hỗn loạn một mảnh, lúc này võ giả Ải Ma tộc đột nhiên nhớ tới, căn cứ vị trí để phán đoán, mấy đạo tia sáng vừa rồi rõ ràng chính là xuất từ tay Lâm Minh.

Điều này sao có thể?

Õ giả Ải Ma tộc tự nhận mình cũng có thể xếp hạng trung thượng ở tôn chủ Thông Thiên tháp, lấy thực lực của hắn, cả chút ít yêu thú kia cũng không đánh được, bây giờ lại bị miểu sát trong nháy mắt, chẳng lẽ Lâm Minh có thực lực đến gần chủ tháp chủ?

Nghĩ tới đây, võ giả Ải Ma tộc chỉ cảm thấy hốt hoảng, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?

- Nguyên lai là Thanh Liên tiểu muội, cùng với Sa Nham tôn chủ...

Đoan Mộc Quần khẽ cười nói, hắn nhận biết thiếu nữ Yêu Tinh tộc bên trong ba người, về phần tôn chủ Ải Ma tộc kia, Đoan Mộc Quần chẳng qua là tên, cũng không quen biết.

- Đoan Mộc sư huynh, cảm ơn cứu giúp.

Thiếu nữ tên là Thanh Liên sắc mặt trở nên hồng, nhẹ nói, mặt nàng hồng không phải bởi vì xấu hổ, mà là bị biến cố liên tiếp làm cho cả kinh nên tim đang đập rất nhanh, làm cho máu huyết lưu thông cấp tốc.

- Ha ha, cũng không phải là ta cứu, ta không có bản lãnh này, muốn tạ ơn thì tạ ơn Lâm huynh.

[truyen cua tui @@ N

ｅt] Đoan Mộc Quần cười ha hả nói, lần này bọn họ tiến vào cấm khu ngàn dặm, cộng thêm một tháng tu dưỡng ở trong cổ mộ, ước chừng bị vây nửa tháng, rốt cuộc đi ra dưới sự hướng dẫn của Lâm Minh, vui sướng sống sót sau tai nạn, để cho tâm tình hắn thật tốt.

Sa Nham tôn chủ xuất thân từ Ải Ma tộc thấy Đoan Mộc Quần rõ ràng không có ý tứ giết người cướp của, lại là quen biết cũ với Thanh Liên trong đội ngũ bọn họ, nhất thời mừng rỡ trong lòng, như thế xem ra một kiếp này là tránh thoát!

- Tại hạ Sa Nham tôn chủ của Ngũ Sắc tháp, cảm tạ Lâm thiếu hiệp xuất thủ cứu giúp.

Lúc này cũng bất chấp đi ngẫm nghĩ làm sao Lâm Minh mạnh như vậy, tôn chủ Ải Ma tộc hai tay ôm quyền, bái tạ lần nữa, trong lúc vô tình ngữ khí của hắn đã trở nên tôn kính.

- Không có chuyện gì, ta chỉ là có một vấn đề muốn hỏi các ngươi.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, nói.

- Lâm thiếu hiệp xin cứ hỏi, tại hạ biết thì sẽ nói.

- Ừm, ta hỏi, các ngươi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh mấy tháng?

Lâm Minh đột nhiên nói lên cái vấn đề này, không đơn thuần là võ giả Ải Ma tộc không giải thích được, đám người Đoan Mộc Quần cũng là hai mặt nhìn nhau, cái này còn phải hỏi sao, ba người trước mắt đương nhiên là theo chân bọn họ cùng nhau tiến vào, cũng chính là ở trong Vạn Cổ Ma Khanh hai tháng rưỡi.

Sa Nham tôn chủ mặc dù trong lòng ngờ vực, nhưng vẫn là cung kính hồi đáp:

- Lâm thiếu hiệp, tại hạ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh đã là năm tháng.

- Năm tháng...

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, không có vẻ gì ngoài ý muốn, song đám người Đoan Mộc Quần cũng là hoàn toàn ngây ngẩn cả người, thế nào lại là năm tháng? Rõ ràng là hai tháng rưỡi mới đúng a!

Bọn họ nhìn về phía Lâm Minh, thấy Lâm Minh một bộ đã trong dự liệu, nhất thời hiểu được, sợ rằng bên trong cấm khu ngàn dặm, tốc độ trôi qua của thời gian có cổ quái.

Thật ra thì, thời gian không gian thường thường tồn tại một thể, lực trường cường đại có thể vặn vẹo không gian, hơn phân nửa cũng sẽ nhân tiện thay đổi tốc độ chảy của thời gian nơi đó, thời gian không gian đồng thời thay đổi, chẳng có gì lạ, cho nên Lâm Minh đã sớm đoán được, thời gian bọn họ ở trong cấm khu ngàn dặm sẽ không là một kiểu với phía ngoài, bây giờ nhìn lại, vừa lúc chậm gấp đôi.

- Ừm, không có chuyện gì.

Lâm Minh khoát khoát tay, trong lòng nghĩ cũng là một chuyện khác, hắn ở bên trong Vương Giả Tù Lung, từng tiến vào lao lung thời không, ban đầu hắn hiểu về bản chất thời gian, thời gian là ảo giác của ý thức về vạn vật biến hóa, chỉ cần trừ đi ảo giác cùng ma chướng trong lòng, bảo đảm bản tâm bất loạn, cũng sẽ không tự mình bị lạc trong thời gian vặn vẹo.

Mà bây giờ nhìn lại, chưa hẳn như thế.

Mặc dù bảo vệ cho bản tâm, vẫn sẽ bị xoắn vào bên trong lốc xoáy không gian, hơn nữa chính mình lại hồn nhiên chưa tỉnh.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh khẽ thở dài một cái, thời gian so sánh với không gian còn hư vô mờ mịt hơn, khoảng cách bây giờ của hắn muốn chạm tới bản chất thời gian vẫn là xê xích quá xa, hiểu ở trước kia có lẽ có địa phương đúng, nhưng là đi vào bên trong pháp tắc rộng lớn, có lẽ cũng không thể dùng lại.

- Chúng ta đi, rời đi nơi này.

Lâm Minh không suy nghĩ thêm về thời gian hỗn loạn trong cấm khu ngàn dặm của Vạn Cổ Ma Khanh nữa, những thứ này không phải là hắn bây giờ có thể suy nghĩ cẩn thận.

- Đi chỗ nào?

Đoan Mộc Quần hỏi.

- Ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh!

Lâm Minh quả quyết nói.

Vạn Cổ Ma Khanh mở ra không quá nửa năm, hiện tại đã năm tháng, đến lúc nên đi ra.

Nghe Lâm Minh nói như vậy, võ giả Ải Ma tộc nhãn châu xoay động, nói:

- Lâm thiếu hiệp, có thể mang chúng ta theo hay không?

Ý nghĩ của võ giả Ải Ma tộc rất đơn giản, bọn họ chỉ còn lại có ba người, còn dư lại một tháng cũng không còn trông cậy tìm được cơ duyên gì, có thể bình an đi ra ngoài đã là cảm ơn trời đất, đi theo Lâm Minh tự nhiên nguy hiểm giảm rất nhiều.

- Có thể!

Lâm Minh không do dự, trực tiếp gật đầu đáp ứng, tổ đội vốn chính là chuyện tình cùng có lợi.

Cứ như vậy, đoàn người bước lên đường trở về.

Lúc tiến vào, có hướng đạo dẫn đường, đi ra ngoài thì toàn dựa vào chính mình, gần nửa năm qua, võ giả còn sống sót cũng tích lũy không ít kinh nghiệm về Vạn Cổ Ma Khanh, hơn nữa Lâm Minh dẫn đội, dọc đường đi gặp phải mấy lần nguy hiểm nhỏ, cũng dễ dàng giải quyết, trừ thiếu nữ Yêu Tinh tộc tên là Thanh Liên kia bị một chút đả thương, không có tổn thất gì nữa.

Mười lăm ngày sau, đoàn người trở lại cửa bắc của Vạn Cổ Ma

Khanh.

Lúc này, lối vào đã tụ tập không ít người, tuy nói thời gian thông đạo Vạn Cổ Ma Khanh đóng cửa còn có hơn nửa tháng, nhưng mọi việc nên sớm không nên chậm trễ, không động thân sớm một chút thì vạn nhất gặp phải biến cố gì, bị vây ở trong Vạn Cổ Ma Khanh không ra được, vậy thì chết oan.

Thấy bốn người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm đồng thời xuất hiện, lập tức dẫn tới xôn xao thật lớn!

Bốn người này, cũng là nhân vật rất có lai lịch, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai bọn họ đều sẽ phong hoàng xưng đế!

- Lâm Minh, tiểu tử này! Không phải là đã chết sao?

Lời đồn đại về Lâm Minh tử vong, đã sớm truyền khắp, ai cũng biết chuyện tình ban đầu Lâm Minh trở về tuyệt địa chịu chết, hôm nay thấy Lâm Minh bình yên vô sự xuất hiện ở bên trong đám người, hơn nữa đi cùng đám người Đoan Mộc Quần, khiến những người này cả kinh nói không ra lời.

- Lâm Minh làm sao sẽ đi cùng Đoan Mộc Quần?

- Hắn không phải nói lâm vào tuyệt địa sao? Chẳng lẽ được người cứu? Được Đoan Mộc Quần cứu sao?

- Có khả năng, tuy nhiên cũng có thể là sau này bọn họ mới gặp nhau.

Các võ giả ở đây rối rít nghị luận, Lâm Minh là nhân vật tiêu điểm, Đoan Mộc Quần dĩ nhiên lại càng là nhân vật tiêu điểm, Đoan Mộc Quần mặc dù bị cho là thiên phú hơi kém hơn Lâm Minh, nhưng bàn về thực lực lại bị cho là ở phía trên Lâm Minh, hai người hôm nay xuất hiện cùng nhau, tự nhiên dẫn đến ánh mắt của người khác.

Lâm Minh đối với mấy nghị luận này căn bản không rảnh mà để ý, hắn đi thẳng tới bên cạnh một tảng đá lớn, ngồi xuống điều tức.

Về phần đám người Đoan Mộc Quần, cũng đi theo Lâm Minh, chung quanh có không ít người quen biết Đoan Mộc Quần, dựa theo tính cách dĩ vãng của Đoan Mộc Quần, kết giao hào kiệt thiên hạ, tất nhiên sẽ tiến lên chào hỏi một phen, tuy nhiên hiện tại, hắn lại không làm như vậy, trải qua một loạt gặp gỡ ở cấm khu ngàn dặm, Đoan Mộc Quần cảm giác nhãn giới của mình thoáng cái đề cao một mảng lớn, những người này, thật sự không vào được mắt của hắn.

- Có ý tứ!

Ở cách đó không xa, một thanh niên áo đen khóe miệng khẽ nhếch, hắn là Chuyên Du đến từ Ngũ Sắc tháp, đồng dạng là truyền nhân thánh địa, danh tiếng chẳng qua là hơi kém Đoan Mộc Quần, thậm chí còn ở phía trên Lam Thấm.

Hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này của Chuyên Du cực kỳ may mắn, chiếm được cơ duyên rất lớn, thực lực bạo tăng!

Lòng tự tin của Chuyên Du vì vậy mà bành trướng cực độ, hắn tin tưởng, hắn bây giờ đã tư chất tranh giành cao thấp cùng Đoan Mộc Quần!

Hắn khe khẽ trầm ngâm, liền đi tới chỗ Đoan Mộc Quần.

Chương 659: Trở về Cực Tinh Tháp chủ!

Cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh, gió rét vi vu, sương mù xám tràn ngập, Đoan Mộc Quần ngồi xuống điều tức, lại thấy một thanh niên áo đen Man tộc đi tới.

- Chuyên Du?

Đuôi lông mày của Đoan Mộc Quần nhảy lên.

Đoan Mộc Quần xuất thân từ Yêu Tinh tộc, Chuyên Du là Man tộc, giữa hai người vẫn là đối thủ cạnh tranh, quan hệ cũng không hòa hợp.

- Đoan Mộc Quần!

Ánh mắt Chuyên Du híp lại.

- Hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này, ngươi, Lâm Minh cũng sống, thật sự quá tốt rồi, nếu không nhân sinh của ta sẽ phải tịch mịch.

Khi Chuyên Du nói chuyện, cũng là loại bỏ Phong Thần cùng Lam Thấm, thậm chí không có liếc mắt nhìn hai người một cái, hiển nhiên cho rằng hai người bọn họ căn bản cũng không có tư chất làm đối thủ của mình.

Đối với chuyện này, Phong Thần còn không cảm thấy có cái gì, Lam Thấm lại nổi giận, Chuyên Du này cũng không khẳng định mạnh hơn bao nhiêu so sánh với mình, lại bị hắn miệt thị như thế, sao có thể nhẫn.

- Chuyên Du, ngươi cho rằng ngươi là ai?

Lam Thấm hùng hổ hăm dọa nói.

Cuộc tranh chấp của Lam Thấm lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, vô luận Lam Thấm, Chuyên Du, Lâm Minh, Đoan

Mộc Quần, cũng là tuấn kiệt tuổi trẻ đứng đầu thập nhị Thông Thiên tháp, những người này tranh chấp, tự nhiên là có náo nhiệt có thể nhìn.

Phát hiện không ít người hữu ý vô ý vây xem, Chuyên Du ha ha cười một tiếng, trong lời nói tràn đầy ý khinh bạc:

- Lam tiểu nữu, không biết lần này ngươi đạt được cơ duyên gì trong Vạn Cổ Ma Khanh?

Lam Thấm nghe được Chuyên Du gọi như vậy, đang muốn tức giận, nhưng là nghe được Chuyên Du nhắc tới cơ duyên ở phía sau, nàng nhưng có chút hụt hơi, lần này nàng tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, thu hoạch duy nhất chính là mấy khối Ma Thần Chi Cốt, trân quý nhất trong đó chính là một quả Ma Thần Chi Cốt địa giai có được ở cấm khu ngàn dặm, thu hoạch của nàng mặc dù không tệ, nhưng là nếu Chuyên Du dám kiêu ngạo như vậy, hơn phân nửa là có cơ duyên lớn hơn nữa, nếu thật sự so sánh, chính mình hơn phân nửa sẽ thua.

Hơn nữa cẩn thận cảm thụ khí thế của Chuyên Du, Lam Thấm phát hiện, trên người Chuyên Du mơ hồ nhiều ra một cỗ năng lượng thần bí ba động, làm cho lòng người kinh ngạc!

- Đây là...

Tâm thần Lam Thấm nhảy lên, Chuyên Du cũng không có đột phá cảnh giới, nhưng hắn làm cho người ta có cảm giác đáng sợ hơn.

Trực giác nói cho Lam Thấm, Chuyên Du thật sự là đạt được cơ duyên khó lường, thực lực nhảy lên một mảng lớn, nàng bây giờ căn bản không cách nào so sánh với Chuyên Du.

Lúc này, trong mắt Đoan Mộc Quần hiện lên một đạo lam quang nhàn nhạt, năng lượng thần bí trong cơ thể Chuyên Du thu hết vào mắt, hắn khe khẽ trầm ngâm, nói:

- Thì ra là như vậy... Ngươi đạt được một con khế ước thú sao! Chẳng trách dám đến nơi này kêu gào.

Giọng nói Đoan Mộc Quần vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm giật mình, con khế ước thú trong cơ thể Chuyên Du sợ là phẩm chất cao nhất Thánh Ma đại lục! Loại khế ước thú này, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, một khi đạt được, bồi dưỡng tiếp, có thể đề cao thực lực của bản thân võ giả thật lớn.

Mà nghe ý tứ của Chuyên Du, sợ rằng khế ước thú này còn đang còn nhỏ, cũng đã có thể mang đến tăng phúc thực lực thật lớn cho hắn!

- Hảo nhãn lực! Không sai. Chính là khế ước thú! Đây cũng là thu hoạch lớn nhất trong hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này của ta, ta rốt cuộc có một con khế ước thú cường đại, Đoan Mộc Quần, ta nghĩ muốn khiêu chiến ngươi. Sau hành trình Vạn Cổ Ma Khanh lần này, lúc chúng ta cùng nhau rời đi Huyết Sát Nguyên... Quyết định cao thấp!

Chuyên Du vô cùng tự tin nói, lúc hắn mới vừa nhận được con khế ước thú này, cũng đã bị sự cường đại của nó kinh hãi. Đợi đến ngày sau nó trưởng thành, chiến lực có thể tưởng tượng ra!

Chuyên Du tự nhận là hắn đã có tư chất phân cao thấp cùng Đoan Mộc Quần, vô luận là trước mắt, hay là tương lai, cho dù hiện tại lập tức động thủ, hắn cũng có thể bảo đảm tỷ lệ thắng là sáu thành trở lên!

- Phụng bồi đến cùng!

Đoan Mộc Quần cũng không có từ chối, luận bàn giữa các thiên tài là bình thường, Đoan Mộc Quần cũng không e ngại bất luận kẻ nào, trên thực tế hơn hai mươi năm này, tuổi trẻ tuấn kiệt bại ở dưới tay hắn đếm không hết.

- Thật can đảm, thống khoái!

Chuyên Du ha ha cười một tiếng, lại chuyển sang Lâm Minh:

- Còn ngươi nữa, Lâm Minh, ta chờ ngươi thời gian một năm, lấy thiên phú của ngươi, một năm, cũng có thể có tư chất đánh một trận cùng ta! Hy vọng truyền thuyết về ngươi, không phải là nói quá sự thật, nếu không sẽ làm cho người ta thất vọng!

Phong Hào Tu La của Lâm Minh, toàn bộ Huyết Sát Nguyên cũng truyền khắp, Chuyên Du tin tưởng một năm sau Lâm Minh sẽ có tiến bộ nhảy vọt, mà tương ứng, khế ước thú của hắn cũng sẽ ở trưởng thành kinh khủng sau một năm.

Hắn rất mong đợi trận chiến ấy!

Chuyên Du nói ra những lời này, Lâm Minh vẫn ngồi xuống điều tức như cũ, phảng phất giống như không nghe thấy, về phần Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, thậm chí ngay cả Phong Thần vẻ mặt luôn luôn không thể nào phong phú, cũng là ngơ ngác một chút, vẻ mặt chợt trở nên cổ quái.

Chuyên Du phải đợi Lâm Minh một năm thời gian mới tái chiến?

Lam Thấm rất muốn cười, nhưng là lại nhịn được, nàng mới không có hứng thú nhắc nhở Chuyên Du, nàng ước gì Chuyên Du chịu thiệt một chút, đáng tiếc nhìn bộ dạng Lâm Minh, đối với đối thủ như Chuyên Du, hắn hiển nhiên là không có tâm tư xuất thủ, điều này làm cho Lam Thấm có chút thất vọng.

Thấy Lâm Minh hoàn toàn bất vi sở động, Chuyên Du có chút nổi giận, bị coi rẻ như thế trước mặt mọi người, hắn sao có thể nhịn.

- Lâm Minh, ta đang nói với ngươi đó, ngươi không nghe thấy sao?

Theo Chuyên Du một tiếng hỏi tới, Lâm Minh quả nhiên mở hai mắt Chuyên Du hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói mấy câu dữ tợn, mà đúng lúc này, hắn phát hiện Lâm Minh vốn cũng không phải là nhìn về phía hắn, mà là nhìn về phía địa phương nào đó ở nơi xa.

Chuyên Du hoàn toàn nổi giận, đang muốn bạo tẩu, mà đúng lúc này, Chuyên Du chấn động tâm thần, cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại tiến tới gần, đột nhiên xoay người, lại thấy ở nơi xa hơn mười trượng, một nam nhân trung niên áo đen tiêu sái đi ra từ trong sương mù xám.

Vóc người của hắn cực kỳ cao lớn, toàn thân cũng bị áo choàng màu đen bao lấy, ánh mắt thâm thúy như ánh sao trong đêm tối, xem tướng mạo, giống như là hỗn huyết giữa Cự Ma tộc cùng Man tộc.

Người này hẳn là... Cực Tinh tháp chủ!

Chẳng những Cực Tinh tháp chủ đến, ở phía sau Cực Tinh tháp chủ, còn có một vị võ giả Man tộc đeo cái rìu lớn, hắn cũng là một vị tháp chủ, tháp chủ Cự Phủ tháp!

Hai đại tháp chủ đều tới, võ giả tại chỗ nhất thời câm như hến!

Cho dù là Chuyên Du bởi vì mới vừa đạt được đại cơ duyên trong Vạn Cổ Ma Khanh mà lòng tự tin bành trướng cực độ, trong lòng cũng là rùng mình, không hề dám lỗ mãng nữa, ở trước mặt tháp chủ cấp siêu cấp cường giả, hắn thật sự không có năng lực phản kháng.

Ở phía sau Cực Tinh tháp chủ cùng Cự Phủ tháp chủ, lại có bốn năm võ giả đi theo, trong đó có Tam Nhãn tôn chủ của Bạch Thạch tháp, cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, thực lực không hề kém so với Vân Sát tôn chủ.

Trừ hắn ra, còn có mấy võ giả Lâm Minh nhận biết, một người là Hắc Khôi tôn chủ của Vân Tiêu tháp, đây là người ban đầu tổ đội cùng Lâm Minh xâm nhập Vạn Cổ Ma Khanh, ban đầu lúc Lâm Minh vừa tới Vạn Cổ Ma Khanh, Hắc Khôi tôn chủ này đã không thể kìm chế, trong ánh mắt nhìn Lâm Minh có chiến ý không che giấu được, thậm chí nghĩ tới thử dò xét bản lãnh của Lâm Minh, cuối cùng vẫn là Vân Sát tôn chủ cản lại mới thôi, về sau hắn gia nhập đội ngũ cùng Lâm Minh, cũng là không yên lòng, chỉ bất quá về sau không có cơ hội xuất thủ thôi.

Một người khác Lâm Minh quen biết là Huyết Viêm tôn chủ thực lực xếp hàng thứ nhất ở Cực Tinh tháp, hắn cùng với Lâm Minh giống nhau, bị Cực Tinh tháp chủ gieo nô ấn, bất quá hắn thật sự bị khống chế. Lâm Minh vốn tưởng rằng lần này Huyết Viêm tôn chủ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh sẽ làm pháo hôi, không có nghĩ tới tên này cũng sống.

Sau khi Hắc Khôi tôn chủ cùng Huyết Viêm tôn chủ thấy Lâm Minh, cũng là ngây ngẩn cả người, nhất là Hắc Khôi tôn chủ, ban đầu hắn tận mắt thấy Lâm Minh trở về tuyệt địa, cho là Lâm Minh hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trăm triệu lần không nghĩ tới hắn thế nhưng còn sống trở về?

Hơn nữa còn... Đột phá Toàn Đan?

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Hắc Khôi tôn chủ ghen tị muốn chết, không nghi ngờ chút nào, Lâm Minh đã có được đại cơ duyên ở Vạn Cổ Ma Khanh!

Con mẹ nó, hỗn tiểu tử này làm sao vận tốt như vậy!

Hắc Khôi tôn chủ ghen thành hận, con ngươi vừa động, nói với Cực Tinh tháp chủ:

- Chúc mừng Cực Tinh đại nhân, Cực Tinh tháp các ngươi lại có thêm một viên đại tướng, lần này Lâm Minh nhất định là đạt được đại cơ duyên ở Vạn Cổ Ma Khanh a, ngay cả Toàn Đan cũng đột phá, thật đáng mừng.

Một câu nói kia của Hắc Khôi tôn chủ nói ra trước mặt mọi người, rõ ràng cho thấy muốn kéo cừu hận về Lâm Minh, nhất là ở trước mặt Cực Tinh tháp chủ, đây là muốn cố ý câu khởi lòng cướp đoạt của Cực Tinh tháp chủ.

Tâm tư của Hắc Khôi tôn chủ Lâm Minh dĩ nhiên biết, hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hắc Khôi tôn chủ một cái, trong mắt hiện lên một tia sát ý không lưu dấu vết.

Cực Tinh tháp chủ khẽ mỉm cười, hắn suy đoán cũng không khác Hắc Khôi tôn chủ, không biết Lâm Minh đạt được cơ duyên gì? Hắn vẫy vẫy tay với Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, tới đây.

Trong lòng Lâm Minh cười lạnh, một cái tay vuốt Tu Di giới, thật sự đi tới chỗ Cực Tinh tháp chủ.

- Lâm Minh, làm không tệ, ngươi bình an trở lại, bản tôn cũng cảm thấy rất vui mừng, lần này ngươi đạt được cơ duyên gì?

Khi Cực Tinh tháp chủ nói chuyện, trên mặt luôn luôn treo nụ cười hòa ái, phảng phất giống như thật sự là cao hứng vì thuộc hạ bình an trở lại, đến khi hắn nói câu sau cùng, lại là dùng chân nguyên truyền âm để nói.

- Một chút Ma Thần Chi Cốt, một quả trái cây.

Trên mặt Lâm Minh nở nụ cười trả lời, ngôn ngữ vô cùng giản lược, chẳng qua là bên trong nụ cười của hắn lại cất giấu một phần vẻ châm chọc khó có thể nhận thấy được.

- Nga? Có trái cây?

Cực Tinh tháp chủ hơi ngẩn ra, nhất thời hứng thú, thực vật trong Vạn Cổ Ma Khanh gần như tuyệt tích, một khi có trái cây, nói không chừng là cái gì khó lường.

- Không tệ, tương đối khá, ngươi làm rất tốt, hiện tại đưa trái cây cho ta nhìn một chút a.

Lâm Minh nghe Cực Tinh tháp chủ thì căn bản bất vi sở động, ngược lại vẻ châm chọc trên mặt càng thêm rõ ràng, lần này, Cực Tinh tháp chủ rốt cuộc nhận thấy được không bình thường.

Sắc mặt hắn trầm xuống.

- Lâm Minh, thế nhưng ngươi cãi mệnh lệnh của ta?

- Mệnh lệnh của ngươi?

Khóe miệng Lâm Minh khẽ cong lên.

- Ta tại sao phải nghe mệnh lệnh của ngươi?

Những lời này, hắn không có lại dùng chân nguyên truyền âm, võ giả toàn trường cũng nghe được, thoáng cái, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao Lâm Minh đột nhiên nói như vậy với Cực Tinh tháp chủ?

- Ngươi nói cái gì?

Cực Tinh tháp chủ sắc mặt biến đổi, hắn đột nhiên liên lạc với nô ấn trong tinh thần chi hải của Lâm Minh lại phát hiện nô ấn vẫn hảo hảo tồn tại cùng tinh thần chi hải của Lâm Minh, điều này sao có thể?

Không đúng!

Nô ấn hoàn hảo không tổn hao gì, Lâm Minh làm sao có thể thoát khỏi khống chế?

Chẳng lẽ, đối phương có biện pháp gì cách ly nô ấn? Thậm chí từ vừa mới bắt đầu hắn sẽ không bị chính mình khống chế, mà là làm bộ bị chính mình khống chế?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Cực Tinh tháp chủ càng thêm khó coi!

- Chậc! Đang dò xét miếng nô ấn kia sao? Yên tâm, nó hảo hảo ở trong tinh thần chi hải của ta a!

Những lời này của những lời này, vẫn không dùng chân nguyên truyền âm như cũ, lúc này nói ra rõ ràng, toàn trường phải sợ hãi.

Nô ấn?

Chương 660: Khí thế vô địch!

Nô ấn?

Võ giả ở đây cũng không phải người ngu, nào có không biết nô ấn là cái gì, liên tưởng một câu nói mới vừa rồi của Lâm Minh:

- Đang dò xét miếng nô ấn kia sao? Yên tâm, nó hảo hảo ở trong tinh thần chỉ hải của ta a!

Hai người gắn liền ở chung một chỗ, một chút võ giả trong lòng nhất thời có suy đoán, nghe ý tứ của Lâm Minh, Cực Tinh tháp chủ là đưa nô ấn vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, nhưng mà lại không thể khống chế được Lâm Minh?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sát ý trong mắt Cực Tinh tháp chủ sáng quắc, hắn giống như một đầu dã thú nhìn chằm chằm Lâm Minh.

- Ngươi đang ở nói hươu nói vượn gì thế?

- Ha ha! Ta có nói nhảm hay không, trong lòng ngươi rõ ràng nhất, chẳng lẽ ngươi không kỳ quái vì sao nô ấn của ngươi không có hiệu quả đối với ta sao?

Lâm Minh nói chuyện hùng hổ hăm dọa, tố giác hành vi của Cực Tinh tháp chủ!

Tháp chủ dùng nô ấn khống chế tôn chủ cùng thiên tài Thông Thiên tháp, loại chuyện này truyền đi, ảnh hưởng xấu có thể nghĩ!

Bọn người Phong Thần, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm là sắc mặt khẽ biến, bọn họ tin tưởng lời của Lâm Minh là sự thật, hiện tại bọn họ chẳng qua là may mắn, ban đầu bọn họ không có bị đãi ngộ như thế. Nếu không bị gieo nô ấn, thật sự sống không bằng chết!

Tuy nhiên Lâm Minh rốt cuộc là dùng biện pháp gì, để cho nô ấn mà Cực Tinh tháp chủ gieo xuống mất đi hiệu lực?

- Lâm Minh, nếu ngươi nói xấu ta một câu, ta chắc chắn đánh chết ngươi!

Lúc này trong lòng Cực Tinh tháp chủ cực kỳ nổi giận, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, Lâm Minh thậm chí có biện pháp lẩn tránh nô ấn của hắn. Hắn thầm nghĩ, tiểu tử này tuổi còn trẻ nhưng có thủ đoạn cùng lòng dạ như thế, tuyệt đối giữ lại không được.

- Ha ha ha ha!

Lâm Minh tùy ý cười to, không để uy hiếp của Cực Tinh tháp chủ vào trong mắt.

- Ta nói xấu ngươi? Nô ấn mà ngươi gieo xuống bây giờ còn đang ở tinh thần chi hải của ta, mới vừa rồi ngươi còn dùng chân nguyên truyền âm để cho ta đưa tất cả vật mà ta có được trong Vạn Cổ Ma Khanh cho ngươi, làm sao, cái này không thừa nhận?

- Đúng rồi... Còn có Huyết Viêm tôn chủ, hắn bị ngươi khống chế, hiện tại giống như là một cái xác không hồn, tìm người dò xét tình huống Huyết Viêm tôn chủ một phen, lập tức liền có thể sáng tỏ, vị tôn chủ kia muốn dò xét một phen không?

Lâm Minh vừa nói, nhìn về phía Huyết Viêm tôn chủ. Sắc mặt Huyết Viêm tôn chủ nhất thời cũng thay đổi.

- Lâm Minh, ngươi nói bậy bạ gì đó?

Huyết Viêm tôn chủ quát lên, hắn vẫn bị Cực Tinh tháp chủ khống chế như cũ, tự nhiên phải nói chuyện vì Cực Tinh tháp chủ.

- Huyết Viêm, ngươi thật là một bi kịch!

Lâm Minh lắc đầu, mặc kệ Huyết Viêm.

Huyết Viêm tôn chủ cũng bị khống chế?

Đối mặt với bom nặng cân Lâm Minh ném ra lần nữa, nếu như nói vừa bắt đầu mọi người chẳng qua là hoài nghi thì lần này chính là xác nhận.

Lâm Minh không thể nào nói lung tung ở loại chuyện này, nếu không dò xét Huyết Viêm tôn chủ, lập tức sẽ lộ ra.

Mà hiện tại Cực Tinh tháp chủ cũng không thể giải khai nô ấn trong tinh thần chi hải của Huyết Viêm tôn chủ, bởi vì một khi giải khai, Huyết Viêm tôn chủ sẽ được tự do. Sau khi hắn nhớ lại cuộc sống như cái xác không hồn những năm này, sẽ lập tức cắn ngược lại Cực Tinh tháp chủ một ngụm.

Vô luận như thế nào, tội danh của Cực Tinh tháp chủ lần này đã xác thực!

Lợi dụng nô ấn khống chế thiên tài Cực Tinh tháp, một khi truyền đi, thậm chí có thể khiến cho mấy đại thánh địa tức giận, dẫn đến bọn họ sẽ liên thủ tạo áp lực cho Huyết Sát Nguyên, buộc bọn họ trừng phạt Cực Tinh tháp chủ!

Dù sao bọn họ đều có truyền nhân lịch lãm ở Huyết Sát Nguyên, làm sao yên tâm có tháp chủ như vậy chấp chưởng Thông Thiên tháp, huống chi Cực Tinh tháp chủ còn là con của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, một khi tương lai hắn thừa kế vị trí nguyên chủ, hậu quả kia thì càng có thể nghĩ!

Lần này Lâm Minh là đâm thủng trời!

Sau khi võ giả ở đây ý thức được hậu quả trọng đại của việc này, sắc mặt cũng là biến hóa.

- Lâm Minh này không muốn sống nữa, lại dám đối nghịch cùng Cực Tinh tháp chủ như vậy!

- Cho dù là thật sự, Cực Tinh tháp chủ thẹn quá thành giận cũng sẽ giết chết Lâm Minh!

- Lâm Minh thật sự điên rồi! Lần này ngay cả tổng nguyên chủ

Huyết Sát Nguyên cũng đắc tội!

Lúc này Chuyên Du đứng ở bên cạnhLâm Minh, mắt thấy Cực Tinh tháp chủ đã lộ ra mười phần sát ý, hắn nuốt từng ngụm nước bọt, theo ý thức lui về phía sau mấy bước, hắn mặc dù lớn lối nhưng là tuyệt không dám kiêu ngạo như Lâm Minh, công khai vạch trần chuyện tình Cực Tinh tháp chủ gieo nô ấn, đây là muốn tìm đường chết! Lâm Minh gặp phải tuyệt cảnh gì trong Vạn Cổ Ma Khanh, đầu óc bị kích thích sao? Chuyên Du lung tung nghĩ tới, lui về phía sau nhanh hơn.

Ở cách đó không xa, Hắc Khôi tôn chủ đã lui về phía sau, hắn đang khẩn cấp muốn xem trò hay, hắn cho rằng, Lâm Minh là ăn tim gấu gan báo, lại dám khiêu chiến quyền uy của Cực Tinh tháp chủ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cực Tinh tháp chủ từng bước tiến lên trước, khí tràng càng ngày càng mạnh, võ giả chung quanh rối rít rút lui đi ra ngoài.

- Nói xấu tháp chủ, chửi bới thanh danh Huyết Sát Nguyên ta, Lâm Minh, ngươi đã phạm vào tử tội!

- Nga? Tử tội, ha ha!

Lâm Minh cười lớn rút Tử Huyễn thương ra.

- Ở Huyết Sát Nguyên, thực lực vi tôn, tội gì, còn không phải là các ngươi định đoạt!

- Tốt! Rất tốt, xem ra nhiều năm ta không ra tay, đã không có người nào nhớ được thực lực của ta, cũng quên mất chênh lệch ở giữa tháp chủ cùng tôn chủ! Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống nhận sai, rồi sau đó tự đoạn một cánh tay, ta tha cho ngươi khỏi chết, nếu không, ta đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Khi Cực Tinh tháp chủ nói chuyện, khí thế đột nhiên bột phát ra như núi lửa!

Võ giả xung quanh bị cỗ lực lượng này càn quét, thực lực yếu chút liền lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt một trận.

Phải biết rằng những võ giả này hoặc là tôn chủ, hoặc chính là nhân vật đứng đầu trong Thiên Ma thất tinh, hôm nay chẳng qua là khí thế của Cực Tinh tháp chủ đã bị đẩy lui, thực lực của hắn có thể nghĩ!

Mà Lâm Minh, đứng mũi chịu sào, trực tiếp thừa nhận tất cả khí thế, song, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ với khí thế của Cực Tinh tháp chủ quả thực như gió mát lướt qua mặt!

- Tiểu tử này!

Trong ánh mắt Cực Tinh tháp chủ hiện lên một tia lệ mang, hắn vốn là muốn bột phát toàn bộ khí thế, ép Lâm Minh quỳ xuống, không nghĩ tới, đối phương thật không ngờ dễ dàng tiếp nhận được!

- Ngươi là muốn dùng khí thế áp bách ta quỳ xuống, tạo thành giả tượng ta nhận sai, sau đó giết chết ta? Đáng tiếc khí thế của ngươi quá yếu!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên trước một bước, Tu La lực trường của Thiên Ma võ ý bột phát!

Ầm!

Sau khi đột phá Toàn Đan, Lâm Minh lần đầu khai hỏa toàn bộ Tu La lực trường, năng lượng khủng bố dường như muốn phá nát hư không, thổ địa dưới chân Lâm Minh đột nhiên nứt ra, vết nứt khuếch tán như mạng nhện!

Khí thế của Cực Tinh tháp chủ hẳn là trực tiếp bị lực trường đánh nát bấy. Nếu như nói khí thế của Cực Tinh tháp chủ giống như hồng thủy sóng thần, vậy Thiên Ma lực trường của Lâm Minh giống như sắt thép nước lũ, lấy xu thế kinh thiên động địa tách khí thế của Cực Tinh tháp chủ ra, hơn nữa trực tiếp đè ép nó trở về!

Thân thể Cực Tinh tháp chủ chấn động, thổ địa dưới chân ầm ầm nát bấy!

Mà thân thể của hắn rõ ràng thoáng lung lay một cái, suýt nữa lui về phía sau một bước.

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, võ giả tại chỗ cũng sợ ngây người, đúng là Lâm Minh ngược lại làm cho Cực Tinh tháp chủ suýt nữa lui về phía sau?

Lâm Minh làm sao có thể có khí thế mạnh như vậy?

Tuy nói khí thế không hoàn toàn đại biểu cho thực lực, nhưng có thể giải thích rõ vấn đề ở trình độ rất lớn.

Theo Thiên Ma võ ý càng ngày càng mạnh, võ giả xung quanh cũng cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, từ thân thể, nội tạng, xương cốt đến linh hồn, từ đầu đến chân, áp lực từ trong ra ngoài!

Bởi vì áp lực này, bọn họ cảm thấy hô hấp có chút thông suốt, tim đập trầm trọng.

Đây là chuyện gì xảy ra? Trong lòng của võ giả ở đây kinh nghi bất định, không thể không thối lui ra xa hơn.

Ở ngoài hai mươi trượng, Chuyên Du vốn là không muốn lui, song đối mặt với khí thế kinh khủng của Lâm Minh, hắn cảm giác máu chảy cả người mình cũng không thông suốt, máu chảy không thông suốt cũng không bị gì, mấu chốt là chỉ xem khí thế là có thể tiên đoán được một lát hai người giao thủ kinh thiên động địa, hắn sợ là vô lực ngăn cản!

Cho nên Chuyên Du không thể không lui mấy bước nữa. Lúc này, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi. Hắn làm sao cũng không cách nào tưởngượng, người tản mát ra khí thế kinh khủng này là Lâm Minh!

- Uy, Chuyên Du, cảm giác như thế nào a? Ta nhớ được trước ngươi nói cấp cho Lâm Minh một năm thời gian, sau đó để hắn khiêu chiến ngươi, có phải hay không a.

Đột nhiên một thanh âm của nữ nhân mang theo ý tứ châm biếm vang lên bên tai Chuyên Du. Hắn quay đầu nhìn lại, nói chuyện chính là Lam Thấm.

Nàng đã sớm thối lui khỏi hơn ba mươi trượng, đang cười dài nhìn Chuyên Du, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ xem kịch vui. Gương mặt Chuyên Du nhất thời trướng thành màu gan heo. Hắn rốt cuộc biết vừa bắt đầu Lâm Minh tại sao làm như không thấy hắn khiêu chiến, đó là bởi vì thực lực hai người sai biệt quá lớn, hắn căn bản mặc kệ chính mình!

Ý thức được điểm này, Chuyên Du chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ, nhất là sau khi thấy nụ cười giễu cợt của Lam Thấm, lại càng như vậy.

Hắn rất muốn quẳng xuống mấy câu ví dụ như ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây... Nhưng mà căn bản lại không có dũng khí mở miệng ra.

Không nghi ngờ chút nào, theo thời gian trôi qua, chênh lệch giữa hắn cùng Lâm Minh chỉ biết càng lúc càng lớn, khế ước thú gì đó cũng chỉ như muối bỏ biển!

Lam Thấm thấy Chuyên Du một bộ mặt như ăn mướp đắng, á khẩu không trả lời được, trong lòng đã thoải mái khỏi phải nói, tiểu tử, cho ngươi lớn lối trước mặt cô nãi nãi khi chiếm được một con khế ước thú, đáng đời!

- Tốt! Hảo tiểu tử! Ngươi giấu thật sâu!

Trong mắt Cực Tinh tháp chủ chợt lóe hàn mang, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, Lâm Minh thế nhưng có thể áp đảo hắn ở phương diện khí thế!

Hắn nhìn ra được, khí thế Lâm Minh tản mát ra thực ra là một loại lực trường, mà hắn không có loại lực trường này, cảnh này khiến cho hắn ăn thiệt khi so đấu khí thế.

- Đây rốt cuộc là lực trường gì, mặc dù lấy tu vi của ta, sau khi bị lực trường bao phủ, thực lực cũng suy yếu không ít, lực trường này của Lâm Minh đến tột cùng là từ nơi nào?

Sát ý trong lòng Cực Tinh tháp chủ càng ngày càng đậm, không thể so đấu khí thế nữa, phải lập tức động thủ.

- Tiểu tử này, tuyệt đối giữ lại không được, nếu không tương lai hắn tất sẽ thành uy hiếp lớn nhất của Huyết Sát Nguyên! Bát Vẫn Chiến Đế có một là đủ rồi, nhiều hơn một người nữa, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Trong đầu Cực Tinh tháp chủ hiện lên ý nghĩ này, cả người bột phát ma nguyên, hắn quát lên một tiếng lớn, thân thể như mãnh hổ chụp một cái đi ra ngoài, một quyền đánh tới trước mặt Lâm Minh!

Dùng nắm đấm sao?

Ánh mắt Lâm Minh co rụt lại, hắn biết, vũ khí của Cực Tinh tháp chủ là cự kiếm.

Bất động tại chỗ, Lâm Minh mặt ngó Cực Tinh tháp chủ, mở Tà Thần lực ra, vận dụng chín thành lực lượng của Bát Môn Độn Giáp, cũng là ném ra một quyền!

Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Quyền đối với quyền? Thật là ngu ngốc!

Trên mặt Cực Tinh tháp chủ hiện lên một tia cười ác độc, hắn quen dùng vũ khí mặc dù là cự kiếm, nhưng am hiểu quyền thuật, tiểu tử này chính là muốn chết, nhìn ta đánh nát xương tay của ngươi!

Nghĩ tới đây, lực lượng trong tay Cực Tinh tháp chủ càng gia tăng thêm mấy phần!

Ầm!

Trong một nháy mắt khi hai người giao thủ, khí lãng kinh khủng bột phát ra, cả vùng đất nứt ra, không gian rung động, võ giả tại chỗ chỉ cảm thấy hai lỗ tai mất đi thính giác trong nháy mắt.

Bồng bồng bồng!

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, sau một lần giao thủ, Cực Tinh tháp chủ liên tiếp lui về phía sau, mỗi một bước tiếp tục đạp xuống, cũng đạp cho đá dưới chân vỡ nát, hắn một mực thối lui ra mười bước mới dừng thân thể lại được, vẻ mặt trở nên kinh hãi!

Quả đấm của hắn làm sao có thể cứng như thế?

Chương 661: Ánh sáng của chiến linh

Cực Tinh tháp chủ bị đẩy lui ư?

Lâm Minh và Cực Tinh tháp chủ giao thủ, kẻ phải lui về phía sau lại là Cực Tinh tháp chủ!

Các võ giả tại đây đều nhìn mà ngây người, khí thế của Lâm Minh mạnh hơn Cực Tinh tháp chủ thì không sai, nhưng khí thế cũng không hoàn toàn đại biểu cho thực lực, hơn nữa khí thế của Lâm Minh lại là do kỹ xảo mà ra, cộng thêm ảnh hưởng của Cực Tinh tháp chủ bấy lâu nay quá lớn, làm cho người ta rất khó sinh ra ý niệm rằng hắn sẽ không bằng một tuấn kiệt trẻ tuổi của nhân loại.

Nhưng hiện tại, một lần giao thủ, Lâm Minh chỉ khẽ lắc lư, nhưng Cực Tinh tháp chủ lại liên tiếp lui lại mười bước, tuy rằng không bị thương, nhưng khí huyết trong cơ thể của cuộn trào, không tránh được ăn một chút thiệt thòi.

Lúc này, sắc mặt Cực Tinh tháp chủ cực kỳ khó coi, vốn hắn tưởng rằng, Lâm Minh dựa vào một loại lực trường đặc biệt nào đó để áp chế khí thế của hắn, còn thực lực thì chưa chắc đã cao.

Một kích đầu tiên, hắn không xuất kiếm là do hắn có thân phận tháp chủ, đối phó một tên tiểu bối mà còn dùng toàn lực, dễ dàng đánh bại, như vậy có thắng thì cũng bị người khác xì xào.

Trên thực tế, tuy rằng vũ khí của Cực Tinh tháp chủ là cự kiếm, tuy nhiên nắm tay của hắn cũng phi thường lợi hại, một quyền này đánh ra, cũng muốn cho Lâm Minh một đòn phủ đầu, nhưng làm sao hắn cũng không nghĩ đến, mình không xuất kiếm, Lâm Minh cũng không xuất thương, cũng dùng một quyền đánh tới!

Quyền đối kháng với quyền, Cực Tinh tháp chủ vốn còn cực kỳ tin tưởng, muốn đập nát nắm tay của Lâm Minh, nhưng khi hai quyền chạm nhau, Cực Tinh tháp chủ lại phát hiện ra, hắn đâu phải là va chạm với một nắm tay, mà rõ ràng là đấm vào một thanh thiết chùy! Nắm tay của Lâm Minh chẳng những cứng rắn đến mức khủng bố, mà còn mang theo một loại lực chấn động kỳ dị, thiếu chút nữa đã làm xương tay hắn phải vỡ nát.

Tiểu tử này, thật sự là nhân loại ư?

Tuy rằng đã đoán được Lâm Minh tu luyện một chút Luyện Thể thuật, nhưng tuyệt đối không khả năng tu luyện thân thể đến loại trình độ này được, thân thể hắn quả thực có thể so được với bảo khí! Ngay cả Cự Ma tộc, Man tộc nổi tiếng về thân thể cường đại, thì cũng không theo kịp!

Hắn làm sao làm được như vậy a?

Cực Tinh tháp chủ thẹn quá thành giận, hắn đột nhiên rút ra trọng kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Lâm Minh!

Vù vù...

Cự kiếm trong tay Cực Tinh tháp chủ cháy lên ngọn lửa màu đen, khí thế kinh người!

- Bảo khí thiên giai trung phẩm?

Có võ giả đứng xem cả kinh kêu lên. Trong số các bảo khí thiên giai thì cũng có chênh lệch rất lớn, tại Thông Thiên tháp, do các đại tôn chủ giàu tới mức chảy mỡ, nên rất nhiều người có bảo khí thiên giai, nhưng hơn phân nửa đều là bảo khí thiên giai cấp bậc thấp nhất, còn bảo khí thiên giai trung phẩm thì rất ít có người được thấy.

- Không đúng, không phải là thiên giai trung phẩm, mà là thiên giai hạ phẩm đỉnh cao, chỉ còn cách thiên giai trung phẩm một chút mà thôi.

Các võ giả tại đây đều có nhãn lực hơn người, trong nháy mắt đã nhìn ra thực hư của thanh bảo khí trong tay Cực Tinh tháp chủ này, thanh cự kiếm này rõ ràng là bảo khí thiên giai hạ phẩm đỉnh cao, gần như so được với thiên giai trung phẩm.

Mọi người vội vàng nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh hơi trầm ngâm một chút, rút ra Tử Huyễn thương trong Tu Di giới.

Vốn Tử Huyễn thương cũng được dùng tài liệu đỉnh cấp mà chế tạo ra, nhưng “tài liệu đỉnh cấp” này cũng chỉ là so với tông môn tứ phẩm như Thần Hoàng đảo mà thôi, hơn nữa người luyện chế Tử Huyễn thương là Xích Viêm lão tổ, cũng chỉ là cường giả Toàn Đan trung kỳ mà thôi.

Do vậy, thanh Tử Huyễn thương này chỉ là bảo khí địa giai thượng phẩm cao cấp mà thôi.

- Thương của Lâm Minh chỉ là địa giai thượng phẩm ư?

Mọi người nhìn thấy cây thương của Lâm Minh, đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó là khẽ lắc đầu.

Trên thực tế, Lâm Minh là một cái cường giả Toàn Đan sơ kỳ, có bảo khí địa giai thượng phẩm đã là rất không tồi rồi, nhưng đặt tại Huyết Sát Nguyên có tài nguyên phong phú, đặt trong đám tôn chủ và truyền nhân thánh địa, thì bảo khí địa giai thượng phẩm trở nên có chút tầm thường.

So sánh với cự kiếm của Cực Tinh tháp chủ thì lại càng chênh lệch cả một đại cảnh giới, dùng bảo khí địa giai thượng phẩm chống lại bảo khí đến gần thiên giai trung phẩm, làm sao mà chống lại được đây?

- Chênh lệch quá lớn rồi, cho dù thực lực của Lâm Minh có mạnh đi nữa, thì chênh lệch về bảo khí vẫn lớn như vậy, không có cách nào mà đánh a.

Tác dụng của bảo khí thông thường không nằm ở chỗ nó có thể tăng phúc bao nhiêu chiến lực cho võ giả, mà nằm ở trình độ cứng rắn của nó!

Dùng bảo khí cấp thấp va chạm với bảo khí cực phẩm, chắc chắn sẽ bị vỡ vụn!

Ngay cả đám người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm thì cũng đổ mồ hôi lo lắng cho Lâm Minh.

- Ha ha! Lâm Minh, muốn dùng thanh thương rách nát kia đấu với Khai Thiên kiếm của ta ư, ngươi thật sự là muốn tìm chết!

Cực Tinh tháp chủ nhìn thấy Tử Huyễn thương trong tay Lâm Minh, khẽ cười một tiếng khinh thường.

Ngay từ đầu, Cực Tinh tháp chủ còn muốn thắng một trận xinh đẹp để lập uy, nhưng hiện tại, trải qua lần giao thủ khi nãy, hắn sớm đã mất đi ý niệm này rồi, sự cường đại của Lâm Minh vượt xa tưởng tượng của hắn, chỉ cần có thể thắng đã là tốt rồi!

- Ai chết ai sống, đánh qua thì sẽ biết!

Sau lời này, khí thế của Lâm Minh càng tăng lên, mặt đất dưới chân hắn bị khí thế sắc bén đánh cho vỡ nát.

- Hừ, chết đến nơi mà còn mạnh miệng. Lâm Minh, ngươi bôi nhọ bản tháp chủ, dám mắng Huyết Sát Nguyên, hiện tại bản tôn sẽ lấy cái mạng chó của ngươi!

Cực Tinh tháp chủ quát lớn một tiếng, hai chân đột nhiên đạp mạnh xuống đất, mặt đất lập tức vỡ vụn ra!

Thân thể hắn hóa thành một luồng sáng nhằm về phía Lâm Minh, thanh cự kiếm như một ngọn núi chém thẳng xuống!

Một kiếm này của hắn rõ ràng là nhằm về phía Tử Huyễn thương! Hắn muốn chém đứt Tử Huyễn thương của Lâm Minh, chỉ cần thành công, thì sẽ giống như chém đứt móng vuốt của một lão hổ, chiến lực của Lâm Minh sẽ giảm mạnh.

Các võ giả tại đây thấy vậy, đều âm thầm mắng thủ đoạn của Cực Tinh tháp không quang minh, tuy nhiên trong lúc sinh tử chiến, được làm vua thua làm giặc, chút thủ đoạn có đê tiện hay không thì cũng không quan trọng nữa rồi.

Trong mắt Lâm Minh lóe ra ánh lạnh lẽo, Tà Thần lực được mở ra đến mức tận cùng, Bát Môn Độn Giáp chân nguyên bùng nổ, toàn bộ Chiến Linh, được rót vào Tử Huyễn thương.

Chiến Linh vô hình vô chất, nhưng có thể rót vào bất kỳ vật phẩm nào, khiến cho nó biến thành lợi khí giết người, chỉ là một chiếc lá khô, sau khi được rót Chiến Linh vào, thì cũng có thể chém nát bảo khí!

Lâm Minh rót Chiến Linh vào trong Tử Huyễn thương, khiến cho nó lóe ra ánh sáng màu xanh xám, đó là ánh sáng của Chiến Linh cấp Thanh Đồng!

Keng...

Trọng kiếm của Cực Tinh tháp chủ chém thật mạnh lên trên Tử Huyễn thương, lực lượng như một ngọn núi ập xuống, mặt đất dưới chân Lâm Minh nổ tung, Tử Huyễn thương liên tục biến hình, nhưng một kích này lại bị Lâm Minh cứng rắn đỡ được!

- Cái gì?

Cực Tinh tháp chủ kinh hãi, hắn không thể nghĩ tới, một kích toàn lực của mình, phối hợp với Khai Thiên kiếm là thiên giai hạ phẩm đỉnh cao, vậy mà lại không làm gì được một thanh bảo thương địa giai thượng phẩm.

Tất nhiên Cực Tinh tháp chủ là kẻ có kiến thức hơn người, trong lòng hắn đột nhiên có chút phán đoán... Ánh sáng màu thanh đồng kia chẳng lẽ chính là... Chiến Linh?

Tuyệt đối không có khả năng!

Không riêng gì Cực Tinh tháp chủ sợ ngây người, mà các võ giả đang chờ nhìn thấy cảnh Tử Huyễn thương vỡ vụn cũng đều trợn tròn mắt, nhưng trong lúc điện quang hỏa thạch này, căn bản không có ai kịp nhớ lại được.

Chỉ nghe “vù” một tiếng, Tử Huyễn thương bị ép cong bỗng như một thanh roi quất tới, quất thẳng về phía mặt của Cực Tinh tháp chủ.

Cực Tinh tháp chủ cũng mặc kệ tìm hiểu ánh sáng khi nãy là gì, hắn thu Khai Thiên kiếm lại, thân thể lui về phía sau, nhưng dù vậy, hắn vẫn bị lôi đình lực như một con rắn độc này chạm vào thân thể.

Xoẹt... Xoẹt...

Cực Tinh tháp chủ chỉ cảm thấy nửa người trên lập tức tê dại, trong luồng lôi đình lực kia cũng được ngưng tụ Chiến Linh của Lâm Minh!

Chính là nhờ một luồng Chiến Linh kia mới khiến cho Lôi Linh có đẳng cấp không cao, nhưng lại trở nên vô cùng sắc bén!

Cực Tinh tháp chủ hừ lạnh một tiếng, nhưng đúng lúc này, Lâm Minh đã bước ra, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không gian gần như đã mất đi ý nghĩa dưới chân hắn, Lâm Minh gần như trực tiếp thuấn di đến trước mặt Cực Tinh tháp chủ, nâng tay đâm xuống một thương!

- A a a...

Cực Tinh tháp chủ cắn nát đầu lưỡi, dùng đau đớn để cho mình tỉnh táo lại, run lên Khai Thiên kiếm trong tay, bổ một kiếm về phía Lâm Minh.

Hắn muốn dùng phương pháp công đối công, ép cho Lâm Minh phải lui về.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, thời gian xung quanh Cực Tinh tháp chủ đột nhiên như chậm lại, thanh kiếm của hắn như lâm vào trong vũng bùn, mà một thương của Lâm Minh lại giống như sao băng xé rách hư không, tốc độ sắp đạt đến cực hạn!

Thời Gian ý cảnh?

Hai mắt Cực Tinh tháp chủ đỏ ngầu, dưới uy hiếp của cái chết, hắn đã bột phát ra tất cả tiềm lực, cứng rắn dựa vào năng lượng khủng bố chứa trong cơ thể để phá vỡ không gian lồng giam, ngay khi một thương của Lâm Minh đâm tới, hắn giống như hoàn toàn vi phạm quy tắc vật lý, khẽ di chuyển một xích, làm cho một thương vốn đâm vào trái tim của hắn, lại chỉ có thể đâm vào vai trái mà thôi!

Được Chiến Linh rót vào, một thương của Lâm Minh như đâm vào một miếng đậu hủ, xé rách ma nguyên hộ thể của Cực Tinh tháp chủ, đâm vào bả vai, xuyên thấu ra phía sau!

Máu tươi bắn ra, Lâm Minh đâm một thương chặt đứt xương quai xanh của Cực Tinh tháp chủ!

- A...

Trong mắt Cực Tinh tháp chủ hiện lên một tia điên cuồng, dùng cơ thể kẹp chặt lấy Tử Huyễn thương, chém một kiếm về phía cổ của Lâm Minh! Hắn muốn kẹp lấy Tử Huyễn thương, sau đó chặt đứt đầu của Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ cười lạnh một tiếng, chân nguyên trong Tử Huyễn thương bùng nổ, mỗi một luồng chân nguyên lại được một tia Chiến Linh bám vào, giống như một bó cương châm bay vụt ra, cắt nát kinh mạch và cơ bắp tại vai trái của Cực Tinh tháp chủ!

Như vậy, đối phương đã không thể kẹp lại thương của hắn nữa.

Thân thể Lâm Minh lui lại, thoải mái tránh thoát một kiếm của Cực Tinh tháp chủ, lại còn để lại trên vai trái của Cực Tinh tháp chủ một vết thương lớn bằng miệng bát!

Máu chảy ồ ồ, máu thịt bầy nhầy.

Đây chính là chỗ khủng bố của Chiến Linh, danh tiếng công kích mạnh nhất của nó không đơn giản chỉ nhờ vào sự sắc bén, mà còn là do nó có lực phá hoại khủng bố nữa!

Sau khi Cực Tinh tháp chủ ri xuống đất, lảo đảo lui lại mười mấy bước, một tay chống cự kiếm xuống đất, mới có thể đứng vững được thân thể.

Các võ giả tại đây thấy như vậy, đều khiếp sợ không nói ra lời, vốn tưởng rằng mặc dù thực lực của Lâm Minh có khả năng cao hơn Cực Tinh tháp chủ trên, nhưng do chênh lệch về phẩm chất của bảo khí, nên vẫn sẽ nằm trong tình thế bất lợi, nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến, chỉ trong vài lần giao thủ, Cực Tinh tháp chủ đã bị Lâm Minh đánh bị thương nặng như vậy!

Lâm Minh quả thực dùng khí thế bẻ gãy nghiền nát, đánh cho Cực Tinh tháp chủ không có chút sức phản kháng nào.

Lúc này, cặp môi của Chuyên Du đã run rẩy, hắn giờ mới biết, chênh lệch giữa mình và Lâm Minh đã bằng một đại cảnh giới rồi, cũng giống như chênh lệch giữa Tiên Thiên Chí Cực với Toàn Đan, giữa Toàn Đan hậu kỳ với Mệnh Vẫn!

Thật buồn cười là khi nãy hắn còn muốn cho Lâm Minh thời gian một năm để khiêu chiến lại hắn, đúng là không biết chữ "Chết" viết như thế nào.

- Cự phủ, giúp ta!

Cực Tinh tháp chủ ôm bả vai, cầu cứu Cự Phủ tháp chủ.

Cự Phủ tháp chủ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng đắng chát, hắn là kẻ biết rõ thân phận của Cực Tinh tháp chủ, nếu mà hắn thật sự trơ mắt nhìn Cực Tinh tháp chủ chết trước mắt hắn, thì nguyên chủ Huyết Sát Nguyên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chương 662: Phán ngươi tử hình

Lúc này, Cự Phủ tháp chủ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, mặc dù hắn và Cực Tinh tháp chủ cùng nhau đối phó với Lâm Minh, cũng chưa chắc có thể thắng được, nhưng nếu thấy chết mà không cứu được, vậy thì có khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên sẽ chuyển mối hận mất con sang người hắn, đến lúc đó hắn có bị giết thì cũng không có gì là lạ.

Ngay khi Cự Phủ tháp chủ đang do dự, Lâm Minh vẫn không cho Cực Tinh tháp chủ cơ hội thở dốc, trường thương chỉ lên cao, Lâm Minh bước ra một bước, giống thuấn di đến trước mặt Cực Tinh tháp chủ, đâm một thương về phía trái tim của Cực Tinh tháp chủ!

Oanh!

Thân thể Cực Tinh tháp chủ vội vàng lui ra ngoài, lại bị thương lần nữa, bởi vì lúc trước đã có chút hiểu biết về Không Gian ý cảnh của Lâm Minh, nên lần này hắn cũng có chút phòng bị, chỉ phải ăn một chút thiệt thòi, tuy nhiên cứ tiếp tục như vậy, thất bại cũng sẽ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Lâm Minh, ta là con của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, giết ta, ngươi cũng sẽ phải chôn cùng!

Cực Tinh tháp chủ điên cuồng hô lớn, hắn bị Lâm Minh đánh cho hoa rơi nước chảy, bị buộc phải nói ra thân phận của mình để áp chế Lâm Minh!

- Cái gì? Con trai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên ư?

Đại đa số võ giả tại đây đều không biết thân phận của Cực Tinh tháp chủ, đột nhiên nghe thấy hắn nói như vậy, tất cả đều ngẩn người ra, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chính là Thiên Ma mười hai cánh duy nhất trên toàn bộ Huyết Sát Nguyên, tu vi nghe nói đã đột phá cấp đế!

Cực Tinh tháp chủ lại là con trai của nguyên chủ Huyết Sát

Nguyên ư?

Tin tức này thật sự làm cho người khác vô cùng kinh hãi, nhưng Lâm Minh lại căn bản không thèm để ý, cho dù ngươi là con trai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên thì làm sao? Giết hết không cần nói thêm!

Một thương lại một thương, từng thương đều đâm vào chỗ yếu hại của Cực Tinh tháp chủ, Lâm Minh thề muốn đẩy Cực Tinh tháp chủ vào chỗ chết!

- A a a...

Đối mặt với công kích như bão tố của Lâm Minh, Cực Tinh tháp chủ bất đắc dĩ đành phải vận dụng tông tộc bí thuật!.

||||| Truyện đề cử: Bảy Vị Sư Phụ Đỉnh Phong (Đệ Nhất Thần Vương) |||||

- Lâm Minh, đây là ngươi ép ta, ta thà rằng hao tổn tu vi trăm năm, cũng muốn đồng quy vu tận cùng ngươi!

Cực Tinh tháp chủ cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi. Trên Khai Thiên kiếm của hắn bỗng cháy lên ngọn lửa màu đỏ.

Toái Thiên kích!

Một kiếm chém ra, hai bàn tay của Cực Tinh tháp chủ đồng loạt vỡ nát các mạch máu, hư không chấn động, toàn bộ mặt đất vỡ tan, tràn ngập các vết rách rộng hơn một trượng!

Ánh mắt Lâm Minh nheo lại, trên Tử Huyễn thương, lôi đình và ngọn lửa đan vào nhau.

Quán Hồng!

Oanh...

Mỗi một lần va chạm, không gian mấy chục trượng xung quanh hai người đều bị năng lượng quét thành chân không.

Cực Tinh tháp chủ bay ngược ra ngoài. Mà Lâm Minh cũng bị dư chấn quét trúng, trong lúc hắn rút lui, có một luồng năng lượng như rắn độc chạy dọc theo cánh tay phải của hắn, chui vào trong thân thể!

Dù sao thì phẩm chất của Tử Huyễn thương vẫn kém hơn Khai Thiên kiếm cả một đại cảnh giới, Chiến Linh của hắn phải chia ra một phần để bảo hộ Tử Huyễn thương, không thể phát huy ra lực công kích lớn nhất.

Xoẹt...

Tay áo phải của Lâm Minh vỡ tan, thân thể lui ra ngoài, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Mà Cực Tinh tháp chủ thì còn thảm hại hơn, hắn va mạnh vào trong vách núi, đất đá đổ sụp xuống, bụi mù bốc lên bốn phía.

Cảm thụ được chấn động của Tử Huyễn thương, Lâm Minh khẽ nhíu mày, va chạm kịch liệt như vậy, Tử Huyễn thương quả thật có chút không chịu nổi.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh bỗng nghe thấy phía bên phải có tiếng kiếm chém tới mãnh liệt, hắn đột nhiên xoay người, thấy cách mười trượng, Huyết Viêm tôn chủ cầm một thanh hậu bối đại đao, giết về phía mình.

Thấy cảnh này, Lâm Minh khẽ lắc đầu, Huyết Viêm tôn chủ bị Cực Tinh tháp chủ dùng nô ấn khống chế, đã không còn cứu được nữa, trừ phi giết chết Cực Tinh tháp chủ, nhưng Huyết Viêm tôn chủ là nô bộc trung thành nhất, làm sao có thể cho phép loại chuyện này xảy ra được?

Lâm Minh thay đổi thương chiêu, chân nguyên bùng nổ.

Chiến Linh rót vào trong Tử Huyễn thương, Lâm Minh đâm ra một thương, điện mãng màu tím lóe sáng, làm cho các võ giả tại đây đều lóa mắt!

- Truy Điện!

Một thương này của Lâm Minh vừa được rót vào Chiến Linh, vừa dung hợp Thời Không ý cảnh, Lâm Minh tin chắc rằng Huyết Viêm tôn chủ cho dù không bị miểu sát, thì cũng bị trọng thương.

Nhưng hắn không ngờ được, Huyết Viêm tôn chủ căn bản không thèm né tránh, mà còn lao thẳng về phía Tử Huyễn thương!

Phốc...

Tử Huyễn thương lập tức xuyên thủng thân thể Huyết Viêm tôn chủ.

Mà trên mặt của Huyết Viêm tôn chủ lại hiện lên một tia điên cuồng, hắn bị Tử Huyễn thương xuyên thấu, vẫn vọt tới trước mặt Lâm Minh, vươn hai tay hai chân ôm lấy Lâm Minh như một con bạch tuộc!

Hai tay bắt lấy bả vai Lâm Minh, hai mắt Huyết Viêm tôn chủ đỏ ngầu như máu:

- Chết theo ta đi!

Hắn phát ra toàn bộ lực lượng, muốn bắt lấy Lâm Minh, cùng nhau hứng chịu công kích của Cực Tinh tháp chủ!

- Đúng là không thể cứu được nữa!

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia sát khí, hai tay khép lại, lực lượng toàn thân tăng vọt, chỉ nghe "bồng bồng bồng!" Vang lên, trên người Huyết Viêm tôn chủ đã tuôn ra một luồng sương mù bằng máu.

- Làm tốt lắm, Huyết Viêm!

Cực Tinh tháp chủ hét lớn một tiếng, chém một kiếm về phía Lâm Minh, hắn muốn chém cả Lâm Minh và Huyết Viêm tôn chủ chết cùng một chỗ.

- Tên nô tài này thật đáng thương.

Lâm Minh bị Huyết Viêm tôn chủ khống chế, trong lúc nhất thời không thể thoát ra được, mắt thấy Cực Tinh tháp chủ chém một kiếm tới, Lâm Minh vẫn rất bình tĩnh, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không gian bên cạnh hắn đột nhiên trở nên vặn vẹo.

Lúc trước, tại Vương Giả Tù Lung, Lâm Minh sử dụng Không Gian ý cảnh đã có thể phá vỡ không gian lao ngục, huống chi là cú ôm này của Huyết Viêm tôn chủ.

Không gian vặn vẹo, Huyết Viêm tôn chủ lập tức không ôm được nữa, mà lúc này, Cực Tinh tháp chủ đã bổ tới một kiếm!

Phốc...

Một kiếm chém từ đầu đến chân, trực tiếp chém Huyết Viêm tôn chủ thành hai nửa!

Máu tươi văng ra như mưa trút xuống!

Mà Lâm Minh thì lại nhẹ nhàng hiện ra các đó hơn hai mươi trượng, không chút bị thương nào.

Cảnh tượng này khiến cho các võ giả sợ ngây người, bọn họ chỉ cảm thấy ánh sáng xung quanh Lâm Minh khẽ vặn vẹo, sau đó hắn không biết dùng biện pháp gì mà đã thoát được Huyết Viêm tôn chủ, thuấn di đến ngoài hai mươi trượng!

- Không Gian ý cảnh thật là cao minh!

Đoan Mộc Quần âm thầm cảm khái, hắn cũng hiểu biết không ít về Không Gian ý cảnh, nhưng kiểu gì cũng không làm được giống như Lâm Minh.

- Đáng chết!

Giết lầm nô bộc của mình, Cực Tinh tháp chủ cực kỳ giận dữ, hắn càng lúc càng hiểu được, hôm nay e rằng hắn sẽ thật sự phải chết tại đây!

Mà đúng lúc này, trên thi thể của Huyết Viêm tôn chủ phát ra một luồng sát khí tinh thuần, một nửa sát khí này tản đi mất, một nửa khác thì chia làm hai, lần lượt bay về phía Lâm Minh và Cực Tinh tháp chủ.

Huyết Viêm tôn chủ chết khi cùng bị Lâm Minh và Cực Tinh tháp chủ ra tay, nên sát khí cũng chia đều cho hai người, tuy nhiên Lâm Minh công kích trước, nên mới hấp thu được sát khí.

Hai luồng sát khí bay đến trước mặt hai người, lúc này chỉ nghe một tiếng rít gào vang lên, trên thân thể hai người cùng hiện ra hư ảnh Thiên Ma mười cánh, trực tiếp nuốt hết sát khí.

Thấy cảnh này, các võ giả đều ngây ra, hư ảnh Thiên Ma mười cánh của Lâm Minh lại không nhỏ hơn của Cực Tinh tháp chủ chút nào!

Mười chiếc cánh đã hoàn toàn rõ ràng, đôi cánh thứ sáu đang trong quá trình ngưng tụ thành hình...

Đây rõ ràng là... Mười cánh đỉnh phong!

Trời ạ!

Từ lúc nào thì Lâm Minh ngưng tụ hình xăm Thiên Ma đến mười cánh đỉnh phong vậy?

Các võ giả tại đây đều hoàn toàn bị chấn động, thậm chí còn cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc toàn thân, Thiên Ma mười hai cánh là cấm kị tại Huyết Sát Nguyên, Lâm Minh đã thành tựu mười cánh đỉnh phong, chẳng lẽ hắn muốn thành tựu Thiên Ma mười hai cánh, là địch nhân với toàn bộ Huyết Sát Nguyên hay sao?

Thật là to gan lớn mật!

Sắc mặt của Chuyên Du, Hắc Khôi tôn chủ thì đã sớm tái nhợt, bọn họ rốt cuộc đã biết Lâm Minh điên cuồng tới mức nào, so sánh ra, bọn họ quả thực chỉ giống như lũ trẻ náo loạn mà thôi.

Ngay cả Cự Phủ cũng biến sắc, nếu để cho Lâm Minh giết chết Cực Tinh tháp chủ, hắn có thể trở thành Thiên Ma mười hai cánh hay không đây? Nếu quả thực như vậy, thì nguyên chủ Huyết Sát Nguyên tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo, đổ tội lên bản thân mình!

Đúng lúc này, bỗng có tiếng phất phơ vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão già mặc trường bào màu đen đang đạp gió mà đến.

Lão già này chính là người chủ trì lần đi tới Vạn Cổ Ma Khanh này!

- Tiêu trưởng lão! Cứu ta!

Cực Tinh tháp chủ vừa nhìn thấy trưởng lão áo đen, lập tức mừng rỡ, hắn giống như túm được một cọng rơm cứu mạng, vội vàng cầu cứu.

Lâm Minh khẽ nhướng mày, lão già này...

Hắn nhớ rõ tên này chính là giám sát sứ của Huyết Sát thần điện, toàn quyền phụ trách lần mở ra Vạn Cổ Ma Khanh này, hắn đã từng nói qua, nếu trên người kẻ nào có hình xăm Thiên Ma ngưng tụ đến mười cánh trung kỳ trở lên, hắn sẽ ra tay làm tản đi sát khí.

Lại có thêm một địch nhân nữa!

Lâm Minh khẽ vuốt lên mũi thương, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng sát khí trong mắt lại càng đậm hơn.

- Lâm Minh!

Khi trưởng lão áo đen đi tới, vừa đúng lúc nhìn thấy hư ảnh Thiên Ma mười cánh ẩn vào trong người Lâm Minh.

- Một mình ngưng tụ hình xăm Thiên Ma đến mười cánh đỉnh phong, lần này trong hành trình Vạn Cổ Ma Khanh, ngươi đã giết bao nhiêu tôn chủ rồi? Hiện giờ, ngươi lại công kích lãnh đạo trực tiếp của ngươi, phạm vào tội giết chủ! Chẳng lẽ ngươi muốn cướp đoạt sát khí của Cực Tinh tháp chủ, ngưng tụ ra Thiên Ma mười hai cánh, sau đó làm phản Huyết Sát Nguyên ư?

- Ngươi đồng thời phạm vào tội mưu phản, giết chủ, lạm sát, ba tội này, ta phán ngươi tử hình!

Khi lão già áo đen này nói, hắn đã rút ra một thanh trường mâu, mũi mâu chỉ thẳng vào Lâm Minh.

- Tử hình?

Lâm Minh cười ha hả:

- Ngươi muốn giết ta thì không cần nhiều lời vô nghĩa làm gì, Cực Tinh tháp chủ rốt cuộc đã làm gì với Lâm mỗ, trong lòng các vị đều hiểu rất rõ! Nếu ngươi cũng muốn tiến vào theo, vậy thì cũng không gì tốt hơn! Hình xăm Thiên Ma của ta mới bước vào mười cánh đỉnh phong, mặc dù giết Cực Tinh tháp chủ thì cũng khó đủ đạt tới mười hai cánh, cộng thêm bộ xương già của ngươi nữa, thì cũng đủ rồi!

- Tiểu tử cuồng vọng, chết đến nơi mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy! Cự Phủ!

Lão già áo đen đột nhiên nhìn về phía Cự Phủ tháp chủ.

Cự Phủ tháp chủ chỉ biết cười khổ, vốn hắn định chờ khi Cực Tinh tháp chủ bị Lâm Minh giết chết, thì hắn sẽ lặng lẽ rời khỏi Huyết Sát Nguyên, tránh cho bị nguyên chủ giáng tội.

Nhưng không nghĩ tới Tiêu trưởng lão lại chạy tới vào lúc mấu chốt này, lúc này thì hắn không có khả năng trốn tránh được nữa.

Tuy nhiên, ba người bọn họ có lẽ cũng không khó để xử lý Lâm Minh, mà ngược lại, nếu hắn không ra tay, chờ sau khi Lâm Minh xử lý hai người này, nếu còn chưa thể ngưng tụ ra Thiên Ma mười hai cánh, chắc gì hắn đã tha cho mình đây!

Nghĩ đến đây, Cự Phủ liền bước ra, cầm trong tay chiếc búa hai lưỡi, đứng cùng với lão già áo đen.

Ba đại cao thủ, đồng thời vây giết Lâm Minh, cảnh tượng này làm cho các võ giả tại đây phải âm thầm nuốt nước miếng, hai đại tháp chủ, một giám sát sứ của Huyết Sát thần điện, đây đều là các nhân vật cực kỳ lợi hại của Huyết Sát Nguyên, nhưng hiện giờ ba người lại đồng loạt ra tay đối phó với một tên tiểu bối.

- Ba đánh một ư?

Lâm Minh nhìn về phía lão già áo đen, khóe miệng hơi cong lên, nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi lợi hại thế nào, có thể một mình đối phó ta, không nghĩ tới... Chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!

- Hừ, ngươi không cần phải kích ta, từ xưa tới nay, được làm vua, thua làm giặc, sư tử vồ thỏ thì cũng phải dùng toàn lực, Lâm Minh, ngươi chuẩn bị chịu chết đi!

Lão già áo đen căn bản không có chút động tâm nào, trong Vạn Cổ Ma Khanh này thì không có khả năng liên hệ với bên ngoài, bọn họ chỉ có thể dựa vào số người hiện có để đánh chết Lâm Minh, nhiều nắm đấm thì chắc chắn sẽ mạnh hơn một rất nhiều.

Chương 663: Thiên giai bạch thương

Tên cáo già này!

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hiện tại với thực lực của hắn, đồng thời đối phó với lão già áo đen, Cự Phủ tháp chủ, còn cả Cực Tinh tháp chủ đang trọng thương nữa, thật sự có chút miễn cưỡng.

Thực lực của hai người kia e rằng không dưới Cực Tinh tháp chủ!

Lúc trước, khi một mình đối mặt với Cực Tinh tháp chủ, Lâm Minh liên tục công kích vài lần, tuy rằng đánh cho Cực Tinh tháp chủ hoa rơi nước chảy, nhưng vẫn không có khả năng giết được đối phương, nếu hiện tại một chống ba, đối phương hỗ trợ lẫn nhau, muốn giết chết một người thì lại càng khó hơn.

Hơn nữa lão già áo đen này rất cẩn thận, muốn đối phó với hắn thì thật sự phải phí một phen tay chân mới được.

- Cự Phủ, chúng ta một trái một phải, cùng nhau công kích!

Trưởng lão áo đen dùng chân nguyên truyền âm, Cự Phủ thật sự không muốn tiến vào vũng bùn này, tuy nhiên hiện tại hắn cũng không có đường lui nữa.

Hai người một trái một phải, nhằm về phía Lâm Minh.

Cự Phủ tháp chủ cầm một thanh búa hai lưỡi, công kích rất khí thế, mà trưởng lão áo đen cầm trong tay trường mâu, công kích vô cùng sắc bén, hai người đều dùng bảo khí thiên giai!

Mà Lâm Minh chỉ có Tử Huyễn thương là địa giai. Đối mặt với đợt tấn công này, Lâm Minh muốn dùng Tử Huyễn thương địa giai thượng phẩm ngăn cản công kích của hai người, quá khó khăn!

Chiến Linh phải chia ra một phần rất lớn để bảo vệ Tử Huyễn thương, nên phần có thể sử dụng để công kích thì sẽ bớt đi, điều này khiến cho Lâm Minh không dám va chạm, nếu không hắn chắc chắn sẽ bị thương!

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, cặp mắt Lâm Minh co rút lại, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không gian bên cạnh hắn vặn vẹo một cách quỷ dị, ngay sau đó, hắn thoát ra khỏi khe hở công kích của trưởng lão áo đen và Cự Phủ tháp chủ, sau đó lao thẳng về phía Cực Tinh tháp chủ!

Đánh bị thương mười ngón tay của địch thủ, còn không bằng cắt đứt một ngón!

Đối tượng tấn công của Lâm Minh chính là Cực Tinh.

- Lâm Minh, ngươi muốn chết!

Cực Tinh tháp chủ giận dữ, nhưng lúc này hắn quả thật đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ đành liều mạng thiêu đốt tinh huyết, chém một kiếm về phía Lâm Minh.

Lâm Minh căn bản không thèm quan tâm, vẫn đâm một thương về phía trái tim của Cực Tinh, cho dù liều mạng chịu một vết thương nhỏ, thì hắn cũng muốn giết chết một tên đã.

Mắt thấy Lâm Minh sắp đâm một thương tiêu diệt Cực Tinh tháp chủ, hắn bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng cuồng phong gào thét, trường mâu của trưởng lão áo đen đã đâm thẳng tới.

Lâm Minh lập tức phán đoán ra, nếu một thương này của hắn giết chết được Cực Tinh tháp chủ, thì tất nhiên thân thể sẽ bị khựng lại, sau đó sẽ trúng một đòn nặng của trưởng lão áo đen này!

Lão già này!

Lâm Minh cắn răng một cái, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể được lực phản chấn này làm cho nhảy lên, mạnh mẽ thu hồi thương thế, đồng thời né tránh một kiếm của Cực Tinh tháp chủ!

Vù...

Mạnh mẽ thu hồi thương thế, khí huyết trong cơ thể Lâm Minh cuộn trào, sắc mặt đỏ lên.

Đối với võ giả mà nói, mạnh mẽ thu hồi chiêu thức đã phát ra cũng giống như làm cho một con ngựa hoang đang chạy như điên phải dừng lại đột ngột, chấn động năng lượng và khí huyết có thể làm cho kinh mạch của võ giả bị hao tổn.

Mặc dù kinh mạch và thân thể của Lâm Minh cực kỳ cường đại, nhưng lực trùng kích này cũng làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

- Tiểu tử, ngày chết của ngươi đến rồi!

Lão già áo đen đâm thanh trường mâu chếch lên, thanh trường mâu này giống như giòi bám trên xương, không lúc nào rời khỏi chỗ yếu hại trên cơ thể Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh có thể dùng thân pháp Kim Bằng Phá Hư để tránh thoát, nhưng ngay sau đó, trưởng lão áo đen lại lập tức làm ra phán đoán, một lần nữa đuổi giết hắn!

Tuy rằng lão già này chưa chắc đã có thực lực mạnh hơn Cực Tinh tháp chủ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn lại hơn xa so với Cực Tinh tháp chủ!

- Ha ha, Lâm Minh, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Cực Tinh tháp chủ thấy phe mình chiếm thượng phong, cũng vung kiếm chém về phía Lâm Minh. Cộng thêm Cự Phủ tháp chủ, ba người đồng thời công kích, Lâm Minh chỉ dùng Tử Huyễn thương phẩm chất địa giai, ngay cả tư cách để ngăn cản cũng không có!

Ngăn cản một lần công kích thì còn có thể, nhưng hai công kích khác thì chắc chắn cũng sẽ đánh xuống, đến lúc đó, ba thanh bảo khí thiên giai đồng thời chém vào một kiện bảo khí địa giai, cho dù Chiến Linh có nghịch thiên đi nữa, thì cũng không thể chịu được!

Tử Huyễn thương chắc chắn sẽ gãy!

Kim Bằng Phá Hư!

Lực lượng không gian dưới chân Lâm Minh lại lần nữa lâm vào hỗn loạn, dựa vào lý giải của hắn đối với Không Gian ý cảnh, Lâm Minh lại tránh thoát công kích của ba người, nhưng dù vậy, hắn vẫn bị cơn lốc ma nguyên chạm đến một chút, tuy rằng không bị thương, nhưng cũng rách một vạt áo.

Điều này cũng làm cho Lâm Minh tỉnh ngộ ra, tuy rằng thân pháp Kim Bằng Phá Hư được dung nhập Không Gian ý cảnh, cực kỳ tinh diệu, nhưng nếu muốn liên tục né tránh công kích của ba người trong không gian chật hẹp này, thì vẫn cực kỳ khó khăn.

Trừ phi Lâm Minh không chiến mà chạy, chạy vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, như vậy thì không ai ngăn được hắn cả, nhưng nửa tháng sau thì Vạn Cổ Ma Khanh sẽ đóng cửa, mà cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh lại chỉ có hai cái, một cái chính là bên này, một nằm tại phía đối diện Vạn Cổ Ma Khanh, cách xa cả vạn dặm, nói là xa vạn dặm, nhưng kỳ thật do không có khả năng đi ngang qua Vạn Cổ Ma Khanh, nên trên thực tế phải đi đường vòng, mất cả hai, ba vạn dặm, trong đó có rất nhiều địa phương thần bí, nếu muốn trong vòng nửa tháng đi tới cửa bên kia, thì căn bản là không có khả năng.

- Lâm Minh, Không Gian ý cảnh của ngươi quả thật là tinh diệu, đáng tiếc...

Trưởng lão áo đen đột nhiên cười lạnh một tiếng, thanh trường mâu liên tiếp đâm ra!

Lúc ban đầu thì Lâm Minh còn chưa hiểu trưởng lão áo đen này đang làm gì, nhưng sau khi xem thì đã hiểu ra, hắn lập tức hít một hơi khí lạnh.

Mỗi lần trưởng lão áo đen đâm ra một mâu, thì lại có một luồng năng lượng màu đen dung nhập vào trong không gian.

Trưởng lão áo đen cũng không hiểu rõ về Không Gian ý cảnh, nếu để hắn sử dụng vặn vẹo không gian, súc địa thành thốn, đuổi theo thân pháp quỷ dị của Lâm Minh, thì tất nhiên là không có khả năng, nhưng hắn lại có biện pháp làm cho năng lượng trong công kích của mình xâm nhập vào trong lực lượng không gian, làm cho lực lượng không gian càng hỗn loạn hơn.

Dưới tình huống như vậy, tuy rằng Lâm Minh vẫn có thể sử dụng lực lượng không gian để thi triển ra thân pháp xuất quỷ nhập thần, nhưng độ khó sẽ tăng lên rất nhiều, mà dưới công kích liên thủ của ba người, bất kỳ một chút độ khó nào tăng lên cũng đều sẽ làm cho tốc độ của Lâm Minh chậm đi một tia, chỉ cần không cẩn thận một chút, hắn sẽ bị thương!

Lúc này mà bị thương thì kết cục có thể nghĩ mà biết!

“Lão già này!”.

Sát khí trong mắt Lâm Minh càng đậm hơn, đúng là gừng càng già càng cay, hắn đã cảm nhận được, thực lực của trưởng lão áo đen này chưa chắc đã mạnh hơn Cực Tinh tháp chủ, nhưng từ khi hắn gia nhập chiến cuộc, mình lập tức bị áp chế khắp nơi!

Lực lượng không gian càng lúc càng hỗn loạn, mà do đẳng cấp của Tử Huyễn thương bị hạn chế, nên Lâm Minh không thể va chạm với ba người này, cứ tiếp tục như vậy nữa, e rằng hắn sẽ không duy trì được bao lâu, chỉ có thể rời khỏi lối vào Vạn Cổ Ma Khanh này!

Có Ma Quang tại đây, có lẽ Lâm Minh còn có chút nắm chắc ở lại trong Vạn Cổ Ma Khanh mười năm, đợi khi lần tiến vào tiếp theo được mở ra, nhưng mặc dù hắn có thể sống sót trong này mười năm, thì hắn cũng không yên lòng về thế cục của Thiên Diễn đại lục, mười năm sau, ai biết Thiên Diễn đại lục sẽ như thế nào đây?

Có khi cuộc chiến Nam Hải cũng kết thúc rồi cũng nên!

Hắn phải rời đi vào lúc này! Mà nếu muốn rời khỏi, thì nhất định phải chiến thắng ba người này!

Lâm Minh chau mày, dường như đã rơi vào đường cùng rồi!

Khi Lâm Minh đang kịch liệt giao chiến với ba người, lại không biết rằng trong một góc chiến trường, hai võ giả đang dùng chân nguyên truyền âm trao đổi.

- Bạch Ma tôn chủ, một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt lớn bằng nắm tay thì cũng đủ để đổi lấy vài kiện bảo khí thiên giai rồi, ta cho ngươi hai khối, thanh trường thương thiên giai trong tay ngươi tuy rằng không tồi, nhưng tuyệt đối không đáng giá một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt.

Người vừa nói chính là Đoan Mộc Quần, hắn đã sớm phát hiện ra Lâm Minh do vũ khí thấp kém nên mới bị áp chế, hắn muốn đổi cho Lâm Minh một thanh vũ khí mới.

Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Phong Thần đều dùng kiếm, trong Tu Di giới của họ cũng không có thiên giai bảo thương, vì thế Đoan Mộc Quần liền nghĩ tới một biện pháp khác, đó là mượn các tôn chủ khác!

Vớiai khối địa giai Ma Thần Chi Cốt bằng nắm tay để đổi lấy một thanh thiên giai hạ phẩm bảo thương, đây là chuyện tốt trên trời rơi xuống, theo lý thuyết thì không ai lại từ chối cả.

Nhưng Bạch Ma tôn chủ lại có vẻ khó xử:

- Đoan Mộc huynh, ngươi nói thì ta đương nhiên hiểu được, nhưng cho dù Lâm Minh lấy được thương của ta, cũng chưa chắc đã có thể thắng a, một khi hắn thua, hai đại tháp chủ và giám sát sứ giận chó đánh mèo lên ta, chẳng phải ta cũng vứt cái mạng vào đây hay sao?

Đoan Mộc Quần rất hiểu suy nghĩ của Bạch Ma tôn chủ, hắn nói:

- Thương thì do ta đưa ra, ngươi cũng không phải mạo hiểm quá lớn, ngoài ra, ngươi chỉ cần đi ra Huyết Sát Nguyên, thì sẽ được Thần Mộc thánh địa ta che chở! Bạch Ma tôn chủ, cầu phú quý trong nguy hiểm, ngươi không muốn mạo hiểm, mà lại muốn đột phá cấp đế, trên thiên hạ này làm gì có chuyện tốt như vậy? Như vậy đi, ba viên địa giai Ma Thần Chi Cốt, đều lớn bằng nắm tay, đây là điều kiện cuối cùng của ta, bởi vì ba người chúng ta chỉ tìm được trong Vạn Cổ Ma Khanh bằng đó mà thôi!

Lúc trước Đoan Mộc Quần nói hai viên Ma Thần Chi Cốt chỉ là để cho Bạch Ma tôn chủ có không gian để mặc cả mà thôi, muốn chiếm thêm một chút chỗ tốt chính là thói quen của đại đa số mọi người, trực tiếp đưa ra một điều kiện cực kỳ mê hoặc, thì rằng trước tiên đưa ra một điều kiện có tính mê hoặc bình thường, rồi sau đó lại chậm rãi tăng lên điều kiện, như vậy thì khả năng thành công sẽ lớn hơn.

Quả nhiên, Bạch Ma tôn chủ đã dao động, ba khối địa giai Ma Thần Chi Cốt có thể rút đi rất nhiều thời gian để hắn tăng từ Ma Vương tứ tinh đến chuẩn đế, cứ như vậy, có lẽ hắn sẽ thật sự đột phá được cấp đế!

Quả thật, cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu trên trời rơi xuống bánh nướng mà còn sợ có độc, không dám ăn, thì chẳng khác nào buông tha cho cơ hội đạt tới cấp đế.

Cắn răng một cái, Bạch Ma tôn chủ lặng lẽ giao Tu Di giới cho Đoan Mộc Quần, nói:

- Thương nằm trong đó, tinh thần ấn ký trên nó đã được ta giải trừ rồi, ngươi tự lấy ra đi!

- Tốt!

Đoan Mộc Quần cũng không dây dưa nhiều, trực tiếp giao Tu Di giới có chứa ba khối Ma Thần Chi Cốt cho Bạch Ma tôn chủ, cùng lúc đó, hắn âm thầm đi tới cạnh chiến trường, lấy từ trong Tu Di giới ra một thanh trường thương màu trắng!

Đâylà nguyên nhân mà Bạch Ma tôn chủ không chịu giao ra thanh thương này, thương của hắn quá chói mắt, rất dễ bị người khác nhận ra.

- Lâm huynh, nhận lấy thương!

Vù...

Đoan Mộc Quần ném thanh trường thương ra!

Mà lúc này, Lâm Minh đang đồng thời phải đối mặt với Cự Phủ tháp chủ và lão già áo đen vây công, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, lực lượng không gian đã cực kỳ hỗn loạn, muốn thi triển Không Gian ý cảnh lại càng khó hơn.

Đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên nhìn thấy một thanh trường thương lao tới, con mắt hắn chợt sáng lên.

- Không tốt!

Ngay khi Lâm Minh nhìn thấy trường thương màu trắng, Cự Phủ tháp chủ, trưởng lão áo đen, Cực Tinh tháp chủ cũng nhận ra, Cự Phủ tháp chủ và trưởng lão áo đen đang công kích, không thể rảnh tay ngăn chặn được, chỉ có một mình Cực Tinh tháp chủ lao về phía trường thương màu trắng kia.

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh bùng nổ chân nguyên toàn thân, vận chuyển Tà Thần lực tới mức cực hạn, mạnh mẽ vặn vẹo lực lượng không gian đã trở nên hỗn loạn này, thi triển súc địa thành thốn, né tránh công kích của Cự Phủ tháp chủ và trưởng lão áo đen, thân thể như thuấn di lao tới trước mặt thanh trường thương màu trắng!

Chương 664: Chiến trường biến hóa!

- Lâm Minh, ngươi đi chết đi!

Cực Tinh tháp chủ thấy Lâm Minh nhằm về phía thiên giai bạch thương, mà tốc độ của hắn lại không thể so được với Lâm Minh, chỉ đành chém ra cự kiếm, một kiếm chém tới Lâm Minh, muốn bức lui Lâm Minh!

Nhưng Lâm Minh lại căn bản không thèm để ý tới công kích của Cực Tinh tháp chủ, trong mắt hắn hiện lên một tia sát khí nồng đậm, chụp lấy cán thương!

Lúc này, công kích của Cực Tinh tháp chủ đã cách Lâm Minh không đến một trượng!

- Người phải chết chính là ngươi.

Năng lượng toàn thân của Lâm Minh giống như một ngọn núi lửa phun trào, cầm thanh trường thương màu trắng, đột nhiên quất ngược ra sau!

Quán Hồng!

Oanh!

Thương mang sắc bén giống xuyên thấu tờ giấy mỏng, xé rách kiếm quang của Cực Tinh tháp chủ, lần này, Lâm Minh không còn cần dùng nhiều Chiến Linh để gia cố trường thương nữa, tương đương với hoàn toàn giải phóng Chiến Linh!

Trên thanh trường thương, Lôi Hỏa lực đan vào nhau, cộng thêm Chiến Linh cấp Thanh Đồng toàn lực tăng phúc, một thương này của Lâm Minh đã đạt tới uy lực cực hạn! Trước kia, Lâm Minh chỉ có thể đỡ được công kích của Cực Tinh tháp chủ, nhưng lần này, hắn trực tiếp đánh bật công kích của Cực Tinh tháp chủ ngược lại!

Cầu vồng gào thét, hư không chấn động!

- A...

Cực Tinh tháp chủ kêu thảm một tiếng, thân thể bị thương mang quét trúng, như một bao tải rách bay ngược ra ngoài, phun ra một búng máu!

- Cực Tinh thiếu chủ!

Trưởng lão áo đen giận dữ, hắn không đi công kích Lâm Minh, mà lao tới phía sau Cực Tinh tháp chủ, đỡ lấy đối phương.

Vội vàng nhét một viên Tục Mệnh đan vào trong miệng Cực Tinh tháp chủ, lão già áo đen đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt như một con sói sắp vồ người.

- Lâm Minh!

Lão già áo đen căm tức nhìn về phía Lâm Minh, ngay sau đó lại nhìn về phía Đoan Mộc Quần, nói:

- Còn cả ngươi nữa, Đoan Mộc Quần! Ngươi muốn chết!

Đoan Mộc Quần rất bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Ta muốn chết ư? Ha ha! Cực Tinh tháp chủ hạ nô ấn trên người đỉnh cấp thiên tài, khống chế các thiên tài phục vụ cho mình, nhiều năm như vậy, hắn không biết đã âm thầm hại chết bao nhiêu tuấn kiệt trẻ tuổi, chuyện này, thánh địa liên minh tất nhiêntruy cứu! Đến lúc đó, ai chết thì còn phải tính lại, Cực Tinh tháp chủ là con trai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên thì không sai, nhưng theo ta được biết, số con trai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên e rằng cũng phải tới vài trăm tên, hắn sẽ vì một đứa con trai mà đối nghịch với thánh địa liên minh hay sao?

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên là cường giả cấp đế, tuổi thọ năm ngàn năm trở lên, có sinh ra mấy chục đứa con trai thì cũng không phải là nhiều. Mặc dù Cực Tinh tháp chủ là người nổi bật trong tất cả những đứa con đó, thì cũng không đáng để cho nguyên chủ Huyết Sát Nguyên làm ra hy sinh lớn vì hắn.

- Đoan Mộc Quần, ngươi cho rằng phía sau ngươi có Thần Mộc thánh địa, thì ta không dám giết ngươi hay sao!

Trong mắt lão già áo đen hiện lên một tia sát khí đậm đặc, lúc này trong đầu hắn còn có một ý tưởng điên cuồng, đó chính là giết tất cả người ngoài tại đây để diệt khẩu!

Những người còn lại thì sử dụng linh hồn khế ước, vĩnh viễn giữ kín bí mật này, còn về bên ngoài thì sẽ tuyên bố rằng do Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, nên các tuấn kiệt trẻ tuổi đã chết toàn bộ.

Không hề nghi ngờ gì nữa, làm như vậy thì Huyết Sát Nguyên sẽ phải chịu áp lực rất lớn, nhưng nếu thả đám người này đi ra ngoài, thì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ xấu, hơn nữa chỗ mấu chốt là bản thân trưởng lão áo đen và Cực Tinh tháp chủ đều có thể trở thành con cờ bị nguyên chủ Huyết Sát Nguyên bỏ rơi.

Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng lão già áo đen càng đậm hơn!

- Như thế nào? Ngươi muốn động thủ ư?

Đoan Mộc Quần cực kỳ nhạy cảm, mơ hồ đoán được ý tưởng của lão già áo đen, hắn liền âm thầm rút trường kiếm ra.

Hắn biết rõ mình chắc chắn không phải là đối thủ của lão già áo đen, nhưng hắn tin chắc rằng Lâm Minh sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nhìn về phía Lâm Minh, quả nhiên thấy Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm:

- Cảm ơn Đoan Mộc huynh, ân tình này, Lâm mỗ ghi nhớ trong lòng, đến chết cũng không quên!

Lâm Minh là một người rất coi trọng lời hứa, hắn đã hứa điều gì thì tất nhiên sẽ làm được.

Hắn rất rõ ràng, Đoan Mộc Quần làm như vậy chủ yếu là mang ý muốn cảm ơn ân cứu mạng của Lâm Minh khi trước, đối với tuyệt đại thiên kiêu như Đoan Mộc Quần mà nói, thứ không muốn nhất chính là mắc nợ ân tình của người khác, chỉ khi nào trả hết ân tình này, thì ý niệm mới có thể thông suốt được.

Đương nhiên, Đoan Mộc Quần làm như vậy cũng có một chút ý muốn giao hảo với Lâm Minh, cá cao thủ đỉnh cấp trẻ tuổi kết bạn thành bằng hữu, lại có một phần giao tình lúc sinh tử, ngày sau giao tình này sẽ cực kỳ vững chắc.

Ra ngoài thì phải dựa vào bằng hữu, kết bạn với một vài cao thủ thì sẽ rất có lợi, mặc dù Lâm Minh là người thích đơn độc, thì cũng vẫn nguyện ý kết giao bằng hữu, ngày sau nếu cần thu hoạch tài liệu, tin tức gì đó, đều cần bằng hữu hỗ trợ.

Đoan Mộc Quần hoàn toàn không nghĩ tới, đúng lúc này, trên mặt lão già áo đen hiện lên một tia dữ tợn, quát lớn:

- Tất cả tôn chủ của Huyết Sát Nguyên nghe lệnh! Người nào đánh chết Đoan Mộc Quần, thưởng cho năm cân địa giai hạ phẩm Ma Thần Chi Cốt, ba cân địa giai trung phẩm Ma Thần Chi Cốt!

Đột nhiên nghe thấy mệnh lệnh của lão già áo đen, sắc mặt Đoan Mộc Quần khẽ biến, lão già áo đen lại quả quyết và điên cuồng đến trình độ này, muốn giết chết hắn ngay tại chỗ!

Hắn không sợ đắc tội với Thần Mộc thánh địa hay sao?

Vù... Vù...

Lam Thấm và Phong Thần lắc mình đi tới bên cạnh Đoan Mộc Quần, lần lượt rút trường kiếm ra, thái độ rất rõ ràng, đây là muốn đồng sinh cộng tử cùng Đoan Mộc Quần.

Lúc này bọn họ cũng đoán được, lão già áo đen đang muốn giết người diệt khẩu, giết Đoan Mộc Quần, thì làm sao có thể bỏ qua cho bọn họ được?

Thánh địa cường đại thì không sai, nhưng cũng chỉ có thể gián tiếp tạo áp lực cho Huyết Sát Nguyên mà thôi, chứ không có khả năng tấn công Huyết Sát Nguyên, dù sao lực lượng thần bí của Huyết

Sát Nguyên có thể trấn giết cường giả từ Mệnh Vẫn trở lên, tu vi càng cao, xác suất bị trấn giết lại càng lớn, cường giả phong hoàng mà bước vào thì chắc chắn sẽ phải chết!

Toàn bộ Thánh Ma đại lục cũng chỉ có vài cường giả cấp đế có tư cách tiến vào Huyết Sát Nguyên mà thôi, mà trong những người này, ngoài Bát Vẫn Chiến Đế ra, đa số những người còn lại đều không biết đang quy ẩn ở đâu, rất khó tìm ra được.

Nghe được trọng thưởng này, các tôn chủ tại đây đều động lòng, nên biết rằng đa số bọn họ không có tư cách bước vào cấp đế, nhưng nếu có nhiều Ma Thần Chi Cốt như vậy, thì chắc gì đã không có khả năng.

Đã có một vài người chạm tay vào Tu Di giới!

Trên mặt Đoan Mộc Quần hiện lên nụ cười lạnh lùng mà kiên quyết:

- Đúng là người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, chiếm được Ma Thần Chi Cốt thì cũng cần có mạng mới dùng được, giết chúng ta, chẳng lẽ các ngươi không sợ phải đối mặt với ba đại thánh địa liên thủ đuổi giết ư? Trừ phi các ngươi vĩnh viễn không bước ra Huyết Sát Nguyên!

Các tôn chủ nghe được lời này của Đoan Mộc Quần, quả nhiên rất nhiều người đều trở nên do dự, đại đa số bọn họ sau khi đạt tới Mệnh Vẫn thì phải rời khỏi Huyết Sát Nguyên, nếu phải đồng thời đối mặt với ba đại thánh địa đuổi giết, bọn họ gần như không có đường sống nào.

Mắt thấy những tôn chủ này dao động, lão già áo đen cười ha hả:

- Đoan Mộc Quần, ngươi đúng là giỏi về mê hoặc lòng người. Ngươi có tầm quan trọng như vậy hay sao? Bên ngoài thì chúng ta luôn khẳng định là do Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, khiến cho các ngươi ngã xuống, cho dù Thần Mộc thánh địa các ngươi tạo áp lực với Huyết Sát Nguyên, thì chúng ta cũng chỉ cần bồi thường một chút tổn thất là được rồi, giống như lời của ngươi, nguyên chủ có rất nhiều đứa con, mà Thần Mộc thánh địa các ngươi cũng không thiếu thiên tài, ngươi hình như là tuấn kiệt trẻ tuổi ưu tú nhất trong vòng trăm năm của Thần Mộc thánh địa, tuy nhiên cũng chỉ là trăm năm mà thôi! Đối với Thần Mộc thánh địa đã tồn tại hơn vạn năm, thì thời gian trăm năm có là gì đây? Trước kia cũng từng có thiên tài trăm năm chết tại Huyết Sát Nguyên! Chỉ cần có đủ ích lợi, không có chuyện gì là không giải quyết được cả, ngươi thực sự cho rằng Thần Mộc thánh địa sẽ vì ngươi mà hoàn toàn quyết liệt cùng Huyết Sát Nguyên ư? Đừng quên nơi này là khu thí luyện tốt nhất để bọn họ bồi dưỡng thế hệ thiên tài mới!

Lão già áo đen chẳng những có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mà miệng lưỡi cũng rất sắc bén, chỉ vài câu nhẹ nhàng đã hóa giải mọi thứ, khiến cho rất nhiều tôn chủ cảm thấy có lý.

Đúng vậy, Huyết Sát Nguyên sợ xé rách da mặt với Thần Mộc thánh địa, nhưng Thần Mộc thánh địa chẳng phải cũng sợ hoàn toàn quyết liệt với Huyết Sát Nguyên hay sao? Nếu không thì sau này các tuấn kiệt trẻ tuổi của thánh địa bọn họ cũng đừng mong được đến đây nữa.

Hai thế lực lớn này, chỉ cần không phải gặp vấn đề quan trọng, ảnh hưởng lớn tới mặt mũi, thì đều có thể dùng tài nguyên để bồi thường mà giải quyết, nếu chân chính giao tranh, thì tất nhiên sẽ là lưỡng bại câu thương.

Cuối cùng, có hơn hai mươi tôn chủ lựa chọn động thủ, Hắc Khôi tôn chủ cũng nằm trong hơn hai mươi tôn chủ này, hắn liếm liếm môi, âm hiểm nói:

- Xin lỗi rồi, Đoan Mộc huynh, cho dù lão phu không động thủ, người khác cũng sẽ động thủ, nếu để người khác chiếm chỗ tốt, thà rằng để cho lão phu còn hơn, ngươi nói thế nào, hắc hắc hắc...

Mắt thấy tình huống càng lúc càng không ổn, không chỉ sắc mặt Đoan Mộc Quần trầm xuống, mà ngay cả Chuyên Du, vốn không liên quan với Đoan Mộc Quần thì cũng đổ mồ hôi lạnh, hắn cũng là thánh địa truyền nhân, tuy rằng không phải Yêu Tinh tộc, nhưng khả năng bị tiện tay diệt khẩu thì cũng rất lớn.

- Làm sao bây giờ?

Lam Thấm có chút luống cuống! Tuy rằng nàng là thánh địa truyền nhân, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái, gặp phải loại tình huống sống chết trước mắt này, liền có chút hoang mang lo sợ.

Ba người bọn họ đối mặt với nhiều tôn chủ như vậy, căn bản không có đường sống nào!

- Giết!

Hắc Khôi tôn chủ thét to một tiếng, đang muốn nhằm về phía đám người Lam Thấm, đúng lúc này, Lâm Minh động thủ!

Hắn nâng thanh bạch thương trong tay, đâm về phía Cực Tinh tháp chủ!

Lúc này sức chiến đấu của Cực Tinh tháp chủ đã gần như không còn, dựa vào đan dược mà giữ được một hơi, chắc chắn không ngăn được một kích của Lâm Minh!

Trong mắt lão già áo đen lóe lên ánh lạnh lẽo:

- Ngươi dám!

Thanh trường mâu trong tay đâm ra, lão già áo đen đã đứng trước mặt Cực Tinh tháp chủ, mà đúng lúc này, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, bóng dáng chợt biến mất!

Ngay sau đó, hắn xuất hiện cách đó mấy chục trượng, giống như thuấn di đến giữa hơn hai mươi tên tôn chủ này, xuất hiện ngay phía sau lưng Hắc Khôi tôn chủ!

Không nói một lời, Lâm Minh giơ thương đâm tới!

Nếu nói về năng lực xuất quỷ nhập thần, thì không người có thể địch lại được Lâm Minh.

Xoẹt...

- Ách...

Hắc Khôi tôn chủ chỉ cảm thấy trên ngực phát lạnh, hắn sửng sốt một chút, chỉ thấy một thanh trường thương màu trắng nhuốm máu đâm ra từ ngực của hắn...

Trường thương bị nâng lên, thân thể thấp bé của Hắc Khôi tôn chủ bị treo trên đầu thương, giống như một con có bị đâm xuyên qua người.

- Ta...

Trong mắt Hắc Khôi tôn chủ hiện lên một không cam lòng và tuyệt vọng, hắn khẽ nắm lấy đầu thương, muốn quay đầu nhìn lại, nhưng hắn là võ giả Ải Ma tộc, phần cổ quá ngắn, không thể quay đầu lại được.

- Chết đi!

Chiến Linh lực bùng nổ, thân thể Hắc Khôi tôn chủ đột nhiên chấn động, nội tạng bị chấn thành một đống bùn nát!

Thu thanh bạch thương lại, Lâm Minh lau đi vết máu dính trên cán thương, sát khí toàn thân càng đậm hơn!

Lúc này, hắn đang đứng giữa đám tôn chủ, làm cho người khác sợ vỡ mật!

Một luồng sát khí tinh thuần phát ra từ thân thể của Hắc Khôi tôn chủ, bị Lâm Minh hút vào trong cơ thể, thấy cảnh này, sắc mặt lão già áo đen đại biến, nguy rồi, hắn đã ý thức được, Lâm Minh muốn dùng máu của những tôn chủ bình thường này để giúp hắn trở thành Thiên Ma mười hai cánh!

Chương 665: Thành tựu 12 cánh!

Sau khi đạt tới Thiên Ma mười hai cánh thì sẽ có Thiên Ma võ ý, trở thành cấm kị của Huyết Sát Nguyên, kẻ mà Huyết Sát Nguyên thực sự sợ hãi, không phải là thánh địa liên minh, mà là cường giả cấp đế đạt được hình xăm Thiên Ma mười hai cánh giống như Bát Vẫn Chiến Đế.

Người như vậy, không cần quá nhiều, chỉ cần tập hợp ba, bốn người, đồng thời giết vào Huyết Sát Nguyên, thì nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng phải đền tội!. Đọc trện ha tại □ rUmtrện□n □

- Tất cả tôn chủ nghe lệnh, cùng nhau công kích Lâm Minh, tuy rằng thực lực của hắn mạnh cường, nhưng không đỡ được công kích cùng lúc của các ngươi!

Lão già áo đen điên cuồng hô lớn, Lâm Minh lợi hại thì không sai, nhưng chủ yếu được thể hiện trên lực công kích của hắn, nếu nói về lực công kích, Lâm Minh còn lợi hại hơn cả cường giả Mệnh Vẫn tầng hai thông thường, bất kỳ phòng ngự nào sẽ bị một thương của hắn xuyên thấu!

Nhưng nếu nói về lực phòng ngự, cho dù Lâm Minh có lợi hại đi nữa, thì cũng không có khả năng đứng yên chịu đựng công kích của tôn chủ, huống chi là công kích tập thể!

Các tôn chủ tại đây lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng rút binh khí ra, tấn công Lâm Minh, nhưng tốc độ của họ làm sao có thể so được Lâm Minh đây?

Xịch xịch xịch...

Thiên giai bảo thương giống như một con rồng trắng bay múa, những nơi nó đi qua, máu tươi bắn tung tóe!

Lâm Minh quả thật không ngăn được một lượt công kích tập thể của các tôn chủ, cho dù chỉ cần năm, sáu võ giả đồng thời công kích thì hắn đã không ngăn được rồi, nhưng dựa vào thân pháp

Kim Bằng Phá Hư, làm sao hắn có thể bị người khác đánh trúng được?

Di chuyển giữa hơn hai mươi tôn chủ, công kích của Lâm Minh quả thực sắc bén đến mức tận cùng!

Bạch thương dung hợp điện mang và ngọn lửa, mỗi một lần công kích thì đều được rót vào Chiến Linh cấp Thanh Đồng!

- A a a...

Mắt thấy Lâm Minh lao tới, một tên tôn chủ múa thanh trọng kiếm, chém về phía Lâm Minh, muốn ngăn cản công kích của Lâm Minh, nhưng Lâm Minh căn bản không thèm để ý tới công kích của đối phương, vẫn đâm tới một thương.

Trong nháy mắt đó, thương của Lâm Minh xuyên qua kiếm quang của Trọng Kiếm tôn chủ, sau đó đâm vào thân của thanh trọng kiếm này, chỉ nghe “đinh” một tiếng, một cảnh tượng làm người khác phải sợ vỡ mật đã xảy ra, cũng là bảo khí thiên giai, nhưng thanh cự kiếm này lại bị Lâm Minh đâm một thương xuyên thủng lưỡi kiếm!

Trường thương đâm thủng trọng kiếm, lại đâm vào cổ họng của tên cự kiếm tôn chủ này, một thương lấy mạng!

Công kích này làm cho các võ giả tại đây nhìn mà đổ mồ hôi lạnh, thanh bạch thương kia thì bọn họ cũng biết tới, cũng chỉ là là bảo khí thiên giai hạ phẩm, nhưng ở trong tay Lâm Minh, nó lại sắc bén đến mức này, căn bản không người nào có thể ngăn được!

Đối mặt với một “ác ma” như vậy, ai còn dám chiến nữa?

Mười mấy tôn chủ còn lại đều mang sắc mặt tái nhợt, xoay người mà chạy, nhưng Lâm Minh lại không định buông tha cho bọn họ, hắn đột nhiên bước ra một bước, không gian súc địa thành thốn, hắn thuấn di tới sau lưng một tên tôn chủ, một thương đâm về phía hậu tâm của đối phương!

- Đừng! Ta đầu hàng, ta rời khỏi...

Tên tôn chủ kia điên cuồng kêu lớn, nhưng thanh âm của hắn lại đột nhiên im bặt, bạch thương xuyên thủng hậu tâm, xuyên qua cơ thể, máu tươi bắn ra!

Rời khỏi ư?

Lâm Minh cười một tiếng khinh thường, khi ngươi quyết định ra tay đánh chết Đoan Mộc Quần, thì cũng phải có giác ngộ dùng tính mạng của bản thân mình để đặt cược rồi.

Mắt thấy không giết được đối phương, mà ngược lại mình sắp phải chết, còn muốn rời khỏi ư! Thế gian này làm gì có chuyện tốt như vậy đây?

- Đáng chết!

Mắt thấy sáu, bảy tôn chủ bình thường bị Lâm Minh xử lý như chém chuối, ánh mắt lão già áo đen đỏ ngầu lên:

- Lão phu giết ngươi!

Chân nguyên rót vào trường mâu, lão già áo đen đậm một mâu xuống Lâm Minh.

- Hừ! Thực sự cho rằng ta không đánh lại ngươi được ư?

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia lạnh lẽo, cầm bạch thương nghênh đón.

Trục Nhật!

Lúc trước hắn không dám ứng chiến là do lão già áo đen và Cự Phủ tháp chủ liên thủ công kích, bảo khí trong tay Lâm Minh lại có phẩm chất không cao, hiện tại, lão già áo đen một mình tấn công, hắn cầu còn không được, một thương đâm ra, Liệt Hỏa Phần Thiên!

Hỏa chi ý cảnh mênh mông thiêu đốt ma vân mà lão già áo đen phát ra, một thương một mâu va chạm cùng một chỗ.

Oanh!

Thân thể lão già áo đen run rẩy, giống như bị một đòn nghiêm trọng, như diều đứt dây mà bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Sau khi Lâm Minh thay đổi thiên giai bảo thương, lực lượng của Chiến Linh được giải phóng, lực công kích vượt xa lão già áo đen, cứng đối cứng với Lâm Minh thì chỉ có đường chết!

- Cự Phủ, ngươi còn chờ cái gì nữa? Ngươi cho rằng hắn sẽ bỏ qua cho ngươi ư?

Lão già áo đen điên cuồng hô to, giọng nói tràn đầy sát ý.

Cự Phủ cắn răng một cái, bước ra một bước, quả thật, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không còn đường lui nữa, trừ phi đánh chết được Lâm Minh!

Lão già áo đen mạnh mẽ vận chuyển ma nguyên, áp chế thương thế của mình, một ngụm máu trong miệng cũng bị hắn nuốt xuống.

Hai người một trái một phải, công kích Lâm Minh!

Đồng thời đối mặt với công kích của hai người, mặc dù Lâm Minh có nắm chắc đỡ được, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng, khả năng phải chịu thiệt, thậm chí là bị thương nhẹ là rất lớn.

Tuy nhiên, hắn căn bản cũng không định đón đỡ công kích này.

Mắt thấy ma vân cuồn cuộn trấn áp tới, khóe miệng Lâm Minh đột nhiên hiện lên một tia dữ tợn, Kim Bằng Phá Hư!

Vù...

Thân thể Lâm Minh lại lần nữa biến mất, ngay sau đó, hắn đã thuấn di đến mấy chục trượng, xuất hiện trước mặt Cực Tinh tháp chủ!

Cự Phủ và lão già áo đen đồng thời công kích, hắn liền xông tới đánh chết Cực Tinh tháp chủ!

- A...

Cực Tinh tháp chủ thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, sợ tới mức thất hồn lạc phách, hắn cả đời giết vô số người, nhưng hiện giờ hắn mới lần đầu tiên phải đối mặt với tử vong.

Nỗi sợ hãi này làm cho hắn trợn trừng hai mắt, trái tim như ngừng đập!

Hắn không muốn chết, hắn là con trai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, được hưởng dụng vô số tài nguyên, tương lai chắc chắn sẽ thành Thiên Ma mười hai cánh, cũng bước vào cảnh giới cấp đế.

Tuổi thọ dài đến sáu ngàn, bảy ngàn năm, tài phú vô cùng vô tận, địa vị cao cao tại thượng, nắm trong tay quyền sinh sát của ức vạn sinh linh, hưởng dụng vô số thiên chi kiêu nữ của các tộc...

Tất cả những điều này, chỉ cần một thương đâm tới thì sẽ hóa thành bọt nước!

- Lâm Minh, không...

- Thiếu chủ...

Cách mấy chục trượng, lão già áo đen cũng hét lớn, nhưng đã không ai có thể ngăn cản được Lâm Minh nữa.

Hắn ra tay mà không có chút lưỡng lự nào, trường thương như một luồng điện bắn xuống, trực tiếp xuyên thủng cổ họng của Cực Tinh tháp chủ!

Phốc...

Phun ra một ngụm máu tươi, cái miệng của Cực Tinh tháp chủ há hốc, dường như muốn phát ra thanh âm nào đó, nhưng cổ họng của hắn đã bị xé rách, không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Lâm Minh bình tĩnh rút thương ra, một luồng máu bắn ra theo, một thương khi nãy thì hắn không cần dùng Chiến Linh, mà giống như vừa giết một con gà, con chó vậy, một thế hệ kiêu hùng, gieo nô ấn vào tinh thần chi hải của vài tuyệt đại thiên kiêu, nắm trong tay Cực Tinh tháp mấy chục năm, vậy mà Cực Tinh tháp chủ lại bị giết như giết một con chó vậy.

- Thiếu chủ!

Hai mắt lão già áo đen đỏ ngầu, sát ý hừng hực thiêu đốt, hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Cực Tinh tháp chủ chết ngay trước mặt!

Điều này cũng không trách được lão già áo đen, dưới tình huống khi nãy, hắn cũng không ngăn cản được Lâm Minh, nếu không công kích Lâm Minh, thì không khác nào để mặc cho hắn trở thành mười hai cánh, một khi công kích Lâm Minh, thì lại phải liên thủ với Cự Phủ, kết quả là để cho Lâm Minh có cơ hội đánh chết Cực Tinh tháp chủ!

Thân pháp, tốc độ không bằng người ta, lực công kích cũng không bằng người ta, do vậy, quyền chủ động vĩnh viễn bị nắm giữ trong tay Lâm Minh!

Cực Tinh tháp chủ vừa chết, sát khí vô cùng nồng đậm tràn ra, đây là luồng sát khí nồng đậm hơn những luồng mà Lâm Minh từng thấy tận mấy lần!

Lúc này, chỉ nghe một tiếng ác ma gầm nhẹ, hình xăm Thiên Ma trên cánh tay Lâm Minh hóa thành hư ảnh Thiên Ma dữ tợn, nhào vào luồng sát khí tản ra trên thi thể của Cực Tinh tháp chủ, lập tức nuốt nó vào trong bụng!

Cộng thêm sáu, bảy tôn chủ khi nãy bị Lâm Minh đánh chết, tất cả sát khí hòa hợp cùng một thể, bị hư ảnh Thiên Ma hấp thu!

- Ngao...

Hư ảnh Thiên Ma vươn ra cặp móng vuốt sắc bén, duỗi ra cặp cánh khổng lồ của mình, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, năm đôi cánh lúc trước đã sớm vô cùng ngưng thực, mà đôi thứ sáu cánh thì đang được sát khí nồng đậm bao bọc, chậm rãi mở ra!

Thiên Ma mười hai cánh!

Sau khi Lâm Minh giết chết Cực Tinh tháp chủ, rốt cuộc trở thành Thiên Ma mười hai cánh!

Năng lượng ào ào lao vào, hư ảnh Thiên Ma nhanh chóng tăng cao, cuối cùng cao tận bốn, năm trượng, nó giống như một Tu La đến từ vực sâu, chân đạp lôi đình và ngọn lửa, cơ thể toàn thân có hình cầu, duỗi thân mười hai chiếc cánh rộng lớn, gần như che phủ cả bầu trời.

Các võ giả tại đây đều nhìn mà ngây người, bọn họ là lần đầu nhìn thấy Thiên Ma mười hai cánh được sinh ra!

- Kẻ điên... Đúng thật là kẻ điên a...

Chuyên Du run rẩy, lúc này ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào Lâm Minh mà hắn cũng không có, đừng nói tới việc giao chiến với Lâm Minh.

Về phần lão già áo đen, trong mắt cũng hiện ra một tia sợ hãi, hắn có một dự cảm, hôm nay nếu không thể đánh chết Lâm Minh, thì có lẽ sẽ có một ngày, Lâm Minh sẽ trở thành người chôn vùi cả mười hai Thông Thiên tháp này!

Hắn tuyệt đối là một uy hiếp khủng bố, so với Bát Vẫn Chiến Đế thì còn khủng bố hơn rất nhiều! Hắn có năng lực và lý do để tự tay làm sụp đổ Huyết Sát Nguyên!

- Thừa dịp hắn ngưng hóa hư ảnh Thiên Ma, giết hắn!

Trưởng lão áo đen nhảy ra, Cự Phủ tháp chủ do dự một chút, cũng cắn răng lao ra theo, hắn đã không thể lui được nữa, trừ phi quay đầu chạy ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, mà cửa ra Vạn Cổ Ma Khanh chỉ có một cái tại đây, quay đầu lại thì không khác nào tự sát cả.

Một trái một phải, trưởng lão áo đen và Cự Phủ tháp chủ đồng thời công kích tới!

Đúng lúc này, hư ảnh Thiên Ma phát ra một tiếng rống đinh tai nhức óc, một luồng lực trường khủng bố giống như ngày tận thế buông xuống, bao phủ khắp nơi đây!

Trong nháy mắt đó, trưởng lão áo đen, Cự Phủ tháp chủ, bao gồm cả các võ giả xung quanh đều cảm nhận được một luồng sợ hãi từ tận sâu trong linh mẫn, làm cho lòng người phải run rẩy!

Đây chính là Sát Thần lực trường của Thiên Ma võ ý!

Dưới sát khí gần như ngưng hóa thành thực chất, lực công kích của trưởng lão áo đen và Cự Phủ tháp chủ trong nháy mắt đã bị suy yếu hơn ba thành, cùng lúc đó, hư ảnh Thiên Ma sau lưng Lâm Minh chợt co rút lại, trong nháy mắt đã thu nhỏ từ bốn, năm trượng tới bằng một xích, dừng lại sau lưng Lâm Minh, ngưng tụ thành một hình xăm Thiên Ma mười hai cánh hoàn chỉnh.

Sau khi hình xăm Thiên Ma ngưng tụ xong, Lâm Minh lập tức cảm thấy trong cơ thể mình tràn ngập lực lượng mang tính bùng nổ, đối mặt với công kích của trưởng lão áo đen và Cự Phủ tháp chủ, Lâm Minh rót tất cả năng lượng vào bảo thương, chém ra một kích!

Quán Hồng!

Oanh...

Luồng sóng khí khủng bố giống như một đóa sen đang thiêu đốt, nở rộ ra, toàn bộ không gian đều bị vặn vẹo, dưới một kích khủng bố này, trưởng lão áo đen và Cự Phủ tháp chủ giống như chiếc lá bị cuốn trong cơn bão, trưởng lão áo đen khi trước đã bị thương, lúc này lại phun ra một ngụm máu tươi, mà Cự Phủ tháp chủ mặc dù không hộc máu, nhưng bàn tay đã bị rách tả tơi.

Chỉ nghe rắc rắc rắc, thanh đại phủ trong tay hắn đã bị nứt ra một vết rạn!

Chương 666: Thương đen

Khai Sơn phủ... Bị nứt?

Cự Phủ tháp chủ nhìn búa trên tay mình, hai con mắt trợn lên tròn xoe.

Đôi búa này của hắn ở trong bảo khí thiên giai hạ phẩm chỉ có thể xếp ở hạng dưới cùng. Tuy rằng không được coi là đẳng cấp cao nhưng mà quan trọng ở chỗ là nó rất nặng.

So với bảo khí cùng cấp, cây búa phải đắt đỏ hơn nhiều, bởi vì lượng tài liệu luyện nó là gấp mười kiếm.

Cũng tương ứng, búa cực kỳ chắc chắn, bởi vì độ dày của nó. Nhưng mà bây giờ, một thanh cự phủ thiên giai hạ phẩm như thế mà lại bị Lâm Minh một thương bổ ra một vết rạn.

Lực công kích của Lâm Minh rốt cuộc mạng tới mức độ nào?

Chẳng những trong lòng Cự Phủ tháp chủ kinh hãi, võ giả chung quanh cũng kinh hồn táng đảm, một lần đối công, Lâm Minh với lực lượng bản thân chống chọi hai đại cao thủ, nhưng lại đánh lui bọn họ.

Đả thương trưởng lão áo bào đen, đồng thời làm hư vũ khí của Cự Phủ tháp chủ.

Mà Lâm Minh cũng chỉ dựa vào một cây trường thương thiên giai hạ phẩm mà thôi, vì sao trường thương nhìn có vẻ bình thường đến tay Lâm Minh lại phát huy được uy lực như thế?

- Thì ra là thế...

Lão nhân áo bào đen nhìn Lâm Minh, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một cái răng nanh đầy máu:

- Tuổi còn trẻ, Toàn Đan sơ kỳ, lĩnh ngộ Chiến Linh! Hơn nữa đẳng cấp, chỉ sợ là đã tới Thanh Đồng đại thành rồi!

Lão nhân áo bào đen vừa nói ra lời ấy, trong lòng Cự Phủ tháp chủ chợt nghiêm lại, Chiến Linh!

Là võ giả Cự Ma tộc, Chiến Linh đối với Cự Phủ tháp ch mà nói có chút xa xôi, bởi vì trời sinh ý chí và ngộ tính không đủ, rất nhiều võ giả Cự Ma sau khi xưng đế cũng không thể lĩnh ngộ được Chiến Linh.

Nhưng mà Cự Phủ tháp chủ vẫn có hiểu biết kha khá về Chiến Linh, nghe nói khi ý chí võ giả mạnh tới mức tận cùng thì sẽ ngưng hóa thành ý cảnh đặc thù, có thể bám vào bất kỳ vật gì để giết địch, có thể chém chết tất cả hư vô.

Lâm Minh mới có tu vi gì, vậy mà đã lĩnh ngộ Chiến Linh?

Trong lòng Cự Phủ tháp chủ càng ngày càng sợ hãi đối với Lâm Minh. Hắn bắt đầu hối hận vừa rồi tùy tiện ra tay, bây giờ hắn đã hoàn toàn đắc tội với Lâm Minh, đắc tội một người như vậy, thảm cảnh ngày sau không nghĩ cũng biết.

Bên ngoài hai mươi trượng, Lâm Minh cầm thương mà đứng, một kích vừa rồi có thể có uy lực như thế kỳ thật là mượn thế hình xăm Thiên Ma mười hai cánh trong nháy mắt ngưng tụ thành công, nếu như dưới tình huống bình thường, tuy rằng Lâm Minh có thể tiếp được một kích liên thủ của lão nhân áo bào đen và Cự Phủ tháp chủ, nhưng không không thể đả thương hai người.

- Hình xăm Thiên Ma mười hai cánh rốt cuộc ngưng tụ thành!

Lâm Minh hít sâu một hơi. Sát Thần lực trường phát ra chồng lên Tu La lực trường.

Tuy nhiên cũng chỉ là chồng lên bình thường mà thôi, cũng không phải là hai thứ dung hợp, chồng lên chỉ là thêm một tầng mà thôi, mà dung hợp lại biến về chất. Đến lúc đó cường độ lực trường sẽ một lần nữa tăng vọt.

Cảnh giới bây giờ của Lâm Minh cách lực trường dung hợp còn một đoạn đxa phải đi.

Tuy nhiên chỉ chồng chất như thế, Sát Thần lực trường và Tu La lực trường cộng lại cũng cực kỳ khủng bố!

Bao phủ ở dưới lực trường, sắc mặt Cự Phủ tháp chủ và lão nhân áo bào đen đều cực kỳ khó coi, những tôn chủ khác thì càng không ăn thua, bởi vì bọn họ không chịu nổi cho nên nhao nhao lui về phía sau. Lúc này trong lòng bọn họ không ngừng kêu khổ, muốn chạy trốn cũng không thể trốn. Mà ở lại chỉ là cá thịt trên dao thớt, mặc cho người xâm lược.

Theo chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh vận chuyển, hai loại lực lượng lực trường càng ngày càng mạnh. Tu La lực trường, áp chế toàn bộ linh hồn cho đến thân thể, mà Sát Thần lực trường, lại kích phát sợ hãi chỗ sâu nhất trong linh hồn võ giả, từ ảnh hưởng linh hồn thành ảnh hưởng tới năng lực khống chế thân thể. Thậm chí võ giả thực lực yếu, Sát Thần lực trường có thể trực tiếp bóc linh hồn ra khỏi thân thể. Không chiến mà chết tại chỗ.

Song tầng lực trường áp bách, càng là võ giả thực lực yếu bị ảnh hưởng lại càng lớn, cho dù áo bào đen trưởng lão và Cự Phủ tháp chủ, sức chiến đấu cũng bị suy yếu tới mức không đến bảy thành.

- Tiểu tử này!

Áo bào đen trưởng lão nghiến răng nghiến lợi, liều mạng thúc giục ma nguyên trong cơ thể, nhưng mà lại vô ích.

- Đi chết đi!

Khi chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, Lâm Minh đột nhiên bước ra một bước, thân ảnh như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt lão nhân áo bào đen, một thương đâm thẳng tới trái tim lão nhân.

Dưới tình huống như vậy, đối mặt với một thương sắc bén của Lâm Minh, lão nhân áo bào đen làm sao có thể ngăn cản được?

- Oanh!

Một lần giao phong, lão nhân áo bào đen mạnh mẽ lui ra ngoài, Lâm Minh bước ra một bước, mạnh mẽ đuổi giết tới.

- Các ngươi còn nhìn làm gì? Cùng tiến lên a! Các ngươi tưởng các ngươi có thể còn sống sao? Bây giờ không giết hắn, sau này hắn tất sẽ giết chết các ngươi!

Lão nhân áo bào đen điên cuồng hô lên với những tôn chủ kia, nhưng mà lúc này, những tôn chủ bình thường kia lại quay sang nhìn nhau, lại không người nào dám động một bước.

Nói đùa, bọn họ ở dưới hai tầng lực trường áp chế, bước một bước đã không dễ dàng rồi, huống chi là kịch đấu, thực lực của bọn họ xa không bằng áo bào đen trưởng lão cho nên bị lực trường áp chế càng rõ ràng.

- Rầm rầm oanh!

Trong nháy mắt giao thủ bốn năm lần, ngực lão nhân áo bào đen bị thương mang của Lâm Minh quét trúng, xương sườn gãy, nội tạng cũng bị tổn hại!

Sức chiến đấu của Lâm Minh quá mạnh mẽ, cũng chỉ võ giả cấp tháp chủ mới chống đỡ được Lâm Minh một hồi, võ giả cấp tôn chủ bình thường đã bị Lâm Minh miểu sát rồi.

Không phản kháng Lâm Minh, có lẽ còn có con đường sống, phản kháng Lâm Minh bây giờ sẽ chết!

Một thương lại một thương, Lâm Minh đánh cho lão nhân áo bào đen liên tục lui về phía sau, mắt thấy cứ tiếp tục như vậy, hắn đã duy trì không được mấy chiêu, mà Cự Phủ tháp chủ lại ở một bên nhìn xem.

Kỳ thật lúc này trong lòng Cự Phủ tháp chủ cũng khẩn trương, hắn cảm giác được, cho dù hắn cùng ra tay, muốn thắng Lâm Minh hy vọng cũng xa vời!

- Lâm Minh! Ta đầu hàng!

Cự Phủ tháp chủ đột nhiên hạ vũ khí xuống, hô lên với Lâm Minh.

- Đầu hàng?

Khóe miệng Lâm Minh vểnh lên mỉa mai, lúc này đầu hàng thì có nghĩa gì?

- Lâm Minh, chỉ cần ngươi buông tha ta, tất cả tài phú trong Tu Di giới của ta đều cho ngươi, ngoài ra, ta yểm hộ ngươi ra khỏi Huyết Sát Nguyên!

Cự Phủ tháp chủ tung ra một đề nghị mê hoặc.

Lâm Minh đã ngưng tụ hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, tiếp tục giết Cự Phủ tháp chủ thì ý nghĩa cũng không lớn. Hơn nữa nếu Lâm Minh thật sự giết tất cả tôn chủ, thời điểm ra khỏi Huyết Sát Nguyên, tất nhiên sẽ bị nghi ngờ.

Một khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đến, vậy thì xong rồi.

Lâm Minh dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không có khả năng thoát được dưới tay nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, hắn là cường giả cấp đế chân chính!

- Cự Phủ! Ngươi không ngờ phản bội nguyên chủ!

Lão nhân áo bào đen hai mắt đỏ máu, lúc này, Cự Phủ phản bội, chẳng khác nào tuyên án tử hình với hắn.

Cự Phủ tháp chủ cười lạnh nói:

- Phản bội nguyên chủ? Ta chỉ là quân cờ của nguyên chủ mà thôi, ta dựa vào chính sức lực và thực lực của mình thông qua vô số chém giết sinh tử mới trở thành tháp chủ, lại thay các ngươi quản lý Cự Phủ tháp nhiều năm như vậy, nộp lên trên vô số tài nguyên, ai cũng không nợ ai, các ngươi còn muốn bảo ta đi chết mới được sao?

- Được! Được, rất được!

Lão nhân áo bào đen khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn:

- Đợi nguyên chủ biết được việc này, các ngươi đều phải chết.

- Hừ! Chết trước chính là ngươi!

Lâm Minh một bước vọt tới trước mặt lão nhân áo bào đen, một thương đâm tới ngực lão nhân áo bào đen.

Gần như mỗi thương của Lâm Minh đều nhằm về nơi yếu hại.

- A!

Lão nhân áo bào đen kêu thảm một tiếng, hắn tránh được chỗ yếu hại, nhưng mà lại vẫn bị một thương của Lâm Minh đâm trúng bả vai, máu tươi vọt ra, trường thương Lâm Minh xoáy một cái, trực tiếp xé xuống một cánh tay của đem lão nhân áo bào đen.

- Lão phu thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Lão nhân áo bào đen phát ra tiếng kêu thảm khàn khàn sắc nhọn, hồn nhiên không để ý tới cánh tay mình đã bị trọng thương, một tay cầm mâu, một mâu liều mạng đâm tới bụng Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh sao lại để hắn đắc thủ, thân ảnh nhoáng lên một cái, xuất hiện phía sau lưng lão nhân áo bào đen, một thương đâm vào hậu tâm của lão!

- Phốc!

Bạch thương xuyên qua cơ thể, mũi thương nhiễm máu đỏ tươi.

Lão nhân áo bào đen phun ra một ngụm máu tươi, lúc này lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn sớm đã rối tinh rối mù rồi.

- Lâm Minh, lão phu ở dưới chờ ngươi!

Lão nhân áo bào đen cười thảm nói ra lời này, trong nháy mắt kinh mạch toàn thân hắn phồng lên, sau đó liên tục nổ tung, lão nhân áo bào đen tự đoạn kinh mạch, nghịch chuyển tinh huyết toàn thân, ngưng tụ thành một cái huyết ấn trước người.

- Vạn Ma Thiên Niên chi chú, ấn!

Áo bào đen trưởng lão phát ra một câu cuối cùng này, vẻ mặt mang nụ cười dữ tợn, đồng tử cũng không còn chút biểu tình.

- Hả? Đây là cái gì?

Trong nháy mắt kia, Lâm Minh chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng kỳ dị dọc theo bạch thương ào ào đi vào trong thân thể, rồi sau đó tràn tới tứ chi bách hải hắn.

Vạn Ma Thiên Niên chi chú?

Lâm Minh theo bản năng nghĩ tới câu lão nhân áo bào đen trước khi chết nói ra, nếu không đoán sai, nó chính là năng lượng đi vào trong cơ thể hắn.

- Lâm Minh, lão già này trước khi chết dùng sinh mệnh nguyền rủa ngươi.

Thanh âm Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh.

- Đoán được nguyền rủa này để làm gì không?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hắn không nghĩ tới lão nhân áo bào đen còn có một chiêu như vậy.

- Không gì quá lớn hại, nguyền rủa này chính là một dấu hiệu, sau khi ngươi bị nguyền rủa, có người sẽ căn cứ vào đó mà tìm được vị trí của ngươi, nếu không trừ hết thì ngày sau ngươi sẽ giống như đom đóm trong đêm tối vậy!

- Ồ? Nói như thế, lão gia hỏa này hạ nguyền rủa chính là muốn làm dấu hiệu cho Huyết Sát Nguyên nguyên chủ đuổi giết ta?

- Chính là như thế!

- Ngươi có thể cởi bỏ không?

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, bây giờ bị một cái dấu hiệu như vậy thì cực kỳ không ổn, từ Huyết Sát Nguyên đi ra còn phải đi qua mấy mươi vạn dặm, khoảng cách dài như vậy, hắn cũng không tin tránh được Huyết Sát Nguyên nguyên chủ đuổi giết.

Bây giờ cũng chỉ trông cậy vào Ma Quang, Ma Quang dường như đối với những năng lượng ấn ký này có nghiên cứu vô cùng sâu sắc, lúc trước nô ấn của Cực Tinh tháp chủ chính là do Ma Quang hóa giải.

- Hắc hắc, cởi bỏ thật ra có chút khó khăn, tuy nhiên cách ly nó thì cũng không khó, tuy nhiên ta có điều kiện... Lần này vật phẩm bên trong Tu Di giới của Cự Phủ tháp chủ, Cực Tinh tháp chủ và áo bào đen trưởng lão gì đó, phải cho ta chọn trước!

Ma Quang liếm liếm đầu lưỡi chó, kỳ thật yêu cầu này của nó cũng không quá phận, ở vùng cấm ngàn dặm, Ma Quang xuất ra không ít khí lực, nhưng mà cuối cùng những thứ khai quật được ở trong cổ mộ kia, lại không có mấy hiệu quả đốiMa Quang, điều này làm cho nó rất là buồn bực.

- Được!

Lâm Minh một câu đáp ứng, Tu Di giới ba người này, vốn hắn cũng không quá để ý.

Lúc này, lão nhân áo bào đen đã hoàn toàn tắt thở, Lâm Minh thuận tay lấy đi Tu Di giới, cùng lúc đó, một cỗ sát khí tinh thuần tràn ra, tiến vào trong cơ thể Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh cảm giác rõ ràng, cỗ sát khí này đối với thân thể hắn đã không còn tác dụng tẩm bổ nữa.

Chương 667: Hạ nô ấn

Áo bào đen đã chết!

Nhìn thấy thi thể lão nhân áo bào đen vẫn còn vắt ngang thương của Lâm Minh, những võ giả ở đây đều theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng co rút lại.

Hiện tại Lâm Minh trước mặt bọn họ giống như một đầu mãnh hổ, mà bọn họ lại là sơn dương không hề có sức phản kháng.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi thu thương, tay trái vuốt lên mũi thương một cái, lau sạch vết máu trên đó.

Tiếp theo, hắn quay đầu nhìn về phía Cự Phủ tháp chủ.

Cự Phủ tháp chủ trong lòng lộp nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch.

- Lâm... Lâm thiếu hiệp, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta mang các ngươi từ Cự Phủ tháp rời khỏi Huyết Sát Nguyên, Cự Phủ tháp cách khu vực Huyết Sát Nguyên chỉ có hai ngàn dặm, mà khoảng cách chỗ Huyết Sát Nguyên nguyên chủ ở Huyết Sát thần điện khoảng vạn dặm, ngươi tới Cự Phủ tháp ta là nơi rời đi tốt nhất, hơn nữa lúc các ngươi rời đi, sẽ có người tiếp ứng, có ta yểm hộ, các ngươi rời đi càng dễ dàng, nếu không nói không chừng sẽ bị hoài nghi...

Cự Phủ tháp chủ nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt Lâm Minh, hắn sợ Lâm Minh không đáp ứng, còn chủ động tháo Tu Di giới của mnh xuống, cả một đôi thiên giai chiến phủ, cũng bỏ vào trong Tu Di giới, tính đưa cả cho Lâm Minh.

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, cũng không mở miệng. Hắn quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Quần, lại thấy Đoan Mộc Quần khẽ gật đầu, Cự Phủ tháp chủ nói không giả, cửa ra phía bắc Vạn Cổ Ma Khanh nối liền sáu tòa Thông Thiên tháp, nếu từ Cự Phủ tháp rời đi, thì tốt hơn Cực Tinh tháp rất nhiều.

Lâm Minh trầm mặc, nhưng lại khiến không khí càng thêm ngưng trọng, Cự Phủ tháp chủ ngay cả thở mạnh cũng không dám, thói quen cao cao tại thượng của hắn, đã bao lâu chưa trải qua loại tình trạng này rồi, giống như phạm nhân sắp bị tử hình vậy.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi không tin người kia sao?

Đúng lúc này, thanh âm Ma Quang đột nhiên vang lên trong đầu Lâm Minh.

- Đúng vậy!

Lâm Minh quả thật không tin được Cự Phủ tháp chủ, sau khi trở thành Thiên Ma mười hai cánh. Huyết Sát Nguyên Lâm Minh tự nhiên sẽ không ở lại nữa.

Lúc ở Vạn Cổ Ma Khanh, tất cả tin tức đều bị cách ly với bên ngoài, nhưng một khi ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, nhóm tôn chủ này, có lẽ sẽ mật báo với Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, nếu như bị nguyên chủ biết được, hắn chắc gì có thể bình an rời khỏi Huyết Sát Nguyên.

Nhưng nếu giết tất cả những người này thì đến lúc đó chỉ có bốn, năm người bọn họ có thể rời khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, như vậy quá chói mắt. Người tiếp ứng không khỏi sẽ hoài nghi.

- Hắc, dễ làm, hạ một vài loại nô ấn là được, cái này thuộc loại công pháp ma đạo cấp thấp, ngay cả Cực Tinh tháp chủ đều có. Bản thánh làm sao lại không có?

- Ồ?

Lâm Minh ánh mắt sáng lên, nếu có thể hạ nô ấn thì tốt quá.

- Tuy nhiên... Nô ấn khống chế cũng chỉ có mức độ nhất định, giống như Cực Tinh tháp chủ, cũng chỉ khống chế được ba bốn người, ta có thể nhiều một chút, nhưng mà không thể vượt qua mười, ngươi xem mà chọn đi.

- Có mười là đủ rồi.

Lâm Minh chỉ cần để mười vị tôn chủ bị khống chế coi chừng những người khác. Để cho bọn họ không thể mật báo, cũng đủ cho mình có thời gian rời đi là được.

Hắn nhìn về phía Cự Phủ tháp chủ, giọng điệ lạnh lùng nói:

- Cự Phủ. Ngươi nếu muốn sống, vậy chỉ có một lựa chọn, đó chính là thả tinh thần chi hải của ngươi ra, cam tâm tình nguyện để ta hạ nô ấn.

- Nô ấn?

Cự Phủ tháp nghe hai từ này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Võ giả bị hạ nô ấn. Ngay cả nhân cách cũng không được bảo đảm, có thể nói sống không bằng chết!

Cự Phủ tháp chủ tuy rằng không muốn chết. Nhưng càng không muốn sống như cái xác không hồn:

- Không thể được, ngươi muốn hạ nô ấn thì ta tình nguyện chết trận!

- Đừng nóng vội.

Phản ứng của Cự Phủ tháp chủ không nằm ngoài dự kiến của Lâm Minh:

- Ta chỉ khống chế ngươi ba tháng, cũng đủ thời gian cho ta rời đi, thẳng thắn mà nói, không hạ nô ấn, ta không tin được ngươi.

- Ba tháng sau, ta tự nhiên sẽ thu hồi nô ấn, trả lại tự do cho ngươi, nếu ngươi tin tưởng, thì buông tinh thần chi hải ra, nếu ngươi không tin, ta đây cũng chỉ có thể giết chết ngươi.

Lâm Minh nói xong, Cự Phủ tháp hơi hơi trầm ngâm, ba tháng thật ra không là gì, hắn chỉ sợ đến lúc đó Lâm Minh nói không giữ lời, không chịu thu hồi nô ấn, vậy hắn sẽ chính thành con rối không có nhân cách.

- Ngươi có thể thề với võ đạo chi tâm thề không?

Cự Phủ tháp chủ do dự một chút nói.

- Thề?

Lâm Minh nhướng mày, giọng điệu lạnh lẽo hơn nói:

- Ta nghĩ ngươi chắc không hiểu được tình huống, bây giờ không phải ta đàm phán với ngươi, mà chỉ là thông báo cho ngươi quyết định của ta, ngươi có thể lựa chọn nhận hoặc là không tiếp nhận, không có quyền cò kè mặc cả!

Tính cách Lâm Minh xưa nay đều mạnh mẽ, hắn hứa hẹn cái gì thì nhất định sẽ chấp hành, không để cho người khác hoài nghi.

Cự Phủ tháp chủ nghe lời Lâm Minh hơi hơi ẩn chứa sát ý, tim lại đập nhanh, lại có chút do dự, mà đúng lúc này, Lam Thấm bĩu môi, khinh thường nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Tương lai Lâm Minh không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ trở thành cường giả đứng đầu Thánh Ma đại lục, không biết có bao nhiêu người vỡ đầu chảy máu muốn bái làm tiểu đệ của Lâm Minh, hắn cần vắt óc tìm kế lấy ngươi là thuộc hạ sao? Ngươi cũng xứng!

Lam Thấm nói một câu, trực tiếp khiến cho Cự Phủ tháp chủ không còn cách nào khác.

Hắn cười khổ một tiếng, đúng vậy, nhân vật như Lâm Minh, tương lai tất nhiên sẽ đứng đầu toàn bộ Thánh Ma đại lục, thậm chí còn ở trên sân khấu Thần Vực, đến lúc đó, hắn vừa hô một tiếng, tùy tiện một tiểu đệ nhảy ra cũng dễ dàng đánh bại mình, nếu mình thật sự có thể đi theo Lâm Minh đến lúc đó, nói không chừng còn được ban cho cơ duyên nào đó, được hưởng thụ đãi ngộ vô cùng tốt.

Nghĩ đến đây, Cự Phủ tháp chủ cũng không còn do dự gì nữa, tự động giao ra Tu Di giới của mình, sau đó buông tinh thần chi hải ra.

- Lâm thiếu hiệp động thủ đi.

Lâm Minh thu hồi Tu Di giới, cảm giác tản ra tra xét một phen, sau đó mặt không đổi sắc kết một cái ấn quyết màu đen, trên ấn quyết này có hạ một lực lượng linh hồn của Ma Quang, cộng thêm năng lượng của Lâm Minh dùng để duy trì, khống chế võ giả cấp bậc Cự Phủ tháp căn bản không thành vấn đề.

Nô ấn vừa vào tinh thần chi hải, thân thể Cự Phủ tháp chủ chấn động mạnh một cái, ánh mắt hiện lên vẻ mê man, sau một lát lại trở nên thanh tỉnh.

Hắn quay sang chắp tay với Lâm Minh, cung kính đứng phía sau Lâm Minh.

Võ giả bị hạ nô ấn, bình thường không có gì khác thường, chỉ là ở trước mặt chủ nhân, sẽ hiện ra trung tâm tuyệt đối.

- Còn các ngươi!

Lâm Minh quay đầu nhìn về phía các tôn chủ khác:

- Ta sẽ chọn chín người hạ nô ấn, kỳ hạn cũng là ba tháng, các ngươi có thể lựa chọn nhận, hoặc là chết!

Lâm Minh vừa quả quyết vừa lạnh lùng nói, võ giả ở đây không có một ai dám kháng nghị, ngay cả Cự Phủ tháp chủ đều tiếp nhận, bọn họ còn có gì đâu mà để nói.

Lâm Minh chọn chín võ giả tu vi mạnh nhất, theo thứ tự hạ nô ấn, không có một ai phản kháng.

Sau đó, hắn lại hồi Tu Di giới của áo bào đen trưởng lão, Cực Tinh tháp chủ, còn có sáu, bảy tôn chủ bị hắn giết chết lúc trước.

Tinh thần lực chìm vào trong, hơi tra xét một phen, thứ tốt bên trong quả nhiên không ít.

Võ giả có thể sống sót trong lần hành trình đi tới Vạn Cổ Ma Khanh này, hơn phân nửa là tôn chủ, thu hoạch bên trong cộng thêm thu hoạch lần hành trình Vạn Cổ Ma Khanh này, tài sản phong phú cỡ nào, có thể nghĩ mà biết.

Sau khi tra xét một phen, chỉ riêng bảo khí thiên giai đã có tám kiện, ngoài ra, còn có hơn ba mươi khối nhân giai Ma Thần Chi Cốt, mười hai khối địa giai Ma Thần Chi Cốt cỡ bằng trứng gà, những địa giai Ma Thần Chi Cốt này đều ở trong Tu Di giới ba cường giả cấp tháp chủ.

Trong đó đáng giá nhắc tới nhất chính là có một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt lóe lên ánh sáng màu hồng, mơ hồ tản ra một cỗ máu tanh, Lâm Minh đoán, nó chắc là một khối địa giai trung phẩm Ma Thần Chi Cốt đã tới gần địa giai thượng phẩm.

- Con bà nó, một đám quỷ nghèo! Lại còn nói là tháp chủ nữa chứ, ta nhổ!

Ma Quang ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh hùng hùng hổ hổ nói:

- Tổng cộng chỉ có một khối Ngưng Huyết cốt còn được thông qua, những thứ khác đều là rác rưởi.

Cái gọi là Ngưng Huyết cốt, cũng chính là khối địa giai trung phẩm Ma Thần Chi Cốt kia, nó có chút một tia tinh huyết của cường giả cấp đế, đối với linh hồn Ma Quang có tác dụng tẩm bổ nhất định.

Về phần những thứ khác, với ánh mắt Ma Quang, rất khó lọt vào pháp nhãn của nó.

- Vậy ngươi không cần?

- Cần! Vì sao không cần, thịt châu chấu cũng là thịt, khối Ngưng Huyết cốt này bản thánh thu, miễn cưỡng có thể có tác dụng tẩm bổ một chút xíu đối với linh hồn bản thánh, còn lại ngươi muốn làm thế nào thì làm.

Lâm Minh mỉm cười, không chút khách khí đem tất cả tài nguyên hữu dụng lấy ra, bỏ vào trong một cái Tu Di giới, hắn chỉ giữ lại năm khối nhân giai Ma Thần Chi Cốt cũng là để giành cho thân nhân, bằng hữu sử dụng, còn lại mười một khối địa giai Ma Thần Chi Cốt, bao gồm tám kiện bảo khí thiên giai kia, toàn bộ giao cho đám người Đoan Mộc Quần.

- Đoan Mộc huynh, vừa rồi cảm ơn, ân tình này, Lâm mỗ nhớ kỹ.

Lâm Minh hời hợt nói, tuy rằng nói rất bình tĩnh, nhưng mà Đoan Mộc Quần lại biết, người giống như Lâm Minh, một khi đã hứa hẹn, sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.

Nói cách khác, Lâm Minh đã chân chính nhận hắn là bằng hữu rồi.

Đoan Mộc Quần lắc đầu nói:

- Lâm huynh khách khí, chuyện vừa rồi ta giúp chỉ là chuyện nhỏ, mà lúc ở ngàn dặm vùng cấm, Lâm huynh không biết đã cứu chúng ta bao nhiêu lần, không có Lâm huynh thì chúng ta đã sớm ngã xuống trong vùng cấm rồi, càng đừng nói tới chuyện nhận được tài nguyên.

Lâm Minh mỉm cười:

- Hoạn nạn gặp chân tình, cả đời ta rất hiếm bằng hữu, hôm nay, xem như giao được mấy bằng hữu các ngươi.

Ngay tình huống lúc đó nói là hoạn nạn gặp chân tình tuyệt không nói quá, khi đó Lâm Minh cùng đối mặt với ba người vây công, còn chưa đạt tới Thiên Ma mười hai cánh, tình thế rất bất lợi, Đoan Mộc Quần lại lấy tài nguyên bản thân, mạo hiểm ngăn cản lão nhân áo bào đen đánh chết Lâm Minh thì đã vô cùng không dễ.

Con đường võ đạo của Lâm Minh đi đến bây giờ. Đều đã gặp hạng người lấy oán trả ơn, ngươi lừa ta gạt không biết bao nhiêu, mà có thể gặp được người mang ơn, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cũng không nhiều lắm.

Đoan Mộc Quần vốn không muốn thu quả Tu Di giới này, nhưng

Lâm Minh cố ý đưa cho, cuối cùng Đoan Mộc Quần cũng không chối từ.

- Lâm huynh tính sau khi rời khỏi Vạn Cổ Ma Khanh này đi đâu không? Nếu không có chỗ, không bằng cùng chúng ta đồng hành?

Đoan Mộc Quần rất muốn biết Lâm Minh là từ đâu tới, thiên tài như vậy, không có khả năng không có bối cảnh, mượn sức Lâm Minh đến Thần Mộc thánh địa là không có khả năng, tuy nhiên để hắn đến Thần Mộc thánh địa làm khách một chuyến, gia tăng quan hệ thì cũng không tồi.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không được, lần này ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, tại hạ sẽ rời đi, trở lại nơi thuộc về ta.

- Ồ? Đó là nơi nào?

Đoan Mộc Quần thuận miệng hỏi, sau khi hỏi ra hắn mới cảm thấy có chút liều lĩnh.

Tuy nhiên hắn không nghĩ tới chính là, Lâm Minh lại không giấu giếm, trực tiếp dùng chân nguyên truyền âm trả lời:

- Đó là một phiến đại lục khác, là một nơi bên ngoài Thánh Ma đại lục...

Chương 668: Trở lại Nam Thiên Vực

- Cái gì?

Đoan Mộc Quần ngây dại, hắn xuất thân từ tông môn lục phẩm đã gần đạt tới siêu cấp thánh địa, cũng coi như kiến thức rộng rãi, nhưng mà chưa bao giờ nghe nói qua có ai đến từ bên ngoài Thánh Ma đại lục.

Cẩn thận ngẫm lại, trong một ít điển tịch cổ xưa của thánh địa, về Thần Vực, về thế giới bên ngoài Thánh Ma đại lục, quả thật có một ít chú giải không rõ, nhưng mà đến tột cùng nơi kia là gì, có chủng tộc gì, cảnh tượng gì, Đoan Mộc Quần cũng không biết.

- Bên ngoài Thánh Ma đại lục?

Lam Thấm ánh mắt sáng lên, lập tức cảm thấy hứng thú.

Nàng cũng từng nghe nói thế giới này không chỉ có Thánh Ma đại lục, còn có thiên địa càng rộng lớn hơn, trong tiềm thức, Lam Thấm luôn luôn cho rằng những nơi kia quá mức xa xôi, muốn đi nhưng không thể, bây giờ nghe nói Lâm Minh đến từ nơi to lớn kia, làm sao lại không hứng thú cơ chứ.

- Vậy nơi đó là gì?

- Một khối đại lục tên là Thiên Diễn đại lục, ta đến từ Nam Thiên Vực.

Lâm Minh không chút giấu giếm, một là hắn tin mấy người này, thứ hai chính là vị trí thượng cổ truyền tống kia, phương pháp sử dụng đều được Lâm Minh ghi nhớ trong lòng, không có hắn thì cũng không có ai qua được.

- Thiên Diễn đại lục?

Mỹ mâu Lam Thấm ánh lên, nàng rất muốn cùng Lâm Minh đi xem, tuy nhiên lời nói tới miệng lại không thốt ra được.

Những truyền nhân thánh địa này vốn ra ngoài thánh địa chỉ là lịch lãm, đọc vạn quyển sách không bằng được ngàn dặm đường, nếu như có thể mở rộng tầm mắt một chút, kiến thức nhiều một chút, tu vi bọn họ cũng có lợi hơn.

- Lâm huynh, thế giới kia của ngươi làm sao đi được?

Đoan Mộc Quần cũng vô cùng hứng thú với Thiên Diễn đại lục, đối với những tuổi trẻ tuấn kiệt cao ngạo này mà nói, không có người nào nguyện ý an phận một chỗ, không ra thế giới bên ngoài, vĩnh viễn là ếch ngồi đáy giếng.

- Thông qua Truyền Tống trận.

Lâm Minh cũng nhìn ra những người này động tâm muốn đi Thiên Diễn đại lục, mở miệng nói:

- Không khí tập võ ở Thiên Diễn đại lục, xa không bằng Thánh Ma đại lục, võ giả nơi đó, thực lực rất yếu, thiên phú cũng kém một chút, hơn nữa... Chỉ có nhân loại, không có chủng tộc khác.

Lâm Minh đơn giản giới thiệu tình huống Thiên Diễn đại lục một chút.

Thánh Ma đại lục chủng tộc rắc rối phức tạp, hàng năm chiến loạn không ngừng, võ giả ở trong áp lực chiến đấu, tự nhiên dễ dàng trưởng thành.

Cộng thêm thiên phú của Thánh Ma đại lục Yêu Tinh tộc, Cự Ma tộc, Ải Ma tộc đều tốt hơn nhân loại, cho nên trẻ tuổi tuấn kiệt trong nhóm ưu tú đạt tỷ lệ rất cao, lượng cường giả phong hoàng số cũng nhiều hơn.

Trái ngược lại, Thiên Diễn đại lục thì bình thường hơn, hàng năm hòa bình, rất ít chinh chiến, chủng tộc cũng chỉ có một nhân loại.

Đoan Mộc Quần, Phong Thần và Lam Thấm liếc nhìn nhau, sau khi cùng nhìn ra ý tứ của nhau mới nói:

- Lâm huynh, nếu như tiện thì không biết chúng ta có thể... Cùng với Lâm huynh đi tới Thiên Diễn đại lục không?

Lâm Minh hơi hơi do dự một chút, liền sảng khoái đáp ứng:

- Được, tuy nhiên phương pháp mở ra Truyền Tống trận, chỉ có một mình Lâm mỗ biết, mà sau khi Lâm mỗ đi tới Thiên Diễn đại lục, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, ít nhất phải ở lại ba năm, trong khoảng thời gian này, các ngươi chỉ sợ không thể rời đi.

- Ba năm? Không thành vấn đề!

Đoan Mộc Quần không chút do dự đáp ứng.

Một mảnh thế giới rộng lớn nằm ngoài Thánh Ma đại lục, chỉ dùng vẻn vẹn ba năm làm sao có thể đi hết?

- Vậy được rồi, bởi vì là Truyền Tống trận cự ly xa, lúc truyền tống, phải trải gió lốc không gian, có chút nguy hiểm nhỏ, nhưng lại là cơ hội lĩnh ngộ Thời Không ý cảnh rất tốt, có lẽ có trợ giúp đối với các ngươi.

- Thời Không ý cảnh?

Đám người Đoan Mộc Quần ánh mắt sáng lên, Thời Không ý cảnh được xưng là ý cảnh hư vô mờ mịt, mặc dù Yêu Tinh tộc tinh thông ý cảnh pháp tắc, cũng có rất nhiều người không thể lĩnh ngộ, chủ yếu là không chạm tới được cánh cửa, ngay cả Đoan Mộc Quần có siêu cấp thánh địa ủng hộ cũng không chạm được tới cánh cửa này.

Nếu có thể đi vào trong không gian loạn lưu tự mình trải qua gió lốc không gian, ưu đãi không cần nói cũng biết.

Điều này càng làm cho đám người Đoan Mộc Quần càng thêm quyết tâm đi tới Thiên Diễn đại lục.

Lúc này cách cửa vào Vạn Cổ Ma Khanh mở ra còn hơn mười ngày, trong thời gian này cũng không có gì phải làm, Lâm Minh ngồi trên một tảng đá điều tức, từ từ củng cố cơ sở, hướng về mục tiêu của hắn là Hắc Động Toàn Đan.

Mà đám người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cũng tu luyện, mười ngày bình yên vô sự.

Ngày hôm nay, bầu trời u ám đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, có thể nhìn thấy từng đạo lực lượng không gian hình thành lốc xoáy, rốt cuộc cũng đến ngày thông đạo Vạn Cổ Ma Khanh mở mười hai thông đạo trong Vạn Cổ Ma Khanh chạy thẳng tới tầng cao nhất Thông Thiên tháp, từ khi Thông Thiên tháp được phát hiện, những thông đạo này đã tồn tại.

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Lâm Minh đứng lên, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, thân thể vọt mạnh lên không trung.

Ở trong Vạn Cổ Ma Khanh cấm bay, tuy nhiên ở trong mười hai thông đạo lại ngoại lệ, cho nên võ giả ở đây cũng chỉ có thông qua những thông đạo này, mới có thể rời khỏi Vạn Cổ Ma Khanh.

Vạn Cổ Ma Khanh sâu hơn một vạn trượng, đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần đi cùng Cự Phủ tháp chủ, bay khoảng một nén hương, mới đến Cự Phủ tháp.

Nơi này quả nhiên có bốn năm người tiếp đãi, những người này đều là võ giả Cự Phủ tháp.

Nhìn thấy đám người Cự Phủ tôn chủ, Lâm Minh xuất hiện, những người này đều có chút nghi hoặc, cả tòa Cự Phủ tháp vậy mà chỉ còn lại một mình Cự Phủ tháp chủ, ngay cả Hắc Thạch cũng đã chết?

Còn có đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần phía sau hắn là chuyện gì xảy ra? Những người này căn bản là không phải người của Cự Phủ tháp, vì sao thông qua Cự Phủ tháp truyền tống thông đạo rời đi?

Trong lòng những võ giả này tự nhủ, nhưng mà không ai mở miệng, lúc này, Cự Phủ tháp chủ lại vung tay lên, nói:

- Đều lui ra đi!

- Vâng!

Uy nghiêm của tháp chủ ở Thông Thiên tháp không thể xâm phạm, Cự Phủ tháp chủ lên tiếng, những võ giả này tự nhiên không thể không nghe, cung kính lui xuống.

- Chủ nhân mời đi theo ta.

Cự Phủ tháp chủ thi lễ, đi trước dẫn đường, thông đạo Vạn Cổ Ma Khanh dẫn vào Cự Phủ tháp chính là tầng thứ năm Cự Phủ Thông Thiên tháp, Cự Phủ tháp chủ mang theo đám người Lâm Minh thông qua mật đạo, nhanh chóng đi tới tầng một Thông Thiên tháp, sau đó, đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần dịch dung, hòa vào trong đoàn người, dọc theo xiềng xích thông thiên rời khỏi Cự Phủ tháp.

- Lâm huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Đoan Mộc Quần hỏi.

- Đi Ma Vân thảo nguyên.

Lâm Minh nói xong vẻ mặt như hồi tưởng lại, vô tình, hắn đã vào Thánh Ma đại lục hai năm rưỡi, chỗ đầu tiên Lâm Minh đi tới chính là Ma Vân thảo nguyên, nơi này có thể nói là thế giới tầng dưới chót của Thánh Ma đại lục, võ giả xuất thân từ Ma Vân thảo nguyên, tương đương với võ giả bình dân của Thiên Diễn đại lục, không có tài nguyên, không có kế thừa, thực lực có hạn.

Từ Huyết Sát Nguyên đến Ma Vân thảo nguyên cách khá xa, Lâm Minh tính đi tới Hồng Nhật thành trước mua một ít tọa kị, sau đó tiếp tục đi tới Ma Vân thảo nguyên.

Đoan Mộc Quần nói:

- Ma Vân thảo nguyên ta đã từng nghe nói qua, cách nơi này khá xa, chúng ta thông qua trạm dịch đi tới.

- Ồ? Trạm dịch?

Lâm Minh lông mày nhướng lên.

Đoan Mộc Quần mỉm cười, cũng không nói chuyện, Lam Thấm ở một bên vừa tự hào vừa giải thích:

- Lâm huynh, toàn bộ Huyết Sát Nguyên, bao gồm phía tây Thánh Ma đại lục, khu vực phạm vi gần ngàn vạn dặm phía nam đều có phủ kín trạm dịch liên minh Yêu Tinh tộc thánh địa, có đầy đủ hệ thống truyền tống, ta và Đoan Mộc huynh đều lệnh bài tùy ý sử dụng Truyền Tống trận, hoặc là lấy tọa kị...

- Ồ!

Lâm Minh ánh mắt sáng lên, trạm dịch Truyền Tống trận thành lập rộng khắp như thế, bao phủ non nửa Thánh Ma đại lục, thánh địa liên minh này đúng là ra tay thật bạo (nguyên văn bút tích thật lớn).

Có thể thông qua trạm dịch rời đi có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng càng thêm an toàn, không cần lo lắng bị Huyết Sát Nguyên nguyên chủ đuổi giết.

- Tốt, vậy chúng ta thông qua trạm dịch rời đi!

Có trạm dịch, cho nên chỉ sau sáu ngày, đám người Lâm Minh liền cưỡi Thanh Lân Giao đi tới vùng trời Ma Vân thảo nguyên, từ trên lưng Thanh Lân Giao nhìn xuống Ma Vân thảo nguyên mênh mông vô bờ, có thể nhìn thấy dòng sông quanh co khúc khuỷu như một thắt lưng luồn quanh thảo nguyên kéo dài tới chân trời. Bên cạnh dòng sông, các bộ tộc du mục chăn thả ngưu dương, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy lều trại nối liền với nhau, tạo thành từng mảng như dải mây trắng, đây chính là chỗ ở của một bộ lạc.

Bộ lạc ở Ma Vân thảo nguyên trên cơ bản đều sống du mục, mà tài phú trong bộ lạc, đều dựa vào thu thập một ít Huyết Sát tinh mạch khoáng cằn cỗi.

Lâm Minh nhìn Ma Vân thảo nguyên này, lại nhớ tới lúc trước hắn sống ở đây, nhớ tới Thanh Hà gọi hắn là đại ca ca.

Bây giờ có lẽ Thanh Hà đã trở thành đại cô nương, có lẽ vài năm nữa sẽ lập gia đình.

Cuộc sống của người phàm so với võ giả thực sự quá ngắn.

Lâm Minh tuy rằng nhớ rõ chỗ bộ lạc của Thanh Hà, nhưng cũng không đi quấy rầy nàng, hắn mang theo ba người Đoan Mộc Quần, Lam Thẩm và Phong Thần tới chỗ thượng cổ Truyền Tống trận trên núi tuyết.

Núi tuyết này cực kỳ hẻo lánh, gần như là ở cực nam của Thánh Ma đại lục.

Thượng cổ Truyền Tống trận, ở trong một thâm cốc chỗ sâu núi tuyết, nơi này nhiệt độ cực thấp, nước đóng thành băng, không thấy mặt trời.

Lần trước Lâm Minh từ Truyền Tống trận đi ra, ở nơi này cũng không có cảm giác gì, nhưng mà lần này quay lại Truyền Tống trận, Lâm Minh mới phát hiện không gian lối vào thâm cốc đúng là vặn vẹo, nếu không tinh thông Không Gian ý cảnh thì căn bản không tìm thấy nơi này.

Cộng thêm địa thế nơi này hẻo lánh, cũng chẳng trách thượng cổ Truyền Tống trận này trải qua mấy vạn năm vẫn còn hoàn mỹ.

- Chính là nơi này.

Lâm Minh chỉ vào mặt đất trống trải trên khe núi, nơi này tối nhìn không thấy rõ năm ngón tay, tuy nhiên đối với đám người Đoan Mộc Quần mà nói thì không là vấn đề.

Diện tích thượng cổ Truyền Tống trận khoảng mấy chục trượng vuông, bố trí trên mặt đất, chỉ có một số trận văn thần bí phức tạp nối liền với nhau, nhìn qua không mấy bắt mắt.

Mật mã trận văn nơi này cũng chỉ có người kế thừa trí nhớ Ma Đế như Lâm Minh mới có thể mở ra.

- Mọi người đứng vào giữa Truyền Tống trận đi, ta sẽ mở truyền tống.

- Được!

Đám người Đoan Mộc Quần nhao nhao đi vào trong Truyền Tống trận, Truyền Tống trận quy mô lớn như thế, bọn họ cũng chỉ lần đầu nhìn thấy, nghĩ tới sắp đi đến Thiên Diễn đại lục, bọn họ đều tràn ngập chờ mong.

Muốn thành võ giả đỉnh cấp, thì không thể ở lỳ một chỗ, mà lần này là lần đầu tiên bọn họ chân chính đối mặt với thế giới bên ngoài.

Lâm Minh nói xong, đem một túi Chân Nguyên thạch thượng phẩm và trung phẩm theo thứ tự sắp thành hàng, tiện đà mở trận phù ra, ngay sau đó, toàn bộ Truyền Tống trận phát ra ánh sáng trắng mông lung...

Đứng ở trong ánh sáng trắng, trong lòng Lâm Minh muôn vàn cảm khái, Thiên Diễn đại lục, Nam Thiên Vực, ta rốt cuộc đã trở lại...

Chương 669: Tin tức Thần Hoàng Đảo

Eo biển Xích Hà nằm ở phía đông nam Thần Hoàng đảo mấy vạn dặm, nơi này có hai hòn đảo lớn giao nhau, bởi vì là nơi có dòng hải lưu giao nhau cho nên tài nguyên cá, tôm ở eo biển Xích Hà rất phong phú, thậm chí có không ít yêu thú cấp thấp kéo tới đây kiếm ăn.

Vì thế, nơi này trở thành thiên đường của phàm nhân và võ giả, mọi người sinh hoạt trên hòn đảo này, mỗi lần ra khơi lại có được thức ăn phong phú, hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Lúc này là một buổi chiều yên tĩnh ở eo biển Xích Hà, trên mặt sương phủ mờ nhạt, eo biển Xích Hà có nhiều sương, mỗi khi về chiều là lúc có ánh mây đỏ từ trên rọi xuống sương chiều, từ xa nhìn lại tạo thành một mảng đỏ rực, giống như một biển lửa, eo biển Xích Hà cũng bởi vậy mà có tên vậy.

Trên sương mù yên ả, đôi lúc có quái ngư nhảy khỏi mặt nước, tham lam hít một ngụm không khí trên mặt biển, tiếp đó vọt vào trong nước, tất cả lại trở nên hiền hòa êm ả.

Nhưng mà một khắc sau, sự êm ả lại bị một tiếng rít thê lương đánh gãy, một đám sương trên biển bị xé mở, một đám võ giả cưỡi Thần Phong điêu hốt hoảng lao ra. Bọn họ có tổng cộng mười mấy người nhưng lại chỉ có sáu Thần Phong điêu, chia đều hai, ba người cưỡi một con, hơn nữa võ giả cưỡi trên Thần Phong điêu trên người đều mang thương tích, vẻ mặt mệt mỏi và lo lắng, dường như bị người đuổi giết.

- Không được, không thể chạy thoát... Chúng ta dùng bí pháp thúc giục Thần Phong điêu, bây giờ chúng đã đạt tới cực hạn, tiếp tục bay tám mươi dặm nữa, những con Thần Phong điêu này chỉ sợ sẽ bị hộc máu mà chết, đến lúc đó chúng ta chắc chắn phải chết.

Một võ giả nhân loại mặc hoàng sam nói, hắn chừng ba mươi, bốn mươi tuổi, tu vi nửa bước Tiên Thiên.

Những võ giả khác nghe vậy, đều lộ ra vẻ mờ mịt và tuyệt vọng. Đúng vậy, nếu tiếp tục trốn, sớm hay muốn đều chết. Thần Phong điêu chỉ là tọa kị phi hành cấp thấp, hơn nữa một con Thần Phong điêu lại chở nhiều người như vậy, kiên trì được tới bây giờ đã là kỳ tích.

- Chu tiền bối, vậy ngươi nói nên làm sao bây giờ?

Một thiếu nữ gấp tới mức muốn khóc, nàng còn trẻ cho nên không muốn chết.

Võ giả mặc hoàng sam gọi là Chu tiền bối hơi trầm mặc, những võ giả này đều xuất thân từ tiểu tông Nam Hải lĩnh vực, thậm chí còn có võ giả bình dân. Cũng chỉ có hắn là xuất thân từ tông môn tam phẩm, nhưng lại là một trưởng lão ngoại môn trong tông môn tam phẩm, tu vi cao nhất trong mọi người, bởi vậy cũng có uy tín nhất.

Nhưng dưới tình huống như vậy, hắn cũng không có cách nào.

- Chúng ta không trốn cũng chết! Bị đám súc sinh phía sau đuổi theo, chúng ta cũng bị ăn luôn!

Một nam nhân trẻ hơn hai mươi tuổi không cam lòng nói, ở Nam Thiên Vực, mọi người đều tin sau khi người ta chết đi, linh hồn có thể vào luân hồi, nhưng nếu thi thể cũng bị ăn luôn thì sẽ bị khóa trụ linh hồn, khó có thể siêu sinh.

Trung niên họ Chu lắc đầu, nói:

- Chu mỗ cũng không có biện pháp tốt, đây là eo biển Xích Hà, nam bắc đều có một hòn đảo lớn. Trong đó trên hòn đảo phía nam rừng rậm dày đặc, chúng ta trốn trong rừng rậm, có lẽ như vậy sẽ có một đường sinh cơ!

- Cũng chỉ có thể như vậy.

- Dù sao trốn xuống phía dưới hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Không bằng đánh cuộc một phen!

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, kỳ thật mọi người đều rõ, cho dù trốn vào rừng rậm. Cơ hội thoát chết cũng cực kỳ xa vời, khứu giác đám súc sinh phía sau vô cùng mẫn tuệ, rất dễ dàng tìm ra bọn họ.

Nhưng mà bọn họ không nghĩ tới chính là, mới vừa ra quyết định này, đang muốn bay về phía hòn đảo hướng nam thì đúng lúc này, ở sâu trong đám sương vang lên một tiếng thét cực kỳ chói tai!

Đám sương hoàn toàn bị tán loạn, một quái điểu cánh dơi dài, đầu lớn vô cùng, đỉnh đầu có một cái bướu thịt xấu xí từ trong lao ra!

Thấy một màn như vậy, sắc mặt võ giả ở đây lập tức vàng như đất!

- Là Quỷ Đầu Thứu!

- Nguy rồi!

Họa vô đơn chí, vừa rồi, nhóm võ giả này chính là bị một đám hung thú đáy biển sâu săn giết, bọn họ vọt tới eo biển Xích Hà, lại tuyệt đối không nghĩ nơi này có một con Quỷ Đầu Thứu!

Loại quái điểu này thực lực có thể so sánh với võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, xa xa không phải là bọn họ có thể đối phó!

Hiện tại trước có Quỷ Đầu Thứu, phía sau còn có một đám hung thú đáy biển sâu, căn bản phải chết không thể nghi ngờ!

- Tách ra trốn!

Trung niên họ Chu rống to một tiếng, lúc này phương pháp duy nhất có thể bảo toàn mạng sống thì chỉ còn cách này.

Tách ra trốn, toàn bộ dựa vận khí, có thể sống sót thì là may mắn, còn chết thì cũng rất bình thường.

Có thể nói, đây là một hồi ly biệt, võ giả ở đây không ít người đều nhận thức điều này, nhưng thời điểm này, ai cũng không có tâm tư thương cảm, kéo Thần Phong điêu từng nhóm võ giả nhao nhao chuyển hướng, tách ra chạy trốn!

Nhưng mà bọn họ vừa mới bay ra được mười mấy trượng, quái điểu kia đột nhiên há rộng miệng, phát ra một tiếng thét khủng bố.

Trong nháy mắt, ma nguyên cuồn cuộn trào ra, ngay cả nước biển cũng bị tách ra, mấy con Thần Phong điêu bị tiếng rống, giống như bị dính đòn nghiêm trọng. Dường như bị dọa cho táng đảm, căn bản là bay không đi.

Thậm chí còn có một Thần Phong điêu ngay cả năng lực lơ lửng trên không cũng mất đi, kêu thảm một tiếng rơi vù xuống biển!

- Tiêu muội!

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi thấy hai cô gái trên lưng điêu sắp rơi xuống, trong lòng khẩn trương!

Bây giờ hung thú trong Nam Hải cũng không còn như trước kia.

Võ giả không đạt tới Tiên Thiên thì không có năng lực phi hành, nói cách khác chỉ có thể bơi lội. Cho nên muốn từ đám hung thú vùng biển trung du mở ra cho một đường sống là không có khả năng.

Nam nhân đột nhiên vung tay áo, một cái roi từ trong tay áo bắn ra, cuốn lấy vòng eo hai cô gái, lúc này mới tránh cho kết cục hai nàng rơi vào biển.

Nhưng mà cho dù không ngã xuống biển thì cũng không có đường sống.

Lúc này, con Quỷ Đầu Thứu kia lại không vội vã hưởng dụng bữa ăn ngon của nó, mà lại lộ ra vẻ tươi cười dữ tợn nhìn đám võ giả như nhìn thịt sơn dương vậy. Là một con hung thứ cấp bậc Tiên Thiên, nó đã có được trí tuệ cấp thấp, nó lấy trêu đùa làm vui.

Con súc sinh này!

Đám võ giả trong lòng giận dữ, nhưng mà lúc này bọn họ cũng chỉ đợi làm thịt sơn dương mà thôi. Trừ tuyệt vọng ra, cái gì bọn họ cũng không làm được.

- Sá sá sá sá!

Lại một trận gầm gừ hỗn loạn, bảy, tám con quái ngư từ trong sương mù lao ra, những quái ngư này đều dài khoảng một trượng, hình dạng giống như cá mập. Duy nhất khác nhau ở chỗ chúng có một đôi cánh thịt, có thể bay trên không trung.

Nhìn thấy những quái ngư này xuất hiện, trung niên họ Chu người lộ ra nụ cười thảm, ngay từ đầu bọn họ đúng là bị những con quái ngư này đuổi theo, những con quái ngư cánh dài này, mỗi một con đều có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong, so với hắn không kém bao nhiêu. Bảy, tám con quái ngư liên thủ, bọn họ căn bản không hề có lực chống cự, chỉ có thể trốn chạy.

Nhưng mà trốn tới đây, vẫn chưa thoát khỏi quái ngư, lại còn gặp phải Quỷ Đầu Thứu, đúng là lên trời không có đường xuống đất không có cửa!

Bởi vì đã biết hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trong lòng trung niên họ Chu người dường như không còn sợ hãi, ngược lại dâng lên một cỗ hào khí, tay vung trường kiếm, quát lớn:

- Chư vị, dù sao sống không được, không bằng cùng liều mạng với đám súc sinh này!

Con người lúc đối mặt với tuyệt cảnh, rất dễ dàng bị cảm xúc lây nhiễm, trung niên họ Chu vừa hô như thế, trong lòng võ giả ở đây đều không hiểu sao hiện lên một cỗ bi tráng.

- Cùng nhau xông lên đi, giết một con là hòa, sát hai con là có lời.

Một nam nhân trẻ tuổi hô lớn, Thần Phong điêu không nghe điều khiển, hắn cũng buông tha Thần Phong điêu, tay cầm đại đao đứng trên lưng Thần Phong điêu, một đao bổ xuống bầy cá!

Trường đao chém xuống!

Cùng lúc đó, quái ngư kia cũng nhằm về phía nam nhân trẻ tuổi, mở to mồm máu cắn về phía nam nhân.

Nam nhân với thực lực Ngưng Mạch đỉnh phong, giết những con quái ngư này căn bản là như lấy trứng chọi đá, trong lúc mọi người đều nghĩ đến hắn phải bỏ mạng trong bụng cá, thì một màn khó tin đã xảy ra.

Nam nhân trẻ tuổi một đao xuống, thân thể quái ngư mạnh mẽ run lên, từ đầu tới đuôi phân thành hai mảnh.

Lượng lớn máu tươi phun ra, chỉ nghe phù phù, hai tiếng, hai nửa quái ngư rơi vào trong biển.

Cái gì?

Không chỉ các võ giả khác, ngay cả nam nhân trẻ tuổi cũng sợ ngây người.

Hắn vô cùng rõ ràng mình có bao nhiêu cân lượng, vốn ôm quyết tâm phải chết xông lên, nhưng mà hoàn toàn không nghĩ tới, một đao hắn bổ xuống lại bổ ra quái ngư thành hai nửa.

Những quái ngư khác cũng bị một đao của nam nhân trẻ tuổi làm cho kinh sợ, ngay sau đó chúng trở nên điên cuồng, giống như phát điên đánh về nam nhân trẻ tuổi. Nhưng mà chúng vừa vọt lên được một nửa, một màn kia lại tái hiện! Dường như có gì đó không nhìn thấy xé tan chúng thành hai mảnh.

Máu tươi lan ra, nhuộm đỏ biển lớn.

Nam nhân trẻ tuổi cũng không phải ngu ngốc, thấy một màn như vậy, trong nháy mắt hắn hiểu được, là có cao nhân ở trong bóng tối ra tay, sau khi nhìn xung quanh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trong trời cao cách đó trăm trượng, có vài bóng người từ trên một tọa kị màu xanh nhảy xuống, đúng là chậm rãi bay tới bọn họ.

Không riêng gì nam nhân trẻ tuổi nhìn thấy những người này, những võ giả khác cũng thấy được.

Những người này là ai, ngay cả binh khí cũng chưa lấy ra, lại có thể ở ngoài trăm trượng, xé đôi thân thể hung thú Hậu Thiên đỉnh phong!

Thậm chí, thời điểm bọn họ ra tay, cũng không phải chỉ ở xa trăm trượng, bọn họ làm sao làm được?

- Hả? Những người này...

Trung niên Họ Chu chú ý tới bốn võ giả trước mắt, trừ một thanh niên mặc áo lam có bộ dạng giống bọn họ ra. Ba người còn lại, đều có chút khác biệt với người bình thường, bọn họ đều có tai nhọn, khóe mắt dài, lại có vài cái vảy thật nhỏ, màu mắt và màu tóc cũng hoàn toàn khác nhau.

- Bọn họ là ai?

Ngay trong lúc bọn họ không sao hiểu rõ được, con Quỷ Đầu thứu phía sau bọn họ phát ra một tiếng rít gào, cùng vọt tới phía mấy người này.

Mà lúc này, trong lòng bọn họ kinh hãi, rốt cuộc cũng thấy được những người ra tay như thế nào, chuẩn xác mà nói, chỉ có thanh niên áo lam ra tay, hơn nữa đó căn bản không phải là ra tay, thanh niên áo lam kia chỉ liếc nhìn Quỷ Đầu Thứu một cái, ánh mắt hiện lên một tia lôi đình.

Sau đó, Quỷ Đầu Thứu cả người chấn động, giống như dính đòn nghiêm trọng, sau đó ở trước mắt bao người, thân thể đột nhiên bị xé thành vài đoạn, xương cốt, nội tạng toàn bộ hóa thành thịt nát!

Loại thủ đoạn công kích này, kỳ thật là một loại ứng dụng đơn giản của Chiến Linh, để Chiến Linh bám vào không khí, là có thể dễ dàng xé rách thân thể Quỷ Đầu Thứu.

Đám võ giả ở đây đương nhiên đều không biết Chiến Linh là cái gì. Từng người bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm. Trời ạ! Đây là công pháp gì? Chỉ là một ánh mắt, khiến cho yêu thú Tiên Thiên hậu kỳ đột nhiên bị xé rách.

- Làm sao làm được?

Mười mấy võ giả đều kinh hãi đến mức tận cùng, mà lúc này, thanh niên áo lam kia đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Ta có lời muốn hỏi các ngươi, các ngươi là ai? Vì sao lại bị yêu thú đuổi giết, mấy năm nay Nam Hải đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi có từng nghe nói qua một cái tên môn phái là Thần Hoàng đảo ở Nam Hải hải vực chưa? Bây giờ môn phái kia thế nào rồi?

***

Tự nhiên thanh niên áo lam này chính là Lâm Minh, hai ngày trước, Lâm Minh và ba người Đoan Mộc Quần đã thông qua thượng cổ Truyền Tống trận, một lần vượt qua khoảng cách mấy ngàn vạn dặm, từ Thánh Ma đại lục đi tới Thiên Diễn đại lục.

Mấy người đã cùng nhau trải qua gió lốc không gian, so với Lâm Minh hai năm trước. Thực lực đám người Đoan Mộc Quần tự nhiên phải cao hơn nhiều rồi, trải qua gió lốc không cũng hữu kinh vô hiểm.

Ba người Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm, vốn đã hơi có lý giải với Thời Không ý cảnh, cộng thêm ngộ tính của Yêu Tinh tộc đối với ý cảnh pháp tắc siêu cao, sau khi ba người trải qua thời không gió lốc đều rất có thu hoạch.

Trải qua một ngày du lịch trong Truyền Tống trận, mấy người tới chỗ thượng cổ Truyền Tống trận ở thế giới tàn phá.

Nơi này vẫn là một vết nứt, ở trên đại dương mênh mông. Lượng lớn nước biển ngày đêm bị thế giới vết nứt cắn nuốt, không biết chảy về đâu...

Dựa theo Lâm Minh đoán, thế giới tàn phá này, cũng chỉ là có thể chống đỡ được mấy trăm năm nữa thôi, sau khi thế giới sụp đổ, thượng cổ Truyền Tống trận tự nhiên sẽ bị hủy diệt.

Sau khi từ thượng cổ Truyền Tống trận đi ra. Lâm Minh phong kín Truyền Tống trận sau đó bị nỗi nhớ nhà một đường cùng đám người Đoan Mộc Quần bay thẳng tới Thần Hoàng đảo.

Nhưng mà rất nhanh hắn phát hiện, trạm dịch trong trí nhớ đã bị phá đi!

Vốn ở Nam Hải khu vực, Thần Hoàng đảo và Nam Thiên Vực liên minh thành lập đầy đủ hệ thống Truyền Tống trận, để tiện lợi cho giao thông vận chuyển và truyền tin tức, nhưng mà bây giờ, toàn bộ những Truyền Tống trận này đã bị người phá đi.

Rất hiển nhiên... Những nơi này đều rơi vào tay giặc, liên minh thời chiến Nam Thiên Vực trong lúc rút lui đã phá hủy Truyền Tống trận.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh nao nao.

Lúc ở Thánh Ma đại lục, hắn rất hy vọng nhanh chóng trở lại Thần Hoàng đảo, nhưng lc trở về, hắn lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn rất sợ sau khi đi tới Thần Hoàng đảo, chỉ còn nhìn thấy một mảnh phế tích.

Một đường bay đi, một đường trầm mặc, Lâm Minh bắt đầu phát hiện, ở khu vực Nam Hải có lượng lớn man thú, yêu thú không bình thường. Những man thú này, có không ít Hậu Thiên kỳ, thậm chí có một phần đạt tới Tiên Thiên kỳ.

Nên biết rằng, Nam Thiên Vực cũng không so được với Huyết Sát Nguyên, Huyết Sát Nguyên là nơi toàn bộ trẻ tuổi tuấn kiệt Thánh Ma đại lục tụ tập. Ở bất cứ đâu, võ giả Tiên Thiên kỳ cũng gần như là vật hy sinh. Nhưng ở khu vực Nam Hải, bình thường trên hải đảo có một tông môn nhị phẩm là không tồi rồi, rất nhiều đảo quốc nhỏ, thậm chí thực lực của một nước còn không bằng Thiên Vận quốc.

Một đám man thú như vậy, đối với bọn họ mà nói chính là tai ương ngập đầu!

Mà trên thực tế, tình cảnh Lâm Minh nhìn thấy đúng là cực kỳ không xong, rất nhiều hòn đảo vốn là có người ở đã biến thành một mảnh phế tích, hoang tàn vắng vẻ.

Càng nhìn Lâm Minh lại càng cảm thấy nóng lòng, dọc đường đi hắn muốn tìm người hỏi một chút, cho tới khi bay mười vạn dặm mới nhìn thấy nhóm võ giả đầu tiên. Đây chính là đội ngũ trung niên họ Chu này dẫn dắt, bọn họ đang bị yêu thú đuổi giết, Lâm Minh dùng Chiến Linh bám vào không khí, dễ dàng giết chết yêu thú.

Cứu nhóm người này, chủ yếu là Lâm Minh muốn hỏi thăm tình huống Thần Hoàng đảo.

Đợi đám người Lâm Minh bay tới gần, người trung niên họ Chu cầm đầu mười mấy võ giả này mới nhìn rõ tướng mạo đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần.

Vừa nhìn thấy, lập tức mọi người vô cùng kinh ngạc, bốn người cũng không quá hai mươi tuổi đầu mà thôi. Nhiều nhất cũng không vượt qua hai mươi bảy tám tuổi, nhưng mà thực lực của bọn họ lại mạnh tới nỗi khiến người kinh sợ. Một ánh mắt có thể đột nhiên giết chết yêu thú Tiên Thiên hậu kỳ, ngay cả cường giả Toàn Đan cũng chưa có bản sự này!

Nghĩ đến đây, người trung niên họ Chu sắc mặt thay đổi, chẳng lẽ mấy thanh niên trước mắt là một vài lão quái không xuất thế, tu luyện đến cảnh giới phản lão hoàn đồng?

Với năng lực và lý giải của người trung niên họ Chu, căn bản không thể tưởng tượng võ giả hai mươi tuổi trở thành Toàn Đan, thậm chí cảnh giới cao hơn, hắn chỉ có thể quy kết đám người Lâm Minh thuộc vào hàng ngũ lão yêu.

Nghe nói Nam Hải Ma Vực có nữ ma đầu tên là Huyễn Vũ Thiếp, rõ ràng đã hơn một ngàn tuổi, lại nhìn phong tình vạn chủng, giống như thiếu phụ mới hai mươi, ba mươi tuổi, mấy người trước mắt này có lẽ cũng là loại này.

Nghĩ như vậy, người trung niên họ Chu cuối cùng áp chế kinh hãi trong lòng, tận lực cung kính nói:

- Bẩm tiền bối, vãn bối họ Chu, là trưởng lão ngoại môn của Tiểu

Yến đảo, võ giả phía sau có một ít là con cháu vãn bối, có một ít là võ giả rủi ro trên đường gặp phải, tụ tập cùng một chỗ chuẩn bị rời khỏi Nam Hải.

- Tiền bối?

Lâm Minh nghe thế hai từ như thế không khỏi cảm thấy cổ quái, về phần Lam Thấm và Đoan Mộc Quần, lại không kìm nổi bật cười.

Lam Thấm cười khanh khách nói:

- Ta cũng không lớn tuổi như vãn bối ngươi nha, thật thú vị.

Nghe được Lam Thấm trong lời nói, người trung niên họ Chu tâm thần run lên, nghe ý tứ cô gái này, chẳng lẽ tuổi thực tế của nàng và vẻ ngoài giống nhau.

Người trung niên Họ Chu không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác đầu óc có chút mê man, bốn thanh niên này rốt cuộc là từ nơi nào đi ra, tuổi còn trẻ mà sao lại có thực lực như thế, quả thực giống như người ngoài hành tinh vậy.

- Ngươi nói ngươi là trưởng lão ngoại môn của Tiểu Yến đảo, bây giờ muốn chạy trốn khỏi Nam Hải, chẳng lẽ tông môn các ngươi bị giết? Tông môn các ngươi là mấy phẩm?

Trên Nam Hải rộng lớn, hòn đảo lẻ loi phân bố rất nhiều, các thế lực lớn nhỏ san sát, những thế lực này không thuộc Nam Thiên Vực, cũng không thuộc Thần Hoàng đảo quản hạt, hiện giờ đột nhiên nhảy ra một cái tông môn Tiểu Yến đảo không biết tên, Lâm Minh chưa nghe qua cũng là bình thường.

Nghe Lâm Minh nhắc tới tình huống của Tiểu Yến đảo, người trung niên họ Chu hiện ra vẻ buồn bã, nói:

- Bẩm cao nhân, Tiểu Yến đảo vốn là tông môn nhị phẩm, mấy năm gần đây mới miễn cưỡng thăng cấp tam phẩm, số lượng Tiên Thiên trưởng lão trong môn không quá mười người. Hơn phân nửa đã ngã xuống dưới đại thú triều Nam Hải, còn lại cũng mất đi tin tức...

Người trung niên họ Chu cuối cùng cũng sửa tiền bối thành cao nhân, nhân vật giống như Lâm Minh, đã vượt qua phạm vi lý giải của hắn, nếu hoàn toàn không phải một thế giới, biết thân phận người ta cũng vô dụng.

Có lẽ là truyền nhân đại thánh địa chăng... Người trung niên họ Chu nghĩ như vậy, tuy nhiên truyền nhân thánh địa có thể mạnh tới mức độ như vậy sao?

- Nam Hải đại thú triều? Sao lại thế?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, thú triều hắn cũng không xa lạ, lúc trước hắn ở Thiên Vận quốc cũng từng trải qua thú triều, từ Nam Hải Ma Vực dẫn phát, thổi quét toàn bộ Thần Hoàng châu!

Lúc ấy không biết đã chết bao nhiêu người, nếu lúc đó Lâm Minh chạy về Thanh Tang thành trễ thì ngay cả Lâm gia bọn họ cũng đã táng thân vào miệng hung thú.

Đối với chuyện Lâm Minh hoàn toàn không biết tin tức thú triều, người trung niên họ Chu cũng không ngoài ý muốn, hắn nói:

- Bẩm cao nhân, thú triều đáy biển sâu phát sinh nửa năm trước, vốn đảo ở trong hải vực Nam Hải Ma Vực độ sâu không vượt qua vạn trượng, được gọi là Nội Hải. Mà những đảo Nam Hải Ma Vực ở bên ngoài, chiều sâu hải dương đã đạt tới mức độ không thể thăm dò được. Đến tột cùng hải vực nơi đó sâu bao nhiêu, ngay cả đại năng Thần Hải cũng khó có thể thăm dò được.

Hung thú đáy biển sâu hải vực chủng loại phong phú, số lượng khủng bố, vốn bình thường chúng không dễ dàng đặt chân tới khu vực biển cạn, nhưng nửa năm trước, một lão ma đầu trong Nam Hải Ma Vực không biết dùng phương pháp gì, triệu tập mấy mươi vạn Thần Hải hung thú, tấn công Nam Hải liên minh thời chiến, liên hợp ma quỷ Cự Côn công phá liên minh thời chiến. Từ đó về sau, liên minh thời chiến chỉ còn trên danh nghĩa, thực tế đã mất, mà tông môn chủ lực Thần Hoàng đảo, Cực Không tông trong liên minh thời chiến đều đã diệt vong trong trận chiến ấy...

Người trung niên họ Chu nói tới đây ảm đạm lắc đầu, mà Lâm Minh nghe xong, chỉ cảm thấy đầu óc ông lên một tiếng, giống như là bị sét đánh!

Thần Hoàng đảo diệt vong!

Người trung niên họ Chu không có chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Lâm Minh, lại nói tiếp:

- Liên minh thời chiến vừa giải tán, những tiểu tông môn chúng ta liền thảm rồi, toàn bộ Nam Hải lĩnh vực đều bị Nam Hải Ma Vực chiếm lĩnh, cộng thêm nửa năm qua, hung thú đáy biển sâu chưa rút đi, một ít hung thú cường đại vẫn chia ra, mang theo đàn hung thú càn quét nhân loại tụ tập khắp nơi trên đảo, có thể nói là sinh linh đồ thán a!

Hiện tại cư dân Nam Hải, phàm nhân gần như đã chết hết, võ giả còn tốt hơn một chút, khi nhận được tin tức đại bộ phận đều trốn về phía đại lục, nhưng còn một ít, chẳng hạn như chúng ta, bởi vì đủ nguyên nhân bị vây khốn ở Nam Hải lĩnh vực. Bảo chúng ta dưới tình huống như vậy vượt qua hải vực mấy chục vạn dặm, đúng là còn khó hơn lên trời...

Người trung niên họ Chu cố ý nói ra lời này là ôm hy vọng, có thể để đám người Lâm Minh giúp bọn họ quay trở về đại lục. Nhưng mà khi hắn nói xong lại phát hiện sắc mặt Lâm Minh đã âm trầm tới mức đáng sợ. Ở trong mắt hắn dường như có một khí thế tà ác đang bốc cháy.

Thấy một màn như vậy, người trung niên họ Chu không hiểu sao tim đập loạn lên, giọng điệu cũng im bặt lại.

- Ngươi nói Thần Hoàng đảo diệt vong?

Lâm Minh ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người trung niên họ Chu, hai ánh mắt nhìn vào khiến cho người trung niên họ Chu hít thở không thông.

- Phải... Đúng vậy, Thần Hoàng đảo bây giờ... Đã thành... Thành tử đảo.

Người trung niên họ Chu nuốt một ngụm nước miếng, lắp ba lắp bắp nói, đối mặt với Lâm Minh lúc này, hắn cảm giác dường như mình sẽ chết ngay sau đó vậy.

- Người trên đảo người đi đâu?

Lâm Minh hỏi.

- Chuyện này... Ta cũng không rõ ràng lắm, ta... Chỉ là một trưởng lão ngoại môn của Tiểu Yến đảo mà thôi, thật sự không biết lúc trước đại quân của liên minh thời chiến trốn ở chỗ nào a.

Khi người trung niên họ Chu nói chuyện, lưng đã ướt đẫm mồ hôi, đối mặt với Lâm Minh, áp lực quá lớn.

- Lâm huynh, đừng vội!

Đúng lúc này, Đoan Mộc Quần đột nhiên mở miệng, thanh âm hắn như một ngọn gió xuân ấm áp, khiến cho người trung niên họ Chu cảm giác áp lực giảm bớt, hắn thở phì phà phì phò, vừa rồi khi nói ra mấy câu kia, dường như đã vắt cạn thể lực của hắn vậy.

Đây là bởi vì sau khi Lâm Minh có được hai loại võ ý, khí thế vô tình phát ra, mang đến cho võ giả cấp thấp áp lực rất lớn.

- Lâm huynh, việc này chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, gấp gáp cũng vô dụng, nghe ý tứ vị huynh đài này, người liên minh thời chiến chưa chắc đã xảy ra chuyện.

Đoan Mộc Quần đã đoán được, Lâm Minh và Thần Hoàng đảo có quan hệ không cạn, điều này khiến cho hắn có chút kỳ quái, hắn vốn tưởng rằng yêu nghiệt nghịch thiên như Lâm Minh, hẳn là xuất thân từ một siêu cấp thánh địa, mà nghe ý tứ bọn họ thì Thần Hoàng đảo dường như chỉ là một tông môn bậc trung mà thôi.

Lâm Minh chẳng lẽ xuất thân từ Thần Hoàng đảo? Không có khả năng nha?

- Ta biết...

Lâm Minh khép hờ hai mắt, lúc lần nữa mở ra, lo lắng và âm trầm đã biến mất, lại biến thành một phần ẩn nấp trong sát khí yên tĩnh:

- Chúng ta đi!

Chương 670: Thiếu nữ lô đỉnh

- Các vị cao nhân... Có... Có thể đợi chút không?

Thấy mấy người Lâm Minh muốn đi, trong lòng người trung niên họ Chu gấp gáp, thốt lên.

- Còn có chuyện gì?

Lâm Minh nhíu mày, lúc này rồi, hắn làm gì còn lòng dạ nán lại đây.

- Không... Không có gì.

Đụng tới ánh mắt Lâm Minh, người trung niên họ Chu cứng lại, lời vốn đã chuẩn bị lại không dám nói ra. Hắn muốn hỏi Lâm Minh có thể mang theo bọn họ đi ra được không, nhưng nghĩ tới tốc độ của nhóm người bọn họ so sánh với Lâm Minh là chậm như sên, liền không còn sức mở miệng nữa.

Lâm Minh không chú ý tới suy nghĩ của người trung niên họ Chu kia, quay người bước đi.

Là Lam Thấm đoán được ý nghĩ của bọn họ, mỉm cười, trước khi đi lấy ra một chiếc thuyền nhỏ, nói:

- Tặng cho các ngươi, sử dụng nó hẳn là đủ cho các ngươi an toàn rời phạm vi Nam Hải.

- Đây là...

Người trung niên họ Chu nhìn chiếc thuyền nhỏ, trong lòng nhảy dựng, chưa kịp đoán đó là gì, chỉ thấy Lam Thấm tiện tay ném ra, chiếc thuyền nhỏ theo gió lớn ra, vài hơi thở sau, đã lớn thành một chiếc Linh chu dài tới mười mấy trượng!

Cảm thụ khí tức kinh người phát ra trên Linh chu, người trung niên họ Chu ngây người.

Linh chu có thể coi như một loại bảo khí, cũng có đẳng cấp, còn chiếc Linh chu trước mắt nếu hắn không đoán sai, là địa giai thượng phẩm!

Bảo khí địa giai thượng phẩm!

Nên biết, trên Thiên Diễn đại lục, võ giả Tiên Thiên xuất thân tông môn tam phẩm bình thường có một món bảo khí địa giai hạ phẩm đã là giỏi lắm rồi, địa giai trung phẩm là võ giả cấp thái thượng trưởng lão mới có.

Về phần địa giai thượng phẩm, cũng chỉ có nhân vật trọng yếu trong tông môn tứ phẩm mới có, ví dụ như Tử Huyễn thương của Lâm Minh lúc trước, dù là lấy ra trên yến hội Thiên Quang thượng nhân cũng đã làm người ta kinh diễm.

Linh chu địa giai thượng phẩm, tùy tiện tặng người?

Người trung niên họ Chu trợn mắt há mồm, chỉ riêng giá trị chiếc Linh chu này đã quý giá gấp mấy lần tổng số tài phù của tông môn tam phẩm chỗ hắn lúc trước!

- Tiên... Tiên tử, ngài...

Người trung niên họ Chu há to miệng, cảm giác như mình đang nằm mơ.

Lam Thấm cười hì hì, nói:

- Ngồi chiếc Linh chu này, trên đường chỉ cần không gặp hung thú Toàn Đan kỳ sẽ không gặp nguy hiểm, hẳn là có thể đưa các ngươi về đại lục. Chúng ta có chuyện, đi trước.

Lam Thấm nói rồi, liền cùng đám người Lâm Minh bay đi về phía xa.

Để lại đám võ giả còn đang ngây ngẩn, nhất là những nam nhân trẻ tuổi, ánh mắt nhìn bóng người Lam Thấm nhanh chóng xa dần mà trở nên mê ly.

Những người này như thần tiên phái tới cứu bọn họ, nhất là nữ nhân áo lam kia, chẳng những thực lực xuất chúng, lòng dạ lương thiện, dung mạo cũng ẩn như hoàn mỹ, tựa như tiên tử trên thế gian, làm người ta tự cảm thấy xấu hổ.

- Lâm huynh, Nam Hải Ma Vực mà các người nói rốt cuộc là thế lực cấp bậc gì? Chúng ta không thể đối phó hay sao?

Bay ra mấy chục dặm, Đoan Mộc Quần chân nguyên truyền âm hỏi.

Lâm Minh lắc đầu.

- Nam Hải Ma Vực là tông môn ngũ phẩm, bên trong có cao thủ Mệnh Vẫn tầng ba tọa trấn, còn có một đám trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một, tầng hai, thực lực của chúng ta không đủ.

Hiện giờ điểm mạnh nhất của Lâm Minh là lực công kích của hắn, chỉ hơn chứ không kém cường giả Mệnh Vẫn tầng hai bình thường. Nhưng, nói chiến lực tổng hợp, hắn còn kém hơn một chút. Hiện giờ lực lượng của Lâm Minh cũng chỉ đánh chết cường giả Mệnh Vẫn tầng một, còn thực lực đám người Đoan Mộc Quần còn không theo kịp Mệnh Vẫn tầng một, đi tấn công Nam Hải Ma Vực trong thời gian ngắn là không hiện thực.

- Ừm, không vội, chúng ta bàn bạc kỹ hơn, Lâm huynh, ngươi tính làm sao tìm kiếm cố nhân Thần Hoàng đảo?

Đoan Mộc Quần hỏi vậy, Lâm Minh cũng mê man, nếu lúc Thần Hoàng đảo lánh nạn, cố ý che giấu địa điểm, sợ là khó có người biết. Thiên Diễn đại lục lớn như vậy, hắn phải tìm kiếm đám người Mục Thiên Vũ đúng là biển rộng tìm kim.

- Đi Thần Hoàng đảo trước, còn lại thì tính sau.

Lâm Minh lắc đầu, thở dài, hiện giờ hắn chỉ mong rằng lúc Mục Thiên Vũ rút lui có để lại ám chỉ cho mình trên Thần Hoàng đảo.

Dù sao lúc trước khi hắn đi, đã chính miệng hứa hẹn mười năm, lúc Mục Thiên Vũ đi sẽ không thể quên ước định này, hẳn là nàng sẽ để lại gợi ý gì, nhưng mà... Rốt cuộc là gì? Để ở chỗ nào?

Suốt đường im lặng, Lâm Minh cùng đoàn người Đoan Mộc Quần đi ngày đêm, đã không còn Truyền Tống trận, bọn họ chỉ có thể dựa vào Linh chu cùng bay đi.

Mấy ngày sau, cuối cùng bọn họ đến Thần Hoàng đảo.

Nhìn từ xa, Thần Hoàng đảo ngày xưa yên bình như thiên cung, hiện giờ bao phủ mây đen dày đặc.

Trên Thần Hoàng đảo, những lầu các hoa lệ đã bị phá hủy quá nửa, những mảng lớn cây cối bị đốt cháy, thân núi sụp đổ, mặt đất nứt nẻ, nói rõ nơi này từng xảy ra đại chiến thảm thiết.

Lâm Minh từ xa mười dặm nhìn Thần Hoàng đảo, đứng giữa trời nhìn cảnh tượng này, trong ánh mắt hiện ra ảm đạm.

Vốn khi chiến tranh vừa bùng nổ, Mục Phượng Tiên cho là liên hợp nhiều tông môn sẽ có thể chống lại Nam Hải Ma Vực. Nhưng đến hành trình Ma Thần đế cung sau này, mới chợt phát hiện trải qua ngàn năm nghỉ ngơi, thế lực của Nam Hải Ma Vực vượt xa dự tính trước kia.

Nhưng vì mục tiêu ban đầu của Huyễn Vô Cực chính là Ma Thần đế cung, cho nên chiến tranh Nam Hải chỉ đánh cho ra dáng, giả vờ thế lực ngang nhau, cứ mãi giằng co.

Đến sau Ma Thần đế cung thuận lợi dùng phương thức huyết tế mở ra, Huyễn Vô Cực liền không cần ngụy trang nữa, nhanh chóng san bằng liên minh thời chiến!

Thần Hoàng đảo đúng là có chiến hữu, nhưng Nam Hải Ma Vực sao không có chiến hữu, bất kể Mặc Giao tộc hay những chủng tộc kỳ dị dưới đáy biển sâu, đều phải mạnh mẽ hơn bảy tông Ngũ Hành Vực nhiều lắm!

Hơn nữa, hành trình Ma Thần đế cung, tuy rằng Huyễn Vô Cực vì Lâm Minh tính kế mà mất đi Phạm Thiên Long Căn, nhưng vẫn bị

Huyễn Vô Cực lấy được thánh thú Cự Côn!

Thực lực bản thân mạnh mẽ, lại có Cự Côn hỗ trợ, có thể nói Thần Hoàng đảo so sánh với Nam Hải Ma Vực là kém quá xa! Xuất hiện kết quả thảm bại, chẳng có gì lạ!

Nhưng mà... Trong lòng hiểu là một chuyện, tận mắt thấy là chuyện khác, lúc này dù Lâm Minh kiên cường, cũng buồn bã đau lòng, hắn đang lo lắng an nguy của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên.

Tần Hạnh Hiên còn dễ nói, thân phận của nàng làm tới thị nữ Thần Hoàng đảo, hẳn là sẽ không bị nhắm trọng điểm, trốn thoát cũng không khó.

Nhưng Mục Thiên Vũ thì khác, nàng là thánh nữ Thần Hoàng đảo, nhất định sẽ bị nhắm trọng điểm, nàng có thể chạy thoát khỏi trận hạo kiếp này không?

Lâm Minh im lặng không nói gì, còn mấy người Đoan Mộc Quần rất sáng suốt không lên tiếng. Bọn họ đều đoán được cố nhân trên Thần Hoàng đảo rất quan trọng với Lâm Minh, bọn họ lần đầu mới thấy được Lâm Minh có biểu tình như vậy.

Ngay lúc này, bỗng nghe có tiếng rít sắc bén từ xa vang tới, nhìn ra xa, thấy được trong mấy đen có mấy cái chấm đen nhỏ. Đó là một tiểu đội võ giả Ma tộc, đạp bảy tám thú cưỡi giống như dơi, bay về phía Thần Hoàng đảo.

Những người này cầm chiến mâu, còn trên mấy con dơi có trói mấy nữ nhân trẻ tuổi, nhìn bộ dáng rõ ràng là thiếu nữ tập võ ở xung quanh Nam Hải, bị cướp về dùng làm lô đỉnh thải bổ.

Hai con đường thông thường nhất của ma đạo, sát đạo cùng dâm đ*o, võ giả ma đạo ở Huyết Sát Nguyên đều lấy sát đạo làm căn bản, còn Nam Hải Ma Vực lại chủ yếu theo dâm đ*o. Năm đó U Minh đại đế chính là vì tu luyện ma công, cần một nữ nhân có thể chất đặc thù, kết quả bắt cóc con gái một vị cường giả cấp đế, cuối cùng dẫn tới tru ma đại chiến!

Mà Nam Hải Ma Vực lại chinh phục Nam Thiên Vực, trên trình độ lớn là vì tài nguyên lô đỉnh phong phú hơn.

Nhìn những võ giả này công khai làm ra chuyện bắt cướp lô đỉnh, Lam Thấm đầy vẻ chán ghét, là nữ giới, tự nhiên nàng vô cùng thống hận chuyện này.

- Lâm Minh, đó là Cự Ma tộc?

Đoan Mộc Quần kinh ngạc hỏi, hắn cảm giác được khí tức ma đạo trên những người đó, nhưng quỷ dị là đối phương lại tu luyện chân nguyên, có chút chẳng giống thứ gì.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Những người đó đều là Nhân tộc, Thiên Diễn đại lục chỉ có Nhân tộc, tuy nhiên những người này có huyết thống thượng cổ Cự Ma tộc, tuy rằng rất loãng, nhưng là huyết thống rất ưu tú.

Võ giả Nam Hải Ma Vực con cháu đời sau của Cự Ma tộc mà U Minh đại đế dẫn tới từ mấy ngàn năm trước, ít nhiều mang huyết thống Cự Ma tộc. Tuy rằng công pháp của bọn họ là công pháp ma đạo, nhưng sáng lập ra hệ thống thích hợp cho loài người tu luyện.

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Đoan Mộc Quần hỏi.

- Giết!

Trong mắt Lâm Minh xẹt qua một tia sáng lạnh băng, giữa bầu trời âm trầm, một tia sáng này lóa lên như tia chớp.

Từ sau khi lĩnh ngộ Sát Thần lực trường, Lâm Minh chỉ cần vô ý sẽ phát tán ra khí thế khủng bố, dù là Đoan Mộc Quần nhìn thấy cũng phải thầm kinh hãi.

- Giết? Không sợ bứt dây động rừng?

Đoan Mộc Quần nói, hắn nghĩ Lâm Minh chỉ là hả giận, theo hắn thấy Thần Hoàng đảo này rõ ràng là thành một căn cứ của Nam Hải Ma Vực, còn không biết trong căn cứ có người nào. Bốn người bọn họ mà ra tay tùy tiện là không sáng suốt, hơn nữa giết những tiểu lâu la này cũng không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng Đoan Mộc Quần còn chưa nói xong, Lâm Minh đã xông ra ngoài, Phong Thần thấy Lâm Minh lao ra, cũng không nói hai lời xông ra. Theo Phong Thần thấy, mặc dù Lâm Minh đang nổi giận, nhưng làm chuyện gì cũng có lý do, chỉ cần theo hắn là được rồi.

Thấy cảnh này, Đoan Mộc Quần cười khổ, cũng lười chạy theo. Vừa rồi hắn liếc qua tu vi những võ giả ma đạo Nhân tộc này, cao nhất cũng chỉ có một tên Tiên Thiên kỳ mà thôi, có lẽ là hạng nhân vật thám báo của Nam Hải Ma Vực, chỉ sợ bọn họ còn chưa đi qua, Lâm Minh đã dẹp xong rồi.

- Ha ha, sưu tầm một lượt những đảo biển xung quanh, quả nhiên còn sót lại “món ngon” mà, thu hoạch được lắm. Bốn thiếu nữ, thiên phú tập võ đều nằm trong hàng tứ phẩm, khó có nhất là còn hai đứa trinh nữ, trong đó một đứa hiến cho hộ pháp đại nhân, cái còn lại giữ lại buổi tối ta hưởng thụ. Hái lấy xử nữ tán hoa của nó, có thể cho U Minh ma công của ta tăng tiến một bước lớn! Ha ha ha ha!

Võ giả dẫn đầu tiểu đội Ma tộc cười càn rỡ, mấy tiểu lâu la khác cũng rất thoải mái.

- Lão đại ngài ăn thịt, cũng đừng quên chừa canh cho chúng ta, hai thiếu phụ kia đưa cho các huynh đệ hưởng thụ đi!

- Đương nhiên rồi!

Võ giả dẫn đầu khí phách nói.

Mấy nữ nhân kia nghe những lời này, liên tưởng tới nửa đời sau tăm tối, mỗi người đều lộ ra vẻ đau khổ tuyệt vọng.

Chương 671: Ngươi là Lâm Minh?

Những thiếu nữ rơi xuống thành lô đỉnh này đều xuất thân nước nhỏ, tông môn nhỏ ở gần đây, thiên phú tập võ phẩm ở trong nước nhỏ đã có thể gọi là kiều nữ con trời.

Nhưng sau khi thú triều bùng nổ, quốc gia của bọn họ diệt vong, những thiếu nữ này chỉ có thể trốn vào mật đạo trong lòng đất, mới tránh được tai nạn.

Mật đạo dưới đất cuối cùng không phải là kế lâu dài, họ phải đi ra tìm cứu viện, tìm thức ăn, kết quả bị võ giả Nam Hải Ma Vực phát hiện, bắt về làm lô đỉnh.

Thuật thải bổ của ma đạo cũng chia hai loại, một loại là âm dương bù đắp, hai bên nam nữ xúc tiến lẫn nhau, đều có ích cho cả hai bên trai gái. Một loại khác là thải bổ dã man, chỉ có lợi cho một bên, cạn kiệt sinh cơ của bên kia. Võ giả Nam Hải Ma Vực bắt cướp thiếu nữ, tự nhiên không có lòng dạ nào bồi dưỡng bọn họ, mà áp dụng phương pháp thải bổ thứ hai đơn giản hiệu quả, sẽ làm nữ nhân chậm rãi mất đi lực lượng cùng sinh mệnh lực, tăng tốc già yếu.

- Ha ha, tiểu mỹ nhân, chờ trở về, ca ca sẽ yêu thương ngươi!

Đội trưởng tiểu đội vừa cười to dâm đãng, vừa tham lam sờ mò trên người thiếu nữ. Ngay lúc này, ánh mắt của hắn chợt ngưng lại, nhìn cách đó vài dặm, có mấy bóng người đang bay tới, nhìn cách ăn mặc, rõ ràng không phải người Nam Hải Ma Vực, mà giống như võ giả loài người.

Đội trưởng tiểu đội ngẩn ngơ.

- Lại có người dám tới phân bộ Nam Hải Ma Vực chịu chết? Đúng là bị hỏng đầu rồi!

- Không ngờ còn có một đám kẻ ngu đưa tận cửa, xử lý bọn họ, đem làm gian tế hiến công cho hộ pháp đại nhân cũng được.

Trong đầu vừa hiện ra ý nghĩ này, hắn lại phát hiện tốc độ của đối phương vượt qua sự tưởng tượng, chỉ trong nháy mắt, hai bóng người đã vượt qua khoảng cách mấy dặm, chỉ còn cách hắn mấy chục trượng.

- A...

Tiểu đội trưởng kia ngây ngốc, đột nhiên cảm giác lực lượng không gian xung quanh chợt căng cứng, tiếp theo sụp xuống, hoàn toàn khóa chặt thân thể hắn!

Chuyện gì thế này?

Trong lòng tiểu đội trưởng kinh hãi không rõ, lúc này một người thanh niên áo lam bay tới trước mặt, trong mắt lóe ra hung quang như thần chết!

Chỉ liếc qua đôi mắt kia, tiểu đội trưởng liền cảm giác linh hồn của mình như bị ánh mắt kia hút vào, thân thể hoàn toàn mất khống chế.

- Ma Quang, sưu hồn!

Lâm Minh lạnh lùng nói, Sưu Hồn thuật là công pháp ma đạo, phải có lý giải linh hồn khá sâu, đồng thời có cường độ linh hồn rất mạnh.

Lâm Minh cũng không học, nhưng Ma Quang thì biết.

Một cỗ năng lượng thô bạo tràn vào trong tinh thần chi hải của tiểu đội trưởng kia, trực tiếp xé rách tinh thần chi hải của đối phương, tất cả tin tức đều bị Ma Quang quét đi!

- Đại a! A...

Đám tiểu lâu la xung quanh vừa phản ứng lại, bỗng kêu một tiếng, tiếp theo ánh mắt tối sầm, mất đi cảm giác.

Trong nháy mắt đó, tinh thần chi hải của mọi người bị linh hồn lực của Lâm Minh xuyên thủng!

Lần này hắn giết người là sử dụng công kích linh hồn đã lâu không dùng, công kích linh hồn cùng công kích ý chí là hai thứ hoàn toàn khác.

Linh hồn so với thân thể, là một bộ phận căn bản nhất tạo thành sinh mệnh.

Còn ý chí lại là Chiến Linh, nó là một loại trường năng lượng, bản chất của nó là một loại năng lượng đặc thù. Có thể quy kết như là chân nguyên, ma nguyên.

Rất nhiều đồ vật, ví dụ như Ma Thần Chi Cốt, có thể bám vào một đoàn Chiến Linh, nhưng Ma Thần Chi Cốt lại không có linh hồn.

- Ma Quang, tiếp tục sưu hồn tất cả tin tức hữu dụng đều không được bỏ qua, nhất là tin tức về Thần Hoàng đảo!

Sắc mặt Lâm Minh âm trầm đáng sợ, hắn tập kích tiểu đội này không phải vì trút giận, mà là muốn tìm được tin tức.

- Được!

Với linh hồn lực của Ma Quang, lùng sục linh hồn của mấy võ giả cấp thấp là quá dễ dàng.

Vài hơi thở sau, nó đã lấy được tất cả tin tức cần thiết, thả mấy võ giả đã bị tàn phá tinh thần chi hải, mặc kệ bọn họ như những cái xác rơi xuống biển hung thú bên dưới.

Ma Quang lắc đầu nói:

- Lâm Minh, không tìm được tin tức về mấy người Mục Thiên Vũ, những võ giả này chỉ là một nhóm tiểu đội thám báo, địa vị rất thấp trong Nam Hải Ma Vực, thậm chí bọn họ còn không tham dự đại chiến nửa năm trước.

Lâm Minh nhíu mày.

- Những võ giả này có biết trong cứ điểm Nam Hải Ma Vực trên Thần Hoàng đảo có những cao thủ loại gì, là ai tọa trấn ở đây?

- Cái này thì biết, tọa trấn trên Thần Hoàng đảo chính là trưởng lão Nam Hải Ma Vực, tên là Hồng Khế, tu vi Mệnh Vẫn tầng một!

- Hồng Khế? Mệnh Vẫn tầng một?

Lâm Minh cười lạnh.

Lúc trước ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh đánh chết Cự Phủ tháp chủ cùng Cực Tinh tháp chủ đều là Ma Vương tam tinh, tu vi tương đương với Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn của loài người.

Ở Huyết Sát Nguyên, ngoài tổng nguyên chủ ra, các võ giả khác đến Mệnh Vẫn kỳ nhất định phải rời đi, bằng không sẽ có nguy hiểm bị lực lượng nguyền rủa trấn chết. Dù là hai đại tháp chủ, trưởng lão giám sát cũng không ngoại lệ, trừ khi ngươi trở thành Thiên Ma mười hai cánh.

Tuy nhiên, Cự Phủ tháp chủ cùng Cực Tinh tháp chủ tu vi không tới Mệnh Vẫn, nhưng bởi vì công pháp tu luyện, thiên phú cá nhân, sử dụng bảo khí... Đủ các ưu thế, chiến lực tổng hợp của bọn họ chỉ hơn chứ không kém cường giả Mệnh Vẫn tầng một bình thường.

Nếu Lâm Minh có thể thoải mái đánh chết Cực Tinh tháp chủ, giết một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một, không thành vấn đề.

- Lâm Minh, ngươi tính làm gì?

Ma Quang hỏi.

- Tự nhiên là bắt lấy tên Hồng Khế kia, sau đó thi triển Sưu Hồn thuật, nếu tiểu lâu la không biết tung tích của Mục cô nương, Hồng Khế cũng nên biết chứ!

- Hắc hắc, đề nghị này không tệ, ta thích!

Ma Quang cười cạc cạc, liếm môi không có ý tốt.

Thần Hoàng đảo chủ đảo diện tích vạn dặm, xung quanh còn có sáu hòn đảo nhỏ, ngày xưa khi Thần Hoàng đảo còn đó, cả hòn đảo chìm trong hơi nước, nhìn xa xa càng hư vô mịt mờ như bồng lai tiên cảnh. Thần Hoàng sơn ở tông môn Thần Hoàng đảo càng vô số lầu vàng điện ngọc, nhìn như tiên cảnh nhân gian.

Nhưng hiện giờ, cả Thần Hoàng đảo bị bao trùm trong không khí âm trầm như mây đen che phủ, trên chủ đảo càng thấy lâu la võ giả ma đạo tuần tra, ngẫu nhiên có thể thấy các loại tài nguyên cùng thiếu nữ lô đỉnh không ngừng đưa đến các lầu các.

Trên khắp Nam Hải, Thần Hoàng đảo là nơi phì nhiêu số một, nơi này có mạch khoáng Chân Nguyên thạch thượng phẩm phong phú, còn có Dược sơn tràn đầy linh khí, ở trên ngọn bảo sơn này thường dễ thai nghén ra các dược liệu quý giá hiếm gặp.

Đương nhiên, hiện giờ những thứ này đều trở thành tài nguyên của Nam Hải Ma Vực.

- Thuộc hạ tham kiến trưởng lão đại nhân!

Ở xung quanh Dược sơn, một lão nhân áo bào đen đi tới, sáu người áo đen nhìn thấy liền lập tức quỳ bái.

- Ừm...

Lão nhân áo đen gật đầu, ở Nam Hải Ma Vực, trưởng lão thường do cường giả Mệnh Vẫn đảm nhiệm, hộ pháp thì do võ giả Toàn Đan đảm nhiệm.

Lão nhân áo bào đen này chính là trưởng lão Nam Hải Ma Vực duy nhất tọa trấn Thần Hoàng đảo, Nam Hải Ma Vực định thành lập một phân bộ trên Thần Hoàng đảo, còn lão nhân áo bào đen này chính là người phụ trách tương lai.

- Mở ra dược viên.

Lão nhân áo đen mặt không biểu tình nói, từ sau khi chiếm lĩnh Thần Hoàng đảo, lão nhân áo bào đen không có hứng thú với mạch khoáng Chân Nguyên thạch, hắn hứng thú là dược viên Thần Hoàng đảo, nơi này không biết vì nguyên nhân gì, thiên địa linh khí rất dồi dào, rất thích hợp cho linh dược sinh trưởng.

Lão nhân áo bào đen đem một gốc Ma Tâm Hoa quý giá nhất của mình trồng vào dược viên này, mấy ngày nay, mỗi ngày lão nhân áo bào đen đều tới quan sát tình huống trưởng thành của Ma Tâm Hoa.

Gốc Ma Tâm Hoa này vô cùng tham lam, mỗi ngày nó đều cắn nuốt rất nhiều linh khí, các linh thực xung quanh Ma Tâm Hoa bởi vì nó xuất hiện mà bị hút khô tinh khí, từ từ chết héo.

- Tốt!

Lão nhân áo bào đen nhìn lá cây chắc mẩy cùng nụ hoa to như nắm tay của Ma Tâm Hoa, gật đầu hài lòng.

Các võ giả Ma tộc phụ trách chăm sóc Ma Tâm Hoa đều tràn đầy mong chờ, xem có được thưởng hay không, ngay lúc này ở phía sơn môn vang lên một tiếng trầm muộn như sấm nổ!

Ầm!

Sóng xung kích chân nguyên chấn động không khí, mặt đất cũng chấn động mạnh!

- Hả? Xảy ra chuyện gì?

Lão nhân áo bào đen nhướng mày, là ai đui mù như thế, dám đến phân bộ Nam Hải Ma Vực bọn họ gây chuyện!

Mấy năm nay, nhất là nửa năm qua, Nam Hải Ma Vực liên hợp mấy bộ tộc biển sâu Nam Hải, hình thành một cái liên minh siêu cấp, từ sau khi tiêu diệt liên minh thời chiến, toàn bộam Thiên Vực bao gồm cả mấy vực gần đó, đã không còn thế lực nào dám chống đối Nam Hải Ma Vực.

Tuy rằng trong lòng lão nhân áo bào đen vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không lập tức đi ra, đối phương dám đến đập cửa sơn môn, đương nhiên là có vài phần chỗ dựa, trừ khi đối phương là kẻ ngu.

Nếu thật là lão quái vật nào tới cửa trả thù, hắn sẽ hành động theo hoàn cảnh.

Hắn phát ra một tấm Truyền Âm phù hỏi tình huống, khi biết được đối phương chỉ có bốn người, tu vi chỉ là Toàn Đan, lão nhân áo bào đen liền ngẩn người, thằng ngu từ đâu tới đây thế này?

Hừ lạnh, lão nhân áo bào đen độn quang hóa thành một đoàn ánh sáng đen lao vụt về phía sơn môn!

Khoảng cách mấy chục dặm lóe lên là đến, lão nhân áo bào đen cùng đông đảo thuộc hạ tới sơn môn, lại thấy sơn môn màu đen mà họ xây dựng mười mấy ngày trước đã bị nổ sụp, bảng hiệu "phân bộ Thần Hoàng Nam Hải Ma Vực" bị ném xuống đất, vỡ thành mấy mảnh. Còn xung quanh các mảnh vỡ là năm sáu võ giả Nam Hải Ma Vực đang nằm, cả người đẫm máu, nhìn là không sống được.

Thấy cảnh này, trong lòng lão nhân áo bào đen nổi giận.

- Là kẻ nào to gan như thế? Ra đây chịu chết!

Sau tiếng rống lớn, ánh mắt lão nhân áo bào đen nghiêm lại, cách đó mấy trăm trượng có bốn bóng người đang lao tới đây.

- Chính là những kẻ này? Hừ!

Trưởng lão áo bào đen đầu tiên là lướt qua tu vi của bốn người, trong lòng nắm chắc, quả nhiên là Toàn Đan kỳ. Hắn đang muốn dùng lực lượng tuyệt đối đánh chết bốn người này, lại nhìn thấy thanh niên áo lam trong bốn người đó, trong lòng ngẩn ngơ.

Thanh niên áo lam kia nhìn khoảng hai mươi tuổi, tay cầm trường thương màu trắng, hai đường mi kiếm kéo ngang tóc mai, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt như điện, toàn thân tự nhiên toát ra một cỗ khí thế sắc bén, làm lòng người kinh sợ.

Người đó là...

Trưởng lão áo bào đen nháy mắt nhìn thấy thanh niên áo lam này liền hóa đá, hắn trợn trừng mắt, tràn ngập khó tin.

Năm đó hắn cũng từng đi qua Ma Thần đế cung, ấn tượng sâu sắc với khuôn mặt này, tuy rằng hiện giờ dung mạo khí chất của hắn đã xảy ra biến đổi, nhưng vẫn liếc một cái là nhận ra.

- Ngươi là... Lâm Minh? Ngươi còn sống!

Chương 672: Sưu hồn

Bị người ta lập tức gọi ra tên mình, Lâm Minh ngẩn ngơ, tập trung nhìn vào trưởng lão Mệnh Vẫn kia, hắn liền có ấn tượng, đối phương chính là một trong số ít trưởng lão Nam Hải Ma Vực tiến vào Ma Thần đế cung, hơn nữa may mắn còn sống sót.

Lúc trước ở Ma Thần đế cung, trước khi đi Lâm Minh giả mạo mình đã chết, tuy rằng mấy người Huyễn Vô Cực, Bạch Mi phương trượng là lão yêu quái sống cả ngàn năm, đều bị Lâm Minh chơi xỏ.

Tuổi của Lâm Minh chính là bảo hộ tốt nhất cho hắn, bởi vậy mặc kệ đám người Huyễn Vô Cực đa nghi thế nào, cũng không hoài nghi tới Lâm Minh. Cuối cùng bọn họ chỉ nghĩ có cao nhân nấp trong bóng tối đánh cắp Phạm Thiên Long Căn và Càn Khôn Dung Nhật lô, tính kế cả mọi người.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại còn sống!

Chẳng những còn sống, còn đột phá Toàn Đan!

Nên biết Lâm Minh chỉ mới hai mươi tuổi! Hai mươi tuổi Toàn Đan, nghe mà rợn người!

Trong lòng trưởng lão Mệnh Vẫn kia nhấc lên sóng gió, lúc trước làm sao Lâm Minh ra khỏi Ma Thần đế cung? Hắn cùng mất tích với Phạm Thiên Long Căn, Càn Khôn Dung Nhật lô, như vậy hai món bảo vật này có phải rơi vào tay hắn hay không? Hai năm rưỡi qua hắn đã đi nơi nào? Làm sao đột phá Toàn Đan trong thời gian ngắn như thế?

Trong lòng lão nhân áo đen liên tục tự hỏi, không cần nghi ngờ, trên người Lâm Minh có vấn đề lớn!

- Lâm Minh, lúc trước quả nhiên là Phạm Thiên Long Căn cùng Càn Khôn Dung Nhật lô rơi vào tay ngươi, đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, giao ra Phạm Thiên Long Căn cùng Càn Khôn Dung

Nhật lô, lão phu tha cho ngươi không chết!

Lão nhân áo đen vừa nói, bàn tay lặng lẽ sờ Tu Di giới của mình.

Thủ hạ xung quanh nghe được tên của Lâm Minh, cũng không hề xa lạ, lúc trước trong thời điểm chiến tranh Nam Hải, Lâm Minh giết chết Lôi Mộ Bạch đã bị Nam Hải Ma Vực truy nã. Đến sau trong hành trình Ma Thần đế cung, Nam Hải Ma Vực lại triển khai tìm tòi quy mô lớn khắp Nam Hải, mong mỏi tìm được Lâm Minh, nhưng cuối cùng chỉ là không công.

Rất nhiều võ giả ở đây còn xem qua tranh vẽ của Lâm Minh, chỉ là vì cách một thời gian, cộng thêm dung mạo khí chất của Lâm Minh thay đổi, nhất thời không nhớ tới mà thôi.

- Bao vây hắn!

Những người này có tu vi Toàn Đan, có Tiên Thiên, bọn họ biết rõ Lâm Minh hùng mạnh, tự biết không phải đối thủ, chỉ bao vây Lâm Minh, phòng ngừa hắn bỏ chạy.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn những người này, một đạo sát niệm lóe lên trong lòng, hắn nghĩ tới đầu tiên là... Giết người diệt khẩu!

Mình mới về Nam Thiên Vực, nói thực lực không bằng Huyễn Vô Cực, lúc này bại lộ thân phận không sáng suốt, rất dễ dẫn tới Huyễn Vô Cực đuổi giết.

Nhưng mà nghĩ lại, bại lộ thân phận, có thể sẽ truyền vào tai Mục Thiên Vũ, có thể dùng phương pháp này nói cho Mục Thiên Vũ là mình đã trở lại.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh do dự.

- Sát Ma đại trận!

Lão nhân áo đen biết rõ sự khủng bố của Lâm Minh, tuy rằng lý trí nói cho hắn, Lâm Minh có mạnh mấy đi nữa cũng không tới mức Toàn Đan sơ kỳ có thể chiến thắng Mệnh Vẫn, nhưng là đối phương dám không sợ mà tới, chắc chắn có chuẩn bị đằng sau.

Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng hết sức, cho thủ hạ bày ra Sát Ma đại trận sẽ không sai được.

Xẹt xẹt xẹt!

Mười mấy cây lệnh kỳ màu đen bay vụt ra, mười mấy người áo đen ở đây mỗi người cầm một cây lệnh kỳ, nhanh chóng di động xung quanh Lâm Minh. Bọn họ đạp bộ pháp vặn vẹo kỳ dị, mỗi lần di chuyển đều để lại một dấu ấn đen nhạt.

Mấy người Đoan Mộc Quần tự nhiên cũng bị bao phủ trong trận pháp này, bọn họ cũng không sợ gì loại trận pháp này. Lúc trước trong vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, tùy tiện một chỗ tuyệt địa nào cũng khủng bố hơn nhiều.

Lâm Minh mặc kệ những người này bày trận, chỉ đứng giữa trận pháp, trong đầu suy nghĩ tiếp theo phải làm thế nào, giết những người này, hay là cho bọn họ tản tin tức ra ngoài?

Nhìn Sát Ma đại trận tốt lắm xong, lão nhân áo đen thở phào, lộ ra tươi cười nắm giữ mọi thứ trong tay, rút ra một thanh đao dày, chém ra!

Sát Ma Trảm!

Có Sát Ma đại trận tăng phúc, thực lực của hắn có thể tăng lên một thành, còn Lâm Minh ở trong Sát Ma đại trận, thực lực sẽ bị hạn chế nhiều, cộng thêm chênh lệch tu vi tuyệt đối, hắn không tin mình sẽ thất bại!

Chỉ cần giết Lâm Minh, cho dù không lấy được Càn Khôn Dung Nhật lô cùng Phạm Thiên Long Căn, cũng có thể biết một ít bí mật to lớn trên người Lâm Minh, như là vì sao Lâm Minh có thể từ mới vào Tiên Thiên đến Toàn Đan trong hai năm rưỡi ngắn ngủi.

Đến lúc đó hắn chuẩn bị phản khỏi Nam Hải Ma Vực, ôm bảo vật bỏ chạy, cơ duyên to lớn như thế, hắn không nghĩ tới chắp tay dâng cho Huyễn Vô Cực. Có những thứ này, thậm chí hắn có thể trở thành Thần Hải, đến lúc đó thiên hạ rộng lớn, nào có chỗ không đi được!

- Lâm Minh, để mạng lại!

Lão nhân áo đen quát lớn, cả người hắn tuôn trào khí đen, sau lưng ngưng tụ thành ảo ảnh thượng cổ Cự Ma cầm chiến kích, ảo ảnh Cự Ma cao mấy trượng, cả người phát tán khí thế kinh khủng!

Lão nhân áo đen không có chút ý coi thường Lâm Minh, vừa ra tay là tuyệt chiêu bài tẩy, cộng thêm Sát Ma đại trận tăng phúc, uy lực một đòn này khiến các võ giả ma đạo biến sắc.

Công kích của lão nhân áo đen kinh động Lâm Minh trong trầm tư, hắn ngẩng đầu liếc lão nhân áo đen.

Đúng rồi, trước tiên xử lý lão già này, sưu hồn xem thử có được tin tức về Mục Thiên Vũ hay không, có thì giết người diệt khẩu, không có thì cân nhắc phát tán tin tức ra ngoài.

Nghĩ vậy, Lâm Minh quát khẽ, vận chuyển chân nguyên, Chiến Linh nhập vào trong thương, đâm ra!

Đối mặt với lão nhân áo đen khí thế hung hăng, một thương của Lâm Minh lại có vẻ đơn giản không có chút hoa lệ.

Lão nhân áo đen cười hung ác, một đao chém thẳng vào cổ Lâm Minh, một đòn tất thắng.

Xẹt!

Âm thanh như không gian bị xé rách, lão nhân áo đen phát ra ma vân cuồn cuộn như tấm màn đen bị một thương bình thường của Lâm Minh xé ra! Trong lòng lão nhân áo đen kinh hãi, mạnh như thế?

Đáng chết!

Mặt mũi lão nhân áo đen vặn vẹo, vận chuyển năng lượng cả người tới cực hạn, toàn bộ dồn vào trong lưỡi đao, một chiêu Sát Ma Trảm của hắn mạnh nhất nằm ngay trên thân đao.

Keng!

Đao va chạm mạnh vào thương trắng, tiếng kim loại chói tai vang lên, lão nhân áo đen chỉ cảm thấy bàn tay chấn động, cơ thịt rách toạc, máu phun ra, tiếp theo cảnh tượng khó tin xảy ra, thanh đao dày của lão nhân áo đen bị Lâm Minh một thương đánh gãy!

Mũi thương sắc bén như rắn độc đâm thẳng vào cổ họng lão nhân áo đen!

- Cái gì?

Lão nhân áo đen kinh sợ, trong chớp nhoáng, hắn căn bản không kịp suy nghĩ, thân thể bắn ngược ra sau, nhưng cùng lúc hắn tránh thoát mũi thương, lại có một làn sóng khí như dao cạo đuổi theo lão nhân áo đen, đâm thẳng cổ họng của hắn.

Sóng khí này, chính là dòng chân nguyên Chiến Linh bám vào!

Phập!

Chân nguyên hộ thể của lão nhân áo đen bị đâm thủng, dòng chân nguyên không chậm lại, trực tiếp xé nửa phần cổ của lão nhân áo đen, máu tươi bắn ra!

- A!

Trưởng lão áo bào đen sợ mất mật, hắn căn bản không biết mình bị công kích thế nào, vũ khí của hắn... Một thanh đao dày phẩm chất địa giai đỉnh cao, làm sao lại bị một thương của Lâm Minh quất gãy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trưởng lão áo bào đen cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, chuyện tình phát triển vượt qua phạm vi giải thích của hắn, trưởng lão áo bào đen không nói hai lời, xoay người bỏ chạy!

- Ở lại đi!

Lâm Minh đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không gian co rút dưới chân hắn, gần như thuấn di đến đằng sau lão nhân áo đen, một thương đâm thẳng ra!

Lão nhân áo đen tràn ngập sợ hãi, quay vụt lại, vung tay ném ra hai thanh phi kiếm! Hai thanh phi kiếm này đều là bảo khí địa giai thượng phẩm, bình thường lão nhân áo đen cất không dùng, lúc này bị lão nhân áo đen ném ra như ám khí.

Keng! Keng! Hai tiếng vang lên, Lâm Minh chuyển mũi thương, trực tiếp đánh bay hai thanh phi kiếm này.

Phi kiếm xoay tròn văng ra, Lâm Minh chỉ tay, Chiến Linh nhập vào mũi kiếm, hai thanh phi kiếm bỗng cứng đờ, quay ngược lại đâm thẳng vào lão nhân áo đen!

- A!

Lão nhân áo đen hoảng sợ không thôi, hắn vặn vẹo người muốn tránh né hai thanh phi kiếm, nhưng vẫn bị một thanh phi kiếm xuyên qua đùi!

Lão nhân áo đen kêu thảm, tốc độ giảm mạnh, mặt hắn vàng như đất.

- Lâm thiếu hiệp, tha mạng! Chỉ cần ngươi bỏ qua cho ta, ta nói cho ngươi kế hoạch tác chiến của Nam Hải Ma Vực, nói cho ngươi tình huống Thần Hoàng đảo!

- Không cần!

Lâm Minh vung tay giáng thương, một thương kèm theo Chiến Linh trực tiếp phá tan chân nguyên hộ thể của lão nhân áo đen, đâm vào trái tim hắn!

Chân nguyên xoắn lại, ngũ tạng lục phủ của lão nhân áo đen lập tức hóa thành một đống bùn nhão.

- Ma Quang, sưu hồn!

Lúc võ giả vừa chết, tinh thần chi hải ngưng tụ chưa tan, còn kịp thi triển Sưu Hồn thuật. Tin tức Sưu Hồn thuật đưa ra tự nhiên đáng tin hơn lão nhân áo đen nói miệng.

- Xong ngay!

Ma Quang cười hắc hắc, một đoàn ánh sáng đen bắn ra mi tâm Lâm Minh, trực tiếp đâm vào tinh thần chi hải của lão nhân áo đen.

Lâm Minh cũng không nhàn rỗi, bấm tay bắn ra sấm sét như con rắn đỏ, bắn vào trong thân thể lão nhân áo đen.

Tia chớp màu đỏ này là Diệt Huyết Tà Lôi.

Diệt Huyết Tà Lôi chạy một vòng trong người lão nhân áo đen, kéo ra một chùm sương máu đỏ sậm!

Lâm Minh vẫy tay, những sương máu này ngưng tụ lại, cuối cùng thành quả cầu máu to cỡ nắm tay, đây là tinh huyết toàn thân của lão nhân áo đen!

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh đánh chết cường giả Mệnh Vẫn chân chính, ở Vạn Cổ Ma Khanh, dù Lâm Minh liên tục giết Cực Tinh tháp chủ cùng hai đại cao thủ cấp Mệnh Vẫn trưởng lão giám sát, nhưng thực lực của bọn họ chỉ đạt tới Mệnh Vẫn mà thôi, tu vi chân chính vẫn không tới Mệnh Vẫn, bằng không sao còn ở lại Huyết Sát Nguyên.

Sau Toàn Đan, Lâm Minh đoán tinh huyết của cường giả Mệnh Vẫn hẳn là có thể lại mở ra Ma Phương!

Tuy nhiên bây giờ còn chưa đến lúc mở ra Ma Phương, Lâm Minh búng tay liên tục, bắn ra những tia sét mảnh như tơ, bao bọc tầng tầng xung quanh đoàn tinh huyết này, nhanh chóng cách ly nó với xung quanh. Tiếp theo Lâm Minh đánh ra mười hai ấn quyết, hoàn toàn phong ấn tinh huyết này.

Nh vậy, đoàn tinh huyết này có thể bảo trì sinh cơ tràn đầy trong vòng một tháng, có thể dùng mở ra Ma Phương bất kỳ lúc nào.

Lúc này, thần thức của Ma Quang rời khỏi tinh thần chi hải của trưởng lão áo bào đen.

- Tiểu tử, một tin tốt và một tin xấu, ngươi nghe cái nào trước?

Chương 673: Mục Thiên Vũ nhắn lại

- Tiểu tử, một tin tốt và một tin xâu, ngươi nghe cái nào trước?

- Ma Quang, lúc này ta không có lòng dạ lôi thôi với ngươi, rốt cuộc là tin tức gì?

Lâm Minh nhíu mày, lúc này hắn thật không còn lòng dạ gì mà nói đùa.

- Nè, đúng là không thú vị, tốt xấu gì những tin tức này là do bản thánh tiêu hao không ít linh hồn lực đào ra.

Ma Quang bất mãn lẩm bẩm, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Minh, cũng không đùa nữa, nói thẳng.

- Tin tức tốt là, Mục Thiên Vũ có lẽ không sao, lúc trước Nam Hải Ma Vực chú ý trọng điểm những nhân vật trung tâm Thần Hoàng đảo như Mục Thiên Vũ, Mục Dục Hoàng, tuy nhiên vẫn không bắt được...

Lâm Minh nghe thế, trong lòng thở phào.

- Vậy bọn họ đã đi đâu rồi?

- Cái này thì ta không biết.

Ma Quang xòe móng vuốt.

- Nếu ngay cả lão già áo bào đen này cũng biết Mục Thiên Vũ đi chỗ nào, chỉ sợ ngày mai là bọn họ đã bị bắt.

Thấy Lâm Minh im lặng, Ma Quang lại nói:

- Đi chỗ nào không biết, nhưng lại biết bọn họ cùng một ít thế lực khác tổ chức liên minh nghịch ma, nhưng bây giờ cũng không tốt lành, hình dùng là trốn chui trốn nhũi cũng không khác mấy.

- Liên minh nghịch ma...

Lâm Minh trầm ngâm, có một tổ chức, hẳn là có thể cam đoan an toàn.

- Vậy tin tức xấu?

Lâm Minh nhìn Ma Quang, trong lòng vẫn chưa thả lỏng. Nếu Ma Quang gọi tin tức tốt là Mục Thiên Vũ trốn thoát, còn tin tức xấu là Tần Hạnh Hiên bị bắt, hắn thật có xúc động muốn bóp chết Ma Quang.

Ma Quang nói:

- Tin tức xấu, là gần đây Huyễn Vô Cực đang bế quan, khoảng mấy tháng nửa năm sau sẽ xuất quan. Đến lúc đó hẳn là hắn sẽ xông lên Mệnh Vẫn tầng bốn.

Lúc võ giả nhân loại độ Mệnh Vẫn, phải phá nát tái tạo thân thể Toàn Đan, quá trình này tuyệt đối không thể bị người ta quấy rầy, cũng không có khả năng cắt ngang bế quan.

- Là vậy...

Lâm Minh thở phào, nếu là Huyễn Vô Cực đột phá, căn bản không có gì, hắn không sợ kẻ địch mạnh mẽ, chỉ sợ người thân bạn bè của mình gặp chuyện không may.

“Chỉ sợ hai năm qua Huyễn Vô Cực bắt lấy không ít tài nguyên, bằng không lão già kia không có nắm chắc tuyệt đối, sẽ không dám xông lên Mệnh Vẫn tầng bốn”.

Trong lòng Lâm Minh thầm nghĩ.

Dã tâm của Huyễn Vô Cực rất lớn, hắn lập chí đột phá, làm cho Nam Hải Ma Vực trở thành thánh địa. Lần này Nam Hải Ma Vực phát động chiến tranh, chính là vì tranh giành tài nguyên tu luyện, lót đường cho hắn trở thành Thần Hải.

- Lâm Minh, hiện giờ ngươi tính làm gì tiếp theo?

Đoan Mộc Quần đi tới cạnh Lâm Minh, hỏi.

- Trước tiên dọn sạch Thần Hoàng đảo!

Lâm Minh đằng đằng sát khí nói, đối với võ giả Nam Hải Ma Vực, hắn không có chút cảm tình, theo hắn thấy dâm đ*o còn tà ác hơn cả sát đạo.

- Ha ha, ý kiến hay.

Đoan Mộc Quần rút kiếm ra, hắn đã vô địch dưới Mệnh Vẫn, không có trưởng lão Mệnh Vẫn kia, quét ngang cả đảo là chuyện dễ dàng.

- Phong Thần huynh, ngươi phía nam, ta phía bắc, Lam Thấm đi phía tây, còn lại giao cho Lâm huynh, sao hả?

Phong Thần gật đầu, đã rút trường kiếm bay về phía nam.

Lâm Minh cũng cầm bạch thương, bay thẳng Chu Tước điện. Lúc trước Chu Tước điện là chủ điện Chu Tước tông Thần Hoàng đảo hắn muốn tìm xem nơi đó còn để lại manh mối của Mục Dục Hoàng cùng Mục Thiên Vũ hay không.

Võ giả ma đạo còn sót lại trên Thần Hoàng đảo lúc này chia năm xẻ bảy, căn bản không chịu nổi bốn người đánh vào, dễ dàng sụp đổ chạy trốn khắp nơi.

Đừng nhìn ba người Phong Thần, Lam Thấm, Đoan Mộc Quần mặt mày thanh tú, nhưng giết người không hề nháy mắt, dù sao bọn họ đều lịch lãm ra từ Thông Thiên tháp.

Phong Thần ra kiếm như gió, mỗi một kiếm đều chỉ lên mi tâm kẻ địch, một kiếm mất mạng. Còn Lam Thấm thì thích cắt yết hầu, trên đường lúc nàng giết người, gặp được không ít nữ tính bị chơi bị thải bổ tới hấp hối, làm cho nàng càng thêm thống hận võ giả ma đạo, khi giết người tuyệt không nương tay.

Lúc này, Lâm Minh đã nhảy vào Chu Tước điện.

Chu Tước điện huy hoàng ngày xưa, hiện giờ chỉ còn một mảnh hoang tàn, đại trận thủ hộ nơi này đã sớm bị phá tan, gạch nền bị xé tan nhiều chỗ, cột trụ điêu khắc hoa lệ hiện giờ cũng loang lổ.

Bởi vì đám người Đoan Mộc Quần chém giết, lão nhân áo đen chủ sự bị giết, Chu Tước điện đã sớm trống rỗng.

Lâm Minh tìm tòi xung quanh, ngoài tìm được mấy thiếu nữ quần áo tả tơi, sắc mặt tái nhợt, cũng không tìm được manh mối gì.

Thở dài, tùy tiện lấy ra mấy bộ quần áo ném cho những thiếu nữ này, Lâm Minh chìm vào suy tư, nếu Mục Thiên Vũ thật sự để lại tin tức cho mình, sẽ dùng hình thức gì?

Trước đó Mục Thiên Vũ cùng mình không có để lại ám hiệu gì đó, loại tin tức này mà không để giữ bí mật, một khi bị Nam Hải Ma Vực phát hiện, đủ biết hậu quả.

Nhưng nếu bí mật, nàng làm sao đảm bảo mình có thể tìm được?

Thần Hoàng đảo lớn như thế, Mục Thiên Vũ sẽ để lại manh mối ở đâu?

Lâm Minh thả ra cảm giác, bao phủ toàn bộ Chu Tước điện, hy vọng tìm kiếm được một chút dấu vết.

Tìm kiếm một lần lại một lần, Lâm Minh tìm được rất nhiều dấu tích sinh hoạt ngày xưa của Mục Thiên Vũ, trong mơ hồ hắn như thấy một cô gái áo đỏ sinh hoạt ngày thường, đánh đàn tập võ.

Đáng tiếc, thời gian đã qua, vật mất người không thấy, tốt đẹp trước kia cũng không tìm lại được.

Lâm Minh nhớ tới những lời Mục Phượng Tiên đã nói lúc trước, mỗi một cường giả phong hoàng sinh ra đều cần tích lũy số mệnh cùng cơ duyên, còn những tông môn nơi cường giả phong hoàng đó lại chưa chắc vì cường giả phong hoàng sinh ra mà được lợi. Bởi vì trong quá trình cường giả trưởng thành, sẽ chọc tới kẻ địch mạnh mẽ, nếu thực lực, số mệnh của tông môn đó không đủ, không đủ để gánh vác thiên tài như thế, sẽ xuất hiện tình huống tông môn bị thiên tài khắc chết, từ xưa đến nay đã xảy ra rất nhiều.

“Chỉ mong mấy người Mục cô nương không sao...”.

Lâm Minh đành phải cầu nguyện, tìm không thấy manh mối, Lâm Minh ảm đạm rời Chu Tước điện.

Nghĩ lại, dù là lúc trước Mục Thiên Vũ có ý muốn để lại manh mối, sợ là cũng bất lực. Tông môn di chuyển trốn chạy, đám người Mục Phượng Tiên cũng chưa chắc có thể lập tức quyết định đi nơi nào. Dù sao đây là một tông môn tứ phẩm đỉnh cao có tổng số người quá vạn, muốn dời đến một chỗ mới bí mật mà có tài nguyên, nói thì dễ lắm?

Rời Chu Tước điện, Lâm Minh mờ mịt.

Nhìn ra xa, ở chân trời xa xôi, sương trắng nối liền trời đất, ánh mắt trời rải xuống mặt biển như một mảnh lửa màu vàng, mơ hồ có những con chim biển bay là là, cảnh tượng an lành.

Chu Tước điện nằm ở nơi cao nhất trên Thần Hoàng sơn, có thể nhìn xa ra Nam Hải, đồng thời quan sát toàn cảnh tông môn Thần Hoàng đảo.

Lúc Lâm Minh đứng trên đỉnh Thần Hoàng sơn quan sát, lại thấy được một chỗ có nguyên khí thiên địa bao phủ dày đặc, làm cho tinh thần hắn chấn động, nơi đó chính là... Thần Hoàng bí cảnh!

Thần Hoàng bí cảnh tạo ra từ thượng cổ Phượng tộc, thượng cổ Phượng tộc cuối cùng là thế lực cấp bậc gì, Lâm Minh khó mà nói rõ. Bốn năm trước, Lâm Minh còn là Ngưng Mạch kỳ, với thiên phú của hắn, tiến vào Thần Hoàng bí cảnh cũng chỉ có được thí luyện chiến tướng ở sát chót, còn cách rất xa thí luyện cấp vương.

Bởi vậy có thể thấy, thượng cổ Phượng tộc tuyệt đối là thế lực khủng bố, tuy rằng không bằng Vạn Cổ Ma Khanh, nhưng tuyệt đối ở trên Ma Thần đế cung!

Trận pháp thượng cổ xung quanh Thần Hoàng bí cảnh, cũng chỉ có Thần Hoàng đảo mới có cách mở ra, cho dù Nam Hải Ma Vực chiếm lĩnh Thần Hoàng đảo, cũng nhất quyết không có năng lực mở ra Thần Hoàng bí cảnh.

Nói cách khác, Thần Hoàng bí cảnh là một chỗ rất an toàn.

Có thể nào, Mục Thiên Vũ để lại gì đó cho mình ở trong Thần Hoàng bí cảnh?

Lâm Minh nghĩ vậy, không chút do dự trực tiếp bay tới Thần Hoàng bí cảnh, mấy chục dặm lóe lên là đến.

Thần Hoàng bí cảnh ở sâu trong dãy núi Thần Hoàng đảo, dãy núi xung quanh hình thành thế bao quanh, kẹp chặt khe núi chỗ Thần Hoàng bí cảnh. Nguyên khí thiên địa ở trong này rất dày đặc, nhất là Hỏa nguyên khí cùng Thủy nguyên khí, gần như ngưng tụ thành sương mù.

Ở ngoài Thần Hoàng bí cảnh, có một trận pháp thủ hộ, muốn mở ra Thần Hoàng bí cảnh, đầu tiên phải đi vào trận pháp thủ hộ này.

Chỉ là chỗ trận pháp thượng cổ này, Nam Hải Ma Vực không thể phá vỡ được.

Lâm Minh vốn tinh thông trận pháp thượng cổ, còn đã tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, hoàn thành thí luyện chiến tướng cuối cùng, được Thần Hoàng bí cảnh đồng ý, cho nên dù hắn không học phương pháp mở trận với Mục Dục Hoàng, lúc này hắn muốn nghiên cứu cũng không khó.

Chừng nửa canh giờ, Lâm Minh thăm dò được một ít manh mối, vận chuyển Chu Tước Cấm Thần lục, đánh ra những phù văn ngọn lửa màu vàng.

Không gian chấn động, tiếng két két vang lên, cách Lâm Minh mấy trượng, hư không nổi lên gợn sóng như nước, tạo thành những đợt sóng gợn nhiều tầng, nhưng gợn sóng không bao lâu liền tiêu tán.

Lâm Minh cũng không nản lòng, lần lượt thử nghiệm, đưa Không

Gian ý cảnh của hắn dung hợp vào trong hỏa diễm trận phù, cuối cùng mười lăm phút sau, hắn đã mở ra hàng rào.

Một mảnh quần sáng tự dưng hiện ra, trên quầng sáng xuất hiện lỗ hổng, năng lượng ngọn lửa cùng lạnh băng va chạm mạnh, hình thành âm thanh nghe như sấm rền.

Lâm Minh yên lòng, đi vào trận pháp thủ hộ Thần Hoàng bí cảnh.

Hào quang lóe lên, Lâm Minh đi vào bên trong sơn cốc Thần Hoàng bí cảnh, vừa đi vào nhìn, Lâm Minh liền thấy được ở một bên cửa vào Thần Hoàng bí cảnh, một gốc Ngô Đồng thánh hỏa vạn năm có khắc hàng chữ xinh đẹp.

- Lôi Đình sơn, hang không tên, kỳ hạn mười năm, ước hẹn gặp quân!

Nhìn hàng chữ này, trong lòng Lâm Minh rung động, chỉ vẻn vẹn một câu, mười bốn chữ, tuy rằng cực kỳ đơn giản, nhưng ẩn chứa quyết tâm vững chắc của Mục Thiên Vũ. Nàng không nói nếu lỡ hẹn sẽ thế nào, cũng không nói nếu ngã xuống sẽ ra sao.

Mười bốn chữ, chữ xinh đẹp, nhưng nét bút cô đọng sắc bén, như dung nhập lòng tin vững chắc vào đó, không chừa lại đường lui, mặc kệ trong lúc đó nàng gặp phải khó khăn cản trở thế nào.

Kỳ hạn mười năm, ước hẹn gặp quân!

Lâm Minh như thấy được nửa năm trước, Mục Thiên Vũ tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, khắc lại hàng tin nhắn này, vội vàng, kiên quyết, lại mang theo một cỗ khao khát, mang theo quyến luyến tiếc nuối nồng nàn...

Còn hang động không tên ở Lôi Đình sơn, chính là chỗ Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh gặp nhau lần đầu, ở nơi đó, hai người bọn họ trải qua ba ngày ba đêm ấm áp.

Chương 674: Mở ra Ma Phương lần thứ năm

Ban đầu khi ở Lôi Đình sơn, Lâm Minh ngẫu nhiên gặp Mục Thiên Vũ giao đấu với Lôi Giao, đến sau Mục Thiên Vũ gặp nạn, Lâm Minh ở trong hang động chữa thương cho Mục Thiên Vũ. Với thân phận hèn mọn của hắn lúc đó, lần đầu tiên tiếp xúc với thiên chi kiêu nữ như thế, ba ngày sau Mục Thiên Vũ không chào mà đi, để lại một phong thư, cuối cùng cho Mục Thanh Hồng đi xa Thất Huyền cốc, chú ý Lâm Minh trên hội võ tổng tông, trong kế hoạch bồi dưỡng tông môn, xác định Lâm Minh là thiên tài thiên giai duy nhất...

Hiện tại hồi tưởng lại, chuyện như mới ngày hôm qua.

Mục Thiên Vũ cùng Thần Hoàng đảo, giúp ích Lâm Minh rất nhiều trong quá trình trưởng thành ban đầu.

Lôi Đình sơn, hang không tên, kỳ hạn mười năm, ước hẹn gặp quân...

Lâm Minh vuốt hàng chữ này, yên lặng xiết chặt tay. Kỳ hạn mười năm là lúc trước hắn đã hứa, hiện giờ hắn trở về sớm hơn bảy năm. Nếu đã trở lại, hắn tuyệt đối sẽ không để thế cục Nam Hải tiếp tục kéo dài, cũng tuyệt đối không để các võ giả Thần Hoàng đảo cùng Mục Thiên Vũ lang bạt khắp nơi!

“Không cần mười năm, ba tháng, ta sẽ tìm được nàng!”.

Trong lòng Lâm Minh âm thầm thề, nhìn gốc ngô đồng vạn năm thật sâu, ngồi xuống cạnh nó.

- Lâm Minh, ngươi làm gì?

Ma Quang hỏi.

- Mở Ma Phương!

- Không phải chứ, mở ra trong này?

- Mở ra Ma Phương chỉ cần nửa canh giờ mà thôi, ở trong Thần Hoàng bí cảnh có trận pháp thủ hộ, coi như rất an toàn!

Lâm Minh vừa nói, đã lấy ra tinh huyết của lão nhân áo đen.

Lúc trước khi Lâm Minh nhận được Ma Phương, một lần đang ngủ tiến vào không gian Ma Phương, đó là lần đầu mở ra Ma Phương.

Đến sau, Lâm Minh nhận được nhuyễn giáp của thái tử đưa tặng, bên trên có nhuộm tinh huyết của cao thủ Hậu Thiên, bị Ma Phương hấp thu, mở ra Ma Phương lần thứ hai.

Lần thứ ba, Lâm Minh đánh chết Âu Dương Bác Duyên, dùng máu của Âu Dương Bác Duyên lại mở ra Ma Phương.

Lần thứ tư, Lâm Minh sử dụng pháp tắc áp chế trong Ma Thần đế cung, đánh chết một cao thủ Toàn Đan, dùng máu của đối phương mở ra Ma Phương.

Hiện giờ đã là lần thứ năm!

Từ Hậu Thiên, Tiên Thiên, Toàn Đan, cho tới bây giờ là Mệnh Vẫn!

Lâm Minh mở ra tầng tầng cấm chế, cuối cùng còn lại quả cầu tinh huyết, Lâm Minh không nóng lòng để Ma Phương hấp thu nó, mà tiến vào Không Linh võ ý trước, điều chỉnh tâm tính đến mức độ lòng bằng phẳng.

Tiếp theo Lâm Minh cởi áo, lộ ra ký hiệu kỳ dị trên ngực trái, ký hiệu này là phù văn thần bí cổ xưa của Ma Phương.

Hít sâu một hơi, chậm rãi ấn tinh huyết của lão nhân áo đen lên ngực mình.

Tiếp theo, Lâm Minh cảm thấy ngực nóng rực, đoàn tinh huyết này bị Ma Phương hấp thu.

Ma Phương yên lặng mấy năm, cuối cùng lại nghênh đón tinh huyết mới của cường giả!

Xèo xèo xèo

Tinh huyết bị hấp thu, nhưng lại như thuốc độc mạnh rải xuống đất, toát ra khói như ăn mòn thứ gì.

Lâm Minh hạ quyết tâm, phóng thích cảm giác cảm thụ dao động năng lượng ở Ma Phương trên ngực, hắn có thể cảm nhận được sau khi Ma Phương hút tinh huyết, đập lên cùng trái tim của hắn.

Khoảng mười hơi thở sau, Lâm Minh cảm thấy tinh thần chi hải chấn động, tiếp theo hắn cảm giác bị Ma Phương hút vào. Cảm giác trời đất xoáy chuyển truyền đến, ý thức của Lâm Minh lại đến một mảnh không gian Ma Phương tối đen...

Nơi này Lâm Minh quá quen thuộc, rộng lớn bao là cùng bóng tối sao trời, vô số mảnh nhỏ linh hồn lấp lánh.

Ở trong mảnh nhỏ linh hồn này, sương mù bay khắp nơi. Ở giữa sương mù có một quả cầu ánh sáng lớn một xích chậm rãi xoay tròn, hào quang ôn hòa như sao trời, Lâm Minh hoài nghi đó là chủ nhân của Ma Phương, cũng là thánh nữ Thiên Vũ thánh địa.

Lại một lần nữa đến không gian Ma Phương, tâm tính của Lâm Minh đã cực kỳ vững vàng, hiện tại hắn có được Chiến Linh, lực ý chí rất mạnh, đã có thể đối phó được đa số mảnh vỡ trí nhớ nơi này. Trừ khi là loại mảnh nhỏ linh hồn ẩn chứa tàn hồn của đại năng, cắn nuốt có thể gặp một ít nguy hiểm.

Ý thức liên hệ tới đông đảo mảnh vỡ, bởi vì linh hồn lực của Lâm Minh mạnh lên, hắn cảm giác khí tức của mảnh vỡ ngày càng rõ ràng, những mảnh vỡ này có một số khí tức nhu hòa, có cái bá đạo, có cái mang theo huyết sát khí.

Mảnh vỡ quá nhỏ bị Lâm Minh trực tiếp bỏ qua, hắn chỉ xem to cỡ hai tấc trở lên, sau đó căn cứ khí tức cảm nhận được, tìm kiếm mảnh nhỏ linh hồn có giúp ích cho công pháp hắn tu luyện.

Chỉ là mảnh vỡ trong không gian Ma Phương nhiều lắm, tìm tòi từng cái, Lâm Minh rất khó xác nhận rốt cuộc là mảnh nào có giá trị lớn hơn.

Lúc này, tiếng nói của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh:

- Lâm Minh, bản thánh giúp ngươi chọn một cái, cam đoan có tác dụng rất lớn với ngươi.

- Ồ?

Lâm Minh nhướng mày, tuy rằng Ma Quang ngẫu nhiên thích khoác lác, nhưng Lâm Minh phải thừa nhận tên này làm chuyện rất đáng tin cậy.

- Có tác dụng lớn với ta? Chính ta cũng không nghĩ ra hiện giờ có mảnh vỡ nào có tác dụng lớn với mình.

Nói công pháp, Lâm Minh không thiếu, hơn nữa hắn đã lên con đường dung hợp võ đạo, hiện tại hắn tìm kiếm công pháp trong Ma Phương, chỉ là cung cấp cơ sở cho hắn dung hợp võ đạo ngày sau mà thôi.

- Hắc hắc, ta chọn là ngươi sẽ biết. Chính là khối mảnh vỡ vàng nhạt kia, to cỡ bàn tay, cảnh cáo ngươi trước, bên trong rất có thể còn sót lại tàn hồn của đại năng Thần Vực...

Một tia tàn hồn của đại năng, Lâm Minh trầm ngâm. Rất khó phỏng đoán những cường giả Thần Vực này lúc còn sống sẽ như thế nào, dù là một tia tàn hồn, mình cũng phải đối phó cẩn thận.

Cẩn thận vươn tay, một cỗ năng lượng kéo mảnh nhỏ linh hồn vàng nhạt kia bay về phía mình, Lâm Minh tập trung tinh thần. Mấy lần đầu mở ra không gian Ma Phương, đối với loại mảnh vỡ có thể ẩn chứa tàn hồn đại năng, Lâm Minh tránh như rắn rết, nào có thể như bây giờ, chủ động đi hấp thu nó.

Cảm thận cảm thụ cường độ của mảnh nhỏ linh hồn này, Lâm Minh cảm thấy hẳn là mình có thể chịu được.

- Ma Quang, rốt cuộc trong này có tác dụng lớn gì với ta?

- Hắc hắc, dung hợp trí nhớ mảnh vỡ này là ngươi sẽ biết, mảnh nhỏ linh hồn này, nếu ta không nhận nhầm, hẳn là một cố nhân quen biết với Ma Đế để lại. Chính vì tàn hồn trên mảnh vỡ này mà ta mới nhận ra, dung hợp nó, ngươi sẽ có thu hoạch lớn.

Ma Quang lấp lửng.

Lâm Minh cũng không để ý, Ma Quang không có lý do lừa hắn, hơn nữa cho dù thật bị lừa cũng không sao, hắn có nắm chắc đối phó được tàn hồn trên mảnh nhỏ linh hồn này. Bên trong ghi lại công pháp dù không có tác dụng gì, cũng có thể để dùng là tài liệu cho Lâm Minh thấu hiểu các loại võ học đỉnh cấp.

Giơ tay chạm nhẹ vào mảnh nhỏ linh hồn, mảnh vỡ này lập tức hóa thành ánh sáng trắng, vụt một cái chui vào người Lâm Minh, biến mất tăm.

Đây là bản năng cắn nuốt của mảnh nhỏ linh hồn này, nó sẽ theo bản năng chủ đạo, phát động công kích tinh thần chi hải của Lâm Minh, muốn chiếm lĩnh.

Khi mảnh nhỏ linh hồn nhảy vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Chiến Linh hình cây thương nổi trên bên trên lập tức phát ra tiếng ngâm thê lương, lao thẳng về phía mảnh nhỏ linh hồn.

Rắc!

Va chạm dữ dội, mảnh nhỏ linh hồn bị Chiến Linh hình cây thương đánh bay, hào quang liền mờ đi nhiều.

Cùng lúc đó, Luân Hồi võ ý hiện ra trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, bao phủ mảnh nhỏ linh hồn.

Lâm Minh nhắm mắt ngồi xuống, tiến vào Không Linh võ ý, mặc cho Luân Hồi võ ý cùng Chiến Linh chiến đấu với tàn hồn trên mảnh nhỏ linh hồn!

Chiến Linh được xưng là chém giết tất cả hư vô, đương nhiên cũng bao gồm linh hồn. Mỗi một lần nó va chạm đều làm mảnh nhỏ linh hồn chấn động dữ dội, khiến cho một đoàn tàn hồn bám trên mảnh vỡ tiêu tán một ít.

Suốt nửa canh giờ, trận đại Chiến Linh hồn cuối cùng chấm dứt, dù Lâm Minh không trải qua nguy hiểm gì, nhưng cũng mệt cả người đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Mảnh nhỏ linh hồn bị diệt tàn hồn chìm xuống tinh thần chi hải của Lâm Minh, trong nháy mắt, đủ loại tin tức rối loạn tràn vào trong trí nhớ của Lâm Minh. Lần này lượng tin tức ẩn chứa trong mảnh vỡ lớn hơn rất nhiều so với những lần trước, làm cho Lâm Minh hừ nặng một tiếng, cảm giác đầu như muốn nổ tung.

Các loại hình ảnh hiện ra như chiếu phim trong đầu Lâm Minh.

Chiến tranh, sa trường, người chết, công pháp, bí tịch, tông môn...

Đủ loại cảnh tượng, mà xuất hiện nhiều nhất lại là ngọn lửa tuôn trào, phù văn thần bí, cùng với đan dược màu vàng chói lọi.

Đây là một vị... Luyện Dược sư?

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ngơ, nghiên cứu kỹ, hắn phát hiện đối phương chẳng những là một Luyện Dược sư, còn là Minh Văn sư!

Minh Văn thuật, là kỹ năng mà Lâm Minh có được khi cắn nuốt mảnh vỡ trí nhớ trong Ma Phương vào lần đầu tiên, kỹ năng này vô cùng mạnh mẽ ở Thần Vực. Nhưng đáng tiếc, Lâm Minh cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn kia chỉ bé như hạt gạo, hơn nữa mờ nhạt tối mù.

Đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, lúc trước Lâm Minh chỉ có Luyện Thể tầng một, lựa chọn mảnh nhỏ linh hồn bé như hạt gạo kia cũng thiếu chút chết mất.

Điều này cũng dẫn tới Minh Văn thuật mà Lâm Minh thu được rất thiếu thốn, chủ yếu là sơ cấp.

Minh Văn thuật bao gồm bốn loại Minh Khí, Minh Dược, Minh

Thân, Minh Hồn, tuy rằng Lâm Minh học được Minh Thân, nhưng cũng chỉ là có chút hiệu quả ở Luyện Thể kỳ. Đến tu vi Toàn Đan, Mệnh Vẫn, lực lượng tăng phúc của Minh Thân phù liền coi như bỏ qua.

Ngoài ra, còn có một điều làm Lâm Minh bỏ qua Minh Văn thuật, đó là tu luyện Minh Văn thuật rất tiêu hao thời gian. Theo thực lực Lâm Minh không ngừng tăng lên, Minh Văn thuật của hắn vì mới tu luyện mà không theo kịp thực lực.

Lấy Minh Dược phù của Lâm Minh làm ví dụ, hắn nhiều nhất chỉ khắc lên Nhập Thiên đan và Ma Tâm Toái Tinh, muốn khắc lên Phạm Thiên Long Căn, Ma Thần Chi Cốt, là không thể nào, bởi vì không đủ đẳng cấp.

Nếu muốn tu luyện Minh Văn thuật đến cảnh giới thật cao, phải đầu tư rất nhiều thời gian, mà cố tình lúc trước Lâm Minh thu được Minh Văn thuật lại rất thiếu thốn, càng tới cảnh giới cao càng thêm chồng chất khó khăn.

Lần này thu được mảnh nhỏ linh hồn, vô ý bù đắp khoảng trống này.

- Ma Quang, ngươi bảo ta chẳng những phải quay lại Minh Văn thuật, còn phải dựa trên cơ sở Minh Văn sư, lại thành Luyện Dược sư?

- Hắc hắc, Minh Văn thuật của ngươi chủ yếu lấy Minh Dược phù, ta muốn ngươi trở thành Luyện Dược sư. Ngươi tu luyện Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, càng về sau, sử dụng dược vật càng quý hiếm tới mức làm người ta giận sôi. Trước sau ngươi lấy được Phạm Thiên Long Căn, Vô Danh thần đan để hoàn thành Tôi Tủy, đồng thời mở ra Bát Môn Độn Giáp, nhưng về sau, ngươi chưa chắc sẽ luôn có cơ duyên tốt như thế. Chính ngươi không học luyện dược, chẳng lẽ mong đợi người khác đưa lên cửa? Càn Khôn Dung Nhật lô của ngươi, chính là dược đỉnh tốt nhất đó!

Chương 675: Huyễn Vũ Thiếp ra tay

Càn Khôn Dung Nhật lô là vũ khí công kích Hỏa hệ, cũng là lò đan tốt nhất. Nó là trọng bảo thứ nhất của Ma Đế để lại.

- Càn Khôn Dung Nhật lô rốt cuộc là bảo khí đẳng cấp gì?

Lâm Minh sớm muốn hỏi điều này, tuy nhiên lúc trước vẫn không nghĩ tới hỏi Ma Quang. Lâm Minh cho đến hiện tại mới thôi còn chưa từng thấy qua bảo khí thiên giai trung phẩm, căn bản không biết Càn Khôn Dung Nhật lô là cấp bậc gì.

Ma Quang nói:

- Càn Khôn Dung Nhật lô nghiêm khắc mà nói không phải bảo khí, mà là chuẩn thánh khí. Bảo khí thiên giai thượng phẩm trở lên chính là thánh khí. Càn Khôn Dung Nhật lô còn chưa đủ cấp bậc thánh khí, chỉ có thể tính là chuẩn thánh khí. Nếu ngươi dùng nó để luyện dược, sẽ làm cho xác suất luyện dược thành công của ngươi tăng gấp bội, hơn nữa có thể tăng phúc đẳng cấp và uy lực của Hỏa Tinh.

Thánh khí?

Lâm Minh cũng không phải lần đầu tiên nghe nói cái tên này. Càn Khôn Dung Nhật lô lại là chuẩn thánh khí, đáng tiếc hắn đến giờ không có biện pháp khu động Càn Khôn Dung Nhật lô giết địch, nhiều nhất chỉ có thể coi nó thành một món vũ khí phòng ngự.

- Tiểu tử, lão già áo bào đen giết chết lúc trước còn có một thứ không tệ - Ma Tâm Hoa, trồng ngay trong Dược sơn của Thần Hoàng đảo. Chúng ta lát nữa đi đào nó lên, lại thêm Vạn Niên thi thảo, Huyền Kim thần quả ngươi đạt được trong Vạn Cổ Ma Khanh đều là tài liệu luyện dược cực phẩm. Có những tài liệu luyện dược này cộng thêm trí nhớ kế thừa của ngươi, ngươi sẽ chậm rãi trở thành một đời tông sư luyện dược. Vì chính mình đột phá Đạo Cung Cửu Tinh mà đánh xuống nền tảng vững chắc!

Ma Quang đưa ra đề nghị Lâm Minh trở thành Luyện Dược sư tuy rằng đột ngột nhưng nghĩ kỹ lại quả thật là con đường duy nhất hoàn thành luyện thể của Lâm Minh trong tương lai.

Luyện thể truyền thừa cho dù là đặt ở toàn bộ Thần Vực mà nói đều là con đường tu luyện cực kỳ xa xỉ, so với hệ thống tụ nguyên thì đắt đỏ hơn không biết bao nhiêu lần.

Lâm Minh chỉ riêng hoàn thành Tôi Tủy mười phần liền dùng mất cả gốc Phạm Thiên Long Căn, mở ra Bát Môn Độn Giáp thì dùng Vô Danh thần đan và Ma Thần Chi Cốt, đồng thời vẫn là dưới cơ duyên xảo hợp mượn dùng áp bách của Thiên Ma lực trường mới may mắn xông phá bình cảnh.

Kế tiếp, Bát Môn Độn Giáp còn có bảy môn!

Vạn sự khởi đầu nan. Trong bảy môn này, mấy cái tiếp theo Hưu môn còn không tính quá khó khăn, nhưng đến về sau mở đến ngũ lục thất bát môn, nhất là Sinh môn và Tử môn cuối cùng, độ khó tăng lên tới một cấp. truyện teen hay

Muốn xông phá những cánh cửa này, không có thiên tài địa bảo đỉnh cấp là không có khả năng.

Mà thiên tài địa bảo bình thường, nếu trực tiếp dùng hiệu quả đương nhiên không tốt bằng dùng để luyện dược. Nhất là nếu có thể dán thêm một tấm Minh Dược phù.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh trở nên trầm mặc. Bất kể Luyện Dược thuật hay là Minh Văn thuật đều là một loại kỹ năng cực kỳ phức tạp, muốn đem hai loại bí thuật này tu luyện đến cảnh giới cực cao, cho dù Lâm Minh kế thừa trí nhớ của vị đại năng kia cũng cần tiêu hao không ít thời gian.

Thời gian nghĩa là tiềm lực sinh mệnh, nếu như lãng phí số thời gian này tương đương với lãng phí tiềm lực...

Ma Quang nhìn ra được Lâm Minh đang do dự cái gì, cười nói:

- Tiểu tử, cách nghĩ này của ngươi là sai rồi. Bất kể tu luyện Luyện

Dược thuật hay là Minh Văn thuật đều có thể đề cao rất lớn linh hồn lực của ngươi. Tiên Thiên kỳ về sau, linh hồn lực của võ giả sẽ càng ngày càng có vẻ trọng yếu. Ngươi tu luyện đến bây giờ chẳng lẽ còn không cảm nhận được chỗ tốt của linh hồn lực cường đại sao? Nếu như không phải linh hồn lực của ngươi cường đại, lại có Luân Hồi võ ý thêm vào, ngươi lại làm sao có thể ngưng tụ Chiến Linh ở Tiên Thiên kỳ? Chiến Linh và ý chí tuy cùng linh hồn lực hoàn toàn là hai loại, tuy nhiên loại trước lại hoàn toàn dựa vào loại sau mà tồn tại. Chiến Linh của ngươi không phải ẩn giấu trong tinh thần chi hải sao?

- Vừa rồi ta nói còn chỉ là ưu đãi gián tiếp, còn có ưu đãi trực tiếp đến cường giả cấp đế về sau mới có thể chậm rãi thể hiện ra. Một thân thể cường đại nếu như không có linh hồn cường đại duy trì, thành tích đạt được liền rất có hạn! Chỉ riêng tu thân thể đan điền sớm muộn gặp phải bình cảnh, cũng bởi vì nguyên nhân này rất nhiều cường giả Thần Vực đều sẽ hoặc ít hoặc nhiều lựa chọn một hai loại kỹ năng phụ trợ. Không riêng dùng để phụ trợ chính mình tu luyện càng là vì tinh luyện linh hồn lực!

Trải qua Ma Quang nói như vậy, Lâm Minh hơi ngây ra một chút, ngẫm lại cẩn thận quả là như thế.

Lấy ngay đại năng Thần Vực trong Ma Phương mà nói, Lâm Minh đến hiện tại mới thôi, tổng cộng tiến vào không gian Ma Phương năm lần, hấp thu bốn mảnh nhỏ linh hồn của cường giả Thần Vực. Trong đó lần thứ ba, thứ tư đều là hấp thu mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế, mà ba lần còn lại thì là hấp thu mảnh nhỏ linh hồn của cường giả nhân loại. Ba cường giả nhân loại này có một đặc điểm chung, đó chính là bọn họ đều có một loại kỹ năng phụ trợ.

Người thứ nhất là Minh Văn sư, người thứ hai là Trận Pháp sư, một người cuối cùng thì là kết hợp Minh Văn sư và Luyện Dược sư.

Về phần Ma Đế, bản thân là Cự Ma tộc, về mặt linh hồn nguyên bản không am hiểu ra sao, cho nên không lựa chọn kỹ năng phụ trợ cũng là hợp lẽ.

Xem ra đúng như lời Ma Quang nói, tu tậploại kỹ năng phụ trợ cũng không phải lãng phí thời gian, mà là mài đao bén không sợ đốn củi chậm. Lâm Minh hiện giờ kế thừa mảnh vỡ linh hồn vô chủ của cường giả Thần Vực, lại tu những kỹ năng phụ trợ có thể nói là làm ít công to, cơ duyên như thế nếu đều không lợi dụng thật sự lãng phí.

Lâm Minh nghĩ đến đây liền đã hạ quyết tâm, lần này sau khi chấm dứt phân tranh Nam Hải hắn liền chuyên môn rút ra thời gian để tinh nghiên Minh Văn thuật và Luyện Dược thuật. Trải đường để mở bảy môn phía sau của Bát Môn Độn Giáp trong tương lai của mình.

Đem toàn bộ trí nhớ phong phú liên quan Minh Văn thuật và Luyện Dược thuật phong ấn lại, Lâm Minh bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu trí nhớ khác của vị Luyện Dược sư Thần Vực này.

Lượng tin tức ẩn chứa trong mảnh nhỏ linh hồn này thật sự quá phong phú, trừ Minh Văn thuật và Luyện Dược thuật ra còn có lượng lớn trí nhớ về công pháp.

Trong đó liền có công pháp chủ tu của Luyện Dược sư Thần Vực - Hỏa Thần quyết.

Lâm Minh đem Hỏa Thần quyết xem một mạch đến cuối, cuối cùng cho ra kết luận là, Hỏa Thần quyết đầy đủ so với Chu Tước Cấm Thần lục tám tầng đầu càng thêm cường đại, nhưng là nếu như so sánh với Chu Tước Cấm Thần lục đầy đủ thì kém cỏi hơn không ít.

Hai bộ công pháp đều thuộc Hỏa hệ, thoạt nhìn là chồng chéo, tuy nhiên Lâm Minh lại rất mừng rỡ nhìn thấy loại tình huống này. Điều này sẽ mang đến gợi ý cho hắn, làm cho hắn ngày sau tu luyện đem hai loại công pháp này dung hội quán thông, sáng tạo ra chiêu thức mạnh hơn.

Hơn nữa thành tựu của vị Luyện Dược sư Thần Vực này ở Hỏa chi ý cảnh có thể nói là đăng phong tạo cực, khiến Lâm Minh nhìn mà than thở. Loại đồ vật ý cảnh này chỉ có thể ý hiểu mà không thể truyền bằng lời, tuy nhiên Lâm Minh là trực tiếp kế thừa trí nhớ. Tuy rằng cũng như trước không thể làm Lâm Minh đối với lý giải Hỏa chi ý cảnh lập tức đạt tới trình độ rất cao nhưng lại có thể làm cho hắn dễ dàng tìm được phương pháp trong tu luyện này sau.

***

Khi Lâm Minh tiến vào đại trận thủ hộ Thần Hoàng bí cảnh bắt đầu sửa sang lại trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn, tin tức Lâm Minh trở về Nam Thiên Vực lại lặng yên lan tràn ra...

Võ giả ma đạo ở Thần Hoàng đảo quá nhiều, thế nào cũng có một số cá lọt lưới. Bọn họ chạy ra ngoài tự nhiên sẽ đem tin tức của Lâm Minh truyền ra. Mà hết thảy cũng là tiến hành dưới sự đồng ý ngầm của Lâm Minh. Hắn cần dùng phương thức này để thông báo cho Mục Thiên Vũ: Ta, Lâm Minh đã trở lại!

Đầu tiên nhận được tin tức chính là tổng bộ Nam Hải Ma Vực.

Lúc này, Huyễn Vô Cực đang bế tử quan đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn.

Võ giả nhân loại sau khi đạt tới cảnh giới Mệnh Vẫn, mỗi một lần đột phá cảnh giới đều là bế tử quan. Hoặc là thành công hoặc là mất mạng, không có con đường thứ hai để chọn.

Thời điểm này Huyễn Vô Cực toàn bộ thân thể Toàn Đan trọng tổ, tuyệt đối không thể bị quấy rầy, cho nên dù là tin tức trọng yếu như vậy cũng không thể thông tri cho hắn.

Người chủ sự của Nam Hải Ma Vực lúc này là Huyễn Vũ Thiếp.

Chiến tranh Nam Hải, thời gian Huyễn Vũ Thiếp xuất hiện trong tầm nhìn công chúng nhiều hơn Huyễn Vô Cực rất nhiều, rất nhiều lần chiến tranh quy mô lớn đã không cần Huyễn Vô Cực ra tay. Có Huyễn Vũ Thiếp dẫn đội là đã đủ rồi.

Hai năm rưỡi này, thực lực và bề ngoài gợi cảm xinh đẹp của Huyễn Vũ Thiếp nổi tiếng như nhau. Khiến rất nhiều cường giả Nam Hải thèm nhỏ dãi đồng thời lại e ngại đến tận đáy lòng.

Lúc này, ở trung ương Nam Hải Ma Vực, trong ma điện. Huyễn Vũ

Thiếp mặc một bộ lễ phục màu đen đẹp đẽ quý giá, cổ áo cứng được khảm tinh thạch đặc thù để rất trễ, lộ ra hơn nửa bộ ngực đầy đặn và khe ngực sâu hoắm. Làn váy xẻ một mạch đến gốc đùi, đùi tròn trắng như ẩn như hiện, bờ mông hoàn mỹ căng tròn, khiến người miên man vô hạn.

Ở trên người Huyễn Vũ Thiếp thật sự không tìm được một chút dấu vết của năm tháng, có chỉ là gợi cảm và đẫy đà của thiếu phụ hai mươi bảy, hai mươi tám mới có.

Nhưng mà, đối mặt Huyễn Vũ Thiếp như vậy, các trưởng lão Nam Hải Ma Vực lại không có mảy may ý tứ bất kính. Bọn họ đều ngồi quy củ, ánh mắt ngẫu nhiên xẹt qua Huyễn Vũ Thiếp cũng kính cẩn dị thường.

Đây là uy nghiêm mà Huyễn Vũ Thiếp mấy năm nay dựa vào thực lực tích lũy lại, cho dù là Nam Hải Ma Vực tình thế phức tạp, các phái thực lực san sát nhưng cũng không có người nào dám mạo phạm.

- Về chuyện Lâm Minh, các ngươi đều nghe nói rồi chứ!

Huyễn Vũ Thiếp bình tĩnh nói.

Huyễn Vũ Thiếp vừa nói ra lời này, trưởng lão có mặt đều nghị luận. Bọn họ lúc trước đã thông qua các loại con đường nhận được tin tức, cũng mơ hồ đoán được Huyễn Vũ Thiếp vào lúc này mở hội nghị trưởng lão hơn phân nửa là vì thảo luận chuyện liên quan Lâm Minh.

Một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một đứng dậy nói:

- Lão phu năm đó liền cảm thấy không thích hợp, cái chết của tiểu tử này điểm nghi ngờ tầng tầng, hiện tại xem ra quả nhiên như thế. Trên người hắn tuyệt đối có vấn đề, Phạm Thiên Long Căn và Càn Khôn Dung Nhật lô năm đó rất có thể rơi vào trong tay tiểu tử này!

Thanh âm của trưởng lão Mệnh Vẫn này mang ý ghen tị nồng đậm, bất cứ người nào nghĩ tới nhiều tài nguyên như vậy r trên người một tiểu tử hôi sữa may mắn đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Huyễn Vũ Thiếp trong lòng khinh thường khẽ hừ một tiếng, đối với loại ngôn luận sau khi chuyện đã rồi này nàng thật sự không có hứng thú gì để ý tới. Năm đó liền cảm thấy không thích hợp, vậy năm đó ngươi làm gì?

Huyễn Vũ Thiếp nói:

- Theo tình báo, Lâm Minh ra tay đánh chết trưởng lão Hồng Khế, phỏng đoán thực lực là Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong. Điều này hoàn toàn lật đổ nhận biết của chúng ta đối với Lâm Minh lúc trước. Không hề nghi ngờ, trên người Lâm Minh có bí mật trọng đại, chỉ sợ không chỉ Phạm Thiên Long Căn và Càn Khôn Dung Nhật lô. Sự tình quan hệ trọng đại, nhưng hiện giờ trưởng lão Huyễn Vô Cực bế quan đánh vào Mệnh Vẫn tầng bốn, không thể chủ trì đại cục. Bản cung đã quyết định, xuất động thánh thú Cự Côn, cũng tự mình nắm giữ ấn soái, đi tới Thần Hoàng đảo bắt sống Lâm Minh. Các vị trưởng lão, ai nguyện ý cùng đi?

Huyễn Vũ Thiếp vừa nói ra, trưởng lão có mặt đều ngây cả người. Xuất động Cự Côn đồng thời tự mình nắm giữ ấn soái, còn muốn mời trưởng lão khác cùng đi?

Đây có phải là quá hưng sư động chúng rồi hay không!???

Chương 676: Mục Băng Vân Toàn Đan kỳ

- Huyễn tông chủ, đối phó một tên Lâm Minh, có một mình Huyễn tông chủ đủ rồi, còn cần xuất động Cự Côn không phải là chuyện bé xé ra to quá mức hay không?

Một trưởng lão không kìm nổi đề.

Cự Côn xem như là một vũ khí siêu cấp của Nam Hải Ma Vực.

Ở Thiên Diễn đại lục, thánh thú là một khái niệm mơ hồ truyền rộng nhưng không có phân chia cấp bậc thống nhất. Giao Long, Chu Tước đều có thể xưng là thánh thú, mà huyết mạch trong cơ thể những thánh thú này đến tột cùng có bao nhiêu, vậy thì so le không đồng đều.

Đây cũng là phân chia bởi tầm mắt có hạn mà làm ra. Lấy ngay võ giả Thiên Vận quốc thậm chíThất Huyền cốc mà nói, một con Chu Tước đối với bọn họ mà nói đã là thánh vật cao không thể với tới, gọi một tiếng thánh thú không có gì đáng trách.

Nhưng mà ở Thần Vực, Chu Tước của Thần Hoàng đảo liền nhỏ bé không đáng kể. Thần thú chân chính có thể tung hoành Thần Vực đó là tồn tại có thể hủy diệt trời đất.

Xưng hô của thánh thú có chút mơ hồ, nếu như chỉ riêng lấy đó để hình dung Cự Côn cũng không sát thực. Cự Côn cường đại hơn so với một cường giả Mệnh Vẫn tầng cao.

Nhất là khi nó dùng cho tác chiến chính diện, công hãm môn phái, uy lực phát huy ra hết sức khủng bố. Nó giống như một chiến hạm siêu cấp.

Mấy tháng qua, Huyễn Vô Cực bế tử quan đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn, Cự Côn tự nhiên liền do Huyễn Vũ Thiếp chủ trì.

Huyễn Vũ Thiếp nhìn thoáng qua trưởng lão lên tiếng lúc trước, nói:

- Sư tử vồ thỏ cũng dùng hết sức, huống chi tiểu tử kêu Lâm Minh này không đơn giản! Lúc trước ở Ma Thần đế cung, ta cũng có mặt, đến tận bây giờ ta còn chưa làm rõ, Lâm Minh là như thế nào trộm lấy Phạm Thiên Long Căn. Huống chi, hiện giờ thực lực Lâm Minh đã xưa đâu bằng nay, ta không thể tưởng tượng hắn làm thế nào trong thời gian hai năm rưỡi ngắn ngủi đem thực lực đề cao đến trình độ như thế!

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực không cho là đúng nói:

- Huyễn tông chủ, kỳ thật lão phu cho răng, lời đồn về thực lực của Lâm Minh không nhất định là thật. Đám tàn binh bại tướng kia vì đùn đấy trách nhiệm, tự nhiên sẽ đem thực lực của Lâm Minh thổi đến tung trời...

- Tôn trưởng lão!. Truyện Trinh Thám

Huyễn Vũ Thiếp nhướng mày, lạnh giọng nói:

- Coi khinh kẻ địch của ngươi, sớm muộn sẽ chịu thiệt. Lâm Minh không dễ đối phó!

Dứt lời, nàng chuyển sang những người khác, nói tiếp:

- Ta đã hạ lệnh đem tình báo có liên quan Lâm Minh nghiêm lệnh phong tỏa, ai cũng không thể truyền ra. Hiện tại một mình ta chủ trì Cự Côn cũng có thể, nếu lại đi đuổi giết Lâm Minh thì có chút lực bất tòng tâm. Ta tìm thêm hai trưởng lão phụ trợ, các ngươi ai nguyện ý?

Huyễn Vũ Thiếp nói xong, ánh mắt lần lượt đảo qua trên người các vị trưởng lão. Đuổi giết Lâm Minh sự tình quan hệ trọng đại, trận chiến này chỉ có thể thành công không thể thất bại.

- Được rồi, tính ta một người.

Một trưởng lão áo bào đen đứng dậy, hắn cũng là tộc nhân họ Huyễn, tên là Huyễn Trung Sơn, tu vi Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong. Nếu không phải lo lắng vượt Mệnh Vẫn tầng hai thất bại, hắn sớm đã có thể trở thành cao thủ Mệnh Vẫn tầng hai rồi.

- Như vậy, ta cũng đi.

Lại là một trưởng lão lên tiếng...

***

Lúc này, ở Ngũ Hành Vực xa xôi, có một ngọn núi cao mấy ngàn trượng. Trên núi có một vùng núi rừng lớn lá phong như lửa. Ngọn núi này tên là Hỏa Dương sơn, chỉ nhìn riêng bề ngoài, đây là một nơi ý thơ phong cảnh như vẽ. Lại không ai biết, Hỏa Dương tông một trong bảy tông Ngũ Hành Vực liền ở chỗ này.

Cây phong trên Hỏa Dương sơn nhìn như bình thường kỳ thật trong đó ẩn chứa trận pháp tinh diệu. Nếu là người không hiểu trận pháp lầm vào trong đó, rất dễ dàng bị vây khốn không thể ra ngoài.

Trong một ngôi đại điện trên đỉnh Hỏa Dương sơn, tông chủ Hỏa Dương tông mặc một bộ trường bào màu đỏ, ngồi trên ghế chủ tọa. Ở trước người hắn là một nữ nhân thanh xuân, nàng chính là thủ tịch đệ tử của Hỏa Dương tông, Hỏa Dương công chúa.

Mà ở trước mặt hai người còn có một bà lão mặc áo xanh. Tuy rằng bà lão tuổi tác đã cao, nhưng khí chất xuất chúng, từ đường nét trên mặt bà ta mơ hồ có thể tưởng tượng ra dung nhan khi còn trẻ, ắt là một mỹ nhân phong tư trác tuyệt. Bà ta chính là Phong Vân cốc chủ Triển Du Vân trong bảy tông Ngũ Hành Vực.

Bên cạnh bà lão thì là một thanh niên mặt mày tuấn tú, nhìn qua hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi. Người này chính là thủ tịch đệ tử Phong Vân cốc Triển Vân Gian.

Bốn năm trước, Triển Vân Gian và Hỏa Dương công chúa đều từng tham gia yến hội của Thiên Quang thượng nhân, trên yến hội tỏa sáng kỳ dị. Chỉ là về sau bởi vì sự xuất hiện của Lôi Mộ Bạch và Lâm Minh, sự nổi bật của bọn họ đều bị che phủ.

Đúng vào lúc này, trong đại điện vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một nữ nhân mặc quần áo màu lam chậm rãi đi đến. Nàng này thoạt nhìn tuổi chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng mà tu vi lại đạt tới cảnh giới Toàn Đan kinh người. Không chỉ như thế, nàng dung mạo thanh tú, dáng người thướt tha, toàn thân đều có một luồng hơi thở trong trẻo nhưng cực kỳ lạnh lùng, khiến người không sinh ra cảm giác khinh nhờn.

Nếu Lâm Minh ở đây là có thể liếc mắt nhận ra, thiếu nữ này chính là thánh nữ Thanh Loan tông của Thần Hoàng đảo, cũng là muội muội của Mục Thiên Vũ, là Mục Băng Vân.

- Băng Vân tiên tử, đã lâu không gặp.

Hỏa Dương chân nhân và bà lão của Phong Vân cốc nhìn thấy Mục Băng Vân tiến vào đều đứng dậy tỏ vẻ nghênh đón.

Nên biết, Mục Băng Vân tuy là vãn bối nhưng tu vi đã đột phá Toàn Đan, hiện giờ luận chiến lực so với cao thủ Toàn Đan trung kỳ chỉ hơn chứ không kém. So với Hỏa Dương chân nhân và Triển Du Vân đã không kém quá nhiều. Kể từ đó, bọn họ tự nhiên không tiện tự giữ thân phận trưởng bối nữa, mà là lễ kính vài phần đối với Mục Băng Vân.

- Hỏa Dương chân nhân, Triển cốc chủ.

Mục Băng Vân nhẹ nhàng đáp một tiếng, liền lập tức đi thẳng về chỗ của mình ngồi xuống.

Đợi sau khi mọi người đều ngồi yên, Triển Du Vân nhìn Hỏa Dương tông chủ và Mục Băng Vân một cái, mỉm cười nói:

- Hỏa Dương huynh, Băng Vân tiên tử. Thám báo chúng ta an bài ở Nam Hải, ngày hôm qua truyền đến một tin tức không tầm thường.

- Ồ? Tin tức không tầm thường?

Trên mặt Hỏa Dương chân nhân lộ ra một tia thần sắc cảm thấy hứng thú:

- Từ sau khi Nam Hải Ma Vực và chư tộc biển sâu Nam Hải liên minh, ta liền không nghe nói tin tức không tầm thường gì, gần như đều là chiến trường Nam Hải thất lợi hết lần này tới lần khác. Nếu còn tiếp tục như vậy, không quá một năm, bảy tông Ngũ Hành Vực chúng ta cũng sẽ bị thâu tóm! Lần này có tin tức không tầm thường gì? Ta thật có hứng thú biết một chút.

Theo lý thuyết Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực cách xa nhau trăm vạn dặm, Nam Hải Ma Vực cho dù trở thành thánh địa cũng sẽ không nhúng chàm đến Ngũ Hành Vực. Nhưng là chiến tranh Nam Hải lần này, Nam Hải Ma Vực liên hợp phần đông minh hữu, chỉ riêng một miếng bánh ngọt Nam Thiên Vực liền không đủ chia.

Hiện tại chiến hỏa đã đốt tới bên rìa Ngũ Hành Vực, cách hoàn toàn chiếm lĩnh Ngũ Hành Vực chỉ là chuyện sớm hay muộn. Mà bảy tông Ngũ Hành Vực bọn họ còn yếu hơn so với Thần Hoàng đảo, thật sự đối mặt liên quân Nam Hải căn bản chính là dê chờ làm thịt.

Nghe thấy Hỏa Dương chân nhân nhắc tới lo lắng, bà lão cũng thở dài một hơi. Lần này khẩu vị của Nam Hải Ma Vực rất lớn, hiển nhiên là muốn nuốt chửng hai vực Ngũ Hành Vực, Nam Thiên Vực bên rìa Nam Hải.

Với lực lượng của bọn họ thật sự rất khó ngăn cản, trừ phi là bên phía Đại Thiện Vực tương trợ. Nhưng là bọn họ mấy lần phái sứ giả đi đều không thể thuyết phục được Đại Thiện tự nhúng tay chiến tranh Nam Hải. So sánh với Ngũ Hành Vực và Nam Thiên Vực gần biển mà nói, Đại Thiện Vực ở vào đất liền, quả thật không có lý do ra tay.

- Triển cốc chủ, những sự tình đó về sau lại nhọc lòng đi, trước nói xem tin tức không tầm thường ngươi nhận được đi.

Hỏa Dương chân nhân bàn tay khẽ xoa xoa, có chút bất đắc dĩ nói.

- Ừ! Tin tức này chính là, phân bộ của Nam Hải Ma Vực thiết lập ở trên Thần Hoàng đảo bị người tiêu diệt, thủ đoạn gọn gàng sạch sẽ, ngay cả trưởng lão trấn thủ Hồng Khế đều bị giết.

Triển Du Vân nói xong, đảo qua Mục Băng Vân một cái.

- Ồ? Thật sao?

Hỏa Dương chân nhân đột nhiên ngẩn ra.

Mà Mục Băng Vân lại càng nhướng đuôi lông mày. Thần Hoàng đảo bị công chiếm, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng nàng. Sau lại Thần Hoàng đảo bị đám cặn bã Nam Hải Ma Vực chiếm lĩnh, trở thành nơi mua vui, độc hại thiếu nữ lại càng khiến Mục Băng Vân nhỏ máu trong lòng.

Hiện tại đột nhiên nghe nói phân bộ Nam Hải Ma Vực trên Thần Hoàng đảo bị người nhổ tận gốc, cho dù nàng tính tình lạnh nhạt lúc này cũng rất là động dung.

- Là ai làm?

Trong mắt Mục Băng Vân chợt lóe hào quang.

Nên biết, trưởng lão Hồng Khế chủ sự phân bộ Thần Hoàng đảo là tu vi Mệnh Vẫn tầng một hàng thật gi thật, mà Hỏa Dương chân nhân, Triển Du Vân mới là Toàn Đan hậu kỳ mà thôi, thực lực chênh lệch quá lớn. Nói không chút khoa trương, chỉ riêng phân đảo Nam Hải Ma Vực trên Thần Hoàng đảo là có thể quét ngang Hỏa Dương tông hoặc là Phong Vân cốc!

Đây cũng không phải là một cỗ thế lực nhỏ, mà chính là một cỗ thế lực như thế rồi lại bị diệt? Ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Hỏa Dương chân nhân trầm ngâm một lát, hơi nghi hoặc tự hỏi:

- Từ sau khi liên minh thời chiến bị hủy diệt, còn có ai có thể tổ chức lên lực lượng như vậy?

Triển Du Vân lắc đầu nói:

- Điều này ta cũng không rõ ràng. Nam Hải Ma Vực làm phong tỏa tình báo quá tốt, bởi vì công pháp ma đạo của bọn họ có một loại năng lực Sưu Hồn thuật, cho nên rất khó cắm gian tế vào Nam Hải Ma Vực, cũng liền căn bản không chiếm được tình báo. Lần này phân bộ Thần Hoàng đảo bị tập kích, Nam Hải Ma Vực phong tỏa mọi tin tức, chúng ta chỉ biết là số võ giả tập kích phân bộ Thần Hoàng đảo chỉ có bốn người, nghe nói thanh niên cầm đầu tuổi chỉ hai mươi, ba mươi.

- Hai mươi, ba mươi tuổi? Không thể chứ!

Hỏa Dương chân nhân có chút không quá tin tưởng. Cho dù là hai mươi chín, ba mươi tuổi cũng thật sự quá trẻ. Tuổi bậc này, có thể đạt tới Toàn Đan cũng đã là trình tự đỉnh cao thiên tài cấp thánh. Tỷ như Mục Băng Vân, chính là ba mươi tuổi đạt tới Toàn Đan.

Nhưng trưởng lão Hồng Khế không phải Toàn Đan mà là Mệnh Vẫn!

Thiên tài bình thường có thể đạt tới Mệnh Vẫn trước năm mươi tuổi liền có một đường hy vọng phong hoàng xưng đế, nhưng là theo như lời Triển Du Vân nói, người trẻ tuổi kia ba mươi tuổi liền có thể đánh chết trưởng lão Mệnh Vẫn, thật sự quá khoa trương!

Mục Băng Vân chỉ trầm mặc không nói. Tin tức phân bộ Nam Hải Ma Vực ở Thần Hoàng đảo bị người nhổ tận gốc, đối với nàng mà nói rung động thật lớn!

Nhưng là đối với lời Triển Du Vân nói, võ giả đánh chết Hồng Khế chỉ có ba mươi tuổi, Mục Băng Vân lại rất khó tin tưởng, điều này vượt qua nhận biết của nàng.

Triển Du Vân nhún vai, nói:

- Kỳ thật ta cũng không tin, đây là tình báo thám báo truyền lại, xưng người trẻ tuổi đó vượt qua ba mươi tuổi.

Trên thực tế, nguyên bản tình báo về Lâm Minh, xưng Lâm Minh tuổi chỉ là hơn hai mươi, nhưng là thám tử Triển Du Vân phái ra nghe được tình báo liền cảm thấy không đáng tin, lúc báo cáo dùng hai mươi, ba mươi tuổi để hình dung. Lại đến chỗ Triển Du Vân, vừa nói ra hai mươi, ba mươi tuổi khiến cho người theo lý đương nhiên liên tưởng là hai mươi tám, hai mươi chín trở lên.

Nhưng dù là như vậy cũng khiến người khó thể tin tưởng.

Chương 677: Chiến cự côn!

- Đây có thể nào là sương khói Nam Hải Ma Vực thả ra hay không?

Hỏa Dương công chúa một mực đứng sau Hỏa Dương chân nhân chưa từng lên tiếng, đột nhiên hỏi. Bình thường hội nghị nhỏ như này, có mặt trưởng bối, tiểu bối rất ít lên tiếng.

Triển Du Vân lắc lắc đầu nói:

- Nam Hải Ma Vực thả sương khói như vậy không có bất kỳ ý nghĩa. Chẳng lẽ Thần Hoàng đảo sẽ bởi vì phân bộ Nam Hải bị nhổ mà trở về sao? Chuyện này tám, chín phần là thật, chỉ là không biết đến tột cùng là thế lực nào làm. Bọn họ có thể tiêu diệt phân bộ Thần Hoàng đảo, cũng có thể tiêu diệt bất kỳ một tông nào trong Ngũ Hành Vực chúng ta. Hơn nữa... Theo tin tức đáng tin, Ma Vực Tây tông tông chủ Huyễn Vũ Thiếp đã tự mình ra tay, chủ trì Cự Côn hướng về Thần Hoàng đảo.

- Cự Côn?

Hỏa Dương chân nhân vừa nghe thấy Triển Du Vân nói vậy, ngây người một lát:

- Cự Côn là lợi khí chiến tranh, công thành phá trận thế không thể đỡ. Tuy nhiên... Đối phương cũng không phải thằng ngốc. Huyễn Vũ Thiếp ra tay, bọn họ hẳn là sẽ rút khỏi Thần Hoàng đảo.

Năm đó khi Nam Hải Ma Vực kia công phá Thần Hoàng đảo, chính là xuất động Cự Côn, về thân dài của Cự Côn, từ xưa đến nay mọi người bàn tán xôn xao. Có người nói ngàn trượng, có người nói ngàn dặm. Cự Côn của Nam Hải Ma Vực, chiều dài chừng chín mươi dặm, nổi trên bầu trời giống như một hòn đảo bay, che phủ bầu trời.

Thần thú chiến tranh khủng bố như thế, thể trọng không thể phỏng chừng. Ở trong biển một lần quẫy đuôi có thể nhấc lên sóng thần, há miệng có thể hút sạch nguyên khí trời đất trong phạm vi mấy chục dặm.

Lúc trước Nam Hải Ma Vực đối mặt đại trận hộ đảo của Thần Hoàng đảo, bằng vào Cự Côn, chỉ một lần bắn liền phá nát đại trận.

Hung thú chiến tranh khủng bố như thế thật sự khiến người kiêng kị không thôi.

Triển Du Vân cũng phụ họa:

- Đối phương hẳn là sẽ rút khỏi Thần Hoàng đảo, đánh du kích. Xung đột chính diện với Cự Côn và Huyễn Vũ Thiếp cũng không sáng suốt. Bất kể nói như thế nào, cỗ thế lực đột nhiên xuất hiện này đối với chúng ta mà nói đều là chuyện tốt.

Khi mấy người đang đoán thân phận có thể của cỗ thế lực thần bí này, đột nhiên trong phòng hội nghị lóe lên ánh lửa. Theo một giọng nói truyền vào trong tai Triển Du Vân, chính là tình báo lúc trước thám báo phái đi Nam Hải truyền về.

Triển Du Vân sau khi nghe được truyền âm, mí mắt nháy nháy, sắc mặt biến đổi không chừng đứng lên.

- Ồ? Chuyện gì?

Hỏa Dương chân nhân không kìm được lên tiếng hỏi. Mục Băng Vân cũng nhìn hướng Triển Du Vân, chờ đối phương lên tiếng.

Triển Du Vân trầm mặc hồi lâu, có chút không dám tin tưởng nói:

- Cỗ thế lực thần bí kia cũng không rời đi, ngược lại ở lại Thần Hoàng đảo, có thể là muốn cùng Huyễn Vũ Thiếp quyết một trận tử chiến.

- Cái gì!?

Không riêng gì Hỏa Dương chân nhân, Mục Băng Vân cũng trong lòng kinh hãi.

Quyết tử chiến?

Đối phương đến tột cùng ôm tính toán gì, chẳng lẽ bọn họ thật sự có biện pháp đối mặt Huyễn Vũ Thiếp và thánh thú Cự Côn?

***

Nam Hải, Thần Hoàng đảo.

Lâm Minh đứng trên quảng trường Chu Tước điện trên đỉnh Thần Hoàng đảo, trầm mặc nhìn bầu trời u ám xa xa.

Ở dưới chân Lâm Minh, quảng trường ngày xưa chuông kêu hương đốt, hiện giờ đã tàn phá không chịu nổi. Chín cái đỉnh đồng xanh đổ xuống, nền đá xanh nứt nẻ nhiều nơi, cảnh tượng đổ nát.

Ở bên cạnh Lâm Minh có đứng ba người Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm. Lúc này, chân trời mây đen cuồn cuộn. Đoan Mộc Quần híp mắt nhìn phương xa, đại khái sau mười lăm phút, trong mây xuất hiện một bóng đen thật lớn mà mơ hồ. Thoạt nhìn giống như một hòn đảo bay đang chậm rãi tới gần.

- Lâm huynh, đó chính là Cự Côn mà ngươi nói hả!

- Ừ!

Lâm Minh nhìn hướng Cự Côn, mặt đầy vẻ bình tĩnh. Lúc trước ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh tận mắt nhìn thấy một con cự thú siêu cấp thân dài chừng mấy ngàn dặm, chỉ riêng một cái sừng của nó liền cao như núi, tiếng đập cánh rung chuyển thế giới. Dù là cách xa mấy trăm dặm, chỉ nhìn thẳng vào con ngươi của nó là khiến cho Hắc Thạch cùng thiên tài cấp đế toàn thân như bị đòn nghiêm trọng, trực tiếp phun ra một ngụm máu!

So với cự thú bậc đó, Cự Côn trước mắt thật sự không đáng giá nhắc tới.

- Lâm huynh, tên này tuy rằng nhỏ hơn nhiều so với cái tên nghi là thần thú chúng ta nhìn thấy lúc trước trong vùng cấm ngàn dặm, tuy nhiên cũng không phải chúng ta có thể đối phó. Kiếm của ta còn không dài bằng một sợi lông tơ của nó.

Đoan Mộc Quần híp mắt, chỉ mấy giây liền phán đoán ra chỗ khủng bố của cự thú này.

Không nói đến năng lượng khủng bố ẩn chứa trong Cự Côn, chỉ riêng hình thể của nó thật sự là quá lớn!

Công kích của Lâm Minh cho dù sắc bén mấy chăng nữa cũng không có khả năng thương đến nó. Cũng giống như con kiến răng sắc bén mấy cũng không cắn chết được voi.

- Giao phong chính diện tự nhiên không làm gì được nó, tuy nhiên chúng ta cũng không cần giao thủ chính diện. Trận chiến đấu này để một mình ta là được rồi, các ngươi không cần ra tay.

Lâm Minh nói xong, chậm rãi đi về phía trước.

Đoan Mộc Quần và Lam Thấm, Phong Thần nhìn nhau một cái, ở trong mắt đối phương nhìn thấy ánh mắt có vẻ mờ mịt, cười khổ nói:

- Lâm huynh cẩn thận một chút, chúng ta phỏng chừng quả thật không giúp được gì.

Ở chung thời gian dài như vậy đến nay, Lam Thấm, Đoan Mộc Quần đã sinh ra lòng tin mù quáng đối với thực lực của Lâm Minh. Cự Côn trước mắt rõ ràng thoạt nhìn căn bản không có biện pháp đối phó, nhưng là nàng vẫn không chút nghi ngờ Lâm Minh có năng lực bãi bình nó.

- Lâm huynh cẩn thận.

Phong Thần cũng nói một câu rồi tự giác lùi ra.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy bạch thương ra, đi một đoạn rồi bay lên trời, chậm rãi hướng về phía Cự Côn. Đối mặt con quái vật lớn này, hai mắt hắn bình tĩnh như giếng cổ, trên mặt không có mảy may kích động.

Lúc này, ở trong mi tâm Cự Côn có một tiểu thiên thế giới bị trường năng lượng phong ấn. Ở nơi này có ba trưởng lão áo bào đen của Nam Hải Ma Vực cùng với Huyễn Vũ Thiếp thân mặc chiến giáp màu đen.

Huyễn Vũ Thiếp trên chiến trường, tay cầm một thanh kiếm đen dài đến quá đáng, chiến giáp bó chặt hoàn mỹ nổi bật dáng người nóng bỏng của nàng, thoạt nhìn như một nữ Chiến Thần vậy.

Huyễn Vũ Thiếp nhìn chầm chầm Lâm Minh không ngừng tới gần, trầm mặc không nói. Lúc này, một trưởng lão cười nói:

- Lâm Minh này quả nhiên là không đơn giản, chẳng những không chạy trốn còn chủ động xông về phía chúng ta. Phần dũng khí chịu chết này thật sự ít có người sánh được. Ha ha...

- Không nên khinh địch, thế giới này không ai là thằng ngốc.

Huyễn Vũ Thiếp khẽ nhíu mày, nàng tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng nghi hoặc vô cùng.

Sự tình phát triển hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng. Nàng vốn tưởng rằng Lâm Minh có thể vứt bỏ Thần Hoàng đảo chạy thoát, đây là sách lược ứng đối mà đại đa số người hẳn là sẽ áp dụng.

Huyễn Vũ Thiếp mang theo Cự Côn tới chính là lo lắng đến điểm này. Nàng nguyên bản tính toán đem cảm giác rót vào trong tinh thần chi hải của Cự Côn, lợi dụng tăng phúc cường đại của Cự Côn đối với cảm giác, tìm kiếm đuổi giết Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không chạy, theo lý thuyết Lâm Minh hẳn là có chuẩn bị ở sau, hoặc là có cao nhân sư phụ nào đó giúp hắn xuất chiến. Nhưng là hiện tại xem ra, Lâm Minh dường như chỉ là lẻ loi một mình.

Tu vi hắn chỉ là Toàn Đan sơ kỳ đỉnh phong, tu vi này đối với tuổi của hắn mà nói có thể nói là trước chưa từng có ai, sau không ai bằng. Nhưng là chỉ vẻn vẹn như vậy đối mặt Cự Côn và mấy trưởng lão bọn họ liên thủ thật sự là trứng chọi đá.

Điều này làm cho Huyễn Vũ Thiếp trong lòng nghĩ trăm điều mà không sao hiểu được, nàng là người duy nhất trong số mấy trưởng lão ở đây cùng Lâm Minh tiến vào trong Ma Thần đế cung. Lâm Minh trong Ma Thần đế cung một mực biểu hiện đúng quy củ, toàn thân vô hại, nhưng mà chính là một thiếu niên thoạt nhìn không có bất kỳ uy hiếp như vậy lại lừa được tất cả các lão quái. Khiến Huyễn Vũ Thiếp không thể tiếp nhận nhất chính là, đến bây giờ nàng còn không hiểu rõ Lâm Minh đến tột cùng là dùng biện pháp gì đùa bỡn bọn họ.

Điều này làm cho Huyễn Vũ Thiếp trước giờ cao ngạo làm sao có thể tiếp nhận?

- Tiểu tử kia, bất kể ngươi có thủ đoạn gì, lần này ta đều phải bắt sống ngươi, mở cái đầu nhỏ bé của ngươi xem xem bên trong rốt cuộc chứa bí mật gì!

Huyễn Vũ Thiếp cắn răng, yên lặng vận hành U Minh ma công, đem chân nguyên và linh hồn lực đồng thời vận chuyển tới cực hạn.

Nhìn thấy Huyễn Vũ Thiếp như gặp đại địch, một trưởng lão cười ha hả nói:

- Huyễn tông chủ, ngươi thật sự là cẩn thận quá mức rồi. Dưới loại tình huống này, chúng ta làm sao có thể thất bại!

- Đúng vậy, bốn người chúng ta đồng thời ra tay, cộng thêm cảm giác của Cự Côn đã khóa chặt hắn, hắn là chắp cánh khó bay!

Lại thêm một trưởng lão phụ họa, trong lời nói ý khinh thường vô cùng rõ ràng.

Huyễn Vũ Thiếp không đáp lời, trưởng lão thứ ba nói:

- Một đòn toàn lực của Cự Côn đủ có thể hủy diệt một hòn đảo, đánh lên thân người tuyệt đối là tan thành mây khói. Trên người tiểu tử này còn có không ít bí mật, chúng ta dùng xúc tu bắt giữ là được rồi!

Phương thức công kích chủ yếu của Cự Côn chính là hai loại. Một là năng lượng công kích, ở trên phần đầu và thân thể Cự Côn phủ kín đủ loại viên cầu, Cự Côn há miệng khổng lồ hấp thu nguyên khí trời đất, sau đó có thể nén ép bắn ra năng lượng tiêu diệt địch. Đây cũng là phương thức công kích chủ yếu nhất của nó.

Loại phương thức công kích thứ hai chính là côn tu công kích. Ở bên mép Cự Côn có một hàng côn tu thật lớn giống như lược, có thể bắn ra vây khốn hoặc tiêu diệt địch. Đây xem như là phương thức phụ trợ công kích. Tuy rằng là phụ trợ công kích, nhưng nếu như đối mặt võ giả đơn lẻ, loại phương thức công kích thứ hai lại càng có lực sát thương so với loại thứ nhất. Dù sao Cự Côn tuy rằng lực công kích cường đại vô cùng nhưng phương hướng lại cũng không linh hoạt, lại thêm cột sáng năng lượng của nó trước khi bắn ra còn cần thời gian giây tụ năng, cho nên phi thường dễ trốn. Muốn dựa vào chùm sáng năng lượng của Cự Côn đánh chết cao thủ đỉnh cấp là không có khả năng.

- Động thủ!

Tuy rằng đối phương chỉ là một người, hơn nữa là tiểu tử hôi sữa tu vi vẻn vẹn là Toàn Đan sơ kỳ, nhưng là Huyễn Vũ Thiếp lại toàn lực ứng phó, không hề có chút khinh địch. Nàng đem toàn bộ cảm giác rót hết vào trong dấu ấn linh hồn của Cự Côn, khống chế côn tu công kích Lâm Minh.

Vù vù vù!!!

Mấy ngàn cái côn tu giống như roi màu đen vụt tới Lâm Minh, toàn bộ không gian đều chấn động. Trên những côn tu này ẩn chứa năng lượng khủng bố, cho dù là một ngọn núi bị vụt tới cũng sẽ sụp đổ!

- Đến đây!

Lâm Minh nhìn côn tu thật lớn gần như đan thành lưới kia, mỉm cười, không gian dưới chân trong nháy mắt vặn vẹo.

Kim Bằng Phá Hư!

Bộ thân pháp này đồng thời dựa vào Phong chi ý cảnh và Không Gian ý cảnh duy trì. Hiện giờ theo lý giải của Lâm Minh đối với Không Gian ý cảnh càng ngày càng tinh thâm, thân pháp Kim Bằng Phá Hư của hắn cũng ngày càng tinh diệu.

Xịch xịch xịch!!!

Trong côn tu dày đặc như mưa, Lâm Minh như con cá ngược dòng mà lên, lao về phía Cự Côn!

Chương 678: Lâm Minh phản kích

Năng lượng ẩn chứa trên mỗi một cái côn tu đều khủng bố đến cực điểm. Khi côn tu tốc độ cao sát qua bên cạnh Lâm Minh, hắn thậm chí có thể cảm thấy huyết mạch toàn thân chấn động. Nếu thật sự bị vụt trúng, tuyệt đối sẽ trọng thương!

Thân pháp của Lâm Minh tuy rằng tinh diệu nhưng côn tu thật sự quá nhiều, mỗi một lần vụt đánh đều sẽ khiến cho lực lượng không gian hỗn loạn. Nếu là võ giả bình thường, cho dù là cao thủ Mệnh Vẫn kỳ cũng khó thể duy trì.

- Tiểu tử này, quả nhiên có chút bản lĩnh.

Một trưởng lão Nam Hải Ma Vực lên tiếng.

- Hắc hắc, có bản lĩnh mấy cũng không kiên trì được bao lâu. Năng lượng của hắn sẽ chậm rãi tiêu hao mà năng lượng tồn trữ trong cơ thể Cự Côn kinh người, sớm muộn sẽ thu thập được hắn.

Theo như các trưởng lão Nam Hải Ma Vực thấy, Cự Côn hình thể to lớn vô cùng, Lâm Minh căn bản không có năng lực thương đến nó, bọn họ đã ở vào thế bất bại, về phần Lâm Minh hiện tại chạy trốn, bọn họ cũng không sợ. Huyễn Vũ Thiếp đã thông qua tinh thần chi hải của Cự Côn đem cảm giác tập trung lên người Lâm Minh, phạm vi đủ để kéo dài xa mấy trăm dặm. Lâm Minh lúc này đã như ba ba trong rọ.

Vào lúc mấy trưởng lão cười nghị luận, Huyễn Vũ Thiếp lại trầm mặc không nói. Nàng thủy chung không nghĩ ra Lâm Minh rốt cuộc dựa vào cái gì dám ở lại Thần Hoàng đảo, với sức một người đối mặt bốn người bọn họ liên thủ, lại thêm Cự Côn.

Bất kể thấy thế nào, hắn đều có bại không thắng!

- Hắc hắc! Tiểu tử này bị bao vây rồi, sắp bắt được rồi.

- Không biết trên người hắn có bí mật gì, thật là chờ mong.

Về phần Phạm Thiên Long Căn trên người Lâm Minh, những trưởng lão này cũng không ôm hy vọng quá lớn. Dù sao thời gian dài như vậy qua đi, Phạm Thiên Long Căn hơn phân nửa là bị dùng rồi, bọn họ trông cậy vào bí mật nhanh chóng đề cao thực lực và Càn Khôn Dung Nhật lô trên người Lâm Minh.

Bởi vì quá mức coi trọng đối với những bí mật này, cuối cùng bốn tông tộc Nam Hải Ma Vực, mỗi một tông tộc đều phái ra một trưởng lão tạo thành đội ngũ đội hình cường đại này.

Lúc này, ngay phía dưới Cự Côn, Lâm Minh quả thật lâm vào vòng vây của phần đông côn tu. Mấy ngàn cái côn tu hợp thành một tấm lưới lớn, bịt kín tất cả phương hướng có thể né tránh.

- Lâm Minh, ở chỗ giữa bụng Cự Côn cách phần đầu mười dặm là điểm mù công kích của nó, từ đó phá vây!

Giọng nói của Ma Quang đột nhiên từ trong đầu Lâm Minh truyền đến.

- Biết rồi.

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe ánh sao, dựa vào thân pháp Kim Bằng Phá Hư mạnh mẽ đánh ra một con đường trong không gian hỗn loạn. Thân thể hoàn toàn trái với quy tắc dịch ngang ra mấy chục trượng, chui qua khe hở rộng không đủ ba mươi ba phân giữa hai cái côn tu.

- Cái gì!?

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực ở trong tiểu thiên thế giới sợ ngây người, vốn lưới vây quanh Lâm Minh đã hình thành, Lâm Minh rồi lại chui qua mắt lưới!

- Khe hở hẹp như vậy, làm sao có thể chui qua? Tiểu tử này là cá chạch sao?

Trưởng lão Nam Hải Ma Vực không thể so với Yêu Tinh tộc, hoàn toàn không hiểu Không Gian ý cảnh, căn bản không thể lý giải sự huyền diệu của bộ pháp của Lâm Minh.

Vài lần nhoáng lên, Lâm Minh đã đi tới cái gọi là “điểm mù” trong miệng của Ma Quang.

Điểm mù này cũng chỉ là công kích hơi thưa thớt mà thôi, cũng không phải là tuyệt đối không bị công kích. Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói đã đủ rồi.

Thân hình liên tục cất cao, Lâm Minh vọt ra khoảng cách mấy dặm, đã gần sát phần bụng Cự Côn.

- Một trăm trượng bên trái phía trước, chính là lối vào tiểu thiên thế giới trong cơ thể Cự Côn.

Thanh âm Ma Quang lại truyền đến. Trong cơ thể Cự Côn có rất nhiều tiểu thiên thế giới, những tiểu thiên thế giới này theo sự trưởng thành Cự Côn mà trưởng thành, có thể cất chứa sinh mệnh khác tiến vào. Theo tương lai Cự Côn tử vong, tiểu thiên thế giới cũng sẽ sụp đổ.

Bởi vì đặc tính này, Cự Côn thường được coi là công cụ giao thông cấp cao, dùng để vận chuyển chở người cự ly dài.

Mỗi một tiểu thiên thế giới của Cự Côn đều có pháp môn đặc thù tiến vào, người xa lạ căn bản đừng mơ tiến vào. Đương nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói hoàn toàn không là vấn đề, Ma Quang có thể xem là nửa chủ nhân của Cự Côn, tự nhiên biết phương pháp tiến vào.

- Con bà nó, tên to ngốc này đánh lão tử ra sức như vậy. Lúc trước khi đi theo Ma Đế, nó liền ngu chưa từng có, hiện tại có một thân năng lượng lại bị người khác khống chế đơn giản như vậy, ngay cả đại ca nó đều không nhận ra. Lát nữa thu phục nó, xem ta thu thập nó thế nào.

Giọng nói hùng hùng hổ hổ của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh.

Thân hình Lâm Minh nhoáng lên bằng vào pháp môn tiến vào tiểu thiên thế giới Ma Quang báo cho, lại thêm lý giải đối với Không Gian ý cảnh, hắn gần như trong nháy mắt liền tiến vào tiểu thiên thế giới trong cơ thể Cự Côn.

Đây là một vùng không gian màu đỏ nhạt, vách không gian chung quanh thoạt nhìn là bằng thịt, dưới chân giẫm cũng mềm mềm.

- Vào được rồi.

Lâm Minh khẽ thở ra một hơi.

- Tên to ngốc này thật sự không làm người bớt lo.

Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Ma Quang lắc đầu, nói với vẻ tự phụ.

- Kế tiếp làm thế nào?

Lâm Minh nuốt một viên đan dược, thoáng điều tức một chút. Kỳ thật hắn tiêu hao rất ít, tuy nhiên lát nữa khả năng đối mặt Huyễn Vũ Thiếp, hắn phải điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Ma Quang nói:

- Huyễn Vô Cực hẳn là căn cứ ghi chép trên bản chép tay Ma Đế, để lại một dấu ấn trong tinh thần chi hải của Cự Côn. Chúng ta muốn làm chính là giải trừ dấu ấn này, điều này không khó. Ngươi hiện tại trước tiên đem cảm giác xâm nhập vào trong kinh lạc Cự Côn, ta sẽ dẫn đường cảm giác của ngươi đến tinh thần chi hải của nó.

- Tốt!

Lâm Minh nói xong đem cảm giác vươn vào trong thân thể Cự Côn.

Lúc trước ở Ma Thần đế cung, Lâm Minh từng đưa ra muốn hàng phục Cự Côn, tuy nhiên lúc ấy thực lực hắn không đủ tự nhiên không có khả năng.

Hiện tại tu vi Lâm Minh đạt tới Toàn Đan sơ kỳ đỉnh phong, lại lĩnh ngộ Chiến Linh, hàng phục Cự Côn liền rất dễ dàng.

***

- Chuyện gì xảy ra?

Lúc này, ở trong tiểu thiên thế giới nơi mi tâm Cự Côn, đám người Huyễn Vũ Thiếp trong nháy mắt mất bóng dáng Lâm Minh, điều này làm cho Huyễn Vũ Thiếp trong lòng kinh hãi.

- Ta rõ ràng đã mượn dùng tinh thần lực của Cự Côn tăng phúc tập trung hắn, chỉ cần không vượt qua khoảng cách ngàn dặm, hắn liền trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Làm sao có thể đột nhiên mất liên hệ?

Trong lòng Huyễn Vũ Thiếp dâng lên một luồng cảm giác bất an mãnh liệt. Nàng một mực cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, cũng một mực nghĩ không thông Lâm Minh bằng vào cái gì dám lấy sức một người đối mặt bốn trưởng lão Nam Hải Ma Vực bọn họ lại thêm thánh thú Cự Côn liên thủ.

Hiện tại Lâm Minh trong lưới bao vây đột nhiên biến mất khiến trong lòng nàng sinh ra một tia sợ hãi.

Ba trưởng lão khác cũng là hai mặt nhìn nhau, một trưởng lão nghi hoặc nói:

- Có phải hắn đã bị côn tu nghiền chết rồi hay không?

- Làm sao có thể!?

Huyễn Vũ Thiếp mày liễu dựng ngược, thất thố nói.

Ba trưởng lão nàng dẫn theo đều không từng cùng Lâm Minh tiến vào Ma Thần đế cung.

Cái gọi là tai nghe là giả mắt thấy là thật, những người này trước đây đều chưa từng thấy Lâm Minh, dù cho Huyễn Vũ Thiếp cường điệu Lâm Minh cường đại như thế nào, ba người này đều có chút không cho là đúng. Dù sao theo bọn họ thấy Lâm Minh chỉ là một thằng nhóc mà thôi.

Huyễn Vũ Thiếp hiện tại cảm giác, dẫn theo đám người này chả giúp được cái mẹ gì.

- Kỳ quái! Cho dù hắn nấp trong khe hở lân giáp của Cự Côn, chúng ta hẳn là cũng có thể tra xét đến hắn mới đúng, làm sao lại trống rỗng biến mất? Từ phi hắn tiến vào một không gian khác...

Người nói vô tâm, người nghe có ý, lời thì thào tự nói của một trưởng lão khiến Huyễn Vũ Thiếp mặt hoa thất sắc. Chẳng lẽ hắn tiến vào tiểu thiên thế giới trong cơ thể Cự Côn!?

Vách tường không gian sẽ ngăn cách cảm giác, nếu Lâm Minh tiến vào tiểu thiên thế giới, cảm giác của nàng cũng không theo dõi được Lâm Minh nữa.

Điều này sao có thể. Tiểu thiên thế giới trong cơ thể Cự Côn chỉ có Huyễn Vô Cực và mình mới có biện pháp tiến vào, ngay cả trưởng lão Nam Hải Ma Vực đều không biết phương pháp tiến vào!

Huyễn Vũ Thiếp trong lòng khẩn trương, nhưng mà chính vào lúc này nàng đột nhiên cảm giác tinh thần chi hải chấn động, một cơn đau nhức như khoan tim ập vào sâu trong đầu nàng!

Khoảnh khắc đó, liên hệ của dấu ấn linh hồn trong đầu nàng với Cự Côn bị người công kích!

Có người mưu đồ xé rách liên hệ này!

Huyễn Vũ Thiếp trong lòng kinh hãi không hiểu, hắn rốt cuộc là làm như thế nào?

- Làm sao vậy Huyễn tông chủ?

Ba trưởng lão bên cạnh Huyễn Vũ Thiếp nhìn thấy phản ứng của nàng, cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Huyễn Vũ Thiếp càng ngày càng khó coi, nàng đã cùng Cự Côn thành lập liên hệ tinh thần, là bên phòng thủ. Mà Lâm Minh là muốn xé rách liên hệ tinh thần này, thành lập liên hệ tinh thần của hắn, thuộc về bên tiến công.

Mình phòng thủ chiếm ưu thế tuyệt đối, lại thêm tu vi thực lực của nàng đều cao hơn Lâm Minh, theo lý thuyết chỉ cần nàng phát hiện Lâm Minh đánh lén và có phòng bị, liền đánh bại được tinh thần lực của Lâm Minh mới đúng.

Nhưng mà trên thực tế, tinh thần lực của Lâm Minh vô cùng sắc bén, ngược lại là tinh thần lực của nàng liên tiếp bại lui. Liên hệ tinh thần với Cự Côn không ngừng bị Lâm Minh tằm ăn rỗi!

- Điều này sao có thể?

Lồng ngực Huyễn Vũ Thiếp phập phồng kịch liệt, bởi vì tinh thần lực tiêu hao quá độ mà sắc mặt một mảnh ửng hồng:

- Linh hồn lực của tiểu tử này làm sao lại cường đại đến loại trình độ này!?

Kỳ thật Lâm Minh không chỉ là linh hồn lực cường đại, hơn nữa còn có Ma Quang phụ trợ, cộng thêm đặc tính chém giết hết thảy hư vô của Chiến Linh, đối mặt Huyễn Vũ Thiếp tự nhiên là chiếm hết ưu thế.

- Mấy người các ngươi, đem linh hồn lực rót vào cơ thể của ta!

Huyễn Vũ Thiếp quát khẽ một tiếng, ba trưởng lão khác cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng, không chút do dự đem linh hồn lực rót vào trong cơ thể Huyễn Vũ Thiếp. Ba trưởng lão lại liên hợp Huyễn Vũ Thiếp, tập hợp lực lượng bốn người cùng chống lại Lâm Minh!

- Hắc hắc, đám tiểu oa nhi này muốn liều mạng, xem ra cần bản thánh ra tay!

Ma Quang gật gù nói, ở trong mắt nó lão quái một ngàn tuổi đám Huyễn Vũ Thiếp quả thật chỉ có thể tính là tiểu oa nhi.

Linh hồn lực của Lâm Minh cường đại mấy đi nữa, với một địch bốn cũng có chút không đủ. Ma Quang đem linh hồn lực của mình rót vào trong cơ thể Lâm Minh, lập tức khiến năng lượng linh hồn của Lâm Minh tăng vọt!

Ma Quang thức tỉnh nhiều năm như vậy đến nay, từ chỗ Lâm Minh đạt được không ít thiên tài địa bảo tẩm bổ linh hồn, đã khôi phục không ít lực lượng.

Ầm!

Hai luồng năng lượng linh hồn va chạm vào một chỗ, Lâm Minh và Ma Quang liên thủ trực tiếp đánh nát năng lượng linh hồn của Huyễn Vũ Thiếp phóng ra!

Tinh thần chi hải của Cự Côn đột nhiên chấn động, dấu ấn tinh thần Huyễn Vô Cực để lại rốt cuộc buông lỏng. Cự Côn phát ra một tiếng gầm, mặt biển nhấc lên sóng gió ngập trời!

Ba người Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm ở Thần Hoàng đảo nhìn thấy một màn này đều âm thầm líu lưỡi. Lâm Minh rốt cuộc đã là những gì đối với con cự thú kia!???

Chương 679: Thương nặng Huyễn Vũ Thiếp

Đó nhưng là cự thú siêu cấp hình thể dài gần trăm dặm, Lâm Minh đến tột cùng là dùng biện pháp thương đến nó? Đoan Mộc Quần cảm giác không thể tin. Thân pháp lúc trước Lâm Minh né tránh công kích của Cự Côn, hắn chỉ là khen ngợi, còn không đến mức không thể lý giải. Hiện tại, hắn lại hoàn toàn không biết Lâm Minh rốt cuộc làm những gì.

Cự Côn như trước ở không trung rít gào, thanh âm của nó chấn động hải dương, như ngàn vạn sấm sét đồng thời nổ vang!

Ầm!

Đuôi Cự Côn đột nhiên vụt đánh lên mặt biển, trực tiếp nhấc lên sóng lớn cao mười dặm!

Sóng lớn vọt lên trời, lại xua tan mây đen trên trời, không kiêng nể gì xối lên Thần Hoàng đảo, đem tảng lớn hài cốt cung điện chôn vùi phá hủy!

Nhìn thấy một màn này, ngay cả Phong Thần một mực lạnh nhạt cũng âm thầm líu lưỡi. Đây chính là điểm khủng bố của thánh thú siêu cấp, chỉ riêng thể hình thật lớn kia đã là vũ khí vô kiên bất tồi rồi!

- Đây thật sự là một cỗ máy chiến tranh siêu cấp, có lẽ về mặt chiến đấu một mình nó cũng không xuất chúng, nhưng nếu là dùng để công hãm trận pháp tông môn, tông môn ngũ phẩm trở xuống hoàn toàn là nghiền ép!

Đoan Mộc Quần cảm khái từ đáy lòng. Nếu không có mấy cường giả Mệnh Vẫn tầng ba trở lên liên thủ, thật sự không đỡ được năng lượng xung kích của Cự Côn!

Lúc này, ở trong Cự Côn, chiến đấu giữa Lâm Minh và đám người

Huyễn Vũ Thiếp đã đến hồi gay cấn.

Huyễn Vũ Thiếp, ba trưởng lão đã là sắc mặt đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi.

Linh hồn lực trực tiếp giao phong, tinh thần chi hải của Cự Côn chính là chiến trường, mà đám người Huyễn Vũ Thiếp rõ ràng ở vào tình thế bất lợi.

Hiện tại, Huyễn Vũ Thiếp đã lui đến nơi dấu ấn linh hồn cuối cùng, linh hồn lực nàng phát ra ngưng tụ thành một hư ảnh mặc chiến giáp màu đen, giống y hệt bản thân nàng.

Mà ở trước mắt nàng, Lâm Minh tay cầm bạch thương cũng chậm rãi hiện lên.

Nhìn thấy Lâm Minh, Huyễn Vũ Thiếp cắn chặt răng:

- Lâm Minh! Ngươi thật to gan! Thật sự muốn cùng Nam Hải Ma Vực ta thành tử địch?

Lâm Minh trong lòng buồn cười:

- Nghe ý tứ của Huyễn tông chủ, dường như nếu ta hiện tại dừng tay thì không phải tử địch của Nam Hải Ma Vực?

- Ngươi...

Huyễn Vũ Thiếp tức giận bộ ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt:

- Hay cho Lâm Minh ngươi, nếu ngươi muốn chết ta liền thành toàn ngươi. Ngươi chờ Huyễn trưởng lão xuất quan đi, Huyễn trưởng lão đã thành tựu Mệnh Vẫn tầng bốn. Đợi đến ngày hắn xuất quan, ta xem ngươi đỡ như thế nào!

- Mệnh Vẫn tầng bốn sao... Chỉ mong hắn không nên bế quan thất bại.

Lâm Minh không quan tâm cười cười, trường thương phất ngang, đâm thẳng hướng Huyễn Vũ Thiếp!

Đây là vũ khí do linh hồn lực ngưng hóa mà thành, Chiến Linh đồng dạng có thể tăng phúc linh hồn lực. Với Chiến Linh tăng phúc lại thêm Ma Quang phụ trợ, uy lực một thương này khiến Huyễn Vũ Thiếp mặt hoa biến sắc.

Nàng đã trong nháy mắt phán đoán ra, một thương này hơn phân nửa là không đỡ được. Nhưng phía sau nàng chính là dấu ấn linh hồn Huyễn Vô Cực để lại, nếu nàng không đánh mà chạy, dấu ấn linh hồn sẽ bị Lâm Minh trực tiếp phá hỏng!

Huyễn Vô Cực mới là người thống trị chân chính của Nam Hải Ma Vực, mà Cự Côn là vốn liếng để hắn chinh chiến thiên hạ. Nếu làm mất Cự Côn, nàng không dám tưởng tượng làm thế nào để gánh vác lửa giận của Huyễn Vô Cực!

Chính là lưỡng lự trong nháy mắt này, Huyễn Vũ Thiếp lại muốn tránh thì đã muộn!

Cây thương linh hồn của Lâm Minh đã đâm tới trước mắt Huyễn Vũ Thiếp.

Hây!

Huyễn Vũ Thiếp quát một tiếng, dùng hết toàn bộ linh hồn lực, một kiếm bổ chém tới trường thương của Lâm Minh.

Nhưng mà chênh lệch thật sự quá lớn. Linh hồn lực của Ma Quang còn mạnh hơn so với Lâm Minh, hiện giờ hai người hợp nhất, bằng vào Huyễn Vũ Thiếp và ba trưởng lão căn bản không thể chống lại.

Trong nháy mắt giao thủ, chỉ nghe "keng" một tiếng giòn vang, trường kiếm của Huyễn Vũ Thiếp trong nháy mắt đứt đoạn, trường thương thế đi không giảm, đâm xuyên qua lồng ngực Huyễn Vũ Thiếp!

Máu tươi như sen đỏ nở rộ, Huyễn Vũ Thiếp trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, miệng phun máu tươi!

- A a a... Tiểu quỷ, bản cung nhớ kỹ ngươi!

Huyễn Vũ Thiếp phát ra tiếng hò hét oán độc nghiến răng nghiến lợi, thân thể ở trên trường thương của Lâm Minh, vặn vẹo biến mất...

Sau khi Huyễn Vũ Thiếp biến mất, dấu ấn linh hồn Huyễn Vô Cực để lại ngay tại trước mắt Lâm Minh, không còn một tia ngăn cách.

Lâm Minh định thần nhìn lại, đó là một phù văn màu đen giống như ngọn lửa, cỡ bằng bàn tay. Chung quanh phù văn màu đen, năng lượng linh hồn hình thành dây thừng chú ấn giống như sợi xích, như bạch tuộc kéo dài ra ngoài, giam cầm tinh thần chi hải của Cự Côn.

- Lâm Minh! Hủy nó, sau đó khắc xuống dấu ấn tinh thần của ngươi, Cự Côn chính là của ngươi! Tuy rằng tên to ngốc này tính trưởng thành không cao, so với bản thánh lại càng như mây bùn. Tuy nhiên chỗ tốt là nó đã trưởng thành, không cần tốn tâm tư bồi dưỡng, ở Thiên Diễn đại lục miễn cưỡng đủ dùng. Đợi đến Thần Vực, ngươi hoàn toàn có thể đổi khế ước thú.

- Ừm, ta hiểu rồi.

Lâm Minh nghe Ma Quang khoác lác mà cười, dựng trường thương, một thương đâm về phía dấu ấn linh hồn của Huyễn Vô Cực.

***

Lúc này, ở trong tiểu thiên thế giới của, Huyễn Vũ Thiếp rên thảm một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất, trên mặt nàng không còn chút máu, ngay cả môi đều tái nhợt vô cùng, toàn thân toát mồ hôi.

Linh hồn lực bị thương, thân thể sẽ không có việc gì, nhưng là linh hồn lực bị thương kỳ thật càng thêm phiền toái. Không có thiên tài địa bảo đỉnh cấp tẩm bổ linh hồn đừng mơ khôi phục.

- Huyễn tông chủ, ngươi không sao chứ!

Ba trưởng lão còn lại đều hốt hoảng, tình huống của bọn họ cũng rất gay go. Linh hồn lực tiêu hao thật lớn, tinh thần chi hải bị thương, chỉ là thoáng đỡ hơn so với Huyễn Vũ Thiếp mà thôi.

Thời điểm này, bọn họ rốt cuộc ý thức được, sự tình nghiêm trọng hơn xa so với tưởng tượng của bọn họ!

Lâm Minh không biết dùng biện pháp gì lại đánh bại toàn bộ bốn người bọn họ!

Bọn họ cuối cùng phải trả giá thảm thiết cho sự khinh địch lúc trước. Mà trên thực tế, bọn họ dù không khinh địch cũng không thay đổi được kết quả chiến đấu.

- Huyễn tông chủ, hiện tại làm sao bây giờ?

Một trưởng lão cắn răng nói.

- Chạy, chúng ta mau chóng rời đi!

Huyễn Vũ Thiếp chống người đứng dậy, nuốt một viên đan dược màu đỏ.

Đây cũng không phải đan dược Dưỡng Hồn, mà là Huyết Độc đan kích phát tiềm lực. Cùng loại Xích Huyết đan thiêu đốt tinh huyết lúc trước Lâm Minh dùng, có tác dụng phụ thật lớn đối với thân thể!

Hiện tại Huyễn Vũ Thiếp nguyên bản linh hồn bị thương, lại nuốt Huyết Độc đan, tình huống gay go ngày sau nàng phải đối mặt có thể nghĩ mà biết. Làm không tốt thương đến căn nguyên sinh mệnh, tổn thương tu vi đều rất có khả năng.

Ba trưởng lão nhìn thấy Huyễn Vũ Thiếp ngay cả Huyết Độc đan đều dùng đến, lập tức quá sợ hãi:

- Huyễn tông chủ, ngươi đây là làm gì vậy? Chúng ta cho dù chịu thiệt, chạy trốn là được, cũng không đến mức chạy trốn đều phải dùng Huyết Độc đan chứ. Lại nói, chúng ta trực tiếp chạy trốn như vậy, Cự Côn làm sao bây giờ?

- Cự Côn?

Huyễn Vũ Thiếp cười thảm một tiếng, đám trưởng lão này còn không biết đã xảy ra chuyện gì, không ngờ còn nhớ thương Cự Côn:

- Cự Côn đã không thuộc về chúng ta nữa. Chạy chậm rồi, là đi không được nữa!

Trong khi nói Huyễn Vũ Thiếp đã bằng vào dược lực của Huyết Độc đan khôi phục đại bộ phận năng lực thân thể, trên mặt nàng cũng bởi vì tinh huyết bị kích phát mà nổi lên một tia ửng đỏ không bình thường.

Nàng không lưỡng lự thêm, dùng bí pháp mở lối ra tiểu thiên thế giới, thân hình đầy đặn lắc mình mà ra, tốc độ cao nhất lao về phía chân trời!

Hiện tại nàng chỉ hối hận vừa rồi khi đối mặt Lâm Minh lưỡng lự giây lát. Nếu không quả quyết hơn một chút, trực tiếp chạy trốn sao đến mức linh hồn bị thương, còn phải chịu tác dụng phụ của Huyết Độc đan.

Ba trưởng lão nhìn thấy Huyễn Vũ Thiếp chạy trốn, hai mặt nhìn nhau. Cự Côn đã không thuộc về chúng ta? Có ý gì?

- Chúng ta theo sau!

Một trưởng lão nói xong, cũng lao ra khỏi tiểu thiên thế giới. Hiện tại không phải lúc đi cân nhắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sự tình tuyệt đối gay go hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

- Chu trưởng lão...

Hai trưởng lão phía sau kêu một tiếng, nhưng mà nhìn thấy thân hình đối phương đã hóa thành một điểm đen nhỏ, kêu khổ một tiếng, cũng đành phải đuổi theo.

Tu vi hai người bọn họ đều là Mệnh Vẫn tầng một, tuy rằng năng lượng mở ra toàn bộ, cấp tốc phi độn nhưng cũng không dùng đến

Huyết Độc đan tác dụng phụ mười phần...

Cự Côn đã không thuộc về chúng ta... Chẳng lẽ bị Lâm Minh khống chế rồi? Không có khả năng chứ...

Hai trưởng lão nghĩ vậy. Lúc trước Huyễn tông chủ khống chế Cự Côn đều mất sức chín trâu hai hổ, vừa là bố trí đại trận, lại vừa dùng bí pháp kích phát linh hồn, lại tụ tập phần đông cao thủ phụ trợ, mới thành công khắc xuống dấu ấn linh hồn.

Đây còn là khắc dấu ấn ở tinh thần chi hải Cự Côn vô chủ, nếu là Cự Côn có chủ tất sẽ càng khó!

Lâm Minh cho dù lợi hại mấy cũng không có khả năng không một tiếng động cướp đoạt quyền khống chế Cự Côn. Hắn nhiều nhất là dùng bí pháp nào đó phá hủy dấu ấn linh hồn Huyễn Vô Cực để lại.

Cự Côn mất dấu ấn linh hồn sẽ lại rơi vào ngủ say. May mà Thiên Diễn đại lục cũng chỉ có Huyễn Vô Cực chiếm được bản chép tay Ma Đế hiểu được phương pháp khống chế. Nếu như Cự Côn có thể mất mà lấy lại, bọn họ còn sẽ không bởi vì đánh mất Cự Côn mà chịu đựng quá nhiều lửa giận của Huyễn Vô Cực.

- Thật không biết Lâm Minh rốt cuộc dùng biện pháp gì cách ly hoặc là phá hủy dấu ấn linh hồn của Huyễn trưởng lão!

Một trưởng lão khó thể tin tưởng nói.

- Ừ, chúng ta quá xem nhẹ Lâm Minh!

Một trưởng lão khác phụ họa, hắn như thế nào cũng không thể lý giải, Lâm Minh vì sao có thể đột nhiên cường đại đến loại trình độ này. Trên người hắn ta rốt cuộc có bí mật gì?

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đánh cho bốn trưởng lão bọn họ hoa rơi nước chảy. Điều này có khả năng sao?

Hai trưởng lão đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng gầm hung lệ, sóng xung kích khủng bố thổi khiến thân thể bọn họ chấn động, lệch khỏi quỹ đạo phi hành. Mà mặt biển phía dưới bọn họ thì nhấc lên sóng lớn gần như nuốt hết thân thể bọn họ.

- Chuyện gì xảy ra?

Hai trưởng lão trong lòng kinh hãi, quay đầu nhìn lại lập tức hồn vía lên mây!

Cự Côn nguyên bản mất năng lực hành động lại đang tốc độ cao bay về phía bọn họ, mà mấy ngàn côn tu bên mép nó cũng như tay ác ma bay múa, vây giết hướng hai người bọn họ!

Những xúc tu khủng bố đó phá vỡ không gian, chia cắt hải dương, năng lượng ẩn chứa trong đó khiến người rất khó dâng lên dũng khí phản kháng.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Cự Côn không có dấu ấn linh hồn không phải nên rơi vào ngủ say sao?

Một trưởng lão mắt thấy côn tu vụt đến, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

- Cho dù không rơi vào ngủ say, cũng không nên nhằm vào chúng ta chứ!

Một trưởng lão khác cũng là mồ hôi lạnh ròng ròng. Theo lý thuyết, bọn họ tương đối với Cự Côn mà nói chỉ là con kiến so với voi, voi như thế nào cũng không nên phát động công kích với con kiến!

Khi hai người đang hoang mang lo sợ, mấy ngàn cái xúc tu đã đuổi kịp bọn họ, đan thành một tấm lưới lớn khủng bố. Mọi con đường đều bị bịt kín, mà hai người cũng rốt cuộc cảm nhận được tình cảnh Lâm Minh đối mặt mười lăm phút trước.

Mà bất đồng chính là, Lâm Minh có phương pháp ứng đối mà hai vị trưởng lão Nam Hải Ma Vực này đã gần như tuyệt vọng!

Chương 680: Hàng phục

- Chúng ta cùng nhau công kích!

Đối mặt với công kích của Cự Côn, một vị trưởng lão hô to, đồng thời rút ra Lượng Thiên xích trong Tu Di giới.

Vị trưởng lão khác rút ra trọng kiếm, chân nguyên hai người vận chuyển tới cực hạn, đồng thời sử tuyệt chiêu!

Hai luồng chân nguyên gió lốc màu đen bột phát ra, ở dưới hai vị trưởng lão cố ý khống chế, hai cỗ công kích dung hợp làm một, va chạm thật mạnh ở trên tấm lưới côn tu.

Oanh!

Ánh lửa bùng lên, vài côn tu đứng mũi chịu sào có hào quang ảm đạm xuống, nhanh chóng rụt trở về, nhưng mà côn tu lại bổ sung đi lên, như trước bao phủ hai gã trưởng lão này.

- Không xong!

Mắt thấy côn tu bao hàm năng lượng đánh lên, hai đại trưởng lão đỏ rực hai mắt, với thực lực bọn họ là Mệnh Vẫn tầng một, đối mặt với côn tu tạo thành tấm lưới lớn căn bản không hề có sức phản kháng.

- Xong đời rồi!

Hai trưởng lão đồng thời xẹt qua ý nghĩ như vậy trong đầu, nhưng mà làm cho bọn họ không nghĩ tới chính là, côn tu vọt tới trước mắt là lại giảm mạnh tốc độ, chỉ vây quanh bọn họ, không có ý tứ xuyên thủng thân thể bọn họ.

Ca ca ca!

Hai vị trưởng lão chỉ cảm thấy thân thể dường như bị vài con rắn lớn quấn thân, ngũ tạng đau nhức, xương cốt gần như vỡ vụn.

- Súc sinh này!

Hai đại trưởng lão đau cả người là mồ hôi, lúc này bọn họ hoàn toàn mất đi sức phản kháng.

Trong lòng tuyệt vọng đồng thời bọn họ cũng ý thức được một sự kiện, Cự Côn bị người đã khống chế, nếu không không phải chỉ vây khốn bọn họ mà không giết.

Mà người có thể khống chế Cự Côn, dùng ngón chân đầu đều có thể nghĩ tới, đó chính là - Lâm Minh!

Hai vị trưởng lão không thể tưởng tượng, lúc trước Huyễn Vô Cực khống chế Cự Côn, bố trí đại trận, dùng bí pháp kích phát linh hồn, lại tụ tập phần đông cao thủ phụ trợ, lúc này mới miễn cưỡng thành công.

Nhưng Lâm Minh, chỉ một người, không có bất kỳ đại trận phụ trợ. Hắn dựa vào cái gì ở dưới tình huống phản công tứ đại trưởng lão, ngạnh sinh lau linh hồn ấn ký của Huyễn Vô Cực lưu lại, có năng lực hạ linh hồn ấn ký của chính mình trong thời gian ngắn như vậy?

Nghĩ đến đây, hai trưởng lão đều có một loại cảm giác vô lực cùng sợ hãi, bọn họ không thể xem Lâm Minh là một thanh niên hai mươi tuổi. Hắn căn bản chính là một cái yêu nghiệt, thần bí mà khủng bố.

Vù!

Hai gã trưởng lão chỉ cảm thấy thân thể căng thẳng, bị côn tu liên lụy nhanh chóng lui về, rồi sau đó Cự Côn mở miệng rộng ra, trực tiếp nuốt lấy hai vị trưởng lão, hai gã trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó, bọn họ đã đi tới một tiểu thiên thế giới màu đỏ nhạt...

Ở ngoài mười dặm, ba người Phong Thần nhìn một màn này, đều khiếp sợ nói không ra lời.

Sau khi Lâm Minh chui vào thân thể Cự Côn, không biết dùng biện pháp gì khiến Cự Côn thống khổ rít gào một khắc lâu, kể tiếp, chuyện khiến người ta càng giật mình đã xảy ra, vài vị trưởng lão Nam Hải Ma Vực trước sau chạy trốn. Lúc trước hai cái chạy mau may mắn, hai cái chạy chậm phía sau lại bị Cự Côn bắt được!

Đây là cái tình huống gì?

- Dường như... Đầu Cự Côn bị Lâm Minh hàng phục?

Phong Thần không thể tin nói, cũng chỉ có loại giải thích này.

Đoan Mộc Quần cũng tán thưởng:

- Thật khó được, mặc dù Cự Côn này ở trong chiến đấu solo cũng không xuất chúng, nhưng nếu để nó đầu nhập đến chiến trường đại quy mô, nó sẽ phát huy ra lực phá hoại khủng bố, đây là cự thú ngay cả thánh địa đều phải đỏ mắt, thật không biết Lâm Minh làm như thế nào, hắn đối với chúng ta mà nói giống như một điều bí ẩn.

Đoan Mộc Quần thở dài một hơi, lúc này hắn đã sớm tuyệt tâm tư cạnh tranh với Lâm Minh, thầm nghĩ giao hảo Lâm Minh, làm cho tương lai Thần Mộc thánh địa bọn họ càng thêm vững chắc.

Lúc này, tiểu thiên thế giới ở trong cơ thể Cự Côn, Lâm Minh mặc một thân áo đen, khoanh tay mà đứng, mặt không chút thay đổi nhìn hai gã trưởng lão, ánh mắt hắn tuy rằng bình tĩnh, nhưng mà lại ẩn chứa một cỗ mũi nhọn, khiến lòng người kinh sợ.

- Lâm Minh...

Một gã trưởng lão nuốt một ngụm nước miếng, lúc trước toàn bộ Nam Hải truy nã Lâm Minh, hắn tự nhiên xem qua bức họa Lâm Minh, với thanh niên trước mắt có bảy phần giống, nhưng khí chất lại bất đồng, Lâm Minh trong bức họa thoạt nhìn chỉ là một thiếu niên thanh tú, mà Lâm Minh trước mắt, lại khiến người ta cảm giác là một vương giả nắm giữ sinh tử chúng sinh!

- Ngươi... Ngươi đến tột cùng là ai?

Một trưởng lão khác không kìm nổi hỏi, hắn thật sự không thể tưởng tượng, tồn tại khủng bố trước mắt này là một cái thanh niên hai mươi tuổi.

Khi trưởng lão này trẻ tuổi cũng là một cái thiên tài cấp thánh, thử nghĩ hắn ở hai mươi tuổi, tu vi vẻn vẹn chỉ Hậu Thiên hậu kỳ, bởi vì thiên phú xuất chúng, miễn cưỡng có thể giao thủ cùng cao thủ Tiên Thiên kỳ kém cỏi nhất không xuống hạ phong, điều này đã cực kỳ kinh diễm, nhưng so với Lâm Minh, dùng một trời một vực khác nhau để hình dung đều có vẻ không đủ.

- Ta chính là ta, về phần tục danh Lâm mỗ, nói vậy các vị đã biết!

Lâm Minh hờ hững rút ra bạch thương, mũi thương chỉ thẳng mi tâm hai gã trưởng lão:

- Hiện tại cho các ngươi một cái lựa chọn, thần phục ta, để ta hạ nô ấn năm mươi năm, năm mươi năm sau, trả lại tự do cho các ngươi! Nếu không, chết!

Lâm Minh vốn định trực tiếp giết chết hai vị trưởng lão này, nhưng thử nghĩ, chiến lực Mệnh Vẫn tầng một kỳ thật đã rất không tệ, nên biết rằng Mục Phượng Tiên mới là Mệnh Vẫn tầng một thôi.

Chiến tranh tông môn cũng không phải chuyện một người, huống chi thực lực cá nhân Lâm Minh kỳ thật cũng không mạnh.

Đối mặt với Huyễn Vô Cực thực lực cường đại, Lâm Minh muốn dựa thế, Huyễn Vô Cực sẽ xuất quan rất nhanh, đến lúc đó, dù thực lực cùng thế lực Lâm Minh không bằng Huyễn Vô Cực, nhưng ít ra phải có tư cách có thể giằng co cùng Huyễn Vô Cực.

- Hừ, hạ nô ấn thì ta tình nguyện chết!

Một vị trưởng lão cắn răng nói, nô ấn đối với võ giả cao ngạo mà nói là một loại làm nhục, một khi bị hạ nô ấn, trở thành nô bộc người khác, ý niệm cả đời đều không thông.

- Ta đây thành toàn ngươi!

Lâm Minh không chút do dự, giơ thương ra tay, mà đúng lúc này, một trưởng lão khác quát:.

||||| Truyện đề cử: Vợ Nhỏ, Cuối Cùng Em Đã Lớn! |||||

- Chậm đã!

Lâm Minh hơi dừng tay phải lại một chút:

- Còn có cái gì muốn nói?

Trưởng lão kia cắn răng nói:

- Ngươi nói nô ấn là năm mươi năm, ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

Bị hạ nô ấn, hết thảy nghe theo mệnh lệnh chủ nhân, ngay cả tự sát cũng không thể, nếu sau năm mươi năm, Lâm Minh như trước không trừ nô ấn, bọn họ liền sống không bằng chết.

Lâm Minh cười lạnh nói:

- Nô ấn của ta nhiều nhất khống chế mười người, cho nên các ngươi căn bản không có tư cách làm nô bộc của ta, giải thích này, ngươi đã vừa lòng?

Lời nói Lâm Minh có thể nói càn rỡ đến cực điểm, trưởng lão kia nghe xong trong lòng vô cùng không thoải mái, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Lâm Minh có tư cách nói lời này, sau năm mươi năm, Lâm Minh đã sớm phong hoàng xưng đế, hơn nữa có thể trở thành tồn tại đỉnh cao trong cường giả phong hoàng, làm sao có thể đi lãng phí hai cái danh ngạch nô bộc nuôi hai cái Mệnh Vẫn tầng một.

Cắn chặt răng, tên trưởng lão kia nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi!

- Tôn trưởng lão, ngươi...

Trưởng lão lúc trước thà chết chứ không chịu khuất phục nhìn thấy trưởng lão này lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lập tức có chút nóng nảy:

- Ngươi làm gì vậy, hủy diệt võ đạo chi tâm cũng muốn tham sống sợ chết sao? Ngươi cũng biết, sau khi chúng ta chịu khống chế, sẽ bị Lâm Minh khống chế, lúc đó đồ sát con cháu chúng ta!

- Chu trưởng lão, đều lúc nào rồi ngươi còn suy nghĩ những lời này?

Tôn trưởng lão buồn bã ủ xìu:

- Ma đạo võ giả ta vốn chính là chú ý hết thảy mình làm trung tâm, trái lại giết hại Nam Hải Ma Vực thì thế nào? Về phần nói võ đạo chi tâm, tu vi hai chúng ta đã đạt đến cực hạn, cuộc đời này vô vọng qua Mệnh Vẫn tầng hai, võ đạo chi tâm sụp đổ thì làm thế nào đây, ngươi muốn chết, ta không ngăn cản ngươi, ta còn không sống đủ, nửa đời trước ta đều liều chết liều sống tranh cơ duyên, tu luyện bế quan buồn tẻ, hiện tại thật vất vả mới có thể hưởng thụ, ta muốn sống thêm mấy trăm năm, không muốn chết!

Có chút võ giả giống như Lâm Minh, vì võ đạo cực hạn mà luyện võ.

Có chút người là vì nhận được quyền lực lớn hơn nữa, địa vị rất cao, vì hưởng hết mỹ nữ thiên hạ mà luyện võ.

Tôn trưởng lão chính là thuộc loại người sau, hắn rất lưu luyến sinh mệnh, hắn còn không hưởng thụ đủ, một cường giả Mệnh Vẫn, nếu không đi tham dự chiến tranh đại tông môn, không đi tìm kiếm cơ duyên đột phá cảnh giới rất cao, như vậy hắn tùy tiện đi một địa phương nhỏ, đều có thể hưởng thụ đến cuộc sống thần tiên.

Nghe được Tôn trưởng lão nói như thế, Chu trưởng lão cũng do dự, nếu có thể sống, ai lại đi chết?

...

Ngoài trăm vạn lý, Huyền châu.

Ở phía nam Thiên Diễn đại lục tổng cộng có mười vực, chín châu, trong đó châu xem như đơn vị nhỏ hơn so với vực, tỷ như phạm vi lãnh thổ Thần Hoàng đảo lúc trước trở thành Thần Hoàng châu.

Như Thần Hoàng châu lệ thuộc một cái vực, mà có chút châu lại là độc lập, tỷ như Huyền châu.

Huyền châu ở trong Ngũ Hành Vực cùng Hành Sơn vực, cách Nam Thiên Vực trăm vạn lý, tự thành một cái hệ thống.

Tông môn thứ nhất Huyền châu là Âm Dương huyền cung, là một cái tông môn mới thăng cấp ngũ phẩm, công pháp Âm Dương huyền cung chủ ý song tu cùng âm dương hỗ trợ, nơi này nam nữ song tu, có khác biệt với Thải Bổ thuật của Nam Hải Ma Vực, bởi vậy Âm Dương huyền cung miễn cưỡng xem như tông môn chính đạo.

Cũng là bởi vì là đặc tính công pháp, đệ tử Âm Dương huyền cung nhiều đệ tử nam nữ kết làm vợ chồng, cùng nhau tu luyện.

Bao gồm cung chủ Âm Dương huyền cung, cũng là một đôi vợ chồng, nam nhân tên là Tinh Cực, nữ nhân tên là Tinh Xán, thế nhân gọi vợ chồng bọn họ là Âm Dương Song Tinh.

Hai vợ chồng Tinh Cực tu vi là Mệnh Vẫn tầng hai, bởi vì sở tu công pháp âm dương tương trợ, bọn họ giỏi về liên thủ đối địch, hai người liên thủ thực lực miễn cưỡng đấu với cường giả Mệnh Vẫn tầng ba.

Hai vợ chồng Tinh Cực có một đứa con, tên là Tinh Dương, người này là thiên tài cấp đế.

Bởi vì Thiên Diễn đại lục với Thánh Ma đại lục xưng hô sai biệt, ở Thiên Diễn đại lục, xưng hô thiên tài cấp đế thông dụng là thiên tài cấp hoàng.

Thiên tài cấp hoàng, chỉ cần không ngã xuống, liền có một điểm hy vọng trở thành cường giả phong hoàng.

Vợ chồng Tinh Cực luôn luôn ký thác kỳ vọng cao trên thân Tinh Dương, hy vọng tương lai hắn có thể trở thành cường giả phong hoàng chân chính, dẫn dắt Âm Dương huyền cung trở thành thánh địa chân chính.

Lúc này, ở trong một chỗ biệt viện lịch sự tao nhã phía đông Âm Dương huyền cung.

Cổ thụ cao lớn ngàn năm duỗi thân vươn ra cành lá tươi tốt, che đậy cả tòa biệt viện, ở dưới đại thụ, có một tấm bàn đá phong cách cổ xưa, trên bàn đá bày một bộ trà cụ, ba người ngồi chung quanh.

Trong đó cầm đầu là một lão phụ mặc phượng bào, tóc bạc trắng đầu đầy cuốn thành búi tóc, trên đầu đội trâm gài tóc Phượng Hoàng, người này chính là Thần Hoàng đảo thái thượng trưởng lão Mục Phượng Tiên!

Chương 681: Mục Thiên Vũ vướng bận

Cách hai năm rưỡi, tu vi Mục Phượng Tiên chẳng những không cao, ngược lại có xu thế hạ xuống, dung mạo của nàng càng già nua, hào quang hai mắt cũng không sáng ngời như trước.

Đây là dấu hiệu thọ nguyên không đủ, kỳ thật, Mục Phượng Tiên một ngàn tám trăm tuổi rồi, mặc dù nàng không đột phá Mệnh Vẫn tầng hai, cũng có thọ mệnh mấy trăm năm, xuất hiện loại tình huống này, thật sự là nàng cạn kiệt nhiều tâm lực ở trong chiến tranh Nam Hải, lại nhiều lần ra tay, thương đến căn nguyên sinh mệnh.

Ở tay trái Mục Phượng Tiên, Mục Dục Hoàng một thân áo đỏ ngồi, tu vi Mục Dục Hoàng càng tiến thêm một bước, hiện giờ đã đặt chân Mệnh Vẫn.

Lúc trước, Lâm Minh hoàn thành mười thành Tôi Tủy, cũng không dùng hết Phạm Thiên Long Căn, mà là còn sót lại một vài thành tinh khí, hắn đem Phạm Thiên Long Căn còn chút tinh khí này giao cho Mục Thiên Vũ, về sau Mục Thiên Vũ lại chuyển giao Mục Phượng Tiên, Mục Phượng Tiên cũng không lưu cho chính mình sử dụng, mà cho Mục Dục Hoàng.

Mục Phượng Tiên rất rõ ràng tiềm lực chính mình đã hết, cho dù nuốt một chút tinh khí Phạm Thiên Long Căn kia cũng không có khả năng đột phá Mệnh Vẫn tầng hai, nhiều nhất bổ sung một chút khí huyết lực, sống lâu thêm trăm năm, điều này đối với Mục Phượng Tiên mà nói không có bất kỳ ý nghĩa, không bằng đem Phạm Thiên Long Căn lưu cho Mục Dục Hoàng, để nàng ngày sau chống đỡ Thần Hoàng đảo.

Mục Dục Hoàng nguyên bản đã có được năng lực độ Mệnh Vẫn, chỉ là bản thân Mục Dục Hoàng cũng không phải thánh nữ Thần Hoàng đảo, thiên phú có hạn.

Dựa theo thiên phú Mục Dục Hoàng, đạt tới Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong cũng đã là cực hạn, Mục Dục Hoàng tu luyện nhiều năm, tu vi của nàng quả thật kém một tia thủy chung không thể viên mãn, kể từ đó, xác suất độ Mệnh Vẫn thành công không thể cam đoan, như vậy kéo dài một lần chính là trên trăm năm.

Về sau nàng nuốt Phạm Thiên Long Căn không trọn vẹn, lúc này dưới Phạm Thiên Long Căn duy trì, thành công vượt qua Mệnh Vẫn tầng một.

Ở bên cạnh Mục Dục Hoàng, một nữ nhân tuổi thanh xuân ngồi, nàng mặc quần áo màu đỏ. Dáng người đầy đặn mượt mà, hai chân thon dài, ngũ quan tinh xảo, băng cơ ngọc cốt, trên môi đỏ mọng lóe ra sáng bóng trong suốt, nữ nhân này không chỉ có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, khí chất cũng xuất trần thoát tục, chỉ là tùy ý ngồi, liền tự nhiên mà toát ra một cỗ yên lặng đẹp đẽ quý giá.

Nữ nhân này chính là Thần Hoàng đảo Chu Tước tông thánh nữ Mục Thiên Vũ. Lúc này, trong mắt đẹp Mục Thiên Vũ, thủy chung lóe ra một cỗ ưu sầu.

Lúc Thần Hoàng đảo bị phá, đám người Mục Dục Hoàng lợi dụng Truyền Tống trận trong Thần Hoàng bí cảnh một hơi truyền ra khoảng cách mấy mươi vạn dặm, rồi sau đó ngày đêm trốn hướng Huyền châu.

Người sống sót Thần Hoàng đảo gần ngàn người. Những người này muốn tìm kiếm một chỗ linh sơn linh đảo nguyên khí tuyệt hảo để an trí nói dễ hơn làm, huống chi Nam Hải Ma Vực rõ ràng Thần Hoàng bí cảnh tồn tại, luôn luôn muốn bắt giữ đám người Mục Phượng Tiên, sưu hồn nhận được phương pháp mở ra Thần Hoàng bí cảnh. Làm sao lại dung đám người Mục Phượng Tiên mở cửa lập phái lần nữa?

Rơi vào đường cùng, Thần Hoàng đảo đành phải tìm kiếm che chở.

Phụ cận vài cái vực, có chút giao tình với Thần Hoàng đảo, đồng thời có thể chống lại Nam Hải Ma Vực ở trình độ nhất định chỉ có hai cái. Một cái là Âm Dương huyền cung, một cái khác là Đại Thiện tự.

Từ lần trước hành trình Ma Thần đế cung, Đại Thiện tự chưa từng nhúng tay chiến sự Nam Hải Ma Vực, mặc cho Ngũ Hành Vực cùng Thần Hoàng đảo vài lần phát ra lời mời cũng không không hỏi, dường như Đại Thiện tự đã gặp chuyện khó đối phó, căn bản không rảnh rỗi để ý tới Thần Hoàng đảo.

Hơn nữa, công pháp Thần Hoàng đảo tu luyện đi ngược lại với Đại Thiện tự, tài nguyên Thần Hoàng đảo có thể cung cấp Đại Thiện tự cũng không có hứng thú gì, kể từ đó, Thần Hoàng đảo chỉ có thể lựa chọn Âm Dương huyền cung.

Âm Dương huyền cung đương nhiên sẽ không công che chở Thần Hoàng đảo, dù sao chuyện này sớm muộn gì sẽ bị Nam Hải Ma Vực biết được, tương đương với đắc tội Nam Hải Ma Vực, tuy rằng Âm Dương huyền cung không sợ Nam Hải Ma Vực, nhưng cũng sẽ không vì ngay cả Thần Hoàng đảo mà đi đắc tội một cái tông môn ngũ phẩm.

Bảo hộ Thần Hoàng đảo phải đủ điều kiện, thừa dịp hiện giờ Thần Hoàng đảo không chỗ để đi, Âm Dương huyền cung tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt sư tử há mồm.

Ban đầu, Âm Dương huyền cung vợ chồng Tinh Cực trực tiếp tính toán để Thần Hoàng đảo nhập vào trong tông môn bọn họ, trở thành một cái phân tông.

Đối với chuyện này, đương nhiên Mục Phượng Tiên không đồng ý.

Tranh chấp không được, Tinh Cực vợ chồng lui mà cầu tiếp theo, lấy đi đại lượng tài nguyên Thần Hoàng đảo, trong đó bao gồm hai Chu Tước.

Hai Chu Tước phân biệt là khế ước Chu Tước - Hỏa Lân của Mục Dục Hoàng, cùng với Chu Tước Hỏa Nhi khế ước của Mục Thiên Vũ.

Bị cướp đi bản mạng Chu Tước, tâm tình Mục Dục Hoàng cùng Mục Thiên Vũ có thể nghĩ mà biết, quả thật đau lòng đến nhỏ máu, ở Thần Hoàng đảo, bản mạng Chu Tước chẳng những là khế ước thú, lại là bằng hữu cả đời bầu bạn cùng.

Lại nói tiếp, công pháp Âm Dương huyền cung quả thật có chỗ tương tự với Thần Hoàng đảo, ở trong công pháp Âm Dương huyền cung, âm là thủy, dương là lửa, mà Thần Hoàng đảo, Thanh Loan là băng, Chu Tước là lửa, công pháp hai bên cực kỳ cùng loại, cho nên bọn họ cảm thấy hứng thú với Chu Tước cùng tinh huyết Chu Tước.

Như thế, vợ chồng Tinh Cực mới thề với tâm ma, cho phép Thần Hoàng đảo nghỉ ngơi lấy lại sức ở Âm Dương huyền cung trăm năm, trăm năm này, Âm Dương huyền cung luôn luôn bảo hộ Thần Hoàng đảo an toàn, cũng ở sau trăm năm, hiệp trợ Thần Hoàng đảo thành lập tông môn mới.

Ăn nhờ ở đậu non nửa năm, rất nhanh, Mục Phượng Tiên cùng Mục Dục Hoàng phát hiện, bởi vì đệ tử Thần Hoàng đảo nữ nhân chiếm đa số, đệ tử Âm Dương huyền cung đánh chủ ý song tu tới trên thân đệ tử Thần Hoàng đảo, muốn kết làm vợ chồng với đệ tử Thần Hoàng đảo, cùng nhau tu luyện.

Loại sự tình này, nếu là hiện tượng cá biệt, Mục Phượng Tiên Mục Dục Hoàng cũng không can thiệp, nhưng sự tình không ngừng phát sinh liên tục, lại khiến họ không thể bình tĩnh, điều này tương đương với đồng hóa Thần Hoàng đảo, như thế tiếp qua mấy chục năm, đại đa số đệ tử Thần Hoàng đảo gả cho đệ tử Âm Dương huyền cung trở thành vợ, như vậy Thần Hoàng đảo còn có khả năng rời khỏi Âm Dương huyền cung, lập môn phái sao?

Tuy rằng sớm biết tìm kiếm Âm Dương huyền cung che chở là mò trăng đáy nước, uổng phí tâm cơ, nhưng mà đám người Mục Phượng Tiên thật sự không có bất kỳ biện pháp, không có Âm Dương huyền cung, bọn họ căn bản ngay cả cơ hội sinh tồn cũng không có, Nam Hải Ma Vực sớm hay muộn sẽ tiêu diệt bọn họ!

Lúc này ba người ngồi ở trên một chỗ bàn đá, mặt có vẻ ưu sầu.

Mục Dục Hoàng đứng dậy rót một ly trà, bưng cho Mục Phượng Tiên, chậm rãi:

- Bên Băng Vân truyền đến tin tức thứ nhất, từ Phong Vân cốc tới, xem như tin tức tốt thứ nhất...

- Nga? Cái tin tức gì?

Mục Phượng Tiên nghe được Mục Dục Hoàng nói, mí mắt già nua hơi hơi động một cái, những năm gần đây, tin tức tốt thật sự là một cái từ ngữ xa lạ.

Mục Dục Hoàng nói:

- Theo tình báo Phong Vân cốc nhận được, mấy ngày trước, phân bộ Thần Hoàng đảo Nam Hải Ma Vực bị một cỗ thế lực nhổ tận gốc, mà thủ lĩnh cỗ thế lực này không đến ba mươi tuổi mà thôi.

- Ba mươi tuổi?

Mục Phượng Tiên hơi kinh hãi:

- Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, không biết là cái thế lực gì, vì sao ra tay đối với Nam Hải Ma Vực?

- Về đối phương là cái thân phận gì, Phong Vân cốc cũng không thể điều tra ra, chỉ là biết nhân số đối phương rất ít, có thể chỉ có bốn năm người, bọn chúng đều là tuấn kiệt trẻ tuổi thực lực rất mạnh, về sau, Huyễn Vũ Thiếp tự mình ra tay, cũng vận dụng Cự Côn chinh phạt...

- Cự Côn?

Mục Phượng Tiên khẽ nhíu mày, bất kể đối phương ôm mục đích gì, chỉ cần là địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nàng tự nhiên lo lắng cho đối phương:

- Lại vận dụng Cự Côn, xem ra Huyễn Vũ Thiếp tương đối coi trọng đối với cỗ thế lực này, là cừu gia Nam Hải Ma Vực bọn hắn sao?

Ở thời điểm Mục Phượng Tiên kỳ quái trong lòng, Mục Thiên Vũ lại đột nhiên nhớ tới cái gì.

Tuấn kiệt trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi...

Lâm Minh đi lúc trước định ra kỳ hẹn mười năm, đợi đến lúc đó, Lâm Minh cũng gần ba mươi tuổi, không biết khi đó Lâm Minh sẽ trưởng thành đến loại trình độ nào? Hẳn hẳn là cũng có thể bằng vào lực bản thân, diệt một cái phân bộ Nam Hải Ma Vực đi.

Cho đến lúc này, Lâm Minh đã có thể một mình khởi động một mảnh bầu trời, chắn gió che mưa giúp nàng...

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Mục Thiên Vũ toát ra một tia khát khao, nàng chung quy là một nữ nhân, đối mặt với biến cố liên tiếp mấy năm nay, thật sự có chút mệt mỏi.

Mà ước hẹn mười năm, thật sự lâu lắm.

- Sau mười năm, Lôi Đình sơn, động vô danh, chúng ta thật sự có thể thuận lợi gặp lại sao?

Trên mặt Mục Thiên Vũ toát ra một tia mê man, nàng lo lắng cho Lâm Minh, Lâm Minh một người thông qua thượng cổ Truyền Tống trận, rốt cuộc có thể đi nơi nào? Hắn hội ngộ đến loại nguy hiểm nào, sau mười năm có thể... Bình an trở về không?

Con đường võ đạo, hung hiểm vạn phần, bề ngoài tuấn kiệt trẻ tuổi thoạt nhìn chỉnh tề, kỳ thật là tranh mệnh cùng trời, không cẩn thận một chút sẽ vạn kiếp bất phục!

Tuy rằng Mục Thiên Vũ tin tưởng Lâm Minh, nhưng ở bên trong tâm vẫn vô cùng lo lắng.

Mục Phượng Tiên nhìn thấy biểu tình của Mục Thiên Vũ, biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, trong lòng thở dài một hơi, nàng không thoải mái cái gì, mà hỏi Mục Dục Hoàng:

- Nếu Huyễn Vũ Thiếp tự mình ra tay, lại xuất động Cự Côn, thế lực thần bí một phương kia bỏ chạy sao?

Mục Dục Hoàng lắc đầu:

- Không có, bọn họ lựa chọn ứng chiến!

- Ứng chiến!?

Mục Phượng Tiên hơi kinh hãi, mặc dù Huyễn Vô Cực không ở, có Huyễn Vũ Thiếp chủ trì Cự Côn, cũng vô cùng khủng bố, đối phương dám ứng chiến, chứng minh thực lực của bọn họ còn cường đại hơn so với chính mình tưởng tượng lúc trước!

- Ngươi vừa rồi nói, đối phương chỉ có bốn tuấn kiệt trẻ tuổi?

- Chỉ sợ bọn họ còn có cao nhân tương trợ trong bóng tối đi...

Mục Dục Hoàng lắc đầu, nàng cũng không tin bốn người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi có thể có lực đối mặt với Huyễn Vũ Thiếp cùng Cự Côn.

- Tin tức truyền là vài ngày trước, hiện tại chỉ sợ bọn họ đã giao thủ cùng Cự Côn, không biết một trận chiến này thắng hay thua, nếu bọn họ có thể thắng Nam Hải Ma Vực, cho dù không thương tổn đến Cự Côn, cũng có thể đánh Nam Hải Ma Vực một trận, không đến mức như chúng ta ngay cả phản kháng ý niệm trong đầu đều không thể xuất hiện.

Chương 682: Phản kích Nam Hải Ma Vực

Cự Côn cường đại ở hình thể nó thật lớn, bởi vì hình thể thật lớn, công kích bình thường rất khó xúc phạm tới nó, đồng thời, tổng năng lượng công kích nó phát ra ẩn chứa cũng cực kỳ khủng bố, mặc dù đại trận hộ tông cũng không ngăn được.

Mục Dục Hoàng chưa bao giờ nghĩ tới có ai có thể đánh chết Cự Côn, chỉ sợ ngay cả cao thủ Mệnh Vẫn tầng năm tầng sáu đều làm không được, thậm chí có thể phải cường giả phong hoàng.

Mà ở Thiên Diễn đại lục, cường giả phong hoàng phổ biến nhiều người biết mới mười mấy người, cộng thêm lánh đời không đến trăm, mà những người này, đại đa số tập trung ở khu vực trung ương đại lục, bọn họ cũng sẽ không sinh ra gút mắc với Nam Hải Ma Vực.

Mục Phượng Tiên nói:

- Phải xem cao nhân sau lưng vài cái tuấn kiệt trẻ tuổi này rốt cuộc là thực lực gì, nếu là Mệnh Vẫn tầng bốn, tầng năm, chiến tranh Nam Hải còn có cơ chuyển biến! Mặc dù không làm gì được Cự Côn, có thể khiến Huyễn Vũ Thiếp ăn một lần mệt, cũng tốt.

Mục Phượng Tiên thủy chung cho rằng, tuấn kiệt trẻ tuổi không đủ ba mươi tuổi bất kể như thế nào cũng sẽ không có năng lực chống lại Huyễn Vũ Thiếp, hơn phân nửa là có cao nhân ở sau lưng.

Mục Dục Hoàng nói:

- Chúng ta thảo luận cũng vô dụng, an tâm chờ kết quả một trận chiến này mới quyết định, hiện tại, chúng ta không bằng lo lắng vấn đề trùng kiến Thần Hoàng đảo một chút, Âm Dương huyền cung có tâm lang sói, bọn họ căn bản muốn thâu tóm Thần Hoàng đảo chúng ta, sợ là Chu Tước Cấm Thần lục cùng Thanh Loan Huyễn Yêu điển đã ở trong phạm vi bọn họ mơ ước!

Nhắc tới Âm Dương huyền cung, thanh âm Mục Dục Hoàng có chút rét run, kỳ thật thời điểm nàng quyết định đầu nhập vào Âm Dương huyền cung, đã sớm nghĩ tới có thể đối mặt với tình huống không xong, tuy nhiên dưới tình huống lúc đó bất đắc dĩ phải lựa chọn.

Dựa theo loại tình thế này, sau trăm năm, Thần Hoàng đảo căn bản đừng mong thoát ly Âm Dương huyền cung.

Mục Dục Hoàng đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, nàng có một con bài chưa lật không muốn người biết, cũng là nàng cậy vào lớn nhất, đó chính là Lâm Minh!

Mục Dục Hoàng đem toàn bộ hy vọng ký thác ở trên thân Lâm Minh. Có Lâm Minh làm một cái tiềm uyên chi long, sau mười năm chỉ cần hắn bình an trở về, hắn hẳn gần Mệnh Vẫn kỳ, thậm chí thực lực Mệnh Vẫn kỳ trở lên, lại ngủ đông vài năm, thực lực đạt tới Mệnh Vẫn tầng ba, hắn có thể là khởi động một mảnh trời cho Thần Hoàng đảo.

Đến lúc đó, Thần Hoàng đảo trùng kiến cũng không khó, bởi vì nguyên nhân này. Mục Dục Hoàng mới dám tìm kiếm Âm Dương huyền cung che chở.

Ở thời điểm Âm Dương huyền cung mưu trấn áp bức Thần Hoàng đảo, Thần Hoàng đảo cũng đang lợi dụng Âm Dương huyền cung.

- Hết thảy phải xem Lâm Minh, nếu hắn có thể bình an trở về ở mười năm sau, cũng đạt tới cảnh giới có thể chống lại Mệnh Vẫn thì tốt. Nếu không...

Mục Dục Hoàng nói tới đây, Mục Thiên Vũ chỉ cảm thấy trong lòng co rụt lại, hai chữ nếu không này, khiến nàng có loại cảm giác hết hồn.

Nàng cầu nguyện ở trong lòng yên lặng, nàng chỉ hy vọng Lâm Minh không có việc, cho dù là sau mười năm, Lâm Minh dùng hết tiềm lực. Không thể đạt tới Mục Dục Hoàng kỳ vọng cũng không có gì, chỉ cần hắn có thể bình an trở về...

Ba người Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên, Mục Thiên Vũ hoài tâm sự, một ngày đều tâm thần không yên, mà đến buổi tối, lại truyền đến một cái tin tức khiến họ ngạc nhiên.

Huyễn Vũ Thiếp liên hợp tam đại trưởng lão, khống chế Cự Côn hùng hổ công kích thanh niên thần bí kia suất lĩnh thế lực không biết, lại bị thanh niên thần bí phản kích đánh bại!

Hơn nữa khiến cho người ta khiếp sợ chính là, dường như Cự Côn là bị cướp đi quyền khống chế. Nó trái lại tập sát tứ đại trưởng lão Nam Hải Ma Vực.

Thời điểm biết được tin tức này. Mục Dục Hoàng ngồi yên một hồi lâu mới kịp phản ứng, quả thật rất khó tin, tuy rằng nàng đã đoán trước, nếu thế lực thần bí kia dám đối mặt với Huyễn Vũ Thiếp cùng Cự Côn, như vậy hẳn có một chút cậy vào, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, bọn họ lại có biện pháp lau linh hồn ấn ký Huyễn Vô Cực lưu lại, phản khống Cự Côn!

Nên biết rằng, Cự Côn có Huyễn Vũ Thiếp cùng tứ đại trưởng lão chi phối, bốn người bọn họ cũng không phải là xem diễn, tất nhiên hợp lực phản kích.

Nhưng mà cỗ thế lực thần bí kia, lại có thể ngạnh sinh phản kích bốn người quấy nhiễu, thành công cướp đi Cự Côn!

Đây là năng lực khủng bố như thế nào? Rốt cuộc là cao thủ cấp bậc Mệnh Vẫn tầng bốn? Hoặc là Mệnh Vẫn tầng năm?

Trong lòng Mục Dục Hoàng cực độ rung động, thanh niên thần bí không đến ba mươi tuổi kia, còn có cỗ thế lực thần bí kia, ở trong cảm nhận của nàng càng trở nên thần bí khó lường.

Nàng suy tư thật lâu, thì thào lẩm bẩm:

- Thật không biết cỗ thế lực này rốt cuộc đến từ đâu, vì cái gì hội nhằm vào Nam Hải Ma Vực...

- Có lẽ là cừu gia Nam Hải Ma Vực, thậm chí U Ma đế thành trước kia đi...

Mục Phượng Tiên chậm rãi nói, trong ánh mắt già nua nhiều thêm một phần thần thái:

- Mặc kệ là loại tình huống gì, đối với chúng ta mà nói đều là một lần chuyển cơ. Tuy nhiên cũng không phải quá mức lạc quan, mặc dù bị mất Cự Côn, Nam Hải Ma Vực còn có Huyễn Vô Cực, người này vô cùng đáng sợ! Ma Thần đế cung, Lâm Minh khiến kế hoạch của hắn thất bại trong gang tấc, nhưng hắn đến sau vẫn như trước có thể được Cự Côn, sau khi ra Ma Thần đế cung, hắn lại tìm được viện quân chư tộc đáy biển sâu, triển khai tiến công đối với Nam Hải, hiện tại, hắn lại sưu tập đủ tài nguyên tấn công Mệnh Vẫn tầng bốn, đợi cho ngày hắn xuất quan, mới là lúc bắt đầu chiến đấu chân chính...

Ở thời điểm đám người Mục Dục Hoàng biết được cỗ lực lượng thần bí kia đại bại Huyễn Vũ Thiếp, tin tức này sớm đã truyền khắp toàn bộ Nam Hải, Mục Băng Vân đã quay về Âm Dương huyền cung trước thời hạn ba ngày, về phần Ngũ Hành Vực thất tông, tụ tập cùng một chỗ, thương thảo liên thủ công việc có liên quan đến đối phó Nam Hải Ma Vực.

Tuy rằng hiện tại Nam Hải Ma Vực liên hợp chư tộc đáy biển sâu, vẫn như cũ chiếm cứ ưu thế thực lực tuyệt đối, nhưng ít nhất có thể khiến người ta nhìn thấy một phần hy vọng, không đến mức giống như trước, khiến người ta căn bản không dậy nổi dũng khí phản kháng.

Nên biết rằng, mặc dù Cự Côn ở phương diện tác chiến solo không xuất chúng, nhưng đối mặt với tông môn, chỉ là một lần tụ bắn, có thể phá hủy đại trận hộ tông, ngay cả Thần Hoàng đảo nội tình thâm hậu đều không ngoại lệ, kể từ đó, ai còn dám chiến đấu mặt chính cùng Nam Hải Ma Vực?

Ở trong phòng nghị sự Ngũ Hành Vực thất tông liên hợp, Hỏa Dương công chúa Hỏa Như Yên hưng phấn nói:

- Thanh niên thần bí kia thật sự rất đáng yêu, thật không biết hắn là thiên tài thánh địa nào chạy ra lịch lãm, nếu có thể nhìn thấy hắn, ta nhất định phải cảm tạ.

Triển Vân Gian nhìn thấy biểu tình Hỏa Như Yên hưng phấn, cười ha ha nói:

- Như Yên, ngươi không phải yêu thương hắn rồi chứ, lại nói tiếp tuổi tác các ngươi thật ra rất xứng, ngươi cũng là hai mươi tư, hai mươi lăm rồi!

Nghe được Triển Vân Gian trêu chọc, Hỏa Như Yên đỏ mặt lên, khẽ gắt một ngụm:

- Miệng chó không mọc được ngà voi, ta còn chưa thấy qua, lại nói, người ta hơn phân nửa là thánh địa truyền nhân, như thế nào để ý ta...

Hỏa Như Yên nói tới đây có chút u oán, hiện tại nàng mới Tiên Thiên kỳ, người ta đã Toàn Đan, hơn nữa Toàn Đan cũng thôi, còn nghe nói có được chiến lực có thể so với Mệnh Vẫn, thế này còn để cho người khác sống không.

Không có biện pháp, đây chính là xuất thân cùng thiên phú bất đồng, nàng xuất thân một cái tiểu tông môn tứ phẩm, như thế nào so với thánh địa?

- Ha ha, ta thuận miệng thôi, xem ra ngươi thật có ý tứ phương diện này a, lại nói tiếp người tập võ căn bản không coi trọng bề ngoài, nếu nhân phẩm đối phương không tồi, ta thấy được!

Triển Vân Gian lại trêu chọc một câu, lần này hội nghị cơ bản đều là người trẻ tuổi tham gia, Triển Vân Gian trêu chọc lập tức khiến mọi người cười ha ha, nhưng thật ra làm Hỏa Như Yên đỏ mặt, từ khi Nam Hải liên minh thời chiến bị phá hủy, chiến lửa đốt tới Ngũ Hành Vực, bọn họ đã rất ít cười vui vẻ như vậy.

- Được rồi, không trêu đùa Như Yên muội muội nữa, lại nói tiếp, nếu đối phương thật sự là thánh địa, Nam Hải Ma Vực sẽ có phiền toái, chúng ta hẳn tìm người đi bàn bạc thanh niên thần bí kia một chút, xem hắn rốt cuộc là tính toán gì.

Bạch Ngạo Hiên đến từ Hàn Băng cung nói, những thiên tài những tông môn này, đã dần dần trưởng thành lên, tuy rằng đa số còn chỉ là tu vi Tiên Thiên trung kỳ, nhưng bởi vì thiên phú từng người xuất chúng, thực lực của bọn họ đã gần bằng cao thủ nửa bước Toàn Đan, cộng thêm tâm trí bọn họ từ từ thành thục, đã có thể một mình đảm đương một phía.

- Đúng vậy, hẳn là bàn bạc một chút, thật không biết Nam Hải Ma Vực như thế nào đắc tội thế lực lớn như vậy, mặc kệ nói như thế nào, đối phương có đại ân giúp chúng ta!

Lôi Cực tông Lôi Chấn Tử cũng mở miệng nói:

- Triển huynh, Phong Vân cốc các ngươi thám báo ngay tại phụ cận Thần Hoàng đảo đi, liên hệ thanh niên thần bí kia liền giao cho Triển huynh làm, việc này không nên chậm trễ, sớm bắt đầu một chút.

- Ân, Chu huynh nói rất đúng, ta hiện tại kịch liệt truyền lệnh, nếu đối phương có thể trực tiếp giúp chúng ta, không thể tốt hơn!

Triển Vân Gian cũng nghiêm túc, lúc này đốt ra một tấm Truyền Âm phù cự ly xa, trương Truyền Âm phù này quay vòng nhiều lần, chỉ non nửa canh giờ sẽ truyền tới trên tay thám báo Nam Hải của Phong Vân cốc.

Phong Vân cốc ở Nam Hải có bốn thám báo, đều là tu vi Tiên Thiên Chí Cực, bọn họ tinh thông Phong Độn thuật, lại có bí pháp phụ trợ Phong hệ ý cảnh cộng thêm thính tai, dùng để làm thám báo rất thích hợp.

Bốn người xuất phát, thật cẩn thận hướng tới Thần Hoàng đảo, nhưng mà bọn họ vừa tới bên cạnh Thần Hoàng đảo, chuẩn bị liên hệ thử với thế lực thần bí kia, lại nhìn thấy Cự Côn luôn luôn lơ lửng trên mặt biển đột nhiên phóng lên cao!

Cự Côn thân dài chín mươi lý, vọt lên tạo thành sóng biển ngập trời, nguyên khí thiên địa phạm vi mấy trăm dặm đều xao động lên trong nháy mắt, khiến người ta cảm giác chính mình dường như ở trong bão táp.

- Ân? Bọn họ muốn bay đi!

- Phương hướng phải, phía nam?

Hai thám báo trơ mắt nhìn Cự Côn bay tới phương nam, hình thể Cự Côn rất lớn, cho nên gia tốc cực kỳ thong thả, nhưng cấp nó đủ thời gian, khiến nó đạt đến tốc độ cực hạn, tốc độ của nó không chậm hơn cường giả Mệnh Vẫn chút nào!

Cự Côn thật lớn phi hành tốc độ cao ở trên bầu trời, chỉ là gió áp khủng bố đã hình thành sóng xung kích như sấm rền, ngạnh sinh xé mở biển rộng, nước biển hình thành một hẻm núi, nước biển hai bên hẻm núi bị đẩy ra xong lại như thác nước hạ xuống, hình thành bọt sóng màu trắng phóng lên cao mười mấy dặm.

- Bọn họ muốn làm gì?

Một thám báo mắt thấy tốc độ Cự Côn càng lúc càng nhanh, không kìm nổi lẩm bẩm.

- Phương nam... Nam Thần Hoàng đảo, là Nam Hải Ma Vực a! Bọn họ không phải đi tập kích Nam Hải Ma Vực chứ... Trời ạ!

Một thám báo khác hít ngược một hơi khí lạnh, Nam Hải Ma Vực ở mấy năm qua hình thành ảnh hưởng quá nặng, nơi đó chính là đại danh từ Tu La địa ngục, cỗ thần bí thế lực kia không ngờ chủ động đi công kích Nam Hải Ma Vực? Không muốn sống chăng?

- Không đúng, các ngươi cẩn thận ngẫm lại, hiện tại Huyễn Vô Cực bế quan, Huyễn Vũ Thiếp trọng thương, Cự Côn lại bị thanh niên thần bí kia cướp đi, dường như... Đúng là thời điểm tốt nhất tập kích Nam Hải Ma Vực!

Một cái thám báo đột nhiên nghĩ tới điểm này, mở miệng nói ra, khiến người còn lại hai mặt nhìn nhau!

Quá điên cuồng!

Chương 683: Vạn dặm đánh bất ngờ

Trên Nam Hải, Cự Côn theo gió vượt sóng, ngay cả mây trên trời đều bị Cự Côn phi hành tốc độ cao sinh ra dòng khí khủng bố.

Bốn thám báo Phong Vân cốc ở phía sau xem hết hồn, nhiệt huyết sôi trào.

Phản công Nam Hải Ma Vực a!

- Mau, truyền tình báo lại đi!

Một thám báo kích động nói.

- Ân, nhanh đưa tình báo!

Bốn người vội vàng lấy ra Truyền Âm phù, phát ra tình báo, trải qua tin võng bí mật tại Nam Thiên Vực, nhiều lần quay vòng, non nửa canh giờ liền truyền quay lại Ngũ Hành Vực, mà lúc này, một đám nhân vật trọng yếu Ngũ Hành Vực còn tập trung ở trong phòng nghị sự thất tông.

Triển Vân Gian biết được tin tức Truyền Âm phù, hoàn toàn sợ ngây người.

Mắt thấy một đạo ánh lửa sáng lên, Triển Vân Gian nãy giờ không nói gì, Hỏa Như Yên không kìm nổi hỏi:

- Triển Vân Gian, ngươi rốt cuộc nhận được cái tin tức gì? Nói mau a, cấp bách chết người.

Triển Vân Gian hít sâu một hơi:

- Là một cái tin tức khó có được thời điểm, vừa lấy được ta cũng không tin, tuy nhiên nghĩ lại, thật sự rất điên cuồng.

- Triển Vân Gian, lúc nào rồi, ngươi còn úp úp mở mở!

Hỏa Như Yên thở phì phì nói.

- Không phải úp úp mở mở, là ta nhất thời không thể tiếp được, cần một chút thời gian tiêu hóa tin tức này.

Triển Vân Gian nói xong đứng dậy, nhìn mọi người chung quanh ở đây liếc mắt một cái, trịnh trọng nói:

- Ta thu được Truyền Âm phù nói chính là... Cái thanh niên thần bí kia đã cưỡi Cự Côn nhằm phía Nam Hải Ma Vực, xem tính toán là muốn chiến một trận cùng Nam Hải Ma Vực...

- Cái gì!?

Lời vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc!

- Quá lỗ mãng rồi!

Thạch Vân đến từ Hậu Thổ tông không kìm nổi nói.

- Đúng vậy, một mình xâm nhập, binh gia tối kị! Huống chi cao thủ Nam Hải Ma Vực vô số, có thể nói là đầm rồng hang hổ. Cho dù thanh niên thần bí kia lợi hại cũng quá nguy hiểm!

Lôi Chấn Tử Chu Liệt cũng phụ họa theo, nhưng mà nói vừa xong, hắn liền cảm thấy chính mình dường như đã bỏ qua cái gì...

Cẩn thận phân tích, hiện tại Nam Hải Ma Vực... Huyễn Vô Cực bế quan, Huyễn Vũ Thiếp trọng thương, Cự Côn bị đoạt, đã bị suy yếu thật to, đúng là thời gian phản kích tốt nhất!

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây ai cũng không phải hạng người tâm tư trì độn, lập tức đều ý thức được điểm này, không kìm được hai mặt nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng nghị sự lặng ngắt như tờ.

Nửa năm qua, bất kể Ngũ Hành Vực thất tông hay là Thần Hoàng đảo, Cực Không tông, Thái Huyền điện, đều nghĩ như thế nào có thể kéo dài hơi tàn, chưa từng có người nghĩ tới phản kích Nam

Hải Ma Vực, ý niệm này trong đầu rất điên cuồng!

Nếu thật sự thanh niên thần bí kia có thể làm Nam Hải Ma Vực thương nặng, đó chính là một đoạn truyền kỳ!

- Thật khủng bố, thật quá khủng bố...

Thạch Vân thì thào tự nói, thanh niên thần bí này rốt cuộc là ai? Có thể đạt tới loại thành tựu này không phải hạng người bừa bãi vô danh!

Nói không chừng tương lai, người này sẽ ở đứng ở đỉnh phong Thiên Diễn đại lục, ngạo thị quần hùng!

- Đúng vậy, nhân vật như vậy đã vượt qua phạm vi chúng ta lý giải, phản công Nam Hải Ma Vực... Thật sự là kẻ tài cao gan cũng lớn!

Đệ tử thân truyền Kim việt đến từ Kim Chung sơn cũng cảm khái trong lòng.

- Ân... Tuy rằng hiện tại chúng ta cũng biết Nam Hải Ma Vực bị vây vào thời điểm suy yếu. Tuy nhiên phân tích ra là một chuyện, trước đó có thể nhìn thấu nhược điểm Nam Hải Ma Vực ở dưới bóng râm Nam Hải Ma Vực bao phủ, làm ra quyết định phản công lại là một chuyện khác! Nếu đổi thành ta, tuyệt không có loại can đảm này, bởi vì ta căn bản sẽ không thể nghĩ tới.

Bạch Ngạo Hiên thở dài một hơi nói, cùng thanh niên thần bí kia, nàng bất kể thực lực, sự can đảm, nhãn giới đều kém nhiều lắm, mấy năm nay bởi vì Nam Hải Ma Vực ưu thế tuyệt đối, trong tiềm thức bọn họ đã hình thành quán tính không thể đấu tranh với Nam Hải Ma Vực.

Lúc này, Hỏa Như Yên đỏ bừng gương mặt xinh đẹp, con mắt tối như mực chuyển động, cũng không biết suy nghĩ cái gì, nàng thì thào lẩm bẩm:

- Thanh niên thần bí này rốt cuộc là người thánh địa nào đi ra a? Toàn bộ chiến cuộc Nam Hải, bởi vì một người hắn mà phải xoay...

- Hỏa muội muội, ngươi không phải thật sự nhớ thương hắn rồi chứ?

Bạch Ngạo Hiên nhìn thấy bộ dáng Hỏa Như Yên, hơi hơi kinh ngạc, ngay sau đó cười nói.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

- Được rồi, không cần giễu cợt ta.

Hỏa Như Yên hơi hơi quẫn, nói:

- Chúng ta hiện tại hẳn là lo lắng có nên xuất động cao thủ hiệp trợ thanh niên thần bí kia hay không.

- Hiện tại xuất động cao thủ cũng không còn kịp rồi, chúng ta xuất phát từ Ngũ Hành Vực đã quá muộn, lại nói, nhân thủ chúng ta có thể điều động thực lực quá kém, căn bản không giúp được gì.

Triển Vân Gian thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ, Ngũ Hành Vực thất tông bọn họ chỉ là tông môn tứ phẩm bình thường, đại đa số không có cường giả Mệnh Vẫn, lấy cái gì đi hiệp trợ người ta.

- Được rồi, chúng ta không cần lo lắng, an tâm chờ kết quả là được rồi, năng lực thanh niên thần bí này xa xa vượt qua chúng ta tưởng tượng, hơn phân nửa hắn đi ra từ mấy đại thần quốc khu vực trung ương đại lục, chỉ là không biết vì cái gì ra tay đối phó Nam Hải Ma Vực, chúng ta chỉ đứng nhìn thôi.

Triển Vân Phi nói.

Nam Thiên Vực ở vào phương nam Thiên Diễn đại lục, thuộc loại khu vực tương đối xa xôi đại lục, ở trong này, tông môn ngũ phẩm như Đại Thiện tự, Nam Hải Ma Vực đều là cự phách.

Mà ở khu vực trung ương đại lục, có bốn đại thần quốc, mỗi một tòa thần quốc diện tích đều lớn gấp Đại Thiện Vực năm sáu lần, Thiên Diễn đại lục có số lượng thánh địa không nhiều phần lớn tập trung ở trong này, về phần tông môn ngũ phẩm trong bốn đại thần quốc thì...

Cho nên Triển Vân Phi mới có thể cho rằng thanh niên thần bí kia xuất thân từ bốn đại thần quốc, nếu là thần quốc thái tử gì gì trong truyền thuyết, hắn còn cảm thấy có thể chấp nhận một chút...

...

Lúc này ở ngoài trăm vạn lý, Nam Hải...

Lâm Minh thân ở trong tiểu thiên thế giới Cự Côn, ở trước mặt hắn, hai cái lão nhân áo đen đứng cung kính, hai người này chính là Nam Hải Ma Vực trưởng lão, Tôn trưởng lão cùng Chu trưởng lão Lâm Minh hàng phục lúc trước.

Lâm Minh vì tiện, trực tiếp xưng hô bọn họ là Ma nhất cùng Ma nhị.

- Ma nhất, Nam Hải Ma Vực tổng cộng có bao nhiêu cao thủ Mệnh Vẫn kỳ trở lên?

Lâm Minh hỏi.

- Bẩm chủ nhân, ba ngàn năm nay Nam Hải Ma Vực luôn luôn nghỉ ngơi lấy lại sức, phát triển thế lực bản thân, nhất là ở mấy trăm năm trước, Huyễn Vô Cực phát hiện một chỗ cổ tích ở Nam Hải, chiếm được phần đông tài nguyên Thượng Cổ ma quyển bồi dưỡng ra rất nhiều cao thủ.

Lâm Minh khẽ gật đầu, chỗ cổ tích kia hắn cũng biết, chính là Ma Đế lưu lại, Huyễn Vô Cực chiếm được Thượng Cổ ma quyển cùng bản chép tay Ma Đế ở trong đó, đồng thời căn cứ bản chép tay Ma Đế biết được vị trí cùng phương pháp mở ra Ma Thần đế cung.

Vì một lần hành trình Ma Thần đế cung kia, Huyễn Vô Cực chuẩn bị mười mấy năm, thậm chí vì thế không tiếc phát động chiến tranh Nam Hải, chỉ cần thu Phạm Thiên Long Căn cùng Cự Côn, với thời gian, Huyễn Vô Cực hoàn toàn có cơ hội đột phá Thần

Hải, tranh bá phía nam Thiên Diễn đại lục.

Hết thảy đều thập phần hoàn mỹ, nhưng mà một cái nhân tố bất an, là Lâm Minh xuất hiện.

Huyễn Vô Cực tuyệt đối không nghĩ tới, lúc ấy cái thiếu niên ngay cả Tiên Thiên cũng không đột phá kia sẽ làm kế hoạch hắn nhiều năm nước chảy về biển đông!

Ma nhất nói:

- Mấy trăm năm nay, bởi vì những tài nguyên tìm được từ trong di tích thượng cổ, Nam Hải Ma Vực có tám người đột phá Mệnh Vẫn, cộng thêm nguyên bản, tổng cộng có mười sáu người, về sau bởi vì ngã xuống, hiện tại không tính chúng ta, tổng cộng chỉ còn lại có bảy người. Trong bảy người chỉ có hai người là Mệnh Vẫn tầng hai, Huyễn Vô Cực là Mệnh Vẫn tầng bốn, bốn người còn lại đều là Mệnh Vẫn tầng một mà thôi.

- Ân... Ta hiểu được.

Lâm Minh gật đầu, thực lực như vậy, còn không đến mức khiến hắn quá mức kiêng kị.

- Vậy minh hữu Nam Hải Ma Vực đâu? Chư tộc đáy biển sâu là cái thực lực gì?

- Hồi bẩm chủ nhân, cái này thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm, chư tộc đáy biển sâu rất thần bí, bình thường đều là Huyễn Vô Cực tự mình liên hệ bọn họ, lần này liên thủ đến bây giờ bọn họ cũng chỉ phái ra một gã trưởng lão, giúp chúng ta phát động thú triều dưới đáy biển sâu.

Từ sau khi bị hạ nô ấn, Ma nhất có thể nói là hết dạ trung thành.

- Ân, ta đã biết.

Lâm Minh lên tiếng, thông qua tiểu thiên thế giới cảm giác với bên ngoài, hắn đã thấy được vị trí của Nam Hải Ma Vực.

Nam Hải Ma Vực ở chỗ sâu trong ba tòa hòn đảo trên Nam Hải, nơi này ở giao giới khu vực biển cạn vực cùng đáy biển sâu, thiên địa nguyên khí vô cùng tràn đầy.

Cự Côn đột kích, thanh thế lớn, gió áp thật lớn làm cho cả mặt biển nổi cơn sóng gió động trời, hình thành sóng thần cuồn cuộn, đánh tới hòn đảo.

Ở trong đại điện trên đỉnh ma sơn âm u, Huyễn Vũ Thiếp sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong mật thất, ở trước mặt nàng, bày biện các loại dược vật dưỡng hồn quý báu, lần này nàng chật vật trốn, linh hồn bị hao tổn đồng thời nuốt vào Huyết Độc đan, có thể nói nguyên khí đại thương, không bế quan mấy tháng, đừng mong khôi phục.

Nàng đang bế quan chữa thương, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng nổ ầm ầm, cùng lúc đó, nguyên khí thiên địa chung quanh âm u ma sơn kịch liệt xao động lên.

- Ân? Sao lại thế này?

Huyễn Vũ Thiếp cả kinh trong lòng, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm bất an, đang muốn đứng lên ra xem, đúng lúc này, một võ giả áo đen vọt vào mật thất, kinh hoảng thất sắc, thở hồng hộc.

- Huyễn... Huyễn tông chủ, việc lớn không tốt, Lâm Minh cưỡi Cự Côn xuất hiện phía trước sơn môn chúng ta, Cự Côn đang tích tụ năng lượng, chuẩn bị nổ nát đại trận hộ tông chúng ta!

Chương 684: Có cái gì thương lượng

Huyễn Vũ Thiếp sắc mặt đại biến:

- Ngươi nói cái gì!?

- Ta... Ta nói Lâm Minh hiện tại khống chế Cự Côn, đã bay đến trước sơn môn, đang tích tụ năng lượng, có thể công kích chúng ta!

Võ giả áo đen nơm nớp lo sợ lặp lại.

Huyễn Vũ Thiếp chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa té ngã trên đất, nguyên bản linh hồn nàng bị thương, nghe được tin tức này, thiếu chút nữa lại thương tổn.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh lại trực tiếp cưỡi Cự Côn giết tới Nam Hải Ma Vực!

Nên biết rằng, lúc trước Huyễn Vũ Thiếp cùng trưởng lão khác chật vật trốn, căn bản không có công khai tin tức Cự Côn bị đoạt.

Một là bởi vì sự tình thật sự rất dọa người, một khi truyền ra, uy tín tông chủ chịu ảnh hưởng, dù sao nàng tính cả tam đại trưởng lão đồng thời ra tay, kết quả Cự Côn còn bị cướp đi, thật sự không thể nào nói ra.

Thứ hai là vì duy ổn quân tâm, hiện tại Huyễn Vô Cực bế quan, còn không biết mấy tháng mới có thể xuất quan, thời điểm này Nam Hải Ma Vực nhìn như cường đại, kỳ thật ẩn nấp rất nhiều nhân tố bất an, nếu đột nhiên bị thuộc hạ biết được Cự Côn bị đoạt, lại có hai đại trưởng lão chết, rất có thể tạo thành một ít hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng hiện tại, võ giả Ma Vực ở Nam Hải còn căn bản không rõ cho nên bị Lâm Minh cưỡi Cự Côn giết tới cửa!

Còn có tình huống không xong hơn so với chuyện này sao?

Hơn nữa, Huyễn Vũ Thiếp suy nghĩ một vòng, cũng không biết hiện tại ở Nam Hải Ma Vực, có ai có thể ngăn cản Cự Côn oanh kích!

Kể từ đó, Huyễn Vũ Thiếp có thể nào không vội!

Nàng bất chấp thương thế chính mình, thu một hơi bình bình lọ lọ Dưỡng Hồn đan dược trong bế quan thất vào Tu Di giới, thất thố chạy ra khỏi mật thất.

- Di... Cự Côn đã trở lại a, lúc trước Huyễn tông chủ không phải nói Cự Côn bởi vì sử dụng liên tiếp, năng lượng tiêu hao quá độ, cần tĩnh dưỡng mấy tháng ở trong đáy biển sâu sao?

Ở nơi Nam Hải Ma Vực nào đó, hai hộ pháp Toàn Đan trung kỳ nhìn bóng đen thật lớn trên đỉnh đầu, mở miệng nghị luận.

- Không biết, có thể tình huống có biến, có lẽ đại trưởng lão xuất quan trước thời hạn cũng có khả năng.

Một hộ pháp khác còn tưởng rằng có thể là Huyễn Vô Cực xuất quan trước thời hạn:

- Chúng ta lên đi xem đi.

- Ân! Được...

Hai hộ pháp nói xong, bay lên trời.

Đúng lúc này, hai cái võ giả áo đen một nam một nữ đi tới bầu trời với tốc độ cực nhanh, nữ võ giả đúng là Huyễn Vũ Thiếp, mà nam trưởng lão mặt mang mặt nạ màu bạc che lấp dung mạo, hắn là Nam Hải Ma Vực một cao thủ Mệnh Vẫn tầng hai khác, cũng là tông chủ Ma Vực Đông tông.

- Mọi người! Lập tức viễn độn!

Huyễn Vũ Thiếp hô to một tiếng, thời điểm này, lòng của nàng sớm đã loạn thành một đoàn. Thân phận Ma Vực Tây tông tông chủ, liên hợp tam đại trưởng lão ba cái tông hệ khác, bốn người xuất mã, cộng thêm Cự Côn phụ trợ. Đội hình cường đại như thế, cuối cùng bị Lâm Minh phản bại, ngay cả Cự Côn đều mất, không chỉ như thế, còn bị người ta cưỡi Cự Côn giết lên núi.

Nhưng mà hiện tại đã không phải lúc lo lắng, ở mấy ngàn trượng trên trời cao, Cự Côn đang tích tụ năng lượng, chuẩn bị phát động một kích chí mạng đối với Nam Hải Ma Vực!

Không có người nào rõ ràng lực lượng Cự Côn hơn Huyễn Vũ Thiếp, quá trình nó áp súc năng rất chậm, nhưng một khi để nó súc năng xong, đại trận hộ tông Nam Hải Ma Vực tuyệt đối không chống được vài lần công kích!

Nó là chiến tranh cự thú trời sinh!

- Cái gì? Bảo chúng ta viễn độn?

Thanh âm Huyễn Vũ Thiếp truyền khắp toàn bộ tông môn, những võ giả ma đạo này cũng không phải kẻ ngốc. Lập tức ý thức được sự tình dường như không đúng, nhìn ỹ bầu trời, nguyên khí thiên địa phạm vi mấy trăm dặm đều bị Cự Côn quấy, hình thành một cái lốc xoáy nguyên khí thật lớn bị nó cắn nuốt!

Chẳng lẽ.

Nhóm võ giả Nam Hải Ma Vực nhao nhao biến sắc, mà lúc này, Ma Vực Đông tông tông chủ hô to một tiếng chứng thực.

- Thiếu hiệp không nên động thủ! Chúng ta có chuyện gì thương lượng đã!

Cái gì?

Nhóm võ giả Ma Vực ở đây lập tức vỡ mộng, thời điểm nếu trì độn sẽ không kịp phản ứng, Cự Côn bị người cướp đi, mà hiện tại muốn công kích bọn họ Nam Hải Ma Vực!

Bọn họ nhất tề nhìn về phía Huyễn Vũ Thiếp, ngay tại mấy ngày trước, Huyễn Vũ Thiếp chủ trì Cự Côn. Mang theo đội hình cường đại giết tới Thần Hoàng đảo, mấy ngày sau, chỉ có Huyễn Vũ Thiếp cùng trưởng lão khác trở về, Huyễn Vũ Thiếp tuyên bố Cự Côn tiến nhập khu vực đáy biển sâu khôi phục năng lượng, mà không có hai trưởng lão đi theo Cự Côn trở về.

Hiện tại xem ra, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện, mấy ngày trước, Huyễn Vũ Thiếp tất nhiên là chịu khổ thất bại, ngay cả Cự Côn đều bị đoạt!

Rốt cuộc là ai có bản sự lớn như vậy?

Nhóm võ giả Ma Vực vô cùng kích động, Huyễn Vũ Thiếp là cao thủ đệ nhất toàn bộ Nam Hải Ma Vực trừ bỏ Huyễn Vô Cực ra, đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Cảm thụ được hơn một ngàn ánh mắt nghi hoặc phía dưới, nghi ngờ nhìn chăm chú, Huyễn Vũ Thiếp cắn môi, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, nàng lớn như vậy, chưa bao giờ chịu qua khuất nhục như thế!

Lâm Minh chết tiệt!

Huyễn Vũ Thiếp hận nghiến răng nghiến lợi trong lòng, nếu hiện tại Lâm Minh ở trước mặt Huyễn Vũ Thiếp, nàng có tâm muốn cắn chết đối phương, nhưng Lâm Minh cố tình ở trong Cự Côn, có Cự Côn thủ hộ, nàng căn bản không có kế sách!

Ở bên cạnh Huyễn Vũ Thiếp, Ma Vực Đông tông tông chủ mắt thấy năng lượng ẩn chứa trong Cự Côn càng ngày càng mạnh, mặt đều trắng bệch, thời điểm này bảo hắn ngăn cản Cự Côn công kích hiển nhiên không thật, nếu tùy ý để nó xé mở đại trận hộ tông, tùy ý phá hư, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

- Thiếu hiệp đừng xúc động! Chúng ta có thể đàm...

Lúc này Ma Vực Đông tông tông chủ cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, kỳ vọng có thể với phương thức trả giá tài nguyên đạt thành giải hòa cùng Lâm Minh, ít nhất ổn định Lâm Minh trước rồi nói sau.

Nhưng mà hắn vừa nói tới đây, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng nổ!

Giống như vạn lôi tề minh, thiên địa biến sắc, toàn bộ nguyên khí thiên địa phạm vi mấy trăm dặm bị Cự Côn tụ tập hình thành một cái cột sáng màu vàng mấy chục người ôm, như một thanh tuyệt thế lợi kiếm, chém xuống đại trận hộ tông Nam Hải Ma Vực!

- Chết tiệt!

- Mau tránh ra!

- Cứu mạng!

Võ giả Nam Hải Ma Vực đều kiến thức qua lực lượng Cự Côn khủng bố, lúc trước Thần Hoàng đảo, liên minh thời chiến, bao gồm Cực Không tông, Thái Huyền điện đến sau, căn bản không có bất kỳ trận pháp có thể chống lại Cự Côn oanh kích!

Toàn bộ Nam Hải Ma Vực một mảnh gà bay chó sủa!

Rầm rầm!!!

Dường như thanh âm thế giới nổ tung, ở trên vùng trời Nam Hải Ma Vực, trống rỗng hiện lên một đạo vách chướng màu đỏ thật dày, ngạnh sinh kháng Cự Côn oanh kích!

Cuồng mãnh bùng nổ tạo thành sóng thần, ở chung quanh Ma cung, nham thạch chịu tải vòng bảo hộ đồng loạt sụp đổ, mảng lớn nham thạch bị chìm vào trong biển, toàn bộ hòn đảo nhỏ đi một vòng trong khoảnh khắc!

Giống như sóng biển cao trăm trượng điên cuồng đánh xuống đại trận hộ tông, phát ra lôi đình oanh kích. Bậc này cảnh tượng, giống như tận thế!

Vách chướng màu đỏ ở dưới cột sáng màu vàng tấn công kịch liệt biến hình, theo tiếng nổ bùm bùm đùng đùng, dường như thanh âm không gian vỡ vụn, một đạo vết rạn nhìn thấy ghê người xuất hiện ở trên vách chướng.

Đại trận hộ tông bắt đầu sụp đổ!

- Tại sao có thể như vậy!?

Huyễn Vũ Thiếp hoa dung thất sắc. Tuy rằng đã sớm đoán được, đại trận hộ tông Nam Hải Ma Vực căn bản không ngăn được Cự Côn công kích, nhưng theo lý mà nói, đại trận hộ tông Nam Hải Ma Vực cường đại hơn không ít so với Thần Hoàng đảo, kháng trụ hai lần công kích vẫn có thể.

Nhưng hiện tại, vẻn vẹn chỉ một lần công kích đã bắt đầu sụp đổ!

Đại trận hộ tông không yếu hơn, như vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là - Cự Côn ở dưới Lâm Minh chủ trì, trở nên càng mạnh!

Ý thức được điểm này, Huyễn Vũ Thiếp môi đều run rẩy, vì cái gì? Vì cái gì như vậy!?

Mặc dù là Huyễn Vô Cực tự mình chủ trì Cự Côn, cũng không đạt tới uy lực như thế a!

Lâm Minh rốt cuộc là ai? Hắn đúng thật là một cái thanh niên hai mươi tuổi?

Vì sao hắn có thể hủy diệt linh hồn ấn ký Huyễn Vô Cực, vì sao có thể ở hai năm rưỡi ngắn ngủi từ Tiên Thiên đến Toàn Đan. Lại vì sao có thể kích phát tiềm lực Cự Côn thật lớn?

Một khắc kia, trong lòng Huyễn Vũ Thiếp dâng lên một cỗ cảm giác vô lực cùng sợ hãi thật lớn, hồi tưởng lúc trước nhận được tin tức có liên quan Lâm Minh trở về, nàng còn âm thầm cao hứng, thầm nghĩ rốt cuộc có thể bắt lấy Lâm Minh, khảo vấn bí mật trên thân hắn, hiện tại ngẫm lại, ý tưởng này buồn cười ra sao.

Lâm Minh căn bản chính là một cái ác ma đến từ địa ngục. Né tránh còn không kịp, nàng lại chủ động đưa tới cửa.

- Huyễn tông chủ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ngươi giải thích cho ta cái, ngươi như thế nào làm mất Cự Côn!

Ma Vực Đông tông tông chủ thất thố chất vấn Huyễn Vũ Thiếp, nguyên bản Cự Côn chính là của họ Huyễn, nhưng hiện tại Cự Côn ở trong tay Lâm Minh, lại làm cho Nam Hải Ma Vực bọn họ chịu khổ kiếp nạn, hắn đương nhiên phải khởi binh vấn tội.

Huyễn Vũ Thiếp cắn chặt răng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hết thảy hậu quả ta sẽ phụ trách!

- Phụ trách? Hừ... Ngươi phụ trách như thế nào?

Thanh âm Ma Vực Đông tông tông chủ phát lạnh, bởi vì mang theo mặt nạ màu bạc, căn bản không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

- Vậy ngươi muốn như thế nào? Đều thời điểm này, ngươi muốn đánh một trận cùng ta?

Khi Huyễn Vũ Thiếp nói chuyện, khí thế cả người không tự chủ toát ra, luận thực lực, nàng ở trên trưởng lão mặt nạ, cho nên căn bản không sợ.

Đúng lúc này, đại trận hộ tông Nam Hải Ma Vực rốt cuộc không chịu nổi oanh kích, phát ra tiếng vỡ vang cuối cùng, hoàn toàn sụp đổ!

Vách chướng không gian hóa thành mảnh vỡ đầy trời, cột sáng màu vàng còn thừa một chút năng lượng dư ba trút xuống trên sườn núi âm u ma sơn, một tòa cung điện cao mấy chục trượng ầm ầm bùng nổ, trong khoảnh khắc hóa thành phế tích!

- Chạy mau!

Không biết là ai hô to một tiếng, võ giả Ma Vực ở đây nhao nhao kịp phản ứng, độn quang chạy trốn ra bốn phương tám hướng!

Nói đùa, ngay cả đại trận hộ tông không còn, bọn họ chống cự Cự Côn công kích như thế nào?

- Mọi người nghe mệnh lệnh của ta!

Huyễn Vũ Thiếp hô to ở giữa không trung, nhưng mà những võ giả kia làm sao chịu nghe, từng kẻ điên cuồng chạy trốn! Võ giả Ma Vực tôn chỉ chính là hết thảy với chính mình làm trung tâm, đều thời điểm này, ai còn quản người khác.

- Chết tiệt!

Huyễn Vũ Thiếp khẩn trương trong lòng, tổ chức mọi người lại, tuy rằng không có khả năng chiến thắng Cự Côn, nhưng có thể tổ chức lui lại ngay ngắn, bảo tồn sinh lực Nam Hải Ma Vực lớn nhất, nhưng hiện tại, năm bè bảy mảng, rất dễ dàng bị đuổi giết!

Quả nhiên, Huyễn Vũ Thiếp nhìn thấy thân thể Cự Côn vọt tới trước, đã đuổi tới phía sau võ giả chạy trốn, mấy ngàn côn tu tùy ý bay múa ở không trung, giống như vô số cự xà lấy mạng!

Một trận giết hại bắt đầu!

Chương 685: Mục đích hôm nay của ta chỉ là giết người

Huyễn Vũ Thiếp thấy một màn như vậy, hoa dung thất sắc, nhưng mà nàng căn bản bất lực.

Sức chiến đấu của Cự Côn cũng không tính lợi hại, tốc độ của nó, tốc độ công kích của nó cũng không nhanh, phương thức công kích lại quá đơn giản, chỉ cần có phòng bị, cường giả cấp cao cũng chẳng cần sợ Cự Côn, nhưng nó đánh chết võ giả dưới Mệnh Vẫn thì quá cường đại, nhất là quần chiến!

Đối với cường giả Mệnh Vẫn tầng hai, tầng ba mà nói, giết một hai võ giả Toàn Đan hậu kỳ căn bản là thái rau bổ dưa, nhưng mà để hắn giết chết một trăm tám mươi võ giả Toàn Đan thì lại không thể, đối phương sẽ chạy tứ tán, thậm chí tập trung lực lượng ngược lại có thể đả thương võ giả Mệnh Vẫn.

Nhưng đối với Cự Côn mà nói, giết một hai võ giả Toàn Đan hậu kỳ, và đánh chết một trăm tám mươi võ giả Toàn Đan hậu kỳ đều khó.

Võ giả Toàn Đan ở Nam Hải Ma Vực cũng không phải là hiếm, nhưng mà cũng không phải rau cải trắng, bọn họ là lực lượng trung kiên ở Nam Hải Ma Vực, mắt thấy Lâm Minh xúi bẩy Cự Côn nhằm về phía đàn võ giả Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vũ Thiếp làm sao lại không nóng lòng!

Nhưng mà cố tình nàng lại không có bất kỳ biện pháp nào, hình thể Cự Côn quá lớn, làn da bên ngoài vô cùng cứng chắc, lớn tới mấy chục trượng, cho dù không nhúc nhích để cho Huyễn Vũ Thiếp đánh, không mất nửa canh giờ, nàng cũng khó mà tạo thành thương thế cho Cự Côn.

Đây chính là ưu thế hình thể, nếu Cự Côn thu nhỏ lại cỡ mười trượng, có lẽ nó thậm chí đánh không lại trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một, nhưng mà nó lại dài tới chín mươi dặm!

- Vù vù vù!

Chỉ nghe tiếng gió rít chói tai, mấy ngàn sợi râu giống như roi đánh ra, trực tiếp phủ xuống võ giả chạy nạn chung quanh Thần Hoàng đảo.

- A!

Một tiếng hét thảm vang lên, võ giả đầu tiên bị râu xuyên thủng hậu tâm, nội tạng hoàn toàn dập nát, đi đời nhà ma!

Hắn chỉ có Toàn Đan sơ kỳ, ở trước mặt Cự Côn, thật sự không có bất kỳ sức phản kháng.

Mà võ giả này chỉ là bắt đầu mà thôi. Kế tiếp, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt, liên tiếp, một sợi râu xuyên thủng thân thể lượng lớn võ giả, khắp bầu trời hình thành mưa máu!

Ngay cả trưởng lão Mệnh Vẫn cấp bậc Huyễn Vũ Thiếp cũng không bị bỏ sót, ngược lại được Lâm Minh trọng điểm chiếu cố.

- Oanh!

Mười mấy côn tu quất lại, lại bị Huyễn Vũ Thiếp một kiếm chém bay. Lúc này nàng tóc tai bù xù, gương mặt xinh đẹp cũng trở nên xanh mét:

- Lâm Minh, ta biết ngươi có thể nghe thấy! Lập tức dừng tay! Chúng ta đàm phán! Nếu không, ta sẽ cho ngươi hối hận!

Huyễn Vũ Thiếp giọng điệu găn gắt hô lên. Nhưng mà sau khi Lâm Minh nghe được, khóe miệng vểnh lên, lộ ra nụ cười trào phúng.

- Hối hận? Ngươi dựa vào đâu để cho ta hối hận? Lại dựa vào cái gì để đàm phán với ta? Lúc trước các ngươi sử dụng Cự Côn diệt sát liên minh và Thần Hoàng đảo, có từng cho bọn họ cơ hội đàm phán không? Không cần nghĩ kéo dài thời gian để cho bọn đồ tử đồ tôn chạy trốn, ta không ngây thơ như vậy, mục đích hôm nay của ta rất rõ ràng, chính là tới giết người! Gặp một người giết một người, gặp hai người giết hai người! Nam nữ đều giết, chó gà không tha! Cho các ngươi cũng nếm thử, dư vị bị Cự Côn diệt môn, cho các ngươi biết cái gì là ăn miếng trả miếng, dùng máu võ giả Nam Hải Ma Vực các ngươi, an ủi anh linh chết trận trong chiến tranh Nam Hải!

Trong lúc Lâm Minh nói chuyện, sát ý toàn thân bùng nổ, trong tinh thần chi hải hắn, Chiến Linh hình cây thương chấn động. Linh hồn lực chia làm mấy ngàn cỗ rót vào trong rợi râu, nhằm vào võ giả Nam Hải Ma Vực điên cuồng công kích!

Hắn không hề chiếu cố đám trưởng lão cấp bậc Huyễn Vũ nữa. Đối phó một tên trưởng lão Mệnh Vẫn sẽ vận dụng mấy trăm đến một ngàn sợi râu, đối phó Huyễn Vũ Thiếp và người đeo mặt nạ kia, dù toàn lực ứng phó cũng không nhất định có thể lưu đối phương lại, dù sao cao thủ Mệnh Vẫn tầng hai dùng tốc độ phi độn cao nhất chỉ có hơn tốc độ của Cự Côn.

Cùng do vậy, không bằng đi giết những võ giả bình thường của Nam Hải Ma Vực thì càng có lợi hơn một chút.

Điều động linh hồn lực đến mức tận cùng, lại thêm Chiến Linh ý chí vào, cộng thêm Ma Quang phụ trợ, màn trình diễn kế tiếp căn bản là giết hại nghiêng về một bên, võ giả Nam Hải Ma Vực căn bản không hề có sức phản kháng, có một ít võ giả Toàn Đan nổi điên triển khai công kích với côn tu, nhưng mà công kích của bọn họ, ngay cả mặt ngoài của sợi râu cũng không cắt ra được.

Võ giả Toàn Đan còn như thế, những võ giả Tiên Thiên, Hậu Thiên khác thì càng không cần phải nói, võ giả Tiên Thiên chỉ cần một lần quất tới là có thể giết chết một mảng lớn, mà võ giả Hậu Thiên lại bị năng lượng dư ba lan tới, đều chết tại đương trường.

Từ sau khi Lâm Minh buông tha công kích trưởng lão Mệnh Vẫn, hiệu suất giết người của hắn tăng lên gấp bội!

Mười mấy giây ngắn ngủi, đã có mấy trăm võ giả Nam Hải Ma Vực chết, thi thể nát như tương bay đầy trời.

Người chết đều là lực lượng trung kiên của Nam Hải Ma Vực, mà tốc độ giết người của Lâm Minh quá khủng bố, khủng bố đến mức khiến cho Huyễn Vũ Thiếp đáy lòng phát lạnh, nàng từng tự mình điều khiển qua Cự Côn, tự nhiên biết độ khó khống chế râu côn công kích, đó lại chính là mấy ngàn sợi râu nha, mỗi một cái muốn khống chế đều tốn một phần tinh thần lực.

Lúc trước Huyễn Vũ Thiếp khống chế tất cả sợi râu muốn đánh chết Lâm Minh đều đã vô cùng cố hết sức, càng đừng nói là giống như Lâm Minh bây giờ, khống chế mấy ngàn côn tu đuổi giết mấy ngàn người.

Độ khó của nó, tuyệt đối phải khó hơn nàng mười mấy lần!

Nhưng mà bây giờ, ở trong tay Lâm Minh, một màn khủng bố này lại đang diễn ra, mấy ngàn sợi râu côn, mỗi một sợi đều dài không thấy cuối, chủ động tìm kiếm mục tiêu công kích, công kích tinh chuẩn đến mức làm da đầu người ta run lên!

Sao lại có năng lực khống chế khủng bố như thế?

- Vì sao Lâm Minh có thể làm được điểm này?

Tâm niệm Huyễn Vũ Thiếp nhanh quay ngược trở lại, tinh thần lực Lâm Minh mạnh tới mức nằm ngoài phạm vi lý giải của nàng, nàng không thể không thừa nhận, Cự Côn trên tay Lâm Minh phát huy ra uy lực, so với mình phải mạnh hơn mấy lần, điều này làm cho nàng vô cùng chán nản, đồng thời cũng sợ hãi vạn phần.

Nàng mơ hồ có cảm giác, phát động chiến tranh Nam Hải, có lẽ là sai lầm lớn nhất Nam Hải Ma Vực, không bởi vì khác, đơn giản là bởi một mình Lâm Minh!

Lúc này, ở tiểu thiên thế giới trong cơ thể Cự Côn, Lâm Minh làm được loại trình độ này kỳ thật cũng không khó như Huyễn Vũ Thiếp tưởng tượng, đồng thời khống chế mấy ngàn sợi râu quả thật phải tiêu hao lượng lớn tinh thần lực, tuy nhiên tinh thần lực bản thân hắn đã vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm lại có Ma Quang phụ trợ, pháp môn khống chế Cự Côn càng thêm nhanh nhẹn, ba người cùng một chỗ, để hắn vô cùng thoải mái.

Mặc cho võ giả Ma Vực trên không trung kêu thảm thiết như thế nào, Lâm Minh ra tay không chút lưỡng lự, giết những người này căn bản không cần lo lắng giết nhầm, những võ giả Ma Vực này đều được nhận định trong tương lai sẽ làm ác, hơn nữa bọn họ có thể tu luyện đến trình độ này, đã không biết thải bổ bao nhiêu tinh khí nguyên âm nữ nhân.

Lúc trước ở Thất Huyền cốc, chỉ một cái Hợp Hoan đã gây tai họa cho nhiều nữ nhân như vậy, huống chi là Nam Hải Ma Vực.

Tuy nhiên, những con cá con tôm nhỏ này cũng không phải là mục tiêu lần này Lâm Minh muốn đối phó nhất, mục tiêu hắn chân chính muốn đối phó chính là Mệnh Vẫn tầng bốn Huyễn Vô Cực.

Quá trình võ giả nhân loại độ Mệnh Vẫn là quá trình thân thể sụp đổ, Toàn Đan vỡ vụn sau đó tổ trọng lại. Trước Mệnh Vẫn tầng ba chỉ có thân thể sụp đổ, còn lên Mệnh Vẫn tầng bốn thì thân thể và Toàn Đan cùng sụp đổ, quá trình này hung hiểm vạn phần, so với trước Mệnh Vẫn tầng ba càng thêm hung hiểm, chỉ cần hơi vô ý, bất kỳ một bộ phận nào trong thân thể hoặc Toàn Đan trọng tổ thất bại, đều khiến cho Mệnh Vẫn thất bại, thân tử hồn tử!

Thời điểm bế quan độ Mệnh Vẫn tầng bốn, chính là thời điểm suy yếu nhất của Huyễn Vô Cực, thời điểm này chỉ cần tìm được Huyễn Vô Cực, có thể đánh hắn trọng thương hoặc giết chết hắn.

Lâm Minh rất rõ, mình đánh không lại thời điểm Huyễn Vô Cực ở trạng thái toàn thịnh, một khi để đối phương độ Mệnh Vẫn tầng bốn thành công, như vậy hắn không có gì bất ngờ xảy ra là sẽ tổ chức một trận tổng tiến công cuối cùng, bất kể là mình hay là Thần Hoàng đảo đều rơi vào hiểm cảnh.

Lâm Minh đương nhiên sẽ không ngồi yên nhìn tình huống này phát sinh, hắn phải thừa dịp Huyễn Vô Cực độ Mệnh Vẫn tầng bốn, tiên hạ thủ vi cường, nhưng Huyễn Vô Cực vô cùng giảo hoạt, ngay cả Tôn trưởng lão và Chu trưởng lão cũng căn bản không biết hắn bế quan ở đâu, điều này làm cho Lâm Minh căn bản không thể xuống tay.

Tìm không thấy Huyễn Vô Cực, như vậy cũng chỉ có thể đối phó đồ tử đồ tôn của Huyễn Vô Cực, cho dù không thể bức được lão gia hỏa này ra, sau khi đánh tan Nam Hải Ma Vực, cũng khiến cho đối phương trong thời gian ngắn căn bản không tổ chức được phản kích quy mô lớn.

- Vù vù vù!

Mấy ngàn sợi râu giống như chọn người mà cắn xé, trong thời gian nửa nén nhang ngắn ngủi, chúng đã cắn nuốt hơn một ngàn sinh mệnh võ giả Ma Vực!

Mà số lượng này vẫn còn tăng lên! Danh hào cự thú chiến tranh đệ nhất của Cự Côn cũng không phải là hư danh!

Mặt nạ trưởng lão thấy một màn như vậy, mắt tí nữa nứt ra, nhưng mà hắn căn bản không đủ sức ngăn cản.

- Lâm Minh, ngươi nhớ kỹ cho lão phu!

Hét lớn một tiếng, lưu lại câu uy hiếp này, mặt nạ trưởng lão xoay người bay đi, hắn mặc kệ, cũng quản không được.

Lâm Minh cũng không ngăn cản đối phương, cao thủ Mệnh Vẫn tầng hai, mặc dù hắn toàn lực ứng phó cũng rất khó lưu lại.

Thời điểm này, tốc độ giết địch của Lâm Minh rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều, chủ yếu là phần lớn võ giả đã thoát khỏi phạm vi giết chóc của Cự Côn, chạy tới phạm vi an toàn.

Bởi vì đám võ giả Nam Hải Ma Vực đều phân tán chạy trốn, cho dù Lâm Minh có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả lưu lại toàn bộ bọn họ.

Tìm đúng một phương hướng võ giả tập trung lại, Lâm Minh lại đuổi theo ra ngoài trăm dặm, lại xử lý gần trăm tên võ giả Nam Hải Ma Vực, lần chiến đấu này rốt cuộc cũng tới giai đoạn cuối cùng.

Một trận chiến này, võ giả Nam Hải Ma Vực nằm xuống hơn một ngàn người, có thể nói là cực kỳ thảm thiết.

Trong đó bị chết nhiều nhất chính là võ giả Hậu Thiên, tốc độ của bọn họ chậm nhất, lực phòng ngự yếu nhất, dưới chân nguyên lưu động khủng bố, chỉ cần chạm vào bọn họ cũng mất mạng.

Võ giả Toàn Đan kỳ tổn thất cũng không nhỏ, bởi vì bọn họ là đối tượng trọng điểm chiếu cố của Lâm Minh, kỳ thật đối với Cự Côn mà nói, giết võ giả Toàn Đan không khó hơn giết võ giả Tiên Thiên bao nhiêu, cũng vì vậy, Lâm Minh đương nhiên sẽ chọn giết hại kẻ lợi hại hơn.

Ở giữa không trung, Mệnh Vẫn trưởng lão Nam Hải Ma Vực đều đã chạy thoát, sau khi Huyễn Vũ Thiếp lưu lại một câu độc địa cũng chạy trốn, biết rõ không làm gì được Lâm Minh còn hành động theo cảm tính thì chỉ là kẻ có bệnh.

Điều này làm cho Lâm Minh có chút tiếc nuối, vốn muốn cùng Huyễn Vũ Thiếp hoặc mặt nạ trưởng lão chơi đùa một chút, thử hiệu quả đuổi giết cường giả Mệnh Vẫn tầng hai của Cự Côn xem rốt cuộc như thế nào.

Toàn bộ Nam Hải Ma Vực vườn không nhà trống, mà Huyễn Vô Cực quả nhiên từ đầu tới cuối không xuất hiện.

Lâm Minh không biết lão gia hỏa này rốt cuộc có nhìn thấy cảnh đẹp này không, nếu nhìn thấy vậy thì hắn có biểu tình gì, có phải sẽ tức giận sôi lên mà làm cho tấn công Mệnh Vẫn thất bại không?

Lâm Minh nghĩ ác, bắt đầu chỉ huy Cự Côn thu thập tàn thi trên đảo.

Chuẩn xác mà nói, là thu thập Tu Di giới.

Tuy rằng nói với thân gia của Lâm Minh bây giờ đã sớm chướng mắt với tài phú những võ giả cấp thấp này, tuy nhiên tài phú một võ giả không đáng tiền nhưng mà một ngàn võ giả thì lại khác.

Còn có dãy nhà Nam Hải Ma Vực, Lâm Minh cũng không tính buông tha, một lát nữa phải cướp sạch một phen.

Chương 686: Cướp sạch

Mấy ngàn sợi râu của Cự Côn giống như một đàn châu chấu, nơi nào đi qua, phá sạch, cướp sạch. Thứ có giá trị đều mang đi, không mang đi thì dùng năng lượng hủy diệt.

Chỉ là một nén hương, kiến trúc Nam Hải Ma Vực đã thành một đống hỗn độn, lượng lớn cung điện sụp đổ, lửa dấy lên khắp nơi.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Lam Thấm nhìn mà âm thầm líu lưỡi, giết sạch, đốt sạch, cướp sạch, đây căn bản là hành vi của thổ phỉ.

Kỳ thật đối với Lâm Minh mà nói, quân tử cũng thế, thổ phỉ cũng thế, hắn không có chút cố kị, hắn làm việc theo chuẩn tắc, chỉ cần mình hiểu rõ, không thẹn với bản tâm là được.

Về phần phương cách là quân tử hay là thổ phỉ, hắn căn bản không thèm để ý, cừu hận lúc trước Thần Hoàng đảo bị cướp sạch, tự nhiên phải báo, hơn nữa phải báo vô cùng nhuần nhuyễn.

- Dường như không có gì có giá trị.

Lâm Minh vừa chỉ huy Cự Côn phá hư bốn phía, vừa dùng tinh thần lực kiểm tra, thứ có giá trị không nhiều lắm, đây cũng là nằm trong dự kiến, bình thường thứ quý báu đều bị Mệnh Vẫn trưởng lão mang theo bên người, hoặc là giấu ở trong mật địa nào đó, rất khó tìm được.

Mà ở trong dãy nhà Nam Hải Ma Vực, trừ bỏ một ít đại trận dùng để tu luyện ra, thì không còn thứ đáng giá khác, những đại trận này tự nhiên là mang không đi, đều bị phá hủy, Lâm Minh cũng không tính lưu lại tài nguyên cho địch nhân, để sau này trở nên lớn mạnh đối phó mình.

- Lâm Minh, đi dược viên, nơi đó nhất định có thứ tốt.

Ma Quang đột nhiên nói.

- Đúng!

Được Ma Quang nhắc nhở, lúc này Lâm Minh mới nhớ tới đến, dược liệu thì không thể (có thể nhưng mà bị tiêu hao dược lực, vì vậy thường để trong sọt thuốc) đặt ở trong Tu Di giới, dược viên phải nằm ở nơi nguyên khí phong phú.

Cảm giác tản ra ngoài, cùng với thêm vào Cự Côn, trong nháy mắt Lâm Minh nhìn quét mỗi một chỗ toàn bộ tông môn Nam Hải Ma Vực, rất nhanh phát hiện ra dược viên.

Nơi này đương nhiên không thể thiếu một trận pháp phòng ngự, xé mở nó đối với Lâm Minh mà nói căn bản không phải là vấn đề.

Mười mấy sợi rất quất lên, không tới một khắc đã phá bỏ trận này rồi, đây vẫn là Lâm Minh cố kị dược vật trong dược viên, không dám ra tay quá mạnh, nếu không thì sẽ nhanh hơn.

Trận pháp vừa vỡ, lập tức có nguyên khí vô cùng tinh thuần tràn ra, Lâm Minh quét mắt một cái, dược vật trong dược viên Nam Hải Ma Vực so với Thần Hoàng đảo thì phong phú hơn rất nhiều!

Chỉ riêng Ma Tâm Hoa đã có bốn năm gốc, hơn nữa phiến lá càng thêm to, dày.

Thậm chí còn có vài cọng dược thảo so với Ma Tâm Hoa còn quý báu hơn.

Lúc trước Lâm Minh kế thừa trí nhớ vì Luyện Dược sư Thần Vực kia càng thêm tỉ mỉ, cho nên đối với dược thảo vô cùng có lý giải, mà chủng loại dược thảo Thần Vực cũng phong phú nhất, trên cơ bản Thần Vực có, Thiên Diễn đại lục cũng không nhất định có, mà phần lớn chủng loại ở Thiên Diễn đại lục có, Thần Vực đều đầy đủ hết.

Lâm Minh rất nhanh phân biệt hầu như toàn bộ những dược thảo này, bao gồm dược lý dược tính của chúng, chú ý cắt, ngắt, trong đó có một ít dược vật rất khó cấy ghép, những dược vật này Lâm Minh trực tiếp đào cả gốc, để vào trong hộp ngọc phong ấn lại.

Mà một ít có thể cấy ghép, cũng đào cả đất lên, để vào trong tiểu thiên thế giới của Cự Côn.

Tóm lại những dược thảo này, đẳng cấp cũng không như Vạn Niên thi thảo mà Lâm Minh tìm được ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, tuy nhiên đan dược đẳng cấp cao cũng chưa chắc phải dùng dược liệu cấp cao để luyện, có đôi khi cũng cần dược vật cấp thấp để làm thuốc dẫn, làm phụ dược vân vân. Hơn nữa Luyện Dược sư cũng không phải luyện một lần là xong. Ở giai đoạn ban đầu, Lâm Minh phải học tập từ dược vật cơ sở tiến lên, đến lúc đó phải dùng những dược vật ở Nam Hải Ma Vực để luyện tập.

Nếu trưởng lão Nam Hải Ma Vực biết Lâm Minh cướp sạch đồng thời còn đem các loại dược liệu quý báu Nam Hải Ma Vực tích lũy nhiều năm như vậy... Cho rằng là dược liệu cấp thấp, lại còn chuẩn bị trong tương lai dùng chúng luyện tập. Vậy thì chỉ sợ sẽ giận sôi lên.

Mấy thứ này, đều là thiên tài địa bảo rất khó tìm được ở Nam Thiên Vực, rất nhiều thứ khiến Mệnh Vẫn trưởng lão cũng phải đỏ mắt.

Tuy nhiên Lâm Minh đã từng gặp qua Phạm Thiên Long Căn, Huyền Kim thần quả, cho nên đối với những thứ này cũng không có cảm giác gì...

Tất cả dược liệu, Tu Di giới, các tài nguyên khác toàn bộ đều bị thu lại, trước khi đi, Lâm Minh còn không quên để Cự Côn phát ra một đạo kim quang đánh sụp Chân Nguyên thạch mạch khoáng Nam Hải Ma Vực.

Tuy rằng nói việc này cũng không thể phá bỏ toàn bộ quặng mỏ trong Chân Nguyên thạch, nhưng mà cũng đủ để cho cảnh cáo đối phương, để bọn họ trong vòng một tháng đừng nghĩ lấy được quặng.

Làm xong tất cả, Lâm Minh điều khiển Cự Côn, không chút hoang mang rời khỏi Nam Hải Ma Vực.

Trong ngày hôm nay, võ giả Nam Hải Ma Vực tổn thất hơn ngàn người, tin tức Huyễn Vũ Thiếp và rất nhiều Nam Hải trưởng lão chạy trối chết, tông môn bị cướp sạch liền lan truyền khắp Nam Thiên Vực.

Mới đầu mọi người còn cảm thấy có chút không thể tin, nhưng mà về sau, tin tức càng ngày càng mãnh liệt, Nam Hải Ma Vực cũng không tính đi ra làm sáng tỏ, hơn nữa thậm chí thu hẹp vòng vây, thám báo lúc trước ở ven bờ Nam Hải giương nanh múa vuốt cũng xám xịt lui về trong chỗ sâu Nam Hải.

Về phần hoạt động Nam Hải Ma Vực nhằm vào Nam Thiên Vực xâm lược lúc trước, cũng dừng lại tất cả.

Cũng vì vậy, điều này làm cho mọi người không thể không tin!

Nếu nói, lúc trước ưu thế mạnh mẽ của Nam Hải Ma Vực khiến cho người ta không thể sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu vậy thì hiện tại, Nam Hải Ma Vực lại thành một trò cười, bị người giết lên tông môn, phá tan hộ tông đại trận, nhà cửa, tài nguyên bốn phía bị người cướp sạch hủy sạch, võ giả trong tông môn thiếu chút nữa bị bắt gọn, chỉ có tông môn bị diệt môn mới thê thảm hơn chuyện này.

Nếu Nam Hải Ma Vực không phải có Huyễn Vô Cực đang bế quan chống đỡ, chỉ sợ là đã thật sự bị diệt môn!

Thật không thể tưởng tượng được, tất cả chuyện này đều do một tay thanh niên làm ra.

Ở Âm Dương huyền cung, vợ chồng Tinh Cực không khỏi chú ý tới tin tức này.

- Phu quân, ngươi thấy thế nào?

Ở trong một tòa đại điện tráng lệ, một phụ nhân mặc trường bào màu trắng đóng lại một quyển sách cổ, đặt nó lên bàn, chậm rãi nói.

Nàng nhìn qua khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, khuôn mặt không thấy chút dấu vết năm tháng, ngũ quan tinh xảo, dáng người đầy đặn thành thục, phong tình vạn chủng.

Phụ nhân này, đúng là Âm Dương Song Tinh, Tinh Xán, là vợ Tinh Cực, hai người bọn họ cùng đảm nhiệm vị trí cung chủ Âm Dương huyền cung.

Ở trong Âm Dương huyền cung, có rất nhiều chức vị đều do hai vợ chồng cùng đảm nhiệm, bởi vì công pháp Âm Dương huyền cung rất đặc thù, thường thường hai vợ chồng cùng chiến đấu cùng nhau, phối hợp với nhau mới có thể phát huy sức chiến đấu mạnh nhất, cho nên bất kể bọn họ tu luyện, hay là làm nhiệm vụ, đi thám hiểm đều do hai vợ chồng cùng đi làm.

Tinh Cực nói:

- Người này rõ ràng là đỉnh cấp thiên tài cấp hoàng xuất thân bốn đại thần quốc, có lẽ là thái tử thần quốc cũng không chừng. Ta tạm tính hắn là ba mươi tuổi, nghe nói tu vi là Toàn Đan, ta tính hắn là Toàn Đan hậu kỳ đi, tu vi với độ tuổi này khiến người ta chấn kinh! Đây là tu vi chỉ có đỉnh cấp thiên tài cấp hoàng mới có.

- Về phần chiến lực, lại không cần phải nói, chiến lực của hắn đã có thể đánh chết Mệnh Vẫn tầng một, không phải đánh bại, mà là đánh chết! Toàn Đan vượt cấp chiến Mệnh Vẫn, so với Tiên Thiên vượt cấp chiến Toàn Đan thì càng khó hơn, người nọ không hề nghi ngờ là xuất thân từ thánh địa, sau lưng có tài nguyên đỉnh cấp và cao thủ siêu cấp chống lưng, bản thân thiên phú có kinh người, hắn có thể là một trong những thiên tài ưu tú nhất trong toàn bộ Thiên Diễn đại lục mấy ngàn năm qua.

- Phu quân, ngươi cảm thấy nhân vật như vậy, đến Nam Thiên Vực chúng ta để làm gì?

Sau khi Tinh Xán nhận được tin tức, nghi hoặc lớn nhất trong lòng chính là chuyện này, bản đồ Thiên Diễn đại lục giống như là một cái bánh mỳ bị móc rỗng, chỉnh thể gần như hình cầu, ở giữa là đất và biển, chung quanh đất và biển là bốn đại thần quốc.

Bởi vì địa mạch toàn bộ đại lục đều tụ về trung ương, cho nên linh sơn ở khu vực trung ương so với khu vực linh địa xa xôi dôi ra rất

nhiều.

Nhiều linh địa, nguyên khí thiên địa phong phú, thiên tài địa bảo, Chân Nguyên thạch mạch khoáng và tài nguyên đương nhiên cũng nhiều hơn, phần lớn thánh địa đều chỉ chọn ở trong này.

Theo lý thuyết thiên chi kiêu tử trong bốn đại thần quốc, căn bản là sẽ không đi tới Nam Thiên Vực, nơi này đối với bọn họ mà nói thì tương đối xa xôi, trừ U Ma đế thành ba ngàn năm trước đột nhiên quật khởi ra, tự nhiên xuất hiện một U Minh đại đế có thực lực có thể so sánh với Thánh Chủ thánh địa bốn đại thần quốc, lúc đó mới khiến cho Nam Thiên Vực lọt vào ánh mắt bốn đại thần quốc, thời gian còn lại, Nam Thiên Vực ở trong mắt bốn đại thần quốc cũng không tính là gì, giống như là thành phố lớn với nông thôn vậy.

Đây cũng là nguyên nhân mà Nam Hải Ma Vực dần dần giết vào đất liền, so sánh với nó thì tài nguyên trong biển cằn cỗi hơn một ít.

- Chẳng lẽ hắn đi lịch lãm? H coi trọng cái gì đó của Nam Hải Ma Vực, cho nên mới cướp đoạt.

Tinh Xán suy tư một chút, mới nói như thế.

- Cướp đoạt đồ vật cũng chưa chắc, Nam Thiên Vực rất khó có vật gì có thể lọt vào tầm mắt đám thiên chi kiêu tử kia. Ta đoán chắc là báo thù cho bạn cũ đi. Ba ngàn năm trước, U Minh đại đế vì luyện một loại ma công cho nên cần tìm một nữ nhân có thể chất đặc thù, mà tìm tới tìm lui, lại tìm được một con gái nhỏ của một vị Thánh Chủ của bốn đại thần quốc, hắn tính vụng trộm bắt đi, nhưng mà cuối cùng lại bị bại lộ, U Minh đại đế bị mấy đại Thánh Chủ liên thủ tiêu diệt.

Từ đó về sau, Nam Hải Ma Vực liền bị thần quốc dòm ngó, chỉ là đối phương mãi co đầu rụt cổ ở Nam Hải, làm việc điệu thấp, đẳng cấp tông môn cũng không cao, thần quốc mới mặc kệ.

Lần này bọn họ trở về Thiên Diễn đại lục, muốn lại xâm chiếm Nam Thiên Vực, có thể còn có người của thần quốc nhìn bọn họ mà khó chịu, có lẽ lại có một thái tử thần quốc vừa lúc đi ra ngoài lịch lãm, vì thế mới chọn Nam Hải Ma Vực mài đao, một là xử lý Nam Hải Ma Vực cho đỡ gai mắt, thứ hai cũng là đạt tới mục đích lịch lãm, Bây giờ xem ra, thanh niên thần bí này đúng là rồng trong loài người! Thật là đáng sợ.

- Ừ, phu quân, ngươi nói có lý, hơn phân nửa là như thế, chúng ta nên làm thế nào đây?

- Không cần lo lắng, thần quốc làm việc, không phải là chuyện mà chúng ta có thể nhúng tay vào, tuy nhiên tốt nhất là nhân cơ hội này tiếp xúc với thái tử thần quốc một chút, thừa dịp thái tử lúc còn trẻ, nếu có thể giao hảo với đối phương, tương lai chúng ta sẽ được lợi vô cùng.

Tinh Cực suy nghĩ một chút, nói.

- Nói thì dễ nhưng chúng ta chỉ là loại tông môn ngũ phẩm tầng chót, muốn giao hảo với loại nhân vật như thế cũng quá khó khăn.

Tinh Xán lắc đầu, nàng làm sao không muốn giao hảo với thần quốc.

- Việc là do người, nếu có cơ hội mà không làm, vậy thì một chút cơ hội cũng không có. Lại nói tiếp, lần này Thần Hoàng đảo, Cực Không tông, Thái Huyền điện và Ngũ Hành Vực thất tông đúng là gặp đại vận, có thần quốc giúp bọn họ, chiến tranh Nam Hải có lẽ không cần lo nữa.

Nghe Tinh Cực nhắc tới Thần Hoàng đảo, Tinh Xán ánh mắt sáng lên:

- Phu quân, đúng rồi, chiết xuất tinh huyết Chu Tước dung nhập thân thể chúng ta, xúc tiến Hỏa hệ công pháp thì phải làm sao?

Âm Dương huyền cung thu lưu Thần Hoàng đảo, cũng là muốn Chu Tước, cũng chính là muốn lợi dụng tinh huyết Chu Tước để xúc tiến công pháp của bọn họ, nếu Chu Tước có thể làm được, bọn họ sẽ tiếp tục thí nghiệm Thanh Loan.

Nói tới đây, sắc mặt Tinh Cực hơi hơi trầm xuống:

- Mục Phượng Tiên tên cáo già này, bí pháp cấy ghép tinh huyết Chu Tước, nàng dù chết cũng không nói.

Chương 687: Bái kiến Thái tử Thần quốc

Phải biết, tinh huyết võ giả một khi bị tổn thất, sẽ rất khó bổ sung, cho nên bí pháp liên quan tới tinh huyết, thường thường rất quý trọng.

Mà phương pháp Thần Hoàng đảo cấy ghép tinh huyết Chu Tước cũng là nhận được ở trong Thần Hoàng bí cảnh, cũng chỉ có người Thần Hoàng đảo là biết.

Trên thực tế, khai môn tổ sư Thần Hoàng đảo chính là một phàm nhân, không có một chút quan hệ với Cổ Phượng tộc, nàng là do ngẫu nhiên tiến vào Thần Hoàng bí cảnh, chiếm được các loại công pháp, bí pháp, mới sáng lập Thần Hoàng đảo.

Như thế, từ trên lý luận mà nói, các võ giả tông môn khác cũng có thể cấy ghép tinh huyết Chu Tước, mà tinh huyết Chu Tước có năng lực đề cao thiên phú võ giả tu luyện Hỏa hệ công pháp, bởi vậy Âm Dương huyền cung đã sớm đỏ mắt bí thuật này. Trước kia lúc Thần Hoàng đảo cường thịnh, Âm Dương huyền cung đương nhiên sẽ không vì một cái mà trải cái giá lớn tấn công Thần Hoàng đảo, mà bây giờ, Thần Hoàng đảo gặp xui xẻo, bọn họ bắt đầu động tâm.

Âm Dương huyền cung chủ tu Thủy Hỏa công pháp, khá tương tự với Băng Hỏa công pháp của Thần Hoàng đảo, nhất là Hỏa hệ công pháp đạt tới trình độ khá cao, cho nên bọn họ tính đoạt Chu Tước vào tay, trước là muốn chiếm hai con Chu Tước, rút ra tinh huyết trên người chúng, dùng chúng để nghiên cứu công pháp Âm Dương huyền cung và độ phù hợp tinh huyết Chu Tước.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản nhất mà bọn họ gây áp lực lên Nam Hải Ma Vực thu lưu Thần Hoàng đảo.

Tinh Xán nói:

- Phu quân, chúng ta phải nhanh hơn nữa mới được, nếu không Nam Hải Ma Vực bị thần quốc bình định, chúng ta sẽ không có lợi thế, đến lúc đó Thần Hoàng đảo chưa chắc đã khuất phục chúng ta.

- Hừ, vậy thì chưa chắc! Sau trận chiến kinh thiên này, thực lực Thần Hoàng đảo đã tụt lại rất nhiều, Mục Phượng Tiên đã bị thương ảnh hưởng tới căn nguyên sinh mệnh. Nói là Mệnh Vẫn tầng một, kỳ thật còn không bằng Toàn Đan hậu kỳ, mà Mục Dục Hoàng mới vào Mệnh Vẫn tầng một, tu vi vẫn chưa củng cố, cộng thêm những trưởng lão Toàn Đan kia đã bị chết, bây giờ Thần Hoàng đảo cũng chỉ có thể xem như tông môn tứ phẩm bậc cao mà thôi.

So với Ngũ Hành Vực thất tông không mạnh hơn bao nhiêu, căn bản không có vốn liếng chống lại chúng ta, bọn họ nếu đã đến Âm Dương huyền cung ta. Nếu không đưa ra cái gì để trả giá rời đi, vậy thì cũng không dễ dàng như vậy.

Tinh Cực nói xong, cười lạnh một tiếng, theo bản năng nắm chặt tay lại. Dường như muốn nắm Thần Hoàng đảo hoàn toàn vào trong tay vậy.

Tinh Xán nhìn thấy bộ dáng Tinh Cực như định liệu trước, nói:

- Phu quân, có ngươi chủ trì đại cục, ta yên tâm rồi. Ngươi đã đặt tâm tư vào phương diện bí pháp Thần Hoàng đảo đi, về phần giao hảo thái tử thần quốc bên kia, cứ giao cho ta làm...

Tinh Xán nói tới đây, trong đại điện đột nhiên vang lên tiếng bước chân, theo một âm thanh trong trẻo truyền đến:

- Phụ chủ, mẫu chủ. Các ngươi đang nói gì vậy?

Người nói chuyện là một thanh niên mày kiếm, thân cao ngất, thoạt nhìn khí vũ hiên ngang, hắn đúng là con trai thiên phú cao nhất của vợ chồng Tinh Cực, Tinh Dương.

Từ sau khi Tinh Dương được xác định có tiềm lực có thể trở thành cường giả phong hoàng, cho nên được vợ chồng Tinh Cực đặt kỳ vọng rất cao. Tương lai đều trông cậy vào hắn giúp Âm Dương huyền cung đạt tới cấp bậc tới gần thánh địa.

- Dương nhi, ngươi tới vừa lúc, về chuyện Nam Hải Ma Vực bị người giết hại, cướp sạch, ngươi đã nghe nói chưa?

- Chuyện lớn như vậy, con tự nhiên nghe nói, nghe nói tất cả là do một thanh niên thần bí ra tay, đúng là khó tin!

- Ừ, đúng vậy, ta và phụ thân ngươi hoài nghi hắn là thái tử của thần quốc, nếu có thể giao hảo với hắn, ưu đãi với chúng ta rất lớn. Dương nhi, ta tính mang người theo, ngươi thiên phú xuất chúng, nhưng mà so với hắn còn kém không ít, nhớ lấy ở trước mặt đối phương không được kiêu ngạo. Tuổi ngươi và hắn gần như nhau, nếu ngươi có thể trở thành bằng hữu với hắn, ngày sau sẽ bớt đi phấn đấu trăm năm, phong hoàng xưng đế càng thêm dễ dàng!

Tinh Xán vừa nói, Tinh Dương ánh mắt sáng rực, tuy rằng nói hắn là thiên tài cấp hoàng, nhưng thiên tài cấp hoàng cũng không phải nói là nhất định có thể phong hoàng xưng đế, cần không ngừng ép tiềm lực, ở trong hiểm cảnh tìm kiếm tài nguyên, lúc gặp cơ duyên, số mệnh, cố gắng thích hợp mới có thể có khả năng phong hoàng.

Một khi tiềm lực dùng hết, hoặc là phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đều rất có khả năng thất bại trong gang tấc.

Nếu có thể quen biết một thái tử thần quốc vậy thì sẽ khác!

Mà những năm gần đây Tinh Dương luôn trở thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng kế thừa tông môn. Hắn vừa khổ luyện công pháp, lại tinh thông cách đối nhân xử thế.

Hắn tin tưởng chỉ cần cho hắn cơ hội, nhất định có thể đạt được cảm tình của vị thái tử thần quốc kia.

Đến lúc đó, nếu quả thật có thể đi tới thánh địa thần quốc lịch lãm một thời gian, ưu đãi có thể nghĩ mà biết!

Nghĩ đến đây, trong mắt Tinh Dương hiện lên vẻ hưng phấn rồi biến mất, hắn nói:

- Mẫu chủ nói rất đúng, đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân con hiểu được, con sẽ đi theo mẫu chủ tới đó, nếu có cơ hội kết giao, con nhất định sẽ không bỏ qua.

- Ừ, tốt, không hổ là con ta!

Tinh Cực cười ha ha, lần chiến tranh Nam Hải này, thật sự cho Âm Dương huyền cung cơ hội tốt, vừa có khả năng đạt được bí pháp Thần Hoàng đảo, lại vừa có khả năng kết giao với một vì thái tử thần quốc.

Nếu như cả hai thành công, vậy thì Âm Dương huyền cung hội sẽ tiến thêm một bước lớn.

Ở Âm Dương huyền cung lúc bọn họ vẽ lên lý tưởng to lớn là lúc, Thần Hoàng đảo đã tính toán tương lai tông môn.

Mục Phượng Tiên, Mục Dục Hoàng cũng đều là nhân vật sống mấy trăm năm, làm sao không nhìn ra ý đồ của Âm Dương huyền cung, chỉ là lúc này tình thế cấp bách, không thể cùng với Âm Dương huyền cung trở mặt, chỉ có trông cậy vào Lâm Minh lật lại thế cờ.

Hiện tại thấy khoảng cách ước hẹn mười năm Lâm Minh trở về chỉ còn lại bảy năm, mà chiến tranh Nam Hải đã chuyển bước, Thần Hoàng đảo đã lo lắng chuyện tiếp theo.

Lúc này, trong biệt viện tạm thời của Thần Hoàng đảo, một cái bàn to dài đang ngồi bảy tám nhân vật trung tâm của Thần Hoàng đảo.

- Chưởng môn sư bá, sư tổ.

Một nữ nhân áo xanh thi lễ, yên lặng ngồi xuống, nàng đúng là Mục Băng Vân, vừa mới từ Ngũ Hành Vực trở về.

- Băng Vân, tin đồn bây giờ về Nam Hải Ma Vực có phải có chỗ phóng đại hay không?

Cao tầng của Thần Hoàng đảo ở trong Âm Dương huyền cung tin tức bế tắc, rất nhiều tin tức đều do Mục Băng Vân truyền đến.

Lúc trước, thanh niên thần bí dùng thực lực bản thân tiêu diệt phân bộ Nam Hải Ma Vực ở Thần Hoàng đảo là chuyện khoa trương cỡ nào.

Sau đó Huyễn Vũ Thiếp tự mình lĩnh suất đám trưởng lão cùng với Cự Côn tiến đến thảo phạt, nhưng mà lại gãy cánh trở về, chẳng những bị mất Cự Côn, đám trưởng lão đã chết hai người, cuối cùng lại bị thanh niên thần bí giết, cướp toàn bộ Nam Hải Ma Vực.

Tin tức này khiến người ta khó mà tin.

Chuyện này tương đương với thực lực bản thân thanh niên thần bí có thể quét ngang Nam Hải Ma Vực, đánh cho Huyễn Vũ Thiếp và một đám Mệnh Vẫn trưởng lão hoa rơi nước chảy, như chó nhà có tang, lại giết hại toàn bộ Nam Hải Ma Vực, nếu không phải Huyễn Vô Cực còn sống, thậm chí Nam Hải Ma Vực rất có khả năng bị diệt môn!

Loại chiến tích như thần này, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng được, mà thanh niên thần bí kia, cũng bởi vậy mà trở nên càng thêm thần bí, uy vọng đại tăng, có thể nói, bây giờ ở trong tông môn đẳng cấp cao Ngũ Hành Vực, Nam Thiên Vực, Huyền Châu không người nào không biết, không người nào không hiểu, ngay cả Đại Thiện Vực chỉ sợ cũng đạt được tin tức này.

- Bẩm chưởng môn sư bá, Băng Vân không hề phóng đại.

- Ừ...

Mục Dục Hoàng gật gật đầu, thanh niên thần bí xuất hiện, làm cho cả chiến trường Nam Hải phong vân biến đổi, vận mệnh Thần Hoàng đảo cũng bởi vậy mà chuyển vận.

- Bây giờ chỉ là không biết Huyễn Vô Cực khi nào xuất quan, Huyễn Vô Cực là linh hồn của Nam Hải Ma Vực, tuy rằng lần này Nam Hải Ma Vực tổn thất rất nặng, nhưng mà chỉ cần Huyễn Vô Cực chưa chết, Nam Hải Ma Vực cũng vẫn giữ ưu thế tuyệt đối, chúng ta chẳng lẽ cứ co đầu rút cổ ở Âm Dương huyền cung bị người ức hiếp sao?

Nhắc tới Âm Dương huyền cung, trong mắt đẹp Mục Thiên Vũ hiện lên vẻ bi thương, lúc ấy dưới áp lực sinh tồn, Thần Hoàng đảo không thể không khuất phục, bây giờ thánh thú Hỏa Nhi của nàng rơi vào tay Âm Dương huyền cung, bọn họ bắt Hỏa Nhi, đương nhiên không phải là vì bồi dưỡng, mà là vì tinh huyết Chu Tước.

Mỗi khi nghĩ đến đây, trái tim Mục Thiên Vũ như bị đao cắt, tuy rằng Hỏa Nhi là khế ước thú của nàng, nhưng kỳ thật lại giống như tình tỷ muội, vì an toàn của Thần Hoàng đảo mà hy sinh Hỏa Nhi, vì vậy cũng là một vết thắt trong lòng của Mục Thiên Vũ.

Mục Dục Hoàng nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Mục Thiên Vũ, thở dài một hơi nói:

- Vũ nhi, không cần lo lắng, thời điểm cung chủ Âm Dương huyền cung mang Hỏa Nhi đi đã từng thề với võ đạo chi tâm, tuyệt đối không đả thương tới tính mạng của Hỏa Nhi, như thế... Chỉ khiến cho Hỏa Nhi tổn thất một ít tinh huyết mà thôi...

Mục Dục Hoàng nói tới đây trong lòng cũng khổ sở, khế ước thú Hỏa Lân của nàng cũng bị mang đi, bất kể là đối với võ giả hay là Chu Tước mà nói, tinh huyết đều cực kỳ quý báu, tổn thất nhiều, chẳng những tổn hại tu vi, còn có thể tổn hại tới thọ mệnh:

- Chúng ta đầu nhập vào Âm Dương huyền cung vốn là mò trăng đáy nước, uổng phí tâm cơ, lại phải trả cái giá phải trả, chỉ là hy vọng thanh niên thần bí kia đánh cho Nam Hải Ma Vực bị tổn thất nặng nề, cho chúng ta một cơ hội thở dốc, chống đỡ được tới khi Lâm Minh trở về, mà những năm này, chúng ta ngoại trừ nhẫn nại ra, thì không còn cách nào.

- Ừ, ta biết.

Mục Thiên Vũ miễn cưỡng cười, ý bảo mình không sao.

Mục Dục Hoàng than nhẹ một tiếng, không hề nói tiếp.

Trong lúc cao tầng Thần Hoàng đảo tụ tập với nhau trao đổi tương lai tông môn. Cung chủ Âm Dương huyền cung, trên một chiếc Linh chu địa giai thượng phẩm lặng lẽ cất cánh, sau khi qua nhiều lần truyền tống, nhanh chóng lao về phía Nam Hải, người trên Linh chu này, đúng là hai mẹ con Tinh Xán, Tinh Dương.

Bọn họ tính đi Nam Hải Ma Vực bái kiến "thái tử thần quốc".

...

Nhưng mà gần quan được ban lộc, trong lúc Âm Dương huyền cung xuất phát, thám báo Phong Vân cốc đã sớm chạy tới Thần Hoàng đảo, tính toán bái kiến Lâm Minh.

- Phong Vân cốc hộ pháp Thuận Phong đường ở trước điện xin bái kiến cao nhân!

Ở bên ngoài sơn môn vỡ nát của Thần Hoàng đảo, bốn đại thám báo Phong Vân cốc cùng đứng thẳng, trong đó một người cầm đầu lớn tiếng nói, trong thanh âm của hắn hắn dung nhập Phong chi ý cảnh, có thể truyền xa tới trăm dặm, đủ để bao phủ toàn bộ tông môn.

- Phong Vân cốc hộ pháp Thuận Phong đường ở trước điện xin bái kiến cao nhân!

Nhìn thấy không có phản ứng, thám báo này lại lặp lại lần nữa, tuy rằng trong thanh âm hắn âm khí mười phần, nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn, đối phương có thể diệt sát tồn tại Mệnh Vẫn tầng một, thân phận địa vị không biết hiển hách cỡ nào, hắn chỉ là một hộ pháp của một cái tông môn tứ phẩm nho nhỏ, ở trong mắt đối phương chẳng khác nào con kiến, cứ vậy tiến tới cầu kiến, có thể khiến đối phương không vui hay không?

Nếu như là hạng người tính cách cổ quái, không để ý tới, thậm chí còn trêu đùa mình.

Qua mười mấy giây sau, đột nhiên thanh âm một nam nhân trẻ tuổi từ bốn phương tám hướng truyền tới:

- Phong Vân cốc? Là Phong Vân cốc Ngũ Hành Vực thất tông?

Chương 688: Đi tới Huyền Cung

- Hả?

Bốn đại thám báo Phong Vân cốc đều sợ ngây người, thanh niên thần bí kia vậy mà lại biết Phong Vân cốc bọn họ?

Phải biết đối phương rất có khả năng là nhân vật thái tử thần quốc, thánh tử thánh địa linh tinh, mà Phong Vân cốc bọn họ là tông môn tứ phẩm bình thường, ngay cả Mệnh Vẫn trưởng lão cũng không có, ở trước mặt thánh địa chỉ là một hạt mè hạt đầu mà thôi.

Cộng thêm khoảng cách từ Ngũ Hành Vực tới trung ương Thiên Diễn đại lục quá xa xôi, theo lý thuyết rất khó biết tới bọn họ, không nghĩ tới thanh niên thần bí này vậy mà lại biết.

Chẳng lẽ nói, Ngũ Hành Vực thất tông nổi danh như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng bốn gã thám báo càng thêm lo lắng:

- Bẩm đại nhân, bốn người chúng ta đúng là xuất từ Ngũ Hành Vực thất tông Phong Vân cốc.

Thanh âm kia trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Vào đi!

- Vâng, đại nhân.

Bốn gã thám báo trong lòng vui vẻ, cung kính đi vào sơn môn.

Xuyên qua từng dãy kiến trúc phế tích, mấy người tiến vào một tòa đại điện. Từ xa bọn họ đã cảm ứng được, trong đại điện có một cỗ khí tức cường đại.

Bước vào trong đại điện, ở trước người bọn họ, một thanh niên áo đen đưa lưng về phía bọn họ khoanh tay đứng thẳng.

Dáng người thanh niên áo đen này giống như cây phi lao thẳng tắp. Trên người tản ra một cỗ khí tức kinh người, toàn bộ nguyên khí gần đại điện bắt đầu khởi động, hoàn toàn là tự phát, cũng không phải thanh niên áo đen cố ý làm vậy. Về phần tu vi này, thật sự khiến lòng người phát kinh.

- Điện tiền tứ hộ pháp Phong Vân cốc Thuận Phong đường bái kiến cao nhân.

Bốn thám báo thi lễ.

Thanh niên áo đen xoay người, ánh mắt nhìn lướt qua dấu hiệu ở trên ngực mấy người bọn họ, chậm rãi nói:

- Phong Vân cốc... Nếu ta không nhớ lầm thì các ngươi có một tên thủ tịch đệ tử tên là Triển Vân Gian phải không?

Nghe Lâm Minh nhắc tới Triển Vân Gian, bốn thám báo đều sợ ngây người, đối phương biết Phong Vân cốc đã làm cho bọn họ cảm thấy khó tin, vậy mà lại còn biết Triển Vân Gian. Điều này làm sao có thể?

- Cao nhân quen biết cốc chủ nhà ta?

- Chỉ là gặp mặt một lần mà thôi.

Lâm Minh tùy ý nói.

- Cao nhân đúng là có trí nhớ thật tốt nha!

Tứ đại hộ pháp cũng không hề biết Lâm Minh, chỉ khen Lâm Minh đại khái là trí nhớ siêu cường, cuộc đời gặp được các loại nhân vật như là cái gì tôm tép linh tinh gì đó đều nhớ rõ. Chuyện này đối với đỉnh cấp thiên tài thì cũng không tính là ngạc nhiên gì.

Tuy nhiên, cốc chủ làm sao lại có cơ hội gặp mặt cao nhân này?

Tứ đại hộ pháp đang suy nghĩ, lúc này, Lâm Minh nói:

- Bốn người các ngươi có biết đám người còn sống sót của Thần Hoàng đảo đi đâu không?

- Thần Hoàng đảo?

Tứ đại hộ pháp trong lòng kinh ngạc. Vị cao nhân này làm sao lại quan tâm tới người còn sống sót của Thần Hoàng đảo?

Bọn họ không dám hỏi nhiều, hồi phục lại cung kính nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân cũng không biết người Thần Hoàng đảo bây giờ ở đâu. Tuy nhiên cốc chủ nhà ta chắc là biết.

Lâm Minh vốn không ôm quá nhiều hy vọng, nghe tứ đại hộ pháp nói như thế, ánh mắt lóe lên một cái.

- Giúp ta hỏi!

Một câu nói ra, mang theo giọng điệu chân thật, khiến người ta căn bản không thể cãi lời của hắn.

Tứ hộ pháp cũng không dám hỏi Lâm Minh rốt cuộc hỏi hỏi làm gì, cung kính nói:

- Vâng, đại nhân, tiểu nhân sẽ hỏi. Đại khái sẽ mất một canh giờ thôi!

Thần Hoàng đảo cách Ngũ Hành Vực cực xa, một tin tức truyền quay lại phải qua Truyền Tống trận và quay lại trạm dịch, một chuyến mất non nửa canh giờ.

Triển Vân Gian sau khi thu được tin tức bốn gã thám báo truyền âm thoáng sửng sốt, không rõ thanh niên thần bí kia hỏi tin tức Thần Hoàng đảo đảo làm cái gì.

Đối với vấn đề thanh niên thần bí, hắn tự nhiên không dám chậm trễ.

Đừng nói với thân phận thanh niên thần bí này căn bản không cần phải mơ ước Thần Hoàng đảo làm gì, cho dù hắn rắp tâm hại người, Triển Vân Gian cũng sẽ chân thành đem tình huống Thần Hoàng đảo nói ra, nói đùa, ngay cả Nam Hải Ma Vực đều thiếu chút nữa bị diệt môn, huống chi là Phong Vân cốc bọn họ, chỉ sợ là Cự Côn hắt xì một hơi tông môn bọn họ đã gần như không còn.

- Âm Dương huyền cung?

Lâm Minh nhướng mày, hắn vừa mới nhận được tin tức là Thần Hoàng đảo tìm đến Âm Dương huyền cung làm nơi nương tựa.

Đối với tông môn này, Lâm Minh chỉ nghe thoáng qua, về tình huống, vị trí cụ thể, hắn hoàn toàn không biết. Hắn tiện tay sờ lên Tu Di giới một cái, tung hai kiện bảo khí cấp cho bốn gã thám báo, nói:

- Mang ta đi!

Hai kiện bảo khí dày đặc hàn quang, cứ như vậy nằm trên tay bốn gã thám báo, một thanh kiếm, một cây thương.

Vừa thấy đẳng cấp hai kiện bảo khí, bốn gã thám báo trợn tròn mắt tại đương trường, địa giai thượng phẩm!

Bình thường mà nói, ở khu vực Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực chỉ có tông chủ đại tông môn, Mệnh Vẫn trưởng lão mới có tư cách dùng bảo khí địa giai thượng phẩm, thậm chí nhân vật tuyệt đỉnh giống như Nam Duẫn Vương cũng chỉ dùng đỉnh cấp bảo khí địa giai thượng phẩm mà thôi.

Về phần bảo khí thiên giai, toàn bộ Nam Thiên Vực mọi người cũng chỉ biết Huyễn Vô Cực có một kiện.

Tiện tay tung hai kiện bảo khí địa giai thượng phẩm, chỉ muốn hỏi bọn họ một chút tin tức, bảo họ dẫn đường chuyện tốt như vậy chỉ có trong mơ mới gặp được.

Phải biết bốn gã thám báo này chỉ là Tiên Thiên Chí Cực mà thôi, một kiện bảo khí giá trị còn hơn xa toàn bộ tài sản bọn họ cộng lại.

- Vâng... Vâng... Tiểu nhân sẽ bẩm báo với Phong Vân cốc.

Bốn gã thám báo nói chuyện cũng không lưu loát, không hổ là nhân vật đến từ bốn đại thần quốc đại, vừa ra tay là bảo khí địa giai thượng phẩm a.

Từ Nam Hải xuất phát đi Âm Dương huyền cung, dọc đường phải đi qua rất nhiều Truyền Tống trận, phải tới tông môn xin giấy phép thông hành mới được. Mà nguyên nhân là do bọn họ dẫn đường cho Lâm Minh cho nên hiện tại hắn vô cùng thương nhớ, thầm nghĩ sớm nhất có thể gặp lại đám người Mục Thiên Vũ.

Về phần tiện tay ném ra hai kiện địa giai thượng phẩm, vốn đối với tài sản dày cộm, lại cướp sạch Nam Hải Ma Vực, Lâm Minh căn bản giống như là chín châu mất một sợi lông, không đáng kể. Đừng nói là bảo khí địa giai thượng phẩm, cho dù là bảo khí thiên giai hạ phẩm, Lâm Minh cũng không quá để ý.

Đối với yêu cầu của Lâm Minh, Phong Vân cốc đương nhiên lập tức phê chỉ thị, tùy ý sử dụng tất cả Truyền Tống trận.

Lâm Minh lấy ra một cái Linh chu, bốn gã thám báo Phong Vân cốc cùng nhau đi lên, mà thời điểm này, bọn họ mới phát hiện đám người Đoan Mộc Quần.

Trước đó, bọn họ đã cảm giác ở trong đại điện trừ Lâm Minh ra, còn có mấy cỗ khí tức cường đại, bây giờ mới nhìn thấy chủ nhân mấy cỗ khí tức này.

Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm, ba người đều là thiên chi kiêu tử, thiên tài thượng lưu cấp đế. Bốn gã thám báo Phong Vân cốc nhìn thấy ba người, không khỏi hít một hơi lãnh khí, không hề nghi ngờ, những thiên chi kiêu tử, thiên chi kiêu nữ này đều từ trong thần quốc đi ra.

- Bốn đại thần quốc, quả nhiên danh bất hư truyền a.

Bốn gã thám báo trong lòng thầm nghĩ, tùy ý bốn trẻ tuổi tuấn kiệt đều là rồng phượng trong loài người, ở Nam Thiên Vực bao lâu mới có chuyện như vậy?

Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cười với bốn người, Linh chu cứ như vậy xuất phát.

Linh chu đỉnh cấp địa giai thượng phẩm tốc độ phi hành đã đạt gần tới tốc độ cường giả Mệnh Vẫn tầng một, Thần Hoàng đảo ở phía sau bọn họ nhanh chóng bị bỏ xa, rất nhanh bọn họ đã tiến vào hải dương mênh mông mờ mịt.

Nhìn cảnh sắc chung quanh, trong lòng Lâm Minh cảm khái vạn phần, xa cách hơn hai năm, rốt cuộc hắn đã về tới nhà.

...

Thời điểm Lâm Minh rời khỏi Thần Hoàng đảo, trên phế tích Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vũ Thiếp và một đám trưởng lão lơ lửng trên không trung, mà các võ giả Nam Hải Ma Vực khác cũng lục tục trở lại.

Khuôn mặt xinh đẹp phong tình vạn chủng của Huyễn Vũ Thiếp trở nên âm trầm như nước, nhìn cung điện, tu luyện đại trận bị phá hủy, khuôn ngực đầy đặn vì quá tức giận mà phập phồng, cả người phát run.

Lần này Lâm Minh đánh nát đại trận hộ tông của bọn họ, đồ sát đệ tử khắp nơi thì cũng thôi, không ngờ còn cướp sạch trong dãy nhà Nam Hải Ma Vực, phàm là thứ không thể mang đi lại để Cự Côn hủy diệt.

Bao gồm cả dược viên mà Nam Hải Ma Vực tiêu tốn vô số tài nguyên, hao hết ngàn năm tích lũy mới thành lập được, bởi vì lúc ấy quá vội vàng, chưa kịp dời được vật quý báu trong đó đi, kết quả lại bị Lâm Minh phá hủy hoàn toàn!

Chuyện như vậy, ai có thể nhịn được?

- Lâm Minh!

Huyễn Vũ Thiếp nghiến răng nghiến lợi, năm ngón tay phấn nộn siết chặt tới trắng bệch:

- Ngươi khinh người quá đáng, thù này, bản cung nhớ kỹ, nếu như không báo, bản cung thề không làm người!

Ở bên cạnh Huyễn Vũ Thiếp, tông chủ Ma Vực Đông tông cũng cả người đằng đằng sát khí, bởi vì đeo mặt nạ, cho nên không có người nào nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

- Huyễn tông chủ! Đây, tất cả đều do ngươi ban tặng!

Ma Vực Đông tông tông chủ lạnh giọng nói, cháu ruột hắn chính là ngã xuống trong hạo kiếp lúc trước, nếu không phải Huyễn Vũ Thiếp mất đi Cự Côn, thì làm sao lại như thế?

Huyễn Vũ Thiếp phẫn nộ nhìn về phía mặt nạ trưởng lão, ánh mắt gần như phun lửa:

- Chu Ngạn Thiên, bản cung lặp lại lần nữa, tất cả trách nhiệm, chờ sau khi Huyễn trưởng lão xuất quan, ta sẽ gánh vác! Hiện tại không phải thời điểm nội đấu!

- Hừ!

Chu Ngạn Thiên lạnh hừ một tiếng, không nói.

- Kiểm kê nhân số!

Huyễn Vũ Thiếp thất thố quay sang một Mệnh Vẫn trưởng lão nói.

- Đã kiểm kê qua, lúc trước đệ tử chết do Cự Côn tập kích đại khái có một ngàn hai trăm đến một ngàn ba trăm người, ngoài ra, còn có khoảng tám chín trăm đệ tử trốn đi không quay trở về...

Mệnh Vẫn trưởng lão kia cười khổ nói, Nam Hải Ma Vực bị cướp sạch rồi, phần lớn đệ tử căn bản không biết người ra tay là ai, có một ít người nhận định đại khái là Nam Hải Ma Vực trêu chọc vào thế lực lớn nào đó, bị người diệt môn. May mắn đã chạy trốn được, nếu như còn tiếp tục trở lại Nam Hải Ma Vực, nói không chừng tiếp tục chịu một lần tai họa nữa, vậy thì xui xẻo rồi, không bằng đừng về.

Dù sao đối với phần lớn bọn họ mà nói, chỉ cần không cầu tiến tới, với thực lực của bọn họ, đủ để cả đòi sống trong gấm vóc lụa là.

Cho dù võ giả Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ tu vi kém cỏi nhất, tùy tiện đi một nước nhỏ của người phàm đều nhận được đãi ngộ cực cao, bọn họ đối với phàm nhân mà nói, đều là đỉnh cấp thiên tài.

- Ta biết!

Huyễn Vũ Thiếp hít sâu một hơi, kết quả này, không vượt qua dự kiến của nàng, Lâm Minh quá đáng giận, bởi vì trận chiến ấy, lực lượng trung kiên Nam Hải Ma Vực bọn họ đã yếu đi ba, bốn thành, hơn nữa tài nguyên tông môn đều gần như đều bị hủy sạch.

Kiến trúc và khoáng mạch bị hủy trùng tu lại cũng không khó, nhưng mà dược viên, đại trận tu luyện, đại trận thí nghiệm khảo hạch, bất kỳ cái gì đều phải tiêu hao lượng lớn tài nguyên và thời gian.

Nàng biết Huyễn Vô Cực đang bế quan, kỳ thật luôn quan sát tình huống Nam Hải Ma Vực, không biết hắn bế quan có bị ảnh hưởng hay không, nếu như quả thật sự bị ảnh hưởng vậy thì tổn thất càng thêm nặng.

Chương 689: Gặp lại

Ở chỗ sâu Nam Hải, trong một cái rãnh ở đáy biển sâu khoảng bảy ngàn trượng, áp lực nơi này lớn đến khủng bố, cho dù là cao thủ Toàn Đan dùng chân nguyên hộ thể, tại độ sâu như vậy cũng khó mà chống đỡ được, một khi chân nguyên hộ thể bị vỡ nát, thân thể trực tiếp chịu đựng áp lực, tất nhiên màng nhĩ vỡ tan, nội tạng vỡ vụn, tim ngừng đập, vì thế chết bất đắc kỳ tử.

Ở chỗ sâu nhất của rãnh biển, có một người sáng tạo ra một chỗ có đại trận không gian, vòng năng lượng dày đặc ngăn cách nước biển, trong đó truyền đến ánh sáng mông lung, tại vùng biển sâu tối đen như mực lại đặc biệt sáng ngời.

Ở trong không gian, một nam nhân một thân áo đen, ngồi xếp bằng trên giường hàn ngọc điều tức.

Trên cánh tay trái và tay phải hắn đều đã hóa thành thịt nát, xương cốt cũng vỡ thành bột phấn, quỷ dị ở chỗ lại không có máu tươi chảy ra. Nhìn kỹ thì phát hiện, những chỗ thịt nát kia đang không ngừng tái tạo, chỗ vỡ nát cũng trọng tổ lại...

Đây chính là Huyễn Vô Cực đang ở trong quá trình độ Mệnh Vẫn tầng bốn.

Hắn bế quan đến bây giờ đã hơn bốn tháng, hai chân đã trọng tổ hoàn thành, hai tay đang tiến hành trọng tổ, mà quá trình tụ Toàn Đan hung hiểm nhất vẫn chưa bắt đầu.

Mặc dù Huyễn Vô Cực bế quan, nhưng mà chuyện xảy ra ở Nam Hải Ma Vực, hắn lại vô cùng rõ ràng!

Lúc ấy Lâm Minh điều khiển Cự Côn, phá tan hộ tông đại trận Nam Hải Ma Vực, giết hại đệ tử khắp Ma Vực, giết người, cướp của Nam Hải Ma Vực, những chuyện này đều lọt vào mắt Huyễn Vô Cực.

Mặc dù Huyễn Vô Cực tâm cơ thâm trầm, nhưng mà thấy một màn như vậy, cũng tức giận đến muốn hộc máu.

Hắn giận dữ công tâm, một ngụm hỏa khí nổi lên, thiếu chút nữa khiến quá trình hắn đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn thất bại trong gang tấc, may mà lúc ấy hắn đang ở trong quá trình đơn giản là trọng thổ hai tay, Huyễn Vô Cực trước đó đã vượt qua ba lần độ Mệnh Vẫn. Đối với chuyện trọng tổ vô cùng quen thuộc, lúc này mới áp chế lửa giận, không đến mức khiến cho chuyện độ Mệnh Vẫn vì vậy mà thất bại. Nếu lúc ấy hắn độ vào lúc giai đoạn hung hiểm hơn là trọng tổ Toàn Đan thì nói không chừng hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Huyễn Vô Cực đương nhiên sẽ không vì Nam Hải Ma Vực mà ảnh hưởng tới quá trình hắn tấn công Mệnh Vẫn tầng bốn, về sau hắn dứt khoát chặt đứt cảm giác, một lòng đột phá cửa ải. Lúc này, hai tay đã hoàn thành hai phần ba, lại thêm mười ngày, hai tay sẽ trọng tổ xong. Tiếp đó chính là bắt đầu quá trình hung hiểm nhất, là toái đan.

- Lâm Minh, lão phu chắc chắn sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn, rút tủy luyện hồn.

...

Bên ngoài hơn một trăm vạn dặm, Âm Dương huyền cung.

Một chiếc Linh chu chậm rãi hạ xuống, ở trên Linh chu đúng là hai mẹ con Tinh Xán, Tinh Dương, vốn bọn họ là muốn đi kết giao với thái tử thần quốc, nhưng mà xuất phát không lâu lại nhận được tin tức thái tử thần quốc đã rời khỏi Thần Hoàng đảo.

Hơn nữa theo phương hướng, là hướng về Ngũ Hành Vực bay tới Huyền châu. Muốn từ Thần Hoàng đảo tới Huyền châu, thì trước tiên phải qua Ngũ Hành Vực.

Bị người nhanh chân đến trước, khiến cho hai mẹ con Tinh Xán cảm thấy buồn bực.

Tinh Dương nói:

- Mẫu chủ, dường như Phong Vân cốc Ngũ Hành Vực phái người đi tới tiếp xúc với thái tử thần quốc trước, không biết đối phương dùng lời ngon lời ngọt gì mà thái tử thần quốc lại rời khỏi Thần Hoàng đảo, không phải là đi Phong Vân cốc đó chứ?

- Hừ, Phong Vân cốc chỉ là tiểu tông môn, ngay cả Thần Hoàng đảo cũng không bằng, có cái gì có thể hấp dẫn thái tử thần quốc. Bây giờ cũng không biết thái tử thần quốc này đến Nam Thiên Vực có mục đích đặc biệt gì hay không. Nếu chúng ta được biết mục đích của hắn, cũng giúp hắn hoàn thành, vậy thì có thể chiếm được cảm tình của hắn.

Theo Tinh Xán nghĩ, thực lực thái tử thần quốc tự nhiên là không cần phải nói, tuy nhiên nếu như cần tình báo, tìm vật gì đó, vậy không bằng tông môn thế lực bọn họ đã trà trộn mấy ngàn năm vào phía nam Thiên Diễn đại lục.

Nếu có thể giúp đỡ đối phương vậy thì hoàn mỹ rồi.

- Thái tử thần quốc này, trước cứ tạm thời bỏ qua, bây giờ là phải giám sát chặt chẽ Thần Hoàng đảo.

Nhắc tới Thần Hoàng đảo, ánh mắt Tinh Dương hiện lên vẻ tham lam, hắn đã mơ ước bí pháp cấy ghép tinh huyết của Thần Hoàng đảo từ rất lâu.

Mặt khác còn có huyết mạch Chu Tước trên người Mục Thiên Vũ, nghe đồn nam nhân lấy đi tấm thân xử nữ của Mục Thiên Vũ sẽ có thể kế thừa một phần nguyên âm khí của nàng, chuyển hóa thành huyết mạch Chu Tước cực kỳ tinh thuần.

Tinh Dương vốn tu hỏa, huyết mạch Chu Tước đối với thiên phú của hắn lại càng có trợ giúp, hắn làm sao có thể không động tâm?

Ngoài ra, Tinh Dương cũng có ý niệm với Mục Băng Vân, huyết mạch Thanh Loan trên người Mục Băng Vân không có tác dụng với Tinh Dương, tuy nhiên bí pháp Âm Dương huyền cung chú ý âm dương hỗ tương, nếu Mục Băng Vân nguyện ý cùng hắn song tu, vậy thì hắn không ngại cưới Mục Băng Vân, cùng nàng kết làm vợ chồng.

Trước cùng Mục Thiên Vũ phát sinh quan hệ, sau khi lấy đi huyết mạch Chu Tước của Mục Thiên Vũ, sẽ cùng Mục Băng Vân băng hỏa song tu, dùng cực âm thể chất của nàng xúc tiến Âm Dương huyền công của mình tới cảnh giới đại thành, đây đương nhiên là lý tưởng hoàn mỹ nhất.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Mục Dục Hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ một tình huống trong hai loại này xảy ra, tỷ muội Mục thị là người chèo lái tương lai Thần Hoàng đảo, làm sao có thể đem họ gả cho thiếu cung chủ Âm Dương huyền cung?

Vốn Thần Hoàng đảo và Âm Dương huyền cung đã ký hiệp nghị trăm năm, Tinh Dương có thể lửa bén rơm, tìm cơ hội từng chút từng chút thực thi kế hoạch của hắn, nhưng bây giờ, bởi vì thần quốc thái tử xuất hiện, chuyện xấu chiến trường Nam Hải đã nhiều rồi, một khi Nam Hải Ma Vực thất bại, lợi thế hắn dùng để uy hiếp Thần Hoàng đảo sẽ không còn. Điều này làm cho hắn có cảm giác nguy cơ.

Mỹ vị ngon miệng, nhìn thấy mà không ăn được, Tinh Dương làm sao cam tâm?

Vào đêm, tiết thu hiu quạnh, khắp Âm Dương huyền sơn lóe lên nhiều điểm đèn, mà ở hướng nam Âm Dương huyền sơn có một dãy núi thấp bé, tên là Tiểu Yến sơn.

Nơi này chính là linh địa Âm Dương huyền cung thuê cấp cho Thần Hoàng đảo.

Một cái tông môn, có thể không có cung điện, có thể không có tu luyện trận, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn, có thể không có Chân Nguyên thạch mạch khoáng và dược viên. Nhưng mà bất kể như thế nào cũng không thể có một thứ không thể dời đi, đó chính là linh địa.

Cái gọi là linh địa chính là nơi nguyên khí thiên địa hội tụ, rất nhiều võ giả Hậu Thiên kỳ, tình nguyện đến đại tông môn làm nha hoàn nô bộc, cũng không muốn đi quốc gia phàm nhân trở thành tướng quân tước gia, cũng chỉ vì linh địa này!

Không có linh địa, rất khó tu luyện, cho nên võ giả đẳng cấp cao gần như đều tụ tập ở trong đại môn phái và đại gia tộc tu võ, mà trong quốc gia phàm nhân ngay cả một võ giả Tiên Thiên cũng rất khó nhìn thấy.

Dưới linh địa có nhiều địa mạch, sẽ tự nhiên hội tụ nguyên khí thiên địa, lúc trước nguyên khí thiên địa Thất Huyền cốc so với Thất Huyền võ phủ ở Thiên Vận quốc cao hơn tới mấy lần, mà đến Thần Hoàng đảo, nguyên khí thiên địa lại cao hơn mấy lần so với Thất Huyền cốc.

Trên cơ bản tông môn đẳng cấp càng cao, linh địa bọn họ chiếm được cũng càng cao.

Toàn bộ Thiên Diễn đại lục đừng nói linh địa đẳng cấp cao, ngay cả linh địa cấp bậc thấp cũng đã sớm bị chia cắt hầu như không còn. Thần Hoàng đảo lại đầu nhập Âm Dương huyền cung, một là vì tìm kiếm che chở, cái khác cũng chính là vì muốn được phân một chỗ linh sơn cung cấp cho đệ tử tu luyện. Nếu không có linh địa, một tông môn cũng sẽ mất đi căn cơ, không thể hấp dẫn võ giả gia nhập.

Nguyên khí thiên địa nơi tạm thời này tuy rằng xa không bằng Thần Hoàng đảo, nhưng so với tông môn tứ phẩm tầng dưới chót thì cũng không kém.

Khó được nhất chính là, bởi vì Âm Dương huyền cung cũng tu luyện thủy hỏa, cho nên Hỏa nguyên khí và Thủy nguyên khí nơi này rất phong phú, cũng phù hợp với còn đường tu luyện của Thần Hoàng đảo.

Lúc này đã là nửa đêm, bầu trời đêm, ánh sao như thiên nga trên màn sân khấu như được gắn bảo thạch phát ra ánh sáng rực rỡ, trong núi rừng một mảnh tối đen, gió núi hây hây, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng côn trùng và tiếng hung thú kêu lên.

Ánh trăng sáng tỏ, phía sau vách núi cụt trên Tiểu Yến sơn, vách núi nham thạch được phủ một tầng sương mù mờ mờ, một nữ nhân áo đỏ ngồi xếp bằng trên nham thạch điều tức. Từ bóng dáng nhìn lại, tóc đen bay lả tả theo gió, giống như thác nước, phất lên quần áo đỏ, nhìn qua vẻ đẹp thê lương.

Nữ nhân này, đúng là Mục Thiên Vũ.

Tuy nói nàng ngồi xuống điều tức, nhưng mà nguyên khí thiên địa bên cạnh nàng lại vô cùng hỗn loạn, căn bản không hình thành chu thiên tuần hoàn, trạng thái tu luyện như vậy, bình thường chỉ có võ giả học đạo gà mờ mới mắc phải. Mục Thiên Vũ đã bước vào Toàn Đan, theo lý thuyết căn bản sẽ không bị như thế.

Lắc đầu, Mục Thiên Vũ than nhẹ một tiếng, đình chỉ tu luyện, có chút bất đắc dĩ lẩm bẩm:

- Trong lòng rối loạn, chân nguyên cũng rối loạn.

Mấy ngày nay, nàng vẫn lo lắng cho Hỏa Nhi, trong lòng áy náy hóa thành khúc mắc không giải được, ý niệm không thông làm cho võ đạo chi tâm cũng bị hao tổn, khiến cho chân nguyên của nàng lưu chuyển không được như ý, hoàn toàn không ở trạng thái tu luyện.

- Chưởng môn sư tôn đã đem tất cả hy vọng gửi gắm lên Lâm Minh, khoảng cách mười năm còn bảy năm rưỡi... Lâm Minh, ngươi lúc này tới tột cùng là đi đâu, qua bên đó thì thế nào?

Mười năm sau thì sẽ là cảnh tượng gì, Mục Thiên Vũ rất khó tưởng tượng, đến lúc đó Lâm Minh có thể bình an trở về hay không, có thể gánh vác trọng trách phục hưng tông môn hay không? Tất cả chuyện này không ai có thể đoán trước.

Phải phục hưng tông môn, ít nhất phải có thực lực Mệnh Vẫn kỳ, khi đó Lâm Minh cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi có thực lực Mệnh Vẫn, thậm chí còn vượt qua đỉnh cấp thiên tài bốn đại thần quốc.

Tổng thể Mục Thiên Vũ vẫn cảm thấy, đem tất cả trọng trách đặt lên vai Lâm Minh rất không công bằng, Thần Hoàng đảo rất nhiều đệ tử đều mong Lâm Minh trở về làm cho bọn họ hãnh diện, nhưng nếu Lâm Minh không làm được thì sao? Đến lúc đó, chỉ sợ

Lâm Minh sẽ chịu rất nhiều áp lực.

Lắc đầu không suy nghĩ nữa, Mục Thiên Vũ gượng ép để mình nhập định, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, sớm ngày đạt tới Mệnh Vẫn, mới có thể chia sẻ cho Lâm Minh.

Thực lực... Mục Thiên Vũ cắn chặt môi, một loạt sự tình phát sinh lúc này khiến cho nàng vô cùng khát vọng thực lực.

Nếu mình có thực lực tuyệt đối, thì làm sao lúc trước Lâm Minh phải chạy trối chết, nhìn Thần Hoàng đảo bị giết, nhìn Hỏa Nhi bị người Âm Dương huyền cung mang đi, sao lại chịu cảnh ăn nhờ ở đậu, chịu bị người ta dòm ngó bí pháp Thần Hoàng đảo, thậm chí ngay cả chính mình cũng bị người ta mơ ước làm nhục.

Gió đêm rền vang, ngay lúc Mục Thiên Vũ nhập định, một đạo ánh lửa lóe lên trước mắt nàng, đó là ánh sáng Truyền Âm phù.

Sau khi nghe được thanh âm đó, Mục Thiên Vũ đột nhiên cả kinh, sau đó ngây ra như phỗng.

Làm sao lại...

Nàng ngơ ngác nhìn phía sau núi Thần Hoàng đảo, ngón tay cứng ngắc, hô hấp ngừng chỉ, khoảng mười mấy giây, chỉ nghe tiếng quần áo xé gió, một thân ảnh mặc áo đen xuất hiện ở trong tầm nhìn của nàng, càng ngày càng gần...

Mục Thiên Vũ theo bản năng bịt kín miệng, tuy rằng định lực của nàng rất tốt, nhưng mà lúc này, không cách nào khống chế được nước mắt giàn giụa chảy ra.

Vừa rồi trong Truyền Âm phù là thanh âm Mục Dục Hoàng truyền đến, nội dung chỉ có một câu:

- Lâm Minh đã trở lại, hắn tới sau núi gặp ngươi.

Chương 690: Hôn!

Kể từ khi Lâm Minh rời đi, Thân hoàng đảo gặp rủi ro, trong đầu Mục Thiên Vũ vô số lần đã tưởng tượng ra tình cảnh nàng cùng Lâm Minh gặp lại.

Hoàn mỹ nhất, đơn giản là thực lực Lâm Minh đại tăng, áo gấm về nhà, giúp nàng bảo vệ một vùng trời, che gió che mưa, ngăn cơn sóng dữ.

Song, đây chỉ là nguyện vọng tốt đẹp thôi.

Thời điểm Lâm Minh rời đi, chỉ có Tiên Thiên kỳ, mà Huyễn Vô Cực lại sắp là Mệnh Vẫn tầng bốn, thời gian mười năm ngắn ngủi, cho dù thiên phú của Lâm Minh có một không hai, khoáng cổ tuyệt kim ở Thiên Diễn đại lục, cũng không có khả năng đạt tới loại trình độ này.

Thời gian mười năm, đối với một cao thủ đỉnh cấp trưởng thành thật sự mà nói quá ngắn, hơn nữa Lâm Minh còn có khả năng tiềm lực để sử dụng, thiên tài để trưởng thành tràn ngập thay đổi, cũng không phải nói lúc tuổi còn trẻ là một người vô so lớn tuổi nhất định sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Mục Thiên Vũ để ý, cũng không phải là thực lực Lâm Minh sẽ đạt tới trình độ gì, cái nàng để ý chính là Lâm Minh đến tột cùng có thể bình an trở về hay không, lấy cá tính của Lâm Minh, tuyệt không cam chịu tầm thường, hắn một thân một mình đi xa, thăm dò các loại bí cảnh hiểm cảnh, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp mà hắn gặp phải cũng có thể nghĩ.

Mục Thiên Vũ rất sợ, sợ sau khi Lâm Minh rời đi, tin tức im bặt.

Như vậy thì nàng thật sự sẽ khổ sở đến hít thở không thông trong khi chờ đợi.

Nàng mong đợi kỳ hạn mười năm, nhưng lại vừa sợ kỳ hạn mười năm, sợ mười năm sau, nàng tới Lôi Đình sơn chỉ chờ một cuộc ảo mộng!

Nàng trăm triệu lần không có nghĩ đến, hôm nay, chỉ có thời gian hai năm rưỡi, Lâm Minh cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt của nàng, yên lành, không có xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Lúc hắn rời đi, bộ dáng của hắn một điểm cũng không thay đổi, chẳng qua là trên trán toát ra khí chất lại khác xa nhau, để cho hắn thêm nhiều tang thương, nhiều hơn một phần mạnh mẽ.

Mặc dù khí chất hoàn toàn bất đồng, nhưng là cảm giác quen thuộc này, lại tuyệt đối không sai, để cho linh hồn Mục Thiên Vũ cũng hơi bị tác động.

Thời điểm này, Mục Thiên Vũ căn bản không có tâm tình để kiểm tra thực lực của Lâm Minh tăng trưởng bao nhiêu. Trong đầu nàng chỉ quanh quẩn một cái ý niệm.

Hắn trở lại, bình an trở lại!

Mục Thiên Vũ che miệng, không biết là vì cái gì, trong một nháy mắt khi thấy Lâm Minh, đủ loại ủy khuất, thừa nhận đủ loại áp lực, đủ loại bi thống nàng trải qua trong hơn hai năm rưỡi qua, cũng như thủy triều tuôn ra khỏi trái tim. Hơn nữa vui sướng khổng lồ khi Lâm Minh đột nhiên trở về làm cho nàng không nhịn được mà lệ như suối trào.

Đây là đang nằm mơ sao?

Lâm Minh dừng ở địa phương cách Mục Thiên Vũ mấy trượng, hai người ai cũng không có phát ra một âm thanh nào.

Vốn là khoảnh khắc đầu tiên khi Lâm Minh nhìn thấy Mục Thiên Vũ đã thông qua linh hồn giao hòa, cảm nhận được sự bất lực, yếu ớt lúc này của Mục Thiên Vũ, cảm nhận được tư niệm mãnh liệt đối với hắn không có giữ lại chút nào của nàng.

Điều này làm cho nội tâm Lâm Minh cảm thấy may mắn, may mắn hắn đã nói sẽ trở lại, nếu không qua thời gian hơn bảy năm nữa, hắn không dám nghĩ sẽ phát sinh chuyện gì.

Hắn theo bản năng muốn đưa tay ra, muốn ôm Mục Thiên Vũ, Nhưng là vừa động được nửa đường lại dừng lại, hắn có chút thận trọng, mặc dù hết sức tư niệm đối với Mục Thiên Vũ, nhưng là tình cảm của hắn đối với Mục Thiên Vũ cũng là bên trong ái mộ có một phần tôn kính, một phần đến từ chính khí chất không ăn nhân gian lửa khói của Mục Thiên Vũ làm cho người ta sinh ra cảm giác không đành lòng khinh nhờn.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Minh luôn luôn gọi Mục Thiên Vũ là Mục cô nương, Mục sư tỷ.

Song Lâm Minh không nghĩ tới chính là, hắn chỉ là vừa giang hai tay ra, chỉ cảm thấy hồng ảnh trước mắt chợt lóe, tiếp theo chính là một thân thể mềm mại ôn hương chủ động đi vào ngực của hắn.

Tay trắng nhẵn mịn giống như linh xà bao quanh lưng cùng trên cổ Lâm Minh, Mục Thiên Vũ cơ hồ là dùng hết khí lực toàn thân, ôm ấp Lâm Minh không có giữ lại chút nào, dường như muốn dung nhập Lâm Minh vào bản thân.

Lâm Minh thậm chí có thể cảm giác đau đớn khe khẽ khi hai cánh tay nàng xiết chặt trên sống lưng.

- Ôm chặt ta.

Mục Thiên Vũ ghé vào tai Lâm Minh khẽ nói, tựa hồ sợ rằng chỉ cần buông tay ra thì hắn sẽ đi mất vậy.

Lâm Minh dùng sức ôm lấy Mục Thiên Vũ, cách một lớp áo tơ lụa, hắn có thể vuốt ve cái lưng mềm nhẵn như tơ lụa của Mục Thiên Vũ, có thể cảm nhận được bộ ngực cùng thân thể của nàng.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt của nữ tử, có thể nghe được tim Mục Thiên Vũ đập, cảm thụ được hô hấp của nàng.

Đây là một loại cảm giác tuyệt đẹp, kiều diễm ôn tình, kể từ khi ở Lôi Đình sơn, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ từng có ba ngày kiều diễm mập mờ, Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh cực ít thân mật giống như lần này.

Giờ khắc này, trong thiên địa dường như chỉ còn lại có một đôi nam nữ ôm nhau, mọi âm thanh giữa núi rừng đều yên tĩnh, trên bầu trời ánh sao lóng lánh, hai khỏa tâm cô tịch, gắn bó thật chặt.

Mục Thiên Vũ lẳng lặng nằm ở trong ngực Lâm Minh, nàng cảm giác bản thân mình từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ yếu ớt giống như hôm nay, vui vẻ như hôm nay, chỉ cần ôm cùng ấm áp như vậy, muốn dựa vào một người như vậy.

Một khắc kia nàng cảm giác chỉ cần có hắn đây, mưa gió gì cũng không coi là cái gì cả.

Hai người ôm nhau ước chừng một khắc đồng hồ, Mục Thiên Vũ mới ngưng được nước mắt, thấp giọng nói:

- Ta rất nhớ ngươi.

Một câu đơn giản, không có bất kỳ lời đường mật, lại nói hết tất cả chân tình hai năm qua.

- Ta biết.

Lâm Minh nhẹ nhàng nói, hắn thấy Mục Thiên Vũ đang ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe mắt vẫn lóe ra giọt lệ trong suốt, dưới ánh trăng màu bạc chiếu rọi, dường như trân châu lóng lánh sâu dưới biển lặng lẽ trán phóng, đêm trong trẻo, ánh trăng lành lạnh, khuôn mặt duy mỹ trước mặt, hết thảy hết thảy cũng dường như đang ở trong mộng cảnh đẹp mông lung.

Một khắc kia, trong lòng Lâm Minh đột nhiên có một loại rung động, hắn nâng khuôn mặt Mục Thiên Vũ lên, dừng lại mấy hơi thời gian, liền hôn thật sâu lên đó.

Thân thể Mục Thiên Vũ run lên, cánh tay, thân thể căng thẳng trong nháy mắt tiếp xúc cũng mềm xuống, nàng nhắm mắt lại, lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy, dường như chìm đắm trong nụ hôn này.

Đây là nụ hôn đầu của Lâm Minh, cũng là nụ hôn đầu của Mục Thiên Vũ.

Hắn tham lam mút vào môi anh đào của nàng, mút vào nước miếng ở đầu lưỡi, cho đến khi thân thể Mục Thiên Vũ nhẹ nhàng run rẩy, hai người mới lưu luyến tách ra.

- Hết thảy cũng sẽ khá hơn.

Lâm Minh cúi xuống bên tai Mục Thiên Vũ, thấp giọng nói, đây không phải là hắn an ủi, mà là tuyên bố, bởi vì hắn phát ra tuyên ngôn dựa trên sự tự tin về thực lực của mình.

Chỉ cần có hắn ở đây, hết thảy cũng sẽ trở nên tốt hơn!

Tuy nhiên lúc này Mục Thiên Vũ căn bản là không phân biệt ra sự khác nhau trong đó, nàng hàm hàm hồ hồ “ừm” một tiếng, sắc mặt ửng hồng như cây đào mật, dường như vừa bấm là có thể nặn ra nước.

Nàng mềm nhũn té ở trong ngực Lâm Minh, sức nặng toàn thân cũng đặt ở trên bả vai Lâm Minh, hô hấp dồn dập, hơi thở như lan. Mục Thiên Vũ từ nhỏ đến lớn sinh trưởng ở bên trong Thần Hoàng đảo cực ít nam tử, đối với tình yêu nam nữ tràn đầy xa lạ, ban đầu ở Lôi Đình sơn, mặc dù có trôi qua mập mờ, nhưng thời điểm đó Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh chẳng qua là vô tình gặp được, lại không có tác động tâm của Mục Thiên Vũ, cái loại mập mờ này chính là khiến cho Mục Thiên Vũ lúng túng, thẹn thùng, không giống như hôm nay, làm cho tâm thần nàng rung động, không kìm chế được.

- Sư tỷ, Hạnh Hiên và cha mẹ của ta đâu?

Lâm Minh đột nhiên hỏi, lần này hắn trở về Nam Thiên Vực, trừ lo lắng cho Mục Thiên Vũ, những lo lắng lớn nhất khác đúng là Tần Hạnh Hiên cùng cha mẹ mình.

Mục Thiên Vũ nói:

- Ban đầu Thần Hoàng đảo bị diệt, tông môn bấp bênh, chưởng môn sư tôn đã hỏi đệ tử Thần Hoàng đảo có nguyện ý đi tới Âm Dương huyền cung hay không, rất nhiều đệ tử cấp thấp cũng bỏ đi, về phần Hạnh Hiên... Ý định ban đầu của nàng là muốn đi theo chúng ta, nhưng là ta lo lắng nàng đi theo chúng ta có ngoài ý muốn, nên bí mật an bài nàng đi tới một quốc gia phàm nhân ở Ngũ Hành Vực, còn cha mẹ của ngươi cũng ở nơi đó.

Võ giả tu luyện cần linh địa, tài nguyên, trận tu luyện... Một loạt gì đó, võ giả bình thường sẽ không đi quốc gia phàm nhân hoang phế, mà Mục Thiên Vũ cho là, thứ tối trọng yếu đối với Tần Hạnh Hiên mà nói không phải là tu luyện, mà là hảo hảo tiếp tục sống, đi tới một quốc gia phàm nhân, lấy thực lực Hậu Thiên kỳ của Tần Hạnh Hiên, cũng đủ để bảo đảm an toàn. Mà Nam Hải Ma Vực cũng không có khả năng vì một võ giả Hậu Thiên kỳ không có danh tiếng gì mà triển khai đuổi giết tới vạn dặm xa xôi.

- Như vậy...

Nghe được Tần Hạnh Hiên cùng cha mẹ không có chuyện gì, lúc này Lâm Minh mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người không có chuyện gì, còn lại mất gì đó, cũng có thể đoạt lại lần nữa.

Cho đến thời điểm này, Mục Thiên Vũ mới đột nhiên phát hiện ra tu vi của Lâm Minh, đôi mắt đẹp của nàng trợn to, không thể tin nói:

- Lâm Minh, ngươi... Đã là Toàn Đan?

- Ừm, vài ngày trước may mắn đột phá.

- Ày...

Mục Thiên Vũ che miệng, chấn kinh đến mức nói không ra lời. Hai năm rưỡi trước, Lâm Minh chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, rời đi thời gian ngắn như vậy, thế nhưng đã đột phá Toàn Đan.

Hơn nữa nhìn đan điền của Lâm Minh, năng lượng nội liễm, nguyên khí ngưng tụ, mơ hồ tạo thành một cái nước xoáy không nhìn thấy được, đây cũng không phải cảnh giới Toàn Đan bình thường!

Mặc dù bản thân Mục Thiên Vũ cũng là Toàn Đan, nhưng là nàng rất rõ ràng về Lâm Minh, nàng còn kém nhiều lắm!

- Làm sao lại... Nhanh như vậy...

Mục Thiên Vũ hai mươi hai tuổi mới đột phá Tiên Thiên cảnh giới, ba mươi tuổi Toàn Đan, dùng thời gian suốt tám năm, nhưng là Lâm Minh chỉ dùng hai năm rưỡi, hôm nay hắn vẫn chưa tới hai mươi mốt tuổi!

Nói cách khác, thời điểm Mục Thiên Vũ cùng lứa với Lâm Minh, vẫn là tu vi Hậu Thiên đỉnh phong.

Sự so sánh này, quả thực là chênh lệch giữa trời cùng đất.

Cái này đã không phải là thiên tài cấp hoàng có thể hình dung.

- Lâm Minh... Bây giờ ngươi là thực lực gì?

Mục Thiên Vũ trợn to một đôi mắt, ban đầu thời điểm Lâm Minh rời đi là Tiên Thiên sơ kỳ, Mục Thiên Vũ là Tiên Thiên Chí Cực, thực lực hai người không kém nhiều.

Hiện tại Lâm Minh đề cao cả một cái đại cảnh giới, theo lý thuyết, hắn có ít nhất là thực lực Toàn Đan hậu kỳ, thậm chí có thể ganh đua dài ngắn cùng cường giả Mệnh Vẫn yếu nhất.

Lâm Minh tự nhiên không có cái gì phải giấu giếm Mục Thiên Vũ, hắn nói thẳng:

- Thực lực cực hạn của ta cũng không quá rõ ràng, chỉ có thể ước đoán qua loa, hiện tại có thể đánh chết Mệnh Vẫn tầng một, nhưng là đối mặt với cường giả Mệnh Vẫn tầng hai như Huyễn Vũ Thiếp, đại khái là không địch lại.

- Đánh chết Mệnh Vẫn tầng một?

Mục Thiên Vũ giật mình trong lòng, thực lực Lâm Minh so sánh với nàng tưởng tượng còn kinh khủng hơn.

Mệnh Vẫn thật ra thì chính là Toàn Đan Chí Cực, là một cái giai đoạn đặc thù của Toàn Đan kỳ, chân nguyên trong đan điền của võ giả Mệnh Vẫn cũng là lấy hình thức Toàn Đan để tồn tại, chẳng qua là sau khi thân thể cùng đan điền trải qua lột xác, thực lực của võ giả Mệnh Vẫn xa không phải là Toàn Đan có thể so sánh!

Lâm Minh ở Toàn Đan sơ kỳ là có thể đánh chết Mệnh Vẫn tầng một, chờ hắn đến Mệnh Vẫn thì sẽ thế nào a?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mục Thiên Vũ đột nhiên chấn động, đột nhiên liên tưởng đến cái gì đó, đánh chết Mệnh Vẫn tầng một... Chẳng lẽ...

Nàng nhìn về Lâm Minh, lấy giọng nói thử dò xét mà không thể tin, nói:

- Lâm Minh... Mười ngày trước người cướp sạch tru diệt Ma Thần đế cung... Không phải là ngươi chứ?

Chương 691: Một đêm ôn tồn!

Khi Mục Thiên Vũ nghe được người gọi là thái tử thần quốc trong truyền thuyết kia chính là có thực lực đánh chết Mệnh Vẫn tầng một.

Hắn một mình một người quấy Nam Hải Ma Vực đến long trời lở đất, giết chết hơn một ngàn người đệ tử Nam Hải Ma Vực, để cho Huyễn Vũ Thiếp mặt xám mày tro, chật vật không chịu nổi.

Hiện tại vừa hỏi Lâm Minh, thực lực hai người cấp bậc bình thường, thời gian xuất hiện lại trùng hợp như thế, lúc này dĩ nhiên sẽ làm Mục Thiên Vũ nghĩ đến.

Nghe được Mục Thiên Vũ hỏi thăm, Lâm Minh hơi ngạc nhiên một chút, hắn cũng không có cố ý che giấu thân phận, còn tưởng rằng người Thần Hoàng đảo biết, bây giờ nhìn lại, hơn phân nửa là Nam Hải Ma Vực cố ý phong tỏa tin tức, sợ Đại Thiện tự, Mặc Giao tộc, ngũ phẩm thế lực tới phân canh.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cười lạnh một chút, Nam Hải Ma Vực này lúc trước là coi bản thân mình thành dê đợi làm thịt, lại không nghĩ thịt không được, lại bị chính mình đánh cho tan tác tả tơi.

Lâm Minh nói với Mục Thiên Vũ:

- Sư tỷ, một tháng trước ta trở về Nam Thiên Vực, luôn luôn không có tìm được các ngươi, lại biết được tin tức Thần Hoàng đảo bị tiêu diệt, dưới tâm tình bi thiết đi tới Thần Hoàng đảo, phát hiện nơi đó đã thành phân bộ của Nam Hải Ma Vực, lúc ấy ta không biết các ngươi đi nơi nào, liền giết trưởng lão của phân bộ kia rồi tìm kiếm từ linh hồn, kết quả vẫn không thể nào nhận được tin tức về các ngươi, ngược lại dẫn đến Huyễn Vũ Thiếp cùng Cự Côn, chuyện về sau các ngươi cũng đã biết.

Lâm Minh hời hợt nói xong, nhưng là Mục Thiên Vũ nghe được hoàn toàn ngốc trệ.

Ngay cả tam đại trưởng lão Mệnh Vẫn của Thần Hoàng đảo, cướp đoạt Cự Côn, huyết tẩy Nam Hải Ma Vực.

Hết thảy chuyện bất khả tư nghị này, thật sự là xuất từ tay Lâm Minh!

Suy đoán là một chuyện, thật sự nghe Lâm Minh khẳng định chính là một việc khác.

- Lâm Minh... Ngươi...

Mục Thiên Vũ không biết nên phải hỏi cái gì.

Lúc trước đám người Mục Dục Hoàng là mong mười năm sau Lâm Minh trở lại có thể bảo vệ một vùng trời, điều này làm Mục Thiên Vũ cho rằng rất quá mức, kỳ hạn mười năm sau Lâm Minh cũng chỉ là hai mươi bảy hai mươi tám, để cho một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám đối mặt với một tông môn ngũ phẩm rất làm người khác khó chịu, nhưng là nàng trăm triệu lần không có nghĩ đến, lúc này mới hai năm rưỡi, Lâm Minh trở về, đã có thể náo động Nam Hải Ma Vực tới long trời lở đất!

Hơn hai năm rưỡi qua Lâm Minh rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Thiên phú của hắn, so với trước khi hắn thông qua Truyền Tống trận rời đi còn kinh khủng hơn!

Rốt cuộc nói tới thời điểm kia, cấp bậc của thái tử thần quốc chính là thiên chi kiêu tử còn có thể miễn cưỡng so sánh với Lâm Minh. Như vậy hiện tại Lâm Minh đã có thể để cho tất cả thánh tử thái tử theo không kịp!

Nhưng phải biết rằng, nguyên bản thái tử thần quốc số tuổi là gần ba mươi tuổi, ba mươi tuổi có thể lấy sức một mình thay đổi chiến cuộc Nam Hải, có thể làm cho người ta kinh diễm. Nhưng Lâm Minh chẳng qua là hai mươi tuổi!

Trẻ hơn ước chừng mười tuổi! Chênh lệch thiên phú mười tuổi, vẫn là hơn thái tử thần quốc!

Mục Thiên Vũ dường như vô ý nhìn về phía Lâm Minh, sửng sốt thật lâu mới lẩm bẩm nói:

- Lâm Minh, hai năm rưỡi qua ngươi rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Nhắc tới kinh nghiệm hai năm rưỡi, Lâm Minh cũng là cảm khái hàng vạn hàng ngàn lần, trong hai năm này, hắn cơ hồ cả ngày lẫn đêm đều ở trong chiến đấu cùng chém giết.

- Nói rất dài dòng, chúng ta tìm địa phương từ từ nói đi.

Lâm Minh vốn là không có tính toán giấu giếm Mục Thiên Vũ, tất cả chuyện gặp được ở Thánh Ma đại lục, hắn cũng muốn nói cho Mục Thiên Vũ.

Mặc cho tâm chí Lâm Minh bền bỉ như thế nào. Một mình hắn chiến đấu chém giết quá lâu, thần kinh căng thẳng độ cao, có lẽ cũng cần tìm một thời gian để buông lỏng, cần tìm một người tri kỷ tuyệt đối tin được để nói hết.

- Ừm, đi tới nhà gỗ của ta đi, ngay tại dưới vách khe núi.

Mục Thiên Vũ nói tới đây, trên mặt đẹp hiện lên một rặng mây đỏ.

Tiểu Yến sơn vốn là không có dãy nhà, nhà gỗ mà đệ tử Thần Hoàng đảo cũng là kiến tạo tạm thời, căn bản trừ khai hội nghị sự dùng ở biệt viện bên ngoài, thì không có kiến trúc dư thừa, Mục Thiên Vũ cũng không thể mang Lâm Minh đến trong phòng nghị sự, chỗ đi tốt nhất tự nhiên là nhà gỗ của chính mình

Chẳng qua là lúc đêm khuya vắng người, muốn mời Lâm Minh đi tới hương khuê của chính mình, thật sự là vô cùng ám muội, tuy nhiên thử nghĩ tới quan hệ của hai người, làm như vậy tựa hồ cũng không có cái gì, đối với võ giả mọi việc tuân theo bản tâm mà nói, cũng không sợ người khác nói gì.

Nghĩ như vậy, Mục Thiên Vũ cũng thản nhiên đứng lên, cũng không đợi Lâm Minh trả lời, tung người nhảy xuống vách đá.

Gió núi lướt qua mặt, thổi qua làm áo Mục Thiên Vũ bay vù vù, Lâm Minh ngơ ngác một chút, theo sát phía sau, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn dâng lên một cỗ cảm giác hạnh phúc khác thường.

Nếu như không phải là Mục Thiên Vũ cũng có tình ý với hắn, tuyệt sẽ không nói ra lời mời như vậy.

Vách đá chỉ có cao vài chục trượng, trong nháy mắt liền đi tới đáy vực.

Đêm khuya ở Tiểu Yến sơn, bầu trời đen như mực, sao trên trời lấp lánh, ở đáy vực là một biển rừng nhấp nhô dưới gió núi, côn trùng kêu vang khắp nơi, không khí rõ ràng như được tẩy rửa.

Đi ở giữa núi rừng như vậy, làm tâm tình người ta vô cùng tĩnh lặng.

Giẫm lên mặt cỏ mềm mại, Mục Thiên Vũ cùng Lâm Minh hai người rất nhanh liền đi tới một khu nhà gỗ, nơi này coi như là một trong mấy địa phương có nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất cả Tiểu Yến sơn, chẳng những có nhà gỗ của Mục Thiên Vũ, còn có Mục Băng Vân, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên.

Võ giả cảm giác rất nhạy cảm, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ cũng không có cố ý ẩn giấu thân hình, các nàng tự nhiên cảm giác được hai người, tuy nhiên rất ăn ý, không có người nào đi ra ngoài nghênh đón.

Nhìn khu nhà gỗ im ắng, ngược lại làm cho Mục Thiên Vũ cực kỳ lúng túng, vốn là một chuyện không có cái gì, hiện tại ở loại tình huống này lại làm cho Mục Thiên Vũ có loại cảm giác có tật giật mình.

- Ừm... Không có nhà gỗ dư thừa, tối nay ngươi ở chỗ của ta là được!

Mục Thiên Vũ có chút lúng túng nói, đẩy cửa nhà gỗ của chính mình.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không ở thời điểm này nói ra những lời nói phá hoại cảnh đẹp như là: “Thật ra thì bọn người Đoan Mộc Quần ngủ ở Linh chu, mà địa phương Linh chu lại rất rộng rãi”.

Hắn nhẹ nhàng bình phục tâm tình, nhấc chân đi vào hương khuê của Mục Thiên Vũ.

Nhà gỗ của Mục Thiên Vũ bố trí vô cùng đơn giản, gỗ hiển nhiên là mới cất, không có được sấy khô, bảo lưu lại đại lượng hơi nước, điều này làm cho cả bên trong nhà gỗ tràn đầy một mùi gỗ nhàn nhạt.

Nhà gỗ chỉ có một phòng khách, trong đại sảnh bày một cái giá sách đơn giản, trên giá sách bày các loại ngọc giản cùng mười mấy điển tịch.

Mà ở trong phòng, là một giường gỗ rộng rãi, bên giường có một tủ quần áo nhỏ, phía trên tủ treo quần áo bày một cái bình ngọc tinh xảo, bên trong cắm một bông hoa Chu Tước nở rộ.

Thật ra thì đối với võ giả mà nói, tất cả vật phẩm tùy thân cũng có thể để ở Tu Di giới, đồ vật bày ra trong phòng, bất quá là trang sức mà thôi.

- Có phải có chút đơn sơ hay không?

Mục Thiên Vũ ra vẻ tùy ý nói, đây là lần đầu tiên có nam tử tiến vào khuê phòng của nàng, trước kia thời điểm ở Thần Hoàng đảo, cho dù Lâm Minh cũng không có tiến vào chỗ ở của nàng.

Loại cảm giác này, làm cho nàng có chút khác thường.

- Rất tốt.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, cảm giác không khí khe khẽ khó xử.

- Nói một chút về chuyện mà ngươi đã trải qua hai năm rưỡi qua đi a, ta muốn nghe.

Mục Thiên Vũ nắm tay Lâm Minh, cùng nhau ngồi ở trên giường, rồi sau đó nâng cằm hắn lên, một đôi mắt đẹp trợn to nhìn về Lâm Minh, giống như một cô bé muốn nghe chuyện xưa.

- Được!

Lâm Minh ngay sau đó bắt đầu nói từ khi hắn rời đi Ma Thần đế cung, thông qua Truyền Tống trận đi tới Thánh Ma đại lục, giới thiệu từng cái chủng tộc, phong tục, thế lực phân chia ở Thánh Ma đại lục, từ việc trọng thương ở Ma Vân thảo nguyên mà mất đi thực lực, biến thành nô lệ, đến đi xa Huyết Sát Nguyên đi lên Cực Tinh Thông Thiên tháp, từ ở tầng hai Thông Thiên tháp quyết chiến Hình Thiên, đến bước vào tầng ba, tiến vào Đế Giả Tù Lung, đối mặt với sự hãm hại của Hắc Ám tôn chủ.

Rồi đến sau này, liên tiếp đánh bại liên tiếp đánh bại ba đại cao thủ của Thiên Ma thất tinh, chính tay đâm Hắc Ám tôn chủ, lúc thanh danh lan truyền lớn, phong hồi lộ chuyển, lại bị Cực Tinh tháp chủ gieo nô ấn.

Tương kế tựu kế bước vào Đế Giả chi lộ, lĩnh ngộ Chiến Linh. Đến cuối cùng, bước vào Vạn Cổ Ma Khanh, hàng phục Huyết Yêu Cốt, vũ nhục cấm khu ngàn dặm, hái Huyền Kim thần quả, phát hiện thi thể của nữ thần mười vạn năm, sau khi đột phá Toàn Đan thì trở về, đánh chết Cực Tinh tháp chủ.

Hết thảy hết thảy, trừ chuyện có liên quan Ma Quang cùng Ma Phương gì đó, những cái khác Lâm Minh không có bất kỳ giấu giếm, toàn bộ nói ra chi tiết.

Mục Thiên Vũ mặc dù đã sớm nghĩ đến hai năm rưỡi qua Lâm Minh tuyệt đối sẽ trải qua trắc trở nhiều lắm, nhưng là không nghĩ tới Lâm Minh sẽ nhiều lần trải qua hiểm cảnh sinh tử như vậy. Mặc dù hiện tại Lâm Minh hảo hảo ngồi ở chỗ này, Mục Thiên Vũ nghe Lâm Minh nói đến hiểm cảnh nguy cơ tứ phía, một lòng cũng là nhíu chặt, nghe hắn chuyển nguy thành an, lại hãnh diện, cao hứng phát ra từ nội tâm.

Nghe được tới cuối cùng, Mục Thiên Vũ tựa hồ bởi vì tâm tình vài lần lên xuống, sắc mặt khẽ biến thành hồng, dần dần té ở trong ngực Lâm Minh.

Hai người ôm hn, dùng nhiệt độ của nhau để sưởi ấm cho đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của nhau.

Vô luận là Lâm Minh đã trải qua hai năm chém giết, thần kinh không có lúc nào là không ở trong tình trạng khẩn trương, hay là Mục Thiên Vũ trải qua hai năm mưa gió trắc trở, ở bên trong khốn cảnh chịu đủ áp lực, bọn họ lúc này cũng cần an ủi, cần ấm áp.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, trong không khí tràn đầy hương thơm của xử nữ, Lâm Minh cảm giác dường như đang ôm cả thế giới, loại cảm giác kiều diễm say lòng người này, để cho tâm thần hắn rung động, một cỗ dục hỏa lặng lẽ đốt lên ở trong lòng.

Trải qua nhiều năm tu luyện võ đạo, Lâm Minh rốt cuộc từ một người tâm thần suýt nữa thất thủ ở Tình Dục quan trên Bích Ngọc đài khi mới vào Thất Huyền võ phủ đã trở thành một cao thủ có thể khống chế tâm tình.

Lúc này tâm niệm hắn vừa động, quang mang trong mắt lóe lên, muốn dùng Chiến Linh chém chết cỗ dục vọng đang bay lên này, song nghĩ lại, cỗ dục hỏa này thật ra thì chính là bản tâm của chính mình bày ra, cần gì phải chặt đứt a?

Tình cảm của hắn với Mục Thiên Vũ, từ kiều diễm dưới Lôi Đình sơn, đến khi Lâm Minh vào Thần Hoàng đảo, Mục Thiên Vũ chiếu cố Lâm Minh đủ điều, rồi đến Thần Hoàng bí cảnh, Lâm Minh bị truyền ra là thân vẫn, Mục Thiên Vũ chán nản thương tâm.

Tiếp theo là Ma Thần đế cung, Lâm Minh đối mặt với sự đuổi giết của Lôi Kinh Thiên, giao Độn phù cho Mục Thiên Vũ, hai người ưng thuận lời thề sinh tử, cuối cùng là trước khi chia tay ở Truyền Tống trận cổ, ưng thuận ước hẹn mười năm.

Hết thảy có thể nói là nước chảy thành sông.

Một cửa ải tình dục, thuận theo tự nhiên là được.

Lâm Minh hơi đè nén dục niệm trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Vũ Nhi, hai năm qua ngươi trôi qua thế nào?

Đột nhiên nghe được cái tên Vũ Nhi, trong lòng Mục Thiên Vũ khe khẽ giật mình kinh sợ, nàng cũng không rõ ràng, xưng hô biến chuyển nho nhỏ này, thật ra thì cũng có nghĩa là một quyết định của Lâm Minh.

Nhắc tới những việc trải qua hai năm rưỡi qua, lòng Mục Thiên Vũ khe khẽ chua xót, nàng hơi do dự một chút, liền chân thực kể ra. Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Minh đã trưởng thành, quả thật không có cái gì cần giấu giếm.

Nàng bắt đầu nói từ khi Lâm Minh rời đi, Huyễn Vô Cực lục soát Nam Hải không e dè, mãi cho đến khi liên minh thời chiến diệt vong, Thần Hoàng đảo bị phá, rồi đến sau này, Thần Hoàng đảo bị buộc bất đắc dĩ tiến vào Âm Dương huyền cung, mà Âm Dương huyền cung vơ vét tài sản là hai con Chu Tước, cũng đưa ra đủ loại điều kiện hà khắc.

Nghe đến đó, Lâm Minh nhướng mày:

- Ừm? Hỏa Nhi, Hỏa Lân cũng bị Âm Dương huyền cung bắt đi?

Chương 692: Đàm phán!

Ban đầu ở dưới Lôi Đình sơn, lúc Mục Thiên Vũ cùng Hỏa Nhi gặp rủi ro, Lâm Minh từng chiếu cố Hỏa Nhi, nướng con hoẵng cho Hỏa Nhi ăn, đối với Chu Tước tuổi thọ dài mà nói, Hỏa Nhi vẫn còn bé, có chút ngây thơ không biết mùi vị, mặc dù Lâm Minh cùng Hỏa Nhi tiếp xúc thời gian rất ngắn, nhưng đã lưu lại ấn tượng rất tốt đối với con Chu Tước ngốc này.

Hỏa Nhi là Chu Tước bản mạng của Mục Thiên Vũ, một người một thú tình cảm sâu đậm, hiện tại, Hỏa Nhi lại bị Âm Dương huyền cung bắt đi?

- Bọn họ muốn Chu Tước làm cái gì?

Lâm Minh có chút tức giận, nghe ý tứ của Mục Thiên Vũ, Âm Dương huyền cung là bỏ đá xuống giếng, thừa dịp Thần Hoàng đảo nguy nan liền rao giá trên trời, chẳng những muốn hai con Chu Tước, hơn nữa còn mơ ước một ít bí thuật của Thần Hoàng đảo, thậm chí nghĩ tới chiếm đoạt Thần Hoàng đảo.

Nghe được lời của Lâm Minh, trong ánh mắt Mục Thiên Vũ hiện lên một tia bi thiết, sâu kín nói:

- Bọn họ muốn Chu Tước là vì để lấy tinh huyết Chu Tước ra, ghép trên người nam đệ tử Âm Dương huyền cung, sau Chu Tước, bọn họ còn muốn Thanh Loan, lấy máu huyết Thanh Loan ra để ghép trên người nữ đệ tử Âm Dương huyền cung, những ngày qua, cơ hồ qua mỗi ngày chúng ta cũng phải đàm phán cùng Âm Dương huyền cung, thương lượng cái giá mà chúng ta muốn, hình thức bức nhân, chúng ta không thể không kéo dài nhượng bộ, mà bọn họ lại được voi đòi tiên.

Lúc trước Thần Hoàng đảo định cư ở Âm Dương huyền cung, chuyện tình liên quan đến tài nguyên, bí pháp lại thủy chung không có thảo luận, loại đàm phán liên quan đến ích lợi trọng đại của tông môn này, rất nhiều lần cũng là kiểu chạy maratong, nói chuyện nói một năm cũng không kỳ quái.

Mấy tháng gần đây, Âm Dương huyền cung đã đàm phán cùng Thần Hoàng đảo hai mươi lần, chi tiết lặp đi lặp lại, đắn đo cân nhắc, mà nói tóm lại Thần Hoàng đảo càng ngày càng thua thiệt, thực lực không bằng người, phía trên bàn đàm phán sẽ phải nén giận.

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, nguyên lai là như vậy...

Âm Dương huyền cung hiện tại đã bắt đi hai con Chu Tước, tinh huyết Chu Tước đối với Thần Hoàng đảo mà nói cực kỳ trân quý, nói không khoa trương chút nào, thì một vài giọt máu huyết, phối hợp một chút bí pháp cùng một đệ tử Thần Hoàng đảo tư chất coi như có thể, thì có thể nuôi dưỡng được một cường giả Toàn Đan!

Ban đầu, Lâm Minh cũng là bởi vì có tinh huyết Chu Tước, mới kéo Tần Hạnh Hiên từ bên bờ tử vong trở lại.

Máu huyết cực kỳ trân quý, vô luận là đối với võ giả hay là đối với thánh thú cũng tốt.

Tinh huyết Chu Tước của Thần Hoàng đảo đều là ở lúc tuổi thọ lão Chu Tước đã già mới có thể lấy ra, một con Chu Tước cũng chính là lấy ra hai ba mươi giọt.

Đối với Chu Tước có sinh mạng lực tràn đầy, Thần Hoàng đảo chưa bao giờ sẽ liều mạng hao tổn cái giá rất lớn là sinh mệnh lực để ép buộc lấy tinh huyết Chu Tước ra. Dù sao máu huyết cơ hồ không cách nào đền bù, lấy ra một giọt sẽ ít đi một giọt.

Hơn nữa Hỏa Nhi tuổi nhỏ, hiện tại lấy tinh huyết Chu Tước ra từ trên người nó làm sao chịu được?

Chu Tước càng nhỏ càng yếu ớt, lấy máu huyết ra sẽ làm cho tuổi thọ, thực lực của nó cũng sẽ bị ảnh hưởng thật lớn, thậm chí sẽ trực tiếp làm cho nó chết non.

Nhìn ánh mắt khe khẽ đỏ lên của Mục Thiên Vũ, trong lòng Lâm Minh vô cùng giận.

- Vũ Nhi, ngươi mới vừa nói bọn họ muốn chiếm đoạt Thần Hoàng đảo, là chuyện gì xảy ra?. Truyện Light Novel

Mục Thiên Vũ thở dài một hơi, nói:

- Công pháp của Âm Dương huyền cung là nam nữ song tu, âm dương bù đắp, chủ tu nguyên khí Thủy Hỏa. Tương tự với Băng Hỏa của Thần Hoàng đảo ta, mấy tháng gần đây đệ tử Âm Dương huyền cung hoặc là dùng ích lợi hấp dẫn, hoặc là dùng thủ đoạn cưỡng bức, thậm chí dùng dược vật, sinh hoạt vợ chồng cùng đệ tử Thần Hoàng đảo ta, gạo sống nấu thành cơm chín, rồi sau đó thành thân...

Mục Thiên Vũ nói tới đây trong lòng rất không có tư vị, thật ra thì đệ tử Thần Hoàng đảo bị đệ tử Âm Dương huyền cung dụ dỗ chỉ chiếm nửa số mà thôi, nửa số còn lại là tự nguyện, ít nhất cũng là ỡm ờ.

Dù sao ngay cả bây giờ là tông môn tứ phẩm, thật ra thì tài nguyên tu luyện căn bản không có nhiều, đại trận tu luyện, dược viên không cần phải nói, ngay cả linh sơn Tiểu Yến sơn dưới chân, cũng chỉ là linh địa cấp bậc tương đương với tông môn tam phẩm.

Điều kiện ác liệt như vậy, dựa vào cái gì mà hấp dẫn môn hạ đệ tử?

Huống chi thời khắc Thần Hoàng đảo gặp phải nguy cơ đến từ Nam Hải Ma Vực, có thể nói là ăn bữa hôm lo bữa mai, đệ tử Thần Hoàng đảo phái nữ chiếm đa số, nữ hài tử cho dù là võ giả cũng đều là người trời sinh có sự nhu nhược trong lòng, cần người bảo vệ, dưới loại tình huống sống đầu đường xó chợ này, dưới tình huống nguy ở sớm tối, rất dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt của nam tử đả động, từ yêu thương đến lên giường, cuối cùng hy lý hồ đồ liền thành thân.

Cho nên, mấy tháng này, liên tiếp có nữ đệ tử của Thần Hoàng đảo thành thân, thậm chí đã mang thai.

Một khi kết làm vợ chồng, bọn họ dĩ nhiên sẽ ở lại Âm Dương huyền cung, thứ nhất là Âm Dương huyền cung cường thế, thứ hai là Âm Dương huyền cung vô luận là Tu luyện địa, linh địa chủ phong phẩm chất cao, còn tốt hơn một chút so sánh với Thần Hoàng đảo trước kia.

Tiếp tục như vậy, Thần Hoàng đảo sớm muộn cũng sẽ bị đào rỗng, hơn nữa đáng giận nhất là nam đệ tử của Âm Dương huyền cung chọn nữ đệ tử vừa có thiên phú xuất chúng vừa có dung mạo xinh đẹp của Thần Hoàng đảo để hạ thủ, lúc không theo đuổi được mới suy tính tới một chút nữ đệ tử kém hơn, hơn nữa còn có thể bội tình bạc nghĩa với đối phương.

- Vũ Nhi, ngươi nói bọn họ dùng thuốc?

Lâm Minh trầm giọng hỏi.

- Chẳng qua là có hai người bị trúng dược, chúng ta từng truy cứu, yêu cầu trừng trị hai tên bại hoại kia, nhưng sau này không biết Âm Dương huyền cung đưa ra điều kiện gì, hai nữ đệ tử bị hại kia cũng không muốn truy cứu, ngược lại nhận mệnh.

Mục Thiên Vũ nói tới đây, thở dài một tiếng, nhớ tới Tinh Dương ban đầu chịu trách nhiệm xử lý chuyện này, trong nội tâm nàng thầm hận, nói:

- Thiếu cung chủ Tinh Dương của Âm Dương huyền cung, hẳn là đánh chú ý tới trên người muội muội ta, muốn kết làm vợ cùng muội muội ta, hơn nữa chuyện này, cung chủ Âm Dương huyền cung đã chính thức đề cập tới chuyện này với chưởng môn sư tôn, mặc dù bị chưởng môn sư tôn từ chối, nhưng là năm rộng tháng dài, chưa chắc sẽ không phát sinh biến cố gì.

Mục Thiên Vũ rất lo lắng cho muội muội, suy nghĩ một chút, liền báo cho Lâm Minh biết chuyện này, nàng cũng không có nói ra chuyện Tinh Dương mơ ước mình, tuy nhiên chuyện này cũng đã đủ để cho Lâm Minh nổi giận.

Mục thị tỷ muội của Thần Hoàng đảo, một khi phát sinh quan hệ, có thể thừa kế một tia huyết mạch thánh thú trong cơ thể các nàng, Tinh Dương này thật đúng là tính toán tốt!

Lâm Minh nói:

- Sáng sớm ngày mai, ta cùng ngươi đi tới ngọn núi cao nhất của Âm Dương huyền cung, bản thân ta muốn biết một chút về thiếu cung chủ của Âm Dương huyền cung này là người ra sao!

Thanh âm của Lâm Minh mang theo một cỗ khí phách thống trị vận mệnh người khác, đây là tới từ tự tin về thực lực tuyệt đối, Huyễn Vô Cực thì Lâm Minh không phải là đối thủ, nhưng là đối mặt với Âm Dương huyền cung, hắn lại không sợ chút nào!

Cỗ khí thế chân thật đáng tin này, để cho trong lòng Mục Thiên Vũ ấm áp.

Mặc dù nàng không thèm để ý thực lực của Lâm Minh mạnh bao nhiêu, nhưng nữ hài nào không hy vọng người trong lòng của mình có thực lực xuất chúng, có thể che gió che mưa cho mình a?

Hai người nói tới đây không hề nói gì nữa, mà là tĩnh hạ tâm lai hưởng thụ ôn tồn giờ phút này, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm, Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ rời giường thật sớm, mặt trời mới mọc, phía trên cỏ xanh còn dính giọt sương nặng trịch, không khí trong lành.

Lâm Minh đẩy cửa đi ra ngoài, thấy hai nam một nữ ở cách đó không xa, ba người cũng là khí chất xuất chúng, một người thiếu nữ trong đó mặc áo lam cười như không cười nhìn về Lâm Minh, bên trong ánh mắt có loại ý vị sâu xa.

Thiếu nữ này chính là Lam Thấm, nàng khanh khách cười:

- Lâm huynh, tối hôm qua rất vui sướng sao?

Nghe câu hỏi thăm rõ ràng có hàm ý khác này, mặt Lâm Minh lộ vẻ cổ quái, hắn không có tâm tình ồn ào cùng Lam Thấm, dứt khoát bỏ mặc đối với vấn đề này.

Lam Thấm le lưỡi, cười xấu xa như cũ.

- Lâm huynh, đây chính là tông môn Thần Hoàng đảo ngươi đã lớn lên?

Ở bên cạnh Lam Thấm, Đoan Mộc Quần mở miệng hỏi, sáng sớm hôm nay hắn cũng đại khái dò xét tình huống Thần Hoàng đảo một chút, mặc dù đã sớm ngờ tới Thần Hoàng đảo không phải là đại tông môn gì, nếu không cũng không bị Nam Hải Ma Vực diệt, nhưng là thấy tình huống bây giờ, thật sự làm cho người ta cảm thấy có chút quá khó

Cả tông môn tổng cộng có hơn một ngàn người, cao thủ Toàn Đan chỉ có mười, cao thủ Mệnh Vẫn tầng một hai người, một người trong đó lại đã suy giảm tới tính mạng bản nguyên, không có bao nhiêu lực chiến đấu.

Nơi này tạm thời chỉ là một linh địa tam phẩm, đặt ở Thánh Ma đại lục cũng không được coi là môn phái nhỏ, trận tu luyện, dược viên hay gì đó cũng không có, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

Loại tông môn này, làm sao sẽ bồi dưỡng được loại yêu nghiệt như Lâm Minh?

Vô luận là Đoan Mộc Quần hay là Phong Thần, cũng cảm thấy không cách nào hiểu.

- Ừm!

Lâm Minh gật đầu, đây chính là tông môn hắn xuất thân, đối với Thất Huyền cốc, Lâm Minh không có tình cảm gì, còn đối với Thần Hoàng đảo, hắn lại coi là cái nhà thứ hai của mình.

- Lâm huynh, nếu có tài nguyên gì Thần Hoàng đảo khó tìm thì có thể để cho chúng ta hỗ trợ.

Đoan Mộc Quần cho rằng, tông môn tứ phẩm giống như Thần Hoàng đảo tác dụng có thể đưa đến cho Lâm Minh thật sự rất có hạn, hắn lại không thể trực tiếp mời Lâm Minh gia nhập Thần Mộc thánh địa, cũng chỉ có thể giúp Lâm Minh tìm tài nguyên...

Lâm Minh khẽ mỉm cười, nói:

- Cảm ơn hảo ý của Đoan Mộc huynh, nếu như ngày sau trở về Thánh Ma đại lục nữa, ta chỉ sợ thật sự sẽ phải tới cửa làm phiền.

Lâm Minh tính toán ngày sau tinh luyện đạo luyện dược, mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh trải bằng con đường cho mình, đến lúc đó ắt phải cần mua một chút tài nguyên.

Bàn về nhân mạch, năng lực tìm kiếm tài nguyên, vận dụng lực lượng của một thánh địa tự nhiên dễ dàng hơn nhiều so sánh với Lâm Minh chính mình đi tìm.

- Lâm huynh khách khí.

Đoan Mộc Quần mỉm cười nói.

Đúng lúc này, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên, Mục Băng Vân ba người từ nơi không xa đi tới, ngày hôm qua bởi vì Lâm Minh vội vã gặp Mục Thiên Vũ, chẳng qua là vội vã gặp đám người Mục Dục Hoàng, căn bản chưa kịp nói gì.

Hôm nay, Mục Dục Hoàng đang muốn nói chuyện cùng Lâm Minh một phen, lại liếc thấy đám người Đoan Mộc Quần, Mục Dục Hoàng hơi ngẩn ra, ba người trước mắt tựa hồ không phải là loài người, bọn họ là chủng tộc gì? Từ đâu tới?

Do dự một chút, Mục Dục Hoàng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

- Lâm Minh, ba người này là bằng hữu của ngươi?

Lâm Minh gật đầu.

Không nghi ngờ chút nào, xuất thân của ba người cũng rất có lai lịch, Mục Dục Hoàng cũng không có hỏi nhiều, đang muốn cặn kẽ hỏi thăm Lâm Minh một chút xem trong hai năm qua rốt cuộc hắn có kỳ ngộ gì, vì sao có thể đột phá Toàn Đan nhanh như vậy.

Nhưng là đúng lúc này, một chiếc Linh chu gào thét đi qua đỉnh đầu mọi người, rơi vào trong phòng nghị sự cách đó không xa.

Thấy dấu hiệu nước lửa phía trên chiếc Linh chu này, sắc mặt Mục Dục Hoàng trầm xuống, đây là Linh chu của Âm Dương huyền cung, bọn họ tới Tiểu Yến sơn, tự nhiên vẫn là vì chuyện đàm phán.

Mục Dục Hoàng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi ở chỗ này chờ, về chuyện tình ngươi bình an trở về, nhất định không nên lộ ra, cũng không cần để cho bất luận kẻ nào biết, nếu không sẽ có người gây bất lợi đối với ngươi.

Chương 693: Xung đột!

Ở trong mắt Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên, Lâm Minh là vũ khí bí mật của Thần Hoàng đảo, ngày hôm qua các nàng vội vã liếc mắt thấy Lâm Minh một cái, cái gì cũng chưa nói, Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên đương nhiên cho là Nam Hải Ma Vực hiện tại không có ai biết tin tức Lâm Minh trở về.

Phải biết rằng, ban đầu Lâm Minh làm hư hành trình Ma Thần đế cung của Huyễn Vô Cực, cướp đi Phạm Thiên Long Căn từ trong tay Huyễn Vô Cực, nếu như hiện tại bị Huyễn Vô Cực biết Lâm Minh còn sống, hậu quả kia có thể nghĩ.

Việc cấp bách là hảo hảo bồi dưỡng Lâm Minh, đợi đến khi hắn lớn lên, có thể tự mình ngăn chặn một mặt, để cho hắn xuất thế cũng không muộn.

Lâm Minh còn không có hồi âm, Linh chu kia đã rơi vào phía trước biệt viện nghị sự.

- Lâm Minh, ngươi vào nhà đi!

Mục Phượng Tiên dùng chân nguyên truyền âm nói, nàng sợ võ giả Âm Dương huyền cung nhận ra Lâm Minh tới, mặc dù khả năng này rất nhỏ, nhưng không thể không phòng.

Nói xong, cước bộ của nàng vừa động, cùng Mục Dục Hoàng đi về biệt viện nghị sự, Mục Băng Vân liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, cũng theo sát đi sau Mục Dục Hoàng.

Trong lúc nhất thời, tại chỗ chỉ còn lại Lâm Minh, Mục Thiên Vũ cùng mấy người Đoan Mộc Quần.

Lâm Minh nheo mắt lại nhìn Linh chu của Âm Dương huyền cung, ánh mắt dừng lại trong chốc lát ở dấu hiệu nước lửa phía trên Linh chu.

- Vũ Nhi, chiếc Linh chu kia chính là đại biểu đàm phán của Âm

Dương huyền cung sao?

- Ừm...

Mục Thiên Vũ gật đầu:

- Lâm Minh, mới vừa rồi ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, ban đầu hành trình Nam Hải Ma Vực, chẳng những có Huyễn Vô Cực, còn có Nam Duẫn Vương, Bạch Mi tăng nhân của Đại Thiện tự. Ba người bọn họ cũng là tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, nguyên nhân cũng bởi vì ngươi mà không có được Phạm Thiên Long Căn, nếu như tin tức ngươi còn sống truyền đi, một khi khiến cho Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi Phương Trượng chú ý cũng không, không bằng thật sự dựa theo như lời chưởng môn sư tôn, nhẫn nại nhất thời nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến khi thực lực bản thân ngươi cũng trưởng thành sẽ đứng lên, thanh toán nợ cũ này cũng không muộn.

- Không sao.

Lâm Minh lắc đầu.

- Cách lâu như vậy, Nam Duẫn Vương cùng Bạch Mi tăng nhân hẳn là đoán được Phạm Thiên Long Căn đã bị ta dùng xong, thực lực cá nhân ta mặc dù có hạn, nhưng là có Cự Côn ở đây, ta đối với lực uy hiếp của một tông môn thậm chí vượt qua cường giả Mệnh Vẫn tầng ba, Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng nếu như không phải là bị ma quỷ ám ảnh, nếu không sXông hạ thủ đối với ta.

Lâm Minh tính toán rất đơn giản. Nếu trở lại, hắn không có ý định hành động âm thầm, nếu không ngược lại là bày ra thế yếu. Thế giới võ giả chính là như vậy, chỉ có ngươi càng mạnh, địch nhân mới càng e ngại ngươi. Kẻ ngu cũng biết tứ đại thần quốc nắm trong tay đại lượng tài nguyên, nhưng là ai dám chém giết? Ngược lại một kẻ yếu đuối, một khi có đại lượng tài nguyên, cũng sẽ bị người khác ngấp nghé, thậm chí có thể vì vậy mà bỏ mạng.

...

Lúc này, ở bên trong biệt viện phòng nghị sự.

Ba lão giả còn có một nam tử trẻ tuổi từ trong Linh chu đi ra, nam tử trẻ tuổi kia ước chừng ba mươi tuổi, vóc người cao gầy, một thân hoàng y, hắn chính là thiếu cung chủ Tinh Dương của Âm Dương huyền cung. Mà ba vị lão giả còn lại, chính là trưởng lão của Âm Dương huyền cung.

- Mục tiên tử, nhiều ngày không thấy, biệt lai vô dạng a.

Tinh Dương cười như không cười nói với Mục Thiên Vũ, bởi vì vài ngày trước đi bái kiến thái tử thần quốc bị người khác nhanh chân đến trước, tâm tình Tinh Dương không thể nào tốt, kể từ đó, hắn liền chuyển dời lực chú ý đến Thần Hoàng đảo, hắn kỳ vọng có thể có được nguyên âm khí của tỷ muội Mục Băng Vân cùng Mục Thiên Vũ, cái này mặc dù không đạt được ích lợi lớn bằng việc làm quen thái tử thần quốc, nhưng là có thể trải bằng con đường sau khi trở thành cường giả phong hoàng sau này, hơn nữa nếu như thật có thể hàng phục đôi hoa tỷ muội này, nhị nữ hầu cùng một chồng, điên loan đảo phượng, tận hưởng vui sướng trên giường hẹp, cũng là một chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, nụ cười của Tinh Dương càng nồng đậm thêm vài phần.

- Nhờ phúc của Âm Dương huyền cung các người, lão thân còn chưa chết.

Mục Phượng Tiên đáp lại có chút lãnh đạm, ở bàn đàm phán của thế giới võ giả, đối thủ đàm phán chưa bao giờ sẽ bởi vì ngươi kính lễ mà nhượng bước, tự nhiên như thế, Mục Phượng Tiên căn bản là lười nói lời vô ích với Tinh Dương.

- Hắc hắc, Mục tiên tử, chúng ta không cần nói nhảm nhiều lời, tiếp tục đề tài đàm phán lần trước đi, về bí pháp ghép tinh huyết Chu Tước!

Tinh Dương nói tới đây, trực tiếp đi tới bên cạnh bàn hội nghị rồi ngồi xuống, tùy ý làm một cái thủ hiệu mời.

- Lần này ta tới đàm phán là mang theo đầy đủ thành ý tới, hy vọng Mục tiên tử cũng biết tiến lui cho phải!

Ý tứ cảnh cáo tràn ngập trong thanh âm của Tinh Dương, Thần Hoàng đảo ba chân bốn cẳng đầu phục Âm Dương huyền cung, hết thảy sự tình cụ thể cũng không kịp thương nghị, loại đàm phán liên quan đến ích lợi trọng đại của hai đại tông môn này tự nhiên phải tiến hành từ lâu rồi.

Trong lòng Mục Phượng Tiên cười lạnh một tiếng, Tinh Dương trước mắt trong lòng có chủ ý gì nàng dĩ nhiên rõ ràng, đối phương nhiều lần gây khó khăn, không đơn thuần là vì bí pháp của Thần Hoàng đảo, cũng là đánh chủ ý tới trên người tỷ muội Mục thị, nàng sao lại để cho đối phương như ý?

Nếu như nói mấy ngày trước, bởi vì uy hiếp tuyệt đối của Nam Hải Ma Vực, Mục Phượng Tiên lo lắng không đủ, phải nén chịu Âm Dương huyền cung, như vậy hiện tại có một nhân tố không biết như thái tử thần quốc, Nam Hải Ma Vực liên tiếp bị thương nặng, Mục Phượng Tiên tuyệt không tính toán dễ dàng chịu thua.

Đang muốn đi lên bàn đàm phán cãi cọ cùng Tinh Dương một phen, đúng lúc này, nàng đột nhiên sửng sốt một chút, xoay đầu lại nhìn về cửa phòng họp.

Năm người đứng ở đó, chính là Lâm Minh, Mục Thiên Vũ, Đoan Mộc Quần, Lam Thấm cùng Phong Thần.

Đáng chết, bọn họ tới nơi này làm gì?

Trong lòng Mục Phượng Tiên giật thót một cái, tin tức Lâm Minh trở về Thần Hoàng đảo là tuyệt đối bí mật, một khi tiết lộ ra ngoài hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Chẳng những là Mục Phượng Tiên, sắc mặt Mục Dục Hoàng cũng là mất tự nhiên, tuy nhiên nàng hết sức áp chế, mặc dù Tinh Dương chưa chắc trông thấy bức họa về Lâm Minh, nhưng là tuổi thọ Lâm Minh đối lập tu vi của hắn, muốn không làm cho người ta chú ý cũng khó khăn.

Nàng khiển trách:

- Vũ Nhi, ngươi tới nơi này làm gì?

Mục Dục Hoàng là muốn để cho Mục Thiên Vũ thừa dịp trước khi Tinh Dương chưa chú ý nhanh chóng mang theo Lâm Minh rời đi, mà lúc này đây, Mục Thiên Vũ nhất thời không biết giải thích thế nào.

Tinh Dương cau mày, nhìn chằm chằm Lâm Minh, trầm giọng nói:

- Ngươi là ai?

Tinh Dương quả thật không nhận ra Lâm Minh, hắn xác định lúc Thần Hoàng đảo vừa tới Âm Dương huyền cung không có nhân vật như Lâm Minh, thật sự có thì hắn không thể nào không có ấn tượng, Lâm Minh nhìn tuổi chỉ hai mươi mấy tuổi, tu vi Toàn Đan sơ kỳ, hơn nữa cả người chân nguyên dày đặc, hiển nhiên không phải là cường giả Toàn Đan sơ kỳ bình thường.

Dĩ nhiên, nhìn qua hai mươi mấy tuổi, thật ra thì cũng có thể đến gần ba mươi tuổi, dù sao võ giả già yếu vô cùng chậm, ba mươi tuổi cùng hai mươi tuổi khác biệt cũng không phải là quá lớn, bởi vì không cách nào xác định số tuổi chính xác của Lâm Minh, hắn cũng là không có biện pháp suy đoán trình độ thiên tài của Lâm Minh, nhưng ít nhất cấp thánh đứng đầu.

Tinh Dương chú ý Lâm Minh, trừ thiên phú của Lâm Minh, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn.

Đó chính là... Mục Thiên Vũ nắm tay Lâm Minh!

Trong lòng Tinh Dương trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên ghen tị nồng đậm. Hắn biết rõ xuất thân của Mục Thiên Vũ, nàng chỉ có một muứ muội, không có ca ca đệ đệ, như vậy Lâm Minh chỉ có thể là tình nhân của Mục Thiên Vũ.

Đối với Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân mà nói, tình cảm của các nàng cũng không phải là trò đùa, bởi vì lần đầu tiên sinh hoạt vợ chồng các nàng sẽ truyền một phần nguyên âm khí của mình cho nam tử giao hoan cùng, sẽ pha loãng huyết mạch thánh thú trên người thánh nữ ở trình độ nhất định.

Nhưng là bây giờ nhìn Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên cũng không có ý tứ phản đối Mục Thiên Vũ cùng nam tử kia ở chung một chỗ một chút nào, hiển nhiên là ngầm đồng ý đoạn tình cảm này.

Người này rốt cuộc là ai?

Nhìn Mục Thiên Vũ đối với nam tử kia đã tới trình độ không muốn xa rời, sợ là không để ý chút nào sẽ giao tấm thân xử nữ của nàng cho đối phương. Điều này làm cho trong lòng Tinh Dương dâng lên sát ý nồng đậm!

Mặc dù Lâm Minh thiên phú không tồi, Tinh Dương cũng không sợ. Tinh Dương đã ba mươi lăm tuổi, tu vi mới vào Toàn Đan hậu kỳ, tiến thêm một bước chính là Mệnh Vẫn, nếu như hắn có thể hoàn thành Mệnh Vẫn trước bốn mươi lăm tuổi, như vậy khả năng phong hoàng xưng đế sẽ đề cao thật lớn.

Mà Lâm Minh dù sao trẻ tuổi hơn hắn, tu vi lại kém hơn hắn hai cái cảnh giới nhỏ.

Sau Toàn Đan, từng cái cảnh giới nhỏ cũng chênh lệch không nhỏ. Tinh Dương không lo lắng lực chiến đấu của Lâm Minh chút nào, chẳng qua là lo lắng xuất thân của đối phương, dù sao loại thiên tài này xuất thân bình thường cũng sẽ không kém, hắn chú ý tới ba nam nữ tuấn mỹ phía sau Lâm Minh, nhìn dáng dấp không giống loài người, cũng không biết là chủng tộc gì.

Quỷ dị chính là, Tinh Dương có thể cảm giác ba người cũng là võ giả, tuy nhiên là hết lần này tới lần khác lại nhìn không ra tu vi của đối phương, hệ thống tu luyện của Yêu tộc bất đồng cùng Nhân tộc.

- Vụng trộm xông vào Âm Dương huyền cung, ngươi là ai?

Tinh Dương muốn thử dò xét xuất thân của Lâm Minh, nếu như đối phương cũng xuất thân từ tông môn ngũ phẩm, hắn cũng không thể làm gì Lâm Minh, nếu như đối phương xuất thân từ tông môn nhỏ, như vậy lặng lẽ giết đối phương cũng không quan hệ.

Lâm Minh cười lạnh nói:

- Bản thân ta chính là đệ tử Thần Hoàng đảo, Tiểu Yến sơn đã chia cho Thần Hoàng đảo làm trú địa, Lâm mỗ xuất hiện ở chỗ này có gì kỳ quái?

Nghe được Lâm Minh không e dè tự xưng là Lâm mỗ, Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên cũng là lo lắng, tự báo ra họ, hơn nữa thiên phú của Lâm Minh còn ở đó, Tinh Dương sớm muộn cũng sẽ kịp phản ứng.

Mục Dục Hoàng liên tiếp chân nguyên truyền âm với Lâm Minh, căn bản không được đáp lại, Mục Băng Vân cũng là nhướng mày nhìn về phía Lâm Minh, không biết Lâm Minh tính toán làm cái gì.

Ừm? Tiểu tử này lại là đệ tử Thần Hoàng đảo?

Tinh Dương nheo mắt lại đánh giá Lâm Minh, hắn cũng không hiểu rõ lắm về lịch sử Thần Hoàng đảo, tạm thời không có nghĩ đến người tự xưng là Lâm mỗ này là ai, chẳng qua là kỳ quái vì Thần Hoàng đảo lúc nào thì xuất hiện một thiên tài như vậy, tuy nhiên, nếu hắn là đệ tử Thần Hoàng đảo vậy cũng không đáng sợ.

Hắn đang suy tư lấy cớ như thế nào để trừng phạt Lâm Minh một phen, tốt nhất có thể lặng lẽ sử dụng dược vật nào đó, cắt đứt chức năng phái nam của hắn, tránh khỏi khả năng hắn lấy đi tấm thân xử nữ củ Mục Thiên Vũ, mà ở lúc này, Lâm Minh đột nhiên mở miệng nói một câu để cho hắn trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Minh nói:

- Ngươi kêu Tinh Dương đúng không, ta hôm nay tới gặp ngươi là muốn nói với ngươi, đàm phán không cần nói tiếp, lập tức trả lại Chu Tước, tiếp theo phân ra một nửa khu vực của Âm Dương huyền cung đến cho Thần Hoàng đảo làm nơi ở tạm thời, bao gồm cả cung cấp đại trận tu luyện, dược viên, Chân Nguyên thạch và hết thảy tài nguyên, cũng chia ra một nửa số định mức hằng ngày cung cấp cho Thần Hoàng đảo sử dụng.

Lâm Minh nói tới đây, Tinh Dương khẽ nhếch miệng, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình, tiểu tử này mới vừa nói cái gì?

Không riêng gì Tinh Dương, ngay cả Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên cũng là nghe tới u mê, Mục Băng Vân luôn luôn đạm mạc cũng dùng ánh mắt ngờ vực nhìn về phía Lâm Minh, nhìn bộ dạng Lâm Minh tuyệt đối không giống nói đùa, nàng liền quay đầu nhìn về Mục Thiên Vũ.

Lại thấy Mục Thiên Vũ cũng là nhẹ nhàng kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ tới Lâm Minh mở miệng chính là điều kiện quá đáng như vậy, đây là đang cắt thịt trên người Âm Dương huyền cung a!

Cũng là bọn người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm là thái độ không sao cả, bọn họ xuất thân từ thánh địa đối với một nửa tài nguyên tu luyện của tông môn ngũ phẩm gì đó căn bản là đề không nổi hứng thú.

Cái đó thì đáng giá bao nhiêu chứ, Lâm Minh ở cấm khu ngàn dặm có được Ma Thần Chi Cốt địa giai tùy tiện lấy ra một khối cũng đủ để một tông môn ngũ phẩm tiêu hao mười năm.

Tinh Dương sửng sốt mấy hơi thời gian, đột nhiên cười ha ha:

- Ta còn tưởng rằng ngươi là một thiên tài, không nghĩ tới ngươi là một xuẩn tài (đồ ngu), ngươi là cảm thấy chúng ta đàm phán quá khô khan, cố ý xuất hiện trêu chọc ta bật cười a, ha ha ha ha! Ta không thể không nói, ngươi thành công, hơn nữa làm được không tệ.

Tinh Dương nói tới đây, sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

- Khương trưởng lão, Tôn trưởng lão bắt tiểu tử này lại cho ta!

Ở phía sau Tinh Dương, có ba vị trưởng lão áo đen, hai người trong đó là Toàn Đan hậu kỳ, người cuối cùng là Mệnh Vẫn tầng một, là tới nơi này áp trận.

Âm Dương huyền cung không coi là tông môn ngũ phẩm có thực lực thâm hậu, lại không cách nào làm được trình độ mỗi cái trưởng lão cũng là Mệnh Vẫn, bởi vì số lượng cao thủ chưa đủ, phần lớn trưởng lão chẳng qua là Toàn Đan trung hậu kỳ mà thôi.

Đối phó Lâm Minh, Tinh Dương lười tự mình ra tay, Khương trưởng lão cùng Tôn trưởng lão cũng là tu vi Toàn Đan hậu kỳ, đối phó Lâm Minh đã đủ.

Lâm Minh nhàn nhạt liếc mắt quét hai trưởng lão một cái, cười, hắn đã sớm biết mới vừa rồi nói những thứ kia cùng Tinh Dương tương đương với nói nhảm, vốn hôm nay hắn chính là định tới tàn bạo người.

Hai trưởng lão một trái một phải, tiến tới gần Lâm Minh, sắc mặt Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên cũng thay đổi, tuy nhiên các nàng rất rõ ràng Lâm Minh cũng không phải là người lỗ mãng, hắn rốt cuộc muốn làm gì, cho dù thực lực của hắn xuất chúng, có thể vượt cấp chiến thắng hai trưởng lão Toàn Đan này thì thế nào, chẳng lẽ hắn muốn là địch cùng cả Âm Dương huyền cung sao?

Vào lúc này Lam Thấm khanh khách khanh khách nở nụ cười, thanh âm dễ nghe như chuông bạc, nàng không khách khí châm chọc nói:

- Lại còn tông môn ngũ phẩm, trưởng lão của tông môn ngũ phẩm theo đạo lý phải là Mệnh Vẫn, các ngươi lấy trưởng lão Toàn Đan hậu kỳ cho đủ số, cũng không biết xấu hổ xưng là tông môn ngũ phẩm, thật là buồn cười!

Lam Thấm nói như vậy, hai vị trưởng lão Khương, Tôn nhất thời giận dữ, cái này chẳng những là châm chọc Âm Dương huyền cung, cũng mắng cả hai người bọn họ, mắng chửi người sợ nói rõ chỗ yếu, lời của Lam Thấm thật sự ác độc, Âm Dương huyền cung mặc dù được xưng là tông môn ngũ phẩm, nhưng đúng là rất nhiều địa phương không phù hợp với định nghĩa về tông môn ngũ phẩm.

- Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết, lão phu cho ngươi biết trời cao bao nhiêu, đất dày thế nào.

Khương trưởng lão nhìn không ra tu vi cùng chủng tộc của Lam Thấm, hắn lường trước đối phương là thiên tài của một tông môn, hơn nữa còn là hạng người chẳng bao giờ ra khỏi tông môn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, ỷ vào thiên phú của mình cao, không biết cái gọi là ngu xuẩn.

- Ha ha, chết cười bản tiểu thư, ta đứng ở chỗ này, ngươi có thể nhích tới gần hắn ba thước, cho ngươi thắng!

Lam Thấm vừa nói vừa chỉ về Đoan Mộc Quần, nguyên nàng vốn cũng không phải là một nữ tử ngoan ngoãn, có cơ hội chơi thật tốt như vậy, nàng không muốn bỏ qua

Đoan Mộc Quần nhất thời im lặng, hắn vốn cho là Lam Thấm sẽ xuất thủ, không nghĩ tới tiểu nha đầu này nói xong lời cuối cùng lại bắt hắn dây vào.

Quả thật lấy thực lực của Lam Thấm mặc dù có thể thắng Khương trưởng lão kia, nhưng tuyệt không dễ dàng, thậm chí còn có thể bị thương, rất khó lập uy.

- Quá cuồng vọng, Tôn lão, ngươi đối phó Lâm Minh, ta bắt giữ tiểu nha đầu này!

Khương trưởng lão đã giận không kìm được.

- Tốt!

Hai gã trưởng lão vừa nói vừa một trái một phải xông lên.

Đối mặt tình cảnh này, Lâm Minh ngay cả thương cũng không xuất ra, ngón trỏ bắn ra, Chiến Linh bám vào không khí, bắn nhanh ra.

Sau một khắc, Khương trưởng lão chỉ cảm thấy quang mang màu xanh da trời chợt lóe trước mắt, tiếp theo là nổ trầm bịch một tiếng, Tôn trưởng lão lao ra cùng hắn đã không thấy đâu.

Quay đầu nhìn lại, trên vách tường phòng họp xuất hiện một động lớn hình người, mà Tôn trưởng lão thì dính vào tường rào của biệt viện, miệng phun máu tươi, tứ chi mềm nhũn rũ xuống, giống như là một con chó đất bị đánh.

Chương 694: Chênh lệch tuyệt đối!

Khương trưởng lão vọt tới một nửa thì dừng lại, hắn cùng Tôn trưởng lão phóng đi cùng nhau, trong nháy mắt Tôn trưởng lão đã không thấy tăm hơi, quay đầu lại hắn thế nhưng đọng ở trên tường giống như thịt khô.

Đại động hình người trên vách tường kia bụi còn đang đổ rào rào xuống, mà cả người Tôn trưởng lão như nhũn ra, không biết có phải là ngất đi rồi hay không.

Cả hội trường yên lặng như tờ, đám người Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên đều ngơ ngẩn, các nàng mặc dù đã sớm đoán được sau khi Lâm Minh đột phá Toàn Đan thực lực đại tăng, chiến đấu vượt cấp hết sức dễ dàng, nhưng là không nghĩ tới Lâm Minh có thể dùng một ngón tay búng bay một võ giả Toàn Đan hậu kỳ. Ngay cả Mục Thiên Vũ đã nghe Lâm Minh nói về thực lực mình cũng là trợn mắt nhìn. Nghe Lâm Minh nói là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

- Tôn trưởng lão!

Tinh Dương quá sợ hãi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh một màn như vậy, hắn dùng tinh thần lực trong nháy mắt dò xét tình huống Tôn trưởng lão đọng ở trên tường biệt viện giống như thịt khô.

Chân nguyên hộ thể vỡ nát, xương ngực phải vỡ vụn!

Đây hiển nhiên là bị đòn nghiêm trọng nên ngực phải mới có thể phát sinh tình huống như thế, nhưng là... Lâm Minh rốt cuộc là công kích như thế nào?

Tinh Dương chỉ cảm thấy lưng phát rét, mới vừa rồi hắn chỉ thấy một đạo quang mang màu xanh da trời hiện lên, ngay cả vũ khí Lâm Minh cũng không ra, bắn ra một ngón tay, tiếp theo Tôn trưởng lão đã bay ra ngoài!

Tu vi của Tôn trưởng lão là Toàn Đan hậu kỳ, mặc dù cuộc đời này hết hy vọng với Mệnh Vẫn, thực lực kém hơn rất nhiều so sánh với Tinh Dương cũng là Toàn Đan hậu kỳ, nhưng là Tinh Dương cũng không dám nói có thể tùy ý dùng một chiêu đánh bại Tôn trưởng lão, huống chi là giống như Lâm Minh, dùng một ngón tay bắn bay Tôn trưởng lão!

Hồi tưởng uy lực của một ngón tay mới vừa rồi, Tinh Dương lại âm thầm kinh hãi, hắn căn bản cũng không có bị nhằm vào, nhưng là hắn lại cảm giác phảng phất có một cỗ ý chí đè nén tinh thần chi hải ở mi tâm của hắn, để cho linh hồn hắn cũng cảm giác run rẩy.

Nhìn về phía Lâm Minh, trong lòng Tinh Dương chột dạ.

- Nhị thúc, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhị thúc mà Tinh Dương gọi, cũng chính là trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một duy nhất ở nơi này, hắn là Tinh Tử Tán thân thúc thúc của Tinh Dương, vốn là lần này theo tới đàm phán chẳng qua là áp trận cho Tinh Dương, hoàn toàn không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy.

Hắn khe khẽ trầm ngâm, nói:

- Hẳn là một loại công pháp đặc thù ngưng tụ thành thương khí.

Công kích mà Lâm Minh thực ra là Chiến Linh, tuy nhiên Chiến Linh thuộc về cường giả phong hoàng cùng thiên tài cấp đế đứng đầu mới có thể tiếp xúc đến, bình thường chỉ có thánh địa có nội tình thâm hậu mới có truyền thừa về Chiến Linh.

Âm Dương huyền cung chẳng qua là gần đây mới lên cấp tông môn ngũ phẩm, nội tình nông cạn, Tinh Tử Tán cũng không biết Chiến Linh.

Hắn tiếp tục phân tích:

- Có chút công pháp tỷ như Thanh Dương kiếm quyết của Thần Kiếm tông, có thể tinh luyện vài cỗ kiếm khí dự trữ ở trong người, không ngừng lịch lãm bồi dưỡng, ở lúc mấu chốt ngay cả kiếm đều không cần xuất ra, có thể bắn kiếm khí ra để giết người, hơn nữa uy lực cực lớn, thậm chí có thể mạnh hơn mấy thành uy lực so sánh với một kích toàn lực nguyên bản của người sử dụng. Công kích của tiểu tử kia, hẳn là sử dụng công pháp tương tự!

Nghe Tinh Tử Tán phân tích rõ ràng hợp lý như thế, Tinh Dương thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi Lâm Minh dùng quả thật giống như là công pháp tương tự, loại công pháp này hắn cũng đã được nghe nói, uy lực mặc dù lớn, nhưng là khuyết điểm cũng nhiều, một là kiếm khí chỉ có thể dự trữ mấy đạo có hạn, mà bồi dưỡng quá hao phí tinh lực và thời gian, mà sử dụng cũng là duy nhất, dùng rồi thì sẽ không còn.

Nếu như mới vừa rồi Lâm Minh dùng là thương khí rèn luyện nuôi dưỡng thời gian rất lâu để đả thương người, như vậy đánh cho Tôn trưởng lão thành cái bộ dáng này, Tinh Dương cảm thấy còn có thể tiếp nhận.

Một kích hắn tiêu hao tiềm lực, cũng có thể làm được hiêu quả như thế.

Tinh Tử Tán cùng Tinh Dương dùng chân nguyên truyền âm trao đổi, Khương trưởng lão lúc trước tiến lên cùng Tôn trưởng lão cũng không có nghe được, đối mặt với Lâm Minh mạnh mẽ như thế, hắn trực tiếp trợn tròn mắt.

Trong lúc nhất thời xông đi lên cũng không được, không xông đi lên cũng không được.

Mới vừa rồi lời nói của hắn rất kiêu căng, hiện tại bị kinh sợ mặt mũi mất mặt, sau này hắn sao có thể sống với đám tiểu bối ở Âm Dương huyền cung.

Lúc này, Lam Thấm cười khanh khách nói:

- Làm sao ngươi không lên? Khí thế vừa rồi đi đâu vậy?

Đối với một màn Lâm Minh dùng một ngón tay bắn bay Tôn trưởng lão, Lam Thấm cảm thấy rất bình thường, lúc này nàng không quên châm chọc Khương trưởng lão đã bị dọa một chút.

Bị đâm chọt chỗ đau, trong lòng Khương trưởng lão cực kỳ tức giận.

Hắn căm tức nhìn Lam Thấm, trong lòng tính toán, đối phó với tiểu tử đả thương người trong nháy mắt kia, ta nhất định là không được, nhưng đối phó với tiểu nha đầu lông vàng này, hẳn là không thành vấn đề, có thể vãn hồi mặt mũi là được.

Nghĩ tới đây, Khương trưởng lão hừ lạnh nói:

- Tiểu nha đầu ngươi thật sự khinh người quá đáng, thật nghĩ đến ngươi vô địch thiên hạ sao? Lão phu giáo huấn ngươi!

Lam Thấm cười ha hả:

- Ta cũng không nói tự mình ra tay đối phó ngươi, ta nói ngươi có thể nhích tới gần hắn ba thước, cho ngươi thắng, đúng không, Đoan Mộc Quần?

Lam Thấm một cước đá quả bóng cho Đoan Mộc Quần, Đoan Mộc Quần bất đắc dĩ lắc đầu, tuy nhiên đến nước này, hắn cũng sẽ không ngồi xem Lam Thấm thua thiệt.

Khương trưởng lão vừa nhìn Đoan Mộc Quần, trong lòng có chút bồn chồn, hắn nhìn không ra tu vi của đối phương, chẳng qua là trực giác cảm thấy ngườiay không giống tầm thường!

Chẳng lẽ bọn họ là dùng một loại bí pháp để ẩn tàng tu vi? Thực lực thật sự của là bao nhiêu?

Khương trưởng lão có chút không dám lên, mà đúng lúc này, trong đầu hắn truyền đến chân nguyên truyền âm của Tinh Dương.

- Khương trưởng lão, không cần quá mức kiêng kị, tiểu tử kia là dùng một loại bí pháp tương tự Thanh Dương kiếm quyết mới đánh bại Tôn trưởng lão, thực lực của bản thân hắn cũng không có mạnh giống như ngươi nghĩ.

- Thanh Dương kiếm quyết?

Nghe được Tinh Dương chân nguyên truyền âm, Khương trưởng lão hơi ngẩn ra, lãnh thổ của Thần Kiếm tông theo chân bọn họ kéo dài Huyền châu, Thanh Dương kiếm quyết hắn cũng biết.

Nguyên lai là như vậy. Khương trưởng lão trầm mặt liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, lúc này mới hơi yên lòng một chút, quả thật hẳn là bí pháp tương tự nào đó, nếu không chỉ lấy tu vi Toàn Đan sơ kỳ của Lâm Minh, làm sao có thể dùng một ngón tay bắn bay Tôn trưởng lão?

Nghĩ tới đây, Khương trưởng lão mặc dù vẫn là kiêng kị, nhưng không đến nỗi sợ hãi. Dĩ nhiên, mặc dù Lâm Minh là mưu lợi, Khương trưởng lão cũng tự biết tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Minh, dù sao thương khí kia mạnh yếu sẽ phản ứng thực lực người sử dụng.

Hắn vẫn là ổn định mục tiêu ở trên người Đoan Mộc Quần cùng Lam Thấm.

- Nhích tới gần ngươi ba thước cho là ta thắng? Tốt! Rất tốt! Hiện tại khẩu khí của hậu bối cũng lớn như vậy? Ta đây nhích tới gần cho ngươi xem!

Khương trưởng lão nói xong, nhìn như tràn đầy tự tin, thật ra thì như lâm đại địch, vết xe đổ của Tôn trưởng lão, hắn không dám khinh thường chút nào, cả người vận chuyển chân nguyên, Hậu Bối đao trong tay run lên, Khương trưởng lão phóng đi về phía Lam Thấm cùng Đoan Mộc Quần.

Hắn vừa phóng tới vừa chú ý Lâm Minh, thấy Lâm Minh hai tay ôm ngực, hoàn toàn không có ý xuất thủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chẳng qua là nhích tới gần, hẳn là không khó.

Khương trưởng lão nghĩ như vậy, toàn lực thúc giục chân nguyên hộ thể, hắn cũng không tin thanh niên bạch y này cũng biến thái như cái tên mới vừa rồi kia.

Loại cách làm tự hạ thân phận đối phó hậu bối, hơn nữa còn bắt nạt kẻ yếu này, nhất thời không ít người hơi bị khinh thường, ngay cả Tinh Dương cũng cảm thấy mất mặt.

Thần sắc Đoan Mộc Quần bình tĩnh, hai tay rút ra từ phía sau lưng, đợi đến khi Khương trưởng lão vọt tới bên trong ba trượng, trong mắt hắn đột nhiên chợt lóe tinh mang, sau một khắc, hắn lấy tay thay kiếm, kiếm khí bén nhọn tùy ý bay vụt, kiếm quang chói mắt làm cho người ta không mở hai mắt ra được.

Khương trưởng lão vọt tới, trước mặt chỉ cảm thấy một cỗ khí thế bén nhọn dường như muốn bổ hắn thành hai nửa mãnh liệt mà đến, hắn biến sắc, chém ra một đao theo bản năng!

Một đao kia là Đoạn Sơn đao pháp của Âm Dương huyền cung, thi triển ra, ánh đao đầy trời như tuyết!

Song một sát na kia khi ánh đao cùng kiếm khí đụng vào nhau, không gian đột nhiên xảy ra vặn vẹo kỳ dị, những ánh đao kia phảng phất giống như bị biến hình trong không gian vặn vẹo, tiếp theo, chỉ nghe răng rắc một tiếng giòn vang, ánh đao biến hình hoàn toàn bị kiếm khí xuyên thủng, xé nát!

Sau một khắc, kiếm khí nặng nề đánh vào bộ ngực Khương trưởng lão, Khương trưởng lão kêu lên một tiếng đau đớn, chân nguyên hộ thể vỡ nát, thân thể bay rớt ra ngoài, bộ ngực tất cả đều là máu tươi.

Một màn như vậy phát sinh, Âm Dương huyền cung bên này hoàn toàn không có thanh âm.

Lâm Minh cũng là khe khẽ kinh ngạc, thật ra thì bản thân Đoan Mộc Quần chính là Yêu Vương nhị tinh, tương đương với võ giả Toàn Đan trung kỳ, tu vi cấp bậc không hề kém bao nhiêu so với Khương trưởng lão, tiện tay dễ dàng đánh bại đối phương.

Hắn kinh ngạc không phải là Đoan Mộc Quần có thể dễ dàng thắng lợi, mà là trong công kích của Đoan Mộc Quần ẩn chứa Không Gian ý cảnh, Không Gian ý cảnh của hắn cùng mình hoàn toàn là đi theo con đường bất đồng, đồng dạng vô cùng tinh diệu, Đoan Mộc Quần vốn là có chút hiểu đối với Không Gian ý cảnh, dung hợp với thu hoạch trong thời gian dài ở Truyền Tống cổ trận, hôm nay có thể nói đột nhiên tăng mạnh.

Điều này làm cho Lâm Minh cũng không khỏi không khâm phục thiên phú của Đoan Mộc Quần.

Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên cũng là không thể tin nhìn về Đoan Mộc Quần, nhìn dáng dấp, Đoan Mộc Quần tựa hồ cũng chính là hơn hai mươi tuổi, lại có thực lực Toàn Đan đứng đầu, hắn tựa hồ không hề kém so với Lâm Minh!

Một Đoan Mộc Quần đã như thế, nhìn lại Phong Thần, Lam Thấm kia, cũng không giống hạng người bình thường, những người này là bằng hữu của Lâm Minh?

Đám người Mục Phượng Tiên vốn là bởi vì không cách nào dò xét tu vi của đám người Đoan Mộc Quần, còn không có để ý, bây giờ suy nghĩ một chút, những người này chẳng lẽ xuất thân từ tứ đại thần quốc?

Cái này không riêng gì đám người Mục Dục Hoàng nghĩ vậy, cũng là ý nghĩ của Tinh Dương cùng Tinh Tử Tán.

Ba người Đoan Mộc Quần, hơn nữa Lâm Minh ban đầu, một phòng bốn người trẻ tuổi, bọn chúng đều là thiên tài cấp hoàng?

Đầu năm nay, thiên tài cấp hoàng đã không đáng giá tiền đến loại trình độ này sao?

Sắc mặt Tinh Dương âm trầm, hắn cảm giác mình nhận lấy đả kích rất lớn, hắn vốn là bởi vì chính mình đủ trình độ lên thiên tài cấp hoàng mà kiêu ngạo tự hào, nhưng là hiện tại, đối mặt với Lâm Minh cùng Đoan Mộc Quần, niềm kiêu ngạo của hắn hoàn toàn bị đánh nát.

Vô luận Lâm Minh hay là Đoan Mộc Quần, thực lực tuyệt không yếu hơn so với hắn, nhưng là tuổi lại nhỏ hơn hắn nhiều.

Xịch!

Tinh Dương rút ra một thanh đao hẹp đỏ rực như lửa, ở Âm Dương huyền cung, căn bản là nam tử dùng đao, nữ tử dùng kiếm.

- Ta thừa nhận các ngươi rất mạnh, rất tốt, ta toàn lực cùng đánh một trận!

Bảo đao của Tinh Dương nhắm thẳng vào Đoan Mộc Quần, trong tay của hắn chính là một thanh bảo đao đứng đầu địa giai thượng phẩm, toàn thân chế tạo từ Xích Hỏa tinh kim, cách bảo khí thiên giai chẳng qua là một bước ngắn, hơn nữa quan trọng nhất là có tác dụng gia thành đối với công pháp Hỏa hệ, Tinh Dương dùng cực kỳ thích hợp.

Chọn đối thủ là Đoan Mộc Quần, cũng là Tinh Dương trải qua suy nghĩ sâu xa, lúc trước Lâm Minh chỉ dùng thương khí công kích, thực lực sâu cạn không biết, hắn có chút không dám mạo hiểm, thua nữa thì thật sự là mất mặt.

Mà đối mặt Đoan Mộc Quần, Tinh Dương còn có mấy phần nắm chặt.

Chương 695: Giương cung bạt kiếm

- Vù!

Hiệp đao địa giai thượng phẩm trong tay Tinh Dương ẩn ẩn dấy lên ngọn lửa màu đỏ, dường như cả bả đao đều bị đốt đỏ.

Chuôi đao này có thể giúp công pháp Hỏa hệ của Tinh Dương tăng phúc hai thành, lúc trước tiêu tốn rất nhiều tiền mới tạo ra được. Cảm thụ ngọn lửa hừng hực trong đó truyền tới, lập tức Tinh Dương bớt lo lắng hơn nhiều.

- Tên đao Xích Viêm, ta tên Tinh Dương!

Mũi đao Tinh Dương chỉ thẳng Đoan Mộc Quần, chính thức phát ra lời khiêu chiến.

Đối với dạng khiêu chiến này, Đoan Mộc Quần tự nhiên không sợ, cấp bậc tuấn kiệt trẻ tuổi giống như Tinh Dương, ở ba tầng Thông Thiên tháp cũng chẳng coi như là ngạc nhiên.

Hắn rút kiếm nghênh chiến, mà đúng lúc này, ngoài phòng vang lên một vài bước chân lộn xộn, bảy tám võ giả Âm Dương huyền cung vọt vào biệt viện, bọn họ phần lớn đều có tu vi Toàn Đan trung kỳ, sơ kỳ, cầm đầu là một cường giả Toàn Đan hậu kỳ.

Ở Âm Dương huyền cung, dưới Toàn Đan hậu kỳ thì là hộ pháp, trên hậu kỳ tức là trưởng lão.

Bảy tám võ giả này đều là đoàn người theo bảo vệ Tinh Dương, bọn họ tinh thông bày trận và phối hợp thuật, lần này cùng Tinh Dương tới tham gia đàm phán, vốn ở trên Linh chu đợi lệnh, nhưng mà thấy phòng hội nghị xảy ra chiến đấu mới tiến vào bảo vệ Tinh Dương.

- Roẹt, roẹt, roẹt, roẹt...!

Mấy người rút ra vũ khí, có đao có kiếm, bao vây đám người Lâm

Minh lại.

Trong lúc nhất thời, đao quang, kiếm ảnh, sát khí tỏa ra bốn phía, không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Mắt thấy không khí giương cung bạt kiếm, hô hấp Mục Dục Hoàng hơi hơi ngưng trệ, Lâm Minh có thể trong nháy mắt đánh bại Tôn trưởng lão đúng là ngoài dự kiến của Mục Dục Hoàng, nhưng mà cho dù Lâm Minh có thực lực mạnh như thế nào thì bọn họ phải đối mặt chính là toàn bộ Âm Dương huyền cung.

Bây giờ dưới tình hình này, đội thân vệ của Tinh Dương tiến vào, một khi xảy ra chiến đấu, hậu quả chắc chắn sẽ không chịu nổi, nhất là khỉ xuất hiện tử vong, như vậy càng không xong.

Tục ngữ nói, rồng mạnh không áp nổi ổ rắn, mà tình huống bây giờ chẳng những Âm Dương huyền cung là địa chủ mà còn có thực lực vượt xa Thần Hoàng đảo. Như vậy chênh lệch còn lớn hơn nữa, đến lúc đó nếu Âm Dương huyền cung dùng cớ đệ tử bị đánh mà bắt đền, Thần Hoàng đảo ở trong đàm phán sẽ chịu thiệt thòi lớn, Âm Dương huyền cung có thể đẩy giá lên tận mây xanh.

Đến bậc này, Mục Dục Hoàng và Mục Phượng Tiên đều có chút nóng nảy, tình thế này đã vượt qua sự khống chế của họ, nếu cứ như vậy thì sẽ không xong. Mục Phượng Tiên dùng chân nguyên truyền âm cho Lâm Minh nói:

- Cung chủ của Âm Dương huyền cung có hai người, đều là Mệnh Vẫn tầng hai, công pháp hai người âm dương tương hỗ, nếu liên thủ với nhau thì thực lực tăng gấp bội, thậm chí ở trình độ nhất định có thể ngang ngửa Mệnh Vẫn tầng ba, cộng thêm bây giờ chúng ta còn cần Âm Dương huyền cung che chở, nếu như xung đột cùng với những người trong phòng này thì đừng nói chúng ta có thể thắng hay không, cho dù có thể thắng, cuối cùng chịu thiệt khẳng định cũng là chúng ta.

Mục Dục Hoàng và Mục Phượng Tiên lo lắng cũng không đáng trách, bao gồm Mục Băng Vân, cũng không thể bảo trì được vẻ lạnh nhạt, nàng cũng không trách Lâm Minh lỗ mãng, chỉ là chân phải lặng lẽ lui về sau một bước, giữ một tư thế cực lợi cho việc phát lực, đồng thời ngón tay ngọc tay trái đụng vào Tu Di giới tay phải, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút Thanh Loan kiếm ra.

Lâm Minh vẫn chưa nói gì, Lam Thấm lại sợ thiên hạ không loạn nói:

- Muốn quần chiến? Tốt!

- Keng!

Lam Thấm rút ra bội kiếm.

Đám người Phong Thần, Đoan Mộc Quần cũng không nói lời nào, cũng rút bội kiếm ra, bọn họ xuất thân từ thánh địa cho nên đối với Âm Dương huyền cung căn bản không để ở trong lòng, huống chi còn có Lâm Minh ở đây.

Ba thanh trường kiếm chọi lọi chọi với bảy tám kiện vũ khí bao quanh... Khí thế như thế, dường như sắp xung đột. Đây cũng ứng với ý định của Lâm Minh, với thực lực Lâm Minh bây giờ căn bản không cần ra thương, tuy nhiên hắn vẫn lo lắng là Mục Thiên Vũ và Mục Băng Vân còn ở trong này, nếu như hai người bọn họ đối mặt với cường giả Mệnh Vẫn tầng một mà nói thì rất dễ bị trực tiếp bắt giữ, vì để phòng ngừa vạn nhất, Lâm Minh vẫn quyết định toàn lực ứng phó.

Nhìn Lâm Minh sắp đánh, khóe miệng Tinh Dương nổi lên nụ cười dữ tợn, nào sợ các ngươi ra tay. Đây là địa bàn Âm Dương huyền cung, nếu như đánh, người cười tới cuối cùng khẳng định là bọn hắn. Thế lực hiện trường cũng không tính là yếu, dù sao còn có Tinh Tán Tử giúp đỡ, nếu như đội thân vệ tám Toàn Đan này phối hợp với nhau cùng bố trí trận pháp cũng có thể phát huy ra chiến lực rất mạnh.

Chỉ cần chống đỡ đủ lâu, viện binh của Âm Dương huyền cung bọn họ sẽ không ngừng chạy tới, nếu thật sự tới mức không xong, mời phụ chủ và mẫu tới chủ trì, mặc cho ngươi có ba đầu sáu tay, cũng phải thúc thủ chịu trói.

Nghĩ đến đây, Tinh Dương nhanh chóng trấn định lại, lúc trước hắn có chút hoảng hốt là bởi vì là thực lực đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần hoàn toàn vượt qua dự tính của hắn, hắn đánh không kịp trở tay mà thôi.

Tinh Dương cười lạnh nói:

- Đúng là không biết sống chết, lại dám đến ta Âm Dương huyền cung ta giương oai, cho dù các ngươi xuất thân không tồi thì thế nào, các ngươi tự tiến vào phòng hội nghị Âm Dương huyền cung ta, quấy rối hội nghị, khiêu khích Âm Dương huyền cung ta, hôm nay ta trừng phạt các ngươi, cũng là chiếm lý, tông môn các ngươi cũng không thể nói được gì.

- Mọi người nghe lệnh, đem những kẻ cắp này...

Tinh Dương vốn chuẩn bị nói: "Đem những kẻ cắp này bắt lại cho ta" nhưng mà thanh âm hắn nói tới đây thì càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng lại không rõ ràng lắm.

Hắn ngơ ngác nhìn trường thương trong tay Lâm Minh, mơ hồ có cảm giác có điểm không thích hợp, trong lòng đột nhiên ý thức được điều gì, hắn đảo mắt nhìn trường kiếm đám người Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Phong Thần, sau khi nhìn những trường kiếm đầy u quang lạnh lẽo và sắc bén kia, hắn hút thật sâu một ngụm lãnh khí, chỉ cảm thấy trong lòng phát run.

Thiên!

Bốn kiện bảo khí thiên giai!

Lại nhìn Xích Viêm đao trong tay mình tiêu tốn số tiền lớn để tạo ra, nó vẻn vẹn chỉ là bảo khí địa giai đỉnh cấp, vốn ở phía nam Thiên Diễn đại lục đã vô cùng lợi hại, nhưng cùng so sánh với bảo khí đám người Lâm Minh tùy tiện lấy ra thì quả thực chỉ là cặn bã.

Bảo khí địa giai đỉnh cấp và bảo khí thiên giai nhìn như chỉ kém một bước nhưng mà kỳ thật chênh lệch rất lớn, cũng giống như Toàn Đan hậu kỳ và Mệnh Vẫn, cao hơn là chênh lệch giữa Mệnh Vẫn và Thần Hải vậy.

Lại nhìn địa giai thượng phẩm trong tay các võ giả khác, thậm chí còn có bảo khí địa giai trung phẩm, cho dù là trong tay Tinh Tử Tán cũng chỉ là một kiện bảo khí địa giai thượng phẩm tốt một chút mà thôi.

Đây là... Tình huống gì?

Bảo khí thiên giai, khi nào lại giống như rau cải trắng đầy đường vậy?

Toàn bộ Huyền châu cũng không có một kiện bảo khí thiên giai, cũng chỉ có phương trượng đời thứ nhất Minh Thiện của Đại Thiện Vực đã quy ẩn và thái thượng trưởng lão Huyễn Vô Cực của Nam Hải Ma Vực mới có một kiện mà thôi.

Chẳng lẽ những người này... Mí mắt Tinh Dương đột nhiên nhảy giật lên, toàn bộ Thiên Diễn đại lục, cũng chỉ có bốn đại thần quốc trung tâm mới có nhiều bảo khí thiên giai như vậy.

Những người này đều tới từ bốn đại thần quốc?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Dương co rụt lại, xung đột cùng truyền nhân bốn đại thần quốc đó chính là muốn chết.

Bọn họ mặc kệ ngươi chiếm cái đạo lý nào, thực lực mạnh mới chính là đạo lý lớn nhất.

Âm Dương huyền cung ở trước mặt thánh địa cũng chỉ là cặn bã.

- Không đúng, không đúng a, bốn đại thần quốc chắc là không có loại chủng tộc kỳ quái tai, mắt có vảy này, hơn nữa tên dùng trường thương kia không phải nói hắn là người của Thần Hoàng đảo sao? Vì sao hắn cũng có bảo khí thiên giai? Chẳng lẽ bọn họ trải qua thiên đại cơ duyên nhận được sao?

Chương 696: Chém đứt đao

Khuôn mặt Tinh Dương không ngừng biến đổi, lúc này trong lòng Mục Dục Hoàng cũng kích động, nàng không biết tình huống tới bước này làm sao cho tốt.

- Truyền Âm phù, mang tin tức báo ra ngoài!

Đội trưởng đội thân vệ đội nhiên nói, lúc này vài tên hộ pháp Toàn Đan mới vội vàng phản ứng, ngón tay sờ lên Tu Di giới, đây dù sao cũng là địa bàn của Âm Dương huyền cung bọn họ, chỉ cần gọi người tới, vậy thì có thể chiếm thế chủ động.

Mắt thấy một tên hộ pháp Toàn Đan sắp châm Truyền Âm phù trong tay, Lam Thấm cười lạnh một tiếng, cả người nhoáng một cái đã tới trước mặt tên võ giả Toàn Đan, một kiếm chém về phía cổ tay đối phương.

Trà trộn ở Thông Thiên tháp mấy năm, tuy rằng bề ngoài Lam Thấm nhìn qua chỉ giống như hình tượng một cô gái đầy sức sống nhưng mà kỳ thật xuống tay rất quả quyết, không chút nương tay nào, nếu không nàng căn bản không thể sinh tồn ở Thông Thiên tháp được.

- Yêu nữ, ngươi dám!

Đội trưởng đội thân vệ ánh mắt hiện lên vẻ phẫn nộ, một đao chém tới gáy Lam Thấm.

- Hừ!

Lam Thấm không chút yếu thế nào, một kiếm nghiêng xéo đón đỡ, đao kiếm tương giao, chân nguyên va chạm, đao mang của đội trưởng đội thân vệ trực tiếp bị Lam Thấm đánh tan, kiếm quang bức thẳng tới chỗ yếu hại của hắn.

Hắn sắc mặt đại biến, hoàn toàn không nghĩ tới đối phương nhìn qua chỉ là một nha đầu hai mươi tuổi, lại có thể một kiếm khiến hắn chịu thiệt.

Đám người này là ai?

- Bày trận!

Đội trưởng đội thân vệ sợ hãi hô lên, tu vi tám người bọn họ tuy rằng đều chỉ là Toàn Đan trung kỳ, hậu kỳ, nhưng mà một khi bố trận, phối hợp với một ít trận bàn, tám người phối hợp trong khoảng thời gian ngắn có thể chống lại cường giả Mệnh Vẫn tầng một.

- Vù!

Vãi cỗ đao mang sắc bén dung hợp làm một, tám người chồng lên nhau, khí thế đột nhiên gia tăng.

Lam Thấm mới vừa tiếp xúc với cỗ đao mang này, liền kêu lên đau đớn, hoa dung thất sắc nhanh chóng lui ra ngoài, may mà Đoan Mộc Quần nhanh tay lẹ mắt, một kiếm bổ ra, cùng Lam Thấm đón đỡ cỗ đao khí dung hợp làm một này.

- Tốt lắm, các ngươi đã muốn đánh nhau, vậy thì lão phu phụng bồi!

Tinh Tử Tán bước ra một bước, hắn vừa bước ra một bước này, khí thế trào ra, đám người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân cảm thấy áp lực thật lớn, Tinh Tử Tán là cao thủ Mệnh Vẫn tầng một, là phó cung chủ Âm Dương huyền cung, cũng là người mạnh nhất toàn trường.

Với thân phận của Tinh Tử Tán, vốn cùng với đám võ giả hậu bối Toàn Đan kỳ này chiến đấu có chút hạ thấp thân phận nhưng bây giờ mắt thấy cục diện Tinh Dương đã không khống chế được cho nên hắn đành phải xuất chiến.

- Nhị thúc, bọn họ có thể có liên quan hệ với thánh địa.

Tinh Dương vội vàng nhắc nhở, đám người Đoan Mộc Quần tuổi còn trẻ, trên người mỗi người là một thanh bảo khí thiên giai, có thể là gặp được thiên đại cơ duyên, cũng có thể là xuất thân từ thánh địa.

- Ta biết.

Tinh Tử Tán giọng điệu âm trầm, bây giờ không phải là lúc lo lắng xuất thân của đối phương, cho dù bọn họ xuất thân từ thánh địa hắn cũng phải đứng ra lập uy.

Đã giương cung bạt kiếm, nếu bắt giữ đối phương, còn có thể chiếm thế chủ động, nếu bản thân đắc tội đối phương, kết quả còn bị đối phương đánh tan khí thế, vậy càng xong rồi, võ giả thế giới, chỉ có thực lực mới có quyền lên tiếng, bối cảnh không bằng người, ít nhất thực lực phải áp đảo đối phương.

Tinh Tử Tán trực tiếp nhằm vào Lâm Minh:

- Ngươi tuổi còn trẻ, lòng tham lại không đáy, đưa ra yêu cầu hoang đường như thế, lão phu vậy đến thử xem, ngươi rốt cuộc có tài cán gì mà nói ra yêu cầu cực kỳ vớ vẩn như thế.

Lam Minh liếc nhìn Tinh Tử Tán một cái, cười lạnh nói:

- Lòng tham không đáy? Ngươi là nói Âm Dương huyền cung sao? Các ngươi tuy rằng cho Thần Hoàng đảo thuê một chỗ tam phẩm linh địa các ngươi chướng mắt, nhưng mà tài nguyên tu luyện lại không cấp cho dù chỉ một chút, chỉ dựa vào điểm này, còn muốn trao đổi lấy huyết mạch Chu Tước lập phái của Thần Hoàng đảo và đủ loại bí pháp, các ngươi vì muốn đạt được mục đích không từ thủ đoạn, thậm chí còn muốn thôn tính Thần Hoàng đảo, dưới tình huống như vậy, ngươi còn nói ta lòng tham không đáy? Chẳng lẽ chúng ta nên chắp tay đem toàn bộ Thần Hoàng đảo dâng cho các ngươi sao? Nam Hải Ma Vực là quang minh tới cướp đoạt, các ngươi là ngấm ngầm xâm chiếm, theo ý ta cũng chẳng khác nào.

- Ha ha ha! Tốt, đúng là miệng lưỡi sắc bén! Thần Hoàng đảo ngươi mượn chỗ ở Âm Dương huyền cung chúng ta, lại còn muốn che chở, chúng ta đưa ra một chút điều kiện thì có vấn đề gì sao? Ngược lại là ngươi, lòng tham không đủ rắn nuốt voi, vừa mở miệng ra là muốn nửa giang san của Âm Dương huyền cung ta, cực kỳ buồn cười!

Lâm Minh cười châm trọc Tinh Tử Tán nói:

- Ta thật là bội phục da mặt ngươi, mê gian đệ tử Thần Hoàng đảo, cũng là điều kiện các ngươi thu dụng Thần Hoàng đảo?

Bị Lâm Minh hỏi lại như thế, khuôn mặt Tinh Tử Tán không khỏi trầm xuống:

- Hậu bối cuồng vọng, nhiều lần nói năng lỗ mãng, lão phu hôm nay phải thay trưởng bối các ngươi quản giáo một phen.

- Hừ, lão thân ở đây này, ngươi dùng gì mà quản giáo?

Mục Dục Hoàng nói xong, một bước tiến lên chắn trước người Lâm Minh, tu vi Tinh Tử Tán cao hơn Lâm Minh một đại cảnh giới, thời điểm này Mục Dục Hoàng cũng bất chấp ý niệm gì mà không thể xung đột với Âm Dương huyền cung, Tinh Tử Tán ra tay, nàng cũng phải ra tay, nàng là người duy nhất của Thần Hoàng đảo có chiến lực Mệnh Vẫn, về phần Mục Phượng Tiên, tuy rằng tu vi Mệnh Vẫn, nhưng mà bởi vì sinh mệnh căn nguyên bị hao tổn rất nhiều cho nên thực lực đã giảm xuống tiêu chuẩn Toàn Đan hậu kỳ.

Dưới tình huống như vậy nàng bắt buộc phải đứng ra chống đỡ.

Lâm Minh vừa nhìn thấy khí thế của Mục Dục Hoàng và Tinh Tử Tán, trong nháy mắt đã phán đoán ra, Mục Dục Hoàng căn bản không phải đối thủ của Tinh Tử Tán. Dù sao Mục Dục Hoàng mới đột phá Mệnh Vẫn không tới một năm, thực lực còn chưa củng cố, cơ sở chưa ổn, mà nhìn lại Tinh Tử Tán đã ngưng lại ở giai đoạn Mệnh Vẫn hơn trăm năm, thực lực so với Mục Dục Hoàng thì cao hơn một mảng lớn.

Nhìn thấy Mục Dục Hoàng biết rõ xuất chiến là tự rước lấy nhục còn thay mình xuất đầu, Lâm Minh có chút cảm kích, tuy rằng những năm gần đây tình cảnh Thần Hoàng đảo trở nên thê thảm, tổn thất lượng lớn đệ tử, tài nguyên thâm hụt nghiêm trọng, ngay cả nơi cư ngụ của tông môn cũng không còn, đẳng cấp cũng từ tứ phẩm đỉnh cấp rớt xuống tứ phẩm trung đẳng, nhưng mà tính cách Mục Dục Hoàng cường thế bao che khuyết điểm, vẫn không có đổi, mặc dù Thần Hoàng đảo nơi nơi đều bị Âm Dương huyền cung quản chế nhưng mà Mục Dục Hoàng vẫn không ở trước mặt người làm ra vẻ yếu thế.

Lâm Minh mặt không đổi sắc đi đến bên cạnh Mục Dục Hoàng, cùng với nàng sóng vai mà đứng, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Chưởng môn sư tôn, ta nắm chắc.

- Hả?

Mục Dục Hoàng ngẩn ngơ, đúng lúc này, Tinh Tử Tán khinh thường liếc nhìn Mục Dục Hoàng một cái:

- Mục Dục Hoàng, ngươi vẫn là cần sĩ diện mà không muốn sống, ngươi căn bản chỉ dựa vào dược lực mạnh mẽ đột phá Mệnh Vẫn, thiên phú bản thân còn chưa tới cấp thánh, ngươi đã muốn chết, vậy ta thành toàn cho ngươi!

- Đối thủ của ngươi là ta.

Lâm Minh múa may trường thương, một tay nắm chặt chuôi thương, mũi thương màu trắng chỉ thẳng mi tâm Tinh Tử Tán, khí thế bức người.

Dùng mũi thương chỉ người chính là khiêu khích thật lớn, Tinh Tử Tán lập tức giận dữ:

- Đúng là không biết sống chết! Ngươi có ngạo khí, cũng có thiên phú, tuy nhiên thiên tài ngạo khí, phần lớn chết non! Lão phu sẽ thành toàn cho ngươi! Ngươi là hậu bối, lão phu sẽ không ỷ lớn hiếp nhỏ, ngươi có thể bức ta xuất đao vậy tính là ngươi thắng.

Trong mắt Tinh Tử Tán, đừng nói là Lâm Minh áp sức thương thương khí đả thương Tôn trưởng lão, cho dù hắn có thực lực này, Tinh Tử Tán cũng nắm chắc đối phó. Huống chi tuy rằng vũ khí của Tinh Tử Tán là đao nhưng mà kỳ thực hắn hoàn toàn có thể dùng chưởng thay đao, thực lực cũng không yếu hơn nhiều lắm.

Hắn không chú ý tới, lúc hắn nói ra lời này, Đoan Mộc Quần vẻ mặt cổ quái, mà Lam Thẩm lại cười tựa như không cười, bộ dáng giống như xem trò vui.

- Phi! Lão già kia, ngươi còn có xấu hổ hay không, tuổi của ngươi lớn không chỉ lớn hơn ba mươi lần so với Lâm Minh, muốn động thủ, lão thân sẽ phụng bồi!

Mục Dục Hoàng vẫn sợ Lâm Minh chịu thiệt, nàng nói xong trường kiếm trong tay run lên, chuẩn bị nghênh chiến.

Đúng lúc này, bên tai Mục Dục Hoàng đột nhiên vang lên chân nguyên truyền âm của Mục Thiên Vũ:

- Chưởng môn sư tôn, thực lực Lâm Minh rất mạnh, hơn nữa nếu chỉ bức đối phương rút ra vũ khí thì chắc là có vài phần nắm chắc.

Nghe Mục Thiên Vũ nói vậy, Mục Dục Hoàng hơi sửng sốt, nhưng mà cũng đúng, Lâm Minh nhiều năm như vậy, chưa bao giờ làm việc lỗ mãng, nếu hắn dám ứng chiến, thì tất nhiên có vài phần nắm chắc.

Nói không chừng, hắn thật có thể bức Tinh Tử Tán rút ra vũ khí, nói vậy, mặc dù Lâm Minh không địch lại Tinh Tử Tán ở trạng thái toàn thịnh nhưng cũng còn mình hỗ trợ, lấy hai đánh một, chắc là có thể duy trì thế bất bại.

Nghĩ như vậy, Mục Dục Hoàng nhìn sâu Lâm Minh một hồi, lui xuống dưới.

- Hừ, ngươi đã không biết sống chết, lão phu cũng không khách khí!

Tinh Tử Tán hai tay duỗi ra, căn bản không xuất đao, tuy nhiên chưởng đao của hắn cũng vô cùng sắc bén, lúc năm ngón tay khép lại lúc, không gian dường như đều chấn động!

Loại trình độ chiến đấu này, Lâm Minh căn bản không để vào mắt, nhân vật như Tinh Tử Tán, hắn căn bản không để vào mắt, toàn bộ

Âm Dương huyền cung người có thể uy hiếp Lâm Minh, cũng chỉ có vợ chồng Tinh Cực mà thôi.

Thương trắng trong tay ngang dọc, trên thương thân, lôi điện lóe ra, Chiến Linh rót vào trong lôi đình, Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương.

- Truy Điện!

Trong nháy mắt toàn bộ phòng hội nghị chói lòa lôi quang. Lôi quang linh hoạt, sắc bén, khí thế tàn sát bừa bãi, mọi người đều ngưng mắt lại, linh hòn dưới cỗ khí thế này giống như phàm nhân trần trụi lạnh run dưới băng tuyết đầy trời.

- Xịch!

Lâm Minh một thương xuyên qua không gian, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tinh Tử Tán.

Ao lại vậy?

Tinh Tử Tán trong lòng cả kinh, lúc hai tay chém ra là lúc hắn cảm giác không thích hợp, quả nhiên đao chưởng khí vừa chạm vào thương mang của Lâm Minh giống như thủy tinh, ầm ầm vỡ nát.

Tinh Tử Tán sắc mặt đại biến, hắn cũng không dám... Sơ suất nữa, từ trong Tu Di giới rút ra hiệp đao, mạnh mẽ cắn đầu lưỡi, một búng máu phun bắn lên thân đao, một đao chém xuống!

Đao khí cuồng mãnh như sóng to gió lớn lao ra.

- Răng rắc!

Đao thương tương giao, hiệp đao của Tinh Tử Tán đột nhiên bị gãy thành hai đoạn.

- Cái gì!

Tinh Tử Tán không thể tin đây là sự thật, vừa rồi hắn sơ xuất không rút ra vũ khí, cho nên chiếm thế hạ phong thì cũng thôi, nhưng vừa ra đao, ngay cả tinh huyết cũng phun ra, vậy mà đao lại bị đoạn?

Trong lúc điện quang thạch lửa, Tinh Tử Tán căn bản không kịp nghĩ lại.

Sau khi thương trắng đâm gãy hiệp đao, thế đi không giảm, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng, hự thảm một tiếng, cảm giác ngực phải lạnh lẽo, trực tiếp bị thương mang xuyên qua, máu tươi bắn ra thành vòi.

Chiến Linh tùy ý tiến vào kinh mạch Tinh Tử Tán, trực tiếp xoắn cho phổi thành bột hồ, vài đoạn sương sườn cũng bị bắn ra ngoài.

Song xung kích cuồng mãnh lan ra ngoài, bốn vách tường toàn bộ phòng hội nghị đều sụp đổ, hóa thành đất cát, biệt viện bị san thành đất bằng, ngay cả nóc nhà cũng bị thổi bay. Tinh Tử Tán phun ra một ngụm máu tươi, chỗ ngực phải của hắn đã xuất hiện cái lỗ máu to bằng chung rượu, máu tươi đầm đìa, trước mắt hắn tối sầm lại, suýt nữa ngã sấp xuống.

Chương 697: Đại sảnh đẫm máu

- Làm sao lại... Như vậy?

Tinh Tử Tán tay phải che ngực, máu từ kẽ ngón tay chảy ra, nhìn ngón tay đỏ rực, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ và vẻ không thể tin được.

Trong nháy mắt Tinh Tử Tán bị thua!

Phía sau Tinh Tử Tán, trong lòng Tinh Dương kinh hãi, hắn bất chấp suy nghĩ Lâm Minh rốt cuộc vì sao lại tới, bây giờ hắn chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, với thực lực Lâm Minh, muốn giết hắn chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Mà trước đó, Lâm Minh rõ ràng đã hiện lên sát ý đối với hắn.

Đây cũng là đương nhiên, nếu như thay bằng Tinh Dương vào đó. Nếu như có bất kỳ nam nhân nào đánh chủ ý vào nữ nhân của mình, hắn chắc chắn sẽ đem đối phương giết chết hoặc thiến hắn.

Huống chi, đám người Lâm Minh, Đoan Mộc Quần tuổi còn trẻ mà đã có bảo khí thiên giai, rất có thể có bối cảnh thánh địa, hắn đối mặt với những truyền nhân thánh địa này giống như là dân nghèo đối mặt với quần là áo lụa. Quần là áo lụa chỉ vì một chút chuyện hoặc tranh giành tình nhân mà giết chết bình dân, đây đúng là một chuyện rất thường tình.

Có thể nói, cho dù Lâm Minh giết chết hắn thì dưới thực lực tuyệt đối của thánh địa, cha mẹ hắn cũng không thể làm gì được.

Nghĩ đến đây, Tinh Dương cảm thấy cực kỳ sợ hãi, vừa rồi năng lượng va chạm kịch liệt như vậy, chắc là đã bị tông môn trong ngọn núi bên kia phát hiện, nhưng hắn làm sao mà kiên trì được cho tới khi cha mẹ mình tới.

Bởi vì chuyện tranh giành tình nhân mà bị giết, đúng là hắn chết thật oan uổng mà.

- Trước tiên bắt giữ Mục Thiên Vũ!

Trong đầu Tinh Dương đột nhiên hiện lên ý niệm này, khoảng cách giữa hắn và Mục Thiên Vũ rất gần, mà vừa rồi Lâm Minh một thương Truy Điện đánh cho Tinh Tử Tán bị thương nặng đã bay xa mười mấy trượng.

Mạnh mẽ cắn răng một cái, trong mắt Tinh Dương hiện lên vẻ hung tợn, tu vi Mục Thiên Vũ chỉ là Toàn Đan sơ kỳ, mà Tinh Dương đã là Toàn Đan hậu kỳ, hai người luận thiên phú, Tinh Dương càng cao hơn Mục Thiên Vũ, thực lực cũng vượt xa Mục Thiên Vũ.

Hắn lặng lẽ lui về phía sau một bước, dùng chân nguyên truyền âm cùng với tám gã hộ pháp Toàn Đan đội thân vệ phối hợp với mình, sau đó đột nhiên hành động!

Mục Thiên Vũ là tình nhân Lâm Minh, tự nhiên sẽ đặc biệt để ý an nguy của Mục Thiên Vũ, chỉ cần bắt Mục Thiên Vũ, có thể khiến đối phương ném chuột sợ vỡ đồ, kiên trì tới khi cha mẹ mình chạy tới.

Thực lực Tinh Dương không yếu, thiên tài cấp hoàng Toàn Đan hậu kỳ, có thể nói là cường giả dưới Mệnh Vẫn cực hạn!

Tinh Dương đột nhiên hành động vượt qua dự đoán của mọi người, đám người Lâm Minh, Mục Dục Hoàng cách Mục Thiên Vũ khá xa. Tinh Dương lại đột nhiên động thủ, tự nhiên trên tốc độ chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Vũ nhi, cẩn thận!

Mục Phượng Tiên thét lên một tiếng kinh hãi, lúc này gần Mục Thiên Vũ nhất chính là Mục Phượng Tiên, bởi vì sinh mệnh căn nguyên nàng bị hao tổn, cho nên luôn luôn cùng hai người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân đứng ở phía xa hiện trường, bây giờ nhìn thấy Tinh Dương đột nhiên tập kích, Mục Phượng Tiên không thể không ra tay!

Luận thực lực, Mục Phượng Tiên bây giờ ngay cả Tinh Dương cũng không bằng, tuy nhiên nàng chỉ cần kéo dài một giây, đợi Lâm Minh tới như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt Mục Phượng Tiên ra tay, tám gã hộ pháp Toàn Đan đội thân vệ cũng động thủ!

Lúc trước bọn họ đã được Tinh Dương dùng chân nguyên truyền âm, tự nhiên đã sớm có chuẩn bị. Tám người lại có kinh nghiệm huấn luyện dày dặn, cho nên phối hợp vô cùng ăn ý, vừa ra tay là cùng nhau hành động.

Tám người này đều có tu vi dưới Toàn Đan hậu kỳ. Lúc trước bọn họ đã bố trí trước chiến trận, cho nên bằng vào chiến trận này, trong mười giây có thể địch nổi một cao thủ Mệnh Vẫn tầng một.

Tám đao mang dung hợp làm một, chém tới Mục Phượng Tiên. Mục Phượng Tiên bây giờ chỉ có thực lực tương đương với Toàn Đan hậu kỳ, làm sao có thể chịu nổi công kích như vậy.

Mục Dục Hoàng thấy một màn như vậy trong lòng trở nên khẩn trương.

- Sư tôn!

Nàng cách Mục Phượng Tiên khoảng bảy, tám trượng, đối với cao thủ Mệnh Vẫn tầng một mà nói, bảy, tám trượng chỉ là trong nháy mắt, cho nên Mục Dục Hoàng cho dù có tới nhanh hơn nữa, kịp phản ứng ra tay thì cũng không nhanh hơn đao mang của người khác.

Mục Dục Hoàng vừa mới động cước, ánh đao tám gã hộ pháp Toàn Đan đã chém tới trước mặt Mục Phượng Tiên, cùng lúc đó, Tinh Dương cũng giết đến trước mặt Mục Thiên Vũ, một tay chụp tới cổ ngọc Mục Thiên Vũ!

Mục Thiên Vũ kinh nghiệm chiến đấu lớn có nhỏ có, không chút kinh hoảng, nàng toàn lực thúc giục chân nguyên trong cơ thể, cắn môi bay ngược về phía Lâm Minh, nhưng chung quy thực lực chênh lệch quá lớn, lại còn vô tâm cho nên trong nháy mắt khoảng cách giữa Tinh Dương và Mục Thiên Vũ chỉ còn một xích.

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ dữ tợn, vì cam đoan một kích thành công, cho nên một trảo này hắn dùng đủ lực, khẳng định Mục Thiên Vũ sẽ bị thương.

- Muốn chết!

Trong mắt Lâm Minh lóe lên sát khí, bước chân hắn vừa động, một màn khó tin đã xảy ra, rõ ràng khoảng cách mười mấy trượng nhưng mà ở dưới chân Lâm Minh đã mất đi ý nghĩa, hắn trực tiếp thuấn di đến bên cạnh Tinh Dương, tay nâng thương, nhắm ngay cổ tay Tinh Dương, hung hăng quất xuống!

Bảo khí thiên giai, quất lên da thịt Tinh Dương.

- Phốc!

Một tiếng nhỏ vang lên, cổ tay Tinh Dương lập tức bị đập thành tương.

- A a a!

Trong lòng đau đớn, Tinh Dương ôm cổ tay bị cắt quay cuồng vọt ra ngoài. Lâm Minh căn bản không để ý tới Tinh Dương, lúc này phía sau hắn không xa, kiếm của Mục Phượng Tiên sắp va chạm với ánh đao tám gã hộ pháp Toàn Đan cùng với nhau.

Mà nhìn lại Lâm Minh, chẳng những cách Mục Phượng Tiên một khoảng, nhưng lại lực cũ đã dùng hết, lực mới chưa sinh, dưới tình huống như vậy, cho dù Lâm Minh có tinh thông Không Gian ý cảnh hơn nữa thì cũng tuyệt đối không kịp ra tay.

Mục Phượng Tiên chịu đựng lần công kích này, nhiều lắm chỉ bị thương, sẽ không nguy hiểm tới sinh mạng, nhưng Mục Phượng Tiên tuổi tác đã cao, lại bị thương tổn tới căn nguyên, cho nên bây giờ chỉ một vết thương nhẹ, đối với nàng cũng không phải là chuyện nhỏ.

Mạnh mẽ cắn răng một cái, Lâm Minh ngưng tụ chân nguyên, Tu

La lực trường rót vào Chiến Linh bùng nổ!

Lực trường là một loại vật chất đặc thù, tốc độ của nó truyền trong không gian bằng với tốc độ ánh sáng, khoảng cách bảy, tám trượng dưới tốc độ này căn bản không có ý nghĩa gì!

- Oanh!

Dưới cơn thịnh nộ của Lâm Minh, năng lượng lực trường như sóng thần hung mãnh, Tu La lực trường áp chế hết thảy lực lượng, bao gồm nội tạng, cơ thể, xương cốt, chân nguyên.

Tám gã hộ pháp Toàn Đan bị sóng thần Tu La lực trường nuốt gọn, bọn họ lập tức cảm thấy dường như đánh vào một bức tường vô hình, với thực lực bây giờ của Lâm Minh ở giữa Mệnh Vẫn tầng một và Mệnh Vẫn tầng hai, cộng thêm Chiến Linh tăng phúc, thì Tu La lực trường của hắn đã có thể không chút thua kém lực trường ở trong Vương Giả Tù Lung lúc trước rồi, võ giả tu vi yếu kém, bị lực trường bao phủ, sẽ bị chết bất đắc kỳ tử ở trong đó.

Tám gã hộ pháp Toàn Đan tuy rằng hợp thành chiến trận, nhưng tác dụng của chiến trận này chỉ là dung hợp mười mấy ánh đao lại một chỗ, cho nên không hề có sức kháng cự với lực trường khủng bố.

- A!

Mấy tên võ giả Toàn Đan trung kỳ căn bản không chịu nổi trọng áp đột nhiên đánh úp tới, hộc máu tại đương trường!

Chuyện này giống như một người bình thường, đột nhiên xuất hiện ở một tinh cầu có trọng lực gấp mấy chục lần Thiên Diễn đại lục, cho nên trong nháy mắt nội tạng, xương cốt, đan điền, tinh thần chi hải bọn họ đều chịu đựng áp lực, tăng lên mấy chục lần!

- Bồng!

Một gã võ giả Toàn Đan trung kỳ đan điền bị nổ tung, chân nguyên toàn thân trong nháy mắt sụp đổ, mà ở bên cạnh hắn một võ giả Toàn Đan trung kỳ khác, trái tim dưới trọng áp cũng ngừng đập, mạch máu toàn thân bị nổ tung, thất khiếu rỉ máu!

Ngay sau đó, những võ giả Toàn Đan kia hoặc là đan điền, hoặc là trái tim, hoặc là tinh thần chi hải, ở dưới áp lực Tu La lực trường đều bị sụp đổ, trong nháy mắt đều bị tử vong, cho dù tên đội trưởng đội hộ vệ kia hai tai cũng rỉ máu, sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lên trên mặt đất.

Bị Tu La lực trường đánh tới, chiến trận tám gã hộ pháp Toàn Đan tự nhiên bị phá, công kích lúc trước đánh tới Mục Phượng Tiên đã không còn bất kỳ uy hiếp gì, bị Mục Phượng Tiên dễ dàng tiếp được.

- Ngươi...

Tên đội trưởng Toàn Đan hậu kỳ kia quỳ một chân xuống đất, tay nắm chặt hiệp đao chống xuống đất, cắn môi nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, ánh mắt lóe lên ánh sáng đỏ, Sát Thần lực trường!

Sát Thần lực trường chồng lên Tu La lực trường, hai cái tuy rằng không thể dung hợp, nhưng mà chỉ đơn giản cộng lại, cũng đủ để cho uy lực tăng lên gấp bội.

Tên đội trưởng vệ đội kia chỉ cảm thấy mình như ngâm vào trong Huyết trì địa ngục, bị sát khí dính nhớt tới ngưng thành thực chất cắn nuốt.

Cái gọi là sát khí, kỳ thật chính là quyết định của võ giả khi giết chết địch nhân, phát ra ý nguyện và ý chí chém chết sinh cơ.

Võ giả muốn giết người, trong lòng hắn đầu tiên sẽ sinh ra loại ý chí này, sát khí tản ra, khi ngưng thành thực chất thậm chí không cần động thủ cũng có thể trực tiếp chém chết sinh cơ!

Nếu nói Tu La lực trường áp bách chân nguyên, đan điền, trái tim võ giả thì Sát Thần lực trường chính là diệt sát sinh mệnh căn nguyên của hắn, nếu như ý chí không kiên định, võ giả tu vi không đủ, bị Sát Thần lực trường bao phủ, sẽ bị giết chết sinh cơ tại đương trường.

Đội trưởng vệ đội bị Sát Thần lực trường và Tu La lực trường đồng thời bao phủ, miệng phun máu tươi, hai mắt trắng dã, thân thể hắn mềm nhũn ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Thấy một màn như vậy, Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên đều cả kinh ni không nên lời, điều này sao có thể?

Lâm Minh làm sao làm được? Mục Băng Vân cũng nhìn Lâm Minh, ánh mắt luôn đạm bạc cũng hiện lên vẻ kinh sợ và không thể tin.

Lúc trước Lâm Minh chỉ dùng một chỉ cách không giết chết trưởng lão Toàn Đan hậu kỳ thì dù sao đó cũng là một chỉ, có thể phát ra thương khí trong cơ thể để đả thương địch thủ, tuy rằng yêu nghiệt, nhưng người ta vẫn có thể lý giải được.

Nhưng vừa rồi, Lâm Minh chỉ mạnh mẽ xoay người một cái, liếc đoàn vệ đội này một cái, những người này lại không biết vì sao lại chết.

Đó nhưng lại chính là chiến trận trong thời gian ngắn có thể địch lại cường giả Mệnh Vẫn tầng một đấy!

Chuyện này đã hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải của bọn họ.

- Lâm Minh, ngươi...

Chứng kiến loại lực lượng khủng bố này, Mục Phượng Tiên dùng ánh mắt xa lạ nhìn Lâm Minh, thanh niên này đã hoàn toàn nhìn không thấu, lúc trước còn cần nàng che chở, nhưng mà hiện tại lại là hắn che chở cho nàng.

Ở cách đó không xa, Đoan Mộc Quần hít một hơi, âm thầm tán thưởng, lúc này mới qua bao lâu, Thiên Ma lực trường của Lâm Minh đã thu phát tự nhiên, vừa rồi lực trường như sóng thần bùng nổ, trong nháy mắt đánh gục những tên hộ pháp Toàn Đan kia. Mình cách đám hộ pháp Toàn Đan mấy trượng mà chỉ cảm nhận được một cơn gió mắt thổi qua mà không có bất kỳ cảm giác áp bách nào.

Lực khống chế lực trường tuyệt đối này khiến lòng người kinh sợ.

Không hề nghi ngờ, đây cũng là do linh hồn lực của Lâm Minh cường đại, cũng có một phần là do Chiến Linh, Chiến Linh Lâm Minh ngưng tụ ra ý chí đã cường đại, bản thân ý chí chỉ là một loại sóng điện trường, là một loại năng lượng thể hiện ý chí có thể gia phụ vào bất kỳ thứ gì, cũng rất dễ dàng dung hợp cùng với Thiên Ma lực trường.

Lúc này, Tinh Dương bị chặt đứt cổ tay còn đang lăn ra đất kêu thảm, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, tay cầm trường thương, chậm rãi bước tới gần hắn.

Chương 698: Uy hiếp

Bạch thương thiên giai, lại rót vào Chiến Linh, quất xuống thì lực lượng khủng bố cỡ nào, toàn bộ cánh tay phải Tinh Dương đã bị đập nát, nhìn một đoàn máu thịt bầy nhầy kia, bên trong xương cốt cũng vỡ nát từng khúc, nát như một đống bùn tơi trên mặt đất, ngay cả gạch dưới đất cũng bị đập nát.

Tinh Dương ôm cổ tay, kêu rên thống khổ, nếu có dược vật cực phẩm, tuy rằng tay hắn có thể nối được, nhưng muốn thích ứng nó, khôi phục đến trình độ ban đầu thì phải cần tiêu hao rất nhiều thời gian, sẽ ảnh hưởng lớn tới tiến bộ của hắn.

- Ngươi, ngươi sẽ phải trả cái giá phải trả!

Tinh Dương thấy Lâm Minh đi tới chỗ mình, nghiến răng nghiến lợi nói, kỳ thật trong lòng hắn cực kỳ sợ hãi, sợ hãi Lâm Minh xúc động giết hắn hoặc thiến hắn, sự tình này phát sinh trên người đám quần là áo lụa của thánh địa tuyệt đối không mấy kỳ quái.

Mắt thấy Lâm Minh càng ngày càng gần, cả người hắn tản ra khí thế cường đại khiến cho Tinh Dương bị áp bách, hắn ngoài mạnh trong yếu nói:

- Ngươi muốn muốn làm gì, các đệ tử của Thần Hoàng đảo còn ở Âm Dương huyền cung, giết ta bọn họ đừng muốn sống.

Nghe Tinh Dương uy hiếp, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, tay chậm rãi nâng trường thương lên, từ lúc tiến vào Huyết Sát Nguyên lịch lãm hơn hai năm, mặc dù Lâm Minh ý chí kiên định nhưng cũng không tránh khỏi bị sát lục chi khí ở Huyết Sát Nguyên lây nhiễm, cho nên trở nên thích giết chóc đẫm máu.

Lúc trước Tinh Dương đột nhiên động thủ với Mục Thiên Vũ, lại còn tám vị hộ pháp Toàn Đan hợp lực công kích Mục Phượng Tiên, tình huống hết sức nguy cấp, cho nên đã kích phát sát khí và lửa giận đè nén trong lòng của Lâm Minh, hắn hận nhất là bị người khác công kích người trọng yếu bên cạnh mình, một lần toàn lực ra tay, đem toàn bộ địch nhân toàn bộ diệt sát, đây cũng đã khiến cho hắn và Âm Dương huyền cung đứng ở hai thế đối lập.

- Lâm Minh, ngươi đừng xúc động.

Thân ảnh Mục Thiên Vũ nhoáng lên một cái, chắn trước mặt Lâm Minh, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Đánh chết một ít hộ pháp của Âm Dương huyền cung còn không đến mức cùng bọn họ đứng ở thế bất lưỡng lập, nếu đánh chết Tinh Dương vậy thì chúng ta và Âm Dương huyền cung sẽ bất cộng đái thiên, Âm Dương huyền cung tốt xấu gì cũng là tông môn ngũ phẩm, ngươi dù có mạnh mấy đi nữa, cũng không bảo hộ được mọi người, một khi Huyễn Vô Cực xuất quan, nếu chúng ta không có một điểm dừng chân tin cậy, vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm, ngươi cũng không phải là đối thủ của Huyễn Vô Cực a!

- Hơn nữa, nếu tin tức ngươi còn sống mà truyền ra, cũng sẽ bị Nam Duẫn Vương và Đại Thiện tự biết được, nếu lúc này lại tiếp tục kết thù hận với Âm Dương huyền cung thì rất có thể sẽ bốn bề thụ địch...

Mục Thiên Vũ có chút lo lắng nói, tuy rằng nói đám người Nam Duẫn Vương không ở dưới tình huống bất lợi mà vì một chút thù hận cũ với Lâm Minh mà cá chết lưới rách, nhưng khó tránh khỏi bị mai phục, nếu lúc này, Lâm Minh tiếp tục đắc tội Âm Dương huyền cung, như vậy chính là đồng thời đắc tội với toàn bộ Nam Hải Ma Vực, Đại Thiện tự, Nam Duẫn Vương, Âm Dương huyền cung bốn thế lực lớn, thế lực cường đại phụ cận Nam Thiên Vực đều bị Lâm Minh đắc tội, như vậy thì càng gay hơn.

Ngay cả Đoan Mộc Quần cũng nói:

- Lâm huynh, tên Tinh Dương này là con của cung chủ Âm Dương huyền cung sao? Nếu giết hắn, Thần Hoàng đảo và Âm Dương huyền cung sẽ thật sự thủy hỏa bất dung, mấy người chúng ta và Lâm huynh thật ra thì không sao, tuy nhiên đệ tử của Thần Hoàng đảo có không ít là Hậu Thiên kỳ, Tiên Thiên kỳ, bọn họ sẽ không được tốt lắm đâu.

Lâm Minh nghe Đoan Mộc Quần nói vậy, từ chối cho ý kiến, cả người hắn dừng lại ở trạng thái phát lực, một quyền mạnh mẽ nện lên ngực Tinh Dương, chân nguyên chấn động dọc theo kinh mạch Tinh Dương lan ra, một quyền đập khiến con mắt hắn lòi ra, miệng thổ huyết.

- Ngươi... Ngươi...

Ngón tay Tinh Dương run rẩy chỉ Lâm Minh, khóe miệng không thể ngậm lại, giống như một con cá sắp chết, hắn mở lớn mắt, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh sờ lên Tu Di giới một cái, lấy ra một quả đan dược, ngón tay bắn ra, trực tiếp bắn vào miệng Tinh Dương.

Tinh Dương căn bản không kịp phản ứng, nuốt tọt đan dược xuống bụng.

Hắn sẽ mặt đại biến, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ hỏi:

- Ngươi cho ta ăn cái gì?

Lâm Minh căn bản lười nhiều lời, dược vật hắn cho Tinh Dương ăn là một viên Tán Công hoàn lấy được từ trên người của một tôn chủ Ải Ma tộc, bộ tộc Ải Ma tinh thông linh hồn bí thuật, tinh thông luyện kim thuật và phối chế các loại bí dược, hệ thống Luyện Dược thuật của bọn họ và hệ thống Luyện Dược thuật của nhân loại khác nhau rất lớn, có muốn phối chế giải dược cũng không dễ dàng.

Loại Tán Công hoàn này tác dụng chủ yếu là khiến võ giả toàn thân vô lực, không thể sử dụng năng lượng, cấp bậc của nó cũng không cao, nếu như Tinh Dương ở trạng thái toàn thịnh ăn vào thì hiệu quả cũng không lớn, nhưng nếu như Lâm Minh nhiều lần ‘chiếu cố’ hắn, khiến hắn liên tục trọng thương thì hiệu quả thuốc này càng rõ ràng.

- Lâm Minh, ngươi rốt cuộc tính làm gì?

Mục Dục Hoàng lúc này vội muốn chết, vừa rồi Lâm Minh và Tinh

Dương vừa thấy mặt, đã hỗn chiến, căn bản không kịp nói tỉ mỉ, hiện tại mắt thấy đại họa sắp tới, lúc này muốn hòa hợp cũng rất khó.

- Chưởng môn sư tôn, hiện tại nói tỉ mỉ đã không còn kịp rồi, người bây giờ bảo các đệ tử thu thập tài vật, bảo bọn họ ở tại chỗ đợi lệnh, trưởng lão Mệnh Vẫn Âm Dương huyền cung sẽ lập tức tới đây.

- Thu thập tài vật? Ngươi muốn chúng ta và Tinh Dương rời khỏi Âm Dương huyền cung?

Mục Dục Hoàng mày liễu nhướng lên, đây thực sự là một ý tưởng hoang đường.

Bây giờ Thần Hoàng đảo căn bản không có chỗ có thể đi, phàm là nơi có linh khí thiên địa đều có môn phái chiếm cứ, linh địa càng cao cấp, cấp bậc môn phái nơi đó cũng càng cao, nếu không có linh địa, Thần Hoàng đảo sẽ rất nhanh chóng sụp đổ.

Lúc này, nàng cũng cảm nhận được mấy cỗ khí tức cường đại tới gần, Mục Dục Hoàng sắc mặt khẽ biến, nàng lo lắng để lại Lâm Minh ở trong này, châm một tấm Truyền Âm phù, dựa theo ý tứ Lâm Minh đem tin tức truyền ra.

Tinh Dương còn nằm trên đất cũng nhận ra khí tức cường giả Âm Dương huyền cung, trong lòng lập tức mừng rỡ, nhân vật cao tầng Âm Dương huyền cung rốt cuộc cũng tới đây.

Hơn nữa trong đó có một cỗ khí tức, rõ ràng chính là mẫu thân mình.

Được cứu rồi, rốt cuộc được cứu rồi.

Tinh Dương muốn khóc ra nước mắt, chỉ cần mẫu thân hiện thân, hắn nhất định sẽ được cứu. Cánh tay hắn tuy rằng đã bị đứt, nhưng vẫn có thể nối được, mà hắn do chịu thống khổ và đả kích, cho nên càng quyết tâm gấp mười để hoàn trả.

Nghĩ đến đây Tinh Dương nhìn Lâm Minh, trong mắt xuất hiện hận ý điên cuồng:

- Tiểu tử, ngươi xong rồi, nếu như ngươi bây giờ quỳ xuống cầu xin ta tha thứ, tự chặt tay chân, ta lưu cho ngươi một cái tiện mệnh.

Trong lòng Tinh Dương lúc này đã sớm bị phẫn nộ át hết lý chí rồi, hắn chỉ muốn phế Lâm Minh, cái gọi chỉ lưu lại cho Lâm Minh một cái tiện mệnh, chính là phế võ công, phế bỏ tay chân, ở trước mặt Lâm Minh, tùy ý đùa bỡn Mục Thiên Vũ, còn có Mục Băng Vân, còn có sự trả thù nào âm độc hơn so với phế bỏ một người có võ công, ở trước mặt hắn đùa bỡn lão bà của hắn chứ?

- Chờ xem, ta sẽ nhìn ngươi thống khổ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Đủ loại ý niệm âm độc xẹt qua trong đầu Tinh Dương, Lâm Minh dường như cảm nhận được, lạnh lùng liếc Tinh Dương một cái, mắt lộ ra sát khí.

Hắn vốn không tính cùng Tinh Dương phát triển tới tình trạng này, nhưng mà lúc trước vì Tinh Dương mưu tính bắt giữ Mục Thiên Vũ làm con tin, cho nên đã chọc giận Lâm Minh, kết quả một thương đập nát cánh tay Tinh Dương, càng làm cho thù hận thêm sâu.

Đến mức độ này rồi, đã rất khó hóa giải, Lâm Minh cũng lười hóa giải, đơn giản nhất, phương pháp giải quyết trực tiếp nhất chính là tìm một cơ hội xử lý đối phương, tuy nhiên bây giờ vẫn chưa phải là lúc.

- Oanh!

Mặt đất trước biệt viện đột nhiên nổ tung, Tinh Xán cầm đầu dẫn theo năm lão nhân xuất hiện trên yến sơn, tốc độ phi hành quá cao cho nên kích phát sóng khí cuốn bụi mù lên trời cao.

Phòng hội nghị vì lúc trước đánh nhau cho nên đã bị hủy, đám người Tinh Xán cũng đã nhìn thấy thảm cảnh của Tinh Dương.

Nhìn thấy con mình bị đứt tay, tám gã hộ pháp chết thảm, trên mặt Tinh Xán hiện lên một tầng sương lạnh, sát khí tản ra, nàng còn chưa nói, Tinh Dương đã như con thú hai chân một tay bò về phía Tinh Xán nói:

- Mẫu chủ, cứu ta!

- Xịch!

Mũi thương lạnh lẽo gác lên cổ Tinh Dương, máu tươi chảy ra ròng ròng, thân thể Tinh Dương cứng đờ, không dám tiếp tục bò đi.

Lâm Minh cứ như vậy gác thương lên cổ Tinh Dương, sắc mặt lạnh lùng nhìn.

- Ngươi muốn như thế nào?

Tinh Xán tròn mắt nhìn Lâm Minh, ánh mắt kia dường như đến từ cửu u vực sâu vậy. Tuy rằng nàng cực kỳ phẫn nộ, nhưng đã chú ý tới rất nhiều chi tiết, thương trong tay Lâm Minh không ngờ là bảo khí thiên giai, so với vũ khí của nàng còn tốt hơn.

Ngoài ra, Tinh Tử Tán tu vi Mệnh Vẫn tầng một trăm năm, không ngờ lại bị người xuyên thủng ngực, trọng thương ngã dưới đất. Theo lý thuyết người mạnh nhất Thần Hoàng đảo chính là Mục Dục Hoàng, nhưng cho dù Mục Dục Hoàng cũng tuyệt đối không có thực lực này, hơn nữa nhìn miệng vết thương Tinh Tử Tán, dường như là do trường thương gây ra, chẳng lẽ là tiểu tử trước mặt này làm?

Nhưng mà nhìn hắn chỉ khoảng hai mươi tuổi, tu vi mới bước vào Toàn Đan sơ kỳ, chắc là không có khả năng, tuy nhiên bất kể như thế nào, đối phương cũng là một đỉnh cấp thiên tài, thiên phú càng hơn xa Tinh Dương.

Sát khí và phẫn nộ trong lòng Tinh Xán đan vào với nhau, nếu không phải lúc này Tinh Dương bị Lâm Minh dùng mũi thương chỉ vào cổ, khẳng định nàng đã ra tay đánh chết Lâm Minh rồi, trẻ tuổi tuấn kiệt giống như Lâm Minh, một khi để cho hắn trưởng thành, mấy chục năm sau sẽ trở thành một địch nhân khủng bố.

- Ngươi đừng động là được, nếu không ta khó kìm được sự khẩn trương sẽ cắt rơi đầu hắn.

Lâm Minh dùng mũi thương chỉ thẳng cổ Tinh Dương, bình tĩnh nói, luận thực lực, Tinh Xán đã tiến vào Mệnh Vẫn tầng hai trăm năm trở lên, hơn phân nửa mình không phải là đối thủ, hơn nữa quan trọng là có đám người Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, những người này trước mặt Tinh Xán căn bản không có lực kháng cự.

- Ta hận nhất người khác uy hiếp ta, lập tức thả hắn, ta tha cho ngươi một mạng.

Tinh Xán rút bội kiếm trong Tu Di giới ra, mũi kiếm thẳng chỉ Lâm Minh, khí thế như thủy triều tản ra, nếu như là võ giả Toàn Đan bình thường, chỉ cần đối mặt với cỗ khí thế này đã bị áp cho hành động khó khăn, đứng thẳng cũng khó, càng đừng nói dùng mũi thương chỉ lên cổ Tinh Dương.

Nhưng mà Lâm Minh đối mặt với cỗ áp lực này, căn bản như gió mát quất vào mặt, không có chút cảm giác, hắn chỉ lạnh lùng nói:

- Ngươi nếu tiếp tục động một chút, vậy thì chuẩn bị nhặt xác con ngươi đi.

Khi Lâm Minh nói chuyện, một cỗ sát ý vô hình phát ra, đúng là Sát Thần lực trường, tuy rằng chưa toàn lực thúc giục, nhưng mà cỗ sát ý như Huyết trì địa ngục đặc sệt kia khiến cho trong lòng Tinh Xán kinh hãi, bao gồm cả hai trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một phía sau nàng, còn có hai tên trưởng lão Toàn Đan hậu kỳ, trong lòng cũng chợt nghiêm lại, quay sang nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ kinh hãi.

Đây là khí thế của võ giả Toàn Đan sơ kỳ phóng ra sao? Hơn nữa hắn làm sao có thể đối mặt với áp lực Tinh Xán mà không có một chút cảm giác?

- Ngươi rốt cuộc là ai? Đến đây làm gì?

Tinh Xán trầm giọng hỏi, nàng bắt đầu cảm giác khó giải quyết, đối phương hiển nhiên là đang kéo dài thời gian, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

- Tại hạ là Lâm Minh, xuất thân từ Thần Hoàng đảo.

Lâm Minh rất bình tĩnh trả lời, đối với thân phận của mình, hắn cũng không tính toán giấu giếm, hơn nữa muốn giấu cũng không giấu được.

Chương 699: Đạp phá thiết hài vô mịch xử

- Lâm Minh... Ngươi chính là Lâm Minh?

Tinh Xán nghe cái tên Lâm Minh này, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó đột nhiên nghĩ tới, hai năm rưỡi trước, Nam Hải Ma Vực chỉ vì một thiếu niên tên là Lâm Minh mà khiến cho Nam Hải long trời lở đất, khắp nơi tìm kiếm, cũng treo giải thưởng giá trên trời, nguyên nhân chủ yếu, dường như là Lâm Minh và một đám lão quái Mệnh Vẫn cùng tiến vào Ma Thần đế cung sau đó mất tích ly kỳ. Ở thời điểm hắn mất tích, hai kiện trọng bảo trong Ma Thần đế cung cũng cùng Lâm Minh mất tích.

Nam Hải Ma Vực cho rằng rất có thể là Lâm Minh đã cuỗm hai kiện trọng bảo đi.

Mà Thần Hoàng đảo lại thông báo Lâm Minh đã chết, Nam Duẫn Vương, Đại Thiện tự dường như cũng cho rằng như vậy, cũng không tiếp tục tìm kiếm Lâm Minh nữa, chỉ có Huyễn Vô Cực không cam lòng vận dụng lượng lớn nhân lực tìm tòi hơn nửa năm, nhưng mà cuối cùng không hề có kết quả, sau đó cũng cho rằng Lâm Minh đã chết.

Hiện tại, Tinh Xán đột nhiên nghe thanh niên trước mắt tự xưng mình là Lâm Minh, trong lòng nàng đột nhiên ý thức được một loại khả năng, Lâm Minh rất có thể ở trước hai năm trước, sau khi cướp đi bảo vật trong Ma Thần đế cung của đám người Huyễn Vô Cực sau đó dùng kế kim thiền thoát xác, tìm một nơi bí mật, bế quan hơn hai năm, thực lực tăng tiến vùn vụt.

Nghĩ đến đây, Tinh Xan hít một ngụm lãnh khí, tục truyền Lâm Minh lúc trước tu vi Hậu Thiên đỉnh phong ở trước mặt lão quái vật Mệnh Vẫn giống như đứa trẻ mới sinh, nhưng mà hắn làm sao cuỗm được hai kiện trọng bảo kia, lại làm cách nào bình yên rời khỏi Ma Thần đế cung?

Chỉ hai năm rưỡi, hắn làm sao từ Hậu Thiên đỉnh phong tăng lên tới Toàn Đan?

Đủ loại ý niệm xẹt qua trong đầu Tinh Xán, khiến cho Lâm Minh trước mặt trở nên vô cùng thần bí, thanh niên này tuyệt đối không đơn giản!

Tuy nhiên xét về phương diện khác, sau khi xác định thân phận Lâm Minh, Tinh Xán cũng biết đối phương và thánh địa căn bản không có quan hệ gì, kể từ đó, nàng cũng không cần e ngại bối cảnh đối phương.

- Lâm Minh... Thì ra là thế, Huyễn Vô Cực hận không thể bầm thây ngươi vạn đoạn. Ngươi lại còn dám vất vưởng quanh đây, đúng là muốn chết! Ta cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, lập tức thả con ta ra, nếu không, ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây, khiến cho các đệ tử Thần Hoàng đảo chôn cùng ngươi, đem tình nhân ngươi, người nhà ngươi áp giải về Nam Hải Ma Vực, ta nghĩ Huyễn Vô Cực sẽ rất thích gặp mặt bọn họ.

Khóe miệng Tinh Xán nổi lên nụ cười âm độc, không biết địch nhân mới là đáng sợ nhất. Mà nàng sau khi hiểu ra xuất thân của Lâm Minh, tuy rằng Lâm Minh thiên phú kinh người, lại có chút thủ đoạn, nhưng mà bình dân thì chính là bình dân, không có bối cảnh cường đại, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đối mặt với một tông môn ngũ phẩm mấy ngàn năm kế thừa có thể nhấc lên sóng gió gì?

Tinh Dương bị thương gác cổ, lúc này nghe được xuất thân của Lâm Minh, trong lòng vô cùng nghẹn khuất, thì ra đối phương là một tiểu đệ tử của tông môn tứ phẩm, sớm biết như thế, lúc trước hắn đã không chú ý lưu tình.

Nếu như bị một thánh tử thánh địa ngược đãi đến tình trạng này, Tinh Dương cũng chấp nhận. Dù sao xuất thân, bối cảnh cũng không bằng người, từ chỗ hưởng thụ tài nguyên, đến dạy dỗ đều có chênh lệch rất lớn, cộng thêm đối phương thân phận cao quý, hắn làm sao không chấp nhận.

Nhưng bị Lâm Minh, một tiểu tử bình dân xuất thân, gia nhập

Thần Hoàng đảo nho nhỏ đánh cho chật vật như vậy, trong lòng hắn lại nổi lên một ngọn lửa giận.

- Lâm Minh, thì ra là ngươi! Ngươi tính làm gì. Dùng cái này biểu lộ ngươi bất mãn sao? Ta không thể không nói, ngươi cực kỳ ngu xuẩn! Bởi vì do ngươi, Thần Hoàng đảo sẽ không tiếp tục được Âm Dương huyền cung che chở, ngược lại, Âm Dương huyền cung sẽ phối hợp với Nam Hải Ma Vực tiêu diệt Thần Hoàng đảo! Sư phụ ngươi, tiểu tình nhân ngươi, đều vì người mà chết thảm, ha ha ha.

Tinh Dương cuồng tiếu, khuôn mặt kịch liệt vặn vẹo, dường như chỉ có đả kích Lâm Minh như vậy, mới có thể khiến cho trong lòng hắn cân bằng lại một chút.

- Ngươi cho là ngươi có chút thực lực là có thể đại biểu Thần Hoàng đảo chống lại chúng ta, vậy thì có ích lợi gì? Thật buồn cười! Thần Hoàng đảo vì cách làm ngu ngốc của ngươi mà sẽ trả cái giá thảm thống.

Mỗi một câu Tinh Dương nói ra, Lâm Minh vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng mà Mục Dục Hoàng và Mục Phượng Tiên sắc mặt đều trở nên khó coi hơn một chút, Tinh Dương nói không sai, nếu Lâm Minh chỉ dùng tư thế này dùng Tinh Dương giằng co với hai bên thì nói, đó căn bản là không có bất kỳ ý nghĩa gì, Lâm Minh sớm hay muộn cũng phải nhận thua, mà sau khi hắn nhận thua, hắn chắc chắn bị Âm Dương huyền cung đuổi giết, hơn nữa hắn lại trao cho Âm Dương huyền cung một cái lấy có quang minh chính đại đối phó Thần Hoàng đảo.

Nếu lúc trước Âm Dương huyền cung còn vì quy tắc ước thúc một ít tông môn đến từ chính đạo liên minh chung sống hòa bình, mà không dám mạnh mẽ cướp đoạt tài nguyên Thần Hoàng đảo, như vậy bây giờ, cường gian là chuyện bọn họ cũng có thể làm được.

Nếu Lâm Minh không thỏa hiệp, trừ phi bắt theo Tinh Dương cùng mang theo các đệ tử Thần Hoàng đảo rời khỏi Âm Dương huyền cung. Mà đội ngũ lớn như vậy, dưới mí mắt vợ chồng Mệnh Vẫn tầng ba rời đi căn bản chính là nằm mơ, hơn nữa cho dù bọn họ có thể rời đi, Thần Hoàng đảo cũng căn bản không có chỗ mà đi, trừ phi giải tán môn phái, để mỗi người đi một nơi, hoặc là về nhà kết hôn sinh con, hoặc là gia nhập môn phái khác tiếp tục con đường võ đạo.

Nếu nói vậy, Thần Hoàng đảo sẽ không còn tồn tại.

Đối với lo lắng của Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên, Lâm Minh cũng rất bình tĩnh, hắn căn bản lười đáp lại Tinh Dương, vẫn bảo trì tư thế, động cũng không động, cũng không biết hắn tính toán làm gì.

Mà Lâm Minh trầm mặc, mà trong mắt Tinh Dương lại không khác gì tín hiệu nhận thua, hắn cười như điên, dường như lúc này không phải Lâm Minh gác thương lên cổ hắn, mà là hắn dùng thương cưỡng bức Lâm Minh vậy.

- Chột dạ sao? Ngươi tính bắt ta cùng rời đi? Thần Hoàng đảo các ngươi có nơi để đi sao? Cho dù có, các ngươi có thể ứng phó Nam Hải Ma Vực đuổi giết sao? Ha ha ha ha!

Tinh Dương dường như muốn tùy ý trào phúng Lâm Minh để giải hận, càng nghẹn khuất, ý niệm trong đầu hắn lại càng rõ.

Tinh Xán cũng tiến lên trước một bước, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lập tức thả con ta ra, tự phế võ công, ta có lẽ sẽ lưu cho ngươi toàn thây, đồng thời có thể cho phép Thần Hoàng đảo các ngươi tiếp tục ở lại Âm Dương huyền cung, nếu không, Thần Hoàng đảo từ trên xuống dưới, chó gà không tha!

Tinh Xán nói cực kỳ quả quyết, không có người nào hoài nghi nàng nói láo.

Cục diện trên tràng, Âm Dương huyền cung hiển nhiên chiếm thượng phong, Lâm Minh không có khả năng tiếp tục giằng co xuống dưới.

Nghe được mẫu thân mình uy hiếp như vậy, Tinh Dương cười dâm đãng nhìn về phía Mục Thiên Vũ, hắn nhìn ra được, Mục Thiên Vũ vẫn còn là tấm thân xử nữ, rất là hoàn mỹ, bị Lâm Minh hành hạ như vậy, hắn hoàn toàn có thể đem hai tỷ muội Mục thị cùng thu, mà bí pháp Thần Hoàng đảo cũng hơn phân nửa đoạt được vào tay.

Mục Thiên Vũ cảm nhận được ánh mắt Tinh Dương, mày liễu nhíu lại, vẻ mặt cực kỳ chán ghét.

Mà Mục Thiên Vũ có biểu tình như vậy, lại khiến cho Tinh Dương cực kỳ vui sướng. Mục Thiên Vũ, ta sẽ cho ngươi bi ai, ngươi vậy mà lại thích Lâm Minh một tên ngu ngốc mãng phu như vậy, nếu ngươi với muội muội ngươi tương lai nguyện ý cùng hậu hạ ta, ta có thể cấp cho Thần Hoàng đảo các ngươi một nơi dung thân.

Tinh Dương nghĩ như vậy, trong đầu hiện ra tình cảnh nhị nữ cộng thân, có thể được một đôi tỷ muội thiên tư xuất chúng hầu hạ, cho dù Tinh Dương kinh nghiệm tình trường, cũng vô cùng chờ mong, huống chi quan trọng nhất là trên người tỷ muội này có huyết mạch kế thừa, nghĩ vậy, hắn lại càng phát ta ý niệm độc ác trong đầu.

Nếu không phải sợ chọc giận Lâm Minh, khiến cho hắn trước khi chết cá chết rách lưới mang theo mình, Tinh Dương đã không nhịn nổi đem cảnh trong mộng kể tường tận cho Lâm Minh nghe.

Mà ngay lúc Tinh Dương đắm chìm trong mộng đẹp, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng lại, nhìn thấy chân trời xa xôi có một bóng đen mông lung đang bay tới gần, lúc mới nhìn thấy chỉ cỡ bằng bàn tay, trong nháy mắt đã lớn bằng cỡ căn phòng.

- Hả? Kia là cái gì?

Không riêng gì Tinh Dương, mọi người đều chú ý tới bóng đen chân trời, nó rõ ràng cách mọi người còn rất xa, nhưng thể tích của nó đã to bằng tòa cung điện, có thể thấy được thể tích của nó khủng bố cỡ nào, tốc độ phi hành cũng quá nhanh, mây mù xung quanh đều tản ra.

Đám người Tinh Xán đều ngạc nhiên, đó hình như là một cự thú đáy biển sâu, có thể rõ ràng nhận ra rõ ràng vảy cá và cánh lớn trên người nó, cùng với cái miệng rộng có thể so với cự kình.

- Đó là cái gì vậy?

Đám người Tinh Xán không rõ, nhưng Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên sắc mặt đã đại biến, cả đời họ cũng không quên được con vật này, chính là nó, một lần công kích đã xé tan hộ tông đại trận của Thần Hoàng đảo, khiến cho Thần Hoàng đảo kế thừa ba ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

- Cự Côn!

Mục Dục Hoàng kinh hãi hô lên, đồng thời rút trường kiếm ra, sắc mặt ngưng trọng, nàng gần như là phản xạ có điều kiện tưởng như Nam Hải Ma Vực tấn công tới tới, nhưng mà ngay sau đó lại nghĩ tới, Cự Côn đã bị một thái tử ba mươi tuổi của thần quốc thu phục, nhưng mà đối phương vì sao lại tới đúng lúc này, rốt cuộc là địch hay là bạn?

- Cự Côn?

Tinh Xán mày liễu nhướng lên:

- Thì ra đây chính là Cự Côn, quả nhiên danh bất hư truyền!

Mấy năm qua, ở chiến trường Nam Hải, thanh danh của Cự Côn quá lớn, mặc dù chỉ luận phương diện tác chiến đơn lẻ, bởi vì tốc độ và phương thức công kích của Cự Côn độc nhất vô nhị, thậm chí không làm gì được Mệnh Vẫn tầng hai, nhưng mà luận về lực phá hủy tông môn, Cự Côn có thể nói là cự thú chiến tranh vô địch, cho dù là tông môn ngũ phẩm Nam Hải Ma Vực, cũng không hề có sức phản kháng bị Cự Côn đánh nát.

- Bên trên Cự Côn chắc là thái tử thần quốc, hắn đến Âm Dương huyền cung ta để làm cái gì?

Trong lòng Tinh Xán lúc này vô cùng kinh ngạc, Huyền châu chỉ có Âm Dương huyền cung bọn họ là một tông môn ngũ phẩm, thái tử thần quốc khẳng định là tới tìm bọn họ.

- Chẳng lẽ là thái tử thần quốc có chuyện muốn nhờ chúng ta hỗ trợ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Xán không khỏi có chút chờ mong. Thực lực thái tử thần quốc tuy mạnh, nhưng nếu muốn ở Huyền châu tìm vật gì hoặc bạn mình thì đương nhiên cần những thế lực bản thổ bọn họ hỗ trợ.

Vài ngày trước bọn họ còn phát sầu không có biện pháp cùng thái tử thần quốc nhấc lên quan hệ, bây giờ thái tử thần quốc không ngờ lại tìm tới cửa.

Nếu có thể cùng thái tử thần quốc thành lập quan hệ hữu nghị, ưu đãi đối với Âm Dương huyền cung bọn họ không cần nói cũng biết.

- Đây đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu!

Tinh Xán nghĩ như vậy, chuẩn bị lập tức giải quyết phiền toái của Lâm Minh, loại sự tình này nếu như bị thái tử thần quốc thấy được, chỉ sợ ấn tượng đối với Âm Dương huyền cung bọn họ giảm mạnh, ngay cả thiếu cung chủ cũng bị người ta bắt làm con tin, tông môn như vậy hiển nhiên không đáng tin cậy.

- Mấy vị trưởng lão, các ngươi bày trận vây Tiểu Yến sơn lại, không được để cho thái tử thần quốc nhìn thấy.

Tinh Xán dùng chân nguyên truyền âm quay sang bốn trưởng lão phía sau nói, hiện tại nếu trong thời gian ngắn giải quyết mâu thuẫn hiển nhiên là không có khả năng, trước tiên chỉ có thể che lại.

Chương 700: Thái tử Thần quốc!

- Vâng, cung chủ!

Bốn đại trưởng lão bận rộn bày trận, bọn họ bày chẳng qua là trận pháp đơn giản, tốc độ bày trận rất nhanh, theo thái tử thần quốc thì trận pháp che giấu dễ hiểu loại này rất dễ dàng bị khám phá, tuy nhiên thái tử thần quốc sẽ không làm chuyện tình không lễ phép như vậy.

Chỉ thấy ngón tay bốn gã trưởng lão động liên tục, trận phù bị bọn họ đánh ra liên tiếp, rất nhanh đã tạo thành một đạo màn sáng khổng lồ bao phủ cả tòa Tiểu Yến sơn.

Lâm Minh nhìn vậy mà không hiểu, bọn họ đang làm gì đó?

Bởi vì Tinh Xán cùng bốn trưởng lão trao đổi đều là chân nguyên truyền âm, Lâm Minh hoàn toàn không biết việc làm bịt tay trộm chuông này của bọn họ là để làm cái gì.

- Tốt lắm!

Bốn gã trưởng lão dùng chân nguyên truyền âm nói, trong lời nói toát ra sự tự tin, hiển nhiên có lòng tin rất lớn đối với tốc độ cùng chất lượng của trận pháp che giấu mà bọn họ bố trí.

- Ừm, rất tốt, Tinh Cực công chúa có việc đi ra ngoài, lúc trước bản cung đã phát ra tin tức, nàng hẳn là sẽ tới rất nhanh, chuyện lần này nhất định phải xử lý tốt, bảo đảm thiếu cung chủ an toàn, bảo đảm không có sai lầm gì khi gặp mặt thái tử thần quốc.

Tinh Xán dùng chân nguyên truyền âm nói thật nhanh, song mới vừa nói tới đây, đột nhiên biến sắc, lúc này Cự Côn xông thẳng lên Tiểu Yến sơn, mà không phải bay về phía ngọn núi cao nhất của Âm Dương huyền cung.

Tiểu Yến sơn cách ngọn núi cao nhất của Âm Dương huyền cung bất quá chỉ là khoảng cách trăm dặm, lấy tốc độ của Cự Côn đợi đến lúc Tinh Xán phát hiện, nó cơ hồ đã dừng lại ở phía trên Tiểu Yến sơn.

Ở dưới một con quái vật lớn thân dài vài chục dặm này, cảm thụ được năng lượng khủng bố trong Cự Côn, quả thật có một loại cảm giác áp lực thật lớn.

- Đáng chết!

Trong lòng Tinh Xán khẩn trương, thái tử thần quốc này ra bàn hoàn toàn không theo như lẽ thường, tình huống bây giờ ở Tiểu Yến sơn loạn như vậy, chính mình nên thu thập tàn cuộc như thế nào?

Đúng lúc này, Tinh Xán thấy phía trên Cự Côn, có hai lão nhân áo đen nhảy xuống, hai người đều là tu vi Mệnh Vẫn tầng một.

- Đó là tôi tớ của thái tử thần quốc! Lấy Mệnh Vẫn tầng một làm tôi tớ, không hổ là thái tử thần quốc!

Đây là ý nghĩ của mọi người ở đây, phải biết rằng ở Âm Dương huyền cung, cường giả Mệnh Vẫn trở lên tổng cộng mới có mười người mà thôi, bởi vì số lượng quá ít, đại bộ phận trưởng lão của Âm Dương huyền cung đều là do võ giả Toàn Đan hậu kỳ đảm đương, bởi vì nguyên nhân này, Âm Dương huyền cung mới bị Lam Thấm nhạo báng.

Tinh Xán đang muốn bay lên nghênh đón, đột nhiên đúng lúc này, thân thể Tinh Xán cứng đờ, Tinh Xán rõ ràng có cảm giác khí thế trên người hai lão nhân áo đen mang theo sát cơ trầm trọng.

- Ừm?

Trong lòng Tinh Xán cả kinh, chẳng lẽ thái tử thần quốc này có ác ý?

Quả thật như thế vậy thì nguy rồi, không đúng, mấy ngàn năm qua Âm Dương huyền cung luôn luôn rụt rè cẩn thận, không có chỗ nào đắc tội với tứ đại thần quốc, cho dù muốn đắc tội cũng không được.

Lúc Tinh Xán đang kinh nghi bất định, đột nhiên liếc thấy dấu hiệu hình cái đầu Cự Ma ở bộ ngực của hai trưởng lão, hình cái đầu Cự Ma màu đen, chung quanh là đồ án ngọn lửa.

Đây là... Trưởng lão của Nam Hải Ma Vực?

Làm sao có thể?

Lúc Tinh Xán đang kinh ngạc, lại phát hiện Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên cũng là sắc mặt đại biến, rút kiếm cùng bay tới, phản ứng kịch liệt của hai người bọn họ đã chứng thực suy đoán của Tinh Xán, đối phương quả thật là trưởng lão của Nam Hải Ma Vực, không thể nghi ngờ!

- Cẩn thận!

Mục Dục Hoàng hô lớn, đồng thời nhanh chóng đề phòng, đứng chắn trước Mục Thiên Vũ cùng Mục Băng Vân.

Chẳng lẽ Nam Hải Ma Vực tấn công? Làm sao có thể, bọn họ mới vừa gặp đả kích thảm trọng, làm sao lại tùy tiện công kích Âm Dương huyền cung, chẳng lẽ Huyễn Vô Cực xuất quan?

Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên nắm chặt chuôi kiếm, sắc mặt trắng bệch, Mục Băng Vân cũng là dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng.

Hai đại trưởng lão của Nam Hải Ma Vực tốc độ cực nhanh, bọn họ đều là cường giả đột phá Mệnh Vẫn tầng một đã vượt qua trăm năm, thực lực ở trong cường giả Mệnh Vẫn tầng một thuộc về trung thượng, bọn họ như diều hâu đi săn lao xuống, khi rơi vào phía sau Lâm Minh, căn bản ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn Mục Dục Hoàng đang rút kiếm cảnh giới một cái.

- Ma nhất, ma nhị bái kiến chủ nhân!

Hai đại trưởng lão Nam Hải Ma Vực, một tả một hữu, đơn giản thi lễ m đối với Lâm Minh, liền rút ra vũ khí hướng về phía Tinh Xán.

Một tiếng chủ nhân này gọi ra, toàn trường trừ Đoan Mộc Quần, Lam Thấm, Phong Thần, những người còn lại cũng trợn tròn mắt, Tinh Dương dưới chân Lâm Minh lại càng cả kinh tới mức cằm thiếu chút nữa cũng rơi ra.

Ngay cả Mục Thiên Vũ có một chút hiểu rõ đối với thực lực của Lâm Minh, cũng không hiểu tại sao có thể có hai trưởng lão Nam Hải Ma Vực gọi Lâm Minh là chủ nhân.

Đó là cường giả Mệnh Vẫn tầng một a, cả Âm Dương huyền cung cũng chỉ có mười người, cho dù Nam Hải Ma Vực cũng không khẳng định nhiều hơn bao nhiêu.

Bọn họ làm sao lại nhận Lâm Minh làm chủ nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tinh Xán hô hấp dồn dập, mí mắt nhảy liên tục, trường kiếm trong tay khe khẽ phát run, Tinh Xán cũng không phải người ngu, lúc trước đủ loại liên lạc, trong nội tâm Tinh Xán đột nhiên ý thức được một loại khả năng!

- Ngươi... Ngươi chính là thái tử thần quốc!

Lời vừa nói ra, toàn trường phải sợ hãi, Mục Dục Hoàng cùng Mục Phượng Tiên sửng sốt một chút, đột nhiên tỉnh ngộ lại, tình thế lúc trước khẩn cấp, các loại hỗn loạn, các nàng chẳng qua là lo lắng kết thúc như thế nào, căn bản chưa kịp ngẫm nghĩ, Lâm Minh trừ số tuổi, còn lại quả thật có rất nhiều chỗ tương tự cùng thái tử thần quốc!

Mục Phượng Tiên cùng Mục Dục Hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia khó tin, mặc dù các nàng đã sớm tiên đoán Lâm Minh là Tiềm Uyên chi long, nhưng không nghĩ tới sẽ khoa trương như thế, Lâm Minh mới rời đi hai năm rưỡi thời gian, mới vừa trở lại, tu vi Toàn Đan kỳ, chỉ bằng lực lượng một người, cướp đoạt Cự Côn, hủy diệt Nam Hải Ma Vực, hôm nay lại lấy Cự Côn chống lại Âm Dương huyền cung.

Mục Băng Vân liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, lại nhìn thoáng qua tỷ tỷ của mình, bất động thanh sắc thu trường kiếm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

- Ta là thái tử thần quốc?

Lâm Minh khe khẽ ngờ vực, nhưng rất nhanh liền đại khái đoán được hiểu lầm trong đó, hắn từ chối cho ý kiến, chẳng qua là đơn giản thông qua nô ấn phát ra lệnh cho hai đại trưởng lão của Nam Hải Ma Vực, có hai gã trưởng lão này ở đây, hơn nữa còn có chính mình, cho dù thật sự đánh nhau với Tinh Xán, Lâm Minh cũng không sợ, huống chi, trong tay của hắn còn có Tinh Dương làm con tin.

Vốn là Lâm Minh tới Âm Dương huyền cung, chỉ là vì thăm đám người Mục Thiên Vũ, căn bản không nghĩ tới Âm Dương huyền cung sẽ đánh chủ ý chiếm đoạt Thần Hoàng đảo, ép Thần Hoàng đảo tới mức như thế. Hình thể Cự Côn khổng lồ, không thể mang bên mình, Lâm Minh ngay từ đầu tới dò hỏi Âm Dương huyền cung, tự nhiên ôm thái độ hữu hảo, không thể nào mang theo Cự Côn hùng hổ giết tới Âm Dương huyền cung, chỉ có thể khiến nó ngưng lại ở khu vực biển sâu.

Cho đến khi hắn cùng với Mục Thiên Vũ gặp nhau, sau khi biết được tình huống Thần Hoàng đảo, mới dùng cả đêm phát ra lệnh, để cho Cự Côn từ biển sâu chạy tới Âm Dương huyền cung, lúc trước lấy Tinh Xán làm con tin để trì hoãn thời gian chính là vì đợi Cự Côn.

Tinh Xán cắn răng, hoàn toàn không biết nên nói gì, thế cục phát triển hoàn toàn vượt ra khỏi dự tính của Tinh Xán, vốn cho là hết thảy đều đang nắm trong tay, Lâm Minh khó thoát khỏi lòng bàn tay của mình, hôm nay lại thay đổi bất ngờ, Âm Dương huyền cung đã bị vây vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Nghĩ tới đây trong lòng Tinh Xán đắng ngắt, biết sớm như vậy, Tinh Xán sao dám đánh chủ ý thôn tính Thần Hoàng đảo? Cự Côn này mặc dù năng lực tác chiến một mình không được, nhưng phòng ngự vô địch, dưới Thần Hải, không người nào có thể làm nó bị thương nặng, mà nó xuất thủ, chỉ cần một lần công kích, là có thể mở ra đại trận che tông của Âm Dương huyền cung bọn họ.

Lúc này Tinh Dương ở dưới thương của Lâm Minh, tâm lại càng xám tro như chết, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, thái tử thần quốc lúc trước hắn luôn luôn hao hết tâm tư muốn lôi kéo quan hệ chính là Lâm Minh.

Lão Thiên, ngươi đây là đang chơi ta sao?

- Ngươi... Rốt cuộc muốn thế nào?

Tinh Xán trầm giọng hỏi, ở dưới áp lực của Cự Côn, Tinh Xán không thể không chịu thua.

Lâm Minh nói:

- Đầu tiên, trả lại Chu Tước, tiếp theo, tất cả đệ tử Âm Dương huyền cung làm trái với ý nguyện của đệ tử Thần Hoàng đảo mà xâm chiếm thân thể các nàng, hết thảy giao nộp để Thần Hoàng đảo trừng phạt, thứ ba, đem linh dược Hỏa hệ, linh thổ của dược viên bọn ngươi, phân ra một phần ba, cung cấp cho hai con Chu Tước khôi phục tinh huyết bản mạng.

Lâm Minh không nhanh không chậm nói rayêu cầu đã sớm nghĩ kỹ này.

- Muốn một phần ba dược viên của ta? Ngươi đang nói mơ sao?

Trong đôi mắt Tinh Xán chợt lóe hàn quang, vẻ châm chọc đầy mặt, ba cái yêu cầu Lâm Minh nói lên, Tinh Xán nhiều nhất có thể đáp ứng cái đầu tiên, về phần thứ hai, bọn họ nhiều lắm là thay mặt Thần Hoàng đảo trừng phạt, mà điều thứ ba, đó là tuyệt đối không thể nào!

- Điều kiện của ta sẽ không thay đổi, nếu ngươi không đáp ứng, chính mình loại trừ.

Lâm Minh trầm tĩnh nói.

- Ha ha ha!

Tinh Xán cười giận dữ:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi thật sự cho mình là thái tử thần quốc? Không sai, ta là sợ Cự Côn, nhưng ngươi đừng tưởng rằng có Cự Côn thì ngươi đã vô địch, Cự Côn có thể đối phó Âm Dương huyền cung không giả, nhưng lại không làm gì được hai vợ chồng ta, chớ quên, phía sau ngươi chính là hơn một ngàn đệ tử Thần Hoàng đảo, ngươi dùng Cự Côn công kích Âm Dương huyền cung ta, ta đây sẽ phối hợp cùng Nam Hải Ma Vực san bằng Thần Hoàng đảo ngươi! Ta xem thiên hạ to lớn, có thể có đất cho các ngươi dung thân hay không.

Khi Tinh Xán nói chuyện bột phát ra khí thế, Tinh Xán vốn là người đứng đầu một cung, trải qua thời gian dài tạo thành tính cách cường thế, làm cho Tinh Xán căn bản không muốn tiếp nhận người khác uy hiếp, hơn nữa yêu cầu của Lâm Minh lại quá đáng như thế.

Tinh Xán đoán ra xương sườn mềm của Lâm Minh, đó chính là hơn một ngàn đệ tử tinh anh của Thần Hoàng đảo, những người này, nếu như rời đi Âm Dương huyền cung căn bản không có chỗ để ở, hơn nữa bọn họ rất dễ dàng bị tập kích, Lâm Minh cường thịnh trở lại cũng không thể ngày đêm bảo vệ bọn họ.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi đã không quý trọng, vậy không trách được ta.

Khi Lâm Minh nói chuyện, Cự Côn đột nhiên mở miệng rộng ra, phát ra một tiếng ngâm nga, thanh âm ùng ùng như sấm rền truyền tới chân trời, tiếp theo côn tu trong miệng Cự Côn giống như vô số cự mãng từ phía trên không trung xông thẳng xuống.

Tinh Xán biến sắc:

- Ngươi làm gì?

Tinh Xán cho là Lâm Minh muốn động thủ, Tinh Xán mặc dù nói cường ngạnh như vậy, nhưng kỳ thật cũng sợ, chân chính tranh giành cùng Lâm Minh là cá chết lưới rách, tiêu diệt hết Thần

Hoàng đảo, Âm Dương huyền cung bọn họ cũng phải chôn cùng.

Một khi Lâm Minh nổi điên, Tinh Xán thật sự không biết nên kết thúc như thế nào.

Sưu sưu sưu!

Hơn một ngàn nhánh côn tu bay vụt về phía sau núi Tiểu Yến sơn, đó chính là chỗ ở của đệ tử Thần Hoàng đảo!

- Chưởng môn sư tôn, bảo bọn họ không nên kinh hoảng.

- A??

Mục Dục Hoàng ngẩn ra, mơ hồ đoán được Lâm Minh muốn làm cái gì, lúc trước Lâm Minh bảo những đệ tử này thu thập tài vật, hiển nhiên là phải rời khỏi Âm Dương huyền cung.

Chẳng lẽ... Mục Dục Hoàng cũng không hỏi, lập tức đốt một tờ Truyền Âm phù.

Rất nhanh, dưới sự khống chế của tinh thần lực Lâm Minh, những côn tu kia mỗi một nhánh cũng quấn lấy một gã đệ tử Thần Hoàng đảo, rụt về lại trong miệng Cự Côn.

Trong cơ thể Cự Côn có hơn hàng ngàn tiểu thế giới, những thế giới này tự thành một mảnh không gian, có dung tích rất lớn, hàng ngàn tiểu thế giới này, cũng đủ dung nạp ngàn người Thần Hoàng đảo.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bản thân Cự Côn chính là một cự thú cắn nuốt nguyên khí thiên địa hội tụ, một lần nó nuốt trôi, là có thể sạch nguyên khí thiên địa phương viên trăm dặm, có thể nói, trong cơ thể Cự Côn chính là một chỗ linh địa thiên nhiên, hơn nữa phẩm cấp rất cao, đầy đủ để đệ tử Thần Hoàng đảo tu luyện!

Chương 701: Đi, đi với ta đón chúng nó!

Sau khi náo lật Âm Dương huyền cung, Lâm Minh không có ý định ở lại Âm Dương huyền cung, tiến vào trong cơ thể Cự Côn, tuyệt đối an toàn, hơn nữa lên trời xuống đất, không gì làm không được.

- Ngươi...

Trong lòng Tinh Xán chột dạ, nàng mơ hồ đoán được Lâm Minh đang làm cái gì, một khi Lâm Minh không có cản trở, nàng lấy cái gì để liều cùng Lâm Minh?

Kể từ đó, Âm Dương huyền cung bọn họ ở trước mặt Cự Côn, hoàn toàn là trứng gà trước mặt tảng đá.

Cầm bảo kiếm trong tay, Tinh Xán lặng lẽ tiến lên trước một bước.

- Đứng yên đừng nhúc nhích.

Đuôi lông mày Lâm Minh nhảy lên, tay phải hơi trầm xuống, mũi thương nhất thời đâm vào phần gáy bên trong phần gáy Tinh Dương, trực tiếp để ở đốt xương cổ Tinh Dương, máu tươi chảy tràn ra!

- Mẫu chủ, cứua.

Lúc này Tinh Dương khổ không thể tả, sự tin tưởng của hắn hoàn toàn bị Lâm Minh đánh tan, từ vừa mới bắt đầu hắn đã bị Lâm Minh áp chế, cuối cùng bao gồm thực lực, lực uy hiếp, các phương diện bại hoàn toàn dưới tay Lâm Minh, hiện tại lại càng giống như một con gà nhỏ bị Lâm Minh nắm ở trong tay, chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, tùy thời có thể muốn mạng của mình.

Tinh Xán mở to mắt, tức giận nhìn chằm chằm Lâm Minh, nhưng là nàng cái gì cũng đều không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Minh thong dong dời các đệ tử Thần Hoàng đảo đi, ngay cả tài vật cũng không có rơi xuống nửa điểm, thậm chí nhà gỗ mà đám người Mục Thiên Vũ xây dựng, cũng bị Lâm Minh dùng năng lượng bảo vệ, thong dong chở đi.

Ngay cả phòng ốc cũng lấy đi cùng nhau, đây mới là di chuyển triệt để nhất, thong dong nhất.

- Vũ nhi, chưởng môn sư tôn, các ngươi cũng đi tới đây.

Lâm Minh cầm trường thương trong tay, cũng không quay đầu lại, nói với Mục Dục Hoàng.

Mục Dục Hoàng nhìn bóng lưng Lâm Minh, mí mắt khẽ nhảy, nàng vốn tưởng rằng tàn cuộc đã không cách nào kết thúc thế nhưng lại có biến hóa ly kỳ như vậy, Lâm Minh hiển nhiên là đã sớm lưu lại đường lui tốt lắm, mới dám trở mặt cùng Âm Dương huyền cung.

Có vài côn tu bắn xuống, dừng lại trên mặt đất, mũi nhọn của Cự Côn để nằm ngang, có thể làm cho đám người Mục Dục Hoàng, Mục Băng Vân, Đoan Mộc Quần thong dong tiêu sái đi tới, rồi sau đó côn tu liền nâng thân thể của bọn họ nhanh chóng kéo về.

Sau khi đợi mọi người rời đi, Lâm Minh một cước đẩy Tinh Dương đứng lên, dùng thương để ở lưng của hắn, mũi chân điểm mặt đất một cái, liền bay về phía Cự Côn.

Tinh Xán thấy một màn như vậy, cả giận nói:

- Lâm Minh, ngươi có ý gì, ta đã cho các ngươi rời đi, ngươi còn không thả con ta?

- Là ngươi cho chúng ta rời đi sao? Thật buồn cười!

Lâm Minh cười lạnh nói:

- Ta lúc trước đã nói, cho ngươi cơ hội lựa chọn cuối cùng, một mình ngươi không quý trọng, hiện tại, vô cùng xin lỗi, ta đã thay đổi chủ ý.

Lâm Minh vừa nói, tay phải chống đỡ ở sau lưng Tinh Dương đột nhiên phát lực, một chưởng nặng nề đánh vào trên sống lưng Tinh Dương!

Oành!

Chân nguyên chấn động xông vào trong cơ thể Tinh Dương, tùy ý phá hư, Tinh Dương hộc ra một ngụm máu tươi, thân thể như đạn pháo bay rớt ra ngoài.

Một chưởng này của Lâm Minh là phiên bản đơn giản hóa của Tuyệt Mạch thủ, không có âm độc như bản đầy đủ của Tuyệt Mạch thủ, nhưng là sẽ làm cho con đường võ đạo của Tinh Dương chôn vùi hơn phân nửa, hơn nữa võ đạo chi tâm của Tinh Dương bị Lâm Minh đánh bại, nếu như không thể hiểu rõ cỗ ý niệm này, phát tiết cỗ khó chịu ở đan điền trong kinh mạch này đi ra ngoài, nó sẽ giống như một khối sỏi thận, trở thành trở ngại khi Tinh Dương tu luyện chân nguyên.

Đây chính là cái gọi là “tâm bệnh”, “tâm ma”.

Có thể nói, con đường võ đạo của Tinh Dương căn bản là phế đi, tương lai có thể đột phá Mệnh Vẫn tầng một hay không cũng là vấn đề, chớ nói chi là phong hoàng xưng đế, đây chính là hiệu quả Lâm Minh muốn.

- Dương nhi!

Trong lòng Tinh Xán giận dữ, nhưng là ở trước mặt Cự Côn, nàng cũng chỉ có thể nhịn xuống khẩu khí này, bay lên đi đón Tinh Dương.

Cuối cùng Lâm Minh vẫn là không có hạ sát thủ, cũng không có hoàn toàn phế bỏ Tinh Dương, uy hiếp hắn dùng để kinh sợ Tinh Xán chính là dựa vào là uy hiếp của Cự Côn đối với Âm Dương huyền cung, chỉ cần Cự Côn công kích, thời gian một nén nhang sẽ san bằng Âm Dương huyền cung.

Nhưng là Lâm Minh không cách nào bảo đảm Tinh Xán có thể hóa thân thành một mẫu thân điên cuồng sau khi Tinh Dương bị chính mình hại chết hay không, nữ nhân điên cuồng lên, thì cái gì cũng có thể làm ra. Đến lúc đó nàng tình nguyện bỏ qua Âm Dương huyền cung, cũng phải đuổi giết chính mình, vậy thì khó giải quyết.

Dù sao Cự Côn không giỏi đơn đả độc đấu, công kích của nó mặc dù cường hãn, nhưng cũng không linh xảo, căn bản không đánh tới cao tầng cường giả Mệnh Vẫn.

Huống chi thực lực Tinh Xán rất mạnh, nếu như liên thủ cùng phu quân của nàng thì có thể đủ để địch nổi cường giả Mệnh Vẫn tầng ba.

Lâm Minh không cần Tuyệt Mạch thủ bản đầy đủ, lại lưu cho Tinh Dương một mạng, bước đầu phá hư kinh mạch Tinh Dương, cho bọn hắn một hy vọng chữa khỏi, như vậy có thể phân tán lực chú ý của bọn họ, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của Tinh Xán, Tinh Xán cũng không đến mức nổi điên tham dự vào trong chiến tranh ở Nam Hải Ma Vực.

Trong nháy mắt, Lâm Minh đã bay đến bụng Cự Côn, Mục Thiên Vũ cùng Mục Dục Hoàng dưới sự cố ý an bài của Lâm Minh, không có tiến vào tiểu thế giới.

- Vũ nhi, chưởng môn sư tôn, các ngươi có thể cảm nhận được khí tức của Hỏa Nhi cùng Hỏa Lân không?

Hai con Chu Tước bị bắt đi, chính là Chu Tước bản mạng của Mục Thiên Vũ cùng Mục Dục Hoàng, các nàng tự nhiên có cảm ứng.

- Có thể... Có thể!

Mục Thiên Vũ vội vàng trả lời.

- Đi, đi với ta đón chúng nó.

Lâm Minh bình tĩnh nói, trong ngôn ngữ mang theo một cỗ tự tin chân thật đáng tin cùng khí phách không thể kháng cự. Hắn nói không phải đi đoạt, cũng không phải là đi giành, mà là đi đón, đây là tự tin do thực lực tuyệt đối mang đến.

Nghe được Lâm Minh nói như vậy, nước mắt của Mục Thiên Vũ thiếu chút nữa cũng chảy xuống, kể từ sau khi Hỏa Nhi bị mang đi, nàng đã lâm vào bên trong áy náy tự trách lâu dài, mấy tháng gần đây nàng nằm mộng cũng muốn mang Chu Tước bản mạng về, nhưng là nàng không có năng lực, thậm chí không dám đi nói, sợ nhắc tới sẽ làm khó Mục Phượng Tiên.

Vì ích lợi của tông môn mà hy sinh Hỏa Nhi thiện lương vô tội, Mục Thiên Vũ tim như bị đao cắt, suốt đêm khó ngủ.

Nhưng là bản thân rối rắm nhiều như vậy, đau khổ nhiều như vậy, lại chỉ bởi vì một câu đơn giản hiện giờ của Lâm Minh: “Đi, đi với ta đón chúng nó”. Hết thảy cũng không tồn tại nữa.

Nghĩ đến cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Hỏa Nhi, Mục Thiên Vũ không cách nào ngừng nước mắt.

- Cảm ơn ngươi, A Minh, cảm ơn ngươi.

Mục Thiên Vũ dùng sức ôm chặt Lâm Minh, không có lời nào diễn tả được, ôm lấy bả vai này, nàng có cảm giác an lòng không hiểu từ đâu.

Ngay cả Mục Dục Hoàng hốc mắt cũng là ẩm ướt, không nói đến Hỏa Lân đã theo nàng mấy trăm năm, áp lực lớn hơn nữa đến từ chính Thần Hoàng đảo, Thần Hoàng đảo đã truyền thừa ba ngàn năm a, đến thế hệ này của nàng lại bị hủy, bất kể lý do là cái gì, bất kể đối thủ rất cường đại cũng tốt, chuyện bị hủy diệt ở trong tay nàng thực sự sẽ không thay đổi, nàng không mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông của Thần Hoàng đảo, mấy tháng gần đây Mục Dục Hoàng thừa nhận áp lực rất lớn, mà hiện giờ chỉ bởi vì có Lâm Minh, hết thảy áp lực cũng tiêu tán như bụi mù.

Nàng cảm thấy may mắn, ban đầu đã thu Lâm Minh làm đồ đệ, lại toàn lực ủng hộ Lâm Minh, đây là quyết định sáng suốt nhất cả đời này của nàng.

- Đi thôi, giữa chúng ta không cần phải nói tạ ơn.

Lâm Minh thấp giọng nói một câu bên tai Mục Thiên Vũ, rồi sau đó liền lôi kéo tay nàng bay về phía vây cá của Cự Côn.

Đứng ở phía trên vây cá khổng lồ rộng vài dặm của Cự Côn, Lâm Minh một tay nắm trường thương màu trắng, một cái tay khác nắm tay mềm của Mục Thiên Vũ, ra lệnh cho Cự Côn bay đi về ngọn núi cao nhất của Âm Dương huyền cung.

Cuồng phong trước mặt tùy ý thổi tan tóc dài của Lâm Minh, áo màu đen bay phất phới, thân ảnh của hắn như một cây trường thương thẳng tắp ngạo nghễ đứng thẳng, đứng ở phía trên cự thú biển sâu thân dài vài chục dặm, mắt nhìn xuống thương sinh linh của thiên hạ, một cỗ hào khí không rõ phát ra, phảng phất giống như một khắc kia, hắn chính là trời vương giả trong thiên địa!

Lúc này Mục Thiên Vũ chẳng qua là lẳng lặng đứng ở sau lưng Lâm Minh, bản thân ở phía sau nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng anh tuấn của người yêu mình, một cỗ cảm giác không hiểu tràn đầy trái tim, làm cho nàng có được thỏa mãn trước nay chưa có, nàng biết, cảm giác như vậy chính là hạnh phúc.

Tiểu Yến sơn cách ngọn núi cao nhất của Âm Dương huyền cung chừng trăm dặm, đối với Cự Côn mà nói chẳng qua là ngắn ngủi không lâu sau, mà lúc này, Tinh Xán còn đang khẩn trương đón lấy Tinh Dương để chữa thương cho hắn trên Tiểu Yến sơn.

Sau khi tay đứt rời, tự nhiên là càng sớm nối di chứng càng ít, nhưng là hết lần này tới lần khác một thương kia của Lâm Minh đâm vào lại quán chú lực lượng Chiến Linh, làm cho tay phải của Tinh Dương biến thành bùn lầy, xương tay cũng cắt thành bã vụn.

Kể từ đó, đương nhiên để cho việc nối tay trở nên khó khăn, hơn nữa Lâm Minh vừa cho Tinh Dương một cái Tuyệt Mạch thủ không hoàn chỉnh, càng làm cho kinh mạch cả người Tinh Dương đứt từng khúc, khiến cho việc chữa thương càng thêm khó khăn.

Sau khi Tinh Xán tiếp được Tinh Dương, bởi vì tâm tư cũng đặt ở trên người con, chỉ muốn nhanh trị lành cho con của mình một chút, cho đến một lúc lâu, nàng mới phát hiện Lâm Minh đã cưỡi Cự Côn bay về phía Âm Dương huyền cung.

Tinh Xán sửng sốt một chút, lúc này mới đột nhiên suy nghĩ cẩn thận xem Lâm Minh muốn làm cái gì, dưới sự kinh hãi, nàng vội vàng đốt một tờ Truyền Âm phù.

Lúc này, ở trước mặt Lâm Minh, xuất hiện bảy tám trưởng lão áo đen, tu vi Toàn Đan trung hậu kỳ, bọn họ trực tiếp cản Lâm Minh lại, trọng địa của tông môn, há lại cho phép một con quái vật lớn như vậy đến gần?

Bọn họ cũng không nhận thức Cự Côn, nhưng là tuyệt đối rõ ràng, một tên gia hỏa khủng bố như vậy cũng không phải bọn họ có thể ngăn cản, mặc dù lúc này trong lòng bọn họ run sợ, trong lòng đắng ngắt, nhưng là trên da đầu cứng rắn, ít nhất cũng lên tiếng hỏi đối phương đang làm gì.

Ở phía sau bọn họ, có một đạo màn sáng khổng lồ bao trùm phạm vi hơn mười dặm, đó chính là đại trận che tông của Âm Dương huyền cung.

- Vị võ đạo đồng tu này, tới Âm Dương huyền cung ta là vì chuyện gì?

Trưởng lão áo đen cầm đầu khách khí nói, đây cũng là bởi vì bị Cự Côn chấn trụ, nếu là tiểu nhân vật bình thường, hắn sao lại có lời khách khí như vậy.

Một câu nói mới vừa hỏi ra, đột nhiên một đạo ánh lửa sáng lên trước mắt trưởng lão áo đen, bên trong là Tinh Xán chính miệng truyền âm, chỉ có bốn chữ:

- Mau mở trận!

Bị đánh tới cửa nhà, đốt giết cướp bóc, còn phải mở cửa mời người ta đi vào, lúc này Tinh Xán uất ức bậc nào có thể thấy được.

Lâm Minh không có nghe được nội dung của Truyền Âm phù, căn bản cũng là mặc kệ những người này, hắn nhàn nhạt hạ lệnh cho Cự Côn.

- Đánh nó!

Hô!

Theo Lâm Minh ra lệnh một tiếng, nguyên khí thiên địa bên trong phương viên trăm dặm giống như nước biển bị nước xoáy hút, vọt tới Cự Côn, nguyên nhân vì đây là địa mạch của Âm Dương huyền cung, nguyên khí thiên địa vốn là vô cùng phong phú, bị Cự Côn khẽ hấp, phảng phất giống như bị rò rỉ, cấp tốc giảm bớt.

Trưởng lão áo đen cầm đầu sắc mặt đại biến:

- Chờ... Chờ một chút! Cung chủ đã hạ lệnh, chúng ta lập tức mở trận!

Trưởng lão áo đen lúc này mơ hồ đoán được quái vật lớn trước mắt này có thể là cái gì, thật sự là đồ vật kia thì một trăm Âm Dương huyền cung bọn họ cũng phải bị mở ra! Vật kia, nhắc tới sẽ làm cho da đầu người ta tê dại.

Chương 702: Tinh Cực đến!

Mặc dù thanh niên đứng phía trên Cự Côn tu vi không cao, nhưng quái vật dưới chân hắn để cho trưởng lão áo đen không có nửa điểm tâm tư phản kháng.

Hơn nữa căn cứ vào suy đoán lúc trước, trưởng lão áo đen rất hoài nghi thanh niên trước mắt chính là thái tử thần quốc được truyền bá sôi sùng sục gần một tháng qua.

Ít nhất cũng là một thủ hạ của thái tử thần quốc.

- Đây không phải là Mục Thiên Vũ cùng Mục Dục Hoàng sao?

Trưởng lão áo đen nhìn hai hồng y nữ tử một già một trẻ bên cạnh Lâm Minh, nuốt từng ngụm nước bọt, cảm giác đầu óc của mình có chút chuyển không ra, Thần Hoàng đảo làm sao lại có liên quan cùng thái tử thần quốc, hơn nữa nhìn bộ dạng bọn họ, rõ ràng rất thân mật.

Mắt thấy năng lượng trên người Cự Côn còn đang ngưng tụ ở bên trong, trưởng lão áo đen cuống quít nói:

- Cao nhân hạ thủ lưu tình.

Tiếp theo hắn chuyển hướng về hai hộ pháp Toàn Đan trung kỳ bên cạnh, nói:

- Hai người các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đi mở trận a!

Trưởng lão áo đen tức giận gầm thét, nói với Cự Côn, đại trận che tông của Âm Dương huyền cung chẳng khác nào giấy, nếu là mở trận chậm, đại trận che tông bị Cự Côn hất ra, vậy tu bổ sẽ phải tổn hao một số tài nguyên lớn.

Hai hộ pháp Toàn Đan trung kỳ sửng sốt một chút mới phản ứng, vội vàng quay ngược thân thể lại, như tiễn rời cung bay vụt đi ra

ngoài.

Chỉ chốc lát sau, cả đại trận rung động, tiếp theo một vòng bảo hộ chung quanh Âm Dương huyền cung chầm chậm biến mất, Lâm Minh đứng ở phía trên Cự Côn, thong dong tiến vào.

Trưởng lão áo đen thấy một màn như vậy sắc mặt cũng là đăng đẳng, bọn họ còn không biết xảy ra chuyện gì, Âm Dương huyền cung lúc nào lại đắc tội tôn sát tinh này.

- A Minh, khí tức của Hỏa Nhi ở góc đông nam của Âm Dương huyền cung.

Mục Thiên Vũ ở phía sau Lâm Minh nhắc nhở.

- Tốt!

Lâm Minh ra lệnh cho Cự Côn xoay người một cái, Cự Côn dài vài chục dặm, cơ hồ có thể hoàn toàn bao trùm cả Âm Dương huyền cung.

Thấy một quái vật lớn như vậy tràn đầy bầu trời, các võ giả của Âm Dương huyền cung cũng là dừng chuyện tình đang làm trong tay lại, ngây ngốc nhìn lên bầu trời, cả kinh nói không ra lời, đồ chơi này là vật gì?

Nam Hải Ma Vực cách Âm Dương huyền cung khoảng cách có hơn một trăm vạn dặm, tên của Cự Côn mặc dù truyền bá rất rộng, nhưng võ giả của Âm Dương huyền cung lại không có một người nào gặp qua nó, căn bản nhận không ra.

Bọn họ rối rít đi ra khỏi chỗ ở cùng Tu Luyện địa riêng của mình, trợn mắt há hốc mồm nhìn quái vật lớn chiếm hết bầu trời.

Cự Côn khủng bố ở sự khổng lồ của nó, chỉ là độ dày của da nó đã vượt qua hơn mười trượng, độ dày như vậy đừng nói là da Cự Côn bền bỉ, cho dù là nham thạch cũng không dễ dàng phá vỡ, cho nên phòng ngự của Cự Côn để cho võ giả dưới Thần Hải không có nửa điểm muốn đánh.

Mà lực công kích của nó càng không cần phải nói, hình thể khổng lồ như thế không cần công kích năng lượng, chỉ cần rơi tự do xuống, là có thể san Âm Dương huyền cung thành bình địa.

- Chính là tòa lầu kia!

Mục Thiên Vũ đột nhiên chỉ vào một cái lầu các màu đỏ ở ngoài ba mươi dặm, cấp bách nói, nàng có thể cảm giác được Hỏa Nhi đang trong đó.

Ở bên trong đại sảnh của một mảnh lầu các màu đỏ, Hỏa Nhi, Hỏa Lân bị xiềng xích màu đỏ khóa cổ cùng chân lại, bởi vì mấy tháng gần đây bị lấy máu cùng hành hạ kéo dài, hai con Chu Tước cũng đã hữu khí vô lực bò lổm ngổm trên mặt đất, trong ánh mắt màu đỏ tràn đầy vẻ đau thương cùng ảm đạm.

Chu Tước có linh tính, chúng nó rất rõ ràng vận mệnh đang đợi chờ chúng nó là cái gì.

Ở bên cạnh Chu Tước, hai lão nhân áo đỏ xuất thân từ Luyện Dược sư đang đứng ở bên chân Chu Tước, cầm chủy thủ màu bạc trong tay cắt chân Chu Tước ra, rút máu màu đỏ ra, đưa vào bên trong một đám bình ngọc nhỏ, bọn họ lấy chính là máu tươi, mà không phải máu huyết, máu huyết của Chu Tước có hạn, tự nhiên không thể luôn luôn lấy, tuy nhiên cho dù là máu tươi, mỗi ngày bị lấy thì cũng sẽ chậm rãi tiêu hao tinh nguyên cùng sinh mệnh lực của Chu Tước.

Tựa hồ hiểu được phản kháng cũng không có chút ý nghĩa nào, hai con Chu Tước mặc cho hai lão nhân áo đỏ lấy máu, không nhúc nhích, giống như đã chết.

Vì phối hợp để Luyện Dược sư của Âm Dương huyền cung nghiên cứu, cần phải có máu tươi Chu Tước của tính mạng sức sống ngoan cường, cho nên Âm Dương huyền cung liền cho Chu Tước ăn một chút Huyết Độc đan kích thích tiềm lực huyết mạch, loại Huyết Độc đan này dĩ nhiên sẽ hao tổn sinh mệnh chi hỏa của Chu Tước, làm cho thực lực bản thân Chu Tước rơi xuống, thọ nguyên giảm bớt.

Dĩ nhiên những thứ này không có ở trong phạm vi suy nghĩ của nhóm Luyện Dược sư này.

Nhìn máu tươi chảy đầy bình ngọc, Luyện Dược sư hồng y kia cười hắc hắc, đang muốn thu bình lại, lúc này Hỏa Nhi trước người hắn vốn là nửa chết nửa sống thân thể chợt run lên, phảng phất giống như bị cái gì kích thích, tiếp theo hai con Chu Tước cùng nhau ngẩng đầu, trong ánh mắt dần hiện ra vẻ kích động cùng khao khát.

- Làm cái gì vậy?

Luyện Dược sư hồng y nhướng mày, còn không có hiểu được tình huống, Hỏa Nhi đột nhiên chợt vỗ cánh, cố gắng đứng lên, cái vỗ cánh này, trực tiếp làm đổ bình ngọc máu tươi trong tay Luyện Dược sư.

- Con bà nó!

Lão nhân áo đỏ trong lòng giận dữ, rút roi da bên hông ra nặng nề quật lên trên người Hỏa Nhi, theo một tiếng a giòn vang, thân thể Hỏa Nhi run rẩy một trận mãnh liệt, trải qua mấy tháng hành hạ, nó đã hữu khí vô lực, thật sự có chút không chịu nổi bị quật như vậy.

Một đạo vết máu xuất hiện, mấy cái vũ mao màu đỏ cũng bị rơi xuống, tuy nhiên Hỏa Nhi cắn mỏ, không có lên tiếng, trong mắt lại tràn đầy vẻ khao khát nhìn ra ngoài đại điện, nó cảm thấy khí tức của Mục Thiên Vũ, điều này làm cho hô hấp của nó dồn dập, trong mắt to trong mắt to phiếm lệ quang.

Một khắc kia, nó nghe được tin tức truyền đến từ tâm linh.

- Đừng động, Hỏa Nhi, ta cứu ngươi ra ngoài.

- A!

Lại là một roi quất vào trên người Hỏa Nhi, làm cho nó da tróc thịt bong.

- Gục xuống cho ta, có nghe hay không!

Luyện Dược sư hồng y hổn hển nói, hắn muốn lấy máu trên đùi Hỏa Nhi, nó không gục xuống căn bản không lấy được.

Song thân thể Hỏa Nhi chẳng qua là kịch liệt lay động một chút, nhưng mà vẫn giãy giụa đứng lên như cũ, ngẩng đầu lên đang đợi nghênh đón chủ nhân của nó, nó không muốn dùng trạng thái chật vật mà tràn đầy tử khí nghênh đón Mục Thiên Vũ.

- Ngươi con chim chết này, phát điên cái gì vậy?

Luyện Dược sư hồng y lại đánh ra một roi, Chu Tước có thể hiểu tiếng người, hắn không ngừng uy hiếp đe dọa, song Hỏa Nhi lại căn bản không nghe.

- A Minh, nhanh lên một chút, Hỏa Nhi đang bị đánh.

Mục Thiên Vũ che miệng, nước mắt nhịn không được tuôn ra bên ngoài, nàng cùng Hỏa Nhi huyết mạch tương liên, có thể cảm giác được hết thảy biến hóa trên người Hỏa Nhi.

- Ta biết.

Lâm Minh trầm giọng nói, trong mắt tràn đầy lửa giận, khoảng cách ba mươi dặm, đối với Cự Côn mà nói chẳng qua là khoảng cách một phần ba thân thôi.

- Hất tung nóc lầu các kia!

Lâm Minh lãnh khốc ra lệnh.

Sưu sưu sưu!

Năm nhánh côn tu thô to bắn về phía lầu các màu đỏ, lúc côn tu mới vừa nhích tới gần lầu các, lầu các đã bắn ra quang mang pháp trận phòng ngự, đây là đại trận phòng ngự tự chủ.

Thấy trận quang này, Lâm Minh không ngoài ý muốn chút nào, mặt không chút thay đổi nói:

- Xé nó!

Ầm! Ầm!

Khi năm nhánh côn tu mãnh liệt đánh sâu vào, pháp trận phòng ngự trực tiếp bị xé nứt, ngay cả lầu các cũng đột nhiên chấn động, Luyện Dược sư hồng y ở bên trong lầu các đang muốn rút roi ra thân thể liền dừng lại, ừm? Xảy ra chuyện gì, hắn mờ mịt nhìn về phía đỉnh đầu, kế tiếp, tình cảnh để cho hắn kinh hãi không hiểu xảy ra.

Trần nhà của lầu các màu đỏ đột nhiên hé ra, không chỉ trần nhà mà còn tường, mặt đất, xà nhà toàn bộ bị xé nứt tạo ra một lỗ hổng khổng lồ, có vài cái vòi thô to màu đen giống như cự mãng xông tới, xé lầu các thành hai nửa.

- Thứ gì vậy?

Hai Luyện Dược sư hồng y sắc mặt đại biến, bọn họ một người là tu vi Toàn Đan sơ kỳ, một người khác là tu vi Tiên Thiên Chí Cực, ở dưới xúc tu của Cự Côn, giống như con chuột đối mặt với mãng xà, không có chút lực phản kháng nào.

- Chạy mau!

Hai Luyện Dược sư hồng y phản ứng coi như nhanh hơn, quay đầu bỏ chạy, song hắn mới vừa cất bước đã bị côn tu đập lên trên mặt đất.

- A!

- A!

Theo hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, bộ ngực của hai Luyện Dược sư hồng y trực tiếp bị đập vụn, nội tạng đã bị nát bét.

Đối với hai người kia, Lâm Minh không có chút lòng thương cảm nào, dù sao đã giết tám người, hắn không ngần ngại giết thêm hai người nữa.

- Hỏa Nhi!

Ngay từ lúc côn tu xé mở đại trận, Mục Thiên Vũ đã từ phía trên Cự Côn bay xuống, thấy cả người Hỏa Nhi lúc này là bộ dạng đả thương, cảm nhận được sinh mệnh chi hỏa của nó yếu ớt đến mức chỉ có cường độ bằng một phần ba thời kỳ toàn thịnh, Mục Thiên Vũ lòng như đao cắt.

Không đợi côn tu quấn quanh Hỏa Nhi, Mục Thiên Vũ đã nhào tới bên mình Hỏa Nhi, ôm lấy cổ Hỏa Nhi, nước mắt thấm ướt vũ mao ảm đạm của Hỏa Nhi.

Chi chi chi!

Hỏa Nhi nhẹ giọng kêu, trong mắt to màu đỏ tràn đầy sương mù, nó dùng cánh bao trùm lấy thân thể Mục Thiên Vũ, thân thể nhẹ nhàng rung, nó lấy phương thức này để diễn tả ý vui mừng cùng tư niệm đối với Mục Thiên Vũ lúc này của nó.

Lâm Minh cùng Mục Dục Hoàng lúc này cũng rơi xuống, Mục Dục Hoàng thấy bộ dạng của Hỏa Lân, trong mắt rưng rưng giống như trước, nàng khắc chế rất nhiều so sánh với Mục Thiên Vũ, đi tới nhẹ nhàng sờ sờ đầu Hỏa Lân.

- Lên đi, món nợ này của Hỏa Nhi, ta sẽ tính toán rõ ràng cùng Âm Dương huyền cung.

Lâm Minh vừa nói, mấy cái côn tu trước người bọn họ tạo thành một cái đài sen, để bọn họ giẫm lên, nhanh chóng thu hồi vào trong tiểu thế giới của Cự Côn.

- Vũ nhi, chưởng môn sư tôn, các ngươi đi vào tiểu thế giới trong cơ thể Cự Côn, ta còn có một số việc phải xử lý.

- Ừm? Ngươi muốn làm gì?

Mục Dục Hoàng hỏi.

- Đòi một chút lợi tức từ Âm Dương huyền cung.

Lâm Minh vừa nói, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang nhàn nhạt, điều này làm cho mí mắt Mục Dục Hoàng khẽ nhảy, nàng vốn định dặn dò mấy câu, không nên làm quá mức, nhưng là nghĩ đến những năm gần đây Lâm Minh làm việc tự có chừng có mực, cho dù là chuyện thoạt nhìn không thể nào, tất cả cũng được hắn hoàn thành, cũng liền không hề lắm mồm nữa, chỉ nói câu phải cẩn thận cao thủ trong Âm Dương huyền cung, liền cùng Mục Thiên Vũ trốn vào tiểu thế giới.

Lâm Minh đứng ở phía trên vây cá của Cự Côn, ra lệnh cho Cự Côn bay đi về dược viên của Âm Dương huyền cung.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi lại muốn đánh cướp dược viên của Âm Dương huyền cung, ta thích, ha ha ha!

Thanh âm không có hảo ý của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh.

- Ừm...

Lâm Minh nhàn nhạt đáp một tiếng, thật ra thì hắn có một ý nghĩ, nếu nguyên khí thiên địa trong cơ thể Cự Côn hết sức dồi dào, vì sao không thử thành lập một tòa dược viên thuộc về mình trong cơ thể Cự Côn, bồi dưỡng một chút linh thực linh thảo, để sau này trải bằng con đường Luyện Dược sư a?

Lâm Minh đang tưởng tượng như vậy, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, hắn chú ý tới, ở ngoài hơn mười dặm, một đạo hồng quang lấy tốc độ cực nhanh xẹt qua phía chân trời, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Lâm Minh vẫn là phân biệt ra được, chủ nhân của đạo tia sáng kia là một cường giả Mệnh Vẫn tầng hai, cường giả Mệnh Vẫn tầng hai của Âm Dương huyền cung chỉ có hai người, Tinh Cực cùng Tinh Xán.

Tinh Xán còn đang ở Tiểu Yến sơn, mà đạo hồng quang từ một phương hướng khác bay tới, vậy chỉ có thể là một cung chủ khác của Âm Dương huyền cung, cũng là phụ thân của Tinh Dương, Tinh Cực.

Chương 703: Muốn Tinh Cực hộc máu!

Lúc trước Tinh Cực không biết có chuyện gì liền đi ra ngoài, cho đến hiện tại mới trở về, Tinh Cực bay tới Âm Dương huyền cung, Lâm Minh cũng khống chế Cự Côn đi tới bầu trời dược viên của Âm Dương huyền cung.

Dược viên của Âm Dương huyền cung, đương nhiên là có người thủ hộ, mắt thấy Cự Côn như mây đen khuynh thành bay tới bầu trời dược viên của huyền cung, bọn họ đều là nuốt từng ngụm nước bọt, kiên trì bay lên.

- Các hạ là người phương nào, vụng trộm xông vào cấm địa của huyền cung ta!

Trưởng lão Toàn Đan hậu kỳ cầm đầu lo lắng nói, lúc trước hắn đã tận mắt nhìn thấy tình cảnh Luyện Dược các bị Cự Côn xé thành hai nửa trong chớp mắt, hai hộ pháp Luyện Dược các bị mất mạng tại chỗ, hiện tại nếu như không phải là cung chủ Tinh Cực đang ở phía sau hắn cách đó không xa, hắn cũng muốn quay đầu chạy trốn.

- Tránh ra!

Lâm Minh lạnh lùng nói, thanh âm của hắn thông qua Cự Côn tăng phúc giống như biển gầm tứ tán đi ra ngoài, vang dội trong thiên địa, mấy lão giả Toàn Đan bị thanh âm này chấn động, thiếu chút nữa liền ói ra một búng máu.

Ở dưới chênh lệch thực lực tuyệt đối, biết rõ là trứng gà đụng tảng đá, mấy trưởng lão chỉ có thể dùng sắc mặt trắng bệch thối lui.

Lâm Minh khống chế Cự Côn, đưa ra hơn mười nhánh côn tu, loạn vũ như linh xà.

Hắn tính toán, trực tiếp mang dược viên đi.

Tiểu thế giới của Cự Côn mặc dù nguyên khí dồi dào, nhưng lại thiếu thổ nhưỡng để dược vật sinh trưởng.

Yêu cầu của linh dược đối với thổ nhưỡng hết sức hà khắc, phải là thổ nhưỡng hơn mấy trăm ngàn năm trải qua nguyên khí nồng đậm tưới nhuần mới có thể biến thành linh thổ để trồng linh dược, cho nên Lâm Minh liền nhắm vào dược viên của Âm Dương huyền cung.

Đem linh thổ của Âm Dương huyền cung cũng đào đi, hơn nữa linh thổ của Nam Hải Ma Vực, tập hợp thành một khối dược viên trong cơ thể Cự Côn, kể từ đó, mang theo cũng sẽ hết sức thuận lợi.

Hơn nữa sau khi linh dược nhiều hơn, sẽ tự nhiên phun ra nguyên khí thiên địa, để cho linh khí trong dược viên càng ngày càng nồng đậm.

- Tiểu tử, Tinh Cực đang nhìn ngươi a, ánh mắt của hắn cũng sắp bốc lửa, ha ha ha ha, thật là thú vị!

Ma Quang e sợ thiên hạ bất loạn nói, khi Ma Quang nói chuyện, Tinh Cực cách Lâm Minh chỉ có khoảng cách bảy tám dặm.

- Mặc kệ hắn, trước tiên xé trận thủ hộ của dược viên.

Lâm Minh không nhìn Tinh Cực, ra lệnh cho Cự Côn công kích.

Nhất thời, hơn mười nhánh côn tu như roi tiếp tục rút ra.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trận thủ hộ dược viên của huyền cung bị nhiều côn tu lao xuống như vậy, giống như trứng gà bị thiết chùy đập nát, vỡ tung thành mảnh vụn tại chỗ.

Côn tu không chút lưu tình xông ào vào bên trong dược viên, giống như cái xẻng sắc bén cắm vào bên trong thổ địa!

Côn tu càng ngày càng nhiều, ước chừng hơn hai trăm nhánh, vây quanh một vòng trọn cái dược viên, sau khi côn tu đi sâu vào mười trượng dưới đất, đồng loạt thay đổi phương hướng hội tụ về trung tâm dược viên, Lâm Minh là định dùng côn tu đem khắp dược viên ngay cả dược cùng đất cũng đào.

- Lâm Minh! Hôm nay nếu ngươi dám mang dược viên của huyền cung ta đi, ngày khác lão phu chắc chắn giết lên Thần Hoàng đảo, cho ngươi ân hận lúc đầu đã làm sai.

Tinh Cực đã sớm nhận được Truyền Âm phù của Tinh Xán, biết được chuyện từ đầu đến cuối, đỏ hồng mắt hét lớn.

Nếu như Lâm Minh chẳng qua là giết mấy hộ pháp Toàn Đan của Âm Dương huyền cung, hắn còn có thể nhịn xuống khẩu khí này, nhưng là hiện tại, hắn thân là người đứng đầu Âm Dương huyền cung, trơ mắt nhìn Lâm Minh xuất thủ cướp đoạt dược viên của Âm Dương huyền cung, phổi cũng phải tức điên.

Đây không đơn thuần là chuyện tình tổn thất dược viên, cũng là bị mất mặt trần truồng, ngày sau truyền đi, Âm Dương huyền cung đường đường là tông môn ngũ phẩm, bị một tiểu tử hai mươi tuổi làm trò trước mặt cung chủ, ngay cả đất cùng dược bên trong dược viên cũng bị lấy đi, quả thực là chuyện cười trong giới võ học.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

- Giết lên Thần Hoàng đảo?

Lâm Minh thân ở tiểu thế giới bên trong Cự Côn, lạnh lùng nhìn cung chủ Tinh Cực.

- Nguyên tắc làm việc của Lâm mỗ là, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người đánh ta một quyền, ta đâm hắn ba đao, người nào làm tổn thương thân nhân của ta, ta diệt cửu tộc hắn! Tinh Cực ngươi cứ việc nếm thử một chút, ta bảo đảm đến lúc đó Âm Dương huyền cung kể cả gia tộc của ngươi sẽ xóa tên ở trên thế giới này!

Lâm Minh nói ra lời nói này, thanh âm lạnh như băng giống như vực sâu cửu u, không có ai hoài nghi Lâm Minh, nói được là làm được, hơn nữa hắn tuyệt đối có năng lực như thế.

Thanh âm của Tinh Cực hơi chậm lại, lo lắng nhất thời ít đi một nửa, hắn quả thật không dám liều mạng cùng Lâm Minh, trừ phi có thể giết chết Lâm Minh, nếu không tương lai Lâm Minh bất khả hạn lượng, tiêu diệt hết Âm Dương huyền cung tuyệt không phải việc khó, trên thực tế hiện tại hắn đã bước đầu có năng lực này.

- Lâm Minh, ngươi khinh người quá đáng!

- Khinh người quá đáng? Hừ! Tinh Cực, mấy tháng gần đây các ngươi đối với Thần Hoàng đảo như thế nào, nói vậy trong lòng ngươi hiểu rõ, mặc dù dưới tình huống này, Lâm mỗ chẳng qua là làm trọng thương Tinh Dương, không có giết hắn, hơn nữa cho phu nhân một cơ hội hiệp thương, nhưng là nàng quả quyết bỏ qua cơ hội này, cái này không thể trách Lâm mỗ, lấy dược viên của các ngươi đi, chẳng qua là lợi tức!

Lấy dược viên đi, chẳng qua là lợi tức!

Nghe được lời bừa bãi của Lâm Minh, Tinh Cực giận đến ruột cũng co quắp, đây cũng là dược viên mà Âm Dương huyền cung bọn họ tổn hao mấy ngàn năm thời gian tích lũy, thiên tài địa bảo Thủy Hỏa hệ trong đó vô cùng phong phú, lại bị Lâm Minh nói thành chẳng qua là lợi tức!

Nếu như không phải là tình thế bức nhân, hắn thật muốn đem Lâm Minh bầm thây vạn đoạn, nhưng là hiện tại Cự Côn phía trước, hắn không thể không nhịn xuống khẩu khí này, ăn nói khép nép:

- Lâm Minh, lúc trước chuyện tình đối với Thần Hoàng đảo ta nói xin lỗi, cho lão phu một cái mặt mũi, chuyện đến đây chấm dứt.

Đối với loại cường giả cấp bậc có uy tín danh dự như Tinh Cực mà nói, để cho hắn chịu thua nói xin lỗi, có thể nói là nhượng bộ lớn vô cùng, nhưng Lâm Minh căn bản là không để mình bị đẩy vòng vòng.

- Cho ngươi một cái mặt mũi? Chê cười! Mặt mũi của ngươi đáng giá mấy đồng tiền? Lúc thực lực Thần Hoàng đảo ta không bằng người, bị các ngươi ức hiếp khắp nơi, ngươi có từng cho sư tôn ta mặt mũi? Hiện tại thực lực của ta vượt qua ngươi, lại còn phải chú ý mặt mũi của ngươi, chú ý mặt mũi của Âm Dương huyền cung ngươi, ta không phải là quá khinh rẻ sao? Mặt mũi của ngươi đáng giá? Mặt mũi của sư tôn ta thì là cỏác sao?

Lâm Minh liên tiếp phản bác không chút lưu tình, để cho Tinh Cực tức bể phổi, hắn cho rằng, hắn đã không để ý tới tôn nghiêm của tông chủ tông môn ngũ phẩm để chịu thua nói xin lỗi, đã là nhượng bộ thật lớn, thế nhưng lại đổi lấy một trận châm chọc của Lâm Minh.

Lâm Minh cũng không nói nhảm nữa, truyền lệnh cho Cự Côn, côn tu cắm vào bên trong thổ địa của dược viên bắt đầu đồng loạt phát lực, trực tiếp xốc linh thổ của dược viên lên.

Mặt đất nứt ra, bùn đất không ngừng chảy xuống dọc theo khe hở của côn tu, Tinh Cực thấy một màn như vậy, trong lòng nổi giận:

- Lâm Minh, ngươi đừng mơ tưởng!

Mắt thấy dược viên bị nhấc lên, Tinh Cực có cảm giác giống như là phần mộ tổ tiên bị đào lên.

- Lâm Minh, nhục nhã hôm nay lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tinh Cực vừa nói, chân nguyên truyền khắp cả người, ngọn lửa sáng quắc thiêu đốt, hắn muốn dùng một chưởng phá hủy dược viên của huyền cung, nếu chính mình lưu không được, cũng không thể để cho Lâm Minh có được, nếu không chẳng những hắn không nuốt được khẩu khí này, ngày sau truyền đi, Âm Dương huyền cung cũng sẽ trở thành trò cười trong giới võ học.

- Lão phu tình nguyện phá hủy dược viên cũng sẽ không để ngươi vừa lòng đẹp ý!

Tinh Cực giận hô, chính mình bị buộc hủy diệt đi dược viên của mình, còn có chuyện tình biệt khuất hơn so với chuyện này sao?

Song, rất nhanh Tinh Cực liền phát hiện, thật ra thì... Thật sự có.

Lúc Lâm Minh thấy Tinh Cực tụ thế, đã đoán được tính toán của đối phương, lạnh giọng nói:

- Tinh Cực, nếu ngươi dám phá hủy dược viên, Lâm mỗ sẽ phá hủy Âm Dương huyền cung của ngươi, ngươi có thể thử một chút!

- Ngươi...

Một khắc kia Tinh Cực giận đến thiếu chút nữa hộc máu, hắn chỉ cảm thấy phổi đau, gan đau, mật đau, ruột đau, cả người cũng đau.

- Lâm Minh, ngươi không chết tử tế được!

Hắn đã tụ thế muốn công kích, nhưng là bị một câu nói của Lâm Minh nói ra, chân nguyên liền giấu ở trong cơ thể, tấm mặt mo này trướng đến đỏ bừng. Nếu như không phải là tức đến cực hạn, hắn đường đường là tông chủ của tông môn ngũ phẩm, sao có thể đến mức nói ra lời nói ngốc nghếch chửi đổng giống như người đàn bà chanh chua: “Lâm Minh, ngươi không chết tử tế được!”.

Lúc Tinh Cực giận đến cả người khí huyết cuồn cuộn, Lâm Minh đã khống chế côn tu an toàn thu nhập dược viên vào tiểu thế giới trong Cự Côn rồi.

Mắt thấy dược viên biến mất, Tinh Cực chỉ cảm thấy một mảnh trước mắt biến thành màu đen, hắn đã có thể dự đoán mấy tháng sau, các đại lãnh thổ ở vùng phía nam Thiên Diễn đại lục sẽ nghị luận Âm Dương huyền cung như thế nào.

Hắn đường đường là cung chủ của Âm Dương huyền cung, lão quái sống hơn một ngàn tuổi, bị một hài tử chưa mọc lông như Lâm Minh đùa bỡn bên trong bàn tay, đây là chuyện mất mặt bậc nào a.

- Lâm Minh, ngươi có đảm lược thì đi ra ngoài đường đường chính chính đánh một trận cùng lão phu!

Tinh Cực vô cùng kìm nén, không thể làm gì khác là dùng phép khích tướng, cũng chỉ có dùng loại phương pháp này để phát tiết sự khó chịu của hắn, tựa hồ là đang nhắc nhở chính mình còn có vài chỗ có thể thắng được Lâm Minh.

Loại phép khích tướng cấp thấp này, Lâm Minh há lại sẽ trúng kế.

- Tinh Cực, ngươi hơn một ngàn tuổi sống đến chó trên người rồi, tuổi của ta vẫn chưa tới số lẻ tuổi của ngươi, ngươi thậm chí có mặt mũi khiêu chiến ta? Thật ra thì bản thân ta có thể đáp ứng ngươi, tuy nhiên thời gian là một năm sau, đến lúc đó ngươi có dám đánh một trận cùng ta không?

Một năm sau!

Tinh Cực hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn đã biết thực lực của Lâm Minh có thể đánh chết Mệnh Vẫn tầng một, sợ là không có kém bao nhiêu so với hắn, lấy tốc độ tiến bộ kiểu loại yêu nghiệt như Lâm Minh, đừng nói là một năm, rất có thể nửa năm sau hắn cũng không phải là đối thủ.

Ngay cả khiêu chiến Lâm Minh ngược lại cũng là mất mặt, một chút tôn nghiêm cuối cùng của Tinh Cực cũng bị giẫm đạp hầu như không còn, nét mặt già nua của hắn cũng đỏ lên.

Lúc hắn kìm nén đến muốn ói máu, lại là một đạo hồng quang bay tới Âm Dương huyền cung, tốc độ cực nhanh, người này cũng là tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, bay tới từ phương hướng Tiểu Yến sơn, không nghi ngờ chút nào chính là cung chủ Tinh Xán, phu nhân của Tinh Cực.

Nàng tự nhiên đã sớm biết tin tức phu quân trở lại, sau khi vội vã xử lý tốt Tinh Dương liền chạy đến, thời điểm đối địch vợ chồng bọn họ hai người liên thủ, mới có thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất, nàng tự nhiên phải trợ trận cho phu quân.

Tinh Xán đến, để cho tâm tình vô cùng phẫn nộ của Tinh Cực nhận được một chút phát tiết, có phu nhân trợ trận, lo lắng của hắn cũng giảm rất nhiều.

Hắn tức giận nhìn lên Cự Côn trước mặt, một đôi ánh mắt bốc lửa phảng phất giống như nhìn xuyên qua da thịt Cự Côn, nhìn chằm chằm Lâm Minh trong Cự Côn. Lửa cừu hận hừng hực, để cho Tinh Cực hận không được xé mở da thịt Cự Côn, ăn sống nuốt tươi Lâm Minh!

Lúc nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Cực đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, Cự Côn thật sự là dưới Thần Hải không thể làm nó bị thương nặng sao?

Trên thực tế cái gọi là Cự Côn dưới Thần Hải không người nào có thể làm nó bị thương nặng, là Huyễn Vô Cực thả ra, ban đầu hắn làm chủ Cự Côn, khoe khoang cho khí thế của mình lớn lên cũng chẳng có gì lạ.

Lực phòng ngự chân chính của Cự Côn như thế nào, thật ra thì không ai biết, bởi vì Cự Côn chưa bao giờ có tiền lệ giao chiến cùng cao thủ Mệnh Vẫn tầng ba, Huyễn Vô Cực chẳng bao giờ nhận được chứng thực!

Chương 704: Phòng ngự kinh khủng của Cự Côn!

Về phần ban đầu Lâm Minh làm chủ Cự Côn, quét ngang Nam Hải Ma Vực, cũng là thừa dịp lúc Huyễn Vô Cực bế quan, trừ Huyễn Vô Cực, Huyễn Vũ Thiếp mạnh nhất trong tông môn vẫn là trạng thái trọng thương, Nam Hải Ma Vực nhìn như cường đại, lúc này thật ra thì chỉ là vỏ bọc vô ích thôi.

Quét ngang Nam Hải Ma Vực, nghe là một chuyện tình khó lường, ngẫm nghĩ lại căn bản không có gì.

Chỉ riêng lời nói không biết là thật hay giả của Huyễn Vô Cực đã e ngại Cự Côn đến loại trình độ này, tùy ý để Lâm Minh cưỡi Cự Côn nhổ tận gốc dược viên của Âm Dương huyền cung đưa bọn họ, nếu như cuối cùng chứng thực là mình bị gạt, vậy thì thật là cũng bị người cười chết.

- Có lẽ sau khi Cự Côn bị võ giả Mệnh Vẫn cao tầng công kích, là có thể xé mở da thịt nội tạng của nó, do đó mất một lượng máu lớn, cuối cùng tử vong a?

Tinh Xán tâm niệm cấp chuyển, tiến hành chân nguyên truyền âm đối với thê tử.

Hai vợ chồng hắn liên thủ có thể địch nổi cường giả Mệnh Vẫn tầng ba, hơn nữa năm ngoái bọn họ mới sáng lập ra tuyệt chiêu, một chiêu kia uy lực khổng lồ, nhưng khuyết điểm là thời gian chuẩn bị dài, khó có thể trúng mục tiêu, nhưng là đối với Cự Côn lại không thành vấn đề, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đánh trúng nó, cho dù công kích lưng, đầu, những địa phương lực phòng ngự cường đại này không làm gì được Cự Côn, như vậy công kích vào mắt, khoang miệng thì sao a?

Trong đầu cung chủ Tinh Cực nhanh chóng xẹt qua ý nghĩ này, ánh mắt không dễ dàng đánh trúng, hơn nữa có da mắt bảo vệ, nhưng là khoang miệng... Cự Côn bởi vì muốn dùng côn tu công kích, không có lúc nào là không mở miệng rộng, thông qua khoang miệng công kích cổ họng của nó là điểm công kích tốt nhất!

Nghĩ tới đây, Tinh Cực cũng cảm giác trong lồng ngực có một đoàn lửa đang thiêu đốt, nếu như không phải là hôm nay bị Lâm Minh khi dễ đến cực hạn, hắn cũng sẽ không làm loại công kích mạo hiểm cực đoan này.

- Phu quân, chúng ta cùng nhau công kích, toàn lực xuất thủ. Dương nhi bị đánh tới mức toàn thân là vết thương, không có một hai năm tu dưỡng thì không thể khôi phục, không ra tay ta không trôi cục tức này!

Trong lúc Tinh Xán nói chuyện, cả người vận chuyển chân nguyên, một dòng nước lạnh màu xanh xuất hiện, xoay tròn vây quanh Tinh Xán, nàng hận không thể đem Lâm Minh bầm thây vạn đoạn.

Mắt thấy Tinh Xán đã xuất thủ, Tinh Cực cắn răng một cái, trên người đốt lên ngọn lửa hừng hực.

- Ha ha, Lâm Minh. Hai con chuột nhỏ kia xem ra rất bất mãn đối với ngươi a!

Ma Quang nhìn có chút hả hê, nói:

- Này mới đúng a! Đường đường là tông môn ngũ phẩm, bị người ta đánh vào má trái lại đưa má phải ra để cho người ta đánh, còn không lên tiếng thì dứt khoát giải tán đi a!

Lâm Minh nhìn lướt qua Tinh Xán cùng Tinh Cực liên thủ. Đuôi lông mày nhảy lên, vợ chồng bọn họ hai người quả nhiên danh bất hư truyền, nếu như là chính mình một mình đối mặt một chiêu này thì tuyệt đối không ngăn chặn được.

- Nước lửa tương giao, uy lực chiêu thức này của bọn họ sợ sẽ gấp bội.

Lâm Minh cũng không có ngăn cản công kích của hai người, thật ra thì hắn cũng muốn biết lực phòng ngự của Cự Côn rốt cuộc là trình độ gì...

- Gấp bội thì như thế nào, cương châm sắc bén hơn nữa, cũng không thể đâm chết kình ngư, để cho bọn họ động thủ đi.

Ma Quang bĩu môi, khinh thường nói.

Ở ngoài tiểu thế giới, Tinh Cực cùng Tinh Xán trải qua mấy hơi chuẩn bị, rốt cuộc động thủ, quả nhiên như Lâm Minh đoán, hai loại năng lượng hoàn toàn ngược lại chồng ở chung một chỗ, sẽ bột phát ra uy lực gấp mấy lần lúc trước. Hai cỗ năng lượng một đỏ một xanh hóa thành một đạo sao rơi chói lọi, đâm thẳng vào cái miệng rộng của Cự Côn.

- Bọn họ muốn thông qua khoang miệng để công kích cổ họng của Cự Côn.

Đuôi lông mày của Lâm Minh nhảy lên, đang suy nghĩ xem thao túng côn tu có thể ngăn lại đạo công kích kia hay không, vào lúc này Ma Quang lại cười ha ha.

- Hai cái cực phẩm ngu ngốc, Cự Côn là một cự thú thôn phệ, một lần nuốt trôi của nó là có thể hút khô nước của một mảnh hải vực, hé miệng, có thể hút một tòa thành thị vào, đây cũng không phải là nói khoác lung tung, bởi vì miệng của nó giống như là đại môn thông tới một thời không khác, có thể dời tất cả những gì nó cắn nuốt đi, công kích miệng của Cự Côn? Hắc hắc, ngay cả cường giả mới vào Thần Hải xuất thủ cũng là vô ích!

Ma Quang nói như vậy, Lâm Minh cũng không lo lắng nữa, tùy ý để công kích kia rơi xuống.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, năng lượng vợ chồng Tinh Cực phát ra ném ra giống như đuôi sao chổi sáng lạng xông vào bên trong miệng lớn tối như mực của Cự Côn, năng lượng này mặc dù kinh khủng, nhưng là đối với miệng rộng của Cự Côn mà nói chỉ có thể sử dụng hết sức nhỏ để hình dung.

Năng lượng không có chút trở ngại nào xông vào cổ họng Cự Côn, ánh mắt vợ chồng Tinh Cực sáng lên, thành công!

Bọn họ vốn là sợ công kích sẽ bị côn tu ngăn trở, không nghĩ tới côn tu phản ứng chậm lụt như thế, để cho bọn họ đánh lén thành công.

Tâm của vợ chồng hai người nhất thời nâng lên, hung thú bình thường cũng là phòng ngự mạnh bên ngoài thân, phòng ngự trong cơ thể yếu, bọn họ đã công kích thắng lợi, thành bại liền phải xem phá hư tạo thành cho Cự Côn.

Song...

Một hơi, ba tức, mười tức...

Mười mấy tức thời gian trôi qua, Cự Côn không có nửa điểm phản ứng, vẻ mong đợi trên mặt Tinh Cực cứng lại, vợ chồng hai người bọn họ phát ra công kích từ đầu đến cuối như mưa rơi vào biển rộng, im bặt tin tức.

- Này...

Tinh Cực nuốt một ngụm mật vàng, hắn cũng nghĩ tới vợ chồng hai người bọn họ liên thủ cũng có thể không cách nào làm Cự Côn bị thương nặng, nhưng cũng trăm triệu lần không nghĩ tới sẽ kém đến loại trình độ này, chẳng lẽ bên trong cổ họng của Cự Côn cũng là tường đồng vách sắt?

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một cỗ cảm giác vô lực cùng cảm giác sợ hãi thật sâu.

- Làm sao vậy? Hai vị dùng phương thức này để biểu đạt sự bất mãn của các ngươi?

Thanh âm của Lâm Minh thông qua Cự Côn truyền đến từ bốn phương tám hướng, vang dội như sấm sét.

Thanh âm của vợ chồng Tinh Cực hơi chậm lại, một câu nói cũng không dám trả lời.

- Có qua có lại mới toại lòng nhau, các ngươi công kích ta một lần, ta cũng phải công kích các ngươi một lần!

Lâm Minh không có tính toán diệt Âm Dương huyền cung, một cái tông môn ngũ phẩm lớn như vậy, căn bản diệt không sạch, huống chi bọn họ cũng không có đại thù sâu đến trình độ muốn diệt cả nhà người.

Hô!

Theo Lâm Minh vừa dứt lời, năng lượng chung quanh như thủy triều vọt tới Cự Côn, rất nhanh áp súc trước trán Cự Côn.

- Phu quân, cẩn thận!

Tinh Xán hận đến cắn nát răng, hôm nay vợ chồng bọn họ là gặp hạn.

- Ta không sao.

Tinh Cực cũng không e ngại công kích năng lượng của Cự Côn, công kích của nó chuẩn bị thời gian quá dài, lại không linh hoạt, rất dễ dàng né tránh.

Song, rất nhanh hắn phát hiện mình sai lầm rồi, sai rất thái quá!

Lâm Minh sau khi tụ tập xong năng lượng, nhắm ngay phương hướng Âm Dương đại điện của Âm Dương huyền cung mà bắn, đó là chỗ hạch tâm của Âm Dương huyền cung, không nói các loại tài phú tài nguyên trong đó, nó còn là kiến trúc mang tính cột mốc của Âm Dương huyền cung, một khi bị hủy, tất nhiên sẽ dao động lòng người, đồng thời cũng làm cho Âm Dương huyền cung nhiều hơn một lý do làm cho người ta cười nhạo.

Bị một hậu bối hai mươi tuổi đánh bại, làm trò trước mặt hai đại cung chủ, mang dược viên đi, lại còn phá Âm Dương đại điện, điều này làm cho thể diện sau này của Âm Dương huyền cung đặt ở chỗ nào a?

- Lần này, ta công kích chỉ sử dụng bảy thành lực lượng của Cự

Côn, dùng hết toàn lực, các ngươi có lẽ tiếp được.

Lâm Minh nói xong, tâm niệm vừa động, không gian phía trước cái trán Cự Côn phảng phất giống như bóp méo, vô số điểm sáng cỡ hạt gạo coi đây là tâm, không ngừng hội tụ tới đây, năng lượng khủng bố di chuyển làm cho tâm thần người ta kinh hãi.

- Lâm Minh, ngươi nhớ kỹ cho lão phu!

Hai mắt Tinh Cực đầy máu, vốn là công kích có thể dễ dàng tránh khỏi, lại bị buộc chủ động đưa tới cửa bị đánh, hôm nay tuyệt đối là một ngày kìm nén nhất trong cuộc đời Tinh Cực.

Ầm!

Năng lượng trong Cự Côn hoàn toàn bột phát ra, hóa thành một cái cột sáng mười trượng màu đỏ khổng lồ, như Giao Long màu đỏ xông về Âm Dương đại điện.

Vợ chồng Tinh Cực sắc mặt đại biến, đồng loạt xuất thủ, năng lượng hai màu một đỏ một xanh xông về cột sáng màu đỏ.

Chân nguyên va chạm nhấc lên gió lốc kinh khủng, vợ chồng Tinh Cực chỉ cảm thấy bộ ngực khó chịu, bay rớt ra ngoài như lá cây trong bão táp.

Bọn họ cũng là không có bị thương nặng, chẳng qua là bị gió lốc chân nguyên thổi tới làm cho căn bản không cách nào giữ vững thăng bằng, chân nguyên ở bộ ngực rối loạn, gần như muốn hộc máu.

Năng lượng công kích của Cự Côn mật độ cũng không cao, nhưng là tổng số năng lượng quá kinh khủng.

Bọn họ cuối cùng không thể hoàn toàn đỡ được công kích của Cự Côn, một phần ba năng lượng còn thừa lại bắn vào Âm Dương đại điện, trực tiếp hất tung nóc đại điện.

Nhìn Âm Dương đại điện một mảnh gạch nát ngói vỡ, hồi tưởng lại chênh lệch thực lực tuyệt đối giữa bọn họ cùng Cự Côn, Tinh

Cực chỉ có thể đánh rớt hàm răng nuốt vào trong bụng, chỉ cần có Cự Côn ở đây, Lâm Minh cũng không phải là hắn có thể chọc được, mà qua một năm nửa năm nữa, bản thânLâm Minh cũng lớn lên, vậy thì càng không có phương pháp đối phó rồi, nghĩ tới đây, Tinh Cực dứt khoát đoạn tuyệt tâm tư đối nghịch cùng Lâm Minh.

Lúc này, ở bên trong một mảnh hàng ngàn tiểu thế giới rộng lớn trong cơ thể Cự Côn, nguyên khí thiên địa vô cùng nồng đậm, Lâm Minh đứng ở trong đó, nhìn hơn mười đầu côn tu lọt vào tiểu thế giới, chậm rãi đưa một mảnh dược viên trong phạm vi cho phép đi vào.

Lâm Minh căn cứ trí nhớ của vị Luyện Dược sư Thần Vực kia, rất nhanh đã nhận thức toàn bộ chín mươi phần trăm dược vật, trong những thứ dược vật này không thiếu trân phẩm, mặc dù ánh mắt Lâm Minh rất cao, nhưng đối với vài cọng dược thảo Hỏa hệ trong đó vẫn là rất hài lòng.

- Mấy ngàn năm nay Âm Dương huyền cung tích lũy cũng là rất tốt, không hề kém hơn dược viên của Nam Hải Ma Vực.

Lâm Minh lấy ra toàn bộ Ma Tâm Hoa, Vạn Niên thi thảo từ trong Tu Di giới, dời đến bên trong dược viên, như vậy không tới mấy năm thời gian, một mảnh dược viên này tự động sẽ thành một cái hệ thống nguyên khí tuần hoàn, đợi đến khi dược viên vững chắc, Lâm Minh thậm chí có thể trồng mầm mống Huyền Kim thần quả, ngày sau tìm được thiên tài địa bảo gì, cũng có thể trồng hết thảy vào dược viên, cái này sẽ tạo thành tuần hoàn tốt, để cho phẩm chất dược viên càng ngày càng cao.

Đây là gây dựng trụ cột vững chắc để ngày sau Lâm Minh đi lên con đường Luyện Dược sư.

Tùy ý ngắt lấy một chút thiên tài địa bảo Hỏa hệ đã trưởng thành, Lâm Minh lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài từ trong bức tường ngăn cản không gian, sau một khắc, hắn đã đi tới tiểu thế giới chỗ đệ tử Thần Hoàng đảo ở.

Ở trong cơ thể Cự Côn, tiểu thế giới tự thành một phương không gian, tiểu thế giới lớn nhất có chu vi diện tích bốn năm dặm, lại thêm tiểu thế giới còn lại, dung nạp hơn một ngàn đệ tử Thần Hoàng đảo không tính là chật chội.

- Lâm huynh!

- Lâm sư đệ!

Thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, hơn một ngàn đệ tử Thần Hoàng đảo kia cũng là thần sắc kích động, lúc trước bọn họ đã từ trong miệng Mục Phượng Tiên, Mục Băng Vân biết được chuyện gì xảy ra.

Nghe được Lâm Minh chính là thái tử thần quốc trong truyền thuyết, cơ hồ là hoàn toàn bằng vào lực lượng cá nhân, đánh cho Nam Hải Ma Vực thiếu chút nữa sụp đổ, những đệ tử Thần Hoàng đảo này cũng cảm thấy tựa như ảo mộng, nhất là đệ tử lúc trước từng có không ít tiếp xúc cùng Lâm Minh lại càng cảm thấy huyễn hoặc ly kỳ.

Mấy tháng gần đây, bọn họ sống đầu đường xó chợ, cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai đã thành thói quen, hiện giờ hết thảy cũng đã nghịch chuyển, bọn họ cũng mơ hồ có cảm giác, thời khắc phản công Nam Hải Ma Vực rốt cục đã đến!

Chương 705: Về nhà

Lâm Minh nhìn thô sơ giản lược một chút, tuy rằng đệ tử Thần Hoàng đảo thất lạc chết trận, đã tổn thất đại bộ phận, nhưng còn lại phần lớn là tinh anh, có những lực lượng này, Thần Hoàng đảo không mất bao nhiêu năm sẽ khôi phục đến thực lực nguyên bản, cộng thêm Lâm Minh phụ trợ, ngày sau trở thành tông môn ngũ phẩm cũng không khó.

- Lâm Minh, thần quốc thái tử a, ha ha!

Một cái thanh âm hi hi ha ha vang lên, Lâm Minh xoay người vừa thấy, người tới đúng là Trương Trấn, xem như bằng hữu thứ nhất Lâm Minh nhận thức khi tiến vào Thần Hoàng đảo.

- Trương Trấn!

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Lâm Minh cảm khái hàng vạn hàng ngàn trong lòng, hắn đi qua, dùng sức vỗ vỗ bả vai Trương Trấn.

- Còn có Định Sơn sư huynh, Tiểu Thanh sư tỷ, Thanh Y sư thúc...

Lâm Minh kêu ra tên liên tiếp, Mục Định Sơn cùng Mục Tiểu Thanh đều là một thế hệ thủ tịch đệ tử Thần Hoàng đảo, lúc trước cùng với Lâm Minh tham gia thọ yến Thiên Quang thượng nhân, có biểu hiện không tầm thường, về phần Mục Thanh Y lại là lúc trước Lâm Minh gặp nạn ở Ma Thần đế cung, nhiều lần Thanh Loan tông trưởng lão chiếu cố cho Lâm Minh.

Cố nhân gặp lại, tuy rằng chỉ là cách xa nhau hai ba năm, nhưng trải qua lần đại nạn này, lại phảng phất như cách một thế hệ, làm cho người ta cảm khái vô hạn.

Lâm Minh cùng những bằng hữu tiền bối ôn lại chuyện cũ, lại trở lại bên cạnh đám người Mục Thiên Vũ, Mục Dục Hoàng, đem một đống dược thảo Hỏa hệ giao cho Mục Thiên Vũ:

- Vũ nhi, cấp cho Hỏa Nhi cùng Hỏa Lân, hẳn có thể bổ sung một ít hao tổn tinh nguyên.

Mục Thiên Vũ tiếp nhận, ánh mắt vẫn hạ thấp. Hỏa Nhi có linh tính, nó rất rõ ràng sự tình tiền căn hậu quả, không chút ý tứ trách Mục Thiên Vũ, điều này làm cho Mục Thiên Vũ đỡ áy náy hơn.

Lâm Minh nghĩ nghĩ, bày ra một tầng kết giới cách âm, từ trong Tu Di giới xuất ra một cái hộp ngọc hình vuông, sau khi mở ra, tất cả bên trong đều là hạt châu lưu ly màu đen, từng viên sáng bóng, lớn bằng cỡ nắm tay, nhỏ cỡ trứng bồ câu.

Đám người Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên nhìn thấy hộp ngọc này, họ có thể cảm nhận được, trong hạt châu ẩn chứa năng lượng tinh thuần vô cùng khủng bố, so sánh mà nói, cái gì Chân Nguyên thạch cực phẩm đều là hàng đồng nát!

Thậm chí, họ có thể từ hạt châu màu đen cảm nhận được sinh mệnh năng lượng dao động mờ nhạt, dường như, những hạt châu màu đen trong hộp ngọc bao dung từng cái linh hồn cường giả tuyệt thế.

- Lâm Minh... Đây là cái gì?

Thanh âm Mục Dục Hoàng khó có thể bình tĩnh, nàng cảm giác giá trị mấy thứ này, gần như vượt qua phạm vi nàng lý giải.

- Chưởng môn sư tôn, đây là Ma Thần Chi Cốt, là năng lượng tràng cường giả sau khi chết lưu lại trải qua mấy chục vạn năm không tiêu tan ngưng kết mà thành tinh thể năng lượng, Ma Thần Chi Cốt có thể dùng tăng lên cảnh giới tu vi, năng lượng hơi yếu một ít, là nhân giai Ma Thần Chi Cốt, có thể dùng cho cường giả Toàn Đan hậu kỳ tăng lên tu vi, mà năng lượng mạnh một ít là địa giai Ma Thần Chi Cốt, dùng cho cường giả Mệnh Vẫn đến Thần Hải tăng lên tu vi.

Lâm Minh nói ra một phen, khiến đám người Mục Dục Hoàng hết hồn, thiên tài địa bảo có thể dùng cho cường giả Mệnh Vẫn tăng lên tu vi tấn công Thần Hải, không có chỗ nào mà không phải là vô giá.

Nhìn lại xem Phạm Thiên Long Căn lúc trước các thế lực lớn là tranh đoạt trả giá nhiều có thể thấy được rõ ràng.

Mà căn cứ năng lượng một hộp Ma Thần Chi Cốt dao động của Lâm Minh xuất ra, giá trị chúng nó thậm chí ở trên hai Phạm Thiên Long Căn đầy đủ!

Đây cũng là chuyện đương nhiên, lúc trước Phạm Thiên Long Căn chỉ là một dược vật di tích tông môn lục phẩm dựng dục ra, mà vùng cấm dựng dục ra Ma Thần Chi Cốt ngàn dặm, ở trong Vạn Cổ Ma Khanh thần bí khó lường, đối với Vạn Cổ Ma Khanh mà nói, di tích Ma Thần đế cung thật sự bé nhỏ không đáng kể.

Mục Dục Hoàng không chút nghi ngờ, nếu để bất kỳ một cái thế lực phía nam Thiên Diễn đại lục biết những Ma Thần Chi Cốt này, đều sẽ nhấc lên một trận tranh đoạt mưa máu gió tanh, thậm chí thế lực cấp bậc thánh địa đều động tâm mà tham gia tranh đoạt!

- Lâm Minh, ngươi đem mấy thứ này đều cho chúng ta, còn ngươi?

Mục Dục Hoàng không đi hỏi Lâm Minh làm sao kiếm được Ma Thần Chi Cốt, chỉ là cảm thấy đem mấy thứ này cấp cho họ quá lãng phí.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Chưởng môn sư tôn, kỳ thật ta còn có thứ tốt hơn.

Ma Thần Chi Cốt cũng không có thể sử dụng vô hạn, nếu không khó tránh khỏi sẽ khiến cho cơ sở không xong, nếu Lâm Minh muốn dùng, tự nhiên dùng tốt nhất, những địa giai Ma Thần Chi Cốt bình thường, cấp cho đám người Mục Thiên Vũ là thích hợp nhất.

- Còn có tốt hơn!

Đám người Mục Dục Hoàng, Mục Phượng Tiên nghe thế liền hết chỗ nói, không biết nên dùng lời nói gì để biểu đạt tâm tình họ lúc này.

Hộp ngọc trong tay đã là thiên tài địa bảo quý báu nhất mà họ bình sinh gặp, nhưng nghe ý tứ Lâm Minh, lại chỉ là thứ hắn không dùng được đào thải xuống... Lâm Minh rốt cuộc gặp cơ duyên như thế nào a?

Không hề nghi ngờ, cơ duyên càng lớn, liền đối ứng nguy hiểm càng lớn, Lâm Minh vì nhận được những thứ này, đã trải qua hiểm cảnh như thế nào?

Bọn người Mục Dục Hoàng cảm giác không thể tưởng tượng, cảnh giới Lâm Minh tương lai đã không phải họ có thể phỏng đoán.

Lâm Minh phân Ma Thần Chi Cốt xuống phía dưới, Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân, Mục Dục Hoàng dựa theo tu vi, tiềm lực phân phối, về phần Mục Phượng Tiên, bởi vì tuổi tác đã cao, nàng nhận được chủ yếu là nhân giai Ma Thần Chi Cốt dùng bổ sung sinh mệnh chi hỏa, kéo dài thọ nguyên.

- Cảm ơn ngươi.

Mục Băng Vân tiếp nhận Ma Thần Chi Cốt xong, nhìn Lâm Minh thật sâu một cái, nàng nguyên bản không nghĩ tới, Ma Thần Chi Cốt còn có một phần của nàng:

- Cảm ơn ngươi cứu Thanh Nhi, cảm ơn ngươi làm hết thảy vì Thần Hoàng đảo.

Mục Băng Vân dùng chân nguyên truyền âm nói, cái gọi là Thanh Nhi chính là bản mạng Thanh Loan của Mục Băng Vân, nếu không phải Lâm Minh đến, Thanh Nhi sớm hay muỖcũng sẽ giống Hỏa Nhi, bị Âm Dương huyền cung bắt cóc đi.

Điểm này khiến nàng cảm kích Lâm Minh hơn nữa.

...

Ba ngày sau, ở trong một cái phàm nhân quốc gia không bắt mắt tại Ngũ Hành Vực, trong một tòa thành nhỏ xa xôi, một ngày này, một đôi khách nhân xa lạ đến tòa thành nhỏ, một người thanh niên tuấn tú mặc màu xanh áo dài, còn có một nữ nhân áo đỏ xinh đẹp ở bên cạnh.

Đôi nam nữ trẻ tuổi này chính là Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ.

- Chính là nơi này.

Mục Thiên Vũ nhẹ giọng nói.

- Ân...

Lâm Minh xem một tòa tiểu tửu lâu trước mắt vô cùng bình thường, sơn son lập trụ, cửa sổ gỗ lim, chân mái hiên nhếch lên, hết thảy đều để lộ ra một cỗ hương vị quen thuộc, ngửa đầu nhìn lại, ở trên tửu lâu lầu các, có một khối bảng hiệu màu đen, mặt trên viết, Lâm gia tửu lâu.

Một khắc kia, Lâm Minh chỉ cảm thấy tâm thần run rẩy một trận, không hiểu đứng ở tại chỗ, hắn cảm giác chính mình dường như về tới năm năm trước...

Ở Thanh Tang thành, cũng là một cái tửu lâu như thế, trưởng thành cùng với năm tháng thơ ấu của hắn.

Tảng đá để ngồi, tách trà, nắp trà, âm thanh chưởng quầy tính tiền lạch cạch, khách nhân quen, tiểu nhị cúi đầu khom lưng, đàn rượu năm xưa... Hắn chung quy không lên tiếng, chỉ yên lặng đi vào trong tửu lâu, xem tình cảnh trước mắt hắn giống như đã từng quen biết, rồi sau đó, hắn thấy được một cô bé đi ra, nàng mặc một bộ quần áo tinh xảo màu hồng, trong tay cầm một chuỗi mứt quả ghim thành xâu, trừng mắt to, tò mò nhìn Lâm Minh.

Dường như bởi vì lớn lên từ trong tửu lâu, cô bé không sợ người lạ, nàng một bên cắn mứt quả ghim thành xâu, một bên nhìn Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ, nàng hoàn toàn không biết Lâm Minh, nhưng đối với Mục Thiên Vũ, dường như có điểm quen thuộc, nhưng cố gắng mãi vẫn nghĩ không ra.

Một khắc kia, dường như bởi vì rung động đến từ chỗ sâu trong huyết mạch, Lâm Minh liếc mắt một cái nhận ra cô bé chỉ có ba, bốn tuổi này, đó là muội muội hắn, Lâm Tiểu Cáp.

Rồi sau đó, Lâm Minh thấy được một nữ nhân xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, kéo tay một trung niên phụ nhân, chậm rãi đi xuống từ lầu hai, ở phía sau họ, là một người trung niên đầu đội mũ, trong tay hắn còn cầm một cái bàn tính bị gãy bóng loáng tỏa sáng, chuẩn bị kiểm kê khoản tiền kiếm được một ngày.

Trong nháy mắt kia, ánh mắt Lâm Minh hạ thấp.

Cha... Mẹ... Còn có Tần Hạnh Hiên... Không biết vì sao, trong lòng Lâm Minh đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác mãnh liệt, con đường võ đạo nhất định có cảm giác cô độc, không ai có thể đuổi kịp bước chân hắn, cha mẹ, bằng hữu, người yêu... Theo thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, khoảng cách giữa hắn cùng bọn họ càng ngày càng xa... Trong lòng Lâm Minh không hiểu sao có chút đau xót, quỳ gối trên mặt đất.

- Cha, mẹ... Con đã trở lại...

...

Từ sau khi Lâm Minh về nhà, Lâm gia tửu lâu bắt đầu đóng cửa từ chối tiếp khách, mấy ngày nay, Lâm Minh đều ở trong phòng cha mẹ đã sớm chuẩn bị tốt vì hắn, hưởng thụ cuộc sống bình tĩnh khó có được.

Cha mẹ Lâm Minh và cả bản thân Lâm Minh đều là đầu bếp không tồi, ngay cả Tần Hạnh Hiên, mấy ngày nay cũng đi theo cha mẹ Lâm Minh học một ít tay nghề nấu ăn, chỉ có Mục Thiên Vũ cái gì cũng không hiểu, điều này làm cho Mục Thiên Vũ quẫn bách, nàng cũng hiểu được một ít lễ nghi Phàm Nhân giới, ở dưới quan hệ đặc thù với Lâm Minh, chính mình không nấu cơm, lại để Lâm Minh cùng cha mẹ Lâm Minh làm thật sự là cực kỳ thất lễ.

Vội vàng học một ít trù nghệ cùng Lâm Minh, với trí tuệ Mục Thiên Vũ, rất nhanh có thể làm ra đồ ăn ngon miệng.

Ban đầu một hai ngày, cha mẹ Lâm Minh bởi vì xuất thân bình dân cùng thói quen tư tưởng, ở trước mặt Mục Thiên Vũ còn có chút câu nệ, về sau chậm rãi quen thuộc, mới tự nhiên buông lỏng, người một nhà tự nhiên hòa thuận vui vẻ.

Ở cuộc sống không có Lâm Minh, cha mẹ hắn đã nhận thức Tần Hạnh Hiên làm con gái nuôi, hiện tại Tần Hạnh Hiên là muội muội Lâm Minh xứng với cái tên.

Lúc này ở trong phòng Tần Hạnh Hiên, Lâm Minh đem một cái hộp ngọc để trước mắt Tần Hạnh Hiên.

- Hạnh Hiên, đây là đưa cho ngươi.

Hiện tại Tần Hạnh Hiên vẫn là tu vi Hậu Thiên kỳ, lúc trước Tần Hạnh Hiên liên tiếp sử dụng mười giọt tinh huyết Chu Tước, đem lực lượng huyết mạch tăng lên tới viễn siêu Mục Định Sơn, Mục Tiểu Thanh, cộng thêm những năm gần đây, nàng tu luyện Chu Tước Cấm Thần lục cùng Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, cơ sở Tần Hạnh Hiên đã vô cùng củng cố, tuy rằng thiên phú còn không đến cấp thánh, nhưng so với đám người Hỏa Dương công chúa, Triển Vân Gian đã vượt qua.

Trong hộp ngọc, từ cấp thấp đến cao cấp, bao gồm Ma Thần Chi Cốt cùng các loại thiên tài địa bảo đầy đủ mọi thứ, chỉ cần Tần Hạnh Hiên tiến hành sử dụng theo chất lượng, có thể ở hai mươi hai, hai mươi ba tuổi đột phá Tiên Thiên, hơn ba mươi tuổi đột phá Toàn Đan, cơ bản đạt tới trình độ Mục Thiên Vũ.

Nhưng mà nhìn những thiên tài địa bảo mê người này, Tần Hạnh Hiên lại không biểu hiện ra thần sắc vui vẻ, mà cúi thấp đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Chương 706: Thành tựu Hắc Động Toàn Đan

- Hạnh Hiên, chuyện gì vậy?

- A, không có gì.

Tần Hạnh Hiên cuống quít lắc đầu, tuy nhiên loại biểu hiện này đã có điểm giấu đầu hở đuôi.

Lâm Minh vừa động trong lòng, muốn nói cái gì nhưng không mở miệng.

Tần Hạnh Hiên cẩn thận thu hồi hộp ngọc, để vào Tu Di giới, mấy thứ này, cộng thêm thiên phú Tần Hạnh Hiên hiện có, ngày sau trợ giúp nàng đến Mệnh Vẫn hoàn toàn không thành vấn đề.

Lâm Minh nói:

- Hạnh Hiên, đã khuya, ta về phòng trước.

- Ân, được.

Tần Hạnh Hiên nhu thuận gật đầu, đưa Lâm Minh ra phòng.

Một đêm vô sự, sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Minh mang cha mẹ, muội muội, tính cả Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ quay trở về tiểu thiên thế giới trong Cự Côn, Cự Côn dài mấy chục lý, cao cao nổi lơ lửng, bay hướng Nam Hải Ma Vực.

Lâm Minh tính toán đào ra Nam Hải Ma Vực dược viên, lần trước hắn chỉ cướp đoạt linh dược, không mang đi linh thổ trong dược viên, lần này Lâm Minh tính toán mang đi sạch.

Nam Hải Ma Vực sớm đã bày ra thám báo ở chung quanh, khi Lâm Minh đến gần Nam Hải Ma Vực trong phạm vi năm ngàn lý, thám báo Nam Hải Ma Vực liền phát hiện, đồng thời truyền tin tức trở về.

Khi Huyễn Vũ Thiếp nhận được chân nguyên truyền âm, mặt đều tái. Nàng không nghĩ tới lúc này mới quá hơn nửa tháng, Lâm Minh lại lần nữa chủ trì Cự Côn công kích Nam Hải Ma Vực bọn họ.

Oanh!

Ghế dựa dưới thân Huyễn Vũ Thiếp bị tức giận của nàng đánh mảnh vỡ. Nàng tức giận đến trái tim đều muốn vỡ ra, nhưng thời điểm này, nàng trừ bỏ chạy trốn, không có bất kỳ biện pháp.

Cắn răng, Huyễn Vũ Thiếp hạ mệnh lệnh:

- Tất cả Nam Hải võ giả Ma Vực nghe lệnh, ngưng hẳn hết thảy tu luyện, nhiệm vụ, lập tức rời Ma Vực tam đảo, tập hợp đến một ngàn sáu trăm lý ở ngoài vực.

- A?

Các trưởng lão có chút phát mộng, hắn vừa muốn hỏi một chút đã xảy ra sự tình gì, Huyễn Vũ Thiếp liền phẫn nộ quát:

- Còn thất thần làm gì, nhanh đi!

Trưởng lão kia hoảng sợ, vội vàng truyền lệnh xuống phía dưới.

Còn lại Huyễn Vũ Thiếp, ruột gan đều tức lộn lên, Lâm Minh, ngươi quả thực khinh người quá đáng, bản cung cùng ngươi bất cộng đái thiên!

...

Khi Lâm Minh đi tới Nam Hải Ma Vực, toàn bộ võ giả Nam Hải Ma Vực đã đi sạch, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn, hắn không chút hoang mang khởi động Cự Côn đi tới dược viên Nam Hải Ma Vực, phát hiện linh dược trong dược viên nguyên bản không nhiều lắm đều bị dời đi, hiển nhiên là thời điểm võ giả Nam Hải Ma Vực lui lại mang đi.

Lâm Minh mỉm cười, lơ đễnh, những linh dược rác rưởi kia hắn nguyên bản không coi trọng, lần này hắn đến là vì linh thổ.

Dược viên Nam Hải Ma Vực, diện tích lớn hơn so với Âm Dương huyền cung, chừng hai dặm vuông, Lâm Minh xuất động bốn năm trăm côn tu, đào đi toàn bộ dược viên, nghênh ngang mà đi.

Trên hoang đảo xa xa ở ngoài một ngàn sáu trăm lý, Huyễn Vũ Thiếp thông qua trận bàn phù ảnh nhìn thấy hết thảy, đương trường tức bể phổi, nàng đi trước bảo mọi người mang đi tất cả tài vật, duy chỉ có linh thổ trong dược viên, nàng không nghĩ mang đi, cũng không có khả năng mang đi, hiện giờ ngay cả linh thổ đều bị Lâm Minh cướp sạch.

Hắn quả thực là châu chấu, nơi đi qua đều hoang tàn.

Huyễn Vũ Thiếp rít nhẹ:

- Lâm Minh, ngươi không chết tử tế được!!

...

Lâm Minh chủ trì Cự Côn, phi độn mấy vạn lý hướng chỗ sâu trong Nam Hải, liền chậm rãi chìm vào trong biển. Cự Côn vốn chính là Thần Hải cự thú, có thể tùy ý lặn xuống đáy biển sâu mấy vạn trượng.

Chiều sâu như vậy, áp lực nước biển phi thường khủng bố, mặc dù là cường giả Mệnh Vẫn tầng một, chiến lực trong hoàn cảnh như vậy cũng sẽ suy yếu thật to.

Nhưng mà Cự Côn lại có thể điều tiết áp lực, hoạt động tự nhiên ở đáy biển sâu.

Lúc này, tiểu thiên thế giới ở mi tâm Cự Côn, Lâm Minh nhắm nghiền hai mắt, ở trước mặt hắn, song song bày đặt hai khối địa giai thượng phẩm Ma Thần Chi Cốt.

- Tiểu tử, ngươi tính toán đột phá cảnh giới?

Thanh âm Ma Quang vang lên ở trong đầu Lâm Minh.

Lúc trước Lâm Minh mới vào Vạn Cổ Ma Khanh đã đột phá Toàn Đan, cho tới bây giờ đã hơn nửa năm, ở Vạn Cổ Ma Khanh ngàn dặm vùng cấm, Lâm Minh bế quan một tháng, tu vi Toàn Đan sơ kỳ đại thành, lúc sau lại ngưng tụ hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, tu vi đạt tới Toàn Đan sơ kỳ đỉnh phong, hiện nay, ở dưới địa giai thượng phẩm Ma Thần Chi Cốt duy trì, Lâm Minh đột phá Toàn Đan trung kỳ không thành vấn đề, cho nên Ma Quang mới hỏi.

Nhưng mà Lâm Minh lắc đầu:

- Trước đạt tới Hắc Động Toàn Đan, sẽ không đột phá, một ngày không đạt được Hắc Động Toàn Đan, một ngày không đột phá.

Cái gọi là Hắc Động Toàn Đan chính là cơ sở vững chắc đến mức tận cùng, tất cả chân nguyên trong đan điền cùng các năng lượng khác đều ngưng tụ ở trong tinh hạch Toàn Đan, không có chút dật tán, hình thành tinh hạch hoàn mỹ, loại tinh hạch Toàn Đan này như hắc động, lực hấp dẫn lớn kinh người.

Võ giả đạt tới Hắc Động Toàn Đan, chẳng những tổng sản lượng chân nguyên trong cơ thể viễn siêu võ giả bình thường, tốc độ bọn họ hấp thu nguyên khí thiên địa cũng mau hơn so với các võ giả khác nhiều lắm, thực lực căn bản không có cách nào so sánh.

- Hắc, nói không sai! Cơ sở không vững chắc, ngày sau tu luyện dễ dàng hình thành bình cảnh, hiện tại ngươi trọng yếu nhất không phải đột phá tu vi, mà là tạo cơ sở tốt! Ta phỏng chừng Huyễn Vô Cực xuất quan còn có mấy tháng, mấy ngày nay, đủ để ngươi đạt tới Hắc Động Toàn Đan.

Ma Quang tán thưởng nói, mấy năm nay, tuy rằng Ma Quang không thể trực tiếp ra tay, nhưng quả thật chỉ điểm cho Lâm Minh rất nhiều, giúp hắn đi ít đường vòng.

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Minh cầm lấy một khối Ma Thần Chi Cốt địa giai thượng phẩm, bắt đầu hấp thu năng lượng vô cùng tinh thuần trong đó.

Mượn dùng cỗ năng lượng này, Lâm Minh ngưng tụ nén ép một ít chân nguyên kết tinh trong đan điền cùng năng lượng tán loạn trạng thái khí chung quanh quay chung quanh Toàn Đan, để chúng nó dừng ở mặt ngoài tinh hạch Toàn Đan.

Quá trình cực kỳ rườm rà, bởi vì chân nguyên rải rác nhiều như sao đầy trời, không chỉ như thế, nguyên bản chân nguyên đã gắn kết ở trên tinh hạch Toàn Đan còn có thể lại rơi xuống, khiến Lâm Minh lại phải ngưng tụ một lần nữa.

Phải vượt qua những khó khăn này, sẽ không ngừng gia cố nén ép năng lượng.

Làm hết thảy, cần tiêu hao đại lượng thời gian cùng năng lượng, nếu không có Ma Thần Chi Cốt địa giai thượng phẩm duy trì, chỉ sợ Lâm Minh phải dùng thời gian một hai năm cũng không nhất định có thể thành công.

Bởi vậy, cho dù ngươi thiên tài yêu nghiệt như thế nào, nếu không có tài nguyên chống đỡ, cũng chỉ có thể lãng phí tiềm lực, cuối cùng phai mờ.

Tu luyện là một quá trình buồn tẻ mà tịch mịch, một ngày lại một ngày, Lâm Minh tiến vào Không Linh võ ý, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần, chuyên tâm củng cố cơ sở, bởi vì lúc trước nuốt vào Ích Cốc đan, Lâm Minh không cần ăn cơm uống nước, ngay cả nhúc nhích cũng không động một chút.

Mười ngày... Một tháng... Hai tháng... Lâm Minh dường như hóa thành một pho tượng, nếu không phải tiểu thiên thế giới trong Cự Côn không có bụi bặm, trên thân hắn đều sẽ rơi xuống một tầng bụi đất.

Mãi cho đến hai cái nửa tháng, ở trong đan điền Lâm Minh, mấy viên chân nguyên cuối cùng, ở dưới Ma Thần Chi Cốt nén ép năng lượng, cực kỳ không tình nguyện ở trên tinh hạch Toàn Đan.

Trong nháy mắt, dị biến nổi!

Nguyên bản Toàn Đan xoay tròn đâu vào đấy, dường như đột nhiên không chịu nổi bản thân nó dẫn lực, bắt đầu phát ra âm thanh vỡ vang, Lâm Minh Toàn Đan bắt đầu vỡ nát!

Nhưng mà loại vỡ nát này, cũng không phải sinh ra vết rạn, mà là toàn bộ tinh hạch bắt đầu co lại.

Ở trong nháy mắt tinh hạch Toàn Đan vỡ nát, Lâm Minh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đột nhiên chấn động, hắn cảm giác giống như là trái tim bị một cái ma trảo bắt lấy, ngạnh sinh đè ép cùng một chỗ!

- Lâm Minh, không cần lo lắng! Đây là bởi vì tinh hạch Toàn Đan vỡ nát, tạm thời mất đi tác dụng, đợi cho nó ngưng kết một lần nữa, ngươi sẽ được sử dụng lại năng lượng.

Thanh âm Ma Quang vang lên ở trong đầu Lâm Minh, từ sau khi võ giả đạt tới Hậu Thiên, thân thể kết hợp với chân nguyên, mà vị trí chân nguyên ngưng tụ, đan điền, sẽ trở thành nhược điểm lớn nhất, một khi đan điền vỡ nát, võ giả lập tức bị mất mạng.

Lâm Minh hiện tại chính là loại tình huống này.

Rất nhanh, Lâm Minh ngay cả hô hấp cũng không có, trái tim ngừng đập, huyết lưu cũng bắt đầu đình chỉ, cả người Lâm Minh khó chịu đến mức tận cùng, nhưng ngay cả một chút vẻ mặt thống khổ đều không thể triển lộ ra, bởi vì cơ thể hắn cũng không thể chỉ huy.

Tình huống như vậy ước chừng giằng co mười tức, khi cảm giác Lâm Minh bắt đầu mơ hồ, tinh hạch Toàn Đan trong cơ thể hoàn toàn vỡ nát đột nhiên phụt ra quang hoa màu đen, từ nguyên bản lớn bằng cỡ hạch cây đào, thu nhỏ lại đến chừng trứng chim cút, tốc độ quay tròn của nó, đúng là tăng vọt mấy lần, màu sắc của nó, cũng nguyên bản từ thâm màu xám, biến thành hoàn toàn màu đen, không thấy chút sáng bóng.

Sau khi Toàn Đan mới ngưng tụ thành, lực lượng mất đi trở lại như thủy triều, chân nguyên trong kinh mạch khôi phục lưu chuyển, huyết lưu cũng bắt đầu khôi phục bình thường, cả người hắn run rẩy một trận, nửa quỳ trên mặt đất thở phì phò, cái loại cảm giác vừa rồi thật sự giống như đã chết.

- Tiểu tử, lại cho ngươi kiếm được, năm đó Ma Đế ở Thiên Diễn đại lục cũng không đạt tới trình độ như ngươi!

Thanh âm Ma Quang có chút lên men, nó không kìm lòng được ghen tị thiên phú cùng cơ sở vững chắc của Lâm Minh, thành tựu Lâm Minh ngày sau không thể lường.

Lâm Minh ngồi dưới đất một hồi lâu, xem đan điền trong cơ thể, Toàn Đan mới tối đen không thấy chút sáng bóng, giống như một thông đạo hắc ám đi thông thời không khác.

Tinh thể Toàn Đan ở dưới tình huống chất lượng không thay đổi, đương nhiên bán kính càng nhỏ, dẫn lực càng mạnh.

Lúc này Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh, lực hấp dẫn đối với nguyên khí thiên địa chung quanh chợt tăng lên mấy lần, Lâm Minh có thể cảm giác rõ ràng, nguyên khí thiên địa trong tiểu thiên thế giới Cự Côn bắt đầu hội tụ lại cuồn cuộn không ngừng, cho dù Lâm Minh không chủ động hấp thu, chúng nó cũng sẽ bị Hắc Động Toàn Đan cắn nuốt, ngoan ngoãn trầm ở mặt ngoài Toàn Đan, trở thành một bộ phận của tu vi Lâm Minh.

- Đây là Hắc Động Toàn Đan tự chủ tu luyện?

Lâm Minh cả kinh trong lòng, võ giả luyện thành Hắc Động Toàn Đan, bởi vì tinh hạch Toàn Đan dẫn lực đối với chân nguyên trong cơ thể, lại có thể tự chủ tu luyện, chỉ là điểm này, khiến cho võ giả Toàn Đan bình thường đan theo không kịp.

Chương 707: Huyễn Vô Cơ xuất quan

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong lòng mừng rỡ, Hắc Động Toàn Đan có thể tự chủ tu luyện, hơn nữa tốc độ hấp thu nguyên khí thiên địa viễn siêu võ giả Toàn Đan bình thường, điều này làm cho bất kể năng lực chịu đựng hay là khôi phục đều tăng lên một cái cấp bậc, cộng thêm nguyên bản võ giả Hắc Động Toàn Đan đã có chân nguyên dày đặc mấy lần, võ giả Toàn Đan bình thường ở trước mặt võ giả Hắc Động Toàn Đan, hoàn toàn là bị miểu sát.

Sau khi Hắc Động Toàn Đan, Lâm Minh cũng chưa xong, hắn lại lấy ra hai khối Ma Thần Chi Cốt, chuẩn bị một hơi tấn công Toàn Đan trung kỳ.

Hiện nay, Lâm Minh ngưng lại ở Toàn Đan sơ kỳ đã gần một năm, cơ sở cũng đủ củng cố, hiện bế quan tấn công Toàn Đan trung kỳ có thể nói là nước chảy thành sông.

Mà ở thời điểm Lâm Minh bế quan thời gian dài, ở phương bắc Nam Hải Ma Vực ba trăm lý, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ từ đáy biển, toàn bộ mặt biển đều chấn động, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai!

Bồng!

Mặt biển bùng nổ, một rồng nước màu lam thẳng hướng phía chân trời, ở trong sóng nước ngập trời, một người trung niên đầu trọc mặc trường bào nổi giữa không trung, trong ánh mắt hắn dường như thiêu đốt màu đen ngọn lửa.

Người này chính là Huyễn.

Gian nan cực kỳ đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn, Huyễn Vô Cực đột phá cũng không hoàn mỹ, sau khi toái đan, năng lượng tinh hạch Toàn Đan xuất hiện rất nhiều chỗ thiếu sót, những chỗ thiếu sót năng lượng này, đều có thể trở thành vết thương trí mệnh ngày sau hắn tấn công tầng năm Mệnh Vẫn!

Mà một bộ phận trong đó, chính là Lâm Minh ban tặng, nguyên nhân chính là khi Lâm Minh phá hư Nam Hải Ma Vực, ảnh hưởng tâm tính Huyễn Vô Cực.

Đột phá Mệnh Vẫn, vốn hung hiểm vạn phần, tâm tính ảnh hưởng đều tạo thành hậu quả nặng.

May mà Huyễn Vô Cực chuẩn bị đầy đủ, thời điểm bị Lâm Minh chọc giận cũng không phải ở thời khắc mấu chốt, lúc này mới bảo vệ tính mạng, mà chỉ là muốn xử lý những chỗ năng lượng thiếu sót này, chỉ sợ phải tiêu hao trăm năm.

Điều này làm cho hắn sao không giận.

Lại kết hợp Lâm Minh phá hư bốn phía Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vô Cực hận không thể bầm thây Lâm Minh vạn đoạn!

Giơ tay lên, Huyễn Vô Cực trực tiếp châm một tấm Truyền Âm phù.

Sau một lát, truyền đến Huyễn Vũ Thiếp hồi phục, Huyễn Vô Cực xuất quan, nàng vừa vui lại sợ, vui chính là cuối cùng Nam Hải Ma Vực có người tâm phúc, sợ chính là mấy ngày nay Huyễn Vô Cực không có, Huyễn Vũ Thiếp làm Nam Hải Ma Vực hỏng bét, Cự Côn cũng bị mất, bị Lâm Minh khi dễ đến cửa nhà còn không dám hé răng, chỉ sợ Huyễn Vô Cực trách tội.

Lúc này Huyễn Vũ Thiếp thuật lại chuyện thời gian qua cho Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vô Cực nghe xong, khóe miệng nổi lên âm độc dữ tợn:

- Đem những rác rưởi Thần Hoàng đảo chuyển dời đến trong Cự Côn, rồi sau đó ẩn nấp ở khu vực đáy biển sâu Nam Hải? Ngươi cho là tránh ở trong Cự Côn sẽ tuyệt đối an toàn, ngươi cho là giấu ở đáy biển sâu ta sẽ không tìm thấy ngươi sao!

Huyễn Vô Cực đột nhiên nắm chặt hai đấm, đốt ngón tay rung động:

- Lâm Minh, ta nhất định khiến ngươi trả giá!

Vù!

Một đạo hồng quang màu đen cắt qua bầu trời, Huyễn Vô Cực phi độn với tốc độ cao nhất đi ra ngoài, phương hướng hắn không phải Nam Hải Ma Vực, mà là hướng về đáy biển sâu.

Chỉ bay một lát, hắn liền lẻn vào trong hải dương, Huyễn Vô Cực muốn đi tìm chính là, chư tộc đáy biển sâu!

Lúc trước phát động chiến tranh Nam Hải, Huyễn Vô Cực từ chư tộc đáy biển sâu đạt được không ít trợ giúp, kỳ thật, mặc dù không cần chư tộc đáy biển sâu hỗ trợ, Huyễn Vô Cực cũng có thể dẹp yên Nam Hải, hắn lôi kéo minh hữu này, chủ yếu là vì ứng phó thế lực phương bắc Thiên Diễn đại lục, tỷ như Đại Thiện tự, không nghĩ tới hiện tại đối mặt với Lâm Minh lại có tác dụng.

...

Lại trôi qua một tháng rưỡi, khoảng cách Lâm Minh bắt đầu bế quan, đã qua bốn tháng, mà Lâm Minh cũng ở trong bế quan vượt qua tuổi sinh nhật hai mươi mốt.

Khối Ma Thần Chi Cốt địa giai thượng phẩm thứ hai đã bị Lâm Minh tiêu hao một nửa, Toàn Đan trong đan điền hắn đang không ngừng ngưng tụ năng lượng, khoảng cách đột phá Toàn Đan trung kỳ càng ngày càng gần.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên cảm giác giường đá dưới thân đột nhiên chấn động một chút, toàn bộ tiểu thiên thế giới đều chấn động ở một khắc vừa rồi.

- Hả? Sao lại thế này?

Lâm Minh cả kinh trong lòng, ngay sau đó thanh âm Ma Quang truyền đến:

- Huyễn Vô Cực ở bên ngoài, còn mang đến không ít giúp đỡ, thật náo nhiệt.

Lâm Minh nhướng mày, sớm không đến, muộn không đến, thời điểm này cố tình đến.

Nếu buông tha cho đột phá, cố gắng một tháng rưỡi sẽ uổng phí.

Oanh!

Cự Côn lại chấn động một cái, Lâm Minh khẽ biến sắc mặt, Huyễn Vô Cực công kích sao mạnh như vậy!

Ma Quang nói:

- Huyễn Vô Cực từ trong bản chép tay Ma Đế biết được một ít nhược điểm phòng ngự của Cự Côn, sẽ không ngớ ngẩn giống vợ chồng Tinh Cực, đi công kích khoang miệng Cự Côn. Hiện tại Huyễn Vô Cực công kích chính là chỗ miệng Cự Côn sau một dặm, có một đôi xám ban, đó là khí quan thính giác Cự Côn cảm giác, hơn nữa có thể sử dụng để duy trì cân bằng, vô cùng mẫn cảm, có thể gọi là lỗ tai Cự Côn, công kích nơi đó, sẽ khiến cho Cự Côn chấn động.

Ma Quang nói xong, ý niệm vừa động, ở trước mặt Lâm Minh, xuất hiện một bộ hình vẽ, trong hình vẽ tổng cộng có bảy sinh vật hình người, cầm đầu chính là Huyễn Vô Cực, hắn mặc một thân áo bào tro, cầm một cái kèn màu đen tạo hình cổ quái trong tay, thoạt nhìn như là sừng động vật nào đó làm thành.

Ở bên cạnh Huyễn Vô Cực là Mặc Giao tộc tộc trưởng, kế tiếp chính là Huyễn Vũ Thiếp cùng Nam Hải Ma Vực Đông tông tông chủ mang mặt nạ màu bạc.

Bốn người này chẳng có gì lạ, Lâm Minh chú ý chính là ba cái sinh vật thoạt nhìn như là viên hầu đứng ở bên cạnh, thân bọn họ dài như Cự Ma tộc, cả người đều là lông tơ màu vàng, cặp mắt xanh lam, ẩn ẩn có hào quang phụt ra.

Khiến Lâm Minh giật mình chính là, trong ba viên hầu có một là tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, hai cái khác lại là Mệnh Vẫn tầng hai.

Lại là một cái Mệnh Vẫn tầng ba.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng, nếu không nhìn lầm, ba cái sinh vật giống viên hầu này là bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, cũng chính là một trong chư tộc đáy biển sâu!

- Thì ra là chư tộc đáy biển sâu hỗ trợ, chẳng trách Huyễn Vô Cực có thể tìm được ta ở hải vực đáy biển sâu rộng lớn vô cùng, nếu có chư tộc đáy biển sâu vận dụng vô số sinh vật biển Thần Hải tới tìm, Cự Côn hình thể dài mấy chục lý thật sự rất dễ dàng bị phát hiện.

Trong đầu Lâm Minh xẹt qua ý niệm này, Cự Côn lại chấn động! Lực phòng ngự Cự Côn tuy mạnh, nhưng không chịu nổi nhiều người như vậy cùng nhau oanh kích nhược điểm của nó, ở song nhĩ Cự Côn, đã chảy máu tươi, nhiễm đỏ mảng lớn nước biển.

- Ma Quang, Cự Côn chẳng lẽ không ai chủ trì sẽ không công kích chính mình sao?

Ma Quang nói:

- Đương nhiên, tuy rằng to con này ngốc, nhưng cũng sẽ không công bị đánh, tuy nhiên ngươi thấy kèn màu đen trong tay Huyễn Vô Cực không? Đồ vật đó có thể sử dụng để chỉ huy hành động Cự Côn, lúc trước Huyễn Vô Cực có thể bắt được Cự Côn ở trong Ma Thần đế cung, chính bằng vào nó. Chỉ cần thổi nó lên, khiến Cự Côn không nhúc nhích là được rồi.

Ma Quang vừa nói, Lâm Minh mới nhớ tới kèn trong tay Huyễn Vô Cực, thì ra nó là dùng để chỉ huy Cự Côn.

- Lâm Minh, ta thật ra có biện pháp lưu lại tinh thần ấn ký ở trong tinh thần chi hải Cự Côn, lâm thời chỉ huy Cự Côn, phải tiêu hao đại lượng linh hồn lực, hơn nữa... Cự Côn am hiểu chính là hủy diệt tông môn, xung phong chiến trường, am hiểu giết hại, nó cũng không am hiểu đơn đả độc đấu với cường giả Mệnh Vẫn cao trọng, cho dù ta chỉ huy nó tác chiến, cũng không làm gì được Huyễn Vô Cực.

- Ta biết.

Trong lòng Lâm Minh tức giận, lúc trước hắn dùng Cự Côn đối mặt với vợ chồng Tinh Cực có thể chiếm ưu thế, là bởi vì hắn uy hiếp toàn bộ Âm Dương huyền cung, Cự Côn không đối phó được vợ chồng Tinh Cực, nhưng có thể xốc Âm Dương huyền cung, giết hại đệ tử Âm Dương huyền cung bốn phía, kể từ đó, nơi ở vợ chồng Tinh Cực bị quản che.

Nhưng Nam Hải Ma Vực đã bị Lâm Minh xốc, hắn căn bản không sợ những chuyện này.

Hắn không ngừng công kích Cự Côn, Lâm Minh lại không hề có biện pháp, thủ đoạn Cự Côn công kích quá mức ít, chuẩn bị thời gian lại dài, căn bản không đánh được trúng bọn Huyễn Vô Cực.

- Vừa đánh vừa lui, đi tới đáy biển sâu, chiều sâu đủ, chiến lực Huyễn Vô Cực sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Lâm Minh hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, Cự Côn cũng không phải vô địch, nó có ưu thế, cũng có bất lợi.

- Chỉ sợ ngươi suy nghĩ nhiều, chư tộc đáy biển sâu đều là chuyên gia chiến đấu đáy biển sâu, bọn họ có bí pháp kháng trụ áp lực cho Huyễn Vô Cực cùng Huyễn Vũ Thiếp, hôm nay chúng ta chịu thiệt ăn chắc, mặc kệ nói như thế nào, chúng ta phản kích trước.

Ma Quang nói xong, lui ra từ trong tinh thần chi hải Lâm Minh, hóa thành bộ dáng chó xù, ngay sau đó, nó trực tiếp chui vào trong vách tường không gian, biến mất không thấy.

Đại khái qua nửa nén hương, Cự Côn rốt cuộc động, hơn một ngàn côn tu bắn ra, triển khai phản kích đối với đám người Huyễn Vô Cực, nhưng mà những cường giả Mệnh Vẫn tầng hai kiêng kị côn tu, không thể không thối lui, về phần Huyễn Vô Cực cùng Bích Nhãn Hải Viên Mệnh Vẫn tầng ba, không chịu ảnh hưởng, bọn họ có thể một bên tránh né côn tu công kích, một bên phát ra từng đạo năng lượng bó buộc, chiêu chiêu không rời song nhĩ cùng ánh mắt Cự Côn.

Tuy nói cương châm giết không chết Cự Côn, nhưng chuyên môn chọn ánh mắt Cự Côn xuống tay, cũng sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ, huống chi Huyễn Vô Cực công kích cũng không chỉ là cấp cương châm, ít nhất cũng có thể xem như cấp chùy thủ.

- Con mẹ thằng nhóc này!

Ma Quang thất thố nói, khởi động Cự Côn, bơi đi chỗ sâu trong Nam Hải.

Nhưng đám người Huyễn Vô Cực theo sát, giống như ruồi bọ đáng ghét không đuổi đi được.

Lúc này, ở trong tiểu thiên thế giới, đám người Mục Thiên Vũ cũng đã nhận ra tình cảnh bên ngoài, biết được Huyễn Vô Cực đã xuất quan, hơn nữa hùng hổ đánh tới, đệ tử Thần Hoàng đảo đều có chút khẩn trương.

Nhất là Cự Côn thường thường chấn động một chút, lại làm cho trong lòng bọn họ không khỏi sinh ra cảm giác bất an. Cự Côn thật có thể phòng được Huyễn Vô Cực Mệnh Vẫn tầng bốn sao?

Chương 708: Đột phá Toàn Đan trung kỳ

Hắc quang to bằng cái thùng nước tách nước biển ra, hóa thành một cây trường mâu màu đen, đâm thẳng song nhĩ Cự Côn, đây là tuyệt chiêu của Huyễn Vô Cực, nước biển chung quanh trong nháy mắt bị đun nóng đến gần như dung nham, nhưng mà lại ở dưới áp lực cực lớn không thể hóa khí sôi trào, một đạo trường mâu màu đen, thổi quét nước biển hình xoắn ốc, vọt tới Cự Côn.

Ma Quang căng thẳng trong lòng, công kích như vậy, chỉ sợ Cự Côn thật sự chịu không được, khí quan cảm ứng tương đương với màng tai người thường, lực phòng ngự dù có mạnh mấy đi nữa, màng tai cũng là chỗ yếu ớt.

Tâm niệm vừa động, Ma Quang đơn giản không hề khống chế được Cự Côn công kích, mà là đem đại bộ phận côn tu tụ lại đứng lên, bảo vệ Cự Côn cái lỗ tai cùng ánh mắt.

Oanh!

Trường mâu màu đen không hề màu sắc rực rỡ va chạm trên côn tu, mấy cái côn tu bên ngoài cùng bị chặt đứt trực tiếp, máu tươi rơi.

Tuy nhiên Huyễn Vô Cực công kích cũng bị triệt tiêu, không thể thương tổn tới chỗ yếu hại của Cự Côn nữa.

Đứt đoạn mấy cái côn tu đối với Cự Côn mà nói không đáng kể chút nào, Ma Quang phát hiện chiêu này hữu hiệu, cuối cùng hoàn toàn buông tha phản kích, thao túng tất cả côn tu bao phủ lỗ tai cùng ánh mắt Cự Côn, lao đi đáy biển sâu.

Thân thể Cự Côn hình giọt nước, ở trong hải dương có thể bảo trì tốc độ rất cao.

- Tiểu tử này!

Sắc mặt Huyễn Vô Cực âm trầm, hắn không nghĩ tới Cự Côn ở dưới kèn quấy nhiễu, đối phương vẫn như cũ có thể ung dung chỉ huy Cự Côn, khiến công kích của hắn không được.

Một chiêu dũng mãnh vừa rồi, Huyễn Vô Cực cũng tiêu hao rất lớn, hắn nuốt một viên đan dược, lạnh như băng nói:

- Đuổi theo nó!

Bảy người đi theo Cự Côn, trong lúc Huyễn Vô Cực dẫn theo bảy người khác công kích Cự Côn, Huyễn Vô Cực vô cùng hiểu biết đối với nhược điểm trên thân Cự Côn, lần lượt công kích tuy rằng không thể tạo thành thương tổn phạm vi lớn, nhưng khiến Cự Côn cả người vỡ nát nhiều chỗ, máu tươi đầm đìa, nó một đường đi tới, nơi đi qua để lại một cái huyết tuyến màu đỏ tươi, nước biển bị nhiễm hồng mảng lớn.

Ở bên cạnh Huyễn Vô Cực, tộc trưởng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên vươn đầu lưỡi nhấm nháp nước biển nhiễm máu, cười hắc hắc nói:

- Huyễn trưởng lão, như vậy tiếp tục, lại vài ngày chúng ta có thể giết chết Cự Côn, dựa theo ước định lúc trước, trái tim cùng long cốt Cự Côn phải lưu cho bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên chúng ta, Huyễn trưởng lão không nên quên!

Huyễn Vô Cực hừ lạnh một tiếng:

- Lão phu hứa hẹn, tự nhiên có nghĩa!

Dứt lời, hắn lại khoát tay, một đạo chùm tia sáng màu đen công kích ở vết thương trên thân Cự Côn, lập tức mở rộng miệng vết thương một ít.

- Những thằng nhóc này!

Ma Quang đã bao giờ chịu qua nghẹn khuất như vậy, trong lòng hận không thể giết chết đám người Huyễn Vô Cực, Cự Côn được xưng vô địch dưới Thần Hải không sai, nhưng cũng không phải nói có thể nằm không nhúc nhích tùy ý người khác đánh đều không bị thương, huống chi Huyễn Vô Cực công kích chuyên chọn nhược điểm trên thân Cự Côn, một đường công kích, Cự Côn ra rất nhiều máu, bây giờ còn không cảm thấy có cái gì, nếu liên tục một hai ngày, tất nhiên tạo thành ảnh hưởng đối với Cự Côn, kéo dài tới cuối cùng sẽ có khả năng khô máu mà chết.

Oanh!

Tiểu thiên thế giới trong Cự Côn lại đột nhiên chấn động, đám người Huyễn Vô Cực đánh tới vây cá Cự Côn bảo trì cân bằng.

Độ dày vây cá Cự Côn chừng hai mươi, ba mươi trượng, độ rộng cũng chỉ một lý, nếu đám người Huyễn Vô Cực hợp lực công kích, thật sự có thể từng chút một chặt đứt vây cá!

Mắt thấy vây cá bị thương, Ma Quang nổi giận trong lòng, nhưng mà nó không nghĩ ra bất kỳ biện pháp giải quyết, tình huống hiện tại giống như một đầu voi đối mặt với một đám muỗi hút máu, rất khó phát ra phản kích hữu hiệu.

Liên tục bơi năm, sáu canh giờ, Cự Côn mất máu càng ngày càng nhiều, mà vây cá phía bên phải đã bị chém xuống một nửa, đã ảnh hưởng tốc độ Cự Côn rất lớn.

Mà đúng lúc này, ở trước mặt Cự Côn, xuất hiện một đạo hẻm núi dài sâu thẳm.

Đây là rãnh biển.

Rãnh biển Nam Hải có thể đạt tới năm, sáu vạn trượng, sâu bảy, tám vạn trượng, cũng chính là chiều sâu mấy trăm dặm, dưới chiều sâu như vậy, áp lực nước biển khủng bố đến không thể tưởng tượng, cho dù là Cự Côn cùng chư tộc đáy biển sâu, cũng không thể lặn xuống vô hạn.

Mà Huyễn Vô Cực dù sao cũng là nhân loại sống ở trên đất bằng, cho dù có bí pháp bộ tộc đáy biển sâu duy trì, hắn lặn xuống cực hạn, hẳn càng kém một ít so với Cự Côn cùng chư tộc đáy biển sâu.

Hiện tại, chỉ có thể so ai có thể lặn càng sâu!

Ma Quang cắn răng một cái, thao túng Cự Côn trực tiếp lặn xuống phía dưới.

Chiều sâu nhanh chóng gia tăng!

Hai vạn hai ngàn trượng!

Hai vạn ba ngàn trượng!

Hai vạn năm ngàn trượng!

... Cự Côn không ngừng hút vào nước biển áp lực cao, khiến chúng nó dung nhập máu cùng cơ thể, cân bằng áp lực đến từ hải dương, mà về phần tiểu thiên thế giới bởi vì tự thành một mảnh không gian, cho nên cũng không chịu đựng áp lực.

Khi chiều sâu đến hai vạn sáu ngàn trượng, Huyễn Vũ Thiếp cùng Nam Hải Ma Vực Đông tông tông chủ không chịu nổi, bọn họ ngưng kết năng lượng hộ thể ở bên ngoài thân phát ra tiếng vang ca ca ca, hiển nhiên đạt đến cực hạn, cho dù có từ chư tộc đáy biển sâu đưa Tị Thủy châu, cũng chịu không nổi chiều sâu như vậy.

- Các ngươi đi về trước.

Huyễn Vô Cực ngắn gọn hạ đạt mệnh lệnh.

- Được!

Huyễn Vũ Thiếp cùng Đông tông tông chủ ngừng lại, một khi năng lượng hộ thể vỡ nát, bọn họ có thể bị nước biển áp chế, thân là cao thủ Mệnh Vẫn, bị nước biển áp chế sẽ thành trò cười.

Tiếp tục xuống phía dưới, hai vạn chín ngàn trượng, ba vạn trượng... Lúc này đã sâu hai trăm lý, Mặc Giao tộc tộc trưởng cùng hai Bích Nhãn Hải Viên Vận Mệnh tầng hai cũng chịu không nổi, đành dừng lại bơi về phía trước.

Ba vạn ba ngàn trượng, lúc này, Ma Quang đã có thể cảm nhận được thân thể Cự Côn run rẩy, mặc dù nó là cự thú đáy biển sâu, năng lực điều tiết áp lực cũng có cực hạn.

- Mấy thằng nhóc này thật là kiên trì.

Ma Quang nhìn cảnh tượng ở ngoài Cự Côn, mở miệng toàn là thằng nhóc, ở trước mặt Ma Quang thọ mệnh đạt tới mấy vạn năm, những nhân vật Huyễn Vô Cực này quả thật chỉ có thể xem như tiểu bối.

Ba vạn năm ngàn trượng, dưới chiều sâu như thế, diện tích một xích vuông sẽ chịu đựng sức nặng mấy trăm vạn cân, sắc mặt Huyễn Vô Cực rốt cuộc âm trầm ngừng lại, mặc dù có bí thuật bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên phụ trợ, hắn cũng đến gần cực hạn.

Hiện tại chín thành năng lượng trong cơ thể hắn dùng chống cự áp lực nước biển cực lớn, căn bản không thể công kích. Bao gồm tộc trưởng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, tình huống cũng không tốt hơn Huyễn Vô Cực bao nhiêu, khai chiến ở trong này, năng lượng tiêu hao phi thường nhanh chóng, chỉ cần phát ra mấy chiêu, năng lượng sẽ dùng gần sạch, đến lúc đó có thể trở về hay không sẽ là vấn đề.

- Coi như bọn chúng vận khí tốt, chúng ta đi về hải vực vạn trượng.

Huyễn Vô Cực để lại một lũ tinh thần ấn ký ở trên thân Cự Côn, bơi ngược về.

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên cũng đã sớm bắt đầu sinh ý lui, lúc này ngừng lặn xuống.

Nhìn thấy hai cái đuôi chán ghét phía sau rốt cuộc tạm thời buông tha, Ma Quang thở dài một hơi, ba vạn năm ngàn trượng, cũng gần như là cực hạn Cự Côn có thể chịu đựng, thân thể Cự Côn chắc chắn, diện tích cũng tương ứng lớn rất nhiều, áp lực chịu đựng tự nhiên cũng lớn hơn nữa.

Ở chiều sâu như thế, Cự Côn tiêu hao năng lượng rất nhanh, cho dù tốc độ Cự Côn tụ tập nguyên khí thiên địa thập phần xuất chúng, cũng chỉ miễn cưỡng duy trì thôi.

Ma Quang cực độ buồn bực trong lòng, nó chú ý tới ấn ký của Huyễn Vô Cực thủy chung ở trên thân Cự Côn, kể từ đó, Cự Côn chỉ cần vừa lên, hắn sẽ lại lần nữa tổ chức công kích, hơn nữa theo thời gian trôi qua, Huyễn Vô Cực có thể còn có thể tìm chút giúp đỡ.

Trải qua đại chiến vừa rồi, miệng vết thương trên thân Cự Côn có mấy trăm cái, nhất là miệng vết thương vây cá bên phải nghiêm trọng nhất, bị Huyễn Vô Cực tập trung hỏa lực công kích mấy canh giờ, xẻ mở hơn phân nửa, không có một tháng tu dưỡng đừng nghĩ khôi phục, mà ở dưới áp lực đáy biển, Cự Côn căn bản không có năng lượng dư thừa để chữa thương.

Tình huống rất không tốt!

Mà đúng lúc này, Ma Quang đột nhiên cảm giác chỗ tiểu thiên thế giới đã xảy ra chấn động liên tiếp, nguyên khí trong đó bị quấy, nhanh chóng trôi qua.

Ma Quang cả kinh trong lòng, tức khắc trốn vào vách chướng, đi tới tiểu thiên thế giới, trong phiền tiểu thiên thế giới, nguyên khí thiên địa bị giảo thành lốc xoáy, cuồn cuộn không ngừng hội tụ tới Lâm Minh.

- Hảo tiểu tử, rốt cuộc đ Toàn Đan trung kỳ!

Ma Quang vốn tưởng rằng Lâm Minh còn phải dùng bảy tám ngày, không nghĩ tới hôm nay đã đột phá, lúc này khống chế toàn bộ nguyên khí thiên địa trong Cự Côn đưa tới tiểu thiên thế giới cung cấp cho Lâm Minh hấp thu, đại khái qua thời gian nửa nén hương, Lâm Minh hút tất cả nguyên khí thiên địa vào đan điền, thể tích tinh hạch Toàn Đan trong đan điền mở rộng gấp đôi có thừa, kế tiếp, tình cảnh lúc trước đột phá Hắc Động Toàn Đan đã xảy ra.

Tinh hạch Toàn Đan trong đan điền đầu tiên là vỡ nát, rồi sau đó sụp xuống, mười mấy tức thời gian liền ngưng tụ thành một viên càng nhỏ, tốc độ tinh hạch Toàn Đan quay tròn nhanh hơn, mặt ngoài tinh hạch hiện ra là hình cầu hoàn mỹ, tối đen như mực, trong đó ẩn chứa chân nguyên, so với lúc trước tăng phúc thêm mấy lần.

Toàn Đan trung kỳ!

Bởi vì ngưng kết Hắc Động Toàn Đan, tổng sản lượng chân nguyên của Lâm Minh xa xa không phải võ giả Toàn Đan bình thường có thể bằng được.

Ở trên con đường võ đạo, Toàn Đan là cảnh giới đặc biệt, chia làm hai cái giai đoạn lớn, một là Toàn Đan kỳ bình thường, một là Mệnh Vẫn kỳ.

Bình thường võ giả Toàn Đan đạt tới Toàn Đan hậu kỳ sẽ bắt đầu trải qua Mệnh Vẫn Toàn Đan Chí Cực, đan điền võ giả Mệnh Vẫn kỳ vẫn là tinh hạch Toàn Đan.

Nói cách khác, hiện giờ khoảng cách Lâm Minh đến Mệnh Vẫn kỳ cũng chỉ là kém hai cái cảnh giới mà thôi.

- Lâm Minh, hiện tại Huyễn Vô Cực đã có thể cảm giác tới Cự Côn, hắn thủ ngay tại địa phương hải vực vạn trượng, chỉ cần Cự Côn vừa động, hắn sẽ phát giác, hắn tính toán vây chết chúng ta, ngươi tính toán làm sao bây giờ?

Bị người bức đến loại trình độ này, Ma Quang cực độ buồn bực, ở nơi đây, Cự Côn cũng không có thể chống đỡ lâu dài, bốn năm tháng còn được, nếu một năm hai năm, năng lượng Cự Côn sẽ hao hết mà chết, về phần Lâm Minh, tuy rằng đột phá, nhưng không có khả năng địch nổi Huyễn Vô Cực Mệnh Vẫn tầng bốn.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, trong đôi mắt hiện lên một đạo hàn quang:

- Nếu bọn họ thủ tại chỗ này, sẽ phải trả một cái giá tương ứng.

Chương 709: Lại mở ra Bát Môn Độn Giáp

Ma Quang thao túng Cự Côn, từ chiều sâu ba vạn năm ngàn trượng bay lên đến ba vạn trượng, chiều sâu này, áp lực vẫn khủng bố như trước.

Huyễn Vô Cực vẫn canh giữ ở đáy biển sâu hơn một vạn hơn trượng, nếu Cự Côn trở lên, hơn phân nửa sẽ lọt vào Huyễn Vô Cực công kích.

- Lâm Minh, ngươi tính toán làm như thế nào?

Ma Quang hỏi, tuy rằng hiện tại thực lực Lâm Minh tăng vọt, nhưng so với Huyễn Vô Cực vẫn kém rất nhiều, mặt chính đi đối phó Huyễn Vô Cực, tương đương là chịu chết.

Lâm Minh nói:

- Để cho bọn họ thủ ở trong này, ta đi hang ổ bọn họ, xem bọn hắn có thể thủ bao lâu. Bọn họ nếu không quay về, vậy chuẩn bị tốt nhìn hang ổ bọn chúng bị giết tán loạn đi.

Lâm Minh ngưng tụ Hắc Động Toàn Đan đến đột phá Toàn Đan trung kỳ, thực lực lại tăng lên một mảng lớn, hắn phỏng đoán hiện tại chính mình hẳn có thể miễn cưỡng đánh bại võ giả Mệnh Vẫn tầng hai, cụ thể chiến lực có bao nhiêu, còn phải đánh một trận cùng võ giả Mệnh Vẫn tầng hai mới biết được.

- Đánh hang ổ?

Ánh mắt Ma Quang sáng lên:

- Ha ha ha, ta thích, tiểu tử ngươi rất hợp khẩu vị ta, có bản Thánh Chủ ở đây, Cự Côn ở dưới nước chống đỡ non nửa năm không thành vấn đề, ngươi buông tay ra chân phá hư đi, thật chờ mong biểu tình của đám nhóc này a, ha ha ha ha!

Ma Quang càng nghĩ càng thư thái, đến lúc đó khiến cho bọn họ tiến thối lưỡng nan, nếu tiếp tục thủ, hang ổ bị Lâm Minh đánh tung tóe, nếu trở về, hắn sẽ ung dung chủ trì Cự Côn trồi lên mặt biển, khôi phục đến trạng thái tốt nhất, chiêu này quả thật thực không tệ.

Lâm Minh nói:

- Không nóng nảy, ta trước rèn luyện gân cốt một chút.

Nói xong, hắn từ trong Tu Di giới lấy ra một quả màu vàng, chính là Huyền Kim thần quả!

Huyền Kim thần quả giống như nấm Phàm Nhân giới, tuy nhiên nấm sinh trưởng ở trên gỗ mục, mà Huyền Kim thần quả lại chuyên môn sinh trưởng ở trên Ma Thần Chi Cốt.

Nên biết rằng, dùng tinh hoa gỗ mục có thể dựng dục ra Phàm giới kỳ dược Linh Chi ngàn năm, như vậy dùng tinh hoa Ma Thần Chi Cốt, dựng dục ra Huyền Kim thần quả, giá trị có thể nghĩ mà biết.

Lúc trước Lâm Minh ở vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh phát hiện bốn thi sát, thân thể mỗi một thi sát đều có thể so với bảo khí thiên giai, điều này khiến đám người Đoan Mộc Quần công kích ở trên thân thi sát không có hiệu quả.

Nếu không phải Lâm Minh có được Chiến Linh, rót Chiến Linh vào ở Tử Huyễn thương, lực công kích tăng lên thật to, cũng căn bản không làm gì được bốn thi sát kia.

Thẳng đến khi Lâm Minh giết tới ổ thi sát, quật thạch quan, mới biết được bí mật, chúng nó có thể có được phòng ngự khủng bố như thế, chính vì Huyền Kim thần quả này.

Huyền Kim thần quả là thánh vật luyện thể chí dương chí cương, với tu vi bốn thi sát, căn bản không nuốt được, chúng nó nuốt chính là rễ cây Huyền Kim thần quả, sau khi Huyền Kim thần quả trưởng thành, rễ cây hấp thu tinh hoa, so sánh mà nói, năng lượng ẩn chứa trong rễ cây tự nhiên yếu hơn nhiều, với tu vi bốn thi sát miễn cưỡng có thể chịu đựng.

- Lâm Minh, ngươi muốn nuốt nó?

Ma Quang thoáng sửng sốt, Huyền Kim thần quả là chất dinh dưỡng tích tụ lâu dài của Ma Thần Chi Cốt, năng lượng ẩn chứa trong đó quá mạnh mẽ, Ma Quang cũng không dám khẳng định Lâm Minh có thể chịu đựng được hay không, hơn nữa Huyền Kim thần quả là tài liệu luyện dược cực phẩm, nếu trực tiếp nuốt, hiệu quả sẽ rất kém.

- Lâm Minh, ngươi không tính toán ngày sau trở thành đỉnh cấp Luyện Dược sư, dùng Huyền Kim thần quả để luyện dược?

Lâm Minh lắc đầu:

- Ta trở thành đỉnh cấp Luyện Dược sư, sợ là phải chờ rất nhiều năm, đến lúc đó, có lẽ ta sẽ có cơ duyên mới, không đáng vì tiết kiệm một quả Huyền Kim thần quả mà lãng phí tiềm lực chính mình, với ta mà nói, thiên tài địa bảo tốt mấy cũng không quý báu như thời gian.

- Hắc, tiểu tử, nói rất hay, chỉ là một quả Huyền Kim thần quả, quả thật không đáng để ý, đây là thánh dược cực phẩm luyện thể, dùng xuống phía dưới, có thể tăng lên lực phòng ngự thân thể rất lớn, có lẽ có thể tăng lên tới bảo khí địa giai đỉnh cấp thậm chí tiêu chuẩn bảo khí thiên giai.

Thân thể nhân loại không thể so sánh cùng thi sát, cho dù là chỉ là địa giai đỉnh cấp bảo khí cũng vô cùng biến thái.

Mục tiêu Lâm Minh lần này không đơn giản là rèn luyện thân thể, đề cao lực phòng ngự, là phải nhân cơ hội này, mở ra Bát Môn Độn Giáp thứ hai môn, Đỗ môn.

Lúc này, khoảng cách Lâm Minh mở ra Hưu môn đã qua đi thật lâu, cơ sở hắn luyện thể cũng đủ vững chắc, lại có dược vật Huyền Kim thần quả đỉnh cấp luyện thể tương trợ, đột phá Đỗ môn cũng không khó.

- Hắc Động Toàn Đan, Toàn Đan trung kỳ, cộng thêm mở ra Đỗ môn, không biết chiến lực của ta sẽ như thế nào?

Lâm Minh nắm chặt nắm tay, trong lòng tràn ngập chiến ý, hắn khẩn cấp muốn đi giao thủ với cường giả Mệnh Vẫn tầng hai.

Cầm Huyền Kim thần quả trong tay, Lâm Minh có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng ẩn chứa trong đó khủng bố, không chỉ nói ăn nó, chính là hấp một ngụm hương khí của nó, đều cảm giác thấm vào ruột gan, dường như tế bào toàn thân đều được tẩm bổ.

Lâm Minh không hề lưỡng lự, một ngụm nuốt Huyền Kim thần quả xuống phía dưới, Huyền Kim thần quả vào hóa thành một cỗ nhiệt lưu đi ào ào vào trong cơ thể Lâm Minh.

Yên lặng mấy tức, rồi sau đó cỗ năng lượng này giống như nước sôi trào quay cuồng lên, tùy ý tiến vào trong huyết mạch Lâm Minh, bắt đầu hoành hành!

Thân thể huyết mạch Lâm Minh sớm đã trải qua vô số lần rèn luyện, cứng cỏi như bảo khí, nhưng dù vậy, đột nhiên năng lượng khủng bố ào ào đi vào, cũng có chút không chịu nổi.

Loại tình huống này đã sớm ở trong Lâm Minh đoán trước, một đường đi tới, Lâm Minh đã sớm trải qua quá rất nhiều lần tình cảnh cùng loại, hắn nhịn đau đớn, không chút hoang mang vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết, bắt đầu thao túng năng lượng Huyền Kim thần quả tấn công Đỗ môn sau lưng giấu ở trong cột sống.

Cột sống xưng là long cốt, nó là cây trụ trong cơ thể người, là đòn dông chống đỡ sinh mệnh, đầu người, lồng ngực, khoang bụng, tứ chi toàn bộ đều phải dựa vào long cốt để chống đỡ, một khi phát lực toàn thân, như vậy phải trải qua long cốt truyền lại.

Long cốt giống như một cây cung, một cây cung căng thẳng, cây cung này càng cứng cỏi, co dãn càng tốt, như vậy lực lượng lại càng mạnh. Nhưng mà trên thực tế, long cốt đại đa số võ giả đều thành nhược điểm của bọn họ.

Đây là bởi vì trong long cốt có hàm chứa tủy sống thần kinh, thần kinh cơ cấu phức tạp mà yếu ớt, một khi bị tấn công, bị người cắt đứt, như vậy võ giả cơ bản bị phế đi, trừ phi là luyện đến bất tử chi thân, nếu không cho dù có thiên tài địa bảo đỉnh cấp, cũng rất khó xử lý.

Mà đặc tính long cốt lại rất khó tu luyện. Võ giả có thể luyện cơ thể, luyện nội tạng, luyện gân cốt, nhưng rất khó luyện thần kinh, luyện cốt tủy.

Lâm Minh thông qua mười thành Tôi Tủy, bước đầu rèn luyện tủy sống, điều này ở trong chiến đấu Toàn Đan cùng Toàn Đan là đủ rồi, nhưng đến cảnh giới Mệnh Vẫn, lại có vẻ có chút không đủ.

Ở trong Bát Môn Độn Giáp, Đỗ môn chính là bổ sung luyện tủy.

Đỗ môn tụ tập năng lượng để tăng cường bảo hộ long cốt võ giả, rồi sau đó với long cốt làm trung tâm, kéo toàn thân võ giả lên, khiến lực lượng võ giả tăng gấp bội, trừ bỏ lực lượng ra, sức bật võ giả, lực chịu đựng, lực cân bằng cùng lực phòng ngự cũng sẽ tăng lên rõ rệt.

Ba ba ba!

Phía sau lưng Lâm Minh vang lên một trận tiếng vang giống như cây đậu bạo, năng lượng nguyên khí vô hình cấp tốc xoay tròn chung quanh thân thể Lâm Minh, hình thành từng cơn lốc nhỏ, tại trong dạng năng lượng va chạm kịch liệt, quần áo trên thân Lâm Minh không chịu nổi năng lượng tấn công, vô thanh vô tức hóa thành bụi bặm tiêu tán, lộ ra thân thể Lâm Minh rắn chắc giống như con báo.

Lúc này, làn da phía sau lưng Lâm Minh đã biến thành xanh ngọc nửa trong suốt, toàn bộ long cốt Lâm Minh đều lồi ra, từng đốt xương sống, mạch máu, thần kinh đều có thể thấy rõ ràng, từ xương cổ bắt đầu xuống đoạn xương sống thứ chín, sáng lên huyết quang mờ nhạt, những huyết quang này ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành một viên huyết châu, đây đúng là chỗ Đỗ môn!

Lúc này đầu Lâm Minh đổ đầy mồ hôi, hô hấp trầm trọng, nhiều chỗ mạch máu kinh mạch trên thân hắn bởi vì không chịu nổi năng lượng áp lực mà bạo toái, nhưng hắn đối với chuyện này vẫn hồn nhiên, như trước cắn răng tụ tập năng lượng toàn thân, phối hợp năng lượng trong Huyền Kim thần quả cùng nhau phát động tấn công Đỗ môn.

Một lần lại một lần thất bại, mồ hôi Lâm Minh rơi xuống như mưa.

Một cái canh giờ, hai cái canh giờ... Chậm rãi, trong mồ hôi Lâm Minh có thêm tơ máu, nếu không phải có Hưu môn cường đại khôi phục sức khỏe làm hậu thuẫn, hắn căn bản không chống đỡ được lâu như vậy.

Tình cảnh như thế, ngay cả Ma Quang cũng xem hết hồn, Lâm Minh song tu pháp thể, hai mươi mốt tuổi liền nuốt Huyền Kim thần quả, không ngừng tấn công cực hạn, điều này khiến cho hắn thường xuyên phải chịu đựng thống khổ thật lớn.

Lại trôi qua một cái canh giờ, Lâm Minh cắn nát hai môi, hai mắt toàn tơ máu.

- Phá cho ta!

Oanh!

Trong nháy mắt, năng lượng toàn thân Lâm Minh cùng khí huyết lực đều dũng mãnh hướng về đoạn xương sống thứ chín phía sau lưng, dường như có cái gì bùng nổ ở nơi đó, kế tiếp, một cỗ máu tươi ngạnh sinh xông phá da thịt Lâm Minh, bắn ra không gian, giống như một mũi tên rời cung, bắn thẳng ra xa mấy chục trượng.

Bắn ra cỗ máu tươi này, Lâm Minh dường như hư thoát, vùi đầu ngã xuống giường đá đã vỡ nát, mồ hôi cả người như mưa, không còn có một chút khí lực.

Hào quang xanh ngọc sau lưng huyền chậm rãi biến mất, xương cốt cơ cũng đều ẩn nấp, nhìn không thấy. Xông phá Đỗ môn, tiêu hao rất nhiều lực lượng của hắn.

- Lâm Minh, ta thật sự phải ghen tị ngươi, lại cho ngươi thành công, hai mươi mốt tuổi Toàn Đan trung kỳ, cộng thêm mở ra Bát

Môn Độn Giáp cửa thứ hai, Ma Đế năm đó không bằng ngươi.

Lâm Minh ngay cả khí lực đáp lời không còn nữa, hắn chống đỡ thân thể ngồi xuống, run rẩy lấy ra một quả đan dược từ trong Tu Di giới nuốt vào, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Cùng lúc đó, tinh hạch Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh cũng bắt đầu điên cuồng hấp thu nguyên khí thiên địa, bổ sung thể lực cho Lâm Minh.

Sau một cái canh giờ, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt kia dường như ẩn chứa lôi đình lực trong thiên địa, khiến lòng người kinh hãi.

- Có thể xuất phát.

Lâm Minh đứng lên, trong ánh mắt như lợi kiếm hiện lên một tia sát khí lạnh như băng.

Chương 710: Thần chết trong đêm tối

Đáy biển sâu ba vạn trượng, chìa tay không thấy ngón, Lâm Minh lặng yên rời Cự Côn, lặn vào trong biển cả mênh mông, áp lực nước to lớn đè xuống, dựa vào lực phòng ngự thân thể như bảo khí của Lâm Minh, chống chịu áp lực nước cỡ này không có gì là khó.

Lúc trước Huyễn Vô Cực để lại dấu ấn tinh thần trên người Cự Côn, chỉ giới hạn trong theo dấu Cự Côn, Lâm Minh chỉ cần cẩn thận một chút, cũng không khó tránh khỏi cảm giác tra xét của Huyễn Vô Cực.

Lâm Minh men theo rãnh biển lặn ra trăm dặm, mới chuyển hướng lên trên, vừa thu liễm khí tức, vừa lao lên mặt nước với tốc độ cực nhanh.

Một hơi xông lên mặt biển, Lâm Minh lại bay là là sát mặt biển, mục tiêu thẳng tới Nam Hải Ma Vực!

Từ sau hai lần liên tục bị Lâm Minh dẫn Cự Côn tập kích, Nam Hải Ma Vực liền giới nghiêm toàn tuyến, khu vực năm ngàn dặm quanh Nam Hải Ma Vực trải rộng đông đảo thám báo, một khi phát hiện Cự Côn đột kích sẽ báo lên chủ đảo với tốc độ nhanh nhất, Lâm Minh còn muốn dẫn Cự Côn đột kích Nam Hải Ma Vực là không thể được nữa.

Bay suốt một đường, Lâm Minh liên tục phát hiện khí tức của ba đợt thám báo, đối phương đều là Tiên Thiên Chí Cực, năng lực của bọn họ tự nhiên không có khả năng phát hiện được Lâm Minh.

Lâm Minh dễ dàng vòng qua các thám báo này, chỉ cần hai ngày liền đến tông môn Nam Hải Ma Vực.

Lúc này đang là đêm khuya, trời đen gió lớn, đúng là thời cơ tốt để ám sát.

Từ lúc Nam Hải Ma Vực bị cướp sạch lần trước đã qua mấy tháng, những công trình bị phá hủy đã xây dựng lại, chỉ là các phương tiện như đại trận tu luyện, dược viên, đại trận hộ tông... Không phải năm ba tháng là xây dựng lại được. Muốn sửa chữa những phương tiện này, cần đầu tư rất nhiều sức người cùng các loại tài nguyên.

Lâm Minh nhìn thấy Nam Hải Ma Vực đã xây dựng lại một bộ phận lớn, khóe miệng trồi lên tia cười lạnh, không biết đợi cho đến khi trưởng lão Nam Hải Ma Vực chỉ còn mỗi mình Huyễn Vô Cực, hắn sẽ có biểu tình gì?

Bó chặt áo, Lâm Minh như con dơi trong đêm đen, lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào trong dãy nhà Nam Hải Ma Vực.

Gió đêm hiu hiu, thổi vào mặt, Lâm Minh có thể nếm ra mùi mặn trong gió thổi từ trên ma đảo, mùi này chính là mùi của máu tươi.

Ánh trăng vốn đã không quá sáng chìm vào trong mây đen, bầu trời càng tối tăm hơn, Lâm Minh đi trên đường nhỏ u ám, nơi đi qua có thể nghe được tiếng côn trùng kêu ren rét.

Tiềm hành khoảng nửa nén nhang, Lâm Minh nghe được trong một căn phòng truyền ra tiếng thở dồn dập trầm thấp của nữ tính, trong lòng khẽ động, Lâm Minh dừng bước.

Nam Hải Ma Vực là tông môn dâm đ*o, khác với phong cách sát đạo của Ma Đế, đệ tử Ma Vực mỗi ngày tu luyện đều phải giao hợp với nữ nhân khác nhau. Những nữ nhân sinh sống ở Nam Hải Ma Vực cũng không phải đều là bị bắt buộc, cũng có một số nữ nhân cam lòng tình nguyện bị người ta dùng làm lô đỉnh tu luyện. Điều này cũng giống như nữ nhân Hợp Hoan tông, dù sao gia nhập đại tông môn, nếu có thể lấy lòng được những nam đệ tử, nhận được chút tài nguyên tu luyện từ bọn họ, còn vượt qua mười mấy năm khổ công tu luyện.

Lâm Minh dựa lưng vào cửa sổ, vươn cảm giác vào phòng, nhìn dưới màn giường hồng nhạt có một nữ nhân thân thể đầy đặn mặc lụa mỏng manh, vặn vẹo ngồi trên người một nam nhân, còn nam nhân đang vươn tay heo của mình tùy ý sờ nắn trước ngực nữ nhân.

Tu vi nam nhân là Tiên Thiên kỳ, còn nữ nhân chỉ là Ngưng Mạch sơ kỳ mà thôi. Đối với phần lớn võ giả nữ tính không có thiên phú tu luyện, bọn họ chỉ cầu mong đột phá Ngưng Mạch kỳ, có thể kéo dài mấy chục năm thanh xuân để hưởng thụ nhân sinh là đủ, bọn họ cũng không có dã tâm gì với con đường võ đạo.

Lâm Minh giơ ngón tay, trên đầu ngón tay sinh ra một dòng nguyên khí xanh xám, nhìn dòng nguyên khí này, Lâm Minh hơi sửng sốt, trong mấy tháng qua Chiến Linh lại trưởng thành hơn!

Đối với võ giả mà nói, ngưng tụ Chiến Linh càng sớm, không gian trưởng thành của Chiến Linh ngày sau lại càng lớn, chính là vì theo võ giả tu luyện cùng đột phá, Chiến Linh cũng sẽ chầm chậm trưởng thành. Mỗi một lần đột phá đều tương ứng với một lần trưởng thành của Chiến Linh, ban đầu Lâm Minh đột phá Toàn Đan, cộng thêm Huyết Yêu cốt, một hơi ngưng tụ ra Chiến Linh cấp Thanh Đồng, hiện giờ lại đột phá Toàn Đan trung kỳ, Chiến Linh của Lâm Minh đã từ cấp Thanh Đồng thành hình tiến lên quá độ cấp Thanh Đồng tiểu thành.

Mỗi một cấp Chiến Linh đều tương ứng với bốn giai đoạn thành hình, tiểu thành, đại thành, viên mãn. Cho dù là cường giả cấp đế, Chiến Linh của bọn họ cũng chỉ dừng lại ở cấp Thanh Đồng mà thôi.

“Chiến Linh của ta hiện giờ gần tới cấp Thanh Đồng tiểu thành, ngày sau đợi ta lên đến Mệnh Vẫn, hẳn là có thể cho Chiến Linh đạt tới cấp Thanh Đồng viên mãn. Còn sau Mệnh Vẫn tầng cao, có lẽ ta sẽ đạt được Chiến Linh cấp Bạch Ngân, không biết uy lực của Bạch Ngân Chiến Linh sẽ như thế nào?”.

Trong lòng Lâm Minh tràn ngập chờ mong, nhưng lúc này không phải thời điểm nghĩ những điều đó, ngón tay co lại, Chiến Linh bám lên đầu ngón tay, búng ra.

Xẹt! Xẹt!

Hai dòng khí có Chiến Linh bám lên bắn vụt ra, như có mắt bắn ngay vào gáy của đôi nam nữ đang giao hoan.

Nháy mắt, Chiến Linh xông vào trong thần kinh đôi nam nữ này, hai người lập tức hôn mê.

Lâm Minh lóe lên, tiếp đó đã đến cạnh giường.

Trên giường, mông to ngực lớn, xuân sắc vô hạn, Lâm Minh đẩy ra nữ nhân nằm trên người nam đệ tử Nam Hải Ma Vực, bàn tay đặt lên thiên linh của hắn.

Sưu Hồn thuật!

Một chiêu bí pháp ma đạo này, trước đó luôn là Ma Quang sử dụng, Lâm Minh cảm thấy thuận tiện cũng học luôn. Với cường độ tinh thần lực và linh hồn của Lâm Minh hiện giờ, nắm giữ cũng không khó.

Bởi vì linh hồn lực chênh lệch quá lớn, Lâm Minh có thể tra xét ra những tin tức mình muốn dưới tình huống không tổn hại tới tinh thần chi hải của đệ tử ma đạo này.

“Trên ba đảo Nam Hải Ma Vực hiện giờ có tổng cộng bảy trưởng lão Mệnh Vẫn... Trong đó có sáu Mệnh Vẫn tầng một, một người Mệnh Vẫn tầng hai...”.

Lâm Minh mặc kệ tên nam đệ tử Tiên Thiên kỳ này, ước chừng vị trí mấy trưởng lão trong đó, lặng lẽ mò tới gần.

Hoàn thành Hắc Động Toàn Đan, đột phá Toàn Đan trung kỳ, lại mở ra Bát Môn Độn Giáp, thực lực của Lâm Minh thật sự rất dễ dàng đánh chết Mệnh Vẫn tầng một.

Về phần đôi nam nữ giao hoan trên giường này, Lâm Minh chỉ làm bọn họ hôn mê lâu hơn, sau đó ngụy trang bọn họ giao hoan hoàn thành mệt mỏi ngủ say. Đối với tép nhỏ như thế này, Lâm Minh không có hứng thú gì, mục đích lần này của hắn rất rõ ràng, chính là chuyên giết trưởng lão.

Trong chiến tranh Nam Hải, mỗi một vị trưởng lão Nam Hải Ma Vực đều dính rất nhiều máu tươi của đệ tử liên minh thời chiến, đối với liên minh thời chiến, trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một là chiến lực cao nhất, bọn họ rất khó địch nổi.

Tiềm hành suốt một đường, dựa vào cảm giác nhạy bén cùng linh hồn lực mạnh mẽ, Lâm Minh tránh né từng cái trạm gác, cuối cùng tới gần tẩm cung của trưởng lão đầu tiên.

Cẩn thận vươn cảm giác ra tra xét, Lâm Minh nhìn thấy một lão già mặc áo bào xám đang cầm xem xét ngọc giản ở trước bàn, trong tay lăn hai hòn bi. Ở trước mặt hắn đặt một chén sứ, trong chén chứa chất lỏng đỏ như máu.

“Kẻ đầu tiên...”.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn từng gặp qua trưởng lão này lúc tập kích Nam Hải Ma Vực, tu vi của đối phương chỉ mới vào Mệnh Vẫn tầng một không lâu, dưới tay Lâm Minh chỉ có phần bị miểu sát.

Tay phải lặng lẽ vuốt Tu Di giới, Lâm Minh rút ra trường thương thiên giai.

Đúng lúc này, trưởng lão trong phòng chợt động, nhăn mày lại, tuy rằng hắn không cảm giác được Lâm Minh tra xét, nhưng có thể cảm giác được sát khí.

Ai?

Trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một kia phản xạ muốn rút vũ khí ra, ngay lúc này, cửa phòng của hắn lặng lẽ tiêu tán thành bột phấn, thương mang màu đen ngưng tụ cao độ đâm thẳng vào, khóa chặt mi tâm của trưởng lão áo bào tro này.

Thương mang chưa tới, trưởng lão áo bào tro đã cảm giác mi tâm đau đớn như bị Lâm Minh đâm phải.

Trong nháy mắt này, trưởng lão áo bào tro dựng thẳng lông tóc, hắn cảm giác được cái chết đang đè xuống!

Hống!

Trưởng lão áo bào tro gầm lên, một cây mâu ngắn trong Tu Di giới như có được linh tính nhảy lên lòng bàn tay của hắn, hiện giờ hắn đã không còn trốn kịp, đang muốn đâm thẳng mâu về phía Lâm Minh, dùng phương thức cả hai cùng chết để buộc Lâm Minh quay lại phòng thủ. Ngay lúc này, trưởng lão áo bào tro bỗng cảm giác không gian xung quanh mình như vặn vẹo, tiếp đó mũi thương đoạt mạng đã tới trước mặt trưởng lão áo bào tro nhanh như thuấn di.

Một thương đâm thủng tủy não, lực lượng Chiến Linh bùng nổ, nháy mắt xoắn nát nhừ đầu óc của trưởng lão áo bào tro, máu tươi cùng não tương phun ra!

Miểu sát không chút bất ngờ!

Lâm Minh không lựa chọn những nhược điểm như trái tim, cổ họng, mà chọn một thương đâm thẳng mi tâm, chính là vì miểu sát đối phương, không cho hắn phát ra chút âm thanh.

“Giải quyết”.

Lâm Minh thu hồi Tu Di giới cùng thi thể của trưởng lão áo bào tro, lặng lẽ ra khỏi phòng. Lần ám sát đầu tiên, cực kỳ thuận lợi.

Nhưng đợi Lâm Minh chuẩn bị dựa theo vị trí trong trí nhớ mà tìm tới trưởng lão Mệnh Vẫn thứ hai, bỗng nhiên trên vùng trời ma đảo vang lên tiếng kèn dài. Tiếp theo những ngọn đuốc sáng lên, từ mọi hướng trên ma đảo kéo tới, hợp thành dãy đuốc sáng ngời.

Từng hộ pháp Toàn Đan cùng trưởng lão Mệnh Vẫn bay lên không trung, phát ra cảm giác tìm tòi khắp nơi.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh.

“Bị phát hiện rồi!”.

Hắn tự nhận là mọi thứ làm gọn gàng sạch sẽ, lại không biết vì sao bị phát hiện.

“Nam Hải Ma Vực là tông môn ngũ phẩm truyền thừa mấy ngàn năm, quả nhiên có chút thủ đoạn phòng ngự thích khách!”.

Lâm Minh lầm bầm, xem chừng trên người trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một kia có để lại dấu ấn đặc thù như là ngọc giản mệnh hồn, hắn vừa chết liền phát động dấu ấn, liền bị người ta biết được.

Những trưởng lão Mệnh Vẫn cùng các hộ pháp Toàn Đan bay lên nhanh chóng xác định vị trí của Lâm Minh, đồng loạt lao tới bao vây Lâm Minh.

Nếu bị phát hiện, Lâm Minh dứt khoát không ẩn giấu thân mình nữa, hắn cầm thương trắng, bay thẳng lên, đông đảo võ giả bao vây còn chưa biết đang chờ đợi bọn họ là vận mệnh bị giết hại.

Tổng cộng sáu trưởng lão Mệnh Vẫn, dẫn đầu là tông chủ Ma Vực Đông tông đeo mặt nạ!

Hắn liếc một cái liền nhận ra Lâm Minh, nghiến muốn nát răng.

- Tiểu tử, lại là ngươi!

Lâm Minh liếc qua tông chủ Ma Vực Đông tông, mười ngày trước hắn cũng theo Huyễn Vô Cực cùng đuổi giết Cự Côn, công kích của hắn tuy rằng không mạnh, nhưng rơi lên vết thương cũ của Cự Côn cũng tạo thành tổn thương không nhỏ.

Nghĩ tới về sau Cự Côn lặn xuống đáy biển sâu, trưởng lão mặt nạ không giúp được gì, lại không chống nổi áp lực lớn dưới đáy biển sâu, mới quay về Nam Hải Ma Vực.

Lâm Minh cười lạnh nói:.

= = = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Đó cũng là điều ta muốn nói, lại là ngươi nữa, ta đang muốn tìm ngươi tính sổ, ngươi liền tự mình đưa tới cửa.

Chương 711: Quét ngang Nam Hải Ma Vực

Nghe lời nói kiêu ngạo của Lâm Minh, tông chủ Ma Vực Đông tông giận tím mặt.

- Muốn tìm ta tính sổ? Hắc hắc, tiểu tử, ngươi đang nói mơ hả? Cự Côn của ngươi còn đang bị nhốt dưới rãnh biển sâu phải không! Không có Cự Côn, ta xem ngươi kiêu ngạo cái gì, đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào, hôm nay ngươi ở lại chỗ này đi!

Tông chủ Ma Vực Đông tông nghiêm mặt hung ác nói, nhưng nói tới sau, hắn lại bắt đầu không đủ lòng tin. Hắn phát hiện chỗ Lâm Minh đứng chính là chỗ ở của tam trưởng lão Tôn thị, mà trước đó cảnh báo vang lên, tông chủ Ma Vực Đông tông liền vội vàng chạy tới, thậm chí còn chưa kịp tra xét người chết là ai. Bây giờ nhìn lại, trong bảy trưởng lão chỉ thiếu có tam trưởng lão Tôn thị, chẳng lẽ hắn bị?

Sao mà thế được?

Trong lòng tông chủ Ma Vực Đông tông nhảy dựng, có thể lặng lẽ giết tam trưởng lão Tôn thị, như vậy ít nhất Lâm Minh có được thực lực Mệnh Vẫn tầng hai đỉnh phong!

Hoặc là, ở đằng sau Lâm Minh còn có một cao nhân, hắn nấp trong chỗ bí mật, có thực lực như thế. Nghĩ tới đây, tông chủ Ma Vực Đông tông chột dạ, không chỉ riêng hắn, năm trưởng lão khác cũng nghĩ tới điều này. Lâm Minh không phải kẻ ngốc, nếu không có nắm chắc nhất định, hắn làm sao tới Nam Hải Ma Vực chịu chết?

- Bày trận!

Tông chủ Ma Vực Đông tông hạ lệnh, võ giả phối hợp với nhau tạo thành sát trận, có thể nâng cao sức chiến đấu tổng hợp của đội ngũ. Lúc trước ở Âm Dương huyền cung, tám võ giả Toàn Đan trung hậu kỳ bố trí trận pháp đã có thể chống lại cường giả Mệnh Vẫn tầng một trong vòng mười hơi thở.

Đó chỉ là võ giả Toàn Đan trung hậu kỳ, lúc này trước mặt Lâm Minh là sáu võ giả Mệnh Vẫn kỳ.

- Nằm mơ đi!

Trong mắt Lâm Minh lóe ra sát khí, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn đối phương tạo thành sát trận, hắn thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, như thuấn di tới trước mặt một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một, bạch thương đâm thẳng ra!

- Cái gì?

Trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một kia tâm thần hoảng hốt, sao có thể nhanh như vậy được, đối phương y như quỷ mị, không có quỹ tích di chuyển gì, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt mình!

Không kịp suy nghĩ, trưởng lão Mệnh Vẫn kia cuống quít giơ kiếm chống đỡ, nhưng trong nháy mắt đó, hắn chỉ cảm thấy tốc độ của Lâm Minh chậm dần, một thương đâm ra không nhanh hơn bao nhiêu so với công kích của võ giả Luyện Thể kỳ.

Nhưng mà, thương của Lâm Minh chậm, động tác của hắn càng trở nên chậm hơn, hắn căn bản không kịp chống đỡ công kích của Lâm Minh!

- Không!

Trưởng lão Mệnh Vẫn này mắt sung huyết, hắn trơ mắt nhìn một thương của Lâm Minh xuyên thủng cổ họng mình. Dưới cổ chợt lạnh, trưởng lão Mệnh Vẫn kia trừng to đôi mắt cá chết, trong ánh mắt tràn ngập không cam lòng, hắn không thể tin được lại chết dưới tay một thanh niên mới hai mươi tuổi, chỉ mỗi một thương, hắn không có sức chống cự!

Ở trước mắt bao người, nháy mắt một trưởng lão Mệnh Vẫn mất mạng, các trưởng lão Mệnh Vẫn khác cùng hộ pháp Toàn Đan đều sững sờ, đây là thực lực gì? Sao có thể mạnh đến thế?

Hơn nữa thân pháp cùng phương thức xuất chiêu của đối phương quá quỷ dị, thân pháp giống như thuấn di, chiêu thương nhìn như không nhanh, nhưng không biết vì cái gì mà tốc độ của trưởng lão bị hắn giết càng chậm hơn, trơ mắt nhìn một thương này đâm chết, ngay cả chống đỡ một chút cũng không làm được.

Những võ giả này sẽ không ngu xuẩn cho rằng trưởng lão Mệnh Vẫn đã chết kia cố ý nhường, chuyện xảy ra có khác thường, nhìn cả người Lâm Minh đều lộ ra hơi thở quỷ dị!

Mọi người bị chấn tới không kịp phản ứng, nhưng Lâm Minh sẽ không ngây người. Hắn một thương ném thi thể trưởng lão Mệnh Vẫn Thứ hai, một bước đi ra, đảo mắt đã tới trước mặt trưởng lão Mệnh Vẫn thứ ba, giơ thương muốn đâm.

Trong nháy mắt đó, trưởng lão Mệnh Vẫn này cảm thấy sống lưng phát lạnh, hắn cảm giác mình như không phải đối mặt với một thanh niên hơn hai mươi tuổi, mà là đang đối mặt với thần chết!

“Trốn!”.

Chênh lệch quá lớn, trưởng lão Mệnh Vẫn này không có chút lòng chống cự, xoay người bay vụt ra ngoài.

Các trưởng lão khác phản ứng lại, cũng quay đầu chạy trốn. Võ giả Nam Hải Ma Vực vốn lấy mình làm trung tâm, tự nhiên không có khả năng vì hưng vong tông môn mà bỏ mạng mình vào đó. Gặp phải thanh niên quỷ dị như thần chết này, bọn họ trốn trước là tốt nhất.

Bốn trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một lập tức tán loạn, còn lại hai mươi hộ pháp Toàn Đan kỳ thấy tình hình này cũng quay đầu chạy trốn. Chỉ có tông chủ Ma Vực Đông tông, bởi vì có một chút tự tin vào thực lực của mình, lại có hoài nghi nhất định với thực lực của Lâm Minh, cho nên mới lưỡng lự một lát.

Mà chỉ một chút lưỡng lự này, Lâm Minh đã đuổi theo trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một gần nhất, tay giơ thương xuống, một thương đâm vào giữa lưng đối phương, không cho hắn có cơ hội chống cự.

Nhìn cảnh này, tông chủ Ma Vực Đông tông cuối cùng bị dọa vỡ mật, hắn cuống quít lấy ra một thanh kiếm nhỏ xanh biếc trong Tu Di giới. Thanh kiếm nhỏ xanh biếc này xuất hiện, mọc cánh giữa không trung, bỏ thêm lên người tông chủ Ma Vực Đông tông, có thêm đôi cánh xanh biếc, tông chủ Ma Vực Đông tông không nói hai lời quay đầu chạy trốn!

Bao gồm cả hộ pháp Toàn Đan, ba mươi võ giả không ai chọn phương hướng giống nhau, thậm chí tới gần cũng không có, sợ vì một hướng tụ tập đông người mà bị thần chết kia chú ý.

Kế sau hộ pháp Toàn Đan, còn có võ giả Tiên Thiên Chí Cực thấy tình huống không đúng, cũng quay đầu chạy trốn. Những đội hộ vệ vốn còn hùng hổ xông tới đều tròn mắt, bọn họ tuyệt đối không ngờ tới tất cả trưởng lão tập hợp, hùng hổ tới bao vây tiêu diệt thích khách, kết quả lại bị thích khách giết tới tan tác tơi bời!

Lúc này đương nhiên bọn họ sẽ không ngây ngốc xông tới trước mặt Lâm Minh chịu chết. Nói chơi hả, ngay cả tông chủ Ma Vực Đông tông cũng chạy trốn, bọn họ còn chưa đủ cho người ta nhét răng, về phần chạy trốn thì bọn họ còn không dám, với tu vi Tiên Thiên kỳ của bọn họ, đối phương chỉ bắn ra một đạo thương mang là đủ chết cả mảng lớn.

Nhất thời xuất hiện cảnh tượng quỷ dị, bốn nhóm đội hộ vệ Nam Hải Ma Vực cứ đứng yên cách Lâm Minh trăm trượng, mắt to trừng mắt nhỏ, không biết phải làm gì.

Lâm Minh đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn khắp nơi có võ giả bay vụt ra, cảm giác như thủy triều tràn ra, nháy mắt khóa chặt ba mươi võ giả bao gồm cả võ giả Toàn Đan trung hậu kỳ!

Nhân số quá nhiều, lại tách ra chạy trốn, ấn theo lẽ thường thì dù là cường giả Mệnh Vẫn tầng bốn, tầng năm, muốn tiêu diệt hết bọn họ cũng không dễ dàng. Dù sao khoảng cách cảm giác của võ giả có hạn, nếu đối phương bảy ra một khoảng cách liền lặn xuống biển, hoặc là tìm một đảo nhỏ không người trốn vào, vậy thì khó mà theo được.

Trong mắt Lâm Minh lóe lên ý lạnh, Chiến Linh vô hình bám vào Tu La lực trường, phóng ra ngoài như thủy triều!

Lực trường là vật chất đặc thù, tốc độ lan tỏa ngang với vận tốc ánh sáng, chỉ trong nháy mắt đã đuổi theo tất cả võ giả. Chiến Linh vô hình bám lên Tu La lực trường cùng lực trường khuếch tán bao phủ mọi người.

Lúc trước ở vùng cấm ngàn dặm, Lâm Minh rơi vào mê cung thời không không tìm được lối ra, ngay cả dấu hiệu trận phù hắn đặt ở ven đường cũng bị một loại lực lượng không rõ hủy diệt. Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh dựa vào ký hiệu đặc thù mà Chiến Linh lưu lại, lúc này mới từng chút một căn cứ dấu hiệu trong mê cung thời không, cuối cùng dẫn mọi người ra khỏi vùng cấm ngàn dặm.

Chiến Linh có đặc tính bất hủ bất diệt, các đại năng chết đi trong Vạn Cổ Ma Khanh, trải qua mười mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, thân thể đã sớm nát, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể ngưng tụ thành Ma Thần Chi Cốt. Nhưng Chiến Linh của bọn họ còn không bị hao mòn hết, có thể bảo tồn đầy đủ, thậm chí biến ảo thành sinh mệnh cấp thấp có ý thức.

Dùng Chiến Linh làm dấu ấn, là thích hợp nhất!

Trong nháy mắt Tu La lực trường bao phủ trên ba mươi võ giả Nam Hải Ma Vực từ Toàn Đan kỳ trở lên, liền có một đoàn Chiến Linh bám lên người bọn họ!

Chiến Linh là một loại lực lượng đẳng cấp cao, bình thường chỉ có cường giả Thần Hải mới tiếp xúc tới, những người khác, dù là tông chủ Ma Vực Đông tông cũng hoàn toàn không hiểu cỗ lực lượng này. Vừa rồi bọn họ chỉ cảm giác bị áp lực của Tu La lực trường bao phủ, tốc độ đột nhiên giảm xuống, hơi thở dồn dập, nhịp tim cũng như bị ức chế, làm bọn họ sợ tới càng liều mạng chạy trốn. Thẳng đến khi thoát khỏi phạm vi lực trường mới thở phào một hơi.

Bọn họ hoàn toàn không biết trong nháy mắt vừa nãy, bọn họ đã bị Lâm Minh đặt dấu hiệu, dù bọn họ phát hiện cũng vô dụng, bọn họ vốn không hiểu Chiến Linh, cũng không có biện pháp hủy diệt!

“Khóa được toàn bộ!”.

Trong mắt Lâm Minh lóe lên một tia hung tàn, hiện giờ võ giả chạy xa nhất là một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng một mặt áo bào vàng, hắn chạy trốn đầu tiên, tốc độ lại nhanh, hiện giờ đã chạy ra ngoài mười dặm. Thứ hai chính là tông chủ Ma Vực Đông tông, hắn có thanh kiếm xanh biếc thêm vào, tốc độ nhanh nhất trong mọi người, chỉ là nhấc chân hơi chậm, hiện giờ chỉ trốn ra tám chín dặm, còn những võ giả Toàn Đan kỳ mà chạy cuối cùng mới thoát được hai ba dặm.

Lâm Minh cố ý bỏ qua tông chủ Ma Vực Đông tông Mệnh Vẫn tầng hai, nhắm mục tiêu vào trưởng lão áo bào vàng đã chạy ra hơn mười dặm.

Muốn giết tông chủ Ma Vực Đông tông chỉ sợ không phải chuyện một chiêu, nếu đối phương có tuyệt chiêu hộ mệnh gì, một khi kéo chân đánh lâu dài, sẽ khó mà đuổi theo những võ giả khác. Dù có dấu ấn Chiến Linh, nếu bọn họ phân tán trong mấy vạn dặm Nam Hải Ma Vực, muốn tìm ra bọn họ cũng là chuyện rất lớn.

Sau khi chọn mục tiêu, Lâm Minh cười lạnh, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không gian co rút dưới chân hắn, bay vụt ra giống như thuấn di. Nhìn từ xa, chỉ thấy bóng người Lâm Minh không ngừng nhập vào hư không, sau đó bỗng xuất hiện cách đó mấy dặm, với phương thức bay như thế, tốc độ của hắn nhanh đến mức làm người ta tê dại!

Theo lý giải Không Gian ý cảnh ngày càng sâu của Lâm Minh, hắn cũng bắt đầu tới gần tầng thứ ba của thân pháp Kim Bằng Phá Hư. Đáng tiếc Lâm Minh lý giải Phong chi ý cảnh vẫn mãi không tiến bộ, làm cho thân pháp của hắn quỷ dị có thừa, lại thiếu một chút linh động, bằng không sẽ chỉ càng nhanh hơn!

Trưởng lão áo bào vàng chạy trước nhất dường như thông hiểu một loại thân pháp phi độn đặc thù, cả người hắn bọc trong sương mù đen. Theo hắn bay đi, sương mù đen bị gió rít kéo ra cái đuôi thật dài, nhìn như con rắn màu đen. Loại thân pháp này rõ ràng không có ở Nam Hải Ma Vực, không biết trưởng lão này nhặt được trong di tích thượng cổ nào.

“Con bà nó, đúng là gặp quỷ, thằng nhóc hơn hai mươi tuổi sao mà mạnh như thế, may mà bản lĩnh chạy trốn của lão phu không tệ, bằng không hôm nay thật sự nằm lại đây rồi!”.

Chương 712: Giết sạch

“Còn có Huyễn Vô Cực chết tiệt nữa, hết chuyện lại đuổi giết Cự Côn, lưu lại tai họa này ở Nam Hải Ma Vực. Nếu một ngày Huyễn Vô Cực không giết được tiểu tử này, ta sẽ không thể ở nổi trong Nam Hải Ma Vực này nữa. Nếu như đụng phải hắn, quá nửa là cái mạng già của ta sẽ phải nộp vào tay hắn. May mà lúc trước tìm được một bộ Ma Diễm bộ pháp không tệ trên người võ giả Toàn Đan hậu kỳ đã chết, với tốc độ của ta, trốn khỏi một kiếp này cũng nhẹ nhàng”.

Trưởng lão áo bào vàng không hề nghĩ tới sẽ bị Lâm Minh đánh chết, dù sao tính cả tông chủ Ma Vực Đông tông, tổng cộng có năm trưởng lão Mệnh Vẫn kỳ, mình không phải là mạnh nhất, hẳn là sẽ không cướp thù hận. Còn nói tốc độ, mình lại là số một số hai, nếu thật sự phải chết một hai người, nói thế nào cũng không tới lượt mình.

“Tiểu tử họ Lâm kia, có phải là bị quỷ bám người, hung hăng không thể hiểu, chỉ mong hắn đi đuổi theo tông chủ đông tông, có lão già kia kéo, ta sẽ an toàn”.

Trưởng lão áo bào vàng đang suy nghĩ lung tung, bỗng nghe được tiếng gió nổ lớn sau lưng, có tiếng vang ù ù.

“Hả? Cái gì?”.

Trưởng lão áo bào vàng nhìn lại, thiếu chút bị dọa bay mất hồn vía. Ở đằng sau hắn sáu bảy dặm, một thanh niên áo đen cầm thương trắng nhuộm máu, đầu tóc xõa ra, cả người quấn quanh sấm sét cùng ngọn lửa, mỗi một bước thuấn di ra hai ba dặm.

Dựa theo tốc độ này, không tới mười hơi thở sẽ bị hắn đuổi theo!

“Đây là thân pháp gì vậy!”.

Sắc mặt trưởng lão áo bào vàng trắng bệch, một quyền nện lên ngực mình, bức ra lực lượng tinh huyết liều mạng chạy trốn.

Nhưng cái hắn gọi là Ma Diễm bộ pháp cuối cùng kém quá xa Kim Bằng Phá Hư, huống chi thực lực của hắn cũng không bằng Lâm Minh. Chỉ mười hơi thở sau, hắn bị Lâm Minh đuổi tới sau, hắn có thể cảm giác được sát khí lành lạnh kia khóa chặt vào mình.

Sắc mặt trưởng lão áo bào vàng trắng bệch, trong đời hắn cũng đã trải qua không ít cảnh nguy hiểm sống chết, nhưng chưa bao giờ như hôm nay, cái chết ở ngay trước mắt!

Hắn vừa vào Mệnh Vẫn chưa đủ trăm năm, hắn còn có cuộc đời tươi đẹp chưa hưởng thụ, hắn không cam lòng!

- Chờ... Chờ đã! Lâm thiếu hiệp, đừng mà, ta... Ta có tình báo nói cho ngươi, ta cho ngươi tài sản của ta!

Trưởng lão áo bào vàng tuyệt vọng hô lên, nhưng Lâm Minh mặt không đổi sắc, như không nghe được hắn nói, cầm thương đâm ra!

- A a a! Lão phu liều mạng với ngươi!

Trưởng lão áo bào vàng nhìn Lâm Minh xuống tay không chút lưu tình, liền nắm kích lưỡi liềm chém về phía Lâm Minh.

Ngay lúc này, hắn bỗng cảm giác có một cỗ áp lực như thủy triều từ mọi hướng bao trùm xuống, làm hắn hít thở nặng nề, tim như ngừng đập, mạch máu cùng chân nguyên trong kinh mạch muốn chảy ngược. Cùng lúc đó, một cỗ sát ý dày đặc làm người ta không thở nổi phát ra trong lòng hắn, làm hắn cảm thấy như đặt mình trong địa ngục huyết trì, ngọn lửa sinh mệnh trong người hắn như ngọn đèn lay lắt dưới cỗ sát ý lạnh băng kia, như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Đây chính là Lâm Minh phát ra Tu La lực trường cùng Sát Thần lực trường.

- Không...

Lão nhân áo bào vàng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, nhưng cuối cùng không thể thay đổi vận mệnh bị Lâm Minh một thương đâm thủng cổ họng!

Máu tươi phun ra, lão nhân áo bào vàng mất mạng, bảy trưởng lão Mệnh Vẫn Nam Hải Ma Vực chỉ còn lại bốn!

Lâm Minh vung tay lên, thu lấy thi thể cùng Tu Di giới của lão nhân áo bào vàng này, sau đó không thở một hơi, đổi hướng đuổi theo trưởng lão Mệnh Vẫn thứ hai!

Sau khi thân pháp Kim Bằng Phá Hư ngày càng gần tầng ba, tốc độ của Lâm Minh đã vượt xa võ giả bình thường.

Trưởng lão Mệnh Vẫn thứ hai lại có tốc độ chậm nhất trong ba lão Quái Mệnh Vẫn, Lâm Minh ưu tiên đuổi giết hắn, hoàn toàn là vì khoảng cách của những người khác khá xa.

Mất chừng nửa nén nhang, Lâm Minh đuổi theo chỉ cách trưởng lão Mệnh Vẫn thứ năm khoảng mười dặm, Lâm Minh đã có thể dùng cảm giác tra xét được đối phương. Hắn là một người trung niên mặt khỉ tai dơi, trên đường bay rất cẩn thận, hắn vừa bay vừa thúc đẩy chân nguyên tới tận cùng, đồng thời căng thẳng cảnh giác xung quanh.

Khi bay khỏi phạm vi ba đảo Nam Hải Ma Vực, người trung niên mặt khỉ tai dơi ngừng độn quang, lẫn vào trong rừng rậm trên một đảo nhỏ, sau đó thu liễm toàn bộ hơi thở, nấp trong lùm cây tươi tốt.

Lúc này đêm đen gió lớn, cộng thêm người trung niên tai nhọn này dường như tinh thông thuật liễm tức, hắn co rút vào trong lùm cây, liền như hòa làm một thể với môi trường xung quanh. Dù là đã sớm biết hắn ở trong này, hơn nữa cố ý dùng cảm giác điều tra nhiều lần, cũng chưa chắc tìm được bóng dáng hắn.

“Hẳn là chỗ này an toàn rồi”.

Người trung niên tai nhọn sắc mặt âm trầm, hắn không hiểu rõ rốt cuộc Lâm Minh từ đâu nhảy ra, vì cái gì thực lực đột nhiên trở nên mạnh như vậy. Một hậu bối hơn hai mươi tuổi, truy đuổi một đám lão quái ngàn tuổi bọn họ phải trốn vào trong rừng, truyền ra thật là làm người ta cười nhạo.

“Tiểu tử Lâm Minh kia, ban đầu chưa chắc khóa lấy ta, dù hắn đuổi giết mục tiêu đầu tiên liền lập tức đuổi theo ta cũng vô dụng. Ẩn Thân thuật của ta dù có Huyễn Vô Cực đến đây cũng chưa chắc tìm được ta”.

Người trung niên tai nhọn rất có lòng tin vào mình, nếu lần đuổi giết này thật sự phải ngã xuống một hai trưởng lão Mệnh Vẫn, tuyệt đối sẽ không phải là hắn.

“Trong thời gian ngắn không thể trở về Nam Hải Ma Vực, hiện giờ trốn trong này một thời gian, xem tình hình rồi tính sau”.

Người trung niên tai nhọn nghĩ vậy, đột nhiên sắc mặt cứng lại, cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng chìm tận đáy!

Hắn trừng mắt nhìn một thanh niên áo đen, tay cầm bạch thương dừng lại cách lùm cây của hắn ba trượng, vẻ mặt mỉm cười xuyên qua lùm cây nhìn vào mình, như có thể nhìn thấu mọi thứ!

Nhìn ý cười trên mặt người trẻ tuổi này, người trung niên tai nhọn cảm thấy hơi lạnh từ sống lưng vọt lên đầu!

Làm sao hắn phát hiện ra ta?

Người trung niên tai nhọn không thể tin nổi, bây giờ đã tới mức này, ẩn trốn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Trán hắn đầy mồ hôi, trong lòng lại cố làm mình bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ đối sách thoát thân. Lúc này, Lâm Minh cười nói:

- Thuật liễm tức của vị trưởng lão này không tệ, tốt hơn ta lúc trước nhiều lắm. Nhưng chỗ ẩm thấp khổ cực này, côn trùng tràn ra, có phải quá ủy khuất các hạ, để tại hạ giúp ngươi giải thoát đi!

Nói xong câu đó, Lâm Minh đâm thương thẳng vào lùm cây!

Người trung niên tai nhọn rít lên như mèo bị đạp đuôi, chuẩn bị xông ra, nhưng ngay lúc này xảy ra một màn quỷ dị, cành lá dây mây trong bụi cây rậm rạp ở cạnh người trung niên như hóa thành vô số mãng xà quấn lên người hắn. Những cành nhánh vốn vô cùng yếu ớt không biết vì sao lúc này lại cứng cỏi như xích sắt, mạnh mẽ trói lấy hắn!

Tuy rằng chỉ cần hắn vận đủ chân nguyên, không quá hai hơi thở là có thể giãy ra, nhưng ở trước mặt Lâm Minh, hai hơi thở cũng đủ cho hắn chết cả trăm lần!

Người trung niên tai nhọn sợ tới hồn vía lên mây, hắn muốn vung kiếm chém đứt những dây mây cành lá này, nhưng tất cả đã muộn, hắn cảm giác ngực chợt lạnh, mũi thương đã xuyên qua tim hắn!

Sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, người trung niên tai nhọn mở to mắt, không cam lòng nhìn Lâm Minh.

“Rốt cuộc... Là chuyện gì...”.

Trong đầu người trung niên tai nhọn xẹt qua ý nghĩ này, đây cũng là ý nghĩ cuối cùng của hắn.

Đến chết hắn cũng không hiểu làm sao Lâm Minh phát hiện ra hắn, dây mây trong lùm cây làm sao lại trói lấy hắn.

Sau khi chết người trung niên tai nhọn chết, những dây mây cành là trói lấy hắn như có linh tính, đưa thi thể tới tay Lâm Minh. Một chiêu này là ứng dụng Chiến Linh đơn giản, đưa Chiến Linh bám lên dây mây, làm chúng biến thành lồng giam, dùng thời gian ngắn nhất đánh chết người trung niên tai nhọn.

Lâm Minh lạnh lùng thu lấy thi thể cùng Tu Di giới của người trung niên tai nhọn, lại bay vụt ra, bắt đầu đuổi giết võ giả Mệnh Vẫn tầng một cuối cùng trừ tông chủ Ma Vực Đông tông.

Lần này, Lâm Minh đuổi theo chừng mười lăm phút, trên đường cố ý đi vòng qua, thuận tay đánh chết ba võ giả Toàn Đan cách đó không tới trăm dặm. Đối với những võ giả này, Lâm Minh lười lấy Tu Di giới, sau khi đánh chết trực tiếp ném một quả cầu lửa đốt thi thể bọn họ thành tro.

Tiếp tục đi tới, khoảng tám phút sau, cuối cùng Lâm Minh cảm giác được trưởng lão Mệnh Vẫn thứ sáu.

Phương thức chạy trốn của đối phương hoàn toàn khác với người trung niên tai nhọn, đầu tiên hắn bay thẳng ra mấy chục dặm, sau đó ngừng lại tạm thời, xác định trên người mình không bị gieo dấu ấn theo dõi gì, hắn đổi hướng, lại bay ra mấy chục dặm, lại đổi hướng, tạo thành đường đi lắt léo.

Nếu là võ giả bình thường, đừng mơ mà đuổi theo hắn, nhưng đối với Lâm Minh, đối phương vòng vo lắt léo lại khiến hắn vòng vo uổng sức, để cho Lâm Minh càng dễ đuổi theo.

Trưởng lão Mệnh Vẫn áo đen này luôn cúi đầu chạy đi, vốn hắn mặc áo bào đỏ, vì yểm hộ mình, cố ý thay áo đen đi đêm. Dù đã bay ra mấy trăm dặm, hắn cũng không thả lỏng cảnh giác, vẫn bay đi hết sức.

Hắn đang nghĩ làm sao mau thông báo chuyện này cho Huyễn Vô Cực, đột nhiên nghe được tiếng gió nổ lớn sau lưng.

Trong lòng trưởng lão áo đen chợt nghiêm, là ai?

Hắn không cho là Lâm Minh đuổi tới, hắn đã sớm bỏ rơi đối phương. Nhưng nhìn lại, lại thấy đôi mắt ẩn chứa lôi đình lực của Lâm Minh, thấy được cây thương nhuộm máu trong tay hắn!

- Không... Không thể nào!

Trưởng lão áo đen há to miệng, nháy mắt cảm giác choáng váng, tay chân lạnh băng, hắn thật là người ư?

Trong đầu trưởng lão áo đen xẹt qua ý nghĩ này, trường thương của Lâm Minh đã đâm tới.

Tu vi trưởng lão áo đen tinh thâm hơn hai người trước, hắn đỡ được một chiêu của Lâm Minh, nhưng đây đã là cực hạn của hắn.

Lâm Minh đâm ra thương thứ hai, thoải mái đâm thủng đan điền của trưởng lão áo đen, xé nát tinh hạch Toàn Đan.

Trưởng lão áo đen mất mạng!

Thu hồi thi thể này, Lâm Minh bắt đầu đuổi giết những võ giả Toàn Đan lọt lưới, những kẻ này chỉ là tép riu với Lâm Minh.

Phần lớn bọn họ chỉ bay ra vài trăm dặm, sau đó hoặc là tiếp tục chạy trốn, hoặc là tìm chỗ trốn vào. Còn có số ít người lặn sâu xuống nước.

Trước tiên Lâm Minh giết những võ giả còn đang trốn, giết võ giả Toàn Đan thì đơn giản hơn nhiều. Lâm Minh chỉ cần tới cách bọn họ vài dặm, búng tay bắn ra, chỉ riêng dòng khí ẩn chứa Chiến Linh đã có thể lấy mạng bọn họ.

Đối với những võ giả Nam Hải Ma Vực này, Lâm Minh không hề có lòng thương hại, giết một cái ngang với làm trên đời bớt đi một tai họa.

Từng sinh mệnh nhanh chóng trôi mất trên tay Lâm Minh!

Chương 713: Kẻ ở lại Nam Hải Ma Vực, chết!

Giết võ giả Toàn Đan kỳ dễ dàng hơn nhiều so với võ giả Mệnh Vẫn, bọn họ chẳng những tốc độ chậm, năng lực chống cự cũng gần bằng không, chỉ cần bị Lâm Minh phát hiện, tức là miểu sát không có gì để nói.

Vù!

Lâm Minh nhắm ngay nước biển chỉ ra, bọt nước bắn lên cao, một lát sau máu đỏ loang ra, một cỗ thi thể từ từ trồi lên.

Lâm Minh bắn ra một quả cầu lửa, thi thể này hóa thành tro tàn.

Đây là hộ pháp Toàn Đan cuối cùng chạy trốn, hắn trốn dưới mặt biển, nhưng đối với Lâm Minh, chỉ là đà điểu dúi đầu xuống cát mà thôi.

Đến bây giờ, hơn hai mươi võ giả Toàn Đan cùng sáu Mệnh Vẫn tầng một, toàn bộ bị giết!

Còn một người sót lại chính là, tông chủ Ma Vực Đông tông!

Lâm Minh tra xét vị trí tông chủ Ma Vực Đông tông, khóe miệng nhếch cong lên, con cáo già này, vẫn còn trốn trên ma đảo Nam Hải Ma Vực.

Hắn chạy một vòng ở bên ngoài, lại trở về Nam Hải Ma Vực.

Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nếu trốn vào trong mật địa tông môn, rất khó mà phát hiện được.

Lâm Minh tốn mười lăm phút bay về ba đảo Ma Vực, lúc này trên đảo Ma Vực đã người đi nhà trống, vốn Nam Hải Ma Vực còn không tới mức bị một người xâm nhập liền làm cho cả đảo trốn chạy. Nhưng nhìn mấy đại trưởng lão Mệnh Vẫn đều trốn sạch sẽ, đệ tử khác tự nhiên cũng sẽ không ở lại.

Lâm Minh lặng yên đi tới trước một tòa lầu nhỏ bình thường, đột nhiên quét ngang một thương, thương mang kéo ra mấy chục trượng.

Ầm!

Tiếng vang rền, cả tòa lầu sụp đổ!

Gạch đá sụp đổ, một chùm tia sáng đến từ trên giáng xuống, tầng hầm căn lầu bị một thương của Lâm Minh đâm thủng.

Trong sóng chân nguyên bùng nổ, một lão nhân đeo mặt nạ bạc nhếch nhác chạy ra, hết sức kinh ngạc nhìn Lâm Minh. Mật thất của hắn có trận pháp ngăn cách cảm giác tra xét, hắn tuyệt đối không tin dưới tình huống này mà Lâm Minh có thể tìm được hắn, trừ khi trên người hắn có dấu ấn theo dõi.

Nhưng trước đó hắn đã kiểm tra bản thân, cũng không phát hiện có năng lượng dấu ấn gì, rốt cuộc là thế nào?

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng lão phu thật sự sợ ngươi!

Tông chủ Ma Vực Đông tông cầm chiến kích dài một trượng, hàng mi như chim ưng dựng thẳng.

Lâm Minh không nói một lời, mở ra Tà Thần lực, Chiến Linh nhập vào trường thương, đâm thẳng cổ họng tông chủ Ma Vực Đông tông.

Nhìn một thương thế không thể cản đâm tới, tông chủ Ma Vực Đông tông hét lớn, vận chuyển chân nguyên đến cực hạn.

- Thiên Ma trấn áp!

Ngay lúc đó, trên chiến kích của tông chủ Ma Vực Đông tông, một hư ảnh Cự Ma xông ra, nhe nanh múa vuốt nhào vào Lâm Minh.

Nhưng ngay nháy mắt hư ảnh Cự Ma xuất hiện, một cỗ lực trường vô hình ngập trời phủ xuống, hư ảnh Cự Ma nhảy vào trong lực trường liền như khối băng rơi vào nước sôi, nháy mắt bị ăn mòn mất phân nửa!

Trong lòng tông chủ Ma Vực Đông tông cả kinh, cắn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết lên lưỡi kích, hào quang trên chiến kích càng mạnh hơn vài phần.

Một thương đơn giản của Lâm Minh đụng vào hư ảnh Cự Ma, tiếng xèo xèo vang lên, thương mang đi kèm Chiến Linh dễ dàng đâm thủng hư ảnh Cự Ma, chỉ hơi ngừng trệ một chút, liền đâm thẳng cổ họng tông chủ Ma Vực Đông tông.

- Ma Ảnh phân thân!

Trong mắt tông chủ Ma Vực Đông tông lóe tia sáng lạnh, thân thể hóa thành ba ảo ảnh tách ra, né tránh một thương này.

- Ồ!

Lâm Minh sửng sốt, một thương của hắn vừa rồi nhìn như không có gì đặc biệt, kỳ thật đồng thời ẩn chứa Chiến Linh cùng Không Gian ý cảnh. Khi phát ra công kích vô cùng sắc bén, đồng thời cũng khóa chặt không gian, làm đối phương rất khó né tránh, không ngờ vẫn bị tông chủ Ma Vực Đông tông tránh né được.

Xem ra trưởng lão Mệnh Vẫn tầng hai vẫn còn có chút bản lĩnh giữ nhà.

Bản thân hóa ba phần, tông chủ Ma Vực Đông tông không hề có ý ngừng lại, quay sang ba hướng chia nhau chạy trốn!

Loại bí thật chạy trốn này có lẽ mê hoặc được võ giả bình thường, nhưng đối với Lâm Minh thì chỉ là hành động bịt tai trộm chuông. Trên người tông chủ Ma Vực Đông tông có dấu ấn Chiến Linh của Lâm Minh, thoáng cái là hắn đã tập trung được chân thân của tông chủ Ma Vực Đông tông.

Một bước đạp ra, Kim Bằng Phá Hư!

Trong nháy mắt Lâm Minh xuất hiện ở cách xa một dặm, lại một bước, hắn thoáng hiện ra trước mặt tông chủ Ma Vực Đông tông.

Truy Điện!

Trường thương màu trắng lóe ra sấm sét hoa mắt, một thương của Lâm Minh nhanh đến tận cùng, điện mang sắc bén còn chưa đến đã làm mi tâm tông chủ Ma Vực Đông tông đau đớn.

- Lâm Minh, lão phu cùng ngươi không oán không thù, kẻ diệt Thần Hoàng đảo ngươi là Huyễn Vô Cực một mạch họ Huyễn, không có liên quan tới lão phu, tội gì ngươi cứ nhìn chằm chằm lão phu không tha!

Đối mặt với tốc độ của Lâm Minh, lực công kích đều vượt trên mình, trong lòng tông chủ Ma Vực Đông tông vô cùng lo lắng, nhưng lúc này hắn đành phải cố mà chống đỡ.

Keng!

Tiếng vang kim loại rõ to, trường kích trong tay tông chủ Ma Vực Đông tông bị trường thương của Lâm Minh chém làm hai đoạn!

Vốn đã có ưu thế đẳng cấp bảo khí, cộng thêm Chiến Linh tăng cường công kích, dễ dàng cắt đứt bảo khí của tông chủ Ma Vực Đông tông.

- A a a!

Ông chủ Ma Vực Đông tông điên cuồng hét lên, cầm nửa đoạn kích ném về phía Lâm Minh, hy vọng bức lui được công kích của Lâm Minh.

Lâm Minh coi như không thấy đoạn kích này, vẫn một thương đâm xuống!

Phập!

Trường thương đâm vào dưới cằm tông chủ Ma Vực Đông tông, xiên ngang cổ họng, một thương xé nát tủy sống. Tông chủ Ma Vực

Đông tông trừng to mắt không thể tin nổi nhìn ngực Lâm Minh, tuy rằng công kích vội vàng, không dùng hết chân nguyên, nhưng ít ra cũng chứa ba bốn phần lực lượng, nhưng lại chỉ làm cơ ngực Lâm Minh lõm xuống, da cũng chưa trầy một chút.

Hắn thật là người ư... Đây là ý nghĩ cuối cùng của tông chủ Ma Vực Đông tông, tiếp theo Lâm Minh quét ngang trường thương, trực tiếp cắt đầu của hắn xuống.

Sờ ngực phải, Lâm Minh rất vừa lòng với lực phòng ngự của mình.

Công kích vội vàng của tông chủ Ma Vực Đông tông vừa nãy cũng chỉ ngang một đòn toàn lực của cường giả Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong, đối với một đòn này, mình không cần chân nguyên hộ thể, chỉ cậy vào lực lượng thân thể là có thể chống đỡ. Ngoài đau một chút ra thì không có thương thế gì, đây là công hiệu của Huyền Kim thần quả.

Ăn vào Huyền Kim thần quả, Lâm Minh chẳng những mở ra cửa thứ hai trong Bát Môn Độn Giáp, cũng làm lực phòng ngự thân thể của mình tăng lên tiêu chuẩn bảo khí địa giai đỉnh cấp.

Bình thản thu hồi thi thể cùng Tu Di giới của tông chủ Ma Vực Đông tông, Lâm Minh cầm trường thương liên tục vung lên hư không, từng đạo thương mang phun ra, đâm nát mặt đá, một loạt chữ khắc thật to hiện ra.

Kẻ ở lại Nam Hải Ma Vực, chết!

Một loạt chữ này ẩn chứa Sát Thần lực trường của Lâm Minh, võ giả tu vi thấp chỉ cần nhìn là sẽ bị chém giết sinh cơ, dù là võ giả Tiên Thiên Toàn Đan, nhìn những chữ này cũng sẽ bị sát khí ảnh hưởng, không dám nhìn tiếp.

Để lại hàng chữ này, Lâm Minh thả ra cảm giác, tùy tiện quét qua tình hình ma đảo Nam Hải Ma Vực. Võ giả Toàn Đan gần như đều trốn hết, chỉ còn một ít tép nhỏ, hắn không có hứng thú.

Thi triển thân pháp, Lâm Minh rời ba đảo Ma Vực.

...

Ba canh giờ sau, đáy biển sâu Nam Hải.

Ở dưới nước biển sâu vạn trượng, một võ giả trung niên yên lặng trôi nổi, hơi thở, nhịp tim của hắn đều giảm xuống đến mức cực thấp. Võ giả trung niên này mặc áo đen, hai đường mi kiếm kéo dài, dưới chân mày là đôi mắt thâm trầm, ánh mắt sâu thẳm như xuyên qua nước biển, nhìn thấu mọi thứ.

Võ giả áo đen này, chính là Huyễn Vô Cực.

Hắn đã ở trong mảnh hải vực này vài ngày, cảm giác của hắn luôn khóa chặt Cự Côn ở sâu trong khe biển, chỉ cần Cự Côn nổi lên hơn độ sâu hai vạn năm ngàn trượng, hắn sẽ phát động công kích.

Tuy rằng hắn không có cách nào giết Cự Côn, nhưng công kích lần lượt tích lũy, sớm muộn gì cũng có ngày mài chết Cự Côn.

- Huyễn Vô Cực, chúng ta đã đợi nhiều ngày như vậy, còn phải canh tới khi nào?

Kẻ hỏi là Kim Mao Viên Hầu, nó là tộc trưởng của Bích Nhãn Hải Viên tộc.

Huyễn Vô Cực không liếc tới tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên, không chút cảm tình nói:

- Lâu thì nửa năm, ngắn thì mấy tháng, Cự Côn sẽ rơi vào tay chúng ta.

- Được, bản vương chờ ở đây cùng ngươi nửa năm!

Trong mắt tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên lóe lên tia sáng, trong điển tịch bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên bọn họ có ghi lại thánh thú Cự Côn, lấy trái tim cùng cốt tủy long cốt, dùng bí pháp trong tộc bọn họ luyện chế thành đan dược, sau khi dùng có thể trực tiếp cải thiện thể chất võ giả của bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên.

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên tự tin, nếu có được hai thứ này, hắn sẽ có hy vọng lớn đánh lên Thần Hải cảnh.

Đến lúc đó, hắn có thể xưng bá một khối khu vực khá lớn dưới hải vực biển sâu Nam Hải, thậm chí còn có thể chia một phần ích lợi trong đông đảo thế lực phía nam Thiên Diễn đại lục.

Trong khi Huyễn Vô Cực cùng tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên nói chuyện, dòng nước ngầm chợt hình thành trước mặt Huyễn Vô Cực, xoay vòng một cái, tiếp theo ánh sáng lam lóe lên, đây là hào quang của Truyền Âm phù dùng dưới nước.

Tiếng nói của thám báo Nam Hải Ma Vực truyền vào tai Huyễn Vô Cực, sau khi nghe được tin tức, thân thể Huyễn Vô Cực chấn động, tiếp đó mắt hắn muốn phun ra lửa.

Nam Hải Ma Vực bị càn quét, bảy đại trưởng lão Mệnh Vẫn, trong đó bao gồm cả tông chủ Ma Vực Đông tông Mệnh Vẫn tầng hai, cộng thêm hơn hai mươi hộ pháp Toàn Đan, trong đó phần lớn là Toàn Đan trung hậu kỳ, tổng cộng hơn ba mươi người đều mất mạng!

Trước khi Lâm Minh đi, còn để lại một câu trên Nam Hải Ma Vực: “Kẻ ở lại Nam Hải Ma Vực, chết!”.

Chính vì một câu này, cộng thêm bóng ma Lâm Minh hai lần liên tục tắm máu Nam Hải Ma Vực, rất nhiều võ giả đã trốn khỏi Nam Hải Ma Vực!

Võ giả Ma Vực toàn lấy mình làm trung tâm không ai sẽ lấy mạng của mình ra đùa giỡn, bị một tên sát thần nhìn phải, ai còn dám ở trên ba đảo Ma Vực?

- Lâm Minh!

Huyễn Vô Cực quát lớn, nước biển xung quanh hắn bỗng đẩy ra, dấy lên một đợt sóng ngầm.

Bởi vì một mình Lâm Minh, hiện giờ trưởng lão Mệnh Vẫn trở lên ở Nam Hải Ma Vực chỉ còn lại một mình Huyễn Vô Cực cùng Huyễn Vũ Thiếp, những người khác đều chết hết!

Tông môn ngũ phẩm, lấy võ giả Mệnh Vẫn làm trưởng lão, võ giả Toàn Đan làm hộ pháp. Hiện tại Nam Hải Ma Vực bọn họ chỉ còn lại hai võ giả Mệnh Vẫn, đương nhiên không đủ cấp bậc tông môn ngũ phẩm. Nói cách khác, một mình Lâm Minh đánh cho Nam Hải Ma Vực từ tông môn ngũ phẩm rớt thành tông môn tứ phẩm!

Chương 714: Vang danh Sát Thần

Đêm cùng ngày, tin tức Nam Hải Ma Vực lại bị cướp sạch lan tràn ra ngoài.

Ở Ngũ Hành Vực, mấy người Triển Vân Gian, Hỏa Dương công chúa đều nghiên cứu những tin tức làm người ta kích động.

- Lâm Minh thật là làm người ta bất ngờ, vốn tưởng Huyễn Vô Cực xuất quan, Lâm Minh sẽ suy sụp một thời gian, thậm chí Cự Côn cũng có thể sẽ bị Huyễn Vô Cực chế ngự. Không ngờ Lâm Minh đánh vào Nam Hải Ma Vực, một mình đánh cho Nam Hải Ma Vực từ tông môn ngũ phẩm rớt thành tông môn tứ phẩm.

Hỏa Dương công chúa hưng phấn nói, Triển Vân Gian hít mộthơi, lắc đầu:

- Đâu chỉ rớt xuống tông môn tứ phẩm, nếu Huyễn Vô Cực không trở về Nam Hải Ma Vực, chỉ sợ Nam Hải Ma Vực sẽ vì Lâm Minh mà giải thể. Dường như lúc Lâm Minh mới trở về thực lực còn chưa bằng Mệnh Vẫn tầng hai, lúc này mới qua mấy tháng, hắn chỉ dựa vào sức mình mà làm được tới mức này, thật là khó tin...

Cách nhau mấy tháng, hai lần tắm máu, còn có một lần là công khai xông vào Nam Hải Ma Vực, đào cả linh thổ lẫn gốc rễ của dược viên Ma Vực đem đi mất. Một cái tông môn ngũ phẩm ở trước mặt Lâm Minh giống như dê chờ làm thịt, tùy tiện mổ xẻ.

Lần đầu tiên Lâm Minh tắm máu Nam Hải Ma Vực là dựa vào lực lượng của Cự Côn, tàn sát đệ tử cấp thấp. Còn lần thứ hai tắm máu Nam Hải Ma Vực, lại dựa vào chiến lực của bản thân, chỉ giết võ giả đẳng cấp cao.

Bảy đại trưởng lão Mệnh Vẫn đều không may mắn thoát được, hơn hai mươi hộ pháp Toàn Đan chôn cùng, trong đó phần lớn là Toàn Đan trung hậu kỳ.

Hơn nữa nghe nói những người này đều bị Lâm Minh đuổi giết mà phân tán chạy trốn, điều này cũng trong tình lý, không ai là kẻ ngốc. Nhưng mà... Chính là dưới tình huống như thế, cũng không tránh khỏi kết cục toàn quân bị diệt!

Phân tán chạy trốn, vẫn bị giết toàn bộ, đây là ma quỷ ư?

Năng lực giết người như vậy vượt quá cách giải thích bình thường, làm cho các võ giả Nam Hải Ma Vực lâm vào tuyệt vọng, cộng thêm một câu Lâm Minh để lại trước khi đi, “Kẻ ở lại Nam Hải Ma Vực, chết!”.

Một câu, viết như ẩn chứa ý cảnh giết chóc, võ giả tu vi yếu chỉ liếc qua là sẽ bị thương.

Hiện giờ toàn bộ Nam Hải Ma Vực không còn một trưởng lão Mệnh Vẫn, một câu đó luôn nằm trong tông môn Nam Hải Ma Vực, không ai dám xóa đi.

Như vậy, võ giả Nam Hải Ma Vực bắt đầu xuất hiện bỏ chạy phạm vi lớn.

Võ giả gia nhập tông môn, chính là vì tài nguyên tu luyện cùng linh địa tông môn. Hiện tại tài nguyên tu luyện của Nam Hải Ma Vực bị Lâm Minh phá hủy quá nửa, trước sau bị cướp sạch ba lần, ngay cả mạng cũng không được đảm bảo, còn ở lại tông môn như vậy thì có ý nghĩa gì?

Người đều có tính hùa theo, khi võ giả đầu tiên bắt đầu cân nhắc chạy trốn, liền có võ giả gia nhập vào đội ngũ trốn chạy. Dù sao trời đất to lớn, không phải chỉ có mỗi một tông môn Nam Hải Ma Vực.

Tuy nhiên cũng có võ giả nghĩ tới còn có Huyễn Vô Cực cùng Huyễn Vũ Thiếp ở đó, lưu lại biểu lộ trung thành. Tuy nhiên bọn họ cũng lo lắng sợ sệt, không dám trở lại ba đảo Ma Vực, chỉ trốn trên đảo nhỏ xung quanh, sợ bị Lâm Minh tìm ra giết bỏ.

Cái gọi là trung thành của những người này, kỳ thật là thấy được Nam Hải Ma Vực xói mòn nhiều nhân viên, hy vọng ở lại sẽ được chia nhiều chỗ tốt, còn xa mới nói tới trung thành. Nếu Huyễn Vô

Cực cùng Huyễn Vũ Thiếp chậm chạp không trở lại chủ trì đại cục, sớm muộn gì những người này cũng sẽ bỏ đi. Cho nên Triển Vân Gian mới nói, Nam Hải Ma Vực bị một mình Lâm Minh làm cho muốn giải thể!

Còn nếu Huyễn Vô Cực trở về, vậy tự nhiên không cần nói tới đuổi giết Cự Côn.

- Đúng là như nằm mơ, bốn năm trước chúng ta còn cùng Lâm Minh tham gia thọ yến của Thiên Quang thượng nhân, tuy rằng lúc đó chúng ta cũng đã có không ít chênh lệch với Lâm Minh, nhưng cũng không có chênh lệch quá đáng như vậy. Thật không biết mấy năm qua Lâm Minh đã trải qua những gì...

Bạch Ngạo Hiên đến từ Hàn Băng cung lắc đầu, cảnh giới của Lâm Minh hiện giờ, có muốn ngưỡng mộ cũng không được. Cập hật tệ hah tại (RMRU N.N)

Vài ngày sau, Lâm Minh được gắn danh hiệu Sát Thần truyền khắp Nam Hải, dù là Đại Thiện Vực cách xa trăm vạn dặm cũng có người biết được tin tức Lâm Minh ba lần đánh Nam Hải Ma Vực.

...

Niêm Hoa lâu, tửu lâu có lịch sử ngàn năm, nằm ở Thiện thành.

Thiện thành trực thuộc Đại Thiện tự đệ nhất tông môn Đại Thiện Vực, thành chủ là cường giả Mệnh Vẫn, trong thành có thể tùy ý thấy được võ giả Tiên Thiên hay thậm chí là Toàn Đan, là tòa thành võ giả ở Đại Thiện Vực.

Niêm Hoa lâu nhìn như bình thường, kỳ thật tài liệu xây dựng tửu lâu này đều dùng kim loại chế tạo bảo khí địa giai. Từ sau khi Niêm Hoa lâu xây xong, đã ngàn năm trải qua gió táp mưa sa, vẫn bóng loáng như mới.

Trên phòng riêng ở lầu hai, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo bào kỳ lân vàng, đội tử kim quan, ở bên cạnh hắn là hai cô gái, một người ăn mặc như tiểu nha hoàn, một người khác là tiểu ni cô nhu thuận.

Ở đối diện nam nhân trẻ tuổi đội tử kim quan này là một mỹ thiếu niên tuấn tú khác thường, mặc kiểu thư sinh, tay cầm quạt. Nhìn kỹ, có thể phát hiện thiếu niên tuấn mỹ này mặt trắng không râu, không có hầu kết, ngón tay nhỏ nhắn, rõ ràng là một thiếu nữ mặc nam trang.

Thiếu nữ ăn mặc cổ quái lúc này đang phe phẩy quạt, cười hì hì nói:

- Dật Phong huynh, lần này chúng ta đi ra lịch lãm, vốn nghe nói Nam Hải bên này rất thú vị, còn muốn tới góp náo nhiệt, hiện giờ dường như bị Lâm Minh quấy rối, thế cục Nam Hải liền không rối loạn như vậy nữa, không có ý nghĩa mà. Nhưng nghe nói tên Lâm Minh này thiên phú yêu nghiệt, cũng không kém hơn Dật Phong huynh. Dật Phong huynh, ngươi cảm thấy sao?

Thiếu nữ giả nam trang này, cùng nam nhân Lý Dật Phong đối diện, đều đi ra từ bốn đại thần quốc, Lý Dật Phong chính là một vị hoàng tử trong bốn đại thần quốc.

Lần này bọn họ đi ra lịch lãm, vốn lựa chọn Nam Hải Ma Vực, không ngờ vừa đến Đại Thiện Vực liền nghe tin tức thế cục Nam Hải đột biến. Mà nhân vật làm Nam Hải biến đổi chính là Lâm Minh, vì thế cũng tiến vào tầm mắt của bọn họ.

Lý Dật Phong còn chưa nói, tiểu nha hoàn bên cạnh hắn liền không phục:

- Hừ, chỉ là đám nhà quê Nam Hải chưa thấy chuyện đời, một cái tuấn kiệt trẻ tuổi coi như không tệ nhảy ra liền bị bọn họ thổi phồng lung tung. Nếu để bọn họ đi bốn đại thần quốc xem thử, cam đoan sợ hãi rớt cằm bọn họ!

Tiểu nha hoàn nói tới đây, vẻ mặt đắc ý, như nghĩ tới những người địa phương nhỏ này thấy được tình cảnh trung ương bốn đại thần quốc, nó nhất định giống như nhà quê vào thành thị.

Ngoài tiểu nha hoàn này ra, tiểu ni cô dung mạo thanh tú cũng gật đầu kiên quyết, tuy rằng không nói, nhưng vẻ mặt cùng ánh mắt của nàng rõ ràng là tràn đầy lòng tin vào Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong cười hắc hắc, ưỡn lưng một cái, vừa xỉa răng vừa nói:

- Không có ý nghĩa, cả ngày đấu qua đấu lại làm cái quỷ gì chứ. Đời người tốt đẹp, không đi ăn uống chơi đùa, phong hoa tuyết nguyệt, mỗi ngày giành nhau hạng nhất, đầu óc hỏng rồi mà!

Lý Dật Phong đội tử kim quan, mặc áo bào kỳ lân, nhìn rất tuấn tú cao quý, nói chuyện lại là một phong cách hoàn toàn khác. Hắn cầm lấy bầu rượu, kề miệng uống một ngụm, chậc chậc khen ngợi:

- Niêm Hoa Lạc Diệp tửu ủ ngàn năm của Niêm Hoa lâu này thật là không tệ, lần này đến đây ta nhất định phải mang hai hũ về. Chỉ là đáng tiếc, không có tiểu cô nương ca hát góp vui, Thiện thành này đúng là cổ hủ, không hay, không hay.

Lý Dật Phong vừa nói, vừa lắc đầu thở dài.

Nghe những lời hoàn toàn không ựa vào được của Lý Dật Phong, thiếu nữ nam trang kia liền mặt phủ sương lạnh.

- Lý Dật Phong, lần này ngươi ra ngoài, mỗi một hành động lời nói của ngươi ta đều ghi lại, báo cáo cho thượng thần đại nhân.

Lý Dật Phong mặc kệ:

- Báo thì báo đi, dù sao ta đã vi phạm tám trăm điều quy củ, nhiều rận không sợ cắn, ngươi có ghi thêm mấy cái thì có là gì chứ.

Lý Dật Phong ra vẻ như ngươi cắn ta đi, ta không sợ, làm cho người ta tức muốn tắt thở.

- Ngươi...

Thiếu nữ cắn răng bạc, còn tiểu nha hoàn của Lý Dật Phong ở bên kia lại che miệng cười trộm.

Thiếu nữ hung tợn nói:

- Lý Dật Phong, nếu ngươi còn quá đáng, thượng thần đại nhân sẽ bắt ngươi về.

- Hắc, vậy phải xem hắn có bắt được ta không, thật vất vả ra ngoài chơi một lần, còn chưa chơi đủ nữa, ta làm sao có thể trở về cho đám lão già kia nhốt. Con bà nó, nhắc tới những lão già kia là cả người ta nổi da gà, từ sau khi lão già kia sinh ra ta, mỗi người đều luôn híp mắt nhìn ta, sờ tới sờ lui trên người ta, con bà nó, còn trở về ta sẽ bệnh mất!

Lý Dật Phong nói rồi liền nâng ly uống, bỗng nghĩ tới, vẻ mặt lộ ra tươi cười không có ý tốt.

- Lâm Minh này có chút thú vị, trạm tiếp theo xác định ở Nam Thiên Vực, ta đi gặp hắn rồi nói tiếp.

...

Lúc này, hải vực biển sâu Nam Hải, Huyễn Vô Cực sắc mặt âm trầm ở trong nước biển. Trước mặt hắn, Huyễn Vũ Thiếp không dám thở mạnh, một tay đặt trước ngực, cúi đầu, chờ lệnh của Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vô Cực lạnh lùng nói:

- Vũ Thiếp, ngươi trở về trước, ổn định lòng người.

Huyễn Vũ Thiếp nghe Huyễn Vô Cực ra lệnh như thế, trong lòng căng thẳng.

Trở về?

Nếu nàng trở về, chưa nói có thể ổn định lòng người hay không, mấu chốt là với thực lực của nàng, đối mặt với Lâm Minh chỉ sợ không chống đỡ được năm chiêu. Một khi gặp phải Lâm Minh đánh tới, nàng chết là chắc.

Đây là bảo nàng chịu chết ư?

Huyễn Vũ Thiếp mấp máy môi, muốn nói gì, trong mắt Huyễn Vô

Cực lóe tia sáng lạnh.

- Sao hả? Có vấn đề gì?

- Không có...

Huyễn Vũ Thiếp thở ra một hơi, cảm thấy trong lòng phát lạnh. Đối với Huyễn Vô Cực, ngoài hắn ra, tất cả mọi người chỉ là con cờ của hắn mà thôi.

Đây là bi ai của nàng, bi ai của không đủ thực lực, nàng cắn môi, đè xuống tâm tình, nói:

- Ta có nên dẫn môn nhân chuyển sang nơi khác?

- Tự ngươi làm chủ, chống đỡ năm tháng là được.

Huyễn Vô Cực mặt không đổi sắc, Nam Hải Ma Vực đã thành thế này, so với đi ổn định lòng của các võ giả Tiên Thiên, Toàn Đan kia, còn không bằng tập trung lực lượng đánh chết Cự Côn. Chỉ cần Cự Côn vừa chết, bắt lấy Mục Thiên Vũ, chắc chắn có thể bức Lâm Minh đi ra.

Thừa dịp thực lực Lâm Minh hiện tại còn chưa hoàn toàn trưởng thành, phải giết hắn, để lại sẽ là hậu họa vô cùng.

- Ha ha, Huyễn trưởng lão anh minh!

Ở bên cạnh Huyễn Vô Cực, tộc trưởng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên cười to nói:

- Đại trượng phu nắm được bỏ được, những môn nhân phản bội kia đều là thứ không đáng tin cậy. Lần kiếp nạn này đối với Nam Hải Ma Vực là một trận suy sụp, nhưng đồng thời cũng là chuyện tốt. Thông qua lần thử thách này, kẻ đi đều là thứ bất trung, ở lại đều là tinh anh, đến lúc đó lấy những tinh anh này làm cơ sở, cộng thêm Huyễn trưởng lão, xây dựng lại Nam Hải Ma Vực cũng không khó! Bản vương sẽ toàn lực ủng hộ Huyễn trưởng lão.

Mục đích của tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên chính là trái tim cùng

Long cốt của Cự Côn, đương nhiên mong muốn Huyễn Vô Cực tiếp tục ở lại đánh chết Cự Côn.

Huyễn Vũ Thiếp nghe lời nói an ủi của tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên, nghe sao cũng có mùi vị như cười trên nổi đau của kẻ khác. Nàng hận nghiến răng nghiến lợi, thật muốn một kiếm đâm chết con khỉ già này.

Nhưng lúc này, nàng chỉ có thể nhịn xuống, lạnh lùng nói:

- Nam Hải Ma Vực ta làm sao vượt qua kiếp nạn này, không cần các hạ bình luận!

- Hắc, Huyễn tông chủ thật đúng là hoa hồng có gai, có hương vị...

Lão khỉ mắt xanh mắt điếc tai ngơ với lời nói phản kích của Huyễn Vũ Thiếp, lại quay sang đùa giỡn Huyễn Vũ Thiếp. Hắn đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên trước mặt hắn bỗng hiện ra sóng nước, màu lam lóe lên.

Tiếng nói truyền vào tai tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên, tiếp theo, tươi cười trên mặt lão khỉ cứng lại.

Một hồi sau, mặt khỉ của tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên từ lam chuyển xanh, từ xanh chuyển lục, mắt hắn như phun ra lửa.

Trong tộc truyền đến tin tức, bốn canh giờ trước hoàng cung bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên bị Lâm Minh đột kích, tổn thất bốn thân vương Mệnh Vẫn, hai mươi tướng quân Toàn Đan! Ngoài ra, còn có mấy chục võ giả Hậu Thiên kỳ Tiên Thiên kỳ bị dư sóng chiến đấu lan tới giết chết!

Trước khi Lâm Minh đi, cũng để lại một câu trên quảng trường hoàng cung bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, Một ngày giết mười người, biển sâu không lưu được!

Một câu để lại này, võ giả dưới Toàn Đan không thể đến gần.

- Khốn kiếp!

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên giận muốn lộn ruột, Lâm Minh đang uy hiếp hắn, chỉ cần một ngày hắn không về, một ngày Lâm Minh sẽ giết mười người!

Trước đó tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên cũng không ngờ tới, Lâm Minh lại đi tập kích bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên bọn họ. Bộ tộc của bọn họ ở đáy biển sâu tám ngàn trượng, dưới độ sâu này, sức chiến đấu, tốc độ, lực lượng của võ giả loài người sẽ bị suy yếu rất nhiều, còn Bích Nhãn Hải Viên thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Lâm Minh lại không có ai cung cấp bí thuật tránh nước, hắn làm sao có thể một hơi giết bốn vị thân vương Mệnh Vẫn?

Bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, hoàng cung trong tộc chỉ để lại bốn thân vương Mệnh Vẫn, toàn quân bị diệt, nếu còn nhiều hơn, chỉ sợ cũng sẽ nằm lại ở đó! Cho dù Huyễn Vô Cực đi, nhiều lắm cũng chỉ ám sát một hai người, không có khả năng giết hết mọi người.

Rốt cuộc Lâm Minh dùng biện pháp gì, có thể toàn diệt người hắn muốn giết, làm cho đối phương muốn chạy trốn cũng không được?

- Tộc trưởng, có chuyện gì?

Tộc nhân Mệnh Vẫn tầng hai ở cạnh tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên lo lắng hỏi, rõ ràng vừa nãy tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên nhận được tin tức vô cùng tồi tệ. Kỳ thật hắn vừa hỏi, trong lòng đã có suy đoán, chỉ là muốn tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên chứng thực tình huống rốt cuộc tồi tệ tới mức nào.

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên căn bản không muốn nhiều lời, tâm tình hắn lúc này kém tới cực điểm, vốn Nam Hải Ma Vực chịu thảm Lâm Minh tàn sát, hắn còn có lòng dạ cười khi người gặp họa, nhưng đảo mắt lại tới phiên bộ tộc của mình.

Huyễn Vũ Thiếp thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên, nàng tâm trí hơn người, tự nhiên cũng đoán ra được tin tức của tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên nhận được.

Nàng như cười như không nhìn tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên, dùng giọng điệu “quan tâm” hỏi.

- Các hạ có chuyện gì thế, không lẽ trong tộc các hạ xảy ra chuyện gì?

Chương 715: Thí luyện cấp Vương

Nhìn Huyễn Vũ Thiếp trào phúng, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên thẹn quá hóa giận, ban đầu hắn còn nhìn trò cười của Nam Hải Ma Vực, hiện tại lại đến phiên Huyễn Vũ Thiếp cười nhạo mình.

Hừ lạnh, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên nói với những tùy tùng đằng sau:

- Chúng ta trở về bây giờ, lập tức!

Bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên không thể so với Nam Hải Ma Vực. Nam Hải Ma Vực chỉ là một tông môn, người trong môn phái chết thì thu mới là được, nhưng số lượng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên có hạn, tộc nhân chết một người thì ít một cái, không có khả năng thu thêm. Hơn nữa Lâm Minh giết đều là lực lượng tinh anh của bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên làm sao có thể ngồi yên không để ý.

Hắn phải trở về, bằng không Lâm Minh lại tới giết một lần, dựa vào năng lực theo dấu quỷ dị của hắn, ít nhất có thể giết mấy chục võ giả Toàn Đan, tông tộc của bọn họ không tổn thất nổi.

- Hải Viên Vương, ngươi muốn rút lui?

Huyễn Vô Cực nhíu mày, bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên rút lui làm hắn thiếu một minh hữu đắc lực, chỉ dựa vào một mình hắn rất khó tạo thành uy hiếp tới Cự Côn.

Nghe Huyễn Vô Cực nghi ngờ, sắc mặt tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên cứng đờ.

- Huyễn trưởng lão, thật có lỗi, bản vương cần phải trở về.

- A? Cần phải trở về?

Huyễn Vũ Thiếp cười lạnh.

- Sao hả, trước đó không phải Hải Viên Vương đã nói, đại trượng phu nắm được bỏ được, những tộc nhân phản bội lúc này đều không đáng tin cậy, nếu đã vậy, lần kiếp nạn này đối với bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên là một trận suy sụp đồng thời cũng là chuyện tốt! Kẻ đi đều là thứ bất trung, ở lại đều là tinh anh, đến lúc đó Hải Viên Vương dùng những tinh anh này làm căn bản, xây dựng lại bộ tộc cũng không khó, Nam Hải Ma Vực chúng ta cũng sẽ toàn lực ủng hộ Hải Viên Vương bệ hạ, ngài nói sao?

Chuyện uất nghẹn nhất trên đời, không ngoài bị người ta dùng lời mình vừa nói để phản kích, Huyễn Vũ Thiếp nói những lời này đều cố ý mô phỏng theo giọng điệu của Hải Viên Vương, làm cho Hải Viên Vương không lời chống đỡ.

- Hừ, trước đó nói cho hay lắm, bây giờ đến phiên chính ngươi lại rút lui nửa đường, buồn cười!

Huyễn Vũ Thiếp trào phúng không chút nể tình, nhìn Bích Nhãn Hải Viên bị nghẹn lời, trong lòng Huyễn Vũ Thiếp vô cùng vui sướng.

Về phần Huyễn Vô Cực, sắc mặt cũng trầm xuống, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, Lâm Minh còn khó giải quyết hơn hắn nghĩ.

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên không còn gì để nói, dứt khoát chắp tay, trực tiếp dẫn thủ hạ rút lui. Vì thế, ở nơi này chỉ còn Huyễn Vũ Thiếp cùng Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vũ Thiếp thở ra một hơi, cẩn thận liếc nhìn Huyễn Vô Cực, nhỏ giọng hỏi:

- Huyễn trưởng lão, vậy chúng ta...

Nàng tràn đầy mong chờ Huyễn Vô Cực có thể về Nam Hải Ma Vực bàn tính lại, nhưng Huyễn Vô Cực trả lời lại làm nàng thất vọng.

- Ngươi về trước, có chuyện dùng Truyền Âm phù dưới nước cho ta biết.

Trong lòng Huyễn Vũ Thiếp trầm xuống, nàng biết nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể nhỏ giọng đáp:

- Rõ, thiếp thân đã hiểu...

Đối với Huyễn Vô Cực, bản thân đột phá cảnh giới Thần Hải tuyệt đối trọng yếu hơn tồn vong của Nam Hải Ma Vực, hắn chắc chắn tin tưởng trên người Lâm Minh có bí mật, bằng không mặc kệ thế nào hắn cũng không có khả năng tiến bộ thần tốc như thế. Hắn từng điều tra xuất thân của Lâm Minh, trước mười lăm tuổi, Lâm Minh vẫn bình thường không có gì lạ, sau mười lăm tuổi, hắn một bước nhảy vọt, chỉ dùng sáu năm ngắn ngủi từ Luyện Thể tầng một đến hiện nay đã có thể đánh chết cường giả cảnh giới Mệnh Vẫn tầng hai, điều này đặt trên Thiên Diễn đại lục cũng là chưa từng có!

Đối phó người như vậy, chỉ có thể thừa dịp xông tới khi hắn chưa trưởng thành hoàn toàn.

Theo Huyễn Vô Cực thấy, Lâm Minh là người tâm trí cứng rắn, sát phạt quyết đoán, hắn chỉ có một nhược điểm, đó chính là hắn quá coi trọng an nguy của bằng hữu người thân. Nhìn một loạt sự kiện Lâm Minh cứu Tần Hạnh Hiên là có thể nhìn ra được.

Huyễn Vô Cực nắm chắc điểm này, tử thủ Cự Côn, chẳng khác nào nắm thóp Lâm Minh, hắn tin tưởng chỉ cần hắn bắt lấy đám người Mục Thiên Vũ, có thể bức Lâm Minh đi ra.

- Lâm Minh, mặc kệ ngươi có bí mật gì, ta nhất định sẽ tìm ra nó!

Huyễn Vô Cực xiết chặt nắm tay, khóe miệng cong lên dữ tợn.

...

Lúc này, cách đó hai mươi vạn dặm, Thần Hoàng đảo.

Trải qua Nam Hải Ma Vực cướp sạch, Thần Hoàng đảo trở nên hoang tàn, sau khi Lâm Minh trở về, một mình độc thân giết lên Thần Hoàng đảo, giết chết trưởng lão Nam Hải Ma Vực trấn thủ, đám tiểu lâu la nháo nhào chạy trốn, như vậy Thần Hoàng đảo lại trở nên hoang vắng.

Hiện nay Thần Hoàng đảo biến thành nơi tụ tập của động vật biển hoang dã, công trình sụp đổ để lại gạch ngói đầy cỏ hoang, gió biển hiu hiu, cỏ dại lay lắt trong gió như chứng kiến huy hoàng quá khứ của Thần Hoàng đảo.

Lâm Minh từng bước đi trên thềm đá hoang tàn, ở trong khu nhà đổ nát trước mặt hắn, một đám chim biển hoảng sợ bay lên ào ào. Bởi vì bản thân Thần Hoàng đảo là một chỗ linh địa, bất kể cỏ cây chim thú nơi này đều sinh trưởng rất nhanh.

Xuyên qua dãy nhà vỡ nát, một mình Lâm Minh đi tới u cốc, trên đường hắn đều cẩn thận thả ra cảm giác, tra xét mọi tình huống xung quanh, u cốc này chính là nơi có giá trị lớn nhất Thần Hoàng đảo, Thần Hoàng bí cảnh!

Bí cảnh này là thượng cổ Phượng tộc thượng cổ để lại, là nguồn gốc linh mạch Thần Hoàng đảo. Về phần rốt cuộc thượng cổ Phượng tộc tồn tại bao nhiêu vạn năm trước, bọn họ có lịch sử huy hoàng thế nào, văn minh võ đạo hùng mạnh sáng lạn thế nào, lại làm sao biến mất, đều không có ghi lại. Lâm Minh có thể xác nhận một điều, thượng cổ Phượng tộc tuyệt không dưới chủng tộc Thần Vực, thậm chí có thể bản thân bọn họ vốn đến từ Thần Vực.

- Không biết thượng cổ Phượng tộc đến Thiên Diễn đại lục vì chuyện gì, có liên hệ với những tồn tại thần bí trong Vạn Cổ Ma Khanh hay không?

Lâm Minh lầm bầm, hắn cảm thấy đoạn trống lịch sử Thiên Diễn đại lục mười vạn năm trước che giấu bí mật kinh thiên.

Lắc đầu không nghĩ nữa, Lâm Minh đi tới trước trận pháp Thần Hoàng bí cảnh.

Huyễn Vô Cực cuối cùng vẫn không rời khu vực biển sâu, Lâm Minh cũng không bất ngờ khi hắn đưa ra quyết định này. Huyễn Vô Cực là kiêu hùng ma đạo, tất cả những điều hắn làm đều là vì theo đuổi lực lượng càng mạnh hơn. Còn Nam Hải Ma Vực, nói đến cũng chỉ là quân cờ cho Huyễn Vô Cực theo đuổi lực lượng mà thôi.

Nếu là Nam Hải Ma Vực ở trạng thái toàn thịnh, Huyễn Vô Cực còn có thể để ý vài phần, hiện tại Nam Hải Ma Vực trừ đi Huyễn Vô Cực chỉ nhiều nhất là tông môn tứ phẩm đỉnh cao, thật sự không đáng là gì.

Huyễn Vô Cực không đi, Lâm Minh chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình đánh bại Huyễn Vô Cực.

Còn hiện giờ, hắn vừa đột phá Toàn Đan trung kỳ, lại mở ra cửa thứ hai trong Bát Môn Độn Giáp, trong thời gian ngắn rất khó nâng cao thực lực trên diện rộng, quá khó để đối phó Huyễn Vô Cực.

Dưới tình huống này, Lâm Minh nghĩ tới Thần Hoàng bí cảnh.

Thần Hoàng bí cảnh, một người cả đời chỉ tiến vào hai lần, lần trước Lâm Minh tiến vào tham gia thí luyện cấp chiến tướng dưới chót, cuối cùng thắng lợi trở về.

Lần này, mục tiêu của Lâm Minh rất rõ ràng, đó là, thí luyện cấp vương!

Chương 716: Chiến sĩ thượng cổ Phượng tộc

Thuần thục mở ra trận pháp bảo hộ bên ngoài Thần Hoàng bí cảnh, Lâm Minh đi vào trong khe núi bí cảnh khóa lại, ở trong này, câu nói Mục Thiên Vũ để lại vẫn còn có, Lôi Đình sơn, hang động không tên, kỳ hạn mười năm, ước hẹn gặp quân!

Tuy rằng đã gặp được Mục Thiên Vũ, nhưng lại nhìn một câu này, Lâm Minh vẫn cảm khái không thôi.

Thu lại tình cảm, Lâm Minh dựa theo phương pháp phá giải cấm chế từ Mục Dục Hoàng, từng chút một mở ra Thần Hoàng bí cảnh.

Lúc trước mở ra Thần Hoàng bí cảnh phải cần hai người Mục Dục Hoàng cùng Mục Thiên Quang liên thủ mới được, hiện giờ một mình Lâm Minh là đủ rồi.

Hai tay thay nhau mở ra từng phù văn trận pháp, năng lượng chấn động cùng tiếng phong lôi vang lên, nguyên khí thiên địa xung quanh điên cuồng hội tụ, lốc xoáy đen thui tự dưng hiện ra. Lốc xoáy không ngừng xoay tròn, cuối cùng hóa thành một cửa hang màu đen.

Đợi cho cửa vào ổn định, Lâm Minh đặt chân đi vào... Tầm mắt nhoáng một cái, Lâm Minh đi vào trong Thần Hoàng bí cảnh, ở trước mặt Lâm Minh là sa mạc màu đỏ mênh mông, mặt đất không ngọn cỏ, giữa đá chảy dòng dung nham đỏ sậm. Đá giữa dòng dung nham bị nung đỏ rực, nổi lên xuống giữa dòng chảy dung nham, những bọt khí lớn trào ra giữa dòng dung nham, bùng nổ phát ra tiếng bóc bóc, phóng thích khí mùi lưu huỳnh.

Ở đằng sau Lâm Minh, lại là băng nguyên vô bờ, gió cuốn tuyết bay, rít gào không ngỴ, những sông băng to lớn dựng thẳng, lóe sáng lạnh giữa trời lạnh buốt.

Đây là Thần Hoàng bí cảnh mà Lâm Minh quen thuộc, lần trước

Lâm Minh đến Thần Hoàng bí cảnh, chỉ là băng nguyên hỏa nguyên cũng đã là thử thách lớn, còn bây giờ băng nguyên hỏa nguyên này không đáng kể gì.

Thời gian gấp gáp, Lâm Minh thi triển thân pháp nhảy vào trong hoang nguyên dung nham, mảnh đất đỏ sẫm này tràn ngập các loại cơ duyên, tuy nhiên đối với Lâm Minh hiện giờ, cơ duyên không quan trọng.

Thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, cảnh vật mặt đất không ngừng trôi đi, Lâm Minh nhanh chóng tới trước Cổ Phượng đại điện.

Cổ Phượng đại điện xây dựng từ đá đỏ cao thẳng trong mây, xung quanh đại điện tràn đầy các vật tổ điêu khắc, đợi cho Cổ Phượng đại điện mở ra, Lâm Minh quen đường cũ đi tới mười sáu ngọc đài ở giữa đại điện, thả chìa khóa vào, nhỏ một giọt máu.

Tiếp theo, Lâm Minh cảm giác mình bị một đoàn ánh sáng ấm áp bao phủ, chừng mười mấy hơi thở sau, hắn bị truyền tống tới một chỗ không gian khép kín.

Không gian tràn ngập các loại bích họa vật tổ, lần trước lúc đến đây, Lâm Minh chiến đấu kịch liệt với người áo đỏ hư ảo mới gặp được Điện Linh trấn thủ Cổ Phượng đại điện. Còn lần này, Lâm Minh bước vào trong, Điện Linh liền trực tiếp xuất hiện.

Năng lượng ngưng tụ thành mặt người, bề ngoài nhìn như quỷ hồn, hắn nói:

- Thí luyện giả! Ta là Điện Linh, người thủ hộ nơi này, chúng ta lại gặp mặt...

Điện Linh đến từ bộ tộc Thạch Hồn, bản thân là người thủ hộ Cổ Phượng đại điện, có được sinh mệnh dài dòng như tảng đá.

- Điện Linh đại nhân, rất xin lỗi quấy rầy ngài ngủ say, ta đến Cổ Phượng đại điện là muốn thí luyện cấp vương. Hơn nữa, thời gian của ta chỉ có nửa năm, nếu trong nửa năm không thể thông qua, ta tình nguyện lựa chọn không tham gia.

Lâm Minh nhìn Điện Linh mà nói, giọng bình thản. Nửa năm rất nhanh, thực lực của hắn hiện giờ tự nhiên không thể đi so với lần thí luyện chiến tướng cuối cùng, nhưng tương ứng, độ khó thí luyện cấp vương cũng khó hơn rất nhiều thí luyện cấp chiến tướng cuối cùng.

Trong thời gian nửa năm, có thể hoàn thành hay không cũng khó nói.

- Thí luyện cấp vương?

Điện Linh trầm ngâm.

- Thí luyện giả, trên ngọc đài huyết mạch vừa rồi, ngươi nhỏ giọt máu vào, kết quả thí nghiệm huyết mạch chỉ là chiến tướng đỉnh phong mà thôi...

Lâm Minh nhíu mày, trước đó hắn thông qua thí luyện chiến tướng cuối cùng, thu được thưởng cho một giọt máu Cổ Phượng, nhưng một giọt cuối cùng vẫn quá ít, bất kể là máu Cổ Phượng hay máu Chân Long, ở thời điểm chiến lực tổng hợp của Lâm Minh còn yếu, chúng có tác dụng rất lớn. Nhưng theo thực lực Lâm Minh nâng cao, nhất là chiến lực tổng hợp hiện tại đã đột phá cấp Mệnh Vẫn, lực lượng của máu này mang tới lực lượng có hạn, chủ yếu là số lượng quá ít.

Theo Ma Quang nói, thần thú Phượng tộc thần bí trên Thần Vực, có người mang một nửa máu huyết đến từ thần thú, thiên tài sinh ra trong gia tộc như vậy, có thể tưởng tượng được trình độ thiên phú.

- Điện Linh đại nhân, ta nhớ lần trước tiến vào Cổ Phượng đại điện, ngoài thí nghiệm huyết mạch ra, ta còn từng giao đấu với ảo ảnh người áo đỏ trong mật thất, lấy kết quả chiến đấu cuối cùng để phán xét tư cách thí luyện của ta, vì sao lần này không có?

Lâm Minh tự hiểu lấy lực huyết mạch của mình, thông qua thí luyện cấp chiến tướng thu được thưởng cho tự nhiên không thể so sánh với cấp vương, hắn có thể dựa vào là thiên phú tổng hợp của mình.

Trong giới võ học, cái gọi là thiên phú tổng hợp không phải tư chất tu võ, mà là chiến lực tổng hợp so với tuổi, đây là tiêu chuẩn đánh giá thiên tài.

So thiên phú, Lâm Minh có tràn đầy tự tin.

- Đó là thí nghiệm tư cách thí luyện cấp chiến tướng, thí luyện cấp vương phải nghiêm khắc hơn...

Điện Linh không chút cảm tình nói.

- Nghiêm khắc hơn? Vậy tức là có?

Lâm Minh chú ý tới điều ẩn chứa trong lời Điện Linh nói, hắn đoán thượng cổ Phượng tộc sẽ có tộc nhân thiên phú xuất chúng, nhưng lực lượng huyết mạch không đủ. Nếu chỉ là vì huyết mạch bọn họ không đủ mà không được tham dự thí luyện cấp vương thì quá không công bằng.

- Ó, nhưng mà là thí luyện sinh tử, hơn nữa tỷ lệ tử vong cực cao, kẻ thua... Chết!

Thí luyện sinh tử?

Mí mắt Lâm Minh nhướng lên, không ngờ thượng cổ Phượng tộc sàng lọc vương tộc nghiêm khắc như thế. Nhưng mà nghĩ lại, giới động vật là như vậy, vương tộc hưởng thụ quyền lợi, đồng thời cũng thử thách bọn họ vô cùng khắc nghiệt, một khi thất bại thường thường là cái chết.

Làm như vậy, là vì cam đoan vương tộc tuyệt đối hùng mạnh, bằng không cũng giống như tộc nhân khác, dựa vào cái gì làm vương tộc?

Hít một hơi, Lâm Minh dứt khoát nói:

- Được!

Điện Linh liếc Lâm Minh, lại nói:

- Mật độ huyết mạch của ngươi kém xa vương tộc chân chính, độ khó thí luyện cũng sẽ tăng cao, ngươi xác nhận?

- Ta xác nhận!

Lâm Minh nắm chặt tay, dù là không vì chuyện Mục Thiên Vũ, Lâm Minh cũng sẽ đến Cổ Phượng đại điện thử thí luyện cấp vương, đối mặt với lựa chọn như vậy, hắn cũng sẽ lựa chọn xác nhận.

- Được, như ngươi yêu cầu!

Điện Linh nói rồi, bóng người dần dần cao lên, bay tới trên cao mười trượng, nhìn xuống Lâm Minh.

- Thí luyện giả, chiến đấu với ngươi sẽ là các anh linh thượng cổ Phượng tộc, bọn họ đều từng tham gia thí luyện cấp vương thượng cổ Phượng tộc, là chiến sĩ ưu tú nhất vương tộc. Hiện tại, Cổ Phượng đại điện căn cứ trí nhớ trước kia, đưa bọn họ phục hồi ra. Chiến thắng bọn họ, ngươi có thể nhận được tư cách thí luyện cấp vương chân chính, thất bại... Chết!

Điện Linh dứt lời, cách Lâm Minh mười trượng hiện ra một cái bóng đỏ mơ hồ.

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, các chiến sĩ vương tộc trước kia? Không ngờ tới, lại có thể thông qua phương thức này giao đấu với bọn họ.

Chầm chậm rút ra trường thương, trong lòng Lâm Minh chiến ý bùng cháy, không biết đoạn trống lịch sử Thiên Diễn đại lục mười mấy vạn năm, mấy chục vạn năm trước, các võ giả thời đại đó rốt cuộc có trình độ gì, tu luyện công pháp gì?

Một trận chiến này, có thể biết được rồi!

Ảo ảnh màu đỏ chầm chậm ngưng thực, cuối cùng biến thành một nam nhân cao lớn cầm trường thương màu đỏ, chân mày thẳng tắp, dung mạo tinh xảo, cằm nhọn, có vài phần xinh đẹp thanh tú của nữ nhân, lại không mất đi cứng cỏi của nam nhân, đúng là khí vũ hiên ngang, phong thần như ngọc.

- Kẻ địch đầu tiên trong thí luyện tư cách, thượng cổ Phượng tộc Nặc Ngạn thị thê tử lục thân vương, Hỏa Vân doanh tướng quân Nặc Ngạn Vũ!

Ở Cổ Phượng đại điện, tiếng nói không chút cảm tình vang lên, nhắc nhở thân phận kẻ địch trước mặt Lâm Minh.

Nặc Ngạn thị? Tướng quân Hỏa Vân doanh?

Nghe giọng nói này, có ý là thượng cổ Phượng tộc có rất nhiều thị tộc, Nặc Ngạn thị chỉ là một chi trong đó.

Không biết trình độ chiến lực Hỏa Vân doanh ra sao, binh sĩ trong đó đạt tới tu vi gì?

Lâm Minh vung ngang trường thương, trong lòng không khứ tràn ngập hướng tới thượng cổ Phượng tộc mười mấy vạn năm trước. Quân đội thời đại không biết có bộ dáng gì, lúc trước hắn nhìn phù điêu bích họa trên Cổ Phượng đại điện, binh lính bình thường đều cưỡi Chu Tước, Thanh Loan, hơn nữa những Chu Tước Thanh Loan kia có lẽ còn mạnh hơn cả Thần Hoàng đảo hiện có!

Trình độ chiến tranh như thế, là tràng cảnh to lớn cỡ nào!

Bóng người Nặc Ngạn Vũ hoàn toàn ngưng thực, hắn cầm xéo trường thương, mũi thương chỉ thẳng Lâm Minh, thượng cổ Phượng tộc bởi vì chiến đấu thường xuyên phải cưỡi Chu Tước, cho nên phải dùng vũ khí dài. Thương, kích, mâu cực kỳ phổ biến, hoàn toàn khác với Thần Hoàng đảo hiện tại chủ yếu dùng kiếm.

“Tu vi Toàn Đan!”.

Lâm Minh chú ý tới tu vi Nặc Ngạn Vũ chỉ là Toàn Đan kỳ, nhưng rốt cuộc là đến cảnh giới Toàn Đan kỳ nào thì khó nói. Có lẽ là vì hệ thống tu luyện cùng thể chất của đối phương khác với võ giả Thiên Diễn đại lục.

“Tu vi Toàn Đan kỳ có thể gây ra áp lực như thế, Thiên Diễn đại lục không ai theo kịp, không biết ảo ảnh trước mặt ghi lại khi Nặc Ngạn Vũ bao nhiêu tuổi, nếu là hơn hai mươi tuổi, vậy càng thêm khủng bố!”.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, trong mắt lại thiêu đốt chiến ý, từ sau khi hắn đột phá tu vi Toàn Đan, lần đầu tiên đối mặt với tuấn kiệt trẻ tuổi có thể sánh vai cùng mình.

Xẹt!

Nặc Ngạn Vũ không nói một lời, một thương đâm về phía Lâm Minh!

Hỏa nguyên khí trong trời đất hoàn toàn bị một thương này khuấy động, hình thành một ảo ảnh Cổ Phượng lao vào Lâm Minh!

Ảo ảnh chưa tới, sóng nhiệt đã tới người!

- Tới tốt!

Trong mắt Lâm Minh bùng nổ chiến ý, đối mặt với kình địch như vậy, hắn không dám sơ sẩy, ngay từ đầu liền mở ra Tà Thần lực, đồng thời mở ra Sát Thần lực trường cùng Tu La lực trường!

Trục Nhật!

Một thương đâm ra, chiêu thương dung hợp Hỏa chi ý cảnh, dùng Hỏa chi ý cảnh đối đầu, là Lâm Minh muốn thử xem mình lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh rốt cuộc kém thượng cổ Phượng tộc bao nhiêu.

Ầm!

Nặc Ngạn Vũ phát ra ảo ảnh Cổ Phượng bị Lâm Minh một thương đâm thủng, cùng lúc thương mang của Lâm Minh cũng bị ngọn lửa hòa tan, hai chiêu thức đồng thời hóa thành hư ảo, thế ngang nhau!

Lâm Minh hít một hơi, hắn biết, trên đơn thuần so đấu ý cảnh, hắn đã thua. Vừa rồi hắn có thể ngăn được chiêu thức của đối phương, là bởi vì trong chiêu thức của hắn có thêm Chiến Linh.

Chương 717: Đạt được tư cách

Trên vùng trời chiến trường, Điện Linh lạnh lùng nhìn mọi thứ, nó hoàn toàn thiếu tình cảm con người, không hiểu cảm xúc kinh ngạc là gì. Nó chỉ cảm thấy tu vi của Lâm Minh chỉ mới là Toàn Đan trung kỳ, có thể ngưng tụ Chiến Linh đến cấp Thanh Đồng thành hình, gần tới cấp Thanh Đồng tiểu thành là không bình thường.

“Có lẽ, hắn thật có tư cách tham dự thí luyện cấp vương…”.

Điện Linh nghĩ như vậy, mặt không biểu tình theo dõi.

Bất kể Lâm Minh thông qua thí luyện, hay là chết trận, nó cũng sẽ không biểu lộ cảm giác vui mừng hay tiếc hận, chỉ là mang tâm tính người đứng xem, chứng kiến tất cả.

Ầm!

Trên chiến trường, Nặc Ngạn Vũ cùng Lâm Minh lại va chạm kịch liệt lần nữa, Nặc Ngạn Vũ văng ra mấy chục trượng, thân thể ngưng tụ từ năng lượng bỗng rung chuyển như muốn tiêu tán.

“Quả thế, một lần công kích vừa rồi, năng lượng của nó lại tiêu hao rất nhiều”.

Lâm Minh phát hiện, ảo ảnh Nặc Ngạn Vũ ngưng tụ từ năng lượng ẩn chứa tổng năng lượng rất có hạn, tiêu hao một chút thiếu một chút, vừa nãy trong bốn năm lần va chạm mạnh, bóng người Nặc Ngạn Vũ đã tiêu tán một nửa so với trước.

Trường thương run lên, Lâm Minh đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nháy mắt xuất hiện trước mặt Nặc Ngạn Vũ.

Một thương đâm ra, đồng thời ẩn chứa Lôi Hỏa ý cảnh, Quán Hồng!

Rắc!

Trường thương ngưng tụ từ năng lượng trong tay Nặc Ngạn Vũ trực tiếp bị Lâm Minh chặt đứt, một đoạn cánh tay năng lượng bị Lâm Minh xé xuống, hóa thành đốm sáng biến mất.

Nặc Ngạn Vũ mất đi một đoạn cánh tay cũng không còn sức chống lại Lâm Minh, bị Lâm Minh quét một thương ngang cổ họng, hóa thành đốm sáng năng lượng biến mất.

“Thắng”.

Lâm Minh hít sâu mấy hơi, đồng thời thúc giục Hắc Động Toàn Đan trong đan điền nhanh chóng hấp thu nguyên khí thiên địa dày đặc xung quanh. Vừa rồi Nặc Ngạn Vũ cho Lâm Minh ấn tượng sâu sắc, nếu không phải tổng năng lượng trong người đối phương có hạn, liên tục chiến đấu, dù là cuối cùng Lâm Minh có thể thắng lợi, cũng sẽ phải trả cái giá không nhỏ.

“Tuấn kiệt trẻ tuổi thượng cổ Phượng tộc quả thật mạnh mẽ, nhất là trên lĩnh ngộ ý cảnh, ta còn xa không bằng”.

Lâm Minh thầm lắc đầu, ngộ tính của hắn đã không phải kém, nhưng tu vi cùng thực lực nâng cao, hắn lại phát hiện ngộ tính đã dần dần trở thành uy hiếp của hắn.

Ảo ảnh Nặc Ngạn Vũ tiêu tán, lại có một ảo ảnh nhanh chóng hình thành trước mặt Lâm Minh.

Hắn cầm chiến thương màu đỏ, tóc dài đỏ rực, đôi mắt ẩn chứa ánh sao, vừa nhìn có thể đoán ra, mười mấy vạn năm trước, kẻ này chắc là rồng trong đám đông.

- Kẻ địch thứ hai thí luyện tư cách, thượng cổ Phượng tộc Nặc Ngạn thị thứ tử lục thân vương, Xa Tiền tướng quân Nặc Ngạn Hỏa!

Nặc Ngạn Hỏa này khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, cụ thể bao nhiêu thì không thể đoán, thượng cổ Phượng tộc thí luyện cấp vương cũng căn cứ vào tuổi của thí luyện giả để an bài đối thủ, tuổi càng lớn, đối mặt với đối thủ sẽ càng mạnh.

Nặc Ngạn Hỏa vung tay, vù một cái, ngọn lửa bùng ra ngưng tụ thành tấm khiên lửa, ở trên người Nặc Ngạn Hỏa không ngừng có ngọn lửa quấn quanh, vài hơi thở sau, những ngọn lửa này ngưng tụ thành vô số vảy nhỏ, tạo thành áo giáp bó người, bao bọc thân thể Nặc Ngạn Hỏa.

Một bộ lân giáp toàn bộ đỏ rực như thực thể, thậm chí trên vảy còn khắc các đường vân thần bí, nó như chú ấn, lại như ngọn lửa ngưng tụ thành hoa văn tự nhiên.

“Ngọn lửa hóa khiên, ngọn lửa hóa giáp?”.

Ánh mắt Lâm Minh co lại, đây là những điều có ghi trên Chu Tước Cấm Thần lục.

Trong Chu Tước Cấm Thần lục, mấy tầng công pháp đầu còn có ghi ngọn lửa hóa xích, Lâm Minh cũng học được một chút, nhưng vì trong Chu Tước Cấm Thần lục, cường độ xiềng xích ngưng tụ từ ngọn lửa có hạn, dần dần theo Lâm Minh đột phá Hậu Thiên kỳ, Tiên Thiên kỳ, đã sớm không cần những thủ đoạn nhỏ này.

Nhưng hiện giờ, Lâm Minh thấy được trên người Nặc Ngạn Hỏa bộ giáp lửa cùng tấm khiên lửa, có thể cảm nhận được năng lượng nén mật độ cao ẩn chứa trong đó, làm lòng người kinh hãi!

Đây là ứng dụng Hỏa chi ý cảnh ở tầng cao?

Lâm Minh hít một hơi, mấy năm nay hắn tập trung tinh lực chủ yếu vào Không Gian ý cảnh, lý giải Hỏa chi ý cảnh cùng Lôi chi ý cảnh lại giảm xuống. Lâm Minh biết rõ, võ đạo đến giai đoạn đẳng cấp cao, ngày càng nghiêng về những lực lượng căn nguyên như Chiến Linh cùng ý cảnh pháp tắc, võ giả chỉ cậy vào tu vi chiến đấu chỉ là võ giả kém cỏi nhất.

Cảm ngộ nhiều ý cảnh, sẽ thêm một phần sức chiến đấu, tuy rằng nói tham không quen, nhưng võ giả đến trên cảnh giới Thần Hải sẽ có thọ mệnh trên năm sáu ngàn năm, có đủ thời giam cảm ngộ những thứ này, hiện giờ rèn cơ sở cũng tốt.

Vù!

Nặc Ngạn Hỏa một thương đâm tới, Hỏa nguyên khí trong không gian xung quanh toàn bị một thương này khuấy động, ngợp trời bao phủ Lâm Minh. Đối mặt một thương này, Lâm Minh không phản kích trước, tinh thần lực liên hệ hạt giống Tà Thần, dựa vào linh hồn lực cùng lực cảm giác mạnh mẽ, nháy mắt phân tích huyền bí trong công kích của Nặc Ngạn Hỏa.

Trục Nhật!

Trong nháy mắt ngọn lửa bao phủ Lâm Minh, Lâm Minh làm ra phản kích.

Bùng!

Ngọn lửa bùng lên, thân thể Lâm Minh bay ra, quần áo tóc tai bị đốt trụi, ra chiêu vội vàng, dù trong chiêu thương của Lâm Minh ẩn chứa Chiến Linh cũng không bù lại được chênh lệch.

Cũng may là lực phòng ngự của Lâm Minh kinh người, lúc này mới tránh khỏi bị thương. Tuy nhiên vẫn có một ngọn lửa chui vào kinh mạch của Lâm Minh, phá hoại lung tung, sau đó bị hạt giống Tà Thần đè xuống. Nhưng ngọn lửa này bướng bỉnh hơn là Lâm Minh nghĩ, dù bị hạt giống Tà Thần chế trụ vẫn vô cùng cuồng bạo, trong thời gian ngắn thật là không thể phục tùng.

Đây là lần đầu hạt giống Tà Thần gặp phải tình huống này, Lâm Minh đương nhiên không cho rằng bí pháp Tà Thần lực không đủ cấp bậc, mà là cảnh giới của mình không đủ. Nhất là so sánh với Nặc Ngạn Hỏa, lĩnh ngộ ý cảnh chênh lệch quá lớn.

- Học trộm Hỏa chi ý cảnh trong chiến đấu ư?

Bên trên chiến trường, Điện Linh lạnh lùng nhìn mọi thứ.

- Thí nghiệm đạt được tư cách thí luyện vương giả là cực kỳ khó khăn, nó còn là trận chiến sinh tử, ngươi tự giải quyết đi! Chớ vì một chút lĩnh ngộ mà mất đi tính mạng của mình.

Theo Điện Linh thấy, nếu Lâm Minh tập trung lĩnh ngộ, đương nhiên không thể chiến đấu toàn lực, xuất hiện tình huống ngang với bỏ qua khi nãy là vô cùng nguy hiểm khi cao thủ so chiêu.

- Cảm ơn đã khuyên.

Lâm Minh vẫn không thay đổi ý tưởng, trong chiến đấu đồng thời cảm ngộ ý cảnh, tự nhiên phải hao phí năng lượng, thậm chí có thể bị thương, nhưng Lâm Minh rất có lòng tin vào sức chịu đựng cùng lực phòng ngự của mình. Nếu tình huống không đúng, lại đối phó toàn lực cũng không muộn.

Ầm ầm ầm!

Lần lượt giao thủ, Lâm Minh không ngừng cảm ngộ Hỏa chi ý cảnh của Nặc Ngạn Hỏa, hạt giống Tà Thần trong cơ thể hắn hấp thu lực ngọn lửa ngày càng nhiều. Dưới Tà Thần lực giam cầm, những lực ngọn lửa này ngưng tụ thành quả cầu đỏ rực, xoay xung quanh hạt giống Tà Thần, ở cùng chỗ với Hỏa Tinh Tà Thần. Nhưng mà Hỏa Tinh Tà Thần rõ ràng không có khả năng hấp thu đối phương bởi vì chênh lệch đẳng cấp quá lớn.

Tuy rằng Nặc Ngạn Hỏa nhìn như luôn chiếm thượng phong, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong cuối cùng có hạn, sau mười chiêu, nó dần trở nên hư ảo.

Lại qua năm chiêu, Lâm Minh một thương chặt đứt cánh tay Nặc Ngạn Hỏa.

Một đoạn áo giáp ngọn lửa, bao gồm cả tấm khiên ngọn lửa đều rơi vào tay Lâm Minh, ngón tay vuốt ve nó, Lâm Minh cẩn thận cảm thụ đường vân ngọn lửa bên trong. Hắn cảm thấy Hỏa nguyên khí bên trong tấm khiên này như có linh tính, cấu thành những kết cấu năng lượng phức tạp tinh xảo, bất kể công kích từ hướng nào, lực lượng tân công đều sẽ bị những kết cấu năng lượng này phân tán, cuối cùng bị năng lượng ngọn lửa hấp thu.

“Pháp tắc ngọn lửa, đúng là kỳ diệu!”.

Công kích của Nặc Ngạn Hỏa lại giáng xuống, Lâm Minh thật sự không thể phân tâm nghiên cứu kết cấu kỳ diệu như vậy trong lúc chiến đấu, chỉ có thể một thương phản kích đánh chết Nặc Ngạn Hỏa. Tấm khiên lửa trong tay Lâm Minh cũng hóa thành ánh lửa biến mất, điều này làm Lâm Minh rất tiếc nuối.

Sau Nặc Ngạn Hỏa, đối thủ mới lần lượt xuất hiện, toàn là Nặc Ngạn thị, làm cho Lâm Minh không khỏi hoài nghi thượng cổ Phượng tộc trên Thiên Diễn đại lục có phải chỉ mỗi một họ Nặc Ngạn, có lẽ thượng cổ Phượng tộc trên Thiên Diễn đại lục kỳ thật chỉ là một chi nhánh của thượng cổ Phượng tộc Thần Vực.

Chiến đấu ngày càng kịch liệt, Lâm Minh đã không thể phân tâm đi nghiên cứu Hỏa chi ý cảnh, bằng không hắn không thể chống đỡ được.

Sau khi chống đỡ dư sóng ngọn lửa của đối phương quét trúng, Lâm Minh một thương một thương đâm chết đối thủ thứ năm, lúc này trước mặt Lâm Minh hiện ra hai cái ảo ảnh màu đỏ.

Nặc Ngạn thị tả tướng quân Nặc Ngạn Đạt Lặc.

Nặc Ngạn thị hữu tướng quân Nặc Ngạn Huân.

Một chống hai!

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, tuy rằng năng lượng của kẻ địch rất có hạn, nhưng đấu lần lượt, bản thân thí luyện giả tiêu hao rất lớn, nếu không phải mình có Hưu môn tăng mạnh sức chịu đựng, chiến đấu tới giờ tuyệt đối sẽ không kiên trì được.

“Thượng cổ Phượng tộc thí luyện cấp vương quả nhiên nghiêm khắc, đây chỉ mới là thượng cổ Phượng tộc Nặc Ngạn thị, nếu là chủng tộc khác, không biết sẽ như thế nào?”.

Lâm Minh đã sớm biết đạo lý trên trời có trời trên người có người, thiên phú của hắn hiện giờ đã có một không hai xưa nay trên Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục, nhưng dựa theo cách nói của Ma Quang, vũ trụ này có ba ngàn đại thế giới, nói cách khác, có một tỷ thế giới như Thiên Diễn đại lục, xưng hùng trên một thế giới thật sự không tính là gì.

Không cân nhắc đi tìm hiểu Hỏa chi ý cảnh nữa, Lâm Minh tập trung vào chiến đấu, đồng thời tiết kiệm thể lực. Chỗ mạnh nhất của Lâm Minh nằm ở sức chịu đựng của hắn, dù là đấu lần lượt cũng có thể kiên trì được, sẽ không quá mệt mỏi. Ngoài ra, lực phòng ngự thân thể cùng lực phòng ngự năng lượng với lửa của hạt giống Tà Thần làm cho Lâm Minh chiếm hết ưu thế.

Cứ vậy, Lâm Minh đánh thẳng một đường.

Trận thứ sáu, trận thứ bảy, trận thứ tám... Mãi đến trận thứ mười, đối thủ của Lâm Minh là hoàng tử thượng cổ Phượng tộc.

Vị hoàng tử này có thực lực mạnh gấp mấy lần bất cứ đối thủ nào trước đó, hắn cầm chiến thương màu vàng, sử dụng khống hỏa xuất thần nhập hóa. Ngay từ đầu Lâm Minh liền rơi vào hạ phong, liên tục bị đánh trúng, hắn dựa vào hạt giống Tà Thần khống chế lửa liên tục phòng thủ, chống dỡ tới mười chiêu, năng lượng của vị hoàng tử kia dần dần yếu đi, mới bị Lâm Minh đánh ngược.

Đánh chết kẻ địch trận chiến thứ mười, Lâm Minh chống trường thương mà đứng, mặt đầy mồ hôi, trên người tràn đầy vết thương vết bỏng lớn nhỏ, lúc này hắn đã tiêu hao một nửa chân nguyên.

Điện Linh từ trên không hạ xuống, mặt không biểu tình nói:

- Thí luyện giả, chúc mừng ngươi đạt được tư cách thí luyện cấp vương, đi theo ta...

Chương 718: Địa điểm thí luyện khiến người ta rung động

- Rốt cuộc thông qua.

Lâm Minh thở nhẹ một hơi, trận chiến đấu này không thoải mái cũng không gian nan, lúc trước Lâm Minh đối mặt với thí luyện cấp chiến tướng cuối cùng, tuổi nhỏ, đối mặt với địch nhân yếu, nhưng dù vậy, Lâm Minh cũng phải hao phí đại lượng thời gian, thậm chí nếu không mang đủ số lượng tinh huyết Chu Tước, Lâm Minh suýt nữa không thể thông qua thí luyện.

Mà hiện tại, tuổi Lâm Minh, tu vi đều được tăng lên, đối mặt với thí luyện cấp vương, thông qua cũng không rất khó khăn, điều này chứng minh tốc độ thực lực Lâm Minh tăng trưởng mấy năm nay vượt qua trình độ Cổ Phượng đại điện kỳ vọng đối với vương tộc.

- Điện Linh đại nhân, ta có vấn đề muốn hỏi ngươi, vài cái thế tử, hoàng tử giao thủ cùng ta, tuổi bọn họ đến tột cùng là bao nhiêu?

Đây là vấn đề Lâm Minh muốn hỏi nhất, hắn muốn biết thiên phú chính mình đến tột cùng cùng thiên tài thượng cổ Phượng tộc có chênh lệch hay không.

Điện Linh nói:

- Thí luyện giả, cốt linh ngươi là hai mươi mốt tuổi, đối ứng độ khó khảo nghiệm là hai mươi mốt cấp, tuy nhiên bởi vì mật độ huyết mạch của ngươi không đủ, độ khó khảo nghiệm chân chính cao hơn một chút, đối thủ của ngươi đều là hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, là trẻ tuổi tuấn kiệt Phượng tộc vương tộc, tuy nhiên thời điểm hư ảnh bọn họ đối mặt với ngươi, năng lượng cùng tu vi đều được áp chế, đều không phải là chiến lực trạng thái toàn thịnh, bởi vậy không thể so sánh thiên phú ngươi với vương tộc trẻ tuổi tuấn kiệt đến tột cùng như thế nà.

- Ta đã hiểu.

Lâm Minh đối với kết quả này cũng không ngoài ý muốn, đối với thượng cổ Phượng tộc mà nói, tài nguyên, thiên phú bọn họ xa xa không phải Thiên Diễn đại lục có thể so sánh, tỷ như Phạm Thiên Long Căn, phóng tới Thiên Diễn đại lục đó là hy thế trân bảo khiến Mệnh Vẫn võ giả lâm vào liều mạng, nhưng cẩn thận ngẫm lại, nó kỳ thật là dược liệu lúc Ma Đế rời khỏi Ma Thần đế cung lưu tại dược viên, tuy rằng bởi vì đã trải qua mấy vạn năm mà giá trị đột nhiên tăng, nhưng chân chính đối lập những tông môn Thần Vực nội tình thâm hậu mà nói, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Một cái thiên tài có một nửa huyết mạch thần thú đỉnh cấp, mỗi ngày sử dụng linh dược đẳng cấp cao hơn so với Phạm Thiên Long Căn, tu luyện chính là công pháp Thần Vực cao cấp, tu vi được siêu Thần Hải lão quái Thần Vực tự mình chỉ điểm, những thứ này tổng hợp lại cho dù thiên phú Lâm Minh cao hơn nữa, Lâm Minh cũng không thể không cảm thấy ngoài ý muốn.

Số mệnh bản thân chính là một bộ phận thiên phú, những võ giả kia xuất thân từ Thần Vực đại tông môn thậm chí là thánh địa, đó chính là số mệnh bọn họ.

Mà đối với Lâm Minh mà nói, tuy rằng hắn chỉ là xuất thân bình dân tầng chót ba ngàn đại thế giới, là con kiến trong ức ức vạn, nhưng mà hắn không thể không cảm thấy số mệnh chính mình kém hơn so với Thần Vực thánh địa trẻ tuổi tuấn kiệt, bởi vì, hắn có Ma Phương.

Tuy rằng hiện tại Lâm Minh còn chưa thể tìm hiểu bí mật Ma Phương, nhưng trong lòng hắn có loại cảm giác mãnh liệt, chỉ sợ Ma Phương là một trong bảo vật cấp cao nhất toàn bộ vũ trụ, theo thực lực hắn đề cao, hắn càng ngày càng có nhiều lực lượng khai phá Ma Phương, khiến chính mình càng ngày càng đến gần võ đạo đỉnh phong.

- Thí luyện giả, chính là nơi này...

Điện Linh nói xong, không gian quanh thân Lâm Minh đột nhiên vặn vẹo, một cỗ cảm giác hơi hơi choáng váng truyền đến, ngay sau đó, Lâm Minh bị truyền tống đến một chỗ mảnh đất bằng phẳng rộng lớn.

Mảnh đất bằng phẳng này hình tròn, đường kính ít nhất có mười dặm, ở mặt ngoài sân khấu, khắc các loại phù văn thần bí phong cách cổ xưa, hiển nhiên là trận phù.

Nhưng mà khiến Lâm Minh kinh ngạc chính là, rất nhiều trận phù hắn gặp đều chưa thấy qua, Lâm Minh tự nhận coi như hiểu biết cổ trận pháp, nhưng đối mặt với nơi đây, hắn đã có loại cảm giác lực bất tòng tâm, đây chính là trận pháp thượng cổ Phượng tộc thành lập sao?

- Điện Linh đại nhân, đây chính là điểm thí luyện cấp vương?

Lâm Minh phóng mắt toàn bộ, trên sân ẩn ẩn có một cỗ khí tức phong cách cổ xưa mênh mang, khiến người ta âm thầm kinh hãi, cộng thêm những trận văn cổ lão thần bí này, nếu nói nó cùng loại với khảo nghiệm Thất Huyền cốc Vạn Sát trận cũng không sai.

Đương nhiên, Vạn Sát trận trong Cổ Phượng đại điện, so với Thất Huyền cốc Vạn Sát trận khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà Điện Linh lại lắc đầu:

- Không, đây không phải địa điểm thí luyện cấp vương, mà là tế đàn truyền tống đi thông địa điểm thí luyện cấp vương...

Điện Linh nói không mang theo chút cảm tình, Lâm Minh nghe được hoàn toàn sợ ngây người!

Cái gì?

Đây chỉ là một cái Truyền Tống trận!?

Đường kính mười dặm, Truyền Tống trận trải rộng trận văn rậm rạp!

Trời ạ! Truyền Tống trận như vậy, sẽ truyền tống đến đâu?

Lúc trước ở trong thế giới tàn phá Ma Thần đế cung, Lâm Minh gặp được mười mấy thượng cổ Truyền Tống trận, có một trăm lẻ tám cái ao Chân Nguyên thạch, các loại trận văn rậm rạp phức tạp trải rộng, quy mô rất lớn. truyện kiếm hiệp hay

Đó đã là Truyền Tống trận quy mô lớn nhất mà Lâm Minh gặp nhưng so sánh với Truyền Tống trận trước mắt, quả thực là gặp sư phụ.

Trận pháp này chỉ đường kính đã có mười dặm! Cảm giác mở ra, Lâm Minh phát hiện, ở chung quanh trận pháp, có mấy chục cái ao năng lượng bằng cỡ nắm tay, mà độ cao tế đàn truyền tống, lại hơn trăm trượng!

Toàn bộ tế đàn từ ngọc thạch đỏ như lửa điêu khắc mà thành, Lâm Minh chưa bao giờ thấy ngọc thạch này, trong đó tản ra năng lượng cực kỳ nồng đậm.

Loại Truyền Tống trận này... Lâm Minh nhìn về phía Điện Linh, nếu Truyền Tống trận Ma Thần đế cung có thể truyền tống ngàn vạn lý, như vậy Truyền Tống trận này chỉ sợ có thể truyền tống ngàn tỷ lý, mười vạn ức lý.

- Điện Linh đại nhân, Truyền Tống trận này rốt cuộc đi thông nơi đâu? Nếu trong vòng nửa năm không thể hoàn thành thí luyện, ta tình nguyện không tham gia!

Lâm Minh trong lòng lo sợ bất an hỏi, đi địa phương xa như vậy, nếu muốn trở về hơn phân nửa không dễ dàng.

Điện Linh nói:

- Thí luyện giả, ta không thể cam đoan khi nào ngươi có thể hoàn thành thí luyện, thí luyện cấp vương là chỗ tu luyện trung tâm của thượng cổ Phượng tộc, nó chia làm mấy giai đoạn, chỉ khi ngươi có thể hoàn thành giai đoạn thứ nhất, mới có thể tiếp tục tu luyện tiếp, ngươi hiện tại chỉ có thể bắt đầu thí luyện giai đoạn thứ nhất, sau khi hoàn thành hoàn mỹ mới có thể đi tới thí luyện đẳng cấp cao hơn, sau khi giai đoạn thứ nhất hoàn thành, ngươi có thể trở về, về phần thời gian hoàn thành, ta không thể cam đoan.

- Như vậy võ giả thượng cổ Phượng tộc hoàn thành nhanh nhất dùng thời gian là bao nhiêu?

Lâm Minh vội vàng hỏi.

- Nhanh nhất là... Bảy mươi hai ngày!

Sau khi Điện Linh nói ra con số này, mặc dù nó lạnh lùng cũng biểu hiện ra một tia sùng kính, bảy mươi hai ngày một con số cực kỳ khủng bố.

- Bảy mươi hai ngày... Ta đã biết.

Đã có người có thể hoàn thành bảy mươi hai ngày, Lâm Minh tự tin cho dù chính mình không kịp, ba tháng cũng không có vấn đề.

Điện Linh lắc đầu:

- Thí luyện giả, tên thượng cổ Phượng tộc hoàng tử hoàn thành thí luyện bảy mươi hai ngày không phải là Nặc Ngạn thị ta, hắn có được huyết mạch Phượng tộc hoàn mỹ, cũng chính là huyết mạch trong thân thể, một nửa đến từ nhân loại, một nửa đến từ Phượng Hoàng, ngộ tính, thiên phú, không thể dùng lẽ thường cân nhắc, có lẽ, ngươi cũng không có tư cách hoàn thành thí luyện giai đoạn thứ nhất trong bảy mươi hai ngày.

Huyết mạch Phượng tộc hoàn mỹ sao?

Lâm Minh hít sâu một hơi, từ khi hắn bước vào con đường võ đạo, đi bước một đến bây giờ, hắn rốt cuộc bắt đầu đến gần thiên tài Thần Vực đỉnh cao.

Hiện tại hắn rốt cuộc phải bước trên con đường của trẻ tuổi tuấn kiệt Thần Vực, đi trèo lên đỉnh cao chân chính!

Hết thảy đều phải bắt đầu từ con số không, lộ ngay tại dưới chân!

Lâm Minh cảm giác chiến ý cả người thiêu đốt, không tiếp xúc Thần Vực, hắn vĩnh viễn không nhìn thấy võ đạo đỉnh phong ở nơi nào!

- Không cần bảy mươi hai ngày, chỉ cần trong vòng nửa năm thông qua đã đủ! Truyền tống đi.

- Được! Như ngươi mong muốn.

Điện Linh nói xong, ở trên tế đàn, mấy chục viên tinh thạch màu đỏ bằng cỡ nắm tay chậm rãi hạ xuống ao chung quanh tế đàn.

Loại đá năng lượng màu đỏ này Lâm Minh chưa bao giờ thấy, cảm thụ năng lượng dao động từ những năng lượng thạch này, là biết, chúng nó cũng không phải Chân Nguyên thạch, Huyết Sát tinh có thể bằng được.

Điều này cũng trong tình lý, khởi động Truyền Tống trận khủng bố như vậy, năng lượng thạch bình thường làm sao có thể đủ dùng.

Những tinh thạch màu đỏ này tuyệt đối vô giá, chỉ cung cấp cho trẻ tuổi tuấn kiệt truyền tống một lần đã tiêu hao tài nguyên khủng bố như thế, bình thường tài nguyên cung cấp cho trẻ tuổi tuấn kiệt tu luyện có thể nghĩ mà biết.

Cũng khó trách thượng cổ Phượng tộc nghiêm khắc đối với tư cách thí luyện cấp vương như thế, bồi dưỡng mỗi một cái vương tộc, sẽ tiêu hao đại lượng tài nguyên, thế cho nên mặc dù với thiên phú Lâm Minh, đạt được tư cách thí luyện cấp vương này cũng không thoải mái.

Oanh!

Ở trong nháy mắt năng lượng thạch màu đỏ bùng nổ, toàn bộ truyền tống tế đàn đột nhiên chấn động, tất cả trận phù trên tế đàn đều sáng lên!

Từng đạo ánh sáng đỏ bắn ra từ trên tế đàn, thẳng phía chân trời, Lâm Minh đứng ở trong Truyền Tống trận, có thể cảm nhận được một cỗ áp lực lớn cuồn cuộn mãnh liệt, ép hắn có chút không chịu nổi.

Thiên Ma lực trường, mở ra!

Lâm Minh đồng thời phóng thích hai đại lực trường Sát Thần, Tu La, ở dưới lực trường duy trì, lúc này Lâm Minh mới kháng cự được áp lực.

Điều này làm cho Lâm Minh âm thầm kinh hãi:

- Truyền Tống trận thật sự khó lường, nếu là võ giả Tiên Thiên bình thường, chịu đựng áp lực như vậy, sợ là phải nổ tan xác mà chết!

Ầm ầm!

Truyền Tống trận lại đột nhiên chấn động, năng lượng màu đỏ bó buộc càng ngày càng nhiều, bao phủ toàn bộ tế đàn.

Ngay sau đó, thiên toàn địa chuyển, Lâm Minh cảm thấy thân thể chợt gia tốc, tốc độ tăng cường đại khiến hắn gần như phun ra ngũ tạng lục phủ, cột sáng màu đỏ bao vây lấy thân thể Lâm Minh, đột phá hư không rất nhanh, đi tới trong không gian loạn lưu vô cùng hỗn loạn!

Lại trải qua cảnh tượng như vậy, ánh mắt Lâm Minh sáng lên, đây lại là một cơ hội thể ngộ tuyệt hảo đối với Không Gian Thời Gian ý cảnh!

Lần này Lâm Minh đối mặt với không gian loạn lưu càng thêm khủng bố, tuy nhiên thực lực Lâm Minh cũng tăng lên thật to, lý giải đối với Không Gian ý cảnh cũng đề cao đến trình độ rất sâu, cho dù thật sự không thể chống đỡ không gian loạn lưu, Lâm Minh cũng có nhiều loại biện pháp lẩn tránh nó, cam đoan chính mình an toàn.

Bay trong không gian loạn lưu không biết bao lâu, mặc dù với sự chịu đựng của Lâm Minh cũng tiêu hao bảy tám thành chân nguyên, hắn rốt cuộc cảm thấy thân thể chấn động, vọt ra từ trong thông đạo không gian!

Rồi sau đó, Lâm Minh thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, chân chính thí luyện cấp vương.

Lâm Minh hoàn toàn sợ ngây người, lúc trước, Lâm Minh nhiều lần tưởng tượng tình cảnh thí luyện cấp vương, có lẽ là cùng loại Vạn Sát trận, có lẽ cùng loại Vương Giả Tù Lung, có lẽ cùng loại Đế Giả chi lộ, nhưng hắn vạn lần không ngờ, chính là tình cảnh bậc này... Đây rõ ràng là một tòa thành thị, một tòa thành thị có người!

Chương 719: Viễn cổ hoàng thành

Ở trước Lâm Minh, là một tòa thâm cốc bình nguyên trống trải vô cùng lớn, địa phương Lâm Minh đứng là một chỗ vách núi cao mấy ngàn trượng, vách tường vách núi cao bóng loáng trong như gương, nếu không có năng lực phi hành, sợ ngay cả võ giả Toàn Đan đều không thể trèo lên.

Từ đỉnh vách núi cao nhìn xuống phía dưới, có thể nhìn thấy mây mù mênh mông, tung hoành ngàn dặm! Mà ở trong mây mù, có thể nhìn thấy vài tòa núi cao vạn trượng, như cột trụ chống trời.

Một tòa vương thành màu đỏ khí thế rộng rãi, giáp tại núi cao, nó có được tường thành cao mấy chục trượng, hùng vĩ sâm nghiêm, mà ở trên thành trì, có hỏa điểu màu đỏ thật lớn qua lại, trên mỗi con hỏa điểu, đều có võ giả mặc áo đỏ cầm long thương trong tay.

Trừ bỏ hỏa điểu này, còn có một chiếc Linh chu thể tích thật lớn, được mười con Kim Ô cả người rực lửa kéo đi, những con chim khổng lồ cả người thiêu đốt ngọn lửa, mỗi một con đều lớn hơn Thần Hoàng đảo Chu Tước rất nhiều, hai cánh triển khai dài hơn hai mươi trượng, trên lưng có thể để mười người đứng mà không chật chội, lúc này, chiếc Linh chu thật lớn đang được kéo về phía tòa thành màu đỏ, Lâm Minh đứng ở địa phương ngoài trăm dặm, có thể nghe được rõ ràng tiếng phượng hót truyền đến cao vút, kích động du dương, vọng ở trong thiên địa...

- Hay cho một tòa thần thành!

Lâm Minh hít sâu một hơi, tuy rằng hắn sớm biết, ở ngoài Thiên Diễn đại lục, có ba ngàn đại thế giới, có Thần Vực hư vô mờ mịt cao không thể với tới, chính mình là ếch ngồi đáy giếng, nhưng mà muốn là một chuyện, chân chính nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Bậc này cảnh tượng thật sự rất rung động, gần với hư ảnh thần thú lúc trước nhìn thấy ở Vạn Cổ Ma Khanh.

Lâm Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, Điện Linh vẫn đi theo phía sau hắn, thân ảnh lay động như nước:

- Thí luyện giả, nơi đó là Viễn Cổ hoàng thành, là địa phương Nặc Ngạn thị ta thí luyện cấp vương, ngươi có thể đi.

- Viễn Cổ hoàng thành... Nặc Ngạn thị...

Đuôi lông mày Lâm Minh hơi hơi khiêu động một cái, hỏi Điện Linh:

- Điện Linh đại nhân, Nặc Ngạn thị chỉ là một chi của thượng cổ Phượng tộc đi, nói như thế, trong Viễn Cổ hoàng thành, hẳn còn tập hợp các thí luyện giả thị tộc khác?

Điện Linh nói:

- Đúng vậy.

Quả thế... Lâm Minh hít sâu một ngụm khí lạnh, nếu không đoán sai, Thiên Diễn đại lục thượng cổ Phượng tộc chỉ là chi nhánh Nặc Ngạn thị mà thôi, ở Thần Vực, còn có thượng cổ Phượng tộc càng khổng lồ, thậm chí có khả năng, thượng cmPhượng tộc là một chi Thần Vực thánh địa!

- Đi thôi, ta mang ngươi vào thành.

Điện Linh nói xong, phân ra một đoàn hào quang mông lung bao bọc Lâm Minh, bay đi tòa thành trì thật lớn kia.

Qua nửa nén hương, Lâm Minh đi tới trước thành, cửa thành cao chừng trăm trượng, ở chỗ cao nhất trên cửa thành, có bốn chữ màu vàng thật lớn, Viễn Cổ hoàng thành!

Bốn chữ này trong vô hình tản phát ra một cỗ khí thế mênh mang, khiến người ta chỉ liếc mắt một cái liền có chút ý thức mơ hồ, dù Lâm Minh đối với ý chí của mình có tự tin, cũng không dám nhìn thời gian dài.

- Bảng hiệu này...

Điện Linh nói:

- Bốn chữ trên bảng hiệu là tộc trưởng thượng cổ Phượng tộc thứ ba tự tay viết, trong đó ẩn chứa căn nguyên pháp tắc năng lượng Hỏa hệ, võ giả bình thường liếc mắt một cái đều ý chí mơ hồ, mặc dù ngươi ngưng tụ Chiến Linh cũng không ngoại lệ.

- Như vậy...

Lâm Minh âm thầm kinh hãi, cái gọi là tộc trưởng thứ ba đảm nhiệm thượng cổ Phượng tộc cũng không nói là xuất từ thị tộc nào, như vậy có thể là tộc trưởng Thần Vực thượng cổ Phượng tộc, người như vậy, không biết có loại cảnh giới nào.

- Đi thôi, chúng ta vào thành.

Điện Linh nói xong, chậm rãi nhẹ nhàng lướt đi.

Đi vào Viễn Cổ hoàng thành chừng một dặm, ven đường cũng có mấy võ giả linh tinh, bọn họ đều mặc áo đỏ, Lâm Minh một thân áo đen ở trong đó cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Hơi chút đánh giá tu vi vài cái trẻ tuổi tuấn kiệt gặp được ven đường, Lâm Minh thầm giật mình, cơ bản đều là Toàn Đan thậm chí là Mệnh Vẫn trở lên, ngẫu nhiên có mấy người võ giả Tiên Thiên kỳ, xem ra phần lớn không đến hai mươi tuổi, thời gian bọn họ đột phá Tiên Thiên không kém hơn Lâm Minh.

- Người dẫn tiến, thân phận, nơi xuất thân!

Ở thời điểm Lâm Minh đi đến cửa thành Viễn Cổ hoàng thành, một binh sĩ mặc chiến giáp ngăn cản Lâm Minh.

Đúng lúc này Điện Linh bay tới trước người Lâm Minh, không mang theo chút cảm tình nói:

- Người thủ hộ thượng cổ Phượng tộc Nặc Ngạn thị, xuất thân Thiên Diễn đại lục, thí luyện giả tên là Nặc Ngạn Minh.

Nặc Ngạn Minh?

Lâm Minh thoáng sửng sốt, ngay sau đó thoải mái, bản thân chính mình là đệ tử Thần Hoàng đảo, lại ở trong Cổ Phượng đại điện đạt được máu Cổ Phượng, thật có thể xem như nửa Nặc Ngạn thị tộc.

- Nặc Ngạn thị?

Binh sĩ trấn thủ cửa thành lộ ra vẻ mặt suy tư, xuất ra một tấm ngọc giản, nhìn lướt qua, có chút ngạc nhiên:

- Nặc Ngạn thị đã mười lăm vạn năm không đưa tộc nhân đến địa điểm thí luyện vương tộc!

- Đúng!

Điện Linh hồi đáp, ở trước người nó trống rỗng hiện ra một lệnh bài phong cách cổ xưa, mặt trên khắc đồ án Phượng Hoàng Niết Bàn, mà ở mặt trái lệnh bài, dùng ngôn ngữ Thần Vực viết hai chữ triện, Nặc Ngạn.

Binh sĩ cửa thành dùng ánh mắt cổ quái nhìn Lâm Minh một cái, thấy lệnh bài, gật đầu nói:

- Quả thật là Nặc Ngạn thị nhất mạch, các ngươi vào đi thôi.

Lâm Minh cùng Điện Linh bước vào Viễn Cổ hoàng thành, ở trong nháy mắt chính thức bước vào thành thị, Lâm Minh chỉ cảm thấy một cỗ uy áp khổng lồ như có như không bao phủ xuống, khiến chân nguyên cả người hắn lập tức suy yếu đi hai thành.

Ngẩng đầu vừa thấy, ở trên bầu trời, vô số lưu vân màu đỏ bắt đầu khởi động, không ngừng hình thành đủ loại đồ án huyền diệu, thoạt nhìn dường như ẩn chứa vô tận huyền cơ.

- Hỏa hệ nguyên khí nơi này... Quá nồng, rất tinh thuần!

Lâm Minh hé miệng hít sâu một hơi, hắn cảm giác hít vào không phải không khí, mà là Hỏa nguyên khí tinh thuần, căn nguyên nhất!

Loại Hỏa nguyên khí này có lẽ không nên dùng nồng đậm, tinh thuần đến hình dung, mà phải nói chúng nó đến gần lực lượng căn nguyên Hỏa chi pháp tắc!

- Ở loại địa phương này tu luyện, làm ít công to không đủ để hình dung...

Lâm Minh cảm khái trong lòng, đều nói tài nguyên Thần Vực đại tông môn, thánh địa tu luyện phong phú, nhưng đến tột cùng phong phú tới trình độ nào, bằng vào tưởng tượng rất khó biết được, chỉ có tận mắt nhìn thấy, mới có thể cảm khái chênh lệch Thần Vực với hạ giới!

Tại Viễn Cổ hoàng thành, cho dù không tu luyện, cũng có thể mỗi thời mỗi khắc nhận năng lượng thanh tẩy, khiến năng lượng trong đan điền càng thêm thuần túy! Nếu cộng thêm tu luyện, lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc, lại không cần phải nói.

Hơn nữa người nơi này, không ai mà không có được lực lượng huyết mạch cường đại, mức độ hòa hợp bản thân đối với Hỏa hệ pháp tắc đã rất cao!

- Đi thôi, ta mang ngươi đi gặp hộ pháp hoàng thành, hắn sẽ chỉ đạo ngươi tiến hành thí luyện vương tộc giai đoạn thứ nhất.

Lâm Minh đi theo Điện Linh tới đại sảnh, ven đường gặp được không ít thanh niên nam nữ áo đỏ, bọn họ tùy tiện lấy ra một người đặt ở Thiên Diễn đại lục, đám người Đoan Mộc Quần, Phong Thần đều không thể bằng được.

- Những người này đến từ Thần Vực?

Lâm Minh hỏi.

- Không hẳn...

Điện Linh lắc đầu:

- Đại đa số đến từ hạ giới cùng loại với Thiên Diễn đại lục, chỉ có ít bộ phận đến từ Thần Vực.

- Thần Vực rộng lớn vô cùng, nhưng là con dân Thần Vực, sau khi võ giả tập võ, thọ mệnh vô cùng dài, số lượng con cháu bọn họ sẽ bành trướng kịch liệt, trải qua thời gian dài, tài nguyên Thần Vực khó có thể duy trì tộc đàn khổng lồ như thế, thời điểm này, sẽ có một ít bàng chi trong tộc đàn thông qua kẽ nứt không gian đi tới hạ giới định cư, thượng cổ Phượng tộc ở Thiên Diễn đại lục trước kia, là tình huống như vậy.

Nghe Điện Linh nói như thế, Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ trong lòng, thì ra là thế!

Năng lực nhân loại sinh sôi nảy nở quả thật khủng bố, một cái võ giả thọ mệnh vạn năm, trong cuộc đời sinh dục mười mấy hai mươi con không tính nhiều, con cái lại có con cái, kể từ đó, tổng số tộc đàn sẽ tăng trưởng với hình thức cấp số nhân, linh địa trong môn phái sẽ không đủ sức, lúc này, phái bàng chi xuống hạ giới cũng là lựa chọn không tồi.

- Nói như thế, Thiên Diễn đại lục Nặc Ngạn thị thượng cổ Phượng tộc chính là loại tình huống này?

Trước kia Lâm Minh luôn luôn không hiểu, Thiên Diễn đại lục vì cái gì có đủ loại di tích rõ ràng đến từ chính Thần Vực, tỷ như Thần Hoàng bí cảnh, Đế Giả chi lộ, Vạn Cổ Ma Khanh, thậm chí ngay cả các loại trận pháp trong Ma Thần đế cung đều là đến từ Thần Vực.

- Không tồi! Thiên Diễn đại lục, tuy rằng không kịp Thần Vực, nhưng có được quá khứ phi thường huy hoàng...

Điện Linh nói tới đây không nói thêm gì nữa, dường như không muốn nhiều lời, Lâm Minh cũng không truy vấn thêm, hắn ẩn ẩn có cảm giác, chỗ trống lịch sử Thiên Diễn đại lục ghi lại mười vạn năm trước, đại khái có liên quan cùng huy hoàng trong lời nói Điện Linh.

Lâm Minh đã sớm kỳ quái, tuy nói sách sử nhiều nhất giữ hơn ngàn năm, nhưng những đại tông môn kia hẳn có phương pháp bảo tồn lịch sử, tỷ như dùng ngọc giản đặc chế để bảo tồn, không đến mức lịch sử tư liệu mười vạn năm trước hoàn toàn mất.

- Không biết Vạn Cổ Ma Khanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nơi đó rõ ràng còn có sinh vật Thần Vực còn sống tồn tại, Đế Giả chi lộ trên Vạn Cổ Ma Khanh, Vương Giả Tù Lung cùng mười hai Thông Thiên tháp, hẳn đều là những thần bí sinh vật kia thành lập, chỉ là không hiểu chúng nó vì cái gì thành lập hết thảy những thứ này lại co đầu rụt cổ ở Vạn Cổ Ma Khanh không ra? Hay có liên quan cùng huy hoàng mười vạn vài năm trước?

Lâm Minh nhớ tới thú trảo mấy vạn năm trước diệt sát mười hai cường giả cấp đế trong nháy mắt, lại nghĩ tới hắn tận mắt nhìn thấy thái cổ cự thú dài mấy ngàn lý ở vùng cấm ngàn dặm, bao gồm nữ thi sống động, không hề nghi ngờ, mấy thứ này không phải thứ Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục có thể có.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh rốt cuộc ẩn chứa bí mật như thế nào? Lâm Minh cảm giác chính mình dường như đã chạm vào một góc băng sơn, ít nhất hiện tại hắn đã biết, Thần Hoàng bí cảnh cùng Vạn Cổ Ma Khanh là tới như thế nào.

- Đến, nơi này chính là Hộ Pháp đại điện, thí luyện giả, ta chờ ngươi ở chỗ này, thẳng đến khi ngươi hoàn thành thí luyện lần đầu tiên, hoặc bị đào thải, thậm chí chết trận mới thôi...

Điện Linh đứng ở bên cạnh một tòa kiến trúc màu đỏ cao mấy chục trượng, ở trên đỉnh kiến trúc, có một pho tượng Phượng Hoàng thật lớn, giương cánh muốn bay, dường như còn sống.

- Ngươi có thể đi vào.

- Cảm ơn ngươi, Điện Linh đại nhân.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đi vào Hộ Pháp đại điện đỏ rực, trong hành lang trong vắng, có thể nghe được tiếng bước chân rõ ràng.

Chương 720: Vật tổ Cổ Phượng

Ở trong Hộ Pháp đại điện, Lâm Minh thấy được mười mấy võ giả áo đỏ cùng chờ đợi ở trong đại điện, trong bọn họ đa số là nhân loại, còn có ít người là Yêu Tinh bộ tộc, xuất thân dòng họ, chủng tộc bọn họ hoàn toàn khác nhau, nhưng bọn họ đều có một điểm giống nhau chính là, trong cơ thể có huyết mạch Cổ Phượng bộ tộc.

- Mới tới à?

Lâm Minh vừa đi vào đại điện, liền có một võ giả áo đỏ chủ động đi tới chào hỏi, dùng là ngôn ngữ Thần Vực thông dụng hỏi:

- Ngươi là tộc họ nào?

Võ giả này thân người rất lùn, thoạt nhìn giống như Yêu Tinh tộc, nhưng lại có điều bất đồng với Yêu Tinh tộc của Thiên Diễn đại lục, dung mạo hắn không có tuấn tú, cặp mắt nhỏ hí giống như trái đậu xanh.

- Nặc Ngạn Minh thuộc họ Nặc Ngạn của Thiên Diễn đại lục!

Lâm Minh báo tên và gia môn.

- Thiên Diễn đại lục, ngươi cũng đến từ hạ giới à! Ta cũng vậy! Ha ha... Tự giới thiệu một chút, ta là họ Hoàng Quyền là Hoàng Quyền Danh!

Võ giả áo đỏ vóc dáng nhỏ thó nghe nói Lâm Minh cũng đến từ hạ giới, lập tức có cảm giác thân thiết, đầy mặt tươi cười làm quen.

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, ở trên ngực phải của Hoàng Quyền Danh có một huy chương, mặt trên viết hai chữ “Hoàng Quyền”, chung quanh là một đoàn ngọn lửa bùng cháy.

Những người khác trong đại sảnh, trên ngực mỗi người đều có một huy chương, viết tộc họ của từng người. Còn ở vị trí trung ương đại sảnh, có sáu võ giả trẻ tuổi, cách ăn mặc của họ hơi có khác biệt với những người khác. Bọn họ tự thành một bè cánh, không nói chuyện với các võ giả ở chung quanh.

- Này, sáu tên kia là đến từ Thần Vực!

Hoàng Quyền Danh chú ý theo ánh mắt của Lâm Minh, bĩu môi, dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

- Nhữngtên tới từ Thần Vực này, trong thâm tâm đều có một cảm giác về sự ưu việt của mình, bọn chúng có phe nhóm của chúng, bình thường không trao đổi với chúng ta, bọn chúng cảm thấy tự hạ thấp thân phận, làm như quý tộc trao đổi với bình dân sẽ hạ thấp thân phận của mình!

Trong lời nói của Hoàng Quyền Danh rõ ràng mang theo ý trào phúng, dường như có phần khinh thường sáu người này.

- Thần Vực sao?

Lâm Minh hơi tập trung ánh mắt nhìn.

- Đến từ Thần Vực cũng không có gì nghiêm trọng!

Hoàng Quyền Danh lắc đầu:

- Tòa Viễn Cổ hoàng thành này bản thân ở hạ giới, ở trong Thần Vực còn có địa điểm thí luyện vương tộc chuyên môn, nếu bọn chúng đúng thật là đỉnh cấp thiên tài trong Phượng tộc ta thì không nên tới nơi này!

- Hả?

Lâm Minh hơi sửng sốt:

- Nếu nói như thế, Viễn Cổ hoàng thành này cũng không phải địa điểm thí luyện tốt nhất của Phượng tộc thượng cổ ư? Ta nghe nói bảng hiệu của Viễn Cổ hoàng thành là tộc trưởng đời thứ ba của Phượng tộc thượng cổ tự tay viết ra?

- Đúng vậy! Bởi vì bản thân vị tộc trưởng đảm nhiệm đời thứ ba chính là xuất từ hạ giới, thí luyện vương tộc của hắn ở ngay trong hoàng thành của Viễn Cổ hoàng thành. Các tuấn kiệt trẻ tuổi nổi bật trong hạ giới chúng ta, vị tất đã kém thua Thần Vực! Đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một vài người khác!

Hoàng Quyền Danh nói xong, bắt đầu giới thiệu với Lâm Minh các võ giả cũng đến từ hạ giới:

- Đây là Man Tạp, xuất thân từ Khoa Bỉ Tinh, đây là Võ Viên, đến từ Thiên Thiền đại lục...

Hoàng Quyền Danh lập tức giới thiệu vài người, phần lớn bọn họ chỉ là lạnh lùng gật gật đầu chào Lâm Minh. Những người này mỗi người đều là thiên chi kiêu tử của vị diện, có vài phần kiệt ngạo cũng không lạ lắm, ngược lại người giống như Hoàng Quyền Danh như vậy mới đúng là quái lạ.

Lâm Minh cũng lơ đễnh, hắn ngấm ngầm lưu ý tu vi cùng thực lực của những người này, tuổi phổ biến của họ không tới hai mươi lăm tuổi, tu vi cũng đã là Mệnh Vẫn. Từ trên thân mỗi người, Lâm Minh đều có thể cảm nhận được khí tức cường đại không giống nhau, có thể đi tới đây không có ai là hạng người tầm thường!

Lúc này, ở bên trong đại điện truyền ra một thanh âm có vẻ già nua:

- Mọi người, đi tới nơi tu luyện Cổ Phượng vật tổ!

- Nơi tu luyện Cổ Phượng vật tổ?

Lâm Minh tỏ vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó nhìn về phía Hoàng Quyền Danh.

- Hà... Rốt cuộc cũng đợi được rồi! Phải nói vận số của ngươi đúng là không tệ! Chúng ta đã đợi ở trong này cả ngày, chính là để đi vào lựa chọn nơi tu luyện Cổ Phượng vật tổ thích hợp với mình, tìm hiểu pháp tắc trong đó. Ngươi vừa tới liền đúng lúc đi vào! Cổ Phượng vật tổ này chính là báu vật của Viễn Cổ hoàng thành!

Hoàng Quyền Danh vừa nhắc tới “Cổ Phượng vật tổ” hai mắt liền tỏa sáng:

- Những vật tổ này có khi là cường giả tuyệt thế của Phượng tộc lưu lại, cũng có khi là thiên nhiên vũ trụ hỗn độn hình thành. Nhất là khắc đá khắc vật tổ của thiên nhiên vũ trụ hỗn độn hình thành kia, được xưng là vật chỉ thẳng tới căn nguyên đại đạo. Nếu hiểu được thấu đáo chúng, thậm chí có thể trở thành người lĩnh ngộ pháp tắc cao thâm nhất của toàn bộ Thần Vực!

Chỉ cần tìm hiểu thấu đáo có thể trở thành người lĩnh ngộ về pháp tắc cao thâm nhất của toàn bộ Thần Vực? Lâm Minh rất ngạc nhiên, có cảm giác cách nói này quả thật có phần khoa trương:

- Khắc đá khắc vật tổ của vũ trụ hỗn độn rốt cuộc là thứ gì?

Nghe Lâm Minh hỏi, Hoàng Quyền Danh lộ ra thần sắc hướng tới, nói với giọng điệu mang theo một phần sùng kính:

- Trong truyền thuyết, vũ trụ hình thành sơ khai là một phiến hỗn độn, ba ngàn đại thế giới và Thần Vực đều chưa thành hình, đó chính là cái gọi là vũ trụ hỗn độn, những khắc đá khắc vật tổ này là năng lượng căn nguyên của vũ trụ hỗn độn hình thành sơ khai sinh ra. Trên Hỗn Độn thạch có khắc văn lộ, ở Viễn Cổ hoàng thành, cũng chỉ có ba khối khắc đá khắc vật tổ của vũ trụ hỗn độn! Mỗi một khối đều ẩn chứa pháp tắc căn nguyên nhất!

Nghe xong Hoàng Quyền Danh giải thích, Lâm Minh thất kinh trong lòng, nếu đúng thực như thế, thì cách nói của Hoàng Quyền Danh trước đó cũng không khoa trương lắm.

- Từ vũ trụ hình thành sơ khai đã lưu lại khắc đá khắc vật tổ ở hạ giới ư? Các thế lực lớn ở Thần Vực không đỏ mắt sao?

Trong ấn tượng của Lâm Minh, loại khắc đá khắc vật tổ này hẳn nên xuất hiện ở địa phương trung tâm nhất của thánh địa Thần Vực mới đúng.

Hoàng Quyền Danh nói:

- Khắc đá khắc vật tổ tuy rằng vô cùng quý báu, nhưng cũng không phải độc quyền của Thần Vực, lúc trước vũ trụ hỗn độn hình thành sơ khai chính là rộng lớn khôn cùng, có vô cùng vô tận năng lượng căn nguyên, hình thành khắc đá khắc vật tổ số lượng rất nhiều. Ba khối khắc đá của Viễn Cổ hoàng thành lớn nhỏ bằng cỡ cũng không tới một xích vuông, về phần khắc đá khắc vật tổ của những thánh địa Thần Vực kia còn lớn hơn và ẩn chứa huyền cơ!

- Thì ra là vậy!

Lâm Minh giật mình trong lòng:

- Đa tạ Hoàng Quyền huynh!

- Ha ha... Chúng ta đều là võ giả hạ giới, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm!

Trong thời gian Hoàng Quyền Danh nói chuyện với Lâm Minh, cũng đã thông qua Truyền Tống trận đi tới chỗ tu luyện của Cổ Phượng vật tổ.

Đây là trung tâm chính của toàn bộ Viễn Cổ hoàng thành, bởi vì tài nguyên có hạn, mà số lượng tuấn kiệt trẻ tuổi trong Viễn Cổ hoàng thành quá nhiều, mỗi một lần tìm hiểu đều chỉ có thời gian ngắn ngủi ba ngày mà thôi. Trước đó đám người Hoàng Quyền Danh đã chờ đợi một ngày, chính là chờ võ giả đợt trước tìm hiểu xong.

Ở nơi tu luyện Cổ Phượng vật tổ có một lão nhân áo bào đỏ chờ sẵn, nhìn thấy tuấn kiệt trẻ tuổi đến đông đủ, lão nhân nói:

- Các ngươi đều là lần đầu tiên đến nơi tu luyện Cổ Phượng vật tổ, ở trong này có tổng cộng ba mươi sáu khối đá khắc vật tổ, mọi người có thời gian một canh giờ lựa chọn Cổ Phượng vật tổ các ngươi muốn tìm hiểu. Để tránh khỏi lựa chọn xuất hiện xung đột, mỗi người dựa theo trình độ ý cảnh pháp tắc của mình để phán đoán trình tự trước sau lựa chọn, lĩnh ngộ ý cảnh pháp tắc cao, có quyền lựa chọn ưu tiên!

- Sau khi chọn xong, mọi người tiến vào nơi tu luyện bế quan ba ngày, ba ngày sau, bất kể ngươi tìm hiểu kết quả như thế nào đều phải đi ra! Xin khuyên các ngươi một câu, khắc đá khắc vật tổ của vũ trụ hỗn độn hình thành mặc dù tốt, nhưng với tư cách của các ngươi, muốn tìm hiểu một ít môn đạo cơ bản là không có khả năng, chớ mơ mộng cao xa... Hiện tại, bắt đầu so đấu hiểu biết của các ngươi về ý cảnh để quyết định lựa chọn quyền ưu tiên!

Chương 721: Trắc nghiệm pháp tắc

Khi lão nhân áo bào đỏ nói lên phải so đấu hiểu biết về ý cảnh, tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều sáng mắt lên. Mỗi người bọn họ đều là nhân tài, nhất là hiểu biết về pháp tắc đều có tự tin tuyệt đối.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi tụ tập cùng một chỗ thường thường rất tranh cường háo thắng, ai cũng không phục ai, đều hy vọng có thể có một cơ hội phô bày ra năng lực của mình, mà so đấu hiểu biết ý cảnh này, chính là cơ hội tốt nhất cho bọn họ.

- Ha ha... So đấu hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh, cái này ta có tự tin!

Hoàng Quyền Danh chà xát bàn tay, dường như có phần nôn nóng.

Nhìn bộ dáng tuấn kiệt trẻ tuổi phía dưới nóng lòng muốn thử, lão nhân áo bào đỏ cũng không nhiều lời vô nghĩa, từ trong Tu Di giới rút ra một họa quyển màu đỏ.

Bản họa quyển này lộ ra một khí tức tang thương lâu đời, hai bên dùng dây tơ màu đỏ phong cách cổ xưa buộc lại.

- Đây là Cổ Phượng di thư!

- Đúng thật là Cổ Phượng di thư! Trước đây chỉ là xem ghi lại trong điển tịch của tộc họ, hôm nay rốt cuộc nhìn thấy chính phẩm!

Các tuấn kiệt trẻ tuổi đều mắt tỏa sáng, Cổ Phượng di thư này đều là tộc trưởng Phượng tộc ở Thần Vực trước khi niết bàn tọa hóa lưu lại, tổng cộng có mấy chục bộ, Viễn Cổ hoàng thành hẳn là không vượt qua hai bộ. Trừ khắc đá khắc vật tổ ra cũng là một chí bảo!

“Rầm!”.

Lão nhân áo bào đỏ một tay mở ra họa quyển màu đỏ, lập tức phát ra một luồng hơi nóng rực, dường như ở trong họa quyển ẩn giấu một con Hỏa Phượng Hoàng, muốn giãy thoát ra khỏi họa quyển.

- Ai đến trước!

- Ta!

- Ta!

... Vài tuấn kiệt trẻ tuổi khẩn cấp giơ cao tay.

- Vậy ngươi đi!

Lão nhân áo bào đỏ tùy ý chỉ tay, chỉ ngay vào Hoàng Quyền Danh. Hoàng Quyền Danh đầy mặt hưng phấn, loại cơ hội tìm hiểu Cổ Phượng di thư này đúng là thập phần khó có được.

- Đứng ở trước Cổ Phượng di thư, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc trong đó, với người lĩnh ngộ bao nhiêu, cùng với mức độ thân thiết nhu hòa về lực lượng pháp tắc để phán đoán trình độ Hỏa chi ý cảnh của ngươi, kết quả cuối cùng sẽ do lão phu quyết định, bắt đầu đi!

- Dạ, đại nhân!

Hoàng Quyền Danh tiến lên trước một bước, mở to hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào họa quyển màu đỏ. Sau mấy hơi thở, dường như hắn rơi vào một loại trạng thái kỳ dị, ở con ngươi trong hai mắt hắn, chiếu ngược ra văn lộ ngọn lửa phức tạp, trong đó ẩn chứa đủ loại huyền cơ.

Hoàng Quyền Danh đứng ở trước Cổ Phượng di thư liên tiếp thời gian hai mươi mấy lần hô hấp. Đúng lúc này, ở bên cạnh Hoàng Quyền Danh, ngưng tụ thành một ít điểm sáng cực kỳ mỏng manh. Những điểm sáng này thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng Lâm Minh lại cảm giác được chúng đều là Hỏa nguyên khí tinh thuần nhất, đến gần với năng lượng căn nguyên của pháp tắc Hỏa hệ!

Lại qua thời gian mười hô hấp, những điểm sáng mỏng manh này chậm rãi hội tụ vào trong cơ thể Hoàng Quyền Danh, biến mất không thấy.

Thân mình Hoàng Quyền Danh đột nhiên chấn động, lúc này mới tỉnh lại, ảnh ngược ngọn lửa phức tạp trong con ngươi biến mất, hắn tuôn mồ hôi ướt đẫm, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn.

- Quá huyền diệu! Thật vô cùng huyền diệu! Nếu mỗi ngày có thể quan sát Cổ Phượng di thư này, nhất định ta có thể lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ căn nguyên nhất!

Trên mặt Hoàng Quyền Danh tràn đầy khát khao, Cổ Phượng di thư cũng không chỉ có một bộ, chỉ cần cũng đủ thiên phú, về sau hắn sẽ có cơ hội tiến vào Phượng tộc Thần Vực, tìm hiểu các Cổ Phượng di thư khác. Đến lúc đó, hiểu biết của hắn về Hỏa chi ý cảnh sẽ đạt tới trình độ cực cao.

- Năm hô hấp dung hợp pháp tắc, hấp thu vi lượng lực lượng căn nguyên Hỏa hệ, coi như được thông qua. Phán định là Bính đẳng cấp hai!

Trưởng lão áo bào đỏ mặt không đổi sắc bình luận.

Nghe đánh giá của trưởng lão áo bào đ, nhiệt tâm của Hoàng Quyền Danh lập tức lạnh đi phân nửa.

Hấp thu vi lượng lực lượng căn nguyên Hỏa hệ, coi như được thông qua... Đánh giá như thế, khiến Hoàng Quyền Danh rất bị thương, hắn luôn lấy làm kiêu ngạo về lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh, thậm chí đã vượt qua cường giả cấp đế ở chỗ vị diện hắn, bạn cùng lứa tuổi không ai theo kịp, không ngờ đến đây chỉ là đánh giá coi như được thông qua.

- Năm hô hấp dung hợp pháp tắc, chỉ có thể nói đạt tiêu chuẩn mà thôi!

Ở nhóm tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Vực, một nam nhân ngay mi tâm có một cái vảy màu đỏ mờ nhạt, lên tiếng nói, hiển nhiên hắn không hề để mắt thành tích của Hoàng Quyền Danh.

Hoàng Quyền Danh mặt đỏ lên, định mở miệng phản bác, lại bị một người khác cản lại:

- Không cần tranh cãi, để kế tiếp ta đến thử xem sao!

Võ giả lên tiếng cũng là võ giả đến từ hạ giới, tên là Man Tạp, xuất thân từ Khoa Bỉ Tinh, trước đó Hoàng Quyền Danh có giới thiệu qua với Lâm Minh.

Tuy rằng hai người Man Tạp và Hoàng Quyền Danh đến từ vị diện khác nhau, nhưng cũng là võ giả hạ giới, tự nhiên có ý cùng chung kẻ thù bên ngoài.

Man Tạp đứng ở phía trước Cổ Phượng di thư, mở to hai mắt, thời gian bốn hô hấp, hắn tiến vào một loại ý cảnh huyền diệu, sau đó ước chừng qua ba mươi hô hấp, chung quanh Man Tạp hình thành một tia năng lượng Hỏa hệ vô cùng mỏng manh, chậm rãi chui vào thân thể hắn. Man Tạp chấn động thân mình, từ trong nhập định tỉnh lại.

Lão nhân áo bào đỏ nói:

- Nhập định bốn hơi thở, hấp thu vi lượng lực lượng căn nguyên Hỏa hệ, mức độ lĩnh ngộ pháp tắc bậc trung, phán định là Ất đẳng cấp hai!

Lại là cấp hai, Man Tạp khẽ nhíu mày, hiển nhiên không vừa lòng với thành tích của mình cho lắm.

Ở bên phía Thần Vực, nam nhân có vảy màu đỏ ở mi tâm kia hơi mỉm cười nói với thanh niên áo đỏ đang cười hì hì ở bên cạnh:

- Hỏa Bình! Ngươi đi lên thử xem!

- Ha ha... Ta vốn ngượng ngùng lên sân khấu, tuy nhiên Long huynh bảo ta, vậy ta cứ tung gạch nhử tôm đi!

Thanh niên áo đỏ nói nghe rất khiêm tốn, nhưng không che giấu được vẻ tươi cười tự tin và trêu đùa trên mặt. Hắn tùy tiện đứng ở phía trước Cổ Phượng di thư, chỉ dùng thời gian ba hô hấp, trong con ngươi hắn hiện ra từng phiến từng phiến mây đỏ cùng văn lộ ngọn lửa. Sau ba mươi hô hấp, ở bên cạnh thanh niên áo đỏ, bỗng dưng hiện lên mấy chục điểm sáng màu đỏ bằng cỡ hạt gạo, rồi giống như bách điểu chầu phượng bay vào trong cơ thể thanh niên áo đỏ.

Gã thanh niên áo đỏ từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, có điểm thở hổn hển.

- Thoải mái!

- Nhập định ba hô hấp, hấp thu vi lượng lực lượng căn nguyên Hỏa hệ, cũng coi như tạm được, trước ngươi từng xem qua Cổ Phượng di thư rồi chứ?

Lão nhân áo bào đỏ không nhanh không chậm nói, ánh mắt cực kỳ sắc bén, liếc mắt một cái nhìn ra thanh niên áo đỏ này không phải lần đầu tiên xem Cổ Phượng di thư.

- Dạ đúng, đại nhân! Hai năm trước từng xem qua một lần!

Gã thanh niên áo đỏ thản nhiên nói. Hắn xuất thân từ Cổ Phượng bộ tộc Thần Vực, có được cơ hội quan sát Cổ Phượng di thư cũng không kỳ quái.

Lão nhân áo bào đỏ nói:

- Nếu là lần đầu tiên quan sát Cổ Phượng di thư, miễn cưỡng có thể tính là Bính đẳng nhất cấp, hiện tại chỉ có thể phán định là Giáp đẳng cấp hai!

Nghe đánh giá của lão nhân áo bào đỏ, các tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân hạ giới, nhất là Hoàng Quyền Danh và Man Tạp, sắc mặt đều không dễ coi, Thần Vực tùy tiện cử ra một người, liền đè bẹp toàn bộ bọn họ xuống dưới.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi hạ giới không phục, từng người nhao nhao đi lên trắc nghiệm, kết quả đại đa số là Bính đẳng cấp hai, chỉ có số ít giống như Man Tạp là Ất đẳng cấp hai.

Thành tích như vậy thật sự rất đả kích người, các tuấn kiệt trẻ tuổi này người nào không phải hạng người tâm cao khí ngạo, hiện tại nhận được kết quả như vậy, đương nhiên bị kích động!

- Nặc Ngạn huynh! Huynh hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh cũng không tệ chứ! Như thế nào không đi lên thử xem?

Hoàng Quyền Danh cổ động Lâm Minh lên sân khấu, trông cậy vào Lâm Minh kiếm được thành tích sáng sủa một chút.

Lâm Minh có phần không nói gì, về mặt lĩnh ngộ ý cảnh pháp tắc của hắn coi như không tệ, nhưng đó là so với võ giả Thiên Diễn đại lục, còn nếu so với những thiên tài Phượng tộc thượng cổ này, nhất là ở phương diện lĩnh vực Hỏa chi ý cảnh bọn họ am hiểu, Lâm Minh hoàn toàn không được.

Hắn thực hoài nghi, nếu mình đi lên vớ phải Bính đẳng cấp ba, Ất đẳng cấp ba cũng không phải không có khả năng.

- Lựa chọn quyền ưu tiên này. Xem ra là ta không lấy được rồi!

Lâm Minh lắc lắc đầu cũng không thèm để ý, là của mình chung quy là của chính mình, không phải của mình cũng cầu không được.

- Ta cũng đến thử xem sao! Đã lâu không xem Cổ Phượng di thư, không biết lần này thành tích như thế nào!

Sau khi khoảng hơn chín phần võ giả tham gia trắc nghiệm ý cảnh, nam nhân có vảy màu đỏ ngay mi tâm kia hoạt động gân cốt một chút, rồi đi đến phía trước Cổ Phượng di thư, một bộ dáng cực kỳ tùy ý.

- Xem thái độ của tên này ta càng chán ghét!

Hoàng Quyền Danh chán ghét bộ dáng tràn đầy tự tin của đối phương, tuy nhiên hắn cũng hiểu, đối phương nếu có thể trở thành một người hạch tâm trong sáu gã tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Vực, tất nhiên phải có chỗ hơn người.

Thời điểm nam nhân kia đứng ở trước Cổ Phượng di thư, vẻ mặt hắn liền trở nên hết sức chuyên chú, giống như Cổ Phượng di thư ở trước mặt là kình địch sinh tử của hắn.

“Phù...”.

Trong đại điện, bỗng dưng nổi lên một luồng gió nhẹ, cái vảy ngay mi tâm nam nhân kia sáng lên ánh sáng đỏ mờ nhạt, tiếp theo trong hai mắt của gã nam nhân, ảnh ngược ra văn lộ ngọn lửa phong cách cổ xưa thần bí.

- Hai hô hấp?

Lão nhân áo bào đỏ chủ trì phần trắc nghiệm này rốt cuộc hơi đổi sắc. Tuấn kiệt trẻ tuổi có thể ở hai hô hấp đã dung hợp lực lượng pháp tắc, mặc dù đặt ở chủ mạch Phượng tộc Thần Vực cũng coi như cực kỳ vượt trội.

Nam nhân đứng ở trước Cổ Phượng di thư ước chừng thời gian nửa nén nhang, sau đó, bỗng dưng hình thành từng điểm điểm sáng thật nhỏ màu đỏ bằng cỡ hạt đậu, lơ lửng ở trong đại điện ánh sáng u ám, trông giống như đom đóm bay múa trong màn đêm.

Thấy một màn này, mặc dù là Hoàng Quyền Danh không thừa nhận cũng không được, chính mình thật sự kém quá xa so với nam nhân kia! Đối phương ngưng tụ năng lượng căn nguyên là hơn mình gấp mười mấy lần, mấy chục lần!

Lại qua thời gian mấy hô hấp, những đốm sáng đom đóm kia ào ào bay vào trong cơ thể gã nam nhân, cả người gã đều lóe lên ánh sáng đỏ mờ nhạt, sau một lát, hắn thở nhẹ một hơi, bộ dáng không có mảy may mỏi mệt hư thoát giống như Hoàng Quyền Danh trước đó, ngược lại giống như được tưới nước cam lộ, sảng khoái nói không nên lời.

Tới đây, Hoàng Quyền Danh hoàn toàn không còn cách nào khác, so sánh với thanh niên mi tâm mọc vảy đỏ này, biểu hiện kích động của hắn vừa rồi thật giống như một thằng nhà quê ra tỉnh, cũng chẳng trách bị người khinh thường.

Chênh lệch xuất thân, rất khó bù lại!

Từng võ giả hạ giới trong lòng cũng chìm xuống. Gã thanh niên đó hiển nhiên đã xem qua Cổ Phượng di thư rất nhiều lần, mà bọn họ thì đều mới là lần đầu tiên, căn bản không thể so sánh. Đây chính là chênh lệch của tài nguyên.

- Hai hô hấp đã dung hợp pháp tắc, hấp thu lực lượng căn nguyên ngọn lửa trình độ bậc trung, tương đối không tệ. Có thể phán định ngươi lĩnh ngộ pháp tắc cấp bậc Ất đẳng nhất cấp!

Lão nhân áo bào đỏ vuốt chòm râu, mỉm cười nói.

Ất đẳng nhất cấp sao?

Mọi người ở đây không thể không chịu phục. Trừ nam nhân này ra, các võ giả khác còn chưa có ai lấy được thành tích nhất cấp trở lên. Không có gì bất ngờ, đây là thành tích tốt nhất của trắc nghiệm lần này.

- Kế tiếp, còn có ai chưa trắc định, đi lên đi!

Lão nhân áo bào đỏ nhìn về phía vài võ giả số lượng không nhiều lắm còn chưa tham gia trắc nghiệm, trong đó bao gồm cả Lâm Minh.

Chương 722: Tìm hiểu căn nguyên hỏa hệ

Bởi vì biểu hiện của gã thanh niên trước mi tâm mọc vảy đỏ quá mức tỏa sáng, thế cho nên trong lúc nhất thời toàn trường trắc nghiệm có hơi tĩnh lặng.

- Ta cũng đến thử một lần tốt lắm!

Theo một thanh âm giòn tan vang lên, một n□hân áo đỏ đi đến phía trước Cổ Phượng di thư. Nàng cũng xuất từ nhóm Thần Vực, diện mạo không tính xinh đẹp, nhưng cực kỳ thanh tú, nàng bình tĩnh nói với lão nhân áo bào đỏ:

- Hỏa Vũ bộ tộc họ Hỏa ở Thần Vực!

- Tốt! Bắt đầu đi!

Lão nhân áo bào đỏ hướng Cổ Phượng di thư vào nữ nhân áo đỏ.

Trong mắt nữ nhân áo đỏ chợt lóe sáng, ngay sau đó bột phát ra một cỗ chân nguyên màu đỏ vô cùng nóng bỏng, lập tức trong hai mắt của nàng ảnh ngược ra lực lượng căn nguyên hỏa cùng với văn lộ trong đó.

Hai hô hấp, lại là hai hô hấp!

Liên tục hai võ giả Thần Vực đều là hai hô hấp liền dung hợp pháp tắc Hỏa hệ, khiến đám võ giả hạ giới một chút tính khí cũng không có, chênh lệch thật sự quá rõ ràng.

Nữ nhân áo đỏ này nhìn xem thời gian mấy chục hô hấp, sau đó có từng vòng sáng màu đỏ bằng cỡ hạt gạo ào ào chui vào cơ thể của nàng.

- Nhập định hai hô hấp, hấp thu chút ít lực lượng căn nguyên Hỏa hệ, phán định Bính đẳng nhất cấp!

Lão nhân áo bào đỏ vừa lòng nói. Trong trắc nghiệm lần này có hai người có được lực lĩnh ngộ nhất cấp, đã rất không tệ rồi!

Thần Vực bên kia liên tục tuôn ra hai người nhất cấp, nhóm võ giả hạ giới đều hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không có người nào lên trắc nghiệm. Thời điểm này đi lên so sánh thật sự rõ ràng áp lực quá lớn, nếu không có một thành tích tỏa sáng, ngay cả tư cách làm đá lót đường cho người khác cũng không có.

Võ giả Thần Vực bên kia đều đã trắc nghiệm xong rồi, bọn họ mặt đầy ý cười nhìn võ giả hạ giới, còn lại ít ỏi vài võ giả thiên phú chưa có trắc nghiệm lập tức cảm thấy áp lực thật lớn.

Thời gian tĩnh lặng chừng mấy hô hấp, Lâm Minh đi tới chỗ Cổ Phượng di thư.

- Nặc Ngạn huynh! Lúc này huynh đi lên không thích hợp, áp lực quá lớn...

Hoàng Quyền Danh có lòng tốt nhắc nhở. Hắn cũng không biết trình độ lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ của Lâm Minh là bao nhiêu, nhưng nghĩ là hơn phân nửa cũng không bằng hai vị yêu nghiệt đến từ Thần Vực kia.

- Không sao đâu!

Lâm Minh ra sân, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người.

- Hạ giới bên kia lại có một tiểu tử lên rồi! Ha ha... Ngay lúc này còn dám đi lên, có lẽ có chút bản lãnh đấy, làm không tốt là một Ất đẳng cấp hai!

- Cũng có khả năng là Giáp đẳng cấp hai nha! Võ giả hạ giới tuy rằng vô dụng, tuy nhiên ngẫu nhiên cũng có một hai người coi như không tệ! Nói tới nếu đạt được Giáp đẳng cấp hai, thì cũng bằng như Hỏa Bình ngươi đấy!

Một võ giả Thần Vực trêu chọc. Hỏa Bình chính là võ giả Thần Vực ra sân đầu tiên, nhập định ba hô hấp được phán định là Giáp đẳng cấp hai.

- Hừ! Giáp đẳng cấp hai cũng không phải dễ lấy như vậy!

Hỏa Bình bất mãn nói. Có người đặt hắn song song với Lâm Minh đến từ hạ giới, hắn nghe nói rất không vui.

Đối với những lời bàn tán này, Lâm Minh làm như mắt điếc tai ngơ, hắn đứng ở phía trước Cổ Phượng di thư, báo tên họ tộc:

- Họ Nặc Ngạn ở Thiên Diễn đại lục, Nặc Ngạn Minh!

- Ừm! Bắt đầu đi!

Lão nhân áo bào đỏ mặt không chút đổi sắc nói, rồi chuyển hướng Cổ Phượng di thư vào Lâm Minh.

Nhìn thẳng trên họa quyển và thể chữ Cổ Phượng di thư, ngay từ đầu Lâm Minh còn không cảm thấy gì, nhưng sau khi nhìn kỹ một chút, chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa vô cùng huyền diệu, cái loại văn lộ kỳ dị cùng với thể chữ rồng bay phượng múa này dường như suy diễn hình thành căn nguyên đại đạo của vũ trụ sơ khai! Trong đó ẩn chứa đạo lý quá mức tối nghĩa thâm ảo, vì thế trong lúc nhất thời Lâm Minh ngẩn ngơ rơi vào trong mơ hồ.

Loại cảm giác này, giống như trong đầu một phàm nhân đột nhiên bị đưa vào vô số tin tức, làm cho hắn vô cùng đau đầu, ý thức mơ hồ.

Lâm Minh cố cắn đầu lưỡi, Chiến Linh trong tinh thần chi hải chấn động, lúc này mới giúp Lâm Minh ổn định lại tâm thần.

Một hô hấp, hai hô hấp, ba hô hấp... Đến thời điểm hô hấp thứ tư, trong hai mắt Lâm Minh vẫn như cũ không có ảnh ngược ra pháp tắc đại đạo Hỏa hệ. Điều này làm cho Hoàng Quyền Danh không kìm được càng lo lắng, qua bốn lần hô hấp còn không thể dung hợp pháp tắc, vậy hơn phân nửa là Bính đẳng cấp hai rồi! Thành tích này nếu là thời điểm ngay từ đầu còn không tính là mất mặt, hiện tại lúc này không thể không bị người cười nhạo.

Các đệ tử Thần Vực trông thấy một màn như vậy bật cười bàn tán. Hỏa Bình lấy lại được sắc mặt:

- Chẳng qua cũng thế thôi! Tuy rằng ta không có đạt tới nhất cấp, nhưng Giáp đẳng cấp hai cũng không phải những võ giả hạ giới này có thể đạt tới!

Lâm Minh vẫn còn đang đắm chìm trong lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ, cho tới hô hấp thứ năm, hô hấp thứ sáu... Hô hấp thứ sáu?

Hoàng Quyền Danh ngạc nhiên, hô hấp lần thứ sáu là “phá kỷ lục” rồi, đương nhiên là “kỷ lục kém cỏi nhất”, trước đó không có người nào dùng thời gian vượt qua năm lần hô hấp.

- Sáu hô hấp, không phải chứ! Sáu hô hấp hơn phân nửa phải xếp ra ngoài tư cách cấp hai, biến thành cấp ba. Loại thiên phú này sao có thể thông qua tư cách trắc nghiệm cấp vương?

Một võ giả Thần Vực nói, ngay cả lão nhân áo bào đỏ chủ trì trắc nghiệm cũng khẽ nhíu mày. Lão cũng hoài nghi Lâm Minh có được tư cách thí luyện cấp vương hay không.

Chẳng lẽ là huyết mạch loãng, mà sức chiến đấu xuất chúng?

Bảy hô hấp, tám hô hấp, ở trong con ngươi Lâm Minh, thủy chung không thể ảnh ngược ra lực đạo hỏa và văn lộ trong đó.

Các võ giả tại đây đều lộ vẻ mặt cổ quái, tên này ở đâu toát ra, cái này cũng quá kém đi! Hắn là tới nơi này tiêu khiển chúng ta hay sao?

Thẳng đến thời gian hô hấp thứ mười, trong con ngươi Lâm Minh, rốt cuộc xuất hiện từng chút một văn lộ thật nhỏ, ngay lúc mọi người cho rằng cuối cùng Lâm Minh cũng dung hợp pháp tắc Hỏa hệ, nhưng mà một màn phát sinh kế tiếp, khiến mọi người không nói được lời nào.

Chút xíu căn nguyên hỏa và văn lộ trong đó chưa kịp mở rộng ra liền đã ẩn nấp, ngay khoảnh khắc đó biến mất không thấy.

- Này...

Ngay cả Hoàng Quyền Danh đều cảm giác thật khó coi. Dùng thời gian tới mười hô hấp còn dung hợp pháp tắc thất bại, nói đùa hay sao!

Mười một hô hấp, mười hai hô hấp, trong con ngươi Lâm Minh lại dần dần hiện ra căn nguyên hỏa cùng với văn lộ thật nhỏ, nhưng mà những văn lộ này chưa kịp lớn lên lại lần nữa biến mất. Con ngươi của Lâm Minh lại khôi phục một mảng tối đen.

- Cừ thật, lại thất bại! Trình độ hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh của tên này là mới nhập môn chăng!

Một võ giả Thần Vực không kiên nhẫn nói.

- Hộ pháp đại nhân, tiểu tử này rõ ràng là tới để tiêu khiển chúng ta, không biết hắn làm thế nào chen vào được? Trình độ hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh của hắn còn không bằng đứa nhỏ mười ba, mười bốn tuổi trong họ tộc chúng!

Lại một võ giả Thần Vực nói.

- Nếu hắn còn không thể dung hợp pháp tắc Hỏa hệ, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn xem tiếp ư? Cổ Phượng di thư đều là do các đời tộc trưởng của Phượng tộc thượng cổ ta ghi lại, là bản chép tay quý báu của họ trước khi niết bàn tọa hóa lưu lại. Bởi vì số lượng có hạn, ngay cả thiên tài trong tộc cũng không nhất định có cơ hội tìm hiểu, hiện tại để người như vậy đến lãng phí như thế, thật đúng là phung phí của trời!

Võ giả kia nói nghe cực kỳ chói tai, lão nhân áo bào đỏ sa sầm mặt xuống, thấp giọng nói:

- Lão phu mới là người chủ trì trắc nghiệm, người khác có tư cách tham gia thí luyện hay không, đâu tới phiên ngươi bình luận? Trong lúc người trắc nghiệm tìm hiểu pháp tắc căn nguyên Hỏa hệ, không thể tranh cãi, không thể quấy rầy! Kẻ vi phạm đuổi ra khỏi Viễn Cổ hoàng thành!

Trong giọng nói của lão nhân áo bào đỏ kèm theo một khí thế vô hình, ép cho võ giả Thần Vực kia sắc mặt trắng bệch, lập tức không dám nói tiếp nữa.

Kỳ thật, dù bọn họ khắc khẩu kịch liệt như thế, Lâm Minh cũng hoàn toàn không nghe được, lúc này hắn đã nhập định, phong bế năm giác quan, ngay cả thời gian trôi qua cũng không cảm nhận được. Dưới phụ trợ của Không Linh võ ý, lĩnh ngộ pháp tắc căn nguyên Hỏa hệ.

Lâm Minh hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh quả thật chỉ có thể tính là cấp nhập môn, trình độ cũng tương đương với đứa nhỏ mười ba, mười bốn tuổi trong họ tộc Cổ Phượng. Vì thế ước chừng hắn dùng thời gian mười hô hấp, mới đụng đến một chút môn đạo, ở trong con ngươi ảnh ngược ra một tia căn nguyên hỏa và văn lộ.

Nhưng mà một tia văn lộ này vừa mới thành hình, đúng là ngay lập tức biến mất không thấy. Truy tìm nguyên nhân Lâm Minh ngạc nhiên phát hiện, tia đạo với văn lộ này không ngờ lại bị hạt giống Tà Thần hấp thu sạch!

Sau khi văn lộ bị hấp thu, khắc giấu ở mặt ngoài hạt giống Tà Thần, hình thành một vòng vật tổ thật nhỏ.

Lâm Minh tuyệt không nghĩ tới lại phát sinh loại biến cố này, hắn tiếp tục tìm hiểu pháp tắc căn nguyên Hỏa hệ trên Cổ Phượng di thư, mấy hô hấp sau lại ngộ ra một chút, ở trong con ngươi ảnh ngược ra căn nguyên hỏa cùng với văn lộ, nhưng cũng trong khoảnh khắc chúng lại bị hạt giống Tà Thần hấp thu.

Cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế, văn lộ ngọn lửa khắc giấu ở mặt ngoài hạt giống Tà Thần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rõ ràng.

Lâm Minh cẩn thận quan sát, phát hiện những văn lộ ngọn lửa này có chỗ tương tự với Cổ Phượng di thư, nhưng hơi có khác biệt, dường như còn tinh giản huyền diệu hơn.

Trong lòng Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, theo hắn tiếp tục tìm hiểu, hắn mơ hồ cảm thấy, dường như có cánh cửa huyền ảo thần bí không lường được, cất chứa lực lượng pháp tắc tối căn nguyên từ từ mở ra ở trước mắt hắn, một khí tức đại đạo hùng hồn mênh mang ập vào mặt, pháp tắc huyền bí bản chất nhất trong vũ trụ dường như có thể chạm tay tới!

Hai mươi hô hấp, ba mươi hô hấp... Lâm Minh vẫn đang nhập định, hắn có cảm giác đây là chính mình khắc lại huyền ảo trong Cổ Phượng di thư lên trên hạt giống Tà Thần!

Thẳng một mạch tới thời gian nửa nén nhang, Lâm Minh vẫn chưa tỉnh lại. Hiện tại không riêng gì võ giả Thần Vực, mà ngay cả một số võ giả hạ giới đều có chút không kiên nhẫn, bọn họ đến Viễn Cổ hoàng thành là để tìm hiểu pháp tắc hỏa căn nguyên nhất, chứ không phải đến xem người khác tham ngộ Hỏa chi ý cảnh cấp nhập môn.

Nhưng vì có lão nhân áo bào đỏ ở đây, không có người nào dám hé răng phàn nàn. Hoàng Quyền Danh luôn luôn nhìn Lâm Minh, miệng đều có chút méo lệch: “Lâm Minh này rốt cuộc là đang làm gì vậy?”.

Thời gian qua nửa nén nhang còn không thể dung hợp lực lượng pháp tắc, đây là tiết tấu nghịch thiên mà, hắn làm thế nào trà trộn vào Viễn Cổ hoàng thành?

Hoàng Quyền Danh đang miên man suy nghĩ, đúng lúc này, thân mình Lâm Minh đột nhiên chấn động, ở trong con ngươi hắn không hề có dấu hiệu báo trước ảnh ngược ngọn lửa cùng với văn lộ vô cùng phức tạp. Những văn lộ này giống như thiên quỹ không ngừng diễn biến, ẩn chứa huyền bí vô cùng.

Các võ giả trẻ tuổi ít kiến thức còn không có nhìn ra điều kỳ quái gì, nhưng lão nhân áo bào đỏ chủ trì trắc nghiệm lại là sáng mắt lên, như ngừng lại hô hấp:

- Đây là...

Lão nhân áo bào đỏ thì thào lầm bầm, mà đúng lúc này, ở chung quanh Lâm Minh, năng lượng căn nguyên hỏa điên cuồng ngưng tụ, từng vòng sáng màu đỏ bằng cỡ nắm tay dần trưởng thành lên với tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được, trong đại điện vốn u ám được chiếu rọi sáng trưng!

- Quầng sáng đó là gì vậy?

Võ giả tại đây đều sửng sốt ngẩn người.

- Chẳng lẽ là... Lực lượng căn nguyên Hỏa hệ? Nói đùa chăng...

Hỏa Bình trợn tròn mắt! Vừa rồi thanh niên Thần Vực mi tâm mọc vảy đỏ kia, ngưng tụ lực lượng căn nguyên Hỏa hệ cũng chỉ là lớn bằng cỡ hạt đậu, mà Lâm Minh lại lớn bằng nắm tay, năng lượng nồng đậm gấp trăm lần!

Chương 723: Đối chọi gay gắt

Tuy rằng không thể tin, nhưng võ giả ở đây đều là cao thủ tinh thông pháp tắc Hỏa hệ, bọn họ sao có thể không nhận ra lực căn nguyên hỏa?

Trong đoàn đoàn quang cầu màu đỏ ẩn chứa lực căn nguyên hỏa tinh thuần khiến người líu lưỡi, mà còn đang tăng nhiều mở rộng không ngừng.

Gã nam nhân Thần Vực mi tâm mọc vảy đỏ hít sâu một hơi, so với những đoàn năng lượng bên cạnh Lâm Minh kia, năng lượng căn nguyên ngưng tụ của hắn trước đó giống như ánh sáng đom đóm soánh trăng rằm, căn bản không thể so sánh.

- Người này rốt cuộc là lai lịch gì, làm sao có thể hòa hợp năng lượng căn nguyên mức độ khủng bố như thế?

Quan sát Cổ Phượng di thư chia làm hai bộ phận, một là ngộ tính của bản thân võ giả và trình độ tìm hiểu về pháp tắc, ngộ tính càng cao, thành tựu về pháp tắc Hỏa hệ càng cao, như vậy tốc độ dung hợp pháp tắc sẽ càng mau.

Hai là mức độ hòa hợp của bản thân võ giả đối với năng lượng căn nguyên hỏa. V càng dễ dàng kết hợp năng lượng căn nguyên, như vậy sau khi võ giả tìm hiểu xong Cổ Phượng di thư, trong cơ thể sẽ hấp thu càng nhiều năng lượng căn nguyên.

Tình huống của Lâm Minh hiện tại ước chừng dùng thời gian nửa nén nhang mới hoàn toàn dung hợp pháp tắc, điều này chứng tỏ lực lĩnh ngộ về Hỏa chi ý cảnh của hắn chỉ là trình độ mới nhập môn, nhưng khiến mọi người bất ngờ là sau khi hắn dung hợp pháp tắc, hấp thu năng lượng căn nguyên lại nhiều hơn gấp trăm lần so với nam nhân Thần Vực mi tâm mọc vảy đỏ kia!

Chênh lệch bậc này, khiến các võ giả Thần Vực trợn mắt há hốc mồm, không thể nói nên lời. Tình huống kỳ hoa cùng loại Lâm Minh này, trên lịch sử Phượng tộc thượng cổ còn chưa từng xuất hiện người nào.

Thời điểm này, mặt ngoài hạt giống Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh rốt cuộc hoàn thành khắc văn lộ cuối cùng của vật tổ ngọn lửa. Toàn bộ vật tổ chợt lóe sáng rực rỡ, ngay sau đó, năng lượng căn nguyên bằng cỡ nắm tay ở chung quanh như bách điểu chầu phượng vọt tới hướng thân thể Lâm Minh!

Trong lúc nhất thời, thân thể Lâm Minh bùng cháy lên, bắn ra vạn đạo sáng vàng chói lòa làm võ giả ở đây không mở mắt ra được. Từ trong cơ thể Lâm Minh phát ra một lực lượng căn nguyên đại đạo chỉ thẳng lên trời, tản phát ra khí thế hùng hồn mênh mang, dường như ở trong cơ thể Lâm Minh có một con Phượng Hoàng niết bàn sống lại!

Thấy một màn như vậy, lão nhân áo bào đỏ thở ra một hơi dài, trong ánh mắt nhìn Lâm Minh chớp lóe đủ loại thần thái, không biết lão đang suy nghĩ gì.

Các võ giả khác trong đại điện cũng không biết nên nói gì nữa.

Hỏa Bình thấy những quầng sáng màu đỏ cực kỳ quý báu kia bị Lâm Minh hấp thu toàn bộ, trong lòng đầy rẫy cảm giác thất bại. Nửa nén nhang mới nhập định, còn không bằng đứa nhỏ mười bốn, mười lăm tuổi trong tộc họ, nhưng năng lực hấp thu năng lượng căn nguyên của hắn lại bỏ cách xa bọn họ mười tám dãy phố.

Bản thân võ giả đối với trình độ tìm hiểu pháp tắc có thể dùng thời gian để bù lại, nhưng mức độ hòa hợp của thân thể võ giả với năng lượng căn nguyên hỏa lại là trời sinh, bồi dưỡng nó thập phần không dễ dàng. Võ giả có mức độ hòa hợp cao, có thể dễ dàng điều động đại lượng Hỏa nguyên khí trong thiên địa, sức chịu đựng, khôi phục sức khỏe của họ, cùng với uy lực của chiêu thức phát ra đều cường đại hơn một bậc so với võ giả có mức độ hòa hợp thấp.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hỏa Bình dâng lên cơn ganh tị mãnh liệt cùng cảm giác bất lực thật sâu, hắn cắn răng, nói với thanh niên mi tâm mọc vảy đỏ:

- Long huynh! Thí luyện cấp vương lần này là trận chiến đầu tiên của chúng ta, nếu cho gia tộc thay người, sợ là chúng ta không có biện pháp ở trong thí luyện giai đoạn thứ hai xin quay về Thần Vực. Nếu bị tiểu tử này đè ép, thì dù thành tích trước đây của chúng ta coi như không tệ đều sẽ bị giảm xuống!

Rất nhiều thời điểm, mọi người chân chính coi trọng thường thường là thành tích tương đối, mà không phải thành tích tuyệt đối. Bọn họ để ý chính là ngươi có thể lấy được hạng nhất hay không? Chỉ có người nhận được hạng nhất mới được mọi người chú ý, người giành vị trí thứ hai, cho dù thành tích của hắn xuất chúng hơn so với người thứ nhất của đợt trước, cũng sẽ ảm đạm thất sắc. Vì thế có câu người ta thường nói: “Sinh ra cùng thời đại với người nào đó chính là một loại bi ai!”.

Nam nhân được gọi là Long huynh nói:

- Mức độ hòa hợp chúng ta không thể so với hắn, tuy nhiên mặt khác, đối với lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh hắn cũng còn xa không theo kịp chúng ta! Chúng ta so sánh với hắn có thể nói là có phần ưu thế riêng của mỗi người, đến cuối cùng ai thua ai thắng còn chưa nhất định! Ta phỏng chừng người này, hẳn là ngộ tính không được tốt lắm!

Hỏa Bình nghe nam nhân kia nói mắt sáng lên. Đúng rồi! Hắn vừa mới bị Lâm Minh đả kích một cái, thiếu chút nữa quên mất ưu thế của mình, mức độ hòa hợp của Lâm Minh là cường đại, nhưng hiểu biết về Hỏa chi ý cảnh rất kém cỏi, ngộ tính kém, không thể tìm hiểu chiêu thức đẳng cấp cao hơn, như vậy chỉ có năng lượng không cũng vô dụng.

Nghĩ đến đây, lòng tin của Hỏa Bình vốn thiếu chút nữa sụp đổ lại lần nữa bùng phát lên.

- Long huynh nói đúng! Khẳng định ngộ tính của hắn không được tốt lắm, nếu không tìm hiểu về Hỏa chi ý cảnh không đến mức kém đến mức này! Hơn nữa trong thí luyện cấp vương phải tìm hiểu ba mươi sáu khối đá khắc vật tổ, ngộ tính rất trọng yếu, ngược lại chúng ta còn có ưu thế. Phỏng chừng người kia là hạng người ý nghĩ đơn giản tứ chi thô to, khẳng định không tìm hiểu ra được nhiều. Thật đúng là uổng phí cho mức độ hòa hợp lực căn nguyên yêu nghiệt như vậy!

Hỏa Bình có phần tức giận bất bình nói. Trong lòng lại nghĩ: "Nếu mức độ hòa hợp của yêu nghiệt kia chuyển qua cho mình thì tốt quá!".

- Thiên phú đã trắc nghiệm xong, kế tiếp chúng ta sẽ tuyển chọn đá khắc vật tổ. Hỏa Bình! Với hiểu biết của ta về ngươi, chọn vật tổ Huyễn Kim Hỏa của tộc trưởng thứ mười hai lưu lại xem ra tốt nhất!

Thanh niên có vảy đỏ dùng chân nguyên truyền âm nhắc nhở. Là tuấn kiệt trẻ tuổi có chút địa vị trong Phượng tộc Thần Vực, gã thanh niên này rất hiểu biết về khắc đá khắc vật tổ bên trong Viễn Cổ hoàng thành.

- Được! Ta nghe lời Long huynh!

Hỏa Bình thầm vui mừng trong lòng, mọi người chỉ có thời gian một canh giờ lựa chọn Cổ Phượng vật tổ, trong thời gian có hạn mà lựa chọn khắc đá khắc vật tổ thích hợp cho mình cũng không phải chuyện dễ dàng, có người chỉ điểm vậy thì quá tốt.

- Ngươi tên Nặc Ngạn Minh thật không?

Lão nhân áo bào đỏ nhìn về phía Lâm Minh, trên mặt lộ ý cười mờ nhạt.

- Đúng, đại nhân!

Lâm Minh không kiêu ngạo không siểm nịnh ôm quyền hồi đáp.

- Mức độ hòa hợp năng lượng căn nguyên của ngươi phi thường tốt, chỉ tiếc ngươi hiểu biết đối với pháp tắc Hỏa hệ quá kém! Ta còn là lần đầu gặp được loại tình huống như ngươi này, cũng không thể phán định một cái cấp bậc chuẩn xác cho ngươi được, tạm thời tính ngươi là Giáp đẳng nhất cấp đi!

Lão nhân áo bào đỏ chậm rãi nói, lão vừa nói ra lời này, gã thanh niên Thần Vực mi tâm mọc vảy đỏ kia khẽ nhíu mày, Giáp đẳng nhất cấp có nghĩa Lâm Minh còn có quyền lựa chọn ưu tiên hơn hắn. Trong ba mươi sáu khối đá khắc vật tổ trong Viễn Cổ hoàng thành có mấy khối rõ ràng tốt hơn các khối khác, nếu Lâm Minh và hắn lựa chọn cùng một khối, thì hắn phải nhường cho Lâm Minh.

- Tạ ơn đại nhân!

Lâm Minh nhận ra ý tốt của lão nhân áo bào đỏ. Lão không quan tâm trình độ lĩnh ngộ pháp tắc nhập môn của mình, phán định cho mình Giáp đẳng nhất cấp, cũng chính là cho hắn quyền ưu tiên lựa chọn.

- Nặc Ngạn Minh! Loại tình huống của ngươi này, Cổ Phượng bộ tộc ta tuyệt đối hiếm thấy! Lão phu khuyên ngươi một câu, ngộ tính và trình độ lĩnh ngộ về pháp tắc, có rất nhiều thời điểm còn trọng yếu hơn so với mức độ hòa hợp năng lượng căn nguyên, ngươi chớ tự mãn! Trong tông mạch chính của Thần Vực, cũng có tuấn kiệt trẻ tuổi yêu nghiệt có được huyết mạch Phượng tộc hoàn mỹ, ngộ tính và mức độ hòa hợp song song! Ngộ tính của ngươi không tốt, tu ngày đêm tìm hiểu pháp tắc, chớ để lãng phí mức độ hòa hợp năng lượng căn nguyên của ngươi! Có câu thường nói, Chuyên cần có thể bổ khuyết, ngươi tự giải quyết cho tốt!

Lão nhân áo bào đỏ không nhanh không chậm nói ra một hơi, các võ giả trong đại điện đều có phần ganh tị, rõ ràng là lão nhân áo bào đỏ động lòng yêu tài, nếu không sẽ không nói nhiều đề nghị đúng trọng tâm như vậy. Có thể nhận được một tiền bối của Viễn Cổ hoàng thành tán thưởng, ưu đãi có thể nghĩ mà biết.

- Dạ, đại nhân! Vãn bối thụ giáo!

Lâm Minh làm một lễ vãn bối thật sâu, cảm tạ.

Lão nhân áo bào đỏ vừa lòng gật gật đầu:

- Điều nên nói ta đã nói, nếu ngươi có thể đuổi theo ở phương diện trình độ lĩnh ngộ pháp tắc, ta có thể ở thời điểm sau khi ngươi đạt tới cảnh giới Thần Hải, hướng trong tộc tiến cử ngươi đi Thần

Vực thí luyện giai đoạn thứ hai, với điều kiện tiên quyết là, ngươi phải giành được hạng thứ nhất trong thí luyện giai đoạn thứ nhất này!

Lão nhân áo bào đỏ vừa dứt lời, toàn trường đều kinh ngạc!

Chỉ cần có thể giành được hạng thứ nhất trong thí luyện giai đoạn thứ nhất, như vậy là được đi Thần Vực thí luyện giai đoạn thứ hai!

Thí luyện cấp vương của Thần Vực đấy! Đó là địa phương rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi chủ mạch của Phượng tộc đều không chiếm được tư cách đi vào! Võ giả của Phượng tộc hạ giới dù có muốn cũng không dám nghĩ tới, nhận được một tư cách đó thật sự quá khó khăn!

Hiện tại, Lâm Minh lại chiếm được một phần cơ hội như vậy, sao có thể không làm bọn họ đỏ mắt?

Có không ít võ giả không kìm lòng được nhìn về phía nam nhân Thần Vực mi tâm có vảy đỏ kia, Lâm Minh muốn lấy được hạng thứ nhất thí luyện, đầu tiên phải qua một cửa của hắn.

Mức độ hòa hợp của Lâm Minh cao, mà nam nhân này lại ngộ tính yêu nghiệt, đây là một trận tranh phong giữa mức độ hòa hợp và ngộ tính, đối chọi gay gắt!

Nam nhân có vảy đỏ nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, hắn không nghĩ tới, vốn tưởng rằng thoải mái nắm lấy hạng nhất thí luyện Viễn Cổ hoàng thành không ngờ lại diễn biến đến tình huống này. Một câu nói của lão nhân áo bào đỏ hiển nhiên là cố ý hất lên tranh chấp, để bọn họ toàn lực tranh giành đến vỡ đầu chảy máu, là ở trong cạnh tranh khai thác tiềm lực hạn độ lớn nhất của mình, là đột phá cực hạn bản thân.

Một trận chiến này nhất định phải tiếp diễn, chẳng những nó quan hệ đến vấn đề mặt mũi, mà cũng vì hắn chính là đại biểu cho Phượng tộc chính thống của Thần Vực.

Gã nam nhân mặt không đổi sắc, dùng chân nguyên truyền âm nói với đám người Hỏa Bình:

- Thí luyện lần này ta nhất định phải giành được hạng thứ nhất, không chỉ liên quan đến vinh quang, nếu ta thua, cũng sẽ rất bị động trong gia tộc, các ngươi có thể phải trợ giúp ta một tay!

Thanh niên mi tâm mọc vảy đỏ này cũng xuất từ bộ tộc họ Hỏa của Thần Vực, tên là Hỏa Văn Long. Các đại gia tộc Thần Vực đều coi trọng vinh quang và truyền thống, trong thâm tâm bọn họ luôn có một cảm giác về sự ưu việt, cho rằng tuấn kiệt trẻ tuổi xuất từ gia tộc Thần Vực luôn phải xếp thứ nhất.

Lần này nếu bị trở thành đá kê chân để Lâm Minh giẫm đạp dưới chân, thì vinh quang sẽ mất hết. Huống chi, vốn Hỏa Văn Long bởi vì mất đi tư cách thí luyện cấp vương Thần Vực mà trong lòng bất hình, ý chí sẽ sút giảm khiến gia tộc xét lại. Nên hắn phải ra sức tranh thủ thí luyện hạng nhất để quay về Thần Vực. Còn nếu thí luyện lần này thua, thì rõ ràng không cần suy nghĩ.

- Dạ, Long huynh! Ta cùng thất muội đều sẽ trợ giúp huynh!

Hỏa Bình lập tức biểu lộ lòng trung thành. Ở trong bộ tộc họ Hỏa của Thần Vực, thiên phú của hắn thật sự không tính là xuất chúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra tương lai hắn chính là kết cục bị gia tộc phái ra ngoài làm sinh ý chuẩn bị tài nguyên tu luyện. Nếu có thể kết giao tốt với Hỏa Văn Long thì sẽ rất có trợ giúp cho tiền đồ sau này.

- Tốt lắm! Trắc nghiệm đến đây chấm dứt, chư vị bắt đầu lựa chọn đá khắc vật tổ thích hợp cho mình, thời gian là một canh giờ, sau một canh giờ, phải giao ra lựa chọn của các ngươi cho ta!

Lão nhân áo bào đỏ nói xong xoay người, mang theo mọi người đi vào chỗ sâu trong đại điện.

Chương 724: Đá vật tổ Phần Thiên

Lựa chọn đá khắc vật tổ có rất nhiều kỹ xảo, nếu trước đó không biết tình huống đại khái về ba mươi sáu khối đá khắc vật tổ, muốn trong vòng một canh giờ tìm ra đá khắc vật tổ thích hợp với mình cũng không dễ dàng. Hơn nữa rất nhiều người dựa vào sắp xếp quyền lựa chọn trước sau.

Ba mươi sáu khối đá khắc vật tổ, có thể nói là chí bảo của cường giả tuyệt thế Cổ Phượng tộc lưu lại, hoặc nói là đá khắc Hỗn Độn của vũ trụ sơ khai hình thành, là vô giá, nhưng nếu thật so sánh cũng có phân ra ưu và khuyết.

Đồng dạng là cường giả tuyệt thế của Cổ Phượng tộc, có khi là tộc trưởng, có khi là trưởng lão... Đương nhiên là có phân biệt cao thấp. Mà còn một điểm chính yếu, dù là cùng một cường giả tuyệt thế, hắn lưu lại đá khắc vật tổ cũng chia ra tác phẩm bình thường và tác phẩm làm ra lúc đỉnh phong, đều không phải chung một tiêu chuẩn.

Lão nhân áo bào đỏ mang theo mọi người đi thời gian chừng một khắc, ở trước mặt bọn họ xuất hiện một đường hành lang hình chữ “Hồi” (gấp khúc) năm chiều rộng chiều cao đều là ba mươi trượng, có thể cho mười chiếc xe ngựa chạy song song mà không chật chội.

Ở một bên hành lang hình chữ “Hồi” này, mở ra từng cái cửa kim loại màu đỏ, mỗi một cửa kim loại đều cao tới hai mươi trượng, rộng mười trượng, trên cửa điêu khắc đủ loại phù điêu, có Bất Tử điểu, có Tam Túc Kim Ô, có thái dương, có con mắt màu đỏ.

Lão nhân áo bào đỏ giới thiệu:

- Chỗ chúng ta hiện giờ gọi là “Hỏa Diễm Tứ Hồi Lang” (hành lang lửa bốn gấp khúc). Tên đúng như ý nghĩa, Hỏa Diễm Tứ Hồi La tổng cộng có bốn tầng hành lang gấp khúc, từ ngoài vào trong, đá khắc vật tổ ẩn chứa trình độ pháp tắc huyền ảo theo thứ tự giảm thấp!

- Trong cùng là Hỗn Độn Hồi Lang, bên trong có ba cái mật thất, đặt ba khối khắc đá khắc vật tổ, chúng là vật tổ từ vũ trụ sơ khai hình thành, là thiên nhiên hình thành ở trong một mảnh hỗn độn, là năng lượng căn nguyên vũ trụ lưu lại văn lộ trên Hỗn Độn thạch, được cho là vật chỉ thẳng tới căn nguyên đại đạo. Nếu hiểu thấu đáo chúng, thậm chí có thể trở thành người lĩnh ngộ pháp tắc cao thâm nhất của toàn bộ Thần Vực! Nhưng mà... Lão phu nói thẳng, với cảnh giới của các ngươi, đi vào ba mật thất này không có tác dụng lớn lắm, cho dù các ngươi ngộ tính cao cũng đừng mơ tưởng ở trong đó có điều thu hoạch, bởi vì cảnh giới của các ngươi còn xa không đủ. Đừng nói là các ngươi, cho dù là người thí nghiệm ở giai đoạn thứ hai, cũng khó mà hiểu được huyền diệu trong đó!

- Ngoài Hỗn Độn Hồi Lang ra, là Thiên Chi Hồi Lang! Thiên Chi Hồi Lang cũng có ba cái mật thất, trong đó mỗi một mật thất đặt một khối đá khắc vật tổ. Ba khối đá khắc vật tổ này đều là các đời tộc trưởng Cổ Phượng bộ tộc lưu lại, hơn nữa là một trong tác phẩm đỉnh phong trong cả cuộc đời của họ, là chí bảo gần với đá khắc Hỗn Độn của Viễn Cổ hoàng thành ta!

- Kế tiếp, ngoài Thiên Chi Hồi Lang là Địa Chi Hồi Lang, tổng cộng có mười mật thất, đồng dạng xuất từ tay của các đời tộc trưởng, chẳng qua chỉ là tác phẩm làm ra lúc gần với trạng thái đỉnh phong thôi...

- Tầng hành lang gấp khúc ngoài cùng tên là Nhân Chi Hồi Lang, tổng cộng hai mươi cái mật thất, trong đó khắc đá khắc vật tổ xuất từ các đời đại trưởng lão Cổ Phượng bộ tộc. Hơn nữa là làm ra lúc mỗi người họ ở vào trạng thái đỉnh phong. Tuy rằng không bằng tác phẩm của các đời tộc trưởng, nhưng cũng không kém bao nhiêu!

Trưởng lão áo bào đỏ giới thiệu một phen, võ giả ở đây đều lộ ra vẻ tiếc hận, lo được lo mất, nhìn vào hướng chỗ trong cùng sắc mặt đầy phức tạp. Rất nhiều người nhao nhao nhìn về phía Lâm Minh và Hỏa Văn Long, trong ánh mắt đầy hâm mộ.

Không hề nghi ngờ hai người này sẽ lựa chọn hai trong ba mật thất Thiên Chi Hồi Lang, mà bọn họ cũng không hy vọng, thực lực hơi cường đại chút còn có thể chọn Địa Chi Hồi Lang, những người khác cũng chỉ có thể đi Nhân Chi Hồi Lang mà thôi.

Nhân Chi Hồi Lang là tác phẩm của trưởng lão. Tộc trưởng Cổ Phượng bộ tộc Thần Vực chỉ có hạn, hơn nữa bởi vì tộc trưởng thọ mệnh rất lâu dài, tất cả các đời tộc trưởng cộng hết lại, sợ là cũng chỉ là mấy chục người mà thôi, mà trưởng lão thì không đếm xuể. Một thế hệ Cổ Phượng tộc là có thể có mấy chục vị trưởng lão, thậm chí hơn trăm trưởng lão. Cho dù là bọn họ ở thời điểm đỉnh phong cũng hoàn toàn không thể so sánh với tác phẩm bình thường của tộc trưởng.

Trưởng lão áo bào đỏ nhìn ra tâm tình của các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây, liền lạnh lùng nói:

- Hừ! Trên đường võ đạo hãy nhớ lấy, đừng trèo cao té nặng! Các đại trưởng lão Cổ Phượng bộ tộc ta đều là tồn tại oai phong một cõi ở Thần Vực, đá khắc vật tổ của họ lưu lại, mặc dù giá trị không bằng tộc trưởng, nhưng cũng đủ để các ngươi tìm hiểu, nếu có thể hiểu được, đối với trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của các ngươi liền có thể đạt tới trình độ của các đời trưởng lão! Còn không biết chừng mực nữa sao!?

Trưởng lão áo bào đỏ lạnh giọng hỏi, nhưng trong lòng võ giả ở đây lại không cho là đúng, mỗi một đợt tìm hiểu đều chỉ có thời gian ba ngày ngắn ngủi mà thôi, thời gian ba ngày có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu chứ?

Nếu đem so sánh đá khắc vật tổ thành một mỏ vàng, mà bọn họ là người đãi vàng bình thường, thì thời gian ba ngày đi làm trúng một cái mỏ vàng dồi dào có thể thu được vàng, tự nhiên phải nhiều hơn một cái mỏ vàng cằn cỗi.

- Nặc Ngạn Minh, ngươi chọn trước đi!

Trưởng lão áo bào đỏ chỉ tay vào Lâm Minh nói:

- Thời gian một canh giờ, ngươi phải nắm bắt cho tốt!

- Dạ, đại nhân!

Lâm Minh không nói nhiều, trực tiếp xuyên qua Nhân Chi Hồi Lang và Địa Chi Hồi Lang, đi thẳng tới Thiên Chi Hồi Lang.

Thấy một màn như vậy, võ giả ở đây đầy thần sắc hâm mộ, mà Hỏa Văn Long nhìn như thần sắc bình tĩnh, kỳ thật trong lòng hắn vô cùng khẩn trương.

Ba khối khắc đá khắc vật tổ trong Thiên Chi Hồi Lang, cũng có phân biệt tốt xấu, trong đó một khối tên là đá khắc vật tổ Phần Thiên xuất từ tộc trưởng đời thứ chín của Cổ Phượng bộ tộc làm ra. Tên hiệu của hắn là Phần Thiên, là một trong mười đại cường giả trên lịch sử Cổ Phượng tộc. Dám dùng chữ này làm tên hiệu, có thể thấy được chỗ cường đại của hắn. Hơn nữa càng khó có được chính là, pháp tắc ẩn chứa trong đá khắc vật tổ đó cũng cực kỳ thích hợp với Hỏa Văn Long, hắn đã sớm coi trọng khối đá khắc vật tổ này, nếu bị Lâm Minh chọn đi, hắn sẽ tổn thất rất lớn.

Lâm Minh ở dưới chú ý của mọi người đi vào Thiên Chi Hồi Lang, hành lang gấp khúc này so với Nhân Chi Hồi Lang hẹp hơn rất nhiều, chỉ có hai mươi trượng, tổng cộng có ba cánh cửa kim loại, cửa thứ nhất khắc đồ án Phượng Hoàng niết bàn, phía trên viết hai chữ “Xích Thần”, cửa thứ hai khắc đồ án phượng đậu trên cây ngô đồng, phía trên viết hai chữ “Thánh Hỏa”, trên cánh cửa thứ ba khắc đồ án Phượng Hoàng bay lên trời, Phượng Hoàng dang rộng hai cánh ngọn lửa đốt cháy trời cao, phía trên viết hai chữ “Phần Thiên”.

Chỉ là nét khắc trên cửa kim loại khiến Lâm Minh thầm kinh hãi, những nét khắc này khẳng định là do cường giả tuyệt thế làm ra, nếu không trong đó sẽ không ẩn chứa khí tức pháp tắc cường đại như thế.

Lâm Minh bắt đầu từ đá khắc vật tổ Xích Thần, đẩy cửa tiến vào trong đó. Sau khi bước vào cánh cửa kim loại hiện ra trước mắt là một không gian phạm vi hai mươi trượng, trong phòng cũng không có gì khác, ở trung tâm có một tế đàn cao ba trượng, ở giữa tế đàn là một khối đá khắc một xích vuông. Khối đá màu xám hiện ra phong cách cổ xưa, mặt trên điêu khắc cực kỳ phức tạp, vừa nhìn vào không sao hiểu được, nhưng khi tĩnh tâm cảm nhận, Lâm Minh lại phát hiện, dường như trên vật tổ khắc đá này bao phủ một tầng lực trường, giống như Tu La lực trường của Lâm Minh có được. Lực trường này kết hợp hoàn mỹ với đủ loại văn lộ trên đá khắc vật tổ, vô cùng huyền diệu.

“Tiền bối Xích Thần này nhất định là một cường giả có được lực trường, nên đã dung hợp pháp tắc hỏa với lực trường của chính mình, khắc ra một khối đá khắc vật tổ này. Nếu có thể hiểu được, trợ giúp với ta thật lớn, bởi vì ta cũng có lực trường, hơn nữa không chỉ một cái!”.

Lâm Minh nhìn ước chừng thời gian hai nén nhang, mới lưu luyến rời mật thất Xích Thần, hắn chỉ có thời gian một canh giờ, không thể ở lại lâu trong một mật thất.

Qua mật thất thứ hai, đá khắc vật tổ Thánh Hỏa, đồng dạng huyền diệu, nhưng thiếu điểm lực trường này, Lâm Minh nghĩ rằng không thích hợp với mình bằng đá khắc vật tổ Xích Thần trong mật thất đầu tiên, vì thế vẻn vẹn chỉ xem thời gian một nén nhang, hắn liền rời đi, đi tới mật thất thứ ba, đá khắc vật tổ Phần Thiên.

Mật thất giống nhau chiều rộng hai mươi trượng, cũng có tế đàn, tuy nhiên đá khắc vật tổ trên tế đàn là màu đỏ, văn lộ khắc trên mặt thoạt nhìn như là mấy trăm đốm lửa nhỏ đan vào cùng một chỗ, nhìn thoáng qua thấy rất bình thường, nhưng nếu em kỹ một hồi lâu, sẽ phát hiện dường như những đốm lửa nhỏ này đang di chuyển, mỗi một đốm lửa, đều ẩn chứa một phần ý cảnh khác nhau, mấy trăm đốm lửa nối liền vào nhau, hóa thành ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt đại thế giới!

“Khí thế thật cường đại...”. Lâm Minh khẽ nhướng đuôi chân mày, hắn có cảm giác, khí thế ẩn chứa trong khối đá khắc vật tổ này dường như còn vượt qua hai khối trước đó cộng lại.

- Có lẽ, khối đá khắc vật tổ này là giá trị cao nhất!

Lâm Minh đang do dự rốt cuộc lựa chọn đá khắc vật tổ Xích Thần hay là đá khắc vật tổ Phần Thiên. Đúng lúc này, trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, vang lên thanh âm lười biếng của Ma Quang:

- Lâm Minh! Pháp tắc Hỏa hệ trong đá khắc vật tổ ta không hiểu, tuy nhiên bản thánh biết tên Phần Thiên này từng là một nhân vật đỉnh cao của Thần Vực, so với Ma Đế còn cường đại hơn nhiều lắm! Mà hai người kia, bản thánh chưa từng nghe qua!

Lâm Minh hơi tràm ngâm một lúc rồi nói:

- Nói như thế là nói không sai, tuy nhiên... Tuyển chọn đá khắc vật tổ cũng không phải chỉ xem thực lực của người lưu lại đá khắc vật tổ như thế nào, mà phải nhìn xem nội dung trong đá khắc vật tổ có thích hợp với mình hay không...

Lâm Minh tìm hiểu thời gian liên tục hai khắc, đang còn do dự, đúng lúc này, hạt giống Tà Thần trong trái tim hắn đột nhiên rung động một cái. Ngay khoảnh khắc đó, văn lộ khắc trên hạt giống Tà Thần trước kia dường như có một tia biến hóa trưởng thành.

“Hả?”. Lâm Minh cả kinh trong lòng, hiển nhiên hạt giống Tà Thần có độ phù hợp rất cao với đá khắc vật tổ Phần Thiên này!

Hạt giống Tà Thần là công pháp của Tà Thần thượng cổ lưu lại. Đại năng Thần Vực kia cũng là nhờ có cơ duyên lớn mới ngẫu nhiên nhận được trí nhớ Tà Thần lực lưu lại từ trong di tích Tà Thần thượng cổ, đến sau này còn chưa kịp tìm hiểu được thì chết đi, cũng bởi vậy mà Tà Thần lực trở thành bản độc nhất, chỉ có một mình Lâm Minh biết được.

Tà Thần đến tột cùng là ai Lâm Minh không thể biết được, nhưng cơ bản có thể khẳng định, Tà Thần tuyệt đối cường đại hơn so với Phần Thiên, rất có khả năng là “Chân Thần” đứng ở đỉnh phong võ đạo kia.

Người như vậy, lưu lại công pháp e là đã vô hạn đến gần pháp tắc căn nguyên, đá khắc vật tổ Phần Thiên có thể được hạt giống Tà Thần khẳng định, vậy chứng tỏ đá khắc vật tổ Phần Thiên càng đến gần đại đạo căn nguyên hơn so với hai khối đá khắc vật tổ.

So sánh với Lâm Minh tự mình phán đoán, hắn tin tưởng hạt giống Tà Thần hơn, huống chi pháp tắc Hỏa hệ và kết hợp lực trường trong đá khắc vật tổ Xích Thần cũng là một quá trình dài dòng, đều không phải một lần là thành tựu, sợ là phải mất thời gian mười năm, mấy chục năm để tìm hiểu mới có thể có chút sơ thành.

- Vậy cứ chọn nó đi!

Lâm Minh bước đầu làm ra quyết định, tính toán một chút thời gian, vẫn còn thừa hơn nửa canh giờ.

“Mình chỉ mới nhìn qua ba khối đá khắc vật tổ đã hao phí non nửa canh giờ, những võ giả khác, đặc biệt phải lựa chọn đá khắc vật tổ ở Nhân Chi Hồi Lang, dùng thời gian một canh giờ phải từ trong hai mươi khối đá khắc vật tổ chọn lựa ra một khối thích hợp cho mình, quả thực không dễ dàng!”.

Vận khí không tốt thực dễ dàng sau khi tuyển chọn sẽ hối hận.

“Còn lại nửa canh giờ, không cần vội, Địa Chi Hồi Lang ta đương nhiên không cần đi, không bằng đi Hỗn Độn Hồi Lang nhìn xem một lúc đá khắc Hỗn Độn của vũ trụ sơ khai hình thành lưu lại năng lượng căn nguyên rốt cuộc có chỗ gì đặc biệt…”.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh liền đi tới hướng Hỗn Độn Hồi Lang.

Chương 725: Đá khắc Hỗn Độn

Hỗn Độn Hồi Lang nằm ở chính giữa hành lang gấp khúc tầng bốn. Không gian bên trong nhỏ hẹp, chỉ rộng khoảng mười lăm trượng.

Trong hành lang gấp khúc có ba cái mật thất, cửa mật thất đều không phải được chế tạo từ kim loại màu đỏ, mà là nham thạch phong cách cổ xưa.

Những nham thạch này bên ngoài không có bất kỳ trạm trổ nào, nhưng mà lại ẩn ẩn phát ra một cỗ khí tức hùng hồn, khiến cho Lâm Minh âm thầm kinh hãi.

- Đây là nham thạch cổ nhất khi vũ trụ hình thành sao? Không biết tồn tại bao nhiêu ức năm rồi?

Lâm Minh thì thào nói, đẩy một cánh cửa đá ra, xuất hiện trước mắt Lâm Minh là một cái mật thất mười trượng vuông, trong mật thất có bao phủ một tầng sương mù màu đen nhạt, nhìn kỹ đúng là có vài phần tương tự với sương mù đen trong Vạn Cổ Ma Khanh, đều là do năng lượng vô cùng nồng đậm tụ thành, chẳng qua chỉ là sương mù đen bên trong mật thất này không có bất kỳ thuộc tính nào, có khuynh hướng trở về không.

Bên trong sương mù mờ nhạt lộ ra một tòa tế đàn màu xám đen. Một khối đá một xích vuông khảm ở trung ương tế đàn, văn lộ trên phiến đá cũng không giống như Lâm Minh tưởng tượng lúc đầu là tinh xảo, phức tạp, ngược lại còn có chút thô ráp, từng văn lộ có chút không rõ lắm, thậm chí còn bị đứt gãy một số chỗ.

Lâm Minh nhìn một hồi lâu, không thấy có chỗ gì đặc biệt, hiển nhiên những văn lộ do năng lượng căn nguyên này lưu lại đã vượt qua phạm vi lý giải của Lâm Minh.

Tương truyền, lúc vũ trụ hình thành vốn là một đoàn Hỗn Độn nguyên khí, mà văn lộ trên đá khắc Hỗn Độn này phản ứng quá trình năng lượng căn nguyên lột xác, loại năng lượng hỗn độn này được xưng là Hồng Mông khí, thời hồng hoang tức là hỗn độn.

Sau khi Hồng Mông khí diễn biến ra, mới hình thành năng lượng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, bởi vậy nói, Hồng Mông khí là năng lượng căn nguyên của tất cả.

Mà võ giả tu võ, xét đến cùng thì chính là tu năng lượng, bất kể luyện thể cũng vậy, luyện chân nguyên, ma nguyên cũng thế, đều là một loại hình thức biểu hiện khác nhau của năng lượng.

Mà tìm hiểu các loại pháp tắc, ý cảnh chính là tìm hiểu quy tắc vận dụng năng lượng, cao hơn kỹ xảo chiến đấu như lực trường, ý chí, thậm chí tinh thần lực cũng là một loại năng lượng, nếu có thể hiểu quy luật diễn hóa của Hồng Mông khí thì sẽ hiểu được đại đạo căn nguyên, trở thành người có lý giải ý cảnh pháp tắc sâu nhất toàn bộ Thần Vực.

- Lâm Minh, thứ này không phải người bình thường có thể lý giải, đừng nói bản thánh bây giờ theo ngươi chỉ là một đám linh hồn, cho dù là chủ hồn của bản thánh, thậm chí là bản thể đầy đủ của bản thánh trước khi bị giết cũng làm không tốt.

Ma Quang rất khó thừa nhận mình không làm được, kỳ thật nó chỉ là ma sủng, ngộ tính quả thật không được tốt lắm.

Nhưng mà Lâm Minh dường như bỏ ngoài tai lời của Ma Quang, hắn nhìn tới nhập định năng lượng lưu lại trên đá khắc Hỗn Độn diễn biến thành văn lộ, một hồi lâu không nói gì.

- Chuyện gì vậy?

Ma Quang vừa hỏi một câu, liền lập tức câm miệng, nó không biết Lâm Minh có phải đang ngộ được cái gì hay không.

Tuy rằng với cảnh giới Lâm Minh bây giờ, nếu muốn từ chỗ này ngộ ra pháp tắc căn nguyên có thể tính gần như bằng không, tuy nhiên chuyện ngẫu nhiên đạt được điều kỳ diệu cũng không phải là chưa từng xuất hiện.

Lâm Minh nhìn khoảng một nén nhang, lại nhắm mắt minh tưởng một hồi lâu, chậm rãi nói:

- Những văn lộ này ta rất quen thuộc, dường như nhìn thấy ở đâu rồi.

- Hả? Không có khả năng nha...

- Quả thật đã gặp, chỉ là ta nghĩ không ra...

Lâm Minh đầu tiên nghĩ đến chính là Vạn Cổ Ma Khanh, lúc trước ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, nhìn thấy quá không ít cảnh tượng, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, toàn bộ lại không rõ ràng.

Rốt cuộc thấy được ở đâu?

- Lâm Minh, vậy ngươi muốn lựa chọn như thế nào? Chọn đá khắc Hỗn Độn, hay là chọn Phần Thiên đồ đằng?

Ma Quang hỏi.

- Hay là chọn Phần Thiên đồ đằng đi.

Lâm Minh vẫn buông tha cho đá khắc Hỗn Độn. Bên trong đá khắc Hỗn Độn ẩn chứa quy luật pháp tắc quá huyền diệu, cho dù mình thấy chúng có cảm giác quen thuộc nhưng mà cũng không hề nắm chắc tìm hiểu. Một khi đã như vậy, không bằng lựa chọn Phần Thiên đồ đằng, có hạt giống Tà Thần hỗ trợ, mình tìm hiểu Phần Thiên đồ đằng sẽ đạt hiệu quả không tồi.

Nghĩ như vậy, Lâm Minh từ trong tầng bốn hành lang gấp khúc lui ra.

- Chọn được rồi sao?

Áo bào đỏ trưởng lão hỏi:

- Ngươi còn ba mươi út nữa, nếu không chọn được, có thể xem lại lần nữa.

- Bẩm tiền bối, vãn bối đã chọn được rồi...

Lâm Minh thi lễ, nói ra một câu này, Hỏa Văn Long trong lòng căng thẳng, cô gái áo đỏ bên cạnh hắn Hỏa Vũ cũng hơi hơi khẩn trương.

Trừ Lâm Minh ra thì thành tích của hai người này là tốt nhất, Hỏa Văn Long độ lĩnh ngộ pháp tắc xếp thứ hai, thiếu nữ Hỏa Vũ xếp thứ ba.

Hỏa Vân Long lựa chọn đá tổ Phần Thiên, đây là khối tốt nhất trong ba khối đá tổ ở Hồi Lang thứ ba. Mà về phần Hỏa Vũ lại nhìn trúng đá tổ Thần Đồ, vật này giá trị gần bằng đá tổ Phần Thiên, hơn nữa quan trọng nhất chính là bên trong đá tổ Thần Đồ có ẩn chứa ý lực trường, mà Hỏa Vũ cũng có một loại lực trường, không nghi ngờ gì, đá tổ Thần Đồ này thích hợp nhất với nàng, chỉ cần Lâm Minh không chọn đá tổ Thần Đồ kia, vậy thì Hỏa Văn Long khẳng định cũng sẽ không chọn, bởi vì thiên phú Hỏa Văn Long cao nhất, nhưng bản thân lại không có lực trường.

- Ừ, ngươi lựa chọn cái gì?

Áo bào đỏ trưởng lão hỏi.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, dõng dạc thong thả nói:

- Đá tổ Phần Thiên!

Một câu này nói ra, Hỏa Vũ thở phào một hơi, mà Hỏa Văn Long cứng đờ người, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Đá tổ Phần Thiên lại đúng ý Hỏa Văn Long lựa chọn.

- Chết tiệt!

Hỏa Văn Long cắn răng, kỳ thật hắn đã sớm đoán trước rồi, dù sao đá tổ Phần Thiên có giá trị cao nhất trong ba khối, xác suất lớn nhất là bị Lâm Minh chọn trúng.

Nhưng mà đoán trước là một chuyện, thời điểm chân chính biết được kết quả hắn vẫn cực kỳ buồn bực, lần này không chọn được đá tổ Phần Thiên ảnh hưởng rất lớn với hắn.

- Ừ!

Lão nhân áo đỏ gật gật đầu, Lâm Minh lựa chọn cũng không tệ lắm, Vừa vào đã chọn ra khối giá trị lớn nhất trong ba khối đá khắc vật tổ, khối đá tổ này cho dù so với mấy khối đá tổ tại địa điểm thí luyện ở Thần Vực Phượng tộc cũng không thua kém bao nhiêu.

Hắn ghi lại thứ Lâm Minh lựa chọn vào trong ngọc giản, lại nói:

- Kế tiếp, Hỏa Văn Long, tới phiên ngươi.

- Ta biết rồi.

Hỏa Văn Long bước đi, bề ngoài thì nhìn như bình tĩnh nhưng mà, trong lòng lại khó chịu giống như cha mẹ chết vậy.

Đi vào một hồi non nửa canh giờ, Hỏa Văn Long mới đi ra nói:

- Ta chọn đá tổ Thánh Hỏa.

Giá trị của đá tổ Thánh Hỏa vật còn kém hơn đá tổ Thần Đồ một chút, tuy nhiên Hỏa Văn Long không có lực trường, nếu chọn đá tổ Thần Đồ thì căn bản không thích hợp cho mình, chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Hỏa Vũ hít nhẹ một hơi, vội vã đi vào Thiên Chi Hồi Lang, dường như nàng sợ đá tổ Thần Đồ của nàng bị đoạt đi vậy.

Chỉ trong thời gian một nén hương ngắn ngủi, Hỏa Vũ đã đi ra nói:

- Đại nhân, ta chọn đá tổ Thần Đồ.

Sau khi Hỏa Vũ đi ra, những người xếp dưới cũng nhao nhao tiến vào lựa chọn đá tổ thích hợp cho mình, đều là ở trong Địa Chi Hồi Lang, sau đó võ giả đến từ hạ giới chỉ có thể lựa chọn đá tổ trong Nhân Chi Hồi Lang.

Bọn họ rất vất vả, trong thời gian ngắn ngủi phải lựa chọn đá tổ thích hợp cho mình trong hai mươi cái mật thất thực sự không dễ dàng, rất nhiều người còn chưa kịp cẩn thận cân nhắc, đành phải miễn cưỡng chọn một đá tổ không được tốt lắm.

- Tốt lắm, bây giờ mọi người có thể bắt đầu bế quan, thời gian là ba ngày, ba ngày sau, bất kể các ngươi tìm hiểu được bao nhiêu, đều phải dừng lại ở giữa chừng, sau đó lão phu tự nhiên sẽ định thành tích của các ngươi, người có thành tích qua ải, còn có thể đạt được cơ hội một lần tìm hiểu nữa, nếu không thì thí luyện thất bại.

Thí luyện cấp vương thất bại thật sẽ không chết vong, nhưng sẽ bị đào thải, do đó hoàn toàn mất đi thăng cấp giai đoạn thứ hai thí luyện cấp vương cơ hội.

Sau khi thí luyện bắt đầu, ba người Lâm Minh, Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ đều tiến vào Thiên Chi Hồi Lang, Hỏa Văn Long nhìn sâu một hồi, không nói một lời tiến vào mật thất Thánh Hỏa tu luyện, Lâm Minh lại đi vào mật thất tu luyện Phần Thiên.

Ba ngày này sẽ là mấu chốt quyết định thành bại của mọi người.

Văn lộ trên đá tổ Phần Thiên Lâm Minh đã sớm nghe qua, đó là mấy trăm ngọn lửa nhỏ, mỗi một ngọn lửa cũng không giống nhau, trong đó ẩn chứa đủ loại huyền bí.

Lâm Minh nhìn kỹ một lúc lâu, phát hiện tùy ý tổ hợp hai ngọn lửa bất kỳ lại với nhau thì lại có thêm một biến hóa, nếu như là ba ngọn lửa, như vậy lại có thêm một loại biến hóa, bốn... Năm... Sáu ngọn lửa, số lượng ngọn lửa càng nhiều, biến hóa càng nhiều, ngọn lửa khác nhau cũng có biến hóa khác nhau, nếu mấy trăm ngọn lửa kết hợp lại, có thể nói biến hóa vô cùng.

- Không hổ là đá tổ Phần Thiên tộc trưởng, một trong mười đại cường giả của thượng cổ Phượng tộc lưu lại, ta chỉ có thời gian ba ngày, nên muốn tìm hiểu căn nguyên của nó thì không có khả năng, tham nhiều thì sẽ loạn, ta liền chọn ngọn lửa nhỏ thứ nhất vậy, hiểu được biến hóa ngọn lửa đơn giản nhất là được.

Lâm Minh nghĩ như vậy, tiến vào Không Linh võ ý, đắm chìm ở trong lĩnh ngộ.

Ở trạng thái vong ngã, ngọn lửa nhỏ kia dường như biến thành một cây hỏa thương, ngọn lửa bên ngoài dập dờn, mũi thương lạnh lẽo triển khai từng thế công sắc bén.

Vô tình, hạt giống Tà Thần của Lâm Minh càng lúc càng nhận ra hoàn thiện văn lộ khắc trên đá tổ, đồ án đá tổ kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng khắc sâu.

Tiến vào Không Linh võ ý, Lâm Minh căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, đến khi hạt giống Tà Thần hoàn thiện một giai đoạn đồ án văn lộ, cửa sắt sau lưng Lâm Minh chợt mở ra.

Một thanh âm nghiêm nghị vang lên:

- Thời gian đã hết, mọi người xuất quan.

- Vù!

Lâm Minh từ trong trạng thái nhập định bừng tỉnh, giai đoạn đang tìm hiểu gần xong cũng bị gián đoạn.

- Ba ngày?

Lâm Minh đột nhiên sửng sốt, hắn cảm giác chỉ qua non nửa canh giờ mà thôi.

Thật đáng tiếc, nếu như lại có thêm vài ngày nữa thì tốt rồi. Lâm Minh nghĩ như vậy, nội thị nhìn hạt giống Tà Thần, hắn phát hiện đồ án bên ngoài hạt giống đã lớn hơn một vòng, ẩn ẩn có quang hoa lưu chuyển, so với vật tổ lúc trước thì hoàn thiện hơn rất nhiều.

- Ba ngày này, cộng thêm lúc trước nhìn qua Cổ Phượng di thư, ta ở lĩnh vực lĩnh ngộ Hỏa hệ pháp tắc đã tăng tiến vùn vụt, không biết hiện tại Hỏa chi ý cảnh của ta rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

Lâm Minh rất muốn tìm một đối thủ cũng tinh thông Hỏa chi ý cảnh luận bàn một chút, đúng lúc này, thanh âm nghiêm túc kia lại vang lên.

- Mọi người, tập hợp ở đại sảnh bên ngoài Hồi Lang.

Lâm Minh vừa hồi tưởng lại những gì lĩnh ngộ được, vừa đi đến đại sảnh, ở bên ngoài đại sảnh, rất nhiều người cũng đều lộ ra vẻ mê man, say mê, nhíu mày nhăn mặt, hiển nhiên cũng đang cân nhắc thu hoạch đạt được.

Lão nhân áo bào đỏ lúc trước đã sớm ở chỗ này chờ, hắn nói:

- Các ngươi có mười ngày trở về tiêu hóa thu hoạch hôm nay, sau đó tập hợp ở trong này, ta sẽ tiến hành khảo hạch với các ngươi, người thất bại sẽ bị đào thải.

Chương 726: Hóa thần kính

Lâm Minh được người hầu dẫn đường trở lại chỗ ở của mình.

- Nặc Ngạn đại nhân, đây là trang bị cơ bản của ngài.

Người hầu dẫn đường đưa cho Lâm Minh một cái Tu Di giới.

Ý thức chìm vào trong, Lâm Minh lấy tất cả vật phẩm trong Tu Di giới ra, một cái hộp gỗ dài một trượng phong cách cổ xưa, một bỠquần áo màu đỏ, một đôi giày hồng.

Hộp gỗ này là... Lâm Minh ánh mắt sáng rực, kinh nghiệm hắn luyện thương nhiều năm, hắn căn bản không cần mở hộp ra là cảm nhận được, trong hộp hẳn là một cây thương!

Đây thuần tú chỉ là một loại trực giác.

Vội vã mở hộp ra, một cây trường thương toàn thân đỏ rực đập vào tầm mắt Lâm Minh, mũi thương dài một xích, hàn quang dày đặc, cán thương không biết là do kim loại nào chế thành, vô cùng cứng cỏi nhưng lại co dãn.

Trên thân thương khắc văn lộ dày đặc, loại văn lộ này không hề nghi ngờ gì là ẩn chứa lực lượng Hỏa hệ pháp tắc.

Đây là... Bảo khí thiên giai trung phẩm?

Lại là bảo khí thiên giai thượng phẩm?

Lâm Minh ánh mắt sáng rực, phía trước hắn luôn luôn dùng một cây bạch thương thiên giai trao đổi được từ tay một vị tôn chủ của Thông Thiên tháp, thậm chí Lâm Minh ngay cả tên thương cũng không biết, cán thương này ngoài trừ rắn chắc ra, thì không có gì ưu đãi khác, nó không tăng phúc Lôi Hỏa lực giống như Tử Huyễn thương, dùng thật không thuận tay.

Mà trường thương màu đỏ trước mắt, hiển nhiên có tác dụng tăng phúc đối với Hỏa hệ năng lượng, hơn nữa đẳng cấp còn cao hơn một tầng.

- Đây là bảo khí cấp bậc gì?

Lâm Minh hỏi, hắn rất hiếm thấy bảo khí thiên giai hạ phẩm trở lên, cho nên không thể nào biết được.

Người hầu nói:

- Bẩm đại nhân, là bảo khí thiên giai trung phẩm, tuy nhiên chỉ riêng luận về độ cứng cỏi thì có thể sánh với bảo khí thiên giai thượng phẩm, là binh khí Viễn Cổ hoàng thành chia cho thiên tài, nếu ngài không cần thương này thì có thể đổi mới.

Bởi vì Cổ Phượng bộ tộc có không ít người phải cưỡi Chu Tước tác chiến, cho nên binh khí cán dài là phổ biến nhất, đây cũng khác với kế thừa của Thần Hoàng đảo, lúc trước Lâm Minh tiến hành tư cách thí nghiệm cấp vương, đối thủ gặp được cũng phần nhiều dùng thương.

- Cây thương này vậy mà lại là binh khí nghi thức.

Lâm Minh hết chỗ nói rồi, phàm là võ giả tham gia thí luyện cấp vương đều nhận được một cây, xem ra bảo khí thiên giai ở Thần Vực là mặt hàng đầy đường.

Nghĩ đến đây cũng là có lý, ở Thiên Diễn đại lục, ngay cả võ giả Mệnh Vẫn như Huyễn Vô Cực cũng đều kiếm được bảo khí thiên giai, võ giả Thần Hải lại càng không cần phải nói, đến Thần Vực, cường giả chân chính đều dùng thánh khí.

Lâm Minh cầm thanh trường thương màu đỏ này vào tay, hơi chút rung lên một cái, cán thương chấn động, ẩn chứa lực lượng khủng bố.

- Đúng là thương tốt, luận tài nguyên, võ giả hạ giới giống như là hài tử lớn lên ở xóm nghèo, căn bản không thể so sánh với võ giả Thần Vực.

Trừ trường thương ra, kiện trang phục luyện công màu đỏ kia cũng là một kiện đỉnh cấp, mặc vào người nhẹ như tơ lụa. Nhưng mà được bện thành từ tàm ti thần hỏa, thủy hỏa bất xâm, cực kỳ cứng cỏi, bảo khí tầm thường khó có thể phá được. Ở Viễn Cổ hoàng thành, những thiên tài đều ăn mặc loại trang phục luyện công này, nhẹ nhàng mà thực dụng.

- Đại nhân, thỉnh đi, phía trước chính là phòng của ngài.

Người hầu thi lễ.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt hắn rõ ràng là một cái tiểu thiên thế giới bị phong bế.

Tại Viễn Cổ hoàng thành này, mỗi một tuấn kiệt trẻ tuổi đều có một chỗ ở là một cái tiểu thiên thế giới độc lập, như vậy ưu đãi là chỉ cần đóng cửa lại, căn phòng sẽ trở thành một không gian tuyệt đối độc lập, trong lúc luyện công sẽ không bị người quấy rầy.

Tiến vào tiểu thiên thế giới thuộc vào mình, đập vào mắt là một cái giá sách, bên trên có các loại ngọc giản, có lớn, có nhỏ, tùy tiện cầm một quả, dùng cảm giác đảo qua, vậy mà lại là các loại công pháp Hỏa hệ, bút ký, điển tịch. Những ngọc giản này phần lớn là do các cường giả Hỏa Phượng bộ tộc để lại, cũng có khi là các thượng phẩm công pháp sưu tầm được từ các nơi, chủ yếu cấp cho thí luyện giả để tham khảo.

Lâm Minh nhìn ngọc giản một lúc lâu, liền đắm chìm tìm hiểu pháp tắc ý cảnh.

Ở hạt giống Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh, phù văn vật tổ thể hiện ở trên hạt giống Tà Thần còn nhỏ hơn hạt gạo, nhưng trong lúc Lâm Minh nội thị thì lại có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi một đường hoa văn của nó, những hoa văn này được phóng đại lên hàng ngàn lần, sự huyền diệu mỗi một sợi đều hiện ra trong mắt Lâm Minh.

Tìm hiểu hoa văn khắc trên đá tổ trong hạt giống Tà Thần so với lúc trước Lâm Minh tìm hiểu đá tổ Phần Thiên thì thuận buồm xuôi gió hơn nhiều.

Lâm Minh bây giờ có thể cảm nhận rõ ràng, lực tương tác của hạt giống Tà Thần đối với Hỏa chi ý cảnh đã vượt xa Lôi chi ý cảnh.

Tuy nói trong các ý cảnh, Thời Không ý cảnh, Vĩnh Hằng ý cảnh, Hủy Diệt ý cảnh nghe ra càng sâu xa hơn, càng mạnh hơn một chút, nhưng mà trên thực tế, tất cả ý cảnh căn nguyên đều thông suốt, nếu có thể tìm hiểu được Hỏa chi ý cảnh đến mức tận cùng thì cũng có thể biến hóa nghiêng trời lệch đất, trở thành vương giả một thế hệ.

- Vù!

Lâm Minh vươn tay, một cây trường thương bằng lửa ngưng tụ trên tay hắn, năng lượng nhanh chóng ngưng thực, ngay sau đó, cán thương hoàn toàn ngưng thực, cán thương, mũi thương đều sáng bóng như kim loại, nhìn qua giống như được chế thành bằng kim loại màu đỏ.

- Sau khi Minh khắc ngọn lửa vật tổ, hạt giống Tà Thần trong cơ thể ta đã tiến hóa.

Lâm Minh trong lòng bừng bừng chiến ý, hắn cần nhất chính là chiến đấu một trận để kiểm nghiệm thực lực của mình, xem Hỏa chi ý cảnh của hắn rốt cuộc tiến bộ bao nhiêu.

Đúng lúc này, ở trong tiểu thiên thế giới đột nhiên vang một thanh âm nghiêm nghị:

- Mười ngày đã đến, mọi người đến đại điện thành nam tập hợp, khảo hạch bắt đầu!

- Rốt cuộc cũng bắt đầu khảo hạch.

Ánh mắt Lâm Minh lóe lên một cái, khảo hạch thí luyện cấp vương rất nghiêm khắc, nghe nói lần đầu tiên khảo hạch sẽ đào thải đến ba, bốn thành võ giả, khảo hạch tiếp theo sẽ càng ngày càng khó, cuối cùng người thông qua thí nghiệm chỉ còn lại một số ít.

Lâm Minh đi tới đại điện thành nam, lão nhân áo bào đỏ đã chờ sẵn ở đây.

- Đi theo ta.

Sau khi đợi mọi người tập hợp, lão nhân áo bào đỏ mang theo mọi người tiến vào trong mật thất độc lập, ở trong này, có một cái gương thủy tinh khổng lồ, gương cao tới mười trượng, rộng mấy chục trượng, chiếm toàn bộ mặt tường.

- Đây là Hóa Thần kính, là ảo trận dùng để khảo hạch, đi tới trước Hóa Thần kính chạm vào Hóa Thần kính là khảo hạch được bắt đầu. Trong Hóa Thần kính có chín cảnh giới biến hóa, với thực lực các ngươi có thể cầm cự cảnh giới thứ nhất trong mười lăm phút là đủ tư cách, ba mươi phút là ưu tú, người nào không chống đỡ được chỉ có thể thông qua Truyền Tống trận rời khỏi địa điểm thí luyện.

Lão nhân áo bào đỏ mặt không đổi sắc nói, sau khí tuấn kiệt trẻ tuổi nghe xong đều có chút khẩn trương, thành tích kém thì không cần phải nói, tất nhiên là sợ hãi bị đào thải, ngược lại thì lại hy vọng lấy được thành tích tốt, chẳng hạn như đám người Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ đều rất áp lực, mục tiêu của bọn họ không đơn giản là thông qua thí luyện, hơn nữa còn muốn cạnh tranh với Lâm Minh, che mờ Lâm Minh đi.

- Người xếp phía dưới trong Hồi Lang bắt đầu thí luyện, ta đọc tên ai, người đó tiến lên khảo hạch, Thân Công Lộ, Xích Hổ...

Lão nhân áo bào đỏ liên tiếp đọc ra tên bốn người, bốn người đứng ở phía trước Hóa Thần kính đều có chút lo sợ bất an.

Dựa theo lời lão nhân nói, bọn họ vươn tay chạm vào Hóa Thần kính, ngay sau đó, bọn họ lại cùng rơi vào một trạng thái kỳ dị, hoàn toàn ngăn cách liên hệ với thế giới bên ngoài.

Chương 727: Nữ nhân váy đỏ

Ở trong Hóa Thần kính có chín loại cảnh giới biến hóa, nhưng tột cùng là biến hóa gì, võ giả ở đây rất ít biết được.

Nhóm võ giả hạ giới đều bất an nhìn bốn người khảo hạch trước Hóa Thần kính, nói không chút khoa trương, lần khảo hạch này thành tích liên quan tới sự sống còn của bọn họ.

Thành công tức là có thể tiếp tục được thí luyện, tiếp xúc với thế giới Thần Vực.

Thất bại tức là bị đào thải, thành tựu ngày sau có lẽ chỉ dừng lại Thần Hải, chỉ có thể xưng vương dưới vị diện bọn họ.

Chạy tới Viễn Cổ hoàng thành, mấy năm nay sau khi nhận thức được thế giới Thần Vực rộng lớn như thế, pháp tắc huyền diệu như thế, đám tuấn kiệt này không có người nào nguyện ý trở về, cái này giống như phàm nhân sau khi tới kinh thành thi cử liền không muốn hồi, tình nguyện trắng tay ở kinh thành dốc sức làm, cũng không muốn hồi hương làm một tên phú nông.

Thời gian từng chút trôi đi, sau một nén hương, bốn người chạm vào Hóa Thần kính, hai người cả người chấn động, sắc mặt tái nhợt đi ra.

Lão nhân áo bào đỏ lạnh lùng vung tay lên:

- Hai người các ngươi... Thất bại!

- Thất bại!

Hai gã võ giả trẻ tuổi mất mặt, từng người bọn họ ở trong thế giới kia đều là đỉnh cấp thiên tài cấp đế, hiện tại đi tới nơi Cổ Phượng tộc khảo hạch, thế gian cái gọi là thiên tài cấp đế trở thành một chuyện cười, từ đỉnh cao nhất biến thành tầng dưới cùng, tư vị này khổ không xiết.

Lại qua thời gian một nén hương nửa, hai người còn lại cũng kêu lên một tiếng đau đớn, cắt đứt liên hệ với Hóa Thần kính, lúc này khoảng cách cách một khắc chỉ còn một chút mà thôi.

- Hai người các ngươi, đều thất bại!

Thanh âm lão nhân áo bào đỏ gần như ác nghiệt.

- Bốn người liên tục thất bại!

- Khảo hạch này cũng quá khó đi!

Võ giả ở đây, nhất là nhóm người trong Hồi Lang càng thêm khẩn trương.

Lúc này, lão nhân áo bào đỏ hừ lạnh một tiếng nói:

- Qua ải khảo hạch Hóa Thần kính cũng không khó, không có biện pháp qua ải chứng minh tu vi ý cảnh pháp tắc các ngươi không đủ, không thể trách ai.

- Khảo hạch Hóa Thần kính có chín loại ý cảnh biến hóa, có thể ở cảnh giới biến hóa đầu tiên chống đỡ được mười lăm phút mới đủ tư cách, ba mươi phút là ưu tú, hàng năm lần đầu tiên khảo hạch, người đủ tư cách có thể đạt tới sáu thành trở lên, mà ưu tú lại không tới một thành, ngoài ra, nếu có thể kiên trì ba khắc, thậm chí xông qua ý cảnh thứ nhất, năm mươi năm cũng không có một người.

- Xông qua ý cảnh thứ nhất?

Bốn người tiến hành thí nghiệm lúc trước trong lòng đều nhảy dựng lên, bốn người bọn họ đã tự mình trải qua ý cảnh khủng bố tầng thứ nhất, người kia hai mươi mấy tuổi mà đã một hơi xông qua? Vậy bọn họ còn có phải là người hay không?

- Kế tiếp... Hoàng Quyền Danh, Phong Hiểu Thiên...

Lão nhân áo bào đỏ lại đọc tên bốn người.

- Chúc may mắn!

Ấn tượng của Lâm Minh đối với Hoàng Quyền Danh cũng không tệ lắm, chúc hắn một câu.

- Ừ!

Hoàng Quyền Danh giơ nắm tay lên, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Bốn người đầu tiên bị đào thải đều là võ giả ở Nhân Chi Hồi Lang, mà hắn cũng là người ở Nhân Chi Hồi Lang, thực lực bản thân lại không được tốt lắm, cho nên đào thải xác suất rất lớn.

Lúc này, ở trung ương Viễn Cổ hoàng thành, trên một tòa tháp chín tầng, một nữ nhân mặc quần lụa mỏng màu đỏ, mi tâm có điểm một dấu đỏ thắm đang đứng trên mái nhà, quan sát Viễn Cổ hoàng thành.

Đột nhiên nữ nhân váy đỏ chậm rãi xoay người nhìn về phía sau, trước mặt nàng, cửa lớn bị mở ra, một lão nhân mặc áo choàng thân hình cao lớn bước nhanh tới, trên bả vai rộng thùng thình của hắn có đậu một con chim lửa, nhìn chỉ như một con vẹt bình thường màu đỏ, hiển nhiên là khế ước thú của lão nhân cao lớn.

- Đại trưởng lão, hôm nay sao lại rảnh tới chỗ ta?

Nữ nhân váy đỏ mỉm cười nói.

- Ha ha, Hoán Sa, đám tiểu tử mới vào thành kia đang tiến hành lần khảo hạch đầu tiên, ngươi có hứng thú đi xem không?

Lão nhân cao lớn cười lớn, giọng điệu âm khí mười phần.

Nữ nhân váy đỏ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Vẫn không nên đi, những tiểu tử kia xác suất thành tài rất thấp, không có gì đáng chú ý, nếu có ngoại lệ, chủ sự trưởng lão sẽ đưa tới Chiến Tranh trận bàn.

Cứ vài năm Viễn Cổ hoàng thành sẽ tuyển trúng một đám tuấn kiệt trẻ tuổi từ các thế giới tới đại thế giới. Nói cho công bằng thì Cổ Phượng bộ tộc ở hạ giới trải qua hơn mười mấy vạn năm sinh sôi nảy nở, huyết mạch đã không bằng Phượng tộc tinh thuần ở Thần Vực, cho nên xác suất xuất hiện thiên tài rất thấp.

- Tuyển ra một đám tuấn kiệt trẻ tuổi, đương nhiên bọn họ sẽ dễ dàng đạt tới Thần Hải, nhưng nếu muốn tiếp tục tiến thêm một bước thì cũng không dễ dàng, về phần nói tương lai tiến vào Thần Vực Phượng tộc, cuối cùng trở thành trụ cột vững vàng của gia tộc thì lại càng thấp.

- Hắc hắc, Hoán Sa, ngươi đoán lầm rồi, đúng là có ngoại lệ, một tiểu tử tên là Nặc Ngạn, độ hòa hợp của ngọn lửa còn cao hơn cả ngươi nữa.

- Ồ? Là thật?

Nữ nhân váy đỏ nhướng mày liễu lên:

- Hắn xuất thân từ hạ giới?

Dựa theo truyền thống của Phượng tộc Thần Vực, nếu như ở Thần Vực có người có thiên tài có độ hòa hợp ngọn lửa cao như vậy thì đã sớm ở lại địa điểm thí luyện của Thần Vực rồi, không có khả năng đi xuống phía dưới như Viễn Cổ hoàng thành.

- Đương nhiên là thật, hắn đúng là xuất thân từ hạ giới, võ giả hạ giới có thể có mức độ hòa hợp cao như vậy thật sự rất hiếm gặp, tuy nhiên... Đáng tiếc là, độ lĩnh ngộ pháp tắc của hắn dường như không tốt lắm, lúc trước quan sát Cổ Phượng di thư, mất nửa nén nhang mới dung hợp được pháp tắc.

Lão nhân cao lớn nói xong tiếc hận lắc lắc đầu, ngộ tính đại biểu cho năng lực tìm hiểu pháp tắc của võ giả, rất nhiều lúc còn quan trọng hơn độ hòa hợp.

- Nửa nén nhang?

Nữ nhân áo đỏ ngạc nhiên, cũng quá kém đi, một hài tử mới nhập môn Thần Vực Phượng tộc thành tích cũng không đến nông nỗi này.

- Đáng tiếc.

Nữ nhân váy đỏ cũng hiện lên vẻ tiếc hận, đúng vậy, độ hòa hợp ngọn lửa và độ lĩnh ngộ pháp tắc đúng là liên quan với nhau không nhiều, độ hòa hợp chính là được xem như thể chất, tư chất, mà độ lĩnh ngộ pháp tắc lại như cường độ linh hồn và ngộ tính của võ giả.

Mức độ hòa hợp cao nhưng ngộ tính thấp cũng vô dụng, con đường võ đạo đi tới giai đoạn sau, càng ngày càng coi trọng linh hồn, tinh thần lực, Chiến Linh, ngộ tính.

- Đúng vậy, mặc kệ ra sao, đi xem tiểu tử này đi, nếu thực sự ngộ tính của hắn quá kém, không có giá trị bồi dưỡng thì thôi. Còn nếu đáng giá bồi dưỡng, đợi khi hắn tiến vào Thần Hải, tiến cử hắn cho Thần Vực chủ mạch là một lựa chọn không tồi.

- Ừ, đi thôi.

Nữ nhân áo đỏ nói xong tiện tay xé mở một cái, không gian ở trước mặt mình bị mở ra, hai người cứ như vậy tiến vào.

Ở đại sảnh khảo hạch, phía trước Hóa Thần kính, Hoàng Quyền Danh kêu lên một tiếng đau đớn, ngay sau đó lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Hắn bất chấp thương thế của mình, quay đầu nhìn về phía đồng hồ cát ở góc phòng, cát trong đồng hồ cát vừa chảy sạch, vừa đủ một khắc.

- Hoàng Quyền Danh, đủ tư cách!

Lão nhân áo bào đỏ mặt không chút thay đổi tuyên bố, Hoàng Quyền Danh trong lòng mừng rỡ, giơ giơ hai nắm tay lên không nhịn nổi cười nói:

- Ha ha, vừa vặn đủ tư cách, đúng là vận khí tốt mà.

- Vận khí tốt? Vậy cũng chưa chắc.

Trong lúc hăng hái vô cùng, một thanh âm không quá hài hòa vang lên, nói chuyện đúng là Hỏa Bình xuất thân từ Hỏa thị gia tộc ở Thần Vực, phương pháp lúc trước chỉ để lựa chọn hạng hai mà thôi.

- Khảo hạch của Viễn Cổ hoàng thành cũng không chỉ một lần, lần này có thể qua ải, lần sau không thể qua ải thì vẫn bị đào thải.

Hỏa Bình không chút lưu tình nào, dội một gáo nước lạnh, Hoàng Quyền Danh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, vui sướng trong lòng lúc đầu lập tức tiêu tán đi hơn phân nửa.

Hỏa Bình nói là thật, tuy nhiên đối với võ giả hạ giới như Hoàng Quyền Danh này mà nói, có thể đi được một bước thì tốt một bước, lĩnh ngộ thêm được một chút thì đã là thu hoạch lớn rồi, đối với con đường võ đạo ngày sau của bọn họ có ảnh hưởng rất lớn.

- Hừ, ngươi có bản lĩnh thì cũng chẳng phải cần đến Viễn Cổ hoàng thành, còn không phải bị Thần Vực đào thải xuống hay sao?

Hoàng Quyền Danh lời này nói thật ác, Hỏa Bình nghe vậy, khuôn mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Sau Hoàng Quyền Danh, võ giả ở Nhân Chi Hồi Lang cũng nhao nhao hoàn thành thí nghiệm, cuối cùng tỷ lệ đào thải là tám mươi phần trăm.

Kế tiếp, là võ giả Địa Chi Hồi Lang, trẻ tuổi tuấn kiệt Địa Chi Hồi Lang rõ ràng thực lực mạnh hơn nhiều, trừ một người không đủ tư cách ra, những người khác đều thoải mái qua ải.

Đặc biệt là trẻ tuổi tuấn kiệt đến từ Thần Vực, thành tích lại rất tốt.

Khi Hỏa Bình sắc mặt tái nhợt từ trước Hóa Thần kính lui ra, lão nhân áo bào đỏ liền tuyên bố thành tích:

- Tổng thời gian hơn ba mươi phút, ưu tú!

Đây là thành tích ưu tú đầu tiên, Hỏa Bình từ trước Hóa Thần kính lui ra, nhìn hai cái đồng hồ cát trống trơn, lại nhìn Hoàng Quyền Danh, vẻ mặt đầy đắc ý, ở Thần Vực thiên phú không tốt, hắn cũng chỉ có thể ở Viễn Cổ hoàng thành này tìm một ít cảm giác tồn tại.

Mà Hoàng Quyền Danh kỹ không bằng người, một câu nói cũng không nên lời.

Sau Hỏa Bình, hai võ giả Thần Vực cũng đạt được ưu tú, mà đến Thiên Chi Hồi Lang, Hỏa Vũ lại kiên trì được hai khắc rưỡi, phá vỡ thành tích của mọi người.

Lúc này, chưa tiến hành thí nghiệm chỉ còn lại hai người cuối cùng, đó chính là Lâm Minh và Hỏa Văn Long.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hai người bọn họ.

Hỏa Văn Long nhìn về phía Lâm Minh, cười nói:

- Nặc Ngạn huynh, cùng nhau đi, thế nào?

- Được!

Lâm Minh bình tĩnh gật đầu, hắn cũng không rõ ràng lắm trong Hóa Thần kính có khảo nghiệm gì chờ mình, chỉ luận độ lĩnh ngộ pháp tắc, hắn cũng không có nắm chắc dễ dàng thắng được Hỏa Văn Long, tuy rằng hạt giống Tà Thần cường đại, nhưng dù sao Lâm Minh lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc trong thời gian quá ngắn.

Đi đến trước Hóa Thần kính, đưa tay chạm vào Hóa Thần kính, Lâm Minh lập tức tiến vào trong một loại trạng thái kỳ dị... Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Lâm Minh và Hỏa Văn Long, không có ai biết, ở trong hư không đại điện, có hai cặp mắt vô hình đang nhìn chằm chằm Lâm Minh và Hỏa Văn Long, bọn họ đúng là nữ nhân váy đỏ và lão nhân cao lớn lúc trướcở trên đỉnh lầu chín, hai người đều là nhân vật cao tầng Viễn Cổ hoàng thành.

- Nặc Ngạn Minh, là hắn sao?

Thanh âm giòn tan của nữ nhân váy đỏ ở trong hư không vang lên.

- Ừ... Chính là hắn.

Lão nhân gật đầu nói.

- Huyết mạch Cổ Phượng thật mỏng, hơn nữa dường như tới tận Hậu Thiên mới cấy ghép, Nặc Ngạn thị này nếu ta nhớ không lầm thì đã bị diệt tộc rồi mới đúng, Nặc Ngạn Minh này là sao?

Cổ Phượng bộ tộc tuy rằng rất đông chi nhánh, nhưng mà nữ nhân váy đỏ đã nhớ toàn bộ trong đầu, Nặc Ngạn thị mười v trước đã bị diệt tộc.

- Về thân phận của hắn ta đã hỏi qua người thủ hộ của Nặc Ngạn thị, sau khi Nặc Ngạn thị diệt vong, di tích Cổ Phượng bị tông môn phàm nhân ở Thiên Diễn đại lục ngẫu nhiên nhận được, thành lập ra Thần Hoàng đảo, lấy Chu Tước, Thanh Loan là vật tổ, Nặc Ngạn Minh vốn là một gã đệ tử của Thần Hoàng đảo, sau bởi vì thiên phú xuất chúng, tham gia thí luyện cấp chiến tướng cuối cùng, đồng thời lấy được thành tích vô cùng tốt, lúc này mới được Điện Linh ban cho một giọt máu Cổ Phượng.

Chương 728: Ý cảnh đầu tiên – Biển lửa nóng rực

- Thì ra là như vậy, như vậy tính ra, Nặc Ngạn Minh này coi như là thành viên ngoại tộc của thượng cổ Phượng tộc ta.

Thanh âm của nữ nhân áo đỏ lặng lẽ vang lên trong hư không, thượng cổ Phượng tộc Thần Vực vô cùng khổng lồ, ở trong ba ngàn đại thế giới không đếm được chi nhánh, phân tông.

Tông môn như Thần Hoàng đảo dùng Phượng Hoàng và thánh thú họ hàng gần với Phượng Hoàng làm vật tổ tông môn, có thể miễn cưỡng xem như con dân tín ngưỡng của thượng cổ Phượng tộc.

Có một ít tông môn tín ngưỡng ở Phàm Nhân giới là tông môn ngũ phẩm và thánh địa, đỉnh cấp thiên tài trong những tông môn kia, có tư cách tiến vào Phượng tộc chân chính, nhận được huyết mạch cấy ghép, trở thành thành viên bên ngoài thượng cổ Phượng tộc.

Thượng cổ Phượng tộc phát triển cho đến bây giờ, thị tộc lớn có nhỏ có số lượng cộng hết lại có hơn trăm vạn, cộng thêm ở ba đại thị tộc Thần Vực, thành viên thượng cổ Phượng tộc đã khó có thể tính được, chủng tộc lại bao gồm cả Cự Ma, Bán Thú nhân, Nhân tộc, Yêu Tinh và một số chủng tộc khác.

Thời điểm này, cho dù tiếp tục thảo luận huyết mạch linh tinh thì cũng không có ý nghĩa gì, có phải là thành viên thượng cổ Phượng tộc hay không chỉ nhìn qua là biết, trong cơ thể bọn họ có huyết mạch Cổ Phượng hay không.

Bởi vậy xuất thân của Lâm Minh cũng không ảnh hưởng đến việc hắn trở thành một thành viên của thượng cổ Phượng tộc, đương nhiên, là võ giả xuất thân hạ giới, nếu tương lai Lâm Minh tiến vào Thần Vực, vậy thì dưới thực lực ngang nhau, tài nguyên Lâm Minh được hưởng tự nhiên không kém ba đại thị tộc.

...

Sau khi tiến vào Hóa Thần kính, Lâm Minh cảm giác thân thể dường như xuyên qua một tầng mặt nước, một cảm giác nóng rực phủ tới, ngay sau đó, hắn đi vào trong một không gian màu đỏ rộng lớn.

Đây là một thế giới của lửa thiêu đốt, dưới chân là biển lửa, ngọn lửa bùng cao lên tới mấy trăm trượng, vọt thẳng lên trời. Bầu trời phủ kín mây đỏ, dường như màu xanh đều bị ngọn lửa nướng đỏ.

- Nóng!

- Quá nóng!

Đây là cảm giác Lâm Minh khắc sâu nhất, hít vào một hơi, cảm giác như hít vào ngọn lửa vào phổi, trong nháy mắt phàm nhân xuất hiện ở nơi này sẽ bị thiêu rụi.

Đúng lúc này, mây đỏ trên trời bắt đầu khởi động, đủ loại quỹ tích đập vào trong mắt Lâm Minh, đúng là văn lộ vận chuyển hỏa năng lượng trên Cổ Phượng di thư, một cảnh này khiến cho ánh mắt Lâm Minh sáng ngời, thì ra đây chính là Hóa Thần kính!

Bản chất của Hóa Thần kính và Cổ Phượng di thư, Cổ Phượng vật tổ đều giống nhau, chẳng qua Cổ Phượng di thư, đá tổ Phần Thiên ghi lại quy luật vận chuyển năng lượng Hỏa hệ, để cho võ giả tìm hiểu. Còn Hóa Thần kính lại dựa theo quy luật vận chuyển này thông qua ảo trận hiện ra, để võ giả đặt mình vào trong đó, trực tiếp đối mặt với biến hóa của hỏa năng lượng.

Nếu nói lúc trước Lâm Minh tìm hiểu đá tổ Phần Thiên thì như vậy hiện tại Lâm Minh chính là tiến vào trong phần thiên, bị năng lượng trong đó gột rửa.

Nếu chịu được, chứng minh võ giả tìm hiểu được không tồi, là đủ tư cách.

- Vù!

Một cỗ sóng nhiệt ập tới, trang phục luyện công Hỏa Thần tàm ti trên người Lâm Minh được xưng là thủy hỏa bất xâm, lại có xu hướng bị nướng quắt, có thể thấy được nó nóng cỡ nào.

Hỏa chi ý cảnh của Cổ Phượng tộc có tổng cộng chín loại, ứng với chín loại cảnh giới Hóa Thần kính, mà Hỏa chi ý cảnh thứ nhất biến hóa, đó chính là... Sức nóng.

Sức nóng là cơ sở của ngọn lửa, chỉ khi chịu được ý cảnh này mới chân chính bước được vào cửa lớn của Hỏa chi ý cảnh.

Độ nóng càng ngày càng cao, Lâm Minh không thể không thúc giục chân nguyên hộ toàn thân, đồng thời điều động Tu La lực trường bao quanh thân thể, Tu La lực trường tạo thành lực trường lĩnh vực có thể áp chế hết thảy năng lượng, tự nhiên cũng có thể áp chế sức nóng ngọn lửa, nhưng mà Lâm Minh vừa áp chế, lại chỉ cảm thấy độ nóng của ngọn lửa chung quanh tăng lên một mảng lớn.

- Vù vù vù!

Chân nguyên Lâm Minh nhanh chóng trôi đi, mà độ nóng chung quanh lại tăng lên, nếu cứ như vậy không bao lâu sau, Lâm Minh sẽ không kiên trì được.

- Ta thật ngu ngốc, đây là khảo hạch đối với Hỏa chi ý cảnh, mà không phải khảo hạch phòng ngự ngọn lửa của ta, ngu muội chống cự lại ngọn lửa thì hiển nhiên không được, ta phải căn cứ theo lý giải trên đá tổ Phần Thiên, để thích ứng với biển lửa này.

Lâm Minh nghĩ như vậy, hít sâu một hơi, quyết đoán triệt hồi chân nguyên hộ thể và Tu La lực trường, trong lúc nhất thời, sóng nhiệt chung quanh như thủy triều ập tới hắn.

- Vù!

Luyện công phục Hỏa Thần tàm ti trên người Lâm Minh bị đốt cháy. Thậm chí Lâm Minh có thể nghe được tiếng nổ do làn da mình bị sức nóng thiêu đốt.

Trong khoảnh khắc, cả người Lâm Minh trở nên trần trụi, tiếp cả một tiếng, Tu Di giới trên tay Lâm Minh bị ngọn lửa nướng cho nứt ra.

Đương nhiên, đây chỉ là thế giới ảo, bản thể Lâm Minh còn đứng ở bên ngoài Hóa Thần kính không tổn hao gì.

Hỏa lực mênh mông, dọc theo khiếu huyệt toàn thân Lâm Minh ào ào đi vào, trong ở kinh mạch hắn điên cuồng tàn sát bừa bãi, ập về phía tứ chi bách hải, lục phủ ngũ tạng, nếu lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh không đủ, kinh mạch, nội tạng trong cơ thể có thể trực tiếp bị ngọn lửa đốt thành tro bụi.

Ở trong nhiệt lưu khủng bố này, tâm tình Lâm Minh lại trầm ổn như băng, hắn dùng ý niệm liên hệ với hạt giống Tà Thần chỗ trái tim, ngay sau đó, ở trên hạt giống Tà Thần, ngọn lửa vật tổ nhỏ bé kia chợt sáng lên, một tiếng chim hót vang lên, lượng lớn ngọn lửa trong cơ thể Lâm Minh đều bị hạt giống Tà Thần hấp thu hết, tiếp đó vận chuyển theo văn lộ khắc bên ngoài hạt giống Tà Thần.

Những văn lộ năng lượng kia thể tích không lớn hơn hạt gạo nhưng mà kết cấu trong đó cực kỳ phức tạp. Chúng chồng lên nhau giống như một cái động không đáy vậy, điên cuồng cắn nuốt ngọn lửa, bảo vệ cho lục phủ ngũ tạng Lâm Minh không bị thương tổn.

Dưới trạng thái như vậy, Lâm Minh cảm giác năng lượng trong cơ thể mình giống như một quả khí cầu bị bơm căng, liên tục tăng lên.

Ở bên ngoài Hóa Thần kính, ba mươi phút đã lặng lẽ trôi qua.

Tất cả võ giả đều nhìn về phía Lâm Minh và Hỏa Văn Long ở trước Hóa Thần kính, qua ba mươi phút là ưu tú, không có người nào hoài nghi thực lực của Lâm Minh và Hỏa Văn Long, nếu không kiên trì được ba mươi phút thì vậy mới là kỳ quái.

Khó khăn mới là ở phía sau, thế giới ý cảnh đầu tiên, độ nóng sẽ càng lúc càng cao, mà võ giả chỉ hấp thu và điều tiết hỏa năng lượng chỉ có hạn, không kiên trì được sẽ bị ngọn lửa nướng cháy.

Lúc trước, Hỏa Vũ xếp thứ ba cũng chỉ kiên trì được hai khắc rưỡi mà thôi, mà có thể kiên trì được ba khắc, năm mươi năm cũng chưa chắc có một người.

Năm mươi năm nói thì không dài, nhưng đừng quên Viễn Cổ hoàng thành chọn thiên tài ở trăm vạn cái thế giới, thậm chí trong đó còn bao gồm Thần Vực, cứ như vậy, năm mươi năm này số lượng khủng bố cỡ nào.

- Không biết Lâm Minh có thể kiên trì đến cuối cùng, hay là Hỏa Văn Long đây?

Đám võ giả quan sát xung quanh lẩm bẩm nói.

- Đương nhiên là Hỏa Văn Long, Lâm Minh chỉ có mức độ hòa hợp ngọn lửa là cao, mà cửa ải này là phải xem độ lĩnh ngộ.

Một võ giả Thần Vực nói.

- Vậy thì chưa chắc, mức độ hòa hợp ngọn lửa cao, thân thể có thể chịu đựng được độ nóng cực hạn và hỏa lực càng cao, người kiên trì đến cuối cùng nhất định là Lâm Minh!

Một tên võ giả hạ giới phản bác nói, là võ giả hạ giới tự nhiên đứng cùng một chiến tuyến với Lâm Minh.

Đây là lần đầu tiên Hỏa Văn Long và Lâm Minh giao phong, trận chiến này liên quan tới tiền đồ hai người bọn họ! Ở trong hư không, nữ nhân váy đỏ và lão nhân cao lớn rất nguyện ý nhìn cuộc tranh đua này, trẻ tuổi tuấn kiệt tất nhiên phải đạp thi thể kẻ khác, mới có thể bước lên đỉnh phong con đường võ đạo.

Lúc này, ở trong thế giới Hóa Thần kính, Hỏa Văn Long giống như cây cỏ bồng bềnh dưới trong cơn lốc lửa, sau khi nhiệt độ nóng rực dũng tiến vào cơ thể hắn, một nửa năng lượng bị một cỗ lực lượng vô hình hóa giải, chỉ còn một nửa tiến vào thân thể hắn.

Dùng biện pháp này giảm bớt hỏa lực cho nên cơ thể Hỏa Văn Long chỉ cần chịu đựng một nửa năng lượng.

- Vù... Vù... Vù...

Từng đạo sóng nhiệt bị Hỏa Văn Long đẩy lui, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, chưa có cảm giác cố hết sức.

Trận tỷ thí này hắn rất có niềm tin, bởi vì lúc hắn ở Thần Vực cũng đã thử qua Hóa Thần kính, phương pháp giảm bớt năng lượng này cũng là một trong phương pháp trong kế thừa của bộ tộc Hỏa thị, không phải người bình thường có thể học tập được, thậm chí ngay cả Hỏa Vũ cũng không được, huống chi là Lâm Minh.

Tuy rằng nói dùng phương pháp này có thể khiến người hoài nghi về thời gian mình chịu đựng, tuy nhiên thế gian này đều lấy thành bại luận anh hùng, cũng không cần xem thủ đoạn từng người là thế nào, hơn nữa, có thể sử dụng phương pháp này giảm bớt lực, một bên cũng phản ánh Hỏa Văn Long đã lý giải thấu triệt Hỏa chi pháp tắc.

- Lâm Minh, ta khẳng định thắng rồi, ngay từ đầu lập được ưu thế, sau này chỉ cần không bị ngươi đuổi kịp, ta có thể chiếm được hạng nhất lần thí luyện này.

Cùng lúc đó, mở một mặt khác Hóa Thần kính, hỏa năng lượng trong cơ thể Lâm Minh đã tăng lên một trình độ khủng bố, bởi vì hỏa lực hội tụ lại về phía Lâm Minh, cộng thêm có tác dụng hấp dẫn của hạt giống Tà Thần, sức nóng trong cơ thể Lâm Minh còn cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Lâm Minh luôn luôn nhắm mắt minh thần, mà cảm giác của hắn bất cứ lúc nào cũng chú ý mây đỏ khởi động trên đỉnh đầu, chú ý pháp tắc vận chuyển năng lượng thế giới này.

Thế giới này, lấy pháp tắc vận chuyển hỏa năng lượng làm cơ sở, trong lúc Lâm Minh chịu đựng hỏa lực gột rửa, hắn cũng hiểu ra, làm sao phá được ý cảnh tầng thứ nhất Hóa Thần kính!

Chỉ cần ở thế giới này tụ đủ năng lượng, dùng huyết mạch thân thể làm dẫn, dung hợp với pháp tắc Hỏa chi ý cảnh, đem kích nổ tất cả năng lượng, ngọn lửa tản ra trái lại có thể đốt cháy biển lửa này là có thể phá vỡ ý cảnh tầng thứ nhất, vượt qua cửa ải thứ nhất Hóa Thần kính.

Chỉ là, đối với võ giả bình thường mà nói, thường thường bọn họ còn chưa tụ tập đủ hỏa năng lượng để đốt cháy thế giới này thì thân thể đã không chịu nổi rồi, cho nên người nào trong họ có huyết mạch Cổ Phượng đậm hơn Lâm Minh, thì hiểu ý cảnh tinh thâm hơn Lâm Minh, thì càng rõ ràng hơn là không thể đốt cháy thế giới này.

Nhưng đối với Lâm Minh mà nói, chuyện này lại không phải là vấn đề, trong cơ thể hắn có hạt giống Tà Thần, thân thể có thể chịu đựng hỏa lực hơn xa những võ giả khác.

Thân thể Lâm Minh hoàn toàn tràn ngập hỏa lực, hạt giống Tà Thần giống như một vầng mặt trời bắn ra vạn đạo kim quang, mà ở mặt ngoài hạt giống Tà Thần, hỏa văn khắc trên đó càng thêm sáng rõ, đẹp mắt.

Năng lượng đã tràn đầy đến chín thành năm!

Kế tiếp tiếp tục tăng lên, chín thành sáu, chín thành bảy, chín thành tám, chín thành chín.

Lâm Minh cắn răng, mạnh mẽ dồn về phía trung tâm hạt giống Tà Thần, thân thể hắn giống như muốn nổ tung vậy.

Mà ở bên ngoài Hóa Thần kính, thân thể Lâm Minh hơi run lên, một cái gân xanh như con giun nổi lên, từng giọt, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán hắn rơi xuống.

- Lâm Minh, hình như là... Không kiên trì được!

Có võ giả chú ý tới biểu hiện bất thường của Lâm Minh. So với hắn, Hỏa Văn Long ở bên cạnh hắn thì thoải mái hơn nhiều, hô hấp vẫn đều đều như cũ, trán cũng không thấy xuất hiện mồ hôi.

Nhìn thoáng qua đồng hồ cát, đồng hồ cát thứ ba chỉ còn một nửa.

- Lúc này mới qua hai khắc rưỡi, Lâm Minh hình như đã tới cực hạn, như vậy rất khó chống đỡ được ba khắc.

Có võ giả nghị luận, mà ở trong đại điện, chủ trì lần thí luyện này, ánh mắt lão nhân áo bào đỏ lại hơi ngưng lại nhìn Lâm Minh, không biết đang suy nghĩ điều gì...

Chương 729: Xông phá thế giới đầu tiên

Thời gian từng chút trôi qua, đã qua hơn hai khắc rưỡi, thời điểm này, Lâm Minh đứng ở trước Hóa Thần kính tay phải siết chặt, mạch máu nổi lên, dường như muốn nổ tung vậy.

Quần áo trên người hắn đã ướt đẫm mồ hôi, nhìn như sắp chống đỡ không được. Mà ở bên cạnh Lâm Minh, khuôn mặt Hỏa Văn Long chỉ hơi lấm tấm mồ hôi, bộ dáng này hiển nhiên còn kiên trì được một chút.

- Nặc Ngạn Minh đến cực hạn.

Một tên võ giả Địa Chi Hồi Lang nói.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hỏa Văn Long có thể kiên trì được thời gian ba khắc, cũng chính là đạt tới tiêu chuẩn thiên tài Viễn Cổ hoàng thành năm mươi năm mới gặp một người, mà Nặc Ngạn Minh nhiều nhất chỉ có thể tiếp tục kiên trì được mười mấy giây, tuy rằng kém một chút, tuy nhiên thành tích hơn hai khắc rưỡi cũng coi như rất không tồi, hơn nữa Nặc Ngạn Minh còn là võ giả hạ giới.

Vài tên võ giả nghị luận, tuy rằng nói vòng tỷ thí vòng thứ nhất là Hỏa Văn Long chiếm thượng phong, nhưng mà thí luyện cấp vương thời gian còn dài, cuối cùng chẳng biết hươu chết về tay ai nha.

Nhìn thấy trạng thái Lâm Minh càng ngày càng tới gần cực hạn, Hỏa Bình đến từ Hỏa thị Thần Vực cười hắc hắc, nói:

- Tên Nặc Ngạn Minh này, kiên trì không được thì không nên miễn cưỡng nha. Võ giả thí luyện lúc trước, đến thời điểm cuối cùng kiên trì không được, nhiều nhất sắc mặt chỉ tái nhợt mà thôi, chẳng ai lại như hắn, không được thì sao không lui ra sớm một chút, còn muốn giãy chết sao?

- Hừ, có thể ở dưới tình huống cực hạn kiên trì càng lâu, chứng minh Nặc Ngạn Minh ý chí kiên định, các ngươi muốn kiên trì cũng kiên trì không được!

Hoàng Quyền Danh không chút khách khí phản bác, Hỏa Bình khinh thường cười, không nói thêm nữa, bộ dạng lười vô nghĩa với ngươi.

Lại qua mười giây sau, toàn thân Lâm Minh đỏ ửng, chỗ bàn tay hắn tiếp xúc với Hóa Thần kính từ từ dấy lên một ngọn lửa mờ nhạt.

Mọi người ở đây đều chú ý tới tình huống nhỏ này, nhưng mà bất kể là võ giả ở Địa Chi Hồi Lang hay là Thiên Chi Hồi Lang đều không rõ chuyện gì xảy ra.

- Tiểu tử này.

Lão nhân cao lớn ẩn trong hư không ánh mắt tràn ngập chờ mong, cũng cảm thấy có chút hứng thú.

- Chỉ là Toàn Đan trung kỳ, còn muốn lấy thân dẫn lửa, điều động Hỏa hệ năng lượng thế giới thứ nhất Hóa Thần kính, cuối cùng đốt cháy biển lửa, đúng là dám nghĩ dám làm.

Nữ nhân áo đỏ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Mức độ hòa hợp ngọn lửa của hắn rất cao, cho nên dễ dàng điều động hỏa lực trong thế giới, có một phần thành công nhưng mà vẫn rất miễn cưỡng.

- Tiếp tục xem tình huống đi, bất kể kết quả như thế nào, phần quyết đoán này thật hợp khẩu vị của lão phu, không giống tiểu tử Hỏa Văn Long kia, chỉ mưu lợi kéo dài thời gian.

Lão nhân cao lớn nói xong liếc Hỏa Văn Long một cái, bộ dáng dường như có chút khinh thường.

- Ha ha, Hỏa Văn Long có thể làm đến bậc này cũng rất không tồi rồi, hơn nữa hắn cũng không tính vi phạm quy tắc, bây giờ chỉ xem Nặc Ngạn Minh có thể... Thành công không?

Lúc này, ở trong thế giới Hóa Thần kính, năng lượng trong cơ thể Lâm Minh đã tụ tập đến cực hạn, hạt giống Tà Thần cũng chương lên, văn lộ vật tổ bên ngoài hạt giống phát ra ánh sáng vàng chói mắt!

Không chỉ như thế, ngay cả trong đan điền Lâm Minh, cũng tràn ngập lượng lớn năng lượng Hỏa hệ, những năng lượng này đều bị hắc động trong tinh hạch hấp thu, tạo thành một cơn lốc lửa, toàn bộ hắc động trong tinh hạch đều phủ kín một tầng năng lượng màu đỏ.

Đan điền bắt đầu thiêu đốt!

Sau khi võ giả tiến vào Tiên Thiên đan điền là căn nguyên, nó là tất cả năng lượng căn nguyên của võ giả, cũng là nhược điểm lớn nhất.

Hỏa trong đan điền tức là đan hỏa, nếu không phải võ giả hỏa vệ, căn bản không có khả năng dẫn phát ra đan hỏa, loại hỏa này là do năng lượng căn nguyên võ giả phát ra, uy lực cường đại nhất.

Dùng huyết mạch bản thân làm dẫn, dẫn phát đan hỏa, kết hợp với hỏa lực hừng hực trong hạt giống Tà Thần đốt cháy thiên địa!

- Oanh!

Một tiếng nổ vang, năng lượng Hỏa hệ được nén với mức cao trong hạt giống Tà Thần hoàn toàn bột phát ra, một khắc kia, ngọn lửa bên ngoài vật tổ tại hạt giống Tà Thần dường như ánh mắt Phượng Hoàng vậy, ánh mắt nóng rực bắn ra ánh sáng xuyên qua vô tận hư không!

Toàn thân Lâm Minh đều bốc cháy, ngọn lửa quanh người hóa thành một con Phượng Hoàng thật lớn, rít gào bay đi, ngọn lửa mãnh liệt kia thế như long trời lở đất!

Thế giới biển lửa đột nhiên sôi trào lên, vô số năng lượng Hỏa hệ bị con Hỏa Phượng Hoàng này dắt đi, cuồn cuộn thổi quét tới, hóa thành một cơn lốc màu đỏ khổng lồ, quét ngang trời xanh (theo mình thì là trời đỏ mới đúng).

Lâm Minh là một võ giả Toàn Đan, cho dù thực lực có mạnh mấy đi nữa, cũng không có khả năng đốt cháy một cái thế giới, hắn chỉ có thể dùng ngọn lửa trong cơ thể làm dẫn, dẫn động lực lượng của thiên địa, cuối cùng dùng ngọn lửa vốn ẩn chứa trong thiên địa phát ra hủy diệt toàn bộ thế giới.

Đây là pháp tắc vận dụng Hỏa hệ, cũng là phương pháp duy nhất phá vỡ cảnh giới tầng thứ nhất Hóa Thần kính!

- Rắc, rắc, rắc!

Hư không xuất hiện vết rạn!

Trong khoảnh khắc kia, toàn thân Lâm Minh chìm trong biển lửa, hai mắt dấy lên Phần Thiên Chi Viêm, trong đan điền truyền tới đau đớn kịch liệt, hắn chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân mình, bao gồm linh hồn đều bị ngọn lửa đốt trọi, loại thống khổ này ập tới tinh thần chi hải, dường như muốn phá hủy tinh thần chi hải Lâm Minh hoàn toàn vậy.

Lâm Minh chỉ cảm thấy tinh thần chi hải rung mạnh lên, ở trong tinh thần chi hải, một ngọn lửa màu đen quét tới, mà trong nháy mắt kia, trường thương Chiến Linh gào thét vọt ra, mạnh mẽ chém lên lên hỏa mãng màu đen, trực tiếp đánh bật ngọn lửa trở về.

- Ta dùng huyết mạch bản thân làm dẫn, dẫn động hỏa lực thiên địa, đốt cháy thế giới, thống khổ trong Hóa Thần kính này, vốn là hư ảo, căn bản không gây tổn thương cho ta.

Trong nháy mắt kia, ở trong mi tâm Lâm Minh, ấn ký hình ngọn lửa do máu Cổ Phượng lưu lại như cháy lên, phát ra ánh sáng rực rỡ, một con Phượng Hoàng màu vàng gào thét bay ra, con Phượng Hoàng này so với con Phượng Hoàng hình thành từ năng lượng thiên địa lúc trước còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt lại càng thêm đỏ rực.

Đây là bản mạng huyết mạch Lâm Minh dung hợp với lực lượng pháp tắc trong hạt giống Tà Thần mà thành!

Phượng Hoàng màu vàng cùng với Phượng Hoàng đốt cháy thiên địa hợp lại làm một, toàn bộ thế giới đều biến thành màu vàng đỏ!

- Rầm rầm oanh!

Hư không tiếp tục sụp xuống, từng mảng, từng mảnh lớn không gian sụp đổ, gió lốc không gian quét tới, loại lực lượng không gian hỗn loạn này, bên trong có chứa ngọn lửa. Phong có thể giúp lửa mạnh, càng ngày càng mạnh!

Một khắc kia, ánh mắt Lâm Minh sáng rực lên, gió lốc không gian dung nhập vào trong ngọn lửa đúng là có thể giống như gió, không phải là khiến cho hỏa thế càng thêm mạnh mẽ sao?

Sau khi ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh nổi lên sóng gió ngập trời, hắn rất rõ ràng, đây là có ý nghĩa gì, cái này là pháp tắc khác nhau có thể cùng dung hợp!

Lôi Hỏa vốn đồng nguyên, nhưng Lâm Minh dung hợp Lôi Hỏa ý cảnh vẫn rất tốn công, mà Không Gian ý cảnh huyền diệu nhất, lại với Hỏa chi ý cảnh không có liên hệ nhiều lắm, cho nên muốn dung hợp chúng lại thì đã khó càng thêm khó.

Mà trong lúc này, Lâm Minh lại tận mắt nhìn thấy gió lốc không gian dung hợp với ngọn lửa, cũng là ý cảnh dung hợp!

- Thì ra là như vậy!

Lâm Minh mắt chớp cũng không chớp, tuy rằng cảnh trong thế giới Hóa Thần kính là hư ảo, nhưng mà năng lượng trong Hóa Thần kính lại xuất phát từ văn lộ khắc trên Hỗn Độn thạch, trên văn lộ có ghi lại đạo và lý, ghi lại quy tắc vận chuyển năng lượng căn nguyên nhất của vũ trụ.

Nói cách khác, tất cả cảnh trong Hóa Thần kính đều có thể được thể hiện ở trong vũ trụ thật, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì phải xem bản sự của mình.

- Rầm rầm oanh!

Không gian thế giới tầng thứ nhất vỡ nát hơn bảy phần, vô số ngọn lửa tiến vào hư không. Lâm Minh hết sức chăm chú nhìn tất cả biến hóa này, đôi mắt rỉ máu tươi, trong nháy mắt máu tươi trong mắt rỉ ra liện bị ngọn lửa thiêu sạch. Lâm Minh hồn nhiên như chưa thấy chuyện này.

- Thì ra đây chính là ý cảnh nhiệt hỏa, đây chính là một cơ hội lực lượng không gian và ngọn lửa lực dung hợp với nhau! Ta hiểu rồi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, gầm nhẹ một tiếng:

- Thế giới tầng thứ nhất, phá cho ta!

Theo tiếng rống của Lâm Minh, Phượng Hoàng màu vàng đỏ phía sau Lâm Minh cất lên một tiếng hót cao vút, không gian thế giới, từ đầu tới cuối hoàn toàn sụp đổ.

Biển lửa sụp đổ, không gian hóa thành mảnh vụn xoay tròn lên, cắn nuốt hết thảy!

Trong lúc kia, ở ngoài Hóa Thần kính, thân thể Lâm Minh chấn động, ấn ký ngọn lửa chỗ mi tâm phát ra một ánh sáng màu nhạt, hai mắt đồng dạng chảy ra máu tươi.

- Không tốt, Nặc Ngạn Minh hắn bị tẩu hỏa nhập ma rồi!

Một tên võ giả Địa Chi Hồi Lang giật mình hô lên, ảo trận trong Hóa Thần kính không có nguy hiểm, cũngphải như Huyễn Sát trận, bình thường võ giả tiến vào trong Hóa Thần kính lịch lãm, cho dù chết ở bên trong thì bản thể vẫn không bị thương tổn, chỉ là tinh thần có chút tổn hại, bị thương nhẹ một chút mà thôi.

Tuy nhiên mọi việc đều có ngoại lệ, khi võ giả quá nhập tâm, lại ở trong nghịch cảnh kiên trì cầm cự tới cực hạn, sẽ gây thương tổn tới tinh thần chi hải, cho nên bị tẩu hỏa nhập ma.

Một ít võ giả xuất thân từ hạ giới vừa vậy muốn mạnh mẽ kéo Lâm Minh từ trong Hóa Thần kính ra, lại bị lão nhân áo bào đỏ lên tiếng khiển trách:

- Tất cả đừng nhúc nhích!

Vừa dứt lời, thân thể Lâm Minh chấn động, đột nhiên bị Hóa Thần kính đánh văng ra.

Lâm Minh liên tục lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, bộ dạng giống như tiêu hao quá độ.

- Nặc Ngạn huynh, không bị sao chứ?

Hoàng Quyền Danh bước tới, đưa tay đỡ lấy Lâm Minh, những võ giả hạ giới khác cũng tiến lên hỏi, hỏi thăm thương thế Lâm Minh.

- Nặc Ngạn huynh, ăn một viên Dưỡng Thần đan đi.

Một tên võ giả đưa ra một lọ đan dược, kiên trì quá độ ở trong Hóa Thần kính, rất dễ dàng tổn thương tinh thần chi hải, ăn một viên Dưỡng Thần đan có thể giúp khôi phục tinh thần chi hải.

- Nặc Ngạn huynh làm tốt lắm, chỉ còn kém nửa khắc là được ba khắc, thành tích này cũng đủ để kiêu ngạo.

Lâm Minh đẩy Dưỡng Thần đan ra, hít sâu một hơi, áp chế khí huyết xao động trong cơ thể, hắn nhìn cũng không nhìn Hỏa Văn Long cùng cạnh tranh thi thố với hắn một cái, quay sang trưởng lão áo bào đỏ nói:

- Vãn bối ở trong khảo hạch có sở cảm, muốn lập tức bế quan tìm hiểu.

- Được, đi đi.

Lão nhân áo bào đỏ mỉm cười gật đầu, khuôn mặt vô cùng vừa lòng.

Lâm Minh cáo từ rời đi, thi triển thân pháp bằng tốc độ nhanh nhất bay về phía tiểu thiên thế giới của mình, để lại cả đám võ giả ở đây không hiểu mô tê gì.

Hỏa Bình bĩu môi khinh thường nói:

- Cái gì mà có sở cảm, chỉ là sợ bị mất mặt xấu hổ cho nên mới tìm có bỏ đi, còn có nửa nén hương nữa là được ba khắc, Hỏa Văn Long tất nhiên sẽ kiên trì được ba khắc trở lên, Nặc Ngạn Minh lưu lại chỉ là bị mất mặt mà thôi.

Thấy Hỏa Bình trào phúng, Hoàng Quyền Danh hừ lạnh nói:

- Hỏa Bình, trước khi nói chuyện trước tiên nên nghĩ lại ngươi kiên trì được bao lâu rồi mới nói, ngươi cũng chỉ là được ba mươi phút mà thôi, so với Nặc Ngạn huynh còn kém xa lắm!

- Ta kém hắn đúng là không sai, nhưng thi thố với hắn không phải là ta.

Hỏa Bình nói xong chỉ chỉ Hỏa Văn Long, nhưng mà khi chỉ vào, hắn phát hiện một tình huống không bình thường, ở chỗ bàn tay Lâm Minh tiếp xúc với Hóa Thần kính, để lại một vết nứt rõ ràng như mạng nhện, mà vết nứt này đang thong thả chữa trị.

- Hóa Thần kính... Sao lại nứt ra?

Chương 730: Một kích phá thế giới!

Hỏa Bình nói, võ giả tại chỗ lúc này mới chú ý tới vết rạn phía trên Hóa Thần kính, chẳng qua là vết rạn này đang chậm chạp khép lại, tựa hồ vết rạn đang lớn hơn nữa.

Hóa Thần kính không phải là bảo vật được minh khắc khi vũ trụ tạo thành ban đầu sao? Làm sao lại rách?

Trong suy nghĩ của võ giả tại chỗ không khỏi sinh ra cái nghi vấn này.

Mà lúc này, Hỏa Vũ đồng dạng là xuất thân từ Thiên Chi Hồi Lang nhìn Hóa Thần kính, trong lòng cực kỳ kinh hãi, làm tuổi trẻ tuấn kiệt có thiên phú coi như không tệ trong bộ tộc Hỏa thị Hỏa Vũ vô cùng rõ ràng về Hóa Thần kính.

Hóa Thần kính là thần vật được khắc lại năng lượng pháp tắc bản nguyên là không giả, tuy nhiên đó là trung tâm Hóa Thần kính, ở ngoài Hóa Thần kính, vách tường thủy tinh kia mới là trận pháp chịu lực chủ yếu, nó cũng không phải là bảo vật tạo thành từ vũ trụ, mà là trận pháp do cao thủ chế luyện, lúc thế giới của Hóa Thần kính bị phá tan, nó sẽ vỡ!

Tuy nhiên, ngay từ đầu người chế tác đã suy tính ra tình huống như thế, dùng ngọn lửa thủy tinh trạng thái dịch đọng lại mà chế thành chủ thể của Hóa Thần kính, mặc dù kính của Hóa Thần kính vỡ vụn, cũng có thể hòa tan để đúc lại, có chức năng tự mình chữa trị.

- Nặc Ngạn Minh... Thông qua khảo nghiệm ý cảnh tầng thứ nhất? Này...

Hỏa Vũ nhẹ hít một hơi, một đôi ánh mắt dài nhỏ chớp động lên vẻ kinh ngạc, Hóa Thần kính tổng cộng có chín thế giới, tương ứng với chín loại ý cảnh, chín loại ý cảnh này cơ hồ bao gồm toàn bộ huyền ảo của pháp tắc ngọn lửa.

Chín loại ý cảnh, một loại so sánh với một loại khó khăn hơn, xông qua sáu bảy tầng ý cảnh, là có thể trở thành một đại Thánh Chủ của Thần Vực, xông qua ý cảnh tầng chín, sẽ hiểu được pháp tắc Hỏa hệ bản nguyên, gần như có lực lượng của Hỏa Thần!

Đây cũng là căn nguyên tên của Hóa Thần kính, vượt qua chín tầng ý cảnh, thoát khỏi phàm thể, mọc cánh thành tiên thành thần!

Lâm Minh hiện tại, thế nhưng đã xông phá ý cảnh tầng thứ nhất?

Hỏa Vũ cảm thấy không thể tin, nếu như Lâm Minh vốn là thiên chi kiêu tử xuất thân từ Thần Vực, Hỏa Vũ cũng sẽ không ngoài ý muốn, nhưng mấy ngày trước Lâm Minh rõ ràng vẫn là một tay mơ lần đầu trải qua Hỏa chi ý cảnh, lĩnh ngộ đối với pháp tắc hỏa diễm ngay cả hài tử mới nhập môn cũng không bằng, ước chừng thời gian nửa nén hương mới dung hợp được lực lượng pháp tắc trong Cổ Phượng di thư, chênh lệch quá xa.

Điều đáng khen duy nhất của hắn cũng chỉ có độ phù hợp đối với hỏa diễm lực, nhưng là chỉ dựa vào cái này, hắn không thể nào đốt cháy thế giới tầng thứ nhất!

Hỏa Vũ đang bên trong khiếp sợ, mà mọi người, bởi vì ít tiếp xúc đối với Hóa Thần kính, còn không biết ý nghĩa của toái văn phía trên Hóa Thần kính là như thế nào, mỗi người bọn họ đang thảo luận ý kiến của mình, mặc dù cảm thấy Hóa Thần kính bể nát rất bất khả tư nghị, nhưng là chỉ có qua thời gian nửa nén hương, vết rạn kia đã chữa trị nhanh đến mức nhìn không ra, bọn họ cũng liền cảm thấy không có đại sự gì.

Mà ngay vào lúc này, thân thể Hỏa Văn Long chấn động, sắc mặt tái nhợt lui khỏi Hóa Thần kính.

Hắn rốt cuộc kiên trì không được, thối lui khỏi thế giới trong ý cảnh tầng thứ nhất.

Trước tiên Hỏa Văn Long không quay đầu nhìn về đồng hồ cát, mà là nhìn về phía bên cạnh mình, phát hiện vị trí Lâm Minh vốn đang đứng đã rỗng tuếch, hiển nhiên Lâm Minh đã bại trận trước hắn một bước.

Thắng!

Khóe miệng Hỏa Văn Long nổi lên một cái độ cong rất nhỏ, lại quay đầu nhìn về phía đồng hồ cát, cát trong đồng hồ cát thứ ba đã chảy sạch, mà đồng hồ cát thứ tư thì vừa mới bắt đầu chảy cát, thời gian ba khắc đã đến!

Thấy một màn như vậy, Hỏa Văn Long mừng rỡ trong lòng, danh hiệu thiên tài năm mươi năm mới có một đã tới tay!

Có thể kiên trì ba khắc, có thể nói là năm mươi năm mới có một, mặc dù Hỏa Văn Long bắt được vinh dự này bị hiềm nghi là mưu lợi, nhưng không có không tuân theo quy tắc, chính là bằng vào lý giải của hắn đối với hỏa diễm pháp tắc, thành tích chân thật hiệu nghiệm.

Có danh hiệu thiên tài năm mươi năm mới có một này, giai đoạn thí luyện thứ hai chính mình được chọn vào Thần Vực hoàng thành liền vô cùng có khả năng.

- Ha ha, Long huynh, ba khắc a, lần đầu tiên thí luyện đã xông phá ba khắc, đây là thành tích năm mươi năm mới xuất hiện một lần ở Viễn Cổ hoàng thành a!

Hỏa Bình vội vàng đi lên chúc mừng, loại cơ hội vuốt mông ngựa này hắn sẽ không bỏ qua.

- Đúng vậy, Long huynh, chúng ta liều chết hợp lại mới giữ vững được ba mươi phút, miễn cưỡng có được danh hiệu ưu tú, vốn tưởng rằng cũng không tệ lắm, nhưng so sánh với Long huynh, quả thực là xấu hổ, chúng ta theo không kịp a!

- Đúng vậy a, thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt a.

Những võ giả Thần Vực khác cũng không cam chịu lạc hậu, rối rít khen tặng, mặc dù vỗ mông ngựa cực kỳ rõ ràng, nhưng lúc này tâm tình Hỏa Văn Long thật tốt, được vỗ mông ngựa cũng rất thoải mái, ý niệm trong đầu vô cùng thoải mái.

Mặc dù nụ cười trên mặt không che giấu được, hắn vẫn là “khiêm tốn” nói:

- Vận khí tốt mà thôi, thí luyện lần này kết thúc, Cổ Phượng lâu, ta mời mọi người uống vài chén rượu.

Ở Viễn Cổ hoàng thành chỉ có một cái tửu lâu, món ăn trong đó cũng là linh thực linh vật Hỏa hệ, rượu đều là mỹ tửu ngàn năm chế riêng từ thiên tài địa bảo Hỏa hệ, ăn một bữa cơm ở bên trong đó rất có ích lợi đối với tu vi, dĩ nhiên giá tiền cũng cao đến mức làm cho người ta chắc lưỡi hít hà.

- Cổ Phượng lâu a, ha ha, Long huynh mời khách, chúng ta từ chối thì bất kính!

Một đám võ giả đến từ Thần Vực mừng rỡ nói, loại cơ hội có thể lấy lòng Hỏa Văn Long, có thể ăn một bữa linh thực Hỏa hệ này, không có ai sẽ bỏ qua.

Một đám đệ tử Thần Vực tất cả đều vui vẻ, mà lúc này, lão nhân áo bào đỏ rút ra một cái quyển trục từ trong Tu Di giới, rầm một tiếng mở ra, mặt không chút thay đổi, nói:

- Hiện tại tuyên bố thành tích!

Nghe được lão nhân áo bào đỏ nói như vậy, võ giả tại chỗ cũng là trong lòng căng thẳng, giai đoạn khảo hạch thí luyện cấp vương thứ nhất lấy tổng thành tích khảo hạch của nhiều lần để xếp thứ hạng, sau mỗi một lần khảo hạch, giám khảo cũng sẽ chấm điểm cho mỗi một cái thí sinh, điểm số này quan hệ đến tiền đồ cùng địa vị của võ giả sau này ở dòng họ, cho nên cực kỳ trọng yếu!

Hỏa Văn Long khẽ mỉm cười, khóe miệng nổi lên một độ cong tự tin, ở trước ngực có hình dạng trúc trưởng thành, hắn cũng không lo lắng thành tích của mình, hắn kiên trì ba khắc, bắt được danh hiệu đệ nhất thiên tài năm mươi năm của Viễn Cổ hoàng thành, thành tích tất nhiên vô cùng ưu tú.

- Điểm mười cao nhất, điểm số để ta đánh giá, người thất bại sẽ được không điểm!

Lão nhân áo bào đỏ lạnh lùng nói, tuyệt bút vung lên, trực tiếp viết tên tất cả người thất bại lên trên quyển trục, lão nhân áo bào đỏ này đa số thời gian cũng là một khuôn mặt lạnh như băng, cũng rất ít chỉ điểm cho học sinh, bộ dạng việc chung làm chung, hắn chỉ có ở lúc Lâm Minh đốt cháy thế giới thứ nhất vừa rồi, mới nở nụ cười khó được mà thôi.

- Hoàng Quyền Danh, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, một điểm!

Một điểm... Hoàng Quyền Danh im lặng tại chỗ, điểm cao nhất là mười, mới được một điểm, quá mất mặt, tuy nhiên cuối cùng đã qua.

- Đằng Thanh, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, 1.2, Vân Lan, đạt tiêu chuẩn, 1.3...

Mỗi khi lão nhân áo bào đỏ đọc một cái tên, võ giả nghe được thành tích sắc mặt cũng là khó coi, điểm cao nhất là mười, bọn họ lại có rất ít người vượt qua hai điểm, cao nhất mới chỉ được 2.3, quá đả kích người.

Cứ như vậy, lão nhân áo bào đỏ đọc đến đám Hỏa Bình võ giả Thần Vực, bọn họ đều là bọn họ đều là xuất thân từ Địa Chi Hồi Lang, hơn nữa kiên trì vượt qua ba mươi phút, lấy được thành tích ưu tú.

Sau khi lão nhân áo bào đỏ đọc tên Hỏa Bình, trong lòng Hỏa Bình căng thẳng, dựng thẳng tai để lắng nghe:

- Hỏa Bình, 3.2!

3.2... Hỏa Bình nhất thời ỉu xìu, chính mình nhất định là ưu tú a, mới 3.2? Vậy mười điểm phải có tài nghệ như thế nào a?

Tổng thành tích là mười điểm, chính mình mới được 3.2, như vậy cũng coi là không tồi a.

- Hỏa Vũ, 4.3.

Hỏa Vũ là trừ thí luyện giả duy nhất xuất thân từ Thiên Chi Hồi Lang ngoài Lâm Minh cùng Hỏa Văn Long, cũng chỉ là 4.3, có thể thấy được để lấy được điểm số này khó khăn tới mức nào.

- Quân lão đầu này thật đúng là nghiêm khắc, hết thảy cũng dựa theo quy tắc để cho điểm, nửa phần cũng không hơn a.

Ở bên trong khe không gian, lão giả cao lớn bất đắc dĩ lắc đầu, những đệ tử Thần Vực này trở về cũng phải hồi báo thành tích, tổng thành tích mười điểm mà chỉ lấy được ba bốn điểm, thật sự có chút nói không nên lời, có một số giám khảo còn có thể dàn xếp một chút, dưới tình huống xếp hạng không thay đổi cho thêm một hai điểm, để cho thành tích nhìn tốt một chút, mà lão giả họ Quân hiển nhiên không có ý tứ này.

- Ha hả, như vậy cũng tốt, để cho những người tuổi trẻ này biết chênh lệch, xóa sạch ngạo khí của bọn họ đối với bọn họ có chỗ tốt.

Cô gái quần đỏ khẽ cười nói, thế giới quá lớn, trẻ tuổi tuấn kiệt quá nhiều, thiên tài trên thế giới không đáng kể chút nào, nếu như bị vòng sáng thiên tài che đậy hai mắt, sẽ chỉ hại chính mình.

- Hỏa Văn Long...

Lão giả họ Quân nói tới đây khe khẽ dừng một chút, võ giả tại chỗ nhất thời vểnh tai, Hỏa Văn Long có thể được mấy điểm?

- 6.1!

Một câu nói nói ra, võ giả tại chỗ cũng là âm thầm chắc lưỡi hít hà, Hỏa Văn Long cũng là khẽ nhíu mày, điểm số này, quá thấp!

Được xưng là thiên tài năm mươi năm mới xuất hiện ở Viễn Cổ hoàng thành, kiên trì thời gian ba khắc cũng chỉ được 6.1 điểm, như vậy điểm số trên sáu rốt cuộc chuẩn bị cho ai?

Hỏa Bình không nhịn được dùng chân nguyên truyền âm nói với mấy người đồng bạn bên cạnh:

- Đây rốt cuộc là điểm số do người thiếu não nào đặt ra, bẠđiểm, tám điểm, chín điểm để bày biện sao?

Đối tượng hắn truyền âm dĩ nhiên cũng có Hỏa Văn Long, lời của hắn nhìn như bất kính, thật ra thì cũng đang nói trúng điều ở trong lòng Hỏa Văn Long, đây cũng là mục đích Hỏa Bình nói chuyện.

Hỏa Văn Long đúng là tức giận bất bình, thành tích phải giao cho dòng họ, quá kém cỏi thì mặc dù có được danh hiệu đệ nhất cũng sẽ bị giễu cợt, nói hắn so sánh với một đám đồ bỏ đi mới có thể nhận được danh hiệu đệ nhất.

Bất quá ngoài miệng hắn lại nói:

- Hỏa Bình, không thể bất kính đối với tiền bối chế định ra quy tắc, chế định ra quy tắc như vậy, luôn luôn là có lý do, chúng ta không lấy được điểm số cao hơn, không có nghĩa là người khác cũng lấy không được.

Hỏa Văn Long vừa nói tới chỗ này, lão giả họ Quân giữa sân chậm rãi nói:

- Nặc Ngạn Minh...

- 8.9 điểm!

Vừa dứt lời, thân thể Hỏa Văn Long trực tiếp cứng lại, nửa câu sau của hắn giữ ở trong cổ họng, hắn vừa nói: “Chúng ta không lấy được điểm số cao hơn, không có nghĩa là người khác cũng lấy không được”, lão giả họ Quân liền trực tiếp đưa ra điểm số cao hơn, hơn nữa người nhận được điểm số này lại là Nặc Ngạn Minh!

8.9 điểm? Làm sao có thể?

- Ta không nghe lầm chứ! Nặc Ngạn Minh thế nào lại là tám, chín điểm?

Một võ giả Thần Vực bất bình nói.

- Giáo quan, có gì lầm sao? Hỏa Văn Long mới 6.1 điểm a! Thành tích của Nặc Ngạn Minh không bằng Hỏa Văn Long.

- Đúng vậy a, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Chẳng những là võ giả Thần Vực, ngay cả võ giả hạ giới cũng là không giải thích được, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía lão giả họ Quân.

Lão giả họ Quân vung đại bào lên, lạnh lùng nói:

- Hừ, một đám tiểu bối không biết gì, thiên ngoại hữu thiên, điểm số lão phu đánh giá ra, há lại cho các ngươi tới chất vấn! Nặc Ngạn Minh một kích phá thế giới, các ngươi chỉ kéo dài hơi tàn dưới Hỏa hệ pháp tắc, chênh lệch như trời cùng đất, điểm số cho các ngươi cũng coi là nhiều! Mọi người trở về bế quan tu luyện, lập tức!

Lão giả họ Quân nói xong, không có dừng lại ở đây, thu hồi quyển trục xoay người rời đi, lưu lại một đám võ giả hai mặt nhìn nhau, một kích phá thế giới? Cái quái gì vậy?

Chương 731: Dung hợp ý cảnh, tự nghĩ ra chiêu thức!

Một kích phá thế giới? Võ giả bình thường không hiểu một kích phá thế giới theo lời lão giả họ Quân là có ý gì, nhưng là Hỏa Văn Long làm tuổi trẻ tuấn kiệt có địa vị không tệ ở Thần Vực, dĩ nhiên biết một kích phá thế giới trong Hóa Thần kính ý vị như thế nào.

Cái này bằng với nói là Lâm Minh một lần hành động xông qua ý cảnh tầng thứ nhất của Hóa Thần kính, đạt đến ý cảnh tầng thứ hai!

Chín tầng ý cảnh của Hóa Thần kính, tương ứng chín loại pháp tắc Hỏa hệ huyền ảo, càng là đến phía sau, càng tới gần pháp tắc Hỏa hệ bản nguyên!

Lĩnh ngộ đến ý cảnh tầng sáu bảy, là có thể trở thành Thánh Chủ, cửu trọng ý cảnh, hóa thân Thần Đế.

Ý cảnh của Hóa Thần kính, chỉ sợ phá tầng thứ nhất cũng là khó càng thêm khó, hơn nữa đối với tuổi trẻ tuấn kiệt chưa tới Mệnh Vẫn mà nói, cả Viễn Cổ hoàng thành trăm năm chưa chắc đã xuất hiện một người!

Hỏa Văn Long liếc mắt nhìn thật sâu Hóa Thần kính một cái, quả nhiên ở địa phương mới vừa rồi Lâm Minh đứng yên, Hóa Thần kính xuất hiện vài tia vết rạn, những vết rạn này đã khôi phục hơn phân nửa, nhưng là ấn ký màu trắng nhợt nhạt kia lại chứng minh, chúng nó quả thật tồn tại.

Thế giới bị phá, thì Hóa Thần kính vỡ, tiểu tử này, rốt cuộc làm sao làm được?

Hỏa Văn Long cảm giác không cách nào tiếp nhận, đây không chỉ là thân hòa độ thăng chức có thể đạt tới, cái này chứng minh Lâm Minh ở phương diện lĩnh hội về Hỏa chi pháp tắc đã đột nhiên tăng mạnh.

Lúc này mới chỉ có mấy ngày, chẳng lẽ không phải là ngộ tính của hắn kém, mà là trước kia không có tiếp xúc với Hỏa hệ pháp tắc, cho nên độ lĩnh ngộ Hỏa hệ pháp tắc mới chỉ có tài nghệ cấp nhập môn!

Ý thức được điểm này, Hỏa Văn Long cảm giác lưng phát rét, nếu quả thật như thế, hắn muốn đuổi theo Lâm Minh đã thành một chuyện cười.

...

Ở lúc Hỏa Văn Long suy nghĩ lung tung trong lòng, Hỏa Vũ đã phi thân trở về Tu Luyện địa của mình, hắn bị kích thích, làm tuổi trẻ tuấn kiệt của Thần Vực, Hỏa Vũ tự nhiên cũng có cao ngạo của mình, thân hòa độ của ngọn lửa không bằng Lâm Minh cũng là thôi, nhưng là bàn về lý giải đối với hỏa diễm pháp tắc, Hỏa Vũ tự tin ngay từ đầu đã thắng được Lâm Minh, nhưng bây giờ thì chưa chắc, điều này làm cho trong lòng hắn có áp lực thực lớn.

- Long huynh... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Có võ giả Thần Vực yếu ớt hỏi, bọn họ mơ hồ đoán được chuyện không đúng, hơn phân nửa có liên quan tới vết rạn Lâm Minh lưu lại vừa rồi. Bọn họ cũng không phải người ngu, kết hợp với điểm cao mà lão giả họ Quân cho Lâm Minh, suy đi nghĩ lại, đã đoán được thất thất bát bát.

- Hừ!

Hỏa Văn Long chẳng qua là hừ một tiếng, một câu không nói, cũng bước đi tới Tu Luyện địa của mình. Chuyện đã như thế, bữa tiệc ở Cổ Phượng lâu tự nhiên là bỏ qua.

Một kích phá thế giới, xông qua thế giới thứ nhất của Hóa Thần kính, cái thành tích này, để cho Hỏa Văn Long có cảm giác bị áp bách thật lớn.

- Tên tiểu tử này không tệ.

Ở bên trong hư không, lão giả cao lớn hài lòng gật đầu.

- Ta vốn cho là hắn phá thế giới có chút miễn c, không nghĩ tới thật sự hắn thành công, lực ý chí của hắn rất mạnh, nếu không bằng vào lý giải của hắn đối với pháp tắc Hỏa hệ không khống chế được toàn bộ lực lượng thế giới.

- Ừm, lần này coi như là thu hoạch ngoài ý liệu, Nặc Ngạn Minh là xuất thân từ Viễn Cổ hoàng thành chúng ta, coi như là có duyên với ta, ta liền đưa hắn ba tầng bí điển đầu tiên của Cổ Phượng quyết cùng toàn bộ bí điển của Chu Tước Cấm Thần lục, về phần ngày sau như thế nào, sẽ phải tùy vào hắn.

Hồng y nữ tử vừa nói, tùy tiện nắm một cái ấn quyết, một giọng nói liền truyền ra ngoài.

Đối với thiên tài như Lâm Minh, hồng y nữ tử cũng chỉ là tiện tay chỉ điểm, cũng không có quá mức nâng đỡ, một là nàng không có nghĩa vụ này, thứ nhì là cái thế giới này quá rộng lớn, thiên tài nhiều không đếm xuể, kiên trì thời gian ba khắc trong khảo hạch thứ nhất, có thể nói là thiên tài năm mươi năm mới xuất hiện ở Viễn Cổ hoàng thành, phá thế giới thứ nhất thì thành trăm năm mới xuất hiện.

Song đây chỉ là Phượng tộc mà thôi, tại đông đảo chủng tộc khác, cũng có trẻ tuổi tuấn kiệt giống như trước, mà Thần Vực cũng vậy.

Nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt như vậy, mà Thần Vực có ba ngàn giới, tổng cộng có ba ngàn Giới Vương, mấy vạn Thánh Chủ, những Giới Vương Thánh Chủ này, cũng là tích lũy trong mười mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, thậm chí trăm vạn năm, đừng nói là thiên tài trăm năm mới xuất hiện ở Viễn Cổ hoàng thành, cho dù là thiên tài vạn năm mới xuất hiện, xác suất trở thành Giới Vương cũng gần như bằng không.

Rất nhiều thiên tài lúc mới xuất thế cực kỳ chói mắt, nhưng là về sau, bọn họ lại vẫn lạc, hoặc là phai mờ.

Lão nhân áo bào đỏ nói:

- Tên tiểu tử này hẳn là có số mệnh của mình mới có thể đi tới một bước này, chúng ta không nên quấy nhiễu hắn, để cho hắn tự do phát triển đi, để số mệnh bản thân hắn phát triển đến mức tận cùng!

Thế giới lớn như vậy, thiên tài có số mệnh thuộc về mình là hiện tượng phổ biến, nếu không tại sao lại bộc lộ tài năng trong hàng tỷ chúng sinh.

- Không sai, đợi hắn trưởng thành đi, chỉ mong hắn có một phân hy vọng trở thành nhân vật cấp trưởng lão ngoại môn.

Hai người vừa nói, thân ảnh của bọn họ liền biến mất trong hư không, không ai biết bọn họ đã tới.

Lúc này, ở bên trong mật thất, Lâm Minh tiến vào trạng thái hoàn toàn nhập định, trong đầu hắn đầy rẫy hỏa diễm phong bạo ngập trời đầy rẫy thế giới sụp đổ kia, lực thế giới tạo thành Phượng Hoàng màu đỏ hợp hai làm một cùng Phượng Hoàng màu vàng do huyết mạch mình thiêu đốt tạo thành, xé rách không gian!

Rồi sau đó, gió lốc không gian dung nhập vào bên trong hỏa diễm phong bạo, Không Gian ý cảnh cùng Hỏa Diễm ý cảnh dung hợp hoàn mỹ trong một nháy mắt kia, đây là dung hợp lực vũ trụ bản nguyên, năng lượng hàm chứa trong đó là đạo cùng lý nguyên bản nhất, Lâm Minh cũng là vô cùng may mắn mới được nhìn một màn như vậy.

Không Gian ý cảnh, Hỏa chi ý cảnh cũng là ý cảnh Lâm Minh học được từ rất sớm, hơn nữa Lâm Minh đối với lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh, đã vượt qua Hỏa chi ý cảnh.

Trong đầu không ngừng thôi diễn năng lượng biến hóa, Lâm Minh tiến vào bên trong Không Linh võ ý, đạt đến trạng thái không cách nào tưởng tượng.

Mặc dù Không Linh võ ý không có lực chiến đấu, nhưng gia trì đối với tốc độ tu luyện của Lâm Minh cực kỳ rõ ràng, nhất là ở loại tình huống hiện tại này, dưới sự hết sức chăm chú của Lâm Minh mới có thể thôi diễn ra từng màn phát sinh lúc thế giới ban đầu đổ một cách hoàn mỹ.

Lực lượng không gian cùng năng lượng ngọn lửa đan vào trong đầu Lâm Minh, thời khắc nào đó, Lâm Minh đột nhiên vươn tay, chung quanh thân thể hắn, nguyên khí ngọn lửa ngưng tụ thành quả cầu ánh sáng màu đỏ, rạng rỡ sáng chói.

Hạt giống Tà Thần trong cơ thể gào thét, đồ đằng ngọn lửa phát ra quang mang màu vàng, nguyên khí ngọn lửa cũng dựa theo đồ đằng vận chuyển lại pháp tắc, tạo thành một cái lốc xoáy năng lượng lốc xoáy năng lượng màu đỏ.

- Lực lượng không gian, dung hợp!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, không gian chung quanh lòng bàn tay hắn vặn vẹo, lực lượng không gian tán ra, hội tụ đến bên trong ngọn lửa, nước xoáy màu đỏ càng ngày càng to, màu sắc bắt đầu từ từ biến thành đen, tạo thành gió lốc màu đen.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lốc xoáy năng lượng kịch liệt gào thét, năng lượng ẩn chứa trong đó bị áp súc độ cao, dường như muốn nổ tung, không gian chung quanh càng thêm không ổn định, từng đạo vết nứt không gian thật nhỏ sinh ra, chợt tiêu tán trong nháy mắt.

Đây là...!

Ánh mắt Lâm Minh sáng lên, trong lòng mừng như điên.

Xé rách không gian!

Chính mình rốt cuộc đạt đến cảnh giới xé rách không gian!

Vốn là lấy thực lực cùng lý giải về Không Gian ý cảnh của Lâm Minh chỉ có thể làm thời không vặn vẹo, về phần xé rách không gian, xê xích quá xa!

Ban đầu ba đại cao thủ ở bên trong mười mấy cường giả Mệnh Vẫn bao gồm Huyễn Vô Cực, Nam Duẫn Vương, Bạch Mi phương trượng cộng dồn lại, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đả thông bức tường không gian ngăn cản trong khi thế giới sắp bể tan tành, muốn xé rách không gian trong không gian ổn định? Khó khăn!

Tiểu thế giới của Viễn Cổ hoàng thành, trình độ không gian ổn định kia thậm chí vượt qua thế giới của Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh có thể làm cho không gian xuất hiện vết rách thật nhỏ ở chỗ này, n trở lại Thiên Diễn đại lục, là có thể tạo thành cái khe lớn hơn nữa cho không gian, nếu là võ giả tu vi yếu chỉ cần đụng phải khe không gian, chính là kết cục thân thể bị xé nứt.

Ca ca ca!

Năng lượng ở lòng bàn tay Lâm Minh càng ngày càng không ổn định, lấy lý giải của Lâm Minh đối với ý cảnh pháp tắc, lập tức không khống chế được lốc xoáy năng lượng, gần như muốn nổ tung.

Lúc này, Lâm Minh nhìn ánh sáng màu hồng chợt lóe, tay phải nhấc lên, trường thương màu đỏ nhảy vào trong tay, ngọn lửa cùng lực lượng không gian tạo thành lốc xoáy năng lượng rót vào phía trên trường thương màu đỏ, cả cây thương từ màu đỏ biến thành màu đỏ thẫm, màu sắc kia phảng phất giống như dung nham màu xám dưới đất bắt đầu khởi động.

Ngọn lửa cùng lực lượng không gian, rốt cuộc dung hợp lại với nhau!

- Táng Thiên!

Lâm Minh cầm trường thương trong tay, đột nhiên đâm ra một thương, ở trên thân thương, năng lượng đỏ thẫm dung hợp kịch liệt xoay tròn, một khắc kia, trong đầu Lâm Minh nhớ lại thương chiêu trong Đại Hoang kích quyết, uy lực càng ở phía trên Táng Thiên của Đồ Lục!

Ầm!

Một thương âm ra, lực lượng không gian cùng lực hỏa diễm bộc phát, ma diễm màu đen đốt cháy hư không!

Xuy xuy xuy!

Ở chung quanh mũi thương của Lâm Minh, không gian bị lực hỏa diễm đốt, mảnh vỡ không gian lấm tấm bay vụt ra, hẳn là như Huyết Ẩm chi ấn, kịch liệt xoay tròn chung quanh trường thương.

Lấy mảnh vỡ không gian, thay thế Huyết Ẩm chi ấn!

Huyết Ấn Toàn Sát!

Một thương giống như sao băng xỏ xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng, không gian bị cắt mở ra vô số cái khe, phảng phất giống như lần lượt từng cái miệng thú không nhìn thấy, nhắm người mà nuốt!

Lâm Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhất thời nhẹ hút một ngụm lãnh khí, một chiêu này, tuyệt đối là một chiêu uy lực lớn nhất của hắn cho đến tận lúc này! Chẳng qua là đâm một cái lên trời, Hắc Viêm liền đốt xuyên qua hư không, hơn nữa công kích của mảnh vỡ không gian, uy lực đâm vào trên thân người có thể nghĩ!

Lâm Minh biểu hiện thiên phú ở Đại Hoang kích quyết cũng không tính là tốt, dù sao đây không phải là chiêu thức thuộc về Lâm Minh, thiên phú của Lâm Minh là ở võ ý, linh hồn lực, Chiến Linh, ở phía trên đồ lục cùng sát đạo, hắn cũng không có quá nhiều thiên phú, vì vậy làm cho hắn ngưng tụ ra Huyết Ẩm chi ấn thủy chung uy lực có hạn, hơn nữa sau này theo thực lực Lâm Minh nhanh chóng tăng trưởng, Huyết Ẩm chi ấn đã có chút ít theo không kịp tiết tấu.

Nhưng là hiện tại, lấy mảnh vỡ không gian thay thế Huyết Ẩm chi ấn, lại có thể phát huy ra ưu thế của Lâm Minh ở Không Gian ý cảnh, đồng thời dung hợp lực hỏa diễm, tuyệt đối là một chiêu mạnh nhất Lâm Minh thể hiện ra.

Cho nên nói, tự nghĩ ra chiêu thức, vĩnh viễn là thích hợp với mình nhất, mà Lâm Minh có thể tự nghĩ ra chiêu thức trụ cột, chính là phá vỡ trí nhớ thiếu khuyết trong biển Ma Phương, chiêu thức hắn hiểu được thật sự nhiều lắm.

Chỉ lần này, hắn đã từng bước đi lên con đường của võ đạo tông sư, từ Lôi Hỏa Sát ban đầu, đến Truy Điện, Trục Nhật, Quán Hồng rồi đến Táng Thiên hiện tại, uy lực chiêu thức Lâm Minh tự nghĩ ra càng ngày càng mạnh.

Lâm Minh nội thị thân thể một chút, một kích mới vừa rồi, đã tiêu hao không ít năng lượng ngọn lửa tồn trữ trong hạt giống Tà Thần, ngọn lửa đồ đằng màu vàng kia cũng vì vậy mà ảm đạm đi rất nhiều.

- Một chiêu Táng Thiên thật tốt, đánh nát hư không, tên hoàn toàn xứng đáng, đây là một chiêu mạnh nhất của ta, đợi đến khi hoàn thiện nó, dung hợp Chiến Linh, ta đối phó với Huyễn Vô Cực sẽ nắm chặt thêm một phần!

Lâm Minh nghĩ như vậy, chiến ý trong mắt sáng quắc.

Chương 732: Chín tầng Chu Tước Cấm Thần Lục!

Lần này Lâm Minh bế quan kéo dài năm ngày, khi hắn lúc rời đi từ nơi bế quan, lại nghe được một đạo thanh âm lạnh như băng giống như kim loại truyền đến:

- Nặc Ngạn Minh, xin mở cánh cửa không gian cấm chế ra.

- Ừm?

Lâm Minh hơi ngẩn ra, mở cửa theo lời, lại thấy hai tiểu nha hoàn mặc hồng y ở ngoài tiểu thế giới, một người trong đó trong tay nâng một cái khay ngọc, ở phía trên khay là hộp gỗ tinh xảo được gói trong tấm lụa đỏ.

Hai tiểu nha hoàn cũng là tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, nhìn tuổi tác các nàng cũng chỉ là chừng hai mươi tuổi.

- Nặc Ngạn đại nhân, đây là ngọc giản mà chủ nhân nhà ta cho ngài, xin ngài tra xét một chút.

Tiểu nha hoàn vừa nói, vừa vén nắp hộp gỗ lên, lộ ra ba tấm ngọc giản màu đỏ tươi bên trong.

Ngọc giản này so với ngọc giản Thiên Diễn đại lục dùng cũng lớn hơn rất nhiều.

- Nga?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, cầm lấy một quả trong đó, cảm giác đảo qua, nhất thời mừng rỡ trong lòng, đây là toàn bộ công pháp của Chu Tước Cấm Thần lục, tổng cộng chín tầng!

Chu Tước Cấm Thần lục vẫn là công pháp căn bản của Thần Hoàng đảo, ban đầu Lâm Minh thông qua thí luyện chiến tướng cuối cùng, cũng chỉ là chiếm được tám tầng đầu, hôm nay rốt cuộc tập hợp đủ, chín tầng Chu Tước Cấm Thần lục mặc dù đặt ở Thần Vợ cũng là công pháp hết sức không tệ.

Lâm Minh thu hồi Chu Tước Cấm Thần lục, nhìn lại một tấm ngọc giản khác, kia rõ ràng là ba tầng bí pháp đầu tiên của Cổ Phượng quyết.

- Cổ Phượng quyết?

Đuôi lông mày Lâm Minh nhảy lên, không nghi ngờ chút nào, Cổ Phượng quyết là bí pháp cao cấp hơn so với Chu Tước Cấm Thần lục, ban đầu Lâm Minh tập được Chu Tước Cấm Thần lục, Mục Thiên Vũ cũng đã nói, hai bộ công pháp Chu Tước Cấm Thần lục cùng Thanh Loan Huyễn Yêu điển cũng là một phần của Cổ Phượng bí điển, tập được toàn bộ Cổ Phượng bí điển của Cổ Phượng nhất tộc, nghe nói có thể đạt tới trình độ niết bàn trong lửa, bất tử bất diệt, dĩ nhiên, đây chỉ là cách nói của Thần Hoàng đảo, đến tột cùng rốt cuộc có thể như thế hay không, Lâm Minh cũng không rõ ràng.

Bây giờ nhìn lại, Cổ Phượng bí điển này hơn phân nửa chính là bộ Cổ Phượng quyết.

Tấm ngọc giản thứ ba, thoạt nhìn nhỏ hơn so sánh với hai tấm ngọc giản trước, màu sắc cũng không có đỏ như lửa, mà là màu sắc xanh lá như phỉ thúy, xem ra giống như là ngọc bội mà cô gái đeo.

Cầm lên vừa nhìn, Lâm Minh nhẹ hút một ngụm lãnh khí, tấm ngọc giản thứ ba này, là Hỏa hệ pháp tắc mà một vị tiền bối lưu lại.

Nhìn thoáng qua, Lâm Minh đã có thể đoán ra giá trị của nó, mặc dù không huyền diệu bằng Hỗn Độn thạch, nhưng ưu điểm hơn là ở kỹ càng tỉ mỉ, lý giải tốt hơn, loại ngọc giản tâm đắc này tuyệt đối giá trị liên thành, bởi vì loại ngọc giản tâm đắc này chỉ có người đại thành lý giải về Hỏa hệ ý cảnh mới có thể viết, hơn nữa không thể phục chế.

Như vậy cũng có thể so sánh với khắc con dấu, người ta sẽ không thể khắc con dấu, cho dù đưa cho hắn một con dấu để hắn khắc theo, hắn cũng tuyệt đối không khắc tốt.

Vì những nguyên nhân này, ngọc giản miêu tả ý cảnh tâm đắc tương tự cũng cực kỳ thưa thớt.

- Nặc Ngạn đại nhân, hai khối ngọc giản trước là đưa ngươi, một khối ngọc giản phía sau chỉ có thể cho ngươi mượn nhìn hai mươi ngày, không nên chê ít nha, chủ nhân nhà ta tổng cộng chỉ khắc mười hai tấm ngọc giản tâm đắc về Hỏa hệ, cái này chính là bộ phận cơ sở của tâm đắc về Hỏa hệ, cả Viễn Cổ hoàng thành cũng không có bao nhiêu người có cơ hội tìm hiểu.

Hai tiểu nha hoàn dứt khoát nói.

- Cảm ơn hai vị tiên tử, vô cùng cảm tạ. Không biết chủ nhân của hai vị tiên tử là...

Chỉ có thời gian hai mươi ngày tìm hiểu, Lâm Minh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, loại vật này cũng là bản đơn lẻ, làm sao có thể đưa cho chính mình, đừng nói là tâm đắc về Hỏa hệ ý cảnh này, cho dù là công pháp Cổ Phượng quyết cùng chín tầng Chu Tước Cấm Thần lục trên tay cũng cực kỳ trân quý, bọn họ cũng cần luyện thành đại năng tương ứng với số tầng của công pháp này mới có thể sáng tác.

Một ngày kia, đợi đến khi Lâm Minh trở thành nhất đại Thánh Chủ của Thần Vực, Giới Vương, hắn tiện tay sáng tác gì đó, tất cả cũng sẽ trở thành chí bảo của thế gian.

Nghe được Lâm Minh thận trọng mà lễ phép trả lời, hai tiểu nha hoàn che miệng cười khẽ, nói:

- Chủ nhân nhà ta hiệu là Phượng tiên tử, là giám sát sứ của Viễn Cổ hoàng thành.

- Giám sát sứ?

Lâm Minh yên lặng ghi tạc trong lòng, nói như vậy, giám sát sứ là sứ giả mà tổng bộ phái xuống để giám thị một phương, nói cách khác, Phượng tiên tử này hơn phân nửa là Thần Vực phái xuống để giám thị Viễn Cổ hoàng thành, địa vị của nàng có thể còn cao hơn so với thành chủ, ít nhất cũng là ngang hàng cùng thành chủ.

- Tốt lắm, Nặc Ngạn đại nhân, không quấy rầy ngài bế quan, chúng ta cáo lui.

Hai tiểu nha hoàn vừa nói muốn đi, Lâm Minh tâm niệm vừa động, mở miệng hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, Chu Tước Cấm Thần lục cùng Cổ Phượng quyết trong tay ta có thể cho tộc nhân của ta tu luyện hay không?

Lâm Minh muốn chia xẻ hai bộ bí pháp này cho Thần Hoàng đảo, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Thần Hoàng đảo cũng coi như tộc nhân của hắn.

- Chu Tước Cấm Thần lục là không có vấn đề, Cổ Phượng quyết cần xin, có thể hay không thì đại nhân tới Viễn Cổ hoàng thành sẽ quyết định.

Hai tiểu nha hoàn nói tới đây liền không nhiều lời nữa, khom người cáo lui, lưu lại Lâm Minh cầm lấy ba tấm ngọc giản, một mình ở lại tiểu thế giới của mình.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh đóng kín đại môn cấm chế của tiểu thế giới, lấy ra tấm ngọc giản thứ ba miêu tả pháp tắc Hỏa hệ ý cảnh, khúc dạo đầu là một đoạn lời tựa ngắn:

“Ngọc giản này là miêu tả hai tầng đầu của Hỏa hệ ý cảnh, Chước Nhiệt, Hủy Diệt ý cảnh của Cổ Phượng nhất tộc, không tin vào sách không bằng không có sách, Hỏa hệ ý cảnh của mỗi người là khác nhau, con đường của người khác cuối cùng cũng là do người khác tạo ra, chưa chắc thích hợp với ngươi, chỉ có tạo ra đường thuộc về mình, mới có thể đi lên con đường võ đạo đỉnh phong cuối cùng! Phượng tiên tử tự viết”.

Chỉ là một đoạn lời tựa ngắn này, Lâm Minh liền tràn đầy đồng cảm, đồ vật này nọ không phải là của mình rất khó sử dụng thuận buồm xuôi gió, cũng tỷ như Lâm Minh sử dụng Đại Hoang kích quyết, Kim Bằng Phá Hư, uy lực thủy chung không thể để cho người ta mãn ý. Cùng với đó, Táng Thiên của Lâm Minh cũng chỉ có chính Lâm Minh mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nó cần cả lý giải về pháp tắc không gian, ngọn lửa, còn phải có hạt giống Tà Thần chống đỡ.

Lâm Minh một đường nhìn tiếp, rất nhanh đã bị pháp tắc Phượng tiên tử lưu lại hấp dẫn, hắn đọc những văn tự kia giống như đại hạn chờ mưa, những đồ án khắc dấu huyền ảo ở trí nhớ kia, lý giải diễn biến huyền bí của pháp tắc bản nguyên ẩn chứa trong đó.

Ý cảnh đầu tiên của Hỏa hệ, Chước Nhiệt, đây là ngọn lửa căn bản, một trong căn cơ tồn tại ở hết thảy Hỏa hệ pháp tắc.

Ý cảnh thứ hai của Hỏa hệ, Hủy Diệt, đây là năng lượng của ngọn lửa, là thể hiện lực công kích hỏa diễm.

Không biết ý cảnh thứ ba cho đến ý cảnh thứ chín của hỏa diễm là cái gì?

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Lâm Minh vừa nhìn vừa thí nghiệm chiêu thức, đồ đằng khắc phía trên hạt giống Tà Thần một mực phát sinh ra biến hóa vi diệu, rất nhiều đồ vật bị hắn không tự chủ được thêm vào bên trong Táng Thiên, một chiêu này cũng càng ngày càng hoàn thiện.

Ban đầu, sau khi Lâm Minh dùng Táng Thiên nguyên mẫu để xé rách thế giới thứ nhất, lực lượng hoàn toàn hư thoát, trực tiếp bị Hóa Thần kính bắn ra ngoài, nếu như lần này, sau khi lấy Táng Thiên hoàn thiện xé rách thế giới thứ nhất, hẳn là có dư lực đầy đủ, đi xem thế giới thứ hai của Hóa Thần kính một cái, cũng chính là ý cảnh tầng thứ hai, Hủy Diệt.

- Pháp tắc Hủy Diệt của hỏa diễm không biết là cái gì, nếu như ta nhìn pháp tắc Hủy Diệt một lần, hẳn là sẽ hiểu càng sâu đối với miêu tả của Phượng tiên tửtiền bối về Hủy Diệt ý cảnh trong ngọc giản.

Lúc Lâm Minh bế quan tìm hiểu ngọc giản Hỏa hệ pháp tăc mà Phượng tiên tử lưu lại, đám người Hỏa Văn Long cũng không có nhàn rỗi, từng thí luyện giả thông qua khảo hạch của Hóa Thần kính cũng sẽ căn cứ theo thành tích tự thân đạt được để có một lần cơ hội tìm hiểu, trong đó Hỏa Văn Long bởi vì thành tích nổi trội xuất sắc, đạt được thời gian tìm hiểu năm ngày, thành tích của Hỏa Vũ gần với Hỏa Văn Long, cũng có thời gian bốn ngày.

Võ giả Thần Vực còn lại như Hỏa Bình cũng giống người khác, có thời gian ba ngày.

Năm ngày này, đối với Hỏa Văn Long mà nói cực kỳ quý giá. Sau khi bị Lâm Minh kích thích một phen, Hỏa Văn Long toàn tâm vùi đầu vào trong tham ngộ ý cảnh pháp tắc, ngộ tính bản thân hắn không kém, thời gian năm ngày, lý giải của Hỏa Văn Long đối với ý cảnh thứ nhất Chước Nhiệt của Hỏa hệ pháp tắc đạt đến độ cao mới.

Sau khi nắm chắc, Hỏa Văn Long một lần nữa bắt đầu khảo hạch Hóa Thần kính, lần khảo hạch này, đám người Hỏa Vũ, Hỏa Bình cũng đều tham gia.

Cuối cùng, Hỏa Vũ lên cấp ba nén hương, thành tích của Hỏa Bình cũng tiến bộ nửa nén hương, mà Hỏa Văn Long lại càng kiên trì thêm một nén nhang, đạt đến tổng thành tích bốn nén hương.

Bốn nén hương, mặc dù thủy chung không thể đánh bại thế giới thứ nhất, nhưng là Hỏa Văn Long cũng tìm được cơ hội đánh bại thế giới thứ nhất.

Hơn nữa để cho Hỏa Văn Long mừng rỡ chính là, bởi vì đột phá bốn nén hương, hắn lại đạt được cơ hội tìm hiểu trong hai ngày, mặc dù thời gian không lâu, nhưng đối với Hỏa Văn Long mà nói cũng đủ trân quý, có cơ hội lần này, Hỏa Văn Long cũng có thể tìm hiểu thêm rất nhiều địa phương không giải thích được mà hắn gặp phải ở trong một lần thí luyện Hóa Thần kính mới.

- Bảy ngày, không, năm ngày, nhiều nhất thời gian năm ngày, ta liền có thể đánh bại thế giới thứ nhất! Phương pháp Nặc Ngạn Minh đánh vỡ thế giới thứ nhất hẳn là bất đồng cùng ta, hắn là dùng lực lượng tuyệt đối để đánh vỡ, mà ta là dùng pháp tắc tinh diệu để đánh vỡ, mặc dù tốc độ của ta chậm hơn mười ngày so với hắn, nhưng là bàn về phương pháp đánh vỡ thế giới thứ nhất, ta hẳn là cao minh hơn một chút, chênh lệch của ta cùng hắn tuyệt đối sẽ không quá lớn.

Hỏa Văn Long nói như vậy đối với mình, thủy chung không có buông tha cho tâm tư vượt qua Lâm Minh, nếu là tâm kiêu ngạo thua, vậy thì hắn cái gì cũng thua.

Huống chi ở bên trong quan niệm truyền thống của Thần Vực, ý cảnh pháp tắc quả thật càng được sùng bái hơn so sánh với lực lượng tuyệt đối, bởi vì lực lượng tuyệt đối càng đi về phía sau càng khó tăng lên, mà ý cảnh pháp tắc càng đi về phía sau càng đến gần năng lượng vũ trụ bản nguyên, uy lực cũng là càng lớn.

- Ta nhất định sẽ thắng, thân hòa độ của ngọn lửa là trời sinh, từ khi võ giả vừa ra đời, thể chất huyết mạch còn kém đã định ra, rất khó thay đổi, mà ý cảnh pháp tắc lại hoàn toàn dựa vào thời kỳ lớn lên để tìm hiểu, càng đi về phía sau, ưu thế của ta liền càng lớn, phân cách hiện tại, không phải là phân cách tương lai, buông tha, chẳng khác nào nhận thua!

Hỏa Văn Long nghĩ như vậy, đang muốn trở về trong tiểu thế giới của mình tiêu hóa một phen, rồi sau đó liền dùng cơ hội tìm hiểu hai ngày cuối cùng, mà khi hắn đi ra khỏi đại điện thí luyện Hóa Thần kính, hắn thấy Lâm Minh trước mặt đang đi đến.

- Tiểu tử này, cũng tới tham gia thí luyện Hóa Thần kính lần thứ hai?

Ánh mắt Hỏa Văn Long ngưng tụ, cước bộ ngừng lại giống như mọc rễ, xoay người, quả nhiên thấy Lâm Minh đứng ở trước Hóa Thần kính, Lâm Minh đến cũng hấp dẫn ánh mắt của Hỏa Bình, Hỏa Vũ.

Lâm Minh một hơi bế quan nhiều ngày như vậy, rốt cuộc xuất hiện một lần nữa!

Lão giả họ Quân chủ trì thí luyện thấy Lâm Minh đến, hiểu ý cười một tiếng, lấy ra ngọc giản ghi chép, nói:

- Bắt đầu đi.

Chương 733: Thế giới tầng thứ hai của Hóa Thần Kính!

Lâm Minh chậm rãi vươn tay, sờ soạng Hóa Thần kính.

Tất cả mọi người chú ý nhất cử nhất động của Lâm Minh, Hỏa Vũ, Hỏa Bình trầm mặc không nói, Hỏa Văn Long một lòng căng thẳng, nắm chặt hai đấm, mắt thấy Lâm Minh đụng chạm đến Hóa Thần kính, lâm vào trạng thái nhập định, trong mắt Hỏa Văn Long hiện lên một tia chiến ý.

- Nặc Ngạn Minh, để cho ta nhìn ngươi tiến bộ bao nhiêu a.

Nhân sinh hai mươi mấy năm của hắn cũng coi là thuận buồm xuôi gió, Lâm Minh là đạo ngăn trở thứ nhất phía trên con đường của hắn.

Hô!

Lâm Minh lại một lần đi tới thế giới thứ nhất Chước Nhiệt, dưới chân là một cái biển lửa, trên bầu trời là mây đỏ cuồn cuộn, hắn ngẩng đầu nhìn trời, mây đỏ biến đổi phù hợp với pháp tắc của Hỏa hệ ý cảnh, cái bóng ở trong con ngươi đen nhánh của Lâm Minh, giống như kim tuyến nhè nhẹ, nhất nhất đối ứng cùng hoa văn khăn trên hạt giống Tà Thần.

Lâm Minh hít sâu một hơi, thân thể giãn ra, ngâm mình tắm ở bên trong đại dương Hỏa hệ nguyên tố, một khắc kia, hắn không có chút cảm giác nóng bỏng nào, ngược lại giống như là cá lội du lịch ở trong biển, vô cùng thích ý, vô cùng thoải mái.

Đại lượng năng lượng Hỏa hệ, thông qua khiếu huyệt của Lâm Minh hội tụ đến bên trong thân thể, chảy qua kinh mạch tứ chi, xen lẫn vào bên trong hạt giống Tà Thần, hạt giống Tà Thần vốn là đỏ ngầu trở nên càng thêm đẹp đẽ.

Năng lượng không ngừng ngưng tụ, đồ đằng khắc ở mặt ngoài thật giống Tà Thần bắt đầu phát ra kim quang sáng quắc!

Một đạo lốc xoáy năng lượng hội tụ ở trong cơ thể Lâm Minh, đan điền Lâm Minh cũng bốc cháy theo, Hắc Động Tinh Hạch cũng bị bịt kín ngọn lửa màu đỏ.

Bốn thành, năm thành, sáu thành... Lúc năng lượng Hỏa hệ ở hạt giống Tà Thần hội tụ đến sáu thành, tinh mang trong mắt Lâm Minh chợt lóe, hai đạo quang mang như tia chớp tán phát ra.

Sáu thành năng lượng, vậy là đủ rồi!

Xịch!

Trường thương màu đỏ trong Tu Di giới phảng phất có linh tính nhảy vào trong tay Lâm Minh, toàn thân Lâm Minh đốt lên ngọn lửa sáng quắc, Cổ Phượng ấn ký chỗ mi tâm của hắn giống như đang sống, một con Phượng Hoàng khổng lồ màu đỏ từ sau lưng Lâm Minh dâng lên, bay thẳng đến chân trời.

- Táng Thiên!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, đột nhiên đâm ra một thương!

Lực hỏa diễm chung quanh sôi trào trong một sát na kia, biển lửa mênh mông vô bờ dưới chân bị một thương của Lâm Minh tách ra, nước xoáy ngọn lửa cuốn ngược lên trên, một con huyết mạch Phượng Hoàng màu vàng từ trong mi tâm Lâm Minh bay ra, hòa hợp thành một khối cùng Phượng Hoàng màu đỏ trên không trung.

Một khắc kia, Lâm Minh nhân thương hợp nhất, phảng phất giống như một đạo sao rơi rừng rực, bay ngang phía chân trời, trong nháy mắt bay vụt ra xa vài chục dặm.

Ca ca ca!

Nơi thương mang qua, không gian kể cả mây đỏ cùng biển lửa cũng bị một thương này của Lâm Minh xé thành hai nửa!

Không gian sụp đổ, không gian loạn lưu cùng năng lượng ngọn lửa càn quét ở chung một chỗ, hóa thành gió lốc màu đen vô tận, càn quét khắp thế giới.

Vô số mảnh vỡ không gian xoay tròn bay vụt đi ra ngoài, nơi đi qua, hết thảy cũng bị cắn nát hoàn toàn.

- A!

Ở ngoài Hóa Thần kính, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, vị trí bàn tay Lâm Minh đụng chạm đến Hóa Thần kính bị nứt ra như mạng nhện, một khi vết rạn này xuất hiện, giống như con rắn thật nhỏ lan tràn ra, liên tục lan tràn tới hơn nửa thước!

Trong một nháy mắt, ánh mắt của lão giả họ Quân sáng lên, hai mươi tức, chỉ có thời gian hai mươi tức đã phá thế giới thứ nhất, hơn nữa nhìn trình độ vết rạn, lần này Lâm Minh phá thế giới thứ nhất triệt để hơn so sánh với lần một!

Tốc độ tiến bộ bậc này, tương đối kinh người!

- Nặc Ngạn Minh...

Ở ngoài mười trượng, quả đấm của Hỏa Văn Long nắm tới mức phát ra tiếng ca ca.

- Hai mươi tức qua thế giới thứ nhất, nhưng là ta kiên trì thời gian bốn nén hương, vẫn là không chống đỡ được tiếp, chênh lệch giữa ta cùng hắn lớn như vậy sao?

Nếu như nói trước đó, kiên trì được càng lâu ở thế giới thứ nhất, Hỏa Văn Long càng tự hào thì hiện tại, kiên trì được càng lâu ở thế giới thứ nhất, ngược lại là sỉ nhục của hắn!

- Hắn là dựa vào cậy mạnh để phá thế giới, ta dựa vào pháp tắc để giải khai mây đỏ phá thế giới thứ nhất, ta so với hắn chậm cũng là bình thường, nhưng là không thể chênh lệch lớn như vậy!

Hỏa Văn Long cắn răng, mắt thấy Lâm Minh sắp nếm thử thế giới thứ hai của Hóa Thần kính, thiên tài đều có tâm kiêu ngạo, nhìn người khác ở trước mặt mình đạt thành tựu xuất sắc, dĩ nhiên tư vị trong lòng không dễ chịu.

- Long huynh, ngươi muốn đi?

Hỏa Bình mắt thấy Hỏa Văn Long xoay người rời đi, vội vàng theo sau.

- Long huynh đi chỗ nào?

- Tu luyện! Bế quan!

Trong lòng Hỏa Văn Long đè ép một ngụm lửa.

- Thay vì đi xem thành tích của người khác, không bằng chính mình cố gắng.

Hỏa Văn Long sải bước rời đi, lưu lại một mình Hỏa Bình nuốt từng ngụm nước bọt, vẫn là quyết định lưu lại, hắn dự định xem tình huống của Lâm Minh một chút, rồi báo cáo cho Hỏa Văn Long.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Hỏa Văn Long luôn là phải hiểu đối thủ.

Đối với phản ứng của Hỏa Văn Long bên này, lão giả họ Quân không có bất kỳ biểu hiện, hắn chẳng qua là đốt một tờ Truyền Âm phù, truyền tin tức Lâm Minh dùng hai mươi tức đánh nát thế giới thứ nhất lại cho Phượng tiên tử cùng thành chủ Viễn Cổ hoàng thành.

Ở trong lầu các chín tầng ở trung ương Viễn Cổ hoàng thành, một gã lão giả mặc hồng sam cao lớn đang ngồi ở trước bàn vuông uống trà, sau khi nhận được tin tức, hắn đặt chén trà xuống, đuôi lông mày nhảy lên.

- Ừm? Hai mươi tức qua thế giới thứ nhất? Thành tích tương đối khá!

Lão giả hồng sam cao lớn này, chính là thành chủ Viễn Cổ hoàng thành.

- Hai mươi tức qua thế giới thứ nhất, mới có thể biết một chút về thế giới thứ hai.

Ở đối diện lão giả hồng sam, Phượng tiên tử bình tĩnh nói.

- Hắc hắc, thế giới thứ hai mới thật sự là bắt đầu của sự kinh khủng, ngươi nói Nặc Ngạn Minh có thể kiên trì bao lâu? Ta đoán không cao hơn năm tức.

Lão giả hồng sam cúi đầu hớp một ngụm trà, nói với Phượng tiên tử trước mắt.

- Không biết được.

Phượng tiên tử cười lắc đầu.

- Nhìn tiếp liền biết, có lẽ sẽ lâu hơn so với ngươi đoán a.

Lúc này, ở bên trong đại điện Hóa Thần kính, Lâm Minh đã chính thức bước vào thế giới thứ hai của Hóa Thần kính.

Ý cảnh thứ hai của Hỏa hệ pháp tắc, Hủy Diệt!

Ngọn lửa là lực hủy diệt, nó đốt cháy rừng rậm, đốt cháy phòng ốc, đốt cháy tính mạng, cho dù vật thể không thể đốt như nham thạch, sắt cứng... Chỉ cần nhiệt độ ngọn lửa đủ cao, cũng có thể hòa tan chúng nó thành hơi nước.

Khi ngọn lửa đạt tới cực hạn, thậm chí có thể lấy nhiệt độ cực hạn phân giải hết thảy thành plasma, vặn vẹo hư không!

Bàn về lực lượng hủy diệt, Lôi Đình chi hỏa cũng là có sức mạnh mạnh nhất trong Ngũ Hành.

- Đây chính là phiến thế giới thứ hai.

Lâm Minh phát hiện mình đứng ở trên một khối mặt đá toàn thân màu đỏ sậm, nóng gần như muốn tan chảy, chung quanh là tảng lớn tảng lớn dung nham màu đỏ sậm bắt đầu tuôn ra, nham thạch màu đỏ linh linh toái toái chìm chìm nổi nổi ở trong dung nham, tạo thành một đám đảo đơn độc, hoặc là đường núi hiểm trở nối liền cực kỳ nguy hiểm.

Rầm, rầm!

Một đám bọt khí phun lên từ trong nham thạch, đầy ắp mùi lưu huỳnh, những khí thế này nóng đến kinh người, võ giả tu vi không đủ hít một ngụm cũng có thể nướng cháy phổi.

Cảm giác đảo qua, Lâm Minh cũng biết đây cũng không phải dung nham bình thường, dung nham này sợ rằng so sánh với dung nham ở Phàm Nhân giới không chỉ nóng gấp mười lần.

Ùng ùng!

Lâm Minh đột nhiên nghe được thanh âm sấm sét truyền đến từ đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở bên trong bầu trời, hơn ngàn đường quang mang đỏ ngầu sáng lên, những tia sáng này giống như lợi kiếm, bằng tốc độ kinh người bay vụt về Lâm Minh.

- Là vẫn thạch!

Lâm Minh nhẹ hít sâu một hơi, tình cảnh bậc này thế nhưng tương tự trong Thần Hoàng bí cảnh, tuy nhiên uy lực, trình độ dày đặc, tốc độ của vẫn thạch, so sánh với Thần Hoàng bí cảnh cao hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Quả nhiên là thế giới ngọn lửa hủy diệt!

Diện tích của vẫn thạch trước mặt quá lớn, phải nói là toàn bộ thế giới cũng là đầy rẫy vẫn thạch gào thét, muốn tránh ra là không thể nào, chỉ có thể chọn lựa vị trí tương đối thưa thớt vẫn thạch.

Ầm!

Vẫn thạch thứ nhất rơi xuống đất, nhập vào bên trong dung nham, tạo ra sóng lớn dung nham cao ngàn trượng, cả vùng đất bị xé nứt, sóng xung kích kinh khủng càn quét tới đây, cuồn cuộn mãnh liệt, Lâm Minh mặt liền biến sắc, căn bản không có trốn!

Vẫn thạch đường kính chừng vài chục trượng, hơn mười trượng, thậm chí nửa dặm, uy lực quá lớn!

Như vậy cũng có thể so sánh với một kích của đại năng Thần Vực, mặc dù không phải là Lâm Minh đối mặt, mặc dù đánh vào bên cạnh nhưng cũng gánh không được. Thử nghĩ một kích kia đủ để phá hủy một tòa thành thị trăm vạn nhân khẩu, Lâm Minh chỉ sợ cách xa trăm trượng, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

Trong một nháy mắt, Lâm Minh chỉ cảm thấy bộ ngực như gặp phải đòn nghiêm trọng, hắn liều mạng thúc giục chân nguyên hộ thể, giống như một cây rơm rạ lướt nhẹ bay ra ngoài, ngũ tạng lục phủ phảng phất giống như bị nghiền nát, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu, nếu như không phải là Bát Môn Độn Giáp đã tới cửa thứ hai, lại có Huyền Kim thần quả luyện thân thể thành kim cương bất hoại, trong một nháy mắt này Lâm Minh cũng sẽ bị chết ngay lập tức.

Phù phù!

Lâm Minh trực tiếp ngã vào bên trong dung nham, nơi mới vừa rồi vẫn thạch rơi xuống đất, tiểu đảo nham thạch diện tích hơn mười dặm bị hủy toàn bộ, trở thành đại dương dung nham.

Cực độ nóng bỏng đánh tới, da thịt Lâm Minh trong nháy mắt bị đốt trọi, đây là nhiệt độ càng thêm kinh khủng so với thế giới thứ nhất.

Năng lượng ngọn lửa bạo ngược hỗn độn tùy ý xông vào bên trong kinh mạch Lâm Minh, nếu như không phải là hạt giống Tà Thần trấn áp, Lâm Minh sẽ trọng thương tại chỗ.

Mãnh liệt cắn răng một cái, Lâm Minh cố gắng phóng ra một ngụm chân nguyên, bay ra khỏi ao dung nham.

Song hắn còn không có trì hoãn một hơi, lại là một viên vẫn thạch đập phá xuống!

Lâm Minh không nói hai lời, bắn trở lại bên trong dung nham.

Ầm!

Mặc dù ở trong ao dung nham, Lâm Minh cũng tránh không thoát sóng xung kích tập kích, ngay cả người hắn cũng phóng lên cao cùng dung nham, Lâm Minh hộc ra ngụm lớn máu, rồi sau đó trong nháy mắt máu lại bị đốt trọi.

Ở bên trong hỗn loạn, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời có sương mù màu đỏ nồng đặc, ở trong sương mù màu đỏ, có tảng lớn đá vụn nóng bỏng như sao liền cùng một chỗ, những thứ đá vụn màu đỏ này vận chuyển theo một quy tắc thần bí ở trong sương mù màu đỏ, khi vận chuyển, khi tổ hợp, khi phân tán, tạo thành vẫn thạch hạ xuống dưới.

Đây chính là nơi vẫn thạch phát ra?

Lâm Minh thấy một màn như vậy chỉ có thời gian mấy hơi, lại là mấy viên vẫn thạch khổng lồ liên tiếp rơi xuống, liên tiếp nổ tung, nổ cho thần chí Lâm Minh mơ hồ, một viên vẫn thạch cuối cùng đường kính chừng nửa dặm, địa điểm nổ tung cách phía sau Lâm Minh ba mươi trượng, lần này, Lâm Minh cũng gánh không được lực lượng bạo tạc của vẫn thạch nữa, thân thể bị đợt xung kích xông đến chia năm xẻ bảy, sau một khắc, hắn bị bắn ra khỏi Hóa Thần kính.

Sắc mặt Lâm Minh tái nhợt thối lui, trong đầu vẫn hồi tưởng đến cảnh tượng trên bầu trời mà hắn đã nhìn qua ở thế giới thứ hai, không nghi ngờ chút nào, thế giới thứ hai cũng không phải là bằng vào lực lượng tuyệt đối là hắn có thể phá hủy, thế giới thứ hai này vốn chính là thế giới ẩn chứa pháp tắc hủy diệt, lực lượng vẫn thạch mạnh như vậy, cũng không thể hủy diệt nó, chớ nói chi là công kích của Lâm Minh.

- Chênh lệch quá xa, thế giới thứ hai cùng thế giới thứ nhất hoàn toàn không phải là một cấp bậc, lấy thực lực của ta, làm sao phá?

Lâm Minh hoàn toàn nghĩ không ra biện pháp.

Chương 734: Thiên giai Hỏa Tinh!

- Bảy tức thời gian, cũng không tệ lắm, hơn hai tức so với ta tưởng tượng!

Ở lầu các chín tầng trong trung ương Viễn Cổ hoàng thành, thành chủ cười nói.

- Không nghĩ tới sau khi Nặc Ngạn thị bị hủy diệt mười vạn năm, có thể tìm kiếm được một tiểu tử còn sót lại như Nặc Ngạn Minh ở Thần Hoàng bí cảnh, hẳn là vô tình gặp được một phần cơ duyên không tệ, mới có thành tích bây giờ.

Phượng tiên tử bình tĩnh đáp lại, thiên tài gặp phải cơ duyên là quá bình thường, có thể đứng ở võ giả hạ giới trong Viễn Cổ hoàng thành, chín mươi chín phần trăm là gặp được đại cơ duyên, mà võ giả Thần Vực mặc dù chưa chắc gặp phải cơ duyên, nhưng kỳ thật đối với bọn họ mà nói thì bản thân có thể sinh ra ở Thần Vực chính là một loại cơ duyên.

Một vài đại năng Thần Vực cho rằng, có cơ duyên không kỳ quái, nếu là không có cơ duyên, thì ngược lại lại kỳ quái.

Thành chủ Viễn Cổ hoàng thành nói:

- Cơ duyên không coi vào đâu, tuy nhiên ý chí của tiểu tử này bản thân ta là rất thưởng thức, ngươi chẳng lẽ không có phát hiện, ý chí của hắn vượt xa thường nhân, ba thứ ý chí, tư chất, ngộ tính, càng đi về phía sau, ý chí cùng ngộ tính lại càng yêu cầu nặng, ta xem trọng tiểu tử này, có lẽ có một phần cơ hội ở tương lai xa xôi sẽ trở thành nhân vật cấp trưởng lão của Phượng tộc ở Thần Vực ta.

- Ta sẽ cho hắn thêm một chút tài nguyên để ủng hộ, kế tiếp, liền xem sự trưởng thành của hắn a! Chúng ta quấy nhiễu quá nhiều, ngược lại có thể ảnh hưởng tới số mệnh của hắn.

Lúc Lâm Minh lui ra khỏi Hóa Thần kính, lão giả họ Quân hài lòng

nói:

- Hủy Diệt thế giới, kiên trì thời gian bảy tức, ngươi có thể đạt được tư cách tìm hiểu đồ đằng khắc thạch của Cổ Phượng năm ngày, trừ việc đó ra, lúc trước ngươi một kích phá thế giới, còn có tư cách tìm hiểu bảy ngày, tổng cộng có mười hai ngày có thể sử dụng.

Lão giả họ Quân vừa nói ra, Hỏa Bình trực tiếp trợn tròn mắt, mười hai ngày!

Hắn mới có tư cách tìm hiểu ba ngày, Hỏa Vũ bốn ngày, Hỏa Văn Long cũng chỉ là năm ngày, ba người cộng dồn lại, mới tương đương với thời gian tìm hiểu của Lâm Minh.

Hơn nữa mới vừa rồi lão giả họ Quân nói Lâm Minh còn có tư cách tìm hiểu khi một kích phá thế giới là bảy ngày, điều này cũng ý nghĩa, tư cách tìm hiểu lúc trước hắn không có sử dụng. Không có sử dụng đã tiến bộ nhiều như vậy? Nếu như sử dụng thì... Đây không phải là càng biến thái sao?

Hỏa Bình nuốt từng ngụm nước bọt, móc ra một tờ Truyền Âm phù, truyền đem tin tức ra ngoài. Hỏa Văn Long mới vừa chuẩn bị tiến vào tiểu thế giới của mình, ánh lửa chợt lóe trước mắt, một tin tức truyền vào trong tai của hắn, mí mắt hắn nhảy nhảy, một tay đem Truyền Âm phù nắm thành tro bụi.

Cắn răng bước vào bên trong tiểu thế giới của mình, Hỏa Văn Long lập tức vùi đầu vào tu luyện.

Mà lúc này, Lâm Minh đã đi về phía Thiên Chi Hồi Lang, chuẩn bị tiếp tục tham ngộ đồ đằng khắc thạch Phần Thiên, thời gian mười một ngày, đủ có thể khiến hắn tiến thêm một bước về lý giải đối với đồ đằng khắc thạch Cổ Phượng.

Đang muốn mở cánh cửa cấm chế đồ đằng khắc thạch Phần Thiên ra, bên tai Lâm Minh đột nhiên truyền đến một đạo chân nguyên truyền âm.

- Nặc Ngạn Minh, tới lầu các trung ương Viễn Cổ hoàng thành.

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ra, hắn tới Viễn Cổ hoàng thành nhiều ngày như vậy, cũng biết đại khái về lầu các trung ương, chính là phủ thành chủ của Viễn Cổ hoàng thành.

Là Phượng tiên tử tiền bối?

Lâm Minh trầm ngâm trong chốc lát, liền đi tới hướng lầu các trung ương, sau thời gian một nén nhang, hắn đi tới trước lầu các trung ương.

Lầu các trung ương tổng cộng có chín tầng, một tầng cao mười một trượng, chín tầng chính là chín mươi chín trượng, là nơi sùng bái của Cổ Phượng nhất tộc.

Sau chín là mười, sau chín mươi chín là một trăm, sau chín trăm chín mươi chín là một ngàn, tính ra chín thuộc về tự nhiên, nó tượng trưng cho một cái luân hồi.

Suy cho cùng, cùng Phượng Hoàng Niết Bàn có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Lâm Minh đi tới trước lầu các trung ương, sớm đã có một người hầu chờ ở chỗ này, trực tiếp đợi Lâm Minh đến, đưa hắn lên tầng thứ chín của lầu các trung ương.

Đẩy một cái cửa gỗ ngô đồng vạn năm ra, Lâm Minh thấy ở bên trong đại điện, một cô gái mặc quần đỏ ngồi ở trên bảo tọa Phượng Hoàng, bên cạnh nàng còn có một hồng phát lão giả.

Cô gái quần đỏ nhìn qua ba bốn mươi tuổi, cả người tản ra một cỗ khí thế uy nghiêm cao quý, mà Hồng phát lão giả kia, bộ dạng ốm yếu, nhưng trong cặp mắt thủy chung luôn lóe ra một luồng tinh mang.

Hai người, Lâm Minh cũng hoàn toàn nhìn không ra tu vi.

- Vãn bối Nặc Ngạn Minh, bái kiến tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ một cái, hắn đã đoán ra thân phận của hai người này, nữ chính là giám sát sứ Phượng tiên tử, mà lão giả chính là thành chủ Viễn Cổ hoàng thành.

- Nặc Ngạn Minh, thân phận của bản cung ngươi cũng có thể đoán được, ta là giám sát sứ Phượng tiên tử của Viễn Cổ hoàng thành, vị này bên cạnh ta là thành chủ Lam Viêm thượng nhân của Viễn Cổ hoàng thành, Viễn Cổ hoàng thành chúng ta là một trong tam đại thí luyện cấp vương mà Phượng tộc ở Thần Vực thiết lập tại hạ giới, trừ chúng ta ra, còn có Thánh Hỏa hoàng thành, Phục Hy hoàng thành, ngươi là xuất thân từ Viễn Cổ hoàng thành, coi như là nhất mạch đệ tử của Viễn Cổ hoàng thành ta, hữu duyên cùng hai người chúng ta, khảo hạch Hóa Thần kính, thành tích của ngươi nổi trội xuất sắc, song thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ngươi chớ lười biếng, thế giới ngươi tiếp xúc đến, vẫn là hạ giới, còn xa không bằng Thần Vực, Thần Vực to lớn, vượt xa tưởng tượng của ngươi.

- Vâng, đệ tử ghi nhớ.

Lâm Minh thi lễ một lần nữa, thật ra thì không cần Phượng tiên tử nói, Lâm Minh cũng rõ ràng chỗ kinh khủng của Thần Vực.

Ba ngàn đại thế giới, thời thời khắc khắc đều chuyển vận tinh anh về Thần Vực, vị diện chỗ Thiên Diễn đại lục, tựa hồ bởi vì mười vạn năm trước huy hoàng gặp phải trường hạo kiếp nào đó mà vẫn lạc, như thế xem ra, người vị diện khác phi thăng chỉ sợ...

Giả thiết trăm năm phi thăng một người, mười tỷ thế giới, mười vạn năm thời gian, liền có một ngàn tỷ người phi thăng.

Đây là con số kinh khủng bậc nào a.

Hơn nữa những người này cũng là tinh anh trong tinh anh, chính là nhân vật đứng đầu ở Kim Tự tháp của mỗi cái thế giới!

Trừ những người này, thế lực của Thần Vực vốn là càng thêm kinh khủng! Những người đó cũng là đời sau của đại năng Thần Vực, so sánh với võ giả hạ giới cao hơn một mảng lớn.

Chính mình hiện tại tiếp xúc đến Viễn Cổ hoàng thành, ngay cả một góc của băng sơn tựa như hạt gạo mà so với mặt trăng của Thần Vực cũng không tính là gì.

- Rất tốt, ngươi là nhất mạch đệ tử của Viễn Cổ hoàng thành ta, chỉ điểm ngươi là trách nhiệm của ta, đã như vậy, ta liền cho ngươi thêm hai phần cơ duyên.

Phượng tiên tử vừa nói ngón tay vừa bắn ra, hai đạo hồng quang bay vào trong tay Lâm Minh, một tấm ngọc giản, một hộp ngọc.

Lâm Minh liếc mắt quét ngọc giản một cái, vẫn là ghi chép cặn kẽ về Hỏa hệ pháp tắc, trình độ tinh diệu kia, so sánh với ngọc giản Phượng tiên tử ban cho mình chỉ có hơn chớ không kém, hơn nữa khó được nhất chính là, hai bộ ngọc giản tựa hồ xuất từ một chỗ, có rất nhiều địa phương có thể xác minh lẫn nhau, nếu như cùng nhau tìm hiểu thì làm ít công to a.

Phượng tiên tử nói:

- Đây là ngọc giản của một gã trưởng lão của Phượng tộc Thần Vực trước khi niết bàn đã lưu lại, hắn cũng là ân sư nhập môn của ta, hiện tại cho ngươi mượn tìm hiểu, trước khi rời đi Viễn Cổ hoàng thành, ngươi phải trả ngọc giản lại cho ta.

Lâm Minh nghe xong trong lòng cả kinh, di vật do ân sư nhập môn của Phượng tiên tử lưu lại? Trình độ trân quý của tấm ngọc giản này đối với Phượng tiên tử có thể nghĩ.

Hắn lạy một cái thật sâu, yên lặng ghi nhớ phần ân tình này.

Mặc dù Phượng tiên tử nói chỉ điểm mình là chức trách của nàng, nhưng đối với chính mình mà nói chính là kỳ ngộ lớn lao.

- Ghi chép trong ngọc giản chỉ tạo điều kiện cho ngươi tham khảo, chỉ có từ đó lĩnh ngộ thứ thuộc về một mình ngươi, ngươi mới có tư cách đánh sâu vào cảnh giới võ đạo cao hơn, còn có một phần cơ duyên khác, cũng mở ra xem một chút đi.

- Vâng!

Lâm Minh cung kính thu hồi ngọc giản, mở ra hộp ngọc thứ hai.

Sau khi mở hộp ngọc ra, nhất thời có một cỗ khí tức ngọn lửa nồng đậm dật tán mà đến, mang theo một cỗ lệ khí bạo liệt, dường như muốn xé rách Lâm Minh.

Một khắc kia, hạt giống Tà Thần trong Lâm Minh mơ hồ rung động, tựa hồ cực kỳ hưng phấn, trong lòng Lâm Minh rùng mình, đây chẳng lẽ là... Hỏa Tinh?

Quả nhiên là Hỏa Tinh! Hơn nữa phẩm cấp cực cao!

Phượng tiên tử nói:

- Đây là Hỏa Tinh thiên giai trung phẩm, tên là Phần Tinh Chi Viêm, Có trợ giúp thật lớn đối với việc ngươi tìm hiểu Hủy Diệt ý cảnh.

Phần Tinh Chi Viêm... Lâm Minh nheo mắt, đốt cháy một ngôi sao, khẩu khí thật lớn.

Phượng tiên tử tựa hồ nhìn thấu tâm tư Lâm Minh, khẽ mỉm cười nói:

- Tên của Hỏa Tinh, chẳng qua là đại biểu cho nguyên nhân tạo thành Hỏa Tinh này, cũng không đại biểu phẩm cấp của nó, Hỏa Tinh trong tay ngươi mặc dù tên là Phần Tinh Chi Viêm, thật ra thì bởi vì phẩm cấp quá thấp, căn bản không thể nào đốt cháy tinh thể, ở phía trên Hỏa Tinh, còn có hỏa chủng mạnh hơn, ngươi bây giờ, hấp thu một quả Hỏa Tinh thiên giai trung phẩm đã hết sức miễn cưỡng, đây vẫn là dưới tình huống cân nhắc thân hòa độ ngọn lửa của ngươi đủ cao, ngươi lại không đạt tới cấp độ tiếp xúc hỏa chủng.

Nghe Phượng tiên tử vừa nói, trong lòng Lâm Minh chợt hiểu ra, mượn Lạc Tinh chi hỏa trong cơ thể hắn đã hấp thu mà nói, nó là vẫn thạch rơi xuống đất sinh ra ngọn lửa tạo thành Hỏa Tinh, tiểu vẫn thạch sinh ra Hỏa Tinh phẩm cấp tự nhiên thấp, nếu như là hai tinh thể chạm vào nhau, như vậy sinh ra Hỏa Tinh, cấp bậc sẽ đạt tới trình độ khó có thể tưởng tượng.

Mặc dù điều kiện tạo thành Hỏa Tinh hết sức hà khắc, nhưng là thế giới lớn như vậy, tổng số Hỏa Tinh sẽ cực kỳ khủng bố, hơn nữa Hỏa Tinh một khi tạo thành, sẽ rất khó mai một, mấy tỷ năm thậm chí vài tỷ năm tích lũy, số lượng cũng cực kỳ khả quan.

Phượng tiên tử lại nói:

- Hủy Diệt thế giới của Hóa Thần kính, xa không phải là Chước Nhiệt thế giới có thể so với, phía trên Chước Nhiệt, mới là Hủy Diệt, chỉ dựa vào lực lượng tuyệt đối, đừng mơ tưởng đánh bại Hủy Diệt thế giới, phải hiểu được pháp tắc!

- Hấp thu Phần Tinh Chi Viêm, hẳn là có trợ giúp một chút đối với việc ngươi tìm hiểu pháp tắc hủy diệt của ngọn lửa, nhớ lấy, Hỏa Tinh như vũ khí, nó chẳng qua là ngoại lực, chỉ có lý giải của ngươi đối với pháp tắc, ý chí của ngươi, mới là thứ để ngươi dựa vào lớn nhất, nếu như ngươi có thể kiên trì thời gian hai mươi tức ở Hủy Diệt thế giới, rồi hãy tới tìm ta, đến lúc đó ta sẽ chỉ điểm nữa cho ngươi!

- Vâng, tiền bối.

Lâm Minh cúi đầu thật sâu, cáo lui rời đi.

Hắn không có lại đi Thiên Chi Hồi Lang tìm hiểu đồ đằng Cổ Phượng, mà là trở lại bên trong tiểu thế giới của mình, phong bế cửa, bắt đầu bế quan.

Lâm Minh lấy hộp ngọc phong ấn từ trong Tu Di giới ra.

Hỏa Tinh thiên giai trung phẩm!

Đối với Phượng tiên tử mà nói, đây không coi là cái gì, nhưng nếu như đặt ở Thiên Diễn đại lục, lại có thể để cho võ giả Mệnh Vẫn Hỏa hệ điên cuồng, để cho đại năng Thần Hải Hỏa hệ đỏ mắt.

- Phía trên Hỏa Tinh, vẫn còn có hỏa chủng...

Lâm Minh nhẹ hít một hơi, đây cũng không vượt ra ngoài dự liệu của hắn, tựa như phía trên bảo khí là thánh khí, bảo khí, Hỏa Tinh có chín phẩm cấp, chẳng qua là tương ứng ở hạ giới, mà ở Thần Vực, ắt phải có tồn tại cường đại hơn.

- Không biết ta hấp thu Phần Tinh Chi Viêm này, thực lực sẽ tăng lên bao nhiêu a?

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong mắt lóe ra tia sáng hưng phấn.

Chương 735: Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Minh bắt đầu giải phong ấn.

Phong ấn tổng cộng chín đạo, Lâm Minh chỉ cởi bỏ ba đạo phong ấn, toàn bộ hộp ngọc trực tiếp hòa tan, trong không khí tràn ngập sóng nhiệt kinh người, may mà vị trí không gian Lâm Minh là tiểu thiên thế giới độc lập, nếu là ở trong phòng, sợ là phòng ở đều bị đốt.

Đạo phong ấn thứ bảy, thứ tám cởi bỏ theo thứ tự, hào quang Hỏa Tinh càng ngày càng mãnh liệt, mắt nhìn nó đều cảm thấy ánh mắt như phỏng.

Rốt cuộc, Lâm Minh cởi bỏ đạo phong ấn thứ chín, trong lúc nhất thời, ngọn lửa màu tím đỏ tăng vọt nhiều lần trong nháy mắt, hóa thành một đoàn ngọn lửa màu tím hừng hực thiêu đốt, lơ lửng ở giữa không trung, dường như một con quái thú dữ tợn.

Chỉ nghe thanh âm ầm ầm, dường như có một viên vẫn tinh rơi xuống từ trời cao vạn dặm, gào thét phá vỡ không khí, ngọn lửa kéo thật dài cuồn cuộn mà đến.

- Đây chính là Phần Tinh Chi Viêm.

Lâm Minh xem ngọn lửa màu tím thiêu đốt sáng quắc trước mắt, ở trung ương đoàn ngọn lửa, có một đạo điều văn màu tím xoay tròn.

Lâm Minh vừa động tâm niệm, cảm giác liên hệ đến trên điều văn màu tím, lúc này mới phát hiện, kỳ thật nó là bởi vì là áp súc cao mà hỏa năng lượng hóa lỏng.

Đây là thiên giai Hỏa Tinh mới có phản ứng, mà nếu hướng lên trên, đến cảnh giới nguồn lửa, sẽ xuất hiện trạng thái hỏa năng lượng hóa tinh hạch cố định, sẽ trở thành hạt giống chân chính.

Hấp thu Hỏa Tinh, thân thể sẽ tồn lưu một tia Hỏa Tinh năng lượng, cỗ năng lượng này sẽ tẩm bổ Toàn Đan trong cơ thể, khiến tinh hạch Toàn Đan tiến thêm một bước.

Trong cơ thể võ giả bình thường chỉ có thể ngưng lại một quả Hỏa Tinh, hấp thu Hỏa Tinh mới, cần bỏ qua Hỏa Tinh cũ, bỏ qua một quả Hỏa Tinh nhiều năm bồi dưỡng dung hợp, tự nhiên sẽ tổn thất một ít lực lượng, mà Lâm Minh hoàn toàn không tồn tại vấn đề như vậy.

Có hạt giống Tà Thần, Hỏa Tinh có luôn luôn hấp thu.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh trực tiếp ấn đoàn ngọn lửa màu tím vào trái tim, ở trong nháy mắt ngọn lửa tiếp xúc thân thể Lâm Minh, đoàn ngọn lửa màu tím phát ra tiếng gầm gừ hung mãnh, thể tích tăng vọt gấp mười, dường như có một thái cổ cự thú cất chứa trong ngọn lửa, rống giận với Lâm Minh, không cam lòng bị cắn nuốt.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên sờ, chân nguyên bùng nổ, chân nguyên mênh mông dựa theo Hỏa chi pháp tắc đem đoàn ngọn lửa màu tím trói buộc thật mạnh.

Rống rống rống!

Phần Tinh Chi Viêm dường như đã có linh trí, bắt đầu điên cuồng giãy giụa, nhưng mà nó chung quy không giãy được Lâm Minh trói buộc, ở trong nháy mắt ngọn lửa tiếp xúc thân thể Lâm Minh, hạt giống Tà Thần chấn động kịch liệt, ẩn ẩn phát ra tiếng động long ngâm phượng hót, Phần Tinh Chi Viêm dường như gặp khắc tinh, lập tức uể oải rất nhiều.

Vù vù vù, hạt giống Tà Thần nổi lên một lốc xoáy điên cuồng, tùy ý cắn nuốt năng lượng trong Phần Tinh Chi Viêm, nhưng có đại lượng hỏa năng lượng tràn đến, Lâm Minh lập tức cảm thấy một cỗ nhiệt lưu như dung nham chảy khắp tứ chi bách hải.

Tầng tầng mồ hôi tinh mịn chảy ra từ trán Lâm Minh, loại trình độ năng lượng thô bạo này hắn hoàn toàn có thể chịu đựng...

Nói đến cùng, Phượng tiên tử vẫn xem nhẹ Lâm Minh ở phương diện hỏa năng lượng, bởi vì nàng không biết hạt giống Tà Thần tồn tại, cũng phán đoán sai tốc độ Lâm Minh lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc dưới sự trợ giúp của hạt giống Tà Thần.

Cho dù Hỏa Tinh cao cấp hơn Phần Tinh Chi Viêm một chút, Lâm Minh cũng có nắm chắc nhất định hấp thu.

Đương nhiên, nguyên nhân Phượng tiên tử đưa Phần Tinh Chi Viêm cho Lâm Minh là xem trọng Hủy Diệt ý cảnh ẩn chứa trong Phần Tinh Chi Viêm, Hỏa Tinh chung quy chỉ là ngoại lực, hiện tại đẳng cấp không đủ không việc gì, ngày sau có thể đổi mới thăng cấp.

Nhưng pháp tắc ý cảnh sẽ không như thế, nó là thứ chân chính thuộc về chính mình, từ ý nghĩa này, Phần Tinh Chi Viêm càng thích hợp Lâm Minh.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, trên thân Lâm Minh nổi lên một tầng ánh sáng đỏ mờ nhạt, tầng tầng ánh sáng đỏ vây quanh cùng một chỗ, giống như một cái kén, bao bọc Lâm Minh lại.

Ở cùng lúc hạt giống Tà Thần hấp thu hỏa lực, Hắc Động Tinh Hạch trong đan điền Lâm Minh đã cắn nuốt hỏa lực bốn phía, tuy rằng Lâm Minh đột phá Toàn Đan trung kỳ không lâu, nhưng bản thân hắn cơ sở vững chắc, lại ở trong Viễn Cổ hoàng thành nhiều lần nhận năng lượng thanh tẩy, lĩnh ngộ căn nguyên pháp tắc, tốc độ hắn tu luyện có thể nói là tiến triển cực nhanh, đã càng ngày càng tới gần Toàn Đan hậu kỳ.

Một cái canh giờ, hai cái canh giờ, ba cái canh giờ... Ước chừng nửa ngày trôi qua, năng lượng trong thân thể Lâm Minh bốc lên kịch liệt, hấp thu Phần Tinh Chi Viêm đã tới giai đoạn cuối cùng, hỏa năng lượng trong kinh mạch đan điền đã bị nén ép đến thực chất, bình thường Toàn Đan trung kỳ hấp thu thiên giai Hỏa Tinh sẽ là tự sát, nhiều năng lượng như vậy, đủ để bọn họ nổ tan xác mà chết.

Lại non nửa canh giờ, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt như lợi kiếm xông phá hư không.

- Ngưng tụ!

Ba!

Một vòng năng lượng màu đỏ dâng ra từ trên thân Lâm Minh, lực lượng khơi dậy chấn động không gian kịch liệt, thân thể Lâm Minh hoàn toàn biến thành ánh sáng màu đỏ, giống như huyết mã não.

Đến tận đây, hắn rốt cuộc hoàn toàn hoàn thành hấp thu Phần Tinh Chi Viêm.

Thở một hơi dài, lưng Lâm Minh đã bị ướt đẫm mồ hôi, nguyên bản chỉ cần hấp thu Phần Tinh Chi Viêm, Lâm Minh còn không mệt như vậy, hắn là ở đồng thời hấp thu Phần Tinh Chi Viêm, mượn năng lượng Phần Tinh Chi Viêm tẩm bổ đan điền, như vậy sẽ vô cùng gian nan.

Nhìn vào trong đan điền, tinh hạch Toàn Đan lại lớn thêm một vòng, tốc độ quay tròn cũng nhanh hơn, tuy rằng chưa thể đột phá Toàn Đan hậu kỳ, nhưng đã chênh lệch không lớn, tu vi Lâm Minh dừng tại Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong.

Mà trong trái tim, Phần Tinh Chi Viêm hoàn toàn bị hạt giống Tà Thần hấp thu, hóa thành một viên tinh hạch như tinh thể, xoay tròn chung quanh hạt giống Tà Thần, mấy mai Hỏa Tinh bậc thấp phía trước, toàn bộ Địa Tâm Xích Viêm cùng Lạc Tinh chi hỏa bị Phần Tinh Chi Viêm hấp thu, hóa thành tinh hạch càng nhỏ hơn, xoay tròn chung quanh Phần Tinh Chi Viêm.

Hạt giống Tà Thần là hằng tinh, Phần Tinh Chi Viêm là hành tinh, mà Địa Tâm Xích Viêm cùng Lạc Tinh chi hỏa lại là vệ tinh, loại phương thức vận chuyển âm thầm phù hợp cảnh tượng thiên thể vận chuyển, dường như toàn bộ thế giới pháp tắc, ngược dòng đến cuối cùng, đều là tương thông.

- Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong, thêm một quả Hỏa Tinh thiên giai trung phẩm, với Hỏa Tinh là hủy diệt pháp tắc, đi tìm hiểu Phần Thiên đồ đằng khắc thạch, một ngày sau, ta lại đi tấn công thế giới

Hóa Thần kính thứ hai, không biết sẽ như thế nào?

Lâm Minh nắm chặt nắm tay, bước đi tới Thiên Chi Hồi Lang.

...

- Thật có lỗi, Nặc Ngạn Minh đại nhân, Thiên Chi Hồi Lang Phần Thiên đồ đằng khắc thạch đang có người ta tham ngộ, hẳn còn phải nửa ngày...

Ở thời điểm Lâm Minh đi đến Thiên Chi Hồi Lang, liền bị thủ vệ giả ngăn cản.

- Không sao, ta chờ.

- Ân... Dựa theo ghi lại, Nặc Ngạn Minh đại nhân còn có... Ngô, mười một ngày tìm hiểu?

Thủ vệ sửng sốt, con số mười một ngày này tương đối khoa trương:

- Nặc Ngạn đại nhân, xin hỏi lần này ngươi muốn dùng mấy ngày, ta sẽ đăng ký.

- Dùng toàn bộ!

Lâm Minh không chút do dự nói.

- Dùng toàn bộ? Ngài xác định?

Thủ vệ cả kinh trong lòng, bình thường mà nói, võ giả đều vô cùng quý trọng cơ hội tìm hiểu đối với Phượng Hoàng vật tổ khắc thạch, tìm hiểu ba bốn ngày thời gian, sẽ đi ra ngoài bế quan tiêu hóa một hồi lâu, rồi trở về tìm hiểu, không nghĩ tới Lâm Minh một hơi muốn dùng mười một ngày, mười một ngày tìm hiểu cường độ cao rất dễ dàng bởi vì tiêu hóa không được mà làm. Lãng phí một ít thời gian.

- Phải, dùng toàn bộ!

Lâm Minh nói.

- Ta đã biết.

Thủ vệ ghi lại thời gian.

Lâm Minh ngồi xuống điều tức ngay tại bên ngoài Thiên Chi Hồi Lang, sau nửa ngày, người tìm hiểu Phần Thiên đồ đằng khắc thạch lưu luyến đi ra, đối phương rõ ràng là một võ giả Mệnh Vẫn.

Lâm Minh mặt không chút thay đổi đi vào trong mật thất, bắt đầu tìm hiểu.

Trên vật tổ khắc thạch, như trước là mấy trăm ngọn lửa ẩn chứa huyền ảo vô cùng.

Ở dưới ánh mắt Lâm Minh nhìn chăm chú, những ngọn lửa này dường như vũ động lên, quỹ tích chúng nó vận động, đúng là diễn biến thiên đạo pháp tắc Lâm Minh trông được ở Hủy Diệt thế giới.

Hết thảy hình ảnh phản chiếu trong con ngươi Lâm Minh, rồi sau đó bị hạt giống Tà Thần khắc thành vật tổ màu vàng, ghi lại vĩnh cửu, mà ở bên cạnh hạt giống Tà Thần, Phần Tinh Chi Viêm hình thành tinh hạch, cùng với vật tổ màu vàng phát ra ánh sáng đỏ mờ nhạt... Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Minh giống như một pho tượng ngồi ở trước Cổ Phượng vật tổ khắc thạch, không nhúc nhích.

Ba ngày, năm ngày, bảy ngày, chín ngày...

- Hả? Tiểu gia hỏa Nặc Ngạn Minh này một hơi tìm hiểu mười một ngày?

Ở trung ương lầu các Viễn Cổ hoàng thành, Lam Viêm thượng nhân vừa mới nhận được tin tức, tuy rằng hắn thưởng thức Lâm Minh, nhưng cũng sẽ không chú ý Lâm Minh mọi lúc.

- Phải, hiện tại đã chín ngày, ta cũng vừa mới biết được chuyện này, dùng một hơi mười một ngày cũng không sáng suốt, tách ra, thời điểm gặp được nghi hoặc ở trong tu luyện lại đi tìm hiểu vật tổ khắc thạch, hiệu quả rất tốt.

Ở đối diện Lam Viêm thượng nhân, Phượng tiên tử nhíu mày nói.

- Nói là nói như vậy, tuy nhiên tiểu tử Nặc Ngạn Minh này cũng không ngốc, hắn khẳng định cũng biết làm như thế nào mới tốt nhất, hắn tất nhiên có ý nghĩ của chính mình.

Lam Viêm thượng nhân nhấp một miệng trà.

Phượng tiên tử khẽ gật đầu:

- Quả thật, ta chỉ sợ hắn quá tự tin, mười một ngày chồng chất cùng một chỗ, cho dù ngộ tính cao tới đâu, liên tục dùng não cũng sẽ mỏi mệt, ba ngày trước, Hỏa Văn Long cũng đánh tan thế giới thứ nhất, hơn nữa hắn hiểu được lực lượng pháp tắc thế giới thứ nhất, cuối cùng nghịch chuyển lộ tuyến pháp tắc khiến hỏa năng lượng bắt đầu sụp xuống, loại phương pháp này so với phương thức Nặc Ngạn Minh đánh tan càng thêm cao minh...

- Ha ha ha!

Lam Viêm thượng nhân buông chén trà, cười ha hả.

- Như thế nào nghe ngươi nói dường như lo lắng Nặc Ngạn Minh bị vượt quaHỏa Văn Long cũng là đệ tử Viễn Cổ hoàng thành ta, cạnh tranh lẫn nhau đối với hai phương đều có chỗ tốt, lại nói Hỏa Văn Long muốn vượt qua Lâm Minh còn sớm, hắn ở thế giới thứ hai chỉ kiên trì ba tức mà thôi...

- Ân... Không biết lần này Nặc Ngạn Minh sẽ có thành tích gì.

Phượng tiên tử nghĩ như vậy, trong lòng thật ra chờ mong.

Lại hai ngày trôi qua.

- Đã đến giờ, xuất hiện đi!

Một đạo thanh âm như sấm sét vang lên bên tai Lâm Minh, Lâm Minh từ trạng thái nhập định chậm rãi mở hai mắt, trong nháy mắt kia, trong con ngươi Lâm Minh hiện lên ảnh phản chiếu của diễn biến thiên thể, vô số tinh tú ngã xuống, thiêu đốt, hỏa lực bùng nổ, thẳng hướng trời xanh!

- Mười một ngày, không biết lần này với lý giải của ta đối với Hủy Diệt ý cảnh, có thể ở Hóa Thần kính cầm cự đến trình độ nào?

Lâm Minh hít sâu một hơi, đứng lên, hiện tại hắn có rất nhiều lĩnh ngộ muốn đi Hóa Thần kính xác minh.

Chương 736: Xuất quan

- Nga? Nặc Ngạn Minh xuất quan?

Ở trong Viễn Cổ hoàng thành, các võ giả khác sớm chiếm được tin tức.

- Không biết Nặc Ngạn Minh có thể trực tiếp sấm Hóa Thần kính hay không...

Một võ giả dùng giọng điệu ghen tị hỗn loạn sùng bái nói.

- Hẳn hẳn đã bế quan một đoạn thời gian đi. Rất nhiều võ giả tìm hiểu đá khắc vật tổ xong đều có rất nhiều lĩnh ngộ, cần tiêu hóa một đoạn thời gian mới sấm đá khắc vật tổ, như vậy nắm chắc khá lớn.

- Không biết lần này Nặc Ngạn Minh có thể kiên trì bao lâu, thậm chí có thể phá thế giới thứ hai hay không?

- Á thế giới thứ hai? Đừng choáng váng, thế giới thứ hai nào có đơn giản như vậy, Hóa Thần kính tổng cộng chín tầng thế giới, phá sáu bảy tầng, chính là Thánh Chủ, phá chín tầng là Thần Đế, nếu muốn phá thế giới thứ hai, ít nhất phải có thực lực chống lại cường giả Thần Hải thế gian, Nặc Ngạn Minh thiên phú cao không sai, nhưng tu vi chỉ có Toàn Đan kỳ, làm sao có thể phá thế giới thứ hai? Nếu nói hắn có thể kiên trì mười mấy tức thời gian ta còn tin tưởng.

- Chống lại cường giả Thần Hải thế gian?

Các võ giả nghe đến đó đều hơi kinh hãi, tuy rằng nói thế gian không đáng giá nhắc tới so với Thần Vực, nhưng cường giả Thần Hải là tồn tại cấp cao nhất thế gian, còn xa xa không phải đám trẻ tuổi bọn hắn có thể với tới.

Thời điểm mọi người đang nhao nhao nghị luận, lại chiếm được tin tức Lâm Minh tái nhập Hóa Thần kính.

Không bế quan, trực tiếp sấm!

- Nặc Ngạn Minh thật đúng là tự tin!

- Không biết mười một ngày này hắn có lĩnh ngộ gì, thật hâm mộ hắn a!

Trừ bỏ Lâm Minh, cao thủ như Hỏa Văn Long, đại đa số võ giả căn bản không có cơ hội trường kỳ bế quan, cơ hội bọn họ tìm hiểu đá khắc vật tổ rất ít, thời điểm không thể tìm hiểu, bọn họ cũng chỉ có thể đi ra từ trong tiểu thiên thế giới, quan sát năng lượng pháp tắc Viễn Cổ hoàng thành vận chuyển, từ đó nhận được một ít thể ngộ nhỏ nhoi.

...

Ở địa điểm thí luyện Hóa Thần kính, Quân Tính lão phân mỉm cười nhìn về phía Lâm Minh:

- Không bế quan một đoạn thời gian đã trực tiếp đến sao?

Lâm Minh nói:

- Không được, mấy ngày này đệ tử luôn luôn có một chút thứ muốn thử, chờ không kịp.

Mười một ngày, Lâm Minh lý giải đối với Hỏa Diễm ý cảnh đã đạt tới trình độ cực cao, đối với Hủy Diệt ý cảnh cũng đã nhập môn, hắn có rất nhiều lĩnh ngộ, nhưng chính xác hay không còn phải dựa vào Hóa Thần kính kiểm nghiệm.

Tuy rằng biết rõ bế quan một ngày nữa sẽ có được thành tích tốt hơn, nhưng đối với Lâm Minh mà nói, lấy được thành tích gì cũng không trọng yếu, quan trọng là... Tăng lên pháp tắc ý cảnh.

- Hóa Thần kính còn đang được sử dụng, chờ non nửa canh giờ.

Ở Viễn Cổ hoàng thành, Hóa Thần kính chỉ có một khối, tất cả võ giả thí luyện đều cần dùng đến Hóa Thần kính, cho dù mỗi lần sử dụng thời gian rất ngắn, cũng thường xuyên hội ngộ đến tình huống, Hóa Thần kính bị chiếm dụng.

Đợi nửa canh giờ, Quân Tính lão nhân châm một tấm Truyền Âm phù cho Phượng tiên tử, đưa Lâm Minh tới trước Hóa Thần kính.

Đây là lần đầu tiên thí luyện của Lâm Minh sau khi bế quan, tự nhiên hấp dẫn đại lượng võ giả chú ý.

Một bàn tay đặt trên Hóa Thần kính, Lâm Minh nhập định ngay lập tức.

- Tầng thế giới thứ nhất, phá!

Ở trong Hóa Thần kính, Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ trong tay, dùng ra một chiêu Táng Thiên, vẻn vẹn chỉ vận dụng bốn thành lực lượng, thế giới thứ nhất ầm ầm sụp xuống!

Sáu tức thời gian, phá thế giới thứ nhất!

Quân Tính lão nhân sáng mắt lên, thành tích này, vô cùng nghịch thiên.

Địa phương Lâm Minh tiếp xúc Hóa Thần kính xuất hiện vết rạn nhè nhẹ, vết rạn so với lần trước còn lớn hơn, đường kính ước chừng một xích.

Sáu tức phá thế giới, đường kính một xích...

Võ giả ở đây thấy một màn như vậy đều chết lặng, Lâm Minh tiến bộ quá nhanh, làm cho bọn họ theo không kịp, thế cho nên căn bản lười so sánh cùng Lâm Minh.

- Thế giới thứ hai!

Lâm Minh đứng ở trên sông dung nham sôi sùng sục, nhìn tinh tú màu đỏ che kín bầu trời, từng viên vẫn thạch thật lớn dựng dục ở trong tinh tú, tiếp theo liền gào thét rơi xuống!

Hủy Diệt ý cảnh Hỏa chi thế giới, lực lượng không gian thế giới này phòng thủ kiên cố, với lực lượng Lâm Minh, ngay cả lay chuyển nó cũng không thể, nếu muốn hủy diệt thế giới này, chỉ có thể dựa vào hủy diệt pháp tắc, nghịch chuyển Tinh Thần Chi Liên, đánh vỡ cân bằng trong tinh thể, cuối cùng dựa vào lực lượng hủy diệt của bản thân thế giới để nó sụp đổ.

Nhưng không nói đến hiện tại Lâm Minh lĩnh ngộ đối với Hỏa chi ý cảnh còn không thể đạt tới độ cao kia, cho dù độ cao pháp tắc đạt tới, lực lượng hắn cũng không đủ để nghịch chuyển Tinh Thần Chi Liên, cho nên phá thế giới thứ hai căn bản không có niềm tin.

Lần này hắn đến thế giới thứ hai, chỉ là vì nghiệm chứng lĩnh ngộ.

Vù!

Viên vẫn thạch thứ nhất kéo theo ngọn lửa thật dài gào thét xuống, Lâm Minh hoàn toàn không có ý tứ né tránh, mưa thiên thạch quá dày đặc, mặc kệ trốn thế nào đều bị dư ba bùng nổ tấn công.

Lâm Minh đột nhiên run lên trường thương trong tay.

Ầm ầm!

Vẫn thạch rơi xuống đất, mặt đất bị xé rách, dung nham bị đánh tạo thành sóng lớn cao trăm trượng!

Ở thời điểm sóng xung kích tùy ý mà đến, trong đầu Lâm Minh xuất hiện cảnh tượng ngọn lửa trong Phần Thiên đồ đằng khắc thạch. Phần Thiên đồ đằng khắc thạch, hủy diệt thương thiên, ẩn chứa pháp tắc tinh diệu nhất chính là Hủy Diệt ý cảnh!

- Phá cho ta!

Lâm Minh rống to một tiếng, trường thương trong tay như Giao Long màu đỏ, đâm ra một kích, mang theo thương mang màu xanh da trời, thẳng hướng dung nham mà đi!

Hào quang như hiện lên thái dương, trong nháy mắt, sóng lửa bị Lâm Minh xé mở!

Luận lực lượng, uy lực vẫn thạch đường kính mấy chục trượng rơi xuống đất có thể so với một kích toàn lực của Thần Vực đại năng, mặc dù là dư ba cũng không phải thứ Lâm Minh có thể chống lại.

Nhưng mà kết quả Lâm Minh xé mở sóng xung kích, tàn sát năng lượng bừa bãi, cấp chính mình một chỗ an toàn.

Đây chính là chỗ pháp tắc cao minh, Lâm Minh hiểu được hủy diệt pháp tắc thế giới thứ hai, mới có thể lấy yếu thắng mạnh, tìm được sinh cơ.

Phá vỡ đạo dung nham thứ nhất, sắc mặt Lâm Minh ửng hồng, căn bản không kịp thở dốc, lại một trận nổ ầm ầm, viên vẫn thạch thứ hai buông xuống!

Trường thương trong tay ngang dọc.

Trục Nhật!

Đâm ra một thương, ngang mười dặm bầu trời, sóng ngọn lửa lại bị Lâm Minh xuyên qua!

Kế tiếp, viên vẫn thạch thứ ba!

Một viên vẫn thạch này so với hai viên trước đường kính lớn hơn nữa, ước chừng nửa dặm, thời điểm nó buông xuống mặt đất, toàn bộ đại địa đều là đột nhiên chấn động, vô số đá vụn sụp đổ, dường như tâm trái đất đều bị đánh nát, dung nham thẳng hướng tận trời, Lâm Minh đối mặt với ngọn lửa hải triều này, Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, hạt giống Tà Thần trong ngưng tụ nén ép chân nguyên gào thét mà ra.

Táng Thiên!

Đâm ra một thương, Lâm Minh nghịch chuyển lực lượng không gian, với lý giải của hắn đối với Hỏa chi ý cảnh, ngạnh sinh xé rách tường lửa trăm trượng!

Liên tiếp phá ba lượt công kích, tuy rằng Lâm Minh tiêu hao không ít, nhưng năng lực khôi phục đồng dạng xuất sắc, mũi thương vừa chuyển, Lâm Minh đâm ra thương thứ tư, Quán Hồng!

Rầm rầm rầm!

Một kích lại một kích, Lâm Minh giống như Giao Long vẫn vũ trong sông dung nham, Trục Nhật, Truy Điện, Quán Hồng, Táng Thiên, các loại chiêu thức bị hắn lần lượt dùng ra!

Mà một màn này, toàn bộ ở trong mắt Phượng tiên tử cùng Lam Viêm thượng nhân.

- Tiểu tử này, coi mưa thiên thạch trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính trở thành nơi lịch lãm.

Lam Viêm thượng nhân cười nói, trong giọng nói tràn đầy ý thưởng thức.

Trong các loại chiêu thức của Lâm Minh, kỳ thật Trục Nhật thích hợp phá Hỏa chi ý cảnh nhất, bản thân Trục Nhật chính là chiêu thức đơn thuần sử dụng Hỏa chi ý cảnh.

Về phần Táng Thiên, Quán Hồng tuy rằng uy lực lớn hơn, nhưng tiêu hao cũng lớn, nếu đánh nhau lâu dài, Lâm Minh chiêu chiêu nên dùng Trục Nhật, như vậy mới có thể với tiêu hao nhỏ nhất, lấy được thành quả lớn nhất.

Nhưng Lâm Minh cố tình không làm như vậy, từ Trục Nhật đến Táng Thiên, chiêu thức lần lượt dùng ra, thậm chí ngay cả ý cảnh không hợp Truy Điện, hắn cũng sẽ sử dụng ngẫu nhiên ở thời điểm sóng vẫn thạch xung kích yếu kém.

Bởi vì chỉ có sử dụng chiêu thức bất đồng, mới có thể không đồng góc độ, càng lĩnh ngộ hủy diệt pháp tắc sâu khắc, nghiệm chứng kết luận hắn nhận được ở trong Thiên Chi Hồi Lang chính xác hay không.

Làm như vậy đương nhiên tiêu hao lớn hơn, cũng sẽ ảnh hưởng nhất định đến thành tích cuối cùng của Lâm Minh, nếu là hạng người tham hư vinh, sẽ không làm như vậy.

Lam Viêm thượng nhân cùng Phượng tiên tử đều là nhân vật sống trên vạn năm, với nhãn lực bọn họ, tự nhiên rất dễ dàng nhìn ra dụng ý Lâm Minh, cho nên Lam Viêm thượng nhân mới có thể thưởng thức.

- Đã hai mươi tức, sức chịu đựng của Nặc Ngạn Minh so với ta tưởng tượng tốt hơn nhiều lắm.

Phượng tiên tử cũng không chút nào keo kiệt tán thưởng.

- Ân... Hắn có sức chịu đựng tốt như vậy là đến từ thành tựu luyện thể, pháp thể song tu, rất nhiều Thần Vực trẻ tuổi tuấn kiệt cũng không dễ dàng nếm thử, hắn còn tuổi nhỏ có thể làm đến một bước này, hẳn là ăn rất nhiều khổ, hơn nữa có cơ duyên không tệ, ta thấy hắn còn có thể kiên trì thời gian không ngắn, có lẽ có thể ba mươi tức.

Lam Viêm thượng nhân cùng Phượng tiên tử nói chuyện với nhau, lại trôi qua mấy tức, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh đã tiêu hao sáu thành, trán hắn tràn đầy mồ hôi, Cổ Phượng ấn ký chỗ mi tâm đỏ sẫm như máu.

Oanh!

Lại một khối vẫn thạch đường kính nửa dặm thật lớn rơi xuống đất, thân thể Lâm Minh như lá cây lui về, ở trong quá trình rút lui, hắn đâm liên tiếp mười mấy thương, dập nát sóng lửa xung kích, nhưng mà lại như trước bị dư ba nhảy vào trong kinh mạch, bị một chút vết thương nhẹ.

Hai mươi lăm tức, hai mươi sáu tức, hai mươi bảy tức... Ba mươi tức!

Mưa thiên thạch càng ngày càng dày đặc, trong con ngươi Lâm Minh tràn đầy hư ảnh ngọn lửa, trường thương màu đỏ trong tay đã bị cháy sạch đỏ rực, mặc dù Lâm Minh tinh thông Hỏa chi pháp tắc, trên thân cũng có nhiều chỗ bỏng.

Ba mươi mốt tức, ba mươi hai tức... Chân nguyên trong cơ thể

Lâm Minh tiêu hao cấp tốc!

Thể lực ở thời điểm một trăm phần trăm, tùy ý một chiêu có thể thoải mái đánh bại địch nhân, nhưng ở thời điểm chỉ còn lại có hai ba thành thể lực, mỗi một lần đánh ra dùng hết toàn lực cũng không nhất định có thể thương đến địch nhân, kể từ đó, thể lực tiêu hao sẽ càng nhanh hơn.

Ở thời điểm ba mươi ba tức, một viên vẫn thạch đường kính gần một dặm rơi xuống, trong lúc nhất thời, khắp dung nham chi hải đều bị đảo ngược lại, bầu trời hoàn toàn thành màu đỏ, dung nham gần như vọt tới Tinh Thần Chi Liên.

Lâm Minh vô lực chống đỡ, trước mắt tối sầm, trong nháy mắt mất đi tri giác.

Thành tích cuối cùng, ba mươi ba tức!

Chương 737: Khảo hạch cuối cùng

Tổng thành tích ba mươi ba tức, tuy rằng lường trước hẳn là rất mạnh, nhưng võ giả chưa trải qua thế giới thứ hai vẫn không thể tưởng tượng chỗ thành tích này khủng bố, điều duy nhất bọn họ có thể so sánh chính là Hỏa Văn Long lúc trước.

Ba tức đối ba mươi ba tức, kém mười một lần.

- Nặc Ngạn Minh, đến lầu các tầng chín trung ương Viễn Cổ hoàng thành.

Ở thời điểm Lâm Minh lui ra từ Hóa Thần kính, trong đầu hắn vang lên Phượng tiên tử chân nguyên truyền âm.

- Vâng, tiền bối.

Lâm Minh lên tiếng, lúc trước Phượng tiên tử nói qua, chỉ cần kiên trì ở thế giới thứ hai vượt qua hai mươi tức, sẽ có thể đi gặp nàng.

Phượng tiên tử như trước là một thân quần đỏ, giơ tay nhấc chân mang theo khí chất mờ nhạt cao quý, thoạt nhìn tuổi ba mươi, bốn mươi tuổi, xinh đẹp đầy đặn, kỳ thật đã có vạn năm hơn thọ mệnh.

Phượng tiên tử giơ bàn tay lên, đếm đạo hồng quang bắn vào trong tay Lâm Minh, Lâm Minh cầm lấy vừa thấy, đó là ba khối trận bàn, còn có một tấm ngọc giản.

- Mở ra nhìn đi.

Phượng tiên tử nói.

Lâm Minh gật đầu, đưa chân nguyên vào trong một khối trận bàn, một vài bức hình ảnh lập tức hiển hiện ra, từng viên vẫn thạch kéo theo ngọn lửa thật dài va chạm mặt đất, mà ở trên biển đại địa dung nham, một thanh niên áo đỏ, cầm trường thương trong tay, một mình đối mặt với oai thiên địa.

Oanh!

Vẫn thạch rơi xuống đất, sóng dung nham phóng lên cao, mà thanh niên áo đỏ ung dung phá vỡ sóng lớn, quần áo cũng không bị ngọn lửa dính vào mảy may, một bộ dáng cử trọng nhược khinh.

Người nọ là... Đuôi lông mày Lâm Minh nhướng lên, thanh niên áo đỏ trong hình ảnh lĩnh ngộ đối với pháp tắc, so với chính mình cao hơn rất nhiều.

Lâm Minh xem xuống phía dưới, càng xem càng si mê, ước chừng trôi qua một nén hương, hình ảnh mới gián đoạn.

- Tiền bối, người trong hình ảnh...

- Đây là mấy vạn năm trước, cảnh tượng sư tôn ta trải qua tầng thứ hai thế giới Hóa Thần kính, hiện tại đem trận bàn này cho ngươi, hy vọng ngươi có thể từ đó có thu hoạch, tuy nhiên ngươi nên nhớ kỹ, người khác lĩnh ngộ đến thứ gì thủy chung là người khác, vị tất thích hợp với ngươi, ngươi cần từ trận bàn nhìn ra được lĩnh ngộ của bản thân.

Lâm Minh nghe xong vui vẻ trong lòng, có một bộ trận bàn này, hắn có thể nhận được dẫn dắt thật lớn, thi lễ thật sâu, Lâm Minh cung kính nói:

- Tạ ơn tiền bối chỉ điểm.

- Ân... Còn có hai khối trận bàn, ngươi cũng nhìn đi.

Lâm Minh mở ra trận thứ hai.

Sau khi hình ảnh xuất hiện, vẫn như cũ là cảnh tượng trong Hóa Thần kính thế giới thứ hai, chẳng qua nhân vật trong hình ảnh lần này đổi thành một nữ nhân áo đỏ, mà nữ nhân này rõ ràng có vài phần tương tự cùng Phượng tiên tử, dĩ nhiên là cảnh tượng Phượng tiên tử trải qua Hóa Thần kính thế giới thứ hai khi trẻ tuổi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đáy lòng cảm kích Phượng tiên tử.

Phượng tiên tử nói:

- Đây là tình cảnh bản cung trải qua Hóa Thần kính thế giới thứ hai, ta trời sinh tính ngu dốt, tuy nhiên cũng có thể có trợ giúp đối với ngươi, hai khối trận bàn này cho ngươi mượn một tháng, sau đó trả lại cho ta, về phần khối trận bàn thứ ba, còn có một tấm ngọc giản kia đều có thể tặng cho ngươi, ngươi cũng mở ra xem đi.

Lâm Minh nghe vậy mở ra khối trận bàn thứ ba, hắn vốn tưởng rằng đây lại là một cái hình ảnh tiền bối trải qua Hóa Thần kính, không nghĩ tới, khối trận bàn thứ ba là cảnh tượng chính mình trải qua ở trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính.

Cuối cùng là một tấm ngọc giản, cảm giác Lâm Minh đảo qua, trong đó chỉ có ít ỏi mấy trăm văn tự, xuất từ bút tích Phượng tiên tử, vạch ra chỗ thiếu sót trong chiêu thức của chính mình vừa rồi, hiển nhiên là Phượng tiên tử nhìn chính mình sấm quan, vừa mới tiện tay viết xuống.

Phượng tiên tử có loại cảnh giới nào, cho dù nàng tiện tay chỉ điểm Lâm Minh, đều có thể dẫn dắt Lâm Minh thật lớn.

- Nặc Ngạn Minh, mặc dù ta chỉnh lại một ít chỗ trong ngọc giản, tuy nhiên ta hy vọng ngay từ đầu ngươi không nên nhìn mai ngọc giản này, mà căn cứ ba khối trận bàn so với chính mình cân nhắc cải tiến, chính mình tìm hiểu ra thứ gì đó mới sâu khắc, ta nói cho ngươi ngược lại không tốt lắm, ta hy vọng ngươi cuối cùng đối chiếu khối ngọc giản thứ ba, phát hiện được thứ viết ra trong ngọc giản.

- Tốt lắm, ta chỉ điểm ngươi dừng ở đây, ngươi đi bế quan đi, ở thời điểm ngươi tiến vào Viễn Cổ hoàng thành trăm ngày, Thần Vực sẽ có sứ giả xuống dưới kiểm tra tình huống các ngươi thí luyện, đến lúc đó ta hy vọng ngươi có thể có thành tích không tồi. Thần Vực khảo hạch đối với các ngươi tổng cộng ba lượt, khảo hạch trăm ngày, hai trăm ngày khảo hạch cùng ba trăm ngày khảo hạch, trong đó trăm ngày khảo hạch khó nhất, đây chính là khảo hạch cuối cùng của ngươi, ngươi lấy phần thưởng thí luyện cấp vương, có thể quay về Thiên Diễn đại lục, đến lúc đó, duyên phận ta cùng với ngươi cũng coi như kết thúc, nếu ngày sau ngươi tiến vào Thần Vực Phượng tộc, có lẽ chúng ta còn có vài phần cơ hội tiếp xúc.

- Ngươi lui ra đi!

- Vâng, tiền bối, ân tiền bối chỉ điểm, vãn bối ghi nhớ trong lòng.

Lâm Minh cảm tạ Phượng tiên tử, che lại cấm chế tiểu thiên thế giới, cự tuyệt hết thảy khách nhân, bắt đầu bế quan.

Ba khối trận bàn hình ảnh, Phượng tiên tử tặng với ngọc giản ghi lại pháp tắc ý cảnh, bao gồm lúc trước Lâm Minh tìm hiểu đối với Cổ Phượng vật tổ khắc thạch.

Hết thảy đều cần thời gian tiêu hóa.

Liên tiếp một tháng rưỡi, Lâm Minh bế quan không ăn uống, không hề ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, tuy rằng Lâm Minh tiến bộ không bằng tìm hiểu Cổ Phượng vật tổ khắc thạch, nhưng củng cố được cơ sở rất nhiều.

Ở Lâm Minh đồng thời tìm hiểu Hỏa hệ pháp tắc, từng tia căn nguyên lực cũng trệ lưu tại trong đan điền, không ngừng tẩm bổ tinh hạch Toàn Đan.

Mãi cho đến ngày thứ năm mươi, Lâm Minh vẫn chưa từng bước ra tiểu thiên thế giới, trong lúc này, Hỏa Văn Long đã ở thế giới thứ hai cầm cự đến hai mươi tức, Hỏa Vũ cũng có thể kiên trì đến mười tức, cho tới nay, võ giả phá thế giới thứ nhất đã có năm, trừ bỏ Lâm Minh ra, còn lại toàn bộ võ giả đến từ Thần Vực.

Mãi cho đến thời điểm Lâm Minh bế quan năm mươi lăm ngày, ở trên vùng trời Viễn Cổ hoàng thành, xuất hiện một tòa Linh chu màu đỏ, Linh chu dài đến nửa dặm, ở ngoài Linh chu, có khắc hình một con Phượng Hoàng đang niết bàn trong lửa, chiếc Linh chu được chín con Kim Ô kéo, bay lên có từng trận tiếng phượng hót truyền đến, khí thế rộng lớn.

Linh chu ở trên lầu các chín tầng trung ương Viễn Cổ hoàng thành, một người mặc áo giáp màu đỏ, nam nhân lưng đeo chiến mâu màu vàng bước ra.

- Ha ha, ông bạn già, như thế nào lần khảo hạch này là ngươi tự mình chủ trì sao?

Ở trong lầu các chín tầng, Lam Viêm thượng nhân ở rất xa liền bay ra tới đón tiếp, hiển nhiên là bạn cũ với hồng giáp chiến sĩ.

Hồng giáp chiến sĩ cũng cười ha ha, nói:

- Lam Viêm, đã lâu không thấy, lần này thấy khí sắc ngươi tốt hơn nhiều!

- Phi, nói cái gì, từ trước đến nay khí sắc lão phu vẫn rất tốt!

Lam Viêm thượng nhân trừng mắt, nói tới đây lại cảm khái một tiếng:

- Từ lần trước chiến một trận với dị tộc, ta dưỡng thương tĩnh tu ngay tại Viễn Cổ hoàng thành, thuận tiện chỉ điểm một chút những tiểu bối này, ba ngàn năm trở về Thần Vực ba lượt, sợ là có hai ngàn năm không gặp cùng ngươi rồi!

- Gần vậy, thời gian thật mau!

Hồng giáp chiến sĩ cũng cảm khái không thôi, tuổi hắn cũng chỉ là một vạn mấy ngàn tuổi, đảo mắt hai ngàn năm, tự nhiên cảm khái.

- Vết thương cũ dưỡng thế nào rồi.

- Đã không có vấn đề, tuy rằng lão phu không thể niết bàn trong lửa, nhưng khôi phục một ít vết thương cũ vẫn không thành vấn đề.

Lam Viêm thượng nhân vuốt râu, cười ha ha, lại nói:

- Đúng rồi, lần này ngươi tới chủ trì khảo hạch trăm ngày?

- Đúng vậy, nhất thời hứng khởi, nhìn lại xem có mầm tốt gì, tương lai sau khi thành tài, có khả năng được tiến vào quân đội của ta!

Hồng giáp chiến sĩ vốn chính là một gã tướng quân Thần Vực Phượng tộc, có trẻ tuổi tuấn kiệt, nếu nguyện ý tòng quân, như vậy tự nhiên sẽ gia nhập dưới trướng hắn.

- Nói đến mầm tốt, thật là có vài cái như vậy, một cái Hỏa Vũ, một cái Hỏa Văn Long, đều là Hỏa thị gia tộc, Hỏa Vũ hiện giờ ở thế giới thứ hai kiên trì mười tức, Hỏa Văn Long có thể đạt tới hai mươi tức!

- Hai mươi tức?

Hồng giáp chiến sĩ không có gì ngoài ý muốn, gật đầu nói:

- Không có gì ngạc nhiên, tuy nhiên cũng không kém.

Hồng giáp chiến sĩ phản ứng lãnh đạm ở trong dự kiến của Lam Viêm thượng nhân, hắn cười ha ha:

- Ông bạn già! Ánh mắt ngươi vẫn cao như vậy a, đây chính là hạ giới, không phải Thần Vực, tuy nhiên...

Lam Viêm thượng nhân nói tới đây cố ý kéo dài ngữ điệu, khiến hồng giáp chiến sĩ hứng thú, hắn mới không nhanh không chậm nói:

- Nói đến ưu tú hơn Hỏa Văn Long, thật còn một cái, Nặc Ngạn Minh, xuất thân hạ giới, hiện nay, đã có thể cầm cự ba mươi ba tức ở Hóa Thần kính thế giới thứ hai!

- Ba mươi ba tức?

Hồng giáp chiến sĩ nhướng đuôi lông mà lên, tuy nhiên vẫn như trước không có gì sợ hãi lẫn vui mừng:

- Coi như không tồi, nhưng không coi là kinh diễm, chỉ có thể nói có một chút hy vọng qua khảo hạch của ta.

- Hắc hắc...

Lam Viêm thượng nhân tỏ vẻ ta đã sớm biết ngươi sẽ như vậy, rất đắc ý nói:

- Ta nói đó là thành tích trước kia, gần đây hắn luôn luôn bế quan, ngươi cứ chờ xem biểu hiện hắn lần này sau khi xuất quan đi, nói không chừng tương lai hắn vào Thần Vực, cũng không thành vật hy sinh trong quân đội của ngươi đâu!

Hồng giáp chiến sĩ vừa nghe Lam Viêm thượng nhân nói như vậy, ánh mắt trừng:

- Nói cái gì, quân đội của ta đều là tinh anh Phượng tộc, như thế nào là vật hy sinh, lần này ta ở Thánh Hỏa hoàng thành, tìm được rồi một cái mầm không tồi, tương lai nguyện ý gia nhập dưới trướng của ta!

- Thánh Hỏa hoàng thành?

Lam Viêm thượng nhân bĩu môi, lộ ra biểu tình khinh thường:

- Cái góc địa phương kia, hàng năm bồi dưỡng ra hai ba con mèo nhỏ, làm sao có thể so với Viễn Cổ hoàng thành, lão phu chắp tay sau lưng đều có thể thắng bọn họ!

Thánh Hỏa hoàng thành cùng Viễn Cổ hoàng thành giống nhau, đều thuộc một trong ba địa điểm thí luyện cấp vương hạ giới, ba nơi thí luyện cấp vương tự nhiên sẽ tranh cường đấu độc một phen, ai cũng không phục ai, nói tóm lại, Viễn Cổ hoàng thành có một chút xíu ưu thế như vậy, nhưng cũng không phải Lam Viêm thượng nhân nói rõ ràng như thế.

Hồng giáp chiến sĩ buồn cười trong lòng, nói:

- Da trâu cũng thổi mạnh quá đi, nhưng đừng thổi vỡ da trâu, người trẻ tuổi kia quả thật không tồi, thế giới thứ hai kiên trì đến bốn mươi lăm tức, ngoài ra, trăm ngày khảo hạch cũng lấy được thành tích không tồi.

Chương 738: Máu cổ phượng

- Bốn mươi lăm tức?

Thời điểm Lam Viêm thượng nhân nghe được bốn mươi lăm tức, trong lòng lộp bộp một chút, không hay ho như vậy, bốn mươi lăm tức đã rất nghịch thiên, Thánh Hỏa hoàng thành gặp vận cứt chó, ra một nhân tài như vậy a.

Nguyên bản đối với ba đại thí luyện cấp vương Phục Hy hoàng thành, Viễn Cổ hoàng thành cùng Thánh Hỏa hoàng thành mà nói, có thể ra một cái Hỏa Văn Long như vậy đã rất khó được, về phần trước trăm ngày khảo hạch có thể cầm cự bốn mươi lăm tức ở thế giới thứ hai, phi thường hiếm thấy.

Nên hiểu từ sau ba mươi tức, trình độ, sức nặng vẫn thạch rơi xuống trên bầu trời đều đã gia tăng, lúc ấy Lâm Minh ở ba mươi ba tức chính là bởi vì gặp một viên vẫn thạch đường kính một dặm mới ngã xuống.

Vẫn thạch đường kính từ nửa dặm gia tăng đến một dặm, sức nặng sẽ gấp tám lần! Như vậy uy lực bùng nổ cũng sẽ gia tăng đến tám lần...

Lâm Minh có thể kiên trì bao lâu, Lam Viêm thượng nhân cũng không biết.

- Thế nào, ta nói không tồi đi! Cái người trẻ tuổi kia có thể kiên trì bốn mươi lăm tức sau khi thành tựu Thần Hải phi thăng Thần Vực, sẽ trở thành chiến sĩ dưới trướng ta.

Hồng giáp chiến sĩ nhếch khóe môi lên một tia mỉm cười, chờ xem Lam Viêm thượng nhân bị chặn họng.

- Bốn mươi lăm tức tính cái rắm, Nặc Ngạn Minh thoải mái thu phục.

Da trâu đã thổi, Lam Viêm thượng nhân tự nhiên phải kiên trì.

- Lão gia hỏa này thật đúng là chết vì sĩ diện.

Hồng giáp chiến sĩ thầm nghĩ trong lòng, khóe miệng vểnh lên:

- Ngươi nói Nặc Ngạn Minh có thể có mấy tức?

- Ít nhất...

Lam Viêm thượng nhân nói tới đây dừng một chút, vươn tay:

- Ít nhất năm mươi tức!

Lam Viêm thượng nhân cũng không dám nhiều lời, ở trong suy nghĩ của hắn, năm mươi tức vẫn có khả năng.

- Hắc, ngươi nói đó, không đến ngươi lấy bình rượu Chu Quả ủ lâu ba vạn năm ra, hai ta cùng nhau uống một chén.

Hồng giáp chiến sĩ nói xong liếm môi, hắn là người thích rượu, mà Lam Viêm thượng nhân có một vò rượu Chu Quả dùng Chu Quả ba vạn năm ủ mà thành, lại cất vào hầm ba vạn năm, có thể nói cực phẩm trong rượu.

- Mẹ ngươi! Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a, rượu ta hơn một ngàn năm cũng chưa được uống!

Lam Viêm thượng nhân cười mắng, quan hệ hai người vốn không kém, mới có thể vui đùa như vậy.

Lúc này, một cái thanh âm giòn tan đột nhiên truyền đến:

- Huân tướng quân, ta đổ với ngươi, nếu ta thắng, dựa theo quy định cấp Nặc Ngạn Minh cấy ghép một ít huyết mạch Cổ Phượng, thế nào?

Hồng giáp chiến sĩ ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Phượng tiên tử một thân quần đỏ đứng ở cách đó không xa, cười dài nhìn phía nơi này.

Hồng giáp chiến sĩ vội vàng đứng lên, ôm quyền:

- Phượng tiên tử nói đùa, nếu thành tích Nặc Ngạn Minh ưu tú, dựa theo tộc quy, ta quả thật có thể xin huyết mạch Cổ Phượng tương ứng thưởng...

- Vậy cảm ơn.

Phượng tiên tử mỉm cười, Thần Vực Phượng tộc những năm gần đây, quản khống đối với tài nguyên huyết mạch Cổ Phượng càng ngày càng nghiêm khắc, nếu không có hồng giáp chiến sĩ xin, thật đúng là rất khó phê.

Mặc kệ nói như thế nào, Lâm Minh cũng là trẻ tuổi tuấn kiệt xuất thân Viễn Cổ hoàng thành, nếu tương lai Lâm Minh có thể trở thành trưởng lão Phượng tộc, đối với Viễn Cổ hoàng thành mà nói cũng là một chuyện thật đáng mừng.

- Huân tướng quân, một khi đã như vậy, bắt đầu thí luyện đi.

Phượng tiên tử nói xong đứng lên, mang theo hồng giáp chiến sĩ tới đại điện Hóa Thần kính.

- ... Nặc Ngạn Minh, Thần Vực trăm ngày khảo hạch đã bắt đầu rồi!

Ở trong tiểu thiên thế giới, một đạo chân nguyên truyền âm vào trong óc Lâm Minh, lúc trước Lâm Minh bế quan chính là năm mươi ngày, tìm hiểu các loại pháp tắc, mấy cái trận bàn, ngọc giản kia Phượng tiên tử cũng không có ý tứ thu hồi, tùy ý để Lâm Minh tìm hiểu, thẳng đến hôm nay, tiến đến Thần Vực trăm ngày khảo hạch.

Lâm Minh bừng tỉnh ở trạng thái nhập định, thời điểm đôi mắt mở, trong đó hiện lên một đạo hào quang pháp tắc mờ nhạt.

- Ta nhập định bao lâu?

- Ngươi chìm đắm năm mươi lăm ngày ở trong Không Linh võ ý, tổng cộng đi tới Viễn Cổ hoàng thành một trăm ngày!

Ở trong cơ thể Lâm Minh, phân hồn Ma Quang không nhanh không chậm đáp.

- Năm mươi lăm ngày... Ta đã biết.

Lâm Minh đứng lên, trăm ngày khảo hạch nói là tiến hành một trăm ngày, kỳ thật cũng có thể trước thời hạn, có chút võ giả sẽ tiến hành ở thí luyện cấp vương bảy mươi, tám mươi ngày liền xin trăm ngày khảo hạch, thông qua liền xem như hoàn thành thí luyện cấp vương.

Càng sớm tiến hành khảo hạch, độ khó khảo hạch lại càng cao, hoàn thành thí luyện bảy mươi ngày so với một trăm ngày khó hơn rất nhiều.

Xuống chút nữa, độ khó hai trăm ngày khảo hạch sẽ giảm một cấp bậc, về phần ba trăm ngày khảo hạch, vậy càng không đáng giá nhắc tới.

Khi Lâm Minh đi đến đại điện Hóa Thần kính, Quân Tính lão nhân, Phượng tiên tử, Lam Viêm thượng nhân bao gồm Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ đã tụ tập ở trong này.

Lâm Minh chú ý tới một cái hồng giáp võ giả ở phía trước Hóa Thần kính, mỉm cười nhìn về phía chính mình, không cần phải nói, người này chính là sứ giả Thần Vực.

Ở sau Lâm Minh, lại lục tục đến vài người, đều là vài cái ưu tú nhất trong một đám đệ tử Viễn Cổ hoàng thành, về phần các đệ tử khác không thể phá thế giới thứ nhất, ngay cả cơ hội tham gia trăm ngày khảo hạch cũng không có.

- Chư vị, ta giới thiệu trước một chút...

Người ngoài đến đông đủ, Quân Tính lão nhân đứng lên:

- Vị này chính là Lam Viêm thượng nhân, Viễn Cổ hoàng thành thành chủ! Đây là Phượng tiên tử, Viễn Cổ hoàng thành giám sát sứ. Huân tướng quân, Thần Vự sứ giả, cũng là giám khảo trăm ngày khảo hạch lần này!

Quân Tính lão nhân lần lượt giới thiệu, Lâm Minh đã sớm ra mắt Lam Viêm thượng nhân cùng Phượng tiên tử, không có gì ngoài ý muốn, vài cái đệ tử khác kinh hãi, bất kể là Viễn Cổ hoàng thành thành chủ hay là giám sát sứ, đối với bọn họ mà nói đều là đại nhân vật rất giỏi.

Có thể nhìn thấy nhân vật như vậy trong truyền thuyết, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi sinh ra một điểm kích động.

Huân tướng quân mặc chiến giáp màu đỏ mỉm cười, mở miệng nói:

- Các vị đều là trẻ tuổi tuấn kiệt xuất sắc nhất trong Viễn Cổ hoàng thành lần này, ta chủ trì khảo hạch cực kỳ nghiêm khắc, thẳng thắn nói, xác suất các ngươi thông qua khảo hạch không phải rất lớn, kỳ thật thông qua hay không cũng không trọng yếu, lần khảo hạch này chủ yếu là tiến hành hiểu rõ đối với tình huống thí luyện các ngươi, ta cho điểm cũng sẽ nhớ thành tích các ngươi cuối cùng, tương lai các ngươi ở trong tộc nhậm chức, điểm này sẽ thành tham khảo cho thực lực các ngươi.

Hồng giáp chiến sĩ vừa nói như thế, vài cái võ giả đến từ Thần Vực ở đây đều có chút khẩn trương, nhớ thành tích cuối cùng, vậy ý nghĩa bị gia tộc chú ý, cũng sẽ ảnh hưởng tiền đồ phát triển bọn họ ngày sau ở dòng họ.

- Đầu tiên, mọi người tiến hành thí nghiệm Hóa Thần kính, chỉ có thể cầm cự mười lăm tức trở lên ở thế giới thứ hai, mới có tư cách khảo hạch.

Hồng giáp chiến sĩ nói ra một câu, tất cả mọi người đều lập tức lạnh lẽo, bọn họ hiểu được, trừ bỏ Hỏa Văn Long, Nặc Ngạn Minh, những người khác căn bản chỉ là đến cho đủ quân số.

- Thí nghiệm bắt đầu.

Hồng giáp chiến sĩ tuyên bố, tiếp theo, Quân Tính lão nhân điểm liên tiếp ba cái đệ tử Thần Vực, ba người này đều là góp cho đủ số, còn có một là người hôm trước vừa mới đánh nát thế giới thứ nhất Hóa Thần kính.

Ba người có chút bất đắc dĩ tiến hành thí nghiệm, kết quả không có bất kỳ kỳ tích phát sinh, không có một ai kiên trì vượt qua năm tức, toàn bộ đào thải.

Quân Tính lão nhân không ngoài ý muốn chút nào, tuy rằng biết rõ thất bại, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng là một lần cơ hội thí luyện, thí nghiệm rộng lớn một chút, phòng ngừa bỏ sót qua một ai.

- Kế tiếp... Lâm Minh, Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ, đến các ngươi.

Toàn bộ võ giả Viễn Cổ hoàng thành đánh nát Hóa Thần kính thế giới thứ nhất tổng cộng cũng chỉ có sáu người, hai lần thí luyện, một lần ba người.

Bất kể Hỏa Văn Long hay là Hỏa Vũ đều có chút khẩn trương, lần khảo hạch này quan hệ đến địa vị bọn họ ngày sau ở trong dòng họ.

Mà Lâm Minh thì bình tĩnh nhất, thành tích tốt xấu hắn đều không thèm để ý, lần này hắn bế quan lại có rất nhiều thể ngộ, muốn đến nghiệm chứng trong Hóa Thần kính một chút.

Vừa mới đi đến trước Hóa Thần kính, bên tai Lâm Minh đột nhiên truyền đến một đạo chân nguyên truyền âm:

- Tiểu tử, ta là Lam Viêm thượng nhân, lần trước thí luyện Hóa Thần kính, lão phu biết ngươi vì thí nghiệm một ít chiêu thức mà không thể đạt thành tích cao nhất, lần này lão phu nói cho ngươi, ngươi chính là tên đứng đầu Viễn Cổ hoàng thành ta, thành tích ngươi quan hệ đến thể diện Viễn Cổ hoàng thành, ngươi dùng hết toàn bộ thực lực lấy ra cho ta, tất cả chiêu thức đều căn cứ hiệu quả sử dụng lớn nhất đi, có thể kiên trì bao lâu liền kiên trì bấy nhiêu, để cho những sứ giả Thần Vực này nhìn xem Viễn Cổ hoàng thành ta lợi hại, nếu ngươi kiên trì không đến năm mươi tức, lão phu sẽ tìm ngươi tính sổ!

Lâm Minh vốn muốn nghiệm chứng một ít chiêu thức mới, đột nhiên nghe được Lam Viêm thượng nhân chân nguyên truyền âm, còn chưa kịp hồi phục, Lam Viêm thượng nhân lại nói:

- Ngươi muốn thí nghiệm chiêu thức không sao, lần khảo hạch này qua sẽ có thời gian cho ngươi thí nghiệm, mặt khác, Phượng tiên tử xin máu Cổ Phượng cho ngươi, có thể lấy đến hay không phải xem bản lĩnh của ngươi!

Cái gì? Máu Cổ Phượng!

Lâm Minh cả kinh trong lòng:

- Cho vãn bối cấy ghép máu Cổ Phượng?

- Đương nhiên, bằng không ngươi cho là cái gì, cho nên, biểu hiện cho tốt!

Nghe được Lam Viêm thượng nhân khẳng định, Lâm Minh lại nhìn về phía Phượng tiên tử, nhìn thấy đối phương cổ vũ tươi cười, chiến ý trong lòng Lâm Minh lập tức sáng quắc, mặc dù hắn có hạt giống Tà Thần duy trì, nhưng huyết mạch bản thân thủy chung là uy hiếp có thể nhận được một ít máu Cổ Phượng, tìm hiểu Hỏa hệ pháp tắc tất nhiên làm ít công to!

Xem ra lần thí luyện này, phải xuất ra toàn bộ bản sự...

- Thí luyện bắt đầu!

Nam nhân giáp đỏ tuyên bố một tiếng, ba người Lâm Minh, Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ thân thủ đặt trước Hóa Thần kính.

- Thế giới thứ nhất, phá!

Lâm Minh vừa mới nhập định vẻn vẹn chỉ ba tức, Hóa Thần kính trước bàn tay đã vỡ ra vết rạn như mạng nhện, thế giới thứ nhất đã bị hắn dễ dàng phá hủy!

Huân tướng quân thấy một màn như vậy ánh mắt sáng lên:

- Với lực lượng tuyệt đối phá thế giới thứ nhất, hơn nữa chỉ dùng ba tức, tiểu tử này, có chút ý tứ!

- Hắc hắc, ngươi cứ chờ xem đi!

Lam Viêm thượng nhân đắc ý nói:

- Tiểu gia hỏa này nếu kiên trì không đến năm mươi tức, ta lấy ra rượu Chu Quả, nếu đến, những trân quý của ngươi cũng mong lưu lại!

Chương 739: 50 tức

Huân tướng quân là người yêu rượu, tự nhiên cũng có một chút trân quý ủ lâu, Lam Viêm thượng nhân cũng thèm mắt thật lâu, Lâm Minh ba tức phá thế giới thứ nhất, khiến hắn lập tức lo lắng tăng nhiều, muốn kiếm chút ít từ trên thân Huân tướng quân...

- Được, ta có một vò Vụ Hoa tửu vạn năm cất vào hầm, cũng là danh rượu nhất đẳng, nếu đúng như ngươi nói, ta đưa ra đến chúc mừng Viễn Cổ hoàng thành các ngươi cây vạn tuế ra hoa một chút, ra một trẻ tuổi tài tuấn coi như không có trở ngại.

- Cái gì cây vạn tuế ra hoa, ngươi miệng chó không mọc được ngà voi, Viễn Cổ hoàng thành ta luôn luôn nhân tài xuất hiện lớp lớp!

- Ha ha, Lam Viêm lão già, ngươi đừng vội cãi cọ, Nặc Ngạn Minh ba tức phá thế giới thứ nhất không sai, nhưng dựa vào chính là lực lượng tuyệt đối, mà không phải lực lượng pháp tắc, một võ giả Toàn Đan kỳ lực lượng tuyệt đối, ở thế giới thứ hai cũng không ngon lắm!

- Vậy chúng ta xem!

Hóa Thần kính nguyên vốn chính là ảo trận Hỗn Độn thạch bày ra, nếu tinh thông lực lượng pháp tắc Hỏa hệ căn nguyên, có thể tham nhập thần thức đến trong Hóa Thần kính, xem tình huống thí luyện giả trong đó.

Lúc này, ở trong Hóa Thần kính thế giới thứ hai, Lâm Minh đối mặt với vẫn thạch gào thét mà tới.

Quán Hồng, Táng Thiên, Trục Nhật, Truy Điện bốn chiêu phối hợp, thích hợp phá Hủy Diệt ý cảnh nhất chính là Trục Nhật, uy lực Táng Thiên, Quán Hồng tuy rằng lớn, nhưng tiêu hao cũng lớn, về phần Truy Điện, ý cảnh hoàn toàn không hợp.

Dựa theo Lam Viêm thượng nhân tính toán, Lâm Minh hoàn toàn có thể dùng một chiêu Trục Nhật đến cuối cùng, nhưng mà Lam

Viêm thượng nhân không nghĩ tới chính là, viên vẫn thạch thứ nhất rơi xuống đất, nhấc lên dung nham ngập trời đánh về phía Lâm Minh, Lâm Minh chỉ là đâm ra một thương bình thường, liền khai phá sóng lửa xung kích, bình yên quá quan.

- Hảo tiểu tử, năm mươi lăm ngày này lại tiến rất xa!

Lam Viêm thượng nhân sáng mắt lên, trong lòng mừng rỡ, hắn rất chờ mong Lâm Minh rốt cuộc có thể lấy được cái dạng thành tích gì.

Vù! Vù! Vù!

Một viên lại một viên vẫn thạch rơi xuống, đường kính đều là ở dưới nửa dặm, bùng nổ sóng xung kích hoàn toàn không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp đối với Lâm Minh, khinh miêu đạm tả đâm ra một thương, thoải mái hóa giải bùng nổ dư ba, trong nháy mắt đã là mười tức, Lâm Minh căn bản không có tiêu hao gì.

- Ha ha, thế nào! Ở dưới hủy diệt pháp tắc áp bách còn có thể cử trọng nhược khinh, tiểu tử này còn có rất nhiều tuyệt chiêu không dùng ra đâu!

Lam Viêm thượng nhân đắc ý nói.

Huân tướng quân mỉm cười:

- Đừng nóng vội, độ khó trước hai mươi tức cũng không lớn, về sau vẫn thạch càng ngày càng dày đặc, thể tích cũng càng lúc càng lớn, sau ba mươi tức có vẫn thạch đường kính một dặm, sau bốn mươi tức, thậm chí sẽ có vẫn thạch đường kính hai dặm, độ khó thời điểm kia sẽ tăng trưởng lên cấp số nhân, lúc đó mới gặp khó khăn chân chính.

Trong nháy mắt mười lăm tức, lúc này, một viên vẫn thạch đường kính đạt tới nửa dặm rơi xuống, Lâm Minh vẫn dùng một thương bình thường đâm ra hóa giải, biến thành một mảnh đại dương dung nham mênh mông, đối mặt với sóng xung kích khủng bố, Lâm Minh hoành chuyển trường thương, thân thể giống như lá cây trong bão táp bị sóng xung kích đẩy bay, ở trong quá trình rút lui, trường thương Lâm Minh điểm liên tiếp, mỗi một thương đều lóe ra hào quang màu xanh da trời, dễ dàng phá một lũ hỏa năng lượng loạn lưu, thân thể lui ra phía sau mấy trăm trượng, Lâm Minh lông tóc không chút tổn hao, với tiêu hao năng lượng nhỏ nhất, hóa giải dư ba bùng nổ.

- Vẫn còn hóa giải được? Vẫn thạch đường kính nửa dặm, vẫn không thể bức Nặc Ngạn Minh dùng võ kỹ.

Thấy một màn như vậy, Huân tướng quân rốt cuộc hơi động dung, vẫn thạch đường kính nửa dặm, mỗi một cỗ năng lượng loạn lưu đều khó đối phó, Lâm Minh lại có thể sử dụng chân nguyên gầy còm như thế phá vỡ chúng nó, khiến người ta khó có thể tin.

- Hào quang màu xanh da trời dường như là... Chiến Linh!

Ánh mắt Huân tướng quân ngưng trọng, để Chiến Linh bám vào trên trường thương, khiến lực công kích càng thêm ngưng tụ, với tiêu hao nhỏ nhất phá vỡ từng luồng năng lượng loạn lưu, phần lực lượng này khiến hắn không thể không tán thưởng.

Kỳ thật không riêng gì Huân tướng quân, bao gồm Lam Viêm thượng nhân cùng Phượng tiên tử cũng kinh sợ:

- Tiểu tử này, thì ra đã lĩnh ngộ Chiến Linh, hơn nữa đẳng cấp đạt tới cấp Thanh Đồng tiểu thành!

Ở lúc trước trải qua Hóa Thần kính, Lâm Minh căn bản không dùng Tới Chiến Linh, bởi vậy dù Lam Viêm thượng nhân hay là Phượng tiên tử cũng không biết Lâm Minh có được Chiến Linh.

Phượng tiên tử nói:

- Lần trước trong thí luyện, Nặc Ngạn Minh một lòng muốn nghiệm chứng lực lượng pháp tắc, cho nên mới không nhúc nhích dùng Chiến Linh, nếu lúc ấy hắn vận dụng Chiến Linh, chắc chắn thời gian kiên trì lâu hơn nhiều!

Chiến Linh không quan hệ cùng Hỏa chi ý cảnh, ở trong Hóa Thần kính thầm muốn kiểm nghiệm lực lượng pháp tắc chính mình, vì thành tích rất tốt mà dùng Chiến Linh, không tất yếu, một cái thành tích đẹp với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa.

Đương nhiên lần này sẽ không giống, sự tình liên quan đến máu Cổ Phượng, Lâm Minh tự nhiên phải toàn lực ứng phó!

Đối với Thần Vực trẻ tuổi tuấn kiệt mà nói, Toàn Đan trung kỳ lĩnh ngộ Chiến Linh còn không tính yêu nghiệt, nhưng Toàn Đan trung kỳ có được Chiến Linh cấp Thanh Đồng tiểu thành, vậy quá khủng bố!

Điều này chứng minh Lâm Minh đã sớm lĩnh ngộ Chiến Linh, thậm chí có thể ở Tiên Thiên kỳ!

Cũng chỉ có ở Tiên Thiên kỳ lĩnh ngộ Chiến Linh, mới có thể theo tu vi đề cao trưởng thành đến trình độ này!

Phượng tiên tử hít nhẹ một hơi, không nghĩ tới phương diện ý chí Lâm Minh xuất chúng như thế!

- Khó có được, như quả thật là Tiên Thiên kỳ lĩnh ngộ Chiến Linh, như vậy thiên phú Nặc Ngạn Minh ở phương diện võ đạo chi tâm cùng ý chí võ đạokhiến cho người kinh ngạc!

Ý chí đối với võ giả mà nói, tác dụng không thể kém hơn ý cảnh pháp tắc, bởi vậy võ giả ý chí cường, vô cùng được tôn sùng.

Huân tướng quân yên lặng thu quá trình Lâm Minh chiến đấu ở trận bàn:

- Tiểu tử này, có lẽ thật sự có thể kiên trì đến năm mươi tức, chỉ là hắn hư hư thực thực Tiên Thiên kỳ lĩnh ngộ Chiến Linh, đủ để cho ngày sau nhậm chức ở trong tộc nhận được coi trọng thật lớn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng viên vẫn thạch rơi xuống đất, trên trường thương Lâm Minh bao vây lấy hào quang màu xanh da trời, mặc cho sóng ngọn lửa ngập trời, Lâm Minh thủy chung không sử dụng võ kỹ.

Một chút chân nguyên gầy còm, phối hợp Chiến Linh, cộng thêm Lâm Minh lý giải đối với Hỏa hệ pháp tắc ý cảnh khắc sâu, đủ để ứng phó!

Không dùng võ kỹ, tiêu hao rất ít, để Lâm Minh có thể giữ lại thể lực sung túc đi đối mặt với vẫn thạch bùng nổ lớn hơn nữa.

Ba mươi tức, một viên vẫn thạch đường kính đến gần một dặm kéo theo cái đuôi ngọn lửa thật dài gào thét xuống, sóng xung kích bùng nổ thổi quét trời xanh, ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, trường thương trong tay run lên, ra tay không chút do dự.

Trục Nhật!

Hỏa chân nguyên đã sớm nén ép cao bạo phát ra ở trong hạt giống Tà Thần, Lâm Minh người thương hợp nhất, dường như Hậu Nghệ bắn ra mũi tên Quán Nhật, khoảng cách hơn mười dặm, xuyên qua bức tường lửa!

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh ra tay toàn lực, bởi vì dùng chính là Trục Nhật, hắn tiêu hao không lớn.

Ước chừng ba mươi tức mới dùng võ kỹ, Lâm Minh nghiêm túc lên, chiến lực hắn tổng hợp lại, mặc dù là Phượng tiên tử xem cũng âm thầm kinh hãi.

- Lam Viêm lão già, xem ra ngươi nói đúng, Vụ Hoa tửu của ta phỏng chừng thua hơn phân nửa, tiểu gia hỏa này chẳng những lĩnh ngộ pháp tắc không tồi, khó nhất chính là ý chí kiên định, đối với một ít hư vinh không để mắt, ngày sau không phải vật trong ao!

Huân tướng quân tán thưởng không chút keo kiệt, thua trận một vò rượu chỉ là vui đùa, có thể nhìn thấy một thiên tài hậu bối quật khởi mới là chuyện khiến người ta vui mừng.

- Ân, tiểu tử này rất hợp khẩu vị ta, ngày sau phi thăng Thần Vực, coi như là dưới trướng Viễn Cổ hoàng thành ta, ha ha, thật chờ mong hắn trưởng thành.

Ở thời điểm Lam Viêm thượng nhân cùng Huân tướng quân nói chuyện với nhau, Hỏa Văn Long cùng Hỏa Vũ đều rời khỏi Hóa Thần kính.

Hỏa Vũ miễn cưỡng kiên trì đến mười lăm tức, mà Hỏa Văn Long kiên trì hai mươi tám tức.

Sau khi rời khỏi Hóa Thần kính, phản ứng đầu tiên của Hỏa Văn Long chính là nhìn về phía Lâm Minh, quả nhiên Lâm Minh đứng ở trước Hóa Thần kính, mặt không đổi sắc, vững như thái sơn.

Lại nhìn Lam Viêm thượng nhân, Phượng tiên tử, Huân tướng quân, Quân Tính lão nhân, không ai chú ý hắn, ánh mắt mọi người, đều tập trung ở trên thân Lâm Minh, cho dù là các võ giả khác đều xem Lâm Minh, thế cho nên Hỏa Văn Long đều hoài nghi thành tích chính mình rốt cuộc có người nào ghi lại hay không.

Điều này làm cho trong lòng hắn không chút dễ chịu.

- Nặc Ngạn Minh... Ngươi một hơi bế quan năm mươi lăm ngày, hôm nay rốt cuộc lại thí luyện ở trong Hóa Thần kính, lần này ta cũng muốn nhìn một chút, ngươi rốt cuộc có thể kiên trì đến bước nào, ta với ngươi chênh lệch rốt cuộc có ngắn lại không!

Hỏa Văn Long âm thầm cắn răng, lần này hắn không hề rời đi, mà khoanh chân ngồi xuống, chờ Lâm Minh hoàn thành thí luyện.

...

Vù!

Ở trong Hóa Thần kính, lại là một viên vẫn thạch thật lớn hạ xuống, Lâm Minh mặt không đổi sắc, Trục Nhật lại ra!

Một thương lại một thương, hồng quang màu đỏ ngang mấy chục lý, tách rời trời xanh!

Đến bây giờ, Lâm Minh cũng chỉ dùng ra năm lần Trục Nhật mà thôi, Quán Hồng đồng thời rót vào Chiến Linh, uy lực bay cao!

Ba mươi sáu tức!

Ba mươi bảy tức!

Ba mươi tám tức!

Bốn mươi tức!

Lướt qua cánh cửa bốn mươi tức, trình độ vẫn thạch dày đặc lớn hơn nữa, thời điểm này, gần như tất cả vẫn thạch rơi xuống đều là đường kính một dặm trở lên.

Lâm Minh vận chuyển Tà Thần lực tới cực hạn, cả người bùng lên ngọn lửa cùng Thanh Thương chân nguyên, thời điểm này, hắn cũng không thể bảo trì ung dung, với lực lượng tuyệt đối, đồng thời vận dụng lực lượng pháp tắc, ngạnh sinh phá vỡ dư ba vẫn thạch bùng nổ!

Bốn mươi chín tức, một viên vẫn thạch đường kính một dặm rưỡi gào thét xuống!

So với vẫn thạch đường kính một dặm, năng lượng viên vẫn thạch bùng nổ này là gấp ba.

Ầm ầm!

Đại địa bị xé rách, toàn bộ thế giới biến thành một mảnh lửa đỏ, Lâm Minh tại trong chân nguyên gió lốc khủng bố, trường thương ngang dọc, ở trên mũi thương, lực lượng không gian với hỏa lực luân phiên vận chuyển, Táng Thiên!

Đây là một chiêu mạnh nhất, nhưng mà mặc dù là một chiêu mạnh nhất, cũng hoàn toàn không thể so sánh với dư ba vẫn thạch bùng nổ khủng bố, Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, hạt giống Tà Thần trong cơ thể tỏa ánh sáng vàng mãnh liệt, ngọn lửa mặt ngoài hạt giống giống như ánh mắt Cổ Phượng sáng quắc!

Bằng vào lý giải đối lực lượng pháp tắc với hỏa diễm, Lâm Minh ngạnh sinh phá vỡ sóng lửa xung kích, sắc mặt ửng hồng.

Phá vỡ vẫn thạch này, đã qua năm mươi tức!

- Thật sự năm mươi tức! Nặc Ngạn Minh còn có dư lực!

Huân tướng quân hít vào một hơi, bốn mươi lăm tức cùng năm mươi tức nhìn như chỉ kém năm tức, kỳ thật khác biệt rất lớn, Hóa Thần kính thế giới thứ hai, mười tức một đạo khảm, độ khó tăng trưởng với cấp số nhân!

- Sáu mươi tức mấu chốt, điểm quyết định, có thể qua sao?

Huân tướng quân thì thào tự nói, mà lúc này, ở trên bầu trời, vẫn thạch lớn hơn nữa đang dựng dục, ở đây rõ ràng có một viên siêu cấp vẫn thạch đường kính vượt qua hai dặm đang chậm rãi hình thành.

Chương 740: Nghịch chuyển dãy tinh tú

Vẫn thạch đường kính hai dặm, nghe thì không lớn hơn vẫn thạch đường kính nửa dặm là bao, kỳ thật trọng lượng lại tăng tới sáu mươi tư lần.

Trọng lượng gấp sáu mươi tư lần, tức là cường độ công kích sáu mươi tư lần, mà lấy Toàn Đan kỳ Mệnh Vẫn kỳ làm ví dụ, tổng số chân nguyên chênh lệch mỗi cảnh giới nhỏ cũng chỉ là vài lần mà thôi.

Nói cách khác, nếu đặt vẫn thạch đường kính hai dặm và nửa dặm thành công kích của võ giả, như vậy kẻ trước cao hơn người sau hai cảnh giới lớn!

Đối mặt vẫn thạch đường kính nửa dặm, Lâm Minh có thể không cần dùng võ kỹ liền hóa giải thoải mái.

Nhưng vừa rồi đối mặt với vẫn thạch đường kính một dặm rưỡi, trọng lượng chênh lệch hai mươi bảy lần, Lâm Minh đã sử dụng tới Táng Thiên mạnh nhất.

Còn bây giờ, đối mặt với vẫn thạch đường kính hai dặm, ngay cả Táng Thiên cũng khó mà chống đỡ!

Một khi bị thương, như vậy dù có chống đỡ qua được lần công kích này, tiếp theo nếu lại có vẫn thạch đường kính hai dặm rơi xuống, Lâm Minh chắc chắn thất bại.

Thấy cảnh này, bất kể là Huân tướng quân, Lam Viêm thượng nhân hay Phượng tiên tử đều mở to mắt, chờ xem Lâm Minh làm sao chống đỡ lần công kích này.

- Nặc Ngạn Minh thật là không may, bình thường thì vẫn thạch đường kính hai dặm phải tới sau năm mươi nhịp thở mới sẽ xuất hiện...

Phượng tiên tử lầm bầm.

- Muốn qua vạch sáu mươi hơi thở, đúng là còn miễn cưỡng, tuy nhiên Nặc Ngạn Minh đã làm đủ tốt rồi. Một đòn này thật sự vượt qua năng lực chịu đựng của võ giả Toàn Đan trung kỳ, Nặc Ngạn Minh liều mạng bị thương, hẳn là có thể chống đỡ được. Như vậy, cực hạn của hắn sẽ là năm mươi lăm nhịp thở, nếu là năm mươi lăm nhịp thở thì cũng đã khá lắm rồi!

Huân tướng quân lại khen ngợi.

Về phần Lam Viêm thượng nhân thì vuốt cằm, bộ dáng đáng tiếc, thành tích năm mươi lăm nhịp thở quả thật không tệ, nhưng nếu là sáu mươi nhịp thở thì mới gọi là rung động. Nếu Lâm Minh may mắn một chút, quá sáu mươi nhịp thở cũng không phải không thể!

- Ha ha, Lam Viêm, còn không biết đủ hả, Viễn Cổ hoàng thành các ngươi lần này trúng số đỏ, ta mời Vụ Hoa tửu cũng cam lòng mà.

Ầm ầm...

Trên bầu trời, vô số đá vụn tạo thành dãy tinh tú vận chuyển theo quy tắc thần bí, đá vụn không ngừng ngưng tụ, tạo thành vẫn thạch mới. Trong đó có một vẫn thạch đường kính sắp đạt tới hai dặm, trôi nổi trong đoàn mây lửa, chỉ cần thành hình, nó sẽ bị năng lượng hủy diệt đẩy đi, rơi xuống với tốc độ cực nhanh!

Ngay lúc này, Lâm Minh bỗng ngửa mặt nhìn trời, trong mắt ánh xạ lực tinh tú cùng pháp tắc vũ trụ vận chuyển. Trong cơ thể Lâm Minh, hạt giống Tà Thần gào rú, chân nguyên Hỏa hệ đè nén trong hạt giống Tà Thần bùng ra như sóng thần.

Lâm Minh đạp mạnh lên biển dung nham, cầm trường thương màu đỏ, thân thể bắn vụt đi như sao băng!

Trong tiếng phượng hót cao vút, dấu ấn Cổ Phượng trên mi tâm Lâm Minh phát ra ánh sáng vàng chói lọi, một con Phượng Hoàng màu đỏ to lớn bay ra khỏi người Lâm Minh, thẳng tới chân trời.

Táng Thiên!

Lâm Minh đâm ra, không gian sụp đổ, vô số mảnh vỡ không gian xoay tròn bắn vụt ra, ngọn lửa đan vào lực lượng không gian, ngưng tụ thành gió lốc ngọn lửa không gian.

Lốc xoáy bão táp như rồng đen xông thẳng chân trời, phá vỡ mọi đám mây lửa!

Thấy thế, ánh mắt Huân tướng quân sáng ngời, tiểu tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ là...

Ầm!

Lốc xoáy màu đen cuối cùng va chạm vào dãy tinh tú, so sánh với dãy tinh tú mênh mông như biển, công kích của Lâm Minh nhỏ bé như tia nước, thật không đáng kể gì. Nhưng làm người ta khó tin, đó là chính một công kích không có gì nổi bật này, lại vì pháp tắc huyền diệu gì đó cắt đứt quỹ tích vận chuyển của một khu vực dãy tinh tú!

Tiếp theo... Cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc xảy ra, vẫn thạch đang thai nghén trong mây lửa bỗng nhiên nghịch chuyển pháp tắc, chẳng những không tiếp tục ngưng tụ đá vụn tăng lên thể tích, ngược lại có vô số đá vụn bay ra khỏi vẫn thạch, làm thể tích của nó không ngừng nhỏ đi!

Cuối cùng khi vẫn thạch rời khỏi mây lửa, rít lên lao xuống, đường kính của nó đã nhỏ xuống chỉ còn một dặm rưỡi!

Cuối cùng, nó từ một vẫn thạch cực lớn trở thành một vẫn thạch hơi lớn, dư sóng bùng nổ của nó bị Táng Thiên của Lâm Minh phá tan!

- Đó là... Nghịch chuyển dãy tinh tú?

Mặc kệ là Huân tướng quân hay Lam Viêm thượng nhân, Phượng tiên tử đều bị chấn trụ. Nghịch chuyển dãy tinh tú, điều này chứng minh Lâm Minh đã chạm tới mép cửa thế giới tầng hai, đương nhiên chạm tới mép cửa, còn cách xa phá vỡ thế giới tầng hai, nhưng dù sao hắn cũng đã chạm tới! Chỉ mới là tu vi Toàn Đan trung kỳ!

- Nặc Ngạn Minh đã bắt đầu chạm đến một tia bản chất của pháp tắc hủy diệt, tuy rằng chỉ là một tia, tuy nhiên mọi chuyện bắt đầu luôn khó khăn, ngày sau thành tựu Hỏa hệ ý cảnh tuyệt đối không thấp.

Trong đời Huân tướng quân gặp qua vô số tuấn kiệt trẻ tuổi, chỉ nhìn động tác của Lâm Minh vừa nãy, có thể phán đoán ở mức nhất định về trình độ phát triển tương lai của Lâm Minh.

- Đúng vậy, nhưng ta lại kỳ quái, nếu Nặc Ngạn Minh có thể làm tới bước này, vì cái gì ngay từ đầu trình độ lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ lại kém như thế?

Phượng tiên tử khó hiểu thì thầm, ban đầu Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ thật là làm người ta không còn gì mà nói, chỉ ngang với trình độ đứa nhỏ mười ba, mười bốn tuổi.

- Hẳn là hắn không tập trung, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, tiểu tử Nặc Ngạn Minh này ngoài pháp tắc Hỏa hệ ra, còn có trình độ pháp tắc không gian, pháp tắc lôi điện cũng không kém. Không chỉ thế, hắn còn song tu pháp thể, lĩnh ngộ Chiến Linh, hắn mới bao nhiêu tuổi, lĩnh ngộ nhiều thứ như vậy, dù hắn không ăn không ngủ, cũng không lĩnh ngộ hết được!

Nghe Huân tướng quân nói thế, Lam Viêm thượng nhân tức đến dựng râu.

- Tiểu tử này đúng là đần độn, hắn cũng coi như là một thành viên của Cổ Phượng tộc, không đi lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ lại đi lĩnh ngộ cái khác, nào có lý này!

Nghe lời Lam Viêm thượng nhân nói, Phượng tiên tử mỉm cười.

- Chỉ một pháp tắc quả thật không đủ dùng, có thể lĩnh ngộ nhiều hơn vài loại, dung hợp pháp tắc, uy lực sẽ mạnh. Ví dụ một đòn phá vỡ dư sóng vẫn thạch của Nặc Ngạn Minh lúc nãy, chính là dung hợp pháp tắc không gian cùng pháp tắc Hỏa hệ...

Trong lúc ba đại năng bàn luận, lại mấy nhịp thở trôi qua, đã tới thẳng điểm mấu chốt sáu mươi nhịp thở.

Lâm Minh có thể lĩnh ngộ pháp tắc ngọn lửa nhanh như vậy, chủ yếu là vì hạt giống Tà Thần. Trong vật tổ màu vàng ở ngoài hạt giống Tà Thần có khắc đạo cùng lý của pháp tắc ngọn lửa, dựa vào nó, Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ làm ít công to.

Ầm ầm ầm!

Từng vẫn thạch bùng nổ, Lâm Minh chú ý hướng đi của dãy tinh tú trên bầu trời, một khi có vẫn thạch đường kính gần hai dặm xuất hiện, hắn lợi dụng Táng Thiên nghịch chuyển quỹ tích dãy tinh tú, đánh nát nó từ sớm!

Nhưng liên tục sử dụng Táng Thiên, cộng thêm lực hút thế giới này quá lớn, Lâm Minh tiêu hao chân nguyên rất nhanh, dù có Bát Môn Độn Giáp chống đỡ, hiện giờ cũng đã tiêu hao năm, sáu phần chân nguyên!

Sáu mươi lăm nhịp thở! Sáu mươi sáu nhịp thở!

Ngày càng gần tới điểm nhấn bảy mươi nhịp thở, ở ngoài Hóa Thần kính, bản thể của Lâm Minh sắc mặt đỏ hồng, cả người đẫm mồ hôi, tay đặt lên Hóa Thần kính không ngừng run rẩy.

Ở bên cạnh, mấy người Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ, Hỏa Bằng nhìn mà kinh hồn bạt vía, nhất là Hỏa Văn Long, hắn biết rõ độ khó trong thế giới thứ hai của Hóa Thần kính.

Mười nhịp thở là một vạch, đường kính vẫn thạch sẽ càng lúc càng lớn, hơn nữa tiến một bước trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính sẽ đẩy nhanh tốc độ của vẫn thạch, lực hút cũng rất lớn, chống đỡ sáu mươi sáu nhịp thở trong thế giới như thế quả thật làm hắn khó mà tưởng tượng!

Ở trong Hóa Thần kính, lại trôi qua mấy nhịp thở, bảy mươi nhịp thở!

Bởi vì Lâm Minh không đủ chân nguyên, cuối cùng không thể hoàn toàn phá vỡ dư sóng ngọn lửa, bị dòng năng lượng rối loạn tống ra, lần đầu tiên bị thương!

- Tiểu tử này... Cuối cùng cũng bị thương rồi...

Huân tướng quân lại có cảm giác thở ra, tiếp tục nữa, hắn không biết Lâm Minh có thể kiên trì đến cỡ nào. Nếu Lâm Minh xuất thân từ tuấn kiệt trẻ tuổi thánh địa Thần Vực, vậy còn thôi, nhưng Lâm Minh chỉ xuất thân võ giả hạ giới, quả thật làm người ta khó mà tin nổi.

- Hẳn là dừng lại đây thôi, một khi bị thương, vậy cũng không xa thất bại, lại kiên trì thêm bốn, năm nhịp thở, tổng thành tích trong vòng bảy mươi lăm nhịp thở, còn có thể chấp nhận...

Huân tướng quân nghĩ vậy, võ giả bình thường khi bị thương, thường thường đã tiêu hao chân nguyên nhiều lắm, cộng thêm số lượng cùng trọng lượng của vẫn thạch đều tăng lên, cứ thế không quá mấy nhịp thở là sẽ thua.

Ở trong Hóa Thần kính, Lâm Minh cắn chót lưỡi, mạnh mẽ vận chuyển Tà Thần lực, áp chế năng lượng ngọn lửa trong kinh mạch, bức ra một ngụm nghịch huyết, rút thương lại xông lên!

Bảy mươi hai nhịp thở, Lâm Minh bị thương lần thứ hai, lần này càng thêm nghiêm trọng, ngực bị năng lượng loạn lưu đánh trúng, máu thịt be bét. Nhưng Lâm Minh hoàn thành Tôi Tủy mười thành, lại có Huyền Kim thần quả rèn thể, xương cốt cứng như bảo khí, mặc cho cơ ngực đã cháy đen vẫn mạnh mẽ chống chịu một đòn này, không tổn thương tới nội tạng.

Bảy mươi tư nhịp thở, năng lượng loạn lưu thật sự quá mạnh mẽ, xương sườn của Lâm Minh bị sóng xung kích đánh gãy, nội tạng bị thương nhẹ.

Bảy mươi sáu nhịp thở... Bảy mươi bảy nhịp thở... Mãi cho đến bảy mươi tám nhịp thở, Lâm Minh tiêu hao tám thành chân nguyên, lúc này một vẫn thạch đường kính hai dặm rưỡi hình thành trong dãy tinh tú, Lâm Minh không còn lực lượng nghịch chuyển dãy tinh tú, đành trơ mắt nhìn vẫn thạch theo lực lượng pháp tắc thúc đẩy tăng tốc, kéo cái đuôi lửa thật dài rơi xuống!

Bảy mươi chín nhịp thở, tám mươi nhịp thở, vẫn thạch nóng cháy vắt ngang bầu trời.

Tám mươi mốt nhịp thở, bùng nổ khủng bố xé tan mặt đất, Lâm Minh không còn năng lực chống cự, thân thể bị sóng xung kích xé tan, thí luyện đừng lại!

Khi Lâm Minh sắc mặt tái nhợt lui ra khỏi Hóa Thần kính, Huân tướng quân còn chưa hồi thần lại.

Tám mươi mốt nhịp thở!

Thật khó ngờ!

Nhiều hơn hắn dự tính sáu nhịp thở, nhưng khái niệm hoàn toàn khác, từ bảy mươi nhịp thở đến tám mươi nhịp thở, lại tăng một bậc!

- Tiểu tử này, không riêng gì pháp tắc, Chiến Linh xuất chúng, hơn nữa sức chịu đựng cùng năng lực chịu đánh cũng quá biến thái! Nếu là võ giả bình thường, dưới tình huống bị thương ở bảy mươi nhịp thở, nhiều nhất chỉ duy trì được đến bảy mươi lăm nhịp thở đã quá lắm, tiểu tử này lại liều mạng kéo dài tới tám mươi nhịp thở, biến thái!

Vốn Huân tướng quân thấy Lâm Minh không được, vậy mà vẫn té xuống đứng lên, liều mạng kéo thêm mười nhịp thở, làm hắn không biết phải nói gì nữa.

Chương 741: Đổi lấy máu Cổ Phượng

Thấy tổng thành tích tám mươi mốt nhịp thở của Lâm Minh, Lam Viêm thượng nhân tràn đầy ý cười, Lâm Minh là tuấn kiệt trẻ tuổi đi ra từ Viễn Cổ hoàng thành của bọn họ, coi như là đệ tử của hắn, nếu tương lai Lâm Minh thật sự có thể trở thành trưởng lão Phượng tộc, đó là vinh quang lớn nhất trong đời.

Đương nhiên, khả năng này rất thấp, dù Lâm Minh có thiên phú cực cao, hình dung hắn là thiên tài năm trăm năm qua ở ba đại hoàng thành hạ giới cũng đủ rồi.

Nhưng nhân vật cấp trưởng lão Phượng tộc thường là mấy ngàn năm mới xuất hiện một người, hơn nữa xác suất chín thành là xuất hiện ở Thần Vực.

Nếu Lâm Minh muốn trở thành trưởng lão, còn cần số mệnh cùng cơ duyên tương đối lớn mới được.

Dù sao ba đại hoàng thành hạ giới trong hai mươi vạn năm gần đây chỉ mới bồi dưỡng ra tổng cộng ba nhân vật cấp trưởng lão, lại đều là trưởng lão ngoại môn, không có một trưởng lão nội môn nào.

Hiện giờ đã cách năm vạn năm từ khi trưởng lão ngoại môn gần nhất sinh ra, đối với Lam Viêm thượng nhân là chuyện cực kỳ xa xôi, dù sao Lam Viêm thượng nhân cũng chỉ mới quá một vạn tuổi mà thôi.

- Tương lai tiểu tử này phi thăng Thần Vực, ta nhất định phải hấp thu hắn vào quân đội.

Huân tướng quân lẩm bẩm, xiết chặt tay.

- Ha ha, vậy còn phải xem ngươi có giành được không, cho dù tương lai Nặc Ngạn Minh không thành trưởng lão, xác suất trở thành đường chủ cũng rất lớn, có lẽ sẽ được Chu Tước đường chọn trúng.

Thiên phú như Lâm Minh, tương lai sẽ rất thoải mái tìm được một chức vị không kém trong Phượng tộc, mặc kệ là trong hệ thống chấp chính hay trong quân đội.

- Cứ chờ xem, hắn khẳng định sẽ gia nhập vào trướng ta, chỉ có chiến đấu mới thích hợp nhất với hắn. Nói lại lần này ta thua, đêm nay mở ra Vụ Hoa tửu, uống cho sảng khoái!

- Ha ha ha! Ngươi nói làm ta chảy cả nước miếng rồi!

Lam Viêm thượng nhân nghe nói có rượu uống, ánh mắt liền cười đến tít mắt, lúc này Phượng tiên tử bỗng nhẹ giọng nói:

- Huân tướng quân, trước đó nói tới máu Cổ Phượng, Huân tướng quân còn nhớ chứ?

- Nhớ, đương nhiên là nhớ! Nặc Ngạn Minh kiên trì tới tám mươi mốt nhịp thở, dựa vào điểm này, ta làm chủ hắn không cần thi khảo hạch trăm ngày, có thể cam đoan hắn thông qua. Về phần xin máu Cổ Phượng, ta còn phải hỏi ý kiến của bản thân Nặc Ngạn Minh, rốt cuộc hắn muốn bao nhiêu máu Cổ Phượng, có cần tài nguyên khác hay không.

Ở Phượng tộc Thần Vực, tuấn kiệt trẻ tuổi căn cứ thành tích thí luyện của bọn họ, có thể đổi tài nguyên tương ứng, trong đó bao gồm máu Cổ Phượng, nguồn lửa, đan dược, bí tịch công pháp, những thứ vô giá...

Lâm Minh đúng là thiên tài, nhưng Phượng tộc Thần Vực quá lớn, tuấn kiệt trẻ tuổi mười năm là một thế hệ, thật là quá nhiều, tài nguyên vĩnh viễn không đủ phân chia. Huống chi ngoài những tuấn kiệt trẻ tuổi ra, còn có cường giả trung tầng, cao tầng mấy trăm tuổi, mấy ngàn tuổi, bọn họ cũng cần tài nguyên.

Tài nguyên quý giá là có hạn, tự nhiên phải có phương thức phân phối công bằng.

Phượng tộc Thần Vực đều có định giá mỗi một loại tài nguyên, Lâm Minh dùng thành tích đổi các loại tài nguyên, chọn một loại nhiều hơn, loại khác ít hơn, như thế mới thể hiện công bằng.

- Nặc Ngạn Minh.

Ý thức của Huân tướng quân rời khỏi Hóa Thần kính, nhìn Lâm Minh có vẻ tiêu hao quá lớn, mỉm cười nói:

- Dựa vào thành tích kiên trì tám mươi mốt nhịp thở trong thế giới thứ hai, ta có thể coi như ngươi thông qua khảo hạch trăm ngày, ta có thể cho ngươi tổng thành tích chín phần. Dựa vào thành tích này, ngươi có thể đổi tài nguyên tu luyện ngươi cần với Phượng tộc Thần Vực, bao gồm máu Cổ Phượng, nguồn lửa, đan dược, bí tịch công pháp, ngọc giản ý cảnh... Ngươi muốn đổi gì?

Huân tướng quân vừa nói ra, những võ giả khác nghe mà cực kỳ hâm mộ. Lựa chọn tài nguyên đó, mỗi một hạng tài nguyên đều vô giá!

Trong lòng Hỏa Văn Long thở dài, vốn hắn tưởng mình cố gắng đuổi theo Lâm Minh, nhưng sự thật chứng minh chênh lệch ngày càng xa!

Huân tướng quân nói ra tài nguyên đều là Phượng tộc Thần Vực chuyển xuống, bản thân Hỏa Văn Long là tuấn kiệt trẻ tuổi Phượng tộc Thần Vực, thứ của nhà mình lại không có bản lĩnh lấy được, lại bị Lâm Minh giành lấy, cảm giác này đương nhiên là khó chịu.

- Ta muốn... Máu Cổ Phượng!

Lâm Minh không chút do dự trả lời, bí tịch công pháp có thể từ từ kiếm, đan dược có thể tự mình tìm, nguồn lửa là vật ngoài thân, cơ hội quý giá như thế đương nhiên sẽ không dùng đổi chúng. Chỉ có máu Cổ Phượng này, một khi dung hợp sẽ gia tăng vĩnh cửu độ phù hợp thân thể với Hỏa chi ý cảnh, đương nhiên phải ưu tiên đổi.

Lâm Minh trả lời không ngoài dự kiến của Huân tướng quân, hắn mỉm cười nói:

- Đừng vội trả lời, muốn đổi máu Cổ Phượng là nhiều nhất, điều này cũng làm giá của máu Cổ Phượng đắt nhất. Thành tích của ngươi nếu dùng hết để đổi máu Cổ Phượng, cũng chỉ có thể đổi nhiều hơn một chỉ một chút mà thôi. Ngươi có thể lựa chọn máu Cổ Phượng, đồng thời đổi một phần tài nguyên hình thức khác với số lượng vừa phải. Ví dụ như một ít ngọc giản ý cảnh sẽ giúp ích lớn cho ngươi lĩnh ngộ pháp tắc Hỏa hệ, ngươi cảm thấy sao?

Huân tướng quân nói vậy, Lâm Minh do dự một chút, một chỉ tương đương khoảng sáu mươi, bảy mươi giọt, mười chỉ là một lượng, mười sáu lượng là một cân. Trong cơ thể võ giả có khoảng mười cân máu, nói cách khác trong cơ thể Lâm Minh có một ngàn sáu trăm chỉ máu, chia ra một chỉ máu còn không bằng một phần ngàn lượng máu.

Về phần một giọt máu Cổ Phượng nhận được trong Thần Hoàng bí cảnh lúc trước, vậy thì càng không đáng kể.

Nếu muốn đổi ra huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ thì còn rất xa xôi, có lẽ đúng như lời Huân tướng quân nói, đổi một bộ phận pháp tắc Hỏa chi ý cảnh cũng không tệ.

Lâm Minh đang suy nghĩ, bên tai hắn truyền tới chân nguyên truyền âm của Phượng tiên tử.

“Nặc Ngạn Minh, ngươi đổi toàn bộ thành tích thành máu Cổ Phượng, về phần ngọc giản ý cảnh, phẩm chất cao có giá rất đắt, phẩm chất thấp chưa chắc so sánh được với những thứ ta cho ngươi mượn, có lấy cũng vô dụng”.

Hả?

Lâm Minh nhìn về phía Phượng tiên tử, Phượng tiên tử khẽ gật đầu, lại nói:

"Mật độ huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể ngươi rất thấp, cơ hội tăng lên mật độ huyết mạch không thể bỏ lỡ được! Về phần tộc nhân khác, vốn mật độ huyết của bọn họ đã rất cao, cho nên có thể thích hợp đổi một ít thứ khác.

“Cảm tạ tiền bối chỉ điểm”.

Lâm Minh tự nhiên cực kỳ tín nhiệm Phượng tiên tử, lúc này nói với Huân tướng quân:

- Ta muốn đổi toàn bộ thành máu Cổ Phượng!

- Được!

Huân tướng quân cũng không dài dòng, trực tiếp lấy ra một khối thủy tinh vuông dài nửa xích, ở giữa thủy tinh phong ấn một đoàn chất lỏng đỏ, chỉ to cỡ chấm ngón tay, nhìn như một viên bảo thạch đỏ tươi, hiển nhiên đây là máu Cổ Phượng.

Huân tướng quân nói:

- Theo lý thì máu Cổ Phượng cần xin phép Thần Vực, nhưng tình hình của ngươi hẳn là chắc chắn được phê chuẩn, ta không cần lôi thôi, trực tiếp cho ngươi máu Cổ Phượng. Hy vọng tương lai ngươi có thể hiểu được pháp tắc căn nguyên Hỏa hệ, trở thành một trong trưởng lão Phượng tộc Thần Vực!

Dứt lời, Huân tướng quân vung tay, máu Cổ Phượng liền rơi vào tay Lâm Minh.

- Trong này vừa đúng một chỉ, ta còn có thể giúp ngươi xin mười giọt, qua mấy ngày nữa sẽ cho ngươi.

- Tạ ơn Huân tướng quân.

Lâm Minh hai tay nâng khối thủy tinh trong suốt, nhìn máu Cổ Phượng rực rỡ trong đó, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Chương 742: Đạt đến Toàn Đan hậu kỳ

Huyết mạch Cổ Phượng là nguồn gốc tồn tại của Phượng tộc Thần Vực, ý nghĩa không thể nói hết với Phượng tộc. Mấy ngày qua, Lâm Minh có hiểu biết khái quát về Phượng tộc Thần Vực.

Bỏ qua không tính bàng chi Phượng tộc trong ba ngàn đại thế giới, chỉ là Phượng tộc Thần Vực, số lượng tộc nhân phải tính bằng chục tỷ!

Cộng thêm người hạ giới, vậy càng không biết là bao nhiêu.

Tuổi thọ của võ giả Thần Vực rất dài, võ giả thọ mệnh mấy vạn năm, có mười con cũng không tính là nhiều, nhưng tiếp tục như thế sẽ tăng trưởng cấp số nhân, số lượng dễ dàng vượt qua hàng tỷ, huống chi Phượng tộc Thần Vực đã phát triển không biết bao nhiêu vạn năm.

Đông đảo tuấn kiệt trẻ tuổi như thế, muốn nổi lên trong đó cũng đủ biết độ khó.

Ngồi trên giường đá tiểu thiên thế giới của mình, Lâm Minh hỏi Ma Quang:

- Thế cục Nam Hải thế nào?

Lúc trước Lâm Minh đi, có mang theo một đoàn phân hồn của Ma Quang, chính là vì luôn chú ý tình huống Nam Hải. Viễn Cổ hoàng thành cùng Thiên Diễn đại lục ở không gian khác nhau, không có khả năng truyền âm, chỉ có thể dựa vào mệnh hồn của Ma Quang liên hệ truyền tin tức.

Ma Quang nói:

- Cự Côn ở dưới khe biển sâu có thể duy trì nửa năm, hiện giờ chỉ mới trăm ngày, còn được. Nhưng hiện giờ Huyễn Vô Cực cứ cách một thời gian sẽ thử công kích một lần, hẳn là hắn đã sốt ruột rồi.

- Ta hiểu rồi...

Sắc mặt Lâm Minh cứng lại, nếu Huyễn Vô Cực vẫn luôn công kích, sợ là Cự Côn sẽ chỉ chống nổi năm tháng, mình không còn nhiều thời gian.

- Như vậy... Ta lại lĩnh ngộ pháp tắc ý cảnh, hấp thu máu Cổ Phượng.

Lâm Minh nói rồi, lấy ra khối thủy tinh máu Cổ Phượng.

Hiện tại hắn đã tính là hoàn thành thí luyện cấp vương, có thể trở về bất cứ lúc nào. Tuy nhiên lĩnh ngộ pháp tắc trong Viễn Cổ hoàng thành tự nhiên là nhanh hơn, hơn nữa trọng yếu nhất là Lâm Minh không rõ thực lực của Huyễn Vô Cực so sánh với mình thì thế nào, chỉ có thể nâng thực lực đến cực hạn mới đi đối mặt với Huyễn Vô Cực, mới có thể nắm chắc lớn nhất.

Cầm máu Cổ Phượng trong tay, xuyên qua thủy tinh trong suốt, Lâm Minh có thể loáng thoáng cảm nhận được khí tức thần bí cổ xưa truyền ra trong thủy tinh.

Thủy tinh chỉ dày một tấc, máu Cổ Phượng nhốt bên trong nhìn rất sệt, có hình cầu hoàn mỹ.

Lâm Minh một chưởng đánh vỡ khối thủy tinh, thủy tinh chấn động, nứt ra vô số vết rạn.

Lật tay, hút một cái, đốm máu máu Cổ Phượng liền bay vào bàn tay Lâm Minh.

Máu Cổ Phượng đặc sệt, rơi vào tay Lâm Minh vẫn ngưng tụ thành hình cầu bẹp xuống như thủy ngân.

Lâm Minh nhìn đoàn máu Cổ Phượng này, nhớ tới Hỗn Độn Cương Đấu kinh có nói cảnh giới “Tủy như kim thang, huyết như hống tương”. Cái gọi là huyết như hống tương, đó là máu như thủy ngân, ngưng tụ không tan, không ngờ thật tương tự máu Cổ Phượng này.

Không cần nghi ngờ, bản thân thần thú Thần Vực chính là tồn tại cao đẳng pháp thể song tu, nếu chúng nó có thân thể mạnh mẽ, trong cơ thể lại có năng lượng mênh mông. Không chỉ thế, bản thân chúng nó càng phù hợp pháp tắc vũ trụ hơn loài người, hoặc nói là, chúng nó vốn là một bộ phận của pháp tắc.

Như thế, thần thú há có thể không hùng mạnh?

Ngón tay Lâm Minh ngưng tụ chân nguyên thành đao, sắc mặt bình thản rạch da thịt ở mi tâm của mình, để cho máu chảy ra, sau đó ấn đoàn máu Cổ Phượng lớn cỡ hạt đậu vào mi tâm của mình.

Cảm giác nóng rực, như có lửa đang thiêu cháy ở mi tâm, lại như xối axit ăn mòn lên máu thịt, nhưng Lâm Minh đã quen với các loại đau đớn, cỡ này không đáng kể gì.

Dưới sức khôi phục mạnh mẽ, vết thương ở mi tâm Lâm Minh nhanh chóng khép lại, thế là đoàn máu Cổ Phượng bị nhét vào người Lâm Minh.

Máu Cổ Phượng có được sinh mệnh lực rất mạnh, nó vừa vào người Lâm Minh liền điên cuồng cắn nuốt đồng hóa huyết mạch của Lâm Minh. Nếu không đủ lực lượng, chẳng những không hấp thu được máu Cổ Phượng, ngược lại sẽ bị máu Cổ Phượng cắn trả mà chết, trở thành dinh dưỡng tẩm bổ máu Cổ Phượng.

Lâm Minh lặng lẽ vận chuyển chân nguyên, dựa theo Chu Tước Cấm Thần lục lưu chuyển năng lượng trong kinh mạch từng vòng liên tục, một cỗ lực lượng vô hình bao phủ máu Cổ Phượng, ép nó vào mạch máu.

Lúc này, ở trái tim Lâm Minh, Ma Phương vẫn luôn im lặng, không hề có ý tranh giành máu Cổ Phượng. Điều này làm cho Lâm Minh thầm thở phào, nếu Ma Phương cướp lấy, máu Cổ Phượng này sẽ không có phần của hắn.

Lâm Minh nhắm mắt lại, tiến vào Không Linh võ ý, từng luồng dao động ý niệm vô hình phát ra trong Chiến Linh ở tinh thần chi hải, Hỏa nguyên khí trong không gian xung quanh không ngừng đổ vào trong kinh mạch cơ thể, vận hành dựa theo Chu Tước Cấm Thần lục.

Lúc này trong đan điền của Lâm Minh, Hắc Động Tinh Hạch chậm rãi xoay tròn, hình thành lốc xoáy năng lượng, không ngừng cắn nuốt năng lượng hung bạo ẩn chứa trong máu Cổ Phượng.

Với thực lực của Lâm Minh hiện giờ, hấp thu máu Cổ Phượng là không có gì phải sợ, hấp thu hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Chừng bảy ngày trôi qua, dấu ấn Cổ Phượng ở mi tâm Lâm Minh càng thêm đỏ rực, về phần bản thân Lâm Minh thì rơi vào trạng thái kỳ dị.

Nguyên bản hấp thu máu Cổ Phượng không cần lâu như vậy, Lâm Minh nhập định bảy ngày, là vì hắn hấp thu máu Cổ Phượng đồng thời lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong máu Cổ Phượng.

Vốn thời gian kiên trì tám mươi mốt nhịp thở ở thế giới thứ hai Hóa Thần kính, Lâm Minh đã có rất nhiều giải thích mới về Hỏa chi Hủy Diệt ý cảnh, lúc này thừa cơ hấp thu máu Cổ Phượng, Lâm Minh chỉnh lý kỹ càng những gì lĩnh ngộ được, dùng lực lượng pháp tắc đá khắc vật tổ lần lượt kiểm chứng, trong âm thầm, đường vân khắc trên vật tổ ngoài hạt giống Tà Thần ngày càng hoàn thiện, còn lý giải Hỏa chi ý cảnh của Lâm Minh cũng tiến bộ nhảy vọt.

Ngày thứ chín, Lâm Minh cảm thấy tinh hạch Toàn Đan trong đan điền lại ngưng tụ, đã tới bờ lột xác, sắp đột phá Toàn Đan hậu kỳ!

Trong lòng Lâm Minh vui vẻ, hấp thu một chỉ máu Cổ Phượng, cộng thêm lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, rốt cuộc mình sắp từ Toàn Đan trung kỳ đỉnh phong đột phá đến Toàn Đan hậu kỳ!

Trước khi vào Thần Hoàng bí cảnh, tu vi của Lâm Minh là Toàn Đan trung kỳ, hiện tại chỉ qua hơn một trăm ngày, đã sắp đột phá Toàn Đan hậu kỳ.

Nhắm mắt tập trung, Lâm Minh hội tụ tất cả năng lượng trong kinh mạch về đan điền, tập trung toàn lực đột phá.

Lốc xoáy chân nguyên trên tinh hạch hắc động ngày càng lớn, tốc độ chảy chân nguyên ngày càng nhanh, bên ngoài tinh hạch phủ một tầng đỏ như máu.

Một canh giờ, hai canh giờ.

Tiểu thiên thế giới chỗ Lâm Minh dấy lên lốc xoáy nguyên khí dữ dội.

Nguyên khí thiên địa trong tiểu thiên thế giới này rất phong phú, nhưng dù sao không gian tiểu thiên thế giới có hạn, không chịu nổi Lâm Minh hấp thu điên cuồng như vậy, năng lượng trong thế giới này nhanh chóng bị Lâm Minh hấp thu quá nửa.

Nhưng lúc trước người thiết kế tiểu thiên thế giới đã sớm cân nhắc tình huống này, sau khi mật độ chân nguyên giảm mạnh, trận pháp sẽ tự nhiên chiết xuất nguyên khí thiên địa trong Viễn Cổ hoàng thành, cung cấp cho võ giả sử dụng.

Vì thế, tiểu thiên thế giới chỗ Lâm Minh bắt đầu cắn nuốt năng lượng gần đó.

Ở lầu các tầng chín Viễn Cổ hoàng thành, Phượng tiên tử nhanh chóng nhận được tin tức này, mấy ngày qua nàng luôn phái người chú ý tình huống của Lâm Minh.

- Tiểu thiên thế giới chỗ Nặc Ngạn Minh bắt đầu cắn nuốt năng lượng xung quanh, hình như tiểu tử này đang đột phá.

Phượng tiên tử đứng lên, xuyên qua cửa sổ nhìn chỗ ở của Lâm Minh xa xa.

- Ha ha, sớm nên đột phá, mấy ngày nay hắn lĩnh ngộ nhiều ngọc giản quý báu cùng đá khắc vật tổ như thế, cộng thêm hấp thu một chỉ máu Cổ Phượng, tốc độ đột phá của hắn đã đủ chậm rồi!

Ở gần Phượng tiên tử, Lam Viêm thượng nhân cười ha ha nói.

Theo như Lam Viêm thượng nhân, máu Cổ Phượng quả thực là báu vật vô giá với võ giả Hỏa hệ, giá trị của nó vượt qua Phạm Thiên Long Căn mấy vạn năm.

Lâm Minh mới Toàn Đan kỳ mà thôi, hấp thu một chỉ máu Cổ Phượng sẽ có bao nhiêu chỗ tốt?

Phượng tiên tử nói:

- Đó là vì căn bản của Nặc Ngạn Minh vững chắc, đột phá cần tổng số chân nguyên lớn, có khi đột phá chậm chưa chắc là chuyện xấu.

- Ừm, ta thật mong chờ sau khi đột phá Thần Hải, rốt cuộc thực lực đạt tới trình độ nào.

Ở tiểu thiên thế giới, Lâm Minh đột phá trạng thái giới hạn đã ngừng lại năm canh giờ, tinh hạch Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh lớn ra cỡ nắm tay, xoay tròn như con quay, mặt ngoài tinh hạch Toàn Đan phủ đầy ánh sáng đỏ.

Lúc này, tinh hạch Toàn Đan đột nhiên bắt đầu sụp vào trong!

Thể tích tinh hạch Toàn Đan thu nhỏ nhanh chóng, tiếp theo phát ra hào quang chói mắt, nguyên khí thiên địa điên cuồng hội tụ tới, Lâm Minh một hơi xông qua Toàn Đan hậu kỳ!

Cuối cùng đã xong!

Lâm Minh đột nhiên mở mắt, thở hổn hển, cả người đẫm mồ hôi.

Toàn Đan hậu kỳ là cảnh giới cuối cùng trước Mệnh Vẫn, về phần Toàn Đan Chí Cực, đó chính là Mệnh Vẫn.

Trên bản chất Mệnh Vẫn kỳ cũng là Toàn Đan kỳ, bởi vì trong hai cảnh giới, trong đan điền đều là tinh hạch Toàn Đan xoay tròn, nhưng từ Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn kỳ, thực lực chênh lệch tương đương với một cảnh giới lớn.

Bước vào Toàn Đan, chỉ có thể tính là cao thủ ở Nam Thiên Vực, không tính là gì trên Thiên Diễn đại lục.

Còn bước vào Mệnh Vẫn, đó mới chân chính bước vào giai tầng cao thủ trên Thiên Diễn đại lục.

Dù là ở thánh địa, cao thủ Mệnh Vẫn cũng được coi trọng, có thể đến Mệnh Vẫn tầng một, ít nhất cũng là trưởng lão ngoại môn ở thánh địa.

Hiện giờ Lâm Minh đạt tới Toàn Đan hậu kỳ, chỉ kém Mệnh Vẫn một bước, lúc này Lâm Minh chỉ mới hai mươi mốt tuổi!

“Tu vi đạt đến Toàn Đan hậu kỳ, lại phối hợp độ sâu lý giải Hỏa chi pháp tắc, hiện giờ trở về đối mặt với Huyễn Vô Cực, không biết sẽ đánh tới cỡ nào?”. Truyện Trinh Thám

Trước khi Lâm Minh vào thí luyện cấp vương, thực lực không bằng Mệnh Vẫn tầng ba, còn Huyễn Vô Cực là Mệnh Vẫn tầng bốn, huống chi hắn xưng bá Nam Hải nhiều năm, có thể còn một ít bài tẩy mà không ai biết. Trận chiến với Huyễn Vô Cực, vẫn tràn đầy khó đoán.

Tuy nhiên Lâm Minh tự tin, dù là tình huống kém cỏi hơn mình đoán, ít nhất mình cũng có thể bảo hộ Cự Côn bình yên rời đi.

“Ma Quang, ta còn có năm ngày lĩnh ngộ trong đá khắc vật tổ, sau khi dùng xong, chúng ta lập tức quay về Thiên Diễn đại lục!”.

Lần này Lâm Minh kiên trì được tám mươi mốt nhịp thở trong thế giới thứ hai, lại được thưởng thêm năm ngày lĩnh ngộ, không dùng hết thì sẽ lãng phí mất.

Chương 743: Quay về Thiên Diễn

Mấy ngày nay Lâm Minh bế quan lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh pháp tắc hủy diệt, cộng thêm đột phá Toàn Đan hậu kỳ, hấp thu máu Cổ Phượng, trong lòng tích lũy rất nhiều thắc mắc. Lần này lĩnh ngộ năm ngày cuối cùng trong đá khắc vật tổ, Lâm Minh trút ra mọi thắc mắc, lần lượt kiểm chứng với phù điêu ngọn lửa trong đá khắc vật tổ. Kết quả vẫn có rất nhiều thắc mắc không được giải quyết, không chỉ thế, trong quá trình lĩnh ngộ Lâm Minh còn tăng thêm rất nhiều thắc mắc.

Hiện giờ Lâm Minh có cảm giác, theo hắn lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh ngày càng sâu, hắn cũng ngày càng có nhiều thắc mắc.

Đây là hiện tượng bình thường, nếu có một ngày Lâm Minh không còn khó hiểu, chẳng khác nào hắn hiểu thấu đáo căn nguyên Hỏa chi pháp tắc.

Thậm chí có thể là hiểu thấu đáo căn nguyên Hỏa chi pháp tắc, vẫn còn có điều khó hiểu.

Về những thắc mắc này, Lâm Minh không đi hỏi Phượng tiên tử. Như Phượng tiên tử đã nói, chỉ có tự mình lĩnh ngộ mới là khắc sâu nhất, huống chi mỗi người lĩnh ngộ pháp tắc không giống, mỗi người đều có hệ thống lĩnh ngộ pháp tắc độc lập, dùng kết luận của người khác giải quyết vấn đề của mình, cuối cùng không phải là chính thống.

Nền tảng vững chắc, mới có thể thành lập hệ thống pháp tắc càng hoàn thiện.

Thoáng cái, Lâm Minh đã đến Viễn Cổ hoàng thành một trăm hai mươi ngày.

Đã tới lúc rời đi, trước khi Lâm Minh rời đi, cuối cùng xin vào Hóa Thần kính một lần.

Thế giới thứ hai Hóa Thần kính, được gọi là võ giả Phàm Nhân giới không đủ thực lực Thần Hải không thể phá vỡ, chủ yếu là vì võ giả thực lực dưới Thần Hải căn bản không có năng lực nghịch chuyển dãy tinh tú phạm vi lớn, dù là ngươi hiểu được pháp tắc cũng vô dụng.

Với thực lực của Lâm Minh, cũng chỉ có thể ảnh hưởng quy tắc vận chuyển tinh tú đầy trời trong phạm vi nhỏ, còn rất xa tới phá vỡ thế giới thứ hai.

Lâm Minh cũng không trông cậy phá vỡ thế giới thứ hai, lần này hắn lại đến Hóa Thần kính, chủ yếu là vì kiểm chứng chiêu thức.

...

Viễn Cổ hoàng thành, lâu các tầng chín.

Huân tướng quân vẫn chưa đi, mấy ngàn năm trước, trong chiến tranh tộc với dị tộc, Huân tướng quân cùng Lam Viêm thượng nhân phục vụ trong quân đội, là kết giao sinh tử, về sau Lam Viêm thượng nhân trọng thương, mới đến Viễn Cổ hoàng thành nghỉ dưỡng, nhoáng cái là mấy ngàn năm trôi qua.

Huân tướng quân cùng Lam Viêm thượng nhân đang uống rượu, còn Phượng tiên tử thì nhàn nhã uống trà. Lúc này, trước mặt ba người bùng lên ánh lửa.

- Tiểu tử Nặc Ngạn Minh này, đột phá chín mươi nhịp thở trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính!

Lam Viêm thượng nhân nghe được truyền âm, ánh mắt liền sáng ngời, từ tám mươi mốt đến chín mươi nhịp thở, lại tăng thêm độ khó lớn.

- Hắn tiến bộ thật là kinh người!

Huân tướng quân lắc chén rượu, chậc chậc khen ngợi.

- Hắc hắc, ta còn cảm thấy hắn tiến bộ chậm nữa, hắn hấp thu máu Cổ Phượng, lại đột phá Toàn Đan hậu kỳ, như vậy mấy ngày nay lại có lĩnh ngộ mới với pháp tắc Hỏa hệ, mới duy trì thêm chín nhịp thở, có hơi ít đó...

Lam Viêm thượng nhân liếm rượu ngon trên môi, lắc đầu chậc chậc, vẻ mặt như hận Lâm Minh không thể trực tiếp đánh vỡ thế giới thứ hai, tiến vào thế giới thứ ba, sau đó hù chết đám lão già Thần Vực thì hắn mới cam lòng.

- Không kỳ lạ...

Phượng tiên tử tao nhã lắc lá trà trong chén, nhỏ nhẹ nói:

- Thành tích vinh dự không quan trọng với Nặc Ngạn Minh, lần này hẳn là hắn không toàn lực xông qua, mà kiểm chứng những ý tưởng mới của hắn trong thế giới thứ hai. Nếu mỗi một chiêu thức của hắn đều sử dụng để duy trì thời gian dài hơn, hẳn là hắn có thể đột phá một trăm nhịp thở.

Phượng tiên tử vừa nói, Lam Viêm thượng nhân liền bừng tỉnh, lúc Lâm Minh đi qua thế giới thứ hai lần này, là vì kiểm tra các suy đoán của hắn, dùng hết các chiêu thức một lượt, thậm chí hắn còn thử cả chiêu thức Lôi chi ý cảnh, như vậy đương nhiên tiêu hao lớn hơn.

Dùng phương thức xông qua này mà còn duy trì tới chín mươi nhịp thở, đủ biến thái mà!

- Tiểu tử kia sắp rời Viễn Cổ hoàng thành, hy vọng lần này hắn trở về có thể phát huy số mệnh Thiên Diễn đại lục đến mức tận cùng, có thể làm chúng ta đều đã làm, tiếp theo phải xem chính hắn.

Chín mươi chín phần trăm thiên tài có cơ duyên cùng số mệnh của riêng mình, đám người Lam Viêm thượng nhân cho rằng số mệnh của Lâm Minh ở Thiên Diễn đại lục, về Thiên Diễn đại lục sẽ kế thừa số mệnh, đồng thời giải quyết xong nhân quả, tương lai trở thành Thần Hải chắc chắn bay vụt lên trời, có thể không gì níu kéo bước vào Thần Vực.

- Ừm, chúng ta ở trong này chú ý hắn trưởng thành, có lẽ sẽ có ngày, có một ít khả năng, thực lực của hắn sẽ đuổi theo, thậm chí vượt qua chúng ta...

Phượng tiên tử nói vậy, cười khẽ, đây đã là đánh giá cực cao. Phượng tiên tử, Huân tướng quân cùng Lam Viêm thượng nhân, đều là nhân vật gần với trưởng lão ở Phượng tộc.

Vượt qua bọn họ, chính là trưởng lão.

Phượng tộc Thần Vực có tổng cộng bảy mươi hai trưởng lão, trưởng lão được gọi là cung chủ. Bởi vì Phượng tộc Thần Vực có tổng cộng bảy mươi hai cung, bảy mươi hai trưởng lão mỗi người nắm giữ một cung, trong đó rất nhiều cung ở trong bí cảnh Thần Vực, kết cấu bên trong vô cùng thần bí, ẩn chứa huyền cơ, còn có một số cung nằm ở nơi hiếm dấu chân người, là nơi cường giả quy ẩn.

Cung chủ bảy mươi hai cung đều được chọn ra từ mười mấy, thậm chí mấy chục vạn năm trước, có những cung chủ thọ mệnh còn dài hơn cả đương nhiệm tộc trưởng Phượng tộc.

Muốn trở thành cung chủ bảy mươi hai cung?

Khó!

Hơn nữa rất nhiều lúc không phải ngươi là thiên tài liền có thể trở thành cung chủ, thiên tài nhiều lắm, mỗi vài năm liền ra một đám tuấn kiệt trẻ tuổi. Nói Thần Vực đi, dù ngươi có tỏa sáng rực rỡ trong thí luyện cũng vô dụng, dù sao không ai biết tương lai, hiện giờ số mệnh tốt, cũng không có nghĩa là số mệnh tương lai tốt, hiện giờ là thiên tài, cũng không có nghĩa là tiềm lực tương lai sẽ dùng không hết.

Ví dụ một vị cung chủ Phượng tộc, lúc thí luyện cấp vương thậm chí còn không giành được hạng nhất thí luyện, nhưng về sau những thiên tài hơn hắn dần dần bị đuổi theo, vượt qua, cuối cùng hắn trở thành cung chủ, còn những người càng mạnh hơn hắn lại phai mờ khỏi mắt mọi người, thậm chí ngã xuống.

Tương lai của Lâm Minh cuối cùng sẽ thế nào, hiện giờ bọn họ không thể nói rõ.

Lúc ba người đang uống rượu, Lâm Minh đã dọn dẹp hành trang, đi tới Truyền Tống trận Viễn Cổ hoàng thành. Một trăm hai mươi ngày qua quá trọng yếu với Lâm Minh, hắn tiếp xúc tới một thế giới mới, mở rộng tầm mắt.

Lúc đi, Lâm Minh còn mang theo ngọc giản ý cảnh của Phượng tiên tử để lại, những ngọc giản này vốn chỉ cho Lâm Minh mượn một, hai tháng, bây giờ cho Lâm Minh mượn lâu dài, mãi cho đến khi hắn đột phá Thần Hải.

“Phải đi thôi, về nhà!”.

Lâm Minh xiết tay, dứt khoát bước vào Truyền Tống trận.

…

Nam Hải mênh mông, sóng to dữ dội.

Thiên Diễn đại lục không ai biết Nam Hải lớn cỡ nào, cũng không biết cuối Nam Hải là gì, nghe đồn từng có đại năng Thần Hải bay mãi về phía nam mười mấy năm, vẫn không tìm được giới hạn, ngược lại gặp phải càng nhiều hung thú biển sâu càng mạnh hơn, làm hắn đối phó mệt mỏi, bất đắc dĩ phải quay về đường cũ.

Lúc này dưới sâu vạn trượng ở vùng biển rộng lớn, ba bốn võ giả tụ tập một chỗ, người dẫn đầu là đệ nhất nhân Nam Hải Ma Vực, Huyễn Vô Cực.

Trước mặt Huyễn Vô Cực là một sinh vật giống như bạch tuộc, nó có mười mấy cái vòi, còn có hai tay như người, bộ tộc biển sâu, bộ dáng như thế cũng không có gì lạ.

Ở bên cạnh quái bạch tuộc là tộc trưởng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên, tuy rằng nó chịu thiệt lớn trên tay Lâm Minh, bị giết rất nhiều tộc nhân, nhưng nó vẫn không chịu nổi dụ hoặc, không muốn từ bỏ Long Tủy của Cự Côn.

Về phần Mặc Giao tộc, không còn xuất hiện nữa, tộc trưởng Mặc Giao tộc vốn chỉ có Mệnh Vẫn tầng hai, thực lực rất nhỏ yếu, đi theo đám người Huyễn Vô Cực cũng không chia chác được gì, lại có uy hiếp diệt tộc. Lỡ như không giết được Lâm Minh, bọn họ sẽ càng không hay ho, loại chuyện tốn sức không công không hay ho như thế này, tự nhiên bọn họ muốn rút lui.

Ngoài Huyễn Vô Cực cùng mấy tộc biển sâu, trong đó còn có một nam nhân âm nhu, mắt nhỏ dài, làn da tái nhợt, vẻ mặt cười tà.

Người này cũng xuất thân ma đạo, tên là Bạch Quan Vân, ngoại hiệu Bất Tử Tà Ma...

Bạch Quan Vân cũng đi dâm đ*o, xem như đồng hành với Huyễn Vô Cực, tổ tiên hắn có liên quan lớn với U Ma đế thành, về sau U Ma đế thành tan biến, một chi Bạch Quan Vân trốn đi đại lục tây nam, hiện nay bọn họ cũng khai tông lập phái, cũng thành lập tông môn ma đạo.

Vốn tông môn ma đạo của Bạch Quan Vân kém xa Nam Hải Ma Vực, nhưng hiện giờ Nam Hải Ma Vực bị Lâm Minh cướp sạch mấy lần, chỉ còn trên danh nghĩa, tông môn của Bạch Quan Vân tự nhiên so ra mạnh hơn Nam Hải Ma Vực.

- Huyễn trưởng lão, ngươi cũng quá thể đi chứ, bị một tên nhóc con hai mươi mấy tuổi, tu vi chỉ là Toàn Đan kỳ làm thành thế này, ngay cả tông môn cũng bị phá nát nhừ, có cần vậy không?

Trong lời Bạch Quan Vân nói mang theo hàm ý trào phúng rõ ràng, Huyễn Vô Cực tự nhiên nghe ra được, nhưng đến cảnh giới như hắn, một lòng chỉ vì đột phá Thần Hải, phong hoàng xưng đế, về phần người khác trào phúng, hắn không thèm để ý.

Hắn tìm Bạch Quan Vân đến đây, là vì liên thủ bố trí một cái Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, cần bốn cường giả Mệnh Vẫn tầng ba trở lên.

Tộc biển sâu quái bạch tuộc, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên, cộng thêm Huyễn Vô Cực là ba người, còn thiếu một, hắn liền tìm đến Bạch Quan Vân.

Một là hắn cùng Bạch Quan Vân coi như quen biết cũ, hai là Bạch Quan Vân tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, thực lực không bằng Huyễn Vô

Cực, tương đối dễ khống chế.

Nếu không dù có thể tìm được cao thủ đỉnh cấp đến đây, thật giết được Lâm Minh, biết được bí mật trên người Lâm Minh, có thể sẽ bị người khác giành đi, đến lúc đó mình hy sinh lớn như vậy, lại làm không công cho kẻ khác.

- Bạch Quan Vân, ngươi sống hơn ngàn tuổi, cũng nên hiểu đạo lý sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, huống chi Lâm Minh là một con mãnh hổ, khinh địch sẽ phải chịu thiệt!

- Ha ha, dù sao thù lao ta cần ngươi đã thanh toán, ta làm việc cho ngươi, ngươi nói sao cũng được!

Trên mặt Bạch Quan Vân tràn đầy ý cười, không có nghe vào lời Huyễn Vô Cực nói. Thực ra nhìn cảnh tượng Nam Hải Ma Vực hiện giờ, trong lòng hắn tràn đầy cười khi người gặp họa.

- Bạch Quan Vân, ngươi đi phía nam, Hải Viên huynh, ngươi đi phía bắc, ta ở lại phía đông, còn lại, dựa vào Thiên Thủ huynh.

Huyễn Vô Cực gọi Thiên Thủ huynh, chính là quái bạch tuộc kia. Lần này bố trí Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, chủ yếu là dựa vào quái bạch tuộc góp sức, một khi bố trí thành Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, đó là thiên la địa võng, ảo cảnh vô tận, có thể trực tiếp phế bỏ cảm giác của Cự Côn.

Chương 744: Máu nhuộm biển sâu

Đại trận ảo cảnh huyền ảo vốn đã rất khó nhìn thấu, huống chi trí lực Cự Côn không cao, căn bản không phân biệt được ảo cảnh với hiện thực.

Nếu là khốn trận có biên giới, bị Cự Côn công kích lần lượt là có thể đánh tan, còn bản thân Thiên Huyễn Phong Hải đại trận này không có biên giới, có thể trực tiếp dẫn công kích của Cự Côn ra ngoài, làm cho Cự Côn có sức cũng không dùng được.

Ở bên cạnh khe biển sâu, Bạch Quan Vân đi theo quái bạch tuộc, đang bố trí trận pháp.

Khe biển sâu rất dài, toàn bộ trận pháp phải bao phủ trong phạm vi mười dặm, quái bạch tuộc nằm trên vách dá, thân thể co rút, năng lượng nguyên khí trong biển sâu không ngừng thông qua vòi của nó hội tụ vào thân thể.

- Ngư huynh, trên người tiểu tử Lâm Minh kia có không ít bí mật phải không?

Bạch Quan Vân nhìn như tùy tiện hỏi, theo hắn thấy, Huyễn Vô Cực không tiếc mọi giá muốn vây giết Lâm Minh, không đơn giản là báo thù.

Quái bạch tuộc đờ đẫn liếc Bạch Quan Vân, mụn bọc đầy thân phình lên.

- Không biết...

Giọng của nó nghe rất khô cứng, như dùng năng lực nào đó cứng ngắc thay đổi thanh quản mới phát ra âm thanh.

Bạch Quan Vân trầm ngâm, hắn không biết bí mật trên người Lâm Minh là gì, hắn rất muốn chia một phần, nhưng thực lực của hắn không có tư cách khiêu chiến Huyễn Vô Cực, trừ khi tìm vài minh hữu, hay là tìm kiếm cơ hội.

- Nghe nói Lâm Minh còn chưa tới hai mươi lăm tuổi... Chưa đến hai mươi lăm tuổi đã có tu vi Toàn Đan trung kỳ, quá nửa là trên người hắn có thứ gì đặc thù!

Bạch Quan Vân cũng không kiêng dè quái bạch tuộc mà trực tiếp nói ra, mong rằng có thể dẫn tới hứng thú của đối phương.

- Nếu chúng ta sớm bắt được Lâm Minh, dùng Sưu Hồn thuật tra xét một phen, có lẽ sẽ phát hiện được điều không ngờ. Điều đầu tiên là Ngư huynh có thể động tay chân trên trận pháp, chỉ cần có thể che giấu được Huyễn Vô Cực, chuyện bắt giữ Lâm Minh hoàn toàn có thể giao cho ta, cam đoan không có vấn đề.

Bạch Quan Vân tùy ý nói, hắn là kẻ có dã tâm tuy rằng biết rõ làm vậy sẽ có nguy hiểm chọc giận Huyễn Vô Cực, nhưng hắn vẫn không kìm chế được dục vọng, về phần nói đối phó Lâm Minh, hắn hoàn toàn không cho rằng đây là vấn đề.

Động tay chân trên trận pháp, che giấu Huyễn Vô Cực, bắt giữ Lâm Minh?

Quái bạch tuộc khẽ động, động tác cũng hơi chậm lại, thân thể phập phồng, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Minh rõ ràng là món ngon lành, nhưng muốn đụng tới Lâm Minh là cướp miếng ăn trên miệng hổ, phải mạo hiểm đắc tội Huyễn Vô Cực.

Còn cách vài ngày mới bố trí xong Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, nếu dùng mấy ngày này để quy hoạch... Quái bạch tuộc đang nghĩ lung tung, bỗng cảm giác được một tia không bình thường. Nó là sinh vật biển sâu, cực kỳ mẫn cảm với biến đổi trong nước, ngay lúc đó, nó cảm giác được trong nước truyền đến sát khí nhàn nhạt.

- Hả? Tránh ra!

Quái bạch tuộc rít lên, thân thể tăng tốc xông ra một bên, trong lòng Bạch Quan Vân kinh hãi bám sau theo sau. Ngay khi bọn họ lao ra, dòng nước ở nơi bọn họ đang đứng cuốn thành lưỡi dao, điên cuồng xoay tròn cắt xé!

- Đó là?

Trong lòng quái bạch tuộc kinh hãi, đao nước xoay tròn kia không hề ẩn chứa năng lượng gì, như chỉ dựa vào ý chí khởi động, cắt nát mọi thứ!

- Là ai?

Quái bạch tuộc cùng Bạch Quan Vân đột nhiên quay đầu, cùng nhìn về một hướng. Ở nơi đó, một thanh niên áo lam cầm trường thương màu đỏ, không một tiếng động tới gần như thần chết trong đêm đen. Thân thể hắn hòa hợp với nước biển, chỉ có trường thương kia màu đó, rực rỡ chói mắt.

Dưới biển sâu vạn trượng, chỉ có thể dựa vào cảm giác nhìn vật, không thấy được ánh mặt trời, nhưng bản thân cây trường thương màu đỏ kia lại phát ra hào quang đỏ nhạt như bùng cháy.

- Ngươi là...

Tròng mắt Bạch Quan Vân co rút, hắn không xa lạ gì khuôn mặt này, trước khi đi Nam Thiên Vực, hắn từng nhiều lần điều tra tình huống Nam Thiên Vực, thanh niên này chính là Lâm Minh!

- Ngươi chính là Lâm Minh? Ha ha, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy! Nếu ngươi đã tới đây, vậy ở lại đi!

Bạch Quan Vân nói như càn rỡ, nhưng trong lòng hắn thầm đề phòng, vận chuyển năng lượng đến cực hạn. Căn cứ tình báo, thực lực Lâm Minh không bằng Mệnh Vẫn tầng ba, vì sao hắn lại chủ động công kích bọn họ? Lấy một địch hai, Huyễn Vô Cực còn ở ngay gần đó, hắn không muốn sống nữa?

Lúc này Lâm Minh cho hắn cảm giác như một con hung thú Thần Hải nguy hiểm, loại cảm giác bị sát cơ bao phủ này làm trong lòng hắn sinh ra ảo giác không thể ngăn cản.

Bạch Quan Vân lập tức rút bảo kiếm địa giai thượng phẩm đỉnh cao trong Tu Di giới, lúc này hắn mới bỗng chú ý tu vi của Lâm Minh, là Toàn Đan hậu kỳ!

Toàn Đan hậu kỳ, dường như không đúng với tình báo!

Trong chớp nhoáng, Bạch Quan Vân không kịp nghĩ kỹ, Lâm Minh đã đâm thẳng thương tới!

Ngọn lửa cháy sáng đun nước biển sôi trào, một thương kéo ngang mấy chục trượng như sao băng cắt ngang trời đêm.

- Hừ!

Bạch Quan Vân hừ lạnh một tiếng, tuy rằng hắn có chút kiêng kị Lâm Minh, nhưng cũng sẽ không sợ Lâm Minh.

- Toàn Đan hậu kỳ mà thôi, thật nghĩ mình là vô địch thiên hạ? Lão phu cho ngươi biết thực lực Mệnh Vẫn tầng ba, Phá Thiên nhất kiếm!

Đối mặt với Lâm Minh không biết sâu cạn, Bạch Quan Vân không dám che giấu, hắn quát lớn, đánh trả bằng toàn bộ thực lực, Phá Thiên nhất kiếm này là một trong ba đại tuyệt chiêu của hắn.

Cùng lúc đó, quái bạch tuộc cũng múa toàn bộ xúc tua, chuẩn bị ra tay toàn lực. Nhưng ngay lúc này, mi tâm Lâm Minh đột nhiên bùng sáng đỏ, tốc độ trường thương trong tay hắn chợt tăng vọt!

Hỏa chi Hủy Diệt ý cảnh, Trục Nhật!

Oai lực một thương này như vẫn thạch giáng xuống trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính, chỉ nghe một tiếng nổ vang ầm ầm, kiếm trong tay Bạch Quan Vân gãy đoạn!

Cái gì!

Bạch Quan Vân nhìn kiếm của mình vỡ nát như thủy tinh, tâm thần kinh hãi không thôi. Ngay lúc chỉ mành treo chuông, thân thể hắn bắn vụt ra ngoài, nhưng trường thương của Lâm Minh như giòi thấu xương, pháp tắc hủy diệt bùng lên trước người Bạch Quan Vân, nước biển lập tức phân giải, Bạch Quan Vân kêu thảm một tiếng, nửa người phải bầy nhầy đẫm máu!

Chưa chết?

Lâm Minh nhướng mày, không nói một lời, quét thương ngang qua!

Bạch Quan Vân sợ đến mất vía.

- Ngư huynh, cứu ta!

Ngay lúc nguy nan này, quái bạch tuộc cũng phát hiện sự khủng bố của Lâm Minh, tuy rằng không biết bốn tháng qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng không cần nghi ngờ là thực lực của Lâm Minh tăng vọt cả mảng lớn, hiện giờ nó không thể đối phó!

Về phần cứu Bạch Quan Vân, đó hoàn toàn là chuyện đùa, nó ước gì Bạch Quan Vân kéo dài thêm thời gian cho nó chạy trốn. Chuyện tới nước này, cái gì Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, nó không có hứng thú bố trí, nếu không giết được Lâm Minh, vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Quái bạch tuộc vung mười mấy xúc tua, nhanh chóng trốn xuống biển sâu.

Trong lòng Bạch Quan Vân mắng to, sống chết trước mắt, hắn cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên, thân thể cao vụt lên một trượng, cũng khiến một thương vốn quét ngang eo Bạch Quan Vân cuối cùng chỉ quét vào đùi của hắn.

Bùm!

Xương đùi nổ tung, máu tươi lan ra, Bạch Quan Vân kêu thảm, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Lâm Minh không cố đuổi giết Bạch Quan Vân nữa, bỗng nhiên xoay người, đồng thời bùng nổ Tu La lực trường và Sát Thần lực trường, cùng lúc búng tay bắn ra, ngọn lửa tím phun ra giữa bàn tay.

Ngọn lửa vừa xuất hiện, nước biển xung quanh nháy mắt hóa khí, cả biển sâu bị đốt ra một chỗ trống hình cầu.

Ngọn lửa này chính là Phần Tinh Chi Viêm.

Chiến Linh nhập vào trong ngọn lửa, Lâm Minh bấm tay bắn ra, Phần Tinh Chi Viêm bắn vụt ra như mũi tên!

Két!

Quái bạch tuộc vừa chạy ra không xa phát ra tiếng thét chói tai, tốc độ của nó đầu tiên là bị hai lực trường bao phủ mà giảm mạnh, tiếp theo nó cảm giác như trong biển xuất hiện một cái mặt trời, hơi nước tràn ngập trong người nó bị mặt trời tím nhanh chóng rút sạch!

Quái bạch tuộc là bộ tộc biển sâu, vốn là sinh vật dưới nước, lửa là thiên địch chúng nó.

Rống!

Quái bạch tuộc rít gào, phun ra một quả cầu đen thui, bắn về phía Phần Tinh Chi Viêm.

Yêu đan?

Ánh mắt Lâm Minh sáng ngời, nếu hắn không nhầm, quả cầu đen kia chính là yêu đan của quái bạch tuộc. Bộ tộc biển sâu nói là giống loài người, còn không bằng nói là yêu thú trí tuệ cao cấp. Yêu đan là thứ yêu thú đẳng cấp cao mới tu luyện ra được, ngang với tinh hạch Toàn Đan của loài người, cực kỳ trọng yếu, bình thường chỉ lúc gặp tình huống nguy hiểm cực độ, chúng nó mới sẽ dùng yêu đan đối địch.

Tốc độ quả cầu cực nhanh, va chạm thẳng vào Phần Tinh Chi Viêm, nổ ầm một cái, ở trong biển sâu xảy ra bùng nổ khủng bố, dư sóng bùng nổ lan ra khắp nơi. Bạch Quan Vân trực tiếp bị thổi bay, còn quái bạch tuộc vì yêu đan bị thương, hừ thảm một tiếng, phun ra chất lỏng đen như mực nước, cũng bay ngược trở ra.

Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ đột nhiên tiến tới, dư sóng bùng nổ cỡ này chỉ như gió mát đối với Lâm Minh đã quen với sóng xung kích bùng nổ của vẫn thạch ở thế giới thứ hai Hóa Thần kính, không đáng kể gì.

Hắn dễ dàng phá vỡ dư sóng, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, khoảnh khắc xuất hiện trước mặt quái bạch tuộc!

Khoảnh khắc đó, bộ mặt quái bạch tuộc co giật vặn vẹo, yêu đan của nó chưa quay về cơ thể, Lâm Minh đã đánh tới, tình huống quá sức tồi tệ!

- Chết đi!

Lâm Minh mặt không đổi sắc đâm thương ra, trên thương ẩn chứa tràn đầy ý cảnh nóng chảy, mũi thương màu đỏ như phun ra từ mặt trời, hơi nước bốc lên, quái bạch tuộc kêu thảm, bị một thương của Lâm Minh trực tiếp đâm vào cái đầu mềm.

Két két két!

Quái bạch tuộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, bộ mặt trắng ngà của nó phủ đầy những tế bào sắc tố nhiều màu, đủ loại màu sắc thay phiên thoáng hiện.

Xèo xèo xèo!

Thân thể quái bạch tuộc nhanh chóng khô héo, hơi nước bốc lên, còn yêu đan màu đen xoay tròn bị Lâm Minh cầm vào tay.

Yêu đan của yêu thú Mệnh Vẫn tầng ba là thứ không tệ, trực tiếp nuốt vào sẽ có tác dụng lớn cho võ giả tu luyện, ngoài ra nó còn có thể dùng để luyện đan. Lâm Minh lập chí đi lên con đường Luyện Đan sư, đương nhiên sẽ không bỏ qua loại tài liệu luyện đan Thủy hệ khó có này.

Chương 745: Chiến đấu Huyễn Vô Cơ

Từ khi Lâm Minh xuất hiện đến lúc quái bạch tuộc bị giết, nhìn như rất lâu, thật ra cũng chỉ mới bốn, năm nhịp thở mà thôi.

Bạch Quan Vân trợn mắt nhìn Lâm Minh chỉ tốn chút thời gian đó liền giết quái bạch tuộc thực lực không kém mình bao nhiêu như giết gà giết chó, trong lòng không khỏi kinh sợ.

Lúc này hai chân hắn bị quét gãy, đã không có khả năng chạy trốn.

Sao lại thế này?

Trong lòng Bạch Quan Vân muốn nổi điên, bốn tháng trước Lâm Minh chỉ có thực lực miễn cưỡng đánh chết Mệnh Vẫn tầng hai, làm sao có thể tiến bộ nhanh như vậy?

Võ giả bình thường mấy chục năm đột phá một lần Mệnh Vẫn đã là tốc độ rất biến thái, Lâm Minh chỉ cần bốn tháng đã tăng thực lực lên ít nhất một cảnh giới, làm cho Bạch Quan Vân tuyệt vọng.

Ngay lúc này, trong biển sâu nổi lên lốc xoáy ồ ạt, một cỗ khí thế như thủy triều ập tới, trong lòng Bạch Quan Vân mừng rỡ, quay đầu lại nhìn cách đó không xa, Huyễn Vô Cực cầm thanh trường kiếm đen lao về phía bên này.

- Huyễn huynh, cứu ta!

Bạch Quan Vân lớn tiếng kêu cứu, nhưng hắn vừa hô lên một nửa, một thanh trường thương nóng rực xuất hiện ở như âm hồn trước cổ họng Bạch Quan Vân.

Xẹt!

Sau tiếng vang nhỏ, máu phun ra, Bạch Quan Vân trừng lớn mắt không cam lòng, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh. Nhưng vì cảm giác tiêu tán, Bạch Quan vẫn không thể nhìn thấy vật trong nước biển, tầm mắt của hắn nhanh chóng biến thành một mảnh tối đen.

Bùm!

Chân nguyên hộ thể vỡ nát, nước biển tràn vào thân thể Bạch Quan Vân, nơi này sâu tới vạn trượng, áp lực cực kỳ khủng bố, Bạch Quan Vân không phải là bộ tộc biển sâu, thân thể hắn mất đi chân nguyên bảo hộ, lập tức tròng mắt nổ tung, màng tai đâm thủng, tiếp theo nước biển đè lên người hắn, làm ngũ tạng lục phủ cùng cơ bắp kinh mạch bị đè thành bùn nhão.

Lâm Minh không đổi sắc thu hồi trường thương, ngón tay quét qua, Tu Di giới của Bạch Quan Vân cũng rơi vào tay Lâm Minh.

- Lâm Minh!

Tiếng quát tang thương truyền đến, Lâm Minh quay đầu lại, giữa nước biển đen thui cách đó trăm trượng, Huyễn Vô Cực cầm trường kiếm màu đen chỉ thẳng vào mi tâm Lâm Minh.

Lâm Minh thản nhiên vung trường thương, mũi thương đối chọi với Huyễn Vô Cực ở xa, một bên là ánh sáng lạnh ngăm đen, một bên là màu đỏ nóng cháy!

Xa cách nhiều năm, cuối cùng Lâm Minh có thể đứng trước mặt Huyễn Vô Cực, đấu một trận trực diện với hắn! Thiếu niên ngày xưa ngay cả Thất Huyền võ phủ cũng không thể vào được, hiện giờ đã có tư cách khiêu chiến đệ nhất nhân Nam Hải!

Huyễn Vô Cực nhìn Lâm Minh, đột nhiên có rất nhiều cảm khái.

- Hẳn là gần năm năm rồi, từ khi chắt Huyễn Kích của ta bị ngươi giết cho đến giờ... Chưa tới năm năm, ngươi từ Ngưng Mạch kỳ đỉnh phong đến Toàn Đan hậu kỳ, ta điều tra lịch sử của ngươi. Lúc mười lăm tuổi, ngươi còn bình thường chẳng có gì lạ, hiện giờ ngươi chỉ hai mươi mốt tuổi, chỉ mới có sáu năm, ngươi từ một người phàm trưởng thành tới cao thủ đỉnh cấp có thể tiêu diệt Mệnh Vẫn tầng ba. Tốc độ tu luyện của ngươi chưa từng có trên Thiên Diễn đại lục. Ta thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc sau lưng ngươi có bí mật gì?

Huyễn Vô Cực không nhanh không chậm nói, Lâm Minh không lên tiếng, còn tộc trưởng bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên luôn theo sát Huyễn Vô Cực lại sắc mặt đại biến, chưa tới năm năm, từ Ngưng Mạch đỉnh phong đến Toàn Đan hậu kỳ?

Vốn tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên chỉ biết thiên phú của Lâm Minh rất biến thái, nhưng rốt cuộc Lâm Minh có lịch sử như thế nào thì hắn không rõ. Thẳng đến hôm nay nghe được Huyễn Vô Cực nói ra, hắn mới lần đầu biết được Lâm Minh rốt cuộc yêu nghiệt cỡ nào!

Thời gian năm năm, tu vi từ Ngưng Mạch kỳ đến Toàn Đan hậu kỳ, tốc độ tu luyện khủng bố như thế, nếu nói trên người Lâm Minh không có cơ duyên, đánh chết hắn cũng không tin.

Khó trách Huyễn Vô Cực trả giá nhiều như vậy, cũng muốn bắt được Lâm Minh.

- Thật là... Làm người ta khó tin nổi...

Huyễn Vô Cực thở dài, trong ánh mắt lóe ra thần sắc khác thường.

- Trên thọ yến Thiên Quang thượng nhân, một trận chiến giữa ngươi và Kích Nhi, tuy rằng Kích Nhi chỉ là Hậu Thiên kỳ, nhưng bản thân có thiên phú xuất chúng, lại tu luyện thượng cổ ma công, đã có thể chống lại cao thủ Tiên Thiên, vẫn bị ngươi với tu vi Ngưng Mạch kỳ đánh bại!

- Khi đó thiên phú của ngươi dù kinh người, nhưng trong bốn đại thần quốc, còn có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi có thiên phú ngang với ngươi, thậm chí càng vượt qua ngươi. Ngươi lúc đó, tuy rằng kinh diễm, nhưng không đáng sợ, sau đó ta muốn giết ngươi, chỉ là vì báo thù cho Kích Nhi, chưa bao giờ nghĩ tới trên người ngươi có thứ làm người ta hứng thú, càng sẽ không ngờ tới ngươi có thể trưởng thành tới cao thủ tuyệt đỉnh trong thời gian ngắn đến mức có thể uy hiếp đến ta!

- Về sau... Ngươi vào Ma Thần đế cung, tu vi cũng chỉ Hậu Thiên kỳ, đùa giỡn một đám lão già chúng ta xoay vòng vòng, trộm lấy Phạm Thiên Long Căn cùng Càn Khôn Dung Nhật lô. Ta bố cục mấy chục năm, cuối cùng lại làm không công cho một thằng nhóc, đúng là quá sức buồn cười! Đến bây giờ ta còn không rõ, ngươi làm sao học được trận pháp thượng cổ, làm sao lấy được tất cả bảo vật chạy ra ngoài? Lấy được Phạm Thiên Long Căn cùng Càn Khôn Dung Nhật lô, ngươi rời đi hai năm, hiện giờ trở về, ngươi hoàn toàn biến thành một tên yêu quá. Ta vội vàng ép ngươi đi ra như vậy, chính là vì đáy lòng ta sợ hãi ngươi. Thậm chí có khi ta sợ, chỉ ngủ một giấc, hôm sau mở mắt ra là ngươi đã có đủ thực lực giết ta, giết đến trước cửa nhà ta!

Huyễn Vô Cực một hơi nói nhiều như vậy, tiếp xúc Lâm Minh đã lâu, thắc mắc đè nặng trong lòng hắn càng nhiều, hắn cũng càng chịu đựng áp lực lớn hơn.

- Bí mật?

Lâm Minh mỉm cười.

- Huyễn Vô Cực, chẳng lẽ ngươi không biết tồn tại của Thần Vực hay sao? Ngươi cảm thấy sợ hãi vì tốc độ trưởng thành của ta, đó là vì ngươi ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Ba ngàn đại thế giới, tuấn kiệt trẻ tuổi nhiều không đếm hết, có một ngày có lẽ ngươi sẽ phát hiện, những thứ ngươi cần mẫn theo đuổi, ở trong mắt người khác chỉ là rác rưởi bị vứt đi mà thôi.

- Ha ha ha!

Huyễn Vô Cực cười to.

- Ngươi nói rất đúng, trên trời có trời, ta quả thật là một con ếch ngồi đáy giếng. Ta không cam lòng làm ếch ngồi đáy giếng, ta không cam lòng những thứ mà cả đời ta theo đuổi chỉ là phế phẩm ở trong mắt người khác. Cho nên, ta muốn ra khỏi thế giới này, mà ngươi là tấm ván nhảy của ta. Có lẽ bí mật trên người ngươi chỉ là rác rưởi trong mắt cường giả Thần Vực, nhưng ở trong mắt ta lại là chí bảo, là hy vọng duy nhất cho ta đột phá cực hạn của mình! Ra tay đi! Để ta xem, thực lực cực hạn của ngươi rốt cuộc là cỡ nào!

Huyễn Vô Cực nói xong rung tường kiếm, đâm thẳng vào Lâm

Minh.

- Đỡ một kiếm của ta, Kiếm Toái Huyền Thiên!

Ầm!

Huyễn Vô Cực bùng phát ra chân nguyên nổ tung giữa áp lực biển, nước biển xung quanh Lâm Minh bỗng nhiên cứng như sắt, mạnh mẽ đè ép Lâm Minh.

Loại áp lực này tuy rằng không tới mức làm Lâm Minh bị thương, nhưng có thể hình thành một cái lồng giam, khép kín mọi phương hướng né tránh của Lâm Minh.

Thực ra, ngay từ đầu Lâm Minh đã hoàn toàn không có ý né tránh, đối đầu trực diện, hắn muốn còn không được!

Vận chuyển toàn bộ chân nguyên, mở ra Tà Thần lực đến cực hạn, Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ, Chiến Linh nhập vào mũi thương, nhất thời cả thanh trường thương bùng lên màu đỏ chói mắt!

Trục Nhật!

Nước biển bị năng lượng nóng cháy bốc hơi, Lâm Minh một thương đâm vào kiếm quang của Huyễn Vô Cực!

Ầm ầm ầm!

Hai cỗ năng lượng kinh người va chạm vào nhau, nước biển điên cuồng lăn trở ra, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên thấy tình thế không ổn, đã sớm lui ra thật xa.

- Hả... Đây là?

Trong nháy mắt Huyễn Vô Cực giao thủ với Lâm Minh, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng sắc bén truyền lên thân kiếm. Bảo kiếm thiên giai của hắn lại như không chịu nổi cỗ lực lượng này, phát ra tiếng vang nhỏ!

Thấy cảnh này làm trong lòng Huyễn Vô Cực kinh hãi!

- Bạo!

Huyễn Vô Cực quát lớn, làm nổ chân nguyên bám lên thân kiếm, dưới lực đẩy năng lực mà lui ra xa, cúi đầu nhìn trường kiếm ngăm đen trên tay, vẫn chấn động không thôi. Nếu tiếp tục va chạm, hắn không dám cam đoan trường kiếm của mình có thể vỡ vụn hay không!

Đây chính là bảo khí thiên giai, nếu bảo khí địa giai thượng phẩm, cam đoan một lần va chạm vừa nãy là đã vỡ nát rồi!

Ánh mắt Huyễn Vô Cực ngưng tụ trên trường thương màu đỏ trong tay Lâm Minh, cây thường như dường như cũng là bảo khí thiên giai, nhưng toàn thân lộ ra cổ quái, cho nên Huyễn Vô Cực không thể nhận rõ cụ thể nó là cấp bậc gì.

Nhưng dù nó là bảo khí thiên giai trung phẩm, cũng tuyệt đối không thể tạo thành áp lực khủng bố như thế lên bảo kiếm của hắn. Hồi tưởng lại lực lượng vô cùng sắc bén khi nãy, trong lòng Huyễn Vô Cực đột nhiên run lên, chẳng lẽ loại lực lượng này là... Chiến Linh?

Nam Hải Ma Vực từng là thánh địa, đế quân U Minh đại đế là nhân vật xếp hạng trên trong ba ngàn năm qua ở Thiên Diễn đại lục, trong điển tịch tông môn đương nhiên là có ghi lại Chiến Linh.

Ngay từ đầu Huyễn Vô Cực không nhận ra Chiến Linh, là bởi vì loại lực lượng này còn cách hắn khá xa xôi, cho nên hắn không hề nghĩ tới!

“Tiểu tử Lâm Minh này, ở Toàn Đan hậu kỳ lĩnh ngộ ra Chiến Linh? Không đúng, dựa theo điển tịch miêu tả, đẳng cấp loại Chiến Linh này đã không thấp, thời gian Lâm Minh chân chính lĩnh ngộ Chiến Linh sợ là còn sớm hơn! Tuổi còn trẻ, lĩnh ngộ Chiến Linh, hơn nữa một thương của hắn vừa nãy chẳng những có Chiến Linh thêm vào, lại còn ẩn chứa Hỏa chi ý cảnh vô cùng huyền diệu. Trình độ huyền ảo của loại ý cảnh này, ngay cả Hỏa chi ý cảnh của Âm Dương huyền cung cung chủ Tinh Cực cũng không sánh bằng!”.

Âm Dương huyền cung chủ tu công pháp Âm Dương Thủy Hỏa, chú ý âm dương hỗ trợ, Tinh Cực tu hỏa, tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, Huyễn Vô Cực từng thấy qua Hỏa chi ý cảnh của Tinh Cực, so với Lâm Minh thì chỉ là cặn bã.

“Chiến Linh sánh với đại năng Thần Hải, Hỏa chi ý cảnh vượt xa Tinh Cực...”.

Huyễn Vô Cực nắm chặt trường kiếm màu đen trong tay, trong lòng càng thêm dậy sóng ngập trời.

Hắn luôn nghĩ, Lâm Minh có thể đột nhiên trở thành một cái yêu nghiệt chỉ là may mắn, lấy được một phần cơ duyên mà thôi. Nếu mình lấy được phần cơ duyên này, thành tựu sẽ chỉ càng cao hơn.

Nhưng bây giờ xem ra, bất kể Chiến Linh hay Hỏa chi ý cảnh, nó không thể dựa vào cơ duyên là có được. Chiến Linh phải xem ý chí, Hỏa chi ý cảnh phải xem ngộ tính, chẳng lẽ Lâm Minh quả thật là một kỳ tài vạn năm?

Sắc mặt Huyễn Vô Cực trầm xuống, hắn vung trường kiếm, tay phải quét lên lưỡi kiếm, máu đỏ chảy dài trên thân kiếp, sau đó cảnh tượng khó tin xảy ra. Ngay sau đó trường kiếm màu đen như hóa thành hung thú khát máu, hấp thu hết máu tươi của Huyễn Vô Cực, màu đen cũng chuyển thành máu đỏ tươi.

- Lâm Minh, không ngờ chỉ mới giao thủ một chiêu, ngươi đã bức ta dùng Huyết Tế kiếm! Trận chiến này, là trận chiến sinh tử giữa ngươi và ta!

Chương 746: Chênh lệch quá lớn!

Huyễn Vô Cực tu luyện thượng cổ ma công, có thể dùng tinh huyết làm vật dẫn, tế luyện trường kiếm, thu được lực công kích càng mạnh hơn. Nhưng tinh huyết của võ giả có hạn, sử dụng một chiêu này tức là sẽ hao tổn một ít sinh mệnh lực.

Huyễn Vô Cực dùng tới Huyết Tế kiếm trong chiến đấu với Lâm Minh, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì tăng cường lực công kích mà là vì gia cố trường kiếm của hắn. Bằng không chỉ cần va chạm vài lần, kiếm của hắn sẽ bị thương của Lâm Minh chặt gãy.

Tình thế xấu này kỳ thật không tới từ bảo khí, mà tới từ Chiến Linh.

Cũng là bảo khí thiên giai, chỉ kém một vài phẩm chất nhỏ, kiếm của Huyễn Vô Cực va chạm với thương của Lâm Minh cũng sẽ không bị yếu thế rõ ràng. Nhưng trong thương của Lâm Minh nhập thêm Chiến Linh, cái này khiến cho bất kể độ sắc bén hay cứng rắn của cây trường thương kia tăng vọt cả mảng lớn. Nên biết, lúc trước Lâm Minh dùng địa giai thượng phẩm Tử Huyễn thương nhập thêm Chiến Linh đã có thể xuyên thủng phòng ngự của thi sát, mà thân thể đã trải qua Huyền Kim thần quả rèn luyện có thể sánh với bảo khí thiên giai.

Hiện giờ dùng trường thương thiên giai trung phẩm đặc chế của Viễn Cổ hoàng thành, chỉ riêng độ cứng đã có thể sánh vai với bảo khí thiên giai thượng phẩm, Chiến Linh bám lên vũ khí như thế là đủ biết độ sắc bén của nó.

Huyễn Vô Cực không có Chiến Linh, căn bản không có tư cách đối đầu trực diện với Lâm Minh.

Như vậy, mỗi lần công kích hắn hoặc là phải tiêu hao rất nhiều chân nguyên bảo hộ trường kiếm, hoặc là chỉ có thể sử dụng chiêu thức Huyết Tế kiếm giết địch một ngàn tự hại tám trăm.

Khóe miệng Huyễn Vô Cực dính tia máu đỏ rực, trường kiếm màu đỏ chỉ thẳng vào ngực Lâm Minh.

- Một kiếm vừa rồi ta bị buộc thu chiêu giữa đường, lần này, ta sẽ đối phó toàn lực!

Huyễn Vô Cực và Lâm Minh đánh cho tới tình trạng này, đã không thể lui lại được! Hắn phải liều mạng, bởi vì bản thân Huyễn Vô Cực chính là kẻ có dã tâm, nếu có thể, hắn chẳng những muốn trở thành Thần Hải, còn muốn phi thăng Thần Vực, đi xem thế giới càng rộng lớn hơn!

Hiện giờ, cơ duyên đặt ở trước mặt, nếu không đi giành lấy, nhất định ngàn năm sau sẽ trở về cát bụi!

- Huyết Lãng Thao Thiên!

Huyễn Vô Cực cầm trường kiếm, sắc mặt vốn trắng bệch bởi vì mới tế ra một tia tinh huyết mà hiện lên màu đỏ yêu dị, trường kiếm trong tay đỏ rực như lưỡi của ác ma, cuốn theo năng lượng màu đỏ cùng ánh sáng đỏ rực chém ngang người Lâm Minh.

Đối mặt với một kiếm của Huyễn Vô Cực, Lâm Minh cầm xéo Tử Huyễn thương, vận chuyển chân nguyên đến cực hạn, thế thương cùng Chiến Linh không ngừng kéo lên. Chiến đấu dưới biển sâu vạn trượng đè nén, mỗi một chiêu đều khuấy động nước biển áp lực cao, hao tổn năng lượng thể lực!

Hủy diệt pháp tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Hai tay Lâm Minh cầm đuôi trường thương màu đỏ, một thương đánh từ trên xuống!

Một thương này là Lâm Minh sau lĩnh ngộ ra sau khi nghịch chuyển dãy tinh tú trong thế giới thứ hai Hóa Thần kính, chiêu thương không có tên, chỉ có ẩn chứa một tia Hủy Diệt ý cảnh trong đó.

Chém ra một thương, xé rách biển sâu vạn trượng, va chạm mạnh vào thế kiếm của Huyễn Vô Cực.

Ầm ầm!

Cả hải vực cũng chấn động, dòng hải lưu dữ dội tràn ra, đáy biển cách hai người giao thủ mấy trăm trượng bị khuấy động bùn đất, tạo thành lốc xoáy bùn xám trắng, mười mấy con hung thú biển sâu trốn dưới bùn cát bị dọa chạy tán loạn.

Keng keng keng keng keng keng keng!

Giữa bùn đất và dòng nước xoáy, Lâm Minh cùng Huyễn Vô Cực phát động cận chiến!

Hai thanh bảo khí thiên giai va chạm dữ dội, dòng hải lưu ồ ạt, dưới áp lực cực cao, nước biển bị đun nóng tới ngang với nhiệt độ dung nham vẫn không thể hóa khí. Mỗi một chiêu của Lâm Minh đều ngưng tụ lực lượng Chiến Linh, còn mỗi một kiếm của Huyễn Vô Cực đều ẩn chứa lực tinh huyết!

Thiên Ma võ ý, Sát Thần lực trường!

Trong quá trình chiến đấu, sát khí trên người Lâm Minh càng tích tụ, bắt đầu mạnh mẽ đè nén Huyễn Vô Cực. Sát Thần lực trường là niệm của võ giả ngưng tụ thành ý chí, nếu là võ giả tâm trí không vững vàng, chỉ cần bị bao phủ trong Sát Thần lực trường là sẽ bị hủy diệt ngọn lửa sinh mệnh.

Dù là cao thủ mạnh mẽ, cũng sẽ bị Sát Thần lực trường ảnh hưởng, không phát huy được tiêu chuẩn đỉnh phong.

“Hả? Tiểu tử này!”.

Trong lòng Huyễn Vô Cực cả kinh, Lâm Minh lại còn có loại chiêu thức tương tự lĩnh vực như thế này, rốt cuộc tiểu tử này đã trải qua những gì, vì sao lại có được nhiều năng lực mà người ta mơ cũng không thấy như thế này?

- Vạn Quỷ Tế Khóc, phá cho ta!

Huyễn Vô Cực chuyển kiếm, trên thanh kiếm bùng lên ngọn lửa xanh tím, nhất thời như có vô số quỷ hồn khóc rống, ngọn lửa xanh tím này vốn là lửa linh hồn của vô số oan hồn ngưng tụ thành!

Thanh kiếm của Huyễn Vô Cực giết chết vô số võ giả, cũng như Đại Hoang huyết kích, dùng tinh huyết cùng oan hồn của võ giả làm dinh dưỡng, cường hóa bản thân!

Oan hồn không ngừng bị Sát Thần lực trường tiêu diệt, còn ngọn lửa tím trên kiếm của Huyễn Vô Cực lại ngày càng mạnh.

- Ma Vương Thiểm!

Trên mặt Huyễn Vô Cực vặn vẹo không thôi, một kiếm chém vào thiên linh của Lâm Minh, còn Lâm Minh không tránh không né, một thương đâm ngược lại, thẳng vào trái tim Huyễn Vô Cực, hủy diệt pháp tắc!

Trong lòng Huyễn Vô Cực kinh hãi, Lâm Minh không để ý một kiếm chí mạng trên đỉnh đầu, vẫn công kích vào mình, cái này là cách đánh không muốn sống mà.

Thế kiếm vừa chuyển, Huyễn Vô Cực kích nổ năng lượng bám trên kiếm, tiếng nổ ầm ầm, chân nguyên va chạm, một chiêu chỉ công không thủ của Lâm Minh khiến cho cả Huyễn Vô Cực lẫn Lâm Minh cùng bị thương.

Lâm Minh bị sóng chân nguyên bùng nổ chấn ra hơn trăm trượng, còn Huyễn Vô Cực cũng không dễ chịu gì. Tuy rằng hắn đỡ được một thương của Lâm Minh, nhưng thương mang có kèm Chiến Linh lại không ngừng, đâm thẳng vào ngực hắn, trải qua chân nguyên hộ thể liên tục suy yếu, vẫn có một thành lực lượng chui vào trong kinh mạch, phá hoại lung tung!

Sắc mặt Huyễn Vô Cực trắng bệch, thật vất vả mới đè xuống cỗ chân nguyên này, khóe miệng tràn máu.

Bị thương!

Sắc mặt Huyễn Vô Cực trầm xuống, tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ, tuy rằng đối phương chỉ công không thủ, bị thương còn nặng hơn mình, nhưng mặc kệ thế nào, mình đã bị thương dưới tay hậu bối mà tuổi còn không bằng số lẻ của mình.

Võ giả Mệnh Vẫn tầng bốn hơn ngàn tuổi, lại bị võ giả Toàn Đan hậu kỳ hơn hai mươi đánh bị thương, nói ra đúng là trò cười to nhất trên đời!

- Tiểu tử, ngươi không cản được liền dùng thương đổi thương, nằm mơ!

Huyễn Vô Cực cười lạnh, có những võ giả thực lực không bằng người khác, không có lòng tin cản được chiêu thức của đối phương, liền dùng đấu pháp chơi xấu dùng thương đổi thương, ép đối phương thu chiêu.

Nhưng kinh nghiệm tác chiến của Huyễn Vô Cực phong phú, kiếm chiêu lại nổi danh quỷ biến, sẽ không để mình bị xoay vòng vòng. Vừa rồi hắn biến chiêu lâm thời, đỡ được phần lớn lực đánh vào, còn Lâm Minh không kịp biến chiêu, tuyệt đối sẽ chịu thiệt.

Nhưng Huyễn Vô Cực chỉ tươi cười được một chốc liền cứng lại, hắn trợn to mắt nhìn ngực Lâm Minh. Quần áo ở đó bị chân nguyên xé rách, nhưng da thịt bên dưới chỉ có một vết kiếm nhợt nhạt, hơn nữa vết kiếm này còn đang khôi phục lại thấy rõ ràng.

“Sao thế này?”.

Tâm Thần Huyễn Vô Cực kinh hãi, rõ ràng kiếm quang của hắn rơi lên người Lâm Minh, dù có chân nguyên hộ thể suy yếu, cũng sẽ trọng thương Lâm Minh, làm sao lại chỉ để một cái vết kiếm mờ như vậy?

Huyễn Vô Cực không kịp nghĩ kỹ, Lâm Minh lại vung trường thường đánh tới!

Một thương này nhập vào toàn bộ chân nguyên của Lâm Minh, khuấy động nguyên khí thiên địa trong vòng mười dặm, không gian nháy mắt vặn vẹo, nước biển sôi trào!

Một thương đâm ra, nước biển áp lực lớn bị đẩy ra một đường hầm chân không, trong cơ thể Lâm Minh, hạt giống Tà Thần rít lên, Phần Tinh Chi Viêm trào ra.

Táng Thiên!

Với cùng lực lượng không gian dung hợp vào một đòn, dùng không an loạn lưu làm gió, hỗ trợ có lực ngọn lửa.

Ánh mắt Huyễn Vô Cực dữ tợn, liên tục chém ra.

- Đế Lâm Thiên Hạ!

Rắc rắc rắc!

Trkiếm trong tay Huyễn Vô Cực lại phát ra tiếng vang nhỏ, có vẻ như không chống nổi. Còn một thương của Lâm Minh thế như chẻ tre, nhắm thẳng vào mặt Huyễn Vô Cực. Không gian xung quanh mũi thương vỡ vụn, vô số mảnh vỡ không gian phun ra như mũi kim, nước biển bị đâm xuyên!

“Chiêu này!”.

Tròng mắt Huyễn Vô Cực co rút, kiếm của hắn lại đâm ra đến cực hạn!

Thế kiếm vừa chuyển, Huyễn Vô Cực cắn đầu lưỡi, mạnh mẽ phun ra một ngụm tinh huyết lên thân kiếm!

Bùm!

Nước biển hóa khí số lượng lớn, cả đáy biển trở thành thế giới sương mù mờ mịt, Huyễn Vô Cực liên tục lùi lại hai mươi trượng, sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển.

Trong đáy biển sâu vạn trượng, mỗi một chiêu đều tiêu hao gấp đôi so với trên mặt đất, chiến đấu kịch liệt như thế làm Huyễn Vô Cực tiêu hao không ít chân nguyên.

Bởi vì tu vi của Lâm Minh thấp hơn Huyễn Vô Cực một cảnh giới lớn, văng ra chừng trăm trượng, chỉ là hắn so với Huyễn Vô Cực thì mặt không đổi sắc, trên người không có một giọt mồ hôi, vẫn còn thừa sức!

Liên tục dùng mấy chiêu thức lớn như Trục Nhật, Quán Hồng, hủy diệt pháp tắc, Táng Thiên, lại thêm cận chiến trong khoảnh khắc, chút tiêu hao này không tính là gì với Lâm Minh. Nên biết, ở trong Hủy Diệt thế giới Hóa Thần kính, Lâm Minh đến sau mỗi lần hủy diệt một vẫn thạch đường kính một dặm rưỡi đều sẽ dùng một lần Táng Thiên, gặp phải vẫn thạch đường kính hai dặm, Lâm Minh còn phải nghịch chuyển dãy tinh tú.

Chính là dưới tình huống đó, nếu Lâm Minh hoàn toàn nghiêm túc, có thể đứng vững cả trăm nhịp thở!

Đây là thành tích làm các cường giả Thần Vực như Phượng tiên tử kinh ngạc, làm cho tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Vực như Hỏa Văn Long tuyệt vọng!

Lâm Minh có sức bền như thế, là vì hắn mở ra Bát Môn Độn Giáp, cộng huyết mạch Cổ Phượng rèn luyện cùng với lực khí huyết tràn đầy vượt xa người thường!

Ở mặt này, Huyễn Vô Cực không thể so sánh với Lâm Minh.

Chẳng những Lâm Minh chiếm ưu thế sức bền, cũng chiếm ưu thế lực phòng ngự Tôi Tủy mười thành, lại thêm Huyền Kim thần quả luyện thể, phòng ngự bên ngoài của Lâm Minh đã có thể sánh với bảo khí địa giai thượng phẩm, hắn có thể dùng phương thức lấy thương đổi thương chọi cứng với Huyễn Vô Cực.

Cho nên, dù là Lâm Minh thật sự đánh lên kém hơn Huyễn Vô Cực, nhưng cũng sẽ không rớt xuống thế yếu, không tới nửa nén nhang, Huyễn Vô Cực sẽ không còn sức chống đỡ!

Trường thương vung lên, Lâm Minh lại ra tay, Táng Thiên!

Cùng một chiêu, chân nguyên dâng lên trên trường thương màu đỏ, mảnh vỡ không gian xoay tròn như dao bay, nước biển bị xoắn thành lốc xoáy, hóa khí.

Thấy khí thế công kích của Lâm Minh có tăng không giảm, trong mắt Huyễn Vô Cực rốt cuộc hiện lên sợ hãi.

Sao lại thế này, thân thể tiểu tử này làm từ con rối máy hay sao?

Chương 747: Đuổi giết mười vạn dặm!

Ầm ầm!

Lại bùng nổ dữ dội, Huyễn Vô Cực miễn cưỡng đỡ được Táng Thiên của Lâm Minh, thân thể hắn bị dư sóng đánh vào văng ra mấy chục trượng. Chưa bao lâu, một chút ưu thế mỏng manh khi Huyễn Vô Cực đấu Lâm Minh cũng hóa thành hư ảo.

Còn Lâm Minh Văng ra mấy chục trượng, lại vung trường thương, đâm về phía Huyễn Vô Cực.

Quán Hồng!

Thương mang dữ dội cắt qua biển sâu, lúc này Huyễn Vô Cực hao hết, sức mới chưa sinh ra, nhưng không thể không đối mặt với một chiêu của Lâm Minh.

Ầm!

Huyễn Vô Cực hừ nặng, bị đánh bay ra ngoài, khí huyết quay cuồng, bị Huyễn Vô Cực cố kéo một hơi chân khí đè xuống.

Chênh lệch thực lực ngày càng lớn!

Trục Nhật!

Táng Thiên!

Hủy Diệt pháp tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Lâm Minh một chiêu tiếp một chiêu, làm cho Huyễn Vô không đỡ hết được!

Sao lại thế này?

Lúc này trong người Huyễn Vô Cực khí huyết sôi trào, trên người không ngừng tăng thêm vết thương, nhìn Lâm Minh càng đánh càng hăng, cuối cùng trong lòng hắn sinh ra khiếp sợ lùi bước. Quả thật hắn có dã tâm, nhưng dưới tình huống phần thắng ngày càng xa vời, hắn sẽ không ngu xuẩn chịu chết.

Trốn?

Trong đầu Huyễn Vô Cực hiện ra ý nghĩ này, hắn còn có một chút bài tẩy, nhưng đối mặt với Lâm Minh không biết mệt mỏi như con rối máy, Huyễn Vô Cực đã có chút sợ hãi. Hắn sợ dù là dùng tới bài tẩy, cũng không giết được Lâm Minh, đến lúc đó hắn muốn trốn cũng không còn cơ hội.

Lật tay, Huyễn Vô Cực lấy ra một viên đan dược màu xám trắng trong Tu Di giới, đây là dùng thạch nhũ vạn năm luyện chế thành, nuốt một viên có thể khôi phục ba thành chân nguyên cho Huyễn Vô Cực trong thời gian ngắn, có thể coi là linh đan nghịch chuyển thế cục.

Từ vị trí hiện tại đến Thiên Diễn đại lục rất xa xôi, hiện giờ Huyễn Vô Cực còn không đủ bốn thành chân nguyên, nếu không bổ sung một ít, không có khả năng trốn về được.

Búng tay bắn ra, Huyễn Vô Cực đau lòng nuốt xuống viên đan dược quý giá này, quay đầu độn đi!

- Muốn chạy?

Trong mắt Lâm Minh hiện lên sát khí, nhổ cỏ không tận gốc, sẽ luôn có một con rắn độc luôn trốn trong tối nhìn mình. Từng bị thiệt một lần trong tay Âu Dương Bác Duyên, Lâm Minh làm sao cho phép xảy ra loại chuyện này.

Bùng nổ toàn bộ chân nguyên, nhất thời Tu La lực trường có thêm Chiến Linh tràn ra với vận tốc ánh sáng, nháy mắt đuổi theo Huyễn Vô Cực, để lại một cái dấu ấn Chiến Linh trên người hắn.

Loại dấu ấn Chiến Linh này, Lâm Minh từng dùng trong lúc tìm kiếm cửa ra Vạn Cổ Ma Khanh, đêm tập kích Nam Hải Ma Vực, đuổi giết đông đảo cao thủ cũng đã dùng một lần. Nếu không phải người sở hữu Chiến Linh như Lâm Minh, có muốn phát hiện cũng không được, càng đừng nói phá giải.

Lưu lại một tia dấu ấn Chiến Linh này, mặc kệ Huyễn Vô Cực chạy đến chân trời góc biển, Lâm Minh cũng có thể tìm tới.

- Ma Quang, bảo Cự Côn nổi lên vùng biển cạn dưỡng thương, ta đuổi giết Huyễn Vô Cực!

- Được!

Ma Quang cười hắc hắc.

- Bản thánh thích nhất là đuổi giết như thế.

Lâm Minh thu hồi trường thương, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư đuổi thẳng theo Huyễn Vô Cực.

Ở trong biển sâu, tốc độ di chuyển rất chậm, hơn nữa tiến lên một bước đều phải bỏ ra năng lượng gấp mấy lần trên bầu trời, Huyễn Vô Cực vốn đã không còn thừa nhiều năng lượng, tự nhiên phải xông lên mặt biển trước.

Ầm ầm!

Nước biển nổ tung, trong cột nước cao mấy chục trượng, Huyễn Vô Cực phóng lên cao, hết tốc lực bay về phía bắc, đồng thời ném ra sau một nắm Kết Giới châu.

Huyễn Vô Cực từng sử dụng loại Kết Giới châu này trong Ma Thần đế cung, lúc trước ngăn cản đám người Bạch Mi phương trượng một chút thời gian, nếu không phải Lâm Minh động tay chân trong tối, chỉnh sửa Truyền Tống trận, Huyễn Vô Cực đã có đầy đủ thời gian bước qua hư không.

Ầm ầm ầm!

Kết Giới châu bùng nổ trên mặt biển, hình thành kết giới màu lam che phủ mặt biển như mạng nhện. Lúc này Lâm Minh vừa mới lao ra, tốc độ ngưng trệ, liền bị kết giới ngăn cản.

- Phá!

Lâm Minh đâm ra một thương, kèm theo Chiến Linh đánh mạnh lên kết giới. Kết giới màu lam lúc trước có thể cứng rắn chống cội công kích của Nam Duẫn Vương và Minh Phật Đại Thủ ấn của Bạch Mi phương trượng, dưới công kích một thương của Lâm Minh liền sinh ra vô số đường rạn.

- Lại phá!

Lâm Minh đâm ra thương thứ hai, kết giới sụp đổ, hắn đạp hư không đuổi thẳng theo Huyễn Vô Cực.

“Tiểu tử này!”.

Trong lòng Huyễn Vô Cực nghiêm nghị, tuy rằng biết lực công kích mạnh mẽ của Lâm Minh, nhưng không ngờ một nắm Kết Giới châu lại chỉ cản trở Lâm Minh chỉ trong một nhịp thở.

“Ba ngàn dặm phía bắc có một chỗ Truyền Tống trận của Nam Hải Ma Vực ta, chỉ cần ta thông qua Truyền Tống trận, hủy diệt Truyền Tống trận bên kia, sẽ đẩy Lâm Minh ra khỏi đường hầm không gian, vậy là sẽ an toàn”.

“Huyền Lôi Sí!”.

Huyễn Vô Cực bấm ấn quyết, quần áo sau lưng hắn rách toạ đôi cánh màu tím giãn ra. Đây là bảo khí phi hành dùng nhiều loại linh vũ của thánh thú biết bay luyện chế thành, có thể nâng cao tốc độ của Huyễn Vô Cực ở mức nhất định.

“Tiểu tử này quá khó chơi, may mà lúc trước ta luyện chế món bảo khí phi hành này, hôm nay phát huy công dụng. Có nó, tốc độ của ta có thể tăng thêm hai, ba thành, hẳn là không có vấn đề”.

Huyễn Vô Cực mở ra hai cánh, bắn vụt đi như mũi tên. Nơi đi qua, không khí hình thành tiếng nổ đáng sợ vang rền như sấm lan tỏa khắp nơi, ngay cả mặt biển cũng bị gió quét văng ra!

Huyễn Vô Cực một hơi bay ra mấy trăm dặm, cảm giác đảo qua đằng sau, sống lưng liền phát lạnh. Ở đằng sau hắn, Lâm Minh chẳng những bám sát theo sau, hơn nữa khoảng cách càng gần hơn!

“Sao lại thế này?”.

Trong lòng Huyễn Vô Cực kinh hãi, chính mình bay hết tốc lực, lại có bảo khí phi hành thêm vào, tốc độ lại vẫn không bằng Lâm Minh.

Hắn phát hiện Lâm Minh chỉ tùy ý đi ra một bước liền vượt qua khoảng cách mấy dặm, dường như không gian ngắn lại dưới chân hắn, bước ra mấy cái, mấy chục dặm bị ném ra đằng sau hắn!

Đây là bộ pháp gì?

Huyễn Vô Cực cắn răng, vận chuyển chân nguyên đến cực hạn, khoảng cách ba ngàn dặm đối với hạng nhân vật như Huyễn Vô Cực thì không cần bao lâu, nhưng hiện giờ bị Lâm Minh đuổi giết, khoảng cách này lại thành một cái Quỷ Môn quan khó chịu.

Nhìn khoảng cách ngày càng gần, tiếp tục như vậy không tới nửa nén nhang là sẽ bị Lâm Minh đuổi theo, một khi bị Lâm Minh quấn lấy, muốn trốn cũng không dễ dàng.

Huyễn Vô Cực hạ quyết tâm, cắn răng, ngón tay vạch trên cổ tay, lần thứ ba lấy ra tinh huyết. Hai giọt tinh huyết chia ra bắn lên hai cánh trái phải, Huyền Lôi Sí nhuộm đỏ như máu, tốc độ lại tăng!

Ba lần liên tục sử dụng tinh huyết, tuy rằng lượng dùng mỗi lần chỉ có vài giọt, nhưng tích lũy lại cũng đủ làm Huyễn Vô Cực ăn không tiêu. Trận chiến này đã tổn thương tới lửa sinh mệnh của Huyễn Vô Cực, muốn bổ sung phải cần thời gian mấy chục năm cũng rất nhiều thiên tài địa bảo.

“Tiểu tử đáng chết kia!”.

Huyễn Vô Cực tức điên, cơ hội hắn lấy được bí mật trên người Lâm Minh ngày càng xa vời, hơn nữa hiện tại Nam Hải Ma Vực đã bị Lâm Minh bị phá hủy chín thành, hắn tổn thất quá lớn!

“Ta mặc kệ Nam Hải Ma Vực, lần này ta rời khỏi Nam Thiên Vực, trực tiếp đi bốn đại thần quốc!”.

Hai người Huyễn Vô Cực cùng Lâm Minh một trước một sau, gió áp phi hành tốc độ cao sinh ra quét bay mặt biển. Sau khi tế ra tinh huyết, cuối cùng Huyễn Vô Cực giật ra một chút khoảng cách với Lâm Minh, Truyền Tống trận ở ngay trước mặt!

Đây là Truyền Tống trận bố trí trên một đảo lẻ, vốn có đệ tử Nam Hải Ma Vực canh giữ, nhưng hiện giờ Nam Hải Ma Vực đã ở trong trạng thái nửa giải tán, những đệ tử canh giữ đã sớm không biết đi nơi nào.

Huyễn Vô Cực tắt độn quang, rơi xuống đất như đạn pháo, lực đánh vào thật lớn trực tiếp đè sụp đá trên đảo nhỏ.

“Truyền Tống trận vẫn còn!”.

Trong lòng Huyễn Vô Cực vui vẻ, nhanh chân tới Truyền Tống trận, ngón tay bắn ra, mười mấy viên Chân Nguyên thạch rơi xuống bốn góc Truyền Tống trận, phát động trận pháp!

Nhìn độn quang của Lâm Minh xuất hiện xa xa trong mắt Huyễn Vô Cực lóe lên hào quang thù hận.

- Có một ngày, lão phu sẽ làm ngươi trả giá đắt!

Tiếp theo, vẻ mặt dữ tợn của Huyễn Vô Cực biến mất trong Truyền Tống trận.

“Hả? Truyền tống đi rồi?”.

Lâm Minh hạ xuống, ánh mắt quét qua, nháy mắt hiệu được nguyên lý Truyền Tống trận dưới chân. Đây chỉ là Truyền Tống trận bình thường nhất, khoảng cách truyền tống cũng chỉ mười mấy vạn dặm.

“Huyễn Vô Cực nhất định sẽ phá hủy Truyền Tống trận ở cửa ra lúc ta truyền tống, bắn ta ra khỏi dòng chảy không gian”.

Loại Truyền Tống trận loại nhỏ này, nếu có lỗi trong quá trình truyền tống, võ giả không đủ tu vi có thể nguy hiểm tới tính mạng, còn cường giả như Lâm Minh thì không có vấn đề, cùng lắm thì truyền tống một nửa sẽ bị bắn ra khỏi đường hầm không gian mà thôi.

Lâm Minh đặt chân vào Truyền Tống trận, phát động trận pháp, không gian vặn vẹo, tiếp theo Lâm Minh tiến nhập đường hầm không gian bao la.

Truyền tống mười mấy vạn dặm, thường thường sẽ kéo dài mười mấy nhịp thở hay mấy chục nhịp thở, nhưng chỉ mười nhịp thở trôi qua, đường hầm không gian chấn động mạnh, lực l không gian hỗn loạn, xung quanh bắt đầu xuất hiện vết nứt, rõ ràng là cửa ra đã bị Huyễn Vô Cực phá hủy!

Vù vù vù!

Trong vết nứt đường hầm không gian tràn ra rất nhiều không gian loạn lưu, ngưng tụ thành gió lốc đen đánh úp về phía Lâm Minh. Nếu bị không gian loạn lưu quét trúng, võ giả không đủ tu vi sẽ trực tiếp chết đi, cho dù võ giả không đủ tu vi cũng sẽ bị đẩy ra khỏi đường hầm không gian, kết thúc truyền tống.

Đối mặt với tình huống này, Lâm Minh bình thản, mười ngón búng liên tục, từng dòng khí chân nguyên bắn ra. Gió lốc không gian hùng hổ bị dòng khí này bắn trúng, liền nhanh chóng tiêu tán, không tới mấy nhịp thở liền ổn định.

So với loại truyền tống khoảng cách cực xa mà Lâm Minh đã trải qua, không gian loạn lưu cỡ này không đáng kể gì. Với lý giải Không Gian ý cảnh của Lâm Minh, hoàn toàn có thể mạnh mẽ phá vỡ không gian loạn lưu, cưỡng ép hoàn thành truyền tống.

- Định cho ta!

Lâm Minh đâm ra một thương, thương mang đâm vào trong vách tường không gian, đường hầm không gian vốn lập tức vỡ vụn lại bị Lâm Minh mạnh mẽ ổn định.

- Điểm tọa độ còn cách nơi này khoảng bảy, tám vạn dặm!

Cửa ra bị phá hủy, địa điểm truyền tống cũng trở nên mờ mịt, Lâm Minh không phải thần, tuy rằng hắn có thể dựa vào lý giải pháp tắc không gian mà cưỡng ép hoàn thành truyền tống, nhưng thiếu tọa độ, hắn cũng không tìm điểm ra chính xác.

Tuy nhiên trước đó Lâm Minh để lại dấu ấn Chiến Linh trên người Huyễn Vô Cực, dựa vào nó, có thể ước đoạn phạm vi khái quát.

“Còn khoảng ba vạn dặm”.

Lâm Minh lại xác định vị trí lần nữa.

“Hai vạn dặm, một vạn dặm, chính là gần nơi này!”.

Phá!

Lâm Minh một thương đâm vào vách tường không gian, tiếp theo không gian sụp đổ, Lâm Minh xông ra khỏi đường hầm không gian.

Chương 748: Đuổi về Nam Thiên Vực

Bởi vì cửa ra truyền tống bị hủy, Lâm Minh mạnh mẽ ổn định đường hầm không gian cuối cùng vẫn chậm trễ một chút thời gian, sau khi xuất hiện, Huyễn Vô Cực đã biến mất.

“Là truyền tống liên hoàn?”.

Lâm Minh cảm giác dấu ấn Chiến Linh trên người Huyễn Vô Cực lại đang cách xa mình với tốc độ kinh người, loại tình huống này chỉ có một khả năng, đó là Huyễn Vô Cực bước lên một Truyền Tống trận khác.

Cảm giác lan ra ngoài, Lâm Minh nhanh chóng tìm được vị trí của Truyền Tống trận. Hòn đảo nhỏ này rõ ràng là điểm trung chuyển Truyền Tống trận của Nam Hải Ma Vực thành lập, cả hòn đảo bao phủ trong trận pháp ảo cảnh bảo hộ, che giấu rất tốt. Trên đảo còn có một số lầu các, là cho đệ tử canh đảo ở lại, hiện giờ đã người đi nhà trống.

Đều có đường kính một hai chục trượng, xem chừng phạm vi truyền tống khoảng mười mấy vạn dặm.

Ở trong Truyền Tống trận này, có một cái bị phá đi, chính là chỗ Huyễn Vô Cực đi ra vừa nãy.

Ở bên cạnh Truyền Tống trận bị phá đó còn có ba bốn cái Truyền Tống trận tương tự, trong đó có một cái chớp động sóng năng lượng nhàn nhạt, chứng minh nó vừa được khởi động.

Không cần nghĩ, Huyễn Vô Cực chính là rời đi thông qua Truyền Tống trận đó, lại không có khả năng phá hỏng cửa vào, bằng không chính hắn cũng không truyền đi được.

Lâm Minh tìm hiểu được nguyên lý Truyền Tống trận, đặt chân bước vào Truyền Tống trận thứ hai, lại khởi động truyền tống!

Lúc này, cách Nam Hải Ma Vực mười mấy vạn dặm, ở trong núi sâu, bảy tám võ giả đang ngồi vây quanh gần mấy tòa Truyền Tống trận.

- Sư huynh, nghe nói Nam Hải Ma Vực đã bị diệt bảy tám thành, hiện giờ chúng ta làm sao đây? Chờ đợi ư?

Trong mấy võ giả, có một thanh niên hai mươi hỏi võ giả dẫn đầu.

Những người này đều là đệ tử tông môn tam phẩm Nam Thiên Vực, chuyên môn trông coi Truyền Tống trận.

Địa vực Nam Thiên Vực rộng lớn, rất nhiều điểm tập kết Truyền Tống trận, những Truyền Tống trận này vì giá trị chế tạo rất cao, phần lớn là vài tông môn liên hợp thành lập, sử dụng phải phí, tự nhiên sẽ phái một ít đệ tử canh giữ.

Nhưng mà, mấy năm trước Nam Hải Ma Vực xâm lấn Nam Thiên Vực, ba đại tông môn tứ phẩm Nam Thiên Vực, Thần Hoàng đảo, Cực Không tông, Thái Huyền điện lần lượt bị diệt, những tông môn tam phẩm mất đi chỗ dựa, tự nhiên trở thành tông môn phụ thuộc Nam Hải Ma Vực.

Về phần hệ thống Truyền Tống trận của Nam Thiên Vực, cũng bị Nam Hải Ma Vực chiếm lĩnh.

Canh giữ một điểm tập kết Truyền Tống trận thường thường phải là mười mấy người, bởi vì rất nhiều điểm tập kết, Nam Hải Ma Vực không có khả năng toàn phái người ra trấn thủ, liền phái ra một đệ tử Nam Hải Ma Vực ở mỗi điểm tập kết, người còn lại thì trưng dụng đội nguyên bản của tông môn đó.

Những người này đều bị Nam Hải Ma Vực gieo cấm chế, dưới tình huống như vậy mà bọn họ mưu phản, đủ biết trước được kết cục.

Hiện giờ nghe Nam Hải Ma Vực bị Lâm Minh đồ sát mấy lần, tổng bộ cũng sắp giải tán, đệ tử Ma Vực cũng không dám ở lại khu vực Nam Hải, nháo nhào trốn về bản thổ Nam Thiên Vực. Dưới tình huống này, bọn họ không biết phải đi nơi nào.

- Đừng nói lung tung, tuy rằng Nam Hải Ma Vực bị nhục, nhưng rết trăm chân chết không sợ ngã, chúng ta còn xa mới chống nổi thế lực còn sót lại của nó. Hơn nữa ở bản thổ Nam Thiên Vực, thế lực Nam Hải Ma Vực còn chưa bị ảnh hưởng quá lớn, các trưởng lão tọa trấn nơi này vẫn còn, nói lung tung bị bọn họ biết ngươi, ngươi chết là chắc rồi.

- Ôi, đáng tiếc Lâm đại hiệp chỉ giết người trong phạm vi Nam Hải, nếu có thể đánh vào bản thổ Nam Thiên Vực, xem chừng ngay cả phân bộ Nam Hải Ma Vực ở đây cũng phải giải tán, đến lúc đó chúng ta có lẽ sẽ cởi bỏ cấm chế, lấy được tự do...

Trong nhóm võ giả, một thiếu nữ áo vàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Đừng nói lung tung, trên đảo chúng ta còn có ma sứ Nam Hải Ma Vực, bị hắn nghe được thì sẽ không tưởng tượng nổi hậu quả. Hơn nữa nghe nói bốn tháng trước, Lâm Minh cùng Cự Côn bị Huyễn Vô Cực giam dưới khe biển sâu ba vạn trượng, ở độ sâu này có áp lực khủng bố khó mà tưởng tượng, Lâm Minh có thể duy trì được bao lâu thì khó nói. Một khi Lâm Minh thất bại, Huyễn Vô Cực trở về ma đảo Nam Hải, với lực kêu gọi của hắn, xây dựng lại Nam Hải Ma Vực không phải là chuyện khó, dù sao phần lớn đệ tử Nam Hải Ma Vực còn sống...

Võ giả áo đỏ dẫn đầu thở dài nói, hắn đang lo lắng cho chiến sự.

Mấy tháng qua, Lâm Minh vô tình trở thành tín ngưỡng tinh thần ở Nam Thiên Vực, hắn chỉ dựa vào sức mình giành được Cự Côn, tắm máu Nam Hải Ma Vực, đánh chết mấy ngàn đệ tử Nam Hải Ma Vực, trong đó còn bao gồm hầu hết trưởng lão Nam Hải Ma Vực.

Chiến tích như thế, có thể gọi là kỳ tích!

Nhưng có kỳ tích hơn nữa, Lâm Minh cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, tu vi Toàn Đan kỳ, hắn có thể liên tục đè đầu Nam Hải Ma Vực, là thừa lúc Huyễn Vô Cực bế quan.

Hiện tại Huyễn Vô Cực xuất quan, tu vi lại lên Mệnh Vẫn tầng bốn, đối mặt với Huyễn Vô Cực như vậy, Lâm Minh chống đỡ được ư?

Nghe lời võ giả áo đỏ nói, thiếu nữ áo vàng nói chuyện lúc trước xiết chặt tay:

- Lâm đại hiệp nhất định không sao! Đúng rồi, trước đó ta nghe nói Lâm đại hiệp xuất thân Thất Huyền cốc, vậy không phải là cùng tông môn với Khương đại ca hay sao?

Thiếu nữ áo vàng bỗng nhớ tới lời đồn này, hỏi võ giả áo đỏ.

- Đúng vậy...

Võ giả áo đỏ gọi là Khương đại ca kia nghe thiếu nữ áo vàng nhắc tới, cũng cảm khái không thôi. Lâm Minh quả thật xuất thân từ Thất Huyền cốc, hơn nữa giành được hạng nhất trên hội võ tổng tông Thất Huyền cốc. Lúc đó, không có người ngờ tới trong tương lai không xa, Lâm Minh sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh Nam Thiên Vực gần với Huyễn Vô Cực!

Hiện giờ hồi tưởng chuyện trước kia, thật là như nằm mơ.

Nghe võ giả áo đỏ khẳng định, ánh mắt thiếu nữ áo vàng lập tức sáng ngời.

- Khương đại ca, nói cho ta nghe một chút chuyện trước kia của Lâm đại hiệp ở Thất Huyền cốc đi.

Võ giả áo đỏ lắc đầu, cười khổ nói:

- Ta chỉ là đệ tử bên ngoài ở Thất Huyền cốc, hội võ tông lúc trước, ta chỉ là người xem mà thôi, đứng ở xa nhìn hắn chiến đấu trên lôi đài. Tuy rằng ta cùng một tông môn với Lâm Minh, kỳ thật hoàn toàn không có qua lại gì...

Võ giả áo đỏ nói tới đây, đột nhiên biến sắc, khẽ giọng nói:

- Đừng lên tiếng, ma sứ tới kìa!

Dứt lời, một võ giả Nam Hải Ma Vực áo đen, tu vi Tiên Thiên sơ kỳ xuất hiện trước mặt mọi người như âm hồn.

Ánh mắt sắc bén của hắn liếc mọi người, lạnh lùng nói:

- Tụ tập lẩm bẩm gì đó. Hừ, ta khuyên các ngươi thành thật chút, hiện giờ Lâm Minh đã bị đại trưởng lão nhốt dưới khe biển sâu ba vạn trượng, đợi cho đại trưởng lão giải quyết Lâm Minh, trở thành Thần Hải, Nam Hải Ma Vực sẽ gặp thăng cấp thánh địa, bá chủ phương nam Thiên Diễn đại lục, thậm chí tương lai sẽ thành lập thần quốc. Các ngươi có thể trở thành con dân ban đầu của thần quốc, phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng!

- Vâng, sứ giả đại nhân!

Võ giả áo đỏ nhìn võ giả áo đen khoác lác, thầm thở phào, cố làm ra vẻ cung kính.

Võ giả áo đen gật đầu vừa lòng, lại muốn nói tiếp, lúc này Truyền Tống trận chớp động hào quang mạnh mẽ.

- Ồ? Có người đến?

Trong lòng võ giả áo đen khẽ động, mấy tháng trước, sau khi tổng bộ Nam Hải Ma Vực bị Lâm Minh tắm máu, thường xuyên có đệ tử Nam Hải Ma Vực từ Nam Hải trốn về phân bộ Nam Thiên Vực tị nạn, sợ còn ở bên kia sẽ bị Lâm Minh đuổi giết. Nhưng mấy ngày này, theo Lâm Minh bị nhốt xuống khe biển sâu ba vạn trượng, Truyền Tống trận thật là ít được sử dụng.

Lúc này hào quang Truyền Tống trận đột nhiên bùng lên, những tia sáng đen bắn thẳng chân trời, ngay cả mặt đất cũng chấn động.

Võ giả áo đen biến sắc.

- Là ai to gan như vậy, vì tiết kiệm một chút thời gian mà mạnh mẽ gia tốc Truyền Tống trận, năng lượng quá tải có thể làm Truyền Tống trận tổn hại vĩnh cửu, một khi gặp chuyện sẽ tổn thất cực lớn, rốt cuộc là tên nào làm bậy!

Trong lòng võ giả áo đen giận dữ, tay trái quét Tu Di giới, rút ra một cây trường thương, chuẩn bị bắt giữ tên cuồng vọng này tại chỗ.

Nhưng hào quang hiện lên, trong trận pháp xuất hiện một nam nhân trung niên áo đen sắc mặt tái nhợt.

- Cuồng đồ to gan, ngươi dám...

Võ giả áo đen nói một nửa, liền kẹt lại trong cổ họng, nhất thời mặt mũi hắn vặn vẹo như trận pháp.

- Đại... Đại... Đại... Đại trưởng lão!

Võ giả áo đen lắp bắp, thân là đệ tử Nam Hải Ma Vực, võ giả áo đen đương nhiên nhận biết Huyễn Vô Cực, cho dù chưa thấy qua bản thân, cũng thấy qua tranh vẽ của Huyễn Vô Cực.

Hơn nữa nam nhân áo đen trước mắt khí thế tu vi sâu không lường được, cũng chứng minh hắn tuyệt đối là Huyễn Vô Cực!

“Sao lại thế này... Không phải Huyễn trưởng lão đang ở biển sâu phong tỏa Lâm Minh hay sao? Làm sao lại về phân bộ Nam Thiên Vực, chẳng lẽ hắn đã đánh chết Lâm Minh?”.

Trong lòng võ giả áo đen nhanh chóng xoay chuyển, vẫn không nhúc nhích như hóa đá. Còn ở đằng sau võ giả áo đen, mấy đệ tử tông môn tam phẩm nghe võ giả áo đen kêu lên “đại trưởng lão”, đều ngẩn người.

Nam Hải Ma Vực bởi vì vấn đề truyền thừa, chia làm mấy tông nhánh lớn, mỗi một tông nhánh đều có một tông chủ, nhưng chỉ có một đại trưởng lão, đó chính là đệ nhất nhân Nam Hải, Huyễn Vô Cực!

Chẳng lẽ võ giả áo đen này chính là Huyễn Vô Cực? Nhân vật trong truyền thuyết này, lại xuất hiện trước mặt bọn họ?

Nên biết bình thường bọn họ còn không có cơ hội nhìn thấy võ giả Toàn Đan, huống chi là cường giả Mệnh Vẫn tầng bốn cỡ như Huyễn Vô Cực, đối với bọn họ đó chính là thần.

“Chỉ liếc qua ánh mắt của hắn, liền cảm giác linh hồn đang run rẩy, không tự chủ cúi đầu, không hổ là đệ nhất nhân Nam Hải!”.

Trong lòng võ giả áo đỏ kinh hãi, chỉ đứng trước mặt Huyễn Vô Cực, hắn đã cảm thấy áp lực.

“Sao mà dường như... Huyễn Vô Cực... Bị thương?”.

Mặc kệ là các đệ tử tông môn tam phẩm hay võ giả áo đen, đều chú ý tới vết thương trên người Huyễn Vô Cực, từng đường từng đường, quần áo rách nát, máu tươi đầm đìa, rõ ràng vừa rồi Huyễn Vô Cực đã trải qua một trận ác chiến!

Rốt cuộc là ai, có thể chiến đấu với Huyễn Vô Cực đến cỡ này?

Sau khi Huyễn Vô Cực xuất hiện, đầu tiên là nuốt một viên đan dược, sau đó không nói một lời xoay người đánh một chưởng!

Ầm ầm!

Truyền Tống trận vỡ tan tành!

Võ giả áo đen tròn mắt nhìn cảnh này, há mồm trợn mắt, chuyện gì thế này?

- Đại... Đại trưởng lão, ngài...

Võ giả áo đen run rẩy nói.

- Cút!

Huyễn Vô Cực quát lớn, thân thể võ giả áo đen chấn động, trực tiếp bị sóng âm đánh văng! Tiếp theo Huyễn Vô Cực phất áo, phóng người lên cao!

Bởi vì năng lượng ùng nổ phát ra gió mạnh thổi mấy võ giả tông môn tam phẩm kia ngã trái ngã phải, tu vi yếu thì khí huyết sôi trào, bị thương nhẹ.

Chương 749: Cái chết của Huyễn Vô Cơ

- Ai nói cho ta biết... Cái này... Má nó chứ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Võ giả áo đen mặt xám mày tro đứng lên, miệng đầy máu, vừa rồi Huyễn Vô Cực quát một tiếng chấn hắn ngũ tạng bị thương, đây còn là Huyễn Vô Cực không dùng quá nhiều chân nguyên, bằng không có thể trực tiếp chấn vỡ nát thân thể võ giả áo đen.

Võ giả áo đen làm sao cũng không hiểu được, rốt cuộc Huyễn Vô Cực gặp phải chuyện gì gấp gáp như thế, vì sao lại phá hủy Truyền Tống trận, chẳng lẽ hắn bị người đuổi giết?

Không riêng gì võ giả áo đen nghĩ như vậy, trong lòng những người khác cũng toát ra ý nghĩ này.

Cả người bị thương, vận chuyển năng lượng mạnh mẽ gia tốc Truyền Tống trận, hủy diệt Truyền Tống trận hốt hoảng bỏ đi, thoạt nhìn quả thật giống như đang bị đuổi giết, nhưng sao lại thế này được!

Khắp cả Nam Hải, ai có có năng lực đuổi giết Huyễn Vô Cực?

Trong lòng mọi người vừa toát ra ý nghĩ này, Truyền Tống trận đã bị phá hủy lại sáng lên!

- Đây... Là...

Võ giả áo đen trừng to mắt, chẳng lẽ lại có người muốn đi qua Truyền Tống trận? Sao mà thế được! Truyền Tống trận đã bị phá hủy, làm sao có thể hoàn thành truyền tống, nếu trước đó đã phát động truyền tống, thậm chí có thể bị lạc trong không gian loạn lưu, bị gió lốc không gian xé thành mảnh vụn!

Ầm ầm!

Tiếng sấm nổ vang, bầu trời đổi sắc, toàn bộ nguyên khí thiên địa trong vòng mười dặm đều hội tụ lại đấy, hình thành lốc xoáy khủng bố, những hào quang chói mắt phóng lên cao, mặt đất chấn động, những vết rạn lan tràn như mạng nhện.

- Thật sự đang truyền tống?

Võ giả áo đen trừng mắt muốn lọt ra ngoài, mấy võ giả tông môn tam phẩm khác cũng ngây ngốc. Lúc này, hào quang sáng lạn kéo lên đến đỉnh, tiếp theo bọn họ nhìn thấy cảnh tượng cả đời khó quên.

Cách bọn họ mười trượng, không gian xảy ra vặn vẹo kỳ dị, tiếp theo nổ vang một tiếng, nửa thanh trường thương màu đỏ xuất hiện từ hư không, đâm xuyên qua không gian như xé rách tấm vải!

Đâm ra, xé xuống, không gian xuất hiện khe rách cao cỡ người đi, một người áo lam bình thản bước ra từ trong khe nứt không gian, cả người hắn quấn quanh Lôi Hỏa, cầm trường thương màu đỏ giống như Chiến Thần!

Hắn là... Võ giả áo đen ngây ngốc, Truyền Tống trận đã bị phá hủy còn có thể cưỡng ép hoàn thành truyền tống, tự mình mở ra đường hầm không gian đi tới nơi này, một thương xé rách không gian, đạp gió bước ra.

Đó còn là người hả?

Tuy rằng võ giả áo đen chỉ có tu vi Tiên Thiên kỳ, nhưng cũng coi như kiến thức rộng rãi, hắn chưa bao giờ nghe qua có ai tiện tay xé rách không gian, tự mình tạo ra đường hầm không gian vượt qua hư không.

Chẳng lẽ người này là cường giả Thần Hải?

Không đúng... Hắn trẻ tuổi như vậy, thoạt nhìn cũng chỉ... Hơn hai mươi!

Vẻn vẹn chỉ hơn hai mươi tuổi, tiện tay xé rách không gian, hắn là thái tử điện hạ của bốn đại thần quốc?

Cho dù thái tử của bốn đại thần quốc, cũng không có thực lực cỡ này!

Đầu óc võ giả áo đen lẫn lộn, về phần võ giả áo đỏ, trong lòng lại rung động mạnh. Tuy rằng khí chất thanh niên trước mắt đã thay đổi, nhưng hắn vẫn có thể từ khuôn mặt nhìn ra một ít bóng dáng quen thuộc, dường như hắn là... Lâm Minh?

Thanh niên áo lam xuất hiện, liếc mọi người một cái, dường như có chút kinh ngạc, tuy nhiên hắn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, không để ý tới những tiểu bối này, bước chân vừa nhấc, triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, súc địa thành thốn, tốc độ kinh người bay về phía xa, đuổi thẳng theo Huyễn Vô Cực.

Võ giả áo đen trừng mắt nhìn Lâm Minh một bước đi ra mấy dặm, rời đi như thuấn di, sửng sốt ngây ngốc, đây là bộ pháp gì?

Thuấn di... Mình không nhìn nhầm chứ!

- Người đó, người đó?

Thiếu nữ áo vàng mấp máy môi, thoạt nhìn thanh niên kia cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, sao lại có thực lực như thế?

Quả thực như thiên thần hạ phàm mà.

- Hắn chính là Lâm Minh!

Thanh niên áo đỏ bỗng lên tiếng, trong giọng nói mang theo một tia kích động cùng kính ngưỡng.

- Lâm Minh?

Võ giả áo đen há to miệng.

Nhìn phương hướng hắn đi, rõ ràng là đuổi theo Huyễn Vô Cực. Chẳng lẽ, Huyễn Vô Cực là bị Lâm Minh đuổi giết mới thành như thế này?

Không chỉ võ giả áo đen, các võ giả khác cũng ý thức được điều

này.

Nghe đồn Lâm Minh bị Huyễn Vô Cực nhốt dưới khe biển sâu ba vạn dặm suốt bốn tháng, thế nào lại trái ngược là Huyễn Vô Cực bị Lâm Minh đuổi giết?

Thiếu nữ áo vàng che môi, luôn nghe nói uy danh của Lâm Minh, trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay nhìn thấy bản thân Lâm Minh, thiếu nữ áo vàng mới biết được thì ra nàng đã hết sức tưởng tượng ra Lâm Minh, nhưng vẫn còn xa mới tới được sự hùng mạnh của bản thân Lâm Minh!

“Lặng lẽ báo tin này về cho tông môn, đừng bị ma sứ phát hiện, mau lên!”.

Thanh niên áo đó bỗng tỉnh lại, dùng chân nguyên truyền âm nói.

Các võ giả khác mới bỗng ngẩn ra, đúng rồi, nếu Lâm Minh có thể đuổi giết Huyễn Vô Cực, như vậy Nam Hải Ma Vực sẽ không còn tồn tại nào có thể chống lại Lâm Minh! Chẳng phải có nghĩa là, chiến tranh Nam Hải sắp thắng lợi?

Thắng lợi?

Mấy võ giả tông môn tam phẩm đều ngẩn ngơ, đây là một từ xa xôi, từ sau chiến dịch Ma Thần đế cung, liên minh thời chiến nghênh đón thất bại nối tiếp, từ thắng lợi này đã cực kỳ xa lạ... Mấy võ giả tông môn tam phẩm muốn báo lên tông môn, võ giả áo đen Nam Hải Ma Vực cũngngoại lệ, hắn phải nhanh chóng truyền tin tức này về phân bộ Nam Thiên Vực.

Cứ thế, không tới một nén nhang, mấy Truyền Âm phù bùng lên, tin tức lan tỏa ra ngoài.

...

- Lâm Minh! Ngươi!

Huyễn Vô Cực đang gấp rút bay đi nhìn thấy Lâm Minh lại đuổi theo lần nữa, sắc mặt đại biến.

“Sao lại thế được, rõ ràng ta đã phá hủy Truyền Tống trận, làm sao hắn có thể đuổi theo?”.

Huyễn Vô Cực không thể tưởng tượng được Lâm Minh đã làm như thế nào, điều này hoàn toàn vượt quá phạm trù giải thích của hắn.

Lâm Minh không nói một lời, cầm trường thương màu đỏ đuổi thẳng theo Huyễn Vô Cực!

Khoảng cách ngày càng gần!

Huyễn Vô Cực để lại tinh huyết trên Huyền Lôi Sí đã dần dần dùng hết, không lâu sau, tốc độ của Lâm Minh ngày càng nhanh hơn Huyễn Vô Cực.

Mười dặm!

Năm dặm!

Ba dặm!

Đã tới phạm vi có thể ra tay.

- Lâm Minh, ngươi đừng ép ta!

Huyễn Vô Cực phát ra tiếng gầm, lúc này Lâm Minh đã xuất thương!

Một thương đâm ra, không gian vặn vẹo, Phần Tinh Chi Viêm nóng rực bột phát ra, một thương kèm theo Chiến Linh như cầu vồng vắt ngang trời!

Táng Thiên!

Ầm ầm!

Huyễn Vô Cực cưỡng ép đỡ một chiêu này, thân thể chấn động, miệng phun vòi máu, lúc này hắn tiêu hao năm, sáu thành chân nguyên, không còn sức mà lại đánh với Lâm Minh.

- Lâm Minh, trong tay ta nắm giữ rất nhiều bí mật của Ma Đế, nếu ngươi giết ta, vĩnh viễn sẽ không lấy được những thứ này!

- Bí mật của Ma Đế?

Lâm Minh mỉm cười.

- Huyễn Vô Cực, lúc nãy ta đã nói, những thứ mà ngươi cần mẫn theo đuổi, rất có thể chỉ rác rưởi bỏ đi trong mắt người khác. Di vật Ma Đế dù có chút giá trị đối với ta, nhưng cũng chỉ thế thôi, hơn nữa nó còn kém xa dụ hoặc giết ngươi, chết đi!

Hủy Diệt pháp tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Lâm Minh chém thẳng một thương xuống dưới, không gian bị xé rách, nguyên khí thiên địa trong khu vực náo động, nguyên khí ngưng tụ thành những mảnh vỡ vận chuyển như dãy tinh tú, tiếp theo bắn vụt vào Huyễn Vô Cực ở trung tâm!

Không né tránh kịp, kết cục sẽ là vạn tiễn xuyên tâm!

- Lực tinh huyết, bạo!

Huyễn Vô Cực cắn chót lưỡi, lại phun ra một ngụm tinh huyết. Hiện giờ hắn chỉ có thể dựa vào lực tinh huyết này, nhưng một ngụm tinh huyết này vừa phun ra một nửa, sắc mặt Huyễn Vô Cực lại co rút!

Nhiều lần vận dụng tinh huyết, Huyễn Vô Cực đã tổn thương tới ngọn lửa sinh mệnh căn nguyên. Dưới tình huống ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt, lại trải qua chạy đường dài, Huyễn Vô Cực phun ra một ngụm tinh huyết đã tổn thương tâm mạch.

- Không...

Chiêu thức phát ra một nửa lại đột nhiên khựng lại, Huyễn Vô Cực cũng không còn sức chống cự. Lấy trung tâm là thân thể hắn, vô số nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành mảnh vỡ năng lượng tụ lại một chỗ, bùng nổ, Huyễn Vô Cực hét thảm, cả người nhuộm máu văng ra như cái túi rách.

Một đòn vừa rồi, nội tạng của Huyễn Vô Cực đã tổn thương, kinh mạch đứt gãy!

Trong mắt Lâm Minh lóe lên sát ý chói lọi, kỳ thật lúc này hắn cũng tiêu hao bốn, năm thành năng lượng, nếu Huyễn Vô Cực lại còn thừa sức, hắn sẽ khó mà hoàn thành lần đuổi giết này.

Táng Thiên!

Một thương chém ra như xé rách bầu trời, Lâm Minh vận chuyển năng lượng đến cực hạn, một thương đâm tới mi tâm Huyễn Vô Cực.

Khoảnh khắc sống chết, Huyễn Vô Cực mạnh mẽ trở mình tránh né yếu hại, nhưng tay phải cùng bả vai bị một thương của Lâm Minh kéo xuống, cánh tay nhuộm máu xoay tròn văng ra, lập tức bị mảnh vỡ không gian sắc bén cắt thành thịt nát!

Tuy rằng tránh được một đòn chí mạng, nhưng Huyễn Vô Cực đã như đèn hết dầu, chết là cái chắc.

Xoay người, Lâm Minh đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nháy mắt xuất hiện ở phía sau Huyễn Vô Cực, một thương đâm thẳng vào giữa lưng hắn.

- Chết!

Máu tươi văng ra, trường thương màu đỏ xé mở chân nguyên hộ thể của Huyễn Vô Cực, đâm vào trong thân thể!

Phập!

Huyễn Vô Cực cảm giác ngực phát lạnh, trường thương màu đỏ xuyên thấu qua thân thể Huyễn Vô Cực, mũi thương đẫm máu vươn ra trước ngực hắn.

Huyễn Vô Cực nhìn mũi thương nhuộm máu, mắt trợn trừng thật to. Khoảnh khắc đó, hắn cảm giác tất cả âm thanh như rời xa hắn,

hắn không cam lòng cầm lấy mũi thương lạnh băng, sắc mặt trắng bệch, môi run run. Một thương này chẳng những đâm thủng thân thể Huyễn Vô Cực, còn có dã tâm của hắn.

Lâm Minh xoay thương, chân nguyên kèm theo Chiến Linh như phi đao bắn vào thân thể Huyễn Vô Cực, tiếp đó Huyễn Vô Cực nổ tung thành đống thịt vụn.

Máu thịt rơi xuống rừng rậm bên dưới, một thế hệ kiêu hùng chết ở vùng núi không tên này.

Kết thúc rồi!

Lâm Minh thở ra một hơi, năm năm, Huyễn Vô Cực từ một cao thủ tuyệt thế mà hắn không thể nhìn lên, đến bây giờ trở thành vong hồn dưới thương của mình, còn Nam Hải Ma Vực ngông cuồng luôn uy hiếp Thần Hoàng đảo, cũng trở thành bụi bặm lịch sử.

Chiến tranh Nam Hải Ma Vực, cho tới hôm nay cuối cùng xem như đặt một dấu chấm tròn, những thế lực còn sót lại đã không đáng nhắc tới.

“Huyễn Vô Cực...”.

Lâm Minh lặng lẽ ghi nhớ cái tên này, dù nói trăm năm sau, chủ nhân của cái tên này có lẽ chỉ là tiểu nhân vật với mình lúc đó, nhưng đối với Lâm Minh, đó là kẻ địch khắc ghi thật sâu vào sinh mệnh của mình.

Vì chiến thắng kẻ địch này, Lâm Minh trả giá vô số gian khổ.

Ngẫm lại những gì trải qua trong mấy năm qua, trong lòng Lâm Minh cảm khái không thôi. Thu hồi trường thương, lúc này hắn mới phát hiện mình đang ở trong khu vực Thiên Vận quốc thuộc Thất Huyền địa khu.

Một thế hệ kiêu hùng Huyễn Vô Cực lại chết ở Thiên Vận quốc, loại trùng hợp mơ hồ này như trào phúng, cũng như á chỉ một loại luân hồi.

- Thiên Vận quốc đã không còn người ta tưởng nhớ, nên trở về tiểu thiên thế giới của Cự Côn, cha mẹ, Vũ Nhi cùng Hạnh Hiên cũng chờ sốt ruột rồi...

Lâm Minh thì thầm, bay về phía Nam Hải.

Chương 750: Trở về tiểu thế giới

Tin tức Lâm Minh đuổi giết Huyễn Vô Cực như mọc cánh rất nhanh liền truyền khắp Nam Thiên Vực và Ngũ Hành Vực. Đối với tông môn của hai vực này mà nói, bất kỳ tin tức không tầm thường đều là tin tức tốt. Hàng năm ở dưới bóng ma của Nam Hải Ma Vực, bọn họ cần phải nhìn thấy hy vọng.

Trước đó, Lâm Minh đoạt Cự Côn, đả thương Huyễn Vũ Thiếp, diệt Nam Hải Ma Vực... Mỗi một tin tức đều khiến lòng người phấn chấn, nhưng mà lần này... Lâm Minh một người một thương, cường mãnh phá vỡ hư không, vượt qua mấy chục vạn dặm đuổi giết Huyễn Vô Cực, tin tức này thật sự quá khoa trương. Tính chân thật của nó thật sự khiến người ta không thể không hoài nghi.

Hơn nữa tin tức này cũng không phải từ đại tông môn như Phong Vân cốc, Hỏa Dương tông như vậy truyền ra, mà chỉ là đến từ một cái Truyền Tống trận nho nhỏ.

Bốn tháng trước, Lâm Minh bị Huyễn Vô Cực giam vào khe rãnh dưới đáy biển sâu ba vạn trượng, nguy cơ sớm tối, hiện giờ mới qua một chút thời gian như vậy, Lâm Minh ngược lại đuổi giết Huyễn Vô Cực mấy chục vạn dặm? Có thể sao?

Đây có phải hay không là Nam Hải Ma Vực thả ra hỏa mù, tình huống chân thật là Lâm Minh đã bị Huyễn Vô Cực đánh chết, sau đó Huyễn Vô Cực thả ra tin tức giả để dụ cho các tông môn khác, liên thủ phát động công kích với phân bộ Nam Thiên Vực của Nam Hải Ma Vực, tiếp theo một lưới bắt hết?

- Phụ thân thấy thế nào?

Ở Phong Vân cốc, Triển Vân Gian hỏi phụ thân của mình.

Ở trước mặt Triển Vân Gian, ngồi một người trung niên áo xanh, hắn trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Rất khác thường! Có lẽ là Nam Hải Ma Vực bày ra bẫy rập, ngươi không cho rằng như vậy chứ?

Triển Vân Gian lắc đầu, nói:

- Chính vì có điều khác thường, ngược lại con có cảm giác dường như là sự thật! Nếu tin tức này là giả tạo, chúng ta chỉ có thể nói, chỉ số thông minh của Huyễn Vô Cực đã thoái hóa rồi, hắn không tiếc tổn hại uy danh của mình, giả tạo một tin tức ly kỳ như vậy, cho dù tin tức truyền lan rộng thực có thể tạo được hiệu quả của bẫy rập sao?

Người trung niên áo xanh gật gật đầu, nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta cứ tĩnh lặng chờ xem biến hóa. Giấy không gói được lửa, hết thảy sớm hay muộn gì sẽ tra ra manh mối! Đương nhiên ta cũng hy vọng tin tức này là thật...

Huyễn Vô Cực chiến đấu bị chết trên núi hoang ở Thiên Vận quốc, ở Nam Thiên Vực rộng lớn, nơi đó chỉ là một địa phương bé nhỏ không đáng kể, vì thế vốn không có người chứng kiến một màn đó.

Cứ như vậy, Lâm Minh về tới Nam Hải, còn Cự Côn dưới điều khiển của Ma Quang trồi lên mặt nước.

Cự Côn thân dài tới mấy chục dặm, thoải mái nghiền ép Âm Dương huyền cung, có thể nói không ai bì nổi, hiện giờ đã vết thương lớp lớp.

Vòi côn bị chặt đứt mấy trăm cái, hai tai vỡ nát, nghiêm trọng nhất chính là một miệng vết thương dài hơn một dặm trên vây ngực nó, làm cho toàn bộ vây ngực gần như bị xé rách xuống.

Miệng vết thương khủng bố như thế, mà ngâm mình lâu đến bốn tháng ở dưới đáy biển sâu ba vạn trượng, cũng chỉ có Cự Côn có cường độ sinh mệnh cường đại như vậy, mới có thể chịu đựng được.

- Những vết thương này sợ là phải tu dưỡng thời gian non nửa năm mới bình phục!

Lâm Minh lầm bầm làu bàu, đối với sinh vật Cự Côn khổng lồ như vậy, căn bản không có khả năng cho nó ăn đan dược, ai cũng nuôi không nổi, chỉ có thể để nó tự kiếm ăn ở dưới đáy biển sâu, hồi phục tự nhiên.

May mà Nam Hải vô cùng rộng lớn, số lượng hung thú dưới đáy biển sâu căn bản không thể đếm xuể, đủ để thỏa mãn sức ăn khủng bố của Cự Côn này.

Nếu có thể liên tục săn một số hung thú cao cấp dưới đáy biển sâu, có thể tăng nhanh hơn tốc độ khép lại vết thương trên thân thể Cự Côn. Hiện tại Lâm Minh rất cần Cự Côn, có Cự Côn thân nhân bằng hữu của hắn đều có thể nhận được an trí tốt nhất, giúp hắn giảm bớt lo lắng.

...

Lúc này, tiểu thế giới ở trong Cự Côn, mấy thiếu nữ áo đỏ vây quanh một con chó xù màu đỏ. Con chó xù này chiều dài chỉ hơn phân nửa xích, cái đuôi vừa ngắn vừa thô, gần giống như một đốt ngón tay, toàn thân nó phủ một lớp lông xoắn màu đỏ, cặp mắt vừa nhỏ vừa đen nhánh.

Con chó xù lông đỏ này đương nhiên chính là Ma Quang, vốn trừ Lâm Minh ra, không ai biết tồn tại của Ma Quang. Chỉ có điều là tính tình của Ma Quang vốn không chịu nổi tịch mịch, Lâm Minh đi thí luyện cấp vương vừa đi chính là non nửa năm, chủ hồn của Ma Quang lưu tại tiểu thế giới của Cự Côn. Một con chó rất buồn chán, nó liền thường xuyên đi ra ngoài dạo vòng quanh, rất nhanh quen thuộc vui đùa với thân nhân bằng hữu của Lâm Minh.

- Tiểu Hồng! Không phải ngươi nói Lâm đại ca sắp về đến rồi sao? Như thế nào còn không thấy hắn?

Ở trước mặt con chó xù, một cô gái thoạt nhìn chừng mười tám, mười chín tuổi có phần lo lắng hỏi Ma Quang. Nàng mặc một thân váy liền áo màu vàng, ngũ quan tinh xảo, dung mạo xinh đẹp, đúng là Tần Hạnh Hiên.

“Tiểu Hồng con bà ngươi á!”.

Ma Quang cực độ buồn bực, bản thân nó hình dạng nhỏ bé, lại toàn thân lông đỏ, không biết là nha đầu nào nhất thời hứng khởi, bắt đầu kêu nó là Tiểu Hồng, cái tên vô cùng “chuẩn xác” này rất nhanh liền truyền lan, mọi người đều kêu như vậy, mặc cho chó xù ba lần bảy lượt “nghiêm túc” nói rõ phải kêu mình là “Ma Quang Thánh Chủ”. Đồng thời tuyên dương một phen với mọi người “sự tích huy hoàng” oai phong một cõi của nó làm bằng chứng, nhưng hoàn toàn không ai thèm để ý tới nó.

Ma Quang cho rằng cái tên “Tiểu Hồng” này tổn hại thật lớn cho hình tượng uy nghiêm của mình. Thế nhưng chúng nữ cho rằng, Ma Quang hoàn toàn không có mảy may liên quan với hình tượng anh minh thần võ theo miêu tả về sự tích của nó trước kia, ngược lại nó nổi trận lôi đình cả người lông đỏ đều dựng thẳng lên bộ dáng thực khôi hài, thế cho nên người gọi nó là Tiểu Hồng càng ngày càng nhiều.

- Tiểu Hồng đừng náo loạn, chúng ta thật sự rất nôn nóng. Không biết khi nào Lâm đại ca mới trở về, hiện giờ đang ở đâu? Bốn tháng nay đại ca đã đi làm chuyện gì?

- Ta đã nói một vạn lần rồi, đừng gọi ta là Tiểu Hồng, phải gọi ta là Ma Quang Thánh Chủ! Thời điểm bản thánh ngao du hư không, tổ gia gia tổ gia gia các ngươi còn đang ở trong bụng mẹ đấy!

- Quên đi! Bản thánh lười chấp nhặt với đám phàm nhân không có kiến thức các ngươi. Tiểu tử Lâm Minh này hẳn là sắp trở về rồi! Về phần bốn tháng nay hắn đi tới một chỗ... Hà hà... Có nói ra các ngươi cũng không biết!

- Nhưng hiện tại trở về... Không phải Huyễn Vô Cực còn ở bên ngoài sao?

- Ha ha ha!

Ma Quang cười to ba tiếng, tự nhiên sinh ra một cảm giác về sự ưu việt của mình do thực lực mang đến:

- Huyễn Vô Cực thì tính cái rắm gì! Thời điểm bản thánh ở trạng thái toàn thịnh, nhân vật nhỏ như cấp bậc Huyễn Vô Cực bậc này chính là con kiến a, bản thánh cũng không thèm ghé mắt nhìn hắn, chỉ một móng vuốt là thoải mái bóp chết! Về phần tiểu tử Lâm Minh, tuy rằng còn có chênh lệch rất lớn so với bản thánh năm đó, nhưng cũng có thể miễn cưỡng đối phó Huyễn lão già kia!

- Ma Quang! Ngươi nói chính là thật sự?

Mục Thiên Vũ lập tức đứng lên, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào Ma Quang. Tuy rất có thể là Ma Quang thổi phồng, nhưng Mục Thiên Vũ cũng cảm nhận được Ma Quang không tầm thường, quả thật nó có được linh hồn lực cường đại, còn có thể chỉ huy Cự Côn, hôm nay đột nhiên nó nói ra như vậy, rất có thể là sự thật.

Nếu Lâm Minh có thể chiến thắng Huyễn Vô Cực... Không... Không cần chiến thắng, chỉ cần có thể chống lại hắn, như vậy là bọn họ có thể gây dựng lại Thần Hoàng đảo, cũng sẽ chấm dứt chiến tranh Nam Hải!

- Đương nhiên! Khi nào thì bản thánh đi lừa gạt người? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp qua thời gian một khắc tiểu tử này sẽ về tới!

- Một khắc... Tiểu Hồng! Ngươi nói thật?

Tần Hạnh Hiên mắt sáng lên, nàng mới vừa nói tới đây, toàn bộ tiểu thế giới nhẹ run lên, trái tim trong ngực Tần Hạnh Hiên lập tức đập “thình thịch”.

Có người đi vào, là Lâm Minh sao?

- Ô! So với dự đoán của ta còn nhanh nha!

Ma Quang vuốt cằm chó, nói. Cùng lúc đó, một thanh niên tóc đen mặc áo lam, chừng hai mươi tuổi xuất hiện trong tiểu thế giới, mặt tràn đầy tươi cười.

- Lâm Minh!

- Lâm đại ca!

Trên mặt Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ đều là vô tận ngạc nhiên vui mừng. Mấy tháng qua, Huyễn Vô Cực ở ngoài Cự Côn như hổ rình mồi, họ chịu đựng áp lực rất lớn, mà không thấy bóng dáng Lâm Minh, hỏi Ma Quang nó cũng chỉ nói là Lâm Minh ở bên ngoài tu luyện, họ thật sự lo lắng gần chết.

Hiện tại nhìn thấy Lâm Minh, họ đều quá mừng mà khóc. Nếu chỉ có một mình Tần Hạnh Hiên, hoặc chỉ có một mình Mục Thiên Vũ, họ đã sớm nhào vào lòng Lâm Minh rồi, hiện tại hai người đều ở đây nên không tiện làm như vậy.

- Phụ mẫu ta đâu?

Lâm Minh hỏi.

- Bá phụ bá mẫu đều tốt lắm, Tiểu Cáp cũng tốt lắm!

Tần Hạnh Hiên đáp. Nửa năm qua, Lâm phụ Lâm mẫu vốn cũng không biết chuyện xảy ra ở bên ngoài nên sống rất thoải mái. Lần này Lâm Minh mang về không ít linh dược tăng thọ nguyên, Lâm phụ Lâm mẫu làm lụng nửa đời vất vả, hiện giờ ăn vào những linh dược này thoạt nhìn trẻ đi mười mấy tuổi, còn muội muội Lâm Tiểu Cáp của Lâm Minh tuy rằng chỉ có ba bốn tuổi, cũng bắt đầu dùng các loại nước thuốc quý báu tẩy thân thể, về sau khẳng định tư chất tập võ sẽ không kém.

- Lâm sư đệ! Huyễn Vô Cực sao rồi?

Mục Thiên Vũ hỏi, nhìn thấy Lâm Minh bình an, trong lòng nàng buông lỏng, nhưng cũng nôn nóng muốn được Lâm Minh xác nhận có năng lực chống lại Huyễn Vô Cực hay không? Thần Hoàng đảo bị hủy diệt, luôn là nỗi đau trong lòng Mục Thiên Vũ, một ngày không thể gây dựng lại, nàng sẽ không an tâm được.

- Huyễn Vô Cực... Bị ta giết chết rồi!

Lâm Minh nói ra một câu, Mục Thiên Vũ liền ngây ngẩn cả người, Tần Hạnh Hiên cũng ngơ ngác. Trước đó tuy rằng Ma Quang nói Lâm Minh có thể miễn cưỡng đối phó với Huyễn Vô Cực, nhưng họ cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh lại đánh chết Huyễn Vô Cực.

Huyễn Vô Cực phát động chiến tranh Nam Hải, liên tiếp hủy diệt Thần Hoàng đảo, Cực Không tông, Thái Huyền điện... Xứng với cái tên đệ nhất nhân Nam Hải, thế mà cứ như vậy chết rồi?

- Lâm đại ca! Huynh nói thật ư?

- Ừm! Hắn đã chết ở Thiên Vận quốc, ta có mang về vũ khí và Tu Di giới của hắn!

Lâm Minh nói xong, từ trong túi lấy ra một cái nhẫn màu đồng cổ.

Mục Thiên Vũ tiếp nhận vào tay, vừa quét qua thần thức, thân thể hoàn toàn cứng lại, trong chiếc nhẫn có vũ khí của Huyễn Vô Cực, Trưởng Lão lệnh, còn có ngọc giản thượng cổ ma công... Không hề nghi ngờ, đây chính là Tu Di giới của Huyễn Vô Cực!

Mục Thiên Vũ ngơ ngác cầm chiếc nhẫn này, ánh mắt không tự chủ cảm giác mơ hồ.

Huyễn Vô Cực đã chết!

Chiến tranh Nam Hải thắng lợi rồi!

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, Mục Thiên Vũ ôm chầm lấy Lâm Minh, nghẹn ngào nói:

- Cảm ơn... Cảm ơn huynh! Lâm Minh...

- Giữa chúng ta với nhau, không cần nói cảm ơn...

Lâm Minh lau nước mắt cho Mục Thiên Vũ, ước chừng qua thời gian mười hô hấp, Mục Thiên Vũ mới khôi phục lại, vui vẻ nói:

- Ta lập tức đi báo cho sư phụ, họ sợ huynh không đến, còn đang bế quan chuẩn bị tử chiến đấy! Không nghĩ tới tiếp qua vài ngày, là có thể gây dựng Thần Hoàng đảo rồi!

Thần Hoàng đảo tuy rằng bị hủy diệt, nhưng vẫn còn tinh nhuệ, cơ sở Thần Hoàng bí cảnh của tông môn cũng hoàn hảo không tổn hao gì, cộng thêm uy danh của Lâm Minh, gây dựng lại Thần Hoàng đảo là chuyện rất dễ dàng.

Mà lúc này, một đôi vợ chồng quần áo chỉnh tề, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi đi tới, bọn họ đúng là cha mẹ của Lâm Minh.

- Cha, nương...

Lâm Minh vui mừng kêu.

Nhìn thấy cha mẹ càng sống lâu càng trẻ ra, Hạnh Hiên, Vũ Nhi đều mạnh khỏe, trong lòng Lâm Minh tràn ngập cảm giác thỏa mãn, đi truy tìm con đường võ đạo mà được như thế, hắn không có mảy may tiếc nuối.

- Minh nhi! Con xuất quan rồi à!

Lâm mẫu nhìn thấy Lâm Minh, trong lòng rất vui mừng, nàng cũng không biết chuyện xảy ra mấy ngày nay, còn tưởng rằng Lâm Minh chỉ là bế quan ở trong tiểu thế giới, hiện giờ nhìn thấy đứa con xuất quan, tự nhiên rất cao hứng.

Nhưng còn không có cười vài tiếng, Lâm mẫu nhìn thấy Lâm Minh sóng vai đứng cùng Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, lại phát sầu, hôn sự của Lâm Minh, thủy chung là nỗi băn khoăn của nàng.

Lâm Minh đã hai mươi mốt tuổi rồi, hắn sớm nên kết hôn!

Chương 751: Nam Hải Ma Vực bị huỷ diệt

Từ lúc Huyễn Vô Cực bị đánh chết, bất tri bất giác trôi qua nửa tháng.

Nửa tháng nay, đã xảy ra không ít sự kiện.

Về tin tức Lâm Minh đuổi giết Huyễn Vô Cực mấy chục vạn dặm càng ngày càng nghiêm trọng. Mới đầu phần nhiều là mọi người không tin, nhưng theo thời gian trôi qua, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy chỉ sợ tin tức này là sự thật! Nhất là mười ngày sau, Cự Côn xuất hiện ở trên vùng trời Thần Hoàng đảo, mà ở trên Thần Hoàng đảo, đệ tử của Thần Hoàng đảo lại bắt đầu gióng trống khua chiêng gây dựng lại tông môn!

Mắt thấy từng dãy nhà mới dựng lên trên Thần Hoàng đảo, mà Nam Hải Ma Vực hoàn toàn không có chút ý can thiệp, ngược lại co đầu rụt cổ ở Nam Thiên Vực, đóng cửa không ra.

Vẻn vẹn chỉ ba ngày sau, lại xảy ra một sự kiện khiến các đại tông môn trố mắt nhìn trân trối.

Đó chính là... Phân bộ Nam Hải Ma Vực ở bản thổ Nam Thiên Vực giải tán!

Đệ tử Ma Vực bỏ đi tứ tán các nơi, có kẻ gia nhập tông môn nhỏ, có người mai danh ẩn tích, đi tới sống ở một quốc gia người phàm... Chỉ trong một đêm, cuối cùng một cái cứ điểm Nam Hải Ma Vực rộng lớn như vậy lặng yên giải thể, cộng thêm bản bộ Nam Hải Ma Vực chỉ còn danh nghĩa thực tế đã mất, toàn bộ Nam Hải Ma Vực tồn tại từ xưa tới nay đã hoàn toàn tan rã!

Nam Hải Ma Vực kế thừa hơn bốn ngàn năm cứ như vậy mai một?

Các đại tông môn của Nam Thiên Vực và Ngũ Hành Vực đều cảm thấy thật khó tin, đây chính là một tông môn từng là một thánh địa, chỉ là từ U Ma đế thành bị hủy diệt đến nay chỉ kéo dài có ba ngàn năm! Nam Hải Ma Vực cường đại thần bí, luôn luôn thống trị

Nam Hải, cứ như vậy trong một đêm sụp đổ, quả thực khiến người ta có cảm giác không đúng thực.

Quả thực giống nằm mơ.

Mấy ngày sau, người của Ngũ Hành Vực rốt cuộc đi lên Thần Hoàng đảo, sau đó, bọn họ thu được một tin tức làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm:

- Huyễn Vô Cực đã chết, bị Lâm Minh giết chết!

Ở trước mặt các đại nhân vật trọng yếu của Ngũ Hành Vực, Mục Băng Vân dùng giọng điệu thập phần bình tĩnh nói.

- Ngươi nói gì!?

Tông chủ của Hỏa Dương tông đứng bật lên tại chỗ, đầu kêu “ông ông”, nhất thời không kịp phản ứng ý nghĩa trong lời nói của Mục Băng Vân.

- Huyễn Vô Cực đã chết, cho nên chiến tranh Nam Hải đã kết thúc!

Mục Băng Vân mặt không chút đổi sắc lập lại một lần nữa. Tuy rằng giọng nói của nàng bình thản, nhưng trong lòng nàng không thể bình tĩnh. Mới đầu thời điểm nghe được tin tức này, nàng cũng vô cùng kinh ngạc, mặc dù biết Lâm Minh thiên phú nghịch thiên, nàng cũng không thể tin được đây là sự thật.

- Lâm Minh... Giết chết Huyễn Vô Cực? Trời ơi! Hắn mới chỉ hai mươi mốt tuổi thôi!

Trước đây nghe đồn ồn ào huyên náo, nói Lâm Minh đuổi giết Huyễn Vô Cực mấy chục vạn dặm, rất nhiều người không thể tin, hiện tại vừa nghe Mục Băng Vân nói ra tin tức này càng kỳ quái hơn, Lâm Minh mà lại giết chết Huyễn Vô Cực!

Theo như chính miệng Mục Băng Vân nói ra, cộng thêm chuyện phát sinh mấy ngày nay, việc này hết chín mươi chín phần trăm là sự thật!

Mới hai mươi mốt tuổi, tu vi Toàn Đan kỳ lại giết chết Mệnh Vẫn tầng bốn! Vậy khi hắn đạt tới Mệnh Vẫn thì phải cường đại đến cỡ nào nữa? Rồi đạt tới Thần Hải thì sao?

Trong lòng mọi người không kìm nổi đều toát ra nghi vấn đáng sợ này.

Nhìn chung toàn bộ lịch sử Thiên Diễn đại lục, bỏ đi lịch sử chỗ trong mấy vạn năm trước không tính, có lịch sử ghi lại mấy vạn năm qua, chưa từng có người hai mươi mốt tuổi là Toàn Đan hậu kỳ, chưa từng có người ở Toàn Đan hậu kỳ mà đánh chết Mệnh Vẫn tầng bốn.

Lúc trước Đế Thích Già, lĩnh ngộ bảy loại võ ý, ở dưới cây bồ đề dung hợp bảy loại võ ý, võ phá hư không, xem như đệ nhất thiên tài của toàn bộDiễn đại lục, nhưng khi hắn ở cùng tuổi này cũng tuyệt đối không đạt được trình độ như Lâm Minh hiện nay.

- Huyễn Vô Cực là đệ nhất nhân của Nam Hải, Lâm Minh giết chết Huyễn Vô Cực, về sau hắn chính là đệ nhất nhân của Nam Hải!

- Như phương trượng chủ trì của Đại Thiện tự, Nam Duẫn Vương của Nam Hải, thực lực còn không bằng Huyễn Vô Cực, về sau Lâm Minh chính là địa vị còn cao hơn so với họ! Mặc dù xem xét tình huống thế lực phía sau, ít nhất Lâm Minh cũng có thể cùng ngồi cùng ăn với phương trượng Đại Thiện tự!

Toàn bộ Đại Thiện tự tổng cộng có ba đại phương trượng, thực lực của Đại Thiện tự rất thâm hậu, đã xưng bá Đại Thiện Vực nhiều năm, là xứng với cái tên tông môn ngũ phẩm, bất kể thực lực hay lịch sử kế thừa đều cường đại hơn so với Nam Hải Ma Vực!

Bất kể là một phương trượng nào của Đại Thiện tự, đối với tông chủ bảy tông của Ngũ Hành Vực hiện nay mà nói, đều là nhân vật bọn họ cần cung kính thi lễ. Vậy mà hiện tại, địa vị của Lâm Minh so với ba đại phương trượng chỉ có hơn chứ không kém!

Lúc này, đừng nói là kêu Lâm Minh một tiếng “tiểu tử”, cho dù hô thẳng tên tục Lâm Minh bọn họ cũng không dám.

- Cùng ngồi cùng ăn với phương trượng Đại Thiện tự, đệ nhất nhân Nam Hải... Những thứ này với Lâm Minh mà nói không đáng kể chút nào, cứ tiếp tục như vậy, ở tương lai hắn sẽ trở thành đệ nhất nhân của Thiên Diễn đại lục!

Trong lòng mấy trưởng lão đủ loại tâm tình hỗn tạp, bàn tán, mà Triển Vân Gian ngồi bên bàn trong góc phòng, vài lần há mồm muốn nói nhưng thủy chung không thể yên tĩnh trở lại cơn sóng lớn quay cuồng trong lòng, thậm chí không thể trấn định thanh âm được. Chênh lệch khoảng cách giữa Lâm Minh và hắn đã không thể dùng lời nói để hình dung.

- Các vị còn có chuyện gì sao? Nếu không có gì, Băng Vân sẽ không hầu tiếp nữa! Thần Hoàng đảo đang xây dựng, Băng Vân có rất nhiều việc cần hoàn thành!

Mục Băng Vân nói một câu làm bừng tỉnh mọi người đang ngồi, kỳ thật bọn họ rất muốn bái kiến Lâm Minh, nhất là vài đệ tử trẻ tuổi như Hỏa Dương công chúa, Triển Vân Gian, Bạch Ngạo Hiên... Coi như quen biết với Lâm Minh, nhưng nghĩ lại vẫn là không có lên tiếng quấy rầy.

Các tông môn Ngũ Hành Vực, cứ như vậy rời Nam Thiên Vực. Theo bọn họ rời đi, tin tức Lâm Minh đánh chết Huyễn Vô Cực cũng như sóng thủy triều truyền rộng khắp!

Thế lực còn sót lại của Cực Không tông, Thái Huyền điện, các tông môn nhỏ tam phẩm, nhị phẩm của Nam Thiên Vực đều nhao nhao bàn tán về tin tức khiến người ta vừa phấn chấn vừa khiếp sợ này.

Nhất là đệ tử của Thất Huyền cốc thì càng hưng phấn, chỉ cần Lâm Minh không ngã xuống, tương lai ắt sẽ thành Thần Hải, đó chính là cường giả phong hoàng, tính toàn bộ lão quái lánh đời tồn tại trong truyền thuyết Thiên Diễn đại lục cũng chỉ hơn trăm người thôi!

Hơn nữa Lâm Minh còn không phải cường giả phong hoàng bình thường, ở tương lai không lâu, bọn họ đều có thể thổi phồng với con cháu: “Nhớ lại hồi đó, gia gia từng là đồng môn với một cường giả phong hoàng!”.

Lâm Minh cũng trở thành thần tượng và mục tiêu phấn đấu của rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, thậm chí là đối tượng ngưỡng mộ của rất nhiều cô gái trẻ. Mọi người đều ngang tuổi như nhau, Lâm Minh có thể trở thành đệ nhất nhân Nam Hải, mà bọn họ lại ngay cả Tiên Thiên bình thường cũng không đạt tới. Tuy rằng biết rõ không đạt được độ cao của Lâm Minh kia, nhưng ít ra không thể chênh lệch lớn như vậy, nên cần phải phấn đấu, dù không thành công cũng không đến mức tương lai phải hối hận.

...

Mười ngày sau, ở trong rừng rậm Nam Cương, trong một bộ lạc nhỏ quy mô không tới mười vạn người:

- Tốt lắm, thật sự tốt lắm! Thần tiên sống a!

Một người trung niên mặc trang phục Nam Cương sặc sỡ, ôm trong lòng một đứa trẻ khóc oa oa, quỳ trên mặt đất bắt đầu dập đầu, ở trước mặt người trung niên ngồi một nữ Vu mặc áo đen, trên mặt che tấm sa đen, nàng có một đôi mắt hẹp dài quyến rũ, uốn cong như trăng lưỡi liềm, tuy rằng gương mặt mơ hồ ở sau lớp sa đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra đôi mi cong vút thanh tú, hiển nhiên là một mỹ nhân.

Nữ Vu đang thu thập đạo cụ nghề y của mình, lạnh nhạt nhìn thoáng qua người trung niên Nam Cương không ngừng dập đầu kia, mặt không chút đổi sắc nói:

- Đan dược ta đưa cho ngươi, dùng nước ấm uống bảy ngày là được!

Dứt lời, nữ Vu phất tay một cái, người trung niên chỉ cảm thấy một làn gió mát thổi qua, ngay sau đó, hắn đã bị luồng gió đưa ra khỏi lều của nữ nhân.

- Thần tiên, thần tiên a!

Người trung niên quá vui mừng mà khóc:

- Vu Thần hiển linh, phái xuống Vu nữ cứu độ chúng ta!

Người trung niên ôm đứa nhỏ trong lòng, vừa đi về nhà, vừa hô to, đi vài bước còn quỳ xuống hướng về phía lều trại của nữ Vu cúi đầu bái Nữ Vu ở trong lều trại cũng không có bất kỳ biểu tình gì.

Đúng lúc này, đột nhiên ở trong lều vang lên một thanh âm già nua:

- Chẳng lẽ ngươi định về sau sẽ luôn luôn làm những việc này? Cứu vài người phàm như vậy có ý nghĩa sao?

Nữ Vu mặt không đổi sắc cởi xuống tấm khăn che mặt, lộ ra một gương mặt xinh đẹp, nàng đúng là Huyễn Vũ Thiếp tông chủ Tây tông của Nam Hải Ma Vực.

Huyễn Vũ Thiếp nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không có ý nghĩa!

- Vậy ngươi còn lãng phí thời gian ở nơi này làm gì?

Huyễn Vũ Thiếp lại lắc đầu:

- Ta từ lúc sinh ra đến nay, làm hết thảy đều là vì gia tộc họ Huyễn và Nam Hải Ma Vực, hiện giờ Nam Hải Ma Vực bị hủy diệt, gia tộc họ Huyễn giải tán, hết thảy việc ta từng làm trước kia lại có ý nghĩa gì chứ?

Huyễn Vũ Thiếp hỏi lại một câu, lão nhân yên lặng, quả thật những việc đó cũng không có ý nghĩa.

Huyễn Vũ Thiếp thở dài sâu một hơi, lại nói tiếp:

- Huyễn Vô Cực chết đi, toàn bộ mười tám trưởng lão của Nam Hải Ma Vực, hiện giờ chỉ còn lại có hai người ngươi và ta, những tông môn bị chúng ta hủy diệt kia đều mong muốn nhìn thấy chúng ta chết, có lẽ không tới mười ngày, thế lực còn sót lại của Cực Không tông, Thái Huyền điện sẽ liên hợp lại đuổi giết đệ tử Nam Hải Ma Vực ta, bao gồm cả ngươi và ta!

- Người sinh trời dưỡng, một giấc mộng xuân thu! Đối với đại thế giới này mà nói, chúng ta đâu đã làm gì có ý nghĩa chứ? Nếu thế gian đã không chứa ta, ta cứ lẻ loi độc hành tìm một phương đất lành an tâm mà thôi!

Huyễn Vũ Thiếp nói tới đây liền đứng lên, một lần nữa che kín mặt. Hạo kiếp Nam Hải lần này, Nam Hải Ma Vực sụp đổ, nàng sống sót nay tâm tính đã biến đổi lớn.

- Đất lành sống yên tâm? Ngươi cứu giúp người phàm xem như chuộc tội cho vô số sát nghiệt nửa đời trước của ngươi sao? Quên đi! Mỗi người có chí hướng riêng, lão phu nhiều lời cũng không có ý nghĩa! Lão phu quyết định đi tìm một chỗ thâm sơn bế quan tiềm tu, tuy rằng biết rõ vô vọng Thần Hải, cũng hy vọng có thể độ thêm vài lần Mệnh Vẫn. Nếu ta bỏ mình trong lúc độ Mệnh Vẫn, âu đó cũng là kiếp số của ta đã tận. Khi còn trẻ ta đã lập chí thăm dò con đường võ đạo, chết ở trong độ kiếp Mệnh Vẫn, cũng là cái chết có ý nghĩa! Huyễn Vũ Thiếp! Hôm nay từ biệt, về sau sợ là chúng ta không còn dịp gặp lại, chúc ngươi nhiều vận may!

Lão nhân nói xong nhẹ nhàng rời đi, trong lều trống rỗng, chỉ còn lại có bức màn đang lay động.

Huyễn Vũ Thiếp từ đầu tới giờ chưa hề xoay người, yên lặng nói:

- Sau này không hẹn, chúc ngươi nhiều vận may!

...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, lại là hai tháng qua đi, kiến trúc chính của Thần Hoàng đảo đã toàn bộ xây dựng xong, rất nhiều đại trận tu luyện đang trong sửa chữa, rất nhiều đệ tử lục tục về lại trên đảo.

Mà lúc này, Lâm Minh đang đối mặt với một vấn đề không thể không ối mặt, đó chính là, lập gia đình!

Liên tục hai tháng, Lâm mẫu luôn lẩm nhẩm nhắc tới chuyện này. Tuy rằng Lâm mẫu không rõ ràng lắm cảnh giới và thành tựu của

Lâm Minh, nhưng bà biết được một sự kiện, nhất định Lâm Minh sẽ càng bay càng cao, càng chạy càng xa.

Về sau thời gian có thể nhìn thấy Lâm Minh cũng không nhiều lắm, thậm chí một lần Lâm Minh rời đi liền đi một lèo tới mười năm cũng chẳng có gì lạ! Dưới tình huống như vậy, Lâm mẫu sao không cần một đứa cháu?

Lý do này rất hợp tình hợp lý, trên thực tế vốn bởi vì Lâm Minh đi lên con đường võ đạo cô độc của mình mà lòng mang áy náy với cha mẹ, hiện tại đối mặt với yêu cầu hợp lý của mẫu thân, dĩ nhiên hắn không thể cự tuyệt.

Hơn nữa, nhiều năm qua như vậy, Lâm Minh cũng không phải là đầu gỗ, hắn cũng cảm nhận được những mối tình cảm chân thành tha thiết kia, hẳn là nên có một kết quả rồi, mà đây cũng là hy vọng của chính bản thân Lâm Minh.

Chương 752: Lâm Minh đại hôn, hoàng tử Thần quốc

Nam Thiên Vực, Xích Phong thành.

Xích Phong thành ở Nam Thiên Vực xem như là một tòa thành thị khá lớn, đơn giản vì nơi đó là một chỗ bản bộ của tông môn đỉnh cấp tam phẩm.

Đây là mấy năm trước, bởi vì Nam Hải Ma Vực xâm lấn, Xích Phong thành suy bại một ít, rất nhiều võ giả đều đã dời đi. Nhưng gần đây, theo Huyễn Vô Cực chết đi, Xích Phong thành lại phồn vinh trở lại.

Lúc này trong một tửu lâu lịch sự tao nhã ở Xích Phong thành, vài võ giả ngồi cùng một chỗ chuyện trò:

- Nghe nói Thiếu Đế của Thần Hoàng đảo tháng tới sẽ đại hôn! Hiện tại toàn bộ Thần Hoàng đảo phi thường náo nhiệt, tân khách khắp nơi đến đây vô số, rất nhiều nhân vật trọng yếu của Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực đều tới, bình thường tông chủ của tông môn tam phẩm, căn bản ngay cả chính sảnh đều không được sắp xếp đi vào, chỉ có thể tới sảnh phụ!

- Chậc chậc! Tông chủ của tông môn tam phẩm đều chỉ có thể đi vào sảnh phụ!

Một võ giả đang uống rượu có phần cảm khái. Bọn họ chính là xuất từ Xích Phong tông tông môn tam phẩm, bình thường nhân vật cấp bậc tông chủ kia, bọn họ đều khó gặp mặt một lần, ở bọn họ xem ra đều là nhân vật rất cao.

- Các ngươi vừa rồi nói ai đại hôn?

Ngay lúc mấy võ giả nghị luận, bỗng dưng vang lên một thanh âm lười biếng.

Mấy người theo tiếng nhìn lại, liền thấy trong một góc tửu lâu lịch sự tao nhã, một nam nhân mặc Kỳ Lân bào màu vàng, đầu đội Tử Kim quan đang xoay xoay chén rượu, ở bên cạnh hắn lại có ba nữ nhân xinh đẹp tiếp khách, trong đó một người còn là tiểu ni cô.

Nhìn thấy cảnh tượng bậc này, phản ứng của nam nhân bình thường đều là ghen tị cùng khó chịu, hơn phân nửa trong lòng sẽ mắng thầm một câu, thật uổng phí, đủ loại hoa tươi như thế lại vây quanh con heo!

Mấy võ giả này cũng không ngoại lệ, đệ tử Xích Phong tông cầm đầu không kiên nhẫn nói:

- Lâm Minh, Thiếu Đế Thần Hoàng đảo đại hôn! Ngay tháng sau!

Sau khi Lâm Minh đánh chết Huyễn Vô Cực, ở Nam Thiên Vực tỏa sáng như mặt trời ban trưa, không có người nào dám kêu thẳng tên tục của Lâm Minh.

Ngay từ đầu, bọn họ xưng Lâm Minh là chứ? Thần Hoàng đảo, Lâm đại hiệp linh tinh đủ các loại... Đến sau lại không biết ai bắt đầu kêu Thiếu Đế Lâm Minh, rồi danh hiệu này cứ như vậy truyền rộng khắp nơi.

Ở bọn họ xem ra, dù sao trong tương lai khẳng định Lâm Minh sẽ phong hoàng xưng đế, kêu một tiếng Thiếu Đế cũng là chuẩn xác.

- Thì ra là thế, quả nhiên là hắn!

Nam nhân mặc Kỳ Lân bào chính là Lý Dật Phong hoàng tử thần quốc, trước đây thời điểm ở Đại Thiện Vực hắn đã nghe danh tiếng Lâm Minh, một đường du sơn ngoạn thủy đi tới Nam Thiên Vực, liền nghe nói tin tức đại hôn của Lâm Minh.

- Thiếu Đế? Lâm Minh này lại tự xưng là Thiếu Đế?

Ở bên cạnh Lý Dật Phong, một cô gái ăn mặc như nha hoàn khó chịu nói:

- Ngay cả thiếu gia cũng không dám dùng cách xưng hô này, Lâm

Minh chỉ xuất thân là một tiểu tông môn tứ phẩm, liền tự xưng Thiếu Đế, quá kiêu ngạo mà!

- Kiêu ngạo?

Đệ tử Xích Phong tông trợn trừng ánh mắt, nghe nói vậy có phần không vui, cái gì kêu chẳng qua xuất thân là một tiểu tông môn tứ phẩm, dường như tông môn tứ phẩm rất kém cỏi hay sao:

- Hừ! Các ngươi biết cái gì! Danh xưng Thiếu Đế này không phải Lâm Minh tự xưng, mà là tất cả võ giả Nam Thiên Vực công nhận. Lâm Thiếu Đế tuổi còn trẻ, đánh bại Huyễn Vô Cực, thiên phú có một không hai cổ kim, xưng đế là chuyện tất nhiên, có gì không ổn?

Tiểu nha hoàn bĩu môi, không phục nói:

- Tất cả võ giả Nam Thiên Vực các ngươi công nhận thì thế nào? Cường giả phong hoàng toàn bộ đại lục hết chín thành tập trung ở bốn đại thần quốc. Nam Thiên Vực các ngươi chẳng qua là một vực rất bình thường trong Thiên Diễn đại lục mà thôi. Mấy ngàn năm nay các ngươi từng xuất hiện cường giả phong hoàng sao?

Tiểu nha hoàn hỏi lại một câu, làm cho mấy đệ tử Xích Phong tông không còn lời nào để nói. Nam Thiên Vực quả thật đã rất lâu không có ra cường giả phong hoàng, U Minh đại đế ba ngàn năm trước kỳ thật cũng không phải người của Nam Thiên Vực, mà là từ nơi khác đi tới Nam Thiên Vực. Cũng không phải nói Nam Thiên Vực kém cỏi, mà là đại đa số các vực bình thường của Thiên Diễn đại lục, đều rất khó xuất cường giả phong hoàng, ngay cả Đại Thiện Vực cũng như thế.

Có rất nhiều thiên tài cấp hoàng, nhưng cường giả phong hoàng lại rất ít, chủ yếu là vì rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi gặp cơ duyên không tệ, cộng thêm bản thân ưu tú, mới tiến vào hàng ngũ thiên tài cấp hoàng. Thế nhưng để bọn họ phong hoàng xưng đế còn có một khoảng cách rất xa, một đoạn đường này vị tất bọn họ có thể gặp cơ duyên lớn, mà như thế thì rất dễ hao hết tiềm lực, cuối cùng dừng lại ở Mệnh Vẫn.

Vả lại thiên tài ngã xuống rất nhiều, độ Mệnh Vẫn cũng là không cẩn thận một chút liền vạn kiếp bất phục, nhân loại nếu muốn thành tựu Thần Hải, lớp lớp khó khăn.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Nam Thiên Vực, tiểu nha hoàn nói ra một câu này, rất nhiều võ giả đều không vui, bọn họ nhao nhao đứng lên:

- Khi Nam Thiên Vực ta không người à?

Trong lúc nhất thời, tiểu nha hoàn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thấy một màn như vậy, Lý Dật Phong bật cười ha hả:

- Các vị chớ giận! Tiểu nha hoàn không hiểu chuyện nói lung tung mà thôi, xin đừng kích động!

Lý Dật Phong nói ra một phen chịu lỗi, những võ giả đứng lên kia cũng không tiện so đo với một tiểu cô nương, ai nấy đều ngồi xuống.

Cô gái nha hoàn có vẻ rất buồn bực, nàng dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Thiếu chủ! Ngài cần gì phải xin lỗi với những hạng người thấp kém này, ngài chỉ điểm một ngón tay là có thể đánh ngã tất cả bọn chúng!

Lý Dật Phong nhướng chân mày lên, nói:

- Khi dễ những người phàm này có hứng thú gì? Nói tới đại hôn của Lâm Minh lần này hẳn là rất thú vị. Chúng ta đi tới đó vui chơi!

...

Một tháng sau, Thần Hoàng đảo từ sau khi Huyễn Vô Cực chết, Thần Hoàng đảo dùng ba tháng liền xây dựng xong. Tiếp đó chính là đại hôn của Lâm Minh, toàn bộ khu vực phía nam Thiên Diễn đại lục, các cường giả cấp Mệnh Vẫn gần như đều nhận được thiệp mời của Thần Hoàng đảo.

Đại hôn lần này là Mục Dục Hoàng một mình làm chủ hôn gả thánh nữ của Thần Hoàng đảo, vốn đã là một đại sự, cộng thêm Lâm Minh trở thành đệ nhất nhân Nam Hải, tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng.

Sự kiện trọng đại như thế, đương nhiên phải tổ chức rình rang một phen.

Liên tiếp mấy ngày, nơi nơi trên vùng trời Thần Hoàng đảo được bao phủ ráng hào quang màu sắc sặc sỡ, ngẫu nhiên có Chu Tước một thân đỏ như lửa, có Thanh Loan toàn thân lông xanh xuyên qua lại trong mây, thật giống như tiên cảnh ở nhân gian!

Trên chủ đảo, các loại tiên thảo quỳnh hoa ngọc thụ linh mộc dưới tác dụng của trận pháp đồng thời nở hoa, trong lúc nhất thời, toàn bộ Thần Hoàng đảo linh khí kinh người, hương thơm tỏa lan khắp nơi, các loại ánh sáng mây tía rực rỡ, quỳnh lâu điện ngọc liên tiếp vô tận, trông như cảnh sắc trong mộng ảo.

Với uy danh của Lâm Minh ở Nam Hải, phàm là võ giả cấp Mệnh Vẫn nhận được thiệp mời cơ bản không có người nào không đến, dưới cấp Mệnh Vẫn, các võ giả Toàn Đan cũng đã sớm đi tới Thần Hoàng đảo, trên tông môn tam phẩm, dù tông chủ không đến, cũng sẽ phái phó tông chủ đến đại diện.

Xuống chút nữa, còn có rất nhiều võ giả Tiên Thiên không có danh tiếng gì, thậm chí là võ giả không có tông môn, những người đó cũng không mời tự tới, tới thưởng thức một phen lễ mừng long trọng mấy ngàn năm mới có ở Nam Thiên Vực này.

Nói mấy ngàn năm mới có cũng không chút khoa trương! Với danh tiếng của Lâm Minh hiện giờ, cũng chỉ có U Minh đại đế ba ngàn năm trước mới có thể thắng hơn một bậc. Dưới tình huống như vậy, võ giả của Thần Hoàng đảo trong thời gian ngắn ngủi ba ngày, liền tập hợp cả vạn võ giả, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng thêm.

Đối với những võ giả không mời tự tới kia, Thần Hoàng đảo cũng là ai đến đều không cự tuyệt! Mục Dục Hoàng vì làm lễ mừng đại hôn cho Lâm Minh, cho xây mấy tòa khách đường chuyên biệt để tiếp khách phạm vi tới mấy dặm. Thần Hoàng đảo vì đại điển khánh hôn lần này, tuyệt đối là tận hết sức lực.

- Trưởng lão Cực Không tông, Liên Trì Giác đến!

- Phó cốc chủ Phong Vân cốc, Triển Vân Thiên đến!

- Đệ tử thân truyền Hỏa Dương tông, Hỏa Như Yên đến!

- Nam Duẫn Vương đến!

Người điều khiển chương trình liên tiếp báo ra tên tân khách. Khi nói đến tên Nam Duẫn Vương, Lâm Minh vừa động trong lòng, ngẩng đầu trông lại, liền thấy một người trung niên mặc cửu trảo long bào, thắt lưng Tử Kim ngọc đái, một tay ôm một nữ nhân cung trang xinh đẹp, cười lớn đi đến.

Lần trước khi ở Ma Thần đế cung nhìn thấy Nam Duẫn Vương, hắn chính là bộ dáng tay trái ôm tay phải nắm này. Nam Duẫn Vương vốn chính là võ giả ma đạo, nghe nói hậu cung có ba ngàn mỹ nữ, từng người đều xinh đẹp như hoa, đồng thời có tư chất tu võ nhất định. Những nữ nhân này nếu đưa tới bất kỳ một tiểu quốc nào, tuyệt đối là thiên chi kiêu nữ.

- Nam Duẫn Vương!

Lâm Minh ôm quyền chào.

- Ha ha... Lâm Minh! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta còn không thể tin nha! Cách chuyến đi Ma Thần đế cung lần trước không đến ba năm, lúc trước ngươi còn chỉ là một tên tiểu bối không bắt mắt, trong nháy mắt không ngờ ngươi đã là đệ nhất nhân Nam Hải, thực khó tin!

Nói tới chuyên xưa, tự nhiên Nam Duẫn Vương sẽ không đi ngược dòng nói ra chuyện bị Lâm Minh đùa giỡn ở Ma Thần đế cung. Mới qua thời gian ba năm, tu vi của Lâm Minh tăng lên hai đại cảnh giới, loại chuyện này thực có thể nói là cổ kim chưa từng có.

Những đại nhân vật này đến, đều không thể thiếu lễ vật, các loại Chân Nguyên thạch thượng phẩm cực phẩm, các loại thiên tài địa bảo nối liền không dứt trình lên.

Mục Dục Hoàng lần lượt tiếp đón, nhìn thịnh thế của Thần Hoàng đảo hôm nay, trong lòng nàng cảm khái hàng vạn hàng ngàn.

- Phương trượng thứ ba của Đại Thiện tự, Không Hạ đại sư đến!

Kế sau Nam Duẫn Vương, lại tới tiếp một nhân vật trọng yếu, Đại Thiện tự tổng cộng có ba đại phương trượng, Bạch Mi phương trượng chính là một trong số đó, đại hôn của Lâm Minh lần này, Bạch Mi phương trượng không có tới, mà tới là Không Hạ phương trượng, cũng là cao thủ Mệnh Vẫn tầng ba.

- Không Hạ đại sư!

Đối với cao tăng đắc đạo này, Lâm Minh luôn luôn lễ kính, lúc trước ở chuyến đi Ma Thần đế cung, nói tới cũng may mà có Bạch Mi phương trượng che chở Thần Hoàng đảo, nếu không bằng vào Mục Phượng Tiên căn bản đừng nghĩ tranh chấp với Nam Hải Ma Vực.

- Lâm thí chủ tuổi còn trẻ đã thành tựu Toàn Đan hậu kỳ, chiến lực có thể so với Mệnh Vẫn tầng bốn, ngày sau tiền đồ vô lượng nha!

Không Hạ đại sư hai tay tạo thành chữ thập niệm một câu phật hiệu.

- Đại sư khen quá rồi! Mời qua bên này, là chuẩn bị cơm chay chuyên cho các cao tăng đại sư!

- Điện chủ Thái Huyền điện, Huyền Quang thượng nhân đến!

- Tông chủ Kim Chung sơn, Kim Kiếm chân nhân đến!

- Hoàng tử thần quốc... Ái chà... Lý Dật Phong đến!

Ở sân tiệc cưới, người điều khiển chương trình là căn cứ tân khách tới đưa lên thiếp mời rồi đọc ra thân phận từng người. Ở vào thời điểm này cũng không có người nhàm chán giả mạo người khác. Thẳng đến đọc đến hoàng tử thần quốc này, người điều khiển chương trình giật mình một cái, thiếu chúc nữa đọc sai, hoàng tử thần quốc, thật hay giả?

Ánh mắt mọi người cũng theo tiếng giới thiệu của người điều khiển chương trình trông lại, liền thấy ở cửa vào, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo bào tím, mang theo một tiểu nha hoàn và một tiểu ni cô, cầm trong tay một cây quạt giấy đi đến.

Hoàng tử thần quốc? Bốn đại thần quốc?

Lâm Minh nheo mắt nhìn, Lý Dật Phong này tu vi hẳn là Toàn Đan hậu kỳ, ngang với mình, thoạt nhìn trẻ tuổi, hẳn là ba mươi tuổi, hơi lớn hơn so với Đoan Mộc Quần.

Bốn đại thần quốc, có thái tử có hoàng tử, cấp bậc hoàng tử thấp hơn một ít so với thái tử, nhưng phần nhiều cũng là “rồng trong loài người”, nếu không có thiên phú là không thể được hưởng danh hiệu hoàng tử.

Chương 753: Nữ nhân thần bí

- Hắn là hoàng tử thần quốc à?

Võ giả ở đây gần như dời toàn bộ ánh mắt nhìn vào Lý Dật Phong, bốn đại thần quốc ở Thiên Diễn đại lục chính là tồn tại tối cao, so sánh với bốn đại thần quốc, các vực khác giống như một thôn xóm nhỏ so với thành phố lớn.

Mượn Đại Thiện Vực mà nói, tầng cao Mệnh Vẫn ở Đại Thiện Vực đã là cao thủ đỉnh cấp, cao thủ Toàn Đan tương đối thông thường, mà ở bốn đại thần quốc, đại năng Thần Hải mới là cao thủ đỉnh cấp, tầng cao Mệnh Vẫn chỉ tương đối thông thường.

Các vực khác so sánh với bốn đại thần quốc, thực lực kém tròn một đại cảnh giới.

Lúc trước có lời đồn thái tử thần quốc đến Nam Thiên Vực, cung chủ Âm Dương huyền cung, Tinh Xán lập tức mang theo đứa con đi tiếp đón, chênh lệch địa vị có thể thấy được rõ ràng.

Cho nên lần này Lý Dật Phong tới, dù không phải thái tử thần quốc, chỉ là một hoàng tử thần quốc cũng đủ kinh người rồi.

Lâm Minh quan sát thoáng qua, dù không thể đoán ra thực lực của Lý Dật Phong, nhưng có thể mơ hồ cảm nhận được vài phần, tu vi của đối phương chuẩn xác là Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong, đã rảo bước tới gần Mệnh Vẫn, so với Lâm Minh còn cao hơn phân nửa cảnh giới. Hơn nữa cơ sở cực kỳ vững chắc, hẳn là có thực lực sánh với cường giả Mệnh Vẫn. Đến tột cùng thực lực cực hạn là bao nhiêu, Lâm Minh cũng không biết rõ.

Nhân vật như thế, nói là hoàng tử thần quốc, Lâm Minh tuyệt đối không hoài nghi.

Đương nhiên, ngay cả Phượng tộc thượng cổ của Thần Vực, Lâm Minh đều gặp qua nên đối với hoàng tử thần quốc cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Hắn không đổi sắc ôm quyền nói với Lý Dật

Phong:

- Không nghĩ tới đại hôn của Lâm mỗ có thể có hoàng tử bốn đại thần quốc đến chúc mừng, thật rất vinh hạnh!

- Ha ha... Lý mỗ chỉ là trùng hợp đang du ngoạn Nam Thiên Vực, nghe nói Lâm huynh tuổi còn trẻ đã là đệ nhất nhân Nam Hải nên nảy sinh tò mò. Cuộc đời Lý mỗ thích nhất là kết giao với anh hào khắp thiên hạ, nên không mời mà tự tới, có chỗ nào mạo muội, mong rằng Lâm huynh bao dung!

- Lý huynh khách sáo rồi! Hoàng tử thần quốc đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho kẻ hèn này!

Lâm Minh cùng Lý Dật Phong khách sáo một hồi, còn cô gái ăn mặc như nha hoàn ở bên cạnh Lý Dật Phong lại chu miệng, lặng lẽ dùng cảm giác tra xét tinh hạch Toàn Đan trong đan điền Lâm Minh.

Tùy tiện dùng cảm giác tra xét đan điền người khác là hành vi rất không lễ phép, Lâm Minh mặt không đổi sắc, chỉ là lặng yên không một tiếng động che chắn cảm giác của cô gái kia, và tự mình nghênh đón tân khách.

Cô gái bởi vì không tra xét được gì nhiều, vẫn chưa từ bỏ ý định lại thử tra xét kinh mạch của Lâm Minh, Lâm Minh không vui lòng, vô thanh vô tức phóng xuất ra Tu La lực trường, chỉ nở rộ trong cơ thể không có mảy may lộ ra bên ngoài, cho nên không ai cảm giác được khác thường của khí thế Lâm Minh.

Mà lúc này cảm giác của tiểu nha hoàn vừa liên hệ đến trên thân Lâm Minh, tức thì thân thể mềm mại đột nhiên chấn động, sắc mặt trắng bệch thối lui ra sau mấy bước, khí huyết nhộn nhạo một trận.

- Thanh Nhi! Ngươi lại làm càn rồi! Chịu thiệt rồi chứ? Ta đã nói, Lâm Minh này tuổi còn trẻ mà có thể đánh chết Huyễn Vô Cực, trở thành đệ nhất nhân Nam Hải, đương nhiên có vài phần bản sự, ngươi sao có thể là đối thủ của hắn. Vừa rồi chiêu thức hắn đánh văng ngươi ra, nếu ta không đoán sai là một loại lực trường, đây là năng lực cực kỳ khó có được, ngay cả ta cũng không có!

Lý Dật Phong thầm giật mình trong lòng, Lâm Minh chỉ là tùy tiện bộc lộ tài năng đã là chiêu thức đặc biệt như thế.

Tiểu nha hoàn tên là Thanh Nhi bĩu môi, không phục nói:

- Lực trường có gì đặc biệt hơn người! Công tử tuy rằng không có lực trường, nhưng hiểu biết về pháp tắc Phong hệ đã đến trình độ cực cao, còn lợi hại hơn nhiều so với lực trường kia. Ngay cả thái tử điện hạ ở phương diện pháp tắc cũng không theo kịp ngài! Nói tới, hắn chẳng qua là đệ nhất nhân Nam Hải mà thôi, công tử nếu đến Nam Thiên Vực chiến một trận, cũng tuyệt đối có thể lấy được danh hiệu đệ nhất nhân Nam Hải. Về phần đánh chết Huyễn Vô Cực, ta đã hỏi thăm qua, trận chiến ấy căn bản là không ai nhìn thấy, ai biết Huyễn Vô Cực có phải hay không một người Lâm Minh giết chết, hay là hắn gọi đến giúp đỡ, hoặc là hắn thiết kế bẫy rập ám toán Huyễn Vô Cực chứ! Hơn nữa Huyễn Vô Cực có lợi hại như lời đồn hay không còn chưa biết! Ta chính là không phục hắn chỉ là một võ giả nho nhỏ xuất thân Nam Thiên Vực mà dám tự xưng là Thiếu Đế. Ngay cả công tử cũng không dám tự xưng như vậy đâu! Ta nói công tử này, không bằng ngài đánh tên Lâm Minh một trận rơi đài, cho hắn biết biết bốn đại thần quốc chúng ta lợi hại!

Lý Dật Phong trợn mắt, tức giận nói:

- Tiểu nha đầu ngươi nói lung tung gì vậy! Huyễn Vô Cực là Mệnh Vẫn tầng bốn hẳn là không giả, cho dù là Mệnh Vẫn tầng bốn kém cỏi nhất cũng không phải ta có thể đối phó. Ta không biết rốt cuộc có phải Lâm Minh một mình đánh chết Huyễn Vô Cực hay không, nhưng mặc kệ nói như thế nào, khẳng định hắn cũng có vài phần thực lực. Nếu ta đánh với hắn, thắng người khác cũng sẽ không khen ngợi ta, cảm thấy đúng là phải như vậy, ngược lại nếu bị thua, kỳ thật loại khả năng này tính rất lớn, vậy là ta sẽ mất hết mặt mũi rồi! Hãy nhớ kỹ, hôm nay là chúng ta tới ăn ké để kết giao bằng hữu, không phải đến để gây chiến!

Lâm Minh giao phong với Thanh Nhi tuy rằng mờ mịt, nhưng võ giả ở đây đều là nhân vật gì chứ, đương nhiên có không ít người chú ý tới.

Ở một góc đại điện, Lam Thấm uống một ly trà lài, khẽ cười nói:

- Tiểu nha hoàn của hoàng tử thần quốc kia dường như không phục Lâm Minh lắm đâu!

Ở bên cạnh Lam Thấm, Đoan Mộc Quần nói:

- Người đó cũng không phải là tiểu nha hoàn, nàng tuổi còn trẻ đã là Toàn Đan kỳ, hơn nữa cơ sở không kém, nói không chừng nàng là hoàng phi của hoàng tử thần quốc kia, chỉ là xuất hiện với bộ dáng nha hoàn thôi!

- Ngươi xem hoàng tử thần quốc kia thế nào?

Lam Thấm thuận miệng hỏi.

- Hắn nhìn như bất cần đời, kỳ thật ý chí cô đọng, cơ sở vững chắc, thực lực phi phàm, nếu ta ngang nhau tu vi với hắn, thật ra có thể chiến một trận với hắn, nhưng tu vi của hắn cao hơn ta, vậy thì không có cách nào đánh lại!

Tu vi mới là nhân tố ảnh hưởng trọng yếu nhất của thực lực, Đoan Mộc Quần có thể vượt cấp chiến đấu, đó là nói nhằm vào thiên tài bình thường, nếu là thiên tài cùng cấp số với hắn, mà kém non nửa cảnh giới đều sẽ là khoảng cách rất khó vượt qua.

Kế tiếp sau hoàng tử thần quốc Lý Dật Phong, lại liên tục không ngừng xuất hiện đại nhân vật, tuy nhiên so với Lý Dật Phong, những người này liền có vẻ giảm bớt tỏa sáng.

Ở thời điểm đại lễ sắp bắt đầu, nhưng thật ra có một nhóm tân khách dẫn tới chú ý của Lâm Minh, người tới rõ ràng là Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc.

Mấy tháng trước, Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc vì để thu lấy Long Tủy Cự Côn, lại phối hợp cùng Huyễn Vô Cực đuổi giết Cự Côn, ép Cự Côn xuống rãnh biển ba vạn trượng.

Sau đó Lâm Minh ám độ trần thương, đi Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc đánh giết cho long trời lở đất, nhưng tộc trưởng của Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc vẫn là không muốn buông bỏ Long Tủy Cự Côn, lại tới hiệp trợ Huyễn Vô Cực bày ra Thiên Huyễn Phong Hải đại trận.

Lúc này Lâm Minh đánh giết trở về, bởi vì đuổi giết Huyễn Vô Cực mấy chục vạn dặm, căn bản không có thời gian quản tới tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc, để hắn tránh được một kiếp.

- Các ngươi tới làm gì?

Lâm Minh sắc mặt lạnh xuống, lạnh lùng hỏi.

- Lâm... Lâm Thiếu Đế! Lần này ta đặc biệt mang đến lễ vật chúc mừng đại hôn của Thiếu Đế! Trước đây có nhiều chỗ đắc tội, còn thỉnh Thiếu Đế bao dung!

Cầm đầu đúng là tộc trưởng của Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc, hắn quả thực sợ hãi Lâm Minh, Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc còn muốn tiếp tục sinh tồn ở Nam Hải, mà nếu đắc tội với Lâm Minh, ngày sau bị diệt tộc cũng rất có khả năng.

Tuy rằng trong lòng sợ hãi Lâm Minh đối phó hắn, nhưng hắn cũng không thể không tự mình đến xin lỗi, phỏng chừng ở trước mặt nhiều tân khách như vậy, Lâm Minh cũng sẽ không ra tay ngay đương trường.

- Đưa lễ vật?

Lâm Minh nhướng mày, mặt không đổi sắc hỏi.

- Dạ... Chính là thứ này!

Tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên cắn chặt răng, dường như hạ quyết tâm rất lớn, tay trái sờ Tu Di giới một cái, ở trong đại điện liền xuất hiện một cây ngọc thạch màu đỏ cao bằng thân người, lập tức phát ra một cỗ nguyên khí Hỏa hệ vô cùng tinh thuần.

Lâm Minh cả kinh trong lòng, mà Mục Dục Hoàng lại mắt tỏa sáng, đây là linh mạch chi nguyên! Hơn nữa là Hỏa hệ!

Linh mạch là căn bản để sinh tồn của một tông môn.

Một tông môn phải có được linh mạch, mới có thể cam đoan nguyên khí thiên địa trong cảnh nội bản tông phong phú, hấp dẫn võ giả vào bái sơn môn tu luyện. Lúc trước Thần Hoàng đảo bị hủy diệt, Mục Dục Hoàng dẫn dắt môn nhân tới Âm Dương huyền cung ăn nhờ ở đậu cũng có một phần nguyên nhân rất lớn là để mượn linh mạch của Âm Dương huyền cung.

Bình thường mà nói, tông môn đẳng cấp càng cao, chiếm hữu linh mạch cũng đẳng cấp càng cao.

Thần Hoàng đảo chỉ là một tông môn tứ phẩm, đẳng cấp linh mạch vốn coi như đủ dùng, nhưng theo thực lực của Lâm Minh càng ngày càng mạnh, tất nhiên Thần Hoàng đảo cũng theo đó thực lực tăng cao. Thời điểm này, linh mạch cấp thấp trong tông môn đã trở thành cản trở phát triển của tông môn.

Giải quyết vấn đề này, hoặc là di dời cả tông môn, hoặc là đi tìm linh mạch có thể cấy ghép, cũng chính là tìm kiếm cái gọi là linh mạch chi nguyên.

Linh mạch ở Thiên Diễn đại lục vốn đã không nhiều, linh mạch có thể cấy ghép đã ít lại càng ít, nên muốn mua loại này, hơn nữa thuộc tính thích hợp, đúng là nói dễ hơn làm!

Mục Dục Hoàng đang phát sầu vì chuyện này, không nghĩ tới tộc trưởng của Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc lại đưa đến đây một đoạn linh mạch chi nguyên, hơn nữa đẳng cấp không thấp!

Đây thật sự là một phần hậu lễ!

- Ha ha ha! Tộc trưởng Bích Nhãn thật sự quá khách sáo rồi! Lão thân đúng là từ chối thì bất kính, thật hổ thẹn nhận lấy vậy!

Mục Dục Hoàng cười tươi như hoa, tuy rằng ngoài miệng nói khách sáo, nhưng thu lấy vật tuyệt không hàm hồ, tay phải vừa đưa ra, một đoạn linh mạch chi nguyên đã bị nàng thu vào Tu Di giới.

Đương nhiên nàng biết nguyên nhân Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc phải xuất huyết nhiều như vậy, nói đến cũng đều là vì thực lực của Lâm Minh.

Mắt thấy Mục Dục Hoàng thu lấy đoạn linh mạch chi nguyên này, tim tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên đều như nhỏ máu. Loại vật này đối với Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc của họ đương nhiên cũng là vật rất quý báu.

Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc bọn họ chủ tu công pháp Thủy hệ, linh mạch chi nguyên Hỏa hệ tuy rằng vô dụng, nhưng có thể dùng để trao đổi một đoạn linh mạch chi nguyên Thủy hệ. Chỉ có điều là linh mạch chi nguyên rất hiếm, thời gian dài cũng chưa thể đổi được, hiện tại lấy ra linh mạch chi nguyên chắp tay tặng cho Thần Hoàng đảo, tộc trưởng Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc sao có thể không đau xót.

Tuy nhiên không có biện pháp, so sánh với một đoạn linh mạch chi nguyên, sự sống còn của dòng họ vẫn là quan trọng hơn.

Nếu Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc dâng hậu lễ linh mạch chi nguyên như thế, Lâm Minh cũng lười truy cứu chuyện xung đột trước đây, nói đến cùng đoạn linh mạch chi nguyên này quả thật vô cùng trọng yếu đối với Thần Hoàng đảo, thường thường có tiền cũng không mua được.

Lúc này, giờ lành đã đến, đại điển song tu chính thức bắt đầu.

Mà đúng lúc này, theo người điều khiển chương trình lại thông báo, có mấy người trung niên ăn mặc khác nhau xuất hiện ở trong chính sảnh. Ba người này đều ma khí dày đặc, hiển nhiên là võ giả của ma đạo.

Ba người này, Lâm Minh cũng không biết một người nào, trong đó bên cạnh võ giả ma đạo cầm đầu đi theo một cô gái, nhìn như là thị thiếp của hắn, Lâm Minh vừa thấy nàng kia, trong lòng chợt ngưng trọng, ánh mắt cũng rốt cuộc không rời ra được.

Như thế nào... Có thể như thế?

Chương 754: Ngọc bội Thần nữ

Nữ nhân theo võ giả ma đạo đến kia, thoạt nhìn hai mươi mấy tuổi, dáng người yểu điệu trong sáng, một đôi mắt tĩnh như thu thủy, chỉ là con ngươi hiện ra màu xám trắng quỷ dị, gương mặt xinh đẹp thanh tú động lòng người, hai gò má xăm ký hiệu thần bí.

Dung mạo của cô gái và ký hiệu kỳ dị trên mặt nàng cũng không phải nguyên nhân làm Lâm Minh thất thố, mà Lâm Minh thất thố bởi vì một khối ngọc bội màu xanh da trời cô gái đeo trên ngực. Ở giữa mặt ngọc bội khắc một đồ án thần bí cổ xưa, trông giống như vật tổ của một loài chim.

Ngọc bội này tản ra năng lượng cực kỳ tinh thuần, vừa thấy là biết không phải vật phàm thường, nhưng lại cũng không giống là một loại bảo khí công kích nào đó, đến tột cùng nó có tác dụng gì rất khó phán đoán.

“Ngọc bội này...”. Lâm Minh khẽ hít một hơi khí lạnh. Lúc trước ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh ở trong Thi Sát cổ mộ phát hiện một thi thể thần nữ ngủ say có tới mười mấy vạn năm không hủy hoại, vốn lúc đó Lâm Minh cũng không nghĩ chạm tới di thể người chết, nên đóng lại nắp quan tài chuẩn bị rời đi, nhưng ngay lúc rời hang động, hắn lại mơ hồ nghe được tiếng kêu gọi của nữ nhân.

Lâm Minh liền quay trở lại, một lần nữa mở nắp quan tài, từ trên thân nữ nhân phát hiện một khối ngọc bội và một sợi dây chuyền. Mà thời điểm chạm vào thi thể thần nữ, Lâm Minh hoảng sợ phát hiện thần nữ lại có tiếng tim đập, sau đó, ở trong cơ thể thần nữ, Lâm Minh nhìn thấy một viên đại đế chi tâm đập đã mười mấy vạn năm!

Trong đó, một khối ngọc bội Lâm Minh chạm đến kia, giống nhau như đúc với ngọc bội đeo trước ngực của nữ nhân con ngươi xám trắng này. Bất luận là tạo hình của ngọc bội, hay là năng lượng của ngọc bội tỏa ra đều y hệt.

Nếu không phải vừa rồi Lâm Minh xác nhận ngọc bội thần nữ lấy từ trong cổ mộ vẫn còn ở trong Tu Di giới, gần như hắn nghĩ là ngọc bội trước mắt chính là vật của mình.

Vẻ mặt thất thố của Lâm Minh dừng ở trong mắt võ giả cầm đầu ma đạo, hắn nhướng mày, trong lòng cực kỳ không thích. Hắn rất yêu quý thị thiếp của mình, tự nhiên sẽ không vui khi thị thiếp bị người nhìn chằm chằm.

- Lâm thiếu hiệp chẳng lẽ đã quen biết với thị thiếp của Vương mỗ từ trước hay sao!?

Võ giả ma đạo bất mãn lên tiếng chất vấn cắt đứt dòng suy tư của Lâm Minh, Lâm Minh lơ đễnh, ngẩng đầu nhìn ba vị khách không mời mà đến này.

Ba võ giả ma đạo đều là tu vi Mệnh Vẫn, trong đó hai người là Mệnh Vẫn tầng ba, một người Mệnh Vẫn tầng hai. Mà khiến Lâm Minh cảm thấy kinh ngạc chính là, võ giả cầm đầu đúng là tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, xem tuổi cũng là trẻ tuổi nhất trong ba người, bộ dáng dường như hơn ba mươi tuổi, còn hai võ giả Mệnh Vẫn tầng ba, ngược lại bộ dáng dường như là thiên lôi sai đâu đánh đó của nam nhân Mệnh Vẫn tầng hai kia.

Bọn họ hiển nhiên không phải người ở gần Nam Thiên Vực, nếu không nhiều cao thủ như vậy không có khả năng không ai nhận biết, Lâm Minh đã sớm nghe nói mới đúng.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, suy nghĩ về mục đích của ba người này. Đúng lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm của Lý Dật Phong:

- Lâm huynh thật đúng là giao hữu rộng khắp nha! Ba người này nếu Lý mỗ không nhìn lầm là đến từ thế lực cường đạo đệ nhất ở hoang mạc tây bắc. Nói là cường đạo, kỳ thật cũng là một tông môn siêu cấp, kế thừa hơn bảy ngàn năm nay! Trong tông môn đó hai ngàn năm trước từng xuất hiện một cường giả phong hoàng, hiện tại lão quái phong hoàng này hẳn là còn ẩn cư trong đại mạc. Ngay cả gia phụ đều phải kiêng kị vài phần! Võ giả ma đạo tu vi Mệnh Vẫn tầng hai trước mắt Lâm huynh này, đúng là thiếu đương gia Vương Nhất Thiện của thế lực cường đạo tây bắc đại mạc. Tuy rằng hắn mới là tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, nhưng chiến lực chân chính cũng không là Mệnh Vẫn tầng hai, hắn tuổi trẻ như thế đã là cường giả thiên tài tiếng tăm lừng lẫy ở tây bắc đại mạc, ở Tiên Thiên kỳ có thể chiến với Toàn Đan, ở Toàn Đan kỳ chiến với Mệnh Vẫn, không nghĩ tới ngay cả hắn đều có hứng thú với Lâm huynh nên muốn đến kết giao! Ha ha...

“Kết giao?”. Lâm Minh không nói gì, hắn đương nhiên sẽ không khờ dại cho rằng đối phương là mộ danh đến kết bạn! Hắn là một võ giả chính đạo vốn chính là đối đầu với võ giả ma đạo, không đánh nhau đã là không tệ rồi!

Lâm Minh chắp tay, ói:

- Hôm nay là lễ mừng song tu của Lâm mỗ, không biết các hạ đến vì chuyện gì?

Vương Nhất Thiện cười mấy tiếng, chắp tay đáp lễ:

- Tại hạ thiếu chủ Ma Vực tây bắc đại mạc, nghe nói đại trưởng lão Huyễn Vô Cực của Nam Hải Ma Vực chính là chết ở trên tay Lâm thiếu hiệp, không biết việc này có đúng thật hay không?

Lâm Minh hơi trầm ngâm, gật đầu nói:

- Không sai!

- Xem ra là đúng như thế...

Vương Nhất Thiện lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Lâm thiếu hiệp giết chết Huyễn Vô Cực, lại không biết Huyễn Vô Cực vốn có rất nhiều hợp tác với đại mạc tây bắc ta. Hiện tại Huyễn Vô Cực đã chết, những hợp tác đó đương nhiên toàn bộ trở thành mất hiệu quả. Hơn nữa Huyễn Vô Cực còn thiếu tây bắc đại mạc ta rất nhiều ích lợi chưa có hoàn trả!

- Hợp tác?

Lâm Minh nhướng mày lên, Huyễn Vô Cực tối cần hợp tác chính là đột phá cảnh giới:

- Nói như vậy Huyễn Vô Cực đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn, là có trợ giúp của các ngươi?

- Lâm thiếu hiệp thật đúng suy nghĩ nhanh nhẹn!

Vương Nhất Thiện thẳng thắn:

- Huyễn Vô Cực đúng là dưới trợ giúp của tây bắc đại mạc ta mới miễn cưỡng vượt qua mệnh kiếp tầng bốn, mà hắn cũng vì chuyện đó đã ưng thuận hứa hẹn lại còn không có thực hiện, làm cho tây bắc đại mạc ta tổn thất thật lớn!

- Thì ra là thế.

Chẳng trách Huyễn Vô Cực ở dưới tình huống không có thu được Phạm Thiên Long Căn, vẫn còn có thể bế quan mạnh mẽ đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn, thì ra là có tây bắc đại mạc ngấm ngầm trợ giúp. Loại chuyện này tây bắc đại mạc phải trả cái giá cũng không nhỏ. Nói vậy Huyễn Vô Cực hứa hẹn hồi báo rất nhiều ích lợi cho tây bắc đại mạc, hiện tại đương nhiên là công dã tràng, dùng giỏ tre múc nước.

Trợ giúp Huyễn Vô Cực đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn để hủy diệt Thần Hoàng đảo, nếu không phải vì tây bắc đại mạc này, Cự Côn đâu có bị phong xuống đáy rãnh biển sâu lâu tới bốn tháng. Lâm Minh khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Vương Nhất Thiện. Tuy nhiên chuyện này nói đến cùng là lập trường của mỗi người bất đồng, cũng không có gì đáng truy cứu.

- Vương công tử đến đại điển khánh hôn của ta không phải vì nói những điều này chứ? Rốt cuộc là chuyện gì? Không cần vòng vo với tại hạ!

Lâm Minh hỏi thẳng vào vấn đề.

- Ha ha... Lâm thiếu hiệp đúng là mau mồm mau miệng! Vậy ta cứ việc nói thẳng, chuyện Huyễn Vô Cực đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn này, tây bắc đại mạc ta bởi vì Lâm thiếu hiệp mà thiệt thòi nhiều, Lâm thiếu hiệp cũng bởi vì chúng ta mà gặp phải rất nhiều nguy hiểm, mỗi người chúng ta lập trường bất đồng, việc này dừng ở đây. Nhưng trước đó, hai vật phẩm khác biệt của tây bắc đại mạc ta cung cấp cho Huyễn Vô Cực, hắn chưa trả giá cho số vật phẩm đó. Nói cách khác, hai vật này vẫn như cũ hẳn là thuộc về tây bắc đại mạc ta. Hiện tại Huyễn Vô Cực đã chết, nói vậy Tu Di giới trên thân hắn hẳn là rơi vào trong tay Lâm thiếu hiệp rồi chứ!

- Vậy thì sao?

Lâm Minh mặt không chút đổi sắc hỏi tới.

- Ta hy vọng Lâm thiếu hiệp trả lại hai vật này, thứ nhất là một chìa khóa bạch ngọc, thứ hai là một quả Mệnh Vẫn đan!

- Ha ha ha!

Lâm Minh bật cười to, hai vật này quả thật Lâm Minh đều nhìn thấy ở trong Tu Di giới của Huyễn Vô Cực. Chìa khóa bạch ngọc hẳn là đạo cụ mở ra một chỗ bí cảnh nào đó, còn Mệnh Vẫn đan rất có trợ giúp cho võ giả Mệnh Vẫn thăng cấp, cũng là linh dược vô giá.

Vương Nhất Thiện nhướng mày:

- Lâm thiếu hiệp thấy thế nào? Ngươi có gì hoài nghi sao?

- Hoài nghi? Chê cười!

Lâm Minh đột nhiên thu lại vẻ tươi cười:

- Hai vật này đúng là trên tay ta. Ngươi không phải nói trắng ra hai vật đó là thuộc về tây bắc đại mạc chứ? Dựa vào cái gì để người ta tin tưởng? Huống chi, cũng có thể nói chúng là công cụ của các ngươi tương trợ Huyễn Vô Cực để đối phó Thần Hoàng đảo. Dựa theo ý của các ngươi, các ngươi cho Huyễn Vô Cực mượn đao giết người, hẳn là ta đã bị giết chết! Nếu ta giết Huyễn Vô Cực, vậy người bị hắn giết còn phải trả đao về lại cho các ngươi, thiên hạ còn có đạo lý như vậy hay sao!?

Lâm Minh vốn chính là tính cách cường thế, một phen nói ra miệng lưỡi phi thường sắc bén. Lúc này, tân khách trong phòng cũng nhao nhao bàn tán.

- Lâm Thiếu Đế nói không sai! Tây bắc đại mạc khinh người quá đáng!

- Lời tuy như thế, nhưng tây bắc đại mạc quáường thế, chỉ một thiếu chủ đã là Mệnh Vẫn tầng hai, mà còn không phải Mệnh Vẫn tầng hai bình thường, cộng thêm hai hộ vệ Mệnh Vẫn tầng ba, thế lực cấp bậc như vậy, Thần Hoàng đảo rất khó chống lại!

Tây bắc đại mạc có cường giả phong hoàng, có thể nói là thế lực cấp thánh địa, mà Thần Hoàng đảo chỉ là tông môn tứ phẩm, căn bản không thể so sánh.

Nói đến cùng, tây bắc đại mạc chính là dựa thế khinh người! Nếu như Thần Hoàng đảo là cấp bậc thế lực trong bốn đại thần quốc, dĩ nhiên bọn họ không dám tới cửa.

Vương Nhất Thiện sắc mặt sa sầm xuống, nhưng cũng không có thất thố, bình tĩnh nói:

- Lâm thiếu hiệp! Ta có thể làm ra nhượng bộ, chìa khóa bạch ngọc kia là chìa khóa của một đại năng ma đạo thượng cổ, cường giả cấp Thánh Chủ tông môn lục phẩm lưu lại để tiến vào bí cảnh, phải gom đủ bảy chiếc mới có thể mở ra bí cảnh. Đến lúc đó ngươi có thể bằng vào chìa khóa này cùng tiến vào bí cảnh với chúng ta, đồng thời phân chia một kiện bảo vật!

Ở Vương Nhất Thiện xem ra, điều kiện này đã là quá tốt rồi. Bí cảnh của đại năng ma đạo thượng cổ lưu lại, cường giả phong hoàng đều động tâm, cường giả Mệnh Vẫn càng sẽ điên cuồng vì nó.

Lâm Minh mới là Toàn Đan hậu kỳ, cùng theo đi vào một chuyến, tùy tiện phân được một vài thứ, cũng khiến hắn hưởng dụng hết đời rồi.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới Lâm Minh lập tức từ chối:

- Thật có lỗi! Tại hạ không có hứng thú!

Bí cảnh của cường giả cấp Thánh Chủ tông môn lục phẩm thì sao chứ, nhiều nhất là cùng một cấp bậc với Ma Thần đế cung! Ở trong Viễn Cổ hoàng thành sau cơ duyên hắn từng kiến thức đá khắc Hỗn Độn, Cổ Phượng vật tổ, Hóa Thần kính các thứ... Lâm Minh đối với các vật này vốn cũng không dậy nổi hứng thú. Huống chi, đi vào bí cảnh xa lạ cùng với những võ giả ma đạo này nguy hiểm thật lớn, bị hại chết cũng không phải không có khả năng. Lâm Minh cũng sẽ không tự đại cho rằng mình vô địch ở Mệnh Vẫn kỳ, còn rất nhiều cường giả Mệnh Vẫn cường đại hơn so với Huyễn Vô Cực.

Rốt cuộc sắc mặt Vương Nhất Thiện trầm xuống, tây bắc đại mạc bọn họ xem như thế lực cấp thánh địa, hiện giờ hắn tự mình đến giao thiệp với một tông môn tứ phẩm, đã xem như rất nể tình, đối phương lại được một tấc muốn tiến một thước.

- Lâm Minh! Chúng ta đã xuất ra cũng đủ thành ý, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?

Lâm Minh hơi trầm ngâm, ánh mắt nhẹ lướt qua trên thân thị thiếp của Vương Nhất Thiện, rồi nói:

- Nếu muốn lấy về chìa khóa thì dùng nữ nhân này, cùng với một đoạn linh mạch chi nguyên tứ phẩm trở lên trao đổi!

Lâm Minh nói ra một câu, toàn trường đều kinh ngạc, Mục Dục Hoàng lại ngây ngẩn cả người, Lâm Minh muốn đổi linh mạch chi nguyên không có gì đáng trách, nhưng lấy nàng kia làm gì?

Mục Dục Hoàng nhìn về phía cô gái kia, tuổi không tới hai mươi, tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, thiên phú quả thật rất không tệ, nhưng không tính là kinh diễm... Đừng nói Lâm Minh không phải phường háo sắc, cho dù là dâm tặc ma đạo háo sắc thành tính, cũng nhất quyết sẽ không dùng một chìa khóa bí cảnh vô giá, để đổi lấy một nữ nhân!

Khi mọi người đều nghĩ rằng Vương Nhất Thiện sẽ lập tức đáp ứng việc này, mà chỉ giằng co về vấn đề linh mạch chi nguyên, nhưng không nghĩ tới sắc mặt Vương Nhất Thiện hoàn toàn chìm xuống:

- Lâm Minh! Chớ để rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Chương 755: Giương cung bạt kiếm

Lời này của Vương Nhất Thiện rõ ràng mang theo ý uy hiếp, không khí lập tức trở nên khẩn trương.

Tuy rằng tứ phẩm linh mạch chi nguyên rất quý báu, nhưng thế lực cỡ tây bắc đại mạc này thì tuyệt đối có thể lấy ra được.

Khi trước tộc trưởng của bộ tộc Bích Nhãn Hải Viên lấy ra Hỏa hệ linh mạch là chuẩn ngũ phẩm, cho nên mới đau lòng đến mức như nhỏ máu.

Hiện tại Lâm Minh muốn một đoạn tứ phẩm linh mạch chi nguyên trao đổi bí cảnh chìa khóa thì cũng không phải là đắt.

Mà mấu chốt của việc này nằm ở ngọc bội nữ tử này!

- Có ý tứ, có ý tứ, không thích trân bảo lại thích mỹ nhân, ha ha!

Lý Dật Phong ngồi trong góc uống rượu, hào hứng nói.

- Công tử cho rằng ai cũng đều háo sắc giống ngài sao, nữ nhân mà bọn họ đang tranh giành kia khẳng định là có vấn đề gì đó!

Tiểu nha hoàn bên cạnh Lý Dật Phong tức giận nói.

- Tuy nhiên...

Tiểu nha hoàn đột nhiên khẽ cười, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nói:

- Mặc kệ là tình huống nào, lần này chắc chắn có náo nhiệt để xem rồi, nếu mà giao chiến, tiểu tử tên là Vương Nhất Thiện kia rất khó đối phó, bản thân chính là thiên tài, lại vượt qua Mệnh Vẫn tầng hai, chiến lực chân chính tới mức nào thì còn rất khó đoán, ta thấy hơn phân nửa là Lâm Minh phải chịu thiệt rồi, hắn tự xưng là Thiếu Đế, lần này thì hay rồi, xem hắn giải quyết như thế nào.

- Nha đầu nhà ngươi a, đúng là chỉ biết nghĩ xấu, tuy nhiên Vương Nhất Thiện quả thật là lợi hại, khó đối phó.

Lý Dật Phong liếm liếm môi, bất kể Lâm Minh hay là Vương Nhất Thiện, trong tương lai đều sẽ là nhân vật danh chấn một phương, tuy rằng hiện tại Thần Hoàng đảo đang yếu thế, nhưng Vương Nhất Thiện cũng sẽ không làm gì quá phận, đắc tội với một cường giả trong tương lai thì cũng không sáng suốt gì.

Lâm Minh cũng không dự đoán được phản ứng của Vương Nhất Thiện lại lớn như vậy, hắn nhìn về phía nữ nhân bên cạnh Vương Nhất Thiện, thấy sắc mặt nàng đờ đẫn, cặp mắt màu xám trắng không có chút thần thái nào, chỉ là nhìn bộ dáng của nàng thì không hiểu sao lại làm cho người ta có một loại cảm giác thương tiếc.

Nữ nhân này có lẽ cũng không tự nguyện làm thị thiếp của Vương Nhất Thiện, mà là bị bắt buộc, ngay cả việc Lâm Minh tranh đoạt nàng thì nàng cũng thờ ơ, bộ dáng trái tim như tro tàn.

Trên người nàng có bí mật gì hay sao? Có liên hệ gì với thần nữ trong Vạn Cổ Ma Khanh đây?

Trong lòng Lâm Minh hiện lên đủ loại ý niệm, vốn hắn muốn đòi Vương Nhất Thiện nữ nhân thần bí này, một là để tìm hiểu thân thế và gia tộc của nàng, mặt khác là để che giấu bí mật của ngọc bội, nếu trực tiếp đòi Vương Nhất Thiện miếng ngọc bội kia, thì rất dễ dàng làm cho đối phương nghi ngờ, từ đó khiến cho đối phương cảm thấy tấm ngọc bội này có bí mật nào đó, từ chối trao đổi.

Nhưng hiện tại xem ra, cô gái này hiển nhiên có ý nghĩa rất lớn đối với Vương Nhất Thiện.

Điều này làm cho Lâm Minh càng nghi ngờ hơn, cô gái này cũng không phải là người tầm thường.

- Ta có thể cho ngươi một đoạn tứ phẩm đỉnh cấp linh mạch chi nguyên, về phần thị thiếp của ta, ta khuyên ngươi không nên nghĩ tới nữa, ta hận nhất là kẻ mơ tưởng nữ nhân của ta!

Lâm Minh cũng dùng chân nguyên truyền âm:

- Các hạ, nếu Lâm mỗ không nhìn lầm, nữ nhân này vẫn còn nguyên vẹn, nói nàng là thị thiếp của ngươi ư, e rằng còn chưa cưới vào cửa chứ? Ta chỉ muốn nữ nhân này, về phần tứ phẩm linh mạch chi nguyên, lúc trước ta đã có Bích Nhãn Hải Viên bộ tộc tại biển sâu tặng cho một đoạn chuẩn ngũ phẩm linh mạch chi nguyên rồi, cũng miễn cưỡng đủ dùng. Ta muốn nữ nhân này ba năm, ba năm sau, sẽ trả lại nguyên vẹn, tuyệt đối không động một chút nào vào nàng, đến lúc đó các hạ vẫn có thể cưới nàng như cũ!

Lâm Minh nói ra lời này, thứ nhất là để dò xét Vương Nhất Thiện một chút, xem hắn rốt cuộc có phải thật sự chỉ vì sắc đẹp của nàng hay không, hai là đưa cho mình một kỳ hạn ba năm, sau ba năm, thực lực của Lâm Minh tất nhiên sẽ tăng thêm một bước, đến lúc đó, sẽ ít phải lo lắng hơn khi đàm phán, dù sao tây bắc đại mạc là thế lực cấp bậc thánh địa, Lâm Minh cũng không muốn kết thù với nó.

- Lâm Minh, ngươi không nên khiêu chiến điểm mấu chốt của ta một lần nữa, nếu không ta sẽ khiến cho hôn lễ hôm nay của ngươi biến thành đám tang!

Lời này của Vương Nhất Thiện tràn ngập sát khí, điều này cũng khẳng định phán đoán của Lâm Minh, tên này cũng không vì mê luyến sắc đẹp của nữ nhân kia thì mới nạp nàng làm thiếp, thậm chí nữ nhân thần b này rốt cuộc có phải là thị thiếp của Vương Nhất Thiện hay không thì còn chưa chắc.

- Để cho hôn lễ của ta biến thành lễ tang hay sao?

Lâm Minh cười lạnh:

- Các hạ xuất thân từ thánh địa thì không sai, nhưng thánh địa thì như thế nào, nếu thực sự giao chiến, ta để cho Cự Côn mang theo đám người Thần Hoàng đảo chạy xa vào sâu trong Nam Hải, ta không tin Nam Hải rộng lớn như vậy mà còn không tránh được các ngươi đuổi giết, mấy chục năm sau, ta giết ngược về tây bắc đại mạc, đến lúc đó tình huống sẽ như thế nào, thì còn rất khó nói!

- Mấy chục năm sau giết ngược về tây bắc đại mạc ư? Ha ha ha ha!

Vương Nhất Thiện cười ha hả, nói:

- Người khác gọi ngươi một tiếng Thiếu Đế, ngươi cho rằng mấy chục năm sau, mình thật sự có thể tiến vào cảnh giới Thần Hải ư? Cực kỳ buồn cười! Không nói tương lai sẽ như thế nào, chỉ riêng hiện tại thôi, một mình ta cũng có thể huyết tẩy Thần Hoàng đảo rồi!

Vương Nhất Thiện nói tới đây, trong mắt hiện lên một luồng sáng đỏ, trên người toát ra luồng sương mù đen nhè nhẹ, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ giao chiến.

Hôm nay tuy rằng khách nhân của Thần Hoàng đảo khá nhiều, nhưng thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Nam Duẫn Vương và Không Hạ phương trượng của Đại Thiện tự, hai người đều có tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, chống lại Mệnh Vẫn tầng bốn thì lại không có quá nhiều khả năng, hơn nữa bọn họ chỉ là khách mời, chỉ cần đầu không bị úng nước thì chắc chắn sẽ không nhúng tay vào trận chiến giữa tây bắc đại mạc và Thần Hoàng đảo này.

Về phần những người khác thì lại càng không cần phải nhắc tới.

Mắt thấy không khí giương cung bạt kiếm, các khách mời tại đây đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đối phương ác ý mà đến, tên Vương Nhất Thiện kia có căn cơ cực kỳ vững chắc, thực lực cực hạn là bao nhiêu thì rất khó nói rõ được!

Cũng là thiên tài, Lâm Minh dùng tu vi Toàn Đan hậu kỳ đối đầu với Mệnh Vẫn tầng hai, so với đối phương thì còn thấp một đại cảnh giới và một tiểu cảnh giới nữa.

Vượt cấp chiến đấu không phải là đáng sợ, đáng sợ chính là đối tượng vượt cấp chiến đấu lại cũng là thiên chi kiêu tử, thời điểm này, cho dù chênh lệch nửa tiểu cảnh giới thì cũng đều rất khó vượt qua.

Nhìn thế nào thì cũng thấy bên phía Thần Hoàng đảo gặp bất lợi, một khi giao chiến, bọn họ bị cuốn vào, chết cũng là chết oan.

- Thiếu chủ, cần gì phải nói lời vô nghĩa với tiểu tử này làm gì, trực tiếp bắt lấy hắn, cướp lấy thứ đó là được, nếu đối phương vẫn gian ngoan mất linh, được một tấc lại muốn tiến một thước, trực tiếp giết hắn!

Sau lưng Vương Nhất Thiện, một trưởng lão Mệnh Vẫn tầng ba đã trực tiếp rút ra vũ khí.

Xoẹt...

Dòng khí chân nguyên sắc bén trực tiếp cuốn bay bàn tiệc cưới xung quanh, các loại đồ ăn đổ đầy đất.

Thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Minh đã hoàn toàn trầm xuống, đây là lễ cưới của hắn, khách mời khắp nơi tập hợp, là một buổi lễ vui vẻ, nhưng đối phương lại rút binh khí ra tại đây, không khác nào đánh vào mặt hắn ngay trước mặt mọi người.

Đúng lúc này, hai nữ nhân bước ra từ căn phòng phía sau, chính là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, dựa theo thủ tục hôn lễ, Mục Thiên Vũ phải chờ trong phòng, Lâm Minh ở ngoài chiêu đãi khách mời, nhưng hiện tại mọi chuyện đến nước này rồi, Mục Thiên Vũ cũng không thể không xuất hiện được.

- Sư phụ, sao lại thế này?

Mục Thiên Vũ nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi, vội vàng hỏi Mục Dục Hoàng, Mục Dục Hoàng liền bảo hộ Mục Thiên Vũ ở phía sau, sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Vũ Nhi, thông báo Ma Quang liên hệ Cự Côn, tình huống rất không ổn!

Vương Nhất Thiện căn bản không để ý tới Mục Dục Hoàng dặn dò điều gì, hắn lạnh lùng cười, chỉ tay ra, một tấm ngọc điệp lớn bằng bàn tay bay lên, dừng trên đầu ngón tay của hắn, nhanh chóng xoay tròn.

Thấy cảnh này, Lâm Minh khẽ ngạc nhiên, mà Lý Dật Phong đang ở một bên uống rượu thì lại biến sắc, đây là... Chiến Linh!

- Tiểu tử Vương Nhất Thiện này, lĩnh ngộ Chiến Linh ư?

Bình thường mà nói, chỉ có cường giả Thần Hải mới có thể lĩnh ngộ Chiến Linh, nhưng ngẫu nhiên cũng có võ giả thiên phú xuất chúng, khi còn Mệnh Vẫn đã có thể lĩnh ngộ Chiến Linh, Chiến Linh sẽ không ngừng trưởng thành khi tu vi của võ giả được đề cao, cho nên càng lĩnh ngộ sớm, thì không gian phát triển trong tương lai sẽ càng lớn hơn.

- Mệnh Vẫn tầng hai đã lĩnh ngộ Chiến Linh, rất nhiều thần quốc hoàng tử, thần quốc thái tử đều không làm được, tên Vương Nhất Thiện này, tại ý chí võ đạo cũng có thiên phú kinh người!

Lý Dật Phong cảm khái, tại phương diện này, hắn tự nhận là mình không bằng được đối phương!

Một thiên tài thường thường rất xuất chúng trên một phương diện nào đó, ví dụ như Lý Dật Phong xuất chúng tại Phong chi ý cảnh pháp tắc, hắn đã lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh ngang bằng với đại năng Thần Hải rồi.

Mà tên Vương Nhất Thiện này, hiển nhiên rất xuất chúng về mặt ý chí võ đạo, còn về mặt pháp tắc thì có thể hơi yếu một ít, rất ít có thiên tài đều mạnh trên các phương diện.

Không riêng gì Lý Dật Phong, Không Hạ phương trượng của Đại Thiện tự có kiến thức rộng rãi thì cũng nhận ra Chiến Linh, hắn cúi đầu niệm một câu Phật hiệu, thế cục hôm nay càng lúc càng không ổn.

- Lâm Minh, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra chìa khóa ngọc, ngươi đã chọc giận ta, lần này, ta sẽ không trả giá bất kỳ thứ gì nữa.

Lâm Minh nheo mắt lại, nhìn ngọc điệp xoay tròn trên đầu ngón tay của Vương Nhất Thiện, đối phương hiển nhiên rất tự cao, nếu không thì hắn sẽ không rót Chiến Linh vào ngọc điệp, mà sẽ rót vào trong bảo khí của mình.

Hắn lại nhìn thoáng qua nữ nhân bên cạnh Vương Nhất Thiện, trong con mắt màu xám trắng của nàng hiện lên một tia thống khổ, dường như đang thấy bi ai cho vận mệnh của mình, Lâm Minh không hiểu sao cảm thấy xúc động, cô gái này có chuyện xưa gì đây?

- Xem ra ngươi cố ý muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Vương Nhất Thiện quát lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên vung lên, ngọc điệp được gia trì Chiến Linh, giống như một miếng ngọc đoạt mạng, chém thẳng về phía cổ của Lâm Minh, trong nháy mắt này, độ cứng của ngọc điệp đã đạt đến gần trình độ của bảo khí thiên giai!

- Cẩn thận!

Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên đồng thời sợ hãi kêu lên, quan tâm thì sẽ bị loạn, loại thời điểm này, họ không thể tưởng tượng được, một khi Lâm Minh xảy ra chuyện thì bọn họ phải làm sao mới tốt.

Lâm Minh nheo mắt, bấm tay bắn ra, một luồng Chiến Linh bám lên không khí, giống như một mũi tên gào thét bắn ra!

Tốc độ của Chiến Linh là cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt, dòng khí Chiến Linh này đã va chạm với ngọc điệp kia.

Chỉ nghe “coong” một tiếng, ngọc điệp đã vỡ nát, mà dòng khí được Chiến Linh bám vào kia vẫn không ngừng lại, bắn thẳng tới mi tâm của Vương Nhất Thiện.

- Cái gì?

Vương Nhất Thiện kinh hãi, tay phải vung lên, một thanh trường kiếm màu đen xuất hiện!

Chỉ nghe “keng” một tiếng, dòng khí Chiến Linh va chạm mạnh với thanh trường kiếm màu đen, khiến cho thanh trường kiếm này không ngừng chấn động!

Lý Dật Phong vốn đang thưởng thức rượu ngon, ngồi xem trò, bỗng nhiên trợn tròn mắt, hắn há hốc miệng, ngụm rượu chưa kịp nuốt vào kia trào ra theo khóe miệng, giống một cái tên ngu ngốc mãn tính vậy.

Chiến Linh cường đại thì không sai, nhưng cũng cần xem đối tượng n bám vào là cái gì, bám vào bảo khí thì đương nhiên sẽ có lực công kích mạnh nhất, Vương Nhất Thiện rõ ràng là khinh địch, chỉ dùng ngọc điệp, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh càng kiêu ngạo hơn, hắn dùng không khí!

Không khí vừa nhẹ lại vừa tản mạn, yếu ớt hơn ngọc điệp rất nhiều, nhưng trong tay Lâm Minh, nó lại có thể đánh nát ngọc điệp!

Chương 756: Quyết đấu Chiến linh

Dòng khí đánh nát ngọc điệp, còn có thừa lực bắn về phía mi tâm của Vương Nhất Thiện, Vương Nhất Thiện vung kiếm đón đỡ, cú va chạm này làm cho thanh bảo kiếm thiên giai hạ phẩm của hắn phải chấn động không ngừng, chênh lệch cấp bậc Chiến Linh của hai người đã rất rõ ràng rồi.

- Tên Lâm Minh này, nếu ta không đoán lầm, Chiến Linh của hắn e rằng đã đến gần cấp Thanh Đồng đại thành rồi!

Lý Dật Phong hít một hơi khí lạnh, mà tiểu nha hoàn bên cạnh hắn cũng trợn trừng mắt, nàng xuất thân từ bốn đại thần quốc, rất rõ ràng Chiến Linh đến gần cấp Thanh Đồng đại thành có ý nghĩa gì.

Mỗi một cấp Chiến Linh đều có bốn cấp bậc nhỏ, thành hình, tiểu thành, đại thành và viên mãn. Vương Nhất Thiện có thiên phú thì không sai, nhưng cũng chỉ vừa mới lĩnh ngộ Chiến Linh được vài năm, đẳng cấp của Chiến Linh xem như thành hình vững chắc, nhưng của Lâm Minh thì đã là tiểu thành đỉnh phong, nên biết rằng rất nhiều cường giả Thần Hải cũng chưa thể đạt tới loại trình độ này!

Chênh lệch hơn một cảnh giới, thoạt nhìn thì không tính là gì, nhưng đừng quên Vương Nhất Thiện là Mệnh Vẫn tầng hai, Lâm Minh là Toàn Đan hậu kỳ, chờ Lâm Minh tiến vào Mệnh Vẫn tầng hai, Chiến Linh của hắn rất có thể đạt tới thanh đồng viên mãn, trước khi trở thành Thần Hải, rất có thể bước vào Bạch Ngân Chiến Linh!

Bạch Ngân Chiến Linh hoàn toàn chính là thứ chỉ có trong truyền thuyết, đến lúc đó, chênh lệch giữa hai người là cực kỳ lớn.

- Vẻn vẹn chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, Chiến Linh tiểu thành đỉnh phong, như vậy rốt cuộc Lâm Minh lĩnh ngộ Chiến Linh vào khi nào, Toàn Đan sơ kỳ ư? Hay là... Tiên Thiên Chí Cực?

Nghĩ đến đây, Lý Dật Phong cảm thấy sau lưng phát lạnh, mà tiểu nha hoàn khi trước nhìn không vừa mắt, lúc này cũng không biết nên dùng từ nào để hình dung rung động trong lòng, thiên phú của Lâm Minh trên mặt ý chí đã vượt qua phạm vi lý giải của nàng:

- Có lẽ... Huyễn Vô Cực đúng thật là do hắn một mình giết chết.

Trong đầu tiểu nha hoàn hiện lên ý niệm này, lập tức ngậm miệng lại.

Lý Dật Phong có thể nghĩ đến, đương nhiên là Vương Nhất Thiện cũng nghĩ tới, mà Đại Thiện tự Không Hạ phương trượng, tuy rằng không rõ ràng lắm các cấp bậc của Chiến Linh, nhưng cũng nhìn ra được Chiến Linh của Lâm Minh còn cường đại hơn Vương Nhất Thiện rất nhiều.

Lúc này, Không Hạ phương trượng cảm giác những người trẻ tuổi thế hệ này đã làm cho hắn khó có thể đuổi kịp được, có lẽ không cần mấy chục năm nữa, người tuổi trẻ này sẽ đạt tới độ cao mà mình không thể tưởng được.

- Lâm Minh, không ngờ ngươi cũng có Chiến Linh.

Khóe miệng Vương Nhất Thiện co rúm lại, Chiến Linh là đòn sát thủ mạnh nhất của hắn, vốn chuẩn bị dùng đến chấn nhiếp mọi người, không ngờ còn bị Lâm Minh “vỗ mặt”.

Trong lòng hắn trầm xuống, thầm nghĩ:

“Chiến Linh của ta có ma đạo thuộc tính, một kích vừa rồi ta cũng không sử dụng thuộc tính này, sơ suất rồi, nếu toàn lực ứng phó, chênh lệch một tiểu cảnh giới có lẽ cũng có thể san bằng được”.

Vương Nhất Thiện không thể chấp nhận được việc mình bị đối phương đánh bại trên mặt sở trường, điều này làm lòng tự tin của hắn bị đả kích rất lớn.

- Sát lục thuộc tính, Chiến Linh đột tập!

Hai mắt của Vương Nhất Thiện đột nhiên phát ra một luồng hắc quang, ý chí chi kiếm ngưng hóa thành thực chất tính đâm thẳng về phía mi tâm của Lâm Minh!

Vương Nhất Thiện lĩnh ngộ Chiến Linh khi đột phá Mệnh Vẫn, hơn nữa còn là Chiến Linh có thuộc tính hiếm có, bản thân chứa sát lục thuộc tính, trong giao chiến thì có thể phát huy ra lực phá hoại mạnh nhất, trực tiếp tiêu diệt sinh cơ của đối thủ.

Quyết đấu Chiến Linh ư?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, lúc trước hắn từng nghe Ma Quang nói qua, võ giả cùng có Chiến Linh thì có thể trực tiếp dùng Chiến Linh giao chiến trong thế giới ý chí.

Vương Nhất Thiện là võ giả đầu tiên có Chiến Linh mà Lâm Minh gặp được, trước đó, tuy rằng hắn chưa chân chính tiến vào thế giới ý chí để quyết đấu cùng võ giả khác, nhưng khi vượt qua Đế Giả chi lộ, Lâm Minh đối mặt với ý chí đăng hỏa, mỗi khi đi qua một chiếc đèn thì đều phải đi vào trong thế giới ý chí, giao chiến với ý chí mà đại đế lưu lại.

Đối với quyết đấu trong thế giới ý chí, Lâm Minh cũng không xa lạ gì, mà ngược lại còn rất quen thuộc.

Lâm Minh ngưng mắt, Chiến Linh trong tinh thần chi hải hóa thành một thanh trường thương, gào thét mà lao ra!

Ánh sáng ý chí có màu xanh da trời bắn ra từ mi tâm của Lâm Minh, trực tiếp nghênh đón ý chí chi kiếm màu đen của Vương Nhất Thiện.

Coong...

Hai người va chạm, Lâm Minh và Vương Nhất Thiện đồng thời đi vào trong thế giới ý chí.

Vương Nhất Thiện không nói gì, chỉ ra một ngón tay, một con mãng xà màu đen khổng lồ bỗng xuất hiện, lao về phía Lâm Minh, đây là mãng xà do Vương Nhất Thiện quan tưởng ra, so đấu trong thế giới ý chí không liên quan tới chiêu thức công pháp, ngay cả tu vi cũng không có ảnh hưởng lớn, chỉ thuần túy là xem ai có ý chí mạnh hơn mà thôi.

So sánh với ý chí đăng hỏa mà Lâm Minh từng đối mặt kia, Chiến Linh của Vương Nhất Thiện còn kém một mảng lớn, một thanh trường thương màu xanh da trời như sao băng lao tới, trực tiếp xuyên qua mi tâm của hắc mãng.

Vô số máu đen bắn ra, mà đúng lúc này, Vương Nhất Thiện cười lạnh một tiếng, quát to:

- Sát lục khí, cắn nuốt!

Lập tức, trên người cự mãng phát ra một luồng sương mù đen đậm đặc, cắn nuốt về phía thanh trường thương màu xanh da trời.

Chỉ nghe tiếng xèo xèo vang lên, sương mù màu đen xâm nhập vào trong trường thương, giống như muốn đồng hóa thanh thương này.

Vương Nhất Thiện cười ha hả:

- Lâm Minh, ta đi sát đạo, Chiến Linh của ta có chứa sát lục thuộc tính, có thể diệt sát sinh cơ, cắn nuốt ý chí của ngươi!

Thì ra Chiến Linh cũng có thuộc tính ư?

Lâm Minh trong lòng hơi động, điều này thì hắn cũng chưa nghe Ma Quang nhắc tới lần nào.

Sát lục thuộc tính thì hắn cũng không xa lạ gì, bản thân hắn hoàn thành hình xăm Thiên Ma mười hai cánh, có Sát Thần lực trường, nhưng đây là quyết đấu trong thế giới ý chí, Sát Thần lực trường không thể trực tiếp sử dụng được, trừ phi dựa vào ý chí mà quan tưởng ra nó, nói đến cùng, thế giới ý chí vẫn là so đấu ý chí mạnh hay yếu mà thôi.

Không cần Sát Thần lực trường, nếu nói Chiến Linh có thể có chứa thuộc tính, thì ý chí của Lâm Minh cũng có thuộc tính, đó chính là sinh sôi không ngừng!

- Nát...

Lâm Minh quát khẽ một tiếng, ánh sáng màu xanh da trời đột nhiên bắn ra, sau một tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, con Thanh Long lao thẳng về phía chân trời, một trảo xé xuống, cắt nát thân thể hắc mãng, xé nó thành nhiều mảnh vụn.

Lúc trước Lâm Minh đạt được Nghịch Lân Chi Huyết, tuy rằng chỉ có một giọt, nhưng kỳ thật còn có phẩm chất cao hơn máu Cổ Phượng không ít.

Máu Cổ Phượng chỉ là máu bình thường của Phượng Hoàng mà thôi, trong truyền thuyết thì thần thú Phượng Hoàng có thể săn bắt Cự Côn, hình thể của nó to lớn, không kém hơn Kim Sí đại bằng, hai cánh mở ra thì có thể che đậy trời xanh, nó có bao nhiêu máu, rất khó mà nói rõ được!

Mà khi Lâm Minh ở Vu Thần tháp, nhận được Nghịch Lân Chi Huyết do chủ nhân Nam Cương thần quốc lưu lại, thì được lấy ra từ vảy ngược của Thanh Thương Thần Long, rồng có vảy ngược, chạm vào là phải chết, máu lấy ra từ vảy ngược này gần bằng tinh huyết, phẩm chất tất nhiên là cao hơn máu bình thường của Phượng Hoàng rất nhiều lần.

Rầm rầm...

Sương mù màu đen bị năng lượng màu xanh da trời tách ra, cự long màu xanh khí thế như chẻ tre, đánh nát hắc mãng, sau đó lao về phía Vương Nhất Thiện.

- Đáng chết!

Vương Nhất Thiện giận dữ quát một tiếng, cầm trường kiếm chém về phía cự long.

Coong...

Trường kiếm vỡ nát, thân thể Vương Nhất Thiện bị cự long dùng một trảo xé thành hai đoạn, hắn kêu thảm một tiếng, sau đó, hắn lập tức bừng tỉnh lại từ thế giới ý chí, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Trận quyết đấu trong thế giới ý chí này chỉ giằng co ba giây, Vương Nhất Thiện đã hoàn toàn thất bại!

Lâm Minh mở hai mắt, vẻ mặt như thường, theo tu vi của hắn không ngừng tăng lên, khoảng cách Chiến Linh đột phá cấp Thanh Đồng đại thành đã càng lúc càng gần hơn, Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành, trong số các cường giả Thần Hải tại Thiên Diễn đại lục thì cũng đều được coi là nổi bật rồi.

- Lâm Minh!

Vương Nhất Thiện khóe miệng co giật, thở dốc từng hơi, trận quyết đấu vừa rồi tuy rằng không làm bị thương tới bản thể của hắn, nhưng cũng làm cho ý chí của hắn bị hao tổn, không mất vài ngày thì cũng đừng nghĩ tới việc khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Hắn thua rất không cam lòng, rất muốn tái chiến một trận với Lâm Minh trong thế giới thật, nhưng vừa rồi hắn đã thua, tái chiến thì sẽ làm cho người khác nghĩ mình thua không chịu nổi, cho dù thắng thì cũng không vẻ vang gì, hơn nữa, trận chiến khi nãy cũng làm cho Vương Nhất Thiện sợ hãi rồi, hắn cũng không quá tin tưởng vào việc có thể thắng được Lâm Minh trong thế giới thật nữa.

- Vương Nhất Thiện, nếu Lâm mỗ không nhìn lầm, cái gọi là thị thiếp này là do ngươi cướp được phải không, trên người nàng bị hạ một loại cấm chế, tuy rằng Lâm mỗ không tự xưng là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng sẽ không tùy ý làm bậy, nếu hai người các ngươi thật tình yêu thương, đương nhiên ta sẽ không làm ra việc mà người người oán trách, nhưng hiện tại, ta đoạt lại nàng từ trong tay ngươi, cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà thôi!

Vốn Lâm Minh đã chiếm được lý lẽ, cộng thêm thắng trận trong cuộc so đấu vừa rồi, nên mọi quyền chủ động đều nằm trong tay Lâm Minh.

- Lâm Minh, ngươi thật sự muốn là địch nhân với tây bắc đại mạc ta ư? Ngươi có hiểu rõ, làm như vậy thì sẽ có hậu quả thế nào không!

Vương Nhất Thiện dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Ta có thể dùng một ngũ phẩm linh mạch chi nguyên, đổi lấy thanh bạch ngọc chìa khóa trong tay ngươi.

Vương Nhất Thiện bất đắc dĩ lấy tông môn ra áp chế người khác, đúng lúc này, Lý Dật Phong cười lớn đứng lên:

- Vương huynh, thua thì cũng đã thua rồi, chẳng lẽ ngươi còn không chịu nổi nữa sao?

Vương Nhất Thiện nhìn lại, thấy Lý Dật Phong đang ngồi trong góc, trong lòng khẽ giật mình, lại là một tuấn kiệt trẻ tuổi! Người này tuyệt đối cũng xuất thân từ thế lực lớn, hắn nói:

- Ngươi là...

- Tại hạ Lý Dật Phong!

- Lý Dật Phong, Thất Tinh thần quốc hoàng tử! Không thể tưởng được, ngươi đường đường là thần quốc hoàng tử, vậy mà lại tới tham gia hôn lễ của Lâm Minh, Thất Tinh thần quốc các ngươi đang muốn chiêu mộ Lâm Minh hay sao?

Vương Nhất Thiện nhìn thấy Lý Dật Phong, trong lòng chợt nghiêm lại, Lý Dật Phong lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh pháp tắc đến cảnh giới cực cao, hơn nữa bản thân có căn cơ vững chắc, tổng số chân nguyên còn cao gấp đôi võ giả Toàn Đan bình thường, đồng thời tay phải còn phong ấn tinh tú lực, thực lực rất mạnh.

Đương nhiên, chỉ những điều này thì còn không được Vương Nhất Thiện đặt vào trong mắt, dù sao Lý Dật Phong cũng có tu vi không cao, nhưng thế lực mà Lý Dật Phong đại biểu lại làm cho Vương Nhất Thiện sợ hãi, đó chính là Thất Tinh thần quốc, một trong bốn đại thần quốc a!

Tây bắc đại mạc so sánh với bốn đại thần quốc mà nói, không phải chỉ kém một chút nhỏ mà thôi.

Thất Tinh thần quốc muốn lôi kéo Lâm Minh ư?

Nếu như Lý Dật Phong quả thật có ý tưởng này, thì tây bắc đại mạc của hắn còn dựa vào cái gì để uy hiếp Thần Hoàng đảo đây?

- Chìa khóa, Mệnh Vẫn đan!

Vương Nhất Thiện dùng giọng điệu hung tợn phun ra hai từ này, Mệnh Vẫn đan thì thật sự hắn không quá để ý, trọng yếu nhất là bí cảnh chìa khóa, kỳ thật thanh chìa khóa này cũng có một phần công lao của Huyễn Vô Cực, nếu không thì nó cũng sẽ không được đặt trên người Huyễn Vô Cực, chìa khóa không đầy đủ, thì sẽ không thể mở ra kia bí cảnh mà ma đạo Thánh Chủ lưu lại kia được.

Lâm Minh búng tay, hai hộp ngọc bay về phía Vương Nhất Thiện, sau khi Vương Nhất Thiện tiếp nhận, cảm giác đảo qua, xác định không có sai lầm, mới hừ lạnh một tiếng:

- Chúng ta đi!

Vương Nhất Thiện mang theo hai gã thủ hạ, nhanh chóng rời đi, lưu lại nữ nhân kia, nàng lẳng lặng đứng trong đại điện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chương 757: Đoan mộc quần, lam thấm, phong thần

- Tên của ngươi là gì?

Lâm Minh nhìn về phía nữ nhân này, lên tiếng hỏi.

Trong cặp mắt màu xám trắng của nàng hiện lên một tia hờ hững, đối với câu hỏi của Lâm Minh thì không có bất kỳ phản ứng nào.

Các khách mời tại đây cũng đều âm thầm lẩm bẩm, nữ nhân này rốt cuộc có chỗ đặc biệt gì, vì sao Lâm Minh lại dùng một thanh chìa khóa vào bí cảnh để đổi nàng về, mà Vương Nhất Thiện lại có vẻ rất không tình nguyện, dường như bị thiệt thòi vậy.

- Hạnh Hiên, ngươi dẫn nàng đi, cho người cởi bỏ cấm chế trong cơ thể nàng, sau đó nghỉ ngơi một phen, không nên quấy nhiễu nàng.

Lâm Minh cảm giác hiện tại tâm tình của cô gái này có chút vấn đề, cần làm dịu một thời gian, hãy hỏi nàng về thân thế và bí mật ngọc bội thì có vẻ tốt hơn.

Cô gái được đưa đi, các khách mời đều có chút thất vọng, ai cũng có tính tò mò cả, đều muốn xem một chút, nữ nhân này rốt cuộc có chỗ đặc biệt gì.

- Thật có lỗi, để các vị sợ hãi rồi, người đâu, thay bàn ghế đi, tiếp tục lễ mừng!

Lâm Minh hơi chắp tay, tỏ vẻ xin lỗi các khách mời.

Tiệc cưới bị người khác làm náo loạn một phen, vốn là chuyện rất mất mặt, nhưng vừa rồi Lâm Minh ra tay, cực kỳ lăng lệ, chẳng những không mất mặt, mà ngược lại còn làm cho uy vọng của hắn càng tăng thêm một chút, dường như hiện tại dùng danh hiệu “Nam Hải đệ nhất nhân” cũng đều không đủ để hình dung Lâm

Minh.

- Chiến Linh của Lâm Minh chỉ còn kém một bước là đến cấp Thanh Đồng đại thành, hơn nữa Chiến Linh của hắn còn mang theo một thuộc tính kỳ dị, nếu không thì sẽ không thể dễ dàng đánh bại Vương Nhất Thiện như thế!

Lý Dật Phong phe phẩy cây quạt, càng thấy hứng thú hơn với Lâm Minh:

- Đó là một nhân tài, nếu có thể mượn sức cho Thất Tinh thần quốc, ắt là một trợ lực lớn!

- Công tử muốn lôi kéo hắn vào thần quốc ư?

Ở bên cạnh Lý Dật Phong, nha hoàn kia ngạc nhiên hỏi.

- Hắc hắc, hắn có môn phái, trực tiếp kéo hắn vào thần quốc thì không quá dễ dàng, tuấn kiệt trẻ tuổi như vậy chắc gì đã nguyện ý tiến vào thần quốc của chúng ta, cho dù mượn sức thì cũng không được, chỉ cần giao hảo với hắn thì cũng là không tồi rồi!

Theo tiếng nh¬∪·khí vang lên, toàn bộ yến hội lại được tiếp tục tiến hành, lúc này, một thiếu niên nhảy đến giữa sân, cao giọng nói:

- Tại hạ Cực Không tông Mạc Thiệu Vân, muốn múa kiếm trợ hứng cho mọi người!

- Ha ha, một người múa kiếm thì rất không thú vị, tại hạ Thái Huyền điện Tôn Thái, cùng múa với các hạ, thế nào?

Lại có thêm một thiếu niên nhảy ra, cái gọi là cùng múa kỳ thật chính là luận bàn.

Đương nhiên, để đảm bảo tính biểu diễn, bọn họ sẽ ra sức dùng một vài chiêu thức hoa mỹ xinh đẹp.

Dựa theo truyền thống của Thiên Diễn đại lục, loại lễ mừng có quần anh tụ hội này chính là lúc để các đệ tử trẻ tuổi của đại môn phái thể hiện mình.

Lúc trước tại thọ yến của Thiên Quang thượng nhân, thì cũng có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi lên sân khấu thi triển thân thủ, Lâm Minh cũng tại bữa tiệc kia mà lực áp quần hùng, phá âm mưu của Lôi Kinh Thiên, chém chết Lôi Mộ Bạch, từ đó mới bắt đầu vang danh tại Nam Thiên Vực.

Đương nhiên, hiện tại Lâm Minh đã vô tình từ một đệ tử trẻ tuổi trở thành nhân vật cấp bậc thủ lĩnh tông môn, mang danh tiếng Nam Hải đệ nhất nhân, đương nhiên hắn sẽ không còn luận bàn với đám tiểu bối này nữa.

Nhưng tiểu nha hoàn Thanh Nhi của Lý Dật Phong nhìn thấy cảnh này, cặp mắt lập tức sáng rực lên, nói thật ra, giao đấu của đám tiểu bối Nam Thiên Vực này thật sự không lọt vào mắt của Thanh Nhi, so với các tuấn kiệt trẻ tuổi của bốn đại thần quốc mà nói, thì đám người tại Nam Thiên Vực này căn bản không đáng nhắc tới, Lâm Minh hoàn toàn là một ngoại lệ.

- Hì hì, ta cũng đến thử xem.

Thanh Nhi nhảy lên sân đấu, nàng có tu vi Toàn Đan sơ kỳ, lập tức làm cho các tuấn kiệt tại đây giật mình, Lý Dật Phong chỉ đành cười khổ, bình thường trên yến hội, các võ giả bước ra so đấu đều là mười bảy, mười tám tuổi, tuổi của Thanh Nhi thì đã vượt quá rồi.

- Có ai đi lên không?

Thanh Nhi bước lên đài khiêu chiến, các đệ tử Nam Thiên Vực, Ngũ Hành Vực đều âm thầm kêu khổ, đối mặt với tiểu nha đầu này, tuổi trẻ đi lên thì chắc chắn sẽ bị “ngược đãi”, tuổi lớn thì lại không thể đi lên, lập tức khiến cho không khí trở nên tẻ nhạt.

- Ta đánh với ngươi.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, Lam Thấm bước lên đài.

Lam Thấm tuổi ngang với Thanh Nhi, hai người lại đều là thiếu nữ xinh đẹp, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Cô gái áo lam tai nhọn kia là ai vậy?

- Hình như là bằng hữu của Lâm Thiếu Đế, chỉ là tuổi trẻ như vậy, cũng muốn tranh phong với đệ tử thần quốc ư?

Các khách mời đều nhao nhao nghị luận, Lam Thấm gần như là chưa có chút danh tiếng nào.

- Đối phương chính là võ giả Toàn Đan, cô gái áo lam này có thể thắng ư?

Là võ giả xuất thân Yêu Tinh tộc, tu vi của Lam Thấm là Yêu Vương nhất tinh đỉnh phong, kém một bước là tới Yêu Vương nhị tinh, nhưng do hệ thống tu luyện khác nhau, nên các khách mời tại đây căn bản không nhìn ra tu vi của Lam Thấm.

- Ngươi là ai?

Thanh Nhi cũng không nghĩ tới thật sự có người dám khiêu chiến mình, hơn nữa tuổi của đối phương lại ngang với mình, nếu không phải đã được thấy sự khủng bố của Lâm Minh, thì Thanh Nhi căn bản sẽ để đối phương vào mắt.

- Yêu Tinh tộc, Lam Ngân sâm lâm, Lam Thấm!

Lam Thấm báo ra tên của Lam Ngân thánh địa, điều này cũng không cần phải giấu, tại Thiên Diễn đại lục có rất nhiều dị tộc, chỉ riêng Nam Hải các tộc cũng đã nhiều đếm không xuể rồi, xuất hiện một Yêu Tinh tộc thì cũng chỉ làm cho người khác thấy ngạc nhiên một chút mà thôi.

- Cái gì mà Lam Ngân sâm lâm a? Chưa từng nghe qua!

- Có lẽ là một hòn đảo nào đó sâu trong Nam Hải, không ai biết tới, cũng có thể là rừng rậm dưới đáy biển, Yêu Tinh tộc thì ta vẫn lần đầu tiên được nghe thấy.

Các võ giả đều bàn luận, bọn họ tất nhiên chưa từng nghe qua danh tiếng của Lam Ngân thánh địa.

Lý Dật Phong phe phẩy cây quạt, kỳ thật hắn đã sớm chú ý tới Lam Thấm, Đoan Mộc Quần cùng Phong Thần rồi, ba người này hiển nhiên không phải là kẻ tầm thường, nhưng rốt cuộc có thực lực tới đâu thì hắn lại không nhìn ra được:

- Không biết dị tộc từ đâu tới đây, đạo tu luyện khá là quái dị, tuổi cũng không lớn hơn Thanh Nhi, biết rõ tu vi của Thanh Nhi mà vẫn dám khiêu chiến, xem ra cũng là một đỉnh cấp thiên tài!

Tuy rằng Thanh Nhi trên danh nghĩa là nha hoàn của Lý Dật Phong, nhưng thật ra cũng là một thiên tài khác họ của Thất Tinh thần quốc, tuy rằng thiên phú không so được với thần quốc hoàng tử, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Nhìn thấy Lam Thấm và Thanh Nhi đi tới quảng trường, chuẩn bị thi triển thân thủ, Lâm Minh khẽ mỉm cười, Yêu Tinh tộc Yêu Vương nhất tinh còn mạnh hơn Toàn Đan sơ kỳ của nhân loại một chút, Lam Thấm còn là Yêu Vương nhất tinh đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng cấp tới Yêu Vương nhị tinh, gần như tương đương với cường giả nhân loại Toàn Đan trung kỳ rồi.

Tu vi đã chiếm ưu thế, thiên phú của Lam Thấm lại gần bằng Đoan Mộc Quần, đây chẳng phải là đi khi dễ người khác hay sao.

Khi các khách mời đang nhao nhao bàn luận trận chiến này, Lam Thấm đã giao thủ với Thanh Nhi.

Vốn đại đa số mọi người không coi trọng Lam Thấm, nhưng kết quả lại làm cho họ trợn mắt há hốc mồm, chỉ vẻn vẹn ba chiêu, Lam Thấm đã đánh tan chiếc trâm cài tóc của Thanh Nhi.

Vốn Thanh Nhi rất tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu được loại đả kích này, hơn nữa tuổi của đối phương cũng không lớn hơn mình, nàng lại càng thấy khó chịu hơn.

Trong lòng không phục, Thanh Nhi dùng toàn lực ứng phó, nhưng lại càng bại nhanh hơn, tu vi của Lam Thấm hoàn toàn áp chế Thanh Nhi, chỉ vẻn vẹn hai chiêu nữa, trường kiếm của Thanh Nhi đã bị Lam Thấm đánh bay, thắng bại đã rất rõ ràng rồi.

Trận chiến có kết quả nằm ngoài dự đoán này làm cho không khí của yến hội lập tức nóng bỏng hơn, mọi người đều bàn luận về đám người Lam Thấm, không có ai nghĩ tới buổi lễ mừng này của Lâm Minh lại có nhiều anh hào tuấn kiệt như vậy tụ tập.

Thanh Nhi cực kỳ buồn bực, bước về chỗ ngồi của mình, vốn nàng định lên sân khấu đại náo một phen, không ngờ được lại bị đánh cho mất hết mặt mũi.

- Đã bảo ngươi không nên coi nhẹ người khác rồi!

Lý Dật Phong cười, vỗ vỗ vai Thanh Nhi, vốn hắn đã đoán được nếu Lam Thấm dám đi lên, thì nhất định là có tin tưởng với thực lực của mình rồi, nhưng hắn lại không nghĩ tới đối phương chiến thắng Thanh Nhi dễ dàng đến vậy.

- Ngươi còn nói nữa, mặt mũi của ta đều mất hết rồi, thật không biết nữ nhân kia ăn cái gì mà lớn lên, căn bản không phải người mà!

Thanh Nhi nhỏ giọng lẩm bẩm, nàng cảm giác mặt mũi của mình không biết giấu vào đâu nữa.

- Nữ nhân này quả thật có lai lịch kỳ quái.

Lý Dật Phong vỗ vỗ cây quạt, trong mắt lóe sáng, vài bằng hữu này của Lâm Minh làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, mình thật sự là coi thường anh hùng thiên hạ rồi, chỉ riêng cô gái áo lam này cũng đã ngang bằng với cấp bậc của thần quốc hoàng tử rồi, hai người còn lại chắc chắn cũng không tầm thường...

Ngoài Lâm Minh ra, Lý Dật Phong cũng bắt chú ý tới đám người Lam Thấm.

- Ha ha, sao vậy, Đoan Mộc huynh muốn đi bốn đại thần quốc một chuyến ư?

Thấy Lam Thấm ra tay, bộ dáng cực kỳ thoải mái, Lâm Minh liền dùng chân nguyên truyền âm nói với Đoan Mộc Quần, trận tỷ thí này có khả năng là do Đoan Mộc Quần chỉ định, để cho Lam Thấm giành lấy danh tiếng cho ba người bọn họ, làm bước đệm để bọn họ đi tới bốn đại thần quốc.

Tuấn kiệt trẻ tuổi của bốn đại thần quốc tập hợp, đám người Đoan Mộc Quần đi tới bốn đại thần quốc, tất nhiên phải kết bạn với những người này, so chiêu luận bàn cùng bọn họ thì mới có thể tiến bộ được, mà muốn kết bạn với những người này, vậy thì phải thể hiện ra thực lực thì mới được.

- Ân, tại hạ đang có ý này, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, ba người chúng ta đến Thiên Diễn đại lục chính là để mở mang kiến thức, miễn cho trở thành ếch ngồi đáy giếng, bốn đại thần quốc là thánh địa của Thiên Diễn đại lục, chúng ta tất nhiên là muốn đi một chuyến.

- Ha ha, ta cũng định đi bốn đại thần quốc để kiến thức một phen, tuy nhiên... Phải đợi thêm mấy ngày nữa.

Lâm Minh cũng đã vạch ra kế hoạch trong tương lai rồi, đầu tiên là hắn muốn học Luyện Dược thuật và Minh Văn thuật, học một kỹ năng phụ trợ, làm tăng lên trình độ của linh hồn, con đường võ đạo càng về sau thì tác dụng của linh hồn sẽ càng rõ rệt hơn, chân nguyên cần linh hồn ý niệm để điều động, Chiến Linh cũng cần tinh thần chi hải để chứa đựng linh hồn mà yếu ớt thì thực lực tăng lên sẽ gặp phải bình cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều Thần Vực đại năng đều có một vài kỹ năng phụ trợ, huống chi Lâm Minh tu luyện Bát Môn Độn Giáp, quả thật cũng cần rất nhiều dược liệu để luyện thể, toàn bộ trông cậy vào cơ duyên thì hiển nhiên là không thực tế.

Để nghiên cứu Luyện Dược thuật thì cần rất nhiều tài liệu, từ tài liệu cấp thấp đến thiên tài địa bảo, nhu cầu cực kỳ nhiều, mấy thứ này rất khó tìm được đủ tại Nam Thiên Vực nho nhỏ này.

- Ta cũng đoán được Lâm huynh sẽ đi bốn đại thần quốc, tuy nhiên chúng ta định tự mình đi, thậm chí ba người chúng ta cũng có thể sẽ chia ra tới bốn đại thần quốc.

Đoan Mộc Quần mỉm cười nói.

Chênh lệch thực lực giữa bọn họ với Lâm Minh đã không nhỏ, chênh lệch này khiến cho họ không thể cùng nhau lịch lãm được, ví dụ như có bí cảnh mà Lâm Minh có thể đi vào được, nhưng chưa chắc bọn họ đã có thể đi vào được, mà bí cảnh bọn họ có thể đi vào, thì có thể Lâm Minh sẽ không có hứng thú gì.

- Ân, tốt, lần tiệc cưới này cũng là để tiễn Đoan Mộc huynh luôn!

Song tu đại điển của Lâm Minh kéo dài bảy ngày, trong bảy ngày này, Lâm Minh chỉ xuất hiện vào ngày đầu tiên để tự mình chiêu đãi khách mời, sau khi đều giao cho Mục Dục Hoàng xử lý.

Vào ban đêm, Lâm Minh đi tới động phòng của mình, mà lúc này, Mục Thiên Vũ mặc bộ áo cưới màu đỏ đã ngồi bên mép giường, đã chờ rất lâu rồi, bên cạnh Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên đang ngồi trước tấm gương đồng, cẩn thận trang điểm.

Chương 758: Đêm động phòng hoa chúc

- Hạnh Hiên muội muội, cây trâm của ta có bị lệch không?

Mục Thiên Vũ đưa tay sờ sờ vào búi tóc, hỏi Tần Hạnh Hiên.

- Không đâu, vẫn tốt lắm.

Tần Hạnh Hiên che miệng cười khẽ, đêm tân hôn là thời điểm đẹp nhất trong đời một cô gái, Mục Thiên Vũ tất nhiên là hy vọng mình có thể trở nên xinh đẹp nhất trong đêm nay.

Mà đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy Lâm Minh đang tiến vào.

Tần Hạnh Hiên khi nãy vừa che miệng cười khẽ, lập tức giống như một con thỏ nhỏ bị chấn kinh, vội vàng đứng lên, có chút ngượng ngùng.

Mục Thiên Vũ kéo tay Tần Hạnh Hiên, kéo nàng ngồi xuống, kỳ thật Mục Thiên Vũ lúc này cũng rất khẩn trương.

Bất kể Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên hay là Lâm Minh, về mặt tình cảm thì đều là lần đầu tiên, Lâm Minh tuy rằng có thực lực siêu phàm, thiên phú yêu nghiệt, nhưng về mặt tình cảm, làm cách nào để dỗ dành nữ nhân, thì hắn lại gần như không biết gì cả.

Võ giả cũng không giống như phàm nhân, có thể yêu tới mức chết đi sống lại, chia tách vài ngày đã nhớ tới mức ăn không ngon, ngủ không yên.

Giữa Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên thì chưa bao giờ nói qua một câu “ta yêu ngươi”, “ta thích ngươi” gì gì đó, cũng chưa từng hứa hẹn như “gả cho ta”, “làm vợ của ta” gì cả.

Đó là những lời mà do khi phàm nhân không khống chế được tâm tình, bị một vài cảm tình làm cho xúc động, rất dễ dàng xúc động quá mức.

Mà người tu võ thì đều dồn hết tâm sức cho việc tu luyện, không ngừng cô đọng ý chí, còn về mặt tình cảm, cho dù có khắc cốt minh tâm, thì cũng sẽ không ảnh hưởng tới cảm xúc, tới mức “chết đi sống lại”.

Điều này cũng không phải là do người tu võ không có tình cảm sâu đậm.

Hoàn toàn ngược lại, các võ giả có ý chí cô đọng, tình cảm của bọn họ lại càng kéo dài hơn, đó là tình cảm đã trải qua ngàn năm, thậm chí cả vạn năm tích lũy, vượt qua thời gian thử thách mà lắng đọng xuống.

Vừa rồi, khi đợi Lâm Minh trong động phòng, trong lòng Mục Thiên Vũ luôn quanh quẩn lời hứa của Lâm Minh tại Ma Thần đế cung, khi đó Lâm Minh mạnh mẽ giao Độn phù cho nàng, nói ra lời hứa hẹn “chờ ta ở đó”.

Mà sáu ngày sau, hắn quả thật đã đúng theo lời hứa mà trở về, sau đó chỉ nói một câu “theo ta đi giết người!”.

Những lời này không có chút lãng mạn của tình yêu nam nữ nào cả, nhưng lại mang theo một phần kiện định khắc sâu vào tận xương tủy, cùng với đó là sự tự tin, sự kiên quyết giữ đúng lời hứa.

Những câu nói đó luôn quanh quẩn trong tim Mục Thiên Vũ, so với những lời ngon tiếng ngọt không biết thật giả của những cặp nam nữ dùng để tán tỉnh nhau, những lời “thề non hẹn biển” quá nửa là không thực tế kia, thì còn khắc cốt minh tâm hơn rất nhiều!

Loại cảm giác đau đớn không nói nên lời khi mất đi Lâm Minh, loại cảm động tràn ngập trong lòng khi Lâm Minh trở về, đều làm cho Mục Thiên Vũ đến chết cũng không quên được.

Nếu lúc trước Lâm Minh thật sự không thể trở về được, thì Mục Thiên Vũ sẽ quyết tâm rời đi thế giới tàn phá kia, sau khi tu luyện thành công sẽ lần lượt giết chết những kẻ sát hại Lâm Minh, sau đó, nàng sẽ quay trở lại thế giới tàn phá đó, sống tại đó cả cuộc để làm bạn với Lâm Minh!

Cảm tình như vậy thật sự không cần những lời hoa mỹ những không thực tế để trang điểm làm gì cả.

Mà đối với Tần Hạnh Hiên mà nói, thì còn hơn cả thế nữa, lúc trước Lâm Minh tới Huyết Sát đảo cứu nàng, bóng dáng của hắn đứng trên Chu Tước, cùng với thương mang xuyên qua luồng máu tươi kia, đã hóa thành hình ảnh vĩnh hằng trong lòng Tần Hạnh Hiên, in thật sâu trong linh hồn, đến chết cũng sẽ không quên.

Mừng rỡ, hạnh phúc, cảm động, không hối hận, có thể có được toàn bộ những tình cảm này, còn có gì mà chưa thấy đủ nữa đây?

Đối Lâm Minh mà nói, khi Thần Hoàng đảo bị hủy diệt, Mục Thiên Vũ lưu lại trên cây ngô đồng tại Thần Hoàng bí cảnh dòng chữ "Lôi Đình sơn, vô danh động, thời gian mười năm, ước hẹn với chàng", những lời này cũng làm cho cả đời này hắn cũng không quên được.

Đó là lời hứa hẹn mà Mục Thiên Vũ đưa ra trong lúc cực kỳ nguy cấp.

Về phần Tần Hạnh Hiên, nàng là một người bạn lữ duy nhất vẫn đi theo Lâm Minh từ Thiên Vận quốc cho tới bây giờ.

Nàng giống như một cô bé nhà bên của Lâm Minh, khi còn ở Thiên Vận thành, Tần Hạnh Hiên và lão sư Mộc Dịch tiên sinh đã chiếu cố Lâm Minh rất nhiều, Lâm Minh và Tần Hạnh Hiên còn gặp cha mẹ lẫn nhau, thậm chí lúc trước, khi Tần Hạnh Hiên ở Lâm gia, đã sớm chiều ở chung với Lâm mẫu, đã được lão nhân gia nhận làm con gái nuôi, cũng chọn làm con dâu rồi.

Loại bình thản và dịu dàng này cũng là một loại tình cảm, có thể làm cho Lâm Minh cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc trong thời gian tu luyện dài dòng, buồn tẻ, có thể làm cho Lâm Minh tìm được một nơi để trái tim cảm thấy bình an giữa biết bao cuộc chém giết vào sinh ra tử.

- Lâm Minh ngươi nợ Hạnh Hiên một cuộc hôn lễ.

Mục Thiên Vũ đột nhiên nói, hôn lễ hiện tại chỉ tuyên bố ra ngoài là Lâm Minh kết hôn với Mục Thiên Vũ, cũng không nhắc tới Tần Hạnh Hiên.

Lâm Minh yên lặng gật đầu, hắn nhìn về phía Tần Hạnh Hiên, sau đó nhìn về phía Mục Thiên Vũ, nói:

- Vũ Nhi, ngươi thật sự quyết định không theo ta đi Thần Vực ư?

Bởi vì có thượng cổ Phượng tộc Truyền Tống trận, nên đi tới Thần Vực cũng không nhất định phải đột phá Thần Hải mới được, cho nên chỉ cần Mục Thiên Vũ nguyện ý, thì nàng sẽ có thể đi cùng Lâm Minh tới Thần Vực.

Mục Thiên Vũ lắc lắc đầu.

Nếu không phải có Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đồng thời tồn tại, có lẽ Lâm Minh đã sớm tổ chức hôn lễ rồi, nhưng đồng thời đối mặt với Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, rốt cuộc sẽ tổ chức hôn lễ với ai thì cũng là một vấn đề làm cho Lâm Minh không biết phải làm sao.

Cuối cùng Mục Thiên Vũ đề xuất, nàng sẽ không đi cùng Lâm Minh tới Thần Vực.

Mục Thiên Vũ từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, Mục Dục Hoàng đối với Mục Thiên Vũ thì vừa là thầy, vừa là mẹ, Thần Hoàng đảo đối với Mục Thiên Vũ cũng có ý nghĩa quá lớn.

Tất cả những điều này đều rất khó dứt bỏ được, nếu như nhất định phải đi cùng Lâm Minh, thì nàng cũng có thể vì Lâm Minh mà buông bỏ mọi thứ, tuy nhiên một là Lâm Minh còn có Tần Hạnh Hiên, thứ hai là Mục Thiên Vũ cho rằng mặc dù mình có đi Thần Vực, thì cũng không thể giúp đỡ được Lâm Minh cái gì cả.

Một khi đã như vậy, không bằng ở lại Thiên Diễn đại lục nuôi dưỡng con cái, để cho Thần Hoàng đảo càng thêm hưng thịnh, làm cho Lâm gia càng phát triển hơn.

Gia tộc đối với võ giả mà nói, không phải là trói buộc, mà là một loại vướng bận, nếu không, trải qua năm tháng thời gian, chỉ còn lại một mình cô độc, cha mẹ, vợ con, lần lượt chết đi, loại cô đơn này sẽ rất dễ dàng hình thành tâm ma.

Huống chi, đối với võ giả mà nói, tình cảm là về mặt tinh thần, tuy rằng ham muốn nhục cảm cũng rất mê người, nhưng cũng sẽ không làm cho bọn họ phải mong nhớ ngày đêm, không thể dứt bỏ được.

Lâm Minh cũng không khuyên giải gì nữa, từ Thần Vực đến hạ giới tuy rằng phiền toái, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể đi được, hắn và Mục Thiên Vũ vẫn có thể gặp lại được, được mình trợ giúp, tương lai Mục Thiên Vũ cũng dễ dàng đạt tới Thần Hải, có thể sống lâu vạn năm, mấy vạn năm, thậm chí còn lâu hơn nữa, thời gian dài như vậy có lẽ cũng đủ để mình bước tới võ đạo đỉnh phong, chờ khi mình chân chính đạt tới võ đạo cực hạn, sẽ là bộ dáng gì thì làm sao có ai nói được rõ ràng đây?

Đúng lúc này, Tần Hạnh Hiên đứng lên, lặng lẽ đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại, lần hôn lễ này là của Mục Thiên Vũ, nên để cho nó được tiến hành trọn vẹn.

Chỉ cần tưởng tượng tới cảnh mình “hầu hạ” Lâm Minh, Tần Hạnh Hiên lập tức đỏ mặt tới mang tai, về phần chuyện hai nữ cùng “hầu hạ” một người, thì chắc chắn không có khả năng. Trước khi phi thăng Thần Vực, Tần Hạnh Hiên cũng không muốn tiếp xúc thân mật hơn với Lâm Minh.

Sau khi đóng cửa lại, không khí trong phòng lập tức trở nên ám muội.

Chữ “Hỉ” đỏ thẫm, chiếc khăn cũng đỏ thẫm, đệm giường được thêu hình uyên ương nghịch nước, tấm rèm màu hồng nhạt, tất cả điều này đều làm cho gương mặt của Mục Thiên Vũ ửng đỏ lên, nàng không dám nhìn Lâm Minh, chỉ ngượng ngùng cúi đầu.

Lâm Minh cũng có chút mất tự nhiên, lúc trước hắn và Mục Thiên Vũ chỉ tiếp xúc giới hạn trong việc hôn môi và ôm mà thôi, hiện tại chuẩn bị chuyện “mây mưa”, trong lòng lờ mờ có một phần chờ mong và thèm muốn.

Hai người ngồi đối diện thật lâu, bắt đầu kể lại những chuyện đã qua, từ khi quên nhau tại Lôi Đình sơn, Thất Huyền cốc tổng tông hội võ, đến thọ yến của Thiên Quang thượng nhân, hành trình Ma Thần đế cung, sau đó tới lúc gặp lại tại Âm Dương huyền cung, cùng với lễ mừng song tu lúc này.

Trong lúc trò chuyện, Lâm Minh vô tình cầm tay Mục Thiên Vũ, bắt đầu hôn môi nàng.

Hai người thuận thế ngã xuống giường, sau đó, Lâm Minh nhẹ nhàng cởi y phục của Mục Thiên Vũ, thân thể mềm mại, giống như một bức tranh lụa hoàn toàn được mở ra, dưới ánh nến lay động, làn da của nàng như được phủ vào một vầng sáng mông lung.

Hai má Mục Thiên Vũ đỏ ửng, đôi tay ngọc che trước ngực, tim đập rất nhanh.

Lâm Minh ôm chặt Mục Thiên Vũ, hôn môi, vuốt ve, thân thể mềm mại nằm trong ngực hắn, trong lòng Lâm Minh cũng cháy lên một ngọn lửa, hắn nhẹ nhàng tách ra cặp đùi ngọn hoàn mỹ không tỳ vết ra.

Cặp mắt đẹp của Mục Thiên Vũ nhẹ nhàng run rẩy, tất cả đều chìm đắm trong cảnh xuân động lòng người, không chia rõ đâu là mộng ảo, đâu là sự thật nữa, mãi cho tới khi cảm giác đau đớn bên dưới truyền đến, nàng mới tỉnh lại từ trong mê ly, nhìn khuôn mặt nam nhân trong lòng này, Mục Thiên Vũ không thể kìm nổi hai dòng nước mắt.

Nàng cũng không đam mê loại cảm giác nam nữ giao hoan này, nhưng ngay thời khắc khi nãy, trong lòng nàng đã có một vết khắc khó có thể mài mòn, bởi vì khi đó nàng cảm giác được mình đã hoàn toàn hòa với Lâm Minh thành một thể.

Hạnh phúc, thỏa mãn, cảm động, ngọt ngào, khát khao... Tất cả những điều này đều làm cho nàng chìm trong vui sướng, không thể nói rõ được...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mới lên, màn sương mù mông lung bao phủ quanh dãy lầu các tại Thần Hoàng đảo, như phủ lên nơi đây một lớp bọt nước nhỏ li ti.

Lâm Minh tỉnh lại, nhìn Mục Thiên Vũ nằm trong lòng mình, cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Mục Thiên Vũ ngủ rất nhẹ nhàng, khi Lâm Minh tỉnh lại, nàng cũng tỉnh theo, chỉ là nàng vẫn còn thẹn thùng, không dám mở mắt ra.

Lâm Minh thấy vậy, trong lúc nhất thời nổi lên tính đùa dai, hai tay hắn khẽ xoa xoa vào vài phần mẫn cảm trên người Mục Thiên Vũ, Mục Thiên Vũ sao có thể chịu được, vội vàng chộp lấy bàn tay "xấu xa" của hắn, nói:

- Đừng làm loạn!

Lâm Minh ngượng ngùng cười, sau khi trải qua chuyện mây mưa này, hắn cũng khá là mê mẩn với nó.

- Ân, đúng rồi, ngày hôm qua người dùng bạch ngọc chìa khóa đổi lấy nữ nhân kia, rốt cuộc nàng trên có bí mật gì a? Vì sao ngươi và Vương Nhất Thiện đều phải tranh đoạt nàng?

Nhắc tới chính sự, Lâm Minh liền nghiêm túc lại:

- Vì sao Vương Nhất Thiện phải tranh đoạt nàng, ta cũng không rõ ràng lắm, ta dùng chìa khóa trao đổi nàng là bởi vì...

Lâm Minh cũng không giấu gì Mục Thiên Vũ, hắn liền kể lại những gì mình thấy trong Vạn Cổ Ma Khanh, Mục Thiên Vũ nghe những chuyện ly kỳ như vậy, cực kỳ hứng thú, vậy mà còn có loại chuyện này ư?

- Cho nên ta cảm thấy, nữ nhân này hẳn là có quan hệ gì đó với thần nữ trong Vạn Cổ Ma Khanh, chúng ta đi gặp nàng một chút, hỏi xem thân thế và ngọc bội của nàng là như thế nào!

- Được, ta đi cùng ngươi.

Mục Thiên Vũ nói xong, đứng dậy mặc quần áo, nhưng nhớ tới Lâm Minh còn đang nhìn nàng, lập tức đỏ mặt, thẹn thùng nói:

- Ngươi mặc trước đi, mặc xong thì đi ra ngoài.

Chương 759: Cô gái bí ẩn, Thần Khí bộ tộc

Vạn Cổ Ma Khanh đối với võ giả Thánh Ma đại lục mà nói thì có ma lực cực kỳ lớn, rất nhiều cường giả phong hoàng khi không còn hy vọng đột phá, thì đều nghĩ tới việc vào trong Vạn Cổ Ma Khanh tìm kiếm cơ duyên, kết quả là đi mà không về, cho dù là đệ nhất nhân của Thánh Ma đại lục khi trước thì cũng không ngoại lệ.

Mặc dù như vậy, vẫn có rất nhiều cường giả có nguyện vọng cả đời chính là được đi Vạn Cổ Ma Khanh nhìn một cái, bởi vì nơi đó quá mức thần bí, những tồn tại cường đại ngủ say trong Vạn Cổ Ma Khanh kia làm cho mọi người cực kỳ rung động!

Lâm Minh cũng cực kỳ hứng thú với Vạn Cổ Ma Khanh, lúc trước, Lâm Minh cũng tràn ngập tò mò với Thần Hoàng bí cảnh và thượng cổ Phượng tộc, nhưng hiện tại, đáp án của Thần Hoàng bí cảnh đã bị vạch trần rồi.

Bởi vì Thần Vực có quá nhiều dân cư, rất nhiều chi nhánh của đại gia tộc sẽ di dời toàn tộc tới hạ giới, chi nhánh của Thần Vực Phượng tộc cũng không ngoại lệ, vì thế mới có Thần Hoàng bí cảnh.

Nhưng về Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh vẫn cảm giác nó như một luồng sương mù.

Nhớ lại ngày đó trong vùng cấm ngàn dặm, nhìn thấy con thần thú khổng lồ, thân thể dài mấy ngàn dặm, còn cả viên trái tim đại đế sau mười vạn năm vẫn còn đập, cùng với thi thể thần nữ mang dung nhan hoàn mỹ không tỳ vết, trải qua mười vạn năm vẫn trông rất sống động, những thứ này, nếu nói rằng chúng là do chi nhánh của một đại gia tộc Thần Vực nào đó làm ra, thì thật sự rất không có sức thuyết phục.

Lâm Minh hoài nghi, chủ nhân của viên đại đế chi tâm kia cho dù ở Thần Vực, thì cũng là nhân vật đứng trên đỉnh phong, hắn cũng không phải là kẻ mà đám người Ma Đế, Nam Cương thần quốc quốc chủ có thể sánh bằng được.

Nhân vật như vậy, vì sao lại xuất hiện tại Thiên Diễn đại lục?

Trái tim của hắn vì sao lại được phong ấn trong thân thể thần nữ, bản thân hắn còn sống hay đã chết?

Nếu thần nữ kia là người quan trọng nhất trong đời của đại đế, thì vì sao hắn lại bỏ mặc nàng trong cổ mộ tại vùng cấm ngàn dặm như thế?

Lâm Minh và Mục Thiên Vũ cùng đi tới căn phòng của cô gái thần bí kia, bước vào thì thấy nàng đang mặc áo trắng, đưa lưng về phía bọn họ, ngồi trước cửa sổ, mái tóc màu đen như thác nước đổ xuống.

Bên cạnh nữ nhân này là căn giường vẫn còn mới nguyên như cũ, dường như nữ nhân này cả đêm qua không ngủ, mà chỉ ngồi trước cửa sổ cả một đêm.

Nhìn bóng dáng của nàng, Mục Thiên Vũ âm thầm chua xót:

- Cô nương, ngươi tên là gì?

Cô gái quay đầu lại nhìn hai người một cái, trong cặp mắt màu xám trắng hiện lên một tia bình tĩnh và lạnh lùng, nàng không nói gì, không để ý tới câu hỏi của Mục Thiên Vũ.

- Nàng dường như đã đóng kín nội tâm, đối với bất kỳ ai cũng đều không tin tưởng, thật sự không biết được cô gái này có thân thế như thế nào.

Mục Thiên Vũ dùng chân nguyên truyền âm nói.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, dưới tình huống như vậy, muốn hỏi được thân thể từ trong miệng nàng thì khả năng không quá lớn.

Hắn đưa tay phải lên Tu Di giới, một ngọc bội màu xanh da trời xuất hiện trong bàn tay, nói:

- Cô nương, ngươi nhận ra thứ này chứ!

Cô gái nhìn thấy ngọc bội trong tay Lâm Minh, lập tức động dung, nàng theo bản năng sờ lên ngực của mình, chạm vào khối ngọc ấm áp kia.

Ngọc bội vẫn còn ở đó, vậy là có hai tấm ngọc bội ư?

- Ngươi...

Cô gái này rốt cuộc cũng mở miệng nói, từ khi Lâm Minh nhìn thấy nàng, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng, thanh âm rất êm tai, nhưng lại mang theo một loại khẩu âm đặc biệt:

- Ngọc bội của ngươi lấy được từ đâu?

Lâm Minh mỉm cười, thu ngọc bội lại, nói:

- Trước khi trả lời câu hỏi của ngươi, ngươi cần phải trả lời một vấn đề của ta trước, ta muốn biết thân thế của ngươi.

Cô gái do dự một chút, ngay sau đó, trong cặp mắt màu xám trắng hiện lên một tia mê man, nàng nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta... Là Thần Khí bộ tộc...

- Thần Khí bộ tộc?

Lâm Minh nhướng mày:

- Nói rõ xem.

- Chúng ta là gia tộc bị nguyền rủa, không có dòng họ, không có tương lai, tổ tiên của gia tộc làm thần linh tức giận, đánh xuống trừng phạt, bộ tộc ta phải do nhiều thế hệ con cháu chịu đựng, hình xăm chú ấn trên mặt ta chính là dấu hiệu của huyết mạch nguyền rủa.

- Nguyền rủa, nguyền rủa gì?

Lâm Minh đã sớm chú ý tới chú ấn thần bí trên mặt cô gái này, lúc trước hắn chỉ cảm giác nó không tầm thường, những lại không nghĩ tới nó là một loại nguyền rủa.

- Con cháu của gia tộc, từ sau khi sinh ra, mỗi một đoạn thời gian thì sẽ phải chịu đựng một loại tra tấn đau đớn khó có thể chịu được, đó là cảm giác thấu vào tận xương tủy, nó đến từ hình xăm trên mặt chúng ta, khi lớn tuổi hơn, loại đau đớn này càng lúc càng phát tác dày đặc hơn, thời gian đau cũng càng kéo dài hơn, mãi cho tới khi đau mà chết, hoặc là không chịu được phải tự sát.

- Chỉ có tu võ thì mới có thể dùng lực lượng và ý chí của bản thân để trì hoãn, áp chế loại đau đớn này, nhưng thật đáng buồn chính là, mặc dù con cháu gia tộc đều có thiên phú cực cao, nhưng cũng không thể làm trái được vận mệnh, tu luyện đến sau này thì vẫn thất bại trước huyết mạch nguyền rủa này!

Lời này của nàng làm cho Lâm Minh cực kỳ bất ngờ, vốn hắn tưởng rằng, gia tộc liên quan tới thần nữ trong Vạn Cổ Ma Khanh thì rất có thể là một siêu cấp gia tộc có truyền thừa lâu đời, từng lịch sử huy hoàng, nhưng lại không nghĩ tới, nàng lại là Thần Khí bộ tộc, huyết mạch bị nguyền rủa qua nhiều thế hệ!

Bọn họ là hậu đại của thần nữ kia hay sao? Nếu là như vậy, năm đó thần nữ oai phong một cõi, tại sao hậu đại của nàng lại phải rơi vào thảm cảnh này?

- Ngươi có biết tổ tiên của gia tộc các ngươi không? Bọn họ có tên chứ? Hoặc là có biết cuộc đời của họ không, vì sao lại đắc tội cái gọi là thần linh?

Cô gái lắc lắc đầu, thời gian đã quá xa xôi, chân tướng của lịch sử thường thường sẽ bị vùi lấp trong dòng sông thời gian, căn bản không thể ngược dòng được, nàng nói:

- Tổ tiên lưu lại cho chúng ta, chỉ có hai chữ tổ huấn...

- Là cái gì?

- Kéo dài!

Lâm Minh nghe xong mà âm thầm chấn động, hai chữ tổ huấn kia vô cùng đơn giản, dường như ẩn chứa một loại chấp niệm không cam lòng, kéo dài xuống nữa, vẫn luôn kéo dài mãi, không cam lòng!

Lâm Minh lại nhìn cô gái, trong lòng có thêm một chút kính sợ, đây là một gia tộc thần kỳ!

Nếu bọn họ đúng thật là hậu đại của thần nữ, như vậy cũng có nghĩa rằng bọn họ dưới tra tấn của huyết mạch nguyền rủa, đã cố gắng kéo dài cả mười vạn năm!

Cho dù lịch sử của gia tộc đã bị mài mòn, cho dù huy hoàng khi xưa của gia tộc đã bị vùi lấp, nhưng loại bất khuất, loại kiên cường muốn tiếp tục kéo dài này vẫn khắc sâu trong thâm tâm của họ, đi cùng với huyết mạch của gia tộc, vĩnh viễn không tắt.

Lâm Minh khẽ hít một hơi, nói:

- Ta còn có một vấn đề, vì sao Vương Nhất Thiện muốn giữ lại ngươi?

Sau khi Lâm Minh hỏi ra vấn đề này, cô gái lại không lập tức trả lời, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh trở nên rất nghiêm túc.

Lâm Minh hiểu ý, nói:

- Tốt, ta đáp lại vấn đề của ngươi trước, ngọc bội của ta đến từ trong một tòa cổ mộ...

Lâm Minh cũng không miêu tả quá nhiều về Vạn Cổ Ma Khanh, chỉ nói rằng nơi đó là một khu cấm địa sinh mệnh, sau đó kể lại việc mình bám theo Thi Sát đi tới cổ mộ, sau đó nhìn thấy thần nữ, nghe được thần nữ triệu hoán, thậm chí cả sự tồn tại của đại đế chi tâm cũng được hắn kể ra.

Cô gái nghe xong, hoàn toàn ngây dại.

Nàng không thể nói được câu nào, một cảm giác đau đớn bỗng hiện lên trong tim, làm cho nàng gần như không thể hô hấp được, nhưng nàng lại không rõ ràng lắm, vì sao mình lại thấy đau đớn như vậy.

Cô gái trong quan tài đó chính là tổ tiên của gia tộc nàng hay sao?

Gia tộc mình rốt cuộc có lịch sử như thế nào? Vì sao nghe được câu chuyện này, nàng lại cảm giác một nỗi đau đớn, bi ai dường như đến từ sâu trong huyết mạch?

Lâm Minh ngồi một bên, yên lặng không nói gì, chờ đợi cô gái nhớ lại hồi ức, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Một lát sau, cô gái mới nói:

- Vương Nhất Thiện muốn chiếm được ta, là bởi vì huyết mạch chi ấn trong cơ thể ta...

Huyết mạch chi ấn?

Lâm Minh trong lòng vừa động, danh từ này hắn cũng được biết từ trong trí nhớ của Thần Vực đại năng.

Cái gọi là huyết mạch chi ấn chính là năng lực đặc thù truyền đời qua huyết mạch của gia tộc, loại năng lực này chỉ được truyền xuống các huyết mạch thân thuộc.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Cổ Phượng bộ tộc có mức độ hòa hợp với Hỏa hệ pháp tắc thì cũng được coi như một loại huyết mạch chi ấn, chỉ là nó không đủ đặc thù mà thôi.

Có một vài gia tộc có huyết mạch chi ấn cực kỳ đặc biệt, ví dụ như U Minh Nhãn có thể nhìn thấu tất cả quỷ vật trên thế gian, ví dụ như Luyện Thể thuật đặc biệt, có thể tùy ý khống chế cơ thể của mình.

Cô gái nói tiếp:

- Huyết mạch chi ấn của gia tộc ta là một loại năng lực cực kỳ đặc biệt, chỉ có một số ít hậu đại mới có thể thể hiện ra loại năng lực này, ta chính là một trong số đó, đó là một loại lực trường đặc biệt, được xưng là lĩnh vực trợ giúp.

- Lĩnh vực trợ giúp?

Lâm Minh khẽ nhướng mày, đây là lĩnh vực có tính chất năng lực hay sao?

- Con cháu gia tộc ta, có thể hình thành quanh người một lực trường, tăng cường chiến lực của võ giả trong lực trường đó, bao gồm nhanh chóng khôi phục thể lực, trị liệu thương thế, đề cao tốc độ, phòng ngự, lực công kích của võ giả, thậm chí còn tăng phúc cả ý chí, linh hồn lực và cảm giác nữa, mà lĩnh vực ta làm được chính là tăng phúc tốc độ, công kích cùng ý chí của võ giả.

- Thì ra là như vậy!

Lâm Minh hiểu ra, loại năng lực này quả thật rất đặc thù, hơn nữa cô gái này có thể tăng phúc ý chí của, bản chất của Chiến Linh chính là ý chí võ đạo của, ý chí mạnh thì Chiến Linh tất nhiên cũng càng mạnh, mà bản thân Vương Nhất Thiện có thiên phú cao về mặt ý chí võ đạo, tất nhiên hắn muốn giữ lấy cô gái này rồi.

Cô gái lại nói:

- Sau khi Vương Nhất Thiện bắt cóc ta, từng thử hạ cấm chế trong tinh thần chi hải của ta, hạ nô ấn, làm đủ loại, nhưng do ta có huyết mạch chi ấn và ý niệm đặc thù, nên toàn bộ đều thất bại.

- Hắn muốn để cho ta nhanh chóng tu luyện, đạt tới Toàn Đan, Mệnh Vẫn, tương lai trở thành trợ lực cho hắn chiến đấu. Chỉ là ta không muốn làm quân cờ của người khác, liên tục hai năm, ta cự tuyệt tu luyện, tu vi chẳng những không tiến thêm nửa bước, mà ngược lại còn lui lại, Vương Nhất Thiện để làm dịu quan hệ với ta, mỗi ngày đều mang ta theo người, đối nội cực kỳ che chở ta, đối ngoại thì tuyên bố rằng ta là thị thiếp của hắn, muốn chuyển biến tư tưởng của ta.

Thì ra là thế... Lâm Minh cuối cùng cũng hiểu được, cô gái này có tính cách cương liệt, có lẽ Vương Nhất Thiện cũng không có cách nào cả, nếu đây là một trợ lực đã được bồi dưỡng trưởng thành, thì Vương Nhất Thiện có liều mạng thì cũng sẽ không tặng nàng cho mình được.

- Ngươi tên là gì.

Cô gái do dự một chút, nói:

- Giác.

Chỉ có một chữ, vừa nghĩa là mỹ ngọc, lại đồng âm với từ “quyết”, làm cho người ta có cảm giác vừa dịu dàng, lại vừa cương liệt, rất tương xứng với tính cách của nàng.

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!

- Mười chín ư...

Lâm Minh thất kinh, mười chín tuổi, hai năm không tu luyện, lại vẫn có tu vi Hậu Thiên hậu kỳ, nếu nàng tu luyện, hẳn là có thể đột phá Tiên Thiên, cô gái này có thiên phú còn tốt hơn hắn tưởng rất nhiều, nếu nàng nguyện ý phối hợp với Vương Nhất Thiện, thì tương lai sẽ phát huy ra tác dụng không thể đo lường được.

Chỉ là thật đáng tiếc, Lâm Minh vẫn không tìm được từ nàng chút tin tức nào liên quan tới thần nữ cả, nàng vẫn còn là một điều bí ẩn.

Chương 760: Mộc linh ngọc

- Hạnh Hiên, Vũ Nhi.

Ở trong tân phòng Mục Thiên Vũ, Lâm Minh cùng kêu Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ đến, hai nàng sóng vai nhau ngồi trên giường, làm nổi bật trướng đỏ, nhìn đẹp không ta xiết.

Từ lúc Lâm Minh đánh chết Huyễn Vô Cực cho đến bây giờ, đã mấy tháng trôi qua. Mấy ngày nay Lâm Minh tạm hoãn tu luyện, hắn dành rất nhiều thời gian tìm hiểu Luyện Dược thuật vị Thần Vực Luyện Dược sư kia lưu lại, thời gian khác thì bồi luyện cha mẹ, mà sau đại hôn với Mục Thiên Vũ, chuyện nam nữ Lâm Minh cũng được hưởng thụ thỏa thích một lần, mỗi ngày đều nếm thử.

- Đây là cho các ngươi.

Lâm Minh từ trong Tu Di giới lấy ra hai khối thủy tinh hình vuông, trong mỗi một khối thủy tinh, đều chứa hai giọt màu đỏ thắm, nhìn qua dính trù hồng nhuận, như chân trâu vậy.

- Đây là cái gì?

Lúc Mục Thiên Vũ nhìn thấy bốn giọt chất lỏng này, không hiểu trái tim đập rộn lên, nàng có thể cảm giác được, vài giọt chất lỏng này cũng không phải là phàm vật.

- Là máu Cổ Phượng.

Lâm Minh nói.

Nghe bốn chữ này, Tần Hạnh Hiên từ trong kinh ngạc lại có chút mờ mịt mà Mục Thiên Vũ lại mở lớn mắt, vẻ mặt hiện lên vẻ không thể tin.

- Máu Cổ Phượng! Là thần thú Phượng Hoàng?

- Ừ!

Lúc trước ở Viễn Cổ hoàng thành, Lâm Minh nhận được tổng cộng một trăm mười giọt máu Cổ Phượng, một trăm giọt trong đó cấp cho Lâm Minh một lần, sau lại bị Lâm Minh trực tiếp hấp thu hết.

Mười giọt sau vài ngày sau mới đưa cho Lâm Minh, hắn cũng không sử dụng, bởi vì cho dù sử dụng hiệu quả cũng không quá lớn.

Như thế, không bằng giữ lại cấp cho Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên mỗi người hai giọt, có thể giúp các nàng cải thiện thể chất.

Về phần sáu giọt còn lại dùng cho những lúc khẩn cấp, giống như lúc trước Tần Hạnh Hiên ở Huyết Sát đảo bị hao hết tinh huyết, nếu không phải Lâm Minh trùng hợp mang theo tinh huyết Chu Tước thì lúc đó rất có thể Tần Hạnh Hiên sẽ ngọc vẫn hương tiêu.

- Lâm Minh, chàng làm sao có máu Cổ Phượng?

Mục Thiên Vũ hô hấp dồn dập, lúc trước nàng chỉ thấy qua máu Cổ Phượng ghi lại ở trong điển tịch Thần Hoàng đảo mà thôi, còn tưởng đó chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới ở Thiên Diễn đại lục lại có vật ấy!

- Thí luyện cấp vương.

- Ngươi tham gia thí luyện cấp vương?

Mục Thiên Vũ mắt đẹp mở lớn, lúc trước Lâm Minh từng nói qua cho Mục Thiên Vũ về quy tắc thí luyện trong Thần Hoàng bí cảnh, thí luyện cấp vương đúng là cấp cao nhất, không thể tưởng được Lâm Minh lại hoàn thành được.

- Đúng, những giọt máu Cổ Phượng này là phần thưởng thí luyện.

- Vậy ngươi tự mình hấp thu đi!

Tần Hạnh Hiên ngắt lời nói, Mục Thiên Vũ cũng gật gật đầu, cấp Lâm Minh hấp thu đương nhiên hiệu quả mới tốt nhất.

- Ta đã hấp thu rất nhiều, có thêm vài giọt nữa thì cũng không hiệu quả gì.

Lâm Minh nói xong chỉ chỉ ấn ký mi tâm của mình:

- Các ngươi không cảm giác được sao?

Từ sau lần đầu tiên hấp thu máu Cổ Phượng, trên người Lâm Minh có thêm một loại uy áp mờ nhạt, nhất là võ giả có huyết mạch Chu Tước cảm thụ càng rõ ràng, chỉ là Lâm Minh cố ý áp chế, thứ hai thực lực bản thân Lâm Minh quá kinh người, trên người hắn cảm nhận được một chút uy áp mọi người cũng cảm thấy tập mãi thành quen, điều này cũng khiến cho Mục Thiên Vũ không hỏi nhiều.

Mục Thiên Vũ nghe Lâm Minh nói lời này không biết dùng biểu tình gì tốt lắm, máu Cổ Phượng chỉ có ở trong điển tịch Thần Hoàng đảo mới có, mà lúc này đến tay Lâm Minh lại nói có thêm vài giọt cũng không có hiệu quả.

Lâm Minh nhìn ra ý nghĩ của Mục Thiên Vũ, cười nói:

- Vũ Nhi, Phượng Hoàng thể Thần Vực có lẽ dài mấy ngàn dặm, nào ai biết nó dài bao nhiêu, toàn bộ máu huyết trong cơ thể chảy ra, chỉ sợ là có thể nhấn chìm một tòa thành, mà chỗ ta chỉ có bốn giọt, hơn nữa là máu huyết bình thường nhất trên người Phượng Hoàng, cũng không phải các loại tinh huyết linh tinh, không có khoa trương như ngươi nghĩ đâu.

Nghe Lâm Minh nói như vậy, Mục Thiên Vũ dở khóc dở cười nói:

- Đối với chàng mà nói thì không tính là cái gì, nhưng với ta mà nói thì đây chính là một đại cơ duyên, thiên phú của ta xem như là cấp thánh đỉnh phong, hai giọt tinh huyết Chu Tước đã đủ để ta tiến vào cấp hoàng.

- Đừng nói là máu Cổ Phượng, ở Thần Hoàng đảo, ngay cả tinh huyết Chu Tước đều khiến người đỏ mắt, máu Cổ Phượng bọn họ có mơ ước cũng không dám mơ ước! Mà hai giọt máu Cổ Phượng ny, mặc dù cho dù cho một thiên tài bình thường hấp thu, cũng có thể khiến cho thiên phú của bọn họ tiến lên cấp thánh.

Thiên tài cùng bậc, thiên phú càng thấp thì càng nhiều, bình thường thiên tài tăng cấp là thiên tài cấp thánh, chỉ cần có một đại cơ duyên là được, giống như hai giọt máu Cổ Phượng trước mắt này.

Mà thiên tài cấp thánh thăng cấp lên thiên tài cấp đế, thì phải tích lũy mấy lần đại cơ duyên, cộng thêm thiên phú của bản thân võ giả phải là cực kỳ xuất chúng mới được.

Thiên tài cấp đế tiếp tục tiến lên trên, nếu muốn cấp bậc như Hỏa Văn Long, Hỏa Vũ vậy thì càng khó. Thời điểm này, đối với thiên tài cấp thánh mà nói là đại cơ duyên, nhưng mà đối với cấp bậc thiên tài như Hỏa Văn Long mà nói thì chỉ là trang bị tiêu chuẩn.

Chẳng hạn như máu Cổ Phượng lúc này đối với cấp bậc thiên tài như Hỏa Văn Long mà nói thì cũng không tính là đại cơ duyên, bởi vì huyết mạch Cổ Phượng của Hỏa Văn Long vô cùng nồng đậm, đây chỉ thuộc loại trang bị tiêu chuẩn, có cũng được, không có cũng chẳng sao, đó chính là điểm xuất phát khác nhau.

Bởi vậy mặc dù Lâm Minh hấp thu một trăm giọt máu Cổ Phượng, cũng chỉ khiến hắn mạnh hơn một ít, cũng không thể khiến cấp bậc thiên tài của hắn tiếp tục tiến lên một bước.

Hắn lĩnh ngộ Hỏa hệ đến trình độ như thế, cũng phải cấp bậc thiên tài như Lâm Minh phải làm được, nếu không thì sẽ không đủ.

- Vũ Nhi, Hạnh Hiên, ta đã cùng Lý Dật Phong hẹn cùng đi tới Cửu Đỉnh thần quốc trong bốn đại thần quốc, một tháng sau sẽ lên đường, lần này rời đi, có lẽ là mấy năm.

Trong bốn đại thần quốc thực lực mạnh nhất chính là Cửu Đỉnh thần quốc, nổi tiếng với Luyện Dược thuật, Lâm Minh phải tu luyện Luyện Dược thuật, cho nên tới Cửu Đỉnh thần quốc là lựa chọn thích hợp nhất.

Luyện Dược thuật nhìn như kỹ năng cuộc sống vô cùng phức tạp, luyện một lò đan dược, không đơn giản là dùng các loại linh dược linh thực là đủ, còn cần một ít thuốc dẫn, dược cơ.

Nên muốn luyện chế đan dược cao cấp, thì không thể không có một thứ, đó chính là Mộc Linh ngọc.

Mà Mộc Linh ngọc này là thuộc loại giống như Ma Thần Chi Cốt.

Ma Thần Chi Cốt là do năng lượng một ít cường giả, thánh thú chết đi bị giữ lại trong lòng đất, trải qua mười mấy vạn năm, mấy chục vạn năm ngưng hóa ra.

Mà Mộc Linh ngọc là một ít linh mộc, linh thảo không ai thu thập ở tự nhiên sau khi chết đi, năng lượng phong phú ẩn chứa rễ, quả cây chôn trong lòng đất mấy chục vạn năm mà ngưng thành.

Cái trước là động vật, cái sau là thực vật.

Nguyên lý hình thành của hai cái nhìn như giống nhau, nhưng kỳ thật lại có sự khác nhau rất lớn.

Lâm Minh muốn học tập Luyện Dược thuật, nhất định phải sử dụng lượng lớn Mộc Linh ngọc, mà loại vật này rất khó tìm được ở Nam Thiên Vực, mặc dù ở Cửu Đỉnh thần quốc có rất nhiều, nhưng lại bị đầu cơ kiếm lợi, với tài lực của Lâm Minh, mua số lượng vừa phải tự nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu sử dụng lượng lớn, nhất là nhiều lần đều dùng Mộc Linh ngọc phẩm chất cao, không nói tài lực Lâm Minh có thể chống đỡ được hay không, quan trọng nhất là có tiền cũng không có chỗ nào bán.

Lâm Minh kiểm kê gia sản của mình một chút, hắn cho tới hôm nay, đánh chết người mạnh nhất cũng chỉ là Huyễn Vô Cực Mệnh Vẫn tầng bốn mà thôi, tất cả các tài phú khác, bao gồm hai tên trợ giúp Huyễn Vô Cực lúc trước bố trí Thiên Huyễn Phong Hải đại trận, cùng với một đám trưởng lão Nam Hải Ma Vực, tất cả cộng lại cũng chỉ tương đương với tài phú của Huyễn Vô Cực mà thôi.

Nói cách khác, hiện tại tài phú Lâm Minh xem như trong cường giả Mệnh Vẫn là giàu có bậc nhất, so với cường giả Thần Hải, còn có chênh lệch rất lớn.

Đương nhiên, đây là do Lâm Minh không đưa thiên giai Ma Thần Chi Cốt cùng máu Cổ Phượng ra tiêu thụ, tuy nhiên hai đồ vật này, tự nhiên Lâm Minh sẽ không đem ra.

Lâm Minh muốn đi Cửu Đỉnh thần quốc tìm Mộc Linh ngọc, hắn không có khả năng vận dụng toàn bộ tài lực để đi thu mua, hắn thu mua không nổi, cũng không có chỗ thua mua.

Cũng từ đó, hắn chỉ có thể dùng tri thức của vị Luyện Dược sư thần tự mình đi khai quật Mộc Linh ngọc.

Nói không quá, mỗi một Luyện Dược sư, đều có một bộ thăm dò địa chất, bản sự tìm kiếm Mộc Linh ngọc, Mộc Linh ngọc tốt, thường thường chôn sâu mấy chục trượng trong lòng đất, thậm chí sâu tới trăm trượng. Vốn võ giả rất khó xâm nhập vào trong lòng đất, huống chi địa vực Mộc Linh ngọc tồn tại thường thường địa chất đặc thù, càng dễ quấy nhiễu cảm giác thăm dò.

Mà như vậy, Luyện Dược sư chỉ có thể bằng vào kinh nghiệm và tri thức tìm kiếm Mộc Linh ngọc.

Còn lại một tháng, Lâm Minh bế quan tinh nghiên Luyện Dược thuật, tuy rằng toàn bộ trí nhớ của vị Luyện Dược sư Thần Vực đã khắc sâu trong đầu Lâm Minh, nhưng mà muốn thông hiểu đạo lý thì cần một quá tình ngắn.

Lúc tinh nghiên Luyện Dược thuật tâm thần mệt mỏi, Lâm Minh lại lấy Ma Thần Chi Cốt ra tiếp tục tu luyện, thời gian dài như vậy, Lâm Minh đã từ mới đột phá Toàn Đan hậu kỳ, ổn định lại tu vi Toàn Đan hậu kỳ.

Chỉ là cách cảnh giới Mệnh Vẫn, còn một đoạn đường dài phải đi.

Toàn Đan đến Mệnh Vẫn, giống như là một đại cảnh giới, đối võ giả nhân loại mà nói, đây chính là một quá trình thoát thai, trước cảnh giới Mệnh Vẫn, thân thể là phàm thai, mà sau Mệnh Vẫn lại trở thành linh thể.

Loại thoát thai hoán cốt này và tẩy tinh phạt tủy của Luyện Thể thuật hoàn toàn khác nhau.

Luyện Thể thuật hoàn thành đến mười thành Tôi Tủy, sẽ tiếp tục mở ra Bát Môn Độn Giáp, sau khi Đạo Cung Cửu Tinh, thân thể có thể so với thánh khí, không thể phá vỡ, giơ tay nhấc chân nguyệt hủy tinh trầm, rống to một tiếng có thể giết chết tươi võ giả thực lực yếu nhược.

Mà linh thể lại không giống vậy, cho dù là linh thể, thì lực phòng ngự vẫn yếu như cũ, không có chân nguyên hộ thể thì rất dễ dàng bị vũ khí xuyên thủng.

Tác dụng của linh thể là trữ đựng nguyên khí thiên địa, võ giả Toàn Đan kỳ, chỉ có đan điền, kinh mạch có thể tồn trữ chân nguyên, mà thân thể không thể trực tiếp hấp thu nguyên khí thiên địa, cho nên cần dựa vào khiếu huyệt quanh người.

Nhưng sau khi Mệnh Vẫn, thân thể phàm thai sẽ được trọng tổ, loại bỏ tất cả tạp chất ra, mỗi một tế bào đều hoạt động, có thể chủ động hấp thu nguyên khí thiên địa. Bởi vậy võ giả có được linh thể, hoàn toàn không cần khiếu huyệt cũng có thể dùng thân thể hấp thu và tồn tại trữ nguyên khí thiên địa. Đây cũng là nguyên nhân võ giả Mệnh Vẫn có tổng sản lượng chân nguyên so với võ giả Toàn Đan gấp tới mấy lần, bao gồm khôi phục thể lực, sức chịu đựng cũng tăng lên.

Đây cũng là nguyên nhân thực lực võ giả Mệnh Vẫn nhảy vọt.

Nếu Lâm Minh đạt tới Mệnh Vẫn, như vậy thân thể hắn chính là linh thể, lại trải qua Bát Môn Độn Giáp rèn luyện, cường độ thân thể có thể so với bảo khí, hai loại ưu đãi đều có, đây chính ích lợi của song tu.

Vô tình, đến ngày Lâm Minh cùng Lý Dật Phong ước định, Lâm Minh hoàn toàn không biết bốn đại thần quốc, thậm chí ngay cả tên bốn đại thần quốc cũng không nói rõ được. Có người dẫn đường, không thể tốt hơn. Không nói gì khác, nhưng mà từ Thần Hoàng đảo đi tới bốn đại thần quốc, đường đi mấy trăm vạn dặm phải qua mấy trăm cái Truyền Tống trận lớn có nhỏ có, nếu không có Lý Dật Phong thì muốn dùng những Truyền Tống trận này cũng không dễ dàng gì.

Chương 761: Đi tới Cửu Đỉnh Thần quốc

Sáng sớm, mặt trời chưa lên, Thần Hoàng đảo bao phủ ở trong thần vụ mỏng manh, Lâm Minh cáo biệt cha mẹ, Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ, mang theo Ma Quang, cùng đoàn người Lý Dật Phong xuất phát đi tới bốn đại thần quốc.

Đoàn người Lý Dật Phong có bốn người, trừ Thanh Nhi mà Lâm Minh lúc trước và một tiểu ni cô không thích nói chuyện ra, còn có một thiếu niên mặc áo trắng, dị thường tú mỹ.

Mỹ thiếu niên này và Lý Dật Phong giống nhau, tay thích cầm chiết phiến, chỉ là thiếu niên mặt trắng không râu này, hai tay quá mức tinh tế, không có hầu kết, rõ ràng là một nữ giả nam.

- Thanh Nhi Lâm huynh đã biết, vị tiểu sư phụ này pháp danh Tĩnh Viên, đây là Mộ Dung công tử.

Lý Dật Phong giới thiệu động bạn cho Lâm Minh, thời điểm nói Mộ Dung công tử, Lý Dật Phong cười xấu xa, đồng thời nhấn mạnh xuống hai chữ “công tử”, khiến cho “mỹ thiếu niên” cảm thấy bất mãn.

Lâm Minh buồn cười trong lòng, kỳ thật tu vi đến cảnh giới nhất định, liếc mắt một cái rất dễ dàng phân rõ nam nữ, huống chi vị “Mộ Dung công tử” nữ giả nam này chỉ sợ phàm nhân cũng có thể nhận ra, trừ phi Dịch Dung thuật của ngươi cao minh, nếu không rất khó lừa được người khác. Mộ Dung công tử biết rõ như thế lại còn ăn mặc giả nam, chỉ có thể chứng minh nàng thích loại trang phục này.

Một ít trẻ tuổi tuấn kiệt có sở thích cổ quái cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Minh cũng không nói ra, chắp tay nói:

- Tĩnh Viên tiểu sư phụ, Mộ Dung công tử, hân hạnh gặp mặt.

Nhìn thấy Lâm Minh lễ kính như thế, Mộ Dung cũng khó sinh ra một phần cảm tình, nhưng mà cũng chắp tay đáp lễ, mà hai tay Thanh Nhi cũng tạo thành hình chữ thập, niệm một câu phật hiệu.

- Lâm huynh đệ, lần này đi bốn đại thần quốc đường đi tới mấy trăm vạn dặm, trước tiên chúng ta sẽ tới phía bắc Đại Thiện Vực, tiếp đó sẽ tiếp tục tới Hà Lĩnh Vực, xuống lần nữa là tới Huyền Hoàng châu... Tuy rằng phần lớn đường đi đều qua Truyền Tống trận, tuy nhiên chúng ta cũng muốn trì hoãn tới hai tháng, ta cưỡi Linh chu, Lâm huynh cứ tự nhiên là được, có thể ngắm phong cảnh, có thể bế quan tu luyện.

Linh chu của Lý Dật Phong so với Linh chu bình thường thì lớn hơn mười lần, bên trong trang hoàng vô cùng xa hoa, bàn ghế đều được chế tạo từ linh mộc, bên trên có phủ kín các loại da thú quý hiếm, giường, phòng, đều lộ ra vẻ quý phái, hiển nhiên Lý Dật Phong ở phương diện này tốn không ít tâm tư.

- Lý huynh, Thất Tinh thần quốc các ngươi cách Cửu Đỉnh thần quốc có xa lắm không?

Mấy ngày hôm nay, Lâm Minh cũng hỏi rõ ràng tình huống cơ bản của bốn đại thần quốc, bốn đại thần quốc phân biệt là Cửu Đỉnh thần quốc, Đại Dã thần quốc, Tu La thần quốc và Thất Tinh thần quốc.

Mà bốn đại thần quốc này, những cường giả phong hoàng mọi người biết đều có mười mấy người, cộng thêm một ít cường giả phong hoàng nửa lánh đời, mỗi một thần quốc, số lượng cường giả phong hoàng đều gần tới mười, thậm chí còn lớn hơn.

Cường đại nhất trong bốn đại thần quốc chính là Cửu Đỉnh thần quốc, nổi tiếng với Luyện Dược thuật, thần quốc rất thừa Mộc Linh ngọc và các loại thiên tài địa bảo luyện dược khác, nói không khoa trương chút nào, võ giả ở Cửu Đỉnh thần quốc mỗi người đều luyện dược, cho dù không phải Luyện Dược sư, cũng hiểu được một ít da lông luyện dược.

Xếp sau Cửu Đỉnh thần quốc chính là Đại Dã thần quốc, nổi tiếng với Luyện Khí thuật, có rất nhiều các loại kim loại và tài nguyên khoáng sản quý hiếm, ở Đại Dã thần quốc, mười võ giả chín là

Luyện Khí sư, bảo khí thiên giai ở Thiên Diễn đại lục trừ do truyền xuống từ thời thượng cổ, thì những cái khác đều xuất phát từ Đại Dã thần quốc.

Thực lực xếp thứ ba chính là Tu La thần quốc, đây là một thần quốc tương đối độc lập, thực lực kém Cửu Đỉnh thần quốc và Đại Dã thần quốc không ít, chủ yếu là bởi vì quốc nội không có gì là tài nguyên đặc sản, võ giả Tu La thần quốc chủ yếu tu ma đạo, dân chúng bên trong thần quốc rất dã man, giết người bên đường không coi là chuyện mới mẻ.

Xếp hạng cuối cùng chính là Thất Tinh thần quốc, quốc nội cũng không có mấy tài nguyên khoáng sản, đây là nguyên nhân rất lớn hạn chế sự phát triển của thần quốc. Thất Tinh thần quốc nổi tiếng về trận pháp, nhưng mà trận pháp dù có mạnh mấy đi nữa, thì cuối cùng cũng là một thủ đoạn phụ trợ, so với việc có thể trực tiếp đề cao tu vi võ giả, thậm chí so với thiên tài Luyện Dược thuật thì kém rất xa.

- Lâm huynh muốn đi Cửu Đỉnh thần quốc?

Lý Dật Phong nghe Lâm Minh hỏi vậy cũng không kinh ngạc, Cửu Đỉnh thần quốc được xưng là nơi trân bảo khắp nơi, nơi nơi đều có cơ duyên, hàng năm võ giả đi Cửu Đỉnh thần quốc muốn tìm một ít thiên tài địa bảo hay gặp cơ duyên một bước lên trời có khối người, nhưng mà Cửu Đỉnh thần quốc khống chế nơi có cơ duyên cũng thập phần nghiêm khắc, tự nhiên sẽ không dễ dàng để chúng lọt vào tay những người này.

Dù vậy, vẫn có lượng lớn võ giả muốn tới thánh địa tu luyện của Thiên Diễn đại lục kiến thức một phen.

- Đây là có tính toán, Lâm mỗ đi Cửu Đỉnh thần quốc là muốn tìm một ít Mộc Linh ngọc mà thôi.

Lâm Minh nói thẳng, chuyện này cũng không có gì cần phải giấu giếm, nói cho Lý Dật Phong, có lẽ đối phương còn có thể sẽ chỉ cho một con đường sáng.

- Mộc Linh ngọc?

Lý Dật Phong sau khi nghe vậy ánh mắt sáng lên:

- Thì ra Lâm huynh cũng là người yêu ngọc a.

Lý Dật Phong nói xong, tay trái ở trên Tu Di giới chà chà một cái, lấy ra đến một hộp gỗ một xích vuông, ra hộp mở, một cỗ Mộc hệ nguyên khí vô cùng tinh thuần phát ra, hiện ra ở trước mắt Lâm Minh là bốn tảng đá xanh biếc mặt ngoài thô ráp, hình dạng không theo một quy tắc gì, thoạt nhìn như ngọc chưa chau chuốt, đúng là Mộc Linh ngọc không thể nghi ngờ.

Ngoài ra, bên cạnh bốn khối đá này, còn có một đôi ngọc mã chạm trổ kỹ càng, mà tài liệu chế tạo của nó lại đúng là Mộc Linh ngọc.

- Dùng Mộc Linh ngọc để khắc ngọc mã?

Lâm Minh hơi sửng sốt, tại trong trí nhớ của vị đại năng Thần Vực kia cũng có không ít tượng bằng Mộc Linh ngọc, vật phẩm trang sức, dụng cụ bằng Mộc Linh ngọc vân vân. Những trí nhớ này Lâm Minh cũng chỉ xem qua, dù sao mỗi một loại nghệ thuật, đều không có trợ giúp đối với tu vi võ đạo, hắn chỉ để ý Luyện Dược thuật trong trí nhớ của vị đại năng Thần Vực này.

Chỉ là không nghĩ tới tượng Mộc Linh ngọc ở Thần Vực, ở Thiên Diễn đại lục cũng có.

- Ha ha, đôi ngọc mã này của ta không tồi chứ, đây là do ta dùng giá cao mua được ở trong đấu giá hội, là vật của một danh gia vạn năm trước làm ra.

Khi Lý Dật Phong nói chuyện tràn đầy vẻ tự hào và khoe khoang, hiển nhiên hắn cực kỳ yêu thích đôi ngọc mã này.

Mà đúng lúc này, một thanh âm không hài hòa ngắt lời:

- Lý Dật Phong, lần này chuyện ngươi vận dụng số nhiều Nguyên Linh thạch của thần quốc mua ngọc mã Mộc Linh ngọc, ta sẽ bẩm báo chi tiết cho thượng thần đại nhân.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lại, người nói chuyện đúng là “Mộ Dung công tử”, điều này khiến hắn cười thầm trong lòng, Nguyên Linh thạch là một loại tinh thạch dùng để tu luyện còn tốt hơn Chân Nguyên thạch, giá trị một viên Nguyên Linh thạch hạ phẩm, trên cơ bản tương đương với một khối Chân Nguyên thạch cực phẩm.

Vẻ tươi cười khoe khoang của Lý Dật Phong lập tức khựng lại:

- Mộ Dung giả trai, ngươi không phá thì sẽ chết sao?

- Hừ, thượng thần đại nhân đưa Nguyên Linh thạch cho ngươi là để mua tài nguyên tu luyện, không phải để mua đồ chơi!

Mộ Dung đối chọi gay gắt.

- Ai nói Mộc Linh ngọc không thể dùng để tu luyện được? Tượng, vật phẩm trang sức bằng Mộc Linh ngọc sở dĩ bán đắt như vậy, chính là bởi vì nó có hiệu quả dưỡng hồn, tu vi càng về sau, linh hồn lực lại càng có tác dụng rõ rệt! Ngươi hiểu hay không?

Lý Dật Phong nói lời này đúng là không sai, Mộc Linh ngọc quả thật là thứ tốt để dưỡng hồn.

Mộc Linh ngọc trừ dùng để luyện dược ra, còn có thể được võ giả trực tiếp hấp thu tu luyện, tuy nhiên bởi vì bên trong Mộc Linh ngọc có chứa Mộc hệ nguyên khí, cho nên trừ phi là Mộc hệ võ giả, nếu không người khác dùng Mộc Linh ngọc tu luyện chỉ là phung phí của trời.

Như vậy võ giả không thông thạo luyện dược, cũng không có Mộc thuộc tính, sau khi chiếm được Mộc Linh ngọc, cách duy nhất là đeo nó lên người, ngày lâu tháng dài, Mộc nguyên khí nồng đậm trong Mộc Linh ngọc sẽ có tác dụng tẩm bổ linh hồn võ giả.

Tuy nhiên Mộc Linh ngọc nguyên thạch thô ráp không theo quy luật gì, mang lên người nhìn không đẹp lắm, cho nên các nghề tài nghệ điêu khắc Mộc Linh ngọc mới hình thành. Dần dần, các loại điêu khắc càng ngày càng tinh mỹ, có đôi khi võ giả thậm chí muốn bản thân tượng khắc bằng Mộc Linh ngọc, mà không phải dùng nó để dưỡng hồn, mà mua những thứ xa xỉ này.

- Bớt ngụy biện đi, ngươi muốn dưỡng hồn thì mang một khối Nguyên Linh thạch hiệu quả không phải là giống nhau sao, không cần mang đôi ngọc mã giá trị đắt đỏ này. Chuyện này ta bẩm báo với thượng thần đại nhân.

Mộ Dung không tha, vô cùng nghiêm túc nói.

- Quên đi, mặc kệ ngươi.

Lý Dật Phong làm ra biểu tình không muốn so đo với ngươi, ngược lại quay sang Lâm Minh nói:

- Ha ha, Lâm huynh đệ nếu thích Mộc Linh ngọc thì ta sẽ mang ngươi tới một số phường thị vô cùng nổi tiếng.

Lý Dật Phong hiển nhiên ngọc đặc biệt hiểu biết thị trường Mộc Linh ngọc, lúc này mới giới thiệu cho Lâm Minh bảy tám cái phường thị Mộc Linh ngọc loại lớn, ưu khuyết điểm của từng phường thị, sau khi nói xong, lại giơ một đôi ngọc mã tới trước mặt Lâm Minh.

- Nhìn đôi ngọc mã này của ta đi, chạm trổ tinh tế, là do đại sư điêu khắc nổi tiếng một vạn năm trước Tuyên Xán làm ra, mà ngọc tài sử dụng, lại là Mộc Linh ngọc có lịch sử hai mươi lăm vạn năm.

Mộc Linh ngọc càng lâu năm, phẩm chất lại càng cao, giá trị tự nhiên cũng càng cao, Mộc Linh ngọc có đặc tính, đó là có thể tự chủ hấp thu Mộc hệ nguyên khí trong thiên địa, cho nên tuy rằng Mộc Linh ngọc cũng bị xói mòn một ít tinh khí, nhưng tốc độ xói mòn chỉ bằng một tia của tốc độ bổ sung, cho nên Mộc Linh ngọc càng lâu năm, Mộc hệ nguyên khí lại càng tinh thuần.

Tuyên Xán là ai, Lâm Minh cũng không quan tâm, mà Mộc Linh ngọc cổ xưa như thế nào, Lâm Minh cũng không có hứng thú biết, tuy nhiên Lâm Minh lại có thể khẳng định, đôi ngọc mã trong tay Lý Dật Phong, tất cả tài liệu nhiều nhất chỉ mười hai, mười ba vạn năm, nói cách khác, Lý Dật Phong bị người ta lừa gạt.

Mộc Linh ngọc mười hai vạn năm chỉ có giá trị bằng một phần ba

Mộc Linh ngọc hai mươi lăm vạn năm.

Kỳ thật bị lừa gạt cũng là chuyện bình thường, niên đại của Mộc Linh ngọc rất khó phán đoán, ngay cả Luyện Dược sư kinh nghiệm phong phú đều có lúc nhìn nhầm, đối với một ít người ngoài nghề thì thậm chí ngay cả thật giả cũng khó phân được. Một ít cao thủ hoàn toàn có thể dùng Mộc hệ Nguyên Linh thạch, cộng thêm một ít bột phấn Mộc Linh ngọc, chế tạo ra Mộc Linh ngọc cũng khó phân được thật giả.

- Lý huynh, mấy khối Mộc Linh ngọc, nguyên thạch kia của ngươi có thể... Chuyển nhượng cho ta không?

Lâm Minh không có ý định nói toạc ra Lý Dật Phong là bị người ta lừa gạt, cứ để cho hắn vui vẻ là được rồi, huống chi mình nói ra, Lý Dật Phong cũng chưa chắc đã tin.

Mở miệng là muốn nguyên thạch, là bởi vì Lâm Minh muốn thử khai lô mở dược một chút, hắn học Luyện Dược thuật đã rất lâu, trừ nghiền ngẫm và thử luyện tập một ít dược liệu cấp thấp luyện dược không cần Mộc Linh ngọc ra. Lâm Minh còn chưa bao giờ thử qua luyện chế đan dược cao cấp.

- Lâm huynh đệ muốn những nguyên thạch này? Được!

Lý Dật Phong sảng khoái đáp ứng, hắn thích Mộc Linh ngọc là thích Mộc Linh ngọc chạm khắc, nguyên thạch chưa tạo hình ở trong mắt Lý Dật Phong và Nguyên Linh thạch đều như nhau.

Chương 762: Bạch long ngọc hành

- Cảm tạ, những nguyên thạch này giá bao nhiêu, ta sẽ theo giá thị trường trả cho ngươi.

Lâm Minh tuy rằng tinh thông kỹ xảo tìm kiếm Mộc Linh ngọc, nhưng mà địa vực Cửu Đỉnh thần quốc qu rộng lớn, hơn nữa rất nhiều nơi sản sinh ra Mộc Linh ngọc đều bị Cửu Đỉnh thần quốc phong tỏa, cho nên muốn tự mình tìm kiếm Mộc Linh ngọc phải mất rất nhiều thời gian, Lâm Minh trước dùng tài lực của mình có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.

- Lâm huynh đệ không phải tính học tập Luyện Dược thuật chứ?

Lý Dật Phong nhìn ra Lâm Minh căn bản không phải võ giả Mộc hệ, như vậy hắn muốn có Mộc Linh ngọc rất có thể là luyện tập Luyện Dược thuật, bình thường võ giả sau khi đạt cảnh giới nhất định, thông thường sẽ học tập mấy kỹ năng phụ trợ tinh luyện linh hồn, chẳng hạn như Lý Dật Phong tinh nghiên trận pháp.

- Tại hạ đúng là có ý này.

Lý Dật Phong nói:

- Lâm huynh, ngươi chắc là vừa mới học Luyện Dược thuật, ngay từ đầu mà ngươi tính dùng Mộc Linh ngọc sao?

Lâm Minh cười ha ha, không có nhiều lời.

Hắn hiểu được ý tứ của Lý Dật Phong, mình mới hai mươi mốt tuổi tuổi, khẳng định chưa học tập Luyện Dược thuật được bao lâu, mà Luyện Dược thuật lại cần tích lũy kinh nghiệm, người mới luyện tập xác suất thành công rất thấp, nếu muốn luyện thành linh dược cao cấp thì đúng là mơ mộng hão huyền, Mộc Linh ngọc vô cùng trân quý, dùng để luyện tập thì rất là xa xỉ.

Lý Dật Phong nào biết rằng, Lâm Minh kế thừa toàn bộ trí nhớ vị Luyện Dược sư Thần Vực kia, trong đó bao gồm rất nhiều kỹ xảo luyện đan, kinh nghiệm, Lâm Minh cần chỉ là tìm hiểu thông thuận đạo lý trong đó, hiện tại hắn luyện chế linh dược cấp thấp xác suất thành công đã rất không tồi rồi.

Mà đối với vị đại năng Thần Vực kia mà nói, phương thuốc không cần Mộc Linh ngọc thực sự quá ít.

- Lâm huynh, ngươi nếu muốn nếm thử thì ta có thể cho ngươi một khối.

Bốn khối Mộc Linh ngọc nguyên thạch, đối với Lý Dật Phong mà nói giá trị cũng rất xa xỉ, không thể tặng toàn bộ cho được.

- Vẫn là dựa theo giá gốc đi.

Lâm Minh không muốn thiếu nhân tình Lý Dật Phong.

Hai người cứ thay nhau từ chối, cuối cùng Lý Dật Phong vẫn phải nói ra giá cả Mộc Linh ngọc, vừa nói Lâm Minh cũng âm thầm kinh hãi, tổng cộng là sáu trăm Nguyên Linh thạch.

Giá trị một khối Nguyên Linh thạch gần như một khối cực phẩm Chân Nguyên thạch, tương đương với hơn một trăm vạn Chân Nguyên thạch hạ phẩm. Sáu trăm Nguyên Linh thạch chính là hơn sáu ức Chân Nguyên thạch hạ phẩm, lúc ấy Lâm Minh đi khai quật bảo tàng tông môn tam phẩm Lãm Nguyệt tông, trừ có mười hai viên Ma Tâm Toái Tinh, một ít đan dược ra thì còn có bảy ngàn, tám ngàn viên Chân Nguyên thạch trung phẩm. Tương đương gần trăm vạn Chân Nguyên thạch hạ phẩm.

Bảo tàng một tông môn tam phẩm nhưng Chân Nguyên thạch lại không mua nổi một mảnh vụn của Mộc Linh ngọc, Lâm Minh phỏng đoán, Lý Dật Phong vẫn còn báo giá thấp. Đối với nhân vật cấp bậc như Lý Dật Phong này mà nói, chớ nói Chân Nguyên thạch hạ phẩm, cho dù là Chân Nguyên thạch trung phẩm cũng không có nhiều ý nghĩa lắm.

- Được, sáu trăm!

Lâm Minh từ trong Tu Di giới của Huyễn Vô Cực đếm ra sáu trăm

Chân Nguyên thạch cực phẩm đưa cho Lý Dật Phong, bởi vì Nguyên Linh thạch Nam Thiên Vực không sản xuất ra được, cho nên dù là Huyễn Vô Cực cũng không có Nguyên Linh thạch, chỉ có cực phẩm Chân Nguyên thạch.

Sáu trăm Chân Nguyên thạch cực phẩm vừa ra đi. Lần này, không tính những bảo vật chưa đổi thành Nguyên Linh thạch, tài phú của Huyễn Vô Cực cũng đã mất một phần mười rồi.

Dựa theo tốc độ này chiếu xuống, những tài phú này của Lâm Minh căn bản không thấm vào đâu.

- Chẳng lẽ thật sự phải bán khối thiên giai Ma Thần Chi Cốt kia sao?

Lâm Minh nghĩ như vậy, đi vào phòng của mình, bắt đầu sử dụng Mộc Linh ngọc luyện linh dược lần đầu.

Trí nhớ vị Luyện Dược sư Thần Vực lưu lại vô cùng đầy đủ. Kỹ xảo, kinh nghiệm liên quan đến Luyện Dược thuật phức tạp vô cùng, phức tạp hơn nhiều so với Minh Văn thuật, nếu không phải bây giờ tu vi của Lâm Minh đã tăng cao như vậy, hắn muốn học tập Luyện Dược thuật căn bản là nằm mơ.

Bồi dưỡng ra một Luyện Dược sư, hao phí rất nhiều tài nguyên, toàn bộ Thiên Diễn đại lục, Luyện Dược sư cấp cao đều ở Cửu Đỉnh thần quốc, nguyên nhân cũng là vì Cửu Đỉnh thần quốc có tài nguyên, có thể nói là tiền của dồi dào.

Mà ra khỏi Cửu Đỉnh thần quốc, cho dù ba đại thần quốc khác cũng không thể bồi dưỡng được Luyện Dược sư cho thuê, một là tiêu hao tài nguyên quá lớn, mất nhiều hơn được, thứ hai là cũng không đủ kế thừa Luyện Dược sư.

Mà Lâm Minh, Luyện Dược thuật hắn muốn học tập, so với Luyện Dược tông sư ở Cửu Đỉnh thần quốc còn cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu nói Cửu Đỉnh thần quốc bồi dưỡng một Luyện Dược tông sư cần hao phí một trăm cân Mộc Linh ngọc, như vậy Lâm Minh tự học Luyện Dược thuật có thể phải hao phí mấy ngàn cân Mộc Linh ngọc, mà đây còn là do Lâm Minh kế thừa rất nhiều kinh nghiệm và kỹ xảo của vị Luyện Dược sư Thần Vực.

Hắn phải luyện chế thánh dược để đủ mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, tài liệu dùng đều là thiên tài địa bảo cấp cỡ Huyền Kim thần quả, yêu cầu Mộc Linh ngọc, chẳng những phải có số lượng lớn, hơn nữa hơn nữa phải có chất lượng. Trong trí nhớ của vị đại năng Thần Vực, một ít linh dược đỉnh cấp thường xuyên phải dùng cực phẩm Mộc Linh ngọc mấy trăm vạn năm, đến hơn một ngàn vạn năm.

Những cái này đã vượt qua phạm trù lý giải của Luyện Dược sư ở Cửu Đỉnh thần quốc.

Một tháng sau, đoàn người Lâm Minh trải qua Truyền Tống trận lớn có nhỏ có, rốt cuộc đi tới khu vực trung ương Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh từ Linh chu nhìn xuống dưới, chứng kiến tất cả đều là một mảnh sa mạc hoang vắng.

- Gần nơi này có bốn đại thần quốc?

Lâm Minh có chút ngạc nhiên hỏi, vốn ở trong tưởng tượng của hắn, bốn đại thần quốc sẽ vô cùng phồn hoa, là thánh địa tu luyện của võ giả, nhưng trước mắt, bọn họ đã bay vài ngày trên sa mạc, trừ sa mạc ra thì vẫn là sa mạc.

- Ha ha, đúng vậy, nơi này đã gần tới Cửu Đỉnh thần quốc.

Lý Dật Phong đoán được suy nghĩ của Lâm Minh, nói:

- Không nên coi khinh phiến hoang mạc dưới chân ngươi, nơi này tên là Mao châu, qua phía tây một chút chính là tây bắc đại mạc, cũng chính là địa bàn của Vương thất, Mao châu là nơi ngư long hỗn tạp, đạo phỉ ở khắp nơi, nguyên nhân cũng chính là do nơi này có sản sinh ra Mộc Linh ngọc, hơn nữa không bị Cửu Đỉnh thần quốc quản hạt.

- Thì ra là thế!

Lâm Minh tỉnh ngộ, sa mạc dưới chân bọn họ mấy chục vạn, trên trăm vạn năm trước rất có thể là rừng rậm tươi tốt, trong đó nguyên khí phong phú, thiên tài địa bảo thừa thãi, sau đó do địa chất thay đổi, linh mạch tiêu vong, rừng rậm hóa thành sa mạc, sau đó linh thảo bị chôn vùi xuống đất, trải qua bao nhiêu năm tháng cho nên mới sản sinh ra Mộc Linh ngọc.

Lý Dật Phong nhớ tới một ít chuyện cũ, cảm khái nói:

- Lúc trước chỉ vì phiến sa mạc này mà đã xảy ra vô số chiến tranh, chảy không biết bao nhiêu máu, cuối cùng cũng không ai độc chiếm được, cho nên nó mới trở thành một nơi tự do, nơi này các thế lực lớn chiếm cứ, hơn nữa có rất nhiều địa điểm giao dịch Mộc Linh ngọc, các loại Mộc Linh ngọc điêu khắc cổ, vật phẩm trang sức cổ, cần gì đều có, những thứ này đổi ra ngoài, đó là một số lớn Nguyên Linh thạch nha!

Mộc Linh ngọc chạm khắc, vật phẩm trang sức bình thường ít nhất phải có lịch sử mấy ngàn năm, hơn nữa phải xuất phát từ danh sư điêu khắc làm ra mới khiến cho Lý Dật Phong gọi cái gì là điêu khắc cổ, trang sức cổ. Đối với mấy thứ này, trong mảnh nhỏ linh hồn vị Luyện Dược sư Thần Vực kia có rất nhiều trí nhớ liên quan, trên thực tế Luyện Dược sư Thần Vực đều là một đại sư điêu khắc, chạm khắc loại Mộc Linh ngọc này là rèn luyện sự chăm chú của Luyện Dược sư, một bộ phận còn là tinh luyện linh hồn.

Vị Luyện Dược sư Thần Vực kia cũng tự mình cất chứa rất nhiều tượng điêu khắc, trang sức cổ, đương nhiên những trân phẩm kia, thường thường ít nhất cũng phải có lịch sử sáu, bảy vạn năm, có thậm chí có mười mấy vạn năm, mấy chục vạn năm, xa xa không phải điêu khắc cổ, trang sức cổ ở Thiên Diễn đại lục có thể so sánh với.

- Lâm huynh, hôm nay ta mang ngươi đi một chỗ, đó là một nơi tốt nha, bên trong rất nhiều thứ tốt, ta mang ngươi đi mở mang kiến thức!

Nhắc tới nơi kia, Lý Dật Phong rõ ràng hưng phấn hẳn lên.

- Được!

Lâm Minh bây giờ cần gấp Mộc Linh ngọc, nơi như vậy, đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

- Đúng rồi, đừng nên nói cho Mộ Dung nha, hai người chúng ta cùng đi, Mộ Dung kia phiền muốn chết.

Lý Dật Phong hơi hối thúc, bình thường võ giả xưng hô với nhau đều là huynh huynh ta ta khách sáo, mà Lý Dật Phong dường như thật sự coi Lâm Minh như là huynh đệ mình.

Một ngày sau, Linh chu của Lý Dật Phong dừng lại ở một trấn nhỏ trong sa mạc, do một tháng liên tục không nghỉ ngơi tốt, hôm nay ngủ ngonđêm, sau đó tìm một cơ hội lánh mặt Mộ Dung, dẫn theo Lâm Minh và Thanh Nhi vào trong trấn đi qua bảy tám cái ngã rẽ, cuối cùng tới một căn nhà đá không mấy bắt mắt.

Nhìn từ bên ngoài, căn nhà đá này ngay cả một cái chiêu bài quảng cáo cũng không có, ở trong bình phong chỉ viết bốn chữ, Bạch Long Ngọc Hành.

Sau khi đi vào nhà đá, Lâm Minh mới thấy trong này có động thiên khác, không gian bên trong so với hắn tưởng tượng thì lớn hơn rất nhiều, chỉ là trang hoàng đơn sơ một chút, vật dụng bên trong thô ráp kinh khủng, nhìn qua cứ như tùy tiện tìm một khối đá lớn trên sa mạc, tùy tiện cắt xẻ thành bàn ghế đá, ngay cả mài cũng không mài.

Mà ở trên bàn đá bên phòng có bày một ít dụng cụ uống trà, để làm nơi cho khách nhân mệt mỏi nghỉ ngơi. Mà một bên khác, lại có từng dãy giá gỗ tím, trên giá gỗ có bày các loại tượng ngọc, trang sức ngọc, có lớn có nhỏ, lớn thì cao một xích, nhỏ thì chỉ bằng cái nhẫn, đủ các chủng loại, màu sắc sặc sỡ.

Trước giá, có một nam nhân trung niên đầu đội mũ da tím, nam nhân dáng người cường tráng, khuôn mặt có một vết sẹo, mặc phục sức không biết làm từ da loại hung thú nào, cổ áo trễ xuống, mở ra, tay áo so với tay còn dài hơn non nửa xích, trên quần áo có nút thắt bằng kim loại, nhìn qua rất nặng, mỗi một cái đều to bằng cỡ nắm tay.

Loại phục sức này biểu lộ ra vẻ dã man thô lỗ, cách ăn mặc này vô cùng tương xứng với hoang mạc này.

Nhìn thấy Lý Dật Phong tiến vào, hán tử mặt sẹo kia lập tức cười đi tới đón:

- Lý công tử! Chẳng trách hôm nay ta thấy chim khách kêu trước cửa, thì ra có khách quý tới thăm.

Hán tử mặt sẹo nhìn qua cẩu thả nhưng mà khi nói chuyện lại rất ngọt, làm người ta vô cùng hưởng thụ:

- Lần này Lý công tử chuẩn bị mua gì vậy? Chỗ chúng ta mới khai quật được một vòng tay cổ, Lý công tử muốn xem một chút hay không?

Hán tử mặt sẹo ân cần giới thiệu đạo, Lý Dật Phong mắt sáng lên, quả nhiên thấy hứng thú:

- Tốt, tới nhìn xem.

Lý Dật Phong vừa dứt lời, bên ngoài căn nhà đá tím, lại có một đoàn người tiến vào, cầm đầu là một nam nhân áo bào hình rắn màu vàng, tay hai viên bi tròn xanh biếc, không ngừng nặn nặn.

Hai viên bi tròn này, không ngờ lại chế thành từ Mộc Linh ngọc.

- Đây không phải Lý đại công tử sao? Ha ha, không nghĩ tới ở Bạch Long Ngọc Hành gặp được ngươi, thật là xảo hợp, thế nào, hôm nay Lý công tử lại ngứa tay, muốn mua một ít đồ vật sao?

Nam nhân hoàng mãng áo bào cười như không cười nói, nhìn trang phục và đạo cụ người này xem ra xuất thân từ thế lực lớn.

Lý Dật Phong nhìn thấy người tới, khẽ nhíu mày, hiển nhiên rất không thích nam nhân hoàng mãng áo bào này.

Chương 763: Con đường phát tài

Nam nhân hoàng mãng áo bào này là con trai của Thiết Mộc thân vương của Đại Dã thần quốc, Chu Khôn, từng là người cạnh tranh chức vị thân vương thế tử của Thiết Mộc thân vương.

Ở trong thần quốc, lựa chọn thân vương thế tử khác với ở chỗ phàm nhân. Ở phàm nhân là chọn con cả làm thế tử, mà ở bốn đại thần quốc, ai thiên phú cao thì người đó làm thế tử.

Chu Khôn vài năm trước đúng là có chút nổi bật, nhưng sau này cạnh tranh chức thế tử vẫn bị thua trong tay tứ đệ mình, mấy năm nay hắn đã điệu thấp hơn nhiều, ít xuất hiện trước mặt công chúng hơn.

Luận thân phận địa vị, Chu Khôn tự nhiên kém không ít Lý Phong, tuy nói thực lực Đại Dã thần quốc mạnh hơn rất nhiều so với Thất Tinh thần quốc, nhưng Chu Khôn chỉ là công tử ngay cả một chức vị thân vương cũng không kế thừa được, mà Lý Dật Phong lại là hoàng tử Thất Tinh thần quốc, đương nhiên tôn quý hơn Chu Khôn rất nhiều.

Tuy rằng thân phận không bằng Lý Dật Phong, nhưng Chu Khôn lại hoàn toàn không có chút cung kính với Lý Dật Phong, hai người lúc còn trẻ đã biết nhau, sau lại cùng vào trong một cái bí cảnh, vì một phần cơ duyên mà động tay, mâu thuẫn lúc đó vẫn kéo dài cho tới bây giờ.

Chu Khôn cũng thích sưu tầm những Mộc Linh ngọc điêu khắc này, hắn cũng thường đến Bạch Long Ngọc Hành, ở trong này đụng phải Lý Dật Phong thì cũng là chuyện rất bình thường.

- Hắc hắc Lý huynh, sao lại không thấy hoàng phi tương lai, Mộ Dung công tử của ngươi đâu? Ta nghe nói Mộ Dung công tử quản ngươi rất nghiêm mà, lần này ngươi tới được Bạch Long Ngọc Hành, chỉ sợ trở về sẽ bị Mộ Dung công tử cáo trạng chứ, không biết Lý huynh sẽ bị phạt diện bích bao lâu nha?

Lâm Minh nghe Chu Khôn nói vậy, thế mới biết Mộ Dung cô nương nữ giả nam trang kia lại là vợ tương lai của Lý Dật Phong, mà Chu Khôn cố ý nhấn mạnh hai chữ công tử, hiển nhiên là đang trêu chọc cách ăn mặc quái dị của vợ tương lai Lý Dật Phong.

Chu Khôn vừa mới dứt lời, Thanh Nhi bên cạnh Lý Dật Phong liền nổi giận:

- Chu Khôn, hôm nay ngươi uống lộn thuốc rồi hả, ta thấy ngươi từ khi cạnh tranh thế tử thất bại thì như chó điên rồi, gặp người liền cắn, Mộ Dung tỷ tỷ nhà ta đi đâu thì mắc mớ gì tới ngươi!

Thanh Nhi vốn có tính điêu ngoa, nhưng mà ở trước mặt Lý Dật Phong lại là gái ngoan, xuất môn ra ngoài chưa bao giờ chịu thiệt, mở miệng là nói độc địa hơn.

Chu Khôn vốn còn muốn nói gì, lại bị Thanh Nhi trực tiếp nói cho nuốt trở về, thường nói mắng chửi người không nên mắng chỗ yếu, Thanh Nhi vừa nói là chạm tới chỗ đau của Chu Khôn, cạnh tranh thế tử thất bại đúng là khiến hắn suy sụp rất nhiều.

Chu Khôn sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì, cũng không phải hắn sợ Thanh Nhi, chỉ là lười so đo cùng một nha đầu, nếu thật sự mắng chửi, Thanh Nhi đương nhiên sẽ không sao mà mình có thể mất hết mặt mũi.

Đúng lúc này, hắn tử mặt sẹo đi lên hòa giải:

- Các vị công tử, tiểu thư bớt giận, mọi người đều là nhân vật thượng lưu trong bốn đại thần quốc, nhường một bước, trời cao biển rộng à!

Hán tử mặt sẹo cười ha ha, hắn chọn thời cơ khuyên can cũng vô cùng đúng lúc, hai ba khách nhân nếu cạnh tranh, đồ vật hắn bán ra lại càng nâng được giá cao, nhưng nếu xé rách mặt, như vậy thì không tốt.

- Được, mặt sẹo, ngươi không phải nói vừa mới có hàng mới sao, nhanh mang tới cho chúng ta nhìn xem.

Chu Khôn phất tay áo, có chút không kiên nhẫn nói, vừa rồi Thanh Nhi nói vậy khiến trong lòng hắn rất không thoải mái.

- Được rồi! Các vị công tử tiểu thư bên này mời!

Hán tử mặt sẹo đều cung kính với Lý Dật Phong và Chu Khôn, lại không chú ý tới Lâm Minh và tùy tùng Chu Khôn, hiển nhiên hắn cũng coi Lâm Minh trở thành tùy tung của Lý Dật Phong.

- Các vị tùy tiện xem, nhìn trúng thì nhớ mã số, ngọc giản sẽ có giá cả tương ứng.

Nam nhân mặt sẹo nói xong quơ quơ ngọc giản trong tay, ở trong ngọc giản giá cả cũng đã được định, không giống người mua hỏi người bán lời nói, hoặc là trực tiếp cấp cho cái giá trên trời, chỉ có người mua chân chính tới đây, người bán mới cấp ngọc giản giá bán cho, đưa cho khách nhân tham khảo.

- Lâm huynh đệ, ta và ngươi tới xem đi, tuy nhiên những thứ kia hơn phân nửa là giả, ngươi tốt nhất chỉ xem chứ đừng mua, đỡ phải chịu thiệt.

- Giả?

Lâm Minh ngạc nhiên.

- Đúng vậy, đây là ngọc làm giả kín đáo, ngọc tốt một chút thì bảy giả ba thật, thường thì đều là chín giả một thật, nếu như ở hàng bên ngoài vỉa hè, bất cứ quầy nào cũng có một vài cái, nếu muốn mua bảo thật, chỉ có thể đi tới phòng đấu giá lớn, tuy nhiên giá cả ở phòng đấu giá lớn có thể đắt hơn nơi này.

Như vậy... Lâm Minh không biết nói sao, không nghĩ tới Thiên Diễn đại lục và Thần Vực không ở cùng một vị diện, nhưng mà quy tắc lại giống nhau kinh người, ở Thần Vực, những Mộc Linh ngọc chạm khắc này phần lớn cũng là hàng giả, ở phòng đấu giá thật ra có thể mua được hàng thật, nhưng mà giá cả rất cao, cho nên rất nhiều người vẫn nguyện ý tới của hàng nhỏ mua, kết quả là liên tiếp chịu thiệt.

Quy củ Ngọc Hành là mua bán, ngươi tình ta nguyện, nhìn lầm thì phải tự trách bản thân ngươi.

Lý Dật Phong nói tới đây thở dài, lắc đầu nói:

- Những đồ cổ này thường xuyên được bán với cái giá trên trời, lợi nhuận rất cao, kỳ thật vật liệu dùng phỏng chế những phế phẩm kia giá trị cũng xa xỉ, nhìn không ra cũng chỉ tại mắt mình vụng về, trước đó ta mua một bình phong Mộc Linh ngọc, tưởng là tác phẩm của đại sư Tuyên Quýnh hai vạn năm trước, kết quả bị lừa gạt, bởi vì chuyện này, ta bị phạt diện bích hơn một năm, cho nên tên Chu Khôn kia mới dùng chuyện diện bích lấy ra xem thường ta.

Lý Dật Phong vừa nói, vừa dùng cảm giác tra xét những Mộc Linh ngọc chạm khắc này, Mộc Linh ngọc có đặc tính là che chắn cảm giác, cho dù đại năng Thần Hải cảm giác, cũng đừng mơ tưởng tiến vào được Mộc Linh ngọc nửa phần.

Lý Dật Phong phóng cảm giác ra, luồn lách bên ngoài bề mặt ngọc, hắn điều tra những hoa văn bên ngoài, điều tra mức độ sáng bóng để phán đoán phẩm chất và số năm của Mộc Linh ngọc, ngoài ra còn muốn giám định và thưởng thức kỹ nghệ chạm trổ, tranh vẽ, mỗi một đại sư đều có phong cách của mình, tuy nhiên sau này cũng không thiếu cao thủ bắt chước, cho nên muốn phân biệt thật giả cũng không dễ dàng.

Lý Dật Phong chơi Mộc Linh ngọc chạm khắc nhiều như vậy cho nên có không ít kinh nghiệm và tâm đắc, hắn vừa đi cùng Lâm Minh vừa giảng giải:

- Sau khi Mộc Linh ngọc chạm khắc làm ra, hàng năm hấp thu Mộc hệ nguyên khí trong thiên địa, sẽ hình thành những hoa văn nhỏ như lông trâu, không nhìn kỹ rất khó nhìn ra, những hoa văn này từ mức độ nào đó có thể phán đoán ra số năm Mộc Linh ngọc. Những người này bình thường đều là võ giả Mộc hệ, bọn họ có thể dùng năng lượng trong cơ thể mình, tạo thành hoa văn nhỏ như lông trâu trên mặt ngọc, không phải cao thủ thì căn bản không nhận ra, chẳng hạn như con rồng phía trước, ta tới đây nhìn vài lần rồi, vẫn nhìn không chính xác...

Lý Dật Phong nói như vậy, cảm thấy phẫn nộ bỏ con rồng điêu khắc trở về chỗ cũ. Lâm Minh nhìn thấy bộ dáng không cam tâm của Lý Dật Phong, không kìm nổi hỏi, con rồng này Nguyên Linh thạch?

- Ba ngàn ba trăm!

Lý Dật Phong nhẹ thở một hơi, giá cả như vậy cho dù Lý Dật Phong cũng gánh nổi thì cũng chịu đau.

- Đắt như vậy?

Lâm Minh nuốt một ngụm nước miếng, lúc trước sau khi Huyễn Vô Cực chết cũng chỉ lưu lại sáu ngàn khối Chân Nguyên thạch cực phẩm, cộng thêm các bảo vật khác, toàn bộ đổi thành Chân Nguyên thạch cực phẩm, cũng chỉ khoảng hai đến ba vạn, nếu dùng để mua con rồng này thì cũng chỉ mua sáu, bảy con đã táng gia bại sản.

Đây còn là tài phú của kẻ cầm quyền tông môn ngũ phẩm nha.

Nam Thiên Vực với so với bốn đại thần quốc, quả nhiên giống như thâm sơn cùng cốc.

Lâm Minh nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên hiện ra một ý tưởng, hỏi Lý Dật Phong:

- Nếu như đi phòng đấu giá thì sao? Rồng điêu khắc này nếu như là thật, có thể bán được bao nhiêu?

- Ít nhất nhiêu đây!

Lý Dật Phong vươn năm ngón tay.

- Năm ngàn?

- Đúng vậy! Đổi tay thì đã kiếm một ngàn bảy trăm, khấu trừ các loại thuế phí của phòng đấu giá còn lại gần một ngàn, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể xem chuẩn nó.

Thì ra là thế, Nguyên Linh thạch dễ kiếm như vậy.

Lâm Minh sáng mắt lên, thì ra kỹ xảo phân biệt và kỹ thuật điêu khắc trong trí nhớ của vị đại năng Thần Vực bị mình bỏ qua, thì ra lại có tác dụng lớn như vậy, vừa lúc có thể giải quyết vấn đề Nguyên Linh thạch của mình.

Nếu có thể liên tục mua giá thấp, bán được giá cao, vậy hắn không cần tiêu tốn thời gian đi tìm kiếm Mộc Linh ngọc nữa.

Lâm Minh lúc này điều tra trí nhớ của vị Luyện Dược sư lúc trước, bắt đầu tìm hiểu phân biệt.

Trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn cũng không phải là tri thức trên sách vở. Tri thức văn tự cho dù có xem nhiều hơn nữa nhưng nếu không có tính thực tiễn thì vẫn không tốt.

Nhưng mà trí nhớ trong mảnh nhỏ linh hồn có rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn, đó là kinh nghiệm phân biệt thực tiễn mà Luyện Dược sư Thần Vực trải qua trên vạn năm, phân biệt vô số đồ vật mà tích lũy được, chỉ cần hoàn toàn xem chúng hiểu hết, trình độ phân biệt của Lâm Minh cũng tăng tiến vùn vụt.

Cho dù chỉ đạt tới bốn, năm thành tiêu chuẩn của vị Luyện Dược sư Thần Vực kia cũng đủ ứng phó rồi, dù sao Mộc Linh ngọc chạm khắc trên Thiên Diễn đại lục lâu nhất cũng không vượt qua bảy, tám vạn năm, bởi vì sau hạo kiếp, lịch sử văn minh võ đạo Thiên Diễn đại lục mới chỉ hưng thịnh được bảy, tám vạn năm mà thôi.

Lý Dật Phong liên tiếp nhìn ba, bốn món tiếp theo, xem mỗi một cái đều mất non nửa canh giờ.

Nhìn lâu như vậy, Lý Dật Phong một kiện cũng chưa mua, lão bản mặt thẹo cũng không cấp bách, đối võ giả mà nói, vài cái canh giờ cũng chỉ là thời gian ngồi một lần mà thôi, căn bản không coi là gì.

Mà ở bên cạnh Lý Dật Phong, Lâm Minh lại nhắm mắt nhập định, thoạt nhìn như ngồi xuống, kỳ thật đang dùng tốc độ thật nhanh dung hợp trí nhớ phân biệt Mộc Linh ngọc chạm khắc của vị Luyện Dược Thần Vực, con đường phát tài này hắn tuyệt không buông tha, tu luyện Luyện Dược thuật chẳng những cần Mộc Linh ngọc, còn cần các loại dược liệu quý báu, mà những thứ hắn cướp đoạt được từ Nam Hải Ma Vực và Âm Dương huyền cung thì xa xa không đủ.

- Ta nói mặt sẹo huynh, lấy hàng hóa mới ra đi, mấy thứ hàng này của ngươi, vừa thấy đã biết vật mới phỏng chế rồi, hoặc là mấy cái thứ nhiều năm để ở trong này mà vẫn chưa có người mua, có cái gì đó mới hay không, nhanh lấy ra cho ta mở rộng tầm mắt.

Trong tay mặt thẹo đều là đám đạo phỉ, thứ lấy được đều thu được với giá thấp, bán giá này tự nhiên chiếm tiện nghi. Bình thường thứ tốt mang lên đều bị người mua đi. Chỉ có những người không phân biệt ra, mới mang những thứ không bán được nhiều năm ra.

Cho nên Lý Dật Phong mới bảo mặt sẹo lấy hàng mới ra.

- Hắc hắc, có, chỗ ta còn có một vòng tay mới khai quật, còn có vài món bồi táng ở cổ mộ đế giả!

Mặt thẹo vốn chỉ muốn đem những thứ này ra, để Lý Dật Phong trước xem một hồi lâu những hàng hóa đã nhiều năm kia có mất hết tính nhẫn nại, sau đó nhìn hàng hóa mới sẽ bán được giá cao, đây là một thủ đoạn nhỏ của doanh nhân.

Nghe mặt sẹo nói vậy, Chu Khôn cũng cảm thấy hứng thú, cười ha ha đi tới chỗ mặt sẹo:

- Cái gì vậy, cho Chu mỗ cũng mở rộng tầm mắt với.

Chương 764: Vòng ngọc cổ

Lý Dật Phong nhìn thấy Chu Khôn cũng trơ tráo sấn tới, cũng lơ đễnh, dù sao mua đồ ở trong này cần phải xem bản sự, có dám mua hay không, dám ra cái giá gì, toàn bộ phải dựa vào nhãn lực và quyết đoán của mình.

Lúc đầu Lý Dật mê Mộc Linh ngọc chạm khắc, cũng mua phải không ít đồ dỏ, thậm chí còn mua qua hàng giả.

Ở trong Mộc Linh ngọc chạm khắc, đồ dỏm và hàng giả là hai khái niệm khác nhau. Đồ dỏm là đồ mới bắt chước đồ cũ, cũng dùng tài liệu là Mộc Linh ngọc.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Nhưng hàng giả lại khác, đó căn bản không phải là Mộc Linh ngọc, mà là Mộc hệ Nguyên Linh thạch đã được võ giả Mộc hệ cảnh giới Toàn Đan, thậm chí cảnh giới Mệnh Vẫn dùng năng lượng trong cơ thể cải tạo, lại dung nhập vào đó một ít Mộc Linh ngọc làm đồ giả.

Cao thủ làm được giả Mộc Linh ngọc hoàn toàn có thể dùng giả tráo thật, đừng nói là tay mới nhập môn, cho dù trà trộn hàng vào, để trước mặt bốn năm lão nhân cũng rất dễ bị lật thuyền trong mương.

Quy củ ở Ngọc Hành xem được thật giả là quy tắc ngầm, nhưng chuyện chính phẩm được bán ở cửa hàng có chiêu bài mà bị khách nhân trả lại thì phải bồi thường gấp mười lần.

Bởi vì đó không phải bán ngọc, bán hàng giả không thể được được gọi là Ngọc Hành.

Lý Dật Phong không biết mất bao nhiêu học phí, lúc này mới chạm được vào một chút môn đạo phân biệt, từ lúc đầu phân biệt rất mệt, đến bây giờ thì hơi mệt, tương lai có lẽ có thể kiếm nhỏ, tiếp đó lại kiếm lớn.

Đương nhiên, Lý Dật Phong chơi cái này không phải vì kiếm tiền, mà thuần túy chỉ là đam mê, cái này giống phàm nhân yêu hoàng kim, yêu bảo thạch, ở bốn đại thần quốc, có rất nhiều võ giả thích Mộc Linh ngọc, trong đó võ giả nữ nhiều hơn, có một phần là dùng Mộc Linh ngọc làm trang sức, chẳng những có thể tạo được hiệu quả tấm bổ linh hồn, hơn nữa mang theo ra ngoài cũng càng thêm rực rỡ, là xa xỉ phẩm các thiên kim vương hầu đại thần quốc thích dùng.

- Mấy vị xem lâu như vậy chắc là đã khát, uống trước trà đi.

Nam nhân mặt sẹo vỗ vỗ tay, hai nữ nhân mỹ mạo che một tầng lụa mỏng, dáng người yểu điệu bưng trà lên, bình trà và chén trà. Thời điểm đặt trà xuống, hai nữ tử còn ném cho Lý Dật Phong và Chu Khôn một cái mị nhãn, trong hai tấm lụa mỏng khoác trên người các nàng, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy hai điểm đỏ sẫm trên ngực các nàng.

Chu Khôn ha ha cười một tay chụp lên ngực hai nàng một cái, mà Lý Dật Phong dưới ánh mắt như muốn bạo phát của Thanh Nhi đương nhiên phải giữ quy củ.

- Hồ ly tinh!

Lúc hai nữ tử vừa đi, Thanh Nhi bất mãn nói. Hai nữ tử vốn là võ giả, tai rất thính, tuy nhiên họ nghe được cũng làm ngơ, chỉ cười khúc khích. Lại liếc nhìn Thanh Nhi một cái, có ý khiêu khích.

Phong cách đại mạc này chính là như thế, nam nhân thô lỗ, nữ nhân cởi mở, phong tục ẩm thực cũng khác với những chỗ khác. Chẳng hạn như bình trà trước mặt này, nói là trà, kỳ thật có chút giống canh, bên trong bỏ thêm bơ và một ít thịt bằm hung thú, cộng thêm các loại gia vị và lá trà mà pha thành.

Lâm Minh uống một ngụm chỉ cảm thấy vô cùng tanh nồng, mùi thơm trong lá trà bị vị tanh nồng lấn át, căn bản không nhận ra. Tiếp tục uống ngụm thứ hai xuống, nhưng cũng không phải khó uống.

Một bên Lý Dật Phong nhìn không ngừng cười ha ha, hiển nhiên hắn biết hương vị trà này, một ngụm cũng chưa uống.

Nhưng Chu Khôn lại rất khoái uống, điều này khiến cho Lâm Minh rất không biết nói gì, đúng là khẩu vị thật tốt nha.

- Tốt lắm, ta hãy chính thức bắt đầu đi.

Nam nhân mặt sẹo nhìn chén trà Chu Khôn uống cạn lại vỗ vỗ tay. Hai cô gái mỹ mạo lúc trước lại trở lại, khiến Thanh Nhi nhe răng trợn mắt.

Hai thiếu nữ tay bưng một cái khay, bên trên có đậy khăn hồng.

Nhấc cái khăn bằng lụa khay thứ nhất ra, bên trong có một cây tẩu xanh biếc. Có vỏ giả thích hút thuốc, đường nhiên hút không phải hút thuốc bình thường, mà là loại thuốc được lên men từ linh thực, cho ra một loại khói đặc biệt, có loại thuốc tốt nhất phải tốn vài khối Nguyên Linh thạch mới mua được.

Hít loại khói thuốc này, tự nhiên phải có một cây tẩu thật tốt, cái tẩu Mộc Linh ngọc bản thân đã có nhiều năng lượng Mộc hệ, hòa vào trong khói thuốc lại có vị mát, hút nhiều lại có hiệu quả dưỡng thần.

- Mộc Linh ngọc tẩu năm ngàn năm trước, chế tác tinh tế, một ngàn hai trăm Nguyên Linh thạch, vật này ta sẽ không nói nhiều, hai vị tự mình xem đi.

Mặt thẹo nói xong đưa cái tẩu Mộc Linh ngọc này ra, Lâm Minh xem không phải là cái tẩu chế tạo bao nhiêu năm, mà là cái tẩu được dùng bao nhiêu năm.

Từ hoa văn ẩn chứa trong Mộc Linh ngọc, dao động năng lượng Mộc hệ phát ra và một số phương diện khác phán đoán.

- Mộc Linh ngọc mười ba, mười bốn vạn năm cửu phẩm, xem như phẩm chất kém.

Mộc Linh ngọc được phân ra theo số năm, số năm càng lâu giá trị càng cao, ngoài ra, bản thân Mộc Linh ngọc còn có đẳng cấp, đẳng cấp còn cao hơn số năm của Mộc Linh ngọc.

Chẳng hạn như, Mộc Linh ngọc hình thành do Ma Tâm Hoa chôn sâu trong lòng đất so với Mộc Linh ngọc vạn năm Phạm Thiên Long Căn hình thành thì thấp hơn vài cấp, mà Mộc Linh ngọc do Phạm Thiên Long Căn lại thấp hơn Mộc Linh ngọc do Huyền Kim thần quả hình thành lại thấp hơn.

Bản thân linh thực hình thành Mộc Linh ngọc mới là nhân tố quan trọng nhất ảnh hưởng tới phẩm chất của nó.

Sau khi nhìn ra phẩm chất của Mộc Linh ngọc, Lâm Minh lại bắt đầu phán đoán số năm của cái tẩu này, tẩu thuốc phát ra ánh sáng ôn nhuận, phát ra một chút ánh sáng xanh rất mờ nhìn qua như huỳnh thạch, đây là lượng nhỏ kim loại tạp chất ẩn chứa bên trong Mộc Linh ngọc trải qua hơn ngàn năm tạo thành độ sáng bóng đặc thù.

Chỉ bằng điểm này, cộng thêm năng lượng tinh thuần bản thân Mộc Linh ngọc, Lâm Minh xác định cái tẩu thuốc này có lịch sử bốn, năm ngàn năm, mặt thẹo nói đúng.

Đại khái một khắc, Lý Dật Phong và Chu Khôn nối tiếp ngừng xem.

- Cái tẩu này, ta muốn!

Chu Khôn nói.

Lý Dật Phong do dự một chút, cũng không mở miệng, nếu hắn mở miệng thì sẽ bị tăng giá.

Cái tẩu trước mắt này tuy rằng bảy thành là giống đồ thật, tuy nhiên bỏ tới phòng đấu giá thì đấu giá nhiều nhất cũng chỉ được ngàn bảy, ngàn tám Nguyên Linh thạch, khấu trừ thuế và phí, còn lại một ngàn năm trăm thì đã không tồi rồi, giá chênh lệch hai trăm Nguyên Linh thạch còn có chút phiêu lưu, thật sự không đáng đầu tư, hơn nữa hắn cũng không hút thuốc, cho nên không mấy hứng thú với cái tẩu này.

Nam nhân mặt thẹo dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Lý Dật Phong, nhìn thấy Lý Dật Phong không có ý ra giá, không khỏi có chút thất vọng, cái tẩu này hắn mua được chỉ mất tám trăm Nguyên Linh thạch, giờ bán lại kiếm lợi nhuận hơn sáu mươi phần trăm, kỳ thật cũng rất không tệ.

Đồ vật mua trong Bạch Long Ngọc Hành đều phải dùng tiền mặt mà giao dịch, Chu Khôn lúc này lấy ra một ngàn ba trăm Nguyên Linh thạch, mua đứt cái tẩu kia.

- Hắc hắc, kiện thứ nhất chỉ là món khai vị, kế tiếp là kiện thứ hai, đây chính là thứ tốt a, cam đoan các ngươi sẽ thích!

Mặt thẹo kéo chiếc vải đỏ che trên khay cô gái còn lại xuống, hiện ra một vòng ngọc màu đỏ thẫm.

- Đây là...

Lý Dật Phong hai mắt sáng ngời:

- Huyết Linh ngọc?

Chu Khôn cũng kích động, Huyết Linh ngọc là một loại Mộc Linh ngọc cực kỳ hiếm thấy.

Rất nhiều lúc, đỉnh cấp thiên tài địa bảo sẽ có hung thú thủ hộ, thánh thú, những hung thú này thường thường là bị nguyên khí nồng đậm của linh thực hấp dẫn, sau đó tới thủ hộ bên cạnh, chờ đợi sau khi nó thành thục một ngụm nuốt vào.

Nhưng có đôi khi sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đó chính là bản thân linh thực ẩn chứa năng lượng nguyên khí quá mạnh mẽ, sau khi hung thú thủ hộ nuốt linh thực vào không chịu nổi năng lượng nguyên khí tấn công, kết quả kinh mạch đứt từng khúc, nổ tan xác mà chết.

Sau đó, hung thú, còn có linh thực trong bụng nó bị chôn xuống đất, bình thường thì đẳng cấp loại hung thú này không thấp, năng lượng ẩn chứa trong hung thú và tinh huyết sẽ đều bị rót vào trong Mộc Linh ngọc, hình thành Huyết Linh ngọc cực kỳ hiếm thấy.

Loại Mộc Linh ngọc này, giá trị so với Mộc Linh ngọc bình thường cao hơn mười mấy lần thậm chí hai mươi mấy lần.

Nếu đây là một đôi vòng Huyết Linh ngọc, lại có lịch sử mấy ngàn năm thì giá cả sẽ không thể đo được.

Lý Dật Phong và Chu Khôn mỗi người cầm một cái vòng tay, nhanh chóng xem xét, hai người đều là hết sức chăm chú, là Mộc Linh ngọc cất giữ, hay càng thứ nào đó quý hiếm thì càng khiến bọn họ thêm hứng thú.

Ngay cả Thanh Nhi vốn đối với Mộc Linh ngọc không mấy hứng thú nhưng mà lần này đối với vòng ngọc Huyết Linh cũng tràn ngập hứng thú.

Lâm Minh ở một bên lẳng lặng quan sát, cảm giác tản ra ngoài, quan sát Huyết Linh ngọc kia thật lâu, màu ánh sáng hồng nhuận, tràn đầy năng lượng, phẩm chất ngọc thạch cũng cự cao, quả thật nhìn qua đúng là như Huyết Linh ngọc, nhưng Lâm Minh lại từ trên vòng tay này cảm nhận được tử khí nhàn nhạt.

- Tử khí?

Huyết Linh ngọc tuy rằng cũng là vật chết ngưng thành, nhưng mà trải qua thời gian mười mấy vạn năm, tử khí đã chậm rãi tiêu tán, trừ phi...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, quay sang Lý Dật Phong nói:

- Cho ta xem một chút.

Bình thường xem vật phải nhìn, cảm, hỏi, sờ, nghe, nghe thấy.

Nhìn tức là nhìn tận mắt, cảm chính là dùng cảm giác tra xét, hỏi là hỏi lai lịch, phán đoán lời chủ hàng thật hay giả, sờ là sờ thử cảm giác, nghe là nghe tiếng đánh, nghe thấy là nghe hương vị, Mộc Linh ngọc chân chính có cỗ hương thơm cỏ cây nhàn nhạt, cao thủ thậm chí có thể căn cứ theo loại hương vị này mà phán đoán ra số năm.

Lâm Minh chỉ dựa vào nhìn và cảm cũng không nói ra chính xác vòng này là thật hay giả.

Lý Dật Phong cẩn thận đem vòng ngọc Huyết Linh đưa cho Lâm Minh, kỳ thật thời điểm giám bảo bị người khác cắt ngang là một chuyện rất không thích, nhưng mà Lý Dật Phong không có bất kỳ ý kiến gì, cho dù hắn biết Lâm Minh không hiểu Mộc Linh ngọc chạm khắc, chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Lâm Minh vừa sờ vào vòng ngọc Huyết Linh, tiếp đó tai nghe, trong lòng đã phán đoán được đại khái, vòng ngọc cũng không bóng loáng, mà lại có cảm giác ma sát nhè nhẹ, cũng giống như Huyết Linh ngọc chân chính, chỉ là ngửi hương vị của nó, có một cỗ máu tanh cực nhạt, bị người chế tạo giả dùng thủ đoạn che giấu, nếu không phải trước đó có chuẩn bị thì không thể nhận ra.

Đây không phải Huyết Linh ngọc, mà là Thi ngọc, cái gọi là Thi ngọc là Mộc Linh ngọc táng phẩm bị chủ mộ ngậm trong miệng, hoặc là nuốt vào trong bụng, trải qua hơn vạn năm thấm nhuần máu tươi của võ giả mà hình thành.

Thi ngọc và Huyết Linh ngọc khác biệt ở chỗ, nếu như lại trải qua võ giả Âm Thi thuật và võ giả Mộc hệ nguyên khí liên thủ cải tạo, làm ra thành phẩm thì rất khó phân biệt Huyết Linh ngọc thật giả.

Loại thủ đoạn này rất hiếm thấy, bởi vì bản thân Thi ngọc cũng không nhiều, ngay cả đại sư giám định nếu không có chuẩn bị thì cũng đều bị gạt.

Trải qua khoảng một canh giờ xem xét, Lý Dật Phong buông vòng ngọc xuống, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, hắn có chín thành nắm chắc đây tuyệt đối là Huyết Linh ngọc là thật, mà bên kia Chu Khôn cũng xem xong, trong mắt hắn lóe lên vẻ kỳ dị, tuy rằng biểu tình mịt mờ, nhưng nhìn hắn chậm chạp không chịu buông vòng ngọc ra, cũng hơn phân nửa là động tâm với vòng ngọc này.

Chương 765: Đấu giá!

- Như thế nào, hai vị có hứng thú sao? Đây là thứ khai quật trong mộ của viễn cổ đại đế, ít nhất cũng có một vạn năm lịch sử!

Lão bản mặt thẹo thấy hai người động tâm, trong lòng vui mừng nói.

Khối ngọc này đúng là trân phẩm khai quật trong cổ mộ, nhưng đến cùng có phải là ở mộ đại đế hay không thì không biết được.

Lúc ấy lão bản mặt thẹo nhận được vòng ngọc từ trong tay người đào mộ kia, ngay cả hắn cũng không dám chắc chắn, cuối cùng mời đại trưởng lão của Bạch Long Ngọc Hành ra mặt giám định, cuối cùng xác định là Thi Đô ngọc một vạn năm trước, lấy giá tiền hai ngàn Nguyên Linh thạch để thu mua.

Phải biết rằng, Thi Đô ngọc cũng thuộc về ngọc trân phẩm, mặc dù không có trân quý bằng Huyết Linh Ngọc, nhưng là so với cổ ngọc điêu bình thường giá tiền cao hơn gấp đôi.

Thủ đoạn làm bộ cao minh hiếm thấy như thế, lão bản mặt thẹo hoàn toàn có tự tin.

- Bao nhiêu Nguyên Linh thạch?

Chu Khôn mở miệng hỏi.

- Một vạn hai!

Lão bản mặt thẹo phát ra giá tiền, hắn vừa lên tiếng chính là lợi nhuận gấp năm lần, nếu như một đôi vòng ngọc này thật sự là Huyết Linh Ngọc thì ở phòng đấu giá nếu như gặp được người mua thích Huyết Linh Ngọc, hoàn toàn có thể bán ra giá tiền hai vạn rưỡi đến ba vạn, lão bản mặt thẹo đã cho ra giá tiền rất thấp.

Nhưng là một vạn hai ngàn Nguyên Linh thạch, cho dù là Lý Dật Phong cùng Chu Khôn cũng phải suy nghĩ lo lắng, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Hai người không hẹn mà cùng trao đổi vòng ngọc trong tay, lại là giám định một phen, lần giám định này cũng kéo dài một canh giờ, thấy thế nào thì vòng tay cổ ngọc này cũng là chính phẩm không thể nghi ngờ.

Hoa văn lông trâu lưu lại phía trên vòng ngọc tuyệt đối là tích lũy qua năm tháng vạn năm, loại hoa văn này mặc dù có thể làm giả, nhưng không có biện pháp làm chu đáo như thế, hơn nữa màu sắc thay đổi dần khi hoa văn dung hợp cùng Mộc Linh ngọc ở chung một chỗ mà tạo thành vụ hoa dù là thủ pháp cao minh hơn nữa cũng làm không được.

Hai người luôn luôn trầm mặc, lão bản mặt thẹo tuyệt không gấp, hắn cười híp mắt đứng đợi, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang mịt mờ.

Từ đầu tới đuôi, hắn cũng không nói đây là Huyết Linh Ngọc, thật ra thì nói hay không cũng không quan hệ, quy tắc ngầm trong việc buôn bán ngọc chính là thật có giả, mua vào bán ra toàn bộ dựa theo tự nguyện, mua đồ dỏm chỉ đành oán chính mình ánh mắt không tốt, sau đó không thể truy cứu, trừ phi ngọc được bán là ngọc giả.

Lý Dật Phong cùng Chu Khôn mặc dù thân phận hiển quý, nhưng cũng phải tuân thủ quy tắc, hơn nữa Bạch Long Ngọc Hành có thể mở ra ở chỗ này, lại có nhiều con đường nhập hàng như vậy, tự nhiên cũng có thế lực phía sau của nó.

Lão bản mặt thẹo đối với mỗi khách nhân đều cúi đầu khom lưng, nhưng cũng không đại biểu hắn sợ phiền phức.

- Một vạn hai, ta muốn.

Sau khi trầm mặc ước chừng ba mươi phút thời gian, Lý Dật Phong liếm liếm đôi môi hơi có vẻ khô khốc, kiên định nói.

Hắn đã hoàn toàn xác nhận đây là vật từ một vạn năm trước, chẳng qua là hắn không nghĩ tới, đây không phải là Huyết Linh

Ngọc, mà là Thi Đô ngọc.

Thi Đô ngọc mặc dù cũng hết sức thưa thớt, nhưng loại vật này lại mang hàm ý không tốt, bình thường không có công chúa ngàn vàng nào lại nguyện ý mang theo một vật từ vạn năm trước ở trên thân thể người chết ở trên người mình, đây chính là nguyên nhân vì sao vòng ngọc Thi Đô ngọc khi ở phòng đấu giá nhiều nhất chỉ bán đi với giá tiền năm ngàn Nguyên Linh thạch.

Sau khi có người ra giá, ra giá nữa sẽ dễ dàng, Chu Khôn vươn ra một cái tay, nói:

- Ta thêm năm trăm, một vạn hai ngàn năm!

Hai người đấu giá, đó đương nhiên là cảnh tượng lão bản mặt thẹo nguyện ý muốn thấy nhất. Hắn không lưu dấu vết cười nói:

- Lý công tử, Chu công tử ra giá một vạn hai ngàn năm, người xem...

- Một vạn ba!

Lý Dật Phong lại thêm vào năm trăm. Thanh Nhi nghe được cũng sợ hết hồn hết vía.

- Công tử.

- Không có chuyện gì, ta có chín thành nắm chắc.

Mua bán ngọc dĩ nhiên phải có mạo hiểm, ngay cả những đại sư giám định kia đều có lúc lật thuyền trong mương, nếu như không dám mạo hiểm vậy dứt khoát đừng đi phòng đấu giá, nơi đó chẳng những đồ quý rất nhiều, hơn nữa cho dù mua đồ vật cả đời ở phòng đấu giá, cũng không cách nào trở thành giám định sư cổ ngọc điêu, chỉ có thể trở thành một kẻ yêu thích cùng cất giấu cổ ngọc điêu, đối với cổ ngọc vẫn là một chữ cũng không biết.

Chỉ có khó khăn gian khổ tìm kiếm ở trong chợ có chút ít đồ dỏm ngư long hỗn tạp này đi ra ngoài, mới có thể trở thành một cái nhân sĩ giới nghiệp chân chính.

- Một vạn ba ngàn năm trăm!

Chu Khôn cũng không cam chịu yếu thế, thật ra thì đối với hắn mà nói, lấy ra một số lớn Nguyên Linh thạch như vậy đã là cố hết sức.

- Một vạn tư!

Lý Dật Phong hô lên một câu này, đồng thời vang lên chân nguyên truyền âm của Lâm Minh bên tai, Lý Dật Phong nghe xong, thần sắc biến đổi.

Lâm Minh nói là:

- Ta cảm nhận được một tia tử khí vô cùng nhạt ở ngọc này, không biết Lý huynh có cảm tưởng giống nhau hay không?

- Tử khí?

Trong lòng Lý Dật Phong ngẩn ra, lại cẩn thận cảm thụ một phen, khẽ cau mày, mặc dù được Lâm Minh chỉ điểm, nhưng là đối với Thi Đô ngọc của Thiên môn, Lý Dật Phong cũng không có quá nhiều hiểu rõ, trong lúc nhất thời không có liên tưởng đến, phải nói, hắn căn bản là không có kiến thức qua Thi Đô ngọc, tự nhiên không nghĩ tới.

- Một vạn bốn ngàn năm trăm!

Lúc Chu Khôn hô lên cái giá tiền này, gân xanh trên trán cũng khe khẽ nhô ra, hắn sắp không chịu nổi, hắn mặc dù có năm sáu vạn Nguyên Linh thạch trong người, nhưng đây là tính cả những tài sản cố định khác, nói riêng về Nguyên Linh thạch, hắn cũng không có nhiều như vậy.

- Chu công tử ra giá một vạn bốn ngàn năm, không biết Lý công tử...

Lão bản mặt thẹo trên mặt cung kính, nhưng trong lòng lại hồi hộp, bán ra một đôi vòng tay này, hắn chính là đã kiếm tiền lớn, sau khi khấu trừ đưa cho thế lực sau lưng, phần rút ra cũng đủ để

Bạch Long Ngọc Hành bọn họ vận chuyển một hai năm.

Lý Dật Phong đang không biết có nên kêu giá nữa hay không, lúc này chân nguyên truyền âm của Lâm Minh lần nữa vang lên, hắn vốn cho rằng chỉ điểm một lần là có thể để cho Lý Dật Phong hiểu được, bây giờ nhìn lại cũng là mình đánh giá cao hắn.

- Lý huynh, Lâm mỗ đối với một đôi vòng ngọc này có loại cảm giác xấu, Lý huynh muốn mua thì kính xin thận trọng.

Cảm giác?

Lý Dật Phong hơi ngẩn ra, người có giác quan thứ sáu, đối với thứ hư vô mờ mịt gì đó Lý Dật Phong không thể nào tin được, nếu như là người bình thường nói ra hắn đã sớm coi là gió bên tai.

Tuy nhiên Lâm Minh không phải bình thường, kể từ khi Lý Dật phong nhận biết Lâm Minh, hắn cũng cảm giác Lâm Minh như một đoàn sương mù, làm cho người ta thủy chung nhìn không thấu.

Do dự một chút, Lý Dật Phong vẫn là đè xuống dục vọng ra giá trong lòng, thứ nhất là giá tiền một vạn năm quá cao, thứ hai là Lâm Minh khuyên bảo cũng làm cho hắn sinh ra dao động đối với phán đoán của mình.

Đồ chơi này nếu là thật sự hỏng trong tay, vậy thì bồi thường lớn.

- Lý công tử, ngài...

Lão bản mặt thẹo dùng ánh mắt nhìn mong đợi nhìn Lý Dật Phong, Chu Khôn cũng là khe khẽ khẩn trương nhìn về Lý Dật Phong, nếu như Lý Dật Phong tăng giá nữa, hắn thật sự có chút ít chịu không nổi.

Lý Dật Phong do dự một lúc lâu, rốt cuộc thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Ta không ra giá nữa!

Đối với người cất giấu cổ ngọc điêu mà nói, buông tha cho một ngọc điêu, ngọc sức mà chính mình nhìn trúng, cũng là cần quyết tâm cùng dũng khí rất lớn, Lý Dật Phong mặc dù cắn răng bỏ qua, nhưng nội tâm khó tránh khỏi có một tia không tha.

Lão bản mặt thẹo khe khẽ thất vọng, nếu như Lý Dật Phong tiếp tục tăng giá thì còn có thể bán được cao hơn.

Chu Khôn rốt cuộc thở dài ra một hơi, lòng bàn tay cũng khe khẽ thấy mồ hôi, nguy hiểm thật, nhiều hơn một chút nữa hắn sẽ không lấy ra được nhiều Nguyên Linh thạch như vậy.

- Như vậy... Chúc mừng Chu công tử nhận được vòng ngọc!

Lão bản mặt thẹo cười nói, cầm lấy vòng ngọc từ trong khay ngọc của cô gái xinh đẹp, để chúng vào trong hộp gỗ có tính chất đặc biệt, giao cho Chu Khôn, Chu Khôn cũng theo lời chi ra một vạn bốn ngàn năm trăm Nguyên Linh thạch.

Lý Dật Phong nhìn hai người hoàn thành giao dịch, cũng có chút hâm mộ ghen tị, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra một loại ý nghĩ, ta mới vừa rồi nếu là kiên trì tiếp tục vậy thì thật tốt.

Chu Khôn cho đến khi vòng ngọc tới tay, mới cười lên ha hả, mang theo nụ cười chiến thắng liếc mắt nhìn Lý Dật Phong một cái.

- Đa tạ Lý đại công tử khiêm nhường, Nguyên Linh thạch của Lý công tử hẳn là thiếu a, có phải lo lắng nam nhân bà trong nhà tố cáo hay không? Mười lăm vạn Nguyên Linh thạch, sách sách, nếu là thật sự tiêu tốn, đoán chừng phải diện bích một trăm năm mươi năm a, ha ha ha!

Trước khi giao dịch xong, Chu Khôn quả quyết không dám kích thích Lý Dật Phong như vậy, dù sao của cải nhà của hắn không bằng Lý Dật Phong, nếu là Lý Dật Phong giận, thua thiệt bảo đảm là mình.

Tuy nhiên, hiện tại đã không sao cả, đồ vật này đã tới tay, cho dù Lý Dật Phong nổi đóa cũng vô dụng.

Vốn là Lý Dật Phong không có mua được đồ vật mình thích đã có chút buồn bực, lại bị Chu Khôn khiêu khích, thì lại càng nén giận, bất quá hắn coi như tỉnh táo, châm chọc nói:

- Chu Khôn, ngươi trước tiên chớ đắc ý, đồ vật này thật giả còn không chính xác a, cẩn thận mất quần cũng không mặc nổi.

- Ha ha, thật giả ta nghĩ Lý huynh trong lòng hiểu rõ! Hơn nữa chúng ta chơi chuyến này đương nhiên phải mạo hiểm rất lớn, nếu như nhìn đúng chín thành còn không dám xuất thủ, dứt khoát về nhà ôm hài tử đi!

Chu Khôn cười lớn lên, châm chọc Lý Dật Phong một câu, Chu Khôn chơi ngọc điêu nhiều năm như vậy, cũng có thể phân biệt ra tám chín phần mười, nếu không hắn cũng không dám ra thủ bút lớn như vậy.

Lúc này lão bản mặt thẹo tức thời nói:

- Lý công tử, Chu công tử, tất cả mọi người xin bớt giận, tới Bạch Long Ngọc Hành ta cũng là khách nhân của ta, Lý công tử, mặc dù vòng ngọc không có mua được cũng không cần cấp bách, tệ điếm cũng không có thiếu những bảo bối khác, Lý công tử coi trọng cái khác, mua về cũng giống như vậy a.

Lão bản mặt thẹo mở cửa tiệm nhiều năm như vậy, am hiểu sâu đạo thương trường, hắn nhìn như khuyên can, thực ra là thừa dịp Lý Dật Phong nén giận đẩy mạnh tiêu thụ những sản phẩm khác, lúc này khách nhân dễ dàng vọng động nhất mà mua những vật khác.

Đúng lúc này, Chu Khôn tức thời nói:

- Lý huynh có tiền đúng là có, chính là bà nam nhân trong nhà quản rất nghiêm, có thể chưa chắc sẽ mua.

Chu Khôn mỉa mai một câu, để cho lão bản mặt thẹo hận không được khen một câu, hắn quả thực yêu chết Chu Khôn, thứ nhất đã mang đến cho hắn mười ba vạn Nguyên Linh thạch thu vào, hiện tại còn cổ động Lý Dật Phong mua những vật khác nữa.

Thanh Nhi lạnh lùng nói:

- Hừ, Mộ Dung tỷ tỷ nhà chúng ta quản công tử nhà chúng ta là bởi vì công tử nhà ta có tiền đồ, người nào giống như ngươi, cạnh tranh thế tử thất bại, ngay cả quản cũng đều vô dụng, không hơn một đống cứt trâu!

Miệng của Thanh Nhi không phải độc bình thường, không mắng chửi người thì thôi, một khi mắng chửi người sẽ đặc biệt nói rõ chỗ yếu, sau khi Chu Khôn nghe, mặt thoáng cái biến xanh.

Lý Dật Phong cười ha ha, hắn vốn cũng là người rộng rãi, mặc dù bởi vì chuyện mới vừa rồi mà uất ức một chút, nhưng là thủy chung sẽ không để ở trong lòng.

Một tay nắm eo, Thanh Nhi, Lý Dật Phong nói:

- Tốt, hôm nay ta liền chọn vài thứ tốt để lấy về, tránh cho tay không mà về! Lâm huynh, ngươi có muốn thử vận ma một chút hay không?

Lý Dật Phong đối với Lâm Minh chính là thuận miệng vừa nói, không nghĩ tới Lâm Minh khẽ mỉm cười, đáp ứng, nói:

- Tốt, ta cũng chọn vài món.

Chương 766: Bị đen đủi!

- Lâm huynh, đồ vật trên kệ của Bạch Long Ngọc Hành này nhưng là đồ dỏm chiếm đa số, bình thường vật nắm chắc tám chín thành cũng bị người ta chọn, còn dư lại chút ít hoặc là thứ rất dễ dàng nhìn ra là đồ dỏm, hoặc là thứ lập lờ nước đôi, Lâm huynh, ngươi nếu là thật sự muốn mua, chọn vài món không kém là được, để lấy vui là tốt rồi, đừng mua quá đắt.

Lý Dật Phong nhìn Lâm Minh thật có ý tứ mua, không nhịn được mở miệng nhắc nhở, nếu như bản thân hắn là đại sư giám định, còn có thể giúp Lâm Minh, nhưng bản thân hắn chính là tài nghệ gà mờ, giám định lập lờ nước đôi gì đó, hắn cũng không có nắm chắc.

- Lý huynh yên tâm, trong lòng ta biết rõ, hơn nữa mua đồ chính là để vui vẻ.

- Ha ha, nói thật hay, ngàn vàng khó mua nổi niềm vui thật sự, tuy nói kinh doanh ngọc điêu này phải nhìn nhiều mua ít, tuy nhiên luôn là lo ngại cũng không còn ý tứ!

Lý Dật Phong vừa nói, trực tiếp đi về phía Mộc Linh ngọc điêu long mà Lâm Minh đã hỏi giá tiền lúc trước, ba ngàn ba trăm Nguyên Linh thạch.

Lý Dật Phong trước kia sang đây xem qua điêu long này nhiều lần, thật lòng thích, chính là xem không chính xác, luôn luôn không dám mua, thừa dịp hôm nay, hắn tính toán trực tiếp mua lại.

Lâm Minh thấy Lý Dật Phong cầm lấy điêu long, trong lòng có chút bất đắc dĩ, điêu long này lúc trước hắn nhìn rồi, là xuất từ tay của đại sư vài ngàn năm trước.

Thủ công của đại sư Lâm Minh phán đoán không ra, nhưng là năm hắn lại phán đoán ra, là một vật phỏng chế phẩm không cao hơn một trăm năm.

Hắn có lòng nhắc nhở:

- Lý huynh, điêu long này ta cảm giác...

- Cảm giác không tốt?

- Có chút.

- Không có chuyện gì, ta đã sớm muốn mua điêu long này, luôn luôn xem không chính xác nên không dám hạ thủ, như ngươi đã nói, mua đồ chính là để vui vẻ. Ta hôm nay nếu là tay không mà về thì suy nghĩ khó có thể thông suốt, ta mua điêu long này, cho dù mua đồ dỏm, ta cũng nhận.

Lý Dật Phong đều nói đến nước này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không nhiều lời.

Hắn liếc mắt nhìn lão bản mặt thẹo một cái, đối phương cười đến giống như phật Di Lặc, mấy hóa đơn làm ăn hôm nay hắn đã kiếm được đầy đủ, dĩ nhiên sẽ vui vẻ.

Lâm Minh khẽ mỉm cười, bất động thanh sắc tiêu sái đi đến cái giá đằng trước, bắt đầu chọn lựa ngọc điêu.

Trên tay hắn có sáu ngàn Chân Nguyên thạch cực phẩm của Huyễn Vô Cực, hơn nữa tất cả tài phú lưu lại khi giết chết những cường giả Mệnh Vẫn khác, tổng cộng là một vạn bốn năm ngàn Chân Nguyên thạch cực phẩm, Lâm Minh tính toán dùng hơn phân nửa dùng để mua ngọc điêu.

Đã như vậy, hắn tự nhiên phải chọn thứ đắt tiền để mua.

- Thất phẩm Mộc Linh ngọc, ba mươi vạn năm, tài liệu tốt.

Lâm Minh nhìn một khối ngọc phật cao sáu tấc trước mắt. Ở Thiên Diễn đại lục, loại Mộc Linh ngọc này coi là không tệ, theo hắn đánh giá, giá tiền của đồ chơi này sẽ không thấp.

Lão bản mặt thẹo thấy Lâm Minh đang nhìn ngọc phật kia, mỉm cười tiến lên đón. Hắn vốn cho rằng Lâm Minh là tùy tùng của Lý

Dật Phong, bây giờ nhìn lại Lâm Minh là bằng hữu của Lý Dật Phong, tự nhiên sẽ lấy lễ đối đãi.

Bất quá hắn nhìn tư thế Lâm Minh nhìn ngọc điêu, hiển nhiên là người ngoài nghề ngay cả người mới cũng không bằng, giám định sư giám định ngọc điêu bình thường làm sao cũng phải nhìn mười lăm phút, hơn nữa còn là vừa nhìn vừa sờ vừa nghe.

Lâm Minh nhìn một ngọc điêu nhiều nhất chỉ dùng một nén nhang, chẳng qua là thỉnh thoảng sờ một chút, đại đa số cũng chỉ là nhìn, điều này có thể nhìn ra những thứ gì?

Cho nên lão bản mặt thẹo nhận thức Lâm Minh đúng là người ngoài nghề.

Loại người ngoài nghề gì cũng không biết này, trừ phi là coi tiền như rác, nếu không trông cậy vào bọn họ mua với giá mấy ngàn Nguyên Linh thạch, lại không biết Mộc Linh ngọc điêu thật giả ra sao là không thể nào.

Cho nên lão bản mặt thẹo căn bản là không coi Lâm Minh làm khách hàng, cũng chính là nhìn mặt mũi của Lý Dật Phong nên khuôn mặt mới tươi cười đón chào.

- Ngọc phật này đánh số bốn mươi lăm, giá tiền năm ngàn Nguyên Linh thạch.

Lão bản mặt thẹo vừa nói vừa quơ quơ ngọc giản giá tiền trong tay, hắn trực tiếp báo ra giá tiền là muốn cho Lâm Minh biết khó mà lui, tránh cho hắn lãng phí thời gian, người ngoài nghề bình thường nghe được cái giá tiền này đã sớm bỏ qua, dù sao bọn họ căn bản xem không hiểu, cũng chính là xem náo nhiệt mà thôi.

Cho nên cho dù Mộc Linh ngọc phật trước mắt Lâm Minh là đồ thật, thả vào phòng đấu giá ít nhiều có thể bán với giá tám chín ngàn Nguyên Linh thạch, lão bản mặt thẹo cũng không khẩn trương chút nào, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể dự liệu được Lâm Minh sẽ không cảm thấy hứng thú đối với đồ chơi này.

Đừng nói là Lâm Minh, cho dù là những võ giả tự xưng là người trong nghề kia, trong hai năm qua, xem qua ngọc phật này không có một ngàn cũng có tám trăm, không có ai dám mua nó.

Chủ yếu là giá tiền của nó cao, hơn nữa nó so với ngọc phật lâu năm bình thường thiếu đi một tia ánh sáng lạnh, làm cho người ta khó tránh khỏi sinh lòng do dự, mà trên thực tế, loại ánh sáng này cũng không phải là mỗi một vật chính phẩm đều có.

Nhưng là lão bản mặt thẹo trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Lâm Minh tựa hồ vô cùng có hứng thú đối với Mộc Linh ngọc phật này, sờ soạng lặp đi lặp lại trong chốc lát, nói:

- Thoạt nhìn phẩm chất rất không sai, mẫu thân của ta thích bái Phật, ta liền mua nó đưa cho lão nhân gia người a.

Lão bản mặt thẹo thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm, tiểu tử này đầu không phải bị nóng tới điên chứ, cũng bởi vì mẫu thân thích bái Phật, đã mua đồ vật giá năm ngàn Nguyên Linh thạch đưa cho mẫu thân hắn, cũng không quản thật giả?

Không riêng gì lão bản mặt thẹo, Lý Dật Phong cũng là sợ hết hồn:

- Lâm huynh đệ, ngươi không phải là nói đùa chứ, ngọc phật này bản thân chính là vật lập lờ nước đôi, ngươi thật sự muốn mua?

Ngọc phật năm ngàn Nguyên Linh thạch, ở Bạch Long Ngọc Hành cũng coi như là vật phẩm giá tiền cực cao, nếu như là Lý Dật Phong đến mua thì cũng phải liên tục suy nghĩ, sợ nhìn nhầm, nhưng là Lâm Minh phía trước phía sau tổng cộng không tới thời gian một nén nhang đã phê chuẩn mua đồ vật này, loại hành vi này dùng mấy chữ để hình dung đó chính là, coi tiền như rác.

Trong ngành kinh doanh ngọc ý kiến vui nhất đúng là có kẻ coi tiền như rác, tùy tùy tiện tiện mua đồ, căn bản bất kể thật giả, nhưng là dựa theo hiểu biết của Lý Dật Phong đối với Lâm Minh, thiên phú Lâm Minh cực cao, tuyệt sẽ không làm chuyện hồ đồ, mà thân gia cũng không có bao nhiêu, đây là chuyện gì xảy ra?

- Hắc hắc, chúc mừng ngươi a mặt thẹo huynh, gặp phải một phú ông, phát tài rồi!

Ở phía sau Lâm Minh, Chu Khôn vẻ mặt ngoạn vị nở nụ cười, trong lời nói rõ ràng mang theo ngữ khí xem kịch vui, rõ ràng châm chọc Lâm Minh ngu xuẩn.

Song lão bản mặt thẹo nghe Chu Khôn chúc mừng, nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ, ngọc phật này cũng không phải là thu lại từ trong tay quật gia, mà là tồn kho của Bạch Long Ngọc Hành, một trong bảo bối lấy ra trấn điếm, đồ chơi này dựa theo giá tiền năm ngàn Nguyên Linh thạch bán đi chính là lỗ vốn.

- Vị tiểu huynh đệ này, nói vậy cũng biết quy củ trong nghề ngọc chúng ta a, đồ vật có thật có giả, mua bán ngươi tình ta nguyện, toàn bộ dựa vào một đôi mắt, một khi đã thanh toán thì không thể làm khác.

Lão bản mặt thẹo lại mong Lâm Minh không hiểu quy củ, sau khi nghe giải thích của mình có thể biết khó mà lui, lại không nghĩ đối phương nhàn nhạt gật đầu, ý bảo chính mình rất rõ ràng.

- Tốt đấy, ta đây bọc lại cho ngài!

Lão bản mặt thẹo tận lực làm cho mình lộ ra vẻ cao hứng phấn chấn, phảng phất giống như vừa kiếm một khoản lớn, để cho trong lòng Lâm Minh chột dạ, nhưng là Lâm Minh mặt không đổi sắc, lại là gật đầu, để cho Đao Ba tâm cũng chết.

Tiểu tử này, không phải là phẫn trư cật hổ chứ!

Cũng là Lý Dật Phong có chút chột dạ.

- Lâm huynh, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa, đây là năm ngàn Nguyên Linh thạch a!

- Ta biết, bọc lại đi, mua đồ chính là để vui vẻ.

Lý Dật Phong há miệng, cuối cùng bất đắc dĩ cười:

- Được, dù sao đối với Lâm huynh đệ mà nói, cho dù dùng hết Nguyên Linh thạch, cũng có thể kiếm lại rất nhanh.

Nam tử vết sẹo đao chịu đựng khổ sở trong lòng bọc ngọc phật lại, tận lực duy trì nụ cười vui vẻ trên mặt, song vừa gói kỹ vừa ngẩng đầu nhìn lên, nam tử vết sẹo đao thiếu chút nữa té ngã, hắn thấy Lâm Minh cầm lấy một cái lư hương màu xanh biếc, lăn qua lộn lại nhìn.

Lư hương kia lại là một cái chính phẩm, giá trị mặc dù không bằng ngọc phật kia, nhưng thả vào phòng đấu giá cũng có thể bán bảy ngàn, tám ngàn Nguyên Linh thạch!

Vật này đồng dạng là tồn kho được phân xuống để trấn điếm, tiểu tử này, không phải là lại muốn mua lư hương này chứ, vậy lần này Bạch Long Ngọc Hành thật sự là lỗ vốn rồi! Ở trong ngọc giản, giá tiền của lư hương này yết giá chỉ có bốn ngàn năm trăm Nguyên Linh thạch, bán đi thì hắn sẽ phải bù vào phần chênh lệch giá.

Trong giới kinh doanh ngọc, vì để hấp dẫn khách nhân, giá tiền cũng sẽ ghi chú tương đối thấp, bảo bối dùng để trấn điếm cũng là nhiều như vậy, bị người ta mua đi, ngọc điếm này của hắn sẽ rất khó mở tiếp.

Tiểu tử này vừa mua năm ngàn Nguyên Linh thạch, sẽ không mua nữa chứ... Lão bản mặt thẹo lại ôm một tia may mắn trong lòng như vậy, song một câu nói kế tiếp của Lâm Minh, đã đập phá nát bấy hy vọng trong lòng lão bản mặt thẹo.

Lâm Minh nhìn thoáng qua ngọc giản giá tiền, nói với lão bản mặt thẹo:

- Cái này cũng bọc lại.

Lão bản mặt thẹo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi, trong lòng hắn đều đang co quắp, trên mặt lại tận lực duy trì nụ cười sáng lạn.

- Ngài muốn cái này? Ngọc phật này là ngọc điêu hoàn thành tám ngàn năm trước, chế tác tinh mỹ, hiển nhiên xuất từ tay danh gia, ở phòng đấu giá chính là có thể bán được tám ngàn Nguyên Linh thạch, Lâm huynh đệ thật là có ánh mắt a, ta đây sẽ gói kỹ cho ngài!

Lão bản mặt thẹo mặc dù nói rất cao hứng phấn chấn, nhưng là động tác đóngói lại chậm lạ thường, trông cậy vào Lâm Minh thay đổi chủ ý, song Lâm Minh lúc sau đã bắt đầu nhìn đồ cất giữ thứ ba.

Ở một bên, Chu Khôn cười ha ha:

- Gặp qua bại gia, chưa từng thấy bại gia như vậy, ngọc phật này đặt ở trên kệ hàng ba năm cũng không người nào dám mua, tiểu tử này thật đúng là lợi hại!

Chu Khôn vừa nói vừa ra sức vỗ một cái lên bả vai lão bản mặt thẹo.

- Mặt thẹo huynh, hôm nay ngươi có thể kiếm tiền lớn a, phải mời khách a!

- Mời khách, nhất định sẽ mời khách!

Lão bản mặt thẹo lúc nói lời này ruột cũng uốn éo ở cùng một chỗ, lại vẫn phải ra vẻ cực kỳ xa hoa, phảng phất giống như thật sự kiếm được món lời lớn vậy.

- Lâm huynh đệ, ngươi nếu là tính toán mua một ít đồ để mua vui, không cần thiết phải ở chỗ này, ta dẫn ngươi đi hàng trên vỉa hè, giá tiền lại tiện nghi hơn so với nơi này, mà bề ngoài thoạt nhìn căn bản không có gì khác nhau.

Lý Dật Phong đề nghị nói.

Thứ gì đó phía trên hàng vỉa hè, thuần túy chính là lừa gạt người, chín thành chín ngay cả đồ dỏm cũng không phải, mà là hàng giả bắt chước Nguyên Linh thạch Mộc hệ.

Tuy nhiên có đôi khi, cũng sẽ có một hai kiện ngay cả chủ cửa hàng cũng không biết giá trị bảo bối, Lý Dật Phong đã từng đi dạo vô số hàng vỉa hè, cảm giác xác suất mua được loại bảo bối này cùng xác suất bị sét đánh không sai biệt lắm.

- Lý huynh, trong lòng ta biết rõ.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói, trong tay cầm một đồ cất giữ mới nhìn trúng, nhìn về phía lão bản mặt thẹo, mà lúc này mặt của lão bản mặt thẹo hoàn toàn đen lại.

Con bà nó, bị đen đủi!

Chương 767: Ngọc bài Bạch Long!

Lâm Minh mới cầm tàng phẩm này, lại là trân phẩm có thể bán ra với giá bảy ngàn, tám ngàn Chân Nguyên thạch ở phòng đấu giá, đây là vật do lão bản mặt thẹo thu lại hai mươi năm trước ở một cái thành nhỏ của Mao châu, mặc dù giá vốn không có bao nhiêu, hắn cũng không nguyện ý lấy giá tiền đó bán cho Lâm Minh.

Bạch Long Ngọc Hành được xưng là bảy giả ba thật, thật ra thì nghiêm khắc mà nói, ngay cả tám giả hai thật cũng không đạt tới, hiện tại Lâm Minh chọn ba kiện tàng phẩm tất cả đều là thật, hơn nữa giá tiền cũng là vài món bài danh phía trên ở cả Bạch Long Ngọc Hành, trên đời nào có chuyện tình trùng hợp như thế?

- Lâm công tử, thật không có nhìn ra, ngài tuổi còn trẻ, dĩ nhiên là một đại gia giám định, ta diễn trò ở trước mặt ngài, thật sự là làm trò cười cho người trong nghề!

Lão bản mặt thẹo nhẹ hít một hơi, duy trì nụ cười trên mặt không thay đổi, dùng chân nguyên truyền âm nói.

Lâm Minh khẽ mỉm cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lão bản mặt thẹo một cái:

- Mặt thẹo huynh đây là ý gì? Vài món ngọc điêu mà Lâm mỗ mua có vấn đề sao?

Lâm Minh biết rõ còn cố hỏi, thật ra thì hắn vốn là cũng tính toán thật thật giả giả cùng nhau mua, tuy nhiên tiền vốn của Lâm Minh có hạn, mua đồ dỏm cũng chỉ có thể mua đồ chơi nhỏ không đáng giá tiền nhất, kể từ đó, đồ chơi nhỏ mua đồ dỏm, bảo bối giá trị liên thành lại mua chính phẩm, đây cũng chỉ là cách làm bịt tay trộm chuông, lừa gạt lão bản mặt thẹo không vừa mắt này.

Cho nên Lâm Minh cũng không che giấu, dù sao đây là mua bán một lần, Lâm Minh cũng không tính toán ngày sau còn có thể tới Bạch Long Ngọc Hành, ngày sau sợ là lại đến Bạch Long Ngọc Hành này, ngay cả cửa chưa vào cũng sẽ bị mời đi ra ngoài, định hôm nay thừa dịp Lý Dật Phong cùng Chu Khôn hai khách hàng lớn ở đây, lão bản mặt thẹo không có biện pháp từ chối bán, hung hăng kiếm một khoản rồi rời đi.

- Lâm công tử, lúc này nói những thứ này nữa sẽ không có ý tứ, nếu như ngài đồng ý thì sẽ tốn hơn một vạn Nguyên Linh thạch tới thử vận may? Hôm nay ta gặp hạn, tuy nhiên vật trên tay ngài, cũng là tàng phẩm cuối cùng hôm nay ngài có thể mua, Bạch Long Ngọc Hành ta cũng có quy củ của mình. Hôm nay ta mắt vụng về, không có thể nhận ra vị đại năng như ngài tới, thừa nhận xui xẻo, nhưng là hy vọng ngài có thể lưu một đường, chớ bức người quá, Bạch Long Ngọc Hành ta có thể đứng ở đất ngư long hỗn tạp như Mao châu này, cũng không phải là để cho người khi dễ.

Lão bản mặt thẹo nói đến nước này, Lâm Minh cũng không thiết yếu phải giả bộ hô đồ:

- Xin lỗi! Gần đây tình hình kinh tế của tại hạ có chút eo hẹp, ngày sau Lâm mỗ tái kiến Bạch Long Ngọc Hành tất nhiên sẽ nhượng bộ lui binh, tuy nhiên Đao Ba huynh hôm nay cũng buôn bán lời hơn mấy ngàn Nguyên Linh thạch a, ta lấy đi những thứ này, chỉ bất quá là tám ngàn mười ngàn. Đao ba huynh hẳn là cũng không có thiếu a.

Lâm Minh một phen nói ra, trong lòng lão bản mặt thẹo trào dâng ý nghĩ kinh hãi, cái này có nghĩa là lúc trước Lâm Minh nhận ra Huyết Linh Ngọc là giả, liên tưởng đến Lý Dật Phong lúc trước đột nhiên dừng kêu giá lại, cũng hơn nửa là Lâm Minh ngăn lại.

Đồ chơi này lão bản mặt thẹo nghiên cứu ước chừng ba ngày cũng không đánh giá đúng được, cuối cùng phải mời trưởng lão ra mặt mới giám định được, nhưng Lâm Minh chẳng qua là nhìn một chút, sờ sờ đã nhận định nó là giả, phần nhãn lực này sợ là cũng phải cao hơn ba phần so sánh với trưởng lão!

Liên hệ với ba tàng phẩm Lâm Minh liên tục chọn lựa mới vừa rồi, hắn có thể lựa chính xác ra ba vật tàng phẩm có giá trị nhất ở bên trong một đống vật lập lờ nước đôi, lão bản mặt thẹo đã kinh hãi đến tột đỉnh.

Thanh niên này rốt cuộc là có thân phận gì?

Có thể đi tới cùng Lý Dật Phong, hơn nữa nhìn bộ dạng Lý Dật Phong tựa hồ luận giao ngang hàng đối với hắn, thanh niên họ Lâm này tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ. Nhưng là chính mình hết lần này tới lần khác chưa nghe nói qua nhân vật số một này, giống như là vô căn cứ xuất hiện.

- Nhãn lực của Lâm công tử, tại hạ bội phục, không biết cao tính đại danh của Lâm công tử? Có thể mời Lâm công tử trở thành giám định sư ở Bạch Long Ngọc Hành ta hay không?

Nếu như nói lão bản mặt thẹo vốn là cũng bởi vì Lâm Minh phẫn trư cật hổ lấy đi ba bảo bối của hắn mà lòng mang hận ý, thì hiện tại hận ý của hắn đã không còn sót lại chút gì, ở giới cổ ngọc điêu, những đại sư giám định kia cũng là tồn tại được người kính ngưỡng, có thể mang theo tàng phẩm đi để cho đại sư chỉ điểm một phen cũng là cơ hội cực kỳ khó có được, mà Lâm Minh đã đủ cấp bậc này.

- Xin lỗi, Lâm mỗ còn phải tu hành, thật sự không có bao nhiêu thời gian.

Lâm Minh mở miệng từ chối nhã nhặn, cũng không nói đến tên của mình, điều này làm cho lão bản mặt thẹo vốn là đã sinh ra lòng kết giao, trong lòng cực kỳ tiếc nuối, nghĩ đến Lâm Minh xuất thân bất phàm, cũng là không cần thiết để tiến vào Bạch Long Ngọc Hành bọn họ.

- Nếu Lâm công tử nói như vậy, tại hạ cũng không cưỡng cầu, đây là ngọc bài truyền âm, nếu như lúc nào Lâm công tử có hứng thú, có thể tới Bạch Long Ngọc Hành của ta xem một chút.

Lúc trước lão bản mặt thẹo toàn bộ đều dùng chân nguyên truyền âm, mà một câu cuối cùng mới trực tiếp nói ra, đồng thời đưa ra một quả ngọc bài màu xanh biếc, chính diện là Thanh Long phù điêu trông rất sống động, phía sau lại là khắc Bạch Long Ngọc Hành.

Lâm Minh nhận lấy ngọc bài này, vừa nhìn, nhất thời thầm giật mình, dĩ nhiên là làm thành từ Mộc Linh ngọc, mặc dù dùng rất ít tài liệu, hơn nữa chẳng qua là Mộc Linh ngọc phẩm cấp cực thấp, cũng cực kỳ kinh người, loại ngọc bài này tự nhiên sẽ không nhiều, nếu không Bạch Long Ngọc Hành cũng chịu không nổi.

Một màn lão bản mặt thẹo đưa ra ngọc giản, rơi vào trong mắt Chu Khôn, nhất thời chọc cho hắn cười lớn lên.

- Dĩ nhiên là Bạch Long ngọc bài, sách sách! Ta chính là tới Bạch Long Ngọc Hành đã nhiều năm mới có được một khối a, chúc mừng Đao Ba huynh lại có thêm một kim chủ, mặt mũi của Lâm huynh thật lớn a.

Chu Khôn cho rằng, là Lâm Minh quá mức coi tiền như rác, lần đầu tiên gặp mặt đã tặng hơn một vạn Nguyên Linh thạch cho Bạch Long Ngọc Hành, cho nên lão bản mặt thẹo mới đưa Bạch Long ngọc bài cho Lâm Minh, muốn trói chặt kim chủ này.

Kim chủ?

Lão bản mặt thẹo không biết nên dùng vẻ mặt gì, kim chủ thật ra thì chính là thuyết pháp dễ nghe về việc coi tiền như rác, so sánh Lâm Minh thành coi tiền như rác, thật sự làm cho lão bản mặt thẹo dở khóc dở cười.

Hắn liếc mắt nhìn Chu Khôn một cái, thầm nghĩ trong lòng:

- Nhờ có cái tên coi tiền như rác như ngươi mua vòng tay Huyết Linh Ngọc, đã đem cho ta thua lỗ như vậy, nếu không ta hôm nay thật sự đã thua mất cái quần a.

- Ta nói Lâm đại tài chủ a, ngươi đã mua ba bảo bối, không mua nữa chứ?

Chu Khôn có chút hăng hái nhìn Lâm Minh, nói với hắn, chơi cổ ngọc điêu có hai chuyện vui lớn, chuyện thứ nhất đương nhiên là chính mình ra giá thấp để mua bảo bối, chuyện thứ hai chính là nhìn người khác ra giá cao mua đồ dỏm.

Lâm Minh khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không được, đã mua ba vật, mua nữa ta cũng mua không được.

- Ha ha, không có Nguyên Linh thạch ngươi có thể mượn Lý huynh a, Lý huynh chính là đại tài chủ a!

- Lâm huynh đệ, đừng để ý đến hắn, chúng ta đi thôi.

Lý Dật Phong vỗ vỗ bả vai Lâm Minh, hắn cũng không biết Lâm Minh mua ba vật ngọc điêu đắt đỏ rốt cuộc là dụng ý gì, lấy hiểu biết của hắn đối với Lâm Minh, Lâm Minh không hiểu Mộc Linh ngọc điêu mới đúng, nếu không lúc trước ở Linh chu, Lâm Minh sẽ không đi ra ngoài hỏi cái kia một phen.

- Chậc chậc.

Thấy Lý Dật Phong cùng Lâm Minh chuẩn bị rời đi Bạch Long Ngọc Hành, hơi có chút ý tiếc hận.

- Mặt thẹo huynh, lần sau Chu mỗ lại đến cổ động, ha ha, đi trước.

- Ngài đi thong thả!

Lão bản mặt thẹo đầy mặt cười làm lành.

- Lâm huynh, ngươi rốt cuộc vì sao lại mua ba thứ ngọc điêu này, ba vật cộng dồn lại hơn một vạn Nguyên Linh thạch a, không hề tiện nghi hơn bao nhiêu so với vòng tay Huyết Linh Ngọc!

Vừa ra khỏi cửa, Lý Dật Phong trực tiếp hỏi Lâm Minh, ở trong ấn tượng của hắn, Lâm Minh không nên làm ra chuyện tình không có lý do gì bậc này, nhưng hiện tại hắn quả là nghĩ mãi mà không rõ, dụng ý khi Lâm Minh làm như vậy.

Lâm Minh căn bản không có cách nào giải thích, tùy ý nói:

- Ba thứ ngọc điêu này cho ta một loại cảm giác đặc biệt, cho nên liền mua.

- Được rồi.

Lý Dật Phong có chút bất đắc dĩ, lắc đầu.

- Tùy ngươi thích a, ba kiện đồ vật này ngươi có muốn giám định một chút hay không? Ở trong thành trấn này, có một cao thủ Mệnh Vẫn tầng sáu, cũng là giám định sư tiếng tăm lừng lẫy ở giới Mộc Linh ngọc điêu, có thể nói là thái sơn bắc đẩu, thứ hắn xem qua, tuyệt đối sẽ không sai. Bạch Long Ngọc Hành mặc dù đồ dỏm chiếm đa số, nhưng dù sao cũng là có chính phẩm, những thứ này ngươi mua nói không chính xác thì sẽ có chính phẩm.

- Nga? Mệnh Vẫn tầng sáu?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, ở Thiên Diễn đại lục, có võ giả trải qua Mệnh Vẫn tầng bốn là có thể phong hoàng xưng đế, tuy nhiên người như thế vô cùng ít, hơn phân nửa là gặp phải cơ duyên phong đế đặc thù mới miễn cưỡng phong đế, cho dù bọn họ phong đế cũng là một cấp yếu nhất.

Cường giả phong đế thường thấy nhất chính là phong đế sau Mệnh Vẫn tầng năm, tầng sáu, Mệnh Vẫn tầng bảy ít lại càng ít, tầng tám cơ hồ tuyệt tích, mà tầng chín thì chỉ ở hạo kiếp còn sót lại trong một chút điển tịch của Thần Vực cổ xưa mới có ghi lại.

Lý Dật Phong trước mắt nói bên trong thành trấn vùng sa mạc này, thế nhưng có một vị đại năng Mệnh Vẫn tầng sáu cư ngụ, Lâm Minh tự nhiên giật mình, người như thế, tiếp theo sẽ có thể bước vào cảnh giới Thần Hải.

Dĩ nhiên, cái gọi là một bước này thực ra là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

- Một tòa thành nhỏ vùng sa mạc cũng có cao thủ Mệnh Vẫn tầng sáu, Mao châu này không hổ là một chỗ bảo địa!

Lý Dật Phong cùng Lâm Minh đang trò chuyện với nhau, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến thanh âm cười “ha ha ha” liên tiếp, Lâm Minh theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong quán trà tại phía trước cách đó không xa, bảy tám nam tử ngồi vây quanh một cái bàn đá, trên bàn đá nấu sợi trà dai mười phần tanh nồng, mà trong mấy nam tử có một người chính là Chu Khôn.

Chu Khôn phe phẩy một cái chiết phiến, nở nụ cười đắc ý, ở trước mặt hắn bày một cái hộp gỗ mở ra, trong hộp gỗ chính là một đôi vòng tay Huyết Linh Ngọc.

- Chu huynh ra tay thật lớn a, Huyết Linh Ngọc này chính là đã tuyệt tích nhiều năm ở Mao châu a, hôm nay một khối này của Chu huynh chính là cho chúng ta mở rộng tầm mắt!

Ở bên cạnh Chu Khôn, một nam nhân trung niên mặc phục sức da thú của Mao châu khen tặng.

Chu Khôn ha ha cười một tiếng, trong lòng cực kỳ khoái ý, tuy nhiên vẫn là khiêm tốn nói:

- Ta cũng chẳng qua là phán đoán sơ bộ, mặc dù có chín thành nắm chắc, vẫn là có nguy hiểm.

Chu Khôn vừa dứt lời, một lão già áo trắng tu vi Toàn Đan kỳ cười nói:

- Chu huynh quá khiêm nhường, Chu huynh có ngộ tính cực cao ở phương diện cổ ngọc điêu, chẳng qua là nhập hành mấy năm, nhãn lực đã không thua lão đầu tử ta a!

Lão già áo trắng ha ha cười, cầm lấy một đôi vòng ngọc này, dưới ánh mặt trời quan sát nhiều lần, thỉnh thoảng lấy ra một cái gương nhỏ giống như bảo khí quan sát trên dưới vòng ngọc một phen, cuối cùng sách sách ngợi khen.

- Bạch lão, như thế nào, là thật sao?

Một nam tử tuổi còn trẻ tha thiết hỏi.

- Hẳn là không sai.

Lão già áo trắng thở dài ra một hơi, xem như là kết luận cho vòng ngọc này, nụ cười trên mặt Chu Khôn càng đậm.

- Vậy có thể đáng giá bao nhiêu Nguyên Linh thạch a?

Một người trẻ tuổi khẩn cấp hỏi.

- Tầm thường!

Lão già áo trắng trợn mắt nhìn người trẻ tuổi một cái.

- Huyết Linh Ngọc, đừng nói là cổ vật, ngay cả ngọc mới cũng thật là ít ỏi, hàng năm cũng chính là từ Cửu Đỉnh thần quốc sản xuất một ít, toàn bộ cung ứng cho hoàng thất, những địa phương khác rất hiếm thấy, đừng há mồm ngậm miệng chính là Nguyên Linh thạch!

Chương 768: Lan đạo chân nhân, thiên mệnh bảng!

Thanh niên bị lão già áo trắng giáo huấn cũng lơ đễnh, hỉ hả nói:

- Bạch lão, coi là ta lỡ lời, tuy nhiên cho dù Mộc Linh ngọc điêu hiếm lạ dù sao cũng phải có một giá tiền a, ngươi nhìn những người mới vừa vào như chúng ta hiểu được cũng có hạn a, ngài nói thẳng trị giá bao nhiêu Nguyên Linh thạch, chúng ta mới có thể có nhận biết trực quan, đúng không?

Nghe thanh niên nói vậy, vẻ mặt của lão già áo trắng chính là tiếc hận khi gỗ mục không thể điêu khắc, cũng là Chu Khôn nói thẳng:

- Một đôi vòng tay Huyết Linh Ngọc này ở phòng đấu giá có thể bán được với giá tiền hai vạn rưỡi đến ba vạn Nguyên Linh thạch, nếu như đụng phải kim chủ thích Huyết Linh Ngọc, còn có thể cao hơn.

Chu Khôn báo ra cái giá tiền này, thanh niên tại chỗ cũng là rút ra một ngụm lãnh khí, ba vạn Nguyên Linh thạch! Trên người những người đang ở đây cũng chỉ có mấy ngàn Nguyên Linh thạch mà thôi, đây vẫn là tổng tài sản khi cộng thêm tài sản cố định.

Bọn họ chơi ngọc điêu cũng chính là chơi một ít vật nhỏ một chút, những vật lớn chính là nhìn nhìn cho đỡ nghiền mà thôi, nào dám lớn giống như Chu Khôn.

Đúng lúc này, Chu Khôn thấy được Lý Dật Phong cách đó không xa.

- Ha ha, Lý huynh cũng ở đây sao, lúc trước ta nhìn thấy Lý huynh ở Bạch Long Ngọc Hành mua một pho tượng cổ ngọc khắc hình rồng, vừa lúc Bạch lão tiên sinh ở chỗ này, để cho Bạch tiên sinh giúp đỡ kiểm định, vòng tay Huyết Linh Ngọc của ta lúc trước đã cho Bạch lão tiên sinh nhìn rồi.

Chu Khôn hữu ý vô ý nói ra lời nói này, một là khoe ra chuyện lão già áo trắng khẳng định vòng tay Huyết Linh Ngọc của hắn là đồ thật, hai là hắn không vừa ý Cổ Long ngọc điêu mà Lý Dật Phong mua, muốn lấy ra để cho Bạch tiên sinh giám định một chút, cho Lý Dật Phong khó chịu một trận, dù sao Cổ Long ngọc điêu kia vốn chính là thứ lập lờ nước đôi, đã ở Bạch Long Ngọc Hành lâu như vậy, nếu là thật thì đã sớm bị mua.

Lý Dật Phong khẽ cau mày, thấy Chu Khôn đang khoe khoang vòng tay Huyết Linh Ngọc của hắn, đồng thời được Bạch tiên sinh khẳng định, trong lòng nói một chút hối hận cũng không có là không thể nào, Bạch tiên sinh này vào kinh doanh ngọc điêu đã mấy thập niên. Mặc dù không phải là đại sư giám định nhất lưu, nhưng có thể coi là một nhân sĩ chuyên nghiệp, thậm chí một lần hắn tới Bạch Long Ngọc Hành, là Bạch Long Ngọc Hành đã nói rõ hắn chính là nhân vật không đủ sức để tiếp đãi.

Được người như thế khẳng định, ý niệm vòng tay Huyết Linh Ngọc kia là đồ thật trong đầu Lý Dật Phong có khuynh hướng nảy sinh, lắc đầu, hắn nói với Lâm Minh:

- Lâm huynh, chúng ta đi thôi, ta tính toán đi tới đại sư giám định nơi đó mua Cổ Long ngọc điêu. Có lẽ là chính phẩm a, ha ha ha!

Lâm Minh cũng không nhiều lời, ở nơi kinh doanh cổ ngọc điêu, tâm tư lo được lo mất thường có, mua một kiện đồ vật sẽ dễ dàng hối hận. Không mua cũng sẽ dễ dàng hối hận, thường sinh ra ý niệm “ta lúc đầu nếu là như thế thì tốt rồi” ở trong đầu.

- Ừm, tốt.

||||| Truyện đề cử: Bảy Vị Sư Phụ Đỉnh Phong (Đệ Nhất Thần Vương) |||||

Lâm Minh không sao cả, thứ trên tay hắn giám định một chút thật cũng không sai, hiện tại hắn tương đối thiếu Nguyên Linh thạch.

Mở cửa thứ ba của Bát Môn Độn Giáp ra cũng không cần nhất định phải luyện thể thánh dược riêng nào đó, mà là chỉ cần đến luyện thể thánh dược cấp bậc nhất định, bất kể loại gì. Áp dụng hết thảy, Lâm Minh trải qua mấy phen sàng chọn, đại khái đã tập trung vài loại linh dược có khả năng luyện chế ra nhất trong trí nhớ của đại năng Thần Vực, chỉ cần cho hắn thời gian cùng tài liệu đầy đủ, hắn liền có nắm chắc sẽ luyện chế ra, mà trình độ giàu có của Cửu Đỉnh thần quốc so sánh với Lâm Minh tưởng tượng thì tốt hơn nhiều lắm, rất nhiều tài liệu cũng có thể tìm được, dĩ nhiên nếu là đầy đủ Nguyên Linh thạch.

Lâm Minh cùng Lý Dật Phong đi tới phủ đệ của đại sư giám định ở thành nhỏ. Chu Khôn thấy phương hướng hai người đi cũng biết bọn họ muốn đi đâu, khẽ mỉm cười. Trong lòng thầm nghĩ:

- Lý Dật Phong là muốn đi tới chỗ của Lan Đạo chân nhân giám định Cổ Long ngọc điêu kia, hắn không dám để cho Bạch tiên sinh giám định, là bởi vì biết Cổ Long ngọc điêu này có thể là đồ dởm, giám định trước mặt mọi người sợ bị mất mặt, ha ha, ta liền đi tới chỗ của Lan Đạo đại sư xem một chút, xem Cổ Long ngọc điêu của ngươi rốt cuộc giá trị bao nhiêu.

Chỗ ở của giám định sư theo như lời Lý Dật Phong thật ra thì chỉ là một nhà cửa rất bình thường mà thôi, phòng ốc tường viện cũng từ đá tảng thô ráp xây thành, từ bên ngoài nhìn vào thậm chí có chút cũ rách, thật sự không cách nào tưởng tượng nơi này là nơi một cường giả Mệnh Vẫn tầng sáu ở.

- Lâm huynh, vị đại sư giám định này cư ngụ ở chỗ này trên trăm năm, hiệu là Lan Đạo chân nhân, hắn chính là nhân vật xếp hạng trước ba trăm ở Thiên Mệnh bảng!

- Thiên Mệnh bảng?

Lâm Minh hơi ngẩn ra.

- Ừm, Thiên Mệnh bảng là một bảng xếp hạng thực lực ở Thiên Diễn đại lục, chỉ sắp xếp cường giả Mệnh Vẫn, do mấy đại tổ chức tình báo liên hiệp ban bố, tương ứng cùng Thiên Mệnh bảng, còn có Thiên Hoàng bảng, Thiên Hoàng bảng chỉ sắp xếp cường giả Thần Hải, tuy nhiên Thiên Hoàng bảng đã thật lâu không đổi, những đại năng Thần Hải kia rất nhiều người có hành tung mờ ảo, căn bản khó có thể thu thập tin tức của bọn hắn.

- Sắp xếp cường giả Mệnh Vẫn cũng không dễ dàng a, phỏng chừng cũng chỉ là có tác dụng tham khảo.

Cường giả phong hoàng ở Thiên Diễn đại lục cũng chính là hơn một trăm người, số lượng cụ thể không thống kê được, nhưng tuyệt sẽ không vượt qua hai trăm. Mà số lượng của cường giả Mệnh Vẫn, cũng không dễ tính toán, muốn sắp xếp ra một bảng từ những người này, khó khăn vô cùng lớn.

Lý Dật Phong cười hắc hắc nói:

- Tự nhiên không dễ dàng, tuy nhiên Thiên Mệnh bảng này vẫn là rất đúng, xếp hạng phía trên xê xích ba bốn cái tên không tính là chênh lệch, chẳng qua nếu như xê xích ba bốn mươi cái tên, căn bản không sai được, trừ phi ngươi gặp phải đại cơ duyên, hoặc là gần đây đột phá mà không muốn người biết, một bảng ba năm đổi lại một lần, coi như là xem như các đại thực lực lôi kéo một cường giả trọng yếu làm thước đo, mà tứ đại thần quốc, cũng sẽ lấy số lượng võ giả trẻ tuổi ở trên bảng để so sánh thực lực của một nước.

- Võ giả trẻ tuổi trên bảng?

Lâm Minh nhấn mạnh hai chữ trẻ tuổi.

- Tương đối trẻ tuổi mà thôi, đối với cường giả Mệnh Vẫn mà nói, năm mươi tuổi cũng coi là trẻ tuổi, năm tuổi có thể ở trên bảng thì vô cùng không dễ! Bởi vì trên bảng danh sách căn bản cũng là cường giả Mệnh Vẫn tầng năm tầng sáu trở lên, thậm chí còn có Mệnh Vẫn tầng bảy biến thái, hơn nữa những người này cũng là người nổi bật trong võ giả đồng cấp, người có căn cơ kém, tu vi cao cũng đừng nghĩ sẽ được đứng vào!

Lý Dật Phong nói tới đây, đưa tay gõ cửa nhà Lan Đạo chân nhân.

Theo một tiếng vang nhỏ, cửa tự động mở ra.

Ở bên trong biệt viện, lá khô rơi đầy, lá khô rơi xuống một cái bàn đá có khắc bàn cờ, một lão già áo xanh ngồi ở trước bàn đá, nấu một bình trà, trong tay hắn cầm con cờ hai màu đen trắng, toàn thân chăm chú nhìn bàn cờ trước mắt, thỉnh thoảng hạ xuống một con cờ, cờ đen vừa hạ, cờ trắng đã hạ xuống, dĩ nhiên là bản thân tự mình chơi cờ.

- Là tiểu oa nhi của Lý gia sao, lại tới tìm lão đầu tử ta làm phu khuân vác a?

Lão già áo xanh cười, tay áo bào gạt ra, lấy ra một đôi chén trà mỏng như cánh ve, rót hai chén trà xanh màu hổ phách, từ mùi hương của trà mà xem, trà này cũng không phải là Nhục Ti trà mà Mao châu lưu hành, mà là trà thơm thượng hạng.

- Hắc hắc, Lan Đạo bá bá, lần này ta là đặc biệt mang thứ tốt cho ngài.

Lý Dật Phong hiển nhiên cực kỳ quen biết lão già áo xanh, nói chuyện cũng cợt nhả.

Vừa nói Lý Dật Phong liền lấy ra Cổ Long ngọc điêu từ trong Tu Di giới, lão già áo xanh liếc mắt nhìn Cổ Long ngọc điêu một cái, cười mà không nói, hắn đã đoán ra Lý Dật Phong mua đồ ở Bạch Long Ngọc Hành, tìm chính mình giám định thật giả.

Lý Dật Phong đang muốn đi lên trước, đột nhiên thân thể hơi chậm lại, xoay người nhìn lại, lại thấy đoàn người Chu Khôn lại thấy ngã tư đường cũng tới.

- Chu Khôn! Tiểu tử này!

Lý Dật Phong cau mày, Chu Khôn mua vòng tay Huyết Linh Ngọc, mà chính mình chỉ mua Cổ Long ngọc điêu thật giả không phân biệt, cho dù là thật cũng bị hắn so sánh, nếu như là giả, vậy thì càng không cần phải nói, tiểu tử này chính là đến gây khó cho mình.

- Lan Đạo đại sư, hôm nay ta mang đến một thứ tốt cho ngài xem một chút.

Chu Khôn vẻ mặt tươi cười chào đón, hiển nhiên cũng rất quen thuộc Lan Đạo chân nhân.

- Ơ, Lý công tử cũng ở đây, thật là đúng dịp.

Chu Khôn làm bộ như vô tình gặp được Lý Dật Phong nói, chợt ánh mắt dừng ở phía trên Cổ Long ngọc điêu của Lý Dật Phong.

- Cổ Long ngọc điêu của Bạch Long Ngọc Hành, yết giá ba ngàn ba trăm Nguyên Linh thạch trân phẩm, là tới tìm Lan Đạo đại sư giám định sao?

Chu Khôn châm biếm như vậy, cho dù Lý Dật Phong lúc bình thường không có tim không có phổi sắc mặt cũng là có chút khó coi, bất quá trước mặt Lan Đạo đại sư, hắn cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Lan Đạo chân nhân liếc mắt một cái liền nhìn ra Lý Dật Phong cùng Chu Khôn tranh phong, nhếch miệng mỉm cười, không nhanh không chậm thưởng thức một ngụm trà, cũng không nói cái gì, loại tranh phong của tuổi trẻ như vậy rất thường thấy, chớ nói người còn trẻ, ở giới cổ ngọc điêu, những lão cổ hủ khi liên quan đến tốt xấu về tàng phẩm của chính mình, cũng thường thường sẽ cãi nhau đỏ mặt tía tai.

Chu Khôn cười hắc hắc, dùng tay ra dấu mời.

- Lý công tử, nếu không ngươi đến trước đi?

Lúc này trong tay Lý Dật Phong đang cầm Cổ Long ngọc điêu, chỉ có thể đặt lên trên bàn đá của Lan Đạo chân nhân, nói:

- Lan Đạo bá bá, đây là Cổ Long ngọc điêu ta mua ở Bạch Long Ngọc Hành, thật giả không dám xác nhận, chẳng qua là vật này ta xem rất nhiều lần, tâm tư khó nhịn nên mua, kính xin Lan Đạo bá bá đánh giá một phen.

Lý Dật Phong vừa nói, cung kính mở cái hộp Cổ Long ngọc điêu ra, đưa ngọc điêu cho Lan Đạo chân nhân.

Lan Đạo chân nhân đánh giá ngọc điêu một phen, có thả ra một luồng cảm giác, du tẩu một vòng dọc theo Cổ Long ngọc điêu, nhẹ nhàng sờ sờ Long Lân của Cổ Long ngọc điêu, ước chừng một khắc đồng hồ, Lan Đạo chân nhân mới dừng lại, nói:

- Cổ Long ngọc điêu này là xuất từ tay danh gia, tuy nhiên niên đại hơi ngắn chút, hẳn là tác phẩm mấy trăm năm trước, trải qua một chút thủ pháp tân trang cao minh mới thành cái bộ dáng này, nếu không những thứ hoa văn lông trâu mặt ngoài ngọc điêu này sẽ không đông cứng như thế, nói tóm lại, vẫn là tàng phẩm không tệ, dù sao cũng là chân nguyên ngọc hàng thật giá thật, phẩm cấp coi như có thể trong chân nguyên ngọc cửu phẩm, giá trị hẳn là chừng tám trăm Nguyên Linh thạch.

Lý Dật Phong nghe được Lan Đạo chân nhân đánh giá, vẻ mặt nhất thời đau khổ, vốn là hắn đã ôm tâm tư mua phải đồ dỏm, nếu như là giám định riêng tư thật cũngcoi là cái gì, nhưng là tại trước mặt nhiều người như vậy, vậy thì rất mất mặt, ở phạm vi này, ra giá cao mua một chút phỏng chế phẩm trở lại là chuyện tình làm cho người ta chê cười.

- Lý huynh, ai nha, thật là đáng tiếc, Cổ Long ngọc điêu này thoạt nhìn phẩm chất thật sự rất tốt, nếu như là ta thì cũng có thể nhất thời vọng động mà mua lại.

Chu Khôn hì hì cười nói, nụ cười kia nhìn thế nào cũng có chút mùi vị hẠhê, mà người chung quanh mặc dù không nói gì, nhưng cũng là chứa tâm tư xem kịch vui.

Chu Khôn chớp mắt một cái, tức thời lấy ra một đôi hộp gỗ từ trong Tu Di giới.

- Lan Đạo đại sư, ta đây mới thu một đôi vòng tay Huyết Linh Ngọc một vạn năm trước, ngài cũng xem một chút đi.

- Cái gì? Huyết Linh Ngọc?

Đuôi lông mày của Lan Đạo chân nhân nhảy lên, hiển nhiên rất hứng thú.

Chương 769: Lan Đạo Chân Nhân giám định!

Huyết Linh Ngọc ở cả Mao châu cũng là ít lại càng ít, phải biết điều kiện thành hình của nó cực kỳ hà khắc, cần hung thú thái cổ thời đại sau khi cắn nuốt linh thực thủ hộ linh thực, tương lai không tiêu hóa được liền tử vong, vùi sâu vào mấy chục vạn năm dưới đất mới có thể tạo thành.

Loại vật này ngay cả tân ngọc cũng là lông phượng và sừng lân, cổ ngọc lại càng cơ hồ tuyệt tích.

Nếu như không phải là giá trị lớn nhất của Huyết Linh Ngọc là ở tính hy hữu cùng xem xét, bàn về công hiệu nuôi hồn so với ngọc thạch bình thường không có mạnh hơn bao nhiêu, như vậy một đôi vòng tay Huyết Linh Ngọc thậm chí có thể bán ra giá trên trời là mười vạn Nguyên Linh thạch. Truyện Thám Hiểm

Lan Đạo chân nhân làm một đại sư giám định, cả đời cũng không có sờ qua bao nhiêu Huyết Linh Ngọc, lúc này nghe nói Chu Khôn mang theo một miếng, hắn có thể nào không hưng phấn.

Thậm chí hắn đã động tâm tư mua lại vòng ngọc này.

- Ngươi thật có vòng tay Huyết Linh Ngọc?

Ánh mắt Lan Đạo chân nhân sáng quắc nhìn Chu Khôn.

- Mua được ở Bạch Long Ngọc Hành, nghe nói là vật ở trong mộ táng một vạn năm trước, gần đây mới khai quật, vãn bối đại khái nhìn một chút, hẳn là vật phẩm vạn năm trước không thể nghi ngờ.

- Mau chóng cho ta nhìn một chút!

Lan Đạo chân nhân khẩn cấp nói, đến cảnh giới này của hắn, gần với cường giả phong hoàng xưng đế cùng chuẩn đế, thứ có thể kích khởi hứng thú của hắn cũng không nhiều.

Thấy Lan Đạo chân nhân vội vã như thế, trong lòng Chu Khôn lại càng chiếm được cảm giác thỏa mãn thật lớn, có thể làm cho thái sơn bắc đẩu trong giới cổ ngọc điêu nóng lòng như thế, còn có chuyện tình gì có thể diện hơn so sánh với chuyện tình này a.

Chu Khôn không nhanh không chậm mở cái hộp ra, để cho một đôi vòng tay Huyết Linh Ngọc này bày biện ra.

Vòng tay Huyết Linh Ngọc một khi xuất hiện, ánh mắt Lan Đạo chân nhân cũng không dời ra, hắn tiếp xúc Mộc Linh ngọc điêu nhiều năm, thứ qua tay không biết có bao nhiêu. Đến lúc này, kinh nghiệm tích lũy có thể nói là cực kỳ phong phú, một kiện đồ vật chỉ cần đưa mắt là hắn có thể có cảm giác đại khái, có thể đoán được đây tột cùng là đồ mới, hay là đồ cổ trong thời gian ngắn.

Mà vòng tay Huyết Linh Ngọc trước mắt, hoa văn trong ngọc để lộ ra một cỗ mùi vị tang thương mang theo phong cách cổ xưa, hẳn là trân phẩm từ một vạn năm trước không thể nghi ngờ!

Ý thức được điểm này, Lan Đạo chân nhân càng thêm hưng phấn, lấy ra một bảo khí chuyên dụng để giám định từ trong Tu Di giới, đó cũng là làm từ Mộc Linh ngọc.

Bình thường đến cấp bậc của Lan Đạo chân nhân, giám định đồ vật căn bản không cần ngoại vật phụ trợ, hắn lấy ra bảo khí giám định, từ khía cạnh nào đó có thể chứng minh hắn coi trọng vòng tay Huyết Linh Ngọc tới mức nào.

- Ngọc văn thật xinh đẹp, đúng là vật từ một vạn năm trước!

Lan Đạo chân nhân phát ra một tiếng than thở như vậy, nụ cười trên mặt Chu Khôn đã không còn gì tươi hơn, những lời này của Lan Đạo chân nhân căn bản đã xác nhận vòng tay Huyết Linh Ngọc là đồ thật!

Người chung quanh mặc dù cười xòa nhưng nội tâm cực kỳ ghen tị. Đồ vật này nghe nói có thể bán được ba vạn Nguyên Linh thạch, Nguyên Linh thạch là một phương diện, còn có một phương diện chính là Chu Khôn sẽ bởi vì có được vòng tay Huyết Linh Ngọc này mà thanh danh sẽ lan truyền lớn trong giới, thứ có thể làm cho Lan Đạo chân nhân lâm vào kích động, giá trị có thể nghĩ.

Chu Khôn không khỏi liếc mắt nhìn Lý Dật Phong một cái, mang trên mặt nụ cười thắng lợi, vẻ mặt Lý Dật Phong coi như bình tĩnh rộng lượng, nhưng là trong nội tâm khó tránh khỏi sinh ra một cỗ hối hận nhàn nhạt, đồ vật này hắn vốn là chỉ thiếu chút nữa là có được, dù sao bàn về tài sản, Chu Khôn là không có biện pháp so sánh cùng hắn, chỉ cần hắn muốn mua, Chu Khôn tuyệt đối không tranh giành được.

Đáng tiếc, thời khắc tối hậu hắn vẫn là do dự...

Lý Dật Phong cũng là không có quá nhiều ý tứ trách cứ Lâm Minh, dù sao Lâm Minh chỉ là một người không chuyên môn, thuận miệng đề nghị một cái mà thôi, nói cho cùng vẫn là nhãn lực của chính mình không tới nơi tới chốn, không dám khẳng định phán đoán, lúc này mới tiện nghi cho Chu Khôn, nếu như tuệ nhãn của hắn như đuốc, thoáng cái đoán được thật giả, dĩ nhiên là không cần chịu ảnh hưởng của Lâm Minh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, song Lan Đạo chân nhân từ vừa mới bắt đầu thần tình đã gấp khó dằn nổi, đến khi dần dần tỉnh táo lại, ngay sau đó, chân mày hắn càng nhăn càng chặt.

Loại biến hóa này rơi vào trong mắt Chu Khôn, để cho trong lòng hắn nhảy lên, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?

Lý Dật Phong cũng là trong lòng vừa động, vòng ngọc có vấn đề sao? Tỳ vết nào? Vết rạn? Hay là... Đồ dỏm?

Nghĩ đến đồ dỏm, bản thân Lý Dật Phong cũng phủ nhận, hẳn không phải là đồ dỏm, ngọc văn xinh đẹp như vậy, căn bản không giả được, hơn nữa vừa bắt đầu Lan Đạo chân nhân đã khẳng định vật này là vật cổ một vạn năm trước.

Ước chừng thời gian ba mươi phút trôi qua, Lan Đạo chân nhân thở dài một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, một khắc kia, tâm của Chu Khôn cũng rụt lại, lấy tiền tài của hắn, mua vòng tay Huyết

Linh Ngọc đắt giá có thể nói là được ăn cả ngã về không, hiện tại hắn có thể nói là người không có đồng nào, nếu như vòng ngọc xảy ra vấn đề gì thì hắn xem như vốn gốc không thu được.

- Lan Đạo đại sư, như thế nào?

Chu Khôn khẩn cấp hỏi, một lòng thót lên tới cổ họng.

Lan Đạo chân nhân chậm rãi liếc mắt quét mọi người tại đây một cái, nhưng không có trả lời, điều này làm cho Chu Khôn gấp đến độ sắp hộc máu, mà những người khác chung quanh cũng là gấp tới khoắn nổi, một phương diện bọn họ hy vọng thấy Huyết Linh Ngọc cổ cơ hồ tuyệt tích trong truyền thuyết, một phương diện khác cũng không hy vọng Chu Khôn nhặt được cái đại tiện nghi này, tâm tình có thể nói là mâu thuẫn phức tạp.

- Vật này... Đúng là vật cổ một vạn năm trước.

Sau khi Lan Đạo chân nhân trầm mặc một hồi, rốt cuộc nói ra những lời này, song chỉ là những lời này, không đủ để cho tảng đá trong lòng Chu Khôn rơi xuống đất, lời này Lan Đạo chân nhân đã sớm nói, vấn đề hiển nhiên không phải là nơi này.

Vòng ngọc không nghi ngờ chút nào là có vấn đề, nếu không Lan Đạo chân nhân sẽ không có bộ dạng này, hiện tại hắn chỉ hy vọng Lan Đạo chân nhân cũng nói là không chính xác, hoặc chẳng qua là có một chút tỳ vết nào có thể vãn hồi, mặc dù ảnh hưởng giá trị, nhưng sẽ không để cho chính mình hao vốn.

- Đáng tiếc...

Lan Đạo chân nhân lắc đầu, để cho tâm Chu Khôn nhất thời lạnh nửa đoạn.

- Đồ vật này là không có sai, là vòng ngọc cổ trân phẩm giá trị cực cao, chính là nó không phải là Huyết Linh Ngọc, giá trị sẽ giảm nhiều.

Lan Đạo chân nhân vừa nói ra, như một chậu nước lạnh tưới xuống, để cho trước mắt Chu Khôn tối sầm, thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất.

- Không phải là Huyết Linh Ngọc, làm sao có thể?

Chu Khôn từng năm lần bảy lượt xác nhận, nguyên bản hắn lo lắng vòng tay ngọc này là Huyết Linh Ngọc mới làm thành đồ cổ, hoàn toàn không nghĩ tới, là cổ ngọc khác giả mạo Huyết Linh Ngọc, đây đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là tai họa đột ngột.

Chu Khôn có thể không so sánh được với Lý Dật Phong, Lý Dật Phong, địa vị cao quý là hoàng tử, có tiền đồ thật tốt, mà Chu Khôn cạnh tranh thế tử thất bại, tài nguyên hắn có thể được phân cực kỳ có hạn, Nguyên Linh thạch mua Huyết Linh Ngọc cũng là trước kia hắn tích góp từng tí một, một khi lỗ vốn rất khó đền bù, thậm chí sẽ đưa đến việc thiếu thốn tài nguyên ngày sau dùng để tu vũ.

Lan Đạo chân nhân nói:

- Vòng ngọc này của Chu công tử là Thi Đô ngọc, Thi Đô ngọc là Mộc Linh ngọc mộ chủ ngậm trong miệng khi chôn cất, hoặc là niêm phong bên trong bụng, trải qua thời gian vạn năm thấm nhuần máu tươi của võ giả mà tạo thành. Loại vật này nhiều hơn một ít so sánh với Huyết Linh Ngọc, nhưng là cực kỳ hiếm thấy, Thi Đô ngọc vốn là khác biệt vô cùng nhỏ với Huyết Linh Ngọc, trải qua võ giả tinh thông Âm Thi cùng võ giả Mộc hệ nguyên khí liên thủ cải tạo, thành phẩm làm ra thật giả khó phân biệt cùng Huyết Linh Ngọc, đừng nói là các ngươi, ngay cả lão hủ cũng phải cẩn thận phân biệt mới có thể phân rõ, không để ý sẽ bị lừa gạt. Dùng chuyện tình Thi Đô ngọc giả mạo Huyết Linh Ngọc, lão hủ cũng là đã từng thấy được trên điển tịch, hôm nay là lần đầu tiên thấy.

Những lời này của Lan Đạo chân nhân nói ra, coi như là phán quyết tử hình đối với “vòng tay Huyết Linh Ngọc”.

Lý Dật Phong ở một bên nghe được mà lưng phát rét, hảo gia hỏa, thiếu chút nữa người chết đúng là mình!

Thủ pháp làm giả cao minh như vậy, chính là cho dù nhãn lực của hắn cao hơn gấp mười lần, cũng sợ là nhìn chưa ra!

Mười lăm vạn Nguyên Linh thạch mà Lý Dật Phong lấy ra cũng cực kỳ cố hết sức, hơn nữa lão đầu tử trong nhà vốn là phản đối Lý Dật Phong chơi cổ ngọc điêu, loại đồ chơi này mặc dù nói có thể tẩm bổ linh hồn, nhưng nếu như trầm mê trong đó thì dễ dàng mê muội mất cả ý chí, nếu như biết Lý Dật Phong thua lỗ mười lăm vạn Nguyên Linh thạch thì hậu quả có thể nghĩ.

- Thật hiểm, nếu là ta thua bởi cái này, bị nha đầu Mộ Dung Phong tố cáo, cặp chân của ta đây sợ rằng sẽ bị các lão đầu tử đánh gãy.

Sau khi Lý Dật Phong âm thầm sợ, trong lòng đột nhiên vừa động, nhìn về phía Lâm Minh bên cạnh, lại thấy thần sắc Lâm Minh bình tĩnh, tâm tình không có có bất kỳ gợn sóng khi biết vòng tay Huyết Linh Ngọc là đồ dỏm, theo lý thuyết chuyện này quan hệ rất lớn cùng Lâm Minh, bị Lan Đạo chân nhân xác định là giả, Lâm Minh hẳn là thở dài ra một hơi mới đúng, hiện tại hắn bình tĩnh như thế, chỉ có thể chứng minh hắn vốn cũng biết vòng ngọc là giả!

Nghĩ đến cũng đúng như thế, một người bình thường, nếu như cái gì cũng xem không hiểu thì cũng sẽ không chen vào nói ở giao dịch trọng yếu như vậy, dù sao cũng là liên quan đến mười lăm vạn Nguyên Linh thạch, đề nghị đúng thì còn tốt, một khi lỡ lời sẽ là sai lầm lớn.

Lâm Minh nếu dám mở miệng, tự nhiên có mấy phần nắm chắc, còn Cổ Long ngọc điêu lúc trước, Lâm Minh cũng đã khuyên chính mình không nên mua, hai chuyện kết hợp ở chung một chỗ, vậy thì tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Bao gồm Bạch Long ngọc bài mà nam tử vết sẹo đao đưa cho Lâm Minh, cũng tuyệt không bởi vì Lâm Minh là kim chủ của hắn mà đưa ra, hơn phân nửa là bội phục nhãn lực Lâm Minh.

Nghĩ tới đây, Lý Dật Phong nói:

- Lâm huynh đệ, ngươi đã sớm biết vòng tay này là giả?

- Chỉ là có cảm giác kỳ lạ, vòng tay này cho ta cảm giác không tốt lắm.

Lâm Minh khẽ mỉm cười, giải thích cho có lệ, loại chuyện này giải thích không rõ, thật ra thì cũng không cần giải thích, tùy tiện để Lý Dật Phong nghĩ như thế nào thì nghĩ.

Lý Dật Phong cũng không có hỏi nhiều, bất kể là thật có giác quan thứ sáu cũng tốt, hay là Lâm Minh không muốn nói rõ cũng tốt, tất cả cũng không trọng yếu, mỗi người đều có bí mật của mình, phong ấn tinh thần chi lực trên tay phải Lý Dật Phong đồng dạng là bí mật của hắn.

- Lâm huynh đệ, bạn hữu lần này nhận nhân tình của ngươi, lần trước chuyện tình ngươi nói muốn mua Mộc Linh ngọc, nếu có cần thì ta có thể hỗ trợ.

- Ừm, tốt.

Lâm Minh không có già mồm cãi láo, ngày sau muốn chế thuốc cần đại lượng tài liệu cùng Mộc Linh ngọc, nếu như mình đi sưu tập thì quá chậm, có Lý Dật Phong hỗ trợ có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Lúc này, Chu Khôn vẫn là vẻ mặt thất hồn lạc phách, chơi Mộc Linh ngọc điêu chính là như thế, nguy hiểm thật lớn, hắn căn bản cũng không thể nào tìm Bạch Long Ngọc Hành phiền toái, Bạch Long Ngọc Hành chính là dựa vào bán đồ dỏm để kiếm sống, nếu không giá tiền của chính phẩm cũng sẽ không bán thấp như vậy, muốn kiếm tiện nghi phải chuẩn bị tư tưởng bị hố, đây là quy củ khi chơi ngọc, cũng là quy tắc ngầm trong giới cổ ngọc điêu, đi tìm phiền toái chẳng những không chiếm được bất kỳ bồi thường, ngược lại sẽ bị người nhạo báng.

Chương 770: Mở ra toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật Lô

Lý Dật Phong thấy bộ dạng Chu Khôn chán ngán thất vọng cũng không bỏ đá xuống giếng, chẳng qua cảm thấy có chút thương hại, mà ở một bên Lý Dật Phong, Thanh Nhi nhỏ giọng lẩm bẩm nói:

- Thua không nổi cũng đừng có chơi nha.

Lan Đạo lắc đầu, mở miệng nói:

- Chu công tử đừng chơi cổ chạm ngọc, tuy nói ổ chạm ngọc có hiệu quả dưỡng hồn, nhưng giá tiền cao quý đã xa xa vượt ra khỏi tác dụng đối với tu luyện, nói tóm lại không phải là đồ chính, một đôi vòng tay mặc dù là phỏng chế phẩm, nhưng giá trị Thi Đô ngọc cũng không rẻ, thả vào bán đấu giá mới có thể bán được bốn ngàn đến năm ngàn Nguyên Linh thạch, không bằng Chu công tử bán số tiền này để an tâm tu luyện.

Bốn ngàn đến năm ngàn Nguyên Linh thạch, so với giá Chu Khôn ra ngay lúc đó thiếu một vạn Nguyên Linh thạch, nếu quả thật cứ như vậy bán đi vòng tay Thi Đô ngọc, Chu Khôn rất không cam lòng.

Hy vọng càng lớn thất vọng lại càng lớn!

Lý Dật Phong nhún vai, nói Lâm Minh:

- Lâm huynh, ngươi thu ba đồ vật kia cất giữ thật sao, ngươi tính toán mua Mộc Linh ngọc?

Lâm Minh gật đầu:

- Phải, ta cần rất nhiều Mộc Linh ngọc.

- Vậy để cho Lan Đạo đại sư giám định một chút đi! Có đại sư giám định, những thứ này sẽ dễ dàng bán ra giá cao hơn.

Lý Dật Phong hưng phấn chà xát tay, loại cơ hội mở nhãn giới này hắn dĩ nhiên không muốn bỏ qua.

Song Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Không được, trực tiếp bán đấu giá, để cho giám định sư giám định là được rồi, ta không muốn tạo thành chú ý.

Lâm Minh hiện tại đã có tên tuổi ở Bạch Long Ngọc Hành, hắn cũng không danh tiếng oanh động, tự tuyệt tài lộ. Ở giới cổ chạm ngọc, tin tức truyền rất nhanh.

Lý Dật Phong có chút tiếc nuối trong lòng, nếu Lâm Minh quyết định hắn tự nhiên không nhiều lời:

- Lâm huynh! Nếu như ngươi tin được lời của ta, ta giúp ngươi cất giữ ba đồ vật, đổi toàn bộ thành Nguyên Linh thạch.

- Vậy thì cảm ơn Lý huynh.

Lâm Minh cầu cũng không được, thời gian hắn vô cùng cấp bách. Không có bao nhiêu tinh lực xử lý những thứ việc vặt này.

Hiệu suất Lý Dật Phong quả nhiên cực cao, chỉ mười ngày, ba đồ vật toàn bộ đổi thành Nguyên Linh thạch, trừ phí bán đấu giá rút ra tổng cộng là hai vạn hai ngàn đồng, mà lúc này, Lâm Minh đã đi tới một tòa thành thị lớn nhất Mao châu, Ngọc thành.

Toàn bộ kiến trúc trong Ngọc thành do từng khối nham thạch lớn xây thành, mặt ngoài nham thạch cũng không trải qua tạo hình, nhìn qua có loại mùi vị tục tằn cuồng dã.

Ở phía sau Ngọc thành dựa vào một tòa núi cao ngàn trượng và hiểm trở. Tên là Ngọc sơn, lúc này chỗ ở Lâm Minh là tại nơi đây. Trên ngọn núi cao và hiểm trở mở mấy trăm động phủ, từng cái động phủ cũng là một chỗ bế quan, nguyên khí nơi này hết sức phong phú. Chỉ cần tổn hao đầy đủ Nguyên Linh thạch là có thể thuê.

Lâm Minh thuê một chỗ động phủ trung đẳng, thuê ba năm.

Nguyên khí trong động phủ, Lâm Minh cũng không để ý, hắn để ý chính là tính an toàn nơi này, theo như lời Lý Dật Phong, sau lưng Ngọc thành, có một đại năng Thần Hải trấn giữ, không người nào dám gây chuyện ở Ngọc thành, ở chỗ này, hắn có thể yên tâm bế quan.

Lúc này, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên giường đá trong động phủ, ở trước mặt hắn, bày đặt tiểu bếp lò cao ba thước, ở mặt ngoài lò luyện đan, điêu khắc địa phương ngàn dặm, bao dung Càn Khôn đồ, ở chính giữa Càn Khôn đồ là một đồ án Kim Ô màu đỏ.

Lò này chính là Càn Khôn Dung Nhật lô.

Càn Khôn Dung Nhật lô là đệ nhất thần lô Thiên Diễn đại lục vài ngàn năm trước, ngay cả cường giả phong hoàng cũng có thể luyện hóa.

Lúc này, ở bên cạnh Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh bày ra tám cái Xích Hỏa trụ, mỗi cái hỏa trụ điêu khắc pho tượng Cầu Long, tám con Cầu Long cũng nhắm về phía Càn Khôn Dung Nhật lô.

Lâm Minh ở dưới sự giúp đỡ của Ma Quang, tái hiện Bát Long Dao Quang trận ban đầu Ma Đế bố trí ở quanh thân Càn Khôn Dung Nhật lô, hắn muốn hôm nay mở ra toàn bộ Càn Khôn Dung Nhật lô.

Trước đó, Lâm Minh chỉ có thể mở ra không gian đệ nhất trọng Càn Khôn Dung Nhật lô, mà theo như lời Ma Quang, Càn Khôn Dung Nhật lô tổng cộng có tam trọng không gian. Hôm nay Lâm Minh muốn chính thức dùng Càn Khôn Dung Nhật lô, mở ra toàn bộ tam trọng không gian.

Lâm Minh giơ tay lên đánh ra một đạo ấn quyết, từng đợt áng mây đỏ phun ra từ trong tay, bao phủ ở trên lò luyện đan, hỏa diễm nóng rực nhất thời bốc cháy.

- Mở!

Lâm Minh khẽ quát một tiếng, ở mặt ngoài Càn Khôn Dung Nhật lô, phù điêu Kim Ô đột nhiên bắn ra vạn đạo kim quang tán loạn, trong lúc nhất thời phảng phất có một vòng ánh sáng dâng lên trong phòng.

Càn Khôn Dung Nhật lô đột nhiên chấn động, từ trong lò truyền đến một tiếng hổ khiếu rồng ngâm cao vút, ngay cả kết giới cách âm trong phòng cũng bị âm ba xông đến rung động kịch liệt, dường như muốn đâm thủng.

Tiếp theo một quả trái cây nhỏ cùng một đoạn rễ cây màu xích kim bay ra từ trong Càn Khôn Dung Nhật lô, bị Lâm Minh nắm trong tay.

Càn Khôn Dung Nhật lô đệ nhị trọng, rốt cuộc mở ra!

Lấy thực lực Lâm Minh hôm nay, mở ra Càn Khôn Dung Nhật lô đệ nhị trọng cũng không tính quá khó khăn, khó khăn chính là đệ tam trọng, Bát Long Dao Quang trận này cũng là chuẩn bị vì mở ra đệ tam trọng.

- Ngũ Sắc quả cùng Luyện Hư Căn, hắc hắc, tiểu tử, ngươi vừa phát tài.

Thanh âm Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh, không gian trong mỗi một trọng Càn Khôn Dung Nhật lô đều có một chút bảo bối, thời điểm mở ra không gian đệ nhất trọng bay ra Cự Ma Chi Huyết cùng Phạm Thiên Long Căn luyện chế Vô Danh thần đan.

Cự Ma Chi Huyết bị Ma Phương hấp thu, mà mai Phạm Thiên Long Căn kia luyện chế Vô Danh thần đan thì bị Lâm Minh dùng ở thời điểm xông phá Vương Giả Tù Lung, kết hợp cùng Thiên Ma lực trường ở chung một chỗ, một đường phá tan cửa thứ nhất Bát Môn Độn Giáp.

Hiện tại, Ngũ Sắc quả cùng Luyện Hư Căn trong miệng Ma Quang chính là bảo vật trong Càn Khôn Dung Nhật lô đệ nhị trọng.

Những thứ bảo vật này có cái gì, Ma Quang cũng không rõ ràng lắm, mà Lâm Minh cũng chỉ có thể từ trong linh hồn mảnh nhỏ Ma

Đế tìm được một chút trí nhớ không trọn vẹn.

- Ngũ Sắc quả cùng Luyện Hư Căn là thượng phẩm thiên tài địa bảo của Thần Vực Luyện Dược sư, có hai dạng đồ vật này làm chủ thuốc, hơn nữa thêm một chút phụ thuốc cùng Mộc Linh ngọc, ta mới có thể luyện thành linh đan mở ra cửa thứ ba Bát Môn Độn Giáp.

Hiện tại Lâm Minh cũng không cần những thứ này, hắn vận chuyển chân nguyên cả người tới cực hạn, một tay điểm ở trên Bát Long Dao Quang trận, hỏa diễm nhất thời tràn đầy.

Càn Khôn Dung Nhật lô run rẩy kịch liệt ở trong Bát Long Dao Quang trận, phảng phất có một đầu thú dữ thái cổ muốn lao ra từ trong lò.

Lâm Minh mở ra Tà Thần chi lực, đồng thời vận dụng lực lượng Bát Môn Độn Giáp, ở mi tâm Lâm Minh, Phượng Hoàng ấn ký cũng phát ra một loại kim mang như lợi.

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, tám cái Ly Hỏa trụ của Bát Long Dao Quang trận nhất tề đổ, nắp lò Càn Khôn Dung Nhật lô giống như sao băng bắn ra, bay thẳng đến chân trời.

Răng rắc!

Nắp lò nặng nề đụng vào trần nhà Ngọc Sơn động phủ, nham thạch trải qua vô số trận pháp gia trì vỡ vụn một mảng lớn!

Lâm Minh ửng hồng sắc mặt, nhìn hai kiện vật phẩm huyền phù trước mắt, lần này không có thần thuốc, chỉ có một kiện Ma giáp toàn thân đen nhánh, còn có một đoàn máu đặc dính.

Chứng kiến đoàn máu tươi kia, một đôi ánh mắt gian tà của Ma Quang lập tức sáng:

- Ta muốn cái đoàn máu này!

Lâm Minh cảm giác quét qua đoàn máu tươi, cái đoàn máu này cùng máu tươi ẩn chứa trong không gian Càn Khôn Dung Nhật lô đệ nhất trọng không sai biệt lắm, đều tản ra khí tức viễn cổ mênh mang, có lẽ huyết dịch cổ Cự Ma, luận phẩm chất tự nhiên so ra kém Cổ Phượng chi huyết, nhưng cực kỳ trân quý.

- Được!

Lâm Minh cũng không hẹp hòi, đối với thể Ma Quang linh hồn mà nói, cũng chỉ có máu huyết có thể thúc đẩy nó phục hồi như cũ, những năm nay Ma Quang giúp mình rất nhiều, thậm chí vài lần đã cứu mạng của mình.

Ma Quang không thể chờ đợi được nhảy ra khỏi tinh thần chi hải, hóa thành một con chó lông quăn giương nanh múa vuốt đánh về phía máu tươi cổ Cự Ma, một ngụm nuốt xuống.

Ừng ực một tiếng, Ma Quang mặt chó lộ ra biểu lộ cực kỳ thỏa mãn.

Nuốt vào huyết dịch không lâu, thân thể Ma Quang nổi lên một mảng ửng hồng, thân thể nó vốn là hư ảo vặn vẹo cực độ, trở nên càng thêm ngưng thực.

Giằng co thời gian nửa nén hương, Ma Quang dùng tay chó vỗ vỗ cái bụng, kêu lên:

- Thoải mái, thật là thoải mái! Nếu có mười cân tám cân thì tốt rồi.

Lâm Minh mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu, loại vật này có một lượng cũng không tệ rồi, còn mười cân tám cân...

Hắn chỉ ma giáp lơ lửng, nói với Ma Quang:

- Ma Quang, nói cho ta biết ma giáp này là cái gì?

Lâm Minh kế thừa trí nhớ Ma Đế không trọn vẹn, trí nhớ về cái ma giáp này hoàn toàn trống.

Ma Quang vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm bờ môi, nói:

- Đây là ma giáp chủ nhân tế luyện tại vị diện Thiên Diễn đại lục, vài vạn năm trước là niên đại quần hùng khởi tranh, thực lực chủ nhân xem như độc bộ thiên hạ, nhưng có đối thủ có thể uy hiếp được hắn, ví dụ như... Thâm Hải nhất tộc!

Lâm Minh gật đầu, tại Thiên Diễn đại lục, diện tích vùng biển lớn hơn nhiều so với đại lục, Thâm Hải nhất tộc sinh hoạt trong hải dương khó có thể tính toán, chủng loại cũng cực kỳ phức tạp, trong đó thậm chí có thái cổ chủng tộc, huyết mạch truyền thừa so với nhân loại ưu tú hơn nhiều.

Dưới loại tình huống này, số lượng cường giả Thâm Hải nhất tộc viễn siêu nhân loại, nếu không vì Thâm Hải nhất tộc thích hợp sinh tồn trong hải dương, đi vào lục địa cực kỳ không quen, nếu không sợ đã sớm đánh nhau cùng nhân loại.

Chương 771: Thiên Cơ thương hội

Ma Quang tiếp tục nói:

- Chủ nhân cùng cái địch nhân Thâm Hải nhất tộc đại chiến hồi lâu. Ma gip đều bị đánh xuyên qua, mới thắng hiểm đối thủ, bởi vì ma giáp đã nghiền nát, chủ nhân không thể không để ma giáp ở lại trong Càn Khôn Dung Nhật lô tể luyện chữa trị, chỉ là chữa trị ma giáp cần thời gian cực kỳ dài dòng, về sau chủ nhân ly khai, ma giáp vẫn chưa chữa trị tốt, hiện tại thoáng chớp mắt vài vạn năm đi qua, bộ ma giáp này tại Càn Khôn Dung Nhật lô tế luyện vài vạn năm, có lẽ chẳng những đã sửa xong, hơn nữa phẩm chất càng hơn trước kia. Vừa rồi ta hấp thu đoàn Cự Ma huyết, có lẽ là chủ nhân lưu lại vì chữa trị ma giáp...

- Thì ra là thế.

Lâm Minh vẫy tay, cầm ma giáp trong tay, lại phát hiện ngực trái ma giáp này có một cái lỗ hổng hình tròn.

Lỗ hổng như vậy hiển nhiên không phải là bị vũ khí đục lỗ mà tạo thành. Dường như chỗ này dùng để an trí miếng hộ tâm.

- Thiếu miếng hộ tâm?

- Xem ra là thế.

Ma Quang lắc đầu, có chút tiếc hận:

- Nếu như là ma giáp nguyên vẹn. Giá trị có lẽ không dưới Càn Khôn Dung Nhật lô, bảo khí tính phòng ngự rất ít.

Lâm Minh không chút khách khí mặc ma giáp vào người. Trong lúc nhất thời hắn cảm giác thân thể của mình phảng phất bị một cỗ năng lượng ma tính bao trùm, cỗ năng lượng này cùng chân nguyên hộ thể dung hợp cùng một chỗ, khiến cho độ bền bỉ hộ thể chân nguyên càng hơn trước kia.

- A? Còn có loại công hiệu này?

- Đương nhiên, áo giáp tốt chẳng những bản thân cứng cỏi, hơn nữa năng lực giảm thương cũng nhất lưu, nếu như không thể suy yếu công kích của địch nhân, áo giáp cứng cỏi cũng vô dụng!

- Cái Ngũ Sắc quả cùng Luyện Hư Căn này ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào?

Ma Quang hỏi.

- Ngũ Sắc quả cùng Luyện Hư Căn đều là thượng phẩm thiên tài địa bảo của Thần Vực Luyện Dược sư, ta định dùng hai dạng đồ vật này làm chủ thuốc, Mộc Linh ngọc ngoài hai mươi vạn năm, cùng với hai chủng phụ dược Long Cốt thảo, Thiên Hoa thạch, luyện thành Ngũ Sắc Luyện Hư đan, có những thứ này mới có thể mở ra cửa thứ ba Bát Môn Độn Giáp.

- Hắc hắc, nếu như Luyện Dược thuật của ngươi đại thành, chẳng những có thể xúc tiến linh hồn tăng lên, cũng có thể xúc tiến Luyện Thể thuật đột nhiên tăng mạnh, thật làm người ta đố kị nha, bất quá phẩm cấp Ngũ Sắc Luyện Hư đan không thấp, ngươi có nắm chắc luyện thành sao?

- Tạm thời còn không có, có thể từ từ luyện tập, ta không vội, luyện tập Luyện Dược thuật cũng là rèn luyện đối với linh hồn.

Hiện tại Lâm Minh cần làm là thông qua không ngừng luyện tập tăng cường kỹ xảo chế thuốc, mỗi một lần khống chế năng lượng, hỏa diễm đều hình thành phản xạ có điều kiện, không cần cân nhắc biểu hiện hoàn mỹ ra ngoài, không nhiều không ít, chỉ có như vậy mới có thể luyện ra một lò đan dược thành công.

- Long Cốt thảo cùng Thiên Hoa thạch thì sao?

Ma Quang hỏi.

- Tìm Lý Dật Phong.

Lâm Minh đã sớm nghĩ kỹ.

Lý Dật Phong với tư cách hoàng tử Thất Tinh thần quốc, bình thường yêu thích giao hữu, bằng hữu tam giáo cửu lưu đều biết một ít, tại tứ đại thần quốc có mạng lưới quan hệ rộng khắp, hướng hắn hỏi tin tức thích hợp nhất.

Mà trên thực tế Lý Dật Phong quả thực không để cho Lâm Minh thất vọng, mười ngày sau, hắn truyền tin tức trở về.

Hô...

Một đạo Truyền Âm phù tại hiện lên trước mặt Lâm Minh, Lâm Minh dừng lại luyện chế đan dược, khai lò xem xét, trong lò đan chỉ còn lại có một đống đen xám.

Bất đắc dĩ cười cười, thế lửa cái Càn Khôn Dung Nhật lô này quá mãnh liệt, dùng để luyện loại dược thảo cấp thấp chịu không được hỏa thiêu thật đúng là khiêu chiến.

Những ngày này, Nguyên Linh thạch Lâm Minh kiếm được tại Bạch Long Ngọc Hành mất hết một phần ba, toàn bộ dùng để mua Mộc Linh ngọc.

Về phần dược thảo luyện tập thì đến từ chính dược viên Âm Dương huyền cung cùng Nam Hải Ma Vực, hơn mười ngày, những dược thảo này bị Lâm Minh dùng hết hai thành, bất quá thành phẩm luyện chế ra lại ít đến thương cảm, đa phần chỉ là một đống đen xám.

- Nếu như Âm Dương huyền cung vợ chồng Tinh Cực biết dược thảo bọn hắn tỉ mỉ bồi dưỡng lại bị ta lấy luyện tập, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Lâm Minh tự giễu lắc đầu, những ngày này hắn hoàn toàn là đốt tiền, nói là dược thảo cấp thấp, kỳ thật đặt ở tam phẩm tông môn, đủ để cho võ giả trong môn điên cuồng.

- Lâm Minh, trong Truyền Âm phù nói cái gì?

Ma Quang hỏi.

- Lý Dật Phong truyền đến, nói cho ta biết về nơi Thiên Hoa thạch hạ lạc, thứ này có bán tại Thiên Cơ thương hành Cửu Đỉnh thần quốc, về phần Long Cốt thảo, Lý Dật Phong cũng không tìm được.

- Vậy ý định của ngươi?

- Đi Thiên Cơ thương hành trước!

Thiên Cơ thương hành, ở Cửu Đỉnh thần quốc có được lịch sử trọn vẹn sáu ngàn năm, cái này đã vượt ra khỏi lịch sử đại đa số tứ phẩm, ngũ phẩm tông môn, có thể sánh vai cùng thánh địa.

Thiên Cơ thương hành là một trong ba đại thương hội Cửu Đỉnh thần quốc, bối cảnh rất sâu. Thiên Cơ thương hành có thể phát triển đến một bước này, không thể tránh khỏi có ngàn vạn lần quan hệ cùng hoàng thất Cửu Đỉnh thần quốc.

Lâm Minh đi vào tổng bộ Thiên Cơ thương hành, căn bản không cần nghe ngóng có thể tới luôn chỗ kiến trúc tổng bộ Thiên Cơ thương hành, bởi vì nó thật sự quá đặc biệt.

Cao hơn mười trượng, phương viên lầu các mấy trăm trượng, vây mà lơ lửng ở giữa không trung chung quanh, lầu các ẩn ẩn sinh ra sương mù tím, dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng chói, hiển nhiên đây là trận pháp bố trí.

Muốn đem một tòa lầu các khổng lồ như vậy lơ lửng ở giữa không trung, hàng năm tiêu hao Nguyên Linh thạch sợ đều là một số chi tiêu không nhỏ, bởi vậy có thể thấy được tài lực Thiên Cơ thương hành.

Lâm Minh bất động thanh sắc vung tay áo, thân thể cất cao mà lên, thời điểm này, hắn mới phát hiện không trung có một cỗ chấn động vô hình, loại chấn động này hình thành một loại lực cản, trở ngại Lâm Minh tới gần Thiên Cơ thương hành, cái này lại để cho Lâm Minh có chút ngạc nhiên, chính mình có thể cảm giác được lực cản, người khác tự nhiên cũng có thể cảm giác được, còn có làm sinh ý như vậy hay sao? Đuổi khách nhân ra ngoài?

Lâm Minh càng lên cao, lực cản lại càng rõ ràng, đã đến cửa ra vào Thiên Cơ thương hành, Lâm Minh kết luận, tu vi Tiên Thiên Chí Cực trở xuống, thậm chí là cái loại miễn cưỡng bước vào Toàn Đan, Toàn Đan sơ kỳ căn cơ cực kỳ bất ổn, đều đừng mong leo lên đại môn Thiên Cơ thương hành, cho dù leo lên cũng dùng hết tất cả vốn liếng, cực kỳ chật vật, không còn mặt mũi tiến vào thương hội. Thử hỏi có ai đi mua đồ mà như đi chiến tranh, một lần mua đồ đều phải thế, lần sau hơn phân nửa sẽ không đến.

Cái này ý nghĩa, Thiên Cơ thương hành cự tuyệt hết thảy võ giả Toàn Đan trở xuống, cái này cũng có thể là nguyên nhân bọn hắn treo thương hội lầu các trên bầu trời.

Lơ lửng trên bầu trời, vốn có một loại cảm giác cao cao tại thượng, hơn nữa bài trừ võ giả Toàn Đan trở xuống, điều này xác định phẩm chất Thiên Cơ thương hành.

Lâm Minh leo lên thềm đá trước tổng bộ Thiên Cơ thương hành, chứng kiến một cái bảng hiệu màu đen treo trên cửa, trên đó viết ba chữ to rồng bay phượng múa, Thiên Cơ các.

Ba chữ kia ẩn ẩn có một tia ý cảnh pháp tắc ẩn chứa ở bên trong, mà ở hai bên đại môn, còn có một bộ câu đối.

Phía trên ghi, chỉ bán trân phẩm, không bán phàm vật, chỉ nạp cường giả, bất nhập dong nhân.

- Thật cuồng vọng!

Lâm Minh cảm khái, thương hội thật đúng là cuồng vọng, đây là ý nghĩa phàm vào không được Thiên Cơ các đều là dong nhân rồi?

Nhấc chân đi về hướng Thiên Cơ các, thủ vệ đã mở ra đại môn cho Lâm Minh, làm một cái thủ hiệu mời.

Trong đại sảnh rộng rãi, khách cũng không có nhiều người, lộ ra có chút bộ dạng quạnh quẽ, đây cũng là trong dự liệu.

- Vị thiếu hiệp kia xin hỏi có nhu cầu gì?

Từng cái khách nhân tiến vào Thiên Cơ thương hành, đều có một thị nữ mỹ mạo chào đón phục vụ một đối một, thiếu nữ phụ trách chiêu đãi Lâm Minh thoạt nhìn chỉ có bộ dạng mười tám mười chín tuổi, dáng vẻ phi thường cao gầy, chỉ thấp hơn Lâm Minh mà thôi.

- Ta muốn Thiên Hoa thạch!

Lâm Minh trực tiếp mở miệng nói.

- Thiên Hoa thạch?

Thị nữ ngạc nhiên, ứ này cực kỳ hy hữu, Thiên Cơ các gần đây mới có mấy khối Thiên Hoa thạch, bởi vì nó là tài liệu luyện dược cực phẩm, cho nên tại Cửu Đỉnh thần quốc rất được hoan nghênh, giá trị cực cao.

Không nghĩ tới Lâm Minh tuổi còn trẻ, há miệng muốn Thiên Hoa thạch.

Thị nữ tuổi trẻ trầm ngâm trong chốc lát, tựa hồ hoài nghi Lâm Minh có phải đến tiêu khiển bọn hắn hay không, chỉ là muốn nhìn Thiên Hoa thạch, qua xem cho đã nghiện, đến lúc đó lại lấy cớ không mua các loại.

Mặc dù có hoài nghi như vậy, nhưng nàng cuối cùng vẫn thông báo tin tức đi ra ngoài, sau một lát, một bà lão áo đen đi xuống từ trên lầu.

Nàng nheo mắt đánh giá Lâm Minh một phen, tự nhiên nhìn ra được căn cơ Lâm Minh vững chắc, hơn nữa tuổi cùng tu vi của hắn, hẳn là người nổi bật cùng thế hệ.

Loại người này, sợ là rất có khả năng mua được Thiên Hoa thạch.

- Vị tiểu huynh đệ này xin mời đi theo ta.

Bà lão nói xong quay người lên lầu, Lâm Minh đi theo, nhấc chân bước lên thang lầu, Lâm Minh thình lình phát hiện tại bậc thang Thiên Cơ các tồn tại một tầng lực cản vô hình, mượn lực cản tầng hai mà nói, sợ là Toàn Đan sơ kỳ võ giả đều đừng mong lên đây.

Quay đầu nhìn thị nữ đi theo phía sau, đã thấy bên hông thị nữ có một kiện lệnh bài đang lòe sáng, hiển nhiên lệnh bài kia để cho thị nữ tu vi chỉ có Hậu Thiên kỳ có thể xuất nhập tự do ở Thiên Cơ các.

Chương 772: Thiên hoa thạch

Thiên Cơ các tầng hai càng ít người, Lâm Minh ngồi vào chỗ của mình, hai thị nữ đưa trà bánh lên, mà ở cách Lâm Minh cách đó không xa, một lão giả áo đỏ đang ngồi, tu vi nhị trọng Mệnh Vẫn.

Lão giả một tay nâng bát trà, không nhanh không chậm dùng tách trà có nắp khuấy động lấy lá trà. Mặt mũi tràn đầy mỉm cười nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh gật đầu, xem như đáp lễ, cái lão giả áo đỏ này, cũng hẳn là khách nhân Thiên Cơ các.

Đúng lúc này, một nữ tử đeo mặt nạ lụa mỏng đi ra, một thân áo tím yểu điệu:

- Hai vị đợi lâu.

Thanh âm vô cùng uyển chuyển êm tai, giống như chim hoàng oanh kêu to, lập tức hấp dẫn ánh mắt Lâm Minh cùng lão giả.

Cô gái này thoạt nhìn hai mươi tuổi, tuy nói mặt nạ lụa mỏng bảo hộ, nhưng có thể mơ hồ thấy rõ dung nhan thanh lệ dưới khăn che mặt, tư thái dáng vẻ thướt tha mềm mại, làn da óng ánh sáng long lanh, là một nữ tử tuyệt sắc rất dễ khiến người ta trầm mê.

Nữ tử mở miệng nói:

- Hai vị khách quý đều đến mua Thiên Hoa thạch, kỳ thật cái Thiên Hoa thạch này đặt ở tổng bộ Thiên Cơ các ta cũng năm ngày rồi, khách nhân đến xem cũng có hai ba mươi người, nhưng không có người nào mua nó đi. Chủ yếu là bởi vì...

Cô gái áo tím nói đến đây thoáng dừng một phát, cười tự nhiên nói:

- Bởi vì Thiên Hoa thạch không phải của Thiên Cơ các. Mà là một khách nhân khác gửi bán ở chỗ này, hắn muốn dùng cái Thiên Hoa thạch này đổi một ít tài liệu hy hữu, nếu như đồ vật hai vị lấy ra không thể để cho vị khách nhân kia thỏa mãn. Cho nhiều Nguyên Linh thạch hơn nữa cũng không thành.

- A? Thì ra là như vậy, ta nói bả tài liệu luyện dược tốt như thế sao lại ở Thiên Cơ các nhiều ngày như vậy. Là vị võ đạo cùng tu nào, có lẽ lão phu nhận thức!

Lão giả áo bào hồng vuốt râu ria, vừa cười vừa nói.

Cô gái áo tím cười cười, cũng không giấu giếm, hồi đáp:. Đam Mỹ H Văn

- Là đại sư Trang Bích Hiền.

- Trang Bích Hiền!

Lão giả áo bào hồng lộ ra một phần vẻ mặt:

- Thì ra là đại sư Trang Bích Hiền bài danh trước một trăm năm mươi Thiên Mệnh bảng, lão phu trèo cao không nổi.

Lão giả áo bào hồng lắc đầu liên tục.

Từ Hậu Thiên kỳ cho đến Mệnh Vẫn kỳ, mấy tiểu cảnh giới giai đoạn Mệnh Vẫn đều là một khoảng cách thật lớn của thực lực võ giả Mệnh Vẫn kỳ, lão giả áo bào hồng nhị trọng Mệnh Vẫn so với Trang Bích Hiền lục trọng Mệnh Vẫn kém bốn cái tiểu cảnh giới, hơn nữa càng lên cao, qua mỗi một cái tiểu cảnh giới đều phải mạo hiểm thật lớn.

Chưa kể thực tế Trang Bích Hiền còn là cao thủ Thiên Mệnh bảng.

Phải biết rằng Thiên Mệnh bảng tại tứ đại thần quốc cực kỳ có tính quyền uy, võ giả Mệnh Vẫn có thể lên bảng không có chỗ nào mà không phải là cao thủ đỉnh cấp.

Lão giả áo bào hồng đang nói, thời điểm lúc này, một thiếu niên thanh tú mười bảy mười tám tuổi đi lên từ từ thang lầu, hắn nhàn nhạt quét Lâm Minh cùng lão giả áo bào hồng, nói:

- Ta là đệ tử Trang đại sư, đại sư thời gian có hạn, các ngươi có đồ vật gì, lấy ra ta xem qua là được.

Thiếu niên thanh tú này tuổi còn trẻ, ngữ khí lại rất cuồng ngạo, lời nói mang theo một cỗ nhàn nhạt về sự ưu việt cùng hương vị rõ ràng không kiên nhẫn, kỳ thật ngẫm lại cũng có thể lý giải, những ngày nay có mấy chục người đến Thiên Cơ các xem khối Thiên Hoa thạch này, mỗi người đều muốn thiếu niên này đến chiêu đãi, năm lần bảy lượt chạy tới đây, lại không ai có thể xuất ra đồ vật để cho hắn động lòng, dù là ai đều không kiên nhẫn.

Lão giả áo bào hồng cười ha ha, cũng lơ đễnh, cúi đầu truyền âm đối với thiếu niên thanh tú cái gì, hắn dám đến mua Thiên Hoa thạch, tự nhiên có chút ít của cải, lúc này đem vài kiện đồ vật trân quý nhất cho thiếu niên thanh tú.

Thiếu niên thanh tú nghe xong mặt đổi màu, lạnh như băng nói:

- Thật có lỗi, những vật này sư phụ ta có rất nhiều, không có bất kỳ hứng thú, còn có càng hiếm hơn không.

Nụ cười trên mặt lão giả áo bào hồng lập tức cứng lại, thiếu niên thanh tú dùng khẩu khí lạnh lùng, hiển nhiên không có bất kỳ ý niệm muốn đổi.

- Ngươi thì sao?

Thiếu niên thanh tú liếc Lâm Minh, xem tu vi Lâm Minh mới Toàn Đan hậu kỳ, hắn không ôm cái hy vọng gì.

Lâm Minh có chút trầm mặc, trước đó hắn đang suy tư vật phẩm để cho Trang Bích Hiền cảm thấy hứng thú, kỳ thật luận vật phẩm trân quý, Lâm Minh có rất nhiều, ví dụ như thiên giai Ma Thần Chi Cốt, ví dụ như ngọc giản Hỏa chi ý cảnh đạt được trong Viễn Cổ hoàng thành, lại ví dụ như sáu giọt Cổ Phượng chi huyết, Luyện Hư Căn, Ngũ Sắc quả...

Nhưng những vật này, Lâm Minh không có khả năng lấy ra, cho dù lấy ra cũng không phải mấy miếng Thiên Hoa thạch có thể đổi

được.

Thế nhưng mà trừ những vật này, Lâm Minh lại không còn thứ đáng giá.

Chứng kiến Lâm Minh không nói lời nào, thiếu niên thanh tú có chút không kiên nhẫn được nữa:

- Đến tột cùng có hay không? Không có cũng đừng chơi đùa ta, ta bề bộn nhiều việc.

Với tư cách đệ tử thân truyền Trang Bích Hiền, bản thân thiếu niên thanh tú có một cỗ cảm giác nhàn nhạt về sự ưu việt, thực tế Lâm Minh thoạt nhìn không lớn hơn hắn bao nhiêu, người còn trẻ như vậy, thấy thế nào đều không giống như là người mua Thiên Hoa thạch, loại tài liệu luyện dược cực phẩm này, phải là Luyện Dược sư có chút tuổi mới có thể mua.

Lâm Minh mỉm cười, ngược lại là nhớ tới một kiện đồ vật, nói:

- Đồ vật có, chỉ là sợ ngươi không nhận biết, không cách nào hoàn thành giao dịch.

Thiếu niên thanh tú nhướng mày, rất không vui nói:

- Ta mặc dù còn trẻ, nhưng thủa nhỏ đi theo sư phụ, mỗi ngày đều phải nhớ rất nhiều tư liệu, điển tịch thiên tài địa bảo tứ đại thần quốc ta đều xem, trên trời dưới đất, không dám nói toàn bộ đều nhận ra, nhưng đồ vật ta không nhận biết, sợ ngay cả Thần Hải đại năng cũng không biết. Ngươi có gì liền lấy ra, chỉ sợđồ vật ngươi lấy ra không đủ quý hiếm, là mặt hàng bình thường ta đã nhìn quen!

Thiếu niên thanh tú tự nhiên có vài phần kiến thức, nếu không cũng sẽ không bị Trang Bích Hiền phái tới giao dịch.

- Được rồi.

Lâm Minh gật đầu, bất động thanh sắc lấy ra một cái hộp ngọc trong Tu Di giới, đẩy ra nắp hộp ngọc, bên trong thình lình có một đoàn thực vật màu đỏ, phía trên rễ của nó hiện một mặt người vặn vẹo, tựa hồ là một loại quỷ hồn thống khổ.

Mà ở dưới mặt người, có một cái mào gà lớn cỡ nắm tay bang bang nhúc nhích, phảng phất một trái tim, cả gốc thực vật, thoạt nhìn giống như là con chuột vừa sinh ra, màu da hồng phấn, còn có một chút lông thưa thớt, quả thực khó coi!

- Chi chi chi!

Thực vật trong hộp thịt tựa hồ bởi vì lại thấy ánh mặt trời, đột nhiên thét lên cực kỳ chói tai, cái tiếng kêu kia cực kỳ khó nghe, lại để cho toàn thân người ta nổi da gà.

Thiếu niên thanh tú chứng kiến thực vật này, đã hoàn toàn ngây dại, đây rốt cuộc là thực vật hay là thú, tại sao có thể có trưởng thành bộ dạng xấu xí buồn nôn như thế? Còn có thể kêu, quả thực vô cùng quỷ dị.

- Cái đồ vật này, không biết Trang đại sư cần hay không, kính xin ngươi giám định một chút đi.

Lâm Minh đẩy ra hộp gỗ, thứ này không phải vật gì khác, là Vạn Niên thi thảo Lâm Minh tìm được tại Vạn Cổ Ma Khanh.

Vạn Niên thi thảo, cùng loại với đông trùng hạ thảo, hạt giống ký sinh tại bên trong thi cốt cường giả cấp đế, dùng thi cốt làm chất dinh dưỡng, trong quá trình sinh trưởng, còn phải không ngừng thôn phệ khí huyết chi lực của võ giả, cuối cùng thời gian lâu mới có thể thành thục.

Lúc trước Lâm Minh tại Vạn Cổ Ma Khanh, chứng kiến Sa Quang tôn chủ cùng Thiên Mục tôn chủ hại chết đồng bạn, dùng huyết nhục của bọn hắn tế sống Vạn Niên thi thảo, chính là vì để cho nó ăn no tiến vào trạng thái ngủ say, dễ bắt.

Kết quả Sa Quang tôn chủ cùng Thiên Mục tôn chủ bị Lâm Minh giết chết, đã thành chất dinh dưỡng Vạn Niên thi thảo, cái Vạn Niên thi thảo này tự nhiên rơi vào trong tay Lâm Minh.

Thứ này thì ra là Vạn Cổ Ma Khanh cái loại nay kỳ lạ trong hoàn cảnh mới có thể dài thành, Thiên Diễn đại lục không nói tuyệt tích cũng không xê xích gì nhiều.

Chủ yếu là bộ dáng của nó thật sự vô cùng hiếm thấy, xấu xí không chịu nổi, hơn nữa cái tiếng kêu kia khó nghe, một khi kêu lên có tính hiệu quả rung động tuyệt đối, thiếu niên thanh tú chứng kiến nó đã giương mắt nhìn nói không ra lời.

Kỳ thật không riêng gì thiếu niên thanh tú, kể cả nữ tử che mặt áo tím, còn có bà lão một mực không nói lời nào cũng thấy nghẹn họng nhìn trân trối, các nàng với tư cách nhân vật cao tầng Thiên Cơ các, coi như là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, đã thấy nhiều bảo vật, nhưng cũng chưa từng thấy qua loại vật này.

- Thiếu hiệp cảm thấy đồ vật này như thế nào?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

Thiếu niên thanh tú nhìn nửa ngày cũng không phun ra một chữ, hắn không gọi được tên, càng không có khả năng biết rõ giá trị, làm sao có thể nói với Lâm Minh, bất quá hắn quả thật có thể cảm nhận được khí huyết chi lực cực kỳ nồng đậm từ đồ vật này, nó tuyệt đối là vật phi phàm! Nếu như dùng để luyện chế dược vật bổ sung khí huyết chi lực, có lẽ có hiệu quả.

Đối mặt với Lâm Minh hỏi thăm, thiếu niên thanh tú cực kỳ xấu hổ, trước đó hắn nói vẹn toàn, trong nháy mắt gặp một kiện đồ vật chính mình chưa từng nghe qua, trên mặt không còn chút ánh sáng.

Hắn cắn răng nói:

- Ta đi tìm sư phụ ta.

Chương 773: Lòng xấu xa

Thiếu niên thanh tú để lại một câu rồi rời khỏi tổng bộ Thiên Cơ các, thật ra tìm Trang Bích Hiền chỉ cần một đạo Truyền Âm phù cũng đủ, thiếu niên thanh tú rời đi là bởi vì không có mặt mũi ở lại.

Đợi thiếu niên thanh tú đi, trên mặt lão giả hồng bào lúc trước cũng muốn mua Thiên Hoa thạch hiện lên một tia kinh dị, hắn nhìn cái hộp Vạn Niên thi thảo một chút, vừa nhìn Lâm Minh một chút, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà lão ẩu Thiên Cơ các, thì không nhịn được truyền âm đối với Lâm Minh:

- Đồ vị thiếu hiệp lấy ra thật đúng là ly kỳ, lão thân cũng là lần đầu thấy qua, không biết thiếu hiệp có còn kỳ vật trân quý khác không cần hay không, có thể gửi bán tại Thiên Cơ các.

Lâm Minh nói:

- Có cơ hội còn có thể hợp tác, gần đây ta muốn thu không ít đồ.

Luyện Dược sư cần rất nhiều tài liệu, có chút tài liệu có tiền mà không mua được, tạo quan hệ cùng những thương hành rất cần thiết.

Chỉ sau một khắc đồng hồ, một trung niên mặc bạch y được thiếu nữ áo tím nghênh đón, sải bước bước chân vào tầng hai Thiên Cơ các, vóc người hùng vĩ, mắt sáng như đuốc, đảo qua ở trong sảnh, cuối cùng ánh mắt khóa ở trên người Lâm Minh.

- Chính là vị thiếu hiệp kia muốn đổi lại Thiên Hoa thạch của ta?

Không nghi ngờ chút nào, tên võ giả trung niên này chính là Trang Bích Hiền, võ giả đến giai đoạn Mệnh Vẫn, đã rất khó căn cứ dáng ngoài phán đoán số tuổi, tỷ như ban đầu Huyễn Vũ Thiếp rõ ràng hơn một ngàn tuổi, thoạt nhìn vẫn như thiếu phụ phong vận ba mươi tuổi.

Lâm Minh không xem được tuổi thọ Trang Bích Hiền trước mắt, nhưng có thể từ trên người đối phương cảm nhận được sinh mệnh chi hỏa cực kỳ tràn đầy, lộ vẻ thọ nguyên Trang Bích Hiền còn rất dài, hắn thậm chí có một phần hy vọng bước vào Thần Hải, phong hoàng xưng đế.

- Trang tiền bối.

Lâm Minh đứng lên, thi lễ một cái.

- Ừ!

Trang Bích Hiền gật đầu, ánh mắt khóa Vạn Niên thi thảo trong hộp gỗ, nhìn cả thảy một khắc đồng hồ, hắn lộ ra vẻ mặt suy tư.

- Vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?

- Ta họ Lâm, tên Lan Kiếm.

Lâm Minh thuận miệng mượn một cái tên, hắn đã quyết định đi lên con đường Luyện Dược sư, sau này các loại giao dịch liên quan đến đến Nguyên Linh thạch số lượng tất nhiên không nhỏ. Vẫn nên giấu tên để an toàn một chút, hơn nữa ngày sau ở tứ đại thần quốc, có lẽ sẽ phát sinh xung đột cùng một số người, thân nhân thê tử của hắn đều ở Thần Hoàng đảo, không muốn bị người ta theo đầu mối tìm tới cửa.

- Lâm tiểu huynh đệ, nếu như ta không đoán sai, gốc cây thực vật này tên là Âm Thi thảo, tác dụng đối với võ giả Thi tông rất lớn, mà có thể dùng để làm khế ước thú. Bất quá muốn nuôi nó thành cần quá lâu thời gian.

Trang Bích Hiền cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vạn Niên thi thảo. Dựa vào suy đoán nói ra tên Âm Thi thảo, mặc dù không hợp cùng Vạn Niên thi thảo Lâm Minh biết, bất quá Thiên Diễn đại lục cùng Thánh Ma đại lục cách xa như vậy. Cách gọi bất đồng cũng là bình thường.

Lâm Minh không nghĩ tới Trang Bích Hiền kiến thức uyên bác như thế. Ngay cả Vạn Niên thi thảo cũng nhận ra được, hắn nói tự đáy lòng:. Googl rag ày, đọc gay khôg quảg cáo = = ru mruy.v = =

- Trang đại sư học thức hơn người, bội phục.

- Ha ha, lúc trước Trang mỗ trốn tới Tu La thần quốc, tình cờ xem qua điển tịch Tu La thần quốc thấy ghi lại, loại đồ này, Thiên Diễn đại lục không có, có lẽ ở biển sâu có thể có.

Trang Bích Hiền nói ra, một phen để cho Lâm Minh hơi kinh ngạc, nếu nói Thiên Diễn đại lục không có, như vậy vì sao điển tịch trong Tu La thần quốc có ghi lại Âm Thi thảo?

Đều nói Tu La thần quốc thuộc về ma đạo vũ tu, chẳng lẽ Tu La thần quốc cũng có quan hệ với Ma Đế hoặc là U Minh đại đế?

Trong đầu Lâm Minh nhanh chóng xẹt qua những ý niệm này, cũng không suy nghĩ nhiều, hỏi Trang Bích Hiền:

- Không biết Trang đại sư có hứng thú đối với Âm Thi thảo này?

Trang Bích Hiền nói:

- Mặc dù Âm Thi thảo còn chưa trưởng thành, nhưng cũng là tài liệu luyện chế khí huyết cao nhất, đối với ta quả thật có chỗ dùng, bình tĩnh mà xem xét, nó so với ba khối Thiên Hoa thạch còn trân quý hơn một chút, ta sẽ không chiếm tiện nghi hậu bối, ngươi còn có nhu cầu gì, có thể nói ra.

Lâm Minh nghe xong trong lòng vui mừng, hắn chỉ sợ Trang Bích Hiền không có hứng thú đối với Vạn Niên thi thảo:

- Trang tiền bối, Lâm mỗ còn cần vài cọng Long Cốt thảo, không biết Trang tiền bối có thể có tin tức phương diện này?

Lâm Minh hỏi ra một câu, Trang Bích Hiền cười ha hả một tiếng:

- Long Cốt thảo so với Thiên Hoa thạch trân quý hơn, thậm chí vượt qua Âm Thi thảo ngươi lấy ra, nếu như Trang mỗ có tin tức với Long Cốt thảo, cũng hơn nửa tự mình đi tìm, loại đồ này vốn là có tiền mà không mua được, Trang mỗ còn muốn thu mua đây.

Lâm Minh vừa nghe, nhất thời có chút thất vọng, hắn cần tài liệu cũng vô cùng quý hiếm.

- Như vậy đi, ta tiếp cho ngươi năm ngàn Nguyên Linh thạch, thế nào?

Trang Bích Hiền hỏi.

- Cảm ơn Trang tiền bối.

Lâm Minh một lời đáp ứng, mặc dù Vạn Niên thi thảo trân quý, nhưng đối với hắn vốn không có tác dụng gì, Trang Bích Hiền ra giá cũng rất chuẩn.

Hai người hoàn thành giao dịch tại chỗ, Lâm Minh cũng lấy được ba viên Thiên Hoa thạch trong suốt, loại đá này xem ra giống như là ngọc màu trắng, chẳng qua mặt ngoài có một chút hoa văn thiên hoa, cho nên được gọi là Thiên Hoa thạch.

Trang Bích Hiền trả Thiên Cơ các một phần tiền thuê, rồi sau đó hài lòng cáo từ.

Lâm Minh cũng từ biệt Thiên Cơ các, lấy một ngọc bài truyền âm của Thiên Cơ các xong rồi rời đi.

Lâm Minh bay một đường, thần thức toàn bộ mở ra, khi hắn ra khỏi Vu Khê thành, vài lần biến chuyển phương hướng, đi tới một chỗ trong rừng rậm.

Đúng lúc này, sau lưng Lâm Minh thình lình vang lên một cái thanh âm:

- Lâm thiếu hiệp, không nghĩ tới gặp phải ngươi ở chỗ này, phương hướng này là muốn đi Bội châu sao? Thật là đúng dịp a, lão phu cũng tính toán đi Bội châu, chúng ta đồng hành thế nào?

Lâm Minh quay đầu, người nói chuyện sau lưng chính là lão giả hồng bào muốn mua Thiên Hoa thạch ở trong Thiên Cơ các, lúc này lão đầu này mang mỉm cười hữu hảo, tựa hồ vì vô tình gặp được Lâm Minh mà ngạc nhiên.

- Trùng hợp sao? Lâm mỗ không cho là như vậy.

Lâm Minh cười mà như không cười nhìn lão giả hồng bào:

- Lâm mỗ ra khỏi Vu Khê thành rồi thay đổi phương hướng vài lần, ngươi nhắm mắt theo đuôi, đuổi không tha, làm sao, tìm tại hạ có việc?

Nụ cười trên mặt lão giả hồng bào cứng đờ, chợt cười ha ha:

- Lâm thiếu hiệp nói đùa, lão phu làm sao có thể theo dõi ngươi, quả thật chẳng qua là vô tình gặp được, bất quá nói trở lại, Lâm thiếu hiệp một hơi thu ba viên Thiên Hoa thạch, không suy nghĩ chuyển nhượng một viên sao? Lão phu ra ba ngàn Nguyên Linh thạch mua một viên, thế nào?

- Ba ngàn Nguyên Linh thạch một viên?

Lâm Minh cười:

- Ngươi ra ba vạn Nguyên Linh thạch, tại hạ cũng có thể suy nghĩ chuyển nhượng cho ngươi một viên.

- Phải không...

Lão giả hồng bào sắc mặt chìm xuống:

- Lão phu thành tâm giao dịch cùng ngươi, ngươi lại rao giá trên trời, làm người quá tham cũng không hay!

Lão giả hồng bào nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã lộ ra mùi vị uy hiếp rõ ràng.

Tay phải Lâm Minh đặt trên Tu Di giới, cười lạnh nói:

- Ta nói ngươi còn đang cố kị cái gì? Chậm chạp không dám động là lo lắng sau lưng ta có người bảo vệ?

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi không cần gạt ta, ta không biết ngươi có phải thiên tài xuất thân thế lực lớn hay không, bất quá ta lại biết, nếu thật ngươi có người ngầm bảo vệ, cũng sẽ không ra khỏi thành rồi thay đổi phương hướng vài lần, ba viên Thiên Hoa thạch kia lão phu có chỗ cần dùng, nếu ngươi thông minh, biết điều một chút...

Lão giả hồng bào nói một nửa đột nhiên xuất thủ, mặc dù hắn lấy tu vi nhị trọng Mệnh Vẫn chiến một cái tiểu bối Toàn Đan hậu kỳ, vẫn như cũ lựa chọn đánh lén. Lão giả hồng bào không môn không phái, có thể đi tới một bước này, toàn bộ bằng vào cẩn thận, tàn nhẫn cùng xảo quyệt.

Hắn từ Tu Di giới rút ra một thanh nhuyễn kiếm cực kỳ tinh tế, kiếm phong màu đỏ giống như lưỡi rắn độc đâm về cổ họng Lâm Minh.

Lão giả hồng bào ra kiếm cực nhanh, dung nhập vào chân nguyên vô cùng sắc bén, tất nhiên như một luồng ánh sáng!

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia sát cơ, tay phải ở trên Tu Di giới, một đạo thương mang hiện lên, sau một khắc, chỉ nghe một tiếng nổ tung, không gian phảng phất bị xé nứt, kiếm quang của lão giả hồng bào bị thương mang đánh nát thành bụi phấn, thương mang thế đi không ngừng, như một lưỡi dao cắt về phía bên hông lão giả hồng bào.

- Cái gì!?

Lão giả hồng bào hoảng hốt tâm thần, hắn quát một tiếng, đang muốn lấy ra thứ gì từ Tu Di giới, nhưng ở một khắc kia, hắn cảm thấy động tác của mình đột nhiên trở nên chậm chạp, rồi sau đó hắn trơ mắt nhìn một thương này quét về phía hông của hắn.

Oành!

Hộ thể chân nguyên nghiền nát như giấy vụn, lão giả hồng bào hét thảm một tiếng, xương sống thắt lưng bị trực tiếp quét đứt, nội tạng bắn ra, thân thể của hắn như một bức tranh bị Lâm Minh quét thành hai khúc.

Lão giả hồng bào trợn to hai mắt, thân thể rơi vãi đầy máu tươi bay ra ngoài, chết không nhắm mắt.

Lâm Minh cầm lấy Tu Di giới của lão giả hồng bào, điểm tài vật bên trong, tám chín ngàn Nguyên Linh thạch, một chúc Mộc Linh ngọc, còn có một đống đan dược bình bình lọ lọ cùng một dược đỉnh.

Hiển nhiên đối phương là Luyện Dược sư.

Tứ đại thần quốc tài nguyên phong phú, võ giả nơi này cũng rất giàu có, lão giả hồng bào chẳng qua là nhị trọng Mệnh Vẫn, thân gia lại có thể vượt qua sáu bảy thành Huyễn Vô Cực, dĩ nhiên, cũng là bởi vì đối phương là một tên Luyện Dược sư.

Lâm Minh cất đồ xong, chuyển hướng hư không trong rừng rậm, trường thương vượt qua, lạnh lùng nói:

- Các hạ nhìn lâu như vậy, không ra gặp mặt sao?

Lâm Minh từ lúc vừa ra Vu Khê thành, cảm nhận được có người đi theo hắn, không phải một người, mà là hai người.

Lâm Minh vốn cho là hai người cùng nhau, bây giờ nhìn lại không phải.

Trong rừng rậm không thanh âm, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, mũi thương nhắm thẳng vào nơi nào đó trong hư không:

- Ngươi cho rằng ta đang gạt ngươi sao? Lặp lại lần nữa, đi ra ngoài! Nếu không ta liền đâm xuống!

- Đợi một chút, Lâm thiếu hiệp chớ động thủ!

Một cái thanh âm già nua truyền đến, hư không vặn vẹo một trận, một cái lão ẩu áo đen bối rối đi ra, nàng chính là lão ẩu Lâm Minh nhìn qua ở trong Thiên Cơ các.

- Nga? Thiên Cơ các các ngươi làm làm ăn vậy?

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một tia sát ý.

- Lâm thiếu hiệp đừng hiểu lầm, tình huống cũng không phải ngươi nghĩ, Thiên Cơ thương hành ta là một trong tam đại thương hành Cửu Đỉnh thần quốc, dù thế nào cũng không trở thành vìa viên Thiên Hoa thạch mà tự hủy chiêu bài.

Lão ẩu vội vàng giải thích, nàng nói cũng coi như hợp tình hợp lý, Thiên Cơ thương hành tồn tại sáu ngàn năm, nếu như phàm là gặp phải khách nhân có tiền, liền phái người đi giết người cướp, vậy cũng không thể chèo chống đến hiện tại.

- Vậy ngươi đi theo ta chuẩn bị làm cái gì?

Lâm Minh lạnh lùng hỏi.

Chương 774: Tiểu tiểu

Tu vi lão ẩu Thiên Cơ các cũng là nhị trọng Mệnh Vẫn, hơn nữa căn cơ cùng loại với lão giả hồng bào vừa chết đi. Lấy thực lực Lâm Minh, một kích cũng đủ giết chết.

Điều này cũng làm cho thời điểm lão ẩu đối mặt Lâm Minh cũng không dám thở mạnh, lòng bàn tay thấm mồ hôi, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, thanh niên tu vi chỉ có Toàn Đan hậu kỳ có sát tính như vậy, hắn rốt cuộc xuất thân từ thế lực nào?

- Ngươi rốt cuộc chuẩn bị làm cái gì, chẳng lẽ ngươi là chuẩn bị tới cứu ta?

Lâm Minh cười lạnh lại hỏi một lần.

Lão ẩu áo đen nghe đến đây trên mặt tràn đầy cười khổ:

- Mặc dù Lâm thiếu hiệp nghe sẽ cảm thấy hoang đường, nhưng trên thực tế... Ta đúng là tới cứu giúp Lâm thiếu hiệp, lão giả hồng bào bị Lâm thiếu hiệp giết chết lão thân cũng coi như biết, hắn là tán tu không có phái, danh tiếng rất kém, lúc tuổi còn trẻ liên thủ cùng một người khác, làm không ít chuyện tình giết người cướp của, hiệu Vu Khê Song Hung. Lâm thiếu hiệp tu vi chỉ có Toàn Đan kỳ, lại lộ ra nhiều tài nguyên ở Thiên Cơ thương hành, đoạt Thiên Hoa thạch của lão nhân kia, lúc ấy lão thân nhìn lão nhân kia thần sắc khác thường, suy đoán hắn có thể là muốn đuổi giết Lâm thiếu hiệp, cho nên mới lặng lẽ theo.

- Sau đó?

Lâm Minh mặt không chút thay đổi nói, lão ẩu áo đen nói tất cả hành vi của mình hoang đường, như vậy nên có một lý do hoang đường, Lâm Minh không tin Thiên Cơ thương hành có lòng tốt như vậy, chẳng lẽ tất cả khách nhân ở thương hành mua đồ đều được hộ tống về đến nhà sao.

- Không dám lừa gạt Lâm công tử, lão thân nhìn thân gia Lâm thiếu hiệp không tệ, có thể lấy ra kỳ trân ngay cả lão thân cũng chưa từng thấy, hẳn là một đời thiên tài thế lực lớn khác đi ra ngoài lịch lãm, hơn nữa sợ rằng còn không phải là thế lực tứ đại thần quốc, cho nên sinh ra lòng kết giao, lão thân vốn định có thể giúp Lâm thiếu hiệp một tay ở thời khắc mấu chốt. Để cho Lâm thiếu hiệp thiếu Thiên Cơ thương hành một cái nhân tình, thậm chí có thể giúp Thiên Cơ thương hành một chút việc. Chẳng qua không nghĩ tới, Lâm thiếu hiệp người mang tuyệt kỹ, một thương đánh chết cao thủ nhị trọng Mệnh Vẫn. Hơn nữa dễ dàng khám phá chỗ ẩn thân của lão thân, kết quả lần này lão thân hành động bị người chê cười.

Lão ẩu áo đen nói tới đây cười khổ lắc đầu, nàng cũng không có biện pháp, phải nói ra toàn bộ động cơ của nàng...

- Giúp Thiên Cơ thương hành một chút việc? Như thế Thiên Cơ thương hành tựa hồ lâm vào phiền toái, rồi sau đó nhìn trúng thế lực phía sau ta, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng?

- Phải...

Lão ẩu áo đen thở dài một hơi.

- Lâm thiếu hiệp, Thiên Cơ thương hành ta mặc dù không nhiều chiến lực, nhưng nội tình thâm hậu, cực kỳ phong phú. Nếu như Lâm thiếu hiệp giúp chúng ta. Thiếu hiệp cần Long Cốt thảo, lão thân có nắm chắc tìm được.

Lão ẩu áo đen nói ra lần này vô cùng có sức dụ dỗ, để cho Lâm Minh vừa động trong lòng:

- Các ngươi làm sao tìm được?

- Cửu Đỉnh thương hành mặc dù không có Long Cốt thảo. Nhưng có một chút trân quý giá trị thậm chí mạnh hơn Long Cốt thảo, có thể trao đổi cùng Luyện Dược sư.

Lâm Minh gật đầu, nói:

- Đã như vậy... Nói đi, các ngươi gặp được phiền toái gì, nếu có chuyện tình nguy hiểm sinh mệnh, Lâm mỗ sẽ buông tha bất cứ lúc nào trên đường.

Lão ẩu áo đen hơi ngạc nhiên, nàng vốn muốn mượn dùng thế lực phía sau Lâm Minh, nhưng bây giờ nhìn lại, Lâm Minh tính toán tự mình ra tay.

Lão ẩu áo đen thấy Lâm Minh có thể dễ dàng đánh chết võ giả nhị trọng Mệnh Vẫn, hắn hẳn là có ít nhất lực lượng tam trọng Mệnh Vẫn, thậm chí thực lực cao hơn, đến tột cùng là bao nhiêu, không cách nào đoán.

Có hắn đi hỗ trợ, có lẽ có thể vượt qua cửa ải khó.

- Lâm thiếu hiệp, có thể cùng lão thân trở về hay không, nói chuyện ở chỗ này không tiện.

Lâm Minh gật đầu, đi theo lão ẩu áo đen về Vu Khê thành.

Lại vào Thiên Cơ các, lần này Lâm Minh đi thẳng tới tầng chót Thiên Cơ các.

Đây là một nơi lầu các trang trí tu nhã, trong phòng chỉ có lão ẩu áo đen cùng cô gái che mặt lúc trước, Lâm Minh ngồi vào chỗ của mình, cô gái áo tím đích thân rót một chén trà cho Lâm Minh:

- Đây là Tuyết Hoa trà nổi tiếng trên Cửu Phong Tuyết sơn của Cửu Đỉnh thần quốc, có công hiệu thanh thần tỉnh não dưỡng hồn, mời Lâm công tử thưởng thức.

Cô gái áo tím cung kính nói, lúc trước nàng đã nghe lão ẩu áo đen miêu tả qua thực lực Lâm Minh, nàng cũng không nghĩ tới Lâm Minh tuổi còn trẻ, tu vi vẻn vẹn Toàn Đan hậu kỳ mà có chiến lực kinh người như thế, có thể đánh chết cao thủ nhị trọng Mệnh Vẫn, cho nên rất cung kính với Lâm Minh.

Lâm Minh nâng chung trà lên, cảm giác đảo qua, trong trà hàm chứa Mộc nguyên khí cực kỳ phong phú, hiển nhiên là trân phẩm trong trà.

- Trà không vội phẩm, có chuyện gì hai vị có thể mở miệng.

Cô gái áo tím cắn đôi môi, dùng một tia khổ sở nói:

- Lâm công tử, thiếp thân là chủ nữ Thiên Cơ thương hành, tên là Thiên Cơ Tiểu Tiểu, ngài có thể gọi ta là Tiểu Tiểu, hai tháng trước, phụ thân của Tiểu Tiểu phát sinh vấn đề mà mất, Tiểu Tiểu phải tự mình chấp chưởng thương hành, may có Bạch mỗ mỗ phụ tá, cũng miễn cưỡng ứng phó, nhưng ở một tháng trước, hai vị thúc thúc Tiểu Tiểu sinh lòng tham, bởi vì liên quan đến vấn đề thừa kế chủ vị, trước mắt, một bộ phận trưởng lão của gia tộc, đã bị hai vị thúc thúc mua, cố ý tước đoạt chủ vị của Tiểu Tiểu...

Cô gái áo tím nói tới đây tựa hồ bởi vì nhớ lại phụ thân chết thảm, giọng nói cực kỳ buồn bã, khiến người ta sinh thương hại.

Lâm Minh khẽ trầm mặc:

- Ý tứ Tiểu Tiểu cô nương là để ta ủng hộ ngươi trở thành gia chủ? Thiên Cơ thương hành là một trong ba đại thương hành Cửu Đỉnh thần quốc? Truyền thừa sáu ngàn năm, vốn nên có một chút cao thủ Thiên Mệnh bảng chứ? Ngươi không khỏi quá để mắt tại hạ!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nghe được lời của Lâm Minh, lắc đầu nói:

- Thiên Mệnh bản tổng cộng ba trăm sáu mươi người, tứ đại thần quốc có hơn phân nửa, phân xuống tới mỗi thần quốc cũng bất quá hơn mười người mà thôi, những người này đều là nhân vật hô phong hoán vũ tứ đại thần quốc, làm sao có thể nghe theo một cái thương hành nho nhỏ điều khiển?

- Ở tứ đại thần quốc, bất kể là mấy đại thương hành gì cũng không ngon lành như bên ngoài, cuối cùng thương hành chẳng qua là làm ăn, mà không phải môn phái, mặc dù vô số tài phú, nhưng nếu như quốc gia muốn đụng đến chúng ta, vậy chúng ta bất quá là heo nuôi mập thôi.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói tới đây bất đắc dĩ thở dài một hơi, thương hành ở trước mặt lực lượng tuyệt đối quá yếu ớt. Cửu Đỉnh thần quốc vì bảo đảm khống chế tuyệt đối đối với lãnh thổ thần quốc, khống chế vô cùng nghiêm đối với võ lực ba đại thương hành, nhất là mấy trăm năm gần đây, các loại quy định hạn chế đi ra ngoài, Thiên Cơ thương hành cũng chỉ có thể dựa vào võ giả bản tộc bồi dưỡng, mà truyền thừa, thương hành dĩ nhiên không sánh bằng tông môn, mặc dù có thể nuôi dưỡng một phần thế lực, nhưng dù sao rất có hạn.

Lâm Minh vẫn không lập tức đáp ứng, mà hỏi:

- Cao thủ Thiên Mệnh bảng mặc dù thưa thớt, nhưng nếu như có thể trả tiền để cho bọn họ động tâm, mời bọn họ xuất thủ một lần cũng chưa chắc không thể?

- Có, bất quá dựa theo quy định gia tộc, tài sản chỉ có trưởng lão chủ hòa ủng hộ mới có thể dùng, hiện tại trưởng lão hội ủng hộ Tiểu Tiểu cùng hai vị thúc thúc không cách nào thống nhất ý kiến, thế cho nên không người nào có thể động tới bảo khố gia tộc, không riêng gì ta, hai vị thúc thúc cũng như thế, nếu không đáp ứng Long Cốt thảo kia. Tiểu Tiểu có thể chuẩn bị xong trong bảy ngày, nếu như Lâm thiếu hiệp nguyện ý giúp Tiểu Tiểu, trừ Long Cốt thảo ra, còn có trọng tạ.

- Ta hiểu được, bất quá nói trước thời hạn, nếu như có sự tình gì nguy hiểm đến sinh mệnh Lâm mỗ, tại hạ sẽ không chịu chết, hiệp nghị của chúng ta cũng sẽ ngưng hẳn.

- Đó là tự nhiên, nếu như hai vị thúc thúc thật có thể tì tới đối thủ ngay cả Lâm công tử cũng không cách nào giải quyết, cũng chỉ có thể trách số mệnh Tiểu Tiểu không tốt.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu thấy Lâm Minh đáp ứng trong lòng vui mừng, vội vàng đáp ứng nói.

Đạt thành hiệp nghị cùng Tiểu Tiểu xong, Lâm Minh liền vào vào trong mật thất Thiên Cơ các bắt đầu tu luyện, đối với Nguyên Linh thạch Lâm Minh tu luyện, Tiểu Tiểu không keo kiệt chút nào, dưới đất đầy cực phẩm Chân Nguyên thạch cùng Nguyên Linh thạch, thiên địa nguyên khí vô cùng nồng nặc.

Từ lúc Lâm Minh đột phá Toàn Đan hậu kỳ, chém Huyễn Vô Cực đến hiện tại, đã đi qua mấy tháng, mặc dù Lâm Minh phân ra không ít tinh lực học tập Luyện Dược thuật, bất quá tu luyện của hắn cũng không rơi xuống, tu vi từ mới vào Toàn Đan hậu kỳ đến hiện tại Toàn Đan hậu kỳ ổn định, bản thân hắn tìm hiểu Hỏa chi ý cảnh đã vững bước đề cao ở dưới sự trợ giúp ngọc giản mà Phượng tiên tử đưa, hiện tại nếu như có thể tái nhập Hóa Thần kính, Lâm Minh có lòng tin kiên trì đến một trăm hai mươi tức trở lên ở thế giới thứ hai.

- Giết!

Đâm ra một thương, ngưng tụ hỏa diễm lực dễ dàng xuyên thủng tinh mục tiêu làm từ kim khí đặc biệt, chia năm xẻ bảy mục tiêu, ở dưới hỏa diễm chân nguyên tàn sát bừa bãi hóa thành mảnh nhỏ.

- Hủy Diệt ý cảnh lại tiến một bước, uy lực Tinh Thần Chi Liệm cùng Táng Thiên ta tự nghĩ ra cũng đề cao theo hai ba thành, hiện tại nếu như có thể lần nữa giao thủ cùng Huyễn Vô Cực, ta hẳn có thể chính diện đánh chết hắn, mà không cần dựa vào ưu thế chịu đựng, khôi phục sức khỏe cùng lực phòng ngự để hao tổn chết hắn. Chỉ tiếc, Hỏa chi ý cảnh có Cổ Phượng nhất tộc truyền thừa, có thể đột nhiên tăng mạnh, mà Lôi chi ý cảnh vẫn tiến bộ chậm chạp, khó có thể đề cao.

Lâm Minh khẽ thở dài một cái, truyền thừa, tài nguyên đối với một thiên tài trưởng thành thật sự quá trọng yếu, không bột đố gột nên hồ, mặc dù hắn có Tà Thần chi lực, ở phương diện tìm hiểu Lôi chi ý cảnh gặp may mắn, cũng không thể lên cao.

Cũng may tìm hiểu ý cảnh bất đồng cùng lĩnh ngộ Chiến Linh, Chiến Linh càng sớm lĩnh ngộ, ngày sau thành tựu càng cao, lĩnh ngộ chậm, vậy thì tổn thất rất lớn, bởi vì phẩm cấp Chiến Linh theo tu vi võ giả tăng trưởng mà đề cao.

Nhưng ý cảnh pháp tắc, cho dù lĩnh ngộ lúc đầu trễ, ngày sau tu vi đại thành rồi bù lại một phen cũng có thể đuổi kịp.

Đang lúc Lâm Minh chuẩn bị tìm hiểu một chút hỏa diễm Hủy Diệt ý cảnh, một đạo hỏa quang đột nhiên dấy lên trước mặt Lâm Minh, là quang mang Truyền Âm phù.

Nghe được nội dung bên trong, Lâm Minh khẽ cau mày, phiền toái đã tìm tới cửa, ở lúc tu luyện bị quấy nhiễu là một việc làm cho người ta rất không vui, bất quá thu chỗ tốt của người ta, tự nhiên phải làm việc, Long Cốt thảo này nếu như không có Thiên Cơ thương hành hỗ trợ, Lâm Minh chưa chắc tìm được.

Mở ra đại môn mật thất, Lâm Minh mặc một thân quần áo màu trắng đi về phía trước điện Thiên Cơ các, lúc này trong đại điện đã tụ đầy người.

Bốn năm lão nhân ngông nghênh ngồi ở trên thủ tọa, phía sau bọn họ còn bảy tám người trẻ tuổi đứng, Tiểu Tiểu đang cùng nói chuyện cùng bốn lão nhân này.

Chương 775: Lưỡi đao

- Yên bá bá, còn có Lạc Vân tộc thúc, hai người đi cùng cha ta đã năm mươi năm rồi chứ! Năm đó cha ta đối đãi các ngươi như thế nào? Yến bá bá, ngài vốn không phải tộc nhân Thiên Cơ gia tộc, lúc trước gặp nạn ở Cửu Đỉnh thần quốc, cha ta thu nhận ngài, tín nhiệm ngài có thừa. Ngài đột phá Mệnh Vẫn ở Thiên Cơ gia tộc, trở thành trưởng lão khác họ, ta luôn coi ngài như bá bá, ngài lại đối với ta như thế!

- Còn có ngài, Lạc Vân tộc thúc, lúc trước con lớn của ngài thiên phú bình thường, đánh nhau với người ta bị thương kinh mạch linh hồn, còn không phải cha ta cung cấp linh đan diệu dược, mạnh mẽ kéo hắn về từ cửa quỷ, sau đó còn tăng lên tới cảnh giới Toàn Đan? Hiện tại thi thể cha ta chưa lạnh, vừa qua bốn mươi chín ngày, các ngươi lại liên hợp hai vị thúc thúc ép ta đưa ra vị trí thừa kế, các ngươi... Không làm thất vọng cha ta hay sao?

Trong mắt Thiên Cơ Tiểu Tiểu tràn đầy giận dữ, dáng người cực tốt cũng phập phồng dữ dội, rõ ràng cảm xúc đang cực kỳ kích động giận dữ.

Ở trước mặt nàng, người trung niên được gọi là Lạc Vân tộc thúc chỉ lắc đầu, vẻ mặt toát ra biểu tình phức tạp áy náy cùng bất đắc dĩ. Còn ở bên cạnh, Thiên Cơ Tiểu Tiểu gọi là Yến bá bá lại bình thản như thường.

Hắn cười khẽ nói:

- Hừ, tiểu nha đầu Thiên Cơ, ngươi cho rằng phụ thân ngươi thiện tâm như vậy? Lúc trước hắn thu nhận ta là nhìn trúng món bảo vật trên người ta, về sau bảo vật bị hắn lấy đi, đương nhiên là hắn phải đối đãi ta thật tốt! Hơn nữa hắn làm như thế cũng là vì ta có giá trị, có thể bán mạng cho thương hành, nếu ta không đáng một đồng, hắn sẽ đối xử tốt với ta? Đừng có đùa!

- Chúng ta muốn lấy thứ nên lấy, phải nói là chúng ta vốn nên lấy được! Ngươi nói con trưởng của Lạc Vân huynh bị mạnh mẽ tăng lên cảnh giới Toàn Đan, quả thật có chuyện này. Nhưng ngươi thì sao? Thiên phú của ngươi khẳng định cũng không kinh diễm cỡ nào, còn không phải vẫn hai mươi mốt tuổi thành Tiên Thiên? Ngươi tiêu hao tài nguyên mới là nhiều nhất!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nghe lão già kia nói những lời này, cười thảm:

- Chén gạo ơn, đấu gạo thù, người vốn tham lam, chưa bao giờ thấy đủ. Cha ta mắt kém, dẫn sói vào nhà, chẳng trách được người khác!

Lúc Tiểu Tiểu nói, lại một nam nhân trung niên ho một khan, rời ghế đứng lên.

- Tiểu Tiểu, ta nhìn con lớn lên, quả thật con có thiên phú kinh doanh, nhưng tuổi còn quá nhỏ. Con tàu Thiên Cơ thương hành cần người cầm lái có đủ tài năng uy tín, con còn chưa đủ kinh nghiệm.

- Từ sau khi phụ thân của con xảy ra chuyện, hai tháng qua, thu nhập gia tộc đã giảm ba thành. Con nên biết Thiên Cơ thương hành dù thu nhập cao, nhưng hàng năm cũng nộp thuế lên Cửu Đỉnh thần quốc rất cao, cộng thêm các loại chi tiêu đáng kể, thu nhập gia tộc không tăng lên, sẽ dao động tới căn bản, ta cũng chịu trưởng lão hội ủy thác, đành phải đứng ra giữa lúc nguy nan này.

Nam nhân trung niên nói rồi, ra dáng như một lòng nghĩ cho gia tộc, làm Thiên Cơ Tiểu Tiểu tức giận cả người run lên.

- Đành phải đứng ra giữa lúc nguy nan? Tộc thúc, vậy mà ngươi cũng nói ra miệng được!

- Ha ha ha!

Lúc này, một nam nhân tướng mạo anh tuấn, mắt sáng môi ngọc cười ha hả.

- Đường muội, muội thật là hiểu lầm chúng ta, chúng ta cũng muốn giảm bớt gánh nặng cho muội thôi, cũng là lo lắng cho tương lai của thương hội. Đường muội dọn ra Thiên Cơ các trước, về phủ gia tộc, thế nào?

Thiên Cơ các là nơi Thiên Cơ thương hành kinh doanh, trú địa gia tộc tự nhiên sẽ không ở đây, mà ở một chỗ phủ đệ ở ngoài Vu Khê thành.

Bởi vì Thiên Cơ Tiểu Tiểu bị hai tộc thúc bức ép, sợ về phủ sẽ bị giam lỏng, nàng đã thật lâu không rời khỏi Thiên Cơ các, đều ăn ở ngay trong này.

- Thiên Cơ Nhan, tên ngụy quân tử nhà ngươi!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhìn về phía người biểu ca này, tràn đầy hận ý chán ghét. Có tên công tử bột này, nàng về phủ thì đừng nói sẽ mất đi vị trí làm chủ, thậm chí còn có thể mất đi cả trinh tiết!

- Ôi, Tiểu Tiểu, muội quá tùy hứng, thế thì ta đành phải cho người mời muội trở về.

Nam nhân tuấn tú dứt lời, ba cao thủ Mệnh Vẫn bao gồm cả lão nhân họ Yến kia đều chậm rãi bước ra, mơ hồ bao vây quanh Thiên Cơ Tiểu Tiểu.

Bà lão áo đen bên cạnh Thiên Cơ Tiểu Tiểu lập tức căng thẳng đứng lên.

- Các ngươi muốn tạo phản hay sao!

- Bạch mỗ mỗ, khuyên bà thức thời chút, đừng làm chúng ta khó xử, mọi người đều là người Thiên Cơ các, bà lấy một địch ba không có một chút phần thắng, lỡ như làm bà bị thương...

Một lão nhân trong đó cười lạnh nói, bàn tay đã chạm vào Tu Di giới, đang muốn làm khó dễ, trong lòng chợt nghiêm lại, khoảnh khắc này, hắn cảm thấy mình bị một cỗ sát khí khóa chặt.

Ngước đầu nhìn, cách hắn mười trượng có một thanh niên mặc võ phục trắng tùy ý khoanh tay đứng, khí cơ tập trung vào tất cả võ giả ở đây.

- Ngươi là ai? Vào đây bằng cách nào?

Lão nhân kia như con sói nhìn chằm chằm Lâm Minh, rõ ràng đối phương không phải hiền lành gì.

Lâm Minh mặc kệ những kẻ này, đối với những kẻ quên ơn phụ nghĩa, thừa dịp gia chủ qua đời liền dòm ngó tài sản của mẹ góa con côi, hắn không có một chút cảm tình gì.

Hắn nhàn nhạt liếc Thiên Cơ Tiểu Tiểu, dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

“Chỉ là những người này?”.

“Còn có một tộc thúc, hôm nay không đến”.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu thấy Lâm Minh xuất hiện, trong lòng bỗng nhiên bùng lên hy vọng, vội dùng chân nguyên truyền âm trả lời.

“Hai người Mệnh Vẫn tầng hai đỉnh phong, một người Mệnh Vẫn tầng một”.

Lâm Minh liếc một cái nhìn ra tu vi những người này, khá là bình thường, có lẽ trình độ thực lực của Thiên Cơ gia tộc cũng chỉ ngang với Nam Hải Ma Vực, chỉ là tông môn ngũ phẩm bình thường.

Bốn đại thần quốc là chuẩn tông môn lục phẩm, thế lực thuộc hạ bình thường của bọn họ là tông môn ngũ phẩm cũng hợp tình hợp lý.

- Chàng trai, lão phu nói chuyện với ngươi, ngươi điếc hả!

Lão nhân thấy Lâm Minh lại không thèm nhìn hắn chất vấn, sắc mặt liền âm trầm.

Thiên Cơ Nhan biểu ca của Tiểu Tiểu cười lạnh nói:

- Có gì mà hỏi, tên ngu ngốc này là giúp đỡ mà Thiên Cơ Nhan gọi tới. Ta nói muội muội, ánh mắt của muội quá kém, một tên tiểu tử còn chưa tới Mệnh Vẫn, không đủ nhét răng!

Nói tới đây Thiên Cơ Nhan lại quay sang Lâm Minh, khóe miệng nhếch lên trào phúng:

- Ta đúng là bi ai thay ngươi, ngươi tới đây anh hùng cứu mỹ nhân rồi sau đó tài sắc cùng thu? Chậc chậc, không nhìn xem mình có đức hạnh gì, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, hôm nay ta phế tay chân rồi thiến ngươi, ta muốn ngươi sống không được...

Thiên Cơ Nhan còn chưa nói xong, bỗng thấy hoa mắt, một cỗ sát ý như nước đá lạnh đổ xuống làm cả người hắn run lên, không động đậy được.

Trong lòng hắn kinh hãi, nhưng không kịp phản ứng, đã thấy vẻ mặt Lâm Minh lạnh lùng xuất hiện trước mắt.

Một chưởng ấn xuống.

Tuyệt Mạch thủ!

Ầm!

Thiên Cơ Nhan cảm giác đan điền chấn động, một cỗ năng lượng hung bạo tràn vào trong kinh mạch, phá hoại lung tung, hắn phun máu dữ dội, thân thể văng ra nện mạnh vào tường.

Võ giả nơi này đều sững sờ, không ai ngờ Lâm Minh lại đột nhiên ra tay, hơn nữa tốc độ nhanh như quỷ mị.

- Tiểu tử, ngươi dám xuống tay độc ác như thế, lão phu giết ngươi!

Phụ thân của Thiên Cơ Nhan cũng ở đây, nhìn một chưởng của Lâm Minh rõ ràng đã tổn thương kinh mạch toàn thân Thiên Cơ Nhan, trong lòng nổi giận, đột nhiên bước lên rút ra bảo đao, một đao chém vào đỉnh đầu Lâm Minh. Một đao này hắn dùng toàn lực, không chút giữ lại, nếu là võ giả Toàn Đan bình thường thì tuyệt đối sẽ nở hoa trên đầu!

- Phong huynh cẩn thận!

Lão nhân họ Yến thấy phụ thân Thiên Cơ Nhan bị cơn giận trào ra làm mất lý trí, vội vàng nhắc nhở. Nên biết tuy rằng thiên phú của Thiên Cơ Nhan không tính là xuất chúng, nhưng dựa vào tài nguyên đầy đủ mà bốn mươi tuổi đạt đến Toàn Đan hậu kỳ, tu vi cỡ đó mà bị Lâm Minh một chưởng đánh cho trọng thương, dù có một phần nguyên nhân đánh lén, nhưng cũng chứng minh Lâm Minh là cao thủ vượt xa võ giả cùng cấp.

Lão nhân họ Yến còn chưa dứt lời, đã nghe tiếng kim loại ngâm vang, đao của Thiên Cơ Phong bị Lâm Minh tay không giật lấy, tiếp theo Lâm Minh một quyền nện thẳng lên ngực Thiên Cơ Phong.

Phấn Thân Toái Cốt quyền.

Rắc!

Tiếng vang trầm thấp, xương sườn của Thiên Cơ Phong gãy sạch, cả ngực cũng lõm xuống, thân thể hắn cũng văng ra ngoài, ghim sâu vào vách tường.

Lâm Minh lật bảo đao trong tay, nhập vào một tia Chiến Linh, tiện tay vung lên, tiếng xé gió rít gào, lưỡi đao cắm thẳng về phía trái tim Thiên Cơ Phong.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu thấy động tác của Lâm Minh liền hoảng sợ, tuy rằng nàng vô cùng hận những người này, nhưng cũng không nghĩ tới giết bọn họ, dù sao bọn họ đều là người nhà của nàng.

Thực ra Thiên Cơ Tiểu Tiểu lớn như vậy, dù tu vi đột phá Tiên Thiên, nhưng còn chưa từng có một trận chiến sinh tử thật sự, càng đừng nói giết người.

- Đừng!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu hô to, lời vừa hô được một nửa, lưỡi đao chỉ cách trái tim Thiên Cơ Phong được ba xích!

Thiên Cơ Phong hồn vía tán loạn, lúc này hắn không có khả năng né tránh, chỉ có thể điên cuồng thúc đẩy chân nguyên hộ thể, muốn đỡ một đao này.

Khoảnh khắc đó, hắn còn cảm giác được hơi lạnh của lưỡi đao phà vào mặt.

Lâm Minh nghe tiếng hô của Thiên Cơ Tiểu Tiểu liền nhướng mày, trong lòng thoáng có biến đổi, tác dụng lên Chiến Linh, thay đổi quỹ tích lưỡi dao.

Phập!

Lưỡi dao lệch đi ba tấc, vốn đâm vào trái tim Thiên Cơ Phong biến thành đâm vào phổi bên phái. Thiên Cơ Phong liều mạng thúc đẩy ra chân nguyên hộ thể lại vỡ nát như giấy vụn.

Máu phun ra, Thiên Cơ Phong bị đao của mình ghim trên tường, chuôi đao vẫn còn rung động không ngừng.

Lâm Minh quay sang Thiên Cơ Tiểu Tiểu.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu kinh hồn chưa định, nàng chưa thấy qua Lâm Minh ra tay, chỉ nghe Bạch mỗ mỗ miêu tả bằng miệng một ít. Hoàn toàn không thể ngờ tới Lâm Minh mạnh mẽ như vậy, còn quyết đoán như thế, vừa ra tay còn thiếu chút miểu sát Thiên Cơ Phong.

- Lâm công tử, không thể giết bọn họ. Nếu bị trưởng lão hội biết được ta thuê người ngoài giết người Thiên Cơ gia tộc, sẽ buông ra lời nói, những tộc thúc khác cũng sẽ lấy làm cớ, để trưởng lão hội trục xuất bắt giữ ta.

Tuy rằng tâm tính Thiên Cơ Tiểu Tiểu nghiêng sang lương thiện, nhưng không phải là bình hoa không quyết đoán. Nàng biết rõ, một khi giết người thì mâu thuẫn sẽ đột biến gay gắt, dù nàng dựa vào giết chóc trở thành gia chủ, ngày sau cũng khó mà nắm giữ gia tộc, dù sao Lâm Minh không thể ở cả đời với nàng. Một khi Lâm Minh rời đi, mâu thuẫn bột phát ra, nếu nàng còn chưa ổn định vị trí thì có khả năng sẽ bị phế bỏ.

Chương 776: Quét ngang

Biến hóa bất ngờ chấn trụ các võ giả ở đây, Thiên Cơ Phong còn dính trong tường, phun ngụm máu to.

Tu vi của Thiên Cơ Phong là Mệnh Vẫn tầng một, vừa đối mặt với Lâm Minh liền suýt chết thảm, mà tu vi của đối phương chỉ mới Toàn Đan hậu kỳ mà thôi.

“Tiểu tử này từ đâu nhảy ra?”.

Lão nhân họ Yến cùng một lão nhân Mệnh Vẫn tầng hai khác như gặp đại địch, mấy võ giả trẻ tuổi thì vẻ mặt như gặp quỷ. Lâm Minh thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, có khi còn trẻ hơn bọn họ!

Đều là người trẻ tuổi, sao thực lực lại chênh lệch lớn như vậy?

“Thoải mái đánh bại Mệnh Vẫn tầng một, đối phương có thực lực ít nhất là Mệnh Vẫn tầng hai đỉnh phong, thậm chí Mệnh Vẫn tầng ba”.

Nếu là Mệnh Vẫn tầng hai đỉnh phong, bọn họ còn có thể chống lại, nếu là Mệnh Vẫn tầng ba, bọn họ tới bao nhiêu cũng không đủ.

Trong vô hình, trên người Lâm Minh phát tán ra một cỗ sát ý, đây là Sát Thần lực trường cố ý vô tình phóng ra, những trưởng lão Mệnh Vẫn tầng hai bao gồm cả lão nhân họ Yến đều bị bao phủ trong cỗ sát ý này, cảm thấy cực kỳ đè nén.

Điều này làm bọn họ không dám ra tay.

Một khi đánh xé thể diện, nếu chọc giận Lâm Minh, làm đối phương xuống tay giết người, vậy bọn họ sẽ thảm rồi.

Lão nhân họ Yến cùng nam nhân trung niên cầm đầu liếc nhau, đều nhìn ra vẻ do dự trong mắt đối phương.

Lão nhân họ Yến trầm ngâm, bước ra nói với Lâm Minh:

- Tiểu tử, lão phu so tay với ngươi! Ba chiêu quyết thắng thua!

Lão nhân họ Yến tu vi Mệnh Vẫn tầng hai, lão không nhìn ra thực lực cực hạn của Lâm Minh tới đâu, chỉ có thể ra tay thử một chút, nói trước là luận võ, tránh cho mất thể diện, ít nhất không nguy hiểm tính mạng. Mà định ra giới hạn ba chiêu, là vì lão nhân họ Yến không có lòng tin vào mình. Lão muốn là dù không địch lại Lâm Minh, liều mạng trong vòng ba chiêu, ít nhất cũng tự bảo vệ được mình.

Nói xong lão nhân họ Yến cũng không chờ Lâm Minh trả lời, rút ra nhuyễn kiếm, chém về phía cổ họng Lâm Minh.

- Liên Tâm nhất kiếm!

Lão nhân họ Yến đâm ra một kiếm, năng lượng Mộc hệ tinh thuần đến cực điểm phát ra, không cần nghi ngờ, lão nhân họ Yến là võ giả Mộc hệ, hơn nữa lĩnh ngộ ý cảnh Mộc hệ cũng có chút trình độ.

Kiếm quang dệt thành một gốc sen xanh trước mặt Lâm Minh, mấy chục cánh hoa sen xoay tròn cắt tới Lâm Minh.

Mọi người đều trừng lớn mắt, chờ xem thực lực cực hạn của Lâm Minh đến đâu. Nếu tương đương với lão nhân họ Yến, bọn họ tự nhiên không cần để ý, lại thêm một hai cao thủ là có thể thoải mái đè ép Lâm Minh. Nhưng nếu Lâm Minh vượt xa lão nhân họ Yến, vậy bọn họ cũng bất lực.

“Quá yếu”.

Lâm Minh thầm lắc đầu, hiện giờ hắn đi tới trình độ này, phóng mắt Thiên Diễn đại lục đã không có bất kỳ thiên tài trẻ tuổi nào sánh vai được với hắn. Về phần cao thủ thế hệ cũ, tu vi chưa tới Mệnh Vẫn tầng bốn đỉnh phong, cũng không có giá trị làm hắn nghiêm túc ra tay.

Tay phải quét qua Tu Di giới, trường thương màu đỏ nhảy vào tay

Lâm Minh. Không dùng võ kỹ gì, cũng không mở ra Tà Thần lực, chỉ nhập một đoàn Chiến Linh vào trường thương, một tia sáng đỏ xẹt qua, tiếng không khí bị xé rách chói tai vang lên.

Rắc!

Lão nhân họ Yến phóng ra hoa sen bị Lâm Minh một thương đâm thủng, nổ tung từng khúc. Cánh hoa sắc bén cũng tiêu tán thành năng lượng Mộc hệ.

Lão nhân họ Yến tâm thần hoảng hốt, hắn không ngờ mình ra sân cũng chung kết cục với Thiên Cơ Phong, vốn tưởng dù không địch lại, ba chiêu cũng tự bảo vệ được mình, không ngờ một chiêu hắn cũng không đỡ được.

- Thiếu hiệp hạ thủ lưu tình...

Lão nhân họ Yến hô lên, nhưng chỉ đổi lại cười lạnh của Lâm Minh. Lúc này mới bảo mình lưu tình, đúng là không biết xấu hổ tới cực hạn. Lâm Minh biết rõ dụng ý của lão nhân họ Yến, nếu hắn có thể đánh ngang tay với mình, những người khác sẽ cùng ùa nhau lên, dùng ưu thế nhân số đè đầu mình. Nhưng bây giờ lão nhân họ Yến vừa đối mắt đã bị mình đánh bay, hắn lại bảo mình lưu tình, đúng là vô sỉ.

Trước đó Lâm Minh nghe được Tiểu Tiểu tranh chấp với lão nhân họ Yến, biết rõ lão già này là thứ ên ơn phụ nghĩa, xuống tay chẳng những không lưu tình, ngược lại còn mạnh thêm.

Nhưng Lâm Minh cũng không lấy mạng lão nhân họ Yến, mà cố ý điều khiển chân nguyên tấn công kinh mạch, trực tiếp đánh cho kinh mạch toàn thân lão nhân họ Yến đứt thành nhiều đoạn!

Lão nhân họ Yến hét thảm, thân thể văng ra mười mấy trượng, đụng vỡ vụn một đống bàn ghế bình hoa.

Lúc này trên người lão nhân họ Yến vô số vết thương, xương cốt kinh mạch gãy không còn, tay chân nhũn ra không còn chút sức.

Loại thương thế này, không có linh dược thượng đẳng thì đừng mơ điều trị được, hơn nữa dù có điều trị cũng không thể khôi phục tới trạng thái trước kia. Bởi vì lão nhân họ Yến đã không còn trẻ tuổi, ngọn lửa sinh mệnh không còn dồi dào, dù có dùng linh dược tốt nhất cũng sẽ làm thực lực của hắn trượt xuống một hai cảnh giới.

- Ngươi...

Lão nhân họ Yến làm sao không biết tình huống thân thể của mình, trong lòng hắn giận dữ tuyệt vọng. Vừa nói ra một chữ, không biết là vì lửa giận công tâm hay bị thương quá nặng, lại phun máu, trực tiếp hôn mê.

Các võ giả Thiên Cơ thương hành thấy cảnh này vừa giận vừa sợ, Mệnh Vẫn tầng hai cũng không phải đối thủ của Lâm Minh!

Ở cạnh Lâm Minh, trong lòng Thiên Cơ Tiểu Tiểu cũng rất sảng khoái, nàng không đành lòng hạ sát thủ với người Thiên Cơ gia tộc, nhưng đối với tên quên ơn bội nghĩa này, nàng hận không thể phế hết võ công của đối phương. Cách làm của Lâm Minh, để nàng có cảm giác nhả ra một hơi.

Lúc này sắc mặt nam nhân trung niên dẫn đầu hết sức khó coi, chỉ là luận bàn ba chiêu, Lâm Minh lại xuống tay nặng như thế. Nhưng lúc này đương nhiên là hắn sẽ không ngây ngốc đi lý luận với Lâm Minh, thực lực không bằng người, chỉ có thể tự chịu.

Hắn đè xuống cảm xúc trong lòng, gượng cười nói:

- Vị thiếu hiệp này thực lực hơn người, không biết xuất thân từ đâu?

Nam nhân trung niên hỏi như thế, tự nhiên là muốn điều tra thân phận của Lâm Minh.

Nhưng Lâm Minh căn bản mặc kệ hắn, hắn tự nhiên sẽ không nói xuất thân Nam Thiên Vực, cũng không cần phải nói, mà thân phận giả tạo ra rất dễ bị vạch trần.

Thấy Lâm Minh không trả lời, nam nhân trung niên kia cũng không buồn bực, dùng chân nguyên truyền âm nói chút gì với Lâm Minh.

Thấy thế, trong lòng Thiên Cơ Tiểu Tiểu căng thẳng, một tay vô thức kéo tay Lâm Minh. Nàng không cần nghe cũng đoán được tộc thúc của mình đang nói gì với Lâm Minh, nhất định là hắn đang hỏi vì sao Lâm Minh lại giúp mình, một khi nhắc tới Long Cốt thảo, nói không chừng hai tộc thúc của nàng có thể kiếm được Long Cốt thảo nhanh hơn cho Lâm Minh, thậm chí đưa ra chỗ tốt càng xiêu lòng người hơn.

Lâm Minh với nàng chỉ là bèo nước gặp nhau, chưa chắc sẽ không động lòng, đến lúc đó một khi mất đi chỗ dựa Lâm Minh, nàng sẽ hoàn toàn không còn địa vị gì trong gia tộc.

- Không có hứng thú.

Lâm Minh đột nhiên lên tiếng, sắc mặt nam nhân trung niên cứng đờ, còn Thiên Cơ Tiểu Tiểu thở ra một hơi, thân thể cũng mềm yếu.

Nguy hiểm thật.

Nam nhân trung niên dường như còn không cam lòng, còn nói gì đó, chỉ nhận được Lâm Minh lạnh lùng cự tuyệt.

- Vị thiếu hiệp này, nếu đã vậy, ta cũng không ở đây tự mất mặt nữa. Chúng ta đi.

Dứt lời, mấy người trẻ tuổi đi qua nâng đỡ, nam nhân trung niên muốn dẫn mọi người rời đi.

Đi?

Nói đến là đến, muốn đi thì đi hay sao?

Lâm Minh nhìn sang Thiên Cơ Tiểu Tiểu, Thiên Cơ Tiểu Tiểu lộ ra vẻ do dự, nhưng vẫn để bọn họ r. Tuy rằng Lâm Minh có thể giữ bọn họ lại, nhưng hiện giờ nàng không thể trấn trụ toàn trường, bắt sống những người này, nàng sẽ chịu áp lực lớn hơn từ gia tộc, cuối cùng quá nửa sẽ bị áp lực buộc phải thả ra, đây là vì thiếu uy tín cùng người ủng hộ.

Nàng mới hai mươi, chân chính trưởng thành là chuyện ba, bốn năm trước, với cơ sở trong gia tộc của nàng, sẽ có bao nhiêu người ủng hộ nàng?

- Lâm thiếu hiệp, xin cảm ơn.

Đợi mọi người rời đi, Thiên Cơ Tiểu Tiểu tận đáy lòng nói:

- Lâm thiếu hiệp, sau chuyện này qua đi, ta chẳng những sẽ tìm được Long Cốt thảo cho ngài, hơn nữa sẽ trả cho ngài hai vạn Nguyên Linh thạch. Ngày sau ngài cần tài liệu gì, chúng ta cũng sẽ thay ngài tìm kiếm miễn phí, sau đó bán giá thấp hơn thị trường cho ngài.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nâng cao thù lao như thế, cũng là sợ Lâm Minh bị tộc thúc của mình kéo đi.

Nếu Lâm Minh quyết định đi lên con đường Luyện Dược sư, tự nhiên sẽ không từ chối điều kiện ưu đãi của Thiên Cơ Tiểu Tiểu. Ngược lại hắn quan tâm là tiếp tục như thế, Thiên Cơ Tiểu Tiểu có thể nào lấy được chức gia chủ hay không.

Lâm Minh nói:

- Cô chỉ bảo ta đẩy bọn họ đi, bọn họ không có tổn thất gì, tiếp tục như thế cô vẫn sẽ vô duyên với chức gia chủ.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu làm sao không biết điều này, nàng nói:

- Lâm thiếu hiệp, Tiểu Tiểu không đủ nội tình trong gia tộc, cũng khó giành được tín nhiệm. Nhưng mấy ngày trước Tiểu Tiểu nhận được tin tức của một vị bạn tốt với gia phụ khi còn sống, hắn đang tiến tới Cửu Đỉnh thần quốc, khoảng mười mấy ngày nữa sẽ đến. Nếu hắn đến, hẳn là có thể ổn định được địa vị của Tiểu Tiểu, cộng thêm nếu ta có thể tăng thu nhập của Thiên Cơ thương hành, sẽ giành được ủng hộ từ trưởng lão hội gia tộc.

- Tùy cô.

Lâm Minh cũng không đưa ý kiến, hắn cũng không có đề nghị có giá trị gì trong đấu tranh quyền lực gia tộc.

...

- Nhan nhi! Nhan nhi!

Ở cạnh giường của Thiên Cơ Nhan, một phụ nữ trung niên khóc chết đi sống lại, bọn họ vừa nghe mấy võ giả tinh thông y đạo nó cho biết tình huống của Thiên Cơ Nhan bị thương còn nặng hơn lão nhân họ Yến, chẳng những kinh mạch toàn thân đứt khúc, đan điền sụp đổ, hơn nữa còn tổn thương tới năng lực nối dòng.

Điều này đối với vợ chồng Thiên Cơ Phong, đây là đả kích cực lớn.

- Tiểu tử này, quá ác độc!

Thiên Cơ Phong đi ra giận dữ.

- Chúng ta đi thỉnh cầu vị đại nhân kia ra tay, chỉ cần ngài ấy ra tay, có thể dễ dàng tiêu diệt tiểu tử kia!

Thiên Cơ Phong xem như người bị Lâm Minh đánh nhẹ nhất, một đao cuối cùng Lâm Minh thủ hạ lưu tình, chỉ đâm vào phổi bên phải của hắn. Đối với võ giả Mệnh Vẫn mà nói, chỉ cần không vỡ nát trái tim, kinh mạch, đan điền cùng tinh thần chi hải, thương thế còn lại đều có thể nhanh chóng khôi phục.

Ở trước mặt Thiên Cơ Phong là một người trung niên đang ngồi, hắn cười lạnh nói:

- Tìm vị đại nhân kia? Sao ngươi không nói đi tìm thái tử điện hạ? Thiên Cơ thương hành của chúng ta dù được thái tử điện hạ nhìn trúng, muốn thu vào dưới trướng, đây coi như là may mắn của chúng ta.

- Nhưng so với kế hoạch của thái tử điện hạ, Thiên Cơ thương hành của chúng ta cũng chỉ là tiểu nhân vật mà thôi. Nếu chuyện này giao cho chúng ta làm, vậy đây là cơ hội tốt để chúng ta chứng minh năng lực của mình. Nếu chút chuyện này còn không làm được, còn phải đi nhờ vị đại nhân kia, thế thì chúng ta có tác dụng gì?

Chương 777: Chiến linh cấp thanh đồng đại thành

Cửu Đỉnh thần quốc thái tử Dương Vân là nhân vật phong vân trong cả Cửu Đỉnh thần quốc, hắn là con thứ do Cửu Đỉnh Thần Hoàng sủng hạnh mỹ nhân trong cung mà sinh ra, bởi vì là dòng thứ, cho nên ban đầu hắn không được ưa thích, nhưng khi hắn mười hai tuổi, lại thể hiện ra thiên phú võ học làm người ta khó tin.

Tuổi gần ba mươi liền đặt chân Mệnh Vẫn, hiện giờ đã mười năm trôi qua, không có bao nhiêu người biết được tu vi của hắn đã tới đâu, thực lực sâu không lường được.

Ở bốn đại thần quốc, xuất thân chỉ là thứ yếu khi so với thực lực, cho nên tuy rằng Dương Vân không dòng chính, nhưng vẫn dựa vào thực lực được lập làm thái tử. Sau đó hắn nắm giữ binh quyền, kinh tế, quyền thế ngập trời, dù là ba đại quốc sư Cửu Đỉnh thần quốc cũng không muốn làm trái ý của Dương Vân.

Mấy năm nay, Dương Vân liên tiếp phát động động tác lớn, rõ ràng là có hùng tâm tráng chí. Người như Dương Vân có dục vọng nắm giữ rất mạnh, hắn chẳng những muốn nắm giỮtoàn bộ chiến lực Cửu Đỉnh thần quốc, còn muốn nắm giữ kinh tế của Cửu Đỉnh thần quốc.

Mà Thiên Cơ thương hành là mục tiêu đầu tiên của Dương Vân, chỉ là Dương Vân dù quyền thế ngập trời, nhưng không thể không bận tâm dư luận, cũng không thể lấy danh nghĩa thần quốc cướp đoạt tài sản cá nhân của con dân. Cho nên hắn mới cho thủ hạ ủng hộ hai người Thiên Cơ Tiêu cùng Thiên Cơ Vân, tộc thúc của Thiên Cơ Tiểu Tiểu, bảo bọn họ tranh giành gia chủ.

Mục đích cuối cùng của Dương Vân là gì thì Thiên Cơ Tiêu và Thiên Cơ Vân không biết được, nhưng bọn họ biết rõ, đi theo Dương Vân sẽ giành được sự nghiệp to lớn thiên cổ, tuyệt đối có tiền đồ hơn là phụ tá tiểu nha đầu chưa dứt sữa Thiên Cơ Tiểu

Tiểu.

Thiên Cơ Tiêu cùng Thiên Cơ Vân hiểu được, đối với Dương Vân, Thiên Cơ thương hành chỉ là một miếng thịt nhỏ mà thôi, không đáng cho Dương Vân quá chú ý. Bọn họ phải làm ra một ít thành tích, mới có thể được Dương Vân coi trọng, nếu ngay cả một tiểu tử Toàn Đan hậu kỳ cũng không xử lý được, như vậy sau này bọn họ sẽ bị Dương Vân ném đi như rác rưởi.

Dù sao nếu Dương Vân phải thật sự khống chế Thiên Cơ thương hành, chưa chắc phải thông qua tay hai người bọn họ.

- Đại ca, ngươi tính sao đây?

Ở trong mật thất, Thiên Cơ Vân hỏi Thiên Cơ Tiêu.

Thiên Cơ Tiêu trầm ngâm, trong mắt chớp động tia sáng lạnh.

- Ta định mời Thi Quỷ Nhân, Thi Quỷ Nhân cùng ta có một ít giao tình, nếu ta có thể đồng ý đưa ra một ít thứ làm hắn động lòng, hẳn là hắn sẽ chịu ra tay!

- Thiên Mệnh bảng xếp hạng ba trăm ba mươi, Thi Quỷ Nhân!

Trong lòng Thiên Cơ Vân nghiêm nghị, sắc mặt không dễ coi, tuy rằng biết Thiên Cơ Tiêu có chút giao tình với Thi Quỷ Nhân, nhưng hắn tình nguyện không tìm tới kẻ này.

Thi Quỷ Nhân xuất thân Tu La thần quốc chủ yếu là võ giả ma đạo, là ác ma tính cách cực kỳ cổ quái, giết người không chớp mắt.

Võ giả ma đạo hoặc là đi sát đạo, hoặc là đi dâm đ*o, còn Thi Quỷ Nhân này lại chuyên môn nghiên cứu oán linh cùng con rối thi thể trong sát đạo, danh hiệu Thi Quỷ Nhân chính là vì thế mới có.

Nếu chỉ là thế, còn không ủ làm Thiên Cơ Vân tê cả da đầu, mấu chốt là Thi Quỷ Nhân này có thể giết người bất cứ lúc nào, mặc kệ kẻ địch hay bạn bè, đều có thể bị hắn đột nhiên giết chết.

Hơn nữa hắn thường xuyên dùng thi thể thậm chí là người sống làm thí nghiệm con rối thi thể.

Bé sơ sinh, trẻ con, thiếu nữ, thai phụ, người già... Đều là đối tượng thí nghiệm của hắn, hơn nữa hắn thích dùng da của thiếu nữ xinh đẹp còn là trinh nữ để hoàn thành đóng gói cuối cùng cho con rối. Còn những thiếu nữ đứa nhỏ sau khi trải qua thí nghiệm, dùng thê thảm cũng không đủ để hình dung.

Đối với tên cuồng biến thái như thế, Thiên Cơ Vân thật sự không muốn xảy ra bất kỳ qua lại gì với đối phương.

- Nếu có biện pháp ta cũng không muốn tìm hắn, nhưng phải đối phó tiểu tử kia, vẫn nên tìm cao thủ có xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng thì đáng tin hơn.

Thiên Cơ Tiêu nói thế.

Thiên Mệnh bảng chỉ sắp xếp ba trăm sáu mươi người, nghe thì nhiều, kỳ thật nghĩ lại cường giả Thần Hải trên Thiên Diễn đại lục đã có hơn một trăm người, cường giả Mệnh Vẫn còn nhiều hơn cường giả Thần Hải không biết bao nhiêu lần, nói mấy vạn cũng là ước chừng bảo thủ.

Từ trong nhiều cường giả Mệnh Vẫn như thế chỉ chọn ra ba trăm sáu mươi người, tuyệt đối là chọn một trong trăm, người có thể lên bảng không ai không phải là hạng người mang tuyệt kỹ, là cao thủ trong cao thủ.

Bốn đại thần quốc, mỗi một thần quốc chia ra cũng chỉ mấy chục cao thủ Thiên Mệnh bảng, phần lớn đều vì đột phá Thần Hải mà nằm trong bế quan lâu dài. Thiên Cơ thương hành là một thế lực ngũ phẩm, dưới tình huống không thể bỏ ra đủ giá, đừng mơ mời được cao thủ trên Thiên Mệnh bảng.

Còn Thi Quỷ Nhân xếp hạng ba trăm ba mươi, kỳ thật Thiên Mệnh bảng sau hạng hai trăm đều là mười tên một cấp, Thi Quỷ Nhân xếp hạng chính xác là trong vòng ba trăm ba mươi, ba trăm bốn mươi, tuy rằng nghe thì xếp ở đằng chót, nhưng cũng đủ dọa người rồi.

...

Vù!

Ánh lửa bùng lên, ở trong hang động vùng núi sâu biên giới Tu La thần quốc, có một lão nhân gầy như xương khô đang hí hoáy quanh đống đầu óc trắng.

Ở cạnh hắn, một thiếu nữ trẻ tuổi cả người trần trụi bị đóng đinh lên giá gỗ, lột đi nửa da người, mắt nàng rớt ra, rên rỉ mỏng manh, dưới tác dụng thuốc của Thi Quỷ Nhân, vẫn luôn giữ một hơi không tắt thở.

Ở cạnh thiếu nữ là một đứa bé bị ngâm trong chất lỏng không rõ, cả người mọc đầy lông xanh, cái tay nhỏ đã biến thành móng vuốt ghê người.

- Trả một viên Quỷ Linh Tinh bảo ta đi đối phó một tên tiểu quỷ Toàn Đan hậu kỳ, chiến lực kinh người? Hả, còn có mỹ nữ thiếu chủ Thiên Cơ thương hành? Thú vị! Hắc hắc! Nếu tiểu quỷ này đúng như Thiên Cơ Tiêu nói, Toàn Đan hậu kỳ đã có sức chiến đấu mạnh như thế, đúng là tài liệu con rối tuyệt hảo. Mặt khác tiểu mỹ nữ kia cũng là đối tượng thí nghiệm không tệ, con rối mới làm bọc thêm da của mỹ nữ, ngẫm lại đúng là chuyện làm người ta vui vẻ!

Thi Quỷ Nhân phát ra tiếng cười âm trầm quái dị, mở Tu Di giới lấy ra một con rối quạ đen, nhảy lên con rối bay thẳng tới Cửu Đỉnh thần quốc.

Bốn đại thần quốc địa vực rộng lớn, ở giữa còn cách Kỳ Tích chi hải. Kỳ Tích chi hải này còn có tên biển không về, là cấm địa sinh mệnh trong bốn đại thần quốc, phải vòng qua, cho nên từ Tu La thần quốc đến Cửu Đỉnh thần quốc, dù có Truyền Tống trận cũng phải cần mười mấy ngày.

Trong thời gian này, cuộc sống của Lâm Minh rất bình tĩnh, mỗi ngày là tu luyện cùng luyện đan.

Có Thiên Cơ thương hành chống đỡ, Lâm Minh có thể dễ dàng mua giá thấp rất nhiều tài liệu luyện dược cùng Mộc Linh ngọc. Mấy thứ này không ngừng tiêu hao trong Càn Khôn Dung Nhật lô, trong đó chín thành hóa thành tro bụi.

Cũng không phải kỹ thuật luyện dược của Lâm Minh quá kém, mà là mỗi khi hắn nắm giữ một tầng Luyện Dược thuật, liền lập tức khiêu chiến trình tự cao hơn, kết quả Lâm Minh luyện dược luôn thất bại, thất bại, lại thất bại.

Trong lặng lẽ, tinh thần chi hải của Lâm Minh thay đổi trong quá trình luyện dược mà hắn không nhận thấy được, tinh thần chi hải bình thản dấy lên những đợt sóng gợn, ở ngọn sóng toát ra hào quang vàng nhạt.

Một cơn sóng lớn đánh lên, bọt nước văng ra, tưới mát Chiến Linh hình cây thương lơ lửng bên trên tinh thần chi hải.

Cây thương ngắn to cỡ chiếc dùi, dài không tới một xích, màu sắc xanh xám như kim loại, giống món đồ đồng xanh cũ kỹ, đây là dấu hiệu Chiến Linh cấp Thanh Đồng.

Bởi vì Chiến Linh của Lâm Minh có thuộc tính, cho nên nó phát tán ra ánh sáng xanh da trời sinh sôi không ngừng.

Đến một lúc, Chiến Linh bỗng rung lên, phát ra tiếng kêu vang. Tinh thần chi hải của Lâm Minh quay cuồng, những đợt sóng lớn dấy lên cao, xung quanh đoản thương thanh đồng nổi lên lốc xoáy.

Ở trong lốc xoáy này, đoản thương chấn động mạnh, phát ra tiếng ngâm hưng phấn.

Nó dần dần biến dài ra, to hơn, hào quang xanh da trời càng mạnh hơn, hình thể của nó càng ngưng thực cổ xưa hơn.

Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành!

Lâm Minh chợt mở mắt, võ giả một khi sinh ra Chiến Linh, sẽ theo tu vi võ đạo tăng trưởng mà lớn lên. Lâm Minh nhiều lần đột phá tu vi, cộng thêm một ít thiên tài địa bảo tẩm bổ Chiến Linh, khiến cho Chiến Linh của Lâm Minh đã sớm đạt tới cấp Thanh Đồng tiểu thành đỉnh phong, đồng thời ngưng lại thật lâu.

Hiện giờ mượn cơ hội luyện dược, cuối cùng đột phá một cửa này!

Luyện Dược thuật có thể tinh luyện linh hồn, tuy rằng Chiến Linh thuộc loại ý chí võ đạo, là hai mặt so với linh hồn. Nhưng dù sao ý chí cũng dựa vào linh hồn mà tồn tại, Chiến Linh cũng trôi nổi trên tinh thần chi hải.

Linh hồn như biển rộng, Chiến Linh như con cá, biển cạn sẽ không nuôi được cá lớn.

Đây chính là tác dụng của linh hồn lực, tuy rằng không thể trực tiếp ảnh hưởng chiến lực của võ giả, nhưng có thể quyết định thành tựu của võ giả ở mức độ lớn.

Cũng là vì nguyên nhân này, Ma Quang mới đề nghị Lâm Minh chủ tu Luyện Dược thuật, đồng thời Minh Văn thuật cùng gắn bó với Luyện Dược thuật cũng không được bỏ lơ.

“Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành, đã vượt qua hầu hết cường giả Thần Hải, lực công kích của ta lại tăng cao một tầng. Cộng thêm lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh, Không Gian ý cảnh đang tăng vùn vụt, không biết uy lực một đòn mạnh nhất của ta có thể tăng lên mấy thành?”.

“Táng Thiên, Tinh Thần Chi Liên, Trục Nhật, Quán Hồng, Truy Điện, Lôi Hỏa Sát, ta tự sáng tạo tổng cộng sáu loại chiêu thức, trong đó có một loại không thể dùng, quá đơn điệu. Nếu có thể sáng tạo ra một ít chiêu thức mới thì tốt rồi”.

Lâm Minh lẩm bẩm, lại không biết nếu lời hắn nói bị những tuấn kiệt trẻ tuổi khác trên Thiên Diễn đại lục biết được chỉ sợ sẽ muốn ói máu. Bọn họ còn không phải nghiên cứu truyền thừa của tổ tông lưu lại, người có thể tự sáng tạo một chiêu nửa thức thì không ít, nhưng tự sáng tạo ra chiêu thực thì thường là uy lực rất có hạn, không có thực dụng lúc chiến đấu, vẫn phải dùng truyền thừa tổ tông lưu lại.

Còn Lâm Minh sáng tạo ra chiêu thực lại có uy lực cực kỳ khủng bố, hoàn toàn có thể dùng làm đòn sát thủ. harry potter fanfic

Đương nhiên, đây là có liên quan tới hắn tu luyện công pháp cực phẩm và các loại cơ duyên. Nếu Lâm Minh muốn sáng tạo chiêu thức cũng cần trải qua cơ duyên, không phải tự dưng là tưởng tượng ra được.

...

- Cái gì? Ngươi chẳng những muốn viên Quỷ Linh tinh, còn muốn dẫn đi Thiên Cơ Tiểu Tiểu?

Thiên Cơ Vân nghe điều kiện của Thi Quỷ Nhân liền nổi giận. Hai viên Quỷ Linh tinh hắn còn chấp nhận, dù sao lúc trước đã cho Thi Quỷ Nhân có chỗ mặc cả, nhưng dẫn đi Thiên Cơ Tiểu Tiểu, ai chẳng biết cô gái bị Thi Quỷ Nhân mang đi còn thảm hơn là chết.

Tuy rằng Thiên Cơ Vân không phải người tốt, nhưng không muốn đẩy cháu gái vào mười tám tầng địa ngục, như thế lương tâm của hắn sẽ không yên, ngày sau có khi sẽ vì vậy mà hình thành tâm ma, phá hư võ đạo chi tâm.

- Sao hả, ngươi không đồng ý?

Đôi mắt xanh u của Thi Quỷ Nhân nhìn chằm chằm Thiên Cơ Vân, lập tức làm khí tức Thiên Cơ Vân ngưng trệ. Ngay lúc này, sống lưng hắn phát lạnh như rơi vào hầm băng, hắn không chút nghi ngờ Thi Quỷ Nhân sẽ lập tức giết mình.

- Tam đệ, đừng nói lung tung.

Thiên Cơ Tiêu giơ tay chặn Thiên Cơ Vân sau người.

- Nhưng...

- Đừng nói nữa, chúng ta không còn đường lui!

Chương 778: Mới chiến Thiên Mệnh Bảng

Tuy rằng Thiên Cơ Tiêu cũng không nhẫn tâm đẩy Thiên Cơ Tiểu Tiểu vào hố lửa, nhưng hắn biết rõ nếu có thể ngồi lên chiếc thuyền lớn của thái tử sẽ có ý nghĩa gì.

Dã tâm của thái tử rất lớn, có lẽ hắn sẽ trở thành Thần Hoàng hùng mạnh nhất trong lịch sử Cửu Đỉnh thần quốc. Có thể đi theo hắn, mình có hy vọng đi lên sân khấu lớn hơn, thành tựu sự nghiệp vĩ đại.

- Thực xin lỗi Tiểu Tiểu, vô độc bất trượng phu, vì sự nghiệp to lớn ngàn đời của ta, vì Thiên Cơ thương hành huy hoàng, ta chỉ có thể hy sinh cá nhân, tác thành cho tập thể.

Thấy Thiên Cơ Tiêu gật đầu đồng ý, Thi Quỷ Nhân cười khặc khặc.

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Thi Quỷ Nhân nói xong, nhảy lên con rối quạ đen bay vụt đi.

Để lại Thiên Cơ Vân sắc mặt tái nhợt, miệng hắn giật giật, cuối cùng chỉ thở dài, không nói gì.

- Thúy Nhi, múc chậu nước rửa mặt đến đây.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu gọi nha hoàn.

- Vâng, tiểu thư.

Tiểu cô nương váy dài xanh nhạt múc chậu nước tới, đưa lên khăn mặt trắng.

- Thúy Nhi, hôm nay mí mắt của ta luôn giật, cứ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

- Tiểu thư, không sao, không phải đã có Lâm công tử ở đây sao?

Thúy Nhi váy dài xanh nhạt che miệng cười khẽ, vừa cười ánh mắt còn trộm liếc Thiên Cơ Tiểu Tiểu. Tiểu cô nương Thúy Nhi này đang là tuổi tình đầu chớm nở, mới hiểu chuyện nam nữ, thấy Thiên Cơ Tiểu Tiểu cùng Lâm Minh gần tuổi, Lâm Minh lại tuấn tú tài ba, thực lực mạnh mẽ, khó tránh khỏi suy nghĩ kỳ quái, ảo tưởng hai người có khả năng tới cùng nhau.

Nhưng lúc này Thiên Cơ Tiểu Tiểu nào có lòng dạ nghĩ những điều này, nàng thật mệt mỏi, hết sức mệt mỏi.

- Thúy Nhi... Em đi truyền lệnh, lại đưa thêm Nguyên Linh thạch cho Lâm công tử. Mặt khác, ba bữa ăn uống của Lâm công tử cũng phải nguyên liệu tốt nhất, chớ để...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu vừa nói đến đây, nhà trước bỗng truyền tới tiếng nổ vang, nàng biến sắc vội đứng lên.

- Tiểu thư, không hay rồi, đằng trước đánh lên rồi!

Một nha hoàn hoảng loạn chạy tới, Thiên Cơ Tiểu Tiểu chạy ra nhà trước nhìn, liền trợn to mắt hạnh. Ở nhà trước, một người hầu bị cây gai xương đâm vào cổ họng, ngã ngửa ra đất, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Ở cạnh người hầu đã chết có một lão già âm u gầy như xương khô, trên mặt hắn đầy đường may như người ta may lại. Đôi mắt xanh u như sói hoang, cả người toát ra lệ khí kinh khủng, vừa tới gần liền cảm giác như ngọn lửa sinh mệnh của mình bị lệ khí thổi qua, lung lay muốn tắt.

- Ngươi là ai?

Thiên Cơ Tiểu Tiểu cảm giác sau lưng phát lạnh, nàng chỉ có tu vi Tiên Thiên kỳ, không thể nhìn ra tu vi sâu cạn người tên xương khô này. Nhưng có thể dự cảm được sự khủng bố của đối phương, đây không phải hạng người vô danh.

- Khặc khặc khặc khặc, lão phu danh hiệu Thi Quỷ Nhân, ngươi chính là cô bé Thiên Cơ Tiểu Tiểu kia, cũng không tệ.

Thi Quỷ Nhân thè lưỡi đỏ, đôi mắt xanh u nhìn thẳng vào Thiên Cơ Tiểu Tiểu, sau đó chậm rãi nói ra một câu làm cho trái tim của Thiên Cơ Tiểu Tiểu muốn ngừng đập:

- Dùng da của ngươi làm áo khoác cho thi khôi, nhất định sẽ rất đẹp.

- Thi Quỷ Nhân!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu vừa nghe danh hiệu này, sắc mặt tái nhợt không chút máu. Thi Quỷ Nhân là nhân vật trên Thiên Mệnh bảng, xú danh vang xa, giết người vô số, hơn nữa đều hành hạ cực kỳ tàn ác. Thiên Cơ Tiểu Tiểu không chút nghi ngờ Thi Quỷ Nhân sẽ làm theo lời hắn vừa nói, nếu mình rơi vào tay hắn, tuyệt đối sẽ thảm hơn chết cả trăm lần, hắn là kẻ ma quỷ.

Thiên Mệnh bảng Thiên Diễn Đại Lục, tổng cộng sắp xếp ba trăm sáu mươi người, trong đó chỉ cần là Mệnh Vẫn tầng sáu, mặc kệ cơ sở như thế nào đều có thể xếp vào. Dù căn cơ có kém, thọ nguyên không còn nhiều, cũng có thể xếp hạng hơn hai trăm.

Mệnh Vẫn tầng năm, cơ bản đều xếp sau hai trăm.

Mệnh Vẫn tầng bốn rất khó lên bảng, trừ khi công pháp tu luyện có chỗ đặc biệt, hoặc là thiên phú kinh người.

Còn Thi Quỷ Nhân này chính vì công pháp đặc biệt, hắn tu luyện Âm Thi công cùng Thi Khôi thuật trong võ công ma đạo, vô cùng quỷ dị, làm người ta đau đầu.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu là người thừa kế Thiên Cơ thương hành, tự nhiên nắm rõ ràng tư liệu các đại cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, bởi vì những người này đều là khách hàng tiềm tàng với Thiên Cơ thương hành.

Hồi tưởng lại tư liệu của Thi Quỷ Nhân, Thiên Cơ Tiểu Tiểu cảm giác như rơi vào hầm băng, nàng tuyệt đối không ngờ tới võ giả trên Thiên Mệnh bảng.

- Còn có cái tên Lâm Lan Kiếm gì kia, bảo tiểu tử kia đi ra, ngoan ngoãn tới làm tài liệu cho lão phu thí nghiệm.

Thi Quỷ Nhân vừa nói đã kèm theo chân nguyên, tiếng nói xuyên thấu vang khắp Thiên Cơ các.

- Thi Quỷ Nhân, ngươi đến tìm tại hạ ư?

Không biết từ khi nào, Lâm Minh đã xuất hiện ở trong góc đại sảnh, như hắn đã sớm đứng ở đó. Chỉ có Thi Quỷ Nhân nhìn ra, đối phương sử dụng thân pháp tinh diệu nháy mắt xuất hiện.

- Hắc hắc, thân pháp không tệ, có chút hay, còn trẻ tuổi đã có thực lực như vậy, đúng là tài liệu tốt cho con rối. Lão phu thưởng thức ngươi, có thể cho ngươi một cơ hội tự sát, ngoan ngoãn để ta mang đi thi thể của ngươi. Bằng không, rơi vào tay ta, cho ngươi sống không được, chết không xong.

Võ giả bị Thi Quỷ Nhân đuổi giết, thật sự có không ít người thấy không có hy vọng chạy trốn liền lựa chọn tự sát, bằng không rơi vào tay Thi Quỷ Nhân, thường thường sẽ còn kéo hơi tàn sống lâu tới mấy tháng, trơ mắt nhìn da, mắt, tay chân của mình bị hắn cắt ra.

Có thể tưởng tượng ra loại đau đón cùng tuyệt vọng này.

Lâm Minh không đổi sắc rút ra trường thương màu đỏ, Thi Quỷ Nhân trước mắt tuy rằng kiêu ngạo, nhưng hắn quả thật có bản lĩnh kiêu ngạo, hắn còn mạnh hơn Huyễn Vô Cơ nhiều!

Trận chiến này, Lâm Minh phải đối phó toàn lực, hơn nữa dù thế hắn cũng không có nhiều nắm chắc, vì hắn không biết thực lực sâu cạn của Thi Quỷ Nhân.

Thi Quỷ Nhân thấy Lâm Minh rút thương, mặt lại cười sáng lạn.

- Xem ra ngươi muốn từ chối bố thí của ta? Tốt lắm, để cho ta xem mạng của ngươi cứng cỡ nào.

Thi Quỷ Nhân xòe tay, trong mỗi cánh tay của hắn vươn ra một cái quỷ trảo, tràn ngập hơi lạnh, bên trên còn lóe ra màu xanh u, đó là thi độc.

- Lâm công tử!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu cắn môi, dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh:

“Cảm tạ đại ân của Lâm công tử, trước đó đã ước định, nếu gặp phải người ngài không thể đối phó, có thể ngưng khế ước bất kỳ lúc nào. Thi Quỷ Nhân này là nhân vật xếp hạng ba trăm ba mươi, ba trăm ba mươi trên Thiên Mệnh bảng, thật xin lỗi kéo Lâm công tử vào đây. Nếu có cơ hội, Lâm công tử cứ chạy đi”.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói ra mỗi một câu, sắc mặt liền tái nhợt thêm một chút, nếu có thể nàng đương nhiên muốn Lâm Minh ở lại. Nhưng Lâm Minh ở lại cũng không đối phó được Thi Quỷ Nhân, không có ý nghĩa gì.

Tưởng tượng tình cảnh mình bị Thi Quỷ Nhân bắt lấy, Thiên Cơ Tiểu Tiểu liền không rét mà run.

Lâm Minh nhàn nhạt liếc Thiên Cơ Tiểu Tiểu, truyền âm nói:

“Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với bản thân. Lúc ngươi có được ưu thế tuyệt đối lại không thừa cơ tiêu diệt kẻ địch, ngươi chắc chắn sẽ nhận quả đắng, tự lo cho mình đi!”.

Dứt lòi, Lâm Minh cầm trường thương xông ra khỏi Thiên Cơ các.

Bùm!

Cánh cửa cao mấy trượng bị Lâm Minh một thương đâm nát, Lâm Minh không quay đầu tông cửa xông ra.

Khoảnh khắc đó Thiên Cơ Tiểu Tiểu như mất hồn, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân, đây là câu nói mà mọi người đều hiểu. Nhưng chân chính thực hành thì cần có quyết tâm quyết đoán rất lớn.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu biết Lâm Minh là chỉ lúc trước mình ở tình huống chiếm hết ưu thế, để mặc cho Thiên Cơ Vân rời đi.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu không dám giết Thiên Cơ Vn, sợ không chịu nổi áp lực gia tộc, sợ Thiên Cơ Tiêu lấy cớ thảo phạt mình.

Nhưng hiện giờ, Thiên Cơ Tiêu xé rách mặt mũi trước tiên, chịu thiệt chỉ có mình mà thôi.

“Lâm công tử muốn chạy trốn, hắn trốn được ư…”.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhìn cánh cửa trống rỗng, ván cửa vỡ nát còn lắc lư trong gió, vô cùng buồn bã.

Lâm Minh vừa đi, nàng chính là thịt cá trên thớt, không có sức chống cự.

- Tiểu thưThi Quỷ Nhân đuổi theo Lâm Lan Kiếm kia, chúng ta thừa cơ chạy mau.

Bà lão áo đen vội nói, nói rồi muốn kéo lấy Thiên Cơ Tiểu Tiểu.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu cười thảm, mặt non mất vía nói:

- Vô dụng, trên người ta bị Thi Quỷ Nhân để lại dấu hiệu, trốn không khỏi tay hắn…

- Lâm Lan Kiếm này, đến lúc thật sự dùng tới hắn thì hắn lại bỏ chạy, đáng chết!

Bà lão áo đen tức giận nói.

- Bạch mỗ mỗ, trên đời này không có ai trời sinh lại chịu chết cho chúng ta…

Thiên Cơ Tiểu Tiểu lắc đầu, nhưng nàng vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng nổ vang, cả Thiên Cơ các cũng chấn động.

Hả?

Thiên Cơ Tiểu Tiểu vội bước tới cánh cửa vỡ nát, chỉ thấy ở mấy dặm xa xa, Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân đứng giữa trời, dưới chân bọn họ chính là Vu Khê thành phồn hoa.

Trong không khí vẫn còn dư sóng chân nguyên dữ dội, đó là do bọn họ giao thủ vừa nãy gây ra.

Lâm Lan Kiếm định giao đấu với Thi Quỷ Nhân? Hắn xông ra khỏi Thiên Cơ các chỉ là sợ lan đến những người khác trong Thiên Cơ các?

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhất thời xuất thần, ở bên cạnh nàng, Bạch mỗ mỗ cũng ngây người. Trước đó bà ấy dù oán giận Lâm Minh không ra gì, nhưng cũng chỉ là nói cho hả giận mà thôi, bà ấy biết rõ Lâm Minh làm rất hợp tình hợp lý. Đừng nói khế ước vốn đã nói rõ khi Lâm Minh gặp phải cường giả không thể chống cự sẽ bị bãi bỏ, Lâm Minh chạy trốn cũng không có gì đáng trách.

Nếu đổi Bạch mỗ mỗ thành Lâm Minh, lúc này cũng sẽ lựa chọn chạy trốn, kẻ ngu mới đi chịu chết cho người chỉ bèo nước gặp nhau.

Nhưng Bạch mỗ mỗ thế nào cũng không ngờ tới, Lâm Minh lại muốn đánh một trận với Thi Quỷ Nhân.

Lúc này trong Vu Khê thành, mặc kệ võ giả hay người phàm đều thấy được cảnh tượng này.

Vu Khê thành là tòa thành cỡ trung trong Cửu Đỉnh thần quốc, trong đó tự nhiên không thiếu cao thủ kiến thức rộng rãi. Bọn họ nháy mắt nhận ra hai người trên cao là cường giả hạng nhất, nhất là tên gầy như xương khô bọc trong vải trắng kia, lại là cao thủ trong cao thủ!

Kẻ nào, dám ác chiến ở Vu Khê thành?

Cường giả Vu Khê thành đều vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, đa số võ giả đều là dưới Toàn Đan, thậm chí không nhìn ra được tu vi của Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân.

- Hai người kia lại dám đánh nhau trên vùng trời Vu Khê thành, kiêu ngạo quá đi chứ!

- Đúng đó, trong Vu Khê thành nghiêm cấm đánh nhau, đây là quy định chung trong các thành phố, hai người này vi phạm trước đám đông, muốn bị xử tử mà.

Chương 779: Ác chiến Vu Khê thành

Thành phố lớn tự nhiên có trật tự của thành phố lớn, bằng không sẽ không gọi là thành phố nữa, có khác gì với hoang dã tràn đầy trộm cướp.

Ở Vu Khê thành, đánh nhau sẽ bị xử phạt cực kỳ nghiêm khác, kẻ không nghe cảnh cáo, sẽ bị xử tử.

- Thành vệ đội sẽ đến ngay, có trò hay để coi rồi, ha ha!

Những người này vừa nói, thành vệ đội quả thật nhanh chóng đến ngay. Thành vệ đội trưởng dẫn đầu là Vinh Lâm, hắn còn chưa đến, liền hét lớn:

- Kẻ nào, dám công khai đánh nhau ở Vu Khê thành, làm càn!

Vinh Lâm là thành vệ đội trưởng, xưa nay uy nghiêm, quát lớn một tiếng thêm cảnh cáo là thường sẽ chấn nhiếp được hạng trộm cắp, giải quyết vấn đề.

Nhưng lần này, Vinh Lâm rống lên một tiếng, lại không có cảnh cáo tiếp theo. Hắn trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào lão nhân như xương khô trên trời, sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Thi... Thi Quỷ Nhân?

Vinh Lâm hóa đá tại chỗ.

- Đầu lĩnh, hai kẻ này đúng là quá kiêu ngạo, dám đánh nhau trên vùng trời Vu Khê thành, đúng là muốn chết!

Ở bên cạnh Vinh Lâm, một thanh niên võ giả dựa vào quan hệ mới gia nhập thành vệ đội không lâu, làm chức phụ tá cho Vinh Lâm.

- Đầu lĩnh, sao ngài không gọi bọn họ bỏ vũ khí, mau bó tay chịu trói?

Võ giả thanh niên kỳ quái nhìn Vinh Lâm, còn Vinh Lâm cạnh hắn lại không nói một lời, sắc mặt hết sức không tốt.

Đầu lĩnh không hô, để ta hô, thanh niên võ giả cảm giác hô như thế là chuyện rất oai phong.

- Người bên trên nghe đây, chúng ta đã...

Tiếng hô ngây ngốc này vừa mới mở đầu, Vinh Lâm đã nhảy dựng lên như mèo bị đạp đuôi, lập tức bịt mõm cái tên đần này lại.

- Ngươi muốn chết hả!

Vinh Lâm đầu đầy mồ hôi, nhân vật trên Thiên Mệnh bảng, chia ra một cái thần quốc cũng chỉ mấy chục người mà thôi, hơn nữa phần lớn trong số đó là bế quan trường kỳ, nằm trong trạng thái bán quy ẩn.

Nếu so sánh bọn họ với các lão đại trung ương ở quốc gia người phàm, như vậy Vinh Lâm chỉ là quan vệ đội trưởng ở thành phố cỡ trung, địa vị hai bên chênh lệch quá lớn.

Huống chi, Thi Quỷ Nhân xú danh vang xa, người rơi vào tay hắn, kết quả còn thảm hơn là chết.

Vinh Lâm tình nguyện đối mặt với một xếp hạng trước hai trăm trên Thiên Mệnh bảng, cũng không muốn đối mặt với Thi Quỷ Nhân, ối phương vốn là giết người không chớp mắt mà.

- Đầu lĩnh, làm gì thế?

Thằng ngu này bất mãn.

- Mọi người nghe lệnh, sơ tán đám đông, cách ly xung quanh. Không có lệnh của ta, không ai được nói nhảm một câu, càng không được tự tiện ra tay. Kẻ vi phạm, nghiêm trị!

Vinh Lâm nói xong, bỗng nhìn thấy lão nhân như xương khô ở trên không liếc nhìn về phía mình, cười khẩy, lộ ra chiếc lưỡi đỏ tươi và răng nanh trắng nhởn.

Chỉ liếc mắt như thế, đã làm Vinh Lâm cảm thấy hết hồn, khoảnh khắc đó như có một thanh cốt mâu lạnh lẽo cắm vào trong lòng mình.

Trong lòng Vinh Lâm run sợ, vung tay hô:

- Mọi người, lùi lại mười dặm!

- Cái gì?

- Má nó, bảo ngươi lùi thì lùi, tên trên cao kia là cao thủ trên Thiên Mệnh bảng!

Vinh Lâm vốn không muốn nói ra thân phận của Thi Quỷ Nhân, nhưng nhìn đám ngu đần thủ hạ lại rất không phục, nóng lòng muốn xông lên, hắn đành công bố ra một phần tin tức của Thi Quỷ Nhân.

- Thiên... Thiên Mệnh bảng?

Đám đần này cũng không phải ngu ngốc thật sự, nghe tới danh tiếng Thiên Mệnh bảng, mỗi người đều bị chấn kinh. Bọn họ quá rõ ràng ba chữ này có ý nghĩa gì.

- Có lầm không, lão già như xương khô kia là cao thủ Thiên Mệnh bảng, như vậy đối thủ của hắn thì sao? Rõ ràng đó là thanh niên hơn hai mươi tuổi thôi, tu vi hình như mới... Toàn Đan hậu kỳ?

“Phải, chỉ có Toàn Đan hậu kỳ, đối thủ của hắn chính là Thi Quỷ Nhân, thanh niên này thật là điên rồi!”.

Vinh Lâm ánh mắt sáng rực nhìn Lâm Minh, hắn ra hiểu biết về nhân vật tầng đỉnh bốn đại thần quốc, nhưng trong đầu không có chút tư liệu về Lâm Minh.

Không chỉ riêng võ giả thành vệ đội, võ giả khác đang xem chiến cũng phát hiện tu vi của hai người trên không có chênh lệch quá lớn.

- Đây là chiến đấu sinh tử, hay là tiền bối chỉ hậu bối?

- Khẳng định là chỉ điểm, đừng có lạ, nói không chừng lão nhân kia là sư phụ của thanh niên này, một hồi nữa khẳng định sẽ áp chế thực lực của mình.

Vù! Vù!

Ha bóng người bay tới cách chiến trường mười dặm, hai người này chính là Bạch mỗ mỗ cùng Thiên Cơ Tiêu Tiêu.

- Lâm Lan Kiếm không phải người Cửu Đỉnh thần quốc ta, cũng không phải người ba đại thần quốc khác, quá nửa là hắn chưa từng nghe danh tiếng Thiên Mệnh bảng, cho nên mới tùy tiện ra tay. Đây là cơ hội của chúng ta. Tiểu thư, nếu chúng ta ở lại đây xem chiến, tuyệt đối là chờ chết.

Bạch mỗ mỗ lo lắng nói thiên tài như Lâm Minh, nếu là con cháu bốn đại thần quốc, không thể nào không có tiếng tăm gì. Cho nên bà ấy mới nhận định Lâm Minh đến từ địa vực khác, không biết sự lợi hại của cao thủ Thiên Mệnh bảng.

Đừng nói là Lâm Minh, ngay cả tiền bối quen biết phụ thân nàng lúc còn sống được mời đến đây, cũng vẫn không xếp vào được Thiên Mệnh bảng.

- Đừng nói nữa, Bạch mỗ mỗ, trên người ta bị gieo dấu ấn, khả năng chạy thoát rất thấp. Tiểu Tiểu đã nhận mệnh, không bằng ở lại xem Lâm thiếu hiệp chiến đấu. Có lẽ, có một chút khả năng, Lâm thiếu hiệp có thể sáng tạo cơ hội, đến lúc đó đồng loạt ra tay, nếu không thắng thì thà làm ngọc vỡ!

- Được rồi...

Bạch mỗ mỗ lắc đầu, không khuyên nữa.

Lúc này, trên bầu trời ngày càng nhiều võ giả bay lên, bọn họ cũng kỳ quái, thành vệ đội bình thường diễu võ dương oai, sao lần này lại không đi ra?

Trên bầu trời, Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân đối diện chừng hai mươi mấy nhịp thở, Lâm Minh hành động trước.

Ầm!

Trường thương chưa ra, lực trường đã bùng nổ trước, Tu La lực trường lại thêm Sát Thần lực trường, hai tầng lực trường cùng mở!

Lực lượng trào ra như thủy triều, dấy lên gió lốc khủng bố.

Sát Thần lực trường, chôn vùi sinh cơ.

Tu La lực trường, áp chế toàn diện lực lượng cùng linh hồn của võ giả!

Khí quyển chấn động, võ giả lên bầu trời xem diễn không phải mỗi người đều là cao thủ, rất nhiều người còn chưa hiểu được thực lực đối lập giữa Lâm Minh và Thi Quỷ Nhân, hiện tại đột nhiên bị lực trường của Lâm Minh bao trùm, bay tứ tung như lá khô trong bão táp! Trong đó võ giả thực lực yếu một chút, dù cách xa Lâm Minh một dặm vẫn bị chấn đến hộc máu.

- Chuyện gì thế này?

Các võ giả đều ngây ra, chẳng lẽ đó là lực lượng do thanh niên kia phóng ra?

- Đây là sát khí gì thế?

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nuốt nước miếng, lực lượng như thế, khi Lâm Minh giao chiến trưởng lão Thiên Cơ gia tộc cũng chưa sử dụng, rõ ràng là hắn cảm thấy không cần thiết phải vận dụng loại lực lượng này.

- Đây là kỹ năng lực trường, hơn nữa là hai tầng lực trường!

Bạch mỗ mỗ nhận ra kỹ năng mà Lâm Minh sử dụng, kỹ năng lực trường rất hiếm thấy, dù là con cháu thiên tài bốn đại thần quốc cũng không nhất định có, là kỹ năng được tôn sùng.

Cũng không phải nói kỹ năng lực trường có uy lực biến thái, mà là vì kỹ năng lực trường có thể cùng tồn tại với võ kỹ, vô tình gia tăng lực lượng của võ giả, lại không ảnh hưởng phát huy chiến lực khác.

- Hắc hắc! Tiểu tử, ta ngày càng thích ngươi, chế ngươi thành con rối, còn có thể giữ lại lực trường của ngươi, thật là quá hoàn mỹ, lực trường là kỹ năng mà Khôi Lỗi sư thích nhất!

Thi Quỷ Nhân cười âm trầm, mắt tỏa sáng.

Khôi Lỗi sư hùng mạnh có thể khôi phục phần lớn năng lực đặc thù của võ giả lúc còn sống, thậm chí thực lực của con rối còn có thể theo thời gian trôi đi mà thông qua các loại bí pháp tăng lên, năng lực cũng sẽ tăng tương ứng.

- Ngươi đúng là thích nằm mơ.

Lâm Minh cười xì, trường thương vung ngang, Chiến Linh nhập vào, một thương đâm ra, ẩn chứa oai Lôi Hỏa phá trói buộc không gian. Chỉ nghe tiếng xé gió rít gào, năng lượng mãnh liệt trào ra như sóng thần.

Ầm ầm ầm!

Không gian như sụp đổ, Lâm Minh một thương nháy mắt xuyên qua khoảng cách trăm trượng, đâm thẳng mi tâm Thi Quỷ Nhân.

Thi Quỷ Nhân cười khặc khặc, móng vuốt khô héo vung lên, trên không trung hiện ra vuốt quỷ đen chụp vào Lâm Minh.

Móng vuốt xông ra, gió lạnh rít gào, như có vô số oán linh gào khóc xoay quanh vuốt quỷ, phát ra tiếng vạn quỷ cùng khóc.

Rắc!

Trường thương va chạm thẳng vào móng vuốt, vuốt quỷ tan vỡ, còn thương mang của Lâm Minh cũng tan ra như tuyết dưới nắng hè!

Chân nguyên va chạm tạo thành dư sóng quét ra, võ giả xung quanh sắc mặt đại biến rút lui ra sau. Hiện giờ bọn họ cũng biết rõ, hai sát tinh trước mặt là hung thú thái cổ hình người, bị quét vào trong gió lốc năng lượng thì mảnh vụn cũng không còn!

Hai người Thiên Cơ Tiểu Tiểu cùng Bạch mỗ mỗ vốn đã ở rất xa, cũng không bị lan tới, nhưng vẫn cảm nhận được năng lượng khủng bố tàn phá lung tung.

- Lần giao thủ này hẳn chỉ là thử, không biết Lâm Lan Kiếm sử dụng mấy phần lực lượng. Nếu đã dùng phần lớn lực lượng, như vậy Lâm Lan Kiếm không có nửa phần hy vọng thắng lợi, bởi vì Thi Quỷ Nhân còn chưa lấy ra con rối nữa.

Bạch mỗ mỗ tràn đầy ưu sầu, lúc trước thấy Lâm Minh sử dụng hai tầng lực trường, trong lòng bà còn bùng lên hy vọng mỏng manh, cậy vào Lâm Minh có thể sáng tạo kỳ tích. Dù là hắn kiên trì lâu hơn dưới tay Thi Quỷ Nhân cũng được, tràng cảnh chiến đấu lớn như thế, kiên trì lâu không chừng sẽ có cao thủ tiến tới, đến lúc đó sẽ có cơ hội xoay chuyển.

- Thú vị! Thú vị!

Da mặt khâu vá của Thi Quỷ Nhân ngày càng hưng phấn, tay trái quét qua Tu Di giới, một con rối ác ma thật to nhảy ra. Nó có hai cánh, cơ thể màu xanh xám, rắn chắc như đá hoa cương.

Cự Ma?

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, rõ ràng đây là con rối Cự Ma, không biết Thi Quỷ Nhân kiếm đâu ra được thi thể Cự Ma.

- Là Khôi Lỗi thuật, hơn nữa là con rối Cự Ma! Chẳng lẽ người kia là...

Võ giả xung quanh có người nhận ra con rối Cự Ma, bọn họ không nhận ra Thi Quỷ Nhân, nhưng lại nhận ra con rối. Thực tế, cao thủ đỉnh cấp dùng con rối gần như tuyệt tích.

Tính đi tính lại, kỳ thật chỉ có một người nổi danh nhất.

Lại nghĩ tới tu vi của lão nhân âm u kia, như vậy thân phận của hắn liền rõ ràng.

- Thiên Mệnh bảng xếp hạng ba trăm ba mươi, Thi Quỷ Nhân!

- Thi Quỷ Nhân? Thật là hắn?

- Trời ạ, khó trách thành vệ đội không dám đi ra. Lão nhân kia chính là Thi Quỷ Nhân, vậy đối thủ của hắn là ai, người trẻ tuổi kia từ đâu ra?

Lúc này không còn ai nói trận chiến trên không trung là tiền bối chỉ đạo hậu bối. Thi Quỷ Nhân tuyệt đối sẽ không đi chỉ đạo hậu bối, huống chi công pháp của Lâm Minh không có một chút liên quan gì với Thi Quỷ Nhân.

Đây là một trận chiến sinh tử!

Một cường giả Toàn Đan hậu kỳ, quyết đấu sinh tử với Thiên Mệnh bảng hạng ba trăm ba mươi Thi Quỷ Nhân, ngẫm lại mà làm người ta điên cuồng!

Chương 780: Đi lên võ đài đỉnh cao

- Đây là con rối Cự Ma doa chế tạo tỉ mỉ, nó gọi là Thạch Tượng quỷ, để cho ta xem thử, rốt cuộc ngươi có thể ép ta lấy ra bao nhiêu con rối!

Con rối Cự Ma, thì ra Thiên Diễn đại lục cũng gọi bằng cái tên Cự Ma tộc, không biết thi thể Cự Ma này từ đâu ra?

Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục ngăn cách với nhau, lần liên hệ gần nhất có khi là U Minh đại đế thông qua Truyền Tống trận Ma Đế đi tới Thiên Diễn đại lục, thành lập U Ma đế thành.

Nếu nói Thiên Diễn đại lục có lịch sử hài cốt Cự Ma mấy ngàn năm lịch sử thì Lâm Minh còn không kinh dị, nhưng mà Khôi Lỗi thuật này phải dùng thi thể còn tươi mới được, có nghĩa là trong bốn đại thần quốc có bộ tộc Cự Ma.

- Thi thể Cự Ma của ngươi ở đâu ra?

Lâm Minh trực tiếp hỏi, về phần đối phương có trả lời hay không thì hắn không để ý.

- Hắc hắc, đương nhiên là lấy được từ Tu La thần quốc, kỳ quái lắm sao? Lão phu không có hứng thú nói nhảm với ngươi, chết đi!

Thi Quỷ Nhân quát lớn, con rối Cự Ma rút ra chiến phủ to lớn dài một trượng rưỡi, một phủ chém xuống Lâm Minh.

Một búa này chém ra cuốn theo mây đen mịt mù, rõ ràng là ma nguyên mà Cự Ma tộc mới vận dụng, bề ngoài tương tự chân nguyên, nhưng bản chất thì khác.

Khôi Lỗi sư giỏi, có thể tái hiện năng lực lúc còn sống của người chết, ma nguyên cũng không ngoại lệ.

“Tu La thần quốc còn có Cự Ma tộc, nằm ngoài dự kiến của ta”.

Lâm Minh run trường thương, nhập vào Hỏa chi ý cảnh, một thương đập xuống chiến phủ của con rối Cự Ma.

Ngay lúc này, chiến phủ bỗng phát ra một tiếng rắc, đầu búa to hai xích tách ra, dây xích to như cánh tay kéo ra từ trong đầu búa, làm cho cây chiến phủ bỗng biến thành vũ khí như Lưu Tinh chùy.

Cơ quan khắp nơi, làm người ta khó phòng bị, đây là đặc điểm chiến đấu của Khôi Lỗi sư.

Cách cách cách!

Trường thương của Lâm Minh bị dây xích trói lại, đồng thời lưỡi búa theo dây xích kéo đi, đập thẳng lên đỉnh đầu Lâm Minh.

Khoảng cách gần như thế, chiến phủ bỗng xảy ra biến hóa, là thủ pháp chiến đấu âm hiểm cực điểm. Hơn nữa Lâm Minh bị dây xích trói lại, không thể tránh né, chỉ có thể chọi cứng một búa này, trừ khi Lâm Minh bỏ thương lui ra sau.

Nhưng đối với võ giả, vũ khí chẳng khác gì sinh mệnh, vứt bỏ vũ khí trong chiến đấu, chẳng khác nào bỏ đi mọi ý chí võ đạo của mình!

- Lâm công tử!

Xem chiến ở xa xa, Thiên Cơ Tiểu Tiểu không nhịn được thét lên.

Võ giả xung quanh cũng mở to mắt, chờ xem thiên tài đỉnh cấp thế hệ trẻ tuổi này chiến đấu thế nào.

Lúc này, sắc mặt Lâm Minh bình thản, trường thương run lên, Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành bùng nổ!

Rắc!

Dây xích to bằng cánh tay trực tiếp bị Lâm Minh bẻ gãy trong tiếng giòn tan!

Tiếp theo, Lâm Minh đâm thẳng một thương, xuyên thủng cây búa dày nửa xích, thương mang sắc bén không thể đỡ, chỉ thẳng vào đầu Thi Quỷ Nhân.

- Hả?

Tâm thần Thi Quỷ Nhân chấn động, đó là... Chiến Linh?

Với ánh mắt của hắn, tự nhiên nhận ra Chiến Linh. Lâm Minh chỉ là tu vi Toàn Đan hậu kỳ, lại có Chiến Linh sắc bén như vậy, sao không làm hắn cả kinh được.

Coong!

Một thương của Lâm Minh đâm mạnh lên trên tấm khiên xương trắng. Ngay khi đó, ở trước mặt Thi Quỷ Nhân xuất hiện một con rối, nhìn giống một con rùa lớn, Lâm Minh đâm lên ngay mai của nó.

Một thương đâm vào mai, tuy rằng chiếc mai chưa vỡ, nhưng cũng đầy vết rạn.

Tất cả võ giả đều nhìn rõ cảnh tượng này, một thương xé nát chiến phủ, đồng thời lại phá đi tầng hộ giáp con rối, lực công kích này quá khủng bố đi chứ!

- Thì ra ngươi lĩnh ngộ Chiến Linh cấp đại thành, ta thật sự là coi thường ngươi, khó trách dám đánh một trận với ta.

Đôi mắt xanh u của Thi Quỷ Nhân phun ra hào quang lạnh lẽo, hắn liếm môi, lạnh giọng nói:

- Ta quyết định nghiêm túc giết ngươi.

Thiên phú của Lâm Minh vượt quá dự tính của Thi Quỷ Nhân, kẻ địch như vậy, hơn nữa còn trẻ tuổi như thế, đương nhiên là không thể để lại, bằng không hậu họa vô cùng.

- Thể hoàn chỉnh!

Quát lớn một tiếng, thân thể gầy trơ xương của Thi Quỷ Nhân phát ra tiếng nổ đùng đùng, quần áo như vải liệm xác trên người hắn rách toạc, đôi cánh đỏ rực vươn ra sau lưng, mở rộng ra dài tới một trượng, nhìn như đôi cánh dơi.

Đồng thời, trên mặt Thi Quỷ Nhân bắt đầu phủ đầy vảy, cánh tay cũng dài ra, móng vuốt lóe ra tia sáng lạnh.

Trải qua dò thử ban đầu, rốt cuộc Thi Quỷ Nhân muốn đối phó toàn lực.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, đến cảnh giới như hắn hiện giờ, thế hệ trẻ tuổi đã không còn ai là đối thủ với hắn. Hắn muốn chiến đấu, chỉ có những lão quái vật ngưng lại giai đoạn Mệnh Vẫn mấy trăm năm, ở trước mặt những người này, Lâm Minh còn rất non nớt.

Cảnh giới Mệnh Vẫn vượt qua sáu bảy cảnh giới nhỏ, Mệnh Vẫn tầng bảy so với Mệnh Vẫn tầng một, chênh lệch ngang với Toàn Đan kỳ và Hậu Thiên kỳ.

Lâm Minh Toàn Đan hậu kỳ đấu với cao thủ Thiên Mệnh bảng, trận chiến này có ý nghĩa hắn từ tranh đấu thế hệ thiên tài trẻ tuổi quá độ tới chiến đấu cùng cường giả thế hệ trước, Lâm Minh xem như chân chính bước lên võ đài đỉnh cao.

Thi Quỷ Nhân rút ra một thanh liêm đao thật to trong Tu Di giới, liêm đao lạnh lẽo toàn màu đen, như vũ khí của Tử Thần trong đêm đen.

Liêm đao vừa xuất hiện, lập tức phát tán ra oán khí vô tận, như có vô số quỷ hồn rên khóc xoay quanh lưỡi đao.

- Đây là âm thanh gì, chói tai quá!

- Như chui vào trong đầu óc, cây liêm đao kia đang kêu.

Võ giả xung quanh liền cảm giác như có vô số lệ quỷ đang gào thét bên tai mình, nó mang theo lực xuyên thấu cực mạnh, dù bọn họ bịt tai vẫn có thể xuyên vào, trực tiếp truyền tới tinh thần chi hải.

Võ giả tu vi yếu, nghe âm thanh này liền đau đầu muốn nứt ra, sắc mặt tái nhợt.

- Mau lùi lại!

Có võ giả như tỉnh mộng hô lên, nhưng rất nhiều người bị sóng âm ảnh hưởng đã không còn năng lực lùi lại, bọn họ trực tiếp mất đi ý thức, té xuống từ giữa trời.

- Đó là Tà Ác liêm đao mà Thi Quỷ Nhân dùng vô số sinh hồn chết oan luyện chế ra, một đòn đánh xuống ẩn chứa oán khí vô tận, có thể phá hủy ý chí của võ giả!

- Chỉ nghe âm thanh đã khủng bố như thế, bị chém lên người còn không phải toi luôn rồi!

Lâm Minh đứng mũi chịu sào, bị bao phủ trong trường năng lượng oán khí của Tà Ác liêm đao, nhưng sắc mặt không có gì lạ.

Hắn có thể nghe được oán khí va chạm vào hai tầng lực trường của mình.

“Thi Quỷ Nhân này, quả nhiên cải tạo thân thể mình thành con rối”.

Chỗ mạnh nhất của Khôi Lỗi sư bậc cao nằm ngay trên chính thân thể của họ, bởi vì thân thể họ mới là con rối tốt nhất, bởi vì cải tạo xương cốt kinh mạch, lực phòng ngự của bọn họ vượt xa võ giả bình thường.

Bản thân đao thương bất nhập, còn có ba bốn con rối cùng nhau chiến đấu, võ giả bình thường gặp phải Khôi Lỗi sư đều sẽ rất đau đầu.

Thi Quỷ Nhân sử dụng ra thể hoàn chỉnh, mắt hắn từ màu xanh u biến thành màu đỏ rực, hai tay cầm liêm đao thật dài, Thi Quỷ Nhân xòe cánh, thân thể trượt ra như quỷ mị, không một tiếng động, tốc độ nhanh kinh người.

Võ giả đang xem chỉ thấy hoa mắt, Thi Quỷ Nhân đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh, liêm đao màu đen chém nhanh xuống! Loại tốc độ này, không thua gì Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh!

Quá nhanh!

Lâm Minh cũng thầm kinh hãi, không phải thuấn di, nhưng tốc độ gần như thuấn di!

- U Minh Nhất Kích!

Liêm đao màu đen như đến từ địa ngục, kéo theo oán khí vô tận cùng tiếng quỷ khóc gào chém vào Lâm Minh, một đòn như thế, chiêu thức chưa tới, chỉ riêng khí thế đã làm người ta sợ hãi!

Lâm Minh xoay trường thương, đối mặt với Thi Quỷ Nhân ra tay toàn lực, Lâm Minh tự nhiên không dám giữ lại.

Hủy Diệt pháp tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Một thương nghênh đón, nhập vào Hỏa Diễm ý cảnh cùng Không Gian ý cảnh, nguyên khí thiên địa trong vòng mười dặm náo động, năng lượng lửa dung hợp cùng lực lượng không gian, ngưng tụ thành những mảnh vỡ thật nhỏ, xoay tròn như dãy thiên hà, bao phủ lên Thi Quỷ Nhân.

Xẹt xẹt xẹt!

Những mảnh vỡ nhỏ va chạm vào khí oán linh trên liêm đao màu đen, phát ra tiếng chói tai.

Trường thương của Lâm Minh va chạm liêm đao màu đen, dư sóng chân nguyên khủng bố bùng nổ, không khí chấn động, thế lực ngang nhau!

Dưới loại tranh đấu này, trên mặt Thi Quỷ Nhân lộ ra tia cười hung ác, không chỉ riêng hắn công kích, hắn còn có con rối!

Cùng lúc Thi Quỷ Nhân phát ra U Minh Nhất Kích, con rối Cự Ma cùng con rối cự quy cũng phát ra công kích. Con rối Cự Ma trở ngược cán búa, như trường thương đâm vào giữa lưng Lâm Minh.

Còn con rối cự quy thì há miệng, phun ra cột sáng năng lượng màu đen.

Hai loại công kích hợp lại, uy lực chỉ hơi kém hơn U Minh Nhất Kích của Thi Quỷ Nhân mà thôi.

Công kích trước sau!

- Lâm công tử, cẩn thận!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu hô lớn, vận mệnh của nàng lúc này gắn liền với Lâm Minh, làm sao mà không hồi hộp được, một khi Lâm Minh thua trận, kết cục của nàng sẽ còn thảm hơn là chết.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Lâm Minh bước ra một bước, không gian vặn vẹo dưới chân hắn, một bước nhìn như tùy ý này lại trực tiếp bước ra xa một dặm, công kích của hai con rối đồng thời thất bại!

Lâm Minh đứng giữa trời, cách nhau một dặm, mũi thương chỉ thẳng mi tâm Thi Quỷ Nhân.

- Ta cũng có tự tin vào tốc độ, dù nói tốc độ cự ly xa không bằng trình độ cặp cánh đen của ngươi!

Ầm!

Núi cao cách đó mười dặm bị dòng năng lượng màu đen của cự quy phun ra đánh trúng, sụp đổ ở phía sau Lâm Minh.

Nhìn Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân đứng giữa trời, mọi người ở đây có cảm giác không thở nổi.

Đây chính là cao thủ Thiên Mệnh bảng quyết đấu, mặc dù có Thiên Diễn đại lục có hơn trăm vị cường giả Thần Hải, nhưng những người này “rồng thấy đầu không thấy đuôi”, phần lớn không biết quy ẩn tiềm tu ở nơi nào.

Thần Hải không ra, Thiên Mệnh bảng là vua!

Thiên Mệnh bảng cơ bản ngang với võ đài đỉnh cao trên Thiên Diễn đại lục!

- Pháp tắc không gian ư? Đúng là không ngờ.

Thi Quỷ Nhân cười hắc hắc, theo như lời Lâm Minh, tốc độ cực hạn của hắn đến từ đôi cánh đen sau lưng, nói tốc độ cự ly xa, hắn nhanh hơn Lâm Minh, nhưng cự ly ngắn thì hắn lại không so bằng Lâm Minh. Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh vặn vẹo không gian, một bước đi ra gần như thuấn di, đây chính là lực lượng pháp tắc, còn đôi cánh đen sau lưng Thi Quỷ Nhân chỉ là bảo khí phi hành thiên giai mà thôi.

- Ngươi là thiên tài tuyệt thế, chỉ có giết chết kẻ như ngươi, mới mang tới khoái cảm cho ta. Khặc khặc khặc khặc!

Chương 781: Ma đế khải giáp

Thi Quỷ Nhân nói xong, tay phải xẹt qua Tu Di giới, lại ném ra một con rối. Đây là con rối hình người, người mặc chiến giáp xương trắng, trên người có thi hỏa xanh u thiêu đốt, ngọn lửa quỷ dị này làm người ta có cảm giác lạnh băng.

- Hình như đây là con rối Biên Bức có ghi trên Thiên Mệnh bảng.

- Ngọn lửa xanh u, hẳn là đúng, nó dùng thi thể cao thủ trên Thiên Mệnh bảng luyện chế thành!

Người tập võ có linh hồn lực mạnh mẽ, có thể gặp qua là không quên, cho nên rất nhiều võ giả ở đây có thể nhớ kỹ tư liệu ba trăm sáu mươi vị cao thủ trên Thiên Mệnh bảng. Chỉ cần là chiêu thức xuất hiện ngoài đời, Thiên Mệnh bảng đều có ghi lại, bọn họ nhận ra con rối trước mặt, nó chính là con rối mạnh nhất của Thi Quỷ Nhân, Biên Bức.

Biên Bức là dùng thi thể cao thủ cùng nằm trên Thiên Mệnh bảng mà luyện chế thành, Thi Quỷ Nhân chính là đánh chết vị cao thủ kia mới xếp hạng Thiên Mệnh bảng. Lúc trước, con rối mạnh nhất của Thi Quỷ Nhân bị cao thủ kia phá hỏng, vì thế Thi Quỷ Nhân liền dùng thi thể của cao thủ kia làm nền, chế tạo ra con rối mới càng mạnh hơn, Biên Bức, đồng thời dựa vào Biên Bức này trở thành nhân vật xếp hạng ba trăm ba mươi Thiên Mệnh bảng.

Ngay cả Biên Bức cũng dùng, đồng thời đã vận dụng Tà Ác liêm đao, chứng tỏ Thi Quỷ Nhân đã dùng tới chiến lực đỉnh phong!

Nên biết, Thi Quỷ Nhân đã thành danh từ ba trăm năm trước, bản thân hắn đã vượt quá năm trăm tuổi, còn Lâm Minh chỉ mới hai mươi mấy tuổi, hoàn toàn không cùng một thời đại.

- Có thể đẩy Thi Quỷ Nhân tới cỡ này, bất kể thanh niên kia thắng hay thua, đều có thể kiêu ngạo rồi.

Vinh Lâm lẩm bẩm, hắn không rõ thanh niên trên không trung là ai, nhưng không cần nghi ngờ, hắn sẽ vang danh Thiên Diễn đại lục.

Vù vù...

Trên trời cao, gió rít quay cuồng, sau lưng con rối Biên Bức cũng vươn ra đôi cánh màu đen. Chỉ trong nháy mắt, nó đã tới trước mặt Lâm Minh, vung hai vuốt thiêu đốt ngọn lửa màu lam chụp vào cổ Lâm Minh.

Lâm Minh cầm thương hai tay, tay phải nặng như núi cao, lôi đình cùng lực hỏa diễm cùng nhập vào trường thương. Trường thương hưng phấn ngâm vang, phát ra tiếng chói tai.

Quán Hồng!

Lực Lôi Hỏa dung hợp, hào quang sáng chói như kiếm nhọn đâm thủng trời cao, mặt trời như vỡ tan trên không trung, một thương của Lâm Minh đánh thẳng vào hai vuốt của con rối Biên Bức.

Keng!

Âm thanh như kim loại va chạm, phòng ngự của con rối Biên Bức không kém gì bảo khí thiên giai. Công kích võ giả bình thường đừng mơ phá vỡ phòng ngự của nó, nhưng công kích của Lâm Minh không phải công kích bình thường, trong đó ẩn chứa Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành!

Rắc!

Con rối Biên Bức bị Lâm Minh mạnh mẽ đánh gãy một vuốt!

- Tiểu tử, ngươi nhận mạng đi!

Thi Quỷ Nhân xuất hiện ở phía sau Lâm Minh như quỷ mị, trong mắt chớp động điên cuồng, vung liêm đao màu đen chém thẳng vào lưng Lâm Minh.

Vô số oán linh lao ra, vạn quỷ cùng khóc, những oán linh ngưng tụ thành năng lượng thực chất đánh thẳng vào tinh thần chi hải của

Lâm Minh.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Dưới hai tầng tác dụng của Luân Hồi võ ý và Chiến Linh, tinh thần chi hải của Lâm Minh như tđồng vách sắt. Lực lượng oán linh chỉ vần vừa vào tinh thần chi hải lập tức bị hủy diệt thành tro bụi.

Phần Tinh Chi Viêm!

Hạt giống Tà Thần chấn động, Phần Tinh Chi Viêm nén cao độ bên trong bùng phát ra, đây là lực lượng của Hỏa Tinh thiên giai.

Chỉ nghe tiếng xèo xèo, oán linh bám trên liêm đao của Thi Quỷ Nhân bị cháy thành tro như lưu huỳnh.

Hủy Diệt pháp tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Lâm Minh đâm ra một thương, toàn bộ nguyên khí thiên địa trong vòng mười dặm bị hấp thu vào. Ngưng tụ vô số mảnh vỡ, rơi xuống như ánh sao ngập trời, nhìn từ xa như ngân hà phủ xuống, đụng vào mặt đất!

Cảnh tượng như hủy thiên diệt địa, làm lòng người rung động.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, Lâm Minh, Thi Quỷ Nhân cùng con rối Biên Bức đồng thời văng ra.

Khóe miệng Lâm Minh trào ra một tia máu tươi, còn bả vai của Thi Quỷ Nhân lại bị thương mang xuyên thủng!

Võ giả Vu Khê thành đứng từ xa nhìn tràng cảnh giao thủ này, toàn bộ khiếp sợ không nói nên lời. Bản thân Thi Quỷ Nhân đã trải qua Khôi Lỗi thuật cải tạo, hắn biến thân thể mình thành thứ không người không quỷ, đổi lại lực phòng ngự thân thể sánh với bảo khí, nhưng vẫn bị Lâm Minh đánh bị thương!

Khó có thể đánh giá đó là lực công kích cỡ nào.

Ầm ầm ầm!

Giao đấu kịch liệt, tốc độ cực nhanh, võ giả dưới Mệnh Vẫn kỳ hoàn toàn không nhìn rõ động tác của hai người. Lâm Minh vốn có thân thể mạnh mẽ, am hiểu chiến đấu trực diện, còn Thi Quỷ Nhân cùng con rối Biên Bức cũng thế.

Đối chọi gay gắt!

Táng Thiên!

Lâm Minh vận chuyển Bát Môn Độn Giáp đến cực hạn, một thương đâm ra, không gian xuất hiện những khe nứt lớn. Lực lượng không gian trong khe nứt trào ra như thủy triều, hình thành gió lốc không gian cuồng bạo.

Phần Tinh Chi Viêm bùng cháy trên trường thương dung nhập gió lốc không gian liền ngày càng mạnh mẽ, đây là lực lượng không gian dung hợp cùng hỏa diễm!

Một thương này trút vào toàn bộ lý giải Không Gian ý cảnh cùng Hỏa chi ý cảnh của Lâm Minh, đồng thời nhập vào Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành.

Ở bên kia, Thi Quỷ Nhân bước ra, hợp thành một thể với con rối Biên Bức. Trong tiếng quỷ gào, thân thể con rối Biên Bức phình to, những đoạn xương cốt đâm ra từ trong người nó!

Xương sườn, xương đùi, xương tay, tất cả xương ống đều hóa thành những mũi mâu xương sắc nhọn, mỗi một cây mâu xương đều cháy ngọn lửa xanh u!

Con rối Biên Bức trở nên vô cùng dữ tợn.

- Đỡ một đòn mạnh nhất của ta! Mười tám ngàn Thiên Sát!

Nháy mắt, tất cả mâu xương, tính cả liêm đao màu đen đều lao về phía Lâm Minh.

Mười tám ngàn không phải là con số ảo, mà thật sự có nhiều công kích như thế, che trời phủ kín mọi phương hướng tránh né. Nhìn từ xa, Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân đã nằm giữa biển tạo từ xương!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu lập tức căng thẳng.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Tiếng gió rít thảm thiết vang động núi sông, cả trời đất như bị đục lỗ, Lâm Minh vận chuyển Tà Thần lực đến cực hạn, mắt muốn nứt ra, Hỏa Tinh sắp bùng nổ trên trường thương.

- Toái!

Một chiêu Táng Thiên liền đánh nát mấy ngàn cây mâu xương, nhưng còn đến mười mấy ngàn cây, vẫn đâm về phía Lâm Minh!

Lâm Minh múa trường thương, như Giao Long đỏ phá trời lộn mây, từng cây mâu xương bị chấn nát tung bụi xương đầy trời.

Gió rít gào, Lâm Minh tóc đen xõa tung, không biết mệt mỏi múa trường thương như Ma Thần!

- Táng Thiên!

Lâm Minh bất chấp mọi giá, liên tục sử dụng Táng Thiên hai lần, tia sáng đen xông ra khỏi biển xương, đâm thẳng chân trời. Vô số ánh sáng vàng hoa lệ bắn ra trong biển xương như mặt trời dâng lên cao. Ánh sáng vàng cắt qua như lưỡi kiếm, vô số xương cốt vỡ nát như cát bụi.

Vô số bụi xương tung trời, phủ kín trời cao, trời đất biến thành một mảnh mờ mịt.

- Chết đi!

Lâm Minh mạnh mẽ đánh ra một đường trong biển xương, một thương đâm về phía Thi Quỷ Nhân!

Lúc này Thi Quỷ Nhân đã tách khỏi con rối Biên Bức, một người một rối cách nhau mấy trượng, con mắt đỏ rực của Thi Quỷ Nhân biến thành mờ mịt, thanh Tà Ác Liêm đao không về tay hắn từ lúc nào, trên liêm đao, thi hỏa màu đen cháy hừng hực.

- U Minh Nhất Kích, tập trung âm dương!

Môi khẽ động, Thi Quỷ Nhân nói ra tám chữ tối nghĩa. Tất cả oán linh trên liêm đao màu đen liền dung hợp làm một, khóa chặt hư không.

Lâm Minh đã đâm ra một thương, còn Thi Quỷ Nhân hoàn toàn không có ý né tránh một thương này, ngược lại dùng Tà Ác liêm đao chém ngang eo Lâm Minh!

Lâm Minh cảm giác lực lượng oán linh quấn quanh người, làm hắn không thể né tránh!

Dù là hắn tế ra Phần Tinh Chi Viêm có thể biến lực lượng oán linh này thành tro tàn trong vòng vài nhịp thở, nhưng khi đó công kích của Thi Quỷ Nhân sẽ đánh lên người mình.

Hắn dùng tới một chiêu này, rõ ràng là chiêu thức chết cùng nhau!

Lâm Minh có lòng tin tuyệt đối vào lực phòng ngự của mình, nhưng Thi Quỷ Nhân sao không phải vậy!

Muốn so lực phòng ngự của ai mạnh hơn?

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý nghĩ này, nhưng nháy mắt lại bác bỏ. Dưới tình huống thế này, đối mặt một đòn mạnh nhất nhập thêm Chiến Linh đại thành, cho dù Thi Quỷ Nhân có phòng ngự mạnh mấy đi nữa, cũng sẽ bị mình xuyên thủng đầu!

Lâm Minh quyết không tin Thi Quỷ Nhân không quý trọng sinh mệnh của mình.

- Táng Thiên!

Đối mặt với một đòn không thể né tránh, Lâm Minh dứt khoát không muốn tránh né, vẫn nhập tất cả chân nguyên vào trong trường thương, phát ra một đòn rực rỡ nhất của mình!

Lực lượng không gian dung hoàn mỹ với lực hỏa diễm, uy lực một thương long trời lở đất!

Nhưng mà Lâm Minh lại không đâm về phía Thi Quỷ Nhân, lại quay sang phía con rối Biên Bức.

- Đi!

Trường thương rời tay bay ra, vắt ngang trời như cầu vồng!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, thương mang trực tiếp xuyên thủng đầu con rối Biên Bức, đầu lâu vỡ nát, óc hư thối bắn ra!

Cùng lúc, liêm đao tử vong của Thi Quỷ Nhân cũng chém mạnh lên hông Lâm Minh. Chân nguyên hộ thể nháy mắt sụp đổ, thi hỏa thiêu cháy áo Lâm Minh, đã thấy sắp phá tan mọi thứ chém Lâm Minh làm hai khúc, ngay lúc này, lưỡi dao lại bị chặn đứng.

Áo của Lâm Minh cháy sạch, lộ ra áo giáp màu đen, chính là Ma Đế khải giáp mà Lâm Minh lấy ra từ Càn Khôn Dung Nhật lô.

Ma Đế khải giáp có thể suy yếu phần lớn công kích, nhưng không phải phòng ngự tuyệt đối, vẫn có một cỗ năng lượng âm hàn tràn vào kinh mạch, phá hoại lung tung.

Sắc mặt Lâm Minh trắng nhợt, phun ra một ngụm máu, một đòn cuối cùng của Thi Quỷ Nhân làm hắn bị trọng thương.

Nếu không phải có Ma Đế khải giáp, thậm chí Lâm Minh có thể ngã xuống, phòng ngự thân thể hắn khó mà nói có thể đỡ được một đòn trực diện của Thi Quỷ Nhân.

- Xong rồi?

- Sao lại thế này?

Mọi người mở to mắt nhìn Thi Quỷ Nhân chém liêm đao lên hông

Lâm Minh, đã chém vào một nửa, còn trường thương của Lâm Minh lại xuyên thủng đầu con rối Biên Bức.

Thi Quỷ Nhân vẫn đứng ở trước mặt Lâm Minh, không hề bị thương.

- Con rối Biên Bức thay chủ nhân đỡ một đòn cuối cùng của thanh niên kia?

- Không đúng, sao ta cảm thấy thanh niên kia cố ý công kích con rối Biên Bức?

- Không thể nào, trừ khi thanh niên kia là kẻ ngốc, chiến đấu với Khôi Lỗi sư đương nhiên phải công kích bản thể Khôi Lỗi sư, ngu ngốc mới đi công kích con rối!

Giao thủ cuối cùng xảy ra quá nhanh, không có ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chương 782: Tiêu diệt Thi Quỷ Nhân

- Có phải là thanh niên kia bị Thi Quỷ Nhân đánh chết rồi?

- Hắn đúng là ngu ngốc, lúc cuối cùng lại đi công kích con rối của Thi Quỷ Nhân, có phải hắn bị đánh hỏng đầu rồi không.

Một võ giả Tiên Thiên cười châm chọc.

- Câm miệng!

Lão nhân bên cạnh hắn hừ lạnh.

- Đừng nghĩ người khác ngốc như ngươi, thanh niên kia là thiên kiêu trên đời, không thể nào không biết làm sao chiến đấu với Khôi Lỗi sư!

Võ giả Tiên Thiên bị mắng một trận, sắc mặt cũng không dễ coi, vẫn khẽ thì thầm, rõ ràng là không phục.

- Không đúng, rõ ràng Thi Quỷ Nhân không bị thương, sao lại không nhúc nhích? Có phải là lúc chúng ta không thấy được, thanh niên kia công kích Thi Quỷ Nhân?

- Rốt cuộc là ai thắng? Chuyện gì thế.

Ở cách xa mười dặm, Thiên Cơ Tiểu Tiểu vẫn căng thẳng, Lâm Minh cùng Thi Quỷ Nhân đều không nhúc nhích, làm nàng hồi hộp cực điểm. Thắng thua của Lâm Minh, đối với nàng chính là địa ngục cùng thiên đường.

- Mỗ mỗ.

- Đừng lo, Lâm Lan Kiếm không sao, ngược lại là Thi Quỷ Nhân... Lúc cuối cùng Lâm Lan Kiếm rõ ràng có thể công kích Thi Quỷ Nhân, lại đi công kích Biên Bức, lão thân cũng không rõ rốt cuộc là...

Bà lão áo đen nói được một nửa, cảnh tượng khiến tất cả võ giả trợn mắt há mồm diễn ra. Thi Quỷ Nhân trước mặt Lâm Minh đột nhiên cắm đầu rớt xuống từ trên cao, đụng mạnh xuống đất!

Mọi người đều ngây người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Sắc mặt Lâm Minh tái nhợt, vẫy tay một cái, một đoàn Chiến Linh phóng ra, trường thương bay trở về tay Lâm Minh.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên mũi thương của Lâm Minh có cục thịt gì đó, hơn nữa thứ này còn đang co giật.

Đó là não người!

Giơ cục não người trắng này, Lâm Minh thở phào.

Đã xong rồi.

Khôi Lỗi sư có thể cải tạo bất kỳ bộ phận thân thể nào, lại chỉ có một chỗ làm sao cũng không thay đổi được. Đó chính là, tinh thần chi hải!

Tinh thần chi hải phải dựa vào đầu óc mà tồn tại, thân thể Thi Quỷ Nhân đã bị cải tạo thay đổi toàn diện, thật sự chỉ còn tồn tại là đầu óc của hắn.

Két két két!

Khối óc trên mũi thương của Lâm Minh giãy giụa không thôi, còn phát ra tiếng thét chói tai, co cuộn lại như con sâu to.

Lâm Minh có thể cảm nhận được tin tức đối phương thông qua tinh thần chi hải truyền tới.

- Đừng mà! Ta cho ngươi Khôi Lỗi thuật, ta nói cho ngươi bí mật Tu La thần quốc! Với thiên phú của ngươi, lại biết những điều này, ngươi có thể lên đỉnh cao Thiên Diễn đại lục, đứng trên thiên hạ. Những thứ trong trí nhớ của ta, nếu ta không chủ động nói cho ngươi, ngươi đừng mơ thông qua Sưu Hồn thuật lấy được, ta sẽ tự diệt thức hải!

- Không cần ngươi tự diệt, ta sẽ giúp ngươi hủy diệt là được!

Lâm Minh cười lạnh, hắn không có chút hứng thú giao dịch với đối phương, cái loại này Khôi Lỗi thuật biến mình thành không ra người không ra quỷ này, hắn hoàn toàn không muốn biết.

- Chờ... Chờ đã!

Xèo!

Một cỗ chân nguyên chấn động bắn ra từ ngón tay Lâm Minh, chạy theo trường thương màu đỏ như con rắn lao vào khối não!

- Không!

Thi Quỷ Nhân hét thảm, nhưng bùm một cái, khối não kia nổ nát tương.

Thi Quỷ Nhân đã chết.

Bà lão áo đen, Vinh Lâm, các cao thủ Mệnh Vẫn thấy cảnh này mới bừng tỉnh hiểu ra. Vào một đòn cuối cùng, Thi Quỷ Nhân chuyển óc của mình sang đầu của con rối Biên Bức, sau đó khống chế bản thể Thi Quỷ Nhân cùng chết chung với Lâm Minh.

Một chiêu này vô cùng âm độc, một khi Lâm Minh trúng kế, dù hắn không chết cũng sẽ trọng thương, tuyệt đối không đấu lại được Thi Quỷ Nhân còn có Biên Bức.

Nhưng cố tình Lâm Minh vào thời điểm cuối cùng biết rõ biến hóa của Thi Quỷ Nhân, từ bỏ công kích bản thể Thi Quỷ Nhân, chuyển sang công kích Biên Bức!

Nếu là lúc bình thường, cẩn thận dùng cảm giác tra xét, sẽ không phải hiện ra bản thể của Thi Quỷ Nhân. Nhưng trong chiến đấu kịch liệt vừa nãy, điện quang chớp giật, Lâm Minh có thể phát hiện điểm này, vậy là rất đáng sợ!

Dần dần, các võ giả ở đây đều hiểu được tại sao, dù là không hiểu, nghe người ta giải thích cũng hiểu được.

Nhất thời mọi người lặng ngắt không ra tiếng, rốt cuộc thanh niên này là ai, hắn đã giết được Thi Quỷ Nhân.

Có người chú ý tới áo giáp trên người Lâm Minh, áo giáp toàn màu đen, chỉ có trên ngực có lỗ hổng tròn, dường như thiếu miếng hộ tâm.

Chính vì bộ áo giáp này, Lâm Minh không bị Tà Ác liêm đao chém đứt thân thể.

Đây là áo giáp gì, có thể đỡ được một đòn cuối cùng của Thi Quỷ Nhân?

Xoạt!

Lâm Minh lấy ra một bộ quần áo mới khoác lên người, lập tức che phủ Ma Đế khải giáp. Trước đó Lâm Minh mặc vào Ma Đế khải giáp đã làm một ít ngụy trang, không muốn bị người khác chú ý. Chỉ là vừa nãy công kích mạnh mẽ của Thi Quỷ Nhân đã phá tan ngụy trang trên Ma Đế khải giáp.

Thời gian ngắn ngủi, áo giáp này hẳn đã dẫn không ít người chú ý. Nhưng Lâm Minh cũng không sợ, xa cách mấy vạn năm, không thể nào còn có người nhận ra Ma Đế khải giáp.

Lâm Minh thu lấy Biên Bức không còn nguyên vẹn cùng những con rối hư hỏng khác, hạ xuống không trung.

Lâm Minh vừa chạm đất, võ giả xung quanh nháo nhào hoảng sợ rút lui. Đối mặt với sát tinh này, bọn họ không dám tới, đối phương là nhân vật mà thành vệ đội cũng không dám hỏi, bị hắn giết thì chỉ có thể tự nhận không hay ho.

Lâm Minh một hơi thu lấy thi thể Thi Quỷ Nhân cùng Tu Di giới của hắn, cũng không để ý tới võ giả xung quanh, nhấc lên một hơi chân nguyên bay về phía Thiên Cơ Tiểu Tiểu cùng Thiên Cơ các. Hắn phải đi chữa thương, đấu một trận với Thi Quỷ Nhân, hắn sử dụng hết tất cả thủ đoạn, tiêu hao rất lớn, cũng đã bị thương nặng.

- Thắng rồi... Lâm công tử thắng rồi...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu thấy Lâm Minh bay qua, môi run run, không thể tin nổi đây là thật.

Cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, bị Lâm Minh một hơi đánh chết! Còn Lâm Minh chỉ mới Toàn Đan hậu kỳ mà thôi.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu tuyệt đối không ngờ tới, người thanh niên vừa gặp mấy ngày trước, lại có thể đánh chết cao thủ trên Thiên Mệnh bảng!

Người có thể đứng trên Thiên Mệnh bảng, ai không phải nhân vật oai phong một cõi. Cho dù mình có được toàn bộ quyền lực Thiên Cơ các, có thể tùy ý điều động tài nguyên, cũng khó mà mời được một vị.

- Thật sự thắng rồi. Tiểu thư, tiên chủ có linh, phù hộ chúng ta gặp được quý nhân như vậy!

Ở cạnh Thiên Cơ Tiểu Tiểu, Bạch mỗ mỗ lệ già chảy dài. Mấy ngày qua, Thiên Cơ Tiểu Tiểu đối mặt với áp lực vô cùng lớn, bà ấy sao không phải cũng thế. Bà nhìn Thiên Cơ Tiểu Tiểu lớn lên, hơn nữa cũng nhận đại ơn của tiên chủ, hoàn toàn coi Thiên Cơ Tiểu Tiểu như cháu gái ruột của mình.

Lâm Minh bay tới trước mặt Thiên Cơ Tiểu Tiểu, trên mặt Thiên Cơ Tiểu Tiểu toàn là nước mắt, nhất thời thật không biết làm sao.

- Lâm... Lâm công tử, cám ơn...

- Chữa thương trước.

Lâm Minh không có ý nói nhiều, trực tiếp bay về phía Thiên Cơ các. Hoàn cảnh nơi này thật không an toàn, tốt nhất có thể luôn cam đoan mình ở trạng thái đỉnh cao, bằng không một khi lại gặp kẻ mạnh, có lẽ mình còn không chạy trốn được.

Thấy Lâm Minh cùng Thiên Cơ Tiểu Tiểu, Bạch mỗ mỗ bay vào Thiên Cơ các, võ giả Vu Khê thành đều ngây người.

- Là người Thiên Cơ các mời đến.

- Rốt cuộc hắn là ai, không thể nào mới hơn hai mươi tuổi. Có lẽ đã mấy trăm tuổi, chỉ là bề ngoài trẻ tuổi mà thôi.

Một võ giả trẻ tuổi thì thào nói, hắn coi như một đời thiên tài trẻ tuổi ở Vu Khê thành, nhưng so sánh với Lâm Minh thì không đáng một xu, hắn thật sự không thể nào chấp nhận.

- Đừng có choáng váng nữa, hắn còn chưa đến được Mệnh Vẫn kỳ, võ giả chỉ có đến Mệnh Vẫn kỳ mới tiêu hao một ít tu vi làm mình cải lão hoàn đồng. Tuy nhiên cũng chỉ là thay đổi bề ngoài mà thôi, thọ nguyên của bọn họ sẽ không kéo dài, hơn nữa bình thường chỉ có nữ võ giả thích đẹp mới làm thế, là đàn ông thì quá nửa sẽ không làm vậy. Cải lão hoàn đồng tiêu hao tu vi không nhỏ.

- Thật là quá sức, trẻ tuổi đã đánh chết cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, lần này Thiên Mệnh bảng lại phải thay đổi, bốn đại tổ chức tình báo sẽ phát ra bản điều chỉnh Thiên Mệnh bảng trong thời gian ngắn nhất.

Vu Khê thành là một thành thị không tính là nhỏ ở Cửu Đỉnh thần quốc, tự nhiên chỗ này sẽ có phân bộ của tổ chức tình báo, đồng thời cũng có mạng lưới ngầm của các thế lực lớn.

Tin tức Lâm Minh đánh chết Thi Quỷ Nhân, sẽ nhanh chóng thông qua các mạng lưới tình báo lớn truyền ra ngoài, còn tên của Lâm Minh cũng đã được nghe ngóng ra, Lâm Lan Kiếm.

Lúc này, ở trước nhà, Thiên Cơ Tiểu Tiểu váy tím đột nhiên duyên dáng quỳ trước Lâm Minh.

- Đại ơn của Lâm công tử, cả đời Tiểu Tiểu khó quên!

Bà lão áo đen cũng cúi đầu người, đây đã không đơn giản là giúp Tiểu Tiểu kế thừa chức gia chủ, mà là ơn cứu mạng. Lúc bà ấy bái Lâm Minh, trong lòng cũng hận hai tộc thúc độc ác của Thiên Cơ

Tiểu Tiểu, lại đi tìm tới Thi Quỷ Nhân, rõ ràng là muốn đẩy Tiểu Tiểu vào địa ngục mà.

Nếu đã xé rách thể diện, vậy không còn gì cố kị nữa, có Lâm Minh ở đây, bọn họ không cần sợ tử chiến.

- Thiên Cơ cô nương không cần phải thế.

Lâm Minh khoát tay.

- Chúng ta đều theo như nhu cầu, Thiên Cơ cô nương cũng đừng quên Long Cốt thảo của ta.

- Ta nhất định nhanh chóng tìm được cho công tử, đây là Băng Tuyết thần đan của Thiên Cơ các, có hiệu quả chữa thương, hơn nữa còn có tác dụng tẩm bổ kinh mạch đan điền nhất định, mời công tử dùng.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói rồi hai tay đưa lên hộp đan, cung kính dâng cho Lâm Minh.

Đây là linh đan mà Thiên Cơ các kiểm soát chặt chẽ, vốn dựa vào quyền hạn hiện tại của Thiên Cơ Tiểu Tiểu, không có quyền đưa nó tặng người, mà phải thông qua trưởng lão hội cho phép.

Nhưng hiện giờ đã đến tình trạng này, mình thiếu chút bị hai tộc thúc giết, Thiên Cơ Tiểu Tiểu còn để ý trưởng lão hội gì nữa.

Làm cho Lâm Minh luôn bảo trì sức chiến đấu đỉnh cao mới là quan trọng nhất.

Lâm Minh liếc qua linh đan màu trắng trong hộp, bên trong ẩn chứa nguyên khí thiên địa vô cùng tinh khiết, dù Lâm Minh đã thấy qua không ít linh đan diệu dược cũng khẽ động lòng.

Hắn cũng không từ chối, trực tiếp tiếp nhận linh đan, sau đó tiến vào mật thất bế quan chữa thương.

Một trận chiến với Thi Quỷ Nhân, Lâm Minh chiến đấu cực kỳ gian khổ, nhưng cũng có rất nhiều lĩnh ngộ, hắn phải thừa cơ tiêu hóa một phen.

Đúng như người dự liệu, chỉ ba ngày sau trận giữa Lâm Minh và Thi Quỷ Nhân, Thiên Mệnh bảng số mới xuất hiện.

Mỗi ba năm, bốn đại tổ chức tình báo sẽ sưu tập tư liệu tình báo mới, xác minh tiến độ tu vi cùng tình huống giao thủ của mỗi một vị cường giả Mệnh Vẫn, ước đoán thực lực tổng thể của bọn họ, in ra Thiên Mệnh bảng số mới, bình thường lúc này Thiên Mệnh bảng sẽ có thay đổi rất lớn.

Giữa hai kỳ Thiên Mệnh bảng, nếu xảy ra chiến đấu giữa cường giả Thiên Mệnh bảng, hoặc là cường giả Thiên Mệnh bảng bị người ta đánh chết trực diện, xuất hiện tình huống thay đổi vị trí rõ ràng, sẽ bù lại bản Thiên Mệnh bảng chỉnh sửa.

Lần này bản chỉnh sửa Thiên Mệnh bảng, là phát hành vì Lâm Minh.

Chương 783: Bước lên Thiên Mệnh Bảng

Thiên Mệnh bảng tổng cộng ba trăm sáu mươi vị cường giả Mệnh Vẫn, người có thể xếp vào Thiên Mệnh bảng đều có hy vọng nhất định xông lên cảnh giới Thần Hải, cho nên phần lớn cường giả trên Thiên Mệnh bảng đều là người khổ tu, bế quan tu luyện chiếm phần lớn thời gian sinh mệnh của bọn họ, bình thường không thể gặp nhiều.

Rất nhiều thế lực lớn đều mong mỏi có thể chắp nối được với mấy vị cao thủ trên Thiên Mệnh bảng tới làm khách khanh chỗ mình. Nhưng ngoài một ít thế lực đỉnh cao cấp quốc gia, dù là tổ chức vô số tài phú như Thiên Cơ thương hành, cũng không có hy vọng gì chắp nối được với cao thủ trên Thiên Mệnh bảng.

Dù sao một thần quốc mới có mấy chục vị mà thôi, hơn nữa đến cảnh giới như bọn họ, đột phá Thần Hải là theo đuổi duy nhất, bọn họ ngoài việc tu luyện, tìm kiếm cơ duyên, luận bàn với người ra, căn bản không có hứng thú với chuyện khác, càng không có hứng thú với quyền lực, tranh đấu ích lợi giới thế tục.

Những cao thủ đỉnh cấp chịu gia nhập thế lực cấp quốc gia, cũng là nhắm vào tài nguyên mà những tổ chức này có thể cung cấp.

Bởi vì lực ảnh hưởng lớn lao, Thiên Mệnh bảng được các thế lực lớn, tổ chức lớn chú ý chặt chẽ. Thông qua bảng danh sách này, có thể hiểu biết tình huống tất cả cường giả bốn đại thần quốc, ít nhất biết được thực lực bề ngoài của bọn họ.

Thiên Mệnh bảng toàn viết trên giấy, sau đó đóng thành sách, mỗi cường giả Mệnh Vẫn chiếm một trang, mỗi kỳ Thiên Mệnh bảng đều có ba trăm sáu mươi trang, không hơn không thiếu.

Trong ba trăm sáu mươi trang này, những nhân vật chú ý trong kỳ này sẽ viết bằng chữ đỏ.

Trong kỳ này, người được viết bằng chữ đỏ chính là Lâm Minh.

Trang ba trăm hai mươi, ba chữ viết bằng mực đỏ chói lọi, Lâm Lan Kiếm.

Bên dưới còn giới thiệu các mặt chi tiết, bao gồm chiêu thức, vũ khí mà Lâm Minh sử dụng trong chiến đấu, chiến tích giành được...

“Lâm Lan Kiếm, vũ khí, thương. Đánh chết Thiên Mệnh bảng cao thủ hạng ba trăm ba mươi Thi Quỷ Nhân. Tu vi Toàn Đan hậu kỳ, kỳ tài thiên cổ”.

Thiên Mệnh bảng không chút tiếc rẻ mỹ từ khen ngợi, bảng danh sách này đã có lịch sử mấy ngàn năm, bên trên từng ghi lại rất nhiều thiên tài, hiện giờ có rất nhiều người đã phong hoàng xưng đế. Còn với Toàn Đan kỳ tiến vào Thiên Mệnh bảng, Lâm Minh chính là người đầu tiên trong mấy ngàn năm qua.

Chỉ riêng điểm này, đã đủ dẫn tới chấn động.

Vu Khê thành có đông đảo võ giả nghe danh chạy tới Thiên Cơ thương hành, nhất thời Thiên Cơ thương hành đông như trẩy hội.

Rất nhiều người trong bọn họ muốn đến hỏi thăm chút tin tức, kết giao Lâm Minh. Còn một số lại là thuyết khách các thế lực lớn, muốn đến chắp nối với Lâm Minh, dù là có khả năng hay không, thử một lần cũng không có gì xấu.

Điều này lại khiến Thiên Cơ thương hành suốt một tháng qua kinh doanh không khởi sắc liền thành tích tăng vùn vụt, điều này thật quá bất ngờ. Nhưng hiện giờ Thiên Cơ Tiểu Tiểu đã không cần tiếp nhận gia tộc thử thách công trạng nữa, trận chiến giành chức gia chủ này, nàng đã thắng trước thời gian.

Lúc này trong Thiên Cơ gia tộc, hai tộc thúc của Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhìn chữ đỏ rực trên Thiên Mệnh bảng, cảm giác những chữ này như viết bằng máu, cực kỳ chói mắt.

Thi Quỷ Nhân đã chết!

Bị Lâm Minh đánh chết!

- Tại sao lại như vậy...

Thiên Cơ Tiêu thì thào, không thể tin đây là thật.

- Đại ca, làm sao bây giờ?

Tình huống đột nhiên xảy ra làm Thiên Cơ Vân hoảng hốt, hắn tuyệt đối không ngờ tới tên tiểu tử mà Thiên Cơ Tiểu Tiểu kéo từ chỗ nào đi ra, lại xử lý được Thi Quỷ Nhân trên Thiên Mệnh bảng.

- Hoảng cái gì!

Thiên Cơ Tiêu hổn hển nói, nhưng kỳ thật đến lúc này hắn cũng bó tay không còn cách nào. Giấy không thể gói được lửa, bọn họ không trông cậy vào biện hộ mình không có liên quan gì tới chuyện Thi Quỷ Nhân, sau đó được gia tộc che chở.

Vốn bọn họ đã đuối lý, dẫn Thi Quỷ Nhân vào. Nếu giết Thiên Cơ Tiểu Tiểu thì còn được, hiện giờ Thi Quỷ Nhân đã chết, bọn họ sẽ làm nhiều người tức giận. Còn Thiên Cơ Tiểu Tiểu có Lâm Minh chống lưng, đã ở thế bất bại, bọn họ không có khả năng tìm được cao thủ đủ để chống lại Lâm Minh trong thời gian ngắn.

Về phần nói thái tử điện hạ, Thiên Cơ Tiêu hoàn toàn không hy vọng. Vốn Thiên Cơ thương hành đối với thái tử cũng không phải trợ lực phải có, hiện giờ xảy ra chuyện thế này, có thể đoán được kết quả, Cửu Đỉnh thái tử tuyệt đối sẽ không muốn dính liên quan với Thi Quỷ Nhân.

- Thừa dịp Lâm Lan Kiếm kia còn đang dưỡng thương, chúng ta lập tức thông qua Truyền Tống trận bí mật rời đi. Tìm tới vị đại nhân kia, Thiên Cơ thương hành phát sinh biến cố đã vượt qua phạm vi năng lực của chúng ta.

Thiên Cơ Tiêu than khổ, chuyện đến giờ hắn cũng không còn cách nào.

Vừa quyết định, hai người nửa đêm trốn khỏi Thiên Cơ gia tộc. Gia tộc như Thiên Cơ thương hành, trong mật thất đều có Truyền Tống trận chuyên dùng để trốn thoát, rời đi thông qua Truyền Tống trận này, ít nhất bọn họ không cần sợ Lâm Minh chặn đường đuổi giết.

Bọn họ đã không còn ôm hy vọng gì với chức gia chủ Thiên Cơ gia tộc.

Lúc này, ở hoàng thành Cửu Đỉnh thần quốc, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo bào Kim Long ngũ trảo đang lật xem Thiên Mệnh bảng kỳ mới, vẻ mặt lộ ra suy tư nhàn nhạt.

- Thái tử điện hạ!

Một nam nhân đeo mặt nạ xanh xuất hiện trong đại điện, hành lễ với nam nhân trẻ tuổi áo bào Kim Long ngũ trảo.

Nam nhân trẻ tuổi này chính là thái tử Cửu Đỉnh thần quốc, năm nay hắn đã gần bốn mươi, thoạt nhìn như thanh niên hai mươi mấy tuổi. Cũng không phải vì hắn tự hao tu vi khôi phục tuổi xuân, mà là vì hắn ba mươi tuổi đặt chân Mệnh Vẫn, tái tạo thân thể, thoát thai hoán cốt, dung mạo của hắn liền bảo trì ở giai đoạn hai mươi mấy tuổi, dài đến ngàn năm cũng sẽ không thay đổi.

Dù là nam nhân, phần lớn cũng muốn có thể bảo trì trẻ tuổi vĩnh viễn, nhưng nếu ba mươi, bốn mươi tuổi còn ngừng lại ở Toàn Đan kỳ, năm tháng ít nhiều sẽ để lại chút dấu vết trên mặt, thoạt nhìn có cảm giác như người trung niên.

Nếu muốn bảo trì thanh xuân vĩnh viễn, chỉ có thể khoảng ba mươi tuổi đặt chân Mệnh Vẫn kỳ, mà người như thế, không ai không phải hạng người thiên tư yêu nghiệt, ngày sau nếu không có gì bất ngờ, tất nhiên trở thành Thần Hải, hơn nữa là người nổi bật trong cường giả Thần Hải.

- Tấn Long, có chuyện gì?

Cửu Đỉnh thái tử khép Thiên Mệnh bảng lại, bình thản hỏi.

- Khởi bẩm điện hạ, hai con cờ lúc trước thuộc hạ an bài ở Thiên Cơ gia tộc suốt đêm đến hoàng cung, muốn cầu kiến thái tử điện hạ, điện hạ có muốn gặp chứ?

Theo nam nhân mặt nạ xanh thấy, Thiên Cơ Tiêu cùng Thiên Cơ Vân đều là tiểu nhân vật, không có tư cách gặp mặt thái tử. Chỉ là vì nguyên nhân Lâm Lan Kiếm đánh chết Thi Quỷ Nhân, có lẽ thái tử sẽ có chút hứng thú, cho nên mới đi báo lên.

Quả nhiên Cửu Đỉnh thái tử gật đầu nói:

- Cho bọn họ đến gặp ta. Mặt khác, Tấn Long, lúc trước giao cho ngươi điều tra ba thương hành lớn, hai đại ngân hàng, cùng với phòng đấu giá Bách Bảo, ngươi làm thế nào rồi?

- Khởi bẩm điện hạ, Cửu Đỉnh vệ đang âm thầm điều tra, hai đại ngân hàng cùng phòng đấu giá Bách Bảo tạm thời không điều tra được sơ hở, còn ba thương hành lớn đều có ít nhiều vấn đề.

- Ồ? Thiên Cơ thương hành thì sao?

Cửu Đỉnh thái tử gật đầu hài lòng, vẻ mặt mỉm cười.

- Đã nắm giữ chứng cớ phạm tội xác thực của Thiên Cơ thương hành, chủ nhân đời trước cùng đời trước nữa lúc tại vị ở Thiên Cơ thương hành, bọn họ làm rất nhiều giao dịch thần quốc có lệnh cấm, trong đó một có ít giao dịch ngầm với Tu La thần quốc, thậm chí có thể gắn tội danh thông đồng với địch!

Nam nhân mặt nạ xanh lạnh lùng nói, hắn là tổng ti Cửu Đỉnh vệ.

Cái gọi là Cửu Đỉnh vệ, là đoàn quân chính lệ thuộc trực tiếp thần quốc, nắm giữ quyền lớn hình ngục.

Thế lực này rất khủng bố, có đến năm vị cao thủ Thiên Mệnh bảng, trong đó nam nhân mặt nạ xanh là một trong số đó, hơn nữa là người mạnh nhất, danh hiệu của hắn là Tấn Long.

Tất cả Cửu Đỉnh vệ đều mặc áo gấm, đeo mặt nạ xanh. Mặt nạ này không phải trang trí, mà khắc từ Mộc Linh ngọc. Mộc Linh ngọc có một loại đặc tính, đó là ngăn cách mọi cảm giác, dù là cường giả Thần Hải cũng đừng nghĩ tới thẩm thấu một chút vào Mộc Linh ngọc. Bởi vậy chỉ cần đeo mặt nạ, sẽ không ai thăm dò được mặt thật của võ giả Cửu Đỉnh vệ.

Toàn bộ Cửu Đỉnh vệ chỉ có chín ngàn người, nhưng sức chiến đấu hết sức khủng bố, do Cửu Đỉnh thái tử tự mình quản lý, là phụ tá đắc lực cho Cửu Đỉnh thái tử.

- Tốt lắm, mau thu xếp chứng cớ, trình lên đây.

Cửu Đỉnh thái tử cười khẽ nói, trận điều tra âm thầm này kỳ thật đã tiến hành lâu tới hai năm.

Tấn Long thưa một tiếng, trong lòng lại thầm kinh hãi, hắn không rõ rốt cuộc thái tử muốn làm gì. Ba thương hành lớn, hai đại ngân hàng, cùng phòng đấu giá Bách Bảo cộng lại, sáu tổ chức thương mại lớn nắm giữ mười phần trăm kinh tế của Cửu Đỉnh thần quốc.

Thái tử điều tra chúng là định chuẩn bị nuốt hết chúng hay sao?

Nên biết cửa hàng bình thường phát triển đến quy mô lớn như thế, nói người nào tay chân sạch sẽ là không thể nào. Chỉ cần quyết tâm điều tra, khẳng định có thể tra ra vấn đề, trong lòng mỗi người đều biết.

Nhưng dù vậy, các đời Thần Hoàng bốn đại thần quốc đều ngầm đồng ý đầu sỏ kinh tế như vậy tồn tại. Bởi vì chúng nó có thể giúp quản lý quốc gia, sáng tạo tài sản, huống chi một phần ba lợi nhuận của chúng đều bị trưng thu vào quốc khố.

Nếu muốn thôn tính những tổ chức kinh tế này, bằng thực lực áp chế tuyệt đối của cơ quan quốc gia Cửu Đỉnh thần quốc, nếu không để ý dư luận cùng ảnh hưởng, đó là chuyện dễ dàng. Nhưng từng có thần quốc làm như vậy, sự thật chứng minh, loại tổ chức kinh tế lớn này nằm trong tay quốc gia, sẽ rất dễ xảy ra kẻ quản lý hủ bại, tiếp theo làm cho hiệu suất trượt ngã, thậm chí không bao lâu liền đóng cửa phá sản, đó không phải hành động sáng suốt.

Cơ quan quốc gia, nhiều nhất chỉ là nắm giữ một ít mạch khoáng thạch, mỏ Mộc Linh ngọc... Cùng các tài nguyên thô một vốn bốn lời không cần nhiều trí óc, nhữngác thì khó mà đặt chân được.

Nếu hoàng tử bình thường có ý này, Tấn Long sẽ cho rằng dục vọng quyền lực của đối phương quá lớn, hơn nữa ngốc nghếch ngu xuẩn, hồ đồ làm bừa.

Nhưng hiện giờ người đưa ra quyết định này lại là Cửu Đỉnh thái tử, Tấn Long biết rõ Cửu Đỉnh thái tử che giấu sâu đậm, hắn không phải cẩu thả đưa ra quyết định ngu ngốc. Rốt cuộc hắn muốn làm gì, thật sự chuẩn bị thâu tóm sáu tổ chức lớn này? Như vậy nhất định sẽ dẫn tới thần quốc rung chuyển ở mức nhất định.

Tấn Long suy nghĩ lung tung, cũng không hỏi nhiều. Là tổng ti Cửu Đỉnh vệ, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của hắn.

...

Ba ngày sau, Thiên Cơ thương hành.

- Hả? Thiệp mời thần cung Cửu Đỉnh thần quốc?

Ở Thiên Cơ thương hành, Lâm Minh nhận được ngọc giản làm từ Mộc Linh ngọc, bên trong là thiệp mời hoàng cung Cửu Đỉnh thần quốc, đến từ Cửu Đỉnh thái tử!

- Cửu Đỉnh thái tử muốn ta đi làm khách ở thần cung, đồng thời dẫn theo Thiên Cơ Tiểu Tiểu?

Lâm Minh đọc lại nổi dung trên ngọc giản, nhíu mày.

Chương 784: Thái tử cho mời

Cửu Đỉnh thái tử là ai, mấy ngày nay Lâm Minh cũng có hiểu biết.

Người này tên Dương Vân, thiên phú tu võ vô cùng tốt, trẻ tuổi đã có kỳ ngộ, cho nên đến ba mươi tuổi đã đột phá Mệnh Vẫn.

Dương Vân là nhân vật quyền thế ngập trời ở Cửu Đỉnh thần quốc, hạng như Lý Dật Phong không thể so sánh.

Tuy rằng Lý Dật Phong cũng là hoàng tử, nhưng hoàng tử giữa các thế lực khác nhau cũng chênh lệch lớn. Trừ bỏ không nói quốc lực Thất Tinh thần quốc và Cửu Đỉnh thần quốc, chỉ riêng địa vị giữa Dương Vân và Lý Dật Phong trong thần quốc mỗi người đã không thể so sánh.

Lý Dật Phong nhiều nhất chỉ có thể tính là công tử bột, hơn nữa trời sinh tính ham chơi, làm chuyện nghiêm túc, ngay cả kinh tế cũng bị quản lý, thậm chí thường xuyên bị phạt giam.

Nhưng Cửu Đỉnh thái tử, chỉ riêng cao thủ Thiên Mệnh bảng dưới trướng đã có ít nhất năm, ngoài ra bản thân hắn cũng là cao thủ Thiên Mệnh bảng, chỉ là xếp hạng bị ẩn đi, nhiều năm không có bất kỳ tình báo nào về hắn ra tay, thực lực của hắn là bí ẩn.

So sánh với Dương Vân, Lý Dật Phong chỉ có thể tính là đứa nhỏ chưa lớn.

Đối mặt với nhân vật như vậy, Lâm Minh không có khả năng bình tĩnh như thường. Tuổi của Dương Vân gần gấp đôi hắn, hơn nữa thế lực dưới tay cũng là Lâm Minh không chống lại được.

Có thể nói, Dương Vân đại biểu thực lực đỉnh phong Cửu Đỉnh thần quốc, ngoài cường giả Thần Hải ra.

Tuy nói Dương Vân và Lâm Minh không oán không thù, không tới mức hại Lâm Minh, nhưng Lâm Minh cũng không muốn tiến vào chỗ như Cửu Đỉnh thần cung, nơi đó hoàn toàn xứng với đầm rồng hang hổ!

Cao thủ Thiên Mệnh bảng Cửu Đỉnh thần quốc, quá nửa đều lệ thuộc trực tiếp vào thần quốc. Đừng quên, Cửu Đỉnh thần quốc không đơn giản là một quốc gia, nó còn là siêu cấp thánh địa tông môn lục phẩm.

Ba đại quốc sư thần quốc, mười hai thượng thần, năm đại tổng ti chính phó Cửu Đỉnh vệ, toàn là nhân vật xếp hàng Thiên Mệnh bảng, hơn nữa xếp hạng rất cao.

Ngoài ra, thần quốc còn có những hoàng thúc, thân vương thọ mệnh dài đến mấy ngàn năm, nằm trong trạng thái bán quy ẩn, những người đó lại càng khủng bố!

Bọn họ tám chín phần mười đã đặt chân Thần Hải, nhìn từ một mặt, Cửu Đỉnh thần quốc hiện giờ đã có thể so sánh nhất định với Ma Thần đế cung đứng trên thiên hạ năm đó, là thế lực khủng bố nhất Thiên Diễn đại lục.

Ở trước mặt những người này, Lâm Minh không có sức chống cự, một khi tiến vào thần cung, hắn cũng không còn là mình.

Nhưng trực tiếp từ chối Dương Vân thì không được, làm không tốt sẽ chọc giận hắn. Lâm Minh chỉ có thể lấy cớ sau trận chiến với Thi Quỷ Nhân còn chưa dưỡng thương xong, phải chờ một thời gian.

Coi như là phương thức khéo léo từ chối.

Lâm Minh truyền tin tức xong, liền tiếp tục lao vào trong tu luyện và luyện đan.

Ngay hôm qua, Thiên Cơ Tiểu Tiểu đúng hẹn đưa tới Long Cốt thảo, lại còn là hai gốc.

Ngoài ra, còn có khá nhiều Nguyên Linh thạch cùng Mộc Linh ngọc.

Những thứ này không chỉ riêng từ tay Thiên Cơ Tiểu Tiểu, cũng là

Thiên Cơ thương hành có ý muốn chắp nối với Lâm Minh.

Nên biết, Cửu Đỉnh thần quốc, bao gồm sáu đại đầu sỏ kinh tế, ba thương hành lớn, hai ngân hàng và phòng đấu giá Bách Bảo, cũng chỉ có phòng đấu giá Bách Bảo có được một khách khanh cao thủ Thiên Mệnh bảng mà thôi.

Hơn nữa vị khách khanh này chỉ là trên danh nghĩa, bình thường trừ khi là sự kiện lớn, còn không thì sẽ không ra tay.

Nói lại vị cao thủ Thiên Mệnh bảng của phòng đấu giá Bách Bảo dù xếp hạng gần với Lâm Minh, nhưng cũng đã một ngàn năm trăm tuổi, tiềm lực kém xa Lâm Minh.

Nếu Thiên Cơ thương hành có thể kết giao được với Lâm Minh, ngày sau sẽ được báo đáp không lường hết.

Không ai chắc được lúc nào thì Lâm Minh sẽ đột phá Thần Hải, đó là cảnh giới Thần Hải, đại năng có thể chấn nhiếp cả thần quốc!

Cao thủ một trăm hạng đầu Thiên Mệnh bảng đã là tồn tại làm người ta nhìn lên cũng không thấy, như vậy đại năng Thần Hải sẽ là nhân vật gì?

Dù là trưởng lão Thiên Cơ thương hành, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Nếu có thể kết giao, dù chỉ là quen biết với một vị đại năng Thần Hải, cũng sẽ làm địa vị gia tộc lên vùn vụt. Nên biết thế lực lớn cỡ như Thiên Cơ thương hành sẽ không thiếu tiền, bọn họ thiếu là nắm giữ lực lượng. Dưới áp chế tuyệt đối của cơ quan quốc gia thần quốc, bọn họ không có lực lượng, cũng như con heo thần quốc vỗ béo, có thể đem ra thịt bất cứ lúc nào.

Hiện giờ, Thiên Cơ Tiểu Tiểu vì quan hệ tốt với Lâm Minh, địa vị tăng vùn vụt trong gia tộc, cộng thêm hai tộc thúc của nàng nửa đêm khởi động Truyền Tống trận trốn khỏi gia tộc, không còn người uy hiếp tới địa vị thừa kế gia chủ của nàng. Trưởng lão hội đã thông qua nghị quyết, qua hai tháng nữa, chọn ngày lành, để cho Thiên Cơ Tiểu Tiểu hoàn thành đại điển thừa kế.

Mấy ngày nay, Luyện Đan thuật của Lâm Minh không ngừng tiến bộ, nhưng thật sự muốn luyện chế ra Ngũ Sắc Luyện Hư đan có thể mở ra cửa thứ ba trong Bát Môn Độn Giáp, còn kém xa lắm.

Lâm Minh nhìn tài liệu luyện dược đặt trước Càn Khôn Dung Nhật lô, Ngũ Sắc quả, Luyện Hư Căn, Long Cốt thảo, Thiên Hoa thạch cùng ba cân Mộc Linh ngọc hai mươi vạn năm.

- Phẩm chất Mộc Linh ngọc dường như còn kém, nếu có Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, có thể nắm chắc tốt hơn, đáng tiếc loại Mộc Linh ngọc năm tuổi này quá khó có, Thiên Cơ thương hành cũng rất khó tìm được.

Lâm Minh lầm bầm, lúc này, hắn bỗng cảm giác có hơi lạnh trào ra trong mật thất.

Sát khí?

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, mật thất hắn tu luyện có trận pháp bảo hộ, dưới tình huống không phá hỏng trận pháp bảo hộ, đối phương chỉ làm sát khí thẩm thấu vào, điều này chứng minh sát khí người này cô đọng vượt quá tưởng tượng.

Nhanh chóng thu hồi Càn Khôn Dung Nhật lô, mở ra trận pháp thủ hộ, Lâm Minh ra khỏi mật tu luyện. Cách chỗ tu luyện hai mươi trượng, có một nam nhặt đeo mặt nạ xanh đang đứng, khuôn mặt lạnh băng làm người ta có cảm giác lạnh lùng vô tình.

“Mộc Linh ngọc khắc thành mặt nạ?”.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, với hiểu biết của hắn về Mộc Linh ngọc lập tức hiểu được tác dụng của mặt nạ này.

Mộc Linh ngọc ngăn cách mọi cảm giác, như vậy dùng Mộc Linh ngọc làm thành mặt nạ là phương pháp đơn giản nhất, hiệu quả nhất để che giấu bộ mặt thật. Cho dù đại năng Thần Hải đứng ở chỗ này cũng không nhìn thấu đối phương, bằng không với Dịch Dung thuật bình thường gì đấy cũng chỉ lừa được người tu vi không kém mình, nếu là người tu vi đủ cao, liếc một cái là sẽ bị nhìn thấu.

“Phương pháp này, sau này ta có thể tham khảo”.

Nếu không phải gặp nam nhân này, Lâm Minh còn thật không nghĩ tới Mộc Linh ngọc có tác dụng đó.

- Ngươi là...

Lâm Minh quan sát tu vi nam nhân mặt nạ xanh, không biết đối phương tu luyện bí pháp gì, trong đan điền ẩn giấu một đoàn sương mù, không nhìn thấu được tu vi.

Chỉ là Lâm Minh có thể cảm nhận được cảm giác khiến lòng người kinh sợ từ trên người này, rõ ràng đối phương là cao thủ.

Hắn đến Thiên Cơ các, cũng không kinh động thủ vệ Thiên Cơ các, vừa rồi thả ra sát khí cũng không có ác ý, chỉ là dùng phương pháp này để thông báo mà thôi.

Như vậy, Lâm Minh đã đoán được thân phận người đến đây.

- Tại hạ tổng ti Cửu Đỉnh vệ, ngươi có thể gọi ta Tấn Long.

Tổng ti Cửu Đỉnh vệ, thủ hạ trực hệ của thái tử, Lâm Minh không có gì bất ngờ.

- Lúc trước thái tử điện hạ mời Lâm công tử, Lâm công tử thương thế chưa lành, hiện tại đã qua một tháng, thái tử điện hạ đặc biệt phái tại hạ đến hỏi thăm tình trạng của Lâm công tử, đồng thời cho ta đưa đến thánh đan chữa thương. Nếu thương thế của Lâm công tử đã khỏi, vậy mời theo ta Cửu Đỉnh thần cung một chuyến, nếu Lâm công tử còn chưa khỏe, vậy ta sẽ ở lại Thiên Cơ các, chờ đợi Lâm công tử khỏi hẳn.

Tông ti Cửu Đỉnh vệ nói một phen như vậy, Lâm Minh không còn lý do từ chối gì, đành phải đồng ý.

Hắn cũng không muốn bị cuốn vào tranh đấu cao tầng bốn đại thần quốc, tuy nhiên chỉ là gặp mặt thái tử, có lẽ sẽ không quá xấu. Ví dụ như Mộc Linh ngọc trăm vạn năm trở lên, Thiên Cơ thương hành thật khó tìm, nhưng Cửu Đỉnh thần cung khẳng định có.

Cửu Đỉnh thần quốc đặt ra cửu châu, Cửu Đỉnh thần cung nằm ở một châu phồn hoa nhất Cửu Đỉnh thần quốc, Trung châu.

Chỉ là diện tích Trung châu, đã lớn bằng mười cái Nam Thiên Vực.

Ở xung quanh Trung châu, tám châu khác xoay quanh theo thứ tự, còn đằng sau Trung châu thì kéo dài đến bờ Kỳ Tích chi hải.

Kỳ Tích chi hải là cấm địa sinh mệnh trên Thiên Diễn đại lục, nằm ở giữa bốn đại thần quốc. Bản đồ Thiên Diễn đại lục có hình tròn khá quy tắc, xung quanh bao gồm bốn đại hải vực Nam Hải, Mê Vụ Hải, Bắc Hải, Xích Hải vây xung quanh. Còn nằm giữa là Kỳ Tích chi hải, như vậy khiến cho bản đồ Thiên Diễn đại lục nhìn như một cái đồng tiền lớn.

Kỳ Tích chi hải được gọi là biển không về, còn có tên đại dương gió lốc. Nghe đồn cả hải vực màu đen, trên trời có tia chớp gió lốc vô tận, đi vào là phải chết, dù là đại năng Thần Hải cũng không ngoại lệ.

Còn thần cung Cửu Đỉnh thần quốc, chỉ cách Kỳ Tích chi hải vạn dặm.

Lâm Minh đi tới dưới chân thần cung Cửu Đỉnh thần quốc, nhìn lên núi tuyết cao vạn trượng, Cửu Đỉnh thần cung này là một tòa hoàng cung trên không nằm hẳn ở núi cao.

Cũng không có gì lạ, phần lớn môn phái đều xây trên núi hay linh đảo, bởi vì nơi này thường thường sẽ có linh mạch phẩm chất tốt.

Cửu Đỉnh thần cung trước mặt cũng thế.

Chỉ đến chân núi, Lâm Minh có thể cảm nhận được nguyên khí thiên địa dày đặc tràn ra như thủy triều, ngâm mình trong đó, hít một hơi cũng cảm nhận được một tia năng lượng thấm vào trong đan điền, dẫn tới tu vi âm thầm tăng lên.

Chỉ là chân núi đã có công hiệu này, có thể tưởng tượng được mật độ nguyên khí trên đỉnh núi.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều cao thủ trên Thiên Mệnh bảng cam nguyện gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc. Nếu có thể ở bế quan trường kỳ trong Cửu Đỉnh thần cung, tuyệt đối tốt hơn là bọn họ tự đi chỗ khác mở ra động phủ.

“Có lẽ là linh mạch lục phẩm, thậm chí cao hơn…”.

Lâm Minh không thấy qua linh mạch cao cấp, không thể phỏng đoán cấp bậc linh mạch này.

Ở cạnh Lâm Minh, ngay cả Tấn Long ít lời kiệm nói sau khi thấy được Cửu Đỉnh thần cung, trong ánh mắt cũng toát ra một tia tự hào.

Hắn nói:

- Ngọn núi này tên là Cửu Đỉnh thần sơn, tên Cửu Đỉnh thần quốc chính là dùng ngọn núi này để đặt. Mười lăm ngàn năm trước, khai môn tổ sư cửu đỉnh tông thành lập tông môn ở Cửu Đỉnh thần sơn, truyền lưu cho đến giờ, mới có Cửu Đỉnh thần quốc sau này. Trước có Cửu Đỉnh thần sơn, sau có Cửu Đỉnh thần quốc.

- Lâm công tử, Thiên Cơ tiểu thư, mời theo tại hạ lên núi!

Lần này thái tử mời Lâm Minh, đồng thời còn mời Thiên Cơ Tiểu Tiểu, như thế làm cho trong lòng Thiên Cơ Tiểu Tiểu hơi sợ hãi. Cửu Đỉnh thái tử đối với nàng là nhân vật trong truyền thuyết, nàng không biết vì sao thái tử lại mời nàng, chỉ là vì mời đi cùng Lâm Lan Kiếm thôi sao?

Chương 785: Ta xem áo giáp ngươi một chút

Cửu Đỉnh thần sơn cao tới vạn trượng, đỉnh núi quanh năm bao phủ tuyết ọng, ở trong biển tuyết mờ mịt và hàn băng xanh thẳm đó, sừng sững vô số quỳnh lâu điện ngọc, mỗi một tòa lâu đài đều thêm vào trận pháp, ở ngoài lâu đài là tuyết đọng vạn năm, mà bên trong lâu đài thì dưới tác dụng của pháp trận, quỳnh hoa nở rộ bốn mùa, sinh cơ bừng bừng, đẹp không sao tả xiết.

Một bên là hàn băng tuyết trắng, một bên là thực vật tươi tốt xanh um, cảnh tượng đối lập rõ ràng như thế giống như tiên cảnh ở nhân gian.

Ở trên đỉnh Cửu Đỉnh thần sơn, có một hồ nước bốn mùa không đông lạnh, tên là Cửu Hoa trì. Lúc này, toàn bộ nước trong Cửu Hoa trì bốc hơi mờ mịt, ở giữa Cửu Hoa trì có một đình đài chạm ngọc, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo trắng đang ngồi trên đình đài đánh đàn, tiếng đàn du dương, trong Cửu Hoa trì nở đầy Băng Sơn Tuyết Liên. Nam nhân đánh đàn phong thần như ngọc, còn thanh cao hơn so với nữ nhân, quả thực giống như Thiên Tiên hạ phàm.

Nhìn thấy Lâm Minh cùng Thiên Cơ Tiểu Tiểu đi đến, nam nhân trẻ tuổi mỉm cười nói:

- Hoan nghênh Lâm huynh đến Cửu Đỉnh thần sơn làm khách!

Thanh âm của hắn mang theo một sức hút kỳ dị khiến người nghe vào tai hết sức thoải mái.

“Hắn chính là Cửu Đỉnh thái tử ư?”.

Lâm Minh cảm giác thái tử thần quốc trước mắt hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

- Lâm mỗ ra mắt thái tử điện hạ!

Lâm Minh đơn giản chắp tay chào, hắn cũng không phải là người trong thần quốc, không cần làm đại lễ.

- Lâm huynh khách sáo rồi!

Dương Vân cũng chắp tay chào lại Lâm Minh, dùng lễ ngang hàng đối xử, không có mảy may làm cái giá của Cửu Đỉnh thái tử:

- Tấn Long! Mời Lâm huynh tới phòng khách, ta lập tức tới ngay!

- Dạ!

Tấn Long cung kính nói. Phần cung kính này của hắn làm Lâm Minh mơ hồ có thể cảm giác được, Cửu Đỉnh thái tử trước mắt hẳn là một nhân vật phi phàm, nếu không không thể làm cho Tấn Long cao thủ cấp bậc bậc này tâm phục khẩu phục.

Chỉ là trong đan điền của Cửu Đỉnh thái tử đồng dạng bao phủ ở trong một tầng sương mù, không thấy rõ lắm.

“Nghe đồn Dương Vân ba mươi tuổi đã đặt chân vào Mệnh Vẫn, hiện tại đã qua mười năm, không biết tu vi của Dương Vân đã đến tầng thứ mấy?”.

Lâm Minh không chút nghi ngờ Dương Vân có thể vượt cấp chiến đấu. Nếu như thế, thực lực của hắn rất đáng sợ.

Đi tới phòng khách, chỉ qua thời gian nửa nén nhang, Dương Vân liền đến đây. Lúc này hắn đã thay một bộ Tử Kim bào, đầu đội Tử Kim quan, trên áo bào thêu Kim Long ngũ trảo, như có như không phát ra một cỗ khí thế khiến người ta không kìm nổi muốn quỳ bái.

Loại khí thế khiến người ta muốn sùng bái này chính là vương giả khí trong truyền thuyết. Cái gọi là vương giả khí, tương đương với một loại lực trường, chỉ là cường độ lực trường yếu nhược, đối với Lâm Minh võ giả cấp bậc bậc này không có tác dụng gì, nhưng Thiên Cơ Tiểu Tiểu thì không được. Chỉ là đứng ở trước mặt Dương Vân, nàng đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

Dương Vân phong thần như ngọc, không linh mờ ảo trước đó, nếu đứng bên Dương Vân toàn thân vương giả khí hiện tại, không biết người nào mới thật là hắn.

Dương Vân phát hiện sắc mặt Thiên Cơ Tiểu Tiểu hơi tái nhợt, liền cười ôn hòa, cố ý thu liễm khí tức trên thân, lập tức Thiên Cơ Tiểu Tiểu cảm giác áp lực nhẹ đi, sắc mặt ửng hồng lại.

- Thật xin lỗi Thiên Cơ tiểu thư! Thúy Thúy! Mau mang một chung Ngọc Nữ trà mời Thiên Cơ tiểu thư!

Câu sau đúng là nói với cung nữ, Thiên Cơ Tiểu Tiểu cảm kích cười. Dương Vân có thể lo lắng đến cảm nhận của một nhân vật nhỏ như nàng làm nàng được sủng ái mà lo sợ. Về phần Ngọc Nữ Trà, là mặt hàng chính của Thiên Cơ thương hành, Thiên Cơ Tiểu Tiểu cũng rất rõ ràng, đó là loại trà quý báu bổ âm dưỡng nhan. Nghe đồn nữ nhân phàm uống một chén Ngọc Nữ Trà liền có thể trẻ lại một năm, uống một bình trẻ lại mười năm.

Chuyện này cũng không phải là phóng đại, đối với người phàm mà nói, tiềm lực sinh mệnh không được khai phá, nên kéo dài tuổi thọ càng dễ dàng một ít.

Mà võ giả, nhất là võ giả Mệnh Vẫn, bởi vì tu luyện bản thân đến mức tận cùng, tiềm lực sinh mệnh hoàn toàn được khai thác ra, nên muốn kéo dài thọ nguyên thì quá khó khăn.

Cung nữ tên là Thúy Thúy kia cung kính mang lên ấm trà, nàng dáng người gọn gàng lanh lẹ, tuổi còn trẻ đã có tu vi Tiên Thiên kỳ, với thiên chi kiêu nữ như thế mà làm cung nữ, có thể thấy được nội tình của Cửu Đỉnh thần quốc.

Thị nữ châm Ngọc Nữ Trà cho Thiên Cơ Tiểu Tiểu, lại châm Băng Liên Vụ Hoa Trà cho Lâm Minh và Cửu Đỉnh thái tử. Loại trà này còn hiếm quý hơn so với Ngọc Nữ Trà, là ngắt lấy cánh hoa Băng Liên trong Cửu Hoa trì sau đó hong khô chế biến thành. Mà Băng Liên trong Cửu Hoa trì có thể nói là thiên tài địa bảo.

Cửu Đỉnh thái tử mỉm cười nói:

- Lâm huynh thật là nhân tài kiệt xuất, chỉ hơn hai mươi tuổi đã tu vi Toàn Đan hậu kỳ, lại có thể xếp trên Thiên Mệnh bảng. Thời điểm ta ở độ tuổi Lâm huynh này, còn kém xa!

Cửu Đỉnh thái tử cười cười tự giễu, Lâm Minh không có nhiều lời, chờ Cửu Đỉnh thái tử nói rõ dụng ý mời mình tới đây.

Nhưng Cửu Đỉnh thái tử dường như không có ý nhắc tới chuyện này, ngược lại chỉ nói với Lâm Minh về nhân tình phong tục của bốn đại thần quốc, cùng với các môn phái thế lực lớn, các loại kỳ trân...

Tài ăn nói của Dương Vân rất tốt, cách nói năng khôi hài, làm cho người trò chuyện với hắn phi thường thoải mái, Thiên Cơ Tiểu Tiểu cũng không tránh khỏi có chút cảm tình với Dương Vân tao nhã.

- Không biết thái tử điện hạ tìm Lâm mỗ có chuyện gì?

Nói chuyện với nhau non nửa canh giờ, Lâm Minh hỏi thẳng vào vấn đề.

- Ha ha! Lâm huynh lo lắng nhiều rồi! Ta chỉ là thích kết bạn với anh hào thiên hạ! Còn nữa, Lâm huynh không cần khách sáo, gọi ta Dương Vân là được!

Dương Vân nói một phen nói ra rất khéo léo, Lâm Minh cũng không nói thêm gì. Kỳ thật cái gọi là kết bạn anh hào thiên hạ, chính là lôi kéo lòng người, chiêu binh mãi mã cho mình sử dụng... Mà Dương Vâ cao minh ở chỗ hắn cũng không trực tiếp nhắc tới việc này, mà chỉ nói muốn làm bằng hữu với Lâm Minh, trước bằng hữu, sau quân thần... Nếu không thực dễ dàng bị người ta uyển chuyển từ chối.

Mặc dù Lâm Minh đại khái đoán được ý của Dương Vân, nhưng cũng không tiện cự tuyệt.

- Dương huynh văn thao vũ lược vang danh thiên hạ, ngày sau ắt là một thế hệ Thần Hoàng bất hủ. Dương huynh coi trọng Lâm mỗ như thế, quả thật khiến tại hạ được sủng ái mà lo sợ!

- Ha ha... Lâm huynh quá khiêm tốn rồi! Không biết Lâm huynh xuất thân từ thế lực nào? Với thiên phú của Lâm huynh, ngày sau có khả năng trở thành đệ nhất nhân Thiên Diễn đại lục, đến lúc đó chính là tiểu vương phải dựa vào Lâm huynh mới đúng!

Hai người nói khách sáo một phen, Lâm Minh cười cười, cũng không có trả lời vấn đề xuất thân Dương Vân hỏi mình, mà Dương Vân cũng rất thức thời không có hỏi lại:

- Lâm huynh! Lần này ta còn thiết yên ở Cửu Hoa trì chiêu đãi một ít tuấn kiệt trẻ tuổi Thiên Diễn đại lục, không bằng Lâm huynh cùng ta cùng đi hàn tuyền đun rượu, luận anh hùng thiên hạ... Như thế nào?

Có thể được Dương Vân xem là tuấn kiệt thiên hạ, tất nhiên là thiên chi kiêu tử trong thiên chi kiêu tử của toàn bộ Thiên Diễn đại lục. Chẳng những thực lực, thiên phú bản thân họ kinh người, mà còn có lực ảnh hưởng rất mạnh. Tỷ như người thừa kế một đại tông môn, hay là hoàng tử thần quốc rất có phân lượng.

Lâm Minh còn chưa trả lời, liền có thị nữ đến bẩm báo:

- Điện hạ, Bạch tộc công chúa đến!

- À? Ta lập tức đi nghênh đón! Lâm huynh! Không bằng cùng đi với ta... Thế nào?

- Ừm! Được thôi!

Lâm Minh đáp ứng.

Đúng là hôm nay Dương Vân mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tuấn kiệt trẻ tuổi đứng ở đỉnh cao kim tự tháp của Thiên Diễn đại lục, những người này từ hai mươi mấy tuổi đến năm mươi mấy tuổi không đồng đều.

Nếu nói Tiên Thiên kỳ, năm mươi tuổi đã có thể coi là người trung niên, nhưng ở Mệnh Vẫn kỳ, nếu là có thể ở thời điểm ba mươi tuổi đã đặt chân vào Mệnh Vẫn, như vậy thời điểm năm mươi tuổi, vẫn xem như người trẻ tuổi hai mươi, cộng thêm cường giả Mệnh Vẫn có thọ nguyên mấy ngàn năm, cho nên cường giả Mệnh Vẫn năm mươi tuổi cũng vẫn xứng với cái tên trẻ tuổi một thế hệ.

Bạch tộc công chúa, hoàng tử Đại Dã quốc, thế tử thân vương Thất Tinh thần quốc... Người nào không phải là nhân vật phi phàm.

Như Bạch tộc công chúa kia, cái gọi là Bạch tộc là một gia tộc ẩn thế của một nước bên cạnh lãnh thổ Cửu Đỉnh thần quốc, gia tộc này huyết mạch đặc thù, có huyết mạch chi ấn, cũng chính là năng lực đặc thù của huyết mạch gia tộc kế thừa xuống, loại năng lực này chỉ có kế thừa quan hệ với thân thuộc dòng chính.

Bạch tộc hai ngàn năm trước sinh ra một vị đại năng Thần Hải, là xứng với cái tên thế lực cấp thánh địa, hơn nữa hiện tại gia chủ cũng có hy vọng đột phá Thần Hải. Đến lúc đó Bạch tộc sẽ có hai vị đại năng, tuy rằng còn không có thể tranh phong cùng bốn đại thần quốc, nhưng cũng là thế lực siêu cấp hết sức quan trọng. Bạch tộc công chúa là người thừa kế đảm nhiệm gia chủ kế tiếp của Bạch tộc, địa vị hiển hách của nàng có thể nghĩ mà biết.

Hoàng tử Đại Dã quốc thì không cần phải nói, bất đồng với thái tử sớm định ra từ trước của Cửu Đỉnh thần quốc, vị trí thái tử của Đại Dã thần quốc luôn luôn để trống, vị trí này có mấy người cạnh tranh, vị Đại Dã hoàng tử đến làm khách này chính là một trong số đó. Bản thân hắn đã bốn mươi lăm tuổi, xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng, thế lực dưới tay cả ngoài sáng và trong bóng tối thêm vào một chỗ, tuy rằng không kịp Dương Vân, nhưng cũng rất khủng bố.

Còn thế tử thân vương Thất Tinh thần quốc thoạt nhìn thân phận kém một chút, nhưng mà gia gia hắn lại là một trong hai cường giả Thần Hải mạnh nhất của toàn bộ Thất Tinh thần quốc, bối phận cao đến đáng sợ, bộ phận đại năng Thần Hải gặp hắn, thậm chí phải dùng lễ vãn bối.

Một nhóm nhân vật như vậy, là danh môn trong danh môn, là hoàng tử trong hoàng tử của Thiên Diễn đại lục.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu bởi vì cùng đi với Lâm Minh nên cùng với thân phận tùy tùng tham dự yến hội lần này. Đối mặt với một đám nhân vật chân chính đứng ở đỉnh cao kim tự tháp như vậy, cho dù là nhìn quen, rất quen mặt, nàng cũng có cảm giác không thở nổi. Trước kia người nàng tiếp xúc so với những người này, thật sự không đáng nhắc tới.

Dương Vân thân làm chủ nhân, lần lượt giới thiệu thân phận khách nhân.

Mỗi lần giới thiệu một người, Thiên Cơ Tiểu Tiểu thêm kinh hãi một phần, còn Lâm Minh lại âm thầm ghi nhớ dung mạo và xuất thân của mọi người trước mắt, đồng thời quan sát phỏng đoán một chút thực lực của bọn họ. Sau này mình ở bốn đại thần quốc, không thể thiếu tiếp xúc với những người này.

Khi giới thiệu đến Lâm Minh, Dương Vân chỉ dùng đơn giản một câu:

- Ngàn năm qua duy nhất một thiên tài với Toàn Đan kỳ tiến vào Thiên Mệnh bảng, Lâm Lan Kiếm!

- Hả? Hắn chính là Lâm Lan Kiếm!

Đại Dã hoàng tử nhìn về phía Lâm Minh có phần kinh ngạc! Vốn hắn còn đang lấy làm lạ vì sao Lâm Minh lại ngồi ở chỗ này, giờ mới biết chính là Lâm Lan Kiếm. Mặc dù hắn thân phận hiển hách, đối mặt với loại thiên tài đỉnh cấp không thể đo lường theo lẽ thường này, hắn cũng ôm lòng tôn kính vài phần.

- Ngươi là Lâm Lan Kiếm?

Ở một chỗ đình đài, một người người trẻ tuổi mặc áo đen đứng bật lên, hắn xuất từ Tu La thần quốc, là hoàng tử Tu La thần quốc.

- Đúng là Lâm mỗ!

Lâm Minh hơi chắp tay, cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của đối phương, trong lòng hắn lấy làm lạ: “Tên này chẳng lẽ từng có xung đột gì với mình hay sao, hay là Thi Quỷ Nhân có quan hệ gì với hắn? Hay tên này hoàn toàn là một loại người chiến đấu cuồng nhìn thấy cường giả là khiêu chiến, muốn chiến đấu với mình?”.

Nhưng Lâm Minh hoàn toàn không nghĩ tới là, người trẻ tuổi áo đen kia bước ra một bước, chỉ vào quần áo của Lâm Minh nói:

- Lâm Lan Kiếm! Ta muốn xem một chút áo giáp mặc trên thân ngươi, được không?

- Hả?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, tùy tiện yêu cầu xem bảo khí của người khác, cũng không phải là một chuyện lễ phép.

Nhưng hắn không nghĩ tới ngay sau đó người trẻ tuổi áo đen giải thích một câu:

- Lâm Lan Kiếm! Ta hoài nghi áo giáp của ngươi là thánh vật Ma Đế khải giáp của tộc ta thất lạc!

Chương 786: Bá đạo

- Cái gì?

Tu La hoàng tử nói ra một câu, võ giả toàn trường đều kinh sợ, loại cách nói này gần như là nói Lâm Minh ăn cắp Ma Đế khải giáp của Tu La tộc bọn họ.

Áo giáp mặc trên thân Lâm Minh, các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây hoặc nhiều hoặc ít từng nghe nói qua, lúc trước trong một lần giao thủ cuối cùng giữa Lâm Minh và Thi Quỷ Nhân, cả hai đều sử dụng chiêu thức đồng quy vu tận, dường như Lâm Minh chính là dựa vào bộ áo giáp màu đen này chặn một kích cuối cùng của Thi Quỷ Nhân. Nếu không, chỉ sợ đệ nhất thiên tài thiên cổ này đã ngã xuống trong trận chiến đó.

Dựa theo như lời Tu La hoàng tử, Ma Đế khải giáp này vốn thuộc về Tu La thần quốc?

Mọi người nhao nhao chuyển dời ánh mắt nhìn vào Lâm Minh, Lâm Minh sắc mặt lạnh như băng. Ma Đế khải giáp là hắn lấy được từ trong Càn Khôn Dung Nhật lô, hiện tại lại bị thanh niên áo đen nói thành là thánh vật thất lạc của Tu La thần quốc bọn hắn, muốn đòi lại, loại phương thức vu hãm và cướp đoạt bá đạo này tới với ai đều phải phẫn nộ.

- Ngươi nói áo giáp trên thân ta là thuộc về Tu La thần quốc ngươi, ngươi có chứng cớ gì?

Lâm Minh chậm rãi đứng lên, thanh âm mang theo tia hàn ý.

Kỳ thật Lâm Minh đã sớm dự đoán được Tu La thần quốc có quan hệ với Thánh Ma đại lục, Tu La thần quốc tu ma, hơn nữa Thi Quỷ Nhân còn có một pho con rối Cự Ma, mà con rối này sử dụng thi thể Cự Ma cũng là đến từ Tu La thần quốc, bởi vậy có thể thấy được, trước kia Tu La thần quốc tất nhiên có qua lại với Cự Ma bộ tộc của Thánh Ma đại lục.

Thanh niên áo đen liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, khinh thường nói:

- Chứng cớ? Hừ! Ta đường đường là hoàng tử Tu La thần quốc chẳng lẽ lại vu hãm ngươi? Thế nhân đều biết, Ma Thủy đại đế là tín ngưỡng và quân vương đời thứ nhất của Tu La thần quốc ta, mà áo giáp màu đen trên thân ngươi chính là Ma Đế tạo ra!

- Đây chính là chứng cớ của ngươi?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một vẻ cười trào phúng:

- Ma Đế là quân vương đời thứ nhất của Tu La thần quốc các ngươi?

Trong trí nhớ của Lâm Minh Ma Đế ở Thiên Diễn đại lục sáng tạo tông môn chỉ có Ma Thần đế cung của Nam Hải, mà sau này Ma Thần đế cung bị hủy diệt, Ma Đế cũng phi thăng Thần Vực, căn bản là chưa từng sáng lập ra cái gì là Tu La thần quốc.

Hơn nữa một điểm trọng yếu nhất Ma Đế là nhân vật tồn tại ở bảy, tám vạn năm trước, sao có thể là quân vương đời thứ nhất của Tu La thần quốc.

Nhìn thấy Lâm Minh tươi cười châm biếm, Tu La hoàng tử kia phẫn nộ nói:

- Ngươi tính là gì chứ, cũng dám chế giễu Tu La thần quốc ta!

Khi nói chuyện, Tu La hoàng tử phóng sát khí ra ngoài, toàn bộ đình đài ấm áp trong nháy mắt nổi lên từng cơn gió lạnh.

Lâm Minh vốn không chút động tâm, ở đây có mấy nhân vật quả thật hắn kiêng kị, nhất là Cửu Đỉnh thái tử Dương Vân, có thể nói là sâu không lường được.

Nhưng trong số những người đó cũng không bao gồm Tu La hoàng tử trước mắt, đối phương phỏng chừng cũng chỉ là ba mươi tuổi, không đáng kể chút nào:

- Tu La thần quốc các ngươi lịch sử mới bao nhiêu năm, ngươi có biết Ma Đế là nhân vật bao nhiêu năm về trước không?

Nghe Lâm Minh chất vấn, Tu La hoàng tử mặt đầy vẻ kiêu ngạo và khinh thường. Tuy rằng hắn nhìn về phía Lâm Minh, nhưng trong ánh mắt hắn hoàn toàn không có bóng dáng Lâm Minh, giống như hắn đang nhìn không khí:

- Ma Đế là nhân vật bảy vạn năm trước, Tu La thần quốc ta chính thức lập quốc tuy rằng chỉ có mười hai vạn năm, nhưng trước đó, Tu La thần quốc chúng ta lại với hình thức mật tông tồn tại bảy vạn năm! Chúng ta, là tông môn cổ xưa nhất của đại lục, không có một trong!

Tu La hoàng tử nói ra lời nói khoác lác này, Dương Vân rất bình tĩnh, không có tỏ vẻ gì, mà Đại Dã hoàng tử lại khẽ nhíu mày, hiển nhiên không muốn thừa nhận điểm này.

- Sau khi ngươi đại chiến với Thi Quỷ Nhân, tuy rằng không có lưu lại Chiến Tranh trận bàn, nhưng Tu La thần quốc ta lại dùng thủ đoạn đặc thù tra xét một ít ký ức của người xem cuộc chiến lúc đó, áo giáp Ma Đế trên thân ngươi, ở trong điển tịch của Tu La thần quốc ta có miêu tả rõ ràng chính xác, hình dáng bên ngoài và tính chất đều hoàn toàn phù hợp! Nếu bằng vào điểm này, ta còn không dám nói áo giáp trên thân ngươi chính là Ma Đế khải giáp, dù sao có thể có phỏng chế phẩm, nhưng ta còn có một chứng cớ trọng yếu nhất chính là, trong áo giáp Ma Đế của ngươi thiếu miếng Hộ Tâm kính, mà miếng Hộ Tâm kính này đang ở Tu La thần quốc ta!

Trong lúc nói, Tu La hoàng tử lấy ra từ trong Tu Di giới một mặt kim loại màu đen hình tròn, đó đúng là một miếng Hộ Tâm kính.

- Chư vị! Đây chính là phỏng chế phẩm Hộ Tâm kính Ma Thần của Tu La thần quốc ta! Lâm Lan Kiếm! Ngươi có dám lộ ra áo giáp trên thân ngươi, để nhìn xem có phải Ma Đế khải giáp trên thân ngươi thiếu miếng Hộ Tâm kính hay không? Mà độ lớn nhỏ của chỗ lõm trên áo giáp có phải tương đương với miếng Ma Thần Hộ Tâm kính phỏng chế phẩm của ta này hay không?

Tu La hoàng tử nói một phen thật hùng hổ bức người, tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều nhao nhao nhìn về phía Lâm Minh, bọn họ có mấy người từng nghe miêu tả qua về ma giáp của Lâm Minh, chỗ ngực dường như đúng là thiếu miếng Hộ Tâm kính.

Nói như thế, theo như lời Tu La hoàng tử cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Đối mặt với câu nói này của Tu La hoàng tử, trên mặt Lâm Minh cũng không có mảy may bối rối hay không được tự nhiên như trong tưởng tượng của mọi người, thần sắc hắn lạnh lùng kiên quyết, dường như miếng Hộ Tâm kính theo như lời của Tu La hoàng tử không có quan hệ gì với hắn.

- Ngươi có nghe hay không!?

Tu La hoàng tử bước ra một bước, thoáng cái từ trong Tu Di giới rút ra một cây trường thương hàn quang dày đặc!

Lúc này Dương Vân đứng lên:

- Tư Đồ Xuyên! Đang ngồi đây đều là khách nhân ta mời, sự kiện Cửu Hoa yến này là chiêu đãi tuấn kiệt trẻ tuổi khắp thiên hạ, không phải là ngươi định ra tay giữa Cửu Hoa yến của ta chứ?

Dương Vân nói một câu, không mang theo bất kỳ khí thế gì, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bị chấn nhiếp một cách khó hiểu, mặc dù là Tu La hoàng tử, cũng có chút kiêng kị.

Đúng lúc này, lại là một võ giả áo đen nói:

- Thái tử điện hạ! Chúng ta không ó ý định dẫn tới tranh chấp, chỉ là Ma Đế khải giáp quả thật thuộc về Tu La thần quốc ta. Mười hai vạn năm trước, Tu La thần quốc ta mở ra Ma Thần bí cảnh của Ma Thủy đại đế di lưu, lấy ra bí bảo, nhưng bởi vì trong tông môn có gian tế trà trộn, dẫn vào một ít hạng người đạo chích, cuối cùng bị mất một phần kế thừa và bảo vật. Ta hoài nghi, Ma Đế khải giáp này chính là một trong số đó! Nó là kế thừa rất trọng yếu của thần quốc ta, hiện tại phải truy thu về!

Võ giả lên tiếng cũng xuất từ Tu La thần quốc, là một thế tử thân vương. Tuy là đã rời khỏi kế thừa dòng chính, nhưng đối với Ma Đế khải giáp, đương nhiên hắn cũng rất hướng tới. Dựa theo điển tịch ghi lại, Ma Đế khải giáp đầy đủ, chẳng những có năng lực phòng ngự công kích, mà còn có thể tăng phúc lực lượng và chân nguyên của võ giả, phát huy ra công hiệu quỷ thần khó lường.

Hơn nữa nói không chừng Lâm Minh còn có kế thừa công pháp liên quan với Ma Thủy đại đế, nếu có thể truy thu về những thứ này, hắn còn có cơ hội tu luyện.

Võ giả áo đen nói với Dương Vân xong, lại dời mắt nhìn Lâm Minh:

- Lâm Lan Kiếm! Chúng ta không nghĩ truy cứu ngươi từ đâu nhận được kiện Ma Đế khải giáp này, chỉ cần ngươi nguyện ý trả lại, chuyện cũ chúng ta sẽ bỏ qua, thậm chí còn có thể chuẩn bị cho ngươi một ít tạ lễ. Chúng ta tin tưởng Lâm thiếu hiệp trước đây thật sự không biết Ma Đế khải giáp là kế thừa căn nguyên của Tu La thần quốc ta!

Thế tử của Tu La thần quốc này tự cho là đã nói cũng đủ khách sáo, nếu Lâm Minh thức thời một chút, nên thuận theo cấp bậc của mình xuống nước. Thế nhưng ngay sau đó, hắn bị câu trả lời của Lâm Minh thiếu chút nữa phẫn nộ bể phổi.

Lâm Minh vuốt ngón trỏ tay phải lên Tu Di giới, cười lạnh nói:

- Từng gặp kẻ không biết xấu hổ, chưa thấy qua không biết xấu hổ tệ hại như vậy! Miếng Hộ Tâm kính ăn khớp với Ma Đế khải giáp ngươi liền nói Ma Đế khải giáp của ta là thuộc về Tu La thần quốc các ngươi ư? Thật buồn cười! Vậy vì sao ngươi không nói miếng Hộ Tâm kính của Tu La thần quốc các ngươi vốn thuộc về ta?

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi muốn chết!

Võ giả áo đen kia vỗ bàn đứng bật lên, hắn chưa thấy qua người cuồng ngạo như vậy, cũng dám sỉ nhục Tu La thần quốc bọn họ như thế.

Tu La hoàng tử Tư Đồ Xuyên cũng lộ sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn dùng mũi thương chỉ thẳng vào Lâm Minh, đằng đằng sát khí nói:

- Dương huynh! Huynh cũng thấy đấy, không phải ta không nể mặt huynh, mà là do Lâm Lan Kiếm này không biết xấu hổ, chúng ta không truy cứu Lâm Lan Kiếm trộm cướp Ma Thần bí cảnh của tiền bối Tu La thần quốc ta đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhưng người này lại vô liêm sỉ nói bí bảo của Ma Thần bí cảnh ta thuộc về họ. Hôm nay dù Dương huynh muốn ngăn cản, ta cũng phải cho hắn đổ máu trong năm bước!

Lúc này, trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Ma Quang đã bắt đầu rít gào, bất kể tính như thế nào, nó mới tính là truyền nhân hoàn toàn xứng đáng nhất của Ma Đế.

- Bọn thối tha không biết xấu hổ này, lại dám tự cho mình là hậu nhân của Ma Đế. Bản thánh cười chết mất! Bọn chúng hơn phân nửa là ở thời điểm mười hai vạn năm trước không biết từ đâu tìm được bí cảnh của chủ nhân, sau đó lẻn vào bí cảnh, chiếm được miếng Hộ Tâm kính và một ít công pháp bí tịch, về phần hạng người gian tế và đạo chích theo như lời hắn, hẳn là người cạnh tranh cùng nhau tiến vào bí cảnh với bọn chúng lúc đó, chỉ là bị Tu La thần quốc bọn chúng chiếm lấy được phần lớn, còn cái gọi là hạng người bọn đạo chích là lấy được phần nhỏ đấy thôi!

- Vì thế bọn khốn kiếp này mới bắt đầu tự cho mình là truyền nhân của chủ nhân, cho rằng thiên hạ phàm là liên quan tới kế thừa của chủ nhân đều phải thuộc về bọn chúng! Thực đúng là bệnh thần kinh! Lâm Minh! Đánh chết hắn! Giết sạch!

Lâm Minh liên hệ trước sau, cộng thêm trí nhớ di lưu không trọn vẹn của Ma Đế, cũng đồng ý với lời nói của Ma Quang, Tu La thần quốc cái gọi là truyền nhân Ma Đế, chỉ là chiếm được chỗ bí cảnh nào đó của Ma Đế mà thôi, hơn nữa cũng không phải Ma Thần đế cung, về phần nói Ma Đế khải giáp là lấy ra từ trong bí cảnh kia thì đúng là lời nói vô căn cứ.

- Bí cảnh của tổ tiên lưu lại, vốn chính là vật vô chủ, kẻ hữu duyên là có được, Ma Đế bí cảnh của Tu La thần quốc các ngươi nhận được cũng chỉ là một chỗ trong rất nhiều bí cảnh của Ma Đế di lưu mà thôi! Không ngờ các ngươi lại lợi dụng điều này nói càn Ma Đế là quân vương đời thứ nhất của Tu La thần quốc các ngươi, nhận định toàn bộ bí cảnh có liên quan với Ma Đế khắp thiên hạ, tất cả thuộc về các ngươi, quả thực cực kỳ vô sỉ!

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi lần nữa sỉ nhục Tu La thần quốc ta, hôm nay ta không giết ngươi, thề không làm người!

Tu La hoàng tử mắt lộ ra sát khí, ánh mắt nhìn Lâm Minh giống như đang nhìn một người chết.

Lâm Minh rất rõ ràng hiện giờ có nói gì đều vô dụng, hắn từ trong Tu Di giới rút ra cây trường thương màu đỏ, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn chiến, ta phụng bồi!

- Tốt! Thật đúng là ngông cuồng! Lâm Lan Kiếm! Ngươi muốn chết ta thành toàn ngươi! Dương huynh! Huynh cũng nghe rồi đấy, Lâm Lan Kiếm chính mình cũng không phản đối chiến một trận, như vậy sẽ không tính là quấy rối Cửu Hoa yến của huynh đâu đấy!

Tư Đồ Xuyên nói dứt lời, khóe miệng nổi lên vẻ dữ tợn, hắn đã quyết định phải đánh chết Lâm Minh, cướp đoạt Ma Đế khải giáp, đây sẽ là một công lớn.

Nếu sưu hồn một phen, thậm chí có thể từ trong trí nhớ Lâm Minh tìm được một ít manh mối kế thừa khác của Ma Đế, trong đó rất có thể bao gồm mấy tầng sau của công pháp Đại Hoang kích quyết còn quý báu hơn. Tư Đồ Xuyên thật không tin Lâm Minh có thể có thành tựu hôm nay, lại không có tương trợ của công pháp đỉnh cấp. Chỉ cần cướp đoạt được sau đó tu tập, thực lực sẽ càng tiến thêm một bước, thực lực của Tu La thần quốc cũng sẽ càng thêm cường thịnh...

Chương 787: Ước định mười chiêu

Một trận chiến đã không thể tránh né, Dương Vân đứng trên đình ngọc bích ở giữa Cửu Hoa trì, quần áo nhẹ bay, thần sắc bình tĩnh:

- Các vị thật sự phải chiến một trận?

- Hừ! Lâm Lan Kiếm sỉ nhục kế thừa thần quốc ta, ta phải giết hắn!

Tư Đồ Xuyên không để cho nghi ngờ nói.

- Một khi đã như vậy, ta ước định mười chiêu, định trong mười chiêu thắng bại, sau đó không thể tái chiến!

Dương Vân định ra ước định mười chiêu kỳ thật chính là để tránh cho tử đấu, nếu thật sự để mặc cho hai người chiến đấu kịch liệt, có người mất mạng cũng chẳng có gì lạ.

Tai nạn chết người ngay trong Cửu Hoa yến, dù sao Dương Vân cũng không muốn bị người ta chê cười. Hơn nữa hắn có ý kết giao với Lâm Minh, tự nhiên sẽ không để mặc cho Lâm Minh bị Tư Đồ Xuyên đánh chết. Trái lại, để Lâm Minh đánh chết Tư Đồ Xuyên cũng không được! Tư Đồ Xuyên là hoàng tử Tu La thần quốc, nếu chết ở trong tay Lâm Minh, Lâm Minh sẽ bị Tu La thần quốc không ngừng đuổi giết. Tới đó nếu Dương Vân che chở Lâm Minh, thì gần như công nhiên đánh vào mặt Tu La thần quốc.

Giữa bốn đại thần quốc với nhau tuy rằng tranh đấu gay gắt, nhưng sẽ không xen vào chuyện của phương khác. Ai cũng đều biết hậu quả đáng sợ của phát sinh quốc chiến.

- Hừ! Mười chiêu cũng đủ diệt ngươi rồi! Ngươi đừng tưởng rằng ngươi được xếp vào vài tên dưới cùng của Thiên Mệnh bảng là vô địch thiên hạ. Hoàng tử bốn đại thần quốc nếu không phải không được phép, là sẽ xếp vào Thiên Mệnh bảng từ lâu rồi!

Kế thừa ngai vàng Thần Hoàng các đời, trừ phi là giống như Cửu Đỉnh thần quốc, có một Dương Vân nổi lên nổi bật, kế thừa ngôi vị hoàng đế không thể tranh luận, nếu không khó tránh khỏi tồn tại một loạt tranh đấu gay gắt thậm chí mưa máu gió tanh. Thời điểm này thực lực của hoàng tử tự nhiên là một cách nói cực kỳ mẫn cảm, bốn tổ chức đại tình báo sẽ không tùy tiện xếp hạng thực lực của hoàng tử trên Thiên Mệnh bảng. Dương Vân cũng như thế, đương nhiên cũng có một số hoàng tử nguyện ý lên bảng, vì gia tăng ưu thế của bọn họ kế thừa ngôi vị hoàng để. Tỷ như Đại Dã hoàng tử này đã nổi danh trên bảng.

Tư Đồ Xuyên tuy rằng nói ra tràn đầy tin tưởng, kỳ thật cũng hoàn toàn tập trung tinh thần, xuất ra toàn bộ thực lực, Hắn biết rõ Lâm Minh khó giải quyết. Thi Quỷ Nhân cũng không phải là đần độn, hắn lại tổn thất ở trên tay Lâm Minh, đương nhiên Lâm Minh phải có chỗ hơn người.

Lúc này, thế tử thân vương Tu La thần quốc, Tư Đồ Phong nói:

- Mười chiêu! Nếu Lâm Lan Kiếm ngươi thua, như vậy giao ra Ma Đế khải giáp!

Tư Đồ Phong này cũng là hậu nhân của một đại năng Thần Hải, thực lực bản thân cũng rất mạnh, nếu không hắn cũng không có khả năng tham gia Cửu Hoa yến lần này. Tuy nhiên Tư Đồ Phong giống nhau với đám người Tư Đồ Xuyên, Dương Vân, trong đan điền che phủ một tầng sương mù, không thấy rõ rốt cuộc tu vi bao nhiêu. Loại phương pháp che giấu tu vi này cực kỳ phổ biến ở trong bốn đại thần quốc.

Tư Đồ Phong nói xong, liền nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, ánh mắt sáng quắc đầy khiêu khích.

Lâm Minh lặng im một lát, lên tiếng nói giọng trầm thấp dường như tiếng đập của trái tim trong cơ thể người:

- Ta thua giao ra Ma Đế khải giáp. Như vậy ta thắng thì sao? Các ngươi phải giao ra Ma Thần Hộ Tâm kính hay sao?

- Ngươi nằm mơ!

Tư Đồ Xuyên giận dữ:

- Ma Đế khải giáp vốn chính là thánh vật của Tu La thần quốc ta, tổ tiên ngươi ở mười hai vạn năm trước trộm Ma Đế khải giáp của chúng ta. Hiện tại lại còn mơ ước Ma Thần Hộ Tâm kính, thật là không biết sống chết!

- Hà hà...

Lâm Minh bật cười:

- Không biết sống chết chính là các ngươi! Luôn miệng nói Ma Đế là tổ tiên các ngươi, nhưng không có mảy may chứng cứ chính xác, không dám dùng Ma Thần Hộ Tâm kính để cược, là các ngươi biết mình sẽ thất bại ư?

- Ngươi!

Tư Đồ Xuyên đang muốn vọt tới, bị Tư Đồ Phong giữ lại.

- Họ Lâm kia! Đừng nói những lời vô dụng, nói rõ cho ngươi biết, Ma Thần hộ Tâm kính chúng ta không có khả năng giao cho ngươi, cũng không có quyền giao cho ngươi, nó cũng không ở trên thân chúng ta, nếu chúng ta thua sẽ bồi thường ngươi mười vạn Nguyên Linh thạch!

Tư Đồ Phong một hơi thảy ra mười vạn Nguyên Linh thạch, Lâm Minh lại không hề quan tâm:

- Mười vạn Nguyên Linh thạch đã muốn cược với Ma Đế khải giáp, các ngươi tính toán đúng là tinh diệu!

Mười vạn Nguyên Linh thạch cũng không phải là số lượng nhỏ, tuy nhiên giá trị so với Ma Đế khải giáp dĩ nhiên kém rất nhiều, dựa theo như lời Ma Quang nói, Ma Đế khải giáp đầy đủ giá trị không kém thua Càn Khôn Dung Nhật lô, là chuẩn thánh khí.

Hơn nữa chuẩn thánh khí tính phòng ngự cực kỳ hiếm thấy, luận giá trị không thua kém thánh khí tính công kích chân chính.

Mặc dù ở Thần Vực, thánh khí cũng có giá trị cực cao, sao có thể chỉ là mười vạn Nguyên Linh thạch có thể so sánh.

- Nếu các ngươi thua, xuất ra mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, cộng thêm một cân Mộc Linh Ngọc Tủy!

Lâm Minh nói sư tử há mồm to.

- Mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, cộng thêm một cân Mộc Linh Ngọc Tủy!

Tư Đồ Phong tròng mắt đỏ lên, Mộc Linh ngọc trăm vạn năm là vô giá, mặc dù bốn đại thần quốc cũng tồn trữ lượng không nhiều lắm, về phần Mộc Linh Ngọc Tủy thì càng quý hiếm, đó ít nhất phải Mộc Linh ngọc năm trăm vạn năm mới có!

Mộc Linh ngọc nếu trải qua năm tháng dài lâu, thành phần bản thân nó sẽ chậm rãi khuếch tán trong nham thạch chôn giấu nó, rồi tạp chất trong nham thạch sẽ rót vào trong Mộc Linh ngọc. Mộc Linh ngọc bình thường hình thành linh thực tuyệt đối không có khả năng tồn tại thời gian mấy trăm vạn năm, nếu không đã sớm trở thành hóa thạch.

Mộc Linh ngọc có thể tồn tại năm trăm vạn năm mà bảo trì tinh thuần đều là thiên tài địa bảo đỉnh cấp. Tỷ như Phạm Thiên Long Căn, Cửu U thảo, Huyền Kim thần quả một vạn tám ngàn năm...

Loại linh vật này vốn đã ít lại càng ít, mà hình thành Mộc Linh ngọc gần như tuyệt tích, một khi ngưng tụ thành sẽ tự chủ cắn nuốt tinh hoa nhật nguyệt, thời gian lâu thậm chí có thể dựng dục ra linh tính, có được sinh mệnh.

Giá trị của Mộc Linh Ngọc Tủy căn bản không thể dùng Nguyên Linh thạch để đánh giá!

- Ngươi phát điên rồi sao!

Tư Đồ Xuyên phẫn nộ rít gào.

- So với mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, cộng thêm một cân Mộc Linh Ngọc Tủy, giá trị của Ma Đế khải giáp chỉ cao hơn chứ không kém!

Lâm Minh lạnh lùng nói.

Tư Đồ Phong bật cười một tiếng:

- Ta nghĩ ngươi lầm tình huống rồi! Ngươi vốn không có tư cách bàn điều kiện với chúng ta! Tu La thần quốc ta nếu muốn nghiền chết ngươi sẽ giống như nghiền chết một con kiến!

- A? Vậy không cần bàn rồi! Nói nửa ngày chẳng qua vẫn là không dám cược mà thôi!

Lâm Minh nói xong làm bộ muốn cất cây thương.

Tư Đồ Xuyên và Tư Đồ Phong nếu đã không dám đấu cược, vậy thì đừng nói gì tới thu hồi Ma Đế khải giáp.

Tư Đồ Xuyên xưa nay cao ngạo thành tính sao có thể nuốt trôi giọng điệu này:

- Ta sợ ngươi hay sao! Mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, cộng thêm một cân Mộc Linh Ngọc Tủy! Ta mười chiêu sẽ lấy mạng ngươi!

Tư Đồ Xuyên nói xong đã khẩn cấp nhảy ra, chỉ thẳng trường thương vào mi tâm Lâm Minh:

- Dùng máu của ngươi, huyết tế Ma Đế khải giáp!

“Ong...”.

Một tiếng ngân dài, chung quanh mũi thương của Tư Đồ Xuyên xuất hiện mấy trăm phù ấn màu máu bay múa, đó rõ ràng là Huyết Ẩm chi ấn!

“Đại Hoang kích quyết?”.

Lâm Minh hơi ngạc nhiên, ngay sau đó thoải mái. Trước kia hắn vào Ma Thần đế cung vẫn chưa thể tìm được Đại Hoang kích quyết. Trí nhớ về Đại Hoang kích quyết trong đầu hắn là trực tiếp chiết xuất từ trong mảnh nhỏ linh hồn của Ma Đế. Như thế xem ra ngọc giản ghi lại Đại Hoang kích quyết của Ma Đế dĩ nhiên là lưu lại trong một di tích khác, mà di tích này đúng là bị Tu La thần quốc đoạt được.

“Ong ong ong!”.

Huyết Ẩm chi ấn ngân vang, mấy trăm cái phù ấn màu máu xoay tròn kịch liệt chung quanh trường thương, Lâm Minh quá quen thuộc với những chiêu thức này. Hắn cũng từng một lần nếm thử sát đạo, nhưng cuối cùng chứng minh, đạo của người khác tốt mấy cũng là của người, chỉ có đi ra đạo của bản thân mới có thể đi tới hướng võ đạo đỉnh phong.

Cuối cùng Lâm Minh dùng vài loại chiêu thức trong Đại Hoang kích quyết làm cơ sở. Lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh trong Đại Hoang kích quyết, cũng dung hợp Lôi chi ý cảnh, Hỏa chi ý cảnh, sáng tạo ra các chiêu thức Trục Nhật, Truy Điện, Quán Hồng, Táng Thiên... Đối với Lâm Minh mà nói, uy lực của những chiêu thức này phải cường đại hơn nhiều so với dùng Đại Hoang kích quyết đơn thuần.

“Để cho ta lĩnh giáo một chút Đại Hoang kích quyết của ngươi đi!”.

Chiến ý trong mắt Lâm Minh sáng quắc. Thật ra hắn muốn nhìn xem chiến kỹ thành danh của Ma Đế ở trên tay võ tu ma đạo thuần khiết rốt cuộc có thể phát huy ra uy lực đến mức nào.

So với chiêu thức chính mình tự nghĩ ra như thế nào!

“Ong...”.

Theo trường thương ngân vang, Tư Đồ Xuyên ra tay, vừa ra tay chính là Huyết Ấn Toàn Sát. Huyết Ẩm chi ấn đỏ thẫm nhanh chóng xoay tròn, phát ra tiếng rít chói tai, dường như xé mở ra không gian.

Chỉ có mười chiêu, đương nhiên Tư Đồ Xuyên sẽ xuất ra hết toàn lực ứng phó, tranh thủ có thể trong vòng mười chiêu đánh chết Lâm Minh.

Lâm Minh cũng không có ý định nương tay, hắn cũng giống nhau sẽ không xem thường Tư Đồ Xuyên. Một thương đâm ra, dung hợp với song trọng Lôi Hỏa ý cảnh, va chạm kịch liệt cùng một chỗ với Huyết Ấn Toàn Sát.

"Xoạt xoạt xoạt...".

Huyết Ẩm chi ấn va chạm kịch liệt trên trường thương màu đỏ của Lâm Minh, như muốn hất văng ra trường thương. Đây là hiệu quả đặc thù của Huyết Ấn Toàn Sát, một thương hất văng ra vũ khí của người khác, rồi đâm thẳng vào ngực.

Lâm Minh sớm có đoán trước với chuyện này, liền rót vào Chiến Linh trên thân thương, Lôi Hỏa ý cảnh đồng thời bùng nổ.

"Ầm ầm!".

Vang lên tiếng nổ như sấm sét, khí lãng khủng bố bắn ra bốn phía, đình đài Cửu Hoa trì dù được một trận pháp vô hình bao phủ, nhưng vẫn lung lay như sắp đổ, giống như chiếc thuyền nhỏ giữa cuồng phong bão táp.

Cửu Hoa trì vốn đang tĩnh lặng liền nổi lên sóng gió cuồn cuộn, những Băng Liên trong hồ kia nếu không nhờ có trận pháp bảo hộ, sợ là trong bùng nổ cuồng mãnh này đã bị tàn phá thành tro bụi.

Dương Vân thần sắc không đổi, nhưng Lâm Minh cũng biết giá trị những Băng Liên này, mỗi cây đều có thể sánh với thiên tài địa bảo, ở trong này đánh nhau một khi lỡ tay phá vỡ trận pháp sẽ tổn thất rất lớn.

Lâm Minh liền điểm nhẹ mũi chân, nhảy ra đài ngọc, bay đi tới hướng núi tuyết.

Mà lúc này, Tư Đồ Xuyên sớm đã lửa giận công tâm, đánh đến đỏ cả mắt, đâu còn lòng dạ nào quan tâm tới những Băng Liên dùng để ngâm trà trong Cửu Hoa trì này.

Hắn cho rằng Lâm Minh rút đi là không chịu nổi Huyết Ấn Toàn

Sát của hắn, cười lạnh một tiếng, quát to:

- Tên chuột nhắt nhát gan kia chạy đi đâu! Hỗn Nguyên thương!

Một thương đâm ra, Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn, hình thành gió lốc xoáy màu đỏ, loại lốc xoáy này xoắn ốc không gian, hình thành một lực hút cường đại, giống như một cái hắc động cắn nuốt hết thảy.

Trong chiêu thức của Đại Hoang kích quyết ẩn chứa Không Gian ý cảnh, Lâm Minh ban đầu lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh mang tính công kích chính là từ Đại Hoang kích quyết!

Nhìn thấy Lâm Minh giảm đi tốc độ, Tư Đồ Xuyên mừng rỡ trong lòng, võ giả bị Hỗn Nguyên thương của hắn hút lại liền giống như côn trùng dính vào màng lưới nhện, đừng nghĩ sống sót.

Thét dài một tiếng, sát cơ của Tư Đồ Xuyên cố định Lâm Minh, trong thương dung nhập Không Gian ý cảnh, đâm thẳng một thương vào hướng mi tâm của Lâm Minh!

Một thương này nhìn như rất chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt xuyên qua không gian, quỷ dị xuất hiện đột ngột ở trước mặt Lâm Minh!

Chiêu thức xuất quỷ nhập thần như thế, đã giúp Tư Đồ Xuyên dựa vào yếu tố bất ngờ giết chết không biết bao nhiêu cao thủ, là một chiêu hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Thế nhưng Lâm Minh đối mặt với một thương gần như là thuấn di đến trước mắt này, lại mặt không đổi sắc.

- Không Gian ý cảnh ư? Ngươi còn thiếu chút hỏa hầu!

“Phù!”.

Lâm Minh cũng đâm ra một thương, tốc độ thương của hắn không ngờ thoạt nhìn còn chậm hơn Tư Đồ Xuyên!

Nhưng mà vô cùng quỷ dị chính là, thương mang của Lâm Minh lại không biết vì sao, đâm trước đến ngực Tư Đồ Xuyên!

“Cái gì!?”.

Tư Đồ Xuyên quá sợ hãi, trong nháy mắt ánh sáng đang nở rộ trong mắt kia, biến mất như mù!

“Bùng!”.

Tư Đồ Xuyên bay ngược ra ngoài, chân nguyên hộ thể vỡ nát, một ngụm máu chảy ngược lên, lại bị hắn mạnh mẽ đè ép xuống, cúi đầu nhìn liền thấy, hộ giáp bảo khí thiên giai trước người hắn, rõ ràng xuất hiện một lỗ thủng bằng miệng bát, máu tươi chảy ròng.

Chương 788: Đối chiến Sát đạo

- Lúc này mới chiêu thứ hai, Tư Đồ Xuyên đã bị thương?

Thế tử thân vương đến từ Thất Tinh thần quốc kinh ngạc nói. Tuy rằng thực lực của các hoàng tử đều được giữ bí mật, nhưng trong cạnh tranh kịch liệt với nhau giữa bốn đại thần quốc, Tư Đồ Xuyên lại là một trong vài hoàng tử phi thường trọng yếu của Tu La thần quốc, đương nhiên không thể tránh khỏi bị xếp vào trong danh sách theo dõi. Giữa những người này với nhau tuy rằng không rõ ràng lắm thực lực chính xác của đối phương, nhưng ít nhiều cũng có một chút phỏng đoán.

Dù sao Tư Đồ Xuyên cũng là hoàng tử có thể cạnh tranh ngôi vị hoàng đế tương lai của Tu La thần quốc, tự nhiên thiên phú rất đáng tin. Ở tuổi ba mươi, thực lực hẳn có thể xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng, tuy rằng so sánh với Lâm Minh không biết ai mạnh ai yếu, nhưng nhất quyết không đến mức chênh lệch lớn như vậy!

Chẳng những là thế tử thân vương Thất Tinh thần quốc, còn có hoàng tử Đại Dã quốc cũng cảm thấy khó có thể tin. Lúc này Dương Vân uống một ngụm trà, mặt không đổi sắc nói:

- Cũng không phải là chênh lệch lớn về thực lực, mà là chênh lệch lớn giữa Không Gian ý cảnh của hai người lĩnh ngộ! Một chiêu vừa rồi, chỉ là so đấu trình độ về Không Gian ý cảnh của mỗi người. Tư Đồ Xuyên tự cho là trong chiêu thức ẩn chứa Không Gian ý cảnh thì chiếm ưu thế, nhưng lại không biết trình độ của đối phương rất cao ở Không Gian ý cảnh, vì khinh địch nên chịu thiệt thòi, bị thương là vì trước đó không có chuẩn bị tư tưởng!

Lúc này trong lòng Tư Đồ Xuyên vô cùng nghẹn uất và xấu hổ, Không Gian ý cảnh là ý cảnh chiêu bài của Tu La thần quốc, được ghi lại trên Đại Hoang kích quyết, chỉ có dòng chính của hoàng tộc Tư Đồ mới có thể tu tập.

Không Gian ý cảnh là độ khó lớn nhất trong tất cả ý cảnh pháp tắc, uy lực cũng là một trong vài cảnh lớn nhất... Luôn được xưng là vua của ý cảnh. Toàn bộ Tư Đồ gia tộc đều không tránh khỏi là gia tộc bọn họ có thể sử dụng Không Gian ý cảnh mà kiêu ngạo. Nhất là Tư Đồ Xuyên, bởi vì thiên tư hơn người, ở Không Gian ý cảnh trình độ cực cao, ngay cả Thần Hoàng đều từng tán thưởng hắn.

Nhưng hiện tại, lòng kiêu ngạo của hắn lại bị Lâm Minh không lưu tình chút nào đánh nát!

“Tiểu tử này không ngờ cũng hiểu Không Gian ý cảnh, hơn nữa ngay cả phương pháp ra chiêu cũng tương tự như kế thừa Tu La thần quốc chúng ta, thậm chí uy lực còn cao thâm hơn. Nhất định hắn có Đại Hoang kích quyết đầy đủ hơn!”.

Tư Đồ Xuyên cũng không cho rằng thiên phú của Lâm Minh về Không Gian ý cảnh vượt qua hắn, hắn nghĩ rằng Lâm Minh có được kế thừa Đại Hoang kích quyết đầy đủ hơn hắn, mà mấy thứ này, không hề nghi ngờ hẳn phải thuộc về Tu La thần quốc!

“Chỉ có Tư Đồ gia tộc Tu La thần quốc ta mới được phép có những kế thừa này, những người khác đều không xứng”. Tư Đồ Xuyên hò hét ở trong lòng, nếu hắn có thể tu luyện nhiều thêm mấy thứ này, tất nhiên thực lực sẽ tiến thêm một bước, thậm chí dù là đối mặt với Dương Vân cũng sẽ không bị vầng hào quang của đối phương che phủ.

- Tư Đồ huynh! Chuyện luận bàn này coi như xong đi!

Đột nhiên vang lên thanh âm của Dương Vân. Tuy rằng Tư Đồ Xuyên là bởi vì nhất thời sơ suất mà bị thương, nhưng dù sao bị thương cũng là bị thương, đây là luận bàn, cũng không phải sinh tử quyết đấu, thua nửa chiêu đều tính là thua.

- Ta không phục!

Tư Đồ Xuyên lớn tiếng nói, mũi trường thương vẫn như trước chỉ vào Lâm Minh, Chuyện liên quan tới vinh dự của Tu La thần quốc, hắn sao có thể từ đó nhận thua? Nếu không một khi chuyện hôm nay truyền ra ngoài, đều nói Tư Đồ Xuyên hắn vốn vô cùng kiêu ngạo, kết quả vừa động thủ, hai chiêu liền bại dưới tay tiểu tử tuổi nhỏ hơn hắn, cảnh giới tu vi cũng thấp hơn hắn... Hắn phải nhận hết nhạo báng chế giễu.

- Ước định mười chiêu còn chưa hết, ta sơ suất một chiêu, vị tất đã thua!

Tư Đồ Xuyên đưa ra ước định mười chiêu, Dương Vân cũng không tiện nói thêm gì. Hắn yên lặng nhìn thoáng qua Lâm Minh, không nghĩ tới Lâm Minh cũng có thể hiểu biết Không Gian ý cảnh đến trình độ này, dường như hắn không gì không làm được. Quả thực loại thiên phú này, đúng là nghe những điều chưa từng nghe, vượt qua phạm trù hiểu biết của hắn.

Hoành ngang trường thương, Tư Đồ Xuyên bùng phát khí thế toàn thân, lần này hắn không hề trông cậy vào Không Gian ý cảnh, ý cảnh không bằng người, nếu gượng ép sử dụng thì dù có mạnh mấy đi nữa cũng vô dụng, chính là dùng sở đoản của mình chống với sở trường của địch, đó là cách làm ngu xuẩn. Mà trong Đại Hoang kích quyết trừ Không Gian ý cảnh, vẫn còn có một trụ cột lớn khác, đó chính là hiểu biết về sát đạo!

Tư Đồ Xuyên không tin, Lâm Minh cũng có thể thành tựu hơn hắn trên mặt sát đạo.

“Ầm ầm!”.

Ở dưới kích phát của Huyết Ẩm chi ấn, sát khí của Tư Đồ Xuyên bùng phát ra cuồn cuộn mãnh liệt. Trong lúc nhất thời, mấy trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn giống như tinh tú lượn vòng, bao phủ toàn trường, càng lúc càng đỏ tươi.

Toàn bộ trên vùng trời Cửu Hoa trì năng lượng dao động, hắc khí cuồn cuộn, tản ra một khí tức khiến người ta hít thở không thông. Vứt bỏ Không Gian ý cảnh, chỉ quyết đấu với sát đạo của Đại Hoang kích quyết!

Ở trên đình ngọc Cửu Hoa trì, mấy tuấn kiệt trẻ tuổi dưới bao phủ của dạng sát khí này, đều có cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Tuy rằng Dương Vân mở tiệc chiêu đãi lần này đều là nhân vật thiên chi kiêu tử của Thiên Diễn đại lục, nhưng thiên chi kiêu tử cũng không có nghĩa thực lực cường đại. Nếu không đến tuổi, tu vi vẻn vẹn chỉ Toàn Đan kỳ, thì mặc cho ngươi là thiên tài mấy đi nữa thực lực cũng có hạn, nên không chịu nổi sát khí của Tư Đồ Xuyên.

- Sát khí ngưng thực như thế, Huyết Ẩm chi ấn cô đọng như thế, những năm gần đây không biết Tư Đồ Xuyên đã giết chết bao nhiêu người!

Đại Dã hoàng tử chậc chậc khen ngợi. Tích lũy sát khí mà chỉ giết võ giả kém xa mình thường thường không có hiệu quả nhiều lắm, chỉ có đánh chết võ giả cùng cấp với mình, hoặc là thiên kiêu cùng thời đại, thời điểm nhìn từng đối thủ cường đại ngã xuống trước mặt mình, lâu ngày chày tháng sẽ khắc ở trong lòng mình một loại chiến tất thắng, tín niệm quét ngang hết thảy, loại tín niệm này phát ra với phương thức trường năng lượng, dung hợp cùng một chỗ với ý chí giết địch của mình, đây chính là sát khí!

- Tư Đồ gia tộc quả nhiên là một gia tộc hung tàn, hoàng tử, thế tử bọn họ ở thời điểm mười lăm, mười sáu tuổi đã bị ném vào một ít hiểm cảnh tới qua nguy hiểm, giết chết hung thú, Cự Ma... Thành viên vương tộc không thể thông qua khảo nghiệm chỉ có một đường chết!

- Đúng vậy! Quốc nội Tu La thần quốc có một thế giới thiên nhiên hình thành, bên trong có Cự Ma bộ tộc sinh hoạt, được bọn họ nuôi dưỡng, trở thành thí luyện trường thiên nhiên cho vương tộc bọn họ. Tư Đồ Xuyên có thể lĩnh ngộ về sát đạo đến trình độ như thế, hẳn là từng giết chết cả ngàn Cự Ma cùng cấp!

Các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây nhao nhao nghị luận. Phương pháp bồi dưỡng thế hệ kế tiếp của bốn đại thần quốc cũng không là bí mật gì, chỉ là với Tu La thần quốc tàn khốc khắc nghiệt nhất, thành viên hoàng tộc không có thiên phú, kết cục còn bi thảm hơn so với dân thường.

“Một chiêu này, ta phải chiếm hết ưu thế!”. Tư Đồ Xuyên hung tợn nhìn Lâm Minh! Một chiêu vừa rồi bởi vì hắn khinh địch mà bị thương. Mặc kệ là lý do gì, thua chính là thua! Hắn mặt dày mày dạn tái chiến, nếu còn không thể áp chế Lâm Minh, ngược lại bị đối phương áp chế, hắn sẽ bị người khác nhạo báng thua không ngóc đầu lên nổi, mất hết mặt mũi.

“Vì vinh quang của Tư Đồ gia tộc ta nhất định phải lấy lại danh dự, còn có kế thừa thuộc về Ma Thủy đại đế, cũng nên trở về Tư Đồ gia tộc ta!”. Tư Đồ Xuyên ôm trong lòng một ngụm lửa hận, hắn tức giận, dồn toàn bộ ý chí và tiềm lực thân thể rót vào một kích kế tiếp.

- Đại Hoang kích quyết, Đồ Lục!

Một kích cạn kiệt thể lực và chân nguyên, Tư Đồ Xuyên rót vào toàn bộ lực lượng phát ra thương mang màu đen, cắt qua hư không, cuốn theo hắc khí cuồn cuộn, dung hợp với mấy trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn, một thương đâm ra núi sông chấn động!

- Sát đạo đối quyết sao?

Lâm Minh nhếch khóe miệng khinh thường:

- Ta ở mặt sát đạo thật sự không có gì thiên phú, nhưng dưới cố gắng cũng có một phen thành tựu!

Trong tất cả công pháp Lâm Minh học, lĩnh ngộ về Phong chi ý cảnh và sát đạo thủy chung không thể như ý, về Phong chi ý cảnh khiến cho lúc Lâm Minh thi triển Kim Bằng Phá Hư thân pháp bị cản tay, về sát đạo thì lại làm cho hắn ở trong quá trình sử dụng Đại Hoang kích quyết, thủy chung không thể phát huy ra uy lực vốn có của Huyết Ẩm chi ấn. Hơn nữa đến sau này theo thực lực của Lâm Minh tăng nhanh, Huyết Ẩm chi ấn đã có phần không theo kịp tiết tấu.

Tuy nhiên, sát đạo của Lâm Minh không phải chỉ có Huyết Ẩm chi ấn.

Chân nguyên ngưng tụ đan điền, Sát Thần lực trường và Tu La lực trường của Lâm Minh cùng một lúc bùng phát ra.

“Ầm!”.

Năng lượng lực trường như dòng chảy cuồn cuộn mãnh liệt, hắc khí của Tư Đồ Xuyên phóng ra vừa tiếp xúc với Tu La lực, không ngờ lại giống như đậu hủ bị xé nát, trực tiếp tản mất hơn phân nửa!

- Cái gì!?

Mắt thấy Sát Thần lực trường của Lâm Minh toàn bộ khai hỏa, ngay cả Dương Vân đều cực kỳ kinh ngạc, khác biệt với sát khí tán loạn của Tư Đồ Xuyên phóng xuất ra, sát khí của Lâm Minh ngưng tụ thành lực trường chân chính, hơn nữa không phải một loại mà là hai loại!

Lực trường chồng lên, vừa áp chế đối thủ đồng thời tăng phúc cho uy lực công kích của mình.

- Sát khí ngưng tụ thành lực trường, Lâm Lan Kiếm này khẳng định là đạp trên thi thể võ giả cùng cấp mà trưởng thành!

Bạch tộc công chúa khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Lực trường xem như kỹ năng cực kỳ hiếm thấy, Lâm Minh còn có hai loại.

Mà về phần những thiên tài hai mươi mấy tuổi, tu vi chỉ vẻn vẹn Toàn Đan kỳ kia, ở dưới dạng sát khí thổi quét mãnh liệt này, mỗi người đều sắc mặt tái nhợt, gần như không chống đỡ được.

“Táng Thiên!”.

Chân nguyên gào thét, Hỏa chi ý cảnh dung hợp với Không Gian ý cảnh, Bát Môn Độn Giáp toàn bộ khai hỏa. Thanh Đồng Chiến Linh đại thành rót vào thân thương, rõ ràng là Lâm Minh dùng Táng Thiên là chiêu thức tự nghĩ ra uy lực còn thâm hậu hơn bản gốc của Đồ Lục trong Đại Hoang kích quyết.

Trường thương màu đỏ xé rách hư không, lực lượng không gian lan tràn hình thành gió lốc không gian, kích phát lửa trong không gian loạn lưu, diễn biến thành ma diễm màu đen!

“Xùy xùy xùy!”.

Ma diễm đốt vỡ hư không, mảnh vỡ không gian rơi xuống tứ tán, với nó thay thế Huyết Ẩm chi ấn xoay tròn điên cuồng!

- A a a...

Mắt thấy Lâm Minh hùng hổ đâm tới một thương, Tư Đồ Xuyên phát ra một tiếng gào điên cuồng, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng không tầm thường, rõ ràng là hắn đang vận dụng bí pháp. Đối với võ giả ma đạo, loại bí pháp dẫn động huyết mạch bột phát để cưỡng ép tăng cao thực lực bản thân này cực kỳ thông thường, đương nhiên sau khi sử dụng phải chịu đựng di chứng của nó, nhẹ thì kinh mạch bị hao tổn, nặng thì tổn hại tới căn nguyên sinh mệnh.

Chuyện cho tới bây giờ, Tư Đồ Xuyên không có bất kỳ đường lui nào, một kích này hắn cần phải thắng.

“Ầm ầm!”.

Hai cây trường thương va chạm cùng một chỗ, dòng khí chân nguyên cuồng bạo thổi quét xuống, thổi trúng đình ngọc Cửu Hoa trì như sắp vỡ vụn. Mấy tuấn kiệt trẻ tuổi Toàn Đan kỳ đều sắc mặt tái nhợt, nhất là một võ giả chỉ có Toàn Đan sơ kỳ, từ chỗ ngồi bị ném bay đi, rơi xuống thối lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa hộc máu.

Thẳng đến Dương Vân, Đại Dã hoàng tử cùng với Bạch tộc công chúa đồng thời ra tay, lúc này mới chặn đứng năng lượng loạn lưu.

Trong chú ý của mọi người, phát sinh một màn khiến ai nấy giật mình kinh sợ, mảnh vỡ không gian xoay tròn quanh thân thương của Lâm Minh đúng là đánh nát non nửa Huyết Ẩm chi ấn của Tư Đồ Xuyên, rồi sau khi đột phá thương mang của Tư Đồ Xuyên, thế thương của Lâm Minh chưa tiêu tan, còn mang theo ngọn lửa với Không Gian ý cảnh đánh trên chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Xuyên.

Chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Xuyên vỡ nát, thân mình hắn bay ngược ra ngoài. Ngôn Tình Nữ Phụ

Kết quả chiến đấu vượt qua dự đoán của mọi người, Tư Đồ Xuyên bị Lâm Minh kết thúc ngược đãi. Tại sao có thể như vậy, lúc trước khi Lâm Minh đối mặt với Thi Quỷ Nhân là thắng gian nan, nhưng đối mặt với Tư Đồ Xuyên lại thắng dễ dàng thoải mái như thế, chẳng lẽ Tư Đồ Xuyên còn xa không bằng Thi Quỷ Nhân?

Chương 789: Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm

Tư Đồ Xuyên bị quăng thật mạnh vào Cửu Hoa trì, bắn lên bọt nước lạnh giá thẳng hướng trời cao.

Một thương đánh cho Tư Đồ Xuyên bay ngược vào hồ nước, còn Lâm Minh vẫn đứng giữa không trung, bộ dáng dường như không có tiêu hao nhiều lắm.

- Thật đáng sợ!

Nhìn Lâm Minh đứng lơ lửng trên bầu trời, mấy võ giả Toàn Đan kỳ trước đó khí huyết dâng trào đều là sắc mặt trắng xám, vừa rồi va chạm giữa hai bên làm cho bọn họ cảm nhận được lực lượng cường đại không thể kháng cự. Kỳ thật không bằng Tư Đồ Xuyên cũng thôi đi, dù sao Tư Đồ Xuyên đã ba mươi lăm tuổi, là tu vi Mệnh Vẫn tầng hai đỉnh phong.

Nhưng Lâm Lan Kiếm kia, tuổi cụ thể không rõ ràng lắm, có lẽ cũng không quá hai mươi sáu tuổi, hơn nữa tu vi chỉ vẻn vẹn là Toàn Đan hậu kỳ, chỉ là thực lực như vậy lại đánh áp đảo Tư Đồ Xuyên.

Điều này làm cho bọn họ có loại cảm giác thất bại thật lớn, thiên phú này quả thực không giống như nhân loại có thể có được.

Không riêng gì mấy võ giả Toàn Đan, mấy vị hoàng tử khác cũng thầm kinh hãi. Cứ như thế Lâm Minh ắt sẽ trở thành một trong mấy cường giả đỉnh cao nhất của Thiên Diễn đại lục. Người như vậy, tương lai phải có lực lượng ảnh hưởng tới toàn bộ thế cục của đại lục. Mà trọng yếu nhất là, hắn cũng không thuộc về bất kỳ một phương thế lực nào của bốn đại thần quốc, vì thế tương lai của hắn có khả năng vô hạn!

“Ầm ầm!”.

Nước ao nổ tung, Tư Đồ Xuyên phóng vọt lên cao, lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, tóc tai bù xù, cả người ướt đẫm, trông vô cùng nhếch nhác.

Lâm Minh hờ hững nhìn về phía Tư Đồ Xuyên, năng lực đề kháng đả kích của đối phương quá mạnh mẽ, liên tục hai lần dính đòn nghiêm trọng, nhưng bị thương cũng không nặng lắm.

Tuy nhiên điều này cũng là trong tình lý, Đại Hoang kích quyết là chiến kỹ thành danh của Ma Đế, vốn chính là chiêu thức công phòng nhất thể. Chẳng những Huyết Ẩm chi ấn có thể sử dụng công kích, mà còn có thể sử dụng để hộ thân và phòng ngự.

Ở trong chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Xuyên đã dung hợp một bộ phận Huyết Ẩm chi ấn, nhờ đó chân nguyên hộ thể của hắn cường hãn vượt qua lẽ thường!

“Tư Đồ Xuyên này tuyệt đối là một cao thủ, có lẽ so với Thi Quỷ Nhân hơi kém một chút, nhưng cũng không kém nhiều lắm, nếu vừa rồi hắn kích phát bí pháp huyết mạch, thậm chí có thể áp chế Thi Quỷ Nhân, nhưng mà đáng tiếc, hắn gặp ta”.

Gặp phải Lâm Minh là Tư Đồ Xuyên xui xẻo, người xưa có câu, “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, Đại Hoang kích quyết của Tư Đồ Xuyên này Lâm Minh luyện qua rất nhiều năm, hơn nữa hắn học Đại Hoang kích quyết còn đầy đủ hơn so với bản cũ trên tay Tư Đồ Xuyên.

Chiêu thức Tư Đồ Xuyên sử dụng vừa rồi, tỷ như Huyết Ẩn Toàn Sát, Hỗn Nguyên thương, Đồ Lục... Lâm Minh đều rõ như lòng bàn tay, đặc tính của Huyết Ẩm chi ấn cũng rõ ràng không còn gì hơn.

Còn chưa đấu, chiêu thức đã bị người ta nắm rõ mồn một, còn làm thế nào chiến đấu?

Đáng buồn nhất chính là, hai chỗ Tư Đồ Xuyên cậy vào nhất là Không Gian ý cảnh và sát đạo đều hoàn toàn bại lộ trước Lâm Minh, làm cho hắn không thể nào phát huy ra hết uy lực của Đại Hoang kích quyết.

Ưu thế duy nhất của Tư Đồ Xuyên chính là tu vi vượt qua Lâm Minh một đại cảnh giới cộng thêm một tiểu cảnh giới, đáng tiếc lại bị Chiến Linh, Bát Môn Độn Giáp, ý cảnh các thứ... Rất nhiều nhân tố bù lại, làm cho từ đầu tới cuối Tư Đồ Xuyên đều bị Lâm Minh đánh áp đảo.

Nguyên vốn lực phòng ngự khủng bố của Tư Đồ Xuyên cũng là một trong nguyên nhân hắn có thể xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng, nhưng mà phòng ngự không thể sánh với công kích, công kích cường có thể áp chế người khác, phòng ngự cường vẫn như cũ là bị động bị đánh. Đánh đến bây giờ, Tư Đồ Xuyên vô cùng chật vật, thoạt nhìn căn bản không hề có lực chống cự.

Ở tình huống như vậy, Tư Đồ Xuyên mặt mũi đều vặn vẹo kịch liệt cùng một chỗ! Thất bại như vậy hắn không tiếp thụ được, hắn tình nguyện giảm thọ một trăm năm cũng muốn đánh bại Lâm Minh.

- Tư Đồ huynh, ngươi bị đánh bại rồi!

Dương Vân đứng dậy nói.

Tư Đồ Xuyên khóe miệng co giật kịch liệt, trên mặt gân xanh nổi lên chằng chịt, tình thế bất lợi liên tiếp, Tư Đồ Xuyên không thể lấy lý do mười chiêu chưa hết để tiếp tục công kích Lâm Minh. Hơn nữa hắn cũng dự đoán được, dù có đấu tiếp, kết quả giống nhau là thua.

- Đừng đánh nữa, hai chúng ta không phải đối thủ của hắn, có đánh tiếp cũng chỉ là tự rước lấy nhục!

Bên tai Tư Đồ Xuyên đột nhiên vang lên tiếng chân nguyên truyền âm, là đến từ Tư Đồ Phong.

- Tiểu tử này rõ ràng rất hiểu biết chiêu thức của ngươi, hẳn là hắn cũng có kế thừa Đại Hoang kích quyết, mà chúng ta lại hoàn toàn không biết gì về chiêu thức của hắn, chỉ có thể nhìn ra một ít bóng dáng của Đại Hoang kích quyết từ trong chiêu thức của hắn, chuyện này chúng ta phải cấp tốc báo cáo lên Thần Hoàng bệ hạ, do bệ hạ định đoạt!

Sắc mặt Tư Đồ Xuyên biến đổi không ngừng, rốt cuộc hắn cắn răng một cái, từ không trung hạ xuống.

- Mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, một cân Mộc Linh Ngọc Tủy!

Lâm Minh không quên lên tiếng nhắc nhở.

Nghe câu nói thế, Tư Đồ Xuyên cùng Tư Đồ Phong đều co giật khóe miệng một cái, mặc dù với thân gia của họ, nếu muốn xuất ra mấy thứ này cũng là cực kỳ cố hết sức.

- Trên thân ta không mang theo những thứ này, ta dùng Nguyên Linh thạch cùng các vật khác bồi thường!

Tư Đồ Xuyên nói mà sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Lâm Minh khẽ cười một tiếng nói:

- Mộc Linh ngọc trăm vạn năm và Mộc Linh Ngọc Tủy đều là vật vô giá, không phải Nguyên Linh thạch có thể thay thế. Ở đây có nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi như vậy, kỳ trân trên thân vô số, ta nghĩ với thân phận của hoàng tử Tu La thần quốc, mượn một ít có lẽ không khó!

- Ngươi!

Tư Đồ Xuyên nghe Lâm Minh nói xong, tức giận như muốn rút ruột ra ngoài. Tư Đồ Phong sợ hắn phẫn nộ mở miệng nói bậy, tự mình đứng ra một bước, nói:

- Ý nguyện đánh cược chịu thua, thái tử điện hạ cho mượn Mộc Linh ngọc dùng một chút!

Thái tử thần quốc ngồi đây chỉ có một mình Dương Vân, Cửu Đỉnh thần quốc có tài nguyên Mộc Linh ngọc phong phú nhất, cũng chỉ có hắn mới có thể thoải mái lấy ra đủ mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm và một cân Mộc Linh Ngọc Tủy.

Dương Vân mỉm cười đứng lên, nói:

- Mọi người đều là nhân vật danh tiếng của Thiên Diễn đại lục, có thể gặp nhau ở Cửu Hoa yến của ta vốn là duyên phận, chớ để tổn thương hòa khí! Mộc Linh ngọc chung cho Lâm huynh, ta có, có thể cho Tư Đồ huynh mượn!

Dương Vân nói xong, từ trong Tu Di giới lấy ra một cái hộp ngọc. Hộp ngọc sáng bóng, chỉ có lớn cỡ ba tấc, vừa mở ra lập tức phóng ra một vầng hào quang chói mắt. Từ trong hộp ngọc Dương Vân lấy ra một viên Mộc Linh ngọc bằng cỡ trứng chim cút, khiến mọi người giật mình kinh ngạc là, khối Mộc Linh ngọc này lại là màu vàng.

- Là Mộc Linh Ngọc Tủy!

Mặc dù võ giả ở đây đều là người tài thân gia xa xỉ, nhưng Mộc Linh Ngọc Tủy này cũng khó gặp.

Dương Vân nói:

- Mộc Linh Ngọc Tủy còn nặng hơn gấp mấy lần so với hoàng kim, đừng nhìn Mộc Linh Ngọc Tủy trong tay ta hơi nhỏ, nhưng kỳ thật có tới một cân ba lạng! Về phần Lâm huynh muốn những Mộc Linh ngọc trăm vạn năm kia, tạm thời ta không mang ở trên thân, chờ một lát ta sẽ từ trong quốc khố chọn ra một ít giao cho Lâm huynh!

Lâm Minh nói:

- Thái tử điện hạ nói quá lời, chỉ là Mộc Linh Ngọc Tủy này nhiều thêm ba lạng cân nặng, đã đủ để bù lại mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm rồi!

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của vị Luyện Dược sư Thần Vực kia, cũng biết đo lường đại khái về giá trị của Mộc Linh ngọc.

- Ha ha... Tốt quá!

Dương Vân cũng không nhiều lời, một đoàn sáng xanh tác dụng trên hộp ngọc, hộp ngọc liền chậm rãi bay về phía Lâm Minh.

Lâm Minh tiếp nhận hộp ngọc, thu vào Tu Di giới:

- Đa tạ thái tử điện hạ!

Lâm Minh nói tự đáy lòng, đến Cửu Đỉnh thần quốc, Lâm Minh luôn có ấn tượng không tệ với Dương Vân.

- Ha ha... Cửu Đỉnh thần quốc quả nhiên phóng khoáng! Khối Mộc Linh Ngọc Tủy này là khai thác ra từ trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm ở Kỳ Tích chi hải thì phải!

Đại Dã hoàng tử đột nhiên cười nói.

- Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm của Kỳ Tích chi hải?

Lâm Minh nghe Đại Dã hoàng tử nói trong lòng vừa động, trong đầu hiện lên một liên tưởng kỳ quái.

- Hả? Lâm huynh chưa từng nghe qua đầm lầy màu đen à?

Đại Dã hoàng tử kỳ quái nhìn Lâm Minh một cái, tuy nhiên vẫn giải thích:

- Kỳ Tích chi hải lại tên không về biển, mà là biển của gió lốc, là một cấm địa sinh mệnh đáng sợ nhất của toàn bộ Thiên Diễn đại lục!

Thời điểm Đại Dã hoàng tử nói tới đây, thế tử Thất Tinh thần quốc cười lắc đầu, ngắt lời nói:

- Âu Dã huynh! Huynh chỉ đơn giản dùng bốn chữ cấm địa sinh mệnh để hình dung Kỳ Tích chi hải quá cứng nhắc! Nên biết rằng Thiên Diễn đại lục có rất nhiều địa phương được xưng là cấm địa sinh mệnh, kỳ thật bên trong chỉ có hai ba con hung thú bằng con mèo nhỏ, một cường giả Toàn Đan đi vào là có thể thu phục toàn bộ!

Thất Tinh thế tử nói tới đây, các võ giả khác đều nở nụ cười. Quả thật, đối với võ giả cảnh giới bất đồng mà nói, định nghĩa của cấm địa sinh mệnh là khác nhau.

- Lý lão tam ngươi đừng vội ngắt lời ta!

Đại Dã hoàng tử cười mắng, hiển nhiên quan hệ cá nhân giữa hắn với Thất Tinh thế tử không tệ, nói chuyện cũng thực tùy ý.

- Kỳ Tích chi hải này đúng thật là cấm địa sinh mệnh, cũng là địa phương nguy hiểm nhất của toàn bộ Thiên Diễn đại lục, không có một trong. Nghe đồn sau khi vào sâu trong Kỳ Tích chi hải, khắp hải vực hiện ra màu đen, trên bầu trời vĩnh viễn dày đặc gió lốc tia chớp, nói không khoa trương chút nào, kẻ xâm nhập hẳn phải chết đều không ngoại lệ, cho dù là đại năng Thần Hải cũng như thế. Cho tới nay, chưa từng nghe nói có ai có thể vượt qua Kỳ Tích chi hải, ngay cả bốn Thần Hoàng của thần quốc, đều kính Kỳ Tích chi hải như thần minh!

- Mà ở chung quanh Kỳ Tích chi hải, có đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, cũng chính là bãi biển của Kỳ Tích chi hải, bởi vì là địa mạo bãi bùn, cho nên thoạt nhìn như đầm lầy màu đen. Tính nguy hiểm của đầm lầy màu đen này tuy rằng thấp hơn Kỳ Tích chi hải, nhưng cũng không phải cường giả dưới cảnh giới Thần Hải có thể tự do ra vào, thậm chí cường giả Thần Hải vận số không tốt đều phải chết ở trong đó. Nếu chúng ta xâm nhập đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, cho dù có rất nhiều pháp bảo hộ thân, cũng là có đi không có về!

Đại Dã hoàng tử nói tới đây tự giễu cười cười, mà Lâm Minh lại nghe đến cảm xúc phập phồng, Kỳ Tích chi hải này như thế nào nghe nói đều giống nhau như đúc với Vạn Cổ Ma Khanh!

Vạn Cổ Ma Khanh cũng là có đi không có về, lúc trước ngay cả đệ nhất cường giả của Thánh Ma đại lục, bởi vì tu vi gặp phải bình cảnh, sau khi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, cũng ngã xuống trong đó, không thể đi ra!

Mà chung quanh Vạn Cổ Ma Khanh cũng có vùng cấm ngàn dặm, tính nguy hiểm thấp hơn xa Vạn Cổ Ma Khanh, nhưng cũng không phải võ giả dưới cấp đế có thể đi vào.

Tôn chủ, tháp chủ của mười hai Thông Thiên tháp, phàm là bước vào vùng cấm ngàn dặm không một ai có thể còn sống, chính mình cũng là dựa vào trí nhớ của Ma Đế di lưu này mới từ trong vùng cấm ngàn dặm đi ra được.

Mà theo như lời Đại Dã hoàng tử nói, đầm lầy màu đen tám ngàn dặm và vùng cấm ngàn dặm cực kỳ giống nhau.

Thiên Diễn đại lục có Kỳ Tích chi hải, Thánh Ma đại lục có Vạn Cổ Ma Khanh, đây chỉ là trùng hợp hay sao?

Lâm Minh nghĩ như vậy, mà trong lời nói kể tiếp của Đại Dã hoàng tử, lại càng nhấc lên sóng to gió lớn trong lòng Lâm Minh.

Hắn nói chính là:

- Mỗi qua thời gian mười năm Kỳ Tích chi hải đều sẽ phát sinh sóng thần màu đen, bình thường sóng thần sẽ tập kích phạm vi tám, chín ngàn dặm, hoàn toàn bao phủ đầm lầy đen tám ngàn dặm trong đó!

- Sóng thần màu đen này cực kỳ khủng bố, nếu bị cuốn vào trong đó, khẳng định chết chắc mười phần. Tuy nhiên hắc hải tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng có ưu đãi thật lớn, đó chính là nó sẽ mang theo Mộc Linh ngọc trôi nổi trong Kỳ Tích chi hải vọt tới trong đầm lầy đen, cung cấp cho người khai thác. Vì thế bốn đại thần quốc tuy rằng đã thành lập hơn một vạn năm, nhưng tài nguyên Mộc Linh ngọc trước nay chưa từng xuất hiện đứt đoạn, mà cứ cuồn cuộn không ngừng!

Chương 790: Thỉnh cầu của Thiên Cơ Tiểu Tiểu

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong lòng căn bản không thể bình tĩnh được, Kỳ Tích chi hải và Vạn Cổ Ma Khanh, cũng là cấm địa sinh mệnh, cũng có thể mai táng đại năng Thần Hải.

Khu vực xung quanh tuy rằng tương đối an toàn, nhưng cũng không phải cường giả dưới Thần Hải có thể xâm nhập được.

Ngoài ra, Kỳ Tích chi hải và Vạn Cổ Ma Khanh đều đã bùng nổ, Kỳ Tích chi hải là sóng thần, còn Vạn Cổ Ma Khanh là dòng thác lũ màu đen, sau khi bùng nổ thì sẽ mang theo khoáng vật trong Kỳ Tích chi hải cùng Vạn Cổ Ma Khanh ra, Kỳ Tích chi hải là Mộc Linh ngọc, còn Vạn Cổ Ma Khanh là Ma Thần Chi Cốt.

Mộc Linh ngọc là do tinh hoa của thượng cổ linh thực ngưng tụ thành, Ma Thần Chi Cốt là do tinh hoa của thượng cổ võ giả và hung thú ngưng tụ thành.

Thật là tương tự a!

Kỳ Tích chi hải này căn bản chính là “Vạn Cổ Ma Khanh” của Thiên Diễn đại lục, cũng không phải hai chữ “trùng hợp” có thể giải thích được, hai thứ này tất nhiên có liên hệ với nhau.

Liên tưởng đến hạo kiếp mười vạn năm trước tại Thiên Diễn đại lục, nhớ tới thần n□ất hủ ngủ say trong Vạn Cổ Ma Khanh, cùng với viên thượng cổ đại đế chi tâm vẫn đập cả mười vạn năm không ngừng kia, Lâm Minh tin chắc rằng, trong này nhất định ẩn chứa bí mật nào đó mà không muốn người khác biết.

- Lâm huynh?

Đại Dã hoàng tử thấy Lâm Minh trầm tư, không kìm được nói.

- Không có việc gì, ta chỉ đang cảm thấy rung động về sự thần bí của Kỳ Tích chi hải này thôi, không biết trong Kỳ Tích chi hải còn có thứ gì đặc biệt nữa?

- Có, nghe đồn trên Kỳ Tích chi hải có một tòa Kỳ Tích thần điện, hư vô mờ mịt, như ảo ảnh vậy, chỉ là thần điện kia ở sâu trong Kỳ Tích chi hải, hơn nữa có một vài thái cổ Hải thú thủ hộ, những Hải thú này phát ra uy áp có thể làm cho trái tim của đại năng Thần Hải gần như ngừng đập, đây đã là tồn tại vượt qua tưởng tượng của chúng ta rồi!

Đại Dã hoàng tử nói tới đây, phát ra một tiếng cảm khái, hiện giờ thực lực của hắn trong bốn đại thần quốc cũng coi như không tồi, nhưng so với các tồn tại trong Kỳ Tích chi hải thì quả thực là không đáng nhắc tới.

Đừng nói là bản thân hắn, cho dù là phụ hoàng của hắn tiến vào Kỳ Tích chi hải, thì cũng là có đi mà không có về, thế giới này mênh mông vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

“Kỳ Tích chi hải có Hải thú, trong Vạn Cổ Ma Khanh trong cũng có thái cổ hung thú, thật đúng là tương tự một cách thần kỳ”.

Lâm Minh đã hoàn toàn tin rằng, Kỳ Tích chi hải và Vạn Cổ Ma Khanh tất nhiên có liên hệ nào đó, thậm chí có thể chúng vốn là hai đầu của một thế giới.

Nhưng kỳ quái chính là, tại sao thế giới mênh mông kỳ dị như vậy lại xuất hiện trên một vị diện cực kỳ bình thường như Thiên Diễn đại lục này? Thái cổ hung thú sánh ngang với thần thú thì cũng không phải các cường giả Thần Vực cỡ như Ma Đế có thể sánh bằng được.

- Từng có người tiến vào Kỳ Tích thần điện không?

Lâm Minh hỏi.

- Đừng nói đùa chứ!

Thất Tinh thế tử cười lắc đầu:

- Thứ này vốn chỉ là truyền thuyết, hơn nữa nó ở trong lòng Kỳ Tích chi hải, cho tới nay bất kỳ kẻ nào bước vào Kỳ Tích chi hải thì đều không ai sống sót cả, làm sao mà có thể tiến vào được?

Bởi vì nhắc tới Kỳ Tích thần điện, nên Cửu Hoa yến càng thêm náo nhiệt hơn, rất nhiều võ giả nhao nhao kể về một vài truyền thuyết Kỳ Tích chi hải, làm cho Lâm Minh càng nghe càng thấy khó bề phân biệt hơn.

Mãi cho đến khi yến hội chấm dứt, Lâm Minh được Dương Vân mời đến thái tử điện. Dương Vân mặc một bộ trường bào ngũ trảo Kim Long. Trước mặt hắn có một trận bàn bằng ngọc đang nổi lơ lửng, trên trận bàn là bản đồ của toàn bộ Thiên Diễn đại lục.

Bốn đại thần quốc, Kỳ Tích chi hải, cả một vài thế gia thái cổ đều được đánh dấu trên bản đồ. Nhìn qua cực kỳ mênh mông, bao la hùng vĩ.

Dương Vân nhìn bức bản đồ này, đột nhiên nói:

- Lâm huynh, dường như ngươi đang sưu tầm Mộc Linh ngọc cực phẩm thì phải?

- Đúng!

Dương Vân không hỏi mục đích mà Lâm Minh sưu tầm Mộc Linh ngọc, mà hơi trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Vì sao Lâm huynh không nghĩ tới việc gia nhập một phương thế lực? Mượn thế lực để làm lớn mạnh bản thân, có thể nhanh chóng sưu tập Mộc Linh ngọc hơn, lại còn có thể bảo hộ bản thân nữa, vì sao mà không làm? Giống như chuyện hôm nay... Tu La thần quốc Tư Đồ Xuyên và Tư Đồ Phong, chính là bởi vì khinh thường sau lưng ngươi không có thế lực lớn hỗ trợ, nên mới dám làm khó dễ với ngươi, hơn nữa... E rằng Lâm huynh đã được xếp vào danh sách truy sát của Tu La thần quốc rồi, nếu ngày sau mà rơi vào tay cường giả đỉnh cấp của Tu La thần quốc, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lời này của Dương Vân đã mang dụng ý rất rõ ràng rồi, hắn muốn lôi kéo Lâm Minh tiến vào Cửu Đỉnh thần quốc.

Từ lúc tham gia lần Cửu Hoa yến này, Lâm Minh đã đại khái đoán được mục đích của Dương Vân rồi.

Nếu gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc, như vậy thì Mộc Linh ngọc tất nhiên sẽ không phải là vấn đề nữa, chỉ cần hắn thể hiện ra mình có đủ giá trị, thì Cửu Đỉnh thần quốc chắc chắn sẽ không tiếc rẻ những Mộc Linh ngọc kia làm gì, hơn nữa có Cửu Đỉnh thần quốc che chở, cũng không cần phải sợ Tu La thần quốc nữa.

Nhưng trên người Lâm Minh có quá nhiều bí mật, gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc, chung quanh có cường giả cảnh giới Thần Hải, loại đại năng này có muốn giám thị mình một cách thần không hay, quỷ không biết, thì rất dễ dàng.

Không nói g khác, chỉ cần Càn Khôn Dung Nhật lô mà khi hắn luyện dược phải cần dùng đến, nếu bị những lão quái vật am hiểu Luyện Dược thuật mà biết, thì kết cục sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Lâm Minh không có thói quen giao vận mệnh của mình cho người khác, từ đó, hắn nhất định sẽ không gia nhập bất kỳ một phương thế lực cấp thánh địa nào cả.

- Cảm ơn thái tử điện hạ đã nhắc nhở, tuy nhiên Lâm mỗ tự do quen rồi, tạm thời không nghĩ tới gia nhập bất kỳ thế lực nào!

- Vậy ư? Vậy thì thật là đáng tiếc.

Dương Vân lắc đầu, dường như có chút tiếc hận:

- Nếu khi nào Lâm huynh thay đổi chủ, cánh cửa của Cửu Đỉnh thần quốc chúng ta bất cứ lúc nào cũng rộng mở với ngươi.

- Cảm ơn ý tốt của thái tử điện hạ, nếu ngày sau có thể, ta nhất định sẽ tới quấy rầy.

Lâm Minh ôm quyền nói, Mộc Linh Ngọc Tủy đã vào tay rồi, cộng thêm ngũ sắc Hoa, Luyện Hư Căn, Thiên Hoa thạch và Long Cốt thảo, hắn đã có tám, chín thành nắm chắc luyện chế ra Ngũ Sắc

Luyện Hư đan, đã tới lúc phải rời khỏi Cửu Đỉnh thần quốc rồi.

Lâm Minh đã tính toán kỹ, luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan, sau khi mở ra cửa thứ ba trong Bát Môn Độn Giáp, sẽ liền tìm một chỗ bí ẩn để bế quan đột phá Mệnh Vẫn.

Đợi khi mình có đủ thực lực, sẽ bố trí tốt Thần Hoàng đảo, làm chuẩn bị cuối cùng cho việc phi thăng Thần Vực.

Lâm Minh từ biệt Dương Vân, trở lại chỗ ở của mình, vừa vào cửa đã thấy Thiên Cơ Tiểu Tiểu đang ngồi trên giường, giống như người mất hồn.

Trên khóe mắt của nàng còn vương vài giọt nước mắt, hiển nhiên là vừa mới khóc xong.

- Thiên Cơ cô nương?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, hắn không biết Thiên Cơ Tiểu Tiểu gặp chuyện gì, hơn nữa nơi này là phòng của hắn, Thiên Cơ Tiểu Tiểu ở phòng bên cạnh, lúc này hẳn là nên đang ngủ mới đúng, tại sao nàng lại xuất hiện trong phòng của mình?

- Lâm công tử...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhìn thấy Lâm Minh, cắn cắn môi, muốn nói lại thôi, bộ dáng rất đáng yêu.

- Có chuyện gì? Cứ nói đừng ngại.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu hít sâu mấy hơi, muốn làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng nước mắt nàng lại vẫn đảo quanh:

- Lúc trước ta vừa gặp Tấn Long của Cửu Đỉnh vệ... Hắn cho ta nhìn một vài thứ.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói tới đây, cặp môi nhẹ nhàng run rẩy, dường như mấy thứ này cực kỳ đáng sợ vậy.

- Là thứ gì?

- Là chứng cứ phạm tội của cha ta, còn cả gia gia, thậm chí là các đời gia chủ xa hơn nữa của Thiên Cơ gia tộc... Còn có cả gia sử đen tối của Thiên Cơ gia tộc...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu dường như dùng hết khí lực mới nói xong những lời này, nàng một tay chống lên bàn, lộ ra cánh tay trắng bóng, bộ ngực đầy đặn đang kịch liệt phập phồng.

- Những chứng cớ kia đều là thật ư?

- Chắc là... Là thật!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu tiếp xúc với công việc của thương hành nhiều năm như vậy, đương nhiên là có năng lực nhất định, chính là do chứng cứ phạm tội này là thật, nên nàng mới hoang mang lo sợ đến vậy.

Nàng không rõ ràng lắm rốt cuộc là Cửu Đỉnh vệ muốn làm cái gì, chứng cứ kỹ càng tỉ mỉ như vậy cũng không phải một hai ngày là có thể tìm ra được, nói cách khác, Cửu Đỉnh vệ từ rất lâu thì đã bắt đầu động thủ tra xét Thiên Cơ gia tộc rồi!

Chẳng lẽ Dương Vân muốn động thủ với Thiên Cơ gia tộc ư?

Chênh lệch tuyệt đối về cao thủ, cộng thêm đủ lý do để động thủ, Thiên Cơ Tiểu Tiểu chắc chắn chỉ cần Dương Vân có ý niệm này, thì có thể dễ dàng thâu tóm Thiên Cơ thương hành, điều này đối với nàng mà nói, giống như một tiếng sét giữa trời quang vậy!

- Ngươi nói rằng Dương Vân muốn thôn tính Thiên Cơ thương hành, ngươi cảm thấy Thiên Cơ thương hành đáng giá cho hắn làm như vậy ư?

Lâm Minh hỏi ngược lại.

- Ta không biết... Cửu Đỉnh vệ chỉ cho ta nhìn thấy chứng cớ, không nói thêm gì, ta không biết bọn họ chuẩn bị làm gì nữa...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu ra sức lắc đầu, tuy rằng nàng cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn lờ mờ đoán được một vài khả năng, chỉ riêng một cái Thiên Cơ thương hành thì có lẽ sẽ không đáng để cho Dương Vân phải hao hết tâm tư làm như vậy, nhưng nếu Cửu Đỉnh vệ không chỉ tra xét riêng một mình Thiên Cơ thương hành, như vậy thì e rằng Cửu Đỉnh thần quốc sẽ thật sự phát sinh một trận rung chuyển, mà nàng chỉ là một con cá nhỏ, rất có thể tan xương nát thịt trong cơn rung chuyển này.

- Ngươi nói cho ta biết những điều này, là muốn nhờ cho ta hỗ trợ cái gì?

Lâm Minh trực tiếp hỏi, Thiên Cơ Tiểu Tiểu không có khả năng chỉ tìm hắn để tâm sự không thôi.

- Ta...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, cắn môi tới mức trắng bệch, nói:

- Ta muốn thỉnh cầu Lâm tiên sinh, ở lại Thiên Cơ thương hành một thời gian nữa, van cầu ngươi!

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói xong, dịu dàng cúi đầu, Lâm Minh sửng sốt một chút, sau đó lập tức hiểu ra dụng ý của Thiên Cơ Tiểu Tiểu.

Vốn Lâm Minh giúp Thiên Cơ Tiểu Tiểu nhận được vị trí gia chủ, Thiên Cơ Tiểu Tiểu cũng trả cho hắn Long Cốt thảo, khế ước hẳn là nên dừng lại tại đây, Lâm Minh có thể rời đi Thiên Cơ gia tộc bất kỳ lúc nào.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu cầu xin Lâm Minh tiếp tục ở lại, chính là muốn giữ cho Thiên Cơ gia tộc một tấm hộ thân phù.

Sau lưng Cửu Đỉnh vệ chính là Dương Vân, Dương Vân rất coi trọng Lâm Minh, điều này thì Thiên Cơ Tiểu Tiểu thấy rất rõ, nếu Lâm Minh ở lại Thiên Cơ gia tộc, thì Dương Vân rất có khả năng nể mặt Lâm Minh, mở ra một mặt lưới, trong lúc thanh tẩy thì sẽ buông tha cho Thiên Cơ gia tộc. Dù sao tại Cửu Đỉnh thần quốc, các đầu sỏ buôn bán thì có sáu nhà, mà Thiên Cơ thương hành trong sáu nhà này thì được xếp hạng sau, còn kém xa hai đại ngân hàng và phòng đấu giá Bách Bảo.

Sau khi Lâm Minh hiểu được quan hệ trong đó, lắc đầu nói:

- Thật có lỗi, ta không thể đáp ứng được.

Ở lại Thiên Cơ thương hành là chuyện không có khả năng, Lâm Minh đã bị Tu La thần quốc theo dõi, tiếp tục ở lại Thiên Cơ thương hành, trừ phi gia nhập vào Cửu Đỉnh thần quốc, tìm kiếm sự che chở của Cửu Đỉnh thần quốc, nếu không thì chính là muốn chết.

Nghe Lâm Minh lập tức cự tuyệt, sắc mặt Thiên Cơ Tiểu Tiểu lập tức tái nhợt, nàng đã sớm biết đây là một yêu cầu rất gượng ép, nhưng lại không nghĩ tới Lâm Minh từ chối dứt khoát như vậy, hoàn toàn không để lại chút lối thoát nào.

Nàng như một con rối quỳ xuống dưới đất, khoảng mười mấy giây sau, nàng cắn môi, dường như hạ quyết tâm rất lớn, vươn bàn tay run rẩy ra, cầm lấy vạt áo, nói:

- Lâm công tử, van cầu ngươi cứu lấy ta, cứu lấy Thiên Cơ thương hành, ta nguyện ý làm bất kỳ chuyện gì, ta... Ta...

Nước mắt chảy xuống, Thiên Cơ Tiểu Tiểu run rẩy cởi bỏ nút áo đầu tiên, lộ ra chiếc cổ ngọc trắng nõn.

Chương 791: Luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư Đan

Vốn áo của Thiên Cơ Tiểu Tiểu rất kín, có màu tím, làm nổi bật trắng lên làn da trắng như ngọc, dưới ánh nến chiếu xuống, làn da này sáng bóng như một miếng Mộc Linh ngọc, cực kỳ mềm mại.

Sau khi cởi ra nút áo đầu tiên, dường như Thiên Cơ Tiểu Tiểu đã tìm được dũng khí, nàng tiếp tục cởi cái thứ hai, thứ ba, nàng cắn môi nói:

- Lâm công tử, ta biết ngươi được thái tử coi trọng, ta chỉ là chủ nhân của một thương hành nho nhỏ, thậm chí còn chưa tiến hành lễ kế thừa, ta cũng không lấy ra được thứ gì có thể đả động được ngươi ngoài thân thể này ra, ta biết rằng nó là không đủ, nhưng ta thật sự không có thứ gì khác nữa...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói xong, khẽ nhắm mắt lại, cặp lông mi dài khẽ rung rung, hai giọt nước mắt trong suốt lặng yên chảy xuống.

Lâm Minh hoàn toàn không nghĩ tới lại xảy ra biến cố này, trong lòng hắn trong không kìm được cảm khái, đây chính quy tắc ác nghiệt của thế giới này a!

Trước cường quyền, không có thương hại, không có đồng tình, để tiếp tục sinh tồn, cần phải trả đủ một cái giá nào đó, cho dù là Thiên Cơ Tiểu Tiểu cực kỳ kiều diễm, là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, lại có rất nhiều tài phú, nhưng trước mặt lực lượng mạnh hơn, thì cũng chỉ có thể cúi đầu, nếu không thì chỉ có thể chờ đợi sự hủy diệt.

Đây chính là nỗi bi ai của kẻ yếu.

Lâm Minh lắc đầu:

- Thiên Cơ cô nương, ngươi không cần phải làm như vậy, chỉ làm khổ bản thân ngươi mà thôi.

- Ta cam tâm tình nguyện, so với cơ nghiệp của gia tộc, thân thể này của ta thì có đáng gì, huống chi Lâm công tử là kỳ tài ngút trời, ta lại chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ sợ Lâm công tử ghét bỏ nhan sắc tầm thường của ta mà thôi.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu nói xong, khẽ tháo tấm khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt như trăng sáng, chiếc áo khoác màu tím của lặng yên rơi xuống, lộ ra thân thể xinh đẹp và đẫy đà.

Cảm thấy làn da hơi mát, khuôn mặt vốn tái nhợt của Thiên Cơ Tiểu Tiểu bỗng hiện lên một chút đỏ ửng, trên thực tế nàng cũng không bài xích Lâm Minh, nếu không có Lâm Minh, thì hiện tại nàng đã bị Thi Quỷ Nhân bắt đi, sống không bằng chết rồi.

- Thiên Cơ cô nương, ta sẽ không ở lại Thiên Cơ thương hành, ngươi không cần phải cầu ta nữa.

Một câu nói không để lại chút thương lượng nào này, trực tiếp làm cho thân thể Thiên Cơ Tiểu Tiểu cứng lại.

Lâm Minh đứng lên, thở dài một hơi, ở lại Thiên Cơ thương hành thì về cơ bản nhất định phải tìm kiếm sự che chở của Cửu Đỉnh thần quốc, nếu không thì sẽ không qua được cửa ải Tu La thần quốc kia.

Hơn nữa, ngày sau Dương Vân thật sự thanh tẩy các thương hành lớn của Cửu Đỉnh thần quốc, chỉ lưu lại một mình Thiên Cơ thương hành, cũng sẽ làm cho Lâm Minh thiếu Dương Vân một ân tình, thường xuyên qua lại, Lâm Minh sẽ dây dưa không dứt với Cửu Đỉnh thần quốc. Đến lúc đó, hắn không khác nào gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc cả.

Tại Cửu Đỉnh thần quốc, số lượng các vị cường giả phong hoàng lên tới hai đơn vị, trên người Lâm Minh lại có Càn Khôn Dung Nhật lô, Phần Tinh Chi Viêm, những thứ này đều có thể làm cho những lão quái vật tinh thông luyện đan kia phải đỏ mắt. Trừ khi Lâm Minh không bao giờ vận dụng mấy thứ này, nếu không một khi bị những lão quái vật có cảm giác vô cùng linh mẫn kia phát hiện ra, hậu quả e rằng cũng không tốt hơn gì với việc rơi vào tay

Tu La thần quốc.

Nhìn Thiên Cơ Tiểu Tiểu với vẻ mặt đáng thương, Lâm Minh có chút hoài nghi, khi Dương Vân mở tiệc chiêu đãi mình, cố ý gọi Thiên Cơ Tiểu Tiểu lên, có phải hắn đã đoán chắc sẽ phát sinh cảnh này hay không đây?

Tuy rằng loại thủ đoạn này làm cho Lâm Minh cực kỳ không thích, nhưng trên thực tế, Cửu Đỉnh vệ chỉ đưa cho Thiên Cơ Tiểu Tiểu xem chứng cớ, ngoài ra cũng không nói gì thêm cả, cũng không ép buộc Thiên Cơ Tiểu Tiểu đến cầu xin mình, tất cả lại giống như không liên quan gì tới Dương Vân, làm cho Lâm Minh không thể trách được gì cả.

Hơn nữa, cũng không có ai ép buộc hắn phải đáp ứng Thiên Cơ Tiểu Tiểu cả, hắn nguyện ý lựa chọn mỹ nhân, hay là lựa chọn rời đi, thì đều do hắn tự quyết định.

- Vì cái gì...

Thiên Cơ Tiểu Tiểu co quắp ngồi dưới đất, thanh âm run rẩy.

Gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc, có tài nguyên, có thái tử coi trọng, có thần quốc che chở, đây là mơ ước của bao nhiêu người mà không được a!

Lâm Minh không có ý định nói rõ làm gì, hắn lờ mờ có một cảm giác dường như Dương Vân đang mưu đồ cái gì đó, cho dù là không bởi vì trên người mình có rất nhiều bí mật, thì Lâm Minh cũng không muốn bị cuốn vào trong vũng bùn này.

Nhìn bộ dáng của Thiên Cơ Tiểu Tiểu, rốt cuộc Lâm Minh vẫn có chút không đành lòng, hắn thở dài một hơi, nói:

- Thiên Cơ cô nương, việc mà ngươi cầu thì Lâm mỗ quả thật không thể đáp ứng được, ta có thể để lại một phong thư, về phần thái tử điện hạ có thể coi trọng lời của Lâm mỗ hay không, thì còn khó mà nói.

Lâm Minh rất hiểu rõ, tuy rằng hắn có tiềm lực vô tận, nhưng hiện tại còn cách thực lực đỉnh phong trên Thiên Diễn đại lục rất xa, nếu hắn có thể xếp vài hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng, thì có lẽ còn có thể làm cho Dương Vân nể mặt, nhưng hiện tại còn khó mà nói, cái gọi là để lại một phong thư, nội dung chủ yếu vẫn là cảm tạ Dương Vân chiêu đãi, sau đó bóng gió đề cập một chút tới Thiên Cơ Tiểu Tiểu.

Nếu Dương Vân đáp ứng, thì cũng coi như Lâm Minh thiếu Dương Vân một ân tình.

- Cảm ơn Lâm công tử.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu lại cúi đầu, có thể đạt được kết quả này, nàng đã thấy rất đủ rồi.

Nàng vẫn chờ Lâm Minh, ngón tay còn nắm góc áo yếm màu tím trước ngực, vẫn không mặc quần áo vào.

Lâm Minh nhìn bộ dáng khẩn trương của Thiên Cơ Tiểu Tiểu, cười nói:. KHÔG QUẢG CÁO, đọc tuyệ tại □ Tù Tuyệ . □

- Mặc quần áo đi Thiên Cơ cô nương, ngươi rất đẹp, tuy nhiên ta đã có vợ, lại còn là hai người.

Lâm Minh không thể không thừa nhận thân thể Thiên Cơ Tiểu Tiểu rất có tính mê hoặc, cho dù hắn có ý chí kiên định, nhưng cũng không thể tránh được sinh ra một luồng dục hỏa, chỉ là chẳng những hắn có Mục Thiên Vũ, lại còn có cả Tần Hạnh Hiên tuy đã thành thân nhưng còn chưa động phòng, dưới tình huống như vậy, nếu mình còn phát sinh quan hệ với cô gái khác trước Tần Hạnh Hiên, thì chính là phản bội Tần Hạnh Hiên.

Thiên Cơ Tiểu Tiểu đỏ mặt, vội vàng mặc quần áo vào, trong lòng không biết có cảm giác gì, tuy rằng làm ra quyết định này thì nàng thấy cực kỳ khẩn trương và không tình nguyện, nhưng sau khi hạ quyết tâm, nhưng lại đột nhiên chấm dứt như vậy, làm cho nàng có cảm giác cực kỳ thất bại.

Đợi sau khi Thiên Cơ Tiểu Tiểu mặc xong quần áo, Lâm Minh cầm lấy bút, viết một phong thư cho Dương Vân, coi như lời cáo biệt của hắn.

Ba ngày sau, vào đêm khuya, trong một ngọn núi tại Cửu Đỉnh thần quốc, ở gần Kỳ Tích chi hải, một nam nhân đeo mặt mang màu xanh biếc, như một âm hồn hạ xuống, nam nhân này chính là Lâm Minh đang đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc.

Có mặt nạ Mộc Linh ngọc, cho dù là đại năng Thần Hải cũng bị ngăn cách cảm giác, nó có thể nói là phương pháp che giấu khuôn mặt một cách cường đại nhất.

Lâm Minh có gan một mình đi lại trong Cửu Đỉnh thần quốc, chính là dựa vào tấm mặt nạ Mộc Linh ngọc này.

Hơn nữa dù sao đây cũng là địa bàn của Cửu Đỉnh thần quốc, cho dù Tu La thần quốc muốn làm gì mình, thì cũng không thể công khai điều tra đuổi giết một cách trắng trợn được.

Mặc dù vậy, Lâm Minh vẫn rất cẩn thận, sau khi rời khỏi thái tử điện, lập tức thông qua Truyền Tống trận, nhiều lần đổi hướng, lại thay đổi tuyến đường vài lần, sau đó mới đi tới một khu rừng ít dấu chân người này.

Nguyên khí thiên địa nơi này vô cùng cằn cỗi, lại không có bất kỳ tài nguyên nào, nên cũng không có võ giả nào đến đây cả.

Oanh...

Đâm ra một thương, thương mang sắc bén đâm xuyên qua vách núi, trực tiếp mở ra một đại động rộng hai mươi mấy trượng, hơi chút sửa sang lại một chút vách hang, Lâm Minh lại bày ra vài trận pháp che giấu và báo động trước cửa, sau đó hắn mới tiến vào trong.

Những trận pháp này đều được Lâm Minh cho bột phấn Mộc Linh ngọc vào trong, có hiệu quả ngăn cách khí tức vô cùng tốt.

Lâm Minh mở ra vài mật thất trong lòng núi, căn phòng lớn nhất được bố trí Bát Long Dao Quang trận, có Ma Quang hỗ trợ, cộng thêm bản thân Lâm Minh cũng có trí nhớ về Bát Long Dao Quang trận, tuy rằng không có khả năng tạo ra uy thế của Bát Long Dao Quang trận tại Ma Thần đế cung khi trước, nhưng cũng có thể mô phỏng ra ba, bốn phần uy lực.

Tiếp theo Lâm Minh vỗ một cái lên Tu Di giới, một chiếc lư đồng có màu vàng đỏ bay ra, quay tròn, trong nháy mắt biến cao mấy trượng, màu vàng chói mắt, ngọn lửa sáng quắc, đây chính là Càn Khôn Dung Nhật lô.

Để đảm bảo an toàn, Lâm Minh chọn chỗ bế quan có thiên địa nguyên khí cực kỳ cằn cỗi này, nên hắn không thể không đặt trong tất cả góc phòng một đám Nguyên Linh thạch và Hỏa hệ cực phẩm Chân Nguyên thạch, lập tức, toàn bộ mật thất tràn ngập Hỏa hệ nguyên khí, Bát Long Dao Quang trận phun ra nuốt vào sương mây, Càn Khôn Dung Nhật lô trở nên đỏ thẫm hơn.

Luyện Dược thuật cực kỳ phức tạp, Lâm Minh học tập Luyện Dược thuật chưa tới một năm, mặc dù hắn kế thừa tất cả kinh nghiệm cùng tri thức của Thần Vực Luyện Dược sư, đã tiêu phí hơn nửa dược liệu của Âm Dương huyền cung và dược viên của Nam Hải Ma Vực để luyện tập, nhưng vẫn chưa thể khống chế được đan dược cực phẩm như Ngũ Sắc Luyện Hư đan này.

Lâm Minh phỏng đoán, nếu mình muốn cam đoan xác suất thành công từ bảy, tám thành trở lên, thì ít nhất phải luyện tập Luyện Dược thuật thêm một, hai năm nữa mới được, thời gian dài như vậy, hắn không chờ được, do vậy, hắn chỉ có thể sử dụng một cân Mộc Linh Ngọc Tủy này, mạnh mẽ tăng lên xác suất thành công.

Tuy rằng cách làm này là phi thường lãng phí, tuy nhiên thời gian đối với Lâm Minh thì mới là thứ quý giá nhất.

Lâm Minh không trực tiếp bắt đầu luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan, mà đầu tiên mở lò luyện một vài đan dược bình thường, một là để làm quen thủ pháp, thứ hai là để cho Càn Khôn Dung Nhật lô ấm lên, đạt tới trạng thái luyện chế tốt nhất.

Càn Khôn Dung Nhật lô này cũng là một chỗ dựa khiến cho Lâm Minh có gan luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan, nó là một chuẩn thánh khí, có thể tăng xác suất thành công khi luyện đan lên hai, ba thành.

Luyện ra ba lò đan dược, Lâm Minh lấy tất cả tài liệu cần để luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan ra, thúc giục Bát Long Dao Quang trận, Lâm Minh khẽ búng tay, một luồng Phần Tinh Chi Viêm bay vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô.

Phần Tinh Chi Viêm là phần thưởng từ Viễn Cổ hoàng thành, mặc dù đặt trong Thần Vực thì cũng là Hỏa Tinh phi thường không tồi, dùng để luyện dược thì tất nhiên sẽ có hiệu quả không tầm thường, hơn xa các Hỏa Tinh phẩm chất địa giai của đám Luyện Dược sư trên Thiên Diễn đại lục.

Đương nhiên, tuy rằng Hỏa Tinh đẳng cấp cao khi luyện dược sẽ có hiệu quả tốt, nhưng điều kiện đầu tiên là phải khống chế được nó, nếu không thì dao động của Hỏa Tinh quá mạnh mẽ, rất dễ đốt tài liệu luyện dược thành tro tàn.

Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh thì lại hoàn toàn không thành vấn đề, trong cơ thể hắn có hạt giống Tà Thần, lại lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh tới trình độ cực cao, hoàn toàn không phải lo lắng vấn đề không khống chế được Phần Tinh Chi Viêm.

Đủ các loại nguyên nhân gộp lại, thì Lâm Minh mới dám mở lò luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan.

Bàn tay khẽ vỗ, Thiên Hoa thạch bay vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô, Lâm Minh tăng thêm Chước Nhiệt ý cảnh và một tia Hủy Diệt ý cảnh vào trong Phần Tinh Chi Viêm, cộng thêm Bát Long Dao Quang trận hỗ trợ, chỉ vài giây sau, Thiên Hoa thạch vừa cứng rắn vừa chịu nhiệt này đã bị đốt thành chất lỏng.

Đây là tốc độ mà các Luyện Dược sư bình thường không theo kịp được.

Kế tiếp là Long Cốt thảo, khác với Thiên Hoa thạch có thể chịu được nhiệt độ cực nóng, thì Long Cốt thảo lại chịu nhiệt kém nhất, chỉ cần không khống chế được một chút, thì nó sẽ bị đốt thành tro bụi.

Lâm Minh khống chế nhiệt độ của Hỏa Tinh giảm xuống, ánh sáng đồ đằng màu vàng trên hạt giống Tà Thần phát ra, dưới ngọn lửa thiêu đốt, Long Cốt thảo cũng hóa thành dung dịch màu xanh biếc.

Hai loại chất lỏng được niệm lực tác động, dung hợp vào cùng nhau, trở nên sáng bóng.

Chương 792: Kinh Môn trong Bát Môn Độn Giáp

Thuốc dẫn đã được chuẩn bị tốt, Lâm Minh lại lấy ra Mộc Linh Ngọc Tủy, cầm Mộc Linh Ngọc Tủy chỉ lớn bằng quả trứng chim cút trong tay, nhưng lại nặng hơn vàng cả mấy lần, nặng khoảng một cân ba lạng.

Lâm Minh búng tay, Mộc Linh Ngọc Tủy bay vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô.

Mộc Linh ngọc chịu được nhiệt độ cực nóng, số năm càng dài, thì phẩm chất càng cao, lại càng khó luyện hóa hơn, mà Mộc Linh Ngọc Tủy thì lại có thể làm cho cường giả Thần Hải cũng phải sứt đầu mẻ trán mới luyện hóa được nó.

Lâm Minh mở ra Tà Thần lực, đồng thời vận dụng lực lượng của tầng ba Bát Môn Độn Giáp.

Oanh...

Phần Tinh Chi Viêm trong Càn Khôn Dung Nhật lô đột nhiên phát ra, dùng căn nguyên của thiên giai Hỏa Tinh, thiêu đốt Mộc Linh Ngọc Tủy.

- Chước Nhiệt ý cảnh, Hủy Diệt pháp tắc.

Chân nguyên toàn thân Lâm Minh cấp tốc vận chuyển, trong hạt giống Tà Thần, pháp tắc phù ấn màu vàng sáng rực lên.

Bát Long Dao Quang trận kịch liệt chấn động, Hỏa hệ nguyên khí biến thành một cơn lốc xoáy trong mật thất, từng khối cực phẩm Hỏa hệ Chân Nguyên thạch nhanh chóng mất đi ánh sáng, sau đó nhanh chóng nứt ra trong dòng năng lượng kịch liệt, hóa thành tro bụi.

Dưới ngọn lửa khủng bố này thiêu đối, sau khoảng một khắc, Mộc

Linh Ngọc Tủy rốt cuộc chậm rãi mềm ra, bắt đầu hòa tan.

Từng giọt dung dịch Mộc Linh ngọc màu vàng sáng nhỏ vào trong dung dịch hỗn hợp khi trước, Lâm Minh đã đổ đầy mồ hôi, nhưng tinh thần lực tập trung cao độ.

Lại bỏ thêm vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô một cân Mộc Linh ngọc năm mươi vạn năm, lần này, Mộc Linh ngọc nhanh chóng hòa tan ra, hình thành dung dịch đậm đặc màu xanh biếc, bao phủ tất cả dược liệu vào trong.

Dung dịch nóng chảy của Mộc Linh ngọc chính là chất môi giới tốt nhất, trong đó ẩn chứa Mộc hệ nguyên khí nồng đậm, chẳng những có thể làm dịu đi dược liệu, mà còn có thể phòng ngừa ngọn lửa quá mạnh mà đốt trọi dược liệu, từ đó đề cao xác suất thành công khi luyện đan.

Thuốc dẫn đã thành hình, lại có dung dịch Mộc Linh ngọc làm lớp giảm xóc, Lâm Minh liền đưa Luyện Hư Căn, Ngũ Sắc quả lần lượt bỏ vào trong Càn Khôn Dung Nhật lô, chuẩn bị để cho chúng hòa tan trong dung dịch Mộc Linh ngọc có nhiệt độ ổn định này.

Xèo...

Một tiếng vang nhỏ phát ra, Luyện Hư Căn và Ngũ Sắc quả mạnh mẽ run lên, làm cho Lâm Minh ngừng thở, vừa rồi tinh thần lực của hắn mới hơi dao động một chút, chỉ thiếu chút nữa đã hủy đi Ngũ Sắc quả và Luyện Hư Căn. May mà một tia năng lượng dư thừa đã bị dung dịch Mộc Linh Ngọc Tủy hấp thu, nếu không thì hắn đã thất bại trong gang tấc rồi.

Luyện chế Ngũ Sắc Luyện Hư đan, dùng một cân ba lạng Mộc Linh Ngọc Tủy, tuy rằng lãng phí, nhưng quả thật rất đáng giá.

Ba khắc trôi qua, quần áo Lâm Minh thấm đẫm mồ hôi.

Luyện Dược sư khi luyện dược thì phải tập trung tinh thần lực cực kỳ cao độ, bất cứ lúc nào cũng phải cảm giác được tình huống của dược liệu trong lò, dưới tình huống như vậy, linh hồn lực tiêu hao cực kỳ lớn, cho nên nếu không có linh hồn lực cường đại, thì cũng đừng có nghĩ trở thành Luyện Dược sư.

Linh hồn lực, ý chí lực của Lâm Minh hơn xa các võ giả cùng cấp. Nhưng luyện chế đan dược cực phẩm như vậy, cũng cực kỳ cố hết sức.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Trên trán Lâm Minh, từng sợi gân xanh lồi lên, giống như những con giun, bởi vì linh hồn lực bị cạn kiệt, nên sắc mặt hắn tái nhợt, cặp môi xanh mét.

Cạn kiệt như vậy, chỉ cần kiên trì được, sẽ có chỗ tốt rất lớn cho việc tăng trưởng linh hồn lực.

Mỗi lần dùng hết linh hồn lực, thì cũng là khai quật ra tiềm lực của thân thể mình, sẽ có thể tăng lên cảnh giới linh hồn lực, đây cũng là một trong các nguyên nhân mà Ma Quang muốn Lâm Minh học tập Luyện Dược thuật.

Khoảng bốn canh giờ trôi qua, các loại tài liệu trong lò đã hoàn toàn dung hợp, mà lúc này, cặp mắt Lâm Minh đã phủ kín các tơ máu, tinh thần lực cạn kiệt đến mức cực hạn.

Đây là bước cuối cùng trước khi thành đan, cực kỳ dễ thất bại, tuy rằng Lâm Minh có Mộc Linh Ngọc Tủy làm dung dịch giảm xóc, lại có Càn Khôn Dung Nhật lô, Phần Tinh Chi Viêm, Bát Long Dao Quang trận và một loạt các điều kiện thuận lợi khác, nhưng dù sao Lâm Minh mới học tập Luyện Dược thuật chưa lâu, lại chuyên môn huấn luyện nhằm vào Ngũ Sắc Luyện Hư đan, nên rất yếu về cơ sở luyện đan, rốt cuộc có thể bảo đảm thành công hay không, thì vẫn còn là một ẩn số.

Một khi có điều gì ngoài ý muốn, thì hắn cũng không có bộ tài liệu thứ hai để thử lại lần nữa.

Lại nửa canh giờ trôi qua, đột nhiên Càn Khôn Dung Nhật lô rung rung, bắt đầu chậm rãi chuyển động, đồng thời từng âm thanh trầm thấp vang ra từ trong lò, mùi dược dần phát ra.

Tinh thần lực của Lâm Minh cực kỳ tập trung, trên tay không ngừng đánh ra một vài ấn quyết, Phần Tinh Chi Viêm trong hạt giống Tà Thần cũng bị hắn gắt gao giữ ổn định, trong cảm giác của hắn, có thể nhìn thấy chất lỏng linh dược đang dần co rút lại, Mộc Linh ngọc tinh hoa được áp súc vào trong Ngũ Sắc Luyện Hư đan.

Cố nén cơn đau đầu do tinh thần lực cạn kiệt mang đến, Lâm Minh lật tay, lấy từ trong Tu Di giới ra một hộp ngọc màu xanh, hộp ngọc này chỉ lớn ba, bốn tấc, nhưng lại do Mộc Linh ngọc điêu khắc thành.

Hộp ngọc này có Mộc hệ nguyên khí cực kỳ nồng đậm, có thể đảm bảo dược hiệu của đan dược giữ được lâu mà không tiêu tan, cho dù lưu trữ mấy năm thì vẫn không có vấn đề, nó là vật chứa tốt nhất để giữ đan dược, đương nhiên giá cả của nó cũng cực kỳ đắt đỏ, chuyên môn dùng để tồn trữ đan dược cực phẩm.

Ầm...

Nắp của Càn Khôn Dung Nhật lô bỗng nhiên văng ra, một tiếng ngâm vang lên, một quầng sáng lớn bằng bằng cỡ bắn nhanh từ bên trong ra ngoài, trong quầng sáng này rõ ràng có một viên linh đan năm màu, lớn bằng ngón cái, ánh sáng rực rỡ, tràn ngập năng lượng.

Sau khi đan dược này xuất hiện thì cũng không có bất kỳ dừng lại nào, mà là vội vã bắn ra phía ngoài, dường như muốn phá vỡ vách đá để bỏ chạy.

Lâm Minh đã sớm có bố trí rồi, trước khi luyện đan, xung quanh Càn Khôn Dung Nhật lô đã được bày ra các trận pháp, đan dược cực phẩm có linh tính, sau khi mở lò thì sẽ bỏ chạy, nếu đan dược phải hao tổn tâm cơ luyện chế ra lại chạy thoát, vậy thì đúng là thành trò cười.

Coong...

Ngũ Sắc Luyện Hư đan đập mạnh lên trên trận pháp, khiến cho vách tường trận pháp rung động, nhưng cuối cùng nó vẫn không thể phá vỡ được trận pháp này.

Một lần tấn công không thể chạy thoát được, ánh sáng xung quanh Ngũ Sắc Luyện Hư đan càng đậm hơn, dường như muốn phát động lần tấn công thứ hai, nhưng làm sao Lâm Minh có thể cho nó cơ hội này, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, chộp lấy Ngũ Sắc Luyện Hư đan, nâng tay đánh ra mấy chục phong ấn, sau đó bỏ nó vào trong chiếc hộp bằng Mộc Linh ngọc kia.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Minh dường như mất đi toàn bộ sức lực, ngã thẳng từ trên không trung xuống.

Ngón tay run rẩy lấy từ trong Tu Di giới ra một viên đan dược dưỡng hồn, Lâm Minh cảm thấy mí mắt cực kỳ nặng nề, cảnh sắc xung quanh dần dần mơ hồ, cứ như vậy mà ngủ say, chìm vào trong bóng tối.

Không biết bao lâu trôi qua, ngón tay Lâm Minh khẽ động đậy, hắn mở hai mắt ra, trong hang động là một mảnh tối đen, chỉ có một vài viên Mộc hệ Chân Nguyên thạch đang phát ra ánh sáng màu xanh biếc mờ nhạt, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp.

- Ta ngủ bao lâu rồi?

- Bảy ngày!

Thanh âm của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh.

Bảy ngày...

Lâm Minh ngồi thẳng dậy, vẫn còn có chút đau đầu, nội thị tinh thần chi hải, Lâm Minh phát hiện ra linh hồn lực của mình quả nhiên có chút tăng trưởng, mà Chiến Linh hình cây thương chói mắt lơ lửng trên tinh thần chi hải lại có vẻ cường đại hơn trước kia một chút.

Lúc trước, khi Lâm Minh trở thành Minh sư, hoàn thành Minh Dược phù, thì cũng từng ngủ một lần tận mấy ngày, chính là bởi vì linh hồn lực cạn kiệt, một khi hoàn thành Minh Văn, tinh thần thả lỏng, sẽ trực tiếp chìm vào giấc ngủ say.

Hiện tại tinh thần lực của hắn tăng mạnh, nhưng cấp bậc đan dược mà hắn luyện chế lại quá cao, nhớ tới trạng thái lúc đó, trong lòng Lâm Minh cũng có chút cảm khái.

Từ khi mình mười lăm tuổi, nhận được Ma Phương, cho tới bây giờ đã gần bảy năm, trong bảy năm này, thực lực của hắn đã biến hóa long trời lở đất, nhớ lại con đường đã đi trong mấy năm nay, hắn không kìm được cảm khái.

Lâm Minh thu hồi Càn Khôn Dung Nhật lô, ngồi xếp bằng trên giường đá, tiến vào Không Linh võ ý, bắt đầu ngồi điều tức.

Chân nguyên lần lượt lưu chuyển trong cơ thể, Lâm Minh phát hiện ra Toàn Đan tinh hạch trong đan điền lại tăng trưởng, khoảng cách tới Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong càng gần hơn.

Từ sau khi đột phá Toàn Đan hậu kỳ, tu vi của Lâm Minh cũng tăng không nhanh, nửa năm mà vẫn không đạt tới Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong. Đây là do hắn trải qua một thời gian tăng lên quá nhanh, nên Lâm Minh cần có thời gian để tích lũy và củng cố tu vi, tích tụ lực lượng để đột phá Mệnh Vẫn.

Tuy rằng Mệnh Vẫn kỳ vẫn thuộc về Toàn Đan kỳ, nhưng từ Toàn Đan đến Mệnh Vẫn lại là một đại cảnh giới, muốn đột phá bình cảnh này thì cũng không dễ dàng.

Dùng một canh giờ, điều chỉnh trạng thái tinh thần và thân thể đến mức tốt nhất.

Lâm Minh lấy ra Ngũ Sắc Luyện Hư đan vừa mới luyện chế xong.

- Lâm Minh, ngươi định mở ra cửa thứ ba trong Bát Môn Độn Giáp ư?

- Đúng, hiện tại ta phải nhanh chóng tăng lên thực lực, sớm một ngày luyện hóa đan dược này, sẽ càng có lợi hơi cho tu luyện và thực lực của ta.

Mở ra hộp ngọc, cởi bỏ phong ấn, một viên đan dược năm màu lớn bằng ngón cái được đổ ra bàn tay Lâm Minh, viên đan dược này thoạt nhìn rất nhỏ, nhưng lại cực kỳ nặng, nặng khoảng vài cân, đây là do trong đó được dung nhập tinh hoa của Mộc Linh Ngọc Tủy.

Lâm Minh há mồm nuốt viên đan dược này vào trong bụng, lập tức cảm giác có một luồng hơi lạnh chui từ cổ họng vào trong bụng, sau đó nó dần dần biến thành cảm giác nóng rực.

So với Vô Danh thần đan màu lam khi trước, thì dược hiệu của Ngũ Sắc Luyện Hư đan tương đối ôn hòa, chỉ là thời gian luyện hóa dài hơn. Lâm Minh thu hộp ngọc lại, nhắm hai mắt, tiến vào trong Không Linh võ ý, bắt đầu điều tức, vận chuyển Hỗn Độn Chân Nguyên quyết.

Trong bảy năm này, bởi vì cần cù tu luyện, cảnh giới Hỗn Độn Chân Nguyên quyết của Lâm Minh đã từng bước được đề cao, hiện tại hắn thậm chí còn nắm chắc khắc được hơn phân nửa tâm pháp của Hỗn Độn Chân Nguyên quyết lên ngọc giản, để cho người khác tu luyện.

Tại Thần Vực, các chủng loại pháp quyết Luyện Thể thì cũng không nhiều, điều này dường như là do hệ thống luyện thể ít biến hóa hơn hệ thống tụ nguyên.

Hỗn Độn Chân Nguyên quyết thuộc loại pháp quyết Luyện Thể thượng thừa, nhưng cũng không khó luyện.

Lúc này Lâm Minh nội thị thân thể của mình, có thể nhìn thấy rất rõ từng luồng năng lượng nhiều màu chạy dọc theo kinh mạch, tiến vào trong mọi góc cơ thể, dung nhập vào trong thân thể hắn, làm bước chuẩn bị cuối cùng để trùng kích cửa thứ ba trong Bát Môn Độn Giáp.

Cửa thứ ba này chính là Kinh môn.

Là giai đoạn thứ hai của Luyện Thể thuật, mỗi khi Bát Môn Độn Giáp mở ra một cửa, thì đều đạt được lực lượng cường đại hơn, đồng thời mỗi một cửa lại tương xứng với một loại năng lực đặc thù.

Ví dụ như cửa thứ nhất là Hưu môn, nằm giữa xương quai xanh, sau khi mở ra, ngoài việc tăng cường thực lực chỉnh thể của võ giả, thì còn có thể đề cao sức chịu đựng và khả năng khôi phục sức khỏe của võ giả, cửa thứ hai là Đỗ môn, nằm tại xương sống, tăng cường lực cân bằng và sức bật của thân thể.

Cửa thứ ba là Kinh môn, nằm trên hai đầu gối, cùng lúc tăng lên lực lượng của võ giả, nó cũng có tác dụng tăng mạnh tốc độ của võ giả.

Chương 793: Giải thưởng trên trời

Ba ngày sau, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, chiếc giường đá mà Lâm Minh đang ngồi đã hoàn toàn sụp xuống, toàn bộ cực phẩm Chân Nguyên thạch trong mật thất cũng đồng loạt vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Lâm Minh đứng lên từ trong đống đá vụn, tùy ý vung tay, nghe thấy tiếng răng rắc truyền đến, giống như tiếng lạc rang.

Kinh môn rốt cuộc được mở ra!

So với Hưu môn chủ yếu khôi phục sức khỏe và sức chịu đựng, với Đỗ môn chủ yếu giữ cân bằng, lực phối hợp và sức bật, thì Kinh môn chủ yếu thiên về tốc độ và tăng tốc trong nháy mắt, chắc chắn sẽ trực tiếp tăng sức chiến đấu lên vài lần.

Tốc độ hoàn toàn là một trong những chỉ tiêu quan trọng nhất khi đánh giá chiến lực của một võ giả, so với sức chịu đựng, lực bền, sức bật, thì còn trực tiếp hơn rất nhiều lắm!

Tốc độ có tác dụng cực lớn đối với việc né tránh và truy kích, hơn nữa cũng có tăng phúc mạnh cho công kích của bản thân.

Người ta thường nói rằng ra chiêu nhanh thì khó đỡ, tốc độ của võ giả có thể chồng lên tốc độ ra chiêu, khi tốc độ đủ nhanh, một viên đá nhỏ cũng có thể dễ dàng xuyên thủng thân thể con người, nếu lại còn rót Chiến Linh vào nó nữa, thì uy lực sẽ càng khủng bố hơn.

Đi ra khỏi sơn động, Lâm Minh chắn cửa động lại, thân thể nhảy dựng lên.

Ầm ầm!

Nham thạch dưới chân Lâm Minh vỡ vụn ra, mà thân thể hắn lại giống như sao băng bay vụt ra ngoài, trong nháy mắt đã bay qua vài dặm, như một dải cầu vồng vắt ngang qua trời cao.

Ngọn gió thổi vào mặt khiến cho mái tóc Lâm Minh bay loạn, cảm nhận tốc độ cực hạn này, Lâm Minh cực kỳ vui sướng, tốc độ cực hạn của Kinh môn còn cao hơn cả tưởng tượng của hắn, chỉ dựa vào chân nguyên và năng lượng của Kinh môn mà đã có tốc độ như vậy rồi, nếu cộng thêm thân pháp bí tịch nữa thì sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Minh liền sử dụng thân pháp Kim Bằng Phá Hư, bước chân của hắn dần mê loạn hơn. Không gian dưới chân hắn như ngắn lại, mỗi một bước đi ra cả năm, sáu dặm, từng tòa núi cao mấy ngàn trượng lại giống như từng cơn sóng bị Lâm Minh thoải mái đạp qua.

Kinh môn phối hợp với thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ của Lâm Minh tăng hơn trước tận vài lần. Thậm chí còn làm cho Lâm Minh sinh ra một loại cảm giác khó có thể khống chế được.

- Nếu dưới tình huống như vậy mà phát ra công kích...

Lâm Minh tâm niệm vừa động, trường thương màu đỏ trong tay được đâm ra, Lôi Hỏa ý cảnh đan vào, đồng thời rót vào Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành.

Quán Hồng!

Vù...

Thương mang màu đỏ giống như một vầng mặt trời chói lóa, Lâm Minh hoàn toàn dung nhập vào trong luồng sáng này, nhân thương hợp nhất, như một viên sao băng biến mất trong nháy mắt.

Sau khi xuất hiện thì Lâm Minh đã vượt qua hư không hơn mười dặm, đi ngang qua một hẻm núi, đâm thẳng vào một vách đá cao ngàn trượng.

Oanh...

Vách đá này như một khối đậu hủ bị Lâm Minh đâm vào, sau đó hắn xuyên qua từ bên kia vách núi!

Thương chiêu của Lâm Minh dùng tốc độ cực hạn làm cơ sở, lại phối hợp với hai tầng Lôi Hỏa ý cảnh, dung hợp Chiến Linh sắc bén. Cho dù ngọn núi này nằm gần Kỳ Tích chi hải, nham thạch bên trong bị năng lượng của các cơn sóng thanh tẩy, trở nên vô cùng chắc chắn, nhưng vẫn bị Lâm Minh đâm một thương xuyên thủng lòng núi.

Xẹt... Xẹt... Xẹt...

Hang núi rộng mấy trượng bị Lâm Minh đâm xuyên qua mà hình thành, một đám bột đá rơi ra, những bột đá này bị hủy diệt pháp tắc của Hỏa chi ý cảnh dập nát đến gần biến thành bụi bặm, bị gió thổi qua, bay ra đầy trời, khiến cho toàn bộ hẻm núi này tràn ngập bụi mù.

- Sau khi mở ra cửa thứ ba của Bát Môn Độn Giáp, thực lực của ta tăng lên một bước nữa, nếu hiện tại ta gặp phải Thi Quỷ Nhân, thì có lẽ sẽ thắng hắn rất nhẹ nhàng!

Lâm Minh nghĩ tới đây, liền bay ra khỏi khu vực này, hướng về phía thành thị.

Hắn muốn đi vào trong thành thị để mua một vài thiên tài địa bảo, tiếp tục luyện tập Luyện Dược thuật, đồng thời cũng coi như chuẩn bị cho việc tấn công Mệnh Vẫn.

Nhưng nói tới việc mua thiên tài địa bảo, Lâm Minh lại buồn bực phát hiện ra một điều, hắn không có Nguyên Linh thạch.

Thật ra bảo vật trên người Lâm Minh cũng không ít, nhưng đều là thứ giống như Càn Khôn Dung Nhật lô, Ma Đế Chi Khải, thiên giai Ma Thần Chi Cốt cùng ý cảnh ngọc giản do Phượng tiên tử lưu lại, mấy thứ này không có khả năng dùng để đổi lấy Nguyên Linh thạch được, nhưng những thứ còn lại thì không đáng giá bao nhiêu.

Lâm Minh cũng chỉ sau khi đánh chết Huyễn Vô Cực, tháp chủ của Cực Tinh Thông Thiên tháp thì kiếm được một vài tài phú, nhưng đối với cấp bậc hiện tại của hắn, những tài phú này căn bản không đáng là bao, đã bị hắn tiêu sạch rồi.

Hiện tại trên người Lâm Minh, ngoài vài món bảo khí thiên giai ra, tất cả gia sản còn lại gộp vào thì cũng không quá năm ngàn Nguyên Linh thạch.

Số tiền này đại khái tương đương với tài sản của một cường giả Mệnh Vẫn tầng hai bình thường trong bốn đại thần quốc.

Những Nguyên Linh thạch này dùng để học tập Luyện Dược thuật, thì chỉ như muối bỏ biển.

Về phần dựa vào Luyện Dược thuật để kiếm tiền, Lâm Minh cũng là nghĩ tới, chỉ là nó quá lãng phí thời gian, Lâm Minh có thể trong vòng nửa năm, luyện chế ra Ngũ Sắc Luyện Hư đan, thì hoàn toàn là dựa vào việc đốt tài liệu mà thành. Hắn bất kể hao tổn, sử dụng tài liệu quý giá để luyện tập, thì mới khiến cho độ thuần thục của Luyện Đan thuật tăng lên.

Loại phương pháp luyện tập này chỉ có thể “đốt tiền”, chứ không thể kiếm tiền được.

...

Thiên Hoa châu, Thanh Vân thành!

Thiên Hoa châu là một châu nhỏ nhất trong chín châu của Cửu Đỉnh thần quốc, tuy nhiên độ phồn hoa của nó lại gần bằng Trung châu, trong Thanh Vân thành, thủ phủ của Thiên Hoa châu, lại là nơi các thế lực lớn tập hợp, nơi này là tổng bộ của phòng đấu giá Bách Bảo, các đại phường thị, Bảo Khí các, cửa hiệu đan dược nhiều không đếm xuể, có thể nói là tấc đất tấc vàng.

Các võ giả trẻ tuổi đi lại trên đường phố thì cũng đều là nhân tài, trong đó không thiếu có cao thủ Tiên Thiên chỉ hai mươi mấy tuổi và cao thủ Toàn Đan chỉ mới ba mươi tuổi.

Nếu đặt tại Nam Thiên Vực, người như vậy đều có thể được xếp vào hạng đệ tử thân truyền trong một môn phái cỡ trung và cỡ lớn.

Trong một tòa tửu lâu tại trung tâm của Thanh Vân thành, người đến người đi tấp nập, bởi vì nơi này gần một phòng đấu giá lớn, cho nên các võ giả ra vào nơi đây thì đều tương đối giàu có.

Lâm Minh mang theo mặt nạ Mộc Linh ngọc, ngồi trong góc, tùy ý gọi vài món thịt hung thú và linh thực, hé ra một góc mặt nạ, từ từ ngồi ăn, lúc này, câu chuyện của vài tên võ giả bỗng khiến hắn chú ý.

- Trước đó vài ngày, cái tên Lâm Lan Kiếm được lan truyền rất ồn ào huyên náo, các ngươi có biết không?

Một nam nhân khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi uống một hớp rượu lớn, sắc mặt ửng đỏ nói.

- Làm gì có ai còn không biết hắn nữa, dùng tu vi Toàn Đan hậu kỳ, đánh chết Thi Quỷ Nhân, đứng hàng Thiên Mệnh bảng, được bầu thành thiên cổ kỳ tài!

Câu hỏi của nam nhân này lập tức được mọi người hưởng ứng, mọi người cười to, nhìn nam nhân này với ánh mắt giống như muốn nói: “Ngươi từ nơi khác tới à?”.

- Hắc hắc, ta cũng không phải nói tới những điều này, là tin tức mới nhất.

Nam nhân khẽ hắng giọng, làm cho mọi người chú ý, sau đó mới rung đùi đắc ý nói:

- Công pháp của Lâm Lan Kiếm được chứng thực là do học trộm của Tu La thần quốc, mà áo giáp trên người hắn cũng là của Tu La thần quốc, nhưng có lẽ trước đây từng bị thất lạc, không thể tưởng được nó lại nằm trong tay Lâm Lan Kiếm!

- Cái gì? Công pháp của Lâm Lan Kiếm là học trộm từ Tu La thần quốc ư? Ngươi chắc chứ?

Các võ giả tại đây đều ngẩn người ra, đây chính là đại sự kiện, mặc kệ là tông môn hay là thần quốc, thứ trọng yếu nhất chính là truyền thừa, một khi truyền thừa lọt ra ngoài, căn cơ của nó sẽ bị dao động!

Đây là chuyện mà các đại thánh địa và thần quốc tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được, cho nên đối với những kẻ trộm công pháp, thì đều nhất trí tiến hành diệt sát!

- Hoàn toàn là sự thật, nghe nói, là Lâm Lan Kiếm hoặc sư phụ của hắn đánh chết một nhân vật trọng yếu nào đó của Tu La thần quốc, cướp lấy Tu Di giới của đối phương, trong đó có ngọc giản Đại Hoang kích quyết!

- Như vậy a!

Các võ giả tại đây cũng có chút tin tưởng, nếu Tu La thần quốc nói rằng công pháp của Lâm Lan Kiếm là học trộm từ bọn họ, như vậy thì khẳng định công pháp của Lâm Lan Kiếm có chỗ tương tự với của họ, loại chuyện này cũng không thể nói lung tung được, nếu không, công pháp của Lâm Lan Kiếm khác xa với Đại Hoang kích quyết của Tu La thần quốc, thì lời nói dối sẽ tự sụp đổ.

Đại Hoang kích quyết là truyền thừa bí mật của Tu La thần quốc, cho dù Lâm Lan Kiếm hoặc sư phụ của hắn có lợi hại đi nữa, thì cũng không có khả năng nhảy vào trong mật địa của Tu La thần quốc để trộm lấy truyền thừa được, như thế khả năng lớn nhất chính là đánh chết một truyền nhân dòng chính của Tu La thần quốc, sau đó nhận được ngọc giản Đại Hoang kích quyết.

Loại chuyện này mặc dù có rất nhiều võ giả đều từng làm, nhưng nếu lộ ra thì sẽ bị người khác khinh thường, lập tức các võ giả tại đây đều nghi ngờ về nhân phẩm của Lâm Lan Kiếm, cho rằng hắn có lẽ là kẻ vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

Tuy nhiên người như vậy, kỳ thật có rất nhiều trong các võ giả, ít nhất thì cũng có không ít trong tửu lâu này.

- Áo giáp mà Lâm Lan Kiếm kia mặc trên người thì sao?

Võ giả hỏi.

- Đó là Ma Đế Chi Khải, tại Tu La thần quốc có miếng hộ tâm của Ma Đế Chi Khải, vừa ghép chuẩn với áo giáp của Lâm Lan Kiếm!

Vốn chiếc áo giáp này đã mất đi rất nhiều năm, không thể tưởng được lại nằm trên người Lâm Lan Kiếm, tên Lâm Lan Kiếm này có vấn đề rất lớn a!

Tất cả bàn luận này đều bị Lâm Minh nghe rõ, hắn vừa nghe, vừa ăn thịt hung thú, mặt không chút đổi sắc nào, Tu La thần quốc còn vô sỉ hơn cả tưởng tượng của hắn, bọn họ tung ra dư luận này, đồng thời phát động mọi người tới tìm kiếm mình, mặt khác cũng là để tìm một lý do đường hoàng cho việc đuổi giết mình để đoạt bảo.

Đối với một thần quốc có "truyền thừa lâu đời" mà nói, thì các võ giả sẽ dễ dàng tin tưởng hơn, dù sao thì quan niệm rằng Đại Hoang kích quyết và Ma Đế Chi Khải thuộc về Tu La thần quốc đã sớm xâm nhập vào lòng người rồi.

"Xem ra, có lẽ Tu La thần quốc đã treo giải thưởng nhằm vào ta rồi".

Lâm Minh uống một ngụm rượu, cười trào phúng.

Quả nhiên lời của các võ giả xung quanh này đã chứng thực phán đoán của Lâm Minh.

- Tu La thần quốc không có khả năng dễ dàng tha thứ cho loại chuyện này, tên Lâm Lan Kiếm kia chẳng phải là gặp xui xẻo ư?

- Đương nhiên, lệnh truy nã đã được ban ra, có lẽ sắp được dán ra rồi, nghe nói lần này Tu La thần quốc treo thưởng mười vạn Nguyên Linh thạch cho manh mối tung tích của Lâm Lan Kiếm, nếu có thể bắt sống được Lâm Lan Kiếm, lại có thể cho ra cái giá ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, cộng thêm một viên đan dược cực phẩm và một kiện bảo khí thiên giai trung phẩm đỉnh cao!

Lời này khiến cho các võ giả tại đây đều tim đập thình thịch, bắt sống Lâm Lan Kiếm thì bọn họ cũng không dám nghĩ tới, nhưng nếu chỉ cần cung cấp manh mối thì vẫn có thể được a, đó là mười vạn Nguyên Linh thạch a, mơ cũng không dám nằm mơ, nên biết rằng các hoàng tử bình thường, địa vị hơi thấp, tu vi không đến Mệnh Vẫn kỳ, thì toàn bộ tài sản cũng chỉ là bốn, năm vạn Nguyên

Linh thạch mà thôi.

Nếu nhận được số tài sản này, bọn họ chỉ dựa vào đan dược cũng đều có thể kéo thực lực lên, nếu gặp vận khí, đột phá Mệnh Vẫn tầng ba, như vậy thì còn có thể hưởng thụ tuổi thọ thêm hai ngàn năm nữa.

Chương 794: Phân bộ của Tu La Thần quốc

Giải thưởng có sức mê hoặc quá lớn, rất nhiều người chỉ hận không thể đào ba thước đất, lôi Lâm Minh lên, một vài người thậm chí còn đang ảo tưởng cuộc sống xa xỉ sau khi có số Nguyên Linh thạch này.

Đúng lúc này, giữa tửu lâu đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ, mọi người nhìn lại, thấy tại góc đại sảnh có một võ giả đầu đội nón tre màu đen, một mình uống rượu, trên bàn của hắn được đặt một thanh trường kiếm dài bốn xích.

Võ giả này thoạt nhìn không lớn lớn, khí tức lại sắc bén kinh người.

Hắn nói với nam nhân vừa kể ra tin tức khi nãy:

- Vừa rồi huynh đài nói nếu bắt sống Lâm Lan Kiếm sẽ có ba mươi vạn Nguyên Linh thạch làm phần thưởng, cộng thêm một viên đan dược cực phẩm cùng một kiện bảo khí thiên giai trung phẩm đỉnh cao, vậy ta hỏi ngươi, là đan dược cực phẩm gì, là bảo khí thiên giai trung phẩm gì?

Võ giả đầu đội nón tre này nói ra một câu kinh người, nghe ý tứ của hắn, dường như thật sự muốn bắt Lâm Lan Kiếm, mà các võ giả khác nhiều lắm cũng là ôm hy vọng tìm kiếm ra tung tích của Lâm Lan Kiếm mà thôi, về phần bắt sống thì bọn họ cũng không dám nghĩ tới, tên Lâm Lan Kiếm kia chính là cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, một cây đầu ngón tay cũng chỉ thể đè chết bọn họ.

- Là Hóa Thần đan!

Nam nhân vừa nói khi nãy hiển nhiên là biết rất nhiều tin tức, khiến cho Lâm Minh cũng nghi ngờ không biết hắn có phải là gián điệp của Tu La thần quốc, chuyên môn phụ trách rải tin tức hay không đây.

- Hóa Thần đan?

Tên của đan dược vừa được nói ra, đại đa số các võ giả tại đây đều mờ mịt, hiển nhiên chưa từng nghe qua nó, nhưng một vài võ giả thì lại trợn trừng hai mắt, cực kỳ khiếp sợ.

- Hóa Thần đan, có thể để cho cường giả Mệnh Vẫn bậc cao dùng khi tấn công Thần Hải, đương nhiên cũng có thể dùng khi còn là Mệnh Vẫn bậc thấp, có hiệu quả cố bản bồi nguyên, tăng cường thực lực, củng cố căn cơ cho việc tấn công Thần Hải sau này, tuy nhiên đó lại là một cách làm khá lãng phí.

- Đan dược này đủ để cho cao thủ xếp trước năm mươi trên Thiên Mệnh bảng phải đỏ mắt, bởi vì sau khi dùng sẽ có xác suất thành tựu Thần Hải lớn hơn, cho nên có tên là Hóa Thần đan!

Nam nhân này có chút tự đắc, giải thích đạo.

Sau lần giải thích này, rất nhiều võ giả đều phát hít sâu một hơi. Thứ này e rằng có giá trị không dưới ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, thậm chí còn cao hơn nữa!

Lâm Minh uống xong rượu, kéo mặt nạ Mộc Linh ngọc xuống, che cằm lại, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, Tu La thần quốc thật đúng là dám bỏ vốn, ngay cả bản thân hắn cũng đều muốn mật báo tin tức của chính mình.

Tuy nhiên ngẫm lại thì cũng bình thường thôi, bất kể là kế thừa trình độ sâu như Đại Hoang kích quyết, hay là Ma Đế Chi Khải, thì đều là thứ có thể làm cho hoàng thất phải điên cuồng.

- Hóa Thần đan... Nếu ta mà có một viên, thì có thể nhanh chóng đề cao thực lực sau khi thành tựu Mệnh Vẫn.

- Thì ra là Hóa Thần đan! Tốt! Tốt! Tốt!

Võ giả đội nón tre này liên tiếp nói ba từ “tốt”, dường như viên Hóa Thần đan này chính là chuẩn bị cho hắn vậy. Điều này làm cho các võ giả khác đang ngồi nghe mà cực kỳ khó chịu, loại đan dược mà bọn họ ngay cả nhìn lên cũng không thể được, nhưng lại bị tiểu tử này nói ra giống như thu được dễ như trở bàn tay, hắn là cái thá gì a!

- Tốt cái gì? Giống như viên đan dược này đã là của ngươi rồi vậy, vị huynh đài này, có phải ngươi quá kiêu ngạo rồi hay không, cho dù tìm được Lâm Lan Kiếm, ngươi có thể bắt sống được hắn hay sao?

Tên võ giả vừa nói này không có chút khách khí nào, võ giả trên Thiên Mệnh bảng cũng không phải là rau cải trắng, toàn bộ Thiên Diễn đại lục chỉ có tổng cộng ba trăm sáu mươi người, cộng thêm một vài người do đủ loại nguyên nhân mà không được xếp vào trong danh sách, có được năm trăm người là hết cỡ rồi.

Những người này phân tán tại các vùng đất vô cùng rộng lớn, mà đại đa số lại tập trung trong hoàng cung của bốn đại thần quốc, các nơi chuyên dùng để quy ẩn, tổng bộ của các siêu cấp tông môn, hắn còn lâu mới tin rằng một người ngẫu nhiên gặp tại tửu lâu lại có thể là một cao thủ Thiên Mệnh bảng.

Nếu vậy thì cao thủ Thiên Mệnh bảng cũng quá không đáng tiền rồi!

- Lâm Lan Kiếm còn trẻ tuổi, đã đứng trên Thiên Mệnh bảng, tiếp mấy tháng nữa, nói không chừng tu vi lại có tăng lên.

- Đánh bại một cao thủ rất không dễ dàng, mà đánh chết một cao thủ lại càng khó, bắt sống một cao thủ càng khó khăn hơn, nếu muốn bắt sống Lâm Lan Kiếm, ít nhất phải xếp hai trăm bảy mươi, hai trăm tám mươi trên Thiên Mệnh bảng, đó tương đương với cao thủ Mệnh Vẫn tầng sáu, ngươi có thực lực này ư?

Có người đi đầu, lập tức lại có mấy võ giả khác nhao nhao hưởng ứng, sớm đã có người nhìn tên võ giả đội nón tre này một cách khó chịu rồi, chẳng lẽ hắn tự cho rằng mình là thần tiên à!

Đối mặt với chất vấn của các võ giả tại đây, tên võ giả đội nón tre kia chỉ cười lạnh, bộ dáng lười tranh chấp với những người này, chỉ thản nhiên lau lau miệng.

Mà lúc này, nam nhân vừa nói lúc trước bỗng đảo mắt, hỏi:

- Xin hỏi tên họ đại danh của các hạ là?

- Lưu Lam tông, Ngạn Quân Hiên!

Võ giả đội nón tre nói xong, quay đầu lại, lúc này mọi người mới nhìn rõ khuôn mặt của hắn, vô cùng tuấn tú, chỉ là trên khóe mắt có một vết sẹo cắt chéo qua.

Đối với võ giả đẳng cấp cao mà nói, chữa trị một vết sẹo thì căn bản không phải chuyện gì khó, nên vết sẹo trên mặt này tất nhiên là do hắn cố ý lưu lại, làm minh chứng cho một lần thất bại sỉ nhục của hắn, từ điều này cũng có thể nhận ra, số lần bại trận của hắn là phi thường ít, có thể chỉ có một vài lần mà thôi, nếu không thì trên mặt hắn đã sớm đầy sẹo rồi.

Người như vậy chắc chắn là một tuấn kiệt trẻ tuổi.

- Thì ra là Lưu Lam tông thủ tịch đệ tử Ngạn Quân Hiên, thất kính, thất kính!

Nam nhân này vội vàng ôm quyền thi lễ, Ngạn Quân Hiên chỉ ba mươi tuổi, thực lực đương nhiên không đủ lưu danh trên Thiên Mệnh bảng, nhưng hắn lại đại biểu cho Lưu Lam tông, tông phái này có hai cao thủ có thực lực xếp hạng khoảng ba trăm trên Thiên Mệnh bảng tọa trấn, một tông môn có thể có một, hai cao thủ Thiên Mệnh bảng, thì đã là tông môn đỉnh cấp dưới thánh địa rồi.

Đương nhiên, người như vậy, tuy rằng đứng trên Thiên Mệnh bảng, nhưng thứ hạng cũng sẽ không quá cao, cao thủ được xếp hạng cao trên Thiên Mệnh bảng thì cơ bản nằm tại thánh địa và bốn đại thần quốc.

Tuy rằng hai gã cao thủ Thiên Mệnh bảng của Lưu Lam tông kia không được xếp hạng cao, nhưng lại am hiểu các loại khốn trận, một khi bị vây khốn, mấy tháng cũng không ra được, hai bọn họ phối hợp thì có khả năng bắt sống Lâm Lan Kiếm rất lớn.

Nghĩ vậy, nam nhân này liền nói:

- Ngạn huynh, tại Pha Đà sơn, nơi biên giới của Cửu Đỉnh thần quốc, có phân bộ của Tu La thần quốc chúng ta, nếu Ngạn huynh và lệnh sư có hứng thú, thì có thể đến đó một chút, nơi đó có ba vị ma sứ đại nhân của Tu La thần quốc ta tọa trấn, đồng thời cũng đưa ra đủ thành ý, để cho các vị hỗ trợ sưu tầm tung tích của tên tiểu nhân đê tiện Lâm Lan Kiếm này, đoạt lại truyền thừa của Tu La thần quốc ta!

Nam nhân kia nói tới đây, thân phận đã rất rõ ràng rồi, hắn chính là gián điệp mà Tu La thần quốc phái ra để tìm kiếm đồng minh, cùng đuổi giết Lâm Minh, dù sao thì Cửu Đỉnh thần quốc cũng là địa bàn của nước khác, muốn làm những điều này thì cũng phải âm thầm một chút, hơn nữa Tu La thần quốc không có khả năng trực tiếp phái ra võ giả tìm kiếm rải thảm tại Cửu Đỉnh thần quốc được, nên chỉ có thể mượn dùng lực lượng bản thổ trong Cửu Đỉnh thần quốc.

- Nga? Ba vị ma sứ đại nhân!

Tuy rằng Ngạn Quân Hiên cao ngạo, nhưng nghe thấy danh hiệu của ma sứ thì cũng là âm thầm kinh hãi, có thể được phong hào ma sứ thì cơ bản đều là cao thủ đỉnh cấp, xếp trước một trăm trên Thiên Mệnh bảng!

Cùng nằm trên Thiên Mệnh bảng, nhưng thực lực của các võ giả cũng có chênh lệch rất lớn, đặc biệt là có vài bước ngoặt, xếp ba trăm, xếp hai trăm, xếp một trăm, xếp năm mươi, xếp ba mươi, mười hạng đầu, thì đều có thực lực chênh lệch nhau cực lớn.

Cao thủ trước một trăm và sau ba trăm thì hoàn toàn không phải là một khái niệm.

- Hắc hắc, nếu tìm được manh mối của Lâm Lan Kiếm, ma sứ đại nhân tự mình ra tay, thì căn bản là dễ như trở bàn tay, không cần phí bất kỳ công sức nào.

Nam nhân này tự hào nói.

- Quả thật đúng vậy!

Ngạn Quân Hiên gật đầu thừa nhận, nói tiếp:

- Hoàn toàn có thể miểu sát.

- Tốt lắm Ngạn huynh, vị trí cụ thể của phân bộ Tu La thần quốc nằm tại phía đông Pha Đà sơn, cách phía tây nam của Pha Đà hồ khoảng ba mươi dặm, hy vọng Ngạn huynh và lệnh sư có thể tới đó.

Nam nhân này cũng không giấu giếm vị trí của cái gọi là phân bộ Tu La thần quốc, cũng không cần phải làm vậy, phân bộ này cũng không phải là bí mật gì, dù sao Pha Đà sơn cũng không phải thuộc lãnh thổ của Cửu Đỉnh thần quốc, hơn nữa tại phân bộ Pha Đà sơn có ba đại ma sứ tọa trấn, có thể bảo đảm an toàn.

- Tốt!

Ngạn Quân Hiên lập tức đáp ứng.

Mà trong góc đại sảnh, Lâm Minh lặng lẽ đặt một viên Chân Nguyên thạch thượng phẩm trên bàn, sau đó rời khỏi đại điện, mọi người tại đây tuyệt đối không nghĩ tới, người vừa đi ra khỏi cửa chính là kẻ đáng giá ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, cộng thêm một viên Hóa Thần đan và một kiện bảo khí thiên giai trung phẩm.

“Pha Đà sơn, Tu La thần quốc phân bộ, ba đại ma sứ, dường như rất thú vị... Nam nhân kia nói rằng Tu La thần quốc sẽ lấy ra một chút thành ý, không biết là cái gì a?”.

Cái gọi là “thành ý”, hơn phân nửa chính là giải thưởng, trực tiếp bày giải thưởng ra, thì kia mới có sức hấp dẫn về thị giác, mà nếu chỉ đồng ý trên lệnh truy nã, thì vẫn luôn làm cho người khác thấy nghi ngờ.

“Tu La thần quốc phân bộ tại Pha Đà sơn này, ta cũng định đi xem náo nhiệt một chút”.

Lâm Minh nghĩ như vậy, khẽ nâng bước chân, nhanh chóng bay ra khỏi Thanh Vân thành.

Pha Đà sơn nằm tại biên giới Cửu Đỉnh thần quốc, kéo dài mấy ngàn dặm, trong đó ngọn núi cao nhất lên tận bốn, năm ngàn trượng, đâm thẳng vào mây xanh.

Do tại đây có linh mạch sung túc, nên có vài tiểu thế gia võ học chiếm cứ, đương nhiên bọn họ chỉ chiếm được các linh kém xa so với Tu La thần quốc phân bộ.

Lâm Minh dừng độn quang xuống, đứng trên đỉnh một ngọn núi tuyết cao ba ngàn trượng, nhìn thẳng về phía Tu La thần quốc phân bộ cách đó trăm dặm, lẩm bẩm:

- Linh mạch ngũ phẩm thượng đẳng, thật sự là xa xỉ!

Chỉ là một phân bộ đã chiếm được ngũ phẩm thượng đẳng linh mạch, nội tình của thần quốc làm cho các tông môn tại Nam Hải Ma Vực không theo kịp được, tục truyền lúc trước U Ma đế thành cũng có đỉnh cấp linh mạch, chỉ là sau khi U Ma đế thành bị giết, linh mạch kia cũng bị vài đại năng Thần Hải thi triển đại thần thông, dời đi mà thôi.

- Vốn khu vực trung bộ của Thiên Diễn đại lục đã rất giàu có và đông đúc rồi, cộng thêm những thứ cướp đoạt được trong vạn năm này, đã hoàn toàn vượt xa các khu vực khác trên Thiên Diễn đại lục!

- Có lẽ trung bộ Thiên Diễn đại lục giàu có và đông đúc như vậy chính là do có Kỳ Tích chi hải a?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên hiện lên ý niệm này, cảm giác cực kỳ có khả năng, nếu không thì làm gì lại trùng hợp đến như thế, bốn đại thần quốc đều vây xung quanh Kỳ Tích chi hải?

- Thật không biết Kỳ Tích chi hải và Vạn Cổ Ma Khanh che giấu bí mật gì a!

Lâm Minh đứng trên đỉnh núi tuyết một hồi lâu, nhìn thấy vài chấm đen nhỏ từ xa bay tới, tốc độ của điểm đen này rất nhanh,

nhanh chóng biến lớn, đó rõ ràng chính là một chiếc Linh chu dài mấy chục trượng, do mấy con phi cầm hung thú kéo đi, bay về phía Tu La thần quốc phân bộ.

Linh chu đi qua, lại có thêm vài luồng cầu vồng sặc sỡ xẹt qua chân trời, đó là độn quang của cao thủ Toàn Đan và Mệnh Vẫn bay trên trời lưu lại.

- Xem ra Tu La thần quốc phân bộ mời không ít người a!

Lâm Minh nhảy xuống ngọn núi tuyết, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, như lững thững đi dạo trong sân nhà, bước về phía Tu La thần quốc phân bộ.

“Không biết Tu La thần quốc lấy ra thành ý gì đây, gần đây ta có chút nghèo khó, nếu có thể nhân cơ hội này kiếm được một vố thì đúng là rất hoàn mỹ”.

Lâm Minh nghĩ như vậy, liền tăng nhanh tốc độ hơn vài phần.

Chương 795: 30 vạn Nguyên linh thạch

Phân bộ Tu La thần quốc dựa lưng vào một ngọn núi tuyết cao ba ngàn trượng, phân bộ bắt đầu xây dựng từ giữa sườn núi, nơi này nguyên khí thiên địa sung túc, dưới trận pháp thúc giục, các loại linh thảo linh thực um tùm xanh ngắt, linh hoa kỳ thảo vô số kể, mà ở một vài nơi rất cao, còn có đỉnh núi tuyết trắng, hàn băng vạn năm không tan, hai loại cảnh sắc chồng cùng một chỗ, có thể nói đẹp không sao tả xiết.

Kiến trúc Tu La thần quốc chủ yếu có phong cách cổ xưa, rất nhiều kiến trúc đều được xây thành từ Diệu thạch màu đen, nhìn qua có cảm giác rất nặng.

Lâm Minh hạ xuống, đi bộ tới bên ngoài phân bộ Tu La thần quốc.

- Đứng lại, người nào!

Hai tên thủ vệ thân hình cao lớn cản Lâm Minh lại.

- Tại hạ là võ giả Cửu Đỉnh thần quốc, nghe nói phân bộ thần quốc trọng thưởng truy nã một tên võ giả trộm kế thừa của thần quốc, cho nên muốn tới xem tình huống cụ thể.

Hai tên thủ vệ đánh giá trên dưới Lâm Minh một lần, tu vi Toàn Đan hậu kỳ, tuy rằng không cao, nhưng với tuổi đối phương dường như cũng không lớn mà nói thì rất không tệ, đoán rằng phía sau còn có chút thế lực.

Lần này Tu La thần quốc đuổi bắt Lâm Minh, tự nhiên phải trông cậy vào thế lực bản thổ đại thần quốc, võ giả như vậy đều thường có bối cảnh, cho nên bọn họ đều được tính là khách của phân bộ thần quốc.

- Tháo mặt nạ xuống!

Thủ vệ nói.

Lâm Minh không do dự, trực tiếp tháo mặt nạ bằng Mộc Linh ngọc xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng bình thường, đây là khuôn mặt do Lâm Minh sử dụng Dịch Dung thuật.

Từ lúc Lâm Minh ở Thất Huyền võ phủ, lúc đó phó phủ chủ Bích Lạc là cao thủ tinh thông Dịch Dung thuật, hắn chẳng những có thể thay đổi dung mạo, còn có thể mô phỏng theo thanh âm, khí chất một người, thậm chí còn hiểu rõ. Lúc trước Lâm Minh bị lừa tới Nam Cương cũng chính là vì Bích Lạc biến thành bộ dáng Cầm Tử Nha, khiến cho Lâm Minh không nhận ra.

Về sau ở Thần Hoàng châu bùng nổ thú triều đại quy mô, Lâm Minh chạy về Thanh Tang thành cứu viện, sau đó Bích Lạc đuổi theo, dịch dung ám sát Lâm Minh. Kết quả bị Lâm Minh dùng Mộng Cảnh kết giới phản sát, Dịch Dung thuật đặc thù của Bích Lạc bị Lâm Minh lấy được.

Dịch Dung thuật này không biết là Bích Lạc lấy được từ trong di tích nào, đẳng cấp không tồi. Tuy rằng bây giờ đối với Lâm Minh mà nói cũng không tính là Dịch Dung thuật cao thâm gì, nhưng dùng để lừa gạt hai tên thủ vệ tu vi không bằng hắn thì vẫn dư dả.

- Vào đi!

Thủ vệ không nghi ngờ hắn, nếu muốn thật kiếm ra khuôn mặt Lâm Minh có dịch dung hay không, Tu La thần quốc đương nhiên là có biện pháp, quan trọng là bọn họ căn bản không nghĩ tới Lâm Minh lại dịch dung tiến vào phân bộ Tu La thần quốc, nơi này có thể nói là đầm rồng hang hổ, có ba cao thủ Thiên Mệnh bảng xếp trước một trăm tọa trấn, còn có vài cao thủ Thiên Mệnh bảng khác, bao gồm cả Cửu Đỉnh thần quốc.

Thậm chí Đại Dã thần quốc, Thất Tinh thần quốc cũng cố ý tới đây tìm bắt Lâm Minh.

Nói nơi này mà náo sự hoàn toàn là tìm chết, huống chi sau lưng bọn họ còn có Tu La thần quốc làm chỗ dựa. Cho nên muốn đối phó bọn họ trước phải suy nghĩ tới bốn chữ Tu La thần quốc có hàm nghĩa gì.

Lâm Minh tiến vào cửa lớn, lại mang mặt nạ Mộc Linh ngọc, trong phân bộ này rất nhiều cao thủ, hắn cũng không trông cậy vào tên gà mờ Dịch Dung thuật như mình có thể lừa gạt được mọi người.

Một đường đi tới, Lâm Minh đi rất chậm. Hắn đang quan sát trận pháp bố trí xung quanh phân bộ Tu La thần quốc, đều là trận pháp phòng ngự mạnh mẽ, dùng để chống đỡ kẻ thù từ bên ngoài. Cho tới tận khi Lâm Minh đi đến tới gần chủ điện, mới phát hiện một trận pháp loại lớn có thể ngăn cách chủ điện và bên ngoài.

Một khi phong trận này khởi động, muốn đi ra ngoài thì cũng phải hao chí một chút công phu.

- Phong trận này có bố trí không ít thủ pháp từ Thần Vực, vô cùng xảo diệu, mà phần lớn nó đều là thủ pháp Ma Đế để lại, trong đó còn có liên quan tới hai tầng phong trận lúc trước Bát Long Dao Quang trận và ở Ma Đế dược viên... Tu La thần quốc quả nhiên là kế thừa từ Ma Đế.

Lâm Minh lẩm bẩm, nếu như là lưu phái khác nhau, hắn muốn phá giải trận pháp này cũng phải phí một ít tay chân, nhưng bởi vì xuất phát cùng một lưu phái, hơn nữa Lâm Minh nhớ rất rõ thủ pháp bày trận của Ma Đế, cho nên không mất bao nhiêu thời gian đã nhìn thấu trận pháp này, hắn có nắm chắc trước khi nó khởi động thì hoàn toàn lao ra ngoài.

- Đường lui đã không thành vấn đề.

Lâm Minh nghĩ như vậy, bước vào trong phong trận, tiếp đó hắn dần nghe được tiếng đánh nhau phía xa xa.

Đi khoảng một nén nhang, Lâm Minh đi tới trước một tòa đại điện, tòa đại điện này toàn thân đen thui, giống như một tòa tháp cao, phía trước nó có một quảng trường trống trải, lúc này trong quảng trường đã có không ít võ giả tụ tập.

Những người này phần lớn có tu vi Toàn Đan kỳ trở lên, cũng có tiểu bối Tiên Thiên kỳ, phần lớn là đi theo trưởng bối tới đây.

Những võ giả này chia làm nhiều trận doanh, mỗi một trận doanh đều có võ giả Mệnh Vẫn cao tầng dắt dắt, hiển nhiên bọn họ đều là người tông môn ngũ phẩm giống như Lưu Lam tông.

Ở cảnh nội bốn đại thần quốc, tông môn ngũ phẩm có rất nhiều, bọn họ đều phải dựa vào bốn đại thần quốc mà tồn tại, giống như quan hệ giữa Thất Huyền cốc và Thần Hoàng đảo.

Lúc này ở chính giữa quảng trường, hai võ giả trẻ tuổi Toàn Đan hậu kỳ đang kịch liệt giao phong, từng đạo năng lượng oanh kích lên pháp trận phòng ngự, không ngừng phụt ra quang hoa sáng lạn, đối với tuổi tác của bọn họ mà nói, có thể có thực lực như thế này thì đã rất không tồi rồi.

Tiếng đánh nhau lúc trước Lâm Minh nghe được cũng là từ chỗ này.

- Bọn họ đánh nhau là vì cái gì vậy?

Lâm Minh hơi hơi nghi hoặc, đang muốn hỏi thì hắn phát hiện một tòa đài cao cách chỗ giao chiến không xa, ở đó bày sẵn một loại hộp kim loại không biết tên, ở trong hộp chứa đầy Nguyên Linh thạch.

Mà đó rõ ràng là Nguyên Linh thạch thượng đẳng.

Nguyên Linh thạch chỉ có ba cấp bậc bình thường, thượng đẳng và cực phẩm.

Cực phẩm Nguyên Linh thạch chính là Nguyên Linh thạch mạch khoáng chi nguyên, nó trên cơ bản đã tuyệt tích, một mỏ Nguyên Linh thạch mạch khoáng khai thác được một khối thì đã rất không tồi rồi, đó là thứ mà đại năng Thần Hải cũng đều đỏ mắt tranh đoạt.

Kế tiếp chính là Nguyên Linh thạch thượng đẳng, một khối Nguyên Linh thạch thượng đẳng giá trị gần bằng ba trăm khối Nguyên Linh thạch bình thường, hơn nữa bởi vì Nguyên Linh thạch thượng đẳng ẩn chứa nguyên khí cực kỳ phong phú, có thể dùng lúc đột phá bình cảnh sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Thời điểm Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn nếu có thể có một ít Nguyên Linh thạch thượng đẳng giúp hắn đột phá thì vậy càng ổn thỏa, còn có thể giúp Lâm Minh sau khi đột phá Mệnh Vẫn nhanh chóng hấp thu nguyên khí thiên địa, củng cố tu vi.

- Trong hộp có khoảng một ngàn khối Nguyên Linh thạch thượng đẳng, đây chính là phần thưởng ba mươi vạn Nguyên Linh thạch của Tu La thần quốc sao?

Ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, nhưng lại là thượng đẳng Nguyên Linh thạch, nếu như có thể lấy được thì là một khoản lớn rồi.

Lâm Minh đang suy nghĩ làm thế nào cướp khối tài sản này, hắn nhìn chung quanh đại điện một chút, phát hiện ở trên đài cao cách đó không xa, có một trung niên áo đen khoanh tay, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn kỹ mới phát hiện hai chân hắn cách mặt đất khoảng một tấc, đúng là lơ lửng ở giữa không trung.

- Mệnh Vẫn tầng sáu!

Trung niên áo đen không hề che giấu tu vi, rõ ràng là Mệnh Vẫn tầng sáu, phối hợp với tuổi tác không quá lớn của hắn, thậm chí hắn có hy vọng tấn công Thần Hải.

Không hề nghi ngờ, đối phương là một trong đại ma của Tu La thần quốc, cao thủ đỉnh cấp xếp hạng trước trăm trên Thiên Mệnh bảng!

Mà ở bên cạnh trung niên áo đen còn có một cái hộp ngọc Mộc Linh ngọc vuông nửa xích, hộp ngọc còn bị phong ấn xung quanh, bên trên còn khắc một Cự Ma hung ác, tuy rằng Lâm Minh không thấy rõ bên trong là gì, nhưng lại có thể đoán được, nếu không ngoài ý muốn thì bên trong chính là Hóa Thần đan.

Ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, Hóa Thần đan!

Đáng tiếc Hóa Thần đan cách người trung niên áo đen quá gần, Lâm Minh cướp thì hy vọng cũng cực kỳ xa vời.

- Phân bộ Tu La thần quốc này còn có hai đại ma nữa, tuy nhiên cũng không ở gần đây chiêu đãi những người này, xuất động một tên đại ma xem ra là đã rất nể mặt mũi rồi.

Lâm Minh nghĩ như vậy, thuận miệng hỏi một thanh niên nhìn qua hai mươi tuổi bên cạnh.

- Hai người trên đài vì sao lại đánh nhau?

Thanh niên đang chú tâm xem trận đấu, bị Lâm Minh quấy rầy có chút khó chịu, vốn hắn cũng lười phản ứng, nhưng mà sau khi nhìn thấy tu vi Lâm Minh là Toàn Đan hậu kỳ đành phải kiên nhẫn giải thích:

- Bọn họ đang tranh đoạt vị trí trên Thiên Tài bảng, Tu La thần quốc phát động những tông môn ngũ phẩm và mạng lưới tình báo để tìm kiếm tung tích Lâm Lan Kiếm, tự nhiên phải cấp chỗ tốt cho họ, trừ đồng ý treo giải thưởng ra, còn hứa hẹn bồi dưỡng cho chúng ta một ít thiên tài.

Thanh niên nói xong một ngón tay chỉ về phía đài cao, Lâm Minh nhìn theo mới phát hiện, tại trên đài cao trừ ba mươi vạn Nguyên Linh thạch ra, còn treo một bảng danh sách, mặt trên viết thiên tài bậc cao, bậc trung, và thiên tài bình thường.

Phía sau từng người lại để trống, hiển nhiên là chuẩn bị điền tên vào.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh lập tức hiểu ra, lúc trước Thần Hoàng đảo cũng đã ở Thần Hoàng châu cử hành loại hành động giống này, đại tông môn trợ giúp tiểu tông môn bồi dưỡng thiên tài, cách làm này đại tông môn phải trả cái giá rất nhỏ, mà đối với tiểu tông môn mà nói, lại có thể đạt được ưu đãi lớn nhất. Lúc này tuấn kiệt đang dùng phương thức so đấu để phân cấp.

- So đấu thật thú vị!

Khóe miệng Lâm Minh hiện lên nụ cười độc ác, hắn hôm nay đến chủ yếu là muốn làm hai chuyện, chuyện thứ nhất chính là cướp bóc, chuyện thứ hai chính là gây rối.

Về phần nói chọc giận Tu La thần quốc, đó là lời nói nói đùa, Lâm Minh đã ở trên danh sách phải chết của Tu La thần quốc, lúc trước ở Cửu Hoa yến nếu không phải rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi ở đó, Lâm Minh tuyệt đối không ngại giết Tư Đồ Xuyên và Tư Đồ Phong.

Lúc này, trận đấu trên đài đã xong, thanh niên tóc ngắn, tay cầm đao giành thắng lợi, hắn cười ha ha.

- Tên thiên tài bậc cao, thuộc về Đồ Nhất Phong ta!

Nói xongliền nhảy lên đài cao, cầm lấy bút, muốn điền tên mình xuống trên bảng thiên tài.

Mà đúng lúc này, một tiếng cười lạnh truyền đến:

- Đồ Nhất Phong, ngươi muốn liệt thứ nhất, thì còn phải hỏi kiếm trong tay ta có đáp ứng hay không?

Lời nói kiêu ngạo lại có chút quen thuộc, Lâm Minh nhìn lướt qua, quả nhiên ở trong đoàn người phát hiện thanh niên đội nón tre ở trong tửu lâu lúc trước, Ngạn Quân Hiên, vừa rồi người nói chuyện đúng là hắn.

Chẳng qua chỉ là lúc này Ngạn Quân Hiên đã theo nón tre xuống, khóe mắt vẫn là vết sẹo lớn như cũ, còn có vẻ mặt cao ngạo của hắn.

Bên cạnh Ngạn Quân Hiên còn có một trường mi lão nhân, lão một thân áo xám, tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, hiển nhiên chính là sư tôn theo như lời của Ngạn Quân Hiên.

- Lão già này sinh mệnh chi hỏa không vượng, đoán khoảng hai ngàn tuổi, hai ngàn tuổi là Mệnh Vẫn tầng năm, trên Thiên Mệnh bảng chắc chỉ xếp cuối cùng, không có khả năng lại có đột phá, Lưu Lam tông bọn họ tham dự vụ này, lấy được Hóa Thần đan chỉ sợ cũng cấp cho Ngạn Quân Hiên, cũng chẳng trách Ngạn Quân Hiên ở trong tửu lâu lại kiêu ngạo như vậy, giống như Hóa Thần đan là chuẩn bị riêng cho hắn vậy.

Chương 796-797

796: Lâm Lan Kiếm - Cướp bóc

Lâm Minh không ngừng quan sát tất cả võ giả có thực lực Thiên Mệnh bảng ở đây, hắn cho ra một kết luận là, trừ ba đại ma sứ ra, võ giả Thiên Mệnh bảng còn lại thực lực đều bình thường.

- Hóa Thần đan và ba mươi vạn Nguyên Linh thạch được đặt tách ra, ta muốn đoạt cũng nhiều nhất chỉ có thể đoạt được giống nhau. Hóa Thần đan cách ma sứ quá gần, chỉ có thể cướp đoạt Nguyên Linh thạch...

Lâm Minh nhìn kia Nguyên Linh thạch trên đài cao, phát hiện trên đài cao có một trận pháp bảo hộ loại nhỏ, giống như một cái lồng thủy tinh trong suốt bảo vệ Nguyên Linh thạch.

Tuy nhiên trận pháp này chỉ tùy tiện bố trí, với thực lực và trình độ hiểu biết trận pháp của Lâm Minh thì muốn kích vỡ nó cũng không khó.

Nói trắng ra là, trận pháp này chỉ làm ra vẻ, phân bộ Tu La thần quốc nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có người đi tới phân bộ của mình cướp bóc.

Trừ khi là cao thủ xếp trước Thiên Mệnh bảng, nếu không đến cướp bóc chỉ là muốn chết. Mà cao thủ xếp trước Thiên Mệnh bảng ai mà vì những của cải này mà đi chọc giận Tu La thần quốc chứ.

Lâm Minh bây giờ cũng chẳng sao, dù sao hắn và Tu La thần quốc đã không chết không ngừng.

Cho dù Lâm Minh nguyện ý giao kế thừa Đại Hoang kích quyết và Ma Đế khải giáp ra thì Tu La thần quốc cũng giết hắn diệt khẩu, cũng sưu hồn xem công pháp là thật hay giả.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Lâm Minh căn bản không thể giao kế thừa Đại Hoang kích quyết ra, Tu La thần quốc tưởng rằng Lâm Minh có ngọc giản kế thừa, kỳ thật Lâm Minh chỉ có trí nhớ của Ma Đế, nên muốn đem công pháp trong đầu khắc lên ngọc giản, đầu tiên Lâm Minh phải tự mình tu thành bộ công pháp này mới được.

Nếu không Lâm Minh đã sớm khắc Tà Thần lực cho Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ tu luyện rồi.

Đúng lúc này, phía trước quảng trường vang lên tiếng nổ, Ngạn Quân Hiên đánh đối thủ của hắn bay mấy chục thước, đánh cho đối phương hộc máu mồm.

Một lão nhân từ trong đoàn người bay lên, một tay tiếp được thanh niên trẻ tuổi kia, sau đó trợn mắt lườm Ngạn Quân Hiên.

Ngạn Quân Hiên làm như không thấy nói:

- Luận bàn so chiêu, khó tránh khỏi trọng thương.

- Hừ!

Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng, đút cho đệ tử yêu mến của mình một viên đan dược, đệ tử tài không bằng người, hắn cũng không nhiều lời mất mặt.

- Ngạn Quân Hiên này quả nhiên danh bất hư truyền, hắn chắc hẳn là đệ nhất thiên tài thế hệ trẻ tuổi Thiên Hoa châu.

- Hừ, chỉ là đệ nhất thiên tài Thiên châu Hoa mà thôi, so với thiên tài Trung châu so sánh thì chênh lệch không ít, càng đừng nói so sánh được với loại yêu nghiệt như Lâm Lan Kiếm.

Tro quảng trường, không ít võ giả chướng mắt nhìn Ngạn Quân Hiên huênh hoang, không kìm nổi châm chọc.

- Đúng vậy, Lâm Lan Kiếm chắc là tuổi cũng gần như Ngạn Quân Hiên, nhưng mà người ta lại đứng ở Thiên Mệnh bảng.

Lại có đệ tử tông môn khác ở bên dưới đài nói.

- Lâm Lan Kiếm, hừ hừ...

Ngạn Quân Hiên cười lạnh một tiếng:

- Lâm Lan Kiếm chỉ là một khối đá lót đường trên con đường võ đạo của ta mà thôi. Hắn thiên tài thì thế nào, đợi khi Lưu Lam tông ta bắt được hắn, hắn với ta mà nói chỉ là một quả Hóa Thần đan giúp ta tăng cường thực lực mà thôi, về phần Thiên Mệnh bảng, sau khi có Hóa Thần đan này, không tới hai năm, ta cũng sẽ nổi danh điền tên trên đó.

- Xì... Lưu Lam tông các ngươi khẳng định có thể bắt được Lâm Lan Kiếm?

- Hừ, Lưu Lam tông ta dám nói như vậy, tự nhiên có một ít phương pháp tìm kiếm đặc thù, không nói nắm chắc nhưng mà cũng có sáu bảy thành nắm chắc! Lịch sử chỉ ghi nhận người thắng, đến lúc đó, ta sẽ được lịch sử ghi nhận, mà Lâm Lan Kiếm chỉ là một đốm lửa, bị người quên đi!

Ngạn Quân Hiên tràn ngập tự tin, phối hợp với khí thế phóng ngoại của hắn. Khiến cho những tiểu bối kia căn bản không có người nào dám đối chất với hắn, về phần thế hệ trước, tự nhiên sẽ không tự hạ thấp thân phận tranh cãi với hắn, rất nhanh toàn bộ hội trường đã bị một mình Ngạn Quân Hiên ép xuống.

- Còn có ai không phục?

Ngạn Quân Hiên lớn tiếng nói, trong lúc nhất thời không có người nào trả lời.

Ngạn Quân Hiên đúng là thích hiệu quả như vậy, hắn bước về phía thiên tài bảng và Nguyên Linh thạch trên đài cao, chuẩn bị vung bút viết tên mình, mà đúng lúc này, đột nhiên nghe được tiếng quần áo phận phật, một nam nhân đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc bay đến trung ương quảng trường.

Người này tự nhiên là Lâm Minh.

Ngạn Quân Hiên nhướng mày, tay buông bút xuống:

- Đúng là còn có kẻ không sợ chết.

Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt nạ Mộc Linh ngọc của Lâm Minh một hồi lâu, rất nhanh nhận ra Lâm Minh đúng là tên võ giả ở góc tửu lâu kia.

Cũng không phải là lần đầu tiên gặp võ giả đeo mặt nạ, tuy nhiên mỗi mặt nạ thường có hình dáng khác nhau, mặt nạ của Lâm Minh trên hai mắt có hoa văn nhàn nhạt, cái này Ngạn Quân Hiên liếc mắt một cái đã nhận ra.

Hừ nhẹ một tiếng, Ngạn Quân Hiên căn bản không để Lâm Minh vào mắt, theo hắn, Lâm Minh chỉ là kẻ ngẫu nhiên nghe được tin tức này, rồi sau đó ôm lòng mèo mù gặp phải chuột chết đến phân bộ Tu La thần quốc, hôm nay nhìn thấy kế hoạch bồi dưỡng, nhất thời máu nóng lên não, người như thế đến chỉ vẽ mặt.

- Người nào? Hãy xưng tên ra!

- Mộc Song gia tộc, Mộc Song Kiếm.

Lâm Minh bịa ra một cái gia tộc cùng tên mình, dù sao Thiên Diễn đại lục rộng lớn vô cùng, gia tộc rất đông, còn có không ít gia tộc ẩn thế, ai cũng không có khả năng đều biết mỗi một gia tộc.

Ngạn Quân Hiên đánh giá Lâm Minh, tuy rằng đối phương ngũ quan bị che khuất, nhưng mà từ trên mặt lộ ra da thịt và giọng nói của hắn, có thể đoán được người này còn trẻ hơn hắn.

- Song Mộc gia tộc gì, chưa từng nghe qua!

- Gia tộc ngươi chưa từng nghe qua có rất nhiều.

Lâm Minh bình tĩnh trả lời, loại chiến đấu trẻ con này không khiến hắn mấy hứng thú, hắn bây giờ đã không phải là đám thiên tài cùng thế hệ có thể sánh được.

- Ha ha ha ha! Thú vị, thú vị, một gia tộc nhỏ tên còn chưa biết mà đã cuồng vọng bậc này, vậy ta sẽ tới giáo huấn ngươi, xem kiếm!

- Vù!

Lợi kiếm thế lương xé gió, Ngạn Quân Hiên một kiếm chém về phía mặt Lâm Minh, Lâm Minh lui về phía sau một bước, ở trước mặt cường giả Tu La thần quốc, hắn không thể dùng Quán Hồng cùng chiêu thức tương ứng, nếu không sẽ lập tức bị bọn họ nhìn ra những chiêu thức này xuất phát từ Đại Hoang kích quyết.

Trừ những thứ này ra, Lâm Minh còn có Chu Tước Cấm Thần lục và công pháp Luyện Thể Hỗn Độn Cương Đấu kinh, tuy rằng lực công kích yếu hơn một chút, tuy nhiên đối phó loại tiểu nháo Ngạn Quân Hiên này thì vẫn còn dư dả, kỳ thật, Lâm Minh cho dù không dùng chiêu thức gì cũng có thể đánh bại hắn.

Lách qua một bước, Lâm Minh hạ trọng tâm, tiện đà bước ra một bước.

- Phấn Thân Toái Cốt quyền!

Chân nguyên ngưng tụ thành tơ, Lâm Minh đánh ta một quyền, năng lượng mạnh mẽ bột phát ra!

- Bùng!

Một tiếng nổ vang, kiếm khí bị Lâm Minh một quyền đánh xơ xác, quyền thế Lâm Minh không giảm, đánh tới trước mặt Ngạn Quân Hiên.

- Cái gì?

Ngạn Quân Hiên trong lòng kinh hãi, lại chém một kiếm đến, muốn đánh tan quyền kình Lâm Minh, không thể không nói, tốc độ xuất kiếm của Ngạn Quân Hiên này vô cùng xuất sắc, một chiêu không địch lại, chiêu thứ hai đã chém tới.

Nhưng mà ở dưới thực lực chênh lệch tuyệt đối, những thứ nhỏ bé này căn bản xem nhẹ.

Chân nguyên chấn động bùng nổ, trong lúc nhất thời Ngạn Quân Hiên giống như lá cây trong bão táp, căn bản không hề có lực chống cự.

- Phốc!

Đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, Ngạn Hiên Quân bị Lâm Minh một quyền đánh bay, chân nguyên xâm nhập ngũ tạng lục phủ, nội tạng toàn thân bị thương, kinh mạch tổn hại!

Lâm Minh thừa thắng xông lên, đột nhiên tiến lên trước một bước, lại đánh ra một quyền, quyền thứ nhất hắn cố ý lưu thủ, là không tổn thương tới tính mạng Ngạn Quân Hiên, dưới tình huống như vậy hắn vẫn đánh ra quyền thứ hai, cũng là cho thấy vẻ tàn nhẫn của mình, miễn cho có kẻ đui mù tiếp tục khiêu chiến với hắn.

- Dừng tay!

Sư phụ Ngạn Quân Hiên hô to một tiếng, nhưng mà hắn vẫn không ngăn kịp Lâm Minh, quyền thứ hai mạnh mẽ đánh lên lưng Ngạn Quân Hiên, chỉ nghe một tiếng răng rắc, xương cốt toàn thân Ngạn Quân Hiên bị chấn cho vỡ vụn, phun ra một ngụm máu to, ngất luôn tại chỗ.

Sau khi trúng một kích này, cho dù sư phụ Ngạn Quân Hiên dùng các loại thiên tài địa bảo cứu trị cũng khiến hắn nằm trên giường hơn nửa năm. Hơn nữa có thể lưu lại di chứng hay không thì còn là khó nói.

Đối với một người muốn bắt sống mình để đổi lấy Hóa Thần đan, Lâm Minh tự nhiên không có chút thương hại. Nếu không vì đánh chết đối phương sẽ trở nên hỗn loạn thì hắn không ngại ra tay thuận tiện tiễn hắn ra đi.

- Ngươi!.

||||| Truyện đề cử: Tiểu Túc Bảo Đáng Gờm |||||

Sư phụ Ngạn Quân Hiên tận mắt đồ đệ mình bị đánh thành như vậy, vô cùng phẫn nộ, nếu không phải đang ở phân bộ Tu La thần quốc, hắn tuyệt đối sẽ ra tay lấy mạng Lâm Minh.

- Ha ha, Ngạn tông chủ không nên tức giận, luận bàn so chiêu, trọng thương cũng là khó tránh khỏi a!

Ở bên cạnh Lưu Lam tông, một trưởng lão tông môn khác nói móc, đây là lời mà lúc trước Ngạn Quân Hiên đánh trọng thương đối thủ nói ra, lúc này bị hắn lấy ra hoàn toàn đáp trả Ngạn tông chủ, bởi vì bị người bị Ngạn Quân Hiên đả thương đúng là đệ tử của hắn.

Có thể phun ra ngụm ác khí này, trong lòng hắn vô cùng hiểu rõ.

- Tốt! Tốt! Tốt lắm!

Thanh âm tông chủ Lưu Lam tông cực kỳ lạnh lùng, trong lòng hắn đã phán mức án tử hình đối với Mộc Song Kiếm và cái gọi là Mộc Song gia tộc. Chỉ cần này gia tộc không vượt qua ngũ phẩm, hắn sẽ khiến cho đối phương trả cái giá thảm phải trả.

- Còn có ai muốn lên đài không?

Lâm Minh đứng ở trên lôi đài, lạnh lùng nói, mặt nạ Mộc Linh ngọc hắn che hết biểu tình, hai dạng hoa văn gần con mắt gấp khúc quỷ mị, thoạt nhìn giống như hai con rắn độc màu đen, lộ ra sát khí nồng đậm, khiến người không rét mà run.

Không có người dám lên tiếng trả lời, đối phương là một người độc ác, hơn nữa thực lực mạnh tới mức rối tung rối mù, tùy tiện lên đài đã đánh cho Ngạn Quân Hiên trọng thương. Có tấm gương này bọn họ sao dám lên đây.

Loại tình huống này cũng ở trong dự kiến của Lâm Minh, hắn bước tới đài cao, công khai đi tới chỗ ba mươi vạn Nguyên Linh thạch. Đây chính là nguyên nhân Lâm Minh ra tay với Ngạn Quân Hiên, đầu tiên hắn cần đến gần nơi này.

Cầm cây bút lông thô nhất, cùng lúc đó, ánh mắt Lâm Minh lơ đãng nhìn lướt qua pháp trận bao phủ ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, trong khoảnh khắc kia, trận pháp ở trong con ngươi Lâm Minh dường như phân giải thành vô số phù văn phức tạp.

Tại ánh mắt vô số võ giả tập trung lên người Lâm Minh, ma sứ Tu La thần quốc hơi hơi nhíu mi, hắn có cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng mà lại không nói rõ được.

Bút thô dài khoảng hai thước được quét mực, Lâm Minh hạ bút như gió, ba chữ được viết lên, chữ to bao hàm sát khí trong nháy mắt liền xuất hiện trên bảng thiên tài, Lâm Lan Kiếm!

Một chữ "Kiếm" cuối cùng kia dựng thẳng lên, bởi vì ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, giống như một thanh kiếm, cắt Thiên Mệnh bảng thành hai nửa.

***

Toàn bộ quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, Ngạn Quân Hiên còn nằm trên mặt đất đổ máu, mấy cái Lưu Lam tông trưởng lão còn đối với Lâm Minh trợn mắt nhìn.

Lâm Minh viết tốc độ quá là nhanh, ba chữ cơ hồ là lập tức xuất hiện, nhìn lên trên Thiên Mệnh bảng ba cái nét chữ cứng cáp, ẩn chứa một cỗ sắc bén thương ý chữ to, toàn trường võ giả đều ngây ngẩn cả người.

"Lâm Lan Kiếm!!!". Một số võ giả trong đầu xuất hiện trong nháy mắt chỗ trống, mà đang ở cái này trong tích tắc, Lâm Minh tay phải hào quang lóe lên, màu đỏ trường thương như giao long một loại lao ra, trùng trùng điệp điệp đâm vào Nguyên Linh thạch vòng phòng hộ bạc nhược yếu kém điểm lên!

Quán Hồng!

Năng lượng kích phát, chỉ nghe bịch một tiếng, vòng phòng hộ nát bấy!

Cái này một tiếng vang thật lớn, cũng rốt cuộc lại để cho tất cả mọi người phản ứng đi qua, cái này Mộc Linh ngọc diện cụ thanh niên đúng là Lâm Lan Kiếm, mà hắn sử dụng màu đỏ trường thương, còn có hắn phát ra ra thương chiêu cũng đã chứng minh điểm này.

Hắn là đến đập phá quán hay sao?

Hắn cũng dám đến Tu La thần quốc phân bộ đập phá quán!?

Tọa trấn quảng trường ma sứ giận dữ, hắn ngồi xuống cái ghế ầm ầm nghiền nát, cả người như là tên rời cung một loại bắn về phía Lâm Minh.

Mặt khác một ít Tu La thần quốc võ giả cũng nhanh chóng phong bế hiện trường, muốn đem Lâm Minh bắt giữ đến, tuy nhiên bọn hắn xa không phải Lâm Minh đối thủ, nhưng là kéo dài thoáng một phát vẫn là có thể làm được đấy.

Tại đây trùng trùng điệp điệp trong vòng vây, một cái trong nháy mắt thời gian kéo dài, cũng đủ để muốn tính mạng người!

Đối mặt Tu La thần quốc võ giả nghiêm chỉnh huấn luyện phản ứng, Lâm Minh căn bản hồn nhiên chưa phát giác ra, hắn một bả nhấc lên này một cái rương Nguyên Linh thạch, đút vào chính mình Tu Di giới bên trong.

“Ngươi dám!!”.

Ma sứ tròng mắt đều đỏ, hắn rốt cuộc minh bạch, Lâm Lan Kiếm hôm nay là đến cướp bóc đấy!

Tu La thần quốc phân bộ. Tam đại ma sứ đủ tại, lại tụ tập tứ đại thần quốc tất cả thế lực lớn danh túc, trưởng lão, dưới loại tình huống này, tại tất cả mọi người nhìn kỹ giữa. Lâm Lan Kiếm cũng dám đến công nhiên cướp bóc treo giải thưởng!?

Ma sứ cảm giác cái này Lâm Lan Kiếm căn bản là điên rồi, hắn đây là tự tìm đường chết!

“Muốn chết ta thành toàn ngươi!”.

Tu La ma sứ theo Tu Di giới trong rút ra một cây một trượng lớn lên Bá Vương thương, hai tay bắt lấy đuôi thương, đối với Lâm Minh một thương rút xuống!

Dùng hắn Thiên Mệnh bảng bài danh thứ tám mươi ba tên thực lực. Đối mặt Thiên Mệnh bảng bài danh cuối cùng Lâm Minh, hoàn toàn có thể miểu sát!

Ma sứ một phát này chém ra, như là dãy núi sụp đổ, khủng bố năng lượng lưu xé nát không gian, Lâm Minh bị một phát này nện thực rồi, tuyệt đối cũng bị chặn ngang nện thành hai đoạn.

Đối với Toàn Đan kỳ võ giả mà nói, bị chém ngang lưng về sau chỉ cần kịp thời chậm trễ cứu chữa, cũng không chết, cái này Tu La ma sứ là ý định bắt sống Lâm Minh. Khảo vấn hắn về Ma Đế truyền thừa có quan hệ công việc.

Lâm Minh trơ mắt nhìn ma sứ một phát này rút xuống. Một phát này uy thế xa xa vượt qua Lâm Minh Táng Thiên. Tốc độ cũng đạt tới trình độ kinh người, cái này là Thiên Mệnh bảng bài danh một trăm hạng đầu cao thủ thực lực.

Lâm Minh khóe miệng nổi lên vẻ mỉm cười, song trên gối năng lượng bột phát. Kinh môn mở ra!

Đột phá thân thể cực hạn, lập tức đạt đến mức tận cùng tốc độ. Rồi sau đó Lâm Minh hai chân động liên tục, không gian tại hắn dưới chân vặn vẹo, một bước bước ra, Lâm Minh thân ảnh như khói nhẹ một loại biến mất.

Không cách nào chính diện đối mặt ma sứ, nhưng là mở ra Kinh môn về sau, Lâm Minh chỉ dựa vào tốc độ có thể khinh thường Thiên Mệnh bảng!

“Oanh!”.

Tu La ma sứ một thương quất vào trên đài cao, toàn bộ đài cao ầm ầm sụp xuống, Thổ thạch văng tung tóe, chung quanh dựa vào là gần võ giả trực tiếp bị xung kích sóng đẩy bay đi ra ngoài, tu vi yếu đích bị chấn đắc miệng lớn thổ huyết.

Mà lúc này, Lâm Minh cũng đã xuất hiện trăm trượng bên ngoài.

Tu La ma sứ một thương thất bại, trong nội tâm không thể tin, tránh qua, tránh né?

Hắn một thương chẳng những tốc độ đạt đến mức tận cùng, nhưng lại ẩn chứa Không Gian ý cảnh, có thể vặn vẹo tập trung không gian, lại bị một cái Toàn Đan hậu kỳ võ giả cho tránh qua, tránh né!?

Đây không phải Toàn Đan võ giả có thể có tốc độ!

Một màn quỷ dị lại để cho Tu La ma sứ trong nội tâm nổi giận: “Ngăn lại hắn! Mở ra trận!”.

Hắn rống to một tiếng, ba cái khoảng cách Lâm Minh gần đây Tu La quốc võ giả tựu xông về Lâm Minh, trong đó hai người rõ ràng là Mệnh Vẫn cao thủ.

“Chết!”.

Lâm Minh chỉ là lạnh như băng nhổ ra một chữ, liền thương chiêu đều không có ra, ba đạo bám vào Thanh Đồng đại thành Chiến Linh chân nguyên khí mũi tên theo Lâm Minh trong miệng bắn ra, ở giữa ba cái Tu La quốc võ giả đầu lâu!

“Bồng bồng bồng!”.

Ba tiếng bạo tiếng nổ, ba cái Tu La quốc võ giả đầu lâu như dưa hấu một loại nổ tung, óc văng tung tóe!

“Cái gì!?”.

Ở đây tuổi trẻ tuấn kiệt ngừng thở, cảm giác tâm thần đều đang run rẩy, cái này ba cái Tu La quốc võ giả, nhất là cái kia hai cái đạt tới nhất trọng Mệnh Vẫn thực lực võ giả tuyệt đối không lần cho bọn hắn, thế nhưng mà tại Lâm Lan Kiếm trước mặt, quả thực như là con sâu cái kiến một loại, lại bị một ngụm chân nguyên khí mũi tên bắn chết!

Nói cách khác, Lâm Lan Kiếm muốn giết bọn hắn cũng chỉ là thổi một hơi công việc, mà trước khi không có một hơi thổi chết Ngạn Quân Hiên chỉ là vì ẩn giấu thực lực mà thôi.

Loại này chênh lệch dùng khác nhau một trời một vực căn bản không đủ để hình dung, bọn hắn lần thứ nhất thật sâu cảm nhận được tuyệt đỉnh thiên tài khủng bố, đó là lại để cho người suy nghĩ một chút đều chịu tuyệt vọng lực lượng!

“Hỗn đản!”.

Tu La ma sứ nộ quát một tiếng, xách thương xông về Lâm Minh, hắn chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, năng lượng toàn bộ triển khai, mỗi một bước bước ra, đều giẫm được sông núi chấn động!

“Rầm rầm rầm rầm rầm!”.

Toàn bộ quảng trường tại cùng một thời gian xuất hiện năm cái thật sâu dấu chân, từng cái dấu chân đều có vài thước độ rộng, đạp được Nham Thạch bay vụt, quảng tr trên võ giả như là bị cuồng phong thổi loạn rơm rạ, tứ tán bay tứ tung.

Thiên Mệnh bảng cao thủ chỉ là triển khai thân pháp, năng lượng ám kình cùng sóng xung kích cũng có thể trọng thương tu vi yếu đích võ giả.

Lâm Minh nghe sau lưng tiếng xé gió, không cần nhìn đã biết rõ cái kia Tu La ma sứ đuổi theo, hắn lơ đễnh, Kinh môn toàn bộ triển khai, hơn nữa quỷ dị ‘Kim Bằng Phá Hư’ thân pháp, tốc độ tại trong thời gian ngắn tựu nhảy lên tới cực hạn.

“Vèo!”.

Cầu vồng xẹt qua phía chân trời, trong nháy mắt tựu ngang hơn mười dặm khoảng cách, xem quảng trường trên võ giả trợn mắt há hốc mồm, đây là người có thể có tốc độ sao?

“Ầm ầm!”.

Bao phủ cả tòa Tu La quốc phân bộ phong trận bắt đầu khởi động, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, lớn như vậy quy mô trận pháp khởi động quá chậm.

Hơn nữa hắn sớm lúc trước tựu quan sát tốt rồi cái này khổng lồ phong trận bạc nhược yếu kém điểm, dù sao nó cũng là xuất từ Ma đế truyền thừa, Lâm Minh phá giải đi cực kỳ dễ dàng.

“Quán Hồng!”.

Một thương đâm ra, vừa mới khởi động còn cực kỳ bạc nhược yếu kém phong trận bị Lâm Minh một lưỡi lê tại bạc nhược yếu kém điểm lên, chỉ nghe Bình một tiếng, Lâm Minh trước mặt phong trận bị xé mở một cái rộng vài trượng vở, Lâm Minh nhẹ nhõm lao ra.

“Lớn mật cuồng đồ!”.

Một tiếng quát chói tai theo Tu La thần quốc phân bộ một chỗ truyền tới, như là cuồn cuộn sấm rền một loại vang vọng phía chân trời, còn lại hai cái ma sứ cũng xuất thủ!

Dưới ban ngày ban mặt, vạn chúng nhìn trừng trừng tầm đó, lại có tam đại ma sứ tọa trấn Tu La thần quốc phân bộ, lại bị Lâm Minh tìm tới tận cửa rồi đã đoạt ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Việc này nếu như truyền ra, Tu La thần quốc thể diện mất hết!

“Phải đuổi theo hắn!”.

“Phải lấy được Ma Đế truyền thừa!”.

“Sưu hồn về sau, đưa hắn làm thành nhân côn thây khô, đọng ở thần quốc thành trên cửa thị chúng, hiển lộ rõ ràng ta Tu La thần quốc quốc uy!”.

“Thần quốc quốc uy, không để cho mạo phạm!”.

Tam đại ma sứ đều là thân mặc hắc y, lửa giận trong lòng trong đốt, hôm nay cho dù có thể bắt giữ Lâm Minh, cũng tất nhiên là bọn hắn trong đời lau không đi chỗ bẩn! Một người trốn, ba người truy, bọn hắn như là giống như sao băng xẹt qua phía chân trời, hướng về xa xa bay đi!

Tại quảng trường phía trên, một đám võ giả ngơ ngác, tuy nhiên gần đây một mực nghe được Lâm Lan Kiếm tục danh, có thể nói như sấm bên tai, thế nhưng mà tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, bọn hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, Lâm Lan Kiếm sẽ xuất hiện tại Tu La thần quốc phân bộ, công nhiên khiêu chiến Tu La thần quốc uy nghiêm!

Một người một thương, đập phá Tu La thần quốc Quần Anh hội tràng tử, đã đoạt ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, miểu sát ba cái Tu La quốc cao thủ, rồi sau đó... Toàn thân trở ra!

Cái này là như thế nào khí phách!

Đối mặt một đại thần quốc đuổi giết, Lâm Lan Kiếm chẳng những không có mai danh ẩn tích, ẩn cư thâm sơn, ngược lại xốc Tu La thần quốc Pha Đà sơn phân bộ!

“Cái này Lâm Lan Kiếm thật là đáng sợ!”.

“Giống như hắn mới hơn hai mươi tuổi, vậy mà có thể cùng ma sứ giao phong...”.

“Hơn nữa hắn chạy thoát, đó là người tốc độ à...”.

“Liền phong núi đại trận cũng đỡ không nổi hắn, căn bản không cách nào theo lẽ thường phỏng đoán!”.

“Thật là một cái quái vật!”.

Quảng trường trên võ giả nghị luận nhao nhao, rất tuổi còn rất trẻ tuấn kiệt sắc mặt trắng bệch, cùng Lâm Lan Kiếm vừa so sánh với, bọn hắn chênh lệch quá lớn!

“Chúng ta làm sao bây giờ? Còn tham dự đến chuyện này đến sao?”. Có chút võ giả đã bay lên lui bước chi tâm, Lâm Lan Kiếm quá độc ác, liền có được tam đại ma sứ thần quốc phân bộ cũng dám xông.

“Đừng sợ, cái kia Lâm Lan Kiếm chỉ là tốc độ nhanh, thực lực của hắn hay vẫn là Thiên Mệnh bảng hơn ba trăm, điểm này không có sai, nếu không hắn tựu cũng không không đánh mà chạy, mà là muốn cùng ma sứ chiến đấu!”.

“Chúng ta liên hợp lại, cũng không sợ hắn, ông trời của chúng ta mệnh bảng cao thủ cũng không ít, rất nhiều người bài danh đều tại Thi Quỷ Nhân phía trên, nhưng lại có Tu La thần quốc ủng hộ, lần này Lâm Lan Kiếm đại náo Tu La thần quốc phân bộ về sau, treo giải thưởng nhất định sẽ lại trướng một cấp độ!”.

“Tu La thần quốc bị quét mặt, lại bị đã đoạt ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ”.

"Nói là nói như thế, bất quá ta cảm thấy, Lâm Lan Kiếm chưa hẳn chạy thoát, đây chính là tam đại ma sứ truy kích, Lâm Lan Kiếm tốc độ xuất chúng cũng chưa chắc có thể thoát khỏi, dù sao thực lực cùng tu vi còn tại đó, dù là hắn tại trong thời gian ngắn dựa vào mỗ

Loại bí pháp hoặc là bảo khí, có thể đem tốc độ tăng lên tới tam đại ma sứ tình trạng, thế nhưng mà từ lâu rồi, hắn sức chịu đựng cùng chân nguyên dày đặc độ đều theo không kịp, tam đại ma sứ đều là lục trọng Mệnh Vẫn cao thủ! ".

“Đúng vậy, có lẽ Lâm Lan Kiếm hôm nay sẽ vẫn lạc tại Pha Đà sơn, hắn tuy nhiên tu vi kinh người, dù sao tuổi trẻ, có thể sẽ vì lần này xúc động trả giá thật nhiều!”.

Tại Tu La thần quốc phân bộ chúng võ giả nghị luận thời điểm, Lâm Minh đã cùng tam đại ma sứ đuổi theo ra mấy ngoài trăm dặm!

Kinh môn tốc độ điệp gia bên trên ‘Kim Bằng Phá Hư’, Lâm Minh ở trên không trong phi hành sinh ra âm bạo thanh âm, hắn đem Thi Quỷ Nhân lưu lại cái kia một đôi cánh dơi cũng dùng đi ra, trước khi Lâm Minh thô sơ giản lược đem chi tế luyện thoáng một phát, đó là thiên giai phi hành bảo khí, cũng có thể đối với Lâm Minh tốc độ sinh ra nhất định được tăng phúc.

Ba người gia tăng, Lâm Minh tốc độ nếu so với tam đại ma sứ mau ra một đoạn đến, bất quá hắn cố ý khống chế một ít, lại để cho tam đại ma sứ có thể thủy chung đi theo hắn.

Tại Lâm Minh sau lưng mười dặm xa xa, tam đại ma sứ sắc mặt âm trầm đến độ nhanh có thể chảy ra nước rồi.

797

Nguồn thiếu chương.

Chương 798: Tốc độ khó tin

- Tiểu tử này, làm sao có thể?

Ba đại ma sứ đều thất thố, bọn họ còn tưởng rằng Lâm Minh thông qua bí pháp kích phát tiềm năng nào đó cho nên mới có tốc độ nhanh như vậy.

Bí pháp như vậy nhất định sẽ có tác dụng phụ với thân thể, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng bảo trì trong thời gian dài, bây giờ đã bay lâu như vậy, Lâm Minh không có một chút biểu hiện kiệt sức, ngược lại dường như dư lực, càng bay càng nhanh, điều này rất không tầm thường.

Một ngàn dặm, hai ngàn dặm, ba ngàn dặm, bốn ngàn dặm...

Khi bay gần năm ngàn dặm, bay qua dãy núi Pha Đà, tốc độ Lâm Minh một chút không giảm.

- Chết tiệt, sao lại vậy!

Trong đại ma sứ Tu La thần quốc, trung niên xếp ở vị trí thứ chín mươi ba trên Thiên Mệnh bảng từ trong Tu Di giới lấy ra một giọt tinh hoa thạch nhũ, có chút đau lòng nuốt vào.

- Đã bay khoảng năm ngàn dặm rồi, hắn vẫn còn kiên trì được?

Tên ma sứ thứ tư (Lâm Minh dẫn đầu, cứ thế tính ra vị trí người khác) cũng không kiên trì được, từ trong Tu Di giới lấy ra một cái bình ngọc, thật ra là một quả đan hoàn trắng như tuyết, một ngụm nuốt xuống.

- Chúng ta sắp tiêu hao chân nguyên tới cực hạn, tu vi hắn không bằng chúng ta, không có khả năng kiên trì lâu hơn chúng ta, hắn bay không được xa lắm đâu.

Cầm đầu chính là ma sứ thứ hai, vô cùng chắc chắn nói, hắn ở Thiên Mệnh bảng xếp thứ tám mươi ba.

Nhưng mà kế tiếp...

Sáu ngàn dặm, bảy ngàn dặm...

Mắt thấy Lâm Minh bay sắp vạn dặm (khoảng 5000km), nhưng mà càng bay càng nhanh, tên ma sứ thứ tư nổi cả gân xanh, điều đó là không có khả năng!

Đã bay thêm hai ngàn dặm, cái này còn gọi là bay không được bao xa sao?

Tên ma sứ thứ hai sắc mặt cực kỳ khó coi, trên người Lâm Lan Kiếm rốt cuộc có bí mật gì, vì sao tốc độ hắn nhanh như vậy?

Lại thêm một ngàn dặm nữa, đã gần khoảng tám ngàn dặm, Lâm Minh vẫn giữ được trạng thái thoải mái.

Võ giả phi hành giống như phàm nhân chạy trên mặt đất, nếu dùng tốc độ cực hạn chạy đi, chạy ra một trăm thước, hai trăm thước thì đã kiệt sức.

Nhưng nếu dùng bảy tám phần tốc độ cực hạn chạy đi, thường thường có thể giữ được tốc độ này chạy được mấy ngàn thước.

Lâm Minh lúc này đúng là như thế. Hắn luôn luôn giữ tốc độ phi hành bảy tám thành, bay tám ngàn dặm tiêu hao cũng không lớn lắm, cộng thêm hắn mở Hưu môn, cho nên khôi phục thể lực vượt xa võ giả khác. Cho nên chân nguyên trong đan điền vẫn giữ trạng thái dồi dào.

Nhưng mà ba đại ma sứ theo sát phía sau thì thảm rồi, lúc trước bọn họ đã phóng đi với tốc độ cực hạn, lại càng đi xa, mà tên ma sứ thứ ba đã nuốt tinh hoa thạch nhũ lần thứ ba.

- Đừng đuổi theo nữa.

Tên ma sứ thứ hai đột nhiên ngừng lại, lúc đầu bọn họ cách Lâm Lan Kiếm chỉ có mười mấy dặm, mà lúc này đã hơn một trăm dặm rồi!

Hơn nữa bọn họ đã liên tục bổ sung chân nguyên vài lần rồi, dược vật bổ sung chân nguyên tốt đến mấy, nhưng mà ăn liên tục cũng khiến cho chân nguyên xuất hiện tạp chất, không thể phát huy ra chiến lực đỉnh phong. Ở Cửu Đỉnh thần quốc mà xuất hiện tình huống này không thể nghi ngờ là vô cùng nguy hiểm.

- Tên Lâm Lan Kiếm này hoặc là có đỉnh cấp bảo khí phi hành phụ trợ. Hoặc là có một loại bí pháp phi hành đặc thù, hoặc là có cả hai.

Tên ma sứ thứ hai trầm giọng nói.

Toàn Đan hậu kỳ dùng tốc độ vượt qua Mệnh Vẫn tầng sáu thời gian dài, điều này thực khiến người ta khó tin.

- Đúng là chết tiệt, sao trên người hắn nhiều thứ tốt như vậy?

Tên ma sứ thứ tư thất thố nói. Tốn sức như vậy, lại đuổi xa như vậy, không ngờ lại tay không trở về. Bọn họ chỉ biết trơ mắt nhìn Lâm Minh cướp đoạt ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, quả thực là vô cùng nhục nhã, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được tin tức này ngày mai sẽ truyền khắp toàn giới võ giả, bốn đại thần quốc và rất nhiều thế gia lánh đời đều đã coi bọn họ trở thành trò cười của giới luyện võ.

- Ta nhất định phải bắt sống tiểu tử này, rút gân lột da hắn.

Tên ma sứ thứ ba phẫn nộ nói, nghĩ đến ba mươi vạn Nguyên Linh thạch kia, ruột gan hắn như bị thắt lại.

Đó là ba mươi vạn Nguyên Linh thạch a, hơn nữa đều là thượng đẳng Nguyên Linh thạch khó có được, ngay cả bình thường hắn tu luyện cũng không bỏ ra dùng, chỉ có chờ lúc đột phá bình cảnh hoặc là độ Mệnh Vẫn mới đem ra dùng mấy chục khối.

Lần này mất đi ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, ba người bọn họ sẽ gặp nạn rồi! Khẳng định sẽ bị thần quốc xử phạt.

- Ngồi xuống, trở về, lần này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất ta nhớ được khí tức văn lộ của Lâm Lan Kiếm, cho dù lần sau hắn đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc, ta cũng có thể nhận ra hắn!

Tên ma sứ thứ hai âm trầm nói, hắn đầu tiên đáp xuống, tìm một nơi yên lặng ngồi xuống điều tức.

Bọn họ đã bay xa gần tám ngàn dặm, nơi này hoang tàn vắng vẻ, gần đó không có Truyền Tống trận nào, nếu muốn đi thì phải chậm rãi bay trở về, nghĩ đến đây ba đại ma sứ càng buồn bực hơn, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì có khó coi bấy nhiêu.

- Rốt cuộc không đuổi theo sao.

Ở chỗ cách ba đại ma sứ ba trăm dặm, khóe miệng Lâm Minh vểnh lên, tuy nói bây giờ ba đại ma sứ tiêu hao không nhỏ, nhưng Lâm Minh cũng sẽ không biết lượng sức mà đi khiêu chiến bọn họ, ba người này đều là cường giả Mệnh Vẫn tầng sáu, sinh mệnh chi hỏa tràn đầy, có hy vọng tấn công Thần Hải, người như vậy, khi còn trẻ không thể nghi ngờ là thiên tài cấp hoàng, hơn nữa còn là người nổi bật nhất trong đó, cho dù đối phương chỉ có một mình, Lâm Minh cũng sẽ không trở về trêu chọc hắn, hắn căn bản không phải đối thủ.

...

Pha Đà sơn, phân bộ Tu La thần quốc.

- Lâm Lan Kiếm rất xúc động, không biết tình huống bây giờ của hắn thế nào rồi, đáng tiếc Pha Đà sơn này đã phong bế toàn bộ, chúng ta căn bản không có biện pháp theo sau.

- Đúng vậy, đáng tiếc, bỏ lỡ một trận đại chiến.

- Hắc hắc, phong sơn cũng là bình thường, Lâm Lan Kiếm xuất hiện là sự tình trọng đại, trên người hắn mang rất nhiều bảo vật, quả thực chính là một cái kho báu di động, trước khi hắn bị bắt, tin tức này đương nhiên không thể tiết lộ, nếu không bị người nào nhanh chân bắt được thì Tu La thần quốc sẽ gà bay trứng vỡ.

Mấy đại môn phái còn đang nghị luận hôm nay không chỉ là tử kỳ của Lâm Lan Kiếm, thì đúng lúc này, ba người áo đen bước vào quảng trường, trong đó lão nhân cầm đầu đúng là người phụ trách phân bộ Pha Đà Tu La thần quốc.

Tu La thần quốc thiết lập ở các nơi trên Thiên Diễn đại lục mấy chục cái phân bộ, người phụ trách phân bộ được xưng là đường chủ, bởi vì số lượng đường chủ khá nhiều, cho nên địa vị cũng không tính quá cao.

Tuy nhiên phân bộ Pha Đà sơn lại khác, Pha Đà sơn chủ quản công việc bên trong Cửu Đỉnh thần quốc, xem như là một trong những phân bộ lớn nhất, thực lực đường chủ phân bộ cũng miễn cưỡng được xếp vào Thiên Mệnh bảng, đương nhiên so với ma sứ xuất thân từ thần cung ở Tu La thần quốc thì địa vị kém hơn rất nhiều.

- Tư Đồ đường chủ!

Vài lão nhân ôm quyền nói, bởi vì bọn họ thường thường tiếp xúc với Pha Đà sơn, cho nên quen biết Tư Đồ đường chủ.

Tư Đồ đường chủ ôm quyền đáp lễ:

- Các vị an tâm một chút, ma sứ đại nhân thần quốc ta đã đuổi theo Lâm Lan Kiếm, chắc là không có chuyện ngoài ý muốn đâu.

Hắn vừa nói, vừa cảm thấy may mắn vì phân bộ Pha Đà có ba đại ma sứ tọa trấn, nếu không một mình hắn tuyệt đối không đối phó được Lâm Lan Kiếm, tốc độ quỷ dị kia hắn tuyệt đối không theo kịp.

- Chỉ cần có thể bắt được Lâm Lan Kiếm, như vậy ba mươi vạn Nguyên Linh thạch bị cướp đi trước mặt mọi người, thể diện Tu La thần quốc bị tổn hại sẽ bị miễn, thậm chí có thể ghi nhận đại công cho ta, dù sao lần quần anh hội này là ta chủ trì.

Nghĩ đến đây, tâm tình Tư Đồ không tồi.

Chương 799: Hồi mã thương

- Hiện tại toàn bộ đại trận phong sơn Pha Đàn sơn đã mở ra, toàn diện phong bế, cho nên xin các vị chờ một thời gian, không nên một mình rời đi, đợi khi ba vị đại nhân trở về, tự nhiên sẽ cho các vị rời đi.

Tư Đồ đường chủ vừa nói, vừa mặt không đổi sắc giải trừ trận pháp bảo vệ Hóa Thần đan, đem Hóa Thần đan và bảo khí thiên giai trung phẩm trưng bày thu vào trong Tu Di giới, ánh mắt nhìn đám võ giả xung quanh một vòng, nhìn thấy không có người khác thường, vừa lòng gật đầu.

Sự kiện khẩn cấp phát sinh hiện trường bị phong tỏa cũng chắc là đúng, hơn nữa cũng để bảo vệ phân bộ Pha Đà sơn, cộng thêm Tu La thần quốc thế lớn, cho nên không có người nào dám nổi loạn.

- Chuyện lần này xảy ra khiến mọi người kinh sợ và tổn thất, đợi sau khi bắt được Lâm Lan Kiếm, Tu La thần quốc sẽ bồi thường một phần.

Tư Đồ đường chủ đồng ý nói, nếu có thể bắt được Lâm Lan Kiếm thì đối với Tu La thần quốc mà nói là chuyện cực tốt, tự nhiên sẽ không để ý tới một chút bồi thường, chẳng hạn như tiếp tục kế hoạch bồi dưỡng thiên tài và vân vân.

- Ha ha, Tư Đồ đường chủ quá khách khí, chúng ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, sau này có chỗ phân phó, thần quốc cứ việc lên tiếng, chúng ta sẽ không chối từ!

Những người dẫn dắt từng đại tông môn và Tư Đồ đường chủ liên tục khen tặng nhau, thời gian chậm rãi trôi qua, hai canh giờ lặng lẽ trôi đi...

- Đã hai canh giờ trôi qua, sao lại vẫn chưa trở về?

Tư Đồ đường chủ mí mắt nhảy lên, trong lòng có chút hoảng hốt.

- Cho dù Lâm Lan Kiếm có thiên phú cao hơn, cũng chỉ xếp hạng ba trăm trên Thiên Mệnh bảng, với thực lực của ba đại ma sứ, chắc là có thể bắt được hắn, trừ phi hắn lại có chuẩn bị gì, giống như lần trước bố trí đại trận thủ hộ và Truyền Tống trận, truyền tống đi đúng lúc...

- Không có khả năng. Nếu như bày Truyền Tống trận trước, như vậy sẽ không cách đây quá xa, nếu không cũng không có ý nghĩa gì, nói vậy, Lâm Lan Kiếm đã sớm thông qua Truyền Tống trận rời đi, hoặc là kế hoạch thất bại, bị bắt lại, không có khả năng kéo dài tới hai canh giờ à.

- Tư Đồ đường chủ, đã qua hai canh giờ, Lâm Lan Kiếm còn chưa bắt được sao? Phong Sơn đại trận khi nào thì giải trừ?

Có trưởng lão tông môn mở miệng dò hỏi, hai canh giờ, quả thật đã lâu rồi.

Tuy rằng Tư Đồ đường chủ vẫn đang còn cân nhắc, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ tự tin vô cùng nói:

- Ha ha, ba đại ma sứ Tu La thần quốc ta đều là nhân vật trước trăm Thiên Mệnh bảng, ba người cùng ra tay, sẽ không thành vấn đề! Phong Sơn đại trận chắc là sẽ rất nhanh được giải trừ. Xin các vị kiên nhẫn thêm một chút.

Một khi khởi động Phong Sơn đại trận, sẽ ngăn cách tin tức xung quanh. Bao gồm Tu La thần quốc, hơn nữa cho dù có thông tin, Tư Đồ đường chủ cũng sẽ không tùy tiện cấp cho ba đại thần sứ Truyền Âm phù. Ai biết bọn họ có phải đang ở thời điểm chiến đấu mấu chốt hay không.

- Tư Đồ đường chủ nói không sai, tôn lão cần gì sốt ruột. Đến đây, chúng ta ngồi xuống uống một chén.

Lần này quần anh hội mở tiệc chiêu đãi trưởng lão các đại tông môn và trẻ tuổi tuấn kiệt, tự nhiên sẽ bày mỹ thực mỹ tửu đặt ngay ở quảng, chỉ là lúc trước không có người hưởng thụ mà thôi.

- Đúng, mọi người thoải mái chè chén!

Tư Đồ đường chủ cười nói, trên mặt mang theo vẻ tươi cười tự tin:

- Lâm Lan Kiếm trộm đi thánh vật Tu La thần quốc ta, trộm kế thừa của ta, hôm nay phải đền tội, ít nhiều cũng là có các vị trưởng lão tương trợ.

Tư Đồ nâng chén kính mọi người một ly!

Tư Đồ đường chủ nói xong vừa nâng chén rượu, đang muốn một ngụm thì đúng lúc này, Phong Sơn đại trận nổi lên gợn sóng.

- Khai trận?

Tư Đồ đường chủ trong lòng mừng rỡ, đây là tín hiệu báo có người bên ngoài, chắc là ba đại ma sứ đã trở lại.

- Ha ha, chư vị, ba vị ma sứ đại nhân đã chiến thắng trở về, tại hạ phải đi nghênh đón, chút nữa sẽ trở lại.

Tư Đồ đường chủ tươi cười, dưới đài vang lên từng hồi chúc mừng, tuy nhiên cũng có không ít người, trong lòng hơi có chút mất mát, nếu ba đại ma sứ này không bắt được Lâm Lan Kiếm thì tốt rồi, khi đó giải thưởng sẽ lại tăng lên, nếu bọn họ phối hợp bắt được Lâm Lan Kiếm vậy thì lời gấp bội rồi.

Tư Đồ đường chủ vừa mới đi ra vài bước, đột nhiên toàn bộ Phong Sơn đại trận kịch liệt rung lên, năng lượng rõ ràng tăng lên một cấp bậc, hắn còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì vậy thì chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm truyền đến, chén rượu trong tay hắn thiếu chút rơi xuống mặt đất.

- Sao lại thế này?

Tư Đồ đường chủ hoảng sợ, võ giả toàn trường cũng sửng sốt một chút, ba đại ma sứ lại công kích đại trận phong sơn?

Tất cả võ giả đều nghi hoặc, cùng nhau phóng thích cảm giác xuyên qua Phong Sơn đại trận, sau đó cảm giác được tình cảnh bên

ngoài.

Một thanh niên áo trắng, mặt đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc, trong tay cầm một cây trường thương màu đỏ, đang phát động công kích với đại trận.

Một thương lại một thương, mỗi một thương đều long trời lở đất! Mỗi một thương đều chấn động cả tòa Pha Đà sơn.

Khiến toàn trường kinh hoảng đó là trên mặt nạ của thanh niên kia lại có hoa văn một con rắn đen uốn lượn, quỷ dị, lạnh lùng, phát ra vô tận sát khí.

- Lâm... Lâm Lan Kiếm!

- Này... Làm sao có thể!? Ba đại ma sứ đâu?

- Hắn không phải đã giết chết ba vị đại ma sứ rồi chứ?

- Không có khả năng! Ba đại ma sứ thực lực bậc nào, thậm chí bọn họ còn có hy vọng tấn công cảnh giới Thần Hải! Lâm Lan Kiếm là thiên tài không sai, nhưng mà ba đại ma sứ lúc còn trẻ cũng là thiên tài cấp hoàng! Bọn họ đều là Mệnh Vẫn tầng sáu, mà Lâm Lan Kiếm chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, cho dù hắn có nghịch thiên hơn nữa thì cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của họ.

Võ giả ở đây sắc mặt thay đổi, mà lúc này, Lâm Minh đột nhiên đánh ra Quán Hồng, thương mang cắt qua hư không, Phong Sơn đại trận như thủy tinh xuất hiện một vết rạn.

Phong Sơn đại trận này xuất phát từ kế thừa Ma Đế, cùng giống như khốn trận lúc trước ở Ma Đế dược viên che lại Phạm Thiên Long Căn, với lý giải trận pháp của Lâm Minh thì đã sớm nhìn thấu nó. Nếu có một lệnh bài mở trận, Lâm Minh có thể thoải mái từ bên ngoài mở trận ra. Bây giờ thiếu lệnh bài, hắn chỉ có thể công kích điểm yếu nhược của nó mà thôi, với lực công kích của hắn, lại phối hợp với Chiến Linh, chỉ cần cho hắn mười giây, hắn có thể tạo thành chỗ trông cho một người tiến vào.

Nhìn thấy Lâm Minh lần lượt công kích, vết rạn trận pháp mở rộng, võ giả ở đây sắc mặt đại biến, đây là dạng công kích gì, đó là Phong Sơn đại trận nha, tuy rằng chỉ là một phân bộ của Tu La thần quốc nhưng mà nó có thể chịu được mấy trăm võ giả cùng công kích.

Như thế sao lại bị Lâm Minh công kích vài lần đã xuất hiện vết rạn?

- Đừng hoảng hốt! Hắn là do tinh thống trận pháp kết cấu cho nên có thể phá hư đại trận, lực công kích của hắn tuyệt đối không mạnh như vậy, nếu không cho dù cao thủ xếp mười hạng đầu Thiên Mệnh bảng tới cũng đừng mong trong thời gian ngắn xé mở đại trận.

Phong trận Ma Đế truyền xuống tự nhiên cường đại, đây là loại kế thừa mà bình thường Tu La thần quốc vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhưng mà bây giờ lại không có một chút tác dụng, không thể nghi ngờ gì, Lâm Minh còn tinh thông trận pháp của Ma Đế.

- Tiểu tử này, khẳng định chiếm được rất nhiều bút ký của Ma Thủy đại đế!

Trong lòng Tư Đồ đường chủ xẹt qua ý niệm này, chỉ nghe răng rắc một tiếng, Phong Sơn đại trận trước mặt Lâm Minh đột nhiên nứt ra như mạng nhện, một cái vết nứt ba thước xuất hiện trước mặt.

- Trận bị phá!

Võ giả ở đây lập tức khẩn trương, một ít người đã có ý lùi bước, tuy nói Lâm Minh ở Thiên Mệnh bảng xếp thứ ba trăm nhưng mà biểu hiện của hắn hôm này lại khiến cho bọn họ sợ hãi.

Lâm Minh chậm rãi bay đến quảng trường. Hắn muốn đánh một hồi mã thương, một là đến đại náo một trận, để cho những võ giả muốn bắt sống hắn đổi giải thưởng khắc sâu một giáo huấn, mà quan trọng nhất là hắn muốn lấy Hóa Thần đan.

Khỏa đan này có trợ giúp rất lớn để hắn đột phá Mệnh Vẫn.

Đây là một kế điệu hổ ly sơn rất đơn giản, sở dĩ ba đại ma sứ trúng chiêu là vì trong lòng tức giận, cho nên bọn họ không nghĩ được gì, thầm nghĩ trước tiên giết chết Lâm Minh rửa nhục. Thứ hai, bọn họ còn xem nhẹ năng lực phi hành của Lâm Minh, hoàn toàn không nghĩ tới hắn có thể bảo trì tốc độ cực hạn bay đi gần tám ngàn dặm, mà lại còn dư lực giết trở về phân bộ.

Vì thế, sự tình phát sinh một màn quỷ dị như thế, có ba đại ma sứ thủ hộ Pha Đà sơn nhưng lại phải đối mặt với Lâm Minh cướp sạch lần hai.

Đây chính là sau khi Kinh môn mở ra, tốc độ sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, còn có Hưu môn khôi phục sức khỏe, sức chịu đựng và phối hợp thì chỉ cần vận dụng tốt, thì có thể mang được hiệu quả kỳ diệu.

Ánh mắt đảo qua chỗ để Hóa Thần đan lúc trước, trận pháp chỗ đó đã bị giải trừ, Hóa Thần đan đã bị lấy đi.

Đây cũng là chuyện trong dự kiến, Hóa Thần đan không có khả năng cứ vậy đặt trở trước mặt bao nhiêu người.

Tuy nhiên Lâm Minh có thể khẳng định, Hóa Thần đan đang ở trên người võ giả Nam Hải Ma Vực, lúc tước hắn cướp đi ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, ba đại ma sứ nổi giận đuổi theo, trong khoảnh khắc đó, bọn họ không có khả năng có thời gian giải trừ trận pháp, lấy Hóa Thần đan đi.

Cũng từ đó, Hóa Thần đan ở trên quảng trường, rất có thể là bị người phụ trách phân bộ Pha Đà sơn thu lại.

Ánh mắt hắn đảo qua từng người, tập trung trên người một lão nhân áo đen. Trừ Lâm Minh đã gặp qua ba người xếp trên Thiên Mệnh bảng ra, thì chỉ có lão nhân áo đen này là lạ, hơn nữa tu vi đã đạt tới Mệnh Vẫn tầng năm, hắn tám chín phần mười là người phụ trách Pha Đà sơn.

Lão nhân áo đen đúng là Tư Đồ đường chủ, hắn từ trong Tu Di giới rút đoản thương ra, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, hắn không biết Lâm Minh dùng biện pháp gì lừa gạt được ba đại ma sứ, không hề nghi ngờ, ba đại ma sứ đều thất bại!

Đây là một khảo nghiệm rất lớn, nhưng mà cũng là một cơ hội.

Nếu như hắn có thể bắt được Lâm Minh, tuyệt đối sẽ là một công lao lớn, cũng bởi vậy mà hắn được thần quốc trọng thưởng, nghĩ đến đây, Tư Đồ đường chủ khẩn trương lên, đồng thời ánh mắt hiện lên vẻ kích động và khát máu.

- Chư vị hào kiệt, hôm nay ai có thể giúp ta bắt giữ tên nghịch tặc này, trừ có thể đạt được năm mươi vạn Nguyên Linh thạch, Hóa Thần đan, còn có thể ban thưởng một quả Duyên Thọ đan!

Trong lúc cấp bách này, Tư Đồ đường chủ đành phải làm vậy, vì muốn bắt giữ Lâm Minh, cho nên không tiếc tất cả cái giá phải trả, cho dù hắn cũng không có quyền hạn cũng như được đồng ý ban cho.

Ban thưởng Duyên Thọ đan!

Tư Đồ đường chủ nói ra một câu này, đám người dẫn đầu các đại tông môn đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hai mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn nồng cháy.

Chương 800: Máu nhuộm Pha Đà Sơn!

Đối với đại đa số danh túc tại chỗ mà nói, sinh mệnh chi hỏa đã không còn dư lại quá nhiều, cuộc đời này khó có thể tiến thêm một bước, dưới tình huống như vậy, Hóa Thần đan có thể đề cao thực lực, thậm chí có thể gia tăng một chút tỷ lệ thành công khi đánh sâu vào Thần Hải, sức hấp dẫn đối với bọn họ thật ra thì cũng không lớn.

Rất nhiều danh túc tông môn đi đoạt Hóa Thần đan chủ yếu suy nghĩ cho hậu bối, mà bọn họ cho dù ăn Hóa Thần đan, căn bản cũng không thể nào từ Mệnh Vẫn tầng năm đến Mệnh Vẫn tầng sáu.

Nhưng là Duyên Thọ đan ban thưởng hôm nay lại bất đồng, đó là thần đan có thể trực tiếp kích thích thần kinh của các đại danh túc, thậm chí để cho bọn họ điên cuồng!

Võ giả càng cảnh giới cao, khai quật tiềm lực tính mạng càng lớn, sinh mệnh chi hỏa càng tràn đầy, cũng là càng khó kéo dài tuổi thọ, đối với phàm nhân mà nói, một gốc cây linh dược trăm năm phẩm cấp thấp là có thể kéo dài mấy chục năm thọ nguyên, thậm chí có công hiệu khởi tử hồi sinh, đối với võ giả Tiên Thiên kỳ mà nói, linh dược ngàn năm phẩm chất trung cũng có thể đưa đến hiệu quả tương tự, nhưng là đối với cao thủ Mệnh Vẫn mà nói, linh dược có thể kéo dài tuổi thọ có thể nói là tồn tại cấp truyền thuyết, bên trong thần quốc không có, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Mà ban cho Duyên Thọ đan chính là thứ nổi bật trong đó, nó chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa có thể làm cho sinh mệnh chi hỏa càng thêm tràn đầy, để cho cơ năng thân thể trẻ thêm năm trăm tuổi!

Loại thần đan nghịch thiên cải mệnh này cho dù là tứ đại thần quốc cũng không có nhiều lắm, đối với mấy danh túc này mà nói, trẻ thêm năm trăm tuổi, có nghĩa là tu vi của bọn họ có khả năng càng tiến một bước, lại phối hợp với Hóa Thần đan thì đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu cũng là có thể!

Sau Mệnh Vẫn tầng sáu, nếu như có thiên đại cơ duyên nữa, bọn họ thậm chí có một tia cơ hội cực kỳ xa vời là có thể lên cấp Thần Hải! Mặc dù là Thần Hải yếu nhất, nhưng dù sao cũng là Thần Hải a, thoát thai hoán cốt, đan điền biến đổi lớn. Có ít nhất năm ngàn năm tuổi thọ có thể tiêu dùng! Chuyện đó đối với bọn hắn mà nói, chính là một loại cuộc sống thần tiên!

- Chúng ta cùng tiến lên, nửa tháng trước hắn còn đang xếp hạng hơn ba trăm trên Thiên Mệnh bảng, hơn nữa tu vi của hắn vẫn là Toàn Đan hậu kỳ, thời gian ngắn ngủi như vậy, tu vi cũng không đột phá, thực lực không thể nào có tiến bộ lớn, chúng ta nơi này có cao thủ Thiên Mệnh bảng, chỉ cần phối hợp tốt, tất nhiên có thể bắt sống hắn!

Tư Đồ đường chủ hô lớn, mà hắn vừa la lên, ánh mắt Lâm Minh cũng khóa ở trên người của hắn, mặt nạ lạnh như băng, cùng với hoa văn uốn lượn trên mặt nạ, tản ra vô tận sát ý, nhất thời để cho trong lòng hắn rùng mình.

Tuy nhiên chợt nghĩ đến tam đại cao thủ Thiên Mệnh bảng phía sau bọn họ, tính cả hắn là tổng cộng tứ đại cao thủ, có ưu thế thật lớn so với Lâm Minh, Tư Đồ đường chủ lại có sức mạnh.

- Đồng loạt ra tay! Phùng Nham, Cúc Duẩn, các ngươi đi mở trận pháp thủ hộ của động chủ điện!

Chủ điện phân bộ của Pha Đà sơn tự nhiên cũng có đại trận phòng ngự, chỉ sợ Lâm Minh tinh thông Ma Đế trận pháp, cũng không thể coi nhẹ, một khi trận pháp phát động, có thể cực độ kìm chế Lâm Minh.

Võ giả trên quảng trường toàn bộ động, bọn họ chạy về phía trận bốn phía đại điện. Mà một số võ giả Mệnh Vẫn trừ danh túc của ba đại tông môn, cũng tản đi khắp nơi, rối rít chiếm cứ địa hình có lợi, chuẩn bị xong đủ loại thủ đoạn đánh lén. Bọn họ dĩ nhiên không dám chính diện đối mặt Lâm Minh, nhưng là thừa dịp Lâm Minh giao thủ cùng tứ đại cao thủ, đánh lén vẫn là làm được.

Ban thưởng do Tư Đồ đường chủ đưa ra quá mê người!

- Không nên sợ, thực lực của chúng ta chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, mà lúc trước Lâm Lan Kiếm dùng hết tốc lực chạy trốn tất nhiên sẽ tiêu hao rất nhiều chân nguyên!

Thanh âm của Tư Đồ đường chủ quanh quẩn ở bên tai mọi người.

- Các đệ tử của Lưu Lam tông nghe lệnh, Lưu Lam chiến trận!

Tông chủ Lưu Lam tông chính là một trong tam đại danh túc ở đây, Thiên tứ Duyên Thọ đan đối với hắn có hấp dẫn quá lớn, vô luận như thế nào hắn cũng phải nhận được, hơn nữa Lâm Minh làm cho Ngạn Quân Hiên trọng thương, cái thù này cũng phải báo.

Lưu Lam chiến trận cần mười hai đệ tử tinh anh bố trí, bằng vào sự phối hợp giữa các võ giả, dung hợp công kích của mọi người, đưa đến mục đích lấy yếu thắng mạnh, lần này đệ tử Lưu Lam tông mang đến cùng là tinh anh của nội môn, hết sức quen thuộc Lưu Lam chiến trận, sau khi trận này bố trí thành công mặc dù còn không đến mức làm cho Lâm Minh bị thương nặng, nhưng tuyệt đối có thể cung cấp tác dụng phụ trợ kìm chế thật lớn.

Những đệ tử tinh anh này cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện, mặc dù thế cục khẩn trương, bọn họ vẫn có thể tìm đúng vị trí của mình đâu vào đấy, mà cùng lúc đó, tông chủ Lưu Lam tông vẫn đứng ở phía trước đệ tử, một mình ngăn trở Lâm Minh, nếu như Lâm Minh phát động công kích, hắn cũng có thể chống đỡ, bảo đảm cho Lưu Lam chiến trận bố trí thành công.

Đúng lúc này, khóe miệng Lâm Minh hiện ra nụ cười lạnh dữ tợn. Mặc dù không để chiến trận này vào trong mắt, nhưng hắn cũng sẽ không tùy ý để đối phương muốn làm gì thì làm.

- Ngươi cho rằng ngươi ngăn chặn được ta sao?

Thiên Ma võ ý, toàn bộ khai hỏa!

Ầm!

Năng lượng lực trường khủng bố lao ra như thủy triều, Tà Thần lực trong cơ thể Lâm Minh vận chuyển tới cực hạn, đồng thời lực lượng Bát Môn Độn Giáp tầng ba mở ra, lại quán chú Chiến Linh đại thành cấp Thanh Đồng vào bên trong năng lượng lực trường.

Tu La lực trường, nén chân nguyên thân thể!

Sát Thần lực trường, chém chết sinh cơ!

Mấy đệ tử Lưu Lam tông bố trí Lưu Lam chiến trận bị hai tầng lực trường này bao phủ, tên đệ tử tu vi yếu nhất bởi vì không chịu nổi áp lực của Tu La lực trường, đầu nổ tung như dưa hấu, óc bắn đầy đất!

Mà mấy người còn lại, thân thể đột nhiên chấn động, tiếp theo hai mắt vỡ nát, mạch máu nổ tung, kinh mạch cả người gãy lìa từng khúc, đan điền sụp đổ!

Bồng bồng bồng!

Liên tục mấy tiếng nổ trầm, mấy võ giả mềm nhũn ngã trên mặt đất như bùn lầy, một cái thi thể không đầu trong đó còn đang co quắp lay động!

Một màn thình lình xảy ra, để cho võ giả toàn trường cũng là sửng sốt một chút, mấy người bọn hắn chết như thế nào?

Căn bản không thấy được Lâm Lan Kiếm động thủ?

Phảng phất giống như chẳng qua là liếc mắt nhìn bọn họ một cái, toàn bộ đã chết!

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi nhiều lần giết đệ tử của Lưu Lam tông ta, lão phu lấy tính mạng ngươi!

Lão giả họ Ngạn của Lưu Lam tông hai mắt đỏ tươi, hắn rút ra trường kiếm trong Tu Di giới, vận chuyển năng lượng toàn thân, mũi kiếm nhắm thẳng vào Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng.

- Chê cười! Các ngươi muốn giết ta, ta chẳng lẽ không nên giết các ngươi, còn phải nghen cổ chịu giết sao?

Lão giả họ Ngạn căn bản không có ý định nói nhảm cùng Lâm Minh, hắn vuốt kiếm phong, kiếm phong trở nên trong suốt như ngọc, năng lượng rung động, thần mang xông thẳng lên trời xanh.

- Phân Thiên kiếm!

Lão giả họ Ngạn một kiếm bổ về Lâm Minh, Lưu Lam tông là tông môn ngũ phẩm thực lực mạnh mẽ, tự nhiên cũng có truyền thừa hết sức không tệ, Phân Thiên kiếm này chính là một chiêu tuyệt học có uy lực lớn nhất trong Lưu Lam kiếm pháp, nhất định phải luyện tâm pháp truyền thừa đến mấy tầng cảnh giới cao nhất mới có thể thi triển.

Theo miêu tả từ điển tịch của Lưu Lam tông, lúc uy lực của Phân Thiên kiếm đạt tới cực hạn, một kiếm đánh ra, là có thể phân chia trời xanh!

Coong!

Kiếm quang phun ra nuốt vào, như Ngọc Long xuống núi, tiếng rít chói tai vang động núi sông.

Đối mặt với một kiếm của cao thủ Thiên Mệnh bảng, Lâm Minh mặt không chút thay đổi, trường thương trong tay run lên, Hỏa Diễm ý cảnh cùng không gian pháp tắc đan vào ở chung một chỗ, pháp tắc hủy diệt, Tinh Thần Chi Liên!

Ầm!

Không gian phảng phất bị đập nát giống như pha lê, năng lượng ngọn lửa cùng lực lượng không gian dung hợp ở chung một chỗ, ngưng tụ thành một đám mảnh nhỏ thật nhỏ, giống như ngôi sao vỡ vụn nhanh chóng xoay tròn, bao phủ về kiếm quang của lão giả họ Ngạn.

Sát sát sát!!

Năng lượng tiếng cắt kim loại cực kỳ chói tai vang lên, mảnh nhỏ ngôi sao xé rách kiếm quang, dư ba chân nguyên kinh khủng chợt nổ tung, như bão táp đánh tới chung quanh!

Khi năng lượng khủng bố như vậy đụng nhau, bộ ngực của lão giả họ Ngạn như gặp phải đòn nghiêm trọng, thân thể của hắn bay rớ ra ngoài, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, thiếu chút nữa hộc máu!

- Tông chủ!

Trẻ tuổi tuấn kiệt của Lưu Lam tông thấy lão giả họ Ngạn chỉ là một lần, đối mặt đã bị đánh bay, không khỏi kinh hãi trong lòng, tông chủ dùng Phân Thiên kiếm chính là tuyệt học cao nhất của tông môn bọn họ a! Tại sao có thể như vậy?

Lâm Minh căn bản không để cho lão giả họ Ngạn có bất cứ cơ hội nào, trường thương màu đỏ trong tay vừa chuyển, Tinh Thần Chi Liên lại ra!

Lần này là Lâm Minh chủ động công kích, vô số lực lượng không gian ngưng tụ thành mảnh nhỏ bắn tán loạn đi ra ngoài, tay lão giả họ Ngạn ngăn chặn trong đó, mà nhiều võ giả khác cũng bị bao phủ trong đó.

- Cẩn thận!

- Lui về phía sau!

Mấy trưởng lão phát ra kinh hô, đồng thời thả ra lá chắn bảo vệ bằng chân nguyên thủ hộ bốn phía, nhưng bọn họ nhiều nhất cũng chỉ thủ hộ một chút phạm vi bên cạnh mình, không thể nào thủ hộ toàn bộ.

Tốc độ của mảnh nhỏ ngôi sao quá là nhanh, giống như mảnh nhỏ lưỡi đao phun ra, tùy ý bắn nhanh về võ giả ở đây.

Bộ phận mảnh nhỏ phát sinh va chạm với lá chắn bảo vệ bằng chân nguyên của trưởng lão, kích khởi năng lượng tia lửa rực rỡ mà trí mạng, mà đại đa số mảnh nhỏ ngôi sao lại bay vụt đến bên trong trận doanh của võ giả bình thường, bọn họ đại đa số tu vi chỉ có Toàn Đan kỳ, thậm chí là tu vi Tiên Thiên kỳ, căn bản không thể nào ngăn cản!

Bồng bồng bồng bồng!

Vòi máu màu đỏ tươi tùy ý nở rộ bên trong đám người, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy võ giả Toàn Đan bị mảnh nhỏ xỏ xuyên qua đỉnh đầu, lực lượng không gian dữ dội bột phát ra, đầu bọn họ trực tiếp nổ, óc hỗn hợp với huyết vụ bắn tán loạn đi ra ngoài!

- Mau lui lại!

Võ giả trẻ tuổi của tông môn, thế gia các phương, may mắn còn sống sót can đảm tê liệt, chạy trối chết, bọn họ là muốn Hóa Thần đan cùng đủ loại cơ duyên, nhưng là Lâm Minh trước mắt quả thực giống như ác ma! Cơ duyên khá hơn nữa cũng không đáng giá bằng mạng.

Song bọn họ mới vừa chạy trốn ra không xa, đã tuyệt vọng phát hiện, cả đại điện cũng bị đại trận của phân bộ Pha Đà sơn phong kín, bọn họ căn bản ra không được!

- Mở trận, mau chóng mở trận!

Rất nhiều võ giả trẻ tuổi phát ra âm thanh gào thét, còn có võ giả phát động công kích về phía trận pháp, nhưng đừng nói là bọn họ, cho dù là Lâm Minh tinh thông Ma Đế trận pháp, cũng phải mười tức thời gian mới có thể phá trận.

- Không nên sợ, mở sát trận của đại điện ra!

Mắt thấy thế cục không khống chế được, Tư Đồ đường chủ hét lớn.

Mấy hộ pháp phân bộ của Tu La thần quốc đã đứng ở phía trên trận văn, mà lúc này, Lâm Minh ngay cả nhìn cũng không nhìn, chẳng qua là ngón tay gảy nhẹ, ba cỗ mũi tên bằng chân nguyên kèm theo Chiến Linh bắn ra.

Chân nguyên khí tiễn này vô thanh vô hình, sau khi quán chú Chiến Linh đại thành cấp Thanh Đồng, lại có ý cảnh gia trì, không kém hơn công kích khi cường giả Mệnh Vẫn tầng ba, tầng bốn toàn lực ném bảo khí thiên giai ra chút nào!

Chỉ nghe hai tiếng "bồng bồng" nhẹ vang lên, hai võ giả Toàn Đan của Tu La thần quốc đứng ở phía trên trận văn trực tiếp bị mũi tên xỏ xuyên qua đan điền, năng lượng Chiến Linh tán phát ra ở trong đan điền của bọn họ, tinh hạch Toàn Đan nổ tung như trứng bồ câu, hai người chết tại chỗ.

Mà một võ giả Mệnh Vẫn tầng một thực lực cao nhất cuối cùng, hắn hét lớn một tiếng, hết tốc lực lui về phía sau, đồng thời xuất ra bảo kiếm địa giai thượng phẩm trong tay, một kiếm chém vào chân nguyên khí tiễn, nhưng mà chỉ nghe răng rắc một tiếng giòn vang, bảo khí địa giai thượng phẩm bị chân nguyên khí tiễn bắn gãy, thế đi của khí tiễn không giảm, như xuyên thủng giấy vụn, đâm rách chân nguyên hộ thể của võ giả kia, rót vào từ mi tâm, xuyên ra mang ra một chùm huyết vũ!

Một sát na kia, tinh thần chi hải của võ giả Mệnh Vẫn kia đã bị chân nguyên khí tiễn phá hủy toàn bộ.

Chương 801: Thế như chẻ tre!

Lại chết thêm ba người, chân nguyên khí tiễn, trăm bước giết người, võ giả Mệnh Vẫn cao tầng chỉ có thể mặc cho nó giết!

Khoảng cách kém như vậy, để cho võ giả ở đây lưng cũng là phát rét, có thể nói không khoa trương chút nào, Lâm Lan Kiếm chỉ cần động ý niệm nghĩ muốn giết một người bất kỳ bên trong bọn hắn ở trong đầu, sau năm bước bọn họ sẽ thành máu tươi!

Loại ý niệm tuyệt vọng căn bản không cách nào chống cự trong đầu này, để cho bọn họ hận không được lập tức trốn chạy khỏi trận tàn sát này.

Cả quảng trường, một mảnh máu đỏ, thi thể ngổn ngang rơi lả tả, mấy hơi thời gian ngắn ngủi, hai mươi người đã chết.

- Nghịch tặc!

Trong lòng thái thượng trưởng lão của Bạch Sơn tông vô cùng tức giận, hắn trơ mắt nhìn Lâm Minh thi triển Tinh Thần Chi Liên đánh giết bảy tám đệ tử của Bạch Phong tông bọn họ, đệ tử có thể mang đến Quần Anh hội ở Pha Đà sơn này cũng là tinh anh, nhưng bọn họ còn chưa kịp lớn lên, đã bị Lâm Minh đánh chết giống như chém dưa thái rau!

- Giết nhiều đệ tử trẻ tuổi của Bạch Sơn tông ta như thế, hiện tại Liên Thạch Ngọc ta cùng ngươi không chết không thôi!

- Ha ha ha!

Lâm Minh cười lạnh.

- Hiện tại lại vẫn nói lời cực kỳ nhàm chán như vậy a, đệ tử Bạch Sơn tông ngươi nếu như không nhằm vào Lâm mỗ, ta như thế nào lại giết bọn hắn!

- Lâm Lan Kiếm, ngươi là người quá mức ác độc, lần này ta tiến đến mang theo đệ tử trẻ tuổi đồng lứa, chỉ là vì để cho bọn họ tiếp xúc với thế gian, bọn họ không uy hiếp được ngươi, lại vô tội bị ngươi đánh chết!

- Vô tội? Chuyện cười! Nếu như bọn họ thật sự có được manh mối về ta, có thể không báo cho Tu La thần quốc sao? Nếu như bọn họ có thể đứng vào hàng Thiên Mệnh bảng, có thể không treo giải thưởng mà xuất thủ với ta sao? Nếu đứng ở chỗ này, động tâm đối với ban thưởng của Tu La thần quốc, sẽ phải chấp nhận cái chết!

- Tốt! Tốt! Tốt! Hôm nay lão phu sẽ dùng ngươi để tế đao!

Liên Thạch hét lớn một tiếng, cầm trong tay một thanh trọng đao hậu bối dài bốn xích, chém giết về phía Lâm Minh.

- Ta với Liên huynh cùng lên!

Tam đại danh túc đồng loạt ra tay, lúc này tự nhiên sẽ không quản cái gì công chính, đánh chết Lâm Minh, giữ được tính mạng mới là trọng yếu nhất.

Đối mặt với một kích toàn lực của tam đại cao thủ Mệnh Vẫn. Cho dù Lâm Minh mở ra Bát Môn Độn Giáp lần nữa, thực lực tiêu thăng, cũng không thể lấy một người đỡ toàn bộ, trường thương trong tay hắn run lên, nhịp chân đột nhiên lộn xộn, lực lượng bột phát.

Kim Bằng Phá Hư!

Sưu!

Thân ảnh Lâm Minh biến mất như quỷ mị, hợp kích của tam đại danh túc đánh vào khoảng không.

Ầm!

Năng lượng cuộn tất cả lên, nặng nề đụng vào vòng phòng hộ của đại điện, vòng bảo hộ chấn động. Kim quang phóng lên cao, mà Lâm Minh lại bằng vào thân pháp quỷ dị dễ dàng tránh qua, tránh né dư âm nổ mạnh, lần nữa xuất hiện, hắn như u linh rơi vào sau lưng Tư Đồ đường chủ!

Trong một nháy mắt, Tư Đồ đường chủ chỉ cảm thấy tóc gáy sau lưng dựng ngược. Hắn cũng không quay đầu lại, thân thể đột nhiên bổ nhào về phía trước, song đã muộn!

Hai tay Lâm Minh bắt lấy đuôi trường thương, đột nhiên quét ngang ra.

Quang mang của trường thương màu đỏ giống như một vòng trăng tròn đột nhiên rõ ràng, tia sáng chói mắt!

Xuy lạp!

Chân nguyên hộ thể của Tư Đồ đường chủ bị trường thương cắt nát, một đạo vết máu cơ hồ cắt ngang đoạn xương sống, tùy ý để năng lượng Lôi Hỏa tràn vào trong cơ thể Tư Đồ, xông đến làm kinh mạch hắn rối loạn, miệng phun máu tươi.

Cao thủ Thiên Mệnh bảng bị một thương của Lâm Minh làm trọng thương!

- A a a!

Tư Đồ phát ra tiếng hô điên cuồng, hắn cố nén đau nhức trong kinh mạch, lao ra mấy bước, muốn xông vào bên trong vòng bảo vệ của mấy danh túc khác. Lâm Minh sao lại cho Tư Đồ cơ hội thở dốc, hắn đột nhiên tiến lên trước một bước, mở lại thân pháp Kim Bằng Phá Hư, dứt khoát đuổi theo Tư Đồ. Lôi đình cùng hỏa diễm gào thét, Lâm Minh nện xuống một thương, dứt khoát đập vào gáy Tư Đồ!

Tốc độ của Lâm Minh quá là nhanh, nhanh đến mức căn bản là Tư Đồ phản ứng không kịp nữa, đây chính là tăng phúc do tốc độ cực hạn mang đến cho chiến lực!

Khi Tư Đồ đường chủ tâm thần hoảng hốt, cơ hồ cho là đã bỏ mạng tại chỗ, ở bên người Lâm Minh, lão giả họ Ngạn phát động lôi đình nhất kích.

Phân Thiên kiếm!

Một kiếm bổ ngang, khí quyển phảng phất giống như bị chia ra làm hai, nếu như Lâm Minh tiếp tục công kích, tất nhiên bị Phân Thiên kiếm đánh trúng! Lão giả họ Ngạn lấy phương thức công kích bản thể Lâm Minh để bảo vệ Tư Đồ đường chủ, bọn hắn bây giờ cũng là châu chấu phía trên một cái dây thừng, một khi Tư Đồ đường chủ chết, tình huống của bọn họ sẽ bết bát hơn.

Song đối mặt một kiếm này, Lâm Minh căn bản để ý cũng đều không để ý, đây là hắn thật vất vả bằng vào loại tốc độ quỷ mị để tạo nên cơ hội, nếu như không thể nhất cổ tác khí làm Tư Đồ đường chủ bị thương nặng, như vậy lần sau bằng vào tốc độ đánh lén nữa sẽ khó có thể đắc thủ, chỉ cần tứ đại cao thủ Thiên Mệnh bảng có phòng bị, thời khắc đoàn kết là có thể phá hỏng đánh lén của hắn.

Cho nên một kích kia Lâm Minh tuyệt không thể buông tha nửa đường.

Ngạnh kháng Phân Thiên kiếm của lão giả họ Ngạn, Lâm Minh nghĩa vô phản cố, dứt khoát dùng một thương trí mạng đuổi theo Tư Đồ, đâm ra ngoài!

- Cái gì?

Lão giả họ Ngạn trơ mắt nhìn Lâm Minh tiếp tục đâm giết Tư Đồ, thế nhưng liều mạng đối với kiếm của mình!

- Tiểu tử này điên rồi sao? Lại còn khinh thường công kích của ta?

Nghĩ tới đây trong lòng lão giả họ Ngạn giận dữ, trên mặt hiện lên một tia dữ tợn, lực lượng Phân Thiên kiếm trong tay tăng thêm một cấp.

- Ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!

Phốc!

Một thương của Lâm Minh đâm vào phía sau lưng Tư Đồ đường chủ, ánh sáng màu xanh da trời của Chiến Linh thẳng tắp như lợi kiếm, xông thẳng lên trời xanh!

Tư Đồ đường chủ bị một thương không có chút trì hoãn nào xuyên thủng, bộ ngực bắn máu ra, cổ họng phát ra tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ mà khàn khàn.

Mà cùng lúc đó, một kiếm của lão giả họ Ngạn cũng chém lên phía sau lưng Lâm Minh!

Ầm!

Năng lượng va chạm, Lâm Minh chợt quát một tiếng, năng lượng toàn thân bột phát, chân nguyên hộ thể vận chuyển tới cực hạn, lão giả họ Ngạn dù sao cũng là cao thủ Thiên Mệnh bảng, một kiếm toàn lực vẫn xé chân nguyên hộ thể của Lâm Minh ra như cũ, chém vào trên người Lâm Minh.

Răng rắc!

Trường kiếm bốn thước bị Ma Đế khải giáp đỡ, năng lượng tàn sát bừa bãi bị khôi giáp thủ hộ làm suy yếu hơn phân nửa, liền truyền vào kinh mạch bên trong thân thể Lâm Minh.

Thân thể Lâm Minh đã sớm trải qua Huyền Kim thần quả cùng Bát Môn Độn Giáp cải tạo, bền bỉ như bảo khí, lại có để đỡ được dư ba Phân Thiên kiếm của lão giả họ Ngạn!

Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, Lâm Minh cắn răng một cái, mạnh mẽ áp chế, khuôn mặt mang theo mặt nạ Mộc Linh ngọc đột nhiên chuyển hướng về lão giả họ Ngạn.

Một khắc kia, ánh mắt rét lạnh như cửu u địa ngục của Lâm Minh, hai đường vân màu đen quỷ bí uốn lượn trên mặt nạ kia đầy rẫy vô tận sát ý.

Ánh mắt của lão giả họ Ngạn chạm đến ánh mắt của Lâm Minh, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, kia phảng phất giống như là ánh mắt nhìn người chết, không mang theo một tia tình cảm! Hắn chỉ cảm giác mình phảng phất giống như đột nhiên trở lại phàm nhân, đối mặt với vùng địa cực gió bắc với băng tuyết ngập trời cùng rét lạnh, cả người rét run, linh hồn cơ hồ muốn đông cứng!

- Công kích của ngươi, quá yếu!

Bên tai lão giả họ Ngạn đột nhiên vang lên một loại thanh âm như của ác ma. Hắn chỉ cảm thấy trong nháy mắt thiên toàn địa chuyển, rồi sau đó phảng phất có thanh âm vỡ vụn vang lên bên tai, Kiếm Tâm của hắn đúng là xuất hiện một tia vết rạn.

Cũng không phải là Kiếm Tâm của hắn yếu ớt, mà là sau khi chịu đựng đả kích như vậy, đối mặt với Lâm Lan Kiếm như Tử Thần, sự tin tưởng của hắn hoàn toàn hỏng mất.

- Cẩn thận!

Bên tai vang lên tiếng Liên Thạch Ngọc hô to, trong lòng lão giả họ Ngạn đột nhiên dâng lên một trận cảm giác nguy cơ, hắn liều lĩnh huy kiếm phách trảm đi ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, hai lỗ tai của lão giả họ Ngạn mất đi thính giác, mắt mở to như mù, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh truyền đến, bộ ngực giống như bị một tòa núi lớn va đập!

Ầm!

Trường kiếm thiên giai bốn thước gãy, lão giả họ Ngạn bị thương mang quét trúng bộ ngực, chân nguyên hộ thể bể tan tành. Hai cánh tay rung mạnh, kiếm quang chia năm xẻ bảy, xương sườn không biết bị chặt đứt mấy cái, lão giả họ Ngạn hộc ra ngụm máu lớn, bay rớt ra ngoài như diều đứt dây.

Vốn là thương chính diện va chạm với kiếm, chính là thương chiếm ưu thế, hơn nữa sức bật cùng lực lượng cơ thể của Lâm Minh vượt xa lão giả họ Ngạn, nếu như chỉ là như vậy, còn không đến mức quét gãy bảo kiếm thiên giai của lão giả họ Ngạn, chủ yếu là lão giả họ Ngạn dao động Kiếm Tâm, cảnh này khiến một kích cuối cùng của hắn ngay cả một nửa trình độ lúc bình thường cũng không có phát huy ra.

- Ngạn tông chủ!

Liên Thạch Ngọc tiếp được lão giả họ Ngạn, mới vừa rồi một thương cuối cùng của Lâm Minh dù sao hắn cũng đã chặn lại một chút. Chẳng qua là bị thương mang quét trúng, cho nên chính là trọng thương, không đến nỗi nguy hiểm tính mạng, nhưng là Tư Đồ đường chủ kia thì thảm. Bị một thương của Lâm Minh xỏ xuyên qua thân thể, mặc dù đã tránh khỏi vị trí trái tim yếu hại, nhưng là rất nhiều kinh mạch, nội tạng trong cơ thể cũng bị ám kình phá hư, đã hoàn toàn mất đi lực chiến đấu!

Chỉ là một lần đối mặt, mấy lần giao thủ ngắn ngủi, tứ đại cường giả Thiên Mệnh bảng liền một người trọng thương, một người nửa chết!

Chênh lệch làm sao lại lớn như vậy?

Trẻ tuổi tuấn kiệt tại chỗ thấy một màn như vậy lá gan cũng là tê liệt, đã sớm nghe nói Lâm Lan Kiếm cường đại như thế nào, bọn họ mặc dù thừa nhận điểm này, nhưng không có nhận biết trực quan, hôm nay vừa thấy Lâm Minh mới biết được, đối phương căn bản là ma quỷ!

Hắn đã hoàn toàn không ở cùng một tầng với đám trẻ tuổi tuấn kiệt, ngay cả danh túc của đại tông môn trên tay hắn cũng không có chút lực chống cự nào!

Hiện tại tuổi trẻ tuấn kiệt ở đây chỉ hận chính mình lúc ấy vì cái gì bị ma quỷ ám ảnh, tới phân bộ Pha Đà sơn tham gia cái Quần Anh hội chết tiệt này, nếu không cũng sẽ không tiến vào Tu La địa ngục này, sẽ không đối mặt với tên Tử Thần này.

Tứ đại cao thủ tâm cũng là run rẩy, nếu như vừa bắt đầu bốn người đoàn kết, còn có lực chống lại, hiện tại hao tổn hai người, còn đánh thế nào?

Tư Đồ đường chủ hộc ra ngụm máu lớn, nhìn Lâm Minh, con ngươi cũng có chút tan rã, hắn từ đầu tới đuôi, một chiêu cũng không ra!

Nguyên nhân chủ yếu chính vì tốc độ khủng khiếp của Lâm Minh.

Lấy ưu thế tốc độ đánh lén sau lưng, nhất cổ tác khí giết chết Tư Đồ, rồi sau đó bằng vào lực phòng ngự cường đại ngạnh kháng công kích của lão giả họ Ngạn, lấy lời nói đánh tan Kiếm Tâm của lão giả họ Ngạn, vung thương đánh cho đối phương bị thương nặng.

Lâm Minh nhìn như thắng được dễ dàng, thật ra thì dựa vào sự tàn nhẫn quả quyết cùng sự nắm chắc đối với cục diện chiến đấu hắn mới phát huy ra toàn bộ ưu thế của mình, áp chế ưu thế của đối phương, nếu không thật sự chiến đấu chính diện đồng thời lấy một địch bốn thì cho dù Lâm Minh mở Bát Môn Độn Giáp cửa thứ ba ra, cũng đừng nghĩ thắng lợi.

- Tư Đồ, mở trận, nếu không chúng ta đều phải chết!

Liên Thạch Ngọc dùng chân nguyên truyền âm nói với Tư Đồ đường chủ, thanh âm lo lắng mà hoảng sợ, hắn không dám kinh động Lâm Minh.

Tư Đồ gian nan chống đỡ thân thể, hắn luôn luôn không có hiểu được, tam đại ma sứ rốt cuộc đi đâu vậy? Bọn họ đuổi theo ra ngoài suốt hai canh giờ, đã làm cái gì? Tại sao Lâm Lan Kiếm một mình trở lại?

Tư Đồ không biết, lúc này tam đại ma sứ còn đang bay trở về ở cách đây hơn bốn ngàn dặm, vì khôi phục chân nguyên, bọn họ lựa chọn ngồi Linh chu.

Tốc độ của Linh chu dĩ nhiên không thể so sánh với bọn hắn bay hết tốc lực.

- Ma nhị, khí tức của Lâm Lan Kiếm đã hoàn toàn mất tích, ngươi nói hắn có khả năng nhanh chóng quay trở lại hay không, đánh lén phân bộ Pha Đà sơn?

Trong lòng ma sứ thứ ba có loại dự cảm không lành, lo lắng hỏi.

- Ma tam, ngươi quá lo lắng, Lâm Lan Kiếm mặc dù bỏ rơi chúng ta, nhưng cũng tiêu hao rất lớn, hắn nào có dư lực đánh lén Pha Đà sơn, hơn nữa cao thủ Pha Đà sơn đông đảo, Lâm Lan Kiếm cho dù ở trạng thái toàn thịnh cũng chưa chắc có thể thắng.

Chương 802: Giết tư đồ!

Quảng trường trước điện Pha Đà sơn, khắp nơi là thịt vụn phần còn lại của chân tay đã bị cụt, mùi máu tươi xông vào mũi!

Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ trong tay, từng bước tiến tới gần tứ đại cao thủ Thiên Mệnh bảng, mà bốn người vây tụ thật chặt ở chung một chỗ, hiện tại trong lòng bọn họ hết sức rõ ràng, lấy tốc độ cực hạn cùng thân pháp quỷ dị như u linh của Lâm Lan Kiếm, chỉ cần bọn họ hơi tách ra một chút, sẽ bị đánh bất ngờ, mà lấy thực lực của bọn họ, căn bản khó có thể may mắn thoát khỏi.

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi lại dám huyết tẩy phân bộ Tu La thần quốc ta, Tu La thần quốc cùng ngươi không chết không thôi! Tu La thần quốc ta có tam đại quốc sư, lục đại ma sứ, còn có hai vị cường giả phong hoàng, bọn họ chỉ cần động động ngón tay cũng sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Trong lòng Tư Đồ đường chủ dâng lên một chút cảm giác sợ hãi cùng tuyệt vọng vô tận, hiện tại hắn chỉ có thể lấy ngôn ngữ để đả kích Lâm Minh, để cho nội tâm của hắn dao động.

- Huyết tẩy phân bộ Tu La thần quốc ngươi thì như thế nào?

Lâm Minh cười lạnh.

- Chỉ cho phép Tu La thần quốc các ngươi xem ta như thịt cá để làm thịt, không cho phép ta phản kích? Thật là tức cười, kể từ khi Tu La thần quốc dán mắt vào truyền thừa Ma Đế trên người của ta, Tu La thần quốc cũng đã cùng ta không chết không thôi, đã như vậy, ta tự nhiên sẽ phải cho các ngươi giao ra trả giá thê thảm!

- Hảo hảo thu miếng Ma Thần Hộ Tâm kính của các ngươi, một ngày kia, ta sẽ lấy lại, về phần tam đại quốc sư, lục đại ma sứ cùng với cường giả phong hoàng gì đó, đợi đến khi thực lực của ta đầy đủ, tự nhiên sẽ đi tru diệt từng người một!

Cuồng ngôn của Lâm Minh nói ra, khí cơ đã khóa bốn người trước mặt, Liên Thạch Ngọc cùng một vị lão giả Thiên Mệnh bảng họ Tôn khác cũng là như lâm đại địch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hai tầng lực trường chồng trên người Lâm Minh, tạo thành áp lực thật sự quá mạnh mẽ đối với bọn họ, mặt nạ Mộc Linh ngọc lạnh như băng kia cùng hoa văn uốn lượn giống như khuôn mặt ma quỷ, làm cho người ta hít thở không thông.

- Xuất thủ!

Liên Thạch Ngọc rốt cuộc không chịu nổi áp lực. Dẫn đầu xuất thủ, lão giả họ Tôn kiên trì đuổi theo, lúc này bọn họ đều là châu chấu phía trên một cái dây thừng, nếu như tùy ý để Liên Thạch Ngọc công kích một mình, hắn nhất định sẽ thảm bại, đến lúc đó mình cũng xong.

Hai người nào dám có chút nương tay, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu ẩn giấu.

Tiệt Sơn đao!

Xích Viêm Phần Thiên!

Liên Thạch Ngọc cầm trọng đao hậu bối dài bốn xích trong tay, năng lượng mãnh liệt như sơn băng hải tiếu.

Mà lão giả họ Tôn thì hộc ra một ngụm máu huyết. Máu huyết hóa thành ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, trong khoảnh khắc bao trùm cả người hắn, hắn xuất ra một kiếm, ngọn lửa cuồn cuộn mãnh liệt, để cho cả người hắn thoạt nhìn như một mặt trời gay gắt, gạch ở quảng trường dưới chân hắn đã nóng chảy thành dung nham cuồn cuộn.

Dù sao cũng là cao thủ Thiên Mệnh bảng, chỉ sợ dưới lực trường hai tầng áp bách của Lâm Minh, cũng có thể bột phát ra lực chiến đấu kinh khủng!

Lần này Lâm Minh không có lui. Lúc trước đồng thời đối mặt với công kích hợp lực của ba người, hắn tự nhận không địch lại. Hiện tại lấy một địch hai, hắn lại muốn nếm thử một chút.

Năng lượng của Tà Thần lực vận chuyển tới cực hạn, Bát Môn Độn Giáp tầng ba đồng loạt mở ra. Lâm Minh đâm ra một thương, Phần Tinh Chi Viêm gào thét, cả trường thương càng thêm đỏ lòm chói mắt, phảng phất có một con Phượng Hoàng từ trên thân thương giương cánh ra.

Táng Thiên!

Ca ca ca!

Không gian nứt vỡ ra, lực lượng không gian xông ra từ trong cái khe không gian như thủy triều, tạo thành gió lốc không gian cuồng mãnh, gió trợ thế lửa, Phần Tinh Chi Viêm dung hợp gió lốc không gian thiêu đốt đến mức tận cùng!

Quang mang lóng lánh làm cho mắt của người ta như mù, hoàn toàn lấn át công kích hỏa diễm của lão giả họ Tôn!

Ba cỗ năng lượng không có chút sức tưởng tượng nào đụng vào nhau, một khắc kia thanh âm phảng phất giống như bị cắn nuốt, ngọn lửa phóng lên cao làm cho đám mây trên không trung bốc hơi, nuốt hết cả ngọn núi!

Dư ba của ngọn lửa bắn tung tóe tản đi khắp nơi, chỉ nghe có tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên không dứt, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của tam đại môn phái còn có võ giả của phân bộ Tu La thần quốc bị ngọn lửa trực tiếp đốt thành bụi bay! Năng lượng như vậy, vốn cũng không phải là bọn họ có thể ngăn cản.

Liên Thạch Ngọc cùng lão giả họ Tôn bị năng lượng cuồng bạo hất tung, Liên Thạch Ngọc thì hoàn hảo một chút, chẳng qua là khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, khóe miệng hơi tràn ra một tia máu.

Mà lão giả họ Tôn trong công kích mới vừa rồi bị ngọn lửa của hạt giống Tà Thần tập kích ngược lại, kinh mạch tay phải cầm kiếm bị đốt hủy ba thành!

Mặc dù thân thể của võ giả Mệnh Vẫn cao tầng đã được năng lượng cải tạo nhiều lần, đã thoát khỏi phàm thể, nhưng là kinh mạch bị hao tổn cũng không phải là trong thời gian ngắn có thể khôi phục.

Kiếm phóng về tay trái, lão giả họ Tôn chăm chú nhìn lại, xuyên qua tầng tầng ngọn lửa sương mù, hắn thấy Lâm Minh chẳng qua là lui về sau vài chục trượng, từ mặt ngoài nhìn qua căn bản không có bị thương.

Lấy một địch hai, một việc hắn cũng không có? Hay là đè nén một chút nội thương?

Tâm của lão giả họ Tôn cũng run rẩy, nếu như Lâm Minh chịu một chút đả thương, cho dù là một chút xíu vết thương nhẹ không ảnh hưởng tới lực chiến đấu, cũng có thể để cho hắn có lòng tin rất nhiều.

Công kích của Lâm Minh quá mạnh mẽ! Lấy một chọi hai còn chiếm thượng phong thì khi một mình đối mặt với một người trong bọn họ, không tới ba chiêu tuyệt đối có thể làm bọn họ bị thương nặng, năm chiêu đánh chết không thành vấn đề!

Làm sao có thể như vậy, rõ ràng một tháng trước hắn vẫn chỉ là hơi mạnh hơn Thi Quỷ Nhân, hiện tại thời gian ngắn như vậy, tu vi hắn vẫn là Toàn Đan hậu kỳ, không thấy đề cao bao nhiêu, làm sao có thể trở nên mạnh mẽ nhiều như vậy?

Lão giả họ Tôn nắm chặt tay, tất cả đều là mồ hôi.

Lâm Minh ôm trường thương, mũi thương chỉ xuống mặt đất, mới vừa rồi lấy một địch hai, mặc dù hắn chiếm cứ thượng phong, thật ra thì vẫn là có một cỗ năng lượng loạn lưu tràn vào trong cơ thể hắn, chẳng qua là lực phòng ngự thân thể của Lâm Minh đã vượt qua đại năng Thần Hải, hơn nữa trong cơ thể hắn có hạt giống Tà Thần trấn giữ, kinh mạch toàn thân vô cùng bền bỉ, lúc này mới cứng rắn đè cỗ năng lượng loạn lưu này xuống, cho nên mặt ngoài thoạt nhìn không bị thương tích gì.

Đúng lúc này, quảng trường vang lên thanh âm “ùng ùng”, đại trận phong núi rung động, vòng bảo hộ trận pháp càng ngày càng nhạt, sắp biến mất hoàn toàn.

Tư Đồ thừa dịp Lâm Minh giao thủ cùng lão giả họ Tôn, mở đại trận phong núi ra, mở đại trận phong núi ra từ bên trong rất dễ dàng, chỉ cần có lệnh bài mở trận, cắt đứt năng lượng cung cấp là được.

- Chạy mau!

Võ giả trẻ tuổi may mắn còn sống sót ở đây chưa đầy một nửa, thấy đại trận phong núi mở ra, bọn họ đã bị hù dọa bể mật lập tức triển khai thân pháp nhanh như tên bắn chạy trốn, lúc này bọn họ chỉ hận không có thừa ra mấy cái chân.

- Nhanh chóng cầu viện!

- Báo cho tam đại ma sứ!

- Bọn họ khẳng định đang ở phụ cận!

Rất nhiều võ giả trong lòng cũng thoáng hiện qua ý nghĩ này, mới vừa rồi có đại trận phong núi ngăn cách tin tức, Truyền Âm phù không đưa ra được, hiện tại trận pháp giải trừ, bọn họ dĩ nhiên phải lần lượt truyền tin tức ra ngoài, tìm kiếm cứu viện!

Nhất là võ giả Tu La thần quốc, khẩn cấp tin tức cho tam đại ma sứ, bọn họ đã sớm mong đợi tam đại ma sứ trở lại, bây giờ nghĩ lại bọn họ cũng sẽ không cách Pha Đà sơn quá xa, chẳng qua là không biết nguyên nhân gì mà không có gấp trở về mà thôi.

Chỉ cần tam đại ma sứ trở về, Lâm Lan Kiếm cũng không thể lớn lối.

Về phần võ giả của ba đại tông môn khác, thì bắt đầu báo cho tổng bộ môn phái của bọn họ, có chút tông môn cũng không chỉ có một cao thủ Thiên Mệnh bảng, tỷ như Lưu Lam tông thì có thái thượng trưởng lão mạnh hơn trấn giữ.

Trong lúc nhất thời, quang mang Truyền Âm phù sáng lên, Lâm Minh nhìn ánh lửa kia đốt lên, bên trong hai mắt toát ra sát khí lạnh như băng, trường thương trong tay lật lại, năng lượng bột phát.

Pháp tắc hủy diệt, Tinh Thần Chi Liên!

Lực lượng không gian ngưng kết thành mảnh nhỏ, phối hợp với ngọn lửa hủy diệt gào thét, tùy ý bắn về phía các võ giả ném Truyền Âm phù ra.

Mảnh nhỏ ngôi sao quán chú Chiến Linh, sắc bén không kém bảo khí thiên giai.

Chỉ nghe thanh âm xịch xịch xịch, trên quảng trường nở rộ vô số vòi máu, một chút mảnh nhỏ ngôi sao liên tiếp xỏ xuyên qua ba bốn võ giả nhưng thế đi cũng không ngừng!

Lúc này Lâm Minh hoàn toàn hóa thành một Tử Thần, tùy ý thu hoạch tính mạng!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, những võ giả trẻ tuổi kia chạy trốn càng thêm điên cuồng.

- Chúng ta thừa dịp hiện tại tách ra trốn!

Một khắc khi Lâm Minh xuất thủ đối phó những võ giả khác, Liên Thạch Ngọc dùng chân nguyên truyền âm gấp rút nói với tam đại cao thủ Thiên Mệnh bảng khác.

Cùng lúc đó, hắn thúc giục bảo khí phi hành trên người, xoay người phi độn! Lão giả họ Tôn phản ứng chẳng qua là chậm nửa hơi thời gian, cũng vội vàng chạy trốn, cũng lựa chọn phương hướng bất đồng.

Thừa dịp Lâm Minh phân tâm công kích, lúc này không trốn, cũng không có cơ hội nữa.

Liên Thạch Ngọc cùng lão giả họ Tôn bị thương nhẹ nhất, tốc độ trốn cơ hồ không bị ảnh hưởng, trong nháy mắt đã ở ngoài hơn trăm trượng, nhưng là lão giả họ Ngạn cùng Tư Đồ đường chủ thì thảm, nhất là Tư Đồ đường chủ, một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén ở bộ ngực, trước sau thông suốt, kinh mạch nội tạng trong cơ thể cũng bị chân nguyên của Lâm Minh phá hư thất thất bát bát, tốc độ chạy trốn còn không bằng những đệ tử trẻ tuổi khác.

Mắt thấy Liên Thạch Ngọc cùng lão giả họ Tôn xoay người chạy trốn, trong lòng hắn chửi bới tuyệt vọng đồng thời cũng chỉ có thể dùng hết toàn lực để chạy trốn.

Khí cơ của Lâm Minh thời khắc tập trung vào bốn gã cao thủ Thiên Mệnh bảng này, trong một nháy mắt khi bọn hắn vừa động, Lâm Minh cũng động. Đối với địch nhân có chủ ý đánh chính mình, Lâm Minh cũng không có tính toán bỏ qua cho bọn họ, huống chi trên người bọn họ lại mang theo đại lượng tài phú.

Kinh môn mở ra, tốc độ tiêu thăng đến mức tận cùng, chân mang hư không, Kim Bằng Phá Hư!

Chỉ là trong một nháy mắt, Lâm Minh đã đuổi theo Tư Đồ đường chủ đang tập tễnh đi.

Trong lòng Tư Đồ đường chủ dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng nồng đậm, hắn có thực lực yếu nhất trong bốn người, hơn nữa người bị thương nặng, chiến lực không bằng một thành lúc bình thường, bị Lâm Minh đuổi theo hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

A a!

Tư Đồ đường chủ kêu thảm một tiếng, xoay người đón đánh.

Ầm!

Một cỗ năng lượng loạn lưu xông qua, thân thể Tư Đồ đường chủ trực tiếp tung bay, hắn trơ mắt nhìn trường thương của Lâm Minh hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh da trời, xỏ xuyên qua giữa yết hầu hắn, cùng lúc đó cổ tay phải của hắn chợt lạnh, toàn bộ tay phải bị Lâm Minh chặt đứt, kể cả Tu Di giới cũng bị lấy đi.

Oành!

Thân thể Tư Đồ đường chủ như bóng cao su ngã trên mặt đất rồi bắn lên, liên tiếp lăn ra ngoài hơn mười trượng, ngã chỏng vó nằm ở phía trên một mảnh gạch đá hỗn độn, một đôi mắt không cam lòng nhìn trời xanh, con ngươi trừng tròn xoe, chết không nhắm mắt.

Mà Lâm Minh ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, gỡ Tu Di giới của Tư Đồ đường chủ xuống, ném cánh tay gãy xuống, một cái nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở ngoài mấy dặm.

Ưu tiên giải quyết Tư Đồ đường chủ là bởi vì Lâm Minh suy đoán Hóa Thần đan đang ở trên người hắn, vì tránh khỏi hắn giấu đi hoặc có thể hủy diệt đan dược khi tuyệt vọng, kế tiếp, Lâm Minh đuổi theo lão giả họ Liên rõ ràng là có tốc độ phi độn nhanh nhất.

Trên người Liên Thạch Ngọc có một vật bảo khí ph vô cùng không tệ, hắn dùng chân nguyên truyền âm để cho mọi người chạy trốn chính là vì sáng tạo cơ hội cho mình, hắn chỉ có thể kỳ vọng Lâm Minh trước hết giết những người có tốc độ chậm khác, cho hắn một cơ hội thở dốc.

Chân nguyên toàn thân quán chú vào bên trong bảo khí phi hành, Liên Thạch Ngọc chưa từng dùng tốc độ nhanh như vậy!

Chương 803: Diệt danh túc!

Liên Thạch Ngọc dĩ nhiên sẽ không cho là tốc độ của mình có thể so sánh được với Lâm Minh, nhưng tương đối mà nói, đuổi theo hắn lao lực nhất, nếu như hắn là Lâm Minh, hẳn là sẽ ưu tiên lựa chọn đánh gục ba lão giả khác, nếu không đuổi theo chính mình sẽ làm trễ nãi quá nhiều thời gian, đến lúc đó ba người kia đều có thể chạy mất.

Chỉ cần Lâm Minh không có lựa chọn đuổi theo hắn, như vậy qua một chút thời gian nữa, tam đại ma sứ không biết đi làm cái gì tất nhiên sẽ chạy tới, đến lúc đó hắn sẽ an toàn.

Đây là một đường sinh cơ duy nhất của hắn.

Nghĩ như vậy, Liên Thạch Ngọc cũng không quay đầu lại, liều mạng chạy trốn, mà đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe được phía sau vang lên tiếng thét chân nguyên phá không.

Một cỗ sát khí cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống.

- Không!

Trong lòng Liên Thạch Ngọc tuyệt vọng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, tốc độ mà chính mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, thế nhưng không tới năm tức đã bị Lâm Minh đuổi theo!

Ở trước mặt Lâm Minh, cái gọi là tốc độ của hắn hoàn toàn thành chuyện cười!

Ưu tiên đuổi theo người có tốc độ nhanh nhất là chính mình, không nghi ngờ chút nào Lâm Minh là tính toán toàn diệt bốn người.

Tuyệt vọng thì tuyệt vọng, lúc kế cận tử vong, một người bình thường thường có thể bắn ra tiềm lực lớn nhất.

Lúc sát khí của Lâm Minh bao phủ xuống, Liên Thạch Ngọc đột nhiên xoay người, một ngụm máu huyết phun lên trên Hậu Bối đao, cả cây đại đao biến thành màu đỏ như máu rực cháy, trận trận cuồng phong, chân nguyên gào thét, Liên Thạch Ngọc điên cuồng hét lên một tiếng, xuất ra một đao hướng về phía Lâm Minh.

Đồ Linh đao!

Lấy máu huyết bản thân làm vật dẫn phát động Đồ Linh đao, một đao chém ra ẩn chứa công kích vật chất đồng thời còn có thể diệt thần hồn của người ta.

Đây là một chiêu công pháp hại người hại mình, cho dù chém trúng đối phương, thần hồn của chính mình cũng sẽ tổn thương nặng nề. Không thể không tu dưỡng một thời gian ngắn, Liên Thạch Ngọc dùng đến vào lúc này, hoàn toàn là bị bất đắc dĩ, bởi vì hắn phát hiện lực phòng ngự của Lâm Minh quá biến thái.

Chân nguyên hộ thể, Ma Đế khải giáp, hơn nữa phòng ngự thân thể của bản thân Lâm Minh, công kích vật chất bình thường đối với hắn căn bản không có hiệu quả, cho dù là Phân Thiên kiếm của lão giả họ Ngạn cũng chỉ là gây vết thương nhẹ cho Lâm Minh mà thôi.

Nếu công kích vật chất không có hiệu quả, Liên Thạch Ngọc cũng chỉ có thể sử dụng Đồ Linh đao.

Đây là một đao chỉ công không thủ. Liên Thạch Ngọc rất rõ ràng chính mình đối công cùng Lâm Minh sớm muộn sẽ thất bại, chỉ có thể sử dụng loại phương thức đồng quy vu tận này để cho Lâm Minh biết, hắn là một khối xương khó gặm, bức bách Lâm Minh buông tha cho việc đuổi theo hắn, đi đánh chết ba người còn lại trước.

Đối mặt với một đao thế tới hung hung này, trong lòng Lâm Minh vừa động, công kích thần hồn sao?

Hắn cảm thấy sự cường đại của một đao kia, muốn không bị đánh trúng chỉ có thể thu chiêu đón đỡ.

Nhưng là một khi đón đỡ, tốc độ của hắn tất nhiên sẽ dừng lại thời gian cực ngắn. Mà Liên Thạch Ngọc lại có thể mượn lúc này để kéo dài khoảng cách cùng hắn.

Kể từ đó, muốn đuổi giết hắn lại phải tốn mấy hơi thời gian.

Lúc này, thời gian cấp bách, hắn phải tốc chiến tốc thắng, không thể lùi bước. Nếu không trì hoãn thời gian lâu, đuổi theo mấy người khác sẽ vô cùng khó khăn. Dù sao đây là địa bàn của người khác, một khi có viện binh chạy tới, sẽ càng ngày càng phiền toái.

Trường thương trong tay ra, Lâm Minh đối mặt với Đồ Linh đao của Liên Thạch Ngọc, trên thân thương, hỏa diễm ý cảnh cùng không gian pháp tắc đan vào, Thanh Đồng Chiến Linh quán chú trong đó, Táng Thiên!

Một thương nghĩa vô phản cố đâm về Liên Thạch Ngọc, căn bản bất kể công kích của đối phương.

- Cái gì?

Liên Thạch Ngọc tâm thần hoảng hốt, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Minh thế nhưng bất chấp uy hiếp của hắn để đồng quy vu tận, phát động công kích như cũ!

Lúc võ giả tỷ đấu, rất sợ gặp phải ngoan nhân không muốn sống, hơn nữa bản thân ngoan nhân này còn mạnh đến mức biến thái!

Thu chiêu đón đỡ đã không kịp, Liên Thạch Ngọc quát lên một tiếng lớn, toàn bộ năng lượng hội tụ đến phía trên lưỡi đao, hai mắt hắn hiện lên một tia màu đỏ tươi điên cuồng.

- Cùng chết đi!

Hắn có đầy đủ tự tin đối với công kích thần hồn của Đồ Linh đao, năm trăm năm trước, lúc Liên Thạch Ngọc vẫn là Mệnh Vẫn tầng ba, chính là bằng vào một chiêu này, chém giết một cao thủ Mệnh Vẫn tầng bốn.

Trường thương cùng Đồ Linh đao lần lượt giao thoa, một thương của Lâm Minh đâm về bộ ngực của đối phương, Đồ Linh đao cũng nặng nề chém vào cái hông của hắn, muốn ngăn đón!

Oành!

Oành!

Chân nguyên hộ thể của hai người đồng thời phá toái, thân thể Liên Thạch Ngọc bị Lâm Minh xuyên thủng không có chút trì hoãn nào, máu tươi rơi ra.

Mặc dù Liên Thạch Ngọc tránh được vị trí trái tim yếu hại, nhưng là chân nguyên tàn sát bừa bãi vẫn làm ngũ tạng lục phủ của hắn tổn thương như cũ, thương thế như vậy, không hề nhẹ hơn so với Tư Đồ đường chủ.

Lâm Minh cũng cảm thấy bên hông đau nhức một trận, một cỗ lực mạnh truyền đến, chấn cho bộ ngực hắn khó chịu, cơ hồ hộc máu, cùng lúc đó, năng lượng mãnh liệt di chuyển dọc theo thân thể của hắn xông vào tinh thần chi hải, hóa thành một thanh Hậu Bối đao màu đỏ, muốn chém tinh thần chi hải của Lâm Minh thành hai đoạn!

Liên Thạch Ngọc làm cao thủ Thiên Mệnh bảng, hắn tự tổn thương linh hồn của mình, thiêu đốt tinh huyết làm cái giá để phát ra công kích thần hồn, đương nhiên sẽ vô cùng kinh khủng, huống chi, là dưới tình huống Lâm Minh không có bất kỳ ngăn cản để ngạnh Đồ Linh đao, công kích thần hồn toàn bộ đều trúng!

Tinh mang trong mắt Lâm Minh bùng lên, Luân Hồi võ ý vận chuyển!

Nước xoáy màu đen cũng mở ra, phối hợp với Chiến Linh xanh da trời cùng nhau nghênh đón chuôi đại đao màu đỏ này.

Ca ca ca ca!

Nước xoáy màu đen cùng đại đao màu đỏ chạm vào nhau, năng lượng không ngừng tan rã!

- Tiểu tử này, thật sự tiếp nhận Đồ Linh đao của ta!

Thấy động tác của Lâm Minh khe khẽ cứng đờ, Liên Thạch Ngọc bởi vì bị trường thương xuyên qua thân thể mà mặt mũi vặn vẹo mà khóe miệng nổi lên một tia dữ tợn, mặc dù hắn trọng thương, nhưng hắn tin tưởng tình huống của Lâm Minh còn hỏng bét hơn so với hắn, uy lực của Đồ Linh đao hắn vô cùng rõ ràng, cho dù đỡ được công kích vật chất, cũng không ngăn chặn được thần hồn va chạm.

Lúc cao thủ so chiêu, linh hồn bị thương mà đưa đến thất thần thường thường chính là kết quả trí mạng!

Thừa dịp hắn thất thần, lấy mạng hắn!

Liên Thạch Ngọc cố nén đau nhức từ bộ ngực, không để ý kinh mạch thân thể bị thương, mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên, chuẩn bị phát động đao công kích thứ hai, muốn chém gãy cổ Lâm Minh!

Cho dù người Lâm Minh mặc Ma Đế khải giáp, cổ cũng không bao trùm hết, cộng thêm Lâm Minh tâm thần thất thủ, chân nguyên hộ thể yếu ớt đến điểm thấp nhất, một đao kia chỉ cần tiếp tục chém, tuyệt đối làm cho hắn đầu một nơi mình một nẻo.

- Ta thắng!

Ánh đao hiện lên, hai tay Liên Thạch Ngọc cầm đao giơ lên quá đỉnh đầu, đang muốn đánh xuống, đúng lúc này, trong mắt Lâm Minh đột nhiên có một đạo hàn quang bắn tán loạn ra, tựa như tia chớp xẹt qua bên trong đêm tối!

Cái gì... Cái gì?

Liên Thạch Ngọc bị đạo ánh mắt này khóa lại, trong phút chốc cảm giác thời gian chung quanh chậm lại, thân thể của hắn đột nhiên mất đi năng lực hành động.

Quang mang xanh da trời chớp hiện, trường thương trong tay Lâm Minh đâm ra như rắn độc, đâm thẳng về ngực Liên Thạch Ngọc.

Phốc!

Chân nguyên hộ thể bị xé rách, trái tim bể tan tành, máu tươi bắn tung tóe!

Một thương của Lâm Minh, gọn gàng cắn nát trái tim Liên Thạch Ngọc!

Mà lúc này, đao của Liên Thạch Ngọc lại treo ở giữa không trung, rốt cuộc vô lực chém xuống.

Liên Thạch Ngọc phun ra một ngụm máu lớn, bộ ngực đau nhức đã trống rỗng một mảnh, lực lượng của một thương này của Lâm Minh bột phát, đâm ra một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén. Tương liên cùng chung quanh vốn là vết thương, tầm mắt Liên Thạch Ngọc từ từ mơ hồ.

Hắn làm sao cũng không thể nào tin nổi, Đồ Linh đao của hắn mạnh mẽ chém vào trên người đối phương, thế nhưng không có tạo thành vết thương mang tính thực chất gì.

- Làm sao lại... Như thế...

Liên Thạch Ngọc mờ mịt nhìn Lâm Minh, con ngươi dần dần tan rã.

- Xin lỗi, ta đối với phương diện lực phòng ngự của linh hồn cũng có tự tin giống như trước.

Đây là một cái thanh âm cuối cùng mà Liên Thạch Ngọc nghe được, sau một khắc, đầu lâu của hắn phóng lên cao, thân thể đã rách nát rơi xuống dưới như chó chết.

Liên Thạch Ngọc... Thân vẫn!

Lâm Minh thu hồi Tu Di giới, không có dừng lại, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, đuổi theo lão giả họ Tôn.

Lúc này lão giả họ Tôn đã phi độn ra gần trăm dặm, hắn rất vui vẻ. Người ban đầu Lâm Minh đuổi theo không phải là hắn, chỉ cần không có lựa chọn hắn, hắn có đủ nắm chắc sẽ chạy thoát, hiện tại mắt thấy đã phi độn ra khoảng cách xa như vậy, trong lòng hắn đã yên ổn hơn nhiều.

- Bay ra vài chục dặm nữa, rồi sau đó thay đổi phương hướng, độn quang hạ xuống, lẻn vào bên trong núi rừng, thu liễm khí tức toàn thân, hắn tất nhiên tìm không được ta.

Trong đầu lão giả họ Tôn xẹt qua ý nghĩ này, nhưng đúng lúc này, hắn nghe được tiếng thét khí lưu kịch liệt vang lên từ phía sau, càng ngày càng gần, càng ngày càng vang.

- Cái gì!

Lão giả họ Tôn đột nhiên xoay người, lại thấy Lâm Minh cả người đẫm máu, cầm trường thương trong tay đang giết đến, tốc độ của hắn ước chừng gấp hai lần mình!

- Làm sao lại nhanh như vậy! Hắn đã giết Tư Đồ cùng Liên Thạch Ngọc?

Lão giả họ Tôn vong hồn cũng mất, lúc này mới mười mấy tức thời gian a! Tứ đại cao thủ Thiên Mệnh bảng của phân bộ Tu La thần quốc cũng là có mạnh có yếu, lấy Liên Thạch Ngọc mạnh nhất, lão giả họ Ngạn thứ hai, Tư Đồ đường chủ cùng lão giả họ Tôn yếu nhất.

Lão giả họ Tôn tự biết rõ, Lâm Minh có thể đánh chết Liên Thạch Ngọc trong thời gian ngắn ngủi như vậy, như vậy giết hắn tuyệt đối dễ dàng như xé giấy.

Tốc độ kinh khủng đến cực hạn của Lâm Minh để cho lão giả họ Tôn đoạn tuyệt ý niệm tiếp tục chạy trốn trong đầu ngay tại chỗ, hơn nữa kinh mạch tay phải hắn bị đả thương, chỉ có thể sử dụng tay trái, lực chiến đấu chỉ bằng sáu bảy thành lúc bình thường, khả năng thắng được khi tranh đấu cùng Lâm Minh là số không.

- Lâm Lan Kiếm, đừng có giết ta, ta có thể phân cho ngươi bảy thành tài phú tích lũy ở tông môn của ta!

- Đi chết đi.

Lâm Minh căn bản là lười nói nhảm cùng lão giả họ Tôn, trường thương trong tay quét ngang, chém thẳng vào cổ họng lão giả họ Tôn.

Lão giả họ Tôn phát ra một tiếng kêu thảm, liều chết bổ một kiếm về Lâm Minh, song hắn chẳng qua là cầm kiếm tay trái, làm sao có thể đánh lại trường thương của Lâm Minh.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, lão giả họ Tôn hộc máu bay rớt ra ngoài, Lâm Minh đuổi theo, Quán Hồng!

Xuy lạp!

Trường kiếm của lão giả họ Tôn rời tay, cả cánh tay trái máu thịt bầy nhầy!

Mũi thương vừa chuyển, cắt phá chân nguyên hộ thể của lão giả họ Tôn, một thương đâm thẳng đan điền!

Chân nguyên bột phát, Chiến Linh xoắn diệt tinh hạch Toàn Đan của lão giả họ Tôn, Lâm Minh một tay nắm lấy Tu Di giới của lão giả họ Tôn, tiếp tục đuổi giết cao thủ Thiên Mệnh bảng bị thương cuối cùng.

Lúc trước Lâm Minh cũng đã để lại ấn ký Chiến Linh trên người tất cả bọn họ, võ giả bình thường cũng là cảnh giới Thần Hải mới có thể nắm giữ Chiến Linh, bốn gã lão giả này mặc dù toàn bộ đứng hàng Thiên Mệnh bảng, nhưng là tiềm lực lại cũng không lớn, không có một người nào lĩnh ngộ Chiến Linh, cũng không có khả năng giải khai ấn ký Chiến Linh.

Chẳng qua là mười mấy tức thời gian, Lâm Minh trở lại phân bộ Pha Đà sơn, lúc này nơi này đã thành đống hỗn độn, những võ giả cấp thấp kia toàn bộ chạy trốn.

- Trốn đi sao?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, lão giả họ Ngạn người bị thương nặng, biết rõ chạy không thoát, đi núp mới là lựa chọn chính xác nhất, đáng tiếc hắn gặp được Lâm Minh.

Ầm!

Lâm Minh một thương quét dọn đại điện trước mặt, sau khi vách tường sụp xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt cùng hai mắt vô thần của lão giả họ Ngạn, Lâm Minh đang muốn dùng một thương đánh chế thắng, mà đúng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm nguy hiểm, thân thể như phản xạ có điều kiện bắn ngược bay ra.

Phốc!

Một luồng thương mang đâm vào địa phương Lâm Minh đang đứng, mặt đất nham thạch vỡ vụn như pha lê, một cái cửa động sâu không lường được trống rỗng xuất hiện.

- Người nào?

Lâm Minh đặt ngang trường thương, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Chương 804: Hoàng thúc Tu La Quốc

Ngoài ba ngàn năm trăm dặm, một chiếc Linh chu thiên giai màu đen trên không trung cấp tốc xuyên qua, ở phía trên Linh chu, ba trung niên nhân ngồi trên chiếu, ngồi xuống điều tức, bọn họ chính là tam đại ma sứ của Tu La thần quốc.

Lúc trước ba người hết tốc lực đuổi theo Lâm Minh, tiêu hao quá lớn, hiện giờ trải qua hơn nửa canh giờ điều tức đã hoàn toàn hồi phục xong.

Thời khắc nào đó, ma sứ thứ ba đột nhiên mở hai mắt ra, bên trong con ngươi hắn có một tia tinh mang hiện lên.

- Ta đã khôi phục tốt lắm, các ngươi cũng không xê xích gì nhiều, còn có không tới bốn ngàn dặm, ta đề nghị thu hồi Linh chu, hết tốc lực trở về, tránh cho xảy ra chuyện gì không hay.

- Ừm... Ma tam nói không sai, cẩn thận lo trước khỏi họa về sau, chúng ta lên đường.

Ma sứ thứ hai đứng lên, thần sắc hắn lạnh nhạt kiên quyết, trong đôi mắt phảng phất có lôi đình thật nhỏ xẹt qua, ma sứ thứ hai khôi phục trạng thái đỉnh phong, cả người cũng hàm chứa lực lượng kinh khủng, cực kỳ đáng sợ.

Đây chính là thực lực của cao thủ Thiên Mệnh bảng trước trăm người.

- Nhiệm vụ lần này thất bại là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời chúng ta! Chẳng những là chúng ta, cả uy nghiêm của Tu La thần quốc cũng theo chúng ta mà hổ thẹn! Trở lại Tu La thần quốc, chúng ta tất nhiên sẽ chịu phạt, hết thảy cũng do Lâm Lan Kiếm ban tặng.

Ma sứ thứ hai nói tới đây, quả đấm nắm chặt tới mức phát ra tiếng ca ca, hắn hận không được đem Lâm Minh rút gân lột da!

- Ma nhị nói không sai, tuy nhiên... Chúng ta cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất chúng ta dùng bí pháp của Tu La thần quốc bắt được khí tức của Lâm Lan Kiếm, tiếp theo gặp lại hắn, chỉ sợ hắn mang theo mặt nạ Mộc Linh ngọc cũng sẽ bị chúng ta nhận ra! Hơn nữa chúng ta lại được biết một lá bài tẩy của Lâm Lan Kiếm, đó chính là tốc độ không gì sánh kịp của hắn, ít nhất tương đương với cao thủ xếp hạng trước bảy mươi ở Thiên Mệnh bảng!

- Hừ, Lâm Lan Kiếm này ỷ vào chính mình có bảo khí phi hành bí mật nào đó hoặc là thân pháp truyền thừa nên mới lớn lối như thế. Hắn sớm muộn sẽ rơi vào trên tay chúng ta, cho dù tốc độ nhanh thì như thế nào, chỉ cần nắm giữ khí tức của hắn, chúng ta bày trận văn trước, có thể đợi hắn tự chui đầu vào lưới.

- Không sai! Lần này trở về, chúng ta liền xin chỉ thị của Thần Hoàng bệ hạ, lập công chuộc tội, chắc chắn rửa sạch hổ thẹn lần này!

Ba tên ma sứ tức giận, tỉnh táo thảo luận. Thanh âm của bọn họ lạnh như băng, bên trong ánh mắt tràn đầy sát khí, đúng lúc này, bên trong Linh chu hơi có vẻ mờ mờ đột nhiên có ba bốn đoàn ánh lửa đốt lên, nổ tung giữa bọn họ, như pháo hoa, đó là quang mang của Truyền Âm phù.

Trong lòng ba tên ma sứ vừa động, nhắm mắt lắng nghe tin tức trong Truyền Âm phù, bọn họ vốn cho rằng có thể là tin tức Lâm Minh cướp bóc ba mươi vạn Nguyên Linh thạch truyền về bản bộ Tu La thần quốc. Thần Hoàng giáng tội xuống. Tuy nhiên Truyền Âm phù của Thần Hoàng hẳn là tử kim sắc, không phải là màu vàng, hơn nữa không thể nào truyền ra ba bốn Truyền Âm phù cùng một thời gian, thanh âm lại xốc xếch dồn dập như thế.

Sẽ là tin tức gì?

Nghe nghe, ba tên ma sỠvốn là trong tức giận mang theo bình tĩnh, sắc mặt cứng lại, tiếp theo sắc mặt đột nhiên âm trầm. Đợi đến khi nghe xong tin tức trong Truyền Âm phù, ma sứ thứ hai hai mắt đỏ như máu, quả đấm đột nhiên nắm chắc, nhiều sợi gân xanh vặn vẹo như con giun!

Nội dung Truyền Âm phù là: “Lâm Lan Kiếm huyết tẩy phân bộ Tu La thần quốc, Tư Đồ đường chủ tử trận, Hóa Thần đan bị cướp, đệ tử tinh anh chết hơn phân nửa, tam đại danh túc thân vẫn, đệ tử trẻ tuổi của ba đại tông môn chết đếm không hết”.

- A!

Ma sứ thứ hai bóp chặt lấy ánh lửa Truyền Âm phù, ngửa mặt lên trời gào to!

Rầm rầm rầm!

Cái bàn bên trong Linh chu nát bấy giống như pha lê bị trọng chùy đánh!

- Huyết tẩy phân bộ Tu La thần quốc, giết Tư Đồ đường chủ cùng tam đại danh túc, điều này sao có thể?

Ma tam trợn tròn mắt tới mức sắp nứt, loại tin tức này không thể nào là giả dối.

- Lâm Lan Kiếm, ta thề với trời, cuộc đời này chắc chắn sẽ đích thân tru sát ngươi!

Ma nhị cảm giác trái tim của mình cũng vỡ nát, bọn họ bị Lâm Lan Kiếm dắt đi đi ra ngoài một vòng giống như dắt chó đi dạo, sau đó bản thân Lâm Lan Kiếm trở về, huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn, cướp đoạt Hóa Thần đan.

Đến đây, bọn họ là vì bắt sống Lâm Lan Kiếm mà đưa tất cả ra để treo giải thưởng, đều rơi vào trong tay Lâm Lan Kiếm, đây là châm chọc bậc nào a!

Hơn nữa, một khắc đồng hồ trước hắn lại vẫn tự mình cảm thấy tam ma sứ quá lo lắng, cho là Lâm Lan Kiếm không có dư lực đánh lén Pha Đà sơn, cho dù có dư lực thì thực lực cũng không đủ.

Bây giờ nhìn lại, chính mình giống như một người ngu ngốc, quả thực là vô cùng nhục nhã trong cuộc đời hắn!

Nếu như không rửa sạch hổ thẹn lần này, không giết Lâm Minh, thậm chí ma nhị sẽ tạo thành ma chướng ở trong lòng, nhưng hắn có cơ hội đánh sâu vào cao thủ đỉnh cấp cảnh giới Thần Hải, mà lúc đánh sâu vào Thần Hải, trong lòng có một chút ý niệm không thông đều có thể làm cho trùng quan thất bại!

Oành!

Ma nhị lao ra khỏi Linh chu, cấp tốc triển khai, liều lĩnh phi độn về phân bộ Pha Đà sơn!

Lúc này, ở trước một tòa đại điện của phân bộ Pha Đà sơn, Lâm Minh giẫm lên một đống gạch ngói vỡ, ở trước mặt hắn, lão giả họ Ngạn thủy chung hai mắt vô thần, phảng phất giống như mất hồn.

Dưới người hắn tất cả đều là máu, sinh mệnh lực hao tổn nghiêm trọng.

Lâm Minh nhìn tinh thần chi hải của lão giả họ Ngạn tựa hồ đã bể tan tành, nhìn lại dấu vết công kích sâu không thấy đáy trước mắt, có thể tin chắc đây không phải là công kích lão giả họ Ngạn phát ra.

- Ra đi!

Mũi thương của Lâm Minh nhắm thẳng vào nơi nào đó trong hư không.

Đột nhiên, tiếng cười âm chí già nua truyền đến từ bốn phương tám hướng, thanh âm kia khàn khàn mà khó nghe, giống như là Tử Linh đang kêu rên.

- Ngươi chính là Lâm Lan Kiếm! Tốt! Rất tốt!

Ở trước người lão giả họ Ngạn, đột nhiên có chút điểm hắc quang hội tụ, kèm theo hắc vụ bay lên, một lão giả mặc hắc bào xuất hiện ở giữa không trung, khuôn mặt già nua của hắn như vỏ cây, đầu tóc cũng rụng sạch, toàn thân cũng toát ra một cỗ khí tức kế cận tử vong, phảng phất từ trong quan tài bò ra.

Nhưng là liếc mắt nhìn lão đầu thoạt nhìn như cây đèn cầy sắp tắt trong gió này, tâm thần Lâm Minh lại hoảng hốt, lão giả mặc dù thân thể gần mục nát, nhưng cặp mắt kia giống như là tinh không thâm thúy, vừa nhìn phảng phất giống như có thể hút người đi vào.

Cao thủ đỉnh cấp!

Hắn tuyệt đối là người mạnh nhất mà Lâm Minh nhìn thấy cho đến tận lúc này, trừ thí luyện cấp vương ở bên trong Viễn Cổ hoàng thành!

Chẳng lẽ là... Cường giả Thần Hải?

Lâm Minh cảm giác tóc gáy trên người dựng lên, đã nghĩ xoay người chạy trốn ngay tại trận, song trong nháy mắt khi cước bộ của hắn di động, hắn đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng.

Thân thể của đối phương mặc dù thoạt nhìn chân thật, nhưng nếu như lấy cảm giác dò xét, lại phát hiện nó thật ra thì lại hư ảo như u linh, hơn nữa thời thời khắc khắc phát ra quang huy Chiến Linh.

Lão giả hắc bào này không phải là bản thể, mà là một luồng Chiến Linh!

Vôcó khả năng là vật phẩm đặc thù nào đó mà lão giả hắc bào để lại ở phân bộ Pha Đà sơn, mà phía trên vật phẩm kèm theo một luồng Chiến Linh, có thể làm cho ý chí của lão giả hắc bào trong nháy mắt chiếu ở chỗ này.

Lão giả nhìn về phía Lâm Minh, lên tiếng cười, lộ ra một hàm răng vàng dày đặc, dữ tợn.

Lâm Minh thấy lão đầu đầu tóc cũng không còn mấy này rất ghê tởm, nhưng tinh thần lại hoàn toàn đề phòng, đối phương rất có thể là một trong mấy lão quái vật của Tu La thần quốc. Có nghĩa là chuyện tình chính mình huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn hôm nay đã bị cao tầng Tu La thần quốc biết được.

Điều này cũng bình thường, lúc ấy Lâm Minh mặc dù lấy Tinh Thần Chi Liên chém giết sạch phần lớn võ giả mưu toan đưa tin, nhưng luôn luôn có cá lọt lưới truyền tin tức đi ra ngoài.

- Ngươi là ai?

Lâm Minh vắt ngang trường thương, chỉ vào hư ảnh của lão giả trước mắt, sau khi ý thức được đối phương chỉ là một sợi Chiến Linh, hắn bình tĩnh lại.

Hôm nay tới phân bộ Tu La thần quốc, ba đại tông môn Lưu Lam tông, Bạch Sơn tông cũng là cấp bậc ngũ phẩm, nhân vật cao nhất trong tông môn cũng chỉ là miễn cưỡng liệt vào Thiên Mệnh bảng, không thể nào có cao thủ cấp Thần Hải, như vậy đối phương tất nhiên là xuất từ Tu La thần quốc.

Nói như vậy, cường giả Thần Hải đã có tuổi thọ đã ngoài năm ngàn năm, thậm chí tuổi thọ của cường giả Thần Hải hậu kỳ có thể đạt tới dài hơn vạn năm, đối phương biến thành cái bộ dáng này, chẳng lẽ đã sống năm sáu ngàn năm?

- Kiệt kiệt kiệt kiệt, lão phu là Tư Đồ Bá Nam, hoàng thúc của Tu La thần quốc! Lâm Lan Kiếm, ngươi thật là để cho lão phu quá giật mình, ta không biết ngươi dùng biện pháp gì để dẫn ba tên ma sứ ngu xuẩn kia đi, rồi huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn, tuy nhiên mạng của ngươi đến đây chấm dứt, ngươi quá kiêu ngạo, cây cao vượt rừng, chịu nhiều mưa gió (ý là người giỏi quá sẽ bị đố kị. Làm người nên biết hạ thấp mình), nếu như ngươi sớm chạy trốn một chút, như thế nào lại rơi vào trên tay của ta.

Tư Đồ Bá Nam, hoàng thúc của Tu La thần quốc!

Trong lòng Lâm Minh hít sâu một hơi, Thần Hoàng đương đại của Tu La thần quốc đã là đại năng Thần Hải, mà Tư Đồ Bá Nam tự xưng là hoàng thúc trước mắt nay so sánh với Thần Hoàng của Tu La thần quốc lại cao hơn một bậc, không nghi ngờ chút nào hắn cũng là đại năng Thần Hải!

Chẳng trách hắn già đến trình độ này!

Võ giả bình thường, sau khi tuổi thọ đã qua hơn nửa, sinh mệnh chi hỏa sẽ từ từ yếu bớt, thân thể bắt đầu xuống dốc, lúc gần đất xa trời, thực lực thậm chí chỉ có phân nửa thời kỳ đỉnh phong, nhưng dù là vậy, Lâm Minh cũng không dám có chút khinh thị đối với Tư Đồ Bá Nam, loại đại năng thọ nguyên sắp hết này, bởi vì nhiều lần không đột phá được, thường thường tính cách trở nên cổ quái tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường!

- Lâm Lan Kiếm, ta không biết ngươi từ nơi nào có được truyền thừa của Ma Thủy đại đế, tựa hồ, truyền thừa của ngươi cũng không phải là xuất từ cùng mạch với Tu La thần quốc ta. Tuy nhiên, Tu La thần quốc ta chính là người thừa kế duy nhất của Ma Thủy đại đế, truyền thừa của Ma Thủy đại đế, vô luận khai quật từ cái góc nào của Thiên Diễn đại lục, nó đều thuộc về Tu La thần quốc ta!

- Vốn là nếu như ngươi nguyện ý giao ra truyền thừa cùng Ma Đế khải giáp, hơn nữa tùy ý để chúng ta tẩy trí nhớ truyền thừa về Ma Đế của ngươi đi, hoặc là gia nhập Tu La thần quốc chúng ta đồng thời gieo xuống linh hồn cấm chế, thì ta không ngần ngại cho ngươi một chút chỗ tốt, song hiện tại, ngươi phải bị xóa bỏ!

- Tẩy trí nhớ đi? Hoặc là gieo cấm chế?

Lâm Minh cười giận dữ, cho dù là cao thủ tinh thông linh hồn lực xuất thủ tẩy đi một bộ phận trí nhớ của một võ giả, cũng sẽ tạo thành tổn thương đối với linh hồn của đối phương.

- Tư Đồ Bá Nam, trước kia ta thường nghe người ta nói, người hèn hạ nhất tất sẽ vô địch, hôm nay ta cuối cùng coi là thấy được từ trên người của ngươi, ngươi thật đúng là hèn hạ từ đầu tới đuôi a!

Bị Lâm Minh châm chọc nhục mạ, khóe miệng Tư Đồ Bá Nam nổi lên một nụ cười dữ tợn.

- Không biết đã bao lâu không ai dám nói chuyện với ta như vậy, thật thú vị, một võ giả Toàn Đan nho nhỏ như ngươi, ngay cả là thiên cổ kỳ tài, nhưng là so với Tu La thần quốc to lớn của ta, vậy thì như đom đóm với trăng sáng, quá tầm thường! Lão phu giết ngươi, sẽ tùy ý giống như giết mổ một con chó hoang a!

Tư Đồ Bá Nam vừa nói, thân thể đột nhiên vặn vẹo, hóa thành một cỗ khói đen đi vào trong cơ thể lão giả họ Ngạn.

Chương 805: Đại thành Chiến Linh chi uy

Lão giả họ Ngạn hai mắt vô thần, đối mặt với Tư Đồ Bá Nam hóa thành khói đen, vẫn như cũ là một bộ dáng ngốc trệ.

Khói đen như yêu ma hoàn toàn chui vào thân thể lão giả họ Ngạn.

Thân thể lão giả họ Ngạn run rẩy vài cái, không còn có phản ứng khác, đối với khói đen hồn nhiên chưa tỉnh.

Mấy hơi sau, con mắt hắn mở, trên mặt hiện ra mỉm cười quỷ dị, hắn đột nhiên bay lên trời, mà lồng ngực của hắn còn một mảnh huyết nhục mơ hồ, xương sườn đứt gãy, thậm chí có thể chứng kiến nội tạng trong lồng ngực xuyên thấu qua miệng vết thương. Một cỗ khí tức thuộc về Tư Đồ Bá Nam, theo trên người lão giả họ Ngạn phát tán ra, thân thể của hắn đã bị Chiến Linh Tư Đồ Bá Nam chi phối.

Trên thực tế, từ lúc Lâm Minh trở lại phân bộ Pha Đà sơn, tinh thần chi hải của lão giả họ Ngạn cũng bị ý chí Tư Đồ Bá Nam chém chết, cả người trở nên đần độn, như là cái xác không hồn.

- Dùng Chiến Linh chi phối một cỗ thân thể để chiến đấu, thì ra Chiến Linh còn có thể dùng như vậy...

Chiến Linh là ý chí của võ giả, có thể chi phối hết thảy vật thể, thậm chí có thể quán chủ đến năng lượng, tăng cường uy lực năng lượng, kể từ đó, chi phối thân thể cũng không phải không được.

Tư Đồ Bá Nam hoàn toàn khống chế thân thể lão giả họ Ngạn, cong ngón búng ra, một loại bảo khí như trâm gài tóc ra hiện ra xoay tròn trong lòng bàn tay.

Trâm gài tóc đang xoay tròn trong nhanh chóng biến lớn, nó thình lình biến thành một trường thương xanh biếc như ngọc!

Lâm Minh chứng kiến trường thương này đuôi lông mày nhảy lên, nó rõ ràng là bảo khí thiên giai trung phẩm đỉnh phong.

Trường thương cán xanh biếc xuất hiện trong tay Tư Đồ Bá Nam, khí thế của hắn đột nhiên thay đổi, trở nên um tùm ma khí, mấy đạo Huyết Ẩm chi ấn bay ra theo trường thương, phi tốc xoay tròn.

Huyết Ẩm chi ấn, tổng cộng chỉ có ba đạo!

Ba đạo Huyết Ẩm chi ấn, mỗi một đạo đều lớn non nửa thước. Toàn thân hiện lên màu đỏ sậm, thậm chí có chút ít biến thành màu đen, xem xét liền biết rõ chúng no bụng máu tươi, rèn luyện đen tột cùng, cường hãn vô cùng!

Tư Đồ Bá Nam chỉ để cho Chiến Linh tới đây, không có khả năng mang theo Huyết Ẩm chi ấn. Như vậy không hề nghi ngờ, Huyết Ẩm chi ấn này có thể sớm bám vào bên trên trường thương màu xanh lá.

- Lâm Lan Kiếm, hôm nay cho ngươi biết một chút về lực lượng chỉ cường giả Thần Hải mới có, chỉ bằng cảnh giới của ngươi. Đừng mong thương tổn một phần của ta!

Tư Đồ Bá Nam nói xong, hai tay cầm thương, một thương nện xuống dưới Lâm Minh, năng lượng loạn lưu màu đen xoáy lên tạo thành gió lốc, ba đạo Huyết Ẩm chi ấn gào thét xoay tròn, cắt thẳng về phía đầu Lâm Minh.

Tư Đồ Bá Nam tế luyện ra Huyết Ẩm chi ấn rất cường hãn, Lâm Minh tập trung tinh thần lực, Lôi Hỏa ý cảnh quán chú đến trên trường thương, nhắm ngay ngực Tư Đồ Bá Nam, đột nhiên đâm xuống.

Quán Hồng!

Oanh!

Huyết Ẩm chi ấn văng tung tóe, mặc dù có báng thương co dãn mười phần giảm xóc, Lâm Minh cũng vẫn cảm giác được hổ khẩu rung mạnh, phảng phất đụng vào một tòa núi lớn.

- Vỡ!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, Lôi Hỏa chi lực bám vào bên trên trường thương màu đỏ trút xuống cùng một chỗ, đã xảy ra bạo tạc kịch liệt, Phần Tinh Chi Viêm đầy trời đánh về phía Tư Đồ Bá Nam.

Chỉ nghe thanh âm xuy xuy, Tư Đồ Bá Nam né tránh không kịp, thân thể của hắn bị đốt trọi một nửa.

Nhưng mà thân ở trong ngọn lửa, khóe miệng của hắn vẫn như cũ lộ vẻ điên cuồng hung ác, hồn nhiên không để ý thương thế của mình, một thương đâm tới Lâm Minh.

Hỗn Nguyên thương!

Lực lượng một kích này, chân nguyên bám vào cũng không nhiều, nhưng lại bóp méo không gian, trường thương tiêu thất hư không, rồi sau đó thuấn di đến trước mặt Lâm Minh, nhắm ngay đan điền Lâm Minh, hạ thương xuống!

Kim Bằng Phá Hư!

Trong chốc lát thân ảnh Lâm Minh biến mất, nhưng mà Tư Đồ Bá Nam lý giải đối với Không Gian ý cảnh cực kỳ khắc sâu, vẫn như cũ có một đám ám kình như độc xà đuổi theo Lâm Minh, chui vào trong thân thể hắn, tùy ý phá hư.

Lâm Minh lùi lại hơn mười trượng xa, sắc mặt tái nhợt.

Chăm chú nhìn lại, đã thấy Phần Tinh Chi Viêm thiêu đốt toàn thân Tư Đồ Bá Nam, tứ chi đã cháy đen, thoạt nhìn thương thế nặng hơn Lâm Minh nhiều, nhưng mà khóe miệng của hắn lại treo tươi cười trêu tức, hiển nhiên đối với những thương thế này không có chút cảm giác nào.

Nếu như là võ giả bình thường, phát thương đầu tiên Lâm Minh đâm lên sẽ làm cho hắn trọng thương, không có khả năng súc thế công kích lần thứ hai, làm Lâm Minh bị thương.

- Đồ ngu, ta đã sớm nói, chỉ bằng cảnh giới của ngươi, đừng mong thương tổn một phần vạn của lão phu!

Tư Đồ Bá Nam cười quái dị.

Ánh mắt Lâm Minh chớp động, sắc mặt không có chút bối rối nào, ngược lại mỉm cười, quả là thế.

Trên thực tế, từ vừa mới bắt đầu tiến công, hắn chỉ là vì chứng thực một sự tình, phải xử lý loại phương thức Chiến Linh chi phối thân thể tác chiến này như thế nào, mà bây giờ, hắn đã chứng thực tốt.

Chỉ dựa vào hình chiếu Chiến Linh, sức chiến đấu Tư Đồ Bá Nam có thể phát huy ra cực kỳ có hạn, bởi vì hắn không dùng được chân nguyên bản thân, hắn chỉ có thể mượn chân nguyên trong đan điền lão giả họ Ngạn.

Nói cách khác, Tư Đồ Bá Nam chỉ dùng chiêu thức cùng kinh nghiệm chiến đấu của cường giả ngũ trọng Mệnh Vẫn cùng ý cảnh Thần Hải trên người cùng chiến đấu Lâm Minh, có thể là do ý chí thân thể không nhất trí, hắn thuyên chuyển năng lượng khó tránh khỏi có chỗ không hòa hợp, làm cho sức chiến đấu bị ảnh hưởng.

Bởi vậy, một chiêu dùng Chiến Linh chi phối thân thể người khác kỳ thật là gân gà, ở thời điểm bản thể không ở đó, có thể tạm thời phát huy một chút tác dụng, võ giả đồng cấp thực chiến, không dùng được.

Chứng kiến Lâm Minh tươi cười phảng phất thông hiểu hết thảy, Tư Đồ Bá Nam có chút nhíu mày:

- Tiểu tử, chết ở trước mắt, ngươi cười cái gì.

- Tư Đồ lão cẩu, ta cười ngươi tin tức bế tắc.

- Cái gì?

- Cái ngươi gọi là lực lượng chỉ cường giả Thần Hải mới có bất quá là Chiến Linh mà thôi, Chiến Linh là một cỗ ý chí vô hình, dựa vào công kích thực thể không thể diệt sát, vừa rồi ta công kích chỉ là thi thể của lão giả họ Ngạn mà thôi, cho dù tháo thân thể lão giả họ Ngạn thành ám khối, ngươi cũng đồng dạng sẽ không bị thương, đến lúc đó hắn bỏ qua cỗ thân thể này, bám vào trên người một người khác là được...

- Hừ! Ngươi cũng không quá ngu xuẩn.

- Ta ngu xuẩn hay không ngu không cần ngươi đánh giá, có thể là ngu xuẩn của ngươi, ta lại là thông minh trong người khác, thấu hiểu rất rõ, hình chiếu Chiến Linh của ngươi quá yếu, bám vào trên người lão giả họ Ngạn bị quản chế khắp nơi, căn bản không làm gì được ta!

- Không làm gì được ngươi thì như thế nào, ngươi cũng làm gì được lão phu, chỉ cần lão phu đi theo ngươi, không tới một phút đồng hồ, ngươi sẽ bị cao thủ chạy đến Tu La thần quốc bắt sống, đến lúc đó lão phu sẽ rút hồn phách của ngươi khảo vấn, khặc khặc khặc khặc!

Tư Đồ Bá Nam tùy ý mà cười cười, phảng phất đã tiên đoán được tình cảnh bắt song Lâm Minh.

Lâm Minh khẽ cười một tiếng:

- Cho nên ta mới nói ngươi ngu xuẩn mà lại tin tức bế tắc, Tư Đồ lão cẩu, chẳng lẽ ngươi không biết, ta lĩnh ngộ Chiến Linh rất sớm sao?

- Cái gì!?

Tư Đồ Bá Nam đột nhiên khẽ giật mình, đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, hai lỗ tai Tư Đồ Bá Nam nổ vang, sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy tràng cảnh đột biến, bỗng nhiên đi tới một mảnh sa mạc bao la bát ngát.

Thế giới ý chí?

Tư Đồ Bá Nam ngưng tụ ánh mắt, có thể làm cho ý chí thế giới hàng lâm, chứng minh Chiến Linh của Lâm Minh đã thành hình!

Toàn Đan hậu kỳ có Chiến Linh thoát ly hình thức ban đầu?

Tiểu tử này!

Tư Đồ Bá Nam kinh hãi trong nội tâm, Chiến Linh theo ý nào đó, quả thực là lực lượng cường giả Thần Hải mới có, cường giả Mệnh Vẫn, cho dù là cao thủ đứng hàng Thiên Mệnh bảng, có thể lĩnh ngộ Chiến Linh đều là ít càng thêm ít, về phần cường giả Toàn Đan lĩnh ngộ Chiến Linh, không nói chưa bao giờ có, ít nhất gần ngàn năm nay không từng nghe nói!

- Rất tốt! Lâm Lan Kiếm, ngươi thật sự càng ngày càng để cho lão phu giật mình rồi!

Tư Đồ Bá Nam kinh ngạc thối lui về sau, cũng không vì Lâm Minh lĩnh ngộ Chiến Linh mà hoảng loạn lên, nếu đối phương là thiên cổ kỳ tài được phần đông tổ chức tình báo công nhận, như vậy có thể lĩnh ngộ Chiến Linh ở Toàn Đan hậu kỳ cũng không tính ngoài ý liệu.

Thế nhưng mà lĩnh ngộ Chiến Linh thì thế nào? Phải biết rằng, Tư Đồ Bá Nam đã sáu ngàn tuổi, hắn sau ba ngàn tuổi, cảnh giới chưa từng tiến lên một bước, ngược lại bởi vì sinh mệnh chi hỏa yếu bớt, tu vi tại dần dần tiêu tán.

Dưới loại tình huống này, Tư Đồ Bá Nam đem tinh lực đều vùi đầu vào Chiến Linh, trải qua hơn ba ngàn năm nhiều lần ma luyện, thân thể của hắn gần đất xa trời, thậm chí có thể nói gần như mục nát, thế nhưng mà linh hồn cùng ý chí của hắn lại cường đại vô cùng như cũ!

- Tiểu tử, ngươi đã lĩnh ngộ Chiến Linh, vậy thật là tốt, ta dùng ý chí cường đại tuyệt đối diệt sát ngươi, cho ngươi may mắn biết một chút về một góc của lực lượng cường giả Thần Hải khủng bố, ta sẽ cho ngươi biết, tu vi chênh lệch tuyệt đối cũng không phải một điểm thiên phú có thể đền bù.

- Lên!

Tư Đồ Bá Nam hét lớn một tiếng, Chiến Linh vọt ra trên thi thể lão giả họ Ngạn đã sớm không trọn vẹn, hóa thành một Cự Ma tóc tai bù xù trên bầu trời, mặt xanh nanh vàng, thân cao hơn trượng, cầm trong tay một thanh chiến kích đen như mực, sắc bén rét lạnh, cơ bắp toàn thân nổi cục mạnh mẽ.

Cự Ma này chính là bản thể Chiến Linh hóa thân.

- Đỡ ta một kích!

Thân thể Tư Đồ Bá Nam phát ra tiếng nổ liên tiếp, hắn cầm chiến kích đen kịt trong tay, một kích nện xuống Lâm Minh, đối mặt một kích này, Lâm Minh bất động thanh sắc, mắt thấy công kích đã lên tới đỉnh đầu, đột nhiên tinh mang trong mắt lóe lên, Thanh Đồng Chiến Linh đại thành trong tinh thần chi hải gào thét bay ra!

Răng rắc!

Hư không vỡ vụn, nguyên bản Chiến Linh bên trong tinh thần chi hải trong nháy mắt tăng vọt hàng tỷ lần, hóa thành một cây trường thương cực lớn vài trăm dặm, mũi thương thẳng phá trời xanh!

Lâm Minh huy động trường thương cực lớn, như một trụ kinh thiên nện xuống dưới!

- Cái gì?

Tư Đồ Bá Nam nhìn trường thương thô gấp mấy trăm lần thân thể của hắn trước mắt, lại so với chiến kích màu đen trong tay mình chỉ có hai thốn, cả người đều choáng váng, vẻ mặt nhăn nhỏ đen xì.

Cái ánh sáng trầm trọng màu xanh nâu chói lọi kia... Chẳng lẽ là...

Thanh Đồng Chiến Linh đại thành!?

Chương 806: Bóp áp

Đại đa số võ giả ở Thần Hải mới có thể lĩnh ngộ Chiến Linh, mà cường giả Thần Hải, lúc còn trẻ ai mà không phải là thiên tài cấp đế, thậm chí đại đa số trong đó là tồn tại đứng đầu trong thiên tài cấp đế, dù sao tuyệt đại đa số thiên tài cấp đế bởi vì đủ loại nguyên nhân, cuối cùng không thể thành tựu Thần Hải, những người này có thể giữ vững thiên phú của bọn họ đến cuối cùng, tất nhiên có chỗ hơn người!

Nhưng chính là trong một đám thiên chi kiêu tử, cũng cực ít có người có thể lĩnh ngộ Chiến Linh ở Mệnh Vẫn kỳ, thậm chí có những người ở sau khi thành tựu Thần Hải thật lâu, mới từ từ lục lọi đến cánh cửa Chiến Linh, rồi sau đó dựa vào tuổi thọ Thần Hải cảnh dài, mới chậm rãi bồi dưỡng Chiến Linh.

Tư Đồ Bá Nam ở phương diện Chiến Linh coi như có thiên phú, hắn vừa vào Thần Hải, đã làm cho Chiến Linh thành hình, rồi sau đó trải qua ba ngàn năm tôi luyện, Chiến Linh từ thành hình, tiểu thành, mãi cho đến miễn cưỡng đụng chạm đến cánh cửa đại thành, về phần Thanh Đồng viên mãn, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, đó thuộc về Truyền Kỳ lĩnh vực.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh tuổi còn trẻ, thế nhưng đã có Chiến Linh đại thành, mà tu vi của hắn chỉ có Toàn Đan hậu kỳ!

Nếu như tương lai hắn thành tựu Mệnh Vẫn, lại vào Thần Hải, Chiến Linh sẽ kinh khủng đến loại trình độ nào, hắn không dám tưởng tượng!

- Cái này không thể nào!

Tư Đồ Bá Nam không thể tin trong lòng, thậm chí hắn hoài nghi thân thể Lâm Minh là bị một lão quái đoạt xá.

Mắt thấy trường thương khổng lồ như giống như núi cao đập xuống, Tư Đồ Bá Nam điên cuồng gào thét một tiếng, cầm chiến kích màu đen trong tay đâm ra một kích.

Hống hống hống!

Theo tiếng gầm đinh tai nhức óc, chiến kích Tư Đồ Bá Nam phun ra bốn năm con thú dữ, trong đó hai mãng xà khổng lồ màu đen, thân thể còn thô hơn bể cá, thân dài đạt đến chừng mười trượng, một đầu Tam Đầu Địa Ngục Khuyển, da lông cả người như máu, móng nhọn cùng hàm răng như lợi kiếm, còn có một con bọ cạp khổng lồ màu đỏ, cái duôi dài lớn như trường mâu màu máu.

Bốn thú dữ huyễn hóa ra tới, cùng nhau đánh về phía Lâm Minh.

Hồn nhiên bất giác, vẫn như cũ nện xuống một thương, oành!

Bốn đầu thú dữ nổ tung toàn bộ! Trường thương chỉ hơi dừng lại tốc độ, tiếp theo đánh tới đỉnh đầu Tư Đồ Bá Nam.

Lực lượng ý chí chênh lệch quá xa, vốn cảnh giới Chiến Linh của Tư Đồ Bá Nam cũng đến gần Thanh Đồng đại thành. Chẳng qua so sánh với Lâm Minh hơi thấp một chút. Nhưng đừng quên Tư Đồ Bá Nam tới nơi này chẳng qua là hình chiếu ý chí, cũng không phải là chủ thể Chiến Linh, làm sao có thể so với Lâm Minh.

Oành!

Chiến Linh Tư Đồ Bá Nam ngưng hóa thành thân thể Cự Ma trực tiếp bị Lâm Minh đánh nát, thân thể rách thành vô số khối vụn, nện thật mạnh vào trong đất.

Ở thế giới Chiến Linh, người nào ý chí mạnh, người đó chính là vương giả.

- Ngươi...

Thanh âm Tư Đồ Bá Nam vặn vẹo truyền đến từ bên trong một ít huyết nhục.

- Tư Đồ lão cẩu, ngươi không phải muốn rút hồn ta tra hỏi sao? Nhưng bây giờ ta sẽ hành hạ ngươi đến chết, một luồng Chiến Linh này mặc dù chỉ là hình chiếu ý chí của ngươi. Nhưng nếu như có thể giết nó, đối với Chiến Linh ngươi cũng sẽ tạo thành thương tổn rất lớn chứ!

Oanh!

Lâm Minh lại nện xuống một thương, Tư Đồ Bá Nam vốn huyết nhục mơ hồ càng thêm thê thảm.

- Lâm Lan Kiếm! Lão phu có nhớ kỹ cái nhục ngày hôm nay!

Tư Đồ Bá Nam thét lớn.

- Nhớ kỹ thì như thế nào?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, một tay huơ thương, lại nện xuống một thương:

- Tư Đồ lão cẩu, chẳng lẽ ngươi còn chưa rõ trạng huống hiện tại? Còn làm loại uy hiếp buồn cười này, Tu La thần quốc đã cùng Lâm mỗ không chết không thôi, quan hệ hỏng bét đến không thể hỏng bét nữa, ta làm sao thèm quan tâm tới chuyện đắc tội Tu La thần quốc đây? Một ngày nào đó, ta rất ngý băm ngươi cho chó ăn!

Thanh âm Tư Đồ Bá Nam bởi vì đau nhức mà biến hình, hắn lạnh lùng nguyền rủa nói:

- Lâm Lan Kiếm, hôm nay ngươi như diệt hình chiếu ý chí lão phu, ngày khác lão phu đích thân tru sát ngươi, rút hồn luyện tủy, tìm tộc nhân của ngươi, nam cho Huyết Ẩm chi ấn cắn nuốt, gái làm lô đỉnh dâm đ*o!

Oành!

Ý chí Tư Đồ Bá Nam lần nữa chia năm xẻ bảy.

Sắc mặt Lâm Minh hoàn toàn chìm xuống.

- Tốt, rất tốt, ta chờ ngươi!

Oành! Oành! Oành!

Một lần lại một lần, Lâm Minh không hề kiêng kị huơ thương nện xuống, Tư Đồ Bá Nam uy hiếp xúc động nghịch lân của hắn.

Máu thịt Tư Đồ Bá Nam bay ngang, thân thể giống như bánh nhân thịt bị cối xay thịt cắn nát, căn bản không phải tỷ đấu, mà là một cuộc bóp áp.

Liên tiếp đập phá hơn mười lần, thân thể Tư Đồ Bá Nam còn đang thử gây dựng lại, nhưng mỗi lần gây dựng lại, hắn càng thêm hư ảo so với lần trước.

- Tư Đồ lão cẩu, ngươi thật đúng là ương ngạnh.

Lâm Minh cười mà như không cười nói.

Tư Đồ Bá Nam đã tức giận đến cơ hồ bốc cháy lên, hắn căn bản không nói chuyện cùng Lâm Minh, ở trước mặt Chiến Linh Lâm Minh cấp Thanh Đồng đại thành, sợi ý chí của hắn không chỗ có thể trốn.

- Phần Tinh Chi Viêm!

Lâm Minh căn cứ trí nhớ trong đầu đối với Phần Tinh Chi Viêm, để trong thế giới ý chí tạo ra ra lửa ngập trời, giáng xuống từ trên trời, hừng hực thiêu đốt, hoàn toàn cắn nuốt Tư Đồ Bá Nam!

Những thứ thịt vụn rối rít kia bị đốt thành tro bụi, trong ngọn lửa, loáng thoáng có thể nghe được nguyền rủa cuối cùng của Tư Đồ Bá Nam:

- Một ngày nào đó, tộc nhân của ngươi, nam tử bị Huyết Ẩm chi ấn cắn nuốt, nữ tử trở thành lô đỉnh dâm đ*o!

Oành!

Hỏa diễm bạo liệt, Tư Đồ Bá Nam hoàn toàn hóa thành bụi bay tiêu tán.

Lâm Minh từ ý chí thế giới lui đi ra ngoài, bên tai còn quanh quẩn nguyền rủa của Tư Đồ Bá Nam trước khi chết, thanh âm dữ tợn như thế, oán độc như thế, Lâm Minh không nghi ngờ chút nào chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ liều lĩnh làm như vậy.

- Thế giới này vốn không có ác ma, bởi vì nhân tâm có oán hận, sợ hãi, tham lam, ác niệm, mới có thể sinh ra đủ loại huyễn tượng, tưởng tượng ra đủ loại ma đầu thú dữ, đáng tiếc có rất ít người có thể nhảy ra cái vòng tròn này, nhìn thấu hết thảy...

- Ma Quang, báo cho bọn Vũ Nhi, để cho bọn họ rời khỏi Nam Hải, thay chỗ đi, hơn nữa hoàn toàn giữ bí mật hành tung!

Đuôi lông mày Lâm Minh nhướng lên, mặc dù hắn dùng tên giả hơn nữa còn đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc, mặc dù Thiên Diễn đại lục có vô số sinh linh, nhưng hắn cũng sẽ không coi thường năng lực Tu La thần quốc sưu tập tình báo, một ngày kia, một khi bị bọn họ tra ra xuất thân bản thân, như vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Hơn nữa, còn có Lý Dật Phong, người này rõ ràng biết xuất thân của mình, hơn nữa rất có thể đã đoán được Lâm Lan Kiếm chính là mình.

- Không thành vấn đề.

Ma Quang đồng ý, ban đầu nó rời Nam Thiên Vực cùng Lâm Minh, đã phân ra một luồng linh hồn ở lại trong Cự Côn, thứ nhất chịu trách nhiệm khống chế Cự Côn, thứ hai cũng là vì truyền lại tin tức.

Tứ đại thần quốc cùng Nam Thiên Vực thật sự cách xa nhau quá xa, không có loại Truyền Âm phù nào có thể truyền lại tin tức khoảng cách ngàn vạn dặm.

- Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi!

Lâm Minh không ham tài phú phân bộ Pha Đà sơn, hắn đã trì hoãn quá lâu, tài phú phân bộ Pha Đà sơn tất nhiên có trận pháp bảo vệ, phá trận cũng cần một chút thời gian, hơn nữa cấp bậc phân bộ Pha Đà sơn không cao, tài phú có thể có cũng cực kỳ có hạn, không đáng giá mạo hiểm vì nó.

Tinh thần lực đảo qua Tu Di giới Tư Đồ đường chủ lưu lại, thấy Hóa Thần đan ở trong đó, rồi sau đó Lâm Minh không hề dừng lại, thu hồi trường thương thiên cấp trung phẩm Tư Đồ Bá Nam lưu lại, vừa thu Tu Di giới lão giả họ Ngạn, hắn triển khai thân pháp Kim Bằng Phá Hư, phi độn hết tốc lực, bay ra sáu bảy trăm dặm, Lâm Minh phát hiện một chút đệ tử Tu La thần quốc chạy tới Pha Đà sơn.

Lâm Minh rùng mình trong lòng, vội vàng ẩn tàng độn quang, không gian chung quanh hắn nhanh chóng vặn vẹo, cả thân ảnh biến mất không thấy gì nữa.

- Di, kỳ quái. Ta vừa rồi cảm giác nơi này tựa hồ có người, làm sao đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Một văn sĩ trung niên hiện ra ở địa phương Lâm Minh vừa biến mất, tu vi hắn rõ ràng là nhị trọng Mệnh Vẫn.

Hắn mang theo một ít võ giả, đội viên căn bản cũng là Toàn Đan kỳ, một chi đội ngũ như vậy, thả vào Nam Thiên Vực có thể xây dựng lên một cái tứ phẩm tông môn đứng đầu, mà ở tứ đại thần quốc chỉ là một tiểu đội nhiệm vụ thi hành mà thôi.

- Triển đường chủ, có thể là ngươi cảm giác sai lầm hay không?

Mấy võ giả chung quanh hỏi, lần này phân bộ Pha Đà sơn bị huyết tẩy, bọn họ bị tạm thời điều tới đây.

- Ừ, có lẽ vậy...

Triển đường chủ khẽ cau mày, mặc dù thực lực hắn không mạnh, nhưng ở phương diện cảm giác có thiên phú đặc thù, cho nên mới có thể được nhậm mệnh điều tra.

Một lần nữa dò xét bốn phía một phen, vẫn không có cái dị thường gì, Triển đường chủ khẽ trầm ngâm.

Lúc này, Lâm Minh ẩn nặc ở trước Triển đường chủ ba trượng, thu liễm khí thế toàn thân, hô hấp ngưng trệ, trái tim dừng nhảy, tay phải hắn vuốt Tu Di giới, bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất thủ, lấy thực lực của hắn, một khi xuất thủ chỉ cần trong nháy mắt cũng có thể giết chi tiểu đội trước mắt này, nhưng hiện tại thân hắn đã ở khu vực vô cùng nguy hiểm, chung quanh cách đó không xa có một đại năng Tu La thần quốc chạy tới, một khi bị bọn họ phát hiện, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Triển đường chủ vẫn như cũ không có hạ lệnh rời đi, tựa hồ còn chuẩn bị lục soát một chút, mà đúng lúc này, đạo cầu vồng cách đó không xa một xẹt qua phía chân trời, loáng thoáng có thể thấy, đó là một chiếc Linh chu, trên đó, có dấu hiệu đồ văn Cự Ma của Tu La thần quốc.

- Là đại ma sứ, đại ma sứ cũng đến!

Có mấy đệ tử Toàn Đan kích động nói, vốn bọn họ còn có chút e ngại nguy hiểm, bây giờ nhìn thấy đại ma sứ cũng tới, nhất thời yên tâm.

Tu La thần quốc tổng cộng sáu đại ma sứ, trong đó đệ nhất ma sứ cũng chính là đại ma sứ mạnh nhất, nếu so với những năm tên ma sứ khác mạnh hơn một cái cấp bậc, tin đồn một người đại ma sứ có thể ngăn trở năm người kia liên thủ công kích.

- Chúng ta nhanh đi phục mệnh.

- Tốt!

Triển đường chủ không tra được dị thường, liền dẫn đội ngũ rời đi.

Cả thảy qua thời gian nửa nén hương, không gian vẫn im ắng như trước, Lâm Minh xác nhận tất cả mọi người đã rời đi, mới ngưng tụ ra thân hình từ trong không gian vặn vẹo...

Chương 807: Thiên Mệnh Bảng mới, phong hào Tử Thần

- Đại ma sứ...

Lâm Minh nhớ lại hơi thở kinh khủng vừa rồi không che giấu chút nào, cái loại này phảng phất đối mặt một tòa núi cao không thể chạm, người nọ tuyệt đối là một cao thủ đỉnh cấp!

- Thiên Mệnh bảng xem ra kinh khủng hơn so với ta tưởng tượng.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, đồng thời thu liễm toàn bộ hơi thở, thân thể của hắn nhanh chóng hạ xuống, ẩn vào trong rừng rậm Pha Đà sơn.

Phi hành quá nguy hiểm, hắn chuẩn bị che giấu khí tức, đi từ trong rừng rậm, như vậy nguy hiểm sẽ xuống thấp nhất.

Ở lúc trước không biết thực lực của đối phương sâu cạn, tùy tiện xung đột cùng đối phương cực kỳ không sáng suốt, hiện tại Lâm Minh có chút sợ lựa chọn điên cuồng lúc trước, cũng may ma sứ trấn giữ phân bộ Pha Đà sơn lúc ấy chẳng qua là thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Nếu như là đại ma sứ, Lâm Minh rất hoài nghi mình có thể bằng vào tốc độ chạy trốn từ trên tay hắn hay không.

- Ta đánh giá quá thấp cao thủ lục trọng Mệnh Vẫn, dù có Kinh môn, ta cũng không thể bằng vào tốc độ độc bộ thiên hạ, đáng tiếc ta lĩnh ngộ đối với Phong chi ý cảnh có hạn, nếu Kim Bằng Phá Hư tiến thêm một bước, phối hợp Kinh môn, có lẽ có thể làm cho tốc độ của ta đạt tới Mệnh Vẫn cực hạn.

Ngay từ lúc phát hiện mầm mống Tà Thần có thể hấp thu Lôi Hỏa chi pháp tắc, Lâm Minh đã làm thí nghiệm năng lượng Ngũ Hành, đáng tiếc mầm mống Tà Thần cũng không phản ứng.

Tầm gần nửa canh giờ sau, Lâm Minh đi tới một chỗ sơn cốc bí ẩn, hắn phát hiện một con sông rộng vài chục trượng, định thu liễm toàn bộ hơi thở, nhảy vào trong con sông, dọc theo nước sông phiêu bạt xuống, loại phương pháp chạy trốn này hết sức an toàn, nước sông tẩy đi hết thảy hơi thở khả năng bị truy tung, hơn nữa đi vào không cần vận dụng chân nguyên, cũng sẽ hạ xác suất bị phát hiện xuống đến thấp nhất.

Trôi ở trong nước sông lạnh như băng, Lâm Minh hồi tưởng đến cao thủ lục trọng Mệnh Vẫn tới từ tứ đại thần quốc, người đầu tiên chính là giám định đại sư Lan Đạo chân nhân ở giới cổ Mộc Linh ngọc do Lý Dật Phong giới thiệu.

Bất quá thọ nguyên Lan Đạo chân nhân còn thừa đã chưa đầy trăm năm, chiến lực không được một nửa thời kỳ đỉnh, hơn nữa hắn về già vùi tinh lực vào giám định Mộc Linh ngọc điêu, tuyệt tranh đấu đá, bắt đầu tu thân dưỡng tính, cho nên thực lực cũng không đáng sợ, thế cho nên Lâm Minh không có ý thức được cường giả lục trọng Mệnh Vẫn kinh khủng, hiện tại nghĩ lại. Cường giả lục trọng Mệnh Vẫn đều có hy vọng đánh sâu vào Thần Hải chi cảnh. Như vậy lúc bọn họ còn trẻ là thiên tài cấp đế không nghi ngờ chút nào.

Người như vậy, vừa trưởng thành đến cảnh giới lục trọng Mệnh Vẫn, thực lực bọn họ cường hãn có thể nghĩ!

- Không biết cường giả mười hạng đầu Thiên Mệnh bảng đạt tới loại cảnh giới nào. Xếp hạng ba hạng đầu sẽ như thế nào?

Lâm Minh nghĩ như vậy, cảm giác mình còn phải đi đường dài, lần này hắn huyết tẩy Pha Đà sơn, là làm trò trước mặt thế lực khu vực trung bộ Thiên Diễn đại lục. Tát cho Tu La thần quốc một cái bạt tai vang dội, Tu La thần quốc sao có thể từ bỏ ý đồ.

Hơn nữa Lâm Minh còn diệt chiếu hình Chiến Linh của Tư Đồ Bá Nam, lại chọc giận tới lão quái vật sống năm sáu ngàn năm này. Võ giả bài danh phía trên Thiên Mệnh bảng đã kinh khủng như thế, Lâm Minh không cách nào tưởng tượng Tư Đồ Bá Nam sẽ cường đại đến loại trình độ nào.

Có thể tưởng tượng, sau này Tu La thần quốc sẽ không tiếc bất cứ giá nào tìm kiếm chính mình.

Tu La thần quốc truyền thừa đã lâu, thế lực cường đại, cao thủ như mây, Thần Hải đại năng như Tư Đồ Bá Nam hơn phân nửa đã vượt qua mười người, đã đến gần lục phẩm tông môn.

Siêu cấp thế lực như vậy, không phải Lâm Minh có thể chống lại.

Việc cấp bách là phải nhanh chóng tăng tu vi lên, không thể làm thịt cá mặc người thịt.

Tu vi tăng lên không ngừng, dù thiên tài thế nào, dù dựa vào những các loại ưu thế khác đền bù chênh lệch, cuối cùng cũng không phải vương đạo.

Ma Quang biết suy nghĩ trong lòng Lâm Minh, khẽ trầm ngâm chốc lát, đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất có một tư tưởng chuẩn bị, ngươi muốn Mệnh Vẫn, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy...

- Hả?

- Ta nói... Ngươi muốn phá Mệnh Vẫn, có lẽ sẽ phải cố gắng gấp mười lần võ giả bình thường, đường sá vô cùng gian khổ, nhưng tương lai cũng cực kỳ huy hoàng, điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể kiên trì đến cuối cùng...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt trôi qua bảy ngày, mà Lâm Minh rốt cuộc lấy một cái tốc độ chậm chạp, hữu kinh vô hiểm thoát khỏi Pha Đà sơn mạch.

Mà lúc này, tin tức Lâm Minh huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn Tu La thần quốc, đã như thủy triều truyền khắp tứ đại thần quốc.

Trước đó, Tu La thần quốc đã thả ra tin tức, tuyên bố Lâm Minh đánh cắp truyền thừa Tu La thần quốc, treo giải thưởng bắt sống Lâm Minh.

Ba mươi vạn Nguyên Linh thạch, bảo khí thiên giai trung phẩm, Hóa Thần đan, treo giải thưởng như thế, ngay cả cao thủ đỉnh cấp xếp hạng trước trăm Thiên Mệnh bảng cũng bị tim đập thình thịch, rất nhiều võ giả gia nhập vào trong đội ngũ tìm kiếm Lâm Minh.

Tu La thần quốc lại lấy mấy đại hình phân bộ làm cứ điểm, quy tụ anh hùng thiên hạ, cùng vài thế lực ngũ phẩm tứ đại thần quốc thành lập quan hệ hợp tác, mượn tình báo của bọn hắn.

Dưới tình huống như vậy, trong một mạng lưới tình báo sưu tầm nghiêm mật, tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Minh sẽ nhanh chóng trở thành một ngôi sao sớm vẫn lạc.

Song, chuyện bảy ngày trước đã xảy ra làm cho mọi người nổ tung ánh mắt, Lâm Minh một người một thương, huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn, bắt đi toàn bộ giải thưởng Tu La thần quốc chuẩn bị treo, đùa bỡn tam đại ma sứ, đánh chết mấy trăm đệ tử tinh anh ba đại môn phái cùng Tu La thần quốc, tứ đại danh túc đứng hàng Thiên Mệnh bảng không lọt một ai, đánh chết toàn bộ!

Thế nhân cũng không biết Lâm Minh chiến đấu cùng Tư Đồ Bá Nam, bất quá chỉ đánh chết tứ đại danh túc, đã đủ để cho người ta rung động, bốn người này ngoài Tư Đồ đường chủ cùng lão giả họ Tôn tương đɪᴀ kém, chẳng qua miễn cưỡng đứng hàng Thiên Mệnh bảng, nhưng hai người khác, lão giả họ Ngạn cùng Liên Thạch Ngọc, đó chính là cao thủ Thiên Mệnh bảng hàng thật giá thật.

Nhưng dù bốn người liên thủ, lại bị Lâm Minh đánh chết toàn bộ, một người cũng không chạy thoát!

Chiến tích như thế, làm cho người ta khiếp sợ! Mà Lâm Minh có can đảm một mình giết lên Pha Đà sơn, cũng quyết đoán cướp đi giải thưởng, cũng làm cho người ta khiếp sợ.

Nhất là số ít đệ tử trẻ tuổi may mắn còn sống sót từ Pha Đà sơn, nhắc tới cái tên Lâm Lan Kiếm này tựa như cơn ác mộng, có thể nói, ba chữ Lâm Lan Kiếm đã thành tâm ma, nếu như không thoát khỏi được, ngày sau bọn họ độ Mệnh Vẫn, rất có thể bị tâm ma cắn trả.

Tên Lâm Lan Kiếm, chỉ dùng thời gian mấy ngày ngắn ngủi truyền khắp nơi, người người đều biết, hào kiệt mấy ngàn năm qua chỉ sợ không có bất kỳ ai có thể sánh vai cùng Lâm Lan Kiếm!

Đây là bởi vì đại đa số người chỉ biết số tuổi Lâm Minh mơ hồ, đến tột cùng hắn hai mươi mấy cũng không rõ ràng, nếu như bọn họ biết Lâm Minh thật ra còn chưa đủ hai mươi hai tuổi, hơn nữa ở thời điểm huyết tẩy phân bộ Pha Đà sơn, còn giết chết hình chiếu Chiến Linh của Tư Đồ Bá Nam, vậy dùng bốn chữ thiên cổ kỳ tài căn bản không đủ để hình dung Lâm Minh.

Thậm chí, thiên phú Lâm Minh sẽ khiến một chút thế lực lớn không yên tĩnh, bởi vì dựa theo sự tình này phát triển, hắn rất có thể trở thành đệ nhất nhân tương lai của Thiên Diễn đại lục.

Có thể lấy sức một mình, ảnh hưởng cả thế cục Thiên Diễn đại lục!

Đối với cường giả tuyệt thế như vậy, thế lực lớn quả thật rất khó xử lý, mặc kệ tiếp tục trưởng thành, ngày sau có thể có uy hiếp bọn họ, dĩ nhiêncó thể có thể có lợi cho bọn họ.

Có thể kéo quan hệ dĩ nhiên tốt nhất, nhưng chưa chắc mượn hơi được.

Nếu như không kết giao được thì phải giết, có thể giết sẽ không thành vấn đề, nếu giết không xong tới kết thù, vậy thì hoàn toàn là một cơn ác mộng.

Phải biết rằng, loại nhân vật truyền kỳ như Lâm Minh, thường thường có đại khí vận thân, muốn giết hắn tuyệt không dễ dàng như vậy, hơn nữa những thế lực lớn khác cũng không giống Tu La thần quốc, tồn tại lợi ích gút mắc nghiêm trọng cùng Lâm Minh, trừ phi người quyết định nổi điên, nếu không sẽ không kết thù cùng một cái thiên tài tương lai trưởng thành vô hạn như vậy.

Mười ngày sau, Thiên Mệnh bảng mới xuất hiện.

Thiên Mệnh bảng mới không nghi ngờ là vì Lâm Minh.

Lâm Minh đánh chết tứ đại danh túc, ý nghĩa thực lực của hắn lại có tiến bộ thật lớn ở gần đây, nhưng tu vi hắn cũng không tăng trưởng trên phạm vi lớn, làm cho người ta cảm thấy Lâm Minh thần bí khó lường.

Mặc dù mấy đại tổ chức tình báo cũng không thể cho ra một cái giải thích hợp lý, chỉ có thể hàm hồ đoán Lâm Minh có thể lại có kỳ ngộ, hoặc là tu thành bí pháp nào đó uy lực cực lớn, mà huyết tẩy Pha Đà sơn, Lâm Minh dùng tốc độ không gì sánh kịp chính là căn cứ vô cùng xác minh.

Thiên Mệnh bảng ra xong, trong khoảng thời gian ngắn đã bị mua không còn, mọi người mở ra Thiên Mệnh bảng, đối với những cao thủ mấy chục năm trước không hứng thú, trực tiếp lật mặt sau, đi tìm cái tên Lâm Minh.

Tờ thứ hai trăm tám mươi, chu sa màu đỏ viết ba chữ to Lâm Lan Kiếm!

Lại là bút tích màu đỏ vòng quanh nhân vật phong vân, Lâm Minh đã liên tục hai lần thành nhân vật phong vân, tờ hai trăm tám mươi ý nghĩa thực lực Lâm Minh xếp hạng hai trăm tám mươi đến hai trăm chín mươi, hơn nữa mơ hồ bị cho rằng là người mạnh nhất trong mười người này.

Số tuổi chưa đầy ba mươi tuổi, tu vi chỉ có Toàn Đan hậu kỳ, tên đứng hàng hai trăm tám mươi Thiên Mệnh bảng, có thể nói khoáng cổ tuyệt kim!

Ở bên phải ba chữ to Lâm Lan Kiếm, còn có mực đen viết xuống bốn chữ nhỏ phong hào Tử Thần.

Thấy bốn chữ này, mọi người hít một hơi lãnh khí, mấy đại tổ chức tình báo cho ra phong hào cao thủ Thiên Mệnh bảng, cao thủ có thể được phong hào Thiên Mệnh bảng hoặc là là thực lực kinh người, hoặc là tiềm lực vô hạn.

Hiện tại ba trăm sáu mươi người trên Thiên Mệnh bảng, cũng chỉ có ba phần võ giả có thể đạt được phong hào.

Phong hào có Thánh, Mạng, Hào Tôn vân vân, mà trong đó xưng hô “Thần” chính là một loại cao nhất, võ giả đạt được danh hiệu “Thần” trên Thiên Mệnh bảng không tính Lâm Minh chỉ có mười người.

Trong đó bảy người xếp hạng mười hạng đầu Thiên Mệnh bảng, ba người còn lại cũng là hai mươi hạng đầu, mặc dù thực lực ba người này cũng không tính đứng đầu Mệnh Vẫn, nhưng tiềm lực quá mạnh mẽ, không có gì bất ngờ xảy ra, tất thành Thần Hải.

Chưa từng có người nào lấy xếp hạng sau năm mươi đạt được phong hào “Thần”, mà Lâm Minh lấy được xếp hạng hai trăm tám mươi làm được!

Hơn nữa hắn còn là một võ giả Toàn Đan!

Đã có thế lực đang suy nghĩ có có cần thiết che chở Lâm Minh hay không, vì hắn mà trở mặt cùng Tu La thần quốc, thậm chí có thể khai chiến!

Chỉ hận Lâm Minh không là đệ tử trực hệ bọn hắn, nếu không vì thiên tài tuyệt đỉnh như vậy, chỉ sợ là địch cùng thiên hạ cũng đáng giá!

Chương 808: Mệnh Vẫn một cửa

Ở nơi tây bắc Cửu Đỉnh thần quốc ba mươi tám ngàn dặm, có một tòa núi nhỏ kéo dài mấy trăm dặm, tên là Ngũ Nhạc sơn, nguyên khí thiên địa nơi này không coi là đầy đủ, cấp bậc linh mạch cũng chỉ miễn cưỡng tứ phẩm mà thôi, so với linh mạch của Ngũ Hành Vực thất tông chiếm cứ lúc trước còn kém một chút.

Trên Ngũ Nhạc sơn tụ tập ba môn phái nhỏ, đều là tông môn tam phẩm.

Ba cái tông môn tuy rằng bình thường có mâu thuẫn tranh đấu, nhưng thời điểm đối với ở ngoài có thể cùng chung mối thù, như vậy, bọn họ cũng có thể miễn cưỡng bảo trì linh mạch tứ phẩm không bị những tông môn khác cướp đoạt.

Lúc sáng sớm, đệ tử dậy sớm cầm chổi bắt đầu quét tước lá rụng trên thềm đá, một ít đệ tử nòng cốt thì lại bắt đầu một ngày tu luyện, tất cả có vẻ thật yên lặng.

Nơi này đã thoát ly phạm vi tứ đại thần quốc, vị trí lại xa xôi, bình thường ít giao lưu với ngoại giới, môn hạ đệ tử vô cùng an nhàn, đại đa số đệ tử không có hy vọng xa vời tới Thần Hải, chỉ đạt đến Tiên Thiên cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Tam đại tông môn mỗi cái có mấy cái thái thượng trưởng lão cấp bậc Toàn Đan tọa trấn, bình thường tông chủ và đại trưởng lão nội môn bất quá Tiên Thiên kỳ đến Tiên Thiên Chí Cực mà thôi.

Tam đại tông môn cầm đầu là Bạch Xảo tông, bởi vì Bạch Xảo tông có một thái thượng trưởng lão Toàn Đan trung kỳ, tên là Bạch Mộc Xuân, đối với tam phẩm tông môn mà nói, có thể có một thái thượng trưởng lão Toàn Đan trung kỳ, vậy đủ để xưng vương xưng bá ở trong tông môn cùng cấp.

Hôm nay Bạch Mộc Xuân theo thường lệ đả tọa điều tức ở ngọn núi chính, đột nhiên trong lòng hắn sinh một luồng cảm giác kỳ quái, mở hai mắt ra muốn nhìn một chút có cái dị dạng gì, đúng lúc này, hắn cảm giác tựa hồ có một trận cơn gió nhẹ thổi qua, tiếp theo hắn chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, sau đó cái gì cũng không biết...

Một thanh niên mặc áo lam giống như quỷ mị xuất hiện ở trong mật thất tu luyện Bạch Xảo tông, liếc mắt nhìn lão giả hôn mê dưới chân, khẽ lắc đầu:

- Xem ra muốn che giấu một cường giả Toàn Đan, lặng yên không một tiếng động đào bới một cái động phủ ở dưới đáy nhà đối phương quả nhiên có khó khăn...

Thanh niên mặc áo lam này chính là Lâm Minh, trước đó hắn lặng lẽ đào móc động phủ ở dưới mật thất thái thượng trưởng lão Bạch Xảo tông, lấy lực lượng không gian che lấp sóng năng lượng cùng tạp âm, kết quả bị đối phương phát hiện, chỉ có thể làm ngất đối phương đi.

Ma Quang không vui nói:

- Ngươi thấy lão này là kẻ ngu si, người điếc a, ở dưới giường đào thành động, cho dù thực lực của hắn kém cũng nên có phát giác, bằng không hắn thực sự quá dại dột.

Lâm Minh khẽ mỉm cười, không để ý lắm. Trong lòng hơi động, bóng người biến mất từ trong mật thất tu luyện rồi.

Lần này hắn dự định bế quan mấy tháng thậm chí hơn nửa năm, lần thứ nhất chính thức xung kích đối với cảnh giới Mệnh Vẫn, mà bế quan thời gian dài như vậy. Nếu như ở nơi hoàn toàn không có linh mạch. Vậy thì cần tiêu hao rất nhiều Nguyên Linh thạch.

Hơn nữa then chốt là nguyên khí thiên địa ẩn chứa bên trong Nguyên Linh thạch tuy rằng nồng nặc, nhưng kém xa nguyên khí thiên địa tinh khiết nhu hòa bên trên linh sơn linh đảo, vì lẽ đó sử dụng khó tránh khỏi có một ít thiếu hụt.

Lâm Minh chỉ có thể tìm kiếm một địa phương có linh mạch. Tốt nhất là linh mạch tứ phẩm trở lên, nhưng nơi như thế này cơ bản đều bị tông môn chiếm cứ, muốn tìm một chỗ linh mạch vô chủ là không thể.

Lâm Minh chỉ có thể lặng yên không một tiếng động lẻn vào những tông môn khác, bí mật đào bới động phủ bế quan.

Ở dưới mí mắt đại tông môn làm chuyện loại này hiển nhiên không thể, hắn tìm tới tìm lui, liền đến Ngũ Nhạc sơn này.

Vị trí thái thượng trưởng lão Bạch Mộc Xuân Bạch Xảo tông, tự nhiên là địa phương linh mạch thuần nhất cả tòa Ngũ Nhạc sơn, Lâm Minh liền đào động phủ ở nơi này.

Làm Bạch Mộc Xuân mê man xong, Lâm Minh thoải mái tay chân, động phủ hắn sẽ hoàn công rất nhanh.

Căn cứ nguyên tắc cẩn thận trên hết, Lâm Minh thiết trí lượng lớn trận pháp ở lối vào động phủ, trong đó phòng ngự, che giấu, cảnh báo, phản kích không thiếu gì cả.

Làm tốt tất cả những thứ này, Lâm Minh ngồi xếp bằng ở trên giường đá, cảm thụ một thoáng nồng độ nguyên khí thiên địa, vẫn đủ thỏa mãn, sau đó hắn lấy ra một hộp ngọc Mộc Linh ngọc nửa thước vuông từ bên trong Tu Di giới, hộp ngọc bị tầng tầng phong ấn vây quanh, mặt trên có khắc một cái Cự Ma hung ác, chính là Hóa Thần đan!

- Lâm Minh, ngươi muốn xung kích Mệnh Vẫn, một viên Hóa Thần đan khả năng không đủ!

Trước đó Ma Quang đã nói, Lâm Minh xung kích Mệnh Vẫn khó thậm chí là gấp mười lần những võ giả khác.

Phải biết Hóa Thần đan này đối với cường giả cao trọng Mệnh Vẫn đều có nhiều chỗ tốt, thậm chí có thể tăng cường một tia xác suất cường giả Mệnh Vẫn thành tựu Thần Hải đại năng.

Mà phóng tới tay Lâm Minh, xung kích Mệnh Vẫn đều cực kỳ khó khăn, đây quả thật là là một cái sự tình khiến người ta cảm thấy rất uất ức.

- Ma Quang, nói tường tận về tình huống độ Mệnh Vẫn đi.

Ma Quang đi ra từ trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, ở trước mặt Lâm Minh ngưng hóa thành dáng dấp bản thể, rung đùi đắc ý nói rằng:

- Lâm Minh, trước đó bản thánh từng nói với ngươi, mặc dù ở Thần Vực, võ giả song tu pháp thể cũng không nhiều, thiên tài Thần Vực nhiều hằng hà sa số, tất cả mọi người biết rõ võ giả song tu pháp thể mạnh hơn so với võ giả cùng cấp, nhưng bọn họ rất ít pháp thể song tu, ngươi có biết tại sao?

Ma Quang cũng không hề nói thẳng độ Mệnh Vẫn khó, mà trước tiên nói tới luyện thể, như vậy hiển nhiên luyện thể cùng xung kích Mệnh Vẫn cùng một vấn đề, cái này cũng là chuyện tình trong dự liệu của Lâm Minh.

Độ Mệnh Vẫn là quá trình thoát thai hoán cốt.

Luyện thể là quá trình tẩy kinh phạt tủy!

Giữa hai người tất nhiên có liên hệ.

Lâm Minh không trả lời, chờ Ma Quang giải thích.

Ma Quang nói:

- Thiên tài Thần Vực rất ít luyện thể, có bốn nguyên nhân.

- Thứ nhất là bởi vì pháp thể song tu tiêu hao nhiều tinh lực, tinh lực người có hạn, dù cho Luyện Thể thuật khá là dễ học, cũng chiếm một điểm tinh lực, chỉ là hệ thống tụ nguyên đã tu luyện đầy đủ, còn muốn chạy đến võ đạo đỉnh cao nói nghe thì dễ? So với pháp thể song tu tiêu hao tinh lực, không bằng đi tới một con đường càng mạnh hơn khá là hữu hiệu.

Lâm Minh gật gù, quả thực, trong ký ức những Thần Vực đại năng kia, ai cũng không có cái gọi là khái niệm võ đạo đỉnh cao, võ đạo cực hạn đến cùng là cái gì, e sợ không ai nói rõ được, bên trên đỉnh cao còn có đỉnh cao, cũng không ai dám nói mình đi tới cực hạn, chỉ là hệ thống tụ nguyên đã đầy đủ để võ giả tu luyện.

- Thứ hai, luyện thể rất tốn tài nguyên, đan dược cùng đẳng cấp, võ giả tu pháp ăn liền có thể đột phá cảnh giới, võ giả Luyện Thể ăn không thấm vào đâu, đặc biệt đến cuối cùng, tổng sản lượng tài nguyên luyện thể cần thiết càng ngày càng khủng bố, ngay cả đại gia tộc Thần Vực đều gánh rất vất vả!

Điểm này Lâm Minh rất tán đồng, lúc đó Nhập Thiên đan đối với võ giả tụ nguyên cấp thấp mà nói quả thực là linh dược tha thiết ước mơ, Cầm Tử Nha ở trước mặt nó cũng không cách nào duy trì thái độ bình thường.

Nhưng đối với Lâm Minh, dù cho để Nhập Thiên đan làm đường đậu ăn cũng không cách nào hoàn thành tôi tủy, không thể không sử dụng Ma Tâm Toái Tinh quý giá hơn, sau đó hoàn thành mười phần tôi tủy dựa vào Phạm Thiên Long Căn vạn năm.

- Thứ ba, cảnh giới Luyện Thể có thể dùng dược vật đi lên, nhưng đến Đạo Cung Cửu Tinh, chẳng những cần đại lượng tài nguyên, đồng dạng cũng cần lý giải đối với căn nguyên pháp tắc, về sau Luyện Thể thuật cũng không dễ tu! Vì thế nên từng có một chút thiên tài pháp thể song tu đến cảnh giới rất cao, tốc độ luyện thể tu luyện xa xa theo không kịp tụ nguyên, biến thành gân gà.

- Thứ tư, cũng chính là hôm nay ta muốn nói, luyện thể gia tăng độ khó độ Mệnh Vẫn!

- Võ giả hệ thống tụ nguyên độ Mệnh Vẫn, trước Mệnh Vẫn tầng ba là trọng tổ thân thể, hóa đi phàm thai, thành tựu linh thân, trung gian tầng ba là toái đan tụ lại, trọng chỉnh đan điền, cuối cùng tầng bảy, tầng tám chính là ngưng trọng linh hồn, rất nhiều võ giả vô duyên với cảnh giới này, chỉ là tầng sáu Mệnh Vẫn thành tựu Thần Hải, linh hồn không được lịch lãm, như vậy cường giả nhất định đi không xa.

Ma Quang nói tới đây dừng một chút, đợi Lâm Minh suy nghĩ một hồi lâu, lại tiếp tục nói:

- Đoạn sau mới là trọng điểm, độ tầng một Mệnh Vẫn, sẽ làm thân thể giống như sinh đẻ, chiết xuất ra bào thai rồi sau đó một lần nữa ngưng tụ linh thân, ý tứ chính là khiến thân thể võ giả biến thành như đan điền, có thể tùy ý tồn trữ chân nguyên, cùng luyện thể rèn luyện thân thể khiến thân thể trở nên đao thương bất nhập có bản chất bất đồng, nhưng thân thể càng cứng cỏi, lại càng khó chiết xuất, phải tiêu hao càng nhiều năng lượng, quá trình đoàn tụ cũng lại càng hung hiểm!

- Hiện tại ngươi mở ra cửa thứ ba Bát Môn Độn Giáp, lại thối thể với Huyền Kim thần quả, thân thể có thể so với bảo khí địa giai thượng phẩm, nên muốn hoàn toàn chiết xuất, rất khó, phi thường khó!

Ma Quang dùng hai từ để cường điệu độ khó Lâm Minh phá Mệnh Vẫn, tuy nhiên nó còn nói thêm:

- Tuy rằng phá Mệnh Vẫn rất khó, nhưng nếu ngươi có thể phá, vậy ngươi sẽ nhận được ưu đãi kinh người, đó chính là, thân thể ngươi có thể bảo trì hệ thống luyện thể cứng cỏi, đao thương bất nhập, linh thân có năng lực giống hệ thống tụ nguyên tồn trữ chân nguyên!

Nghe xong Ma Quang nói, Lâm Minh hơi trầm mặc, từ lúc quyết định chính thức bước trên con đường pháp thể song tu, Ma Quang cũng đã cảnh cáo hắn, con đường này phi thường gian khổ.

Tuy nhiên nếu Lâm Minh lựa chọn, sẽ tiếp tục đi xuống, thẳng đến khi mở ra Bát Môn Độn Giáp, lại mở ra Đạo Cung Cửu Tinh. Trong trí nhớ của đại năng Thần Vực, sau khi mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, võ giả nhận được lực lượng vô cùng, quyền phá trời xanh, chân toái mặt đất.

Dựa theo lời Ma Quang, Đạo Cung Cửu Tinh liên lụy đến căn nguyên pháp tắc, đây là ý nghĩa vạn pháp tương thông, hệ thống luyện thể tới cực hạn, với hệ thống tụ nguyên sẽ có căn nguyên giống nhau?

Như vậy, có phải pháp thể song tu mới càng dễ dàng đến gần vũ trụ căn nguyên pháp tắc hay không?

Lâm Minh tạm thời không nghĩ tới những chuyện xa xôi này, hắn mở ra phong ấn hộp ngọc Mộc Linh ngọc, một khỏa đan dược lớn bằng cỡ ngón cái toàn thân màu xanh biếc hiện ra ở trước mặt Lâm Minh, đúng là Hóa Thần đan không thể nghi ngờ.

Trong đan dược ẩn chứa nguyên khí thiên địa khủng bố nén ép cao độ, thế cho nên cả mai đan dược dường như trở thành một cái hắc động năng lượng, không có một tia nguyên khí sót ra.

Mặc kệ độ Mệnh Vẫn khó đến đâu, Lâm Minh không chút do dự nuốt Hóa Thần đan vào trong bụng, mới đầu không có bất kỳ phản ứng, chậm rãi, một cỗ nhiệt lưu bắt đầu lan ra, dọc theo kinh mạch chậm rãi chảy vào tứ chi bách hải.

Hóa Thần đan bởi vì chân nguyên ngưng tụ cao độ, vô cùng khó luyện hóa, thường thường phải luyện hóa trăm ngày, thậm chí lâu hơn, Lâm Minh cũng không nóng nảy, từng chút từng chút, hắn bắt đầu tấn công Mệnh Vẫn.

Chương 809: Toàn Đan thứ hai

Động phủ trong lòng đất Ngũ Nhạc sơn, yên tĩnh không tiếng động, Lâm Minh an tâm luyện hóa Hóa Thần đan, một ngày thời gian cứ trôi qua như vậy.

Thẳng đến khi chạng vạng, Bạch Xảo tông thái thượng trưởng lão Bạch Mộc Xuân mới tỉnh lại từ trong hôn mê.

Đột nhiên ý thức được phía trước đã xảy ra chuyện gì, Bạch Mộc Xuân hô hấp đình trệ, ánh mắt cũng chưa dám trước mở trước, mà thu liễm khí tức, tĩnh tâm lắng nghe một hồi lâu.

Xác nhận không có gì khác thường, hắn mới thả ra cảm giác, phát hiện chính mình còn tại trong phòng, dường như hết thảy vừa rồi chỉ là thân thể hắn đột nhiên không khỏe mà tự nhiên té xỉu.

Hiển nhiên không có khả năng, Bạch Mộc Xuân xoa xoa cái trán, liên hệ trước sau, hắn cơ bản có thể xác định, lúc trước có một cao thủ siêu cấp đến đây, đánh hôn mê hắn rồi lại lặng yên không một tiếng động rời đi, về phần đối phương đến tột cùng có mục đích gì, gây nên chuyện gì hắn lại hoàn toàn không biết.

Nhân vật như vậy, phàm là sinh ra một chút ác niệm đối với hắn, như vậy giết hắn như chém cây cỏ, căn bản không có chút trì hoãn.

Bạch Mộc Xuân thật sự không nghĩ ra bọn họ là một cái tông môn tam phẩm có cái gì có thể khiến đối phương cảm thấy hứng thú, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Hắn cũng không đưa tin tức này tản, cái loại nhân vật cấp bậc này, bất kể đối phương có mục đích gì cũng không phải hắn có thể tự phỏng đoán.

Liên tục mấy ngày, Bạch Mộc Xuân ru rú trong nhà, ngồi xuống bế quan, cũng cảnh giác bốn phía, nhưng mà hắn thủy chung không phát hiện khác thường trong lòng đất.

Cứ như vậy, hai tháng thời gian trôi qua.

Lâm Minh ở trong bế quan, đã qua hai mươi hai tuổi, Hóa Thần đan bị hắn hoàn toàn luyện hóa hơn phân nửa, chỉ còn lại có phần trung tâm cuối cùng.

Trung tâm này cũng là bộ phận tinh hoa nhất của Hóa Thần đan, bên trong nén ép sáu thành năng lượng. Hơn nữa vô cùng bạo ngược, là chỗ mấu chốt luyện hóa Hóa Thần đan.

Lâm Minh yên lặng vận chuyển chân nguyên, dẫn phát năng lượng.

Giống như một quả đốm lửa nhảy vào trong khạp dầu, cả mai Hóa Thần đan điên cuồng thiêu đốt.

Năng lượng vô cùng mãnh liệt, Lâm Minh có thể cảm nhận được rõ ràng kinh mạch bị phỏng, rồi sau đó hắn trơ mắt nhìn năng lượng trong đan điền tăng vọt, dường như đan điền sắp bị xông phá.

Võ giả từ Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn, chính là khiến chân nguyên tích lũy đến phạm vi cực hạn đan điền chịu đựng, rồi sau đó để nó tự do phát triển kích nổ, năng lượng tùy ý xông phá đan điền, tấn công bốn phía trong kinh mạch.

Năng lực kinh mạch võ giả cất chứa năng lượng kém xa đan điền, kết quả chính là, kinh mạch cũng sẽ bị đoạn, rồi sau đó, đại lượng năng lượng tàn sát bừa bãi, tấn công thân thể, thân thể vỡ nát nổ tung, huyết nhục bay tung tóe!

Đầu tiên là kinh mạch mạch máu, rồi sau đó là da thịt nội tạng.

Cuối cùng, chỉ còn lại có một bộ khung xương cùng tủy não.

Ấn theo lẽ thường mà nói, một người biến thành bộ dáng này, đã sớm chết không thể chết lại, nhưng mà vũ trụ này lại dường như tồn tại một loại lực lượng pháp tắc không biết, khi thân thể hoàn toàn sụp đổ thành mưa máu, dung hợp năng lượng bản thân, bị giam cầm ở trong một cái phạm vi, lại hình thành sinh mệnh chi thang cất chứa linh hồn, bảo trì sinh mệnh chi hỏa bất diệt.

Sinh mệnh chi thang giống như nước ối trong tử cung cơ thể mẹ, cuối cùng dẫn vào nguyên khí thiên địa, có thể dựng dục sinh mệnh thể mới.

Mà sinh mệnh thể như vậy, bởi vì trọng tổ từ năng lượng, có thể ngưng hóa thành linh thân mình.

Toàn bộ quá trình độ Mệnh Vẫn, bởi vì phải để thân thể chiết xuất đến chỉ còn lại có xương cốt tủy não, cho nên hoàn toàn có thể dùng thống khổ đến hình dung.

Hơn nữa trong lúc đó ý thức võ giả phải thanh tỉnh, với năng lượng toàn thân hình thành vòng bảo hộ gắn bó năng lượng sinh mệnh, bảo trì sinh mệnh chi hỏa bất diệt, linh hồn không tiêu tan.

Một khi võ giả thống khổ đến mức ý chí mơ hồ sụp đổ, như vậy sinh mệnh chi thang mất đi giam cầm, sẽ hoàn toàn tiêu tán, lúc đó sẽ chết không thể chết lại!

Cho nên nói, độ Mệnh Vẫn vô cùng hung hiểm, hơn nữa đối với võ giả cơ sở không vững chắc mà nói, cho dù có rất nhiều thiên tài địa bảo gia tăng thành công độ Mệnh Vẫn, cũng rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không cẩn thận một chút là hình thần câu diệt!

Hơn nữa, Mệnh Vẫn đến cao trọng càng khó, độ một tầng còn có một tầng, khiến người ta tuyệt vọng!

Mà cảnh giới Thần Hải vô cùng xa xôi, khiến cho rất nhiều võ giả Mệnh Vẫn cảm giác trên đầu dường như có một lưỡi đao chuẩn bị lấy mệnh, cả ngày lo lắng đề phòng, rất nhiều võ giả cơ sở không vững chắc cũng không dám độ Mệnh Vẫn tầng một, tử thủ ở một cái giai đoạn lo được lo mất.

Nhưng đối với võ giả mà nói, thời gian vô cùng quý giá, hoang phí thời gian, theo thọ nguyên càng ngày càng ít, sinh mệnh chi hỏa suy nhược, xác suất độ Mệnh Vẫn thành công càng nhỏ, đây cũng là nguyên nhân lúc trước lão nhân họ Ngạn, ngay cả đám người Thạch Ngọc Thiên điên cuồng vì Thọ Nguyên đan.

Võ giả Mệnh Vẫn kỳ chỉ có hai loại lựa chọn, hoặc là khi sinh mệnh chi hỏa tràn đầy lựa chọn khảo nghiệm sinh tử, đi kiếm thêm chút lực lượng càng mạnh cùng thọ nguyên càng lâu đời.

Hoặc là tình nguyện bình thường, tùy ý sinh mệnh chi hỏa hao hết, hóa thành đất cát.

Lại mấy ngày qua, trung tâm Hóa Thần đan trong đan điền Lâm Minh không ngừng hóa khai.

Nguyên bản Lâm Minh cũng đã vô hạn đến gần Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại hấp thu một quả Hóa Thần đan đủ để cho võ giả cao trọng Mệnh Vẫn gia tăng thực lực thật to, năng lượng trong đan điền đạt tới trình độ hoàn toàn bão hòa, cho dù có Hắc Động Toàn Đan cũng cất chứa không được.

Từng đợt đau nhức truyền đến từ bụng dưới Lâm Minh, đan điền chịu đựng rốt cuộc tới cực hạn.

Lâm Minh cắn răng kiên trì, trên trán chảy ra mồ hôi.

Khi năng lượng ngưng tụ đến mức tận cùng, trong đan điền đột nhiên bột phát ra một tiếng nổ, truyền tới trong tai Lâm Minh dường như sấm sét, chân nguyên trong đan điền rốt cuộc bởi vì nén ép cao độ mà kích năng lượng lưu tàn sát bừa bãi tấn công đến đan điền, va chạm đến thân thể Lâm Minh cứng cỏi.

Bồng!

Hai bên xảy ra va chạm kịch liệt! Vách thịt bị xé bỏ, máu tươi tiêu bắn, kinh mạch phụ cận đan điền đứt từng khúc vỡ ra, mà năng lượng lưu bùng nổ cũng đang không ngừng bị nén ép suy yếu.

Phốc!

Lâm Minh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cỗ máu tươi này dường như mũi tên bắn nát một khối nham thạch.

Thân thể hắn đột nhiên nhoáng lên một cái, trực tiếp lăn ra mặt đất, sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, môi hiện ra màu xanh tím, máu tươi không ngừng chảy ra từ trong miệng.

Ở bụng hắn, toàn bộ quần áo bị xé rách, máu thịt bầy nhầy, thân thể hắn không tiếp tục chiết xuất, thân thể cứng cỏi cuối cùng giam cầm chân nguyên bùng nổ, khiến cho lần này Lâm Minh tấn công Mệnh Vẫn hoàn toàn thất bại!

Lau máu tươi khóe miệng, Lâm Minh cảm giác bụng đau nhức, xem thân thể, hắn phát hiện, sau khi năng lượng Hóa Thần đan mang đến tấn công đan điền thất bại, lại bị ngạnh sinh nén ép thành sương mù.

Bởi vì Hắc Động Toàn Đan đã bão hòa, những năng lượng hóa sương mù này không thể đi tới mặt ngoài Hắc Động Toàn Đan, mà ở bên cạnh Hắc Động Toàn Đan, chậm rãi ngưng tụ lên, cuối cùng nén ép thành một cái tinh hạch lớn bằng cỡ hạt đậu, quay chung quanh tinh hạch cũ.

Nói cách khác, hiện tại trong đan điền Lâm Minh xuất hiện hai cái tinh hạch Toàn Đan!

- Tại sao có thể như vậy...

Lâm Minh kinh sợ, mai tinh hạch thứ hai này nhỏ hơn không ít so với tinh hạch hắc động, hơn nữa năng lượng cũng xa xa không bằng tinh hạch hắc động ngưng tụ, nhưng cũng thật sự là tinh hạch thứ hai, so với tinh hạch võ giả Toàn Đan sơ kỳ bình thường không kém hơn!

Loại tình huống này quả thực chưa từng nghe.

- Ma Quang... Này...

Ma Quang cũng trố mắt nhìn trân trối, tuy rằng nó biết võ giả Luyện Thể khó độ Mệnh Vẫn, nhưng đến tột cùng khó tới trình độ nào, sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nó cũng không rõ ràng, dù sao võ giả Thần Vực song tu pháp thể cũng vô cùng ít.

- Tiểu tử, cái này quá độc ác, bản thánh có dự cảm, nếu một ngày kia ngươi thật sự phá Mệnh Vẫn, nhất định sẽ long trời lở đất, đan điền ngươi giống như một cái lò hỏa dược, ngưng tụ rất nhiều năng lượng, đến lúc đó tinh hạch thứ hai nhất định bùng nổ, liên hợp bản thân chân nguyên trong đan điền, sẽ phá tan thân thể ngươi!

Lâm Minh hơi trầm ngâm, lời Ma Quang vô cùng có khả năng, tiểu tinh hạch này đặt ở trong đan điền hắn, tuy rằng có thể chăm nom cho hắn đến một ít năng lượng tăng trưởng, nhưng là một quả bom hẹn giờ nguy hiểm, liên hợp năng lượng cùng nhau kích nổ, đến lúc đó uy lực có thể nghĩ mà biết.

Ma Quang đi ra từ trong tinh thần chi hải Lâm Minh, chân chó gãi cằm, hết sức chuyên chú quan sát đan điền Lâm Minh, nó suy nghĩ một hồi lâu, lại nói:

- Thân thể toái hoàn toàn, linh thân ngưng tụ sẽ càng tốt, thậm chí có thể độ đến cửu trọng Mệnh Vẫn, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi có thể chịu đựng được cỗ lực lượng kinh khủng này đánh vào, đây chính là cái giá ngươi phải trả, nếu bởi vì năng lượng quá mạnh mẽ nổ tung ngươi, vậy thì vui rồi.

Đệ nhất thiên tài Thiên Diễn đại lục, độ Mệnh Vẫn tầng một mà chết, thật sự là chuyện đùa thiên hạ.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, nói:

- Ma Quang, ta có thể chịu đựng năng lượng tấn công, ta muốn biết chính là, ta làm sao mới có thể độ Mệnh Vẫn thành công? Một quả Hóa Thần đan ăn vào cũng chưa có hiệu quả, chẳng lẽ phải tìm các thiên tài địa bảo khác?

Cho dù Lâm Minh kiên định con đường pháp thể song tu, hiện tại cũng có chút hết chỗ nói, Luyện Thể thuật chẳng những bản thân cần đại lượng thiên tài địa bảo, hệ thống tụ nguyên liên quan đều bị ảnh hưởng, nguyên bản một quả Hóa Thần đan đủ để cho võ giả cao trọng Mệnh Vẫn tăng trưởng tu vi, nhưng chính mình ăn lại ngay cả Mệnh Vẫn tầng một đều không độ được.

Ma Quang bất đắc dĩ nói:

- Pháp thể song tu bản thánh biết cũng có hạn, tóm lại, nếu ngươi muốn tiếp tục bế quan đột phá Mệnh Vẫn sẽ không thể, quá lãng phí thời gian, phải ra ngoài tìm một ít cơ duyên, có lẽ sẽ có trợ giúp.

Võ giả tu luyện thường xuyên đối mặt với bình cảnh, một khi gặp được bình cảnh, chỉ khổ tu căn bản không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể đi ra ngoài du lịch, đến lúc đó có thể gặp gỡ một ít tình huống đặc thù mà đột phá.

Những tình huống này đủ loại, có khi là chiến đấu sinh tử, có khi là ngẫu nhiên lĩnh ngộ pháp tắc, có khi thậm chí du sơn ngoạn thủy đều có thể sinh ra linh cảm, rồi sau đó thông hiểu đạo lý, đột phá tu vi.

Lâm Minh ở trước Mệnh Vẫn chưa bao giờ xuất hiện qua bình cảnh, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Toàn Đan, đều là một hơi đột phá, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với bình cảnh.

Nếu là bình thường ra ngoài du lịch cũng không có gì, nhưng hiện tại, Tu La thần quốc hận không thể đào ba thước đất tìm ra Lâm Minh, ra ngoài du lịch tự nhiên vô cùng hung hiểm.

- Rốt cuộc nên đột phá Mệnh Vẫn như thế nào?

Lâm Minh nhíu mày, Luyện Thể thuật trở thành chướng ngại hắn đột phá, đây chính là giá phải trả vì tìm kiếm lực lượng càng mạnh. Bất kể như thế nào, hắn đều phải đột phá một cửa Mệnh Vẫn thật nhanh, nếu không vô cùng nguy hiểm.

Chương 810: Nguy cơ!

Tây Hoàng thành, thành phố lớn thứ ba Cửu Đỉnh thần quốc, cũng là một trong mười thành phố lớn trung tâm Thiên Diễn đại lục, nơi này có ba đại thế gia, còn có một tổ chức đặc thù, tên là Tri Thiên Mệnh.

Cổ ngữ người phàm có câu, ba mươi xác lập, bốn mươi chững chạc, năm mươi biết mệnh trời. Có nghĩa là người tới năm mươi tuổi đời đã cơ bản định hình, cũng biệt được vận mệnh của mình thế nào.

Cái tên của tổ chức Tri Thiên Mệnh chính là vì thế mới có.

Nó là tổ chức tình báo lớn nhất Thiên Diễn đại lục, Thiên Mệnh bảng là do nó bắt đầu, cùng liên thủ với mấy tổ chức tình báo khác mà soạn thành.

Ngàn năm trước, Tri Thiên Mệnh chỉ mới là tổ chức tình báo xếp hạng bốn năm trên đại lục, về sau nó tiêu hao công sức biên soạn Thiên Mệnh bảng, cũng cam đoan xếp hạng cơ bản chính xác của Thiên Mệnh bảng. Nhiều năm qua, danh vọng Tri Thiên Mệnh hưng thịnh, dần dần phát triển tới quy mô hiện giờ.

Lầu các Tri Thiên Mệnh nhìn rất ngăn nắp, hết sức bình thường, trong tầng một lầu các có vài người ngồi, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm. Thoạt nhìn chỗ này như một chỗ trà lâu, chỉ là nếu chú ý quan sát, sẽ phát hiện trong lầu các này ó bố trí cấm chế mạnh mẽ ở khắp nơi, dù là cao thủ đứng hàng Thiên Mệnh bảng bị cuốn vào cấm chế cũng sẽ trọng thương.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Đây chính là Tri Thiên Mệnh biên soạn Thiên Mệnh bảng...

Lâm Minh ngẩng đầu, liếc qua ba chữ lớn trên bảng hiệu, nhấc chân bước vào.

- Hỏi tin tức cấp bậc gì? Bình thường? Bí ẩn?

Ở tầng một Tri Thiên Mệnh, một nam nhân trung niên áo dài xám ngồi ở ghế sau quầy, nhướng mắt đánh giá Lâm Minh.

Lâm Minh vẫn đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc, chỉ là đổi kiểu dáng mới, do chính hắn tự điêu khắc thành.

Ở Cửu Đỉnh thần quốc, võ giả tham dự hội đấu giá, phường thị bí mật đều sẽ cho mang mặt nạ Mộc Linh ngọc để cho an toàn. Khi đến tổ chức tình báo tìm hiểu tin tức bí mật, cũng có người lựa chọn dùng mặt nạ Mộc Linh ngọc che giấu thân phận. Cho nên bộ dạng như Lâm Minh đến Tri Thiên Mệnh cũng không có gì lạ.

- Giá cả thế nào?

- Tin tức bình thường một Nguyên Linh thạch một cái, tin tức bí ẩn thì phải xem giá trị của tin tức mà xác định, bắt đầu từ năm mươi Nguyên Linh thạch, tăng không giới hạn. Ngươi còn có thể hỏi tin tức nhắm vào sự kiện đồ vật, như vậy sẽ tính phí riêng.

Rất nhiều võ giả đến Tri Thiên Mệnh hỏi tin tức sẽ xác định tin tức về một mặt nào đó, ví dụ như chuyên tìm kiếm vài thứ, hay là tìm kiếm người, như vậy thường là tin tức sẽ được ra giá cao, phải xem mức độ quý giá của vật này. Thậm chí có thể đưa ra giá cực cao mấy ngàn, mấy vạn Nguyên Linh thạch.

- Tin tức bình thường, về bốn đại thần quốc cùng cơ duyên, bí cảnh, ta muốn hai mươi cái.

Lâm Minh tùy ý nói, tin tức bình thường chưa chắc có giá trị, chỉ là vì được truyền bá rộng rãi, không thông qua Tri Thiên Mệnh cũng có thể hỏi được, cho nên mới chào giá hơi thấp.

Còn ba tháng qua Lâm Minh luôn bế quan, hoàn toàn không biết về bốn đại thần quốc, nhất là động tĩnh của Tu La thần quốc, tự nhiên phải tìm hiểu kỹ một phen, tránh cho đụng tường.

Người trung niên áo xám lấy ra hai mươi trang giấy đưa cho Lâm Minh, trong đó mười tờ nói về bốn đại thần quốc, mười tờ giải thích cơ duyên, bí cảnh...

Lâm Minh xem từng tờ một.

"Cửu Đỉnh thái tử Dương Vân cuối cùng xuống tay với những thương hành lớn... Có thể xuất hiện ở tin tức bình thường, xem ra đây là chuyện ai ai cũng biết".

Lâm Minh xem tờ thứ hai, bên trên miêu tả Dương Vân đã niêm phong hai thương hành lớn ngoài Thiên Cơ thương hành ra, chứng cứ phạm tội đầy đủ, tịch thu tài sản.

"Tu La thần quốc quả nhiên lại treo giải thưởng cho ta, bắt sống ta sẽ được thưởng tám mươi vạn Nguyên Linh thạch, còn có hai viên Hóa Thần đan, ban thưởng một viên Duyên Thọ đan, đúng là bỏ vốn gốc mà".

Lâm Minh cười khẽ, không để trong lòng, loại trao giải này cũng chỉ làm một lần, lần thứ hai không thể thành công, bằng không Tu La thần quốc đã sớm diệt vong.

"Đại ma sứ Tu La thần quốc cùng một vị quốc sư tự mình nhận lệnh đuổi bắt ta. Còn có ma sứ thứ hai, thứ ba, thứ tư, lập công chuộc tội. Đại ma sứ, chính là người ta gặp ngày hôm đó...".

Lâm Minh nhớ tới cao thủ Thiên Mệnh bảng ở phân bộ Pha Đà sơn, khí tức của đối phương thật khủng bố, khó mà trốn thoát khỏi tay hắn.

Ngoài mười trang tin tức bình thường về bốn đại thần quốc, xem tiếp về bí cảnh, cơ duyên. Tuy rằng không ôm hy vọng gì, Lâm Minh vẫn xem một chút, tìm kỳ ngộ trong đó.

"Ồ? Tây bắc đại mạc tụ tập đủ chìa khóa bạch ngọc, mở ra bí cảnh

Thánh Chủ thượng cổ để lại? Đồng thời mời anh hào thiên hạ cùng nhau thăm dò, chỉ là phải trả giá làm tây bắc đại mạc vừa lòng mới được cùng vào chung?”.

Lâm Minh xem tin tức này, trong lòng khẽ động, lúc trước hắn đánh chết Huyễn Vô Cực, phát hiện một chiếc chìa khóa bạch ngọc trong Tu Di giới của đối phương. Bởi vì thứ này, hắn xảy ra xung đột với tây bắc đại mạc Vương Nhất Thiện, ra tay ngay tại tiệc cưới.

Đến sau Lâm Minh dùng chìa khóa bạch ngọc trao đổi với một nữ nhân thần bí, tên là “Giác”, nàng xuất thân Thần Khí bộ tộc, có quan hệ lớn lao với thần nữ ngủ say trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Không ngờ, hiện giờ tây bắc đại mạc rốt cuộc thu gom đủ chìa khóa bí cảnh, chuẩn bị mở ra di tích Thánh Chủ kia.

“Hắc hắc, mời anh ho thiên hạ, chỉ cần trả giá đủ làm tây bắc đại mạc vừa lòng là được tiến vào, nói nghe hay quá, tây bắc đại mạc này quá nửa là muốn tìm đá dò đường đi trước chịu chết miễn phí thay bọn họ”.

Ma Quang lên tiếng trong tinh thần chi hải của Lâm Minh.

“Ta dám cá, những võ giả thực lực quá mạnh, hoặc là xuất thân bốn đại thần quốc, bọn họ sẽ không được cho vào, sẽ chỉ thu những võ giả không có bối cảnh lớn thôi”.

“Ngươi nói rất đúng, nhưng dù sao, cũng sẽ có người đi vào, giành giật một phần cơ duyên”.

“Hả? Ngươi muốn đi?”.

Ma Quang biết, Lâm Minh đến Tri Thiên Mệnh hỏi cơ duyên, chính là vì tìm kiếm cơ hội đột phá Mệnh Vẫn, bí cảnh Thánh Chủ này là cơ duyên không tệ.

Trong đó có thể có một chút thiên tài địa bảo giá trị cực cao, hoặc là trải qua kỳ ngộ đặc thù cùng nguy hiểm sinh tử, có khả năng đột phá Mệnh Vẫn.

Lâm Minh trầm ngâm hồi lâu, không lập tức trả lời. Muốn đi bí cảnh Thánh Chủ, tất nhiên nguy hiểm rất lớn. Quan trọng nhất là hắn không thể phơi bày thân phận, ở trước mặt một đám cao thủ, che giấu thân phận nói dễ hơn làm, hơn nữa hắn hoàn toàn không biết gì về bí cảnh Thánh Chủ này, sau khi đi vào cũng không có ưu thế, không thể chống lại thế lực cấp thánh địa như tây bắc đại mạc.

Một khi bị vạch trần thân phận, Lâm Minh tin chắc Vương Nhất Thiện có thù oán với mình tuyệt đối sẽ thích ý bắt giữ mình giao cho Tu La thần quốc đổi thưởng.

Thật sự đi bí cảnh Thánh Chủ, đúng là mười phần chết chín!

Tuy rằng Lâm Minh không sợ mạo hiểm, nhưng với hiểm cảnh mà mình không thể khống chế, sẽ không tùy tiện đi thử.

Hơn nữa cho dù đi, cũng chưa chắc có thể có thể đột phá Mệnh Vẫn.

Nhìn ngày mở ra bí cảnh, còn hai tháng, nếu quyết định muốn đi, trễ nhất một tháng sau sẽ phải lên đường.

Nhất thời Lâm Minh không đưa ra quyết định, hắn ở lại trong thành không lâu, chạng vạng liền rời Tây Hoàng thành, vào hoang dã qua đêm.

Thân phận của hắn mẫn cảm, tuy rằng đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc, nhưng cũng khó tránh khỏi người cố ý theo dõi. Dù sao tu vi Toàn Đan hậu kỳ, lại mang mặt nạ Mộc Linh ngọc, rất dễ làm người ta sinh ra liên tưởng.

Lâm Minh tùy tiện tìm hang động tự nhiên ngoài hoang dã, bố trí vào cấm chế phòng ngự và cảnh báo, cẩn thận che giấu mọi tung tích của mình, liền ngồi xuống điều tức.

Vì cẩn thận, Lâm Minh đã tính toán chỉ cần ở trong bốn đại thần quốc, mỗi tối đều đổi một chỗ.

Ngồi xuống mấy canh giờ, trăng treo trên cao, bỗng nhiên Lâm Minh đang ngồi sinh ra cảnh báo trong lòng.

Hắn cảm nhận được khí tức nguy hiểm, cấm chế cảnh báo không phát động, rõ ràng là bị đối phương né qua, người tới không phải hạng xoàng!

“Chẳng lẽ là người Tu La thần quốc? Làm sao bọn họ tìm được ta? Võ giả Toàn Đan hậu kỳ lại mang mặt nạ Mộc Linh ngọc, khu vực trung ương Thiên Diễn đại lục không có một vạn cũng có tám ngàn chứ”.

“Huống chi đây là Cửu Đỉnh thần quốc, Tu La thần quốc có thể xếp cơ sở ngầm trong này cũng không thể quá rộng, làm sao tìm được mình nhanh như vậy? Chẳng lẽ bọn họ điều tra từng võ giả Toàn Đan hậu kỳ lại mang mặt nạ Mộc Linh ngọc?”.

“Hoặc là đối phương có thủ đoạn gì dò xét được mặt nạ Mộc Linh ngọc?”.

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý nghĩ này, nhưng tiếp theo liền phủ định. Nếu có thủ đoạn này, đã sớm sử dụng, chỉ sợ mặt thật của mình cũng đã bị điều tra ra.

Lúc này, khách không mời bên ngoài cuối cùng đã đặt chân vào pháp trận giám thị mà Lâm Minh bố trí. Trên Chiến Tranh trận bàn trong hang động, Lâm Minh thấy được phù ảnh của nhóm người này.

Vừa nhìn, hắn liền hít một hơi lạnh.

Ma sứ thứ hai, ma sứ thứ ba, ma sứ thứ tư đều trình diện, hơn nữa bọn họ còn cung kính đi sau ba người, rõ ràng địa vị của ba người này cao hơn bọn họ!

Trong ba người có một người trung niên áo đen, bà lão cầm trượng đầu rồng, còn có một đồng tử má hồng hồng.

Bộ dáng đồng tử kia rất đáng yêu, nhưng Lâm Minh lại cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người hắn, dường như có một ác ma ẩn chứa trong người nó.

Còn bà lão chống trượng đầu rồng, cả người tràn đầy ma khí, tóc đen tung lên như mãng xà, thoạt nhìn giống như lão vu bà.

Bình thường nhất trong ba người chính là người trung niên áo đen kia, thân hình cao lớn, tai dài vai to, ánh mắt như tinh tú trên trời, cả người tỏa ra khí tức mạnh mẽ mà Lâm Minh quen thuộc.

“Đại ma sứ?”.

Lâm Minh nhận ra người trung niên này, nếu không ngoài dự liệu, hắn chính là đại ma sứ đã gặp ở phân bộ Pha Đà sơn! Cho dù lúc ấy hắn ở trong Linh chu, phát tán ra khí tức cũng làm Lâm Minh kinh hãi!

Hai người còn lại, có thể là quốc sư Tu La thần quốc.

“Trốn!”.

Đây là ý nghĩ đầu tiên Lâm Minh sinh ra, cũng là ý nghĩ duy nhất.

Đừng nói đằng trước là ba nhân vật khủng bố, chỉ riêng ma sứ thứ hai đến thứ tư, tùy tiện một người đi ra cũng vượt xa khả năng chống chọi của Lâm Minh!

Nhưng đối phương đã khóa chặt khu vực này, muốn lặng lẽ chạy đi không kinh động tới bọn họ là không thể nào.

Nếu thật sự so tốc độ, có thể đấu được hay sao?

Trong lòng Lâm Minh không có chút tin tưởng, nếu đối phương biết mình có ưu thế tốc độ, làm sao không có phòng bị, với nội tình Tu La thần quốc, làm sao không có thủ đoạn tăng lên tốc độ?

Đây là một trận sát cục nhằm vào hắn!

Chương 811: Sát cục

- Hẳn là ở gần đây, phong tỏa nơi này, đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra tiểu tử kia!

Ma sứ thứ hai căm giận nói, trận chiến Pha Đà sơn là sỉ nhục nhất trong đời hắn, nếu không thể tự tay bắt được Lâm Minh, hắn khó có thể tiêu trừ tâm ma, sẽ ảnh hưởng lớn tới đột phá cảnh giới Thần Hải.

- Ma nhị, ngươi xác định chứ?

Bà lão áo đen bỗng lên tiếng, giọng của bà ta khàn khàn khó nghe như hai tờ giấy nhám chà vào nhau. harry potter fanfic

- Nắm chắc ít nhất bảy thành!

Ma sứ thứ hai lấy ra một đôi ngọc giản, so sánh một phen, cắn răng nói.

- Hy vọng lần này đừng xảy ra sai lầm!

Giọng của bà lão áo đen lạnh băng.

- Quốc sư đại nhân, ta đã thề, trong vòng một năm không tìm được Lâm Lan Kiếm, ta tự chặt hai tay!

Ma sứ thứ hai nói xong, đặt chiếc ngọc giản màu đen lên mi tâm, hắn lộ ra vẻ mặt đau đớn, một cỗ khí đen tràn ra từ mi tâm, bị ngọc giản màu đen hấp thu.

Sau đó, ngọc giản màu đen bùng sáng, hòa lẫn với một chiếc ngọc giản khác, giữa hai bên như tồn tại liên hệ nào đó.

Đây là bí thuật truy tung ma đạo đặc biệt của Tu La thần quốc, dùng phương pháp đặc thù lục soát thần hồn của chính mình, ghi toàn bộ trí nhớ đối với một người, bao gồm cả dung mạo, hình thể, khí tức đưa vào trong ngọc giản.

Sau đó sao chép ngọc giản, phân phát xuống các phân bộ lớn, môn hạ đệ tử xem xong cưỡng ép ghi nhớ, đợi cho gặp được người có khí tức phù hợp với trên ngọc giản, những đệ tử này sẽ thông báo nhanh nhất lên cho đại ma sứ và quốc sư Tu La thần quốc.

Dù sao mặt nạ Mộc Linh ngọc có thể che giấu mặt mũi, nhưng không che giấu được khí tức của một người.

Đương nhiên, loại phương pháp này cũng có tính chính xác rất thấp, mấy tháng qua có nhiều đệ tử thông báo phát hiện võ giả nghi là Lâm Minh, đều là sai lầm.

Tuy nhiên đại ma sứ cùng quốc sư không bỏ qua bất cứ khả năng nào, phàm là có thông báo, sẽ chạy tới nhanh nhất, xác định thật giả.

Trong thời gian này bọn họ ngừng lại ở Cửu Đỉnh thần quốc không làm gì cả, chính là vì đuổi bắt Lâm Minh!

Nhìn hai chiếc ngọc giản phát tán ra màu đen như nhau, trong lòng ma sứ thứ hai càng thêm chắc chắn.

- Quốc sư đại nhân, hiện tại ta đã nắm chắc chín thành!

- Được! Khắc trận pháp, phong tỏa nơi này, tiểu tử này lý giải trận đạo chỉ hơn không kém chúng ta, nhưng không sao. Chỉ cần trận pháp nhốt hắn được một nhịp thở là đủ rồi!

Người vừa nói là đồng tử má hồng kia, hắn mặc yếm đỏ, giọng như trẻ con, nhưng trong mắt lại toát ra sát khí làm lòng người phát lạnh.

Đại ma sứ lấy ra một bộ trận kỳ đang muốn bố trí, đột nhiên trước mặt bọn họ nổ lớn, nửa phần núi cũng bị nổ sụp!

Giữa màn đêm ánh lửa tận trời, loáng thoáng có một bóng người xẹt qua biến mất ở chân trời như quỷ mị!

Tốc độ cỡ này, quả thật không thể hình dung bằng lời.

Đồng tử yếm đỏ thấy Lâm Minh chạy trốn không hề sợ hãi, hắn cười khặc khặc, lạnh lùng nói:

- Quả nhiên ở trong này! Đuổi theo!

Bà lão cầm trượng đầu rồng lấy ra một chiếc Linh chu màu vàng chói mắt, ném ra, Linh chu nhanh chóng lớn ra, sáu người nhảy vào trong đó.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi lên trời không lối, xuống đất không cửa, đây là Thần Hành chu của Tu La thần quốc ta, tốc độ vô song, đặc biệt lấy ra là chuyên đối phó ngươi! Ta xem ngươi làm sao trốn!

Lúc bà già nói chuyện, ấn tay lên trung tâm điều khiển Thần Hành chu, một cỗ năng lượng nhập vào, đá khống chế phát ra hào quang chói mắt.

Khoảnh khắc, Linh chu hóa thành cầu vồng thẳng lên trời cao!

Tốc độ của nó, chỉ hơn chứ không kém Lâm Minh!

Lâm Minh đạp trên hư không, một bước đi ra năm, sáu dặm, cộng thêm tốc độ Kinh môn thêm vào, hắn chỉ cần mười mấy nhịp thở đã chạy ra trăm dặm.

Quay đầu nhìn lại, sáu người Tu La thần quốc cưỡi Linh chu đuổi mãi không tha, hơn nữa tốc độ còn có xu thế kéo gần.

Lâm Minh có thể cảm giác được có một cái dấu ấn đang dính lên người mình, chính là Linh chu kia phát ra, như vậy dù cách xa nhau ngàn vạn dặm, hắn cũng vẫn bị tập trung!

Trong lòng Lâm Minh kinh sợ, đến bây giờ hắn còn không biết làm sao đối phương tìm được mình, không biết thủ đoạn của đối phương, vậy liền không có biện pháp dự phòng.

Hắn lại tăng tốc, xuyên qua mây như ánh sáng, lại dùng cánh dơi của Thi Quỷ Nhân tế luyện, đến lúc này, hắn đã phát huy tốc độ đến tận cùng!

Tốc độ càng gần cực hạn, tiêu hao chân nguyên càng nhanh, mặc dù Lâm Minh có Hưu môn khôi phục chống đỡ, cũng không duy trì được lâu.

Còn đối phương ngồi Linh chu, phần lớn năng lượng do Nguyên Linh thạch cung cấp, tự nhiên duy trì lâu hơn Lâm Minh nhiều lắm!

Tiếp tục như thế, bị đuổi theo chỉ là vấn đề thời gian!

Đúng lúc này, ma sứ thứ hai chân nguyên truyền âm đứt quãng vang lên bên tai Lâm Minh, kèm theo khoái cảm báo thù:

- Ha ha ha, trốn đi, ta xem ngươi có thể trốn tới đâu. Đây là trò chơi săn mồi, ngươi phải chạy nhanh một chút, bằng không sẽ không vui. Nhân tiện nhắc nhở, Tư Đồ Bá Nam lão tổ cũng đang tới, lão nhân gia chịu xuất quan vì ngươi, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng!

Tư Đồ Bá Nam!

Lâm Minh hít một hơi lạnh, Tư Đồ Bá Nam sắp hết thọ nguyên, phần lớn thời điểm đều ở bế quan giảm bớt sinh mệnh lực trôi đi, bình thường không phải chuyện cực lớn là hắn sẽ không ra tay. Lúc trước tìm kiếm Lâm Minh, bởi vì tình báo sai lầm quá nhiều, Tư Đồ Bá Nam không thể đi ra lần lượt xác nhận, mà giao cho đại ma sứ cùng hai đại quốc sư Tu La thần quốc phụ trách, hiện giờ đã xác định tình huống, hắn đã tự mình ra tay!

Lần trước Lâm Minh tắm máu Pha Đà sơn, rõ ràng là chọc thủng trời, chẳng những giết một đám đệ tử Tu La thần quốc, hơn nữa còn trọng thương Tư Đồ Bá Nam, đánh cái tát vang dội vào mặt Tu La thần quốc.

Cho nên, lần này Tu La thần quốc tìm kiếm Lâm Minh phát ra ba người trong tứ đại cao thủ dưới Thần Hải, lại phái ra một đại năng Thần Hải!

Lâm Minh tuyệt không cho rằng mình có chút khả năng trốn thoát được dưới tay Tư Đồ Bá Nam, lúc trước hắn có thể tiêu diệt hình chiếu Chiến Linh của Tư Đồ Bá Nam, đó là vì trùng hợp Chiến Linh cấp Thanh Đồng đại thành, áp chế Tư Đồ Bá Nam.

Hình chiếu Chiến Linh không có lực công kích thực thể, chỉ có thể bám lên vật thể khác giết người, cho nên hắn mới thoải mái tiêu diệt. Nếu là bản thể Tư Đồ Bá Nam đích thân tới, chỉ cần hai ngón tay cũng bóp chết được mình!

Ý thức được điều này, Lâm Minh cảm thấy mình đối mặt với sinh tử vô cùng nghiêm trọng. Tuy nhiên hắn cũng không bối rối, từ khi hắn chính thức bước lên con đường võ đạo tới nay đã hơn bảy năm, không chỉ một lần trải qua nguy hiểm sinh tử, Nam Cương đối mặt với Hỏa Công, Lôi Đình sơn đối mặt với Tử Giao, Ma Thần đế cung đối mặt với một đám đại năng Mệnh Vẫn, Vương Giả Tù Lung đối mặt với khốn trận không ra được, Thông Thiên tháp đối mặt với nô ấn tháp chủ... Càng đối mặt với nguy cơ, hắn lại càng bình tĩnh.

Quay đầu liếc qua hai đại quốc sư cùng tứ đại ma sứ trên Linh chu, cuối cùng Lâm Minh hạ quyết tâm, liều chết một lần!

Hắn đổi hướng, quay sang phóng về phía Kỳ Tích chi hải!

Kỳ Tích chi hải rất tương tự Vạn Cổ Ma Khanh, còn có tên biển không về, hải dương gió lốc, toàn hải vực là màu đen, vào là phải chết, hoàng giả không qua được!

Cho dù là Lâm Minh không biết làm sao đột phá bình cảnh Mệnh Vẫn, cũng không tùy tiện đi thử vào Kỳ Tích chi hải. Nếu nơi này được gọi là cấm địa sinh mệnh, cắn nuốt rất nhiều vị đại năng Thần Hải, vậy nhất định có chỗ khủng bố của nó. Lâm Minh dù có số mệnh thêm vào, nhưng sẽ không tùy tiện nhảy vào chỗ nguy hiểm vượt xa cảnh giới của mình.

Lúc đó Lâm Minh có thể đi ra khỏi ngàn dặm vùng cấm Vạn Cổ Ma Khanh, đó là vì có trí nhớ của Ma Đế, dù sao Ma Đế ở trong vùng cấm ngàn dặm tới hai mươi năm.

Nhưng Kỳ Tích chi hải, Ma Đế cũng chưa đi qua!

Lâm Minh cũng không cậy vào bên trong nó giống như Vạn Cổ Ma Khanh, có thể mượn kinh nghiệm của Ma Đế mà đi ra khỏi đó.

Nhưng hiện giờ, Lâm Minh bị sáu đại cao thủ đuổi giết, còn có một Tư Đồ Bá Nam không biết khi nào sẽ tới, dưới tình huống như thế, hắn chỉ có thể liều mạng một lần!

Đi Kỳ Tích chi hải, còn có đường sống, bị Tư Đồ Bá Nam cùng sáu đại cao thủ bắt lấy, hắn chết là chắc!

- Tiểu tử này, lại có thể duy trì tốc độ cao lâu như thế!

Ma sứ thứ hai nhìn Lâm Minh cách xa trăm dặm, có chút không tin nổi, tốc độ này còn nhanh hơn non nửa khi ở Pha Đà sơn!

Có nghĩa là lúc Lâm Minh ở Pha Đà sơn còn có giữ lại.

Nghĩ đến một võ giả Toàn Đan hậu kỳ, chỉ dùng bảy thành tốc độ liền xoay mình vòng vòng, trong lòng ma sứ thứ hai trào ra sỉ nhục không thôi!

“Nhất định phải bắt lấy tiểu tử này, rút hồn luyện tủy!”.

Ma sứ thứ hai nghĩ vậy, xiết chặt tay.

Tốc độ Linh chu đã tới cực hạn, chỉ nhanh hơn tốc độ Lâm Minh một chút.

- Phương hướng hắn đi dường như là... Kỳ Tích chi hải?

Bà lão cầm trượng đầu rồng đột nhiên nói, tiếp tục bay như vậy, qua hai vạn dặm nữa sẽ tiến vào phạm vi Kỳ Tích chi hải, đây là đệ nhất tuyệt địa Thiên Diễn đại lục.

- Muốn bay vào Kỳ Tích chi hải tự sát hả? Hừ, nằm mơ! Còn hai vạn dặm, hắn tuyệt đối không chạy xa được như vậy, nhất định có thể đuổi theo hắn.

Đồng tử yếm đỏ cắn răng nói, trước đó bọn họ đã bay một vạn dặm, Lâm Minh luôn bảo trì tốc độ cao nhất, theo lẽ thường thì bay tốc độ cao xa như thế, chân nguyên cũng sắp hao sạch rồi.

Nhưng làm đồng tử yếm đỏ không ngờ tới, là thời gian từ từ trôi qua, đã qua một canh giờ, Lâm Minh lại bay ra một vạn dặm, còn khoảng cách giữa bọn họ và Lâm Minh vẫn luôn cách mười mấy hai mươi dặm không thể đuổi theo! Mỗi khi khoảng cách kéo gần, sắp đuổi kịp, Lâm Minh đều phát huy tốc độ cực hạn trong thời gian ngắn, giật ra khoảng cách.

Tốc độ cực hạn của Linh chu bao nhiêu là bấy nhiêu, không nhanh hơn chút nào, nhưng nếu võ giả liều mạng cạn kiệt chút tiềm năng, lại có thể đi nhanh hơn nữa.

Thân pháp quỷ dị của Lâm Minh như đang thuấn di, một bước là năm, sáu dặm, mười mấy nhịp thở là một trăm dặm!

- Sao lại thế này, tiểu tử này là con rối máy hả? Hắn không biết mệt mỏi ư?

- Sức chịu đựng mạnh như thế, đúng là đáng sợ, phải bắt lấy hắn, bằng không ngày sau Tu La thần quốc vĩnh viễn không ó ngày yên bình!

- Cũng sắp đến Kỳ Tích chi hải, bay tiếp là tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, nơi đó cũng là cấm địa sinh mệnh đối với chúng ta!

Tám ngàn dặm đầm lầy màu đen kỳ thật là bãi Kỳ Tích chi hải Hải, tuy rằng tính nguy hiểm thấp hơn Kỳ Tích chi hải, nhưng cũng là tử địa đối với cường giả dưới cảnh giới Thần Hải! Thậm chí không may mắn, cường giả Thần Hải cũng ngã xuống trong đó!

Chương 812: Đầm lầy tử vong

Sức bền của Lâm Minh thật là siêu phàm, nhưng cũng không phải vô hạn. Bay tốc độ cao tiêu hao chân nguyên quá nhanh, võ giả bình thường bay nửa tốc độ có thể bay mãi, còn bay cực nhanh thì chỉ có thể đi được bảy tám ngàn dặm.

Dù cho Lâm Minh có Hưu môn chống đỡ, cũng phải nuốt đan dược, hấp thu năng lượng trong Nguyên Linh thạch.

May mắn Lâm Minh tàn sát phân bộ Pha Đà sơn chiếm được rất nhiều Nguyên Linh thạch trung phẩm, dùng Nguyên Linh thạch trung phẩm duy trì cũng tăng mạnh năng lực bay đường dài.

Hơn nữa trong đan điền của hắn còn có Toàn Đan thứ hai, tuy rằng Lâm Minh khống chế Toàn Đan thứ hai không tự nhiên bằng cái đầu, nhưng nếu chỉ dùng nó làm trung tâm dự trữ năng lượng thì không có vấn đề.

Lâm Minh ngày càng gần Kỳ Tích chi hải, lúc này cảm giác bất an trong lòng ngày càng mạnh. Hắn không biết Tư Đồ Bá Nam sẽ đến khi nào, Tu La thần quốc cách xa nơi này, nhưng phần lớn đường đi có thể dùng Truyền Tống trận.

Hai ngàn dặm, một ngàn năm trăm dặm, một ngàn dặm, năm trăm dặm, ba trăm dặm...

Lâm Minh có thể thấy được tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, đó là một bãi bùn lầy lội, trên bãi bùn còn có mây đen tuôn trào, lóe ra tia sét.

- Lâm Lan Kiếm, đằng trước chính là tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, dưới Thần Hải tiến vào nói là mười chết chín cũng không đủ để hình dung. Cho dù là cường giả Thần Hải, không may mắn cũng có thể ngã xuống, ngươi đã không còn chỗ để trốn nữa!

Tiếng nói của đại ma sứ vang lên trong Linh chu, chân nguyên truyền âm truyền vào tai Lâm Minh.

Lâm Minh lười trả lời, tăng tốc phóng tới tám ngàn dặm đầm lầy màu đen.

Thấy thế, bà lão cầm trượng đầu rồng cau mày. Nếu Lâm Minh táng thân trong Kỳ Tích chi hải, tuyệt đối khó mà tìm được thi thể, đến lúc đó cũng không tìm được Ma Đế khải giáp cùng truyền thừa Ma Đế.

- Lâm Lan Kiếm, vào Kỳ Tích chi hải, ngươi chết là chắc, nếu ngươi trở về cùng lão thân, giao ra truyền thừa Ma Đế, gieo cấm chế trong người, lão thân có thể đảm bảo tính mạng của ngươi!

Nghe những người này nói, Lâm Minh cười lạnh:

- Lão vu bà, coi ta là con nít ba tuổi hay sao? Ta chắc chắn vào Kỳ Tích chi hải, chỉ xem các ngươi có dám đuổi theo hay không!

Trong lúc Lâm Minh nói, đã bay vào trong khu vực đầm lầy màu đen.

Bước vào nơi này, lập tức có khí tức xa xưa ập vào mặt, làm cho lòng người kính sợ. Dưới chân là màu đen vô tận, trên đầu cũng hóa thành mây đen không tan, áp lực tận cùng.

Nếu không dùng cảm giác dò đường, nơi này vươn tay không thấy ngón.

Không biết bên trong Kỳ Tích chi hải có gì, lại có liên hệ gì với Vạn Cổ Ma Khanh?

- Tiểu tử kia thật sự đi vào!

Trong lòng đồng tử yếm đỏ căng thẳng, tốc độ Linh chu cũng chậm lại. Hắn không dám tùy tiện xông vào, cường giả dưới Thần Hải, dù là cao thủ xếp hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng tiến vào tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, cũng là mười phần chết chín. Chíh chủ, ủ bạ đọc chug + TT uye.V +

Làm sao bây giờ?

Tin tức phát hiện Lâm Minh đã báo cho Tư Đồ Bá Nam, qua nửa canh giờ nữa Tư Đồ Bá Nam sẽ đến. Nếu để Tư Đồ Bá Nam biết bọn họ vì sợ đầm lầy màu đen mà lạc mất Lâm Minh, kết cục của bọn họ sẽ rất thảm. Bởi vì thọ nguyên của Tư Đồ Bá Nam đã gần đến kết thúc, tính cách trở nên vô cùng cổ quái, trừng phạt gì cũng không lạ.

Về phần dấu ấn chân nguyên trên người Lâm Minh, đối phương cũng không phải kẻ ngu, có thời gian dư dả, hắn hoàn toàn có thể tự giải trừ.

- Quốc sư đại nhân, đại ma sứ, ta tình nguyện đi tới!

Ma sứ thứ hai chủ động xin phép, Lâm Minh là tâm ma của hắn, không bắt được Lâm Minh, tâm ma của hắn khó mà giải quyết được.

Đại ma sứ không trả lời, do dự một chút, ném ra Truyền Âm phù chờ lệnh.

Vài nhịp thở sau, Truyền Âm phù màu tím truyền về, trả lời Tư Đồ Bá Nam:

- Tất Như Ngọc, ma sứ thứ hai, thứ ba, thứ tư đi tới, những người khác ở tại chỗ chờ lệnh.

Tất Như Ngọc, cũng là tên của bà lão cầm trượng đầu rồng, nghe được mệnh lệnh sắc mặt liền trắng. Tuy rằng bà ấy đứng hàng quốc sư, nhưng vì thọ nguyên không còn nhiều, hy vọng đột phá Thần Hải xa vời, giá trị đối với Tu La thần quốc còn thua xa đại ma sứ và đồng tử yếm đỏ.

Cho nên nhiệm vụ mười phần chết chín này mới rơi vào đầu bà ta.

Nếu có thể, đương nhiên Tất Như Ngọc không muốn xâm nhập Kỳ Tích chi hải, nhưng b ta biết kết cục cãi lệnh là gì, tuyệt đối còn thảm hại hơn cả chết trong Kỳ Tích chi hải.

Bà ta cũng trút oán hận này lên đầu Lâm Minh, nghiến răng nhìn hướng Lâm Minh bay đi.

“Nhãi con, sau khi vắt sạch giá trị của ngươi, lão thân sẽ biến ngươi thành tượng sáp đặt ở sảnh, ngày đêm hành hạ!”.

Để lại đại ma sứ cùng đồng tử yếm đỏ, Linh chu tiếp tục đi tới, hóa thành ánh sáng biến mất trong đầm lầy màu đen.

- Đuổi theo vào đây?

Lâm Minh quay đầu liếc một cái, hắn chỉ bay ba bốn thành tốc độ, vừa bay vừa khôi phục thể lực, Tất Như Ngọc ở mặt sau cũng ăn ý giảm tốc độ Linh chu. Sử dụng tốc độ bay cực hạn trong tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, đó là hành vi tự sát.

Trong mây đen luôn có sấm sét lóe lên, nhưng không giáng xuống.

Kỳ Tích chi hải còn có tên hải dương gió lốc, trên mặt biển phủ đầy tia chớp sấm sét, ngay cả tám ngàn dặm đầm lầy màu đen cũng có tia sét lóe lên.

Lâm Minh tuyệt không sợ lực lượng lôi điện, có hạt giống Tà Thần chống đỡ, thậm chí Lâm Minh hy vọng sấm sét lốc xoáy càng mạnh hơn.

Nhưng mà Kỳ Tích chi hải không chỉ có tia chớp, nó còn có thứ khác, càng khủng bố hơn, mà những thứ này mới chân chính chí mạng!

“Có sương mù!”.

Rất đột ngột, đầm lầy màu đen bao phủ trong một mảnh sương mù, từ trống trải đến khi sương mù dày đặc bao phủ chỉ có mấy nhịp thở. Sau đó, sương mù dày đặc không tan như súp.

Đột nhiên xuất hiện tình cảnh này, tâm thần Lâm Minh cũng không khỏi sinh ra không yên.

“Sương mù này ngăn cản thần thức và cảm giác thẩm thấu”.

Lâm Minh nhanh chóng phát hiện điều này, rõ ràng không phải sương mù bình thường. Dưới sương mù, phạm vi cảm giác của hắn không tới mười trượng, tầm mắt còn không tới ba xích, bay trong sương mù như là ruồi bọ không đầu.

Xèo xèo xèo!

Lâm Minh nghe được chân nguyên hộ thể của mình như bị thứ gì xé rách, tập trung nhìn, lại thấy sương mù xung quanh như sống lại, không ngừng thẩm thấu chân nguyên hộ thể của Lâm Minh. Đây chính là lực lượng hỗn hợp giữa chân nguyên hộ thể và Ma Đế khải giáp, lại như kim loại bị ăn mòn trong axit, nhanh chóng tan rã.

“Sao lại thế này!”.

Lâm Minh kinh hãi, hắn không dám đi tới nữa, liều mạng thúc đẩy năng lượng triệt tiêu sương mù ăn mòn. Nhưng dù là thế, tốc độ bổ sung chân nguyên hộ thể cũng kém hơn tốc độ tiêu tan, sau một nén nhang, tiếng xèo xèo vang lên, đôi cánh dơi sau lưng Lâm Minh bị sương mù cắn nuốt.

Đây là bảo khí phi hành thiên giai mà Thi Quỷ Nhân luyện, lại bị ăn mòn tung tóe, không bao lâu chỉ còn lại khung cánh, tiếp theo bộ khung cũng gãy nát, quá trình như mục nát ngàn năm bị tóm gọn trong vòng vài hơi thở.

Đột biến này làm người ta khiếp sợ, bảo khí thiên giai bình thường nếu không có chân nguyên, đem ném vào trong sương mù đen này cũng sẽ bị tan rã!

Thân thể bị sương mù đen bao phủ thì không cần phải nói.

Nếu sương mù đen còn kéo dài, Lâm Minh không chống đỡ được bao lâu. Ngay lúc sống còn, trong đầu Lâm Minh chợt xẹt qua tia sáng, đúng rồi, Càn Khôn Dung Nhật lô!

Thì thầm khẩu quyết, Càn Khôn Dung Nhật lô màu vàng bay ra khỏi đan điền của Lâm Minh, xoay tròn, lập tức hóa lớn cao ba trượng. Lâm Minh trốn vào trong, bảo khí thiên giai bị ăn mòn, chuẩn thánh khí cũng không tới mức bị ăn mòn!

Cùng lúc Lâm Minh gặp tình huống đó, Tất Như Ngọc cùng ba ma sứ cũng không chịu nổi. Bọn họ cũng bị nhốt trong sương mù đen, Thần Hành chu rung động dữ dội, như sắp không chống đỡ nổi.

Tất Như Ngọc biến sắc, tiếp tục như vậy Thần Hành chu sẽ vỡ nát.

- Đi ra hết, thu hồi Thần Hành chu, đẩy ra chân nguyên hộ thể!

Tất Như Ngọc cùng ba đại ma sứ đều là cao thủ đỉnh cấp, nhất là Tất Như Ngọc, xếp hạng năm mươi Thiên Mệnh bảng, bọn họ đều phải mạnh hơn Lâm Minh nhiều. Sau khi đẩy ra chân nguyên hộ thể, tuy rằng vẫn bị sương mù đen ăn mòn, nhưng tốc độ ăn mòn chậm hơn Lâm Minh.

Bốn người hình thành vòng tròn, năng lượng giao hòa nhau, có thể duy trì chân nguyên hộ thể luôn tràn đầy.

Nhưng cũng không tốt lành được lâu, sau năm phút, sương mù đen càng dày đặc hơn như ngưng kết thành thể rắn, Tất Như Ngọc cùng ba ma sứ đều cảm nhận được áp lực cực lớn, chân nguyên hộ thể của bọn họ chấn động dữ dội như muốn vỡ nát bất kỳ lúc nào.

Nhìn thấy chân nguyên chấn động dữ dội, sắc mặt ba ma sứ đều trắng bệch, một khi chân nguyên hộ thể bị ăn mòn hết, có thể tưởng tượng được kết cục của bọn họ.

- Kiên trì lát nữa, chúng ta còn không xong như thế, Lâm Lan Kiếm càng thảm hơn. Hiện giờ hắn còn không có thời gian rảnh để giải trừ dấu ấn theo dõi, chỉ cần chống đỡ qua mảnh sương mù đen quỷ dị này, chúng ta bắt lấy Lâm Lan Kiếm, sẽ có thể rời khỏi chỗ quỷ quái này về phục mệnh. Đây là công lớn, sẽ ban cho phần thưởng cao nhất!

Tất Như Ngọc nói như thế, trong lòng ba ma sứ bùng lên hy vọng, chỉ cần có thể bắt được Lâm Lan Kiếm, tất cả đều đáng giá. Sương mù này có thể tra tấn Lâm Lan Kiếm đến hấp hối, đến lúc đó bọn họ có thể bớt sức, bằng không đối mặt với Lâm Lan Kiếm có tốc độ cực nhanh, lại có phần quỷ dị, bọn họ thật sự phải đau đầu.

Nhưng chuyện tốt không lâu, sương mù đen vẫn dày đặc hơn như vô cùng vô tận, bọn họ kiên trì ngày càng vất vả, bốn người chen một chỗ, sắc mặt mỗi người ái nhợt, mạch máu phình lên, tiếp tục như thế còn không biết kiên trì được tới lúc nào.

- Lâm... Lâm Lan Kiếm có thể nào đã chết rồi không?

Ma sứ thứ hai nói chuyện cũng khó khăn.

- Còn chưa, bằng không giấu ấn theo dõi sẽ tiêu tan. Kỳ quái, vì sao hắn có thể duy trì lâu như vậy.

Tất Như Ngọc nói, trong lòng cũng kinh dị. Tuy nhiên Lâm Lan Kiếm không chết thì tốt, bằng không chỉ thu được thi thể của Lâm Lan Kiếm thì giá trị nhỏ hơn là còn sống.

- Tuy rằng không chết, hẳn là hắn cũng không sống được lâu. Chúng ta kiên trì cho đến khi sương mù đen tan đi, sẽ đi bắt hắn. Chỉ mong hắn có thể chống đỡ được tới lúc đó, còn có mạng cho ta tra tấn, hắc hắc!

Tất Như Ngọc cầm trượng đầu rồng, cười âm độc liếm môi khô, mặt nhăn nhúm lại như vỏ cây khô.

Chương 813: Thận khí

Sương mù đen dày đặc đông cứng hư không, trời đất như chìm trong hỗn độn vĩnh cửu.

Một chiếc lò luyện đan bay giữa không trung, xoay tròn, toát ra ngọn lửa, phàm là sương mù đen tới gần liền bị ngọn lửa thiêu đốt.

Càn Khôn Dung Nhật lô là chuẩn thánh khí, bản thân là bảo khí phòng ngự vô cùng tốt, đối mặt với kẻ địch còn sống thì hiệu quả có hạn, nhưng dưới tình huống này lại là bài tẩy hộ mệnh thích hợp nhất.

- Lâm Minh, ta biết đây là cái gì...

Ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô, Ma Quang bỗng lên tiếng.

- Hả?

- Vạn Cổ Ma Khanh cùng Kỳ Tích chi hải quả nhiên có liên hệ lớn lao, đây không phải sương mù, mà là Thận khí. Lúc ở Vạn Cổ Ma Khanh, Ma Đế cũng từng gặp được Thận.

- Thận khí...

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, lập tức nhớ lại trí nhớ về “Thận” của Ma Đế. Đây là một loại hung thú thái cổ cùng loại với mãng xà và Giao Long, sinh hoạt trong biển rộng, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, phun ra sương mù.

Người phàm gọi ánh sáng chiết xạ trên biển là ảo ảnh, bởi vì nhận định là ảo giác do Thận khí hình thành.

- Nói cách khác, đoàn sương mù đen này kỳ thật là do Thận phun ra?

Lâm Minh hít một hơi lạnh, sương mù cuồn cuộn không ngớt này chỉ là do một con Thận phun ra, như vậy nó lớn cỡ nào?

Có lẽ thân dài mấy trăm dặm, thậm chí hơn ngàn dặm.

Thận không phải thần thú, mà là thánh thú, nhưng thánh thú bởi vì địa vực cùng tầm mắt khác biệt mà tên gọi khác biệt, kỳ thật là một khái niệm rộng không rõ ràng, thánh thú hùng mạnh và yếu ớt đúng là trên trời dưới đất.

Hiện giờ không phải lúc kinh ngạc những chuyện này, chuyện gấp rút là xóa di dấu ấn theo dõi trên người mình, bằng không sẽ rất nguy hiểm.

Dấu ấn theo dõi này là đại ma sứ dùng Thần Hành chu ấn xuống, trong đó ẩn chứa không ít đường vân cổ quái, muốn xóa bỏ không phải là chuyện một chốc.

Thấy Lâm Minh đang phá giải dấu ấn theo dõi, Ma Quang nói:

- Yên tâm đi, Lâm Minh, Kỳ Tích chi hải tám ngàn dặm đầm lầy màu đen này có chút tương tự vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh, cũng nằm trong lực trường khép kín, trong ngoài như hai thế giới. Cho dù Tư Đồ Bá Nam chạy đến, cũng đừng muốn cảm ứng được ngươi ở bên ngoài tám ngàn dặm đầm lầy màu đen.

- Hiện giờ không bằng ngươi nắm thời gian luyện hóa một ít Thận khí, Thận nuốt tinh hoa nhật nguyệt mới có thể phun ra Thận khí, những thứ này là thứ tốt vượt xa Nguyên Linh thạch, có thể giúp đột phá cảnh giới!

Nghe Ma Quang nói vậy, Lâm Minh do dự một chút, vẫn nói:

- Phá giải dấu ấn trước, không mất bao nhiêu thời gian, dù sao Tư Đồ Bá Nam cũng là cường giả Thần Hải, thật khó đoán hắn có thủ đoạn gì.

Lâm Minh sẽ không coi thường bất kỳ đại năng Thần Hải nào, dù là cường giả Thần Hải cấp thấp nhất khi Mệnh Vẫn tầng năm vừa đột phá đi lên.

Sau một nén nhang, Lâm Minh phá giải dấu ấn theo dõi, sau đó dùng tinh thần lực hủy diệt hoàn toàn.

- Dấu ấn đại ma sứ để lại đã tiêu tán.

Cách đó mười mấy dặm, ma sứ thứ hai cảm giác được tình huống này, trong lòng trầm xuống. Dấu ấn theo dõi tiêu tán có nghĩa là Lâm Minh có thể đã chết, không thể tự tay bắt lấy Lâm Minh, vẫn là tiếc nuối của hắn.

- Xem ra tiểu tử này đã ngã xuống, ngay cả chúng ta cũng chống đỡ khó khăn như vậy, hắn có thể kiên trì tới giờ đã là kỳ tích.

Ánh mắt Tất Như Ngọc âm trầm, rất không cam lòng.

- Hừ, tiện nghi cho hắn, bằng không ta sẽ cho hắn biết cái gì là sống không bằng chết!

Tất Như Ngọc nghiến răng nghiến lợi nói, ngay lúc này, bỗng có một dòng năng lượng xám chảy tới, va chạm mạnh lên năng lượng hộ thể của bọn họ.

Ầm!

Tiếng nổ thật lớn, tầng năng lượng chấn động mạnh sắp vỡ tan, ma sứ thứ ba cùng ma sứ thứ tư phun máu, sắc mặt tái nhợt.

Tất Như Ngọc cũng thở hổn hển, tay bóp chặt trượng đầu rồng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Năng lượng loạn lưu ngày càng dữ dội, liên tục va chạm làm cho tầng năng lượng như nến trong gió, lung lay sắp tắt. Tất Như Ngọc sắc mặt đại biến, rốt cuộc sương mù đen này là cái gì?

Bùm!

Toàn bộ mạch máu trên tay phải ma sứ thứ ba nổ tung, tầng năng lượng hộ thể mất đi một bộ phận chống đỡ, nháy mắt sinh ra những vết rạn, một tia sương mù đen thẩm thấu vào.

- A!

Ma sứ thứ ba hét thảm một tiếng, cánh tay của hắn nháy mắt bị sương mù đen ăn mòn thành xương trắng!

- Chết tiệt!

Tất Như Ngọc mắt muốn nứt ra, bà ta không để ý hao tổn chân nguyên, tay gầy gò nện mạnh lên ngực, ép ra một ngụm tinh huyết lên tầng năng lượng, lúc này mới làm tầng năng lượng miễn cưỡng ổn định lại, còn tia sương mù đen kia cũng bị tinh huyết luyện hóa mất.

- Tiêu hao bảy thành chân nguyên!

Trên trán ma sứ thứ hai đầy mồ hôi to như hạt đậu, còn ma sứ thứ ba, thứ tư đều đến cực hạn, nhất là ma sứ thứ ba, một cánh tay thành xương trắng muốn hôn mê.

- Rút tinh huyết!

Tất Như Ngọc vẻ mặt điên cuồng, lúc này rồi làm sao còn cố kị hao tổn tinh huyết, có thể sống sót mới là trọng yếu nhất!

Chân nguyên tiêu hao gần tới khô cạn, lại rút tinh huyết, sẽ trực tiếp tổn thương tới căn nguyên sinh mệnh, nhưng lúc này cũng không cố kị được nữa!

...

Keng keng keng!

Lâm Minh nhìn vách lò Càn Khôn Dung Nhật lô, cảm giác rợn cả người, dòng năng lượng trong Thận khí đánh lên vách lò, để lại những chỗ lõm trên đó.

Tuy nhiên Càn Khôn Dung Nhật lô có độ bền và năng lực khôi phục rất mạnh, chỗ lõm nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

Xuất hiện tình huống này, là vì tu vi Lâm Minh quá thấp, không đủ chân nguyên rót vào Càn Khôn Dung Nhật lô. Bằng không một món bảo khí cấp bậc chuẩn thánh khí, lại có cường giả khống chế, nhất quyết không tới mức xuất hiện tình cảnh này.

Hiện giờ Lâm Minh hoàn toàn dựa vào bản thân Càn Khôn Dung Nhật lô để chống cự Thận khí.

“Chỉ là một con Thận ở bên bờ Kỳ Tích chi hải, vô ý phun ra một ít chất khí là đã làm ta chật vật như thế, thật không biết sâu trong Kỳ Tích chi hải sẽ là như thế nào?”.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, bên trong Kỳ Tích chi hải cùng Vạn Cổ Ma Khanh rất có thể có thần thú, đó là tồn tại vô cùng quý hiếm ở Thần Vực, nhưng vì sao chúng nó lại xuất hiện trên vị diện Thiên Diễn đại lục cùng Thánh Ma đại lục?

Còn có trái tim đại đế đập suốt mười vạn năm, cũng làm người ta rung động khó hiểu.

Lắc đầu, không nghĩ những chuyện xa xôi này nữa, y cẩn thận dẫn một phần Thận khí vào, dựa theo phương pháp của Ma Quang luyện hóa ra ba viên tinh thể đen trong suốt, đây là Thận tinh.

Lúc này, năng lượng vẫn luôn tấn công Càn Khôn Dung Nhật lô cuối cùng yếu đi, Thận khí bắt đầu tiêu tán.

- Cuối cùng... Chống đỡ được rồi!

Thận khí tới nhanh, đi cũng nhanh, từ khi Thận khí bắt đầu tiêu tán chỉ cần mười mấy nhịp thở liền chỉ còn một tầng mỏng manh.

Toàn thân Tất Như Ngọc đẫm mồ hôi, chân nguyên cạn kiệt, càng thêm già nua. Còn bên cạnh bà ấy, tình huống ma sứ thứ hai cũng rất không xong, liên tục phun hai ngụm tinh huyết làm tinh thần hắn ủ rũ, mặt vàng như sáp.

Không xong nhất là ma sứ thứ ba, tay phải bị phế, đã hôn mê.

Tất Như Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, đã thấy mây đen trên trời càng thêm nặng nề, dường như càng dày hơn trước, ánh sét cũng thế. Dựa theo tính toán canh giờ, hiện tại đã là trời sáng, nhưng không thấy được một tia nắng, nếu không phải trên bầu trời luôn chớp lóe, nơi này đúng là giơ tay không thấy ngón.

Ở trong chỗ này, ngay cả ngọn lửa sinh mệnh cũng chịu áp lực.

- Chỗ đáng chết này!

Sắc mặt Tất Như Ngọc khó coi cực điểm, vốn bà ta còn năm trăm năm thọ mệnh, bị dày vò một trận hôm nay, sợ là chỉ còn ba trăm năm.

Tuy nhiên nếu cầm lại Ma Đế khải giáp cùng truyền thừa Ma Đế, hẳn có thể nhận được một viên Duyên Thọ đan quý giá, đến lúc đó có thể bù lại thọ mệnh thiếu hụt.

Nghĩ thế, Tất Như Ngọc nói:

- Xem chừng tiểu tử kia không còn bụi xương gì nữa, chúng ta đi lấy Ma Đế khải giáp. Đó là thánh vật, sẽ không bị sương mù đen ăn mòn, không biết ngọc giản truyền thừa Đại Hoang kích quyết có bị tiểu tử mang theo người hay không, ngọc giản khắc loại công pháphẳn cũng là vật phi phàm, nói không chừng không sao cả.

Tất Như Ngọc nuốt một viên đan dược khôi phục chân nguyên, ma sứ thứ hai cũng dùng đan dược, một tay kéo ma sứ thứ ba, đi cùng ma sứ thứ tư, bốn người bay về phía nơi dấu ấn theo dõi biến mất.

Khoảng cách giữa bọn họ và Lâm Minh rất gần, lúc này sương mù tiêu tan một ít, tầm nhìn ra vươn xa bảy, tám dặm. Ở cuối tầm nhìn, bọn họ nhìn thấy Lâm Minh khoác áo đen đang êm đẹp giữa không trung, bên cạnh hắn còn có một chiếc lò vàng đang xoay tròn.

Nhất thời, các biểu tình kinh ngạc, khiếp sợ, dại ra, thấy quỷ... Theo thứ tự hiện lên mặt bọn họ.

Lâm Minh ở trước mặt bọn họ, không chút bị thương gì! Thậm chí hắn còn không tổn thất chân nguyên, hơn nữa còn khôi phục trạng thái đỉnh phong so với bôn ba đường dài lúc trước.

Chuyện gì thế này?

Lúc bốn người nhìn thấy Lâm Minh, Lâm Minh cũng thấy được bọn họ, hắn lập tức thu hồi Càn Khôn Dung Nhật lô còn đang luyện hóa Thận khí. Khoảng cách xa như thế, lại thoáng liếc qua, Lâm Minh không lo bị nhận ra đẳng cấp của Càn Khôn Dung Nhật lô.

- Đều sống sót ư... Cao thủ xếp trăm hạng đầu Thiên Mệnh bảng quả nhiên thực lực phi phàm.

Ở trong Thận khí kia, ngay cả Càn Khôn Dung Nhật lô không có chân nguyên thêm vào cũng lỗ chỗ, những người này lại có thể sống sót.

- Ra tay!

Tất Như Ngọc rít lên, bây giờ không phải theo đuổi vì sao Lâm Minh không chết, chuyện gấp nhất là bắt lấy hắn!

Có thể trên người Lâm Minh có pháp bảo hộ thân vượt xa tưởng tượng của bọn họ, thứ tốt trên người hắn như là vô tận, làm cho Tất Như Ngọc càng thêm muốn bắt giữ Lâm Minh, tra khảo tất cả bí mật của hắn.

U Minh Bạch Cốt trảo!

Tất Như Ngọc quát lớn, một vuốt chụp vào Lâm Minh, năng lượng tụ tập đến tận cùng. Cả người Tất Như Ngọc ra hào quang tím chói lòa, tay phải héo rũ ngưng tụ ảo ảnh lệ quỷ, cái miệng của lệ quỷ chính là móng vuốt của bà ta.

Tuy rằng Tất Như Ngọc tiêu hao rất lớn, thậm chí bị thương căn nguyên sinh mệnh, nhưng dù sao bà ta cũng là cao thủ năm mươi hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng, tung ra một trảo, trong hư không tự nhiên hình thành lực hút mạnh mẽ, năng lượng cuốn thành lốc xoáy muốn cắn nuốt mọi thứ.

Chương 814: Cửu thiên lôi vực

Ầm!

Tất Như Ngọc chụp xuống đầm lầy màu đen phía dưới, tung lên vô số bùn đất. Một đoàn lửa tím bùng cháy bên dưới, dường như có vô số lệ quỷ gào khóc trong ngọn lửa, linh hồn của chúng đều hóa thành nhiên liệu cho ngọn lửa tím thiêu đốt.

Tất Như Ngọc đầu tóc xõa tung, mắt dữ tợn, ngẩng đầu nhìn lên, Lâm Minh đã xuất hiện cách đó trăm trượng, một đòn của bà ta hoàn toàn thất bại.

Lâm Minh nhìn ngọn lửa tím còn cháy trên mặt đất, cũng biến sắc.

Hắn sẽ không chiến đấu trực diện với Tất Như Ngọc, chênh lệch thực lực quá xa. Vừa rồi lúc gặp Tất Như Ngọc, hắn đã sớm mở ra Kinh môn, Tất Như Ngọc vừa phát ra công kích, Lâm Minh liền phát huy thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ cực hạn chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng tốc độ của ngươi vô địch Mệnh Vẫn, ta cho ngươi biết thực lực chân chính của cường giả Mệnh Vẫn đỉnh cấp!

Tất Như Ngọc rít gào, giọng khó nghe như quỷ khóc, bà ta cắn đứt chót lưỡi của mình, phun ra một ngụm máu, nuốt đầu lưỡi vào bụng. Tiếp theo thân thể khô quắt của bà ta phát ra tiếng nổ đùng đùng liên tục, quần áo bị căng vỡ ra, tóc bay xõa tung.

Hình thể Tất Như Ngọc bắt đầu cao lên, móng tay dài ra bén nhọn, hai tay thả ra chạm đất, khuỷu tay mọc ra gai xương, thân thể còng lại, phủ lớp lông tơ mịn, nhìn như Thực Thi quỷ chuyên ăn xác chết ở địa ngục trong truyền thuyết.

“Loại công pháp này...”.

Trong lòng Lâm Minh nghiêm lại, công pháp ma đạo đủ mọi chủng loại, Tất Như Ngọc sử dụng công pháp biến thân nghiêng về bí thuật con rối như Thi Quỷ Nhân, là loại công pháp quỷ dị dùng ngoại lực cải tạo thân thể.

Đối với loại công pháp bất chấp mọi giá đổi lấy sức mạnh như thế này, Lâm Minh chưa bao giờ dám coi thường. Nên biết, Thi Quỷ Nhân dựa vào tu vi Mệnh Vẫn tầng bốn xếp hạng cường giả trên Thiên Mệnh bảng, chính là vì công pháp quỷ dị của hắn.

Còn Tất Như Ngọc này, thọ nguyên không còn nhiều, vẫn có thể đứng năm mươi hạng đầu Thiên Mệnh bảng, tất nhiên có chỗ hơn người.

Khi Tất Như Ngọc biến thân, ma sứ thứ hai cũng hành động, Lâm Minh không chết, lại vừa lúc hợp ý hắn, hắn muốn tự tay đánh chết Lâm Minh, hoặc là giam cầm hắn.

Quát lớn một tiếng, cả người ma sứ thứ hai như bùng cháy, mấy chục Huyết Ẩm chi ấn xoay quanh người. Hắn họ Tư Đồ, là con cháu dòng thứ Tư Đồ hoàng thất Tu La thần quốc, tu luyện Đại Hoang kích quyết chính thống.

Két!

Tất Như Ngọc phát ra tiếng rít gào, thân thể hóa thành đường chỉ đen lao thẳng tới Lâm Minh. Tốc độ đó không kém hơn tốc độ cực hạn của Lâm Minh.

Còn ở bên cạnh bà ta, ma sứ thứ hai bám sát theo, tay cầm trường mâu, mâu quang như xuyên thủng hư không. Đại Hoang kích quyết, Đồ Lục!

Thấy công kích của hai người cùng đánh tới, tròng mắt Lâm Minh co rút. Hắn không muốn chiến đấu trực diện với Tất Như Ngọc cùng ma sứ thứ hai, đó là ngang với tự sát, về phần quay đầu chạy trốn cũng bị hắn bác bỏ.

Tốc độ của Tất Như Ngọc không kém gì mình, trong thời gian ngắn không có khả năng bỏ rơi được bà ta. Còn hiện tại bởi vì Tất Như Ngọc sử dụng công pháp đặc thù, gần như mất đi lý trí, ở trong tám ngàn dặm đầm lầy đen này, điên cuồng bay ở tốc độ cực hạn với một kẻ điên, nó không khác gì tự sát!

Chọc tới tồn tại cấp bậc Thận Long trong Kỳ Tích chi hải, chỉ cần thổi một hơi là bọn họ không còn miếng xương nào!

Lâm Minh cũng không muốn chết chung với bà già điên này.

Hắn nháy mắt đưa ra quyết định, mở ra Kinh môn, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ cao nhất phóng lên trên!

Trong bầu trời, mây đen dày nặng như núi, che phủ ánh mặt trời, ánh sáng duy nhất là những tia sét lấp ló.

Mây đen này dày cỡ nào, chỉ có trời mới biết.

Tốc độ của Lâm Minh nhanh cỡ nào, chỉ vài chớp mắt đã xông lên độ cao mười mấy dặm, ở trong này, gió rít như dao cạo, thổi lên chân nguyên hộ thể rung bần bật như sắp bị cắt vỡ. Nếu là võ giả cấp bậc thấp, chỉ cần rơi vào trong gió quét này là sẽ bị bầm thây!

Lâm Minh cắn răng, mở ra Tà Thần lực, vận chuyển năng lượng đến cực hạn.

“Lên!”.

Lâm Minh nhân thương hợp nhất, hóa thành tia sáng bắn thẳng chân trời, Tất Như Ngọc cùng ma sứ thứ hai bám sát đằng sau!

Lúc này Tất Như Ngọc đã điên cuồng, còn ma sứ thứ hai cũng bất chấp mọi giá muốn đuổi bắt Lâm Minh. Trong lòng hắn có dự cảm, nếu có thể bắt được Lâm Minh, được thần quốc thưởng cho, cộng thêm hóa đi tâm ma dẫn tới cảnh giới tăng lên, hắn sẽ có một chút khả năng xông lên Thần Hải trong tương lai!

Cảnh giới Thần Hải có sức dụ hoặc vô cùng với cường giả Mệnh Vẫn, cho nên dù tám ngàn dặm đầm lầy là hiểm địa mười phần chết chín, hắn vẫn tới!

Bùm!

Lâm Minh chỉ thẳng trường thương tới trước, đâm phá mây đen, lực đánh mạnh mẽ xé nát mây đen trong vòng vài dặm. Nhất thời tia chớp phun trào, tiếng sấm vang vọng!

Lâm Minh đã quấn mình giữa tia sấm ngập trời!

Kỳ Tích chi hải, trên có Cửu Thiên Lôi Vực, trong đó tràn ngập vô số sấm sét, võ giả bình thường lọt vào đó sẽ hóa thành bụi ngay lập tức!

“Đáng chết!”.

Thần trí của ma sứ thứ hai rất tỉnh táo, nhìn Lâm Minh xâm nhập lôi vực, trong lòng căng thẳng. Lúc trước Lâm Minh không hề bị thương trong sương mù đen, đã làm hắn cảm thấy Lâm Minh ngang ngạnh như con gián, dù là lôi vực cũng chưa chắc đánh chết hắn.

“Lúc sương mù đen che phủ trời đất, ta không thể thấy ngươi sống thế nào, hiện giờ ngươi ở ngay trước mắt, để ta xem ngươi có thủ đoạn gì! Ta không tin, với thực lực xếp hạng tám mươi ba Thiên Mệnh bảng, còn không bằng tiểu tử Toàn Đan kỳ chỉ xếp hạng hai trăm tám mươi như ngươi!”.

Ma sứ thứ hai cắn răng, thúc giục chân nguyên hộ thể đến tận cùng, đuổi theo Lâm Minh.

Hắn tuyệt không cho rằng lúc ấy Lâm Minh có sức chống cự sương mù đen mạnh hơn bọn họ, nhất định hắn có thủ đoạn gian lận gì.

Ầm ầm ầm!

Từng tia sét như những cây roi quất lên chân nguyên hộ thể của ma sứ thứ hai, chân nguyên hộ thể nhanh chóng tan rã, lực lôi điện còn thừa chui vào người như rắn độc, lan ra toàn thân, năng lượng cuồng bạo trong kinh mạch làm hắn phải vận chuyển chân nguyên áp chế, làm cho thân mình hắn ngừng trệ, khí huyết sôi trào.

Ngẩng đầu nhìn, tốc độ của Lâm Minh vẫn không giảm, đã đi sâu mười mấy dặm vào trong lôi vực!

“Tiểu tử này!”.

Tròng mắt ma sứ thứ hai co rút, thân thể hắn làm bằng sắt ư? Tiến vào trong lôi vực mà vẫn không giảm tốc độ?

Hay là hắn vì chạy trối chết mà mạnh mẽ chống chịu cảm giác lôi điện gây tê để bảo trì tốc độ cực hạn?

Tốc độ ma sứ thứ hai giảm liên tục, Tất Như Ngọc ở bên cạnh lại không hề để ý tới lôi điện xung quanh. Bà ta rít lên xông tới như kẻ điên, mặc cho sấm sét giáng lên người, giống như không thể bị tổn thương!

Một đuổi một chạy, Tất Như Ngọc cùng Lâm Minh nhanh chóng bỏ xa ma sứ thứ hai.

Điều này khiến ma sứ thứ hai trừng to mắt, nhìn phương hướng Tất Như Ngọc cùng Lâm Minh biến mất. Tất Như Ngọc thì không nói, bản thân bà ta có thực lực kinh người, hơn nữa tu luyện công pháp quỷ dị, bởi vì lực lượng mạnh hơn mà cải tạo mình thành không ra người không ra quỷ.

Lực phòng ngự mạnh mẽ, thần kinh bị gây tê đến mức phá hủy, đều khiến cho Tất Như Ngọc có kháng tính lôi điện rất mạnh.

Nhưng còn Lâm Minh thì sao, hắn dùng thủ đoạn gì?

Ma sứ thứ hai nản lòng ngừng lại, tiếp tục đi nữa sẽ vượt qua cực hạn của hắn.

Hai mươi dặm, hai mươi lăm dặm, ba mươi dặm!

Lâm Minh không ngừng đi sâu vào, sấm sét bắt đầu đổi màu. Từ màu lam trắng ban đầu biến thành màu tím trắng, lực lôi đình càng thêm hung dữ, tia sấm to như cánh tay, ánh sáng càng chói lọi.

Ngay cả có được hạt giống Tà Thần áp chế lôi đình lực trong người, Lâm Minh vẫn cảm nhận được từng trận tê dại.

Sấm sét này quá khủng bố, còn cơ thể Lâm Minh chứa đựng lôi đình lực có hạn, đã có một phần làn da của hắn cháy đen, phát ra tiếng xèo xèo.

Quay đầu nhìn lại, Tất Như Ngọc vẫn ở đằng sau, bám sát không tha!

“Bà già đáng chết, vẫn còn theo nữa!”.

“Tu vi của ta quá thấp, ngoài đan điền ra, thân thể không thể tồn trữ năng lượng, chịu thiệt hơn cường giả Mệnh Vẫn nhiều lắm! Cho dù hạt giống Tà Thần nghịch thiên, không có thời gian luyện hóa, thời gian dài vẫn sẽ vì cơ thể tụ tập quá nhiều sấm sét mà nhồi nổ kinh mạnh!”.

Lâm Minh cắn răng tiếp tục bay, lại đi sâu vào trong, sấm sét đã thành màu tím đậm, ánh chớp rít gào. Nếu nói sấm sét ban đầu như cây roi, như vậy hiện giờ đã biến thành rồng sét.

Đây là Địa Ngục lôi chân chính!

Sấm sét chẳng những nhắm vào người Lâm Minh, còn nhắm vào linh hồn của hắn. Ở trên vùng trời tinh thần chi hải, những đường sấm sét uốn lượn như rồng, muốn xé nát tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Luân Hồi võ ý cùng Chiến Linh đồng thời vận chuyển, chia sẻ áp lực cực lớn.

Sấm sét tổn thương lớn tới tinh thần chi hải, nếu là người ý chí không vững, bị sấm sét nhập thể sẽ rất dễ hôn mê.

Cảm giác tê dại dữ dội tràn ngập cả người Lâm Minh, Lâm Minh liều mạng thúc đẩy chân nguyên, hạt giống Tà Thần chấn động mạnh, mạnh mẽ hấp thu số lượng lớn lôi đình lực. Nhưng vẫn còn tràn ra rất nhiều, chạy lung tung trong kinh mạch.

Tốc độ của hắn không ngừng chậm lại, tinh thần lực vẫn luôn đặt trên người Tất Như Ngọc. Đáng mừng là rõ ràng Tất Như Ngọc cũng đến cực hạn.

Tốc độ bà ta cũng chậm lại nhiều, lúc này tóc xõa tung, cả người cháy đen nhiều chỗ, thỉnh thoảng có dòng điện chui vào, phát ra tiếng nổ bùm bùm.

Hai mắt bà ta như ma, không thể thấy con ngươi, chỉ có tròng trắng màu tím phát ra ánh sáng làm người ta sợ hãi.

“Nguy hiểm!”.

Trong lòng Lâm Minh bỗng sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cùng lúc đó, Tất Như Ngọc chợt động. Bà ta phát ra tiếng rít, thân thể chợt tăng tốc, tay phải vung lên chụp vào Lâm Minh.

Lúc tốc độ bà ta tăng vọt, thân thể nứt toác ra, trên cánh tay phải lại sinh ra âm hồn trắng, rít lên xông vào Lâm Minh.

Âm hồn vừa xuất hiện, lập tức bị lôi điện vô tận làm tan rã quá nửa, nhưng năng lượng còn thừa vẫn làm da đầu Lâm Minh tê dại!

Tuyệt đối không thể chống đỡ!

Lâm Minh bất chấp mình đang trong lôi vực nguy hiểm, dứt khoát mở ra Kinh môn, sử dụng tốc độ cao nhất.

Kim Bằng Phá Hư!

Vù!

Lâm Minh vặn vẹo hư không, một bước đi ra mười dặm!

Tiếng nổ lớn vang lên đằng sau Lâm Minh, hắn tránh né một đòn liều chết của Tất Như Ngọc, nhưng lúc hắn dừng lại, sắc mặt lại thay đổi. Ở vị trí của hắn, tia chớp đã biến thành màu vàng, chỉ to cỡ ngón tay, nhưng mang theo khí tức làm người ta kinh hồn vỡ mật, điên cuồng lao về phía Lâm Minh!

Chương 815: Tái sinh sau hủy diệt

Ầm ầm!

Sấm sét màu vàng hình thành trong cơn bão sét hùng hồn, Lâm Minh ở bên trong không thể tránh né, bên tai tràn đầy tiếng sấm ngợp trời, trơ mắt nhìn tia sét vàng xông vào người mình, mang theo khí thế to lớn không thể hình dung!

Uy lực của sấm sét màu vàng này vượt xa bất cứ loại Thần Lôi nào mà Lâm Minh đã thấy trước đó, hào quang vạn trượng!

Lâm Minh bị sấm sét màu vàng đánh trúng, chân nguyên hộ thể tan rã như tuyết dưới nắng hè, sấm sét vàng tràn vào trong người Lâm Minh!

Cả người Lâm Minh tê dại, miệng hộc máu, thân thể văng ra, bên ngoài cháy đen.

Trong tiếng sấm rít gào này, dường như có một cỗ thiên uy không thể chống cự đè lên người, tựa như một người đối mặt với trời cao.

Sấm sét là lực thiên phạt, xưa này yêu tu độ kiếp đều phải chịu đựng kiếp sấm sét, tương tự lực ngũ hành như lửa, băng, lôi đình lực càng thêm cuồng bạo thần bí, tượng trưng cho hủy diệt và thiên đạo.

Sắc mặt Lâm Minh tái nhợt như giấy trắng, hắn nhìn vào hạt giống Tà Thần, lại thấy hạt giống Tà Thần bao bọc trong lôi quang vàng, căng phồng đến cực hạn, không thể chứa thêm năng lượng.

Nói tới cùng, là Lâm Minh chưa thành linh thể, chỉ có thể tồn trữ chân nguyên trong đan điền, còn thân thể dù cứng rắn, nhưng lại không có năng lực chứa đựng chân nguyên, làm cho tất cả năng lượng đều dựa vào hạt giống Tà Thần áp chế. Nếu Lâm Minh có thể nhanh chóng hút ra lôi đình lực trong hạt giống Tà Thần, đem đi luyện hóa, nhất quyết sẽ không tới mức thế này. Cộng thêm Lâm

Minh lĩnh ngộ Lôi chi ý cảnh thật là không cao, như vậy khiến cho hắn càng khó khống chế sấm sét vàng trong người.

- Tiểu tử, mau xông ra, bằng không ngươi phải chết! Ở trong lôi vực này, bảo khí phòng ngự dạng kim loại chỉ có tác dụng rất nhỏ, dù ngươi tế ra Càn Khôn Dung Nhật lô cũng chỉ có dựa vào trường năng lượng của nó suy yếu một phần nhỏ lôi đình lực. Ngươi trốn ở trong dù có thể thoải mái một ít, nhưng mất đi năng lực hành động, vậy là chờ chết!

Ma Quang lo lắng kêu to trong đầu Lâm Minh, nó là linh hồn thể, đối mặt với lôi đình lực sẽ bị khắc chế mạnh, không giúp được chút gì cho Lâm Minh.

Xèo xèo xèo!

Toàn thân Lâm Minh lấp lánh lôi điện, ánh vàng chói mắt, bởi vì chân nguyên hộ thể vỡ nát, quần áo của hắn bị sấm sét đốt thành tro bụi, lộ ra Ma Đế khải giáp ngăm đen.

Áo giáp bảo khí kim loại có tác dụng mạnh nhất là phòng ngự công kích vật chất. Đối với công kích thể năng lượng, ví dụ như lửa, băng, tác dụng phòng ngự cực nhỏ, đặc biệt là lôi đình lực thì càng thêm bé xíu, thậm chí rất nhiều áo giáp kim loại còn có tác dụng phụ hấp thụ sấm sét, làm võ giả càng bị tổn thương lôi đình lực mạnh hơn.

Lâm Minh đương nhiên biết rõ điều này, nhưng hiện giờ cả người hắn tê dại, hành động khó khăn. Vừa rồi, Tất Như Ngọc rõ ràng là vì không thể chịu nổi lôi đình lực, cho nên mới phát ra một đòn cuối cùng đẩy mình vào chỗ nguy hiểm này.

Lâm Minh cắn răng, nén nhịn đau đớn cả thân thể lẫn thần hồn, bay ra ngoài lôi vực.

“Đáng chết! Pháp tắc không gian nơi này hỗn loạn hoàn toàn, lực trường bị năng lượng cuồng bạo vặn vẹo, đã gần như khép kín”.

Vốn Lâm Minh chỉ cần bay tới là vào chỗ này, nhưng lúc ra ngoài, lại không thể xác định được phương hướng tiến tới.

Với trạng thái của Lâm Minh hiện tại, phân tích pháp tắc không gian hỗn loạn đã trở nên cực kỳ khó khăn.

Nếu là lúc bình thường, Lâm Minh có thể từ từ phân tích, cùng lắm chỉ trong vòng một bữa cơm là có thể hiểu được pháp tắc không gian nơi này. Nhưng hiện tại, ở trong sấm sét vạn trượng, chỉ cần ở thêm mười mấy giây là Lâm Minh sẽ không chịu nổi lôi đình lực, kinh mạch bị thiêu hủy vĩnh viễn, thậm chí tan thành tro bụi!

“Hỏng rồi!”.

Lâm Minh cắn môi đến chảy máu, càng là lúc sống còn, hắn lại càng phải bình tĩnh.

“Phân tích lực lượng không gian hỗn loạn cũng đã không kịp nữa!”.

Sắc mặt Lâm Minh trầm lắng, ánh mắt co rút, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ tới các khả năng sống sót.

Ngay lúc này, Ma Quang hoảng hốt hô lên.

- Cẩn thận!

“Hả?”.

Lâm Minh ngẩng đầu, chỉ thấy cách hắn mấy chục trượng, có một đoàn sương mù vàng nhạt đang bao phủ tới, lặng lẽ không một tiếng động như quỷ mị.

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh cảm nhận được lôi đình lực khủng bố gấp mười lần tia chớp màu vàng lúc nãy.

“Lôi Linh?”.

Giữa Cửu Thiên Lôi Vực tràn ngập lôi điện vô tận này gặp phải Lôi Linh là chuyện quá bình thường, hơn nữa đẳng cấp Lôi Linh này tuyệt đối là thiên giai trung phẩm trở lên!

Nếu là bình thường, Lâm Minh gặp được Lôi Linh như vậy sẽ kích động hưng phấn, nhất định phải bắt được nó, sau đó nghĩ cách hấp thu.

Nhưng hiện giờ, nhìn thấy Lôi Linh như vậy, Lâm Minh lại như gặp phải Tử Thần!

Với tình huống hiện tại của hắn, lại nuốt một cái Lôi Linh, sợ là sẽ nổ tan xác tại chỗ!

Thân thể nổ tung cũng tương tự với quá trình độ qua Mệnh Vẫn, nhưng Lâm Minh tuyệt đối không dám đi độ Mệnh Vẫn ở trong này. Dưới tình huống mình còn nguyên vẹn đã bị đốt thành tro, nếu nổ thành đoàn sinh mệnh đẫm máu kia, vậy thì kết cục sẽ chẳng còn gì cả!

Trên trán Lâm Minh toát mồ hôi, mồ hôi vừa xuất hiện, sẽ bị tia chớp chưng khô, hắn cố nhịn cảm giác tê dại, vận chuyển thân pháp, muốn tránh né Lôi Linh thiên giai kia.

Hiện giờ hắn cũng bất chấp mình còn có thể chống cự được bao lâu trong lôi vực, không tránh né được Lôi Linh, vậy sẽ lập tức chết ngay.

Dường như trước mặt là con đường chết, nhưng Lâm Minh vẫn không bỏ cuộc, chỉ cần một đường sống, hắn sẽ nắm chắc, tùy thời xông ra khỏi Địa Ngục lôi này!

Xèo xèo xèo!

Lôi Linh phát ra tiếng vang nhỏ, thân thể hóa thành sương mù của nó từ từ vặn vẹo, từ một đoàn sương mù vàng hóa thành hình con mãng xà màu vàng. Tuy rằng thân thể hư ảo, nhưng quả thật là hóa hình.

Thấy vậy, trong lòng Lâm Minh co rút, Lôi Linh hóa hình, như vậy chứng minh đẳng cấp Lôi Linh này còn muốn cao hơn cả Phần Tinh Chi Viêm!

Nói cách khác, nó là Lôi Linh thiên giai thượng phẩm!

Trên vùng trời Kỳ Tích chi hải, không, chỉ mới là trên vùng trời tám ngàn dặm đầm lầy màu đen bên cạnh Kỳ Tích chi hải, đã có một cái Lôi Linh thiên giai thượng phẩm. Hơn nữa chỗ này còn không phải nơi sâu nhất trong Cửu Thiên Lôi Vực, chỗ sâu nhất lôi vực khẳng định có tồn tại Lôi Linh đẳng cấp càng cao hơn.

Chỉ mới tám ngàn dặm đầm lầy màu đen đã như thế, như vậy trên vùng trời cao nhất Kỳ Tích chi hải thì sẽ thế nào?

Lâm Minh cảm thấy vô cùng rung động, buồn cười là mình còn cho rằng nếu trên vùng trời Kỳ Tích chi hải chỉ có sấm sét, vậy mình chưa chắc không thể đi một chuyến. Hiện giờ xem ra cảnh giới còn kém quá xa, đại năng Thần Hải hậu kỳ cũng có đi không có về, huống chi là mình. Dù là có hạt giống Tà Thần chống đỡ, tu vi cũng là khuyết điểm mà hắn vĩnh viễn không bù đắp được.

Ngay lúc đó, Lôi Linh hình rắn chớp mắt, phát ra hai tia sáng vàng như kiếm nhọn bắn lên người Lâm Minh! Trong mắt nó mang theo vẻ ngạc nhiên và tham lam.

Chỉ bị ánh mắt như kiếm nhọn này nhìn vào, Lâm Minh liền có cảm giác thân thể tê dại. Quả nhiên là Lôi Linh thiên giai thượng phẩm, thậm chí có thể là hạng đỉnh cao trong Lôi Linh thiên giai thượng phẩm, có thể gọi là Lôi Linh thiên giai cực phẩm, đây đã là tồn tại cực hạn của Lôi Linh!

Sau khi Lôi Linh hóa hình, đã thông linh, nó nhìn Lâm Minh, tuy rằng loài người trước mặt rõ ràng đã như nỏ mạnh hết đà, nhưng không biết vì sao, nó vẫn cảm nhận được cảm giác làm nó kính sợ. Dường như đây là trí nhớ truyền thừa các thế hệ từ ngày nó sinh ra, từ mười mấy vạn năm trước.

Cỗ cảm giác kính sợ này làm nó sợ hãi, nhưng đồng thời cũng làm nó hưng phấn, điều này đại biểu cho trong cơ thể loài người này ẩn chứa năng lượng vô cùng tinh khiết.

Từ sau khi nó sinh ra, cắn nuốt vô số tinh hoa lôi điện, mới chầm chậm trưởng thành đến cảnh giới bây giờ. Nhưng so sánh với loài người trước mắt, tinh hoa lôi điện nó cắn nuốt trước kia trở nên không đáng kể, dù là cộng gộp hết lại, cũng không bằng một phần mười loài người này.

Đó là lôi đình lực vô cùng tinh khiết, mang theo thiên uy mênh mông, làm tâm thần nó rung động.

Nuốt hắn! Sẽ có được lực lượng mạnh hơn!

Trong ý niệm của Lôi Linh bỗng nhiên nảy ra ý tưởng này, tiếp theo liền trở nên tràn ngập, chiếm cứ cả linh hồn nó!

Nuốt hắn!

Nuốt hắn!

Nuốt hắn!

Trong linh hồn Lôi Linh cứ quanh quẩn tiếng hét này, làm cho nó hưng phấn điên cuồng.

Ánh mắt nó nhìn Lâm Minh càng trở nên hung tàn, ngày càng tham lam, ánh mắt màu vàng như hóa thành kiếm nhọn thực chất, xuyên thủng hư không.

Thân thể Lâm Minh vẫn không nhúc nhích được, hắn dùng hết sức rút ra trường thương, cố nén tinh thần lực cạn kiệt đau đớn, vừa áp chế lôi đình lực điên cuồng trong cơ thể, vừa đối mặt với Lôi Linh hùng mạnh thiên giai thượng phẩm, có khi là thiên giai cực phẩm.

Chuyện đến giờ, trong lòng hắn biết khó tránh khỏi trận chiến này. Bản thân Lôi Linh đã am hiểu tốc độ, hơn nữa lại là ở trong Cửu Thiên Lôi Vực, có lực lôi điện vô tận thêm vào, tốc độ của nó nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với mình đang trong trạng thái tê dại.

Nếu không tránh khỏi, vậy chỉ có thể liều chết chống lại!

Đối mặt với hiểm cảnh sinh tử, ánh mắt Lâm Minh càng thêm lạnh lẽo, hắn truyền toàn bộ ý chí lên trường thương, cả thanh trường thương như cảm nhận được chiến ý của chủ nhân, phát ra tiếng ngâm hưng phấn.

Rống!

Lôi Linh phát ra tiếng gào long trời lở đất, tiếng rít gào như tiếng sấm đến từ viễn cổ hư vô, xuyên qua năm tháng vô tận vang vọng trong Cửu Thiên Lôi Vực, rung động núi sông!

Theo tiếng rít gào này, tất cả lôi quang trong vòng mười dặm lôi vực đều cuốn vào Lôi Linh!

Một tia sét màu vàng đã mạnh mẽ kinh khủng, vô số tia sét vàng trong vòng mười dặm hội tụ một chỗ, không thể tưởng tượng nổi uy lực của nó!

Ngay lúc đó, tất cả lực lôi điện bên cạnh Lâm Minh biến mất, thân thể cùng thần hồn tê dại cũng giảm bớt, nhưng tình huống này càng làm hắn kinh hãi, hắn coi thường sự hùng mạnh của Lôi Linh thượng phẩm đỉnh cao!

Ầm ầm ầm ầm!

Theo tiếng sấm vang vô tận, trên người Kim Xà Lôi Linh quấn đầy lôi điện màu vàng, thân thể lớn ra ngàn trượng, nó rít gào xông ra, đớp lấy Lâm Minh!

Khắp lôi vực tiếng sấm ầm ầm, sấm sét màu vàng thật to quét lung tung, không gian xung quanh xuất hiện những mảng vết rạn lớn!

Đối mặt với Lôi Linh thiên giai cực phẩm dài mấy ngàn trượng, thời điểm sống còn, Lâm Minh rống lớn, bột phát ra lực lượng mạnh nhất.

Mở ra Tà Thần lực đến tận cùng, lôi đình lực vô tận ẩn chứa trong hạt giống Tà Thần và đan điền bị hắn mạnh mẽ hàng phục, nhập vào trường thương thiên giai trung phẩm.

Thời khắc đó, bởi vì khống chế năng lượng lôi điện mà cạn kiệt linh hồn lực quá độ, tinh thần chi hải của Lâm Minh dấy lên sóng gió ngập trời, dù có Luân Hồi võ ý trấn áp, tinh thần chi hải cũng xuất hiện vết rách!

Nhưng mà, như vậy còn chưa đủ!

Toàn bộ ý chí võ đạo bột phát ra từ trong tinh thần chi hải, Chiến Linh hình cây thương màu xanh da trời rít gào xông ra, hợp làm một với trường thương!

Hống!

Lâm Minh phát ra tiếng rống cuối cùng, Phần Tinh Chi Viêm trong hạt giống Tà Thần cũng gào lên xông ra, hợp với lôi đình lực vô tận, phát ra bùng nổ mạnh mẽ nhất!

Ầm!

Cả lôi vực như mọc lên mặt trời tím đỏ, thế gian bao phủ dưới ánh mặt trời. Không Gian ý cảnh, Hỏa chi ý cảnh, Lôi chi ý cảnh, ba thứ lần đầu dung hợp với nhau, bột phát ra hào quang chói lọi như ngân hà đụng xuống mặt đất!

Khoảnh khắc đó, âm thanh như bị cắn nuốt, thời gian chậm lại, mãng xà to lớn dài ngàn trượng đụng vào mặt trời tím đỏ, hội tụ uy lực lôi đình trong vòng mười dặm, cộng thêm lực lượng bản thân Lôi Linh thiên giai cực phẩm, hùng mạnh cỡ nào!

Trong va chạm khủng bố này, vô số sấm sét bắn ra như lưỡi kiếm sắc nhọn, hạt giống Tà Thần trong người Lâm Minh rung động dữ dội, một mình nó thừa nhận oai thiên địa vô tận này.

Va chạm với lôi đình lực vô tận trong vòng mười dặm và Lôi Linh thiên giai cực phẩm, toàn bộ bị hạt giống Tà Thần một mình chống đỡ! Sấm sét là lực thiên phạt, nó như nghịch thiên bước đi!

Thân thể Lâm Minh gánh chịu dư uy của sấm sét, dù thế, thân thể Lâm Minh đã trải qua rèn luyện cũng bị đánh cho vỡ nát, mạch máu nổ tung, kinh mạch đứt khúc, máu phun trào.

Nhưng tất cả cũng không làm Lâm Minh kinh sợ, hắn cắn răng, dựa vào một cỗ ý chí ngang ngạnh mà chống đỡ.

Ngay lúc này, một chuyện làm Lâm Minh khiếp sợ xảy ra, bỗng nghe tiếng răng rắc vang lên, hạt giống Tà Thần một mình thừa nhận thiên uy vô tận, nứt ra vết rạn rõ ràng!

Lâm Minh liền trừng to mắt.

Hạt giống Tà Thần... Bị nứt?

Sao lại thế này?

Bảy năm qua, công hiệu thần kỳ của hạt giống Tà Thần đã ăn sâu bén rễ trong lòng Lâm Minh, nó nằm trong di tích Tà Thần thượng cổ, trong cảm nhận của Lâm Minh, bí pháp Tà Thần là thần vật gần với Ma Phương nghịch thiên!

Công pháp như thế, ngưng kết ra hạt giống lại bị vỡ nát?

Tại sao lại như vậy?

Lâm Minh trừng mắt nhìn vết rạn trên hạt giống Tà Thần, nó rõ ràng như vậy, dữ tợn như thế, như cái miệng khổng lồ của hung thú.

Lâm Minh có thể cảm giác được, Lôi Linh thiên giai cực phẩm cùng lực sấm sét màu vàng trong vòng mười dặm chảy vào trong hạt giống Tà Thần, chính là nó làm cho hạt giống Tà Thần vỡ vụn!

Rắc rắc rắc!

Tiếng vỡ vụn vẫn tiếp tục, rơi vào tai Lâm Minh như tiếng sấm sét nổ vang. Cả hạt giống Tà Thần rạn nứt làm hai, sau đó cảnh tượng xảy ra khiến Lâm Minh trợn mắt há mồm.

Một cái mầm non hai màu tím đỏ vươn ra từ trong hạt giống, gian khổ nhưng ra sức mọc lên trên. Nó mang theo hào quang mênh mông, quấn quanh lửa và tia chớp nhỏ, như thần linh non nớt.

Hạt giống Tà Thần... Nảy mầm?

Chương 816: Mầm non Tà Thần

Tà Thần lực là bí pháp truyền từ Tà Thần thượng cổ, bởi vì đại năng Thần Vực lấy được nó rất ngẫu nhiên, hơn nữa hắn chưa kịp tìm hiểu đã ngã xuống.

Rốt cuộc là Tà Thần lực có bí mật gì, cuối cùng tu luyện đến cảnh giới nào, Lâm Minh không có gì tham khảo, chỉ có thể tự mò mẫm.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, sau khi thừa nhận oai lực công kích của Lôi Linh thiên giai cực phẩm cùng với sấm sét màu vàng vô tận trong vòng mười dặm, hạt giống Tà Thần lại nảy mầm!

Nên biết, hạt giống Tà Thần kỳ thật là vật hư cấu do nén năng lượng ngưng tụ thành, nó không phải hạt giống thật sự. Trước đó Lâm Minh hoàn toàn không ngờ tới hạt giống Tà Thần sẽ mọc rễ nảy mầm như hạt giống thật sự.

Chẳng lẽ trút vào nhiều năng lượng sấm sét như thế, khiến nó chân chính có được sinh mệnh.

Nói tới, vũ khí nếu được võ giả trút vào năng lượng cùng ý chí trong thời gian dài, cũng sẽ chầm chậm có được sinh mệnh, sinh ra thứ như Kiếm Linh, Thương Hồn... Điều này cũng không lạ.

Lâm Minh đang nghĩ miên man, lúc này trong hạt giống Tà Thần phát ra tiếng rít gào thảm thiết, hai tia sáng vàng hiện ra ở mặt ngoài hạt giống, nó rõ ràng là đôi mắt mãng xà vàng.

Mãng xà vàng giãy giụa muốn thoát ra khỏi hạt giống Tà Thần, nhưng lại có một cỗ năng lượng cổ vô hình bao bọc, chỉ là giãy giụa không ngừng, làm sao cũng không thoát khỏi hạt giống Tà Thần trói buộc.

Cùng với động tác của nó, nguyên khí Lôi hệ xung quanh náo động, năng lượng ngày càng điên cuồng, sấm sét màu vàng vốn bị nó hút khô cũng lại xuất hiện!

Là Lôi Linh cực phẩm kia?

Lâm Minh nhìn vào hạt giống Tà Thần, hạt giống Tà Thần vừa nảy mầm đang đấu tranh với khách không mời Lôi Linh thiên giai cực phẩm.

Lôi Linh cực phẩm muốn cắn nuốt hạt giống Tà Thần, còn hạt giống Tà Thần thì phải bắt lấy Lôi Linh.

Xẹt xẹt xẹt!

Điện quang màu vàng vô tận xung quanh bị hai thứ dẫn vào, ồ ạt trút vào người Lâm Minh. Lúc này Lâm Minh không có một chút sức lực gì, một đòn cuối cùng khi nãy đã cạn kiệt hết năng lượng của hắn.

Nhìn vô số sấm sét vàng xông tới, Lâm Minh cắn răng, nhắm mắt, lúc này hắn đành giao phó hết cho hạt giống Tà Thần.

Ầm ầm!

Sấm sét tẩy rửa toàn thân Lâm Minh, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một đoạn kinh mạch, từng tấc da thịt đều trải qua sấm sét vàng tẩy rửa. Cả người Lâm Minh ngâm mình trong biển sấm sét vàng, lại không cảm giác quá nhiều đau đớn.

Tuy rằng vẫn cảm thấy tê dại, nhưng loại cảm giác này rất là thoải mái.

Điều này khiến Lâm Minh rất kinh ngạc, dường như thân thể hắn hoàn toàn được cải tạo thành thân thể Lôi Linh.

Năng lượng ngày càng mạnh, sấm sét vàng rít gào, tiếng sấm cuồn cuộn. Võ giả bình thường ở trong tình cảnh này đã sớm bị hủy diệt thành tro bụi. Dù cho Tất Như Ngọc cải tạo thân thể đổi lấy sức mạnh to lớn, có sức miễn dịch lớn với lôi đình lực, cũng tuyệt đối không chống đỡ được!

“Đây là công hiệu sau khi hạt giống Tà Thần nảy mầm? Độ hòa hợp của cơ thể ta với sấm sét, có lẽ còn bao gồm cả với lửa cũng được nâng cao thật lớn!”.

Biến hóa này, làm cho Lâm Minh vô cùng mừng rỡ.

Nếu sấm sét vàng không tổn thương tới hắn, hắn liền không ngừng đưa năng lượng vào trong hạt giống Tà Thần, hỗ trợ nó hàng phục Lôi Linh thiên giai cực phẩm.

Nhưng Lâm Minh nhanh chóng phát hiện, hạt giống Tà Thần đã nảy mầm kỳ thật không cần được giúp đỡ, lôi đình lực màu vàng xung quanh điên cuồng trút vào người Lâm Minh, có chín mươi lăm phần trăm bị hạt giống Tà Thần hấp thu!

Từ sau khi nảy mầm, hạt giống Tà Thần tựa như trở nên vô cùng đói khát, năng lượng sấm sét đến bao nhiêu cũng không từ chối, có bao nhiêu hấp thu bấy nhiêu.

Mầm non trên hạt giống Tà Thần cũng bao phủ ánh sáng tím chói mắt, những chùm sáng tím này hình thành những vòng tròn, bao bọc nhiều vòng quanh hạt giống Tà Thần, phát ra hào quang như mộng ảo.

Dưới hào quang này, hạt giống Tà Thần chầm chậm, khó khăn, nhưng lại vững vàng trưởng thành!

Lôi đình lực không ngừng đổ vào, trong người Lâm Minh xuất hiện lốc xoáy màu vàng thật lớn.

Rất nhiều năng lượng đổ vào hạt giống Tà Thần, biến mất không thấy như trâu đất xuống biển, hạt giống Tà Thần đang trong trưởng thành tựa như cái hang không đáy.

Còn Lôi Linh thiên giai cực phẩm bị hạt giống Tà Thần đè đầu hoàn toàn, lúc này như con rắn nhỏ dưới vuốt chim ưng, không gây ra được sóng gió gì.

Lôi đình lực màu vàng hội tụ tới, phần lớn bị hạt giống Tà Thần hấp thu, thậm chí cả năng lượng tinh hoa trong cơ thể Lôi Linh cực phẩm cũng đang bị hạt giống Tà Thần rút ra!

Lôi Linh thiên giai cực phẩm luống cuống, mặt nó vặn vẹo tràn đầy sợ hãi. Nó càng giãy giụa dữ dội hơn, nhưng mặc kệ giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi hạt giống Tà Thần giam cầm.

Dần dần, mầm non hạt giống Tà Thần cao lên một tấc, nó vươn ra hai cuống lá non, trên cuống lá còn có hai chiếc lá cuốn khúc, trong đó một mảnh màu đỏ, một mảnh màu vàng.

Hai chiếc lá chậm chạp mở ra, chúng nó chẳng những khác màu, hình dạng cũng khác. Lá cây màu đỏ nhìn giống hình trái tim, còn lá cây màu vàng thì hẹp dài, thoạt nhìn như thanh kiếm nhỏ.

Lâm Minh nhìn hai chiếc lá này, trong lòng chấn động. Trên lá cây non màu đỏ, rõ ràng có dấu ấn vật tổ, nó chính là dấu ấn vật tổ ngọn lửa mà Lâm Minh lĩnh ngộ ở Viễn Cổ hoàng thành, vốn ấn ở mặt ngoài hạt giống Tà Thần, hiện giờ xuất hiện trên lá cây.

Nó tượng trưng cho pháp tắc Hỏa hệ, đan vào đạo và lý của Hỏa chi ý cảnh.

Tiếp đó, một ngọn lửa nhỏ bùng cháy trên chiếc lá đỏ, đó là Hỏa Tinh Phần Tinh Chi Viêm.

Sau đó, cả chiếc lá thiêu đốt, mảnh lá non này không sợ lửa thiêu, ngược lại càng thêm tươi tắn trong lửa.

Theo thời gian, mầm non hạt giống Tà Thần càng lớn thêm, còn Lôi Linh thiên giai thì càng thêm suy yếu. Thân thể con rắn nhỏ màu vàng co rút nhỏ đi, thần sắc uể oải, trong mắt nó toát ra cầu xin, nó cảm giác được không thể chống nổi lực lượng của hạt giống Tà Thần.

Lại kiên trì thêm mười mấy giây, sau đó Lôi Linh thiên giai cực phẩm tự động bò lên chiếc lá khác của hạt giống Tà Thần, hóa thành tia sét vàng vây quanh lá cây, chiếc lá vàng lập tức có điện quang lấp lóe.

Đến lúc này, mầm non Tà Thần có hai loại năng lượng bản nguyên thiên giai, một cái Phần Tinh Chi Viêm, cái còn lại là con rắn nhỏ lôi điện màu vàng này.

Ngay lúc này, Lâm Minh cảm giác trong đầu chợt đau đớn, tiếp theo Ma Quang phát ra tiếng hét thảm!

Lâm Minh kinh hãi, quan sát tinh thần chi hải, lúc này Lâm Minh mới phát hiện, lúc trước vì cạn kiệt ý chí linh hồn, mạnh mẽ điều động số lượng lớn lôi đình lực tồn trữ trong người, khiến cho tinh thần chỉ hải của Lâm Minh xuất hiện vết thương.

Điều này làm cho một bộ phận lôi đình lực màu vàng chảy vào, tàn phá bên trong tinh thần chi hải của hắn. Còn Ma Quang đang ở trong đó, vừa rồi bị một tia sét đánh trúng, cháy cả đuôi.

Thần hồn và vật quỷ tà rất sợ sấm sét, nhất là loại sấm sét màu vàng quỷ dị này. Ma Quang vừa thấy liền sợ hãi, vừa nhảy lên nhảy xuống vừa hô to gọi nhỏ:

- Lâm Minh, mau đè những lôi quang đó lại, bản thánh sắp bị chúng nó đánh chết rồi.

Lâm Minh vội vàng điều động năng lượng áp chế lôi quang, nhìn lại vết thương trong tinh thần chi hải, phát hiện nó ngập trong vô số lôi quang, đang tự lành với tốc độ rất chậm.

Một đòn cuối cùng của Lâm Minh thúc đẩy hạt giống Tà Thần tiến hóa, bằng không thân thể hắn đã bị Lôi Linh cắn nuốt. Hạt giống Tà Thần trở thành cây vô căn, dù nó đan vào pháp tắc huyền ảo hơn nữa cũng không thể tồn tại, càng đừng nói nảy mầm.

Một đòn đó, Lâm Minh gánh chịu áp lực quá lớn, dù ý chí của hắn vượt xa võ giả bình thường, điều động nhiều năng lượng như vậy cũng cạn kiệt linh hồn lực nghiêm trọng.

Vết thương thần hồn rất khó xử lý, nếu muốn khôi phục hoàn toàn phải cần thời gian rất dài.

Tuy nhiên kỳ dị là tinh thần chi hải của Lâm Minh thẩm thấu lôi đình lực mạnh như vậy, hắn lại không có gì khó chịu, chỉ là cảm thấy đau đớn rất nhỏ mà thôi.

Ngược lại vết thương đó ngâm trong lôi quang, dường như hấp thu lực lượng lôi điện mà khép lại, tựa như tinh thần chi hải của hắn nên phải có sấm sét.

Lâm Minh nuốt một viên Dưỡng Hồn đan dược, ngồi xuống điều tức một phen liền không để ý tới vết thương thần hồn này nữa. Muốn hoàn toàn điều trị được nó, phải cần tĩnh dưỡng đáng kể, tốt nhất phải phối hợp thiên tài địa bảo đỉnh cấp, ở trong này rõ ràng là không được.

Lâm Minh do dự một chút, ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời vẫn tối đen, tia chớp vô tận phủ kín.

Vào lôi vực năm mươi dặm là loại tia chớp màu vàng này, vậy tiến sâu hơn nữa, vậy sẽ thế nào?

Tia chớp màu vàng đã không tạo thành uy hiếp tới Lâm Minh, nhập vào thân thể gây ra cảm giác tê ngứa lại khiến hắn thoải mái, thậm chí còn tẩm bổ thần hồn ở mức nhất định.

Rõ ràng đây là kết quả sau khi hạt giống Tà Thần nảy mầm.

Nếu như tiến thêm một bước, đi thử lôi đình lực mạnh hơn, bị hạt giống Tà Thần hấp thu thì sẽ thế nào, có thể nào mang tới lực lượng càng mạnh hơn, có thể bắt được Lôi Linh càng mạnh hơn nữa không?

Lâm Minh nghĩ vậy, trong mắt chớp động hào quang hưng phấn, đi thẳng sâu vào trong lôi vực.

Ở ngoài Cửu Thiên Lôi Vực, dưới bóng đêm vô tận, Tất Như Ngọc đã khôi phục bản thể. Bà ta lấy ra bộ áo bào đen phủ lên người, tóc xõa ra, lưng còng xuống, hai mắt vàng khè vô thần, răng lỏng lẻo, mái tóc đen cũng trở nên hoa râm. Biến thân vừa nãy, làm bà ta già hơn mười tuổi.

Bà ta run rẩy lấy ra một cái bình nhỏ màu vàng, mở ra, có một đoàn sáng mờ như ánh lửa tràn ra, bị bà ta tham lam hút lấy.

Mỗi một ngọn lửa xanh này là bà ta thu gom lửa sinh mệnh của mấy chục cô gái trẻ tuổi mà luyện chế thành, có thể bổ sung sinh mệnh lực cho bà ta. Mỗi lần bà ta vận dụng công pháp biến thân, đều sẽ tổn hại mấy chục năm thọ mệnh, không cần bao lâu, bà ta sẽ biến thành đống xương trắng.

Nuốt ngọn lửa xanh này, tinh thần của bà ta tốt lên rõ ràng, ánh mắt cũng có thần thái, tóc đen hơn nhiều, chỉ là vẫn không che giấu được vẻ già nua, nếp nhăn chồng chất trên mặt mang theo vẻ tro tàn.

Cạn kiệt thể năng truy kích, cộng thêm tiêu hao rất nhiều năng lượng mạnh mẽ vặn vẹo không gian lôi vực chạy ra, cuối cùng vẫn gây ra áp lực lớn lên sinh mệnh lung lay như ánh nến trong gió của bà ta, sinh mệnh lực đã đánh mất chỉ dựa vào ngoại lực thì khó mà bù đắp được.

- Tiểu tử đáng chết, ta nhất định rút hồn ngươi ra luyện dược!

Tất Như Ngọc nghiến răng nghiến lợi nói, ngay lúc này, bà ta bỗng ngây dại.

Bà ta thấy được tình cảnh bên dưới.

- Đó là... Sao lại thế này...

Chương 817: Tất Như Ngọc phát điên

Tất Như Ngọc bay giữa trời, thân thể khô héo lại bọc trong áo bào đen rộng, gió thổi qua liền bay bay tựa như đang bọc một bộ xương khô.

Phía dưới bà ta, ma sứ thứ ba cùng ma sứ thứ tư bởi vì cạn kiệt thể lực và trọng thương đang khôi phục bỗng nhiên mất tích.

Chỉ còn ma sứ thứ hai quỳ dưới đất, hai đùi của hắn cắm một cái đinh màu đen dài một xích.

Hai cây đinh xuyên qua đùi ma sứ thứ hai cắm lên mặt đất, bắp thịt lộn ngược, máu chảy không ngừng!

Tất Như Ngọc thấy cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng co rút, bà nhận ra cây đinh kia, đó là pháp khí thiên giai của ma sứ thứ hai, có thể ném ra giết người, tên là Cửu Âm Hắc Thiết Đinh.

Tại sao ma sứ thứ hai lại dùng Cửu Âm Hắc Thiết Đinh đóng vào đùi của hắn, hay là người khác giật lấy Cửu Âm Hắc Thiết Đinh đối phó ngược lại hắn. Nhưng vì sao lại biến hắn thành thế này, mà không giết hắn cho rồi?

Trong lòng Tất Như Ngọc bỗng trào ra hơi lạnh, tuy rằng thực lực ma sứ thứ hai không bằng bà ta, nhưng không phải hàng tầm thường. Đối phương có thể dễ dàng đùa giỡn ma sứ thứ hai, vậy cũng sẽ có uy hiếp lớn tới bà ta.

- Ma nhị!

Giọng của Tất Như Ngọc vang lên như sấm nổ bên tai ma sứ thứ hai, thân thể hắn chấn động mạnh, mờ mịt ngẩng đầu lên, chỉ thấy mắt của hắn đã mất đi tròng đen, chỉ còn lại tròng trắng.

Dù cho bản thân Tất Như Ngọc cũng là hạng lòng dạ ác độc, lại tu luyện ma công âm tà, thấy cảnh quỷ dị này cũng dựng thẳng lông tóc!

Nên biết đây là tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, ngay cả đại năng Thần Hải không may mắn cũng có thể ngã xuống, cường giả dưới Thần Hải tiến vào, mười phần chết chín!

Tất Như Ngọc đề phòng hết tinh thần, ngay khi bà ta không biết có nên quay đầu bỏ chạy hay không, bỗng nghe được tiếng nước ào ào.

Quay đầu nhìn lại, Tất Như Ngọc như bị sét đánh.

Ở đằng sau bà ta, trong sương mù mờ ảo, mơ hồ có một con sông lớn đang trút xuống. Dòng sông rộng mấy trăm trượng, mang theo màu vàng chết chóc. Lại thêm gợn sóng đục ngầu, làm trong lòng người không khỏi sinh ra bi thương, cực kỳ đè nén!

Ở trong nước sông, có vô số thi thể trôi nổi, tựa như lục bình, không cội không rễ, không biết trôi về đâu.

Những thi thể này có loài người, có hung thú, còn có chủng tộc không rõ, trong đó có mọc cánh, đuôi dài, dường như là chủng tộc thái cổ.

Con sông chảy đi, tựa như nó đến từ viễn cổ mênh mông, chảy tới mộ địa thần bí!

Nếu như Lâm Minh ở đây, liếc qua là sẽ nhận ra đây là Hoàng Tuyền hà!

Lúc ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh cũng gặp được nó, Ma Đế có ấn tượng sâu sắc với Hoàng Tuyền hà này. Lúc trước hắn đến bên bờ Hoàng Tuyền hà, muốn nghiên cứu nước sông vàng nhạt, kết quả thiếu chút đã chết.

Hoàng Tuyền hà, dính phải nước sông là chết, sau đó toàn thân bị ăn mòn, đan điền sụp đổ, linh hồn tan rã, hóa thành xương trắng trôi trong dòng sông, trôi nổi vĩnh viễn.

Tuy rằng Tất Như Ngọc không biết Hoàng Tuyền hà, nhưng chỉ nhìn dòng sông này, bà ta liền cảm giác sợ hãi không rõ. Tuy rằng không phát hiện ra nguy hiểm gì, nhưng bà ta không chút nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy!

Lúc đi ngang qua ma sứ thứ hai, Tất Như Ngọc vung một roi quấn lấy hông ma sứ thứ hai, mạnh mẽ xé hắn ra khỏi hai cây Cửu Âm Hắc Thiết Đinh.

Phụt! Phụt!

Máu phun ra, ma sứ thứ hai đang bị Cửu Âm Hắc Thiết Đinh xuyên qua xương ống chân, lúc này bị kéo mạnh ra, xương cốt vỡ vụn, hai chân đứt lìa quá nửa, chỉ còn đính lại miếng da.

Tất Như Ngọc một hơi chạy ra bảy, tám dặm, lúc này mới ngừng lại, kinh hồn chưa yên.

Không phải là bà ta không muốn chạy xa hơn, mà lạ sợ lại gặp nguy hiểm ở chỗ khác, ở trong ngàn dặm vùng cấm nguy hiểm này, đi thêm một bước cũng có khả năng chết không chỗ chôn!

- Ngươi làm sao vậy?

Tất Như Ngọc ném ma sứ thứ hai xuống đất, lúc nguy hiểm mà bà ta còn cứu mạng ma sứ thứ hai, chủ yếu là muốn biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, đừng có hồ đồ vứt bỏ cái mạng của ình. Hơn nữa ma sứ thứ ba ma sứ thứ tư mất tích, sợ rằng đã dữ nhiều lành ít, hiện tại đang trong nơi quỷ dị, nếu chỉ còn một mình bà ta, vậy thì sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nếu có ma sứ thứ hai, lúc mấu chốt còn có thể kéo ra đỡ đạn.

Ma sứ thứ hai vẫn hai mắt vô thần, Tất Như Ngọc đè xuống ý tưởng trực tiếp sưu hồn, lấy ra Dưỡng Hồn đan dược quý giá cho ma sứ thứ hai sử dụng.

Một lát sau, ma sứ thứ hai ho khan liên tục, khụ một cái đều phun ra một ngụm máu đen.

Hắn như hư hoát xụi lơ dưới đất, trong mắt dần dần có lại tròng đen.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn khống chế được cảm xúc.

- Quốc sư đại nhân... Là ngài đã cứu ta?

- Rốt cuộc ngươi xảy ra chuyện gì? Ma tam cùng Ma tứ đâu?

Tất Như Ngọc hổn hển hỏi.

- Chết rồi, đều chết hết rồi.

Trên mặt ma sứ thứ hai hiện lên vẻ mịt mờ đau khổ.

- Ta bay ra khỏi Lôi Vực xuống dưới, lúc này bên cạnh chúng ta xuất hiện một con sông màu vàng. Ma tam trọng thương nhìn dòng sông này liền mắt dại ra, như mất hồn tiến tới dòng sông. Ma tứ cảm thấy không đúng, muốn kéo hắn lại, kết quả cũng cùng kết cục, hai người bọn họ như cái xác không hồn, không thể gọi tỉnh lại được.

- Nước sông kia hết sức quỷ dị, hai người bọn họ bước vào, chỗ dính nước sông liền hóa thành xương trắng, máu thịt bị nước sông cắn nuốt. Ta chỉ hơi chậm một chút, cũng bị ảnh hưởng, như cảm nhận được có một cỗ lực lượng ma tính trong nước sông kêu gọi, không thể khống chế được hai chân mình. Vì thế ta lấy ra Cửu Âm Hắc Thiết Đinh, xuyên thấu xương đùi, đóng đinh xuống đất, như vậy mới kéo dài hơi tàn tới giờ.

Lúc ma sứ thứ hai kể lại, sắc mặt trắng toát, cảnh tượng quỷ dị kia gieo bóng ma khủng bố trong lòng hắn.

Đối với những kẻ liều mạng như bọn họ, chết trận không đáng sợ, đáng sợ là loại lực lượng thần bí quỷ dị này, ngay cả chết cũng không rõ là bị cái gì giết chết.

Tất Như Ngọc nghe ma sứ thứ hai kể lại, sắc mặt tái nhợt. Tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, cường giả dưới Thần Hải tiến vào mười phần chết chín cũng không hình dung hết được, hiện giờ xem ra quả nhiên là khủng bố cực điểm.

Bà ta cũng sợ hãi loại lực lượng thần bí không rõ kia.

Nhưng hiện giờ bảo bà ta lui ra ngoài, bà ta không cam lòng!

Chưa nói hiện giờ quay đầu chạy ra tám ngàn dặm đầm lầy màu đen có thể còn sống ra được nữa không, sau khi ra ngoài có bị Tư Đồ Bá Nam trừng phạt hay không.

Mấu chốt, là Tất Như Ngọc liên tiếp trải qua giày vò, chỉ còn lại vài trăm năm thọ nguyên, cho dù còn sống đi ra ngoài cũng có ý nghĩa gì?

Không bằng liều chết một lần, bắt được Lâm Minh thì có khả năng được ban cho Đào Tâm Tinh Tủy vạn năm càng quý giá hơn Duyên Thọ đan, nó là thiên tài địa bảo đỉnh cấp có hiệu quả kéo dài tuổi thọ cả với đại năng Thần Hải.

Tất Như Ngọc biết Tư Đồ Bá Nam có ăn một ít Đào Tâm Tinh Tủy vạn năm, loại bảo vật kéo dài tuổi thọ này có ăn nhiều cũng không có hiệu quả, cho nên vẫn có thể ban thưởng một ít.

Bà ta nhìn sang ma sứ thứ hai, lạnh giọng nói:

- Ta sẽ ở lại đây, đợi Lâm Lan Kiếm!

Tâm thần ma sứ thứ hai run lên.

- Lâm Lan Kiếm xâm nhập Lôi Vực còn xa hơn quốc sư, hắn vẫn không chết ư?

Tất Như Ngọc cắn răng nói:

- Tiểu tử này cực kỳ cứng cỏi! Một đòn cuối cùng của ta dù không đánh trúng hắn, nhưng vẫn đánh một tia lực U Minh vào người. Ta vẫn có thể cảm nhận mơ hồ vị trí của hắn, hắn còn chưa chết! Dù chờ ở trong này là mười phần chết chín, ta vẫn phải đợi tiểu tử kia, rút hồn luyện tủy hắn!

Tất Như Ngọc nhận định cho dù Lâm Minh không chết trong Lôi

Vực, cũng sẽ không có khả năng chống đỡ lâu trong đó, chỉ cần bắt được Lâm Minh, tất cả đều đáng giá.

Khóe miệng ma sứ thứ hai co rút, cuối cùng vẫn cắn răng nói:

- Ta đi cùng quốc sư đại nhân!

Hắn cũng không còn đường lui, với thực lực của hắn, một mình một người thì xác suất còn sống rời khỏi tám ngàn dặm đầm lầy màu đen là xa vời, đành phải ở lại đây đợi Lâm Minh thì an toàn hơn.

Hơn nữa, Lâm Minh là tâm mahắn. Vốn với tư chất của hắn, hy vọng đột phá Thần Hải đã không quá lớn, nếu còn thêm một phần tâm ma, hắn không nghi ngờ ngày sau sẽ vĩnh viễn không thể đột phá Thần Hải.

- Được, chúng ta liên thủ, có thể chiếu cố lẫn nhau. Ngươi khôi phục thực lực, chữa khỏi chân rồi nói. Hẳn là Lâm Lan Kiếm sẽ nhanh chóng đi ra, hắn không chống chọi được lâu.

Tất Như Ngọc thống nhất với ma sứ thứ hai, bắt đầu lo lắng chờ đợi. Ma sứ thứ hai chữa thương, tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu của hắn, linh thân trải qua ba lần tái tạo, chỉ cần chân không bị hủy diệt hoàn toàn là có thể gắn lại chi đứt.

Vốn Tất Như Ngọc nhận định Lâm Minh chống đỡ được khoảng nửa nén nhang trong Lôi Vực, nhưng bà ta nhanh chóng phát hiện, mình sai rồi, sai quá mức!

Sau nửa nén nhang, bầu trời vẫn một mảnh u ám, tia sét lóe lên, nhưng không có gì thay đổi.

Sau một nén nhang, ánh chớp vẫn như cũ, Tất Như Ngọc có thể cảm nhận được một cỗ lực U Minh cực loãng trên người Lâm Minh, hắn còn ở sâu trong Lôi Vực, thậm chí có thể... Càng đi vào sâu hơn!

Sao lại thế được!

Tất Như Ngọc tức giận, bà ta nhận định Lâm Minh nhất định bị lực trường Lôi Vực khép kín bao bọc nhốt bên trong, với thực lực của bà ta, cũng hao tổn rất nhiều năng lượng, mạnh mẽ phá vỡ thời không vặn vẹo mới mới miễn cưỡng đi ra. Tu vi Lâm Minh có hạn, thân thể cùng thần hồn bị lôi đình lực tàn phá, quá nửa là không có bản lĩnh phá vỡ lực trường khép kín.

Nhưng vấn đề là, không phá được lực trường thì hắn phải chết trong Lôi Vực mới đúng, nhất quyết không thể nào chống đỡ lâu như vậy!

Nghĩ tới ở trong sương mù đen, Lâm Minh cũng không chút bị thương, Tất Như Ngọc có cảm giác muốn điên. Trên người hắn có thể có hộ thân phù phòng ngự cấp chuẩn thánh khí, thậm chí thánh khí!

“Cho dù ngươi có thánh khí hộ thân, cũng không thể nào chống đỡ vĩnh viễn, sau khi giết ngươi, tất cả đều là của ta!”.

Tất Như Ngọc điên cuồng nghĩ.

Nhưng mà...

Mười lăm phút, ba mươi phút, bốn mươi lăm phút, một tiếng...

Mãi tới hai tiếng sau, Lâm Minh vẫn không đi ra, lúc này bà ta nghe được tiếng rít gào, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Tất Như Ngọc biến đổi, trở nên tái nhợt như giấy. Bà ta trơ mắt nhìn một con hung thú toàn thân vảy đỏ đang nhìn bọn họ, ánh mắt đỏ rực như đoàn lửa, làm cho sống lưng người ta phát lạnh.

Chương 818: Lôi quang luyện thể

Lâm Minh không biết Lôi Vực sâu cỡ nào, hắn đi từ năm mươi dặm tới chỗ tám mươi dặm, màu sắc sấm sét lại thay đổi hai lần.

Từ màu vàng đỏ tới màu lam vàng, từ lam vàng tới màu tím vàng.

Lực lôi điện màu tím vàng đã có thể khiến Lâm Minh cảm thấy tim đập mạnh, từng tia sét tím như hung thú nuốt người, dù Lâm Minh có mầm non Tà Thần hộ thể, cũng không dám tùy ý hấp thu, mà tìm kiếm những tia sét tím nhỏ, cẩn thận dẫn vào người, nhập vào mầm non Tà Thần.

Từng luồng sét tím chạy theo kinh mạch như dung nham, nơi chảy qua kinh mạch truyền tới đau đớn như bị thiêu đốt.

Tuy nhiên bảy năm qua Lâm Minh chịu đau không biết bao nhiêu lần, cho nên vẫn có thể chịu được, hội tụ lôi đình lực vào mầm non Tà Thần.

Xẹt xẹt xẹt!

Sấm sét tím bao bọc mầm non Tà Thần, vốn đã lớn lên đến cực hạn lại tiếp tục lớn lên.

Hái chiếc lá giãn ra, gân lá cũng rõ hơn, mầm non Tà Thần cao lên với tốc độ cực chậm.

Trưởng thành như vậy chỉ kéo dài mười mấy phút, mầm non Tà Thần liền chầm chậm ngừng lại, mặc kệ hấp thu bao nhiêu lôi đình lực màu tím cũng không thể lớn lên tiếp.

Những lôi đình lực tử kim này đều được mầm non Tà Thần tồn trữ, lại không thể chuyển hóa thành năng lượng cho mầm non Tà Thần trưởng thành, cũng không bị Lâm Minh luyện hóa.

Phát hiện mầm non Tà Thần có thể tồn trữ lôi đình lực dư thừa, trong lòng Lâm Minh khẽ động.

- Ma Quang, ngươi nói ta có thể nào kích hoạt lôi đình lực tồn trữ trong mầm non Tà Thần lúc độ Mệnh Vẫn, cộng thêm năng lượng thiên tài địa bảo, hoàn toàn phân rã thân thể, để ta thuận lợi vượt qua cảnh giới Mệnh Vẫn?

Nghe Lâm Minh nói, Ma Quang ngây người một lúc. Độ Mệnh Vẫn cực kỳ nguy hiểm, bình thường võ giả đều cẩn thận hết sức, sợ xảy ra vấn đề, còn Lâm Minh lại đưa ra ý tưởng điên cuồng như vậy.

Ma Quang suy nghĩ hồi lâu, mới lúng túng nói:

- Cái này... Ta thật không biết có được không. Ta chỉ nghe nói võ giả Thần Vực pháp thể song tu, muốn độ Mệnh Vẫn phải dựa vào rất nhiều năng lượng thiên tài địa bảo nổ tung thân thể, đó coi như là một loại ngoại lực. Nếu ngươi tồn trữ lôi đình lực, cũng có nguyên lý tương tự, ta chỉ sợ đến lúc đó không khống chế được lôi đình lực...

Lâm Minh lắc đầu:

- Không sao, ta vẫn có chút nắm chắc.

Lâm Minh nhìn mầm non Tà Thần trong người, gốc mầm này đã cao lên hai tấc, nó mới là chỗ dựa lớn nhất cho mình dùng sấm sét độ Mệnh Vẫn.

Vì làm chỗ dựa vào mạnh thêm, Lâm Minh quyết định lại đi sâu vào Lôi Vực. Sấm sét tử kim ở tám mươi dặm dù mạnh mẽ, nhưng chỉ xúc tiến mầm non Tà Thần cao lên một chút, vẫn không đạt tới cực hạn của mầm non Tà Thần.

Tiếp tục đi sâu vào, tốc độ Lâm Minh rất chậm, Ma Quang ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh thì biến sắc. Nó thật là bồn chồn, dù sao nó là thân thể thần hồn, một khi Lâm Minh xảy ra chuyện gì, nó cũng tan thành tro bụi.

- Tiểu tử, ngươi phải cẩn thận, đừng cho sấm sét chạy vào trong tinh thần chi hải nữa, cái thân thể nhỏ bé của ta không chịu nổi đâu.

Lâm Minh tập trung tinh thần, tốc độ chậm lại.

Tám mươi lăm dặm, tám mươi tám dặm, chín mươi dặm...

Đi sâu tới đây, chẳng những màu sắc sấm sét thay đổi, ngay cả hình thái cũng thay đổi.

Trước tám mươi dặm, sấm sét trong Lôi Vực vẫn còn hình thái hồ quang, có to có nhỏ, nhưng sấm sét ở chín mươi dặm thì đã biến ảo thành những đoàn sáng mờ mộng ảo.

Những ánh sáng mờ này chủ yếu là màu tím nhạt, nhưng ngẫu nhiên cũng xuất hiện tím sậm cùng vàng đậm, rực rỡ như nắng chiều.

Nghe kỹ, lại phát hiện tia chớp không có tiếng sấm, yên lặng như nơi này không phải Lôi Vực, mà là tiên cảnh.

Nhưng mà Lâm Minh có thể cảm giác được, bên dưới vỏ ngoài xinh đẹp yên tĩnh này, lại che giấu lôi đình lực khủng bố!

Dưới Thần Hải, nhất quyết không thể nào còn sống trong này!

Mặc dù Lâm Minh có mầm non Tà Thần hộ thân, nhưng đối mặt với lôi quang như vậy, cũng cảm thấy tâm thần kinh hãi.

“Ta ở ngay ngoài rìa khu vực chín mươi dặm, đi vào trong thì sẽ không chịu nổi uy lực đó”.

Lâm Minh quyết định rèn luyện mầm non Tà Thần ở bên vùng ngoài, nếu trực tiếp bước vào lôi quang tím nhạt cùng vàng sậm kia, thế thì sẽ phải hóa thành tro bụi.

Xẹt...

Một đoàn sét tím nhạt lệch ra khỏi phạm vi Lôi Vực chín mươi dặm, Lâm Minh biến sắc, bước ra, chân nguyên bọc tay trực tiếp chộp vào lôi quang này.

Xèo!

Một tiếng vang nhỏ, Lâm Minh cảm giác như nắm phải cây sắt nung đỏ, hai tay đau đớn, truyền ra mùi khét, tay của hắn trực tiếp cháy đen!

Lâm Minh bị đau, nhưng vẫn không buông tay, điều động chân nguyên bảo vệ kinh mạch, mạnh mẽ hấp thu lôi quang này.

Lôi quang chỉ có một tia nhỏ, nhưng chảy vào người Lâm Minh lại như vô số dao nhọn cắt xé cơ thể Lâm Minh!

Cảm giác đau đớn cực lớn truyền ra, Lâm Minh không sợ mà còn mừng, hắn ngày càng cảm thấy, dùng lôi đình lực quả thật có thể giúp hắn vượt qua Mệnh Vẫn.

Không phải nói bất kỳ năng lượng hủy diệt nào cũng có thể giúp võ giả mạnh mẽ vượt qua Mệnh Vẫn, đầu tiên là bản thân võ giả phải có năng lượng khống chế loại năng lượng này mới được. Bằng không sẽ bị năng lượng hủy diệt thật sự, không còn chút cặn bã.

Mà cố tình năng lượng hủy diệt quả thật là không dễ khống chế, cộng thêm trong quá trình võ giả độ Mệnh Vẫn, thân thể xé rách, trạng thái giảm xuống mức thấp nhất, lúc này muốn khống chế năng lượng bạo ngược đúng là nói dễ hơn làm.

Lôi quang nhỏ bé chạy theo kinh mạch, nơi đi qua đau đớn khó chịu, còn mầm non Tà Thần như cảm nhận được lôi đình lực này, phát ra tiếng ngâm hưng phấn.

Lôi quang lưu chuyển.

Vài giây sau đã bị mầm non Tà Thần cắn nuốt hết, lá non càng thêm sáng bóng hơn.

Chỉ là một tia lôi quang, tác dụng không quá lớn, Lâm Minh thử tới gần chín mươi dặm Lôi Vực, bắt đầu hấp thu thêm lôi quang.

Tuy nhiên hắn cẩn thận tránh né những lôi quang tím sậm và vàng sậm kia, trong hai loại lôi quang này, Lâm Minh cảm nhận được lực lượng đáng sợ, hắn không muốn lấy thân mạo hiểm.

Càng nhiều lôi quang chảy vào kinh mạch, mang tới đau đớn vô kể cho Lâm Minh. Tuy nhiên vì tiết kiệm thời gian, đành phải làm thế, hắn không muốn ở lâu trong tám ngàn dặm đầm lầy màu đen. Nơi này ngã xuống rất nhiều cao thủ, còn thực lực của Lâm Minh so với những người đó chỉ có thể tính là bình thường.

Xẹt xẹt xẹt...

Năng lượng lưu chuyển, mầm non Tà Thần không ngừng cao lên, lá non càng thêm bóng bẩy.

Còn Lâm Minh lại mình đầy thương tích, hắn phải thường xuyên dừng lại, dùng đan dược chữa thương. May mà thân thể Lâm Minh trải qua nhiều rèn luyện, hết sức cứng chắc, nếu là võ giả hệ thống tụ nguyên bình thường, dù có mầm non Tà Thần hộ thể cũng sẽ bị đốt thành than đen.

Chừng nửa canh giờ, Lâm Minh dẫn ngày càng nhiều lôi quang trắng nhạt vào người, thậm chí ngẫu nhiên còn dẫn vài đoàn lôi quang tím sậm, cũng không có dấu hiệu không chịu nổi.

Vốn đau đớn thấu tim, dần dần chuyển hóa thành cảm giác tê dại, thậm chí loại tê dại này còn làm người ta hưng phấn!

Lâm Minh vừa khẽ động, ánh mắt nhìn theo một đoàn lôi quang vàng sậm, chân vừa nhấc, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư đột nhiên bắt lấy nó.

Xèo!

Hai tay Lâm Minh cháy khét, tuy nhiên hắn vẫn quật cường dẫn cỗ lôi quang này vào người, dùng Tà Thần lực mạnh mẽ đè nén nó, dẫnmầm non Tà Thần.

Mầm non Tà Thần hấp thu cỗ lôi quang màu vàng sậm này, sinh cơ càng thêm sáng ngời, cỗ lôi quang vàng sậm này có tác dụng bằng mấy chục lôi quang tím nhạt.

Biến hóa này làm trong lòng Lâm Minh kinh dị.

- Dường như cơ thể của ta trải qua sấm sét tẩy rửa, dần dần thích ứng với lôi đình lực.

Hắn lầm bầm nói, lúc này Ma Quang lên tiếng:

- Ngươi nói đúng một nửa, còn có một nguyên nhân, là thân thể ngươi trải qua sấm sét rèn luyện, trở nên càng tinh thuần cứng cỏi hơn! Cũng giống như võ giả yêu tu độ lôi kiếp, khó độ qua lôi kiếp, nhưng sau khi vượt qua lại có thể rèn luyện thân thể, làm bản thân mạnh thêm, đây là cơ hội khó có.

- Ồ?

Lâm Minh sửng sốt, tiếp theo liền thản nhiên. Quả đúng là vậy, lôi điện không chỉ là lực hủy diệt, còn là lực sáng tạo!

Trong truyền thuyết, ở thời đại thái cổ xa xưa, hỗn độn mới mở, trời đất mới thành, lúc đó thế gian không có sinh mệnh, chỉ có không khí hỗn loạn, biển rộng, dung nham và sấm chớp.

Ở trong môi trường chết chóc đó, sấm sét đánh vào trong biển, thay đổi kết cấu không khí, sinh ra sinh mệnh nguyên thủy nhất.

Đây chính là kỳ tích của sấm sét.

Sấm sét chẳng những trọng yếu sáng tạo sinh mệnh, dù là ở trong thân thể người hiện giờ cũng là không thiếu, vô số tế bào to nhỏ trong cơ thể vẫn tràn ngập những hồ quang.

Sấm sét tồn tại cùng một nhịp thở với sinh mệnh, nếu có thể nắm giữ nó, chính là nắm giữ lực lượng sáng tạo sinh mệnh, có thể làm thân thể càng mạnh hơn!

Tuy nhiên, dù Lâm Minh thường hay dẫn lôi quang vàng sậm vào, mầm non Tà Thần vẫn ngừng lớn lên, dường như nó đã lớn tới bình cảnh, không thể dựa vào hấp thu lôi đình lực đột phá.

Mầm non Tà Thần còn đang hấp thu lôi đình lực ở mức chín mươi dặm, tồn trữ vào trong, Lâm Minh do dự một chút, lại đi sâu vào Lôi Vực thêm vài dặm, thẳng đến khi hắn thấy được sấm chớp ở ngoài một trăm dặm.

Lôi Vực trăm dặm, lại thay đổi!

Lần này dù là Lâm Minh vừa trải qua sấm sét luyện thể, cũng biết rõ mình không có khả năng tiến tới nữa.

Lôi Vực trăm dặm, sấm sét nơi này ngừng lại, chúng ngưng tụ thành những quả cầu sét, lơ lửng trên không trung, nhìn rất bình yên. Nhưng nếu quan sát kỹ, lại phát hiện xung quanh mỗi một quả cầu sét đều hình thành lực trường khép kín, nhốt toàn bộ quả cầu sét bên trong.

Đây là vì năng lượng quá mạnh mẽ mà tạo thành hiện tượng vặn gãy không gian!

Lôi đình lực mạnh đến vặn gãy không gian, khó có thể tưởng tượng nó mạnh đến cỡ nào, nếu chạm vào quả cầu sét thì sẽ có kết cục gì.

Chương 819: Hạo bạch chi kiếm, lôi điện chi nguyên

Lâm Minh không dám bước vào trăm dặm Lôi Vực, chỉ là thả ra một tia cảm giác thăm dò. Hắn phát hiện, lực trường trong phạm vi trăm dặm Lôi Vực đã vặn vẹo tới xé rách, trong không gian tràn ngập khe nứt không gian ẩn hình lớn nhỏ, võ giả Mệnh Vẫn bình thường đến đây, đừng nói quả cầu sét khủng bố có ở mọi nơi, chỉ riêng khe nứt không gian này là đủ để chí mạng rồi.

Lâm Minh điều động cảm giác, cẩn thận vòng qua từng quả cầu sét, nếu sơ sẩy chạm phải chúng, tia cảm giác này tuyệt đối sẽ bị cháy sạch.

Cảm giác không ngừng đi sâu vào, xuất hiện chuyện làm Lâm Minh giật mình. Hắn phát hiện trên một trăm dặm Lôi Vực có những hòn đảo nổi giữa trời, kích cỡ phổ biến khoảng mười mấy dặm, tựa như tiên cảnh trong truyền thuyết.

Bên trên Lôi Vực có đảo bay? Vì sao chúng nó lơ lửng trên không trung?

Lâm Minh hoảng sợ, pháp tắc nơi này vượt quá phạm vi hiểu biết của hắn.

Cảm giác tra xét lên đảo, Lâm Minh giật mình không khép miệng, trên đảo này... Còn có cây!

Từng gốc thần thụ, số lượng rất ít, trên mỗi hòn đảo cũng khó có được một gốc, chúng sống bình yên với những quả cầu sét lơ lửng trên không, thậm chí còn hấp thu lực lượng từ quả cầu sét.

Linh thụ sinh trưởng trong trăm dặm Lôi Vực!

Cổ họng Lâm Minh ục một cái, nhớ lại lúc trước, Lâm Minh thu nhặt Tử Điện thần trúc ở Lôi Đình sơn, so sánh với những linh thụ này đúng là như trời với đất!

Không biết những linh thụ này tồn tại bao nhiêu năm, nếu có thể chặt một cây về, sẽ là thiên tài địa bảo cấp bậc gì?

- Lâm Minh, hình như đó là Nguyên Từ thần thụ!

- Hả?

- Đừng nhìn ta, ta chỉ đoán thôi. Ta nào có cơ hội thấy mấy thứ này, chỉ ngẫu nhiên nghe được một ít miêu tả. Dù là ở Thần Vực, chỉ đại tông môn mới có mấy thứ này, thật không biết vì sao chúng nó lại mọc ở Lôi Vực Kỳ Tích chi hải.

Ma Quang nghĩ sao cũng không hiểu được, Kỳ Tích chi hải căn bản không giống bí cảnh có thể tồn tại ở Thiên Diễn đại lục.

Lâm Minh cố nén ý tưởng xông lên chặt mấy cây đem về, không nói những quả cầu sét lơ lửng kia, dù là bản thân những Nguyên Từ thần thụ này cũng rất nguy hiểm. Bên trong chúng ẩn chứa lôi đình lực khủng bố, không đủ tu vi, tới gần bị nó bắn ra mấy đạo Nguyên Từ thần quang là sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Hơn nữa, loại Nguyên Từ thần thụ ngay cả Thần Vực cũng hiếm thấy, dù có cho mình chặt, chưa chắc hắn chặt đứt được.

- Đợi ta trở thành Thần Hải, nếu có cơ hội, phải quay lại một chuyến! Nếu Thần Hải còn không đủ, chờ ta phi thăng Thần Vực, tu vi tiến thêm sẽ quay lại điều tra!

Dù sao bí cảnh Lôi Vực này sẽ không biến mất, Lâm Minh tin rằng không một ai trong những đại năng Thần Hải ở Thiên Diễn đại lục có thể lên đây. Đừng nói là năng lượng khủng bố ở những linh đảo kia, dù là chỗ mình đang đứng đây cũng chưa có bao nhiêu người lên được.

Lâm Minh đang nghĩ, bỗng nghe được tiếng động như dã thú gào rống.

“Hả? Còn có thứ còn sống?”.

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, thứ có thể sống ở chín mươi dặm Lôi Vực tuyệt đối là vô cùng khủng bố, hắn dựa vào mầm non Tà Thần mới có thể đứng đây. Nếu đối phương chỉ dựa vào lực lượng bản thân liền đứng chỗ này, vậy rất có khả năng là tồn tại cấp bậc Thần Hải!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, vuốt qua Tu Di giới, thu liễm khí tức toàn thân, đề phòng toàn diện!

“Không đúng, không phải vật sống, đó là... Lôi Linh!”.

Lâm Minh kinh hồn khiếp vía, nhìn cách xa trăm trượng, có một con sư tử nhỏ màu tím dài vài xích, có thể cảm nhận được lôi đình lực tinh khiết trên người nó. Hơn nữa ngoài lôi đình lực ra, không còn năng lượng gì khác, đây rõ ràng là dấu hiệu của Lôi Linh.

Nhưng nhìn bộ dáng con sư tử nhỏ này, vô cùng ngưng thực, bộ lông rất rõ ràng, không có gì khác với sư tử bình thường, làm sao là Lôi Linh, rõ ràng là một con sư tử sống.

“Đây là...”.

- Lâm Minh, là Lôi Nguyên!

Ma Quang lên tiếng, giọng nói có vẻ kinh hoảng.

“Quả nhiên!”.

Ánh mắt Lâm Minh co rút, trên Hỏa Tinh là Hỏa Nguyên, trên Lôi Linh là Lôi Nguyên. Lôi Nguyên, tức là căn nguyên lôi điện, cho dù là Lôi Nguyên kém cỏi nhất cũng phải khủng bố gấp mười lần Lôi Linh!

Hiện giờ mầm non Tà Thần trong người Lâm Minh mới hình thành, chỉ có thể chịu đựng uy lực Lôi Linh thiên giai cực phẩm, đối mặt với Lôi Nguyên, hắn không có sức chống cự.

Lôi Linh thiên giai cực phẩm đã thông linh, Lôi Nguyên tự nhiên càng hơn thế. Hơn nữa hiện giờ đang ở trong chín mươi dặm Lôi Vực, một khi ra tay, đối phương có thể sử dụng lôi đình lực vô tận, Lâm Minh không cho rằng mình có phần thắng gì.

Tinh thần lực của Lâm Minh ngưng tụ trên mầm non Tà Thần, tay phải đặt lên Tu Di giới. Con sư tử xinh đẹp ở trước mắt hắn trở nên cực kỳ nguy hiểm, một khi nó có ý muốn cắn nuốt mình, hắn chỉ có thể liều mạng.

- Rống...

Sư tử phát ra tiếng gầm khẽ, con mắt hổ phách hiện ra vẻ kiêng kị rõ ràng.

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ra, nó kiêng kị mầm non Tà Thần?

A? Không đúng!

Lâm Minh phát hiện, ở chỗ Lôi Vực xa hơn, cách sư tử kia mấy chục dặm, còn có một đoàn ánh sáng tím không ngừng tỏa ra năng lượng tinh khiết. Nhìn kỹ, đó là một thanh kiếm.

Trường kiếm bốn xích, sắc bén âm trầm, thân kiếm quấn đầy điện quang, kêu vang không ngừng.

Trong vòng chín mươi dặm Lôi Vực, làm sao lại có một thanh kiếm?

Tuy rằng cách xa nhau, lại có lôi đình lực che chắn, nhưng Lâm Minh vẫn đoán ra đẳng cấp kiếm này cực cao, rất có thể là cấp thánh khí!

Lâm Minh ngày càng cảm thấy khó tin, một thanh thần kiếm như vậy, không thể nào bị ném bỏ trong Lôi Vực, chẳng lẽ lúc trước có đại năng Thần Hải tiến vào Lôi Vực, kết quả ngã xuống để lại bội kiếm của hắn?

Lâm Minh đang nghĩ lung tung, cảm giác quét qua thanh thần kiếm, trong lòng hắn liền rung động!

Ở trên thân kiếm, có khắc hoa văn thần bí, tựa như vật tổ loài chim, mà vật tổ thần bí này giống y như hoa văn trên ngọc bội ở bên cạnh thần nữ Vạn Cổ Ma Khanh!

Đây là... Bội kiếm của thần nữ lưu lại?

Không đúng... Lâm Minh lắc đầu, thần nữ ngủ say ở Vạn Cổ Ma Khanh, cách xa nơi này trăm triệu dặm, hơn nữa trong quan tài của nàng còn chôn cùng một thanh trường thương. Đáng tiếc, thương đã gãy hỏng, mất hết năng lượng.

Bởi vì cô gái xinh đẹp yếu ớt đó đối lập rõ ràng với thanh trường thương, Lâm Minh có ấn tượng rất sâu. Vũ khí của thần nữ hẳn là thương, quá nửa chuôi kiếm này không phải là của nàng.

Ánh mắt chuyển xuống, Lâm Minh phát hiện trên chuôi kiếm có khắc hai chữ cổ Thần Vực, viết là “Hạo Bạch”.

Hạo Bạch chi kiếm?

Lâm Minh chỉ biết là kiếm này có thể là cấp thánh khí, nhưng không nhận ra cấp bậc cụ thể của nó, có khi giá trị không dưới Càn Khôn Dung Nhật lô!

Lâm Minh nhìn Hạo Bạch chi kiếm đối diện với sư tử tím, phải nói hai chúng nó vốn đang đối diện, sau đó mình bị cuốn vào, chỉ là khách không mời.

Hồi tưởng vẻ kiêng kị của sư tử tím, chẳng lẽ nó lại sợ thanh kiếm vô chủ này?

Một thanh kiếm, có thể uy hiếp tới Lôi Nguyên, thật là vô cùng kỳ dị.

Thân thể người bị lôi điện đốt cháy, nhưng thân kiếm thì không. Nếu kiếm có linh, nhất định phải bám lên kiếm hồn hoặc Chiến Linh của võ giả, mấy thứ này lại sẽ bị Lôi Nguyên xóa bỏ!

Thanh Hạo Bạch chi kiếm này rõ ràng là có linh, nhưng Lôi Nguyên lại không làm gì được kiếm hồn trên đó.

Giằng co chừng nửa nén nhang, sư tử tím bắt đầu có ý lùi. Nó liếc

Lâm Minh, quay đầu bay đi, một địch hai là không sáng suốt, huống chi trên người Lâm Minh cũng có một cỗ khí tức làm nó sợ hãi.

Hạo Bạch chi kiếm cũng không đuổi theo, Lâm Minh tự nhiên sẽ không đuổi theo. Tuy rằng hắn rất muốn thu phục Lôi Nguyên này cho mình dùng, nhưng biết rõ lực lượng hiện tại của mình còn không đối phó được Lôi Nguyên yếu nhất.

Vì thế, chỉ còn lại Lâm Minh cùng thanh Hạo Bạch chi kiếm từ xa nhìn nhau. Lâm Minh do dự một chút, cẩn thận tới gần Hạo Bạch chi kiếm, thanh kiếm này lập tức phát ra tiếng ngâm khẽ, tràn ra sát khí, rõ ràng là đang cảnh báo Lâm Minh.

Biến hóa này không ngoài dự đoán của Lâm Minh, hắn lấy ra chiế ngọc bội xanh đeo lên người, đây là ngọc bội của thần nữ.

Trường kiếm thông linh, rõ ràng nhận ra khí tức của ngọc bội này.

Nó khẽ chấn động, một lát sau, thân kiếm xoay lại, bay đi.

Lâm Minh không do dự bám theo, vừa tiếp xúc, hắn có thể cảm nhận được trên kiếm bám vào ý chí võ đạo đáng sợ, cỗ ý chí võ đạo này dung hợp với kiếm hồn, khiến cho kiếm hồn có Bất Hủ ý cảnh, vĩnh viễn sẽ không vì năm tháng trôi đi mà yếu bớt.

Trường kiếm nháy mắt bay đi mười dặm, xuyên qua vô số lôi quang.

Lâm Minh đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, không rơi lại sau, may mắn hắn vừa hoàn thành lôi quang luyện thể, bằng không xuyên qua chín mươi dặm Lôi Vực với tốc độ này, trong thời gian ngắn đụng lên cả trăm lôi quang, còn không tan thành tro bụi mất.

Lại bay mười mấy giây, một hòn đảo bay xuất hiện trước mặt Lâm Minh, cũng như những hòn đảo có Nguyên Từ thần thụ, chỉ là nó trôi nổi trong chín mươi dặm Lôi Vực, mà không phải trăm dặm Lôi Vực.

Bên trên hòn đảo bao phủ lực trường vặn vẹo như vỏ trứng bảo vệ cả hòn đảo, phía dưới là ngọn núi nhỏ cao trăm trượng.

Hạo Bạch chi kiếm dễ dàng phá vỡ lực trường, bay vào hang núi ở bên sườn ngọn núi nhỏ này.

Lâm Minh bám sát theo, cầm trường thương nhập vào lực Lôi Hỏa, một thương xuyên thủng lực trường, bay vào trong hang núi.

Đến gần hang núi, Lâm Minh cảm nhận được khí tức to lớn mênh mông, tựa như trong hang núi có một vị Đế Vương cái thế.

“Đó là động phủ của cường giả tuyệt thế?”.

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý nghĩ này, ôm lòng sùng kính bước vào trong hang.

Hang núi này tràn ngập mùi vị năm tháng, tựa như đã trải qua thời gian vô cùng lâu.

Chỉ đi vài bước, Lâm Minh phát hiện có một bia đá, bên trên khắc chữ Thần Vực, nét bút sắc gọn, cô đọng kiếm ý trong nét bút làm lòng người kinh sợ.

“Ta dùng kiếm trong tay, chiến càn khôn, chiến luân hồi, số mệnh không tha tộc ta, ta đánh vỡ khóa số mệnh, trời cao không tha tộc ta, ta đi ngược phạt tiên!”.

Một câu ngắn ngủi, ba mươi tư chữ tràn ngập ý chí bất khuất.

“Số mệnh không tha tộc ta, ta đánh vỡ khóa số mệnh, trời cao không tha tộc ta, ta đi ngược phạt tiên...”.

Quả nhiên đây chính là nguyền rủa Thần Khí bộ tộc...

Chương 820: Bộ tộc thiên đố, Bát Vẫn Lôi Hoàng

Lúc trước thời điểm Lâm Minh cứu Giác đã nghe nàng nói qua, Thần Khí bộ tộc bọn họ đeo trên lưng lời nguyền rủa.

Là gia tộc bị nguyền rủa, bọn họ không có họ, cũng không có tồn tại, theo trong truyền thuyết là tổ gia tộc làm thần tức giận, nên mới giáng xuống trừng phạt, tộc nhân đời đời kế tiếp phải bị nỗi khổ của huyết mạch nguyền rủa này.

Chú ấn hình xăm trên mặt bọn họ, chính là dấu hiệu của huyết mạch bị nguyền rủa.

Con cháu của Thần Khí bộ tộc, từ khi sinh ra, qua một đoạn thời gian sẽ chịu đựng một loại tra tấn đau đớn mà con người khó có thể chịu đựng, đau tận xương cốt, đồng thời theo tuổi trưởng thành, khoảng cách phát tác thống khổ sẽ càng ngày càng ngắn, thời gian liên tục cũng sẽ càng ngày càng dài, thẳng đến khi bị đau quá mà chết, hoặc là đau bức người ta phải tự sát.

Chỉ có tu võ, mới có thể dùng lực lượng và ý chí của bản thân để áp chế làm chậm lại loại đau đớn này. Thế nhưng thật đáng buồn là, mặc dù con cháu Thần Khí bộ tộc thiên phú cao hơn xa võ giả bình thường, cũng không thể làm trải vận mệnh, tu luyện đến hậu kỳ, vẫn như cũ thất bại vì nguyền rủa của huyết mạch.

Chủ nhân động phủ lưu lại ba mươi sáu chữ này, là nói rõ ý chí của hắn, quyết tâm đấu tranh với vận mệnh và lời nguyền rủa. Những hàng chữ trong ba mươi sáu chữ này trừ cỗ ý chí bất khuất đó, cũng toát ra một khí tức bi tráng, khiến người xem bi thương và cảm khái với bất công của ông trời.

Đối với một nhân kiệt như vậy, một gia tộc bi kịch mà lại thần bí như vậy, trong lòng Lâm Minh thủy chung ôm một phần kính ý.

Hắn rời bia đá tiếp tục đi tới, hang động cũng không sâu, Lâm

Minh chỉ đi khoảng cách chừng một trăm trượng đã tới đầu cuối, ở trong này có một nhà đá không lớn.

Khi Lâm Minh bước vào nhà đá, lập tức cảm nhận được một uy áp khổng lồ, mang theo gió lốc lôi đình tinh thuần cường hãn thổi ập vào mình, gần như đẩy bắn hắn ra bên ngoài.

Lâm Minh trong lòng cả kinh, vận chuyển Tà Thần lực kháng cự lại gió lốc lôi đình này. Một lần nữa đi vào nhà đá.

Phạm vi nhà đá chỉ có mấy trượng, ở giữa đặt một cái giường đá, một cái bàn đá, và mấy cái ghế đá.

Những bàn ghế giường đá này đều là Nguyên Từ thạch tạo hình mà thành. Những Nguyên Từ thạch này ở Lôi Vực không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, trải qua lôi điện rèn luyện, đã tương đương với thiên tài địa bảo.

Trên mặt bàn Nguyên Từ thạch vuông vức, đặt một khối tinh thạch màu tím. Vừa rồi gió lốc lôi đình kia dường như chính là phát ra từ tinh thạch màu tím này.

Mà ở trên giường đá nằm im lặng một cỗ hài cốt. Hài cốt sáng bóng, dường như thủy tinh điêu khắc thành, cũng không biết nằm ở trong này đã bao nhiêu năm.

Thấy cỗ hài cốt này, Lâm Minh cũng không mảy may bất ngờ, chủ nhân hang động dĩ nhiên đã chết, nếu không sẽ không tùy ý để bội kiếm bay ra ngăn địch.

Liếc mắt nhìn một bên hài cốt, thanh kiếm trắng tinh kia đã trở vào bao, nhìn không ra mảy may sắc bén. Khó có thể tưởng tượng vừa rồi nó giằng co với lôi điện chi nguyên còn khủng bố gấp mười lần so với Lôi Linh cực phẩm.

“Di hài của một vị cường giả phong hoàng cổ đại...”.

Lâm Minh thở dài một hơi. Hiển nhiên cường giả phong hoàng này cũng không tầm thường, có thể ở trong này kiến tạo động phủ, có lẽ là nhân vật cấp bậc Ma Đế kia.

Đáng tiếc, một nhân vật dù có tài ba phong hoa mấy đi nữa, cũng không chịu nổi lực ăn mòn của năm tháng, không thoát khỏi nỗi khổ của Luân Hồi.

Lâm Minh yên lặng thi lễ, lúc này mới phát hiện trên ngón tay cường giả phong hoàng vẫn còn đeo một cái Tu Di giới.

Lâm Minh do dự một chút, đang nghĩ tới Hạo Bạch Kiếm kia dẫn mình vào động phủ này, có phải hay không đã ngầm đồng ý hắn có thể tra xét vật phẩm trong Tu Di giới, đúng lúc này, Ma Quang phát ra một tiếng kêu sợ hãi!

Lâm Minh hoảng sợ, còn tưởng rằng Ma Quang xảy ra chuyện gì, vội vàng xem lại tinh thần chi hải, phát hiện tên khốn này vẫn an toàn, không có việc gì.

- Ngươi làm chi vậy? Quá mức căng thẳng ư!

Lâm Minh tức giận nói.

- Tiểu tử! Ngươi xem trên bàn đá kia là cái gì vậy!

Lâm Minh nhìn lại theo thanh âm của Ma Quang. Trên bàn đá, có một khối tinh thạch màu tím bằng cỡ nắm tay, ở một bên tinh thạch màu tím, còn có mấy mảnh vỡ tinh thạch bằng cỡ ngón tay, dường như là từ trên tử tinh lớn vỡ rơi xuống.

Lâm Minh vừa tiến vào nhà đá liền phát hiện những tử tinh này, trong nó ẩn chứa năng lượng Lôi hệ tinh thuần, hiển nhiên là thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính. Tuy nhiên đầu tiên Lâm Minh bị hài cốt của cường giả phong hoàng thu hút, cho nên trong lúc nhất thời không tra xét cẩn thận những tử tinh này rốt cuộc là gì.

Hắn thả ra cảm giác, kiểm tra một phen, trong đầu lại không tìm thấy trí nhớ tương quan. Dù sao hắn kế thừa trí nhớ của đại năng Thần Vực chỉ là mảnh vỡ.

- Đó là thứ gì?

Lâm Minh hỏi.

Ma Quang nói giọng thật kích động, nếu không phải vì đang ở Lôi Vực, nó là linh hồn thể không dám tùy ý hiện hình, nhất định nó đã lao ra ngoài tinh thần chi hải của Lâm Minh rồi.

- Nếu bản thánh không đoán sai, những Bạn Sinh Lôi Tinh này là Lôi Nguyên sau khi phối hợp sinh ra! Thứ này là thiên tài địa bảo có thể rèn luyện Chiến Linh, mặc dù ở Thần Vực, cũng chỉ là cơ duyên gặp mà không thể cầu!

- Rèn luyện Chiến Linh?

Lâm Minh liền động tâm, giới võ học Thần Vực truyền lưu một câu: “Thân thể dễ luyện, Chiến Linh khó thành!”.

Tuy rằng ở Thần Vực, võ giả Luyện Thể chiếm tỷ lệ rất nhỏ, nhưng số lượng võ giả của Thần Vực quá khủng bố, cho nên nếu tính ra cũng là vô số. Đối với võ giả Luyện Thể, tiêu hao tài nguyên không thể nghi ngờ phải nhiều hơn gấp trăm lần so với võ giả theo hệ thống luyện tụ nguyên. Nhưng dù vậy, thân thể vẫn là dễ luyện.

Chỉ cần có tài nguyên dồi dào thì dù sao cũng có thể hoàn toàn mở ra Bát Môn Độn Giáp, nhưng... Chiến Linh thì không như vậy.

Nó so với thân thể khó luyện hơn rất nhiều!

Trước khi Chiến Linh chính thức thành hình, còn có dựa vào ý chí di lưu của các cường giả khác trợ giúp rèn luyện. Tỷ như lúc trước Lâm Minh tìm được Huyết Yêu cốt chính là loại này.

Nhưng từ sau khi Chiến Linh thành hình, nhất là Thanh Đồng tiểu thành, Thanh Đồng đại thành về sau, thì quá hiếm có thiên tài địa bảo có thể rèn luyện Chiến Linh. Bởi vì nó thuộc loại ý chí của bản thân võ giả, mà ý chí võ giả quyết định bởi bản tâm, nên chịu ảnh hưởng năng lượng ngoại giới rất nhỏ.

Cho nên mới nói: “Thân thể dễ luyện, Chiến Linh khó thành!”.

Chiến Linh của võ giả sau khi thành hình liền cơ bản phải dựa vào bản thân để trưởng thành, mà càng sớm lĩnh ngộ Chiến Linh, không gian trưởng thành lại càng lớn, cho nên lĩnh ngộ Chiến Linh sớm hay chậm, có ý nghĩa rất lớn đối với võ giả.

Lâm Minh không nghĩ tới, một ít tử tinh không thu hút chút nào trước mắt này lại là thiên tài địa bảo đỉnh cấp có thể rèn luyện Chiến Linh.

- Bạn Sinh Lôi Tinh là cái gì?

Ma Quang nói:

- Lôi Nguyên là nguyên khí Lôi hệ trải qua thời gian dựng dục dài dòng vô tận sinh ra. Thời điểm nó vừa mới sinh ra, bị bao bọc ở trong kỳ thạch, sau đó chậm rãi phá thạch mà ra, lôi nguyên lực sẽ thẩm thấu trong kỳ thạch, tích lũy tháng ngày thay đổi kết cấu của kỳ thạch, cuối cùng hình thành Bạn Sinh Lôi Tinh!

- Đại đa số Lôi Nguyên sau khi sinh ra đều đã có Bạn Sinh Lôi Tinh, nhưng là, sinh ra một Lôi Nguyên có lẽ phải tính tới ức năm hoặc mấy chục ức năm! Một khi Lôi Nguyên sinh ra, cơ bản sẽ không bị hủy diệt, Thần Vực tích lũy cả vạn ức năm tới nay, cũng có không ít!

- Mà Bạn Sinh Lôi Tinh thì lại khác, một khi dùng là mất đi, Thần Vực một vạn năm qua, mới có thể sinh ra vài Lôi Nguyên? Bạn Sinh Lôi Tinh còn hiếm hơn! Cho nên... Vô cùng quý báu! Trước đây ta cũng từng thấy qua Lôi Nguyên, mới mơ hồ đoán ra một ít, Lôi Nguyên kia sở dĩ giằng co với Hạo Bạch Kiếm, hơn phân nửa chính là vì muốn đoạt lại những Bạn Sinh Lôi Tinh này!

Ma Quang giải thích một phen Lâm Minh mới chợt hiểu, cơ duyên như vậy đúng là, chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu.

Hắn nhìn Hạo Bạch Kiếm một cái, thấy thanh kiếm vẫn như trước nằm im trong vỏ kiếm, không có phản ứng gì, dường như để tùy ý mình lấy đi Bạn Sinh Lôi Tinh.

Lâm Minh đầu tiên là xá một cái trước bộ hài cốt thủy tinh, sau đó thật cẩn thận cầm lấy Bạn Sinh Lôi Tinh thu vào Tu Di giới.

Đúng lúc này, Hạo Bạch kiếm rung động một cái rất nhẹ, một lũ kiếm quang từ thân kiếm phát ra, bao bọc Tu Di giới trên ngón tay trái của hài cốt thủy tinh, rồi nâng lên chiếc nhẫn chậm rãi bay về phía Lâm Minh.

Một màn này làm Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm, đây là muốn giao Tu Di giới cho mình sao?

Mình lấy đi Bạn Sinh Lôi Tinh đã có chút chột dạ, Hạo Bạch kiếm lại muốn đưa luôn cho mình Tu Di giới của chủ nhân nó?

Tuy nói trong Tu Di giới này mặc kệ có thứ gì, đối với một thanh kiếm cũng không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng nó với mình chỉ xem như bình thủy tương phùng, không nên đưa hậu lễ như vậy chứ! Chẳng lẽ chính vì khối thần nữ ngọc bội kia, nó liền xem mình thành hậu nhân của Thần Khí bộ tộc?

Đang lúc Lâm Minh miên man suy nghĩ, một cái ngọc giản bị năng lượng bao vây lấy, từ trong Tu Di giới bay ra, bay đến trên tay Lâm Minh.

Lâm Minh như có cảm giác, lướt qua thần thức trên ngọc giản ở trong tay, Đây không phải bí tịch công pháp, mà là một bản chép tay, ghi lại cuộc đời chủ nhân trải qua.

Mà từ trong đó, Lâm Minh mới biết chủ nhân hang động này tên là Đế Hạo, trong đó “Hạo” là tên, mà “Đế” là đại biểu cảnh giới của hắn, hắn cùng với Giác giống nhau, không có họ.

Trừ Đế Hạo, hắn còn có một danh hiệu, Bát Vẫn Lôi Hoàng.

- Bát Vẫn, lại là Bát Vẫn... Võ giả có thể được hưởng danh hiệu này, phải là cường giả vượt qua tám lần Mệnh Vẫn. Từ xưa đến nay, cường giả phong hoàng Bát Vẫn của Thiên Diễn đại lục không vượt qua một bàn tay, ngay cả Ma Đế, cũng chỉ là bảy lần Mệnh Vẫn mà thôi!

Ma Quang nói.

Lâm Minh tiếp tục xem bản chép tay ngọc giản này, càng xem hắn càng cảm thấy tôn kính, khâm phục Bát Vẫn Lôi Hoàng này.

Bát Vẫn Lôi Hoàng khi còn nhỏ tư chất cũng không tính xuất chúng lắm, nhất là ở Thần Khí bộ tộc thiên tài xuất hiện lớp lớp lại có vẻ rất bình thường.

Nhưng mà ý chí hắn kiên định, tu luyện cực kỳ khắc khổ, dám đánh dám liều, vì để rèn luyện chính mình, tìm kiếm cơ duyên, hắn đi du lịch khắp nơi, nhiều lần đi vào những chỗ hiểm cảnh sinh tử, thành Toàn Đan, phá Mệnh Vẫn. hah hấ ại (ù yệ□)

Bởi vì ý chí lực vô cùng cường đại, hắn ở Toàn Đan trung kỳ liền lĩnh ngộ Chiến Linh, hơn nữa lĩnh ngộ ba loại võ ý.

Trong đó một loại võ ý là võ ý lực trường cực kỳ khó có được, Lôi Điện lực trường.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản nhất để về sau Đế Hạo có thể lấy được thành tựu kinh người. Hắn có thể ở chung quanh thân thể hình thành lực trường của năng lượng lôi, võ giả bình thường sau khi tiến vào, nhẹ thì toàn thân choáng váng, nặng thì bị đốt thành cháy sém.

Danh hiệu Đế Hạo Lôi Hoàng chính là bởi vậy mà có.

Bởi vì Lôi Điện lực trường này hắn phải tiến vào Lôi Vực của đầm lầy màu đen tám ngàn dặm để rèn luyện thân thể, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, tạo cơ sở vững chắc, do đó hắn mới có thể vượt qua tám lần Mệnh Vẫn, nổi danh hiệu là Bát Vẫn Lôi Hoàng.

Thành công Bát Vẫn, tái phá Thần Hải, Đế Hạo có thể miểu sát cường giả Thần Hải đồng cấp. Tiếp qua hơn một ngàn năm, thực lực của hắn đã độc bộ thiên hạ.

Chỉ tiếc, huyết mạch của Thần Khí bộ tộc chung quy là không phá hủy được ma chú, mặc dù Bát Vẫn Lôi Hoàng thiên tư kinh người, nhưng cũng không thể thoát khỏi lực lượng của nguyền rủa, cuối cùng khi bế quan ở Lôi Vực đã ngã xuống tại đây...

“Đáng tiếc cho một thế hệ người tài”. Lâm Minh cảm khải trong lòng, dùng Lôi Vực trên vùng trời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm làm nơi bế quan, đây là quyết đoán cỡ nào! Ngay cả sau khi chết, ý chí võ đạo của hắn phụ thêm ở trên bội kiếm, có thể làm cho bội kiếm đọ sức với Lôi Nguyên.

Ý chí võ đạo của bản thân Bát Vẫn Lôi Hoàng phụ gia thuộc tính Lôi hệ, cho dù là thần hồn, cũng căn bản không sợ Lôi Nguyên, đây là mấu chốt mà thần hồn của Ma Quang còn xa không sánh bằng được.

Chương 821: Ra Lôi Vực, chiến Ma sứ

Nửa đoạn sau của bản chép tay Đế Hạo, ghi lại thời gian cuộc sống trong một ngàn năm cuối cùng của Đế Hạo, dùng thực lực bản thân đấu tranh với nguyền rủa số mệnh, trải qua đủ loại nhìn thấy mà ghê người! Đối với Thần Khí bộ tộc này mà nói, không thể nghi ngờ là tư liệu phi thường quý giá.

Cuối cùng của bản chép tay, chỉ có một câu:

“Thiên Diễn lịch năm ba vạn một ngàn hai trăm, chiến một trận với Đế Tà, trọng thương, tự cảm nhận kiếp nạn nguyền rủa huyết mạch lần thứ tám tiến đến, bằng sức mạnh ra tới Lôi Vực, bế tử quan!”.

Lâm Minh xem tới đây hơi ngẩn ngơ, Đế Tà là ai?

Bát Vẫn Lôi Hoàng thành tựu Thần Hải sau một ngàn năm đã là thực lực có một không hai thiên hạ, đến thời điểm hắn lưu lại bản chép tay ngọc giản, sợ là lại trôi qua thời gian không ngắn, tu vi tiến thêm một bước, mà Đế Tà lại có thể đánh cho hắn trọng thương ư?

Vì sao trong lịch sử hoàn toàn không có ghi lại về Đế Tà? Hay là, đối phương căn bản không phải đến từ vị diện Thiên Diễn đại lục?

Sau khi chiến một trận với Bát Vẫn Lôi Hoàng, Đế Tà còn sống hay đã chết?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra đủ loại nghi vấn, đáng tiếc trong bản chép tay Đế Hạo cũng không ghi lại đoạn tiếp sau, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong bế tử quan lần đó Bát Vẫn Lôi Hoàng đã ngã xuống.

Vốn đã trọng thương, cộng thêm “kiếp nạn nguyền rủa huyết mạch lần thứ tám”, trình độ hung hiểm của bế tử quan có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh tiếp tục tra xét các di vật khác trong Tu Di giới của Đế Hạo. Tu Di giới này tuy rằng đã trải qua thời gian mấy vạn năm, nhưng tinh thần ấn ký trong đó vẫn như cũ vô cùng rõ ràng, mang theo Lôi thuộc tính sắc bén, khiến Lâm Minh lại cảm khái một phen sự cường đại của ý chí Đế Hạo. Chỉ sợ là đối phương sớm đã thành tựu Bạch Ngân Chiến Linh.

Bạch Ngân Chiến Linh, lại tự mang Lôi thuộc tính, ở Lôi Vực mấy vạn năm, chẳng những không bị lôi điện lực nơi này làm suy yếu, ngược lại còn nhận được lôi đình lực tẩm bổ.

- Chỉ là có hơi kỳ quái... Nếu Bát Vẫn Lôi Hoàng chiếm được Bạn Sinh Lôi Tinh, vì sao hắn không dùng để rèn luyện Chiến Linh? Để Chiến Linh càng tiến thêm một bước?

Lâm Minh thì thào tự nói. Ma Quang nói:

- Nếu ta không đoán sai, lúc trước Bát Vẫn Lôi Hoàng bắt được con Tử Sư Lôi Nguyên, giam cầm nó trong động phủ của mình là muốn hấp thu nó. Chỉ là tu vi còn không ổn định, cho nên tạm thời phong ấn!

- Mà Bạn Sinh Lôi Tinh là thiên tài địa bảo cùng nhau sinh ra với Tử Sư Lôi Nguyên, tự nhiên là vật chứa phong ấn tốt nhất. Đáng tiếc, cuối cùng Bát Vẫn Lôi Hoàng còn chưa đạt tới cảnh giới hấp thu Tử Sư Lôi Nguyên thì đã ngã xuống. Theo Bát Vẫn Lôi Hoàng ngã xuống, lực lượng phong ấn theo thời gian suy yếu đi, Tử Sư Lôi Nguyên liền trốn thoát. Tiếp theo đến sau này còn có một màn, Tử Sư Lôi Nguyên muốn đoạt lại Bạn Sinh Lôi Tinh trong động phủ, nhưng lại không làm gì được bội kiếm của Bát Vẫn Lôi Hoàng, vì thế trận chiến đấu này vẫn kéo dài liên tục đến bây giờ!

Lâm Minh gật gật đầu, theo như lời Ma Quang hẳn là đúng tám chín phần mười. Hạo Bạch kiếm bản thân tạo ra bằng kim loại cấp thánh khí, kiếm thể không sợ lôi đình. Mà trong kiếm hồn bám vào ý chí lôi đình của Bát Vẫn Lôi Hoàng, đồng dạng không sợ lôi đình công kích, đương nhiên Tử Sư Lôi Nguyên không làm gì được.

Lâm Minh tìm kiếm một hồi ở trong Tu Di giới của Bát Vẫn Lôi Hoàng, phát hiện một số đan bình, hộp ngọc, ngọc giản, bảo khí...

Còn có mấy ngàn Nguyên Linh thạch.

Bát Vẫn Lôi Hoàng còn xa không có giàu có như trong tưởng tượng của Lâm Minh, thậm chí có thể nói, là hết sức kham khổ.

Trừ bội kiếm cấp thánh khí, Bạn Sinh Lôi Tinh ra, đúng là không có thứ gì vô giá, cực kỳ không phù hợp với thân phận thiên đệ nhất hạ nhân của hắn.

“Đan dược đỉnh cấp có lẽ ở thời điểm một trận chiến cuối cùng đã bị Bát Vẫn Lôi Hoàng dùng hết, ngọc giản là kế thừa công pháp của Thần Khí bộ tộc, còn có ghi lại tâm đắc của Bát Vẫn Lôi Hoàng chính mình tu luyện, những thứ này đối với Thần Khí bộ tộc đúng là phi thường trọng yếu... Nhưng với ta mà nói cũng chỉ có chút tác dụng tham khảo bình thường mà thôi. Hả? Đây là... Giải thích tường tận của Lôi chi ý cảnh ư!”.

Lâm Minh nhìn thấy một ngọc giản màu tím trong lòng vừa động, hiện tại hắn rất thiếu thốn ở mặt Lôi chi ý cảnh, hắn có độ phù hợp Lôi nguyên khí cực cao, nhưng lĩnh ngộ về Lôi chi ý cảnh lại ít đến đáng thương, có phần ngọc giản này, có thể mang đến trợ giúp rất lớn cho mình!

Với cảnh giới của Bát Vẫn Lôi Hoàng, lý giải về Lôi chi ý cảnh tất nhiên cực kỳ cao thâm.

Lâm Minh thu thập xong di vật của Bát Vẫn Lôi Hoàng, ngoài ý muốn tìm thấy trong đó có đánh dấu nơi ẩn cư của Thần Khí bộ tộc.

Khiến Lâm Minh vô cùng ngoài ý muốn là, Thần Khí bộ tộc rõ ràng ở tại một chỗ trung thiên thế giới phong bế.

- Thần Khí bộ tộc ở trung thiên thế giới?

Lâm Minh có hơi kinh dị, trung thiên thế giới dựa vào vị diện Thiên Diễn đại lụcít, bởi vì trung thiên thế giới so với tiểu thế giới vững chắc hơn nhiều lắm, pháp tắc không có gì bất đồng với đại thế giới, lại dễ thủ khó công, cho nên luôn là vùng giao tranh của các thế lực lớn. Nhất là linh mạch có trong trung thiên thế giới còn hơn thế, Thần Khí bộ tộc có thể chiếm cứ một chỗ trung thiên thế giới, thực lực của nó tất nhiên cường đại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình trước đây.

Chỉ có điều kỳ quái là... Nếu Thần Khí bộ tộc thực lực cường đại như thế, vì sao Giác lại bị tây bắc đại mạc bắt cóc mang đi?

“Cửa vào trung thiên thế giới của Thần Khí bộ tộc, ở vào ba mươi vạn dặm phía tây nam Thất Tinh thần quốc, ta hẳn phải đi một chuyến tới đó, trả lại cho Thần Khí bộ tộc một ít di vật của Bát Vẫn Lôi Hoàng!”.

Lâm Minh lấy đi ngọc giản ý cảnh của Bát Vẫn Lôi Hoàng lưu lại và Bạn Sinh Lôi Tinh quý báu nhất, các thứ còn lại, nhất là tâm đắc kế thừa công pháp của Thần Khí bộ tộc, cùng với ghi lại tới qua tranh đấu chống cự nguyền rủa của Bát Vẫn Lôi Hoàng, mấy thứ này đối với Thần Khí bộ tộc quá trọng yếu, Lâm Minh làm việc này lẽ đương nhiên, bao gồm hài cốt và bội kiếm của Bát Vẫn Lôi Hoàng, cũng nên mang về cố thổ.

Mặc dù Lâm Minh làm những điều này, cũng còn xa không đủ để báo ân, giá trị của Bạn Sinh Lôi Tinh không thể đo lường.

Lâm Minh tính toán thời gian một chút, mình đi vào Lôi Vực đã hơn một canh giờ, tuy nói lực trường trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm đã đóng lại, lực lượng không gian quỷ dị, một khi tiến vào trong đó rất khó truy tung, nhưng Lâm Minh cũng không dám ở lại quá lâu trong Lôi Vực. Ai mà biết Tu La thần quốc có thể phát điên hay không, phái ra bảy tám đại năng Thần Hải truy tìm mình, Đến lúc đó bảy tám đại năng Thần Hải liên thủ, cộng thêm nội tình kế thừa tích lũy nhiều năm của Tu La thần quốc như vậy, bọn họ vị tất không có cách tìm ra mình, cho dù trốn ở Lôi Vực cũng không an toàn.

Lâm Minh cố dập tắt ý niệm trong đầu muốn ở trong này tu luyện Lôi chi ý cảnh, và sử dụng Bạn Sinh Lôi Tinh rèn luyện Chiến Linh, liền thu thập các thứ này nọ chuẩn bị rời đi.

Hắn lại lần nữa cúi đầu trước hài cốt Bát Vẫn Lôi Hoàng, rồi thu lấy hài cốt. Do dự một chút, hắn lại cầm lên Hạo Bạch kiếm.

Trường kiếm thông linh cũng không có phản kháng, để mặc cho Lâm Minh thu vào Tu Di giới.

Triển khai thân pháp độn ra ngoài động phủ Lôi Hoàng, Lâm Minh cũng không có vội vã lao ra Lôi Vực, hắn còn có một chuyện rất trọng yếu phải làm, đó chính là để cho mầm non Tà Thần hấp thu năng lượng lôi quang, cung cấp cho tương lai mình độ Mệnh Vẫn.

Trước đó mầm non Tà Thần đã ở tám mươi dặm trong Lôi Vực hấp thu rất nhiều lôi đình màu tím vàng, Lâm Minh toàn bộ bỏ qua không cần những “lôi đình cấp thấp” này, đổi lấy lôi quang màu vàng đỏ cường đại nhất.

Loại lôi quang này, mặc dù Lâm Minh đã tới qua lôi quang thối thể cũng vẫn có chút không chịu nổi, hắn cắn răng kiên trì, từng chút từng chút nhìn mầm non Tà Thần hấp thu lôi quang vàng đỏ kia.

Ước chừng qua thời gian một khắc, cả người Lâm Minh là mồ hôi. Cuối cùng mầm non Tà Thần hút no đủ lôi quang lực, cả cây non đều trở nên đỏ chói mắt.

- Tốt lắm!

Lâm Minh thở ra một hơi dài, Lôi Vực chỗ chín mươi dặm này đại đa số đại năng Thần Hải đều không đến được. Lâm Minh thu lấy lôi quang ở phiến Lôi Vực này tuy rằng chẳng khác nào là muối bỏ biển, nhưng lôi quang màu vàng đỏ là tối tinh hoa, hẳn cũng đủ cho mình độ Mệnh Vẫn.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, Lâm Minh rút ra trường thương màu đỏ trong Tu Di giới, rót vào Lôi Hỏa ý cảnh trong đó, đâm mạnh ra một thương!

“Coong!”.

Không gian chấn động, Lâm Minh phá mở lực trường vặn vẹo của Lôi Vực chín mươi dặm, bay đi hướng Lôi Vực tám mươi dặm.

- Phá lần nữa!

Thương thứ hai, Lâm Minh thuận lợi đến khu Lôi Vực bảy mươi dặm.

Một tầng lại một lần, Lâm Minh với thế không thể đỡ, vừa phá mở lực trường vừa bay đi.

Đến Lôi Vực khu ba mươi dặm, lực trường vặn vẹo đã không còn rõ ràng lắm, căn bản không cần ra thương, trực tiếp bay đi là được.

Cứ như vậy, qua thời gian chừng mấy chục hô hấp, Lâm Minh liền đi tới Lôi Vực tầng ngoài cùng.

“Lão yêu bà kia không biết còn ở bên ngoài hay không, cũng có thể đã bị vật gì đó trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm xử lý, bà ta có chết đi thật ra cũng bớt lo. Tuy nhiên... Nếu không chết... Hừ hừ... Còn tốt hơn!”. Trong ánh mắt Lâm Minh lại hiện lên chiến ý sáng quắc, bị Tất Như Ngọc cùng mấy tên ma sứ truy đuổi mấy vạn dặm giống như truy đuổi con mồi, thủ đoạn ra hết, chật vật không chịu nổi, Lâm Minh đã sớm ôm đầy lòng bực tức.

Hiện tại có một phen kỳ ngộ ở Lôi Vực, không đòi lại món nợ với Tất Như Ngọc thì đúng là có lỗi với chính mình!

Hơn nữa Lâm Minh tuyệt không sợ không đấu lại Tất Như Ngọc, Lôi Vực chính là đại bản doanh của hắn, có thể vào có thể ra, còn Tất Như Ngọc ngay cả khu Lôi Vực năm mươi dặm cũng không dám vào.

“Ầm!”.

Lâm Minh vung trường thương màu đỏ trong tay phá mở Lôi Vực, cũng không thấy bóng dáng Tất Như Ngọc và mấy tên ma sứ. Lâm Minh hoàn toàn đề phòng, dùng thần thức dò tra bốn phía, hắn đang ở cách tầng mây Lôi Vực không tới mười trượng, bảo đảm bất cứ lúc nào đều có thể lui vào.

“Đã rời đi rồi sao? Hay là ẩn nấp? Một khi đã như vậy, ta trước rời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm này thôi!”.

Tuy rằng Lâm Minh rất muốn chiến một trận với Tất Như Ngọc, nhưng nếu đối phương không ở đây, Lâm Minh cũng sẽ không phát rồ đi tìm, đó là lấy tính mạng mình ra đùa! Huống chi thời gian càng kéo dài lâu, vị tất sẽ không bị đại năng Thần Hải của Tu La thần quốc thi triển thủ đoạn thông thiên tìm ra được.

Lâm Minh đang định lao ra đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, đúng lúc này, chợt lóe sáng hào quang màu đỏ, theo một tiếng quỷ kêu thê lương chói tai, một tấm lưới màu đỏ lớn che phủ lôi vân, đồng thời phủ chụp xuống phía hắn.

- Tiểu súc sinh! Lão thân chờ ngươi đã lâu, để xem ngươi còn trốn đi đâu!

Truyền đến thanh âm điên cuồng của Tất Như Ngọc, trước đó bà ta dùng bí thuật che giấu hành tung, chính là để chờ Lâm Minh chui đầu vô lưới.

Lúc này bà ta tóc tai bù xù, quần áo rách mướp, trên gương mặt khô quắt tất cả đều là máu tươi, con mắt bên phải đã không còn, chỉ còn lại có hốc mắt lõm sâu trống trơn, bả vai hiển nhiên bị con gì cắn một ngụm, da thịt lẫn lộn, máu thịt bầy nhầy.

Hiển nhiên, trước đó Tất Như Ngọc đã tới qua một trận đại chiến cực kỳ thảm thiết, lúc này quả thực bà ta trông giống như lệ quỷ dưới vực sâu.

Bình thường võ giả nữ tính, sau khi độ Mệnh Vẫn đều chấp nhận hao phí một ít tu vi để bảo trì tuổi thanh xuân của mình, cho dù sinh mệnh chi hỏa sắp tắt, cũng sẽ giữ nét tiên phong đạo cốt như võ giả Mục Phượng Tiên. Thế nhưng giống như Tất Như Ngọc tu luyện bí pháp cải tạo thân thể này chỉ sẽ làm trầm trọng thêm nét già cả, nhìn qua giống như thây khô trong quan tài bò ra.

- Lão thân vì chờ tiểu súc sinh ngươi, mới đến nông nỗi như thế! Hôm nay tất phải rút gân lột da ngươi!

Chương 822: Uy lực của lôi quang

Ở thời gian hơn một canh giờ Lâm Minh đi vào Lôi Vực này, đầu tiên là Tất Như Ngọc đã tới qua Hoàng Tuyền hà, lại gặp phải hung thú thái cổ của đầm lầy, chiến đấu kịch liệt một phen, lại dùng ra bộ công pháp biến thân tổn hao sinh mệnh chi hỏa kia, toàn lực liều mạng mới đánh chạy hung thú thái cổ.

Trong Tu Di giới của bà ta tồn trữ linh dược khôi phục sinh mệnh lực đã dùng hết, trở thành hình dáng vô cùng già nua, ngay cả thân thể bị trọng thương cũng không còn đủ năng lượng để điều trị.

Lúc này Tất Như Ngọc đã rơi vào trạng thái điên cuồng, chỉ có duy nhất một ý niệm chính là xé xác Lâm Minh, cướp lấy tất cả bảo vật của hắn, trừu hồn luyện tủy, sưu tìm sạch sẽ tất cả bí mật của hắn.

Lâm Minh nhìn Tất Như Ngọc giống như kẻ điên xông lên, cười lạnh nói:

- Lão yêu bà! Ngươi còn chưa chết sao? Ta thật ra muốn đi tìm ngươi, ngươi đã đưa tới cửa, ta sẽ thuận tiện đưa ngươi ra đi!

- Tiểu súc sinh! Ngươi cứ việc kiêu ngạo, chờ ta bắt được ngươi, sẽ xé toạc miệng ngươi, rút đầu lưỡi ngươi treo thi thể ngươi trên đó, luyện thần hồn của ngươi!

Tất Như Ngọc quát tháo chói tai, thân thể lại phát ra tiếng nổ vang “rốp rốp”, bà ta lại lần nữa biến thân.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh thầm kinh hãi, trước mắt Tất Như Ngọc đã tới qua đại chiến liên tiếp, chân nguyên tiêu hao hơn phân nửa, cả người là thương tích. Hơn nữa thọ nguyên bản thân bà ta cũng không còn lại bao nhiêu, sinh mệnh chi hỏa đã suy yếu đến mức tận cùng. Vậy mà bà ta vẫn như cũ có thể bảo trì chiến lực cường đại như vậy, lại lần nữa dùng bí pháp biến thân. Quả thực thực lực của cao thủ xếp hạng trước năm mươi trên Thiên Mệnh bảng khiến lòng người run sợ!

- Xé nát miệng ngươi!

Tất Như Ngọc chụp ra một trảo, tụ tập thành tuyến lệ quang màu đen, mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo bay vụt tới. Dù Tất Như Ngọc đã bị trọng thương như vậy, một trảo này của bà ta cũng ẩn chứa oai lực của thiên địa, dù là một ngọn núi cao ba ngàn trượng ở dưới trảo này, đều phải vỡ nát thành bột!

Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, đây là địch nhân mạnh nhất từ trước tới nay hắn đối mặt, cao thủ xếp hạng trước năm mươi Thiên Mệnh bảng, tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu đỉnh phong, thực lực tượng trưng cho cường giả Mệnh Vẫn nhất lưu của Thiên Diễn đại lục!

Mở ra Bát Môn Độn Giáp, điều động Tà Thần lực cực hạn, Lâm Minh đâm ra một thương, trên thân thương đồng thời ẩn chứa song trọng Lôi Hỏa ý cảnh!

Phần Tinh Chi Viêm, tính cả Tử Kim Lôi Linh thiên giai cực phẩm!

“Quán Hồng!”.

“Vù!”.

Thương mang vạch ngang qua phía chân trời, hội tụ thành một đường thẳng tắp hai màu tím đỏ xen nhau, xa xa nhìn lại, giống như đường chân trời tiếp giáp với mặt biển trong đêm khuya, to lớn, thần bí, mang theo lực lượng khủng bố khiến người ta run rẩy.

Trước đó, những lúc Lâm Minh sử dụng Quán Hồng, lôi đình lực luôn kém xa lực ngọn lửa làm cho không thể phát huy uy lực của Quán Hồng đến mức tận cùng.

Mà hiện tại, tuy rằng Lâm Minh lĩnh ngộ Lôi chi ý cảnh vẫn như cũ là cấp nhập môn, còn xa không bằng Hỏa chi ý cảnh, nhưng đẳng cấp của Tử Kim Lôi Linh cao hơn một nửa cấp bậc so với Phần Tinh Chi Viêm đã bù lại ý cảnh không đủ. Điều này cũng làm cho Lôi Hỏa lực Lâm Minh rót vào ở trên trường thương gần như cân đối. Lúc này mới có thể phát huy ra sát chiêu Quán Hồng mạnh nhất!

“Ầm!”.

Trảo ảnh va chạm mạnh với thương mang của Quán Hồng cùng một chỗ, phát sinh bùng nổ kịch liệt, sóng xung kích gào thét thổi quét ra ngoài, Lâm Minh chỉ cảm thấy truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, mũi thương của hắn vỡ nát!

Trảo ảnh màu đen với thế không thể đỡ xé nát mũi thương Quán Hồng, vọt tới rồi phía hắn, chỉ là hơi suy yếu một ít mà thôi.

Thật cường đại!

Trên mặt Lâm Minh hiện lên vẻ kinh ngạc, một thương vừa rồi, đã là một kích với trạng thái mạnh nhất của hắn hiện có, vậy mà hoàn toàn bị Tất Như Ngọc áp chế, đây chính là chênh lệch tuyệt đối trên thực lực.

Chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, Lâm Minh gần như thuấn di xuất hiện ở ngoài năm dặm, trảo ảnh công kích tới chỗ mặt đất hai dặm trước mặt Lâm Minh, chỉ nghe tiếng ăn mòn “xuy xuy xuy”, trên mặt đất xuất hiện ba khe nứt sâu không thấy đáy!

Lâm Minh thở dốc dữ dội, vừa rồi trong nháy mắt bị trảo ảnh quét qua, dẫn động khí huyết lực trong cơ thể hắn, làm cho hắn suýt nữa bị thương.

- Tiểu súc sinh! Không ngờ ngươi có thể hóa giải Âm U trảo của ta, đúng là không đơn giản! Càng là như thế, ta càng hưng phấn! Có thể tự tay hủy diệt một vương giả tương lai, quả thực ta rất khoái trá! Ha ha ha ha...

Tất Như Ngọc cười to ngông cuồng. Trước đó một thương của Lâm Minh khiến bà ta vô cùng kinh ngạc, lực lượng đó tuyệt không phải cường giả Toàn Đan có thể có.

- Muốn hận, chỉ có thể hận ngươi sinh chậm năm mươi năm, nhất định ngươi phải hủy dưới tay của ta! Tiếp ta một kích mạnh nhất, Địa Ngục Thâm Hồng!

Thân thể Tất Như Ngọc run lên điên cuồng, toàn bộ cánh tay phải hóa thành đỏ như máu, từng sợi mạch máu nổi vồng lên, dường như tay phải sắp nứt toác ra. Tuy rằng Tất Như Ngọc biết rõ có thể áp chế Lâm Minh, sớm muộn gì cũng bắt được hắn, nhưng không muốn kéo dài, bởi vì sinh mệnh chi hỏa của bà ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, chân nguyên trong cơ thể còn lại cũng không đủ bốn thành, nếu tiếp tục kéo dài, lỡ gặp phải quái vật nào khác trong đầm lầy vậy thì sẽ chết không có thây để chôn.

“Víu...”.

Trên cánh tay phải Tất Như Ngọc xuất hiện một âm hồn màu đỏ, nó cầm trong tay cây liêm đao thật lớn dài tới mấy trượng, thè ra đầu lưỡi màu đỏ tươi, phóng vọt tới hướng Lâm Minh!

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh lại bình tĩnh khác thường, hắn lui về phía sau một bước, hoành ngang trường thương màu đỏ, chân nguyên liên hệ trên mầm non Tà Thần, dẫn động lôi quang màu vàng đỏ tồn trữ trong mầm non Tà Thần.

- Đi!

Lâm Minh rống to một tiếng, điều động toàn bộ thần hồn lực, mới miễn cưỡng từ trong mầm non Tà Thần điều động ra một lũ lôi quang màu vàng đỏ bằng cỡ ngón tay trẻ con, từ trong mầm non Tà Thần bắn nhanh ra!

“Xoạt!”.

Theo một tiếng vang nhỏ, quỹ tích lôi quang gần như xé rách lực trường không gian vặn vẹo ở chung quanh!

Đây là Xích Kim lôi quang đến từ khu vực Lôi Vực chín mươi dặm, rất nhiều Xích Kim lôi quang hội tụ cùng một chỗ, ngay cả đại năng Thần Hải đều có thể bị đốt thành cháy đen!

Lâm Minh lấy ra lũ lôi quang này tuy rằng mỏng manh, nhưng cũng không phải Tất Như Ngọc có thể chống đỡ.

Lôi quang mỏng manh mà lại vô cùng trầm trọng, Lâm Minh dùng linh hồn lực khởi động hoàn toàn là không bay nhanh được. Đây là năng lượng bởi vì vượt qua khống chế cực hạn của bản thân hắn.

Tuy nhiên lúc này Tất Như Ngọc đã rơi vào điên cuồng, hơn nữa cách Lâm Minh không tới mười trượng, tuy rằng Tất Như Ngọc trông thấy lũ lôi quang này cũng chỉ xem nó là bí pháp gì đó của Lâm Minh phát ra, năng lượng của lôi quang quá mức ngưng tụ, không tra xét cẩn thận thì không phát hiện được chỗ khủng bố của nó.

- Tiểu tử! Ngươi sắp chết trước mắt, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất kỳ chiêu thức gì của ngươi đều là giãy giụa sắp chết mà thôi! Phá cho ta!

Tất Như Ngọc điên cuồng quát to, vươn tay phải đỏ tươi như máu, chụp vào Xích Kim lôi quang, muốn xé nát lôi quang đồng thời xé toạc thân thể Lâm Minh.

Theo cái nhìn của bà ta, lôi quang mảnh khảnh như thế, lại là Lâm Minh phát ra, dù có mạnh mấy đi nữa có năng lực mạnh bao nhiêu chứ, cũng chỉ giống như đoạn cây khô dễ gãy mà thôi.

“Phốc!”.

Móng vuốt màu đỏ va chạm cùng một chỗ với Xích Kim lôi quang không hề có màu sắc rực rỡ kia, lôi quang dường như không có bị bất kỳ ngăn cản nào, trong nháy mắt xuyên thủng trảo ảnh của Tất Như Ngọc, tiếp tục xuyên tới phía trước!

Ngay khoảnh khắc đó, Tất Như Ngọc chỉ cảm thấy tay phải nóng lên, chân nguyên hộ thể như pháo hoa bùng nổ, máu trong cánh tay phải dường như bị rút sạch, trực tiếp nổ tung!

Máu tươi bị thiêu đốt tới cháy đen, tính cả thịt nát khúc xương cùng nhau lồi ra trên mặt Tất Như Ngọc. Ngay một khắc đó, ánh mắt Tất Như Ngọc hoàn toàn dại ra, hồn nhiên quên cánh tay phải đau đớn thấu xương.

“Lôi quang kia... Là thứ gì vậy!?

Chương 823: Giết chết Quốc sư Thần quốc

Lôi quang không lớn bằng ngón tay trẻ con, thoạt nhìn không bắt mắt chút nào, tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ chạm nhẹ vào nó lại là kết cục như thế!

Lôi đình lực tàn sát bừa bãi, chẳng những phế đi cả cánh tay Tất Như Ngọc, mà còn có vô số lôi đình lực cuồng bạo thừa cơ ào ào đi vào thân thể Tất Như Ngọc.

Đây là năng lượng khủng bố ngay cả đại năng Thần Hải cũng khó có thể hóa giải, thân thể Tất Như Ngọc hoàn toàn tê dại, nửa người bên phải gần như cháy đen.

Lâm Minh sao có thể cho Tất Như Ngọc mảy may cơ hội khôi phục, hắn liên hệ tinh thần lực vào hạt giống Tà Thần, mạnh mẽ điều ra lũ lôi quang màu vàng đỏ thứ hai. Lũ lôi quang này được hắn rót vào trên trường thương màu đỏ, Lâm Minh chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, xuyên qua hư không, trực tiếp thuấn di đến trước mặt Tất Như Ngọc!

Trong mắt Lâm Minh hiện lên vẻ điên cuồng, hai tay cầm thương, đâm mạnh đầu thương xuống phía dưới!

Một thương này rót vào Thanh Đồng Chiến Linh đại thành, cộng thêm lôi đình lực màu vàng đỏ kia, Chiến Linh và lôi đình lực dung hợp vào nhau, toàn bộ cây trường thương liền giống như vầng mặt trời màu vàng đỏ chói mắt, ánh sáng chiếu thẳng hướng phía chân trời!

- A a...

Tất Như Ngọc phát ra một tràng tiếng rít gào, khoảnh khắc sinh tử tồn vong đó, đột nhiên bà ta cắn đứt đầu lưỡi vốn chỉ còn lại có một nửa, dùng sức cố nén đau đớn mãnh liệt để mình khôi phục lại. Tất Như Ngọc phun ra một ngụm máu tươi, con mắt lồi ra dường như sắp nổ tung.

Dù vậy Tất Như Ngọc vẫn không kịp né tránh công kích của Lâm Minh, cũng hoàn toàn không chặn được hào quang màu vàng đỏ trên cây trường thương. Ngay khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Tất Như Ngọc quả quyết vứt bỏ ý né tránh, nắm tay trái biến thành trảo, chộp mạnh xuống hướng đan điền Lâm Minh!

Lâm Minh căn bản không quan tâm tới một kích liều chết của Tất Như Ngọc, trường thương dứt khoát đâm xuống, cơ hội chỉ có lần này, nếu bỏ lỡ hắn tất thua!

Lâm Minh đâm một thương trên đầu Tất Như Ngọc, ở thêm vào Xích Kim lôi quang, uy lực một thương của Lâm Minh này đạt tới trình độ khủng bố.

“Bùng!”.

Đầu của Tất Như Ngọc giống như quả dưa hấu nổ tung, máu đỏ lẫn óc trắng phun ra dính đầy mặt Lâm Minh.

Mà cùng lúc đó, một trảo của Tất Như Ngọc cũng cắm thật âu vào bụng Lâm Minh.

Chân nguyên hộ thể như giấy vụn rách toạc, lợi trảo màu đen của Tất Như Ngọc không lưu tình chút nào chộp vào Ma Đế khải giáp.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng kêu va chạm của sắt đá, thân thể Lâm Minh chấn động mạnh, bay ngược ra ngoài, một năng lượng âm độc khổng lồ nhảy vào trong cơ thể Lâm Minh!

Lâm Minh phun vọt ra một búng máu, thân mình rơi thật mạnh trên mặt đất. Lục phủ ngũ tạng dường như lệch vị trí.

Công kích của Tất Như Ngọc quá khủng bố, mặc dù là bà ta phát chiêu vội vàng lúc đèn hết dầu, mặc dù Lâm Minh có Ma Đế khải giáp hộ thể làm suy yếu năng lượng công kích thật to, nhưng hắn vẫn bị một kích cuối cùng của Tất Như Ngọc chấn cho trọng thương hộc máu.

Chỉ là một kích, gần như kinh mạch trong cơ thể Lâm Minh xoắn lại với nhau, nội tạng nhiều chỗ tổn thương, ngay cả đan điền đều bị chấn thương.

Chênh lệch thực lực quá lớn, nếu không phải thân thể Lâm Minh kiên cố như bảo khí địa giai thượng phẩm, tất cả kinh mạch nội tạng đều trải qua rèn luyện, thì sợ là một kích này sẽ trực tiếp bị chụp vỡ nát đan điền mà chết rồi.

Lôi quang màu vàng đỏ này, quả nhiên khủng bố như vậy, dù là cao thủ Mệnh Vẫn kỳ, dù là ngươi xếp hạng trước trên Thiên Mệnh bảng, mà bị dính phải một chút liền bị trọng thương. Nếu như bị một mảng lớn Xích Kim lôi quang đánh trúng vậy thì sẽ bỏ mình không hề trì hoãn!

- Đáng tiếc, nếu thần hồn lực của ta cũng đủ cường đại, có thể điều động Xích Kim lôi quang, đồng thời sử dụng như cánh tay của mình thì dưới Thần Hải, ai ta cũng không sợ!

Trải qua một lần này, Lâm Minh càng cảm thấy tầm quan trọng của linh hồn cường đại. Tuy nói linh hồn lực cũng không thể trực tiếp gia tăng thực lực, nhưng với thực lực của võ giả bị giới hạn, không đề cao linh hồn, thì tu vi cũng vĩnh viễn đừng nghĩ tới tăng cao.

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Minh đột nhiên sinh ra một dự cảm nguy cơ, hắn không chút nghĩ ngợi, vận chuyển Kim Bằng Phá Hư thân pháp, thân mình bay vọt lên!

“Ầm ầm!”.

Mặt đất dưới chân Lâm Minh đột nhiên nổ tung, một đạo thương mang màu đen đánh thật mạnh trên mặt đất. Lâm Minh chợt co rút đồng tử lại, nhìn chằm chằm phía trước, người ra tay đánh lén rõ ràng là ma sứ thứ hai.

Lúc này hai chân hắn bị đứt đoạn tận gốc, một tay cầm trường thương, lơ lửng giữa không trung, hai cái đùi cùng với nửa khúc xương đỏ bầm lộ ra bên ngoài, dường như là bị cự thú nào đó cắn một ngụm rồi mạnh mẽ xé ra.

Trước đó, ma sứ thứ hai cùng Tất Như Ngọc chia ra giữ hai nơi, chờ đợi Lâm Minh xuất hiện. Kết quả ma sứ thứ hai như thế nào cũng không nghĩ tới, đợi tới lúc mình tới nơi, chỉ qua thời gian ngắn ngủi mấy hô hấp, vậy mà Tất Như Ngọc đã bị Lâm Minh xử lý rồi.

Lôi quang màu vàng đỏ kia rốt cuộc là cái gì vậy?

Nghĩ đến Lâm Minh có thể lại gặp cơ duyên ở trong Lôi Vực, ma sứ thứ hai ghen tị đến phát điên, Vì sao tiểu tử này vào chỗ sâu trong Lôi Vực cũng không chết, mà chính mình ở ngoài đầm lầy màu đen tám ngàn dặm này lại bị hung thú thái cổ cắn đứt hai chân?

Tình trạng của ma sứ thứ hai rất tồi tệ, hai chân bị phế, chiến lực không còn tới ba thành.

Mà tình huống của Lâm Minh cũng không được tốt lắm, bị một kích sắp chết của Tất Như Ngọc đánh cho trọng thương, đan điền bị thương không kịp điều dưỡng, chiến lực cũng chỉ còn một nửa bình thường.

Nếu nói là Lâm Minh dưới trạng thái đỉnh phong còn có thể đánh nhau chết sống một phen với ma sứ thứ hai bị trọng thương, hiện tại lại phần thắng cực kỳ xa vời. Lôi quang màu vàng đỏ kia có thể đã bị ma sứ thứ hai nhìn thấy, không còn dẫn tới công hiệu đánh lén.

Ma sứ thứ hai đồng dạng cũng rất kiêng kị Lâm Minh, đối phương giống như con gián đánh không chết. Từ khi phát hiện kế thừa Ma Đế trên người hắn, Tu La thần quốc giở ra hết thủ đoạn mà cũng công không. Lần này, lại xuất động hai quốc sư và bốn ma sứ, liên tục thăm dò điều tra mấy tháng, nhưng vẫn không làm gì được Lâm Minh. Mặc dù hắn bị liên tục ép vào tuyệt địa, cũng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí còn dùng thủ đoạn quỷ dị giết ngược lại Tất Như Ngọc.

Điều này sao có thể không làm cho ma sứ thứ hai kiêng kị! Trong vô tình, ma sứ thứ hai thầm nghĩ trong lòng: “Mình là kẻ nắm quyền to của Tu La thần quốc trong tay, kẻ có được khí tràng lực lượng siêu cấp và tín niệm tất thắng lại bị Lâm Minh làm hao mòn đến mức như thế, nhất định phải chiến thắng Lâm Minh, mới có thể tìm về tín niệm của mình!".

Mà một võ giả tự tin hay không, thường thường liên quan đến thành tựu sau này.

Lâm Minh đã trở thành ma chướng mà ma sứ thứ hai phải bước qua, nếu không ý niệm trong đầu hắn khó có thể thông suốt, không thể tiêu trừ tâm ma.

Ma sứ thứ hai lấy ra từ trong Tu Di giới một viên đan dược màu đỏ thẫm, trực tiếp nuốt ăn vào. Trong lúc nhất thời, trên mặt hắn nổi lên điểm điểm ửng đỏ kỳ dị, thoạt nhìn giống như phàm nhân uống rượu nhiều đỏ mặt.

Lâm Minh lập tức nhận ra: "Đây là một loại linh dược cùng loại như Xích Huyết đan, sau khi dùng nó có thể trong thời gian ngắn tăng lên thật to thực lực của chính mình, nhưng cũng có tác dụng phụ rất nghiêm trọng. Ma sứ thứ hai dưới tình huống bị trọng thương thân thể dùng loại đan dược này, tất nhiên sẽ hao tổn thọ nguyên. Đây là hắn vì chiến thắng mình đã không quản tới hết thảy!".

"Vù!!!".

Từ trên thân ma sứ thứ hai phát ra mấy trăm đạo Huyết Ẩm chi ấn, hai mắt hắn đỏ ngầu, không nói một lời, bước ra một bước. Hàng năm tu luyện Đại Hoang kích quyết, ma sứ thứ hai lĩnh ngộ về Không Gian ý cảnh tuy rằng còn không đạt tới trình độ của Lâm Minh, nhưng cũng đủ để thân pháp và công kích của hắn đạt tới tốc độ xuất quỷ nhập thần.

Một bước đạp đến mười trượng trước mặt Lâm Minh, ma sứ thứ hai rót toàn thân tiềm năng vào trên trường thương, Đồ Lục!

Huyết Ẩm chi ấn gào thét! Lâm Minh chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, thân mình bắn lui ra ngoài. Cùng lúc đó, hắn rút ra từ trong Tu Di giới một thanh trường kiếm bốn xích tỏa hàn quang dày đặc, trên thân kiếm lôi quang vờn quanh, đúng là Hạo Bạch kiếm.

Tay cầm Hạo Bạch kiếm, toàn thân cơ thịt Lâm Minh bùng phát, Bát Môn Độn Giáp mở một lúc ba môn, dùng hết lực lượng toàn thân ném thẳng Hạo Bạch kiếm tới ma sứ thứ hai.

Lúc trước mười thành Tôi Tủy, lực lượng cơ thể Lâm Minh đã hai mươi vạn cân, sau này mở ra Kinh môn, lực lượng cơ thể của hắn đã đạt tới một trăm vạn cân.

Chẳng qua bởi vì bình thường Lâm Minh chiến đấu thường dùng năng lượng chiến đấu, thương mang kiếm quang quyết đấu, không có phát huy ra lực lượng cơ thể mạnh nhất của Bát Môn Độn Giáp.

Hiện tại hắn với khí lực trăm vạn cân, ném ra Hạo Bạch kiếm, thanh kiếm lập tức giống như một đốm lửa xẹt qua phía chân trời, tốc độ đạt tới trình độ khó tin.

Một thanh lợi kiếm cấp thánh khí, đồng thời rót vào ý chí lôi đình của Bát Vẫn Lôi Hoàng, còn mang theo trăm vạn cân khí lực... Uy lực của nó có thể nghĩ mà biết! Cho dù là núi cao vạn trượng ở trước mặt nó, cũng sẽ nổ thành bột phấn!

“Véo...”.

Lợi kiếm xẻ hư không, mang theo vô số lôi quang màu tím, trực tiếp xé tan thương mang của ma sứ thứ hai.

Một thanh kiếm thế như chẻ tre, đâm thẳng tới ma sứ thứ hai.

“Đây là kiếm gì!?”.

Ma sứ thứ hai đầy lòng hoảng hốt, hắn cảm giác được, Lâm Minh ném ra rõ ràng là một thanh kiếm vô chủ, hắn chỉ dùng lực lượng cơ thể ném ra, căn bản là không dùng chân nguyên rót vào trên trường kiếm, vậy mà cũng đã làm cho thanh kiếm nay đạt tới uy thế như thế!

- Thánh khí!?

Ma sứ thứ hai đảm nhiệm địa vị cao ở Tu La thần quốc nội tình phong phú, đương nhiên kiến thức rộng rãi. Hắn từng nhìn thấy

Ma Thần Hộ Tâm kính, nhưng cảm thấy mặc dù là Ma Thần Hộ Tâm kính cũng không thể so sánh với thanh trường kiếm màu tím trước mắt này!

Chỉ sợ chỉ có Ma Đế khải giáp kết hợp với Hộ Tâm kính thành áo giáp đầy đủ mới có thể sánh với nó!

Ma sứ thứ hai không dám sơ suất, thân thể bật lui ra sau, đồng thời, đánh ra trăm đạo thương mang, cùng nhau công kích trên thân Hạo Bạch kiếm.

Hạo Bạch kiếm dù sao cũng là kiếm vô chủ, Lâm Minh không thể rót chân nguyên vào trong đó, mà trăm vạn cân khí lực, cũng không bằng năng lượng công kích hệ thống tụ nguyên của cường giả Mệnh Vẫn tầng sáu phát ra.

Từng đạo năng lượng đánh lên, trên thân kiếm Hạo Bạch Kiếm bắn ra tia lửa liên tiếp như pháo hoa, thế tới của nó chậm dần, rốt cuộc dừng lại ở giữa không trung.

- Đúng thật là kiếm vô chủ!

Ma sứ thứ hai hô hấp dồn dập: “Thánh kiếm này không hề nghi ngờ là tiểu súc sinh kia tìm được trong Lôi Vực. Với tu vi và linh hồn lực của hắn, còn không đủ để lưu lại tinh thần ấn ký của mình!”.

Không có tinh thần ấn ký thì không thể rót vào chân nguyên, cho nên Lâm Minh chỉ có thể ném ra thần kiếm giống như ném phi tiêu để ngăn địch.

“Quả thực là phung phí của trời! Nếu mình có thể thu lấy thanh thần kiếm này…”.

Ma sứ thứ hai nghĩ vậy tim đập nhanh hơn, cho dù là hắn không cần kiếm, giao kiếm cho Tu La thần quốc, cũng sẽ là một công lớn, nhận được vô tận tài nguyên ban thưởng! Nên biết rằng, Tu La thần quốc đang có mấy đại năng Thần Hải sử dụng kiếm, nhưng bất hạnh không có một thanh bảo kiếm thích hợp. Nếu để họ biết thanh kiếm này, tất nhiên sẽ không tiếc hết thảy cái giá phải trả để tranh đoạt!

“Tiểu súc sinh! Thanh kiếm này là của ta!”. Trong đầu ma sứ thứ hai xẹt qua ý niệm này, liền đánh ra một đạo phong ấn màu đen trên Hạo Bạch kiếm. Hắn muốn trước cướp lấy Hạo Bạch kiếm, nếu không sẽ bị Lâm Minh thu hồi đi! Mà nếu Lâm Minh không muốn tiếp tục chiến đấu cùng hắn, quay đầu bay trốn, với tốc độ của hắn tất nhiên không đuổi kịp Lâm Minh.

Chương 824: Tử thần chú

Năng lượng phong ấn màu đen càng ngày càng mạnh, rất nhanh bao phủ không gian phụ cận.

Ma sứ thứ hai rất rõ ràng uy lực của thần kiếm cấp thánh khí, nên muốn lưu lại ấn ký tinh thần của mình nói dễ hơn làm, hơn nữa hiện tại hắn đang quyết đấu sinh tử với Lâm Minh, muốn phân ra tinh thần ấn ký khống chế thần kiếm làm không tốt bị Lâm Minh lợi dụng cơ hội chuẩn xác, phản công giết ngược lại mình.

Biện pháp ổn thỏa nhất là trước phong ấn thanh thần kiếm này, thu vào Tu Di giới, ngày sau chậm rãi đối phó.

Không thể không nói, ở trước mặt trọng bảo như thế, người có thể kìm chế lòng tham thật sự quá ít rất ít.

Điểm một lóng tay lên mũi thương, phong ấn màu đen gào thét bay về phía Hạo Bạch kiếm, áp chế lớp lớp giống như đóng dấu!

Ở khoảnh khắc phong ấn tiếp xúc đến thân kiếm kia...

“Coong!!!”.

Tiếng kiếm ngân cao vút thẳng hướng trời xanh, dường như một con Thương Long đang ngủ say bị chọc bừng tỉnh!

Năng lượng màu tím to lớn tấn công ra, trong nháy mắt phong ấn màu đen kia dập nát. Tinh thần lực của ma sứ thứ hai tương liên với phong ấn màu đen, hắn lập tức cảm thấy dường như có người dùng một cái chùy lớn vạn cân nện thật mạnh trên đầu của mình, tinh thần chi hải hắn đột nhiên chấn động, gần như sụp đổ!

Máu tươi từ khóe mắt, lỗ tai và lỗ mũi ma sứ thứ hai chảy xuống. Trên thân Hạo Bạch kiếm lạc ấn ý chí võ đạo của Bát Vẫn Lôi Hoàng, Bát Vẫn Lôi Hoàng là đệ nhất nhân thiên hạ mấy vạn năm trước, ở ý chí võ đạo xuất chúng hơn hết, lúc ở Toàn Đan trung kỳ đã lĩnh ngộ Chiến Linh, lúc đạt tới Thần Hải thì Chiến Linh sớm đã đạt tới cảnh giới Bạch Ngân. Đồng thời bởi vì thế Lôi Điện lực trường của hắn đều mang Lôi thuộc tính.

Ý chí võ đạo như vậy cường đại biết bao! Dù tới qua rèn luyện của Lôi Vực mấy vạn năm, cũng đâu phải một võ giả cấp bậc như ma sứ thứ hai như vậy có thể xâm phạm?

Đây là cơn giận của thần kiếm, cũng là lửa giận của ý chí võ đạo Bát Vẫn Lôi Hoàng!

Ở ngay khoảnh khắc linh hồn của ma sứ thứ hai bị phản phệ, Lâm Minh sớm đã lợi dụng thời cơ mà động, cầm trường thương màu đỏ trong tay, thân mình bắn vọt tới!

Không gian ở dưới chân súc địa thành thốn, chỉ trong nháy mắt Lâm Minh đã đi tới trước mặt ma sứ thứ hai.

Tinh thần lực liên hệ đến mầm non Tà Thần, lôi quang màu vàng đỏ bị mạnh mẽ điều ra một lũ rót vào đến trên trường thương màu đỏ, rồi nhắm chuẩn xác hung hăng nện xuống đầu của ma sứ thứ hai.

- A...

Ma sứ thứ hai mắt như nứt ra, hắn vận dụng Không Gian ý cảnh, không gian vặn vẹo bật lui ra, tránh né một thương trí mạng này.

Nhưng mà khi thân hình ma sứ thứ hai mới vừa xuất hiện ở ngoài mấy chục trượng, hắn lại sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bởi vì Lâm Minh cũng xuất hiện ở địa điểm này, mũi thương lạnh lẽo trong tay hắn còn cách chỗ Thiên Linh cái ba xích!

Luận về lĩnh ngộ Không Gian ý cảnh, Lâm Minh từng có mấy lần kỳ ngộ, lại chuyên tu Kim Bằng Phá Hư, đương nhiên vượt hơn xa ma sứ thứ hai, sao chịu cho hắn cơ hội né tránh?

- Ngươi!

Trong lúc cấp bách, ma sứ thứ hai giơ thương ngăn đón.

Lần này Lâm Minh không có chọn liều mạng sinh tử với ma sứ thứ hai, dùng trọng thương đổi lấy cái chết của hắn. Dù sao tình trạng của Lâm Minh hiện giờ rất kém, cho dù chịu đựng được bị thương nặng, nhưng thân còn ở trong đầm lầy màu đen này cũng vô cùng nguy hiểm.

Hơi thay đổi quỹ tích nện xuống của trường thương, Lâm Minh quét mạnh thương ngay chỗ giao tiếp cán thương với đầu thương của ma sứ thứ hai, đây là một chỗ nhược điểm lực đạo yếu nhất trên cây thương.

“Rắc!”.

Hai thương chạm mạnh vào nhau. Tuy rằng Lâm Minh chiếm hết tiên cơ, áp chế một thương của ma sứ thứ hai này. Nhưng không thể đánh bị thương đối phương, đây chính là thực lực chênh lệch tuyệt đối mang đến.

Tuy nhiên đúng lúc này, lôi quang màu vàng đỏ ẩn chứa ở trong trường thương bùng phát ra rồi! Như một vầng mặt trời chiếu rọi trong trời đêm!

- A...

Truyền đến một tràng tiếng hét thảm, hai tay nắm thương của ma sứ thứ hai bị đốt cháy thành tro. Đến tận lúc này, hắn hai chân hai tay toàn bộ bị phế, Lâm Minh căn bản sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, tinh thần lực liên hệ đến mầm non Tà Thần, lập tức bắn ra lũ lôi quang màu vàng đỏ thứ hai!

Lôi quang tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng khoảng cách quá gần. Hơn nữa cả người ma sứ thứ hai đang trong choáng váng, một đạo lôi quang này trực tiếp xuyên thủng đan điền của ma sứ thứ hai!

“Xoạt!”.

Bụng ma sứ thứ hai trực tiếp bị thiêu đốt thành tro, một cái lỗ thủng cháy đen xỏ xuyên qua thân thể hắn.

- Lâm Lan Kiếm...

Trong mắt ma sứ thứ hai lóe ra một tia oán độc, phun ra một ngụm máu bầm trên thân Lâm Minh, trong ánh mắt hắn lại lóe lên một tia khoái ý độc ác.

- Tử Thần chú, nguyền rủa ngươi... Trăm ngày... Hẳn phải chết!

Theo một câu nói cuối cùng của ma sứ thứ hai, thân thể hắn chợt bùng cháy thành một đoàn ngọn lửa màu đen, mà Lâm Minh chỉ cảm thấy ngực đau xót, cảm giác tổn thương thật lớn giống như có một bàn là để trên ngực.

Cúi đầu nhìn xuống, liền thấy ngực hắn chỗ bị máu tươi của ma sứ thứ hai phun trúng, đúng là để lại một đạo chú ấn màu đen. Chú ấn giống như dùng bàn là đốt thành, chung quanh làn da phồng rộp, hiện ra vết đen màu đỏ.

- Đây là...

- Tử Thần chú! Một loại nguyền rủa của ma đạo, là một loại nguyền rủa phi thường âm độc, ở trước khi chết thiêu đốt toàn bộ sinh mệnh lực của mình, bao gồm cả linh hồn, tinh huyết, coi đây là cống phẩm hiến tế cho Tử Thần, để Tử Thần ra tay hủy diệt sát chết đối thủ của mình, người trúng nguyền rủa, nếu không thể dựa vào lực lượng của mình phá giải lời nguyền, qua một trăm ngày hẳn phải chết!

Ma Quang lên tiếng giải thích.

- Cái này...

Lâm Minh ngưng trọng trong lòng, nhân loại có linh hồn không thể nghi ngờ, tuy nhiên rốt cuộc con người sau khi chết linh hồn có thể chuyển thế hay không cũng là một câu đố. Bình thường võ giả chết đi linh hồn trở về đại thế giới, luôn ôm một phần hy vọng chuyển sang kiếp khác. Nếu sau khi chết ngay cả linh hồn đều tan biến, đó là kiểu chết thống khổ nhất.

Cng chỉ có một số võ giả ma đạo, tỷ như Tất Như Ngọc, chuyên môn tu tập công pháp âm độc trừu hồn luyện tủy, làm cho võ giả vô cùng thống khổ chết đi.

Mà hiện tại, ma sứ thứ hai vì để nguyền rủa mình, ngay cả linh hồn đều thiêu đốt, hoàn toàn hóa thành hư vô, đúng là chấp niệm quá lớn! Võ giả ý chí cường đại, chấp niệm cũng sẽ càng mạnh, mà trước khi ma sứ thứ hai chết chấp niệm lớn nhất chính là giết chết Lâm Minh.

- Nguyền rủa này, ngươi có thể phá giải không?

Lâm Minh hỏi Ma Quang.

Ma Quang bất đắc dĩ quơ quơ móng vuốt nói:

- Ta chỉ là một lũ tàn hồn thôi, thân thể không có, chân nguyên không có, ta có thể điều động năng lượng chỉ có linh hồn lực. Nếu ngươi ở thời điểm Tiên Thiên kỳ ta còn có thể giúp ngươi một ít, hiện tại... Lực bất tòng tâm!

Ma Quang nói tới đây có chút cảm khái, Lâm Minh trưởng thành tốc độ quá nhanh, hiện tại nó chỉ có thể giúp Lâm Minh được một ít kiến thức, tri thức mà thôi.

Lâm Minh cũng có chút đồng tình với Ma Quang, Tam Đầu Ma Thần Khuyển hiện tại chỉ còn lại có một cái đầu, hơn nữa thần hồn bị hao tổn nghiêm trọng, cũng chỉ có thể chờ tới lúc thực lực của hắn cũng đủ cường đại, trợ giúp Ma Quang trọng tổ thần hồn và thân thể.

- Vậy ta phải làm sao để phá giải nguyền rủa?

Lâm Minh nói giọng điệu bình tĩnh, không chút chấp nhận là mình thật sự sẽ chết vì Tử Thần chú.

- Đơn giản! Chỉ cần thực lực ngươi đủ cường đại, cường đại hơn nhiều so với người hạ nguyền rủa, là có thể phá giải!

- Ta hiểu rồi!

- Một trăm ngày, hẳn cũng đủ để ta xông phá Mệnh Vẫn rồi! Chỉ cần ta đột phá Mệnh Vẫn phá vỡ chú ấn này, hẳn là không thành vấn đề!

Hành trình đầm lầy màu đen tám ngàn dặm lần này, Lâm Minh thu hoạch rất lớn, có lôi quang màu vàng đỏ tương trợ, hắn có tin tưởng trong vòng một trăm ngày đột phá cảnh giới Mệnh Vẫn.

Chương 825: Tu La Thần Hoàng ra tay

Tu La thần cung.

Trong đường hầm màu xám có các cây đuốc đỏ thẫm đang bập bùng, cuối đường có một pho tượng ác ma dữ tợn.

Một đồng tử áo đỏ cùng một người trung niên cung kính đứng trước pho tượng, bên cạnh đồng tử này còn có một chấp sự áo đen, trong tay chấp sự áo đen cầm một cái khay, trên đó là bốn Mệnh Hồn ngọc giản, trong đó ba cái đã rạn nứt, một cái đã hoàn toàn vỡ nát.

Cao tầng của Tu La thần quốc, mỗi một người đều lưu lại trong thần cung Mệnh Hồn ngọc giản của mình, Tu La thần quốc có một bộ bí pháp chế tạo Mệnh Hồn ngọc giản, có thể làm cho tổn thương mà Mệnh Hồn ngọc giản gây ra cho võ giả giảm tới mức thấp nhất.

- Đều đã chết rồi...

Một thanh âm uy nghiêm từ hư vô vang lên, đồng tử áo đỏ và người trung niên cúi đầu xuống càng thấp hơn, thậm chí còn cực kỳ lo sợ.

- Thuộc hạ vô năng!

Là cao thủ xếp thứ hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng, đứng trước đại năng Thần Hải chân chính, thì vẫn có thể cảm nhận được áp lực cực lớn.

Cái khay trong tay chấp sự áo đen tự động bay lên, bốn ngọc giản lơ lửng trong lồng năng lượng bao phủ.

Một luồng sáng màu đen bắn ra từ trong pho tượng ác ma, bắn về phía ngọc giản vỡ nát nhất trong số bốn Mệnh Hồn ngọc giản, bao phủ toàn bộ những mảnh vỡ kia lại.

Từng tia năng lượng từ trong Mệnh Hồn ngọc giản phát ra.

- Linh hồn hoàn toàn thiêu đốt, hao hết tinh huyết, thân thể bị phá hủy, là... Là Tử Thần chú?

Thanh âm kia lầm bầm vang lên, trước khi chết, đệ nhị ma sứ đã phát ra Tử Thần chú, làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, rốt cuộc là ai giết hắn, làm cho hắn không tiếc cắt đứt hy vọng luân hồi chuyển thế, liều mạng thi triển Tử Thần chú?

Tử Thần chú không có hiệu quả đối với đối thủ có thực lực hơn xa mình, mà chỉ có thể nguyền rủa đối với những đối thủ có thực lực ngang với mình, hoặc là chỉ mạnh hơn một chút, hắn nguyền rủa ai đây?

Lâm Lan Kiếm ư?

Theo lý thuyết, Lâm Lan Kiếm căn bản không có thực lực đánh chết đệ nhị ma sứ, nhưng trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm kia, có lẽ sẽ không thể phỏng đoán theo lẽ thường được.

Vù...

Mảnh vỡ ngọc giản biến mất, pho tượng màu đen nhẹ nhàng run lên, cường giả Thần Hải kia đã rời đi, ngay sau đó hắn xuất hiện trước một ngọn núi màu đen.

Trong ngọn núi này có một thung lũng, trong đó nguyên khí thiên địa vô cùng dày đặc, linh hoa linh thảo nở rộ khắp nơi.

- Trưởng công chúa!

Chủ nhân của thanh âm hiện ra thân hình, hắn là một nam nhân trung niên có dáng người rất cao lớn, mỗi mắt có hai đồng tử, lông mày như kiếm, toàn thân tự nhiên toát ra một luồng khí tức Đế Vương, hắn chính là Thần Hoàng Tư Đồ Hạo Thiên của Tu La thần quốc.

Trưởng công chúa là tỷ tỷ của hắn, tên là Tư Đồ Dao Hi, ngàn năm trước, Tư Đồ Dao Hi dùng cảnh giới Mệnh Vẫn tầng sáu tấn chức

Thần Hải, hiện giờ vẫn dừng lại ở Thần Hải sơ kỳ. Tuy rằng thực lực cũng không quá xuất chúng, nhưng Tư Đồ Dao Hi lại có thiên phú cực cao về linh hồn lực, lần này Tư Đồ Hạo Thiên đến đây chính là để cho Tư Đồ Dao Hi phục hồi lại thần hồn lực trong ngọc giản vỡ nát kia, tái hiện lại tình cảnh xảy ra khi đó.

Vù...

Một ngọn lửa bùng cháy giữa không trung, các mảnh vụn Mệnh Hồn ngọc giản hoàn toàn hòa tan ra, vài luồng tàn hồn hư ảo bị thiêu đốt, hiện ra đủ loại hư ảnh giữa không trung.

- Ta cũng không thể phục hồi lại tình cảnh ngay lúc đó.

Tư Đồ Dao Hi lắc đầu, đệ nhị ma sứ tự hủy linh hồn, không có chút tin tức nào được truyền về cả, cho dù Tư Đồ Dao Hi có hiểu biết sâu hơn về linh hồn lực đi nữa, thì cũng chỉ đành bất lực.

- Ta nhiều nhất cũng chỉ có thể phỏng đoán ra tu vi đại khái của đối tượng mà ma nhị nguyền rủa, cùng với vị trí mơ hồ của hắn lúc hiện ra.

Tư Đồ Dao Hi nói xong, nắm vài luồng tàn hồn như khói nhẹ kia vào trong tay, phong ấn chúng trong một bình thủy tinh màu đỏ.

- Tốt!

Tư Đồ Hạo Thiên gật đầu.

Có thể phỏng đoán ra tu vi đại khái của đối tượng bị nguyền rủa cũng đã đủ rồi.

Tư Đồ Dao Hi lấy từ trong Tu Di giới ra một đầu lâu màu đen. Một luồng chân nguyên được rót vào trong đầu lâu này, nó lập tức cháy lên một ngọn lửa màu trắng, giống như ma trơi.

Tay phải bóp nát bình thủy tinh, khiến nó hóa thành bột phấn, giống như một luồng khói nhẹ bay vào trong ngọn lửa màu trắng kia.

Những bột phấn này, cộng cả tàn hồn trong đó, đều bị ngọn lửa luyện hóa, một gương mặt vặn vẹo hiện lên giữa ngọn lửa, chính là khuôn mặt của đệ nhị ma sứ.

Gương mặt biến ảo mơ hồ, tạo thành vô số cảnh tượng phức tạp, ngoài Tư Đồ Dao Hi ra, không ai có thể hiểu được.

Nghi thức cổ quái này kéo dài khoảng một canh giờ, ngọn lửa dần dần tắt đi.

- Kết quả như thế nào?

Tư Đồ Hạo Thiên hỏi.

Tư Đồ Dao Hi trầm ngâm một hồi lâu, chậm rãi nói:

- Người bị nguyền rủa hẳn là có tu vi từ Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn tầng một, vị trí hiện tại đại khái nằm trong khoảng mười vạn dặm phía tây nam của Thất Tinh thần quốc, hơn nữa hắn còn đang nhanh chóng di chuyển về phía tây nam!

- Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn tầng một! Quả nhiên là tên tiểu súc sinh kia...

Trên mặt Tư Đồ Hạo Thiên không nhìn ra bất kỳ biểu tình nào, ánh mắt bình tĩnh đến mức đáng sợ, có thể dùng tu vi Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh Vẫn tầng một đánh chết đệ nhị ma sứ, đồng thời buộc hắn phải dùng ra Tử Thần chú, cũng chỉ có một mình Lâm Lan Kiếm mà thôi.

Hơn nữa theo lý thuyết, Lâm Lan Kiếm cũng không có khả năng có thực lực này, như vậy chắc chắn là hắn đã lợi dụng ưu thế của tám ngàn dặm đầm lầy màu đen, thì mới có thể đánh chết đệ nhị ma sứ, về phần hắn dựa thế như thế nào, vì sao bản thân không chết trong đó, thì Tư Đồ Hạo Thiên cũng khó có thể tưởng tượng ra.

- Tên tiểu súc sinh này, trên người có rất nhiều bí mật! Hắn là một bảo tàng sống, trên người hắn tuyệt đối không chỉ có Ma Đế Chi Khải và truyền thừa của Ma Đế mà thôi, chắc chắn hắn còn có bảo vật khác, có vài thứ, có lẽ còn có tác dụng rất lớn đối với cường giả Thần Hải, một khi những thứ kia bị người khác biết, không riêng gì chúng ta, các cường giả Thần Hải khác cũng sẽ động tâm!

- Như vậy ý của ngươi là... Tiết lộ một số tin tức ra ngoài, để cho Lâm Lan Kiếm không có chỗ mà trốn ư?

- Đương nhiên là không phải, hắn dù sao cũng chỉ là một con chim non chưa trưởng thành mà thôi, chúng ta chịu một chút thiệt thòi, nhưng cũng không phải là thật sự không đối phó được với hắn, lần này, ta muốn tự mình ra tay, muốn bắt sống hắn!

Tư Đồ Hạo Thiên lạnh lùng nói, thanh âm mang theo một luồng khí phách bễ nghễ thiên hạ, đường đường là Thần Hoàng của một thần quốc, ra tay đối phó một tiểu bối Toàn Đan hậu kỳ, nghe ra thì quả thực rất khó tin.

- Ngươi đúng là không thèm để ý tới thân phận!

Trưởng công chúa nhẹ nhàng cười.

- Sư tử vồ thỏ thì cũng phải dùng toàn lực, lúc trước hai đại quốc sư và bốn đại ma sứ của Tu La thần quốc chúng ta đều ra tay, ta vốn tưởng rằng như vậy thì cũng đủ cường đại rồi, nhưng vẫn bị tổn hại trong tay Lâm Lan Kiếm! Thiên tài cỡ này đều có đại khí vận trên người, là “nhân trung chi long”, có vận mệnh của đế giả, muốn đối phó với hắn, thì phải lấy ra lực lượng mạnh nhất, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà phá hủy, nếu không, chỉ lấy ra thực lực không mạnh hơn hắn là bao, thì kết quả sẽ chỉ là đá mài đao cho hắn trưởng thành mà thôi, bị hắn lần lượt chiến thắng, cuối cùng, hắn sẽ trưởng thành tới mức có thể hủy diệt Tu La thần quốc chúng ta! Cho nên... Lần này ngươi cũng phải đi theo ta, tùy lúc phán đoán vị trí của Lâm Lan Kiếm.

Khi Tư Đồ Hạo Thiên nói, trong mắt phát ra luồng sáng rực rỡ, như hai chòm sao, làm cho lòng người phải kinh sợ.

- Hủy diệt Tu La thần quốc ta ư? Ngươi nói hơi quá rồi, trên đại lục này, không có ai có thể dùng thực lực bản thân mà hủy diệt bất kỳ nước nào trong bốn đại thần quốc cạ

- Quá khứ không có, không có nghĩa là tương lai cũng không có, ta có một dự cảm, Lâm Lan Kiếm sẽ trở thành người như vậy, sự tồn tại của hắn, sớm hay muộn cũng sẽ khiến cho các thế lực lớn phải khủng hoảng, hắn... Không phải là thiên tài nên tồn tại trong thế giới này a...

Tư Đồ Hạo Thiên nói tới đây, khẽ liếm liếm môi, có thể hủy diệt thiên tài như vậy, bóc trần mọi bí mật của hắn, thì sẽ có một chút hy vọng kế thừa số mệnh và vận mệnh đế giả của hắn, thành tựu vô thượng đại nghiệp!

Chỉ một khắc sau, một chiếc Thần Hành chu dài mấy chục trượng bay lên khỏi bầu trời Tu La thần cung, do Tư Đồ Hạo Thiên tự mình khống chế, dùng một tốc độ khó tin, bay về phương hướng của Lâm Minh.

Trên chiếc Thần Hành chu này chẳng những có hai đại cường giả Thần Hải là Tư Đồ Hạo Thiên và trưởng công chúa Tư Đồ Dao Hi, mà còn có đại ma sứ, hai vị quốc sư, đại đệ tử của Tư Đồ Hạo Thiên, cùng với hai vị hoàng tử của Tu La thần quốc, mấy vị thân vương thế tử, mà Tư Đồ Xuyên và Tư Đồ Phong khi trước bị Lâm Minh đánh trong Cửu Hoa yến thì cũng nằm trong số này.

Đối với chuyện đi theo Thần Hoàng để đuổi giết Lâm Minh này, Tư Đồ Xuyên cực kỳ vui vẻ, mối nhục tại Cửu Hoa yến thì cả đời hắn cũng khó quên được!

- Lâm Lan Kiếm, ngươi chờ đấy, lần này phụ hoàng tự mình ra tay, ta xem ngươi còn trốn chỗ nào được nữa!

Tư Đồ Xuyên đứng tại đầu thuyền, cảm thụ luồng gió quất tới, mái tóc dài tùy ý bay lên.

...

Lúc này, tại phía tây nam Thất Tinh thần quốc, Lâm Minh cũng đi trên một chiếc Thần Hành chu, dùng tốc độ cao nhất mà bay.

Chiếc Thần Hành chu này không hổ là bảo khí phi hành đỉnh cấp, sau khi lắp Nguyên Linh thạch vào, lại rót vào một luồng chân nguyên, tốc độ cũng không kém hơn mức cao nhất của Lâm Minh là bao.

Mà Lâm Minh duy trì tốc độ đỉnh phong không được lâu thì sẽ kiệt lực, nhưng Thần Hành chu thì lại có thể bay tiếp, chỉ cần có đủ Nguyên Linh thạch là được.

Phía trước chính là tiểu thiên thế giới của Thần Khí bộ tộc.

Có thể đến được đây, Lâm Minh cũng cảm khái rất nhiều, lúc trước tại ngàn dặm vùng cấm, mặc dù hắn không sợ sấm sét của Lôi Vực, lại còn có ba con át chủ bài là lôi quang màu vàng đỏ, Hạo Bạch chi kiếm, Càn Khôn Dung Nhật lô, nhưng vẫn cực kỳ hung hiểm.

Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, có rất nhiều thái cổ hung thú, những hung thú này vô cùng nguy hiểm, mười con thì có tận tám con mạnh mẽ hơn Lâm Minh, hắn không thể không dựa vào những con bài kia để ngăn địch.

Lần hung hiểm nhất, Lâm Minh trốn trong Càn Khôn Dung Nhật lô, bị một con hung thú hình cự viên chụp một chưởng văng ra, Lâm Minh ở trong Càn Khôn Dung Nhật lô, bị chấn động tới mức thất khiếu đổ máu, thiếu chút nữa đã mất mạng.

Tuy nhiên hắn cũng thừa dịp bị đánh văng ra kia, có cơ hội thở dốc, lao ra khỏi Càn Khôn Dung Nhật lô, thu Càn Khôn Dung Nhật lô lại, miễn cưỡng phát ra một luồng chân nguyên, mở ra Kinh môn, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, dùng tốc độ cao nhất trốn vào trong Lôi Vực.

Nhưng Lôi Vực cũng không an toàn, nơi này cũng có một vài thái cổ hung thú sinh sống.

Lôi Vực có thể nói là chỗ có Lôi hệ nguyên khí phong phú nhất trên toàn bộ Thiên Diễn đại lục, những thái cổ hung thú Lôi hệ kia đa phần đều tụ tập tại đây.

Tuy rằng mật độ hung thú trong Lôi Vực còn kém xa màu đen đầm lầy, nhưng mỗi con lại vô cùng cường đại, may mà Lâm Minh có Hạo Bạch chi kiếm bảo hộ, dựa vào lôi đình Chiến Linh trên thân kiếm thì mới miễn cưỡng tự bảo vệ được mình.

Cứ như vậy, Lâm Minh khi thì trốn vào Lôi Vực, khi thì đi tới bầu trời đầm lầy màu đen, cực kỳ cẩn thận đi tới, qua nhiều hiểm cảnh, thì mới đi ra được phạm vi của tám ngàn dặm đầm lầy màu đen.

Đến bên ngoài tám ngàn dặm màu đen đầm lầy, phá vỡ lực trường vặn vẹo kia cũng khiến cho Lâm Minh mất một phen công phu, cực kỳ nguy hiểm, không trách được các cường giả dưới Thần Hải mà tiến vào tám ngàn dặm màu đen đầm lầy thì sẽ cửu tử nhất sinh.

Chương 826: Thần Khí bộ tộc, Trung Thiên thế giới

- Dựa theo bản viết tay của Bát Vẫn Lôi Hoàng, ngọn núi này chính là cửa vào Thần Khí bộ tộc.

Lâm Minh nhìn ngọn núi trước mặt giống như một con trâu lớn, khẽ lẩm bẩm.

Trung thiên thế giới so với tiểu thiên thế giới thì thường có chu vi hơn mười dặm, mấy trăm dặm, thậm chí là mấy ngàn dặm, trong đó lực lượng không gian được củng cố, một khi sinh ra, có thể tồn tại mấy chục vạn năm, thậm chí mấy trăm vạn năm vẫn không sụp đổ.

Lúc trước, thế giới tàn phá của Ma Thần đế cung cũng được coi là một trung thiên thế giới nho nhỏ.

Các võ giả trên Thiên Diễn đại lục thì căn bản không có khả năng sáng tạo ra trung thiên thế giới, những thế giới này đều là do đủ loại nguyên nhân mà tự nhiên hình thành, bởi vì trung thiên thế giới rất bí mật, dễ thủ khó công, cho nên, mỗi một trung thiên thế giới thì đều khiến cho các thế lực lớn kịch liệt tranh đoạt, bốn đại thần quốc đều có trung thiên thế giới của riêng mình, có thể xây dựng tông môn trong trung thiên thế giới thì cũng là một loại thể hiện thực lực của tông môn.

Ngưu Đầu sơn được bao phủ trong một lớp sương mù màu xám, ngọn núi này đại khái cao bảy ngàn trượng, bốn vách đá của ngọn núi giống như được dùng đao cắt xuống, vách đá bóng loáng, dốc dựng đứng.

Lâm Minh phát ra một luồng chân nguyên, đạp thẳng lên mây xanh.

Độ cao bảy ngàn trượng thì đã tiến vào Thái Cực Thiên, nơi này có nguyên khí thiên địa hỗn loạn, ngọn núi được trong bao phủ trong hàn băng vạn năm và tuyết trắng xóa, nhìn xuống phía dưới thì hết sức rộng lớn.

- Người nào, đứng lại!

Ngay khi Lâm Minh đến gần cửa vào trung thiên thế giới, bỗng bị một đội thủ vệ ngăn lại, những người này đều mang trên mặt các chú ấn thần bí cổ xưa, thoạt nhìn giống như một loại đồ đằng nào đó, tuy rằng đám thủ vệ này có tu vi cũng không cao, chỉ có Tiên Thiên kỳ, nhưng lại lờ mờ hiện ra một luồng khí tức sắc bén, không vì Lâm Minh có tu vi Toàn Đan hậu kỳ mà cảm thấy yếu thế chút nào.

Lâm Minh biết, chú ấn trên mặt những thủ vệ này chính là dấu hiệu huyết mạch nguyền rủa của Thần Khí bộ tộc.

Đây là một gia tộc thần kỳ, bởi vì chân tướng đã bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử, nên chủng tộc này cũng không rõ ràng lắm tại sao bọn họ từ nhỏ đã phải chịu đựng nguyền rủa ác độc đến vậy.

Nhưng bọn hắn cũng không bởi vậy mà sa sút tinh thần, không có chí tiến thủ, hận ông trời bất công.

Bọn họ yên lặng thừa nhận nỗi đau đớn của nguyền rủa, dưới lực lượng của nguyền rủa mà vẫn kéo dài mười vạn năm, lại còn sinh ra rất nhiều nhân vật kiệt xuất như Bát Vẫn Lôi Hoàng!

Một gia tộc ưu tú mà có lực ngưng tụ, trong tim bọn họ ghi khắc ấn ký và tinh thần của gia tộc, mà tộc nhân của Thần Khí bộ tộc thì đều có một loại chấp niệm không cam lòng, tiếp tục kéo dài, tranh đấu, đấu với trời, đấu với số mệnh!

Đối với chủng tộc cường đại, truyền thừa lâu đời, lại qua nhiều thế hệ phải chịu đựng thống khổ cực lớn, trong lòng Lâm Minh vẫn luôn mang theo một phần kính ý, nhất là nhớ tới thần nữ đã chết mười vạn năm mà vẫn trông rất như cũ kia, cùng với viên đại đế chi tâm đập cả mười vạn năm kia, trong lòng Lâm Minh lại càng rung động hơn.

Thần Khí bộ tộc, rất có thể là hậu duệ của hai đại cường giả này.

Kế thừa huyết mạch của tuyệt thế cường giả, cho dù lịch sử của gia tộc đã phai nhòa, cho dù huy hoàng khi xưa đã không còn, nhưng loại bất khuất cùng ngông nghênh được khắc sâu vào trong lòng của Thần Khí bộ tộc này vẫn quật cường kéo dài, đi cùng gia tộc huyết mạch, sinh sôi không ngừng!

Lâm Minh mạo hiểm phiêu lưu đến trả lại di vật của Bát Vẫn Lôi Hoàng, một là do kính trọng nhân cách và thành tựu của Lôi Hoàng, hai là kính trọng tinh thần và tổ tiên của Thần Khí bộ tộc.

Hắn ôm quyền, nói:

- Tại hạ từ trong một di tích, tìm được di vật của một vị tiền bối thuộc quý tộc, những di vật này rất quan trọng đối với quý tộc, nên tại hạ muốn chuyển giao nó cho trưởng lão của quý tộc, đây cũng là nguyện vọng của vị tiền bối kia.

- Tiền bối? Vị tiền bối nào?

Một võ giả có vẻ là đầu lĩnh hỏi.

- Bát Vẫn Lôi Hoàng, Đế Hạo tiền bối.

- Đế Hạo tổ tiên?

Đầu lĩnh thủ vệ nghe vậy, trong lòng đột nhiên chấn động. Đế Hạo là một trong những tiền bối tài hoa nhất Thần Khí bộ tộc, hắn hai mươi mốt tuổi mới đột phá Tiên Thiên, hai mươi tám tuổi đột phá Toàn Đan, vốn với tốc độ này, trong số các tuấn kiệt đỉnh cao thì cũng là khá chậm, tiếp tục phát triển thì rất khó thành tựu cường giả cấp đế.

Nhưng Đế Hạo lại dựa vào ý chí và nghị lực cường đại của mình, chậm rãi tìm kiếm ra một con đường võ đạo của riêng mình, lần lượt lĩnh ngộ Chiến Linh và ba đại võ ý, tìm hiểu ra Lôi Điện lực trường, vừa phá vỡ Mệnh Vẫn đã là vô địch trong số cùng giai, sau khi Mệnh Vẫn tầng tám thì thành tựu Thần Hải, ngạo thị quần hùng, ngàn năm sau được phong hào là thiên hạ đệ nhất nhân!

Chỉ tiếc, nhân vật tài hoa này lại có sinh mệnh ngắn ngủi như sao băng, hắn cuối cùng chết trong Kỳ Tích chi hải, thi thể cũng không ai tìm ra được, thậm chí ngay cả việc hắn đã chết thì cũng chỉ thông qua Mệnh Hồn ngọc giản mới xác định được, còn rốt cuộc tại sao hắn chết, thì không ai biết được.

Cái chết của Bát Vẫn Lôi Hoàng cũng là một minh chứng cho sự thần bí và đáng sợ của Kỳ Tích chi hải.

- Vị thiếu hiệp này, ngươi có chứng cớ hay không?

Thủ vệ đầu lĩnh cố nén kích động, di vật của Bát Vẫn Lôi Hoàng đối với Thần Khí bộ tộc thì mang ý nghĩa cực lớn, nếu thanh niên này mà nói thật, vậy thì đó chính là một đại cơ duyên của Thần Khí bộ tộc!

Tuy rằng trong lòng kích động, nhưng thủ vệ đầu lĩnh cũng sẽ không mù quáng mà tin tưởng Lâm Minh, để cho hắn dễ dàng tiến vào trọng địa của bộ tộc, hơn nữa đối phương còn mang theo mặt nạ Mộc Linh ngọc, rất có thể là người vấn đề về thân phận.

- Đây là lệnh bài mà khi xưa Đế Hạo tiền bối sử dụng.

Lâm Minh nói xong, lấy từ trong Tu Di giới ra lệnh bài của Đế Hạo, đó là một lệnh bài bằng đồng thau mang phong cách cổ xưa, mặt trái là một lại đồ đằng hình chim, giống như đúc với ngọc bội, mặt trước là một chữ “Hạo” theo lối chữ triện.

Tuy rằng năm tháng đã qua lâu, hình thức lệnh bài của các trưởng lão trong tộc cũng đã trải qua nhiều lần thay đổi, nhưng thủ vệ đầu lĩnh vẫn chỉ cần liếc mắt đã xác nhận được, đây chính là lệnh bài mà khi xưa Bát Vẫn Lôi Hoàng sử dụng.

Khí tức năm tháng tang thương, còn có lôi đình ý chí ẩn chứa trên lệnh bài, đều không có biện pháp làm giả được!

- Mời thiếu hiệ vào đây, ta dẫn ngài đi gặp trưởng lão!

Giọng điệu của thủ vệ đầu lĩnh đã cung kính hơn, di vật của Bát Vẫn Lôi Hoàng có giá trị rất lớn, sau khi thanh niên này nhận được, lại không chiếm toàn bộ làm của riêng, còn tới đây trả lại cho Thần Khí bộ tộc bọn họ, chỉ riêng điểm này cũng đủ để hắn kính trọng rồi.

Thủ vệ đầu lĩnh đi trước dẫn đường, Lâm Minh theo sát phía sau, xuyên qua một lớp cửa vào không gian như thủy ngân, bọn họ tiến vào trong trung thiên thế giới của Thần Khí bộ tộc, hai người bay đi, một đường đi qua xuất hiện đủ loại cây cối kỳ lạ, tuy rằng không phải là đỉnh cấp thiên tài địa bảo gì, nhưng lại có thể làm cho tông môn tam phẩm, tứ phẩm phải đỏ mắt không thôi.

“Nguyên khí thiên địa thật phong phú, tuy rằng đẳng cấp linh mạch không đến lục phẩm, nhưng cũng không kém là mấy!”.

Lâm Minh càng lúc càng cảm thấy kinh ngạc, có thể chiếm được một phong thủy bảo địa như vậy, nội tình của Thần Khí bộ tộc còn cường đại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, nhưng nếu như thế, tại sao Giác lại bị rơi vào hoàn cảnh kia?

“Chẳng những có linh khí phong phú, hơn nữa trong trung thiên thế giới này còn bố trí rất nhiều trận pháp có uy lực khó có thể tưởng tượng được, cho dù có người thành công phá được cửa vào, xâm lấn vào đây, muốn phá giải được những trận pháp này thì cũng phải trả cái giá rất lớn”.

Lâm Minh vừa phi hành, vừa âm thầm đánh giá, Thần Khí bộ tộc này đúng là rất khiêm tốn, nếu không phải mình ngẫu nhiên gặp được Giác, thì căn bản không biết tới bên cạnh bốn đại thần quốc còn có một gia tộc ẩn thế như vậy.

- Phía trước chính là Trưởng Lão cung, ta đưa thiếu hiệp đi gặp tộc trưởng.

Thủ vệ đầu lĩnh đốt cháy một luồng Truyền Âm phù, bẩm báo đầu đuôi mọi chuyện, rất nhanh đã được triệu vào.

- Thiếu hiệp, mời đi theo ta.

Thủ vệ đầu lĩnh bay vào trong Trưởng Lão cung, một đường đi qua hành lang rất dài, vào trong một đại điện.

Đại điện có hình vuông, dài và rộng đều hơn ba mươi trượng, tại cửa đại điện được bày trí mười mấy pho tượng, mỗi một pho tượng lớn bằng người thật, có nam, có nữ, trông rất sống động, từ chú ấn trên mặt những pho tượng này, thì bọn họ chắc chắn đều là tổ tiên của Thần Khí bộ tộc.

Ở giữa đại điện đã có ba người đang chờ, hai nam một nữ, bề ngoài thì thoạt nhìn cũng không lớn tuổi.

Người trung niên đứng đầu cũng giống với Lâm Minh, cũng đeo mặt nạ, một nam một nữ phía sau hắn đều mặc trường bào màu đỏ, trên mặt được khắc chú ấn đặc trưng của Thần Khí bộ tộc, tu vi của hai người rõ ràng đều là tầng sáu Mệnh Vẫn!

“Tầng sáu Mệnh Vẫn, cao thủ Thiên Mệnh bảng...”.

Lâm Minh có thể cảm giác được căn cơ của hai người này cực kỳ vững chắc, tổng thực lực hẳn là còn mạnh hơn đệ nhị ma sứ của Tu La thần quốc, người như vậy, có thể xếp từ năm mươi đến tám mươi trên Thiên Mệnh bảng.

Tuy nhiên Lâm Minh nhớ lại danh sách của một vài cao thủ Thiên Mệnh bảng, lại không có bất kỳ điều gì về cao thủ của Thần Khí bộ tộc cả, hiển nhiên gia tộc ẩn thế thần bí này cũng không được xếp vào Thiên Mệnh bảng, cho dù Thiên Mệnh bảng có hệ thống tìm kiếm tin tức cường đại đi nữa, thì cũng không dò xét được tới tình huống của Thần Khí bộ tộc trong trung thiên thế giới này.

Ánh mắt của Lâm Minh chuyển sang người trung niên cầm đầu kia, thấy khí tức của đối phương sâu như biển, căn bản không nhìn ra tu vi được, đứng đối diện với người này, Lâm Minh có một loại cảm giác hết hồn, giống như đối mặt với một ngọn núi cao không thể với tới được!

Chẳng lẽ là... Cường giả Thần Hải?

Lâm Minh không dám xác định, tuy nhiên Thần Khí bộ tộc có thể chiếm cứ bảo địa này, có cường giả Thần Hải thì cũng là hợp tình hợp lý!

Lâm Minh khẽ hít một hơi, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với cường giả Thần Hải, tuy rằng cảm thấy áp lực, nhưng vẫn mang vẻ mặt ung dung, dù sao tại Viễn Cổ hoàng thành, Lâm Minh từng gặp qua Phượng tiên tử có cảnh giới khó có thể đo lường được, đã vượt qua cả cảnh giới Thần Hải rồi.

- Là ngươi tìm được di vật của Đế Hạo tổ tiên ư?

Hai mắt của người trung niên này như sấm sét, không đợi Lâm Minh mở miệng, đã đi một bước tới trước mặt Lâm Minh, nhìn lướt qua đan điền của Lâm Minh, hắn có thể cảm giác được căn cơ của Lâm Minh đã vững chắc đến mức tận cùng, điều này làm cho hắn hết sức kinh ngạc, có thể tu luyện đến loại cảnh giới này, thì kẻ này cũng không phải là kẻ vô danh.

- Đúng!

Đã quyết định giao di vật của Đế Hạo ra, nên Lâm Minh cũng không dong dài nữa, trực tiếp lấy ra Tu Di giới đã chuẩn bị từ trước, giao cho người trung niên, hắn giữ lại ngọc giản ghi lại Lôi Đình ý cảnh của Bát Vẫn Lôi Hoàng, còn cả Bạn Sinh Lôi Tinh dùng để rèn luyện ý chí nữa, mấy thứ này đều được hắn đặt trong Càn Khôn Dung Nhật lô, sau đó thu vào trong đan điền, cho dù người khác có soát người hắn thì cũng không tìm được.

Về phần các ghi chép của Bát Vẫn Lôi Hoàng về công pháp truyền thừa của Thần Khí bộ tộc, các ghi chép về kinh nghiệm giao tranh với nguyền rủa, thậm chí bao gồm cả Hạo Bạch chi kiếm, Lâm Minh đều trả hết cho Thần Khí bộ tộc.

Mặc dù Hạo Bạch chi kiếm có đẳng cấp cao, nhưng lại không hợp với Lâm Minh vốn quen dùng thương, hơn nữa hắn không thể nhận chủ Hạo Bạch chi kiếm được, khi sử dụng sẽ giảm uy lực đi rất nhiều, chỉ có thể coi như một chiêu đánh bất ngờ mà thôi. Lâm Minh có nắm chắc đột phá được Mệnh Vẫn, nên cũng không quá cần “chiêu bất ngờ” này, nếu đã vậy, thà rằng trả lại cho Thần Khí bộ tộc còn hơn.

Khi Lâm Minh tiến vào Trưởng Lão cung, bên ngoài trung thiên thế giới của Thần Khí bộ tộc, lại có thêm một chiếc Thần Hành chu đi tới, thể tích của nó so với chiếc Thần Hành chu của Lâm Minh thì còn lớn hơn vài lần.

- Chính là nơi này?

Tu La Thần Hoàng nhìn Ngưu Đầu sơn trước mặt, khẽ nhíu mày:

- Chắc chắn hắn ở trong Thần Khí bộ tộc chứ?

- Đúng!

Tư Đồ Dao Hi khẳng định, nói:

- Hắn vừa mới tiến vào Thần Khí bộ tộc được nửa canh giờ.

Chương 827: Thích bạch

- Hắn tiến vào Thần Khí bộ tộc...

Tu La Thần Hoàng hơi trầm ngâm.

Nếu không phải Tư Đồ Xuyên từng thấy mặt Lâm Minh tại Cửu Hoa yến, xác nhận trên mặt hắn không có huyết mạch chú ấn của Thần Khí bộ tộc, thì Tu La Thần Hoàng đã cho rằng Lâm Minh là người của Thần Khí bộ tộc rồi, dù sao với phong cách thần bí của Thần Khí bộ tộc, rất có khả năng nuôi dưỡng thiên tài không phù hợp lẽ thường như Lâm Minh này, Thần Khí bộ tộc đã tồn tại nhiều năm như vậy, cũng xuất hiện không ít đỉnh cấp thiên tài.

Đúng lúc này, thủ vệ của Thần Khí bộ tộc bước lên:

- Người tới là ai?

- Chúng ta đến từ Tu La thần quốc, bái phỏng tộc trưởng của Thần Khí bộ tộc, mau để hắn ra nghênh đón!

Căn bản không cẠTu La Thần Hoàng đáp lời, Tư Đồ Xuyên đã giành trước trả lời, với thân phận Tu La hoàng tử của hắn, căn bản là lười nói chuyện với đám thủ vệ Tiên Thiên kỳ này, hắn cố ý phát ra một luồng khí thế của cường giả Mệnh Vẫn, đám thủ vệ của Thần Khí bộ tộc chỉ có tu vi Tiên Thiên, đối mặt với luồng khí thế này, lập tức cảm thấy áp lực.

Tu La thần quốc?

Cái gọi là Tu La thần quốc, một trong bốn thế lực lớn, cho dù thế lực cấp thánh địa trước trước mặt bọn họ thì cũng không dám lỗ mãng.

Đối mặt với khí thế áp bách của Tu La thần quốc, vài tên thủ vệ Tiên Thiên này nếu nói là không thấy áp lực thì không có khả năng, tuy nhiên bọn họ vẫn không yếu đi khí thế, tên phó đội trưởng tạm thời dẫn đội nói:

- Tộc trưởng đang tiếp khách, mời các ngươi đợi một lát.

Thần Khí bộ tộc hàng năm quy ẩn, tình huống bên ngoài thì rất ít biết tới, căn bản không biết Tu La thần quốc đang đuổi giết Lâm Minh, mà cho dù bọn họ biết, thì cũng sẽ không liên hệ việc này với chuyến thăm của cao tầng Tu La thần quốc lúc này.

- Có khách ư?

Tu La Thần Hoàng khẽ nhướng mày, khẽ nhìn Tư Đồ Dao Hi một cái, vị khách này rất có khả năng chính là Lâm Minh, chỉ cần Lâm Minh tiến vào trong trung thiên thế giới này, thì cũng giống như cá trong chậu, đừng có nghĩ tới việc chạy khỏi lòng bàn tay hắn nữa.

...

Người trung niên đeo mặt nạ cầm lấy Tu Di giới mà Lâm Minh đưa tới, dùng cảm giác xem xét bên trong, ngay lập tức hắn cảm thấy một luồng ý chí khổng lồ, đây là...

Người trung niên này chấn động, thân kiếm tràn ngập lôi quang màu tím, đây chính là bội kiếm của Đế Hạo được ghi lại trong tộc sử, Hạo Bạch chi kiếm!

Hạo Bạch chi kiếm, bảo kiếm mà Thần Khí bộ tộc truyền lại cho đời sau, là vũ khí cấp bậc thánh khí mà tổ tiên lưu lại cho gia tộc! Thanh kiếm này có lịch sử mười vạn năm, là thứ cổ xưa nhất còn sót lại của Thần Khí bộ tộc, nó tượng trưng cho vinh quang của gia tộc!

Trong thân kiếm ẩn chứa kiếm ý vạn năm bất hủ, là cực hạn mà các kiếm khách theo đuổi.

Bốn vạn năm trước, tổ tiên cường đại nhất của Thần Khí bộ tộc trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, được ban cho thanh thần kiếm này, hắn cũng vì thanh kiếm này mà thay đổi danh hiệu, lấy tên là “H≻, hơn nữa hắn đã phong đế, nên mang tên “Đế Hạo”.

Hạo Bạch chi kiếm, trải qua được Đế Hạo tổ tiên rót ý chí vào trong, dùng Cửu Thiên Thần Lôi tôi luyện, có thể nói là đệ nhất kiếm trên thế gian! Lúc trước nó ở trong Kỳ Tích chi hải, khiến cho vô số đại năng dùng kiếm phải đỏ mắt, bọn họ không tiếc mạo hiểm mà tiến vào Kỳ Tích chi hải, muốn tìm được tung tích của thần kiếm. Nguyên nhân là do thanh kiếm này chẳng những có lực lượng cường đại, mà trong đó còn ẩn chứa kiếm ý, có thể dẫn dắt kiếm khách, làm cho kiếm đạo của bọn họ tiến thêm một bước nữa!

Nhưng Hạo Bạch chi kiếm lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian, mặc cho những kiếm đạo đại năng này tìm kiếm như thế nào, thì cũng không tìm thấy chút tung tích nào, mà ngược lại, bọn họ còn liên tục ngã xuống, chín thành là có đi không có về.

Người trung niên này tuyệt đối không nghĩ tới, lại có một ngày thanh thần kiếm này trở lại Thần Khí bộ tộc!

Hắn kích động tới mức toàn thân run rẩy, hai tay nâng Tu Di giới, cảm thấy chiếc nhẫn này giống như nặng vạn cân, gần như làm cho hắn không cầm nổi.

- Tộc trưởng...

Nữ nhân phía sau, thấy bộ dáng kích động của người trung niên, không kìm nổi nói.

- Không có việc gì...

Người trung niên này chính là tộc trưởng của Thần Khí bộ tộc, hắn tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt, đây là một khuôn mặt làm cho Lâm Minh cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

Tại sao lại như vậy được?

Vốn người trung niên này khi đeo mặt nạ, dáng người cao lớn, khí thế cực kỳ hùng tráng, hẳn là có một gương mặt uy nghiêm mới đúng, nhưng nhìn hắn khuôn mặt này của hắn, dường như lại bị một tấm lụa nửa trong suốt bao phủ, ngũ quan hoàn toàn mơ hồ, dường như đang dần dần biến mất, chỉ còn lại cặp mắt vẫn sáng như những ngôi sao trên trời.

Chú ấn trên mặt hắn còn nhiều gấp ba các tộc nhân khác của Thần Khí bộ tộc, chiếm gần đầy khuôn mặt.

Tộc trưởng của Thần Khí bộ tộc đi đến một loạt pho tượng trước cửa, hai gối quỳ xuống, nâng cao Tu Di giới trong tay, run rẩy lấy từ trong đó ra Hạo Bạch chi kiếm, bảo kiếm màu tím dài bốn xích, thoạt nhìn cực kỳ đường hoàng.

Trong thân kiếm vẫn tản ra một luồng ý chí võ đạo kiên quyết bất khuất, đó chính là Chiến Linh mà Bát Vẫn Lôi Hoàng lưu lại trên thân kiếm.

- Hạo Bạch chi kiếm... Rốt cuộc trở về tộc của ta, cuối cùng ta cũng không thẹn với tổ tiên!

Thấy tộc trưởng quỳ xuống, một nam một nữ phía sau hắn cũng quỳ xuống theo, thanh kiếm này đối với Thần Khí bộ tộc mà nói, không đơn giản chỉ là một thanh vũ khí, mà còn tượng trưng cho vinh quang và lịch sử của dòng họ, có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Nên biết rằng, lịch sử của Thần Khí bộ tộc đã sớm không còn, nếu còn mất đi Hạo Bạch chi kiếm do tổ tiên truyền xuống nữa, như vậy thì thật sự đã không còn truyền thừa nào nữa.

- Tiểu huynh đệ, ta là tộc trưởng đời thứ ba mươi chín của Thần Khí bộ tộc, tên là Thích Bạch, ân tình này, Thần Khí bộ tộc ghi khắc trong lòng!

Tuy rằng Thích Bạch có bộ mặt quỷ dị, thậm chí có thể nói là dữ tợn, nhưng trong ánh mắt hắn lại toát ra niềm cảm kích chân thành, lúc trước Thần Khí bộ tộc từng vì Hạo Bạch chi kiếm mà đưa ra hứa hẹn trọng thưởng, cũng từng phái tộc nhân tiến vào Kỳ Tích chi hải, nhưng đều có đi mà không có về.

Vì Hạo Bạch chi kiếm Thần Khí bộ tộc đã trả cái giá rất lớn, tìm suốt mấy đời, vẫn không có kết quả gì, cuối cùng cũng đành phải bỏ cuộc, nay Lâm Minh mang thanh kiếm này về, đối với Thần Khí bộ tộc mà nói, chính là ân trọng như núi.

- Tộc trưởng đại nhân nói quá lời, lúc đó ta tiến lầm vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, chiếm được ý chí võ đạo của Đế Hạo tiền bối lưu lại, được trợ giúp cực lớn, nếu không thì e rằng ta cũng không đi tới đây được.

Lâm Minh liên tục gặp nạn trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, Hạo Bạch chi kiếm giúp hắn rất nhiều, không nói cái khác, chỉ riêng Tử Sư Lôi Nguyên tại chín mươi dặm Lôi Vực kia thôi, nếu không có Hạo Bạch chi kiếm hộ thân, thì e rằng Lâm Minh đã sớm bị Lôi Nguyên cắn nuốt rồi.

- Tiểu huynh đệ không cần nhiều lời, ân tình này, Thần Khí bộ tộc ta nhớ kỹ, nếu tiểu huynh đệ có yêu cầu gì, cứ thoải mái nói ra.

Thích Bạch chân thành nói.

Ân tình của một cường giả có thể là Thần Hải, của một thế lực cấp bậc thánh địa, chắc chắn là vô cùng quý giá, Lâm Minh cũng không chối từ nữa, đối với hắn mà nói, hiện tại càng có nhiều thế lực bảo hộ hắn thì càng tốt hơn.

Thích Bạch cẩn thận thu Hạo Bạch chi kiếm về, lúc này hắn mới nhìn vỠphía các đồ vật khác trong Tu Di giới, đó đều là một vài bản chép tay của Đế Hạo lưu lại.

Cầm những ngọc giản này, từ từ xem chúng, cảm xúc của Thích Bạch càng lúc càng khó bình tĩnh được, trong ngọc giản này chính là chú thích về các loại truyền thừa của Thần Khí bộ tộc, còn có một cái quan trọng nhất, ghi lại quá trình và đủ loại cố gắng của Đế Hạo tổ tiên nhằm đột phá hạn chế của nguyền rủa, thứ này đối với Thần Khí bộ tộc chính là tư liệu phi thường quý giá!

Lâm Minh quả thực mang đến cho Thần Khí bộ tộc một báu vật vô giá!

Thích Bạch hít sâu mấy hơi, yên lặng thu tất cả ngọc giản lại, đang muốn nói gì đó với Lâm Minh, bỗng có một thanh âm từ bên ngoài cửa truyền đến:

- Tộc trưởng đại nhân, có khách đến thăm.

- Người nào? Để cho bọn họ chờ một chút!

Thích Bạch thuận miệng nói, lúc này bất kể khách nhân gì thì cũng đều không quan trọng bằng Lâm Minh.

- Là người của Tu La thần quốc, lúc trước thủ vệ đã báo cho bọn họ chờ một lát, nhưng mà bọn họ cũng không muốn chờ, thủ vệ không thể ngăn cản được nữa.

Tu La thần quốc?

Thích Bạch khẽ nhíu mày, Thần Khí bộ tộc và bốn đại thần quốc cũng không có giao lưu gì cả, bởi vì quá hoàn toàn phong bế quy ẩn, nên rất hiếm khi có khách tới thăm bọn họ, cũng chỉ có vài gia tộc ẩn thế gần đây sẽ ngẫu nhiên tới bái phỏng mà thôi.

Thích Bạch đang nghi hoặc, Lâm Minh lại rùng mình, Tu La thần quốc ư?

Chết tiệt, tại sao bọn họ lại biết mình ở trong này?

Hắn tuyệt đối sẽ không cho rằng hiện tại Tu La thần quốc bái phỏng Thần Khí bộ tộc là do trùng hợp, bọn họ tất nhiên đã dùng biện pháp nào đó mà mình không biết để truy tung tới đây!

Thích Bạch là cao thủ đỉnh cấp, cực kỳ mẫn cảm đối với các biến hóa chung quanh, hắn chú ý tới vẻ khác thường của Lâm Minh, hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này, ngươi và Tu La thần quốc có oán cừu ư?

Lâm Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, chuyện cho tới bây giờ, căn bản không giấu giếm được nữa, đã trải qua lần thất bại khi trước, hiện tại Tu La thần quốc nhất định sẽ phái ra đội hình mạnh hơn, cộng thêm loại thủ đoạn truy tung mà hắn không biết rõ này, lần này hắn tuyệt đối không thể âm thầm trốn đi được nữa!

Nghĩ vậy, Lâm Minh cũng chỉ có một lựa chọn, đó chính là lựa chọn tin tưởng Thần Khí bộ tộc, tin tưởng bọn hắn sẽ che chở mình, hiện tại xem ra, nội tình của Thần Khí bộ tộc còn cường đại hơn xa tưởng tượng của mình, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng rằng bọn họ sẽ coi trọng hứa hẹn, tri ân báo đáp.

Đối mặt với câu hỏi của Thích Bạch, Lâm Minh cười khổ một tiếng, nói:

- Không dối gạt tiền bối, vãn bối liều chết tiến vào tám ngàn dặm màu đen đầm lầy, chính là do bị Tu La thần quốc đuổi giết mà phải tiến vào.

- Ân?

Thích Bạch Nguyên vốn cảm thấy kỳ quái, với tu vi Toàn Đan hậu kỳ của Lâm Minh, tại sao lại tiến vào gần Kỳ Tích chi hải, phát hiện ra di vật của Đế Hạo tổ tiên, thì ra là bị người khác ép phải đi vào, tuy nhiên hắn có thể đi ra được, cũng cho thấy hắn có số mệnh và bản lĩnh rất lớn.

Hắn nói:

- Ngươi và Tu La thần quốc kết thù, bị buộc vào Kỳ Tích chi hải, lại có thể tìm được di vật của Đế Hạo tổ tiên mà lúc trước rất nhiều cao thủ đều không thể tìm được, cũng dùng tu vi Toàn Đan hậu kỳ, bình yên thoát ra, đây chính là một loại đại khí vận không thể lý giải được, chứng minh ngươi và tộc của ta có duyên, ngươi đi theo ta, ta hóa giải cừu oán giữa ngươi và Tu La thần quốc.

Thích Bạch cũng không cho rằng Lâm Minh, một võ giả Toàn Đan kỳ lại có cừu oán gì không thể hóa giải được với Tu La thần quốc, Thần Khí bộ tộc của hắn cũng có nội tình khá dày, thay mặt một võ giả Toàn Đan hậu kỳ, hóa giải ân cừu, căn bản không phải là chuyện quá lớn, cho dù Lâm Minh giết chết Tu La thần quốc hoàng tử, thì chỉ cần có thực lực tuyệt đối làm cam đoan, trả cái giá đầy đủ, thì cũng sẽ hóa giải được việc này, dù sao với tu vi của Lâm Minh, các Tu La hoàng tử mà hắn có thể đánh chết thì cũng sẽ không có vị trí quá trọng yếu, huống chi Tu La thần quốc có tận mấy trăm hoàng tử, cộng thêm con cái của thân vương nữa, thì càng nhiều hơn.

Về phần ma sứ, quốc sư, cường giả Thần Hải, thì Thích Bạch cũng không cho rằng Lâm Minh có tư cách đắc tội với những kẻ đó.

Nghe Thích Bạch nói như vậy, Lâm Minh bất đắc dĩ cười khổ, nói:

- Mối thù này, e rằng không hóa giải được a!

- Ân?

- Ta hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp giết chết ba tên ma sứ của Tu La thần quốc, còn có một quốc sư, ngoài ra, còn huyết tẩy một phân bộ của Tu La thần quốc, cho nên...

Lâm Minh cực kỳ bất đắc dĩ nói.

Mà trước mặt hắn, Thích Bạch đã trợn mắt há hốc mồm, khó thể hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Chương 828: Đây không phải là trọng điểm

- Ba vị ma sứ... Một vị quốc sư... Huyết tẩy một phân bộ, đây đều là do ngươi làm ư?

Thích Bạch cảm thấy khó tưởng tượng được, thanh niên này mới chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, làm sao hắn có thể đánh chết ma sứ đứng hàng đầu trên Thiên Mệnh bảng được?

Nếu không phải đã biết rõ rằng, lúc này Lâm Minh mà nói dối thì chỉ làm cho mọi chuyện loạn hơn thôi, thì Thích Bạch đã coi đây chỉ là trò đùa rồi.

- Bọn họ cũng không phải trực tiếp chết trong tay ta, mà là trọng thương trong tám ngàn dặm màu đen đầm lầy, sau đó ta lại mượn dùng một vài lực lượng đặc biệt, bao gồm cả Hạo Bạch chi kiếm, thì mới giết chết bọn họ được.

- Như vậy a...

Nghe Lâm Minh giải thích, Thích Bạch cảm thấy có thể tiếp nhận được một chút, tuy nhiên... Hắn vẫn rất khiếp sợ, tám ngàn dặm màu đen đầm lầy thì đều nguy hiểm với tất cả mọi người, Lâm Minh chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, lại lấn tránh tại nơi nguy hiểm đó, còn mượn lực lượng của nó để đánh chết bốn đại cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, làm cho người khác không thể tưởng tượng được.

- Tuy nhiên... Ngoài giết những người đó ra, còn có một việc...

Lâm Minh do dự một chút, quyết định nói tất cả mọi chuyện ra, bị Tu La thần quốc tìm tới cửa rồi, mình chỉ có thể dựa vào Thần Khí bộ tộc làm chỗ dựa, tất nhiên là phải nói hết tất cả mâu thuẫn ra, để cho Thích Bạch chuẩn bị tâm lý trước.

Nếu không, khi bị Tu La thần quốc vạch tội mình, nhưng Thích

Bạch lại hoàn toàn không biết chuyện này, thì sẽ rất không tốt.

- Cái gì? Còn có ư?

Thích Bạch há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì.

- Ân... Là thế này, khi ta huyết tẩy Tu La thần quốc phân bộ, còn có ba đại tông môn ngũ phẩm trung đẳng, thượng đẳng ở đó, sau đó do phát sinh xung đột, ta giết chết người phụ trách Tu La thần quốc phân bộ, còn có tông chủ cùng thái thượng trưởng lão của ba đại tông môn ngũ phẩm, tổng cộng có bốn nạn nhân, tuy nhiên đây cũng không phải là trọng điểm...

Lâm Minh nói tới đây, Thích Bạch đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi, đây còn không phải là trọng điểm ư?

Ba đại ngũ phẩm tông môn trung đẳng, thượng đẳng, kẻ đứng đầu ít nhất cũng là Mệnh Vẫn tầng năm, tầng sáu, thậm chí còn rất có thể là cao thủ trên Thiên Mệnh bảng, Lâm Minh mới có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, hắn một người giết bốn ư?

Làm sao có thể được? Tu La thần quốc phân bộ cũng không phải là đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, nơi đó cũng không có thứ gì cho Lâm Minh sử dụng cả, cho dù có, thì cũng là trận pháp có lợi cho Tu La thần quốc phân bộ a!

Dưới tình huống có trận pháp phụ trợ, còn có rất nhiều môn hạ đệ tử, một cỗ thực lực cường đại như vậy, lại bị Lâm Minh một mình huyết tẩy ư?

Thích Bạch cũng sẽ không cho rằng kia bốn tên kia lần lượt giao đấu với Lâm Minh, từng người bị hắn giết, mà nhất định là cùng nhau tiến lên, bốn người đánh một người, mà vẫn bị giết? Điều này sao có thể được?

Không đánh lại được, ngay cả chạy cũng không được sao?

Cho dù tốc độ không bằng Lâm Minh, chẳng lẽ bọn họ đều là kẻ ngốc, không biết tách ra mà chạy hay sao?

- Ngươi nói ngươi ở Tu La thần quốc phân bộ, đánh chết bốn đại cao thủ, là do một mình ngươi làm ư?

Thích Bạch khẽ hít một hơi khí lạnh, cho dù biết rõ Lâm Minh chắc chắn sẽ không khoác lác trong tình huống này, nhưng hắn vẫn không thể tin được.

- Đúng... Một mình!

Lâm Minh chỉ đành thừa nhận.

Thích Bạch cười khổ nói:

- Được rồi, ngươi vừa rồi đó còn không phải là trọng điểm, vậy trọng điểm là cái gì? Đừng có nói cho ta rằng, ngươi còn giết chết cao thủ mười hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng của Tu La thần quốc đấy...

Thích Bạch không biết nên dùng vẻ mặt gì nữa, hắn đương nhiên không cho rằng Lâm Minh thật sự có thể giết chết cao thủ đỉnh cấp mười hạng đầu trên Thiên Mệnh bảng, hắn nói vậy chỉ là muốn vui đùa một chút, ý là chắc chắn sẽ không có chuyện nào vó vấn hơn ví dụ mà ta vừa mới nói đâu.

- Không phải, kỳ thật là... Một cường giả Thần Hải, tự xưng là hoàng thúc của Tu La thần quốc...

Lâm Minh nói tới đây, Thích Bạch thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, may mà Lâm Minh kịp thời nói tiếp:

- Hắn chỉ là một luồng ý chí bám lên một thanh trường thương, sau đó hắn dùng Chiến Linh hình chiếu tới đây, chiếm lấy thân thể của một tên cao thủ sắp chết, muốn giết chết ta, kết quả là... Bị ta tiêu diệt.

Lâm Minh miêu tả toàn bộ quá trình này rất đơn giản, nhưng Thích Bạch lại nghe mà nuốt nước miếng.

Sau đó Lâm Minh lấy từ trong Tu Di giới ra một thanh bảo khí màu xanh biếc, giống như trâm cài tóc, đây kỳ thật là một thanh trường thương, chỉ cần rót chân nguyên vào, nó sẽ khôi phục bản thể, đây chính là vũ khí mà lúc trước Tư Đồ Bá Nam sử dụng.

- Bích Huyết Như Ý Thương!

Thích Bạch trừng lớn hai mắt:

- Là Tư Đồ Bá Nam?

- Đúng...

Lâm Minh gật đầu.

Thích Bạch hoàn toàn không thể nói được gì nữa, Tư Đồ Bá Nam thọ nguyên sắp hết, một, hai ngàn năm gần đây hắn đều rèn luyện ý chí, nghe nói có cảnh giới cực cao về Chiến Linh, cho dù chỉ là Chiến Linh hình chiếu, thì cũng cực kỳ đáng sợ!

Lại bị Lâm Minh... Tiêu diệt?

“Hắn muốn giết chết ta, kết quả là... Bị ta tiêu diệt”.

Một câu vô cùng đơn giản này làm cho Thích Bạch dở khóc dở cười, hắn rốt cuộc là ai a?

Lúc này ánh mắt Thích Bạch nhìn Lâm Minh đã giống như đang nhìn một con quái vật, Lâm Minh cũng bất đắc dĩ, nếu không phải Tu La thần quốc ép tới cửa, thì đương nhiên hắn sẽ không nói ra việc này, mỗi lần thể hiện ra thực lực của bản thân nhiều một chút, thì sẽ không khác nào mang đến cho mình thêm một nguy hiểm khác lớn hơn.

Qua một hồi lâu, Thích Bạch mới “tiêu hóa” xong những tin tức này, hiện tại cũng không phải là lúc hỏi rõ xem Lâm Minh làm như thế nào, người của Tu La thần quốc đã đuổi tới, hắn phải làm rõ nguyên nhân khiến cho Lâm Minh mâu thuẫn với bọn họ.

- Vì sao bọn họ lại mang đội hình cường đại đến vậy để đối phó ngươi?

Thích Bạch không kìm nổi hỏi, ba đại ma sứ, còn có một quốc sư, người như vậy ở Tu La thần quốc thì cũng cực kỳ có địa vị, mà đầm lầy màu đen tám ngàn dặm là cấm địa sinh mệnh, cường giả dưới Thần Hải mà tiến vào trong đó thì đều là cửu tử nhất sinh, dưới tình huống như vậy, bọn họ vẫn mạo hiểm tiến vào, Tu La thần quốc có thể nói là không tiếc cái giá nào nữa. Đuổi giết một cường giả Toàn Đan hậu kỳ như vậy, quả thật không phù hợp với lẽ thường.

- Nguyên nhân chúng đuổi giết ta là... Ta từng tiến vào một di tích của thượng cổ đại đế, di tích kia nằm ở rìa đại lục, mà khi trước Tu La thần quốc cũng không biết tới...

Lâm Minh kể lại nguyên nhân mâu thuẫn giữa hắn với Tu La thần quốc, nói rất rõ ràng cho Thích Bạch.

Tranh đoạt truyền thừa của Ma Đế diễn ra tại Nam Hải Ma Vực, lúc trước truyền thừa của Nam Hải Ma Vực cũng chính là truyền thừa của U Minh đại đế, so với Ma Đế vào sáu, bảy vạn năm trước, một hơi sáng tạo ra lục phẩm thánh địa là Ma Thần đế cung, thực lực độc bộ thiên hạ, thì U Minh đại đế chỉ sáng tạo ra ngũ phẩm thánh địa, ba ngàn năm trước đã chết trên tay cường giả tại Trung Vực của Thiên Diễn đại lục, kỳ thật không tính là cái gì, nhiều lắm cũng chỉ có thể được coi là một nhân vật cấp Thần Hoàng hơi lợi hại một chút mà thôi, U Minh ma công mà hắn sáng tạo ra cũng không đáng để cho Tu La thần quốc phải thèm thuồng đỏ mắt, công pháp cấp bậc đó, bốn đại thần quốc có rất nhiều.

Huống chi, khi U Ma đế thành bị hủy diệt, bảo vật vô giá chân chính thì đã sớm bị bốn đại thần quốc đoạt đi rồi, chỉ để lại một vài tài nguyên, được thủ hạ của U Minh đại đế chật vật đưa tới Nam Hải, thành lập Nam Hải Ma Vực.

Trong mắt bốn đại thần quốc, Nam Hải Ma Vực chỉ là một con cá nhỏ, không đáng phải để ý tới.

Sau này Huyễn Vô Cực ngẫu nhiên chiếm được bản chép tay của Ma Đế, phát hiện ra trong đó có ghi lại di tích của Ma Thần đế cung, thì mới hao tâm tổn trí, phát động Nam Hải chiến tranh, huyết tế chiến trường thượng cổ, mở ra phong ấn của thế giới tàn phá, tiến vào trong đó.

Mà bí mật này khi Ma Thần đế cung chân chính mở ra, cũng chỉ có Huyễn Vô Cực và một vài cao tầng của Nam Hải Ma Vực biết tới, không truyền ra ngoài, cuối cùng Huyễn Vô Cực lại như dùng giỏ tre múc nước, tất cả chỗ tốt đều bị Lâm Minh lấy hết.

Trung thiên thế giới của Ma Thần đế cung do mất đi lực lượng chống đỡ, cũng phong ấn trở lại, chỉ có vài tiểu thế giới vỡ nát xung quanh là còn có thể đi vào, nhưng cũng không còn giá trị để tiếp tục thăm dò nữa.

- Như vậy a... Ta hiểu rồi, ta sẽ cùng nói với người Tu La thần quốc, ngươi đi theo chúng ta là được.

Thích Bạch cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, khôi phục tự tin.

Đi theo ngươi?

Lâm Minh ngây ra một chút, tuy nhiên có đi theo hay không thì cũng không có gì khác quá lớn cả, Tu La thần quốc có thể tìm tới mình ngay khi mình vừa mới ra khỏi tám ngàn dặm màu đen đầm lầy, nhất định là có phương pháp xác định vị trí của hắn, một khi đã như vậy, có ẩn nấp nữa thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Thích Bạch một lần nữa đeo lên mặt nạ, liên tiếp phát ra hai luồng Truyền Âm phù, lập tức về phía hậu điện của Trưởng Lão cung.

Lâm Minh theo sát phía sau, rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, chuyện cho tới bây giờ, có lo lắng cũng không còn ý nghĩa gì cả.

Thích Bạch cảm nhận được khí tức bình thản của Lâm Minh, không kìm nổi quay đầu nhìn hắn một cái, thanh niên này rất không tầm thường, hắn rốt cuộc là ai, một cường giả Toàn Đan hậu kỳ cũng có thể làm cho mình kinh hãi tới mức đó, thật sự là một chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Thích Bạch dẫn Lâm Minh đi vào một đại điện màu đen.

Tòa đại điện này chỉ cao ba trượng, bề ngoài có phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không chút bắt mắt nào, nhưng đi vào trong đó, Lâm Minh lại cảm nhận được một luồng dao động năng lượng rất dị thường.

- Ân? Tòa đại điện này...

- Cảm giác được?

Thích Bạch tán thưởng nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Tòa đại điện này được xây tại Giới Tâm của trung thiên thế giới, mỗi một trung thiên thế giới thì đều có một Giới Tâm chống đỡ toàn bộ thế giới, chúng chính là nền móng của thế giới, độ chắc chắn là khó có thể tưởng tượng được, cho dù là người mạnh nhất Thiên Diễn đại lục ra tay, thì cũng đừng mơ tưởng phá hủy được nó.

Thích Bạch cực kỳ tự tin, tòa thần điện màu đen này ỗ hội tụ lực lượng mạnh nhất của toàn bộ Thần Khí bộ tộc, thần điện chẳng những được xây dựng trên Giới Tâm, mà trong đó còn có rất nhiều trận pháp cường đại, một khi mở ra, lại có hắn chủ trì, thì uy lực sẽ đạt tới mức khó có thể tưởng tượng được!

Lâm Minh đi theo Thích Bạch vào trong đại điện, mới phát hiện ra trong đại điện còn có một lão già đeo mặt nạ màu bạc, mái tóc hoa râm đang chờ tại đây, lão già này chỉ tùy ý đứng đó, trên người không có bất kỳ khác thường nào, nhưng làm cho Lâm Minh thấy kỳ dị chính là, rõ ràng ánh mắt hắn nhìn thấy đối phương, nhưng nếu dùng cảm giác đi dò xét, thì lại không phát hiện được gì!

“Lão già thần bí đeo mặt nạ này cũng giống Thích Bạch, sâu không lường được, ta căn bản không nhìn thấu được tu vi của hắn”.

Đây cũng không phải là do đối phương cố ý che giấu tu vi, mà là Lâm Minh không thể hiểu được cảnh giới của đối phương, nếu không có gì bất ngờ, thì đây cũng là một cường giả Thần Hải!

Thần Khí bộ tộc lại có hai đại cường giả Thần Hải! Thế lực như vậy, ngoài bốn đại thần quốc ra, thì nó có thể được coi là thế lực hàng đầu rồi!

Nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, lão già đeo mặt nạ kia khẽ gật đầu với Lâm Minh, có thể nhìn thấy trong ánh mắt hắn chứa nụ cười và ý cảm kích, hiển nhiên hắn cũng đã biết được tình huống của Lâm Minh thông qua Truyền Âm phù khi nãy rồi.

Thần Khí bộ tộc một hơi tụ tập hai đại cường giả Thần Hải, lại còn chọn địa điểm gặp mặt tại Giới Tâm của trung thiên thế giới, không hề nghi ngờ gì, đây chính là thị uy với Tu La thần quốc.

Chương 829: Giằng co

- Giới Tâm đại điện?

Tu La Thần Hoàng Tư Đồ Hạo Thiên nhìn thấy địa điểm gặp mặt này, khẽ nhíu mày, Giới Tâm của trung thiên thế giới là nền móng của toàn bộ thế giới, không thể phá vỡ được.

Tại Giới Tâm đại điện được khắc trận pháp, trận tâm và Giới Tâm hòa hợp thành một thể muốn mạnh mẽ phá trận, sẽ phá hư Giới Tâm, mà đây là điều không có khả năng.

Nếu trận pháp cỡ này lại được đại năng Thần Hải chủ trì, như vậy thì uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Nói cách khác, một khi bọn họ tiến vào đại điện này, sẽ hoàn toàn ở trong tình thế bất lợi, chỉ cần động thủ, thì sẽ cực kỳ nguy hiểm!

- Mời!

Thủ vệ dẫn đường làm ra tư thế mời, trên mặt mang theo nụ cười.

Tiến vào Giới Tâm đại điện, thì sẽ đánh mất quyền chủ động, không vào thì chính là yếu đi khí thế, càng miễn bàn tới việc ép Lâm Minh ra.

Tư Đồ Hạo Thiên cười lạnh một tiếng, nhấc chân đi vào trong.

- Bệ hạ, không thể!

Đại ma sứ nhìn thấy Tư Đồ Hạo Thiên muốn đi vào Giới Tâm đại điện, lập tức ngăn cản.

Tư Đồ Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Ta đường đường là Thần Hoàng của Tu La thần quốc, chẳng lẽ chỉ một tòa cung điện cũng không dám tiến vào hay sao! Tu La thần quốc ta là thánh địa đến gần lục phẩm, chẳng lẽ còn sợ một thánh địa ngũ phẩm là Thần Khí bộ tộc này ư?

Tông môn lục phẩm và tông môn ngũ phẩm chênh lệch rất lớn, tông môn lục phẩm dùng đại năng Thần Hải làm trưởng lão, dùng thiên hạ đệ nhất nhân là thủ lĩnh tông môn, ngoài Ma Thần đế cung trong lịch sử và một số ít thế lực cự phách ra, đã không còn tông môn lục phẩm nào nữa, cho dù là Cửu Đỉnh thần quốc, thì cũng chỉ có thể được xưng là chuẩn lục phẩm mà thôi.

Mà tông môn ngũ phẩm dùng Mệnh Vẫn làm trưởng lão, loại tông môn này thì có rất nhiều, hơn nữa thực lực cũng chênh lệch rất lớn.

Như Nam Hải Ma Vực, dùng Mệnh Vẫn tầng một là trưởng lão, dùng Mệnh Vẫn tầng ba, tầng bốn võ giả làm thủ lĩnh, là tông môn ngũ phẩm hạng thấp nhất, cao hơn nữa là có một, hai cao thủ Thiên Mệnh bảng làm thủ lĩnh, được coi là trung đẳng, thượng đẳng trong số tông môn ngũ phẩm.

Nếu tông môn trong có một cường giả phong hoàng làm thủ lĩnh, thì đó chính là tông môn ngũ phẩm đỉnh cao, được xưng là thánh địa, Thần Khí bộ tộc chỉ có thể tính là một thánh địa hơi mạnh mà thôi, so với Tu La thần quốc có mười mấy cường giả Thần Hải tọa trấn, thì còn kém rất lớn.

Tư Đồ Hạo Thiên nhanh chóng bước vào trong Giới Tâm đại điện, lúc này trong đại điện, Thích Bạch đang mỉm cười ngồi trên ghế thủ tọa, bên cạnh hắn còn có bảy, tám người nữa.

Thích Bạch nhìn thấy Tư Đồ Hạo Thiên, đứng dậy đón chào:

- Hạo Thiên Thần Hoàng! Đã lâu không gặp!

Tuy rằng trên mặt mỉm cười, nhưng nội tâm hắn lại cực kỳ không biết nói gì, cho dù lúc trước đã biết Lâm Minh chọc phải đại họa ngập trời, nhưng hắn lại không nghĩ tới lần này Tu La thần quốc rồi lại xuất động hai đại cường giả Thần Hải, còn bao gồm bản thân Tu La Thần Hoàng nữa, là một tiểu bối Toàn Đan kỳ, vậy mà khiến cho hai đại Thần Hải phải ra tay, e rằng trước giờ chưa có, sau này cũng không có!

Tư Đồ Hạo Thiên cười ha ha, nói:

- Thích Bạch tộc trưởng, chúng ta đã ngàn năm không gặp rồi!

Tuy rằng Thần Khí bộ tộc rất thần bí, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trao đổi với bên ngoài.

Khi nói chuyện, ánh mắt sắc bén của Tư Đồ Hạo Thiên đảo qua mọi người tại đây, trong nháy mắt đã dừng trên người một thanh niên áo đen, đeo mặt nạ Mộc Linh ngọc.

Thanh niên đó là...

Lâm Lan Kiếm?

Hắn lại công khai ngồi ở chỗ này ư!

Không riêng gì Tư Đồ Hạo Thiên, các cường giả khác của Tu La thần quốc cũng phát hiện ra Lâm Minh.

- Tên tiểu súc sinh nhà ngươi, vậy mà lại dám xuất hiện tại nơi này!

Tư Đồ Dao Hi trừng mắt, vốn nàng muốn thương lượng với tộc trưởng của Thần Khí bộ tộc, vừa dùng vũ lực uy hiếp, lại dùng lợi ích lôi kéo, ép Thích Bạch giao Lâm Minh ra, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh lại ngồi ở chỗ này, hơn nữa thần sắc trấn định như thường, giống như không biết bọn họ vậy.

Nếu không phải nhận ra khí tức nguyền rủa trên người Lâm Minh, thì Tư Đồ Dao Hi quả thực không thể tin được hắn chính là Lâm Minh.

Quả thực rất làm càn! Khinh thường Tu La thần quốc bọn hắn hay sao? Ngay cả lảng tránh cũng không thèm làm?

Tư Đồ Dao Hi vừa nói vậy, các võ giả Tu La thần quốc vội vàng nhìn về phía Lâm Minh, về phần Tư Đồ Xuyên, Tư Đồ Phong bị Lâm Minh đánh bại tại Cửu Hoa yến, thì lại tức giận tới mức đỏ mắt.

- Cô mẫu, mau bắt lấy tiểu súc sinh này!

Ánh mắt Tư Đồ Xuyên nhìn về phía Lâm Minh lại mang theo vẻ thống hận và tham lam, hắn hận không thể lập tức bắt Lâm Minh, sưu hồn ra toàn bộ bí mật, chiếm lấy toàn bộ làm của riêng, kế thừa số mệnh của hắn, tương lai thành tựu Thần Hải đệ nhất nhân.

- Hừ...

Thích Bạch hừ lạnh một tiếng, thanh âm này vang lên bên tai Tư Đồ Xuyên như tiếng sấm sét nổ vang, thân thể Tư Đồ Xuyên chấn động, khí huyết cuộn trào, thiếu chút nữa đã hộc máu.

- Ngươi...

Tư Đồ Xuyên căm tức nhìn Thích Bạch.

- Làm càn!

Lại là một tiếng quát lạnh, sắc mặt Tư Đồ Xuyên càng khó coi hơn.

Người vừa nói chính là Tư Đồ Hạo Thiên, thanh âm của hắn cực kỳ vang dội, sang sảng trong căn phòng, bề ngoài là mắng Tư Đồ Xuyên, nhưng ý ngầm chắc gì đã không phải là chỉ trích Thích Bạch và Lâm Minh.

Tu La thần quốc của hắn có thực lực cao hơn Thần Khí bộ tộc một mảng lớn, làm sao chịu được khi nhục?

- Phụ thân... Ta...

Bị Tư Đồ Hạo Thiên quát lớn, Tư Đồ Xuyên cực kỳ ủy khuất.

- Ngồi xuống! Nơi này không tới lượt ngươi nói chuyện!

Tư Đồ Hạo Thiên lạnh lùng nói.

- Vâng!

Tư Đồ Xuyên cực kỳ hận, nhưng chỉ đành ngồi trên vị trí, phẫn hận nhìn Lâm Minh.

Ánh mắt Tư Đồ Hạo Thiên đánh giá Lâm Minh một phen, đột nhiên cười nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, thật không nghĩ tới, ngươi cũng dám xuất hiện ở nơi này, trực diện với ta, thật là can đảm!

Khi nói chuyện, hắn đã âm thầm phát ra khí thế, tuy rằng không có cố ý thúc giục, nhưng đối với một đại năng Thần Hải ngồi lâu trên địa vị cao mà nói, cho dù không cố ý phóng ra khí thế, thì cũng đã đủ để khiến cho cường giả Mệnh Vẫn bình thường phải đổ mồ hôi lạnh rồi!

Lâm Minh vẫn mang vẻ mặt tự nhiên, hắn mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Nếu tại hạ không xuất hiện ở trong này, thì Thần Hoàng bệ hạ sẽ không biết tại hạ ẩn thân trong Thần Khí bộ tộc hay sao? Nếu thực sự như vậy, Lâm mỗ đương nhiên cũng không sợ sống quá lâu mà xuất hiện trước mắt Thần Hoàng bệ hạ ngài.

Giọng điệu của Lâm Minh rất lễ kính, nhưng lại ngầm mang theo dũng khí, làm cho Tư Đồ Hạo Thiên nhướng mày, cường giả Toàn Đan có thể trấn định trước ba phần khí thế của hắn, cho dù là miễn cưỡng chống đỡ, thì cũng đủ làm cho người khác phải giật mình rồi!

Không hổ là đệ nhất kỳ tài của Thiên Diễn đại lục.

Hắn nếu là con trai của mình, thì tốt biết bao a!

Đáng tiếc, chuyện cho tới bây giờ, Lâm Minh càng cường đại, hắn lại càng phải phá hủy đối phương, bởi vì mâu thuẫn và xung đột lợi ích đã sớm không thể điều hòa được rồi!

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn lướt qua Thích Bạch, lại nhìn thoáng qua một lão già đeo mặt nạo ngồi trong một góc rất không bắt mắt, lão già kia rõ ràng ngồi dưới ngọn đèn, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng mông lung, rất dễ dàng bỏ qua hắn.

“Thích Bạch, Tọa Sơn... Hai đại cao thủ Thần Hải của Thần Khí bộ tộc, nhất là lão già tên là Tọa Sơn kia, thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng thực lực lại càng mạnh hơn Thích Bạch... Thần Khí bộ tộc bị nguyền rủa đoản mệnh, hắn có thể sống đến hai ngàn tuổi còn chưa chết, bản thân cũng cực kỳ khủng bố, ngoài hai người này ra, Thần Khí bộ tộc hẳn là còn có cường giả Thần Hải thứ ba nữa, nhưng hắn không xuất hiện, như vậy rất có thể là đang âm thầm điều khiển Giới Tâm đại trận”.

Tư Đồ Hạo Thiên âm thầm suy tính, một khi động thủ trong này, bọn họ chắc chắn phải thua, tuy nhiên, nếu hắn và trưởng công chúa ngay từ đầu đã đưa ra tất cả át chủ bài, quyết tâm muốn chạy trốn, nếu muốn giết chết bọn họ thì cũng không có khả năng, ba đại Thần Hải của Thần Khí bộ tộc cũng chỉ tương đương với số lẻ của các cường giả Thần Hải trong Tu La thần quốc, nếu Tu La thần quốc bất kể phí tổn, khai chiến với Thần Khí bộ tộc, như vậy cho dù Thần Khí bộ tộc có trung thiên thế giới dễ thủ khó công, thì chắc chắn cũng sẽ bị huyết tẩy, chỉ cần Thần Khí bộ tộc không điên, thì sẽ không làm ra hành vi tự sát là công kích bọn họ.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Hạo Thiên khẽ cười, ánh mắt hắn dần trở nên kiên quyết:

- Thích Bạch tộc trưởng, ta nghĩ, ngươi chắc cũng không phải là không biết ân oán giữa Tu La thần quốc với Lâm Lan Kiếm chứ? Hắn trộm lấy truyền thừa của Tu La thần quốc và Ma Đế Chi Khải, ngoài ra, hắn còn huyết tẩy một phân bộ của Tu La thần quốc ta, đánh chết người phụ trách phân bộ và trưởng lão của ba đại tông môn ngũ phẩm, âm mưu hại chết ba đại ma sứ và một đại quốc sư của Tu La thần quốc ta, hiện giờ Thích Bạch tộc trưởng ra mặt cho Lâm Lan Kiếm, chẳng lẽ là muốn che chở hắn ư?

Thích Bạch nhìn về phía Tư Đồ Hạo Thiên, cười nói:

- Hạo Thiên tộc trưởng, Lâm Lan Kiếm chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, ngươi nói hắn trộm truyền thừa Tu La thần quốc và Ma Đế Chi Khải ư? Làm sao hắn có thể làm được?

- Hừ, Thích Bạch tộc trưởng, không phải vòng vo nữa, Tu La thần quốc ta là người kế thừa của Ma Thủy đại đế, thế gian đều biết cả, Ma Đế Chi Khải đã mất đi vạn năm trước, cũng là điều mà giới võ học đều biết, cho tới nay, Tu La thần quốc ta vẫn còn giữ Ma Thần Hộ Tâm kính do Ma Đế lưu lại, mấy thứ này đương nhiên sẽ không phải là do Lâm Lan Kiếm ăn trộm được, nhưng là do tổ tiên hắn gây nên, những thứ này vốn là đồ vật của tộc ta, nể tình hắn không biết, chỉ cần hắn trả lại chúng ta thì còn không sao, nhưng hắn chẳng những cự tuyệt trả lại, còn lần lượt giết chết cường giả của Tu La thần quốc ta, âm mưu hại chết thượng thần của quốc ta ta!

Tư Đồ Hạo Thiên nói tới đây, bỗng Lâm Minh cười lạnh nói:

- Ma Đế vốn là Cự Ma, các ngươi lại đều là nhân loại, không có chút huyết thống Cự Ma nào, ngươi nói Tu La thần quốc là người kế thừa của Ma Đế ư? Đừng đùa ta chứ! Truyền thừa của Ma Đế vốn chính là vật vô chủ, người có duyên thì thu được, nếu ta nói Ma Thần Hộ Tâm kính của các ngươi là do ăn cắp của ta thì sao!

- Làm càn!

Ánh mắt Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên trở nên lăng lệ, một luồng khí thế bột phát ra, khác với khi nãy chỉ là khí thế vô tình phát ra, lần này Tư Đồ Hạo Thiên dùng toàn lực thúc giục, khí thức của cường giả Thần Hải cuồn cuộn ép xuống Lâm Minh!

Các cường giả Mệnh Vẫn bình thường, dưới khí tức nay, sẽ trực tiếp nổ tan xác mà chết!

Lâm Minh nheo mắt, hắn đã sớm chuẩn bị rồi, Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, đồng thời vận dụng lực lượng của Bát Môn Độn Giáp.

Tu La lực trường, Sát Thần lực trường, hai đại lực trường cũng được mở ra, Luân Hồi võ ý bảo vệ tinh thần chi hải, Chiến Linh rót vào trong chân nguyên, lưu chuyển toàn thân.

Bồng…

Chiếc ghế mà Lâm Minh đang ngồi trực tiếp vỡ nát, thân thể hắn khẽ nhoáng lên, bàn tay chống lên mặt bàn.

Ngay khi bàn tay Lâm Minh ấn xuống, bàn đá bằng Hắc Diệu thạch được trận pháp gia trì cũng hoàn toàn vỡ nát, viên gạch dưới nền cũng vỡ ra như mạng nhện, một lớp bụi mù bốc lên từ chân bàn, nhưng Lâm Minh vẫn sừng sững không ngã, chỉ là sắc mặt hắn hơi tái nhợt một chút.

Rầm rầm…

Ngay khi Lâm Minh buông tay, toàn bộ chiếc bàn đã vỡ nát, rơi xuống!

- Tư Đồ Hạo Thiên!

Thích Bạch đứng lên, tay phải đã chạm vào Tu Di giới! Hắn kinh ngạc nhìn Lâm Minh một cái, khí tràng của võ giả vốn chính là năng lượng cùng loại với lực trường lĩnh vực, một khi bùng nổ thì ập tới trong nháy mắt, hắn cũng không kịp ngăn cản, vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ bị thương, nhưng không nghĩ tới, hắn có thể đỡ được, không hổ là “yêu nghiệt” có thể đắc tội Tu La thần quốc đến trình độ này!

Chương 830: Đến bao nhiêu, tiếp bấy nhiêu

Cái bàn không còn nữa, võ giả ở đây đều nhao nhao đứng dậy, võ giả trẻ tuổi Tu La thần quốc nhìn về phía Lâm Minh đều nuốt nước bọt ừng ực, cho dù là đại ma sứ v đại đệ tử Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt cũng thay đổi, Lâm Minh quá biến thái, tu vi Toàn Đan kỳ có thể cứng rắn chống đỡ được Thần Hoàng uy!

Kỳ thật bọn họ cũng không biết chuyện Tư Đồ Bá Nam bị Lâm Minh diệt Chiến Linh hình chiếu, chuyện dọa người như vậy, Tư Đồ Bá Nam đương nhiên sẽ không tuyên dương với đám tiểu bối, nếu biết chuyện này, bọn họ sẽ không vì chuyện vừa rồi mà giật mình.

- Thích Bạch tộc trưởng, đây là muốn động thủ sao?.

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Đáng Gờm Của Lăng Thiếu |||||

Tư Đồ Hạo Thiên cũng đứng lên, Tư Đồ Dao Hi theo sát phía sau.

Lúc này, lão nhân mặt nạ luôn luôn ngồi ở góc trong cũng vô thanh vô tức đứng lên, hắn vừa đứng lên, toàn bộ đại điện loáng lên vô số trận phù, một cỗ năng lượng mênh mang hùng hồn từ trong trận phù phát ra, toàn bộ đại điện dường như đều sống dậy.

Đây là dấu hiệu Giới Tâm trận pháp sắp mở ra!

Tư Đồ Hạo Thiên xưa nay cường thế, nhưng mà hắn cũng biết, hiện tại chiến đấu thì tuyệt đối không sáng suốt, hắn và Tư Đồ Dao Hi thì không sao, nhiều lắm thì chỉ hao tổn một ít khí huyết, nhưng những tiểu bối phía sau hắn, hoàng tử thế tử, còn có đại đệ tử hắn, đại ma sứ Tu La thần quốc, hai đại quốc sư đều ở trong này, nếu như bọn họ bị tổn hại thì toàn bộ Tu La thần quốc không dậy nổi.

Lúc trước Tư Đồ Hạo Thiên tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp phải tình cảnh như vậy, nếu không sẽ không mang những tiểu bối này tới.

- Thích Bạch, ngươi thật sự muốn vì một tên Lâm Lan Kiếm mà khai chiến với Tu La thần quốc ta sao?

Tư Đồ Hạo Thiên dùng những lời này truyền âm:

- Theo ta được biết, hắn dường như không phải là người Thần Khí bộ tộc các ngươi nha, ngươi cũng biết khai chiến phải trả cái giá thế nào?

- Đương nhiên!

Thích Bạch bình tĩnh trả lời, dường như Thần Khí bộ tộc không đếm xỉa đến vậy.

- Ngươi giao Lâm Lan Kiếm ra, Tu La thần quốc ta đồng ý trả trăm vạn Nguyên Linh thạch, còn có hai phần Đào Tâm Tinh Tủy vạn năm!

Đào Tâm Tinh Tủy vạn năm là thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ so với Duyên Thọ đan mà thượng thiên ban thưởng thì còn quý báu hơn, Duyên Thọ đan mà thượng thiên ban thưởng chỉ có hiệu quả với vận mệnh võ giả. Mà vạn năm Đào Tâm Tinh Tủy lại có thể dùng cho Thần Hải cường giả, Tu La thần quốc lấy ra thiên tài địa bảo này có thể khiến cho Thần Hải cường giả cũng phải động tâm.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, Thích Bạch chỉ mỉm cười nói:

- Thật có lỗi, Thần Khí bộ tộc ta bởi vì do huyết mạch nguyền rủa, cho nên nếu sống được đến hết đời một cách tự nhiên thì đã đốt nhang vái tạ rồi, cho nên vạn năm Đào Tâm Tinh Tủy đối với chúng ta là vô dụng...

- Vậy ngươi muốn cái gì?

Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt không tốt lắm nhìn.

Thích Bạch thoáng suy tư một chút, nói:

- Nếu ngươi nguyện ý đem ngôi vị hoàng đế Tu La thần quốc tặng cho ta, lại tặng kèm mấy ngàn vạn Nguyên Linh thạch thì ta có thể cân nhắc một chút.

- Ngươi muốn chết!

- Ngươi muốn chiến sao?

Thích Bạch không sợ chút nào.

- Ngươi!

Tư Đồ Hạo Thiên giận dữ, Thần Khí bộ tộc đoán chắc được Tu La thần quốc không thể toàn diện khai chiến, nếu thật sự tập hợp hết lại, Tu La thần quốc quả thật có thể tiêu diệt Thần Khí bộ tộc, nhưng mình cũng phải trả cái giá quá lớn.

Thần Khí bộ tộc thiên tài xuất hiện lớp lớp, chỉ là nguyên nhân bị huyết mạch nguyền rủa, cho nên mãi mãi không thể phát triển được, nếu thực sự khai chiến, võ giả Thần Khí bộ tộc thường thường so với võ giả đồng cấp của Tu La thần thì lợi hại không ít, bao gồm ba đại Thần Hải cường giả cũng như thế!

Cộng thêm trận pháp ở trong thiên thế giới này rất khó tấn công, dễ thủ khó công, cho nên muốn đánh hạ, chỉ sợ còn phải trả giá gấp đôi cái giá phải trả.

Diệt Thần Khí bộ tộc, tự mình cũng tổn thất bốn, năm Thần Hải cường giả, rất không đáng giá.

Vốn thực lực một nước của Tu La thần quốc so với Đại Dã thần quốc và Cửu Đỉnh thần quốc thì còn chênh lệch không ít, lại tiếp tục tổn thất phân, chỉ sợ vị trí của Tu La thần quốc sẽ ngồi không xong, dù sao bọn họ chiếm rất nhiều tài nguyên.

Một chỗ rất không tồi trong thiên thế giới, tuy rằng Mộc Linh ngọc và khoáng thạch bảo tàng không phong phú bằng Đại Dã thần quốc và Cửu Đỉnh thần quốc, nhưng lại có rất nhiều thiên tài địa bảo như là vạn năm Đào Tâm Tinh Tủy. Nắm được tài nguyên dồi dào như vậy, ranh giới rộng lớn như thế, không có thực lực tuyệt đối thì ngồi không được.

- Thích Bạch, ta không rõ ngươi vì sao phải che chở cho một ngoại nhân, không tiếc cùng Tu La thần quốc ta trở mặt!

Tư Đồ Hạo Thiên giọng điệu hơi hơi mềm xuống, nhưng mà cứ như vậy mà buông tha cho Lâm Minh thì không có khả năng.

- Ha ha, t rất thưởng thức thiên phú của Lâm tiểu huynh đệ, nên muốn bồi dưỡng hắn, không biết lý do này có đủ hay không?

Thích Bạch không nói chuyện di cốt của Đế Hạo, nếu không lợi ích trên người Lâm Minh cộng thêm hai bảo vật Hạo Bạch chi kiếm, nói không chừng đã bị mấy thế lực này liên thủ, công kích Thần Khí bộ tộc, nói vậy với nội tình của Thần Khí bộ tộc tuyệt đối không chống lại được.

Tuy nhiên, chỉ cần lý do thưởng thức Lâm Minh cũng không tính nói dối, Thích Bạch đúng là từ trên người Lâm Minh thấy được tiềm lực, bồi dưỡng người như vậy trở thành cường giả, đối với Thần Khí bộ tộc cũng có ưu đãi rất lớn.

Không khí trong sân cực kỳ bế tắc, hai bên cũng không muốn động thủ, nhưng mà Tư Đồ Hạo Thiên lại không có khả năng cứ như vậy mà buông tha.

- Hạo Thiên, không thể để mặc cho này tiểu súc sinh ở trong này trưởng thành, tên tiểu súc sinh này quỷ kế đa đoan, tu vi Toàn Đan hậu kỳ đã có thể mưu hại chết quốc sư Tu La thần quốc và tam đại ma sứ ta, vậy khi tu vi Mệnh Vẫn thì như thế nào?

Tư Đồ Dao Hi nhìn thấy Tư Đồ Hạo Thiên có ý lui bước, mở miệng nhắc nhắc nhở nói. Quả thật, không nói trên người Lâm Minh mang theo bí mật và bảo vật, cho dù là tiềm lực Lâm Minh thì Tu La thần quốc cũng nhất định phải thừa dịp hắn chưa trưởng thành mà diệt hắn, nếu không hậu hoạn vô cùng.

- Ngươi luôn miệng nói ta âm mưu hại chết lão thái bà tên Tất Như Ngọc kia, nếu như bọn họ không đuổi giết ta, ta sao phải giết bọn họ, hơn nữa, ma sứ thứ ba và ma sứ thứ tư đều tự mình chết ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, không có quan hệ với ta, về phần Tất Như Ngọc và ma sứ thứ hai, ta cũng chính diện bọn hắn, tại sao lại nói là âm mưu.

- Ha ha ha ha! Chỉ bằng ngươi, không cần âm mưu mà đòi đánh chết quốc sư và ma sứ thứ hai của chúng ta, đúng là buồn cười.

Nói chuyện chính là đồng tử quốc sư lúc trước cùng Tất Như Ngọc đuổi giết Lâm Minh, người này môi đỏ mọng, răng trắng tinh, mặc quần lót màu đỏ, trên đầu tết bím, nhìn qua giống như một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi.

Những võ giả ma đạo này bởi vì học công pháp đặc thù, như Tất Như Ngọc, thân thể đồng tử áo đỏ và Thi Quỷ Nhân đều bị ảnh hưởng, nhìn qua hoặc là quá già, quá trẻ tuổi, hoặc là người không giống người, quỷ không giống quỷ.

- Tiểu súc sinh, có gan thì theo ta đánh công bình một trận, xếp hạng của ta trên Thiên Mệnh bảng xấp xỉ với Tất quốc sư, ngươi nếu không chạy trốn, chính diện đỡ ta mười chiêu, ta sẽ tin ngươi!

Giọng điệu của tên đồng tử áo đỏ đầy vẻ khiêu khích, mắt thấy mạnh mẽ không tấn công được, hắn liền muốn kích Lâm Minh cùng hắn so đấu công bình, như vậy Thích Bạch cũng không thể nhúng tay vào.

Hắn biết rõ thực lực xếp hạng của Lâm Minh, nhiều lắm là xếp thứ hai trăm năm mươi đến hai trăm tám mươi trong Thiên Mệnh bảng, đừng nói là đỡ hắn mười chiêu, cho dù là ba chiêu cũng không đỡ nổi.

Lâm Minh nhìn về phía đồng tử áo đỏ, căn bản lơ đễnh, ngược lại mỉm cười nói:

- Vị tiểu bằng hữu này không biết xưng hô như thế nào?

- Ngươi!

Đồng tử áo đỏ trợn mắt nhìn Lâm Minh, hắn tu luyện Luân Hồi ma công bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên càng luyện vẻ ngoài nhìn như tuổi càng nhỏ, có bộ dáng như bây giờ, hắn từng tiêu hao tu vi biến trở lại như cũ một lần, nhưng không tới mấy chục năm sau lại biến trở lại như cũ, cho nên chỉ đành chấp nhận như thế. Mà hắn kiêng kị nhất chính là người khác lấy vẻ ngoài của hắn ra nói đùa.

Thích Bạch cười ha ha:

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi thật biết nói đùa, tiểu mập mạp yếm hồng này đã hơn một ngàn năm trăm tuổi rồi.

Thích Bạch nói ra một câu tiểu mập mạp yếm hồng, đồng tử áo đỏ sắc mặt lại biến đổi, hắn đương nhiên không dám trút giận lên Thích Bạch, chỉ có thể âm độc nhìn Lâm Minh, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lâm Lan Kiếm, ngươi có dám đánh với ta một trận hay không! Tiếp được ta mười chiêu thì là ngươi thắng!

- Đánh với ngươi? Ngươi da mặt cũng thật dày, ngươi hơn một ngàn năm trăm tuổi, tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu, số lẻ tuổi của ngươi còn lớn hơn ta, không ngờ khiêu chiến ta? Ngươi đúng là càng sống càng nhỏ đi à! Có bản lĩnh, ngươi tự mình áp chế tới Toàn Đan kỳ, đánh với ta, ta phụng bồi một tay, nếu ngươi có thể tiếp được ta một chiêu, tính là ngươi thắng.

Lâm Minh vẻ mặt mặc kệ ngươi, cùng Tất Như Ngọc chiến một trận, tuy rằng Lâm Minh thắng, nhưng mà Tất Như Ngọc là đèn hết dầu, bản thân lại bị trọng thương, hơn nữa Lâm Minh vẫn phải mượn dùng Xích Kim lôi quang, đột nhiên đánh ra mới miễn cưỡng chiến thắng.

Dù như thế, nhưng mà Lâm Minh cũng bị trọng thương hộc máu, ngũ tạng vỡ tan, dựa vào Ma Đế khải giáp và thân thể cứng rắn như bảo khí địa giai thượng phẩm cho nên mới hồi được một mạng. Đánh cùng với đồng tử áo đỏ, hắn không ở dưới tình huống chạy trốn thì căn bản không đỡ được mười chiêu, cao thủ Thiên Mệnh bảng xếp hạng trước năm mươi cũng không phải là nói đùa.

- Tu vi là một phần thực lực, ta dựa vào cái gì phải áp chế cảnh giới!

Áp chế cảnh giới cùng Lâm Minh đánh? Quả thực nói đùa! Lâm Minh là có thể dùng tu vi Toàn Đan hậu kỳ mà tiến vào trước ba trăm trên Thiên Mệnh bảng, đừng nói là áp chế đến cảnh giới Toàn Đan, cho dù áp chế đến Mệnh Vẫn tầng hai, tầng ba, vậy đều là muốn chết, đồng tử áo đỏ đương nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

- Ngươi không áp chế cảnh giới cũng được, vậy chờ ta đột phá Mệnh Vẫn lúc đó chúng ta lại đánh, đến lúc đó, võ giả Mệnh Vẫn Tu La thần quốc các ngươi, mặc kệ là cảnh giới gì, xếp hạng gì, đến bao nhiêu người ta tiếp bấy nhiêu người!

- Cái gì!

Lâm Minh nói một câu này, toàn trường chấn kinh, mặc kệ bất kỳ cảnh giới gì, xếp hạng gì, đến bao nhiêu, tiếp bấy nhiêu!

Nhất là hai đại quốc sư, đại ma sứ Tu La thần quốc, còn có đại đệ tử của Tư Đồ Hạo Thiên toàn bộ đều trợn mắt nhìn Lâm Minh, tu vi bọn họ đều là Mệnh Vẫn tầng sáu! Cũng chính là thuộc hàng ngũ bị Lâm Minh miệt thị.

Rất xem thường người!

- Ngươi là nói, chỉ cần là cường giả Mệnh Vẫn Tu La thần quốc ta, bất kể tu vi gì, đều có thể khiêu chiến ngươi, mặc kệ xếp hạng Thiên Mệnh bảng, mặc kệ số lượng võ giả khiêu chiến là bao nhiêu, cho dù là xa luân chiến?

Đại đệ tử Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên bước lên một bước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Minh.

- Không sai!

Lâm Minh thản nhiên nói, hồn nhiên không sợ.

Hắn đồng ý hứa hẹn này nhìn thì như xúc động, nhưng lại không còn cách nào, hắn nhìn ra được, tuy rằng Thích Bạch cường ngạnh, kỳ thật vì hắn mà chịu áp lực khá lớn.

Tu La thần quốc không có khả năng buông tha cho mình, mình quá nguy hiểm, một khi buông tha, hậu hoạn vô cùng.

Thật sự tranh đến cuối cùng, Tu La thần quốc có khả năng dùng đủ loại biện pháp, hoặc là dùng hứa hẹn thật nhiều, hoặc là bịa đặt nói trên người mình còn mang theo bí mật kinh thiên, dùng chuyện này tìm kiếm minh hữu, liên hợp tấn công Thần Khí bộ tộc, mà Thần Khí bộ tộc hàng năm lánh đời, chỉ có thể một mình chiến đấu, Lâm Minh cũng không trông cậy vào hoàng tử quần là áo lụa như Lý Dật Phong không có thực quyền gì mà mượn sức Thất Tinh thần quốc sóng vai chiến đấu cùng hắn.

Cũng từ đó, hại Thần Khí bộ tộc diệt vong không phải là chuyện mình muốn làm, chỉ có thể dời áp lực đi, một là cho Tu La thần quốc một phương hướng cố gắng, không đến mức chó cùng rứt giậu, thứ hai cho mình một chút thời gian giảm xóc.

Chương 831: Chiến

- Đúng là không biết sống chết! Ngươi thật tưởng mình đột phá Mệnh Vẫn là vô địch, buồn cười!

Nói chuyện chính là đại đệ tử Tư Đồ Hạo Thiên, Tư Đồ Bạch.

Tư Đồ Bạch vốn không phải võ giả Tư Đồ gia tộc, mà là đỉnh cấp thiên tài được thu nuôi từ nhỏ, được ban thưởng họ Tư Đồ, lại được Tư Đồ Thiên thu làm đại đệ tử, hắn xếp hạng trên Thiên Mệnh bảng lại ở trên tam đại ma sứ.

- Không cần những người khác, sau khi ngươi phá Mệnh Vẫn, Tư Đồ Bạch ta sẽ một mình tới khiêu chiến ngươi là đủ rồi!

- Có thể, ta chờ ngươi.

Lâm Minh cầu còn không được.

- Bạch huynh, đừng xúc động!

Đại ma sứ vội vàng dùng chân nguyên truyền âm, Tư Đồ Bạch không biết Lâm Minh, mà đại ma sứ lại ở trong tay Lâm Minh ăn không ít đau khổ, hắn biết rõ kết cục khinh thị Lâm Minh.

Tư Đồ Bạch còn muốn nói gì thì đúng lúc này, Tư Đồ Hạo Thiên quát lạnh một tiếng:

- Lui ra!

- Sư phụ...

- Ta bảo ngươi lui ra!

- Vâng...

Cho dù Tư Đồ Bạch vẻ mặt không phục, cũng chỉ có thể lui ra phía sau.

Tư Đồ Hạo Thiên tiến lên trước một bước, cặp mắt sáng quắc nhìn thẳng Lâm Minh:

- Ngươi muốn một mình khiêu chiến tất cả cường giả Mệnh Vẫn Tu La thần quốc ta?

- Đúng!

Đối mặt với áp lực của Tư Đồ Hạo Thiên, Lâm Minh dứt khoát trả lời.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi...

Thích Bạch nghe vậy mà kinh hãi, Lâm Minh đúng là quá cả gan làm loạn, Mệnh Vẫn tầng một liền khiêu chiến tất cả cao thủ Mệnh Vẫn của Tu La thần quốc.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Cảm ơn tất cả chuyện Thích Bạch tộc trưởng làm cho ta, nhưng ta không thể khiến Thần Khí bộ tộc thay ta đưa lưng gánh tất cả oán cừu, hậu quả rất nghiêm trọng!

Thích Bạch nghe ra trong giọng nói của Lâm Minh có vẻ kiên quyết, hắn nói:

- Ngươi thật sự nắm chắc? Ngươi đối với cao thủ đỉnh cấp của Tu La thần quốc có lý giải thế nào?

- Chỉ tìm hiểu được một bộ phận mà thôi.

Lâm Minh tỉ mỉ nói, lúc trước Lâm Minh tự nhiên đã xem qua Thiên Mệnh bảng, đối với danh sách cường giả Mệnh Vẫn thuộc Tu La thần quốc đều có hiểu biết, nhưng hắn biết Thiên Mệnh bảng cũng không phải là toàn trí toàn năng, về phần bên trong Tu La thần quốc còn có một ít cao thủ ẩn giấu không thuộc Thiên Mệnh bảng hay không, Lâm Minh cũng không dám xác nhận.

Ưng thuận hứa hẹn điên cuồng này, Lâm Minh cũng chấp nhận phiêu lưu thật lớn.

Nhưng hắn không thể không làm như vậy, tại trong không khí giương cung bạt kiếm này, Tư Đồ Hạo Thiên có áp lực, Lâm Minh làm sao không có áp lực?

Đây là một canh bạc sinh tử, kiếm đã xuất ra thì không thể thoái nhượng, tiếp tục giằng co thì rất có thể là toàn diện khai chiến.

Đây chính là hai đại thế lực siêu cấp, một khi khai chiến. Tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng, máu chảy thành sông, mà kết quả này, Tư Đồ Hạo Thiên, Thích Bạch, Lâm Minh đều không chịu nổi.

Lui một bước, tránh cho cường giả Thần Hải tham gia toàn diện khai chiến. Hạn chế chiến tranh ở mức võ giả Mệnh Vẫn, đây xem như phương thức giải quyết tốt nhất.

Tư Đồ Hạo Thiên chắp tay sau lưng, ánh mắt hơi hơi nheo lại, nhưng ánh mắt hắn lại càng thêm sắc bén, dường như muốn nhìn thấu Lâm Minh vậy!

Hắn không dễ dàng đáp ứng khiêu chiến này, cũng không lập tức cự tuyệt, trong đầu hắn nhanh chóng phân tích thực lực Lâm Minh.

Trăm ngày phía trước, Lâm Minh được xếp hạng thứ hai trăm tám mươi trên Thiên Mệnh bảng, lúc ấy Lâm Minh chỉ có tu vi Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại tu vi hắn vẫn chưa tăng lên, thực lực không có khả năng có tính đột phá thực chất.

Cho dù hắn kỳ tài ngút trời, còn có rất nhiều con bài chưa lật thì trong vòng trăm ngày chiếm được tiến hóa (chưa thành đột phá, chỉ khiến thực lực tăng lên) thì hiện tại cũng tuyệt đối không vượt qua xếp hạng thứ sáu mươi, đây đã là hắn đánh giá cực cao rồi.

Thiên Mệnh bảng xếp thứ sáu mươi thì cũng chẳng tính là gì, nên biết rằng Thiên Mệnh bảng có mấy bước ngoặt. Hai trăm, một trăm, năm mươi, ba mươi, mười hạng đầu đều là những bước ngoặt lớn, cho dù đột phá một đại cảnh giới Mệnh Vẫn. Thực lực tăng tiến vùn vụt, thì cũng không vượt qua nhiều lắm (ý nói vượt xếp hạng).

Nhưng mà... Lâm Minh là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, không thể nhìn theo lẽ thường được.

Rốt cuộc thực lực của hắn sẽ tiến tới bước nào, Tư Đồ Hạo Thiên căn bản không dự đoán chính xác được.

Kỳ thật không chỉ là Tư Đồ Hạo Thiên không thể phỏng đoán được, Lâm Minh cũng không thể phỏng đoán được, Ma Quang cũng không thể đưa ra được đề nghị có giá trị nào, dù sao loại pháp thể song tu như Lâm Minh rất ít gặp, hơn nữa hắn dùng lôi đình lực phá Mệnh Vẫn, cộng thêm Chiến Linh của hắn, hạt giống Tà Thần vân vân, ở Thần Vực đều là độc nhất vô nhị, tất cả những thứ như vậy cộng lại, muốn phỏng đoán sau khi Lâm Minh phá Mệnh Vẫn có thể xếp thứ mấy trên Thiên Mệnh bảng là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Huống chi, Lâm Minh còn không biết Tu La thần quốc có che giấu cao thủ hay không?

Trận chiến này, quả thực là một canh bạc!

- Ngươi muốn dùng trận chiến này, hóa giải đại chiến thánh địa bùng nổ?

Tư Đồ Hạo Thiên lạnh lùng nói, giọng nói không mang theo chút cảm tình nào.

- Không sai! Thế nào, quốc gia mênh mông như các ngươi, lại không có một người trẻ tuổi khiêu chiến được với ta sao?

Lâm Minh đối mặt với khí thế kinh người của Tư Đồ Hạo Thiên, vẫn bình tĩnh như trước, nhưng mà chính phần bình tĩnh này, lại khiến cho Tư Đồ Hạo Thiên cảm giác được Lâm Minh đầy vẻ khinh thường, đây là miệt thị đối với hắn, miệt thị đối với Tu La thần quốc!

Đến từng tuổi như Tu La Thần Hoàng, tự nhiên sẽ không quản cái gì mà phép khích tướng, tuy nhiên trước mắt, hắn lại không thừa nhận cũng không được, đề nghị Lâm Minh đưa ra, quả thật là phương thức hòa giải duy nhất, nếu không, cho dù hắn có thể cổ động các đại quốc khác cùng hắn liên thủ tấn công Thần Khí bộ tộc thì cũng phải trả cho những minh hữu này cái giá cao ngất trời, cộng thêm tổn thất thảm trọng trong chiến đấu cũng phải cái giá phí phải trả có thể so với.

Nghĩ đến đây, hai tay Tu La Thần Hoàng sau lưng bỏ xuống, trên người ẩn ẩn tản phát ra một cỗ sát khí đặc sệt:

- Là sinh tử chiến sao?

Những lời này đã ý nghĩa với Tư Đồ Hạo Thiên đã đáp ứng trận chiến này rồi.

- Đúng! Võ giả xuất trận chỉ hạn chế là võ giả tu vi Mệnh Vẫn của Tu La thần quốc ngươi!

- Tốt, chiếu theo như làm!

Tu La Thần Hoàng một lời đáp ứng, tuy rằng xa luân chiến không vẻ vang, nhưng thời điểm này, hắn cũng tuyệt đối không làm ra cái vẻ anh hùng gì mà cử một tên võ giả đi chiến với Lâm Minh.

Trận chiến này, liên quan đến vận mệnh quốc gia Tu La thần quốc!

Thắng thì thu hồi đầy đủ kế thừa của Ma Đế, thua thì tạo ra một tên đại địch với Tu La thần quốc, kết quả hai cái là cách biệt một trời một vực!

Lâm Minh hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, ánh mắt sáng quắc nhìn Tu La Thần Hoàng, đối phương quả nhiên đáp ứng rồi!

Tuy rằng chiến quả vẫn chưa biết, tuy rằng sau khi mình chân chính đột phá Mệnh Vẫn thực lực như thế nào, đánh cuộc cũng tràn ngập tính nguy hiểm, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác được máu huyết toàn thân thiêu đốt lên, đây là chiến ý máu huyết sôi trào, hắn khát vọng một trận chiến này, khát vọng trận chiến đấu huyết chiến này!

Hứa hẹn đánh cuộc trận chiến này, nguyên nhân chủ yếu là muốn giảm sức ép cho Thần Khí bộ tộc, nhưng đồng thời, Lâm Minh cũng muốn sức ép giúp mình đột phá cực hạn.

Hắn nhìn Tu La Thần Hoàng mở miệng nói:

- Nếu như sinh tử chiến... Tiền cược của ta chính là kế thừa trên người, còn có Ma Đế khải giáp, như vậy các ngươi thì sao? Có phải cũng lấy ra một chút tiền cược hay không?

Vốn đây là chiến đấu không công bình, Lâm Minh dùng một địch nhiều, một khi thua, có thể nói là mặc cho Tu La thần quốc xử trí, mà thắng lại không có bất kỳ ưu đãi nào, loại chuyện này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không đáp ứng.

- Ngươi nghĩ muốn cái gì?

Tu La Thần Hoàng cũng không ngoài ý muốn, giọng điệu của hắn lại bình tĩnh hơn, khiến cho người ta không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ gì...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là Ma Thần Hộ Tâm kính, chỉ cần chiếm được nó là có thể gom đầy đủ Ma Đế khải giáp, đó là bảo vật giá trị không kém Càn Khôn Dung Nhật lô.

Tuy nhiên Lâm Minh rất nhanh gạt bỏ điều này.

Ma Đế khải giáp đầy đủ cũng không khiến thực lực Lâm Minh tăng lên lớn như tưởng tượng, dù sao nó chỉ là ngoại vật, dựa giẫm quá nhiều vào nó thì cũng không phải là chuyện quá tốt, còn không bằng lấy một ít thiên tài địa bảo để thăng tu vi.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, Ma Thần Hộ Tâm kính chính là thể diện của Tu La thần quốc, đó chính là tượng trưng cho kế thừa Ma Đế của bọn hắn, nếu Tu La thần quốc thật sự thua mất đồ vật này, vậy sẽ trở thành trò cười cho giới võ giả thiên hạ.

Thử nghĩ, Tu La thần quốc luôn miệng nói tổ tiên Lâm Lan Kiếm trộm kế thừa và Ma Đế khải giáp của bọn họ, gióng trống khua chiêng khắp thiên hạ đuổi bắt Lâm Minh, kết quả lại là kế thừa không lấy được, mà ngay cả Ma Thần Hộ Tâm kính cũng đều rơi vào tay Lâm Minh, đây không phải là chuyện buồn cười lớn nhất thiên hạ sao?

Đến lúc đó, một khi Tu La Thần Hoàng thẹn quá hóa giận, xé rách da mặt, tình nguyện trước mặt mọi người buông bỏ hứa hẹn, tình nguyện liều mạng Tu La thần quốc tổn thất thảm trọng cũng muốn chân chính khai chiến với Thần Khí bộ tộc khai chiến thì rất không tốt.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh làm ra quyết định, hắn đem thứ mình muốn toàn bộ khắc lên ngọc giản.

- Mười cân Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, Đào Tâm Tinh Tủy vạn năm, Thần Vụ hoa, Phi Sương thạch, Mộc Linh tuyền...

Lâm Minh liên tiếp khắc mười lăm phần tài liệu, mấy năm nay, Lâm Minh tinh nghiên Luyện Dược thuật, cho nên đối với tài liệu của Thiên Diễn đại lục cũng có nghiên cứu không ít, những tài liệu hắn liệt ra đều có thể tìm được ở Thiên Diễn đại lục, nhưng lại cực kỳ quý báu.

Dùng những tài liệu này, có thể luyện chế được hai viên linh đan.

Một quả là Bích Lạc Luyện Tâm đan, có thể rút ngắn thời gian mình từ Mệnh Vẫn tầng một đột phá đến Mệnh Vẫn tầng hai.

Thứ hai là Tử Điện Thiên Băng đan, đúng là linh dược trợ giúp hắn mở ra Bát Môn Độn Giáp của thứ tư, về phần nói lấy được toàn bộ còn kém một chút để khai hỏa, nhưng mà Luyện Thể thuật tiêu hao quá nhiều tài liệu, cho dù ở Thần Vực, muốn gom đủ tài liệu luyện chế linh dược cũng phải tiêu hao rất nhiều của cải.

- Bá!

Ánh sáng trắng lóe lên một cái, ngọc giản bảy tới tay Tu La Thần Hoàng.

Nhìn lướt qua thứ Lâm Minh yêu cầu, Tu La Thần Hoàng suýt nữa bóp nát ngọc giản.

Hắn còn tưởng rằng Lâm Minh sẽ yêu cầu Ma Thần Hộ Tâm kính, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh lại lựa chọn thiên tài địa bảo, mấy thứ này, đều là thứ quý báu! Toàn bộ cộng lại, giá trị cũng phải bảy, tám trăm vạn Nguyên Linh thạch!

Hơn nữa trong đó phần lớn đều rất hiếm có, tài nguyên hao phí tổng cộng chỉ sợ giá trị không dưới ngàn vạn Nguyên Linh thạch!

Lâm Minh hoàn toàn là công phu sư tử ngoạm.

Tuy nhiên bình tĩnh mà xem xét, so với thua mất Ma Thần Hộ Tâm kính mà nói thì Tu La Thần Hoàng vẫn nguyện ý chọn cái sau, hắn nhìn Lâm Minh, cắn răng nói:

- Ngươi rất thông minh, biết tránh đi vảy ngược của bản hoàng, đồng thời cũng tranh thủ lợi ích lớn nhất cho ngươi, được, ta đáp ứng!

Tư Đồ Hạo Thiên nói xong, đột nhiên xoay người rời đi, các võ giả Tu La thần quốc khác vội vàng đuổi theo, theo sát phía sau, thở lớn cũng không dám, bọn họ đều nhìn ra, Tư Đồ Hạo Thiên đang rất buồn bực.

Với sự cường thế của hắn, không ngờ hôm nay lại bị Thần Khí bộ tộc và một tên tiểu tử Toàn Đan hậu kỳ buộc phải đáp ứng đánh cuộc, tâm tình thế nào không nghĩ cũng có thể nghĩ là biết.

Ngay lúc đi qua Giới Tâm đại điện Thần Khí bộ tộc, Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên dừng chân lại, hắn quay lại lạnh lùng quét mọi người ở đây một cái.

- Mấy người các ngươi đều phải tham gia trận chiến này, thắng, trọng thưởng! Bại, chết!

Chương 832: Sơn Vũ Dục đến

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi quá xúc động rồi!

Đợi cho tất cả võ giả Tu La thần quốc lui hết, Thích Bạch có chút bất đắc dĩ nói, hắn cũng biết, bằng vào Thần Khí bộ tộc không thể hoàn toàn che chở được Lâm Minh, trừ phi Thần Khí bộ tộc có hơn phân nửa thực lực Thất Tinh thần quốc thì mới vốn liếng có thể cùng Tu La thần quốc hoàn toàn xé rách da mặt.

Lâm Minh cũng không nói chính xác hắn có mấy thành nắm chắc, hắn nhìn về phía Thích Bạch, nói:

- Theo ta được biết, cao thủ Thiên Mệnh bảng xếp hạng trước hai mươi, lệ thuộc vào bốn đại thần quốc cũng không nhiều?

- Phải!

Thích Bạch gật đầu:

- Nhưng đây chỉ là bên ngoài, đến tột cùng như thế nào, ai cũng không rõ ràng lắm, bởi vì võ giả Thiên Mệnh bảng xếp hạng trước hai mươi, rất có khả năng thăng cấp Thần Hải! Một cao thủ Thiên Mệnh bảng trước hai mươi, chính là một đại năng Thần Hải tương lai, bọn họ có thể tăng chiến lực cho thần quốc thật nhiều, người như thế, thân phận mà lộ ra ngoài, thời điểm hắn ra ngoài lịch lãm và tìm kiếm cơ duyên có thể sẽ bị đối phương chặn giết, cho nên cao thủ đỉnh cấp Tu La thần quốc rốt cuộc có bao nhiêu chỉ sợ chỉ có cao tầng thần quốc mới biết.

- Tư Đồ Hạo Thiên là cáo già, hắn rất chú ý là sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đừng nhìn hắn đáp ứng ngươi có chút miễn cưỡng, kỳ thật theo ta hiểu biết, nếu hắn không có chín thành nắm chắc, thì rất ít khi đánh cuộc, huống chi trận chiến này đối với Tu La thần quốc trọng yếu như thế! Tu La thần quốc, rất có thể có nội tình ngươi không thể tưởng tượng, mà những điều này, Tư Đồ Hạo Thiên tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài, hắn sẽ ở dưới tình huống có chín thành nắm chắc che giấu tất cả con bài chưa lật, tỏ ra yếu với địch, cuối cùng dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại đối thủ!

- Ta hiểu mà...

Lâm Minh siết chặt hai nắm tay, hắn đã đoán được sự gian khổ của trận chiến này, Tư Đồ Hạo Thiên biểu hiện rất miễn cưỡng, trong đó có nguyên nhân một phần là trận chiến này bất kể thắng hay thua, đều làm bại lộ một ít cường giả che giấu của Tu La thần quốc, cường giả bậc này mỗi một người đối với Tu La thần quốc mà nói, đều là tài phú thật lớn, nếu ở ngã xuống trong chiến đấu, vậy thì là tổn thất không chịu nổi.

- Lần này ngươi an tâm phá Mệnh Vẫn, Thần Khí bộ tộc ta sẽ giúp ngươi một tay, ngoài ra, ta để ý, tinh thần chi hải của ngươi dường như có thương tích còn chưa khỏi hẳn, Thần Khí bộ tộc ta cũng có cao thủ tinh thông trị liệu linh hồn tổn thương.

Thần Khí bộ tộc có thể nói là thiên tài xuất hiện lớp lớp, một phần tộc nhân của bọn họ đều có được huyết mạch chi ấn trợ giúp lĩnh vực, có thể trong người hình thành trong người một khu vực lực trường, tăng cường lực trường chiến lực cho võ giả ở trong đó, bao gồm cả phục hồi thể lực nhanh hơn. Trị liệu thương thế, đề cao tốc độ, phòng ngự, lực công kích của võ giả, thậm chí tăng phúc, trị liệu ý chí, linh hồn lực và cảm giác của đối phương vân vân.

Nghĩ đến trợ giúp lực trường, Lâm Minh bỗng nhiên nhớ tới:

- Thích Bạch tộc trưởng, ta còn một việc phải nói với ngươi.

- Ồ?

Thích Bạch quay đầu nhìn.

Lâm Minh đem những gì Giác trải qua nói cho Thích Bạch, sau khi Thích Bạch nghe xong, trong lòng ngẩn ra, hiển nhiên hắn biết một tộc nhân tên Giác, nhưng lại không biết nàng đã bị người ta treo giá.

Nhìn thấy phản ứng của Thích Bạch, Lâm Minh trong lòng nghi hoặc, không kìm nổi hỏi:

- Thích Bạch tộc trưởng, ta không rõ Thần Khí bộ tộc vì sao lánh đời không ra, hơn nữa, Thần Khí bộ tộc nội tình so với đại đa số thánh địa trên Thiên Diễn đại lục đều cường đại hơn, vì sao tây bắc đại mạc vẫn dám bắt cóc Giác, chẳng lẽ bọn họ không sợ các ngươi phát hiện và trả thù sao?

Nghe Lâm Minh hỏi như vậy, Thích Bạch than khổ một tiếng, nói:

- Không phải chúng ta muốn lánh đời, mà là chúng ta rất khó đi ra ngoài.

- Ồ?

- Thần Khí bộ tộc chúng ta trên lưng gánh vác huyết mạch nguyền rủa. Tại trong trung thiên thế giới này, có nhiều tộc nhân chúng ta bố trí trận pháp nhằm làm suy yếu lực lượng nguyền rủa, nhưng ở bên ngoài lại không có, tộc nhân chúng ta, tu vi càng cao, nhận được lực lượng nguyền rủa lại càng mạnh, cũng chỉ có tộc nhân dưới Tiên Thiên kỳ mới có thể ra ngoài lịch lãm, Toàn Đan trở lên, ra ngoài thì vô cùng nguy hiểm, nhiều nhất đi ra được mấy ngày là phải trở về.

- Trừ phi cường giả siêu cấp giống như tổ tiên Đế Hạo, ý chí cường đại, thân thể lại trải qua lôi đình rèn luyện, mới có thể bằng vào thực lực cường đại, đối kháng lực lượng nguyền rủa bên ngoài! Đây cũng là nguyên nhân tư liệu vô cùng quý giá hắn lưu lại cho tộc ta.

- Thì ra là như vậy.

Lâm Minh tỉnh ngộ, trách không được Thần Khí bộ tộc phải lánh đời, cũng chẳng trách thế lực khác cũng không e ngại Thần Khí bộ tộc, thì ra bọn họ căn bản không có biện pháp ra ngoài trung thiên thế giới này.

...

Ba ngày sau, Cửu Đỉnh thần quốc, trong một gian nhà vuông ở lầu các ở Tây Hoàng thành, nơi này đúng là tổng bộ Tri Thiên Mệnh.

- Có ba tin tức về hướng đi tới bốn đại thần quốc...

Một võ giả đầu đội nón tre đi tới trước quầy tiền Tri Thiên Mệnh, lấy ra một túi Nguyên Linh thạch.

Người trung niên sau quầy mặt không đổi sắc đưa cho nam nhân nón tre ba tờ giấy.

Nam nhân lật ra vừa thấy, lúc nhìn thấy tờ giấy thứ hai, lập tức ngẩn ngơ.

- Thiên Mệnh bảng xếp hạng thứ hai trăm tám mươi Lâm Lan Kiếm phải bế quan tấn công Mệnh Vẫn, đồng thời dùng thực lực bản thân khiêu chiến tất cả cao thủ Mệnh Vẫn Tu La thần quốc?

Tin tức này có thể nói là rất rung động!

Thần Khí bộ tộc, Lâm Lan Kiếm, đột phá Mệnh Vẫn!

Lâm Lan Kiếm được coi là thiên hạ đệ nhất kỳ tài, tu vi Toàn Đan hậu kỳ có thể đứng trên Thiên Mệnh bảng, một khi hắn đột phá Mệnh Vẫn, chiến lực sẽ đạt tới mức độ nào?

Nam nhân nón tre hít sâu một hơi:

- Việc trọng đại bậc này ta không thể bỏ lỡ.

Tin tức rất nhanh thông qua nhiều con đường lan ra ngoài, ngay từ đầu tin tức còn là bí ẩn, đến sau trở nên bình thường, cuối cùng gần như ai ai cũng biết!

Trận chiến này thời hạn là ba tháng, cũng chính là sau ba tháng, bất kể Lâm Lan Kiếm có thể phá Mệnh Vẫn hay không, trận chiến đều khai hỏa, hơn nữa là sinh tử chiến không chút lưu tình.

- Lâm Lan Kiếm rốt cuộc tuyên chiến với Tu La thần quốc, mãi bị đuổi giết, bây giờ lại triển khai phản kích!

- Ta cảm thấy có chút kỳ quái, Tu La thần quốc vì sao lại đáp ứng yêu cầu này của Lâm Lan Kiếm, với nội tình của bọn họ, trực tiếp diệt sát Lâm Lan Kiếm không phải là xong rồi sao?

Trong tình báo của Tri Thiên Mệnh, vẫn chưa đề cập qua Thần Khí bộ tộc che chở cho Lâm Minh, cho nên khiến rất nhiều võ giả trong lòng khó hiểu.

- Nhất định có nguyên nhân chúng ta không biết, tuy nhiên ngươi không cảm thấy trận chiến này, Lâm Lan Kiếm căn bản không thể thắng được sao? Đánh cược không công bình như vậy, là Tu La thần quốc nói ra sao? Lâm Lan Kiếm hơn phân nửa là bị ép đáp ứng, còn nước còn tát. Cho dù hắn được xưng kỳ tài đứng đầu Thiên Diễn đại lục, nhưng mà Tu La thần quốc nội tình quá sâu, thực lực cao thủ Mệnh Vẫn khó có thể tưởng tượng được, hơn nữa để cho người ta khó tin chính là, đánh cược lại không giới hạn số người cao nhất, cho dù Lâm Lan Kiếm thực lực cường đại, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng chống được xa luân chiến!

- Quả thật, luận về nhân số thì làm sao có thể thắng đây?

Phong vân càng khởi càng lớn, không riêng gì bốn đại thần quốc, thánh địa xung quanh, tông môn, tiểu quốc bốn đại thần quốc cũng đều nghe được tin tức này, kỳ tài đứng đầu Thiên Diễn đại lục, khiêu chiến toàn bộ cao thủ Tu La thần quốc, việc trọng đại như vậy hấp dẫn ánh mắt toàn bộ đại lục.

Rất nhiều võ giả vượt qua mấy chục vạn dặm đi tới chỗ Thần Khí bộ tộc trong trung thiên thế giới, tông môn Thần Khí bộ tộc luôn luôn phong bế lần này lại mở lớn của, tùy ý để rất nhiều võ giả tiến vào, theo Thích Bạch thì chiến một trận như vậy, tự nhiên cần một ít người đến làm chứng, cần công bố khắp đại lục, nếu không cho dù Lâm Minh thắng, Tu La thần quốc chiếm cứ cường thế cũng sẽ hủy bỏ hứa hẹn.

Chương 833-834

833: Tư đồ Yêu nguyệt

Từ lúc lập chiến ước bắt đầu, tổng cộng có thời gian ba tháng. Lâm Minh cũng không gấp gáp, bình thường võ giả độ Mệnh Vẫn tầng một chỉ cần thời gian hơn nửa tháng, Lâm Minh cho mình bốn mươi ngày là đủ rồi.

Mà một tháng rưỡi này, hắn chủ yếu để điều dưỡng thương thế linh hồn, đồng thời cũng thả lỏng bản thân, điều chỉnh trạng thái tinh thần, lúc nhàn hạ hắn cũng tìm hiểu ngọc giản Lôi chi ý cảnh Lôi Hoàng lưu lại.

Dù sao phá Mệnh Vẫn tầng một đối với Lâm Minh mà nói là một việc vô cùng nguy hiểm, hắn phải điều chỉnh mình tới trạng thái tốt nhất.

Theo thời gian trôi đi, võ giả trong trung thiên thế giới càng ngày càng nhiều, mà Thần Khí bộ tộc gần như là ai đến cũng không cự tuyệt, ngay từ đầu chỉ cần là võ giả Hậu Thiên kỳ trở lên, chứng minh được thân phận của mình là đều có thể vào được.

Tuy nhiên về sau, cho dù Thần Khí bộ tộc trong địa vực rộng lớn của trung thiên thế giới, cũng có vẻ có chút chật chội, không thể không làm ra một ít hạn chế.

- Bên kia chính là nơi cư ngụ của võ giả Tu La thần quốc.

Ở một chỗ trong trung thiên thế giới, mấy võ giả chỉ vào một tòa nhà hình tháp màu đen lơ lửng trên không trung.

Tháp cao hơn hai mươi trượng, lơ lửng trên không, toàn thân màu đen chói mắt, tản ra một cỗ năng lượng tràng cường đại, bình thường võ giả tu vi yếu chỉ cần tới gần đều cảm nhận được áp lực thật lớn, khiến cho chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể không được thoải mái, không thể không cách xa ra.

- Sứ giả Tu La thần quốc là ăn chắc diệt Lâm Lan Kiếm, không ngờ ở tại chỗ cách Trưởng Lão cung Thần Khí bộ tộc mười dặm, tòa tháp màu đen kia là một bảo khí hình động phủ, có thể thu vào trong Tu Di giới, một khi lấy ra, có thể phóng lớn tới mấy chục trượng, vô cùng tiện lợi.

Trong lúc mọi người nói chuyện, đột nhiên một đội võ giả áo đen lăng không bay tới, vô thanh vô tức, giống như âm hồn màu đen vậy, tên nam nhân cầm đầu, mặc áo bào đen rộng thùng thình. Chân trần đạp gió mà đi, dung mạo tuấn tú thanh dật, một đầu tóc dài đen bay múa, lại có chút phiêu dật xuất trần.

Khí tức của hắn sâu không lường được, giống như đại dương mênh mông, võ giả ở đây căn bản nhìn không thấu tu vi của hắn.

- Người kia là ai? Thật là đáng sợ, ta chỉ liếc hắn một cái, liền cảm giác được như thấy một ngọn núi cao không thể với được.

Một tên võ giả Toàn Đan trung kỳ lòng còn sợ hãi nói.

Bình thường võ giả Toàn Đan trung kỳ, đã có thể nhìn thấu tu vi võ giả Mệnh Vẫn cao tầng, chỉ cần đối phương không cố ý tu luyện công pháp che giấu tu vi.

Nhưng nam nhân tuấn tú vừa mới bay qua kia, rõ ràng không có che giấu đan điền, nhưng, hắn căn bản không nhìn ra cảnh giới của đối phương.

- Chẳng lẽ là... Cường giả Thần Hải? Tu La thần quốc lại phái cường giả Thần Hải tới đây?

- Không phải Thần Hải, khẳng định không phải!

Một tên võ giả Toàn Đan hậu kỳ khác lắc đầu.

- Ta có thể mơ hồ cảm giác được cảnh giới của hắn, vẫn là Mệnh Vẫn, nếu ta không đoán sai, hắn là khổ tu sĩ của Tu La thần quốc, vô cùng có khả năng là Tư Đồ La Sát xếp hạng mười hai trên Thiên Mệnh bảng!

- Tư Đồ La Sát...

Nghe được lời này võ giả ở đây hít sâu một hơi, ở Tu La thần quốc, trừ ma sứ, quốc sư ra. Còn có một ít khổ tu sĩ, những nhân tài này là cao thủ đỉnh cấp của Tu La thần quốc.

Võ giả như ma sứ, quốc sư, bình thường còn phải chấp hành các loại nhiệm vụ Tu La thần quốc phái ra, phụ trách quản lý quốc gia. Khó tránh khỏi phân tán một chút tinh lực, cho nên không thể toàn tâm toàn ý tu luyện.

Cho nên thực lực quốc sư, ma sứ chưa từng có người nào xếp hạng trước ba mươi trên Thiên Mệnh bảng, thậm chí không ít người trong đó, chẳng hạn như Tất Như Ngọc, đồng tử áo đỏ đều đã dừng lại mấy ngàn năm, cơ bản không có hy vọng đột phá Thần Hải, những người này cho dù chết, Tu La thần quốc cũng không đau lòng.

Nhưng khổ tu sĩ thì lại khác, bọn họ là tinh anh trong tinh anh, nhiệm vụ duy nhất của bọn họ chính là hảo hảo tu luyện, đột phá Thần Hải!

Tu La thần quốc vì mỗi người bọn họ mà đổ vào đó tài nguyên kếch sù, cho nên tổn thất một người, đều khiến cho Tu La thần quốc thương cân động cốt, tổn thất sáu, bảy người, vậy chẳng khác nào tổn thất một đại năng Thần Hải!

Khổ tu sĩ thực lực có thể nói là sâu không lường được, giống như Tư Đồ La Sát trước mắt, đứng thứ mười hai trên Thiên Mệnh bảng. Kỳ thật đây cũng là Tri Thiên Mệnh phỏng đoán mà xếp hạng ra, dù sao chuyện Tư Đồ La Sát ra tay trước mặt công chúng mười năm trước, đối thủ của hắn cũng là một cao thủ Thiên Mệnh bảng, hơn nữa xếp hạng không thấp, lại bị Tư Đồ La Sát một chưởng đập chết, quả thực dễ dàng giống như đập con kiến vậy.

Đã qua thời gian dài như vậy, có người đồn rằng, Tư Đồ La Sát đã tiến rất gần tới cảnh giới Thần Hải, thậm chí có ba, bốn thành nắm chắc trong hai mươi năm có thể đột phá Thần Hải.

Đến lúc đó, Tư Đồ La Sát cũng chỉ hơn một trăm tuổi mà thôi.

Có thể chân chính đột phá cường giả Thần Hải, phần lớn đều hoàn thành trong vòng trăm tuổi đổ lại. Mấy trăm tuổi thậm chí một ngàn tuổi sau mới đột phá Thần Hải cường giả, đều là những người dựa vào cơ duyên đột phá.

Những người này mặc dù đột phá, thực lực cũng thường thường không bằng những người dùng thực lực bản thân đột phá Thần Hải cường giả, cho nên Tư Đồ La Sát khủng bố cỡ nào có thể nghĩ là biết!

- Tư Đồ La Sát đều đã trình diện, hơn nữa cũng không giấu giếm hành tung, có lẽ... Có lẽ, lần này Tu La thần quốc không chỉ phái Tư Đồ La Sát, thậm chí còn phái ra một khổ tu sĩ lánh đời người đời không biết, đó mới chân chính là con bài chưa lật của Tu La thần quốc.

- Ngay cả khổ tu sĩ đều điều đến, Tu La thần quốc đúng là bắt buộc thắng trận chiến này, ta cảm giác trận chiến này, Lâm Lan Kiếm dường như có chút nguy hiểm...

- Không phải có chút nguy hiểm, ta cảm giác hắn...

Tên võ giả kia nói tới đây lòng còn sợ hãi nhìn thoáng qua phương hướng Thần Khí bộ tộc.

- Quên đi, chúng ta đừng nghị luận nữa, không có ý tứ, bọn họ đã vượt qua phạm vi lý giải của chúng ta, nghị luận rốt cuộc bọ ngựa so với lão hổ lợi hại hay là sư tử lợi hại hơn, hoàn toàn không có ý nghĩa.

- Đúng vậy, chênh lệch quá xa...

Nhóm võ giả nói chuyện trong lòng đều cảm khái, mọi người cũng là võ giả, chênh lệch sao lại lớn như vậy?

Lúc này, ở tầng cao nhất tòa nhà hình tháp màu đen, nam nhân áo bào đen dung mạo tuấn dật xuất trần quỷ một gối xuống, cung kính thi lễ với Tư Đồ Hạo Thiên, dùng thanh âm có chút từ tính nói:

- Thần Hoàng bệ hạ, La Sát đến phục mệnh.

- Ừ, đến đây là tốt rồi, sự tình trải qua ngươi chắc đã biết, đối thủ lần này chỉ là Mệnh Vẫn tầng một, tên là Lâm Lan Kiếm, ngàn vạn lần không thể vì tu vi hắn thấp mà khinh thị hắn, mạng của hắn rất cứng rắn, thực lực rất mạnh! Ngươi và hắn chiến một trận này, có lẽ sẽ rất gian khổ, nhưng cũng là ma luyện tốt nhất với ngươi.

Tư Đồ Hạo Thiên ngồi ở trên vị trí thủ tọa, từ trên cao nhìn xuống nói, hắn nói cái gọi là mạng của Lâm Minh rất cứng rắn cũng không phải chỉ phòng ngự Lâm Minh mạnh mẽ, mà là hắn nhìn ra Lâm Minh có phong đế chi mệnh, người như thế, rất khó giết, thường thường từ trong sinh tử hồi sinh, khiến cho người ta vô cùng đau đầu.

- Cẩn tuân ý chỉ bệ hạ, La Sát sẽ không khinh thị bất kỳ địch nhân nào.

Nam nhân áo bào đen vẻ mặt bình tĩnh, hai mắt đen như bảo thạch sáng ngời, từ trong ánh mắt hắn, Tư Đồ Hạo Thiên nhìn ra được vẻ trịnh trọng và vô cùng nghiêm túc, điều này làm cho hắn vô cùng vừa lòng.

- Trận chiến này đúng là số mệnh và cơ hội lớn của ngươi, nếu ngươi có thể thắng, trong vòng mười năm ngươi tất thành Thần Hải! Nếu ngươi thua, trên con đường Thần Hải sẽ gặp phải suy sụp rất lớn, có thể vượt qua hay không, thì phải xem chính bản thân ngươi.

- La Sát hiểu rồi!

- Tốt lắm, ngươi lui ra đi.

Tư Đồ Hạo Thiên phất tay, hít sâu một hơi. Trong vẻ bình tĩnh hiện ra vẻ linh hoạt, sắc bén, dường như điềm tĩnh không hề nao núng khi bão táp sắp đến.

- Hạo Thiên, ngươi ngay cả La Sát cũng gọi tới! Có phải quá cẩn thận rồi hay không? Hắn đang ở trong giai đoạn bế quan quan trọng.

Đợi La Sát đi rồi, một tiểu thiếp bộ dáng phụ nhân đi ra, hơi bất mãn nói.

Tư Đồ Hạo Thiên liếc nhìn tỷ tỷ của mình một cái, hừ nhẹ nói:

- La Sát tới là phải, nếu không ngươi bảo ai tới chiến với Lâm Lan Kiếm? Ta chẳng những phải kêu La Sát mà còn muốn gọi cả Yêu Nguyệt.

- Còn muốn gọi cả Yêu Nguyệt? Ngươi đang nói đùa sao? Đừng nói nàng bây giờ còn đang bế quan, hơn nữa thân phận của nàng chính là một bí mật lớn, ngươi muốn cho toàn bộ người đại lục đều biết nàng? Ngươi muốn nàng ngày sau đều phải ở Tu La thần quốc, trước khi đột phá Thần Hải không thể đi ra lịch lãm sao? Đối phó một tên tiểu tử chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng một, cần phải như thế sao? Hắn cho dù lợi hại, nhưng mà cũng đừng quên chúng ta xa luân chiến, mài cho hắn tới chết.

- Dao Hi! Ta Tu La thần quốc đã hai lần nếm thiệt thòi trong tay Lâm Lan Kiếm, ngươi sao còn không tiến bộ? Ta nói rồi, Lâm Lan Kiếm có phong đế chi mệnh, cho dù ngươi bày ra thế cục tất sát. Nhưng mà vẫn bị hắn chạy thoát, đối phó người như thế, ngươi phải xuất ra lực lượng gấp mấy lần hắn, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh chết hắn! Nếu không hậu hoạn vô cùng!

- Một trận chiến này đối với Tu La thần quốc ta mà nói vô cùng trọng yếu, chúng ta thua thì không dậy nổi, cũng không được phép thua, Lâm Lan Kiếm nói ra xa luân chiến, nhất định có phương pháp đặc thù đối phó xa luân chiến, chúng ta phải cam đoan phái ra cường giả có lực lượng gấp mấy lần hắn, cũng phải có chất lượng, phòng ngừa vạn vô nhất thất! Nếu không phải Thần Khí bộ tộc nội tình quá sâu, ta tình nguyện phát động quốc chiến!

Trong giọng nói của Tư Đồ Hạo Thiên lộ ra vẻ kiên quyết.

- Tình nguyện phát động quốc chiến? Ngươi điên rồi!

Tư Đồ Dao Hi biểu tình ngươi không biết nói lý, căn bản không ủng hộ cách nói của Tư Đồ Hạo Thiên:

- Cái gì phong đế chi mệnh, hai lần ăn thiệt ngươi trở thành như chim sợ cành cong, dù sao ngươi là Thần Hoàng, tất cả là ngươi định đoạt, tuy nhiên ta cảnh cáo ngươi, Yêu Nguyệt là thiên tài xuất sắc nhất gần ngàn năm của nhất mạch chúng ta, nàng tương lai tiền đồ không thể lường được, chẳng những sẽ trở thành Thần Hải, hơn nữa còn là người nổi bật nhất trong đám cường giả Thần Hải, thậm chí có thể kế thừa vị trí của ngươi, ngươi quấy nhiễu nàng bế quan, thì phải dùng để tài nguyên bù đắp trở về.

- Hừ, Yêu Nguyệt nếu quả thật có thể thắng được trận này, đối với nàng mà nói là một tạo hóa, chiến thắng cường giả có phong đế chi mệnh, có thể tích lũy khí thế cho mình, số mệnh và trong thâm tâm cũng in sâu niềm tin tất thắng, giá trị của nó không phải một lần bế quan có thể bằng được.

Tư Đồ Hạo Thiên nói tới đây đứng bật dậy, không muốn tiếp tục vô nghĩa với tỷ tỷ mình.

Hắn đi đến cửa sổ nhìn lên tinh không, ở trong trung thiên thế giới này gần như có pháp tắc đại thế giới, tinh quang cũng có thể tiến vào, độ sáng cũng không giảm.

Nhìn sau trời sáng lạn, Tư Đồ Hạo Thiên lẩm bẩm:

- Lâm Lan Kiếm, có lẽ ngươi là khỏa tinh tú chói mắt trên Thiên Diễn đại lục kia, nếu sớm biết ngươi có thể được Thần Khí bộ tộc che chở, ta tình nguyện không cần Ma Đế kế thừa cũng sẽ không trở mặt với ngươi, đáng tiếc bây giờ kiếm đã xuất ra, không thể vãn hồi được, ta phải hủy diệt ngươi.

Mười ngày sau, chỗ Thần Khí bộ tộc trong trung thiên thế giới có thể nói là hào kiệt tập hợp, hoàng tử thần quốc, thế tử thân vương, các đại tông môn ngũ phẩm, đệ tử thân truyền thánh địa, cũng không phải có một người.

Nên biết rằng, đây chính là một trận chiến đấu từ trước tới nay chưa bao giờ xuất hiện ở trong điển tịch, với tu vi Mệnh Vẫn tầng một khiêu chiến tất cả cường giả Mệnh Vẫn một đại thần quốc!

Có thể nói là tài hoa tao nhã.

- Lâm huynh, có áp lực không?

Ở một chỗ trong tửu lâu, một nam nhân dung mạo tuấn tú, cười nói.

Lâm Minh ngạc nhiên nhìn ba gã trẻ tuổi tuấn kiệt xuất hiện trước mắt, dĩ nhiên là Lam Thấm, Phong Thần và Đoan Mộc Quần.

834

Nguồn thiếu chương.

Chương 835: Chúng bảo tề tụ!

Nguồn bị nhảy chương, nội dung vẫn liền mạch.

***

Thích Bạch mở đại môn của Thần Khí nhất tộc ra, mặc cho thiên hạ hào kiệt tiến vào quan sát trận đại chiến này, làm như vậy là để cho bọn họ làm chứng, tránh cho Tu La Thần quốc chiến đấu thua sẽ chó cùng rứt giậu.

Nhưng là hiện tại, hào kiệt khắp nơi càng để lâu càng nhiều, trong đó không thiếu Danh Túc của các đại tông môn cùng trẻ tuổi tuấn kiệt của các đại Thần quốc, những người này là chính là nhân vật phong hoa tuyệt đại, người như vậy tụ tập ở chung một chỗ, đối với việc Lâm Minh đánh sâu vào Mệnh vẫn chưa hẳn có chỗ tốt, bởi vì võ giả độ Mệnh vẫn vốn là cực kỳ gian nguy, cần điều chỉnh tinh thần lực đến trang thái tốt nhất, mà nếu như ngoại giới quấy nhiễu quá nhiều, lại có thể tạo thành áp lực, những ngày qua, Thích Bạch đã mơ hồ cảm thấy, Lâm Minh phá Mệnh vẫn cũng không dễ dàng như hắn muốn, nếu không hắn như thế nào lại tiếp nhận hai quả Hóa Thần Đan của Dương Vân, hơn nữa dùng thời gian hơn mười ngày để tu dưỡng thương thế linh hồn, điều chỉnh trang thái?

VÔ luận như thê nào, thời gian ba ngày nay, hết thảy sẽ thấy rõ ràng.

Thích Bạch nhìn săc trời một chút, xoay người đi về phía nơi Lâm

Minh bê quan.

Đây là nơi bế quan tốt nhất của Thần Khí nhất tộc, xây ở bên trong một tòa tháp dày phòng ngự chắc chắn, vị trí của tháp dày ô tâm diêm linh mạch của Trung Thiên Thế Giới, nguyên khí thiên địa vô cùng phong phú.

Trừ việc đó ra, chung quanh nơi bế quan có trận pháp trùng trùng điệp điệp thủ hộ, trận pháp này rất có lai lịch, là mười vạn năm trước, tên là Tỏa Thiên đại trận, do tổ tiên Thần Khí nhất tộc lưu lại, một khi phát động, có chức năng quỷ thần khó lường, nếu có tuyệt thế cường giả chủ trì, có thể vây khốn thần phong tiên.

Hiện tại mặc dù uy lực không còn như trước nữa, tuy nhiên dưới sự

Chủ trì của mấy cường gia Thân Hải ở Thân Khí nhât tộc, cũng có thể phòng ngự sáu bảy cường giả Thần Hải liên thủ công kích.

Lòng người khó phòng, Thích Bạch phát động Tỏa Thiên đại trận chính là vì bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn lúc Lâm Minh độ Mệnh vẫn.

Chỉ tiếc, bố trí trận pháp lực này cần trận kỳ riêng, mà loại phương pháp chế luyện trận kỳ này đã sớm thất truyền, cả Thần Khí nhất tộc cũng chỉ có bốn trận kỳ mà thôi, nếu không đã có thể bố trí Tỏa Thiên đại trận đến cả Trung Thiên Thế Giới. Như vậy cho dù khai chiến cùng Tu La Thần quốc, Thích Bạch cũng không sợ chút nào.

- Tộc trưởng!

Thủ vệ nhìn thấy Thích Bạch, lập tức hành lễ.

Thích Bạch trực tiếp đi vào nơi bế quan, vẽ đại lượng trận văn trên mặt đất, những trận văn này cũng là đê tăng phúc nguyên khí thiên địa, bí pháp đề cao xác suất thành công khi độ Mệnh vẫn.

Lâm Minh ngồi ô trung ương trận văn, hai lão giả một tả một hữu hộ pháp cho Lâm Minh.

Hai người này đều thân phụ lĩnh vực trợ giúp, một người có thể tăng phúc lực lượng cơ thể, một người có thể tăng phúc lực lượng linh hồn cùng ý chí. Hai người bọn họ do Thích Bạch chọn lựa kỹ lưỡng, là hộ giá hộ tống lúc Lâm Minh độ Mệnh vẫn.

Ở chung quanh Lâm Minh có đặt mấy ngàn nguyên linh thạch, trừ thứ

Đó ra còn có tất cả tông cộng năm hộp ngọc lớn nhỏ, trong đó, hai quả

Hóa Thân Đan mà Dương Vân đưa tới rõ ràng ô trong đó.

Lâm Minh đang để giành lực lượng cuối cùng.

- Thích Bạch tộc trưởng.

Lâm Minh cảm nhận được Thích Bạch đến, muốn đứng lên hành lễ.

- Không cần dậy!

Thích Bạch thấy được vẻ ngưng trọng trên mặt Lâm Minh, lại khẳng định suy đoán của mình một chút, Lâm Minh độ Mệnh vẫn sợ rằng thật sự không dễ dàng, hắn không có đi hỏi tại sao Lâm Minh trùng kích Mệnh vẫn khó như vậy, chẳng qua là làm một cái thủ thế không cần khẩn trương, tiện đà lấy ra một cái hộp gỗ mang phong cách cổ xưa từ trong Tu Di Giới, sau khi lấy ra, liền cầm lấy một quả bảo thạch sáng bóng, chỉ lớn bằng nửa đầu ngón tay út, nhưng tách ra quang hoa lóa mắt, nó vừa xuất hiện, dường như pháp tắc trong thiên địa cũng thay đổi.

- Nguyên linh thạch cực phẩm?

Ro

Con ngươi Lâm Minh co rút lại. Hắn cũng chỉ có thể nhận thức mơ hồ.

Nguyên linh thạch chỉ có ba cấp bậc: Bình thường, thượng đẳng cùng cực phẩm.

Nguyên linh thạch thượng đẳng vô cùng thưa thớt, một quả nguyên

Linh thạch thượng đẳng tương đương 300 miếng nguyên linh thạch bình thường, mà nguyên linh thạch cực phẩm càng ít.

Nó là ngọn nguồn của quặng mạch nguyên linh thạch, căn bản tuyệt tích. Một quặng mạch nguyên linh thạch nghiêm chỉnh có thể khai thác ra một khối đã là vô cùng không tồi rồi, là thứ mà đại năng Thần Hải cũng sẽ bị đỏ mắt mà vung tay. Đối với võ giả đột phá cảnh giới có trợ giúp thật lớn.

Thích Bạch nói:

- Chẳng qua là một khối rất nhỏ, trọng lượng tương đương với sáu

Phần nguyên linh thạch cực phẩm tiêu chuẩn.

- Thích Bạch tộc trưởng, đây...

- Lâm tiêu huynh đệ, không cần áp lực, ta cảm giác khí tức của ngươi

Không quá ổn định, đây cũng không giống như ngươi.

Thích Bạch vỗ vỗ bả vai Lâm Minh, gần tới đột phá, Lâm Minh nói không có áp lực đó là gạt người, Lôi đình lực tồn tại trong mầm non Tà Thần chính là Xích Kim Lôi Quang trong chín mươi dặm Lôi Vực, di vật của Đế Hạo đặt ở chín mươi dặm Lôi Vực vài ngàn năm không ai phát hiện, cũng không phải là những đại năng Thần Hải kia tìm không được, mà là bọn họ không có biện pháp dò xét chín mươi dặm khu Lôi Vực, bởi vậy có thể thấy được sự cường đại của lôi quang màu vàng đỏ, loại lôi quang này tụ tập nhiều, hoàn toàn có thê đánh giết đại năng Thần Hải.

Loại năng lượng này nổ tung ô trong người Lâm Minh tới thoát thai hoán cốt, đúc lại linh khu, tính nguy hiểm có thể nghĩ!

Hơn nữa tình huông của hăn ngay cả Thân Vực cũng chưa từng có,

Căn bản không có đường của tiên nhân có thể phỏng theo, võ giả pháp

Thể song tu của Thần Vực đêu dựa vào lượng linh dược đây đủ để độ

Mệnh Vân, dù sao bọn họ không giống Lâm Minh, có thể hoàn toàn

Nắm trong tay một loại lực lượng mang tính hủy diệt.

Dưới tình huống như thế, Lâm Minh có thể nào không nghiêm túc?

- Cái này đưa cho ngươi, bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Thích Bạch vừa nói vừa đưa hộp gỗ tới trong tay Lâm Minh.

Hai tay Lâm Minh nâng hộp gỗ, nhìn về phía nguyên linh thạch cực phẩm trong đó, mặt ngoài của nó hiện đầy hoa văn thần bí, thoạt nhìn hẳn là có mấy phần thần vận của tượng đá hỗn độn trong Viễn Cô Hoàng Thành, mặc dù xa không tinh diệu bằng tượng đá hỗn độn, nhưng là đã hiển lộ vô cùng rõ ràng sự bất phàm của một khối nguyên linh thạch cực phẩm này.

Một phần sáu của nguyên linh thạch cực phẩm đã có công hiệu bực

Này, chẳng trách nó có thể khiến cho đại năng Thân Hải cướp đoạt.

Lâm Minh còn chưa mở miệng, Thích Bạch đã cắt đứt lời hắn.

- Không nên từ chối, Hạo Bạch Chi Kiếm ngươi đưa tới xa không chỉ có giá trị bằng một khối đá này, hơn nữa ta giúp ngươi cũng có tư tâm, hiện tại thân phận của ngươi là quyền thế rất mạnh, một khi qua cửa ải này, tất phá Thần Hải! Đen lúc đó, sợ là ngươi rất nhanh sẽ liền trở thành người đệ nhất thiên hạ, tuổi thọ của ta nhất định sẽ không phải là rất dài, mà ngươi có lẽ có thể sống đến trên vạn năm, chỉ hy vọng ngày sau ngươi có thể chiếu cố Thần Khí nhất tộc ta một chút.

Lúc Thích Bạch nói điều này, trên mặt cũng không có vẻ tiêu điều, hắn đối với huyết mạch nguyền rủa của Thần Khí nhất tộc, luôn luôn có thể thản nhiên đối mặt.

Thần Khí nhất tộc ngoại trừ võ giả vừa đến tuổi già đã liều mạng tìm kiếm các loại linh dược kéo dài tánh mạng, không tiếc tiền trả giá nặng nề, mà võ giả của Thần Khí nhất tộc lại hoàn toàn không cần thiết, tộc nhân của bọn họ sống đến khi tuổi thọ hết cực ít, cực ít.

Lâm Minh cảm khái với vận mệnh bất công với Thần Khí nhất tộc, lúc trước hắn đã quyết định sẽ quyết tâm tương lai mình có thực lực, nhất định phải chân chính tiến vào Vạn cổ Ma Khanh cùng Kỳ Tích Chi Hải, không phải là cấm khu ngàn dặm, không phải là đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, mà là bên trong Vạn Cô Ma Khanh cùng Kỳ Tích Chi Hải chân chính, đi thăm dò trong cấm địa Sinh Mệnh của Thiên Diễn Đại Lục cùng Thánh Ma Đại Lục rốt cuộc có bí mật gì.

Thần nữ ngủ say, Đại Đế chi tâm đập mười vạn năm không thôi, cự thú ngàn dặm tồn tại gần như Thần thú, những thứ này cũng làm cho Lâm Minh muốn đi thăm dò, nếu như có thể, hắn cũng sẽ thử tới cởi bỏ huyết mạch nguyền rủa của Thần Khí nhất tộc.

- Cảm ơn.

Lâm Minh chỉ nói hai chữ, dứt khoát nhận lấy nguyên linh thạch cực

Phẩm chỉ lớn bằng nửa đầu ngón tay út này, thiếu nhân tình còn có thể

Trả, nếu như mạng không có, vậy thật sự cái gì cũng bị mất.

Thời điểm này, không cần thiết phải già mồm cãi láo.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nhất nhất mở bốn trong năm hộp ngọc trước mặt ra, theo thứ tự là hai quả Hóa Thần Đan, mười mấy miếng Thần Tinh luyện hóa từ đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, cùng với Ma Thần Chi Cốt Thiên giai mà Lâm Minh có được từ trong cấm khu ngàn dăm ô Van Cổ Ma Khanh.

Những thứ này, lại thêm lôi quang màu vàng đỏ trong mầm non Tà Thần, chính là toàn bộ vốn để hắn trùng kích Mệnh vẫn!

Nhìn mấy thứ thiên tài địa bảo trước mặt Lâm Minh, Thích Bạch đột

Nhiên ngẩn ra, những đồ này...

Hắn liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, vốn cho là, hai quả Hóa Thần Đan mà Dương Vân cho Lâm Minh đã đủ trân quý, nhưng bây giờ nhìn lại, những thứ Lâm Minh lấy ra e rằng đều ở phía trên Hóa Thần Đan, nhất là một ít hạt châu lưu ly màu xanh biếc lớn bằng trứng bồ câu, năng lượng ẩn chứa trong đó còn càng hơn so với nguyên linh thạch cực phẩm mà mình đưa ra, căn bản tương đương với một viên nguyên linh thạch cực phẩm đầy đủ, thậm chí còn hơn!

Thiên a, đây là vật gì?

Thích Bạch lục soát khắp trí nhớ của mình, cũng hoàn toàn nghĩ không ra có loại bảo vật này.

Làm võ giả Thiên Diễn Đại Lục, Thích Bạch chỉ biết là có Mộc Linh Ngọc, chưa từng thấy qua Ma Thần Chi cốt.

Thích Bạch nhìn Lâm Minh một chút, lại nhìn mấy thứ trước mặt hắn một chút, đây chỉ là bốn hộp ngọc a, còn có một cái hộp ngọc cuối cùng chưa mở, rất có thể thứ trong hộp ngọc này mới là vật phẩm có giá trị cao nhất trong tất cả vật phẩm!

Thiên, hắn thật sự là đang trùng kích Mệnh vẫn, không phải là đang trùng kích Thần Hải?

Không, chỉ sợ là trùng kích Thần Hải cũng không cần trận thế lớn như

Vậy!

Ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Minh tràn đầy vẻ khiếp sợ, chỉ cảm thấy trên người thanh niên này có rất nhiều bí mật, ngẫm nghĩ lại, hắn khi là Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong là có thê đứng vào trong hàng ngũ top 280 người trong Thiên Mệnh Bảng, là khoáng cổ tuyệt kim ở Thiên Diễn Đại Lục, nếu như không có chỗ bất phàm, hắn làm sao có thể lấy được loại thành tựu này?

Nghĩ tới đây, nhìn lại thiên tài địa bảo tản ra năng lượng kinh khủng trước người Lâm Minh, Thích Bạch cũng là cảm thấy bình thường trở lại.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, đối diện Lâm Minh, mô miệng nói: -Lâm tiểu huynh đệ, ta tự mình hộ pháp cho ngươi!

Năng lượng vận chuyển, Thích Bạch mô ra lĩnh vực trợ giúp, đây là Huyết Mạch Chi Ấn của Thần Khí nhất tộc, là kỹ năng chuyên biệt, lấy tu vi Thích Bạch để dùng, dĩ nhiên sẽ mạnh hơn nhiều nếu so với hai lão giả chung quanh!

Sau khi được năng lượng của Thích Bạch gia trì, Lâm Minh chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đầy dẫy lực lượng ấm áp, từng đơn nguyên thật nhỏ trong thân thể cũng sống lại, bắt đầu tự chủ thô nạp nguyên khí thiên địa!

Lâm Minh đưa tay vô vô, tât cả nguyên linh thạch bình thường trong mật thất đồng loạt trôi lơ lửng, bắt đầu điên cuồng tản mạn ra năng lượng, rất nhanh, mấy ngàn miếng nguyên linh thạch bình thường liền biến thành bụi bay, đại lượng nguyên khí thiên địa tràn ngập vào nơi bế quan, nơi này hoàn toàn trô thành đại dương năng lượng.

Bất quá đối với những năng lượng này, Lâm Minh nửa miệng cũng sẽ không hút, độ tinh khiết của chúng “thấp”, cho dù hút cũng không có thể gia tăng bất kỳ năng lượng nào vì đan điền của Lâm Minh đã sớm bão hòa, khiến chúng nó tản mát ra, chỉ là vì cung cấp bảo vệ dịch dinh dưỡng cho Lâm Minh mà thôi.

Lâm Minh yên lặng cầm hai quả Hóa Thần Đan mà Dương Vân đưa lên, vận chuyên Không Linh võ ý, tiến vào trạng thái vô pháp vô tương.

Chương 836: Tử khí đông lai!

Thời gian trôi qua một chút xíu, từ ban ngày đến tối, lại từ buổi tối đến ban ngày.

Dưới quang mang chói rọi khắp cung điện của Thần Khí nhất tộc, xanh vàng rực rỡ, bên trong cấm chế, các loại quỳnh hoa cây lạ rực rỡ muôn màu, thoạt nhìn một mảnh tốt lành, tuy nhiên đây đều là bề ngoài mà thôi, trên thực tế, ô nội bộ Thần Khí nhất tộc, tất cả cũng đề phòng độ cao, thời khắc chuẩn bị dự phòng hết thảy bất trắc có thê xảy ra.

Nhất là hai đại trưởng lão cùng tộc trưởng Thích Bạch bên cạnh Lâm Minh, lại càng hết sức chăm chú, lúc này trang thai tinh thần của bọn họ tuyệt không dễ dàng hơn so sánh với Lâm Minh.

Ba đạo lĩnh vực trợ giúp này đã kéo dài một ngày rưỡi, may là tu vi ba người thâm hậu, nhưng cũng cần thỉnh thoảng dừng lại bô sung năng lượng.

Oành! Oành!

Hai quả Hóa Thần Đan ô hai lòng bàn tay Lâm Minh cũng mất đi độ sáng bóng, vỡ thành thuốc bột, Lâm Minh cũng không có trực tiếp dùng Hóa Thần Đan, mà là dùng khiếu huyệt ô hai tay trực tiếp hấp thu, làm như vậy mặc dù sẽ lãng phí dược lực của Hóa Thần Đan rất lớn, nhưng chỗ tốt chính là sẽ không hấp thu độc đan, hiện tại Lâm Minh bị vây trong thời kỳ mấu chốt khi phá Mệnh vẫn, bất kỳ một chút năng lượng không tinh khiết cũng sẽ mang đến nhân tố không tốt, Lâm Minh tự nhiên sẽ không tham lam một chút dược lực như vậy mà làm ra hành động. Mạo hiêm.

Trải qua điều chỉnh hai mươi canh giờ, tất cả năng lượng của hai quả Hóa Thần Đan cũng bị áp súc ở bên trong đan điền của Lâm Minh, hiện tại đan điền của Lâm Minh đã chướng đến trình độ thường nhânkhông cách nào tưởng tượng, ngay cả Toàn Đan thứ hai cũng ngưng tụ thành chừng hột đào.

Năng lượng tập trung như thế sẽ mang đến áp lực cường đại, võ giả Toàn Đan bình thường nếu như dung nạp nhiều chân nguyên nhưvậy, đan điền sớm đã bi vỡ tan!

Nhưng là Lâm Minh, mô ba cửa Bát Môn Độn Giáp ra, trình độ bền bỉ của thân thể đã sắp đuổi kịp Bảo khí Thiên giai hạ phẩm, trình độ năng lượng như vậy, còn chưa đủ!

Y niệm vừa động, một ít mảnh nhỏ nguyên linh thạch cực phẩm bay

Lên, dán tại mi tâm Lâm Minh. Thiên địa khí bao la tinh thuân liên tục không ngừng dũng mãnh lao tới trong cơ thể Lâm Minh!

Đủ loại chú ấn bề ngoài nguyên linh thạch cực phẩm không ngừng lưu chuyên, phảng phất giống như đang sống, đây là năng lượng bổn nguyên của lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong thiên địa, tinh hoa trong tinh hoa của quáng mạch nguyên linh thạch! Đại biểu cho năng lượng mạnh nhất dựng dục ra ở cả vùng đất tự nhiên của Thiên Diễn Đại Lục!

Thích Bạch cùng hai đại trưởng lão canh giữ ở một bên, lúc thấy một

Màn như vậy không khỏi sợ hết hồn hết vía, thanh niên này quả thực

Chính là một quái vật, điên trong cơ thể hắn sâu như biển rộng, năng

Lượng phảng phất giống như có thể vĩnh viễn không có bờ bến!

Thích Bạch nhìn thoáng qua hai hộp ngọc trước mặt Lâm Minh, một cái hộp ngọc mở rộng. Bên trong là hạt châu lưu ly màu xanh biếc lớn bằng trứng bồ câu, năng lượng ẩn chứa trong đó còn ở phía trên nguyên linh thạch cực phẩm!

Mà một cái hộp ngọc cuối cùng, bởi vì là đang đóng, bên trong đến tột cùng có cái gì Thích Bạch cũng không cách nào biết được, nhưng hắn cảm thấy đây tuyệt đối là vật trân quý hơn so sánh với hạt châu lưu ly màu xanh biếc.

Thích Bạch hít một ngụm lãnh khí.

- Tiểu tử này thật sự là người sao? Tư thái phá Mệnh vẫn còn lớn hơn so với ta phá Thần Hải!

Thích Bạch không cách nào tưởng tượng bên trong đan điền bạo

Trướng của Lâm Minh nhét thêm hai thứ đồ này nữa sẽ có kết quả gì?

Suốt cả đêm bình an vượt qua, đên trước ánh bình minh, theo một

Tiếng vang nhỏ vang lên, nguyên linh thạch cực phẩm ở cái trán của

Lâm Minh nứt ra rôi.

Mặt trời mọc phía đông, mơ hô có ánh sáng mờ màu tím ngưng tụ phía trên sơn thể, ánh mặt trời xuyên thấu qua sương mù thật mỏng trong Trung Thiên Thế Giới, chiếu khắp xuống dưới.

Trung Thiên Thế Giới tương cận cùng pháp tắc của đại thế giới, vô luận tinh quang, nhật quang cũng không thiếu hụt.

Dương Vân nhìn mặt trời màu tím ở phía đông, lẩm bẩm:

- Tử Khí Đông Lai, trời giáng điềm lành. Lâm Lan Kiếm đã tiến hành tới bước chạy nước rút cuối cùng sao, có lẽ tối nay, hắn sẽ phải chiết xuất thân thể, chính thức trùng kích Mệnh vẫn. Ngưng chú linhkhu, kết quả như thế nào ta thật là mong đợi a.

Hắn khe khẽ đưa tay, hai con Giao Long lôi kéo một chiếc xe kéo màu vàng bay tới như luồng sáng, thân thê Dương Vân từ từ phiêu khôi, áo bồng bềnh, đạp gió mà đi, giống như Tiên Quân gặp thế, vô thanh vô tức rơi vào phía trên xe.

- Thịnh thế bực này, không thể bỏ qua.

Cùng lúc đó, tầng chót nhất của bảo tháp treo trên bầu trời ô Tu La Thần quốc, Tu La Thần Hoàng một thân trường bào màu đen đứng ở

Cửa sổ, hướng về phía mặt trời mới mọc, yên lặng nhìn tử khí mênh mông phía trên cung trưởng lão của Thần Khí nhất tộc, hiện ra hàng vạn hàng nghìn cảnh tượng ở bên trong ánh mặt trời.

Ở bên cạnh hắn cách đó không xa, một cô gái áo tím đứng đó, tư thái của cô gái cực kỳ cao, so sánh với Tu La Thần Hoàng cũng chỉ là thấp hơn mấy phần mà thôi, nhất là hai chân nàng, thăng tắp thon dài, cơ hồ là gấp hai chiều dài thân thể, mắt cá chân trắng nõn lộ ra dưới làn váy dài màu tím, mỹ cảm đẹp đẽ mà tràn đầy lực lượng.

Tu La Thần Hoàng ước chừng đứng nửa canh giờ, cô gái áo tím hết sức an tĩnh, da của nàng nõn nà như trân châu, cái mũi ngay thẳng vừa vặn, dung mạo hoàn mỹ, chăng qua là đôi môi màu đỏ thắm nhếch lên lại tiết lộ ra một cỗ ý yêu tà, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Lúc này, Tu La Thần Hoàng đột nhiên mô miệng

Yêu Nguyệt, Lâm Lan Kiêm tối nay bắt đâu ngưng chú linh khu, hẳn

Sẽ là trận chiến đầu tiên khi ngươi xuất thế, cũng là một trận đánh cực

Kỳ trọng yếu! Hiện tại xuất thế có lẽ hơi sớm, tuy nhiên đối với ngươi

Mà nói cũng ý nghĩa là một lần khiêu chiến cùng kỳ ngộ trọng đại!

- Vâng, Hạo Thiên bệ hạ.

Cô gái áo tím thanh âm mờ ảo, phảng phất giống như thanh âm Ti Trúc Quản Huyền truyền từ cách xa chân trời, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào.

Nàng chính là Tư Đồ Yêu Nguyệt, thiên tài mà Tu La Thần quốc giấu diếm.

Tư Đồ Yêu Nguyệt trời sanh có tử cực đan điền, dung lượng chân nguyên gấp mấy lần võ giả bình thường, hơn nữa chất lượng chân nguyên còn hơn nữa!

Loại đan điền này trở thành tử hải, bởi vì tồn tại của nó, hơn nữa Tư Đồ Yêu Nguyệt xuất thân từ dòng chính của hoàng tộc, đây lại càng khó được, cũng khiến cho nhất mạch Tu La Thần Hoàng, vô cùng coi trọng Tư Đồ Yêu Nguyệt, nàng vừa ra đời đã được bảo vệ nghiêm khắc, đối ngoại thì tuyên bố Tư Đồ Yêu Nguyệt đã chết non, bí mật chuyển dời đến Tu La Bí cảnh, được một thân vương ẩn thế thu làm đệ tử bế quan.

Sau Tiên Thiên kỳ, Tư Đồ Yêu Nguyệt bắt đầu đi ra ngoài lịch lãm,

Mặc dù có cường giả âm thâm bảo vệ, nhưng Tư Đô Yêu Nguyệt cũng

Không biết, nhiều lần trải qua hiểm cảnh, thực lực, ý chí cũng vượt xa

VÕ giả đông cấp.

Hôm nay, Tư Đồ Yêu Nguyệt đã độ Mệnh vẫn bảy tầng tu vi tiến thêm một bước, đã thầm được định làm Thần Hoàng kế nhiệm, chăng qua là luôn luôn không có tuyên bố ra ngoài, khiến rất nhiều hoàng tử tỷ như Tư Đồ Xuyên vẫn chưa hay biết gì, nên tiến hành minh tranh ám đấu vì vị trí thái tử đã không có chút ý nghĩa nào, hoàn toàn không biết vị trí Thần Hoàng sớm đã là vật trong túi Tư Đồ Yêu Nguyệt.

- Ngươi là đệ nhất thiên tài ngàn năm của Tu La Thần quốc ta, cũng là một người võ giả Mệnh vẫn bảy tầng duy nhất trong thế hệ trẻ, đáng tiếc, ban đầu ngươi phá Mệnh vẫn bảy tầng, tu vi không thể vững chắc, ta lại đình chỉ ngươi bế quan, ngươi phá Thần Hải sợ là sẽ vì vậy mà kéo dài một hai năm, tuy nhiên... Cái này không sao, Lâm Lan Kiếm là một tuyệt đại thiên kiêu thân có đại khí vận, chiến thắng hắn, thừa kế số mệnh của hắn, đối với ngươi mà nói là lợi lớn hơn mất!

- Vâng! Bệ hạ!

Tư Đồ Yêu Nguyệt nói vô cùng ngắn gọn, nàng nhìn vềphương hướng cung trưởng lão, kiên định mà bình tĩnh nói:

- Ta có thể thắng!

- Tốt! Ban đầu ta đáp ứng trận chiến ước này với Lâm Lan Kiêm, cũng đã quyết định cho ngươi xuất thế, chỉ có Tử Cực Chi Mệnh trời sanh như ngươi, mới có thể khắc chế Phong Đế Chi Mệnh của hắn, trận chiến này, ngươi chẳng những phải thắng, hơn nữa phải thắng gọn gàng, trải đường cho con đường phong Hoàng xưng Đế của ngươi!

Tu La Thần Hoàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tư Đồ Yêu Nguyệt, phải trải qua chiến đấu chân chính cùng máu tươi tẩy lễ, mới có thể bay lượn thiên hạ!

Thời gian từ từ trôi qua, càng ngày càng nhiều võ giả biết, Lâm Minh bắt đầu ngưng chú linh khu tối nay!

Mặc dù Thần Khí nhất tộc không muốn tiết lộ tin tức kia, nhưng là chuyện như vậy căn bản không dấu diếm được, bởi vì võ giả trùng kích Mệnh vẫn, cần thu nạp nguyên khí thiên địa, đến lúc đó, bầu trời của cung trưởng lão tự nhiên sẽ xuất hiện tất cả nước xoáy nguyên khí thiên địa lớn nhỏ.

Mà Tỏa Thiên đại trận là một phòng ngự trận pháp cao nhất, phòng ngự công kích đồng thời, cũng sẽ không trở ngại nguyên khí thiên địa tinh khiết tiến vào.

Cho nên, chuyện này sớm muộn gì cũng bị người khác biết.

Chẳng qua là một số cao thủ phát hiện sớm hơn mà thôi, rất nhanh, tin tức tối nay Lâm Minh tiến hành bước ngưng tụ linh khu cuối cùng liền tản ra, một truyền mười, mười truyền một trăm, chung quanhcung trưởng lão của Thần Khí nhất tộc tụ tập càng ngày càng nhiều hào kiệt các nơi.

Từ trên trời nhìn xuống, cả phụ cận của cung trưởng lão toàn đầu người.

Ta nghe nói Cửu Đỉnh Thái tử Dương Vân lần này tự mình đến quan sát Lâm Lan Kiếm trùng kích Mệnh vẫn, hơn nữa còn tặng hai hạt Hóa Thần Đan, không biết thiệt hay giả a.

- Nói nhảm, đương nhiên là thật, chuyện này đã không phải là bí mật, đây chính là hai quả Hóa Thần Đan a! Đây không phải là phí của trời sao, bất quá là trùng kích Mệnh vẫn tầng một mà thôi, giống như trùng kích Thần Hải vậy, đến mức như thế sao?

Một võ giả Mệnh vẫn xuất thân từ tông môn ngũ phẩm nói chua như giấm, hắn coi như là đối tượng bồi dưỡng trọng điêm của tông môn ngũ phẩm, nhưng là Hóa Thần Đan đối với hắn mà nói còn là một truyền thuyết.

Loại đan dược này, một quả đã giá trị 30 vạn nguyên linh thạch trở lên, đối với cường giả Mệnh vẫn bình thường mà nói, là xa xỉ phẩm giá trên trời khó thể có được, cho dù là cường giả Mệnh vẫn đứng top 200 ở Thiên Mệnh Bảng, chuẩn bị một quả Hóa Thần Đan cũng phải thương cân động cốt.

Lâm Minh trùng kích Mệnh vẫn tầng một đã dùng hai quả, hắn dĩ nhiên ghen tỵ, quả thực là lãng phí a.

- Hắc hắc, có lẽ tu vi Lâm Lan Kiếm vốn là không đủ a, cần dựa vào Hóa Thần Đan đê tăng mạnh năng lượng bên trong đan điền tăng lên tới cảnh giới có thể chiết xuất thân thể, cho nên mới cần hai quả Hóa Thần Đan, nếu không cho dù Lâm Lan Kiếm giàu có tới đâu, cũng sẽ không làm loại lãng phí vô nghĩa này, những thiên tài đỉnh cấp chân chính tu đến khi tự nhiên đột phá Mệnh vẫn kia, không người nào là độ Mệnh vẫn dễ dàng, mà hấp thu Hóa Thần Đan lúc tu vi đầy đủ, chỉ có chỗ xấu, không có lợi, Lâm Lan Kiếm sử dụng hai quả Hóa Thần Đan, tất nhiên có nguyên nhân khác!

- Ừm... Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ta nhớ được ban đầu Lâm Lan Kiếm đã sớm cướp được một quả Hóa Thần Đan ở Tu La Thần quốc, sau khi tu vi tăng lên cũng không thấy hắn sử dụng, ta đoán chừng Lâm Lan Kiếm lần này là bị Tu La Thần quốc ép, dưới tình huống không có nắm chặc quá lớn, ba Hóa Thần Đan dùng một lần, mạnh mẽ trùng kích Mệnh vẫn! Đừng quên Lâm Lan Kiếm mới bao nhiêu tuổi a, thời gian hắn đạt tới Toàn Đan hậu kỳ mới bao lâu, cho dù thiên tài cũng không phải là có thể là có thể Toàn Đan đến Mệnh vẫn nhanh như vậy.

- Không phải đâu! Tu vi không đủ đã dựa vào ngoại lực mạnh mẽ trùng kích Mệnh vẫn, không nói đến tính nguy hiểm cực cao, hơn nữa còn sẽ tạo thành căn cơ bất ổn a, đây đối với thiên tài đỉnh cấp mà nói tuyệt đối là một cơn ác mộng!

- Hừ, căn cơ bất ổn cũng không bằng trực tiếp bỏ mạng a, nếu không Lâm Lan Kiếm lấy cái gì để đấu với các cường giả Mệnh vẫn đi theo Tu La Thần quốc?

Chương 837: Kim lôi phá thiên!

Rất nhiều người một ngày cũng không rời đi, moi người đều đang chờ đợi, màn đêm rốt cục phủ xuống.

Một đêm này nhất định không bình tĩnh, nhưng là không khí ở cả Trung Thiên Thế Giới lại cực kỳ bị đè nén, chung quanh Trưởng Lão Cung của Thần Khí nhất tộc, tụ đầy hào kiệt các lộ, nhưng có rất ít người lên tiếng, chỉ có gió đêm phơ phất.

Trưởng Lão Cung bình tĩnh như trước, trừ bâu trời thỉnh thoảng xuất

Hiện nước xoáy chân nguyên, nhìn không ra bât kỳ khác thường.

Một chiêc Linh chu chế tạo từ kim loại xẹt qua bầu trời, phía trên Linh

Chu, có dấu hiệu một thanh trường kiếm, đây là Linh chu của Đại Dã

Thân quôc.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi thoạt nhìn hai mươi mây tuôi từ trên Linh chu

Đi xuống, hai người cũng là anh khí bất phàm.

- Hoàng tử sinh đôi của Đại Dã Thần quốc, Âu Dã Thanh Phong cùng Âu Dã Khinh Vân!

- Thật đúng là hành động gây chú ý, Âu Dã Thanh Phong cùng Âu Dã Khinh Vân đều là người nổi bật trong Hoàng tử của Đại Dã Thần quốc, lần này Lâm Lan Kiếm độ Mệnh vẫn, chỉ là hoàng tử đã có hai mươi mấy người tới rồi!

Trừ Dương Vân có mặt thật sớm, những hoàng tử khác cũng là gần tới ban đêm mới đến, bọn họ bao gồm Danh Túc của các đại tông môn chiếm cứ vị trí trên bầu trời, mặc dù vị trí trên bầu trời rất rộng, nhưng là võ giả địa vị không đủ căn bản không dám ngang hàng cùng những người đó, áp lực quá lớn.

- Nhiều người chú ý như vậy, nếu như Lâm Lan Kiếm độ Mệnh vẫn

Thất bại vậylà chuyện cười lớn a!

Vốn không ai cho là thiên tài như Lâm Minh độ Mệnh vẫn có vấn đề gì, nhưng là từ trước khi có người nhận được Hóa Thần Đan vào tay, làm ra đủ loại phỏng đoán hết sức hợp lý, bắt đầu có người hoài nghi Lâm Minh rốt cuộc có thể thuận lợi phá quan hay không.

- Ta cũng cảm thấy Lâm Lan Kiếm có chút nguy hiểm, tu vi của hắn

Không đủ mạnh mẽ để phá quan, sẽ không thất bại mà thân vẫn chứ.

- Chớ ngu, Lâm Lan Kiếm được xưng là đệ nhất kỳ tài của Thiên Diễn Đại Lục, nếu như phá Mệnh vẫn tầng một đã không được, vậy thì thật là làm trò cười, bất quá căn cơ sau Mệnh vẫn của hắn bất ổn là chắc chắn. Tu vi không đủ, dùng Hóa Thần Đan mạnh mẽ nâng lên vốn sẽ còn sót lại một chút tác dụng phụ.

Đỉnh cấp thiên tài phá Mệnh vẫn có thể nói là nước chảy thành sông, căn bản không cần linh dược, cần dùng linh dược phụ trợ cũng là cường giả Mệnh vẫn bình thường không dám dựa vào lực lượng của chính mình để độ Mệnh vẫn, tỷ như lúc Huyễn Vô Cơ độ Mệnh vẫn tầng bốn chính là như thế.

Lúc một số võ giả đang nhỏ giọng nghị luận, đột nhiên vạn đạo thần mang màu vàng bắn ra từ Trưởng Lão Cung của Thần Khí nhất tộc, như lợi kiếm xuyên thăng trời xanh, trong lúc nhất thời, sao sáng đầy trời cũng mất đi vẻ rực rỡ.

Khí huyêt lực vô cùng nông đậm quanh quẩn ở bầu trời Trưởng Lão

Cung, hòa hợp thành một thê cùng kim quang vạn trượng, quanghoa

Chói mắt, mọi người quan sát không khỏi rung động, một lực khí huyết

Của Phàm Nhân có thể nồng đậm đến trình độ như vậy sao?

Rầm rầm rầm!

Âm thanh chấn động mơ hồ truyền tới từ Trưởng Lão Cung, trầm thấp ngân nga. Lại đủ đê rung động cả vùng đất, phảng phất giống như ở bên trong Trưởng Lão Cung, có một đầu Chân Long từ từ thức tỉnh từ trong lúc ngủ say.

- Cái đó là...

- Rôt cục sắp phá vỡ thân thể, ngưng tụ linh khu sao?

- Khí thế thật là khủng khiếp, không phải nói tu vi của hắn còn chưa đủ, dựa vào ba miếng Hóa Thần Đan mới có thể mạnh phá Mệnh vẫn sao? Tu vi không đủ đã có phần khí thế này, phảng phất giống như ảnh hưởng tới thiên địa pháp tắc vậy?

Ở nơi bế quan của Trưởng Lão Cung.

Thích Bạch cùng hai đại trưởng lão cái trán đầy mồ hôi, hết sức chăm chú, Lâm Minh hấp thu hết Thận Tinh, hiện tại Ma Thần Chi cốt Thiên giai như hạt châu lưu ly xanh lá đang bị Lâm Minh nắm trong tay.

Lúc này kinh mạch toàn thân Lâm Minh phồng lên, mạch máu nổi lên, cả người phảng phất giống như khí cầu thôi tới cực hạn, tùy thời có thể nổ tung!

Bản thân Lâm Minh mặc dù tiến vào Không Linh võ ý, nhưng là hắn lại có thể cảm nhận được thống khổ thật lớn do năng lượng xé rách thân thể mang đến.

Còn chưa đủ!

Lâm Minh mãnh liệt cắn răng một cái, vẫn bóp nát Ma Thần Chi cốt Thiên giai trong tay!

Năng lượng mênh mông bộc phát ra, cả nơi bế quan nhấc lên một trận chân nguyên gió lốc!

Ở bên trong gió lốc khủng bố như vậy, áp lực mà đan điền của Lâm Minh thừa nhận có thể nghĩ, đệ nhất Toàn Đan đã sớm nén đến mức tận cùng, không thể biến hóa nữa, biến hóa chỉ có thể là Toàn Đan thứ hai, nó từ hột đào bị áp súc đến lớn bằng trứng chim cút, rồi đến lớn bằng đầu ngón tay, sau đó, đúng là bị nén đến giống như viên đậu tương. Kiếm Hiệp Hay

Màu sắc của Toàn Đan thứ hai không ngừng sâu sắc hơn, rất nhanh trở nên đen nhánh như mực, trình độ chặt chẽ của năng lượng kia, cũng không kém so với Hắc Động Toàn Đan bên cạnh.

Toàn Đan thứ hai này không quá chịu tinh thần lực của Lâm Minh khống chế, Lâm Minh không cách nào áp súc nó, nhưng mà lại dựa vào ngoại lực, mạnh mẽ áp súc đến tồn tại tiếp cận Hắc Động Toàn Đan.

Mà đúng lúc này, tinh thân lực của Lâm Minh vốn là khống chế Hắc Động Toàn Đan cùng Toàn Đan thứ hai đụng vào nhau!

Ầm!

Một sát na kia, đan điền chướng phình của Lâm Minh rốt cục hoàn toàn nổ tung!

Lâm Minh đột nhiên hộc ra một ngụm máu tươi, phụ cận đan điền, từng khúc kinh mạch bạo liệt, huyết vũ rơi ra, hóa thành sương mù đỏ tươi ở trong nguyên khí thiên địa có nguyên khí thiên địa tinh thuần không gì sánh được!

Thân thể Lâm Minh rốt cục bắt đầu nứt toác, song chỉ là đan điền nổ tung thì cũng không đủ để hoàn toàn chiết xuất thân thể bền bỉ của Lâm Minh, chẳng qua là tách ra khối lớn khối lớn máu thịt, không thể làm vỡ triệt triệt để để.

Lâm Minh dứt khoát làm nổ Xích Kim Lôi Quang áp súc độ cao trong

Mâm non Tà Than!

Một sát na kia, cả nơi bế quan giống như dâng lên một vòng ánh sáng mặt trời màu vàng.

Tinh quang trong mắt Thích Bạch chợt lóe, lúc trước Lâm Minh cũng đã nói qua với hắn, trong cơ thể hắn hàm chứa lôi đình đủ để đánh giết đại năng Thần Hải, một khi nổ tung, hết thảy bên trong đại trận sẽ hóa thành bụi bay!

- Chúng ta lui!

Thích Bạch vươn hai tay ra, bắt được hai đại trưởng lão của Thần Khí nhất tộc, vận chuyên thân pháp tới cực hạn, phi thân đi ra ngoài!

Răng rắc!

Thần Lôi màu vàng kim phá tan đỉnh của Trưởng Lão Cung, xông thăng trời cao, khắp bầu trời đêm cũng bị Thần Lôi chiếu sáng, lúc mọi người nhìn thăng đạo lôi quang này, hai mắt cũng bị đâm tới đau nhói, giống như đã mù!

Đó là một tình cảnh rung động thế gian, vô số Thần Lôi màu vàng lóng lánh ở trên bầu trời, phảng phất giống như thần linh ném ra tuyệt thế thần binh, rực rỡ rừng rực, ở lại bên trong ánh mắt, hóa thành quang ảnh vĩnh hằng, làm cho người ta cả đời cũng không cách nào quên mất!

- Đây thật sự chỉ là phá Mệnh vẫn sao?

- Lôi uy kinh khủng kia, cách xa như vậy cũng có thể làm cho tâm thần người ta run rẩy!

Võ giả chung quanh ngơ ngác nhìn lôi đình màu vàng lóng lánh trên bầu trời, giống như cảnh tượng trong mộng, tràn đầy hư ảo cùng bất khả tư nghị, thiên địa dị tượng bực này, chỉ sợ phá Thần Hải cũng sẽ không có!

Ca ca ca ca!

Cách đó không xa, một tòa cung điện bị đánh rách tả tơi, rồi sau đó ùng ùng sụp xuống, tạo ra vô số bụi mù!

Cung điện của Thần Khí nhất tộc, bên trong tự nhiên có trận pháp thêm vào, song dù là như thế, vẫn bị năng lượng khủng bố làm vỡ nát!

Dương Vân đứng ô phía trên thần liễn cao cao, nhìn tình cảnh phía xa, trên mặt toát ra một tia khó có thê nói rõ, hắn nhẹ nhàng sờ sờ giới chỉ trong tay, lẩm bẩm:

- Một đại thời đại sắp tới...

Chỗ Lâm Minh bế quan đã sớm hóa thành một mảnh đại dương năng lượng màu vàng, lôi đình gào thét điên cuồng hét lên, thân thể Lâm Minh chính là ở bên trong đại dương này, không ngừng nổ tung!

Từ khối thịt bằng cỡ nắm tay, đến bằng cỡ trứng gà, rồi đến giống như đậu tằm... Không ngừng chiết xuất, cuối cùng nhỏ như hạt bụi!

Nếu như là những võ giả khác, cho dù là thiên tài pháp thể song tu của Thần Vực, thân thể không có trải qua lôi đình rèn luyện, không có mầm non Tà Thần ngăn chặn lực lôi đình, như vậy bọn họ ngâm mình trong hải dương năng lượng này chính là hình thức bạo ngược, kết quả sẽ chỉ là một, đó chính là bị đốt thành bụi bay, tuyệt sẽ không trô thành nơi chiết xuất đơn nguyên nhỏ bé cơ bản nhất như Lâm Minh.

Ùng ùng!

Lôi đình không có một chút ý tứ dừng lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, quả thực như cửu thiên Lôi Vực ở Kỳ Tích Chi Hải, hiện

Ở tầng cao nhất của bảo tháp treo trên bầu trời tại Tu La Thần quốc, Tư Đồ Yêu Nguyệt nhìn chăm chú vào tất cả mọi chuyện ô nơi xa, khóe miệng yêu tà hơi nhếch lên, lộ ra hàm răng như mỹ ngọc.

Không nghĩ tới, trong cơ thể Lâm Lan Kiêm nhưng có thểtồn tại lôi ưu thiên địa kinh khủng như thế.

Tư Đô Yêu Nguyệt tự nói, bên trong con ngươi trong trẻo duy mỹ hiện lên một tia chiến ý, không một chút bị dị tượng trên không trung làm rối loạn tâm thần.

Nàng tu luyện một giáp, nêm trải khô đau, trải qua vô số hiểm cảnh, tu vi rốt cục đột phá Mệnh vẫn tầng bảy, hôm nay để cho nàng đối mặt với võ giả Mệnh vẫn tầng một, nói trong lòng không mang theo chút khinh thị nào đó là không có khả năng, Lâm Lan Kiếm là thiên tài, nàng chăng phải cũng là thiên tài sao?

Nhưng là hiện tại, nàng lại bắt đầu cảm thấy có chút ý tứ, ít nhất đây không phải là một cuộc chiến đấu làm cho nàng cảm thấy không thú vị.

- Lâm Lan Kiếm là Phong Đe Chi Mệnh, hắn tất nhiên sẽ kế thừa tuyệt thế cơ duyên nào đó, Yêu Nguyệt, nếu như ngươi có thê đánh chết hắn, những thứ này đều sẽ biến thành của ngươi, tương lai ngươi thậm chí có thể trô thành thiên hạ đệ nhất nhân!

Thanh âm của Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên vang lên bên tai Yêu Nguyệt.

Thiên hạ đệ nhất nhân là danh hiệu chí cao thuộc về cường giả Thần Hải, kể từ khi Đố Thích Già vũ phá hư không thì cũng chưa từng xuất hiện, những năm này, cũng chỉ xuất hiện một chút tuyệt thế cường giả đến gần thiên hạ đệ nhất nhân, bọn họ cũng không có võ công có một không hai trong thiên hạ, chăng qua là có thể cũng liệt vào một trong những người mạnh nhất ô Thiên Diễn Đại Lục cùng một số người. Tỵ như Thái thượng Thần Hoàng của Cửu Đỉnh Thần quốc, hoàng thúc tổ của Đại Dã Thần quốc, tỷ như u Minh Đại Đe đã chết ô Nam Hải ba ngàn năm trước.

Tư Đồ Yêu Nguyệt mặc dù là thiên tài, nhưng là cách thiên hạ đệ nhất nhân thực sự quá xa, trừ phi nàng có thể phá Mệnh vẫn tầng tám, song Mệnh vẫn tầng tám nào có dễ phá như vậy, nhìn chung mười vạn năm lịch sử này ở Thiên Diễn Đại Lục, Thần Hoàng Mệnh vẫn tầng tám tính ra không quá một bàn tay.

- Thiên hạ đệ nhất nhân sao?

Anh mắt dài nhỏ của Yêu Nguyệt khe khẽ nheo lại, ánh mắt trô nên càng thêm kiên định, nàng nắm chặt hai đấm nói:

- Ta biết rồi!

Theo năng lượng tàn sát bừa bãi, cả Tỏa Thiên đại trận cũng bắt đầu rung động, năng lượng của hai quả Hóa Thần Đan, Ma Thần Chi cốt Thiên giai, nguyên linh thạch cực phẩm đều bị thả vào bên trong đại dương năng lượng, mà thân thể Lâm Minh ngâm mình ô trong hải dương, chiết xuất thành đơn nguyên nhỏ bé cơ bản nhất, hấp thu đầy đủ năng lượng quanh thân, phát sinh ra biến hóa về bản chất nhất.

Bản chất của Mệnh vẫn là từ năng lượng cải tạo thân thể, từ thân thể phàm thai đến linh khu, toàn thân cao thấp không chỗ nào không thể dung nạp chân nguyên.

Mà thân thể Lâm Minh dưới loại tình huống cải tạo này, chẳng những đã trải qua năng lượng tẩy lễ, lại đã trải qua lôi đình rèn luyện!

Hiện tại, mỗi một tế bào của Lâm Minh cũng lóng lánh quang huy của lôi đình, dưới ảnh hưởng của mầm non Tà Thần, lực lôi điện đã xâm nhập vào sâu trong tế bào.

Lôi điện là lực hủy diệt, lại là sinh lực, lúc hung thú độ kiếp lấy lôi đình để tôi thể, làm cho thân thể càng cường đại hơn, mà thân thể Lâm Minh hiện tại tiến hành quá trình cải tạo, cũng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu!

Chương 838: Bạch Ngân chiến linh!

Thân thể kéo dài cải tạo gần nửa canh giờ, chỉ nghe hai tiếng "oành! Oành!". Ma Thần Chi Cốt thiên giai, cùng Thận tinh trước sau nát bấy, hóa thành hoàn toàn không có linh tính, đủ loại năng lượng đan vào ở chung một chỗ. Mật tháp của Thần Khí nhất tộc bị nổ tung triệt để!

Bụi mù nổi lên bốn phía, đá vụn sụp đổ, sau khi hết thảy đều kết thúc, nơi Lâm Minh bế quan hoàn toàn hiện lên trước mắt mọi người, chỉ còn lại có Tỏa Thiên đại trận giam cầm hết thảy. Trên bầu trời vẫn đầy rẫy vô tận lôi đình, mà ở bên trong trận pháp đã sớm hóa thành một mảnh đại dương màu vàng.

Tất cả võ giả đều đem ánh mắt phong tới bên trong trận pháp, đại đa số người bởi vì tia sáng rừng rực kia căn bản không cách nào nhìn.

Tuy nhiên, vẫn là có một chút võ giả tu vi tương đối cao thấy rõ tình huống bên trong, bọn họ nhất thời ngây dại:

- Sao lại thế này?

Thấy những võ giả tu vi tương đối cao kia có vẻ mặt cổ quái, những võ giả khác khẩn cấp dò hỏi:

- Sao vậy?

- Lâm Lan Kiếm... Biến mất!!!

- Cái gì?

Lời vừa nói ra rất nhiều võ giả cũng cực kì khiếp sợ.

- Biến mất?

- Không có gì lưu lại cả, không có xương, không có huyết vụ, bên trong trận pháp chỉ có năng lượng màu vàng!

Bình thường võ giả độ Mệnh Vẫn trước tầng ba, cũng là Nhục Thể Chi Kiếp, chiết xuất thân thể phàm thai, đúc huyết nhục lại là có thể trở thành Linh Khu dung nạp chân nguyên.

Nhưng nói là chiết xuất thân thể, cũng không phải nói là hoàn toàn chiết xuất đến cái gì cũng không tồn tại, mà là phải lưu lại không ít bộ phận trọng yếu của cơ thể, tỷ như đại não, tủy sống, xương cốt, thậm chí có lúc võ giả tu vi chưa đầy, còn phải lưu lại mấy khí tạng trọng yếu như trái tim và phổi...

Không nghi ngờ chút nào, thân thể chiết xuất càng nhiều, thì lại càng nguy hiểm.

Nhất là đại não, tủy sống, đó là địa phương liên quan đến linh hồn cùng tinh thần chi hải của võ giả, kết cấu vô cùng phức tạp. Một khi tổn hại rất khó tu bổ, cho nên võ giả thiên tài ở mức nào đi nữa, cũng sẽ ở lúc độ Mệnh vẫn, dùng năng lượng bảo vệ tủy não khiến chúng nó, không bị năng lượng làm nổ tung liên lụy.

Nếu không rất dễ dàng làm tinh thần chi hải bị thương, hoặc là trực tiếp tử vong. Cho dù là chiết xuất hết thân thể cũng không hoàn toàn biến mất, mà là nứt vỡ thành huyết vũ, dung hợp năng lượng bản thân, bị giam cầm ở trong phạm vi nhất định nào đó. Tạo thành dung nạp linh hồn, dựng dục ra Sinh Mệnh Chi Thang của sinh mệnh thể mới.

Sinh Mệnh Chi Thang giống như nước ối trong tử cung của cơ thể mẹ, từ xa nhìn lại, thật ra chính là một chùm sương màu đỏ.

Nhưng là ở nơi Lâm Minh bế quan, đầu và xương cốt của Lâm Minh tất cả đều không thấy, chỉ còn lại có năng lượng màu vàng vô tận, còn thì cái gì cũng biến mất.

Bình thường tình huống như thế phát sinh trên người những võ giả khác, vậy thì có nghĩa là độ Mệnh Vẫn thất bại, thân thể hoàn toàn nổ tung, hôi phi yên diệt!

- Lâm Lan Kiếm đã chết

Một võ giả Toàn Đan kì nuốt từng ngụm nước bọt, suy đoán ra kết quả hoang đường này.

- Không phải đâu!

- Đây là chuyện cười lớn a!

Trong đầu mỗi người cũng đều có suy đoán này. Cho dù là bọn họ cũng không thể nào tin nổi, nhưng là sự thật đã bày ở trước mắt.

Đệ nhất kì tài Lâm Lan Kiếm, Toàn Đan hậu kì đứng trong top 280 trên Thiên Mệnh bảng, hơn nữa đạt được phong hào Tử Thần. Kết quả lúc độ Mệnh Vẫn tầng một đã chết. Đây quả thực là chuyện cười lớn của thiên hạ.

- Từ xưa đến nay, cho dù là thiên tài cấp Đế đứng đầu, cũng có rất nhiều người chết. Chết ở Bí cảnh, chết trong cuộc chiến sinh tử cùng người khác, chết do thế lực lớn chèn ép, nhưng là chưa từng nghe nói chết kiểu này. Độ Mệnh Vẫn tầng một liền chết? Nói đùa sao.

- Có phải Tu La Thần quốc âm thầm động tay động chân hay không? Để cho Lâm Lan Kiếm độ mệnh vẫn thất bại.

- Chớ nói linh tinh, Thần khí nhất tộc không phải người ngu. Ngươi không nhìn thấy đại trận phía trên Trường Lão Cung ư?, nghe nói trận pháp kia tên là Tỏa thiên đại trận, đến từ thời đại viễn cổ, có thể phòng ngự được công kích của đại năng Thần Hải. Hơn nữa ngươi cho rằng Tu La thần quốc thật sự sợ Lâm Lan Kiếm sao? Bọn họ nếu thật sự phái ra cao thủ ẩn thế, muốn thắng Lâm Lan Kiếm cũng không khó!

Đại đa số võ giả cảm thấy không thể tin, nhưng là chuyện phát sinh trước mắt lại để cho bọn họ không tìm được lí do giải thích.

Thích Bạch luôn ẩn náu âm thầm đề phòng có người xuất thủ quấy nhiễu Lâm Minh phá Mệnh Vẫn, năng lượng trong Tỏa Thiên đại trận quá bạo ngược, chỉ sợ Thích Bạch đã đột phá Thần Hải cũng không cách nào thân ở trong đó. Dù sao hắn không phải là Bát vẫn Lôi Hoàng.

Nhìn đại dương màu vàng hoàn toàn hóa thành trạng thái năng lượng, thần sắc Thích Bạch vẫn bình tĩnh như cũ. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được Sinh mệnh chi hỏa của Lâm Minh trong nơi bế quan vẫn vô cùng thịnh vượng.

Lâm Minh không có chuyện gì, thân thể của hắn không có biến mất. Mà là hoàn toàn hóa thành năng lượng thể bổn nguyên, hòa hợp thành một thể cùng lôi màu vàng, tuy hai mà một!

Đối với võ giả bình thường mà nói, huyết nhục hóa thành Sinh Mệnh Chi Thang, trải qua năng lượng tẩy lễ sẽ gây dựng lại, luôn luôn sẽ có địa phương không được cải tạo hoàn toàn, tỷ như những khối huyết nhục lớn kia, thể dịch dính nhớp ở chung một chỗ...

Mà hoàn toàn không có chiết xuất tủy não, xương cốt càng không cần phải nói, chúng nó căn bản không có trải qua năng lượng cải tạo.

Cho nên, cái gọi là tiêu trừ thân thể phàm thai, trở thành “Linh khu” cũng là tương đối mà thôi. Bộ phận chân chính của “Linh khu” thật ra chỉ có bảy tám phần của thân thể, hai ba phần khác vẫn là phàm thể.

Cường giả Mệnh Vẫn sức lực tương đối kém thậm chí có thể chỉ có linh khu sáu thành, mà tuyệt thế thiên tài có thể đạt tới hơn chín thành. Đây đã là cực hạn.

Chân chính đến cảnh giới cao hơn, những bộ phận phàm thể này sẽ trở thành thứ cản tay để võ giả lên cấp, thời điểm đánh nhau, phàm thể cũng trở thành nhược điểm của võ giả.

Ở Thiên Diễn đại lục, không ai có thể như Lâm Minh, dưới sự chống đỡ của mầm mống Tà Thần, hoàn toàn đem thân thể cùng năng lượng hợp thành một thể. Tất cả tế bào đều trải qua Lôi đình lực rèn luyện. Bao gồm linh hồn cùng ý chí, cũng thừa nhận lôi đình tẩy lễ giống như trước.

Lúc này, ở bên trong đại dương năng lượng này, Chiến Linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh đã thừa nhận sự ma luyện của Lôi đình. Mặc dù thân thể của Lâm Minh đã hoàn toàn chiết xuất, nhưng là ý chí, ý thức của hắn cũng vô cùng rõ ràng, có thể rõ ràng cảm giác giác được năng lượng lưu động trong hải dương màu vàng, có thể cảm giác được tất cả tế bào của mình trao đổi năng lượng cùng ngoại giới.

Một khắc kia, Lâm Minh có loại ảo giác chính mình đứng ở không gian cao hơn nhìn xuống hạ giới. Đó là một cảm giác cao cao tại thượng, nắm giữ hết thảy.

Lạnh lùng, tỉnh táo không mang theo chút tình cảm nào, giống như là thị giác của Thần Linh!

- Năng lượng thể tiếp cận gần thần linh hơn sao? Hoặc thần linh chính là có năng lượng thể sinh mệnh?

Trong đầu Lâm Minh không khỏi xẹt qua ý nghĩ này, hắn tin tưởng, cái gọi là thần linh hẳn là tuyệt thế cường giả đến gần võ đạo đỉnh phong, thậm chí đã đạt đến võ đạo đỉnh phong, tỷ như Tà Thần sáng lập ra Tà Thần lực.

Nhưng võ đạo đỉnh phong đến tột cùng là cái dạng gì, hắn lại hoàn toàn không có bất kì khái niệm nào, chỉ có thể phỏng đoán, lúc có đến một bước kia hay không, toàn bộ thân thể đều tạo từ năng lượng bổn nguyên?

Lúc Lâm Minh đang suy tư về điều này, hắn đột nhiên cảm giác được một trận đau nhói đến từ sâu nơi linh hồn.

Chiến Linh kịch liệt rung động, phảng phất giống như có đồ vật gì trong đó muốn phá tan giam cầm!

- Ừm... Đây chẳng lẽ... Chiến Linh muốn tiến hóa?

Võ giả lĩnh ngộ Chiến linh cũng là sau khi thành hình, cũng chỉ có thể mặc cho Chiến Linh tự mình đề cao, lĩnh ngộ Chiến linh càng sớm, tiềm lực phát triển của Chiến Linh lại càng lớn. Bởi vì mỗi lần cảnh giới võ giả đề cao, Chiến Linh cũng sẽ biến đổi ngầm.

Lần này Lâm Minh phá Mệnh Vẫn, Chiến Linh rốt cuộc tiến thêm một bước.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Hắn vừa động ý niệm, hộp ngọc thứ năm dưới sự bảo vệ của năng lượng trùng trùng điệp điệp tự động mở ra.

Phong ấn mở ra, hộp vốn là Mộc linh ngọc lập tức bị năng lượng màu vàng chiết xuất thành hạt cơ bản nhất. Mà ở bên trong hộp ngọc có một viên tinh thạch màu tím hết sức trong sáng, tinh thạch to cỡ nắm tay, chung quanh còn có những khối vụn thật nhỏ.

Chính là Bạn Sinh Lôi Tinh!

Làm vật chứa lôi nguyên, Bạn Sinh Lôi Tinh cần tới mấy ức năm cho tới mấy chục ức năm mới có thể sinh ra đời. Dù cho ở Thần vực cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Tập trung ý chí lực, Bạn Sinh Lôi Tinh lơ lửng dung hợp thành một thể cùng với trường thương Chiến Linh của Lâm Minh.

PHANH!

Bạn Sinh Lôi Tinh hoàn toàn bể tan tành hóa thành vô số điểm sáng năng lượng màu tím sáng bóng, phân bố đều đều ở các nơi trên Chiến Linh hình thương, một sát na kia, một cỗ năng lượng khó có thể bạo phát ra, phía trên Chiến Linh hình cây thương của Lâm Minh, xuất hiện vô số đường văn!

Những đường văn này vận chuyển biến hóa vô cùng huyền ảo, hàm chứa thần vận của pháp tắc bổn nguyên cùng đại đạo. So với đường vân phía trên tượng đá hỗn độn cũng giống nhau.

Bạn Sinh Lôi Tinh sở dĩ có thể rèn luyện ý chí, cũng là bởi vì nó tồn tại vài tỷ năm thời gian, chứng kiến thay đổi vô cùng của vũ trụ trong năm tháng, mấy chục ức năm này. Một đạo, một đạo năng lượng lôi đình khắc phía trên Bạn Sinh Lôi Tinh, thể hiện năng lượng biến hóa bản chất nhất.

Mà lúc khắc những thứ này lên phía trên Chiến Linh, năng lượng bổn nguyên sẽ dung nhập vào bên trong Chiến Linh, ma luyện ý chí.

Thống khổ bị xé rách linh hồn để cho ý thức của Lâm Minh đột nhiên rung lên. Năng lượng thể sinh mệnh chi hỏa trong trận pháp phong ấn cũng đung đưa kịch liệt một trận theo đó, tại tình hình bực này. Chỉ cần Lâm Minh mất đi ý thức, năng lượng trạng thái thân thể của hắn sẽ lập tức bởi vì mất đi khống chế mà giải tán, đến lúc đó chính là thật sự hôi phi yên diệt.

Thống khổ đến từ linh hồn càng khó chịu được hơn so với thống khổ ở thân thể. Tuy nhiên Lâm Minh tu vũ qua nhiều năm như vậy, nhất là lúc cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn Ma Phương, trải qua mấy lần hành hạ thống khổ đến từ linh hồn, ý chí đã sớm trở nên kiên định như sắt.

Hắn cố thủ bản tâm, quán chú tinh hoa của vô tận năng lượng chung quanh vào bên trong Chiến Linh. Tùy ý để đường văn màu tím quấn quanh thừa nhận tẩy lễ của đại đạo thần vận này.

Đường văn lúc sáng lúc tối, cọ rửa mỗi một tấc Chiến Linh của Lâm Minh. Chiến Linh hình cây thương của Lâm Minh biến dài từng chút từng chút một. Kết cấu càng lúc càng tỷ mỉ, mỗi một khắc, nó bắt đầu rút đi vỏ ngoài màu nâu xanh. Hiện ra quang hoa màu trắng bạc.

Mặc dù quang hoa kia hết sức yếu ớt, nhưng là rơi vào trong mắt Lâm Minh lại làm cho tâm thần hắn chấn động.

Bạch Ngân Chiến Linh!

Lúc mình đang phá Mệnh Vẫn, lại thêm có Bạn Sinh Lôi Tinh tẩy lễ, Chiến Linh lại có thể vượt qua nhất cử Thanh Đồng viên mãn, trực tiếp bước vào Bạch Ngân cấp!

Từ Thanh Đồng Chiến Linh đến Bạch Ngân chiến linh, là một đại cảnh giới. Vốn là Lâm Minh phỏng đoán chính mình ít nhất, phải độ qua ba bốn lần Mệnh Vẫn mới có thể vượt qua. Không nghĩ tới dưới sự giúp đỡ của Bạn Sinh Lôi Tinh, chỉ là Mệnh Vẫn tầng một đã nhất cử xông phá.

Chiến Linh rung động, quang huy màu bạc như ánh trăng trong trẻo lạnh lùng xuống. Một khắc kia, Chiến Linh hình cây thương dường như muốn dung nhập vào bên trong hư không cùng với phiến thiên địa này, hóa thành tồn tại vĩnh hằng mãi mãi.

Chương 839: Tử sư lôi nguyên!

Chiến linh tiến hóa cũng không phải một lần là xong mà là quá trình chậm chạp. Chiến linh hình cây thương từ từ rút đi vỏ bề ngoài vốn là màu nâu xanh, đổi thành quang hoa màu bạc.

Thời gian trôi qua đường văn màu tím phía trên Chiến Linh hình cây thương không ngừng lưu chuyển, tham lam hấp thu năng lượng màu vàng trong hải dương. Đây cũng là nguyên khí thiên địa do các linh tài địa bảo như nguyên linh thạch cực phẩm, Ma Thần chi cốt thiên giai, Thận Tinh... Thích phóng đi ra, phẩm chất cực cao.

Song năng lượng mênh mông kinh khủng như thế tràn vào bên trong đường văn màu tím thật nhỏ này, nhưng chỉ làm cho đường văn hơi sáng ngời một chút mà thôi, cơ hồ nhìn không ra biến hóa gì.

Theo năng lượng không ngừng bị Lâm Minh tiêu hao, đại dương năng lượng trong Tỏa Thiên đại trận dần dần bình ổn, quang mang màu vàng dần dần lờ mờ, không đến nỗi làm cho người ta lóa mắt nữa. Ngay cả Thần Lôi màu vàng trên bầu trời đêm cũng tạm thời bình tĩnh lại, ẩn độn ở bên trong mây đen.

Sau một lúc lâu, ượng ngưng chuyển động, thần lực cuồn cuộn làm cho tâm thần người ta rung động kia rốt cục biến mất, tất cả mọi người có thể thấy rõ ràng tình cảnh bên trong Tỏa Thiên đại trận. Lâm Minh xác xác thật thật biến mất. Thân thể thủy chung không thể ngưng tụ ra một lần nữa.

Kể từ khi phát hiện thân thể Lâm Minh biến mất. Các võ giả ở chung quanh đã đợi ước chừng nửa canh giờ, song vẫn là không có chuyển biến.

- Nửa canh giờ, không lẽ Lâm Lan Kiếm thật sự vẫn lạc?

- Lâm Lam Kiếm có thể thực sự là tu vi chưa đầy, dùng ba miếng Hóa Thần Đan mạnh mẽ nâng tu vi lên, nguy hiểm vô cùng lớn.

Đáng tiếc cho kì tài muôn đời này. Bị Tu La thần quốc bắt buộc, binh hành hiểm chiêu, cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Một trưởng lão Mệnh vẫn của tông môn ngũ phẩm tiếc hận lắc đầu. Nếu như có thể để cho Lâm Lam Kiếm lớn lên. Hắn sẽ đại phóng ra quang hoa hậu vô lai giả, xưa nay chưa từng có. Trở thành đệ nhất nhân từ trước đến nay ở Thiên Diễn đại lục!

Song thực tế chính là thực tế, không có nếu như.

Tạm thời còn không có võ giả rời đi. Dù sao các đại nhân vật cũng không đi. Võ giả cấp thấp đều có tâm lí hùa theo, cũng là vây ở bốn phía.

Nhìn Tỏa Thiên đại trận điềm tĩnh không nao núng, một Danh Túc của tông môn thở dài một hơi, nói với mấy đệ tử trước người:

- Độ Mệnh vẫn hung hiểm nhất. Nhất định phải đợi đến khi tu vi đầy đủ, lúc nước chảy thành sông mới có thể có ý định này. Nếu không cho dù ngươi là thiên cổ kì tài, cũng có nguy hiểm sẽ ngã xuống.

- Vâng! Đệ tử ghi nhớ dạy bảo.

- Ừm!

Lão giả hài lòng gật đầu, đang muốn nói cái gì nữa. Đột nhiên, thiên âm mờ ảo vang lên bên tai.

- Hử? Chuyện gì đã xảy ra?

Thanh âm này không riêng gì lão giả nghe được, những người khác cũng nghe thấy.

Lúc đường văn trên Chiến Linh hình cây thương của Lâm Minh, sinh ra đường văn màu tím. Bầu trời đêm xa xôi phảng phất giống như bị một loại lực tối tăm dẫn dắt, truyền đến trận trận đại đạo chi âm. Kia giống như là thần linh đang nói nhỏ. Lạnh lùng, tỉnh táo, không mang theo chút tình cảm nào.

Truyền tới trong tai mỗi người, làm cho người ta có loại kính sợ phát ra từ nội tâm. Thậm chí không nhịn được vọng động muốn quỳ bái. Thanh âm càng ngày càng rõ ràng. Võ giả Tiên Thiên trở xuống không chịu được áp lực. Hai đầu gối quỳ xuống đất. Linh hồn run rẩy.

Mọi người không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy lôi đình tàn sát bừa bãi trên bầu trời cũng phát sanh biến hóa. Vốn là Thần lôi đang yên lặng, phảng phất giống như sống lại. Ngưng tụ trên không trung càng ngày càng nghiêm trọng, giống như thủy triều cuồn cuộn.

Tiếng sấm càng ngày càng vang, cho đến khi vang động núi sông. Cơ hồ chấn vỡ màng nhĩ của người ta.

- Xảy ra chuyện gì?

Võ giả ở đây, nhất là võ giả cấp thấp sắc mặt cũng thay đổi. Đối mặt với thiên địa chi uy như vậy, bọn họ không thể tránh khỏi có sự run rẩy, phát ra từ sâu trong linh hồn.

Điện mang cuồn cuộn đan thành một mảnh lôi võng màu tím. Hư không rung động kịch liệt. Một lần lại một lần, giống như miếng băng mỏng yếu ớt sắp xé rách!

Thích Bạch quá sợ hãi:

- Đây là... Đây là bức tường ngăn cản không gian của Trung Thiên Thế Giới. Chẳng lẽ muốn...

- Không thể nào! Cho dù là mấy đại năng Thần Hải liên thủ, cũng không cách nào xé rách bức tường ngăn cản không gian vững chắc của Trung Thiên thế giới.

Song, phảng phất giống như là đáp lại nghi vấn của Thích Bạch. Sau một khắc, bức tường ngăn cản không gian thật sự bị phá!

Không phải là bị đánh nát, mà là hư không tiêu thất. Một khắc kia, Trung Thiên Thế Giới cùng đại thế giới phía ngoài dung hợp thành một thể.

- Đây là cái dị tượng gì? Tại sao có thể như vậy?

Thích Bạch bất khả tư nghị. Kể từ mười vạn năm về trước. Lịch sử Thiên Diễn Đại Lục có thể khảo chứng ghi lại tới nay. Chưa từng nghe nói qua tình huống như thế.

Không chỉ Thích Bạch mà sắc mặt của Tu La Thần Hoàng cũng là kinh nghi bất định. Chẳng lẽ là...

Tu La Thần Hoàng nhìn bầu trời. Đúng lúc này, bầu trời vốn là trong xanh. Đột nhiên hiện ra một mảnh đường vân màu tím dài hẹp. Những đường vân này như một con Du long dài hẹp, tùy ý trở mình trên không trung. Nhất nhất đối ứng cùng đường vân phía trên Chiến Linh hình cây thương của Lâm Minh.

Đây là huyền bí của Thiên đạo, tồn tại tiếp cận pháp tắc bổn nguyên nhất. Bức tường ngăn cản không gian của Trung Thiên Thế Giới, căn bản không thể ngăn cản.

Từng đạo trận văn màu tím chiếu xuống, giống như núi non trùng điệp rơi xuống. Cung điện của Trường Lão Cung sao có thể thừa nhận trọng áp nặng như vậy. Sụp đổ giống như là đống cát.

- Lui! Mau lui lại!

Võ giả Mệnh Vẫn trở xuống căn bản không cách nào thừa nhận thiên uy như vậy. Phi thân chợt lui. Liên tiếp thối lui ra khỏi khoảng cách hơn mười dặm. Bọn họ đã sớm cả kinh nói không ra lời.

- Đây rốt cuộc là đang làm gì đó a? Những thứ đang bay múa kia là Long sao?

- Người nào nói cho ta biết: Lâm Lan Kiếm rốt cuộc đã chết hay chưa?

Một võ giả tuổi còn trẻ mờ mịt hỏi. Hắn quan tâm nhất đúng là cái vấn đề này.

- Đồ ngu! Dĩ nhiên là không có chết. Nếu không sao có thể có loại biến cố này!

Sư phụ của hắn tức giận nói. Song, bản thân hắn nói vậy nhưng cũng không dám nói đúng. Thanh thế lớn như vậy. Có thể là Lâm Lan Kiếm làm ra sao?

Thích Bạch cũng thối lui đến nơi xa. Mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Tinh thần lực của hắn luôn luôn thông qua Tỏa Thiên Đại Trận, để quan sát tình huống của Lâm Minh. Lúc trước Lâm Minh một mực lợi dụng năng lượng để thoát thai hoán cốt. Bất kể là năng lượng trong thiên tài địa bảo cũng tốt, hay là Lôi Đình lực Xích Kim sắc trên không trung cũng tốt. Đều bị Lâm Minh hấp thu. Lôi quang màu tím vàng trước mắt không giống do Lâm Minh làm ra.

Lôi võng trên bầu trời càng ngày càng dày đặc. Đã tan vào thành một mảnh không có chút khe hở nào. Cả Trung Thiên Thế Giới còn sáng hơn cả ban ngày. Mọi người khó có thể mở hai mắt ra.

Mà đúng lúc này, ở Bắc phương xa xôi, một chùm tia sáng càng thêm chói lọi phóng tới đây. Ánh sáng màu tím vàng, giống như Ngân hà rủ xuống. Đại lượng lôi quang bắt đầu tụ tập trong đó. Mơ hồ tạo thành một đầu Lôi Hung thú bạo ngược đạp trên đường ánh sáng màu tím trắng, đi ở trên đó.

Nó phẫn hận nhìn chằm chằm về vị trí của Lâm Minh. Bên trong hai tròng mắt tràn đầy vẻ nổi giận.

Lôi hung thú này chính là Tử Sư Lôi Nguyên ở đầm lầy màu đen, tám ngàn dặm trong Cửu thiên Lôi Vực. Mới vừa rồi, nó cảm nhận được Bạn Sinh Lôi Tinh thuộc về mình bể tan tành. Tâm cũng rỉ máu. Nó từ Kì Tích Chi Hải một đường vọt tới. Muốn xé Lâm Minh thành vải rách phát tiết lửa giận.

- Đây là con gì?

- Sư tử. Một đầu sư tử tím!

- Là Lôi Đình hóa hình. Là Lôi Linh sao?

- Thiên! Năng lượng cường đại như vậy. Ít nhất là Lôi Linh Thiên giai. Nó là bị lôi đình nơi này đưa tới.

Mấy võ giả Mệnh Vẫn cao tu lôi hệ mắt lộ tinh quang. Khí thế như vậy, uy năng như thế, Tất nhiên Lôi Linh Thiên Giai không thể nghi ngờ. Thậm chí có thể là Lôi Linh Thiên Giai trung phẩm, Thiên Giai thượng phẩm!

Ở Thiên Diễn Đại Lục, lôi nguyên tồn tại cơ hồ không người biết được. Thậm chí ngay cả Lôi Linh Thiên Giai hạ phẩm cũng khó gặp. Những võ giả này làm sao có thể đoán được cấp bậc chính xác của Lôi Linh.

- Lôi Linh này đến từ Bắc Phương. Không liên quan cùng Lâm Lan Kiếm. Tất nhiên là bị lôi đình lực mênh mông ở đây dụ tới!

Một lão giả lôi hệ nói.

- Đây cũng là vật vô chủ. Hơn nữa, giá trị liên thành!

Đối với võ giả lôi hệ mà nói. Giá trị của một Lôi Linh thiên giai hạ phẩm hoàn toàn có thể tương đương một Bảo Khí thiên giai thượng phẩm. Cũng chỉ là hơi kém so với chuẩn Thánh Khí mà thôi.

- Thứ tốt! Thật là thu hoạch ngoài ý liệu a!

- Đồng tâm hiệp lực. Chúng ta bắt nó!

Lôi Linh thiên giai phi thường cường đại. Huống chi Lôi Linh trước mắt, đến tột cùng là Thiên giai mấy phẩm còn chưa biết. Chỉ sợ tu vi võ giả của Lôi hệ tại chỗ dù đã đạt đến Mệnh vẫn cao tầng. Thậm chí hai người trong đó còn là cao thủ đỉnh cấp trong Thiên Mệnh Bảng. Cũng không dám khinh thường chút nào.

Bây giờ không phải là đi lo phân phối Lôi Linh như thế nào. Đầu tiên bắt nó rồi nói sau.

- Đồng loạt ra tay!

Tử y lão giả cầm đầu quát to một tiếng. Trong mắt tràn đầy tia sáng hưng phấn!

Hắn là cao thủ xếp hạng 250 ở Thiên Mệnh Bảng. Trước đó, hắn cũng chỉ có một Lôi Linh địa giai thượng phẩm. Nếu như có thể có được Lôi Linh thiên giai này. Thực lực của hắn tất nhiên sẽ tiến nhanh một bước.

Ngũ đại cao thủ lôi hệ lộ ra thần thông. Bên trong bọn họ, kém nhất cũng là tu vi Mệnh Vẫn tầng bốn. Cảnh giới thấp nữa cũng chưa có xuất thủ. Bởi vì xuất thủ cũng vô dụng. Bọn họ không hàng phục được Lôi Linh thiên giai. Hơn nữa, loại cấp bậc lực lượng này cũng không phải là bọn họ có thể tranh giành quyền lợi.

Tử y lão giả kia lên trước. Tay hắn cầm một đôi bảo giản, đập một kích tới Lôi Linh Thiên giai kia. Nếu như là một mình một người đối mặt với Lôi Linh Thiên giai. Hắn sẽ không có ným chắc quá lớn. Nhưng hiện tại, tập hợp lực của bốn người phía sau. Hắn có lòng tin sẽ dùng một kích để phong ấn.

Rầm! Rầm! Rầm!

Phía trên bảo giản của tử y lão giả lóng lánh lôi quang màu trắng xanh, Một kích kia của hắn quán chú mười thành lực lượng.

- Này!

Tử y lão giả chợt quát một tiếng. Đánh một giản nặng nề tới đầu Tử Sư Lôi Nguyên.

Rống!

Tử Sư Lôi Nguyên phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa. Võ giả Mệnh vẫn trở xuống tại chỗ chỉ cảm thấy hai lỗ tai mất đi thính giác, trong một nháy mắt. Tu vi yếu thậm chí trực tiếp vỡ nát màng nhĩ.

Tử y lão giả đứng mũi chịu sào. Thân thể của hắn đột nhiên chấn động, bị một tiếng rống này chấn thành thất khiếu chảy máu. Rồi sau đó, Tử Sư Lôi Nguyên đánh ra móng vuốt lớn màu tím. Một trảo phách về phía tử y Lão giả. Chỉ nghe một tiếng ầm vang. Tử y lão giả bị đánh bay giống như là quả bóng.

Bên trong quá trình bay ngược, quần áo bảo giáp của tử y lão giả toàn bộ bị lôi đình đốt trụi. Ngũ tạng bể tan tành, hộc máu, hơi thở mong manh.

- Cái gì?

Bốn giả lôi hệ khác chậm một bước, còn chưa chạy tới. May mắn tránh thoát một kích kia, thấy tử y lão giả mạnh nhất bên trong năm người cũng là kết quả bực này. Bọn họ quá sợ hãi. Xoay người muốn chạy trốn, song đã muộn!

Tử Sư Lôi Nguyên là lôi hệ pháp tắc hóa thân, cao ngạo thế nào chứ. Vốn là nó cũng vì chuyện Bạn Sinh Lôi Tinh bể tan tành mà nổi giận. Lại há có thể chịu đựng để một bầy kiến hôi khiêu khích mình như vậy? Nó rống một tiếng. Trực tiếp xông vào giữa bốn võ giả lôi hệ. Giống như sư tử nhập vào bầy cừu. Trong lúc nhất thời, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Huyết vũ rơi tán loạn.

Chẳng qua là thời gian mấy nháy mắt, bốn võ giả lôi hệ như bao bố, bay rớt ra bốn phương tám hướng. Một người trong đó ngay cả đầu cũng bị đánh nát. Hiển nhiên đã vẫn lạc. Ba người còn lại toàn thân bị nám đen, dữ nhiều lành ít, mắt thấy là không sống nổi.

Đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, để cho võ giả phía dưới rối rít biến sắc. Vật này đến tột cùng là từ nơi nào mà đến?

Chương 840: Trọng ngưng linh khu

Cao thủ Thiên Mệnh Bảng bài danh 250 dĩ nhiên không phải đối thủ, quái vật này cũng quá cường đại rồi!

Thiên Giai Lôi Linh có thể cường đại đến loại trình độ này ư?

Mắt thấy Tử Sư kia còn đang giương nanh múa vuốt bầu trời, một ít võ giả cấp thấp đã sớm bỏ chạy rất xa, chỉ sợ bị những... Lôi đình này lan đến gần, vậy thực sự sẽ hóa thành tro bụi..

Một cái tông chủ đến từ ngũ phẩm tông môn ngửa đầu nhìn Tử Sư Lôi Nguyên trên bầu trời, có chút đăm chiêu.

- Nó đến từ phương bắc, lẽ nào đến từ Kỳ Tích Chi Hải?

- Cái gì? Kỳ Tích Chi Hải?

Lời vừa nói ra, rất nhiều võ giả đều chấn động trong lòng!

Không sai, phóng nhãn toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục, địa phương có lôi đình cực mạnh chỉ có một, đó chính là Kỳ Tích Chi Hải!

Bầu trời Kỳ Tích Chi Hải vĩnh viễn rậm rạp mây đen, có vô số lôi đình chớp động, ở chỗ này, tìm được một Thiên Giai Lôi Linh thực sự không coi là ngạc nhiên, mà ở địa phương khác, Thiên Giai Lôi Linh gần như tuyệt tích.

Tử Sư trước mắt, rõ ràng là Thiên Giai Lôi Linh, vô cùng có khả năng là dựng dục ra từ Kỳ Tích Chi Hải!

Hơn nữa phương hướng nó tới cũng xác minh điểm này!

Siêu cấp Thiên Giai Lôi Linh giết ra từ Kỳ Tích Chi Hải?

Nghĩ tới đây, võ giả ở đây đều biến sắc, Kỳ Tích Chi Hải đối với bọn họ mà nói là một chỗ ma địa, đi vào hẳn phải chết, không có ngoại lệ, cho dù là thiên hạ đệ nhất nhân phong hoa tuyệt đại cũng như vậy!

Tồn tại đi ra từ nơi đó, vô luận là cái gì cũng sẽ vô cùng kinh khủng!

Chẳng lẽ nó đến vì Lâm Lan Kiếm?

Tu La Thần Hoàng nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nổi lên một cái độ cong rất nhỏ, tuy rằng không biết vì sao Lâm Lan Kiếm độ Mệnh vẫn đưa tới tồn tại trong Kỳ Tích Chi Hải, nhưng một điểm rất hiển nhiên đó là, Tử Sư kia lai giả bất thiện!

Ẩm ầm!

Lôi đình tử kim cuộn trào mãnh liệt, tại không trung đan thành đại dương lôi đình tử sắc mênh mông, trưởng lão cung Thần Khí nhất tộc bao phủ tại ở trong lôi quang, trong nháy mắt sụp đổ, hôi phi yên diệt!

Trong nháy mắt, khắp địa vực cũng chỉ còn lại Tỏa Thiên đại trận ở chỗ Lâm Minh.

Bao phủ trong cơn lốc lôi đình, Tỏa Thiên đại trận bỗng nhiên chấn động, tuy rằng không nghiền nát, thể nhưng đã có lôi đình tàn sát bừa bãi xuyên thấu qua trận pháp hướng về phía biển năng lượng màu vàng kia.

Xuy xuy xuy!

Lôi quang trong biển năng lượng chóp động, lần thứ hai bắn ra quang mang bỏng mắt!

Mà Lâm Minh thì thân ở trong biển lôi đình, lấy thân thể hóa thành thể năng lượng trực diện lôi đình rửa tội.

Nếu như là võ giả Mệnh vẫn khác, trong nháy mắt sẽ hôi phi yên diệt, nhưng mà thân thể Lâm Minh không ngại, sinh mệnh chi hỏa của hắn vẫn tràn đầy như cũ!

Thích Bạch chấn động tâm thần, nhưng không xuất thủ.

Hắn một bên toàn tâm quan sát tình huống Tỏa Thiên đại trận, một bên không mang theo chút cảm tình nào nói rằng:

- Gia tăng năng lượng vào, ổn định Tỏa Thiên đại trận.

Có ba đại cường giả Thần Hải chủ trì, Thích Bạch có lòng tin rất lớn đối với Tỏa Thiên đại trận kiên cố, mà Tử Sư Lôi Nguyên phóng xuất ra lôi quang không thể làm gì Lâm Minh, điểm này hắn có thể nhận biết rõ ràng thông qua liên hệ với đại trận.

- Cái Lôi Linh này đến từ Kỳ Tích Chi Hải hiển nhiên có cừu oán với Lâm Lan Kiếm...

Bực tình huống này thực sự ngoài dự đoán của mọi người, bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, trước đây Lâm Minh vào Kỳ Tích Chi Hải, lấy truyền thừa tổ tiên Đe Hạo, nhưng không biết bởi vì nguyên nhân gì mà đắc tội Tử Sư Lôi Linh này.

Rống!

Một kích đánh qua, Tử Sư Lôi Nguyên rít gào cuồng mãnh, rít gào này khiến cho cao thủ Thiên Mệnh Bảng bài danh 250 danh chảy máu thất khiếu, người bị thương nặng. Nhưng mà đối với Tỏa Thiên đại trận

Mà nói, loại trình độ rít gào này chỉ là một trận kình phong thổi tới, căn bản không tạo ra thương tổn gì.

Lôi Đình càng ngày càng mãnh liệt, Tử Sư Lôi Nguyên mặt lộ vẻ dữ tợn, thân thể nó hóa thành lôi đình dung nhập trong mây đen!

Lấy thân làm lôi!

Ẩm ầm ầm!

Thiên địa đã biến thành một màu tử kim, lôi quang rừng rực không gì sánh được, chấn vỡ tất cả, mà Tỏa Thiên đại trận chỗ Lâm Minh, vẫn một mình thừa thụ công kích kinh khủng này!

Xa xa nhìn lại, phảng phất hắn lấy lực một người, một mình đối mặt với phiến thiên địa!

- Quá kinh khủng, cho dù có trận pháp thủ hộ, hắn cũng sẽ trực tiếp thừa thụ oai lôi đình, không có thân thể bảo hộ, toàn bộ linh hồn, ý chí hắn đều bại lộ dưới lôi đình!

- Trong loại hoàn cảnh này, có thể còn có người sống?

Võ giả ở xa hơn mười lý nuốt một ngụm nước bọt, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa biết một việc, Lâm Minh rốt cuộc là chết hay sống?

Ban đầu nhìn, hình như là đã chết, sau lại thiên âm hưởng khởi, tựa hồ hắn còn sống, hiện tại vô số lôi đình tử kim đánh xuống, rốt cuộc sống hay chết không ai nói chuẩn được.

- Hắn tuyệt đối phải ngã xuống, trong hoàn cảnh này trừ phi là đại năng Thần Hải, ai cũng không chống đỡ được, mà Lâm Lan Kiếm đang ở thời khắc mấu chốt độ Mệnh vẫn, dưới tình huống không có chân nguyên hộ thể lấy huyết nhục thừa thụ lôi uy, nếu như hắn còn có thể sống sót, ta... Ta sẽ ăn luôn kiếm của ta

Một thiên tài ngũ phẩm tông môn giơ bảo kiếm trong tay, thề nói rằng.

Nhưng mà một tiếng thề này của hắn dẫn tới một thanh niên áo hắng cười mà không cười quay đầu nhìn hắn một cái, cái liếc mắt này khiến hắn chột dạ.

- Ngươi nhìn gì?

Thanh niên áo trắng cười mà không cười nói rằng: - Xem tuổi ngươi thế nào.

- Ngươi!

Thiên tài ngũ phẩm tông môn thẹn quá thành giận, mà đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng huýt sáo dài phóng lên cao, thẳng trùng trời cao, phảng phất cự long đang rống giận, chấn vỡ non sông!

Một khắc kia, trong Tỏa Thiên đại trận bắn ra quang mang xán lạn, ngay sau đó, một màn làm cho tâm thần chấn động xảy ra, từ trong Tỏa Thiên đại trận, một luồng sáng màu bạc lao ra, như một thanh thần thương tuyệt thế đâm thủng ừời xanh!

- Đó là cái gì!?

Mọi người đứng xa xa nhìn mũi nhọn màu bạc xuyên thủng trời cao, trong lúc nhất thời đều giật mình!

- Đó là ý chí thương do Chiến Linh hình thành! Anh sáng màu bạc, chẳng lẽ là... Bạch Ngằn Chiến Linh!?

Thanh Đồng Chiến Linh có ánh sáng màu xanh xám, BạchNgân Chiến Linh có ánh sáng màu bạc, cái này không sai được.

Bạch Ngân Chiến Linh?

Võ giả ở đây chưa kịp phản ứng cái gọi là Bạch Ngân Chiến Linh là cái gì, mà đúng lúc này, chuôi thần thương tuyệt thế nhô lên cao chém xuống.

Giống như một cây trụ hời, bị người to lớn hươ trong tay!

Răng rắc!

Bầu ừời dày đặc lôi vân, bị một chém phân thành hai!

Rống!

Tử Sư Lôi Nguyên phát sinh một tiếng rít gào phẫn nộ, huyễn hóa ra bản thể, đánh về phía thần quang màu bạc!

Rầm rầm!

Vạn lôi tề minh, toàn bộ bầu trời một mảnh quang mang tím, tinh nguyệt đã sớm mất đi màu sắc, hư không tẫn toái!

Ngao ô!

Tử Sư Lôi Nguyên hét thảm một tiếng, thân thể bay ngược đi ra ngoài, tựa hồ là thụ thương.

Làm năng lượng thể bất tử bất diệt, Tử Sư Lôi Nguyên cũng không e ngại tu vi cực cao, nhưng cường giả không có lực khống lôi, cho dù đối phương là Thần Hải đại năng cũng không thể gây thương tổn được nó, bởi vì một khi nó hóa thành lôi đình, vậy vô tung vô ảnh, có thể song

Song miễn dịch vật chất công kích và linh hồn công kích.

Nó sợ nhất chính là võ giả tinh thông cách lôi điện, tu vi bọn họ cũng không nhất định rất cao, nhưng có thể lợi dụng lý giải đối với lôi đình mà cầm cố nó.

Trước đây, Hạo Bạch Chi Kiếm chỉ dựa vào ý chí Bát vẫn Lôi Hoàng lưu lại trong lôi đình, có thể hiệu lệnh lôi đình, ảnh hưởng lôi điện vận chuyển, làm nó thụ thương.

Mà hiện tại, một màn này trình diễn lần thứ hai, Lâm Minh chỉ dựa vào Bạch Ngân Chiến Linh ân chứa rồi ý chí lôi đình, đã đâm Tử Sư Lôi Nguyên bị thương.

Tử Sư Lôi Nguyên phát sinh gầm rú phẫn nộ mà không cam lòng, lôi đình lực lực quanh thân đã bị dắt, như cá voi hút nước hội tụ qua, toàn bộ không vào trong cơ thể Tử Sư Lôi Nguyên, một khắc kia, thân thể Tử Sư Lôi Nguyên biến hóa to hơn mười trượng, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay, lao tới Bạch Ngân Chiến Linh lần thứ hai!

Đây là một hồi đại chiến làm cho tim đập nhanh!

Các danh túc tông môn và các đại hoàng tử xung quanh đều bị biến sắc, bọn họ qua nhiều lần xác nhận, xác định thương màu bạch ngân kia chính là Bạch Ngân Chiến Linh!

- Thật là Bạch Ngân Chiến Linh... Đại năng Thần Hải đều không thể lĩnh ngộ Bạch Ngân Chiến Linh... Hắn làm như thế nào?

Tại Thiên Diễn Đại Lục, Bạch Ngân Chiến Linh căn bản là truyền thuyết, cường giả Thần Hải hiện tại, không có một người nào có thể có Bạch Ngân Chiến Linh, cho dù là Thanh Đồng viên mãn, đều là lông phượng sừng lẫn!

Lâm Minh dĩ nhiên có Bạch Ngân Chiến Linh?

Trên linh thuyền Đại Dã Thần Quốc, Âu Dã Thanh Phong hít sâu một hơi thở, hắn có thể mơ hồ cảm giác được ừong Tỏa Thiên đại trận, Lâm Minh thiêu đốt sinh mệnh chi hỏa hừng hực, nắm ý chí thương trong tay, đối mặt với oai thiên địa.

Lôi đình đánh càng mạnh mẽ, sinh mệnh chi hỏa thiêu đốt cũng tràn đầy. Tuy rằng Âu Dã Thanh Phong cũng là tuyệt đại thiên kiêu, nhưng so với Lâm Minh, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra một loại cảm giác theo không kịp.

Tại phương hướng Tu La thần quốc, Tư Đồ Yêu Nguyệt ở trong lôi quang xán lạn, hai tròng mắt đen kịt trong thấy chút màu sắc nào:

- Thân thể hóa năng lượng, hòa họp nhất thể và lôi đình lực, trước kia Tử Sư công kích không chỉ không thương tổn đến hắn, trái lại vì hắn rèn luyện thân thể lần thứ hai, hôm nay thân thể hắn tắm lôi đình, lấy Chiến Linh làm thương, dung nhập Lôi Đình Ý Cảnh, thế không thể đỡ! Trận chiến đấu này ta càng ngày càng mong đợi!

Chiến ý Tư Đồ Yêu Nguyệt ngẩng cao.

Duy chỉ có Cửu Đỉnh Thần Quốc Dương Vân thần sắc vẫn bình tĩnh như trước đứng ở trên thần liễn màu vàng, hoàn toàn bất động, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Ngao ô!

Trong bầu trời, Tử Sư Lôi Nguyên hét thảm một tiếng lần thứ hai, thân thể nó bị ý chí thương của Lâm Minh đâm xuyên thấu!

Làm sinh mệnh năng lượng thể, Tử Sư Lôi Nguyên bị xuyên thủng thân thể cũng không có vấn đề gì, nhưng mà lúc này bất đồng, trên Chiến Linh ân chứa lực cách lôi, lúc một thương xuyên thủng Tử

Sư Lôi Nguyên, lôi đình lực tinh thuần trong cơ thể Tử Sư phảng phất như đê vỡ cuồn cuộn đi tới chỗ Chiến Linh, không ngừng bị hút vào Tòa Thiên đại trận!

Tử Sư Lôi Nguyên quá sợ hãi, kêu thảm thiết liên tục.

Mà ở trong Tỏa Thiên đại trận, chiếm được năng lượng Tử Sư Lôi Nguyên quán chú, thân thể Lâm Minh nát bấy rốt cục bắt đầu chậm rãi trọng tổ!

Thân thể chiết xuất, trọng ngưng linh khu!

Chương 841: Công thành xuất quan, thành tựu Mệnh Vẫn

Tử Sư Lôi Nguyên điên cuồng hét lên một tiếng, đem hết toàn lực tránh thoát ý chi thương màu bạc, nửa người nó bị xé rách một lỗ hổng lớn, cả chân phải trước bị cắt xuống!

Phốc xuy!

Chân phải trước của Tử Sư Lôi Nguyên thoát khỏi thân thể lập tức hóa thành điện quang tinh thuần nhất, bị Lôi Đình pháp tắc bám trên ý chí thương của Lâm Minh giam cầm, trong nháy mắt hấp thu, toàn bộ rót vào trong Tỏa Thiên Đại Trận.

Lôi Nguyên được xưng Bất Tử Bất Diệt, nhưng bộ phận chân chinh Bất Tử Bất Diệt là tinh hạch Lôi Nguyên, tinh hạch Tử Sư Lôi Nguyên dấu ở trong đỉnh đầu, bộ phận còn lại là năng lượng ngưng tụ mà thành thân thể. Hủy diệt còn có thể hấp thu năng lượng một lần nữa ngưng tụ ra, chẳng qua cần thời gian dài dòng thôi.

Tử Sư Lôi Nguyên kêu rên một tiếng, nó hận Lâm Minh đến mức tận cùng, song lại cực kỳ kiêng kỵ ý chí thương ẩn chứa Lôi Đình pháp tắc.

Mắt thấy ý chí thưcmg màu bạc rung động lần nữa, Tử Sư Lôi Nguyên rốt cục sinh lòng sợ hãi, quay người lại, phi độn hướng bắc!

Tử Sư Lôi Nguyên trốn thoát, lấy tốc độ của nó, nếu như quyết tâm muốn chạy trốn, Lâm Minh cũng không làm gì được nó, muốn bằng vào Bạch Ngân Chiến Linh phong ấn nó, còn kém quá xa.

Lôi Quang đầy trời tản ra, trong đó có đại lượng Lôi Quang bị thương màu bạc bắt sống, chuyển thành năng lượng bị Tỏa Thiên Đại Trận hấp thu.

Thiên địa nguyên khí, Lôi Đình lực, còn có Thiên Tinh quang xuyên thấu khắp thế giới, toàn bộ cuốn vào trong năng lượng hải dương của Lâm Minh, khiến cho phiến tiểu thiên địa này mênh mông năng lượng.

Chỉ chốc lát sau, Lôi Đình hoàn toàn biến mất, không gian khôi phục trong vắt, gió đêm phơ phất, tình cảnh vừa rồi quả thực như mộng cảnh!

Cảnh tượng tối nay thật sự quá rung động, phá vỡ nhận thức thường ngày của bọn hắn.

- Hả? Thanh âm gì?

Một võ giả vừa động trong lòng, hắn nghe được thanh âm nào đó vang lên.

Vừa nghe hắn nói như vậy, những võ giả khác dùng tâm linh nghe, chỉ nghe hanh âm Phanh! Phanh! Phanh!, phảng phất một miếng kim loại bị gõ vang, chẳng qua thanh âm dường như đến từ chân trời.

- Đây là thanh âm gì?

- Giống như là tiếng bước chân?

Thanh âm mạnh có lực mỗi một lần vang dao động tâm người, mặc dù không như thiên âm ẩn chứa thần vận Đại Đạo, nhưng mỗi một thanh cũng mơ hồ kích động thiên địa nguyên khí chung quanh, phảng phất trong đó ân chứa pháp tắc lực nào đó khó có thể nói rõ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Thanh âm càng ngày càng vang, chấn lỗ tai nổ vang.

Một đoàn vầng sáng màu đỏ như máu tụ ra ở trung ương Tỏa Thiên Đại Trận, mỗi một lần nhúc nhích, bắn ra quang mang chói mắt.

- Nhìn Tỏa Thiên Đại Trận, ánh sáng màu đỏ kia!

- Là một trái tim? Lâm Lan Kiếm bắt đầu ngưng tụ thân thể!

Một võ giả kinh hãi hô, thân thể vỡ tan xong, trọng ngưng Linh Thể, bắt đầu từ trái tim! Lúc trước tiếng vang kia chính là tiếng tim Lâm Minh đập!

Trong truyền thuyết, cường giả võ đạo đỉnh phong, chỉ sợ trái tim ly thể cũng có thể đập lên mấy mười vạn năm không thôi, cũng bởi vì trái tim của bọn hắn có thể dẫn động thiên địa pháp tắc.

Trái tim Lâm Minh mặc dù xa xa không đạt tới cảnh giới này. Nhưng cũng bước đầu có năng lực dẫn động thiên địa nguyên khí.

- Thật sự bắt đầu ngưng tụ Linh Thể, lúc trước qua đủ loại kiếp nạn, hắn cũng đều qua được, quả thực không phải là người!

- Tại sao Lâm Lan Kiếm độ Mệnh vẫn có nhiều dị tượng sinh ra như vậy. Chẳng lẽ chỉ bởi vì căn cơ hắn vững chắc?

Mọi người không khỏi sinh ra nghi vấn như thế, trên người Lâm Minh phát sinh rất nhiều mâu thuẫn.

- Có lẽ hắn trời sanh Thần Thể. Tựa như Tử Cực Đan Điền, hoặc là trời sanh Lôi Linh Chi Thể, rất khó để giải thích.

Trên người Lâm Minh tựa hồ hàm chứa rất nhiều bí mật, thiên tài có bí mật chẳng có gì lạ, nhưng bí mật ừên người Lâm Minh quá không tầm thường.

Nhất trọng Mệnh vẫn mặc dù được xưng hóa đi thân thể phàm thai, trọng ngưng Linh Thể, nhưng không người nào có thể thoát thai hoán cốt đến hoàn toàn như thế, ngay cả tủy não, xương cốt cũng ngưng tụ một lần nữa.

Trái tim ngưng tụ thành, kế tiếp ngưng tụ thành từng cái huyết mạch.

Năng lượng Lôi Đình vốn du đãng ở trong tế bào, nhận lấy thần lực dẫn dắt không ngừng ngưng tụ, từng cái tế bào này cũng ừải qua năng lượng cải tạo, bản chất triệt để xảy ra biến hóa.

Huyết mạch lúc mới sinh, trong suốt trong, có thể xuyên thấu qua trong đó thấy năng lượng lưu chuyển, những năng lượng lóng lánh cuối cùng hội tụ thành máu, một loại như thủy ngân màu vàng nhạt đặc dính mà thần bí.

Đây là máu mói sinh, không giống máu tươi, mà càng giống năng lượng chảy xuôi theo trạng thái dịch.

Máu xuất hiện xong, từng đoạn xương cốt ngưng tụ ra, những xương cốt này quả thực giống như là lưu ly tinh mỹ tạo hình mà thành, lấp lánh trong suốt.

Nó chẳng những kế thừa đặc tính cứng rắn của võ giả luyện thể, lại có đặc tinh dung nạp chân nguyên của võ giả Mệnh vẫn. Không khoa trương chút nào nói, nếu có người lấy đi một cây xương ống của Lâm Minh, chỉ cần hơi mài một phen, không cần tế luyện quá nhiều, có thể ừở thành một bảo khí thiên giai hạ phẩm.

Xương cốt ra đời xong, bắt đầu có nội tạng da thịt bám vào, thân thể trải qua năng lượng hoàn toàn cải tạo giống như mỹ ngọc, không mang theo chút tạp chất, đây là thiên tinh khí ngưng tụ thành, mỗi một tấc da thịt cũng có thể dung nạp đại lượng năng lượng.

Phốc xuy!

Lôi Đình màu vàng dưới thần niệm Lâm Minh dẫn dắt bao phủ đến, bao trùm thân thể Lâm Minh, một mảnh sợi lôi dài hẹp thật nhỏ đan vào chung một chỗ, tạo thành một tầng kén dầy.

Lâm Minh thân ở trong kén, giống như là hóa bướm, lột xác hoàn thành cuối cùng.

Một mảnh da thịt, một tầng lớp da không ngừng ngưng tụ, mãi cho đến ánh mắt, ngũ quan, tứ chi.

Cuối cùng là tóc dài màu đen, tóc gáy thật nhỏ đều tân sinh, năng lượng lóng lánh.

Toàn thân Lâm Minh trần truồng, hai chân thu ở trước ngực, hai cánh tay vờn quanh hai đầu gối, như ừẻ nít mới sinh co rúc ở trong lôi điện tạo thành kén.

Hắn nhắm hai mắt, yên lặng như ngủ thiếp đi, mặc dù có mạch đập, nhưng không có hô hấp, thân thể của hắn hút lấy thiên địa nguyên khi một cách tự nhiên

Ngũ quan hắn trở nên càng thêm hoàn mỹ, khuôn mặt rõ ràng góc cạnh, mày kiếm bay xéo vào tóc mai, da trong suốt trong sáng giống như mỹ ngọc điêu thành, lưng rộng rãi, hai chân thon dài thẳng tắp, chân bền chắc mà có lực, da thịt mơ hồ tràn đầy lực lượng, lúc này toàn thân cao thấp mỗi một chỗ có thể nói hoàn mỹ.

Hắn ngủ say bốn năm canh giờ, hoàn thành cải tạo thân thể cuối cùng, võ giả chung quanh không người nào rời đi, chứng kiến hết thảy phát sinh, cho đến luồng ánh mặt trời thứ nhất từ đến phía đông, mưa lất phất xuyên thấu sương sớm, nổi lên sáng bóng màu tím.

- Tử Khí Đông Lai, trời ban điềm lành...

Dương Vân nhìn phía đông từ từ dằng lên ánh sáng mặt trời rực rỡ, trên mặt lộ ra một tia nụ cười không người nào xem có thể hiểu.

- Thịnh thế đã tới, ta thật là mong đợi, chẳng qua thế giới kia có lẽ cũng không tốt đẹp như các ngươi tưởng tượng.

Dương Vân tự nói không người nào có thể nghe hiểu lời của hắn, mủn cười nhìn chăm chú vào phía Lâm Minh, lấy thanh âm cực thấp nói:

- Có lẽ ngươi có đầy đủ tư cách... Trở thành chìa khóa mở ra cái thịnh thế này...

Mặt trời dâng lên xong, trong nháy mắt đã xế chiều, ngày thứ hai trôi qua hơn phân nửa, bất quá đối với võ giả tuổi thọ hơn ngàn năm mà nói, chút thời gian này chẳng qua là ngồi xuống một lần mà thôi.

Rất nhiều võ giả độ Mệnh vẫn, trọng ngưng Linh Thể là một quá trình lâu dài, thậm chí có khi dùng một tháng, đêm qua Lâm Minh chỉ dùng một khắc đồng hồ ngưng tụ ra thân thể, song muốn cải tạo vẫn cần hao phí không ít thời gian.

Mãi cho đến ban đêm, Tỏa Thiên Đại Trận đột nhiên chấn động, không gian phân tán ở chung quanh đã sớm nổi lên thiên địa nguyên khí nồng nặc như sóng biển phóng mạnh về Tỏa Thiên Đại Trận!

Phốc xuy!

Lôi Quang thiểm diệu, thiên địa nguyên khí tạo thành gió lốc cuồng mãnh.

Võ giả độ Mệnh vẫn thành công xong, năng lượng trong đan điền lan truyền ra nhục thể, ườở nên thiểu hụt cực độ.

Mà thân thể vừa qua cải tạo biến thành linh thể có thể dung nạp chân nguyên, cũng ở vào trạng thái thiếu hụt năng lượng, điều này cũng làm cho võ giả phá Mệnh vẫn xong sẽ điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên khí chung quanh, năng lượng bạo tăng mấy lần, đây cũng là nguyên nhân thực lực võ giả đột nhiên tăng mạnh từ Toàn Đan hậu kỳ đến nhất trọng Mệnh vẫn.

Quá trình võ giả hấp thu năng lượng thường thường cần kéo dài mấy ngày, còn đối với Lâm Minh mà nói, bởi vì thiên địa nguyên khí chung quanh đã sớm nồng nặc không thể nồng nặc nữa, cho nên chỉ sợ hắn bởi vì làm căn cơ vững chắc, phải cần nhiều năng lượng hơn, hiện tại hút cũng là làm ít công to!

Thân thể Lâm Minh giống như một cái động không đáy, trên bầu trời hiện ra một vòng ườn hút năng lượng, cuối cùng như cái phễu rũ xuống, đụng vào Tỏa Thiên Đại Trận vào, thiên địa nguyên khí liên tục hội tụ không ngừng.

Lâm Minh ở trong kén tham lam hấp thu hết thảy, cả thảy một khắc thời gian trôi qua, thiên địa nguyên khi chung quanh bị hấp thu cơ hồ khô kiệt, mà đúng lúc này, kén Lôi Điện đột nhiên bắn ra hào quang vạn trượng, mơ hồ có tiếng vọng vang trời, một cỗ hơi thở đại đạo đập vào mặt, thần bí mà mênh mông, phảng phất trong đó dựng dục ra một thần long.

Mọi người nhìn không chớp mắt, kén dày đột nhiên hóa thành vô số Lôi Đình tiêu tán ra, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, Lâm Minh mặc một bộ quần áo trắng không nhiễm chút bụi, lăng không mà đứng.

Dung mạo tuấn tú hoàn mỹ, khi chất xuất trần, hắn đi lại thong dong, đạp gió mà đến, tóc đen tùy ý bay múa trong gió mát, hai mắt hắn chói lọi như sao, phảng phất có thể thấy thiên đạo huyền diệu từ trong con ngươi hắn, rất dễ dàng làm cho người ta trầm luân.

Một khắc kia, Lâm Minh ngâm mình tắm ở trong ánh sáng mặt trời, phong hoa tuyệt đại, trở thành ảnh lưu niệm vĩnh viễn trong lòng rất nhiều võ giả.

- Thật là... Không thể tưởng tượng nổi.

Đại Dã thần quốc công chúa Ẩu Dã Khinh Vân tự nhủ, nàng không phải không thừa nhận, giờ khắc này Lâm Minh tràn đầy mị lực vô cùng.

Ở bên người nàng, Ẩu Dã Thanh Phong khẽ mỉm cười:

- Thật là một đời nhân kiệt, nếu như có thể mượn hơi đến Đại Dã thần quốc, sẽ có ích lợi vô cùng.

Nói tới đây, hắn cười mà như không cười nhìn muội muội của mình.

Chương 842: Nhất trọng Mệnh Vẫn đỉnh phong

Toàn trường mấy vạn võ giả tĩnh lặng im ắng, Lâm Minh lăng không, ánh sáng chói lọi vô hạn.

Hắn lúc này như là tiên quân hạ phàm thế gian.

- Ha ha ha, rất tốt!

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng truyền đến, Thích Bạch bay lên trời.

Hôm nay tuyệt đối là một cái thời gian được lịch sử nhớ kỹ, Lâm Lan Kiếm, tương lai rất có thể trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ, khi Thần Khí nhất tộc vượt qua Mệnh vẫn, về sau chỉ cần Lâm Minh không vẫn lạc, Thần Khí nhất tộc cũng sẽ được ích lợi vô cùng.

Lâm Minh phất tay thu hồi Tỏa Thiên Đại Trận vào Tu Di giới, cung kính thi lễ đối với Thích Bạch một cái, nói:

- Đại ân của tộc trưởng Thích Bạch, Lâm mỗ ghi nhớ trong lòng.

Lần này có thể phá Mệnh vẫn, Thần Khí nhất tộc có tác dụng vô cùng trọng yếu, có thể nói là ân tái tạo, nếu không Lâm Minh rất có khả năng vẫn lạc dưới tay Tu La Thần Quốc.

Tuy Lâm Minh chỉ đơn giản hứa hẹn, nhưng loại võ giả ý chí siêu phàm này, một câu hứa hẹn là đủ rồi.

Thích Bạch nâng Lâm Minh dậy, tươi cười lên mặt vẫn như trước, hắn ra giá lớn như vậy trợ giúp Lâm Minh, ngoại trừ hoàn lại nhân tình Lâm Minh ra, cũng có một bộ phận nguyên nhân là coi được tương lai Lâm Minh, cường giả tuyệt thế có thể đạt tới cảnh giới Thần Hải hậu kỳ, trọn vẹn có thể sống hơn vạn năm, có thể che chở Thần Khí nhất tộc bọn hắn vạn năm.

- Chúc mừng Lâm huynh.

Dương Vân bay tới chắp tay từ rất xa, hắn vẫn như cũ phong hoa tuyệt đại, chỉ so với Lâm Minh thiếu đi một phần khí chất xuất trần, mà nhiều hơn một phần khí thế vương giả tiêu sái mà cao quý.

Đa tạ Dương huynh Hóa Thần Đan.

Lâm Minh đáp lễ lại, tuy rằng hắn một mực chưa từng đáp ứng Dương Vân gia nhập Cửu Đỉnh Thần Quốc, nhưng đối với bản thân Dương Vân, ấn tượng của Lâm Minh vẫn rất không tồi.

Cẩn thận chú ý đan điền Dương Vân một phát, Lâm Minh phát hiện mặc dù mình phá Mệnh vẫn, cũng như trước không cách nào thấy rõ tu vi Dương Vân, Dương Vẫn kể cả dưới tay hắn Cửu Đỉnh vệ đều tu luyện có một loại đặc thù che dấu tu vi bí pháp, lại để cho người căn bản khó có thể thấy rõ đan điền.

Như thế một bộ kỳ dị mà thực dụng công pháp, nếu như có thể tu thành, đại chỗ hữu dụng.

Lâm Minh nghĩ như vậy, nội thị thân thể của mình, cẩn thận sưu tầm một lần, hắn phát hiện Tử Thần Chi Chú Ma sứ thứ hai lưu cho chính mình đã biến mất triệt để.

Tử Thần Chi Chú là thi thuật giả trước khi chết dùng thiêu đốt toàn bộ Sinh Mệnh lực của mình, linh hồn, máu huyết làm đại giá, để tử thần ra tay giết chết, người trúng nguyền rủa hẳn phải chết, trừ phi thực lực đối phương cường đại đến đủ để bằng lực lượng bản thân phá giải nguyền rủa.

Lâm Minh phá Mệnh vẫn xong, rốt cục đã có phần thực lực này, kể từ đó, Tử Thần Chi Chú tự nhiên tiêu trừ.

Lại nội thị đan điền, Lâm Minh phát giác năng lượng trong đan điền chinh mình nồng đậm đến quá phận.

- Ẩn? Ta đã thành nhất trọng Mệnh vẫn đỉnh phong rồi!

Vừa vỡ Mệnh vẫn, trực tiếp đạt tới nhất trọng đỉnh phong! Bất quá nghĩ cũng bình thường, tu vi Lâm Minh vốn sớm đủ rồi, chỉ là bởi vì luyện thể mở ra Bát Môn Độn Giáp, thân thể quá mức cứng cỏi, chậm chạp không thể chiết xuất, làm cho tu vi Lâm Minh bị áp xuống cực hạn, hôm nay xuất ra thiên tài địa bảo như vậy, một khi đột phá, thực lực đương nhiên đột nhiên tăng mạnh.

- Cái gì? Đây là...

Cảm giác xuyên thấu qua sương mù màu xanh trong đan điền, Lâm Minh giật mình phát hiện, tại bên trong đan điền của mình, phía trên tinh hạch Toàn Đan màu đen, thình lình có một mầm mong sinh trưởng! Nó vươn ra hai cuống lá non nớt, phía trên cuống lá, có hai mảnh lá quăn non, một mảnh màu đỏ, một mảnh khác màu vàng, đó chính là ấu điệp tượng trưng cho Hỏa Diễm cùng Lôi Đình, trong đó lá cây Hỏa Diễm hiện hình trái tim, phía trên có biểu tượng Hỏa Diễm pháp tắc đan vào đồ đằng màu vàng, mà lá cây Lôi Đình hiện lên hình dạng phi kiếm, phía trên có Cửu Thiên Lôi Linh màu tím quấn quanh.

- Hạt giống Tà Thần chuyển dời đến đan điền rồi sao?

Thời điểm Lâm Minh đạt được Tà Thần bí pháp, dựa theo trí nhớ đại năng Thần Vực, có lẽ thời điểm tạo ra trong đan điền, hạt giống Tà Thần sẽ theo trái tim chuyển dời đến trong đan điền, bởi vì lúc đó thân thể võ giả tu luyện trọng tâm từ trái tim chuyển dời đến đan điền.

Nhưng mà tại trên người Lâm Minh, đến khi phá Mệnh vẫn, trọng ngưng linh thể, hạt giống Tà Thần mới chuyển dời đến đan điền, Lâm Minh suy đoán cái này cùng mình tu luyện luyện thể thuật có quan hệ, dù sao một đường luyện thể, trái tim mới là vị trí trọng yếu nhất, hạt giống Tà Thần sống nhờ ở trái tim cũng hợp tình lý.

- Ấu mầm Tà Thần sinh trưởng ở tinh hạch Toàn Đan, không biết sẽ mang đến biến hóa gì...

Lâm Minh nhìn về phía ấu mầm Tà Thần, có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía, nó thật biết chọn vị trí sinh trưởng, rõ ràng sinh trưởng ở tinh hạch Toàn Đan, không thông báo sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào đối với chính mình...

Ngay tại thời điểm Lâm Minh dò xét thân thể chính mình, Thích Bạch cũng phát hiện Lâm Minh đã đạt tới nhất trọng đỉnh phong, khoảng cách nhị trọng Mệnh vẫn chỉ thiếu chút nữa!

Cái này khiến cho hắn càng thêm vui sướng, loại tình huống này trước kia chưa từng nghe nghe thấy.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi vừa đột phá đã là nhất trọng Mệnh vẫn đỉnh phong?

Lâm Minh gật đầu nói:

- Đại khái là ăn quá nhiều linh dược mới may mắn đạt tới cảnh giới này, bất quá căn cơ còn phải củng cố thoáng một phát mới tốt.

Thích Bạch cười ha ha:

- Rất tốt, căn cơ ngươi vững chắc, hậu tích bạc phát, một khi đột phá gông cùm xiềng xích sẽ như rồng bay trên trời, một phát không thể vãn hồi! Hơn nữa khó khăn nhất chính là tâm chí ngươi cứng cỏi, thích hợp luyện võ!

Nếu như phải nói Lâm Minh có thiên phú tập võ gì, như vậy không phải tư chất, không phải ngộ tính, mà là ý chí cùng võ đạo chi tâm của hắn, kể cả về sau Lâm Minh đạt được võ y, đều cùng một nhịp thở cả hai chúng nó.

Lâm Minh còn chưa nói gì, lúc này, một đôi như huynh muội Kim Đồng Ngọc Nữ dắt tay nhau tới, chinh là Âu Dã Thanh Phong cùng Ẩu Dã Khinh Vằn đen từ Đại Dã Thần Quốc.

- Chúc mừng Lâm huynh đột phá Mệnh vẫn, thành tựu về sau không thể hạn lượng a!

Âu Dã Thanh Phong chắp tay:

- Lâm huynh phong hoa tuyệt đại, thật làm cho ta cảm thấy áp lực a!

- Lâm công tử, chúc mừng.

Âu Dã Khinh Vẳn cũng nhỏ giọng nói.

Lúc trước Lâm Minh sớm đã biết rõ xuất thân của hai người, cũng từng đáp lễ, hắn còn muốn ngây ngốc một thời gian ngắn tại Thiên Diễn Đại Lục, có thể làm tốt quan hệ cùng những nhân vật phong vân của tứ đại Thần Quốc này tự nhiên có nhiều chỗ tốt.

- Nghe nói lúc trước Lâm huynh sưu tập linh dược, linh thảo cùng Mộc Linh ngọc, ta chuẩn bị một ít tại đây, coi như lễ mọn đưa cho Lâm huynh, xin vui lòng nhận cho.

Âu Dã Thanh Phong nói xong xuất ra một hộp ngọc Mộc Linh, bên trên hộp ngọc Mộc Linh mở một khe hở nhỏ, cung cấp Lâm Minh dùng cảm giác dò xét đồ vật bên trong.

Một khối Mộc Linh ngọc trăm vạn năm, còn có đại lượng dược linh trân quý, giá trị đoán chừng có 30 vạn Nguyên Linh Thạch, đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, những vật này tự nhiên vô cùng thực dụng, bởi vì hắn tinh thông tu luyện dược thuật, vô luận phá Mệnh vẫn hay là phá Bát Môn Độn Giáp, đều cần linh dược.

Lâm Minh đang muốn nói cái gì, Ẩu Dã Thanh Phong nói:

- Lâm huynh ngàn vạn lần không nên từ chối, chỉ là kết giao bằng hữu, không có ý tứ gì khác.

Vài ngày trước Lâm Minh bế quan, số lượng người cầu kiến Lâm Minh cũng không ít, bọn họ đều ôm tâm tư kết giao, Âu Dã Thanh Phong cũng không ngoại lệ, vạn nhất Lâm Minh thắng toàn bộ Võ giả Tu La Thần Quốc, về sau tiền đồ không thể hạn lượng.

Vốn Âu Dã Thanh Phong định chờ Lâm Minh thật sự thắng mới đưa ra những lễ vật này, nhưng hôm nay chứng kiến dị tượng Lâm Minh phá Mệnh vẫn, cải biến chủ ý, dệt hoa trên gấm so ra kém đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

- Vậy thì cám ơn Âu Dã huynh rồi.

Lâm Minh nhận những dược tài cùng Mộc Linh ngọc này, hắn thật sự cần, lúc trước hắn thu Hóa Thần Đan của Dương Vân, nếu như cự tuyệt mà không thu bảo vật của Âu Dã Thanh Phong, khả năng làm cho đối phương sinh lòng nghi kỵ, đây không phải kết quả hắn muốn.

- Ha ha, Lâm huynh khách khí, Lâm huynh có Phong Đê chi mệnh, tương lai có thể thành đệ nhất thiên hạ, đến lúc đó, chiếu cố tiểu đệ một phát là được rồi.

Âu Dã Thanh Phong nói giỡn.

Thời điểm chung quanh chúc mừng tưng bừng, một âm thanh chói tai truyền đến.

- Điệu bộ này, lúc này mới phá Mệnh vẫn, không biết còn tưởng rằng

Vừa phá Thần Hải rồi, không phải là nhất trọng Mệnh vẫn sao? Võ giả Thiên Diễn Đại Lục nhất trọng Mệnh vẫn, không có tám vạn cũng có năm vạn, cho dù ở ngay đây cũng có một nắm to!

Cái thanh âm chanh chua này lập tức khiến rất nhiều người chú ý, mọi người nhao nhao nhìn lại, thấy nói chuyện chính là một người trẻ tuổi mặc áo đen, hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, một bộ dạng không cho là đúng.

Người này chính là Tư Đồ Xuyên bị tổn thất nặng trên tay Lâm Minh.

Hắn chịu nhục trên tay Lâm Minh xong, một mực coi Lâm Minh trở thành đối thủ cạnh tranh, hiện tại thấy chênh lệch càng ngày càng xa, cơ bản không có nửa điểm khả năng đuổi theo, liền đố kị vừa hận châm chọc đối với Lâm Minh.

- Hừ, lúc đột phá sinh ra Thiên Địa dị tượng thì thế nào, nhất trọng Mệnh vẫn vẫn là nhất trọng Mệnh vẫn, ngươi thật nghĩ ngươi có thể chiến thắng tất cả cường giả Mệnh vẫn của Tu La Thần Quốc ta?

Khi Tư Đồ Xuyên nói chuyện, phía sau hắn xuất hiện bảy tám cường giả, nguyên một đám đều là tu vi cao trọng Mệnh vẫn, căn cơ vô cùng vững chắc, những người này, không hề nghi ngờ đều là cao thủ Thiên Mệnh Bảng.

Lâm Minh ở trong đó thấy được thân ảnh Đại Ma sứ cùng đồng tử áo đỏ, bọn họ đều là lục trọng Mệnh vẫn, bài danh Top 100 Thiên Mệnh Bảng, thế nhưng ở chính giữa những người này, bọn hắn rõ ràng không phải mạnh nhất, để cho người ta có loại cảm giác thâm bất khả trác, là một cái nam tử anh tuấn phía trước tất cả mọi người, hắn mặc áo đen rộng thùng thình, hai chân trần trụi, hai con ngươi sáng ngời, toàn thân có một cỗ khí chất nhẹ nhàng.

Lâm Minh trực tiếp không để mắt đến Tư Đồ Xuyên, đem ánh mắt tập trung trên người nam tử áo đen, đối với Tư Đồ Xuyên, Lâm Minh căn bản chẳng muốn nói nhảm cùng hắn, không phải nói Tư Đồ Xuyên là củi mục, mà là hắn quá non, thiên tài tuổi trẻ có thể chiến cùng Lâm Minh một trận, ít nhất phải ngoài bốn mươi tuổi.

- Hắn là Tư Đồ La Sát...

Lâm Minh nói thầm trong lòng, bởi vì lúc trước Tư Đồ La Sát cũng không ẩn nấp hành tung, hắn đã nghe nói qua danh hào đối phương.

Tư Đồ La Sát im lặng không nói, đối mặt với Lâm Minh, hắn đồng dạng cảm nhận được áp lực, nhưng chiến ý đồng thời cũng bừng bừng, Lâm Minh vừa phá Mệnh vẫn, tuy rằng thanh thế to lớn, nhưng sức chiến đấu đến tột cùng như thế nào, cũng chỉ có đánh qua mới biết được, hắn cũng không bị khí thế đối phương hù ngã.

- Lâm Lan Kiếm, mặc ngươi thiên tài thì thế nào, phát triển không nổi, không có bất kỳ ý nghĩa! Ta xem đại chiến kế tiếp ngươi ngăn cản như thế nào!

Tư Đồ Xuyên cảm giác được chinh mình rõ ràng bị Lâm Minh không để mắt đến, thẹn quá hóa giận nói.

Chương 843: Dùng chỉ thay thương

Tư Đồ Xuyên vừa nói xong, lúc này võ giả ở đây mới nhớ tới Lâm Minh đại chiến cùng võ giả Mệnh vẫn của Tu La Thần Quốc, lúc trước bọn hắn bởi vì Lâm Minh độ Mệnh vẫn có đủ loại thiên địa dị tượng mà cảm thấy rung động, cơ hồ quên chuyện này.

Vốn cho là Lâm Minh thua, nhưng bây giờ cảm thấy có chút đáng xem, cũng không biết Lâm Minh độ Mệnh vẫn xong, chiến lực chính thức sẽ như thế nào?

Mặc cho thân hắn có đủ loại dị tượng, nhưng tu vi thì không cách nào đền bù, chỉ có nhất trọng Mệnh vẫn, cùng cường giả Tu La Thần Quốc kém năm cái tiểu cảnh giới.

- Không biết Tư Đồ La Sát so với Lâm Lan Kiếm sẽ như thế nào?

- Thiên Mệnh Bảng cho Tư Đồ La Sát thứ hạng là thứ 12, nhưng chỉ là đánh giá, dù sao Tư Đồ La Sát đã mười năm không xuất thủ, ai biết thực lực hắn bây giờ như thế nào, mà Lâm Lan Kiếm thiên tư kinh người, lại trong quá trình đột phá Mệnh vẫn có một đống dị tượng, thực lực cũng không cách nào nói rõ. Một trận chiến này không đánh sẽ không biết.

Dị tượng cũng không thể đại biểu thực lực tuyệt đối, chỉ có thể cho thấy chiến lực Lâm Minh bất phàm, nhưng bất phàm đến loại trình độ nào, không cách nào đánh giá.

Mà Tư Đồ La Sát cũng như thế, với tư cách cao thủ Thiên Mệnh Bảng bài danh trước hai mươi, những người này vốn là đại danh từ thần bí, bình thường bọn hắn khó có được một trận chiến, cho dù có chiến đấu, cũng không phải võ giả tầm thường có cơ hội chứng kiến.

Đối với võ giả mà nói, cao thủ đỉnh cấp chiến đấu khiến cho người ta hưng phấn, huống chi là chiến đấu tràn ngập lo lắng như thể này, thực lực hai phe đều là một điều bí ẩn, một cái là đệ nhất kỳ tài Thiên Diễn Đại Lục, cái khác là thiên tài Đế cấp đỉnh phong, kết quả tràn đầy yếu tố bất ngờ!

Không hề nghi ngờ, một trận chiến này sẽ là một đại sự trong khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục!

Lâm Minh cười mà không phải cười nhìn Tư Đồ Xuyên.

- Ngươi vừa nói làm ta nghĩ tới, ta đã nhất trọng Mệnh vẫn đỉnh phong, đột phá nhị trọng Mệnh vẫn, chỉ sợ còn cần một ít Linh Dược ủng hộ, dựa vào tự chính mình tích súc hơn phân nửa là không đủ sức, vừa vặn ta cùng Tu La Thần Quốc có đỗ ước, những dược phí này còn phải chờ các ngươi đưa ra.

Nhất trọng Mệnh vẫn xong, nhục thân lột xác thành linh thể, mặc dù nói tính cứng cỏi không đề cao quá lớn, nhưng tế bào càng thêm tỉ mỉ. Nói cách khác, vượt qua nhị trọng Mệnh vẫn, cần chiết xuất thân thể so với Mệnh vẫn lần thứ nhất càng thêm triệt để.

Còn đối với Lâm Minh mà nói, nhục thân của hắn cứng cỏi như Thiên giai Bảo Khí, theo như lẽ thường suy luận. Tính khó khăn sẽ rất cao, thậm chí cần tiêu hao lượng linh dược lớn hơn so lần phá Mệnh vẫn thứ nhất.

Nhưng sự thật cũng không phải như thế. Bởi vì nhất trọng Mệnh vẫn xong, thân thể toàn thân hóa năng lượng, toàn thân cũng có thể tồn trữ Chân Nguyên.

Một lần Mệnh vẫn, đan điền làm trung tâm kíp nổ chân nguyên, chiết xuất thân thể, cái này giống đục một quả đạn tạc bạo liệt bằng đá cực kỳ vững chắc, cho dù có thể miễn cưỡng vỡ, cũng không cách nào làm cho đá vỡ tan tành thành bụi, trừ phi năng lượng bạo liệt cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mà lần Mệnh vẫn thứ hai lại bất đồng, dùng toàn thân làm căn cơ kíp nổ chân nguyên, tương đương với kíp nổ hơn trăm miếng đạn tạc, muốn nổ thành nát bấy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cho nên, dù là pháp thể song tu thì thời điểm theo Toàn Đan vào Mệnh vẫn vô cùng khó khăn, rồi sau đó mấy trọng Mệnh vẫn đối với võ giả Tụ Nguyên hệ thống mà nói chỉ là chút khó khăn, cũng không phải không hợp thói thường, nếu không võ giả pháp thể song tu độ Mệnh vẫn một lần khó hơn một lần, linh dược hao phí càng ngày càng khoa trương, cho dù đại tông môn Thần Vực cũng phải phun máu, vậy thì căn bản không có võ giả pháp thể song tu.

Tư Đồ Xuyên nghe Lâm Minh nói đến đổ ước, lập tức cười ha ha,

Chết trước mắt còn nghĩ thắng đỗ ước cùng linh dược, thật sự là ngu

Lâm Minh nhìn về phía Tư Đồ Xuyên, tuy nhiên hắn chẳng muốn nói nhảm cùng hắn, nhưng cũng không phải để đối phương có thể tùy ý giẫm trên mặt chính mình,

- Ngươi gọi Tư Đồ Xuyên đúng không, ngươihung hăng càn quấy như thế, hẳn là đến lúc đó cũng sẽ đi so chiêu cùng ta?

Lâm Minh nói một câu trực tiếp làm Tư Đồ Xuyên nghẹn, lên sân khấu so chiêu, đây không phải muốn chết sao? Lúc trước Lâm Minh còn chưa phá Mệnh vẫn hắn đều đánh không lại, huống chi là hiện tại.

- Không dám sao?

Lâm Minh cười một tiếng:

- Nếu ngươi lên sân khấu, ta không cần chân nguyên, mà chỉ dùng

Một ngón tay, xuất ra một chiêu, nếu như ngươi có thể tiếp được, coi như ngươi thắng.

- Cái gì!?

Tư Đồ Xuyên trong cơn giận dữ, trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại bị khinh bỉ như thế, chỉ dùng một ngón tay, xuất ra một chiêu, quan trọng nhất là... Không cần chân nguyên!

Võ giả nếu như không cần chân nguyên, như vậy uy lực công kích phát ra rất có hạn, bởi vì chân nguyên mới là chiêu thức căn bản, võ giả Toàn Đan kỳ đến Mệnh vẫn kỳ vì cái gì thực lực sẽ phát sinh bay vọt về chất, cũng bởi vì toàn thân lột xác thành linh thể, chân nguyên không hề hạn ở đan điền cùng kinh mạch, khiến tổng sản lượng chân nguyên gia tăng vài lần, uy lực chiêu thức tự nhiên sẽ đề cao thật lớn, sức chịu đựng cũng sẽ tăng cường.

Lâm Minh buông tha sử dụng chân nguyên, chẳng khác nào buông tha ưu thế võ giả Mệnh vẫn, nói cách khác, Lâm Minh định xuống loại quy tắc này, phá hay không phá Mệnh vẫn đều không có bản chất gì khác nhau.

Ở trước mặt nhiều hào kiệt như vậy, nếu như Tư Đồ Xuyên cứ thế không thể thắng, hắn còn có thể diện gì dừng chân ở khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục?

- Khinh người quá đáng, ngươi thực nghĩ ngươi vô địch thiên hạ rồi sao, tốt, ta sẽ tới ngăn cản một ngón tay này của ngươi!!

Tư Đồ Xuyên tuy hung hăng càn quấy, nhưng cũng không phải kẻ đần hành động theo cảm tình, hắn sẽ dùng quy tắc Lâm Minh vừa hạn định, sẽ không cậy mạnh đi thừa nhận công kích càng mạnh hơn của Lâm Minh.

Đúng lúc này, bên tai Tư Đồ Xuyên đột nhiên vang lên một tiếng quát lạnh:

- Không biết tiến bộ, ngươi muốn chết phải không!?

Thanh âm này là chân nguyên truyền âm, rơi vào trong tai Tư Đồ Xuyên phảng phất một tiếng sét đánh, lại khiến cho toàn thân hắn run rẩy, đây chính là đến từ phụ thân của hắn, Tu La Thần Hoàng Tư Đồ Hạo Thiên!

Vốn ước định cùng Lâm Minh cuộc chiến sinh tử, có thể diệt sát đối phương, đến lúc đó cho dù Lâm Minh giết Tư Đồ Xuyên, hắn cũng không thể truy cứu cái gì!

Nhi tử con gái cả đời Tu La Thần Hoàng không biết có bao nhiêu, nhi tử bình thường, chết thì đã chết, Tu La thần quang căn bản không có nửa phần cảm giác, nhưng Tư Đồ Xuyên xem như một kẻ vô cùng có thiên phú, thực lực hắn bây giờ yểu là vì hắn còn trẻ, chỉ cần qua tiếp vài chục năm, Tư Đồ Xuyên vào lục trọng Mệnh vẫn tuyệt đối không thành vấn đề, đến lúc đó hắn rất có thể vào được Thiên Mệnh Bảng top 30, trước trăm tuổi có một phần hi vọng trùng kích Thần Hải, Tu La Thần Hải đương nhiên sẽ không để yên thấy nhi tử vẫn lạc.

Bị phụ thân quát lớn, Tư Đồ Xuyên lộ ra có chút sợ hãi:

- Phụ thân, hắn khinh người quá đáng, hơn nữa ta làm sao có thể thua khi hắn dùng một ngón tay mà không dùng chân nguyên, nếu như hôm nay ta e sợ mà không chiến, vậy sau này làm sao có thể dừng chân tại Thiên Diễn Đại Lục nữa?

Mấy vạn võ giả chung quanh đều đang nhìn, trong đó không thiểu người đang hả hê, đến lúc đó cho dù Tư Đồ Xuyên có thể thoát khỏi tâm ma, thành tựu Thần Hải, cũng sẽ bị người nhớ rõ sỉ nhục hôm nay, không cách nào xóa đi.

Tư Đồ Hạo Thiên có chút trầm mặc, hắn tin tưởng Lâm Minh đã dám nói như vậy, tất nhiên có nắm chắc thắng Tư Đồ Xuyên, nhưng hắn cũng không cho rằng Lâm Minh một ngón tay có thể giết chết con của mình.

Ngón tay đặt trên Tu Di giới, bắn ra, một đạo ánh sáng màu đen chui vào thân thể Tư Đồ Xuyên.

- Ân? Cái này...

Tư Đồ Xuyên vừa sờ lồng ngực của mình, chỗ đó có thêm một tầng năng lượng thủ hộ.

- Ma Thần Hộ Tâm Kính?

Với tư cách quốc bảo Tu La Thần Quốc, Chuẩn Thánh khí tính phòng ngự, Ma Thần Hộ Tâm Kinh một mực ở trong tay Tư Đồ Hạo Thiên, lúc này dùng Ma Thần Hộ Tâm Kính bảo vệ Tư Đồ Xuyên, Tư Đồ Hạo Thiên tin tưởng Tư Đồ Xuyên có thể ngăn trở Lâm Minh công kích.

Đã có Ma Thần Hộ Tâm Kính, lực lượng Tư Đồ Xuyên càng đủ, hắn toàn lực thúc dục chân nguyên hộ thể, dưới sự gia trì của Ma Thần Hộ Tâm Kính, hộ thể chân nguyên dẫn theo một tia thuộc tính Hắc Ám, phảng phất muốn thôn phệ hết thảy!

Hắn nhìn về phía Lâm Minh, nhe răng cười nói:

- Lâm Lan Kiếm, chúng ta so chiêu ngay ở chỗ này, không cần chờ đại chiến hai tháng sau! Ta xem ngươi sao có thể làm khó dễ ta?

- Ma Thần Hộ Tâm Kính... Thì ra là Hắc Ám Ý Cảnh.

Lâm Minh nhìn về phía tầng chân nguyên bảo hộ kia, phía trên vòng bảo hộ ẩn hiện màu đen lưu chuyển, Ma Thần Hộ Tâm Kính tuy chỉ chiếm một phần nhỏ Ma Đế Chi Khải, nhưng chỗ hạch tâm Ma Đế Chi Khải, giá trị của nó cao hơn nhiều so với các bộ phận khác của Ma Đế Chi Khai!

Vòng bảo hộ phía trên ẩn chứa Hắc Ám pháp tắc, muốn khu động Ma Thần Hộ Tâm Kính, phát huy hoàn toàn uy lực của nó cần phải có lý giải về Hắc Ám Pháp Tắc Chi Lực, nếu không một phần mười uy lực cũng không phát huy ra.

Lâm Minh duỗi ra ngón trỏ tay phải, trên ngón trỏ bắn ra ánh sáng màu bạc.

- Ân? Không phải không dùng chân nguyên sao? Tại sao có thể có hào quang bắn ra? Võ giả cảnh giới thấp chung quanh nghi hoặc khó hiểu mà hỏi.

- Đó là Chiến Linh, Chiến Linh cấp Bạch Ngân, không phải chân nguyên...

Danh túc tông môn bên người võ giả trẻ tuổi cảm thán nói, Bạch Ngân Chiến Linh, đây là vật của lĩnh vực Truyền Kỳ, không nghĩ tới sẽ xuất hiện trên người võ giả Mệnh vẫn nào đó.

Ngân Quang dần dần ngưng tụ, một cây trường thương màu bạc ửống rỗng xuất hiện, Chiến Linh bước vào Bạch Ngân cấp, có thể không cần bám vào vật thể, trực tiếp hóa hình đả thương người.

Lâm Minh cũng muốn biết, chính mình chỉ cần dùng Chiến Linh công kích có thể đạt tới loại trình độ nào.

- Ma Thần Hộ Tâm Kính, thứ này ta sớm muộn sẽ lấy đi, chờ ta có đủ thực lực đã!

Lâm Minh nghĩ như vậy, dùng chỉ thay thương, đột nhiên điểm ra một ngón tay.

Đối mặt Lâm Minh công kích, Tư Đồ Xuyên nắm chặt hai đấm, chân nguyên toàn thân thúc dục đến mức tận cùng.

Vèo!

Ngân Quang chói mắt hiện lên, thương thế lặng lề ác liệt vô cùng khiến cho người ta căn bản khó có thể mở hai mắt, không dựa vào chân nguyên, chỉ bằng Chiến Linh công kích, lại như là một thanh lợi đao, mặc dù không nhằm vào võ giả ở đây, nhưng như cũ lại để cho bọn hắn có cảm giác bị mũi thương chỉ vào mi tâm.

Mà Tư Đồ Xuyên đứng mũi chịu sào, trong khoảnh khắc cảm thấy như vạn tiễn xuyên tâm, đối mặt với ý chí cường hoành này, võ đạo ý chí của hắn phảng phất đang run rẩy, vốn khí thế cùng niềm tin đều bỗng nhiên sụp đổ, hắn không cách nào khống chế Hắc Ám Pháp Tắc Chi Lực, chân nguyên rót vào Ma Thần Hộ Tâm Kính cơ hồ xuất hiện đứt gãy.

Cái này đến từ võ đạo ý chí áp chế tuyệt đối, đã không đơn giản là lực công kích nữa.

Bình!

Vòng bảo hộ Ma Thần Hộ Tâm Kính bị xuyên thủng, ánh sáng bạc thoáng đình trệ, tiếp theo xuyên qua thân thể Tư Đồ Xuyên!

Tư Đồ Xuyên kêu rên một tiếng, thân thể bay ngược ra ngoài.

Chương 844: Ngày quyết chiến

Thân ảnh Tư Đồ Hạo Thiên khẽ động, lập tức xuất hiện ở sau lưng Tư Đồ Xuyên, một tay tiếp được Tư Đồ Xuyên.

Cảm giác dò xét thương thế Tư Đồ Xuyên một phen, có Ma Thần Hộ Tâm Kính bảo vệ thân thể, một kích của Lâm Minh tuy xuyên qua thân thể Tư Đồ Xuyên, nhưng lại không có thể giết chết hắn.

Dù là Tư Đồ Xuyên cũng không cách nào phát huy ra uy lực của Ma Thần Hộ Tâm Kính, nhưng cũng không đến nỗi ừở thành vô dụng như thế, đừng quên Lâm Minh còn không dùng tói chân nguyên.

Chiến lực Bạch Ngân Chiến Linh vượt ra khỏi tưởng tượng củaTư Đồ Hạo Thiên, loại vật này trực thuộc ở Truyền Kỳ lĩhh vực, chỉ có điển tịch miêu tả sơ lược nó một phen, nó chính thức có bao nhiêu uy lực không người nào biết.

Chiến Linh cấp Bạch Ngân, tốc độ siêu phàm, lực phòng ngự siêu cường, trụ cột tu luyện vô cùng vững chắc, vượt qua một loại Võ Ý, càng thêm hiểu rõ về ý cảnh pháp tắc.

Tư Đồ Hạo Thiên hạ ưu thế của Lâm Minh, đây chỉ là hắn biết, có lẽ còn có một chút hắn cũng không rõ ràng lắm, đủ loại nhân tố cộng lại, Lâm Minh cơ hồ không có nhược điểm, hắn đáng sợ ở bất kỳ một cái phương diện nào!

- Chúng ta đi!

Tư Đồ Hạo Thiên dẫn theo Tư Đồ Xuyên đã mất đi ý thức, quay người bay về phía mật tháp Tu La Thần Quốc, mà từ đầu đến cuối, Tư Đồ Yêu Nguyệt đều không lộ diện, nàng mới là sát thủ giản Tư Đồ Hạo Thiên chuẩn bị vì Lâm Minh.

- Mặc ngươi ưu thế nhiều như thế nào, ta muốn nhìn, tại tu vi thất trọng Mệnh vẫn tuyệt đối áp chế, đối mặt với người có Tử Cực Đan Điền, đồng dạng là thiên tài yêu nghiệt Hoàng cấp, ngươi có thể làm

Gì?

Tu La Thần Hoàng rút lui, những cường giả Mệnh vẫn của Tu La Thần Quốc cũng ly khai theo, lúc trước ước định kỳ hạn chiến đấu là ba tháng, hiện tại bất quá mới qua một tháng mà thôi, còn có gần hai tháng.

Đối với võ giả, hai tháng bế quan một lần cũng không đủ, vô cùng ngắn ngủi. Mọi người cũng không rời khỏi Trung Thiên Thế Giới, ở chỗ này chờ ngày quyết chiến.

Vừa rồi Lâm Minh dùng một ngón tay đánh bại Tư Đồ Xuyên, tràng diện tuy rung động, nhưng đại đa số võ giả lại không biết cách nhìn.

Lâm Minh dùng một ngón tay, tuy rằng không đụng tới chân nguyên, nhưng quán chú Bạch Ngân Chiến Linh, Bạch Ngân Chiến Linh là một trong sát thủ giản của Lâm Minh, đánh ra lấy được chiến quả như vậy.

Mấu chốt ở chỗ, Lâm Minh sử dụng tất cả các ưu thế tổng hợp lại thực lực, đen cùng có thể đạt tới chung cực gì?

Tu La Thần Quốc truyền thừa hơn một vạn năm, nội tình vô cùng thâm hậu, chỉ là bên ngoài có Tư Đồ La Sát thâm bất khả trắc, hơn nữa rất có khả năng xuất hiện cao thủ ẩn dấu. Trận chiến này Lâm Minh vẫn gian nguy vạn phần, rất có thể vẫn lạc.

Tuy nhiên như thế, nhưng các thế lực cũng không dám bỏ qua Lâm Minh, vạn nhất Tu La Thần Quốc không có cao thủ mạnh hơn nữa, vạn nhất thực lực Lâm Minh vượt ra khỏi tưởng tượng thì sao?

Nếu như hắn thật có thể qua cửa ải này, trong vòng hai mươi năm có thể tới Thần Hải, vừa vỡ Thần Hải rất có thể trở thành đệ nhất thiên hạ, đến lúc đó quân lâm thiên hạ vạn năm tuế nguyệt, thậm chí khả năng ở tương lai dùng sức một mình, chống lại một cái Thần Quốc!

Nhân vật như vậy, sau Đế Thích già không còn xuất hiện qua, ai không sợ hãi?

Cùng hắn giao hảo quan hệ, tùy tiện đạt được một điểm chỗ tốt cùng che chở, đều có thể lại để cho thế lực của bọn hắn cường thịnh mấy ngàn năm. Trái lại nếu đắc tội hắn, trở mình diệt một cái Ngũ phẩm Thánh Địa cũng không tính là chuyện lớn!

Bởi vậy, dù hi vọng Lâm Minh thắng được cũng không lớn, thế nhưng mà mấy ngày kế tiếp, đã có các loại thế lực tới bái phỏng.

Chỗ ở Lâm Minh có thể nói đông như trẩy hội, từng cái thế lực bái phỏng, hoặc nhiều hoặc ít đều chuân bị một ít quà tặng, tuy nhiên không có khả năng tài đại khí thô như Đại Dã Thần Quốc, vừa ra tay là đồ vật giá trị hơn mười vạn Nguyên Linh Thạch, nhưng bảo vật giá trị hai ba vạn Nguyên Linh Thạch, bọn hắn vẫn cầm ra được.

Bởi vì biết rõ Lâm Minh cần Mộc Linh ngọc cùng linh dược, những thế lực lớn này góp gió thành bão, mười mấy thế lực cộng lại cũng là một số tài phú không nhỏ!

Nhưng mà từ khi Lâm Minh đột phá Mệnh vẫn, hắn vẫn bế quan tu luyện, khách nhân một mực không thấy, bất quá Thần Khí nhất tộc Đại trưởng lão tự mình tiếp kiến, từng phần quà tặng đều ghi xuống.

Trong mật thất, Lâm Minh ngồi trên mặt đất, tại trước người han, bầy đặt mấy miếng ngọc giản, toàn bộ đều là Lôi Đình ý cảnh cùng Lôi Đình công pháp của Bát vẫn Lôi Hoàng còn sót lại.

Bát vẫn Lôi Hoàng kỳ tài ngút trời, lúc trước hắn lý giải đối với Lôi Đình ý cảnh đạt đến trình độ cực cao, đầy đủ để Lâm Minh tu luyện.

Lâm Minh ý định trong gần hai tháng bù lại Lôi Đình ý cảnh, Lôi Linh thân thể của hắn mới thành lập, nếu như không có ý cảnh công pháp đối ứng chèo chống, vậy chinh là phung phí của trời, căn bản không phát huy được uy lực lôi đình.

Lôi Hỏa ý cảnh nếu như không thể cân đối, như vậy chiêu thức của Lâm Minh sẽ có vẻ không cân đối.

Tuy nhiên quá hình Lâm Minh đột phá Mệnh vẫn vô cùng hoàn mỹ, linh thể đại thành, mỗi một tế bào thân thể đều nhận được rèn luyện, ý chí cùng linh hồn đều mang thuộc tinh lôi đình, đồng thời Chiến Linh tiến hóa đến cấp Bạch Ngân, thực lực có thể nói đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng Lâm Minh đối với đại chiến hai tháng sau vẫn vô cùng trịnh trọng như cũ, xem nhẹ kết cục thường thường vô cùng bi thảm, huống chi Lâm Minh căn bản không biết lực lượng chung cực của Tu La Thần Quốc mạnh như thế nào.

- Lôi Đình, Tử Chi Lực... Sinh Chi Lực...

Phía trênLâm Minh, có tất cả một cái lôi cầu, trong đó lôi cầu bên trái tràn ngập khí tức bạo ngược điên cuồng, mà lôi cầu bên phải thì cực kỳ nhu hòa, thoạt nhìn như một đoàn ánh sáng màu trắng sữa

Lôi Điện sinh Tử Chi Lực, cũng là sinh Chi Lực.

Cái gọi là Tử Chi Lực, là lực lượng lôi đình có thể đánh chết địch nhân, thậm chí xuyên thủng hư không, mà sinh Chi Lực, là sinh mệnh lôi điện có thể thai nghén, vừa bắt đầu hình thái tánh mạng, lôi điện vào bên trong thượng cỗ chi hải, hon nữa mỗi một tế bào trong cơ thể con người đều tràn ngập hồ quang điện thật nhỏ, thần kinh, ý chi đều không rời khỏi hồ quang điện, kể cả Yêu thú độ kiếp, cũng là dựa vào lôi điện tôi thể, lại để cho thân thể ữở nên càng cường đại hơn.

Tử Chi Lực cùng sinh Chi Lực là đệ nhất trọng pháp tắc cùng đệ nhị trọng pháp tắc của lôi đình.

Ban đầu Lâm Minh ở viễn cổ Hoàng Thành tiếp xúc qua Hỏa Diễm pháp tắc, đệ nhất trọng pháp tắc là hỏa diễm, đệ nhị họng pháp tắc là hủy diệt, mỗi một trọng pháp tắc đối ứng nhất trọng thế giới Hóa Thần Kính.

Hóa Thần Kinh cùng cửu họng thế giới, đối ứng chín loại pháp tắc Hỏa Diễm.

Lại không biết lôi điện có mấy trọng pháp tắc?

Không có truyền thừa cổ xưa, muốn tìm hiểu đến pháp tắc đằng sau Lôi Đình ý cảnh căn bản không có khả năng, mà Bát vẫn Lôi Hoàng có thể dùng thiên tư của hắn một mình lĩnh ngộ Lôi Đình pháp tắc trước hai trọng ý cảnh đã vô cùng kinh người rồi.

Bát vẫn Lôi Hoàng lưu lại rất nhiều chiêu thức vũ kỹ, Lâm Minh chỉ có gần hai tháng, không có khả năng tu luyện từng cái, hắn chỉ chọn lựa vũ kỹ khác nhau, theo thứ tự là

Công pháp Tử Chi Lực - Thẩm Phán Chi Kiếm.

Tuy là công pháp kiếm đạo, nhưng dùng thương thi triển lại giống nhau, bởi vì Lôi Đình công pháp của Bát vẫn Lôi Hoàng chủ yếu thiên hướng về pháp tắc, mà không phải chiêu thức, pháp tắc tìm hiểu thấu triệt thì vạn đạo tương thông!

Công pháp Sinh Chi Lực - Lôi Đình Chiến Thể.

Dùng Lôi Đình Chi Lực gia trì bản thân, cải biến cơ năng thân thể, khiến cho càng cường đại hơn, chiêu thức càng thêm sắc bén, cái này rõ ràng là một loại vũ kỹ phụ trợ, gián tiếp gia tăng lực công kích cùng trạng thái kỹ năng của bản thân, nhất định phải có lý giải thấu triệt đối với Sinh Chi Lực pháp tắc, cực kỳ tinh tường tác dụng của Lôi Đình Chi Lực đối với sinh mạng thể.

Chỉ có như vậy mói có thể sử dụng ra Lôi Đình Chiến Thể, nếu không không hiểu sinh Chi Lực pháp tắc, tùy tiện dẫn Lôi Đình Chi Lực cuồng bạo vào kinh mạch cùng nội tạng, chỉ biết tự mình hại mình.

Hai bộ công pháp này là hai bộ công pháp uy lực mạnh nhất mà Bát vẫn Lôi Hoàng sở hữu, cũng khó khăn tìm hiểu cùng lĩnh hội nhất, Lâm Minh dám ở trong vòng hai tháng lựa chọn tu luyện chúng, tự nhiên vô cùng tin tưởng đối với Tà Thần ấu mầm cùng thân thể Lôi Linh.

Hiện tại Lâm Minh chẳng những sở hữu tế bào đều trải qua Lôi Đình rèn luyện, ý chí cùng linh hồn đều mang theo thuộc tính Lôi Đình, hơn nữa Tà Thần ấu mầm ủng hộ, thân hòa độ của hắn cùng với lôi điện so ra còn cao hơn Bát vẫn Lôi Hoàng, kể cả thiên tài Lôi hệ Thần Vực, đều không thể so sánh cùng hắn.

Thời gian ngày từng ngày qua, Lâm Minh lý giải đối với Lôi Chi Pháp Tắc, vô tri vô giác đã thay đồi một cách đề cao.

Rất nhanh đã qua hai tháng, chút thời gian này đối với võ giả bế quan thật sự là quá ngắn.

- Lâm tiểu huynh đệ!

Tại thời điểm Lâm Minh vừa mới diễn luyện hết một bộ chiêu thức, Thích Bạch truyền âm đột nhiên vang lên bên tai Lâm Minh:

- Ngày mai sẽ là ngày quyết chiến, Tu La Thần Quốc đã thành lập xong lôi đài, ngươi nên xuất quan.

- A, rất vui vẻ!

Tu luyện không ngày tháng, Lâm Minh cảm giác chỉ qua vai ngay mà thôi.

Ngồi dậy trên giường đá, khớp xương Lâm Minh phát ra tiếng vang lốp ba lốp bốp, phảng phất có vô số lôi đình thật nhỏ nổ vang trong cơ thể hắn.

- Lâm tiểu huynh đệ, tu luyện như thể nào?

Cửa đá mật thất mở ra xong, Thích Bạch không thể chờ đợi được, lúc trước hắn cũng cẩn thận nhìn ngọc giản Bát vẫn Lôi Hoàng lưu lại, chỉ là hắn cũng không phải võ giả Lôi hệ, căn bản không cách nào tu luyện.

Lâm Minh nói:

- Thời gian vội vàng, chỉ thử tu luyện hai bộ vũ kỹ.

- Vũ kỹ gì?

- Thẩm Phán Chi Kiếm cùng Lôi Đình Chiến Thể!

- Ân?

Thích Bạch đột nhiên khẽ giật mình, mặc dù không cần quan sát công pháp ngọc giản Bát vẫn Lôi Hoàng lưu lại, hắn cũng biết hai bộ vũ kỹ này, bởi vì trong lịch sử gia tộc có ghi lại kỹ càng, đây đều là tuyệt kỹ lúc trước Bát vẫn Lôi Hoàng dựa vào hành tẩu thiên hạ, uy lực của chúng cường đại không giả, nhưng không thể nghi ngờ chúng đều vô cùng khó tu luyện!

Lâm Minh tuy là thiên tài, thế nhưng gần kề hai tháng, hắn có thể tìm hiểu bao nhiêu?

Thích Bạch không khỏi có chút lo lắng, nguyên bản hắn cho rằng Lâm Minh chọn một ít ý cảnh công pháp tương đối đơn giản, chỉ có trụ cột khống Lôi chi lực là được rồi, không nghĩ tới gan Lâm Minh lớn như vậy, ngay từ đầu chọn thứ khó khăn nhất.

Thích Bạch há to miệng, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn áp chế xuống không mở miệng, ngày mai sẽ phải chiến đấu, nói cái gì đều vô dụng, còn không bằng để cho Lâm Minh tùy tâm tùy ý, giảm thiếu một ít áp lực không tất yếu.

- Đi thôi, đại chiến buông xuống, ta vì ngươi cung cấp một chỗ tu thân dưỡng tính nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày mai nghênh đón quyết chiến.

Chương 845: Đối chọi gay gắt

Sáng ngày hôm sau, trời mờ sáng, tiếng ồn ào đã vang khắp Trung Thiên Thế Giới. Một đám võ giả rời khỏi chỗ của mình, hội tụ thành dòng người đi tới lôi đài mà Tu La Thần Quốc đã dựng lên.

Những võ giả này đều là hào kiệt các nơi, ở khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục, có thể tùy ý thấy cao thủ cấp Toàn Đan, Mệnh Vẫn. Tu vi Tiên Thiên kì đã tính là thấp. Tu vi Hậu Thiên kì thì rất hiếm thấy.

Dù sao chiến đấu sắp xảy ra là cao cấp nhất dưới Thần Hải cảnh. Đừng nói là võ giả Hậu Thiên kỳ, cho dù là võ giả Tiên Thiên kỳ cũng chỉ là xem náo nhiệt. Chiêu thức tốc độ cực nhanh, pháp tắc ý cảnh, bọn họ là không thể thấy rõ, xem không hiểu. Đi nơi này chỉ là được trưởng bối dẫn theo mở rộng tầm mắt.

- Tuấn kiệt trẻ tuổi Thiên Diễn Đại Lục thật sự là không ít. Chỉ riêng trình độ bốn đại Thần Quốc đã vượt xa siêu cấp thánh địa Thánh Ma Đại Lục.

Bay lên trời, Lam Thấm cảm khái nói.

Đoan Mộc Quần gật đầu. Hắn xuất thân Thần Mộc siêu cấp Thánh địa bộ tộc Yêu Tinh. Cũng miễn cưỡng gần tới tông môn lục phẩm. Nhưng so với bốn đại Thần Quốc thì vẫn còn kém một chút. Bốn đại Thần Quốc không chỉ bản thân hùng mạnh. Phía dưới bọn họ còn có rất nhiều tông môn ngũ phẩm phụ thuộc. Điểm này đã vượt xa thần mộc thánh địa.

Kỳ thật, nói thực lực tổng hợp, Thiên Diễn Đại Lục yếu hơn Thánh Ma đại lục cả khúc. Dù sao Thánh Ma Đại Lục đông đảo chủng tộc, chinh chiến quanh năm. Tốc độ tiến bộ của võ giả dưới lằn sinh tử vượt xa Thiên Diễn Đại lục.

Nhưng mà nói riêng về khu vực thế lực đạo hưng thịnh nhất, Thiên Diễn đại lục vượt qua Thánh Ma đại lục. Đó là vì sự tồn tại của Kỳ Tích Hải.

Một cái Kỳ Tích Hải, bên trong sản xuất rất nhiều tài nguyên. Bốn đại Thần Quốc chính là vì có Kỳ Tích Hải mới giàu có.

Tuy rằng Thánh Ma đại lục cũng có Vạn Cổ Ma Khanh tương ứng. Nhưng từ mấy vạn năm trước, một cái tông môn lục phẩm thống trị Thánh Ma đại lục, tụ tập 12 cường giả cấp Đế, muốn dùng đại trận để giam cầm sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh cho mình dùng, bảo tồn số mệnh mười vạn năm cho Thánh Địa bọn họ. Kết quả 12 cường giả cấp Đế cùng với Thánh Chủ này đều bị móng vuốt khổng lồ vươn ra từ Vạn Cổ Ma Khanh một cái đánh chết. Tan thành tro bụi. Từ đó về sau Vạn Cổ Ma Khanh liền có nguyền rủa. Cường giả Thần Hải bước vào Huyết Sát Nguyên sẽ chết. Càng đừng nói đi vào vùng cấm ngàn dặm tìm kiếm cơ duyên.

Lúc này còn cách đại chiến một canh giờ. Gần sân thi đấu đã tụ tập đầy người. Vị trí có tầm nhìn tốt đều dành riêng cho các đại nhân vật. Những người khác thì có là trưởng lão tông môn ngũ phẩm, cũng chỉ bay ở tầng trời thấp. Về phần cường giả Toàn Đan thì chỉ có thể ở dưới đất.

Trung Thiên Thế Giới tập hợp mấy vạn cường giả chứng kiến trận chiến kinh thiên này.

Mặt trời lên cao, ánh sáng chiếu rọi, đột nhiên tiếng phượng hót rõ to vang vọng trời đất. Nhìn từ xa, mười hai con chim hồng tước ngoại hình giống Phượng Hoàng, kéo một chiếc lâu thuyền phỉ thúy chói mắt bay từ xa đến.

Mỗi một con thần điểu đều dài mười trượng, sải cánh mười lăm trượng. Lúc dương cánh bay lượn đều rũ xuống thần quang màu vàng, quả thật như thần nữ Thiên Đình dạo chơi.

- Đó là... Bạch tộc Tuyết tiên tử!

Bạch tộc là gia tộc ẩn thế cấp Thánh địa, ở cạnh Cửu Đỉnh Thần Quốc. Huyết mạch gia tộc này đặc thù, có ấn huyết mạch tương tự bộ tôc Thần Khí. Thực lực không nhỏ. Còn Tuyết Phong tiên tử chính là đại năng Thần Hải Bạch tộc.

Cường giả cấp Mệnh Vẫn chiến đấu, lại có đại năng Thần hải đến xem.

Vốn Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn, tuy rằng người đời chú ý. Nhưng còn không tới mức kinh động đại năng Thần Hải. Nhưng đến sau, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn sinh ra đủ loại dị tượng. Lần lượt kiểm chứng sự thật hắn là kỳ tài muôn đời. Hiện giờ nếu hắn có thể thắng trận chiến này. Tương lai có thể trở thành người đệ nhất thiên hạ. Loại chuyện này, tự nhiên đáng để cho đại năngThần Hải chú ý!

Kế sau Bạch tộc Tuyết Phong tiên tử. Trên bầu trời lại có sương tím, nhìn xa xa có một lão nhân áo xanh tiên phong đạo cốt, chống gậy mộc đào, cưỡi trâu xanh bước trên mây mà đến.

Lão nhân có hàng chân mày dài đến mép. Bộ dáng hiền lành trên thân không có chút khí thế dọa người. Tựa như lão nhân có khí chất xuất trần.

- Là Tạo Hóa lão nhân! Trời ạ, lão còn sống hả!

Có võ giả thốt lên. Chương mới hấ ại （ RMRYỆ ）

- Câm miệng. Linh giác của đại năng Thần Hải vô cùng nhạy bén. Mạo phạm bọn họ, ngươi muốn chết hả?

- Tạo Hóa lão nhân là đại năng Thần Hải sống lâu nhất trên đời hiện giờ. Nhất định là Thần Hải hậu kỳ!

Lần trước Tạo Hóa lão nhân xuất hiện trước mắt người đời đã là chuyện một ngàn năm trước. Nghe nói lúc đó thọ nguyên của lão cũng đã hơn 7000 tuổi. Thời gian lâu như thế, có người đồn là Tạo Hóa lão nhân đã tọa hóa. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện lần nữa trước mặt người đời.

Tạo Hóa lão nhân không môn không phái, cũng không xuất thân gia tộc. Là người du ngoạn bốn phương. Thực lực của hắn thế nào thì không ai biết. Nghe đồn mấy ngàn năm trước hắn từng đại chiến một trận không phân thắng bại với Thái thượng Thần Hoàng ở Cửu Đỉnh Thần quốc.

Tóm lại, đây là cường giả siêu cấp đệ nhất thiên hạ. Cùng cấp bậc với Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, Đại Dã Hoàng thúc tổ, sâu không lường được.

- Không ngờ Tạo Hóa tiền bối cũng đến Trung Thiên thế giới bộ tộc Thần Khí quan sát hậu bối chiến đấu. 2000 năm trước, Tuyết ong từng cùng gia sư bái kiến tiền bối. Hôm nay có thể gặp lại phong thái của tiền bối, hết sức vinh hạnh.

Tiếng nói réo rắt truyền đến, một nữ nhân áo lụa trắng tuyết bước xuống lầu phỉ thúy. Đó là Tuyết Phong tiên tử. Tạo Hóa lão nhân ra mặt. Tuyết Phong tiên tử phải đích thân xuống lầu bái kiến. Thoáng có ý tự cho mình là vãn bối. Bối phận Tạo Hóa lão nhân thật là cao đến dọa người. Ngay cả Tuyết Phong tiên tử cũng phải hành lễ vãn bối.

- Thì ra là Tiểu Tuyết, đồ đệ của Bạch Phượng Phượng. Năm đó dường như người mới đột phá đến Mệnh Vẫn. Đúng là thời gian trôi nhanh. Nháy mắt đã qua 2000 năm, ngươi cũng thành Thần Hải rồi. Thật là không qua được thời gian, nghe nói mấy năm trước sư phụ ngươi đã thi giải. Đáng tiếc! Đáng tiếc...

Tạo Hóa lão nhân lắc đầu liên tục. Giọng nói đầy tang thương. Nhưng lời hắn nói làm võ giả xung quanh hết biết.

8000 năm thọ mệnh còn nói “không qua được thời gian”, “nháy mắt 2000 năm”, làm sao mà bọn họ chịu được. Phần lớn trong bọn họ còn chưa đủ 1000 tuổi mà. Nhất là tiếng gọi “Tiểu Tuyết” kia, càng làm bọn họ không biết khóc hay cười. Có thể gọi Tuyết Phong tiên tử là Tiểu Tuyết cũng chỉ có Tạo Hóa lão nhân mà thôi.

Sau Tạo Hóa lão nhân, lại có hai đại năng Thần Hải đến. Tuy rằng bọn họ cũng là người có thân phận lai lịch lớn. Bình thường không có khả năng gặp, nhưng mọi người vừa gặp qua nhân việt truyền thuyết như Tạo Hóa lão nhân, nên cũng không cảm thấy gì giật mình.

Ngắn ngủi nửa canh giờ, đã có 4 vị đại năng Thần Hải đến. Cho dù là đệ tử chân truyền Thánh Địa, gặp được cường giả Thần Hải trong môn phái cũng không dễ dàng. Làm sao được như hôm nay, liên tục gặp được 4 đại năng Thần Hải. Không nói quá, đây là chuyện trọng đại chưa từng có trong ngàn năm qua trên Thiên Diễn Đại Lục!

Đây là một trận chiến liên quan đến tương lai của thiên hạ đệ nhất nhân. Có thể so sánh với trận chiến này, chỉ có hai đại cường giả Thần Hải giao thủ. Nhưng cường giả Thần Hải ngoài lúc xảy ra Quốc chiến, làm sao dễ ra tay. Đến tồn tại cấp bậc như bọn họ, một khi đánh ra nội thương không phải linh dược bình thường có thể trị liệu. Đến lúc đó rất dễ ảnh hưởng đến thọ nguyên.

- Lâm Lan Kiếm, tới rồi!

Trong đám đông không biết là ai hô lên. Mọi người đều nhìn về phía cung điện bộ tộc Thần Khí. Chỉ thấy trên không trung có mười mấy cường giả bay tới. Trong đó, dẫn đầu là Thích Bạch cùng lão nhân mặt nạ. Bọn họ là hai đại năng Thần Hải của bộ tộc Thần Khí.

Còn có một cường giả Thần Hải chưa xuất hiện. Hẳn là lưu thủ ở đại điện giới tâm bộ tộc Thần khí, điều khiển trận pháp Trung Thiên Thế Giới.

Trận chiến này, Bộ tộc Thần Khí phái ra hết tinh nhuệ.

Theo sát sau Thích Bạch là một người trẻ tuổi. Chính là Lâm Minh. Hắn mặc áo trắng bước đi bình thản, phiêu dật xuất trần, đôi mắt sáng ngời như vầng trăng, rực rỡ mà trong lành.

- Đây chính là đệ nhất thiên tài Thiên Diễn Đại Lục, nhìn cũng chỉ mới khoảng 18 - 19 tuổi.

- Người trẻ tuổi thanh tú như vậy. Lại là cường giả 10 hạng đầu trên Thiên Mệnh Bảng. Thật là khó tin!

Tuy rằng mọi người không coi trọng trận chiến của Lâm Minh. Nhưng vẫn không có nhiều người hoài nghi Lâm Minh có thể xếp 10 hạng đầu trên Thiên Mệnh Bảng. Nếu không có thực lực cỡ này đối đầu tất cả cường giả Mệnh Vẫn một quốc gia chính là chịu chết.

Tạo Hóa lão nhân từ xa nhìn Lâm Minh, chậc chậc khen ngợi:

- Quả nhiên là đệ nhất kì tài Thiên Diễn Đại Lục. Cốt linh chỉ mới 20, đã tuyên chiến tất cả võ giả Mệnh Vẫn của một Thần Quốc. Đúng là hậu sinh khả úy.

- Mới 20?

Ở cạnh Tạo Hóa lão nhân, Tuyết Phong tiên tử hiện ra vẻ mặt kinh dị. Tu vi võ giả trẻ tuổi đến cảnh giới như thế. Đã rất khó căn cứ bề ngoài phỏng đoán tuổi tác. Ví dụ như Tư Đồ Yêu Nguyệt, tập võ quá 60 năm. Nhưng bề ngoài nói là cô gái 18 tuổi cũng được.

Trước đó Tuyết Phong tiên tử chỉ biết Lâm Minh rất trẻ tuổi. Nhưng rốt cuộc là trẻ cỡ nào thì không rõ, cân nhắc mơ hồ khoảng không đủ 30 tuổi. Hôm nay nghe Tạo Hóa lão nhân nói. Cốt của Lâm Minh chỉ mới có 20, làm sao nàng không cả kinh!

- Nói cho đúng là năm trong khoảng 21-24 tuổi, tối đa không quá 25.

Tuyết Phong tiên tử không biết làm sao Tạo Hóa lão nhân nhìn ra tuổi của Lâm Minh. Nhưng nếu hắn đã nói thế thì tự nhiên sẽ không sai.

Tối đa 24-25 tuổi, không nói thực lực của hắn. Chỉ riêng tu vi Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong của hắn, đã là xưa nay chưa từng có. Dù là bản thân Tuyết Phong tiên tử, lúc 25 tuổi cũng chỉ là khó khăn đột phá Toàn Đan mà thôi.

Toàn Đan đến Mệnh Vẫn, chênh lệch một cảnh giới lớn!

Lúc Tuyết Phong tiên tử vô cùng kinh ngạc. Võ giả Tu La thần quốc cũng đã tới. Một chiếc Thần Hành Chu màu đen thật lớn, chở mọi người Tu La Thần quốc trong đó. Xung quanh Thần Hành Chu có trận pháp ngăn cách mọi cảm giác. Không ai biết có bao nhiêu người tới, bao gồm những ai.

Tu La Thần Quốc làm như vậy rõ ràng là còn che giấu bài tẩy, gây áp lực lên Lâm Minh.

- Khặc khặc! Khặc khặc!

Thần Hành Chu chưa dừng lại. Tiếng cười già nua quái dị truyền ra.

- Tiểu súc sinh! Tận thế của ngươi đã tới. Sau trận chiến này, ta sẽ bắt ngươi về rút hồn luyện tủy!

Ngôn ngữ ác độc không để ý đến đám người Thích Bạch ở đây. Một lão nhân dáng người tiều tụy. Tóc dài héo rũ xuất hiện ở ngoài Linh Chu. Hắn chính là Tư Đồ Bá Nam Hoàng Tu la Thần quốc. Có thù sâu đại hận với Lâm Minh.

Chương 846: Đòn sát thủ của Tu La Thần quốc

Tư Đồ Bá Nam vừa xuất hiện. Liền trừng con mắt chim ưng vào Lâm Minh, ánh mắt sắc bén như kiếm. Võ giả Mệnh Vẫn bình thường bị hắn nhìn chằm chằm, sẽ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Lâm Minh thản nhiên đối diện. Hắn đã sớm đoán được lão quái vật này sẽ xuất hiện.

- Tiểu súc sinh, ngươi phải quý trọng thời gian còn lại của mình. Dù nói là chiến sinh tử, nhưng lão phu đã dặn dò hậu bối chừa lại cái mạng để tiện của ngươi. Sau đó lão phu sẽ bắt ngươi về Tu La Thần Quốc, cho ngươi biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cường giả Thần Hải thường tự giữ thân phận, sẽ không nói ra những lời ác độc này ở mặt ngoài. Tuy nhiên, Tư Đồ Bá Nam sắp hết thọ nguyên. Tính cách quái gở sẽ không để ý đến những lời này.

Đối với ngôn ngữ ác độc của Tư Đồ Bá Nam, Thích Bạch nhíu mày. Hắn đang chuẩn bị phản kích mấy câu. Lâm Minh lại mỉm cười tùy ý nói:

- Lão bất tử, không phải chỉ là tiêu diệt một hình chiếu Chiến Linh của ngươi thôi sao. Tài không bằng người thì trách được ai. Đuổi giết ta khắp thế giới cũng không được, thì chỉ trách chính ngươi vô năng. Hiện giờ, thẹn quá thành giận, tuyên bố muốn rút hồn luyện tủy ta. Ta chờ. Xem những đồ tử đồ tôn của ngươi có bản lĩnh này hay không?

Lâm Minh vừa nói ra, toàn trường cả kinh.

- Cái gì? Tư Đồ Bá Nam bị Lâm Lan Kiếm tiêu diệt một đoàn hình chiếu Chiến Linh?

- Thiệt hay đùa? Nghe giọng điệu của hắn. Trận chiến đó còn xảy ra trước khi hắn tới bộ tộc Thần Khí. Lúc ấy, hắn còn là võ giả Toàn Đan hậu kỳ đó! Không phải chứ?

Mọi người chỉ biết Lâm Minh và Tu La Thần Quốc có thù oán, nhưng rốt cuộc là thù hận thế nào thì không rõ lắm. Ba đại Ma Sứ cùng Tất Như Ngọc bị chết. Cùng với Tư Đồ Bá Nam bị Lâm Minh tiêu diệt hình chiếu Chiến Linh. Tu La Thần quốc sẽ không truyền ra những chuyện dọa người này.

- Ngẫm lại cũng có khả năng. Nếu nói chiến đấu trực diện, đương nhiên Lâm Lan Kiếm không phải đối thủ của Tư Đồ Bá Nam. Nhưng nếu là quyết đấu Chiến Linh, Tư Đồ Bá Nam làm sao có thể so với Lâm Lan Kiếm biến thái này!

- Đúng vậy! Mệnh Vẫn tầng một đã là Chiến Linh cấp Bạch Ngân. Vậy Toàn Đan hậu kỳ ít nhất cũng là Thanh Đồng đại thành hay viên mãn. Chiến Linh hóa hình. Chém hết mọi hư vô!

Mọi người nhanh chóng phản ứng lại. Lời nói của Lâm Minh tám chính phần là thật.

Quả nhiên sắc mặt của Tư Đồ Bá Nam cũng xác minh điểm này. Bị Lâm Minh vạch trần vết sẹo trước mắt bao người. Mắt hắn đỏ như máu, đã tới bờ vực cuồng bạo.

- Tốt! Tốt, giỏi cho tiểu súc sinh nhà ngươi. Sau khi ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ tra tấn ngươi 1000 năm!

Lời của Tư Đồ Bá Nam ẩn chứa sát khíạnh băng. Cường giả Thần Hải lộ ra sát ý khủng bố cỡ nào. Trong vòng trăm trượng, võ giả dưới Mệnh Vẫn đều câm như hến.

Nhưng Lâm Minh lại không hề che giấu vẻ trào phúng:

- 1000 năm? Ha Ha! Tuy ta gọi ngươi là lão bất tử. Nhưng ngươi sẽ không thật nghĩ rằng mình là lão bất tử đó chứ? Ngươi đã gần đất xa trời. Một chân đặt trong quan tài rồi, kính thưa ngươi thực tế chút đi. Cho dù ta để ngươi tra tấn. Ngươi có thể sống lâu vậy không?

Võ giả xung quanh nghe Lâm Minh nói mà kinh hồn bạt vía. Giỏi thật! Lâm Minh còn ác hơn cả Tư Đồ Bá Nam. Mở miệng ra là lão bất tử. Chuyên môn chọc vào vết đau của Tư Đồ Bá Nam. Đối đãi đại năng Thần Hải như thế, Lâm Minh đúng là to gan lớn mật! Hắn thật nghĩ rằng mình sẽ thắng hay sao? Một khi thật sự rơi vào tay Tư Đồ Bá Nam, có thể tưởng tượng được kết cục.

Kỳ thật Lâm Minh không ngại, dù sao cũng đã xé hết mặt mũi. Hắn không ngại chọc giận Tư Đồ Bá Nam thêm nữa.

Sắc mặt Tư Đồ Bá Nam xanh mét. Là người sắp chết, hắn hận nhất là người khác nhắc hắn đã không còn nhiều thọ nguyên. Đây là nỗi đau cùng chấp niệm của hắn.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Lâm Minh đã sớm chết cả vạn lần!

- Tiểu súc sinh! Ta sẽ cho ngươi biết cái gì là gieo gió gặt bão. Ta sẽ cho người thấy nội tình của Tu La Thần Quốc. Trận chiến này ngươi tuyệt đối không thể thắng. Ngươi phải chết!

Giọng của Tư Đồ Bá Nam bởi vì giận dữ cực độ mà trở nên run run sắc nhọn. Âm thanh kèm theo chân nguyên có tính xuyên thấu rất mạnh. Chữ “Chết” cuối cùng như tiếng sấm vang vọng trời đất, chấn màng tai người ta phát đau. Võ giả Toàn Đan kỳ không khỏi bịt tai. Nhưng tiếng nói chui vào đầu bọn họ như ma quỷ, cực kỳ khó chịu.

- Hoàng Thúc, đến giờ rồi!

Tư Đồ Hạo Thiên thấy thúc thúc tính cách thô bạo của mình đã có xu thế bùng nổ. Lên tiếng nhắc nhở, bằng không lỡ như hắn có hành động quá khích. Ra tay đánh người thì không xong.

Ở tràng cảnh này, ngay cả Tạo Hóa lão nhân cũng có mặt. Tu La Thần quốc cũng không thể ỷ thế hiếp người. Một khi vô cớ đánh người vượt quy tắc. Vậy cũng phải giao ra câu trả lời.

- Hắc hắc! Đúng rồi! Tới giờ rồi, lão phu thật là gấp lắm.

Tư Đồ Bá Nam liếm môi, trong mắt tràn đầy hung quang.

- Ta muốn xem tiểu súc sinh nhà ngươi, còn mạnh miệng tới lúc nào! Dạ Xoa Vương! Đi ra.

Tư Đồ Bá Nam quát lớn. Một nam nhân dung mạo như ma quỷ. Miệng lưỡi nanh nọc bay ra từ Thần Hành Chu. Hắn cầm cương xoa, da ngăm đen. Ánh mắt to như chuông đồng, nhìn sao cũng giống ác quỷ trong truyền thuyết.

- Khặc khặc! Khặc khặc!

Dạ Xoa Vương phát ra tiếng cười khó nghe. Không hề sợ Lâm Minh, còn kiêu ngạo gào thét:

- Tiểu tử, ta sẽ dùng cái cương xoa này móc tim ngươi ra. Trái tim còn nóng chảy máu... Mùi vị nhất định không tệ.

Lâm Minh khó hiểu nhìn ác quỷ này.

Dạ Xoa Vương?

Vốn hắn nghĩ ra mặt ban đầu, chính là cường giả cấp Đại Ma Sứ. Nhân vật cấp bậc này, Tu La Thần quốc không thể có nhiều. Bởi vì là chiến sinh tử. Chết một người là thiếu một cái. Cho dù là Tu La Thần Quốc là bắt buộc trong trận chiến này. Cũng sẽ không đẩy cao thủ trăm hạng đầu Thiên Mệnh Bảng, dùng mạng tiêu hao thể lực của Lâm Minh. Nên biết những người này chỉ cần dưới 80 tuổi, lại bồi dưỡng tốt một phen. Cũng có một chút khả năng trở thành Thần Hải.

Đây cùng là một trong những nguyên nhân Lâm Minh không chút nhíu mày đồng ý xa luân chiến.

Nhưng hắn không ngờ, vừa ra trận là Dạ Xoa Vương chưa bao giờ nghe. Mà tu vi đối phương đã là Mệnh Vẫn tầng năm đỉnh phong. Chỉ thiếu nửa bước vào Mệnh Vẫn tầng sáu. Cộng thêm khí thế vững vàng của hắn. Tuyệt đối là nhân vật nằm trong khoảng từ 200-300 trên Thiên Mệnh Bảng.

Nhưng trên Thiên Mệnh Bảng lại không hề có ghi tên người này. Đây là thực lực che giấu của Tu La Thần quốc? Bọn họ che giấu bao nhiêu thực lực? Có thể vì chiến trận thắng này mà tiêu hao lung tung?

Lâm Minh xuất hiện nghi vấn này. Lúc này hắn phát hiện chỗ không bình thường. Hắn phát hiện Dạ Xoa Vương tuy rằng lửa sinh mệnh tràn đầy, nhưng dường như cạn kiệt tiềm lực sinh mệnh. Tựa như hồi quang phản chiếu. Dạ Xoa Vương này không sống được bao lâu.

Sao lại như vậy?

Trong lòng Lâm Minh sinh nghi. Lúc này vang lên bên tai chân nguyên truyền âm của Thích Bạch:

- Lâm tiểu huynh đệ. Tình huống không ổn. Nếu ta đoán không sai. Người này là Sát Lục Khôi Lỗi dùng bí thuật Ma đạo tạo ra! Trận chiến của ngươi, nguy hiểm rồi!

- HẢ? Con rối?

Lâm Minh nhíu mày. Trận chiến giữa hắn và Tu La thần quốc lần này. Đối tượng khiêu chiến là tất cả võ giả Mệnh Vẫn Tu La thần quốc. Cái gọi là “võ giả” định nghĩa là người có linh hồn cùng ý thức của mình. Còn con rối, trừ khi là con rối cải tạo bản thân như Thi Quỷ Nhân, hơn nữa có được linh hồn. Còn lại thì không tính.

Bằng không nếu là đại năng Thần Hải tu luyện khôi lỗi thuật, phái ra con rối của mình đối phó Lâm Minh. Dù Lâm Minh có mạnh cỡ nào cũng sẽ hao sức mà chết.

- Tu La thần quốc vi phạm quy tắc?

- Không có... Bọn họ không làm trái quy tắc.

Thích Bạch chua xót lắc đầu.

- Dạ Xoa Vương này là người chân chính. Có linh hồn, có ý thức của mình. Chẳng qua lúc trước hắn vì sắp hết thọ nguyên, hoặc là bản thân trọng thương. Tóm lại là người sắp chết. Tông môn Ma Đạo có một loại bí thuật. Đó là cải tạo thân thể người sắp chết. Thắp sáng tiềm lực sinh mệnh của bọn họ. Lại dùng phương pháp đặc thù đông lạnh phong ấn lại. Đợi cho tới lúc thời điểm cần bọn họ chiến đấu, sẽ mở ra phong ấn đưa họ vào chiến trường. Một khi những người này cởi bỏ phong ấn. Thọ mệnh có khi chỉ còn một tháng. Bởi vì biết rõ phải chết, cho nên bọn họ chiến đấu liền không sợ bị thương hay chết. Công thêm có người bị gieo nô ấn, càng vô cùng hung mãnh, chiêu nào cũng liều mạng.

- Nói cách khác, đối thủ của ngươi có thể là người nên chết từ một hai ngàn năm trước.

- Còn có loại bí pháp này?

Lâm Minh hít một hơi lạnh. Bí pháp Ma Đạo bị Chính Đạo gọi là tà ma ngoại đạo. Người tu luyện dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Hơn nữa một ít bí pháp rất dễ biến người thành không ra người, không ra quỷ. Nhưng uy lực của chúng quả thật mạnh mẽ.

- Bí pháp này cũng có hạn chế. Một là không thể bảo tồn vô hạn. Tối đa bảo tồn hai ba ngàn năm. Kế đó là tu vi “tài liệu” càng cao, phải đầu tư tài nguyên càng lớn. Tỷ lệ thất bại cũng cao. Còn cường giả Thần Hải trở lên thì không có khả năng thành công. Cho nên những con rối chiến đấu này đều là dùng nguyên linh thạch đắp lên. Trận chiến này, Tu La thần quốc đã bỏ vốn gốc.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi nhất định phải cẩn thận. Những con rối này vì không sống được lâu. Cho nên trước khi chết liền không hề cố kị sử dụng các loại nước thuốc và kim loại hiếm, cải tạo khí quan trong người. Cộng thêm bọn họ có thể không kiêng dè cạn kiệt tiềm lực sinh mệnh. Bất kể lực phòng ngự, lực công kích đều hết sức mạnh mẽ. Rất khó đối phó!

- Thì ra vậy! Ta hiểu rồi...

Lâm Minh hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh.

Tu La Thần Quốc có loại bí thuật này cũng không phải bí mật gì. Rất nhiều Thánh Địa, Tông môn đề có nghe qua. Đây chính là nội tình của Thần quốc. Hiện tại lấy ra đối phó Lâm Minh cũng không làm người ta bất ngờ. Chính vì những đại quốc có nội tình truyền thừa hơn vạn năm, nên dù Lâm Minh có đủ loại dị tượng khi độ Mệnh Vẫn. Vẫn không có mấy người thực sự coi trọng hắn.

- Hắc hắc, Tu La thần quốc nhất định là phải chiến thắng trận này mà!

- Đương nhiên, điều này chẳng những liên quan đến vấn đề thể diện của Tu La thần quốc. Hơn nữa, còn liên quan đến tới sở hữu truyền thừa Ma Đế. Tiếp nữa là phải tiêu diệt kẻ địch Lâm Minh này. Bằng không sẽ là hậu họa vô cùng đối với Tu La thần quốc!

- Nội tình Thần quốc khó có thể lường hết. Những Sát Lục Khôi Lỗi này hung hãn không sợ chết. Thân thể mạnh như Bảo khí Thiên giai. Diệt một con phải tiêu hao rất nhiều chân nguyên. Lại là xa luân chiến, chỉ sợ Lâm Lan Kiếm không thể chống đỡ được cho đến Tư Đồ ra tay!

- Ừ, Thần quốc truyền thừa hơn vạn năm nào có thể khinh thường. Dù sao Lâm Lan Kiếm quá trẻ tuổi, lần này đá phải tấm sắt. Lần này Lâm Lan Kiếm xúc động, một khi thất bại, sẽ trả cái giá thảm thiết...

Chương 847: Một thương kinh thế

Sát Lục Khôi Lỗi hung mãnh không chỉ ở chỗ bọn họ không sợ chết. Còn có lực phòng ngự thân thể rất mạnh. Các cải tạo chẳng những tiêu trừ cảm giác đau đớn. Hơn nữa còn để cho bọn họ thiêu đốt căn nguyên sinh mệnh bất cứ lúc nào, lấy được sức chịu đựng kéo dài.

Từ một mặt, bọn họ tựa như Thi Sát không biết đau, không biết mỏi mệt. Dù là thực lực cao hơn bọn chúng. Muốn giết chúng cũng phải tiêu hao rất nhiều năng lượng, thậm chí là bị thương.

- Dạ Xoa Vương, chơi với tên tiểu súc sinh kia đi!

Tư Đồ Bá Nam cười ngạo nghễ. Hắn không trông cậy một mình Dạ Xoa Vương có thể giải quyết được Lâm Minh. Tiêu hao một ít thể lực của Lâm Minh, đập tan khí thế ngông cuồng của hắn là đủ rồi.

Loại Sát Lục Khôi Lỗi này khi công kích. Bọn chúng sẽ không đỡ chiêu, chỉ biết cứng đối cứng. Còn Lâm Minh cứng đối cứng với chúng là đủ biết kết cục.

Tuy rằng Dạ Xoa Vương là con rối, nhưng có thần trí của mình. Hắn nhìn Lâm Minh như đang nhìn con mồi. Ánh mắt tràn đầy tham lam và hung tàn. Quanh năm hắn nằm trong phong ấn. Không biết Lâm Minh là người ra sao, thực lực mạnh cỡ nào. Chỉ biết hắn là đối thủ của mình. Tuy rằng được Tư Đồ Bá Nam cảnh báo Lâm Minh rất lợi hại. Nhưng tu vi đối phương chỉ là Mệnh Vẫn tầng một, làm sao lọt vào mắt hắn được.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi thật đủ xui. Tu vi mới Mệnh Vẫn tầng một, giết ngươi như xé giấy. Ta thật là may mắn. Ngươi có biết mạng mình đáng giá cỡ nào không? Chỉ cần xử lí ngươi, sẽ được ban cho một phần Đào Tâm tinh tủy vạn năm. Đủ tưới mát lửa sinh mệnh của ta, cho ta sống thêm 200 năm.

Những Sát Lục Khôi Lỗi đã đứt sinh cơ. Dù ăn Đào Tâm tinh tủy vạn năm cũng không thể khởi tử hồi sinh. Tuy nhiên kéo dài 200 năm thọ mệnh cũng đủ cho bọn họ tùy tiện ăn chơi, hưởng hết vinh hoa. Đây là ngang với thọ mệnh ba đời của người phàm. Đương nhiên là dụ hoặc rất lớn.

Dạ Xoa Vương vung tam xoa kích màu đen trong tay, đứng trên lôi đài. Lôi đài này không phải xây bằng đá, mà là một ngọn núi cao mấy ngàn trượng. Người Tu La thần quốc dùng thần thông mạnh mẽ cắt ra nửa khúc, để lại gốc nên phẳng lì, sau đó thêm vào trận pháp.

Ngọn núi cao mấy ngàn trượng. Phần gốc rộng tới trăn dặm, mấy vạn người đứng cũng không có vẻ chật chội.

Đông...

Tiếng chuông đồng gõ vang, tiếng chuông phát tán ngâm nga vươn xa trăm dặm.

Chiến đấu bắt đầu!

Lâm Minh cầm trường thương, bước tới một bước. Đá vỡ nát, hư không mất đi khoảng cách, hắn mở ra Tà Thần lực vận chuyển chân nguyên. Sau khi đột phá giới hạn Mệnh Vẫn, tế bào toàn thân Lâm Minh đều có thể hóa năng lượng, tồn trữ đầy chân nguyên. Trải qua Luyện lực như tơ điều tiết, tần suất hít thở đồng nhất toàn thân. Lúc này bùng phát ra điên cuồng như núi lửa.

Vừa phá Mệnh Vẫn, chẳng những sức bền mạnh gấp mấy lần Toàn Đan hậu kì, sức bật cũng tăng vọt. Loại cảm giác sảng khoái này từng làm Lâm Minh trầm mê. Nhưng hiện giờ trong mắt chỉ thoáng hiện sát khí lạnh băng. Lúc này không thể che giấu, mà phải chiến thắng như sấm sét.

- Truy Điện!

Hạt giống Tà Thần rít gào. Trên trường thương của Lâm Minh phát ra hào quang tử kim. Một đạo sấm sét như thần kiếm màu tím xuyên qua mười dặm hư không, trên trường thương hiện rõ ảo ảnh trắng bạc. Đó là Chiến Linh Bạch Ngân. Sau khi đột phá cấp Bạch Ngân, có thể ngưng tụ thành thực thể!

- Hả?

Ánh mắt Dạ Xoa Vương co rút. Thực lực cá nhân của hắn có thể xếp hàng 200 Thiên Mệnh Bảng. Trải qua bí pháp Ma Đạo không tiếc trả giá đặc thù cải tạo. Thậm chí có thể xếp vào hàng 170-180 Thiên Mệnh Bảng, cao thủ như thế tự nhiên có đủ khả năng phân biệt uy lực chiêu thức. Trước đó hắn cao ngạo, là vì cao thủ đi ra từ núi đao biển lửa như hắn lại đi đánh với thằng nhóc yếu hơn mình tới 4 cảnh giới nhỏ. Đây là phản ứng bình thường. Dù là có Tư Đồ Bá Nam cảnh báo, hắn cũng không cho rằng Lâm Minh có thể thắng được mình.

Nhưng hiện giờ, nhìn một thương của Lâm Minh có uy thế cỡ đó. Hắn lập tức cảm nhận được nguy hiểm chí mạng. Đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh, không thể đánh giá bằng tu vi.

- Ma Vương Kích!

Dạ Xoa Vương rống lên, không nghĩ đến phòng ngự một thương này. Mà đẩy ra tam xoa kích, nhập vào toàn bộ chặn nguyên đối đầu công kích của Lâm Minh. Trên tam xoa kích đen sì lập tức ngưng tụ ra vô số ảo ảnh ác ma. Mỗi con vô cùng dữ tợn, muốn nuốt sống người!

Rống! Rống! Rống!

Tất cả ác ma hội tụ thành một ác ma càng to hơn cắn thẳng vào ngực Lâm Minh!

Một đòn chỉ công không thủ, khóa chặt Lâm Minh. Chỉ cần Lâm Minh đâm ra một thương này. Dù có thể giết được Dạ Xoa Vương, cũng ̃s bị đối phương đánh trúng!

Cho dù Lâm Minh có thể dùng tốc độ tuyệt đối cùng ý cảnh Không gian đánh trúng Dạ Xoa Vương trước tiên. Nhưng Dạ Xoa Vương đã phát ra chiêu thức, Lâm Minh vì công kích gần người mà bị chiêu thức va chạm bùng nổ dư sóng năng lượng lan tới. Dưới va chạm cao tốc, dù Lâm Minh có Ma Đế Khải Giáp hộ thân, cũng phải bị chấn thương nhẹ.

Thân thể Lâm Minh mạnh mẽ, một lần chấn thương đương nhiên không ảnh hưởng đến sức chiến đấu, nhưng lại chấn thương rất nhỏ này, tích lũy lên sẽ làm hắn cực kì nguy hiểm. Nên biết, lần này Tu La Thần Quốc phái ra không biết bao nhiêu cường giả. Mà kẻ địch mạnh mẽ còn đang ở phía sau!

Hắn phải bảo trì trạng thái tốt nhất trước khi gặp đối thủ cuối cùng.

Vậy là Sát Lục Khôi Lỗi chiếm ưu thế tuyệt đối. Bọn họ có thể đánh bừa, nhưng Lâm Minh thì không thể. Dạ Xoa Vương chính là nắm chắc điểm này. Dưới tình huống không đủ thực lực mà buộc Lâm Minh biến chiêu.

Một khi biến chiêu, hắn sẽ tiêu hao. Thậm chí tạo thành chân nguyên hỗn loạn trong người.

- Tiểu súc sinh, ta xem ngươi làm sao đây!

Ánh mắt như chim ưng của Tư Đồ Bá Nam toát ra sát ý ngập tràn. Vẻ mặt đầy khoái ý hung tàn.

Một chiêu này như đánh rắn dập đầu, cắn chắc Lâm Minh, mặc kệ ngươi cao hơn Dạ Xoa Vương thì thế nào. Muốn tiêu hao thật nhỏ, không bị thương mà đánh bại Dạ Xoa Vương không muốn sống. Rất khó!

Ngay lúc mọi người nghĩ Lâm Minh sẽ đổi chiêu. Lúc này trong mắt Lâm Minh toát ánh sáng như tia chớp. Cơ bắp toàn thân căng ra, chân phát lực. Dùng chân xoay eo, cột sống căng ra như cung thần!

Lâm Minh mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ hai Đỗ Môn nằm ngay trên long cốt cột sống, quản lí sức bật, cân đối điều hòa lực. So với Kinh Môn quản lí tốc độ và sức bền, tác dụng của Đỗ Môn không có gì nổi bật. Nhưng lúc này Đỗ môn bộc phát ra năng lượng làm cho cột sống của Lâm Minh, bộc phát ra lực lượng không gì sánh bằng.

Lực lượng cơ thể của Lâm Minh vốn đã đạt tới trăm vạn cân. Trải qua Đỗ môn tăng phúc đặc thù, lại vọt lên 150 vạn cân.

Với lực lượng 150 vạn cân, Lâm Minh dứt khoát ném trường thương, lóe lên lôi quang rời tay bắn ra. Tựa như mũi tên bắn ra từ dây cung là cột sống của Lâm Minh. Kéo theo tiếng sấm ầm ầm rít gào xuyên qua hư không.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả võ giả trợn mắt há mồm!

Cao thủ so chiêu. Rất ít khi ném ra vũ khí, bởi vì võ giả hệ thống tụ nguyên quyết đấu, là dựa vào chân nguyên. Không phải là lực lượng cơ thể.

Chân nguyên đến từ thân thể, đến từ đan điền. Chỉ có thể cầm vũ khí trên tay mới không ngừng truyền năng lượng chân nguyên vào trong, phát huy ra uy lực mạnh nhất. Còn cái gọi là ưu khuyết đẳng cấp Bảo Khí, không phải coi trình độ sắc bén, mà là coi độ cứng và độ tăng phúc chân nguyên.

Một khi Bảo khí rời tay, như vậy dù đẳng cấp Bảo Khí cao tới đâu. Chân nguyên rót vào đó là có hạn. Hơn nữa, võ giả ném ra Bảo khí chỉ dựa vào lực lượng cơ thể cùng quán tính ném ra. Vậy thì có được bao nhiêu uy lực khi đối mặt với 100% uy lực của đối phương?

Không chỉ vậy, sau khi Bảo khí rời tay. Quỹ tích công kích đơn giản, dễ né tránh. Cộng thêm với ném bỏ vũ khí là cực kì nguy hiểm. Võ giả không có Bảo khí, chiêu thức mất đi lực xuyên thấu sắc bén. Sức chiến đấu sẽ giảm phân nửa.

Đây có thể gọi là hành vi cực kì ngu xuẩn.

Vù!

Trường thương xé hư không. Không khí chấn động phát ra tiếng nổ đáng sợ. Ở phía kia, ảo ảnh Dạ Xoa Vương đánh ra nhe nanh múa vuốt. Vươn vuốt quỷ lớn hung hăng đánh vào trường thương của Lâm Minh.

- Bảo khí rời tay, như lục bình không rễ, ẩn chứa lực đạo có hạn.

Dù thực lực của ngươi mạnh hơn ta, cũng không cản được một đòn công kích toàn lực của ta!

Rắc!

Vuốt quỷ đánh lên trường thương, nhưng cảnh tượng làm người ta trợn mắt há mồm. Vuốt quỷ của ảo ảnh Dạ Xoa Vương phát ra bị trường thương đâm tan tành. Lực lượng tảng đá lớn 150 vạn cân từ trên cao rơi xuống là khủng bố đến cỡ nào. Nếu có lực lượng cỡ này bị nhập vào trong trường thương sắc bén, uy lực càng tăng bội lần.

Thế tới của trường thương không chậm, đâm thẳng vào mặt ảo ảnh Ma Vương.

Lực lượng cơ thể mạnh như thế? Trong chớp nhoáng, Dạ Xoa Vương không kịp nghĩ kĩ. Hắn đánh tay ra, ảo ảnh Ma Vương há mồm phun ra sương mù màu đen, bao phủ trường thương điện quang tím. Sương mù đen này có thể ăn mòn chân nguyên, lực lượng ẩn chứa trong trường thương dù sao có hạn. Ăn mòn từng chút một, cuối cùng sẽ cạn kiệt.

Nhưng lúc này, ánh bạc lóe lên. Tiếp theo ảo ảnh Ma Vương trực tiếp bị xuyên thủng! Đây là uy lực Chiến Linh, Lâm Minh dùng lực lượng ném hơn trăm vạn cân. Đồng thời nhập vào Chiến Linh cấp Bạch Ngân.

Hai thứ chồng lên, uy lực khó có thể tưởng tượng... So sánh lại, chân nguyên lôi hệ công kích nhập vào đó không tính là gì!

Bùm!

Ảo ảnh Ma Vương nổ tung. Mắt Dạ Xoa Vương đỏ lên. Hắn không thể tin đây là thật. Đây chính là uy lực của Chiến Linh. Tuy rằng Tư Đồ Bá Nam cảnh báo nhiều lần. Nhưng chân chính gặp được nó, mới biết được sự khủng bố của nó.

Lực lượng hai chân của hắn bùng nổ, muốn tránh né công kích của trường thương. Nhưng ngay nháy mắt này, Dạ Xoa Vương cảm giác động tác của mình như chậm lại. Tuy rằng chỉ chậm lại một chút, nhưng tốc độ của trường thương nhanh cỡ nào. Nháy mắt đã đâm tới trước mặt Dã Xoa Vương.

Phập!

Chân nguyên hộ thể vỡ tan như giấy vụn. Trường thương mang theo lực lượng 150 vạn cân đâm vào ngực Dạ Xoa Vương. Toàn xương ngực vỡ nát, nội tạng nát nhừ.

Thế tới của trường thương không gì cản nổi, kéo theo chùm mưa máu xuyên qua. Khoảnh khắc đó, thân thể Dạ Xoa Vương như bị nỏ tên quân dụng bắn xuyên qua. Trực tiếp bị lực lượng mạnh mẽ kéo văng ra ngoài, bay ra mấy vạn dặm như đạn pháo. Rơi xuống đất lăn ra mấy chục trượng. Cuối cùng nằm ngửa ra như chó chết. Trên ngực có vết thương xuyên thấu to như thùng nước. Cả thân thể sắp rời làm hai khúc.

Còn thế tới của trường thương không giảm, nháy mắt xuyên qua trăm dặm, đâm vào ngọn núi xa xa như đậu hũ. Một thương xuyên qua lòng núi đâm ra cái hang lớn, đường kính cả trượng.

Bùm! Bùm! Bùm!

Rất nhiều bụi đá rơi ra từ trong hang núi. Những bụi đá này vỡ ra như bụi bặm. Gió thổi qua, cả bầu trời mịt mù.

Chương 848: Ngũ độc vương

Bụi đá ngập trời. Võ giả ở đây trừng lớn mắt, cả kinh không nói lên lời.

Một cây trường thương xuyên thủng hai chiêu thức của Dạ Xoa Vương. Lại xuyên thấu qua người Dạ Xoa Vương, vậy mà vẫn còn uy lực như thế. Một thương xuyên qua lòng núi. Đá cũng bị chấn vỡ thành bụi. Lực lượng biến thái như vậy!

Nên biết đây chỉ là ném ra Bảo khí, chân nguyên bám lên cực kì có hạn.

Lại nhìn Dạ Xoa Vương trên mặt đất. Cho dù là thân thể hắn trải qua bí pháp Ma đạo luyện chế cùng không tiếc mọi giá, được xưng là sánh với Bảo khí Thiên giai hạ phẩm. Nhưng cũng bị bắn tới tan rã như bị ngũ mã phân thây.

Dạ Xoa Vương chết quá đột nhiên. Rất nhiều võ giả tu vi thấp còn chưa kịp phản ứng. Toàn bộ chiến đấu chỉ kéo dài trong mấy cái chớp mắt. Dạ Xoa Vương vốn có thực lực xếp hạng 200 Thiên Mệnh bảng. Lại vì có bí pháp Ma đạo cải tạo. Hoàn toàn có thể uy hiếp cao thủ hạng 170-180 Thiên Mệnh Bảng. Lại bị Lâm Minh một thương miễu sát, còn là bị ném trường thương ra đâm chết.

Toàn bộ quá trình không dính tới góc áo của Lâm Minh. Chỉ tiêu hao một ít lực lượng cùng chân nguyên. Chênh lệch quá lớn!

- Đúng là làm người ta giật mình. Chiến linh cấp Bạch Ngân trong truyền thuyết... Còn mạnh hơn là ta tưởng tượng.

Trên lâu thuyền ngọc bích, Tuyết Phong tiên tử cảm khái nói. Nàng cũng cực kì hâm mộ loại lực lượng này.

- Ha ha! Tiểu Tuyết, ngươi dù đã 2000 năm thọ nguyên. Nhưng sau này lịch lãm ý chí, vẫn có hy vọng đạt tới.

Ở cạnh Tuyết Phong tiên tử, Tạo Hóa lão nhân cười hì hì nói.

- Tiền bối nói đùa. Vãn bối đến cảnh giới Thần Hải mới lĩnh ngộ chiến linh. Thật sự không có thiên phú ở mặt này. Đời này có thể đạt tới Thanh Đồng tiểu thành đã thấy đủ. Còn Thanh Đồng đại thành là may mắn trong may mắn. Thanh Đồng đại viên mãn hay thậm chí Bạch Ngân trong truyền thuyết. Vãn bối còn không dám nghĩ tới.

Tuyết Phong tiên tử cười nói. Mặc dù lời của nàng có phần khiêm tốn, nhưng cũng không quá nhiều. Có thể thấy được Chiến Linh lịch lãm khó khăn.

- Ha ha! Đừng coi thường mình. Tuy nhiên tiểu tử Lâm Lan Kiếm kia quả thật là kì tài ngút trời. Không chỉ riêng chiến linh Bạch Ngân, hắn lí giải pháp tắc ý cảnh cũng làm lão hủ giật mình. Một thương vừa rồi của hắn, ngoài uy lực mạnh mẽ ra có thể bắn trúng Dạ Xoa Vương, còn là vì ẩn chứa một tia Thời gian ý cảnh trong đó. Có thể dồn hết Thời gian ý cảnh huyền ảo lên trường thương rời tay. Rất là khó!

Vũ khí rời tay rất nhiều chỗ hại. Chẳng những vì có thể đoán được quỹ tích mà tránh né. Hơn nữa nhập vào ý cảnh pháp tắc cũng sẽ bị cản trở. Một thương của Lâm Minh vừa nãy chỉ làm dòng chảy thời gian xung quanh Dạ Xoa Vương chậm lại một tí xíu. Nhưng cũng đủ cho hắn giết chết Dạ Xoa Vương. Hắn ném thương đi ra thật là quá nhanh.

Tuyết Phong tiên tử thấy rõ thần sắc khen ngợi của Tạo Hóa lão nhân. Điều này làm nàng khẽ động. Không lẽ Tạo Hóa lão nhân có ý muốn che chở, thậm chí là thu Lâm Lan Kiếm làm đồ đệ. Nếu thật là vậy, Tu La thần quốc sẽ càng không làm gì được Lâm Lam Kiếm.

Nên biết thực lực của Tạo Hóa lão nhân vượt qua bất cứ cường giả nào ở Tu La Thần Quốc. Tuy rằng Tu La Thần Cung có đại trận thượng cổ. Tạo Hóa lão nhân không thể xông vào. Nhưng nếu là ở ngoài, tám chín phần là cường giả Thần Hải của Tu La thần quốc, muốn trốn cũng không thoát được khỏi tay Tạo Hóa lão nhân.

Tuyết Phong tiên tử xuất thân Bạch tộc. Nàng rất vui vẻ muốn thấy người đệ nhất thiên hạ, không thuộc bốn đại Thần quốc sinh ra. Điều này có thể ảnh hưởng kết cấu ổn định, ở khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục, để cho gia tộc của nàng được lợi. Đương nhiên, nếu Tạo Hóa lão nhân sẵn lòng che chở Lâm Lan Kiếm. Còn nàng có thể thông qua quan hệ với Tạo Hóa lão nhân, chắp nối được với Lâm Lan Kiếm. Vậy thì quá tốt.

Trong lòng Tuyết Phong tiên tử xoay chuyển tâm tư. Sắc mặt Tư Đồ Bá Nam lại âm trầm nhỏ nước. Dạ Xoa Vương này là do hắn tự tay cải tạo ra từ 1000 năm trước. Kết quả thua dứt khoát, ngay cả góc áo của Lâm Minh còn chưa chạm tới.

Vốn định rút hồn luyện tủy Lâm Minh, nhưng bây giờ lại chịu nhục!

Tư Đồ Hạo Thiên cũng cau mày. Vì cam đoan thắng lợi trăm phần trăm, bọn họ đã xác định dùng xa luân chiến tiêu hao Lâm Minh.

Nhưng bây giờ dùng cả đống tài phú, đắp ra Sát Lục Khôi Lỗi để đối phó Lâm Minh. Lại bị một thương đánh chết. Nhìn Lâm Minh cũng không tiêu hao nhiều. Điều này khiến lòng bọn họ không yên.

Mỗi một Sát Lục Khôi Lỗi đều là tài phú của Thần quốc. Cho dù bọn họ nội tình sâu đậm, cũng không chịu nổi tiêu hao như thế.

Đây là hiệu quả mà Lâm Minh muốn, khi dùng ưu thế lớn đánh chết Dạ Xoa Vương. Tuy rằng sức bền của hắn siêu phàm, nhưng không muốn xa luân chiến vô hạn. Hắn phải làm Tu La Thần quốc chột dạ. Muốn những võ giả Mệnh Vẫn ra sân kia chột dạ.

Chột dạ đến không dám làm tiêu hao sức bền của hắn.

- Sao lại thế này? Ném trườn thương ra còn có uy lực lớn như vậy!

Tư Đồ Bá Nam nghiến răng nghiến lợi nói. Hắn quy kết uy lực của trường thương trên Chiến linh Bạch Ngân. Cũng không cân nhắc lực lượng yếu tố thân thể của Lâm Minh trong đó.

- Chiến linh cấp Bạch Ngân đã có uy lực như thế. Trời biết về sau, tiểu súc sinh này đột phá Thần Hải, thì Chiến linh sẽ trưởng thành tới trình độ nào! Tuyệt đối không thể để lại tiểu súc sinh này!

Tư Đồ Dao Hi cũng phụ họa.

Lúc này, Tư Đồ Yêu Nguyệt bước lên, khẽ giọng nói:

- Bệ hạ, để ta lên đánh một trận cùng hắn. Sát Lục Khôi Lỗi bình thường sẽ không là đối thủ của Lâm Lan Kiếm. Còn ta cũng không muốn dùng loại thủ đoạn không vẻ vang này, để tiêu hao thể lực của hắn. Yêu Nguyệt muốn đánh một trận với Lâm Lan Kiếm ở trạng thái đỉnh phong. Thắng lợi như vậy mới có thể khắc ghi lòng tin chiến thắng trong lòng. Tạo ra nền tảng cho ta xông lên cảnh giới cao hơn trong tương lai. Mong Bệ hạ ân chuẩn.

Lúc trước đám người Yêu Nguyệt ở trong Thần Hành Chu, xem rõ ràng quá trình chiến đấu. Nàng nói cực kì tự tin, cũng rất kiên quyết. Nàng là Mệnh Vẫn tâng bảy, đồng thời bản thân có đan điền Tử Cực. Lâm Minh biểu hiện ra thực lực không chút uy hiếp được tới nàng. Đương nhiên nàng cũng đoán được Lâm Minh không dùng hết toàn lực. Nàng rất mong chờ được chiến đấu với kì tài như thế. Thiên tài đều cao ngạo, Tư Đồ Yêu Nguyệt không muốn dùng thủ đoạn xa luân chiến ti tiện giành được thắng lợi. Đối với nàng, đó là sỉ nhục.

Nghe Tư Đồ Yêu Nguyêt nói, Tư Đồ Hạo Thiên lại nhướng mày, có chút không vui:

- Yêu Nguyệt, ngươi đã gần xác định là người thừa kế Thần Hoàng Tu La Thần quốc tương lai. Mỗi lời nói, mỗi hành động của ngươi đều liên quan đến tương lai Tu La Thần quốc. Sinh mệnh của ngươi cũng không còn thuộc về mình. Vì bồi dưỡng ngươi, Thần quốc tiêu hao vô số tài nguyên. Chẳng lẽ, ngươi muốn vì một cái gọi là trận chiến công bằng, liền đánh bạc tương lai Thần quốc cùng tánh mạng của mình? Ngươi có biết nếu thua trận chiến này. Chúng ta phải trả giá gì không?

Nói tới sau, giọng của Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên cao lên, trở nên nghiêm khắc. Tuy rằng hắn không cho rằng Lâm Minh có thể thắng Tư Đồ Yêu Nguyệt. Nhưng cẩn thận mới tránh được họa. Nếu Tư Đồ Yêu Nguyệt ngã xuống trong chiến đấu. Đó sẽ là tổn thất cực lớn mà Tu La Thần quốc không thể chịu nổi!

Tu La Thần quốc có mười mấy cường giả Thần Hải. Nhưng thực tế, quyết định lực lượng môt Thần quốc không phải số lượng cường giả Thần Hải. Mà là người thực lực cao nhất trong các cường giả Thần Hải.

Vì cái gì Đại Dã Thần quốc và Cửu Đỉnh Thần quốc có thể đè đầu Tu La Thần quốc và Thất Tinh Thần quốc. Đó là vì Đại Dã Thần quốc có một Hoàng Thúc tổ. Cửu Đỉnh Thần quốc có một Thái thượng Thần Hoàng. Bọn họ đều là tồn tại gần với thiên hạ đệ nhất nhân.

Tuy rằng Tư Đồ Hạo Thiên luôn luôn dùng thiên hạ đệ nhất nhân để cổ vũ Tư Đồ Yêu Nguyệt. Nhưng không trông cậy nàng có thể thật sự trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Điều này có phần không thực tế, nhưng vẫn còn một ít hy vọng lên tới gần tồn tại thiên hạ đệ nhất nhân. Đến lúc đó, địa vị Tu La Thần quốc cũng sẽ tiến thêm một bướcthu thêm tài nguyên phân phối trong Kỳ Tích Hải.

Mạng của Tư Đồ Yêu Nguyệt trọng yếu hơn hai đại năng Thần Hải bình thường. Huống chi thua trận đấu này, cái giá là đắc tội lại không giết được Lâm Minh. Tu La Thần quốc cũng khó gánh nổi.

- Vâng, Bệ hạ Yêu Nguyệt biết sai rồi.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng chỉ có thể tuân lệnh.

- Tiếp tục phái Sát Lục Khôi Lỗi, nuôi binh ngàn ngày, dù sao sắp tới cũng sẽ không bùng nổ quốc chiến. So với cái giá thua trận chiến này, một ít con rối tính là gì!

Tư Đồ Bá Nam nghiến răng nghiến lợi nói. Sư tử vồ thổ cũng phải dùng hết sức. Trận chiến này bọn họ đã tính trước là dùng con rối, sau lại dùng quốc sư, bảo đảm tuyệt đối.

- Hừ! Tuy rằng hắn không bị thương. Nhưng công kích vừa rồi mạnh như vậy. Có lẽ là võ kĩ đặc thù nào đó, đương nhiên sẽ tiêu hao nhiều thể lực. Lần này ta dùng con rối mạnh hơn, xem tiểu súc sinh kia còn chống được bao lâu.

Một thương vừa nãy của Lâm Minh có uy lực quá lớn. Tư Đồ Dao Hi không tin Lâm Minh ném ra một thương này vô cùng thoải mái. Nếu đã đánh bạc vốn gốc, Tư Đồ Dao Hi tuyệt không rút lui nửa đường, thề phải tiêu hao hết thể lực của Lâm Minh.

- Ngũ Độc Vương, lần này ngươi ra tay!

Tư Đồ Bá Nam ra lệnh.

- Rõ!

Kẻ được gọi là Ngũ Độc Vương, là một lão nhân gầy, mặt vàng như sáp phủ đầy vết ban. Võ giả tu đến cảnh giới Mệnh Vẫn kì thật sẽ không sinh ra vết ban người già. Sở dĩ trên mặt Ngũ Độc Vương có những vết ban đo, đều là do độc tố lưu lại. Thân thể hắn chính là một cái bình thuốc độc to.

Trên lôi đài đã có chấp sự bộ tộc Thần Khí đi thu hồi thương cho Lâm Minh. Độ cứng của trường thương màu đỏ này, có thể đạt tới tiêu chuẩn Bảo khí Thiên giai thượng phẩm. Hoàn toàn không cần lo bị tổn hại.

Lợi dụng thời gian này, Lâm Minh đã sớm mở ra Hưu Môn. Bổ sung đầy chân nguyên cùng thể lực đã tiêu hao, lại quay về trạng thái đỉnh phong. Dù sao vốn hắn cũng không tiêu hao nhiều thể lực.

Ngũ độc vương đứng cách xa Lâm Minh mấy dặm. Nếu là người thường thì nhìn đối thủ xa như vậy sẽ chỉ bé bằng hạt đậu. Nhưng đối với võ giả chút khoảng cách đó chỉ cần bước là đến.

Nhưng thời gian một bước ít nhất cũng cho Ngũ Độc Vương có chút thời gian phản ứng. Rõ ràng hắn kiêng kị Lâm Minh ném ra trường thương quỷ dị khi nãy. Chỉ cần bị một thương này bắn trúng, hắn cho rằng mình không có khả năng sống sót.

Bày ra một tầng chân nguyên thủ hộ xung quanh người. Ngũ Độc Vương lặng lẽ lấy ra mấy cái trận kì màu đen, muốn bố trí độc trận. Hắn tinh thông dùng độc, đồng thời là Trận Pháp Sư. Hai thứ kết hợp, hắn mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất. Bản thân ở trong trận pháp, có thể công có thể thủ.

Thấy động tác cẩn thận quá mức của Ngũ Độc Vương, Lâm Minh mỉm cười, nghĩ rằng làm như vậy là an toàn ư?

Chương 849: Không ai chống nổi

Vù...

Ngũ Độc Vương bày trận cực nhanh. Nháy mắt là xung quanh người hắn tuôn ra lồng sương mù màu tím, bao phủ lấy hắn. Lồng sương mù tím này chính là trận pháp phòng ngự, Mà Ngũ Độc Vương bày ra mang theo đặc tính ô nhiễm chân nguyên. Võ giả nhảy vào dù có mở ra chân nguyên hộ thể, chỉ cần bị sương mù màu tím này dính một chút sẽ bị độc tố dính vào người, làm cho bị thương.

- Dường như các ngươi còn không sợ chết?

Lâm Minh bước ra. Ngũ Độc Vương trong độc trận nhanh chóng bày ra trận pháp thứ hai. Tầng sương mù màu tím thứ hai xuất hiện, phòng ngự càng thêm chặt chẽ. Hắn không có cảm tình nói:

- Chúng ta vốn là người phải chết. Làm ngươi bị thương có thể ban phúc cho con cháu.

- Thì ra vậy...

Vừa dứt lời, đôi mắt Lâm Minh phát ra tia sáng lạnh. Hắn bước ra như tùy ý. Khoảng cách mấy dặm lóe lên biến mất, Lâm Minh đi vào độc trận như thuấn di. Hai trận pháp sương độc của Ngũ Độc Vương bày ra không hề cản trở được hắn.

Với lí giải ý cảnh Không gian hiện tại. Trong trận pháp không có dung nhập pháp tắc không gian. Vậy thì không có hiệu quả gì với Lâm Minh.

Xẹt Xẹt Xẹt!

Trường thương nhập vo tia sét tím. Cửu Thiên Lôi Linh Thiên giai cực phẩm phát ra hào quang như mặt trời.

Truy Điện!

Một thương đánh ra nhanh như tia chớp. Không cho Ngũ Độc Vương có không gian phản ứng.

Trong nháy mắt, mọi thứ trong độc trận bị lôi điện màu tím bao phủ. Ngũ Độc Vương rống to, ném ra một cái trận bàn. Trận bàn xoay tròn sắp nổ tung. Nhưng tốc độ Lâm Minh quá nhanh. Một đòn vặn vẹo không gian lập tức đã tới.

Một thương đánh vào thân thể Ngũ Độc Vương, sấm sét lóe ra đốt cháy thân thể hắn.

Ngay lúc này, thân thể Ngũ Độc Vương không chút dấu hiệu tự nổ, các loại máu độc, nọc độc bắn ra. Ánh mắt Lâm Minh co rút, thu người lui lại.

Ầm!

Ngũ Đôc Vương và độc trận cùng nhau nổ tung. Kịch độc khủng bố bắn ra khắp nơi, ăn mòn thân núi đã có trận pháp gia cố thành cái lỗ lớn.

Lâm Minh đã lui ra năm dặm. Chân nguyên hộ thể của hắn chấn động mạnh. Có tiếng xèo xèo vang lên. Đây là chân nguyên hộ thể va chạm với độc tố.

“Độc tố thật quỷ dị có thể ô nhiễm chân nguyên!”

Lâm Minh mặt không đổi sắc. Chiến linh Bạch Ngân rung động, hóa thành kiếm ý chém ra, nháy mắt chém hết sinh cơ của độc tố. Đặc tính của chiến linh là bám lên vật chất bất kì. Đồng thời tiêu diệt mọi thứ, bao gồm cả vật chất, linh hồn, lực trường, năng lượng, tâm ma...

Một chiêu đánh bại Ngũ Độc Vương, không nằm ngoài dự kiến của những võ giả ở đây.

- Lại một chiêu tiêu diệt, lợi hại!

- Nhưng mà... Lâm Lan Kiếm cũng bị độc tố dính phải, không biết có trở ngại không?

- Xem ra không có vấn đề gì cả.

- Nói chưa chắc...

Độc công Ma đạo cực kì quỷ dị. Đôi khi sau lúc trúng độc không nhìn ra vấn đề gì. Qua một thời gian độc tố mới phát tác. Khiến võ giả hóa thành vũng máu.

Đương nhiên, võ giả xung quanh xem ra thực lực của Lâm Minh không tới mức như thế. Tuy nhiên vẫn có thể bị ảnh hưởng rất nhỏ. Đây là xa luân chiến. Bất kì ảnh hưởng nào cũng đủ tích lũy lại, cuối cùng trở nên chí mạng.

- Tiểu súc sinh này, Ngũ Độc Vương tự bạo cũng không làm hắn bị thương!

- Hừ! Vậy thì tính sao, mỗi trận chiến đấu hắn đều tiêu hao lực lượng. Xem hắn có thể đứng vững được bao lâu? Bạch Cốt Vương, ngươi ra tay. Chỉ cần làm hắn bị thương, ta giải trừ nô tịch cho gia tộc ngươi.

Mấy ngàn năm qua, Tu La Thần quốc chinh chiến khắp nơi, chinh phục những thế lực khiêu chiến quyền uy của bọn họ. Còn những cường giả đỉnh cấp trong các thế lực bị chinh phục, sẽ bị gieo nô ấn. Đồng thời chế thành Sát Lục Khôi Lỗi.

Bạch Cốt Vương chính là một trong số đó. Vốn gia tộc của hắn cũng là gia tộc ngũ phẩm, nhưng chỗ dựa của gia tộc lại là thù địch với Tu La Thần quốc. Đến sau khi chỗ dựa sụp đổ, gia tộc của Bạch Cốt Vương cũng bị liên lụy. Bạch Cốt Vương dáng người khôi ngô cao lớn khoác giáp xương. Đi đường, mảnh xương va chạm kêu cốp cốp.

Bởi vì sử dụng đủ loại bí pháp cải tạo, lại bị gieo nô ấn, Bạch Cốt Vương hai mắt vô thần. Nhưng có Tư Đồ Bá Nam hứa hẹn, trong lòng hắn đã có một cỗ chấp niệm rõ ràng, thức tỉnh trí nhớ ở sâu bên trong.

- Giết!

Bạch Cốt Vương nghiến ra chữ này, chỉ nghe xèo xèo. Toàn thân hắn toát ra vô số gai xương. Bản thể hắn vọt như Lưu Tinh chùy lao về phía Lâm Minh.

Trong mắt Lâm Minh lóa lên hào quang. Giáp xương bám trên người Bạch Cốt Vương không phải là áo giáp luyện chế thành. Mà là xương cốt bản thân hắn sinh ra.

Một cái võ giả dị hóa xương cốt đúng là kì lạ. Nhưng không thể bù lại chênh lệch thực lực tuyệt đối.

Ầm!

Sau tiếng nổ va chạm, gai xương trước ngực Bạch Cốt Vương đồng loạt vỡ nát. Tiếp đó trường thương xoay lại, nện mạnh lên gáy Bạch Cốt Vương.

Giáp xương phòng ngự sau lưng Bạch Cốt Vương vỡ nát như đồ sứ. Xương cổ đã gáy, cổ rách ra như đống thịt nát. Đầu văng ra trăm trượng đụng vào trong đá, mắt vỡ tung.

Lâm Minh xuất hiện cách đó trăm trượng. Cảm nhận tay phải hơi tê dại. Độ cứng của lớp xương kia vượt qua ước đoán của hắn.

Đây đã là trận thứ 3, Tư Đồ Hạo Thiên hai mắt phát lạnh. Thề không tiếc mọi giá tiến hành xa luân chiến tới cùng.

- Xích Huyết Ma, ngươi lên!

Rống!

Một ác ma toàn thân đỏ rực xông lên lôi đài. Những võ giả tu luyện công pháp Ma đạo đường ngang ngõ tắt này, đều không nhìn người hay quỷ.

Nhưng mặc kệ hình thái kẻ địch thế nào, kết quả đều như nhau. Dưới thực lực chênh lệch tuyệt đối không thể vượt qua. Xích Huyết Ma liều mạng dùng chiêu thức cả hai bên cùng bị thương, muốn làm Lâm Minh bị thương. Trường thương mang theo chiến linh Bạch Ngân cùng sấm sét ầm ầm bay ra, như mũi kiếm nhọn xuyên qua thân thể Xích Huyết Ma!

Thân thể Xích Huyết Ma nổ thành mưa máu. Trường thương cắm trên lôi đài nổ thành cái hố sâu mấy chục trượng. Trận pháp gia cố trên lôi đài bị xé ra cả khối lớn, lung lay muốn sụp.

Xích Huyết Ma chết giống như Dạ Xoa Vương.

- Trận thứ 5, Mộng Yểm Vương!

Tư Đồ Bá Nam đã đỏ cả mắt, lại phái ra một cao thủ không tiếc mọi giá.

Ầm!

Mộng Yểm Vương phát ra công kích linh hồn cùng mộng cảnh, trực tiếp bị chiến linh của Lâm Minh xé tan. Chỉ vù một cái, trường thương bay ra,

Mộng Yểm Vương muốn ngăn cản. Nhưng trong trường thương nhập vào ý cảnh Không gian và Thời gian, làm cho quỹ tích có thể đoán trước được, trở nên biến hóa ngàn vạn.

Mộng Yểm Vương mạnh mẽ tránh né yếu hại nơi trái tim. Nhưng vẫn bị thương này xé ra nửa người.

Hắn thả người bay ra sau. Nhưng Lâm Minh bước ra xuyên qua không gian, nháy mắt xuất hiện trước mặt. Một quyền đánh ra- Phấn Thân Toái Cốt Quyền.

Bùm!

Công kích bất ngờ làm cho Mộng Yểm Vương đã bị xé tan nửa người, không thể tránh né được, trực tiếp nổ thành sương máu.

Sau khi Lâm Minh đạp phá Mệnh Vẫn. Tế bào toàn thân hoạt hóa năng lượng, tần suất hít thở đồng nhất, uy lực Luyện lực như tơ tăng lên cảnh giới lớn. Một quyền đánh ra, tảng đá lớn cao mười trượng cũng có thể vỡ thành bụi.

Trận thứ 5. Lại thắng!

Cho đến giờ võ giả xuất trận không một ai chống nổi Lâm Minh.

- Trận thứ 6, Phục Địa Quái!

...

- Trận thứ 7, Hắc Thiết Ma!

...

- Trận thứ 8, Phệ Hồn Quỷ!

...

- Trận thứ 9, Lục Mao Thi Khôi!

...

Tiếng chuông bắt đầu trận đấu lần lượt vang lên. Bởi vì chiến đấu tiến hành quá nhanh. Dư âm tiếng chuông lần trước còn đang vang vọng trong khe núi, tiếng chuông trận tiếp theo đã được gõ vang.

Dần dần, tiếng chuông ngâm ng vang vọng trong trời đất, lại rung động tâm linh mọi người.

Đây rõ ràng là một trận giết chóc. Bất kể những con rối Ma đạo này có chiêu thức quỷ dị thế nào, Lâm Minh đều có thể giải quyết chiến đấu trong vòng 3 hơi thở.

Trong đó, Lâm Minh cũng không tránh khỏi va chạm trực diện với những cường giả này. Theo lý thì va chạm như thế, dù không tới mức làm Lâm Minh bị thương. Nhưng cũng phải tạo thành chân nguyên hỗn loạn, hoặc là khí tức không ổn. Nhưng Lâm Minh một đường đánh tới như không biết mỏi mệt. Ít nhất, nhìn bề ngoài không thấy hắn có vẻ gì là không thể tiếp tục.

Trận 11, trận 12, trận 13... Trận 18!

Trên lôi đài, Lâm Minh đã đánh ra tới hung hãn. Hắn lúc này như Chân Long tỉnh giấc. Thân thể mạnh mẽ đánh đâu thắng đó. Công kích không gì cản nổi, xé nát tất cả kẻ địch, quét ngang tất cả không ai chống đỡ.

Võ giả chung quanh xem mà kinh hồn vỡ mật. Những võ giả chết trên tay Lâm Minh không phải rau cải trắng, mà thấp nhất là cường giả Mệnh Vẫn tầng năm, thậm chí tầng sáu. Một hai ngàn năm trước, bọn họ đều là nhân vật xếp hạng Thiên Mệnh Bảng. Có những người còn có thể xếp hơn trăm hạng đầu Thiên Mệnh Bảng.

Chính những người như vậy nay lại bị Lâm Minh chém giết như xắt rau, lăn qua lộn lại. Lâm Minh chỉ dùng có mấy chiêu, nhưng chính những chiêu thức này lại không ai trốn được.

Mỗi một chiêu đều truyền vào lực lượng mạnh mẽ, tiêu hao không ít. Võ giả bình thường dù có thực lực mạnh mẽ. Nhưng đánh ra mười mấy lần công kích như vậy cũng phải hụt hơi, phải dùng linh dược bổ sung. Chỉ là linh dược có tốt mấy, bổ sung chân nguyên cũng sẽ có sự khác biệt rất nhỏ với thuộc tính chân nguyên của bản thân. Không kịp luyện hóa sẽ làm năng lượng trong người không tinh khiết, sức chiến đấu giảm mạnh.

Nhưng Lâm Minh đánh tới giờ cũng chưa bổ sung một viên linh dược nào. Còn nhìn dáng vẻ của hắn lại vẫn không hề có chút khí tức hỗn loạn. Kẻ này còn là người sao?

Trận thứ 20...

Ầm!

Sát Lục Khôi Lỗi Ma đạo ra sân bị Lâm Minh một thương nổ đầu. Óc trắng đỏ phun ra nháy mắt bị lôi đình lực đốt cháy. Thi thể không đầu của võ

Giả Ma đạo này ngã ầm xuống.

Ngoài lôi đài vang lên tiếng hít hà. Cũng chỉ có Sát Lục Khôi Lỗi biết rõ mình phải chết. Nếu là người thường cũng không dám lên sân, muốn chịu chết cũng không phải đi tống mạng như thế.

Thực tế, ngay cả Sát Lục Khôi Lỗi cũng bị Lâm Minh đánh sợ. Sau khi liên tục giết 20 người, trên người Lâm Minh đã xuất hiện một cỗ hung tính như hung thú thái cổ. Sát khí tích lũy tạo ra trường năng lượng quanh người hắn. Chỉ cần đến gần liền có cảm giác áp lực đè nén, khó mà thở nổi.

Ngay cả Tư Đồ hạo Thiên cũng bị khí thế của Lâm Minh chấn nhiếp đến chột dạ. Mỗi một Sát Lục Khôi Lỗi phái ra đều là dùng Nguyên linh thạch đắp thành.

Phái ra những Sát Lục Khôi Lỗi này, rốt cuộc có tiêu hao được thể lực của Lâm Minh hay không?

Nhìn trên lôi đài, hơi thở của Lâm Minh không chút rối loạn. Trong lòng Tư Đồ Hạo Thiên không chắc chắn. Hắn chuyển mắt rơi vào đồng tử mặc áo đỏ trong đại sảnh.

- Huyền quốc sư! Trận tiếp theo tới ngươi lên.

- A?

Trái tim đồng tử áo đỏ co thắt. Mồ hôi lạnh toát ra.

Chương 850: Khí xông tận trời

- Bệ hạ, ta...

Thực lực đồng tử áo đỏ xếp hạng 42 trên Thiên Mệnh Bảng, mạnh hơn nhiều những Sát Lục Khôi Lỗi đã ra sân. Nhưng bảo hắn nghênh chiến Lâm Minh, hắn thật không có lá gan đó.

Kẻ ngu cũng nhìn ra, đến giờ Lâm Minh cũng chưa dùng hết sức, lăn qua lăn lại chỉ dùng có 3 chiêu. Hơn nữa, Lâm Minh đã đánh ra hung tính. Đồng tử áo đó không cho rằng mình có nửa phần thắng. Một khi thua trong trận chiến sinh tử, đồng tử áo đỏ cũng không trông cậy Lâm Minh sẽ từ bi tha cho mình. Hơn nữa hắn còn từng có nhiều xung động với Lâm Minh.

Có thể nói, ra sân chẳng khác nào tự sát.

- Sao hả? Ngươi không muốn ra trận?

Tư Đồ Hạo Thiên nhướng mày, phát ra sát khí mờ mịt.

- Ta...

Đồng tử áo đỏ nuốt nước miếng, bịch một cái quỳ xuống:

- Bệ hạ tha mạng! Không phải thần không muốn ra trận mà là hạ thần không phải là đối thủ. Khẩn cầu bệ hạ khai ân, tha cho hạ thần. Đời này hạ hạ thần nghe theo lời sai khiến của Tu La Thần quốc.

Tư Đồ Hạo Thiên cười lạnh:

- Hừ! Bây giờ chính là lúc cho ngươi nghe lệnh. Trận chiến này là ai khơi mào trước?

Tư Đồ Hạo Thiên vừa nói thế. Sắc mặt đồng tử áo đỏ trắng nhợt. Lúc trước Lâm Minh đưa ra xa luân chiến là vì giảm sức ép lên bộ tộc Thần Khí. Mà đề xuất cơ hội trận chiến này lại là vì đồng tử áo đỏ dựa vào ưu thế tu vi tuyệt đối của mình, lấy lớn hiếp nhỏ tuyên chiến Lâm Minh. Tuyên bố mười chiêu không đánh bại Lâm Minh tính là mình thua.

Kết quả Lâm Minh tránh né không đánh. Cũng nói chỉ cần mình đột phá Mệnh Vẫn. Một mình có thể khiêu chiến tất cả cao thủ Mệnh Vẫn Tu La Thần quốc. Từ một mặt nào đó, trận chiến này xảy ra quả thật có chút quan hệ tới đồng tử áo đỏ. Hiện giờ đánh gian khổ, tổn thất lớn như vậy. Tư Đồ Hạo Thiên giận chó đánh mèo hắn cũng là bình thường.

Đồng tử áo đỏ trán đầy mồ hôi. Hắn hối hận đứt ruột, sao miệng mình hạ tiện như vậy. Họa từ miệng mà ra quả nhiên là đúng!

Hắn rất muốn nói cuối cùng đáp ứng trận chiến này còn là có bản thân Tư Đồ Hạo Thiên. Nhưng hắn không có lá gan này. Nếu nói như vậy, hắn có thể sẽ bị Tư Đồ Hạo Thiên một chưởng đánh gục tại chỗ.

Không chỉ đồng tử áo đỏ toàn thân mồ hôi lạnh, Tư Đồ Bạch, đại đệ tử của Tư Đồ Hạo Thiên cũng ướt hết lòng bàn tay. Hắn xếp hạng 26 Thiên Mệnh Bảng, thật sự đánh với Lâm Minh có lẽ còn khả năng thắng, nhưng cũng dữ nhiều lành ít. Lúc trước ở Giới Tâm đại điện bộ tộc Thần Khí, Lâm Minh tuyên chiến tất cả cường giả Mệnh Vẫn. Hắn cũng miệng thối đi tham dự vào.

Thậm chí hắn tuyên bố, sau khi Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn. Không cần người khác ra tay, một mình Tư Đồ Bạch hắn cũng đủ dọn dẹp Lâm Minh.

Hiện giờ ngẫm lại những lời nói trước kia, hắn thật có xúc động muốn đập đầu chết luôn. Đồng tử áo đỏ mà thất bại. Không phải sẽ tới lượt hắn ra trận đó chứ?

- Ngươi đánh hay không?

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn chằm chằm đồng tử áo đỏ. Đối với Tu La Thần quốc, đồng tử áo đỏ là một người khác họ. Hai là hắn đã 1500 tuổi, khả năng đột phá Thần Hải gần như bằng 0. Chết thì chết cũng không tổn thất lớn.

- Ta... Ta đánh.

Đồng tử áo đó cắn răng nói. So với trực tiếp bị Tư Đồ Hạo Thiên xử tử, còn không bằng đi tuyên chiến Lâm Minh. Nói không chừng còn có một đường sinh cơ.

Hơn nữa dù chết trận, ít nhất gia tộc mình cũng được Tu La Thần quốc che chở. Nếu như là bị Tư Đồ Hạo Thiên xử tử, vậy cũng là chết uổng.

Đồng tử áo đỏ hít sâu một hơi, bay ra khỏi Thần Hành Chu.

- Là ngươi...

Vẻ mặt Lâm Minh lộ ra tia cười cợt. Hắn cùng Tu La quốc sư này đúng là quan hệ sâu xa. Chính mình bị đuổi giết đến hơn 8000 ngàn dặm đầm lầy màu đen, lại định ra khiêu chiến trên Giới Tâm đại điện bộ tộc Thần Khí.

- Ba tháng trước ngươi khiêu chiến ta. Chúng ta định ra ước chiến, không ngờ ngươi thật đến. Vốn ta còn tưởng ngươi sẽ không tới.

Tuy rằng Lâm Minh cười nhưng sát khí của hắn vẫn không yếu bớt nửa phần.

- Bớt nói nhảm. Đừng tưởng rằng ngươi nhất định có thể thắng ta.

Đồng tử áo đỏ chuyển hết căm hận lên người Lâm Minh. Từ khi gặp Lâm Minh, vận mệnh xui xẻo của hắn bắt đầu.

Hắn quát lớn. Thân thể phình to ra như bong bóng. Cơ bắp nở ra cầm trường mâu thật to. Chỉ là khuôn mặt vẫn giữ vẻ trẻ con, làm người ta nhìn rất không tự nhiên.

- Luân Hồi Ma Công!

Sau lưng đồng tử áo đỏ xuất hiện ảo ảnh ác ma có sáu cánh tay. Mỗi cánh tay đều cầm một món pháp khí. Mặt mũi hung dữ xanh lè, nhìn như Bất Diệt Minh Vương trong vật tổ Ma đạo.

Dù sao đồng tử áo đỏ cũng là nhân vật xếp 50 hạng đầu Thiên Mệnh Bảng, sử dụng Luân Hồi Ma Công liền khí thế tăng vọt. Võ giả cách xa mười dặm cũng cảm nhận được áp lực to lớn.

- Là Huyền quốc sư, một trong ba đại quốc sư Tu La Thần quốc. Cuối cùng có người lợi hại đi ra, lần này có trò hay xem rồi.

- Đúng vậy, dù rằng là Huyền quốc sư hắn không phải là đối thủ của Lâm Lan Kiếm. Nhưng ít ra có thể chống đỡ thời gian không ngắn. Bằng không cứ luôn miểu sát, nhìn mà kinh hồn bạt vía!

Đồng tử áo đỏ hai tay cầm mâu. Trên thân mâu tỏa ra ma khí hỗn độn đặc sánh, chỉ nhìn ma khí kia một cái, liền có cảm giác linh hồn rơi vào trong đó.

- Hắc Ám ý cảnh?

Lâm Minh kinh ngạc. Hắc Ám ý cảnh có đặc tính cắn nuốt năng lượng. Trình độ huyền diệu còn vượt qua cả Ngũ Hành ý cảnh, gần với Thời Không ý cảnh. Có thể lĩnh ngộ ý cảnh đến trình độ này, đồng tử áo đỏ quả nhiên không phải dạng hời hợt. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể nổi trội lên giữa võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu, xếp 50 hạng đầu Thiên Mệnh Bảng.

Vạn Ma Luân Hồi!

Bóng người đồng tử áo đỏ chia ra làm 6. Sáu cái bóng đồng thời đâm ra xà mâu thật to. Hắc ám đặc dính trút xuống, ánh mặt trời cũng bị cắn nuốt.

Cả Trung Thiên thế giới như rơi vào bóng tối. Bất Diệt Minh Vương sáu tay mặt mũi hung tợn từ trên cao phủ xuống. Sáu món pháp khí cũng đánh về phía Lâm Minh.

Đây là võ kĩ mạnh nhất của đồng tử áo đỏ. Đối mặt với Lâm Minh hắn không dám giữ lại, bằng không sẽ không còn cơ hội nữa.

Đối mặt với một đòn khí thế thật lớn này, sắc mặt Lâm Minh như thường. Một tay cầm thương vẽ ra vòng tròn, không gian xung quanh mũi thương sụp đổ.

Hủy Diệt pháp tắc, dãy tinh tú!

Rắc! Rắc! Rắc!

Cả không gian Hắc Ám xuất hiện vô số vết rạn, sau đó tan vỡ như tấm gương đen.

Từ trong Hóa Thần Kính ở Viễn Cổ Hoàng Thành, Lâm Minh có đ pháp tắc không gian, cùng năng lực xé rách hư không. Không gian lúc đó còn ổn định hơn hiện giờ.

Mảnh vỡ không gian sụp đổ bắn ra. Hòa vào trường thương của Lâm Minh, một thương đâm ra!

Xẹt xẹt xẹt!

Mảnh vỡ không gian không ngừng sụp đổ. Nhưng cùng lúc ảo ảnh Bất Diệt Minh Vương cũng bị mảnh vỡ không gian xé rách theo. Trên mặt đồng tử áo đỏ hiện ra vẻ dữ tợn. Sáu bóng mâu kết hợp làm một, trực tiếp đâm tới đan điền của Lâm Minh.

Phập phập phập!

Mảnh vỡ không gian như lưỡi dao cắt vào người đồng tử áo đỏ, máu bắn ra. Nhưng hắn đã ôm lòng liều chết không hề để ý. Khí cơ khóa chặt Lâm Minh, thà chết cũng phải đâm trúng một mâu này.

“Hả? Hắc ám ý cảnh của hắn có thể làm hư không đặc lại, hạn chế hành động của ta!”

Lâm Minh vốn muốn bay ra sau, nhưng lại phát hiện mình như bị chìm vào đầm lầy. Hành động bị cản trở làm hắn giật mình.

Nhưng cũng chỉ là giật mình thôi. Từ khi chiến đấu tới giờ, tuy rằng hắn đều một chiêu miễu sát kẻ địch. Nhưng vì tiết kiệm thể lực, đồng thời che giấu bài tẩy, hắn luôn chỉ vận dụng 4 - 5 thành năng lượng.

Thân thể sau khi trải qua Mệnh Vẫn cải tạo. Tế bào lớn nhỏ khắp người Lâm Minh trải qua năng lượng tẩy rửa, hoàn toàn ngưng tụ thành linh thể. Cộng thêm vốn có thuật luyện thể, thực lực của hắn tăng phúc mạnh mẽ vượt xa võ giả Mệnh Vẫn bình thường.

Thực lực đỉnh cao của hắn chưa từng được thể hiện ra.

Trường thương vung ngang. Tà Thần lực mở ra tận cùng. Đồng thời vận dụng lực lượng Bát Môn Độn Giáp, tuần suất hô hấp của tế bào toàn thân đồng nhất. Năng lượng thuộc võ giả Mệnh Vẫn bộc phát toàn diện. Đồng thời, chiến linh Bạch Ngân rít gào xông ra, ngưng tụ thành một thanh thần kiếm trắng bạc bên ngoài trường thương.

Lâm Minh bỗng lui lại một bước. Hai tay nắm đuôi thương. Hai chân phát lực truyền tới thắt lưng. Trải qua Đỗ Môn tăng phúc, thông qua xương sống kéo căng truyền lại, dùng vai tay, trường thương lao ra từ bên dưới như rồng xông lên mặt nước. Hư không bị xé tan như vải bố. Mũi thương lạnh lẽo xẹt qua hoa lệ giữa bóng tối.

Xẹt!

Một tiếng vang nhỏ, chỉ thấy thần kiếm trắng bạc chói mắt xuyên thẳng trời cao, hòa lẫn sấm tím cùng ngọn lửa mênh mông như muốn bổ ra trời đất. Trong khoảnh khắc ấy, dường như cả trời đất chỉ còn thanh kiếm này, chém nát mọi thứ không gì cản nổi.

Rắc rắc rắc!

Gốc núi được trận pháp gia cố xuất hiện khe nứt dài mười mấy dặm. Còn đồng tử áo đỏ sắc mặt dại ra đứng giữa trời. Đằng sau hắn là ảo ảnh Bất Diệt Minh Vương đã mờ nhạt,

Ầm!

Ảo ảnh Bất Diệt Minh Vương vỡ tan. Trường mâu trong tay đồng tử áo đỏ cũng nứt toác, mũi mâu đến cán mâu bị xé làm hai ngay ngắn. Vết rạn này kéo dài lên người đồng tử áo đỏ, hình thành đường chỉ hồng kéo lên cánh tay, xẹt qua đan điền, rốn, ngực, cổ họng, miệng mũi... Kéo lên mi tâm, thiên linh, sau đó dọc theo gáy chạy xuống cột sống, hình thành một vòng đầy đủ. Tiếp theo ở trước mặt mọi người, đồng tử áo đỏ cả người lẫn mâu tách làm hai nửa rơi xuống, máu phun ra.

Nhìn đồng tử áo đỏ bị cắt làm hai nửa, nhất là một thanh trường mâu cũng là Thiên giai, võ giả nơi này đều cả kinh không nói nên lời. Vốn bọn họ cũng đoán Lâm Minh ẩn dấu thực lực, nhưng tuyệt đối không ngờ tới thực lực của hắn khủng bố đến mức này. Đó là trường mâu Thiên giai trung phẩm, lại bị cắt gọt làm hai như củ cải?

Lâm Minh một đường không gì cản nổi. Không ai chống đỡ được, vốn tưởng dù cho đồng tử áo đỏ không địch lại Lâm Minh cũng có thể thay đổi thế cục một chút. Lại không ngờ dù hắn đón được chiêu thứ hai, nhưng vẫn bị miễu sát!

Ban đầu Lâm Minh đối với Sát Lục Khôi Lỗi trước đó, sở dĩ ném trường thương là vì hắn phải che dấu thực lực cùng tiết kiệm thể lực. Nếu không làm sao thi triển ra công kích uy lực cỡ đó. Chiêu thức cùng chết chung, đều bị Lâm Minh một thương đánh nát!

Quả thực là quái vật.

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn đồng tử áo đỏ chết thảm, khóe miệng co rúm. Ánh mắt hắn quét qua, đã thấy Tư Đồ Bạch trán toát mồ hôi, ngón tay xiết đến trắng bệch. Vốn hắn còn cho rằng miễn cưỡng có thể cùng đánh một trận với Lâm Minh. Bây giờ xem ra là nắm chắc cái chết.

- Rác rưởi!

Khóe miệng Tư Đồ Hạo Thiên phun ra chữ này. Tư Đồ Bạch sợ đến mức quỳ xuống, cả người phát run. Hắn còn không có muốn chết.

- Bệ hạ xin cho ta xuất chiến.

Lúc này Tư Đồ La Sát bước ra quỳ xuống chờ lệnh.

Chương 851: Tích lũy sát khí

Tư Đồ Bạch thấy Tư Đồ La Sát đứng ra, nhất thời thở ra một hơi, có loại cảm giác cơ hồ hư thoát. Thái độ của võ giả đối với sinh mạng có đôi khi chia làm hai cái cực đoan. Một loại là dân liều mạng dám hợp lại giết không sợ tử vong. Người như thế đa số xuất thân kém một chút, mà bọn họ bằng vào tính cách này nắm được cơ duyên. Cuối cùng đi tới cảnh giới cao hơn. Một loại khác lại rất quý trọng tánh mạng của mình. Người như thế thì thường xuất thân đại tông môn. Từ nhỏ được hưởng tài nguyên vô tận. Từ nhỏ bọn hắn đã có cảm giác về sự ưu việt làm sao nguyện ý đi chịu chết?

Mà Tư Đồ Bạch chính là người như thế. Đối với hắn mà nói, tuổi thọ mấy ngàn năm dài như vậy. Chỉ cần nghĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể hưởng thụ cuộc sống xa hoa so với đế vương người phàm. Cuộc sống thích ý gấp trăm lần. Hắn vô cùng quý trọng sinh mệnh. Cho nên đối mặt với ánh mắt Tư Đồ Hạo Thiên mới không chịu được như thế.

Hừ!. Đam Mỹ Hay

Tư Đồ Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, rơi vào trong tai Tư Đồ Bạch như sét nổ vang. Thân thể Tư Đồ Bạch chấn động, cơ hồ dập đầu trên đất. Tình nguyện bị Tư Đồ Hạo Thiên mắng thành phế vật. Tình nguyện để cho Tư Đồ Hạo Thiên hoàn toàn thất vọng về mình. Hắn cũng không muốn chết. Hồi tưởng lại 3 tháng trước, hắn cuồng ngôn có thể bóp chết Lâm Minh ở Mệnh Vẫn kỳ. Hắn đều có loại cảm giác muốn tự vả mình.

Cuối cùng Tư Đồ Hạo Thiên không phái Tư Đồ Bạch ra sân. Nói cho cùng, giá trị của Tư Đồ Bạch vẫn còn lớn hơn nhiều so với đồng tử áo đỏ. Tư Đồ Bạch mới hơn 70 tuổi không lớn hơn Tư Đồ Yêu Nguyệt quá nhiều. Hắn vẫn có một điểm có thể đánh sâu vào cảnh giới Thần Hải. Mặc dù bởi vì đả kích hôm nay, hy vọng hắn đánh sâu vào Thần Hải càng thêm xa vời.

Mặt khác, điểm mấu chốt nhất là dù Tư Đồ Bạch có cường đại hơn so với đồng tử áo đỏ. Nhưng không có mạnh hơn đến nỗi không hợp thói thường. Đồng tử áo đỏ có thể chống được chiêu thứ hai của Lâm Minh. Mà Tư Đồ Bạch nhiều lắm có thể chống được chiêu thứ năm. Kết quả vẫn giống nhau. Đối với cục diện chiến đấu sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Tư Đồ Hạo Thiên làm cường giả Thần Hải, cũng không phải là ngu ngốc. Vốn dựa theo kế hoạch của hắn, cho dù thực lực Lâm Minh không sai biệt cùng Tư Đồ Yêu Nguyệt. Thậm chí mạnh hơn Tư Đồ Yêu Nguyệt một tia, hắn sống qua 20-30 cuộc chiến đấu, cũng không thể tránh khỏi trạng thái bị hạ xuống, bị một chút thương - đây là chuyện không thể tránh khỏi. Hắn chuẩn bị 20-30 đầu Sát Lục cùng nhiều chiêu đồng quy vu tận liều mạng. Không có người nào có thể giống như tượng gỗ cơ giới vĩnh viễn không biết mỏi mệt.

Song, trải qua này hơn hai mươi cuộc chiến đấu quan sát. Tư Đồ Hạo Thiên xác nhận Lâm Minh có một năng lực đáng sợ. Đó chính là năng lực tự thân khôi phục!

Vốn lấy nhãn lực của Tư Đồ Hạo Thiên, không đến nỗi phát hiện trễ như thế. Nhưng năng lực Lâm Minh tự thân khôi phục đến từ Hưu môn, thuộc về thứ Tư Đồ Hạo Thiên căn bản không cách nào nhận biết. Thế cho nên dù hắn hiện tại cũng đại khái đoán ra được, căn bản không thể xác nhận năng lực tại sao Lâm Minh khôi phục tự thân mạnh như vậy.

Vốn năng lượng tồn trữ trong cơ thể Lâm Minh vượt xa võ giả khác. Hơn nữa hắn có thể lấy tốc độ cực nhanh hấp thu thiên địa nguyên khí từ cảnh vật chung quanh mình sở dụng, nhanh chóng bổ sung năng lượng tiêu hao. Điều này khiến sự chịu đựng của hắn đã cường đại đến một cái trình độ khủng bố.

Không chỉ như thế, thân thể Lâm Minh phòng ngự cùng khí huyết lực cũng xa xa cường đại hơn võ giả bình thường, trên người mặc Ma Đế Chi Khải. Cho dù bất đắc dĩ bị những chiêu thức của khôi lỗi Sát lục đó hung hãn không sợ chết lan đến gần, cũng có thể hóa giải hơn phân nửa chỉ chịu một điểm chấn thương thật nhỏ. Nếu như là võ giả bình thường, trải qua hơn hai mươi cuộc chiến đấu, những chấn thương thật nhỏ này tích lũy, tạo thành khí huyết không yên trong cơ thể võ giả, chân nguyên xao động.

Nhưng Lâm Minh tràn đầy khí huyết. Hơn nữa vì nguyên nhân Hưu Môn, năng lực hắn khôi phục siêu cường, bị một chút vết thương nhỏ cũng có thể lấy tốc độ nhanh nhất điều trị. Nói cách khác, hơn hai mươi trận chiến lúc trước, ảnh hưởng đối với Lâm Minh là không đáng kể.

Coi như là tiêu hao bộ phận năng lượng trong cơ thể, nhưng đồng dạng cũng tích lũy khí thế Lâm Minh. Hắn trải qua nhiều trường chiến đấu như vậy, giết hết địch nhân, đã đánh ra một loại hung tính như thú dữ thái cổ. Mơ hồ đem khí thế của mình dung làm một thể cùng thiên ngược lại để cho hắn đạt đến... Một trạng thái khác.

- Tiểu tử này!

Tư Đồ Hạo Thiên cau mày. Điều này cũng không oán hắn ngu xuẩn. Xưa nay hắn cẩn thận, chọn dùng phương pháp xa luân chiến không có gi đáng trách. Chẳng qua không nghĩ tới Lâm Minh lại là một kẻ biến thái như vậy.

- Cút!

Tư Đồ Hạo Thiên không chịu được Tư Đồ Bạch quát lên một tiếng. Tư Đồ Bạch như nhặt được đại xá, tè ra quần chạy trốn. Hiện tại bảo hắn đối mặt Tư Đồ Hạo Thiên cũng là một loại đau khổ, chỉ hận mình không có thêm một cặp chân.

Ánh mắt Tư Đồ Hạo Thiên bén nhọn vờn quanh các võ giả khác. Ngay cả mấy khôi lỗi Sát Lục còn thừa lại cũng kinh hồn táng đảm. Mặc dù bọn họ đã biết rõ hắn phải chết, nhưng ai cũng không muốn đi đối mặt với Lâm Minh. Hắn tạo thành áp lực cho người ta thực sự quá lớn, căn bản không nhìn thấy nửa điểm hy vọng chiến thắng.

Đây chính là kinh sợ mà sát khí mang đến.

- Một đám phế vật!

Tư Đồ Hạo Thiên cũng không tính toán phái mấy khôi lỗi Sát Lục xuất chiến. Mạnh nhất trong bọn họ, cũng chỉ mạnh hơn đồng tử áo đỏ một chút. Căn bản không đối phó được Lâm Minh, hắn không muốn tích lũy khí thế của đối phương nữa.

Chỉ có Đại ma sứ cũng không cúi đầu, thản nhiên cùng Tư Đồ Hạo Thiên nhìn nhau. Từ ánh mắt của đối phương, Tư Đồ Hạo Thiên cũng không phát hiện sợ hãi mà là vẻ kiên quyết. Đại ma sứ cũng không phải là những khôi lỗi Sát Lục kia, hắn mới hơn 70 tuổi, có một phần hy vọng sẽ đánh sâu vào Thần Hải. Đối mặt với chiến đấu phải chết, hắn còn có thể giữ vững phần thản nhiên vô cùng khó được này.

- Ma Nhất, ngươi tựa hồ có ý ra sân?

Tư Đồ Hạo Thiên hỏi.

Đại ma sứ hai tay ôm quyền:

- Nếu như bệ hạ cần, hạ thần cũng sẽ xuất chiến.

- Sao? Ngươi không sợ chết ư?

- Hạ thần đối mặt Lâm Lan Kiếm nhiều lần thất bại. Hạ thần sợ chết, nhưng vẫn sợ phá hủy niềm tin của mình hơn.

- Tốt!

Tư Đồ Hạo Thiên lộ vẻ tán thưởng. Võ giả tập võ đầu tiên cần phải có võ đạo chi tâm kiên định. Như Tư Đồ Bạch, đồng tử áo đỏ gặp phải đối thủ cường đại không chịu được như thế căn bản đừng nghĩ đến cảnh giới cao hơn. Cho dù tư chất Tư Đồ Bạch vượt qua Đại ma sứ, nhưng thời điểm hắn đánh sâu vào Thần Hải, tất nhiên bởi vì nội tâm hắn sinh ra sợ hãi với Lâm Minh mà gặp gỡ tâm ma. Một cái tâm ma hình thái như Lâm Minh có lực lượng vô thượng. Rất có thể ở thời điểm Tư Đồ Bạch độ tâm ma trực tiếp sẽ khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Muốn bước vào con đường võ đạo cao hơn phải có tín niệm kiên định. Bởi vì lúc truy tìm đến võ đạo đỉnh phong vốn sẽ phải gặp hiểm trở vô cùng.

Tư Đồ Hạo Thiên không tính toán phái Đại ma sứ xuất chiến. Ánh mắt của hắn chuyển dời đến trên người Tư Đồ La Sát. Giống như trước, ở trong mắt đối phương thấy vẻ kiên nghị. Thấy Tư Đồ Hạo Thiên nhìn sang lần thứ hai, Tư Đồ La Sát chờ lệnh lần nữa:

- Bệ hạ, xin cho La Sát xuất chiến!

Tư Đồ La Sát bất đồng cùng những người khác. Mặc dù sắc mặt hắn ngưng trọng, nhưng quả thật có lòng tin thắng Lâm Minh. Đối với hắn mà nói cũng không phải là chiến đấu hẳn phải chết, hắn không giống cùng những người khác, là tuyệt đại thiên kiêu Tu La thần quốc dốc toàn lực bồi dưỡng. Hắn không cần xử lý bất cứ chuyện gì. Nhiệm vụ duy nhất chính là tu luyện, hắn có khả năng thật lớn trong vòng 20 năm đánh sâu vào cảnh giới Thần Hải.

- Thật là oan nghiệt...

Tư Đồ Hạo Thiên nặng nề thở ra một hơi. Tư Đồ La Sát là người nổi bật trong đám khổ tu sĩ. Giá trị của hắn có thể trên phân nửa đại năng Thần Hải. Một khi hắn chết, tuyệt đối là tổn thất lớn của Tu La thần quốc.

Tư Đồ Hạo Thiên thở dài trong lòng. Sớm biết như thế, hắn tuyệt đối sẽ không kết thù cùng Lâm Minh. Hiện tại, Tu La thần quốc cũng đã thành thế cưỡi hổ khó xuống.

Để cho hắn một cái cường giả Thần Hải, đường đường là Tu La Thần Hoàng đi theo một cái tiểu bối Mệnh Vẫn kỳ cầu xin tha thứ trước mặt mọi người. Vậy sẽ là một chuyện vô cùng hoang đường. Nhưng nếu như vậy có thể giải quyết quẫn cảnh của Tu La thần quốc, như vậy Tư Đồ Hạo Thiên cũng vẫn có thể làm. Nhưng mấu chốt là hiện tại hòa hoãn mâu thuẫn cũng không có ý nghĩa.

Hiện tại thừa nhận thì thật ra đồng đẳng với nhận thua. Đồng nghĩa với Tu La thần quốc dùng toàn bộ nội tình cũng đấu không lại Lâm Minh. Tiêu mất quốc uy là một mặt, mấu chốt là Lâm Minh thật khả năng tiêu tan hiềm khích lúc trước? Đến lúc hắn thành thiên hạ đệ nhất nhân sẽ không trả thù Tu La thần quốc?

Phải biết rằng Tu La thần quốc mấy lần bức Lâm Minh đến tuyệt cảnh. Đổi lại Tư Đồ Hạo Thiên đặt mình vào vị trí của Lâm Minh, cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

...

- Làm cái gì? Làm sao Tu La thần quốc còn không có phái đối thủ tiếp theo?

Kể từ khi Lâm Minh chiến thắng đồng tử áo đỏ. Cả thảy một khắc đồng hồ, Tu La thần quốc, Thần Hành Chu không có nửa điểm động tĩnh. Thế nhưng lại không có kẻ nào xuất chiến...

- Phái! Phái! Phái cái đầu ngươi á, vừa rồi người kia là quốc sư Tu La thần quốc! Quốc sư đều chết. Hai chiêu đã bị Lâm Lan Kiếm giết chết. Xuất tràng liên tục đều không sống quá năm tức, tiểu tử kia căn bản là quái vật. Người nào đi tới, người đó chết, còn đánh cái trứng. Ta thấy cao thủ Mệnh Vẫn của Tu La thần quốc đã sợ, lát nữa nên chạy về nhà ngủ.

Nói chuyện là một Hoàng tử Đại Dã thần quốc. Miệng đầy tục khí bất quá ỷ vào bối cảnh của mình, hắn cũng không sợ nói năng đắc tội Tu La thần quốc.

- Có thể, bằng không tại sao lại trì hoãn một khắc đồng hồ. Phải biết rằng, thời gian càng lâu, đối với Lâm Lam Kiếm càng có lợi. Cứ tiếp tục như vậy, Lâm Lan Kiếm sẽ khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

- Không hiểu con mẹ nó cũng đừng chít chít méo mó. Càng lâu đối với Lâm Lan Kiếm càng có lợi, ánh mắt ngươi mù sao? Chẳng lẽ ngươi không phát hiện Lâm Lan Kiếm chiến hai mươi mốt tràng cũng không có tiêu hao gì. Ngược lại tích lũy lên sát khí lực trường. Hiện tại đi tới càng bị đánh chết nhanh hơn. Có một người chết một người, có hai cái chết một đôi!

Võ giả có thể có mặt ở đây phần lớn là các lộ hào kiệt. Cho dù tu vi thấp, tất cả đều là thế hệ trẻ tuổi của đại tông môn, nhãn lực tự nhiên không phải bình thường.

Một cái thanh niên không tới 30 tuổi, mới vừa phá nhất trọng Mệnh Vẫn chiến võ giả của Tu La thần quốc không người nào dám chiến. Này là bực nào quyết đoán! Hơn hai mươi tràng xa luân chiến, võ giả xuất chiến kém cỏi nhất cũng là hạng 167 Thiên Mệnh Bảng. Càng mạnh hơn là Top 50, bị Lâm Minh đánh chết toàn bộ. Hơn nữa không chỉ như thế, Lâm Minh căn bản không có tiêu hao gì. Ngược lại tăng sát khí lên xông thẳng trời cao, dẫn dắt thiên địa đại thế!

Hiện tại đối mặt Lâm Minh trên lôi đài. Cho dù là danh túc ngũ phẩm tông môn cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm, da đầu tê dại.

Chương 852: Chiến tư đồ La sát

Lôi đài đã sớm đổ nát, khe nứt dài mười mấy dặm rộng mấy chục trượng giăng khắp nơi. Đây còn là vì có Tu La thần quốc gia cố trận pháp, bằng không ngọn núi này đã sớm sụp rồi.

Thịt nát, máu tươi, mảnh vụn nội tạng trải đầy đất. Thậm chí vì có những thi thể tan xương nát thịt nên không bị thu dọn, cả lôi đài tràn đầy mùi máu tanh. Nhưng trên thương của Lâm Minh không dính giọt máu, thậm chí quần áo cũng không bị rách miếng nào. Áo trắng như tuyết ngạo nghễ đứng giữa hư không lôi đài. Tay áo bay bay, tóc dài cuốn lên.

Sắc mặt bình thản như thường. Không vì trận đại chiến liên quan đến sống chết mà có vẻ ngưng trọng lo lắng. Dung mạo thanh tú hoàn mỹ phong thái ngời ngời, đạp trên gió thoảng, siêu phàm thoát tục tựa như Tiên Quân lạc xuống trần gian.

Lâm Minh tự nhiên hòa làm một cùng với trời đất, không linh phiêu dật đứng giữa chiến trường tu la đầy máu. Sự đối lập rõ ràng, khiến người ta có cảm giác quá không sự thật. Dường như mọi chết chóc kia không có liên quan đến hắn.

Thời gian dần dần trôi qua, đã nửa canh giờ, Tu La thần quốc còn chưa có phái người ra sân.

Võ giả phía dưới đã không nhịn được.

“Chuyện gì thế? Tu La thần quốc muốn nhận thua ư?”

Rất nhiều võ giả không khỏi nghĩ vậy. Tu La thần quốc nội tình hùng mạnh. Một hơi phái ra hơn 20 Sát Lục khôi lỗi, không ai dám coi thường chiến lực của Tu La thần quốc nhưng đành chịu Lâm Minh mạnh hơn.

- Thời gian tới rồi, ra sân đi!

Tư Đồ Hạo Thiên gật đầu với Tư Đồ La Sát, dù e rằng Tư Đồ La Sát ngã xuống, hắn cũng phải phái hắn ra trận. Dẫu sao, tánh mạng của Tư Đồ Yêu Nguyệt quý giá hơn nhiều so với Tư Đồ La Sát.

“Cẩn thận! Không chống nổi thì lui lại. Giữ được tánh mạng, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Tư Đồ Hạo Thiên dùng chân nguyên truyền âm nói với Tư Đồ La Sát.

- Xin bệ hạ yên tâm, La Sát nhất định sẽ đánh bại Lâm Lam Kiếm, không phụ thánh ơn!

Nghe được Tư Đồ Hạo Thiên sẽ bảo hộ mình, Tư Đồ La Sát cũng cảm kích. Tuy nhiên hắn không nghĩ tới lùi bước, trận chiến này hắn phải thắng.

- Đợi chừng nửa canh giờ, thật là hay, Tư Đồ Hạo Thiên đang kéo dài thời gian, phá đi thế của Lâm Lan Kiếm.

Trên lâu thuyền phỉ thúy, Bạch tộc Tuyêt Phong tiên tử thấy Tư Đồ La Sát ra sân, cười khẽ nói.

- Như vậy ngang với thừa nhận, tất cả những tổn thất trước đó đều đã thành công cốc. Lâm Lan Kiếm che dấu quá sâu, làm cho Tư Đồ Hạo Thiên bị thiệt to.

Khi từng đối thủ mạnh mẽ ngã xuống trước mặt, sẽ khắc ghi lòng tin tất thắng vào trong lòng võ giả. Đây là một loại trường năng lượng, có thể để võ giả phát huy tốt trạng thái chiến đấu. Rõ ràng là Tư Đồ Hạo Thiên đã sợ.

Tạo Hóa lão nhân cười nói:

- Tư Đồ Hạo Thiên vẫn cẩn thận như thế. Nhưng hắn tốn thời gian để phá đi thế của Lâm Lan Kiếm thì có bao nhiêu tác dụng?

Lòng tin của võ giả không phải một ngày một đúc thành, đương nhiên không phải chỉ nửa canh giờ là phá vỡ được. Tư Đồ Hạo Thiên làm cùng lắm là ảnh hưởng thế tích lũy hôm nay của Lâm Minh. “Thế” mà hắn đã tích lũy trước đó sẽ không thể bị phá.

Trước mắt bao người, Tư Đồ La Sát cầm thương bay ra khỏi Thần Hành Chu, đáp xuống lôi đài. Từ xa xa đối mặt với Lâm Minh.

- Là Tư Đồ La Sát, Tư Đồ La Sát ra rồi!

Nhìn Tư Đồ La Sát áo đen từ từ bay vào lôi đài. Các võ giả đang đợi không nổi nữa, mở to mắt.

- Vốn cứ tưởng Tu La thần quốc sẽ phái thêm đội cảm tử ra tiêu hao thự lực của Lâm Lan Kiếm. Không ngờ lại trực tiếp phái ra Tư Đồ La Sát. Vậy có phải là Tu La thần quốc vẫn còn cường giả chưa ra tay.

- Nào có nhiều cường giả như thế. Mười năm trước, Tư Đồ La Sát đã xếp vào 50 hạng đầu Thiên Mệnh Bảng. Hiện tại thì ước đoán chừng hạng 12, rốt cuộc cũng không ai hiểu rõ thực lực hắn thế nào. Nghe đồn hắn đã tới gần cảnh giới Thần Hải. Đây là võ giả Mệnh Vẫn mạnh nhất Tu La thần quốc.

Cao thủ đỉnh cao quyết đấu luôn làm người ta sôi trào. Nhất là trận quyết đầu này xảy ra giữa cao thủ đỉnh cao Thiên Mệnh Bảng thần bí, Tư Đồ La Sát và Lâm Lan Kiếm. Tư Đồ La Sát thực lực không rõ, nhưng Lâm Minh cũng vậy. Người sáng mắt đã nhìn ra trong chiến đấu trước đó, hắn cũng chưa dùng hết toàn lực, còn chưa thi triển rất nhiều pháp tắc và võ kĩ.

Không rõ đấu không rõ, lúc này mới làm người ta tràn đầy mong chờ muốn biết thực lực cực hạn của họ là thế nào!

Xoạt!

Sau lưng Tư Đồ La Sát mở ra đôi cánh màu đen, cả người bay giữa không trung. Võ giả có Bảo khí cánh phi hành cũng không lạ. Lúc trước Thi Quỷ Nhân cũng có một đôi, nhưng đôi cánh của Tư Đồ La Sát lại khác. Nó không giống như Bảo khí luyện chế thành mà giống như là đã mọc trên người Tư Đồ La Sát, là bằng máu thịt thật sự.

Nếu không nhầm, Tư Đồ La Sát nhất định mang huyết mạch dị chủng. Thậm chí có thể đây là dấu ấn mang huyết mạch chứa năng lực đặc thù!

- Lâm Lan Kiếm, với tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu đỉnh phong của ta đánh với ngươi, dù thắng cũng không hay ho. Nhưng ta sẽ không nương tay. Trận chiến này, ta sẽ dốc hết sức giết ngươi!

Trong lúc Tư Đồ La Sát nói chuyện, xung quanh người bay ra mất ngàn Huyết Ẩm Chi Ấn đỏ sậm. Sau đó xảy ra cảnh tượng làm Lâm Minh giật mình. Những Huyết Ẩm Chi Ấn này đều nhập vào trong đôi cánh đen của Tư Đồ La Sát. Mỗi một Huyết Ẩm Chi Ấn dán vào một chiếc lông chim, khiến cho bộ cánh đen thoáng cái đỏ sậm như máu.

- Phương pháp chiến đấu này...

Lâm Minh hít một hơi lạnh. Đó rõ ràng là chiêu thức công pháp mà Tư Đồ La Sát đã căn cứ Đại Hoang Kích Quyết cải tiến thành. Hắn cũng như Lâm Minh đi lên con đường tông sư võ đạo, tự sáng tạo chiêu thức!

Công pháp của người khác có tốt đến mấy cũng là công pháp của người khác, chưa chắc thích hợp với mình. Ví dụ như Tư Đồ La Sát, kết hợp với đặc tính huyết mạch của mình và Đại Hoang Kích Quyết. Tuyệt đối có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh hơn.

“Không hổ là thiên kiêu xếp hạng cao trên Thiên Mệnh Bảng”

Tuy rằng thiên phú của Lâm Minh hiện giờ đã vượt xa tiêu chuẩn Thiên Diễn Đại Lục. Nhưng hắn vẫn sẽ không coi thường các cưởng giả ở nơi đây. Bọn họ đều là nhân vật tuyệt thế vươn ra từ giữa hàng ngàn tỷ sinh linh.

Đông! Chuông đồng gõ vang. Tiếng chuông du dương vang vọng Trung Thiên thế giới, chiến đấu chính thức bắt đầu.

Tư Đồ La Sát ra tay không chút do dự. Trường thương chỉ xéo, Tư Đồ La Sát hóa thành tia sáng đen bắn tới. Tốc độ của hắn nhanh vượt quá tưởng tượng.

Bóng thương ngập trời đan thành một mảnh hoa lệ, làm người ta không nhìn kịp.

“Đấu tốc độ?”

Khóe miệng Lâm Minh nhấc lên. Hắn không sợ nhất là đấu tốc độ. Nói cho đúng, đấu cái gì hắn cũng không sợ. Đấu lực, sức bền, ý chí, hắn đều có thể làm đối thủ hộc máu.

Chưa mở ra Kinh Môn, Lâm Minh chỉ cần vận dụng thân pháp Kim Bằng Phá Hư, kéo ra một loạt ảo ảnh. Trường thương trong tay chỉ điểm càn khôn, đan vào bóng thương ngợp trời của Tư Đồ La Sát.

Keng keng keng keng!

Trên lôi đài, trận pháp đơn giản mà Tu La thần quốc bố trí chấn động dữ dội như sóng lớn vỗ bờ. Thương khí tràn ra cắt thành những khối đá lớn. Tiếp theo, đá lớn thành phấn bụi tạo thành xoáy cát che trời.

Năng lượng hai màu đỏ đen như giao long quay cuồng trong bão cát, cuốn lên cao ngạo nghễ thế gian.

- Quá nhanh, không thể thấy rõ!

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đã sớm rút xa 10 dặm. Dựa vào ánh mắt của họ, khoảng cách mười dặm không là vấn đề. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn không nhìn rõ động tác của Lâm Minh và Tư Đồ La Sát. Tốc độ thật là quá nhanh. Đừng nói bọn họ, cho dù các tiền bối đại tông môn cũng luống cuống. Bọn họ chỉ có thể thấy màu đen đỏ quấn vào trong gió lốc, không thể nhìn rõ rốt cuộc là đánh cái gì.

- Hình như là... Lực lượng ngang nhau?

Một vị tiền bối tông môn ngũ phẩm không xác định nói.

- Có lẽ vậy...

Trưởng lão tông môn ngũ phẩm này phụ họa có lệ. Hắn coi như cao thủ Thiên Mệnh Bảng. Nhưng ngay cả ai chiếm thượng phong cũng không rõ, đúng là chuyện dọa người bất đắc dĩ.

Bùm!

Tư Đồ La Sát mở rộng đôi cánh. Lông vũ đỏ rực như khắc bằng hồng ngọc. Sau khi dung nhập Huyết Ẩm Chi Ấn sắc bén vô cùng, trực tiếp cắt nát mấy đạo thương mang.

Ánh sáng đỏ nhẹ nhàng vượt qua hư không. Sáu chiếc lông chim đỏ máu rời khỏi người Tư Đồ La Sát, vòng ra sau Lâm Minh. Nhắm thẳng tay chân, giữa lưng và đầu Lâm Minh mà bay tới.

Đồng thời, Tư Đồ La Sát cũng đẩy trường thương ra, đâm thẳng đan điền của Lâm Minh.

“Thật là cực nhanh”

Trong mắt Lâm Minh toát ra hào quang hưng phấn. Nếu không mở ra Kinh Môn, chỉ riêng thân pháp Kim Bằng Phá Hư thì tốc độ của hắn có khi còn không bằng Tư Đồ La Sát. Như vậy cũng đủ làm Lâm Minh giật mình. Huyết mạch đặc thù của Tư Đồ La Sát, dường như ẩn chứa thân pháp cực nhanh.

Ầm!

Trường thương quét ngang, vẽ một vòng đằng sau. Thương mang nóng cháy bao trùm mọi công kích của Tư Đồ La Sát.

Rắc!

Hai người lần đầu tiên va chạm trực diện. Chân nguyên tung hoàng cuốn lên gió lốc năng lượng. Dù là ngọn núi có trận pháp gia cố cũng không chịu nổi, nổ tung thành khe lớn dài trăm dặm.

Đối với Lâm Minh và Tư Đồ La Sát, lôi đài chỉ là một cái hình thức. Chiến trường chân chính của bọn họ là bầu trời.

Ầm! Ầm!

Sấm vang chớp giật. Không gian chấn động. Thân thể Lâm Minh dùng đan điền làm trung tâm, phát ra ánh sáng tím hoa lệ. Đây là hào quang sấm sét.

Sấm sét hung bạo ngưng tụ. Hình thành những chiếc vảy thực chất trên người Lâm Minh. Từng chiếc vảy bao bọc toàn thân. Trong đó rất nhiều vày hồ quang điện đâm sâu vào khiếu huyệt quanh người. Nối liền với lôi đình lực cuồn cuộn trong người Lâm Minh.

Sinh lực công pháp-Lôi Đình Chiến Thể.

Đây là một tuyệt kĩ nổi danh của Bát Vẫn Lôi Hoàng. Lôi đình cùng sinh lực phủ lên bản thân, thay đổi cơ năng thân thể, kích phát ra lực lượng càng mạnh mẽ hơn. Đây là một loại võ kĩ phụ trợ, phải gây dựng trên cơ sở lý giải pháp tắc thấu suốt. Bằng không, chẳng những không kích hoạt ra tiềm năng sinh mệnh. Ngược lại, sẽ làm nội tạng cùng kinh mạch bị thương.

Nhìn thấy toàn thân Lâm Minh bao phủ vảy tím. Phần lớn võ giả cũng không thấy có gì khác thường. Nhưng mấy cường giả Thần hải, nhất là trưởng lão bộ tộc Thần Khí và tộc trưởng Thích Bạch, lại nhìn đến trợn mắt há mồm.

Quả thật là Lôi Đình Chiến Thể!

Đây là tuyệt kĩ mà Bát Vẫn Lôi Hoàng đi lại trong thiên hạ năm xưa. Dù có ngọc giản truyền thừa đầy đủ lưu lại trong bộ tộc, nhưng mà không ai trong bộ tộc Thần khí có thể tu luyện được.

Chương 853: Uy lực sấm sét

Nghe nói Lôi Đình Chiến Thể là cơ duyên mà Bát Vẫn Lôi Hoàng tìm được trong Kỳ Tích Hải, lấy được công pháp hệ lôi trong di tích cổ mà không ai lấy được.

Kế sau Bát Vẫn Lôi Hoàng, bộ tộc Thần Khí cũng có không ít võ giả hệ lôi. Trong đó còn có người có lực trường hỗ trợ. Nhưng bọn họ tìm hiểu ngọc giản Lôi đình mà Bát Vẫn Lôi Hoàng để lại vẫn thu hoạch ít ỏi. Ngay cả võ kĩ trung cấp cũng khó mà luyện được, càng đừng nói Lôi Đình Chiến Thể.

Hai tháng trước, Thích Bạch giao truyền thừa lôi hệ đầy đủ cho Lâm Minh, phối hợp ngọc giản Lôi Đình ý cảnh mà Lâm Minh đã có. Vốn là muốn để Lâm Minh nhanh chóng nắm giữ khống lôi thuật cơ bản, tăng cường thực lực.

Nhưng hắn không ngờ tới, Lâm Minh lại đặt tinh lực chủ yếu lên hai bộ công pháp mạnh nhất của Bát Vẫn Lôi Hoàng là Lôi Đình Chiến Thể và Kiếm Thẩm Phán. Vốn trong lòng hắn còn lo Lâm Minh theo đuổi quá xa, nhưng có mơ cũng không ngờ tới Lâm Minh lại luyện thành Lôi Đình Chiến Thể.

Lôi Đình Chiến Thể đã thành, Như vậy có thể cũng luyện thành Kiếm Thẩm Phán hay không?

Đây chính là công pháp mấy vạn năm qua không ai ở bộ tộc Thần Khí luyện thành được. Lâm Minh chỉ tốn hai tháng là luyện thành, đây là thiên phú và ngộ tính cỡ nào...

Thích Bạch cảm thấy không thể hiểu được, Lâm Minh có được thiên phú công pháp lôi hệ làm hắn khó tưởng tượng được.

Xẹt!

Một tiếng nổ vang, tia sét tử kim đánh lên trường thương. Đó là Cửu Thương Lôi Linh, đến giờ Lâm Minh còn chưa dùng đến Lôi Linh Thiên giai cực phẩm này.

Ở đây không thiếu võ giả hệ Lôi, nhìn thấy Lôi Linh trên mũi thương của Lâm Minh đều mắt tỏa sáng. Lôi Linh Thiên giai! Hơn nữa còn là vượt trội trong Thiên giai.

Lôi Linh đẳng cấp đó, sợ là chỉ cường giả Thần Hải hệ Lôi mới nắm giữ được.

Lâm Minh đạp vào hư không, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tư Đồ La Sát. Khoảng cách gần như thế, thi triển tốc độ quỷ mị của Kim Bằng Phá Hư, làm cho Tư Đồ La Sát không thể né tránh.

Lôi Đình Chiến Thể phối hợp với Lôi Linh Thiên giai cực phẩm công kích.

Truy Điện!

Điện quang chói mắt long trời lở đất. Một đòn của Lâm Minh dẫn động đại thế thiên địa, nháy máy bao trùm Tư Đồ La Sát.

Vượt qua cánh cửa Mệnh Vẫn, Lâm Minh dùng Lôi Linh Thiên giai cực phẩm thi triển ra Truy Điện, hư không mười dặm bao phủ trong địa ngục sấm sét! Màu tím như sóng bão gào thét bao phủ mọi thứ.

Võ giả nơi này đều biến sắc. Sấm sét như thế, tựa như dời Lôi Vực trên vùng trời 8000 dặm của đầm lầy màu đen tới đây. Đúng là long trời lở đất!

Sợ là dù các tiền bối tông môn ngũ phẩm ở trong đó, cũng phải tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Đối mặt với biển sấm ngập trời, Tư Đồ La Sát quát lớn, lông chim cùng mái tóc dựng thẳng. Lúc này một tiếng kêu cao vút vang ra từ trong người hắn vang dội núi sông, náo động trăm dặm!

Hai cánh màu đỏ sau lưng Tư Đồ La Sát xoay tròn. Sau lưng hắn hiện ra ảo ảnh Hắc Ưng to lớn dài mấy trăm trượng. Con Hắc Ưng có bốn móng vuốt to lớn. Nó kêu to phóng lên cao, mở rộng đôi cánh như lưỡi đao xông vào trong biển sấm.

Ầm ầm ầm!

Ánh sáng tím vạn trượng lóa mắt. Tiếng sấm liên miên, hưng không cũng bị đánh xuyên qua. Rất đông võ giả phải khởi động hộ thể chân nguyên ngăn cản sóng âm đáng sợ này. Nhưng vẫn bị chấn đến hai tai đau đớn, thậm chí chảy cả máu

Ảo ảnh Hắc Ưng quay cuồng trong biển sấm. Khoảnh khắc nó biến thành tro bụi thì cũng đã mạnh mẽ phá vỡ được biển sấm!

- Chặn được rồi?

- Thật là lợi hại! Không thủ là cao thủ tuyệt đỉnh xếp trong top đầu Thiên Mệnh Bảng.

Tình cảnh Tư Đồ La Sát giao đấu với Lâm Minh quá mức rung động. Hở ra là trời rung đất chuyển, năng lượng phát tán ra hơn mười dặm.

- Tư Đồ La Sát tuy rằng mang họ Tư Đồ. Thật ra thân thế lại có liên hệ với bộ tộc Huyền Ưng thái cổ. Huyền Ưng thái cổ được gọi là Đại Bằng cánh đen, mười vạn năm trước là hung thú thái cổ khó lường! Thái cổ Huyền Ưng trưởng thành có thể dễ dàng săn bắt đại năng Thần Hải! Còn Tư Đồ La Sát kế thừa hoàn mỹ huyết mạch của bộ tộc Huyền Ưng thái cổ.

- Dễ dàng săn bắt đại năng Thần Hải ư? Sao có thể?

Võ giả ở đây cảm thấy không thể tin nổi. Cường giả Thần Hải đại biểu lực lượng đỉnh cao trên Thiên Diễn đại lục, làm sao có thể dễ dàng bị săn bắt.

- Là thật đó, truyền thuyết mười vạn năm trước pháp tắc thiên địa khác với hiện tại. Về sau trời đất nơi này thay đổi, không thể thai nghén ra hung thú thái cổ như vậy nữa. Cái gọi là Thánh thú hiện giờ, kỳ thật chỉ có một ít người không hiểu thổi phồng ra. Có lẽ chúng chỉ mang theo một ít huyết mạch của hung thú thái cổ mà thôi.

Khu vực trung ương Thiên Diễn đại lục có rất nhiều gia tộc cổ có truyền thừa lâu đời mấy vạn năm. Trong điển tịch gia tộc bọn họ, ít nhiều có miêu tả vài câu về Thiên Diễn đại lục mười vạn năm trước. Mà kết hợp những câu này lại, có thể phỏng đoán ra không ít thứ. Trước mắt mấy tiền bối tông môn chỉ tùy tiện thảo luận, đã lộ ra bí ẩn kinh thế.

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đến giờ cũng chưa được nghe qua chuyện lạ từ mười vạn năm trước, lập tức liền có hứng thú. Đang muốn hỏi thêm thì lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng sấm càng khủng bố hơn. Âm thanh muốn xé nát trời xanh, chấn lật biển rộng!

Các đệ tử trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, vội vàng mở ra chân nguyên hộ thể cực khổ ngăn đỡ.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy đằng sau Lâm Minh xuất hiện một con mãng xà màu vàng to lớn dài gần ngàn trượng. Mãng xà cuộn giữa không trung to như dãy núi.

- Đó là...

Võ giả ở đây nhìn mãng xà màu vàng kia chợt có cảm giác da đầu tê dại. Nhất là võ giả Lôi hệ càng cảm thấy rúng động tâm thần.

Cuối cùng Lâm Minh thả ra bản thể Lôi Linh Thiên giai cực phẩm đã hấp thu ở 8000 dặm đầm lầy màu đen. Lúc ấy Lâm Minh ở trong 90 dặm Lôi Vực, đầu Lôi Linh này chính là bộ dạng trước đó. Trước khi đột phá Mệnh Vẫn, Lâm Minh chỉ có thể dựa vào mầm mống Tà Thần để áp chế Lôi Linh này, bản thân còn khó điều khiển. Hiện giờ tế bào toàn thân Lâm Minh trải qua Lôi đình lực rèn luyện, thay da đổi thịtđiều khiển Lôi Linh Thiên giai cực phẩm cũng không quá khó.

Trường thương vung ngang. Tiếng nổ ầm ầm, lại một mảnh biển sấm bao phủ mười dặm. Chỉ là lần này sấm sét bên trong không còn là màu tím, mà là màu vàng nhạt!

Thần lôi vàng nhạt ẩn chứa khí thế khủng bố hơn, muốn chôn vùi tất cả.

Võ giả nhìn cảnh tượng này đều trợn mắt há mồm. Một vùng Lôi Vực vừa mới toàn diệt, lật tay lại một Lôi Vực mới xuất hiện càng khủng bố hơn trước.

Với thực lực hiện giờ của Lâm Minh. Hiện giờ còn không thể tái hiện lại lôi quang vàng nhạt trong 90 dặm Lôi Vực. Nhưng dùng Lôi Linh Thiên giai cực phẩm làm cơ sở, để biển sấm tím tạo ra uy lực hủy diệt lôi điện màu vàng cũng không khó.

Truy Điện!

Vẫn là một chiêu này, chỉ là uy lực tăng gấp đôi trước đó!

Sắc mặt Tư Đồ La Sát ngưng trọng. Trải qua giao đấu vừa nãy, nháy mắt lại tới một lần công kích khủng bố, hắn cũng có chút khó chịu nổi.

Trong mắt xẹt qua hung tàn, Tư Đồ La Sát cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết. Đây là tinh huyết căn nguyên của bộ tộc Huyền Ưng thái cổ, tinh huyết bốc cháy trong không khí. Sau đó, hơn ngàn Huyết Ẩm Chi Ấn trên lông chim màu đen của Tư Đồ La Sát thoáng chốc tan vỡ hai thành. Toàn thân Tư Đồ La Sát huyết tinh chói mắt, mơ hồ có tiếng ưng kêu vang ra. Một cái ảo ảnh Thái cổ Huyền Ưng càng ngưng thực, thể tích khủng bố hơn lúc trước lao ra từ người hắn!

Ảo ảnh thái cổ Huyền Ưng này bao bọc cả người Tư Đồ La Sát. Hoặc nói là ngay lúc này, bản thân Tư Đồ La Sát hóa thành Huyền Ưng vật lộn với biển sấm vàng.

Xẹt xẹt xẹt!

Cánh của Huyền Ưng thái cổ như thần kiếm chém nát sấm sét. Lúc này, tiếng rít khủng bố vang lên, mãng xà màu vàng sau lưng Lâm Minh cũng xông vào biển sấm, quấn lấy Huyền Ưng thái cổ.

Tư Đồ La Sát tiêu hao tinh huyêt tộc mình triệu tập Huyền Ưng thái cổ mạnh mẽ thần ký, xé tan biển sấm vàng, đánh cho mãng xà Cửu Thiên Lôi Linh biến ảo ra liên tục lùi lại!

- Chim ưng săn mãng xà! Đúng là rung động, khó tưởng tượng được đây là võ giả cấp Mệnh Vẫn so chiêu.

Võ giả xung quanh nhìn không chớp mắt. Chiến đấu cấp bậc như thế, dù bọn họ nhìn không hiểu cũng có thể tăng lên tầm mắt của bọn họ.

Bùm!

Mãng xà bị Huyền Ưng chụp lấy thân, móng vuốt muốn xé nó thành hai khúc!

Lúc này, Lâm Minh hành động. Cửu Thiên Lôi Linh chỉ là một bộ phận chiến lực mà thôi. Thủ đoạn của hắn sao lại chỉ có thế?

Bước ra một bước xuyên qua mấy trăm trượng, Lâm Minh nháy mắt xuất hiện trong biển sấm, trường thương đâm ra. Lần này, mũi thương thiêu đốt Huyết Viêm đỏ sẫm.

Trục Nhật!

Từ 20 trận chiến qua, ban đầu Lâm Minh cũng chỉ vận dụng ý cảnh Lôi, chứ chưa dùng đến ý cảnh Hỏa. Hiện giờ thi triển ra, ngọn lửa ngập trời họp với biển sấm trải rộng hư không. Xảy ra bùng nổ điên cuồng!

Một thương của Lâm Minh mang theo uy lực chân nguyên bùng nổ vô cùng đánh mạnh lên lưng Huyền Ưng thái cổ.

Két!

Huyền Ưng phát ra tiếng kêu sắc bén. Thân thể văng ra đụng mạnh xuống đất. Lúc đó ngọn núi đã sụp phân nửa, đá tảng to như cung điện vang ra. Tư Đồ La Sát cầm trường thương, thân thể quỳ dưới đất, trọng thương hộc máu, sắc mặt tái nhợt.

Đôi cánh đen sau lưng hắn đã bị chặt gãy xương. Nửa đoạn cánh mềm rũ xuống. Rõ ràng là do một đòn công kích của Lâm Minh lên lưng Huyền Ưng thái cổ mà tạo thành!

- Xong rồi ư?

Võ giả quan đấu đều ngừng thở, tràng cảnh tranh đấu của hai người thay đổi trong chớp mắt. Vừa rồi còn là Tư Đồ La Sát chiếm thượng phong. Đảo mắt Lâm Minh đâm ra một thương lửa, thế cục đột biến. Huyền Ưng thái cổ mà Tư Đồ La Sát triệu tập ra bị tan tành. Bản thân hộc máu trọng thương, một cánh bị gãy xương.

Trên thuyền ngọc bích, Tạo Hóa lão nhân nhìn cảnh này, cảm khái nói:

- Lâm Lan Kiếm chiết xuất cơ thể trong sấm sét, hóa thành hạt đơn bào cực nhỏ, dùng Lôi đình lực rèn luyện sau đó tái tạo, sớm đã dung nhập Lôi đình lực vào cơ thể, độ hòa hợp sấm sét cực cao. Tuyệt kỹ thành danh của Bát Vẫn Lôi Hoàng cũng bị hắn nhẹ nhàng học được, thi triển ra Cửu Thiên Lôi Vực càng nhẹ nhàng bâng quơ. Chỉ là không ngờ hắn lại có lý giải ý cảnh Hỏa sâu sắc như thế. Thật là khó tin!

Chương 854: Nhận thua

Trên vạt núi đã vỡ nát, Tư Đồ La Sát quỳ dưới đất, cả người đẫm máu. Hắn chống trường thương, ngẩng đầu quật cường nhìn Lâm Minh.

Bị một đòn trọng thương, trong mắt hắn vẫn hừng hực lửa chiến, không chịu thua cuộc.

Hoặc nói là chịu thua cũng không có ý nghĩa, bởi vì... Đây là trận chiến sinh tử.

Lâm Minh vung trường thương. Mũi thương từ xa chỉ vào mi tâm Tư Đồ La Sát. Tuy rằng ấn tượng không tệ với Tư Đồ La Sát, hơn nữa cũng không thù oán với Lâm Minh. Nhưng trong quyết đấu sinh tử này, Lâm Minh không nương tay nửa phần.

Là võ giả Tu La thần quốc, Tư Đồ La Sát đã nhất định là kẻ địch của mình. Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân. Nếu trận chiến này là Tư Đồ La Sát thắng, như vậy Lâm Minh chỉ có kết cục sống không bằng chết.

Thương mang dao động, tia sét vàng chạy trên mũi thương của Lâm Minh. Tư Đồ La Sát cũng đứng lên, hơn ngàn Huyết Ấm Chi Ấn lại vỡ tan hơn ba thành, phát ra sương máu bao phủ cả người hắn.

Có thể đây là vòng giao đấu cuối cùng của hai người. Ai thắng ai thua lại chỉ cần nhìn là biết!

- Tư Đồ La Sát thua chắc rồi!

- Đúng đó! Chênh lệch xa quá.

Đến lúc này, dù là võ giả Tiên Thiên cũng nhìn ra được hướng đi của trận đấu, Lâm Minh rõ ràng còn thừa sức. Còn Tư Đồ La Sát đã là nỏ mạnh hết đà, so sánh lại liền chênh lệch quá rõ.

- Dừng tay lại!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Ngay khi Tư Đồ La Sát chuẩn bị thiêu đốt tinh huyết, liều chết quyết đấu. Tư Đồ Hạo Thiên quát lạnh vang lên.

Tiếng quát này vang dội như sấm. Không ít võ giả bay trên không trung bị chấn thiếu chút rớt xuống.

- Trận này, chúng ta nhận thua. La Sát, lui ra!

Tư Đồ Hạo Thiên khoác trường bào đen như ánh sáng đen vặn vẹo hiện ra trên vùng trời chiến trường. Hai mắt lạnh lùng nhìn Lâm Minh cùng Tư Đồ La Sát đang kịch chiến, không mang theo chút cảm tình.

Nhưng từ trong ánh mắt này, lại có thể thấy được môt phần uy nghiêm không thể nghi ngờ như lời hắn nói chính là thiên uy.

Nhưng đối mặt với ánh mắt uy nghiêm không thể xâm phạm này, Lâm Minh lại không có áp lực, khóe miệng nhấc lên trào phúng.

- Lui ra? Vốn là chiến đấu sinh tử! Bước lên lôi đài này, sẽ chỉ có một người còn sống đi ra. Tư Đồ La Sát thua lại có thể rút lui. Còn nếu Lâm mỗ thua lại mặc cho các ngươi xử lý, đây là đạo lý gì?

Đối mặt với áp lực của Tư Đồ Hạo Thiên, Lâm Minh vẫn có thể lớn tiếng chất vấn. Chỉ riêng dũng khí đối mặt trực tiếp với đại năng Thần Hải cũng làm tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây tự thẹn không bằng. Đây không đơn giản là vấn đề tâm ly sợ hãi, mấu chốt là người đại năng Thần Hải tự nhiên hình thành lực trường khí thế. Cho dù chỉ một ánh mắt của bọn họ, cũng có thể nhìn người ta tới hồn phi phách tán!

Vù!

Một cái bóng trắng nháy mắt lao lên bầu trời, đối diện với Tư Đồ Hạo Thiên, đó là Thích Bạch.

- Quyết định trận chiến sinh tử, phải hiểu quy củ của trận chiến sinh tử. Nếu hiện giờ ngươi đổi giọng nói đây là luận bàn, vậy cũng được! Lâm tiểu huynh đệ không giết người của ngươi, ngươi cũng đừng mơ mang đi Lâm tiểu huynh đệ!

Thích Bạch vẫn lo lắng nội tình của Tu La thần quốc, cho dù Lâm Minh mạnh mẽ quá đáng. Hắn vẫn không thể đảm bảo Lâm Minh có thể đạt tới thắng lợi cuối cùng. Cho nên, mới đưa ra điều kiện bảo đảm tuyệt đối nắm chắc.

Nhưng đối với đề nghị của Thích Bạch, Tư Đồ Hạo Thiên làm sao mà chịu. Hiện giờ hủy bỏ chiến đấu sinh tử, ngang với nhận thua từ sớm, tất cả những gì đã làm đều uổng phí.

- 100 vạn Nguyên linh thạch, hoặc là thiên tài địa bảo ngang giá!

Tư Đồ Hạo Thiên cũng không nói nhảm, trực tiếp đưa ra cái giá trên trời. Ý đồ rõ ràng là muốn dùng giá này để đổi lại tánh mạng của Tư Đồ La Sát.

- Bệ hạ...

Trong lòng Tư Đồ La Sát co thắt, lúc này hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Chính mình tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu đấu với tiểu bối Mệnh Vẫn tầng một, lại bị đối phương áp chế hoàn toàn. Cho dù là thiêu đốt tinh huyết cũngthể làm đối phương bị thương. Cuối cùng còn phải dựa vào Thần Hoàng bệ hạ xuống nước dùng Nguyên linh thạch chuộc lại tính mạng. Đúng là vô năng thế nào!

Đối với hắn luôn cao ngạo mà nói, đây là một lần suy sụp to lớn.

- 100 vạn Nguyên linh thạch mua lại tánh mạng cường giả Thần Hải, ngươi đúng là tính hay quá!

Thích Bạch trào phúng không chút nể tình.

Nếu nói lúc trước ở Giới Tâm đại điện, Thích Bạch còn sợ Tư Đồ Hạo Thiên trở mặt. Như vậy bây giờ hắn lại sẽ không sợ Tư Đồ Hạo Thiên. Mấy ngày qua có rất đông thế lực mong được lôi kéo Lâm Minh, bao gồm cả Đại Dã thần quốc, Cửu Đỉnh thần quốc, gia tộc Thánh Địa... Đều đưa tới lễ thăm.

Đương nhiên, Thích Bạch cũng không trông cậy những thế lực này sẽ vươn tay giúp bộ tộc Thần Khí lúc bị Tu La Thần quốc tấn công. Nhưng ít ra Thích Bạch có thể khẳng định, bọn họ sẽ không gia nhập phía Tu La Thần quốc lúc chiến tranh bùng nổ. Dù sao Tử Thần Chú theo dõi Lâm Minh đã bị tiêu trừ. Dù có phát động quốc chiến, muốn chân chính giết được Lâm Minh cũng không dễ dàng. Những thế lực này sẽ không mạo hiểm đắc tội thiên hạ đệ nhất nhân tương lai, mà làm chuyện ngu xuẩn mất công không được lòng như vậy.

Chỉ cần không có thế lực khác giúp đỡ, dựa vào phòng ngự tuyệt đối ở Trung Thiên thế giới, Tu La Thần quốc muốn ra tay cũng phải suy nghĩ kỹ. Bọn họ không có cao thủ siêu cấp như Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng.

- 150 vạn, là điểm mấu chốt của ta!

Sắc mặt Tư Đồ Hạo Thiên cực kì âm trầm, quyết đoán nói.

- Nếu chúng ta không đồng ý thì sao?

Thích Bạch hỏi lại.

- Vậy thì ra thương đi!

Tư Đồ Hạo Thiên lạnh băng nói, trong mắt ẩn chứa sát khí. Tuy rằng giá trị của một cường giả Thần Hải vượt xa 150 vạn Nguyên linh thạch. Nhưng là Thần Hoàng cao ngạo có thể lùi một bước, song, sẽ không vì bị áp chế mà lùi bước không giới hạn.

- Được, ta đồng ý!

Người lên tiếng là Lâm Minh. Lần này, Tu La Thần Hoàng ra mặt đã là từ bỏ mặt mũi nhượng bộ. Dưới tình huống này còn giết Tư Đồ La Sát, ngoài việc khiến Tư Đồ Hạo Thiên nổi điên mất trí có thể bất chấp hậu quả làm ra chuyện điên cuồng. Vậy thì không còn chỗ tốt gì.

Huống chi Tư Đồ La Sát làm người cũng không tệ. Lâm Minh không oán không thù với hắn. Lại thêm hắn đã bị Lâm Minh vượt qua. Tương lại không thể thành đối thủ của Lâm Minh.

Hơn nữa tài liệu 150 vạn Nguyên linh thạch cũng làm Lâm Minh động tâm. Nói là đưa than trong tuyết cũng không đủ.

- Tu La Thần Hoàng cúi đầu rồi...

- Đúng đó! Đối với Tư Đồ Hạo Thiên mà nói, cúi đầu trước mắt bao người, sợ là làm hắn càng khó chịu hơn là mất 150 vạn Nguyên linh thạch. Một cái đại năng Thần Hải, cúi đầu trước tiểu bối Mệnh Vẫn tầng một. Tu La thần quốc dựng nước hơn một vạn mấy ngàn năm cũng chưa từng xảy ra.

- Lâm Lan Kiếm này thật là đáng sợ. Tương lai hắn trở thành Thần Hải. Nhất định tiềm long thăng thiên, bá chủ Thiên Diễn đại lục 1 vạn năm.

- Hắc! Vậy thì chưa chắc. Nhân vật như vậy có lẽ sẽ phi thăng, tựa như Đế Thích Già lúc trước.

Không biết là ai nói ra phi thăng này, lại làm đông đảo tuấn kiệt trẻ tuổi hưng phấn. Đối với bọn họ, Thần Vực mờ ảo tràn đầy lực hấp dẫn. Bọn họ vô cùng mong muốn đi đến Thần Vực, chỉ miêu tả trong điển tịch thần thoại để mở rộng tầm mắt. Nhưng đó là không thể, phi thăng Thần Vực quá khó khăn.

Trận đấu thứ 22, lại là Lâm Minh thắng lợi!

Tuy nhiên lần này Tư Đồ La Sát không tính là không có thu hoạch. Liên tục làm Lâm Minh sử dụng hai lần Lôi Vực, lại còn điều động bản thể Cửu Thiên Lôi Linh, cùng với Trục Nhật kích nổ Lôi Hỏa Lực. Giao đấu kịch liệt như thế, vẫn tiêu hao một ít thể năng của

Lâm Minh.

- Đúng là mầm tốt, bùng nổ hai tầng pháp tắc Lôi-Hỏa, kết hợp hoàn mỹ ý cảnh bản thân am hiểu, hẳn là võ kỹ mà chính hắn lĩnh ngộ ra.

Tạo Hóa lão nhân không chút keo kiệt khen ngợi.

Bình thường võ giả đều là thể chất đơn hệ, chỉ tinh thông một lực ngũ hành. Thể chất song hệ đã ít còn hiếm, dẫu có cũng khó có được thiên phú cực cao cả trên hai mặt. Giống như Lâm Minh, dù là Tạo Hóa lão nhân cũng là lần đầu gặp được.

- Lôi và Hỏa đều không phải là lĩnh vực lão hủ am hiểu.

Tạo Hóa lão nhân khẽ vuốt râu, lắc đầu.

- Ồ!

Tuyết Phong tiên tử nghe vậy trong lòng khẽ động.

- Nghe lời tiền bối nói, là định thu đồ đệ? Tuy rằng tiền bối không hiểu ý cảnh Lôi Hỏa, nhưng lại tinh thông Thời Không ý cảnh. Trên mặt này, ngài tuyệt đối là đệ nhất nhân Thiên Diễn đại lục. Còn Lâm Lan Kiếm vừa lúc có trình độ không kém về Thời Không ý cảnh, có thể được ngài chỉ điểm, sẽ là cơ duyên vô cùng.

Tạo Hóa lão nhân rốt cuộc là họ tên gì, sợ là ngoài chính bản thân hắn ra, không ai biết được. Mọi người chỉ biết phong hào của hắn “từ xưa đạo pháp tự nhiên, tạo hóa đại biểu đại đạo, đại biểu vũ trụ”

Tứ phương trên giới là Vũ, quá khứ tương lai là Trụ. Vũ trụ là thể kết hợp của thời gian và không gian. Phong hào Tạo Hóa lão nhân chính là tồn tại như thế. Thành tự ý cảnh Không gian và Thời gian như hắn không ai theo kịp.

Cũng chính vì có lý giải sâu sắc với hai loại ý cảnh huyền ảo mờ mịt này, Tạo Hóa lão nhân mới có thể gần như là thiên hạ đệ nhất nhân. Thậm chí chiến đấu với Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng mà không phân thắng bại.

Nên biết tuy rằng Cửu Đỉnh thần quốc Thái thượng Thần Hoàng không phải thực lực thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng là người có quyền vị đệ nhất thiên hạ. Hắn có cả một cái Thần quốc chống đỡ tuyệt đối, vẫn không thể thắng được người rời xa thế sự như Tạo Hóa lão nhân. Có thể thấy được sức mạnh của Tạo Hóa lão nhân cỡ nào.

- Thu đồ đệ? Ha Ha...

Tạo Hóa lão nhân lắc đầu cười:

- Lão hủ đã là người một chân bước vào quan tài, nhưng không dạy được kỳ tài muôn đời như vậy. Không đến 20 năm hắn sẽ đặt chân vào Thần Hải. Thậm chí trước khi vượt qua Thần Hải, thực lực của hắn sẽ vượt qua ta. Ngươi bảo lão hủ lấy cái gì mà dạy hắn đây?

- Trước khi vượt qua Thần Hải, thực lực đã vượt qua tiền bối ư? Không thể nào!

Tuyết Phong tiên tử trừng to đôi mắt đẹp. Nàng nói lời này không phải là nịnh nọt Tạo Hóa lão nhân, mà thật lòng không cho là thế. Tạo Hóa lão nhân là cường giả Thần Hải hậu kỳ, cộng thêm trình độ Thời Không ý cảnh của hắn có thực lực sâu không lường được, có thể xưng là vượt trội thiên hạ!

Lâm Minh đột phá Thần Hải trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Tuyết Phong tiên tử còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng trước khi đột phá Thần Hải liền thành thiên hạ đệ nhất nhân, nàng có chút không tiếp nhận được, thật là quá cỡ!

- Chênh lệch giữa Thần Hải và Mệnh Vẫn rất lớn, Tạo Hóa tiền bối có phóng đại quá hay không?

Nếu không phải là vì người nói ra lời này là Tạo Hóa lão nhân, Tuyết Phong tiên tử tuyệt đối chỉ cười nhạt.

- Không hề có phóng đại, Tiểu Tuyết, ngươi chớ quên, cường giả phong Hoàng cũng không cùng cấp với cường giả Thần Hải. Thần Hải phải phong Hoàng, nhưng phong Hoàng chưa chắc đã là Thần Hải...

Chương 855: Yêu Nguyệt xuất chiến

Ở Thiên Diễn đại lục, cường giả phong Hoàng chỉ là một cái danh hiệu, cũng không phải là tên cảnh giới chân chính. Nó là công nhận võ giả đạt tới thực lực trình tự nhất định nào đó. Tuy nói giữa Mệnh Vẫn đến Thần Hải trong đó chênh lệch thực lớn, nhưng vẫn có người kì tài ngút trời ở cảnh giới Mệnh Vẫn, đã có thể địch lại cường giả Thần Hải. Người như vậy giống nhau có thể nhận được danh hiệu cường giả phong Hoàng.

Nhất là một ít kỳ tài có thể vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám. Vốn thực lực của họ đã hơn xa võ giả cùng cấp, cộng thêm độ tám lần Mệnh Vẫn, thực lực có thể nghĩ mà biết! Thậm chí có thể cường đại hơn so với cường giả Thần Hải sơ kỳ bình thường.

- Tạo Hóa tiền bối, ý của ngài là Lâm Lan Kiếm có thể độ Mệnh Vẫn tầng tám?

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng tám cũng là trong tình lý. Chỉ là từ xưa đến nay, cường giả Thần Hải thành công vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám không vượt qua một bàn tay. Điều này lại làm cho Tuyết Phong tiên tử có loại cảm giác cực kì không đúng thực.

Như là Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, Hoàng thúc tổ Đại Dã quốc, Tạo Hóa lão nhân... Cũng chỉ là Mệnh Vẫn tầng bảy mà thôi. Mười vạn năm qua, đại năng Thần Hải Mệnh Vẫn tầng tám tất thành thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng mà đệ nhất nhân thiên hạ vị tất đã là Mệnh Vẫn tầng tám.

Giống như thiên hạ đệ nhất nhân thiên hạ Đế Thích Già những năm gần đây, cũng chỉ là Mệnh Vẫn tầng bảy mà thôi.

Đế Thích Già cường đại ở chỗ, hắn lĩnh ngộ bảy loại võ ý, đồng hợp dung hợp chúng. Bảy loại võ ý phối hợp Mệnh Vẫn tầng bảy, cuối cùng chứng đạo dưới gốc cây bồ đề, võ phá hư không. Nếu nói về trình độ cường hãn của thân thể, thì Đế Thích Già không bằng Bát Vẫn Lôi Hoàng.

Bình thường thiên tài cấp Đế, có một hai phương diện đỉnh cao khắp toàn bộ đại lục coi như dùng danh hiệu này. Có ba bốn phương diện đỉnh cao, vậy có thể nói là kỳ tài thiên hạ. Tương lai có thể thành tựu thiên hạ đệ nhất nhân.

Mà Lâm Minh không thể nghi ngờ chính là người như thế, căn bản không tìm thấy chỗ thiếu sót của hắn: Lực chịu đựng kéo dài, lực lượng cường đại, tốc độ cực hạn, cơ sở vững chắc... Cộng thêm lĩnh ngộ sâu sắc về pháp tắc ý cảnh. Chỉ cần Lâm Minh vượt qua Mệnh Vẫn tầng tám, như vậy thiên hạ không người nào có thể so sánh cùng hắn!

Lúc này ở trên Thần Hành chu của Tu La Thần quốc, Tư Đồ Hạo Thiên hờ hững đứng trên đó. Ở trước mặt hắn Tư Đồ La Sát bị trọng thương quỵ xuống đất không dậy nổi.

- Lui ra đi...

Tư Đồ Hạo Thiên khoát tay, hít một hơi thật sâu. Tình huống đúng là còn phát triển theo hướng tồi tệ nhất. Hiện giờ con bài chưa lật của hắn chỉ còn có một món cuối cùng, đó chính là Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Hắn không thể không thừa nhận, trong 22 cao thủ xuất chiến trước đó, trừ Tư Đồ La Sát dẫn tới một ít tác dụng. Những người còn lại đều là chịu chết phí công.

- La Sát! Đây là một rào cản của cuộc đời ngươi. Bước qua được, ngươi tất thành Thần Hải. Không bước qua, ngươi có thể suốt đời dừng lại ở đây!

Thời cơ tốt nhất cho võ giả tấn công Thần Hải chính là trước trăm tuổi. Nếu tấn công không được, như vậy xác xuất thành công từng năm giảm dần. Đến 200 tuổi về sau, thì cơ bản không còn hy vọng dựa vào bản thân mình tự đột phá.

Khi đó nếu muốn bước vào Thần Hải cảnh, chỉ có thể ra ngoài tìm kiếm cơ duyên. Dựa vào cơ duyên để đột phá.

Loại cơ duyên này không dễ tìm! Nhưng từ xưa đến nay, cường giả Mệnh Vẫn của Thiên Diễn đại lục nhiều bao nhiêu, vẫn luôn có người tìm được cơ duyên thích hợp. Chỉ cần cơ duyên đủ: Mệnh Vẫn tầng năm, thậm chí Mệnh Vẫn tầng bốn vẫn có thể đột phá Thần Hải.

Trên thực tế ở Thiên Diễn đại lục, cường giả Thần Hải của Mệnh Vẫn tầng năm vị tất ít hơn so với Mệnh Vẫn tầng sáu. Đương nhiên, thực lực của hai người không ở cùng một cấp độ.

Tư Đồ La Sát hiện giờ còn có 20,30 năm tự mình đột phá. Đúng lúc này Lâm Minh xuất hiện, với hắn mà nói là một lần đả kích trọng đại. Không qua được một cửa này, tất nhiên sẽ thất bại, qua một cửa này ngược lại có thể trải qua một lần niết bàn tâm linh, càng tiến thêm một bước.

Tư Đồ La Sát nắm chặt tay. Im lặng lui ra. Sau đó, một nữ nhân mặc áo giáp màu đen, hai chân thập phần thon dài từ từ đi tới. Nàng ung dung quỳ xuống đất xin lệnh:

- Bệ hạ! Xin cho Yêu Nguyệt xuất chiến.

Nhìn về phía Tư Đồ Yêu Nguyệt, Tu La Thần Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, hắn trầm mặc một lát, thở dài:

- Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn phải đổ tất cả hy vọng ở trên thân ngươi. Hết thảy hiệu quả làm trước đây đúng là có hạn như thế...

Trước đây, nếu nói chính xác 20 Sát Lục khôi lỗi và đồng tử áo đỏ có được hiệu quả gì. Đó chính là thử ra sự chịu đựng siêu phàm của Lâm Lan Kiếm. Có thể để cho Tư Đồ Yêu Nguyệt coi đây là cảnh giác.

- Yêu Nguyệt! Nhớ lấy ngươi nếu đánh lâu dài với hắn. Sức chịu đựng của ngươi còn xa không theo kịp hắn!

Tư Đồ Hạo Thiên rất rõ ràng. Nếu cho Yêu Nguyệt trải qua 22 trận chiến đấu trước. Tuy rằng nàng cũng có thể chiến thắng, nhưng tất nhiên phải tiêu hao thật lớn. Về điểm này, nàng hoàn toàn không thể so sánh với Lâm Minh.

- Yêu Nguyệt hiểu rõ!

Trên lôi đài, Lâm Minh một thân áo trắng như trước không nhiễm một hạt bụi, lăng không đứng ngạo nghễ trong gió. Hắn tự nhiên vậy mà toát ra một khí thế bức người. Dường như giờ phút này, Lâm Minh đã kết hợp một thể với thiên địa.

Sau khi hắn với ưu thế tuyệt đối đánh thắng Tư Đồ La Sát, tất cả ánh mắt của võ giả ở đây nhìn hắn đều mang theo lòng kính sợ.

- Đây là một nhân vật tài hoa tao nhã, tương lai, rất có thể hắn sẽ trở thành kẻ thống trị Thiên Diễn đại lục!

- Tư Đồ La Sát đều bị hánh đánh bại. Hắn chính là cường giả đỉnh cao trên Thiên Mệnh Bảng. Trước kia là hắn chưa từng vận dụng chân thân Huyền Ưng thái cổ, nên vốn Thiên Mệnh Bảng đưa ra xếp hạng của hắn cũng không chuẩn xác. Ta đem thực lực của Tư Đồ La Sát có thể xếp đến hạng 7,8 trên Thiên Mệnh Bảng.

- Nội tình của Tu La thần quốc vốn rất mạnh, nhưng không chịu nổi yêu nghiệt Lâm Lan Kiếm như thế!

- Tu La thần quốc trước đó xuất ra Sát Lục Khôi Lỗi hẳn là đòn sát thủ. Cho dù là võ giả xếp top 10 trên Thiên Mệnh Bảng chống đỡ xa luân chiến như thế đều phải tiêu hao thật lớn. Nhưng đối với Lâm Lan Kiếm vẫn không có hiệu quả.

- Tu La thần quốc nguy hiểm rồi! Trận chiến đấu này bọn họ thua nhiều thắng ít. Thậm chí bọn họ có khả năng không còn con bài chưa lật nào nữa.

Sự tình phát triển đến một bước này, càng ngày càng nhiều người nghiêng về Lâm Minh. Với ưu thế lớn đánh bại Tư Đồ La Sát, Lâm Minh tuyệt đối có tư cách vấn đỉnh top 3 trên Thiên Mệnh Bảng.

Trong lúc mọi người đang nhao nhao bàn tán, từ trên Tu La Thần Hành Chu bay xuống một nữ nhân.

Nữ nhân dáng người rất cao, gầy, không thấp chút nào so với Lâm

Minh. Nàng mặc một thân áo giáp màu đen. Áo giáp tinh tế mà tinh xảo, bao bọc phần ngực, vai, eo, phần dưới eo của nàng, để lộ ra một đôi chân thon dài chắc nịch xinh đẹp.

Nữ nhân bay đến cách Lâm Minh chừng 20 trượng, sau đó đứng dưới không trung. Nàng một đầu tóc đen tung bay theo gió. Da thịt hoàn mĩ như mỹ ngọc chạm thành. Một đôi mắt sáng ngời mà lại có màu đỏ nhạt. Nàng như là vầng trăng đỏ giữa bầu trời. Cặp môi đỏ hồng hơi vểnh lên, khi mỉm cười cùng lúc lộ ra rõ ràng một cỗ ý yêu tà. Xinh đẹp mà mê hoặc khiến người ta e sợ tránh không kịp.

Nữ nhân này...

Các lộ hào kiệt sau khi nhìn thấy Tư Đồ Yêu Nguyệt đều cả kinh. Vừa nhìn thoáng qua Tư Đồ Yêu Nguyệt giống như tiên tử trong cung khuyết trên trời, nhưng mà nhìn kĩ lại cảm thấy nàng giống như ma tiên đi ra từ trong vực sâu địa ngục. Trong nụ cười của nàng vô hình toát ra sát ý cùng tà khí, giết người không thấy máu.

- Nữ nhân này thật đáng sợ!

Có rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây không kìm nổi rùng mình một cái. Vốn mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như vậy, tất nhiên có thể dẫn tới vô số tuấn kiệt trẻ tuổi ái mộ và mơ màng. Nhưng đối mặt với Tư Đồ Yêu Nguyệt, không ngờ bọn họ lại không có nửa phần dũng khí mơ màng. Dường như là không chịu nổi ý niệm trong đầu, sợ hãi mình sẽ bị nàng nhìn trúng dẫn tới họa sát thân.

- Nàng có tu vi gì? Nhìn không thấu?

Một Mệnh Vẫn kinh ngạc nói. Bản thân hắn đã là Mệnh Vẫn tầng một lại nhìn không thấu Tư Đồ Yêu Nguyệt. Điều này sao có thể không làm cho hắn giật mình kinh sợ?

- Là Mệnh vẫn tầng bảy...

Ở bên cạnh hắn, một vị danh túc tông môn bùi ngùi thở dài. Thế hệ trẻ tuổi thật đáng sợ. Một nữ nhân như thế đã tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy, tương lai ắt thành tựu Thần Hải. Thậm chí có thể đến gần tồn tại Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng kia! So sánh với nhân vật như vậy, bản thân hắn giống như là tinh tú ảm đạm ở bên cạnh ánh trăng rằm. Thật sự không thể sánh bằng!

- Mệnh vẫn tầng bảy! Trời ạ!

Người trẻ tuổi nói trước đó kinh ngạc bụm miệng kêu lên.

Thường thường đại năng Thần Hải ở Thiên Diễn đại lục, chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm, tầng sáu. Cường giả Thần Hải của Mệnh Vẫn tầng bảy, theo bọn họ biết chỉ có tầm 7,8 người. Những người này hết một nửa là đến gần tồn tại thiên hạ đệ nhất nhân. Còn lại một nửa cũng chỉ vì tu vi không đủ, đợi cho tu vi bọn họ đi vào Thần Hải hậu kỳ, cũng có hy vọng không nhỏ trở thành cấp bậc như cường giả Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng kia.

Trên thực tế, Thiên Mệnh Bảng biết thiên mệnh mà sắp xếp ra, ba hạng đầu đều là Mệnh Vẫn tầng bảy. Tuy nhiên ba người này tình huống đặc thù, bọn họ đều đã vượt qua 1000 tuổi. Nguyên vốn là võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu, sau khi tấn công Thần Hải thất bại, mới ra ngoài tìm kiếm cơ duyên. Kết quả đột phá không thành, lại quỷ thần xui khiến thành tựu Mệnh Vẫn tầng bảy. Điều này đối với bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, bởi vì loại thiên tài địa bảo có thể giúp đột phá Thần Hải cũng chỉ dùng một lần. Lần thứ hai vốn không có hiệu quả.

Chân chính dựa vào chính mình đột phá tầng bảy, ở thời đại hiện nay bọn họ chưa từng nghe nói qua. Có lẽ Đại Dã thần quốc và Cửu Đỉnh thần quốc cũng có tuấn kiệt trẻ tuổi Mệnh Vẫn tầng bảy, nhưng còn đang âm thầm bồi dưỡng, không có để lộ ra, không người nào biết.

Trước mắt Tư Đồ Yêu Nguyệt là người đầu tiên bọn họ biết được, là thiên tài đỉnh cao bằng vào lực lượng chính mình đột phá Mệnh Vẫn tầng bảy. Thậm chí còn cường đại hơn so với top 3 người đứng đầu Thiên Mệnh Bảng.

Mọi người đều biết Tu La thần quốc nội tình cường đại, có che giấu cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng đến tột cùng cường đại đến trình độ nào, bọn họ cũng chỉ đoán mò mà thôi, căn bản không có căn cứ gì chiếu theo. Vốn trước đây bọn họ còn tưởng rằng Lâm Minh đã thắng hơn phân nửa, hiện tại xem ra, Lâm Minh nguy hiểm rồi!

- Người có thể đạt tới Mệnh Vẫn tầng bảy vốn đã là thiên tài đỉnh cao, cộng thêm mạnh hơn Lâm Lan Kiếm sáu tiểu cảnh giới. Độ chênh lệch này quá lớn đi!

Vượt cấp chiến đấu không đáng sợ. Từ xưa đến nay cũng từng xuất hiện thiên tài Mệnh Vẫn chiến với Thần Hải. Nhưng đáng sợ chính là người bị vượt cấp chiến đấu cũng là thiên tài.

Kể từ đó, Lâm Minh còn có khả năng chiến thắng sao?

Trong lòng không ít võ giả ở đây đều sinh ra nghi hoặc như vậy. Tư Đồ Yêu Nguyệt làm cho người ta có cảm giác giống như ngọn núi cao không thể với tới, không thể chiến thắng.

Chương 856: Tử Cực lĩnh vực, vầng trăng trên không

Ngay cả Thích bạch cũng trong lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Tuyệt đối không nghĩ tới, át chủ bài của Tu La thần quốc lại khủng bố như thế. Lâm Minh quả thật nguy hiểm rồi.

- Tuy rằng ngươi mới qua một trận chiến đấu kịch liệt với La Sát. Lập tức bắt đầu trận này ngay, đối với ngươi mà nói có chút không công bình. Nhưng ta cũng không vì vậy mà nhường ngươi nửa phần đâu.

Trên mặt Tư Đồ Yêu Nguyệt như trước đeo nụ cười có chút tà khí, chậm rãi nói. Thanh âm mờ ảo mà êm tai, như là tiếng ca của hải yêu mê hoặc đội tàu bị lạc trong truyền thuyết.

- Ta cũng không cần nữ nhân nhường mình.

Lâm Minh bình tĩnh trả lời

, lại ẩn chứa đối chọi gay gắt sắc bén.

- A! Có hứng thú!

Lôi đài mặt núi cụt trăm dặm, Lâm Minh đứng giữa không trung cách xa Tư Đồ Yêu Nguyệt chỉ có 20 trượng. Khoảng cách này đối với cao thủ tuyệt đỉnh mà nói là quá gần, chỉ cần vừa động ý niệm trong đầu, là có thể ngay lập tức tới nơi.

Hai người là một khi chiến đấu với nhau, khẳng định là long trời lở đất.

- Lui ra phía sau... Các ngươi đều lui ra phía sau! Khoảng cách mười mấy dặm vẫn có thể bị bọn họ lan đến.

Một vi Danh Túc tông môn chỉ huy tuấn kiệt trẻ tuổi trong môn phái lui ra phía sau.

Tuy rằng ai cũng muốn ở gần một chút xem cho thoải mái, nhưng võ giả ở đây ai cũng biết sự tình nghiêm trọng, nhao nhao bay lui về phía sau. Cho đến bay ra hơn 20 dặm mới dừng lại. Sau đó bọn họ như ngừng lại hô hấp, mắt không chớp nhìn chằm chằm tất cả động tác của hai người. Chờ mong trận chiến như bão tuyết sắp đến.

Trận chiến này thật sự rất khiến mọi người mong đợi. Quả thực là trận chiến trọng đại mấy ngàn năm nay chưa từng có ở Thiên Diễn đại lục. So với đại năng Thần Hải giao đấu càng làm cho người ta kinh tâm động phách hơn.

"Boong..."

Tiếng chuông bắt đầu chiến đấu đã được khua vang, Lâm Minh cùng Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng chưa ai nhích động. Bọn họ như trước cách xa nhau chỉ 20 trượng, lăng không đối diện.

Trên áo giáp của Tư Đồ Yêu Nguyệt có phủ kín hoa văn tinh mịn. Với hiểu biết về trận pháp, Lâm Minh chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, Những hoa văn kia đều là trận văn phức tạp. Thân áo giáp này dĩ nhiên là Bảo Khí Thiên giai thượng phẩm.

Bảo khí Thiên giai thượng phẩm thuộc tính phòng ngự, giá cả còn đắt đỏ hơn gấp mấy lần so với Bảo khí mang tính công kích cùng cấp. Rất nhiều đại năng Thần Hải đều không có được, mà Tư Đồ Yêu Nguyệt liền mặc một kiện. Nội tình của Thần quốc có thể thấy được rõ ràng.

Hai người giằng co thời gian mười mấy hô hấp. Đột nhiên, Tư Đồ Yêu Nguyệt nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành. Nàng nhẹ giọng nói:

- Nhớ cho kĩ, ta tên là Tư Đồ Yêu Nguyệt!

Ở trong nụ cười của nàng, ánh sao đầy trời đột nhiên ảm đạm xuống, dường như vì nụ cười của nàng mà ảm đạm thất sắc.

- Cắn nuốt tinh quang?

Lâm Minh nhìn về phía bầu trời, trên mặt hiện lên một tia dị sắc. Chỉ một nụ cười làm cho ánh sao ảm đạm - là lĩnh ngộ về phép tắc Hắc Ám?

- Bầu trời như thế nào lại tối...

Ánh mắt võ giả ở đây quá độ tập trung vào Lâm Minh và Tư Đồ Yêu Nguyệt, cho đến lúc ánh trăng đều bắt đầu thất sắc. Bọn họ mới phát hiện không biết khi nào thì ánh trăng cùng ánh sao trên bầu trời đột nhiên tắt lịm. Bóng tối dày đặc chậm rãi bao phủ xuống. Dường như có một con hung thú thái cổ đang vô hình cắn nuốt phiến bầu trời này!

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Võ giả quan chiến đều hơi biến sắc. Thị lực của họ ở trong bóng tối cũng không mấy ảnh hưởng. Nhưng bóng tối buông xuống bất thình lình lại khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

- Xem phía sau nàng ta kìa!

Đột nhiên một võ giả cả kinh kêu lên thành tiếng.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, liền thấy ở phía sau Tư Đồ Yêu Nguyệt, tất cả bóng tối ngưng tụ lại. Đúng là hóa thành biển hỗn độn màu đen.

Hải triều bắt đầu khởi động. Sóng ba đào cuồn cuộn, ở chỗ sâu trong hải dương, rõ ràng có một vầng trăng đỏ tươi như máu chậm rãi dâng lên. Mà biển hỗn độn kia, ở dưới vầng trăng màu đỏ chiếu rọi, đúng là nổi lên nước màu tím lăn tăn sáng lấp lánh!

Cảnh tượng quỷ dị như thế khiến mọi người rung động.

- Đây rốt cuộc là cái gì? Là nàng kia dùng ra công kích ảo giác hay sao?

- Không phải công kích ảo giác...

Một lão nhân Mệnh Vẫn xuất thân từ gia tộc Thánh Địa nhìn thấy nước màu tím lăn tăn sáng lấp lánh trên biển hỗn độn, hít sâu một hơi cảm khái nói:

- Đây là Tử Cực đan điền... Tử Cực đan điền lại bị biến thành Tử Hải. Trời sinh dị chủng, đan điền không dùng ngưng kết Toàn Đan liền có thể tồn trữ rất nhiều chân nguyên. Mà dị tượng vầng trăng phía sau nàng kia, chỉ là hình chiếu thế giới của Tử Cực đan điền. Là một loại Lĩnh vực.

- Tử Cực đan điền? Lĩnh vực?

Võ giả ở đây nghe nói cái tên Tử Cực đan điền đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ cũng không nhận biết hình chiếu của Tử Cực đan điền nhưng từng nghe nói qua về đại danh của nó.

Đây là đan điền dị chủng của rất nhiều đại năng thời cổ đại có được. Nghe nói Cổ Đế- đệ nhất nhân thiên hạ hai ba vạn năm trước đã có được Tử Cực đan điền.

Bình thường võ giả tu luyện đan điền, trừ tinh hạch Toàn Đan ra, các khu vực khác của đan điền phần lớn trống không. Nhiều lắm là tràn ngập một ít sương mù chân nguyên. Mà võ giả Tử Cực đan điền, những khu vực này lại bị tràn ngập “Tử Hải”. Tử Hải kì thực là năng lượng trạng thái thể lỏng cấu thành. Nói cách khác, võ giả có được Tử Cực đan điền, tổng sản lượng chân nguyên trong cơ thể là gấp mấy lần võ giả bình thường.

- Thì ra là Tử Cực đan điền! Chẳng trách nữ nhân này có thể đặt chân Mệnh Vẫn tầng bảy.

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây mỗi người đều lộ sắc mặt phức tạp, có ghen tị, có hâm mộ, có kính sợ.

Bình thường võ giả có thể bước vào Mệnh Vẫn tầng bảy, luôn có được vài chỗ bất phàm. Tỷ như Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng là trời sinh Thần thể Đấu Linh, Đại Dã hoàng thúc tổ lại có được Long mạch Vương giả.

Nhưng bằng một vài chỗ xuất chúng, xác suất trở thành thiên hạ đệ nhất nhân cũng không quá lớn. Ít nhất phải có nhiều tầng ưu thế mới được.

Nên biết rằng thiên hạ đệ nhất nhân thường thường 8000,9000 năm mới sinh ra một người!

- Nội tình của Tu La thần quốc quả nhiên không thể khinh thường! Không nói không rằng bồi dưỡng ra một thiên tài tuyệt thế có được Tử Cực đan điền. Hơn nữa giấu sâu như vậy, mãi đến thời điểm cuối cùng mới cho nàng xuất trướng. Không biết Lâm Lan Kiếm làm thế nào chống cự?

Ở một phương Đại Dã thần quốc, Âu Dã Thanh Phong vẻ mặt không được tự nhiên lắm. Tuy rằng hắn mơ hồ biết, Đại Dã thần quốc cũng có che giấu khổ tu sĩ. Nhưng đến tột cùng có cường đại như Tư Đồ Yêu Nguyệt hay không, hắn cũng không dám xác định. Tư Đồ Yêu Nguyệt nếu có thể bảo trì tiếp thiên phú của nàng. Như vậy có một phần khả năng trở thành cường giả đến gần thiên hạ đệ nhất nhân. Đến lúc đó, đủ để dẫn dắt Tu La thần quốc đạt tới địa vị ngang nhau với Đại Dã thần quốc bọn họ. Điều này đối với Đại Dã thần quốc mà nói đương nhiên không phải tin tức tốt gì.

- Lâm Lan Kiếm này nguy hiểm rồi! Dường như Lâm Lan Kiếm trừa cơ sở vững chắc một chút, còn thì không có Thần thể đặc thù gì...

Ở trong mắt rất nhiều võ giả xem ra, Lâm Minh không hề nghi giờ gì là một biến thái bất kể về mặt lực lượng, sức chịu đựng, chiến linh, tốc độ hay lĩnh ngộ ý cảnh... Đều cao vượt hơn xa các võ giả khác.

Nhưng dường như Lâm Minh thiếu một chút gì đó “khỏe mạnh”. Tỷ như Thần thể, Thần mạch đặc thù hoặc là đan điền dị chủng. Bởi vì rất nhiều đại năng cổ đại có được những thứ này, khiến cho cùng loại Thần Thể và đan điền dị chủng đều danh chấn Thiên Diễn đại lục. Dường như ngươi chỉ cần có được một loại trong những thứ đó, ngươi sẽ lấy được hết thảy thành tựu khó tin.

Ngược lại không có những thứ này, dù cơ sở vững chắc, chiêu thức công pháp và lĩnh ngộ ý cảnh vẫn luôn có vẻ yếu ớt không đủ sức.

Loại quan niệm sẽ làm mọi người không kiềm được sinh ra một ý niệm: Dựa vào cái gì Lâm Minh có thể với tu vi Mệnh Vẫn tầng một xếp top 3 Thiên Mệnh Bảng? Chỉ dựa vào mấy thứ cơ sở, ngộ tính, chiến linh... Này hay sao?

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi liên tiếp giết chiết 21 người của Tu La thần quốc, nợ máu trả bằng máu. Hiện tại để ta xem ngươi làm thế nào ngăn chống công kích của ta?

Tư Đồ Yêu Nguyệt nói xong từ trong Tu Di giới rút ra một cây trường thương chín xích. Cán thương ngăm đen, mũi thương đỏ như máu. Đồng dạng là Bảo khí Thiên giai thượng phẩm.

Võ giả của Tu la thần quốc cơ bản đều dùng thương. Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Một nữ nhân tao nhã tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, bề ngoài nhìn qua chỉ chừng 18,19 tuổi xuân, dáng người yểu điệu, lại dùng vũ khí là Thương: Vương trong binh khí. Loại hình ảnh này cực kỳ đánh vào thị giác, khiến mọi người nhìn vào không khỏi ngạc nhiên thán phục.

Lâm Minh đồng dạng giơ lên trường thương. Lôi đình tùy ý lấp lóe trên mũi thương.

Một phương là giai nhân phong tư tuyệt đại. Một phương lại thiên chi kiêu tử phong thần như ngọc. Hai người cùng dùng vũ khí là trường thương. Đây là trận chiến của Vương giả.

Lần này, Lâm Minh trực tiếp gọi ra Cửu Thiên Lôi Linh, làm cho trên mũi thương thấp thoáng lôi điện vàng nhạt.

Nhìn thấy Lâm Minh lại lần nữa triệu hoán Lôi đình, Tư Đồ Yêu Nguyệt phì cười một tiếng:

- Lại là công kích Lôi vực? Đáng tiếc Lôi vực của ngươi đối với ta là vô dụng.

- Nhiều lời vô ích. Không thử thì làm sao biết!

Lâm Minh đột nhiên tiến lên trước một bước. Lôi đình rót vào trên trường thương đột nhiên bùng phát ra. Toàn bộ bầu trời đều bao phủ trong một mảng Lôi vực màu vàng nhạt. Lôi đình tùy ý như điện xà uốn lượn, chôn vùi hết thảy.

- Truy Điện!

Một thương đâm ra, Lôi Vực cuồn cuồn mãnh lực bao phủ xuống mười dặm, căn bản tránh cũng không thể tránh.

Tư Đồ Yêu Nguyệt khóe miệng nở ra nụ cười xinh đẹp. Nàng khẽ giơ lên hai tay. Biển hỗn độn phía sau đột nhiên bộc phát ra sóng triều xông lên tận trời. Vầng trăng đỏ như máu trên biển càng thêm đỏ sẫm sáng ngời.

Tử Cực lĩnh vực. Biển táng thần!

Nước biển sáng lấp lánh màu tím dâng lên, hình thành sóng biển mênh mông nối tiếp vòm trời bao la không cùng. Mà Tư Đồ Yêu Nguyệt đứng ở bên trên sóng triều cuồn cuồn ấy trông giống như hải yêu thần bí.

“Ầm!”

Tử Hải va chạm cùng một chỗ với Lôi Vực màu vàng nhạt. Ngay khoảnh khắc đó, trên bầu trời rõ ràng phân biệt hai phương. Một bên Lâm Minh đầy người thần quang màu vàng chói mắt, trông giống như môt vầng mặt trời màu vàng dâng lên. Còn một bên Tư Đồ Yêu Nguyệt lại là bóng tối dầy đặc, chỉ có vầng trăng đỏ kia chiếu xuống ánh sáng mờ nhạt, chiếu rọi trên sóng triều hiện ra một màu tím quỷ dị.

Năng lượng khủng bố một sáng một tối của hai phương dường như đang tranh giành địa bàn. Bầu trời như sắp nứt ra!

- Thật khủng khiếp... Đây còn là trận chiến giữa hai cường giả Mệnh Vẫn sao?

Các võ giả quan chiến đều biến sắc. Tử Cực đan điền quả nhiên danh bất hư truyền. Mà càng thần kỳ hơn chính là Lâm Lan Kiếm, không ngờ lại có thể ở tình huống chênh lệch cảnh giới to lớn như thế, chiến một trận ngang tay với Tư Đồ Yêu Nguyệt.

- Cửu Thiên Lôi Linh!

Lâm Minh tung ra một chiêu. Lôi Linh Thiên giai cực phẩm ẩn núp trong mầm mống Tà Thần, hóa thành cự mãng màu vàng nhảy vào trong Tử Hải, đảo điên loan phượng, như muốn xé rách Tử Hải. Tư Đồ Yêu Nguyệt lạnh lùng, đột nhiên đâm ra trường thương...

Chương 857: Toàn lực chiến một trận

- Pháp tắc Hắc Ám! Hủy Diệt Phong Bạo!

Theo một trường thương này từ Tử hải phóng lên cao mấy chục cột nước màu đen. Ở không trung hình thành gió lốc màu đen khủng bố. Cự mãng do Cửu Thiên Lôi Linh hóa thành kêu thảm thiết liên tục. Lâm Minh cả kinh trong lòng: Không ngờ biển màu đen này có thể cắn nuốt năng lượng của Cửu Thiên Lôi Linh Thiên giai cực phẩm?

- Trở về!

Lâm Minh phất tay triệu hồi Lôi Linh, rồi thân mình bật ra ngoài.

Ầm!

Lôi Vực hoàn toàn bị dập nát. Ánh sáng vàng bị bóng tối phủ trùm. Tử Hải cuốn ngược quay về, một lần nữa về tới phía sau Tư Đồ Yêu Nguyệt:

- Ta nói rồi, Lôi Vực của ngươi đối với ta vô dụng!

Khóe miệng Tư Đồ Yêu Nguyệt nổi lên nụ cười xinh đẹp. Tử Cực lĩnh vực cũng là một loại lực trường. Tác dụng của nó chính là cắn nuốt, cắn nuốt năng lượng công kích làm suy yếu địch nhân, cộng thêm Tư Đồ Yêu Nguyệt dung nhập pháp tắc Hắc Ám vào trong đó, càng tăng thêm lực cắn nuốt tới cực hạn.

Đáng tiếc, Tư Đồ Yêu Nguyệt không thể dùng năng lượng cắn nuốt hóa thành cho mình dùng. Bởi vì thuộc tính năng lượng của người khác không thích hợp với năng lượng trong cơ thể của nàng, hút vào trong cơ thể sẽ làm cho năng lượng không tinh khiết, hiệu quả cùng cấp với nuốt đan dược.

- Quả nhiên, Lâm Lan Kiếm còn kém một chút! Tuy rằng hai người hẳn chỉ là thử nhưng cũng mơ hồ phân ra cao thấp. Đây chính là Sinh tử chiến, Lâm Lan Kiếm không hay rồi...

- Không sai! Tử cực đan điền danh bất hư truyền.

Võ giả ở đây đều như ngừng thở. Mắt không chớp nhìn lên bầu trời, sợ bỏ lỡ bất kì một màn phấn khích nào.

Ở sau lưng Lâm Minh, hào quang của cự mãng màu vàng rõ ràng ảm đạm một ít. Con ngươi màu vàng của nó nhìn về phía biển màu đen, rõ ràng mang theo một tia kiêng kỵ.

- Phá không được Tử Cực Lĩnh Vực của ta, tất cả chiêu thức của ngươi đều sẽ bị biển táng thần cắn nuốt hơn phân nửa, phải thua không thể nghi ngờ.

Trên mặt Tư Đồ Yêu Nguyệt mỉm cười ý thắng lợi. Tử Cực lĩnh vực là kỹ năng mà nàng vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo:

- Lần này, hẳn phải tới phiên ta công kích!

Tư Đồ Yêu Nguyệt giơ cao Bảo Thương Thiên giai thượng phẩm, thương mang đỏ như máu thẳng hướng trời cao như trụ chống trời. Trên không trung biển táng thần, vầng trăng càng thêm đỏ tươi chói mắt. Năng lượng cả người Tư Đồ Yêu Nguyệt mênh mông. Dường như hòa hợp một thể với hải dương phía sau nàng, giống như sóng thần cuộn trào mãnh liệt, bàng bạc như núi.

“Yêu Nguyệt Ấn!”

Vầng trăng đỏ trên bầu trời đột nhiên hạ xuống dưới, xuất hiện ở sau lưng Tư Đồ Yêu Nguyệt. Giờ phút này, tay áo toàn thân nàng bay múa. 3000 sợi tóc đen tung bay, giống như thần nữ trong nửa vầng trăng. Thế nhưng cảnh tượng xinh đẹp bậc này lại khiến người ta không dậy nổi nửa phần ý thưởng thức. Bởi vì sát khí của vầng trăng kia gần như muốn chém hủy diệt sinh mệnh chi hỏa của mọi người.

Tư Đồ Yêu Nguyệt đánh ra một thương, phát ra uy lực mãnh liệt, vầng trăng đỏ kia cùng bay theo về phía Lâm Minh. Nơi nó đi qua, trời xanh dường như rách tung về hai nửa. Lôi đài qua trận pháp gia cố, lại giống như là đậu hũ bị bổ đôi ra, hoàn toàn xứng với khai thiên lập địa.

Đối mặt với một kích này, Lâm Minh vận chuyển năng lượng toàn thân tới cực hạn. Mầm mống Tà Thần chấn động kịch liệt, Lôi đình Chiến thể phụ vào toàn thân.

“Ông!”

Lâm Minh dùng toàn lực đâm một thương vào vầng trăng đó.

“Rắc!”

Huyết lãng ngập trời che phủ trời đất, Lâm Minh bị huyết lãng này bao phủ hoàn toàn.

- Bị nuốt rồi ư?

- Sẽ không chết rồi chứ?

Năng lượng mãnh liệt và sóng máu cuồn cuộn hoàn toàn cắt đứt thần thức của võ giả, hoàn toàn không biết rõ tình huống của Lâm Minh trong vầng trăng đỏ kia như thế nào.

- Bị năng lượng khủng bố kia như vậy bao phủ. Cho dù là hung thú thái cổ có thân thể cường hãn cũng phải tan xương nát thịt!

Loại năng lượng này cho dù làm cảm nhận từ cách xa mấy chục dặm, cũng khiến sống lưng người ta phát lạnh. Quả thực giống như huyết trì ở địa ngục.

Huyết lãng như trước quay cuồng, đúng lúc này liền nghe một tiếng chấn động chói tai. Một thanh thần kiếm màu trắng bạc thẳng hướng trời xanh. Rõ ràng là Bạch Ngân chiến linh của Lâm Minh.

Thần kiếm trắng bạc chém vầng trăng thành hai nửa. Một đạo thương mang màu xanh da trời từ trong lao ra, nén ép cao độ cùng một lúc đâm thẳng tới Tư Đồ Yêu Nguyệt!

Phốc phốc phốc!

Thương mang xuyên thủng biển táng thần, va chạm kịch liệt hình thành lốc xoáy xoay tròn, rất nhanh nhảy vào khoảng cách mấy dặm, nhưng vẫn không tránh khỏi được vận mệnh bị cắn nuốt. Đợi tới thời điểm thương mang bay vọt tới trước Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì chỉ còn lại có một nửa uy lực. Tư Đồ Yêu Nguyệt chỉ bổ ra một thương, liền dễ dàng chặn lại thương mang của Lâm Minh.

Lâm Minh đứng từ rất xa, y phục của hắn vừa rồi bị huyết mang ăn mòn, rất nhiều chỗ rách nát. Đối với võ giả mà nói, y phục trên người bị xuyên qua, dù bên ngoài có chân nguyên hộ thể. Cơ bản một khi hư hỏng y phục chính là chấn thương đến bản thể võ giả. Điều này chứng tỏ vừa rồi chân nguyên hộ thể của Lâm Minh đã vỡ tan.

- Tiểu tử này bị bao phủ trong huyết lãng, chân nguyên hộ thể đều vỡ nát, không ngờ bản thể cũng không bị thương? Lực phòng ngự của hắn quá mức khủng bố mà.

- Dù có khủng bố mấy cũng không bằng Tư Đồ Yêu Nguyệt đâu! Tử Cực lĩnh vực, thế giới hình chiếu, còn dung nhập pháp tắc Hắc Ám cắn nuốt hết thảy năng lượng. Cho dù là công kích của Lâm Lan Kiếm cũng phải suy yếu một nửa.

- Ở trong Tử Cực lĩnh vực, Tư Đồ Yêu Nguyệt đã là ở thế bất bại. Mà công kích của nàng so với Lâm Lan Kiếm cũng chỉ cường đại hơn chứ không kém. Không phá được Tử Cực lĩnh vực, Lâm Lan Kiếm ắt phải thua không nghi ngờ.

Công kích có vầng trăng kì dị ở sau lưng, phòng ngự thì có Tử Cực lĩnh vực... Tư Đồ Yêu Nguyệt không hổ là nổi danh đệ nhất nhân trẻ tuổi một thế hệ của Tu La thần quốc.

Ở trên Thần Hành Chu, Tư Đồ Bá Nam nhìn vào trận chiến đấu, trong đôi mắt già nua đầy tia sáng hưng phấn:

- Tốt lắm! Phi thường tốt! Mấy năm không thấy thực lực của Yêu Nguyệt còn cường đại hơn so với dự đoán của ta. Tiểu súc sinh này thua chắc rồi.

Ở bên cạnh hắn, Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt cũng hơi dịu đi, chỉ là trong lòng hắn vẫn hơi buông lỏng. Tuy rằng chiếm ưu thế nhưng chưa đến giây phút thắng lợi cuối cùng, hắn vẫn chưa an tâm.

...

“Công - phòng một thể sao?”

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, trước kia hắn cũng từng gặp đối thủ cùng loại, tỷ như Mộc Cổ Bặc Vực của Khôi Lỗi Tông, cũng là công phòng một thể. Đối thủ như vậy rất khó giải quyết, bởi vì bọn họ không có nhược điểm, muốn phá vỡ hệ thống chiến đấu lập thể của họ, chỉ có thể dùng một loại thủ đoạn. Chính là công kích với cường lực tuyệt đối, phá hủy hệ thống của họ!

“Phù!”

Lâm Minh phóng ra khí thế vận chuyển năng lượng toàn thân, lực trường bùng phát.

Tu La lực trường cộng thêm Sát thần lực trường, song trọng lực trường đều bùng phát ra. Lực lượng như sóng thủy triều cuốn ra bốn phía nhấc lên một con lốc xoáy khủng bố.

Sát Thần lực trường hủy diệt sinh cơ, mà Tu La lực trường thì áp chế toàn bộ phương vị lực lượng và linh hồn của võ giả.

Hai loại lực trường chồng lên nhau, va chạm kịch liệt với Tử Cực lĩnh vực.

Xoạt xoạt xoạt!

Tư Đồ Yêu Nguyệt có thể rõ ràng nghe tiếng lực trường của mình bị xé rách.

Lĩnh vực, lực trường loại kĩ năng khó có được. Lâm Minh có được hai loại lực trường đẳng cấp đều rất cao, nhưng mà so với Tử Cực lĩnh vực lại nhìn như không theo kịp.

Lực trường của Tư Đồ Yêu Nguyệt mở ra liền hình thành hệ thống phòng ngự hoàn mỹ, áp chế thật lớn công kích của Lâm Minh. Nhìn lại lực trường của Lâm Minh, bất luận ở trận đấu hiện tại hay trước kia cũng không có chiếm được chút thượng phong.

Kỳ thật, điều này cũng không có nghĩa là hai lực trường của Lâm Minh không bằng Tử Cực lĩnh vực. Mà hoàn toàn ngược lại, Lâm Minh kết hợp hai loại lực trường phải cường đại hơn rất nhiều so với chỉ một Tử Cực lĩnh vực. Chỉ tiếc là Lâm Minh vượt cấp chiến đấu. Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong quyết đấu với Mệnh Vẫn tầng bảy, không chỉ riêng là lực trường mà cộng tất cả chiêu thức của hắn, bao gồm Lôi Linh, Chiến linh, võ kỹ tự nghĩ ra, ở dưới chênh lệch tuyệt đối tổng năng lượng của hắn đều đã bị áp chế không ít.

Nếu Lâm Minh đối mặt với võ giả cùng cấp, Sát Thần lực trường cùng Tu La lực trường tùy ý mở ra một cái, đều có thể trực tiếp làm thân thể đối phương vỡ nát, sinh cơ mai một. Chỉ cần điểm nhẹ một ngón tay cũng có thể giết chiết địch nhân.

Lôi Đình chiến thể nếu là Bát Vẫn Lôi Hoàng dùng, thì với chân nguyên vô cùng thâm hậu của hắn làm hậu thuẫn. Một khi thi triển ra chính là phật chắn sát phật, thần cản sát thần!

Xét đến cùng, tu vi mới là nhân tố căn bản nhất ảnh hưởng tới sức chiến đấu. Bởi vì nó trực tiếp quan hệ tới tổng sản lượng chân nguyên nhiều ít trong cơ thể võ giả.

- Lâm Lan Kiếm này quả thực không phải người mà! Kỹ năng lực trường khó có như vậy, hắn vừa mở ra chính là hai cái!

Võ giả ở chung quanh hắn hình thành trường năng lượng màu đỏ nhạt, giằng co với Tử Cực lĩnh vực. Chỗ giao tiếp giữa hai loại lĩnh vực không ngừng phát ra tiếng va chạm. “Xuy xuy xuy!”

Người như Lâm Minh nói không có trải qua đại cơ duyên, quỷ cũng không tin! Thiên tài có được cơ duyên là chuyện rất bình thường, nhưng cơ duyên bọn họ mơ ước, đầu tiên phải suy nghĩ lại xem mình có đủ tư cách hay không? Ngay cả đường đường là Tu La thần quốc, xuất ra nội tình hơn vạn năm đều bị Lâm Minh bức đến nông nỗi như thế. Đương nhiên các thế lực khác không dám có ý đồ với Lâm Minh.

- Tên kia quả thật không phải loại yếu nhược. Từ xưa đến nay tuấn kiệt trẻ tuổi có thể dẫn đầu một phương diện ở toàn bộ đại lục, đã được xem là thiên tài cấp Đế. Mà nếu là đỉnh cao ở vài phương diện thì chính là đệ nhất nhân thiên hạ của tương lai. Vậy mà Lâm Lan Kiếm là dẫn đầu toàn bộ phương vị. Không thể tưởng tượng toàn bộ tương lai hắn sẽ đạt tới cảnh giới gì?

- Tương lai? Còn có tương lai sao? Mặc cho hắn dẫn đầu toàn bộ phương vị thì làm gì chứ? Hắn chính là đối mặt với Tử Cực đan điền, đối mặt chính là Tư Đồ Yêu Nguyệt, là tồn tại Mệnh Vẫn tầng bảy, là thiên tài đỉnh cao cấp Đế có hy vọng trở thành thiên hạ đệ nhất. Một khi hắn ngã xuống trong trận chiến này, hết thảy đều là hoa trong gương, trăng trong nước.

- Có hứng thú! Ngươi cũng có lĩnh vực lực trường mà lại không chỉ một cái!

Tư Đồ Yêu Nguyệt nói thật ung dung, thật ra trong lòng nàng thầm giật mình. So với thiên phú của Lâm Minh quả thật nàng chênh lệch quá lớn, về phương diện ý chí thiên phú của nàng bình thường chưa lĩnh ngộ Chiến linh. Mà chiến linh của Lâm Minh thì đã vượt hơn đại năng Thần Hải, về phần tốc độ, sức chịu đựng, cơ sở... Thì càng không cần phải nói. Hiện tại nàng tế ra Tử Cực lĩnh vực vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, không ngờ Lâm Minh lại có thể đồng thời mở ra hai loại lực trường giằng co với nàng. Hơn nữa thậm chí đẳng cấp còn cao hơn.

Đối mặt với thiên tài tuyệt thế trừ tu vi hơi yếu một chút, ngoài ra không hề có khuyết điểm như vậy, Tư Đồ Yêu Nguyệt cảm thấy áp lực thật lớn.

Nàng hoành ngang trường thương màu đen, mũi thương rạch một đường vành trăng, mặt không chút đổi sắc nói:

- Tuy rằng hôm nay ta thắng ngươi không vẻ vang chút nào nhưng ta vẫn phải giết chết ngươi để rèn luyện con đường Đế giả của ta!

Lâm Minh khẽ cười một tiếng:

- Ngươi dường như cho rằng đã thắng ta rồi ư?

- Nhiều lời vô ích, ta sẽ dùng thực tế chứng minh.

- Vậy ra chiêu đi để ta thử xem Tử Cực lĩnh vực của ngươi rốt cuộc khó phá đến mức nào.

Vừa dứt lời khí thế của Lâm Minh càng thêm bàng bạc. Lực trường va chạm cũng kịch liệt hơn, rất có xu thế làm sụp đổ trời xanh.

Toàn thân Tư Đồ Yêu Nguyệt phóng lên cao một luồng huyết khí nồng đậm, giơ cao trường thương. Huyết quang xuyên thủng trời cao, vầng trăng đỏ kia lại lần nữa xuất hiện sau lưng nàng.

- Táng thiên!

Dung nhập pháp tắc Hắc Ám trong Đại Hoang Kích Quyết phối hợp với Sát đạo, Tư Đồ Yêu Nguyệt đâm ra một thương, bóng tối mênh mông vô cùng tận che lấp bầu trời. Đây mới chân chính là khí thế Táng Thiên.

Lâm Minh co rút đồng tử lại. Đối mặt với Tư Đồ Yêu Nguyệt cường đại như thế, dĩ nhiên hắn cũng không còn giữ lại nửa phần... Hắn quét ngang trường thương màu đỏ, mầm mống Tà Thần gào thét. Năng lượng ngọn lửa nén ép cao độ ở trong mầm mống điên cuồng rót vào trong đó.

Bùng!

Không gian chung quanh mũi thương giống như thủy tinh vỡ nát. Lực lượng không gian mênh mông tùy ý bùng phát, hòa hợp một thể với ngọn lửa. Gió lốc không gian gào thét, gió hỗ trợ thế lửa. Lực lượng không gian với lực lượng ngọn lửa bùng nổ, ma diễm màu đen đốt cháy hư không.

- Táng Thiên!

Lâm Minh dùng ra đúng là cùng một chiêu thức, chỉ là Táng Thiên của hai người đều trải qua cải tạo, kết hợp với ý cảnh sở trường của bản thân, nên đã hoàn toàn khác với Táng Thiên nguyên bản của Đại Hoang Kích Quyết.

Táng Thiên của Lâm Minh là dùng ý cảnh không gian phá vỡ hư không, hủy diệt một phương bầu trời. Còn Tư Đồ Yêu Nguyệt thì lại dùng ý cảnh Hắc Ám cắn nuốt trời xanh... Đạo của hai người bất đồng, nhưng uy lực của chiêu thức đều vô cùng cường đại!

- Phá!

Lâm Minh hợp nhất người và thương, giống như một luồng sáng đỏ chói mắt. Nơi thương mang đi qua không gian tính cả Tử Cực lĩnh vực, biển táng thần đều bị một thương này của hắn xé thành hai nửa!

Hai cây trường thương như sao băng xỏ xuyên qua hư không, va chạm thật mạnh vào nhau. Ngay khoảnh khắc đó, núi cụt trăm dặm dưới chân bọn họ đồng loạt sụp đổ hóa thành vô số đã vụn rơi xuống.

Một ngọn núi cụt cứ như vậy bị dư ba hoàn toàn phá hủy!

- Hả?

Tư Đồ Yêu Nguyệt biến sắc mặt, Tử Cực lĩnh vực của nàng thật sự bị xé mở ra ư?

Pháp tắc Hắc Ám, Hủy Diệt Phong Bạo!

Ầm ầm ầm!

Trong biển táng thần lao ra vô số năng lượng sóng lớn, tấn công thương mang kinh thế của Lâm Minh. Hai thứ va chạm nhau hình thành bùng nổ khủng bố, tùy ý bắn ra bốn phía. Tử Cực lĩnh vực của nàng ở trong va chạm kịch kiệt này gần như sụp đổ.

Phốc! Phốc!

Lâm Minh bị tầng tầng dư ba bùng nổ quăng thật mạnh ra ngoài. Một đạo thương mang giống như roi điện quật trên lưng hắn, chân nguyên hộ thể chỉ hơi triệt tiêu một ít lực lượng liền vỡ tan. Lưng áo Lâm Minh rách toạc, miệng phun vèo ra một ngụm máu tươi!

Ngay lúc đó, hắn cảm giác long cốt của mình dường như sắp bị chặt đứt, cũng may mắn có Ma Đế Khải Giáp triệt tiêu phần lớn lực lượng, cộng thêm xương sống lưng rèn luyện vững chắc... Hắn dùng thân thể ngăn chống một kích này, nên cũng không bị thương nặng lắm.

Vù!

Nhìn thấy một kích đắc thủ, Tư Đồ Yêu Nguyệt bởi vì Tử Cực lĩnh vực bị phá, mà sắc mặt âm trầm cũng dịu xuống. Nàng rất rõ ràng uy lực một kích vừa rồi của mình. Cho dù chỉ bị lan đến, cũng đủ làm cho một võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu tan xương nát thịt tại đương trường. Lâm Minh dù có phòng ngự mạnh cỡ mấy đi nữa cũng phải trọng thương.

Nhưng nụ cười tươi của nàng chưa kịp lộ ra liền đọng lại nơi khóe miệng. Nàng trơ mắt nhìn trong gió lốc hủy diệt trước mắt, có một đạo thương mang màu xanh da trời đâm ra, mang theo lực lượng màu trắng bạc của chiến linh, đâm thẳng tới ngực nàng.

Tốc độ quá nhanh, hơn nữa Tư Đồ Yêu Nguyệt liên tục đánh ra hai chiêu đã dùng hết chân nguyên, lực mới còn chưa sinh, vô lực né tránh hay ngăn cản!

Uy lực của một kích này, rất có thể xỏ xuyên qua ngực bụng của nàng!

Coong!

Ngay khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Ma thần Hộ tâm kính giấu ở trước ngực Tư Đồ Yêu Nguyệt phát ra màn hào quang màu đen. Mạnh mẽ chuyển hướng công kích của thương mang màu xanh da trời kia, từ hướng bắn thẳng đến trái tim biến thành lệch qua xương quai xanh.

Chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Yêu Nguyệt làm sao có thể ngăn cản. Chỉ thấy phun bắn ra một luồng máu đỏ tươi, nàng hừ nhẹ một tiếng, áo trên vai rách toạc, máu thịt bầy nhầy.

Nàng thở hổn hển, bộ ngực đầy đặn phập phồng. Bởi vì áo rách toạc, Ma Thần Hộ tâm kính màu đen cũng hoàn toàn lộ ra ngoài, mơ hồ có trận văn thần bí lưu chuyển.

Đây là công kích trình độ loại nào. Sau khi công phá Tử Cực lĩnh vực, lại đi xuyên qua gió lốc hủy diệt đáng sợ, mà vẫn còn bắn ra một lũ thương mang làm cho Tư Đồ Yêu Nguyệt bị thương một cách trầm trọng.

Vừa rồi nếu không nhờ Tư Đồ Hạo Thiên trước thời hạn giao Ma Thần hộ tâm kính cho Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì một kích đó tuy rằng không trí mạng. Nhưng có thể đánh cho nàng mất một nửa sức chiến đấu, đến lúc đó kết quả có thể nghĩ mà biết.

- Tư Đồ Yêu Nguyệt bị thương!

- Một thương vừa rồi kia thật đáng sợ! Xỏ xuyên qua gió lốc năng lượng khủng bố như thế còn không tiêu tan. Đây chính là uy lực của Bạch Ngân chiến linh hay sao?

Mọi người không nghĩ tới, Tư Đồ Yêu Nguyệt luôn chiếm thế thượng phong, đột nhiên liền bị thương. Vốn trước đó vì Mệnh Vẫn tầng bảy cùng Tử Cực đan điền chấn nhiếp. Không ai xem trọng Lâm Minh, mà thời điểm ngay chiến đấu cũng là Lâm Minh rơi vào hạ phong. Nhưng hiện tại tình thế xoay chuyển, một thương của Lâm Minh đánh cho Tư Đồ Yêu Nguyệt trọng thương! Nếu không nhờ có Ma Thần hộ tâm kính, Tư Đồ Yêu Nguyệt sẽ còn bị thương nặng hơn nữa.

Kỳ thật, Lâm Minh có thể làm được điều này. Không chỉ đơn giản là Bạch Ngân chiến linh bám vào trên chiêu thương, mà để bù lại tổng sản lượng chân nguyên không đủ, cũng là nhờ chân nguyên của hắn có thuộc tính không ngừng sinh sôi. Độ cứng chắc vượt xa chân nguyên cùng...

- Yêu Nguyệt!

Nhìn thấy bả vai Tư Đồ Yêu Nguyệt máu thịt bầy nhầy, tim Tư Đồ

Dao Hi trong nháy mắt co thắt lại. Tư Đồ Yêu Nguyệt là thiên tài ngàn năm mới có của Tu La thần quốc, là hy vọng thế hệ kế tiếp của thần quốc. Hơn nữa nàng còn là dòng chính của Tư Đồ gia tộc mà không giống như Tư Đồ La Sát, chủ yếu huyết mạch đến từ Huyền Ưng bộ tộc thái cổ. Chỉ là có một chút quan hệ với Tư Đồ gia tộc mà được ban thưởng cho họ Tư Đồ.

Nói không khoa trương chút nào, giá trị của Tư Đồ Yêu Nguyệt đối với Tu La thần quốc còn cao hơn 2-3 đại năng Thần Hải. Đối với Tư Đồ Dao Hi mà nói, đó gần như chính là vận mệnh của nàng

- Tiểu súc sinh này dám đả thương Yêu Nguyệt. Nếu hắn rơi vào tay ta, tất phải róc xương rút gân hắn!

Trong lời nói của Tư Đồ Dao Hi thanh âm run run, cũng không biết là lần thứ mấy nàng nguyền rủa ác độc với Lâm Minh. Dường như nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức này để phát tiết phẫn nộ trong lòng.

Kỳ thật hiện trong lòng nàng phi thường khẩn trương, một khi Tư Đồ Yêu Nguyệt thất bại, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

- Sẽ không... Tuyệt đối sẽ không. Tử Cực lĩnh vực của Yêu Nguyệt bị phá vỡ còn có thể mở lại, mà tiểu súc sinh Lâm Lan Kiếm kia đã phải trả cái giá thảm thiết. Hắn bị thương còn nặng hơn so với Yêu Nguyệt.

Tư Đồ Dao Hi tự an ủi mình chuyển hướng ánh mắt nhìn về Lâm Minh. Tuy rằng Tử Cực lĩnh vực bị phá vỡ nhưng sinh ra gió lốc chân nguyên làm cho công kích của Lâm Minh bị suy yếu rất nhiều, cộng thêm tác dụng của Ma Thần hộ tâm kính, đã hạ thấp sát thương công kích của Lâm Minh tới mức thấp nhất.

Chương 858: Lồng giam Hắc Ám

Mà nhìn lại Lâm Minh dường như cứng rắn chống lại một kích của Tư Đồ Yêu Nguyệt! Tuy nói là lưỡng bại câu thương nhưng là có nặng có nhẹ.

Tư Đồ Dao Hi rất muốn nhìn thấy bộ dáng Lâm Minh toàn thân trọng thương, hấp hối, nhưng mà rất nhanh vẻ chờ mong trên mặt nàng liền đọng lại. Tiếp theo sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi, đã căng cứng thành màu gan heo.

Nàng mắt thấy Lâm Minh khạc ra búng máu đen, từ trên ngọn núi cụt vỡ nát đứng lên. Rồi sau đó trường thương trong tay hắn run lên, mũi thương chỉ xuống mặt đất. Năng lượng toàn thân Lâm Minh lại lần nữa chậm rãi bốc cháy lên. Sát thần và Tu La song trọng lực trường lại lần nữa mở ra.

Ầm!

Năng lượng của lực trường bùng phát ra như sóng thủy triều, đúng là không yếu hơn bao nhiêu so với vừa rồi.

Tư Đồ Dao Hi rít từ trong kẽ răng lời nguyền rủa độc ác:

- Lâm Lan Kiếm, tiểu súc sinh chết tiệt!

Lâm Minh cảm giác sau lưng đau đớn như bị lửa thiêu đốt. May mắn có Ma Đế Khải Giáp hộ thể, nếu không một kích này hẳn đã đánh cho hắn vỡ nát ngũ tạng rồi.

Tư Đồ Yêu Nguyệt cường đại nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn âm thầm vận chuyển lực lượng Hưu Môn. Từng luồng năng lượng chạy dọc theo kinh mạch, như từng tia suối mát mang theo một chút ý mát lạnh, làm dịu dần dần kinh mạch bị tổn thương. Lập tức, giúp cho Lâm Minh cảm giác thư thái rất nhiều.

Võ giả ở chung quanh nhìn thấy một màn Lâm Minh phóng ra song trọng lực trường này, ai nấy hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Đã trọng thương đến hộc máu, như thế nào còn phóng ra khí thế cường đại đến như vậy?

- Cứng rắn chống đỡ một kích của Tư Đồ Yêu Nguyệt như vậy, mà lại không có việc gì...?

- Khí thế không mảy may suy giảm, thân thể hắn là huyền kim luyện thành hay sao?

- Quả thực là yêu thú hình người mà!

Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng nhìn về phía Lâm Minh. Trong đôi mắt màu đỏ nhạt, ánh mắt càng thêm ngưng trọng, “lực phòng ngự của đối phương cũng hơn xa mình”

Sức chịu đựng hơn xa mình, tốc độ cũng thắng hơn mình, chiến linh thì càng không nói đến, nàng vốn không có... Tư Đồ Yêu Nguyệt bất đắc dĩ phát hiện: Ngoại trừ tu vi, nàng không có một dạng nào có thể đuổi kịp Lâm Minh.

Lâm Minh lau quệt máu tươi nơi khóe miệng, nhìn về ngực trái của Tư Đồ Yêu Nguyệt, nơi đó rõ ràng có một mặt kính kim loại lấp lóe trận văn màu đen mờ nhạt.

- Ma Thần hộ tâm kính thì phải...

Đây là trận chiến mấu chốt cuối cùng, Tư Đồ Yêu Nguyệt lại là trẻ tuổi một thế hệ trọng yếu nhất của Tu La thần quốc. Tư Đồ Hạo Thiên ban cho Tư Đồ Yêu Nguyệt lĩnh Ma Thần hộ tâm kính cũng là bình thường.

Đừng nhìn một mặt kính kim loại nho nhỏ chỉ có đường kính một xích này, nhưng luận về năng lực phòng ngự chân chính, thậm chí còn ở trên chủ thể áo giáp!

Hơn nữa Ma Thần hộ tâm kính phải dùng ý cảnh Hắc Ám để vận dụng, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất. Mà đây hoàn toàn là lĩnh vực sở trường của Tư Đồ Yêu Nguyệt.

- Có chút khó giải quyết đây...

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu. Chiêu thức vừa rồi gần như là một kích mạnh nhất của hắn nhưng vẫn như trước chỉ là đả thương Tư Đồ Yêu Nguyệt. Căn bản không thể định yên cơ sở thắng lợi.

Tư Đồ Yêu Nguyệt vận lên chân nguyên áp chế thương thế trên ngực. Bởi vì lớp áo rách nát, ngực nàng lộ ra ngoài một mảnh lớn da thịt trắng như tuyết. Tư Đồ Yêu Nguyệt tiện tay phất một cái, Hắc Ám dày đặc ở trên bả vai nàng ngưng tụ lại, hóa thành một lớp lụa mỏng màu đen như thực chất.

- Lâm Lan Kiếm! Nếu như không nhờ có Ma Thần hộ tâm kính, có lẽ vừa rồi ta đã thua. Tuy nhiên, ta sẽ không cho ngươi cơ hội lần thứ hai như thế!

Tư Đồ Yêu Nguyệt nói ánh mắt lạnh như băng, đầy sát ý. Bị một tiểu bối Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong bức đến nông nỗi này. Quả thực, nàng không thể tưởng tượng.

Tư Đồ Yêu Nguyệt quát một tiếng, lần nữa mở Tử Cực lĩnh vực!

Lần này, ý cảnh Hắc Ám điên cuồng hội tụ như sóng triều thổi quét ra. Nước biển táng thần lấp lánh lân quang màu tím gần như bao phủ không gian trăm dặm.

- Đây là...

Võ giả ở cách xa mấy chục dặm đều biến sắc. Nhìn thấy một chút sóng triều lan đến, bọn họ lại tới tấp bỏ chạy đến hô hấp ngưng trệ, tim dập khó khăn, không thể không lui lại.

Thực hiển nhiên lần nay uy thế của Tử Cực lĩnh vực tăng lên một bậc so với trước đó.

- Là ý cảnh Hắc Ám phạm vi trăm dặm. Tư Đồ Yêu Nguyệt thành tựu ở phương diện pháp tắc Hắc Ám đã gần với đại năng Thần Hải.

Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không phải chỉ có Tử Cực lĩnh vực, đồng dạng nàng có trình độ cực cao ở phương diện ý cảnh Hắc Ám!

Một thiên tài đỉnh cao cấp Đế, ở trên tuyệt đỉnh một phương diện thì ở các phương diện khác cũng không thể quá kém! Tư Đồ Yêu Nguyệt không có chiến linh, không có tốc độ, linh hồn lực và khí huyết lực đều bình thường, nhưng lĩnh ngộ về phương diện pháp tắc ý cảnh của nàng lại đạt tới tiêu chuẩn cực cao, vượt qua võ giả cùng cấp.

Cửu Đỉnh Thái tử Dương Vân vẫn như trước đứng trên thần liễn màu vàng, ở xa xa nhìn hết thảy mọi nơi này. Tu La thần quốc ở một trận chiến cuối cùng phái ra Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không có làm hắn bất ngờ.

Một thần quốc bồi dưỡng ra một tuấn kiệt trẻ tuổi. Tương lai có hy vọng trở thành Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng thì cũng không có gì lạ.

Hắn nhỏ giọng lầm bầm:

- Tử Cực ngàn năm vừa ra, chỉ cần Tử Cực hiện thế không tính là chuyện kinh diễm. Mà nếu như mấy loại đan điền dị chủng và Thần thể Thần mạch có thể tề tụ ở đương thời, vậy ngược lại có thể làm ta nghĩ sắp mở màn thời thịnh thế...

Tư Đồ Yêu Nguyệt chỉ xéo cây trường thương. Thân mình phóng vọt tới, ở trên hư không hóa thành vô số tàn ảnh màu đen.

- Tư Đồ Yêu Nguyệt định so tốc độ với Lâm Lan Kiếm sao?

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây thấy Tư Đồ Yêu Nguyệt mất đi bóng dáng trong tầm mắt, đều trong lòng ngẩn ngơ. Nếu nói về tốc độ Lâm Minh mở ra Kinh Môn, cộng thêm vận dụng Kim Bằng Phá Hư, không hề trì hoãn là đệ nhất tốc độ dưới Thần Hải. Không có bất luận kẻ nào có thể khiêu chiến hắn ở phương diện này. Tư Đồ Yêu Nguyệt tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng nếu so tốc độ không phải nàng tự tìm phiền phức hay sao?

- Hả? Không đúng. Tử Cực lĩnh vực này sau khi dung hợp với ý cảnh Hắc Ám, dường như có thể... Ngưng đọng lại không gian.

Giống như ý cảnh Hỏa hệ có chín đại pháp tắc. Ý cảnh Hắc Ám đồng dạng có không chỉ là một loại pháp tắc: Một là cắn nuốt chân nguyên. Hai là ngưng đọng lại không gian.

Hắc Ám cùng loại với Hỗn Độn, Hắc Ám dày đặc lên có thể làm cho không gian đều trở nên dính lại, ngưng lại hết thảy hành động. Lúc trước Lâm Minh Ttrong lồng giam Vương giả của Cực Tinh Tháp, đã từng nếm mùi lồng giam hỗn độn. Cái loại không gian ngưng đọng này, cảm giác áp chế hết thảy khiến kí ức người ta hãy còn mới mẻ.

Phù!

Không gian bóng tối che phủ xuống dưới trăm dặm trời đất, căn bản tránh cũng không thể tránh.

Lâm Minh cảm giác dường như thân mình rơi vào đầm lầy màu đen, hô hấp đều bị cản trở, hành động phải tiêu hao nhiều chân nguyên. Do vậy tốc độ của hắn không bằng ba thành của lúc bình thường. Thậm chí ngay cả công kích, đều vì tốc độ ra tay bị kiềm chế mà suy yếu thật lớn.

- Ý cảnh Hắc Ám thật thần kì!

Được xưng huyền diệu vượt qua ý cảnh Ngũ Hành, ý cảnh Hắc Ám dường như có thể so với Thời Không, Hủy Diệt, Bất Hủ... Đương nhiên có chỗ bất phàm của nó.

Trước đó Lâm Minh hiểu về ý cảnh Hắc Ám dường như bằng không. Nhưng thật ra Ma Đế có không ít lí giải về ý cảnh Hắc Ám: Ma Đế Khải Giáp cũng cần ý cảnh Hắc Ám vận dụng, chỉ tiếc Lâm Minh cắn nuốt trí nhớ của Ma Đế không trọn vẹn. Toàn bộ tin tức về phương diện này đều thất lạc.

- Lâm Lan Kiếm! Đồng thời tiến vào Tử Cực lĩnh vực cùng lồng giam Hắc Ám của ta, ngươi thua chắc rồi!

Lồng giam Hắc Ám kiềm chế tốc đô công kích và tốc độ né tránh của Lâm Minh. Kể từ đó, Tư Đồ Yêu Nguyệt có thể phát huy ra ưu thế tốc độ của nàng, dùng tốc độ tuyệt đối công kích Lâm Minh.

- Yêu Nguyệt Ấn!

Vầng trăng đỏ như máu từ trên thân Thương của Tư Đồ Yêu Nguyệt lao ra, gào thét bay tới.

Lâm Minh vừa mới rơi vào lồng giam Hắc Ám, chưa kịp thăm dò đặc tính của nó, liền nhìn thấy vầng trăng màu đỏ chém tới.

Hư không vỡ nát, tiếng chấn động gào thét chọc thẳng vào màng tai!

Lâm Minh co rút đồng tử lại, mở ra Kinh Môn, vận dụng Kim Bằng Phá Hư.

Bước chân đột nhiên bước ra. Bình thường một bước này có thể dễ dàng vượt qua mười dặm, hiện giờ lại thu hẹp chỉ đến mấy chục trượng. Yêu Nguyệt Ấn liền chỉ nhoáng lên một cái liền truy đuổi theo.

Không xong!

Tuy rằng trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng Lâm Minh cũng không nghĩ tới lồng giam Hắc Ám có thể hạn chế lớn đến như vậy, hơn nữa tốc độ càng nhanh thì lực cản càng lớn.

Vầng trăng đỏ chém thẳng tới, ở trong sát na, Lâm Minh hét lớn một tiếng. Lôi Đình Chiến Thể toàn thân ngưng tụ thành áo giáp lôi đình bùng nổ mở ra, ở trong tay hắn hóa thành một thanh thần kiếm lôi đình màu tím sừng sững chọc trời.

Đây đúng là võ kỹ thứ hai của Bát Vẫn Lôi Hoàng đã dùng để thành danh thiên hạ: Thẩm Phán Chi Kiếm!

Hiện giờ Lâm Minh với tu vi Mệnh Vẫn tầng một thi triển ra. Tuy rằng uy lực còn xa không bằng Bát Vẫn Lôi Hoàng nhưng cũng có thể vỡ núi nứt đất!

Chém!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, bổ ra một kiếm, chém phá bầu trời.

Hắn là muốn đánh nát cả Yêu Nguyệt Ấn và lồng giam Hắc Ám này cùng một lúc.

Ầm!

Thanh kiếm lôi đình chém thật mạnh vào Yêu Nguyệt Ấn. Tiếng sắt thép va chạm giòn tan vang thẳng lên trời cao. Năng lượng cuồn cuộn bắn vọt ra ngoài, Yêu Nguyệt Ấn vỡ nát. Nhưng lồng giam Hắc Ám mặc dù cũng bị chém tách ra nhưng một lần nữa khép lại.

- Ha ha ha ha! Uổng phí khí lực! Hắc Ám làm sao có thể chém đứt đoạn. Lồng giam của ta ngươi không thể phá vỡ.

Một kích không có kết quả, Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không nóng nảy. Ở trong lực trường chồng nhau của Hắc Ám và Tử Cực, nàng chính là kẻ thống trị!

- Thì ra là thế, Hắc Ám vô hình vô chất, miễn dịch với công kích vật chất...

Lần đầu tiên đối mặt với kẻ tinh thông Hắc Ám như thế, Lâm Minh chịu thiệt vì không biết. Nhưng hiện tại hắn đã hiểu được đại khái. Hắn nhìn Tư Đồ Yêu Nguyệt bình tĩnh nói:

- Ngươi nói lồng giam Hắc Ám không phá được ư? Vậy ta sẽ phá cho ngươi xem.

Lồng giam Hắc Ám bao phủ không gian trăm dặm. Vô tận lôi đình màu vàng nhạt vạch ngang dọc trên bầu trời. Nhớ lại một kiếm chém phá bầu trời kia, mọi người lại có một cảm giác giống như ảo mộng, tròng đen như trước lưu lại quang ảnh màu tím.

- Thẩm Phán Chi Kiếm! Quả nhiên hắn đã luyện thành...

Tuy rằng đã sớm dự đoán được kết quả này, nhưng Thích Bạch vẫn cảm thấy khó mà tin được. Vẻn vẹn chỉ trong thời gian hai tháng, Thẩm Phán Chi Kiếm, Lôi Đình Chiến Thể, toàn bộ hai đại tuyệt kĩ của Bát Vẫn Lôi Hoàng đã thành danh năm đó, lại được

Lâm Minh luyện thành... Điều này khó có thể dùng hai chữ thiên phú để giải thích.

Không chỉ như thế, Lâm Minh nắm trong tay hai đại tuyệt kĩ này không có chỗ nào không thuần thục, có thể dung hợp hoàn mỹ với ý cảnh Lôi Đình của hắn, lực của sinh, lực của tử... Vận dụng thành thạo tự nhiên.

Chương 859: Thánh thể Cổ Phượng

Nếu Lâm Minh có tu vi cùng cấp với Tư Đồ Yêu Nguyệt, như vậy đại năng Thần Hải đều phải nuốt hận ở dưới tay hắn!

Đáng tiếc, hắn chỉ là Mệnh vẫn tầng một đỉnh phong, vì thế hiện giờ bị Tư Đồ Yêu Nguyệt áp chế chặt chẽ, hơn nữa tốc độ giam cầm của lồng giam Hắc Ám kia, làm cho tốc độ của Lâm Minh giảm nhiều, nhất cử nhất động đều phải tiêu hao chân nguyên gấp mấy lần, nếu không thể phá vỡ tầng giam cầm này, như vậy sớm hay muộn Lâm Minh phải bại.

Ở trong lồng giam Hắc Ám, Tư Đồ Yêu Nguyệt đã hóa thành một lũ khói đen. Cái gọi là tốc độ của nàng “không nhanh” cũng chỉ là ngang với võ giả Mệnh vẫn bình thưởng, tương đương với Lâm Minh hiện giờ. Tốc độ của Tư Đồ Yêu Nguyệt căn bản ngay cả quỹ tích đều thấy rõ!

- Lâm Lan Kiếm! Để ta xem ngươi làm thế nào phá lồng giam Hắc Ám của ta! Đi tìm chết đi!

Tư Đồ Yêu Nguyệt vòng đến sau lưng Lâm Minh, đột nhiên đâm ra trường thương. Bởi vì là dùng tốc độ thủ thắng, Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không có sử dụng võ kỹ quá lợi hại, có chỗ tốt thế này chính là phải ra thương cực nhanh, với tốc độ của Lâm Minh hiện tại dĩ nhiên không cách nào ngăn cản được.

“Coong!”

Thân mình Lâm Minh bay ngược ra ngoài, chân nguyên hộ thể chấn động một trận.

Tư Đồ Yêu Nguyệt thừa thắng xông lên, bước ra một bước xuất hiện trước mặt Lâm Minh, đâm ra liên tiếp ba thương theo hình tam giác!

Lâm Minh ngăn đỡ hai đạo thương mang, lại bị đạo thương mang thứ ba chém trúng cánh tay phải, bắn ra một chút máu tươi.

- Tiểu tử này, lực phòng ngự thân thể có thể so với Man Long!

Tư Đồ Yêu Nguyệt vô cùng kinh sợ trong lòng. Tuy nói nàng vì tốc độ công kích mà hy sinh uy lực, nhưng một thương đâm ra như thế, uy lực cũng có thể ngang với một kích toàn lực của cao thủ xếp hạng tốp 100 trên Thiên Mệnh Bảng. Lâm Minh với thân thể đón đỡ một kích này mà lại chỉ bị thương một chút ngoài da, thân thể của hắn quả thực giống như dùng huyền kim tạo thành.

- Lực phòng ngự cường thì sao chứ? Để ta xem ngươi có thể ngăn cản được mấy thương!

Tư Đồ Yêu Nguyệt lại lần nữa lao ra, rõ ràng muốn dùng ưu thế tốc độ tiêu hao chết Lâm Minh. Loại phương pháp tác chiến này làm người ta có cảm giác thắng không vẻ vang chút nào, nhưng thời điểm này là trận chiến sinh tử, chỉ cần là thủ đoạn có thể thắng đều là thủ đoạn tốt.

- Ý cảnh Hắc Ám không ngờ còn có thể dùng như vậy! Tư Đồ Yêu Nguyệt đúng là một thiên tài!

Võ giả ở đây cũng có người hiểu được ý cảnh Hắc Ám, nhưng cũng chỉ là dừng lại ở pháp tắc cắn nuốt, đối với ỷ cảnh thứ hai ngưng đọng lại không gian nghe cũng chưa từng nghe qua.

- Đừng nói là Lâm Lan Kiếm, cho dù là đan điền dị chủng giống với Tư Đồ Yêu Nguyệt, hoặc là yêu nghiệt Thần thể Thần mạch trời sinh mà bị vây khốn trong lồng giam Hắc Ám này cũng phải nuốt hận!

Đối với tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây, sự cường đại của Thần thể Thần mạch và đan điền dị chủng đã xâm nhập lòng người, cho nên không kiềm lòng được liền dùng bọn họ để nêu ví dụ.

Thương mang đỏ như máu mối tiếp thành một mảnh. Tư Đồ Yêu Nguyệt ra thương lần thứ ba, nàng đang định dùng một thương đâm vào cổ họng Lâm Minh, đột nhiên đúng lúc này, trong lòng nàng lại sinh ra một loại dự cảm nguy cơ!

- Không tốt!

Tư Đồ Yêu Nguyệt gương mặt xinh đẹp thất sắc, thương mang mới đâm một nửa liền cấp tốc thu hồi, thân mình bật lui ra ngoài... Nhưng mà đã muộn rồi!

Rất bất ngờ, ở trong cơ thể Lâm Minh vang lên một tiếng phượng hót cao vút, ấn kỷ cổ Phượng chỗ mi tâm Lâm Minh phát ra ánh sáng vàng chói mắt, sáng vàng đó hóa thành một cầu vồng rực rỡ, như thanh kim kiếm vạn trượng chọc thẳng lên trời cao!

Ở khoảnh khắc đó, Lâm Minh thiêu đốt toàn bộ tất cả máu cổ Phượng trong cơ the

Trong nháy mắt, cường giả Thần Hải ở đây đều cảm nhận được một cổ uy áp cường đại, giống như Thần thú Chân Tiên buông xuống thế

Gian, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt kinh sợ. Ngay cả Dương Vân vẫn luôn ung dung trấn định cũng trong lòng run sợ.

“Loại cảm giác này là...” Dương Vân vô cùng kinh ngạc trong lòng.

100 giọt máu Cổ Phượng đồng thời thiêu đốt, hoàn toàn dẫn phát ra uy lực của Thần thú Phượng Hoàng nén ép trong cơ thể Lâm Minh!

Lâm Minh ở thời điểm trước khi Toàn Đan, thưởng xuyên sử dụng kỹ năng thiêu đốt máu cổ Phượng, nhưng từ khi hắn trở về từ Hoàng Thành viễn cổ, dùng một lần hấp thu hết 100 giọt máu cổ Phượng, tới nay còn là lần đầu tiên hắn thiêu đốt hoàn toàn máu cổ Phượng.

Bình thưởng võ giả dùng thiêu đốt tinh huyết là cái giá phải trả để đổi lấy sức chiến đấu vượt cao hơn trước, nhưng mà một khi thiêu đốt tinh huyết thì sẽ tiêu tan mất, nhưng máu cổ Phượng thì khác: Phượng Hoàng là Thần thú trong thiên địa, có thân bất tử, huyết mạch nó cũng như thế! Bản thân nó là có thể tắm trong lửa niết bàn, cho nên mặc dù thiêu đốt cũng sẽ không giảm bớt mảy may nào.

Trong cơ thể Lâm Minh có được 100 giọt máu cổ Phượng, thiêu đốt toàn bộ sẽ phát ra năng lượng khủng bố. Năng lượng như thế, nếu Lâm Minh dùng thân thể lúc trước chưa Mệnh vẫn để chịu đựng, thực dễ dàng bị thiêu hủy kinh mạch. Nhưng hiện tại, mỗi một tế bào trong thân thể Lâm Minh đều trải qua năng lượng rèn luyện, có thể truyền dẫn năng lượng, không cần toàn bộ kinh mạch chịu đựng, đây là chỗ ưu đãi thật lớn của Mệnh vẫn mang đến.

Cũng chính vì có chỗ cậy vào như vậy, Lâm Minh không hề cố kỵ thiêu đốt toàn thân máu cổ Phượng, lực lượng ngọn lửa mênh mông cuồn cuộn bùng phát ra, Chân Huyết Phượng Hoàng rót vào trong huyết mạch quanh thân Lâm Minh, máu huyết sôi trào... Ngay khoảnh khắc đó thân thể Lâm Minh hoàn toàn bốc cháy lên, Ngọn lửa Phần Tinh Hỏa Tinh Thiên giai gào thét mà ra, ngọn lửa hừng hực ở trong bầu trời hóa thành một con Phượng Hoàng to lớn giương cánh gần trăm trượng, tiếng rít vọt thẳng lên trời cao!

Lửa ngập trời, long trời lở đất! Nguyên khí thiên địa hỏa hệ ở chung quanh phạm vi mấy trăm dặm toàn bộ bị con Phượng Hoàng này dẫn dắt, như trời long đất lở thổi quét lại đây, hóa thành gió lốc màu đỏ khủng bố, thổi quét bầu trời xanh sáng rực!

Ngay lúc đó, không gian đều bị ngọn lửa thiêu đốt bùng cháy, giống như một vầng mặt trời từ trong cơ thể Lâm Minh dần dần dâng lên, tỏa hào quang vạn trượng!

Toàn thân Lâm Minh tắm trong lửa, cắn chót lưỡi, văn lộ vật tổ trên mầm non Tà Thần tượng trưng cho pháp tắc căn nguyên hỏa hệ phát ra ánh sáng vàng chói mắt. Lâm Minh dùng huyết mạch bản mạng dung hợp vào trong mầm non Tà Thần, một con Phượng Hoàng màu vàng hình thể thực nhỏ từ trong mầm non Tà Thần nở ra lắc lư, từ từ dang ra hai cánh.

Con Phượng Hoàng này thể tích so với Phượng Hoàng do Ngọn lửa Phần Tinh hóa thành trước đó, không biết nhỏ hơn bao nhiêu lần, nhưng mà thần quang toàn thân nó ẩn chứa năng lượng còn khủng bố hơn, khiến người ta nhìn vào nó mắt như mù. Đây là Lâm Minh dùng tinh huyết bản thân dung hợp với lực lượng pháp tắc trong mầm non Tà Thần mà thành!

Phượng Hoàng màu vàng nho nhỏ kia bay vào trời cao, hợp hai làm một với Phượng Hoàng màu đỏ do Ngọn lửa Phần Tinh hình thành. Ngay khoảnh khắc đó, giống như dời vầng mặt trời vào nhân gian, toàn bộ trung thiên thế giới bao phủ trong ánh sáng vàng vô tận, tỏa sáng lấp lánh.

- Phá!

Lâm Minh thần sắc hờ hững nói ra chữ này, rồi chém ra trường thương. Lồng giam Hắc Ám miễn dịch với công kích vật chất, như vậy hắn lợi dụng hào quang vạn trượng của ngọn lửa căn nguyên, với hào quang là kiếm chém phá không gian Hắc Ám!

“Víu...”

Phượng Hoàng Lửa màu vàng đỏ hót to một tiếng, dường như từ trung tâm hằng tinh lao xuống, mang theo hết thảy sóng lửa thổi quét về phía Tư Đồ Yêu Nguyệt!

“Két két két...”

Nơi ngọn lửa đi qua, hư không vỡ nát, lực lượng không gian vặn vẹo tràn ra, hình thành con lốc không gian xoay fron, gió trợ thêm thế lửa, càng ngày càng cuồng mãnh. Tư Đồ Yêu Nguyệt lại thất sắc rồi! Bóng tối dày đặc bên cạnh nàng giống như băng tuyết dưới ngọn lửa, nhanh chóng tan rã, tính cả Tử Cực linh vực cùng nhau lắc lư sắp vỡ tan.

“Đây là cái gì? Trong cơ thể hắn làm sao có thể ẩn chứa lực lượng của lửa khủng bố như thế?”

Trong lòng Tư Đồ Yêu Nguyệt kinh hãi tột cùng, vốn nàng tường rằng Lâm Minh là một võ giả lôi hệ, bởi vì dị biến khi độ Mệnh vẫn, tế bào toàn thân hắn hải qua lôi đình rèn luyện, thành tựu ở pháp tắc lôi hệ không người nào có thể bì kịp.

Nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh nắm trong tay năng lực của hỏa hệ thậm chí còn cao thâm hơn lôi đình, quả thực trong cơ thể hắn dường như cất chứa cả một mặt trời!

“Bùng!”

Lồng giam Hắc Ám vỡ nát, thân thể mềm mại của Tư Đồ Yêu Nguyệt chấn động dữ dội, phun vèo ra một ngụm máu tươi. Lồng giam Hắc Ám này tương liên với tâm huyết nàng, một khi vỡ nát, chính nàng cũng bị ảnh hưởng trầm trọng.

Mà lúc này, Phượng Hoàng Lửa lại ở ngay trước mặt của nàng.

- Yêu Nguyệt Cực Thiên!

Tư Đồ Yêu Nguyệt cắn đứt vành môi đỏ mọng, phun ra một ngụm tinh huyết, trường thương trong tay ngần lên, hai cánh tay ngọc nắm chặt cán thương, chém bổ xuống thật mạnh!

Bỗng dưng xuất hiện một vầng hằng đỏ còn chói mắt hơn trước đó, xoay tròn bay về phía Phượng Hoàng Lửa, với tốc độ không thể tưởng tượng, chém bổ về phía ngực Phượng Hoàng.

“Ầm!”

Năng lượng bùng nổ, thiên địa đều mất đi màu sắc, xuất hiện một quả cầu lửa thật lớn bao phủ thiên địa, ngọn núi cụt trăm dặm kia không ngờ bị hòa tan hoàn toàn ở trong ngọn lửa!

“Ầm ầm!”

Nham thạch hóa thành dung nham cuồn cuộn trút xuống, như sóng thần ngọn lửa màu đỏ thẫm. Mặt đất đều chấn động, võ giả ở chung quanh quá kinh hoảng: Năng lượng mênh mông và uy áp của Thần thú khổng lồ trực tiếp làm cho một số võ giả Tiên Thiên không bước chân được. Tuy nhiên cũng may mà chung quanh những tiểu bối này đều có cao thủ thủ hộ, bọn họ vội chộp lấy những một thế hệ Tiên Thiên kỳ này, phi thân bỏ chạy.

Một hơi độn ra hơn mười dặm, quay nhìn lại, liền thấy ngọn núi cụt trước đó chẳng những hoàn toàn biến mất, mà còn lõm xuống phía dưới thành một cái hố sâu thật lớn, trong đó tràn ngập dung nham màu đỏ thẫm, đã hóa thành biển lửa. Ở chung quanh vẫn còn phun ra dung nham thô to chảy cuồn cuộn trở về, sóng nhiệt quay cuồng.

- Lực lượng này... Thật đáng sợ!

Võ giả Mệnh vẫn có sức mạnh to lớn di sơn đảo hải cũng không hiếm lạ, nhưng làm cho một ngọn núi cụt phạm vi trăm dặm hoàn toàn hòa tan thành biển dung nham... Hình ảnh bậc này thật sự quá rung động lòng người!

- Lâm Lan Kiếm rốt cuộc là ai!? Ta không tin trong thân thể một người bình thưởng có thể ẩn chứa năng lượng khủng bố như vậy! Cái này không liên quan hệ với thiên tài hay không thiên tài, mà là vấn đề thể chất! Chẳng lẽ hắn cũng là Thần thể?

- Đây là loại Thần thể gì, không nghe nói qua!

Thiên tài xuất chúng chủ yếu thể hiện ở tư chất tu võ, ngộ tính, chiến linh, pháp tắc ý cảnh... Các phương diện, nhưng bất kể những phương diện này xuất chúng như thế nào, tổng năng lượng cất chứa trong cơ thể bọn họ cũng phải có hạn, cho dù là cơ sở vững chắc mấy đi nữa, không có đan điền dị chủng, không có thể chất đặc thù... Cũng chỉ là tổng sản lượng chân nguyên gấp bốn năm lần so với võ giả cùng cấp mà thôi, làm sao có thể cất chứa năng lượng hỏa hệ khủng bố như thế? Nên biết rằng Lâm Minh chỉ mới là Mệnh vẫn tầng một!

- Mức độ hòa hợp hỏa hệ như vậy, cũng không phải cái gọi là thân thể Hỏa Linh có thể đạt tới. Căn cứ trong điển tịch hiện có, hoàn toàn không có ghi lại về Thần thể tương quan, trừ phi là một ít khắc đá thượng cổ 10 vạn năm trước, có một ít ghi lại không thể khảo chứng, không thể nghiệm chứng là thật là giả. Tỷ như Thánh thể cổ Phượng nghe nói là danh chấn một thời năm xưa...

Ở hên Linh Chu, một đại năng Thần Hải xuất từ Thánh địa gia tộc có lịch sử lâu đời chậm rãi nói, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Chương 860: Đại hoang huyết kích

Cái gọi là Lôi Linh, Hỏa Linh, Thủy Linh thân thể, kỳ thật đều không

Phải là thể chất đặc thù, mà chỉ là một thiên tài nào đó có thiên phú cực

Cao vê một ý cảnh Ngũ Hành, sẽ được xưng hô như vậy, nếu nói về thể

Chất, họ cũng không khác người bình thưởng là mây.

Về phần Thánh thể cổ Phượng thì hoàn toàn không giống, nó tồn tại từ thời thượng cổ trên Thiên Diễn Đại Lục, là một loại Thần thể.

Tuy rằng lịch sử của Thiên Diễn Đại Lục vào 10 vạn năm trước đã gần như biến mất, nhưng một vài gia tộc truyền thừa lâu đòi, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể thu được một vài mảnh vỡ ngọc giản hoặc khắc đá từ thời viễn cô lưu lại, cũng biết một chút về tình huống tại thòi điểm đó.

Theo ghi lại, 10 vạn năm trước, Thiên Diễn Đại Lục quần hùng quật khôi, vô số hào kiệt, cái gọi là Thánh thể cổ Phượng được xuất thân từ một chủng tộc đặc biệt, bọn họ lĩnh ngộ hỏa diễm pháp tắc cao nhất trên đại lục, có thể triệu hồi ra hư ảnh Phượng Hoàng Lửa, gần giống với tình huống của Lâm Minh hiện tại.

Những tin tức thậm chí còn không rõ thiệt giả này cũng chỉ có một vài người tại đây từng nghe nói qua, căn bản không thể khẳng định được thể chất của Lâm Minh rốt cuộc có phải là Thánh thể cổ Phượng hay không.

Nhưng không thể nghi ngờ chính là, Lâm Minh tất nhiên có thể chất

Đặc thù, nếu không thì không thể thi triển ra năng lượng khủng bố như

Thể được.

Vốn mọi người còn tưởng rằng Lâm Minh không có Thần thể Thần mạch, dù sao cũng bị vây trong thế yếu, hiện tại xem ra, Lâm Minh chẳng những có Thần thể, mà còn có cả thể chất đặc biệt, thậm chí so với Tử Cực đan điền thì còn mạnh hon! Nếu không thì Lâm Minh và Tư Đồ Yêu Nguyệt chênh lệch cảnh giới nhiều như vậy, tại sao Lồng giam Hắc Ám của Tư Đồ Yêu Nguyệt lại bị Lâm Minh phá vỡ được?

Đây là do thể chất chênh lệch.

Điều này làm cho các tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây không kiềm nổi cảm khái, thiên phú yêu nghiệt, cơ duyên nghịch thiên, hiện tại ngay cả Thần thể cũng có, còn đê cho các thiên tài khác cùng thời sống nữa hay không đây?

Dung nham quay cuồng, trong hố dung nham còn sót lại một vài viên nham thạch chưa hoàn toàn bị hòa tan. Trong chúng thưởng ẩn chứa khoáng vật nào đó, nên mới có thể tồn tại được.

Lâm Minh chống trường thương, đứng trên một khối nham thạch màu đỏ như lửa, vừa rồi thiêu đốt máu Cô Phượng toàn thân, hắn tiêu hao cực kỳ lớn, sức chịu đựng và năng lượng của hắn cũng có cảm giác khó có thể chống đỡ được nữa.

Ầm...

Dung nham trước Lâm Minh năm dặm đột nhiên nổ tung, Tư Đồ Yêu Nguyệt chật vật lao ra, trong lần giao phong vừa rồi, nàng đã bị hư ảnh Phượng Hoàng lao ra từ trong cơ thể Lâm Minh đánh trúng, liều mạng hao tôn một chút tinh huyết, sử dụng một kích mạnh nhất là Yêu Nguyệt cực thiên, dù vậy, nàng vẫn bị năng lượng phản chấn làm bị thương. Cộng thêm năng lượng phản phệ sau khi Lồng giam Hắc Ám bị kiếm quang chém vỡ, nàng càng bị thương nặng hơn, vừa rồi thân thể nàng rơi vào trong dung nham, chân nguyên hộ thể như ngọn đèn trước gió, khiến cho tóc và quần áo trên người đều bị dung nham đốt cháy, nếu không phải nàng dùng ý cảnh Hắc Ám ngưng tụ ra bộ quần áo mới, thì lúc này đã là nửa thân trần truồng rồi.

- Lâm Lan Kiếm!

Tư Đô Yêu Nguyệt nhìn chăm chăm vào Lâm Minh. Từ khi nàng sinh ra đến nay, chưa từng phải trải qua trận chiến nào gian nan đến vậy. Tử Cực lĩnh vực và Lồng giam Hắc Ám lần lượt bị phá, bản thân cũng bị trọng thương.

Nàng vốn không có ưu thế về chiến linh và tốc độ, chỉ có thể kiêu ngạo về cảm ngộ đối với ý cảnh Hắc Ám và Tử Cực đan điền.

Nhưng so với Lâm Minh, ý cảnh Hắc Ám bị ý cảnh Hỏa Diễm của Lâm Minh phá vỡ, Tử Cực lĩnh vực không bằng hai tầng lực tràng của Lâm Minh, so về đan điền dị chủng thì Lâm Minh lại có Thần thể còn cường đại hơn nàng, càng đừng nói tới các phương diện khác.

Tại lĩnh vực mà mình am hiểu nhất, bị Lâm Minh đánh bại, tất cả cao ngạo của nàng đều không còn chỗ dựa nữa.

Cắn chặt hàm răng, Tư Đồ Yêu Nguyệt chỉ thẳng trường thương về phía mị tâm của Lâm Minh, đã đánh đến nước này rồi, nàng không còn chút đường lui nào nữa, nàng cũng nhìn ra được, Lâm Minh sau khi sử dụng Thần thể bí thuật kia, cũng tiêu hao rất lớn, nếu tiếp tục giao chiến, ai thắng ai thua còn phải xét lại!

Vù...

Đột nhiên, một luồng huyết quang bắn lên cao, dung nham cuồn cuộn dưới chân Tư Đồ Yêu Nguyệt lập tức đông cứng lại, hóa thành nham thạch màu đen.

Sát khí dày đặc tản ra, làm cho các võ giả tại đây đều cảm thấy hồi hộp trong lòng, thậm chí có cảm giác hít thở không thông, dường như trong nháy mắt đó, Tư Đồ Yêu Nguyệt đã mở ra một cái hộp chứa Ma quỷ, thả ra một con Thái cổ Yêu Linh!

- Đó là...

Cặp mắt Lâm Minh nheo lại, trên tay Tư Đồ Yêu Nguyệt có thêm một thanh chiến kích toàn thân màu đỏ!

Thanh chiến kích này dài một trượng, cán kích to bằng cánh tay trẻ

Con, trên đó được khắc chi chít các phù văn, lưỡi kích rộng một thước,

Bên cạnh được khắc một đầu quỷ, cực kỳ dữ tợn và sinh động, làm cho người khác nhìn vào, có cảm giác linh hồn không tự chủ được phải run rẩy.

Với dáng người nhỏ nhắn của Tư Đồ Yêu Nguyệt, cầm một thanh chiến kích to bằng c của nàng, thoạt nhìn rất quái dị.

“Đây là…”

Cặp mắt Lâm Minh co rút lại:

“Đại Hoang Huyết Kích! Vũ khí năm đó của Ma đe!”

Không thể tưởng được nó lại nằm ở Tu La Thần quốc! Lâm Minh khẽ hít một hoi, nghĩ lại thì cũng không thấy quá bất ngờ, Tu La Thần quốc là siêu cấp Thánh địa đã truyền thừa hơn 1 vạn năm, nội tình cực kỳ thâm hậu, bọn họ có thể tìm được Ma Thần Hộ Tâm Kính, tất nhiên cũng có thể thu được Đại Hoang Huyết Kích.

Hắn cực kỳ quen thuộc thanh Đại Hoang Huyết Kích này, lúc trước tại thọ yến của Thiên Quang thượng nhân, Lâm Minh đại chiến Lôi Mộ Bạch, đối phương dùng một thanh vũ khí phỏng chế từ Đại Hoang Huyết Kích, sau đó Lôi Mộ Bạch chết trong tay Lâm Minh, Đại Hoang Huyết Kích cũng trở thành chiến lợi phẩm của Lâm Minh.

Sau đó Lâm Minh đi chiến trường Nam Hải, tu luyện Đại Hoang Kích Quyết, từng dùng thanh trường kích này một thòi gian rất dài, vì thế hắn còn từng thử đi theo Sát đạo, nhưng sau đó lại chứng minh, hắn cũng không có nhiều thiên phú về Sát đạo, nên hắn không còn dùng kích nữa, mà chuyên lại dùng thương.

Kích và thương là vũ khí gần giống nhau, Lâm Minh tập võ nhiều năm, đối với hai loại vũ khí này thì hắn có lý giải rất sâu, hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra, thanh Đại Hoang Huyết Kích trong tay Tư Đồ Yêu Nguyệt này lộ ra một luồng lực lượng yêu tà, là vật mang đến xui xẻo!

“Cấp bậc Thánh khí... Hon nữa trên thân kích còn ẩn chứa yêu tà lực, có thể làm cho uy lực của thanh Đại Hoang Huyết Kích này càng vượt qua các Thánh khí bình thưởng!”

Lâm Minh trong nháy mắt đã có phán đoán.

Thanh Đại Hoang Huyết Kích này hiển nhiên chính là con át chủ bài của Tư Đồ Yêu Nguyệt.

- Vẫn phải... Dùng đến a...

Trên Thần Hành Chu, Tư Đồ Hạo Thiên khẽ lắc đầu, khi hắn giao thanh Đại Hoang Huyết Kích này cho Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì Tư Đồ Hạo Thiên vẫn mãi dặn dò, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên sử dụng, mà hiện tại, cũng quả thật đã đến lúc phải dùng rồi.

Đại Hoang Huyết Kích là một kiện hung vật, trong lịch sử vạn năm sau khi Ma đế phi thăng Thần Vực, Đại Hoang Huyết Kích đã nhiều lần đôi chủ, những người giữ được nói thì đều là các nhân vật danh chấn tứ phương, trong đó còn có rất nhiều cường giả phong Hoàng, nhưng theo điên tịch ghi lại, bất kỳ kẻ nào nắm giữ Đại Hoang Huyết Kích, thì đều không thể chết già được, bao gồm cả đại năng Thần Hải thì cũng không phải ngoại lệ, đây chính là do “số mệnh không đủ”, bị Huyết Kích khắc đến chết.

Thậm chí ngàn năm phía trước, u Minh Đại Đố cũng chiếm được Đại Hoang Huyết Kích, cuối cùng lại chết thảm trong tay mấy vị cường giả phong Hoàng liên thủ, lúc trước, Tư Đồ Hạo Thiên cũng tham gia bao vây u Ma Đố Thành, Đại Hoang Huyết Kích cũng bị Tu La Thần quốc chiếm lấy từ khi đó. Đương nhiên, vì thanh Huyết Kích này, Tu La Thần quốc cũng phải bỏ ra không ít thứ tốt.

Sau khi Tư Đồ Hạo Thiên thu được thanh Đại Hoang Huyết Kích này, hắn cũng không muốn vận dụng nó, mà phong ấn nó lại, trấn áp trong Trung Thiên thế giới của Thần quốc. Đại Hoang Huyết Kích hung danh hiên hách, ngay cả u Minh Đại Đe, cường giả đến gần thiên hạ đệ nhất nhân, thì cũng bị Đại Hoang Huyết Kích khắc chết, Tư Đồ Hạo Thiên cũng không cho rằng mình mạnh hon u Minh Đại Đe, cho nên trong nghìn năm qua, hắn gần như không chạm vào nó bao giờ.

Lần này đưa nó cho Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì hắn cũng đã phong ấn đại bộ phận lực lượng của Đại Hoang Huyết Kích, nhưng mặc dù vậy, Tư Đồ Hạo Thiên vẫn mãi dặn dò nàng, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần không nên dùng, chính là sợ Tư Đồ Yêu Nguyệt không chịu nôi nguyền rủa của hung kích.

- Thì ra là Đại Hoang Huyết Kích, Tu La Thần quốc thật đúng là không từ thủ đoạn a!

- Hắc hắc! Tư Đồ Hạo Thiên cũng không phải là kẻ ngu, từ trước đến nay hắn vẫn rất cẩn thận, thanh hung kích này đã bị phong ấn đại bộ phận lực lượng, Tư Đồ Yêu Nguyệt hẳn là còn chịu đựng được. Tuy nhiên, mặc dù tiểu nha đầu này sẽ không bị khắc chết, nhưng số mệnh của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng một chút, là họa chứ không phải phúc.

Trên một chiếc Linh chu, hai đại năng Thần Hải đang tùy ý bàn luận.

Đại Hoang Huyết Kích phi thưởng nổi danh, ở đây lại là những kẻ có kiến thức rộng rãi từ các tông môn đến, đương nhiên là nhận ra thanh hung kích này, mấy vạn năm qua, nó không biết đã uống bao nhiêu máu tươi, trong đó có không ít máu của đại năng Thần Hải!

Truyền thuyết, thanh hung kích này chỉ roi tự do xuống, thì cũng có thể đập nát ngọn núi, không chút nào khoa trương mà nói, nó là thiên hạ đệ nhất hung binh!

- Vậy mà lại là Đại Hoang Huyết Kích, trận sinh tử chiến giữa những

Người mạnh nhất tại Mệnh Vân kỳ này, đúng thật là nhiêu khúc chiêt,

Liên tục có bất ngờ, vôn tưởng răng Lâm Lan Kiêm chiếm thượng

Phong, nhưng Tư Đô Yêu Nguyệt lại có Đại Hoang Huyết Kích trong

Tay, không biết sẽ như thế nào a!.

||||| Truyện đề cử: Rể Ngoan Xuống Núi Tu Thành Chính Quả (Rể Ngoan Giá Đáo) |||||

- Lâm Lan Kiêm quả thật gặp nguy hiểm, thanh hung kích này nặng như núi, chạm vào là bị thương, bị đánh trúng là chết, rơi xuống cũng vỡ nát cả ngọn núi, càng đừng nói lúc được năng lượng điều khiên, không biết Lâm Lan Kiếm sẽ chặn lại như thế nào đây?

- Tránh khỏi trực diện, dùng tốc độ để thủ thắng, Lâm Lan Kiêm có tốc độ đệ nhất dưới Thần Hải, vẫn còn có phần thắng!

Một kẻ đứng đầu tông môn hơi chút suy nghĩ rồi nói.

Tư Đô Yêu Nguyệt câm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, đứng ngạo nghễ giữa hồ dung nham:

- Lâm Lan Kiếm, đây là thiên hạ đệ nhất hung khí, hôm nay sẽ lấy máu của ngươi làm tế phẩm cho nó!

Nói xong, thân thể nàng lao tới, hung kích vung ra, giống như một ngọn núi cao sụp xuống!

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lẽo, hai tay cầm chặt trường thương, cười lạnh nói:

- Đại Hoang Huyết Kích quả thật có thể nói là thiên hạ đệ nhất hung khí, nhưng ngươi có năng lực phát huy được bao nhiêu uy lực của nó

Đây?

- Hừ, ngươi cứ thử thì biết, tiếp chiêu!

Tư Đồ Yêu Nguyệt không dài dòng nữa, đập một kích xuống Lâm Minh, Đại Hoang Huyết Kích vô cùng nạng, Tư Đồ Yêu Nguyệt phải dùng chân nguyên toàn thân thì mới có thể dùng năng lượng vung được nó lên, khiến cho nàng không còn thừa chân nguyên để sử dụng võ kỹ nữa, tuy nhiên điều này cũng không sao cả, nhất lực phá vạn pháp, Đại Hoang Huyết Kích chỉ chém ra một kích, thì đó là võ kỹ mạnh nhất!

Công kích rất đơn giản, đập xuống đầu Lâm Minh, thời khắc đó, dường như có một ngọn núi cao đang đè xuống!

Cặp mắt Lâm Minh co rút lại, mô ra Bát Môn Độn Giáp, Tà Thần lực bùng nổ!

Hai chân hắn hơi đặt ngang, dùng thắt lưng làm trụ, lực lượng đi qua xương cột sống truyền tới, được đóng cửa tăng phúc, lực lượng hơn một trăm vạn cân được rót vào trường thương màu đỏ, trong nháy mắt bộc phát ra!

Một thương tới đỡ, tất cả các võ giả tại đây đều trợn trừng hai mắt, bao gồm cả đại năng Thần Hải thì cũng thấy tìm đập nhanh, chính diện đối kháng với Đại Hoang Huyết Kích ư?

Keng...

Thương kích va chạm, âm thanh ghê tai vang lên, chấn động núi sông, làm cho người khác choáng váng, như muốn ngất đi, tảng đá màu đỏ dưới chân Lâm Minh lập tức vỡ tan thành bột mịn, lực trùng kích cực lớn quét qua hồ dung nham, hình thành một cơn sóng dung nham cao mấy chục trượng, gào thét lao ra, lao thẳng về phía chân trời!

Lâm Minh hai tay cầm thương, cán thương do áp lực quá lớn mà cong thành hình trăng tròn, nhưng hắn quả thực đã chính diện đỡ được công kích của Đại Hoang Huyết Kích!

Phía bên kia, khuôn mặt của Tư Đồ Yêu Nguyệt đã gần như vặn vẹo, trong cặp mắt tràn ngập vẻ khó tin!

Chương 861: Trấn áp Yêu Nguyệt

- Ngươi...

Tư Đồ Yêu Nguyệt run rẩy, nàng đã không biết nên nói cái gì cho

Phải nữa!

Đại Hoang Huyết Kích giao cho cường giả Thần Hải sử dụng, với

Trọng lượng khủng bô, cộng thêm chân nguyên, uy lực là vô cùng lớn.

Nó nằm trong tay Tư Đồ Yêu Nguyệt, tuy rằng không thể phát huy ra uy lực mạnh nhất, nhưng chỉ vẻn vẹn dùng năng lượng thúc dục, làm cho nó dung hợp khí thế bản thân, đập xuống, thì cũng đủ kinh người rồi!

Nên biết rằng, Đại Hoang Huyết Kích dựa vào trọng lượng bản thân cũng có thể đập nát cả ngọn núi, huống chi hiện tại có thêm Tư Đồ Yêu Nguyệt dùng năng lượng điều khiên!

Nhưng công kích như vậy lại bị Lâm Minh chính diện đỡ được!

Rắc rắc...

Trường thương màu đỏ trong tay Lâm Minh uốn cong gấpkhúc, thanh binh khí của Viễn cổ Hoàng Thành này tuy rằng có phẩm chất Thiên giai trung kỳ, nhưng độ cứng cỏi thì lại vượt xa Bảo khí Thiên giai thượng phẩm, cộng thêm Lâm Minh rót vào Bạch Ngần chiến linh, mới có thể đỡ được Đại Hoang Huyết Kích mà không bị gãy.

- Ah...

Lâm Minh quát lớn một tiếng, hay tay ra lực, gân xanh vặn vẹo nổi lên, dùng hết lực lượng đẩy về phía trước, trường thương màu đỏ khôi phục lại nguyên hình, Tư Đồ Yêu Nguyệt cảm thấy một luồng lực lượng không thể ngăn cản được đang truyền đến, thân thể của nàng như chiếc lá cây trong cơn bão, bay ngược ra ngoài, liên tục quay cuồng mười mấy dặm giữa không trung, khí huyết toàn thân cuộn trào, nội tạng dường như cũng lệch vị trí.

Một đòn của Đại Hoang Huyết Kích đã bị Lâm Minh đánh bật ve!

Cái gì?

Tư Đồ Yêu Nguyệt không thể tin được đây là sự thật, nếu Lâm Minh phát ra võ kỹ công kích mình, thì Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng không sợ hãi, Đại Hoang Huyết Kích có thuộc tính nhất lực phá vạn pháp, có thể dựa vào lực lượng cường đại trong nó đê đánh tan năng lượng công kích.

Nhưng nàng tuyệt đôi không nghĩ tới, Lâm Minh lựa chọn cứng răn

Đôi kháng với nàng! Hắn lây đâu ra lực lượng mạnh như vậy, đây vân

Còn là người hay sao? Quả thực chính là một con Thái cô Man Long!

Nên biết rằng, Tư Đồ Yêu Nguyệt là chủ nhân của Đại Hoang Huyết Kích. Lực lượng cơ thể của nàng không đủ lớn, nhưng lại có thể dùng

Năng lượng điều khiển Đại Hoang Huyết Kích, vung lên giết địch.

Mà Lâm Minh là địch nhân, không có khả năng rót năng lượng vào trong Đại Hoang Huyết Kích, như vậy thì hắn chỉ có thể dựa vào lực lượng cơ thể để chống đỡ Đại Hoang Huyết Kích!

Các võ giả bình thường thì chỉ có khi đạt tới sáu cảnh giới Luyện Thể kỳ là Luyện Lực, Luyện Nhục, Luyện Tạng, Dịch Cân, Luyện cốt, Ngưng Mạch, thì lực lượng cơ thể mới tăng lên vùn vụt, sau khi vượt qua Ngưng Mạch kỳ, lực lượng cơ thể sẽ tăng trưởng chậm lại.

Ngoài ra, khi Tiên Thiên được tẩy tinh phạt tủy, khi Mệnh vẫn được thoát thai hoán cốt, lực lượng cơ thể có thể sẽ tăng lên một ít, nhiều lắm cũng chỉ đến năm, sáu vạn cân đã là nghịch thiên lắm rồi, cho dù có trời sinh thần lực thì cũng sẽ không vượt qua bảy, tám vạn cân, dù sao võ giả căn bản không dựa vào tứ này đê chiến đấu, một võ giả Mệnh vẫn dùng nguyên khí thiên địa huyễn hóa ra kiếm quang, có thể dễ dàng chém đứt bất kỳ một ngọn núi nào, cần gì phải đi dùng mấy vạn cân lực lượng cơ thể nữa?

Nhưng hiện tại, Lâm Minh hoàn toàn thay đổi nhận thức của Tư Đồ Yêu Nguyệt!

Không riêng gì Tư Đồ Yêu Nguyệt, các võ giả khác đang xem cuộc chiến, bao gồm cả đại năng Thần Hải, thì cũng trợn mắt há hốc mồm!

Nhìn bộ dáng Lâm Minh, dung mạo thanh tú, dáng người thon dài,

Hoàn toàn không giông người có thể bộc phát ra lực lượng như vậy.

Thần lực như vậy, chẳng lẽ lại là một loại Thần thể?

Tại khu trung ương của Thiên Diễn Đại Lục, Thần thể, Thần mạch, đan điền dị chủng là những thứ cường đại đã in sâu trong lòng mọi người, hễ là thể chất khác người thưởng, có thể mang đến thiên phú tu võ, thì đều có thể coi là Thần thể, ví dụ như huyết mạch cổ Phượng của Lâm Minh.

- Có lẽ không phải là Thần thể, mà là một loại bí thuật tăng cường lực lượng cơ thể, trên bản chất thì vân dựa vào chân nguyên.

Trên một chiếc Linh chu, một lão già áo xanh nói. Người này tên là Thượng Nguyệt Thiên, tu vi Thần Hải sơ kỳ, là Thái thượng trưởng lão của Thánh địa gia tộc Thượng gia, Thượng gia phụ thuộc vào Đại Dã Thần quốc, nhiều đời giao hảo với Đại Dã Thần quốc.

- Ta cũng cảm thấy như vây, nếu không, có thể đồng thời có hai loại Thần thể, thì quá khủng bố!

Bên cạnh Thượng Nguyệt Thiên, một người trung niên tóc đen nói, người này cũng có tu vi Thần Hải, hơn nữa còn là Thần Hải trung kỳ, lệ thuộc vào Cửu Đỉnh Thần quốc. hử thách tìm tang gốc, géc gô □ t umtuyn.Vn □

Tuy rằng hai đại năng Thần Hải này đều có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghe nói luyện thể thuật có thể mở ra Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, đạt tới lực lượng trăm vạn cân, ngàn vạn cân, điều này vượt xa nhận thức của bọn họ, đừng nói là hiện tại, cho dù là Thiên Diễn Đại Lục 10 vạn năm trước, các võ giả tu luyện luyện thể thuật thì gần như cũng tuyệt tích, bởi vì Thiên Diễn Đại Lục căn bản không có đủ tài nguyên cho bọn họ tiêu xài.

- Loại bí thuật này rất hiếm thấy, tuy nhiên lực lượng cơ thể có cường đại đến mấy đi nữa, thì có thể chuyên hóa thành lực công kích cũng có hạn...

Thượng Nguyệt Thiên, võ giả Thiên Diễn Đại Lục gần như

Đều không coi trọng lực lượng cơ thể, điều này giống như sau khi phàm

Nhân có vũ khí nóng, thì sẽ không còn coi trọng đao kiếm nữa.

Tư Đồ Yêu Nguyệt khiếp sợ một lát, lập tức trấn định lại, nàng nhận định Lâm Minh chỉ dùng bí pháp nào đó, mạnh mẽ tăng lên lực lượng, loại bí pháp này tất nhiên có hạn chế, không có khả năng kéo dài lâu đươc.

- Ta xem ngươi có thể ngăn được mấy chiêu!

Tư Đồ Yêu Nguyệt quát lạnh một tiếng, lại lần nữa lao ra, cầm trong

Tay Đại Hoang Huyết Kích nặng như núi kia, đập xuống Lâm Minh.

Keng...

Đại Hoang Huyết Kích và trường thương màu đỏ của Lâm Minh kịch liệt va cham!

Mỗi một lần va chạm, trường thương màu đỏ trong tay Lâm Minh đều kịch liệt biến hình, hoặc là cong thành hình trăng lưỡi liềm, hoặc là cong lại thành một chiếc cung đang giương lên, trong tay Lâm Minh ân

Chứa thân lực khủng bố, trường thương màu đỏ như roi quất ra, môi

Một chiêu thức đều có thể lay chuyên ngọn núi cao.

Keng... Keng... Keng...

Giống như một chiếc chuông lần lượt bị gõ vang, thanh âm khủng bố quanh quẩn trong thiên địa, xuyên thủng tận trời.

Lân lượt va chạm làm bốc lên một con lốc năng lượng, cuốn về bốn

Phương tám hướng, cát bụi đây trời.

Hai người đánh từ hồ dung nham lên tận núi cao, lại từ núi cao đánh tới đáy cốc, các dãy núi dưới trận kịch chiến này, liên tục vỡ nát như những khối băng, Lâm Minh tùy ý bước ra một bước, đều có thể đạp nát mặt đất, làm cho vô số đá vụn bắn lên!

Phương thức chiến đâu như vậy làm cho các võ giả ô đây thấy run cả

Da đâu, linh hôn run rây, đây không giống với cuộc chiên của các võ

Giả nhân loại, mà giống như thái cô hung thú đang vật lộn.

Ẩm...

Tư Đồ Yêu Nguyệt bị Lâm Minh quất một thương bay ra mấy trăm trượng, Đại Hoang Huyết Kích kéo trên mặt đất, từng tảng đá liên tiếp vỡ nát, mặt đất bị vạch ra một khe rãnh lớn, Tư Đồ Yêu Nguyệt vất vả đứng lại, khí huyết cuồn cuộn, bộ ngực kịch liệt phập phồng, hai tay của nàng đã tê rần!

Hiện tại Tư Đồ Yêu Nguyệt căn bản không giữ được Đại Hoang Huyết Kích ổn định nữa, hai cánh tay giống như của một lão già gần đất xa trời, nhẹ nhàng run rẩy!

Nàng nhìn Lâm Minh cách đó không xa, gương mặt xinh đẹp rốt cục

Hiện ra vẻ hoảng sợ, Lâm Minh dường như không biết mỏi mệt, lực

Lượng của hắn không ngừng sinh sôi, càng đánh càng mạnh, làm cho

Tâm thần của nàng cực kỳ kinh hãi, nàng đã sắp đến cực hạn rồi.

Tuy rằng hai người vẫn dùng vũ khí va chạm, cũng không trực tiếp làm bị thương đến đối phương, nhưng khi bị lực lượng trăm vạn cân đè xuống, mỗi một lần va chạm đều như vẫn thạch rơi xuống đất, lực phản chấn khổng lồ này, cho dù có vũ khí giảm xóc, thì cũng sẽ truyền vào ngũ tạng lục phủ, tích lũy lên sẽ, làm cho khí huyết cuồn cuộn, thậm chí còn bị chấn động tới mức nội tạng vỡ nát!

Tư Đồ Yêu Nguyệt cảm giác mấy mươi lần va chạm khi nãy, xương cốt của mình đều sắp rời ra từng mảnh, nhưng Lâm Minh lại càng đánh càng hăng!

- Ngươi...

Khóe miệng Tư Đô Yêu Nguyệt tràn ra một tia máu, nàng đang muôn

Nói gì đó, nhưng Lâm Minh đã bước ra, tiếp tục công kích!

Vù...

Lâm Minh cao trường thương lên cao, một thương uy mãnh quét xuống, giống như thái sơn áp đỉnh, Tư Đồ Yêu Nguyệt cố nén cơn đau trên hai tay, giơ ngang Đại Hoang Huyết Kích để ngăn cản đòn tấn công này.

Ẩm...

Hai chân Tư Đồ Yêu Nguyệt mềm nhũn ra, Phi Tường Thuật của

Nàng căn bản không chịu nội lực trùng kích lớn như vậy, gần nửa thân

Thể trực tiếp bị lún vào trong nham thạch, chấn động do vũ khí va chạm

Khiến cho hai bàn tay nàng vỡ ra từng tia máu!

Chấn thương tích lũy từ nãy tới giờ, rốt cục đã vượt qua cực hạn của thân thể nàng!

Mạch máu trên hai bàn tay vỡ nát, gần thịt, dây chằng gần như nổ

Tung, Tư Đô Yêu Nguyệt gần như không năm được Đại Hoang Huyết

Kích nữa, trong đâu nàng như trông rông, muốn lui ngoài, nhưng lúc

Này Lâm Minh lại vung lên một thương, đập xuống dưới, giông như núi cao sụp đổ!

Ẩm...

Hai thanh vũ khí kịch liệt va chạm, thân thể Tư Đồ Yêu Nguyệt đột nhiên chấn động, hai cánh tay trơn bóng như ngọc bị đánh cho máu thịt bầy nhầy, xương cốt gãy ra vài đoạn. Nàng phun ra một bng máu, lực lượng cực lớn truyền xuống dưới thân, vô số đá vụn bắn văng ra ngoài, dùng thân thể Tư Đồ Yêu Nguyệt làm trung tâm, phạm vi mấy chục trượng chung quanh đều sụp xuống, mà thân thể Tư Đồ Yêu Nguyệt lại bị nện xuống một nửa người nữa, vốn chỉ có hai chân lún vào trong nham thạch, nhưng hiện tại toàn bộ phần từ thắt lưng trở xuống đều bị vùi trong lòng đất!

- Ngươi...

Trên mặt Tư Đồ Yêu Nguyệt hiện lên một tia khuất nhục và phẫn nộ, nàng cưỡng chế vết thương trong ngũ tạng lục phủ, muốn bay ra nơi này, nhưng Lâm Minh lại không cho nàng cơ hội, thương thứ ba đã được đập xuống.

Ầm...

Tư Đồ Yêu Nguyệt đã không cách nào ngăn cản công kích lần thứ ba này nữa, xương cánh tay của nàng trực tiếp bị đập nát, thất khiếu đô máu, một khắc kia, nàng chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, hai tai ù ù, đá vụn dưới chân hoàn toàn bị chấn thành bụi phấn, bốc lên trời cao, toàn bộ thân thể Tư Đồ Yêu Nguyệt bị Lâm Minh đập xuống lòng đất, chỉ lưu lại một cái đầu ô bên ngoài.

Tư Đồ Yêu Nguyệt chiến lực vô song, một thế hệ thiên chi kiêu nữ, như tiên tử trên cung trăng, nhưng lại bị đánh tới mức chật vật như

Vậy!

Các võ giả tại đây đều nuốt một ngụm nước miếng, yếu hầu co giật, cho dù sau này Tư Đồ Yêu Nguyệt có thành tựu Thần Hải, thì cũng không rửa sạch được mối nhục hôm nay, nàng đã bị Lâm Minh coi thành một cây cọc gỗ, bị hắn đóng đinh xuống đất.

Đánh tới mức này, thắng bại đã gần như đã rõ ràng rôi, nhưng Lâm

Minh lại không hê có chút ý niệm thương hương tiêc ngọc nào, hắn

Cầm trường thương màu đỏ trong tay, rót năng lượng vào trong, đập

Thật mạnh xuống dưới!

Ẩm...

Đá vụn trên mặt đất bỗng giống như một con suối phun, bắn lên trên trời, Tư Đồ Yêu Nguyệt kêu thảm một tiếng, thân thể bị đánh văng lên giữa không trung, phun ra một búng máu to.

Giữa không trung, nàng không còn có chút sức lực nào nữa, Đại

Hoang Huyết Kích mất đi năng lượng, cũng rời tay mà rơi xuống.

Ẩm...

Huyết Kích dài một trượng đập mạnh xuống mặt đất, tạo ra một hô to

Hơn hai mươi trượng, vô số nham thạch vỡ nát!

Mà Tư Đồ Yêu Nguyệt thì toàn thân đẫm máu, giống như một đống thịt không xương, nằm trên đống đá vụn, đã là hấp hối.

Thấy kết quả này, các võ giả đang xem cuộc chiến đều bị chấn động tới mức nói không ra lời, bọn họ nhìn Lâm Minh cũng đang toàn thân đẫm máu kia, giờ khắc này, cái gì là hung tàn, cái gì là bạo lực, cái gì là hung thú hình người, nếu dùng để mô tả Lâm Minh thì đều không xứng đáng.

Dùng lực lượng cơ thể cường hãn, cứng rắn đối kháng với Tư Đồ Yêu Nguyệt, đánh cho đối phương toàn thân không một mảnhxương nguyên vẹn, điều này so với quyết đâu chân nguyên thì càng làm cho lòng người rung động hơn! Hơn nữa càng làm cho người khác thấy khó tin chính là, vũ khí trong tay Tư Đồ Yêu Nguyệt chính là Đại Hoang Huyết Kích, được xưng có thể đập nát cả ngọn núi!

Chương 862: Xé rách da mặt

Trọng lượng của Đại Hoang Huyết Kích quá lớn, chỉ cần nhìn hố to bị đập ra khi Huyết Kích roi xuống kia thì cũng có thể thấy được rất rõ ràng, mà trường thương màu đỏ của Lâm Minh chỉ là Bảo khí Thiên giai, chủ yếu dùng co dãn và linh hoạt để thủ thắng, dùng Bảo khí Thiên giai này mà lực áp Đại Hoang Huyết Kích, cảnh tượng này làm cho các võ giả tại đây đều ngơ ngác không nói ra lời.

- Tư Đồ Yêu Nguyệt bị đánh bại, nàng có Mệnh vẫn tầng bảy, Tử

Cực đan điền, vẫn thua trong tay Lâm Lan Kiêm, dựa theo xu thế này,

E rằng Lâm Lan Kiêm chỉ cân vượt qua vài tiêu cảnh giới nữa, sẽ được

Phong Hoàng xưng Đế!

- Có lẽ chỉ cần Mệnh vẫn tầng ba, tầng bốn, thì sẽ có thể sánh được với đại năng Thần Hải hơi yếu rồi. Lâm Lan Kiếm thật sự là một thần thoại bất bại. Không biết tương lai có thể trưởng thành đến loại trình độ nào nữa, dựa theo xu thế này, so với Để Thích Già thì còn ghê gớm hơn!

Chuyện cho tới mức này, thực lực và thiên phú của Lâm Minh đã là

Điều không thể nghi ngờ, chỉ cân hắn không ngã xuống, chắc chắn sẽ là

Thiên hạ đệ nhất nhân trong tương lai, một nhân vật như vậy xuất hiện,

Chắc chắn sẽ làm cho các thế lực lớn cực kỳ mâu thuẫn, là đôi tượng

Mà họ liều mạng lôi kéo, cũng là đôi tượng mà họ âm thầm kiêng kị.

- Yêu Nguyệt bị đánh bại, Yêu Nguyệt bị đánh bại...

Trên Thần Hành Chu của Tu La Thần quốc, sắc mặt Tư Đồ Dao Hi tái nhợt, cặp môi run rẩy, giống như bị thần kinh, lẩm bẩm:

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng... Thằng cờ hó này, làm sao có thể mạnh tới loại trình độ này được? Dù là ám sát, minh sát, thì ta nhất định phải làm cho hắn chết, cho dù vì thế mà phải bồi thêm tính mạng của vài cường giả Thần Hải thì ta cũng sẽ không tiếc!

Tu La Thần quốc và Lâm Minh ước định đổ đấu, cũng không thể trở thành lý do khiến cho Tư Đồ Dao Hi không giết Lâm Minh, cho dù Tu La Thần quốc không tiếc hết thảy, phát động quốc chiến thì nàng cũng dám làm.

- Thật sự là không nghĩ tới...

Tư Đồ Hạo Thiên thở dài một tiếng, dường như trong nháy mắt này, hắn đã già nua đi rất nhiều, một trận chiến này, hắn đã ra hết thủ đoạn, không tiếc mọi giá, nhưng cuối cùng thì vẫn thua!

- Chẳng lẽ đây đúng thật là kiếp số của Tu La Thần quốc ta ư?

Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ trong tay, mũi thương chỉ xuống đất, run lên nhè nhẹ, vừa rồi chiến đấu kịch liệt lâu như vậy, hắn cũng tiêu hao rất lớn.

Nói cho cùng, chiến lực của Lâm Minh cũng không mạnh hơn Tư Đô

Yêu Nguyệt, hắn có thể thắng được chính là dựa vào thể lực kéo dài và

Lực phòng ngự biến thái của mình mà thôi.

Ngay từ đầu, Lâm Minh thậm chí còn bị Tư Đồ Yêu Nguyệt áp chế, vài lần liều mạng, Lâm Minh chịu đựng vài đòn còn nghiêm trọng hơn Tư Đồ Yêu Nguyệt, nếu là võ giả bình thường thì đã sớm trọng thương, thậm chí là chết rồi, nhưng Lâm Minh lại cứng rắn chống đỡ được.

Bước ngoặt chân chính của cuộc chiến là ở chỗ Lâm Minh thiêu đốt máu Cổ Phượng, phá vỡ Lồng giam Hắc Ám của Tư Đồ Yêu Nguyệt, một chiêu kia cũng là khiến Lâm Minh tiêu hao rất lớn. Nhưng hắn dựa vào năng lực khôi phục của Hưu Môn và khả năng năng lượng hóa triệt để của các đơn nguyên sau khi độ Mệnh vẫn, thì mới khôi phục kịp.

Sau đó, Lâm Minh dựa vào lượng trăm vạn cân của hắn để kịch chiến với Tư Đồ Yêu Nguyệt mấy chục hiệp, cắn răng chống đỡ tất cả lực phản chấn, đánh cho Tư Đồ Yêu Nguyệt trọng thương, thất khiếu đổ máu.

“Đại Hoang Huyết Kích, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Lâm Minh nhìn về phía chiến kích màu đỏ trong hố sâu kia, đây vẫn chỉ là chiến kích đã bị phong ấn mà thôi, vậy mà đã có thể phát huy uy thế khủng bố đến vậy. Không biết sau khi hoàn toàn cởi bỏ phong ấn, thì nó sẽ lên tới mức nào?

Nếu không phải Tư Đồ Yêu Nguyệt dựa vào thanh hung kích này, căn bản đừng nghĩ tới việc cứng đối cứng với Lâm Minh, sau khi Lồng giam Hắc Ám bị phá, nàng cũng đã bị vây trong tình thế tuyệt đối bất lợi.

“Nếu ta sử dụng thanh chiến kích này, phối hợp với lực lượng trăm vạn cân, sẽ là tình cảnh như thế nào đây?”

Kích và thương gần giống nhau, cho dù Lâm Minh không chủ tu Đại Hoang Kích Quyết, thì cũng có thể dùng kích để chiến đấu.

Về phần nguyền rủa của chiến kích, thì Lâm Minh có thể hỏi Ma Quang, cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng giải quyết được nó.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh bước về phía Đại Hoang Kích Quyết và Tư

Đồ Yêu Nguyệt.

Tư Đồ Yêu Nguyệt lúc này đã hấp hối, nàng ngửa mặt nằm trên một khối nham thạch, cánh tay máu chảy đầm đìa rủ xuống với một góc độ quỷ dị, máu tươi như những con rắn nhỏ uốn lượn chảy xuống.

Xương có toàn thân của nàng đều vỡ nát, trên mặt tràn đầy máu tươi, trong cặp mắt màu đỏ nhạt tràn đầy vẻ không cam lòng và khuất nhục.

Đây là một trận chiến sỉ nhục nhất, thất bại nhất trong đời nàng, nằm trên mặt đất, nàng có thể rõ ràng nghe được tiếng bước chân chậm rãi của Lâm Minh, trong cuộc sinh tử chiến, một khi thất bại thì chính là tử

- Đủ rồi, dừng ở đây!

Một tiếng thở dài vang lên, một bóng người màu đen chậm rãi xuất hiện, chắp hai tay sau lưng, đứng trước mặt Lâm Minh, hắn chính là Tư Đồ Hạo Thiên.

Tư Đồ Hạo Thiên xuất hiện, Lâm Minh không có chút bất ngờ nào, làm sao hắn có thể trơ mắt mà nhìn mình giết chết hy vọng tương lai của Tu La Thần quốc được.

Khóe miệng Lâm Minh hơi cong lên, nói:

- Sao vậy? Hạo Thiên bệ hạ lại muốn dùng 100 vạn Nguyên linh thạch để mua tính mạng của Tư Đồ Yêu Nguyệt ư? Thần Hoàng tương lai của Tu La Thần quốc, đúng là rất đáng giá a!

Lâm Minh không thèm che dấu vẻ trào phúng. Tư Đồ Hạo Thiên có thể đứng yên nhìn Tư Đồ La Sát chết, nhưng tuyệt đối sẽ không nhìn Tư Đồ Yêu Nguyệt chết, cho dù hắn mất hết mặt mũi, thì cũng phải giữ được tính mạng của Tư Đồ Yêu Nguyệt, bởi vì nàng không chỉ có hi vọng trở thành cường giả cấp bậc Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, mà hơn nữa còn là huyết mạch dòng chính của Tư Đồ gia tộc, là người được chọn cho vị trí Thần Hoàng tương lai!

Hơn một trăm vạn Nguyên linh thạch mua tính mạng củaThần Hoàng tương lai, đây cũng là một lại châm chọc rất lớn.

Nghe Lâm Minh nói vậy, sắc mặt Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên trầm xuống, Tư Đồ Yêu Nguyệt khác với Tư Đồ La Sát, hắn đã dự đoán trước, việc giữ lấy tánh mạng của nàng cũng không dễ dàng, nhưng lại không nghĩ tới Lâm Minh trực tiếp trào phúng hắn như vậy.

- Thằng cờ hó, ngươi còn dám uy hiếp chúng ta ư, quả thực là không sống chết, có tin hiện tại ta một chưởng chụp chết ngươi hay không!

Một bóng người lóe lên, một bà già xuất hiện bên cạnh Tư Đồ Hạo Thiên, dáng người nàng có chút còng lưng, trong mắt lấp lánh vẻ oán độc, đây chính là Tư Đồ Dao Hi. Ả nói:

- Làm Yêu Nguyệt bị thương đến mức này, còn dám áp chế chúng ta nữa, ngươi thực sự cho rằng có Thần Khí bộ tộc làm chỗ dựa, thì chúng ta không dám động vào ngươi ư? Lập tức cút đi cho lão thân! Neu không thì ta sẽ làm cho đầu của ngươi rơi xuống đất!

Khi Tư Đồ Dao Hi rít gào, một luồng khí thế của cường giả Thần Hải như một cơn lốc phát ra, quét về phía Lâm Minh, nhưng Lâm Minh chỉ cười lạnh một tiếng, không lui bước nào, căn bản là không chịu ảnh hưởng.

Lúc trước hắn chỉ là Toàn Đan hậu kỳ, dựa vào hai tầng lực trường cũng có thể cứng rắn đối kháng với áp lực của Tư Đồ Hạo Thiên, huống chi hiện tại hắn đã có tu vi Mệnh vẫn kỳ, lại chỉ phải chịu áp lực của Tư Đồ Dao Hi.

- Ngươi!

Mắt thấy Lâm Minh hoàn toàn bỏ qua uy hiếp và áp bách của nàng, sắc mặt Tư Đồ Dao Hi càng khó coi hơn, ả đã phẫn nộ tới mức cực diêm! Luồng phẫn nộ này rốt cục hóa thành sát khí ngập trời, làm cho ả hoàn toàn mất đi lý trí, đột nhiên, Tư Đồ Dao Hi vung tay, đánh một chưởng về phía Lâm Minh!

- Thằng cờ hó, chết đi cho ta!

Lúc này Tư Đồ Dao Hi chỉ có một ý niệm, đó là giết chết Lâm Minh, mặc kệ Lâm Minh là thiên tài cỡ nào, chỉ cần xé rách da mặt, liều lĩnh đánh gục Lâm Minh tại đây, thì mọi thứ đều kết thúc cả, cho dù Thần Khí bộ tộc muốn truy cứu thì sao? Chẳng lẽ bọn họ có thể phát động quốc chiến ư? Về phần kết quả dẫn tới thân bại danh liệt, thậm chí làm cho Tu La Thần quốc bị võ giả khắp thiên hạ khinh thưởng, đều không phải là điều mà Tư Đồ Dao Hi phải lo lắng, lúc này nàng đâu nghĩ được nhiều như thế nữa.

Vù...

Một thanh màu đen quỷ trảo bỗng xuất hiện trước mặt Lâm Minh, đột nhiên chộp tới!

Từ trước khi Tư Đồ Dao Hi động thủ, thì Lâm Minh đã cảm nhận được sát khí như thực chất của nàng, vội vàng thối lui, hắn có tốc độ đệ nhất dưới Thần Hải, đâu có thể bị giết dễ dàng như vậy?

Sau khi chiến thắng Tư Đồ Yêu Nguyệt, Lâm Minh đã chứng minh mình có thực lực ngang với Mệnh vẫn tầng bảy, tuy rằng không kịp đại năng Thần Hải, nhưng cũng sẽ không kém quá, cộng thêm có Kinh Môn và Kim Bằng Phá Hư, thì Lâm Minh đã có thực lực bảo vệ tính mạng trước mặt cường giả Thần Hải yếu nhất, tình huống kém nhất thì cũng có thể chống được bốn, năm chiêu, hoàn toànkhông thành vấn đế!

- Lão yêu bà, ngươi muốn chết!

Thích Bạch nổi giận, lập tức bước ra, mà phía sau hắn, lão nhân đeo mặt nạ cũng theo sát, tốc độ còn nhanh hơn cả Thích Bạch.

- Ah...

Một tiếng hét lớn vang lên, lão nhân đeo mặt nạ còn chưa tới, một luồng kiếm quang màu bạc đã ngang qua hư không, trong nháy mắt công kích lên quỷ trảo do Tư Đồ Dao Hi phát ra kia!

Từ vị trí của lão nhân đeo mặt nạ tới vị trí của Tư Đồ Dao Hi là không đến một dặm, đối với đại năng Thần Hải mà nói, không tới nháy mắt là đã tới rồi, huống chi tốc độ công kích của võ giả còn nhanh hơn tốc độ di chuyển rất nhiều.

Răng rắc...

Quỷ trảo của Tư Đồ Dao Hi làm sao ngăn được kiếm quang của lão già kia, lập tức bị chém nát, kiếm quang vẫn không ngừng lại, mà đâm thẳng về phía cổ họng của Tư Đồ Dao Hi!

Một là tập kích bât ngờ, một là ra tay từ xa, kêt quả là quỷ trảo của

Tư Đô Dao Hi trong nháy mắt đã vỡ vụn, cao thấp đã rât rõ ràng.

Mắt thấy kiếm quang màu bạc chém tói, Tư Đồ Dao Hi quá sợ hãi, nàng vốn không mạnh trong số các cường giả Thần Hải, cộng thêm tuổi tác đã không nhỏ, căn bản không đỡ được công kích của lão nhân đeo mặt nạ này.

Tư Đồ Hạo Thiên nhướng mày, hắn cũng không thể tưởng được Tư Đồ Dao Hi lại đột nhiên động thủ như vậy, tuy nhiên, nếu đã xé rách mặt mà ra tay rồi, thì tất nhiên không thể làm cho khí thế bên mình yếu đi đươc.

Hắn đột nhiên bước lên, một bước, đập một quyền về phía kiếm quang màu bạc này.

Ầm...

Kiếm quang nổ tung, hóa thành luồng sáng màu bạc chói lòa, bắn ra

Bốn phía ra, làm cho người khác nhìn vào như bị mù trong thòi gian

Ngăn.

Lúc này Lâm Minh đã sớm ròi đi hon một dặm, căn bản không chút bị thương nào, lúc này, bên tai hắn lại đột nhiên vang lên một thanh âm có chút tang thương:

- Tiểu hữu, cẩn thận phía sau.

- Ân?

Lâm Minh đột nhiên sinh ra một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, hắn không chút nghĩ ngợi, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt đã biến mất.

Ầm...

Chỗ mà Lâm Minh vốn sắp hạ xuống kia bỗng nhiên bùng nổ, mặt đất chấn động, vỡ ra từng khe rãnh, Lâm Minh quay lại thì thấy Tư Đồ Bá Nam tóc trắng xóa đã xuất hiện tại đó, tay cầm thương, trên mặt tràn đầy vẻ oán độc và không cam lòng.

“Đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa.”

Tư Đồ Bá Nam âm thầm mắng, hắn tự cho là đã ẩn nấp rất tốt rồi, nhưng không nghĩ tới Lâm Minh lại có cảm giác linh mẫn như vậy.

Lão bất tử này...!

Lâm Minh âm thầm kinh hãi, không ngờ lại là hai mặt giáp công, do Tư Đồ Dao Hi và Tư Đồ Hạo Thiên hấp dẫn Thích Bạch và lão nhân đeo mặt nạ công kích, thì Tư Đồ Bá Nam mới nhìn chuẩn thời cơ, tiến hành đánh lén.

Du sao Thần Khí bộ tộc chỉ có hai cường gia Thần Hải tại đay, người thứ ba ở lại trong giới tâm đại điện để chủ trì trận pháp, nên khi bảo hộ

Lâm Minh cũng có chút thiếu thốn lực lượng.

“Đợi sau khi ta có đủ thực lực, tất nhiên sẽ giết hai tên tạp chủng là Tư Đồ Bá Nam và Tư Đồ Dao Hi này!”

Trong lòng Lâm Minh tràn ngập sát khí, hiện tại cho dù hắn chiến thắng Tư Đồ Yêu Nguyệt, nhưng thực lực vẫn còn không đủ, không có thực lực, chỉ có thể bị người khác bày bố, cho dù tương lai ngươi có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân thì cũng vậy.

Chương 863: Thế lực khắp nơi

Thích Bạch thấy do mình sai lầm mà khiến cho Lâm Minh bị Tư Đồ Bá Nam tập kích, trong lòng nổi giận.

Chuyện vừa rồi quá đột nhiên, hắn hốt hoảng đi ngăn cản Tư Đồ Dao Hi và Tư Đồ Hạo Thiên, nhất là Tư Đồ Hạo Thiên, thực lực sâu không lường được, làm cho hắn cực kỳ kiêng kị, nếu Tư Đồ Hạo Thiên ra tay đánh lén, thì e rằng Lâm Minh sẽ thật sự ngã xuống.

- Tư Đồ Dao Hi! Tư Đồ Bá Nam!

Khóe miệng Thích Bạch co rúm lại, trong mắt tràn ngập sát khí:

- Không nghĩ tới các ngươi lại vô liêm sỉ như vậy, hôm nay trước mắt các võ đạo đồng tu trong thiên hạ, các ngươi đều dám làm như thế, thật sự là nhân cách cực kỳ đê tiện!

Thích Bạch lao tới cạnh Lâm Minh, cùng lão nhân đeo mặt nạ bảo hộ Lâm Minh vào giữa, lúc này mới có chút yên tâm, sau đó không lưu tình chút nào mà châm chọc Tu La Thần quốc.

Hành động của Tu La Thần quốc quả thực làm cho không ít võ giả há hốc mồm, vì giết Lâm Minh, Tư Đồ Bá Nam và Tư Đồ Dao Hi đã hoàn toàn không để ý tới mặt mũi nữa!

Tuy nhiên đã đến lúc này rồi, thì da mặt quả thật cũng không có tác dụng gì nữa.

- Hừ, Thích Bạch, ngươi đừng tưởng rằng Thần Khí bộ tộc co đầu rút cổ trong Trung Thiên thế giới, thì ta thật sự không dám làm gì các ngươi, tộc nhân của ngươi nên cẩn thận, về sau khi ra ngoài lịch lãm,

Có thể sẽ vô cớ mất tích đấy!

Thần Khí bộ tộc theo tu vi tăng lên, lực lượng nguyền rủa sẽ càng lúc

Càng mạnh, làm cho bọn họ sau khi đạt tới Toàn Đan kỳ thì sẽ rất khó

Rời khỏi Thần Khí bộ tộc, nhưng Võ gia Tiên Thiên kỳ và Hậu Thiên kỳ thì vẫn sẽ đi ra ngoài lịch lãm, chuyện tộc nhân mất tích cũng không phải là ít.

Trước mắt nhiều hào kiệt như vậy, Tư Đồ Dao Hi không chút cố kỵ, nói sẽ lấy đám tiểu bối ra khai đao, hiện tại nàng không khác gì phát điên cả.

Sắc mặt Thích Bạch hoàn toàn trầm xuống, trong lòng hắn cũng thực sự giận dữ:

- Ngươi có thể thử xem! Thần Khí bộ tộc ta chưa bao giờ sợ uy hiếp cả.

- Hừ, cho rằng lão thân không dám ư?

Tư Đồ Dao Hi đối chọi gay gắt, một đại năng Thần Hải mà hò hét muốn giết tiểu bối của phe đối phương. Giờ phút này, Tư Đồ Dao Hi căn bản giống như một con chó điên.

- Đủ rồi!

Đúng lúc này, một tiếng hét to vang lên, Tư Đô Hạo Thiên đột nhiên bước lên trước một bước, từng bước đạp cho mặt đất phải sụp đổ, lúc này hắn giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, nói:

- Lâm Lan Kiếm, ra điều kiện đi, ta muốn cuộc chiến này dừng ở đây!

Tư Đồ Dao Hi và Tư Đồ Bá Nam vốn không còn nhiều tuổi thọ nữa, tuổi già cố chấp, đã như phát rồ, nhưng Tư Đồ Hạo Thiên vẫn phải cố kỵ tới uy nghiêm và mặt mũi của Tu La Thần Hoàng hắn, lúc này mới cho Lâm Minh cơ hội nêu điều kiện.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống có thể giữ được tính mạng của Tư Đồ Yêu Nguyệt, nếu không hôm nay cho dù hắn phải đánh bạc cái mạng này, thì cũng muốn đánh ra Trung Thiên thế giới.

- Hắc...!

Lâm Minh đã sớm đoán trước, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì, đúng lúc này, bên tai hắn đột nhiên lại vang lên một luồng chân nguyên truyền âm.

- Hắc hắc, tiểu tử, không nên bị Tư Đồ lão nhi nói mấy câu đã sợ hãi, lão phu ủng hộ ngươi, chỉ cần ngươi kiên trì giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì lão phu sẽ cho ngươi 10 triệu Nguyên linh thạch!

Một câu chân nguyên truyền âm bất ngờ này làm cho lời của Lâm Minh nghẹn trong họng.

Ai vậy?

Lâm Minh quay lại nhìn, hắn đoán chân nguyên truyền âm kia là của một đại nhân vật trong đám Linh chu kia, nếu không thì sẽ không dễ dàng đồng ý cái giá 10 triệu Nguyên linh thạch này. Đối phương rất có thể là một năng Thần Hải khác, hơn nữa đa phần là thế lực có liên quan tới ba Thần quốc kia, bọn họ tất nhiên không muốn nhìn thấy Tư Đồ Yêu Nguyệt còn sống.

Đám người Tư Đồ La Sát thì bọn họ cũng không thèm để ý, giỏi lắm thì tương lai cũng chỉ thành tựu Thần Hải mà thôi, để cho Tu La Thần quốc có thêm một cường giả thì cũng không sao cả, bởi vì thứ chân chính quyết định sức chiến đấu tối cao của một Thần quốc chính là người đỉnh cao nhất trong số các cường giả Thần Hải kia, một đại năng Thần Hải hậu kỳ hoàn toàn có thể miểu sát cường giả Thần Hải yếu nhất.

Mà Tư Đồ Yêu Nguyệt hoàn toàn có hi vọng trô thành Thần Hải hậu kỳ, giá trị của nàng tất nhiên không phải Tư Đồ La Sát có thể so sánh được.

“Đám cáo già này.”

Lâm Minh âm thầm mắng một tiếng, đối phương chỉ dùngchân nguyên truyền âm, nhưng lại không xuất hiện, hiển nhiên lão già âm thầm truyền âm này tạm thời còn không có dũng khí đối mặt với Tư Đồ Hạo Thiên, điều này cũng chứng minh Tư Đồ Hạo Thiên rất cường đại.

“Đây là ngươi nói” ủng hộ “ta ư? Ủng hộ cái rắm!”

Ba đại Thần Hải của Tu La Thần quốc đứng trước mặt Tư Đồ Yêu Nguyệt, mình giết như thế nào đây?

Nếu thật sự kiên trì muốn giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, thì không toàn diện khai chiến sẽ không thể làm được!

Lâm Minh đoán Tư Đồ Hạo Thiên hơn phân nửa là cường giả Thần Hải trung kỳ, hơn nữa còn là đỉnh cao trong đó, cũng chính là nhân vật gần với Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, nếu không thì hắn cũng không thể trở thành Thần Hoàng của một quốc gia được, nếu thật sự giao chiến, lại không ô trong giới tâm đại điện, mất đi trận pháp ủng hộ, bên phía Thần Khí bộ tộc cũng không chiếm ưu thế gì.

Hơn nữa, Thần Khí bộ tộc sẽ không vì giết Tư Đồ Yêu Nguyệt mà tiến hành đại chiến với Tư Đồ Hao Thiên.

- Hạo Thiên, tên tiểu tạp chủng này không biết sống chết, ngươi cần

Gì phải nhưởng nhịn nữa, chúng ta muốn mang Yêu Nguyệt đi, hẳn có

Thể làm được gì!

Tư Đồ Dao Hi hung tợn nói, lần này Tu La Thần quốc hao tổn nhiều,

Thi đâu thua cuộc, phải bôi thưởng Lâm Minh sô tài liệu khi trước đã

Đánh cuộc, hơn nữa còn mua cái mạng của Tư Đô La Sát với giá 150

Vạn Nguyên linh thạch, đã vượt qua 1000 vạn Nguyên linh thạch rồi,

Điều này còn chưa tính tới bị tổn hại nhiêu Sát Lục Khôi Lôi như vậy

Nếu còn trả giá nữa thì sẽ cực kỳ tổn thất.

- Ngươi câm miệng!

Tư Đồ Hạo Thiên dùng chân nguyên truyền âm, lúc này tâm tình của hắn rất kém cỏi, căn bản không muốn dong dài với Tư Đồ Dao Hi nữa.

Tư Đồ Dao Hi bị đệ đệ quát lớn, trong lòng khó chịu, chỉ có thể phát tiết lửa giận lên người Lâm Minh, nàng chân nguyên truyền âm:

- Thằng cờ hó, hôm nay coi như ngươi gặp may mắn, 150 vạn Nguyên linh thạch, ngươi trước mặt mọi người nói ra cái giá này, lão thân thỏa mãn ngươi, nếu không ta sẽ dựa vào vũ lực mang Yêu Nguyệt đi, ngay cả tài liệu thua cuộc thì cũng sẽ không giao cho ngươi, làm cho ngươi ngay cả một khối Nguyên linh thạch cũng đều không thu đươc!

Nghe được lời này của Tư Đồ Dao Hi, Lâm Minh âm thầm nổi giận,

Hắn hận thấu xương lão yêu bà này.

Đối phương muốn ăn tươi nuốt sống mình, biết rõ Thần Khí bộ tộc sẽ không thể làm gì được Tu La Thần quốc, nếu thật sự khai chiến, nếu ở trong Trung Thiên thế giới, thì Thần Khí bộ tộc còn miễn cưỡng có lực đánh một trận, nhưng ra ngoài Trung Thiên thế giới, Thần Khí bộ tộc căn bản không làm gì được, không cần Tu La Thần quốc ra tay, chỉ riêng lực lượng nguyền rủa cũng khiến cho bọn họ khó có thể chịu được rồi!

Nói cách khác, nếu Tu La Thần quốc xé rách da mặt, xé bỏ giao ước đánh cuộc, từ chối trả tài liệu hoặc trả bằng hàng giả, thì Lâm Minh cũng không có biện pháp gì cả.

Đây là do không có đủ thực lực, nếu Lâm Minh là thiên hạ đệ nhất nhân, trước mặt mọi người giết Tư Đồ Dao Hi, thì Tư Đồ Hạo Thiên cũng không dám phóng một cái rắm nào cả.

"Ngày mà ta phong Hoàng, việc đâu tiên là giết ngươi!"

Trong lòng Lâm Minh đã tuyên án Tư Đồ Dao Hi tử hình.

- Thằng cờ hó, cho ngươi ba giây cuối cùng để suy nghĩ, nếu không thì ngươi sẽ không thu được cái gì cả!

Tư Đồ Dao Hi tiếp tục kêu gào.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, không nhanh không chậm nói:

- Lão yêu bà, vừa rồi có một đại năng Thần Hải truyền âm cho ta, chỉ cần ta giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, sẽ trả cho ta 10 triệu Nguyên linh thạch, so với 150 vạn Nguyên linh thạch mà ngươi đưa ra, thì còn hào phóng hơn a!

Các ngươi đã muốn đấu, thì vậy nói luôn ra trước mặt mọi người, cho các ngươi đấu đi, chẳng lẽ coi ta là kẻ ngốc sao, lão già vừa truyền âm kia hơn phân nửa cũng mang lòng dạ bất lương, dù sao cũng không biết hắn là ai cả, đến lúc đó có thể đưa Nguyên linh thạch hay không thì vẫn còn khó nói, có khi hắn nói ra lời này cũng chính là muốn đê cho Thần Khí bộ tộc và Tu La Thần quốc giao chiến cũng nên.

Thanh âm của Lâm Minh tuy nói không lớn, nhưng lại âm thầm dùng chân nguyên, truyền ra khắp trăm dặm, tất cả võ giả đều nghe rất rõ ràng.

Các tuấn kiệt tại đây đều hít một hơi khí lạnh, bọn họ đã dự cảm được, chuyện hôm nay rất khó hòa giải được, có người muốn nhằm vào Tu La Thần quốc, đưa ra cái giá 10 triệu, không biết Tư Đồ Hạo Thiên và Lâm Minh sẽ ứng đối như thế nào!

- 10 triệu... Hắc hắc...

Tư Đồ Hạo Thiên cười lạnh, Lâm Minh nghe được truyền âm đó, cũng không ngoài dự đoán của hắn.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lăng lệ quét về phía mấy chiếc Linh chu mà các đại nhân vật đang cưỡi, nói:

- Vị Võ đạo đồng tu nào hào phóng như vậy, vì sao không đứng ra? Để cho bổn hoàng kiến thức một chút!

10 triệu cũng không phải là một số lượng nhỏ, rất có thể là đại năng Thần Hải truyền âm, giống như Thượng Nguyệt Thiên, thậm chí là đám người Tuyết Phong tiên tử, Dương Vân. Dương Vân thì không cần phải nói, hắn chính là Cửu Đỉnh Thần quốc Thái tử, mà đám người Thượng Nguyệt Thiên thì đều có Thần quốc làm chỗ dựa, những Nguyên linh thạch này căn bản không cần gia tộc của bọn họ lấy ra, mà ngược lại, ba đại Thần quốc khác còn phi thường vui vẻ chi ra, nếu có thể làm cho Tư Đồ Yêu Nguyệt chết, đừng nói là 10 triệu, cho dù nhiều hơn cũng có thể lấy ra được.

- Hừ, không có người đứng ra hay sao?

Tư Đồ Hạo Thiên cười lạnh.

Cảnh tượng này làm cho Lâm Minh phải một lần nữa đánh giá lại thực lực của Tư Đồ Hạo Thiên, hắn dám mang Tư Đồ Yêu Nguyệt xuất hiện tại Trung Thiên thế giới, tất nhiên là có chỗ dựa vững chắc.

“Đám cáo già này quả nhiên không đáng tin cậy...”

Lâm Minh nhíu mày, vốn hắn định kéo bọn hắn đi ra, trợ trận cho mình, hiện tại xem ra thì không có khả năng này, những người này còn không định xé rách da mặt trong Trung Thiên thế giới, nếu thực sự tới thời điểm đó, cho dù giết Tư Đồ Yêu Nguyệt thì có khi còn tổn thất

Một, hai cường gia Thần Hai bị Tư Đô Hạo Thiên xử lý cũng nên.

- Tiểu tạp chủng, ngươi rốt cuộc có yêu cầu gì, nói mau!

Tư Đồ Bá Nam quát lạnh, lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung lên Lâm Minh, dưới trường hợp này, một lời một chữ đều cực kỳ có áp lực, bôi vì thực lực không đủ, khi nói chuyện sẽ không có chút tự tin nào.

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, nhẹ nhàng nói:

- Ta có thể không giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, cũng không cần Nguyên linh thạch.

- Ân?

Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Bá Nam đều sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Minh lại nói như vậy, ngay sau đó Tư Đồ Dao Hi âm thầm cười lạnh, cho rằng đây là do mình uy hiếp tạo ra hiệu quả.

- Thằng cờ hó, coi như ngươi thức thời! Chúng ta đi!

Tư Đồ Dao Hi lạnh lùng nói, nói xong, nàng chuẩn bị đưa Tư Đồ Yêu Nguyệt đi.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Chậm đã, tuy rằng ta không giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, nhưng dựa theo quy củ, sau sinh tử chiến, tất cả mọi thứ trên người Tư Đồ Yêu Nguyệt đều là chiến lợi phẩm của ta.

- Cái gì?

Lời này của Lâm Minh làm cho toàn trường kinh hãi, Tư Đô Dao Hi lại giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, nên biết rằng, trên người Tư Đồ Yêu Nguyệt mang theo hai đại bảo vật, đó là Ma Thần Hộ Tâm Kính cùng Đại Hoang Huyết Kích!!!

Chỉ riêng hai đồ vật này cũng có giá trị không thể đo đếm rồi!

Chương 864: Chiếm được đạo nghĩa

- Thằng cờ hó, ngươi nói cái gì?

Tư Đồ Dao Hi giận dữ, nàng để cho Lâm Minh ra giá 150 vạn, nhưng Lâm Minh lại giờ công phu sư tử ngoạm, đòi Ma Thần Hộ Tâm Kính và Đại Hoang Huyết Kích, bất kỳ thứ nào cũng đều có giá trị khó có thể đo đếm được!

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Tư Đồ Dao Hi, cười nhạo:

- Vốn chính là sinh tử chiến, ta đánh bại Tư Đồ Yêu Nguyệt, có thể lấy tánh mạng của nàng, những thứ trên người nàng tất nhiên cũng nên là của ta, đây là quy củ của Thiên Diễn Đại Lục. Ngươi cho người khác mượn đao giết ta, hắn không giết được ta, ngược lại bị ta giết, chẳng lẽ ta còn muốn trả lại cho ngươi thanh đao đó hay sao?

Lâm Minh cũng không sợ Tư Đồ Dao Hi, dù sao nàng không thể làm gì được mình cả, vốn Lâm Minh cũng không định giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, giết nàng cũng không có chỗ tốt nào cho mình, cònkhông bằng dùng nàng để giao dịch một phen với Tu La Thần quốc.

Nhưng Tư Đồ Dao Hi lại quá mức kiêu ngạo, bắt mình đưa ra giá 150 vạn ngay trước mặt mọi người, quả thực là muốn nhục nhã hắn.

- Tiểu tạp chủng...

Tư Đồ Dao Hi hung tợn phun ra ba chữ này, quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Hạo Thiên, nói:

- Hạo Thiên, tiểu súc sinh này không lưu được nữa, ba chúng ta đồng loạt ra tay, ta và Hoàng thúc bám lấy Thích Bạch và lão nhân đeo mặt nạ kia, ngươi đi giết tên tiểu tử kia, với thực lực của ngươi, tuyệt đối có bảy, tám phần nắm chắc!

Vừa mới đánh qua sinh tử chiến để hóa giải ân oán, kết quả là Tư Đồ Dao Hi lại chuẩn bị trở mặt ngay tại chỗ, dù sao đã xé rách da mặt rồi, nàng cũng lười đi quan tâm cách nhìn của võ học giới về mình nữa.

Tư Đồ Hạo Thiên hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Cường giả Thần Hải thứ ba của Thần Khí bộ tộc đã chạy đến, hắn giấu trong không gian vặn vẹo bên cạnh Lâm Lan Kiếm, đó là một cường giả Thần Hải tinh thông pháp tắc không gian, ngươi cảm thấy dưới sự bảo vệ của hắn, ta có thể có bảy, tám phần nắm chắc giết chết Lâm Lan Kiếm ư?

Nghe Tư Đồ Hạo Thiên nói vậy, Tư Đồ Dao Hi ngẩn ra, còn muốn nói gì nữa, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

Tư Đồ Hạo Thiên hơi hơi trầm ngâm, tuy rằng hắn tự nhận rằng thực lực của mình hắn là mạnh hơn đối phương, nhưng nếu muốn trong vòng mấy chiêu chế phục đối phương, thì cũng không quá thực tế, cho dù hắn không để ý tới cách nhìn của võ giả thiên hạ với hắn, ra tay với Lâm Lan Kiếm ngay trước mặt mọi người, thì cũng chỉ có thể làm điều đó khi mà nắm chắc một kích đắc thủ.

Cục diện lâm vào bế tắc, ba gã cường giả Thần Hai cua Thần Khí bộ tộc cùng cường giả Thần Hải của Tu La Thần quốc giằng co, Tư Đồ Hạo Thiên mặc dù nói rất cứng rắn, nhưng cũng không muốn thật sự giao chiến. Tuy rằng hắn không sợ ai, nhưng ờ đây có nhiều cao thủ như vậy, một khi có người thừa dịp tập kích Tư Đồ Yêu Nguyệt, nói không chừng có thể giết chết Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng nên.

Nói cho cùng, lần này Tư Đồ Hạo Thiên mang theo quá ít cường giả đỉnh cấp. Tu La Thần quốc có tổng cộng mười mấy đại năng Thần Hải, nhưng có ba lão Hoàng thúc thưởng xuyên quy ẩn bế quan, hoặc là du lịch bên ngoại, tìm kiếm cơ duyên, cũng không thể chỉ vì một lần xuất chiến của Tư Đồ Yêu Nguyệt mà làm kinh động ba đại Hoàng thúc tới hộ tống được.

Ngoài ra, còn phải giữ lại vài đại năng Thần Hải để tọa trấn thủ đô của Tu La Thần quốc, cho nên Tu La Thần quốc chỉ có thể điều động vài cao thủ mà thôi.

Ngay tại khi thế cục giằng co không giải quyết được, một tiếng chuông từ từ truyền đến, một lão nhân áo xanh dáng vẻ tiên phong đạo cốt, cầm Đào Mộc Trượng trong tay, cưỡi Thanh Ngưu đi tới, tiếng chuông kia đúng là do chiếc chuông đồng treo trên cô Thanh Ngưu phát ra.

Lão nhân áo xanh chính là Tạo Hóa lão nhân.

- Các vị, mong đừng gấp gáp!

Tạo Hóa lão nhân tùy ý nói một câu, dường như mang theo một luồng ma lực vô hình, không khí vốn giương cung bạt kiếm lập tức dịu đi rất nhiều.

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn thấy Tạo Hóa lão nhân, đồng tử hơi co lại, lão gia hỏa này nghe nói đã sống tới 8000 tuổi, là người cao tuổi nhất còn sống trên đời này, chống lại Tạo Hóa lão nhân, đương nhiên Tư Đồ Hạo Thiên cực kỳ kiêng kị.

“Thì ra, lúc trước người nhắc nhở ta cẩn thận đánh lén chính là hắn...”

Khi Tư Đồ Bá Nam đánh lén, Lâm Minh nghe được một thanh âm tang thương nhắc nhở mình, rất giống giọng của Tạo Hóa lão nhân.

Lúc đó dù sao trạng thái của Lâm Minh cũng không tốt, nếu không có Tạo Hóa lão nhân nhắc nhở, có khi hắn sẽ thật sự bị Tư Đồ Bá Nam đánh trúng, ít nhất sẽ bị dư chấn năng lượng công kích tới, dưới loại thế cục này, nếu mình trọng thương, thậm chí mất đi sức chiến đấu, thì chắc chắn là cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên đối với Tạo Hóa lão nhân, Lâm Minh vẫn rất cảm kích.

- Hạo Thiên Thần Hoàng, nghe lão hủ một lời, thế nào?. Hãy ì đọc ag chíh ở _ Ty ệ.N _

Khi hai bên đang giằng co, Tạo Hóa lão nhân đột nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ tăng thêm rất nhiều biến số, các võ giả tại đây lên tinh thần, chờ xem hướng đi của thế cục.

Đây chính là chuyện liên quan đếnvận mệnh quốc gia của Tu La Thần quốc cùng và thiên hạ đệ nhất nhân trong tương lai, tất nhiên là được mọi người chú ý.

Tư Đô Hạo Thiên khẽ nhíu mày, khi liên quan đếnlợi ích của Tu La Thần quốc, hắn căn bản không muốn bị người ngoài nhúng tay vào, bôi vì chuyện hôm nay, bất kể nói như thế nào, thì đều là Tu La Thần quốc đuối lý, Tạo Hóa lão nhân này chỉ cần động tới “lý lẽ”, sẽ nói ra một vài câu bất lợi cho Tu La Thần quốc, làm sao Tư Đồ Hạo Thiên có thể nguyện ý được. Nhưng thân phận và bổn phận của đôi phương lại có thể ép

Người, làm cho hắn không thể không nhịn xuống, không tình nguyện nói:

- Tạo Hóa tiền bối, mời nói!

Tạo Hóa lão nhân gật gật đâu, lại nhìn vê phía Thích Bạch và Lâm Minh, trưng cầu ý kiến của hai người.

Lâm Minh ôm quyền nói:

- Tạo Hóa tiền bối, mời nói, vãn bối chăm chú lắng nghe.

Tạo Hóa lão nhân mỉm cười:

- Nếu hai vị nể tình lão hủ, vậy thì lão hủ cũng làm người hòa giải một lần vậy, Lâm Lan Kiếm tiểu hữu, theo lão hủ biết, ngươi và Tư Đồ Yêu Nguyệt mới biết nhau vào ngày hôm nay, lẫn nhau không oán không cừu, tuy nói rằng đây là sinh tử chiến, nhưng cũng có thể giơ cao đánh khẽ được, hôm nay bỏ qua cho nàng, thế nào?

Tạo Hóa lão nhân nói câu này, Thích Bạch khẽ nhíu mày, tuy rằng biết Tạo Hóa lão nhân nói còn chưa nói xong, hẳn là cũng sẽ có điều kiện nhằm vào Tu La Thần quốc, nhưng nếu hiện tại đáp ứng, bọn họ sẽ không tiện đổi ý nữa, cũng mất đi vốn liếng để mặc cả, chỉ có thể làm theo lời của Tạo Hóa lão nhân.

Tuy nhiên Lâm Minh lại không có chút do dự nào, lập tức đáp ứng, không nói tới việc Tạo Hóa lão nhân còn chưa nói xong, mà chỉ cần lời nhắc nhở khi nãy cho mình, thì cũng đủ để Lâm Minh đáp ứng điều kiện này rồi.

- Tốt, kế tiếp, Hạo Thiên Thần Hoang, việc hôm nay, Tu La Thần quốc các ngươi ra tay trước, vốn định ra sinh tử chiến, tất cả ân oán trước kia đều hóa giải sau trận chiến này, nhưng mà... Hai vị đồng tu của Tu La Thần quốc ngươi, ngay khi sinh tử chiến chấm dứt, dùng tu vi Thần Hải, ra tay với một tiểu bối Mệnh vẫn tầng một, thậm chí ngay cả thủ đoạn đánh lén cũng dùng ra, chuyện này e rằng không thể chấp nhận được!

Tạo Hóa lão nhân nói tới đây, sắc mặt Tư Đồ Dao Hi và Tư Đồ Bá Nam đều cực kỳ khó coi, Tạo Hóa lão nhân hiển nhiên là tới giúp Lâm Minh, hoặc có thể nói, hắn đứng tại một bên gọi là “đạo nghĩa”.

Nếu không phải e ngại thực lực và thân phận của đối phương, thì bọn họ lúc này đã trở mặt ngay tại chỗ rồi.

Anh mắt Tư Đồ Hạo Thiên hơi nheo lại, hắn đã sớm dự đoán được kết quả này, nếu Tạo Hóa lão nhân ra mặt, nếu không đứng bên phía đạo nghĩa, như vậy thì khẳng định sẽ bị người khác cười chê sau lưng, nói cách khác, hôm nay hắn muốn tới giúp Lâm Minh.

Rốt cuộc thì Tạo Hóa tiền bối muốn như thế nào?

Chương 865: Hai điều kiện

Nghe Tư Đồ Hạo Thiên hỏi, Tạo Hóa Lão Nhân cũng không nhanh không chậm nói:

- Ta muốn Hạo Thiên Thần Hoàng đáp ứng hai điều kiện!

- Mời nói!

Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt bình tĩnh, không ai biết giờ phút này hắn tính toán gì.

- Thứ nhất, về hai kiện Thánh khí trên người Tư Đồ Yêu Nguyệt, ngươi và Lâm Lan Kiếm tiểu hữu mỗi người nhường một bước. Hai kiện Thánh khí Lâm Lan Kiếm tiểu hữu được chọn một.

- Cái gì?

Tạo Hóa lão nhân nói còn chưa dứt, Tư Đồ Dao Hi đã nổi giận mà la hoảng lên. Nàng rất muốn chỉ vào mặt Tạo Hóa lão nhân mà chửi ầm lên. Nhưng mà lại không có lá gan này:

- Tạo Hóa tiền bối, ta gọi ngươi một tiếng tiền bối nhưng mà hôm nay ngươi rõ ràng là thiên vị Lâm Lan Kiếm. Ma Thần hộ tâm kính và Đại Hoang Huyết Kích đều là quốc bảo của Tu La thần quốc ta, dựa vào cái gì mà phải cho hắn?

Tạo Hóa lão nhân khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm nói:

- Chỉ bằng một từ lý...

- Ngươi...

Tư Đồ Dao Hi tức lộn cả ruột, Tạo Hóa lão nhân rõ ràng nói Tu La thần quốc nàng không có lý.

- Chuyện hôm nay nếu như là Sinh tử chiến, cho dù Ma Thần hộ tâm kính và Đại Hoang Huyết Kích đều bị Lâm tiểu hữu chiếm được. Từ đạo lí mà nói, cũng chẳng quy ra một chút tật xấu. Nhường ngươi một bước, không nên không biết tốt xấu.

Tạo Hóa lão nhân tuy rằng nói tâm bình khí hòa, nhưng mà người ở đây đều có thể nghe ra ý cảnh cáo trong lời của hắn.

Tư Đồ Dao Hi nào bị chịu phục. Nàng sắc mặt âm trầm nói:

- Cho dù hôm nay ta không chiếm lý, nhưng thực lực chính là đạo lý lớn nhất. Ta đường đường là một đại thần quốc, dựa vào cái gì mà phải cùng một tiểu tạp chủng như hắn giảng đạo lý.

Lời này vừa nói ra, võ giả toàn trường đều âm thầm líu lưỡi. Tư Đồ Dao Hi đúng là ngay cả cái mặt mũi già nua cũng từ bỏ. Trước mặt võ giả thiên hạ chấp thuận Sinh tử chiến, sau khi thua liền lật lọng, nhưng lại là hợp tình hợp lí.

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ truyền đến:

- Tư Đồ Dao Hi, không giữ lời lại còn nói hợp tình hợp lý, ngươi đúng là cho ta mở rộng tầm mắt.

Mọi người nghe nói như thế trong lòng đều cả kinh, dám đem những lời này nói ra, không thể nghi ngờ là cường giả Thần Hải.

Lại có một cường giả Thần Hải cảnh đến đây!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tiên tử áo trắng phiêu phiêu đạp gió mà đến, đúng là Tuyết Phong tiên tử. Ở bên cạnh nàng, còn có một người trẻ tuổi anh tuấn, đạp trên Thần liễn màu vàng, phong thần như ngọc chính là Cửu Đỉnh Thái tử Dương Vân!

- Tuyết Phong tiên tử! Dương Vân!

- Nghe nói Tuyết Phong tiên tử từ lâu đã là Thần Hải sơ kỳ đỉnh phong. Hơn nữa tuổi nàng không lớn, vô cùng có khả năng đột phá Thần Hải trung kỳ.

- Tuyết Phong tiên tử xuất thân Bạch tộc, Bạch tộc phụ thuộc vào

Cửu Đỉnh thần quốc, vốn còn có mâu thuẫn với Tu La thần quốc, Tuyết Phong tiên tử đương nhiên không sợ đắc tội cùng Tư Đồ Hạo Thiên.

- Tuyết Phong tiên tử cũng tiến vào. Rất có ý tứ!

Võ giả ở đây đều có tâm tư xem náo nhiệt, trong bốn đại thần quốc, chỉ có Tu La thần quốc tu Ma đạo. Võ giả Ma đạo làm việc tùy tiện trong đó lại không thiếu đồ đệ tính cách thô bạo hung ác. Không thể tránh khỏi đắc tội rất nhiều thế lực. Cho nên danh tiếng Tu La thần quốc rất kém cỏi. Rất nhiều người nhìn thấy Tạo Hóa lão nhân, Tuyết Phong tiên tử cùng Dương Vân trước sau ra mặt, đều có tâm tình vui sướng khi người gặp họa.

- Thực lực quả thật là đạo lý lớn nhất. Cho nên, ngươi đã cho rằng nếu như khai chiến thì Tu La thần quốc sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối sao?

Tuyết Phong tiên tử chậm rãi nói, giọng điệu lại rất bình thản. Trong ngôn ngữ lại không phát ra bất kì sát ý gì. Dường như đang nói một chuyện không quan hệ gì tới nàng. Nhưng mà ẩn chứa ý tứ khiến trái tim Tư Đồ Dao Hi lạnh giá.

Tuyết Phong tiên tử đây là ám chỉ một khi khai chiến, nàng và Tạo Hóa lão nhân đều sẽ gia nhập vào phe Lâm Minh. Nói vậy, kết cũng của Tu La thần quốc có thể nghĩ mà biết.

Cho dù là Tư Đồ Dao Hi có ương ngạnh hoành hành hơn nữa thì thời điểm này cũng không dám nói tiếp.

Ở trong phiến Trung Thiên thế giới này, phần đông đều là địch nhân của Tu La thần quốc, lúc trước bị thực lực Tư Đồ Hạo Thiên uy hiếp cho nên không có người xuất đầu, sợ bị Tư Đồ Hạo Thiên thật đánh cho trọng thương, thậm chí xử lý. Nhưng bây giờ có Tạo Hóa lão nhân - cây đại thụ này, có xuất đầu cũng không hề có áp lực. Huống chi Tuyết Phong tiên tử vốn ôm tâm tư kết giao với Lâm Minh, thời điểm này đứng ra là thích hợp nhất.

Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt càng thêm âm trầm. Hắn ngay cả tiếp đón Tuyết Phong tiên tử cũng không. Mà lại lạnh giọng quay sang

Tạo Hóa lão nhân nói:

- Tạo Hóa tiền bối, người nói điều kiện thứ hai đi.

Tuyết Phong tiên tử lơ đễnh vô cùng tự nhiên đứng bên cạnh Lâm Minh, rất rõ ràng là muốn bảo vệ Lâm Minh.

Khoảng cách gần như thế, Lâm Minh thậm chí có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người Tuyết Phong tiên tử. Tuy rằng trong lòng hắn biết rõ mục đích của nàng, nhưng đối phương có thể ra tay giúp đỡ đúng lúc, cũng khiến cho Lâm Minh nhớ kĩ phần ân tình này.

- Điều kiện thứ hai...

Tạo Hóa lão nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình, mỉm cười nói:

- Đó chính là để cho Tư Đồ Yêu Nguyệt ở lại Giới tâm đại điện của Thần Khí tộc ba năm. Trong thời gian đó các ngươi có thể phái người thủ hộ, nhưng không rời khỏi Giới tâm điện nửa bước. Ta nghĩ, Thần Khí tộc cũng sẽ đảm bảo Tư Đồ Yêu Nguyệt tuyệt đối an toàn.

- Cái gì?

Tư Đồ Hạo Thiên mày rậm nhướng lên. Điều kiện này nói trắng ra là đem Tư Đồ Yêu Nguyệt làm con tin. Hiện tại, tên ngốc cũng đều nhận ra Tư Đồ Bá Nam và Tư Đồ Dao Hi của Tu La thần quốc sẽ tiếp tục ra tay với Lâm Minh. Lâm Minh ở lại Thần Khí tộc đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng mà nếu ra ngoài lịch lãm, vậy thì nguy hiểm rồi. Thậm chí nếu Tu La thần quốc nổi điên, sẽ có thể khai chiến với Thần Khí tộc.

Tạo Hóa lão nhân muốn cho Tư Đồ Yêu Nguyệt làm con tin cấp cho Lâm Minh thời gian ba năm. Với tốc độ trưởng thành của Lâm Minh, ba năm sau rất có thể trở thành cường giả Thần Hải. Tới lúc đó, hắn có thể dễ dàng bảo vệ chính mình.

- Tuyệt đối không thể!

Tư Đồ Dao Hi giống như chó điên kêu lên.

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng Thần Khí tộc? Dựa vào cái gì phải để lại Yêu Nguyệt?

Thích Bạch nghe điều kiện của Tạo Hóa lão nhân, thì hai mắt sáng rực lên. Đây quả thực là biện pháp tốt, hắn đứng ra nói:

- Giới tâm đại điện là điểm tựa của Trung thiên thế giới này, chắc chắn vô cùng. Cho dù là cấp bậc cường giả đệ nhất thiên hạ cũng đừng muốn công phá. Tư Đồ Yêu Nguyệt tiến vào trong này thì vô cùng an toàn, huống chi các ngươi còn phái người bảo hộ. Về phần nói chúng ta giết Tư Đồ Yêu Nguyệt, dùng đầu gối cũng biết là không thể xảy ra chuyện đó! Tư Đồ Dao Hi, ngươi phản ứng lớn như vậy. Chẳng lẽ đã tính toán vài năm nữa ra tay với Lâm tiểu huynh đệ sao?

Đối mặt với chất vấn của Thích Bạch, Tư Đồ Dao Hi trong mắt lộ ra sát khí. Nàng quả thật chuẩn bị đối phó Lâm Minh, ám sát, liều mạng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng nếu đối phương nắm giữ tính mạng Yêu Nguyệt thì chẳng khác nào nắm thóp của nàng. Nàng làm sao có thể đáp ứng.

Tạo Hóa lão nhân vẻ mặt chưa biến đổi gì nhiều. Hắn đưa ánh mắt chuyển sang Tư Đồ Hạo Thiên nói:.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Hạo Thiên Thần Hoàng, ý của ngươi là gì?

Tư Đồ Hạo Thiên vốn đang nheo mắt lại chậm rãi mở ra, ánh mắt phát ra hào quang khiếp người. Trong khoảnh khắc kia, Tư Đồ Hạo Thiên phát ra khí thế vô hình khiến cho võ giả toàn trường hô hấp khó khăn. Dường như trước mặt bọn họ là một con thái cổ hung thú ngủ say thức tỉnh vậy.

Tư Đồ Hạo Thiên luô giấu rất sâu, 2500 năm trước, khi Tư Đồ Hạo Thiên 90 tuổi, với tu vi Mệnh Vẫn bảy tầng đột phá Thần Hải. Hắn khiếm khuyết duy nhất so với Tư Đồ Yêu Nguyệt chỉ là Tử Cực đan điền. Hiện giờ đã mấy trăm năm, hắn chưa hề ra tay. Nghe đồn hắn là đệ nhất nhân trong Thần hải cảnh trung kỳ, gần bằng Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng và Đại Dã hoàng thúc tổ, mạnh hơn Thất tinh quốc Thần Hoàng. Đến tột cùng thực lực của hắn thế nào căn bản không có người nào biết được.

- Đây... Chẳng lẽ là Tư Đồ Hạo Thiên muốn ra tay?

- Hắn muốn làm gì? Dưới tình huống này chẳng lẽ hắn muốn tuyên chiến với Tạo Hóa lão nhân và Tuyết Phong tiên tử? Không có khả năng nha!

- Đúng vậy! Một khi khởi chiến, Tu La thần quốc phải thua không thể nghi ngờ.

Tư Đồ Hạo Thiên cho dù là có mạnh mấy đi chăng nữa nhưng mà uy nghiêm của Tạo Hóa lão nhân thâm căn cố đế. Một tuyệt thế cường giả sống 8000 năm, tồn tại gần đến thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng lại ở dưới tình huống không môn không phái bước được tới ngày hôm nay, 8000 năm qua, chỉ sợ hắn giết không biết bao nhiêu là người, đã trải qua bao nhiêu sinh tử hiểm cảnh? Bây giờ tuy rằng nhìn qua hắn mặt mũi hiền lành. Nhưng ai biết khi hắn bộc phát ra chân chính lực lượng sẽ khủng bố cỡ nào? Sẽ là loại thực lực cỡ nào?

Nhưng mà, khiến mọi người hoàn toàn không nghĩ tới chính là, điều họ đoán đã thành sự thật.

Tư Đồ Hạo Thiên tiến lên trước một bước. Ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tạo Hóa lão nhân;

- Tiền bối! Theo như lời ngài nói, ở giới võ học, thực lực chính là đạo lý. Ta luôn luôn khát khao đề thăng thực lực, nhưng mà gần nghìn năm gần đây, cho dù ở phương diện võ học có chút lĩnh ngộ, nhưng vẫn mãi bị vây ở bình cảnh Thần Hải trung kỳ đến Thần Hải hậu kỳ không thể đột phá. Hôm nay may mắn gặp được tiền bối, muốn mời tiền bối chỉ điểm ba chiêu, cầu một ít cơ duyên tiến bộ, ngài thấy sao?

Tư Đồ Hạo Thiên lời không sợ hãi, chết không sờn. Tuy rằng giọng điệu hắn tỏ ra cực lực khách sáo, chiến đấu lại hạn định ba chiêu. Nhưng vẫn không thay đổi mục đích khiêu chiến với Tạo Hóa lão nhân.

Tư Đồ Hạo Thiên quá ngông cuồng rồi!

- Điên rồi! Tư Đồ Hạo Thiên muốn chiến Tạo Hóa lão nhân!

- Đừng nói quá! Tư Đồ Hạo Thiên rất thông minh chỉ hạn định trong ba chiêu, chưa chắc đã không chống đỡ được!

Lúc mọi người nhao nhao nghị luận, đột nhiên không biết ai nói một câu:

- Lại nói tiếp, Tạo Hóa lão nhân thọ nguyên chỉ sợ là sắp tới điểm cuối rồi.

Nghe câu này, võ giả ở đây lập tức ngẩn ra.

Đúng vậy, cường giả Thần Hải hậu kỳ có thọ nguyên vạn năm, kì thật cũng chỉ có thể sống từ 8 - 9 ngàn năm mà thôi. Hơn nữa bởi vì đủ loại nguyên nhân, chẳng hạn như lúc chiến đấu bị trọng thương hoặc cạn kiệt sinh mệnh lực, khi thăm dò Bí cảnh ngã xuống... Cho nên có rất ít cường giả Thần Hải hậu kỳ sống được tới 9000 năm tuổi.

Đối với võ giả mà nói, thời gian mới là đối thủ đáng sợ nhất. Con đường võ đạo chính là tranh mệnh với trời, nhưng mà trong cảnh giới võ học hiện giờ, không có người nào có thể chân chính cầu được bất tử. Mặc kệ ngươi thiên tư trác tuyệt một đời xưng Đế, kết quả thì cũng bị thời gian từng chút từng chút một rút đi sinh mệnh, chậm rãi già nua. Cuối cùng, sinh mệnh chi hỏa khô kiệt mà chết.

Mà Tạo Hóa lão nhân đã sắp cạn hết thọ mệnh. Dựa theo lý thuyết mà nói, lực lượng của hắn chắc là không còn thừa nhiều lắm.

Nhìn Tư Đồ Hạo Thiên mới 2600 tuổi, đúng là lúc tráng niên của cường giả Thần Hải trung kỳ, sức chiến đấu đạt tới đỉnh phong.

Nếu chân chính chiến đấu tuy rằng Tư Đồ Hạo Thiên không thể thắng được, nhưng mà không khó bảo vệ mình. Huống chi chỉ là ba chiêu mà thôi.

Tư Đồ Hạo Thiên chỉ cần cam đoan có thể hòa, liền đủ để danh chấn tứ phương, chấn nhiếp mọi người.

Mà đến lúc đó, Tạo Hóa lão nhân cũng ngượng ngùng tiếp tục ra mặt. Hôm nay, Tạo Hóa lão nhân có thể ra mặt hóa giải cục diện chính là bằng vào thân phận và thực lực cường giả của hắn mà thôi. Nhưng nếu đối chiến với Tư Đồ Hạo Thiên, ba chiêu không chiếm thượng phong, thì còn cái gì mà khoa chân múa tay ở đây nữa?

Tạo Hóa lão nhân lùi bước thì Tuyết Phong tiên tử cùng Dương Vân, tự nhiên cũng không có lý do ra mặt. Tư Đồ Hạo Thiên đúng là nhìn trúng điểm này cho nên mới ước định ba chiêu...

Chương 866: Ngăn cách hư không

Vốn thế cục đối với Tu La thần quốc đã vô cùng bất lợi, nhưng Tư Đồ Hạo Thiên đánh ra diệu chiêu, tình thế lại xoay chuyển tràn ngập chuyện không hay.

Một trận chiến này nếu mà hòa thì xong rồi. Tư Đồ Hạo Thiên chẳng những có thể thành danh uy chấn thiên hạ, hơn nữa vấn đề Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng được giải quyết.

- Ba chiêu đánh bại Tư Đồ Hạo Thiên, ít nhất cũng phải chiếm ưu thế quyết đấu, nếu không, không đủ để phục chúng. Tạo Hóa lão nhân thật sự có thể làm được sao?

- Nếu lui về 4000 năm, thời điểm Tạo Hóa lão nhân ở trạng thái đỉnh phong khẳng định không thành vấn đề, hiện tại... Ta xem có chút mơ hồ!

- Tư Đồ Hạo Thiên rất giảo hoạt, chỉ hạn định ba chiêu. Tạo Hóa lão nhân muốn sửa cũng không sửa được, dù sao thân phận hắn là tiền bối.

- Nói không chừng... Tạo Hóa lão nhân sẽ lựa chọn tránh chiến. Tùy tiện lấy một cái cớ không thể cậy già mà đánh với Tư Đồ Hạo Thiên. Tuy rằng như vậy có thể bảo toàn mặt mũi, nhưng mà khá yếu thế, không có lý do gì tiếp tục nhúng tay vào chuyện của Lâm Lan Kiếm.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tạo Hóa lão nhân, Thích Bạch và đám võ giả Thần khí tộc sắc mặt khẩn trương. Lúc này trong lòng bọn họ, cũng không thể không sinh ra một ý niệm: Lão nhân này đã sống 8000 tuổi, nhìn qua quá già nua rồi, thậm chí có chút gần đất xa trời rồi, thật sự làm được sao?

Ba chiêu dùng tư thế áp chế tuyệt đối Tư Đồ Hạo Thiên, có thể tính dường như có chút gì đó xa vời...

Tạo Hóa lão nhân một thân áo xanh lướt nhẹ theo gió, tay phải chống gậy đào mộc, mặt mũi hiền lành vẫn ung dung mỉm cười. Nhưng mà vẻ tươi cười này ở trong mắt người khác lại luôn có chút cao thâm khó lường. Hắn ho nhẹ một tiếng, thở dài:

- Người... Không phục luôn không được a...

Câu này nói ra, khiến cho người ta không rõ là khiêm tốn hay lui bước, Tư Đồ Hạo Thiên đuôi lông mày nhướn lên:

- Tạo Hóa tiền bối không có ý định chỉ điểm bổn Hoàng?

- Ha ha!

Tạo Hóa lão nhân vuốt râu bạc, cười nói:

- Chỉ điểm thì chưa nói tới, tuy nhiên có thể ở tuổi xế chiều còn có cơ hội ra tay với tiểu bối, để một thân kế thừa của lão hủ không đến mức từ đầu tới cuối đưa vào quan tài, cũng là một chuyện may mắn.

Võ giả chung quanh nghe Tạo Hóa lão nhân nói như vậy. Trong lòng lập tức kích động, thật sự muốn đánh!

Đây là quyết đấu giữa hai vị cường giả tầng cao nhất của Thiên Diễn đại lục, loại chiến đấu này có thể nói là ngàn năm không gặp! Trừ khi bùng nổ quốc chiến hoặc là tranh đoạt thiên đại cơ duyên. Nếu không căn bản sẽ không xảy ra, bởi một khi cùng nhau liều mạng, đánh tới tiêu hao sinh mệnh căn nguyên, khiến sinh mệnh chi hỏa tổn thương thì lúc đó, mất nhiều hơn là được.

Tư Đồ Hạo Thiên hơi hơi nheo mắt lại.

Lúc này, hắn giống như là một con cự long nghỉ ngơi dưỡng sức. Toàn thân ẩn chứa lực lượng khủng bố, một khi bộc phát ra tất nhiên là long trời lở đất.

Tạo Hóa lão nhân chống gậy đứng trước mặt Tư Đồ Hạo Thiên. So với Tư Đồ Hạo Thiên khí thế kinh người, thì hắn giống như là một lão nhân bình thường, không có chỗ gì đặc biệt.

- Tạo Hóa tiền bối, chúng ta lên đi!

Lúc này, Tư Đồ Hạo Thiên phấn chấn chiến ý bừng bừng. Hắn không dám có chút coi khinh Tạo Hóa lão nhân. Trận chiến này hắn phải toàn lực ứng phó.

Hắn không thể thua!

- Được!

Tạo Hóa lão nhân hai chân trên mặt đất, không nói không rằng tự nhiên trôi nổi lên. Thanh Ngưu tọa kỵ cũng bay lên tầng mây, dừng ở dưới chân hắn.

Tạo Hóa lão nhân cứ như vậy đạp Thanh Ngưu bay lên trời cao.

Hai người bay lên nghìn trượng mà võ giả chung quanh đều tránh xa ra. Người dám ở lại trong phạm vi mười dặm, người nào mà không phải là nhân vật của các đại thế lực.

- Đại năng Thần Hải giao thủ!

Lâm Minh hít sâu một hơi. Trong lòng tràn ngập chờ mong, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người mạnh nhất so chiêu.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Thích Bạch có chút lo lắng. Trận chiến này sẽ có kết quả như thế nào? Tạo Hóa lão nhân thật sự có thể trong vòng ba chiêu trấn áp Tư Đồ Hạo Thiên?

- Tạo Hóa tiền bối không có ý thu hồi tọa kỵ sao?

Ở trong trời cao nghìn trượng, Tư Đồ Hạo Thiên nhìn thấy Tạo Hóa lão nhân thủy chung cưỡi Thanh Ngưu, hơi hơi híp mắt lại. Bọn họ một khi giao chiến, tất sẽ long trời lở đất, tọa kỵ kia có thể sẽ bị đánh thịt nát xương tan.

- Không cần! Thanh Ngưu này có thể cùng nhau xuất chiến.

Tạo Hóa lão nhân mỉm cười nói.

Tư Đồ Hạo Thiên đoán Thanh Ngưu kia là khế ước thú gì đó, cũng không có quá mức để ý, võ giả và khế ước thú cùng nhau xuất chiến là chuyện bình thường.

- Hạo Thiên Thần Hoàng có thể ra tay.

Tạo Hóa lão nhân nhắc nhở.

- Vậy bổn Hoàng cung kính không bằng tuân mệnh!

Thời điểm này, Tư Đồ Hạo Thiên tự nhiên sẽ không còn làm ra khiêm nhường gì. Trận chiến này hắn phải cam đoan hòa trở lên. Tốt nhất, phải áp chế Tạo Hóa lão nhân một chút, như vậy càng thêm hoàn mỹ.

Tư Đồ Hạo Thiên mấy năm nay giấu tài, giấu không ít đòn sát thủ. Đối mặt với Tạo Hóa lão nhân gần đất xa trời, hắn có niềm tin áp chế Tạo Hóa lão nhân.

- Oanh!

Năng lượng khổng lồ bùng nổ. Tư Đồ Hạo Thiên từ trong Tu Di giới rút ra một cây chiến kích màu đen. Chiến kích dài một trượng một xích tản ra từng đợt hung quang, trên cán dày đặc hoa văn phức tạp. Rõ ràng là một kiện chuẩn Thánh khí.

Tính ra kiện chiến kích không biết tên này, Tu La thần quốc trước sau đã xuất hai kiện chuẩn Thánh khí và một kiện Thánh khí.

Trong đó Ma Thần hộ tâm kính tuy rằng cũng là cấp bậc chuẩn Thánh khí, nhưng là vì Bảo Khí phòng ngự, cho nên giá trị hoàn toàn không bằng Thánh khí công kích.

Tư Đồ Hạo Thiên đầu tóc tung bay. Trong khoảnh khắc kia, hắn giống như thần linh nhìn xuống sinh linh, bễ nghễ thiên hạ.

- Thí Thần!

- Ông!

Chiến kích màu đen phát ra một tiếng ngâm vang, vô tận năng lượng giống như sông lớn cuồn cuộn. Tư Đồ Hạo Thiên thi triển một trong những sát chiêu mạnh nhất trong Đại Hoang Kích Quyết. Chiêu này cần phải có lực lượng cấp Thần Hải mới có thể thi triển ra được.

Đối mặt với một kích khủng bố này, Tạo Hóa lão nhân vẫn cưỡi trên Thanh Ngưu, áo anh phiêu động, thần thái ung dung. Lập tức vươn hai ngón tay gầy yếu già nua ra, Tạo Hóa lão nhân ở trước người hoa lên một cái, giống như nhiều điểm tinh quan rơi xuống vậy, ngăn cách thế giới này.

Oanh!

Tư Đồ Hạo Thiên phát ra công kích khủng bố đánh tới Tạo Hóa lão nhân. Nhưng mà lúc cách Tạo Hóa lão nhân mấy trượng, đột nhiên trốn vào hư không, biến mất không thấy. Dường như ở Tạo Hóa lão nhân có một vực sâu không đáy không nhìn thấy, bất kì năng lượng nào lọt vào trong, đều tựa như trâu đất xuống biển, không còn dấu vết.

- Cái gì?

Xa xa, toàn bộ võ giả đang quan sát đều trợn tròn mắt. Công kích của Tư Đồ Hạo Thiên cứ như vậy tiêu thất, Tạo Hóa lão nhân vẫn cưỡi Thanh Ngưu như trước, áo xanh phiêu động. Hình tượng như vậy đập vào ánh mắt mọi người, lại có cảm giác sâu không lường được.

Lâm Minh trong lòng cũng kinh hãi, tiện tay ngăn cách hư không!

Lúc này, Tạo Hóa lão nhân đứng thẳng người. Tuy rằng nhìn qua như gần trong gang tấc, nhưng mà kì thật lại là một thế giới khác. Giữa hắn và Tư Đồ Hạo Thiên có một lạch trời không nhìn thấy, mặc cho ngươi thần lực ngập trời cũng sẽ bị không gian cách trở, bị dẫn vào một cái không gian không rõ. Căn bản không thể đả thương được Tạo Hóa lão nhân dù chỉ một chút.

Loại trình độ này đối với lý giải không gian, nào có thể nói là thủ đoạn nghịch thiên cử trọng nhược khinh?

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh. Ý cảnh Không gian và Lôi, Hỏa ý cảnh giống nhau, cũng chia nhiều cấp bậc. Lâm Minh cho tới bây giờ, thực chỉ thể hội được một loại đó chính là không gian vặn vẹo, súc đại thành thốn. Công kích, thân pháp của hắn xuất quỷ nhập thần cũng vì điểm này. Loại thủ đoạn giống như Tạo Hóa lão nhân, vẫn là lần đầu tiên hắn gặp được, xem như mở rộng tầm mắt. Thủ đoạn Tạo Hóa lão nhân đánh ra, không thể nghi ngờ gì mở ra cho Lâm Minh một cánh cửa lớn.

Một kích không có kết quả, Tư Đồ Hạo Thiên vẫn ung dung như trước, cũng không có vẻ bối rối nào. Dường như tất cả đều trong dự đoán của hắn:

- Ngăn cách bầu trời, tiền bối đúng là thủ đoạn thông thiên. Đã qua một chiêu, vậy đến chiêu kế tiếp.

Tư Đồ Hạo Thiên nói tới đây, đột nhiên thét dài một tiếng. Thanh âm này cơ bản không giống như nhân loại phát ra, một khắc kia dường như trong cơ thể Tư Đồ Hạo Thiên có một đầu man long thức tỉnh. Khớp xương toàn thân hắn bắt đầu phát ra tiếng nổ bùm bùm, cơ thể bành trướng. Hình thể nhanh chóng lớn cao, không ra được mấy giây, thân thể đã cao tới một trượng. Toàn thân rắn chắc như nham thạch, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt biến màu hung đỏ.

Sau khi hoàn thành biến thân, khí thế Tư Đồ Hạo Thiên tăng lên mấy lần, một thân khí huyết lực cuồn cuộn như khói, vọt thẳng lên trời cao. Lúc này, hắn không ai bì nổi, giống như một bức tượng Ma Thần buông xuống thế gian, nhìn xuống sinh linh vạn vật.

Cho dù Tạo Hóa lão nhân lúc này ngăn cách hư không, Tư Đồ Hạo Thiên cũng có đủ thực lực phá vỡ.

Nhìn thấy Tư Đồ Hạo Thiên biến thân. Lâm Minh trong lòng kinh ngạc, Tư Đồ Hạo Thiên vậy mà lại biến thân thành Cự Ma, đây là... Làm sao làm được? Trong khoảnh khắc kia, hắn cảm nhận rõ ràng ở trong cơ thể Tư Đồ Hạo Thiên có huyết mạch Cự Ma nồng đậm. Mà loại huyết mạch này, so với tinh huyết mà lúc trước Lâm Minh mở Càn Khôn Dung Nhật Lô ra thì cùng không có sai biệt.

Càn Khôn Dung Nhật Lô tổng cộng mở ra hai đoàn tinh huyết Cự Ma. Đoàn thứ nhất bị Ma Phương hấp thu, đoàn thứ hai để cho Ma Quang.

- Ma Quang, đây rốt cuộc là chuyện gì? Tư Đồ Hạo Thiên chẳng lẽ có huyết thống Cự Ma tộc?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi. Từ lúc Lâm Minh tấn công Mệnh Vẫn, Ma Quang đã tạm thời rời khỏi thân thể Lâm Minh. Dù sao mặc kệ độ Mệnh Vẫn hay là chiến Tư Đồ Yêu Nguyệt, Lâm Minh đều rất có khả năng ngã xuống. Mà Ma Quang cũng không thể tiếp tục sống nhờ ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh nữa.

- Không có! Chỉ là không biết Tư Đồ Hạo Thiên tìm được đâu một ít tinh huyết viễn cổ Cự Ma, cấy ghép vào trong cơ thể mình, cho nên mới có năng lực biến thân. So với loại huyết mạch này thì máu Cổ Phượng của ngươi còn kém xa.

Viễn cổ Cự Ma và Cự Ma bây giờ đang ở trên Thánh Ma đại lục khác nhau, trong huyết mạch ẩn chứa lực lượng cường hãn. Đương nhiên không thể so sánh với Thần thú giống như Phượng Hoàng, Chân Long...

Tuy nhiên, tinh huyết Tư Đồ Hạo Thiên kiếm được là Viễn cổ Cự Ma, mà Lâm Minh kiếm được chỉ là máu Phượng Hoàng bình thường, hơn nữa số lượng không nhiều lắm, cho nên có được sự chênh lệch ở đây.

Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được võ giả chung quanh cả kinh kêu lên:

- Thần thể! Đấu Ma thánh thể lại là một loại Thần thể?

- Tu La Thần Hoàng là Đấu ma Thánh thể? Trước kia lại chưa từng nghe qua.

- Tu La Thần Hoàng sinh ra quả thật không có Thánh thể. Hắn là dựa vào thiên phú kinh người mới đi tới ngày hôm nay. Thần thể hiện tại có thể là dựa vào cơ duyên có được.

- Ngắn ngủi một ngày đã gặp được hai cái đại Thần Thể, cộng thêm Tử Cực đan điền lúc trước, đúng là mở rộng tầm mắt nha.

Những người này cả kinh kêu lên khiến Lâm Minh không biết nên khóc hay nên cười. Cái gọi là Thần thể thì ra chính là như vậy, phàm là thể chất khác hẳn với thường nhân, có năng lực phát huy ra chiến lực siêu cường thì chính là Thần Thể.

Chương 867: Kỳ tích Thời gian pháp tắc

- Thì ra là thế, là huyết mạch Viễn cổ Cự Ma, Hạo Thiên Thần Hoàng dường như ở Thiên thế giới của Viễn cổ Cự Ma quý quốc đạt được không ít cơ duyên à...

Tạo Hóa lão nhân lơ đễnh, trong Thiên thế giới ở cảnh nội Tu La thần quốc có phong ấn bí mật của Viễn cổ Cự Ma, Tư Đồ Hạo Thiên từ đó đạt được một ít cơ duyên cũng không có gì kì quái.

- Cơ duyên của bổn Hoàng, tiền bối không cần phải quan tâm. Hay là nên ngẫm lại xem đỡ chiêu của bổn Hoàng như thế nào đi.

Tư Đồ Hạo Thiên giọng điệu vang vọng, mang theo một chút khí tức kim loại, nghe giống như tiếng hồng chung vang lên, đinh tai nhức óc.

Sau khi hoàn toàn biến thân, Tư Đồ Hạo Thiên tin tưởng mười phần!

Tạo Hóa lão nhân mỉm cười:

- Xem ra lão hủ có chút tự phụ, quả nhiên, không phục thì không được à...

Tạo Hóa lão nhân từ từ nói, chậm rãi từ trên Thanh Ngưu đứng lên, không có chút bối rối. Võ giả ở đây có chút không thích hợp:

- Hả? Giọng nói Tạo Hóa lão nhân sao lại thay đổi?

- Đúng vậy... Thay đổi không còn già nua như trước nữa.

Mọi người trong lòng kinh ngạc. Sau đó, bọn họ bất ngờ thấy được một màn. Tạo Hóa lão nhân từ trên người Thanh Ngưu đứng lên, thân thể hắn bắt đầu vươn cao, cái lưng không còn còng xuống, tóc bạc hóa thành màu đen, như thác nước buông xuống. Thân thể hắn cũng biến thành nam nhân bộ dáng trẻ tuổi tầm 20-30. Hai mắt từ đục ngầu sáng lên, một đôi mày kiếm vắt xéo anh tuấn.

Mấy giây ngắn ngủi, Tạo Hóa lão nhân từ một lão nhân tuổi xế chiều, liền biến thành một nam nhân trẻ tuổi tuấn mĩ. Hắn vẫn một thân áo dài xanh như trước nhưng trong tay cũng không còn chống gậy mộc đào. Mà lại đổi thành một thanh kiếm, trường kiếm màu bạc dài 4 xích, chuôi kiếm như ngọc, thân kiếm khắc hoa văn nhàn nhàn.

Đó rõ ràng là một kiện Thánh khí chân chính.

Không ai thấy Tạo Hóa lão nhân ở đâu rút ra thanh kiếm này. Dường như gậy mộc đào trong tay hắn vốn không phải để chống, mà là ngụy trang cho thanh kiếm này.

Một màn này xảy ra khiến mọi người không khỏi thất kinh.

Võ giả sau Mệnh Vẫn kỳ, thân thể đã thoát thai hoán cốt, thi triển thần lực nghịch thiên thì có thể phản lão hoàn đồng. Nhưng đây chỉ là biểu tượng, thọ nguyên có bao nhiêu thì vẫn là bấy nhiêu. Sinh mệnh chi hỏa mỏng manh thì vẫn mỏng manh. Ngược lại duy trì cơ thể trẻ tuổi sẽ khiến cho tu vi võ giả liên tục trôi đi, mất nhiều hơn được. Cho nên, trừ phi là nữ nhân, võ giả bình thường sẽ không làm chuyện công năng vô dụng này.

Hiện tại, Tạo Hóa lão nhân trong chiến đấu tự nhiên phản lão hoàn đồng. Đương nhiên không có khả năng chỉ là biểu tượng. Bởi vì mọi người rõ ràng có thể cảm nhận được, sinh mệnh chi hỏa tràn đầy của hắn, giống như Phần Thiên Hỏa Lô, mênh mông không dứt.

- Này... Điều này sao có thể?

Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt đại biến. Vốn hắn vừa mới biến thân xong, không ai bì nổi, nhưng mà sau khi cảm nhận được sinh mệnh chi hỏa của Tạo Hóa lão nhân, trong nháy mắt khí thế của hắn lại tan thành mây khói.

Chênh lệch quá lớn!

Tạo Hóa lão nhân mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ở trước mặt pháp tắc, không có gì không có khả năng. Trừ phi, bản thân vi phạm pháp tắc... Nghịch chuyển thời gian. Chỉ là pháp tắc thời gian của lão hủ cũng không tính là cao thâm. Lão hủ có thể sống lâu như vậy, cũng là bởi vì có chút lý giải đối với pháp tắc thời gian. Tuy rằng không phải vương đạo kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng đủ để lão hủ kéo dài thêm bốn, năm ngàn năm nữa thì không thành vấn đề.

- Bốn, năm ngàn năm!

Tạo Hóa lão nhân vừa nói ra lời này, Tư Đồ Hạo Thiên thiếu chút nữa hộc máu. Hắn có thể sống thêm bốn, năm ngàn năm nữa không đều là một ẩn số. Buồn cười hắn còn tự cho là mình sinh mệnh chi hỏa hơn Tạo Hóa lão nhân thì có thể áp chế đối phương. Bây giờ ngay cả thọ mệnh còn lại cũng không bằng đối phương.

Hơn nữa, Tạo Hóa lão nhân còn dùng từ khiến cho Tư Đồ Hạo Thiên có xúc động muốn phang vào đầu mình một kích:

- Không tính là cao thâm, kéo dài hơi tàn...

Chính mình còn chưa từng nghe qua lực lượng pháp tắc có thể nghịch chuyển thời gian, khôi phục chiến lực đỉnh phong. Thủ đoạn nghịch thiên như thế lại ở trong miệng Tạo Hóa lão nhân cũng không tính là cao thâm.

Tạo Hóa lão nhân biến thái đến trình độ này. Đồng thời còn có thể kéo dài “hơi tàn” bốn, năm ngàn năm...

Vậy Tư Đồ Hạo Thiên thì tính là cái gì? Như thằng hề nhảy nhót, không bằng heo chó sao?

Tạo Hóa lão nhân nói chuyện, lọt vào trong tai võ giả ở đây. Khiến cho mọi người trố mắt nhìn trân trối, tâm thần rung động mãnh liệt.

Pháp tắc thời gian lại nghịch thiên như thế!

Từ xưa đến nay đều có lời đồn pháp tắc lĩnh vực: Không gian xưng vương, thời gian xưng đế, tuy rằng hơi bất công nhưng mà đủ để nói rõ sự khủng bố của hai loại này.

Nhưng bởi vì hai loại ý cảnh này đã mơ hồ lại càng mơ hồ, cho nên người lĩnh ngộ hai loại này rất hiếm. Dù có, cũng thường thường dừng lại ở da lông bên ngoài, khó có thể tinh tiến.

Nhất là pháp tắc thời gian lại càng thêm huyền diệu so với pháp tắc không gian. Từ xưa đến nay, kế thừa đã ít lại càng ít, gần như là không có. Không có người nào lại nghĩ tới, pháp tắc Thời gian bày ra trong tay Tạo Hóa lão nhân lại có uy lực khủng bố đến vậy.

- Quả thực là kì tích...

Lâm Minh thì thào nói. Pháp tắc thời gian có thể hóa mục nát thành sức mạnh to lớn thần kỳ. Đây là lĩnh vực Ngũ Hành ý cảnh cũng không thể đạt tới. Bởi vì thọ mệnh dài ngắn của võ giả gần như gắn với thiên đạo. Tuy có thiên tài địa bảo kéo dài thọ mệnh, Nhưng mà cuối cùng cũng chẳng khiến võ giả khai thác tiềm lực bản thân, càng không phải là tục mệnh nghịch thiên.

Thủ đoạn tục mệnh chân chính, vốn chỉ có con đường tu võ nghịch thiên mà đi. Hiện tại, pháp tắc Thời gian trên một trình độ nhất định có thể đạt tới công hiệu cùng cấp.

- Sự tình bực này khiến cho rất nhiều đại năng đỏ mắt. Đáng tiếc nếu không có thiên phú về mặt này, thì có đỏ mắt cũng vô dụng.

Lâm Minh nghĩ như vậy, mà trên bầu trời, Tạo Hóa lão nhân đã giơ cao ngân kiếm trong tay. Tư Đồ Hạo Thiên sắc mặt ngưng trọng, thậm chí còn có vẻ tái nhợt. Đối mặt với Tạo Hóa lão nhân thời kì đỉnh phong, hắn cảm thấy áp lực khủng bố. Địch nhân đối diện, có lẽ còn hơn cả Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoang!

- Một kiếm! Xem ngươi có thể tiếp được hay không?

Tạo Hóa lão nhân nhẹ nhàng nói. Dường như là thần linh xử án và phán quyết.

Nói xong, ngân kiếm trong tay hắn mạnh mẽ chém ra!

- Xịch!

Một tiếng vang nhỏ, không gian đột nhiên sụp đổ, yếu ớt giống như miếng băng mỏng vậy.

Một đạo kiếm khí màu trắng bạc trảm ra. Hiện ra một vầng trăng tròn hoàn mỹ, không, đó căn bản không phải kiếm khí, mà là một đạo mảnh vỡ không gian hóa thành.

Tạo Hóa lão nhân dùng bản thân không gian làm vũ khí, rót vào vô thượng thần lực của hắn, phát ra một kích long trời lở đất như thế!

Tư Đồ Hạo Thiên đồng tử co rút lại. Năng lượng toàn thân không hề giữ lại rót vào trên chiến kích màu đen. Hắn phải đối mặt với chính người đã đạt tới trình độ gần với thiên hạ đệ nhất nhân. Thậm chí cùng cấp với tồn tại thiên hạ đệ nhất.

Một chiêu này nếu không tiếp được thì chỉ có chết!

Graoo!

Tư Đồ Hạo Thiên quát lớn lên một tiếng. Một hư ảnh Cự Ma cao mấy chục trượng xuất hiện phía sau Tư Đồ Hạo Thiên, cùng với hắn huy động thần kích. Một kích thật mạnh chém xuống.

- Oanh!

Chiến kích Tư Đồ Hạo Thiên rời tay, kinh mạch hai tay vỡ vụn, hộc máu bắn ngược ra ngoài. Thân thể như vẫn thạch đập mạnh vào ngọn núi.

Ầm Ầm!

Cự thạch ầm ầm rơi xuống, bụi mù phóng lên cao. Ngọn núi to như vậy trực tiếp bị đập sụp đổ hơn phân nửa.

Mọi người nhìn ngọn núi sụp đổ phân nửa kia, khiếp sợ nói không nên lời. Chỉ là Tư Đồ Hạo Thiên đập vào mang theo mức độ mạnh như vậy cho nên chân chính va chạm thì năng lượng khủng bố cỡ nào.

Chương 868: Chạm tay có thể bỏng

- Đây là tình huống gì?

Ở trên Linh chu, Thượng Nguyệt Thiên đã lâu không nói gì. Tư Đồ Hạo Thiên chiếm được huyết mạch Viễn Cổ Cự Ma, thực lực đại trướng. Đây cũng không vượt qua ngoài ý muốn của Thượng Nguyệt Thiên. Đường đường là Thần Hoàng của một quốc gia, nhân vật có thực lực xếp hạng trước năm ở Thiên Diễn đại lục, có một ít con bài chưa lật cũng không có gì lạ. Nhưng mà Tư Đồ Hạo Thiên như vậy, ở trước mặt Tạo Hóa lão nhân lại không có lực hoàn thủ!

- Chẳng lẽ Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, Đại Dã hoàng thúc tổ cũng có thực lực thế này? Đây là cường giả có thực lực gần tới thiên hạ đệ nhất nhân sao?

Võ giả tại đây đều không khỏi có ý niệm này trong đầu. Tục truyền mấy ngàn năm trước, Tạo Hóa lão nhân từng cùng với Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng chiến một trận mà không phân cao thấp. Tuy rằng chỉ là nghe đồn, nhưng tin đồn vô căn cứ chưa chắc không có nguyên nhân, hoặc nhiều hoặc ít đều có vấn đề xảy ra. Tạo Hóa lão nhân và Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng chắc là không phân biệt được thắng bại.

Hiện tại đã mấy ngàn năm trôi qua, Tạo Hóa lão nhân càng già nua hơn Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng. Theo lý thuyết, thì thực lực của hắn hẳn là yếu hơn Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, sao lại có kết quả này?

- Chỉ sợ... Tạo Hóa lão nhân tại trong mấy ngàn năm này lại có đột phá! Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng và Đại Dã Hoàng thúc tổ nếu thực lực không tiến thêm một bước nữa. E rằng không còn là đối thủ của Tạo Hóa lão nhân.

Thượng Nguyệt Thiên yên lặng nói.

Đây đúng là một chuyện người ta rất khó giải thích. Dựa theo lẽ thường, võ giả trưởng thành dễ dàng nhất chính là thời niên thiếu. Khi đó, sinh mệnh chi hỏa tràn đầy, thọ mệnh càng dài thì thời thanh thiếu niên càng dài. Giống như võ giả Mệnh Vẫn, thời thanh thiếu niên là trước 100 tuổi, cho nên võ giả Mệnh Vẫn không tới trăm tuổi, mới có hy vọng đột phá Thần Hải. Nếu qua trăm tuổi thì chỉ có thể dựa vào ngoại lực và cơ duyên mà đột phá.

Võ giả một khi đến thời kì tráng niên, tu vi tăng trưởng sẽ vô cùng thong thả. Tuy nhiên lúc này là thời kì chiến lực cao nhất của võ giả. Chẳng hạn như Tư Đồ Hạo Thiên, chiến lực của hắn đã đạt tới đỉnh phong. Chỉ là tu vi rất khó có thể tăng trưởng. Nếu không, khi hắn tiến thêm một bước thì sẽ trở thành nhân vật cùng cấp Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng.

Kế tiếp chính là lão niên. Đó là thời gian tu luyện, chiến lực giảm xuống. Đại năng Thần Hải lão niên, nhiều nhất ở trên phương diện ý chí, linh hồn còn có chút đột phá. Các phương diện khác là năm sau không bằng năm trước. Làm sao lại có thể tiến bộ lớn như thế?

- Trên người Tạo Hóa lão nhân, tuyệt đối có bí mật!

Thượng Nguyệt Thiên tin tưởng pháp tắc thời gian có thể khiến võ giả tìm được quỹ đạo kéo dài tuổi thọ, nhưng không đến mức kéo dài được bốn đến năm ngàn năm nha!

Hắn càng không tin pháp tắc thời gian lại nghịch thiên đến mức khiến võ giả có thể đột phá ở lúc tuổi già.

Như vậy chỉ có hai khả năng. Một là Tạo Hóa lão nhân gặp được một cơ duyên mà bọn họ không thể tưởng tượng được.

Còn lại chính là ngay từ ban đầu, Tạo Hóa lão nhân đã có thực lực vượt qua Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, chỉ là hắn ẩn dấu mà thôi.

Loại thứ hai khả năng cũng không phải quá lớn. Mấy năm nay tuy rằng Tạo Hóa lão nhân có thiên hướng lánh đời. Nhưng mấy ngàn năm trước hắn cũng là một nhân vật phong vân. Không có đạo lí có thực lực gần như thiên hạ đệ nhất mà lại che giấu cho đến bây giờ. Vậy thì cũng không giống nhau.

Cứ như vậy một loại khả năng lớn hơn nữa, là Tạo Hóa lão nhân rốt cuộc tìm được cơ duyên ở chỗ nào? Chính là Kỳ Tích hải sao?

Nghĩ đến đây, Thượng Nguyệt Thiên vô cùng kích động. Loại cơ duyên này, mình làm sao có thể nhận được?

Ầm Ầm!

Xa xa cự sơn bị nổ tung, Tư Đồ Hạo Thiên từ trong đống loạn thạch đi ra. Tuy rằng hắn đã bị va chạm vừa rồi, vô cùng chật vật, nhưng cũng không bị tổn thương quá lớn. Hai tay vỡ vụn của hắn gần như đã khép lại, chỉ để lại vết sẹo mờ nhạt. Đây chính là đặc điểm mạnh nhất của Cự Ma huyết mạch - năng lực chữa thương.

Tục truyền Viễn cổ Cự Ma là Bất Tử Chi Thân, chân tay gãy có thể hồi phục. Chỉ luận năng lực chữa thương huyết mạch Cự Ma còn hơn xa Hưu Môn. Chỉ là miệng vết thương nó khép lại cần tiêu hao chân nguyên, ở phương diện chiến đấu lâu dài không bằng Hưu Môn.

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn Tạo Hóa lão nhân, trên mặt tràn đầy kinh sợ. Tuy rằng hắn còn có chiêu thứ ba càng mạnh, nhưng mà cũng không chặn được một kích vừa rồi của Tạo Hóa lão nhân.

Có lẽ Tạo Hóa lão nhân so với Đế Thích Già năm đó chỉ còn cách một khoảng không nhỏ. Nhưng lúc này, chỉ sợ không có người địch nổi, Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng và Đại Dã Hoàng thúc tổ hơn phân nửa đã không còn là đối thủ của hắn. Lão gia hỏa này, rốt cuộc đã gặp được cơ duyên gì?

Hắn không tin Tạo Hóa lão nhân chỉ là tán tu mà khi về già còn có thể đột phá. Huống chi pháp tắc thời gian hắn thi triển ra đã vượt qua phạm vi nhận biết ở Thiên Diễn đại lục. Tạo Hóa lão nhân cho dù ở pháp tắc Thời Không đạt tới trình độ cao tới đâu, cũng không có khả năng đột nhiên đem một loại pháp tắc gần như không có kế thừa hoàn thành tới trình độ bậc này.

Tư Đồ Hạo Thiên nhìn thật sâu Tạo Hóa lão nhân, há mồm cắn ra ba chữ;

- Ta nhận thua!

- Yêu Nguyệt ở lại Thần khí tộc ba năm. Tiền đặt cược thiếu Lâm Lan Kiếm trong vòng một tháng sẽ phái người đưa tới. Đại Hoang Huyết Kích và Ma Thần hộ tâm kính, Lâm Lan Kiếm được chọn một món.

Tư Đồ Hạo Thiên nói tới đây đột nhiên nhìn về phía Lâm Minh. Hắn lúc này vẫn trong trạng thái biến thân Cự Ma, chỉ là ánh mắt kia khiến người ta trở nên hồi hộp:

- Ngươi muốn cái gì?

Lâm Minh hơi trầm ngâm, không chút do dự:

- Đại Hoang Huyết Kích!

Ma Thần hộ tâm kính tuy rằng mê người. Tuy nhiên Lâm Minh vẫn cho rằng, phòng ngự tốt nhất chính là tấn công. Trường thương vô danh trong tay hắn chỉ là binh khí viễn cổ Hoàng Thành phát cho theo lệ. Tuy rắn chắn bền vững, song, uy lực vẫn kém một chút.

Có Đại Hoang Huyết Kích vào tay, mặc dù Lâm Minh không thể dùng Đại Hoang Kích Quyết, nhưng chỉ bằng vào lực trăm vạn cân của hắn, cộng thêm năng lượng rót vào, đồng thời rót thêm chiến linh, dùng Đại Hoang Huyết Kích đập người, tin tưởng uy lực có thể nghĩ mà biết.

Có Đại Hoang Huyết Kích, sức chiến đấu của Lâm Minh có thể tăng vọt. Mà nhìn lại Ma Thần hộ tâm kính, cho dù lực phòng ngự của mình có tăng hơn nữa, nếu gặp phải Thần Hải cường giả vẫn có thể mài chết mình, không thể chống lại.

- Được! Chỉ mong ngươi không bị khắc chết.

Tư Đồ Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng nhưng bên trong thì đau lòng. Toàn bộ Tu La thần quốc cũng chỉ có một kiện Thánh khí này. Bây giờ chỉ còn lại hai kiện chuẩn Thánh khí mà thôi.

Về phần nói bằng vào Đại Hoang Huyết Kích khắc chết Lâm Minh. Tư Đồ Hạo Thiên lại không trông cậy vào. Cái mạng của Lâm Minh rất kiên cường. Loại số mệnh này hắn đã lần lượt chiến thắng thiên tài đỉnh cấp cùng tuổi hắn, mà sau khi trải qua hiểm cảnh đại nạn không chết tích lũy xuống dưới thì rất khó phá.

Tương lai Lâm Minh rất có thể trưởng thành nhân vật hơn xa Ma Thủy Đại Đế. Cho nên muốn bằng vào một cây chiến kích của Ma Thủy Đại Đế khắc chết hắn thì chỉ là hy vọng xa vời.

- Ông!

Đại Hoang Huyết Kích phát ra một tiếng ngâm dài. Từ trong loạn thạch lao ra, bay đến tay Lâm Minh. Trong lúc nhất thời, Lâm Minh lập tức cảm giác trong tay mình như nâng một dãy núi. Hai chân trực tiếp lún xuống lòng đất. Nếu không cần dùng lực lượng Bát Môn Độn Giáp thì hắn cơ bản không đứng dậy được.

- Ít nhất nặng từ 70 - 80 vạn cân, võ giả bình thường phải rót vào lượng lớn chân nguyên mới có thể thúc dục nó. Ta bằng vào lực lượng cơ thể cũng không dễ làm được.

Sau khi sừ dụng Huyền Không Thuật, thân thể Lâm Minh mới ngừng trầm xuống. Tay cầm Đại Hoang Huyết Kích lăng không lơ lửng, hung kích đệ nhất thiên hạ quả nhiên danh bất hư truyền.

- Đạ tạ đại ân của tiền bối!

Lâm Minh ôm quyền quay sang Tạo Hóa lão nhân nói, phần nhân tình này hắn ghi nhớ trong lòng.

Tạo Hóa lão nhân mỉm cười. Không biết khi nào hắn đã khôi phục lại bộ dạng già nua trước kia. Tuy rằng nhìn qua tiên phong đạo cốt, lại có chút hương vị gần đất xa trời. Nhưng bây giờ lại không có ai dám nghĩ hắn gần đất xa trời. Một màn phát sinh vừa rồi quá rung động.

- Lâm Lan Kiếm tiểu hữu đừng khách khí! Lão hủ sẽ ở lại trong thiên thế giới này mấy ngày, đến lúc đó chúng ta sẽ tiếp tục nói chuyện.

- Nói chuyện?

Nghe hai từ này, võ giả ở đây có chút sững sờ. Tạo Hóa lão nhân muốn cùng Lâm Minh nói chuyện gì?

- Tạo Hóa tiền bối, ngài thật sự muốn thu đồ đệ?

Tuyết phong tiên tử dùng chân nguyên truyền âm hỏi. Tạo Hóa lão nhân và Tu La thần quốc không oán không cừu, hoàn toàn không có lý do gì nhằm vào Tư Đồ Hạo Thiên. Nhưng mà vì Lâm Minh, hắn lại toàn lực ra tay đánh bại Tư Đồ Hạo Thiên. Nếu nói như là mượn sức Lâm Minh, vậy thì hoàn toàn không cần thiết. Bởi vì Tạo Hóa lão nhân vốn chỉ có một mình, căn bản không có thế lực tương ứng. Thực bản thân chỉ sợ đã vượt qua đám Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng và Đại Dã Hoàng thúc tổ. Vì thế không cần phải mượn sức Lâm Minh làm gì.

Nhưng nay hắn làm như vậy, chỉ có một lí do duy nhất là động tâm muốn thu đồ đệ.

- Ha ha! Tiểu Tuyết, ta nói rồi. Lâm tiểu hữu không phải là người lão hủ có thể dạy được. Lễ vật đồ đệ bái sư này, lão hủ hoàn toàn không chịu nổi.

Đây là lời Tạo Hóa lão nhân nhắc đến hai lần, cũng không khiêm tốn mà thật sự hắn không dạy được Lâm Minh.

- Vậy ngài hôm nay là vì cái gì?

Tuyết Phong tiên tử không kìm nổi nghi vấn trong lòng.

- Ha ha!

Tạo Hóa lão nhân cười mà không nói, hiển nhiên không muốn lời. Tuyết Phong tiên tử cũng chỉ có thể áp chế nghi vấn trong lòng không nhắc lại nữa.

Người Tu La thần quốc rút lui, để lại Tư Đồ Yêu Nguyệt. Đồng thời trong thời gian ngắn lại phái một Thần Hải cường giả đến bảo vệ

Tư Đồ Yêu Nguyệt. Tư Đồ Hạo Thiên cũng không dám để lại Tư Đồ Dao Hi, tránh cho gây ra rối loạn.

Nhưng các hào kiệt trung ương Thiên Diễn đại lục vẫn chưa đi. Bọn họ vẫn ở lại trong Thiên thế giới nà lại càng có xu thế tụ tập đông hơn nữa.

Đơn giản là vì - Lâm Minh.

Hiện tại có thể nói: Lâm Minh - chạm tay vào là có thể bỏng.

Đánh bại Tư Đồ Yêu Nguyệt, Lâm Minh vượt qua nguy cơ lớn nhất. Tiền đồ của hắn từ nay có thể là hào quang sáng lạn.

Cho dù không trông cậy vào mượn sức Lâm Minh, nhưng ít thì cũng phải duy trì quan hệ tốt với hắn một chút.

Trong nhất thời, chỗ của Lâm Minh ở lại bỗng đông như trẩy hội. Đối với những thế lực lôi kéo làm quen như này, Lâm Minh không thể một mực cự tuyệt. Trong đó có rất nhiều thế lực có sức ảnh hưởng lớn, chẳng hạn như Thượng gia của Đại Dã thần quốc, Bạch tộc của Cửu Đỉnh thần quốc...

Trong lúc cường giả Thần Hải như Thượng Nguyệt Thiên và Tuyết Phong tiên tử đều tự mình đăng môn, Lâm Minh và Thích Bạch đều phải ra nghênh đón.

Những thế lực, đại gia tộc này bái phỏng cũng mang đến cho Lâm Minh rất nhiều lễ gặp mặt, phần lớn là thiên tài địa bảo, đan dược trân phẩm, nhiều vô số kể. Tổng giá trị cũng lên tới 300 đến 400 vạn Nguyên linh thạch. Trong đó một mình Dương Vân đưa tới 80 vạn cộng thêm hai viên Hóa Thần đan lúc trước, cũng 100 vạn Nguyên linh thạch có dư.

- Dương Vân...

Lâm Minh nhìn vào bảo vật trước mắt hơi trầm ngâm. Dương Vân hậu lễ như thế, làm cho hắn có cảm giác không đơn giản. Bởi vì quan hệ giữa hắn và Lâm Minh khá tốt, hắn cũng không đến mức phải mời mình gia nhập Cửu Đỉnh thần quốc.

Chương 869: Tân thiên mệnh bảng

Tin tức Lâm Minh chiến thắng Tư Đồ Yêu Nguyệt, giống như cuồng phong thổi khắp toàn bộ khu vực trung ương Thiên Diễn đại lục. Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong chiến thắng Mệnh Vẫn tầng bảy Tử Cực đan điền. Tinh tức như vậy dùng hai từ kinh bạo cũng không đủ để hình dung.

Vốn không có người nào xem trọng Lâm Minh có thể vượt qua được một cửa này, Nhưng mà lại không nghĩ tới, Tu La thần quốc lại thua toàn bại như thế. Bất cứ người đều có thể nhìn ra Lâm Minh tiền đồ sáng ngời. Hắn rất có thể đứng trên thiên hạ vạn năm.

Ba ngày sau, một lần nữa Tân Thiên Mệnh Bảng ra lô!

Sau khi mở ra, trang thứ nhất, tên thứ nhất, được dùng Chu Sa viết xuống ba chữ to: Lâm Lan Kiếm!

Lâm Minh đã liên tục ba lượt vòng qua nhân vật phong vân. Từ xếp hạng sau 200 trên Thiên Mệnh Bảng nhảy đến hạng nhất. Loại biên độ tiến độ này khiến người ta kiếp sợ.

Ở mặt trái trang giấy, dùng bút đen đánh giá về Lâm Minh.

Kỳ tài đứng đầu Thiên Diễn đại lục trong ngàn năm qua, thiên phú bỏ xa Ma Thủy Đại Đế và Bát Vẫn Lôi Hoàng, so với Đế Thích Già cũng chỉ hơn chứ không kém, dùng tu vi Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong trở thành đệ nhất nhân dưới Thần Hải.

Mà một phần Thiên Mệnh Bảng như vậy, cũng nằm trên tay Lâm Minh:

- Tri Thiên Mệnh đánh giá thiên phú của ta vượt xa ba người Ma Thủy Đại Đế, Bát Vẫn Lôi Hoàng, Đế Thích Già. Từ điểm này xem ra, dường như Đế Thích Già so với hai người trước càng thêm yêu nghiệt, ngay cả Tri Thiên Mệnh cũng dùng từ chỉ hơn chứ không kém.

- Đế Thích Già chỉ là Mệnh Vẫn bảy tầng cùng dung hợp bảy thứ võ ý, võ phá hư không. Thiên phú lại bỏ xa Bát Vẫn Lôi Hoàng, võ ý dung hợp rốt cuộc sẽ như thế nào? Lâm Minh càng lúc càng chờ mong nhận được Đế Tôn lực trường. Chỉ có Đế Tôn lực trường, Tu la lực trường, Sát Thần lực trường ba cái kết hợp, mới có thể dung hợp thành Thiên Ma võ ý đầy đủ.

Thiên Ma võ ý đầy đủ có thể trực tiếp giết chết cường giả Thần Hải!

- Đáng tiếc thực lực của ta bây giờ, đi Thánh Ma đại lục vẫn còn chưa được. Ta cùng với Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên có oán cừu phải chết, đi qua con đường của Đế giả, khẳng định sẽ khiến hắn chú ý.

Một lần nữa Tân Thiên Mệnh Bảng truyền đến Thiên thế giới, lập tức được vô số người biết được, mở tiệc chiêu đãi Lâm Minh. Yến hội càng ngày càng nhiều mà bất kể Lâm Minh đi đâu tham gia yến hội, Mặt Nạ lão nhân đều như hình với bóng đi theo để bảo vệ an toàn cho hắn.

Lần yến hội này, người tới là nhân vật cấp Hoàng tử, hoặc là truyền nhân Thánh Địa, kém cỏi nhất cũng là thân vương thế tử, công tử Thần quốc.

Mỗi một tuấn kiệt thế hệ trẻ tuổi, sau lưng đều có bóng dáng Thần Hải cường giả. Nếu không căn bản là không có tư cách tham gia yến hội này.

- Lâm Minh, chúc mừng ngươi trở thành Mệnh Vẫn đệ nhất nhân. Mệnh Vẫn tầng một đã là đệ nhất Mệnh Vẫn. Sau khi đột phá Thần Hải ắt sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Ha ha! Bạch huynh quá coi thường Lâm huynh rồi. Ta xem, không cần tới Thần Hải, Lâm huynh cũng đã có thực lực thiên hạ đệ nhất rồi.

Ở trong yến hội, Lâm Minh không hề nghi ngờ là nhân vật trung tâm. Những hoàng tử thần quốc kia chỉ là làm nền, chuyện này cũng không kì quái. Thần Hoàng có mấy ngàn năm thọ mệnh, số lượng hoàng tử nhiều lắm. Ngay cả bản thân Thần Hoàng cũng chỉ sợ không nhớ rõ.

- Lâm huynh, ngươi đúng là khiến ta thật khổ ah!

Một nam nhân áo trắng trẻ tuổi giơ chén rượu, cười khổ dùng chân nguyên truyền âm nói. Hắn đúng là Lý Dật Phong, lúc trước Lâm Minh phá Mệnh Vẫn, Mộc Linh Ngọc mặt nạ bị nổ nát, Lý Dật Phong cũng đã thấy được dung mạo của Lâm Minh. Mà tiểu nha hoàn bên cạnh hắn, khóe miệng cũng há ra đủ nhét quả trứng gà. Tuy rằng bọn họ biết Lâm Minh thiên phú hơn người, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới lại đạt tới trình độ như vậy.

Đến sau, Lâm Minh liền trực tiếp bế quan. Bọn họ luôn muốn gặp Lâm Minh nhưng không có cơ hội gặp mặt. Cho tới tận ngày hôm nay mới nhân cơ hội này gặp được Lâm Minh.

- Lý huynh, về tên của ta xin giữ bí mật.

Lâm Minh hiểu rất rõ không thể dối gạt được Lý Dật Phong. Cho dù đối phương không nhìn thấy dung mạo của mình nhưng mà kết hợp quá trình chiến đấu. Chiêu thức và vũ khí hắn sử dụng, cũng có thể đoán ra đại khái.

Từ lúc Lâm Minh kết thù oán cùng Tu La thần quốc, cũng là lúc đem Ma Quang khống chế Cự Côn mang tất cả gia quyến đến đáy biển sâu. Chỉ có như thế, hắn mới hoàn toàn yên tâm.

- Đương nhiên, ta tuyệt không nói ra nửa lời.

Lý Dật Phong vỗ ngực cam đoan. Hắn không có lý do bán đứng Lâm Minh, mà chuyện này cũng không có lợi gì cho hắn.

- Ta... Ta... Ai cũng không nói!

Tiểu nha hoàn của Lý Dật Phong thời điểm đối mặt với Lâm Minh, nói chuyện cũng không lưu loát. Hiển nhiên trong lòng rất khẩn trương, không còn một chút điêu ngoa, kiêu ngạo như trước nữa. Nàng vốn còn xem thường những nơi bên ngoài khu vực trung ương Thiên Diễn Đại lục. Đây vốn là chuyện trong tình lý, thêm với nàng xuất thân cũng coi như hiển hách. Tương lai sẽ trở thành thiếp thất của Lý Dật Phong, tự nhiên ánh mắt cực cao. Nhưng đối mặt với Lâm Minh tương lại sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất như vậy, cũng không thể bằng được một góc.

- Cám ơn!

Lâm Minh mỉm cười cũng không quá lo lắng. Đừng nói Nam Hải mờ mịt vô cùng vô tận. Tu La quốc rất khó tìm được người nhà của mình. Cho dù bọn họ tìm được thì cũng không nhất thiết áp dụng hành động không lí trí. Dù sao đối với võ giả cô độc mà nói, khái niệm thân tình đã rất mong manh, về phần nữ nhân thì càng xếp sau. Tu La quốc cũng không cho rằng chỉ cần bắt được Mục Thiên Vũ là có thể bức Lâm Minh tự sát.

- Lâm tiểu huynh đệ, Tạo Hóa lão nhân phải rời khỏi Thiên thế giới. Bây giờ, người muốn gặp ngươi.

Thích Bạch nói.

- Ồ? Được!

Đối với thực lực của Tạo Hóa lão nhân, Lâm Minh cũng có chút nghi hoặc. Đương nhiên đến trình độ Tạo Hóa lão nhân, cho dù khắp thiên hạ đều biết trên người hắn có bí mật thì cũng chẳng làm sao.

- Lâm Lan Kiếm tiểu hữu, hạnh ngộ!

Tạo Hóa lão nhân vẫn luôn ở Thần Khí tộc, được tôn sùng là thượng khách, nhưng hắn vẫn một thân áo xanh, tiên phong đạo cốt.

- Đại ân của tiền bối, vãn bối luôn ghi nhớ trong lòng. Xin nhận của vãn bối một lạy.

Lâm Minh nói xong liền muốn thi lễ, nhưng hắn lại bị Tạo Hóa lão nhân ngăn cản:

- Đại lễ của Lâm tiểu hữu, lão hủ không nhận nổi, tổn thọ lão hủ mất.

Tạo Hóa lão nhân vô cùng khách sáo, khách sáo đến mức Lâm Minh không chịu nổi. Vốn mình với thân phận vãn bối, nhận một lạy của mình là đương nhiên.

- Lâm tiểu hữu, ta biết ngươi đối với pháp tắc Thời Không có chút hứng thú. Chỗ ta có mấy bộ ngọc giản thật ra có thể cho ngươi xem một chút, ngày sau có thể trả lại.

Tạo Hóa lão nhân nói rất tùy tiện. Lâm Minh lại ngẩn ngơ. Loại kế thừa Thiên Diễn đại lục không hề có này, giá trị của nó không cần nghĩ cũng biết. Tạo Hóa lão nhân vậy mà lại đưa nó cho mình.

Nên biết rằng, bình thường võ giả, các gia tộc đều coi trọng võ học, truyền thừa của mình. Sợ người khác học được sẽ vượt qua mình. Tạo Hóa lão nhân và mình cũngphải thầy trò. Thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không tính. Hoàn toàn không có lý do đem ngọc giản quý báu như thế cho mình.

Tạo Hóa lão nhân cũng không giải thích gì, vung tay lên, sáu cái ngọc giản liền bay đến tay Lâm Minh:

- Lâm tiểu hữu, pháp tắc thời gian kì thật cũng không nghịch thiên như ngươi nghĩ. Nó quả thật có thể kéo dài tuổi thọ, cũng có thể để ta sống thêm lâu hơn. Nhưng thật lòng, ta chỉ dùng được loại phương thức không tính là kéo dài tuổi thọ mà thôi... (Ý nói hắn cũng chỉ chạm được bên ngoài với phương thức chân chính kéo dài tuổi thọ)

- Hả?

Lời của Tạo Hóa lão nhân trước sau đều có mâu thuẫn khiến cho Lâm Minh nghi hoặc khó hiểu.

Tạo Hóa lão nhân cười nói:

- Lão hủ có thể thay đổi được tốc độ dòng chảy thời gian chẳng hạn như lúc lão hủ bế quan. Tốc độ thời gian chậm lại đến một phần mười, như vậy lão hủ bế quan một năm thì bên ngoài trôi qua mười năm. Lão hủ bế quan một lần cũng có đến mấy chục năm mà bên ngoài đã qua mấy trăm năm. Cho nên thế gian nói lão hủ sống 8000 năm, kì thật cũng không đến được như vậy. Sinh mệnh chi hỏa của lão hủ nhìn như mỏng manh, thực ra là dùng bí pháp ngụy trang. Mục đích là vì kéo dài tuổi thọ...

Tạo Hóa lão nhân nói tới đây, tự giễu cười:

- Sống lâu như vậy còn nhìn không thấy già nua và tử vong! Con đường võ đạo còn nhiều bí mật lắm. Ta chỉ thăm dò được một góc băng sơn mà thôi. Cho nên tới lúc chết cũng không khỏi cam lòng... Vì sống càng lâu, ta càng nếm thử nhiều thủ đoạn. Nhưng nếu như không tính thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian và thọ mệnh, ta dùng nhiều bí pháp như vậy cũng chỉ được vạn năm mà thôi. Xem như là thọ mệnh nhất trong cấp Thần Hải cường giả.

Tạo Hóa lão nhân giải thích một phen, Lâm Minh trong lòng tỉnh ngộ. Thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian, quả thật không coi là kéo dài tuổi thọ. Thọ mệnh có bao nhiêu thì vẫn bấy nhiêu, chỉ là muộn hơn mà thôi.

Mà nếu muốn cùng trời tranh mệnh. Cũng chỉ có con đường tu võ những cái khác chung quy cũng chỉ là ngoại đạo.

Sinh mệnh đối với sinh mệnh bản thân rất là lưu luyến. Mặc kệ là sinh mệnh trí tuệ hay là không phải sinh mệnh trí tuệ. Đây là bản năng khắc sâu trong lòng, đối với võ giả mà nói thì còn hơn nữa. Con đường võ đạo nhìn không thấy điểm cuối, sao lại cam tâm nửa đường dứt thọ mệnh mà ngã xuống?

- Lâm tiểu hữu, ngươi có độ tuổi tốt. Thật sự khiến người ta hâm mộ và ghen tị, hãy quý trọng đi. Đời người vừa ngắn vừa khổ, người già mới biết quý trọng cảnh xuân tươi đẹp. Còn trẻ là lúc lãng phí năm tháng, tới khi tuổi già cũng khó tiến thêm một bước.

Tạo Hóa lão nhân nói tới đây thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu.

- Tạ ơn tiền bối chỉ điểm.

Lâm Minh cung kính nói.

- Chỉ điểm thì chưa nói tới. Những đạo lí này ngươi cũng sẽ biết. Chỉ là không tự mình trải qua, không thể cảm nhận sâu sắc được. Lão hủ cáo từ, sau này gặp lại.

Tạo Hóa lão nhân nói xong bồng bềnh trôi đi. Lâm Minh quay sang chỗ hắn biến mất, thi lễ thật sâu.

Ngày thứ hai, yến hội chiêu đãi Lâm Minh vẫn tiếp tục. Mà Lâm Minh cũng không có tiếp tục tham gia. Tuy nói kết giao những thế lực này có chỗ tốt, nhưng đối với thực lực mà nói, chỉ là thế tục và vật ngoài thân.

Cũng trong một ngày này, Tu La quốc đem bồi thường sinh tử chiến bồi tới. Tài liệu giá trị ngàn vạn Nguyên Linh Thạch. Cộng thêm mấy ngày nay Lâm Minh thu được tổng cộng là 1400 vạn.

Nên biết rằng, hoàng tử như Lý Dật Phong toàn bộ gia sản cũng chỉ có mấy vạn Nguyên linh thạch, còn các thân vương công tử thì cũng chưa chắc có đủ 1 vạn Nguyên linh thạch.

Lúc trước Tu La Thần quốc bỏ ra 30 vạn làm phần thưởng đã khiến cho các cao thủ Thiên Mệnh bảng động tâm. Giá trị 1400 vạn Nguyên linh thạch có thể nghĩ mà biết. Đây là con số thiên văn mà Thánh địa bình thường cũng không lập tức lấy ra được.

Lâm Minh chuẩn bị dùng những thứ này làm vốn liếng, bế quan mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ bốn - Thương Môn!

Đây là một cánh cửa vô cùng quan trọng trong Bát Môn Độn Giáp sơ kì. Vị trí ở hai nắm đấm có thể tăng cường lực công kích và năng lượng của võ giả.

Sau khi được Thương Môn tăng phúc, Lâm Minh dự đoán lực lượng của mình sẽ đạt tới hơn 110 vạn cân. Thậm chí đến gần ngưỡng 200 vạn cân, đến lúc đó dùng lực này huy động Đại Hoang Huyết Kích, vừa lúc có thể phát ra uy lực lớn nhất của nó!

Lâm Minh muốn là làm liền. Vào ban đêm, hắn đi tới nơi bế quan của Thần Khí tộc, bày ra trận pháp và tế ra Càn Khôn Dung Nhật Lô. Tất cả thiên tài đại bảo, lượng lớn Mộc Linh Ngọc chất đầy mật thất, thần khí sáng rực, quang hoa xông lên tận trời.

Thành bại là lúc này!

Chương 870: Vạn linh đan!

Khoảng cách Lâm Minh cùng Tư Đồ Yêu Nguyệt đánh một trận đã qua được chừng một tháng, Đoan Mộc Quần lưu lại ấn ký truyền âm ở Thần Khí tộc liền rời đi. Dương Vân, Lý Dật Phong cùng với Thánh tử các đại Thánh địa, các thế lực khác cũng lần lượt rời đi.

Song lực ảnh hưởng của Lâm Minh quá lớn, các thế lực lớn rời đi thì các thế lực nhỏ lại tới. Cho dù Lâm Minh đã bế quan từ chối tiếp khách lâu như vậy, còn có đại diện của không ít thế lực võ giả Trung Thiên thế giới tiến tiến xuất xuất, không thấy được Lâm Minh cũng không sao. Vốn là bọn họ không có trông cậy vào điều đó, có thể gặp được đại diện của Thần Khí nhất tộc là được rồi.

Hơn nữa tặng lễ không cần tự mình giao cho Lâm Minh chỉ cần thông qua Thần Khí tộc chuyển giao là đủ. Dẫu sao, dựa theo tập tục của Thiên Diễn đại lục, thu lễ cũng phải ghi lại danh sách. Bọn họ cũng không trông cậy vào tương lai có thể giao hảo được với Lâm Minh. Chỉ là muốn lấy phương thức này để tỏ thái độ hữu hảo.

Thời gian mấy tháng, mặc dù hạ lễ do thế lực nhỏ đưa tới tính ra cũng tương đối, nhưng lại số lượng không nhiều. Một thế lực đưa tới 8000 Nguyên linh thạch, mấy trăm thế lực cộng dồn lại cũng có đến hai, ba trặm vạn Nguyên linh thạch. Thích Bạch đem những vật này hoặc là bán, hoặc đổi của cải lấy tiền mặt, đổi thành thiên tài địa bảo cao cấp hơn. Kể từ đó lại có một đám linh dược có thể để Lâm Minh chống đỡ khi trùng quan.

Nghĩ đến những linh dược này giá trị tổng cộng sáu, bảy trăm vạn Nguyên linh thạch, Thích Bạch liền hết sức im lặng. Lâm Minh rốt cuộc có thể chất gì ah. Quả thực chính là cái động không đáy. Nhiều tài nguyên như vậy, đầy đủ để bồi dưỡng cho một võ giả Luyện thể kỳ, một đường đến Thần Hải cảnh. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là võ giả này có đầy đủ thiên phú. Nhưng là đối với Lâm Minh chẳng lẽ chỉ đủ để hắn đột phá Mệnh Vẫn tầng hai?

Thích Bạch cũng không rõ ràng Lâm Minh đang mở ra Thương

Môn, chỉ cho là đang trùng kích tầng hai Mệnh Vẫn. Hắn cho rằng Lâm Minh đột phá tầng một tiêu hao nhiều như thế, thì tiến thêm một bước nữa chắc sẽ tiêu hao càng nhiều thêm.

Ở bên trong nơi bế quan, ở Càn Khôn Dung Nhật Lô, Phần Tinh Chi Viêm hừng hực thiêu đốt. Lâm Minh tiện tay ném một gốc linh dược, chỉ chốc lát sau, gốc linh dược kia bị ngọn lửa hòa thành giọt dịch màu xanh biếc, bị chân nguyên bao quanh, chậm rãi mở bay ra.

Lật tay, một đạo Xích Hỏa toát ra, lục dịch bị bốc hơi luồng tinh hoa thảo mộc như sương mù bị Lâm Minh tinh luyện đi ra ngoài.

Thành công, đây là gốc linh dược thứ chín trăm hai mươi.

Lâm Minh nhẹ than một hơi, không kịp lau mồ hôi trên trán, dùng một bình Mộc Linh ngọc trăm vạn năm cẩn thận thu hồi những tinh khí này.

Lần này hắn luyện chế là một loại linh dược đặc thù, tên là Vạn Linh Đan. Từ trong ngàn vạn loại linh dược lấy ra tinh hoa thảo mộc, dung hợp ở chung một chỗ. Sau đó trải qua nhiều lần tinh luyện. Cuối cùng luyện chế thành một quả Vạn Linh Đan!

Loại đan dược này, luyện dược sư bình thường sẽ không lựa chọn luyện chế. Bởi vì quá trình luyện chế nó cực kì nhiều hạn chế, tiêu hao tinh thần lực khổng lồ. Hơn nữa không chỉ như thế còn phải tiêu hao đại lượng Mộc Linh Ngọc, phải biết rằng, giá trị của Mộc Linh Ngọc có thể không ít hơn linh thảo. Cho nên luyện ra một quả Vạn Linh Đan, sẽ có quá nhiều tổn hao không tất yếu.

Tuy nhiên hiện tại, tình huống của Lâm Minh đặc thù. Đối mặt với đống lớn linh dược linh thảo như vậy. Đúng là Vạn Linh Đan thích hợp để luyện chế nhất, về phần vì thế mà tiêu hao đại lượng Mộc Linh Ngọc do nhiều thế lực lớn như vậy đưa tới có thể xếp thành núi nhỏ. Trong đó, không thiếu Mộc Linh Ngọc cực phẩm trong Mộc Linh Ngọc.

Hô!

Lại là một gốc linh dược nữa bị Lâm Minh luyện hóa, giọt dịch xanh biếc tiếp tục cẩn thận cháy trong ngọn lửa, lấy ra một luồng tinh hoa thảo mộc.

Quá trình này cần phi thường cẩn thận. Một cái ba động của tinh thần lực sẽ làm cho linh dược hóa thành bụi bay.

Ở dưới chân Lâm Minh, có không ít tro bụi của linh dược những linh dược kia cũng là bỏ đi. Cho dù là luyện dược sư cao cấp cũng rất dễ dàng sai lầm bởi yêu cầu của tinh thần lực đối với chế thuốc quá hà khắc.

Luyện dược của Lâm Minh dĩ nhiên không tính là cao nhất. Hắn tiếp xúc với luyện đan thuật vô cùng ngắn. Tuy nhiên Lâm Minh kế thừa trí nhớ của Luyện dược sư Thần Vực. Trong đó bao gồmlượng tâm đắc về kinh nghiệm cùng chế thuốc thực tế, mà những đồ này vừa vặn cũng là thứ không cách nào dạy bằng lời nói. Sau khi Lâm Minh kế thừa toàn bộ chỉ cần từ từ thông hiểu đạo lý, là có thể tiến bộ thần tốc.

Còn có quan trọng nhất là, lý giải về pháp tắc Hỏa hệ ý cảnh cùng lực khống của Lâm Minh tuyệt đối là nhất lưu. Phần Tinh Chi Viêm - hắn có thể dễ dàng sai khiến trong tay. Muốn ngọn lửa cao mấy tấc thì nó sẽ cao chừng đó, muốn nó chia làm vài cỗ thì chính là vài cỗ. Luyện Dược Sư bình thường rất khó làm được điều này.

- Gốc cây tiếp theo!

Dưới sự chống đỡ của Hưu Môn, chân nguyên của Lâm Minh có thể kéo dài trong thời gian có thể nói là biến thái, trải qua tiêu hao lâu như vậy, cũng không xuất hiện tình trạng cạn kiệt, ngược lại là linh hồn lực lại có chút chống đỡ không nổi.

Hưu Môn chỉ có thể bổ sung chân nguyên, xúc tiến cơ thể hết bệnh. Đối với tiêu hao linh hồn lực, nó lại không thể ra sức tác động được.

Xoẹt!

Một gốc linh dược trị giá mấy ngàn Nguyên linh thạch hóa thành bụi bay trong tay Lâm Minh.

- Linh hồn lực đến cực hạn, khó có thể làm tiếp.

Lâm Minh cũng không có ngưng hẳn lại đó, mà là kiên trì luyện chế thêm một thời gian ngắn. Tuy nhiên bởi vì tỷ lệ thành công quá thấp, Lâm Minh không có tiếp tục dùng thuốc tốt mà phong kín Mộc Linh ngọc bình. Tạm thời ngưng hẳn luyện Vạn Linh Đan, lấy ra một chút dược vật cấp thấp từ trong Tu Di giới, dùng chúng nó để luyện tập.

Ở dưới trường hợp linh hồn lực tiêu hao nghiêm trọng, Lâm Minh luyện cơ hồ cũng không có thành công. Từng đống bụi bay bị đốt đi ra ngoài, cho đến khi Lâm Minh nhức đầu muốn nứt. Hai mắt biến thành màu đen, rốt cục té ngã trên đất, ngủ thật say. Ngôn Tình Hay

Luyện dược đúng là phương pháp ma luyện tinh thần lực cùng linh hồn lực. Mỗi một lần tiêu hao thần hồn, sau khi khôi phục có thể làm cho thần hồn tinh tiến thêm một chút. Đây cũng là nguyên nhân đại đa số võ giả sẽ chọn một cái chức vụ phó phụ trợ.

Trong lúc ngủ say, Lâm Minh mặc dù mất đi ý thức. Nhưng Thái Nhất Linh Hồn Quyết vẫn là tự mình vận chuyển, ngầm làm cho linh hồn Lâm Minh dễ chịu.

Hắn rất nhanh liền tiến vào ngủ say, ngủ một giấc chính là mấy ngày mấy đêm.

Không biết qua bao lâu, từ trong ngủ say tỉnh lại. Chỉ cảm thấy thần thái sáng láng, trạng thái tinh thần tốt đến cực điểm. Hắn không dừng lại chút nào, lấy bình Mộc Linh Ngọc ra, bắt đầu luyện chế linh dược lần nữa, luôn luôn luyện đến khi linh hồn lực sức cùng lực kiệt, thì lại tiếp tục ngủ say.

Ở trong vòng tuần hoàn lập đi lập lại này, hơn nửa năm cứ trôi qua như vậy.

Một cân Mộc Linh Ngọc thượng hạng bị tinh luyện ra tinh hoa, cùng tinh hoa thảo mộc do một hai nghìn gốc linh dược tinh luyện ra dung hợp ở một chỗ. Toàn bộ thu ở bên trong bình ngọc. Đến hiện tại, Vạn Linh Đan đã hoàn thành được tám phần.

Linh hồn lực của Lâm Minh cũng ở trong hơn nửa năm này có tiến bộ nhảy vọt. Từ vừa mới bắt đầu có thể kiên trì chế thuốc ba ngày liền nhất định phải ngủ say, hiện tại đã có thể chịu được tới ăm ngày. Sau khi đột phá Mệnh Vẫn, tiềm lực của linh hồn hắn được hoàn toàn khai phá. Hơn nữa có khuynh hướng tiếp tục tinh tiến.

Linh hồn lực mặc dù đối với thực lực võ giả không có ảnh hưởng trực tiếp, nhưng có thể hạn chế cảnh giới võ giả. Linh hồn lực không mạnh không cách nào khống chế quá nhiều chân nguyên, nếu như dùng linh hồn của cường giả Toàn Đan để chi phối năng lượng trong cơ thể của cường giả Thần Hải, như vậy có thể sẽ bạo thể mà chết.

Trong quá trình không ngừng tiêu hao chân nguyên cùng bổ sung chân nguyên, Lâm Minh càng ngày càng đến gần Mệnh Vẫn tầng hai. Đây cũng hợp tình hợp lí. Bởi căn cơ của Lâm Minh thực sự quá vững chắc, vừa tấn cấp Mệnh Vẫn thì đã là Mệnh Vẫn tầng một đỉnh phong. Điều này cách Mệnh Vẫn tầng hai chỉ có một bước ngắn.

Từ Mệnh Vẫn tầng một đến Mệnh Vẫn tầng hai, so sánh với mở ra Thương Môn dễ hơn nhiều. Bởi vì một khi đột phá hạn chế đan điền, Lâm Minh có thể tùy ý tồn trữ chân nguyên nổ tung ở trong người, để chiết xuất thân thể. Không cần khó khăn như khi phá Mệnh Vẫn tầng một. Vì thế, hắn cũng không cần gấp gáp.

Lại qua mấy tháng, Lâm Minh bế quan hiện tại đã là một năm tròn.

Thần Khí tộc rốt cục khôi phục trạng thái ngày thường. Mà Tư Đồ Yêu Nguyệt dựa theo ước định vốn có cũng bị vây trong Giới Tâm đại điện, không được ra khỏi cửa nửa bước.

Đây cũng không phải phòng ngừa Tư Đồ Yêu Nguyệt chạy trốn. Tư Đồ Yêu Nguyệt có cường thịnh trở lại cũng chỉ là võ giả Mệnh Vẫn, dưới trận pháp trùng trùng điệp điệp của Thần Khí tộc, căn bản không tạo ra bất cứ uy hiếp gì. Cái này chủ yếu chính là bảo vệ Tư Đồ Yêu Nguyệt, nếu như nàng ta chết ở Thần Khí tộc, hậu quả sẽ trở nên nghiêm trọng.

Mặc dù Giới Tâm đại điện được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân cũng không thể công phá. Nhưng Tu La quốc vẫn phái một cường giả Thần Hải ngày đêm bảo vệ cho Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Bởi vì phải cùng một nơi với Tư Đồ Yêu Nguyệt như hình với bóng. Người giám hộ tất nhiên nên là một nữ nhân. Hơn nữa phải tuyệt đối tin tưởng được. Đó cũng phải là dòng chính của Tư Đồ gia tộc. Trừ bỏ đi tính cách nham hiểm, ngoài Tư Đồ Dao Hi rất có thể làm ra chuyện phiền toái, thì chỉ có đường muội của Tư Đồ Hạo Thiên - Tư Đồ Thanh Chiếu, là có thể đảm nhiệm việc này.

Tư Đồ Thanh Chiếu hơn hai ngàn tuổi, số tuổi chẳng qua là một nửa Tư Đồ Dao Hi, hơn nữa nàng bản tính thích đẹp, tình nguyện tiêu hao một chút tu vi để giữ thanh xuân cùng sinh cơ của cơ thể. Cho nên nhìn qua giống như là tỷ tỷ của Tư Đồ Yêu Nguyệt vậy.

- Yêu Nguyệt! Ngươi quá nghiêm khắc đối với mình. Tiếp tục tiêu hao như vậy linh hồn cùng tinh thần chi hải của ngươi đều có thể lưu lại ám thương.

Tư Đồ Thanh Chiếu nhìn cháu gái tu luyện khổ cực như lúc này, thậm chí có thể nói là tự làm khổ mình, tâm có chút không đành lòng nói.

- Thanh Chiếu cô cô, không cần khuyên ta. Cho dù có lưu lại chút ít vết thương ngầm sau khi phá Thần Hải, cũng có biện pháp thanh trừ. Sỉ nhục mà Lâm Lan Kiếm cấp cho ta, ta tất nhiên sẽ hoàn trả. Hắn là tuyệt đại thiên tài, ta đã bị hắn vượt xa. Tại đồng bậc sẽ không thể nào vượt qua hắn, sẽ bị càng rơi càng xa. Trừ phi ta có thể đột phá Thần Hải. Lúc ban đầu phá Thần Hải sẽ đánh một trận với hắn. Đây là cơ hội cuối cùng của ta, cũng là cơ hội duy nhất.

Tư Đồ Yêu Nguyệt mặc dù cao ngạo, nhưng sẽ không tự đại quá mức cho là thành tựu tương lai của mình có thể sánh cùng Lâm Minh. Nhưng là chuyện nhục nhã khi đấu sinh tử chiến, nàng không thể không báo.

Nàng bị Lâm Minh đập vào mặt đất giống như là cái cọc gỗ. Sỉ nhục như vậy làm cho cả đời nàng khó quên. Hạo Thiên Thần Hoàng vì nàng mà ra mặt lại bị Tạo Hóa lão nhân áp chế, còn bao gồm trả giá kếch sù khi Tu La thần quốc giao ra hơn ngàn vạn Nguyên linh thạch. Hết thảy điều này làm cho nàng đều khắc cốt ghi tâm.

Nàng muốn chiến thắng Lâm Minh. Chỉ có một cơ hội, đó là nàng tấn cấp Thần Hải mà Lâm Mình thì còn đang ở Mệnh Vẫn.

Tạo Hóa lão nhân cho Lâm Minh thời gian ba năm, là lời tiên đoán thời gian 3 năm Lâm Minh sẽ có chút ít tư chất chống lại đại năng Thần Hải. Ít nhất cũng là có bản lĩnh bảo toàn tính mạng.

Như vậy thời gian để lại cho nàng không nhiều lắm!

Lúc Tư Đồ Yêu Nguyệt khắc khổ tu luyện. Lâm Minh luyện chế Vạn Linh Đan bên trong mật thất, cũng tiếp cận giai đoạn cuối cùng!

Vạn Linh Đan là trình tự cực kì nhiều hạn chế, linh dược tiêu hao cực kì nhiều. Mặc dù sự khôi phục sức mạnh của Lâm Minh mạnh mẽ thì cũng phải ước chừng một năm thời gian mới có thể hoàn thành.

Dĩ nhiên thu hoạch của một năm này cũng thật lớn. Trong quá trình lần lượt tiêu hao rồi tiêu hao, Lâm Minh đã có thể tùy thời đột phá Mệnh Vẫn tầng hai. Đồng thời linh hồn lực của hắn cũng đã gầy dựng trụ cột vững chắc cho sau này đột phá Thần Hải.

Lâm Minh nhẹ nhàng lấy ra Mộc Linh ngọc bình tập hợp tinh hoa thảo mộc của mấy ngàn dược thảo, điềm tĩnh ném cả bình vào Càn Khôn Dung Nhật Lô.

Chương 871: Thận tinh!

Đây là giai đoạn cuối để luyện chế Vạn Linh đan. Cũng là giai đoạn cực kì mấu chốt, hôm nay tất cả thảo mộc chi linh cũng bị phủ kín trong Mộc Linh ngọc bình, dùng ngọn lửa ngưng tụ thành đan. Quá trình này chỉ cần hơi có sai lầm, đó chính là kết cục kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lâm Minh đang tiến hành chuẩn bị trước khi luyện chế lần này. Ước chừng ngủ bảy ngày bảy đêm, rồi sau đó hắn dâng hương, tắm rửa, rửa tay, cũng ngồi xuống một căn giờ.

Những nghi thức này cũng không phải là vô dụng, mà là hắn muốn thông qua những nghi thức này, điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình đến mức độ tốt nhất.

Hô Hô Hô!

Ngọn lửa thiêu đốt. Lâm Minh nhìn bình Mộc Linh ngọc trăm vạn năm quay cuồng trong lửa.

Hoàn thành giai đoạn luyện chế cuối cùng này, cũng không cần mở. Tinh hoa thảo mộc của mấy ngàn loại thảo dược này ẩn chứa linh tính, rất dễ trôi qua. Chúng nó bị niêm phong vào Mộc Linh Ngọc bình, có thể dựa vào đặc tính của Mộc Linh Ngọc phong ấn ngăn cách tất cả cảm giác năng lượng. Nhưng là một khi lấy ra thì cũng rất dễ dàng tản đi.

Ném cả bình vào Càn Khôn Dung Nhật Lô, bản thân bình luyện hóa ra tinh hoa cũng sẽ trở thành một phần của Vạn Linh Đan.

Mộc Linh Ngọc bình trăm vạn năm chịu được nhiệt độ rất cao. Lâm Minh dùng Phần Tinh Chi Viêm thiêu nó mấy căn giờ mới có thể luyện hóa, lấy màu xanh biếc làm chủ, rồi lại hàm chứa đủ loại màu sắc khác từ thảo mộc chi linh tràn tới, như sương như khói.

Lâm Minh lập tức buông thả chân nguyên, bao trùm lấy dược dịch Mộc Linh Ngọc trăm vạn năm, nếu không những mảnh sương mù này bị thiêu đốt, lập tức sẽ tan chảy thành bụi bay.

Ổn định dược dịch ở trong một phạm vi tuyệt đối chính xác, không dám có chút dao động, Lâm Minh duy trì tinh thần lực của mình ổn định phát ra liên tục.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Cái trán Lâm Minh rỉ ra mồ hôi hột nhưng tinh thần lực của hắn vẫn vững vàng.

Lại là hai canh giờ trôi qua, tập trung cao độ tinh thần lực tới bốn canh giờ, trong ánh mắt của Lâm Minh cũng xuất hiện từng đạo tia máu.

Hắn mắt thấy dược dịch bị ngọn lửa làm bốc hơi, bắt đầu từ từ cô đọng vững chắc thành một viên cầu xanh biếc hơi mờ. Đây chính là chủ thể của Vạn Linh Đan.

Mà ở trung ương viên cầu xanh biếc, một mảnh đường vân dài hẹp và cả tơ mỏng màu xanh lá uốn lượn. Xem ra là giống như Tinh Linh du động, có chỗ dài như tơ vải, có chỗ ngắn như lông trâu, có chỗ tập trung, có chỗ thưa thớt, nhiều vô số có khoảng nhiều đến mấy ngàn.

Những thứ này chính là tinh hoa của linh dược bị luyện hóa cùng nhau.

Đan dược thành!

Một khắc kia, trong Càn Khôn Dung Nhật Lô truyền đến từng trận âm thanh như tiếng thông reo, như gió đêm phất qua núi rừng, như sóng vỗ vào bờ biển.

Loại thanh âm này từ lúc bắt đầu như có như không, càng về sau càng ngày càng vang dội. Quả thực ngất trời như sóng dữ, trời long đất lở.

Ở phía trên lò luyện đan chợt xuất hiện một đạo ngũ sắc như cầu vồng cực kì rực rỡ.

Lúc này, toàn thân Lâm Minh chăm chú, nháy mắt cũng không nháy lấy một cái, nhìn chằm chằm lò luyện đan, gân xanh trên trán cũng nổi cả lên.

Đúng lúc này chỉ nghe một tiếng huýt gió như rồng ngâm. Nắp lò phóng lên cao, một quả quang cầu màu xanh biếc bằng cỡ nắm tay bay ra.

Ở bên trong quang cầu, rõ ràng có một viên hạt châu bằng cỡ trứng bồ câu xanh biếc.

Vạn Linh Đan tập hợp nhiều tinh hoa thảo mộc như vậy đã ngưng tụ thành linh tính, một khi ra lò tất nhiên sẽ bay đi.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị thi triển Kim Bằng Phá Hư, đột nhiên bước ra một bước, bắt lấy hạt châu màu xanh lá kia vào tay.

Đan dược ra lò, nóng bỏng như lửa. Song, nắm trong tay, Lâm Minh lại có thể cảm nhận được một cỗ cảm giác dị thường mát mẻ, truyền khắp tứ chi bách hải. Ngay cả ý thức hải tựa hồ cũng vì vậy mà càng thêm thanh minh.

- Thành công!

Lâm Minh thở dài ra một hơi. Một năm cố gắng, cuối cùng cũng không uổng phí.

Nắm Vạn Linh Đan này, Lâm Minh cẩn thận cảm thụ năng lượng kinh người trong đó. Phẩm chất của đan này, không dưới Ngũ Sắc Luyện Hư đan.

Tuy nhiên tương đối mà nói, Ngũ Sắc Luyện Hư Đan mở Kinh Môn ra, Thương môn khó mở ra hơn một chút. Thương Môn chủ quản lực công kích cùng lực sát thương. Uy lực cực lớn là một Môn tối trọng yếu trong tứ môn đầu tiên của Bát Môn Độn Giáp, gần với Sinh Môn và Tử Môn trong tứ môn sau.

Chỉ là một quả Vạn Linh đan, đại khái là có thể đảm bảo nắm chắc bảy thành.

Mặc dù nói nắm chắc không nhỏ, nhưng chỉ sợ tỉ suất thất bại 3 thành, Lâm Minh cũng chịu không nổi. Đây cũng là thứ luyện chế ra từ sáu bảy trăm vạn Nguyên lịch thạch ah, là tài nguyên đủ để bồi dưỡng ra một đại năng Thần Hải. Ngay cả một đại thần quốc bỏ ra cũng đều sẽ có cảm giác đau lòng. Một khi thất bại, Lâm Minh cũng không có năng lực luyện chế được miếng Vạn Linh Đan thứ hai.

Hắn phải bảo đảm cho một lần thành công!

- Bảy thành nắm chắc... Không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không mạo hiểm. Hiện tại các loại thiên tài địa bảo trên người ta bao gồm Ma Thần Chi Cốt Thiên giai, Bạn Sinh Lôi Tinh,... Cũng đã dùng không còn một mống. Muốn gom góp chút ít linh vật, có thể giúp ta mở Thương Môn ra trong thời gian ngắn dễ thế sao?

Lâm Minh không muốn mở miệng yêu cầu Thần Khí tộc. Một lần mượn này ít nhất cũng phải là dược liệu năm sáu trăm vạn Nguyên linh thạch. Bản thân Thần Khí tộc bị hạn chế ở Trung Thiên thế giới không thể đi ra ngoài, cũng chỉ có thể hái tài nguyên

Hạn chế trong Trung Thiên thế giới, hết sức túng thiếu. Bên trong tộc còn có đông đảo thiên tài chờ để được sử dụng, có thể nói là nghèo rớt mùng tơi.

Lúc trước Lâm Minh dùng mảnh nhỏ nguyên linh thạch cực phẩm trân quý của Thích Bạch, đến bây giờ còn chưa có báo ân, thủy chung vẫn còn là nỗi băn khoăn. Bây giờ há có thể mở miệng yêu cầu nhiều tài nguyên như vậy nữa. Huống chi Thần Khí tộc hơn nửa là cũng không lấy ra được.

Nghĩ tới nghĩ lui, thiên tài địa bảo Lâm Minh có thể nghĩ đến cũng chỉ có một loại, vô cùng dễ dàng nhận được. Giá trị cũng không rẻ đó chính là Thận Tinh.

Thận Long ở đầm lầy màu đen 8000 dặm, phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt là có thể phun ra ảo giác nặng nề. Thận khí có tính ăn mòn vô cùng, lấy thủ pháp đặc thù dẫn vào Càn Khôn Dung Nhật Lô là có thể luyện chế được Thận Tinh.

Phương pháp luyện chế Thận Tinh, Lâm Minh có được từ Ma Quang. Võ giả Thiên Diễn đại lục chưa chắc biết được. Hơn nữa ở bên trong thận khí, đại đa số võ giả tự vệ còn không kịp, há lại có thể sẽ nghĩ tới nghiên cứu bản chất thận khí?

Ban đầu Lâm Minh từ Toàn Đan phá Mệnh Vẫn, tiêu hao không ít Thận Tinh. Đối với đại năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong chúng, Lâm Minh thấu hiểu rất rõ.

Vạn Linh Đan lại thêm mười mấy miếng Thận Tinh, có thể đem xác suất thành công khi mở Thương Môn tăng lên chín thành hơn!

Xác suất nhiều hơn chín thành đã đầy đủ, nếu như vẫn là thất bại, thì chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Dĩ nhiên, đi đầm lầy màu đen 8000 dặm có nguy hiểm không nhỏ. Tuy nhiên cái nguy hiểm này nhất định phải mạo. Bởi vì lúc Lâm Minh phá Mệnh Vẫn tầng hai vẫn phải đi đến đó lần nữa.

Tuy nói Lâm Minh phá Mệnh Vẫn tầng hai dễ dàng hơn rất nhiều so với khi đột phá tầng một. Nhưng lại khó khăn hơn so với võ giả tụ nguyên hệ thống thần túy, cần tiêu hao đại lượng năng lượng. Loại năng lượng này dùng đan dược cung cấp. Thứ nhất hiệu quả không tốt, thứ hai tốn hao khổng lồ, xa không bằng Xích Kim Lôi Quang ở Cửu Thiên Lôi Vực.

Mà lần trước lúc phá Mệnh Vẫn, Xích Kim Lôi Quang tồn trữ trong hạt giống Tà Thần của Lâm Minh đã tiêu hao hầu như không còn. Lần này cũng có thể đi Cửu Thiên Lôi Vực bổ sung thêm một chút.

- Ừm! Ngươi muốn đi ra ngoài lịch lãm?

Thích Bạch không nghĩ tới Lâm Minh sau khi bế quan xong, sẽ phải đi ra ngoài. Tuy nói hiện tại Tư Đồ Yêu Nguyệt bị trấn áp ở Thần Khí tộc, nhưng chỉ có thể đảm bảo Tu La thần quốc không dám công khai minh mục trương đảm ám sát Lâm Minh. Dù sao hiện tại muốn giết Lâm Minh, làm sao cũng phải để đại năng Thần Hải xuất thủ. Mà toàn bộ đại lục cũng chỉ có hơn trăm Thần Hải cường giả. Tùy tiện người nào cũng có thể tìm hiểu nguồn gốc. Nếu như không phải đại năng Thần Hải có quan hệ trực tiếp cùng Tu La quốc, người nào sẽ vì một chút lợi ích mà mạo hiểm đắc tội thiên hạ đệ nhất nhân tương lai, mà liều đi ám sát Lâm Minh cơ chứ?

Nhưng... Nếu như Lâm Minh đi ra ngoài lịch lãm. Nhất là đi những nơi hiếm thấy dấu chân người vậy thì khác nhau rất lớn.

Nếu như hành tung của Lâm Minh bị phát hiện, đại năng Thần Hải do Tu La quốc phái ra chém giết Lâm Minh ở cái loại địa phương đó. Thần khí tộc không thể nào tìm được đầy đủ căn cứ chính xác, cũng không thể dựa theo một chút suy đoán mà xử tử Tư Đồ Yêu Nguyệt. Dẫu sao chính bản thân đi ra ngoài lịch lãm sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Thích Bạch nhíu mày:

- Ngươi phải đi ra ngoài?

- Phải!

- Ta để cho tộc nhân dẫn ngươi đi ra ngoài không được sao?

- Sợ rằng không được...

Lâm Minh lắc đầu. Thận tinh không phải ai cũng có thể luyện ra được. Điều kiện là phải dùng bí pháp của Ma Quang, Càn Khôn Dung Nhật Lô cùng với Phần Tinh Chi Viêm... Hơn nữa, đầm lầy màu đen 8000 dặm nếu không phải cường giả Thần Hải thì tiến vào trong đó, cũng tương đối nguy hiểm.

- Được! Ta hiểu đươc.

Thích Bạch thấy Lâm Minh kiên quyết như thế, cũng không có thể phản đối nữa. Lâm Minh có thể đi tới một bước hôm nay, tự nhiên có đầy đủ năng lực phân biệt. Hắn làm như vậy tất có lí do của mình.

- Thần Khí nhất tộc của ta có một truyền tống trận bí mật, tốc hành ra ngoại giới. Ta hoài nghi chung quanh Trung Thiên Thế giới đã bố trí cơ sở ngầm của Tu La quốc. Ngươi dùng truyền tống trận rời đi, tính nguy hiểm sẽ rơi xuống mức thấp nhất. Tuy nhiên... Truyền tống trận này có thể ít dùng thì nên ít dùng. Một khi năng lượng phát động thì có nguy hiểm bị bại lộ. Ngươi đi sớm về sớm cẩn thận một chút.

- Ta biết, Thích Bạch tiền bối cứ yên tâm!

...

Lâm Minh cũng không có gấp gáp rời đi, mà là lấy ra Đại Hoang Huyết Kích trước, gọi Ma Quang tới hỏi:

- Ma Quang, nguyền rủa phía trên Đại Hoang Huyết Kích, ngươi có biết là chuyện gì xảy ra không?

Một năm này, Ma Quang cũng không đi theo Lâm Minh. Mà là đang ở trong Trung thiên giới tự mình thử chữa trị thần hồn. Trên thực tế, lấy năng lượng hiện tại của nó, trợ giúp có thể cung cấp cho Lâm Minh là vô cùng ít ỏi.

Ma Quang liếm liếm đầu lưỡi, nói:

- Đại Hoang Huyết Kích là cây Hung Binh lấy được từ khu vực bên cạnh Ma Đế trong Vạn Cổ Ma Khanh. Huyết kích trầm trọng như núi, hơn nữa, km theo nguyển rủa kì dị của Vạn Cổ Ma Khanh, ngay cả Ma Đế cũng không cách nào tiêu trừ. Ban đầu Ma Đế nắm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, sợ là cũng bị ảnh hưởng. Lúc Ma Đế phi thăng Thần Vực thật giống như không có thuận lợi như vậy.

Về Ma Đế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì từ bảy tám vạn năm trước, đã không thể nào khảo chứng. Nhưng có thể khẳng định là Ma Đế gặp phải nguy cơ không nhỏ. Ban đầu, Ma Đế Thần Cung là tông môn lục phẩm ở trong Trung Thiên giới. Song Ma Đế Thần Cung lại bộc phát một cuộc chiến có một không hai. Trung Thiên giới cũng bị đánh cho phá thành mảng nhỏ, trở thành thế giới tàn phá hiện tại, sợ rằng sẽ không tới mấy ngàn năm sẽ sụp đổ.

Phải biết rằng Trung Thiên giới trừ khi phá hủy tâm giới, nếu không, không cách nào hủy diệt. Mà Giới Tâm đại điện của Thần

Khí tộc được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân cũng không thể công phá.

Có thể thấy được lúc ban đầu, Ma Đế đối đầu với địch nhân mạnh mẽ cỡ nào. Hơn nữa Càn Khôn Dung Nhật Lô cùng Đại Hoang Huyết Kích, tất cả cũng vì nguyên nhân Lâm Minh chưa biết, bị lưu tại bên trong Ma Đế Thần Cung.

Chương 872: Thanh đồng quỷ quan!

Nguyền rủa của Đại Hoang Huyết Kích cuối cùng là không thể bị hư hao. Dựa theo thuyết pháp của Ma Quang, Đại Hoang Huyết Kích đã bị Tu La quốc phong ấn. Lực lượng nguyền rủa rất lớn, mà Lâm Minh qua nhiều năm như vậy, số thanh niên tuấn kiệt bị hắn đánh bại đã không đếm được. Tuyệt đại nhân vật, khí thế, số mệnh tích lũy ra đã thập phần cường đại.

Hơn nữa lịch lãm ở Viễn Cổ Hoàng Thành, thừa kế huyết mạch Cổ Phượng, cùng với Thương Long Nghịch Thương Chi Huyết mà Lâm Minh vốn có. Nhiều nhân tố như vậy cộng dồn lại, để cho Lâm Minh có Phong Đế Chi Mệnh.

Có thể đoán được tương lai Lâm Minh nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ dễ dàng trở thành cường giả vượt qua cảnh giới Thần Hải. Thậm chí cảnh giới cao hơn, nhân vật tuyệt đối như thế, khắc chế một cây Đại Hoang Huyết Kích lấy được từ khu vực bên cạnh Vạn Cổ Ma Khanh, cũng không tính là quá khó khăn. Dù sao Đại Hoang Huyết Kích ở trong Thánh khí cũng có cấp tương đối thấp.

Khuya hôm đó, Lâm Minh thay đổi một thân trang phục. Không có mang mặt nạ Mộc Linh Ngọc chói mắt, trực tiếp thông qua Truyền tống trận đi tới ngoại giới. Rồi sau đó hắn không có khoa trương phi hành mà là gần sát mặt đất, nhanh chóng xuyên qua. Cho đến nơi cách Thần Khí tộc ở Trung Thiên giới có hơn hai nghìn dặm, Lâm Minh mới lấy ra Thần Hành Chu đã qua cải tạo đặc thù. Sau khi đi lên Thần Hành Chu, hắn bay thẳng về Kỳ Tích Chi Hải.

Dọc theo đường đi, Lâm Minh chuyên chọn đường nhỏ, tránh tất cả thành phố lớn, hữu kinh vô hiểm đi tới đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, cường giả Mệnh Vẫn tiến vào trong đó cũng cửu tử nhất sinh. Cường giả Thần Hải tiến vào trong đó coi như cũng an toàn. Trừ phi vận khí rất kém cỏi, nếu không sẽ không chết.

Lâm Minh hôm nay đã gần như là người thứ nhất dưới Thần Hải cảnh ở Thiên Diễn đại lục. Hơn nữa, hắn có nhiều pháp bảo, sinh mệnh chi hỏa tràn đầy, lực phòng ngự siêu cường. Sự khôi phục sức khỏe cùng tốc độ cực hạn, năng lực chạy trốn cùng năng lượng sinh tồn không kém, so sánh với những cường giả Thần Hải đã là gần đất xa trời như Tư Đồ Bá Nam.

Tiến vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm lần nữa, Lâm Minh đã không phải là kẻ yếu Toàn Đan hậu kỳ lúc trước. Đối mặt với nguy hiểm, hắn cũng có đủ năng lực chống cự.

Huống chi, Lâm Minh đã từng tới đầm lầy màu đen tám ngàn dặm một lần. Đối với môi trường nơi này cũng hết sức quen thuộc. Một đường hữu kinh vô hiểm đi tới nội địa đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Tuy nhiên, muốn tìm được Thận Long, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Tuy nói Thận Long kia thân thể dài hơn nghìn dặm. Thận khí nhổ ra có thể che đậy nhật nguyệt, nhưng thời không trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm vặn vẹo. Lực trường khép kín khắp nơi. Không cách nào dùng cảm giác để tìm kiếm đại quy mô, muốn tìm được Thận Long này vẫn là dựa vào vận khí mới được.

Lâm Minh ở lại đầm lầy màu đen tám ngàn dặm thoáng một cái chính là mấy ngày, trong thời gian đó hắn cũng gặp nhiều tồn tại sống. Những thứ sinh tồn này cùng thiên kì bách quái của đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, có chút tương tự quỷ vật, có chút còn lại là hung thú sinh động, còn có chút giống như là nước bùn chồng chất mà thành. Không phải trường hợp cá biệt, thực lực chúng nó căn bản đều dưới Thần Hải, không có gì uy hiếp đối với Lâm Minh.

Lúc này, trước người Lâm Minh có một đầu quái vật hình người thân cao ước chừng một trượng. Sắc da hắn toàn thân xanh thẫm, thân thể cường tráng, trên đầu có một con mắt khổng lồ lòi ra, cầm một cây Lang nha bổng cao chừng hai người trong tay, huy vũ, oai phong lẫm lẫm.

- Độc Nhãn Cự Ma!

Lâm Minh hơi ngẩn ra, thoáng cái kêu lên tên quái vật này. Nó thuộc về dị chủng thời thái cổ. Ngay từ lúc thời đại thượng cổ mười vạn năm trước, nó đã tồn tại ở Thiên Diễn đại lục, bị một chút cao thủ đỉnh cấp thuần phục trở thành tọa kỵ.

Loại quái vật này lực lớn vô cùng, lực phòng ngự của thân thể có thể so với Bảo khí Thiên giai. Đồng thời, một viên độc nhãn có thể phóng ra Ác Ma Quang Tuyến, đoạt đi sinh cơ, làm cho thân thể hóa đá.

Một Độc Nhãn Cự Ma kéo đến trên Thiên Mệnh Bảng tuyệt đối có thể xếp vào top 20. Đây là bởi vì nguyên nhân trí khôn Độc Nhãn Cự Ma thấp. Nếu nó có thể tu công pháp, võ kĩ cùng ý cảnh thì lực chiến đấu của nó sẽ không thể tưởng tượng.

Con mắt trên đầu Độc Nhãn Cự Ma kia là tài liệu chế thuốc vô cùng tốt. Một thân da bền bỉ thì có thể lấy ra luyện chế áo giáp Thiên giai. Nhưng là nó thật sự quá khó đối phó, cho dù là võ giả top 10 Thiên Mệnh Bảng cũng e sợ mà tránh không kịp.

Đây là bởi vì lực phòng ngự Độc Nhãn Cự Ma cực mạnh. Hơn nữa sinh mệnh lực cường đại, không cách nào giết chết trong thời gian ngắn. Kể từ đó, tiếng vang chiến đấu rất dễ dàng đưa tới nguy hiểm.

Tuy nhiên lúc này Lâm Minh lại không có ý muốn tránh ra. Hắn muốn thử uy lực của Đại Hoang Huyết Kích một lần. Đồng thời cũng coi trọng tài liệu trên người Độc Nhãn Cự Ma. Con độc nhãn kia có thể giữ lại cho mình dùng. Những xương cốt da thịt khác thì để lại cho Thần Khí tộc luyện chế Bảo khí.

Xịch!

Một đạo Ác Ma Quang Tuyến bắn ra từ trong mắt Độc Nhãn Cự Ma, như lôi đình bắn về phía trái tim Lâm Minh. Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể biến mất như khói nhẹ. Sau một khắc, hắn đi tới phía sau Độc Nhãn Cự Ma. Hai tay bắt được Đại Hoang Huyết Kích, Bát Môn Độn Giáp mở ra, lực lượng cường đại đi qua Đỗ Môn truyền lại, bộc phát ra sức lực hơn một trăm nghìn cân. Đại Hoang Huyết Kích trầm trọng giống như vẫn thạch đập phá xuống. Không có chút biến hóa nào nện ở trên bả vai Độc Nhãn Cự Ma!

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thân thể Độc Nhãn Cự Ma bị nện mạnh tới mức vặn vẹo biến hình. Huyết tương cùng mảnh xương vỡ bắn mạnh ra ngoài. Hai chân bởi vì không chịu nổi áp lực cực lớn mà gãy lìa, nửa người bên phải thành thịt nát. Xương xườn toàn bộ vỡ vụn, nội tạng lưa thưa chảy ra.

Một Độc Nhãn Cự Ma nổi tiếng về lực phòng ngự bị một kích của Lâm Minh đè chết!

- Một kích này, thật thống khoái!

Mới vừa rồi một chiêu của Lâm Minh không giữ lại chút nào. Bộc phát ra toàn bộ lực lượng của thân thể, lại không có sử dụng chân nguyên, một kích ném ra. Mặc dù chấn thành cánh tay tê dại, khí huyết nhộn nhạo nhưng có một loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ, phảng phất giống như tế bào toàn thân toàn bộ giãn ra, trắng trợn hấp thu năng lượng, tùy ý động thân thể khớp xương liền phát ra tiếng nổ vang, phảng phất giống như đang sinh trưởng. Đây là cảm giác mà phương thức chiến đấu lấy năng lượng làm chủ của hệ thống tụ nguyên vĩnh viễn không cách nào mang đến.

Năng lượng chiến đấu dù sao cũng là nhờ vào vật ngoại thân. Một chiêu thương mang đánh ra, cho dù phát sinh va chạm kịch liệt hơn nữa, chỉ cần không phải bị dư ba liên lụy cũng sẽ không ảnh hưởng đến trên thân thể võ giả. Tuyệt đối sẽ không như luyện thể thuật, có cảm giác chân thật khi dùng thân thể thừa nhận lực trùng kích.

- Mặc dù ta đã không hề sử dụng chiêu thức của Đại Hoang Kích Quyết, nhưng chỉ cần dùng Đại Hoang Huyết Kích đập người thì tuyệt đối là một kiện binh khí tiện tay.

Lâm Minh lẩm nhẩm, đang tính động thủ phân cắt thi thể Độc Nhãn Cự Ma. Đúng lúc này, tim của hắn đột nhiên co lại, cả người cảm thấy lạnh buốt. Một cỗ bất an không hiểu làm cho hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa.

Chỉ thấy dưới tầng mây tối om, một đoàn bóng dáng ánh huỳnh quang lóe ra như U linh nhẹ nhàng tới đây.

Đoàn kia nhìn như tung bay chậm chạp, kì thực, tốc độ lại nhanh đến tốt cùng. Lúc mới thấy chỉ là một điểm sáng nhỏ, trong chớp mắt cũng đã có thể thấy rõ tất cả diện mạo của nó. Đó là sáu ác quỷ, thân mặc hắc bào, mặt mũi dữ tợn, hành tung phiêu hốt như U linh. Bên trong quỷ trảo của bọn họ chia ra cầm một cái xiềng xích thô to. Sáu cái xiềng xích nối liền, kéo một cái Thanh Đồng Quỷ Quan. Quỷ quan vô cùng khổng lồ, cao cỡ một trượng, dài ba trượng, toàn thân có khắc Đồ Đằng kì dị, thoạt nhìn nặng nề mà mênh mang, tản ra khí tức làm cho linh hồn người ta hơi bị run rẩy.

Trong phút chốc, Lâm Minh chỉ cảm thấy lưng phát rét. Hắn ngừng thở, thân thể tận lực núp trong bóng râm, ngưng thần không động lấy một cái.

Cũng không phải cảnh tượng ác quỷ kéo quan làm cho hắn kinh hãi như vậy, mà là bản thân sáu ác quỷ kia để cho Lâm Minh có cảm giác thở gấp.

Bọn họ hiển nhiên cũng không phải là người. Đại khái bởi vì hệ thống tu luyện bất đồng. Lâm Minh căn bản nhìn không ra tu vi của bọn họ. Nhưng lại là có cảm giác được, bọn họ tu vi thậm chí cường đại hơn so với mình.

Phải biết rằng Lâm Minh đã gần như có chiến lực Mệnh Vẫn cao nhất, cao hơn nữa, chính là Mệnh Vẫn tầng tám trong truyền thuyết hay Thần Hải. Nói cách khác, sáu ác quỷ này đều có thực lực đến gần đại năng Thần Hải của loài người.

Bọn họ rất có thể là tồn tại đồng đẳng với Chuẩn Đế của Cự Ma tộc, Yêu tộc.

Sáu cường giả cấp Đế lôi kéo một Thanh Đồng Quỷ Quan!

Trong quỷ quan là vật gì?

Lâm Minh cũng không cho là trong đó chẳng qua chỉ là một cỗ thi thể. Cho dù là thi thể, tất nhiên cũng sẽ là một loại thi thể yêu ma như Thi Sát vạn năm, Thi Khôi vạn năm.

Có khả năng nhất chính là nằm trong Thanh Đồng Quỷ Quan là một chủng tộc tồn tại như Quỷ ↩ màu đen phía ngoài lục đạo. Mà thực lực của họ đã khó có thể tưởng tượng.

Đầm lầy màu đen 8000 dặm, cường giả Thần Hải sẽ không có nguy hiểm quá lớn, mà dưới Thần Hải cảnh thì cửu tử nhất sinh. Vì vậy, tồn tại thần bí trong Thanh Đồng Quỷ Quan kia, không phải là thuộc về đầm lầy màu đen, nếu không cường giả Thần Hải bình thường gặp phải nó tuyệt đối là một chữ chết!

Chẳng lẽ... Nó là đồ vật lấy ra từ Kỳ Tích Chi Hải?

Trong lòng đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, cho nên Lâm Minh ngay cả tim đập cũng ngừng lại. Hắn biết rõ giờ khắc này, một khi quái vật trong Thanh Đồng Quỷ Quan sinh ra một chút hứng thú với hắn. Như vậy, hắn phải chết là không thể nghi ngờ.

Thanh Đồng Quỷ Quan tốc độ cực nhanh, phi độn trăm dặm, chẳng qua là mấy hơi thời gian. Nhưng mà mấy hơi thời gian như vậy đối với cảm giác của Lâm Minh lại dài như thể một năm.

Hô!

Thanh Đồng Quỷ Quan bay đi, bay qua đỉnh đầu Lâm Minh như khói nhẹ vô ảnh vô tung. Chân trời vẫn là mây đen vô cùng vô tận như trước không thấy chút ánh sáng nào. Bóng tối là sắc thái vĩnh hằng trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Đi...

Phía sau lưng, lòng bàn tay của Lâm Minh cũng là mồ hôi lạnh. Hắn biết tồn tại thần bí trong thạch quan kia. Nếu như dò xét bốn phía, như vậy mình tuyệt đối không trốn được cảm giác của đối phương.

Có thể nó ngẫu nhiên đang ngủ say. Có thể bởi vì tu vi chính mình chỉ có Mệnh vẫn tầng một, bằng vào bề ngoài không cách nào phỏng đoán ra thực lực chân thật, làm cho đối phương không nổi lên hứng thú. Tóm lại hắn hữu kinh vô hiểm vượt qua một kiếp này.

Đây rốt cuộc là vật gì?

Xoa xoa mồ hôi lạnh, Lâm Minh kinh hồn chưa định. Vốn là hắn còn định ở lại đây lịch lãm một ít thời gian. Bây giờ nhìn lại vẫn là sớm tìm được Thận Long rồi trở về thì tương đối an toàn. Ở trước mặt cường giả chính mình không có nửa phần sức phản kháng.

Vội vã thu hồi thi thể Độc Nhãn Cự Ma, Lâm Minh lập tức rời đi. Hắn triển khai thân pháp hết tốc lực thẳng hướng ngược lại với Thanh Đồng Quỷ Quan, nhanh chóng đi sát trên mặt đất.

Nhưng mà chỉ là đi chưa tới đầy một nén nhang, hắn lại đột nhiên dừng bước. Hô hấp dừng lại, lạnh cả người. Ở trước mặt hắn là một con sông lớn nhợt nhạt không sạch sẽ. Sóng lớn cuồn cuộn, tản ra vô tận tử khí.

Sông Hoàng Tuyền!

Chương 873: Mở thương môn!

Sông Hoàng Tuyền mênh mông nhợt nhạt, ước chừng rộng trăm trượng. Bờ bên kia sông bị bao phủ ở trong bóng đêm dày đặc, tràn đầy khí tức bị đè nén cùng tĩnh mịch. Ở bên trong nước sông, có vô số hài cốt chìm nổi lênh đênh. Những thứ hài cốt này, đại đa số là một chút chủng tộc phi nhân loại, những chủng tộc này có cánh, sừng, đuôi... Giống như là ác ma Địa Ngục như thần thoại truyền thuyết.

Sông Hoàng Tuyền này chẳng qua là liếc mắt nhìn, đã có thể làm cho lòng người dâng lên vô tận bi thương, phảng phất giống như bên trong có thứ tất yếu nhất đối với tánh mạng của mình. Nhưng là cẩn thận nghĩ rồi lại không nghĩ ra, chẳng qua là biết một khi rời đi nơi này, sẽ mất đi vĩnh viễn.

Lâm Minh thấy sông Hoàng Tuyền ba lần. Nhưng là lần này hắn thừa nhận lực triệu hoán mạnh nhất của nước sông, nếu như không phải là võ đạo chi tâm của hắn bền bỉ, ý chí như sắt thép. Hơn nữa hắn đã lĩnh ngộ Bạch Ngân chiến linh thì chỉ sợ hắn đã thất thủ tâm thần, vì thế sẽ rơi xuống trong đó.

Mãnh liệt cắn đầu lưỡi, dùng đau đớn mạnh mẽ làm cho mình tỉnh táo lai, Lâm Minh triển khai thân pháp, thân ảnh chợt lui đi ra ngoài. Một hơi lao ra khoảng cách mấy chục dặm, lúc này mới kinh hồn ổn định lại.

Ngẩng đầu nhìn về phương hướng sông Hoàng Tuyền, đã bao phủ ở bên trong bóng tối mênh mông, mất đi bóng dáng.

- Sông Hoàng Tuyền này rốt cục là vật gì? Tại sao bất kể là tiến vào cấm khu ngàn dặm của Vạn Cổ Ma Khanh, hay là hai lần tiến vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm cũng sẽ thấy nó?

Ao đầm tám ngàn dặm rộng lớn như thế, nào có trùng hợp đến vậy. Mỗi lần đều gặp phải sông Hoàng Tuyền, còn có những hài cốt trôi lơ lửng ở giữa sông kia là từ nơi nào? Nhìn số lượng sợ là không dưới hàng tỷ!

Hàng tỉ sinh linh, hơn nữa cũng không phải là sinh linh bình thường. Bọn họ cũng là cường giả có lực lượng siêu cấp.

- Tựa hồ... Ác quỷ kéo quan lúc trước ta nhìn thấy, cũng là một loại quỷ quái giống như sinh vật trong sông Hoàng Tuyền... Trên đầu bọn họ đều có sừng, thân cao xấp xỉ.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng Lâm Minh vẫn là có thể đại khái cảm giác ra thân cao của sáu ác quỷ màu đen kia, hẳn là tầm một trượng đến hai trượng. Thanh Đồng Quỷ Quan kia cũng dài tầm ba trượng, loại tộc thân cao này không sai biệt lắm gấp hai loài người.

- Có lẽ bọn họ thật sự là đến từ Kỳ Tích Chi Hải.

Ban đầu lúc Lâm Minh ở Thánh Ma đại lục, đã xem qua rất nhiều ngọc giản ghi lại về Vạn Cổ Ma Khanh, có thể khẳng định trong Vạn Cổ Ma Khanh có một chút tồn tại sống. Hơn nữa, Lâm Minh cũng chính mắt trông được vật còn sống ở Vạn Cổ Ma Khanh. Đó là một đầu Thần thú khổng lồ thân dài mấy ngàn dặm.

Tuy nhiên dựa theo miêu tả của ngọc giản, những thứ này cũng không chủ động rời đi Vạn Cổ Ma Khanh, chỉ có một chút quái vật nhỏ yếu bị năng lượng màu đen phun trào ra.

- Trong Kỳ Tích Chi Hải có cái gì? Nơi đó đi thông tới một thế giới khác sao?

Lâm Minh lắc đầu vẫn là không quá tin tưởng suy đoán này. Nếu như Kỳ Tích Chi Hải thật sự đi thông tới một thế giới khác, như vậy tất nhiên cũng là một thế giới cao cấp, lại không nói tới trinh độ rộng lớn của nó, liền không có ở dưới Thần Vực. Một cái thế giới như thế, nằm ở Thiên Diễn đại lục không danh tiếng gì, võ giả Thần Vực làm sao có thể để mặc mà không ngó tới?

Tân thế giới tồn tại tựu ý nghĩa có cơ duyên mới. Tất nhiên sẽ có cường giả trong tân thế giới tìm tòi bí mật mà trải qua nguy hiểm.

Lâm Minh nghĩ mãi mà không rõ kết quả trong đó, liền lắc đầu không suy nghĩ thêm nữa. Nơi này đã xa xa vượt qua cảnh giới ở chỗ của hắn, không phải là thứ hắn có thể tìm kiếm. Chỉ sợ lúc chính mình trở thành Thần Hải, e là cũng không có sức lực tiến vào Kỳ Tích Chi Hải. Đây là ý nghĩa chân chính của Cấm địa sinh mệnh.

- Thực lực của ta quá yếu. Nếu như có thể đạt tới cấp bậc Phượng tiên tử, có lẽ còn có thể tìm tòi đến tột cùng.

Lâm Minh đang hết sức cảm khái. Bỗng nhiên bầu trời bao la toàn bóng tối, dâng lên một mảnh sương mù, bao phủ thiên địa trọng đó. Sương mù ngày càng đậm chỉ bất quá là trong chốc lát, liền đậm đặc giống như chén súp màu đen. Cơ hồ hóa thành thực chất, biến đổi vững chắc hư không.

Đột nhiên xuất hiện tình cảnh bậc này, làm Lâm Minh thở phào nhẹ nhõm. Thận Khí! Cuối cùng cũng làm mình đụng phải.

Tới đầm lầy màu đen tám ngàn dặm nhiều ngày như vậy, cho đến hôm nay Lâm Minh mới tìm được thận khí lần nữa. Hắn không chút hoang mang lấy Càn Khôn Dung Nhật Lô ra, dẫn một đoàn thận khí vào trong đó.

Phần Tinh Chi Viêm bốc cháy lên, thận khí màu đen nhanh chóng áp súc ở bên trong hỏa diễm. So với lần trước khi tiến vào đây, tốc độ Lâm Minh luyện hóa thận khí nhanh hơn rất nhiều lần. Đây một là bởi vì tu vi hắn đề cao. Thứ hai là hắn lại có tiến bộ nhảy vọt ở phương diện Luyện Đan thuật.

Rất nhanh thận khí đã bị luyện chế thành một viên Thận Tinh lớn bằng hạt đậu.

Lâm Minh cũng không dừng lại, liên tục dẫn thận khí vào, viên thận khí không ngừng lớn, cho đến khi nó đạt tới bằng đầu ngón tay. Bởi vì thực lực Lâm Minh tinh tiến, lần này luyện chế Thận Tinh càng thêm tinh thuần. Trong thể tích nho nhỏ phảng phất giống như hàm chứa một không gian, kỳ dị mà thần bí.

Lâm Minh hoàn thành viên Thận Tinh thứ nhất, cũng chỉ dùng thời gian một nén hương. Hắn không chút dừng lại nào, tiếp tục luyện chế, đợi đến thận khí tạo thành hắc vụ tản đi. Lâm Minh ước chừng luyện chế được hơn năm mươi viên Thận Tinh. Mà lần trước tiến vào nơi này, Lâm Minh cũng chỉ là luyện chế được mười mấy viên Thận Tinh mà thôi.

Từ trong Càn Khôn Dung Nhật Lô đi ra ngoài, Lâm Minh có cảm giác ý do vị tẫn. Những viên Thận Tinh này cũng là bảo vật cấp cao. Đáng tiếc thận khí không thể kéo dài thêm một thời gian ngắn nữa, nếu không hắn sẽ có thu hoạch khá hơn.

Mặt khác. Lần sau muốn tìm Thận Long cũng không dễ dàng. Trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm này nguy hiểm trùng điệp, mặc dù lấy tu vi hiện tại của hắn tiến vào cũng không chắc khẳng định an toàn.

- Thận khí mà ta lấy này một phần vạn cũng chưa tới, liền có công hiệu như thế. Khó có thể tưởng tượng được trình độ của Thận Long kia, cũng không biết nó rốt cuộc ẩn thân nơi nào? So với Cự thú trong Vạn Cổ Ma Khanh kia thì như thế nào?

Lâm Minh không có dừng lại nhiều. Hắn xông thẳng vào Cửu Thiên Lôi Vực, để cho hạt giống Tà Thần hút Xích Kim Lôi Quang ở Lôi vực chín mươi dặm. Rồi sau đó dùng cả đêm rời đi đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Trong lúc đó Lâm Minh cũng không có gặp Tử Sư Lôi Nguyên kia, có lẽ bởi vì Bạn Sinh Lôi Tinh đã bị Lâm Minh dùng xong. Tử Sư Lôi Nguyên không có cảm giác được Lâm Minh đến, như vậy là bớt đi không ít phiền toái.

Ba ngày sau, Lâm Minh thông qua Truyền tống trận bí mật trở lại nơi bế quan ở Thần Khí tộc, chuẩn bị mở ra Thương Môn. Đồng thời hắn cũng tính toán thử trùng kích Mệnh Vẫn tầng hai.

Hơn năm mươi miếng Thận Tinh xếp thành một hàng, Lâm Minh lại lấy ra hộp ngọc phong ấn Vạn Linh đan từ trong Tu Di giới.

Hộp Mộc Linh ngọc vừa mở ra, Vạn Linh đan liền muốn phá chỗ yếu phong ấn để bỏ chạy. Lâm Minh một tay bắt được, lại cảm giác tựa hồ bắt phải một con thần trùng có sức mạnh vô cùng lớn, ở trong tay trái đột nhiên bay về bên phải, muốn thoát ra.

- Đan dược này thật là linh hoạt. Nếu như là để mặc cho nó rời đi, có lẽ nó sẽ trốn vào trong thâm sơn biển rộng, tự thổ nạp tinh khí, trải qua mấy chục vạn năm, trăm vạn năm, dựng dục thành tinh.

Nắm Vạn Linh đan, trong đầu Lâm Minh hồi tưởng phương pháp sử dụng trong trí nhớ của Luyện Dược sư Thần Vực kia. Hắn lấy ra một thanh chủy thủ Thiên giai lấy từ chỗ Thích Bạch, mổ lồng ngực của mình ra không chút do dự!

Phốc!

Máu tươi bắn ra ngoài, thân thể Lâm Minh vô cùng bền bỉ. Cho dù hắn không có sử dụng năng lượng phòng ngự cũng rất khó cắt. Không thể không quán chú một tia Bạch Ngân chiến linh ở bên trong chủy thủ.

Sau khi xé rách lồng ngực dọc theo hai cái xương sườn, Lâm Minh có thể cảm giác rõ ràng trái tim chính mình nhảy lên một cái thật mạnh. Trong Vạn Linh Đan này ẩn chứa tinh hoa của mấy ngàn loại thảo dược, toàn bộ ngưng tụ thành tơ mỏng, muốn hoàn toàn hấp thu nó. Vậy thì phải trực tiếp đem nó vào bên trong trái tim, lấy máu cọ rửa, để cho từng tia từng tia trong mấy ngàn sợi tơ nhỏ kia dung hợp vào bên trong máu, chậm chạp hấp thu, quá trình này cần phải có thời gian mấy ngày.

Đích thân xé trái tim của mình ra, người bình thường căn bản không dám hạ thủ. Lâm Minh hít sâu một hơi, dứt khoát dùng chủy thủ cắt tiếp.

Máu tươi bắn ra, Vạn Linh Đan bị chôn vào bên trong tâm thất. Rồi sau đó Lâm Minh vận chuyển lực lượng Hưu Môn, từ từ để cho vết thương khép lại.

Song Vạn Linh Đan ở bên trong trái tim Lâm Minh cũng không an phận, chạy trái chạy phải, nặng nề đụng vào vách tim của Lâm Minh. Mỗi một lần đụng nhau đều giống như búa đánh. Trái tim là khí quan trọng yếu trong cơ thể con người, võ giả bình thường bị đụng như vậy, sớm đã bị đụng tới mức trái tim bể tan tành, hộc máu mà chết. Cho dù là người tu luyện thể thuật, vách tim bền̉i, nhưng cũng có khả năng bị đụng tới tâm luật mất cân đối làm cho tâm ngạnh mà chết.

Sau khi Lâm Minh dùng Huyền Kim Thần Quả, thân thể vô cùng cường hãn. Hơn nữa mở Bát Môn Độn Giáp cửa thứ ba ra, lúc này mới có thể miễn cưỡng thừa nhận Vạn Linh Đan. Chẳng qua là khi Vạn Linh Đan đụng tới vết thương hắn mới vừa dùng chủy thủ cắt ra. Hắn sẽ cảm thấy giống như một cây đao khoét vào đó, làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, thấm mồ hôi trán...

Đau đớn như vậy kéo dài mấy canh giờ, tổn thương ở bộ ngực Lâm Minh rốt cục kết vảy. Mặc dù bị Vạn Linh Đan trùng kích, cũng không trở thành buốt như vậy. Trái tim Lâm Minh đập rất mạnh máu huyết đặc dính như thủy ngân màu đỏ liên tục cọ rửa áo ngoài màu xanh biếc của Vạn Linh Đan. Dược dịch của linh dược màu xanh biếc cọ rửa vào bên trong máu, phóng thích ra năng lượng.

Theo dược lực trôi đi mất, lực va đập của Vạn Linh Đan càng ngày càng yếu. Rốt cục nó từ từ ngưng trùng kích, bắt đầu biết điều bị Lâm Minh hấp thu.

Vạn Linh Đan chính là khi bắt đầu cắm vào bên trong trái tim sẽ thừa nhận một chút thống khổ cùng nguy hiểm tương đối. Sau đó dược lực lại vô cùng nhu hòa, rất dễ dàng hấp thu. Bởi vì Vạn Linh Đan hòa tan tương đối chậm chạp, từng tia từng tia tinh hoa của mấy ngàn loại thảo dược ngưng tụ thành tơ mỏng sẽ tiến vào bên trong máu, quá trình kéo dài thật lâu.

Trong nháy mắt lại qua mấy canh giờ, vảy kết ở bộ ngực Lâm Minh tự nhiên bóc ra, chỉ để lại một đạo bạch ngân nhàn nhạt. Mà lúc này, Lâm Minh đã tiến vào Không Linh võ ý. Hai đấm cũng đều nắm năm miếng Thận Tinh, bắt đầu trùng kích Thương Môn.

Vị trí của Thương Môn ở lòng bàn tay, cũng có thể nói là hai cái cửa, tay trái tay phải mỗi bên một cái.

Lúc này, hai cánh tay Lâm Minh mở rộng, lòng bàn tay hướng về phía trước. Hai đợt lốc xoáy năng lượng xuất hiện ở trên lòng bàn tay hắn. Tinh hoa của Thận Tinh nhanh chóng bị hấp thu. Vốn là Thận Tinh màu đen sáng bóng, từ từ bắt đầu biến trắng, rồi sau đó hoàn toàn biến thành màu trắng vôi giống như hòn đá nhỏ. Cuối cùng vỡ vụn trở thành phấn vụn.

Mười miếng Thận Tinh tiêu hao hết, Lâm Minh lại mang tới mười miếng nữa, tiếp tục hấp thu,

Ở năng lượng liên tục cọ rửa, vị trí Thương Môn ở lòng bàn tay Lâm Minh không ngừng bị trùng kích càng ngày càng buông lỏng.

Năm canh giờ, mười canh giờ, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Mãi cho đến ngày thứ tư, trong lòng bàn tay Lâm Minh tụ tập quá nhiều năng lượng. Dường như muốn vỡ ra, năng lượng trong hơn năm mươi miếng Thận Tinh từ lâu đã bị hấp thu không còn một mống. Hắn quát lên một tiếng lớn, hai đấm đột nhiên nổ bung, hai cỗ máu tươi phóng lên cao, trực tiếp xuyên vỡ tan nóc mật thất. Hai cái tay, lòng bàn tay Lâm Minh giống như là bị mũi tên nhọn xuyên qua.

Thương Môn! Rốt cục mở ra!

Chương 874: Tìm hiểu pháp tắc thời gian!

Lâm Minh té ngửa trên mặt đất, hai tay hơi run rẩy một chút. Máu tươi dưới người hắn đã chảy thành một bãi nhỏ.

Nội thị thân thể một chút, trong lòng Lâm Minh vui mừng. Đồng thời cũng lắc đầu cười khổ, kinh mạch của hai cánh tay toàn bộ vỡ, kinh mạch thân thể cũng nhận được tổn thương rất nhỏ. Hai cánh tay tạm thời là phế đi.

Một chữ “thương” này của Thương Môn, bản thân đã ẩn chứa ngụ ý kiếm hai lưỡi. Mở Thương Môn ra, sẽ tự tạo thành tổn thương đối với bản thân. Đồng thời lúc chiến đấu vận dụng lực lượng Thương Môn cũng sẽ tạo thành gánh nặng không nhỏ cho thân thể.

Cho nên Thương Môn là một môn cuối cùng trong tứ môn trước của Bát Môn Độn Giáp. Cũng chỉ có mở hai đại môn Hưu Môn, Đỗ Môn ra để thay đổi trụ cột thể chất, võ giả mới có thể có năng lực thừa nhận lực cắn trả của Thương Môn.

Nhìn hai tay một chút, Lâm Minh tạm thời bỏ qua tính toán độ Mệnh Vẫn tầng hai. Nếu như là lúc bình thường, loại đả thương trình độ này chỉ cần mấy ngày là hắn có thể tự lành. Nhưng là đả thương từ Thương Môn mang đến lại sẽ kéo dài hơn một tháng.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, trạng thái thân thể, lực chiến đấu của các phương diện cũng sẽ hạ xuống một mảng lớn. Rồi sau đó từ từ khôi phục đến đỉnh phong mạnh hơn, có cảm giác phá rồi lại lập.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, Lâm Minh cũng không có tính toán nghỉ ngơi. Vừa lúc có thể tìm hiểu ngọc giản Thời Không mà Tạo Hóa lão nhân lưu lại một chút. Nhất là ngọc giản ghi lại Thời gian ý cảnh, Lâm Minh có hứng thú rất lớn.

Kinh mạch của hai tay luôn hỗn loạn một mảnh, năng lượng không cách nào quán thông. Hiện tại, khí lực của Lâm Minh thậm chí còn kém hơn võ giả cấp thấp.

Hắn định ngồi Thần liễn, do bảy tám con Kim Điểu rất giống Phượng Hoàng kéo, bay đến bên trong cung đình phía sau núi của Thần Khí tộc, nhìn quỳnh lâu ngọc vũ, thưởng thức kỳ hoa dị thụ. Trong cảnh đẹp say lòng người tìm hiểu pháp tắc thời gian, cũng hết sức thích ý.

Mặc dù nói cung đình của Thần Khí tộc ở Trung Thiên giới có trận pháp kiên cố, hết sức an toàn. Nhưng Thích Bạch vẫn là phái ra rất nhiều thị vệ đi theo Lâm Minh. Đồng thời, còn có một chút thị nữ vây quanh trái phải. Thời thời khắc khắc hầu hạ Lâm Minh, thỏa mãn hết thảy nhu cầu, chiếu cố cẩn thận.

Lâm Minh ngồi ở phía trên thần liễn, cả người đắp ở bên trong tơ lụa Lăng La. Vẻ ngoài thanh tú, phong thần như ngọc, thoạt nhìn giống như hoàng tử quý tộc.

Cuộc sống như thế, có không ít võ giả yêu thích. Tỷ như Nam Duẫn Vương của Nam Hải ban đầu, hoặc là rất nhiều hoàng tử, công chúa của Tứ đại Thần quốc. Lúc bọn họ xuất hành thường thường đều có trận trận tiên nhạc và thần binh mở đường, Thánh thú kéo liễn. Đồng thời còn có đại lượng thị nữ thị thiếp xinh đẹp trái phải vây quanh.

Lâm Minh cũng không nghĩ tới một ngày này, mình cũng sẽ nếm thử cuộc sống tương tự.

Nghỉ ngơi ước chừng 40 ngày, Lâm Minh cảm giác khí lực từ từ trở lại trên người của mình. Kinh mạch của cánh tay đã sớm khôi phục hoàn toàn. Chẳng qua là lòng bàn tay vẫn lại là để lại một vết sẹo cực kỳ nhỏ, vằn nước nhàn nhạt, không nhìn kỹ căn bản không nhận ra.

Đây là dấu vết Thương Môn lưu lại, qua một đoạn thời gian nữa, hai đạo vết sẹo này cũng sẽ biến mất. Chỉ có lúc mở Thương Môn ra, mới có thể hiển lộ ra, đến lúc đó, chúng nó sẽ trở thành một điểm mạnh nhất khi thân thể Lâm Minh bộc phát năng lượng, có thể đánh ra sức lực gần 200 vạn cân trong nháy mắt.

Kế tiếp, Lâm Minh cảm giác lực lượng thân thể một ngày càng mạnh hơn một ngày. Da thịt cả người dài ra từng đạo đường nét duyên dáng, trong sức mạnh hàm chứa mỹ cảm nhu hòa, tự nhiên lưu loát.

Hắn cảm giác mình tựa hồ thoát thai hoán cốt lần nữa, cả người có lực lượng dùng không hết, phảng phất như có thể nắm được một tòa núi lớn.

Hiện tại, một chuyện Lâm Minh muốn làm nhất chính là tìm một người thực lực cường đại tương xứng với mình để đấu một trận. Song đáng tiếc dưới Thần Hải, đã không người nào là đối thủ của hắn. Mà đối thủ phía trên Thần Hải, tỷ như Thích Bạch hắn cũng không đánh được.

Ở Thiên Diễn đại lục, bên trong lịch sử mười vạn năm này, võ giả có thể ở Mệnh Vẫn vượt cấp chiến Thần Hải thật sự là lông phượng sừng lân. Thứ nhất là Mệnh Vẫn đến Thần Hải chênh lệch rất lớn. Thứ hai là người có thể đạt tới Thần Hải ai mà không phải là tuyệt đại thiên kiêu. Cho dù là trước trăm năm tuổi không thể phá Thần Hải, rồi sau đó dựa vào cơ duyên để tăng thực lực tới Thần Hải, để trở thành Thần Hải kém cỏi nhất, cũng là thiên tài cấp Đế, danh phù kì thực. Những người tự bản thân đột phá Thần Hải kia thì càng không cần phải nói. Mỗi một người đều là thiên tài cấp Đế đứng đầu.

Muốn vượt qua một đại cảnh giới để chiến thắng những tuyệt đại thiên kiêu này, còn yêu nghiệt hơn so với bọn hắn, nói dễ vậy sao?

- Có lẽ, sáu ác quỷ kéo quan lúc đầu ta nhìn thấy trong đầm lầy màu đen tám ngàn dặm có thể đại chiến thích thú với ta hiện tại.

Trong đầu Lâm Minh thủy chung quanh quẩn bóng dáng của Thanh Đồng Quỷ Quan, tồn tại ngủ say trong đó không biết đạt đến cảnh giới gì?

Lắc đầu không suy nghĩ thêm nữa, Lâm Minh tĩnh tâm tìm hiểu pháp tắc thời gian. Pháp tắc thời gian mà Tạo Hóa lão nhân ghi lại hết sức huyền diệu, để cho Lâm Minh nhìn như si như say, trầm ngâm trong đó, mấy canh giờ đảo mắt đã trôi qua.

Ở bên trong ấn tượng của Lâm Minh, ý cảnh truyền thừa của Thiên Diễn đại lục so với Thần Vực luôn là có quá nhiều tính cực hạn. Nhưng ngọc giản Thời gian ý cảnh mà Tạo Hóa lão nhân lưu lại ở trước mắt, có loại ý vị nhắm thẳng vào đại đạo bổn nguyên. Quả thực giống như là truyền thừa đến từ Thần Vực.

- Chẳng lẽ Tạo Hóa lão nhân đã tiến vào Bí cảnh còn sót lại ở Thiên Diễn đại lục mười vạn năm trước, từ đó chiếm được truyền thừa của Thần Vực?

Võ giả thiên tài hơn nữa cũng phải có trụ cột mới có thể thôi diễn ý cảnh pháp tắc thâm sâu. Không thể nào mà bỗng nhiên sáng tạo ra một bộ pháp tắc, mà đủ loại dấu hiệu cho thấy, văn minh võ đạo Thiên Diễn đại lục mười vạn năm trước rất rực rỡ. Thậm chí có mấy phần phong thái của Thần Vực.

Tạo Hóa lão nhân sống tám ngàn năm, không biết đi qua bao nhiêu địa phương, tìm đươc không ít bao nhiêu Bí cảnh, nhận được một phần truyền thừa như vậy cũng không có kỳ quái.

- Chẳng qua là không biết, Tạo Hóa lão nhân sao lại cho ta mượn ngọc giản trân quý như vậy?

Lâm Minh đang suy nghĩ về diễn luyện lực lượng pháp tắc trong ngọc giản mấy lần trong mật thất. Đúng lúc này một đạo ánh lửa của truyền âm phù sáng lên trước mắt, là tin tức Thích Bạch truyền đến. Tin tức vô cùng đơn giản, chỉ có năm chữ: “Nhanh chóng tới Trưởng lão điện”.

- Hử?

Lâm Minh hơi ngẩn ra. Chuyện gì mà trịnh trọng như vậy, lại muốn nói chuyện trực tiếp.

…

Lâm Minh đi tới Trưởng lão điện, lại thấy bên trong có hai người Thích Bạch cùng một lão giả mặt nạ. Lão giả mặt nạ này chính là Thần Hải cường giả thứ hai của Thần Khí nhất tộc. Lão giả này vô cùng thần bí, rất ít khi mở miệng nói chuyện. Lâm Minh lại không biết tên của hắn.

Ở phía trên bàn trước mặt Thích Bạch, bày biện hai phần thư tay, nhìn lạc khoản (phần đề chữ ghi tên trên bức vẽ), chia ra đến từ Cửu Đỉnh Thần quốc cùng Đại Dã Thần quốc.

- Cửu Đỉnh Thần quốc Dương Vân cùng Đại Dã thần quốc Âu Dã Thanh Phong đưa tin tới, ngươi xem một chút.

Thích Bạch bắn ngón tay ra. Hai phong thư đã bay đến trong tay Lâm Minh. Lúc mới nhìn, Lâm Minh vẫn giữ vẻ trấn định, dần dần hắn càng ngày càng khó giữ được bình tĩnh.

Nhìn hai phong thư xong, Lâm Minh thở dài ra một hơi. Hai phong thư nói đều là cùng một chuyện. Một lời khái quát đó chính là Kỳ Tích Thần Điện vốn là ở bầu trời Kỳ Tích Chi Hải, đột nhiên xuất hiện ở bầu trời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Lâm Minh ngay từ lúc tham gia Cửu Hoa Yến do Dương Vân cử hành, đã nghe Đại Dã hoàng tử nhắc tới Kỳ Tích Thần Điện. Một tòa Thần Điện này hư vô mờ mịt, lúc bình thường cũng xuất hiện ở chỗ sâu Kỳ Tích Chi Hải, chỉ có một chút đại năng Thần Hải từng tiến vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm từ rất xa đã từng gặp, như ảo ảnh.

Bởi vì Kỳ Tích Chi Hải có đi không có về, tiến tới gần bờ biển đã vô cùng nguy hiểm, chứ đừng nói chi là tìm kiếm Thần Điện này. Chỉ là với Cự thú trong Kỳ Tích Chi Hải, đã có thể một ngụm nuốt vào một đại năng Thần Hải.

Nhưng là hiện tại, bởi vì nguyên nhân không biết nào đó, Kỳ Tích Thần Điện lần đầu tiên xuất hiện ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm!

Lâm Minh thấy tin tức kia, không hiểu sao liền nghĩ đến hình ảnh Thanh Đồng Quỷ Quan đã nhìn thấy ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm. Tồn tại ngủ say ở trong quan kia rất có thể đến từ Kỳ Tích Chi Hải!

Chính mình thấy Thanh Đồng Quỷ Quan kia, Kỳ Tích Thần Điện lại nhẹ nhàng đi ra ngoài từ trong Kỳ Tích Chi Hải. Loại trùng hợp này không thể không khiến người ta sinh ra liên tưởng, giữa hai chuyện rốt cục có quan hệ gì? Thậm chí có thể, Kỳ Tích Thần Điện chính là tẩm cung của tồn tại trong quỷ quan?

Tiếp tục nhìn xuống, Tứ đại Thần quốc đã tới tấp thi triển thủ đoạn dò xét Thần Điện trong một ngày trước.

Kỳ Tích Chi Hải là cấm địa sinh mệnh tuyệt đối. Kỳ Tích Thần Điện kia hơn nửa cũng là một chỗ đất không tốt. Chỉ sợ biết rõ trong đó có thể ẩn chứa cơ duyên nghịch thiên, cũng không có ai dám xông vào mà không có chút kiêng kỵ. Đó hơn phân nửa là có đi không về.

Tu La thần quốc phái ra Sát Lục Khôi Lỗi. Mà Cửu Đỉnh cùng Đại dã và Thất Tinh, ba Thần quốc này cũng có con rối tương tự, hoặc là địch nhân bị gieo nô ấn. Tất cả sôi nổi bị phái đi ra dò xét Thần Điện, dự tính một tháng sau sẽ có kết quả, đến lúc đó sẽ đánh giá nguy hiểm, quyết định vào hay là không vào.

Hiện tại chung quanh đầm lầy màu đen tám ngàn dặm cũng đã bị Tứ đại Thần quốc phong tỏa, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào.

Hai phong thư mà Dương Vân và Âu Dã Thanh Phong đưa tới đều có một mục đích: Hỏi thăm Lâm Minh có muốn cố ý cùng nhau đi tới tìm kiếm Kỳ Tích Thần Điện hay không?

Bí mật ẩn chứa trong Kỳ Tích Chi Hải, Lâm Minh tràn đầy hứng thú và hiếu kỳ. Lấy tính cách của Lâm Minh, nếu là lúc bình thường nhất định sẽ cùng nhau đi tới, nhưng là hiện tại, có một đại địch như Tư Đồ Hạo Thiên ở đây, lại không thể không thận trọng.

Lâm Minh cũng không nhận ra sau khi mình mở Thương Môn, thì có năng lực chạy trốn dưới tay Tư Đồ Hạo Thiên.

Ở bên trong Bí cảnh, Tu La thần quốc căn bản không có chút cố kỵ. Một khi giết Lâm Minh, Thần Khí tộc có thể làm cái gì? Người cũng đã chết, bọn họ cho dù giết Tư Đồ Yêu Nguyệt thì có lợi ích gì?

Hơn nữa, trừ Tư Đồ Hạo Thiên, sợ là nhân vật như Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng cùng Đại Dã hoàng thúc tổ, cũng có thể xuất hiện. Những người này là tồn tại, không phải bây giờ Lâm Minh có thể chống lại. Bọn họ bên ngoài nguyện ý giao hảo, nhưng nếu như bên trong Bí cảnh, lúc đối mặt với lợi ích khổng lồ sẽ phát sinh cái gì, ai có thể nói được?

- Lâm tiểu huynh đệ, cá nhân ta cảm thấy ngươi không cần thiết phải mạo hiểm.

Thích Bạch cân nhắc một chút, chậm rãi nói:

- Thần Khí tộc ta bởi vì nguyền rủa hạn chế mà không cách nào rời đi Trung Thiên giới thời gian dài. Tìm kiếm loại Bí cảnh này, sợ không phải là dăm ba ngày, chúng ta căn bản không thể đi. Thật ra thì có thể cùng đi chung với ngươi, rời đi khỏi sự che chở của Giới Tâm đại điện, chúng ta cũng tuyệt không phải là đối thủ của Tu La quốc. Mà một mình ngươi đi thì lại càng nguy hiểm vạn phần. Tư Đồ Yêu Nguyệt có lợi thế uy hiếp Tu La quốc, nhưng không thể làm bùa hộ mệnh của ngươi.

- Ta biết...

Lâm Minh gật đầu. Hắn mặc dù thích mạo hiểm nhưng là sẽ không tiến vào Bí cảnh với xác suất còn sống xa vời như thế, chỉ có thể nói vô cùng đáng tiếc.

Song để cho Lâm Minh không hề nghĩ tới chính là, chỉ có cách một ngày, lại là một phong thư truyền đến, người ký tên chính là Tạo Hóa lão nhân. Hắn nói có ý tiến vào Kỳ Tích Thần Điện, nếu như Lâm Minh muốn thì hắn có thể mang Lâm Minh đi theo.

- Tạo Hóa lão nhân!

Trong lòng Lâm Minh vừa động, hít sâu một hơi!

Chương 875: Nhị trọng Mệnh Vẫn

Dùng thực lực Lâm Minh, tiến vào Kỳ Tích Thần Điện, đương nhiên không đủ để tự bảo vệ mình. Nhưng nếu như có thể được nhân vật như Tạo Hóa lão nhân bảo hộ, coi như là nhân vật Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng cũng không dám động vào Lâm Minh.

Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân cũng chỉ gặp mặt có một lần, cũng không có ý niệm gì nhiều. Nhưng hồi tưởng lại Tạo Hóa lão nhân là một kẻ nhàn vân dã hạc, sau lưng không có bất kỳ thế lực, cùng mình không hề có xung đột lợi ích, không có lý do gì hại chính mình. Hơn nữa, đã đến cấp bậc này, đồ vật hắn muốn trên thế gian cũng không có bao nhiêu. Nếu như Tạo Hóa lão nhân muốn mưu đồ chính mình cái gì, hoàn toàn có thể dùng vũ lực cưỡng ép bắt đi chính mình ở Trung Thiên giới. Bọn người Thích Bạch tựu không thể cản được, chỉ có thể giương mắt nhìn, không cần phải chờ tới ngày hôm nay.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi tính thế nào?

Thích Bạch hỏi.

- Bất kể như thế nào, ta phá nhị trọng Mệnh Vẫn trước rồi nói sau.

Khoảng cách tiến vào Kỳ Tích Thần Điện còn một tháng nữa, chỉ có thực lực của mình tăng lên mới bảo đảm nhất. Nhị trọng Mệnh Vẫn cộng thêm Thương Môn, đến lúc đó sức chiến đấu sẽ đạt tới loại trình độ nào Lâm Minh cũng không biết.

Mặc dù đối kháng không được với Tư Đồ Hạo Thiên, nhưng chống lại Tư Đồ Dao Hi và Tư Đồ Bá Nam, Lâm Minh tự tin có đầy đủ lực tự bảo vệ mình.

- Phá nhị trọng Mệnh Vẫn? Tốt!

Thích Bạch nao nao, không có vẻ ngoài ý muốn. Một năm trước Lâm Minh vừa phá Mệnh Vẫn liền thành tựu nhất trọng đỉnh phong. Qua tiếp lâu như vậy, phá tiếp nhị trọng Mệnh Vẫn cũng chẳng có gì lạ.

Hai ngày sau, Lâm Minh lại bế quan lần nữa. Thương môn mở ra xong, lực lượng cùng trạng thái tinh thần Lâm Minh đều đạt tới đỉnh phong. Lúc này việc phá Mệnh Vẫn nhị trọng đã là nước chảy thành sông.

Lúc trước Toàn Đan vào Mệnh Vẫn, Lâm Minh dùng đan điền để làm hạch tâm chiết xuất toàn bộ, tự nhiên không dễ dàng. Mà phá nhị trọng Mệnh Vẫn thì chân nguyên toàn thân chiết xuất làm hạch tâm, đơn giản hơn rất nhiều, Lôi quang màu xích kim tồn trữ trong hạt giống Tà Thần đã đầy đủ.

Trong mật thất, trận pháp trùng trùng điệp điệp, Lâm Minh đạp vào trận đài, vận chuyển năng lượng toàn thân, phân bảy mươi hai điểm trong 360 khiếu huyệt thân thể.

Bảy mươi hai điểm trải rộng khắp toàn thân Lâm Minh, tại Lâm Minh điều khiển phía dưới, điên cuồng hấp thu chân nguyên. Rồi sau đó, dùng đan điền làm trung tâm, đồng thời bộc phát.

Lôi quang màu xích kim phun ra theo hạt giống Tà Thần, phối hợp với năng lượng toàn thân Lâm Minh triệt để vỡ vụn. Kinh mạch bạo liệt từng khúc, máu tươi bay như mưa, thiên địa nguyên khí vô cùng tinh thuần trong cơ thể Lâm Minh hóa thành sương mù máu.

Trên con đường tu võ, tồn tại một loại lực pháp tắc như vậy, khi cảnh giới tới gần đột phá, hoàn toàn nứt vỡ thành huyết vụ cùng tế bào, dung hợp năng lượng bản thân, bị giam cầm ở trong một loại phạm vi. Không bị bất kì ngoại giới gì quấy rối, lại hình thành dung nạp linh hồn, cùng loại sinh mệnh chi thang như nước ối trong tử cung cơ thể mẹ, bảo trì sinh mệnh bất diệt.

Trong sinh mệnh chi thang tràn ngập thiên địa nguyên khí phong phú. Mỗi một tế bào võ giả đều một mình để năng lượng rèn luyện, luyện hóa tạp chất, lột xác tạo thành linh thể, hoàn thành gây dựng lại.

Cuối cùng hình thành linh thể phẩm cấp cao hay thấp, muốn xem chiết xuất có triệt để hay không, năng lượng rèn luyện tế bào phải vô cùng tinh thuần.

Ở bên trong sinh mệnh chi thang, ý thức của Lâm Minh vô cùng rõ ràng. Hắn phảng phất hóa thành tánh mạng dịch thể, du lịch trong năng lượng hải dương, nhìn mỗi một khối tế bào thân thể mình. Mỗi một khối huyết nhục được năng lượng rèn luyện, chậm rãi cải biến.

- --------------

Một tháng thời gian đảo mắt trôi qua, Tứ đại Thần quốc liên thủ phái ra ba mươi Khôi Lỗi thăm dò tiến vào Kỳ Tích Thần Điện, cuối cùng trở lại chỉ có hai mạng. Phân biệt đến từ Cửu Đỉnh thần quốc và Đại Dã thần quốc, bởi vì Khôi Lỗi hai nước này phái ra có thực lực mạnh nhất. Nhất là Cửu Đỉnh quốc vì nắm giữ tư liệu trực tiếp về Kỳ Tích Thần Điện, bọn hắn phái ra Khôi Lỗi thực lực Thần Hải cảnh.

Khôi Lỗi như vậy, Cửu Đỉnh quốc cũng chỉ có một. Lúc trước hao phí đại lượng thiên tài địa bảo mới đóng băng lại sinh mệnh chi hỏa. Hôm nay là thời cơ tốt nhất dùng đến hắn.

- Dưới Thần Hải tiến vào cửu tử nhất sinh. Trên Thần Hải có khả năng vẫn lạc. Nhưng nói tóm lại xác suất còn sống chiếm hơn phân nửa.

Cái kết quả dò xét này để cho người ta cực kì hài lòng. Phải biết rằng Kỳ Tích Thần Điện phiêu phù ở trên không Kỳ Tích Chi Hải, người tiến vào có đi không về là chuyện thường tình.

Bất quá nếu có cường giả Thần Hải bảo hộ, đệ tử ưu tú nhất trong Tứ đại Thần quốc, cũng chưa hẳn không thể tiến vào lịch lãm rèn luyện một phen. Chớ nói trong Kỳ Tích Thần Điện rất có thể chiếm được đại cơ duyên. Cho dù không tìm được gì, thì đối với người trẻ tuổi cũng có lợi ích thật lớn. Tầm mắt quyết định cảnh giới, có thể gặp được bí cảnh như này sẽ có rất nhiều chỗ tốt với bọn họ phát triển về sau.

Trung Thiên Giới, Thần Khí nhất tộc.

Đang bế quan trong mật thất, Lâm Minh chậm rãi thức tỉnh trong ngủ say, toàn thân hắn nằm ở trên giường đá. Sau khi thân thể vỡ vụn lại trọng tố lần nữa.

Nhị trọng Mệnh Vẫn, thành công vượt qua.

Nhìn bên ngoài, Lâm Minh thiếu đi một phần khí thế sắc bén, nội liễm trong thân thể. Thoạt nhìn như một công tử văn nhã đọc đủ thứ thi thư.

Lâm Minh vung tay lên, trên bầu trời hội tụ ra vô số hồ quang điện màu tím. Những hồ quang điện này vừa mịn lại vừa dài, như là một loại tơ tằm, hình thành tơ lụa thực chất hóa màu tím. Một lát sau, bao phủ toàn thân Lâm Minh, tạo thành một kiện áo dài màu tím.

Áo dài che đậy đường cong thân thể ưu mĩ cơ bắp của Lâm Minh, lại để cho hắn thoạt nhìn càng giống thư sinh. Nhưng là Lâm Minh ánh mắt chớp động tầm đó, lại ẩn chứa Lôi đình óng ánh. Đây là Lôi Đình Chi Lực đã xâm nhập đến mỗi một tế bào trong thân thể, cơ hồ đồng đẳng với Lôi Đình pháp tắc trong cơ thể Lâm Minh.

Lâm Minh nội thị tu vi của mình, tuy nhiên vừa mới bước vào nhị trọng Mệnh Vẫn, nhưng cũng đã là nhị trọng đại thành. Tuy rằng chưa tới đỉnh phong nhưng khoảng cách đến tam trọng cũng không tính quá xa. Đây là ưu thế hậu tích bạc phát mang đến, một khi đột phá sẽ là nước chảy thành sông, đụng chạm đến cảnh giới tiếp theo.

Lâm Minh có thể cảm giác hô hấp của mình đều mang theo một cỗ mùi thơm nhàn nhạt. Thậm chí miệng lưỡi nước bọt, mồ hôi đều có một cỗ hương vị thơm. Đây là bởi vì linh thể hoàn toàn thoát thai, chẳng những trong cơ thể không có chút tạp chất. Hơn nữa mỗi một động tác tùy ý đều dẫn thiên địa nguyên khí vào cơ thể, lại để cho năng lượng tinh thuần tràn ngập đến mỗi một góc thân thể.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, giai đoạn Mệnh Vẫn được xưng là quá trình thoát thai hoán cốt của võ giả.

- Lâm tiểu huynh đệ, Tạo Hóa lão nhân đã đến. Đại khái ba ngày sau hắn sẽ tới Phụ Châu, chờ ngươi tại đâu đó.

Thích Bạch chứng kiến Lâm Minh xuất quan, vốn hai mắt tỏa sáng. Rồi sau đó bất động thanh sắc nói, Lâm Minh phá nhị trọng Mệnh Vẫn là hợp tình lý, phá không được mới là kì quái.

- Tốt!

Phụ Châu là một tòa thành thị của Đại Dã thần quốc, đầm lầy màu đen liên tiếp tám nghìn dặm, khoảng cách rất gần tới Kỳ Tích Thần Điện.

- Lâm tiểu huynh đệ, ta sẽ đích thân đưa ngươi tới Phụ Châu. Về sau phải nhờ vào chính ngươi rồi, ngươi nên cẩn thận một chút. Tuy ngươi đã tới Mệnh Vẫn nhị trọng, cũng khó có thể đền bù chênh lệch giữa ngươi cùng cường giả Thần Hải.

Thích Bạch cân nhắc một chút nói ra. Hắn cũng không rõ ràng lắm sự tình Lâm Minh mở Thương môn. Tự nhiên không cách nào đánh giá chuẩn xác đối với sức chiến đấu của Lâm Minh.

- Làm phiền Thích Bạch tộc trưởng rồi!

Lâm Minh cũng không từ chối. Ngôn Tình Ngược

Ba ngày sau ở một sân độc lập trong Phụ Châu, một chiếc Thần Hành Chu bay tới. Trong đó, một nam một nữ hạ xuống. Hai người khoảng chừng hai ba mươi tuổi. Nhưng thực ra thời gian tu võ của bọn họ cũng đã vượt qua sáu mươi năm. Chỉ là bởi vì phá Mệnh Vẫn rách nát sớm cho nên trông trẻ như vậy.

Hai người này là khổ tu sĩ của Cửu Đỉnh thần quốc lánh đời không ra ngoài, là mấy người xuất sắc nhất trongđời tuổi trẻ. Trong đó nam tử tên là Dương Mục, tu vi thất trọng Mệnh Vẫn. Chỉ là hắn không có dị chủng đan điền, ở phương diện này kém hơn Tư Đồ Yêu Nguyệt. Nhưng hắn lĩnh ngộ pháp tắc lại vượt qua nàng ta, hơn nữa cũng đã lĩnh ngộ Chiến linh có hình thức ban đầu.

Nữ tử tên là Tần Ngọc, cũng không phải là hoàng tộc Cửu Đỉnh thần quốc, mà là đệ tử khác họ. Mặc dù nàng chỉ là Mệnh Vẫn lục trọng, nhưng nếu như nội thị đan điền của nàng, sẽ phát hiện dị tượng trong đan điền nàng trùng trùng điệp điệp. Bên trong có một phương không gian mơ hồ, chân nguyên ngưng hóa thành nước. Đây chính là tiêu chí bắt đầu bước vào Thần Hải cảnh.

Võ giả sau Hậu Thiên kỳ, đan điền mới thành lập, bắt đầu tu đan điền. Hậu Thiên kỳ thì đan điền chưa có kết cấu gì, số lượng dự trữ chân nguyên cực kì có hạn.

Đến Tiên Thiên kỳ, chân nguyên ngưng tụ thành luồng khí xoáy, đâu vào đấy, tổng sản lượng gia tăng mà lại càng dễ khống chế.

Đến Toàn Đan kỳ, chân nguyên hóa thành tinh hạch, tổng sản lượng chân nguyên bạo tăng mấy lần.

Mệnh Vẫn kỳ, đan điền cũng không có biến hóa. Chỉ là võ giả lột xác thành linh thể, đồng dạng cùng đan điền, cũng có thể tồn trữ chân nguyên. Lại lần nữa bạo tăng sản lượng chân nguyên.

Như vậy đã đến Thần Hải kỳ, toàn thân võ giả đều đầy ắp chân nguyên, muốn lại gia tăng thêm tựa hồ không có chỗ. Mà lúc này, không biết bao nhiêu triệu năm về trước, vô số tiền bối đại năng khai phá võ đạo chi lộ lại mở rộng ra một con đường mới. Đó chính là để cho đan điền thai nghén ra Tiểu Thiên thế giới. Sau khi chân nguyên hóa lỏng thì thu nhập vào trong đó.

Tiểu Thiên thế giới lớn hay nhỏ căn cứ vào căn cơ cùng thực lực võ giả mà quyết định. Cường giả bát trọng Mệnh Vẫn đã đến Thần Hải hậu kỳ, Tiểu Thiên thế giới của hắn vô cùng quảng đại. Chân nguyên hóa lỏng ở trong đó bành trướng mãnh liệt, giống như hải dương. Cho nên cảnh giới này được xưng là Thần Hải.

Thần Hải cảnh là một lần bay vọt lên võ đạo chi lộ. Một chữ “Thần” cũng biểu thị võ giả bước vào cảnh giới này đã có uy năng của thần trong mắt phàm nhân, có thể quyền phá trời xanh, chân dẫm tan mặt đất, di sơn đảo hải không gì không làm được.

Lúc này, trong đan điền nữ tử Tần Ngọc thai nghén ra Tiểu Thiên thế giới hình thức ban đầu. Chân nguyên hóa lỏng một nửa, đã là tiêu chí nửa bước Thần Hải.

Một khi thành tựu nửa bước Thần Hải, không có gì bất ngờ xảy ra. Trong hai ba năm nữa sẽ thành tựu đại năng Thần Hải. Tần Ngọc này nhất định sẽ thành cường giả Thần Hải.

Chương 876: Quần hùng tề tụ

Cửu Đỉnh thần quốc là một cái cường đại nhất trong tứ đại thần quốc. Số lượng thiên tài so với Tu La thần quốc chỉ có hơn chứ không kém. Thiên tài như Tư Đồ Yêu Nguyệt trong ngàn năm mới ra một cái, mà đặt ở trong Cửu Đỉnh thần quốc ba bốn trăm năm đã có thể ra một người.

- Thái tử điện hạ!

Dương Mục cùng Tần Ngọc thi lễ về phía Dương Vân. Bất quá trên mặt bọn họ không có quá nhiều vẻ cung kính. Tần Ngọc đã là nửa bước Thần Hải, mấy năm nữa sẽ là Thần Hải cường giả, hưởng thụ đãi ngộ thân vương, không cần phải hành lễ với Thái tử.

Mà bản thân Dương Mục đã bảy mươi tuổi, lại là thất trọng Mệnh Vẫn. Tương lai có một tia hy vọng trở thành nhân vật cấp Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, tự nhiên cũng sẽ không cần cung kính đối với Dương Vân nhỏ hơn hắn gần ba mươi tuổi. Trên thực tế, đối với Dương Vân sớm kế thừa Thái tử vị như vậy, trong lòng Dương Mục rất không cho là đúng. Thậm chí có ý niệm muốn cướp lấy trong đầu.

- Mục đại ca, Tần tiên tử.

Dương Vân khẽ mỉm cười, đứng dậy nghênh đón:

- Ngày mai triệt tiêu phong tỏa bốn nước, chính thức tiến vào Kỳ Tích Thần Điện. Đây là một lần thám hiểm rất có thể vạch trần bí mật của Kỳ Tích Chi Hải, ý nghĩa trọng đại. Hơn nữa...

Dương Vân nói tới đây, trong tay lấy ra một quả ngọc giản màu xanh:

- Lúc trước Cửu Đỉnh Thần quốc ta thử dò xét tài liệu trực tiếp về Kỳ Tích Thần Điện. Mà người hai nước Thất Tinh và Tu La phái ra bỏ mình toàn bộ cho nên không có bất kì tài liệu nào. Mà người của Đại Dã quốc phái ra dò xét không dám xâm nhập quá mức đối với Kỳ Tích Thần Điện, tài liệu lấy được lại không tỉ mỉ xác thực như của chúng ta. Các ngươi xem một chút đi, phần tài liệu này dùng giá cao đổi lấy, phải giữ bí mật tuyệt đối.

Dương Vân vừa nói vừa vứt ngọc giản màu xanh cho hai người. Hai người vừa nhìn, khẽ biến sắc. Ánh mắt Dương Mục sáng lên:

- Kỳ Tích Thần Điện liên quan đến bí mật võ giả phi thăng thời xa xưa?

- Chẳng qua là đoán!

Dương Vân bất động thanh sắc gật đầu.

Tục truyền ở mười vạn năm trước, võ giả chỉ cần tới Thần Hải trung kì, sẽ có tương đối nắm chắc phi thăng Thần Vực. Tuyệt thế thiên tài thực lực vượt xa võ giả đồng cấp, lại càng có thể ở Thần Hải hoặc là Mệnh Vẫn bát trọng có thể võ phá hư không, hoàn thành phi thăng.

Nhưng ở mười vạn năm gần đây, võ giả phi thăng Thần Vực ít lại càng ít. Mới chỉ có vài người Đế Thích Già, Ma Thủy Đại Đế lông phượng sừng lân mà thôi. Còn một vài người có lời đồn phi thăng, nhưng đến tột cùng là đã chết hay phi thăng thì chưa biết được.

Hơn nữa những người này hoàn thành phi thăng như thế nào còn là một bí ẩn. Tựa hồ thực lực của bọn họ vừa đủ, tự nhiên tạo thành cảm ứng cùng thiên địa, hư không tiêu thất.

Bao gồm Đại Dã hoàng thúc tổ, Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng như trước không biết nên phi thăng như thế nào.

Phi thăng Thần Vực có lợi cũng có hại. Ở Thiên Diễn đại lục, nhân vật như Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, có thể an toàn chưởng khống thiên hạ, không ai dám không theo. Nhưng khi đi Thần Vực, không sai biệt lắm là một kẻ vô danh tiểu tốt. Thời điểm thăm dò bí cảnh, bị người ta một chưởng chụp chết cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều cao thủ khát vọng phi thăng. Nhất là thế hệ trẻ, có thể đi tới Thần Hải đều là người có lòng chấp nhất đối với võ đạo chi lộ. Hưởng thụ ở phàm thế, đã rất khó kích lên hứng thú của bọn hắn. Chỉ có võ đạo đột phá mang đến vui sướng mới có thể làm cho bọn họ si mê.

Thiên Diễn đại lục có quá nhiều hạn chế, không nói tài nguyên, hoàn cảnh, mượn truyền thừa mà nói, ở Thiên Diễn đại lúc có rất nhiều ý cảnh pháp tắc truyền thừa cũng đang bị vây ở trong trạng thái trống không. Một loại ý cảnh có thể liên quan đến cảnh giới thứ hai, thứ ba đã không sai biệt. Về phần những cảnh giới sau đó, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Loại võ đạo truyền thừa này tích lũy đếm the mười vạn năm, trăm vạn năm. Vô số võ giả từ từ tích lũy xuống chứ nếu chỉ có một người, thì dù ngươi là thiên tài cỡ nào, cũng không cách nào lục lọi ra.

Ở lại Thiên Diễn đại lục, nhất định vô duyên với cảnh giới trên Thần Hải. Tuổi thọ vạn năm đến hạn, thế hệ trẻ là thiên kiêu chi tử, người nào không có dã tâm, người nào nguyện ý mấy ngàn năm sau hóa thành một đống xương trắng đây?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù ngày sau ở Thần Vực thật sự đi xuống, tựa hồ cũng có biện pháp trở lại hạ giới. Chẳng qua phải trả một cái giá cao mà thôi, cuối cùng vẫn còn hy vọng.

Nghĩ tới đây hai người Dương Mục và Tần Ngọc cũng lộ vẻ kích động. Đối với hành trình Kỳ Tích Thần Điện lần này càng thêm mong đợi. Điều này quan hệ đến thành tựu tương lai của cả đời bọn họ.

Lâm Minh đi tới Phụ Châu, Tạo Hóa lão nhân vẫn là bộ dáng siêu phàm thoát trần. Hắn ngồi ở bàn đá dưới tiểu viện, đầu Thanh ngưu đang ăn cỏ dưới tán là cây. Chỉ nhìn một cách đơn thuần những thứ này, thật không tưởng hắn là đương kim cao thủ đệ nhất Thiên Diễn đại lục.

- Gặp qua Tạo Hóa tiền bối!

- Lâm tiểu hữu không cần đa lễ. Lần hành trình Kì Tích Thần Điện này, sợ là Dương Lạc Thiên cùng Âu Dã Hoa sẽ xuất thủ. Mặc dù lão hủ tự tin chống lại Dương Lạc Thiên hoặc Âu Dã Hoa, nhưng nếu hai người đó liên thủ, vậy ta tuyệt đối không địch lại! Hơn nữa trừ hai người này ra, còn có đông đảo cao thủ ẩn thế. Thần Hải sơ kỳ, trung kỳ chỗ nào cũng có, trẻ tuổi, bao gồm cả ngươi ở trong đó. Sau khi tiến vào cũng chỉ lịch lãm một phen thôi, hết thảy lấy an toàn làm đầu.

Tạo Hóa lão nhân ngồi ở trên mặt ghế đá, hai tay vịn trượng, vẻ mặt ôn hòa nói. Theo lời hắn nói: Dương Lạc Thiên chính là Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, Âu Dã Hoa còn lại là Đại Dã hoàng thúc tổ. Hai người cũng là nhân vật sống năm sáu ngàn năm, sâu không lường được.

Năm đó, Tạo Hóa lão nhân đánh một trận cùng Dương Lạc Thiên đã là vài ngàn năm trước, không cách nào xác định thực lực Dương Lạc Thiên hiện tại.

- Vãn bối biết!

Lâm Minh gật đầu. Thật ra lần này hắn tới Kì Tích Thần Điện tìm kiếm cơ duyên là một mặt. Hắn sở dĩ bất chấp nguy hiểm tìm kiếm Kì Tích Thần Điện, là vì tìm kiếm bí mật của Kì Tích Chi Hải cùng Vạn Cổ Ma Khanh. Hắn mơ hồ cảm giác, nơi này tựa hồ cùng văn minh võ đạo Thiên Diễn đại lục vẫn lạc mười vạn năm trước có liên quan. Hắn muốn biết, trái tim Đại Đế thế nhảy lên mười vạn năm trước rốt cuộc là ai? Thần nữ tuyệt thế kia là có thân phận nào?

Cảnh giới của Đại Đế tuyệt thế kia quả thực không có cách nào phỏng đoán, riêng lấy tuổi thọ mà xem, Thần Hải hậu kỳ có thể sống một vạn năm. Nếu tiến một bước, khi đến đại cảnh giói, sống trên vài ngàn năm cũng là hợp lẽ thường.

Nhưng Đại Đế tuyệt thế Vạn Cổ Ma Khanh, trái tim ly thể đã đập lên hơn mười vạn năm. Hơn nữa, sinh cơ mênh mông, phảng phất mỗi một lần đập cũng có thể chấn động không gian vũ trụ. Như vậy, bản thân hắn có thể sống bao lâu? Đúng là không thể tưởng tượng được!

Lâm Minh kế thừa nhiều trí nhớ của cường giả Thần Vực như vậy. Mặc dù không hoàn toàn trọn vẹn, nhưng đại khái có thể cảm giác ra địa vị Đại Đế tuyệt thế này ở Thần Vực. Đây tuyệt đối là cấp đứng đầu, không dưới giới chủ trong truyền thuyết!

Một anh hào như thế, uy nghiêm bình sinh của hắn cũng làm cho Lâm Minh tràn ngập tò mò cùng kính ngưỡng.

Hôm sau, bầu trời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm nghênh đón một đám cường giả đứng đầu Thiên Diễn đại lục, tứ đại thần quốc. Cường giả ẩn thế của các đại Thánh địa cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Cường giả Thần Hải tương đối trẻ tuổi không cần phải nói, chỉ muốn tìm được cơ duyên, có thể tiến thêm một bước. Cường giả Thần Hải lâu năm mặc dù hy vọng tiến bộ nhỏ một chút, nhưng thọ nguyên bọn hắn vốn không nhiều, không hợp lại cũng là chết, còn không bằng đi thử vận khí.

Trừ lần đó ra, còn có tuổi trẻ tuấn kiệt thần quốc, Thánh địa, bọn họ tới nơi này, chủ yếu dưới che chở của trưởng bối mà mở nhãn giới.

Trong lúc nhất thời, Thần liễn toàn thân vàng chói, Bích Ngọc Linh Chu dài chừng mười trượng, mấy trăm đầu tọa kỵ Thánh thú. Bầu trời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm bắn hào quang ra xa, phóng xuất điềm lành!

Động tĩnh lớn như vậy, thú dữ kinh hãi cũng không dám thò đầu ra.

Bất quá, thú dữ nơi này cũng chỉ là thú dữ bình thường thôi. Nếu như ao đầm màu đen tám ngàn dặm chính là dị tượng hiển hiện ra. Cho dù những đại nhân vật này cũng phải né tránh, ví dụ như sông Hoàng Tuyền, một ít man thú Thái cổ khác.

Cho nên nhóm đại nhân vật này đều thời khắc cảm thấy bốn phía. Phàm là thứ không cách nào chống lại sẽ phải lẩn tránh. Nếu không tụ tập nhóm người mạnh nhất Thiên Diễn đại lục. Kết quả ngay cả cửa Kì Tích Thần Điện cũng không vào được, đã tổn thất thảm trọng. Vậy thì quá chê cười.

Các cường giả chia làm các tốp, theo thứ tự là tứ đại thần quốc cùng tiểu gia tộc phụ thuộc vào bọn họ.

Cuối cùng là võ giả tán tu độc lập không môn không phái. Thực lực lớp người này là nhỏ yếu nhất, tổng cộng chỉ có mười mấy người. Thế hệ trẻ nhân tài điêu linh, căn bản không cách nào so sánh với tứ đại thần quốc.

- Ừ! Tạo Hóa lão nhân.

Không biết võ giả nào đột nhiên hô một câu, mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân áo trắng, cưỡi một đầu thanh ngưu bước trên mây mà đến. Mà ở phía sau hắn là một nam tử trẻ tuổi dung mạo tuấn tú. Khí chất xuất chúng, thoạt nhìn không giống như là võ giả. Ngược lại giống như một thư sinh áo xanh.

- Tạo Hóa lão nhân! Lâm Lan Kiếm!

Trước đó, mọi người cũng không biết tin tức hai người bọn họ tới. Chỉ sợ Dương Vân cùng Âu Dã Thanh Phong cũng không rõ ràng lắm.

Thấy hai người này đến, cho dù là đại năng Thần Hải cũng vô cùng kiêng kị, uy danh Tạo Hóa lão nhân thực sự quá lớn.

Về phần Lâm Minh mặc dù không đáng nhắc tới, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội. Xem kết quả Tu La thần quốc hiện tại là có thể biết trước một chút. Đây còn là lúc Lâm Minh chưa có trưởng thành, có trời mới biết mười năm sau hắn sẽ trưởng thành đến mức nào...

- Tạo Hóa lão đầu, thật không nghĩ, ngươi cũng sẽ tới! Ngươi gần đây cũng xuất hiện quá nhiều đi.

Một cái thanh âm già nua đột nhiên vang lên, ở trận doanh Cửu Đỉnh thần quốc. Một lão giả mặc Tử Kim long bào đứng trên Thần liễn màu vàng. Hắn chính là Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng Dương Lạc Thiên.

Chỉ sợ Dương Lạc Thiên cũng không biết tên thật của Tạo Hóa lão nhân, chỉ biết tước hiệu của hắn.

Tạo Hóa lão nhân vẫn mỉm cười vạn năm không đổi:

- Lão hủ bế quan tám trăm năm, nên xuất thế một chút, gần đây muốn được hóng ít gió mát, Lạc Thiên huynh yên tâm. Lần này lão hủ tới Kì Tích Thần Điện là để mở mang nhãn giới, sẽ không làm vướng Lạc Thiên huynh tầm bảo.

Bế quan tám trăm năm!

Chung quanh thời vang tiếng hít khí lạnh. Hơn nữa, rất nhiều võ giả vẫn chưa tới tám mươi tuổi. Một lần bế quan tám trăm năm, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Lâm Minh có chút buồn cười trong lòng. Những người này cũng không biết, Tạo Hóa lão nhân một lần bế quan tám trăm năm, chẳng qua cũng chỉ là tám mươi năm mà thôi. Bất quá ở dưới pháp tắc, tốc độ thời gian chậm gấp mười lần thì tám trăm năm đồng đẳng với ngoại giới tám mươi năm.

Chương 877: Vào thần điện

Nghe được lời của Tạo Hóa lão nhân, Dương Lạc Thiên khẽ cau mày. Mặc dù hắn không tin chuyện ma quỷ bế quan một lần tám trăm năm, nhưng khẳng định Tạo Hóa lão nhân có bí pháp kéo dài tuổi thọ, cũng chính là thời gian pháp tắc của hắn. Loại bí pháp này nói hắn không động tâm là không thể nào. Nhưng đối mặt với Tạo Hóa lão nhân thực lực có thể hơn mình, Dương Lạc Thiên cũng tuyệt ý niệm đoạt thời gian ý cảnh truyền thừa từ trong tay Tạo Hóa lão nhân.

Dương Lạc Thiên trầm ngâm một tiếng, không tiếp tục nói chuyện. Đối với Tạo Hóa lão nhân, trong lòng hắn cực kì kiêng kị.

Ở phía Đại Dã thần quốc, Đại Dã hoàng thúc tổ Âu Dã Hoa cũng chỉ hướng về phía Tạo Hóa lão nhân khẽ mỉm cười, coi như là bắt chuyện qua. Hắn cùng với Tạo Hóa lão nhân cũng chưa quen thuộc, không phải là địch cũng không phải là bạn. Không giống Dương Lạc Thiên, đã từng đại chiến một cuộc cùng Tạo Hóa lão nhân.

Lâm Minh từ trong đám người cảm nhận được vài cỗ ánh mắt oán độc, men theo kia mấy đạo ánh mắt ấy, không có gì bất ngờ xảy ra. Quả nhiên là Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Bá Nam.

- Hai lão này, thật là âm hồn bất tán!

Sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống. Thọ nguyên Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Bá Nam đã không nhiều. Bản thân lại dựa vào cơ duyên ngoại giới mạnh mẽ tăng lên tới Thần Hải cảnh. Lần này nếu như bỏ lỡ cơ hội, hai người bọn họ sống không còn được bao lâu nữa.

- Ha Ha, Lâm huynh đệ, ngươi quả nhiên đã tới.

Ở rất xa, Âu Dã Thanh Phong cùng Dương vân chắp tay về phía Lâm Minh. Lâm Minh cũng đáp lễ.

Ngắn ngủi thoáng nhìn, Lâm Minh phát bên cạnh Âu Dã Thanh Phong cùng Dương Vân, có thấy một tuấn kiệt trẻ tuổi mặt lạ hoắc. Tu vi cũng là lục trọng hoặc thất trọng Mệnh Vẫn, khí thế trên người không thể yếu hơn so với Tư Đồ Yêu Nguyệt.

- Hắn chính là Lâm Lan Kiếm?

Ở bên cạnh Âu Dã Thanh Phong, một nam tử trẻ tuổi ôm bảo kiếm màu xanh trong ngực nhướng mày lên. Hắn tên là Âu Dã Quần, cùng giống như Tần Ngọc, là lục trọng Mệnh Vẫn, tu vi nửa bước Thần Hải. Song, hắn có một chút mạnh hơn với Tần Ngọc. Đó chính là hắn trời sinh Tử Dương Huyền Mạch, là kinh mạch dị chủng. Âu Dã Quần kém một bước, không có thể đặt chân Mệnh Vẫn thất trọng, lấy tu vi lục trọng bắt đầu đặt chân Thần Hải.

Vì thế, Âu Dã Quần canh cánh trong lòng, dã tâm của hắn rất lớn, nhưng không thể đặt chân thất trọng Mệnh Vẫn. Hắn căn bản không có nửa điểm hy vọng đánh sâu vào danh hiệu thiên hạ đệ nhất nhân.

- Chính xác!

Âu Dã Thanh Phong gật đầu.

Âu Dã Quần nheo mắt lại, thiên hạ đệ nhất tương lai sao? Không biết trên người hắn rốt cuộc có bí mật gì?

- Kì Tích Thần Điện ở trong sương mù, cửa vào có tầng năng lượng bảo vệ. Mà tầng năng lượng yếu kém nhất vào sáng sớm cùng ban đêm. Chư vị, qua một nén nhang nữa, chúng ta có thể tiến vào!

Mở miệng chính là Đại Dã hoàng thúc tổ. Theo lời của hắn, đội ngũ chậm rãi đi về phía trước. Lâm Minh xuyên thấu qua sương mù rất nhanh thấy được Kì Tích Thần Điện trong truyền thuyết.

Tòa Thần Điện cao cao huyền phù ở trên đám mây. Xa xa nhìn lại chói mắt, như quỳnh lâu ngọc thai, cung điện đính liền sâu trong Cửu Thiên Lôi Vực, có vô số Lôi xà vờn quanh khung đính, căn bản xem không chuẩn xác.

Trên Kì Tích Thần Điện không có bất kì bảng hiệu, chỉ có vô số chi chít kim loại bạc đồng ở khắp Kì Tích Thần Điện.

Đại điện cũng không có đại môn. Phía trước là một loạt cột trụ khổng lồ cao hơn mười trượng, giữa các cột trụ chính là lối vào tối om như mực. Ở chung quanh cửa vào, rõ ràng có một tầng lực trường vặn vẹo cách xa ngoại giới.

Loại lực trường này cũng không phải là người bố trí, mà bởi vì trong Kì Tích Thần Điện hàm chứa năng lượng thần kì nào đó. Bản thân năng lượng quá mức cường đại, vặn vẹo không gian chung quanh một cách tự nhiên, tạo thành lực trường bế hợp. Giống như là vùng cấm ngàn dặm Vạn Cổ Ma Khanh cùng đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Phạm vi lực trường chung quanh Kì Tích Thần Điện nhỏ hơn, cũng càng cường đại hơn.

- Lão phu đi trước một bước!

Dương Lạc Thiên cười dài một tiếng, cưỡi thần liễn xông vào một cái cửa vào ở giữa hai cây cột trụ. Lúc gần tới lực trường, hắn từ Tu Di giới lấy ra một Thần giản màu vàng chói. Một giản nện xuống lực trường bế hợp, trực tiếp phá vỡ lực trường. Cường giả Thần Hải Cửu Đỉnh thần quốc mang theo trẻ tuổi tuấn kiệt. Các thế lực tương ứng với Thánh địa, một nhóm hơn năm mươi người, cứ như vậy tiến vào trong đó.

Ngay sau đó, Đại Dã thần quốc cũng không cam chịu rơi ở phía sau. Âu Dã Hoa cũng phá vỡ lực trường, mang theo một đám hơn bốn mươi người tiến vào.

Tu La thần quốc, Thất Tinh thần quốc theo sát phía sau. Kế tiếp chính là võ giả tán tu.

Tạo Hóa lão nhân cũng không gấp gáp. Hắn nói với Lâm Minh:

- Cửa vào Kì Tích Thần Điện, ở giữa khe hở mỗi hai cây cột trụ đi thông địa phương khác nhau. Chúng ta lựa chọn một con đường, không đi cùng bọn họ.

Tạo Hóa lão nhân nói xong, tùy ý lựa chọn một phương hướng. Tiện tay vỗ, lực trường nghiền nát ra, thong dong tiến vào Kì Tích Thần Điện.

- --------

Ào! Ào! Ào!

Sóng biển màu đen vuốt đá ngầm, Lâm Minh đứng ở trên bờ biển, nhưng không biết mặt đất dưới chân hắn vẫn là ở đại lục.

Đại dương màu đen, một mảnh mênh mang, cực kì giống Kì Tích Chi Hải trong truyền thuyết.

Mà cũng ở trên đó, có vô số đại thụ như cái ô khổng lồ. Những cây này cao vài chục trượng, mười mấy người không cách nào ôm hết. Trên cây có từng vết tia sáng, giống như bầu trời đầy sao. Cái thế giới này vốn không có mặt trời, nhưng bởi vì có những vết sáng như vậy cho nên vẫn chiếu sáng thế giới.

- Kì Tích Chi Hải là thế này sao?

Lâm Minh ngạc nhiên trong lòng. Hắn muốn kiếm tìm bí mật Kì Tích Chi Hải, nhưng đối với cái hải vực này vẫn kiêng kị vạn phần. Thật sự đi tới trên mặt biển, hắn cũng không có nửa phần nắm chắc. So với thiên hạ đệ nhất nhân năm đó, hắn còn kém xa lắm.

- Chớ hoảng sợ. Đây là thế giới trong Kì Tích Thần Điện-một cái thế giới riêng. Những thượng cổ đại năng tu vi cực cao, có thể tạo giới tử to lớn. Ở trong Thần điện mở ra nhiều thế giới xuất chúng chẳng có gì lạ! Đây là cảnh giới đệ ngũ trọng của Không gian ý cảnh, Tu Di Giới Tử!

- Cảnh giới Đệ ngũ trọng?

Lâm Minh cả kinh trong lòng. Hiện tại hắn đã biết, mỗi một chủng loại pháp tắc, đều chia làm rất nhiều loại cảnh giới. Ví dụ như Hỏa hệ pháp tắc chia là chín cảnh giới. Trong đó hai loại trước theo thứ tự là Hỏa Diễm ý cảnh cùng Hủy Diệt ý cảnh, chia ra đối ứng hai trọng trước của Hóa Thần Kính. Về sau, mỗi một chủng ý cảnh đối ứng một cái thế giới. Càng đi về phía sau, cảnh giới lại càng thâm ảo khó hiểu. Đến hiện tại, Lâm Minh còn dừng lại ở trên cảnh giới đệ nhị trọng Hỏa hệ. Cánh cửa cảnh giới đệ tam trọng còn chưa mò tới. Dù vậy, thành tựu Lâm Minh ở Hỏa hệ ý cảnh đã tương đối kinh người.

Mà nghe ý tứ Tạo Hóa lão nhân, thượng cổ đại năng sáng tạo Kì Tích Thần Điện đã ít nhất đạt tới cảnh giới đệ ngũ trọng Không gian ý cảnh. Thật sự quá cường hãn!

- Không gian có bao nhiêu cảnh giới? Theo thứ tự là...

Lâm Minh không nhịn được hỏi.

Tạo Hóa lão nhân cũng không dám giấu diếm, nói thẳng:

- Không gian pháp tắc tổng cộng mười trọng cảnh giới, theo thứ tự là: Nữu Khúc không gian, Cách Đoạn Thương Khung, Thứ Nguyên Trảm, Toái Liệt Hư Không, Tu Di Giới Tử, Không Gian Phong Bạo, Hắc Động Tuyền Qua, Thập Duy Không Gian, Diệt Thế, Sáng Thế.

Tạo Hóa lão nhân nói một hơi ra tên mười cảnh giới. Nhưng không giải thích cặn kẽ. Bất quá nghe thấy tên cũng đã để cho Lâm Minh rung động, về phía sau, quả thật khó tưởng tượng.

Tạo Hóa lão nhân thở dài nói:

- Võ đạo chi lộ vô cùng vô tận. Thập trọng ý cảnh này, ngũ trọng trước tương đối đơn giản, cũng là ý cảnh căn bản. Ngũ trọng sau đã khó có thể phán đoán. Nếu nói Không Gian Phong Bạo là chưởng khống lực lượng không gian để mình sử dụng. Hắc Động Tuyền Qua là áp súc không gian đến mức tận cùng, hết thảy vật chất cuốn vào trong đó sẽ vĩnh viễn không cách nào đi ra ngoài. Mà Thập Duy Không Gian, lão hủ đến hiện tại không cách nào hiểu. Về phần Diệt Thế, Sáng Thế cũng là ám chỉ hủy diệt, sáng tạo Đại Thiên Thế Giới. Đây là sức mạnh to lớn bực nào a!

Vị diện Thiên Diễn đại lục ở trong Đại Thiên Thế Giới, nhưng cũng chỉ là một cái trong ba ngàn Đại Thiên Thế Giới. Thế giới chân chính như vậy có bao nhiêu, không cách nào tính toán. Thần Vực lấy ngàn ngàn để đo, cũng chính là mười ức. Từng cái Đại Thiên Thế Giới dựa vào vô số Trung Thiên Thế Giới, Tiểu Thiên Thế Giới, phức tạp vô cùng.

Hủy diệt và sáng tạo một cái hệ thống thế giới lớn đến kinh khủng như vậy, thật sự là làm cho người ta không thể tin được!

- Vậy Tạo Hóa tiền bối đã đến loại cảnh giới nào?

Lâm Minh không cầm lòng mà hỏi.

Tạo Hóa lão nhân lắc đầu thở dài nói:

- Lão hủ cũng chỉ là lĩnh ngộ đệ tam trọng cảnh giới - Thứ Nguyên Trảm, cuộc đời này vô vọng tiến thêm một bước nào nữa.

Nhắc tới Thứ Nguyên Trảm, Lâm Minh cũng nhớ tới một kiếm kia, Tạo Hóa lão nhân đã dùng đánh bại Tư Đồ Hạo Thiên. Chính là Thứ Nguyên Trảm, lấy không gian mảnh nhỏ làm vũ khí, cắt nát hết thảy! Tư Đồ Hạo Thiên chỉ sợ biến thành Thánh Thể cự ma cũng hoàn toàn không đỡ được, căn bản không phải cùng một tầng cấp.

Có thể lĩnh ngộ đến ý cảnh thứ ba Thứ Nguyên Trảm, cũng đã vô cùng kinh người.

- Lâm tiểu hữu, đường phía trước cũng không quá khó. Ngươi thay lão hủ mở đường.

Tạo Hóa lão nhân tùy ý nói.

Lâm Minh nghe ra ý. Tạo Hóa lão nhân muốn để mình lịch lãm.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, không nhịn được nói:

- Tạo Hóa tiền bối, vãn bối có một chuyện, không biết có nên hỏi hay không?

Chương 878: Vạn Cổ Ma Khanh liên lạc cùng Kỳ Tích Chi Hải

- Cứ nói không có việc gì.

- Vãn bối muốn hỏi chính là, vì sao Tạo Hóa tiền bối chiếu cố đối với vãn bối như thế?

Nghe được Lâm Minh hỏi như vậy. Tạo Hóa lão nhân cười ha ha. Hắn sờ sờ râu mép của mình, nói:

- Lâm tiểu hữu, thật ra thì lão hủ đến từ chính Thần Vực. Là người trông coi vị diện Thiên Diễn đại lục, chịu trách nhiệm võ giả phi thăng ở hai phía đại lục vị diện. Bởi vì Vị diện bị một loại lực lượng phong tỏa, phàm là võ giả Thần Vực Thần hải cảnh trở lên, không thể hạ chân thân xuống, chỉ có thể phủ xuống hình chiếu. Mà võ giả Thần Hải vị diện, muốn võ phá hư không cũng là gần như không thể nào, cần phải thông qua lối đi không gian đặc thù rời đi, mà ta chính là người tiến cử.

Tạo Hóa lão nhân nói ra một đoạn, Lâm Minh nghe được cả kinh trong lòng. Tạo Hóa lão nhân thậm chí có thân phận như vậy.

Hắn đến từ chính Thần Vực, là người trông coi vị diện Thiên Diễn đại lục!

Hơn nữa nghe ý tứ của hắn. Hiển nhiên hắn cũng biết Thánh Ma đại lục tồn tại. Vị diện này tổng cộng có hai cái đại lục, Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục.

Bất quá Lâm Minh cũng cảm thấy hợp tình hợp lý. Tạo Hóa lão nhân đột nhiên phảng phất xuất hiện. Ở trong lịch sử Thiên Diễn đại lục vô cùng thần bí. Đám người Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng ngay cả thân phận của hắn, tên họ cũng không biết.

Mặt khác, Tạo Hóa lão nhân ở Không gian ý cảnh cùng Thời gian ý cảnh có thành tựu cao như thế. Thiên Diễn đại lục cũng không có truyền thừa Thời Không ý cảnh, cũng nói rõ vấn đề.

Quả như đối phương đến từ Thần Vự. Đồng thời là người trông coi vị diện này, đặc biệt chịu trách nhiệm tiếp dẫn Phi Thăng Giả, như vậy thì không cần thiết lo lắng mình tương lai có thể uy hiếp thân phận thiên hạ đệ nhất nhân của hắn. Thậm chí có thể bồi dưỡng mình, nếu như có thể tiến cử một cái thiên tài đỉnh cấp đến Thần Vực, thì thế lực tiếp nhận hẳn cũng sẽ phân cho Tạo Hóa lão nhân không ít ban thưởng.

Lâm Minh nhớ tới Đế Thích Già là phi thăng ba ngàn năm trước, mà Tạo Hóa lão nhân cùng Dương Lạc Thiên đánh một trận cũng gần thời gian đó. Sau, Tạo Hóa lão nhân ngày càng già nua, lực lượng đi xuống dốc, ngược lại có đột phá, thực lực tinh tiến lần nữa. Vô cùng có khả năng bởi vì Đế Thích Già quá mức ưu tú, nên Thần Vực ban thưởng xuống nhiều. Như thế mới để cho Tạo Hóa lão nhân đột phá tiếp ở tuổi già, mà tuổi thọ cũng kéo dài hơn phân nửa.

Trong nháy mắt, Lâm Minh suy nghĩ cẩn thận vấn đề. Chẳng trách lúc trước Tạo Hóa lão nhân nhiều lần nói hắn dạy không được mình, lại càng không làm được sư phụ của hắn. Bởi vì hắn vô cùng hiểu rõ lai lịch của mình, e là pháp thể song tu cũng đã bị hắn nhìn ra.

- Nói như vậy, Đế Thích Già, thậm chí Ma Thủy Đại Đế cũng không phải như trong truyền thuyết bằng vào lực lượng bản thân võ phá hư không, mà là bị ngài dẫn độ đi?

- Phải a...

Tạo Hóa lão nhân tự giễu cười cười, có chút bất đắc dĩ nói:

- Lão hủ tư chất ngu dốt. Năm trăm tuổi vẫn như cũ dừng lại ở Thần Hải trung kỳ, vô vọng đột phá cảnh giới cao hơn. Cho nên, lão hủ liền chủ động xin đi tới hạ giới, tiêu dao tự tại.

Lâm Minh nghe Tạo Hóa lão nhân nói như vậy. Cảm giác có chút châm chọc, người của Thần Vực muốn xuống hạ giới. Thiên Diễn đại lục lại có một bầy lão giả muốn chen chúc lên Thần Vực. Có thể tư chất của bọn họ còn không bằng Tạo Hóa lão nhân, nhưng Tạo Hóa lão nhân ít nhất ở năm trăm tuổi đột phá Thần Hải trung kỳ, mà võ giả ở nơi này có thể làm được như thế, chỉ có nhân vật cấp Tư Đồ Hạo Thiên.

Như các loại lão giả Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, muốn đi Thần Vực tìm kiếm đại cơ duyên, muốn đi thử thời vận. Xem ra thật sự đi cũng chưa chắc sống tốt.

Cũng chỉ có loại người như Đế Thích Già và Ma Thủy Đại Đế đi Thần Vực mới có cơ duyên hi vọng vượt xa cảnh giới Thần Hải.

- Tiền bối mới vừa nói, vị diện Thiên Diễn đại lục bị lực lượng phong tỏa?

- Phải! Cỗ lực lượng này tới từ Kỳ Tích Chi Hải, phàm võ giả trên Thần Hải, không cách nào phủ xuống Thiên Diễn đại lục.

Tạo Hóa lão nhân nói tới đây lại lắc đầu. Nếu như không phải là nguyên nhân này, lúc ấy hắn lấy tu vi Thần Hải trung kỳ mới làm được người trông coi vị diện.

- Vậy Vạn Cổ Ma Khanh thì sao?

Lâm Minh thình lình hỏi.

- Ngươi cũng biết Vạn Cổ Ma Khanh cùng với Thánh Ma đại lục?

Tạo Hóa lão nhân hơi ngạc nhiên.

- Vâng... Vãn bối vô tình chiếm được truyền thừa của Ma Đế tiền bối, thông qua truyền tống trận trong Ma Thần Đế Cung, đi tới Thánh Ma đại lục, cũng thấy được Vạn Cổ Ma Khanh. Vãn bối rất muốn biết, Vạn Cổ Ma Khanh cùng Kỳ Tích Chi Hải rốt cuộc có liên hệ gì?

Lâm Minh không có bất kì giấu diếm, Tạo Hóa lão nhân vừa nhìn là biết nhân vật không có dã tâm. Nếu không cũng sẽ không đi làm người trông coi vị diện không có tiền đồ như thế. Huống chi, hắn cũng không quan đồ vật trong Ma Thần Đế Cung.

- Vạn Cổ Ma Khanh... Kì Tích Chi Hải...

Tạo Hóa lão nhân nghe Lâm Minh đồng thời đến hai cái tên này. Gương mặt lộ vẻ sùng kính cùng cảm khái:

- Cụ thể thời điểm hai nơi này phát sinh chuyện gì, lão hủ cũng không biết. Nhưng lão hủ có một chút suy đoán.

- Vâng! Mời tiền bối nói.

- Lâm tiểu hữu, ngươi biết hay không? Chỗ ở Thiên Diễn đại lục cùng Thánh Ma đại lục chúng ta, thật ra là một ngôi sao. Mà bản thể ngôi sao là hình tròn, tương tự với mặt trời trên không trung.

- Hình tròn?

Lâm Minh ngạc nhiên. Mặc dù hắn ở trong truyền thừa đại năng Thần Vực, cũng biết được một chút kiến thức ngôi sao. Nhưng đột nhiên biết được đại địa dưới chân mình là hình tròn, vẫn cảm thấy có chút thần kì.

- Vạn Cổ Ma Khanh đang ở phía dưới Kì Tích Chi Hải, có làm ngươi thêm một chút liên tưởng hay không?

- Này...

Lâm Minh xoay chuyển tâm niệm. Ý tứ của Tạo Hóa lão nhân chính là, Vạn Cổ Ma Khanh cùng Kì Tích Chi Hải trên cái tinh cầu này vị trí là đối diện: Một cái ở trên, một cái ở dưới. Loại vị trí địa lí kỳ diệu này, để cho Lâm Minh cảm giác mơ hồ bắt được cái gì, nhưng cũng nghĩ mãi mà không rõ.

Tạo Hóa lão nhân hít sâu một hơi. Ánh mắt có chút khiếp sợ nói, hắn chậm chạp nói:

- Nếu như lão hủ không đoán sai, Vạn Cổ Ma Khanh cùng Kì Tích Chi Hải là thông với nhau. Từ một vực sâu, xuyên qua cả cái tinh cầu, mà nguyên nhân tạo thành vực sâu này, vô cùng có thể là một đại năng Thần Vực, một chiêu đánh xuyên qua tinh cầu, lúc này mới lưu lại! Kì Tích Chi Hải lớn hơn nhiều so với Vạn Cổ Ma Khanh. Cho nên, lão hủ suy đoán, Kì Tích Chi Hải là mặt chính diện bị đánh sâu vào, mà Vạn Cổ Ma Khanh lại là chỗ xuyên thấu lưu lại.

- Cái gì?

Lâm Minh nghe được lời này của Tạo Hóa lão nhân. Đôi mắt trừng tròn xoe, tâm thần rung động tột đỉnh.

Tinh cầu Thiên Diễn đại lục lớn bao nhiêu? Không cách nào hình dung, sợ rằng đường kính vượt qua ức dặm.

Tinh cầu lớn như vậy bị một kích đánh xuyên qua. Như vậy, đây cần thực lực cỡ nào? Đúng là bất khả tư nghị, chẳng lẽ là nhân vật Giới chủ Thần Vực trong truyền thuyết?

Tạo Hóa lão nhân thở dài nói:

- Thần Vực quá lớn có vô số vị diện. Những đại năng Thần Vực kia, phất tay hủy thiên diệt địa. Một kích đánh xuyên qua một cái tinh cầu, đối với bọn họ mà nói không coi vào đâu...

Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân đi một đường về phía trước. Lâm Minh cầm trường thương màu đỏ trong tay mở đường tại phía trước. Một đường đi xuống, nguyên bản rừng rậm tràn đầy thực vật khổng lồ bắt đầu trở nên hoang vu. Mặt đất gồ ghề, khắp nơi lởm chởm đá, hiện ra hào quang màu xanh đen.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, không trung có đá sáng lấp lánh như ngôi sao. Một mảnh không ngớt, lóng lánh màu bạc, như là dây chuyền bảo thạch.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện một bóng người. Lâm Minh chăm chú nhìn lại, lập tức rùng mình trong lòng.

Bóng người kia là một lão phụ, dung mạo già nua, thân thể còng xuống. Dĩ nhiên là - Tư Đồ Dao Hi!

- Làm sao có thể?

Trong mắt Lâm Minh thoáng hiện nét nghi ngờ. Hắn không sợ Tư Đồ Dao Hi. Đừng nói sau lưng còn có Tạo Hóa lão nhân. Cho dù một mình hắn chống lại cũng không sợ.

Chỉ là Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân, một mình tìm một chỗ không gian tiến vào. Tại đây có lẽ chỉ có hai người bọn họ mới đúng. Chẳng lẽ Tư Đồ Dao Hi thông qua cách khác cũng tiến nhập thế giới này? Cho dù như thế, những võ giả Tu La thần quốc khác đồng hành cùng nàng đâu?

Nhìn lại Tạo Hóa lão nhân, đã thấy hắn có chút trầm ngâm. Chợt mặt lộ vẻ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, chỉ là nhìn Lâm Minh, hiển nhiên không định quản nhiều.

Lúc này, Tư Đồ Dao Hi tóc tai bù xù, trên người nhiều chỗ vết thương nhẹ, tựa hồ đã trải qua chiến đấu rất gian khổ. Nàng chứng kiến Lâm Minh, lảo đảo đi tới chỗ hắn:

- Đừng động thủ, phía trước xuất hiện một quái vật đáng sợ, nuốt rất nhiều người...

Đuôi lông mày Lâm Minh nhướng lên. Hắn cũng không để ý tới lời nói của Tư Đồ Dao Hi..., tại một khắc này, hắn cảm thấy một tia hư ảo không mượt mà trên người Tư Đồ Dao Hi, lại liên hệ ở chỗ này gặp được nàng ta không khỏe. Trong lòng hắn rùng mình, tình huống có chút không đúng.

Chương 879: Cực phẩm mạch khoáng

Đúng lúc này, trong mắt Tư Đồ Dao Hi hiện lên một đạo hàn quang, đột nhiên luồn lên duỗi ra một đôi quỷ trảo chụp vào cổ Lâm Minh.

- Ngươi là ai?

Lâm Minh hét lớn. Đồng thời, thân hình chợt lui ra. Trường thương màu đỏ trong tay quét ngang. Một thương chém Tư Đồ Dao Hi trước mắt thành hai nửa!

Theo một tiếng hét thảm, một quái vật tướng mạo như hồ ly, toàn thân màu tím bay ngược ra ngoài. Thứ này vậy mà thân thể như là hư ảo. Lâm Minh đánh một thương lên người lại không tạo thành thương tổn quá lớn.

- Đây là vật gì?

Lâm Minh lần đầu gặp phải quái vật này. Rõ ràng lại có thể lợi dụng trí nhớ của mình chế tạo ảo giác ở thế giới xa lạ này. Cộng thêm Tư Đồ Dao Hi cũng có thể vào được, rất dễ dàng bị tràng cảnh trước mắt mê hoặc. Nếu như không phải Lâm Minh có được Bạch Ngân chiến linh ý chí cường đại, e rằng vừa rồi cũng đã trúng chiêu.

Hồ ly màu tím kia phát ra tiếng thét đối với Lâm Minh. Thanh âm bén nhọn chói tai, bay thẳng vào màng nhĩ. Trải nghiệm đọc ruyện số 1 ại — rùm ruyện . vn —

Mà lấy thực lực Lâm Minh cũng bị chấn cuồn cuộn khí huyết, có loại cảm giác muốn ói. Hồ ly màu tím nhìn chuẩn cơ hội này, đột nhiên nhảy lên một bước, bắn thẳng đến Lâm Minh

Oanh!

Tràng cảnh chung quanh chợt biến đổi. Lâm Minh cảm giác chính mình đột nhiên đưa thân vào một thế giới khác. Mà ở trên bầu trời thế giới này có một cái hư ảnh hồ ly cực lớn bao quát lấy hắn, hé miệng thôn phệ hắn.

Thế giới ý chí?

Hồ ly này lại có thể biết công kích ý chí?

Lâm Minh không thể không giật mình. Chiến Linh hư vô mờ mịt. Ngay cả nhân loại cũng phải ở Thần Hải kỳ mới có thể lĩnh ngộ, mà nếu như là yêu thú hung thú, vậy thì khó hơn. Ví dụ như Ma Quang, đến bây giờ nó lí giải về Chiến Linh đều gần như bằng không.

Bất quá Lâm Minh không quản con hồ ly này lĩnh ngộ Chiến Linh như thế nào. Chỉ cần là quyết đấu thế giới ý chí, cho dù là cường giả Thần Hải hậu kỳ, hắn cũng không sợ.

Xoạt!

Bạch Ngân chiến linh như một tấm lụa tuyết trắng lao ra. Hóa thành một thanh ý chí kiếm quét ngang toàn bộ thế giới ý chí, nhô lên cao trảm xuống dưới.

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể có ý chí cường đại như vậy?

Hồ ly màu tím miệng phun tiếng người, phát ra tiếng kêu thảm thiết cực kì hoảng sợ. Sau một khắc, nó biến ảo thành hồ ly cực lớn bị Lâm Minh chém thành hai nửa, vô số máu tươi rơi xuống.

Bồng!

Đầu hồ ly màu tím nổ tung, hóa thành làn khói xanh biến mất!

Lâm Minh nhìn thoáng qua khói xanh tràn ngập trong không trung, lại phát hiện hồ ly màu tím này là thực thể xen vào hư thể, không biết là vật gì. Lâm Minh vẫn là lần đầu tiên gặp được loại tồn tại kì quái này.

- Là Thực Mộng Mô!

Tạo Hóa lão nhân chậm rãi nói:

- Một loại hung thú trong truyền thuyết chuyên dùng mộng cảnh làm thức ăn. Nó có thể thôi miên võ giảloại, làm lại đủ loại mộng ảo cung cấp cho nó thôn phệ; Còn có thể để cho người ta vĩnh viễn ngủ say ở trong mộng không thể tỉnh lại. Hoặc là giết chết ngươi đang ở trong mộng, trong mộng cho là mình chết rồi, thì sự thực cũng đã chết rồi,

- Loại thú dữ này vô luận ý chí hay linh hồn đều không phải lớn, cho nên có được Chiến linh. Ngay từ đầu ta cũng suýt nữa bị nó lừa gạt.

- Thực Mộng Mô...

Lâm Minh lập lại từ ngữ này một thoáng. Ban đầu ở Vu Thần Tháp, hắn đụng phải sinh vật sinh tồn trong khe không gian hẹp. Đồng dạng cũng dùng mộng cảnh làm thức ăn, loại sinh vật heo vòi này trời sinh tinh thông ảo giác, để cho người khó lòng phòng bị. Nhất là những người có tâm ma, lại càng dễ bị đột phá phòng tuyến tâm lí.

Đại Thiên Thế Giới không thiếu cái lạ, đủ loại hung thú kì dị, thủ đoạn sát nhân tầng tầng lớp lớp, nghĩ qua sẽ trúng chiêu.

- Tiếp tục đi tới a, những thế giới này có chỗ tương thông. Một thời gian ngắn sau chúng ta có thể sẽ gặp được những võ giả khác.

- Ân!

Lâm Minh gật đầu tiếp tục đi tới. Chỉ là một nén nhang sau, đột nhiên một đầu ngón tay thô phóng tới cổ Lâm Minh, nhanh như thiểm điện. Hư ảnh chợt to lên mấy trăm trượng khiến cho người ta căn bản không kịp phản ứng.

- Thời gian ý cảnh!

Đồng tử Lâm Minh bỗng nhiên co rút lại. Tốc độ thời gian chung quanh trong nháy mắt trì hoãn chậm lại. Trường thương màu đỏ đâm ra như mãng xà, đâm thẳng vào đầu ngón tay đỏ.

Bồng!

Huyết vụ nổ bung. Lôi quang dọc theo chỉ đỏ lan tràn ra ngoài, cắn nuốt trọn đầu ngón tay đỏ.

- Giết!

Mũi thương quét ngang, thương ảnh tạo hình trăng rằm. Một đạo vầng sáng tùy ý bắn ra, phân ngón tay đỏ lớn trăm trượng thành hai nửa.

- Cái này là vật gì?

Lâm Minh nhìn sinh vật kì quái trên mặt đất, cảm thấy da đầu run lên. Một cái ngón tay đã có chiều cao trăm trượng, không có mắt, không có lỗ tai, chỉ có lần lượt từng cái miệng mở ra. Răng nanh dài khắp miệng, hàm răng kia đều là gai ngược, màu xanh lục sâu kín, hiển nhiên có độc

- Hẳn là trùng hút máu, là một loại kí sinh trùng tại Thần Vực. Có rất nhiều hung thú Hoang Cổ có huyết mạch Thần thú, thân dài có thể đạt đến mấy ngàn dặm. Huyết quản của bọn chúng to như đại thụ, dài đến trăm trượng ngàn trượng. Trùng hút máu này chuyên môn kí sinh trong cơ thể mạch máu hung thú Hoang Cổ, dùng móc câu ở huyết quản hút máu. Bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh âm u, chúng không có tai mắt, chỉ bằng mùi cảm thụ khí huyết. Khí huyết ngươi tràn đầy cho nên mới bị chúng tấn công. Tuy nó phòng ngự yếu ớt, nhưng tốc độ cực nhanh, thoáng cái có thể xuyên thủng trái tim người.

- Dĩ nhiên là Kí sinh trùng...

Lâm Minh nuốt từng ngụm nước miếng, có chút bó tay rồi. Kí sinh trùng dài một trăm trượng a!

- Vừa rồi ngươi dùng ý cảnh Thời gian ra một ít rất tốt. Cải biến tốc độ thời gian chảy, nói cho cùng vẫn là dựa vào siêu năng lượng vừa rồi phóng thích ra khắp nơi, hiệu quả yếu ớt. Nếu như có thể tập trung thành một chỗ bắn về phía huyết trùng, sẽ để cho tốc độ của nó xuống gấp 10 lần. Trừ phi nó có được lực lượng đủ mức phá vỡ siêu năng lượng, nếu không sẽ mặc cho ngươi xâm lược.

Tạo Hóa lão nhân tuy thiên tư bình thường. Tại Thần Vực cũng chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng dẫu sao sống bảy tám ngàn năm, tầm mắt ở điểm này, thậm chí là kiến thức so với Ma Quang còn phong phú hơn. Tùy ý chỉ điểm Lâm Minh một phen, lại để cho Lâm Minh có loại cảm giác được lợi ích không nhỏ.

- Chẳng trách nói truyền thừa là căn cơ của tông môn. Đã có truyền thừa, luyện võ làm chơi ăn thật, nếu không sẽ xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều thì căn cơ khó tiến nửa bước.

Có Tạo Hóa lão nhân tinh thông Thời Không pháp tắc như một cái lão sư. Lâm Minh cố ý dung nhập Thời Không pháp tắc trong chiêu thức, để Tạo Hóa lão nhân bình phẩm, sửa đi sai lầm, phát triển ưu điểm.

Kế tiếp, chiến đấu càng đánh càng thuận tay. Oán linh, ma nhân, hung thú... Đủ loại địch nhân kì quái nhao nhao ngã dưới thương của Lâm Minh.

Lâm Minh cứ như vậy chiến đấu một đường, ma luyện chính mình trong thực chiến. Thời gian trôi qua bảy ngày bảy đêm, bởi vì Lâm Minh có được năng lực khôi phục siêu cường, trên đường cũng chỉ nghỉ ngơi có một lần.

Trong lúc đó, Lâm Minh cũng có gặp phải địch nhân khó giải quyết. Thậm chí bị thương mấy lần liên tục. Bất quá một mực đều không cần nhờ tới Tạo Hóa lão nhân ra tay giúp đỡ.

Được Tạo Hóa lão nhân chỉ điểm, Lâm Minh đối với lí giải Thời Không ý cảnh ngày càng khắc sâu. Hắn dung nhập toàn bộ lĩnh ngộ trong ngọc giản hòa hợp đến bên trong thương chiêu, càng ngày càng thành thạo.

Cứ như vậy, mão cho đến ngày thứ mười, Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân tựa hồ thông qua môt tầng vách chướng không gian hơi mỏng. Đột nhiên đi tới một cái không gian khác, thiên địa nguyên khí tại đây vô cùng nồng đậm. Cây cối kì lạ mọc lên san sát như rừng, kéo dài không dứt, trời xanh không mây, như là một bức tranh thủy mặc.

Trên mặt đất là một mảnh thảo nguyên vô tận, mà trên thảo nguyên đủ loại kì thụ quỳnh hoa. Đây cũng không phải là linh thảo cố ý gieo trồng, mà vì thiên địa nguyên khí quá mức nồng đậm tự nhiên thai nghén ra linh dược hoang dại.

- Thiên địa nguyên khí thật dày đặc. Tại đây, có lẽ có một linh mạch cực phẩm. Có thể sẽ thai nghén ra vài khối Nguyên linh thạch cực phẩm!

Nguyên linh thạch cực phẩm là trung tâm của mạch khoáng nguyên linh thạch, quý hiếm đến cơ hồ tuyệt tích. Tòa mạch khoáng Nguyên linh thạch nghiêm chỉnh có thể khai thác ra một khối Cực phẩm Nguyên linh thạc đã rất tốt rồi. Hơn nữa, đại đa số đều bị dùng hết. Chỉ có mạch khoáng mới bị phát hiện, mới có thể có được Nguyên linh thạc cực phẩm tồn tại.

Đây là đồ vật mà đại năng Thần Hải đều đỏ mắt mà cướp đoạt tàn nhẫn. Đối với võ giả đột phá bình cảnh có trợ giúp thiệt lớn. Mặc dù Thích Bạch đường đường một cái Thần giả, cũng chỉ có được một phần sáu khối cực phẩm Nguyên linh thạch. Về sau hắn đưa cho Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn. Lúc ấy, một ít khối Nguyên linh thạch cực phẩm cũng là đại ân đối với Lâm Minh.

Không khoa trương chút nào mà nói, khối Nguyên linh thạch cực phẩm hoàn chỉnh phẩm chất thật tốt, không thể kém hơn bao nhiêu so với Ma Thần Chi Cốt Thiên giai.

- Nguyên linh thạch cực phẩm...

Con mắt Lâm Minh sáng ngời. Hiện tại, linh thể của hắn trải qua rèn luyện trăm phần trăm, so võ giả Mệnh Vẫn đồng giai không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Căn cơ của hắn vô cùng vững chắc, chỉ đợi có đầy đủ Nguyên linh thạch, tu vi sẽ tiến triển cực tốc, đột phá cảnh giới rất nhanh.

Chương 880: Chủ nhân quan tài thanh đồng quỷ dị

Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân đi vào ngọn nguồn linh mạch trung tâm Trung Thiên thế giới.

Trên đường đi, thấy đủ các loại kỳ hoa dị thụ tràn ngập linh khí, dòng suối chảy như chiếc dây đai ngọc vắt ngang thảo nguyên, trong sông đầy những con cá xinh đẹp linh hoạt, những cá này ở trong bảo địa quá lâu, đã lây nhiễm linh tính, có được trí tuệ đơn giản nhất.

- Vô Thanh Hoa, Quỷ Vụ Thảo, Điểm Thân Lam...

Lâm Minh liên tiếp gọi ra tên mười mấy loại linh thảo, là Luyện Dược sư, hắn vô cùng hiểu rõ linh thảo linh dược.

Những linh dược này đều được linh khí ở bảo địa thai nghén thành, năm tuổi ngắn thì mấy trăm năm, lâu thì cả ngàn năm trở lên, đây còn là vì có những linh dược có đẳng cấp thấp, thọ mệnh tối đa chỉ có bấy nhiêu, bằng không với thời gian tồn tại của Kỳ Tích Thần Điện, sợ là đã có rất nhiều dược thảo trưởng thành vượt quá 10 vạn năm.

Rất nhiều dược thảo không tính là quý hiếm, nhưng Lâm Minh là Luyện Dược sư, về sau mặc kệ là luyện tập hay luyện dược, đều có chỗ dùng dược thảo. Càn Khôn Dung Nhật Lô chính là cái hố không đáy, bao nhiêu dược thảo cũng có thể luyện hóa. Lâm Minh bắt đầu không khách khí thu gom, chỉ cần là linh dược đã chín, đều cứ gom hết.

- Đây là...

Lâm Minh nhìn gốc cây toàn thân đỏ rực, trong mắt toát ra mừng rỡ khó tin. Gốc cây này chỉ cao 2 trượng, rễ cứng cáp trồi lên xoay quanh, nhìn như rồng cuộn lại một chỗ.

Trên tán cây kết thành bảy tám quả to cỡ nắm tay, làm người ta kỳ quái là những trái này đều đập như trái tim, mỗi lần đập đều dẫn động lực khí huyết người ta như muốn bị hút vào, vô cùng thần kỳ.

Linh thụ cao hai trượng, kết thành trái cây như trái tim!

- Long Tâm Thụ, nhìn cũng phải 5 vạn năm tuổi trở lên!

Lâm Minh hít sâu, ánh mắt chóp động, bình thường thì linh thụ có tuổi thọ cao hơn linh thảo, linh thảo trên ngàn năm đã tính là không kém, còn linh thụ ngàn năm lại không tính là gì. Nên biết thế gian có rất nhiều loài cây sống cả ngàn năm, thậm chí còn sống tới 2000 năm.

Dù là vậy, linh thụ tuổi trên 5 vạn năm, gần như tuyệt tích trên Thiên Diễn Đại Lục!

Hơn nữa Long Tâm Thụ này vô cùng có ích cho Lâm Minh, Long Tâm Thụ kết ra Long Tâm Quả là thánh dược luyện thể, có thể bổ sung rất nhiều lực khí huyết. Lâm Minh luyện chế linh dược mờ ra Bát Môn Độn Giáp, có thể dùng mấy trái Long Tâm Quả này làm chủ dược!

- Cây tốt, đáng tiếc không có biện pháp di dời, chỉ có thể hái mấy trái Long Tâm Quả.

Lâm Minh tiếc nuối, trong Tu Di Giới là không gian dị độ, không thể chứa vật sống, linh thụ tốt mấy cất vào Tu Di Giới thì không lâu sau sẽ cạn dần sức sống. Dù nói rễ Long Tâm Thụ cũng là thứ tốt, tuy nhiên Lâm Minh lại không nghĩ tới chuyện mô gà lấy trứng. Mỗi một gốc thiên tài địa bảo thai nghén ra đều không dễ dàng, cần đủ loại cơ duyên trùng hợp cùng môi trường đặc thù mới hình thành, có thể di dời thì cũng thôi, dời không được lại phá hỏng rễ cây, là chuyện người trời oán trách.

Hơn nữa Long Tâm Thụ gần như tuyệt tích trên Thiên Diễn Đại Lục, hái thuốc không được phá rễ, đây là luật lệ của Luyện Dược sư, làm như vậy cũng là tích đức cho mình.

Lúc này Tạo Hóa lão nhân nói:

- Lâm tiểu hữu, lão hủ có vài chậu hoa huyền linh, có thể cho ngươi mượn một cái. Chậu hoa huyền linh có thể tạm thời chứa đựng một gốc linh thực, đồng thời bảo trì linh tính của nó.

Tạo Hóa lão nhân nói rồi lấy ra một cái chậu hoa to cỡ bàn tay, nói là chậu hoa, kỳ thật nhìn nó giống cái chén gốm hon.

Tạo Hóa lão nhân xòe tay, chậu hoa xoay tròn nhanh chóng to ra.

Lâm Minh thấy vậy trong lòng mừng rỡ, tuy rằng dung lượng của loại chậu hoa này rất có hạn, nhưng giá trị cực cao, bình thường Luyện Dược sư Thần Vực có chuẩn bị một ít, chỉ là loại chậu hoa huyền linh này quá hiếm trên Thiên Diễn Đại Lục.

Đang muốn tiếp nhận chậu hoa huyền linh này, trong lòng Lâm Minh khẽ động.

- Tạo Hóa tiền bối, ngài không cần dùng ư?

Tạo Hóa lão nhân thờ dài:

- Có thể dùng thì lấy đi, cho dù dùng được cũng không cần nhiều như vậy, những thứ như Long Tâm Thụ, Điểm Thần Lam... Đã vô dụng với ta, chúng nó có thể dùng đột phá cảnh giới cho ngươi trẻ tuổi, nhưng vấn đề hiện tại của ta nằm trên ngọn lửa sinh mệnh ngay trên ngươi. Linh dược đột phá cảnh giới tốt mấy, dùng lên ngươi ta cũng không có tác dụng, ta chỉ muốn một loại linh dược, đó là linh dược có thể kéo dài thọ mệnh, hon nữa phẩm chất phải trên Đào Tâm tinh tủy vạn năm.

Linh dược kéo dài thọ mệnh quý giá nhất, cũng khó tìm nhất, con đường tu võ là giành mệnh với trời, mói có thể kéo dài tuổi thọ. Mà chỉ cần một gốc linh dược đã muốn nghịch thiên đoạt mệnh, vậy càng thêm khó. Vô số năm qua, bao nhiêu nhân vật phong vân, cuối cùng cũng không phải đối thủ của thời gian.

Càng là võ giả đẳng cấp cao, lại yêu cầu đẳng cấp linh dược kéo dài tuổi thọ càng cao. Đối với Tạo Hóa lão nhân, ngay cả Đào Tâm tinh tủy vạn năm cũng không còn hiệu quả, trước đó Tạo Hóa lão nhân dẫn độ Đế Thích Già phi thăng, cũng lấy được một gốc linh dược kéo dài tuổi thọ, sau đó cũng không còn.

Yêu cầu ngặt nghèo như vậy, nếu có thể tìm được linh dược kéo dài tí tẹo tuổi thọ cũng đã cảm ơn trời đất, căn bản không thể dùng tới chậu hoa huyền linh.

Lâm Minh cũng không đẩy đưa, trực tiếp nhận lấy chậu hoa huyền linh, thu lấy Long Tâm Thụ. Lại lấy linh thổ dưới đất phủ lên rễ cây, bảo trì sức sống của nó.

Lúc này, trong lòng Tạo Hóa lão nhân đột nhiên nghiêm nghị, bỗng thu liễm khí tức.

- Hả?

Lâm Minh cũng rất cảnh giác, thấy phản ứng của Tạo Hóa lão nhân lập tức cũng cảnh giác 120%, cẩn thận nhìn xung quanh.

Nhưng xung quanh vẫn là thảo nguyên mênh mông, gió thổi cỏ cây rung lắc, linh thực khoe sắc, không có chút gì khác lạ.

Nhắm mắt cảm giác hồi lâu, Tạo Hóa lão nhân mở mắt lắc đầu:

- Có lẽ là ta cẩn thận quá mức, vừa rồi có cảm giác bị người nhìn lén... Chỉ là cảm giác thôi, có thể là tưởng nhầm. Nhưng chúng ta vẫn cẩn thận trên hết, chỗ bảo địa này chưa chắc không có kẻ địch.

- Vâng.

Lâm Minh gật đầu, cảnh giới của Tạo Hóa lão nhân phi phàm, cho dù là có cảm giác vu vơ, cũng rất có khả năng là biểu thị nguy hiểm. Lâm Minh càng thêm cảnh giác, cẩn thận sẽ luôn đúng.

Lúc này, Lâm Minh không biết, ở ngoài không gian hắn đang ở, trong một tòa địa cung, một thiếu niên tuấn mỹ yêu dị ngồi trên quan tài thanh đồng quỷ dị, một tay cầm sáo trúc, khóe miệng nhếch lên.

- Lão già kia thật là cảnh giác, ha ha...

Thiếu niên ngắm sáo trúc trong tay, nhảy xuống quan tài thanh đồng quỷ dị. Nếu Lâm Minh ở trong này, liếc một cái sẽ nhận ra chiếc quan tài thanh đồng quỷ dị này chính là chiếc mà hắn gặp được ở 8000 dặm đầm lầy màu đen-. Tang thương, hùng hồn, cổ xưa, mang theo hơi thở đại đạo!

Quan tài quỷ dài ba trượng, chủ nhân của nó lại là thiếu niên tuấn mỹ, chiều cao ngang với người thường, đôi mắt tím sậm, trong mắt như ẩn chứa tinh không vô tận. Hắn có đôi tai nhọn như Yêu Tinh tộc, ngón tay thon dài, móng tay sắc nhọn, làn da trắng như ngọc, có vẻ như yếu đuối.

Bên cạnh thiếu niên yêu dị này có 6 Diêm La áo đen đang đứng, mỗi cái mặt mũi dữ tợn, chính là ác quỷ kéo quan tài.

Mỗi chúng nó đều có thực lực ngang với Chuẩn Đế Cự Ma tộc!

Trước mặt 6 Diêm La áo đen là một người áo trắng đeo mặt nạ, giọng trầm thấp nói:

- Với thực lực của tôn giả, giải quyết Tạo Hóa lão nhân cũng không khó!

- Hừ! Chỉ là Thần Hải hậu kỳ mà thôi, hơn nữa thọ nguyên không còn nhiều, chỉ là lão già phế vật, cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá trên Thiên Diễn Đại Lục. Nếu là bản tôn ở trạng thái toàn thịnh, nửa ngón tay có thể bóp chết hắn! Chỉ là hiện giờ bản tôn dùng biện pháp đặc thù vượt qua lực trường Kỳ Tích Hải phong tỏa, sợ là còn tốn chút sức! Nhưng mà...

Nói tói đây thiếu niên yêu dị ngừng lại, ánh mắt chuyển sang người trẻ tuổi cạnh Tạo Hóa lão nhân, chính là Lâm Minh, hắn cười hắc hắc liếm môi nói:

- Ngươi lựa chọn mầm này không tệ! Thật là không ngờ, Thiên Diễn Đại Lục lại có mầm tốt như thế! Cốt linh 23-24 tuổi, tu vi Mệnh vẫn tầng hai, song tu pháp thể, lại mang huyết mạch kỳ dị.

Không thê tin nổi! Trên người tiểu tử này chắc chắn có bí mật, bằng không có thể trưởng thành tới mức này ở trên cái chỗ Thiên Diễn Đại Lục tài nguyên ít ỏi, truyền thừa rác rưởi, không nói đâu xa, chỉ riêng thuật luyện thể, Thiên Diễn Đại Lục vốn đã không có!

Người đeo mặt nạ im lặng không nói, thiếu niên yêu dị nhấc sáo trúc, nhảy khỏi quan tài thanh đồng quỷ dị.

- Ta đi gặp lão già kia, còn lại giao cho ngươi!

- Được!

- Chính là chỗ này, căn nguyên linh mạch!

Tạo Hóa lão nhân cùng Lâm Minh đều có kinh nghiệm tìm linh mạch, nhanh chóng tìm được trung tâm Trung Thiên thế giới này, cũng là vị trí căn nguyên linh mạch.

- Mở!

Tạo Hóa lão nhân tiện tay xé ra, tầng đất xung quanh như bị lực lượng vô hình dồn nén, lặng lẽ tách ra làm hai, lộ ra con đường sáng lấp lánh.

Đây là ứng dụng thuần thục lực lượng không gian, thực chất hóa không gian sáng lập đường đi.

Tuy rằng Lâm Minh lý giải ý cảnh Không gian hiện giờ cũng không kém, có thể dung nhập lực lượng không gian vào trong công kích, nhưng phương pháp vận dụng xảo diệu như vậy, dùng lực lượng không gian bạo ngược mở ra hang động bằng phẳng, hắn thật khó làm được.

Đi vào trong hang động, khoảng trăm bước, tầm mắt mở rộng, trước mặt Lâm Minh cùng

Tạo Hóa lão nhân xuất hiện một mảnh thế giới màu xanh.

Nguyên khí thiên địa nơi này đậm đặc đến ngưng tụ thành giọt, cho nên trong không gian này phủ sương mù xanh, tùy ý hít một hơi sẽ có cảm giác tinh thần sáng khoái, tiết kiệm mấy ngày khổ tu.

Trong sương mù xanh, một loạt Nguyên linh thạch mọc ra như thủy tinh, lấp lánh như mộng ảo, đây là hiện tượng mạch khoáng Nguyên linh thạch cực phẩm mới có. Nếu là mạch khoáng Nguyên linh thạch bình thường, Nguyên linh thạch lẫn lộn với tạp chất đất đá, cần phải trải qua tinh luyện nhiều lần mới cho ra thành phẩm, không giống quặng mỏ Nguyên linh thạch trước mắt Lâm Minh bây giờ, Nguyên linh thạch tự nhiên tinh khiết.

Ở giữa hang động này, có một cây trụ thạch nhũ vạn năm trăng ngà, đường kính cột đá một xích, sáng lấp lánh, bên trong mơ hồ thấy được đoàn sáng xanh mờ ảo, dường như phong ấn tinh linh bên trong.

- Trung tâm Nguyên linh thạch cực phẩm - Căn nguyên mạch khoáng.

Lâm Minh hít một hơi, bên trong trụ đá thạch nhũ vạn năm chính là căn nguyên mạch khoáng, cũng là nơi Nguyên linh thạch cực phẩm tồn tại.

Một khối căn nguyên mạch khoáng lớn như vậy, có thể sản xuất ra 20-30 khối Nguyên linh thạch cực phẩm, mạch khoáng Thiên Diễn Đại Lục không thể so sánh.

Trong lúc Lâm Minh nhìn chằm chằm đoàn căn nguyên mạch khoáng kia, ánh mắt của Tạo Hóa lão nhân lại tập trung vào trụ thạch nhũ. Trụ thạch nhũ mờ mờ như thủy tinh, hồi lâu sau trên đỉnh cột đá chậm rãi ngưng tụ một giọt thạch nhũ, phình to ra, tích tỠđủ lực lượng cuối cùng nhỏ xuống. Tích tách một cái, giọt thạch nhũ nhỏ vào trong vũng trắng ngà, dấy lên gọn

Sóng.

Trong vũng này cũng là thạch nhũ, mò ảo như sữa.

- Thạch nhũ vạn năm!

Tạo Hóa lão nhân trở nên kích động, trời không phụ người có lòng, hắn tìm kiếm cơ duyên nhiều năm trên đại lục, cuối cùng đã để hắn tìm được một loại linh dược kéo dài tuổi thọ.

Nói cho đúng, kỳ thật vũng thạch nhũ này là 10 vạn năm, loại thạch nhũ này có thể tưới mát ngọn lửa sinh mệnh, chỉ cần tu vi võ giả ở Thần Hải cùng dưới Thần Hải kỳ, dùng loại thạch nhũ này có thể tăng cường thọ mệnh, tối đa là 12 giáp.

Vũng thạch nhũ vạn năm này trải qua tích lũy 10 vạn năm, nếu luyện hóa, đủ cho Tạo Hóa lão nhân kéo dài thọ mệnh lâu nhất là 12 giáp, tức là 720 năm!

Chí bảo như vậy, Tạo Hóa lão nhân há có thể không động lòng!

Lấy ra một cái bảo hạp linh lung, mở nắp, thạch nhũ trong vũng liền tụ lại thành dòng, bị Tạo Hóa lão nhân thu vào trong bảo hạp.

- May mắn, thật là quá may mắn!

Sắc mặt Tạo Hóa lão nhân ửng hồng, lần này lấy được thạch nhũ vạn năm, còn hậu hĩnh hơn cả dẫn độ Đế Thích Già được Thần Vực thưởng cho!

Thấy vẻ kích động của Tạo Hóa lão nhân, trong lòng Lâm Minh cảm khái. Đối với võ giả, già nua thật là chuyện đáng sợ, dần dần mất đi lực lượng mà mình vất vả tu luyện ra, mất đi dung nhan tuấn tú, thẳng đến cuối cùng mất đi sinh mệnh. Cảm giác bất đắc dĩ khi con đường võ đạo ở phía trước mà không cách nào thăm dò, thật là làm người ta đau khổ.

Ngay cả người không còn dã tâm như Tạo Hóa lão nhân, đối mặt với già nua cùng tử vong,

Cũng khó mà thản nhiên được.

Lúc Tạo Hóa lão nhân lấy thạch nhũ vạn năm, Lâm Minh cũng lấy đi căn nguyên mạch khoáng tỏa hào quang xanh biếc, to cỡ đầu người!

Một khối Nguyên linh thạch cực phẩm lớn như vậy, đúng là chưa từng nghe qua, chỉ riêng hệ thống tụ nguyên, cho dù là Lâm Minh đột phá Mệnh vẫn tiêu hao năng lượng nhiều hơn võ giả bình thường, cũng đủ cho hắn sử dụng mãi tới cảnh giới Thần Hải!

Lâm Minh cũng không tham lam, dùng chủy thủ nhập thêm chiến linh Bạch Ngân cắt cực phẩm, lấy đi 4/5, còn lại 1/5 thì tiếp tục làm trung tâm của căn nguyên mạch khoáng, ngưng tụ nguyên khí thiên địa. Trải qua mấy chục vạn năm tích lũy, sẽ lại lớn lên đến kích cỡ ban đầu.

Bằng không một lần lấy đi hết, đẳng cấp mạch khoáng sẽ giảm mạnh, sẽ làm nguyên khí thiên địa mỏng đi, linh thảo chết héo, đây là kết quả mà Lâm Minh không muốn thấy.

Đối với hơn 20 khối Nguyên linh thạch cực phẩm này, Tạo Hóa lão nhân cũng không có hứng thú nhiều. Tu vi của lão đã là Thần Hải hậu kỳ, tiếp tục trừ khi là thăng cấp đại cảnh giới tiếp theo, còn khó khăn hơn là Mệnh Vẫn thăng cấp Thần Hải. Lúc trước cho dù Tạo Hóa lão nhân không xuống hạ giới, vẫn tu luyện khắc khổ ở Thần Vực, cũng không thể nào thăng cấp.

Hiện tại có thể kéo dài mấy trăm năm tuổi thọ đã là tốt lắm rồi, đột phá đại cảnh giới kế tiếp, kéo dài mấy vạn năm thọ mệnh, đối với Tạo Hóa lão nhân thì đó chỉ là chuyện tưởng tượng chỉ đôi khi mơ tới.

Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân đều có thu hoạch, mọi người đều vui vẻ. Đang muốn tiếp tục thăm dò quặng mỏ, xem còn có thiên tài địa bảo khác nữa không. Ngay lúc này, mảnh thiên địa này chấn động, một cỗ thần thức lạnh băng như xối vào đầu làm cho Lâm Minh cảm giác như lọt xuống vực sâu cửu u.

- Là ai?

Chương 881: Ác chiến

Chỉ riêng khí tức của đối phương, tuyệt đối là đối thủ khủng bố cực điểm, nếu không bị phát hiện, Lâm Minh còn có thể lựa chọn trốn đi, hiện giờ bị thần thức của đối phương tập trung, không có chỗ nào mà trốn được!

Liếc Tạo Hóa lão nhân, lại thấy Tạo Hóa lão nhân cau mày, rõ ràng cũng không có nắm chắc với đối thủ này.

- Hẳn không phải là người Thiên Diễn Đại Lục, Thiên Diễn Đại Lục không có cường giả cấp bậc như vậy.

Tạo Hóa lão nhân giọng ngưng trọng, tuy rằng hắn đến từ Thần Vực, là người trông coi vị diện Thiên Diễn Đại Lục, kỳ thật đã không còn liên hệ lớn tới Thần Vực. Hắn đến Kỳ Tích Thần Điện này là vì tìm kiếm cơ duyên, chống lại tồn tại không rõ trong Kỳ Tích Thần Điện, bối cảnh Thần Vực của hắn không dùng được, cũng không có tác dụng.

Lâm Minh cùng Tạo Hóa lão nhân rời khỏi lòng đất quặng mỏ, chỉ thấy Trung Thiên thế giới trời xanh không mây, núi non như tranh đã trở nên mây mù mờ mịt, sấm sét lóe lên.

Chỉ nghe tiếng ầm ầm, một đạo huyết quang xé rách bầu trời, bầu trời rách toạc, một chiếc quan tài thanh đồng quỷ dị xé trời đi ra. Ở trên quan tài thanh đồng quỷ dị, có gắn 6 sợi dây xích to, mỗi một sợi xích đều có một con Quỷ Diện Tu La kéo đi.

Lâm Minh thấy vậy, sắc mặt đại biến, cảnh tượng ở 8000 dặm đầm lầy màu đen thật sự có liên quan tới Kỳ Tích Thần Điện này!

Chẳng lẽ bản thân Kỳ Tích Thần Điện này là một âm mưu?

Trong lòng Lâm Minh nhanh chóng xoay chuyển, dùng chân nguyên truyền âm nhanh chóng kể lại tràng cảnh đã gặp ở 8000 dặm đầm lầy màu đen cho Tạo Hóa lão nhân. Tuy nhiên có nói loại chuyện này cũng không có tác dụng gì, Tạo Hóa lão nhân không biết gì về Kỳ Tích Hải cùng Vạn Cổ Ma Khanh, dựa vào Lâm Minh miêu tả, cũng không phỏng đoán ra tin tức có giá trị nào.

- 6 con quỷ đen kéo quan tài kia là quỷ nô Tu La bị luyện hóa, mỗi quỷ nô đều có thực lực Chuẩn Đế, thân thể trải qua luyện hóa, đao thương bất nhập, phối hợp cùng nhau có uy lực càng mạnh hơn. Loại quỷ nô Tu La này có thể sử dụng mãi, tốt hơn Sát Lục Khôi Lỗi của Tu La Thần quốc luyện chế không biết bao nhiêu lần, cũng không có trong truyền thừa Thiên Diễn Đại Lục.

- Còn chất liệu quan tài thanh đồng quỷ dị kia cũng là dùng Đại La Huyền Kim, tài liệu rèn Bảo khí đỉnh cấp, thậm chí có thể dùng để rèn ra chuẩn Thánh khí. Một bộ quan tài quỷ lớn như thế, dốc hết khoáng sản Thiên Diễn Đại Lục cũng không gom đủ. Lâm tiểu hữu, lần này chúng ta rắc rối to rồi!

Thiên Diễn Đại Lục hiện không có nhiêu Thánh khí, chuẩn Thánh khí, toàn bộ đều là thời đại thượng cổ 10 vạn năm trước để lại. Bao gồm cả Đại Hoang Huyết Kích, Càn Khôn Dung Nhật Lô của Lâm Minh, đều là tìm được trong di tích Ma Đế 10 vạn năm trước, về sau mới truyền vào tay Lâm Minh.

Thánh khí cùng chuẩn Thánh khí, Thiên Diễn Đại Lục không thể tự chế, một là không có tài liệu, hai là không có truyền thừa luyện chế.

Ầm ầm!

Quan tài quỷ chấn động, cả Trung Thiên thế giới cũng rung chuyển, xiềng xích va chạm vào quan tài quỷ phát ra tiếng kêu chát chúa.

Sắc mặt Tạo Hóa lão nhân ngưng trọng, rút ra trường kiếm dài bốn xích, lão đã dự cảm được trận chiến khó khăn này.

Đùng!

Một đạo huyết lôi từ trên không đánh xuống, quan tài quỷ mở ra!

Bóng người thon dài hiện ra trong hào quang, đó là một thiếu niên trắng nhợt yêu dị, tay kéo chiến mâu màu tím, chậm rãi bước ra khỏi quan tài quỷ. Khi đi, mũi mâu kéo ra đường rãnh dài dưới đất, vết rạch này như rạch vào lòng người, khiến người ta khó chịu không nói nên lời.

- Hắc hắc, thời gian đi săn bắt đầu rồi!

Thiếu niên tái nhợt đầy vẻ cười cợt, tuy rằng dung mạo của hắn nhìn không tới 20 tuổi, nhưng giọng nói đã có cảm giác già nua.

- Ngươi là ai?

Tạo Hóa lão nhân cầm kiếm chỉ xéo mặt đất, từng đạo lực lượng không gian quấn quanh thân kiếm, khiến cho mũi kiếm lóe sáng vặn vẹo.

Tạo Hóa lão nhân hoàn toàn không nhìn ra tu vi của thiếu niên tái nhợt này, hơn nữa đối phương cũng không cố ý che giấu. Như vậy chỉ có hai khả năng, hoặc là thiếu niên tu luyện hệ thống khác biệt, hoặc là tu vi thiếu niên kia vượt xa mình, chính là cường giả trên cảnh giới Thần Hải!

- Lão già, khuyên ngươi đừng tốn sức, tuy rằng ngươi không còn sống được bao nhiêu năm, nhưng tu vi cũng được giữa mảnh đại lục ném bỏ này, giữ ngươi lại còn có tác dụng.

Thiếu niên tái nhợt nói rồi, thân thể bùng lên, mũi mâu chỉ ra, ánh sao vô tận chảy xuống từ mũi mâu, dường như hắn đâm ra một mâu, khiến người ta phải đối mặt vũ trụ mênh mông!

Trong nháy mắt tay chân Lâm Minh lạnh băng, linh hồn đông lại, chỉ là uy áp trong chiêu thức đã khủng bố như thế, đối mặt trực diện thì sẽ thế nào?

Sắc mặt Tạo Hóa lão nhân ngưng trọng, lão lui lại một bước, chân đạp xuống, thời gian trôi trên lưỡi kiếm vặn vẹo, một kiếm chém ra kèm theo năm tháng. Kiếm quang sáng ngời như đến từ viễn cổ hư vô, nơi đi qua cỏ cây nhanh chóng nẩy mầm, héo tàn, lại nẩy mầm.

Thời gian ý cảnh, một năm lại một năm!

Mâu quang của thiếu niên tái nhợt va chạm vào kiếm quang năm tháng của Tạo Hóa lão nhân, nhưng va chạm lại không có âm thanh gì, tất cả như chôn vùi trong hư vô vô tận.

Tuy rằng không có bùng nổ khủng bố trong dự đoán, nhưng chôn vùi tất cả khí tức lại càng thêm khủng bố, mọi thứ xung quanh hào quang đều hóa thành bụi bặm hư vô.

Lâm Minh nháy mắt đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, thân thể vụt ra ngoài!

Hả?

Quay đầu lại, chỉ thấy đằng sau hắn xuất hiện một con Quỷ Diện Diêm La, nó mặc áo bào đen, mặt mũi dự tợn không có biểu tình, cầm xích sắt nện lên đầu Lâm Minh!

Chính là con ác quỷ kéo quan tài!

Ánh mắt Lâm Minh co rút, trong lòng khẽ động, trường thương màu đỏ trong tay đổi thành Đại Hoang Huyết Kích nặng 10 vạn cân!

Sáu con ác quỷ kéo quan tài này, bọn chúng đều có tu vi cấp Chuẩn Đế, nếu là Lâm Minh một năm trước vừa đột phá Mệnh vẫn, căn bản không thể chiến thắng, hiện tại thực lực của hắn tăng nhiều, lại có Đại Hoang Huyết Kích, một kích trong tay, thí Thần đồ Ma!

- Thương môn - mở!

Lâm Minh quát lớn, vận chuyển năng lượng đến cực hạn, Bát Môn Độn Giáp đồng loạt mở ra bốn cửa, lực lượng 200 vạn cân nháy mắt bùng nổ bộc phát ra!

Hai tay hắn phát ra thần quang chói mắt, lòng bàn tay xuất hiện lốc xoáy màu đen cắn nuốt, đó là chỗ Thương môn!

Lâm Minh cầm hai tay, eo cong vẹo, cột sống kéo ra như cây cung, sau đó eo phát lực, Đại Hoang Huyết Kích nặng 10 vạn cân xẹt qua quỹ tích tròn, đột nhiên đập xuống!

Ầm ầm!

Đại Hoang Huyết Kích nện mạnh lên xiềng xích, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, không gian sụp đổ, đất đá bắn ra, quỷ nô thân cao 2 trượng cả người lẫn xích bị Lâm Minh một kích đập bay

Đồng thời, năm con quỷ nô khắc cũng xông lên, chúng nó kéo xích sắt, những xích sắt này cũng chất liệu với quan tài quỷ, cũng là Đại La Huyền Kim!

Lâm Minh có thể đập bay một con quỷ nô, nhưng không thể nào đồng thời đập bay năm con quỷ nô!

Lúc sống còn, Lâm Minh bộc phát ra 120% tiềm năng! Một tay cầm kích vẽ vòng tròn giữa hư không, lực lượng không gian tụ tập trên Đại Hoang Huyết Kích, hình thành lốc xoáy, không gian xuất hiện vô số vết rạn, sau đó sụp đổ như tấm gương đen!

Hủy Diệt pháp tắc, dãy tinh tú!

Một kích đánh ra, lực lượng không gian ngưng kết thành mảnh vỡ, nhập vào chiến linh Bạch Ngân, hỗn họp ngọn lửa hủy diệt, bắn tràn lan về phía năm con quỷ nô!

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh sử dụng Đại Hoang Huyết Kích thi triển võ kỹ trước đó bởi vì sử dụng Đại Hoang Huyết Kích cũng phải tiêu hao năng lượng rất lớn, nếu đồng thời thi triển võ kỹ, sẽ tạo thành gánh nặng lớn đối với thân thể. Lúc trước Tư Đồ Yêu Nguyệt cũng chỉ thúc dục Đại Hoang Huyết Kích, dùng sức nặng của nó chiến đấu với Lâm Minh.

Nhưng hiện giờ ở trong tay Lâm Minh, với lực lượng 200 vạn cân của hắn, cộng thêm tu vi đột phá Mệnh vẫn tầng hai, cuối cùng hắn sử dụng Đại Hoang Huyết Kích thi triển ra võ kỹ!

Keng keng keng keng keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên liên tục như phi kiếm va chạm chuông đồng, thân thể năm con quỷ nô Tu La cứng như sắt thần, mảnh vỡ không gian đâm vào người chúng không ngừng tan vỡ. Đây là ưu thế của con rối quỷ nô, thân xác thịt có tu luyện thế nào cũng không thể có được lực phòng ngự khủng bố như nó!

- Ta xem các ngươi có thể mạnh cỡ nào!

Hai mắt Lâm Minh đỏ lên, dãy tinh tú chăng những có công kích mảnh vỡ không gian, còn có bản thân Đại Hoang Huyết Kích, đột nhiên tiến lên, Đại Hoang Huyết Kích kêu vang, huyết quang xông thăng trời cao, chiếu rọi sao trời!

- Hò!

Hét lớn một tiếng, có võ kỹ chèo chống, Đại Hoang Huyết Kích nhập vào chiến linh Bạch Ngân, nện mạnh lên ngực một con quỷ nô!

Vốn Đại Hoang Huyết Kích đập xuống tự nhiên đã có thể đập vụn núi non, huống chi có Lâm Minh dùng sức nện xuống, uy lực không thể tưởng tượng!

Ầm!

Tựa như thiên thạch đụng vào mặt đất, tiếng nổ khủng bố vang vọng, con quỷ nô kia bị Lâm Minh một kích đập vỡ ngực, ngũ tạng nổ tung, thân thể văng ra như đốm lửa. Nháy mắt văng ra mấy chục dặm, đụng mạnh lên một đỉnh núi trong Trung Thiên thế giới, trực tiếp đập sụp ngọn núi kia!

Ầm ầm!

Vô số đá lớn đổ xuống, con quỷ nô kia bị Lâm Minh đập cho tan xương nát thịt!

Một đòn thành công, cánh tay Lâm Minh cũng khẽ run lên, hào quang Thương môn cũng lúc sáng lúc tối, rõ ràng đã tiêu hao rất lớn.

Một là dùng Đại Hoang Huyết Kích thi triển võ kỹ quả thật hao tốn năng lượng rất lớn, thứ hai cũng là mấu chốt, Đại Hoang Huyết Kích không giống trường thương mà Lâm Minh sử dụng, cán kích không đàn hồi nhiều. Phát ra một đòn, Lâm Minh cũng phải chịu lực phản chấn lớn, không có gì giảm xóc. Đây cũng là lý do mà lúc trước Tư Đồ Yêu Nguyệt đánh mấy chục chiêu, bị Lâm Minh chấn cho hộc máu.

Hiện tại, cho dù là Lâm Minh mở ra bốn cửa trong Bát Môn Độn Giáp, lực lượng thân thể đạt tới 200 vạn cân, mạnh mẽ như rồng, một đòn nện xuống người con rối Tu La ngang với thần thiết, cũng không chịu nổi lực phản chấn mạnh như vậy, bàn tay muốn rách toát.

Lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Tạo Hóa lão nhân.

- Lâm tiểu hữu, ngươi tự đi đi, bản thân lão hủ khó bảo toàn, không lo được cho ngươi!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn, đã thấy Tạo Hóa lão nhân cùng thiếu niên yêu dị kia bay lên cao ngàn trượng, đang giao đấu dữ dội. Mỗi một chiêu của thiếu niên đều dẫn động lực ánh sao còn mỗi chiêu của Tạo Hóa lão nhân đều phá toái hư không!

Đối mặt với tồn tại cấp bậc này, Lâm Minh tự biết ở lại chỉ là trói buộc, ngược lại chạy trốn còn có thể để Tạo Hóa lão nhân bớt đi cố kỵ.

Chương 882: Thần thụ

Rống! Rống!

5 con quỷ nô Tu La còn sống phát ra rít gào, chạy như điên xông thẳng vào Lâm Minh. Tuy rằng loại quỷ nô Tu La chỉ có thực lực cấp Chuẩn Đế, nhưng bởi vì thân thể nó rắn chắc như Thần Thiết, muốn giết chúng lại khó hơn giết Chuẩn Đế bình thường rất nhiều.

Tuy rằng trước đó Lâm Minh một kích xử lý một con quỷ nô Tu La, nhưng cũng bị chấn tới gan bàn tay rách toát, muốn một hơi giết 5 con quỷ nô này, còn không bị chấn tới gãy xương tay.

Với tình huống hiện tại, làm mình bị thương là tuyệt đối không sáng suốt.

Nhìn 5 con quỷ nô lập tức vây quanh mình, Lâm Minh quát lớn, lực Lôi Hỏa nén cao độ trong hạt giống Tà Thần bộc phát ra, Ngọn lửa Phần Tinh, lại thêm Cửu Thiên Thần Lôi!

Quán Hồng!

Trong nháy mắt bầu trời âm u bị thần quang nóng cháy chiếu rọi, Lâm Minh nhân kích hợp nhất, hóa thành cầu vồng xuyên ngang trời cao!

Ầm!

Tiếng nổ như sấm rền, con quỷ nô trước mặt bị Lâm Minh một kích đụng vào ngực, sóng năng lượng cuốn nó bay như cọng rơm!

Xương ngực quỷ nô vỡ vụn, Lâm Minh cũng cảm thấy hai tay đau nhức, bàn tay tóe máu!

Tốc độ của hắn ngừng trệ, lúc này cảm giác được sát khí khủng bố sau lưng, Lâm Minh không cần quay đầu, cũng biết là bốn sợi xích to sau lưng bắn vào mình! Còn lúc này Lâm. Truyện mới cập nhật

Minh dùng hết chiêu thức, căn bản không kịp quay lại phòng ngự.

Thời gian ý cảnh!

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, sau lưng Lâm Minh bộc phát ra trường năng lượng vô hình, bao phủ bốn sợi xích, nhất thời dây xích như rơi vào vũng lầy, tốc độ giảm xuống cả khúc!

Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, dưới chân súc địa thành thốn, mở ra Kinh môn, tốc độ nháy mắt đạt đến cực hạn, Kinh môn phối hợp Kim Bằng Phá Hư, dù là cường giả Thần Hải sơ kỳ cũng phải toàn thua Lâm Minh!

Bốn sợi xích đánh hụt, Lâm Minh mượn cơ hội bay ra mấy chục dặm, nháy mắt thoát khỏi vòng vây.

Lúc này, ở trời cao, Tạo Hóa lão nhân còn đang đánh hừng hừng khí thế với thiếu niên yêu dị!

Nói cường độ chân nguyên, Tạo Hóa lão nhân không bằng thiếu niên yêu dị, nhưng dựa vào pháp tắc thời gian quỷ dị, miễn cưỡng không phân thắng thua. Điều này khiến thiếu niên yêu dị giận điên, tuy rằng hắn thông qua thủ pháp đặc thù từ Kỳ Tích Hải đi tới Thiên Diễn Đại Lục, lực lượng suy yếu mạnh, nhưng bị lão già không ở nổi trên Thần Vực giằng co tới cỡ này, cũng làm hắn thẹn quá hóa giận.

- Chết cho ta!

Trên lưng thiếu niên yêu dị bùng lên hình xăm tím, dòng khí chân nguyên ngưng tụ thành ảo ảnh Cửu Đầu Xà thật lớn sau lưng hắn!

- Thì ra là bộ tộc Cửu Đầu Xà!

Tạo Hóa lão nhân hít một hơi, người bộ tộc Cửu Đầu Xà có được huyết mạch Cửu Đầu Xà, cũng coi như là một Thần thể trên Thiên Diễn Đại Lục, nó có một nhánh thế lực rất lớn ờ Thần Vực, tộc nhân dũng mãnh thiện chiến, trời sinh có lực tương tác với lực tinh tú.

Đương nhiên, cái này cũng không nói thiếu niên yêu dị trước mắt nhất định đến từ Thần Vực, bởi vì bộ tộc Cửu Đầu Xà cũng như Phượng tộc, vì năm tháng xa xôi mà kéo dài nở hoa khắp nơi, rất nhiều vị diện hạ cấp đều có bàng chi tộc Cửu Đầu Xà.

- Có thể làm ta vận dụng lực huyết mạch, ta thật là đánh giá thấp ngươi!

Thiếu niên yêu dị vốn là dùng thủ đoạn đặc thù rời khỏi Kỳ Tích Hải, lúc này lại vận dụng lực huyết mạch, sẽ tạo thành áp lực lớn lên thân thể. Vốn không muốn vận dụng, nhưng kéo tới giờ, mãi vẫn không bắt được Tạo Hóa lão nhân, làm hắn không nhẫn nhịn được.

- Xà Thôn Càn Khôn!

Thiếu niên yêu dị giơ cao trường mâu, ảo ảnh Cửu Đầu Xà đằng sau phát ra rít gào long trời lở đất. Lúc này sắc mặt Tạo Hóa lão nhân trầm xuống, không ra kiếm, lại lấy ra một hạt châu màu trắng từ trong Tu Di Giới.

Cắn chót lưỡi, phun một ngụm tinh huyết lên hạt châu trắng, xèo xèo, máu tươi liền bị hạt châu hấp thu!

- Đó là...

Ánh mắt thiếu niên yêu dị chợt mờ to.

- Tuyệt Mệnh Thiên Châu, ngươi lại có thứ này?

Tuyệt Mệnh Thiên Châu có thể đánh chết cường giả dưới Thần Cực Thần Hải, nếu lại thêm tinh huyết thì uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Trong lòng thiếu niên yêu dị dâng lên cảm giác sợ hãi lo lắng.

- Lão già kia!

Thân thể hắn bắn ngược ra sau, lúc này, Tuyệt Mệnh Thiên Châu bùng nổ!

Ầm!

Ánh sáng chói mắt quét qua bầu trời, tất cả đều bị dư sóng bùng nổ nuốt trọn...

Phù...

Lâm Minh một hơi xuyên qua mấy Trung Thiên thế giới, thông qua liên hệ Trung Thiên thế giới đi tới chỗ này, nhưng không rõ là đâu.

“Không có đuổi theo...”

Tốc độ Lâm Minh quá nhanh, quỷ nô Tu La không thể đuổi theo cũng không có ngạc nhiên, nhưng như vậy là thoát khỏi thiếu niên yêu dị kia theo dấu?

Lâm Minh không tin, ở trước mặt cường giả cấp bậc này, hơn nữa đối phương có thần thức cảm giác mạnh mẽ như vậy, có thể hắn sẽ có biện pháp tìm được mình. Chỉ là bây giờ đang giao chiến với Tạo Hóa lão nhân, không rảnh chú ý mà thôi.

“Phải mau rời khỏi Kỳ Tích Thần Điện này!”

Thực lực cường giả trong Kỳ Tích Thần Điện vượt quá tưởng tượng, dưới tình huống này, hắn còn không sủi được chút bọt, tuy rằng trong lòng muốn biết bí mật của Kỳ Tích Hải, nhưng giữ mạng mới là yếu tố quan trọng nhất. Bí mật nơi này, ngày sau có thể chờ mình đủ mạnh rồi hãy tới nghiên cứu.

“Ta chỉ có thể trở về theo con đường đã ghi nhớ, nếu bố trí không gian không thay đổi, ta còn có thể ra được, nhưng nếu trình tự bố trí không gian thay đổi, vậy sẽ nguy hiểm.”

Lâm Minh cắn răng, phân biệt phương hướng, thu liễm khí tức, nhanh chóng xuyên qua các Trung Thiên thế giới.

Một cái lại một cái thế giới, tuy rằng nhìn không nhiều, nhưng trong đầu Lâm Minh hình thành bản đồ lập thể có thứ tự.

“Xuyên qua nơi này, hẳn là Hắc Ám Sâm Lâm ta đã đi qua.”

Lâm Minh nghĩ vậy, bước vào thế giới mới, mà nhìn thấy thế giới mới này, hắn liền biến sắc. Thế giới trước mắt, phủ đầy mây đen, sấm sét không ngừng, dưới đất là đầm lầy đen mênh mông, ở cuối tầm mắt là một gốc Thần Thụ thẳng trong mây, tán cây trải rộng tia sét tím, không có chút giống với thế giới mà Lâm Minh dự tính!

Thế giới này, Lâm Minh lần đầu tiên đến.

“Nhớ nhầm? Hay là bị người ta cưỡng ép dẫn vào thế giới sai, hoặc là bố trí thế giới nguyên bản trong Kỳ Tích Thần Điện vốn đã biến đổi?”

Trong lòng Lâm Minh nhanh chóng xoay chuyển, sắc mặt ngưng trọng. Trí nhớ của hắn không thể sai lầm, nếu là hai điều sau, vậy thì bất kể tình huống nào cũng đều hỏng bét. Nhất là nếu bị người khác ác ý dẫn đi, như vậy hắn sẽ thành chuột trong lồng, đừng mơ chảy ra ngoài!

Lâm Minh cắn răng bay tới trước, thế giới trước mắt tương tự 8000 dặm đầm lầy màu đen, tuy rằng trong lòng có dự cảm bất an, nhưng hắn sẽ không ngồi chờ chết.

“Cây cao như vậy, thẳng lên trời, dẫn động Lôi đình lực trên chín tầng trời, thật là vô cùng thần kỳ...”

Lâm Minh nhìn gốc cây to lớn kia. Nó như là duy nhất trong trời đất, Kỳ Tích Hải vốn có tên biển gió lốc, trong Kỳ Tích Thần Điện tràn ngập lực lượng sấm sét cũng không có gì lạ, chỉ là không ngờ lại sinh ra một gốc thần thụ như vậy

Chương 883: 12 đạo quả

- Chết tiệt, con cáo già kia, thực lực nát bét, bị ta áp chế toàn diện vẫn còn có nhiều thủ đoạn hộ mệnh như thế, vậy mà vẫn cứ không chết, cuối cùng còn một viên Tuyệt Mệnh Thiên Châu, làm ta bị thiệt thòi to!

Trong địa cung, thiếu niên yêu dị áo tím phun ra ngụm máu, thê thảm không thôi. Nửa ngươi phải của hắn máu thịt lẫn lộn, da mặt phải nát bét, hung dữ vô cùng, đây là bị Tuyệt Mệnh Thiên Châu nổ gây ra.

Tuyệt Mệnh Thiên Châu là bảo vật bùng nổ làm bị thương đối phương do Thần Vực chế tạo, trong đó ẩn chứa pháp tắc đại đạo, kích nổ một viên Tuyệt Mệnh Thiên Châu, cho dù là võ giả tu vi Thần Hải hậu kỳ ở Thần Vực cũng phải nguy hiểm, huống chi Tạo Hóa lão nhân vì chắc cú, còn không cố kỵ tôn thất thọ nguyên phun lên một ngụm tinh huyết!

Tuy nhiên Tạo Hóa lão nhân cũng chịu nổi ngụm tinh huyết này, lão lấy được một vũng thạch nhũ vạn năm, hoàn toàn có thể bù lại, hơn nữa còn có thể kéo dài 700 năm tuổi thọ, mục đích đi Kỳ Tích Thần Điện lần này đã hoàn thành viên mãn. Tuy rằng đáng tiếc một viên Tuyệt Mệnh Thiên Châu, nhưng đến tình trạng của Tạo Hóa lão nhân, cái gì cũng không quý giá bằng kéo dài tuổi thọ.

Tuyệt Mệnh Thiên Châu trộn với tinh huyết của mình là đòn sát thủ áp rương của Tạo Hóa lão nhân, cũng là một chiêu mạnh nhất. Thiếu niên yêu dị sau khi thông qua Kỳ Tích Hải, thực lực giảm đi, nếu không phải lúc đó phản ứng nhanh, sẽ không đơn giản là bị thương nặng!

Làm cho thiếu niên yêu dị tức giận, là Tạo Hóa lão nhân trơn trượt như cá chạch, làm mình bị thương liền dựa vào lý giải ý cảnh Không gian điên cuồng xuyên qua các Trung Thiên thế giới, còn thiếu niên yêu dị vì bị thương mà không theo kịp!

Điện chủ Kỳ Tích Thần Điện lĩnh ngộ ý cảnh Không gian tầng thứ năm - Tu Di Giới Tử, mạnh mẽ hơn thiêu niên yêu dị. Thiêu niên yêu dị ờ trong Kỳ Tích Thần Điện cũng kiêng kỵ nhiều hơn, hơn nữa hắn không biết bố cục Thần Điện đuổi theo chừng nửa giờ liền mất dấu!

Điều này làm cho trong lòng thiếu niên yêu dị nổi lửa giận, đây đúng là sỉ nhục nhất đời hắn! Trước khi xuất phát hắn còn nói ra, căn bản không để Tạo Hóa lão nhân cùng Lâm Minh vào mắt, coi dễ như trở bàn tay.

Ở trước mặt thiếu niên yêu dị, người đeo mặt nạ mỉm cười.

- Ngươi quá khinh địch, nếu cẩn thận hơn, dù lão già kia có Tuyệt Mệnh Thiên Châu, cũng không có cơ hội làm ngươi bị thương. Lão già này rất gian xảo, hơn nữa dường như có chút quan hệ với Thần Vực. Hắn sống nhiều năm như vậy, có chút thủ đoạn áp rương cũng là quá bình thường. Nhưng nói lại, 10 vạn năm trước Thiên Diễn Đại Lục cũng để lại không ít di tích, thăm dò những di tích này, hắn lấy được bảo vật hộ mệnh mà cường giả lưu lại cũng không có gì lạ.

- Lão già kia, ta sẽ rút hồn hắn, luyện thành quỷ nô Tu La, làm hắn hối hận không kịp!

Thiếu niên yêu dị nghiến răng nói.

- Ha ha, chỉ sợ ngươi không có cơ hội này, lão già kia lý giải ý cảnh Không gian cực cao, hiện giờ có thể hắn đã sắp bay ra khỏi Kỳ Tích Thần Điện, mặc dù ngươi lập tức khỏi hắn, cũng không bắt được hắn. Nhưng không sao, mục tiêu chủ yếu lần này của chúng ta là Lâm Lan Kiếm, thiếu lão già Tạo Hóa kia, còn có cường giả Thần Hải thực lực gần với hắn, cũng miễn cưỡng dùng được.

- Hừ, ta chỉ là không nuốt được cục tức này, đợi chúng ta hoàn thành đại kế, ta sẽ ra ngoài Kỳ Tích Thần Điện tìm được hắn! Còn có tên Lâm Lan Kiếm kia, thật là vượt quá dự kiến của ta, tu vi Mệnh vẫn tầng hai lại trốn thoát sáu quỷ nô cấp Chuẩn Đế đuổi giết, hơn nữa còn giết chết hai quỷ nô! Lực lượng của hắn đúng là như rồng mà!

Quỷ nô Tu La chính là tự tay thiếu niên yêu dị luyện chế ra, rất rõ ràng lực phòng ngự của chúng mạnh cỡ nào. Đó đúng là một miếng Thần Thiết, nhưng quỷ nô như thế bị Lâm Minh nện hai kích, liền đập nổ hai con!

Điều này sao không làm hắn cả kinh, căn bản không phải là lực lượng con người có được.

Hưng phấn, hắn liếm môi nói:

- Lâm Lan Kiêm song tu pháp thể, hơn nữa trình độ thuật luyện thể rất cao, hắn có thể đi tới bước này trên Thiên Diễn Đại Lục đúng là kỳ tích. Nhưng càng là thế, càng làm ta có hứng thú. Yên tâm, hắn trốn không thoát, tuy rằng ngươi không bắt được hắn, nhưng đẩy lão già Tạo Hóa khó chơi kia đi, hiện giờ hai ngươi kia tách ra, ở trong Trung Thiên thế giới như mê cung này không thể liên hệ được với đối phương, hơn nữa lão già Tạo Hóa không thân không quen với Lâm Lan Kiếm, sáng tạo cơ hội cho hắn chạy trốn đã là quan tâm hết lòng, không thể mạo hiểm tính mạng chạy về tìm Lâm Lan Kiếm. Lão già này, vô cùng quý trọng sinh mệnh của minh

Tuy rằng Tạo Hóa lão nhân nhìn tiên phong đạo cốt, kỳ thật quý trọng nhất là tính mạng của mình, người sợ chết thì rất dễ đối phó.

Nam nhân mặt nạ nói tới đây, khóe miệng cong lên đùa cợt, hắn nhìn sang thiếu niên yêu dị, nói:

- Lần này ta tự mình ra tay, ngươi dưỡng thương đi. Bên trong Tuyệt Mệnh Thiên Châu ẩn chứa pháp tắc đại đạo, sẽ để lại vết thương đại đạo, muốn điều trị cũng không dễ dàng. Một mình ta là đủ rồi, chỉ cần là ở trong thế giới này, tu vi của Lâm Lan Kiếm không trốn khỏi tay ta được!

Lúc này, ở Trung Thiên thê giới giống với 8000 dặm đầm lầy màu đen, Lâm Minh nhìn Thần Thụ vươn cao trong sấm sét, trong lòng rung động.

Tuy rằng nguy hiểm trước mặt, nhưng hiện tại Lâm Minh cũng không có đường khác ra khỏi Kỳ Tích Thần Điện, nhìn gốc Thần

Thụ như thế cách mình mấy chục dặm, đương nhiên phải đi tra xét một phen, có lẽ đây là cơ duyên, hoặc là cơ hội xoay chuyển tình thế!

Lâm Minh mở ra Kinh môn, một bước mười dặm, chỉ vài nháy mắt đã tới trước mặt Thần Thụ.

Chân chính nhìn thấy Thần Thụ, Lâm Minh vẫn bị chấn động, Thần Thụ còn to hơn bảo tháp, cao vút mấy ngàn trượng!

Ngẩng đầu nhìn lên, nó như trụ thần cắm vào trời cao!

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, cái gọi là “tán cây”, kỳ thật không phải là lá cây, là những rễ cây thay vào, đây là gốc cây kỳ lạ có rễ mọc giữa không trung.

Những rễ như như mãng xà lớn, xoay quanh cắm vào trong bóng tối, hấp thu Lôi đình lực!

Từng luồng Lôi đình lực bị Thần Thụ hấp thu, truyền xuống dưới, cả gốc Thần Thụ lóng lánh lôi quang như pho tượng thần!

Giữa rễ cây và thân cây có treo mười mấy quả lớn 4-5 xích, nghe thì lớn lắm, nhưng đặt trên gốc Thần Thụ lớn như vậy, nó lại bé tí hon, không nhìn kỹ sẽ bỏ qua. Hơn nữa Lâm Minh đếm kỹ, Thần Thụ hấp thu Lôi đình lực không biết bao nhiêu vạn năm, tổng cộng chỉ kết ra 12 quả, cũng khiến người ta cảm khái quả này đúng là khó mọc!

Lâm Minh tập trung nhìn, trên 12 quả đều có đường vân kỳ dị, nhìn như những tia chớp phủ đầy mặt ngoài, hơn nữa đường vân mỗi quả đều không giống nhau, huyền ảo, tối nghĩa, sâu sắc... Ẩn chứa đại đạo thiên địa.

- Đó là...

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, đột nhiên nhớ tới đá khắc Hỗn Độn thấy được ở Viễn cổ Hoàng Thành. Đá khắc Hỗn Độn kia, mỗi một khối đều sinh ra khi vũ trụ mới hình thành. Vũ trụ diễn vô số năm, từ năng lượng hỗn độn, năng lượng thái sơ, năng lượng thái cực, năng lượng ngũ hành... Một loạt trước sau xuất hiện dấu khắc quỹ tích vận chuyển năng lượng, ghi lại vũ trụ thay đổi, ẩn chứa lực lượng pháp tắc căn nguyên, là chí bảo thế gian. Còn đường vân sấm sét này, cũng có chỗ tương tự!

- Những đường vân này hẳn là Lôi đình lực ở Cửu Thiên Lôi Vực vạn vận chuyển tự nhiên lưu lại dấu khắc đại đạo, tuy rằng không huyền diệu như đá khắc Hỗn Độn, nhưng nó phản ánh sâu sắc Lôi Đình ý cảnh huyền ảo!

- Chỉ là những đường vân này, đã là vật báu vô giá! Huống chi là bản thân trái cây!

Mặc dù ở Lâm Minh lúc độ Mệnh vẫn, dùng Lôi đình lực luyện thể, mỗi tế bào toàn thân đều có Lôi đình lực hoạt hóa, mức độ hòa hợp sấm sét không thể ước đoán, nhưng Lâm Minh lý giải Lôi Đình ý cảnh vẫn không được cao.

Dù có tìm hiểu ngọc giản Lôi Đình ý cảnh của Bát vẫn Lôi Hoàng lưu lại, nhưng dù sao Bát vẫn Lôi Hoàng cũng là người Thiên Diễn Đại Lục, mặc kệ hắn kiệt xuất thế nào, dưới tình huống truyền thừa có hạn, một mình hắn thành lập hệ thống pháp tắc Lôi Đình ý cảnh cũng luôn có nhiều chỗ hở không hoàn thiện, không có cách nào so sánh với ý cảnh Hỏa ghi trong Hóa Thần Kính Viễn cổ Hoàng Thành. Mà lúc này 12 trái cây kia, vừa lúc bù lại khuyết điểm của Lâm Minh!

- Kỳ Tích Hải dường như có lịch sử 10 vạn năm, như vậy Kỳ Tích Thần Điện này cũng có lịch sử quá 10 vạn năm, có lẽ đúng là 12 vạn năm, 12 trái cây, vạn năm kết 1 quả!

Lâm Minh ý thức được điều này, hít sâu một hơi, đè nén cõi lòng kích động. Hiện giờ dù có truy binh chạy tới ngay cũng không thể ngăn cản hắn quyết tâm hái lấy những quả cây này!

Lâm Minh đi tới Thần Thụ sấm sét, đến cách gốc cây 1 dặm, Lâm Minh cảm giác lông tơ toàn thân dựng thẳng, đây là điện trường mạnh mẽ gây ra. Ở xung quanh Thần Thụ sấm sét, có một cỗ lực trường sấm sét vô hình, bởi vì năng lượng quá mạnh, lực trường tự nhiên vặn vẹo điện ly không khí, hình thành vô số hạt Lôi đình lực.

Nếu võ giả không đủ thực lực tới gần lực trường này, sẽ bị đốt thành tro bụi ngay lập tức. Cho dù là võ giả Mệnh vẫn tầng cao cũng phải tiêu hao không ít năng lượng duy trì chân nguyên hộ thể mới hoạt động được trong lực trường này.

Tuy nhiên nó lại không thành vấn đề với Lâm Minh, bản thân hắn là thân thể sấm sét, tế bào thân thể hòa hợp Lôi đình lực cao tới không chê được, cộng thêm hắn lý giải Lôi Đình ý cảnh không kém, tiến vào lực trường sấm sét liền có cảm giác như hổ vào rừng, cá vào biển lớn.

Lỗ chân lông cả người hắn nở rộng ra, tận tình hấp thu Lôi đình lực tinh khiết.

- Lôi đình lực dày đặc, nếu ta có thể tu luyện trong này, sẽ làm ít công to!

Lâm Minh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn 12 Lôi Đình Quả trên cao, nhấc chân, thân thể phóng lên cao!

Nhìn gần những đạo quả sấm sét này, Lâm Minh càng có thể cảm giác được bên trong ẩn chứa ý cảnh pháp tắc huyền diệu.

Cuống trái cây to bằng cánh tay, cực cứng, Lâm Minh lấy ra Đại Hoang Huyết Kích, dùng lực lượng 200 vạn cân, lại nhập vào chiến linh Bạch Ngân, lúc này mới hái được trái đầu tiên!

Chương 884: Bảo vật Thánh khí

Lâm Minh quen tay, nhanh chóng hái hết 12 trái cây, trái to 4-5 xích, hai tay ô không hết.

Những đạo quả sấm sét này đều có vỏ tím, bên ngoài phủ kín đường vân, tuy rằng cách lớp vỏ vẫn có thể cảm nhận được năng lượng sấm sét tinh thuần ẩn chứa trong đó.

Lâm Minh xuống dưới, lấy ra một trái đạo quả, do dự một lúc, quyết định trực tiếp bổ nó ra. Ở trong không gian không rõ này, ăn một trái đạo quả không rõ tác dụng này thật ra là hơi mạo hiểm, nhưng hiện giờ Lâm Minh bị đuôi giết, tăng cường một phần thực lực sẽ tăng thêm một phần nắm chắc trốn thoát. Nếu lúc này còn sợ đầu sợ đuôi, vậy thật sự không còn hy vọng.

Đặt đạo quả tím xuống đất, Lâm Minh dùng Đại Hoang Huyết Kích cạy cuống của nó ra, một mảnh vỏ dính với cuống bị xé ra, liền lộ ra phần thịt quả trắng ngà. Mùi hương mê người tỏa ra, hơi giống mùi rượu ủ lâu ngàn năm.

Lâm Minh xuống tay rất chú ý, chỉ có vỏ không có khắc đường vân pháp tắc, xé ra cũng không sao, còn những chỗ vỏ cây khác phải giữ lại tìm hiểu Lôi Đình ý cảnh, đương nhiên không thể đụng tới.

- Thật thơm, ta nêm không ít thiên tài địa bảo, nhưng mà đa số là thuốc độc, thường ăn vào cả ngươi đau thâu xương, càng đừng nói nhấm nháp hương vị. Trái cây thơm như thế, ta lần đầu tiên mới gặp.

Lâm Minh không do dự, trực tiếp dùng chủy thủ cắt một miếng thịt quả, thịt quả sáng bóng như ngọc mài thành, đặt trong tay mùi hương phà vào mũi, rất là mê người.

- Lôi đình lực dày đặc, nếu không phải võ giả hệ lôi ăn, nhất định sẽ nổ tan xác. Dù là võ giả hệ lôi, nếu không đủ độ hòa hợp sấm sét, cũng không chống nổi năng lượng khủng bố này tẩy rửa.

Lâm Minh dùng cảm giác tra xét một phen, trực tiếp nuốt lấy thịt quả.

Thịt quả vào miệng là tan, hòa thành dòng thơm ngào ngạt chảy khắp ngũ tạng lục phủ, nhưng đồng thời Lâm Minh cũng cảm nhận được Lôi đình lực vô cùng tinh khiết lan tỏa ra, nhằm vào kinh mạch toàn thân!

- Thật thoải mái!

Năng lượng sấm sét chí mạng đối với người khác, Lâm Minh lại như được tưới mát, toàn thân thoải mái không nói hết, một chút chấn thương khi chiến đấu với quỷ nô cũng bị quét sạch!

Lâm Minh ăn một miếng, cũng không ngừng lại, tiếp tục ăn. Trái cây to 4-5 xích này, đủ cho mấy người ăn vài ngày.

Nhưng đối với võ giả, bình thường tiêu hao lớn, sức ăn cũng lớn. Nếu không dựa vào nguyên khí thiên địa bô sung, dựa vào thu lấy năng lượng từ thức ăn, một ngày một võ giả phải ăn không tính hết.

Lâm Minh một hơi ăn một phần ba trái cây, nước tím chảy dài, Lâm Minh không lãng phí, liếm sạch cả nước dính trên ngón tay.

- No quá!

Lâm Minh ợ một cái, phun ra sấm sét tím.

Lúc này hắn cảm giác toàn thân tràn đây năng lượng, dường như có lực lượng dùng không hết. Nêu hiện giờ gặp mấy con quỷ nô kia, Lâm Minh có đầy đủ lòng tin một mình làm chết chúng nó, hơn nữa còn có thể chống đỡ được lực phản chấn của Đại Hoang Huyết Kích.

- Trái cây này quả nhiên không tầm thường, làm Lôi đình lực của ta thâm hậu thêm, thậm chí những lôi quang còn có hiệu quả luyện thể, tu vi của ta đã đến Mệnh vẫn tầng hai đỉnh phong, năng lượng đến bình cảnh, xuống chút nữa chính là Mệnh vẫn tầng ba. Hiện tại ta có nắm chắc trực tiếp độ Mệnh vẫn tầng ba, nhưng ở trong hoàn cảnh này, độ Mệnh vẫn rất nguy hiểm.

Con đường võ đạo là thế, chỉ cần căn cơ vững chắc, đột phá là sẽ gặp tăng lên vùn vụt, tiến triển cực nhanh. Lúc trước Lâm Minh Toàn Đan hậu kỳ phá Mệnh vẫn đã xây dựng căn cơ vững chắc, chỉ cần tích lũy đủ năng lượng là liên tục độ Mệnh vẫn, không cần lo lắng quá nhiều. Còn võ giả bình thường cho dù là đủ năng lượng cũng sợ đầu sợ đuôi, tìm kiếm các loại linh dược gia tăng xác suất độ Mệnh vẫn thành công, bằng không bọn họ sẽ tan thành tro bụi.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn bỏ qua ý tưởng độ Mệnh vẫn tầng ba.

Độ Mệnh vẫn phải chiết xuất toàn bộ cơ thịt, rèn luyện trong năng lượng, quá trình này hết sức nguy hiểm, không cho phép một chút quấy rối, bằng không chẳng còn xương cốt!

Hiện giờ ở trong Trung Thiên thế giới, nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào, mà độ Mệnh vẫn tầng ba thế nào cũng phải mất vài ngày, muốn bình yên qua mấy ngày này là rất xa với.

Đang muốn cất đi trái cây, trong lòng Lâm Minh chợt động.

“Hả? Đó là...”

Dưới Thần Thụ sấm sét này, bởi vì điện trường sấm sét tràn ngập, cho dù là cảm giác của Lâm Minh cũng bị quấy nhiễu. Nhưng sau khi ăn đạo quả sấm sét, cảm giác của hắn được tăng mạnh, hắn phát hiện ở mặt sau Thần Thụ có thứ gì khác thường.

Lâm Minh vòng ra sau Thần Thụ sấm sét, Thần Thụ rất lớn, một vòng dài tới nửa dặm. Lâm Minh đi tới mặt sau Thần Thụ, lúc này mới phát hiện chỗ rễ Thần Thụ có một bộ hài cốt loài người ngồi xếp bằng.

Hài cốt sáng bóng như mài bằng ngọc, ở mi tâm đầu lâu có khảm bảo thạch bảy màu, tỏa ra hào quang hoa mắt. Đương nhiên nó không phải là trang sức gắn lên, chỉ là do tự mình tu luyện ra.

“Không biết là công pháp thần kỳ gì, có thể kết thành một viên thần tinh ở mi tâm.”

Tuy rằng Lâm Minh rất muốn cạy viên thần tinh này ra nghiên cứu kỹ, nhưng vẫn đè xuống lòng tham. Hài cốt trước mắt mơ hồ tỏa ra khí thế làm người kính sợ, Lâm Minh biết bản chất loại khí thế này là một loại trường năng lượng. Chủ nhân hài cốt này đã chết không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng trường năng lượng vẫn không tiêu tan, khó có thể tưởng tượng được cảnh giới khi hắn còn sống.

Lại không biết nhân vật kiệt xuất như vậy, vì sao tọa hóa ở trong này, rốt cuộc là hao hết thọ mệnh tự nhiên thi giải, hay là bị người ám toán trọng thương mà chết?

Mặc kệ thế nào, đối với di hài nhân vật kiệt xuất thế này, Lâm Minh vẫn luôn duy trì một phần tôn kính, tự nhiên sẽ không làm chuyện phá hỏng di hài mà ngươi trời oán trách.

"Sẽ không phải hắn là Điện chủ Kỳ Tích Thần Điện đó chứ.”

Lâm Minh phát hiện, tay trái di hài có đeo Tu Di Giới cùng một cái bao cổ tay, bao cổ tay lấp lánh không vì 10 vạn năm tháng trôi qua mà dập tắt hào quang.

Một món bảo bối.

Lâm Minh cúi đầu trước hài cốt, sau đó cẩn thận tháo lấy Tu Di Giới và bao cổ tay.

- Bao cổ tay này... Là một món Thánh khí!

Lâm Minh kiêm tra bao cổ tay liền có kết luận này, làm cho hắn ngẩn ngơ. Thánh khí hình bao cổ tay, đây là lần đầu Lâm Minh nhìn thấy.

Thánh khí, Bảo khí xuất hiện trên Thiên Diễn Đại Lục trước đó, hoặc là vũ khí, hoặc là áo giáp, gần như không có Bảo khí, Thánh khí dạng trang sức.

“Đáng tiếc Ma Quang không có ở đây, nếu không có thể hỏi nó.”

Lâm Minh lắc đầu, mang bao cổ tay vào, lập tức cảm nhận được cảm giác yên lặng trong nội tâm, dường như linh hồn được tẩy rửa. Ngay khoảng khắc đó, cảm giác của Lâm Minh trở nên sắc bén, ý nghĩ rõ ràng hơn, suy nghĩ cũng nhanh nhạy hơn.

Hồi tưởng một ít pháp tắc Không gian, Thời gian ý cảnh mà Tạo Hóa lão nhân lưu cho mình còn chưa hiểu được, Lâm Minh lại sinh ra một ít linh cảm cùng phương hướng tìm hiểu, làm cho hắn mừng rỡ.

“Là một món Thánh khí tăng cường linh hồn lực, thậm chí có thể gia tăng một chút ngộ tính!”

Thánh khí công hiệu như vậy, Thiên Diễn Đại Lục chưa từng nghe, thậm chí chưa từng tưởng tượng

Chương 885: Cưỡng từ đoạt lý

Lúc này Lâm Minh không muốn dây dưa cùng bất luận kẻ nào, đang suy nghĩ lập tức rời đi, đúng lúc này, mấy đạo thân ảnh lóe lên đã đi tới trước mặt Lâm Minh.

- Thì ra là Lâm tiểu hữu, xin dừng bước.

Lâm Minh cau mày, định thần nhìn lại, người tới tổng cộng bốn người, theo thứ tự là Cửu Đỉnh thần quốc trẻ tuổi tuấn kiệt Dương Mục thất trọng Mệnh vẫn, Đại Dã thần quốc trẻ tuổi tuấn kiệt Âu Dã Quần nửa bước Thần Hải, còn có một người trẻ tuổi Lâm Minh không nhận ra, mặc dù đối phương chẳng qua là lục trọng Mệnh vẫn, nhưng căn cơ hết sức sâu, so với

Tư Đồ La Sát lúc trước cũng mạnh hơn không ít.

Ba tuổi trẻ tuấn kiệt đứng đầu Thiên Diễn đại lục, dẫn đội là một trung niên áo xanh, tu vi rõ ràng là Thần Hải sơ kỳ!

Trung niên nhân này Lâm Minh có chút ấn tượng, hắn đến từ gia tộc cấp Thánh Địa phụ thuộc vào Đại Dã thần quốc, gia tộc họ Tôn, trung niên tự nhiên là nhân vật trọng yếu trong gia tộc Tôn thị.

Trung niên họ Tôn mặc dù là tu vi Thần Hải, nhưng căn cơ cũng không coi là sâu, so với Thích Bạch kém không ít, đoán chừng là dựa vào cơ duyên đột phá Thần Hải, người như vậy không tính đáng sợ, nhưng Lâm Minh cũng sẽ không khinh thị.

Trên người bốn người mang theo một chút vết thương, tựa hồ vừa mới trải qua một cuộc đại chiến. Những người này vốn là hai phe thế lực Cửu Đỉnh thần quốc cùng Đại Dã thần quốc, nhưng bây giờ tụ tập ở chung một chỗ, hoàn toàn bị rối loạn, đoán chừng bọn họ cũng đã trải qua không ít ác chiến, thậm chí tổn thất không nhỏ.

- Mấy vị gọi Lâm mỗ lại, không biết có gì?

Giọng nói Lâm Minh mặc dù bình thản, nhưng thanh âm có chút lạnh, loại thời điểm nhạy cảm này, hắn dĩ nhiên sẽ không cho đối phương gọi lại mình muốn chào hỏi.

- Ha hả, Lâm tiểu hữu, không biết hài cốt sau lưng Lâm tiểu hữu..

Người trung niên họ Tôn sống một ngàn bảy tám trăm năm, nhãn lực dĩ nhiên sẽ không kém hơn Lâm Minh, uy áp mạnh như thế, lực trường di lưu vài ngàn năm không tiêu tan, hắn liếc thấy hài cốt phía sau Lâm Minh khi còn sống thực lực kinh khủng, một người như vậy, di vật của hắn chính là bảo vật? Quả thực khó có thể tưởng tượng lúc trước hắn rõ ràng thấy Lâm Minh lấy di bảo của bộ hài cốt này.

Người trung niên họ Tôn còn đang cố khắc chế, mà ba người trẻ tuổi bên cạnh hắn cũng đã sáng hai mắt lên, nhìn Lâm Minh đều chảy ra nước miếng.

Nếu như có thể nhận được di vật truyền thừa kia, đây sẽ là một phần thiên đại cơ duyên, thậm chí có thể bằng thứ này thành thiên hạ đệ nhất!

Nếu như có thể, bọn họ dĩ nhiên không muốn đắc tội Lâm Minh, nhưng ích lợi thật lớn bày ở trước mắt lại bất đồng. Huống chi, hắn thấy Lâm Minh hơn một năm mặc dù đột phá nhị trọng Mệnh vẫn, tu vi tiến một bước, nhưng cũng sẽ không là đối thủ của cường giả Thần Hải huống chi ba người bọn họ cũng không phải ngồi không.

Bốn ngươi liên thủ, tất nhiên có thể đánh bại Lâm Minh, đoạt được bảo vật, nếu như có thể giết chết Lâm Minh, vậy thì hoàn mỹ hơn, về sau cũng không cần lo lắng Lâm Minh trả thù.

Bộ hài cốt này đương nhiên là tiền bối đại năng tọa hóa ở chỗ này, ngươi muốn nói cái gì?

Lâm Minh bất động thanh sắc mò tới Tu Di giới của mình, hắn mơ hồ dự cảm chuyện ngày hôm nay khó có thể xuôi.

Người trung niên họ Tôn cười ha ha, ánh mắt đảo qua chung quanh:

- Làm sao không thấy Tạo Hóa tiền bối a?

Nhìn không thấy Tạo Hóa Lão Nhân, trong lòng người trung niên họ Tôn thủy chung có chỗ cố kỵ, nếu như Tạo Hóa Lão Nhân ở chỗ này, tuyệt đối một chưởng đánh chết hắn!

- Tạo Hóa tiền bối đang ở lân cận, nếu tìm hắn có việc, có thể đi qua gặp.

Lâm Minh thuận miệng nói láo, dùng danh tiếng Tạo Hóa Lão Nhân kinh sợ người trung niên họ Tôn.

Mặc dù hắn không sợ mấy ngươi trước mắt, nhưng nếu như có thể hắn không muốn giao thủ, giao thủ sẽ khiến năng lượng lay động, chưa chắc sẽ không đưa tới thiếu niên yêu dị cùng Tu La quỷ nô kia.

- Ha ha.

Người trung niên họ Tôn sờ sờ râu dài nơi khóe miệng:

- Lão phu tìm Tạo Hóa tiền bối có một số việc, không bằng Lâm tiểu hữu mang lão phu đi gặp Tạo Hóa tiền bối thế nào?

Người trung niên họ Tôn sống lâu như vậy cũng không phải dĩ nhiên bị Lâm Minh lừa gạt, dùng những lời này để thử dò xét đã đầy đủ, nếu như Tạo Hóa Lão Nhân thật không tách ra cùng Lâm Minh, Lâm Minh vì để tránh tranh đấu, tất nhiên sẽ dẫn bọn hắn đi gặp Tạo Hóa Lão Nhân, nếu không đó chính là giả.

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Không rảnh!

Hắn không muốn khai chiến ở chỗ này, nhưng nếu như bị bất đắc dĩ, vậy cũng không có biện pháp, so với một năm trước, hắn phá nhị trọng Mệnh vẫn, mở ra Thương Môn, vừa nuốt Lôi Đình Đạo Quả, toàn thân phảng phất ẩn chứa lực lượng dùng không hết, đánh một trận thi sao!?

- Hắc hắc...

Người trung niên họ Tôn hoàn toàn không thèm để ý trong ngôn ngữ Lâm Minh ân chứa lãnh ý, khóe miệng hắn nổi lên một cái độ cong rất nhỏ, hắn đã khẳng định, Tạo Hóa Lão Nhân bởi vì nguyên nhân nào đó không biết tách ra cùng Lâm Minh.

- Tôn tộc trưởng, tiểu tử này rõ ràng đang cố làm ra vẻ, chúng ta đồng loạt ra tay, mặc hắn thiên tài thì như thế nào, cũng không bù được cường giả Thần Hải chân chính, chỉ cần giết hắn, thiên tài nữa cũng vô dụng, cháu, tộc trưởng ngươi vừa lúc có Phong Thiên tháp, có thể khóa lại một phương khu vực, để cho tiểu tử này không phát huy ra tốc độ, trốn không thoát!

Âu Dã Quần liếm liếm đôi môi, chân nguyên truyền âm nói.

Bản thân của hắn là lục trọng Mệnh vẫn, tu vi nửa bước Thần Hải, lại là trời sanh Tử Dương Huyền mạch, có mười phần tự tin đối với lực chiến đấu của mình.

Phải biết rằng, lục trọng Mệnh vẫn nửa bước Thần Hải vốn mạnh hơn thất trọng Mệnh vẫn, cộng thêm Âu Dã Quần có Tử Dương Huyền mạch cùng lĩnh ngộ sâu đối với ý cảnh pháp tắc, Âu Dã Quần tự tin chống lại Tư Đồ Yêu Nguyệt dễ dàng thủ thắng, không cần như Lâm Minh liều cái mạng già mới thắng hiểm.

Hiện tại mặc dù Lâm Minh vừa đột phá nhị trọng Mệnh vẫn, nhưng hắn cũng không phải là dậm chân tại chỗ, cho dù không thể đánh bại Lâm Minh, cũng có thể giữ cho không bị bại, huống chi còn có một Dương Mục thực lực gần với mình cùng với Tôn tộc trưởng lợi hại nhất, ba ngươi đồng loạt ra tay, cộng thêm Phong Thiên tháp hạn chế, đánh bại Lâm Minh là ván đã đóng thuyền, cho dù giết chết Lâm Minh cũng không khó khăn.

- Trong lòng ta biết rõ.

Trên mặt Người trung niên họ Tôn thủy chung vẫn mỉm cười, hắn nói:

- Lâm tiểu hữu, ngươi phàm nhặt tiền chia đều, võ giả được bảo cùng hưởng, dựa theo quy củ tông môn chính đạo, nếu như mấy võ giả cùng nhau tìm được bảo vật, thì dựa theo thực lực cao thấp phân phối thu hoạch, Lâm tiểu hữu, nơi này chúng ta có năm người, ngươi tựa hồ chiếm được ba bảo bối, một quả trái cây kỳ quái, một oản luân, một quả Tu Di giới, lão phu thực lực cao nhất, tạm thời việc nhân đức không nhường ai chọn trước một vật bảo bối thế nào? Hai kiện đồ vật kế tiếp, trái cây kỳ quái kia ngươi tựa như đã ăn một chút, toàn bộ thuộc về ngươi, vật thứ ba thì cho những ngươi khác, như thế nào?

Người trung niên họ Tôn chậm rãi nói, Âu Dã Quần ở một bên nghe mừng rõ trong lòng,

Người trung niên họ Tôn chọn trước tất nhiên sẽ chọn Tu Di giới, bảo vật bên trong nhiều hơn, mình cũng có thể phân không ít chỗ tốt. Về phần trái cây kỳ quái kia, tựa hồ là trái cây hệ lôi, đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, không chiếm được cũng không đau lòng.

- Ha ha ha!

Lâm Minh đột nhiên cười lớn lên, loại luận điệu vô sỉ này, hắn coi như là thêm kiến thức!

- Ngươi cười cái gì?

Ánh mắt Người trung niên họ Tôn chợt trở nên lạnh.

- Cùng nhau nhặt được bảo vật? Điều này chỉ ngươi mới có thể nói ra! Lâm mỗ thật là mở rộng tầm mắt!

- Hắc hắc...

Người trung niên họ Tôn cười âm hiểm mấy tiếng:

- Lúc trước bốn người chúng ta đối chiến một đám thú dữ ở gần trung thiên thế giới, nếu như không có chúng ta ngăn chặn địch nhân, ngươi sớm đã lâm vào trong vòng vây thú dữ, nói không chùng đã bị thú dữ xé mở no bụng, làm sao có bực này cơ duyên! Ngươi có thể được bảo vật chẳng qua là vận khí, công lao của chúng ta lớn hơn!

Thật là lật ngược phải trái, vặn vẹo trắng đen, các ngươi bị thú dữ đuổi đến chật vật chạy trốn tới đây, vốn mọi người thất lạc, lại nhanh chóng biến hóa thành ta ngăn chặn địch nhân! Dựa vào cơ duyên phá thành Thần Hải củi mục, lại có mặt tự nhận thực lực cao nhất, còn con mẹ nó việc nhân đức không nhường ai,! Lâm mỗ tu võ qua nhiều năm như vậy, gặp qua rất nhiều cướp bóc bảo vật, giết người cướp của, thừa dịp người khác trọng thương đánh lén kiếm tiện nghi, nhưng loại như người muốn tranh đoạt bảo vật, còn vô sỉ vì mình tìm lý do nói nhân sĩ chính đạo. Hoàn toàn là gặp lần đầu tiên, da mặt ngươi lột ra cũng có thể làm tài liệu khôi giáp cấp Thánh khí!

Lâm Minh giận dữ trong lòng, châm chọc không chút lưu tình, hơn nữa một câu cuối cùng nham hiểm nhất, người trung niên họ Tôn dâng trào khí huyết:

- Hừ! Tiểu bối vô tri, ỷ vào mình có mấy phần thiên phú, thật tưởng đã thiên hạ vô địch? Nói cho ngươi biết, so với cường giả Thần Hải chân chính, ngươi còn kém xa lắm! Phá hư quy củ, nhục mạ tiền bối, tùy ý làm bậy, hôm nay ta liền quản giáo ngươi, cũng để cho ngươi biết, chênh lệch giữa ngươi cùng cường giả Thần Hải!

Người trung niên họ Tôn nói xong, tay phải đặt trên Tu Di giới, trực tiếp ném ra một bảo tháp, bảo tháp này vừa ra liền hóa lớn cao mấy trượng, nhô lên cao hấn áp xuống! Một khu vực nhất thời bị khóa!

Người trung niên họ Tôn dám ra tay đốiLâm Minh, nguyên nhân cũng là có kiện bảo bối này, nếu không tốc độ Lâm Minh quả thật làm cho người ta đau đầu, giết không chết thì vô cùng hậu hoạn.

Mà cùng lúc đó, Lâm Minh trực tiếp rút ra Đại Hoang Huyết ích! Đại Hoang Huyết Kích nặng 80 vạn cân, rơi vào trong tay Lâm Minh dùng rất vừa tay.

- Hừ, giao thủ cùng Tôn tộc trưởng sao, qua ải của ta trước!

Ở lúc họ Tôn lão giả xuất thủ, Âu Dã Quần xuất thủ trước, bản thân Âu Dã Quần là người cực độ cao ngạo, lúc trước danh tiếng Lâm Minh thái thịnh, hoàn toàn áp chế hắn xuống, so sánh với Lâm Minh, hắn chính là đom đóm bên cạnh mặt trời, không thu hút chút nào, điều này làm cho hắn luôn luôn cao ngạo có thể nào tòng phục.

Hắn đã sớm muốn thử thực lực Lâm Minh.

Đại Đạo Chi Kiếm!

Âu Dã Quần rút ra một thanh trường kiếm màu trắng từ trong Tu Di giới, kiếm quang thao thao như sóng biển dâng, chạy dài không dứt!

Hắn cũng không hông cậy vào mình có thể chiếm cứ thượng phong ở trong tranh đấu, nhưng chỉ cần không thua Lâm Minh là đủ rồi, hắn cảm thấy một mình mình cũng có thể miễn cưỡng tranh phong cùng Lâm Minh, huống chi có một cường giả Thần Hải nữa, trận chiến này tất thắng, đến lúc đó, Lâm Minh sẽ chết ở trên tay mình.

Kiếm quang ngất trời, khóe miệng Âu Dã Quần nổi lên một tia dữ tợn,

- Cút cho ta!

Lúc này Lâm Minh thịnh nộ trong lòng, đối mặt với kiếm quang của Âu Dã Quần, chẳng qua đánh ra một kích đơn giản, quán chú Bạch Ngân Chiến Linh, cùng với lực lượng Thương Môn, lực lượng hai hăm vạn cân sao mà kinh khủng!

Chỉ nghe Oanh! Một tiếng nổ tung vang, kiếm quang giống như giấy vụn bị xé rách, con ngươi Âu Dã Quần chợt co rút lại, hắn vạn lần không ngờ, kiếm quang của mình không chịu được một kích như thế? Hắn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhưng không còn kịp nữa, mũi kích nhọn không lưu tình quất vào ngực Âu Dã Quần, thân thể Âu Dã Quần đột nhiên chấn động, toàn bộ xương sườn gẫy, nội tạng tan vỡ, thân thể như một đống thịt nhão bay vút ra

ngoài.

Chỉ một chiêu, Âu Dã Quần trọng thương hộc máu, hoàn toàn không cách nào ngăn cản.

Chương 886: Hai năm lấy thủ cấp của ngươi

Thân thể Âu Dã Quần bay ngược ra khoảng cách mười dặm, trùng trùng điệp điệp đụng vào mặt đất, kích thích vô số bụi mù, sinh tử không biết.

Thấy một màn như vậy, trong nội tâm Người trung niên họ Tôn lộp bộp một phát, Âu Dã Quần là nhân vật trọng yếu Đại Dã Thần Quốc, đã bắt đầu đi vào Thần Hải, không tới mấy năm chính là một đại năng Thần Hải, hơn nữa là dựa vào lực trường chính mình thành tựu Thần Hải, nếu như hắn xảy ra vấn đề gì chính mình khó tránh khỏi liên quan!

Mặt khác, Lâm Minh cường đại cũng vượt qua tưởng tượng của hắn:

- Làm sao có thể như thế, gần kề một năm, hắn cũng chỉ tiến bộ một cái tiểu cảnh giới, vi sao thực lực cường đại nhiều như vậy? Tiếp tục như vậy, qua tiếp một hai năm, tu vi hắn lại tiến bộ một tiểu cảnh giới, chăng phải là chiến thắng cường giả Thần Hải bình thường?

Không riêng Người trung niên họ Tôn sợ hãi, Dương Mục cũng sợ hãi, may mắn vừa rồi chính mình không ra tay, nếu không kết cục giống như Âu Dã Quần.

Tốc độ Lâm Minh phát triển quá kinh khủng, lại không có bối cảnh gì, lại càng dễ xảy ra ngoài ý muốn, thực tế hắn còn chọc một cái đại địch như Tu La Thần Quốc, nhưng bây giờ xem ra, sợ không tới hai năm, hắn có đủ thực lực phong Hoàng xưng Đế!

Người trung niên họ Tôn đang cảm giác việc này khó giải quyết, đâm lao phải theo lao, mà đúng lúc này, Lầm Minh xuất thủ trước!

Lúc này lần đầu Lâm Minh chính diện đối mặt cường giả Thần Hải, năng lượng toàn thân hắn đều vận chuyển triệt để, Thương

Môn mở ra, sức lực 200 vạn cân, phối hợp chân nguyên nhị trọng Mệnh vẫn đỉnh phong, dòng điện khủng bố tràn ngập Đại Hoang Huyết Kích, đồng thời hỗn hợp lực lượng Hỏa Diễm!

Dùng thực lực Lâm Minh bây giờ, dùng Đại Hoang Huyết Kích thi triển vũ kỹ đã vô cùng nhẹ nhõm.

Quán Hồng!

Đâm ra một kích, kích xuyên qua vài dặm hư không, như là núi cao nghiêng sập. Thế không thể đỡ!

- Tiểu bối lớn mất, ngươi thật cho rằng có thể thắng được lão phu sao?

Người trung niên họ Tôn bạo rống một tiếng, rút ra một thanh đao dài ba xích, bổ mạnh về phía Lâm Minh.

Một đao kia hắn không dám lưu thủ, lưỡi đao bổ ra, mãnh liệt như sóng biển, thế không thể đỡ!

Oanh!

Một tiếng kinh thiên động địa nổ mạnh, Lôi Hỏa tương giao, đã xảy ra bạo tạc khủng bố, tựa như một mặt trời bay lên trong phiến thiên địa!

Hiện tại Lôi Hỏa ý cảnh của Lâm Minh tiến nhanh, tu vi tăng lên, uy lực Quán Hồng không thể so sánh, thế nhưng mà dù sao Người trung niên họ Tôn cũng là cường giả Thần Hải, cho dù là cường giả Thần Hải tầng chót cũng không phải ăn chay, một đao kia, thế không thể đỡ nhảy vào trong ngọn lửa, thình lình phân vầng mặt trời làm hai.

Năng lượng bạo tạc chia làm hai cỗ, vẫn như trước lao tới Người trung niên họ Tôn, trong mắt Người trung niên họ Tôn hiện lên một tia lệ mang, ánh đao chớp hai lần liên tục, đánh tan năng lượng.

Mà Lâm Minh đối mặt với năng lượng bị suy yếu đang tới, ném ra một kích, ánh đao bạo toái, thân thể Lâm Minh bay lui ra ngoài.

Lúc này va chạm. Thế lực ngang nhau!

Người trung niên họ Tôn có thể cảm giác được cánh tay truyền đến từng trận tê dại, trong nội tâm kinh hãi tột đỉnh, vậy mà chỉ ngang với Lâm Minh?

Điều này chẳng phải ý nghĩa, có chút cường giả Thần Hải thực lực còn không bằng chính mình, toàn bộ phải thua ở trên tay Lâm Minh?

Phải biết rằng, Người trung niên họ Tôn tuy là ngũ trọng Mệnh vẫn, bằng vào cơ duyên tiến vào Thần Hải, nhưng kỳ thật còn có người càng kém hơn hắn, đó chính là ngũ trọng Mệnh vẫn, bằng vào cơ duyên tiến vào Thần Hải, nhưng lại tuổi thọ sắp hết, nếu như là loại cường giả Thần Hải này chống lại Lâm Minh, sẽ bị Lâm Minh đánh bại!

Nói cách khác, hiện tại Lâm Minh đã chính thức có được thực lực Phong Hoàng, tương đương với cao thủ bát trọng Mệnh vẫn!

Ra được cái kết luận này, Người trung niên họ Tôn không cách nào tin, hắn không cách nào tưởng tượng, từ nhất trọng Mệnh vẫn đến nhị trọng Mệnh vẫn, tại sao Lâm Minh tiến bộ nhiều như vậy, không sai biệt lắm tương đương với ba cái tiểu cảnh giới của ngươi khác!

Hắn đã hối hận giao thủ cùng Lâm Minh, nếu như là cường giả Mệnh vẫn bình thường, hắn còn có thể bằng vào chân nguyên cường giả Thần Hải thâm hậu cùng sức chịu đựng kéo dài chiến thắng đối phương, thế nhưng sức chịu đụng của Lâm Minh nổi danh khủng bố, hắn căn bản không có nửa điểm ưu thế. Đắc tội Lâm Minh, lại không có biện pháp đuổi tận giết tuyệt, điều này thật sự là một cái tin tức vô cùng không xong.

Người trung niên họ Tôn đang suy nghĩ làm thế nào giải quyết tốt hậu quả, mà đúng lúc này, Lâm Minh lại xuất kích lần nữa.

Đại Hoang Huyết Kích chỉ xéo, lưỡi kích bắn hàn mang ra bốn phía, chiêu thức không phát, không gian quanh thân lưỡi kích tựa như tấm gương nghiền nát, đại lượng Không Gian Chi Lực theo cái khe không gian tràn ra, hình thành Không Gian Phong Bạo khủng bố, cùng Phần Tinh Chi viêm dung hợp Hỏa Diễm Chi Lực cùng một chỗ, hình thành Phong Hỏa kiếp.

Táng Thiên!

- Đáng chết!

Người trung niên họ Tôn giận dữ, một đao nghiêng ra, ánh đao trắng tuyết kéo dài mấy trăm trượng, trong đó ân chứa Thủy Chi ý cảnh thâm hậu, Người trung niên họ Tôn trở thành Thần Hải nhiều năm như vậy, cũng không phải hoàn toàn không có chỗ thành, tối thiểu hắn lý giải đối với Thủy Chi ý cảnh đạt đến trình độ rất cao.

- Bạch Long Dần Giản!

Đánh ra một chiêu, đóng băng mười dặm, cả thiên địa một mảnh trắng xóa, nhưng mà công kích Người trung niên họ Tôn cuối cùng đông lạnh hư không vỡ vụn, tầng băng bị phá tan, Đại Hoang Huyết Kích dùng sức nặng 80 vạn cân, nghiền nát hàn băng, thế như chẻ tre!

Oanh!

Người trung niên họ Tôn bay lui ra ngoài, khí huyết cuồn cuộn, mà Lâm Minh cũng cảm nhận được cánh tay tê dại, cứ đánh như vậy, chính mình chưa hẳn có thể thắng, cho dù may mắn thắng hiểm, cũng sẽ hao hết thể lực của mình, đến lúc đó nếu như gặp lại quỷ nô, chính mình sê không có lực phản kháng.

Lâm Minh đột nhiên đảo ngược kích mang, Không Gian Chi Lực hỗn hợp Hỏa Diễm, Hủy Diệt ý cảnh bạo phát ra, Phần Tinh Chi viêm gào thét mà ra.

Hủy Diệt Pháp Tắc, Tinh Thần Chi Liên!

Chỉ nghe một tiếng bạo tiếng nổ, lực trường của Phong Thiên tháp phong bế một phương không gian thoáng chốc vỡ tan, tinh thần tương liên làm thân thể Người trung niên họ Tôn chấn động, sắc mặt hơi tái nhợt, lúc trước hắn thuyên chuyển toàn bộ lực lượng ngăn cản Lâm Minh công kích, nào còn có tâm tư duy trì Phong Thiên tháp, năng lượng kết giới tự nhiên bị Lâm Minh một kích phá hủy.

Chuyện hôm nay, Lâm mỗ nhớ kỹ!

Lâm Minh chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, bước ra một bước, khoảng cách mười dặm lóe lên rồi biến mất, căn bản vượt khỏi phản ứng của Người trung niên họ Tôn, chính diện trùng kích, hắn còn có thể liều cùng Lâm Minh, nhưng luận tốc độ, hắn lại thúc ngựa không kịp.

Một bước của Lâm Minh đúng lúc rơi vào bên cạnh Âu Dã Quần đã nửa chết nửa sống, Người trung niên họ Tôn thấy một màn như vậy sắc mặt đại biến:

Không tốt!

Hắn thúc dục đao mang, muốn chặn đường Lâm Minh, nhưng mà đã muộn, Đại Hoang Huyết Kích nện xuống như núi sông!

Ầm ầm!

Mặt đất vỡ nứt, như là thiên thạch rơi xuống đất, mặt đất bị ngạnh sinh đánh ra một cái hố đường kính cả dặm, mà Âu Dã Quần đứng mũi chịu sào bởi vì hấp hối, đã mất đi chân nguyên hộ thể, chỉ dựa vào thân thể yếu ớt làm sao có thể nghênh đón va chạm như vậy, trực tiếp tan thành mây khói, hài cốt không còn.

- Ngươi! Ngươi dám giết hoàng tử Đại Dã Thần Quốc, hắn là cường giả Thần Hải tương lai của Đại Dã Thần Quốc!

Người trung niên họ Tôn chỉ cảm thấy thân thể lạnh như băng, Lâm Minh đã cùng Tu La Thần Quốc không chết không ngớt, lại còn đắc tội Đại Dã Thần Quốc, một cái cao thủ nửa bước Thần Hải, vài năm tất thành Vương giả Thần Hải, cứ như vậy bị Lâm Minh tiêu diệt, tan thành mây khói!

Giá trị một võ giả dựa vào thực lực bản thân tiến giai Thần Hải đối với Thần Quốc có thể nghĩ, ngàn vạn Nguyên Linh thạch đều không đổi được!

- Có ý tứ, hắn muốn giết ta, lại không cho phép ta phân giết hắn? Nếu như không phải thực lực Lâm mỗ vượt qua tên ngu ngốc này, chỉ sợ hiện tại tánh mạng mong manh là ta, đến lúc đó ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chẳng lê Lâm mỗ nên nén giận? Đắc tội Đại Dã Thần Quốc? Hừ! Đại Dã Thần Quốc muốn động thủ, trước nghĩ kĩ bọn họ có thể gánh chịu hậu quả ta truy sát hay không!

Lâm Minh còn không sợ đắc tội Đại Dã Thần Quốc, nếu như là một năm trước, quả thật hắn phải nén giận, nếu không Đại Dã Thần Quốc cùng Tu La Thần Quốc liên hợp lại, Thần Khí nhất tộc căn bản không ngăn được.

Nhưng bây giờ, hắn mở ra Thương Môn, tu vi lại tiến, hơn nữa lập tức sắp phá tam trọng Mệnh vẫn, tam trọng Mệnh vẫn thành công, cường giả Thần Hải tầng chót sẽ không còn là đối thủ của hắn, dù đối mặt Tư Đồ Hạo Thiên, tuy thực lực xa xa không địch lại, nhưng bằng ào tốc độ siêu phàm cũng đủ để chạy trốn.

Hơn nữa đã có đại lượng Nguyên Linh thạch cực phẩm trong Tu Di giới, đột phá tứ trọng Mệnh vẫn cũng không mất quá lâu, đến lúc đó, cường giả Thần Hải ở Thiên Diễn Đại Lục có thê uy hiếp Lâm Minh đã không nhiều lắm, Đại Dã Thần Quốc muốn đuổi theo giết hắn? Trước xem bọn hắn có can đảm này hay không!

Huống chi sự tình hôm nay, Lâm Minh chiếm đạo lý, giết Âu Dã Quần là thiên kinh địa nghĩa, Đại Dã Thần Quốc chỉ có thể nuốt giận vào bụng.

- Ngươi...

Người trung niên họ Tôn nuốt từng ngụm nước bọt, nhưng lại không biết nên nói cái gì, Tứ đại Thần Quốc là quái vật khổng lồ bực nào, từ trước chỉ có bọn hắn khi dễ người ta, nào có đạo lý bị người khi dễ, nhưng bây giờ, Lâm Minh trực tiếp tát Đại Dã Thần Quốc một cái.

Mà hết lần này tới lần khác, cao tầng Đại Dã Thần Quốc hơn phân nửa sẽ bỏ qua chuyện này, nếu không sẽ là vết xe đổ của Tu La Thần Quốc, thậm chí bọn hắn dốc sức liều mạng che dấu việc này, dù sao Lâm Minh động thủ chiếm đủ lý, đây là một chuyện vô cùng mất mặt.

Còn ngươi nữa, hôm nay ta nhớ kỹ khoản sổ sách này, hai năm sau, lấy thủ cấp của ngươi!

Lâm Minh cười lạnh nhìn Người trung niên họ Tôn, hiện tại hắn không giết chết đối phương, hai năm sau sẽ dễ dàng.

- Ngươi!!

Trong nháy mắt Người trung niên họ Tôn như rơi vào cửu u thâm uyên, trắng trợn uy hiếp, thế nhưng hắn căn bản bất lực, đừng nói hai năm, chỉ sợ gần kề một năm sau, hắn đã không phải là đối thủ!

- Không được, không thể ngồi chờ tên yêu nghiệt này đến cửa trả thù, nếu không ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ta phải ẩn cư, ta phải ra biển, đi trên biển đảo hoang làm tán tu, ba ngàn năm không xuất thế!

Người trung niên họ Tôn đã hạ quyết tâm, dù gia tộc bị diệt, hắn cũng tuyệt không xuất thế, chờ đợi lo lắng, trốn đông trốn tây chung quy tốt hơn là chết, đối mặt với Lâm Minh, hắn rất sợ.

Đúng lúc này, người trung niên họ Tôn đột nhiên thấy ngón tay Lâm Minh giật giật, rồi sau đó một tầng lực trường xẹt qua chính mình, phảng phất có đồ vật gì đó lưu lại trong cơ thể hắn.

- Ngươi... Ngươi đã làm trò gì?

Người trung niên họ Tôn quá sợ hãi, vô thanh vô tức hắn để lại thứ gì ở trong cơ thể, chính mình lại không dò xét ra!?

Ấn ký truy tung, ngươi cảm giác không ra? Chẳng lẽ ta chờ ngươi chạy trốn hay sao? A, đúng rồi, ngươi không lĩnh ngộ Chiến Linh, cho nên không cảm thấy được.

Lâm Minh không hề cố kỵ nói ra, Chiến Linh là ý chí võ đạo, có thể trải qua mười mấy vạn năm không tiêu tan, dùng Bạch Ngân Chiến Linh lưu lại ấn ký truy tung, thế gian không người nào có thể giải, bởi vì Thiên Diễn Đại Lục không có Chiến Linh đẳng cấp đạt đến cấp bậc như của Lâm Minh.

Chương 887: Bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân

- Dấu... Dấu ấn theo dõi?

Người trung niên họ Tôn tiếp xúc ánh mắt của Lâm Minh, cảm thấy cả ngươi lạnh lẽo, tốt xấu gì mình cũng sống nhiều năm, thây qua rất nhiều thủ đoạn, nhưng hắn chưa bao giờ gặp qua loại dấu ấn theo dõi này! Hắn chỉ loáng thoáng cảm giác được thân thể có gì không ổn, nhưng nếu Lâm Minh không nói là để lại cái gì, hắn cũng không thể biết được!

- Ngươi... Ngươi nghĩ rằng dấu ấn theo dõi của ngươi có thể duy trì được bao lâu...

Người trung niên họ Tôn toát mồ hôi, Lâm Minh chiêu thức cổ quái, nếu hắn dám không che giấu nói ra dấu ấn theo dõi, nhất định là có chỗ dựa vào, dấu ấn này cũng không dễ gì phá giải!

Nhưng hắn vẫn ôm một tia hy vọng, để cho đại năng Thân Hải hậu kỳ gần tới thiên hạ đệ nhất nhân ra tay, có khi cũng tháo bỏ được.

Lâm Minh như nhìn thấu suy nghĩ của lão nhân họ Tôn, cười khẽ nói:

- Dường như gia tộc của ngươi không có quan hệ không nhỏ với Đại Dã Thần quốc, ngươi chuẩn bị đi tìm Đại Dã Hoàng thúc tổ Âu Dã Hoa cởi bỏ dấu ấn theo dõi cho ngươi? Ngươi cứ thử xem.

Trong lòng Lâm Minh cười lạnh, cởi bỏ dấu ấn chiến linh ngang với quyết đấu chiến linh, nói quyết đấu chiến linh thì trên Thiên Diễn Đại Lục này có ai thắng được hắn?

- Ngươi...

Nghe Lâm Minh nói không hề kiêng kỵ, Người trung niên họTôn cũng run cả giọng, rõ ràng có khi Âu Dã Hoa cũng không có biện pháp nào.

Liên tục coi thường Lâm Minh mà chịu thiệt lớn, hiện giờ người trung niên họ Tôn không dám coi thường những gì Lâm Minh nói. Nếu Lâm Minh dám nói ra lời này, hắn nhất định có nắm chắc.

Ở cạnh Người trung niên họ Tôn, Dương Mục cùng một tuấn kiệt trẻ tuổi khác đều toát đầy mồ hôi. Nói thật, sau khi Lâm Minh lấy được di vật đại năng thượng cô để lại, nói bọn họ không có lòng tham là giả. Chẳng qua chỉ có Dương Mục cho rằng dù sao mình không phải ngươi Đại Dã Thần quốc, cho dù người trung niên họ Tôn lấy được bảo vật cũng sẽ không chia cho mình được bao nhiêu, cho nên mới không ra tay, hiện giờ nhìn kết cục thê thảm của người trung niên họ Tôn cùng với Âu Dã Quần, hắn ngẫm lại mà sợ hãi không thôi. May mắn mình không ra tay, bằng không đã chết không chỗ chôn!

- Ngươi... Rốt cuộc muốn gì?

Người trung niên họ Tôn liền mềm giọng, đối mặt với Lâm Minh hắn không có đường chống cự, nếu lúc này quỳ xuống xin tha mà có tác dụng, hắn tuyệt đối sẽ không bận tâm tôn nghiêm của mình.

Lâm Minh mặc kệ hắn, trong lòng khẽ động, cẩn thận lấy đi hài cốt đại năng thượng cổ kia. Mình phải lập tức rời khỏi đây, để hài cốt ở đây thì nhất định sẽ bị những người này đánh cướp, dù sao bất kể là thần tinh trên trán hài cốt hay là bản thân hài cốt đều là bảo vật đỉnh cấp, có thể luyện Pháp bảo, thậm chí luyện chế đan dược. Nếu để cho người khác hủy hoại, không bằng chính mình mang đi.

- Ta... Ta bỏ ra Nguyên linh thạch mua mạng mình, 5 triệu... Không, 8 triệu Nguyên linh thạch! Đừng giết ta!

Người trung niên họ Tôn trợn lồi mắt, nói ra cái giá 8 triệu Nguyên linh thạch, sắp cắn môi chảy máu. Gia tộc của hắn không có nội tình thâm hậu như Tu La Thần quốc, 8 triệu Nguyên linh thạch là số lượng rất lớn, một lần lấy ra hết sẽ đại thương nguyên khí. Dù nói tánh mạng của một cường giả Thần Hải vượt xa 10 triệu Nguyên linh thạch, nhưng cũng không có nghĩa là cường giả Thần Hải có thể lấy ra tài sản 10 triệu Nguyên linh thạch.

Lâm Minh vẫn lười nói chuyện, sau khi lấy được 20 khối Nguyên linh thạch cực phẩm, nhu cầu Nguyên linh thạch của hắn đã không lớn, có nhiều Nguyên linh thạch chỉ có thể lấy đi mua linh dược bình thường luyện chế Vạn Linh Đan, nhưng luyện chế Vạn Linh Đan cực kỳ tiêu tốn thời gian, hơn nữa loại thần đan này đều là dùng lần đầu có hiệu quả lớn nhất, lại dùng lần hai thì hiệu quả bình thường, đừng nghĩ tới mờ ra bốn cửa sau của Bát Môn Độn Giáp đã càng thêm khó khăn.

- 9 triệu... 10 triệu Nguyên linh thạch!

Người trung niên họ Tôn nói đã sắp cắn lưỡi, ruột co rút, đây là cái giá trên trời cực hạn mà hắn có thể chịu đựng, phải mượn nợ rất nhiều mới gom ra, nhưng Lâm Minh lại hồn nhiên không để ý tới. Hắn ngẩng đầu nhìn Thần Thụ sấm sét cao tận mây, trong lòng cảm khái đáng tiếc không thể mang đi gốc Thần Thụ này. Thần Thụ đã thành linh, hấp thu mười mấy vạn năm Lôi đình lực tinh khiết nhất, nó hùng mạnh hơn bất kỳ cường giả Thần Hải nào, lực lượng của Lâm Minh không thể nào thu lấy nó.

- Lâm... Lâm Lan Kiếm... Ngươi đừng khinh người quá đáng...

Người trung niên họ Tôn bắt đầu nổi điên, mặc kệ hắn nói gì, Lâm Minh cũng lười liếc tới hắn, làm cho trong lòng hắn nổi giận, đồng thời cũng nóng với như lửa đốt.

Lâm Minh phát cảm giác tra xét một lượt, không còn gì sót lại, đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, nháy mắt biến mất.

- Ngươi!

Người trung niên họ Tôn liền đỏ cả mắt.

- Đợi... Đợi đã...

Đằng sau truyền tói tiếng hô tuyệt vọng của Người trung niên họ Tôn, nhưng Lâm Minh không để ý tói hắn, đối với cường giả Thần Hải lót đáy như vậy, Lâm Minh không để trong lòng.

Lóe lên mấy cái, Lâm Minh đã biến mất tăm, Tư Đồ Hạo Thiên cũng không đuổi kịp.

Để lại Người trung niên họ Tôn như mất hồn, ngồi phịch xuống đất, mắt dại ra nhìn trời.

“Xong rồi...”

Trong đầu Người trung niên họ Tôn chỉ còn mỗi ý nghĩ này, võ giả hết sức quý trọng sinh mệnh của mình, cường giả Thần Hải càng hơn thế. Bọn họ vượt qua kiếp Mệnh vẫn khó nhất, đau khổ nhất, có thọ mệnh dài dòng, địa vị cao vời, thiên hạ to lớn chỉ không đắc tội được mấy tồn tại không thể chọc tới, còn lại thì muốn làm gì cũng được, ai mà muốn chết?

Cái chết vốn là chuyện đau khổ, càng đau khổ là không biết lúc nào mình chết, suốt 2 năm cả ngày cứ lo lắng đề phòng, qua 1 ngày thì ít đi một ngày, chút thời gian đó bế quan một lần là đủ, chóp mắt là trôi qua!

Người trung niên họ Tôn thật muốn tát mình một trận, sao lại nhất thời nóng đầu đi đắc tội Lâm Minh, hiện giờ hối hận không kịp!

Ở cạnh Người trung niên họ Tôn, Dương Mục cùng người trẻ tuổi kia đều không dám nói gì, sợ kích thích lão già đang lúc tinh thần yếu ót nhất. Bọn họ phát hiện, Lâm Minh đã ngày càng khủng bố, tốc độ trưởng thành nhanh tói mức làm người ta kinh sợ. Trước đó còn nói tương lai Lâm Minh sẽ thế này thế kia, bây giờ bỗng nhiên tỉnh lại, “tương lai” đã tới sớm, hiện giờ đã không ai dám chọc Lâm Minh, bất kể là bốn đại Thần quốc hay đại năng Thần Hải, đều phải kiêng kỵ Lâm Minh. Bằng không, Tu La Thần quốc cùng người trung niên họ Tôn chính là tấm gương!

Lúc này, ờ một mảnh Trung Thiên thế giới hoang vắng, bâu trời phủ đầy mây đỏ, mặt đất đầy bia đá đổ vỡ, trên bia đá có khắc chữ viết xa xưa thần bí. Dù là những bia đá này vô cùng cứng rắn, nhưng chữ khắc vẫn mờ nhạt, rõ ràng đã trôi qua năm tháng xa xôi.

- Không phải ngôn ngữ Thần Vực, mà là một loại hệ thống chữ viết khác, thật không biết ờ quá khứ Thiên Diễn Đại Lục đã trải qua những gì.

Lâm Minh lắc đầu, những chuyện chôn vùi trong bụi bặm lịch sử rất khó điều tra, dù có đi Thần Vực cũng chưa chắc tìm hiểu được. Dù sao Thần Vực quá rộng lớn, hơn nữa vị diện nhi hạ giới vô cùng vô tận, ai biết lúc trước Thiên Diễn Đại Lục có liên hệ với thế lực nào ở Thần Vực?

Lâm Minh ngồi trên một đoạn bia đá, tra xét Tu Di Giới của đại năng thượng cổ để lại.

Ở bên cạnh Tu Di Giới, có hàng chữ nhỏ rõ ràng, may mà nó khắc ngôn ngữ Thần Vực, Lâm Minh còn đọc hiểu được.

Tổng cộng 13 chữ -

“Bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân Lôi Phạt Vô Hư Khương Tử Cực.”

“Khương Tử Cực... Đây là tên của vị đại năng đã tọa hóa? Bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân, nhất định là dòng tộc của Khương Tử Cực.”

Tử Điện Kỳ Lân, một trong Thần thú ở Thần Vực, tồn tại đặt song song với Phượng Hoàng, Chân Long, Kim Sí Đại Bằng!

Thần thú mỗi chủng tộc Thần Vực đều không phải duy nhất, ví dụ Chân Long cũng có rất nhiều loại. Lâm Minh kế thừa Nghịch Lân Chi Huyết đến từ huyết mạch Thương Long, thuộc tính sinh sôi không ngừng. Ngoài ra còn có Xích Long, Huyết Long, ngũ trảo Kim Long... Chúng có thuộc tính không giống nhau.

Còn Tử Điện Kỳ Lân là Thần thú thuộc tính lôi.

“Thì ra Khương Tử Cực xuất thân bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân, tinh thông ý cảnh Lôi cùng ý cảnh Không gian, không biết dòng tộc này so sánh với thượng cổ Phượng tộc Thần Vực thì sao?”

Dòng tộc có được huyết mạch Thần thú, tự nhiên sẽ không kém, có lẽ là một siêu cấp Thần Vực.

“ ‘Lôi Phạt Vô Hư’ nằm giữa hẳn là phong hào, có lẽ là Lôi Phạt

Đại Đế, có lẽ là Vô Hư Đại Đế.”

Lâm Minh thì thầm, đương nhiên cái gọi là Đại Đế cũng không phải chỉ cường giả Thần Hải, Đại Đế chỉ là danh xưng, cường giả đỉnh cấp một vị diện có thể xưng là Đại Đế, Đại Đế ở Thiên Diễn Đại Lục hoàn toàn không cùng khái niệm với Đại Đế ở Thần Vực.

Cảm giác thăm dò bên trong Tu Di Giới, Lâm Minh bắt đầu tra xét xem trong này có gì.

Đây là tiểu thiên thế giới phong ấn, trong thế giới có ánh mặt trời, đồng cỏ, hồ nước, dòng sông, nguyên khí thiên địa nơi này còn muốn dày hơn bên ngoài, rõ ràng tiểu thế giới này có năng lực hội tụ nguyên khí thiên địa.

Như vậy, bên trong hoàn toàn có thể chứa võ giả bế quan tu luyện, hon nữa có thể cho Lâm Minh mang theo người, đủ hiểu giá trị to lớn của nó.

Ở giữa tiểu thiên thế giới, có một cung điện chạm bằng linh ngọc, ở sau cung điện còn có một mảnh Dược Viên!

Xem tới đây, trong lòng Lâm Minh cảm khái, đây chính là không gian tu di giới tử, có ý nghĩa khác biệt trên bản chất với Tu Di Giới bình thường. Tu Di Giới bình thường làm sao có thể xây dựng ra Dược Viên thế này, một cái Dược Viên mang theo bên mình, tìm được dược liệu quý hiếm sẽ có thể di chuyển vào trong mọi lúc, cần dùng dược liệu thì có thể vào hái, loại bảo bối này là thứ Luyện Dược sư mơ mộng cầu mong.

Lâm Minh vươn cảm giác vào trong Dược Vên, lại phát hiện bởi vì quá lâu không có người quản lý nơi này, phần lớn linh dược đều đã chết. Dù sao phần lớn linh dược không sống được mấy vạn năm, hơn nữa chúng nó yêu cầu môi trường nghiêm ngặt, trưởng thành tiêu hao rất nhiều nguyên khí thiên địa. Nếu không chăm sóc chúng, vậy không thể nào làm chúng trưởng thành sinh sản được.

Tuy nhiên, chín thành linh dược đã chết, vẫn còn sót lại một thành, những linh dược này đều là dị chủng thọ mệnh dài lâu đáng sợ, sinh trưởng 10 vạn năm vẫn không chết!

Có cái chìm vào ngủ say, có cái còn tràn đầy sức sống, linh khí của những linh dược chết héo tỏa ra đều bị chúng nuốt hết!

Võ giả trong loài người, hung thú trong động vật, linh dược trong thực vật, đều là loại nghịch thiên mà đi, cạnh tranh dữ dội cá lớn nuốt cá bé, khôn sống dại chết, cực kỳ hung tàn. Không thể chiến thắng đồng loại, sẽ chỉ bị chúng chia nhau ăn thành chất dinh dưỡng của mình.

Bởi vậy linh dược trước mắt Lâm Minh dù không còn nhiều, nhưng phát triển tươi tốt, ẩn chứa nguyên khí thiên địa kinh ngươi!

Chương 888: Tử Điện truyền thừa

Những thần dược này đều tích lũy trong mười mấy vạn năm, dù là nguyên khí thiên địa trong nhẫn bởi vì không có quản lý, không được dồi dào, nhưng vì thời gian lâu dài mà đủ cho chúng trở thành kỳ trân thiên địa!

Bồ Đồ Tiên Đằng 12 vạn năm tuổi, La Quỷ Trúc 11 vạn năm tuổi, Thiên Long Thánh quả 11 vạn năm tuổi...

Lâm Minh hiểu thấu thiên tài địa bảo, xem suốt một lượt, tim đập thình thình, thu hoạch lần này quá lớn! Nên biết, dù là Thần Vực, linh dược trên 10 vạn năm rất khó tìm, bởi vì bồi dưỡng rất tốn thời gian, chỉ có những đại tông môn truyền thừa cực kỳ lâu đời mới đi hao tốn 10 vạn năm bồi dưỡng mấy thứ này, để lại cho đời sau sử dụng, đời sau tiếp đời trước, đời đời tạo phúc, một thế hệ truyền thừa tiếp về sau

Có những linh dược này, cuối cùng ta cũng nắm chắc mở ra bốn cửa sau Bát Môn Độn Giáp.

Mở ra bốn cửa sau Bát Môn Độn Giáp có độ khó vượt trội so với bốn cửa đầu, nhất là hai cửa Sinh môn, Tử môn khó càng thêm khó!

Rất nhiều những thiên tài đại tông môn Thần Vực song tu pháp thể tâm chí ngất trời, đến hai cửa này cũng cảm thấy bó tay.

Đương nhiên, so với Sinh môn Tử môn, Đạo Cung Cửu Tinh càng thêm khó, chẳng những cần thiên tài địa bảo, còn cần lĩnh ngộ với “đạo”.

“Trước mắt dùng hết linh dược, hẳn là đủ cho ta mờ thêm hai ba cửa, ít nhất là hai cửa.”

Thu hoạch lớn như thế, giải quyết không ít khó khăn cho Lâm Minh, trong thời gian dài không cần lo linh dược, sao không làm hắn kích động được?

Lâm Minh lướt qua mảnh Dược Viên quý giá này, vươn cảm giác vào cung điện nằm giữa tiểu thiên thế giới.

Tòa cung điện bố cục cực kỳ đơn giản, bên trong có vài phòng lớn, trong đó có một chỗ thư phòng thu hút Lâm Minh chú ý. Ở trong thư phòng này có một loạt giá sách, trên giá toàn là ngọc giản.

Tùy tiện lật ngọc giản xem. “Thần Vực 3000 giới - Diêu Quang Giới!”

Cảm giác đắm chìm vào trong, toàn là tri thức về thế lực môn phái, phong thổ, phường thị giao dịch, các nơi Bí cảnh, biển rộng, thảo nguyên, sa mạc, rừng rậm... Ở Diêu Quang Giới. Bên trong chia các loại hung thú, hoang thú, thậm chí có thể xuất hiện Thần thú. Các loại thiên tài địa bảo được sản xuất, giá trị và phương pháp thu được... Một loạt các tri thức thiên văn địa lý nhân văn, bao phủ mọi thứ, số lượng tin tức phong phú.

Một chiếc ngọc giản có thể ghi lại nội dung vượt xa trăm ngàn lần một quyên đại điển, còn Khương Tử Cực sử dụng ngọc giản được chế tạo bằng tài liệu đặc thù, dung lượng càng thêm lớn, nhưng dùng nó để ghi lại Diêu Quang Giới thì không thấm vào đâu. Diêu Quang Giới rất rộng lớn, vượt xa vị diện Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục, phải giới thiệu mọi thứ trong đó, cần bao nhiêu ngọc giản mới ghi đủ.

Chỉ riêng ngọc giản này, dù Lâm Minh dùng cảm giác xem, cũng phải cần vài ngày mới xem xong.

Lại nhìn phía dưới, ngọc giản trên giá đều là giới thiệu Thần Vực.

- Thần Vực 3000 giới - Hậu Thổ Giới!

- Thần Vực 3000 giới - Thất Tinh Giới!

- Thần Quang Giới!

- Lạc Tuyết Giới!

- Thiên Vân Giới!

Từng cái giới thiệu Thần giới, có kỹ càng tỉ mỉ, có mơ hồ, xem ra là vì Thần Vực quá rộng lớn, có những Thần giới khá là thần bí, hoặc vì xa xôi, dù cho bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân cũng không có tất cả tư liệu kỹ càng.

Lâm Minh đếm sơ qua, tổng cộng có 3600 ngọc giản, ghi lại 3600 giới.

Kỳ thật cái gọi là Thần Vực 30 giới, “3000” là gọi chung, số lượng thật sự không chỉ là 3000. Nơi này đã ghi lại 3600 giới, còn có rất nhiều thế giới nhỏ hơn không được tính vào đây.

Bao gồm “1 tỷ” hạ giới nằm dưới 3000 đại thế giới cũng chỉ là gọi dựa vào tu vi bản thân bước vào cảnh giới Thần Hải, hiện tại đã tiến thăng Thần Hải trung kỳ, trình độ chiến linh cực cao, Người trung niên họ Tôn trông cậy vào nam nhân áo bào tím có thể hỗ trợ tiêu trừ dấu ấn theo dõi trên người mình.

- Ta không tháo được, quyết đấu chiến linh, ta thua quá xa Lâm Lan Kiếm, hắn quả thật là yêu nghiệt.

Nam nhân áo bào tím lắc đầu nói, lời của hắn như chậu nước lạnh đổ lên người trung niên họ Tôn, cả người hắn rét run.

Hắn cầu xin nói:

- Lương huynh, ngươi nhất định phải cứu ta. Lâm Lan Kiếm hắn đã tuyên bố, hai năm sau sẽ trở về lấy đầu ta, nếu hắn không chết, ta chỉ còn sống được hai năm, hơn nữa... Lâm Lan Kiếm hắn chiếm được một phần truyền thừa cực lớn, đối phương tuyệt đối là đại năng thượng cổ, thậm chí có thể là Điện chủ Kỳ Tích Thần Điện này. Nếu có thể giết hắn lấy được phần truyền thừa kia, tương lai có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân!

Người trung niên họ Tôn đầu tiên là đau khổ cầu xin, sau đó lại lấy lợi dụ dỗ, nhưng nam nhân áo bào tím không chút động lòng, hắn lắc đầu nói:

- Ngươi không làm gì được Lâm Lan Kiếm, tuy rằng thực lực của ta mạnh hon ngươi, nhưng cũng chỉ có thể áp chế hắn. Nếu hắn cố ý chạy trốn, ta cũng không có cách gì với tốc độ của hắn. Đừng nói là ta, dù cho cường giả Thần Hải trung kỳ chân chính cũng không có cách nào. Người này có được truyền thừa đại năng thượng cổ, chứng minh hắn có mệnh phong Đế, nhất định là thiên hạ đệ nhất nhân. Nếu ta nghịch thiên mà đi, sợ rằng cũng phải ngã xuống, có lẽ ngay cả Đại Dã Thần quốc cũng sẽ nhịn xuống chuyện Âu Dã Quần bị giết. Lâm Lan Kiếm đã trở thành đại thụ không thể rung chuyển, thực lực hiện giờ của hắn đã có thể phong Hoàng rồi.

Nam nhân áo bào tím nói tới đây, thở dài, nhìn sang vẻ đáng thương của người trung niên họ Tôn, lại nói:

- Nếu như ngươi muốn tự cứu, chỉ có thể truyền tin tức Lâm Lan Kiếm lấy được truyền thừa Điện chủ Kỳ Tích Thần Điện cho Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng cùng Đại Dã Hoàng thúc tổ, có lẽ có thể dẫn hai người bọn họ ra tay, còn có một chút hy vọng đó.

Truyền thừa Điện chủ Kỳ Tích Thần Điện tuy rằng mê người, nhưng đối với Cửu Đỉnh Thái Thượng Thần Hoàng cùng Đại Dã Hoàng thúc tổ, vẫn là đan dược gia tăng thọ nguyên quý giá nhất. Nếu trong truyền thừa kia không có loại đan dược này, bọn họ chưa chắc sẽ mạo hiểm đắc tội Lâm Minh mà ra tay, huống chi sau lưng Lâm Minh còn có Tạo Hóa lão nhân đi gần với hắn.

Nam nhân áo bào tím nói tới đây, trong lòng người trung niên họ Tôn càng thêm buồn khổ, nếu lúc trước hắn sáng suốt như thế thì tốt rồi, buồn cười lúc ấy hắn còn tuyên bố cho Lâm Minh biết chênh lệch giữa hắn và cường giả Thần Hải, kết quả rơi vào kết cục thê thảm như vậy.

Người trung niên họ Tôn đang hối hận, bỗng cả người rét run, trong lòng nam nhân áo bào tím cũng cả kinh, tiếp theo trán toát mồ hôi. Trong nháy mắt vừa nãy, bọn họ bỗng nhận ra có một cỗ cảm giác lạnh băng quét qua người, chủ nhân của cảm giác này tuyệt đối là tồn tại khủng bố.

- Là ai?

Hai ngươi ngừng thở, không dám thở mạnh, nhưng cảm giác kia quét qua, liền không dừng lại, đã đi thật xa.

Điều này làm hai ngươi thở ra, cảm giác như sống sót sau tai nạn, vừa rồi lúc cảm giác kia bao phủ, hai ngươi bọn họ cảm thấy linh hồn như đông cứng, rốt cuộc đó là ai?

Ở trời cao, một tiếng thì thầm nói:

- Hai tên tu vi thấp kia gặp qua Lâm Lan Kiếm, xem ra hắn không đi xa khỏi thế giới này, với tốc độ của ta, tối đa 15 phút là sẽ tìm được hắn. Hừ, lần này không có Tạo Hóa, ngươi có chạy đằng trời!

Chương 889: Người đeo mặt nạ

“Thế giới này, cuối cùng ta cũng đã qua thế giới này!”

Lâm Minh nhìn mảnh Hắc Ám Sâm Lâm phía trước, xác định đây là nơi mình đã đi qua một lần.

Ở trong Kỳ Tích Thần Điện, mỗi một Trung Thiên thế giới đều không giống nhau, không đơn giản là cảnh vật khác biệt, hơn nữa tần suất dao động không gian của một thế giới cũng không giống.

Loại dao động không gian này như dấu tay con người, nếu tinh thông ý cảnh Không gian, sẽ dựa vào nó để phán đoán mình có từng đến không gian này chưa.

“Tuy rằng tìm được không gian ta quen thuộc, nhưng chưa chắc có thể tìm được đường ra ngoài.”

Kỳ Tích Thần Điện sắp xếp không gian quỷ dị, tựa như một cái mê cung khổng lồ, với lý giải ý cảnh Không gian của Lâm Minh, muốn ra ngoài cũng phải từ từ mò mẫm.

Lâm Minh vừa bay, vừa lặng lẽ luyện hóa Tu Di Giới trên tay, chiếc nhẫn này đặt tên theo Khương Tử Cực, gọi là Tử Cực Giới.

Tử Cực Giới đã là vật vô chủ, luyện hóa cũng không khó khăn.

“Ồ? Nhẫn này hóa thành vòng hoa văn...”

Lâm Minh phát hiện mình đóng dấu ấn tinh thần lên nhẫn, Tử Cực Giới trên ngón tay liền biến mất, hóa thành hình xăm tím trên ngón tay.

“Một phần bảo vật cấp chuẩn Thánh khí, Thánh khí có thể trực tiếp dung nhập thân thể, ví dụ như Càn Khôn Dung Nhật Lô, xem ra nhẫn này cũng thế.”

Lâm Minh vui vẻ, nhẫn đeo trên tay rất dễ hư hại, nhưng đường vân in lên người thì an toàn hơn nhiều, hơn nữa cũng bí mật hơn.

Một cái Trung Thiên thế giới trong Kỳ Tích Thần Điện chỉ lớn cỡ một hành tỉnh Thiên Vận Quốc, ngang dọc một hai ngàn dặm, tốc độ của Lâm Minh liền nhanh chóng bay tới cuối.

“Sau Trung Thiên thế giới Hắc Ám Sâm Lâm, theo trí nhớ hẳn là đến một đảo biển, chỉ sợ bố trí không gian thay đổi, vậy sẽ khó mà ra ngoài.”

Lâm Minh thì thầm, đang muốn xuyên qua vách tường không gian thế giới này, hắn bỗng cả kinh, lông tơ toàn thân dựng đứng, thân thể bay vụt trở ra!

Nhìn tình cảnh xuất hiện đằng trước, Lâm Minh như lọt vào hầm băng, hắn nhìn thấy vách tường không gian đi tới nơi khác bị xé ra, một người áo trắng đeo mặt Mộc Linh Ngọc lững thững bước ra từ trong hư không.

Khí tức của người này sâu như biển, khó có thể ước đoán thực lực, sợ là chỉ hơn chứ không kém Tạo Hóa lão nhân!

Không cần nghĩ, người đeo mặt nạ áo trắng này chính là đồng lõa với thiếu niên yêu dị trước đó, là thế lực thần bí chuyên nhắm vào mình, có thể bọn họ tới từ Kỳ Tích Hải!

Ánh mắt tập trung vào mặt nạ Mộc Linh Ngọc, tạo hình kỳ quái vô cùng, tràn ngập khí tức khủng bố.

Làm cho Lâm Minh không khỏi khẽ động, nhớ tới tạo hình một cái mặt nạ, hắn đã gặp không ít lần, hình thức chắc chắn giống với kiểu Cửu Đỉnh Vệ đeo, hơn nữa chỉ có nhân vật cao tầng Cửu Đỉnh Vệ mới sử dụng.

Chẳng lẽ là... Lâm Minh hít một hơi lạnh.

Cửu Đỉnh Vệ là đoàn quân chính trực thuộc Thần quốc, nắm giữ đại quyền hình ngục, về sau bị Thái tử Dương Vân chinh phục, cho Dương Vân sử dụng. Liên hệ như vậy, Lâm Minh đã đoán được thân phận người đối diện.

- Dương Vân! Là ngươi?

Lâm Minh lạnh giọng thâu xương.

Ở trước mặt hắn, ngươi đeo mặt nạ mỉm cười, thản nhiên tháo mặt nạ Mộc Linh Ngọc xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, đúng là bản thân Dương Vân!

- Ha ha, Lâm huynh, đã lâu không gặp!

Dương Vân cười khẽ nói, cũng không bất ngờ Lâm Minh có thể nhìn thấu thân phận của hắn, vốn đến lúc này đã không cần phải che giấu.

Nhìn Dương Vân trước mặt, trong mắt Lâm Minh phun ra hào quang kỳ lạ. Hắn luôn cảm thấy DVân lòng dạ sâu đậm, vẫn luôn che sâu giấu kỹ, đặc biệt nhất là hắn chưa bao giờ nhìn thấu tu vi của Dương Vân.

Lúc trước, Lâm Minh vì cửa hàng Thiên Cơ mà làm quen với Dương Vân, Dương Vân phái ra Cửu Đỉnh Vệ điều tra ba hãng buôn lớn, hai ngân hàng cùng Phòng đấu giá Bách Bảo ở Cửu Đỉnh Thần quốc, tổng cộng sáu tổ chức buôn bán lớn, muốn nắm giữ nuốt gọn. Nên biết, loại tổ chức kinh tế lớn này nắm giữ trong tay quốc gia, rất dễ xuất hiện chuyện kẻ quản lý sa đọa, tiếp đó làm ích lợi trượt ngã, không phải là hành vi sáng suốt. Nhưng cố tình Dương Vân lại làm vậy, hơn nữa chống đỡ áp lực cực lớn mà thi hành.

Điều này khiến cho Thiên Cơ Tiểu Tiểu, người thừa kế cửa hàng Thiên Cơ đêm khuya vào phòng mình, dùng thân thể của nàng cầu xin Lâm Minh bảo hộ cửa hàng Thiên Cơ. Lúc ấy Lâm Minh đã cảm thấy không đúng, Dương Vân xuống tay quá đột ngột, hơn nữa Cửu Hoa

Yên cũng gọi Thiên Cơ Tiêu Tiêu đến, rất có khả năng dùng Thiên Cơ Tiểu Tiểu làm mồi dụ, muốn kéo mình về dưới trướng Dương Vân. Nhưng cố tình Dương Vân làm chuyện này không chút dấu vết, từ đầu tới cuối không nhắc một câu, làm cho Lâm Minh dù có hoài nghi, nhưng cũng không dám xác định.

Bởi vậy Lâm Minh sinh ra cảnh giác, về sau dù Dương Vân nhiều lần tặng đại lễ, nhưng vẫn luôn bảo trì khoảng cách với Dương Vân. Hắn luôn cảm giác, lòng dạ Dương Vân quá sâu.

Lâm Minh thật không hiểu Dương Vân nắm giữ nhiều kinh tế như vậy để làm gì? Ba hãng buôn lớn, hai ngân hàng lớn cùng Phòng đấu giá Bách Bảo cộng lại là 10% hệ thống kinh tế Cửu Đỉnh Thần quốc, cộng thêm nguyên bản Cửu Đỉnh Thần quốc nắm giữ mạch khoáng, mỏ Mộc Linh Ngọc, cùng với Dược Viên, có lẽ quá 50% hệ thống kinh tế đã rơi vào tay Dương Vân. Nhưng hắn có thể thi hành kế hoạch thuận lợi, không có nhân vật cao tầng Cửu Đỉnh Thần quốc đứng ra ngăn cản, hoặc có ngăn cản đều bị Dương Vân thi triển thủ đoạn san bằng, bất kể là kiểu gì, đều chứng minh địa vị không thể lay chuyển của Dương Vân ở Cửu Đỉnh Thần quốc!

Nhưng Dương Vân che giấu có sâu hơn, Lâm Minh cũng tuyệt đối không ngờ lại sâu cỡ này. Hôm nay, cuối cùng Lâm Minh nhìn rõ tu vi của Dương Vân, Thần Hải sơ kỳ, nhưng mà Thần Hải sơ kỳ Mệnh vẫn tầng tám! Mệnh vẫn tầng tám, cường giả như vậy đếm chưa hết bàn tay trong lịch sử Thiên Diễn Đại Lục, thiên hạ đệ nhất nhân chưa chắc là Mệnh vẫn tầng tám, nhưng Mệnh vẫn tầng tám tất thành thiên hạ đệ nhất nhân!

Dương Vân tu vi Thần Hải sơ kỳ, đã có thể quét ngang thiên hạ, là chuẩn thiên hạ đệ nhất nhân! Sau khi đột phá Thần Hải trung kỳ, đó là thiên hạ đệ nhất nhân, có thể dương quốc uy Cửu Đỉnh Thần quốc, hoàn toàn không cần phải che giấu. Không giống nhân vật như Tư Đồ Yêu Nguyệt, bởi vì còn chưa trưởng thành, sợ bị ám sát.

Nhưng Dương Vân lại che giấu đến bây giờ, nhất định có mưu đồ!

Dương Vân không một tiếng động trở thành Mệnh vẫn tầng tám, điều này thật là không thể tưởng tượng. Nên biết, hắn mới 40 tuổi!

Lâm Minh còn nhớ, Dương Vân 30 tuổi mới trở thành Mệnh vẫn, tốc độ này có hy vọng đạp lên cảnh giới hậu kỳ đỉnh cao, thật là không nhanh trong thiên tài cấp Đế. Thậm chí những người như Tư Đồ La Sát, Tư Đồ Xuyên đều có thể đạt tới.

30 tuổi trở thành Mệnh vẫn, 40 tuổi lại là Thần Hải Mệnh vẫn tầng tám, điều này tuyệt đối không thể nào.

Trừ khi... Dương Vân thật sự đã chết rồi!

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Lâm Minh tập trung tinh thần cao độ, đối mặt hiểm cảnh này, dù là hắn cũng toát mồ hôi ướt cả tay. Bởi vì hắn thật không nghĩ ra khả năng thắng lợi, nếu Tạo Hóa lão nhân ở trong này, dựa vào một ít thủ đoạn của hắn còn có thể chạy trốn, bây giờ lại không còn hy vọng.

- Ta quả thật là Dương Vân, thật không thể thật hơn!

Dương Vân đoán được ý tưởng của Lâm Minh.

- Ngươi muốn nói cho ta, 10 năm trước ngươi từ Mệnh vẫn trở thành Thần Hải?

Trong mắt Lâm Minh xẹt qua tia sáng nhọn, lặng lẽ lấy ra Đại Hoang Huyết Kích. Tuy rằng hy vọng xa vời, nhưng han quyết phải liều mạng.

Ha ha.

Dương Vân cười khẽ.

- Tu vi trước kia chỉ là ta cố ý cho người đời xem, tạo ra hình tượng giả. Tu vi của ta thật không tính là gì, Lâm huynh 23-24 tuổi phải không, dựa theo tốc độ này, khoảng 30 tuổi đã có hy vọng trở thành Thần Hải, hơn nữa rất có khả năng là Thần Hải Mệnh vẫn tầng chín. Mệnh vẫn tầng chín đó, xưa nay hai mảnh đại lục Thiên Diễn Đại Lục, Thánh Ma Đại Lục cũng chưa bao giờ có, chỉ xem điển tịch 10 vạn năm trước có ghi lại vài lời. Cửu vẫn xuất hiện, thiên địa biến sắc, đặt ở Thần Vực cũng là nhân vật vang dội. Còn ta thì sao, đã 40 tuổi mới khó khăn trở thành Thần Hải Mệnh vẫn tầng tám, ta so với Lâm huynh, thật là không theo kịp!

Dương Vân thản nhiên nói, ngay cả vũ khí cũng chưa lấy ra, toàn thân là sơ hở, tựa như gặp bạn cũ, bình thản như thường. Với tu vi của hắn, quả thật có bản lĩnh mà tự tin.

- Ngươi tiến vào Kỳ Tích Hải sau đó còn sống đi ra?

Trong lòng Lâm Minh bỗng nhiên nghĩ tới khả năng này, cũng chỉ có cơ duyên như thế mới giải thích mọi chuyện xảy ra hiện giờ.

- Ngươi đáp đúng phân nửa.

Nói tới đây Dương Vân thờ dài.

Lâm huynh, số mệnh của ngươi như cầu vồng, có mệnh phong Đế, đây là vận số của ngươi tích lũy trong vô số chiến đấu cùng trải qua nguy hiểm sinh tử. Ta không so được với ngươi, ta chỉ có thể sử dụng những phương pháp tà đạo, bán đứng tất cả của mình, đổi lấy lực lượng mạnh mẽ!

Trong lúc Dương Vân nói, ánh mắt lóe lên, làm cho Lâm Minh nghe mà không hiểu, nhưng mơ hồ đoán được nhiều điều. Nhất là câu bán đất tất cả, làm cho trong lòng hắn khiếp sợ, hắn cảm giác trên ngươi Dương Vân gánh rất nhiều bí mật.

Lâm huynh, tuy rằng chúng ta là kẻ địch, nhưng ta vẫn coi ngươi là tri kỷ. Ai cũng biết Dương Vân ta kỳ tài ngút trời, 12 tuổi bắtbộc lộ, từ đó về sau không thể thu lại, là kỳ tài ngàn năm Cửu Đỉnh Thần quốc, nhưng... Lại không ai biết lúc ta 12 tuổi đã trải qua những gì.

Nói tới đây Dương Vân lắc đầu, dường như không muốn nhớ lại. Mặc kệ là ngươi lòng dạ sâu cỡ nào, bí mật đè nén trong lòng quá lâu, đều muốn nói hết với người khác, bằng trong tâm lý sẽ xảy ra vấn đề.

Ta là con thứ, là phụ thân ta một lần ngẫu nhiên lâm hạnh mỹ nhân trong cung sinh ra. Con thứ như ta, ở trong mấy ngàn năm thọ nguyên của phụ thân không có 5000 cũng phải 3000 đứa, cộng thêm những hệ khác, vậy thì càng không đếm hết. Hoàng đế phàm nhân dù có mấy chục năm thọ nguyên, cũng có 3000 hậu cung giai lệ. Thần quốc, có Thần Hoàng, thân vương, cộng thêm Hầu gia dòng thứ, số lượng phi tần của bọn họ càng không tính hết, con cháu hoàn toàn có thể tạo ra trăm vạn đại quân, ta chính là một thành viên trong trăm vạn đại quân đó.

Nói tới đây Dương Vân có chút vẻ trào phúng, dùng trăm vạn đại quân để so sánh con cháu hoàng tộc Thần quốc, quả thật là trào phúng.

Hoàng tộc nhiều con cháu như vậy, không có thực lực chỉ là hạng con kiến, thậm chí địa vị không bằng đội trưởng cung nữ. Con được mẹ nhờ, thực lực của ta kém, mẫu thân của ta cũng không có địa vị gì, về sau chết thảm trong cung...

Dương Vân nói bâng quơ, dường như cũng không bi thương gì, nhưng hắn càng bình tĩnh, lại càng làm Lâm Minh cảm nhận được hận ý trong lòng hắn kéo mãi không hết.

Chương 890: Ma quỷ thượng cổ

Hoàng tộc của bốn đại Thần quốc vì bảo trì huyết mạch hưng thịnh, nhân tài thịnh vượng, cần phải có đủ con cháu nối dòng, cho dù huyết mạch bọn họ ưu tú, cũng phải cần số nhiều mới có thể sàng chọn ra thiên tài đỉnh cao!

Mà tốc độ sinh sôi nảy nở của nhân loại rất khủng bố, bốn đại Thần quốc kế thừa vạn năm, số lượng con cháu hoàng tộc đã tăng trưởng với hình thức hằng hà sa số. Vì mỗi một đời đều sàng chọn huyết mạch ưu tú, như vậy võ giả tư chất bình thường cũng chỉ có thể bị đào thải, hoặc trở thành là vật hi sinh cho bọn họ.

Tuy rằng Lâm Minh sớm đã biết việc này, cũng hiểu thật sâu tranh đấu tàn khốc ở hậu cung, nhưng nghe nói từ trong miệng Dương Vân, cũng vẫn thầm kinh hãi.

- Dương Vân! Ta đại khái có thể tưởng tượng cuộc sống thơ ấu bi thảm của ngươi, bởi vì khi ta còn trẻ cũng không như ý. Chính vì thế, ngươi muốn trả thù thế giới này sao?

- Trả thù thế giới này?

Dương Vân nói tới đây cười ha hả:

- Ta vì sao phải trả thù thế giới này! Chẳng những ta không làm như vậy, hơn nữa ta muốn sáng tạo một thời thịnh thế, ta muốn sáng tạo thời huy hoàng thuộc về ta, để lại danh tiếng muôn đời! Ngươi có lẽ cũng nghe nói qua, Thiên Diễn Đại Lục là một vị diện bị phong bế và nguyền rủa, ta muốn phá vỡ nguyền rủa của Thiên Diễn Đại Lục, để nó khôi phục lại vinh quang của 10 vạn năm trước!

Dương Vân nói tới đây, trong ánh mắt lóe ra một tia khát khao và điên cuồng, điều này làm cho Lâm Minh có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới mục đích của Dương Vân là như vậy, một nhân tài có ước vọng, có nghị lực, có trí tuệ và năng lực là đối thủ đáng sợ nhất! Bọn họ không có nhược điểm, không bị mê hoặc, làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích rõ ràng.

- Một khi đã như vậy, vì sao ngươi phải giết ta? Dường như ước vọng của ta với ngươi cũng không có xung đột?

- Không sai! Quả thật không xung đột. Ta cũng không ghen tị tài năng, chỉ có thiên tài tuyệt thế càng nhiều, mới có thể cùng với ta hoàn thành thời thịnh thế này! Thế nhưng, trước đó ta cần phải lấy thân thể của ngươi, trở thành một đối tượng đoạt xá linh hồn thượng cổ trong cơ thể ta: Ngươi rất ưu tú, pháp thể song tu, thân thể trăm phần trăm hoàn toàn là linh thể rèn luyện thành, đồng thời có được lực lượng siêu phàm, là thể xác thích hợp nhất, vốn trước đây ta muốn thu ngươi đến dưới trướng, bồi dưỡng ngươi trường thành... Đáng tiếc... Ngươi không đáp ứng, hiện tại ngươi trưởng thành quá nhanh, ta không thể không ra tay trước thời hạn. Nếu không tương lai ta cũng không thể khống chế ngươi!

Dương Vân nói tới đây, hư không sau lưng hắn vặn vẹo rồi chậm rãi hiện lên một cái hư ảnh Ma quỷ cực lớn, che kín bầu trời, một tràngtiếng cười già nua vang vọng thiên địa.

Lâm Minh nheo mắt lại nhìn hết thảy sau lưng Dương Vân, rốt cục hắn hiểu được, thì ra trong thân thể Dương Vân có một linh hồn thượng cổ, mà cái gọi là hắn bán đứng hết thảy chính là đạt thành một giao dịch nào đó với linh hồn thượng cổ này. Dương Vân có thể đạt tới thực lực hiện giờ, có lẽ cũng là nhờ linh hồn thượng cổ làm nên!

Linh hồn sống tới 10 vạn năm này là tồn tại đến từ Kỳ Tích Hải hay sao?

Lâm Minh đang quay nhanh tâm niệm ngược trở lại, mà đúng lúc này, Dương Vân vốn tao nhã trở nên hai mắt đỏ bừng, hắn phát ra một tiếng rít gào như dã thú, áo bào trắng trên người bị xé rách, một tấm mặt cũng trở nên vô cùng dữ tợn đáng sợ!

Thực hiển nhiên, Dương Vân đã hợp hai làm một với Ma quỷ trong cơ thể. Với thực lực của Dương Vân mà trong cơ thể còn dung hợp với Ma quỷ, sức chiến đấu không thể nghi ngờ đạt tới độ cao Lâm Minh không thể tưởng tượng!

- Phàm nhân! Trở thành thân thể tá túc của bản tôn đi! Đây là vinh hạnh của ngươi!

- Rống!

Tốc độ của Dương Vân nhanh đến mức khó tin, hắn hóa thành một cái bóng mờ, rõ ràng trong tầm nhìn hắn dường như còn ngưng lại tại chỗ, nhưng móng vuốt hắn đã quơ tới ngay trước mắt Lâm Minh!

Lâm Minh nheo mắt lại, chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, thân thể bật lui ra ngoài. Đối mặt với địch nhân cường đại như thế, hắn căn bản không có khả năng đánh bừa, chỉ có một chữ: Trốn! Sử dụng tốc độ siêu phàm của hắn và lĩnh ngộ về ý cảnh Không gian, có thể trốn đi rất xa.

“Vù!”

Một bước bước qua khoảng cách mười mấy dặm, Lâm Minh mở ra Kinh Môn, phát huy tốc độ đến cực hạn.

Nhưng mà thân ảnh hắn vừa mói từ trong không gian vặn vẹo hiện ra, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến sát khí cuồng mãnh, nhìn lại, đã thấy Dương Vân đang ở sát phía sau, móng vuốt lạnh lẽo đang chộp tới!

Tốc độ khủng bố thoáng cái ra ngoài mười mấy dặm, không dựa vào bất kỳ ý cảnh pháp tắc nào, vẻn vẹn chỉ bằng vào lực lượng bản thân mà đuổi kịp Lâm Minh mở ra Kinh Môn cộng thêm Kim Bằng Phá Hư thân pháp... Tốc độ như thế, nghe mà rợn cả người!

- A...

Mắt thấy một trảo đó đã tránh không thể tránh, Lâm Minh hét lớn một tiếng, mở ra Thương Môn, vận chuyển Tà Thần lực tới cực hạn, lực lượng cực lớn 200 vạn bùng phát ra, lực lượng Lôi và Hỏa đồng thời gào thét, Đại Hoang Huyết Kích nện mạnh xuống!

“Coong!”

Đại Hoang Huyết Kích va chạm kịch liệt với trảo ảnh của Dương Vân. Lâm Minh chỉ cảm thấy một lực chấn động cuồng mãnh ập tới, hắn giống như chiếc lá cây trong cơn bão táp, hoàn toàn không thể khống chế thân thể, bị luồng năng lượng tàn sát bừa bãi thổi bay đi, cánh tay tê dại, khí huyết cả người hỗn loạn, nội tạng tổn thương!

Cho dù là lực lượng thân thể của hắn có cường đại mấy đi nữa, nhưng so với năng lượng công kích khủng bố của Dương Vân kia, cũng không thể chịu đựng nổi!

- Giao thân thể cho ta đi!

Dương Vân lại giương móng vuốt chộp tới. Lâm Minh cắn chót lưỡi, lập tức mi tâm sáng lên huyết mang chói mắt, một hư ảnh Phượng Hoàng xuất hiện sau lưng Lâm Minh: Hắn thiểu đốt toàn bộ một lần 100 giọt máu Cổ Phượng trong cơ thổ!

“Víu!”

Phượng Hoàng hót dài một tiếng vang dội khắp thiên địa, khoảnh khắc đó từ trong cơ thể Lâm Minh dường như xuất hiện một vầng mặt trời, quỷ trảo của Dương Vân vừa tới gần, liền bị mặt trời chói chang thiểu đốt, phát ra tiếng “xèo xèo xèo...”, là đang bị lửa của Phượng Hoàng ăn mòn!

Trong nháy mắt ngưng trệ này, là Lâm Minh giành được thời gian quý giá, Đại Hoang Huyết Kích quay lại, trên mũi kích lửa và lôi đình đan chéo vào nhau.

- Quán Hồng!

Lâm Minh rống to một tiếng, Ngọn lửa Phần Tinh trong hạt giống Tà Thần và Cửu Thiên Thần Lôi không hề giữ lại phóng ra toàn lực, lập tức xảy ra bùng nổ tối cuồng mãnh!

“Bùng!”

Quỷ Trảo bị nổ nát, khóe miệng Dương Vân hiện lên vẻ dữ tợn thống khổ. Vốn Lâm Minh còn lâu mới là đối thủ của Dương Vân, nhưng Ma quỷ thượng cổ sống nhờ trong cơ thể Dương Vân chỉ là linh hồn thể, mà chỉ cần là linh hồn không có thực thể, thì sẽ luôn e sợ lôi đình. Yêu tu thượng cổ độ lôi kiếp, cũng là kiếp nạn của thần hồn khó độ nhất. Những ngày mưa gió, sấm sét vừa vang lên, quỷ ma không dám ra ngoài, cũng là vì sợ hãi lôi đình.

Huống chi trong chiểu thức của Lâm Minh ẩn chứa lôi đình không phải là lôi đình bình thường, mà là Cửu Thiên Thần Lôi Thiên giai cực phẩm!

Không chỉ như thế, Ma quỷ trong cơ thể Dương Vân là thân thể âm khí, mà Lâm Minh thiểu đốt máu cổ Phượng bộc phát ra lửa Phượng Hoàng lại là Cửu Dương Chi viêm dương khí mười phần, là khắc tinh của âm khí.

Hai thứ kết hợp, đúng là đánh vỡ nát quỷ trảo của Dương Vân phát ra!

- Cửu Thiên Thần Lôi, Ngọn lửa Phần Tinh, cộng thêm ngươi còn là Thánh thể ổ Phượng, đặt song song với Thánh thể Tử Điện Kỳ Lân, là thể chất cường đại nhất của Thiên Diễn Đại Lục 10 vạn năm trước... Nếu bản tôn có được thân thể thuần dương của ngươi, là có thể bổ dưỡng mức độ lớn nhất linh hồn của bản tôn đã suy yếu không chịu nổi. Ngươi đúng thật là lễ vật tốt nhất ông trời ban cho bản tôn!

“Dương Vân” phát ra một tràng tiếng cười khặc khặc quái dị. Tuy rằng thuộc tính bị khắc chế, hơn nữa một lần bị Lâm Minh đánh bị

Thương, nhưng hoàn toàn không có thương tới căn cơ của hắn, thực lực chênh lệch thật sự quá lớn! Vốn thực lực bản thân Dương Vân đã đến gần Tạo Hóa lão nhân, cộng thêm Ma quỷ thêm thân, đã là nhân vật không kém gì cấp số Bát vẫn Lôi Hoàng, cũng chính là tiêu chuẩn của cái gọi là đệ nhất nhân thiên hạ.

- Chống cự không hề có ý nghĩa, giao cho ta đi, hợp thể cùng ta, trở thành duy nhất thiên địa, khai sáng thịnh thế muôn đời!

Dương Vân đã hoàn toàn rơi vào điên cuồng, bị Ma quỷ thêm thân, hắn đã hoàn toàn đánh mất chính mình!

Lúc này Lâm Minh không có bỏ chạy, sau khi chứng kiến tốc độ khủng bố của Dương Vân, hắn biết rõ bỏ chạy đã không có ý nghĩa, ngược lại sẽ làm giảm đi khí thế của mình. Tuy rằng chênh lệch thật lớn, nhưng hắn cũng sẽ không thúc thủ chịu trói, càng không có buông bỏ hy vọng. Nếu đối phương đã muốn đoạt xá, đó chính là không tránh được trận quyết đấu linh hồn và ý chí! Luận về thực lực, khẳng định hắn không là đối thủ, nhưng đoạt xá, thì hắn còn có một đường sinh cơ!

Một đường sinh cơ như thế, sao hắn có thể buông bỏ!

Sau khi thiểu đốt máu cổ Phượng toàn thân, lực lượng của Lâm Minh đạt tới cực hạn, nhưng đồng dạng không thể kéo dài, cho dù là với thực lực hiện tại của hắn, đồng thời thiểu đốt toàn bộ máu cổ Phượng, cũng chỉ có thể kiên trì thời gian một khắc. Trong khoảng thời gian đó, hắn phải phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, đánh bị thương linh hồn thượng cổ kia, có như thế mới có một chút hy vọng thắng lợi.

- Lôi đình Chiến the!

“Xịch xịch xịch!”

Toàn bộ Lôi đình lực trong thiên địa hội tụ lại, bám vào trên thân Lâm Minh, hình thành chiến giáp màu tím, uy vũ bất phàm, giống như Lôi Thần đến trái đất!

Đây là chiểu thức của Bát vẫn Lôi Hoàng sáng tạo, có thể tăng cao lực phòng ngự và sức chiến đấu, bước vào Mệnh vẫn tầng hai. Tiếp đó sau khi mở ra Thương Môn, Lôi đình Chiến thể của Lâm Minh lại tiến thêm một bước, tuy rằng không thể đạt tới trình độ của Bát vẫn Lôi Hoàng lúc trước tung hoành thiên hạ, nhưng cũng có vài phần thần uy.

- Hắc hắc! Bản tôn quả thật là thân thể linh hồn, nhưng ngươi cho là bằng vào chút Lôi đình lực của ngươi là có thể làm bị thương nặng bản tôn ư? Ngươi cho là làm bị thương nặng bản tôn là có thể dựa vào Bạch Ngân chiến linh ngươi chiếm ưu thế trong trận chiến đoạt xá, thậm chí cắn nuốt ngược lại bản tôn hay sao? Đừng si tâm vọng tường! Thọ mệnh của bản tôn là mấy ngàn lần ngươi, suy nghĩ của ngươi, chỗ cậy vào của ngươi, bản tôn sao có thể không biết? Hôm nay bất kỳ phản kháng nào của ngươi đều không hề có ý nghĩa, ngươi nhất định trờ thành thân thể tá túc của bản tôn!

Dương Vân ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Lúc này hắn đã hoàn toàn không còn có cảm giác của Dương Vân, mà thoái hoá thành Ma đầu thượng cổ kia.

Mặc dù Lâm Minh là người tâm chí kiên nghị, nghe lời nói của Ma quỷ thượng cổ trong lòng cũng trầm xuống, có loại cảm giác tuyệt vọng! Không sai, đánh với Tư Đồ Yêu Nguyệt một trận, chính mình ra hết thủ đoạn, thực lực phát huy đến cực hạn, đối phương biết rõ con bài chưa lật của mình. Mà đối phương vốn chính là một lão yêu quái, làm ra kế hoạch tỉ mỉ cẩn mật hôm nay, thậm chí có thể hành trìnhKỳ Tích Thần Điện đều là mưu đồ của nó định ra... Sao có thể không có phòng bị với đòn sát thủ của mình?

Cảm giác tuyệt vọng vừa bắt đầu sinh ra, liền giống như ôn dịch lan hoàn toàn thân Lâm Minh, lập tức làm giảm mạnh chiến ý của hắn, dường như biết chống cự cũng vô dụng không bằng thúc thủ chịu trói.

Loại thoái chí nản lòng này, gần như có cảm giác muốn ngồi chờ chết khiến Lâm Minh cả kinh trong lòng: Đây là... Mị Tâm Thuật!

Dùng lời nói phối hợp với tinh thần lực vô hình mê hoặc lòng người, khiến người ta mất đi lực chống cự, mà lại cổ tình, cho dù là mình lĩnh ngộ Bạch Ngân chiến linh, nhưng cũng thiếu chút nữa trúng chiêu! Ma quỷ này, bất kể kinh nghiệm chiến đấu hay là trìnhđộ gian trá đều vượt qua tường tượng của Lâm Minh.

Lâm Minh cắn mạnh đầu lưỡi, để cho mình thoát ra từ trong bóng ma của Mị Tâm Thuật, mà đúng lúc này, Dương Vân đã ra tay.

Cơ hội như thế, sao hắn có thể bỏ qua!

Quỷ trảo chụp tới, che phủ thiên địa!

Chương 891: Đoạt xá

Quỷ trảo trùng điệp giống như bão táp nhắm về phía Lâm Minh, khí thế khủng bố cố định một phương không gian, Lâm Minh căn bản không thể né tránh, cũng không kịp né tránh.

Ở thời điểm chỉ mành treo chuông, Lâm Minh nheo mắt lại, đột nhiên đâm ra Đại Hoang Huyết Kích trong tay.

“Víu!”

Phượng Hoàng Lửa hót vang, Cửu Thiên Thần Lôi bắn thẳng lên hướng bầu hời.

Va chạm kịch liệt làm cho không gian bên cạnh Lâm Minh hoàn toàn vỡ nát, lực lượng Lôi và Hỏa đan vào nhau, nhưng không cách nào chống cự lại uy lực của quỷ trảo kia.

Thực lực chênh lệch tuyệt đối, cộng thêm Mị Tâm Thuật từng chút một ảnh hưởng, cho dù là thuộc tính tương khắc, Lâm Minh cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Dương Vân.

“Ầm!”

Lôi đình với ngọn lửa bị mạnh mẽ xé mở ra, tuy rằng quỷ trảo bị tan rã một ít, nhưng vẫn như trước hung hăng chộp vào trên thân Lâm Minh!

Chân nguyên hộ thể tính cả quần áo cùng nhau vỡ nát, lộ ra Ma Đe Khải Giáp.

Ma Đe Khải Giáp cấp Chuẩn Thánh khí tuy rằng chắc chắn, nhưng ở chỗ ngực có thiếu sót trí mạng, Ma đầu thượng cổ kia vô cùng gian trá, tất cả năng lượng đều dồn hết vào chỗ sơ hở của Ma Đe Khải Giáp.

“Phốc!”

Lâm Minh phun vèo ra một ngụm máu tươi, nơi ngực máu thịt bầy nhầy! Lôi đình Chiến thể cũng đã biến mất hơn phân nửa. Chênh lệch quá lớn đi!

Dương Vân thừa dịp thắng truy kích, lại chộp tới một trảo, mà Lâm Minh lúc này cũ lực biến mất, lực mới chưa sinh, hoàn toàn không thể ngăn cản.

- Hắc hắc! Ngoan ngoãn trở thành thân thể tá túc của bản tôn đi!

Một trảo đó không hề trì hoãn bao phủ thân thể Lâm Minh, chộp bắt hắn nắm trong bàn tay, dường như muốn bóp nát hắn.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Tinh! Khí! Thần! Hấp!

Phía sau Dương Vân lại lần nữa hiện ra hư ảnh Ma quỷ kia, Ma quỷ mở ra cái miệng rộng, sinh ra một lực hút lốc xoáy màu đen. Trong phút chốc Lâm Minh cảm giác ba hồn sáu phách toàn thân xao động, khí huyết lực sôi trào, chân nguyên xao động, dường như sắp rời khỏi thể xác.

Tinh Khí Thần là tam bảo của thân thể con người: Tinh là nguyên tinh, là lực lượng của huyết mạch, là tinh hoa của thân thể; Khí là nguyên khí, là năng lượng ân chứa trong cơ thể, là chân nguyên đan điền; Còn Thần là Nguyên Thần, là linh hồn, là kết hợp thể của ý chí.

Ma đầu thượng cổ kia há mồm định hút tinh khí thần của Lâm Minh. Một khi bị hút đi, trong cơ thể Lâm Minh sẽ mất hết sạch tinh hoa!

Ở thời điểm sinh tử tồn vong này, trong lòng Lâm Minh lại vô cùng bình tĩnh: Ma đầu thượng cổ kia không dám trực tiếp đoạt xá; Không dám trực tiếp quyết đấu với ý chí; Không thể không trước hút tinh khí thần của mình, làm suy yếu chính mình, lớn mạnh bản thân nó, có như thế nó mới hoàn toàn nắm chắc.

Nói cách khác, Ma đầu thượng cỗ cho dù biết Bạch Ngân chiến linh là con bài chưa lật của mình, nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào, bởi vì quyết đấu ý chí là một cửa đoạt xá không thể không trải qua.

Trong phút chốc, Bạch Ngân chiến linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh gào thét, vốn linh hồn lực đang xao động lập tức bị trấn áp xuống, củng cố ý chí bản thân!

The nhưng lực lượng của khí huyết và năng lượng toàn thân, vẫn như cũ muốn phá thể mà ra.

- Bạch Ngân chiến linh, Ý Chí Kiếm!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, từ mi tầm bắn ra một thanh kiếm ý chí màu trắng bạc, đồng thời rót vào Lôi đình lực, ý chí hỗn hợp với lôi đình, chém thẳng vào Ma đầu thượng cố sau lưng Dương Vân!

Ý Chí Kiếm chỉ có thể diệt sát ý chí thể, cũng chính là tồn tại tinh thần không có thực thể. Tỷ như khi Lâm Minh độ Mệnh vẫn thì Tử Sư Lôi Nguyên chạy tới, liền bị Ý Chí Kiếm của Lâm Minh đánh bị thương. Mà hiện giờ linh hồn của Ma đầu thượng cổ, cũng là một loại ý chí the!

- Hắc hắc! Khờ dại! Tuy rằng bản tôn không sợ Bạch Ngân chiến linh của ngươi, nhưng cũng sẽ không quyết đấu với ý chí của ngươi! Thu!

Ngay khoảnh khắc đó, hư ảnh Ma quỷ sau lung Dương Vân, toàn bộ thu vào trong cơ thể Dương Vân, không còn lưu lại mảy may ở bên ngoài. Thời điểm Ma đầu thượng cổ này còn thân thể tu vi nó cực cao, trinh độ chiến linh căn bản không kém gì Lâm Minh, chỉ vì hiện tại linh hồn nó không trọn vẹn, ý chí hơi suy yếu một chút, nó không muốn tạo bất kỳ cơ hội nào cho Lâm Minh.

Lâm Minh cảm giác Ma quỷ kia ngừng lại cắn nuốt tinh khí thần của mình, mà cùng lúc đó, Ý Chí Kiếm của Lâm Minh cũng đánh vào khoảng không!

Một khi linh hồn dung nhập thân thể, trừ phi chủ động tiến vào thế giới ý chí tiến hành quyết đấu ý chí, nếu không không thể dùng chiến linh trực tiếp diệt sát đối phương. Đây cũng là nguyên nhân công kích của chiến linh phải bám vào trên vật dụng thực.

Chân nguyên và khí huyết lực xao động đều bị áp chế xuống. Mà đúng lúc này, Dương Vân lại đột nhiên bùng phát, vươn ra quỷ trào chộp một trảo tới hướng Lâm Minh:

- Khặc khặc khặc khặc... Không cắn nuốt tinh khí thần của ngươi, bản tôn vẫn có thể đánh cho ngươi hấp hối! Ngươi ở trước mặt bản tôn, giống như trẻ mới sinh không đủ sức!

- U Minh Ma Trảo!

Quỷ ảnh ngập trời, không gian như tấm vải bị xé rách. Lâm Minh vội vàng phát ra Lôi đình lực nén ép trong mầm non Tà Thần không hề giữ lại chút nào.

- Tử lực! Thẩm Phán Chi Kiếm!

Lôi quang màu tím ngưng tụ thành hư ảnh một thanh thần kiếm, từ trên không trung chém bổ xuống! Đây cũng là một tuyệt kỷ thành danh của Bát vẫn Lôi Hoàng, Lôi đình lực là tối khắc linh hồn thể, Thẩm Phán Chi Kiếm là thủ đoạn công kích hữu hiệu nhất của Lâm Minh hiện tại!

- Hừ! Thẩm Phán Chi Kiếm của Bát vẫn Lôi Hoàng? Cho dù Bát vẫn Lôi Hoàng tự mình đến đây, cũng chưa chắc làm bị thương bản tôn! Tu vi ngươi rất thấp, căn bản xem nhẹ không đáng ke! Phá cho ta!

Ma đầu thượng cỗ kia có thể cùng chung trí nhớ với Dương Vân, biết rõ Bát vẫn Lôi Hoàng vả Thẩm Phán Chi Kiếm của hắn, nên vốn không có để vào mắt.

U Minh Ma Trảo chộp thật mạnh trên Thâm Phán Chi Kiếm, quỷ trào bị Lôi đình lực làm tan rã một chút, nhưng mà lúc này, Thâm Phán Chi Kiếm cũng bị u Minh Quỷ Trảo chụp võ nát!

Ý chí của Lâm Minh tương liên với Thẩm Phán Chi Kiếm nên sắc mặt tái nhợt. Lúc này lực lượng từ thiểu đốt máu cổ Phượng trong cơ thể hắn đã sắp trôi qua hết. Thiểu đốt máu cổ Phượng rất hao Tôn chân nguyên, cho dù hiện giờ chân nguyên của hắn thâm hậu như thế, cũng không thể liên tục thiểu đốt. Lúc trước thời điểm quyết đấu với Tư Đồ Yêu Nguyệt, cũng chỉ là thiểu đốt thời gian rất ngắn.

Mất đi máu Cổ Phượng duy trì, Lâm Minh càng không có khả năng ngăn cản Ma đầu thượng cổ này.

- Thể lực sắp hết rồi sao? Đáng tiếc, nếu ngươi có Thánh thể Tử Điện Kỳ Lân, hơn nữa có thể đạt tới trình độ bằng như Thánh thể cổ Phượng, đồng thời tu vi tiến vào Mệnh vẫn tầng ba, Lôi đình lực còn có thể tạo thành một chút uy hiếp cho ta. Hiện tại, ngươi chỉ là giãy giụa sắp chết mà thôi!

Dương Vân lại lần nữa xuất kích! Chiến đấu kéo dài đến bây giờ, đơn giản là Ma đầu thượng cổ kia chỉ muốn đoạt xá Lâm Minh, mà không phải giết chết Lâm Minh, nếu không Lâm Minh đã sớm chết từ lâu rồi.

Mắt thấy Dương Vân vọt tới, trên mặt Lâm Minh hiện lên vẻ điên cuồng, hắn cắn chót lưỡi thiểu đốt máu cổ Phượng, đồng thời, lại lần nữa phun ra tinh huyết bản mạng của mình!

So với bị đoạt xá, còn không bằng thiểu đốt linh hồn, thiểu đốt căn nguyên sinh mệnh, liều mạng đọ sức một lần!

- Định thiểu đốt căn nguyên sinh mệnh ư? Thân thể này của ngươi đã thuộc về bản tôn, sao có thể cho phép ngươi hủy hoại? Pháp tắc thời gian, ý cảnh chậm!

Ở trong nháy mắt Lâm Minh định thiểu đốt linh hồn kia, hắn chỉ cảm thấy tốc độ dòng chảy của thời gian ở chung quanh đột nhiên chậm lại; Bao gồm sinh mệnh chi hỏa của hắn nhảy lên đều chậm lại; Phản ứng thần kinh, ý chí thần hồn, toàn bộ chậm lại, giống như con rối cơ giới cổ xưa di chuyển.

Pháp tắc thời gian!

Ngay khoảnh khắc đó, ý thức của Lâm Minh vô cùng sáng suốt, hắn định vận dụng lĩnh ngộ về ý cảnh Thời gian của mình phá vỡ lồng giam này, nhưng mà lực lượng của hắn so với Ma đầu thượng cổ thật giống như kiến càng bám cây, chênh lệch quá xa!

Cảnh giới của Ma quỷ thượng cổ trước mắt thật sự quá cao, là tồn tại Lâm Minh khó có thể với tới!

- Kết thúc rồi!

Dương Vân vung hai tay lên, vô cùng vô tận bóng tối bao phủ xuống, Lâm Minh có cảm giác dường như không gian ngưng hóa thành thực chất, mà bản thân hắn thì bị bóng tối dày đặc vây quanh, căn bản không thể hô hấp, tim không thể đập!

“Ý cảnh Hắc Ám!”

Ma quỷ thượng cỗ này là một trong kiêu hùng của 10 vạn năm trước, đồng thời tinh thông ý cảnh Thời gian và ý cảnh Hắc Ám. Cũng chính vì dùng ý cảnh Thời gian thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian, nó mới có thể sống qua thời gian 10 vạn năm ở trong Kỳ Tích Hải. Chỉ luận về thành tựu ý cảnh Thời gian, nó còn cao hơn Tạo Hóa lão nhân.

Lâm Minh cảm giác thân thể dần dần mất đi khống chế, tứ chi lạnh như băng, tim dừng đập, đầu óc đều ngưng trệ.

Hắn rót toàn bộ ý chí vào bên trong tinh thần chi hải, tử thủ trong đầu một tia thanh minh cuối cùng, chờ Ma đầu thượng cỗ kia tiến vào trong cơ thể mình, sẽ tiến hành trận chiến đoạt xá.

Đây là cơ hội cuối cùng để Lâm Minh lật lại thế cờ!

Một trận chiến này nếu bại, thì bị hủy diệt nát tan thành bụi, chỉ chừa một khối xác không hồn trên thế gian, bộ thân thể đó sẽ không có quan hệ gì với Lâm Minh nữa!

- Định tử thủ thức hải muốn tiến hành trận chiến đoạt xá cuối cùng với ta à? Bán tôn không sợ nói cho ngươi biết, khi bản tôn còn thân thể, cảnh giới tu vi đã là ngươi không thể lý giải, chiến linh của bản tôn dĩ nhiên đã đạt tới Bạch Ngân viên mãn, kém một bước là bước vào Hoàng Kim chiến linh, cảnh giới cao hơn thành hình Bạch Ngân của ngươi! Ngươi cho là ngươi có thể thắng sao? Đừng mơ! Ha ha ha ha...

Thanh âm của Ma quỷ thượng cổ truyền rõ ràng vào trong tai Lâm Minh, nhưng Lâm Minh cũng vẫn tử thủ thức hải, không hề bởi vì câu nói của nó mà sinh ra dao động ý chí gì. Mị Tâm Thuật hắn chịu thiệt một lần là đủ rồi, sẽ không chịu thiệt tiếp lần thứ hai! Hắn biết rõ, Ma đầu thượng cổ kia chịu hao phí lớn khí lực làm suy yếu lực lượng của mình như vậy, chính là vì nó không có hoàn toàn nắm chắc trực tiếp đoạt xá, đang trong chiến đấu mà nó nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cũng là để làm tan rã lòng tin và ý chí của mình, bao gồm hiện tại cũng giống nhau như the!

Có lẽ nó thật sự từng đạt tới Bạch Ngân chiến linh viên mãn, nhưng đã trải qua 10 vạn năm phong ấn và ngủ say, tất nhiên linh hồn nó bị tổn thương nhiều. Linh hồn là vật dẫn của ý chí, linh hồn bị tổn thương, tất nhiên ý chí suy yếu. Những đại năng thượng cố kia tuy rằng có thể lưu lại ý chí 10 vạn năm không bị hủy, nhưng đã không thể so với thời điểm đỉnh phong được nữa.

“Chiến! Một trận chiến này ta phải thắng, bất kể như thể nào!” Tâm thần Lâm Minh vô cùng kiên định. Thời khắc đó, chiến linh trong đầu hắn gào thét kích động, nhưng lại mơ hồ có xu thế tiến hóa thành Bạch Ngân tiểu thành!

“Tiểu tử này, không ngờ lại không mắc mưu! Tuy nhiên không sao! Điều này chỉ là làm ta tiêu hao nhiều một ít Nguyên Thần bản mạng thôi, thắng hắn là chắc rồi!”

Ma đầu thượng cổ tiêu phí nhiều tâm tư bố cục như vậy, đã mưu đồ hơn ngàn năm ở Kỳ Tích Hải, lại bắt đầu từ Dương Vân, đi tới Thiên Diễn Đại Lục bố cục thêm mấy chục năm, cuối cùng tuyển chọn bộ thân thể của Lâm Minh này... Một kế hoạch chu đáo chặt chẽ như thế, sao có thể chấp nhận thất bại trong gang tấc ở một bước cuối cùng này?

- Giao thân thể cho ta!

Ma đầu thượng cổ phát ra một tiếng rít gào, linh hồn một phân thành hai, trong đó bộ phận cường đại hơn, một đầu chui vào không gian Hắc Ám hỗn độn, nhảy vào trong cơ thể Lâm Minh!

Mà lưu lại một phần ba linh hồn là để ứng biến và trợ giúp. Qua thời gian 10 vạn năm, Ma đầu thượng cổ này đã dưỡng thành tính cách hết sức cẩn thận. Nó lưu lại một phần ba linh hồn một là để khống chế Dương Vân, nó không tin bất luận kẻ nào, và vì thời điểm đoạt xá là căn bản không rãnh rỗi chú ý chuyện khác, nếu Dương Vân ở thời điểm cuối cùng trả đũa, vậy thì nó quá ngốc rồi.

Thứ hai là để phòng bị Lâm Minh có Chuẩn bị gì đó ở sau, lưu lại bộ phận linh hồn này cũng có thể tùy thời trợ giúp.

Chương 892: Tự tìm đường chết

- Đi chết cho ta!

Ma đầu thượng cổ nhảy vào trong cơ thể Lâm Minh liền hóa thành một con hung thú thái cồ bề ngoài dữ tợn, toàn thân mọc đầy gai xương, với tốc độ khó có thể tưởng tượng phóng về phía thức hải của Lâm Minh!

Ở trong thế giới ý chí, hung thú thái cổ này chạy băng băng rung chuyển thiên địa, khí thế như thế, ai là địch với nó đều sẽ sinh ra một loại cảm giác bất lực.

“Quả nhiên là cấp bậc cao hơn so với Bạch Ngân chiến linh ta!” Lâm Minh hít sâu một hơi, đồng tử co rút lại, cố thủ thức hải, chờ đợi trận chiến đoạt xá như bão tố sắp xây ra!

- Tiểu tử, đi tìm chết đi!

Ma đầu thượng cổ đột nhiên nhảy lên, phát động tấn công sinh tử, một kích này súc thế đã lâu, đủ để lật núi đảo biển ở trong thế giới ý chí!

Nhưng mà ngay trong nháy mắt nó phóng lên cao kia, đột nhiên nó cảm nhận được một lực hút khổng lồ tác dụng trên thân nó. Lực hút này vừa mênh mang, vừa thần bí, vừa mang theo một khí thế không the địch nổi, không thể phản kháng!

So sánh với cổ khí thế kinh khủng này, nó liền giống như con kiến ở trước mặt cự long, không hề có sức phản kháng!

- Cái gì!?

Ma đầu thượng cổ cả kinh nhìn lại, liền thấy sau lưng nó, xuất hiện một cái lốc xoáy màu đen thật lớn, lốc xoáy này phủ kín toàn bộ thế giới ý chí, dường như họp với đại đạo thần bí!

Lốc xoáy màu đen với tốc độ xoay tròn cực kỳ thong thả, nhưng mà ở thời điểm nó xoay tròn lại dường như hấp thu nghiền nát hết thảy lực lượng pháp tắc, bất kỳ lực lượng nào đối mặt với nó cũng không đáng nhắc tới. Đối mặt với lốc xoáy này giống như là ở đối mặt với vũ trụ mênh mông bao la.

- Đây... Đây là...

Ma đầu thượng cổ trợn to hai mắt nhìn, quá sợ hãi. Nó không kịp làm ra bất kỳ suy nghĩ gì, chính mình vừa mới nhảy dựng thân mình lên liền giống như một cọng lông chim trong lốc xoáy cuồng bạo, hoàn toàn không chịu khống chế bay đi thẳng tới hướng lốc xoáy màu đen.

- A a a...

Ma đầu thượng cổ phát ra một tràng tiếng rít gào hoảng sợ, liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc của lực hút, nhưng mà so với lực hút vô cùng to lớn kia, nó cảm thấy mình quả thực giống như mình đang chống cự lại với toàn bộ lực lượng của vũ trụ, dùng từ kiến càng bám cây cũng không đủ để hình dung!

- A a... Tách ra cho ta!

Ma đầu thượng cổ hai mắt đỏ bừng, linh hồn thể của nó chợt bùng nổ tách ra thành hai nửa, một nửa mau chóng bay vào trong lốc xoáy. Mà một nửa kia thì định lợi dụng lực lượng bùng nổ thoát khỏi chỗ lốc xoáy này. Chuyện cho tới bây giờ, nó cũng chỉ có thể nhịn đau vứt bỏ một bộ phận linh hồn, tận khả năng bảo toàn linh hồn lực của mình. Nên biết rằng. Đây chính là bản mạng linh hồn của nó, một khi tổn thất chăng khác nào mất đi một phần sinh mệnh, căn bản không thể bổ khuyết lại.

Linh hồn bị phân tách thống khổ khiển Ma đầu thượng ố phát điên, nhưng mà khiến nó càng phát điên chính là: Cho dù là mượn dùng lực lượng bùng nổ linh hồn, nó cũng không thể thoát ra khỏi lực hút của lốc xoáy. Lốc xoáy màu đen chăng những cắn nuốt linh hồn, mà dường như còn cắn nuốt không gian ý chí, hết thảy đều bị phong tỏa.

- Không!!!

Ma đầu thượng cổ phát ra một tiếng rống phẫn nộ và không cam lòng, nhưng mà thân thể của nó chung quy là bị lốc xoáy màu đen thong thả xoay tròn kia cắn nuốt sạch, giống như biển rộng mênh mông cắn nuốt một lũ khói đen, căn bản bé nhỏ không đáng kể. Cắn nuốt đạo linh hồn này xong, lốc xoáy màu đen vẫn như cũ với tần suất chậm rãi xoay tròn trước đó, không có phát sinh bất kỳ thay đổi gì...

Mà từ đầu đến cuối, Lâm Minh cố thủ tinh thần chi hải cũng không có nhận được mảy may tấn công, vốn đã làm tốt Chuẩn bị tử chiến, thậm chí có chuẩn bị tâm lý ngọc đá cùng nát... Lúc này Lâm Minh cũng sững sốt ngây dại...

Hắn trơ mắt nhìn Ma đầu thượng cổ giống như một con chó điên vừa rít gào điên cuồng, vừa phóng vọt tới, rồi sau đó như bị bệnh tầm thần bị lốc xoáy màu đen cắn nuốt, mà ngay cả bong bóng nước cũng chưa kịp toát ra.

Lốc xoáy màu đen kia đúng là Ma Phương.

Lâm Minh nuốt một ngụm nước miếng, nhìn lốc xoáy Ma Phương trong thế giới ý chí, không nói nên lời.

Hắn có loại cảm giác cực kỳ không đúng thực, dường như trong Ma Phương ẩn chứa đại đạo pháp tắc căn nguyên, nhưng cảnh giới của mình lại hoàn toàn không thể thăm dò bí mật của nó.

Loại vật này không ngờ lại lưu lại ở trong cơ thể mình?

Lâm Minh nhớ lại tình cảnh lúc trước khi Thánh nữ của Thiên Vũ Thánh địa phát động ma pháp, cả vạn đại năng Thần Vực bị hủy diệt nát tan thành bụi, tất cả linh hồn bị hấp thu toàn bộ vào trong Ma Phương!

Những đại năng Thần Vực đó không phải cũng là một mảng lớn chó mèo chỉ một chiêu chết một đám, mà bọn họ đều là cường giả do Thiên Minh Tử mộ binh khắp nơi. Ma Thủy Đại Đế chính là một thành viên trong đó. Tuy Ma Thủy Đại Đế ở Thần Vực không tính là nhân vật nghịch thiên gì, nhưng cũng là hào kiệt một thế hệ, cho dù so ra kém nhân vật Phượng tiên tử, cũng không kém quá nhiều.

Huống chi, Ma Đế còn không phải là mạnh nhất trong số đó, vậy mà tất cả cường giả đó lại bị Ma Phương một hơi nuốt sạch sẽ linh hồn, cái gì cũng không chừa lại.

Mà Ma đầu muốn đoạt xá của mình này, tuy rằng không biết rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì, nhung nghĩ đến dù có mạnh mấy đi nữa cũng chỉ là sàn sàn như Ma Đe là cùng, đây xem như đã đánh giá cao nó rồi!

Trong đầu nhanh chóng xẹt qua những ý niệm này, Lâm Minh đột nhiên tỉnh ngộ, thừa dịp này, phải lập tức phá vỡ lồng giam Hắc Ám!

- A a a!

Ở thế giới bên ngoài, Ma đầu thượng cổ phụ vào thân mình Dương Vân phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, toàn bộ hai phần ba linh hồn của nó nhảy vào trong thân thể Lâm Minh, không còn sót lại chút nào!

Hơn nữa sau khi linh hồn bị lốc xoáy màu đen thần bí kia hút thu, lập tức bị hủy diệt tinh thần ấn ký, trở thành hí nhớ tinh thuần. Cái loại thống khổ trong nháy mắt bị hủy diệt tinh thần ấn ký này, khiến Ma đầu thượng cổ điên cuồng!

Mà đúng lúc này, Lâm Minh ở bên trong lồng giam Hắc Ám chợt mở ra hai mắt!

Lồng giam Hắc Ám mất đi Ma đầu thượng cổ khống chế trở nên vô cùng yếu ớt, Lâm Minh rống to một tiếng, Đại Hoang Huyết Kích vạch ngang một cái, mạnh mẽ xé mở lồng giam Hắc Ám!

“Rét rét rét...”

Hắc Ám ngưng tụ thành thực chất giống như thủy tinh võ nát, Lâm Minh như một con mãnh thú phóng vọt ra!

Không chút do dự Lâm Minh cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết bản mạng. Ở thời điểm nguy cơ sinh tử này, đương nhiên Lâm Minh sẽ không keo kiệt một chút tinh huyết căn nguyên. Dù sao sinh mệnh lực và khí huyết lực của hắn dồi dào, trên thân lại có rất nhiều thiên tài địa bảo, lãng phí tinh huyết lực khí còn có thể bổ khuyết trở lại được, nhung tánh mạng không còn, vậy thi cái gì cũng không còn nữa.

“Cửu Thiên Thần Lôi!”

“Ngọn lửa Phần Tinh!”

“Bát Môn Độn Giáp!”

“Tà Thần lực!”

Mi tâm của Lâm Minh liên tục lóe sáng, đốt cháy đen giọt máu cuối cùng của Cổ Phượng. Hắn rống to một tiếng, dùng ra toàn lực! Trên Đại Hoang Huyết Kích, lực lượng Lôi Hỏa giao nhau bùng phát ra bùng nổ cuồng mãnh nhất.

“Quán Hồng!”

Mũi kích của Đại Hoang Huyết Kích quét ngang hư không mười dặm, hào quang sáng lạn làm cho mọi sinh vật trong phạm vi mấy ngàn dặm ở trung thiên thế giới có mắt như mù!

Mà lúc này, Ma đầu thượng cổ đã khống chế thân thể Dương Vân, vẫn còn đang ở trạng thái bị bệnh tâm thần! Cho dù Dương Vân tu vi là Thần Hải sơ kỳ, lại là Mệnh vẫn tầng tám, ở thời điểm không thể chống cự, cũng không có khả năng bằng vào thân thể chống lại Đại Hoang Huyết Kích dưới huy động lực lượng tới 200 vạn cân này!

Võ giả tụ nguyên, thân thể thập phần yếu ớt!

Ngay khoảnh khắc chỉ mành heo chuông, bản mạng thần hồncủa Dương Vân từ trong tinh thần chi hải lao ra, muốn cưỡng ép đoạt lại quyền khống chế thân thể. Mặc dù lúc này Ma đầu thượng cổ bởi vì linh hồn bị xé rách, hai phần ba linh hồn ấn ký bị Ma Phương cắn nuốt, nó đang ở trạng thái hoàn toàn không thể khống chế, nhưng linh hồn của Dương Vân không cường đại bằng Ma đầu thượng cổ, trong lúc nhất thời khó có thể đoạt lại!

- Chết tiệt!

Dương Vân sắp phát cuồng, mắt thấy Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh sắp bổ xuống, hắn không quản tới hết thay, dứt khoát thiểu đốt bộ phận căn nguyên linh hồn của mình, mạnh mẽ chiếm cứ hơn phân nửa thân thể, điều động một nửa năng lượng và cơ năng thân thể.

Cũng hoàn toàn không kịp rút ra vũ khí trong Tu Di Giới, Dương Vân vung một trảo đánh về phía Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh!

Dương Vân không thể sánh với Ma đầu thượng cổ kia, Ma đầu thượng cổ vốn chính là dùng trảo, năng lượng cường hãn, có thể cứng rắn chống lại Đại Hoang Huyết Kích, mà Dương Vân thì thiên về xu hướng sử dụng kiếm. Tuy rằng từ Ma đầu thượng cổ nơi đó học được một ít pháp môn công kích dùng trảo, nhưng thi triển trong lúc vội vàng, cộng thêm có một nửa thân thể còn bị khống chế... Như thế làm sao có thể ngăn cản một kích này của Lâm Minh!

- A!

Dương Vân phát ra một tiếng hét thảm, cả cánh tay phải nổ tung, trong mồm hộc máu, thân mình giống như một cái bao tải rách nát bay ngược ra ngoài!

Một lần công kích, tổn thất một tay!

Lâm Minh ánh mắt lóe lên một tia sáng. Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã đánh đỏ cả mắt rồi, một kích đắc thủ, như thế nào có thể ngừng lại. Lập tức chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt Dương Vân, kích trong tay bổ xuống!

Pháp tắc Hủy diệt!

“Ầm!”

Không gian bên cạnh Lâm Minh đồng loạt võ nát, hóa thành vô số mảnh võ không gian thổi quét tói hướng Dương Vân!

Dương Vân xương thịt tay phải nổ tung, máu tươi đầm đìa, mắt thấy Lâm Minh bổ tiếp tới một kích, hắn lại ngửa mặt lên trời cười dài:

- Tốt! Tốt! Lâm Lan Kiếm! Ngươi đúng là có mạng phong Đe, như thế cũng không chết! Vậy để ta tiếp ngươi một kích này!

Dương Vân tay trái rút ra trường kiếm, kiếm phong gào thét, một kiếm chém thẳng vào mũi kích Đại Hoang Huyết Kích!

“Ầm!”

Va chạm mãnh liệt, thiên địa thất sắc, núi cao sụp đổ... Dương Vân cùng Lâm Minh đồng thời bay ngược ra ngoài, Dương Vân bị thương càng thêm thương tích đầy mình, mà Lâm Minh cũng khí huyết xao động, có loại cảm giác khó có thể đánh tiếp. Thiểu đốt đến giọt máu cổ Phượng cuối cùng, lại thiểu đốt tinh huyết bản mạng... Tuy rằng Hưu Môn có thể bổ sung sức chịu đựng, nhưng cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy.

Mà tình huống của Dương Vân cũng không tốt gì hơn so với Lâm Minh: Trước đó đã bị công kích của Lâm Minh đánh cho trọng thương, hơn nữa trong đầu hắn Ma đầu thượng cổ kia mất đi khống chế còn đang trái xung hữu đột, khiển hắn còn không thể khống chế một phần thân thể kia.

- Dương Vân! Nhớ mặt ta đó!

Lâm Minh nói ra những lời này, liền xoay người bay nhanh. Lúc này hắn đã là nỏ mạnh hết đà, tuy rằng Dương Vân cũng ở trạng thái cực kỳ không xong, nhưng một khi Ma đầu thượng cổ kia bừng tỉnh lại, mình hắn phải chết không thể nghi ngờ! Ma đầu thượng cổ biết trong cơ thể mình có một kiện Pháp bảo có thể cắn nuốt linh hồn, nó tuyệt đối sẽ không chui đầu vô lưới lần thứ hai, để làm ra chuyện ngu xuân đoạt xá loại này.

Nếu thật sự tiếp tục đánh nhau, hơn phân nửa người chết chính là mình.

Huống chi, còn có một thiếu niên yêu dị không biết đang núp ở đâu, nếu bất thình lình xuất hiện, Lâm Minh không hề có sức chống cự!

Tuy rằng rất muốn lợi dụng cơ hội này giết chết Dương Vân, nhưng Lâm Minh không thể không đè nén xuống ý niệm không thực tế trong đầu này, xoay người chạy trối chết!

Với thực lực tăng lên tốc độ của hắn, căn bản không cần ở lại đây mạo hiểm, không bằng mau mau chạy ra ngoài Kỳ Tích Thần Điện, bằng vào cơ duyên tìm được ở trong Kỳ Tích Thần Điện lần này, tìm một nơi an toàn, độ thêm hai ba lần Mệnh vẫn, lánh đời ba năm không ra!

Đến lúc đó một lần xuất quan, tiếu ngạo thiên hạ!

Lâm Minh mở ra Kinh Môn, giống như sao băng biến mất ở phía chân trời, mà lúc này bản thân Dương Vân bị trọng thương, còn có một phần thân thể không chịu khống chế, hoàn toàn không thể đuổi kịp.

- Thất bại trong gang tấc!

Mắt thấy Lâm Minh biến mất, Dương Vân cắn chặt răng lầm bầm.

Nhìn Ma đầu thượng cổ đang điên cuồng giãy giụa trong tinh thần chi hải, chỉ còn lại có một phần ba thực lực, Dương Vân đột nhiên động ý niệm trong đầu muốn cắn nuốt đối phương, nhưng do dự một chút rồi nhịn xuống.

Một là hắn không có nắm chắc; Hai là đối mặt với đại địch Lâm Minh cỡ này, hắn cũng cần một người giúp đỡ.

Chương 893: Chạy thoát tiềm tu

Từng trung thiên thế giới một bị Lâm Minh nhanh chóng lướt qua, bởi vì tốc độ quá nhanh, gió thổi ập vào trước mặt vô cùng mãnh liệt, thổi tới mức trên chân nguyên hộ thể của Lâm Minh bắn ra đốm lửa.

Trước đó thiêu đốt máu cổ Phượng làm cho chân nguyên hao hết, Lâm Minh không thể không dùng một ít linh dược để bổ sung chân nguyên. Trước đây Lâm Minh cũng sưu tập không ít đan dược bổ sung thể lực, đều là thượng phẩm. Đan dược thượng phẩm cung cấp chân nguyên tương đối tinh thuần hơn, đương nhiên ăn nhiều vào vẫn là mang theo vào rất nhiều tạp khí, làm giảm xuống sức chiến đấu.

Một hơi bay qua mười mấy thế giới, trong đầu không ngừng cấu thành đồ ảnh không gian, bằng vào lĩnh ngộ về ý cảnh không gian, rốt cục Lâm Minh tìm được lối ra Kỳ Tích Thần Điện!

- Ở đây... Cuối cùng chạy thoát rồi!

Lâm Minh vận lên một ngụm chân nguyên, một hơi chạy ra khỏi Kỳ Tích Thần Điện. Nhìn thấy đầm lầy màu đen tám ngàn dặm ở bên ngoài, hắn có loại vui sướng sống sót sau tai nạn. Chuyến đi Kỳ Tích Thần Điện lần này quả thực nguy cơ trùng trùng!

“Phải lập tức rời nơi này, thiếu niên vẻ ngoài tai nhọn yêu dị kia còn có Dương Vân bị Ma quỷ thượng cổ phụ vào thân không sai biệt lắm đều có thực lực thiên hạ đệ nhất nhân, hai người bọn họ liên thủ, có thể khuấy đảo Thần quốc, cộng thêm Tu La Thần quốc ta đắc tội, cùng với Đại Dã Thần quốc đã trở mặt kia... Hơn nữa còn không biết âm mưu của bọn họ lần này còn có chuyện gì nữa, nếu bọn họ thật sự đã khống chế thiên hạ, đến lúc đó truy đuổi ta, gần như khắp thế gian đều là địch!”

Lâm Minh còn không biết kết quả trận chiến giữa thiếu niên yêu dị và Tạo Hóa lão nhân, cũng không biết Tạo Hóa lão nhân lại đánh bị thương nặng thiếu niên yêu dị. Vì không biết kết quả khiến hắn càng thêm bất an. Sau khi tiến vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, liền lập tức trốn vào Cửu Thiên Lôi Vực, ở trong Lôi Vực chạy trốn như điên.

Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm này đã là lần thứ ba Lâm Minh đến đây, sớm đã ngựa quen đường cũ, cộng thêm hắn ăn non nửa viên Lôi Đình Đạo Quả, mức độ hòa hợp với lôi đình lại gia tăng, ở trong Lôi Vực không hề bị cản trở, chỉ trong chốc lát hắn đã chạy ra khỏi đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Không chỉ như thế, thời điểm đi băng qua Cửu Thiên Lôi Vực, Lâm Minh còn dành thời gian cho mầm non Tà Thần hút thu đầy lôi quang màu vàng đỏ, là làm chắn đệm cuối cùng để tấn công Mệnh vẫn tầng ba. Làm như vậy có thể tiết kiệm không ít Nguyên linh thạch cực phẩm.

Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm bị bốn đại Thần quốc bao vây theo dõi hàng ngày. Lâm Minh lựa chọn hướng Thất Tinh Thần quốc yếu nhất, rồi tiếp tục một đường chạy như điên.

Luận về tốc độ, hắn cũng chỉ chậm hơn một chút so với những nhân vật nhất lưu: Thiếu niên yêu dị, Dương Vân, Tạo Hóa lão nhân. Ngoài ra, Tư Đồ Hạo Thiên đều không đuổi theo kịp Lâm Minh. Hơn nữa sức chịu đựng của hắn cũng rất xuất chúng, có thể duy trì tốc độ chạy tám thành liên tục thời gian nửa ngày. Người của Thất Tinh Thần quốc chỉ có thể nhìn thấy trên trời cao có một đạo cầu vồng mơ hồ cắt qua phía chân trời, không thể phân biệt rõ rốt cuộc là gì.

Lâm Minh một hơi chạy ra khỏi Thất Tinh Thần quốc, sau đó liền đeo vào mặt nạ Mộc Linh Ngọc đưa cho. Tiếp đó thay đổi phương hướng mấy lần, chuyên chọn nơi núi hoang ít vết chân người đi tới.

Thiên Diễn Đại Lục vô cùng rộng lớn, cho dù là Dương Vân thủ đoạn ngập trời, muốn tìm được Lâm Minh cũng rất khó, dùng từ tìm kim dưới biển rộng để so sánh cũng không đủ.

Mà lúc này, trong Kỳ Tích Thần Điện, thiếu niên yêu dị còn đang ngủ say ở trong quỷ quan đồng thau dưỡng thương; Về phần

Dương Vân,

Ma đầu thượng cổ trong cơ thể hắn rốt cục sau khi linh hồn bị tách đi một lần nữa tìm về chính mình, khôi phục ý thức.

- Chết tiệt! Sát! Sát sát sát sát!

- Lâm Lan Kiếm! Ta phải làm cho ngươi hình thần câu diệt!!! A a a a!. Truyện Teen Hay

“Ầm!”

Ma đầu thượng cổ đột nhiên chụp ra một trả o, dãy núi xa xa sụp đổ, năng lượng khủng bố tùy ỷ bùng phát ra, một phương thế giới đều chấn động kịch liệt, dường như không chịu nổi lửa giận của Ma đầu thượng cổ này, sắp bị xé rách!

Dương Vân đang ở trong thức hải của mình, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Ma đầu thượng cổ phát cuồng. Trên thực tế, quan hệ giữa hắn cùng với Ma đầu thượng cổ này cũng không hòa thuận lắm, Dương Vân là kẻ có dã tâm và dục vọng khống chế; Ma đầu thượng cổ kia cũng như thế, bọn họ bởi vì cùng chung ích lợi mà kết hợp với nhau, nhưng đều ngấm ngầm đề phòng lẫn nhau.

- Linh hồn của ta! Hai phần ba linh hồn của ta! Tiểu súc sinh chết tiệt! Trên thân hắn rốt cuộc có bảo vật gì, đó là một kiện linh khí sao? Làm sao có thể!!!

Thánh khí cũng không phải là Pháp bảo đỉnh cao, ở Thánh khí chia làm ba phẩm cấp: Thượng trung hạ; Trên Thánh khí thượng phẩm, còn có Pháp bảo đẳng cấp cao hơn. Thực hiển nhiên, Thánh khí thượng phẩm cũng không đủ để hình dung đạo lốc xoáy màu đen trong cơ thể Lâm Minh kia.

“Linh khí?” Dương Vân vừa động trong lòng, lại yên lặng không nói, chỉ là âm thầm ghi nhớ. Không hề nghi ngờ, khi Ma đầu thượng cổ đoạt xá bị lực lượng thần bí nào đó trong cơ thể Lâm Minh làm cho bị thương nặng.

- Không đúng! Ta hoàn toàn không cảm nhận được thực thể của vật kia, lốc xoáy màu đen đó giống như là lực lượng pháp tắc thuần túy, dung họp với thần lực của pháp tắc vô tận, căn bản không thể kháng cự! Đó rốt cuộc là cái gì vậy!?

Trong mắt của Ma đầu thượng cổ hiện lên vẻ sợ hãi. Cái loại bị cắn nuốt năng lượng này, giống như một con kiến đối mặt với toàn bộ vũ trụ, cảm giác bất lực làm cho nó cả đời đều không quên được.

Nhưng sau phút sợ hãi, trong mắt Ma đầu thcổ lại dâng lên một chút tham lam: Vật thần bí gì đó dường như là bảo vật về linh hồn, có thể trong nháy mắt hủy diệt tinh thần ấn kỷ, đây là năng lực hắn chưa từng nghe nhắc tới. Bình thường mà nói, tinh thần ấn kỷ thập phần khắc sâu, lạc ấn trong linh hồn, xâm nhập mỗi một ngóc ngách linh hồn.

Nên muốn hủy diệt tinh thần ấn ký ngược lại cũng đơn giản, dùng ý chí chiến linh là có thể lau sạch, nhưng tất nhiên sẽ phá hỏng linh hồn.

Nếu so sánh linh hồn là đầu óc, tinh thần ấn ký là những sợi tơ cứng chắc xâm nhập mỗi một ngóc ngách trong đầu óc, thì dù thầy thuốc khéo tay mấy đi nữa, muốn rút ra hết những sợi tơ này mà không làm thương tổn đầu óc là chuyện không có khả năng. Cho nên thời điểm hủy diệt tinh thần ấn kỷ, tinh thần ấn kỷ còn không có tiêu vong, bản thân linh hồn thể trước hết không chịu nổi, cuối cùng chính là hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một mảng hư vô.

Ma đầu thượng cổ chưa bao giờ nghe nói qua thần vật nào có thể thoải mái hủy diệt tinh thần ấn ký, nhưng lưu lại đầy đủ linh hồn thể. Nếu có thể thu được nó, có lẽ tự mình có thể chữa trị linh hồn bị hao tổn, một lần nữa trở lại thời kỳ đỉnh phong! Theo thực lực cường đại của nó, hoặc giả có thể trọng tố thân thể, mà không cần phải thông qua đường tắt đoạt xá này.

Đoạt xá thân thể cho dù là tốt mấy, chung quy cũng không phải chính mình, thậm chí sau khi đoạt xá, bởi vì linh hồn cùng thân thể không thích hợp, thọ mệnh sẽ bị một ít ảnh hưởng, đến lúc đó thọ mệnh linh hồn nó chung kết, thân thể cũng phải tử vong.

Chỗ tốt duy nhất của đoạt xá, chính là sau khi chậm rãi thích ứng với khối thân thể, có thể tu luyện vừa phải, tuy rằng không phải thân thể của chính mình, tu luyện nhất định sẽ khó khắn một ít, nhưng với linh hồn cường đại và kinh nghiệm phong phú của Ma đầu thượng cổ này, chậm rãi tu luyện trở lại thời kỳ đỉnh phong của mình, vẫn là có khả năng làm được.

- Dương Vân! Tuy rằng để tiểu tử Lâm Lan Kiếm này chạy thoát, tuy nhiên kế hoạch còn phải tiếp tục thực thi. Hãy dùng toàn thân tinh huyết của hai lão già Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên để tế luyện lực lượng của ta!

Ma đầu thượng cổ nói xong liếm liếm môi, nó là linh hồn thể, đồ tốt nhất để tẩm bổ linh hồn thể chính là tinh huyết. Đây cũng là nguyên nhân linh hồn của Ma Quang và Ma Phương đều phải cắn nuốt tinh huyết.

- Có thể!

Dương Vân mặt không đổi sắc trả lời, mày cũng không nhíu một cái.

- Ha ha ha!

Nhìn thấy phản ứng của Dương Vân, Ma đầu thượng cổ cười ha hả:

- Âu Dã Hoa Đô cũng được đi, Đại Dã Thần quốc bọn chúng vốn đã hanh đấu gay gắt với Cửu Đỉnh Thần quốc các ngươi, lão nhân đó có chết thì chết; Nhưng Dương Lạc Thiên là Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng, dường như là Tằng gia gia của ngươi thì phải! Tuy rằng khi ngươi còn nhỏ nhận hết cực khổ và sỉ nhục, nhưng tự tay buộc Tằng gia gia của mình lên Tế đàn mà cũng không nhắn mặt nhíu mày, ngươi thật đúng là lạnh lùng vô tình!

Dương Vân là con hai của Cửu Đỉnh Thần Hoàng, nhưng là Cửu Đỉnh Thần Hoàng cũng là cháu hai của Dương Lạc Thiên: Con cháu hoàng thất chẳng những bao gồm Thần Hoàng, Thân vương đời thứ nhất, cũng bao gồm đời thứ hai, đời thứ ba, đời thứ tư...

Một thế hệ Thần Hoàng thọ nguyên 6,7000 năm thậm chí gần cả vạn năm, huyền tôn mới sinh, tuổi của huyền huyền tôn so với con của trung niên sinh ra cách một vài ngàn tuổi cũng chẳng có gì lạ. Cho nên tốc độ tăng trưởng số lượng con cháu hoàng tộc phải dùng hằng hà sa số để hình dung, hơn nữa bối phận rất hỗn loạn.

Dương Vân mặt không chút đổi sắc trả lời:

- Tằng gia gia ta và cha ta con cháu đời đời không biết bao nhiêu; Con cháu có lực lượng là hoàng tử, con cháu không có lực lượng thì không bằng một nô tài. Nấu ta không có lực lượng thì đã chết giống như một con chó, một con gà, một tấm chiếu bó thân, chôn vùi ở bãi tha ma hoàng tộc, bọn họ vĩnh viễn cũng không biết, cũng không có hứng thú biết. Nấu có thể đổi Cửu Đỉnh Thần quốc lấy một chút cường đại như vậy, vì thế bù lấy tánh mạng của mấy trăm ngàn con vợ kế, bọn họ cũng sẽ không nhăn mặt nhíu mày một cái. Nấu vận mệnh của tất cả thành viên hoàng thất ở Cửu Đỉnh Thần quốc không đáng giá nhắc tới như thế, như vậy ta nghĩ nếu ta có thể làm cho Cửu Đỉnh Thần quốc đứng trên thiên hạ, đồng thời khôi phục thời thịnh thế của Thiên Diễn Đại Lục 10 vạn năm trước... Thì có dùng tính mạng tằng gia gia của ta trả cái giá này. Ta nghĩ vì thọ nguyên của lão nhân gia không còn nhiều lắm, hẳn lão nhân gia cũng vui vẻ đồng ý!

Thời điểm Dương Vân nói ra những lời này, giọng điệu lạnh lùng, khiến Ma đầu thượng cổ kia đều dừng một chút, tiếp đó nó cười khặc khặc quái dị:

- Từ xưa vô độc bất trượng phu! Tốt lắm! Kẻ muốn thành đại sự lẽ phải như thế! Vậy chúng ta bắt đầu thực thi kế hoạch đi, đợi cho Bạch Yêu chữa thương xong, lập tức bắt đầu! Đến lúc đó, hai người liên thủ, Dương Lạc Thiên và Âu Dã Hoa Đô đều chỉ là con mồi mà thôi!

Bạch Yêu dĩ nhiên chính là thiếu niên yêu dị kia. Luận về thực lực, Dương Lạc Thiên và Âu Dã Hoa Đô cũng không bằng Tạo Hóa lão nhân, huống chi con bài chưa lật bảo mệnh của họ cũng không dồi dào bằng Tạo Hóa lão nhân, đối mặt với Bạch Yêu và Dương Vân, muốn chạy trốn cũng là hy vọng xa vời!

Lúc này, Lâm Minh đã bay trốn đến biên giới Thất Tinh Thần quốc, sau đó thay hình đổi dạng che giấu tung tích, liên tục dùng mấy lần truyền tống trận cự ly xa, truyền đi thẳng một lèo trăm vạn dặm, lại thay đổi phương hướng, bay thêm hai mươi vạn dặm, tiếp đó đi vào rừng rậm lặng lẽ đi tiếp một đoạn thời gian, rốt cục tìm được một chỗ rừng núi hoang dã không có vết chân người, bắt đầu mở động phủ.

Trong núi rừng nơi này hung thú đẳng cấp cao nhất cũng chỉ tương đương với võ giả Hậu Thiên sơ kỳ của nhân loại, đối với Lâm Minh mà nói căn bản không có mảy may uy hiếp.

Đương nhiên, đối ứng với điều đó, trong núi hoang linh khí vô cùng loãng, thậm chí còn kém một mảng lớn so với Thiên Vận võ phủ của Thiên Vận Quốc. Tuy nhiên điều đó không quan hệ, Lâm Minh cóhơn 20 viên Nguyên linh thạch cực phẩm, hắn cần chính là tuyệt đối an toàn, linh khí loãng cũng có thể chịu được.

Một thương tạo ra một sơn động sâu trăm trượng, nối thông lòng núi, làm thêm bốn lối ra vào ở chung quanh, ở mỗi một cửa ra vào lại bố trí các loại đại trận: Bí mật, báo nguy, phòng ngự... Không chỗ nào mà không bao lấy. Làm xong hết thảy chuyện này, Lâm Minh mới đi vào trong đó, ở trong lòng núi mở ra một mật thất để luyện công, tùy ý cắt ra một mặt giường đá, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên đó, bắt đầu kiểm kê thu hoạch trong chuyến đi Kỳ Tích Thần Điện lần này, đồng thời chuẩn bị tấn công Mệnh vẫn tầng ba!

Chương 894: Hậu tích bạc phát, Mệnh Vẫn tầng ba

Lúc ở trong Kỳ Tích Thần Điện, sau khi Lâm Minh cắn nuốt Lôi Đình Đạo Quả, cũng đã có năng lực tấn công Mệnh vẫn tầng ba, chỉ là Kỳ Tích Thần Điện quá nguy hiểm, không thể không buông bỏ ý định.

Nấu không Lâm Minh đối chiến với Dương Vân tuy rằng vẫn tuyệt đối không địch lại, nhưng thời điểm chạy trốn cũng không đến mức chật vật như thế.

“Thần Thụ kết xuất 12 trái Lôi Đình Đạo kia không biết là dị chủng thái cổ gì, không biết Ma Quang có biết hay không...”

Lần này khi Lâm Minh chạy trốn tới đây, liền phát ra tin tức cho Ma Quang, bảo nó mau mau quay về Nam Hải, tự mình chủ trì Cự Côn, toàn lực bơi đi ở chỗ sâu trong Nam Hải.

Dựa theo cách nói của Tạo Hóa lão nhân, hai đầu của viên tinh tú thuộc về Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục này, chỉ là khoảng cách ở giữa vô cùng xa xôi. Như vậy nói theo lý luận, nếu Cự Côn luôn luôn bơi ở chỗ sâu trong Nam Hải, trả i qua thời gian cũng đủ dài lâu, thậm chí có thể tới Thánh Ma Đại Lục.

Nhưng càng đi ở chỗ sâu trong Nam Hải, càng có rất nhiều tồn tại không biết. Tuy rằng Cự Côn có lực phòng ngự kinh người, nhưng cũng có cực hạn, dù sao nó chỉ là dính một chút huyết mạch của Thánh thú thái cổ, không thể sánh với Thần thú Côn Bằng chân chính. Nếu ở chỗ sâu trong Nam Hải gặp phải một số tồn tại không biết nào đó, rất có thể rơi vào nguy hiểm. Nhưng nếu có lão già kinh nghiệm phong phú Ma Quang này tọa trấn, Lâm Minh còn có thể an tâm một chút.

Lâm Minh đặt tất cả thu hoạch lên trên mặt giường đá, lần lượt xem từng món.

12 trái Lôi Đình Đạo Quả, Lâm Minh chỉ mới ăn non nửa trái, những văn lộ lôi đình kia đều là chí bảo.

22 viên Nguyên linh thạch cực phẩm, mỗi một viên đều là bảo vật khiến đại năng Thần Hải cũng vung tay hanh đoạt.

Một quả Tử Cực Giới, bên trong có rất nhiều ngọc giản tư liệu, nhất là ngọc giản ghi lại ỷ cảnh Lôi Đình đối với Lâm Minh cực kỳ hữu dụng. Ngoài ra, còn có rất nhiều thiên địa kỳ trân 10 vạn năm tuổi trong Dược Viên... Những thứ này là chỗ cậy vào để sau này Lâm Minh mở ra Bát Môn Độn Giáp.

Về phần những đan dược của Khương Tử Cực lưu lại kia, lúc trước ở trong Kỳ Tích Thần Điện quá vội vàng chạy đi chưa kịp nhìn kỹ, lần này Lâm Minh lấy ra những đan dược này, lần nữa xem xét, thì có chút tiếc nuối phát hiện: Cho dù là những đan dược này được phong vào trong bình Mộc Linh Ngọc, ngăn cách hết thảy năng lượng trôi qua.

Thế nhưng trả i qua thời gian 10 vạn năm phần lớn cũng tiêu hao linh tính, dược hiệu tổn hao nhiều, thậm chí có một số đã hoàn toàn phế bỏ.

Thời gian 10 vạn năm quá lâu, những linh thực gieo hồng ở Dược Viên kia bản thân có thể hấp thu thiên địa linh khí, không ngừng trường thành. Mà nếu luyện chế thành đan dược là vật chết thì không được.

Ở trước khi nhận được Nguyên linh thạch cực phẩm, Lâm Minh còn ở trong trung thiên thế giới thu thập không ít linh dược mấy ngàn năm hoặc cả vạn năm, có Huyền Linh Hoa Bồn của Tạo Hóa lão nhân cho hắn, nhưng thật ra bảo tồn không ít sinh cơ của linh dược. Lâm Minh liền cấy hồng hết thảy chúng vào trong Tử Cực Giới, Dược viên này không thể nghi ngờ rất quan trọng với Lâm Minh, linh dược đẳng cấp cao thì không cần phải nói, linh dược đẳng cấp thấp cũng có thể dùng để luyện tập hàng ngày.

Ở trung thiên thế giới thu thập rất nhiều linh dược, trong đó quý báu nhất chính là một gốc cây lão thụ cứng cáp toàn thân đỏ thẫm, tên là Long Tâm Thụ, chừng 5 vạn năm tuổi, kết xuất ra trái giống như hình trái tim thỉnh thoảng nhảy lên một cái.

Đây là một loại Thánh dược luyện thể, không thể kém so với bất kỳ một loại linh dược nào trong Dược viên Tử Cực Giới.

Một kiện vật phẩm cuối cùng là di hài của bản thân Khương Tử Cực, xương cốt sáng bóng bảo toàn rất đầy đủ, cho dù đã trả i qua thời gian 10 vạn năm cũng không có mảy may mục nát, ở chỗ mi tâm xương sọ của Khương Tử Cực có một quả Thần Tinh, giống như một viên bảo thạch bảy màu, tỏa ra hào quang sáng đẹp loá mắt.

- Bắt đầu đột phá Mệnh vẫn tầng ba!

Sau khi Lâm Minh xem xét tất cả các thứ, liền cầm lấy một viên Nguyên linh thạch cực phẩm. Lúc trước Thích Bạch cho Lâm Minh viên Nguyên linh thạch cực phẩm chỉ lớn bằng cỡ một phần sáu viên Nguyên linh thạch cực phẩm bình thường, mất đi một ít thần vận, còn xa không có thần kỳ và huyền diệu bằng viên Nguyên linh thạch cực phẩm đầy đủ này.

Mặt ngoài viên Nguyên linh thạch cực phẩm phủ kín hoa văn thần bí, thoạt nhìn đúng là xấp xỉ với đá khắc Hỗn Độn trong Hoàng Thành viễn cổ, tuy rằng còn xa không tinh diệu bằng đá khắc Hỗn Độn, nhưng cũng có vài phần thần vận. Đây chính là chỗ bất phàm của Nguyên linh thạch cực phẩm, trong đó ẩn chứa đại đạo pháp tắc, khí tức năng lượng căn nguyên. Đây cũng là nguyên nhân nó khiến cường giả Thần Hải lâm vào si mê.

Lâm Minh dán viên Nguyên linh thạch cực phẩm ngay mi tâm của mình, bắt đầu hấp thu năng lượng trong Nguyên linh thạch. Hình ảnh bực này nếu để đại năng Thần Hải nhìn thấy đều phải mắng to là xa xỉ! Nên biết rằng Nguyên linh thạch cực phẩm là căn nguyên của một mạch khoáng, thậm chí có thể gia tăng một tia hy vọng cho cường giả Thần Hải sơ kỳ thăng cấp Thần Hải trung kỳ. Vậy mà bị Lâm Minh lãng phí dùng để tấn công Mệnh vẫn tầng hai lên Mệnh vẫn tầng ba như vậy. Quả thực là phung phí của trời mà!

Đương nhiên Lâm Minh làm như vậy cũng có lý do của mình, một là hắn đột phá Mệnh vẫn tầng cần năng lượng quá nhiều so với võ giả bình thường, thứ hai ai cũng sẽ không ngại cơ sở thêm vững chắc.

Lâm Minh có thể vừa đột phá cảnh giới Mệnh vẫn chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm liền tấn công Mệnh vẫn tầng ba, chính là nguyên nhân vì cơ sở vững chắc đến mức tận cùng, nên hậu tích bạc phát, (nhờ chuẩn bị nhiều thành công nhanh)

Đương nhiên, tiến cảnh quá nhanh vẫn luôn có một chút tệ đoan, dùng nguyên khí tinh thuần trong một viên Nguyên linh thạch cực phẩm để đột phá Mệnh vẫn tầng ba, có thể ở trình độ nhất định tiêu trừ những tệ đoan này, đạt tới tác dụng một lần nữa củng cố cơ sở.

Năng lượng trong Nguyên linh thạch cực phẩm nhanh chóngchảy vào trong thân thể Lâm Minh, cùng lúc đó, hắn thúc dục lôi quang màu vàng đỏ trong mầm non Tà Thần, tuyển định 81 chỗ khiếu huyệt trong cơ thể điên cuồng hấp thu nguyên khí thiên địa.

Ở trong mật thất u tối, có thể nhìn thấy rõ ràng Nguyên linh thạch cực phẩm chỗ mi tâm Lâm Minh phân ra 81 chùm năng lượng, mỗi một chùm đều bằng cỡ ngón tay, nối thẳng đến khiếu huyệt trong thân thể Lâm Minh. Những khiếu huyệt này liền lập lòe phát sáng giống như ánh sao trong đêm tối.

Năng lượng trong Nguyên linh thạch cực phẩm rất tinh thuần, phải nói không thể dùng “tinh thuần” để hình dung, mà phải nói loại năng lượng này đến gần với năng lượng căn nguyên của vũ trụ.

Vũ trụ hình thành sơ khai là một phiến hỗn độn, từ thiên địa sơ khai hình thành âm dương, liền có năng lượng, năng lượng lúc này cũng chính là năng lượng căn nguyên.

Đến sau dần dần thành ngũ hành, năng lượng phân hoá; Kế tiếp những năng lượng này rơi rụng ở trong thiên địa, hình thành vạn vật, sinh linh... Năng lượng bị pha loãng không sạch sẽ, đã còn xa không tinh thuần bằng lúc đầu hình thành vũ trụ. Đây cũng là nguyên nhân đá khắc Hỗn Độn khắc lại quỹ tích chuyển vận của năng lượng căn nguyên vũ trụ nên giá trị không thể đo lường.

Năng lượng của Nguyên linh thạch cực phẩm, đến gần năng lượng căn nguyên vũ trụ, cho dù chỉ là từng tia năng lượng căn nguyên nho nhỏ, cũng có thể làm cho người ta tăng thêm lĩnh ngộ.

Hấp thu một ngụm liền cảm thấy cả người nhẹ nhàng, đan điền đều được tinh lọc.

Như vậy hấp thu kéo dài thời gian một canh giờ, Lâm Minh sớm đã tiến vào võ ỷ Không linh, hoàn toàn rơi vào trạng thái quên mình. Hắn cảm giác thân thể của mình dường như hoàn toàn hóa thành năng lượng thể, không có nửa điểm tạp chất.

“Coong!”

Theo một tiếng vang nhỏ, viên Nguyên linh thạch cực phẩm kia nứt ra rồi, mất đi vẻ trong suốt trước đó, biến thành một khối ngọc trắng bình thường.

Mà lúc này, trong cơ thể Lâm Minh cũng đã tích tụ năng lượng tới cực điểm.

- Phá mở đi...

Lâm Minh khẽ phun ra ba chữ này, lôi quang màu vàng đỏ từ trong mầm non Tà Thần phun ra cuồng cuộn, phối hợp với năng lượng của Nguyên linh thạch cực phẩm Lâm Minh hút vào trong cơ thể, cùng bùng nổ mở ra.

Không có bùng nổ như trong dự đoán, năng lượng lan rộng bốn phía không một tiếng động cắn nuốt thân thể Lâm Minh, kinh mạch tấc tấc vỡ vụn, thân thể hóa thành sương máu li ti, dung hợp làm một với nguyên khí tinh thuần trong thiên địa.

Chỉ chốc lát sau, màu sắc của sương máu cũng biến mất, thân thể Lâm Minh hoàn toàn biến mất không thấy. Tuy nhiên kỳ thật cũng không phải thật sự biến mất, mà là chiết xuất thành hạt nhỏ li ti mắt thường không thể nhìn thấy. Còn nhỏ hơn so với hạt bụi bay lơ lửng trong mật thất, chịu đựng năng lượng thanh tẩy.

Đây là Mệnh vẫn lần thứ ba, cũng là một lần rèn luyện thân thể cuối cùng, kế tiếp Mệnh vẫn lần thứ tư đến lần thứ sáu, sẽ chú trọng về rèn luyện đan điền.

Mà rèn luyện lần này, so với hai lần trước càng thêm hoàn toàn.

Lâm Minh bơi trong biển năng lượng, nhìn thân thể của mình biến mất, nhưng có được cảm giác và ý thức rõ ràng. Loại thoát ly thân thể này, cùng với cảm giác khoảng cách gần sát năng lượng tạo cho hắn tăng thêm rất nhiều lĩnh ngộ. Ngay khoảnh khắc đó, dường như sinh mệnh của hắn hóa thành hạng thái năng lượng.

Thời gian trôi qua...

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Ước chừng trôi qua bảy ngày, những năng lượng thật nhỏ lơ lửng ở trong nguyên khí thiên địa kia mới bắt đầu chìm xuống tụ lại, ngưng kết, từ nhỏ thành lớn, từng chút một tạo thành thân thể Lâm Minh.

Đầu tiên là xương cốt trong suốt như ngọc; Sau đó từng đường huyết mạch bao phủ lên trên, trong đó chảy xuôi máu huyết như thủy ngân màu đỏ; Kế tiếp, cơ thịt tỉ mỉ mà hữu lực, rồi bao phủ lên trên da thịt mịn màng như gấm vóc.

Từng hoa văn cơ thể tự nhiên mà vậy chảy xuôi xuống, như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo hoàn mỹ, hoàn ngập mỹ cảm, đồng thời lại ẩn chứa sức bật cuồng mãnh.

Tấm lưng rộng lớn, hai chân thẳng tắp thon dài mà hữu lực, lông mi thật dài, hai tròng mắt như hắc bảo thạch, sống mũi cao, gương mặt như đao tước... Thân thể Lâm Minh hải qua ba lần trọng tổ, đã đạt tới hoàn mỹ.

Ngay cả lông tóc hắn đều lóe ra ánh sáng trong suốt, vô số lỗ chân lông toàn thân đều chảy xuôi nguyên khí thiên địa tinh thuần.

Thở ra không khí hương thơm như lan, nước bọt trong miệng ngọt như mật, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không trong sáng, là chân chính không dính hạt bụi, không cần tắm rửa cũng như thế.

Lâm Minh hoàn toàn hình thành linh thể, thân mình hắn đứng ở trong không gian u tối, ánh mắt lại giống như tia chóp xẹt qua bầu trời đêm, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào.

Theo tay Lâm Minh vung lên một cái, vô số màn lưới lôi ngưng tụ lại, hóa thành một thân áo dài phiểu dật mặc trên người, Mệnh vẫn tầng ba hoàn thành!

Lúc này thậm chí Lâm Minh có cảm giác, nếu có người cắt đi tay chân của mình, dường như đều có thể một lần nữa mọc ra bình thường.

Đương nhiên đây chỉ là ảo giác, cho dù là cường giả Thần Hải cũng không có năng lực này. Khi độ Mệnh vẫn năng lượng pháp tắc đặc thù, ở dưới tình huống không có ngoại lực quấy nhiễu, sau khi thân thể chiết xuất có thể trọng tổ, hơn nữa cũng chỉ là trọng tổ mà thôi, không có khả năng tái sinh. Cánh tay bị chặt đứt tiếp nối rất dễ dàng, nhưng nếu cụt tay vứt bỏ, nếu muốn mọc dài ra lại phải khó khăn lớn, hơn nữa dù cánh tay mọc mới ra còn phải một lần nữa rèn luyện, nếu không sẽ trở thành nhược điểm của võ giả.

Tuy nhiên, nếu Lâm Minh có thể mở ra sinh Môn của Bát Môn Độn Giáp, vậy thật sự có thể nhận được năng lực gãy chi sống lại, hơn nữa một lần nữa mọc ra tứ chi chỉ là Lâm Minh tiêu hao năng lượng, ngoài ra giống nhau y hệt với tứ chi trước đó.

Đây là năng lực đặc thù của Luyện Thể Thuật, mà theo truyền thuyết nếu có thể mở ra Mệnh Thai Đạo Cung của Đạo Cung Cửu Tinh, thì thậm chí đạt tới: Một giọt máu có thể sống lại, chỉ cần năng lượng không dứt, ý chí bất diệt, người đó sẽ không chết. Loại đối thủ này, nếu muốn đánh bại rất khó, muốn giết chết càng thêm khó.

Chương 895: Lôi Đình ý cảnh thứ ba

Sau khi đột phá tầng ba Mệnh vẫn, Lâm Minh cũng không định lập tức rời đi nơi này, mà chuẩn bị tiếp tục bế quan một thời gian nữa, đợi sau khi mưa gió trôi qua thì mới xuất quan, thực lực tăng thêm một bước, sẽ càng an toàn hơn.

Hiện tại Lâm Minh liên tục dùng đan dược, thiên tài địa bảo, hấp thu cực phẩm Nguyên linh thạch, tu vi tăng lên vùn vụt, cho dù căn cơ có vững chắc đi nữa, thì cũng cần một thời gian đê tích lũy, lắng đọng lại, nếu không sẽ tạo thành hiệu quả tiêu cực, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, đây cũng là nguyên nhân các Ma đạo võ giả tăng vu vi cấp tốc dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Hơn nữa hiện tại tu vi của Lâm Minh tiến triển quá nhanh, cộng thêm Linh thể viên mãn, năng lượng trong cơ thê tràn đầy, hắn cũng cảm giác linh hồn lực của mình có chút khó khống chế được chân nguyên.

Kỳ thật vốn linh hồn lực của Lâm Minh đã rất cường đại rồi, lại tu luyện Luyện Dược thuật và Thái Nhất Linh Hồn Quyết, nhưng dù sao tu vi của hắn vẫn tiến triển quá nhanh.

Vừa phá Mệnh vẫn, hơn một năm đã vượt qua ba tiểu cảnh giới liền!

Tĩnh tu để lắng đọng lại tu vi, tất nhiên là một quá trình rất buồn chán, thực lực tăng lên cũng sẽ giảm xuống, muốn một hơi ăn miếng to là không được.

Lâm Minh chuẩn bị tìm hiểu một ít ý cảnh trong khoảng thời gian này, dung hợp với pháp tắc trong cơ thể.

Đáng tiếc, mặc dù Ma Phương hấp thu hai phần ba linh hồn của Thượng cổ Ma đầu kia, nhưng cũng không mở ra, muốn mở ra Ma Phương thì cần có tinh huyết của cao thủ mới được.

Lần trước mở ra Ma Phương là máu của cường giả Mệnh vẫn, lần này tất nhiên cần phải có máu của cường giả Thần Hải. Nếu có thể giết chết một Thần Hải đại năng, thì liền có thể một lần nữa mờ ra Ma Phương, Lâm Minh cũng rất hứng thú với linh hồn của Thượng cô Ma đầu bị hút vào Ma Phương khi trước, đó chỉ là một phần ba linh hồn, nhưng còn lớn hơn các mảnh linh hồn khác trong Ma Phương. Hơn nữa Thượng cổ Ma đầu kia tinh thông Hắc Ám ý cảnh và Thời Gian ý cảnh, trí nhớ của Thượng cô Ma đầu về hai loại ý cảnh này thì Lâm Minh rất mong chờ, có thể giảm đi cho hắn rất nhiều công sức, bớt đi rất nhiều đường vòng.

- Hiện tại cường giả Thần Hải mà dễ dàng giết nhất chính là tên họ Tôn kia, ta đã gieo chiến linh ấn ký trên người hắn, hiện tại cũng có thể cảm nhận được vị trí của đối phương, đã ra khỏi Kỳ Tích Thần Điện. Tuy nhiên, hiện tại mặc dù ta đột phá Mệnh vẫn tầng ba, thực lực tăng thêm một bước, nhưng cũng chỉ có thê đánh bại hắn, nếu muốn giết hắn thì lại không dễ dàng, hơn nữa, nếu Dương Vân đã khống chế được cục diện, có thể truy nã ta khắp thiên hạ, mà tên họ Tôn kia chỉ cần không ngu ngốc, sẽ nói truy tung ấn ký này cho cho Dương Vân, mong được Dương Vân che chờ. Cứ như vậy, ta đi giết tên họ Tôn này thì chính là chui đầu vào lưới.

Lâm Minh lắc đầu, vứt bỏ ý tưởng này, cứ như vậy, Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Bá Nam có thực lực ngang với tên họ Tôn kia thì cũng được loại trừ, chưa thê tới gây phiền toái cho những người này được, ít nhất là hiện tại còn chưa được.

Như vậy thì chỉ còn có một đại năng Thần Hải có cừu oán với Lâm Minh, chuẩn xác mà nói, đối phương không phải là cường giả Thần Hải, mà là Ma đế tương đương với cường giả Thần Hải, cũng chính là Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên xuất thân từ Cự Ma tộc, hệ thống tu luyện khác nhau, Cự Ma tộc võ giả khi đạt tới Ma Tướng, Ma Vương, thì do tố chất thân thể tốt hơn nhân loại, nên năng lượng cất chứa trong cơ thê cũng nhiều hơn, thực lực cũng vượt qua các võ giả nhân loại cùng cấp.

Nhưng trước khi nhân loại trở thành tựu Thần Hải, lại còn phải liên tục độ Mệnh vẫn tầng năm, tầng sáu. Thân thể được rèn luyện thành linh thê, lúc này, chênh lệch giữa nhân loại và Cự Ma sẽ bị san bằng. Nếu nhân loại có thể độ Mệnh vẫn tầng bảy, sau đó thành tựu Thần Hải, thì thực lực thậm chí còn vượt qua cả Ma đế của Cự Ma tộc, nếu đạt tới Mệnh vẫn tầng tám thì càng không cần phải nói, lúc trước Lâm Minh nhìn Chiến Tranh Trận Bàn do Bát vẫn Chiến Đe lưu lại, chính là lúc mà Bát vẫn Chiến Đe còn chưa trở thành Thần Hải, giao chiến với vài tên Ma tộc Chuẩn đế, một chiểu miểu sát một tên, giống như cắt dưa thái rau, với thực lực khi đó của hắn, cho dù đối mặt với Ma đế chân chính thì cũng có thể chính diện đánh một trận được.

Cho nên đối với thực lực của Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, Lâm Minh cũng không quá lo lắng, có lẽ tên này chỉ tương đương với cường giả Thần Hải trung kỳ từng độ Mệnh vẫn tầng sáu, chênh lệch sẽ không quá lớn.

Đương nhiên, hiện tại Lâm Minh không có khả năng đánh thắng được Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, nhưng đừng quên, còn có cảCon đường của Đe giả nữa.

Với thực lực hiện tại của Lâm Minh, thì đã có đủ lực lượng vượt qua Con đường của Đe giả, sau khi trải qua Con đường của Đe giả, thu được Đe Tôn Lực Trường, mạnh nhất trong ba loại lực trường của Thiên Ma võ ý, thực lực sẽ tăng lên một cấp bậc mới, đến lúc đó, hẳn có lẽ cũng có đủ tư cách để đối mặt với Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên!

Nếu có thể giết chết Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, có thể mở ra Ma Phương lần nữa, đạt được trí nhớ của Thượng cô Ma đầu kia, đến lúc đó, hắn sẽ hiểu được chi tiết của Thượng cô Ma đầu này, có thê nói là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

O

Lâm Minh tính toán rất kỹ càng, tốc độ tăng thực lực của hắn chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn!

Lâm Minh lấy ra lôi đình ngọc giản do Tử Cực lưu lại, bắt đầu tìm hiểu Lôi Đình ý cảnh.

Tầng thứ nhất Lôi Đình ý cảnh chính là Tử lực, tầng thứ hai ý cảnh là Sinh lưc.

Tử lực thì không cần phải nói, lôi điện có thể đốt cháy thân thể con ngưòi, hủy diệt rừng rậm, diệt mọi sinh co.

Mà Sinh lực, do lôi điện có thể rèn luyện thân thể, rèn luyện thần hồn, thậm chí tại viễn cổ thời đại, lôi đình và hải dương đều có thể sinh ra các sinh mênh.

Hai tầng ý cảnh này, Lâm Minh đã tìm hiểu được một chút từ Bát vẫn Lôi Hoàng, đương nhiên Bát vẫn Lôi Hoàng hoàn toàn dựa vào bản thân tìm hiểu, nên ý cảnh của hắn cũng không tránh khỏi có chỗ tỳ vết, còn cần hoàn thiện nữa, những điều này thì Lâm Minh cũng không gấp gáp.

Hắn cảm thấy hứng thú chính là tầng thứ ba của Lôi Đình ý cảnh, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, bảy hệ năng lượng này, Phong hệ dùng tốc độ mà nổi tiếng, Kim Bằng Phá Hư đại danh đỉnh đỉnh cũng được ẩn chứa Phong hệ pháp tắc.

Nhưng phong cũng không phải là nhanh nhất, nhanh nhất chính là lôi!

Lôi điện lực, một nháy mắt đã xuyên qua mấy mươi vạn dặm, cho dù từ Thiên Diễn Đại Lục bay đến Thánh Ma Đại Lục, thì cũng chỉ mất một nén nhang, loại tốc độ này có thê nói là cực hạn trên thế gian!

Đương nhiên, bản thân võ giả không có khả năng đạt tói loại tốc độ này, chỉ có thê thông qua tìm hiểu ý cảnh pháp tắc, dung nhập vào trong thân pháp của mình, đạt tói cảnh giới nhanh như tia chóp.

Mô ra Kinh Môn, vận chuyển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, lại dung nhập Lôi Đình ý cảnh, tốc độ sẽ đạt tói loại trình độ này? Khó có thể tường tượng được!

- Ân? Huyền Lôi Quang Anh, đây là một bộ lôi hệ thân pháp không cần Tử Điện Kỳ Lân huyết mạch cũng có thể tu luyện được!

Huyền Lôi Quang Anh chuẩn xác mà nói thì cũng không phải là một bộ thân pháp, mà là một bộ bí pháp phụ trợ, thu thập các loại thần lôi trên thế gian, hóa thành vô số lôi ti, sau đó dùng những lôi ti này làm tài liệu, ngưng tụ ra mười hai Bản mạng Lôi phù, những Lôi phù này có thê hóa thành Lôi đình lực vô hình, dung nhập vào toàn thân, mang tói tác dụng đề cao tốc độ của võ giả lên rất nhiều.

- Huyền Lôi Quang Anh này rất thích hợp với ta, nếu không, nó mà là võ kỹ thân pháp, sẽ không thể kết hợp với Kim Bằng Phá Hư được, có mười hai Bản mạng Lôi phù này, ta có thể tiếp tục thi triên Kim Bằng Phá Hư, đồng thòi mượn dùng Lôi phù để tăng tốc!

Lâm Minh dán ngọc giản Huyền Lôi Quang Anh lên mi tâm, ghi nhó tất cả nội dung, cẩn thận tìm hiểu ý cảnh pháp tắc trong đó, muốn tìm hiểu một loại ý cảnh mới thì phi thường khó khăn, huống chi đây là tầng thứ ba của Lôi hệ ý cảnh, độ khó còn cao hơn hai tầng trước một bậc, cho dù Lâm Minh được mầm non Tà Thần hỗ trợ, thì cũng có cảm giác rất khó khăn.

Hắn đắm chìm trong Không linh võ ý, quên thòi gian, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Bảy ngày liên tục trôi qua, mỗi khi Lâm Minh tìm hiểu đến mức tâm thần mỏi mệt, hắn đều có thể cảm nhận được Thánh Khí Oản Luân truyền đến từng luồng hoi lạnh, dường như được gọt rửa tâm linh, mỗi khi tói lúc đó, Lâm Minh đều nắm giữ được linh cảm nào đó, tìm ra phương hướng cảm ngộ.

Bảy ngày, mười ngày, mười lăm ngày... Lâm Minh vẫn đắmchìm trong Không linh võ ý, tìm hiểu lâu, đầu óc hắn chăng những không thấy hỗn độn, mà ngược lại còn cảm giác rõ ràng hơn, tư duy nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Đây đương nhiên là công lao của Thánh Khí Oản Luân, oản luân này tuy rằng không có lực công kích và lực phòng ngự gì, nhưng lại là bảo bối để tu luyện.

Mãi cho đến ngày thứ hai mươi, Lôi hệ Cực Tốc ý cảnh mói chậm rãi hình thành trong đâu Lâm Minh.

Hai mươi ngày chạm đến biên giới của Cực Tốc ý cảnh, loại tốc độ này mà truyền ra thì cũng đủ đê khiến cho các thiên tài Thần Vực phải kinh hãi, Lâm Minh có thể làm được điều này, Thánh Khí Oản Luân có tác dụng một phần, nhưng quan trọng nhất vẫn là do trong co thê hắn có mầm non Tà Thần.

Mầm non Tà Thần dung hợp tất cả Lôi Hỏa lực, cộng thêm sau khi độ Mệnh vẫn thì Lâm Minh đã hoàn toàn tro thành Lôi Linh thân thể, khiến cho hắn tìm hiểu lôi hệ pháp tắc giống như có Thần hỗ trợ vậy!

Hiện tại Lâm Minh giống như đứa con của lôi điện.

Ngày thứ hai mươi mốt, đang ngồi tĩnh tọa, Lâm Minh đột nhiên mờ hai mắt ra, ánh mắt như tia chóp chói mắt, lấp lánh trong bóng tối, trong ngón trỏ tay phải của hắn, các loại Lôi đình lực như Tử Giao Thần Lôi, Diệt Huyết Tà Lôi, Huyễn Diệt Mộng Quang, Cửu Thiên Thần Lôi trong mầm non Tà Thần đều tụ tập tại đầu ngón tay, hình thành từng luồng lôi ti, màu tím, màu hồng, màu vàng, đủ các loại.

Lâm Minh khẽ điều khiển, lại có thêm một sợi lôi ti màu vàng đậm từ trong mầm non Tà Thần lao ra, lôi ti này chính là Thần Lôi được Lâm Minh thu thập từ chín Cửu Thiên Lôi Vực, Lâm Minh vài lần độ Mệnh vẫn thì đều dựa vào nó, sau khi đạt tới Mệnh vẫn tầng ba, loại lôi quang màu vàng đỏ này vẫn còn sót lại một chút, lúc này cũng được Lâm Minh dùng đến.

Năm loại lôi quang trong tay, Lâm Minh liên tiếp đánh ra mấy trăm ấn quyết, bôi vì động tác của hắn quá nhanh, hai tay và ngón tay đều hình thành từng lớp tàn ảnh, thoạt nhìn hoa cả mắt.

Mấy trăm luồng lôi ti điên cuồng xoay tròn, ngưng tụ thành từng phù văn hư ảo mà thân bí, thứ này có chút giống với Minh Văn thuật, với thực lực hiện tại của Lâm Minh, vẽ nó ra thì rất thuận lợi.

- Lôi đình Độn phù, thành!

Vù...

Một Lôi phù được dung hợp các loại lôi ti màu sắc khác nhau xuất hiện giữa không trung, màu vàng lóng lánh làm cho người khác không thể nhìn thẳng được.

Lôi đình không có thực thể, sau khi dệt thành Lôi phù thì lại giống như một miếng kim loại nhiều màu, cầm trong tay thì thấy rất nặng, đây là hiện tượng khi năng lượng ngưng tụ cao độ thì sẽ xuất hiện, năng lượng và trọng lượng vốn là một thể.

- Thu...

Lâm Minh vung tay phải lên, miếng Lôi đình Độn phù này liền dung nhập vào trong đùi phải của hắn, sau đó biến mất, nội thị thân thể, hắn lại phát hiện ra Lôi phù đã sớm hóa thành năng lượng pháp tắc vô hình, dung hợp với thân thê làm một.

Đây chính là hình thái ban đầu của Lôi phùsau này Lâm Minh còn có thể thu thập các loại Thần Lôi để tế luyện nó, hoàn thiện nó, làm cho tốc độ tăng lên mức cao hon.

Mà Cực Tốc ý cảnh của hắn cũng chỉ vừa mói tiếp xúc đến cánh cửa, nếu muốn đạt tói tinh thông, thậm chí viên mãn, thì còn phải đi con đường rất dài nữa.

Tuy nhiên những điều này cũng lại làm cho Lâm Minh càng thêm hưng phấn hon, hắn không sợ đường xá gian nan, chỉ sợ tương lai không đủ rộng lớn, Huyền Lôi Quang Anh bí pháp này có không gian tăng lên rất lớn, sau này tốc độ của Lâm Minh sẽ càng nhanh hon, thậm chí đến mức tận cùng, hoàn toàn tìm hiểu được Cực Tốc ý cảnh, cho dù không cần bí pháp thì hắn cũng có thể đạt tói cảnh giới đi như tia chóp, ngay lập tức vượt qua ngàn dặm.

Chương 896: Lệnh truy sát

Vẽ xong tâm Lôi đình Độn phù đâu tiên, Lâm Minh lại tiếp tục làm ra mười một tâm Lôi đình Độn phù nữa, thu toàn bộ chúng vào trong thân thê, Huyên Lôi Quang Anh chính thức được tu luyện thành công!

- Cực Tốc ý cảnh của Lôi đình pháp tắc thật sự rất huyền diệu, có một chiểu này, phối hợp với Kinh Môn và Kim Bằng Phá Hư, mặc dù hiện tại ta gặp phải Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên liên thủ, thì ta cũng có thể thoải mái chạy thoát, tuy nhiên nếu gặp phải thiếu niên yêu dị và tên Thượng cô Ma đầu ẩn dấu trong người Dương Vân, thì vẫn chưa có nắm chắc chạy trốn được...

Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên đều có thực lực gần bằng thiên hạ nhân đệ nhất, Tạo Hóa lão nhân mạnh hon hai người này một chút, nhưng vẫn không đánh lại hai người liên thủ, nói cho cùng, Tạo Hóa lão nhân cũng chỉ có thực lực gần bằng thiên hạ đệ nhất nhân mà thôi.

Mà thiếu niên yêu dị và Dương Vân bị Thượng cổ Ma đầu ẩn trong người thì đều có thực lực của thiên hạ đệ nhất nhân, nếu lúc trước Tạo Hóa lão nhân không có con át chủ bài bảo mạng là Tuyệt Mệnh Thiên Châu, thì tất nhiên đã chết trong tay thiếu niên yêu dị kia rồi.

Lâm Minh nghĩ như vậy, nhưng hắn lại không biết rằng, Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên đã cách cái chết không xa nữa.

Trong một Thần Cung hoàn toàn u ám, hơn hai mươi cường giả Thần Hải đứng trong đại điện, mỗi người đều mang sắc mặt tái nhợt, đầu đô đầy mồ hôi lạnh.

Trước mặt bọn họ có hai người đang ngồi, trên ghế thủ tọa là một thanh niên áo trắng, hắn thoái mái ngồi trên vương tọa màu đen, toàn thân tự nhiên phát ra một loại khí thế bức người, làm cho các cường giả Thần Hải tại đây đều câm như hến!

R

Thanh niên áo trăng này chính là Dương Vân.

Mà bên cạnh Dương Vân có một thiếu niên yêu dị đang ngồi, trên mặt lộ ra nụ cười tà khí, thoạt nhìn tên này chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, hắn chính là Bạch Yêu.

Năm đó tại Kỳ Tích Hải, Bạch Yêu là tiểu đệ của Thượng cổ Ma đầu kia, hiện giò Thượng cổ Ma đầu ờ trên người Dương Vân, tất nhiên Bạch Yêu cũng sẽ đi theo Dương Vân.

Khí thế của họ làm cho hon hai mươi cường giả Thần Hải phía dưới sợ hãi, tuy nhiên thứ chủ yếu khiến cho bọn họ sợ tói mức đầu đầy mồ hôi lạnh, tâm thần run rẩy chính là sau lưng Dương Vân có hai giá tra tấn bằng Hàn thiết, mỗi một cái đều cao bằng ba người, có màu đen nhánh, thậm chí còn có cả các dấu vết loang lô, thoạt nhìn giống như máu tươi khô cạn, lưu lại từng đốm nhỏ màu đỏ sậm.

Cây cột chính của giá tra tấn này là một cây cột thô to hình vuông, trên đó được cuốn những sợi xích lớn bằng bắp chân, ngoài ra, còn có các lưỡi móc câu bén nhọn, dữ tợn, mỗi một chiếc đều mang sát khí kinh người, dường như đã từng hành hạ, tra tấn vô số người!

Lúc này, trên hai cái giá tra tấn này có hai lão nhân, bọn họ đều mặc Tử Kim long bào, chỉ là hiện tại chiếc Tử Kim long bào mất vô số thiên tài địa bảo mói luyện chế ra được kia đã bị tôn hại rách nát, sóm mất đi uy nghiêm của Hoàng giả từ lâu rồi.

Tám chiếc móc sắt ghê người đâm vào xương tỳ bà và xương quai xanh hai vai của họ, móc thân thể bọn họ lên, ngoài ra, các thanh sắt nhọn khác đều được đâm vào trên các khiếu huyệt quan trọng của họ, chặn lại năng lượng toàn thân, những xiềng xích kia giống nhưvậy sống, cuốn lên trên thân hai lão nhân này, từ từ hút ra từng giọt tinh huyết, chảy theo xiềng xích, cuối cùng hội tụ vào trong một đầu lâu màu trắng ôn, đọng thành một vũng máu.

Hai lão nhân này chính là kẻ từng tung hoành Thiên Diễn Đại Lục mấy ngàn năm, giẫm chân một cái làm cho bốn đại Thần quốc phải rung chuyên, chính là Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên!

Anh hưởng của bọn họ, thế lực mà bọn họ nắm trong tay, cộng thêm bọn họ có thực lực gần bằng thiên hạ đệ nhất nhân, đều là những thứ mà người khác nghe sợ mất mật, thậm chí ngay cả cường giả Thần Hải đối mặt với bọn họ cũng đều phải nom nớp lo sợ, cho dù là Tư Đồ Hạo Thiên thì cũng sẽ âm thầm kiêng kị.

Nhưng hai nhân vật đứng trên đỉnh cao nhất của Thiên Diễn Đại Lục này, hiện giờ lại bị treo lên như hai khối thịt bán ở chợ, mặt mày như tiều tụy, thân sắc như tro tàn, hai mắt vô thân, khi căn nguyên tinh Huyết bị rút ra, sinh mệnh chi hỏa của họ đã cực kỳ mỏng manh, dường như có thể tắt vào bất cứ lúc nào.

Mà kẻ làm ra tất cả những điều này chính là Dương Vân và thiếu niên yêu dị kia! Điều này khiến cho bọn họ không thê không sợ hãi, cho dù là Tư Đồ Hạo Thiên, đối mặt với hai bọn họ, nếu dám phản kháng thì cũng sẽ bị trực tiếp miểu sát, không chút hy vọng nào!

Lúc này, Tư Đồ Hạo Thiên quả thật đang đứng trong đội ngũ hơn hai mươi cường giả Thần Hải này, hắn có nằm mơ cũng đều không nghĩ tới, Dương Vân lại ẩn giấu sâu như vậy, đây quả thực không thể diễn tả bằng ngôn từ được, hắn cho rằng Dương Vân là một nhân vật lợi hại, nhưng cũng không chân chính để vào mắt, cho dù hắn có là thiên tài đến mấy đi nữa, nhiều nhất thì cũng chỉ có thê trờ thành Dương Lạc Thiên đòi tiếp theo, hơn nữa còn là chuyện một, hai ngàn năm sau, không cần gì phải lo lắng, nhưng không ai có thể dự đoán được, hôm nay, Dương Lạc Thiên, tằng tổ phụ của Dương Vân, lại bị chính hắn giam cầm tu vi, treo trên giá tra tấn, rút ra tinh huyết!

Vốn Tư Đồ Hạo Thiên kiêng kị Lâm Minh, nhưng so với Dương Vân lúc này, thì Lâm Minh quả thật rất ảm đạm, không đáng kể chút nào nữa.

Ngoài Tư Đồ Hạo Thiên ra, còn có một người mang sắc mặt xám như tro tàn, hắn chính là Cửu Đỉnh Thần Hoàng đương nhiệm, cũng là cha ruột của Dương Vân, Dương Tiêu Hà.

Hắn nhìn Dương Vân ngôi trên vương tọa, không thể tin vào mọi thứ trước mắt này.

Tuy rằng hắn đã sớm biết rằng Dương Vân che giấu rất sâu, cũng loáng thoáng biết được Dương Vân đạt được một đại cơ duyên, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lại có một ngày này, quả thực giống như một cơn ác mộng.

Trầm mặc!

Trong đại sảnh là một mảnh trầm mặc, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng tinh huyết nhỏ vào trong đầu lâu trắng kia, phát ra thanh âm tí tách, vang lên cực kỳ rõ ràng, đó chính là tinh huyết của Âu Dã Hoa Đô và Dương Lạc Thiên.

- Phụ thân... Ngươi ở đâu?

Dương Vân đột nhiên ngẩng đầu, như cười như không nhìn vềphía Dương Tiêu Hà.

Dương Tiêu Hà là nhân vật cỡ nào, tuy rằng hắn vừa mới kế thừa ngôi vị Thần Hoàng không đủ 500 năm, còn chưa có khí thế thống trị thiên hạ, nhưng chưởng quản các hạng công việc của đệ nhất Thần quốc trên Thiên Diễn Đại Lục, cũng đã trải qua rất nhiều sự kiện lớn, nhưng hiện tại, hán lại run rẩy vì một người, người này lại còn là đứa con của mình, áp lực mà Dương Vân mang đến cho hắn là quá lớn.

- Ngươi... Tên nghiệt tử nhà ngươi, ngươi... Không ngờ ngươi còn muốn giết tằng tổ phụ của ngươi! Quả thực là thiên địa không dung!

Tuy rằng Dương Tiêu Hà nói rất hùng hồn, nhưng bất cứ người nào cũng đều có nghe ra được, hắn không chút tự tin nào, biểu hiện ngoài mạnh trong yêu, đây là áp chế do thực lực và khí thế mang đến.

- Hừ, thiên địa không dung ư? Cha giết con chính là thuận theo pháp tắc, con giết cha thì lại là thiên địa không dung?

Dương Vân nhướng mày, châm chọc nói:

- Dương Tiêu Hà, nếu hiện tại ngươi ra tay với ta, mà không phải nói lời vô nghĩa này, thì ta còn có thể kính ngươi vài phần, đáng tiếc, ngươi đang sợ hãi, sợ hãi thì cũng không sao, nhưng lại còn nói ra mấy lời vô nghĩa kia để che dấu sợ hãi trong lòng mình, bảo vệ bộ mặt dối trá và đáng buồn kia của ngươi, thật sự làm cho người ta phải thất vọng a!

Lời này của Dương Vân cực kỳ sắc bén, đâm thăng vào chỗ yếu ớt nhất trong lòng Dương Tiêu Hà! Không sai, hắn đúng là sợ hãi, hắn không dám thật sự phản kháng Dương Vân, Dương Vân dám đối đãi với Dương Lạc Thiên như vậy trước mặt thiên hạ hào kiệt, thì giết hắn cũng giống như giết một con chó mà thôi, chút tình cảm cha con buồn cười kia, hiện tại cũng chỉ là một điêu châm chọc mà thôi!

Bị Dương Vân một lời nói toạc ra, sắc mặt Dương Tiêu Hà trắng bệch, ngón tay run rẩy, nhưng đối mặt với Dương Vân, hắn không thể làm được gì cả, thật sự muốn giao chiến với Dương Vân ư? Kết quả có thể nghĩ mà biết, tất nhiên sẽ bị Dương Vân nhục nhã thêm một lần, xử lý luôn hắn!

Mà với sự tàn nhẫn của Dương Vân, làm sao có thể nương tay được?

Lúc này, Dương Tiêu Hà cảm thấy vô cùng khuất nhục, trước mắt thiên hạ hào kiệt, hắn đường đường là Thần Hoàng của Thần quốc đệ nhất thiên hạ, bị đứa con của mình nói vài ba câu, ép đến mức này, lại chỉ có thê nén giận, quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

- Ngươi... Ngươi...

Dương Tiêu Hà năm chặt hai đâm, móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt, máu tươi chậm rãi chảy ra, lúc này, hắn cảm giác võ đạo chi tâm của mình đã có xu thế vỡ nát.

- Ngươi rất không xứng với hai chữ “Thần Hoàng”...

Dương Vân lắc đầu, khinh thường nói:

- Anh hùng có hai loại, thứ nhất chính là hung hãn không sợ chết, vì danh tiết, có thể lên núi đao, xuống biển lửa, hy sinh vì nghĩa, giết người báo thù! Người như vậy, ta rất khâm phục! Loại thứ hai là loại co được dãn được, người mang cừu hận, cũng có thể chịu mối nhục chui khố, ăn đồ ăn của heo chó, nhẫn mối nhục mà thiên hạ không thể nhẫn được, sau đó làm việc mà người trong thiên hạ không thể làm được, người như vậy, cũng đáng giá khâm phục.

Dương Vân chậm rãi nói ra lời này, rất ít người biết được, hắn chính là loại người thứ hai, những khuất nhục mà hắn từng chịu đựng kia, ngay cả Dương Lạc Thiên cũng không rõ ràng lăm.

- Dương Vân, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Mắt thấy Dương Tiêu Hà bị Dương Vân bức đến không đường có thể đi, Tư Đồ Hạo Thiên đột nhiên bước ra, đối diện với Dương Vân.

Quyết định lực lượng mạnh yếu của một Thần quốc cũng không phải là tông số cường giả Thần Hải, mà là người mạnh nhất trong số các cường giả Thần Hải, bởi vì, giữa các cường giả Thần Hải cũng có chênh lệch thực lực rất lớn, giống như Tư Đồ Dao Hi, Tư Đồ Bá Nam, trước mặt Dương Vân thì căn bản không đáng kể, huống chi cộng thêm thiếu niên yêu dị kia nữa, hai người liên thủ, thiên hạ vô địch, bọn họ đã có được thực lực để thống trị Thiên Diễn Đại Lục, Tư Đồ Hạo Thiên không thể không chịu thua.

Dương Vân nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt dừng trên người Tư Đồ Hạo Thiên, gằn từng chữ:

- Từ giờ trở đi, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Bốn đại Thần quốc có thê giữ biên giới như cũ, các thế lực khắp nơi thì ta cũng sẽ không thôn tính, nhưng mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta, kẻ vi phạm, giết không tha!

Dương Vân nói xong, một luồng lực trường vô hình được phát ra, chiến linh ngưng tụ thành hơn hai mươi luồng truy tung ấn ký, gieo trên người tất cả cường giả Thần Hải tại đây! Khi Thượng cổ Ma đầu còn có thân thể, thì cảnh giới chiến linh còn cao hơn Lâm

Minh, đạt tới Bạch Ngân viên mãn, gieo chiến linh ấn ký thì đương nhiên không thành vấn đề.

- Ngươi... Ngươi làm cái gì?

- Truy tung ấn ký, chẳng lẽ ta sẽ cho các ngươi chạy hay sao?

Dương Vân cười lạnh, câu này làm cho trái tim của tất cả võ giả tại đây giống như tro tàn, ấn ký này được gieo xuống, bọn họ vĩnh viễn sẽ là nô lệ, một khi phản kháng Dương Vân, cho dù là chân trời góc biển thì cũng bị đuôi giết tới chết! Cho dù hơn hai mươi người bọn họ liên hợp lại phản kháng Dương Vân, thì cũng là vô dụng!

- Hiện tại, ta phát mệnh lệnh đầu tiên, mọi người đuổi bắt Lâm Lan Kiếm, nếu tra xét được tung tích của hắn thì không nên tự mình động thủ, chỉ cần báo cho ta là được, ta có thê ban thường cho tự do vĩnh viễn, đồng thời ban thưởng công pháp và linh đan của Thần Vực!

Đuổi giết Lâm Lan Kiếm?

Mệnh lệnh này vừa được phát ra, các võ giả tại đây đều nuốt một ngụm nước miếng, không nghĩ tới mệnh lệnh thứ nhất lại là thứ này.

Không có người nào nguyện ý bị quản chế bời kẻ khác, có thể thu được tự do, đồng thời thu được công pháp và linh đan của Thần Vực, đây quả thật là hấp dẫn quá lớn.

Chương 897: Mục tiêu, Con đường của Đế giả

Thiên Diễn Đại Lục quá mức rộng lớn, mặc dù Thượng cổ Ma đầu có thủ đoạn thông thiên, thì cũng không có biện pháp tìm khắp mọi ngõ ngách của Thiên Diễn Đại Lục được, huống chi, Lâm Minh vẫn còn trốn trong lòng núi, bế quan không ra.

Lệnh truy nã đối với Lâm Minh vẫn kéo dài, mãi cho tới một năm sau.

Rầm rầm...

Trong một khu rừng rậm cách bôn đại Thần Quốc hơn một trăm vạn dặm, một ngọn núi lớn đột nhiên chấn động, giống như động đất, vài giây sau, ngọn núi lớn này đột nhiên nô tung, các luồng lôi quang lấp lánh bắn về phía chân trời!

Một thanh niên mặc áo trắng, mái tóc dài rủ xuống đến thắt lưng, lao ra khỏi lòng núi!

Anh mắt thanh niên này rất linh hoạt, sắc bén, thoạt nhìn chỉ khoảng 19, 20 tuổi mà thôi, người này chính là Lâm Minh.

Một năm này, Lâm Minh vẫn bế quan khổ tu, tuy rằng tu vi không tăng trưởng quá nhiều, nhưng căn cơ lại càng vững chắc hơn, chân nguyên cũng lắng đọng lại, tiêu trừ đi một vài chỗ xấu do khi trước tu vi Lâm Minh tăng tiến quá nhanh gây nên.

Hơn nữa Lâm Minh càng hiểu sâu hơn với ba loại ý cảnh là Thời Gian, Không Gian, Lôi Đình, trong đó Lôi Đình ý cảnh có tiến bộ lớn nhất.

Mười hai Lôi Đình Đạo Quả, Lâm Minh hoàn toàn ăn hết một quả, mà văn lộ lôi hệ pháp tắc trên Đạo quả cũng được Lâm Minh tìm hiểu thấu triệt.

- Ta bế quan một năm, tu vi tuy rằng còn dừng lại ở Mệnh vẫn tầng ba đỉnh phong, nhưng thực lực lại tiến bộ gần gấp đôi, hiện tại để cho ta đối mặt với tên trung niên họ Tôn kia, hoàn toàn có thể đánh chết được hắn!

Lâm Minh cũng rất muốn xử lý luôn tên này, dùng tinh huyết của hắn để mở ra Ma Phương, nhưng cuối cùng vẫn ngăn chặn lại ý niệm này.

- Hiện tại ta phải đi Thánh Ma Đại Lục, ta rất muốn gặp vị Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên này một lần!

Lâm Minh không dùng Thần Hành Chu, mà thi triển tốc độ cực hạn, như bão táp lao đi!

Mười hai Lôi đình Độn phù chấn động trong cơ thể Lâm Minh, hơn nữa sau khi mờ ra Kinh Môn và sử dụng thân pháp Kim Bằng Phá Hư, tốc độ của Lâm Minh đã đạt tới mức khó có thể tưởng tượng được. Thân thê hắn giống như một viên lưu tinh, xé rách không khí, hình thành tiếng âm bạo đáng sợ, từ xa nghe thấy không khác gì tiếng sấm rền.

Mà khu rừng bên dưới chân Lâm Minh thì lại bị luồng khí do hắn phi hành sinh ra ép xuống, khiến cho cây cối gẫy nát, các loại hung thú hốt hoảng chạy trốn!

- Tốc độ thật là nhanh, tràn ngập lực lượng, đúng là rất muốn tìm một người đánh một trận!

Một tháng sau, Lâm Minh gặp Ma Quang trong Trung Thiên thế giới của Ma Thần Đố Cung, tại đây chỉ là một luồng phân hồn của Ma Quang, còn chủ hồn của Ma Quang còn đang ô trong thân thể Cự Côn, chủ trì đại cục, một năm này, Cự Côn đã chui xuống biển rộng không biết bao nhiêu vạn dặm, cứ tiếp tục đi xuống như vậy, e rằng sẽ thật sự bơi tới Thánh Ma Đại Lục.

Trong đáy biển sâu, nước sâu tận mười vạn dặm, Cự Côn có đồ ăn đầy đủ, sau khi cắn nuốt một vài mãnh thú, nó trở nên càng cường đại hơn một chút.

- Tất cả đều tốt chứ?

Lâm Minh hỏi, hắn gọi Ma Quang đến chủ yếu là để truyền lại tin tức.

- Ân, đều rất tốt, bản Thánh làm việc, ngươi còn phải lo cái gì nữa. Hắc... Hắc... Hắc...

Ma Quang cười thoải mái, nhớ tới việc Lâm Minh sắp phải làm, nó liền thấy nóng người lên, nói:

- Chúng ta nhanh chóng xuất phát đi, lão tử gấp lắm rồi! Lần này, có thù báo thù, có oán báo oán! Mẹ nó, đê cho lũ cháu trai Huyết Sát Nguyên này biết sự lợi hại của chúng ta!

Lúc trước Lâm Minh ô Vạn cổ Ma Khanh, bị các đại Tôn Chủ, Tháp chủ vây công, Ma Quang đã sớm tỉnh lại, đi theo Lâm Minh chinh chiến, phải chịu không ít uất ức, thực lực không bằng người ta, chỉ có thể cẩn thận khắp nơi, e sợ cho kinh động tới Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên. Thậm chí lúc trước Lâm Minh để tiến vào Con đường của Đe giả, còn phải đóng vai nô bộc cả nửa năm, tuy rằng Lâm Minh và nó cũng chỉ giả vờ bị khống chế, nhưng vẫn khiến cho tên Ma Quang tâm cao khí ngạo này không thể chịu đựng được.

Cơn tức này, lần này nhất định phải xả ra hết!

- Lần này tiến Con đường của Đế giả, con mẹ nó, chúng ta đánh thẳng vào! Xem ai dám ngăn cản!

Bởi vì Huyết Sát Nguyên bị Cự Ma tộc, Man tộc, Ải Ma tộc nắm trong tay, để cam đoan lợi ích của những kẻ thống trị Huyết Sát Nguyên, nên mới nghiêm khắc ngăn chặn hiện tượng xuất hiện Thiên Ma 12 cánh, về phần nhân loại, ngay cả việc xuất hiện Tôn Chủ cũng đều không được phép, võ giả nhân loại trường thành đến Thiên Ma 8 cánh, sẽ gặp đủ loại lực cản, về phần muốn tiến vào Con đường của Đế giả thì lại chỉ là si tâm vọng tường!

Nếu lúc trước không có Ma Quang ra tay, thì Lâm Minh cũng đừng mong tiến Con đường của Đế giả, mà thậm chí đã trở thành nô lệ bị người khác khống chế, sống không bằng chết.

- Đúng, lần này chúng ta đánh thẳng vào, người nào cản trở, kẻ đó chết!

Trong lòng Lâm Minh cũng dâng lên một luồng hào hùng!

Trước đó, tuy rằng Lâm Minh tăng lên thực lực rất nhanh, nhưng bất kể ở Thánh Ma Đại Lục hay là Thiên Diễn Đại Lục, thì hắn đều giống như đi trên miếng băng mỏng, bởi vì dù hắn có mạnh đến mấy đi nữa, cũng không thể đứng trên tầng cao nhất được, không thể tránh khỏi bị kẻ khác áp chế.

Mà hiện tại, hắn cũng là cường giả phong Đô chân chính! Là lực lượng đỉnh phong trên Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục.

Cho dù là vẫn có Bạch Yêu và Dương Vân, hai kẻ này thì hắn tuyệt đối không đánh lại được, nhưng dựa vào tốc độ siêu phàm của hắn, chắc gì đã không thể toàn thân trở ra.

Có thể nói, hiện tại trên Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục, Lâm Minh đã rất khó gặp phải uy hiếp nữa!

Bước vào trong Trung Thiên thế giới vỡ nát này, Lâm Minh mở ra truyền tống trận, ngay sau đó, hắn biến mất trong trận quang trắng xóa...

Thánh Ma Đại Lục, Huyết Sát Nguyên.

Huyết Sát Nguyên có lịch sử 10 vạn năm, đây là thiên đường giết chóc tại Thánh Ma Đại Lục, nơi này chăng những có sát khí dày đặc, hơn nữa còn không có quy tắc, chỉ cần có thực lực, thì có thể tùy ý giết người.

Nhưng nơi này lại là một chỗ bị nguyền rủa, cho nên các võ giả Mệnh vẫn tầng cao và từ Ma Vương trở lên, sau khi tiến vào Huyết Sát Nguyên sẽ bị nguyền rủa một cách vô hình, cuối cùng bị chết, nhiều năm như vậy trôi qua, Huyết Sát Nguyên đã có rất nhiều Ma đế từng ngã xuống, chỉ riêng Ma đế nôi danh, được lịch sử ghi lại, thì đã vượt qua hơn mười người rồi.

Ma đế tiến vào Huyết Sát Nguyên thì chắc chắn phải chết, gần như đã trở thành một quy tắc, nhưng có một loại người là ngoại lệ, đó chính là người đạt được hình xăm Thiên Ma 12 cánh, thu được Sát Thần võ ý.

Người này là kẻ duy nhất có thể không thèm quan tâm tới nguyền rủa pháp tắc của Huyết Sát Nguyên, có thể uy hiếp tới kẻ thống trị Huyết Sát Nguyên, nhân vật đại biểu chính là Bát vẫn Chiến Đe, từng một lần làm cho Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đứng ngồi không yên, bởi vì Bát vẫn Chiến Đe quá mạnh mẽ, cho dù tại Thánh Ma Đại Lục bao la bát ngát, cao thủ đông đúc, thì Bát vẫn Chiến Đế vẫn gần như là vô địch thiên hạ.

Đương nhiên, ngoài Bát vẫn Chiến Đế ra, còn có một nhân loại thành tựu hình xăm Thiên Ma 12 cánh, đó chính là Lâm Minh.

Lúc này, trong một tòa Thần Điện đỏ như máu giữa Huyết Sát Nguyên, có một nam nhân Cự Ma tộc cao lớn đang mặc chiến giáp màu đỏ sậm, ngồi trên vương tọa, cầm trong tay một chén rượu, chậm rãi uống, trong chén rượu tràn đầy chất lỏng đỏ tươi, giống như máu của nhân loại.

Nam nhân Cự Ma tộc này chính là Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, tên hiệu là Thần Ma Tôn Chủ, có mối thù giết con với Lâm Minh.

Vù...

Một ánh lửa sáng lên trong đại điện u ám, đó là ánh sáng của truyền âm phù.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên một tay nắm lấy truyền âm phù, nghe được tin tức trong đó, khẽ nhíu mày, nhiều năm như vậy trôi qua, Huyết Sát Nguyên vẫn luôn tìm bắt Lâm Minh, nhưng lại không hề có kết quả gì, lần này cũng giống như vậy.

- Năm năm, tên thanh niên Lâm Minh này giống như biến ra, lại bốc hơi, ta phát động tất cả quan hệ, vậy mà vẫn hoàn toàn không dò xét được chút tin tức nào của hắn cả!

Trong mắt Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hiện lên một tia sát khí, chén rượu bằng kim loại bị hắn bóp nát, luồng máu đỏ tươi chảy ra đầy đất, đừng nói là Lâm Minh giết con hắn, cho dù không phải nguyên nhân này, thì hắn cũng nhất định phải giết chết Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh đã thành tựu Thiên Ma 12 cánh, ngày sau có thể tự do ra vào Huyết Sát Nguyên, hắn cũng không muốn có thêm một tên “Bát vẫn Chiến Đế” nữa.

Phải bóp chết uy hiếp trong nôi, cho dù là đắc tội với một phương Thánh địa thì hắn cũng sẽ không tiếc, dù sao chỉ cần không thành tựu hình xăm Thiên Ma 12 cánh, không có cường giả phong Đe nào có thể đặt chân vào Huyết Sát Nguyên cả, Thánh địa có thể làm gì được hắn cơ chứ?

- Tên Lâm Minh này là kỳ tài ngút trời, năm năm trôi qua, ít nhất hắn cũng tu luyện đến Toàn Đan hậu kỳ, thậm chí đã tu thành Mệnh vẫn tầng một, hơn nữa bởi vì hắn có thiên phú kinh người, thực lực vượt xa võ giả cùng cấp, có thê tương đương với võ giả nhân loại Mệnh vẫn tầng năm, thêm 20,30 năm nữa, chiến lực của hắn sẽ có thê so được với cường giả phong Đe của nhân loại, thời gian cho ta cũng không còn nhiều nữa rồi.

Chương 898: Không người nào có thể ngăn cản

Huyết Sát Nguyên, Vân Tiêu Thông Thiên Tháp.

Huyết Sát Nguyên có tổng cộng mười hai chủ thành, Vân Tiêu Thông Thiên Tháp nằm tại Vân Tiêu Thành, mà Vân Tiêu Thành chính là tòa thành cường đại nhất trong số 12 chủ thành trên Huyết Sát Nguyên.

Lúc trước Đoan Mộc Quần đi ra từ Vân Tiêu Tháp.

Vân Tiêu Tháp từ xưa đến nay, số lượng thiên tài đi ra đều là nhiều nhất, thiên phú cũng mạnh nhất, Vân Tiêu Tháp có tổng cộng mười sáu

Tôn Chủ, mà lúc trước Cực Tinh Thông Thiên Tháp mới chi có mười

Hai Tôn Chu mà thôi, còn ve Tháp chủ, Tháp chu cua Van Tiêu Thong Thiên Tháp cũng cường đại hon Tháp chủ khi trước của Cực TinhThông Thiên Tháp rất nhiêu.

Đương nhiên, đối với Lâm Minh mà nói, tất cả đều chỉ là mây bay,

Lâm Minh đi đến trước cửa Vân Tiêu Tháp, Vân Tiêu Tháp này cao gần ngàn trượng, hơn nữa nó còn nằm trên vách đá dựng đứng sáu ngàn trượng, tông chiều cao lên tới bảy nghìn trượng, đâm thăng vào Thái Cực Thiên, rất xứng với hai chữ “Vân Tiêu”.

Cánh cửa Vân Tiêu Tháp cao hơn hai mươi trượng, trên bền mặt được móc những nắm tay lớn, một một cái đều cực lớn cái nào cũng nặng mười mấy cân, toàn bộ cánh cửa này còn nặng tới 90,90 vạn cân!

Tại cửa Vân Tiêu Tháp có hai hàng Cự Ma thủ vệ, mỗi một kẻ đều mang tinh thần phấn chấn, long hành hô bộ, bọn họ vốn có tu vi đạt tới cấp Ma Tướng, hơn nữa bọn họ cao hơn một trượng, mặc Bảo khí áo giáp màu đen, thoạt nhìn làm cho người khác cảm giác thấy uy áp vô hình, người có khí thế yếu thì căn bản không dám tiến vào trong cánh cửa này.

- Đứng lại, đưa ra Huyết Sát Lệnh!

Hai Cự Ma thủ vệ cầm chiến kích trong tay, chiến kích đưa chéo ra, ngăn cản đường đi của Lâm Minh, Huyết Sát Lệnh chính là lệnh bài vào thành mà khi trước Lâm Minh nhận được, trên đó có viết “Cực Tinh Huyết Sát Nguyên”, dung hợp với cơ thể, hình thành sát khí chi nguyên, sau đó dùng nó làm cơ sô đê giết người tích lũy sát khí, ngưng tụ thành hình xăm Thiên Ma.

Hiện giờ hình xăm Thiên Ma của Lâm Minh đã ngưng tụ thành 12 cánh, bình thường thu liễm trong cơ thể, dùng hình thức Sát Thần Lực Trường để thể hiện, nếu Lâm Minh không biến ảo thành Thiên Ma 12 cánh, căn bản không ai có thê cảm giác được chút nào, điều này cũng khiến cho hai hàng Cự Ma thủ vệ này không nhận ra Lâm Minh cũng từng là một thí luyện giả.

- Tránh đường.

Lâm Minh không chút dừng bước, tiếp tục đi về phía trước, một luồng lực trường vô hình lan ra, hai hàng xếp thủ vệ bị lực trường này áp chế, lập tức có cảm giác hít thờ không nôi, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lâm Minh đã đi xuyên qua bọn họ, muốn đẩy ra cánh cửa của Cực Tinh Huyết Sát Nguyên.

- Ngươi! Lớn mật...

Thủ vệ cầm đầu vừa mới hô lên mấy chữ này, còn chưa nói xong, đã lập tức ngậm miệng lại, sau đó hắn trợn trừng mắt lên, vẻ mặt khó tin.

Lúc này, cánh cửa nặng 80,90 vạn cân phía sau họ, cần phải có cơ quan mới có thể mở ra được, nhưng lại bị Lâm Minh dùng tay không đẩy ra!

Mà các cơ quan phía sau cánh cửa bị mạnh mẽ đẩy xuống, phát ra tiếng “rắc rắc”, làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm!

- Này... Hắn là ai?

Vài tên thủ vệ quá sợ hãi, đây đâu phải là người nữa, mà quả thực là Man Long bình thường!

- Mau, mau thông báo cho Chấp sự đại nhân tại tầng một!

Những thủ vệ này tất nhiên không có khả năng trực tiếp liên hệ với Tôn Chủ, mà phải thông qua các Chấp sự để truyền lại.

Mà khi bọn họ thông báo tin tức, Lâm Minh đã đi tới truyền tống trận đi từ tầng thứ nhất tới tầng thứ hai trong Thông Thiên Tháp.

Ẩm...

Năng lượng khủng bố nổ tung tóe, trận pháp bảo hộ truyền tống trận trực tiếp bị đập nát, Lâm Minh đứng trong truyền tống trận, tự mình mở ra truyền tống trận, cưỡng chế truyền tống, mà các Chấp sự thủ hộ trận pháp thì đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hắn nhìn Lâm Minh dường như có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra là ai.

Trên thực tê, năm năm trước Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên từngra lệnh truy nã Lâm Minh khắp Huyết Sát Nguyên, nhưng truy nãnửa năm mà không có kết quả, hắn đã xác nhận Lâm Minh rời khỏi Huyết Sát Nguyên, liền mở rộng phạm vi tìm kiếm tới Thánh Ma Đại Lục, lệnh truy nã trên Huyết Sát Nguyên cũng chậm rãi được bỏ đi.

Nhân viên trong Huyết Sát Nguyên biến đổi rất lớn, rất nhiều người mới tiến vào Huyết Sát Nguyên gần đây, căn bản không nhận ra Lâm Minh, cho dù tên Chấp sự này từng thấy lệnh truy nã Lâm Minh, nhưng năm năm trôi qua, Lâm Minh đã trải qua ba lượt Mệnh vẫn, dựng lại linh thể, khuôn mặt trờ nên càng hoàn mỹ hơn, khí chất cũng từ lăng lệ lúc ban đầu trờ thành phong thần như ngọc, phiểu dật xuất trần, làm cho người khác khó có thể nhận ra ngay được.

Hơn nữa không ai có thể nghĩ tới Lâm Minh lại có gan đến Huyết Sát Nguyên gây sự!

Khi đám Chấp sự tầng một báo cáo lên trên, thì Lâm Minh đã đi tới truyền tống trận tại tầng hai của Huyết Sát Nguyên.

- Ngươi cũng dám náo loạn trong Huyết Sát Nguyên ư, ngươi không biết chữ chết viết như thế nào hả?

Chấp sự phụ trách truyền tông trận tại tâng hai là một tên Cự Ma tộc, cầm đại phủ trong tay, cơ bắp toàn thân như đá hoa cương, vẻ mặt dữ tợn, hắn nhìn không ra tu vi của Lâm Minh, đầu tiên là do Cự Ma tộc không quen thuộc hệ thống tu luyện của Nhân tộc, hơn nữa Lâm Minh có tu vi rất cao, lại thu liễm khí tức, hắn căn bản không nhận ra được.

- Hừ, ngươi điếc hay sao?

Cự Ma Chấp sự giận dữ, một búa đập tới, nhưng chỉ nghe một tiếng “ầm” vang lên, Lâm Minh còn chưa thèm nhúc nhích, nhưng tên Cự Ma Chấp sự kia lại giống như một viên đạn bay ra ngoài, ngũ tạng vỡ tan, hộc máu giữa không trung, bắn ra ngoài mấy chục trượng, đập mạnh vào vách tường, kinh mạch toàn thân vỡ nát, không rõ sống chết.

Lần này làm cho mọi người chấn động, tên Cự Ma Chấp sự kia chính là Ma Vương nhất tinh, tương đương với cương giả nhân loại Toàn Đan sơ kỳ, thậm chí còn cường đại hơn một chút, Ma Vương nhất tinh bị tiêu diệt chỉ trong nháy mắt, mà đối phương còn chưa thèm nhúc nhích một cái nào, đây là thực lực cỡ nào a?

- Cường giả Mệnh vẫn, chẳng lẽ là cường giả Mệnh vẫn của nhân loại? Nếu không thì chúng ta cũng không đến mức không nhìn ra tu vi của hắn a!

Một tên Man tộc thủ vệ hoảng sợ nói.

- Làm sao có thể được! Cường giả Mệnh vẫn của nhân loại tiến vào Huyết Sát Nguyên, sẽ bị nguyền rủa, chết không có chỗ chôn!

Không có ai lại không quý trọng sinh mệnh của mình cả.

Một tên Ải Ma tộc Chấp sự phản bác.

- Không sai, hẳn hẳn là có tu vi Toàn Đan hậu kỳ, thực lực nhiều nhất là có thể so với Mệnh vẫn yếu nhất mà thôi, đừng nói hắn còn không phải là Mệnh vẫn, cho dù là cường giả Mệnh vẫn, đến tới đây nháo sự thì cũng là chết!

- Các Tôn Chủ của Thông Thiên Tháp chúng ta chính là mạnh nhất trong mười hai Thông Thiên Tháp, vài Tôn Chủ hàng đầu thì hoàn toàn có thể ép chết cường giả Mệnh vẫn của nhân loại, tới nơi này, là rồng thì cũng phải cong người, là hô thì cũng phải nằm xuống, huống chi còn có Tháp chủ Vân Tiêu Tháp nữa, đó chính là người mạnh nhất trong số mười hai Thông Thiên Tháp Tháp chủ, gần bằng Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên!

- Chúng ta đi theo hắn đã, chờ mấy đại Tôn Chủ tới giết chết hắn! Nếu không thì sẽ phạt chúng ta tội thất trách!

Có vết xe đổ này, những thủ vệ và Chấp sự tại đây cũng không dám ra tay đối phó Lâm Minh nữa, đó chính là tìm chết.

Mà đúng như bọn họ mong muốn, rất nhanh, các Tôn Chủ của Vân Tiêu Tháp đã xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện đã có năm người, cầm đầu chính là Tôn Chủ xếp hạng thứ hai của Vân Tiêu Tháp, còn đệ nhất Tôn Chủ thì không xuất hiện, hắn đương nhiên thu được tin tức, chỉ là cảm thấy có năm Tôn Chủ cũng đã đủ rồi, mình không cần phải ra tay nữa. Một nhân loại cường giả náo loạn, làm cho tất cả Tôn Chủ phải dốc toàn bộ lực lượng mà ra, hoàn toàn là chuyện bé xé ra to, cho dù xử lý được thì cũng sẽ rất mất mặt.

- Tôn Chủ đến rồi!

- Ha ha, tiểu tử này chết chắcc rôi, chúng ta cứ chờ xem đi!

Những thủ vệ cùng Chấp sự này vội vàng chạy ra bốn phía, mỗi người đều cầm vũ khí ra, phòng ngừa Lâm Minh chạy trốn, có Tôn Chủ làm chỗ dựa, bọn họ đương nhiên sẽ không sợ hãi nữa.

- Kẻ nào, làm càn!

Đệ nhị Tôn Chủ của Vân Tiêu Tháp cũng không phải là những Chấp sự kia, nhãn lực của hắn rất mạnh, liếc mắt một cái đã nhìn ra Lâm Minh có thực lực kinh người, sâu không lường được. Nếu khôngthì hắn đã sớm đập chết Lâm Minh rồi, cần gì phải nói lời vô nghĩa nữa.

Hắn nhìn vào khuôn mặt Lâm Minh, có chút kinh ngạc, lúc trước trong hành trình Vạn cổ Ma Khanh, tuy rằng có không ít Tôn Chủ tham gia, nhưng đại đa số đã bị Lâm Minh giết chết, năm tên Tôn Chủ này cũng chưa từng gặp Lâm Minh.

- Ta tới nơi này, chính là muốn đi vào Con đường của Đế giả, tránh ra!

- Cái gì? Tiến vào Con đường của Đế giả?

Năm đại Tôn Chủ nghe Lâm Minh nói như vậy, lập tức ngân ra, ngay sau đó cười ha hả, điều này giống như một tên ăn mày đột nhiên bước vào hoàng cung, nói với Hoàng đế rằng muốn vào hoàng cung bảo khố đề tìm bảo vật vậy.

- Chê cười, ngươi cho rằng ngươi là ai? Con đường của Đế giả là Bí cảnh đăng cấp cao nhất của Huyết Sát Nguyên ta, ngươi nói vào là vào được hay sao! Đừng nói ngươi là một người ngoài, cho dù ngươi ở Vân Tiêu Tháp, một đường giết lên, trở thành một trong Thiên Ma Thất Tinh, thì với thân phận nhân loại của ngươi, cũng đừng mơ tưởng tiến vào Con đường của Đế giả!

- Nhị ca, nói vô nghĩa với hắn làm gì, người như thế chính là đến tìm chết mà thôi!

- Ha ha! Quả thật là một tên ngu ngốc, nêu ngươi muôn tiên vào Con đường của Đế giả, bản tôn chỉ cho ngươi một con đường sáng, buông ra thức hải, để cho bản tôn gieo xuống một nô ân, bản tôn có thể cân nhắc cho ngươi đi vào, ha ha ha ha!

Năm Tôn Chủ không lưu tình chút nào mà trào phúng, Lâm Minh cười lạnh, nói:

- Con đường của Đế giả là di tích thượng cổ truyền xuống từ 10 vạn năm trước, từ khi nào thì biến thành của các ngươi vậy?

- Hừ, không có gì để nói với tên ngu ngốc này cả, chúng ta cùng tiến lên, kẻ này không đơn giản, chúng ta tế ra sát khí, toàn lực ứng phó!

- Được!

Năm đại Tôn Chủ cùng quát lớn một tiếng, phía sau bọn họ ngưng tụ thành từng hư ảnh Thiên Ma, đều là Thiên Ma 10 cánh sơ kỳ!

Với quy củ của Huyết Sát Nguyên, thành tựu Thiên Ma 10 cánh sẽ trở thành tôn chủ, nhưng Tôn Chủ không thể đạt tới Thiên Ma 10 cánh trung kỳ, nếu không sẽ bị cưỡng ép tán đi một chút sát khí.

Kỳ thật cho dù không có quy định này, từ Thiên Ma 10 cánh trờ thành Thiên Ma 12 cánh thì cũng gần như không có khả năng, bởi vì muốn hoàn thành điều này, sẽ phải đánh chết rất nhiều Tôn Chủ, hấp thu nhiều sát khí thì mới được, lấy đâu ra nhiều Tôn Chủ như vậy cho ngươi đánh chết đây?

- Ra tay!

Năm Tôn Chủ lao lên, hư ảnh Thiên Ma phía sau cũng lao ra theo, các loại công kích cuồn cuộn ập xuống!

Mà Lâm Minh thì vẫn không chút nhúc nhích, khi năm hư ảnh Thiên Ma 10 cánh giết ra, tại phía sau Lâm Minh cũng ngưng tụ thành một hư ảnh Thiên Ma, so với Thiên Ma 10 cánh sau lưng năm đại Tôn Chủ thì nó còn lớn gấp đôi, hai hàng cánh đỏ như máu từ từ mờ ra, đó chính là Thiên Ma 12 cánh!

Thiên Ma 12 cánh chính là bản thể của Sát Thần Lực Trường, ngưng tụ thành hư ảnh Thiên Ma, sát khí khủng bố bộc phát ra, như từng cơn sóng máu cuốn lên tận trời!

- Cái gì?

- Thiên Ma 12 cánh, điều này sao có thê?

- A... A...

Năm Tôn Chủ đồng thời phát ra tiếng kêu thảm, lúc này, bọn họ cảm giác hư ảnh Thiên Ma phía sau mình bị một luồng lực lượng cực lớn hút đi, giống như bị người khác rút đi xương sống, cực kỳ đau đớn.

- Hình xăm Thiên Ma của ta!

- Sát khí của ta! Không!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, hư ảnh Thiên Ma phía sau Lâm Minh mờ ra mười hai chiếc cánh, đột nhiên quét ngang, hình thành một cơn lốc màu máu, mà năm Thiên Ma 10 cánh kia đều bị cơn lốc màu đỏ này hút vào trong, bị đập nát, hóa thành sát khí tinh thuần nhất, bị Thiên Ma 12 cánh hấp thu!

- Phốc!

Năm Tôn Chủ đông thời hộc máu, thân thê bay ngược ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất, kinh mạch toàn thân đứt ra từng khúc, mà từ đầu đến cuối, Lâm Minh chưa từng bước ra một bước nào.

Chương 899: Một lần nữa bước vào Con đường của Đế giả

Hình xăm Thiên Ma bị cướp đoạt, thực lực của năm Tôn Chủ giảm đi, đồng thời sinh cơ của bọn họ đã giống như ngọn đèn trước gió, tuổi thọ cũng không còn bao lâu nữa, cơ bản đã trở thành phế nhân.

Đây là chỗ cường đại của Sát Thần Lực Trường, chém giết sinh cơ!

Tu La Lực Trường, áp bách thân thể, chân nguyên, nội tạng, linh hồn của đích nhân.

Sát Thân Lực Trường, giết chết nguồn gốc sinh mệnh của địch nhân.

Mà Đế Tôn Lực Trường là cái gì, Lâm Minh còn chưa biết, mà chỉ mơ hồ biết được nó là mạnh nhất trong ba đại lực tràng, nếu có thể kết hợp cả ba cái lại, hình thành Thiên Ma Lực Trường hoàn chỉnh, thì có thể trấn giết cả đại năng Thần Hải!

Thiên Ma Lực Trường này rất có thể liên quan tới vị Đại Đế vô danh

Trong Vạn Cô Ma Khanh kia, mà cấp bậc tu vi của vị Đại Đế này làđiều không thê phỏng đoán được, thậm chí còn có thê là nhân vật siêu phàm vượt qua cả Giới chủ tại Thân Vực!

Một ý niệm đã phế đi năm Tôn Chủ, Lâm Minh dường như làm một việc rất nhỏ nhặt, tiếp tục đi tới phía trước, hôm nay hắn đã có đủ thực lực, hắn muốn bước vào Con đường của Đe giả, vậy thì trực tiếp đi vào, thần ngăn giết thần, phật cản giết phật!

Khi Lâm Minh bước đi, đám thủ vệ kia đều sợ tới mức hai chân phát run, một ánh mắt tiêu diệt năm đại Tôn Chủ, đây... Đây vẫn còn là người hay sao? Đây quả thực là ác ma đến từ vực sâu, đối mặt với loại ác ma này, vậy mà ban đầu bọn họ còn muốn phối hợp với năm đại Tôn Chủ, vây giết đối phương, kiếm thêm một phần công lao.

Mắt thấy Lâm Minh đi tới, bọn họ không còn cả dũng khí để quay đầu chạy trốn, đối mặt với loại tồn tại này, một ý niệm có thê tiêu diệt bọn họ, dù có tốc độ nhanh gấp mười lần, gấp trăm lần đi nữa, cũng đến không trốn thoát được.

Từng thủ vệ đều chảy mô hôi lạnh, tứ chi như nhũn ra, kẻ có thực lựckhông cao thì đã ngôi phịch trên mặt đất, đợi khi Lâm Minh đi qua, bọn họ đều mặt vàng như đất, bị dọa vỡ mật.

- Người... Người kia có Thiên Ma 12 cánh, hắn là Thiên Ma 12 cánh!

Mười hai cánh là tồn tại trong truyền thuyết, cũng là điều cấm kỵ, không ai có thể nghĩ tới, người này lại có Thiên Ma 12 cánh!

- Hắn là Lâm Minh, năm năm trước bị Nguyên chủ đại nhân truy nã, hắn cũng dám trở về Huyết Sát Nguyên ư?

Lâm Minh thản nhiên bước trên Vân Tiêu Tháp tầng thứ tư, ở trong này, hắn đã không bị bất kỳ ngăn cản nào nữa, một ánh mắt tiêu diệt năm tên Tôn Chủ, lúc này kẻ nào còn dám nhảy ra chịu chết nữa, cho dù tất cả cao thủ của Vân Tiêu Tháp đều xuất hiện, thì cũng bị giết chết chỉ trong nháy mắt.

Tầng thứ năm! Con đường của Đế giả, đã rất gần rồi.

Mà lúc này, tin tức Lâm Minh xuất hiện cũng được truyền tới Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên.

Ầm...

Tay vịn của vương tọa mà Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đang ngồi lập tức bị bóp nát thành mảnh nhỏ.

- Lâm Minh, hắn lại còn dám trờ về ư, hắn cho rằng đã tu thành thần thông, có thê ngự trị trên bản tôn hay sao, quả thực là buồn cười, ta liền cho hắn biết cái gì gọi là “ếch ngồi đáy giếng.”

Năm đó Lâm Minh rời khỏi Huyết Sát Nguyên, tu vi chỉ là Toàn Đan sơ kỳ mà thôi, năm năm thời gian có thê từ Toàn Đan sơ kỳ đột phá Mệnh vẫn thì phải là kỳ tài ngút trời mới được, hơn nữa còn phải liên tiếp trải qua đại cơ duyên thì mới có một tia hy vọng làm được.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đoán rằng Lâm Minh có thể thật sự có số mệnh nghịch thiên, đạt tới Mệnh vẫn tầng một, mà tính cả thiên phú xuất chúng của hắn, thực lực chân chính có thê đã đạt tới Mệnh vẫn tầng năm. Cao thủ đỉnh cấp như vậy, trong nháy mắt miểu sát năm đại Tôn Chủ thì cũng là chuyện nhỏ.

Dù sao tại Huyết Sát Nguyên, Tôn Chủ cũng không đạt tới Mệnh vẫn hoặc Ma Vương tứ tinh, nếu không thì cũng có thể gặp phải nguyền rủa.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đốt một tấm truyền âm phù, sau đó rời khỏi Huyết Sát Thần Điện, triển khai tốc độ cao nhất bay về phía Vân Tiêu Tháp!

- Cái gì? Để cho ta kéo dài thời gian ư? Để cho Lâm Minh không thể vào vào Con đường của Đế giả. Ta lấy cái gì để kéo dài đây!

Trong Vân Tiêu Tháp, Tháp chủ Vân Tiêu Tháp nhận được truyền âm phù của Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, toàn thân chân động.

Thực lực của hắn tuy rằng mạnh hơn mười sáu Tôn Chủ, nhưng tuyệt đối không đạt được mức một ánh mắt có thể miểu sát năm đại Tôn Chủ được, đôi mặt với Lâm Minh, hắn chắc chắn sẽ chêt!

- Quả thực buồn cười, kéo dài cái chim a! Gặp phải loại quái vật này, lão tử dùng mạng ném vào thì cũng không tạo ra chút bọt nước nào cả!

Vân Tiêu Tháp chủ xuất thân từ Man tộc, lực lượng vô cùng lớn, bình thường cũng không sợ trời, không sợ đất, nhưng đối mặt với loại mệnh lệnh không có khả năng hoàn thành này, hắn lại không kiềm nôi mắng to một câu. Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chạy từ Huyết SátThần Điện tới đây, nhanh nhất cũng cần một khắc, để cho hắn kéo dài một khắc, điều này làm sao có thể được?

- Nhưng Tháp chủ, đây là mệnh lệnh của Nguyên chủ, nếu chúng ta không đi lên, thì sẽ bị xử lý.

Bên cạnh Vân Tiêu Tháp chủ, một võ giả Ải Ma tộc nói, hắn là tâm phúc của Vân Tiêu Tháp chủ.

Quả thật, Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cực kỳ tàn bạo, viphạm mệnh lệnh của hắn, thì kết cục sẽ phi thường thê thảm.

- Mẹ nó! Lão tử lần này đúng là xui xẻo tám đời! Thực lực chân chính của tiểu tử này không biết là bao nhiêu, e rằng còn có thể vượt cả Chuẩn đế, để cho lão tử cầm chân kẻ này ư!

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp hùng hùng hổ hổ nói, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì bước về phía Con đường của Đố giả.

Nhưng mà hắn vừa mới đi đến Con đường của Đế giả, chợt nghe một tiếng nổ vang lên, cấm chế phong bế Con đường của Đế giả đã bị Lâm Minh đâm một thưởng vỡ nát!

Những cấm chế này cũng không phải là cấm chế khi trước tại Thông Thiên Tháp, nếu không thì cho dù Lâm Minh có thực lực phong Đế, cũng không có khả năng mạnh mẽ phá vỡ được.

Nhưng dù vậy, những cấm chế này cũng chắc chắn tói mức làm cho kẻ khác phải líu lưỡi, nhưng lại bị Lâm Minh nhẹ nhàng phá vỡ như vậy, Tháp chủ Vân Tiêu Tháp nhìn mà hết hon.

- Thiếu hiệp, xin dừng bước, có việc gì có thể thương lượng!

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp cao giọng hô lên, ra sức làm cho giọng điệu có vẻ khách khí hơn, không đến mức chọc giận Lâm Minh, nhưng Lâm Minh chỉ nhìn hắn một cái, vẻ lạnh như băng này lập tức làm cho toàn thân hắn lạnh lẽo, giống như linh hồn cũng đều bị đông lại.

Sát Thần Lực Trường, chém chết sinh cơ, cho dù Lâm Minh không cố ý thúc dục, thì lực lượng của nó cũng không phải là thứ mà

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp có thể chịu đựng được.

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp còn muốn cầm chân Lâm Minh một chút nữa, nói dài dòng cùng hắn một phen, nhưng hiện tại hắn lại không nói nên lời, hắn nuốt một ngụm nước miếng, khó khắn nói:

- Ngươi... Ngươi không biết pháp quyết mở ra trận pháp Con đường của Đế giả, không có biện pháp đi vào...

Khi nói chuyện, Tháp chủ Vân Tiêu Tháp lui vê sau vài bước, lui tới một khoảng cách thoạt nhìn có vẻ an toàn, khoảng cách này cũng chỉ mang lại chút an ủi tâm lý mà thôi, nếu Lâm Minh muốn giết hắn, ý niệm vừa động, hắn chắc chắn sẽ chết.

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp còn đang định nói ra phương pháp mở ra ra trận pháp Con đường của Đế giả, định nói dài dòng một chút, làm cho Lâm Minh dừng lại tại đây lâu một chút nữa, coi như ứng phó qua mệnh lệnh của Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, nhưng đúng lúc này, hắn lại thấy Lâm Minh không thèm để ý tới hắn, đã bước tới tầng ngoài trận pháp Con đường của Đế giả, sau đó hắn nghe thấy từng tiếng “ “rắc rắc” vang lên, trận pháp kia đang bị Lâm Minh phá vỡ.

- Cái gì?

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp nuốt một ngụm nước miêng, ánh mắt trợn trừng lên, hắn hoàn toàn không thể nói được lời nào nữa! Lâm Minh quả thực là kẻ không gì không làm được.

Thực ra trận pháp bên ngoài Con đường của Đế giả chỉ là một cánh cửa đơn giản mà thôi, giống như cung điện của phàm nhân được lắp thêm một cánh cửa bình thường, căn bản là không khó mờ lắm, lúc trước mọi người phát hiện mười hai Thông Thiên Tháp cũng có thể mờ ra được, huống chi là Lâm Minh.

Vì thế, chỉ gần nửa nén hương, cánh cửa trận pháp Con đường của Đế giả đã bị Lâm Minh mở ra, hắn ung dung bước lên trên Tế đàn màu máu, bỏ ra một tia máu tươi, luồng sáng màu đỏ được bao phủ lên, cuốn Lâm Minh vào trong.

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp và vài tên Tôn Chủ tại đây đều trợn trừng mắt, lại không làm gì được, Con đường của Đế giả này chỉ cho phép một người bước vào, Lâm Minh đã đi vào rồi, những người khác cũng đừng mơ tưởng đuôi theo được, mà chỉ có thể chờ hắn đi ra thôi.

Tháp chủ Vân Tiêu Tháp vội vàng phát ra một truyền âm phù để báo cáo cho Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, sau đó hắn chỉ có thể chờ đợi lửa giận của Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên.

Chỉ vẻn vẹn một khắc sau, trên bầu trời vang lên tiếng âm bạo bén nhọn, ầm một tiếng, bên ngoài Vân Tiêu Tháp dường như xảy ra một vụ nổ lớn, Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hạ xuống Vân Tiêu Thành, Tháp chủ Vân Tiêu Tháp và mười một tên Tôn Chủ may mắn còn sống sót vội vàng bước ra nghênh đón.

Trong mắt Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hiện lên một tia sát khí, hắn biết rõ tính toán của Lâm Minh, trên thực tế sau khi phán đoán ra thực lực đại khái của Lâm Minh, hắn cũng không trông cậy vào việc Tháp chủ Vân Tiêu Tháp có thể ngăn lại được Lâm Minh.

- Lâm Minh, ngươi cho rằng tiến vào Con đường của Đế giả thì có thể phong Hoàng xưng Đế, thực lực vượt qua bản tôn ư? Ngươi quá ngây thơ rồi!

Khóe miệng Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hiện lên một nụ cười:

- Cho rằng thông qua Con đường của Đế giả thì có thê phong Hoàng xưng Đế, nhưng ngươi cho rằng Con đường của Đe giả dễ thông qua như vậy ư? Ngươi quá nóng vội rồi, có lẽ ngươi đợi thêm hai mươi năm nữa, tu vi đạt tới Mệnh vẫn tầng năm, tầng sáu, thì không còn ai có thể ngăn cản ngươi thông qua Con đường của Đế giả nữa, nhưng hiện tại ngươi lại không có khả năng làm được điều đó. Bản tôn sẽ ở bên ngoài chờ ngươi, bố trí tốt đại trận để mai phục, ngươi chỉ giống như con cá trong chậu thôi, ta xem lần này ngươi có thể trốn như thế nào nữa!

Trong hơn 1 vạn năm qua, ngoài Bát vẫn Chiến Đế và một số ít người khác, căn bản không có ai đi thông được Con đường của Đế giả, bao gồm cả Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng không thê thông qua được, muốn đi tới Con đường của Đế giả thì chăng những cần có đủ thực lực, hơn nữa, quan trọng nhất chính là được Con đường của Đế giả tán thành, không phải ai cũng đều có thể đi qua được.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đương nhiên sẽ không nghi ngờthiên phú của Lâm Minh, nhưng tu vi của hắn quá thấp, lúc này mới qua năm năm, Lâm Minh cũng chỉ 24 tuổi mà thôi.

Cho dù thiên phú của ngươi được Con đường của Đế giả tán thành, thì thực lực cũng không đủ.

- Người đâu? B ày trận, đợi khi hắn đi ra Con đường của Đế giả, thì đó chính là lúc hắn phải chết!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hạ mệnh lệnh xong, liền ngồixuống trước cửa Con đường của Đế giả, nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh trạng thái của mình tới mức tốt nhất.

Lâm Minh đi vào từ nơi này, sớm muộn gì cũng phải đi ra từ đây, lần này hắn muốn tự mình ra tay, cần phải đánh chết Lâm Minh.

Lúc này, trong Con đường của Đế giả, Lâm Minh đứng trên Tế đàn màu đỏ giống như đúc Tế đàn tại cửa vào, trước mặt hắn hắn là một con đường thăng tắp rộng một trượng, con đường này giống như con đường âm hồn, lơ lửng giữa không trung, chạy thẳng tắp, dường nhưđi mãi cũng không đến cuối, ven đường không có thứ gì chống đỡ cả, dưới con đường này là vực sâu vạn trượng! Sâu không thấy đáy, thậm chí có thể nối với Vạn Cổ Ma Khanh, một khi ngã xuống, sẽ rơi vào tận địa tâm, vạn kiếp bất phục.

Hai bên con đường này, mỗi khi đi được mười trượng sẽ có một ngọn đèn dầu, đui đèn do Hắc Diệu Thạch khắc thành cũng lơ lửng giữa không trung, được một luồng lực lượng thần bí chống đỡ, đây là con đường ngọn đèn ý chí mà khi Lâm Minh lĩnh ngộ chiến linh, đã từng đi qua!

Chương 900: Tái luyện chiến linh

Đã qua 5 năm, Lâm Minh lại lần nữa bước đi trên con đường Đế giả, cứ cách mười trượng lại có một ngọn đèn dầu ý chí, ngọn lửa màu u lan lặng lẽ cháy, chúng đã cháy 10 vạn năm qua mà không tắt, dường như cháy tới mãi mãi.

Trên mỗi một trận đèn đều có khắc chân dung một ngân vật, mỗi người đều là nhân vật phong hoa tuyệt đại hoặc là cường giả cấp Đế hoặc chính là tuyệt đại thiên kiêu có thể thoái mái trở thành cường giả cấp Đế, chỉ là lúc trưởng thành liền ngã xuống.

Mỗi một nhân vật kiệt xuất bước vào con đường Đế giả, sau khi chết đều bị vĩnh viên khắc ở trong này, dường như ở trong này giữ lại linh

Hồn vậy.

Đây là con đường Đế giả thần bí, không biết lúc trước là ai kiến tạo ra nó.

- Vù, vù, vù!

Lâm Minh mỗi lần đi qua một ngọn đèn dầu, nó đều tự tắt, mà những ngọn đèn dầu tắt này những thiên tài chết sớm, ý chí bọn họ tương đối bạc nhược. Chậm rãi đi tới, Lâm Minh bắt đầu cảm giác được uy áp ý chí Đế giả.

- Bá!

Một ánh sáng màu tím từ trên tràn ngọn đèn dầu ý chí phát ra, bao phủ lấy Lâm Minh, tiếp đó Lâm Minh cảm giác linh hồn dường như thoát ra, ngay sau đó hắn liền tiến nhập vào trong thế giới ý chí. Thế giới ý chí đại năng thượng cổ, mặt ngoài là uy áp từ chiến linh cường giả cấp Đế.

- Giết! Giết! Giết!

Một tên ác ma cao một trượng tay cầm chiến kích liều mạng xông tới Lâm Minh, chiến ý ngập trời.

Lâm Minh bước chân chưa động, hai mắt bắn ra một đạo tinh quang.

- V!

Một đạo thần kiếm màu trắng bạc từ mi tâm hắn bổ ra, trực tiếp đem ác ma kia, và thế giới sau lưng nó toàn bộ bô ra!

- Ca ca ca!

Thế giới ý chí sụp đổ, Lâm Minh lại không nhúc nhích. Chênh lệch thật sự quá lớn. Đừng nói là những chiến linh này đã trải qua 10 vạn năm mà suy yếu, cho dù những chiến linh này sống lại, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Minh.

- Vù!

Ngọn đèn dầu tắt, Lâm Minh tiếp tục đối mặt với ý chí của ngọn đèn dầu tiếp theo.

Lần này xuất hiện là một đại năng Man tộc, ý chí của hắn so với ác ma lúc trước thì mạnh hơn một chú, nhưng mà đối Lâm Minh mà nói thì chỉ là con kiến và con gián mà thôi, trong nháy mắt cũng bị diệt sát!

- Xịch xịch xịch!

Ý chí chi kiếm màu trắng bạc không ngừng bổ ra, một lần bổ ra chính là mở tung thế giới ý chí. Căn bản không có ý chí chiến linh nào có thể giao phong với Lâm Minh một hiệp.

Chiến linh cấp Bạch Ngân ở trong cường giả Thần Hải khá hiếm thấy. Ở Thiên Diễn Đại Lục lại hoàn toàn tuyệt tích!

Lâm Minh một lần đi tới, thế không thể cản. Bao gồm cả có ý chí chiến linh lúc trước Lâm Minh lao lực hai hết sức chín trâu hai hổ mới liều chết tiêu diệt được một cỗ ý chí, lần này cũng bị hắn một kiếm bổ ra, không có một chút khác biệt.

Tiếp tục đi tới, một ngọn rồi lại một ngọn đèn vụt tắt. Lúc diệt được một trăm trận đèn, Lâm Minh đi tới phân nhánh con đường Đế giả của mình chọn. Ở trong này, vốn là một con đường Đế giả vô tận hắc ám chia làm hai, phân biệt thông tới hai bên khác nhau.

Trên 1 con đường Đế giả phía trước hai bên vẫn châm từng trận đèn dầu. Mà một con đường còn lại, chung quanh lại lấp đầy vô số bia đá.

Phân biệt là con đường ngọn đèn dầu ý chí và con đường bia đá của Đế giả.

Lựa chọn phân nhánh này, nếu người thí luyện không kiên trì đi tới, xuất hiện trước thời hạn thì không đến mức không thu hoạch được gì.

5 năm trước, Lâm Minh lựa chọn chính là con đường ngọn đèn ý chí, mà như đám người Phong Thần, Đoan Mộc và những thiên tài khác, lại rất sáng suốt lựa chọn con đường bia đá.

Nhưng mà, Lâm Minh để ý, ngọn đèn dầu trên con đường ý chí cũng không thế kiên trì được bao nhiêu, tuy rằng sau khi lĩnh ngộ chiến linh, nhưng mà vẫn sớm bại lui, ý trí trên con đường ngọn đèn dầu ý chí sẽ nhanh chóng tăng mạnh, không ai sau này sẽ đạt tới trình độ khủng bố cỡ nào.

Lần này, lại đối mặt với lựa chọn, Lâm Minh vẫn không chút do dự lựa chọn con đường ngọn đèn dầu ý chí, hắn rất muốn nhìn một chút, với chiến linh cấp bậc Bạch Ngân của mình rốt cuộc có thể đặt chân tới mức độ nào?

Bước trên con đường Đế giả, Lâm Minh lập tức cảm thấy một cỗ uy áp khổng lồ bao phủ, đây là uy áp nhằm vào thế giới ý chí, Lâm Minh đoán, đây có thể là một hình thức biểu hiện của Đế tôn võ ý, về phần Đế tôn võ ý đầy đủ có bộ dạng như thế nào, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Thiên Ma võ ý có thiên hướng áp chế thế giới thật của Võ giả, mà

Đế tôn võ ý lại đến từ thế giới ý chí. Ý chí, linh hồn không đủ mạnh thì ở dưới Đế tôn võ ý bao phủ tinh thần thức hải sẽ trực tiếp bị đô vỡ, trở thành một cái xác không hồn.

Ngọn đèn ý chí đầu tiên mà Lâm Minh phải đối mặt chính là một chiến linh Ma đế nhị tinh, trong chiến linh này, thậm chí còn ẩn chứa 1 đám tàn hồn Ma Đế, uy lực căn bản không phải những ý chí lúc trước có thể bằng được.

Năm năm trước, Lâm Minh cũng từng đối mặt với chiến linh như vậy, bị miểu sát tại đương trường, căn bản không có chút lực phản khán, cuối cùng không thể không rời khỏi con đường Đế giả.

- Bá!

Bạch Ngân ý chí chi kiếm lóe lên, đối phương bị Lâm Minh một kiếm chém vỡ, nhưng mà nó lại không chết, ngược lại có xu thế một lần nữa ngưng tụ.

- Hả? Ý chí thể này dưới Đế tôn võ ý bao phủ có một chút tăng cường, nếu không nó chắc chắn không đỡ được một kiếm của ta.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, ý chí chi kiếm lại chém ra, chỉ nghe bùng một tiếng, ý chí thể kia hoàn toàn sụp đổ, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất làm dịu lại chiến linh Lâm Minh.

- Con đường Đế giả này quả thật thần kỳ, mỗi lần giết chết chiến linh không thể giết chết (ý là ý chí thể hồi phục lại không bị chết) trên con đường Đế giả. Ta cảm giác ý chí của minh mạnh hơn một chút, cứ như vậy, rất nhanh ta sẽ đột phá Ngân bạc tiểu thành.

Vốn Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn tầng ba, chiến linh cũng theo tu vi tăng trưởng, cũng đã mười phần tới gần Ngân bạc tiếu thành rồi. Đột phá chỉ là vấn đề thời gian, bây giờ ở con đường Đế giả bị kích phát, tiềm lực được khai thác, đột phá chỉ là trong nháy mắt.

1 ngọn đèn 1 thế giới, từng trận từng trận ngọn đèn ý chí đều bị Lâm Minh dùng ý chí chi kiếm chém chết. Không ai có thể ngăn cản bước chân Lâm Minh, vẻn vẹn chỉ dùng hai canh giờ, Lâm Minh đã tiêu diệt

200 trận ngọn đèn dầu ý chí. Theo một đường đi tới, ngọn đèn dầu ý chí càng ngày càng tăng cường, dường như muốn đốt cháy hết thảy. Mà ngọn đèn dầu trước mắt này, màu lửa của nó lại thay đổi, giống như hòa tan kim loại, bắn ra ngân quang nóng rực.

Ngân bạc chiến linh?

Lâm Minh nhìn ngân quang lóng lánh trong thế giới ý chí, dường như hư ảnh đại Đế, trong lòng sợ run một chút, đã tới cấp bậc Bạch Ngân chiến linh rồi sao?

Con đường của Đế giả này, trước đó tiến vào đều là hạng người phong hoa tuyệt đại, mà có chút người trong đó, bọn họ cũng không chỉ trở thành Thần Hải.

Đặc biệt có một ít cường giả sống 10 vạn năm trước, chiến linh của bọn họ ở trong con đường Đế giả, đạt tới cấp bậc Bạch Ngân cũng chẳng có gì lạ.

Kia là một Đại Đế tay cầm trọng kiếm lóe lên ngân quang nhắm về phía Lâm Minh, Lâm Minh tâm niệm vừa động, ý chí chi kiếm bổ ra!

- Răng rắc!

Ý chí chi kiếm cùng ngân quang đại kiếm mạnh mẽ va chạm vào một chỗ, Lâm Minh cảm giác tinh thần chi hải chấn động, một kiếm của hắn cũng không thể chém mở đối phương.

- Ý chí thật ngoan cường, đã trải qua 10 vạn năm, ý chí của hắn còn mạnh như vậy, đây là một cường giả tuyệt thế vượt qua Thần Hải.

Tinh Thần Chi Liên!

Lâm Minh tâm niệm vừa chuyển, chiến linh của hắn hóa thành vô số mảnh vỡ tinh tú, cùng với ý chí màu bạc bắn vọt qua, tại thế giới ý chí thế có thể nghĩ ra bất kỳ hình thái chiêu thức nào.

- Coong Coong Coong Coong Coong!

Ngân quang bắn ra bốn phía, liên tiếp tiếng kim loại đinh tai nhức óc vang lên.

Lâm Minh cùng với cỗ chiến linh ý chí Bạch Ngân của vị cường giả kia va chạm hơn mười chiêu, mới có thể bổ tan thân thể đối phương. Nhưng ý chí kia có thể tự động trọng tổ lại, mãi cho đến 30 chiêu, rốt cục Lâm Minh mới có thể mài chết ý chí đối phương.

Chiến linh màu trắng bạc hóa thành năng lượng ý chí tinh thuần ào ào đi vào thân thể Lâm Minh. Trong nháy mắt kia, Lâm Minh cảm giác được ở trong tinh thần chi hải của mình, dường như có một tầng tầng trở ngại luôn ngăn cản mình đột phá, sương mù bao phủ xung quanh chiến linh của hắn đột nhiên thu liễm, chiến linh trở nên càng thêm ngưng thực, giống hệt một cây ngân thương, thương mang dày đặc càng thêm kinh người, sắc bén vô cùng.

Bạch Ngân Chiến linh tiểu thành!

- Ha ha, chúc mừng Lâm Minh, Mệnh vẫn tầng ba mà chiến linh đã là Bạch Ngân tiểu thành, ngươi đến Thần Hải sẽ thoải mái đột phá chiến linh Hoàng kim, thậm chí không tói Thần Hải có thể đạt tới chiến linh Hoàng kim!

Con đường Đế giả này thật là kỳ diệu, có thế khai phá tiềm lực chiến linh của ngươi, bởi vì trước kia cảnh giới của ngươi tiến triển quá nhanh, chiến linh trưởng thành không kịp, tuy rằng tiềm lực vẫn còn, nhưng không được khai phá ra tạo thành chiến linh Bạch Ngân.

Nếu không phải con đường của Đế giả, ngươi ít nhất muốn mất vài năm thời gian không ngừng rèn luyện ý chí, mới có thể phóng thích những tiềm năng này ra.

Ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh, phân hồn ma quang nói.

Tiềm năng chiến linh bao nhiêu, cũng là do bản thân võ giả quyết định. Đương nhiên, cũng có một ít thiên tài địa bảo có thể trực tiếp gia tăng tiềm năng chiến linh, chẳng hạn như bạn sinh Lôi tinh, nhưng loại thiên tài địa bảo này phần lớn chí có thể gặp mà không thể cầu, có tồn tại mà không nhìn thấy.

Tiềm năng thì xác định rồi, nhưng mà chưa chắc tất cả võ giả đều có thể hoàn toàn phóng thích được những tiềm năng này, nên muốn khiến cho chiến linh thăng cấp, cần không ngừng rèn luyện và một thời gian dài.

Chiến linh càng về sau, trưởng thành lại càng không dễ dàng, nếu rèn luyện không đủ, tiềm năng mấy vạn năm cũng không thể phóng thích hết.

Võ giả đến càng về già, tinh thần, khí huyết lực, sinh mệnh chi hỏa đều đã suy nhược, duy chỉ có chiến linh là không, Tư Đồ Bá Nam cho dù là đã gần đất xa trời, nhưng ở trên phương diện chiến linh lại vượt xa những thiên tài khác.

Bây giờ tiềm lực chiến linh của Lâm Minh rất lớn, nhưng khuyết thiếu rèn luyện, con đường Đế giả đúng là nơi lịch lãm chiến linh tốt nhất.

Hiểu được những điều này, Lâm Minh đối với con đường ngọn đèn ý chí này càng thêm chờ mong, càng tới phía sau, đối mặt với ý chí càng mạnh, mà chiến linh của hắn cũng lại lần nữa trưởng thành.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt hai tháng đã qua, Lâm Minh trong hai tháng này đều đắm chìm vào trong chiến đấu trong thế giới ý chí. Từ lúc đầu, tất cả chiến linh đều bị Lâm Minh một kích miểu sát, càng đến sau, dần dần là long tranh hổ đấu, cho tới tận bây giờ, Lâm Minh đã bắt đầu bị chiến linh trong ngọn đèn dầu ý chí áp chế.

Trước mắt là trận đèn ý chí thứ 215, Lâm Minh mất khoảng 20 ngày, bị đánh trọng thương không biết bao nhiêu lần, mới miễn cưỡng đem nó diệt sát.

- Trận tiếp theo!

Lâm Minh thở phào một hơi, sắc mặt vì ý chí tiêu hao quá độ mà tái nhợt, ánh mắt vốn chỉ hơi mệt mỏi, khi tiếp xúc với phù điêu trên ngọn đèn ý chí này, hắn lập tức trợn tròn ánh mắt.

Ngọn đèn dầu ý chí thứ 216 - Ma Thủy Đại Đế!

- Ma Thủy Đại đế... Dĩ nhiên là Ma đế?

Chẳng những Lâm Minh kinh ngạc, Ma Quang lại hoàn toàn ngây dại.

Chương 901: Bí mất của con đường Đế giả

Ma Đế, nhân vật phong vân của Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma đại lục 7,8 vạn năm trước, sáng lập lục phẩm tông môn Ma Thần Đế Cung, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân, thực lực bỏ xa Tạo Hóa lão nhân và Đám người Dương Lạc Thiên bây giờ. Kế thừa tùy tiện lưu lại đã trở thành kế thừa của Tu La Thần quốc, mà đám kế thừa kia chỉ là một phần nhỏ trong tất cả kế thừa của Ma Đế mà thôi.

- Không ngờ là ngọn đèn ý chí của chú nhân...

Ma quang tự lâm bẩm, nó cảm nhận được khí tức trong ngọn đèn dầu ý chí, đúng là của Ma Đế không thể nghi ngờ.

Bị phong ấn ở trong Ma Phương quá lâu, bây giờ đột nhiên cảm thụ được khí tức quen thuộc và uy áp này khiến nó vô cùng cảm khái.

- Chúng ta đi xem xem.

Lâm Minh cảm giác mình đã gần như khôi phục, dứt khoát tiến vào thế giới ý chí của Ma Đế.

Đây là một mảnh bình nguyên mênh mông, mặt đất màu đen lõa lồ, chung quanh đều là xương cốt.

Lâm Minh vừa mới định gót chân, liền cảm giác được năng lượng tràng vô cùng khủng bố từ trên không trung bao phú xuống, trải rộng thiên địa, toàn bộ thế giới ý chí dường như không chịu nổi cỗ sát ý này, mà hoảng sợ run rẩy!

Lâm Minh bị bao phủ ở trong năng lượng này, ngay cả nhúc nhích cũng không được một chút, hắn muốn vận chuyên ý chí chi kiếm bổ ra năng lượng trói buộc, mà đúng lúc này, đồng tử hắn đột nhiên co rụt lại, chiến kích màu vàng đỏ đâm thẳng tới mi tâm.

Hoàng kim chiến linh!

- Bồng!

Ý chí Lâm Minh không chút trì hoãn vỡ nát thành mưa máu, tùy ý rơi xuống.

- Khí thế thật bá đạo!

Tuy rằng thân thể sụp đổ, nhưng mà ý chí toàn thân Lâm Minh rất dẻo dai, vẫn chưa bị hủy diệt, giờ khắc này hắn vô cùng rõ ràng, trên thực tế, lần đầu tiên tiến vào con đường Đế giả. Hắn không biết bao nhiêu lần bị người ở thế giới ý chí phá vỡ ý chí thể:

- Ý chí ta, mãi mãi vĩnh tồn, cho dù ngươi có được hoàng kim chiến linh, nhưng cuối cùng cũng không phải bản thể ngươi tiến đến, cho nên không thể diệt được ta.

Ý chí thể ở trong thế giới ý chí bi người khác hoàn toàn diệt sát, đó mới thật sự là thế giới đã chết, hai mắt Lâm Minh bắn ra một đạo tinh mang, ngay sau đó, thân thể chậm rãi trọng tổ lại.

- Hả? Trên người ngươi có khí tức của bổn vương. Ngươi là ai?

Ở trước mặt Lâm Minh. Là một Ma ảnh cao lớn, thân cao khoảng 1 trượng năm xích, cả người hư ảo, dung mạo dữ tợn, được bao phủ trong một tầng ánh sáng vàng mông lung. Giống như một pho tượng hung thần.

Hắn lơ lửng trên không trung. Uy áp cường đại từ trên cao phủ xuống, uy áp kỳ thật chính là một loại lực trường, khi tu vi cường giả đạt tới cảnh giới nhất định. Bởi vì năng lượng trong cơ thể bọn họ cũng đủ cường đại, tự nhiên sẽ hình thành loại lực trường này, khiến người khác không thể tới gần, không dám nhìn thẳng.

Trước khi Ma Đế chết khó có thể đoán được tu vi, nếu như bản thân hắn tự mình tới, cho dù là tu vi Lâm Minh đạt tới Thân Hải kỳ chỉ sợ cũng khó chịu được uy áp của đối phương.

Tuy nhiên bây giờ, hư ảnh Ma Đế chỉ là ý chí thể, Lâm Minh với chiến linh Bạch Ngân của hắn chịu đựng uy áp từ ý chí thể cũng không thành vấn đề.

- Mệnh Vẫn tầng ba, chiến linh Bạch Ngân?

Trong mắt Ma Đế bồng bềnh hai ngọn lửa màu lam sẫm, hiên nhiên không thể tin, hơn nữa ở trên người Lâm Minh, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được một phần khí tức thuộc về mình:

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Lâm Minh còn chưa lên tiếng, ở trên người Lâm Minh đã vọt ra một bóng màu đỏ, cuộn mình đứng lên.

- Chủ nhân, là ta... Ta là Ma Quang a, ngài còn nhớ ta không?

Đối mặt với hai tầng áp lực Ma Đế và Đế tôn lực trường, một cái phân thân ma hồn rất khó chống đỡ, cho nên có chút run rẩy, gặp lại Ma Đế, nó vừa kích động, lại vừa e ngại.

- Ma Quang...

Ma Đế dường như chìm trong trí nhớ dài đăng đăng, hắn đã không phải là chủ hồn Ma Đế, mà chỉ là một ít tinh thần ấn ký và tàn hồn trí nhớ không trọn vẹn, cho nên trước tiên hắn vẫn chưa nhớ lại Ma Quang.

- Ta nhớ ra rồi... Trận chiến ở Thiên Vũ Thánh địa, bổn Vương thân tử đạo tiêu, ngươi và ta cùng nhau ngã xuống, không nghĩ tới ngày kia... Bổn Vương còn có thể nhìn thấy phiến thiên địa này...

Ma Đế ngửa đầu nhìn trời, thì thào tự nói, vừa rồi khi xuất hiện, trong lòng hắn chỉ có sát ý, cho tới lúc này hắn đã khôi phục thần trí trải qua.

Ma Đế dù sao cũng là Ma Đế, cho dù chỉ là một sợi tàn hồn, hắn cũng có thể tự tìm về mình.

- Ta đây là... Ở đâu?

Ma Đế đột nhiên hỏi, trong lòng Lâm Minh ngạc nhiên, hắn còn không biết mình ở đâu?

Hắn tỉ mỉ kể:

- Tiền bối là đang ở trong con đường Đế giả, ngủ say trong ngọn đèn ý chí.

- Ngọn đèn dầu ý chí... Con đường Đế giả?...

Ma Đế lộ ra vẻ mặt suy tư, sau một lúc lâu hắn rốt cuộc cũng nhớ ra:

- Con đường Đế giả, ta nhớ ra rồi, nơi này là Luân Hồi Lộ a!

- Luân Hồi Lộ?

Lâm Minh cả kinh, hai chữ Luân Hồi không hiểu sao khiến trong lòng hắn chợt nghiêm lại:

- Luân Hồi Lộ gì?

- Là Luân Hồi Lộ do Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng tạo!

Ma Đế nói tới đây thở dài một tiếng:

- Luân Hồi, Luân Hồi, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, ngươi là một trong Vương giả mạnh nhất Thần Vực, tâm cao ngất, đáng tiếc... Nghịch thiên mà đi, cuối cùng không thành chín quả.

Ma Đế đột nhiên phát ra cảm khái như vậy, khiến trái tim Lâm Minh đập loạn lên, Hỗn Nguyên Thiên Tôn?

Chẳng lẽ là chủ nhân viên Đại Đế chi tâm kia?

Con đường Đế giả vốn tên là Luân Hồi Lộ?

Lâm Minh hít sâu một hơi, con đường của Đế giả thần kỳ vô cùng, tất cả người tiến vào trong đó đều là hạng người thiên tư kinh người, sau khi chết đều lưu lại ở trong trận đèn ý chí này, dưới ngọn đèn dầu, sẽ trở thành tượng chân dung, chuyện ly kỳ bực này, đã sớm đã khiến cho Lâm Minh quá ngạc nhiên rồi.

Hiện giờ nghe Ma Đế gọi con đường của Đế giả là Luân Hồi Lộ, hắn mơ hồ có cảm giác, con đường của Đế giả, Vạn cổ Ma Khanh và Biển Kỳ Tích dường như liên quan đến một cái thiên đại bí mật!

Nhưng, Hỗn Nguyên Thiên Tôn vì sao là để ở dưới vị diện cho Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma đại lục, chẳng lẽ thế giới này có cái gì đặc thù hay sao?

Hắn vội vàng hỏi:

- Tiền bối xin hãy nói rõ, Luân Hồi Lộ đến tột cùng là cái gì?

- Luân Hồi... Luân Hồi!

Ma Đế nhắc tới hai chữ này, dường như không thể bình tĩnh được:

- Cái gọi là Luân Hồi, chính là sinh mệnh sau khi chết, có thể chuyển thế vào trong lục đạo, sinh tử nối tiếp! Nhưng mà đây kỳ thật chỉ là truyền thuyết, hoặc là, ở thời đại vô hạn viễn cổ thật sự có Luân Hồi, nhưng bây giờ đã không có.

- Cái gì!

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, Luân Hồi có tồn tại hay không, vẫn chi là một câu hỏi, nhưng ai cũng không dám nói nó thật sự không tồn tại, cho nên sau khi võ giả chết, linh hồn đều bận tâm một vấn đề đó là hy vọng không bị hồn phi phách tán, vẫn có thể tồn tại cùng thế gian, ôm một chút hy vọng tái nhập Luân Hồi.

Cho nên Ma Dạo rút hồn luyện túy là phương pháp giết người cực kỳ ác độc, mà lúc trước, mấy Đại Ma sứ thiêu đốt linh hồn sử dụng cấm kỵ chiêu thức hạ Tử Thần Chi Chú với Lâm Minh, nếu không tới vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không sử dụng.

Bởi vì sau khi sử dụng những chiêu này, nhất định không vào được Luân Hồi. Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại ở trong miệng Ma Đế nghe được, sau khi sinh mệnh chết đi, không có Luân Hồi, khiến hắn rung động không thôi.

- Hừ, về Luân Hồi đến tột cùng là như thế nào, rất ít có người hiểu rõ, còn có một cách nói, sau khi phàm nhân chết lại có thể Luân Hồi, mà võ giả lại không có, võ giả tập võ là nghịch thiên mà đi, sau khi chết sẽ bị trời phạt, cho nên không vào luân hồi. Lúc thân tử đạo tiêu là lúc, vĩnh viễn đều chết, hóa thành hư vô!

Lâm Minh chưa từ trong khiếp sợ khôi phục lại, lại nghe lần thứ hai Ma Đế nói, lại càng cả kinh nói không ra lời.

Phàm nhân có thế vào Luân Hồi, nhưng võ giả tập võ là nghịch thiên mà đi, cho nên sau khi chết không vào Luân Hồi?

Tập võ, chẳng lẽ nhất định là một con đường không thế trở về, đập nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng, không đạt tới võ đạo đỉnh phong thì nhất định bị hủy diệt thành tro bụi? Nhưng từ xưa đến nay, nhân thật chân chính đi lên võ đạo đỉnh phong, nghe đồn cùng tồn tại với thiên địa thật sự có sao? Cho dù có, có năng lực đó liệu có mấy người?

Không có võ giả nào, đột nhiên nghe được lời này của Ma Đế lại không cảm thấy không rung động, thậm chí sẽ cảm thấy sợ hãi, cho dù là Lâm Minh ý chí kiên định cũng như the!

- Hắc hắc, tiểu quỷ, ta nói tất cả những chuyện này chỉ là suy đoán mà thôi, cũng không ai có thể xác định rốt cuộc là như thế nào. Tuy nhiên mặc dù những suy đoán này, cũng là một trong những bí mật lớn nhất của Thần Vực, con đường của Đế giả dưới chân ngươi, đúng là Luân Hồi Lộ do Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng tạo. Hắn bày ra Luân Hồi Lộ, Hoàng Tuyền Hà, nên muốn vô số võ giả đại thế giới sáng lập Luân Hồi Chi Đạo! Đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại.

- Cái gì?

Lâm Minh ngạc nhiên, đại thế giới có bao nhiêu vị diện, quả thực vô số kế, như vậy võ giả đại thế giới có bao nhiêu? Chỉ sợ phải dùng hoàng hà sa số đê hình dung.

Nhiều người như vậy sáng lập Luân Hồi Chi Đạo? Đây là loại khí phách cỡ nào! Hỗn Nguyên Thiên Tôn này rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì?

- Tiền bối nói Hoàng Tuyền Hà, là Hoàng Tuyền Chi Hà trong hầm Vạn Cổ Ma Khanh?

- Không sai, đúng là cái Hoàng Tuyền Chi Hà kia!

Ma Đế gật gật đầu:

- Võ giả linh hồn khi thọ nguyên vừa hết, sẽ hồn phi phách tán, không thể bất diệt, cho nên linh hồn không có khả năng dùng để Luân Hồi, linh hồn già nua dung nhập vào trong sinh mạng mới, đó gọi là đoạt xá, không phải là Luân Hồi, thọ mệnh linh hồn vừa hết, nhất định sẽ phải chết.

- Duy nhất gần như có thể tồn tại vĩnh viễn cùng hậu thế chính là ý chí võ đạo! Cũng chính là chiến linh, chiến linh cường đại có thể tồn tại mấy trăm vạn năm thậm chí hơn mấy ngàn vạn năm! Hồn nguyên Thiên Tôn sáng lập Luân Hồi Lộ, chính là dùng Luân Hồi Lộ để lưu trữ ý chí võ đạo, để tinh thần ấn ký bị chịu tải ở trong ý chí võ đạo, hình thành ngọn đèn dầu ý chí, vĩnh viễn bảo tồn! Hoàn lại nhu cầu Luân Hồi.

- Luân Hồi Lộ này kỳ thật là một kiện Thần khí! Chỉ là không tế luyện thành hình mà thôi, đợi sau khi tế luyện nó thành hình, thật sự có thể sáng lập được Luân Hồi Chi Đạo, để chiến linh chịu tải tinh thần ấn ký, đạt tới mục đích Luân Hồi!

Nói cách khác, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng chỉ có thể làm được để chiến linh của võ giả lĩnh ngộ được Luân Hồi, nêu thật sự đạt được mục đích này thì phải cần có một đoạn đường dài để đi. Nhưng mà... Hắn cuối cùng không thể nghịch thiên.

Ma Đế nói tới đây thở dài một tiếng, dường như cảm khái vì một thế hệ Thần Đế thất bại vậy.

Những lời hôm nay Ma Đế nói, Lâm Minh nghe được lại như thân chung mộ cổ, rung động không hiểu, hắn vạn lần cũng không ngờ, thì ra nguyên nhân tồn tại con đường của Đế giả là như vậy!

- Tiền bối, vãn bối muôn biết Hỗn Nguyên Thiên Tôn vì sao lại thất bại.

- Không biết! Ma Đế lắc đầu.

- Như vậy Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng tạo Luân Hồi Lộ ở Thánh Ma đại lục, một trong vô số vị diện ở đại thế giới, mà không phải sáng tạo ở Thần Vực?

- Không biết!

Ma Đế lại lắc đầu.

- Tiểu bối, bổn Vương biết đều đã nói cho ngươi, cái khác bổn Vương cũng không biết, bây giờ nói cho ta biết, trên người ngươi vì sao có khí tức của bổn vương?

Ma Đế vừa hỏi như thế, Lâm Minh tim đập chậm lại, lại nói tiếp, chính mình nuốt là mảnh vỡ linh hồn vô chủ của Ma Đế, cho nên có thể bị hắn trả thù hay không?

Chương 902: Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận

Ma Đế vừa hỏi như vậy, Ma Quang một câu cũng không nói, kỳ thật tuy rằng nó là khế ước thú của Ma Đế, nhưng địa vị cũng không cao, với thực lực Ma Đế lúc đỉnh phong, Ma Quang trên cơ bản không được ra chiến trường, cũng chỉ là kẻ chạy cờ ở phía sau mà thôi.

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm:

- Tiền bối, vấn đề này xin thứ vãn bối không thể trả lời.

Lâm Minh giấu giếm cũng không phải sợ Ma Đế, kỳ thật hư ảnh Ma Đế trước mắt chi là 1 sợi ý chí Ma Đế kết hợp với 1 sợi tàn hồn Ma Đế mà thôi, tinh thần ấn ký đều đã mất đi hơn chín thành, bây giờ đối với Lâm Minh đã mất đi uy hiếp.

Tuy rằng ý chí Lâm Minh vẫn không phải là đối thủ của ý chí Ma Đế, nhưng Lâm Minh lại có thể rời khỏi thế giới này, nhưng cũng có thể tự bảo vệ mình.

Hắn không trả lời Ma Đế bởi vì quan trọng hơn là Ma Phương, vật phẩm thần kỳ bực này lúc trước dẫn tới hai đại thế lực siêu cấp ở Thần Vực tranh đoạt, nếu bị người khác biết được nó nằm trong tay mình thì rất là không ổn.

- Phải không... Ngươi không nói thì bổn Vương cũng có thể đoán được vài phần, lúc trước Ma Quang và bổn Vương đều bị thần hồn vỡ nát, bị hút vào trong Thần Tinh Ma Phương, hiện giờ nó lại đi theo ngươi, nói vậy ngươi và chuyện này có quan hệ sâu xa chứ, hừ!

Ma Đế hừ lạnh một tiếng, một tiếng hừ lạnh này, kỳ thật ẩn chứa vẻ rất không cam lòng. Năm đó, hắn đi theo đại quân Thiên Minh Tử, cùng nhau giết vào Thiên Vũ Thánh địa, kết quả cái gì cũng không chiếm được, ngược lại bồi thường cả tánh mạng, thậm chí, Ma Đế cũng không biết Thần Tinh Ma Phương rốt cuộc là cái gì, có được công năng gì, Thần Tinh Ma Phương này tồn tại vốn là một điều bí ẩn.

Thiên Minh Tử tất nhiên là chiếm được một ít tin tức, cho nên mới bỏ ra cái giá phải trả lớn như vậy, mời nhiều cao thủ ra tay tranh đoạt như vậy, mà bí mật này ngay cả rất nhiều Giới chủ, Thiên Tôn cũng không biết được.

Mà hiện giờ. Cơ duyên này lại bị tên vãn bối trước mặt này chiếm được, trong lòng hắn nói là không ghen tị thì không có khả năng.

- Số mệnh thật sự khiến người ta đố kỵ, Mệnh Vẫn tầng ba đã có được Bạch Ngân chiến linh, cơ sở vững chắc thâm hậu, pháp thể song tu, lại còn mở ra Bát Môn Độn Giáp, ngươi so với bổn Vương năm đó, còn tốt hơn 100 lần! Bổn Vương qua con đường của Đế giả, tuy rằng đi thông, nhưng ngọn đèn dầu ý chí cũng chỉ tắt 113 trản. So với ngươi khác nhau như một trời một vực!

Ma Đế nói tới đây thở dài một tiếng. Lâm Minh có thể trưởng thành đến bực này, không thể chỉ dùng hai chữ thiên tài để giải thích nữa. Tất nhiên có đại cơ duyên, đương nhiên chỉ có cơ duyên là chưa đủ. Phải đồng thời cùng có đại nghị lực, đại trí tuệ mới được. Không có cơ duyên, làm sao có thể một mình đi tới võ đạo đỉnh phong.

- Võ giả hạ giới, khởi điểm thấp hơn võ giả Thần Vực, Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục bởi vì kiếp nạn 10 vạn năm trước. Lại quay vòng lại trở thành một trong 3000 hạ đẳng thế giới trong đại thế giới. Nếu bổn Vương năm đó có một nửa tư chất của ngươi, làm sao lại phải lưu lạc tới nông nỗi này!

Nếu như bổn Vương không tán tu vi đi, trọng tu Mệnh Vẫn, làm lỡ lượng lớn thời gian, thì bây giờ cho dù không thành Thánh chủ, thì cũng có thể trở thành chuẩn Thánh.

Trong thanh Ma Đế tràn ngập vẻ không cam lòng, Lâm Minh nghe xong trong lòng ngẩn ra:

- Tán tu vi đi, trọng tu Mệnh Vẫn?

- Đúng vậy, bổn Vương với Mệnh Vẫn bảy tầng đột phá Thần Hải, nếu đặt ở Thiên Diễn Đại Lục cũng là người nổi bật, nhưng đặt ở Thần Vực thì cũng không tính là ngạc nhiên gì, Mệnh vần bảy tầng nhất định là tiềm lực hữu hạn, biện pháp duy nhất chính là tán tu vi đi, trọng tu Mệnh Vẫn!

Ma Đế nói vậy, Lâm Minh nghe được mà ghê cả người, trở thành Thần Hải đã khó kinh người, nếu như đã tu thành Thần Hải, lại tán tu vi đi trọng tu Mệnh Vẫn, đi nhiều đường vòng như vậy, bảo sao Ma Đế có thể đi tiếp, hơn nữa lấy được thành tựu không tồi, thật sự quá mạnh mẽ. Thời điểm hắn ở Thiên Diễn Đại Lục hơn phân nửa cũng gặp cơ duyên nghịch thiên.

Như thế xem ra, không đơn giản là Ma Đế, chỉ sợ Đế Thích Già cũng lựa chọn n! Đây là nỗi khổ của võ giả hạ giới phi thăng.

Lâm Minh may mắn là hắn cơ sở vững chắc, không cần đi đường vòng như vậy.

- Thôi, thôi, dù sao ngươi cũng là xuất từ võ giả vị diện Thánh Ma Đại Lục, coi như là đồng nguyên với bổn Vương, bổn Vương thân đã tử, đám tàn hồn này ngay cả kéo dài trí nhớ cũng không giữ lại được, kế thừa của bổn Vương được ngươi kế thừa, ngươi cũng coi như l nửa là truyền nhân của bổn Vương, ngươi có thể ở thời điểm cốt linh 24 tuổi mà tu luyện đến cảnh giới như thế, tương lai tất nhiên sẽ là một nhân vật. Cái này cũng chưa tính là gì, chú yếu là kế thừa trên người ngươi có liên quan tới đại cơ duyên nào đó từ Ma Phương, bằng vào nó, ngươi thậm chí có một chút hy vọng trờ thành Thánh chủ, Giới chủ!

- Đến lúc đó, ngươi nếu là có thế kế thừa ý chí Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thành lập Luân Hồi Chi Đạo, đó cũng là giáo lý của võ giả! Ngươi tới đây rèn luyện chiến linh, bổn Vương sẽ đem năng lượng ngọn đèn dầu ý chí nắm trong tay truyền cho ngươi!

Ma Đế nói tới đây, thân thể bùng một tiếng nổ tung, hóa thành vô số điểm vàng rơi xuống, lần này, mưa điểm sáng này hoàn toàn tiến vào trong ý chí của Lâm Minh, làm dịu chiến linh của hắn.

Lâm Minh cảm giác tinh thần chi hải giống như trúng đạn, hình như sương mù bao bọc chung quanh chiến linh chậm rãi trở nên nồng đậm, năng lượng chiến linh nhanh chóng tăng lên, đợi cho sương mù này đậm tới trình độ nhất định, lại lần nữa ngưng tụ, Lâm Minh liền có thể bước vào cảnh giới chiến linh Bạch Ngân đại thành.

Năng lượng từ trong mưa điểm sáng này đến từ chính con đường của Đế giả, mà đều không phải là Ma Đế linh hồn thể, con đường của Đế giả vốn là một kiện Thần khí được tế luyện thành, có thể làm dịu chiến linh cũng chẳng có gì lạ.

Mưa điểm sáng chậm rãi tiêu tán, mà Lâm Minh cũng rời khỏi thế giới ý chí của Ma Đế:

- Ma Đế, dưới nghịch cảnh như thế, tán tu vi đi, trọng tu Mệnh Vẫn, lại còn có thể đi đến cảnh giới bực này, đúng là hào kiệt một thế hệ, chỉ tiếc cuối cùng vẫn bị thân tử đạo tiêu, đáng tiếc!

Lâm Minh phát ra cảm khái như vậy, mà Ma Quang lại trầm mặc không nói. Gặp lại chủ nhân của mình, nó vô vàn cảm khái.

Không trải qua bất kỳ tranh đấu dưới ngọn đèn dầu ý chí của Ma Đế, hơn nữa Lâm Minh đối với Vạn cổ Ma Khanh và Kỳ Tích Chi Hải cũng có chút lý giải.

Hắn tiếp tục đi tới, lại phát hiện, sau khi qua ngọn đèn dầu ý chí Ma Đế, chỉ còn lại 3 trận đèn dầu nữa.

Mà 3 trận ngọn đèn dầu ý chí, nhất là ngọn đèn cuối cùng và thứ hai, so với ngọn đèn dầu ý chí phía trước còn lớn hơn, hừng hực như là cây đuốc vậy, chiếu sáng không gian một phương.

Mà ở phía trước Lâm Minh, lại là một tấm bia đá cao mấy trượng, bên trên khắc một hàng chữ to ngôn ngữ cổ Thần vực, từng chữ đều có đấu lớn, chiếm cứ hơn phân nửa tấm bia đá, chữ viết thẳng đứng, từ trên xuống dưới sắp thành hàng.

- Ngân hà mênh mông ai là chủ, sử sách muôn đời ta ghi được.

14 chữ, mỗi một nét đều phát ra khí thế hùng hồn, khiến người khác nhìn vào tâm thần bị lạc vào trong đó, cho dù là Lâm Minh có

chiến linh Bạch Ngân cũng khó nhìn thẳng được.

Giọng điệu cuồng ngạo như thế, nét chữ cứng cáp như thế, chẳng lẽ là bút tích của Hỗn Nguyên Thiên Tôn theo như lời Ma Đế lưu lại?

Lâm Minh hít sâu một hơi, lại nhìn ngọn đèn dầu ý chí cuối cùng hừng hực cháy trên con đường của Đế giả cuối kia, trong lòng không sao nổi lên xúc động, ngọn đèn dầu cuối cùng có phải là chiến linh của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại hay không, hơn nữa mạnh tới mức độ nào?

Nếu Hỗn Nguyên Thiên Tôn muốn sáng lập Luân Hồi Chi Đạo, chắc là cũng lưu lại cho mình một tia cơ hội Luân Hồi đi!

Ở trước ngọn đèn dầu ý chí cuối cùng có hai ngọn đèn dầu, chúng là ai lưu lại?

Ở ngoài con đường của Đế giả, cửa vào Vân Tiêu Thông Thiên Tháp, bốn lão nhân đang bận rộn, trong tay bọn họ cầm một trận kỳ màu đen, đang bố trí đại trận.

Mỗi một mặt trận kỳ đều tối đen như mực, quỷ khí dày đặc, dường như cất chứa vô số ác quỷ, đứng giữa vực sâu tế luyện.

Bộ trận kỳ này tổng cộng có 360 mặt, bố trí xuống quỷ khí ngập trời, không gian gần đó tràn ngập ngàn vạn oán linh, một cỗ cô Ma diễm bốc cháy lên, khiến người sống căn bản không thể tới gần.

- Hừ, Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận này chính là dùng 360 mặt trận kỳ bố trí xuống, mỗi một mặt trận kỳ đều tương đương với một kiện đỉnh cấp Bảo khí hạ phẩm, trong đó trận bàn trấn áp mắt trận lại tương đương với Bảo khí thượng phẩm!

360 mặt trận kỳ, Bản tôn không biết tiêu phí bao nhiêu tinh lực, chiếm được Thâm Uyên Chi Hỏa, lại nung đi nung lại mới tế luyện ra được, một khi bố trí xuống, cộng thêm có Bản tôn chủ trì, cường giả Thần Hải hậu kỳ nhân loại cũng phải nuốt hận! Hôm nay lấy ra đối phó ngươi, cho dù ngươi đi xuống Địa Ngục cũng có thể tự hào!

Trên mặt Huyết Sát Nguyên nguyên chủ hiện lên nụ cười ác độc, Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận kỳ thật chỉ là đại trận phòng ngự mà thôi, bởi vì bố trí nó rất tiêu hao thời gian, phải mất tới nửa tháng, cho nên căn bản không có khả năng công kích.

Bình thường Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận bố trí ở Huyết Sát Thần Điện thủ hộ Huyết Sát Nguyên, cho dù Bát Vẫn Chiến Đế đến đây, tuy rằng không địch lại, nhưng mà cũng có thể chống lại được một hồi lâu, cũng đủ thời gian cho Huyết Sát Nguyên nguyên chủ để bỏ chạy.

Đây là thủ đoạn bảo mệnh áp đáy hòm của Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, hiện tại lại được hắn đem ra dùng để trấn sát Lâm Minh!

Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, Huyết Sát Nguyên nguyên chủ đem hết tất cả thủ đoạn ra, vẫn là phòng ngừa vạn vô nhất thất, Lâm Minh thông qua con đường của Đế giả, thật sự trở thành cường giả phong Đế.

Bây giờ có Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, cho dù lui 1 vạn bước, Lâm Minh thật sự phong Đế thì cũng phải chết. Vừa mới phong Đế và cường giả Thần Hải hậu kỳ chênh lệch quá lớn, cho nên hắn ở trong Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận thật sự không hề có sức phản kháng.

- Hừ, ngươi nhiều nhất chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng, muốn đi thông qua con đường của Đế giả chính là nằm mơ, cho dù ngươi thông qua, chiến lực thực tế có thể so với cường giả phong Hoàng xưng Đế yêu nhất thì thế nào.

Ngươi ngút trời kỳ tài, nếu tiềm long nhập hải, ẩn nhẫn 20 năm sau tìm tới Bản tôn, chỉ sợ Bản tôn phải tránh mũi nhọn của ngươi. Nhưng bây giờ, ngươi chỉ vì cái trước mắt, mưu toan tiến vào con đường của Đế giả để đề cao thực lực, cũng chỉ là tìm đường chết! Bản tôn không thành toàn cho ngươi thì chỉ có lỗi với ngươi!

Khoảng mười sáu ngày, bốn lão nhân rốt cục bố trí xong Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, sau đó bọn họ trấn thủ bốn phía đông nam tây bắc, từng người phun ra một ngụm Bản mạng tinh huyết, lập tức toàn bộ đại trận vạn quỷ gào thét, chói tai nhức óc.

Bốn lão nhân phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt có chút tái nhợt, Bản mạng tinh huyết, quý báu biết bao, phun ra một ngụm đều tổn hại thọ nguyên. Vì muốn cam đoan trấn sát Lâm Minh thành công, Huyết Sát Nguyên nguyên chủ dùng tất cả những thủ đoạn gì.

Này quả thật, hắn cuối cùng cũng có cơ hội giết chết Lâm Minh, hắn căn bản chút không lo lắng Lâm Minh có năng lực chống lại được hắn, chỉ là sợ Lâm Minh quỷ kế đa đoan, có bổn sự chạy trốn gì, một khi lần này để hắn chạy thoát, thì tuyệt đối không có khả năng bắt hắn được.

Sau khi bố trí tốt đại trận, Huyết Sát Nguyên nguyên chủ tự mình trấn thủ trong đó, một tấc cũng không rời. Cứ như vậy, nửa năm trôi qua, trong con đường của Đế giả không có một chút động tĩnh.

Tuy nhiên Huyết Sát Nguyên nguyên chủ không có chút mất đi nhẫn nại, lần đầu tiên Lâm Minh tiến vào con đường của Đế giả khoảng 7 tháng, lần này không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ lâu hơn, hắn luôn luôn tự mình trấn thủ, cũng đợi một kích lôi đình.

Đối với cường giả cấp Ma Đế, một lần bế quan chính là mười mấy năm, mấy chục năm mà nói, chút thời gian như vậy thì tính là cái gì...

Chương 903: Thần nữ trong băng

- Ầm!

Ở trong thế giới ý chí con đường của Đế giả, ý chí Lâm Minh hóa thành một đạo lưu quang, mạnh mẽ va chạm vào trên một đạo thần tượng một vàng trước mặt, va chạm kịch liệt khiến thân thể Lâm Minh chia năm xẻ bảy!

- Vỡ!

Từng đạo lôi quang, lực lượng không gian, hỏa lực, pháp tắc thời gian như mưa to gió lớn trút xuống dưới, toàn bộ giã lên mặt thần tượng màu vàng kia.

- Ca ca ca!

Thần tượng hoàng kim xuất hiện từng đạo vết rạn, Lâm Minh đấu khoảng 600 chiêu, không ngừng tấn công, không ngừng vỡ vụn, ý chí thể đổ nát mười mấy lần, tất cả chiêu thức đều đã dùng hết, mới mạnh mẽ mài mòn thần tượng hoàng kim trước mắt này.

- Cuối cùng đã xong!

Ý chí thể Lâm Minh vỡ nát lại trọng tổ, hắn chỉ cảm thấy choáng váng, bước chân phù phiếm, dường như lúc trước hắn lần đầu tiên minh khắc Minh thân phù, linh hồn lực cạn kiệt nghiêm trọng.

Trận đèn này chính làtrận đèn phía sau trận đèn của Ma đế, khiến hắn vật vã khoảng nửa năm.

Nửa năm qua, Lâm Minh không lúc nào là không chiến đấu, cùng với chiến linh hoàng kim tiến hành chém giết sinh tử, vị đại năng vô danh này hiển nhiên đã tồn tại 10 vạn năm trước, trước khi chết cảnh giới còn cao hơn Ma đế, nếu như ý chí thể của hắn đầy đủ, Lâm Minh căn bản là không có sức phản kháng.

Lâm Minh ỷ vào ý chí thế của hắn dai bền, không ngừng vỡ nát rồi lại trọng tổ, liên tục chiến đấu, mài mòn từng chút từng chút, mới đánh gục đối phương.

Mà ở trong quá trình chiến đấu này, mỗi một lần ý chí thể Lâm Minh vỡ nát, dường như chiến linh đều được rèn luyện một chút. Liên tục nửa năm, chiến linh hắn càng thêm ngưng thực, càng thêm sắc bén, ẩn ẩn có xu thế đột phá Bạch Ngân đại thành.

Chiến linh Lâm Minh giống như một cây thương Bảo khí. Tài liệu sử dụng minh khắc trận pháp đều là thượng đẳng trong thượng đẳng. Chỉ là không đủ sắc bén.

Cơ sở có, tiềm lực rất lớn, lại không đủ sắc bén, uy lực không quá lớn. Hiện giờ không ngừng chiến đấu chính là ma luyện Bảo khí này, mài, là quá trình mài nhọn, khiến cho chiến linh của Lâm Minh nhanh chóng phát ra quang hoa khiếp người.

Mà trong thiên hạ, ma luyện đối với chiến linh tốt nhất, chỉ sợ chính là con đường của Đế giả này. Nó là xuất thân từ Thần Vực Thiên Tôn, thậm chí có thể tế luyện thành Thần khí.

Sau khi chiến linh Hoàng Kim vỡ nát, hóa thành năng lượng tinh thuần làm dịu chiến linh Lâm Minh, ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh, chung quanh chiến linh hình cây thương, sương mù bao phủ càng ngày càng đậm đặc, mơ hồ có xu thế ngưng thành dịch.

Hắn bây giờ cách Bạch Ngân đại thành, chỉ cách một màng mỏng mà thôi. Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Mà lúc này. Ngọn đèn dầu ý chí, chi còn lại hai ngọn!

Lâm Minh nhìn về phía sau con đường của Đế giả, mạnh mẽ phun ra ngụm trọc khí, trận đèn dầu đếm ngược thứ hai. Ngọn lửa hiện ra màu xanh thẳm, nhìn trận đèn dầu này, ý chí rất dễ dàng bị hãm vào, giống như là đối mặt với hải dương mênh mông, trong ngọn đèn dầu ẩn chứa một cỗ khí tức thánh khiết, bình tĩnh, sâu thẳm, lại khiến cho người ta kính sợ.

Lâm Minh ngồi xuống điều tức, tiến vào Không linh võ ý, điều chinh tới trạng thái tinh thần đến mức tốt nhất.

Sau đó, dứt khoát tiến nhập vào trong thế giới ý chí ngọn đèn dầu xanh thẳm.

Phiến thế giới ý chí này lại là đáy biển xanh thẳm, nước biển xanh thẳm, giống như bảo thạch tinh thuần nhất, trong nước có cá nhỏ xinh đẹp bơi bơi, Lâm Minh cũng biết, những con cá này đều là năng lượng tinh thuần nhất biến ảo thành.

Dưới đáy biên, cát đá dường như từng viên trân châu sáng bóng, mơ hồ có một ít sáng bóng như ngọc trai, đẹp như mộng ảo.

Mà ở trong đám cát đá này, rõ ràng có một khối Hàn Băng màu lam rất cao lẳng lặng đứng đó. Lâm Minh chăm chú nhìn lại, lập tức ngây ngẩn cả người. Bên trong Hàn Băng có bao bọc một mỹ nữ mặc lụa mỏng.

Hai tay mỹ nữ ôm đầu gối, thân thể co lại, hai chân thon dài mượt mà trong suốt, mà duy chỉ có khuôn mặt đẹp gục xuống đầu gối khiến cho tóc dài buông xuống như thác nước, che lấp cảnh xuân.

Cô gái này, cùng với cô gái ở trong hầm Vạn Cổ Ma Khanh giống nhau như đúc.

- Ngọn đèn dầu thứ hai đếm ngược lại phong ấn ý chí thần nữ và tinh thần ấn ký. Như vậy trận đèn cuối cùng chăng lẽ phong ấn Hỗn Nguyên Thiên Tôn?

Lâm Minh hít sâu một ngụm lãnh khí, hai ngọn ngọn đèn dầu cuối cùng không ngờ là hai tôn đại năng, ý chí bọn họ không biết mạnh tới mức độ nào?

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn đem ý chí thể thần nữ phong ấn ở trong này, là muốn sau khi thần nữ chết có thể vào Luân Hồi Chi Đạo sao? Còn có ở trong hầm Vạn Cô Ma Khanh, trong cơ thể thần nữ có chứa Đại Đế chi tâm, trấn sát hết thảy oán linh u hồn có ý đồ bất lợi đối với thi thể thần nữ, đồng thời giữ gìn di hài 10 vạn năm mà trông vẫn rất sống động.

Trong đầu Lâm Minh trong nháy mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh năm đó. Hắn giữ kính ý tới gần thần nữ ngủ say trong Hàn Băng, bên trong, thần nữ giống như đang ngủ, thậm chí hàng lông mi thật dài của nàng dường như đang nhẹ nhàng run rẩy.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua nước biển xanh thẳm ánh lên ánh sáng màu xanh nhạt, dường như có một tầng bạc mỏng bao bọc da thịt cô gái này, tình cảnh nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

- Tiền bối?

Lâm Minh thử liên hệ với ý chí thể của thần nữ, nhưng mà lại thất bại, hắn cảm giác căn bản là không thể thẩm thấu qua tầng Hàn Băng kia, nhưng mà dù như thế, hắn vẫn cảm nhận được trong thi thể thần nữ ẩn chứa ý chí cường đại. Đó cũng không phải cấp bậc Hoàng kim linh, mà là tồn tại đã vượt qua Hoàng kim chiến linh.

- Ma Quang, cảnh giới trên Hoàng kim chiến linh là cái gì?

Lâm Minh đột nhiên hỏi.

- Là Bích hồn chiến linh, chiến linh mông lung như khói, từ màu vàng trở về tới màu sách vốn có, cảnh giới thần nữ này, ta căn bản không nhìn ra được.

Ma Quang xòe ra móng vuốt, nó ở Thần Vực chỉ là một nhân vật nhỏ không thể nhỏ hơn, căn bản nhìn không ra cảnh giới của thần nữ.

Lâm Minh trong lòng vừa động, nêu như lấy tinh thần ấn ký phong ấn trong ngọn đèn dầu ý chí của thần nữ ra, lại kết hợp với di thể thần nữ ngủ say ở trong ngàn dặm vùng cấm, vậy thì thần nữ có sống lại không?

Không hề nghi ngờ, Hỗn Nguyên Đại Đế đã làm chuẩn bị để thần nữ sống lại, chẳng lẽ là để người sau đến khiến thần nữ sống lại.

Thậm chí, Hỗn Nguyên Đại Đế có thể ở Vạn Cổ Ma Khanh và Kỳ Tích Chi Hải để lại kế thừa suốt đời hắn, cũng là đợi người có duyên tới mở ra.

- Hỗn Nguyên Đại Đế coi tánh mạng thần nữ còn quan trọng hơn mình, không biết thần nữ này là người nào đối với hắn, người yêu? Con gái?

Lâm Minh lắc đầu, hai giải thích này cũng không cần phải chuẩn xác, Thiên Tôn một thế hệ, thọ mệnh dài vô tận, cái gì mà không trải qua, chẳng nhẽ lại vì một tình yêu mà si mê tới mức này sao? Về phần con gái, dường như cũng không thể nào nói nổi, đại năng võ đạo chỉ cần mình nguyện ý, có thể với thọ mệnh vô cùng sinh nở ngàn vạn con mình.

- Nếu ta có thể ở trên con đường võ đạo đạt đú cảnh giới, nói không chừng, rất có thể nghịch thiên sửa đổi tính mệnh. Cứu lại thần nữ, đến lúc đó, ta liền biết Luân Hồi chi đạo của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đến tột cùng là cái gì, trong hầm Vạn Cổ Ma Khanh ẩn chứa bí mật gì?

Lâm Minh nghĩ như vậy, rời khỏi thế giới thần nữ, ý chí thể thần nữ này khác với phía trước, nếu mình chưa có công kích, cũng không thể liên hệ, hắn ở bên trong không đạt được gì, chỉ có rời khỏi.

Nhưng ngay lúc Lâm Minh rời khỏi thế giới ý chí này, hắn lại cảm giác năng lượng ý chí như thủy triều tràn vào thân thể mình, chiến linh trong tinh thần chi hải của hắn nhanh chóng ngưng hóa, sương mù nồng đậm hội tụ bên ngoài chiến linh thế, không ngừng ngưng thực. Bạch Ngân đại thành không hiểu sao trong nháy mắt đột phá! Nhưng lại không ngừng lại, mới từ Bạch Ngân đại thành, nhanh chóng kéo lên đến Bạch Ngân đỉnh phong.

Chương 904: Toái đan trọng ngưng

- Bạch Ngân đại thành đỉnh phong... Tiểu tử, ngươi đây là có xu thế trước Thần Hải đột phá Hoàng Kim.

Ma Quang ở trong tinh thần chi hải Lâm Minh chậc chậc ngợi khen,

- Còn một ngọn đèn dầu cuối cùng, tới đó xem là cái gì?

Lâm Minh gật gật đầu, ngọn đèn dầu ý chí cuối cùng, không có gì bất ngờ xảy ra là tinh thần ấn ký Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, Hỗn Nguyên Thiên Tôn muốn thành lập Luân Hồi chi đạo, không có khả năng không để cho chính mình một hy vọng sống.

Ý chí liên hệ với ngọn đèn dầu ý chí cuối cùng, Lâm Minh đi tới một mảnh thế giới ý chí, hắn nhìn cũng thấy đây là một mảnh Không Gian Hỗn Độn, dòng khí màu xám hồn loạn tràn ngập khắp không gian. Vô biên vô hạn, ngoài ra, không có bất kỳ thứ gì, Lâm Minh căn bản không tìm được chỗ tinh thần ấn ký của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Đây là

- Đây chẳng lẽ là... Hồng Mông khí?

Ma Quang đột nhiên cả kinh, với kiến thức của nó, tự nhiên không có khả năng tiếp xúc được với loại năng lượng căn nguyên pháp tắc Hồng Mông khí này. Nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Không Gian Hỗn Độn hai này kết hợp với dòng khí màu xám, nó có thể đoán ra vài phần.

Hai chữ Hỗn Nguyên, cùng cấp với Hỗn Độn, cũng cùng cấp với Hồng Mông, Hỗn Nguyên Thiên Tôn chính là Hỗn Độn Thiên Tôn, Hồng Mông Thiên Tôn!

- Hồng Mông khí!

Lâm Minh lông mày nhướng lên, hắn tự nhiên biết Hồng Mông khí, nghe đồn thủa ban sơ lúc vũ trụ hình thành, ban đầu là hư vô, trong không gian cái gì cũng không có, được gọi là Thái Dịch, tiếp theo chính là năng lượng sơ thành, nhưng chưa ngưng tụ thành thực thể, gọi là Thái Sơ!

Sau Thái Sơ, chính là Hỗn Độn, chẳng phân biệt được âm dương, thiên địa chưa khai, trong vũ trụ tràn ngập Hỗn Độn nguyên khí, loại nguyên khí tự nhiên này gọi là Hồng Mông khí.

Hồng Mông khí từng tràn ngập không gian Vô Ngân trong vũ trụ, nhưng về sau ngưng hóa thành Âm Dương Thái Cực. Nhật Nguyệt Ngũ Hành, vạn vật sinh linh, những khí tức này đều tiêu hao, hiện tại l tia Hồng Mông khí chính là vô hạn gần với đại đạo căn nguyên, giá trị của nó không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng mà, Hồng Mông khí lại hoàn toàn không phải giai đoạn hiện tại Lâm Minh có thể luyện hóa, thậm chí nếu hẳn muốn thu từng chút một, đều là hy vọng xa vời.

Hồng Mông khí này dường như bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn tế luyện qua, liên quan đến pháp nguyên Hỗn Nguyên Thiên Tôn, căn bản đừng hòng muốn thu. Hồng Mông khí, bởi vì ngưng tụ quá nhiều vật chất. Giống như hắc động trong vũ trụ, năng lượng vật chất được nén ép với mức cao, cho nên nặng tới mức người ta không thể tưởng tượng được.

Một tia Hồng Mông khí liền có thể đập vỡ một tòa sơn lĩnh. Một luồng Hồng Mông khí bằng vào sức nặng bản thân có thể cắt đứt một khỏa tinh tú (vì sao).

Cho dù Lâm Minh có thể xê dịch một ít Hồng Mông khí. Thu vào trong Tu Di Giới, như vậy Tu Di Giới cũng sẽ trực tiếp sụp đổ!

Bởi vì không gian cũng không chịu nổi sức nặng này, hắc động có thể phá vỡ không gian, cũng chính vì nặng tới mức như thể cho nên không gian không chịu nổi.

- Quên đi, Lâm Minh, chúng ta đi thôi, mấy thứ này không phải ngươi có thế lấy được. Hỗn Nguyên Thiên Tôn thất bại trên con đường Luân Hồi, có thể là có oán cừu với người, nhưng mà hắn lại dám đem ngọn đèn dầu ý chí, Hồng Mông khí ở lại chỗ này, tất nhiên là có chỗ dựa vào. Với bản lĩnh của ngươi, đừng hòng đòi thu, đương nhiên...

Ta đoán chắc Hỗn Nguyên Thiên Tôn chắc là để lại di chí, nếu tương lai ngươi có thể kế thừa di chí của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thử thành lập Luân Hồi chi đạo, ngươi liền có thể kế thừa tất cả những gì Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, thậm chí tương lai có thể cứu Hỗn Nguyên Thiên Tôn và Thần Nữ sống lại.

Ma Quang phỏng đoán cũng hợp tình hợp lý, nhưng mà Lâm Minh lại hơi hơi trầm ngâm, sau một lát, đột nhiên hắn ý niệm vừa động, mi tâm bắn mạnh ra một ánh sao, chiến linh hình cây thương ở trong tinh thần chi hải gào thét bắn ra.

- Lâm Minh, ngươi...

Ma Quang đột nhiên ngân ra, chỉ thấy chiến linh hình cây thương của Lâm Minh bay vào trong Hồng Mông khí trầm trọng vô cùng, sau đó nhẹ nhàng chấn động, dường như sắp bị Hồng Mông khí đập nát.

Hồng Mông khí chưa chắc thu được nhưng mà Lâm Minh lại tính toán dùng nó để rèn luyện chiến linh.

Chiến linh vô hình vô chất, vốn không có khả năng bị vật thật mài luyện, chỉ có thể để ý chí trong thế giới ý chí không ngừng so đấu rèn luyện, trưởng thành, nhưng mà Hồng Mông khí lại khác, thế gian vạn vật, trừ không gian và thời gian ra, đều là Hồng Mông khí ngưng tụ thành, trong đó cũng bao gồm chiến linh. Hồng Mông khí là vạn vật căn nguyên, đồng dạng cũng là chiến linh căn nguyên, nó đương nhiên có thể mài luyện chiến linh.

Chiến linh được xưng là bất tử bất diệt, nhưng Hồng Mông khí có thể mài vụn tinh tú, cũng có rất nhiều nguy hiểm, Lâm Minh cũng không dám liều lĩnh, thao túng chiến linh bay quanh bên ngoài Hồng Mông khí, hấp thu những tia Hồng Mông khí như tơ nhện.

Nhưng mà cho dù như thế, chiến linh Lâm Minh cũng kịch liệt chấn động, dường như sắp vỡ vụn vậy, Lâm Minh sắc mặt tái nhợt, trán đô đầy mồ hôi, áp lực cực lớn như vậy, cho dù hắn ý chí cứng cỏi, cũng khó chịu đựng được.

- Điên rồi... Dùng Hồng Mông khí rèn luyện chiến linh, sẽ khiến cho chiến linh đạt tới trình độ nào?

Ma Quang không dám tưởng tượng, đây là ngọn đèn dầu ý chí cuối cùng cửa con đường của Đế giả. Trước Lâm Minh, chi sợ là cho tới bây giờ không có ai có năng lực đi tới đây, ngọn đèn dầu này bản thân không phải khảo nghiệm, mà là cơ duyên thật lớn!

Bản thân Lâm Minh ngồi ở bên cạnh khu vực Hồng Mông khí, rỗ ràng là chuẩn bị ở tu luyện trong này.

Tuy ràng Hồng Mông khí không thể thu, nhưng mà nếu ở trong này lĩnh ngộ căn nguyên pháp tắc, thì sẽ là làm ít công to:

- Ma Quang, ta bế quan ở trong này, một lần là đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn, ngươi hộ pháp cho ta.

Nói hộ pháp, kỳ thật cũng không cần hộ pháp, ở trong con đường của Đế giả này tuyệt đối an toàn. Truyện Trinh Thám

Lâm Minh cứ như vậy, bế quan, mài luyện chiến linh, tìm hiểu Hồng Mông khí, đột phá cảnh giới!

Trong Tu Di Giới của hắn cũng có đủ linh dược, còn có cực phẩm Nguyên Linh Thạch, chỉ cần chưa đến bình cảnh, thì có thể luôn luôn tu luyện ở trong này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, xuân đi đông đến, hoa nở hoa tàn.

Trong nháy mắt, lại là nửa năm qua đi, ở con đường của Đế giả đã ở lại 1 năm, cộng thêm lúc trước tu luyện ở Thiên Diễn Đại Lục, Lâm Minh đã liên tục tu luyện suốt hai năm, mà tuổi của hắn đã tới 25.

Hai năm nay, cảnh giới võ đạo của hắn đã từ gần Mệnh Vân tầng ba, đến bây giờ đang đánh sâu vào Mệnh Vẫn tầng bốn.

Huyết nhục mông lung bị bao phủ ở trong Không Gian Hỗn Độn, tại đây trong huyết nhục này, rõ ràng có một viên tinh hạch ngăm đen, đó đúng là Toàn Đan của Lâm Minh.

Phương thức hoàn mỹ nhất độ Mệnh Vẫn chính là trước Mệnh Vẫn tầng ba rèn luyện thân thể. Trong Mệnh Vẫn tầng ba là toái đan trọng ngưng, sau Mệnh Vẫn tầng ba là đúc lại linh hồn.

Từ Mệnh Vẫn tầng ba tói Mệnh Vẫn tầng bốn, toái đan trọng ngưng, tuy rằng không tính là một đại cảnh giới, nhưng so với tiêu cảnh giới thì chênh lệch lớn hơn một chút.

Vì thế Lâm Minh ước chừng tích tụ lực lượng hơn nửa năm, hao phí hai viên cực phẩm Nguyên linh thạch và một phần thiên tài địa bảo, rốt cục tích lũy đủ nguyên khí đánh sâu vào Mệnh Vẫn tầng bốn.

Hiện tại thân thể hắn đã vỡ thành sương máu, còn lại chỉ có tinh hạch màu đen không bị vỡ nát. Đây là hắc động Toàn Đan của Lâm Minh, hắc động Toàn Đan, cơ sở vững chắc đến mức tận cùng, năng lượng được nén với mức cao, đồng thời nó so với tinh hạch bình thường thì càng thêm rắn chắc, rất khó vỡ.

Nếu bây giờ có người giết Lâm Minh, đạt được Toàn Đan tinh hạch của hắn, như vậy Toàn Đan tinh hạch này, bản thân nó chính là một kiện chí bảo, có thể dùng để tế luyện đan lô cấp cao nhất.

Từ Mệnh Vẫn tầng ba tiến vào Mệnh Vẫn tầng bốn, so với tầng hai vào tầng ba thì khó khăn hơn nhiều. Lâm Minh thì càng hơn nữa, kỳ thật hắn có thể cho nổ Toàn Đan tinh hạch của mình, nhưng muốn cho nó vỡ triệt để thì hoàn toàn không thể. Rất nhiều thiên tài Thần Vực có hắc động Toàn Đan, khi độ Mệnh Vẫn tầng bốn cần phải có trưởng bối ra tay giúp đỡ một phen.

Lâm Minh tự nhiên không có đãi ngộ này, hắn tâm niệm vừa động, đúng là dùng chiên linh dẫn động một tia Hông mông khí, chậm rãi bù vào trên người Toàn Đan.

Hồng Mông khí trầm trọng vô cùng, có thể đập vụn tinh tú, dùng nó để đập vụn Toàn Đan!

Đây là một hành động điên cuồng. Nhưng cũng không phải Lâm Minh nhất thời phán đoán làm bậy. Hồng Mông khí là vạn vật căn nguyên, cho nên sẽ không xung đột với bất kỳ năng lượng vật chất nào, đương nhiên cũng sẽ không xung đột với năng lượng trong tinh hạch Toàn Đan.

Đồng thời, trong Hồng Mông khí ẩn chứa rất nhiều vật chất, cùng cấp với hắc động. Tinh hạch Toàn Đan trong cơ thể Lâm Minh cũng xấp xỉ với hắc động, hai bên cũng có pháp tắc cực kỳ tương tự.

Dùng Hồng Mông khí thúc dục toái đan trọng ngưng, tuy rằng sẽ gặp chút mạo hiểm, nhưng cũng có cơ duyên thật lớn, một khi trọng ngưng Toàn Đan thành công, dùng Hồng Mông khí cô đọng, sẽ rèn luyện hắc động Toàn Đan của Lâm Minh càng thêm hoàn mỹ, thậm chí có thể sẽ nén ép thành một viên năng lượng hắc động chân chính.

- Răng rắc!

Trên Toàn Đan xuất hiện một cái vết rạn, tiếp đó hoàn toàn nổ tung. Sau đó một tia Hồng Mông khí tiến vào trong đó, ảnh hưởng tới quy tắc vận chuyển năng lượng. Năng lượng Hồng Mông cùng với Lôi, Hỏa lực trong tinh hạch Toàn Đan của Lâm Minh không chút xung đột.

Hỗn Độn pháp tắc, không hề nghi ngờ so với Ngũ Hành pháp tắc càng cường đại hơn, bởi vì Hỗn Độn dựng dục ra vạn vật, trước có thời gian, không gian và Hỗn Độn, sau có Ngũ Hành, đây cũng là nguyên nhân thời không pháp ngự trị trên phần đông những pháp tắc khác.

Loại cơ duyên dùng Hồng Mông khí toái đan trọng ngưng, cho dù là những thiên tài ở Thần Vực cũng đừng muốn có được.

Thời gian trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng...

Trước kia, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng ba chỉ dùng vài ngày, nhưng tầng thứ bốn này, ước chừng mất ba tháng, tại trong ba tháng này, năng lượng trong Toàn Đan tinh hạch của Lâm Minh và Hồng Mông khí đã xảy ra vô số biến hóa khó tin. Cho tới tận một ngày sau ba tháng, một đạo hoang mãng lớn, giống như khí tức thống trị thiên địa tràn ra. Năng lượng Toàn Đan vỡ vụn của Lâm Minh, tính cả Hồng Mông khí cùng ngưng tụ thành một dòng khí xoáy.

Dòng khí xoáy này thu nạp, nén ép, bắt đầu phát ra ánh sáng nóng rực.

Loại ánh sáng này, loại nhiệt độ này, đúng là màu lam. Độ nóng này có thể so với trung tâm mặt trời, tuy rằng chỉ có một chút như vậy, nhưng mà ánh sáng lại chiếu rọi mấy canh giờ. Màu sắc ánh sáng mấy lần chuyên biến, thể tích không ngừng bành trướng, bành trướng đến một điểm giới hạn, đột nhiên bắt đầu co lại, co lại tới nhỏ nhất, đột nhiên nổ bung ra.

Theo một tiếng nổ "Ầm" cực lớn vang lên, Ma Quang ở một bên luôn thủ hộ hoảng sợ, nhưng mà ánh sáng mãnh liệt đến mức tận cùng chẳng những có thể khiến người ta bị mù mà có thể giết chết cảm giác. Ma Quang là linh hồn thể, tại khoảnh khắc kia chỉ có thể cố thủ linh hồn căn nguyên, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không giúp được gì.

Khoảng mấy khắc trôi qua, Ma Quang mới chậm rãi khôi phục cảm giác, mở hai mắt, ở trước mặt nó, rõ ràng có một quả Toàn Đan tinh hạch to bằng cỡ hạt đào, toàn thân tối đen như mực, mấy tức sau, nó dường như chìm vào trong hư không, ánh sáng xung quanh nó hoàn toàn vặn vẹo, nhìn không thấy đâu...

Trong lúc Ma Quang đang kinh ngạc, một thanh âm hùng hồn mà quen thuộc vang lên trong đầu nó:

- Ma Quang, ta tu luyện đại thành, chúng ta có thể đi ra ngoài!

Chương 905: Xuất quan, Đế Tôn Lực Trường!

- Đi ra ngoài? Lâm Minh ngươi không đi con đường của bia đá Đế Giả?

Ma Quang sửng sốt một chút, Lâm Minh còn có con đường của bia đá Đế Giả không có đi xong, con đường này tựa hồ đi dễ dàng hơn một chút, lấy chút ít cường giả trước kia đã thông qua con đường của Đế Giả, đại khái cũng là đi con đường này.

Nhưng là Lâm Minh lại lựa chọn con đường bất đồng, hơn nữa dùng ngọn đèn dầu ý chí đi tới cuối đường, nếu như hắn nguyện ý, còn có thể trở về đi tới cuối con đường của bia đá Đế Giả, đến lúc đó, hai con đường đều đạt tới điểm cuối, tu vi của tu vi sẽ tăng lên một bậc, đến lúc đó trở thành trình độ gì, ngay cả Ma Quang cũng không thể tưởng tượng.

- Đi, tuy nhiên không vội, con đường của bia đá Đế Giả, ta có thể tiến vào tìm hiểu sau, hiện tại ta liên tiếp tu luyện hai năm lẻ ba tháng, hiểu được rất nhiều, rất nhiều thứ còn không có cách gì để xác minh ngoài chiến đấu, nếu như ta lại tiếp tục hiểu được thì thức hải cũng không tiêu hóa được nữa, hiệu quả như vậy, ngược lại không tốt!

Lâm Minh nói như vậy, Ma Quang cũng gật đầu, sinh mệnh của võ giá là để chiến đấu, trên lý luận mà nói, nếu võ giả có đầy đủ đan dược, Nguyên Linh Thạch cực phẩm, đồng thời trong tu luyện có căn cơ đủ vững chắc, không gặp bình cảnh, lại có danh sư chỉ điểm, có thể luôn luôn tiếp tục tu luyện.

Nhưng chỉ sợ Thánh Địa siêu cấp ở Thần Vực, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua có thiên tài nào bắt đầu bế quan từ Tiên Thiên kỳ, Toàn Đan kỳ, sau khi chuẩn bị đầy đủ dược liệu, một hơi bế quan đến Thần Hải.

Giống như so sánh võ giả với Tướng quân, Nguyên soái ở thế giới

Phàm Nhân, pháp tắc, lĩnh ngộ, tu luyện như vậy đều tốt hơn so sánh với học tập binh pháp, mà chiến đấu chính là chỉ huy thực chiến thực nghiệm, nếu như học binh pháp không áp dụng vào thực chiến, đó chính là lý luận suông, lĩnh ngộ nhiều hơn nữa, lão sư khá hơn nữa cũng là vô dụng. Ngược lại sẽ bởi vì lĩnh ngộ quá độ, tự cho là đúng, đi lệch con đường chính xác, ngộ nhập lạc lối.

Rất nhiều Tướng quân có lý luận suông, biện luận không ai so sánh được, nhưng là đi chiến trường liền chiến bại như nước, tu vũ cũng là như thế.

- Không sai, lần này ngươi tu luyện quá lâu, hai năm lẻ ba tháng, chưa từng lâu như vậy. Con đường của bia đá Đế Giả qua một năm nửa năm nữa mới tìm hiểu cũng không tồi.

- Ừm, không riêng gì con đường của bia đá Đế Giả, còn có một ngọn đèn dầu cuối cùng của con đường của ngọn đèn dầu ý chí, thế giới Hỗn Độn do Hỗn Nguyên xây dựng. Ta cũng sẽ lại đến, đây là một nơi không bình thường, thu hoạch của ta ở chỗ này quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung!

Lâm Minh cùng Ma Quang trao đổi nhiều như vậy, cũng là dùng ý thức, hắn còn không có ngưng tụ hình thể. Tinh hạch Toàn Đan của hắn dừng lại ở giữa không trung, thỉnh thoảng ẩn nặc, thỉnh thoảng hiện lên, Ma Quang không rõ ràng lắm đây là chuyện gì xảy ra, Lâm Minh lại biết, ở bên trong vũ trụ rộng lớn, cái loại tên là hắc động này, chính là tinh thể tương tự Hồng Mông khí, thật ra thì không phải là màu đen, mà là "Ẩn hình", nó cắn nuốt hết thảy vật chất cùng năng lượng, cho dù là Thánh chủ của Thần Vực không cẩn thận lâm vào trong đó, cũng là xong đời, ánh sáng bắn vào trong đó, cũng sẽ bị cắn nuốt, hơn nữa lực trường của nó quá cường đại, sẽ vặn vẹo đi qua ánh sáng chung quanh nó, thế cho nên hắn sẽ trốn vào bên trong ánh sáng vặn vẹo, căn bản không nhìn thấy.

Gốc cây võ giả dùng nguyên lý gần giống không gian vặn vẹo để ẩn nấp mình, nhưng càng cao minh hơn, chỉ sợ dùng cảm giác dò xét cũng không ra, bởi vì cảm giác đồng dạng là một loại năng lượng, ngộ nhập hắc động cũng sẽ bị hút đi vào, vĩnh viễn tổn thất đoạn cảm giác này.

Lâm Minh có thể biết những thứ này, chính là tìm hiểu được trong Không Gian Hỗn Độn, hắc động là đồng thời liên quan đến Hỗn Độn pháp tắc, không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc là một loại pháp tắc cao cấp, ban đầu Lâm Minh nghe Tạo Hóa lão nhân nói về không gian pháp tắc cấp mười, không gian vặn vẹo, ngăn cách trời cao, thứ nguyên trảm, hư không vỡ vụn, tu di giới tử, gió lốc không gian, nước xoáy hắc động, thập duy không gian, diệt thế, Sáng Thế.

Hắc động pháp tắc chiếm cứ tầng thứ bảy của Không gian ý cảnh, nước xoáy hắc động!

Đây cũng là pháp tắc tầng thứ bảy, độ cao mà Lâm Minh khó có thể thực hiện, nhưng là ở Không Gian Hỗn Độn, hắn lại thấy được một chút đầu mối.

Trong quá trình ba tháng ngưng tụ toái đan lặp đi lặp lại, Lâm Minh cảm giác luôn luôn bị vây trong một loại trạng thái siêu thoát, hắn phảng phất giống như đứng ở độ cao của Đại Năng Thần Vực, "Nhìn" được rất nhiều chuyện tình hắn không dám nghĩ, trong đó bao gồm cả một phần biến đổi của vũ trụ tự nhiên.

Bao gồm tạo thành hắc động! Những đồ này, mặc dù không thể trực tiếp đề cao thực lực, nhưng có thể mở rộng nhãn giới, tâm linh của Lâm Minh, là kinh nghiệm vô cùng khó có được, có tác dụng không thể đo lường đối với việc ngày sau Lâm Minh tìm hiểu đại đạo bổn nguyên, thậm chí có thể nói, thu hoạch lần này của Lâm Minh ở Không Gian Hỗn Độn, so với thu hoạch ở bất kỳ một Bí cảnh kỳ ngộ nào lúc trước cũng khổng lồ hơn nhiều, bao gồm cả Viễn Cổ Hoàng Thành, cũng bao gồm cả Kỳ Tích Thần Điện.

Thu hoạch của hắn, phần lớn là nhận được thiên tài địa bảo, rút ngắn quá trình tu luyện của Lâm Minh, nếu có đầy đủ thời gian, Lâm Minh cũng có thể bù lại, duy chỉ có ở Không Gian Hỗn Độn, là thay đổi bản chất Lâm Minh.

Mới vừa rồi Lâm Minh dùng Hồng Mông khí trọng ngưng Hắc Động Toàn Đan, từ luồng khí xoáy năng lượng đến tinh hạch Toàn Đan rực sáng, phát ra ánh sáng cùng nhiệt độ như mặt trời, bành trướng rồi đến than súc, tạo thành tinh hạch Hắc Động Toàn Đan, chính là phỏng theo quá trình tạo thành hắc động trong vũ trụ tự nhiên.

Hắc động từ luồng khí xoáy vật chất, chậm rãi ngưng tụ thành đại tinh thể, rồi sau đó đốt nguyên tố, trở thành mặt trời, thiêu đốt chính mình, cho đến khi đốt sạch than súc dưới dẫn lực, tạo thành hắc động.

Nếu như Lâm Minh không phải là thấy được quá trình này, căn bản là không cách nào ngưng tụ tinh hạch Toàn Đan đến loại trình độ này, hiệu quả gần giống hắc động chân chính, thậm chí ở thời khắc nhất định có thể cắn nuốt ánh sáng, trở thành “Ẩn hình”.

Vạn pháp nghĩ thông suốt, thân thể con người chính là một tiểu vũ trụ, quy tắc biến hóa tinh thần trong vũ trụ, có thể được thể hiện trên cơ thể người giống như trước, điều này làm cho Lâm Minh càng cảm khái sự huyền diệu của vũ trụ cùng nhân thể.

Dĩ nhiên tinh hạch Toàn Đan hiện tại của Lâm Minh, thật ra thì chỉ có thể coi là hắc động năng lượng cỡ nhỏ, khác hắc động chân chính một trời một vực, nếu quả thật hắc động chân chính có thể đạt tới hai tầng vật chất cùng năng lượng, vậy cũng khó có thể, đến lúc đó, nếu có người giết Lâm Minh, lấy tinh hạch Toàn Đan của hắn ra, tùy ý ném lên phía trên một ngôi sao, như vậy tinh hạch Toàn Đan này sẽ không ngừng cắn nuốt vật chất trong ngôi sao, cho đến khi hủy diệt ngôi sao đó mới thôi!

Là một kích Nguyệt Hủy Tinh Trầm chân chính!.

||||| Truyện đề cử: Binh Vương Và Bảy Chị Gái Cực Phẩm |||||

- Chúng ta đi ra ngoài!

Theo Lâm Minh vừa dứt lời, hắn đã hóa thành vô số viên bi thật nhỏ đều lấy tinh hạch Toàn Đan kia làm trung tâm ngưng tụ, nhanh chóng thành hình ở trong gió lốc năng lượng, xương cốt, da thịt, da, rồi đến ngũ quan, đầu tóc, tóc gáy.

Hết thảy hết thảy, khôi phục như lúc ban đầu!

So với lúc Mệnh Vẫn tầng ba, bề ngoài Lâm Minh không có thay đổi quá lớn, chẳng qua là khí chất của hắn càng thêm nội liễm, cảm giác không ra bất kỳ khí tức kinh khủng nào, nhưng nếu như dùng cảm giác dò xét hắn, lại sẽ phát hiện trong cơ thể hắn phảng phất giống như phong ân một phương vũ trụ, thâm thúy vô ngân!

Lúc này, Lâm Minh nhìn như một thư sinh văn nhược, nhưng trong cơ thể lại giống như một thái cổ Cự Long ngủ say, một khi bạo phát, thiên địa run rẩy!

Tại cuối con đường của ngọn đèn dâu ý chí, xuất hiện Truyền Tông Môn u ám, ở bên trong Truyền Tông Môn, năng lượng vô hình ngưng tụ, tạo thành lực trường gió lốc, áp chế hết thảy thần thức, linh hồn, cảm giác. Ma Quang chẳng qua là nhìn thoáng qua Truyền Tông Môn này, liền bị làm cho sợ đến vong hồn cũng run lên, không nghi ngờ chút nào bản thân nó nếu như thật sự thông qua cái Truyền Tông Môn này, sẽ chết không có chỗ chôn!

- Có lầm hay không, loại Truyền Tông Môn này, ai dám đi qua, ta cho dù sống ở tinh thần chi hải của ngươi, sợ là cũng phải chết!

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh cười, hắn nhẹ nhàng nói:

- Đây chính là phần thưởng cuối cùng của con đường của Đế Giả - Đế Tôn Lực Trường a!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn không hổ là Thiên Tôn một giới, cũng chỉ có hắn, có thể tế luyện con đường của Đế Giả đến trình độ như vậy, thậm chí lấy lực trường làm phần thường!

Vân Tiêu Thông Thiên Tháp, ở ngoài con đường của Đế Giả, hơn mười người tụ tập ở nơi này, khom mình hành lễ.

Ngay cả nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, cũng thu liễm khí tức không ai bì nổi lúc bình thường, thái độ hơi có vẻ cung kính, người có thể làm cho nguyên chủ Huyết Sát Nguyên lộ ra loại thần thái này, cả Thánh Ma Đại Lục cũng không có bao nhiêu, bởi vì hắn co đầu rút cổ ở Huyết Sát Nguyên, ai cũng không thể thấy hắn như thế nào.

Có thể đi vào Huyết Sát Nguyên cũng đánh không lại hắn, đánh được hắn cũng vào không được Huyết Sát Nguyên, nhưng luôn luôn có mấy ngoại lệ, tỷ như Bát Vẫn Chiến Đế, tỷ như người trước mắt này nữa.

Ở trước mặt nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, có bốn mỹ nữ tuyệt sắc của Yêu Tinh tộc, tu vi toàn bộ là Toàn Đan sơ kỳ, vóc người đồng dạng cao gầy, dung mạo như khắc ra từ một khuôn, hắn là tứ bào thai, tứ bào thai, toàn bộ đạt tới Toàn Đan sơ kỳ, cực kỳ khó có được.

Tuy nhiên, nếu như cao thủ phong đế toàn lực bồi dưỡng thì chỉ cần tư chất không kém, cũng không phải là vấn đề lớn bốn nàng đang mặc tơ lụa Lăng La rất thưa thớt, cảnh xuân như ẩn như hiện, trong tay nâng một cái kiệu ấm áp, mà ở bên kiệu ấm áp, một thị nữ từ từ kéo màn che thật dầy ra, lộ ra một lão giả Ải Ma Tộc chỉ có cao năm thước, tuổi già sức yếu.

Tay hắn cầm một đoạn quải trượng Đào Mộc, chậm chạp xuống kiệu, xem ra giống như là lão đầu gần đất xa trời, nhưng nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng không dám có nửa phần khinh thị, bởi vì hắn ngưng tụ Thiên Ma 12 cánh, hơn nữa từng đảm nhiệm nguyên chủ Huyết Sát Nguyên!

Hắn từng chấp chưởng Huyết Sát Nguyên ước chừng 2000 năm, về sau chậm chạp không thể đột phá cảnh giới, liền rời Huyết Sát Nguyên, bế quan tiềm tu, tìm kiếm cơ duyên.

Hiện tại mặc dù hắn cách đại nạn thọ nguyên chỉ có hơn một nghìn năm, thực lực đã sớm bắt đầu đi xuống dốc, nhưng dù sao tu vi của hắn đạt đến Ma Đế Tam Tinh tương đương với Thần Hải hậu kỳ, nhưng không bằng Mệnh Vẫn tầng bảy, Thần Hải hậu kỳ, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa lớn, cộng thêm Ải Ma Tộc am hiểu công kích linh hồn, linh hồn lực cùng lực ý chí cũng cực mạnh, mà những đồ này, cũng không theo số tuổi tăng lên mà suy yếu, cho nên chân chính giao thủ, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đương nhiệm tự nhận không là đối thủ.

Sau một năm từ khi Lâm Minh chính thức tiến vào con đường của

Đế Giả, trong lòng nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đã có một loại dự cảm bất an, cho dù hắn bố trí Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, lại có bản thân tự mình trấn giữ, vẫn là không an tâm, cảm giác thiếu chút gì đó, hắn cũng là không muốn chính mình thất bại ở trên tay Lâm Minh, chỉ là sợ giết không chết Lâm Minh, để cho hắn chạy thoát, như vậy cái ghế nguyên chủ Huyết Sát Nguyên của hắn sẽ thật sự chấm dứt.

Ngoài Bát Vẫn Chiến Đế, cường giả cấp đế Thiên Ma 12 cánh còn có vài người nữa, cũng là cường giả của Ải Ma Tộc, Cự Ma Tộc cùng Man Tộc, chỉ bất quá bối phận của những người này cũng cao tới mức dọa người, đã sớm quy ẩn, mấy người trong đó thậm chí sinh tử không rõ, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên tốn hao trả giá rất lớn mới mời được lão giả Ải Ma tộc trước mắt xuất thủ, để bảo đảm vạn vô nhất thất!

Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, lão giả Ải Ma tộc, hơn nữa cả bản thân mình, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên tin tưởng, đội hình như vậy, cho dù Lâm Minh thiên tài như thế nào, cũng trốn không thoát tuyệt sát như vậy!

Chương 906: Ngươi là Hỗn Độn, ta là cái gì?

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên tin tưởng Lâm Minh không phải người ngu, hắn dám tiến vào con đường của Đế Giả, không coi chính mình vào đâu, hơn phân nửa đã có đường chạy trốn, nhưng là kế hoạch chỉ sợ sẽ thay đổi, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên mời lão giả Ải Ma Tộc đến nơi này, chính là một loại biến hóa, Lâm Minh không nghĩ tới loại biến hóa này, sẽ bị chết rất khó coi.

- Lâm Minh? Hắc hắc, La Sát tiểu tử, ngươi thật là càng ngày càng không có tiền đồ, chỉ có một tiểu bối nhân loại Mệnh vẫn tầng thấp, hai mươi lăm tuổi, lại khiến cho ngươi gióng trống khua chiêng như thế, Vạn Quỷ Phệ Hồn trận, hơn nữa còn lão phu, còn ngươi tự mình trấn giữ nữa, chuẩn bị trận thế lớn như vậy, truyền đi đây không phải là để cho các đại Thánh địa chê cười Huyết Sát Nguyên chúng ta sao?

Lão giả Ải Ma Tộc này trực tiếp gọi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên là “La Sát tiểu tử”, hơn nữa trong lời nói tràn đầy ý khiển trách, để cho Tôn Chủ cùng giám sát chấp sự của Huyết Sát Thần Điện chung quanh nghe được trong lòng cũng là run lên, nửa chữ cũng không dám nói, sợ La Sát tức giận.

Thật không nghĩ đến, La Sát cũng không tức giận, ngược lại kiên nhẫn giải thích, năm đó, La Sát có thể trở thành Thiên Ma 12 cánh, cố nhiên là dựa vào thiên phú cùng sự liều mạng của hắn, nhưng là có lão giả Ải Ma Tộc trước mắt ủng hộ.

Cũng không phải là đời sau của mỗi cường giả cấp Đế cũng có thể xuất hiện cường giả cấp Đế, lão đầu Ải Ma Tộc này chính là bi kịch, mặc dù hắn bình sinh háo sắc, lâm hạnh vô số nữ nhân, nhưng là đời sau lại không có một người nào tranh khí, chỉ có thể truyền vị trí nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cho người khác, nếu không cho dù truyền cho đời sau của mình, cũng không trấn được tràng diện, cuối cùng ngược lại sẽ bị diệt.

Vì vậy đối với lão giả Ải Ma Tộc, La Sát thủy chung lòng mang kính ý, cho dù khiển trách cũng coi như không là gì.

- Ngài có điều không biết, Lâm Minh này thiên phú thật sự quá kinh khủng, có thể nói là có một không hai ở Thánh Ma Đại Lục. Hơn nữa lai lịch cổ quái, hết sức khó dây dưa, một đứa con trai xuất sắc nhất của ta đã chết trên tay của hắn, trước khi ta kịp phản ứng, hắn đã chạy ra khỏi Huyết Sát Nguyên, lúc ấy hắn chỉ có tu vi Toàn Đan sơ kỳ, đối mặt với sự vây giết của đông đảo Tôn Chủ cấp Ma Vương tam tinh, lại có thế giết chết phần lớn số người trong đó, những người là Thiên Ma 12 cánh, toàn thân trở lui. Một nhân vật gian xảo như vậy, nhất định là có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng. Hơn nữa hắn tiến vào con đường của Đế Giả, thực lực tất nhiên tăng lên lần nữa, bản thân ta không phải sợ hắn uy hiếp được ta, chỉ là sợ hắn dùng thủ đoạn quỷ dị để sống sót. Cho nên xin tiền bối đến lúc đó dùng công kích linh hồn khóa thức hải của hắn lại. Để cho hắn không sử dụng được bất kỳ thú đoạn gì!

Thua thiệt sẽ có tiến bộ. Nguyên chủ La Sát của Huyết Sát Nguyên sẽ không khinh thị Lâm Minh, nhưng Ải Ma Tộc chưa có tiếp xúc qua Lâm Minh, mặc cho người khác miêu tả như thế nào, cũng sẽ không tin tưởng một tiểu bối Mệnh vẫn kỳ có thể nhấc lên sóng gió gì, đây chẳng phải là thừa nhận hắn sống tới 7000,8000 tuổi, cũng không bằng một tiểu tử chưa dứt sữa sao?

- Tiểu mao hài tử hai mươi lăm tuổi, cầu mà lão phu đi qua, hơn rất nhiều so với đường mà hắn đi qua, lần này ngươi đã yêu cầu ta xuất quan, ta liền nhìn một cái, tiểu tử này là ba đầu sáu tay như thế nào, bắt được hắn, rút hồn luyện tủy, xem hắn đã trải qua cơ duyên gì, trên người có bí mật gì!

Lão giả Ải Ma Tộc khinh thường nói, dĩ nhiên, khinh thường thì khinh thường, hắn vẫn là tiến vào bên trong Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận ngồi xuống điều tức, đang đợi đánh chết Lâm Minh.

Mà phảng phất giống như là để nghiệm chứng lời nói hùng hồn của hắn, vẻn vẹn chỉ là ngày thứ ba hắn đi tới Vân Tiêu Tháp, cửa ra vào con đường của Đế Giả, không gian của bầu trời ở Huyết Sắc Tế Đàn đột nhiên nổi lên sóng gió.

- Hắc hắc, tiểu tử này rốt cục đã ra ngoài. Một năm lẻ ba tháng, lão phu cũng muốn xem hắn có thể trường thành tới trình độ nào!

Ùng ùng!

Huyết Sắc Tế Đàn càng run rẩy càng kịch liệt, ngay cả Vân Tiêu Tháp tựa hồ cũng rung động, ở phía trên Huyết Sắc Tế Đàn, bỗng nhiên xuất hiện một cái nước xoáy màu đen, một cỗ khí thế hùng hồn tràn đầy ra ngoài, để cho sắc mặt của những Tôn Chủ, giám sát chấp sự kia rối rít đại biến, nếu như không phải là có cường giả phong Đế trấn giữ ở chỗ này, bọn họ đã sớm quay đầu chạy trốn.

Nụ cười trên mặt lão giả Ải Ma Tộc nhẹ nhàng đọng lại, ừm? Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự thông qua con đường của Đế Giả?

Ý nghĩ này chẳng qua là nhanh chóng hiện lên, trong lúc điện quang hỏa thạch, nước xoáy màu đen chợt thu hẹp, một thiếu niên áo trắng lăng không đứng thẳng phía trên Huyết Sắc Tế Đàn, hai năm lẻ ba tháng, một đầu tóc dài của hắn đã rũ xuống tới bên hông.

- Lâm Minh!

Thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, hai mắt nguyên chủ La Sát của Huyết Sát Nguyên tóe ra một đạo quang mang cừu hận.

Làm nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, dĩ nhiên hy vọng cuối cùng có thể truyền vị trí cho đời sau của mình, nhưng Lâm Minh lại giết chết đứa con ưu tú nhất của hắn - tháp chủ Cực Tinh Tháp, hắn bồi dưỡng được một đời sau tương lai có thể trờ thành Thần Hải nói dễ vậy sao?

- Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, lên!

Theo một tiếng quát chói tai của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, 360 mặt trận kỳ toàn bộ rung động kịch liệt, lúc này Lâm Minh mới phát hiện, Huyết Sắc Tế Đàn ở con đường của Đế Giả đã bị một cái đại trận vây quanh.

Ô ôô!

Vạn quỷ khóc lóc, vô số u Linh, oán linh tràn ngập ở bên trong mảnh không gian này, năng lượng tử vong, phong tỏa hết thảy!

- Tiền bối!

- Biết rồi, hừ, tu vi Mệnh vẫn tầng bốn, cho dù ngươi có thực lực Thần Hải sơ kỳ thì như thế nào.

Sau lưng lão giả Ải Ma Tộc hiện ra một cái hư ảnh Cổ Ma sáu tay khổng lồ, trên đầu con Cổ Ma này nổi lên sừng nhọn, mặt mũi hung tợn, 6 cái móng vuốt đều tự kiêm giữ một pháp khí, có trống trận, chuông đồng, tràng hạt, đinh sắt, chùy, cổ kính.

Sáu binh khí cũng không phải là binh khí chủ lưu, vô cùng kỳ quái, mà ở bốn phía hư ảnh Cổ Ma sáu tay, có vô số sinh linh, có nhân loại, ác ma, yêu tinh, các loại hung thú, quỳ bái Cổ Ma, vẻ mặt thành kính.

Thậm chí chút ít Tôn Chủ, tháp chủ, giám sát chấp sự chung quanh cũng chịu không được uy áp của hư ảnh Cổ Ma sáu tay này, nửa quỳ trên mặt đất, lực trường chung quanh nó giống như Tinh Thần Phong Bạo, quá kinh khủng!

- Hỗn Độn Đại Ma Công! Tiền bổi ngươi luyện thành hóa thân bổn mạng của Hỗn Độn Đại Ma?

Cái này làm cho nguyên chủ Huyết Sát Nguyên kinh hãi không phải là nhỏ, đây là thần thông tối cao của Ải Ma Tộc, phải tinh luyện linh hồn lực, lực ý chí đến cảnh giới cực cao mới có thể luyện thành, một khi luyện thành, bằng vào hư ảnh Cổ Ma sáu tay là có thể trấn vỡ tinh thân chi hải của địch nhân, vô cùng uy lực!

- Chẳng trách tiền bối có đã tính trước mọi việc như vậy, nguyên lai đã luyện thành hóa thân bổn mạng của Hỗn Độn Đại Ma, hóa thân vừa ra, thần quỷ không lưu.

Lòng tin của Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên nhất thời tăng mạnh, có hóa thân bổn mạng này đã đủ.

- Tiếu bối, chết ở dưới hóa thân bổn mạng của Hỗn Độn Đại Ma, ngươi cũng đủ để kiêu ngạo!

Lão giả Ải Ma điên cuồng cười lớn lên, hư ảnh Cổ Ma phía sau xông lên.

- Ta xem linh hồn lực của ngươi không tồi, biết điều làm thức ăn cho hóa thân bổn mạng Hỗn Độn Đại Ma của ta, ăn ngươi, cũng coi như đại bổ!

Hỗn Độn Đại Ma đồng thời thi triển ra sáu binh khí trong tay, chuông đồng chấn vang, trống trận diễn tấu, từng đạo ma âm, cuồn cuộn mành liệt bao phủ xuống, đứng mũi chịu sào chính là Lâm Minh.

- Hỗn Độn Đại Ma?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia chê cười.

- Ta mới trở về từ Không Gian Hỗn Độn, ước chừng thời gian tám tháng, cũng chỉ dám lấy vài tia Hồng Mông khí để Luyện Thể, lúc nào thì hai chữ Hỗn Độn trở nên không đáng giá như vậy, chính là một quỷ đầu dùng thần thông ngưng tụ lại đã có thể xưng là Hỗn Độn? Ngươi nếu là Hỗn Độn, như vậy ta đây là cái gì?

Trong lúc Lâm Minh nói chuyện, ở bên trong tinh thần chi hải của hắn, Chiến Linh hình cây thương gào thét ra!

Trải qua nửa năm rèn luyện ở Không Gian Hỗn Độn, phẩm cấp Chiến Linh của Lâm Minh đã nhảy lên tới Bạch ngân Đại Thành đỉnh phong, nhưng là uy lực không chỉ như thế!

Sưu!

Vốn là Chiến Linh hình cây thương màu trắng bạc, sau khi ngưng tụ một tia Hồng Mông khí, biến thành màu xám bạc, giản dị không ánh sáng, nhưng trầm trọng vô cùng.

Hồng Mông khí, một luồng đập vụn tinh thần, thế giới Hỗn Độn là

Hỗn Nguyên Thiên Tôn tế luyện ra, không gian vô cùng vững chắc, dĩ nhiên có thể niêm phong Hồng Mông khí.

Nhưng là không gian của đại thế giới ở hạ giới há có thể thừa nhận? Nhất là lúc Chiến Linh trùng kích hết tốc lực, nơi đi qua, không gian nhanh chóng sụp xuống, tảng lớn mảnh vỡ không gian không chịu nổi Hồng Mông khí trùng kích, trực tiếp vỡ vụn!

Một màn như vậy, làm cho các giám sát chấp sự cùng tháp chủ có mặt quá sợ hãi, một chiêu thức phá vỡ không gian bọn họ chưa phải là chưa từng thấy, nhưng chỉ dựa vào Chiến Linh để đập vụn không gian? Điều này sao có thể? Chiến Linh chính là ý chí, vật hư vô, nói cách khác, cái này tương đương với việc chỉ cần Lâm Minh ý niệm vừa động, không gian sẽ bể tan tành!

- Cái gì? Đây là Chiến Linh cấp Thanh đồng Viên Mãn... Không, là Bạch Ngân cấp?

Ánh mắt của lão giả Ải Ma đột nhiên trợn trừng, Chiến Linh màu xám bạc, hắn lần đầu tiên thấy! Thanh đồng chiến linh là màu nâu xanh,

Bạch Ngân chiên linh là màu trăng bạc, chẳng bao giờ có Chiên Linh màu xám bạc nằm giữa hai cấp, hon nữa quan trọng nhất là, tại sao Chiến Linh của Lâm Minh có thể đập vụn hư không?

Tốc độ của Chiến Linh hình cây thương quá là nhanh, lão giả Ải Ma mặc dù ý thức được chuyện không ổn, nhưng căn bản không còn kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào nữa, Chiến Linh hình cây thương đã một tiếng ầm vang đụng vào hư ảnh Cổ Ma sáu tay, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng nổ vang, hư ảnh Cổ Ma sáu tay bể nát như pha lê!

Vô số mảnh nhỏ như Thiên Nữ Tán Hoa bay vụt ra, tiếp theo một phần tương đối trong đó bị Chiến Linh hình cây thương hút vào!

Hồng Mông khí, mật độ lớn đến kinh người, mà mật độ lớn, dẫn lực sẽ lớn, giống như hắc động.

Chiến Linh hình cây thương của Lâm Minh trực tiếp thu nạp phần nhỏ năng lượng ý chí của lão giả Ải Ma, nghiền nát bấy.

Ý chí năng lượng của người khác dĩ nhiên không thể hấp thu trực tiếp, nhưng là coi thành vật dinh dưỡng cho chính mình cũng là không thành vấn đề, như vậy cũng có thể so sánh với việc ngươi không thể nào chuyển dời lực lượng của một Lão Hổ đến trên người mình, nhưng là nấu thành canh hổ cốt để ăn cũng là đại bổ.

Phốc!

Hư ảnh Cổ Ma sáu tay tương liên cùng thức hải của lão giả Ải Ma Tộc, thoáng cái bị Lâm Minh phá vỡ, lão giả Ải Ma Tộc hộc máu, sắc mặt xám trang như tờ giấy!

Một kích kia của Lâm Minh tương đương với phá vỡ thần thông hắn khổ luyện ra được! Đồng thời để cho ý chí cùng linh hồn của hắn bị hao tổn thật lớn, trong thức hải của hắn vốn là Chiến Linh Thanh Đồng Viên Mãn, thế nhưng đại lượng sương mù tản đi, tia sáng ảm đạm, liền lui bước đến Thanh Đồng tiểu thành!

Một lần rơi xuống hai cảnh giới nhỏ, thần hồn bể tan tành, tinh thần chi hải xuất hiện vô số vết rạn, lão giả Ải Ma Tộc không thể tin được toàn bộ là sự thật!

Trên thực tế, nếu như đổi lại là một cường giả Thần Hải hậu kỳ của Cự Ma Tộc tới đây, Lâm Minh cũng không có biện pháp đánh cho đối thủ thảm như vậy, chủ yếu là bởi vì, võ giả Ải Ma Tộc chuyên tu ý chí cùng thần hồn, gặp phải Lâm Minh tương đương đụng phải họng súng, dùng hai chữ để hình dung, chính là muốn chết!

Chương 907: Ba lực trường chồng chất!

- Ngươi... Ngươi...

Sắc mặt của lão giả Ải Ma Tộc trắng bệch, trong ánh mắt hiện đây tia máu, mà ở phía sau hắn, mọi người bao gôm cả nguyên chủ Huyết Sát

R

Nguyên hoàn toàn trợn tròn mắt.

Lão giả Ải Ma Tộc là tu vi Ma Đế Tam Tinh, thực lực được xếp vào tầng nhất lưu ở cả Thánh Ma Đại Lục, mà nói về công kích linh hồn, Ải Ma Tộc lại càng có một không hai ở Thánh Ma Đại Lục, nhưng chính là như vậy, hóa thân bổn mạng của Hỗn Độn Đại Ma mà lão giả Ải Ma Tộc cô đọng ra đúng là bị Chiến Linh của Lâm Minh dùng một chiêu đánh nát!

Nguyên chú Huyết Sát Nguyên nhất thời đã thừ người ra, bất thình lình phục hồi tinh thần lại, trận bàn trong tay đột nhiên ném ra ngoài.

- Vạn quỷ tề sát, xích huyết diệt tuyệt!

Hô hô hô!

Vô số oán linh xông vê Lâm Minh, cùng lúc đó, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên rút ra một cây Chiến Mâu từ trong Tu Di Giới, cây Chiến Mâu này vừa xuất hiện, liền dẫn động vô tận huyết quang, phảng phất giống như vô số pháo hoa màu đỏ nổ tung, mang theo tiếng sấm cuồn cuộn, đâm tới Lâm Minh!

Trong lúc nhất thời, huyết vụ ngập trời!

Một kích kia, mang theo oán khí vô cùng vô tận của Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, có thể nói là chiếm đủ địa lợi!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chẳng qua là Ma Đế nhị tinh, bàn về thực lực không bằng lão giả Ải Ma Tộc, nhưng là bởi vì mượn uy lực của Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, uy lực một kích kia của hắn lại có thể bằng được một kích của Ma Đế T Tinh ở trình độ nhất định.

Quan trọng nhất là, đây là công kích năng lượng vật chất, mà không phải công kích ý chí thần hồn, không bị Chiến Linh của Lâm Minh khắc chế.

Nói cách khác, Lâm Minh đối mặt với một kích kia của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, càng thêm khó khăn so với đối mặt với Hỗn Độn Đại Ma của lão giả Ải Ma Tộc, dù sao bây giờ hắn rốt cuộc chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng bốn, đây là khuyết điểm hắn không cách nào đền bù.

Ở một sát na kia, một thương mang theo huyết vụ ngập trời sắp đâm trúng Lâm Minh, ở sau lưng Lâm Minh, lại tách ra liên hoa màu đỏ, một mảnh đường vân màu đỏ dài hẹp, hợp thành một gốc cây Thần Liên màu đỏ biến hoa ra từ năng lượng, từ từ nở rộ.

Gốc cây liên hoa màu đỏ này phảng phất giống như hàm chứa lực lượng của đại đạo pháp tắc, đồng thời cũng hàm chứa một cỗ cảm giác bị đè nén không cách nào hình dung, phàng phất giống như trung tâm Hồng Liên, thông suốt tới A Tỳ địa ngục.

Một gốc cây liên hoa, kể cả hồng vụ nhàn nhạt bên cạnh nó, biến thành một thế giới khác, sâu không lường được, vừa ẩn chứa khí tức của đại đạo. Chính là cái gọi là nhất hoa nhất thế giới, một lá một thần linh!

Một loại cuối cùng của Thiên Ma Võ Ý - Đế Tôn Liên Hoa!

Hồng Liên vừa ra, chung Lâm Minh phảng phất giống như tạo thành một loại không gian pháp tắc khác, tất cả pháp tắc, quy tắc, năng lượng ở trong đó thậm chí khó có thể áp dụng! Hoàn toàn nắm một phương thời không trong tay, chế định pháp tắc không gian, trở thành chúa tể của không gian. Thần linh, là Đế Tôn!

Lúc Lâm Minh chân chính lĩnh ngộ Đế Tôn Võ Ý mới phát hiện, nguyên lai suy đoán lúc trước của hắn về Đế Tôn Võ Ý là sai lầm, cho rằng nó chẳng qua là thiên hướng về nhận thức của thế giới ý chí, Đế Tôn Võ Ý thực ra là tạo thành một phương thế giới độc lập, bất kể thế giới vật chất hay là thế giới ý chí cũng chỉ là một phần ở trong đó.

Thật ra thì, bản chất của Đế Tôn Liên Hoa chính là trước khi vạn vật tạo thành, Hồng Mông không gian của thời đại Hỗn Độn, khi đó Âm Dương chưa phân, Ngũ Hành chưa thành, toàn bộ thế gian cũng lấy Hồng Mông khí để làm hình thức tồn tại, ngay cả nguyên khí thiên địa cùng Chân Nguyên cũng không có, kể từ đó, pháp tắc Ngũ Hành: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi gì đó, Sinh Tử Ý Cảnh, Chấn Động Ý Cảnh, Tinh Quang Ý Cảnh, cái gì là chiêu thức võ kỹ, ý chí Chiến Linh hết thảy đều mất đi tác dụng.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là thực lực của Lâm Minh đủ cường đại, không thể để cho đối phương phá vỡ Hồng Mông không gian này, nếu không hết thảy không sao.

Mà trong truyền thuyết, sau khi Hỗn Nguyên thi triển ra Đế Tôn Liên Hoa, có thể làm cho cả một phương đại thế giới toàn bộ lâm vào bên trong Hồng Mông không gian, chân chính tái hiện lại tình cảnh ban đầu khi vũ trụ tạo thành, thậm chí trải qua thời gian dài luyện hóa, có thể đem vật thể bao phủ ở trong Hồng Mông không gian trở lại thành Hồng Mông khí như cũ, cũng không phải là cảnh giới Lâm Minh có thể tưởng tượng.

Mà Đế Tôn Võ Ý của Lâm Minh, thật ra thì chỉ có thể bao phủ hư không trong phương viên mười trượng, mặc dù chỉ có phạm vi mười trượng, nhưng khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chân chính xông vào bên trong hư không này, lại cảm thấy nó phảng phất giống như vô cùng vô tận!

- Đây là??

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên mở to hai mắt nhìn, hắn cảm giác nguyên khí thiên địa chung quanh mình trong một nháy mắt đà bị rút ra; Không hề để mình sở dụng nữa, cùng lúc đó, tiên huyết chi lực hắn bám vào nhanh chóng trôi đi mất, chiêu thức còn không có đánh vào trên người Lâm Minh, uy lực đã yếu đi một nửa.

Tiên huyết chi lực cũng chính là Huyết Chi Ý Cảnh, thuộc về chi nhánh của Sinh Mệnh Ý Cảnh, lúc vũ trụ vẫn còn là Không Gian Hỗn Độn, thiên địa chưa mở, lấy sinh mệnh ở đâu ra?

Nếu như cảnh giới của Lâm Minh cao một chút, hoàn toàn có thể làm cho chiêu thức của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hóa thành vô hình, vậy thì đánh cũng không cần đánh, một khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên bước vào trong đó, sẽ hoàn toàn mất đi lực chiến đấu, để mặc Lâm Minh làm thịt.

Bồng bồng bồng!

Lâm Minh ý niệm vừa động, từng đoàn từng đoàn oán linh ở trong không gian mà Đế Tôn Liên Hoa bao phủ vỡ tung thành bụi bặm mai một, nếu không có sinh mệnh, làm sao có oán linh?

Một sát na khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên xông về phía Lâm Minh, Lâm Minh cũng ra chiêu, lực lượng của hắn không bị Đế Tôn Liên Hoa làm suy yếu, bởi vì hắn là chủ nhân của Đế Tôn Liên Hoa, ở trình độ nhất định, luyện hóa Hồng Mông khí, tiếp xúc đến Hỗn Độn pháp tắc.

Một kích đâm ra, mang theo kích mang tùy ý càn quét, chiến kích bám vào phía trên Chiến Linh hình cây thương màu xám bạc, cả Đại Hoang Huyết Kích cũng từ màu đỏ như máu biến thành màu xám bạc, sức nặng cũng trờ nên càng thêm kinh khủng, mà uy lực lại càng tăng lên một mảng lớn.

Sau khi trải qua Hồng Mông khí tôi luyện, Chiến Linh của Lâm Minh đã từ vật chất chưa có hình dạng, mang theo một chút thuộc tính của vật chất hữu hình.

Đại Hoang Huyết Kích cùng Chiến Mâu của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên va chạm!

Va chạm không có chút biến hóa nào, tia sáng chói mắt màu xám bạc bắn tán loạn ra, giống như là ngân hà trút xuống, khí thế hào hùng làm cho mắt của người khác như lòa đi, khí tức hủy diệt tùy ý tản mạn khắp nơi, dường như muốn xé nát hết thảy.

Mà trái ngược với đạo tia sáng này, tia sáng màu máu do nguyên chủ Huyết Sát Nguyên phát ra kém hơn nhiều lắm, như tuyết trắng dưới ánh nắng chói chan, bị kích mang của Lâm Minh bao phủ.

Một khắc kia, thanh âm trong thiên địa cũng bị cắn nuốt, trong Hồng Mông không gian không có chất môi giới, tự nhiên sẽ cắn nuốt hết thảy thanh âm, chỉ có năng lượng kinh khủng dữ dội như gió còn dư lại, càn quét toàn trường, nếu như đây không phải là ở Thông Thiên Tháp, mà là ở trong kiến trúc bình thường, sớm đã bị trùng kích thành bụi phấn.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay rớt ra ngoài, trực tiếp ngã ra ngoài Hồng Mông không gian, theo tiếng ken két nhẹ - vang lên, Chiến Mâu ở tay phải hắn đúng là xuất hiện vết rạn.

Một Bảo khí Thiên giai thượng phẩm, cứ như vậy đã vỡ!

Nhìn vũ khí đã vỡ, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên vẻ mặt không thể tin. Một kích đã phá hủy Bảo khí của hắn!

Đại Hoang Huyết Kích vốn chính là cấp bậc Thánh khí, cường đại hơn rất nhiều so sánh với Bảo khí của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, hơn nữa Lâm Minh đã quán chú Chiến Linh sau khi trải qua Hồng Mông khí tôi luyện ở trong Đại Hoang Huyết Kích, càng làm cho nó vô cùng sắc bén, một kích phá hủy Bảo khí, chẳng có gì lạ!

- Nguyên chủ!

Mấy tháp chủ, Tôn Chủ thấy nguyên chủ Huyết Sát Nguyên một hiệp đã bay rớt ra ngoài, ngay cả Bảo khí cũng vỡ tan, trên mặt toàn bộ cũng biến sắc, nếu như nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chiến bại thì kết quả của bọn hắn có thể nghĩ!

Nhưng là để cho bọn họ hiện tại bỏ chạy, bọn họ cũng không có dũng khí này. Vạn nhất nguyên chủ Huyết Sát Nguyên ghi nợ, vậy thì xong?

Những ý niệm này mới vừa sinh ra trong đầu bọn họ, tình huống chiến cuộc trong sân nhanh quay ngược trờ lại, Lâm Minh đà bước ra một bước, xông thăng về phía nguyên chủ Huyết Sát Nguyên.

Ở phía sau Lâm Minh, Hồng Liên nở rộ, uy nghiêm thuộc về Đế Giả phát ra, làm cho tháp chủ, Tôn Chủ cùng giám sát chấp sự có mặt bị làm cho sợ đến mất hồn!

Không người nào dám tin tường, Lâm Minh lấy tu vi Toàn Đan sơ kỳ rời khỏi Huyết Sát Nguyên, chỉ có thời gian sáu năm, hắn đã trưởng thành tới mức như thế. Chính diện đối mặt với một Ma Đế nhị tinh cùng Ma Đế Tam Tinh, kể cả đối kháng cùng Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, lại đánh cho bọn họ tơi bời tan tác!

Mắt thấy Lâm Minh vọt tới, con ngươi của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên co rút lại, vươn tay nắm lấy trận bàn của Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận, lúc này mới hoảng sợ phát hiện, linh khí ở trận bàn đã mất đi rất nhiều, mà vạn quỷ phong ấn trong đó cũng bị một lần công kích mới vừa rồi của Lâm Minh phá hủy một phần ba!

Vạn quỷ nghe không nhiều lắm, nhưng 1 vạn quỷ vật này toàn bộ dùng tuyệt đỉnh thiên tài Tiên Thiên kỳ, Toàn Đan kỳ cùng Ma vương, Yêu Vương kỳ để luyện chế ra! Trong đó không thiếu đại lượng thiên tài cấp Đế, khi còn sống bọn họ là người kiệt xuất, sau khi chết cũng hi sinh oanh liệt! Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận như vậy, cho dù một Thánh Địa cũng không luyện ra, bọn họ tìm không ra nhiều thiên tài như vậy, nhưng đối với nguyên chú Huyết Sát Nguyên mà nói lại không là vấn đề, trông coi Thập Nhị Thông Thiên Tháp, chẳng khác nào trông coi mười hai bãi tha ma của thiên tài!

Nhưng mà Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận như vậy, bị một kích của Lâm Minh đánh bại một phần tư!

- Vạn Quỷ Tịch Diệt, bạo cho ta!

Trong mắt nguyên chủ Huyết Sát Nguyên hiện lên một tia thần sắc âm độc, hắn đột nhiên bóp nát trận bàn, mấy ngàn quỷ quái còn sót lại trong trận bàn đồng nhất toàn bộ xông về Hồng Mông không gian của Lâm Minh, khi đến gần Hồng Mông không gian lại không có tiến vào, trong một nháy mắt toàn bộ nổ tung!

Rầm rầm rầm!

Khí lưu khủng bố tùy ý càn quét đi ra ngoài, võ giả tại chỗ lúc thấy nguyên chủ Huyết Sát Nguyên dùng Vạn Quỷ Tịch Diệt cũng đã muốn chạy trốn, nhưng mà lại không còn kịp rồi!

Ở bên trong không gian phong bế, khí lưu khủng bố đuổi theo bọn họ, mấy Tôn Chủ tu vi thấp nhất trực tiếp bị xé nứt thân thể, nổ tung thành một đoàn huyết vụ!

Đây là lực phá hoại khủng bố khi năng lượng thần hồn cùng bổn nguyên của bảy ngàn nhân vật thiên tài đồng thời nổ tung, cũng là sát chiêu mạnh nhất của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, một khi sử dụng, Vạn Quỷ Phệ Hồn đại trận sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Bồng bồng bồng!

360 mặt trận kỳ đồng loạt sụp đổ, tất cả năng lượng dưới sự khống chế cố ý của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, toàn bộ trút xuống Hồng Mông không gian của Lâm Minh, Hồng Mông không gian kịch liệt rung động, mà Lâm Minh thân ở trong đó cũng chịu áp lực thật lớn.

Hồng Mông không gian có thể mất đi pháp tắc cùng chân nguyên, nhưng là lại không thể thừa nhận năng lượng trùng kích vô hạn, trong một nháy mắt, Lâm Minh cảm giác Đế Tôn Lực Trường của mình giống như thuyền nhỏ trong bão táp, tùy thời có thể lật úp, thậm chí bên trong Hồng Mông không gian đã nứt vỡ ra vết nứt thật nhỏ!

Đế Tôn Lực Trường, sắp kiên trì không được!

- Tiền bối, cơ hội tốt!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên quát to một tiếng, lão giả Ải Ma Tộc lúc trước bởi vì thần thông bị hủy mà trọng thương, bên trong hai mắt bắn ra một cỗ sát ý cùng hận ý ngập trời, đối với việc Lâm Minh mạnh mẽ làm cho Chiến Linh của hắn hạ xuống hai cảnh giới nhỏ, hắn tự nhiên hận thấu xương.

- Ác Ma Chi Trảo!

Hông dám lại dùng công kích linh hồn, lão giả Ải Ma Tộc dùng công kích năng lượng, một cái móng vuốt màu đen khổng lồ, vỗ vào đầu Lâm Minh!

Hai đại cường giả cấp Đế hợp lực công kích, mà lúc này Đế Tôn Lực Trường của Lâm Minh có khuynh hướng sụp đổ, ánh mắt của hắn ngưng tụ, năng lượng toàn thân vận chuyên tới cực hạn.

- Tu La Lực Trường!

- Sát Thần Lực Trường!

Mở!

Trong một nháy mắt kia, năng lượng hủy diệt bộc phát ra từ trong cơ thể Lâm Minh, chồng ở chung một chỗ cùng Đế Tôn Liên Hoa.

Chương 908: Trấn giết cấp Đế!

Tu La Lực Trường, áp chế chân nguyên, linh hồn của đối thủ, áp bách ngũ tạng lục phủ, tinh thần chi hải, võ giả bị Tu La Lực Trường bao phủ, tu vi không đủ, thức hải trực tiếp nứt vỡ, trái tim ngừng đập mà chết.

Sát Thần Lực Trường, lấy sát khí vô cùng vô tận để ngưng tụ, sát khí bản thân chính là một loại năng lượng, là lúc võ giả sinh ra Sát Đạo ý chí, tản mát ra năng lượng vô hình, cũng là một cỗ sát khí, sát khí nồng đậm đến trình độ không gì sánh kịp, có thể chém chết sinh cơ!

Đế Tôn Lực Trường, tái hiện Hồng Mông không gian, áp chế pháp tắc, áp chế tánh mạng, áp chế thần hồn, áp chế hết thảy, để cho tuyệt đại đa số thần thông tự sụp đổ, để cho chân nguyên, Chiến Linh, ý chí, linh hồn, hết thảy hết thảy trở về hư vô, trở về Hỗn Độn!

Tam đại lực trường, hôm nay chồng chất ở chung một chỗ, tạo thành Thiên Ma Võ Ý hoàn chỉnh.

Mặc dù, đây vẫn chỉ là chồng lên, mà cũng không phải là ba thứ dung hợp, thì cũng tuyệt không phải một cộng một thêm một bằng ba đơn giản như vậy.

Trải qua hai đại lực trường còn lại bổ trợ, kẽ nứt của Đế Tôn Lực Trường hoàn toàn biến mất, Đế Tôn Liên Hoa phía sau Lâm Minh cũng trở nên càng thêm kiều diễm!

- Phô trương thanh thế, nhìn ta phá lực trường của ngươi!

Đánh tới hiện tại, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đà bộc phát ra sự tàn nhẫn, hắn đã dự cảm, hôm nay nếu như không thể giết Lâm Minh, người chết nhất định là chính mình!

- Đại Ma Thứ Sát Thuật, Mạt Nhật Đại Kiếp!

Làm nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, võ kỹ của La Sát cũng là nhiều vô kể, mắt thấy Huyết Chi Ý Cảnh bị Lâm Minh khắc chế, hắn biến đổi chiêu thức, trở nên thần bí, cuồn cuộn mành liệt.

Mà ở phía sau hắn, Ác Ma Chi Trảo do lão giả Ải Ma Tộc phát ra là mây đen vô hạn, cắn nuốt hết thảy.

Một Ma Đế nhị tinh, một Ma Đế Tam Tinh, hợp lực một kích, năng lượng ngưng kết, hủy diệt hết thảy!

Mà lúc này, Lâm Minh mở Tà Thần lực ra, mở cả Tứ Môn Độn Giáp, chỗ sâu ở mi tâm, một đạo hồng mang cháy rừng rực dần hiện ra, trong lúc mơ hồ, có một đạo hư ảnh Phượng Hoàng màu đỏ phóng lên cao, hóa thành năng lượng tinh khiết hòa hợp thành một thể cùng Hồng Mông không gian!

Lâm Minh vừa mở mười thành Tà Thần lực ra, vừa thiêu đốt máu Cổ Phượng!

Hắn một hơi dùng toàn bộ lực lượng, đơn giản là, đồng thời chống đỡ tam đại lực trường thật sự quá hao tổn chân nguyên, hiện giờ Đế Tôn Lực Trường của Lâm Minh bao phủ không gian năm mươi trượng. Nếu quả thật chân chính tiến vào trong đó thì lại là tung hoành ngàn dặm. Không thua gì một phương Trung Thiên Thế Giới!

- Hồng Mông Chiến Linh, dung hợp!

Sưu!

Thời điểm hai đại Ma Đế cùng nhau vọt vào Đế Tôn Lực Trường, chỗ mi tâm của Lâm Minh bắn tán loạn ra Chiến Linh hình cây thương màu xám bạc. Chiến Linh vừa xuất hiện, tự nhiên nứt vỡ, hòa hợp thành một thể cùng Hồng Mông không gian.

Chiến Linh không thể trực tiếp giết địch, nhưng lại có thể gia trì phía trên vật thể, bao gồm vật chất, chân nguyên, lực trường, Hồng Mông không gian mặc dù ngăn cách pháp tắc, ý chí không có hiệu quả, nhưng đối với chủ nhân như Lâm Minh mà nói lại không là vấn đề.

Hồng Mông chồng lên Chiến Linh, Đế Tôn Lực Trường mở rộng ra ba trăm dặm nữa!

Ầm! Ầm!

Chỉ nghe hai tiếng nổ mạnh, một sát na khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả Ải Ma Tộc xông vào Hồng Mông không gian, hết thảy pháp tắc mất đi hiệu lực, Ma Nguyên cuồn cuộn do hai người nhấc lên nhanh chóng tan rã giống như tuyết trắng dưới mặt trời chói chang!

Càng đi vào sâu, năng lượng tan rã càng nhanh, cùng nhau tan rã, còn có Ma Nguyên hộ thể của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả Ải Ma Tộc!

- Hỏng bét!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên mắt thấy Ma Nguyên hộ thể bị không gian không biết này làm tan rã, tâm thần kinh hãi!

Răng rắc!

Mâu quang màu đen của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên phá toái đầu tiên, tiếp theo Ác Ma Chi Trảo của lão giả Ải Ma Tộc bể tan tành, hai đại thần thông, công kích của cường giả cấp Đế, còn không có đánh tới trên người Lâm Minh cũng đã tự nhiên sụp đổ!

- Mau lui lại!

Thân ảnh của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả Ải Ma Tộc chợt lui đi ra ngoài, ở bên trong Hồng Mông không gian này, trừ phi có thể dùng sức mạnh xé nát không gian, nếu không pháp tắc, năng lượng cũng sẽ mất đi hiệu lực.

Đối với võ giả tụ nguyên hệ thống mà nói, năng lượng chính là căn bản để chiên đâu, không có năng lượng còn đánh cái gì?

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên vốn tưởng rằng tập hợp lực của hai đại cường giả cấp Đế, có thể xé rách Đế Tôn Lực Trường của Lâm

Minh, lại không nghĩ công kích chưa tới, cũng đã tự nhiên tan rã!

Mắt thấy nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả Ải Ma Tộc muốn chạy trốn khỏi Hồng Mông không gian, Lâm Minh há có thể để cho bọn họ như nguyện, ý niệm vừa động, Hồng Mông không gian muốn phát tán ra phía trước, cùng lúc đó, Lâm Minh cũng triển khai thân pháp đuổi theo nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả Ải Ma Tộc.

Thật ra thì hiện tại nguyên chủ Huyết Sát Nguyên cùng lão giả cũng căn bản không cách nào điều phối sử dụng Ma Nguyên trong cơ thể, nếu như Lâm Minh có thể đánh ra một chiêu Quán Hồng thì một thương có thể giết hết hai người bọn họ.

Nhưng là chống đỡ Thiên Ma Võ Ý hoàn chỉnh để chống đỡ việc hợp nhất tam đại lực trường thật sự quá tiêu hao năng lượng, thế cho nên Lâm Minh mở Tà Thần lực ra đồng thời thiêu đốt máu Cổ Phượng cũng chỉ là để cho chân nguyên có khả năng đủ dùng, căn bản không phát ra năng lượng để công kích được.

Ca ca ca!

Ma Nguyên hộ thể của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên dần dần xuất hiện vết rạn, đã chống đỡ không nρ, điều này làm cho sắc mặt hắn đại biến.

- Tách ra trốn!

Lão giả Ải Ma Tộc vào lúc này gào to, hai người lập tức lựa chọn phương hướng bất đồng, tách ra chạy trốn!

Trong Hồng Mông không gian của Lâm Minh chỉ là hơn nghìn dặm, hơn nữa hai đại cường giả cách trung tâm lực trường cũng có một khoảng cách rất lớn, lấy tốc độ của bọn họ chẳng qua là ngay lập tức liền có thể bay ra.

Mắt thấy biên giới đang ở trước mắt, hai mắt nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đỏ như máu, hắn đã đến cực hạn.

Ánh mắt Lâm Minh run lên, khóa nguyên chủ Huyết Sát Nguyên lại, trước hết giết hắn!

Thần niệm bộc phát, năng lượng lực trường bao phủ, một sát na kia, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chỉ cảm thấy một chút năng lượng cuối cùng của thân thể cũng hoàn toàn sụp đổ, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, Ma Nguyên hộ thể của hắn rốt cục nổ tung!

Sắc mặt của nguyên chủ Huyết Sát Nguyên kịch biến.

- Tiểu tử, bổn tôn đồng quy vu tận theo ngươi!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đã phát rồ, trong lòng hắn biết sau khi Lâm Minh khóa hắn lại, căn bản đừng nghĩ bay ra ngoài, trực tiếp thay đổi phương hướng, vọt tới phía Lâm Minh!

Song đối mặt với việc nguyên chủ Huyết Sát Nguyên liều chết đánh cược một lần, Lâm Minh căn bản bất vi sở động, tiếp tục dùng lực trường bao phú, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên đưa ra một ngụm Ma Nguyên muốn phát ra chiêu thức, nhưng là trong cơ thể rỗng tuếch, nào có năng

- Ta... A a a a!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, song tiếng kêu thảm thiết của hắn toàn bộ bị Hồng Mông không gian nuốt hết, quần áo của hắn lập tức nứt vỡ, giống như là phong hóa, hóa thành phấn vụn rồi biến mất. Tiếp theo đó là máu thịt của hắn bắt đầu chiết xuất, kinh mạch phá toái, máu tươi hỗn hợp có thịt vụn bay vào bên trong Hồng Mông không gian, trong nháy mắt mai một, hóa thành hư vô, rồi sau đó là da thịt của hẳn, xương cốt, cốt tủy, nội tạng, đại não..

Hồng Mông không gian, hết thảy vật chất hỗn loạn không theo thứ tự, chỉ sợ ngay cả thời gian không gian cũng sẽ chịu ảnh hưởng, dễ dàng sụp co lại bên trong "Kỳ điểm", Âm Dương chưa phân, Ngũ Hành chưa thành. Dưới tình huống như vậy, một khi mất đi năng lượng bảo vệ, huyết nhục mất đi, tánh mạng có thể đủ để tồn tại? Trực tiếp sẽ bị Hồng Mông không gian hóa thành hư vô!

Hô!

Chi có mấy hơi thời gian, nguyên chủ Huyết Sát Nguyên giống như là cát điêu khắc bị phong hóa, thân thể toàn bộ tiêu tán, hóa thành vô số hạt bụi bặm thật nhỏ, không có gì lưu lại cả! Cả quá trình không có nửa điểm thanh âm, thanh âm cần chất môi giới lan truyền, cũng chỉ có thanh âm phát ra trên bản thân võ giả mới chính mình nghe được, những địa phương khác dĩ nhiên nghe không được, Hồng Mông không gian cho dù có chất môi giới cũng là Hồng Mông khí, đó là tồn tại nặng nề như tinh thần, muốn khiến nó chấn động truyền sóng âm làm sao có thể?

Một đời cường giả cấp Đế, cứ như vậy Tịch Diệt trong sự an tĩnh quỷ dị, bị chết hoàn toàn, hài cốt không còn!

Một màn kinh khủng này để cho mấy Tôn Chủ, tháp chủ may mắn còn sống sót thấy, lưng cũng là phát rét, đây là chiêu thức gì? Chẳng qua là lực trường bao phủ xuống, đã trấn sát Ma Đế nhị tinh!

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên mới vừa chết đi, một sát na kia, lão giả Ải Ma Tộc lại quát một tiếng chói tai, chạy ra khỏi Đế Tôn Lực Trường!

Hắn dù sao cũng là Ma Đế Tam Tinh, cho dù tuổi tác đã cao, Ma Nguyên cũng thâm hậu hơn nhiều so sánh với nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, một hơi lao ra, Ma Nguyên hộ thể của hắn mới phá toái.

Oành!

Áo vỡ vụn, lúc trước lão giả Ải Ma Tộc cũng cảm giác được một màn khi nguyên chủ Huyết Sát Nguyên chết, bị làm cho sợ đến mất mật, sau khi đi ra, lập tức chạy như điên về chỗ sâu của Vân Tiêu Thông Thiên Tháp.

Vân Tiêu Thông Thiên Tháp là do Hỗn Nguyên Thiên Tôn tế luyện, thân tháp vô cùng chắc chắn, căn bản đừng nghĩ phá vỡ, hơn nữa đủ loại đại trận phòng hộ, bên trong cũng có cơ quan trùng trùng điệp điệp.

Mà lão giả Ải Ma Tộc đã từng là nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, tự nhiên vô cùng quen thuộc đối với Vân Tiêu Thông Thiên Tháp này, hắn tự tin bằng vào sự quen thuộc của chính mình đối với Vân Tiêu Thông Thiên Tháp, chỉ cần kéo ra khoảng cách nhất định, là hắn có thể thông qua mấy Truyền Tống Trận bí mật để sống sót.

Mà hiện tại, bởi vì La Sát hấp dẫn Lâm Minh ra sát chiêu, đã tạo cho hắn đầy đủ thời gian, lấy tốc độ của hắn, một hơi thời gian ngắn ngủi này, hắn giống như một con chuột linh hoạt, trên dưới xuyên qua lối đi bên trong bầu trời Cực Tinh Tháp, trong nháy mắt chạy nhanh ra xa hơn mười dặm.

- Cái tên quái vật này! Quả thực là quái vật! Ta thế nào lại gặp yêu nghiệt như vậy!

Trong lòng lão giả Ải Ma Tộc phát ra rống giận, một thanh niên hai mươi lăm tuổi, làm sao có thể lợi hại như thế, đây căn bản vượt ra khỏi lẽ thường, cái gì Bát Vẫn Chiến Đế, Ma Thủy Đại Đế, cùng với được xưng là thiên cổ nhất đế, lại chết ở Lục Chỉ Tà Yêu trong Vạn Cổ Ma Khanh lúc hai mươi lăm tuổi hoặc là cùng cảnh giới, trước mặt Lâm Minh tất cả đều là cặn bã!

Sớm biết như vậy, mặc cho La Sát cho hắn thù lao lớn tới mức nào, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tới nơi này chịu chết.

Mắt thấy lão giả Ải Ma Tộc nháy mắt sẽ biến mất, chui vào hành lang Thông Thiên Tháp bốn phương thông suốt, trùng trùng điệp điệp như con chuột, khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia độ cong, so sánh tốc độ sao?

Hắn không sợ nhất đúng là so sánh tốc độ, không đề cập tới Kinh Môn cùng Kim Bằng Phá Hư, pháp tắc tầng thứ ba của Lôi chi ý cảnh - Cực Tốc mà Lâm Minh mới vừa lĩnh ngộ!

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi bảy thứ năng lượng, Phong Hệ trong đó nổi tiếng về tốc độ, nhưng Phong cũng không phải là nhanh nhất, nhanh nhất chính là Lôi!

Kim Bằng Phá Hư, Huyền Lôi Quang Ảnh!

Mười hai đạo dung hợp các loại lôi ti, lôi phù đủ màu sắc sáng lên ở các bộ phận thân thể của Lâm Minh lôi ti lập lòe kết hợp trọn vẹn cùng huyết nhục trong thân thể Lâm Minh, làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Mở Kinh Môn ra, thi triển thân pháp Kim Bằng Phá Hư, đồng thời, lại dùng bí pháp phụ trợ Huyền Lôi Quang Ảnh!

Trong một nháy mắt kia, thân thể Lâm Minh ném ra vô sô lôi quang, bản thể chợt biến mất, nhanh đến bất khả tư nghị.

Mấy võ giả may mắn còn sống sót có mặt thấy một màn như vậy cơ hồ xụi lơ trên mặt đất, đơn đả độc đấu, Lâm Minh là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, muốn chạy trốn, hắn lại có tốc độ quỷ mị như vậy! Cho dù có thể bằng vào tu vi tạm thời áp chế Lâm Minh, nhưng mà chỉ cần không giết chết hắn, hai năm sau hắn lớn lên sẽ trở về báo thù.

Người như thế, để cho đối thủ của hắn sống thế nào?

Chương 909: Mở ra Ma Phương lần thứ sáu!

Hành lang Cực Tinh Tháp vài chục dặm đích xác lung tung lẫn lộn, hoàn toàn mất đi ý nghĩa ở dưới chân Lâm Minh, chẳng qua là lóe lên vài cái, chỉ để lại hư ảnh lôi điện màu tím!

- Truyền Tông Trận, đến!

Lão giả Ải Ma Tộc thấy Truyền Tông Trận xuất hiện, ánh mắt sáng lên, lúc này có thể sống sót chính là vạn hạnh, cần gì quản tới chuyện phẩm cấp Chiến Linh đã suy yếu.

Mới vừa rồi đánh một trận cùng Lâm Minh, ước chừng để cho hắn giảm bớt hai ba trăm năm tuổi thọ, tuy nhiên trừ số tuổi thọ này đi thì cũng còn có ngàn năm, lão giả Ải Ma Tộc sao có thể bỏ đấy để chết được?

Lúc lão giả Ải Ma Tộc muốn một hơi bước lên Truyền Tông Trận, rời xa quái vật như Lâm Minh, hắn đột nhiên cảm thấy một trận sát ý từ phía sau, chợt, không gian pháp tắc chung quanh hắn kịch biến, lần nữa bị bao phủ ở bên trong Đế Tôn Võ Ý, vốn là Truyền Tông Trận gần trong gang tấc, lại trở nên xa hơn ít nhất là trăm dặm.

Lướt qua khoảng cách mấy trăm dặm, đối với cường giả cấp Đế mà nói chẳng qua là mấy thời gian hô hấp, nhưng là một sát tinh đang ở phía sau, làm sao có thể cho hắn thời gian lâu như vậy?

Đột nhiên quay đầu lại, lại thấy Lâm Minh cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, tốc độ giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã đi tới trước mắt của hắn!

- Cái gì? Làm sao có thể nhanh như vậy?

Mắt thấy Lâm Minh vọt tới, lão giả Ải Ma Tộc trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin, hắn mới vừa lao ra chỉ là một hai tức thời gian, đã bị Lâm Minh đuổi theo trong nháy mắt, tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu a

- Đợi... Đợi một chút!

Lão giả Ải Ma Tộc con mắt muốn nứt, lòng như lửa đốt.

- Lão phu không thù không oán với ngươi, chẳng qua là lấy tiền tài của người ta, thay người ta diệt trừ tai họa, ta làm thuê cho La Sát, căn bản không có xung đột ích lợi với ngươi, ngươi bỏ qua cho ta. Ta sẽ cho ngươi rất nhiều chỗ tốt, ta truyền thụ cho ngươi Hỗn Độn Đại Ma Công của Ải Ma Tộc, ta cho ngươi biết chỗ để bảo tàng trân quý của Ải Ma Tộc, ta cho ngươi đại lượng Ma Thần Chi Cốt! Giết ta, ngươi chí có thể nhận được thứ trong Tu Di Giới của ta, mà chút ít bảo vật ta mới vừa nói đều ở bên trong động phủ của ta, ngươi cũng đừng nghĩ tới lục soát linh hồn của ta, linh hồn lực của ta cường đại, trước khi chết hoàn toàn có thể tự hủy thức hải, giết ta, những thứ đó ngươi sẽ không có được!

Lão giả Ải Ma Tộc một hơi ném ra điều kiện mà hắn tự nhận là tương đối có sức hấp dẫn. Hơn nữa Hỗn Độn Đại Ma Công này, hắn cho rằng Lâm Minh hẳn là có hứng thú, loại pháp môn này là một loại thủ đoạn công kích linh hồn, lão giả Ải Ma Tộc phát hiện linh hồn của Lâm Minh rất mạnh. Nhưng không có võ kỹ tu công kích linh hồn. Nếu có Hỗn Độn Đại Ma Công này, thủ đoạn công kích của hắn có thể tăng thêm rất nhiều.

Nghe được lão giả Ải Ma Tộc cám dỗ, Lâm Minh chẳng qua là khẽ cười một tiếng:

- Những đồ này ta cũng không muốn. Ta chỉ muốn một thứ?

- Ngươi muốn thế nào?

Lão giả Ải Ma Tộc tâm niệm vừa động, chỉ cần Lâm Minh chịu nói điều kiện, vậy thì có hi vọng; Cò kè mặc cả một phen, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng, lấy tất cả ra cho Lâm Minh cũng được. Lâm Minh nhếch miệng cười một tiếng:

- Ta chí muốn... Tất cả máu huyết của ngươi, ta muốn dùng nó để mở một vật.

Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên La Sát đã nứt toác trong Hồng Mông không gian, điều này làm cho Lâm Minh không cách nào dùng máu tươi của hắn để mở Ma Phương ra, cũng may còn có lão giả Ải Ma Tộc còn dư lại, hắn là Ma Đế Tam Tinh, phẩm chất máu huyết sẽ cao hơn.

- Ngươi muốn chết!

Trong lòng lão giả Ải Ma Tộc nổi giận, rút máu huyết toàn thân, sinh mệnh chi hỏa sẽ dập tắt, Lâm Minh này hoàn toàn là đùa bỡn hắn.

- Lão phu liều mạng với ngươi, đồng quy vu tận!

Lão giả Ải Ma Tộc phát rống một tiếng, đột nhiên cắn nát đầu lưỡi, hộc ra một ngụm máu huyết, phía sau hắn hiện ra hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma lần nữa, chẳng qua là đã yếu ớt hơn rất nhiều so sánh với lần trước, Hỗn Độn Đại Ma Công là thần thông bổn mạng của hẳn, mà công kích linh hồn mạnh nhất trong đó lại bị Lâm Minh khắc chế, hiện giờ chỉ có thể sử dụng công kích vật chất.

- Thiên Ma Trấn Áp!

Lão giả Ải Ma Tộc vươn bàn tay gầy guộc ra, một chưởng bổ tới Lâm Minh, Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh cắt ngang, Đế Tôn Liên Hoa nở rộ lần nữa, hắn cố ý để cho lực trường tránh đi bản thể của lão giả Ải Ma Tộc, mà trút xuống hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma phía sau lão giả Ải Ma Tộc.

Oành!

Hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma phía sau lão giả Ải Ma Tộc xuất hiện vết nứt, điều này cũng khiến cho công kích của lão giả Ải Ma Tộc bị suy yếu hơn phân nửa.

Không có toàn lực thúc dục Đế Tôn Liên Hoa, điều này cũng khiến cho Lâm Minh có thể điều phối sử dụng ra năng lượng đủ để công kích.

- Lôi Hỏa ý cảnh, Quán Hồng!

Lôi Hỏa lực áp súc độ cao trong mầm non Tà Thần điên cuồng phún dũng đi ra ngoài, Đại Hoang Huyết Kích đột nhiên ném ra, nặng nề đụng vào hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma.

Trong một nháy mắt, giống như đại chùy đập pha lê, hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma trực tiếp phá toái, dư lực Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh không tiêu, đập vào bộ ngực của lão giả Ải Ma Tộc.

Ma nguyên hộ thể phá toái trong nháy mắt, lão giả Ải Ma Tộc bị một kích của Lâm Minh nện cho bộ ngực lõm xuống, hộc máu.

Một kích đắc thủ, Lâm Minh làm sao có thể cho đối phương cơ hội thở dốc bỏ chạy, tản Đế Tôn Lực Trường đi, huyết kích trong tay vừa chuyển, không gian nứt toác ra từng khúc.

- Pháp tắc Hủy Diệt, Tinh Thần Chi Liên.

Xịch xịch xịch!

Vô số mảnh vỡ không gian giống như lợi đao cứa qua thân thể của lão giả Ải Ma Tộc, huyết thủy tùy ý rơi ra, lão giả Ải Ma Tộc đầu tiên là bị Chiến Linh của Lâm Minh phá đi hơn phân nửa thần thông, rồi sau đó phẩm cấp Chiến Linh giảm hai cảnh giới, lại bị thương trong Hồng Mông không gian, nguyên khí tổn hao nhiều, hiện tại đối mặt với Lâm Minh, công kích linh hồn sở trường nhất không có hiệu quả, hắn căn bản không có chút lực phản kháng nào

- Ngươi...

Lão giả Ải Ma Tộc đầy mặt là máu, thân thể như túi nước bị phá, cắm đầy mảnh vỡ không gian, giống như là oán quỷ bị Lăng Trì xử tử, muốn bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm.

- Ngươi giết ta, ta cũng sẽ không khiến ngươi tốt đẹp.

Lão giả Ải Ma Tộc vừa nói vừa mãnh liệt khẽ cắn đầu lưỡi, trực tiếp cắn đứt đầu lưỡi của mình, đột nhiên hộc ra một ngụm máu huyết, năng lượng cả người bộc phát ra! Hắn muốn thiêu đốt máu huyết toàn thân, để cho Lâm Minh cho dù giết hắn rồi cũng sẽ không có được máu huyết để mớ Ma Phương ra!

Mà cường giả cấp Đế, cho dù nát bấy, cũng có thế lưu lại một cỗ ý niệm, điều động năng lượng thân thể, muốn giết chết bọn họ trong nháy mắt cũng không dễ dàng.

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, đột nhiên ném ra một quyền, một quyền này mang theo quang mang màu xám bạc, rõ ràng là Chiến Linh đã quán chú Hồng Mông.

- Mạn Chi Ý Cảnh!

Ở một sát na kia, tốc độ thời gian chung quanh lão giả Ải Ma Tộc đột nhiên trở nên chậm chạp, hắn cảm giác thân thể của mình phảng phất giống như bị đông lại, ý thức cũng chậm, năng lượng lưu chuyển bên trong kinh mạch tại thân thể giống như sên bò. Hắn muốn thiêu đốt máu huyết toàn thân để tự sát, lại có lòng không đủ lực!

Thời gian ý cảnh, hắn lại lĩnh ngộ Thời gian ý cảnh.. Trong con ngươi của lão giả Ải Ma Tộc tràn đầy sự không cam

Phấn Thân Toái cốt Quyền!

Oành!

Một quyền của Lâm Minh nện ở mi tâm của lão giả Ải Ma Tộc, ngàn vạn cỗ chân nguyên chấn động, đồng thời hàm chứa Hồng Mông Chiến Linh xông vào bên trong thân thể lão giả Ải Ma Tộc, chấn vỡ kinh mạch, chấn vỡ thức hải!

Lấy lý giải bây giờ của Lâm Minh đổi với Mạn Chi Ý Cảnh, tốc độ thời gian có thể chậm lại rất nhiều lần trong khoảng thời gian ngắn, đủ để hoàn toàn giết chết lão giả Ải Ma Tộc, thậm chí có thể đánh ná linh hồn.

Cho dù sinh mệnh lực của Ma Đế cường thịnh trở lại, linh hồn vỡ tan cũng hoàn toàn xong đời.

Phanh!

Hiệu quả của Mạn Chi Ý Cảnh đi qua, lão giả Ải Ma Tộc liền giống như một bãi thịt nhão té ở trên mặt đất, máu tươi bắn ra đầy đất.

Nhìn lão giả Ải Ma Tộc hoàn toàn chết, lại bảo lưu lại chín thành máu huyết, Lâm Minh thờ phào nhẹ nhõm, nếu như thật sự để cho hắn thiêu hủy máu huyết vậy thì phiền toái, như vậy nếu muốn mở Ma Phương ra, còn phải tìm những cường giả cấp Đế khác ở Thánh Ma Đại Lục để giết, mà Lâm Minh cũng không phải là tên thích giết chóc thành tánh, mọi người bị giết, đều có lý do đầy đủ để giết chết bọn họ, sẽ không giết lung tung vô tội.

- Không nghĩ tới, cái gọi là thông qua con đường của Đế Giả đạt được Đế Tôn Lực Trường, cùng Thiên Ma Lực Trường, Tu La Lực Trường, sau khi dung hợp, là có thể trấn sát cường giả Thần Hải, một loại trấn sát pháp như vậy, trực tiếp lấy Hồng Mông không gian, mai một hết thảy pháp tắc, mai một năng lượng, mai một huyết nhục cùng tánh mạng, để cho hết thảy trở về trang thái Hỗn Độn, trấn sát triệt triệt để để, sau khi chết cái gì cũng không lưu lại, thậm chí ngay cả Tu Di Giới cũng mai một, đáng tiếc...

Lâm Minh trước khi nhận được Đế Tôn Võ Ý, hoàn toàn không nghĩ tới cái gọi là trấn sát là ý tứ này.

- Loại phương pháp giết người này, vẫn không thể dùng lung tung, nếu không trừ một chút Thánh khí chắc chắn, cái gì cũng không để lại.

Lâm Minh lắc đầu, ba loại võ ý hiện tại của hắn còn chưa hoàn toàn dung hợp, tuy nhiên chẳng qua là chồng lên nhau, uy lực đà phi thường cường đại, hơn nữa rót Hồng Mông Chiến Linh vào trong đó, lấy Tà Thần lực cùng thiêu đốt máu Cổ Phượng toàn lực thúc dục, có thể đủ để trấn sát một cường giả cấp Đế tổng hợp thực lực kém hơn chính mình.

Về phần đối với địch nhân thực lực mạnh hơn chính mình, gần bằng chính mình, hoặc tương đối cùng mình, Hồng Mông không gian có thể làm suy yếu lực lượng của bọn họ, tăng thêm phần thẳng của Lâm Minh ở trong chiên đâu.

Một lần làm suy yếu lực phòng ngự cùng lực công kích của địch nhân tới sáu bảy thành, kết quả chiến đấu có thể nghĩ, không được hoàn mỹ chính là, thúc dục Thiên Ma võ ý hoàn chỉnh phải tiêu hao đại lượng chân nguyên, đối với Lâm Minh mà nói cũng không dễ dàng.

Lâm Minh lấy ra một cái bình ngọc nhỏ từ trong Tử Cực Giới, một hơi thu máu huyết toàn thân của lão giả Ải Ma Tộc, rồi sau đó bôi máu huyết ở một bình nhỏ này lên bộ ngực tại vị trí Ma Phương.

Lâm Minh đến hiện tại mới ngừng, cũng không thể sử dụng Ma Phương, chỉ có thể đợi chờ Ma Phương bị động phòng ngự.

Lâm Minh rất rõ ràng, Ma Phương là bảo bối mà đông đảo cường giả ở Thần Vực liều chết tranh đoạt, tác dụng dĩ nhiên không phải chỉ là để dung nạp mảnh nhỏ linh hồn đơn giản như vậy, về phần nó đến tột cùng có tác dụng gì, Lâm Minh vẫn chưa biết được.

Tê tê...

Máu huyết của lão giả Ải Ma Tộc quả nhiên bị Ma Phương hấp thu, sau một khắc, Lâm Minh chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, đi tới không gian Ma Phương lần nữa.

Từ lần trước Lâm Minh giết chết cường giả Mệnh Vẫn để mở Ma Phương ra đến hiện tại, đã qua sáu năm thời gian!

Thời gian sáu năm, thực lực Lâm Minh rốt cục vượt qua Mệnh Vẫn đến một cánh cửa lớn là Thần Hải! Phải biết ràng, mười lăm tuổi Lâm Minh nhận được Ma Phương, đến hiện tại mới chỉ mười năm, thời gian bốn năm trước Lâm Minh đã từ Luyện Thể kỳ tu luyện tới Toàn Đan, mà thực lực từ Mệnh Vẫn đến Thần Hải, lại độc chiếm sáu năm, có thể thấy được sự khó khăn khi bước ra một bước này!

Không gian Ma Phương vẫn là bộ dạng mông mông lông lông như dĩ vãng, vô số mảnh nhỏ linh hồn giống như tinh thần chậm rãi xoay tròn vờn quanh quang cầu trung ương, thoạt nhìn giống như là một Tinh Hà thần bí.

Lâm Minh dùng cảm giác đảo qua, rất nhanh đã tìm được hai khối mảnh nhỏ linh hồn lớn nhất trong đó, chiều rộng chiều cao cũng vượt qua một thước, còn lớn hơn so sánh với đầu người.

Hai khối mảnh nhỏ linh hồn này chính là Thượng cổ Ma Đầu lưu lại trên người Dương Vân, pháp tắc thời gian, pháp tắc Hắc Ám, tinh diệu ẩn chứa trong đó, còn có trí nhớ tương đối đầy đủ, trong đó có thể có nhược điểm liên quan đến Thượng Cổ Ma Đầu, còn có bí mật về Vạn Cổ Ma Khanh.

Lần này Lâm Minh cần lựa chọn, dĩ nhiên chính là mảnh nhỏ linh hồn của Thượng cổ Ma Đầu.

Chương 910: Tam đại Võ Ý dung hợp

- Nếu như lúc ấy ma đầu Thượng Cổ không tự bạo thì tốt rồi, bằng không, hai khối mảnh vỡ linh hồn này có thể họp thành một khối, trí nhớ sẽ đầy đủ hơn một ít..

Lúc trước thời điểm Lâm Minh ở Luyện Thể kỳ, hấp thu mảnh vỡ linh hồn phải cẩn thận nhiều, hiện tại lại bất đồng, ngoại trừ luồng ánh sáng ở trung ương, Lâm Minh hấp thu bừa bãi, cho dù linh hồn Thượng Cổ ma đầu nguyên vẹn bị nuốt vào, hắn cũng có lòng tin hấp thu sạch.

Hai khối mảnh vỡ, Lâm Minh cũng không có lựa chọn lung tung, mà dùng cảm giác quan sát trong chốc lát, hắn phát hiện, thể tích hai khối mảnh vỡ linh hồn có khác biệt thật nhỏ, khối thứ nhất lớn hơn khối thứ hai một thành.

Bất quá tại chung quanh khối mảnh vỡ linh hồn nhỏ bé kia, có loáng thoáng quang mang màu đen toát ra, thậm chí quy tắc thời gian chung quanh mảnh vỡ linh hồn đều có cải biến rất nhỏ.

Không hề nghi ngờ, mảnh vỡ linh hồn nhỏ bé ẩn chứa... Lĩnh ngộ pháp tắc của Thượng Cổ ma đầu.

- Một khối này!

Lâm Minh chộp tới khối mảnh vỡ linh hồn nhỏ bé, những trí nhớ trong mảnh vỡ linh hồn này, có một phần rất lớn là kinh nghiệm của chủ nhân, những trí nhớ này không có chút tác dụng nào đối với Lâm Minh, chỉ có trí nhớ quan hệ với kỹ năng, pháp tắc, tu luyện, mới có thể để cho thực lực Lâm Minh nâng cao một bước.

Vèo!

Mảnh vỡ linh hồn hoàn toàn bị Lâm Minh thôn phệ, sáp nhập vào Tinh Thần Chi Hải.

Theo tu vi Lâm Minh tăng trưởng, hắn cũng hiểu rõ, cái Võ giả khác muốn như chính mình trực tiếp thôn phệ trí nhớ người khác lại không có khả năng, bởi vì mỗi một mảnh vỡ linh hồn, dù tuy nhỏ, trong đó đều có tinh thần ấn kỷ chủ nhân lưu lại.

Tinh thần ấn ký là một cái tánh mạng bổn nguyên đặc thù, nếu như hấp thu tinh thần ấn ký người khác, vậy thì nhân cách sẽ thác loạn, mất đi chính mình, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, trở thành cái xác không hồn.

Mà muốn xóa đi tinh thần ấn ký lại không có khả năng, bởi vì tinh thần ấn ký xâm nhập mỗi một bộ phận linh hồn rất nhỏ, dung cùng linh hồn làm một thể, nếu như sử dụng bạo lực hủy diệt, vậy thì sẽ phá hủy mảnh vỡ linh hồn.

Mà Ma Phương tựa hồ mang theo một loại ma lực thần kỳ, bất luận linh hồn nào bị hút vào Ma Phương, lập tức sẽ bị xóa đi tinh thần ấn ký, trở thành trí nhớ tinh khiết nhất, trực tiếp bị Lâm Minh hấp thu.

Lại liên tưởng đến thời điểm Lâm Minh mới vào không gian Ma Phương, chứng kiến Mộ Thiên Tuyết dùng Thần Tinh Ma Phương một hơi cuốn vào hơn vạn thần hồn mảnh vỡ của đại năng Thần Vực, Lâm Minh suy đoán cái Ma Phương này hơn phân nửa là một kiện Thần Khí về linh hồn, phẩm cấp đã vượt ra khỏi phạm vi hắn nhận thức.

Tinh thần mảnh vỡ Thượng Cổ ma đầu vừa vào não vực Lâm Minh, lập tức tạo thành gió lốc tinh thần cuồng mãnh, dù Lâm Minh tâm niệm kiên định, cũng bị gió lốc tinh thần khủng bố xông đến làm cả đầu như muốn nổ vang.

Phải biết rằng, đây chính là một phần ba trí nhớ linh hồn Thượng Cổ ma đầu mười mấy vạn năm!

Mười mấy vạn năm, có thể trải qua bao nhiêu sự tình? Tin tức nhiều bao nhiêu? Khó có thể đoán.

Lâm Minh mới sống hai mươi lăm năm, trước ba tuổi không nhớ việc gì, kỳ thật trí nhớ chính thức bất quá hai mươi hai năm mà thôi, dùng trí nhớ hai mươi hai năm dung nạp một phần ba lượng trí nhớ mười mấy vạn năm, lực trùng kích có thể nghĩ.

Dù linh hồn Lâm Minh bởi vì tu luyện thuật chế thuốc cùng Thái Nhất Linh Hồn Quyết đã cường đại hơn so với võ giả Thần Hải, thế nhưng mà tiếp nhận trùng kích như vậy, cũng có loại cảm giác thức hải như muốn vỡ tan.

Dung lượng thức hải có hạn, linh hồn lực càng mạnh, dung lượng thức hải lại càng lớn, phải biết rằng, tu vi đến Tiên Thiên Cảnh Giới, đã có bản lĩnh gặp qua là không quên được, mà tu vi đến cảnh giới ngoài Thần Hải, càng có thể dùng thần niệm xem ngọc giản rất nhanh, nhớ hết tri thức trong ngọc giản.

Cuộc sống vượt qua mấy vạn năm như vậy, thức hải hắn muốn dung nạp lượng tin tức có thể nghĩ, cho nên linh hồn không cường đại, thức hải cũng không đủ dùng, không thể không lựa chọn quên một ít tin tức, chi nhớ kỹ vật hữu dụng đối với chính mình.

Mà đại lượng trí nhớ của Thượng Cổ ma đầu đều vô dụng đối với Lâm Minh, thời điểm hắn cảm giác thức hải chống đỡ không nổi, trực tiếp vận chuyển Luân Hồi Võ Ý, cắn nát đại lượng trí nhớ vô dụng, vứt bỏ, chỉ để lại công pháp, ý cảnh, tu luyện lĩnh ngộ, kinh nghiệm...

Thẳng đến mấy canh giờ sau, Lâm Minh mới không dễ dàng cắn nuốt sạch trí nhớ Thượng Cổ ma đầu, những trí nhớ này bị trừ đi chín thành, chỉ còn lại có chưa tới một thành, bị áp súc trong thức hải Lâm Minh, chưa kịp lật xem.

Đã nhận được trí nhớ Thượng cồ ma đầu, đầu tiên Lâm Minh muốn xem lại không phải ý cảnh công pháp, mà là trí nhớ Thượng Cổ ma đầu quan hệ với Vạn cổ Ma Khanh cùng Kỳ Tích Chi Hải.

Nhưng mà rất đáng tiếc, Thượng cố ma đầu ở mười vạn năm trước đi theo vài tên Thiên Tôn cùng đi diệt sát Hỗn Nguyên Thiên Tôn tại Thánh Ma Đại Lục, lúc trước hắn chẳng qua là một tên lính quèn bên trong đám cường giả Thiên Tôn suất lĩnh, căn bản cũng không biết tại sao phải diệt sát Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Chiến đấu bắt đầu không lâu, hắn đã bị người ta đánh nát thân thể, về sau không hiểu sao bị phong nhập ở bên trong Kỳ Tích Chi Hải, mà Kỳ Tích Chi Hải cùng Vạn cổ Ma Khanh đều bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn dùng đại thần thông phong tỏa, Hoàng Tuyền Chi Hà là Pháp khí Hỗn Nguyên Thiên Tôn dùng để phong tỏa Kỳ Tích Chi Hải cùng Vạn cổ Ma Khanh, truyền thuyết Hoàng Tuyền Hà này chính là một thi thể Chân Long luyện chế, lực lượng cường đại không thể tưởng tượng nổi.

- Thi thể Chân Long...

Lâm Minh hít nhẹ một ngụm hơi lạnh, Chân Long là Thần Vực Thần Thú, cùng một cái cấp bậc với Phượng Hoàng, lực lượng cường đại khó có thể đoán chừng, chính mình chỉ nhận được một giọt Nghịch Lân chi huyết, đã được ích lợi không nhỏ, đạt được 100 giọt Cổ Phượng chi huyết, đạt được lực lượng vô cùng cường đại.

Mà bản thể Chân Long, Phượng Hoàng không biết to bao nhiêu, chúng có bao nhiêu huyết dich? Quả thực không cách nào tưởng tượng!

Thử nghĩ thoáng một phát, Phượng Hoàng thân dài ngàn vạn, cùng một chỗ thiêu đốt ngàn tỷ cân huyết dich trong cơ thể, thậm chí là bổn mạng tinh huyết, lực lượng sẽ nhảy lên tới loại trình độ nào? Chỉ sợ hủy diệt Đại Thiên Thế Giới cũng không coi vào đâu.

- Thì ra... Sở dĩ Thiên Diễn Đại Lục trở nên khó phi thăng, là vì Hỗn Nguyên Thiên Tôn dùng Hoàng Tuyền Hà phong ấn Kỳ Tích Chi Hải cùng Vạn cổ Ma Khanh, cũng ảnh hưởng tới thông đạo vị diện Thiên Diễn Đại Lục đến Thần Vực, theo trận chiến ấy về sau, phàm là cường giả Thần Vực bên trên Thần Hải, không cách nào hàng lâm đến Thiên Diễn Đại Lục, bởi vì phiến vị diện này bị năng lượng tràng vô hình phong ấn. Chì có cường giả Thần Hải như Tạo Hóa lão nhân, mới có thể bởi vì tu vi nhỏ yếu, có thể theo khe hở trong năng lượng tràng tiến vào Thiên Diễn Đại Lục.

- Thiên Diễn Đại Lục cường thịnh dần dần chuyển hướng suy sụp, cũng bởi vì trận chiến mười vạn năm trước, ảnh hưởng tới quy tắc Thiên Địa, đồng thời, Hoàng Tuyền Hà phong ấn, cũng ngăn cách liên hệ giữa Thần Vực cùng Thiên Diễn Đại Lục, thế cho nên nguyên khí Thần Vực khó có thể rót vào Thiên Diễn Đại Lục, làm cho Thiên Diễn Đại Lục mười vạn năm qua chưa bao giờ sinh ra cường giả vượt qua cảnh giới Thần Hải. Thần Hải hậu kỳ đã là cực hạn, không cách nào đánh vỡ ma chú, bởi vì quy tắc Thiên Địa trấn áp, cho dù là ta, tại Thiên Diễn Đại Lục, muốn đánh phá quy tắc này cũng không dễ dàng, phi thăng Thần Vực thì lại đơn giản hơn rất nhiều.

Không hề nghi ngờ, đám võ giả Thần Vực so với võ giả Thiên Diễn Đại Lục cao hơn một mảng lớn, bởi vì Thần Vực có đại lượng nguyên khí, tại Thần Vực thành tựu Thần Hải dễ dàng hơn rất nhiều, không giống võ giả Thiên Diễn Đại Lục vất vả hấp thu một điểm nguyên khí cằn cỗi để tu luyện, lại thường thường tại thời điểm sắp thành Mệnh Vẫn lại bại, tan thành mây khói.

Không thể sanh ở Thần Vực, Lâm Minh cũng không oán trời trách đất, võ giả Thần Vực có thể sanh ra ở Thần Vực, chính là số mệnh bọn họ, sanh ra ở hạ giới, chi có thể nói số mệnh ngươi chưa đủ.

Nhưng Lâm Minh lại là một dị số, Luyện Thể kỳ đã nhận được Ma Phương, nếu như không phải tại Thiên Diễn Đại Lục, mà là ở Thần Vực, hắn sẽ có số mệnh gì? Làm sao có thể lấy được thành tựu hiện tại?

Cho nên võ giả hạ giới không nên sinh ra ý niệm Nếu như ta sanh ra ở Thần Vực thì tốt rồi ở trong đầu, nếu không thì chưa tu võ, trên tâm lý đã nhận thua, cho là mình vô luận cố gắng như thế nào, cũng không bằng võ giả Thần Vực, khó có thành tựu lớn như vậy.

Phải biết rằng cho dù vứt nửa Thiên Diễn Đại Lục, mười vạn năm qua cũng đồng dạng ra người nổi bật như Ma Thủy Đại Đế, Đế Thích Già, kể cả Dương Vân, hắn từng nói qua để cho Thiên Diễn Đại Lục khôi phục đến thịnh thế mười vạn năm trước, muốn khôi phục cái thịnh thế kia, chỉ sợ đầu tiên phải phá vỡ phong ấn Hoàng Tuyền Hà, một lần nữa quán thông thông đạo Thần Vực cùng Thiên Diễn Đại Lục, lại không nói Dương Vân có khả năng thành công không, chỉ cần phần chí khí này đã làm cho lòng người kinh sợ.

Bản thân Võ giả đi trên Võ đạo chi lộ là nghịch thiên mà đi, không chịu thua, không nhận mệnh, không phục thiên địa, như thế mới có thể nghịch thiên!

Lâm Minh suy nghĩ cẩn thận điểm này, chì cảm thấy linh hồn phảng phất đã được thăng hoa, bên trong tối tăm, linh hồn lực tiến thêm một bước, mà Đế Tôn Võ Ý trong thức hải, Tu La Võ Ý cùng Sát Thần Võ Ý đã có xu thế chậm rãi dung hợp.

Võ Ý dung họp, bản thân chính là một cái quá trình lĩnh ngộ, lĩnh ngộ không được, mặc cho ngươi ăn thiên tài địa bảo gì cũng không dùng

Đế Thích Già năm đó, tại phía dưới cây bồ đề tĩnh tọa bảy ngày bảy đêm, bảy loại Võ Ý dung hợp làm một, vũ phá hư không, mà khi đó hắn chi là thất trọng Mệnh Vẫn!

Nhân tài như vậy, không có kinh nghiệm cùng cơ duyên lớn lao, chỉ dựa vào lĩnh ngộ đi đến một bước này, đây là hạng kinh diễm gì!

- Đồng dạng xuất thân tại nửa vứt đi của Thiên Diễn Đại Lục, Đế Thích Già có thể dung hợp bảy loại Võ Ý, ta chỉ dung hợp ba loại chẳng lẽ không dung hợp được? Lâm Minh ta, chẳng lẽ kém thật lớn cùng người khác như thế?

- Võ đạo chi tâm của ta như Nhật Nguyệt Tinh Thần, Bất Hủ Bất Diệt! Võ đạo ý chí khoáng cổ tuyệt kim, vĩnh tồn từ cổ chí kim! Thân thể linh hồn ta dù chưa đạt tới Bất Hủ, nhưng cũng đủ để ta đi tới võ đạo đỉnh phong, nghịch chuyển Thiên Địa Luân Hồi, ta cũng có thể đồng thọ cùng Thiên Địa!

Một khắc này, Lâm Minh đột nhiên đốn ngộ, ý niệm trong đầu vô cùng thông đạt, hắn chỉ cảm thấy cỗ hào khí trong nội tâm bay thẳng trời cao!

Lúc trước Lâm Minh tuy không đến mức sinh ra ý niệm Nếu như ta sanh ra ở Thần Vực thì tốt rồi trong đầu, nhưng đối với Võ già Thần Vực, thiên tài Thần Vực vẫn mang lòng kính sợ, biết rõ thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn, biết rõ thế giới này to lớn, chính mình cực kỳ nhỏ bé.

Đối với Lâm Minh mà nói, có thể ý thức được những thứ này thì tầm mắt đã vô cùng khoáng đạt, nhưng bây giờ, ý niệm trong đầu Lâm Minh lại thăng hoa một bước, cho dù thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn thì như thế nào, cho dù Thần Vực vô biên vô hạn, 1 tỷ Đại Thiên Thế Giới, Tiểu Thế Giới vô cùng vô tận thì như thế nào?

Võ đạo chi lộ của ta là chinh phục hết thảy, nghịch thiên mà đi!

Ta muốn nghịch thiên, ta muốn thành ma thành tiên, ta muốn đạp vào võ đạo đỉnh phong, thành tựu tồn tại siêu việt Thiên Tôn!

Chương 911: Ta là Đế Tôn

Trong nháy mắt đó, hào hùng vạn trượng xông ra từ Tinh Thần Chi Hải của Lâm Minh, chỉ nghe một tiếng nổ ầm tung vang, phảng phất thanh âm nghiền nát, toàn bộ Đế Tôn Võ Ý, Tu La Võ Ý, Sát Thần Võ Ý bay múa ở trong thức hải, nhấc lên gió lốc ùng ùng, bắt đầu chậm chạp dung hợp!

Tu La, tung hoành sa trường, kinh nghiệm bách chiến mà bất tử, ngưng tụ khí thế sát phạt, tạo thành uy áp có thể áp bách thần hồn của địch nhân, thân thể, chân nguyên, để cho địch nhân còn chưa chiến đã sợ, chính là Tu La!

Sát Thần, giết người vô số, đi qua núi thây biển máu, sát khí tạo thành lực trường có thể chém chết sinh cơ địch nhân, thân bất động mà lấy vô số tánh mạng, chính là Sát Thần!

Đế Tôn, hoàn toàn chưởng khống một phương thế giới, chế định pháp tắc thế giới này, trờ thành thần linh không gian, Chúa Tể sinh tử, Chúa Tể hết thảy, chính là Đế Tôn!

Chiến tranh, Sát Lục là sinh mệnh của võ giả, không có người nào rời bỏ chúng, chỉ bế quan tu luyện, không thể nào thành tựu Vương giả.

Một người, bước lên võ đạo chi lộ, muốn thành tựu võ đạo đỉnh phong, trước hết trải qua trăm ngàn trận chiến, thành tựu Tu La; Giết người vô số, bước qua núi thây biển máu thành Sát Thần; Cuối cùng chấp chưởng một phương thế giới, hiểu thấu đáo pháp tắc, thành tựu Đế Tôn!

- Ta hiểu, chẳng trách Tu La Võ Ý xuất ra từ Vương Giả Tù Lung, muốn tu Sát Thần Võ Ý phải chiến thắng hết thiên tài của Huyết Sát Nguyên, thành tựu Thiên Ma 12 cánh, cuối cùng Đế Tôn Võ Ý phải thông qua Đế Giả Chi Lộ, đạt được Đế Giả Chi Lộ cho phép, thành tựu cường giả Đế cấp!

- Tam đại Võ Ý thật ra là một cái dấu chân, nhân quả lẫn nhau, trước thành Tu La, sau thành Sát Thần, cuối cùng thành tựu Đế Tôn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng tạo Thiên Ma Võ Ý bản thân ẩn chứa quan hệ nhân quả, võ đạo pháp tắc...

Một khắc kia, Lâm Minh hiểu rõ rất nhiều, trong lúc vô tình hắn tiến vào trạng thái đốn ngộ, trí nhớ ma đầu Thượng Cổ còn không đọc, nhưng chỉ có những trí nhớ về Thiên Diễn đại lục cùng Thần Vực, đã làm cho Lâm Minh sinh ra lĩnh ngộ.

Võ đạo chi lộ cũng không phải là tu luyện, lịch duyệt, kiến thức, nhãn giới thật ra cũng có thể để cho võ giã đột nhiên đột phá bình cảnh, đây cũng là nguyên nhân đám người Đoan Mộc Quần cố ý muốn tới Thiên Diễn đại lục tăng trưởng kiến thức.

Kiến thức nhiều, kết hợp tu vi võ đạo của mình, có cơ hội tiến vào trạng thái đốn ngộ!

Mà Đế Thích Già năm đó, cũng là đốn ngộ ở dưới Bồ Đề Thụ bảy ngày bảy đêm, phi thăng Thần Vực.

Lâm Minh cứ như vậy tĩnh tọa ở Vân Tiêu Thông Thiên Tháp, hoàn toàn tiến vào trạng thái Không Linh, hết thảy ngoại giới biến hóa đều không tác động gì đến hắn.

Mà ở trong Tinh Thần Chi Hải của Lâm Minh, Ma Quang cảm khái trong lòng, thiên phú, cơ duyên cùng ngộ tính Lâm Minh bị trời ghét, hắn vừa nhận được Đế Tôn Võ Ý, tam đại Võ Ý lại bắt đầu dung hợp, một khi tam đại Võ Ý dung hợp, tạo thành Thiên Ma lực trường đầy đủ, không biết uy lực sẽ có bao nhiêu?

- Khí vận người này ở Thiên Diễn đại lục, hắn ở Thiên Diễn đại lục đạt được Ma Phương, ở Thiên Diễn đại lục đạt được nhiều cơ duyên, lại đến đỉnh phong của Thiên Diễn đại lục, phát huy phần khí vận này đến mức tận cùng, không thích hợp phi thăng Thần Vực, nếu không sẽ lãng phí đại vận khí, lãng phí những bí cảnh, truyền thừa, cơ duyên này, đến lúc đó, nhân quả chưa dứt, tu vi sẽ chịu một chút ảnh hưởng, ít nhất không thể đạt đến mức tận cùng.

Nhân quả, khí vận là đồ hư vô mờ mịt, nhưng quả thật tồn tại, khí vận là một phần thiên tài, nếu không mặc ngươi có thiên phú, ngộ tính cao tới đâu, cũng nhất định vô duyên cùng võ đạo đỉnh phong.

Thậm chí, có thiên phú, có ngộ tính, cũng thuộc về một phần khí vận.

Ban đầu Lâm Minh ở viễn cổ Hoàng Thành, Phượng Tiên Tử cùng thành chủ Lam viêm Thượng Nhân suy tính ra điểm này, nhận định khí vận Lâm Minh ở Thiên Diễn đại lục, trở về Thiên Diễn đại lục có thể thừa kế khí vận xuống, đồng thời giải quyết xong oán thù, giải quyết xong nhân quả, tương lai thành tựu Thần Hải, chắc chắn một bước lên trời.

Đây cũng không phải nói Lâm Minh đi Thần Vực sẽ không có khí vận, chỉ nói nếu như nhân quả ở Thiên Diễn đại lục chưa dứt, sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, phải biết rằng rất nhiều võ giả Thần Vực, sau khi tu vi đột nhiên tăng mạnh một thời gian ngắn gặp phải bình cảnh, thậm chí phải trở lại hạ giới phi thăng lúc trước giải quyết xong nhân quả, làm như vậy, dĩ nhiên sẽ đi đường quanh co rất lớn.

Ban đầu Lâm Minh ở Nam Cương thấy được Vu Thần, chính là một đại năng Thần Vực, hắn sau khi phi thăng Thần Vực, nhân quả lúc trước chưa dứt, phải giáng xuống một luồng hóa thân tu vi hạn chế ở Thần Hải hậu kỳ, tổn hao đại lực mới thông qua bức tường năng lượng ngăn cản trở lại Thiên Diễn đại lục, lưu lại một bộ thánh khí - bảy mươi hai Vu Thần tháp, để Nhãn Mô trấn thủ, cho hậu nhân Nam Cương một chút phúc trạch, giải quyết xong nhân quả.

Dĩ nhiên, điều bí mật này trừ Lâm Minh ra căn bản không người nào biết, muốn luyện hóa bộ thánh khí của Vu Thần là không thể nào, cũng căn bàn không ai có thể nhìn ra được bảy mươi hai Vu Thần tháp là thánh khí biến thành. Lâm Minh tiến vào Vu Thần tháp, xông đến tầng thứ bảy, chiếm được Nghịch Lân Chi Huyết, lĩnh ngộ Luân Hồi Võ Ý.

Bất quá Luân Hồi Võ Ý là Lâm Minh quan sát bách thế luân hồi rồi lĩnh ngộ bằng vào ngộ tính, không giống Đế Giả Chi Lộ, trực tiếp ban thưởng, từ điểm này có thể nhìn ra Hỗn Nguyên Thiên Tôn kinh khủng đến mức nào.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong nháy mắt, trôi qua ba ngày.

Lâm Minh vẫn ngồi xếp bằng ở một bên truyền tống trận Vân Tiêu tháp, hai mắt nhắm nghiền, ý thức hoàn toàn ly thể, du lịch ở ngoài trời cao.

Trạng thái đốn ngộ, tránh bị quấy rầy, nếu không một khi tỉnh lại từ đốn ngộ, vậy khó có thể tiến vào loại trạng thái này nữa.

Có không ít Thông Thiên Tháp tôn chủ phát hiện vị trí Lâm Minh, thấy Sát Thần này ngồi xếp bằng tại đây đều lẩn rất xa, về phần nói tới đây phá hư Lâm Minh đốn ngộ, hoàn toàn là nói giỡn, cho bọn họ mượn lá gan bọn họ cũng không dám.

Thật ra thì cho dù bọn họ muốn đến gần Lâm Minh cũng là không thể, lúc này mặc dù Lâm Minh nhìn như không có gì đặc biệt ngồi ở chỗ này, thật ra thì hắn đã lâm vào dị độ thời không, ở chung quanh thân thể của hắn, phát ra lực trường vô hình, pháp tắc lực bị giam cầm, năng lượng bị hút ra, không ngừng có không gian Hồng Mông nhỏ bé dựng dục mà sinh ở trong Hỗn Độn, rồi sau đó lập tức mai một.

Chỉ sợ cường giả nửa bước Thần Hải nếu ngộ nhập vào trong không gian hỗn loạn dị độ, cũng sẽ bị những không gian Hồng Mông đột nhiên xuất hiện xé nát, rồi sau đó hôi phi yên diệt, hóa thành hư vô!

Mãi cho đến ngày thứ năm, Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra trong đốn ngộ, trong nháy mắt đó, vô số ánh sáng bị hút vào trong hai tròng mắt Lâm Minh, biến mất không thấy gì nữa, không gian chung quanh, nhất thời trở nên đen kịt!

Mà trong hai mắt Lâm Minh, không còn là con ngươi, mà một mảnh không gian Hồng Mông tràn đầy Hồng Mông khí! Hỗn loạn, không có thứ tự, phảng phất có Đại Đạo pháp tắc, cùng với tinh thần mới dựng dục ở trong đó!

Hỗn Độn phân Âm Dương, Hỗn Độn sinh Ngũ Hành, Hỗn Độn dựng dục vạn vật, chưởng khống Hỗn Độn lực, ta chính là Đế Tôn!

Một khắc kia, khí thế Lâm Minh chợt thu liễm, lực trường vô hình trong không gian cùng vô số không gian Hồng Mông cỡ nhỏ chợt biến mất

- Lâm Minh, ngươi dung hợp tam đại lực trường, tạo thành đầy đủ Thiên Ma Võ Ý roi?

Phân hồn Ma Quang nhảy ra từ Tinh Thần Chi Hải.

- Coi như là đầy đủ Thiên Ma Võ Ý đi, còn có một số địa phương cần chỉnh lại, cuối cùng ta coi là hiểu Thiên Ma Võ Ý ứng dụng như thế nào, nếu như ta sớm lĩnh ngộ, giết chết Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ cùng với lão giả Ải Ma Tộc dễ dàng hơn nhiều lắm!

Lâm Minh vừa nói vừa động ý niệm, cong ngón búng ra, một đoàn năng lượng màu xám tro từ đầu ngón tay hắn bắn tóe ra, trực tiếp bắn về phía một cây đuốc trên Thông Thiên Tháp.

Năng lượng màu xám tro quang xuất hiện trên cây đuốc, rồi sau đó, một màn không thể tưởng tượng nổi xảy ra, cây đuốc nhỏ ở dưới năng lượng thể màu xám tro bao phủ, hoàn toàn tách rời, tiếp theo tiến thêm một bước nát bấy đến hư vô, phảng phất nó là vô số bụi bặm ngưng hóa mà thành, bị gió thổi qua, liền hôi phi yên diệt!

- Đây là...

Ma Quang đột nhiên mở to mắt, nó dĩ nhiên hiểu, vừa rồi Lâm Minh phát ra là một ít lực trường Đế Tôn, hơn nữa trong đó dung hợp Thiên Ma Võ Ý cùng Sát Thần Võ Ý.

Một ít đoàn năng lượng, liền phân giải vật chất thành hư vô, hoàn toàn mai một, nếu như đánh vào trên thân người sẽ đáng sợ đến bực nào!

- Không nghĩ tới, ngươi dung hợp tam đại lực trường xong, khống chế đối với không gian Hồng Mông đạt đến trình độ như vậy.

Ma Quang khen ngợi:

- Sau này người nào còn là đối thủ của ngươi, ngươi chỉ cần phát ra một đoàn năng lượng lực trường, đối thủ sẽ hôi phi yên diệt!

Ma Quang rất rõ ràng, loại lực trường này nếu như đánh vào trên người nó, chỉ sợ chi một đoàn rất nhỏ cũng có thể khiến nó hồn phi phách tán.

Hơn nữa biến thái nhất chính là, không gian Hồng Mông chẳng những có thể giết hết sinh mệnh, linh hồn, còn có thể giết hết chân nguyên giết hết ý chí, giết hết chiêu thức, giết hết tuyệt đại đa số pháp tắc!

Có thể nói một chiêu phá vạn pháp, ai có thể ngăn chặn?

Đối mặt Ma Quang sợ hãi than, sắc mặt Lâm Minh bình tĩnh như cũ, hắn lắc đầu nói:

- Không gian Hồng Mông của ta cũng có lực lượng cực hạn, đối thủ cường đại sẽ không giết được, ngươi nhìn vách tường Vân Tiêu tháp, Thiên Ma Võ Ý đánh ở phía trên không có chút phản ứng nào.

Nếu như Lâm Minh không đoán sai, bản thân mười hai Thông Thiên Tháp chính là một bộ Pháp Khí phẩm cấp cực cao, nhưng đến tột là Linh Khí hay là cấp bậc gì, Lâm Minh không biết được.

Thượng đẳng Pháp Khí, bên trong tự thành không gian, trấn áp xuống tạo thành một tòa bảo tháp chẳng có gì lạ.

Bảo bối Hỗn Nguyên Thiên tế luyện ra, dĩ nhiên không phải Lâm Minh có thể phá hư, cho nên vừa rồi Thiên Ma Võ Ý đánh vào vách tường Vân Tiêu Thông Thiên Tháp trực tiếp nổ tung, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật bậc nào, đó là Thiên Tôn a, nhân vật so với Giới Chủ Thần Vực còn mạnh hơn. Đừng nói là Thiên Tôn, dù Giới Chủ cũng không đủ sức, dưới Giới Chủ là Thánh Chủ, mà Ma Đế năm đó ngay cả Thánh Chủ cùng không tới! Thiên Tôn tế luyện bảo tháp, ngươi ngay cả Thần Hải cùng chưa tới, còn muốn lưu lại dấu vết?

- Không gian Hồng Mông hiện giờ đi đối phó cường giả đỉnh cắp, cho dù không thể trấn chết bọn họ, cũng có thể cắn nuốt chân nguyên bọn họ, để cho mỗi một chiêu của bọn họ suy yếu rất lớn.

Ma Quang rung đùi đắc ý vừa nói, tựa hồ cực kỳ hưng phấn, phảng phất thấy được tình cảnh Lâm Minh giết trở về Thiên Diễn đại lục, cuộc sống mấy ngày này trốn tránh quá đủ rồi.

Chương 912: Trở thành Nguyên Chủ

Lâm Minh cũng không vội trở về Thiên Diễn đại lục, bây giờ hắn là tứ trọng Mệnh vẫn, Bát Môn Độn Giáp mở ra 4 cửa, còn có trí nhớ Ma Đầu Thượng Cổ chưa đi tìm hiểu, nếu như có thể tìm hiểu trí nhớ của nó, ít nhất có thể tiến một bước ở Thời Gian ý cảnh cùng Hắc Ám ý

Đây chính là chỗ cậy lớn nhất của Lâm Minh đối phó Dương Vân, nếu không chỉ sợ thực lực hắn bây giờ đề cao nhiều như vậy, cũng không có nắm chắc đối mặt Dương Vân.

Thấy Lâm Minh thu Thiên Ma Võ Ý vào thể nội, Ma Quang đột nhiên động lòng:

- Ta đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, ba loại lực trường Đế Tôn, Tu La, Sát Thần dung hợp, tạo thành Thiên Ma Võ Ý đầy đủ, vì sao nó gọi là thiên ma? Ta cảm thấy phải gọi Hỗn Độn, Hồng Mông, hoặc là Hỗn Nguyên thích hợp hơn.

Ma Quang nghiêng đầu nói.

Lâm Minh trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng nói:

- Ngươi nói Hồng Mông Võ Ý có lẽ thật tồn tại, mà nếu nói Thiên Ma Võ Ý, đại khái chẳng qua là một phần nhỏ của Hồng Mông Võ Ý.

Ở thời điểm ba đại Võ Ý dung hợp làm một, Lâm Minh có một loại cảm giác, Thiên Ma Võ Ý cũng không hoàn chỉnh, từ Tu La, Sát Thần đến Đế Tôn, Thiên Ma Võ Ý lấy giết chứng đạo, tuy nói chiến đấu là sinh mệnh võ giả, nhưng chưa hẳn phải thích giết chóc thành tánh.

Thếgian này có ma, nên có câu, có người, hữu thần, ba Võ Ý Thiên Ma chẳng qua là một phần trong đó, nếu như có thể lĩnh ngộ Võ Ý đầy đủ, mới có thể thành tựu Hồng Mông Võ Ý chân chính.

- Cái gì? Thiên Ma Võ Ý lợi hại như thế, ngươi nói chẳng qua là một phần nhỏ không hoàn chỉnh? Vậy Võ Ý đầy đủ sẽ mạnh bao nhiêu?

Ma Quang trợn mắt há hốc mồm, cái này đã ra ngoài tưởng tượng của hắn.

- Không kỳ quái, Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật bậc nào, năm đó, Để Thích Già ở dưới Bồ Đề Thụ tĩnh tọa bảy ngày bảy đêm, dung hợp bảy thứ Võ Ý, như vậy Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thể dung hợp càng nhiều Võ Ý hơn cũng là chuyện hợp tình lý, đừng quên, thiên ma phân ra tam đại Võ Ý - Đế Tôn, Sát Thần, Tu La, đều là Võ Ý tính chất lĩnh vực, lực trường, mà Võ Ý có thể không phải là chỉ có một loại lực trường này.

Ma Quang chấp nhận gật đầu, Lâm Minh nói có đạo lý.

Thời điểm Ma Quang đang cùng nói chuyện với Lâm Minh, ba Hắc y nhân nơm nớp lo sợ đi tới chỗ Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, tự nhiên chú ý tới ba hắc y nhân này, đây là Ma vương Tam Tinh đỉnh phong, kém một bước vào Ma vương tứ tinh, chiến lực chân chính đại khái có thể so với cường giả Mệnh vẫn yếu nhất.

- Các ngươi là ai?

Lâm Minh quát khẽ.

Hắn ngưng tụ thành Thiên Ma Võ Ý xong, uy áp trên người nặng hơn, từng tiếng nói chỉ sợ không quán chú bất kỳ chân nguyên, rơi vào trong tai người khác giống như lựu đạn nổ giữa ban ngày!

Ba hắc y nhân sao có thể thừa nhận áp lực, trực tiếp quỳ ở trên mặt đất:

- Lâm đại nhân, chúng ta là trưởng lão giám sát Huyết Sát Thần Điện, lúc trước Lâm đại nhân bế quan, không dám quấy rầy, hiện tại thần công Lâm đại nhân đã đại thành, đặc biệt tới nghe chi thị!

Ba hắc y nhân nói như vậy, Lâm Minh cũng hiểu, ba người này là tới trung thành, La Sát vừa chết, Chủ vị Huyết Sát Nguyên Chủ dĩ nhiên trống không, mình giết La Sát, đương nhiên là tự phong Nguyên Chủ.

Huyết Sát Nguyên bị Cự Ma Tộc, Ải Ma Tộc cùng Man Tộc chiếm lấy, những chủng tộc này đều sợ hãi Lâm Minh, bất quá ba người này dùng phương pháp trái ngược, đặc biệt tới nịnh bợ Lâm Minh, hy vọng có thể trở thành tâm phúc.

Đối với người như thế, mặc dù Lầm Minh không thích lắm, nhưng nếu như có thể thu phục cũng có thể dùng làm thủ hạ được.

- Khởi bẩm Lâm đại nhân, đại lượng bảo vật trân quý của Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ tiền nhiệm ở Huyết Sát Thần Điện, cũng bị trận pháp phong ấn, hiện tại có một ít bọn đạo chích đang mưu kế mở ra trận pháp Huyết Sát Thần Điện, cuốn bảo chạy ra khỏi Huyết Sát Nguyên.

Không có đồng minh vĩnh viễn, chi có lợi ích vĩnh viễn, vì nịnh bợ Lâm Minh, ba hắc y nhân này chỉ chớp mắt bán đi đồng bạn của bọn hắn.

- Cuốn bảo lẩn trốn?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một cái độ cong, nhận được bảo vật trong Kỳ Tích Thần Điện xong, hắn cũng không nhớ thương đối với đồ của Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ tiện nghi người khác.

Lâm Minh trảo một trảo, trực tiếp bắt hết ba hắc y nhân này, không để ý tới bọn họ sợ hãi kêu, thu nhập vào trong Tử Cực Giới, rồi sau đó vừa thu Tu Di giới của lào giả Ải Ma Tộc, chân đạp hư không, bay thẳng tới Huyết Sát Thần Điện!

Ở Huyết Sát Nguyên ngây ngốc lâu như vậy, Lâm Thông Thiên Minh dĩ nhiên biết vị trí Huyết Sát Thần Điện, từ Vân Tiêu Tháp đến Huyết Sát Thần Điện có hai vạn dặm, nhưng đối với Lâm Minh mà nói, chút khoảng cách này chính là thời gian một nén nhang.

Hô

Lâm Minh như một đoàn lôi quang bay vào Huyết Sát Thần Điện, tay vung, ba hắc y nhân đã bị ném ra khỏi Tử Cực Giới, mà lúc này, ở trước mặt La Sát bảo khố, quả nhiên có mấy Tháp Chủ, tôn chủ, trưởng lão cùng Giám Sát Sứ liên hiệp mấy Trận Pháp Sư mưu toan phá giải bảo khố.

Thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, đầu tiên bọn họ sửng sốt một chút, rồi sau đó sợ đến vong hồn đều bay lên mây!

La Sát cũng không am hiểu bày trận, cho nên trận pháp bố trí phần lớn là nhờ tay người khác hoàn thành, hiện tại trận pháp đã bị Trận Pháp Sư phá giải tám chín thành, mắt thấy sẽ thành công, vốn bọn họ định thừa dịp Lâm Minh bế quan, vội vàng cuốn bảo trốn đi, hiện tại kết quả trái ngược!

- Chim chết vì ăn a.

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh.

- A!

Một đám võ giả bị làm cho sợ hồn vía bay lên mây, hô hấp cũng ngưng trệ, chỉ cần Lâm Minh động một cái ý niệm trong đầu, bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn.

- Ba người các ngươi, gieo nô ấn xuống đối với cường giả cấp tôn chủ.

Lâm Minh nói với 3 hắc y nhân, Lâm Minh không có ý định giết

Những người này, Huyết Sát Nguyên là một khối thịt béo, hàng năm sinh ra ích lợi thật lớn, tương lai hắn có thể phi thăng Thần Vực, những ích lợi này hắn không cần, nhưng lại có thể vận chuyên cho Thần Hoàng Đảo, dù sao lúc Lâm Minh phi thăng, gia quyến cũng phải ở lại Thiên Diễn đại lục.

Hắn muốn tạo Thần Hoàng Đảo thành thần quốc, dĩ nhiên cần đại lượng tài lực ủng hộ.

Hắn tính toán trước khi phi thăng đánh thông hàng rào giữa Thiên diễn đại lục cùng Thánh Ma đại lục, thành lập một cái truyền tống trận mới, còn nếu như có thể thu Huyết Sát Nguyên, không thể nghi ngờ sẽ tăng một phần bảo đảm thịnh vượng cho gia tộc hắn.

- Chúng ta...

Ba giám sát trưởng lão còn không có kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt đã biến hóa quá lớn, từ Vân Tiêu tháp đi tới Huyết Sát Thần Điện!

Trời ạ, đây là cái tốc độ gì a!

Không kịp sợ hãi than, cường giả cấp tôn chủ khác nghe được Lâm Minh bảo ba người gieo nô ấn, cũng có chút ít trợn tròn mắt.

- Gieo nô ấn cho những người này?

Trưởng lão giám sát thực lực mạnh nhất trong ba người nuốt từng ngụm nước bọt, lập tức từ trong mắt mọi người thấy được cừu hận và e ngại, hiện tại kẻ ngu cũng hiểu là ba người này bán đứng bọn họ.

- Chính xác, gieo nô ấn, người phản kháng chết!

Lâm Minh nói xong sát khí bắn ra bốn phía, đối với võ giả mà nói, gieo nô ấn không khác bị giết là bao

Những Tháp Chủ, tôn chủ có thể đi tới một bước này, người nào không phải là hạng người tài hoa, cho dù sợ Lâm Minh, cũng tuyệt không cam lòng bị khống chế.

- Chúng ta tách ra trốn!

Cự Phủ Tháp Tháp Chủ đột nhiên hét lớn một tiếng, song thanh âm của hắn mới vừa hô lên hơn phân nửa, thân thể đột nhiên chấn động, rồi sau đó, một màn làm cho người ta sợ hãi xảy ra, ở trước mắt bao người, thân thể Cự Phủ Tháp Tháp Chủ khôi ngô phân giải ra tứ tán, trở thành phấn vụn thật nhỏ, tiêu tán trên không trung, hoàn toàn hóa thành hư vô.

Cả quá trình yên tĩnh không tiếng động, chì có khuôn mặt Cự Phủ Tháp Tháp Chủ vặn vẹo cùng vẻ mặt thống khổ khắc vĩnh cửu ở trái tim mọi người.

- Hiệu trung với ta, còn có một ngày trả lại tự do, nếu không, hiện tại sẽ chết.

Lâm Minh bình tĩnh mà lạnh lùng nói, giết những người đó, đối với hắn mà nói cũng chỉ là chút phiền toái, không có quan hệ gì.

Một tôn chủ dẫn đầu không chịu nổi áp lực, cam nguyện tiếp nhận nô ấn, có thứ nhất, rất nhanh sẽ có cái thứ hai, người thứ ba, thực lực Lâm Minh cường đại, trở thành đầy tớ Lâm Minh cũng có thể tiếp nhận một chút, tương lai quả thật cũng có cơ hội đạt được tự do, so với lập tức chết vẫn tốt hơn.

Cứ như vậy, hơn mười tôn chủ bị tam đại trưởng lão giam sát gieo xuống nô ấn, mà còn Tháp Chủ, trưởng lão, dư lại thì để Ma Quang gieo nô ấn xuống, hoàn thành hết thảy, ngón tay Lâm Minh bắn ra ba đạo quầng sáng chui vào cơ thể ba trưởng lão giám sát.

Bọn họ kinh hãi trong lòng:

- Lâm đại nhân... Ngươi...

- Đây là ba đạo “Thiên Ma Lực Trường” bị ta phong ấn, một khi các ngươi phản bội ta, chỉ cần ta vừa động ý niệm, lực trường sẽ bộc phát ra ở trong cơ thể các ngươi, kết quả các ngươi sẽ giống cùng Tháp Chủ vừa rồi!

Lâm Minh nói như vậy, ba giám sát trưởng lão đều đổ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bảo bọn họ phản bội Lâm Minh, cho bọn họ vạn cái lá gan cũng không dám.

Bất kể thế nào nói, ba đạo Thiên Ma Lực Trường này so với nô ấn tốt hơn nhiều lắm, ít nhất không ảnh hưởng đến mình, ngay cả suy nghĩ cũng không bị khống chế.

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ mới!

Lâm Minh chậm chạp mà nói, toàn bộ mọi người quỳ xuống lạy, lúc này đối mặt với Lâm Minh, áp lực lớn hơn nhiều so với đối mặt La Sát!

Lâm Minh ném ra vài cọng linh dược từ trong Tu Di giới, trực tiếp ném cho ba trưởng lão giám sát này.

Vài cọng linh dược là Lâm Minh tiện tay hái ở ngoài Kỳ Tích Thần Điện, đối với hắn mà nói không tính trân quý, nhưng đối với người khác chính là thiên địa chí bảo. Quả nhiên ba đại trưởng lão vừa nhìn những đồ này, mừng rỡ quá đỗi trong lòng, bọn họ cũng coi như thân gia giàu có, nhưng dù sao cảnh giới có hạn, há có thể so với Lâm Minh kỳ ngộ liên tục.

- Các ngươi đi theo ta, ta sẽ không bạc đãi các ngươi.

Lâm Minh lạnh lùng nói, ba đại trưởng lão giám sát vội vàng quỳ xuống tỏ vẻ trưng thành, tu vi của bọn họ chỉ tương đương với Toàn Đan hậu kỳ đến Mệnh vẫn kỳ, có thể trở thành thủ hạ cường giả Đế cấp sẽ ít đi rất nhiều đường quanh co, chỉ sợ bị gieo xuống cấm chế cũng được.

Không để ý tới mọi người, chuyển hướng bảo khố đã bị phá giải tám chín thành, đánh ra một quyền.

- Phá!

Ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, trận pháp ngoài bảo khố Huyết Sát Thần Điện nặng nề trực tiếp nổ tung, bảo khố La Sát, hoàn toàn mở ra.

Chương 913: Kỳ châu màu đen

Lấy hiểu biết của Lâm Minh đối với trận pháp, phá giải cái này thật sự dễ dàng.

Một màn này càng làm cho mọi người tại đây câm như hến, phá trận như xé giấy, giết người như giết gà, Lâm Minh chính là một sát tinh, không cách nào tưởng tượng bây giờ hắn còn không tới ba mươi tuổi, thậm chí sáu năm trước mới đột phá Toàn Đa.

Lâm Minh đảo cảm giác qua, xác định bảo khố Thần Điện không có vấn đề, sải bước vào trong đó.

Huyết Sát Nguyên là nơi thiên tài tụ tập, hàng năm võ giả tiến vào nơi này đều là hạng người thân gia giàu có, hơn nữa coi chừng Vạn Cổ Ma Khanh, vơ vét của cải, các loại thủ đoạn tầm bảo, thế cho nên các tôn chủ Huyết Sát Nguyên giàu đến chảy mỡ, mà Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ làm Chúa Tể Huyết Sát Nguyên, bảo khố giàu có có thể nghĩ.

Phải biết rằng, võ giả căn bản không cần thành lập bảo khố, một quả Tu Di giới đã đủ dùng, trừ phi là đại tông môn, hoặc là đầu sỏ giống như Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ, cất dấu tài phú quá nhiều, vừa cần đại lượng đồ tới ban thưởng thủ hạ, Thiên giai Tu Di giới cũng không được mới có thể thành lập bảo khố.

Trong bảo khố, cả thảy ba bốn mươi trương, mỗi một kệ đều có Thiên giai bảo khí, trong đó không thiếu Thiên giai trung phẩm, thậm chí rất ít bảo khí Thiên giai thượng phẩm.

Những đồ này mặc dù Lâm Minh không dùng được, nhưng cầm đi đưa người hoặc là tăng cường thực lực Thần Hoàng Đảo có trọng dụng, Lâm Minh khẽ vẫy, tất cả đồ thu vào trong Tử Cực Giới, bên trong Tử Cực Giới là một phương thế giới, bên trong có cung điện, có mặt trời, có thảo nguyên, dung lượng lớn kinh người, đồ gì cũng chứa nổi.

Ở phía sau là đại lượng Huyết Sát Tinh, Huyết Sát Tinh đỏ sẫm chói mắt xếp thành núi nhỏ, một tòa lại một tòa, đại đa số là Huyết Sát Tinh trung phẩm, ở giữa có một ít ngọn núi nho là Huyết Sát Tinh thượng phẩm.

Huyết Sát Tinh là tiền tệ thông dụng của Cự Ma Tộc cùng Ải Ma Tộc. Ban đầu Lầm Minh ở Thông Thiên Tháp chính là dùng là loại tiền tệ này mua vật phẩm.

Một khối Huyết Sát Tinh thượng phẩm giá trị một trăm Huyết Sát Tinh trung phẩm, tương đương 20-30 Nguyên Linh Thạch hạ phẩm, Lâm Minh đánh giá nơi này có mấy ngàn vạn Huyết Sát Tinh trung phẩm, còn có gần trăm vạn Huyết Sát Tinh thượng phẩm, ít nhất có thể tương đương ba nghìn vạn Nguyên Linh Thạch hạ phẩm.

Một số tài phú lớn như vậy, chính là Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ tích lũy ngàn năm qua! Để cho tứ đại thần quốc lấy ra một hơi, cũng sẽ thương gân động cốt!

Những thứ này Lâm Minh dĩ nhiên cũng không khách khí, thu nhập hết thảy vào Tu Di giới.

Kế tiếp chính là Ma Thần Chi cốt, Ma Thần Chi cốt to nhỏ giống như là lưu ly màu đen, chất đầy hai rương lớn, cũng bị Lâm Minh thu.

Về phần những đan dược, công pháp khác, Lâm Minh cũng không có hứng thú gì, bàn về tài phú. Huyết Sát Nguyên giàu đến chảy mỡ, nhưng bàn về luyện đan, truyền thừa, bọn họ không như tứ đại thần quốc.

- Hả? Đây là cái gì?

Tâm niệm Lâm Minh đột nhiên vừa động, phát hiện trong rương Ma Thần Chi Cốt, có một hạt châu lớn cỡ nắm tay trẻ em, toàn thân màu xám tro, chất liệu tựa như gỗ mà không phải gỗ. Tựa như đá mà không phải đá, mặt ngoài rất nhiều ma văn kỳ quái.

- Đây cũng không phải Ma Thần Chi cốt.

Lâm Minh cảm giác hạt châu không có bất kỳ năng lượng ba động, dò xét một phen, không có kết quả gì. Tâm niệm vừa động, muốn cầm hạt châu trong tay cẩn thận quan sát một phen.

Vừa cầm lên khiến cho con ngươi thiếu chút nữa rụng ra, cừ thật. Hạt châu bé tẹo còn nặng hơn Đại Hoang Huyết Kích!

- Đây là thứ gì!?

Lâm Minh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lấy khí lực tiện tay trăm vạn cân, lại không thể cầm lên!

Bất đắc dĩ, mở ra Thương Môn, vận dụng lực lượng hai trăm vạn cân, lúc này mới cầm hạt châu trong tay.

- Nó chừng 150 vạn cân, thậm chí có thể đến 180 vạn, đây tuyệt đối là đồ nặng nhất ta đã thấy!

Hạt châu màu đen thể tích chỉ có một phần trăm Đại Hoang Huyết Kích, nhưng sức nặng lại gấp hai Đại Hoang Huyết Kích!

Lâm Minh phát hiện, nền phía dưới hạt châu kỳ quái có tính chất đặc biệt, vật liệu kim khí đủ đẻ chế tạo Thiên giai báo khí, hợp với các loại trận pháp trên mặt đất, lúc này mới vững vàng đỡ được hạt châu màu đen, không đến nỗi đập vụn mặt đất.

- Ta ở trong không gian Hồng Mông nhìn qua vũ trụ diễn hóa, đồ nặng như vậy, cũng chỉ có một chút sức nặng tinh thần khổng lồ đặc thù có thể đạt tới.

Ở không gian Hồng Mông, Lâm Minh biết được, Nhật Nguyệt Tinh Thần cũng không có thể tồn tại vĩnh viễn, năng lượng Thái Dương từ từ thiêu đốt, dần dần dập tắt hóa thành Ám Tinh, chỉ có vật chất trên Ám Tinh, mới nặng như vậy.

Đồ Ám Tinh nặng cũng có thể lý giải, thậm chí nếu khí Hồng Mông nặng hơn ngàn vạn lần so với Ám Tinh, nhưng mấu chốt hạt châu màu đen trong tay Lâm Minh lộ vẻ không thuộc về Ám Tinh, thậm chí Lâm Minh cảm giác, trong hạt châu này như có như không toát ra một tia hơi thở Sinh Mệnh Chi Hỏa.

Mặc dù vô cùng yếu ớt, nhưng quả thật không phải Lâm Minh cảm giác nhầm! Nếu như không phải linh hồn hắn ngày càng cường đại, căn bản không cảm giác ra.

- Đồ chơi này còn sống?

Lâm Minh sợ hết hồn, cơ hồ muốn vứt bỏ hạt châu màu đen này tại chỗ.

Một thứ có thể còn sống, độ nặng có thể so với Ám Tinh trong vũ trụ, đây là tồn tại như thế nào, không phải là một viên trứng rồng chứ!

- Không thể nào, trứng rồng làm sao nhỏ như vậy, thân thể Chân Long ngàn vạn dặm, trứng rồng có đường kính vài chục dặm cũng chẳng có gì lạ.

Lâm Minh dùng nhiều loại biện pháp dò xét hạt châu màu đen này, cũng đã hỏi Ma Quang, thậm chí tìm tòi một chút trí nhớ ma đầu Thượng Cổ, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Hắn xác định, hạt châu màu đen này là La Sát kiếm được từ bên trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Tồn tại bên trong Vạn Cổ Ma Khanh đã không phải Lâm Minh có thể phỏng đoán, La Sát làm Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ hơn ngàn năm, mỗi mười năm đều tổ chức tôn chủ, những thiên tài thăm dò bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, tôn chủ nào nhặt được đồ kỳ quái từ chỗ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh phun ra cho La Sát cũng hợp tình lý.

Không nghi ngờ chút nào, La Sát cũng không biết nó đến tột cùng là cái gì, chẳng qua là cảm thấy thần kỳ, mới có thể để lại, tạm gác lại từ từ nghiên cứu, có lẽ một ngày kia, sẽ chứng thật nó là một chí bảo.

- Trước thu lại, đến lúc đó đi hỏi Phượng Tiên Tử, nàng có lẽ biết.

Lâm Minh thu hạt châu màu đen vào Tử Cực Giới.

Một hơi quét xong bảo khố của La Sát, Lâm Minh vừa tìm tòi Tu Di giới lão giả Ải Ma Tộc, thằng này cũng đã từng đảm nhiệm qua Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ, vốn tài phú so với La Sát chỉ có hơn chớ không kém!

Chỉ tiếc, phần lớn tài phú Ải Ma Tộc cũng giấu ở trong bảo khố, Tu Di giới cũng chỉ là phần nhỏ.

Lâm Minh tìm tòi, nhưng không có phát hiện vật cổ quái tương tự hạt châu màu đen, chỉ có chút ít vật phẩm thường, tổng giá trị ở 1-2000 vạn Nguyên Linh Thạch, trong đó lại có ngọc giản tu luyện Hỗn Độn Đại Ma Công, Lâm Minh tùy ý nhìn một chút, bộ công pháp này so với hắn tưởng tượng cao thâm hơn rất nhiều, trình độ tinh diệu thậm chí còn ở trên Đại Hoang Kích Quyết, không thua gì một chút truyền thừa Thần Vực, chỉ tiếc thiếu thốn một chút ý cảnh pháp tắc, lão giả Ải Ma Tộc không cách nào phát huy uy lực của nó.

- Xem ra bộ công pháp này cũng là lấy được trong Vạn cổ Ma Khanh, Vạn cổ Ma Khanh thật là một chỗ bảo địa, không biết bao nhiêu người đạt được cơ duyên ở chỗ này.

- Hỗn Độn Đại Ma Công, ta học cũng cũng hữu dụng, nhiều hơn một thủ đoạn công kích linh hồn.

Linh hồn Lâm Minh rất cường đại, nhưng so với Chiến Linh thua kém rất nhiều.

Chiến Linh là ý chí, ý niệm, cùng linh hồn là hai việc khác nhau.

Hiện tại Chiến Linh bám vào linh hồn Lâm Minh, hơn nữa Luân Hồi Võ Ý, lực phòng ngự cường đại không thể tưởng tượng nổi, người nào dùng linh hồn công kích để đối phó Lâm Minh, đó chính là muốn chết, ví dụ như lão giả Ải Ma Tộc, một lần công kích linh hồn, hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma phía sau mình cũng vỡ.

Linh hồn Lâm Minh phòng ngự cũng biến thái, đáng tiếc không thể chủ động dùng linh hồn công kích giết địch nhân, bởi vì hắn không có một bộ vũ kỹ thích hợp, hiện tại bộ Hỗn Độn Đại Ma Công này cũng còn có thế dùng, lấy trụ cột cùng ngộ tính Lâm Minh, hơn nữa Luân Hồi Võ Ý cùng thánh khí oản luân phụ trợ. Học được bộ vũ kỹ này cũng chính là chuyện tình mười ngày nửa tháng.

- Ma Quang, ngươi khống chế những người này, ở mấy tháng kế tiếp thanh tẩy Huyết Sát Nguyên, lưu lại người nghe lệnh của ta, nếu không giết không tha! Ta sẽ lợi dụng trong khoảng thời gian này bê quan sửa sang lại thu hoạch, ngày xuất quan, chính là lúc chúng ta trở về Thiên Diễn đại lục!

Ở trong lòng Lâm Minh, Dương Vân là số ít người hắn hoàn toàn nhìn không thấu, Lâm Minh đã từng đối mặt địch nhân, căn bản cũng là hạng người sắt đá, mục đích chủ yếu cũng là vơ vét của cải, cướp bảo, muốn tu luyện tới cảnh giới cao hơn, có tuổi thọ dài.

Nhưng Dương Vân bất đồng, hắn là người có dã tâm, hắn có lý tưởng, có thể nói lý tưởng điên cuồng, hơn nữa vì cố gắng, không đạt mục đích không chừa thủ đoạn nào.

Người như vậy mới đáng sợ nhất!

Để Dương Vân ở Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh có chút bất an, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Thời gian kế tiếp, Lâm Minh bế quan ở trong mật thất Huyết Sát Thần Điện, hắn chủ yếu dùng thời gian để tìm hiểu trí nhớ ma đầu Thương cổ.

Để cho Lâm Minh có chút ngoài dự tính, ma đầu Thượng Cổ này là một Trận Pháp Sư xuất sắc, hơn nữa tinh thông trận pháp Ma Đạo.

Mặc dù trước kia Lâm Minh cũng hấp thu qua trí nhớ một trận pháp sư thiên hướng về chính đạo, giờ có ma đạo bù, có thể làm cho tài nghệ trận pháp của Lâm Minh tiến lên một bước!

- Chu Thiên Ma Sát đại trận, Huyền Huyết Tỏa Thiên Trận, Hoàng Tuyền Táng Quỷ đại trận, Lục Đạo Luân Hồi đại trận...

Lâm Minh điểm từng cái, thời điểm tinh thần lực chống đỡ hết nổi, đầu óc hơi hỗn loạn, thánh khí oản luân trên cổ tay sẽ truyền đến từng đợt cảm giác mát mẻ, để cho hắn như được quán đinh, đầu óc vô cùng thanh minh.

Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đại đa số công pháp của Dương Vân đến từ chính ma đầu Thượng Cổ, hơn nữa bọn họ rất có thể tác chiến cùng nhau, ma đầu Thượng Cổ ở trên người Dương Vân, có thể tăng thực lực Dương Vân lên, chỉ cần nhìn thấu chiêu thức ma đầu Thượng cồ, Lâm Minh đã thắng một nửa!

Chương 914: Trở về Thiên Diễn

Ở trên biển rộng mênh mông vô bờ, một đám Sa Ngư xuyên qua ở trong sóng gió, thoạt nhìn gợn sóng lớp lớp, mà đầu lĩnh nhóm Sa Ngư này, là một cá mập chiều cao đạt tới bảy tám trượng, sống lưng màu lam xám, vây cá giống như lợi đao, miệng to như chậu máu mở ra hoàn toàn đủ nuốt một con cá voi.

Ở trên lưng cá là một cô bé đang ngồi, thân thể tròn vo, gương mặt mập mạp, thoạt nhìn giống như là một con chuột mới sinh ra.

Nàng người mặc một cái áo nhỏ màu đỏ. Trên cổ mang theo vòng bạc sáng loáng, đầu tóc bị nước biển làm ướt nhẹp, gương mặt trong suốt, thịt trên cánh tay cùng chen chúc ở cùng một chỗ, giống như là hai củ sen căng đầy ghép cùng nhau.

Cô bé thoạt nhìn bộ dạng bảy tám tuổi, ngồi ở trên lưng cá mập không một chút sợ, ngược lại cười khanh khách không ngừng, thanh âm của nàng giống như chuông bạc thanh thúy, lực xuyên thấu đặc biệt mạnh, ở trong biển rộng cuồn cuộn sóng gió vẫn vô cùng rõ ràng.

Đây cũng là chuyện tình hợp lý, bởi vì thoạt nhìn cô bé này lớn lên như búp bê, nhưng thật ra tu vi đã đạt đến Đoán cốt kỳ, khoảng cách Ngưng Mạch kỳ chỉ là một bước ngắn.

- Tiểu hôi, bơi nhanh lên một chút, nhanh lên nữa, mau xông lên a! Xông qua chỗ này!

Cô bé ôm vây lưng cá mập hô to, trong mắt to tràn đầy hưng phấn cùng nghịch ngợm, mà Sa Ngư Tiểu hôi dưới người nng cũng tựa hồ rất nghe lời của cô bé, phát lực xuyên qua sóng gió.

Mà đúng lúc này, một đạo hồng quang sáng lên, một con chó Nhật màu đó hiện ra bên cạnh cô bé, lăng không nổi lơ lửng, chính là bản hồn Ma Quang. Bị Lâm Minh phái tới chủ trì Cự Côn.

- Tiểu tổ tông, chúng ta cần phải trở về.

Ma Quang chậm rãi nói, tận lực để cho thanh âm của mình giữ vững uy nghiêm.

- A? Tiểu Hồng! Chơi đùa cùng ta đi!

Cô bé thấy Ma Quang xuất hiện, hưng phấn vỗ tay.

Nghe được cô bé hô lên Tiểu Hồng, Ma Quang nhất thời nghiêm mặt, nhưng đối mặt tiểu tổ tông này, nó cũng không có biện pháp, nàng chính là muội muội Lâm Minh, Lâm Hiểu Cáp.

Có đông đảo thiên tài địa bảo Lâm Minh mang về. Từ nhỏ Lâm Hiểu Cáp bắt đầu dùng các loại dược thủy điều trị thân thể, sáu tuổi lại bắt đầu tập võ, hiện tại đã đến luyện thể ngũ trọng Đoán cốt kỳ, loại chuyện này nếu như đặt ở Thiên Vận quốc không thể được, Bọn nhỏ Thiên Vận quốc bởi vì thiếu hụt những thiên tài địa bảo giá trị liên thành. Thường thường phải đến mười hai tuổi, xương cốt, căn cơ có cường độ nhất định mới có thể bắt đầu tập võ, nếu không sẽ đả thương thân thể còn chưa trổ mà.

Ma Quang nghiêm túc nói:

- Lập tức trở lại, hiện tại chúng ta phải về Thiên Diễn đại lục!

Từ lúc Lâm Minh đánh một trận cùng Dương Vân đến hiện tại, đã qua hơn ba năm, trong đó năm thứ nhất Lâm Minh bế quan ở Thiên Diễn đại lục. Một năm lẻ ba tháng tiếp, Lâm Minh ma luyện ý chí ở Đế Giả Chi Lộ, tìm hiểu không gian Hồng Mông, tăng cảnh giới lên. Mười tháng cuối cùng, Lâm Minh tìm hiểu trí nhớ ma đầu Thượng Cổ trong mật thất Huyết Sát Thần Điện, học tập các loại Hắc Ám ý cảnh cùng với Thời Gian ý cảnh của trận pháp Ma Đạo.

Thần Vực trận pháp phức tạp tinh thâm, thành tựu của ma đầu Thượng Cổ ở trận đạo cực cao. Cho dù nó thu một đồ đệ dạy dỗ không giữ lại chút nào, muốn dạy đồ đệ thành trình độ của nó cũng cần tiêu hao mấy trăm năm đến hơn ngàn năm, điều kiện tiên quyết là ma đầu Thượng Cổ thu đồ đệ có đủ ngộ tính.

Đây cũng là chuyện tình không có biện pháp, chế thuốc, luyện khí, minh văn, trận pháp những thứ kỹ năng phụ trợ này không cái nào không cần hiểu đại lượng nguyên lý, rồi sau đó trải qua đại lượng thất bại trong thực tế mới từ từ luyện thành?

Nhưng Lâm Minh không cần như vậy, trực tiếp thừa kế trí nhớ ma đầu Thượng cổ, tương đương kế thừa kinh nghiệm bày trận cùng hiểu biết đối với bản chất trận pháp, hắn chỉ cần một ít thời gian, thông hiểu những trí nhớ này, thích ứng thân thể của mình, là có thể chuyển hóa toàn bộ những kiến thức trận đạo thành của mình, hơn nữa không cần quá nhiều thực tế, Lâm Minh có thể trở thành một đời trận pháp tông sư.

Ngắn ngủi mười tháng, năng lực Lâm Minh ở trên trận đạo tăng lên một bước dài! Cộng thêm Lâm Minh vốn có căn cơ trận pháp chính đạo, hắn ở trận đạo đạt thành tựu so với ma đầu Thượng Cổ cũng chỉ có hơn chớ không kém!

Trừ đề cao trên trận đạo ra, còn có Không Gian ý cảnh cùng Hắc Ám ý cảnh, lý giải của ma đầu Thượng Cổ đối với hai loại ý cảnh này cũng bị Lâm Minh hiểu rõ.

Hiện tại Lâm Minh có lòng tin đánh một trận chính diện cùng Dương Vân, chỉ sợ không địch lại, cũng có thể bằng vào tốc độ siêu phàm thong dong thoát đi.

Nếu đã vậy, hắn liền quyết định trở về Thiên Diễn đại lục!

Mà ở bên Nam Hải, ba năm qua, Cự Côn đã xâm nhập ba nghìn vạn dặm Nam Hải, nước sâu nơi này đạt đến mấy ngàn dặm, áp lực dưới nước lớn đến không thể tưởng tượng.

Nam Hải mịt mờ, chỉ sợ lấy hình thể Cự Côn ở chỗ này cũng bất quá là một con cá lớn một chút mà thôi, Dương Vân muốn tìm được bọn họ không khác mò kim đáy biển, nói dễ vậy sao?

Cho nên mấy ngày nay Ma Quang cũng nhàn nhã đi chơi, thỉnh thoảng để cho Cự Côn di động đến tầng nước cạn hóng mát một chút, trong lúc này Lâm Hiểu Cáp cũng nhanh chóng trưởng thành, tiểu cô nương người không lớn, lá gan lại to đến xuất kỳ, hiện tại đã dám cưỡi cá mập bơi lội, nghiễm nhiên thành một tiểu ma nữ trong biển.

- Trở về Thiên Diễn đại lục?

Lâm Hiểu Cáp mở mắt thật to, mặc dù nàng nhỏ, nhưng hiểu rất nhiều chuyện, biết tại sao bọn họ phải chạy trốn, hiện tại Ma Quang nói đi về, hiển nhiên chỉ có một khả năng.

Nàng hưng phấn hỏi:

- Ca ca của ta trở về rồi?

- Phải, đã trở lại, đã đến Nam Thiên Vực, chúng ta cần bơi về, đại khái thời điểm chúng ta chân chính bơi về Thiên Diễn, ca ca ngươi sẽ giải quyết xong hết thảy.

Ma Quang có một sợi phân hồn thủy chung đi theo Lâm Minh, dùng đề làm ống loa, vô cùng rõ ràng vị trí Lâm Minh.

Lúc này, Lâm Minh vừa mới thông qua Truyền Tông Trận thượng cổ, một mình một người đứng ở trên Nam Hải mênh mang, nhìn này hải vực mình vô cùng quen thuộc, nhưng trong lòng dâng lên tình cảm vô cùng phức tạp.

Hắn lớn lên ở Nam Thiên Vực, nhưng mấy lần bị cừu gia cường đại bức ra nơi này, đây chính là con đường của võ giả, không nói trên đời đều địch, nhưng không thể tránh khỏi gặp được địch nhân cường đại, hoặc phải dẫm trên hài cốt bọn họ mà đi, hoặc là bị bọn họ dẫm ở dưới chân.

Tâm niệm vừa động, Lâm Minh bay tới hướng tứ đại thần quốc, hiện tại hắn đã không cần bất kỳ công cụ phi hành nào, không có loại công cụ nào tốc độ cực hạn có thể vượt qua một phần năm tốc độ Lâm Minh, hơn nữa Lâm Minh giữ vững tốc độ như vậy có thể liên tục phi hành mười ngày nửa tháng.

- Từ nơi này đến truyền tống trận tứ đại thần quốc sợ rằng cũng đã bị Dương Vân khống chế, chỉ cần ta vừa xuất hiện, Dương Vân tất nhiên nhận được tin tức, cũng tốt, ta liền tới gặp gỡ ngươi, xem một chút rốt cuộc cực hạn thực lực của ngươi ở nơi đâu!

Lâm Minh vừa bay, vừa dò xét lạc ấn Chiến Linh truy tung lúc trước hắn để lại trong cơ thể trung niên họ Tôn, hắn không biết hiện tại Dương Vân tại nơi nào, muốn nhanh chóng tìm được hắn, thông qua trung niên họ Tôn là phương pháp mau lẹ nhất.

Hắn tin tưởng, trung niên họ Tôn nhất định nói cho Dương Vân chuyện tình lạc ấn truy tung trong cơ thể, để cho Dương Vân che chở hắn, mà Dương Vân hơn phân nửa sẽ không giúp trung niên họ Tôn xóa đi lạc ấn truy tung, mà có cố ý lưu hắn làm mồi, một khi phát hiện mình đi giết trung niên họ Tôn, hắn nhất định sẽ chạy tới trước.

Mặc dù nói mồi này đối với Lâm Minh không có lực hấp dẫn lớn, nhưng cũng có chút ít còn hơn không.

Nhắm mắt lại, Lâm Minh tĩnh tâm cảm thụ vị trí lạc ấn Chiến Linh, hắn đoán không sai, Dương Vân quả nhiên không xuất thủ làm biến mất ấn ký truy tung, tùy ý để nó ở lại trong cơ thể trung niên họ Tôn.

Chẳng qua là...

- Ừ? Làm sao gần như vậy? Trung niên họ Tôn đang ở Nam Thiên Vực, hơn nữa vị trí... Thiên Vận quốc!!

Lâm Minh cả kinh trong lòng, không nghi ngờ chút nào, ba năm nay, thân phận của mình đã sớm bị Dương Vân tra rõ!

- Thiên Vận quốc... Thiên Vận quốc...

Lâm Minh lẩm bẩm nói, hiện tại trung niên họ Tôn ở Thiên Vận quốc, thoáng cái để cho Lâm Minh luống cuống, đó là đại bản doanh của hắn, bất quá may mà cha mẹ Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ cùng hắn sớm chuyển dời đến chỗ sâu Nam Hải, mà Ma Quang đã nói qua, bọn họ cũng bình an.

- Ta ở Thiên Vận quốc còn lưu lại.. Lâm thị gia tộc?

Lâm Minh nghĩ tới đây ánh mắt lạnh lẻo, từ phương diện tình cảm mà nói, Lâm Minh không có quá nhiều lòng trung thành đối với Lâm thị gia tộc, bọn họ chẳng qua là chi thứ, căn bản không thừa kế được tài sản gia tộc, cha mẹ chẳng qua dựa vào Lâm thị gia tộc một chỗ để lập nghiệp - Lâm gia tửu lâu duy trì sinh kế, ban đầu lúc Lâm Minh tập võ, cũng không được ủng hộ của gia tộc.

Bất quá tuy như thế, Lâm gia dù sao cũng à bổn gia của hắn, từ đường nơi này là của hắn, hắn có thể đi tới trên đời này, cũng là bởi vì Lâm gia. Về phần lúc đầu Lâm gia đối đãi hắn lạnh lùng, Lâm Minh cũng không có oán hận gì, dù sao một gia tộc muốn tồn tại nhất định phải hiểu được khôn sống mống chết, phân phối tài nguyên hợp lý, nếu không ăn chung nồi, gia tộc không được bao nhiêu năm sẽ diệt vong.

- Dương Vân... Ngươi thật không chừa thủ đoạn nào, không tìm được mấy người trọng yếu, lại vươn tay tới Lâm thị gia tộc quan hệ không sâu, cũng may, trung niên họ Tôn đối với ta mà nói không phải không thể giết, bày bẫy rập ở bên cạnh hắn ý nghĩa không lớn, nhưng nếu như đặt trung niên họ Tôn ở Thiên Vận quốc, tương đương dùng ấn ký Chiến Linh nói cho ta biết vị trí của hắn, nói cho ta biết Lâm thị gia tộc đã hoàn toàn ở trong lòng bàn tay của các ngươi, như vậy ta thì không thể không tới.

Sắc mặt Lâm Minh âm trầm, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ, hiện tại Thanh Tang thành đã bày ra mai phục, đợi hắn đến nhảy vào.

Bất quá đây chính là điều hắn muốn, biết rõ núi có hổ vẫn trèo lên núi, đây chính là thực lực mang đến tự tin!

- Ta xem một chút, rốt cuộc ngươi bố trí thủ đoạn gì chờ ta.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, bay thẳng tắp tới Thiên Vận quốc!

Thiên Vận quốc cách Nam Hải chỉ có mấy mươi vạn dặm, lấy tốc độ Lâm Minh, rất nhanh thấy được đường ven biển liên miên không dứt, bước lên bờ biển chính là Man Hoang Nam Cương, lướt qua Nam Cương, chính là Thiên Vận quốc.

Chương 915: Cố nhân, giận dữ

Thiên Vận Quốc là một nước nhỏ nằm ở Thân Hoàng Châu Nam Thiên Vực, thuộc địa khu Thất Huyền, dân cư chỉ vài triệu, là quốc gia người phàm, ở đây không có tông môn truyền thừa, chỉ có chế độ quốc gia thế tục, muốn sinh ra một cường giả Tiên Thiên cũng rất khó khăn, bởi vì không có tài nguyên, không có người dạy, muốn tập võ chỉ có thể tự mình mò mẫm, thiên tài cũng sẽ bị vùi lấp.

Hiện giờ, Lâm Minh đến gần Thanh Tang thành, lại phát hiện một ít khí tức năng lượng không bình thường, phương thức vận chuyển năng lượng ẩn hàm quy tắc đại đạo này tự nhiên là từ tay của cường giả đỉnh cấp.

“Quả nhiên đợi ta ở chỗ này!”

Trong mắt Lâm Minh xẹt qua một tia nghiêm nghị, trong lòng khẽ động, bóng người biến mất trong hư không, thản nhiên trốn vào không gian vặn vẹo. Với trình độ lý giải pháp tắc không gian của hắn hiện giờ, dùng không gian vặn vẹo che giấu hình thể của mình là chuyện dễ dàng, trong thiên hạ ngoài một ít người như Dương Vân, Tạo Hóa lão nhân, không ai có thể nhìn thấu chỗ hắn ẩn thân.

Dựa theo Chiến Linh ấn ký chỉ dẫn, Lâm Minh đi tới Lâm gia ở Thanh Tang thành, người trung niên họ Tôn quả nhiên ẩn thân nơi này, còn trong vòng 10 dặm Lâm gia bị một tầng trận pháp phong tỏa, con cháu Lâm gia là người phàm, không ai có thể ra ngoài.

Lâm Minh đang suy nghĩ làm sao xuống tay, lúc này hắn lại thấy được một bóng dáng nữ nhân, khiến cho trong lòng hắn chấn động, bỗng nhiên có cảm giác chua xót, thậm chí không gian vặn vẹo ẩn nấp cũng chấn động, suýt nữa lộ ra sơ hở.

Cô gái kia mặc áo vải xanh, dung mạo thanh tú, làn da rất tốt, tóc mai ướt dính lên mặt, ống tay áo bên trái rũ xuống che khuất cánh tay. Nàng đang kéo theo thùng gỗ nặng nề, lấy nước từ giếng.

Nữ nhân này chính là Lan Vân Nguyệt.

“Lan Vân Nguyệt...”

Lâm Minh thất thần, chìm vào trong hồi ức xa xưa. Lúc chia tay với Lan Vân Nguyệt, nàng còn mới 15-16 tuổi, còn chưa mất dáng trẻ con, nhưng hiện giờ đã không tìm được một chút vẻ non nớt nào trên mặt nàng, lại thêm một phần mệt mỏi, một phần chua xót.

Áo vải đơn giản, không có trang sức đường ren gì, tóc quấn lên dùng băng vải xanh buộc lại. Hiện đang là lúc vào đông ở Thiên Vận Quốc, lá cây rụng sạch, trong sân viện Lâm gia lạnh buốt, gió mùa đông thôi tới cuốn lên quần áo Lan Vân Nguyệt, có một cỗ ý lạnh thê lượng.

10 năm!

Năm đó Lâm Minh chia tay Lan Vân Nguyệt, chưa đủ 16 tuổi đi Thất Huyền võ phủ Thiên Vận thành, không phải vì Lan Vân Nguyệt, mà là vì chính mình, vì dốc sức mà làm, chứng minh hắn không kém hơn ai khác.

Hiện giờ, hắn đã sắp 26 tuổi, thực lực vô hạn gần tới thiên hạ đệ nhất nhân, hắn làm được lời hứa của mình, hơn nữa còn tốt đến khó tin. Nhưng Lan Vân Nguyệt năm đó xinh đẹp động lòng người, lại mang theo một tia khí chất tiểu thư khuê các, có chút hư vinh kiêu ngạo nho nhỏ, hiện giờ lại biến thành thế này, làm người ta cảm giác buồn bã xót lòng.

Tuy rằng nàng vẫn xinh đẹp như trước, có dáng người càng nảy nở thêm, nhưng đôi mắt u ám cùng khuôn mặt tiều tụy, lại làm người ta thấy đau lòng.

Nàng như biến thành nữ nhân bình thường nhất ở Thiên Vận Quốc, mỗi ngày làm việc, sinh hoạt, dù gặp người khi dễ nàng, cũng sẽ im lặng, nhẫn nhịn, chịu đựng.

Lan Vân Nguyệt đổ nước vào lu nước nhóm lửa, thêm củi, nấu nước.

Toàn bộ quá trình nàng đều im lặng không nói gì, chỉ thất thần nhìn hơi nước bốc lên, như chìm vào trong nhớ lại. Ngẫu nhiên nhớ tới những chuyện ấm áp tốt đẹp nàng cũng sẽ mỉm cười, sau đó không khỏi lắc đầu, tiếp theo là tiếng thở dài.

Chuyện cũ như mây khói tan theo gió, còn trong khói buộc này lại chôn vùi giấc mộng tàn của ai?

10 năm sinh tử mịt mờ, dù là mộng tàn khó quên, nhưng gặp lại không quen biết...

Nước sôi, Lan Vân Nguyệt dùng nước ấm pha một ấm trà, đưa tới tiền thính Lâm gia. Tiền thính Lâm gia có hai người trẻ tuổi một nam một nữ đang ngồi, bộ dạng tuấn mỹ, bên cạnh bọn họ còn có một bà lão mặt đầy nếp nhăn, trong ánh mắt toát ra vẻ âm độc. Bà lão này chính là Trưởng công chúa Tu La Thần quốc - Tư Đồ Dao Hi.

Còn một nam một nữ này đều giống như Tư Đồ Yêu Nguyệt, là lực lượng che giấu của Tu La Thần quốc, từ nhỏ được cung cấp các loại tài nguyên tu luyện, chỉ là thực lực của bọn họ kém hơn nhiều so với Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Tư Đồ Dao Hi nhìn Lan Vân Nguyệt bưng trà đi vào, đặt chén trà lên bàn, vẻ mặt cười lạnh.

- Tiểu tiện nhân, ngươi pha ấm trà còn chậm chạp như vậy!

Vừa nói, nữ nhân trẻ tuổi bên cạnh Tư Đồ Dao Hi không chút dấu hiệu trực tiếp cho Lan Vân Nguyệt một cái tát. Nữ nhân trẻ tuổi này cũng là thiên tài Tu La Thần quốc, tên là Tư Đồ Mỹ Nguyệt, tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu, thực lực kém hơn Tư Đồ La Sát một chút, nhưng có hy vọng xông lên Thần Hải. Cho dù là một cái tát tiện tay không dùng chân nguyên, nhưng cũng khiến thân mình gầy yếu của Lan Vân Nguyệt bay ra thật xa như cọng rơm, ngã lăn ra đất.

Nàng không rên một tiếng, chỉ bụm mặt, khóe miệng tràn máu.

- Cô tổ mẫu, xem ra tiểu tiện nhân này không đáng là gì trong mắt súc sinh Lâm Minh kia. Cũng phải, đây là bạn gái ở thế tục của hắn, hơn nữa đã sớm chia tay, còn là tiểu tiện nhân này phản bội trước. Dù có giết ả, Lâm Minh cũng không có cảm giác gì!

Nữ nhân trẻ tuổi khinh thường liếc qua Lan Vân Nguyệt, trong khái niệm của nàng, con đường võ đạo nhất định cô độc, cảm tình thân thiết đều rất mỏng manh. Đừng nói giữa Lan Vân Nguyệt và Lâm Minh còn không có quan hệ gì, không có khả năng dùng làm con cờ áp chế Lâm Minh

Lan Vân Nguyệt căn môi, lời Tư Đồ Mỹ Nguyệt nói như nhát dao cứa vào lòng nàng. Quả thật, nàng biết rõ mình bé nhỏ không đáng kể ở trong mắt Lâm Minh, vốn cứ tưởng về sau nàng sẽ không còn có qua lại gì với Lâm Minh nữa, nhưng không ngờ lại bị kẻ thù của Lâm Minh giam lỏng, bị dùng làm con cờ để uy hiếp Lâm Minh.

Nàng mơ hồ biết một chút những người này có cảnh giới gì, đã vượt qua mức tưởng tượng của nàng. Dù cho nữ nhân trẻ tuổi kia, có thể bằng một ánh mắt khiến Thái Thượng Trưởng Lão Thất Huyền Cốc hộc máu bỏ mình, huống chỉ là bà già sâu không lường được kia.

Kẻ địch khủng bố như vậy, Lan Vân Nguyệt không hề hy vọng Lâm Minh xuất hiện ở đây, như vậy sẽ trúng bẫy mai phục, dù Lâm Minh có mạnh cỡ nào cũng sẽ dữ nhiều lành ít.

- Nhìn cái gì, tiểu tiện nhân, có tin ta móc mắt ngươi ra hay không. Hạng thân phận như ngươi ở trong mắt ta chỉ là con kiến, chúng ta là người của hai thế giới. Nếu không phải Lâm Minh, chúng ta vĩnh viễn sẽ không hề có qua lại, hiện giờ ta thưởng cho ngươi một cái tát cũng là vinh hạnh của ngươi!

Tư Đồ Mỹ Nguyệt lạnh giọng nói, tràn ngập trào phúng không hề để ý. Nàng là kiều nữ tương lai có hy vọng trở thành Thần Hải, vốn đã kiêu ngạo, người phàm chưa đến Hậu Thiên kỳ như Lan Vân Nguyệt ở trong mắt nàng không khác gì con kiến, chính nàng có thể thưởng cho một cái tát đã coi như coi trọng rồi.

Ở trong không gian vặn vẹo, Lâm Minh từ từ xiết chặt tay, hư không

R r r

Bị lực lượng của hắn bóp nát! Trong nháy mắt vừa nãy, hắn đã có xúc động muốn trực tiếp ra tay xé nát cả nữ nhân âm độc này cùng Tư Đồ Dao Hi, nhưng hắn vẫn nhịn xuống, hắn muốn nghe xem bọn họ nói gì, biết được Dương Vân đang làm gì, làm sao đối phó mình.

- Tiện nhân này đương nhiên không đáng kể gì trong mắt Lâm Minh, nhưng dù sao nó cũng từng là nữ nhân của Lâm Minh. Hắc hắc, lão thân không tìm được Lâm Minh, lấy tiện nhân này làm nha hoàn sai khiến, trút giận cũng được. Đáng tiếc không tìm được Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, bằng không bắt được bọn nó, đày làm nha hoàn, mỗi ngày đánh chửi lăng nhục. Đợi cho tới khi Dương Vân bắt được Lâm Minh, ta ném hai tiện nhân đó cho đám Ma đầu Dâm đ*o làm lô đỉnh luyện công ở ngay trước mắt hắn, ta muốn một đám Dâm Ma thay phiên cưỡng gian chúng, thẳng đến khi hút khô âm khí. Hừ hừ! Ta muốn tiểu súc sinh kia hận không thể móc mắt mình ra, cho hắn sống không bằng chết!

Trong mắt Tư Đồ Dao Hi tràn đầy oán độc, không thể bắt được Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ, làm bà ta hết sức khó chịu.

Lúc này, người trẻ tuổi bên cạnh Tư Đồ Dao Hi nói:

- Cô tổ mẫu, đừng nói là Lan Vân Nguyệt, cho dù là Lâm gia tộc quá nửa cũng không quan trọng gì trong mắt Lâm Minh. Nếu Lâm Minh không xuất hiện, chẳng lẽ cứ canh mãi ở chỗ này, mỗi ngày ở chung với đám phàm nhân đê tiện này?

Người trẻ tuổi này cũng có huyết mạch Tư Đồ gia tộc, chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, tuy nhiên đã có thực lực 200 hạng Thiên Mệnh Bảng, tiền đồ tương lai cũng sáng ngời. Thiên tài đều có ngạo khí của mình, ở chung với người phàm, ở trong cái phủ đệ người phàm mạt rệp này, nguyên khí thiên địa cằn cỗi gần như không có, đương nhiên là bọn họ không muốn.

- Đây là mệnh lệnh của Dương Vân, ai dám cãi lại? Nhưng dù cho Lâm Minh không tới cũng không sao, Dương Vân mưu đồ quá nhiều, hắn đang thi hành một kế hoạch, có lẽ không quá một năm, mảnh đại lục này sẽ không còn chỗ cho Lâm Minh dung thân. Đến lúc đó dù hắn lên trời xuống biển cũng sẽ bị Dương Vân tập trung vị trí, hắn chết là chắc rồi. Đến lúc đó, ta sẽ dùng hồn phách tiểu súc sinh này từ từ mà luyện hóa, hắc hắc, ta khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!

Tư Đồ Dao Hi tưởng tượng tình cảnh mình mặc sức hành hạ Lâm Minh, vẻ mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Lâm Minh ở trong không gian vặn vẹo nhìn tất cả, ngón tay xiết răng rắc, hắn chưa bao giờ khát vọng muốn giết ai như bây giờ, hơn nữa còn là hành hạ tàn nhẫn nhất.

“Dương Vân đang tiến hành hành động nhắm vào ta, qua 1 năm nữa sẽ tìm được ta, quả nhiên hắn không gì không làm được! Đáng tiếc hắn không thể ngờ, hiện giờ ta đã đến!”

Lúc này, Tư Đồ Dao Hi nói tiếp:

- Chúng ta tiếp tục ở lại đây canh 1 năm, hừ, bố trí nhiều cạm bẫy ở Thanh Tang thành, nếu Lâm Minh không xuất hiện cũng là toi công. Tiểu tử này để lại dấu ấn theo dõi trên người Tôn tộc trưởng, nhất định biết chúng ta phát hiện Lâm gia, mãi không ra tay có thể nào là vì chúng ta không ra tay thật nặng! Xem ra một ngày chỉ cắt vài ngón tay, nửa bàn tay còn quá nhẹ nhàng. Mỹ Nguyệt, cắt cánh tay tiện nhân này cho chó ăn, còn những con cháu dòng chính Lâm gia, lấy ra 20 người, cắt luôn! Xem tiểu súc sinh Lâm Minh còn có phản ứng hay không!

Tư Đồ Dao Hi vừa nói, tiện tay ném chén trà nóng thẳng về phía Lan Vân Nguyệt.

Chương 916: Khống chế ngược

Nhìn chén trà bay tới, nghe Tư Đồ Dao Hi vừa nói “một ngày chỉ cắt vài ngón tay, nửa bàn tay còn quá nhẹ nhàng”, trong lòng Lâm Minh đột nhiên sầm lại, mắt đầy tơ máu.

Hắn bỗng ngẫm lại, ống tay áo bên trái của Lan Vân Nguyệt vẫn rũ xuống, che khuất cánh tay, mặc kệ là nấu nước, pha trà đều thế. Trước đó hắn còn cảm thấy kỳ quái, nhưng không chú ý, hiện giờ bỗng nhiên hiểu được có thể xảy ra chuyện gì, nghĩ tới kết quả, trái tim Lâm Minh co thắt.

Cảm giác bắn ra, nhập vào trong ống tay áo trái của Lan Vân Nguyệt, lại phát hiện ra tay trái của Lan Vân Nguyệt chỉ còn nửa bàn tay, năm ngón tay cũng bị cắt mất!

Khoảng khắc đó, Lâm Minh mắt muốn nứt ra, tim như vỡ thành tám mảnh, trong lòng hắn bộc phát ra hận ý cùng sát khí dày đặc chưa từng có!

Chén trà bay lên, nước sôi nóng bỏng văng ra, Lan Vân Nguyệt nhìn chén trà bay tới, sắc mặt tái nhợt, lại không thể tránh né được. Tư Đồ Dao Hi tiện tay ném ra, đã ẩn chứa lực lượng pháp tắc bên trong chén trà, Lan Vân Nguyệt tu vi chưa tới Hậu Thiên kỳ làm sao có thể tránh né.

Ngay khi chén trà sắp đụng vào trán nàng, đột nhiên vỡ tan như bị thứ gì đánh trúng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Lan Vân Nguyệt mà hóa thành bụi bặm, tiêu tan mất bóng. Ngay cả nước nóng cũng biến mất tăm, không phải bốc hơi, mà là chân chính tiêu tan!

Đó là...

Lan Vân Nguyệt mở to mắt, sau đó nàng thấy được không gian trước mặt xé rách ra, một nam nhân trẻ tuổi áo đen, tóc xõa dài bước ra từ hư không, cầm theo Phương Thiên Họa Kích đỏ như máu. Tóc đen bay bay, dài gần đầu gối, khí thế chấn nhiếp đất trời!

Nam nhân mày kiếm mắt sáng, dung mạo tuấn tú, phong thái ngời ngời, nhưng ánh mắt hắn ẩn chứa hận thù tức giận làm cho trời cao rung chuyển!

Sát khí vô hình phủ xuống, giam cầm mảnh không gian này, lúc này Lâm Minh không còn lòng dạ nghe lén tình báo của Dương Vân, chỉ muốn giết chết những kẻ này bằng phương pháp tàn nhẫn nhất.

Hắn ngừng lại, lạnh băng thấu xương nói:

- Ta muốn tất cả các ngươi chết đi! Hồn phi phách tán, không vào luân hồi!

- Lâm Minh!

Nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, Tư Đồ Mỹ Nguyệt cùng nam nhân trẻ tuổi kia nhảy dựng như mèo bị đạp đuôi. Tuy rằng bọn họ không coi ai ra gì, nhưng đối mặt với yêu nghiệt muôn đời như Lâm Minh, nào có bản lĩnh gì mà kiêu ngạo? Ba năm trước hắn là biến thái có thể chống đối trực diện cường giả Thần Hải yếu nhất!

- Đừng hoảng sợ!

Tư Đồ Dao Hi trải qua kinh ngạc nhất thời liền bình tĩnh lại, Lâm Minh xuất hiện, đúng là điều bà ta muốn.

- Hắc hắc! Lâm Minh, đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại vào. Ngươi biết rõ nơi này là cạm bẫy, lại vẫn lao vào như ngu ngốc, xem ra ta coi thường vị trí của tiểu tiện nhân này trong lòng ngươi. Tốt, tốt lắm! Rất là tốt! Sớm biết ả quan trọng với ngươi như thế, ta càng phải tra tấn ả, cạo rách mặt ả, cắt mũi, móc mắt. Nhưng giờ cũng không trễ, ta sẽ tra tấn lăng nhục ả trước mặt ngươi, hiệu quả càng tốt hơn, ha ha ha ha!

Tư Đồ Dao Hi đã phát cuồng, lúc bà ta cười to, bỗng bóp nát một hạt châu, trong nháy mắt, cảm giác quy tắc thiên địa xung quanh xảy ra biến đổi rất nhỏ, không gian bỗng co rút lại!

Hả? Đây là Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận!

Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận là một trong những trận pháp mà Ma Đầu Thượng Cổ vẫn lấy làm kiêu ngạo, khóa chặt quy tắc thời không một khu thiên địa, khiến võ giả bị vây nhốt trong đó, không đi ra được.

Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận phải bố trí sớm, hình thành cạm bẫy trong vòng vài dặm, lúc đó có người bước vào trong phạm vi đại trận bao phủ, chỉ cần khởi động hạt châu đã dự phòng, sẽ đột ngột khởi động nhanh chóng thu nhỏ phạm vi, bao vây không gian nhỏ khoảng 3 trượng, giam cầm thần thông.

Bởi vì trận pháp này vốn là cạm bẫy, tính bí mật cực tốt, khiến người ta khó phát hiện. Tuy nhiên Lâm Minh tìm hiểu trí nhớ Ma đầu thượng cổ, quen thuộc mọi tình huống trong Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận. Nếu hắn tra xét rõ ràng từ trước, nhất định sẽ phát hiện ra Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận. Nhưng hắn trốn trong không gian vặn vẹo, phải tránh né Tư Đồ Dao Hi, tự nhiên không thể tùy tiện thả ra cảm giác, cho nên không phát hiện sớm.

- Ha ha ha! Ngu ngốc, đúng là ngu ngốc, thấy qua ngu ngốc cũng chưa thấy ngốc tới như vậy!

Thấy mình lập tức khống chế được Lâm Minh, Tư Đồ Dao Hi cười ha hả. Bà ta tự biết xa cách 3 năm, mình có lẽ không phải là đối thủ của Lâm Minh, nhưng có trận pháp của Dương Vân, bà ta bắt Lâm Minh dễ dàng như vậy.

Ở đằng sau Lâm Minh, Lan Vân Nguyệt nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, ban đầu là mừng rỡ, không thể tin nổi, tiếp đó trong lòng lại căng thẳng. Đương nhiên nàng không biết Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận cái gì, nhưng lại biết những người này đã sớm bố trí sẵn cạm bẫy chờ Lâm Minh.

Nàng vội vàng hô lên:

- Lâm Minh, ngươi đi mau, bọn họ bố trí cạm bẫy!

- Ha ha ha, tiểu tiện nhân, ngươi đúng là ngu ngốc, ngay từ lúc tiểu súc sinh này xuất hiện đã nhất định nằm trong cạm bẫy của ta, hiện giờ hắn đã sớm bị bao vây rồi!

Nam nhân trẻ tuổi bên cạnh Tư Đồ Dao Hi ngông cuồng cười ha hả, đệ nhất yêu nghiệt muôn đời, ngã xuống trong tay bọn họ cũng là chuyện đáng tự hào. Tuy rằng không hy vọng xa vời lấy được bí mật trên người Lâm Minh, hay là kế thừa ít nhiều số mệnh trên người hắn.

Lan Vân Nguyệt vừa nghe nam nhân trẻ tuổi nói vậy, lòng như tro tàn.

- Lâm Minh... Ta...

Trong mắt Lan Vân Nguyệt tràn đầy nước mắt, tim như dao cắt, nàng tình nguyện Lâm Minh nhẫn tâm hơn mặc kệ nàng, tình nguyện mình bị chặt tay, tình nguyện bị lăng nhục cưỡng gian, cũng không muốn Lâm Minh vì nàng mà ngã xuống.

- Hừ, tiểu tiện nhân, tuy rằng ngươi ngu không ai bằng, nhưng ngươi dám nhắc nhở Lâm Minh ở trước mặt lão thân, đúng là chán sống rồi. Mỹ Nguyệt, Ngưỡng Quang, các ngươi xé hết quần áo của ả cho ta, cắt ra từng miếng thịt, ta thật mong chờ biểu hiện của ả ta.

- Ha ha, hay lắm!

Nam nhân trẻ tuổi nghe Tư Đồ Dao Hi ra lệnh, mặt đầy tươi cười dâm tà, tên hắn là Tư Đồ Ngưỡng Quang.

Thấy hai người đi về phía mình, Lan Vân Nguyệt ôm chặt hai tay, sắc mặt tái nhợt, mắt như tro tàn, nhưng hiện giờ nàng không phải lo lắng cho mình, nàng nhìn Lâm Minh, nước mắt giàn giụa.

- Thật xin lỗi... Thật xin lỗi... Ta chết không đáng tiếc, nhưng... Ngươi thật không nên tới...

Ở trong Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, Lâm Minh chỉ im lặng, ý niệm của hắn liên hệ vào trận tâm Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, tay trái Oản Luân Thánh khí bùng lên hào quang rực rỡ. Hắn càng giận dữ, đầu óc càng tỉnh táo, hắn đã sớm hiểu thấu đại trận này, hiện giờ chí cần hiểu rõ sắp xếp trận văn của nó, có thể nhập vào chân nguyên, khống chế được trận pháp.

Thấy tình cảnh này, Tư Đồ Dao Hi càng thêm đắc ý, đầu óc càng thêm thông suốt, bà ta vì Lâm Minh mà mất hết mặt mũi, tổn thất nặng nề, tức giận đến phát run, bây giờ cuối cùng cũng trả thù được.

- Vốn cứ tưởng nữ nhân tàn phế này không đáng một đồng trong lòng ngươi, ta cũng không để ả trong lòng. Không ngờ ngươi còn rất coi trọng ả, sớm biết vậy hôm nay ta gọi mấy Ma đầu Dâm đ*o chiêu đãi ả ở ngay trước mặt ngươi, cho ả ta dục tiên dục tử!

- Ha ha, cô tổ mâu, tiêu diệt cũng biết chút Thải Âm Bổ Dương thuật, có thể thí nghiệm một lần. Nhưng mà nữ nhân này tu vi quá thấp, không hút được bao nhiêu nguyên âm, nói không chừng còn là ả ta chiếm tiện nghi. Cũng được, hôm nay ta ban cho ả ta một phen cơ duyên.

Tư Đồ Ngưỡng Quang cười hung ác nhào vào Lan Vân Nguyệt, ngay lúc này, trong mắt Lâm Minh bắn ra 1 hồi tinh quang, trước sau chỉ mới 5 hơi thở, hắn đã hiểu thấu được Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận.

- Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, khuếch đại!

Lâm Minh quát lớn, mở ra Tà Thần lực, chân nguyên toàn thân nhập vào Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, dọc theo sắp xếp trận văn, giành lấy quyền khống chế trận pháp. Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận vốn chỉ có phạm vi ba trượng trực tiếp mở rộng ra 10 trượng, bao phủ Tư Đồ Ngưỡng Quang.

Bùm!

Tư Đồ Ngưỡng Quang đâm đầu vào vách đại trận, khí huyết lộn ngược, mắt nổ đom đóm.

- Sao... Sao lại...

Tư Đồ Ngưỡng Quang sửng sốt, hắn không hiểu sao lại đi vào trong Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, bị nhốt chung với Lâm Minh!

Sao lại thế này!

Chẳng những Tư Đồ Ngưỡng Quang, Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Mỹ Nguyệt cũng kinh hãi. Bọn họ ý thức được không ổn, lập tức muốn trốn, lúc này phạm vi Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận lại điên cuồng tăng lên, mở rộng mấy chục trượng, lập tức bao phủ luôn cả Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Mỹ Nguyệt!

Nháy mắt, ba người bị nhốt chung lồng giam với Lâm Minh, tựa như ba con chó nhốt chung với hổ, có thể biết trước kết cục!

- Đây... Đây là chuyện gì?

Trong lòng Tư Đồ Dao Hi kinh hãi, mặt vàng như đất! Còn Tư Đồ Mỹ Nguyệt cùng Tư Đồ Ngưỡng Quang như lọt hầm băng, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận là trận pháp do Dương Vân bố trí ra, làm sao có thể bị Lâm Minh khống chế ngược lại?

Ở ngoài trận pháp, Lan Vân Nguyệt hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt sợ hãi của ba người cũng hiểu được Lâm Minh đã khống chế cục diện. Nàng cảm thấy như mộng như ảo, khó có thể tưởng tượng chỉ 10 năm trôi qua, Lâm Minh đã đạt tới mức khiến những nhân vật này sợ đến hồn phi phách tán.

- Đừng sợ, tiểu súc sinh này trải qua ba năm tuy rằng trở thành Mệnh Vẫn tầng bốn, nhưng dựa vào tu vi Thần Hải kỳ của ta vẫn có thể chống đỡ cho đến lúc viện binh chạy đến, đừng hoảng sợ!

Tư Đồ Dao Hi vừa rống to, vừa muốn thử xem có thể phát ra tin tức hay không.

Lúc này, Lâm Minh đột nhiên nhào tới, hắn không dùng Đại Hoang Huyết Kích, trực tiếp vung tay chộp lấy Tư Đồ Ngưỡng Quang như chim ưng vồ thỏ, khóa chặt không gian, khiến đối phương không thể nào tránh né.

- Cô tổ mẫu, cứu ta!

Tư Đồ Ngưỡng Quang hoảng hốt kinh hoàng, mặt vàng như đất. Tay của Lâm Minh như khóa chặt hư không, không thể nào tránh né, đối mặt với Lâm Minh, hắn như trẻ con đối mặt với người trưởng thành, không có sức chống cự. Thậm chí chân nguyên trong người cũng bị giam cầm, không vận chuyển nổi, làm cho hắn hồn phi phách tán, chỉ có thể cầu cứu Tư Đồ Dao Hi.

- Tiểu súc sinh, thả hắn ra, ta liều mạng với ngươi!

Tư Đồ Dao Hi hú lên, rút ra loan đao màu máu chém vào cổ Lâm Minh. Ngay trong nháy mắt này, Tư Đồ Dao Hi lại bỗng dừng bước, nàng nhìn thấy sau lưng Lâm Minh nở rộ một đóa Huyết Sắc Liên Hoa đầy yêu dị...

Chương 917: Giết giết giết

Đóa Huyết Sắc Liên Hoa nở rộ, Tư Đồ Dao Hi cảm giác có một trường năng lượng vô hình ngập trời phủ xuống, khí tức hoang mang thê lương, mang theo pháp tắc đại đạo làm người ta không thể chống cự, chỉ có thể sinh ra lòng quỳ bái.

Bị bao phủ trong trường năng lượng này, bà ta chỉ cảm thấy mất hết sức lực, chân nguyên tán loạn, tay trói gà không chặt, dường như nháy mắt biến về người phàm. Đừng nói công kích Lâm Minh, ngay cả chạy đi cũng tốn sức.

- Sao lại thế này!

Tư Đồ Dao Hi luống cuống, hoàn toàn hoảng hốt. Võ giả đã quen dựa vào thực lực của mình, đột nhiên mất đi thực lực biến thành người phàm, làm sao mà không hoảng sợ?

Lâm Minh lười nhìn Tư Đồ Dao Hi, chỉ xách lấy Tư Đồ Ngưỡng Quang như gà con kéo lên cao, hai chân rời khỏi đất.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Tư Đồ Ngưỡng Quang vung vẩy hai chân, hắn cảm giác tay của Lâm Minh giống như kìm sắt.

Không để ý tới Tư Đồ Ngưỡng Quang gào thét, Lâm Minh cười hung tợn,

- Không phải biết chút Thải Âm Bổ Dương thuật Dâm đ*o, muốn hút nguyên âm của nàng hay sao? Hắc hắc, ta cho ngươi về sau vĩnh viễn không dùng được chiêu này nữa.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Lúc này Tư Đồ Ngưỡng Quang cảm thấy Lâm Minh cười như ma quỷ, hắn gào thét, liều mạng muốn vận chuyển chân nguyên, nhưng lại không có chút tác dụng.

Lâm Minh làm sao để ý hắn giãy giụa, hai tay bắt lấy Tư Đồ Ngưỡng Quang đè xuống, đầu gối đây lên nhắm ngay vào giữa hai chân của hẳn!

Bùm!

Nghe như trứng gà vỡ nát, Tư Đồ Ngưỡng Quang phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo cắt tiết, hẳn cảm giác giữa hai chân truyền đến đau đớn sống không bằng chết, một mảnh tương hồ!

Khỏi hỏi, hắn bị đầu gối của Lâm Minh húc vào, phế bỏ công năng của đàn ông!

Là võ giả, năng lực chịu đau rất mạnh, đứt tay chân chỉ cắn môi là chịu đựng được, thậm chí còn có thể dùng thiên tài địa bảo bù đắp lại. Nhưng cơ quan sinh dục thì khác, đó là chỗ tôn nghiêm của đàn ông, tổn thất nơi đó gây ra đả kích tâm lý vượt xa đau đớn thể xác.

- Ta bị thiến... Ta bị thiến... Tư Đồ Ngưỡng Quang ta, thiên tài tuyệt đỉnh lập chí trở thành cường giả Thần Hải, lại bị người ta thiến!

Ánh mắt Tư Đồ Ngưỡng Quang mất đi tiêu cự, môi run run thì thào nói, khoảng khắc đó, thế giới của hắn biến thành u ám!

Lâm Minh cười lạnh, hai tay dùng sức, liền nghe tiếng răng rắc rợn người vang lên, hai tay của Tư Đồ Ngưỡng Quang bị Lâm Minh bẻ gãy! Sau đó Lâm Minh bóp chặt lấy cổ tay Tư Đồ Ngưỡng Quang, trực tiếp rút ra hai sợi gân đẫm máu!

Tư Đồ Ngưỡng Quang phát ra tiếng kêu thảm thiết như cắt tiết heo, cả người run rẩy, sống không bằng chết!

Lâm Minh cứ thế phế bỏ một thiên tài tuyệt đỉnh Mệnh Vẫn tầng năm, không dùng vũ khí, không dùng võ kỹ, thậm chí còn không dùng tới chân nguyên. Chỉ dựa vào lực lượng thân thể, phế đi Tư Đồ Ngưỡng Quang như xé xác gà con, đây là thực lực cỡ nào!

Lâm Minh ném xuống Tư Đồ Ngưỡng Quang như chó chết, quay sang nhìn Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Mỹ Nguyệt, vẻ mặt dữ tợn!

Lúc này Tư Đồ Dao Hi hai chân phát run, còn Tư Đồ Mỹ Nguyệt sợ đến co cuộn lại, bộ ngực phập phồng, hoa dung thất sắc, thống khổ mà nói:

- Đừng... Đừng mà...

Nhìn Lâm Minh đi về phía mình, Tư Đồ Mỹ Nguyệt ngã ra đất, tay chân bò càng không ngừng lùi ra sau. Nàng cũng như Tư Đồ Dao Hi, bị bao phủ trong lực trường kỳ dị này, không thể dùng tới chân nguyên trong người, nếu không phải Lâm Minh cố ý khống chế không giết họ, bọn họ đã sớm thành tro bụi rồi!

- Ngươi muốn xé nát quần áo của nàng, cắt ngàn vạn đao?

Lâm Minh đi sang phía Tư Đồ Mỹ Nguyệt.

- Ta... Ta không dám, không dám!

Tư Đồ Mỹ Nguyệt muốn khóc ra, nàng có kiêu ngạo, nhưng nó được xây dựng trên cơ sở thực lực tuyệt đối. Hiện giờ nàng bị bao phủ trong lực trường kỳ quái này, mất đi lực lượng chỉ như người phàm, cái gì cũng không phải, làm sao còn kiêu ngạo?

Ở ngoài đại trận, Lan Vân Nguyệt ngơ ngác nhìn tất cả. Nàng có điều không hiểu, rõ ràng ba người này đều là hạng nhân vật thủ đoạn thông thiên, vì sao ở trước mặt Lâm Minh lại biến thành người thường, không có sức chống cự, mặc cho người khác nhào nặn?

- Đừng giết ta, đừng mà, ngươi bảo ta làm gì cũng được, ta làm nô bộc cho ngươi, đừng giết ta!

Võ đạo chi tâm của Tư Đồ Mỹ Nguyệt vốn đã không cứng cỏi như Tư Đồ Yêu Nguyệt và Tư Đồ La Sát, đối mặt với uy hiếp tử vong, nàng triệt để sợ hãi.

- Nô bộc? Hừ, ta không cần! Ta cho ngươi biết cái gì là gieo gió gặt bão!

Lâm Minh vung tay lên, trực tiếp xé nát quân áo Tư Đồ Mỹ Nguyệt, sau đó một chưởng đánh vào ngực Tư Đồ Mỹ Nguyệt, Tuyệt Mạch Thủ!

Bùm!

Một cỗ chân nguyên tràn vào người Tư Đồ Mỹ Nguyệt, phá hoại lung tung, kinh mạch toàn thân nàng vỡ nát, phun ngụm máu lớn, toàn bộ chân nguyên trong người bị đánh tan, ngay cả đan điền cũng tan vỡ, tháo sạch nguyên khí!

Một chưởng của Lâm Minh, phá đi thần thông của Tư Đồ Mỹ Nguyệt!

Tư Đồ Mỹ Nguyệt đương nhiên biết xảy ra chuyện gì, sắc mặt nàng xám như tro, môi run run. Là một thiên chi kiều nữ, nàng đã có thói quen cao cao tại thượng, đột nhiên ngã xuống từ đám mây, có thể tưởng tượng nỗi đau đớn đó!

Lâm Minh nắm lây Tư Đô Mỹ Nguyệt, trực tiếp ném ra ngoài Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, ném cho Lan Vân Nguyệt. Hiện tại Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận nối liên với tâm ý của hắn, muốn mở ra lúc nào cũng được.

- Ta không giết ngươi, chừa lại cho ngươi một mạng, phế đi thần thông của ngươi, nhưng ngươi vượt qua Mệnh Vẫn tầng sáu, tuy rằng phá vỡ thần thông, dù sao thân thể trải qua rèn luyện, còn có thọ mệnh ngàn năm. Từ nay về sau, ngươi chính là nô bộc của nàng, làm trâu làm ngựa, không thể trái lời. Nếu ngươi hầu hạ chu đáo, không chừng ta có thể khôi phục chút thực lực cho ngươi, bằng không chém ngàn vạn đao, sống không bằng chết!

Vốn Lâm Minh muốn ấn theo lời Tư Đồ Mỹ Nguyệt, trước tiên xé nát quần áo của ả, sau đó cắt bỏ từng miếng thịt. Nhưng đến lúc xuống tay lại cảm thấy chán ghét, lựa chọn thủ đoạn lùi lại một bước. Bạ đag đọc ruyệ ại # rru yệ . #

- Làm nô làm tỳ...

Tư Đô Mỹ Nguyệt môi run run, bảo một người tâm cao khí ngạo như nàng đi hầu hạ một người phàm, còn khó chịu hơn là giết nàng.

- Lâm Minh... Lâm Minh... Tên súc sinh kia, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!

Tư Đồ Dao Hi tức giận đến cả người run run, cũng là sợ đến phát run, hiện giờ bà ta không có sức chống trả ở trước mặt Lâm Minh!

- Tiếp theo là ngươi!

Lâm Minh lạnh lùng đi tới trước người Tư Đồ Dao Hi, khóe miệng nhếch lên tươi cười hung ác.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân ồn ào, Lâm Minh quay lại nhìn, đã thấy mười mấy võ giả xông vào, trong đó đa số là con cháu Tu La Thần quốc, còn bao gồm cả người trung niên họ Tôn bị Lâm Minh gieo dấu ấn theo dõi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trước đó nghe tiếng kêu thảm thiết, cảm giác tra xét bên này lại phát hiện không gian bị thứ gì phong tỏa, những người này vội vàng chạy tới, liền thấy cảnh tượng thê thảm này.

- Lâm Lan Kiếm!

Người trung niên họ Tôn liếc qua liền thấy được Lâm Minh, tuy nhiên hắn vẫn quen gọi tên ban đầu của Lâm Minh, cái tên Lâm Lan Kiếm luôn là ác mộng của hắn!

- Hắc hắc, đều tới rồi, vậy đừng đi nữa.

Lâm Minh lộ ra tươi cười hung ác.

Chương 918: Mười bước giết một người

Hiện giờ Lâm Minh đã lâm vào giận dữ, những người này tiến vào Lâm gia, bắt người làm con tin, khi dễ già yếu trẻ con, thậm chí cắt ngón tay của Lan Vân Nguyệt cùng không ít con cháu Lâm gia, tất cả đều đáng chết!

Nhìn Lâm Minh lan tỏa sát khí, Tư Đồ Dao Hi hoảng hốt. Lúc trước Dương Vân giao nhiệm vụ mai phục cho Tư Đồ Dao Hi cùng Tư Đồ Bá Nam làm, Tư Đồ Dao Hi đã thấy qua thủ đoạn của Dương Vân cùng đại trận hắn bố trí, nhận định chỉ cần Lâm Minh đến đây là sẽ chạy trời không khỏi nắng. Vì có thể kế thừa một ít số mệnh của Lâm Minh khi giết hắn, bà ta triệu tập rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi Tu La Thần quốc đến đây, chờ khoảnh khắc giết Lâm Minh mà chia nhau chỗ tốt.

Vì thế phần lớn những người xông vào đây đều là con cháu dòng chính Tu La Thần quốc, liên quan tới tương lai của Tu La Thần quốc, thấy bọn họ xông vào Tử Thần Lâm Minh này, Tư Đồ Dao Hi hoảng sợ. Nhưng vừa định hô lên, bà ta bỗng nghĩ tới người trung niên họ Tôn, kẻ này không phải người Tu La Thần quốc bọn họ, đương nhiên bà ta không muốn hắn đi. Nếu giữ lão già này lại, kéo dài thời gian, có khi bà ta còn được cứu.

Tư Đồ Dao Hi vừa sinh ra ý tưởng này, liền muốn dùng chân nguyên truyền âm thông báo các tuấn kiệt trẻ tuổi Tu La Thần quốc mau tản ra chạy trốn, nhưng đã trễ rồi.

Lâm Minh nắm giữ Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận đã vượt xa tưởng tượng của Tư Đồ Dao Hi, chỉ trong nháy mắt, Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận lại mở rộng mấy chục trượng, lập tức bao phủ mọi người.

Lâm Minh giơ tay chụp một cái, trực tiếp thu Lan Vân Nguyệt vào Tử Cực Giới, sau đó sắc mặt hắn lạnh lùng quay sang mọi người, sát khí tràn lan:

- Các ngươi, đều phải chết!

- Lâm Lan Kiếm, ngươi cho rằng mình là ai, tu vi chí là Mệnh Vẫn tầng bốn, ngươi thật nghĩ rằng mình có thể lật tay che trời?

Người trung niên họ Tôn trải qua hoảng sợ ngắn ngủi, liền nhanh chóng phản ứng lại, làm mồi dẫn dụ Lâm Minh, Dương Vân đã sớm cho hắn bài tẩy hộ mệnh.

- Khiếu Thiên Toan Nghê, đi ra!

Trong chớp nhoáng, người trung niên họ Tôn rút ra một cái túi da, ném lên trời. Đây là túi hung thú, Pháp bảo cùng loại với chậu hoa huyền linh. Chẳng qua chậu hoa huyền linh chỉ chứa thực vật, còn túi hung thú chứa triệu hoán thú.

Triệu hoán thú này là một con nghê toàn thân đỏ sẫm, bộ dạng nhìn như sư tử, chỉ là thể tích lớn gấp mấy chục lần!

Con toan nghê (con nghê màu đỏ) xuất hiện, liền chiếm mất nửa không gian đại sảnh. Tư Đồ Dao Hi thấy vậy trong lòng mừng rỡ:

- Khiếu Thiên Toan Nghê, ha ha không ngờ Tôn tộc trưởng có được Thánh Thú như thế, lão thân liên thủ cùng ngươi, phế tên tiểu tạp chúng này!

Khiếu Thiên Toan Nghê này ngang với cường giả Thần Hải trung kỳ đỉnh phong, cộng thêm thân thể Thánh thú mạnh mẽ, chiến lực chân chính của Khiếu Thiên Toan Nghê cũng không kém hơn Tư Đồ Hạo Thiên. Một con Khiếu Thiên Toan Nghê cộng thêm hai cường giả Thần Hải bọn họ, cho dù là không thể đánh bại Lâm Minh, ít nhất cũng có thể làm chiến đấu rơi vào cục diện bế tắc. Như vậy, Dương Vân sẽ nhanh chóng chạy tới, đến lúc đó chính là giờ chết của Lâm Minh!

Tư Đồ Dao Hi cuối cùng thấy được hy vọng sống sót, chỉ cần có thể chống đỡ tới khi Dương Vân đến, bọn họ sẽ thắng!

Rống!

Con toan nghê rống lớn, toàn thân toát ra lửa đỏ khói khét, sóng khí khủng bố phát tán ra, võ giả xung quanh không khỏi lùi bước, đây là uy áp mạnh mẽ của Thánh thú.

- Liệt Thiên Kích!

Người trung niên họ Tôn ra lệnh, Khiếu Thiên Toan Nghê vung hai vuốt lớn đánh vào giữa đầu Lâm Minh.

Thánh thú thân thể trời sinh mạnh mẽ, không cần tu luyện cũng biết vận dụng năng lượng, ngang với võ giả loài người song tu pháp thể. Móng vuốt đánh ra long trời lở đất, dù có ngọn thần sơn chắn trước mặt cũng sẽ bị đánh thành mảnh vụn!

- Toan Nghê? Hừ, Toan Nghê trong truyền thuyết là con của Chân Long, dựa vào chút lực huyết mạch ít đến không cảm giác nôi này, còn dám xưng là Khiếu Thiên Toan Nghê? Chết đi!

Lâm Minh cười lạnh, mở ra Bát Môn Độn Giáp, bùng nổ Tà Thần lực. Hắn cầm Đại Hoang Huyết Kích đập xuống, trên huyết kích, lực Lôi Hỏa giao nhau, đồng thời quán trú Hồng Mông Chiến Minh!

Hồng Mông Chiến Linh vừa xuất hiện, uy lực không gian Hồng Mông quanh người Lâm Minh càng thêm mạnh, con toan nghê vừa xông ra, năng lượng trên móng vuốt của nó đã mòn đi một nửa, lúc này Lâm Minh đã giáng Đại Hoang Huyết Kích đập xuống!

Keng!

Đại Hoang Huyết Kích va chạm không chút hoa lệ vào móng vuốt con nghê đỏ sẫm. Tuy rằng Khiếu Thiên Toan Nghê là xác thịt, nhưng móng vuốt của nó so với bất cứ Bảo khí Thiên giai đều sắc bén hơn, va chạm với Đại Hoang Huyết Kích lập tức phát ra tiếng vang kim loại.

Nhưng lúc này trên lưỡi kích Đại Hoang Huyết Kích lóe lên ánh sáng xám bạc, Đại Hoang Huyết Kích vốn tràn đầy sát khí lập tức xuất hiện khí thế hùng hồn nặng nề, độ sắc bên cũng trở nên không gì sánh bằng

Đây là uy lực của Hồng Mông Chiến Linh.

Móng vuốt của Khiếu Thiên Toan Nghê trực tiếp bị Đại Hoang Huyết Kích xé nát, máu rơi vãi!

Rống!

Toan Nghê phát ra tiếng rít đau đớn, nhưng thực lực của nó chỉ ngang cường giả Thần Hải trung kỳ đỉnh phong làm sao có thể là đối thủ của Lâm Minh?

Đại Hoang Huyết Kích lật lên trên, trực tiếp nện vào ngực Khiếu Thiên Toan Nghê, nó kêu thảm một tiếng, bị Lâm Minh đánh bay ra ngoài.

- Cái gì?

Tư Đồ Dao Hi cùng người trung niên họ Tôn liền mở to mắt, tuy rằng bọn họ không trông cậy vào Toan Nghê có thể đánh bại Lâm Minh, nhưng tuyệt đối không ngờ Toan Nghê ngang với cường giả Thần Hải trung kỳ đỉnh phong lại vừa đối mặt đã bị Lâm Minh đánh trọng thương văng ra ngoài! Thực lực của hắn mạnh cỡ nào? Đã gân tới thiên hạ đệ nhất nhân hay sao?

Trong 3 năm, tu vi chỉ là Mệnh Vẫn tầng bốn, thực lực gần tới thiên hạ đệ nhất nhân?

Người trung niên họ Tôn nhất thời hoảng loạn, lúc này Lâm Minh đã đánh tới trước mặt!

- Lấy mạng ngươi!

Đại Hoang Huyết Kích đâm ra như huyết long, đối mặt với mũi kích âm sầm, người trung niên họ Tôn cảm giác chân nguyên toàn thân bị phong tỏa, không thể tránh né!

- Không!

Ngay thời điểm cận kề cái chết, người trung niên họ Tôn bộc phát ra toàn bộ tiềm lực, rút ra một thanh hậu bối đao dài ba xích, tay vỗ ngực phun một ngụm tinh huyết lên hậu bối đao, lúc này vừa mới đủ để triệt tiêu năng lượng pháp tắc không gian Hồng Mông áp chế, cuối cùng điều động ra năng lượng trong đan điền.

Cả cây đại đao biến thành đỏ rực như máu, cuồng phong cuốn lên, chân nguyên rít gào, Đồ Thần Trảm!

Gào lên một tiếng, người trung niên họ Tôn chém vào Lâm Minh, dùng tinh huyết kích hoạt Đồ Thần Trảm, một đao chém ra ẩn chứa công kích vật chất, đồng thời còn có thể tiêu diệt thần hồn.

Đây là tuyệt chiêu áp rương của người trung niên họ Tôn, hao tổn một ngụm tinh huyết, tổn thất mấy trăm năm thọ mệnh, hơn nữa dù chém trúng đối phương, bản thân cũng sẽ bị phản thương mà tĩnh dưỡng rất lâu. Sử dụng vào lúc này hoàn toàn là bất đắc dĩ, bằng không hẳn sẽ phải chết ngay lập tức.

- Hồng Mông Chiến Linh!

Lâm Minh không thèm nhìn tới, Đại Hoang Huyết Kích rít gào giáng xuống, một chiêu phá vạn pháp!

Ầm!

Chiến linh cực nặng bùng phát ra, lập tức xuyên thủng đao mang màu máu, Đại Hoang Huyết Kích đâm vào cây hậu bối đao này, một tiếng rắc giòn giã, bảo đao Thiên giai trung phẩm bị một đòn của Lâm Minh đâm vỡ!

Mũi kích phá vỡ hậu bối đao đổi hướng một chút, còn bốn năm thành lực lượng, đụng mạnh vào nửa người phải của người trung niên họ Tôn.

Nhất thời tựa như chùy nện vào dưa hấu, nửa người phải của người trung niên họ Tôn bị đập nát bét, thịt nát, nội tạng đỏ rực, xương gãy dính máu văng tung tóe!

- A!

Người trung niên họ Tôn phát ra tiếng kêu thảm thiết, người bay ra sau, một đòn của Lâm Minh đã làm hắn mất nửa cái mạng. Nếu chỉ đứt tay đứt chân, dùng thiên tài địa bảo còn có thể bù lại, nhưng nửa người vỡ nát, ngay cả phổi phải cũng thành túi máu, vậy thì khó có linh dược nào bù lại được.

Người trung niên họ Tôn lăn ra đụng mạnh xuống đất như chó chết, phun ngụm máu lớn.

- Chạy mau, chạy mau!

Con cháu Tu La Thần quốc trong phòng sợ đến vàng mặt, cường giả Thần Hải, một đòn liều chết thiêu đốt tinh huyết, ở trước mặt Lâm Minh lại không chịu nổi một đòn như gà đất chó kiểng! Đối mặt với quái vật như thế, còn ai dám đánh với hắn!

Nhưng mà Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận tự thành không gian, muốn chạy trốn, trốn chỗ nào?

Lâm Minh nháy mắt biến mất, hắn mở ra tốc độ cực hạn, làm người ta không nắm giữ được bóng dáng của hắn.

Trong nháy mắt, Lâm Minh xuất hiện ở đằng sau một người khoảng 20 tuổi. Người này tu vi Mệnh Vẫn tầng ba, tuy rằng còn kém xa trình độ đám người Tư Đồ La Sát, nhưng tuổi chưa được 40, hơn nữa còn có thể vượt cấp sánh với cao thú Mệnh Vẫn tầng năm bình thường, cũng có một chút hy vọng xông lên Thần Hải, là một người không kém trong con cháu dòng chính Tu La Thần quốc.

Bùm!

Đánh ra một quyền, Phấn Thân Toái cốt Quyền, thân thể người trẻ tuổi này chấn động, phun máu, thân thể nhũn ra như đống thịt nát, chết tại chỗ!

- Lâm Minh, tiểu tạp chủng, lão thân giết ngươi!

Tư Đồ Dao Hi tóc xõa tung, nhìn muốn nứt mắt, nhưng hiện giờ bà ta gần như không còn lực lượng, làm sao có thể uy hiếp được Lâm Minh.

- Ngươi? Giết chúng xong sẽ tới phiên ngươi, ta sẽ xóa bỏ Tu La

Thần quốc khỏi thế giới này!

Lâm Minh giọng lạnh cực điểm, những hành vi của Tu La Thần quốc hai lần ba lượt chạm tới mấu chốt của hắn. Ít nhất những kẻ mưu đồ đối phó người của hắn, hắn nhất định phải giết sạch, còn mấy tuấn kiệt trẻ tuổi này đến Lâm gia dùng tính mạng con cháu Lâm gia uy hiếp mai phục Lâm Minh, muốn chia được chút chỗ tốt vào lúc giết được Lâm Minh. Đối với những kẻ này, Lâm Minh xuống tay không chút nhân nhượng!

- Ta chết có hóa thành lệ quỷ cũng phải bầm thây vạn đoạn nhà ngươi!

Tư Đồ Dao Hi điên cuồng hét lên.

- Hừ! Muốn hóa thành quỷ? Ngươi nghĩ hay quá, ngươi cho là chỉ có ngươi mới biết rút hồn luyện túy, ta lại không biết?

Lâm Minh cười lạnh, bản chất của quỷ là linh hồn, rút hồn luyện tủy một phen, ngay cả dấu ấn tinh thần cũng biến mất, còn thành lệ quỷ gì nữa?

Mỗi ngày Tư Đồ Dao Hi treo rút hồn luyện tủy ở cửa miệng, nhưng chưa từng nghĩ tới lại có ngày bà ta sắp bị người khác rút hồn luyện tủy!

Nhất thời, bà ta sợ đến mặt mày xám trắng, cả người phát run!

Chương 919: Bạch Yêu tới

Bùm! Bùm! Bùm!

Lâm Minh như hổ vào đàn dê, giết những con cháu Tu La Thần quốc này như giết gà, một quyền giết một người, không chút cản trở.

- Chờ., chờ đã! Đừng giết ta, ta không có khi dễ người Lâm gia, ta vô tội!

Một võ giả bộ dạng thiếu niên, tu vi còn chưa đến Toàn Đan kỳ, khóc rống hô lên.

- Thật sao?

Lâm Minh cười lạnh, một chưởng đặt lên đầu võ giả thiếu niên này. Năng lượng tràn vào, không chút lưu tình vận dụng Ma đạo Sưu Hồn Thuật.

Cường độ linh hồn cùng tu vi chênh lệch giữa người làm phép cùng người bị dùng phép quá lớn sẽ có thể tùy ý sử dụng Sưu Hồn Thuật, không sợ bị linh hồn của đối phương ô nhiễm.

- Không khi dễ người Lâm gia?

Lâm Minh không sưu hồn thì thôi, vừa sưu hồn liền nổi trận lôi đình. Kẻ này hành hạ chết mấy nữ nhân Lâm gia trẻ tuổi, tuy rằng Lâm Minh không biết những nữ nhân trẻ tuổi này, nhưng nhìn thủ pháp hành hạ tàn nhẫn kia, càng làm mắt hắn đỏ rực.

Võ giả Ma đạo bản tính tàn nhẫn, lúc còn trẻ sẽ thể hiện ra loại tâm tính tàn nhẫn này.

- Ngươi còn trẻ tuổi mà lại độc ác như vậy, giết một mình ngươi, ngang với cứu vớt ngàn vạn chúng sinh!

Lâm Minh vừa nói, tay phải xiết chặt, võ giả Ma đạo này bị Lâm

Minh bóp nát thiên linh!

- A a a!

Tư Đồ Dao Hi đã sắp phát cuồng, bà ta liều mạng công kích vách tường Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, nhưng với thực lực của bà ta, lại bị bao phủ trong Đế Tôn Lực Trường, nào có thể phá vỡ đại trận do Dương Vân bố trí?

Từng võ giả Tu La Thần quốc chết thảm, Lâm Minh bỗng nhướng mày.

- Ồ? Tư Đồ Xuyên?

Hắn phát hiện có một võ giả trốn trong góc, chính là Tư Đồ Xuyên.

- Tư Đồ Xuyên? Đã lâu không gặp!

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên mỉm cười.

Lúc trước trên yến tiệc Cửu Hoa của Dương Vân, Tư Đồ Xuyên liền biết trên người Lâm Minh có truyền thừa của Ma Thủy Đại Đế, công khai khiêu khích Lâm Minh muốn cướp lấy truyền thừa, kết quả hẳn coi thường thực lực của Lâm Minh, bị Lâm Minh đánh cho chật vật bỏ chạy.

Về sau, ở bộ tộc Thần khí, Tư Đồ Xuyên lại xung đột với Lâm Minh, nói lời châm chọc, kết quả dù đeo Ma Thần hộ tâm kính cũng bị Lâm Minh một chiêu đánh hộc máu trọng thương.

Hai người đúng là oan gia ngõ hẹp, Tư Đồ Xuyên vốn trốn trong đám người, sợ bị Lâm Minh nhìn thấy, hiện giờ nháy mắt đã giết một nửa người, Tư Đồ Xuyên cũng không còn chỗ trốn bị Lâm Minh thấy được.

- Lâm Lan Kiếm... Chuyện gì cũng từ từ...

Tư Đồ Xuyên tâm thần run rẩy, lại không biết phải nói gì.

- Chết đi!

Với người như Tư Đồ Xuyên, Lâm Minh lười nói gì, một chưởng ấn xuống.

- Lâm Lan Kiếm, ngươi sẽ không chết yên thân!

Tư Đồ Xuyên điên cuồng thét lên, bị Lâm Minh một chưởng đánh thành thịt nát.

Bùm! Bùm! Bùm!

Từng tiếng hét thảm vang lên, máu thịt tung tóe, tuấn kiệt trẻ tuổi Tu La Thần quốc bị Lâm Minh giết sạch, Tư Đồ Dao Hi hai mắt đỏ rực, liều mạng đụng vào Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận, nhưng vẫn không có kết quả.

Lâm Minh cầm Đại Hoang Huyết Kích từng bước đi về phía Tư Đồ Dao Hi, Tư Đồ Dao Hi nhũn ra đó, sắc mặt tro bụi, trong lòng tuyệt vọng.

Bà ta không muốn chết, hơn nữa không muốn chết trên tay Lâm Minh. Hắn đã nói sẽ rút hồn luyện tủy bà ta, hắn tuyệt đối sẽ làm được.

Nghĩ tới rút hôn luyện tủy, cả người Tư Đô Dao Hi liên run rây, không biết bao nhiêu lần bà ta dùng rút hồn luyện tủy tra tấn kẻ địch của mình, bà ta hiểu rõ cảm thụ đó.

Bà ta muốn tự cắt đứt kinh mạch tự sát, nhưng chân nguyên trong người hoàn toàn bị khống chế.

Rốt cuộc là lực trường gì, sao lại lợi hại như vậy?

- Tiểu tạp chúng, là ta hạ lệnh cắt hết ngón tay con cháu Lâm gia ngươi, ngươi có khí phách thì một chưởng đánh chết lão thân đi!

Tư Đồ Dao Hi điên cuồng gào lên, muốn chọc giận Lâm Minh, một chưởng giết mình.

Lâm Minh mỉm cười, cười đến tàn nhẫn.

- Muốn chết? Không dễ vậy đâu, chừa ngươi ở cuối cùng, ta muốn từ từ tra tấn ngươi, bằng không khó hả được mối hận này.

Ngay lúc Tư Đồ Dao Hi tuyệt vọng, trên bầu trời bỗng tụ tập mây đen, một tòa quan tài thanh đồng quỷ dị dài mấy trượng bay đến như âm hồn, 6 con quỷ nô áo đen to lớn mỗi con kéo dây xích to, kéo cỗ quan tài quỷ này đi. Một thiếu niên yêu dị vẻ mặt mỉm cười, thản nhiên ngồi trên nắp quan tài, vẻ mặt bình thản thích ý như đang đi dạo chơi.

Thiếu niên yêu dị này tự nhiên là Bạch Yêu theo là tùy tùng Ma Đầu thượng cổ, hắn có được thực lực thiên hạ đệ nhất nhân, còn mạnh hơn Tạo Hóa lão nhân một bậc. Lúc trước nếu không phải Tạo Hóa lão nhân liều mạng sử dụng Tuyệt Mệnh Thiên Châu, chỉ sợ cũng đã ngã xuống dưới tay thiếu niên yêu dị này.

Đằng sau Bạch Yêu còn có bảy tám cường giả cấp Đế, những kẻ này đều không phải loài người, hoặc là trên người có vảy cá, vây cá, hoặc là mang cá, có mấy cánh tay, hoặc đuôi dài như rắn biển. Những kẻ này nhìn như các tộc đáy biển, rõ ràng chúng đều bị Ma Đầu thượng cổ thu phục.

Vị diện Thiên Diễn Đại Lục cùng Thánh Ma Đại Lục, diện tích lục địa chỉ chiếm một phần nhỏ, rộng lớn nhất chính là biển cả. Nam Hải, Mê Vụ Hải, Bắc Hải, Xích Hải, bốn biển nối liền một chỗ, vô cùng vô tận bao bọc cả hành tinh, cường giả cấp Đế trong biển cũng nhiều hơn trên đất liền!

Còn những cường giả Thần Hải này đến từ Mê Vụ Hải thần bí ở phương tây, phần lớn bọn chúng đều là Thần Hải sơ kỳ, một phần nhỏ Thần Hải trung kỳ, còn có một lão quái vật gần tới Thần Hải hậu kỳ, nhìn như một con mực.

Với thủ đoạn của Ma Đầu thượng cổ, nắm giữ rất nhiều bí mật cùng công pháp, đồng ý cho các tộc đáy biển một ít chỗ tốt, cộng thêm thực lực mạnh mẽ, trưng dụng chúng cũng không khó.

Nhìn đằng sau thiếu niên yêu dị này còn có mấy đại cường giả Thần Hải, Tư Đồ Dao Hi như người rơi xuống nước bám được khúc gỗ nổi, trong lòng mừng rỡ cười to như điên.

- Ha ha ha! Bạch Yêu đại nhân, trời không tuyệt ta, trời không tuyệt ta! Ha ha ha ha!

- Bạch Yêu đại nhân, cứu ta!

Tư Đồ Dao Hi hét to.

- Lâm Minh, ngươi quả thật dám tới đây, xem ra Ma Tôn đại nhân đánh giá ngươi quá cao. Vốn tưởng ngươi có ngốc cũng phải biết chỗ này có cạm bẫy, nhưng không ngờ ngươi vẫn tới chịu chết. Cũng được, ta đưa ngươi ra đi!

Bạch Yêu vung tay, một cái trận châu bị bóp nát, Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận bị phá!

Nhìn đại trận nhốt mình cuối cùng cũng bị phá, Tư Đồ Dao Hi quả thật muốn khóc ra. Chết tới đầu lại chạy thoát kiếp nạn, không thể hình dung hết được cảm giác này!

Tư Đồ Dao Hi cảm giác lực lượng của mình lập tức khôi phục nhiều, bà ta oán độc trừng Lâm Minh, trong lòng gào thét:

“Tiểu tạp chủng! Ta sẽ cho ngươi trả giá thảm thiết, đợi cho tới khi ngươi bị bắt, ta muốn tra tấn ngươi một ngàn năm!”

Thân hình chợt động, Tư Đồ Dao Hi thi triển thân pháp liều mạng chạy về phía Bạch Yêu, nhưng bà ta vừa bay ra, lại cảm thấy thiếu niên yêu dị trên cao như xa xôi vô hạn. Bà ta như bị bao phủ trong một chỗ không gian, không thể chạy khỏi phạm vi này.

Loại lực trường vô hình lại phủ xuống, làm lực lượng của bà ta nhanh chóng trôi đi!

Tư Đồ Dao Hi lại hoảng hốt, bà ta kinh sợ nhìn Lâm Minh.

- Bạch Yêu đại nhân, cứu ta!

Bạch Yêu phá giải Huyền Huyết Tỏa Thiên đại trận quả thật làm lực trường năng lượng của Lâm Minh tán đi, nhưng cũng chỉ nháy mắt mà thôi. Lâm Minh lại thúc đẩy Thiên Ma võ ý, hình thành không gian Hồng Mông đầy đủ, phạm vi 1300 dặm trực tiếp ngăn cách Tư Đồ Dao Hi.

- Hừ! Yên tâm, có ta ở đây, hắn không đụng tới ngươi được!

Bạch Yêu khá là tự phụ, tuy rằng hắn không để ý sống chết của Tư Đồ Dao Hi, nhưng chú ý thể diện của mình. Tư Đồ Dao Hi cũng có thực lực cường giả cấp Đế, nếu bị Lâm Minh đánh chết ở ngay trước mặt mình, hắn còn gì là thể diện?

Lâm Minh cười lạnh.

- Người ta muốn giết, ngươi cho là cản được?

- Hắc! Ngươi đúng là ngu xuẩn, đã tiến vào cạm bẫy chúng ta bố trí, còn tưởng là mình nắm giữ được thế cục hay sao? Nhưng chỉ là một cái lực trường nho nhỏ, cho rằng ta không phá được?

Bạch Yêu nói rồi vung tay vồ xuống, một chưởng hình thành quỷ trảo ma vân ý chí trên không trung, muốn xé rách không gian Hồng Mông của Lâm Minh cứu ra Tư Đồ Dao Hi

Trong mắt Lâm Minh lóe sáng, bùng nổ năng lượng toàn thân, Thiên Ma Võ Ý vận chuyển nhanh chóng, không gian Hồng Mông đột nhiên chấn động, mơ hồ có một dòng khí xám chảy trong không gian Hồng Mông, đây là hình thái ban đầu của Hồng Mông khí!

Không gian Hồng Mông phá nát mọi quy tắc, hủy diệt mọi sinh mệnh, chân nguyên, lực Ngũ Hành. Những thứ này tan thành tro bụi cũng không phải là biến mất thật sự, mà là chuyển hóa thành hình thức ban đầu của Hồng Mông khí. Kỳ thật còn cách xa Hồng Mông khí chân chính, muốn luyện hóa mấy thứ này thành Hồng Mông khí, ít nhất Lâm Minh phải thành bá chủ một giới Thần Vực mới có một tia khả năng.

Ầm ầm!

Quỷ trảo đen đánh lên không gian Hồng Mông, không gian chấn động, quỷ trảo vỡ nát, còn không gian Hồng Mông lại không tan vỡ. Tư Đồ Dao Hi đã mất đi lực lượng bị một đòn của Bạch Yêu đánh bay, thiếu chút nữa hộc máu.

- Cái gì?

Nhìn thấy một đòn của mình không thể phá vỡ lực trường của Lâm Minh, ngược lại thiếu chút nữa chấn thương Tư Đồ Dao Hi, Bạch Yêu thẹn quá hóa giận.

Lúc này, Lâm Minh vẫy tay, lòng bàn tay xuất hiện lốc xoáy đen, lực hút vô hình tác dụng lên người Tư Đồ Dao Hi, trực tiếp bắt lấy bà ta.

- A a a!

Tư Đồ Dao Hi hét thảm như heo cắt tiết, nhưng không thể đi ngược lại lực hút mạnh mẽ, thân thể bay ngược ra sau, lúc này Lâm Minh đang cầm Đại Hoang Huyết Kích chỉ thẳng vào ngực Tư Đồ Dao Hi.

- Không...

Tư Đồ Dao Hi hét ầm lên, gào muốn bể cổ họng, nhưng lúc này bà ta không có sức chống cự, trơ mắt nhìn mình lao thẳng vào mũi kích lạnh lẽo của Đại Hoang Huyết Kích.

Phập!

Máu phun ra, Lâm Minh một kích cắm vào xương sống lưng Tư Đồ Dao Hi, xé nát xương ức, cắm vào phổi phải, trực tiếp xuyên qua ngực phải Tư Đồ Dao Hi, như con cóc xiên trên Đại Hoang Huyết Kích.

Cường giả Thần Hải, trái tim cùng đầu óc không nổ nát sẽ không ảnh hưởng sinh mệnh, còn Tư Đồ Dao Hi bị Lâm Minh khóa chặt chân nguyên, muốn tự sát cũng không được.

Máu tươi chảy xuống theo thân kích, Tư Đồ Dao Hi hai chân đạp quẫy, liều mạng giãy giụa, nhưng bà ta bị đóng cọc xuyên qua, giãy giụa thế nào cũng vô dụng. Lúc này, trong lòng bà ta tràn đầy tuyệt vọng.

- Bạch Yêu đại nhân... Cứu ta...

- Lâm Minh, ngươi muốn chết!

Trong lòng Bạch Yêu giận dữ, trước mặt mấy tên thủ hạ hắn đã nói muốn bảo vệ Tư Đồ Dao Hi, kết quả đảo mắt đã bị Lâm Minh xuyên thấu, rõ ràng là hung hăng tát vào mặt hắn mà.

Chương 920: Trấn giết

[CENTER]

Lâm Minh dùng Đại Hoang Huyết Kích xuyên Tư Đồ Dao Hi, cười lạnh nhìn về phía thiếu niên yêu dị trên bầu trời: - Ngươi gọi là Bạch Yêu đúng không? Làm sao chỉ có một mình ngươi đến, chủ của ngươi đâu?

Đạt được trí nhớ của Ma đầu thượng cổ, Lâm Minh cũng rõ ràng quan hệ của Bạch Yêu và Ma đầu thượng cổ đó. Ma đầu thượng cổ là một gã tướng lĩnh trong trăm vạn đại quân Thần Vực theo Thiên Tôn hạ phàm chinh phạt Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Mà Bạch Yêu này là thủ hạ của nó, với Ma đầu thượng cổ như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó.

Sau lại, hai người bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn đánh thành trọng thương, khóa vào Kỳ Tích Hải, bọn họ dựa vào pháp tắc thời gian ý cảnh chậm của Ma đầu thượng cổ thay đổi tốc độ chảy của thời gian, lúc này mới chống đỡ được 10 vạn năm. Theo thời gian trôi qua, phong ấn của Kỳ Tích Hải có hơi buông lỏng, bọn họ xem chuẩn cơ hội bỏ ra một cái giá lớn thoát vây đi ra.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì bọn họ khá may mắn, không bị khóa vào sâu trong Kỳ Tích Hải, nếu không mặc cho bọn họ tu vi cao tới đâu, mặc cho bọn họ chờ thêm thời gian mấy chục vạn năm cũng là không có khả năng ra ngoài.

- Hắc hắc. Ma tôn đang bế quan, hắn làm sao có thể mỗi ngày canh giữ ở phụ cận Thiên Vận Quốc chờ ngươi? Tuy nhiên ngươi cũng thật sự là ngu xuẩn, người tu võ là nghịch thiên mà đi, đột phá cực hạn sinh mệnh, số đã định cô độc tịch mịch. Gia tộc, con nối dòng, thậm chí vợ, cha mẹ đều chẳng qua là khách qua đường mà thôi. Ngươi không ngờ vì một gia tộc cùng mình quan hệ không sâu mà lấy thân mạo hiểm, thật sự là buồn cười. Chỉ bằng ngươi loại người trần duyên chưa dứt này còn nói chuyện gì thăm dò con đường võ đạo, còn nói gì nghịch thiên mà đi?

Bạch Yêu hiện tại thu hồi tự phụ của mình, sau khi xác nhận thực lực của Lâm Minh không kém mình, hắn trực tiếp động thủ cũng không nắm chắc thắng được đối phương, bắt đầu dùng ngôn ngữ phá Võ đạo chi tâm của Lâm Minh, muốn làm cho hắn ta dao động.

Lâm Minh cười lạnh, trả lời một cách mỉa mai: - Thế gian mọi điều, trong xa xăm đều có nhân quả, tu võ phải dựa vào cơ duyên, như vậy liền không rời khỏi số mệnh. Nếu số mệnh không đủ, thiên tài yêu nghiệt mấy cũng không thể trưởng thành, thậm chí chết non. Số mệnh hư vô mờ mịt, lại có thể thông qua từng lần hiểm cảnh tìm được đường sống, giải quyết tâm nguyện, ý niệm thông suốt, chiến thắng Vương giả cùng cấp để tích lũy, số mệnh và tín niệm tất thắng liên hệ cùng một chỗ, liền mọi việc đều thuận lợi. Người tu võ, ý niệm thông suốt, không nợ ân tình, không dính nhân quả. Mà trong trần duyên, chúng sinh vạn vật, vạn trượng hồn trần, vinh hoa phú quý, sinh lão bệnh tử, hết thảy dây dưa cùng một chỗ, cũng là nhân quả phức tạp nhất. Nếu là bởi vì làm không rõ liền mù quáng chặt đứt nó, đó chính là trần duyên chưa dứt, đạo tâm không đủ. Lúc trước ta từng ở Nam Cương kiến thức 72 tòa Vu Thần Tháp, chính là cường giả Thần Vực vì dứt trần duyên mà hao phí lực lớn lấy hóa thân lâm thế để lại. Ngươi một yêu tu nho nhỏ, lại dám vọng luận trần duyên!

Trong vô tình, ngôn ngữ của Lâm Minh đã mang theo khí thế của kẻ bề trên, cho dù là Bạch Yêu tu vi từng đạt tới trên Thần Hải, tham dự đại chiến ngất trời 10 vạn năm trước ở trong lời nói của Lâm Minh cũng chỉ là một yêu tu nho nhỏ, không đáng giá nhắc đến.

Lâm Minh vào lúc tu vi chỉ vẻn vẹn Mệnh Vẫn tầng bốn nói ra loại lời này cũng không phải cuồng vọng, mà là kiến thức trác tuyệt, thực lực cường đại và thiên phú nghịch thiên mang đến sự tự tin, khiến người nghe xong lại không chút cảm giác đột ngột.

Bạch Yêu không nghĩ tới, mình dùng ngôn ngữ đả kích võ đạo chi tâm của Lâm Minh lại đổi lấy phản bác kịch liệt, mà cố tình hắn trong khoảng thời gian ngắn không có lời chống đối.

Chỉ riêng biện luận võ đạo chi tâm, trần duyên, nhân quả, hắn liền đã thua.

Bị Lâm Minh miệt thị, Bạch Yêu thẹn quá thành giận: - Ngươi một võ giả Mệnh Vẫn kỳ nho nhỏ, rồi lại cũng dám coi rẻ ta? Thật sự là không biết sống chết!

- Ha ha, coi rẻ ngươi thì sao chứ? Ngươi tuyên bố bảo vệ Tư Đồ Dao Hi, nhưng nàng hiện tại lại ở trên chiến kích của ta, muốn sống không được muốn chết không xong!

- Tốt! Tốt! Tốt! Bạch Yêu nói liền ba chữ tốt: - Ngươi còn không biết hả, gia tộc họ Lâm này trong phạm vi mười dặm đã sớm bày ra đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ. Ta hiện tại liền khởi động đại trận, đem ngươi cùng với gia tộc họ Lâm, những trần duyên, nhân quả gì đó của ngươi cùng luyện hóa thành quỷ Hoàng Tuyền. Ta xem ý niệm của ngươi còn có thể thông hay không!

Bạch Yêu ra lệnh một tiếng, mà phía sau hắn bảy tám cao thủ chư tộc biển sâu đều phân tán ra bốn phương tám hướng. Đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ đem hết thảy sinh linh luyện hóa thành lệ quỷ, là một loại uy lực lớn nhất trong tất cả trận pháp Ma đầu thượng cổ thông hiểu.

Đối với hành động của Bạch Yêu, Lâm Minh dường như sớm có đoán trước, toàn thân năng lượng mở ra đến tận cùng, không gian Hồng Mông đột nhiên khuếch tán ra!

Không gian Hồng Mông 1300 dặm lại ở thế giới hiện thực hình thành một hình chiếu ảo, bao phủ hơn nửa Thanh Tang thành.

- Tử Cực Giới, thu!

Ở bên cạnh Lâm Minh hình thành một vòng xoáy thật lớn, vô số nguyên khí đều bắn ra, bắn về phía gia tộc họ Lâm. Dưới thần niệm cảm giác của Lâm Minh bao phủ, tất cả con cháu họ Lâm bao gồm bạn đời, nha hoàn, nô tài thậm chí chó mèo toàn bộ bị năng lượng bao bọc. Ngay cả một số chỗ ở, lầu các đều bị năng lượng nhổ lên, đảo ngược cuốn vào trong Tử Cực Giới.

Những phàm nhân kia sao có thể chịu đựng áp lực như vậy, trong nháy mắt bị năng lượng bao phủ liền ngất đi, chỉ trong khoảnh khắc đó toàn bộ gia tộc họ Lâm đều bị Lâm Minh thu vào Tử Cực Giới.

Đối với đại năng Thần Hải mà nói, đem một tòa thành thu vào trong pháp bảo không gian cũng không khó, khó chính là phải có một pháp bảo không gian thế giới bên trong đủ lớn.

Đây tuyệt đối là báu vật cấp bậc Thánh khí, hơn nữa đẳng cấp trong hàng Thánh khí cũng xếp hàng thượng đẳng. Nên biết, ngay cả Huyết Sát Nguyên chủ La Sát giàu chảy mỡ cũng đem lượng lớn tài bảo cất vào trong kho báu, chính là bởi vì hắn cũng không có pháp bảo không gian dung lượng lớn, thậm chí đều chưa từng nghe qua.

Lâm Minh có được Tử Cực Giới, cũng chỉ có thể chứa được người của nửa thành thị, dùng để thu gia tộc họ Lâm lại cũng đủ.

- Ồ? Báu vật không gian có thể chứa sinh mệnh, tự thành một phương thế giới? Thiếu niên yêu tộc tâm niệm thoáng động, ánh mắt đột nhiên khóa chặt trên Tử Cực Giới. Báu vật như vậy, hắn cũng không có. - Lâm Minh, trên người ngươi thật đúng là nhiều bí mật, hơn nữa ngươi dường như thông hiểu một ít đạo phá trận. Trước đó Huyền Huyết Tỏa Thiên Trận đúng là bị ngươi khống chế ngược, tuy nhiên đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ này lại bất đồng, dựa vào lực lượng tuyệt đối thao túng. Với chín người chúng ta hợp lực, ngươi căn bản không thể phá giải. Phá giải không được, chính là tử kỳ của ngươi. Đại trận này có thể luyện hóa hết thảy, đừng nói thực lực của ngươi không nhất định hơn ta, cho dù hơi mạnh hơn ta cũng phải nuốt hận ở đây!

Trong khi thiếu niên yêu tộc nói chuyện, tám cường giả Thần Hải của chư tộc biển sâu kia đồng thời vận chuyển năng lượng, phạm vi mười dặm vạn quỷ cùng kêu, tiếng khóc long trời lở đất, trên trời mây đen cuồn cuộn, âm phong rít lên!

- Hắc hắc. Yêu thiếu, sau khi giết người này không nên quên điều kiện đáp ứng chúng ta! Một cường giả tộc biển sâu toàn thân là xúc tua nói.

- Không sai, hơn nữa dựa theo ước định, tài phú trên người tiểu tử này, chư tộc biển sâu chúng ta cộng hết lại muốn chia hai phần. Một tên tộc biển sâu bộ dạng rắn biển nói hùa theo. Bọn họ rất rõ ràng tài phú trên người Lâm Minh phong phú, cho dù hai phần cũng hết sức khả quan.

- Còn có ngọc giản Thời gian ý cảnh của Ma tôn đại nhân, lão phu cũng cảm thấy rất hứng thú!

Tám cường giả Thần Hải của chư tộc biển sâu cười ha ha, trong khi nói đồng loạt đem năng lượng rót vào trong đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ. Mặt đất ầm ầm chấn động, trong lúc nhất thời, dường như địa ngục tu la bị bọn họ mở ra!

Lâm Minh cảm thụ khí máu tanh ập vào mặt mà đến, cảm giác dường như đặt mình trong 18 tầng địa ngục.

- Đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ và Huyền Huyết Tỏa Thiên bất đồng, trận này là sát trận, một khi bố trí xong dựa vào năng lượng tuyệt đối thúc giục, hơn nữa cũng không có trận văn bày ra mật mã. Cho dù là ta, muốn phá giải cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng tuyệt đối. Nhưng bên ngoài có chín cường giả Thần Hải cùng nhau liên thủ, lực lượng của bọn họ bị đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ dung hợp làm một, ta muốn đối kháng căn bản không có khả năng. Tuy nhiên...

Trong mắt Lâm Minh đột nhiên bộc phát ra một đoàn ánh sao, giống như lôi điện trong đêm tối, xẹt qua bầu trời.

Khoảnh khắc đó, năng lượng nén ép trong mầm non Tà Thần như nước lũ bùng nổ. Kinh mạch toàn thân Lâm Minh phồng lên, Hưu Môn, Đỗ Môn, Kinh Môn, Thương môn lần lượt mở ra!

Rắc rắc!

Thổ địa vỡ vụn, ở mi tâm Lâm Minh dấy lên ngọn lửa màu đỏ thẫm, một con Phượng Hoàng màu vàng từ trong cơ thể hắn lao ra, thẳng lên tận trời.

Trong nháy mắt, Lâm Minh bộc phát ra toàn bộ lực lượng, nhưng mà hắn lại không sử dụng võ kỹ, đem tất cả lực lượng rót vào trong Thiên Ma võ ý không gian Hồng Mông.

Ở sau lưng Lâm Minh, hoa sen đỏ như máu từ từ nở rộ, không gian Hồng Mông đột nhiên tăng vọt mở ra.

Đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ tuy rằng lợi hại nhưng dù sao cũng là pháp tắc, căn bản không ngăn được không gian Hồng Mông phớt lờ hết thảy quy tắc. Trong lúc nhất thời mọi người bao gồm cả Bạch Yêu đều bị bao phủ trong luồng lực trường này.

- Hồng Mông chiến linh, dung hợp!

Trong mi tâm Lâm Minh bắn ra Hồng Mông chiến linh màu xám bạc, chiến linh thêm vào trong không gian Hồng Mông, một lần nữa đem phạm vi của không gian Hồng Mông lên vài trăm dặm.

Lực lượng của không gian Hồng Mông chợt tăng cường, khoảnh khắc đó chỉ nghe một chuỗi tiếng “bùng bùng” nổ vang, năm cường giả Thần Hải sơ kỳ của chư tộc biển sâu chân nguyên hộ thể trên người trực tiếp dập nát, mà ba cường giả Thần Hải trung kỳ còn lại cũng thân thể chấn động, khí huyết nhộn nhạo, tuy rằng còn không đến mức chân nguyên hộ thể vỡ nát nhưng là năng lượng rót vào đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ lại bị cắt đứt!

- Cái gì!???

Bạch Yêu và cường giả chư tộc biển sâu đều sắc mặt kinh hãi. Lâm Minh ngay cả động đều chưa động lấy một chút, chỉ bằng vào lực trường liền làm cho bọn họ như bị đòn nghiêm trọng. Điều này làm sao có thể?

- Thiên Ma võ ý, trấn giết! Lâm Minh lạnh lùng phun ra những lời này, hai đấm hợp lại, hư ảnh Phượng Hoàng phía sa lại dung hợp vào trong hoa sen Đế Tôn, khiến cho bông sen đỏ càng trở nên đỏ tươi chói mắt, giống như một vầng mặt trời máu vậy!

Khoảnh khắc đó, từng tia khí Hồng Mông hình thức ban đầu trong không gian Hồng Mông cuốn lên gió lốc hỗn độn. Gió lốc này như đao sắc, năm cường giả Thần Hải sơ kỳ trơ mắt nhìn thân thể bọn họ bị gió lốc hỗn độn cắt xé tầng tầng, máu thịt rơi, kinh mạch vỡ nát, ngay cả xương cốt bị gió lốc thổi qua cũng nát thành mảnh vụn.

- Không...!!!

Bùng Bùng Bùng Bùng!!!

Theo một chuỗi tiếng nổ vang, năm cường giả Thần Hải sơ kỳ kia trực tiếp thân thể nổ tung, hóa thành bụi bặm mai một, cái gì cũng không để lại. Mà ngay sau đó, bốn Thần Hải trung kỳ cũng hộc máu, chân nguyên hộ thể sinh ra vết rạn. Bọn họ lập tức sợ tới mức gan mật đều nứt.

Chạy! Mau chạy!

Nhưng là, Thiên Ma võ ý tự thành không gian Hồng Mông, muốn chạy nói dễ hơn làm!?

Bùng!

Võ giả Thần Hải trung kỳ tu vi yếu nhất cũng thân thể nổ tung trong gió lốc hỗn độn, hai người khác đều hồn vía lên mây. Mà lúc này, Tư Đồ Dao Hi còn bị xuyên ở trên Đại Hoang Huyết Kích, nàng nhìn cảnh xảy ra trên không trung, sắc mặt xám trắng như tờ giấy, toàn thân run rẩy.

- Ác ma... Hắn căn bản là ác ma... Tư Đồ Dao Hi thì thào tự nói, khóe miệng trào máu.

Chương 921: Thần Võ vô thượng

[CENTER]

Hết thảy chỉ xảy ra trong thời gian mấy cái chớp mắt. Tám vị Thần Hải đã bị trấn chết năm, mà Lâm Minh đều chưa động lấy một chút, chỉ là lực trường bao phủ liền làm năm người miểu sát tại chỗ, chênh lệch quá lớn!

- Lâm Minh, ngươi dám!

Thiếu niên yêu tộc trong lòng vừa sợ vừa giận, hắn làm thế nào cũng không nghĩ tới, những trợ thủ mình tìm tới cùng phát động đại trận còn chưa đánh liền đã chết hơn phân nửa.

Chỉ bằng vào lực trường trấn chết cường giả thần hải, hắn vạn lần không nghĩ tới Lâm Minh có thể đạt tới trình độ như thế!

- Toái tinh!

Thiếu niên yêu tộc hét lớn một tiếng, từ trong Tu Di Giới lấy ramột cây trường mâu màu tím, ánh sao vô tận từ mũi mâu lan tỏa, hóa thành một dải lụa màu tím, như ngân hà trút xuống dưới.

Chuyện tới bây giờ, thiếu niên yêu tộc hoàn toàn vứt bỏ đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ, toàn lực một kích!

Xịch Xịch Xịch!!!

Cầu vồng màu tím như đao nhọn đâm vào không gian Hồng Mông, công kích bị tầng tầng suy yếu. Mà cùng lúc đó, không gian Hồng Mông cũng chấn động, cùng thương mang của Bạch Yêu va chạm kịch liệt cùng một chỗ.

Đối chọi gay gắt!

Bạch Yêu dù sao cũng là cường giả Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa xuất thân Thần Vực, các loại công pháp võ kỹ đều không phải võ giả của Thiên Diễn Đại Lục có thể sánh bằng. Hắn hoàn toàn xứng đáng có được thực lực thiên hạ đệ nhất nhân Thiên Diễn Đại Lục, sau khi dùng ra vũ khí toàn lực ra tay, lại mơ hồ có xu thế xé mở không gian Hồng Mông. Đương nhiên đây cũng là bởi vì Lâm Minh toàn lực thúc giục không gian Hồng Mông vây giết mấy cường giả của chư tộc biển sâu, mà cố ý không nhằm vào Bạch Yêu. Lâm Minh rất rõ ràng, muốn dựa vào Thiên Ma võ ý trấn giết Bạch Yêu căn bản là không có khả năng.

Ngay khi ánh mâu màu tím toàn lực đâm vào, mà hai cường giả tộc biển sâu may mắn còn tồn tại kia đau khổ chống cự, Lâm Minh động!

Hắn lập tức đem Tư Đồ Dao Hi từ trên Đại Hoang Huyết Kích văng ra ngoài, máu tươi vãi ra, thân thể Tư Đồ Dao Hi bị lưỡi kích thô bạo xé rách, phát ra một tiếng thét chói tai đau đớn.

Rồi sau đó Lâm Minh mở Kinh Môn, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn.

Huyền lôi quang ảnh, Kim Bằng Phá Hư.

Khoảnh khắc đó, thân thể của Lâm Minh trực tiếp hóa thành một tia chớp, tốc độ nhanh đến trình độ khó tin, công kích của Bạch Yêu trực tiếp đánh hụt. Mà cùng lúc đó, Lâm Minh lại giống như thuấn di xuất hiện ở phía sau một yêu tu biển sâu, Thương Môn mở ra, một kích đập ra!

Đại Hoang Huyết Kích nặng 80 vạn cân phối hợp cự lực 200 vạn cân của Lâm Minh, dung hợp Hồng Mông chiến linh, hư không đều nát!

Yêu tu biển sâu bộ dạng như một con cá mập hổ, cái miệng lớn, hai mắt trồi ra, trong mắt phủ kín tơ máu. - A a a a!

Cường giả biển sâu cá mập hổ phát ra một tiếng gầm long trời lở đất. Chuyện tới bây giờ hắn đã hoàn toàn không tránh được công kích của Lâm Minh, chỉ có thể liều mạng đọ sức!

Hắn cầm trong tay một cây Hải Thần tam xoa kích màu đen tuyền, chung quanh thân thể hiện ra mấy trăm con giao long màu đen dài mấy chục trượng. Những giao long này toàn bộ rót vào trên Hải Thần tam xoa kích, khiến cho thanh tam xoa kích này trong nháy mắt biến thành thần binh tuyệt thế, dời sông lấp biển.

Hải Thần tam xoa kích khí thế hùng hổ cùng Đại Hoang Huyết Kích va chạm cùng một chỗ. Nhưng mà mặc cho uy thế tiến công của cường giả cá mập hổ lớn đến mấy lại cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Minh. Đại Hoang Huyết Kích nguyên bản chính là Thánh khí, huống chi lại dung hợp Hồng Mông chiến linh, căn bản vô kiên bất tồi!

Rắc!

Hải Thần tam xoa kích bị một kích của Lâm Minh nện thành mảnh vỡ, Đại Hoang Huyết Kích thế đi không giảm, nện mạnh lên ngực yêu tu biển sâu, trực tiếp nện hắn xương sườn sụp đổ, máu thịt vỡ nát. Chân nguyên bám vào chiến linh vọt vào trong lục phủ ngũ tạng, chấn mọi thứ thành bùn nát.

Cường giả tộc biển sâu kia phun ra một mũi tên máu màu đen, thân thể giống như một túi máu bị rách bươm rớt xuống dưới.

Xịch!

Thi thể của cường giả cá mập hổ tộc biển sâu này trực tiếp bị không gian Hồng Mông cắn nuốt, hóa thành bụi bặm tiêu tan vào hư vô. Kỳ thật, cường giả và năng lượng bị không gian Hồng Mông phân giải đều sẽ hóa thành một tia khí Hồng Mông hình thức ban đầu nhỏ bé không đáng kể tích lũy lại. không gian Hồng Mông này cắn nuốt cường giả càng nhiều, tính trưởng thành cũng càng mạnh. Tương lai có thể tiến hóa, diễn biến, trở thành không gian Hồng Mông chân chính.

Một kích đánh chết một người, Lâm Minh căn bản không dừng lại chút nào, trong nháy mắt lại xông về phía một cường giả Thần Hải cuối cùng. Hắn cũng là một người tu vi cao nhất trong chư tộc biển sâu, đã đến gần Thần Hải hậu kỳ.

Mắt thấy Lâm Minh vọt tới, cao thủ tộc biển sâu kia sợ tới mức lông tóc dựng ngược, thân thể lui mạnh ra ngoài.

- Lâm Minh, đối thủ của ngươi là ta! Ngươi có dám cùng ta chiến một trận, luôn trốn tránh tính là bản lĩnh gì!? Bạch Yêu lcs này tay cầm trường mâu màu tím xông tới, hắn đã thất thố, lửa giận công tâm. Lâm Minh căn bản là không chiến đấu chính diện với hắn mà là vòng qua, chuyên giết thủ hạ của hắn. Mà cố tình tốc độ của Lâm Minh nhanh đến mức độ khó thể tưởng tượng, hắn căn bản không thể ngăn cản.

Hơn nữa, ở bên người Lâm Minh còn vờn quanh lực trường cực kỳ cổ quái này, hắn thân ở trong đó bất kể tốc độ, chân nguyên hay là lực lượng đều bị xuy yếu một khoảng lớn, càng đuổi không kịp Lâm Minh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Minh ở trước mặt mình giết hết chư tộc biển sâu.

Đến trình độ hiện tại, Bạch Yêu đã rõ ràng, bẫy rập hắn bố trí lúc trước sớm đã báo hỏng. Chủ thể của bẫy rập này chính là đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ, hiện tại người chủ trì đại trận bị Lâm Minh giết sạch sẽ, đại trận còn làm sao phát động?

Mắt thấy Lâm Minh một kích đâm tới, cao thủ tộc biển sâu may mắn còn tồn tại cuối cùng kia bị dọa vỡ mật: - Chờ... Chờ một chút! Đừng giết ta, ta chỉ là cầm tiền của người, thay người tiêu tai, căn bản không có thù với ngươi. Chúng ta có thể bàn, ta có thể bồi thường!

Cao thủ tộc biển sâu thực lực mạnh nhất trừ trên mặt trên người phủ nhiều vảy ra, những chỗ còn lại đều rất giống loài người. Lúc này hắn tóc tai bù xù, bộ dạng như điên.

- Cầm tiền của người, thì phải làm trước chuẩn bị phải chết. Điều kiện của ngươi ta không có hứng thú, đi chết đi!

Đại Hoang Huyết Kích chém thẳng xuống, trong lúc nhất thời như núi sập, sao rơi!

Có Hồng Mông chiến linh rót vào trong Đại Hoang Huyết Kích, cộng thêm sự sắc bén của bản thân Thánh khí cùng với lực lượng khủng bố của Lâm Minh, Bảo khí Thiên giai trong tay cường giả tộc biển sâu kia căn bản không có khả năng chịu đựng được xung kích lớn như vậy.

Rắc!

Vũ khí vỡ nát không hề trì hoãn, mà người mạnh nhất tộc biển sâu này dù sao tu vi không tồi, rồi lại vào thời khắc cuối cùng đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết, toàn bộ thân thể trở nên đỏ tươi như máu, dường như là dùng một loại bí pháp chạy trốn nào đó.

Ầm!

Yêu tu biển sâu đó hóa thành một đường thẳng màu máu, trong nháy mắt lướt ngang khoảng cách mấy trăm dặm, tông mạnh lên bức vách không gian Hồng Mông. Nhưng mà, lại không thể tông ra.

- Phá cho ta!

Hắn phát ra tiếng rống giận tuyệt vọng, một lần nữa tông lên. Nhưng mà lực lượng của hắn trôi mất quá dữ, lượng lớn chân nguyên bị không gian Hồng Mông cắn nuốt, tiêu tan trong vô hình!

Lâm Minh lạnh lùng nhìn hắn một cái, lạnh lùng phun ra một chữ:
- Nổ!

Bùng!

Một gã tộc biển sâu cuối cùng thân thể vỡ nát, mưa máu rơi vãi thành hạt nhỏ sau đó bị hoàn toàn phân giải, biến mất trên bầu trời.

Đến tận đây, tám yêu tu biển sâu - toàn bộ tử vong!

Mà Tư Đồ Dao Hi lúc này lại còn sót một hơi ngồi trong đống đá vụn, trơ mắt nhìn mọi thứ phát sinh, môi run run hoảng sợ đến cực điểm. Đối mặt với Lâm Minh như Ma Thần, nàng cảm giác mình như một con rệp, tiện tay là có thể bị hắn bóp chết.

- Làm sao lại tới loại trình độ này? Làm sao lại...

Tư Đồ Dao Hi run run nói, mà chính vào lúc này Lâm Minh lại rơi xuống bên cạnh Tư Đồ Dao Hi. Nhìn thấy Lâm Minh, Tư Đồ Dao Hi mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Lão yêu bà, mạng ngươi thật là rất cứng, còn chưa chết.

- Có gan ngươi liền giết ta đi... Tư Đồ Dao Hi giọng run rẩy, nàng hiện tại thật sự hy vọng Lâm Minh một kích đập chết, nhưng số đã định là một loại hy vọng xa vời.

Lâm Minh nhắm chuẩn đùi Tư Đồ Dao Hi, Đại Hoang Huyết Kích đâm thẳng ra.

Phốc!

Đùi của Tư Đồ Dao Hi tính cả xương cốt đều bị lưỡi kích xuyên qua, Tư Đồ Dao Hi kêu thảm một tiếng, rồi sau đó đầu hướng xuống chân đảo lên, như một con chim trĩ bị Lâm Minh xuyên chân treo lên.

Lâm Minh cứ như vậy treo Tư Đồ Dao Hi, lại lần nữa chuyển hướng Bạch Yêu.

Bạch Yêu sắc mặt tái nhợt, đuôi lông mày giật giật: - Ta biết rồi... Ta biết lực trường của ngươi là cái gì...

Bạch Yêu nói tới đây trên mặt lại hiện lên một tia sợ hãi: - Ngươi dùng chính là Tử võ ý của Hỗn Nguyên võ ý - Thiên Ma Lực Trường. Đó chính là một trong những chiến pháp mạnh nhất của Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Hỗn Nguyên Thiên Tôn dựa vào nó tung hoành Thần Vực, không người có thể địch. Không có khả năng... Không có khả năng... Ngươi làm sao có thể học được Thiên Ma Lực Trường?

Thanh âm Bạch Yêu đều bắt đầu trở nên run rẩy. Thần Vực 3000 giới, có vô số thần thông, võ kỹ nhưng là thần thông chân chính nổi danh Thần Vực, có một không hai vũ trụ lại cực kỳ có hạn. Trong đó bao gồm công pháp, võ kỹ, bí pháp, pháp quyết linh hồn, võ ý...

Những thần thông này có danh hiệu được xưng là Thần Võ vô thượng. Phàm là có thể xứng với danh hiệu này đều là thần thông cực phẩm trong cực phẩm, nếu có võ giả có thể đạt được một loại trong đó, sau khi tu thành đủ để dựa vào nó tung hoành Thần Vực. Nếu Thánh địa có thể đạt được một loại trong đó, như vậy ngày sau sẽ phát triển trở thành một thế lực siêu cấp lớn, ảnh hưởng một giới lớn của Thần Vực!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể giữ được. Ngọc giản Thần Võ vô thượng nếu xuất thế tất nhiên nhấc lên gió tanh mưa máu!

Công pháp trên người Lâm Minh tuy nhiều nhưng là những công pháp, thân pháp đỉnh cấp như Kim Bằng Phá Hư, Cổ Phượng quyết cho dù là đầy đủ cũng căn bản không xứng là Thần Võ vô thượng. Về phần Đại Hoang Kích Quyết, Chu Tước Cấm Thần Lục, Thái Nhất Linh Hồn Quyết, Hỗn Độn Cương Đấu Kinh càng không cần phải nói, phẩm chất còn thấp hơn Cổ Phượng quyết một cấp bậc.

Trong tất cả công pháp của Lâm Minh có thể xứng được Thần Võ vô thượng chỉ có một loại. Đó chính là - Tà Thần lực.

Tà Thần lực là Thần Võ vô thượng tính chất bí pháp, khó được nhất. Lâm Minh có thể đạt được nó hoàn toàn là số mệnh lớn gây nên.

Thần Võ vô thượng lợi hại như thế, cũng khó trách Bạch Yêu đối với Lâm Minh lĩnh ngộ Thiên Ma Lực Trường cảm thấy vô cùng giật mình và sợ hãi.

Tuy rằng Hỗn Nguyên võ ý mới là Thần Võ vô thượng chân chính, Thiên Ma Lực Trường chỉ là một bộ phận trong Hỗn Nguyên võ ý, là Thần Võ vô thượng không hoàn chỉnh. Nhưng mà dù là như vậy điều này cũng đủ khiến cho vô số võ giả đỏ mắt, lâm vào điên cuồng!

- Làm sao có thể... Làm sao có thể! Chẳng lẽ ngươi tiến vào Kỳ Tích Hải, chiếm được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn? Thiếu niên yêu tộc mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Minh. Nếu Lâm

Minh có một ngày thật sự đạt được Hỗn Nguyên võ ý hoàn chỉnh, như vậy hắn chỉ cần không ngã xuống, tiền đồ không thể đo lường. Đây là một môn kỳ công hóa mục nát thành thần kỳ!

Chương 922: Chiến bạch yêu

[CENTER]

Một môn Thần Võ vô thượng hoàn toàn có thể khiến võ giả vượt mấy cảnh giới chiến đấu. Cũng giống như hiện tại, chiến lực chân thật của Lâm Minh chỉ mạnh hơn Tư Đồ Hạo Thiên, so với Đại Dã hoàng thúc tổ Âu Dã Hoa Đô và Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng Dương Lạc Thiên còn kém rất nhiều, cùng Bạch Yêu lại càng không thể so sánh. Nhưng bằng vào không gian Hồng Mông, Lâm Minh lại một hơi đem thực lực tăng lên tới cảnh giới có thể chống lại Bạch Yêu.

Có thể sáng tạo Thần Võ vô thượng phải là hạng kinh tài tuyệt diễm trong Thiên Tôn, thậm chí trong đó có một số người được xưng hô bằng “Thần”. Những Thần Võ vô thượng này đều là Thần Vực tích tụ hàng tỉ năm, bình quân mấy trăm vạn năm đều không sinh ra một loại, mức độ quý hiếm có thể nghĩ mà biết. Rất nhiều Giới chủ Thần Vực cũng không có cơ hội tập được một môn Thần Võ vô thượng.

Trong phần đông Thần Võ vô thượng, võ ý lại là một loại đặc thù nhất, bởi vì võ ý không thể học tập truyền thụ, chỉ có thể lĩnh ngộ. Nhưng là có một loại tình huống ngoại lệ, đó chính là chủ nhân của võ ý cam nguyện đem võ ý của mình chia ra một bộ phận hình thành hạt giống võ ý, nhốt vào trong bùa hoặc linh khí, là có thể trực tiếp ban cho người khác.

Loại tình huống này cũng không gặp nhiều, một là không có người nguyện ý chia ra võ ý bản thân khiến thần thông biến yếu. Hai là cũng chỉ có tu vi đến cảnh giới Giới chủ, Thiên Tôn lý giải linh hồn và ý chí đến trình độ cực cao mới có năng lực chia ra võ ý bản thân hình thành hạt giống võ ý, ban cho người khác.

Mà với kiến thức của Bạch Yêu căn bản là không biết một điểm này, cho nên hắn mới có thể khiếp sợ không hiểu, như thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Minh làm thế nào đạt được Thiên Ma võ ý. Trên thực tế, hắn có thể nhận ra Thiên Ma võ ý này vẫn là bởi vì

10 vạn năm trước tham gia đại chiến ngất trời đối với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, tận mắt nhìn thấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn sau khi vận chuyển Thiên Ma võ ý trong nháy mắt diệt sát ngàn vạn võ giả Thần Vực. Mà những người đó, mỗi người đều có thực lực không thua Bạch Yêu, cảnh tượng đó nhìn mà kinh hồn táng đảm, ấn tượng cực kỳ sâu. Nếu không với thân phận của hắn căn bản đừng mơ kiến thức đến loại võ ý trong truyền thuyết này.

- Thật không nghĩ tới, số mệnh ngươi đạt tới loại trình độ này, Hỗn Nguyên võ ý cấp bậc Thần Võ vô thượng đều bị ngươi học được một bộ phận. Không biết giết ngươi có thể chiếm được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn hay không?

- Thần Võ vô thượng? Đầu mày Lâm Minh nhướng lên, danh từ này từng xuất hiện trong trí nhớ Ma đầu thượng cổ, Lâm Minh cũng có hiểu biết. Quả thật, nếu là Hỗn Nguyên võ ý đầy đủ, xứng được với danh hiệu Thần Võ vô thượng này.

- Thần Võ vô thượng của Thần Vực không biết có bao nhiêu loại, Tà Thần lực của ta ở trong đó có thể xếp đến cấp bậc gì? Bộ phận còn lại của Hỗn Nguyên võ ý có thể đạt được ở chỗ nào? Sẽ là Kỳ Tích Hải và Vạn Cổ Ma Khanh sao? Hỗn Nguyên võ ý đầy đủ sẽ đạt tới trình độ nào?

Trong đầu Lâm Minh trong nháy mắt hiện lên những ý nghĩ này. Chính vào lúc này, Bạch Yêu ra tay.

Đại trận Hoàng Tuyền Táng Quỷ mất hiệu lực, Bạch Yêu chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình. Quần áo trên người hắn bị trướng rách, trên lưng sáng lên hình xăm màu tím, dòng khí chân nguyên ở sau người hắn ngưng tụ thành một hư ảnh màu đen thật lớn. Hư ảnh màu đen này có chiều dài mấy chục trượng, tổng cộng có chín đầu, chính là ác thú Cửu Đầu Xà trong truyền thuyết!

Bạch Yêu chính là xuất thân tộc Cửu Đầu Xà. Đây cũng là một chủng tộc lớn của Thần Vực, có vô số tộc nhân. Tuy nói Cửu Đầu Xà cũng không phải Thần thú, không bằng Phượng Hoàng, nhưng là huyết mạch của tộc Cửu Đầu Xà Thần Vực so với tộc Cổ Phượng càng thêm nồng đậm. Cho nên tộc Cửu Đầu Xà cũng không kém so với Phượng tộc Thần Vực chút nào.

- Rắn nuốt càn khôn!

Thiếu niên yêu dị cầm ngang trường mâu màu tím, hư ảnh Cửu Đầu Xà phía sau há chín cái miệng lớn, nguyên khí đất trời chung quanh trở nên xao động dữ dội.

Rống!

Chín đầu rắn thật lớn cùng rống lên, tiếng gầm khủng bố thẳng lên trời cao.

Thiếu niên yêi dị từ sau khi xông phá giam cầm của Kỳ Tích Hải liền một mực bị vây ở thời kỳ thân thể suy nhược, nguyên bản hắn không tính toán vận dụng lực lượng của huyết mạch. Hiện tại lại bị ép bất đắc dĩ, nếu không hắn đừng nói đánh chết Lâm Minh, thậm chí có thể bị Lâm Minh giết ngược.

Thiếu niên yêu dị mang theo hư ảnh Cửu Đầu Xà đánh mạnh lên không gian Hồng Mông, Cửu Đầu Xà dài mấy chục trượng xông hướng không gian Hồng Mông, bắt đầu điên cuồng cắn xé, lại muốn xé rách vách tường không gian.

Thường nói là lòng tham không đủ rắn nuốt voi, loại rắn có thể nuốt vào vật thể lớn hơn thân thể mình mấy lần. Mà Cửu Đầu Xà ở mặt này lại càng đạt tới cực hạn, chín cái đầu rắn thật lớn có thể nuốt trời. Cho nên Cửu Đầu Xà cũng xưng là Thôn Thiên Mãng.

Rắn nuốt càn khôn. Thiếu niên yêu dị là muốn dùng một chiêu này cắn nuốt hẳn không gian Hồng Mông.

Không gian Hồng Mông, công phòng một thể, bên trong ngang dọc hơn ngàn dặm. Tất cả công kích tầm xa sau khi lao ra không gian Hồng Mông đều sẽ bị suy yếu tầng tầng. Muố công kích Lâm Minh phải là bản thể đánh vào trong không gian Hồng Mông, nhưng là chính mình thân ở trong không gian Hồng Mông không thể nghi ngờ lại sẽ bị trói buộc của pháp tắc, sức chiến đấu giảm yếu thật lớn.

Thiếu niên yêu dị không muốn làm Lâm Minh nắm quyền chủ động, liền thi triển lực lượng huyết mạch, muốn phá vỡ không gian Hồng Mông. Chỉ cần không gian Hồng Mông vừa vỡ, Lâm Minh căn bản liền không phải đối thủ của thiếu niên yêu dị.

- Muốn nuốt không gian Hồng Mông của ta? Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh: - Trời đất đại biểu pháp tắc tối cao, vạn vật đều ở dưới pháp tắc. Cửu Đầu Xà cũng không có khả năng cắn nuốt pháp tắc tối cao. Ngươi muốn nuốt không gian Hồng Mông, ta nuốt ngươi trước!

Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh rung lên, khớp xương toàn thân kêu lên răng rắc, năng lượng nén ép trong mầm non Tà Thần lại lần nữa phun ra. Không gian Hồng Mông trướng vọt, trực tiếp nuốt trọn hư ảnh Cửu Đầu Xà thiếu niên yêu dị phóng ra.

- Hỗn Độn Phong Bạo!

Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh chỉ ra, khí Hồng Mông hình thức ban đầu vô hình hình thành gió lốc trong trời đất, cùng Cửu Đầu Xà màu đen chém giết cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời máu thịt tung bay, gió lốc vỡ nát, trời đất biến sắc, có thể nói là cực kỳ thảm thiết!

Huyết mạch lực của Bạch Yêu nhanh chóng trôi qua, mà Lâm Minh cũng không dễ chịu. Năng lượng của hư ảnh Cửu Đầu Xà kia quá mạnh mẽ, không gian Hồng Mông cắn nuốt suy yếu lực lượng của nó cũng phải tiêu hao lượng lớn chân nguyên của Lâm Minh. Lại thêm tiêu hao khi thiêu đốt máu Cổ Phượng, cho dù là Lâm Minh cơ sở vững chắc, lại có Hưu Môn duy trì cũng không thể chống đỡ thời gian dài.

Mắt thấy hóa thân Cửu Đầu Xà của mình sắp bị không gian Hồng Mông cắn nuốt, thiếu niên yêu dị hai mắt đỏ như máu, tay cầm trường mâu màu tím trực tiếp vọt vào.

Xoẹt xoẹt!

Không gian Hồng Mông bị xé rách, thiếu niên yêu dị cùng hư ảnh Cửu Đầu Xà màu đen dung hợp làm một. Theo tiếng rắc rắc, cơ bắp toàn thân hắn tăng vọt, nửa người dưới hoàn toàn do rắn năng lượng màu đen cấu thành, lại hình thành một quái vật đầu người thân rắn. Hơn nữa có có tới chín cái đầu, toàn bộ đều giống y hệt thiếu niên yêu dị.

- Toái tinh, phá cho ta!

Thiếu niên yêu dị phun ra một ngụm tinh huyết, trường mâu màu tím phát ra hào quang chói mắt, cầu vồng tím vạn trượng đâm phá hư không vạn dặm. Gió lốc hỗn độn trực tiếp bị xé nát, mà không gian Hồng Mông cũng phát ra tiếng vỡ răng rắc, đã không chịu nổi gánh nặng.

Chiến đấu kịch liệt đến tình trạng này, hai người đều lấy ra toàn bộ bản lĩnh, không chút nương tay, có thể nói là chính thức liều mạng.

- Lôi Hỏa lực, Quán Hồng!

Mắt thấy thiếu niên yêu dị vọt vào không gian Hồng Mông, tinh thần lực của Lâm Minh đắm chìm trong mầm non Tà Thần, đem Lôi Hỏa lực trong đó hoàn toàn kích nổ ra. Sét lửa đan xen, trong lúc nhất thời Lâm Minh như một vầng mặt trời thiêu đốt, cùng Toái tinh của thiếu niên yêu dị va chạm cùng một chỗ.

Sao đụng mặt trời rực lửa!

Ầm!

Trong khoảnh khắc Đại Hoang Huyết Kích và trường mâu màu tím giao nhau, đất trời biến sắc, trời trăng mất ánh sáng. Thiếu niên yêu dị cung quy là chân nguyên thâm hậu hơn, cho dù là bị không gian Hồng Mông suy yếu đi nhiều, cũng áp chế được Lâm Minh. Mà chính vào khoảnh khắc này, ở mi tâm Lâm Minh ánh đen lóe lên, một chiến linh hình thương gào thét mà ra.

Hồng Mông chiến linh và Đại Hoang Kích Quyết dung hợp!

Chiến linh thêm vào, đem uy lực của Đại Hoang Huyết Kích tăng hẳn lên một đoạn lớn. Trường mâu màu tím trong nháy mắt này lại phát ra tiếng nức nở rất nhỏ, rồi lại có chút không chịu nổi lực lớn như vậy, dường như muốn vỡ nát.

- Hả?

Thiếu niên yêu dị trong lòng kinh hãi, chia ra một bộ phận lực lượng bảo vệ trường mâu. Mà chính nhân cơ hội phân thần này, Lâm Minh đột nhiên thu hồi chiến linh, cùng linh hồn lực của mình dung hợp làm một, bắn ra như điện!

Khoảnh khắc đó, sau lưng hắn hiện ra một hư ảnh mơ hồ của Hỗn Độn Đại Ma, một luồng thần niệm tinh thần bắn vào mi tâm thiếu niên yêu dị, đâm thẳng tinh thần chi hải của hắn ta!

Đây chính là Hỗn Độn Đại Ma Công Lâm Minh chiếm được từ chỗ lão già Ải Ma tộc, một bộ pháp quyết linh hồn công kích. Nếu trực tiếp sử dụng, cho dù là có được tăng thêm, nhưng đối mặt với Bạch Yêu linh hồn lực mạnh mẽ dị thường cũng sẽ không có hiệu quả rất lớn, làm không tốt lưỡng bại câu thương.

Nhưng nếu là xuất kỳ bất ý, thừa dịp thiếu niên yêu dị phân thần, như vậy liền không giống. Lâm Minh vừa rồi dùng chiến linh bày ra bẫy rập, hiện giờ đột nhiên tập kích, lại đánh cho Bạch Yêu trở tay không kịp.

Bạch Yêu chỉ cảm thấy tinh thần chi hải rung mạnh, đầu óc xuất hiện kẽ hở trong nháy mắt. Chỉ là kẽ hở ngắn ngủi nhưng trong đối chiến với cao thủ lại đủ khiến cho tình thế chuyển ngược.

Ầm!

Kích mang và ánh mâu đồng thời bùng nổ, sóng xung kích khủng bố gần như xé rách không gian Hồng Mông. Lâm Minh sắc mặt trắng nhợt thu hồi Thiên Ma võ ý, thân thể bay ngược ra ngoài. Mà Bạch Yêu càng thảm, chân nguyên hộ thể bị sóng xung kích bùng nổ xé nát, ở ngực một mảnh máu thịt bầy nhầy!

- Khốn kiếp!

Bạch Yêu tóc tai bù xù, toàn thân là máu. Tuy rằng thương thế này còn không đến mức thương đến nguyên khí của hắn, nhưng là đối với hắn mà nói lại là vô cùng nhục nhã!

Hắn tương đương tu vi Thần Hải hậu kỳ, lại bị một võ giả Mệnh Vẫn tầng bốn như Lâm Minh đánh đến loại tình trạng này, hắn làm sao có thể không tức nổ phổi?

Nhưng khăng khăng hắn hoàn toàn không làm gì được Lâm Minh. Không gian Hồng Mông công phòng một thể này thật sự rất khó giải quyết, hắn rõ ràng thực lực cao hơn Lâm Minh rất nhiều, nhưng lại bất lực!

Lâm Minh tuy rằng một kích chiếm thượng phong, nhưng là muốn thắng Bạch Yêu lại rất khó. Lâm Minh tay cầm Đại Hoang Huyết Kích, đem phạm vi không gian Hồng Mông nén ép trong vòng 10 trượng, để tiết kiệm chân nguyên.

- Thời gian thiếu đốt máu Cổ Phượng cũng sắp trôi qua... Còn nữa, thiếu niên yêu dị kia có được huyết mạch Cửu Đầu Xà, sức khôi phục không kém so với ta bao nhiêu.

Lâm Minh phát hiện, thiếu niên yêu dị bị chính mình đánh cho trọng thương, máu thịt ở ngực mấp máy, lại đang chậm rãi khép lại với một tốc độ chậm rãi. Đánh như vậy chính là so ai chống đỡ lâu hơn!

Lâm Minh thúc giục không gian Hồng Mông, thiêu đốt máu Cổ Phượng, tiêu hao thật lớn. Nhưng là Bạch Yêu thúc giục huyết mạch lực, tiêu hao đồng dạng không nhỏ, thắng bại khó nói.

Mà chính vào lúc này, trước mặt Bạch Yêu đột nhiên hiện lên một ánh lửa kịch liệt, đó là hào quang ngọc giản truyền âm khoảng cách siêu xa, vượt qua khoảng cách 7, 8 trăm dặm mà đến.

Người ở Thiên Diễn Đại Lục có được loại truyền âm phù này cũng chỉ có một, đó chính là Dương Vân.

Chương 923: Rút hồn luyện tủy

[CENTER]

- Hả? Kêu ta trở về?

Bạch Yêu sau khi nghe nội dung trong truyền âm phù, phẫn hận nhìn Lâm Minh một cái: - Tiểu tử, coi như ngươi gặp may. Một năm sau, chính là ngày chết của ngươi!

Bạch Yêu nói xong, thân thể hóa thành một vệt sáng, bắn thẳng về hướng bắc.

Lâm Minh không ngăn cản, trên thực tế hắn cũng không ngăn được. Thực lực hai người xấp xỉ, ai cũng không ngăn được đối phương. Lâm Minh muốn đi, Bạch Yêu đồng dạng bất lực.

Trong nháy mắt, Bạch Yêu liền biến mất ở phía chân trời. Lâm Minh trầm mặc một hồi cũng rút lui. Hắn triển khai tốc độ cao nhất bay khỏi Thiên Vận Quốc, lại vượt qua Nam Cương, mấy lần thay đổi phương hướng, ở Nam Hải tìm được một hòn đảo đơn độc mới hạ xuống.

- Đây chính là thực lực của thiên hạ đệ nhất nhân... Không biết thực lực của Dương Vân sẽ như thế nào? Nếu là ba năm trước, Dương Vân cho dù mượn dùng lực lượng Ma đầu thượng cổ bám vào người, cũng xấp xỉ Bạch Yêu hả.

Lâm Minh thì thào tự nói, Ma đầu thượng cổ chẳng qua là một tướng lĩnh của đại quân Thần Vực năm đó, nhưng nó hiện tại chỉ còn lại linh hồn thể tàn khuyết. Linh hồn thể không có sức chiến đấu, nó chỉ có thể bồi dưỡng ra một tên Dương Vân, khi chiến đấu bám lên trên người Dương Vân, chủ yếu dựa vào lực lượng của Dương Vân. Không nhất định lợi hại hơn Bạch Yêu dưới tay nó năm đó.

- Ta 10 tháng trước là có thể thoải mái đánh chết Huyết Sát Nguyên chủ và lão nhân Ải Ma tộc kia, hai người bọn họ một người là Ma Đế nhị tinh, một người khác là Ma Đế tam tinh tuổi xế chiều. Phân biệt tương đương cường giả Thần Hải trung kỳ, Thần Hải hậu kỳ. Sau lại ta bế quan lần nữa, thực lực tăng vọt, đã có thể miểu sát cường giả Thần Hải trung kỳ, coi như là có được thực lực thiên hạ đệ nhất nhân, cho dù gặp phải Dương Vân lúc trước cũng không sợ. Chỉ là không biết hiện tại ba năm qua đi, trên người Dương Vân có xảy ra cái gì hay không?

Lâm Minh nghĩ vậy, ý niệm vừa động tiến vào trong Tử Cực Giới, đập vào mắt đầu tiên chính là Tư Đồ Dao Hi. Tư Đồ Dao Hi lúc này bị Lâm Minh đánh cho toàn thân máu thịt bầy nhầy, xương cột sống bị chặt đứt, đùi bị xuyên thủng, đã như một đống thịt băm. Hơn nữa chân nguyên toàn thân nàng đều bị giam cầm, chỉ có thể ở trong này chịu tội sống.

- Đồ con hoang, có gan giết ta đi!

Nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, trong mắt Tư Đồ Dao Hi bắn ra ánh lửa cừu hận. Nàng hận thấu Lâm Minh, rất rõ ràng rơi vào trong tay Lâm Minh đã quyết không còn đường sống. Mềm giọng cầu xin tha thứ cũng là chết, tiếp tục chửi mắng cũng là chết. Nếu đã như vậy không bằng chửi cho sướng người.

- Lão thân rơi vào trong tay ngươi coi như gặp hạ, dù sao ta cũng không có bao nhiêu năm để sống. Nhưng ngươi thì khác, ngươi còn có nhiều thời gian, đáng tiếc... Ha ha ha, ngươi cũng không sống được bao lâu. Ta sẽ ở dưới chờ ngươi!

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Tư Đồ Dao Hi một cái: - Mạng của ta không phải ngươi định đoạt.

- Hừ, ngươi sẽ chết! Sẽ chết rất khó coi. Thể xác bị người coi là đồ cưới, linh hồn hóa thành tro bụi! Tư Đồ Dao Hi oán hận nguyền rủa, hai mắt đỏ như máu, còn đang muốn nói gì. Đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên giẫm xuống một cước, trực tiếp giẫm nát xương tay.

- A! Đồ con hoang, ngươi sẽ bị báo ứng! Tư Đồ Dao Hi oán độc hét.

- Báo ứng? Ngươi trước đó hại ta là nhân, ta giết ngươi là quả.

Nhân quả đầy đủ, giết ngươi là chuyện đương nhiên! Lâm Minh một tay chộp xuống, bắt lấy cổ Tư Đồ Dao Hi, cứ như vậy xách nàng lên. Tư Đồ Dao Hi lúc này toàn thân nhũn như chi chi, như đã không có xương cốt, bị Lâm Minh nắm trong tay như một con gà con.

Rống!

Ở sau lưng Lâm Minh hiện ra hư ảnh một ác ma thật lớn. Đầu của ác ma này có ba sừng nhọn, mặt mũi hung dữ, có sáu ma trảo phân biệt cầm trống trận, chuông đồng, tràng hạt, đinh sắt, chùy, cổ kính. Bốn phía hư ảnh cổ ma sáu tay này có vô số sinh linh quỳ bái hướng tới, mặt đầy vẻ thành kính.

Hỗn Độn Đại Ma Công này cũng là công pháp linh hồn ra từ Vạn Cổ Ma Khanh, dù ở Thần Vực không tính là đỉnh cấp nhưng đối với Lâm Minh mà nói lại phi thường thực dụng. Tỷ như xuất kỳ bất ý công kích linh hồn, thuật nô ấn càng thêm cao minh, thuật rút hồn luyện tủy cùng với thuật sưu hồn hiện tại hắn muốnd ùng.

Hơn nữa tu luyện đơn giản, cũng không cần tiêu hao thời gian quá lớn, là một bộ pháp quyết quá độ phi thường tốt.

Hỗn Độn Đại Ma vươn ma trảo, trực tiếp nắm lấy cổ Tư Đồ Dao Hi. Tư Đồ Dao Hi như một con mèo bị giẫm đuôi thét chói tai: - Ngươi... Ngươi muốn làm gì, không...

Tư Đồ Dao Hi phát ra một tiếng kêu thảm nát ruột xé lòng, nàng nhìn thấy Hỗn Độn Đại Ma một tay cầm thiết chùy một bàn tay đem một cây đinh sắt rỉ sét loang lổ ấn vào mi tâm mình.

Hiển nhiên, Hỗn Độn Đại Ma này là muốn đem đinh sắt giả thuyết năng lượng hóa này đóng vào trong tinh thần chi hải của nàng!

Bất cứ người nào tận mắt nhìn đầu mình bị đóng vào một cái đinh sắt cũng sẽ gan mật vỡ nát.

Sáu cánh tay của Hỗn Độn Đại Ma, hai tay cầm cổ Tư Đồ Dao Hi, một tay giơ chùy đột nhiên đóng xuống.

- A...

Khoảnh khắc đó, Tư Đồ Dao Hi dường như trong cổ nhét đầy thủy tinh vụn, phát ra tiếng kêu thảm thiết khàn khàn mà loài người khó thể phát ra.

Một chùy lại một chùy, thân thể Tư Đồ Dao Hi đột nhiên trở nên run rẩy, hồn phách, mi tâm nàng bị đóng đinh sắt, lại sắp bị hư ảnh Hỗn Độn Đại Ma kia chấn ra ngoài cơ thể.

- Tiểu... Tiểu súc sinh, ngươi... ngươi chết không tử tế!

Tư Đồ Dao Hi lớn tiếng thét chói tai, hai chân đá thẳng, nhưng mà đá một hồi lại đá không nhúc nhích nữa. Thân thể nàng hoàn toàn mềm nhũn, ba hồn sáu vía hoàn toàn bị hút ra, ở trên tay Hỗn Độn Đại Ma hóa thành một quang cầu linh hồn, treo trên đinh sắt. Phía trên có một gương mặt đau đớn vặn vẹo, chính là mặt Tư Đồ Dao Hi.

Phốc!

Quang cầu bị đinh sắt đâm vỡ, Tư Đồ Dao Hi phát ra một tiếng hét thảm cuối cùng hóa thành vô số mảnh nhỏ linh hồn bị Hỗn Độn Đại Ma nuốt xuống.

Lâm Minh nhắm mắt cảm nhận, sưu tầm tin tức có giá trị với mình. Sưu hồn tự nhiên là không thể so với nuốt mảnh nhỏ linh hồn trong Ma Phương, chỉ có thể đạt được bộ phận nhỏ trí nhớ mơ hồ. Muốn sưu ra công pháp cơ bản không có khả năng, nhiều nhất được một chút tin tức, sự kiện mà thôi.

- Hả... Tư Đồ Dao Hi này cũng không biết ba năm này Dương Vân đang làm gì... Tuy nhiên nàng có thể khẳng định chính là, thực lực của Dương Vân lại tăng tiến vùn vụt. Hơn nữa Dương Vân dường như đang hoàn thành một loại bí phá, nhiều nhất chỉ cần thời gian một năm, hắn liền có thể tập trung được vị trí của ta.

- Lần này Bạch Yêu trở về, đã thăm dò cơ sở của ta, Dương Vân dưới tình huống biết thực lực ta nếu là còn thực thi kế hoạch như cũ, liền chứng minh hắn có nắm chắc đối phó ta...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm. Dương Vân người này, lòng dạ quá sâu, hơn nữa giỏi về ẩn nhẫn. Đối thủ như vậy khiến người kiêng kỵ nhất, dù là lúc trước đối mặt Huyễn Vô Cơ, Lâm Minh cũng không cảm thấy khó giải quyết như vậy.

Lâm Minh đối với Huyễn Vô Cơ hiểu rõ thông suốt, có thể phỏng đoán ra lực lượng của hắn ta, hiểu rõ thực lực đối lập giữa mình và Huyễn Vô Cơ, biết lúc nào có nắm chắc thắng hắn ta. Cho nên khi hắn từ Hoàng thành viễn cổ trở về, rất thuận lợi đem Huyễn Vô Cơ chém giết.

Nhưng đối mặt với Dương Vân, Lâm Minh không có bất kỳ nắm chắc.

- Bẫy rập Thiên Vận Quốc lần này hẳn chỉ là một nước cờ Dương Vân tiện tay bày ra, ý nguyên bản đại khái là thử thực lực của ta mà thôi, hắn không trông cậy vào dựa vào dùng bẫy rập này để giết ta.

Bẫy rập Thiên Vận Quốc không nói đến Lâm Minh có thể sẽ đến hay không, cho dù đoán trước Lâm Minh trở về Dương Vân cũng không có khả năng một mực canh giữ ở Thiên Vận Quốc, một hơi canh giữ hai ba năm. Nếu là vậy, hắn hiện tại chưa chắc mạnh hơn Bạch Yêu bao nhiêu, vẫn không làm gì được Lâm Minh.

Cho nên Thiên Vận Quốc chỉ là một nước cờ thử, sát chiêu chính thức hẳn là còn ở phía sau.

Bùng!

Theo một tiếng vang khẽ, linh hồn Tư Đồ Dao Hi hoàn toàn tan thành mây khói, Lâm Minh mở hai mắt. Lần này sưu hồn nhận được tin tức có giá trị cũng không nhiều, trừ tin tức kể trên ra còn có một tin tức miễn cưỡng có giá trị chính là: Lâm Minh rốt cuộc biết được thân phận mình là bị vạch trần như thế nào.

Lúc trước khi Lâm Minh vượt Mệnh Vẫn, mặt nạ Mộc linh ngọc bị vỡ nát, dung mạo hắn cũng lộ ra, công bố thế gian.

Rồi sau đó, Dương Vân bằng vào thực lực tuyệt đối đánh chết Dương Lạc Thiên và Âu Dã Hoa Đô, hấp thu tinh huyết của hai người bọn họ, khôi phục nguyên khí bị Ma Phương cắn nuốt. Kế tiếp, hắn lấy ra một bộ phận trân quý cất giữ và truyền thừa Thần Vực liên hợp chư tộc biển sâu Biển sương mù, lại gieo dấu ấn truy tung trên người rất nhiều cường giả của ba Thần quốc lớn khác, hoàn toàn nắm trong tay bốn Thần quốc lớn.

Sau khi nắm giữ bốn Thần quốc, Dương Vân liền triển khai lùng bắt đối với Lâm Minh, bức họa của Lâm Minh cũng tự nhiên dán ra. Đám người Lý Dật Phong, Đoan Mộc Quần biết thân phận của Lâm Minh đều tự ẩn nấp, bọn họ đương nhiên sẽ không bán đứng Lâm Minh. Dương Vân cũng không biết mấy người này nhận thức Lâm Minh, cũng không tra đến trên người bọn họ.

Tuy nhiên phụ cận bốn Thần quốc còn có một người biết thân phận Lâm Minh, đó chính là Vương Nhất Thiện ở Tây Bắc đại mạc.

Lúc trước Lâm Minh kết hôn, Vương Nhất Thiện bởi vì di sản của Huyễn Vô Cơ, cùng Lâm Minh tranh trấp. Kết quả ở tiệc cưới ra tay, bại bởi Lâm Minh, còn đền một thị thiếp bộ tộc Thần Khí tên là “Giác”.

Vương Nhất Thiện có cừu oán với Lâm Minh, bán đứng Lâm Minh là chuyện đương nhiên, càng đừng nói Dương Vân còn cho đủ chỗ tốt.

- Vương Nhất Thiện... Tây Bắc đại mạc, rất tốt!

Trong mắt Lâm Minh lóe lên một luồng sát khí, nguyên bản Tây Bắc đại mạc tuy rằng từng có xung đột với Lâm Minh, nhưng là Lâm Minh lười so đo với bọn họ. Tây Bắc đại mạc chỉ là một Thánh địa yếu nhất, với thực lực của Lâm Minh hiện tại, lật tay là có thể tiêu diệt.

Nhưng là hiện tại, bởi vì Vương Nhất Thiện của Tây Bắc đại mạc, gia tộc họ Lâm cùng Lan Vân Nguyệt đều gặp tai nạn, bị tra tấn hai năm, món nợ này hắn nhất định phải thanh toán.

Vào lúc thực lực không đủ, tùy tiện cuốn vào tranh đấu giữa hai đầu sỏ lớn là hành vi ngu xuẩn. Một khi một đầu sỏ không thể bị diệt sát, như vậy không may chính là mình, rất dễ dàng trở thành vật hi sinh.

Lâm Minh đã phán tử hình đối với Tây Bắc đại mạc và Vương Nhất Thiện!

Đúng vào lúc này, đám người con cháu Lâm gia cùng Lan Vân Nguyệt đều đi tới, một đám người già trẻ lớn bé nhiều đến mấy trăm, cầm đầu chính là gia chủ gia tộc họ Lâm Lâm Vạn Sơn.

Lần nữa nhìn thấy Lâm Minh, tâm tư Lâm Vạn Sơn hết sức phức tạp. Thanh niên đối diện, hậu bối của hắn đã đứng ở độ cao hắn không thể lý giỉa, tựa như người thường và thần, hoàn toàn là hai thế giới, không có gì qua lại.

Mà ở bên cạnh Lâm Vạn Sơn, Lan Vân Nguyệt lại trù trừ không tiến tới, đảo mắt 10 năm trôi qua, thời gian thấm thoắt, cảm khái vạn ngàn!

Chương 924: Chấm dứt trần duyên

Không gian trong Tử Cực Giới cực kỳ rộng lớn, Lâm Minh khi thu gia tộc họ Lâm vào giữ lại đại bộ phận kiến trúc phủ đệ, nhìn thấy bộ dạng những phủ đệ này trong đầu Lâm Minh hiện ra trí nhớ tương ứng.

Tàng Yên Lâu... Vũ Hoa Đình...

Nhìn những nơi đối với hắn mà nói từng là tượng trưng nơi cao quý của gia tộc, trong lòng Lâm Minh có chút cảm khái. Những địa phương này bình thường chỉ có công tử tiểu thư gia tộc mới có thể ra vào, ngồi kiệu ấm, ngắm tuyết thưởng hoa, chung quanh người hầu thành đàn, mâm trái cây, điểm tâm tinh xảo hầu hạ bất cứ lúc nào.

Đối với Lâm Minh thời thơ ấu mà nói, cuộc sống như vậy chính là đại biểu của cực hạn, hắn cũng từng hướng tới cuộc sống quý tộc nhất hô bá ứng như vậy. Nghĩ sau khi mình lớn lên, võ đạo giành được thành tựu cũng có thể trở thành người trên người. Nhưng hiện tại, những thứ này đối với hắn đã không tính là theo đuổi.

Khi đó, Lâm Minh vài lần ít ỏi đến phủ đệ bổn gia chính là theo phụ thân đến chuẩn bị thọ yến, công tác của hắn chính là róc xương, một thanh dao róc xương sắc bén tách rời một con hung thú thành các loại tài liệu, rồi sau đó nhìn phụ thân chế biến chúng thành các loại món ngon.

Ngoài ra, hắn cùng Lâm gia không có nhiều qua lại.

Đảo mắt 10 năm qua đi, đối với võ giả động một cái tuổi thọ ngàn vạn năm mà nói, 10 năm thật sự nhỏ bé không đáng kể. Nhưng hiện giờ Lâm Minh nhớ lại đủ loại sự tình khi còn bé, lại dường như đang nhớ lại chuyện xảy ra kiếp trước, đã cực kỳ xa xôi và mơ hồ.

Con cháu Lâm gia đều dựa theo bối phận, vị trsi rõ ràng xếp hàng phía sau Lâm Vạn Sơn. Gia tộc phàm nhân lớn như Lâm gia, quy củ nghiêm khắc, lễ tiết rườm ra, hiện giờ gặp Lâm Minh tự nhiên không thể làm hỏng lễ tiết.

Con cháu Lâm gia nhìn Lâm Minh, đều tràn đầy vẻ cung kính và bất an. Đối với nhân vật truyền kỳ Lâm Minh này bọn họ đã sớm mưa dầm thấm đất. Mấy năm gần đây nhất, địa vị Lâm gia không biết đề cao bao nhiêu, mơ hồ trở thành gia tộc lớn thứ nhất Thiên Vận Quốc.

Lâm Vạn Sơn được phong Lâm quốc công, điền sản Lâm gia, sinh ý nhiều không kể xiết. Có thể nói như mặt trời ban trưa, ngay cả Hoàng đế Thiên Vận Quốc Dương Lâm gặp Lâm Vạn Sơn đều cung kính, chẳng những không cần Lâm Vạn Sơn hành lễ, còn phải thưởng ngồi, thậm chí riêng tư còn phải gọi một tiếng “Lâm thúc”.

Lễ ngộ bậc này là quang vinh Thiên Vận Quốc từ khi kiến quốc đều ít có. Lâm Vạn Sơn đương nhiên sẽ không cho rằng Dương Lâm đối với mình như vậy là vì có tài đức gì, có thể có mọi thứ này đều là nhờ Lâm Minh ban tặng. Thậm chí vị Hoàng đế Dương Lâm này đều là Lâm Minh nâng đỡ mới có thể lên ngôi.

Kỳ thật từ sau khi Lâm Minh rời Thất Huyền Cốc, hắn rốt cuộc đạt tới trình độ gì, con cháu Lâm gia đã không hề có khái niệm, chỉ biết là Lâm Minh cực kỳ lợi hại. Cho dù là đám người Tư Đồ Dao Hi tới, bọn họ cũng khó thể lý giải thế giới rộng lớn, đó đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Một số con cháu Lâm gia sau khi nhìn thấy Lâm Minh đều bắt đầu hành lễ, thậm chí bao gồm một ít trưởng bối của Lâm Minh đều là như thế. Điều này cũng không kỳ quái, dựa theo quy củ Thiên Vận Quốc, nếu là gia tộc ra nương nương, như vậy khi nương nương về nhà thăm người thân, đó là việc trọng đại, phải toàn tộc dâng hương tắm rửa, chiêu đãi khách quý các nơi. Hiến tế tổ tiên, tiệc lớn ba ngày. Gặp nương nương, gia chủ đều phải quỳ lạy thi lễ, cho dù hắn là cha ruột của nương nương này.

Hiện tại, địa vị của Lâm Minh cao hơn một nương nương của Thiên Vận Quốc không biết bao nhiêu lần, cho nên dựa theo quy củ gia tộc lớn, ở trước mặt Lâm Minh mọi người đều phải thi lễ.

Con cháu Lâm gia phần đông, chỉ riêng bổn gia và nô bộc đã có hơn ngàn người. Nhìn một gia tộc lớn như vậy, trong lòng Lâm Minh lại không có nhiều lòng trung thành. Trong cảm nhận của hắn người thân chính thức vẫn là cha mẹ cùng với Lâm Tiểu Đông, những người khác chỉ có thể xem như họ hàng xa.

- Các vị không cần đa lễ, Lâm thúc cũng xin mau đứng lên, ta không nhận nổi. Năm đó ta rời quê hương tìm kiếm con đường võ đạo, cũng không nghĩ tới sẽ mang đến phúc và họa lớn như thế cho Lâm gia. Từ sau thú triều lần trước, ta cũng không đạp chân Thanh Tang thành một bước, không nghĩ tới vẫn làm liên lụy đến các ngươi.

- Lâm hiền điệt nói lời này là làm ta tổn thọ. Chỉ cần gia tộc ngày sau thịnh vượng, chớ nói để ta thiếu một bàn tay, cho dù bảo ta giao ra tính mạng ta cũng tuyệt không nhíu mày.

Lâm Vạn Sơn nói phi thường nghiêm túc, đối với gia tộc lớn truyền thống, gia tộc thịnh vượng nối dõi tông đường mới là trọng yếu nhất. Tính mạng tộc nhân trước mặt loại đại sự này đều phải nhường bước.

Ánh mắt Lâm Minh liếc hướng tay trái Lâm Vạn Sơn, lại thấy cái tay đó đã bị cắt đứt, hắn khẽ thở dài một hơi. Kiếp nạn lần này, Lâm gia hẳn là đã chết không ít người, còn có một số người đứt tay đứt chân, đều là bị mình làm liên lụy. Hắn từ trong Tu Di Giới lấy ra từng bình thuốc nói: - Ở chỗ này ta có một ít linh dược gãy chi mọc lại, nếu ai bị chém bàn tay, cánh tay, cầm đi dùng bù lại đi.

Linh dược bổ sung chi gãy của phàm nhân cũng không tính là quý báu bao nhiêu, Lâm Minh có thể lấy ra được rất nhiều. Nhưng là loại linh dược này cũng không thích hợp võ giả cấp cao. Võ giả cấp cao bản thân vượt qua Mệnh Vẫn, thể xác ngưng hóa thành linh thể, lúc này nếu bị người chặt đứt cánh tay, mà cánh tay bình thường nối lên chưa trải qua rèn luyện, đó thuần túy là trói buộc. Trong khi đấu pháp một khi rót chân nguyên sẽ trực tiếp vỡ nát, căn bản không có tác dụng gì.

Đối với phàm nhân mà nói, chỉ là cuộc sống hàng ngày đương nhiên không thành vấn đề.

Lâm Vạn Sơn sau khi nhìn thấy những linh dược này, trong lòng mừng rỡ. Ai cũng không muốn nguyện ý cả đời tàn tật. Còn đám con cháu Lâm gia kia nữa, sau khi nhìn thấy những linh dược này, một tia oán khí nguyên bản đối với Lâm Minh cũng hoàn toàn tan biến.

- Nơi này còn có một ít linh dược, tuy rằng với ta mà nói không có tác dụng gì, nhưng người thường ăn vào lại có thể kéo dài tuổi thọ, loại trừ tật bệnh, sống quá một trăm mấy chục năm đều không thành vấn đề. Những thứ còn lại này là chuẩn bị cho võ giả, võ sư trong nhà ăn có thể đột phá cảnh giới luyện thể, tu vi tăng tiến vùn vụt. Cao thủ Hậu Thiên ăn vào, có thể trợ giúp đột phá Tiên Thiên.

Lâm Minh trong khi nói lại lấy ra một đống linh dược lớn. Những dược vật này cũng không biết là đạt được từ trên người võ giả nào bị giết, đều là linh dược cấp thấp, nhưng đối với tông môn nhỏ mà nói lại là chí bảo.

Chỉ riêng mấy chục viên linh đan làm cao thủ Hậu Thiên đột phá Tiên Thiên này liền đủ khiến cho tông môn tam phẩm đỏ mắt. Nhớ tới ngày đó Cầm Tử Nha vì đạt được một viên Nhập Thiên Đan, tâm tư hao phí là có thể thấy được rõ ràng.

- Những thứ này đều là... linh đan làm cao thủ Hậu Thiên đột phá Tiên Thiên? Lâm Vạn Sơn gian nan nuốt một ngụm nước miếng, hắn cũng có vài phần kiến thức, đương nhiên biết sự quý báu của linh đan bậc này. Đó là vô giá chân chính, một viên linh đan giá trị một tòa thành!

Đan dược quý báu như thế, Lâm Minh tiện tay tặng ra mấy chục viên, tương đương giá trị mấy chục tòa thành. Đặt ở Lâm gia, Lâm Vạn Sơn khó tránh khỏi lo sợ không yên.

Lâm Minh nhìn ra được tâm tư của Lâm Vạn Sơn, nói: - Yên tâm. Động lòng đối với những đan dược này đều là tông môn nhỏ, bọn họ không dám động Lâm gia. Thế lực dám động Lâm gia sẽ không để ý những linh đan cấp thấp này.

Lâm Minh khoát tay, lời này khiến con cháu Lâm gia ở đây đều có chút ngây ngốc. Tiện tay lấy ra nhiều đan dược cấp bậc Nhập Thiên Đan như vậy lại chỉ là linh đan cấp thấp, cảnh giới của Lâm Minh thật sự là không thể tưởng tượng.

Lâm Minh thoáng trầm ngâm, lại từ trong Tu Di Giới lấy ra một bộ con rối, tổng cộng 18 cái. Từng cái bộ dạng hung thần ác sát, dung mạo dữ tợn, thoạt nhìn giống như ác ma đến từ địa ngục.

Đây là lúc trước Thi Quỷ Nhân sau khi chết để lại, những con rối này cũng là Thi Quỷ Nhân dùng vào lúc Mệnh Vẫn cấp thấp. Sau lại Thi Quỷ Nhân tiến vào chiếm giữ Thiên Mệnh Bảng, những con rối này liền có tác dụng không lớn, chỉ để lại làm kỷ niệm mà thôi. Bị Lâm Minh chiếm được cũng không có bất kỳ tác dụng, hiện tại ngược lại có chỗ dùng.

Lâm Minh khắc ghi dấu ấn linh hồn lên một khối ngọc giản, lại rót vào chân nguyên của hắn tiện tay đem ngọc giản giao cho Lâm Vạn Sơn: - Để ngừa vạn nhất, những con rối này đưa cho Lâm gia làm hộ vệ. Nếu là ngày sau Lâm gia gặp nạn lớn, có thể bằng vào ngọc giản này chỉ huy con rối, vượt qua nạn này. Ngọc giản này liền cho các đời gia chủ Lâm gia nắm giữ, là tín vật gia chủ, kế thừa về sau.

Trong khi Lâm Minh nói chuyện, con cháu Lâm gia đều vừa tò mò vừa kinh sợ nhìn những con rối kia. Thi Quỷ Nhân hiếu sát thành tính, tài liệu hắn luyện chế những con rối này phần lớn là thi thể cao thủ đỉnh cấp, đem những da người xương người trải qua năng lượng rèn luyện tạo thành. 18 con rối đều đi qua núi thây biển máu, sát khí tẩm nhiễm trên người gần như ngưng hóa thành thực chất. Người thường nhìn lâu đều sẽ bị thương linh hồn.

- Đừng nhìn nữa. Lâm Minh bình tĩnh nói, phát ra một luồng năng lượng cách ly toàn bộ sát khí.

Đám con cháu người thường Lâm gia từng người đều mất hồn mất vía, thẳng đến khi Lâm Minh chặt đứt sát khí của con rối bọn họ mới phục hồi tinh thần, trong lòng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Chỉ là vật chết đã có thể khiến bọn họ như thế, chân chính phát động vậy uy lực có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh trong nháy mắt đánh vào 18 quả cầu năng lượng màu xám vào trong 18 con rối, đây là Thiên Ma Lực Trường sau khi nén ép. Hắn nói: - 18 con rối này, bất kỳ một cái đều có thể dễ dàng quét ngang Thất Huyền Cốc. 18 con liên hợp lại, uy lực sẽ tăng lên gấp trăm lần, đủ giữ bình yên cho Lâm gia.

- Một con liền quét ngang... Thất Huyền Cốc? 18 con liên hợp... uy lực tăng lên gấp trăm lần?

Lâm Vạn Sơn nghe được lời nói của Lâm Minh, trừng to cặp mắt. Tuy rằng biết Lâm Minh đã đến độ cao bọn họ không thể lý giải, nhưng địa vị Thất Huyền Cốc trong cảm nhận của người thường Thiên Vận Quốc giống như Thiên Đình. Hoàng đế đã không thể cãi lời, tự xưng thiên tử. Thất Huyền Cốc lại có thể tùy ý bãi miễn Hoàng đế, đó không phải Thiên Đình thì là gì?

Chính là Thiên Đình như vậy, một con rối liền quét ngang. Lực chấn động đối với Lâm Vạn Sơn có thể nghĩ mà biết.

Lâm Minh nói: - Không sai, chỉ là chân nguyên ta để lại ẩn chứa trong ngọc giản lại chỉ đủ phát động những con rối này hai lần mà thôi. Hai lần qua đi, chân nguyên hao hết, lực trường ta để lại trong cơ thể những con rối này sẽ cắn nuốt chúng, hóa thành bụi bặm tiêu tan. Đây cũng là vì phòng ngừa những con rối này khiến cho các tông môn khác thèm thuồng, đưa tới tai bay vạ gió cho Lâm gia.

- Chỉ có hai lần... Lâm Vạn Sơn nghe câu nói này, lại cảm thấy có chút đáng tiếc. Hiển nhiên Lâm Minh có năng lực khiến cho những con rối này phát động nhiều lần, chỉ là hắn không muốn mà thôi. Con rối mạnh như vậy để cho chúng tự hủy, đủ để chứng minh mấy thức này đối với Lâm Minh mà nói căn bản không tính là gì.

Lâm Minh nói: - Hai lần kiếp nạn là vì ngăn chặn con cháu đời sau gia tộc dùng những con rối này chinh chiến thiên hạ, cướp đoạt bừa bãi, làm xằng làm bậy.

- Gia tộc khổng lồ dựa vào ngoại lực thành lập nên chung quy sẽ nền móng không vững, một đêm sụp đổ. Để lại hai lần kiếp nạn chỉ là cho gia tộc vượt kiếp nạn, Lâm gia phát triển vẫn là phải dựa vào cơ sở bản thân. Mà kiếp nạn của Lâm gia sợ là chỉ có lúc thay đổi triều đại mới có thể gặp phải. Thay đổi triều đại một lần, thế nào cũng cần thời gian mấy trăm năm. 18 con rối giữ Lâm gia thịnh thế ngàn năm, cũng đủ rồi!

Lâm Minh nói ra một phen này, Lâm Vạn Sơn chỉ có thể gật đầu xưng phải.

Lâm Minh nhìn ra Lâm Vạn Sơn không đành lòng với 18 con rối này sau khi dùng xong tự hủy. Điều này cũng khó trách, đối với tộc trưởng một đại gia tộc mà nói, gia tộc sinh sôi nảy nở hưng thịnh mới trọng yếu nhất, nên mắt thấy thần vật hộ tộc tương lai lại tự hủy như vậy, sao có thể không đau lòng. Chỉ là với địa vị của Lâm Minh hiện giờ, cho dù hắn không đành lòng cũng không thể nói được gì.

Lâm Minh lắc đầu nói: - Cho dù 18 con rối ta lưu lại này có thể sử dụng vĩnh cửu, cũng không thể giúp cho Lâm gia vĩnh viễn hưng thịnh, ngược lại có thể làm cho thế lực của Lâm gia bành trướng rất nhanh, cuối cùng giống như một cái bọt khí căng phồng quá nhanh sẽ vỡ nát. Vương triều trăm năm, Tông môn ngàn năm, Thánh địa vạn năm... không có thế lực nào có thể thịnh vượng mãi mãi không suy! Ta cũng là muốn cho Lâm gia phát triển trở thành thế lực siêu cấp tồn tại vạn năm, nhưng Lâm gia không có cơ sở và khí vận như vậy, tất nhiên sẽ có một ngày Lâm gia thật sự gặp nạn bị đánh rớt xuống phàm trần, nhưng cũng là thịnh suy Luân Hồi, đều không phải là chuyện xấu...

Lâm Minh nói một hồi cho Lâm Vạn Sơn nghe, nhưng cũng là nói cho chính mình nghe. Cho dù là U Ma Đế thành Thánh địa như vậy, cũng chỉ là tồn tại thời gian 3, 4000 năm; cho dù là một phương Thần quốc, cuối cùng cũng có một ngày tiêu vong. Đại thế giới vô cùng vô tận, nhưng không có vật gì vĩnh viễn tồn tại, đây là pháp tắc thiên đạo.

Bởi vậy, võ giả theo đuổi võ đạo đỉnh phong, muốn vĩnh viễn tồn tại ở thế gian, chính là nghịch thiên mà đi!

Bước trên con đường này, vô số nguy hiểm, không có vận số lớn, nghị lực lớn là không thể thành công.

Lâm Vạn Sơn liên tục xưng phải. Theo như lời Lâm Minh nói quả thật có đạo lý, hắn cũng không thể phản bác. Gia tộc nhỏ yếu mà nắm giữ lực lượng quá cường đại, chỉ phải gặp nạn.

- Tốt lắm! Trải qua sự kiện hôm nay, ta cùng với Lâm gia cũng coi như kết liễu nhân quả trần duyên, sắp đến ngày ta rời khỏi phương thế giới này, đến lúc đó, Lâm gia là thịnh vượng, là suy sụp, cũng đều là chuyện của định mệnh Luân Hồi, nên muốn đấu tranh với Luân Hồi, chỉ có thể tu võ để nghịch thiên mệnh, nếu như một ngày nào đó Lâm gia có thể xuất ra tiếp một người như vậy, thì chính là vận may của Lâm gia.

Người tu võ phải cam đoan bản tâm viên mãn, không dính nhân quả, trần duyên phải thuận theo giải quyết xong, nhưng cũng không thể chặt đứt.

Trần duyên của Lâm Minh chính là hai thứ: Một là gia tộc họ Lâm, một là Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ và cha mẹ.

Lâm Minh không định đưa gia tộc họ Lâm nhập vào Thần Hoàng Đảo. Nói đến cùng, gia tộc họ Lâm chỉ là một gia tộc phàm nhân, trong gia tộc có thiên phú võ đạo ít chi lại ít. Cho dù Lâm Minh đưa bọn họ vào Thần Hoàng Đảo, cũng không thể giúp gia tộc phát triển, ngược lại chỉ sẽ tạo thêm gánh nặng cho Thần Hoàng Đảo.

Kể từ đó, không bằng để gia tộc họ Lâm ở lại phàm thế, phong vương phong hầu, phong tước bái tướng, đạt tới cực hạn phú quý của phàm nhân.

Về phần Thần Hoàng Đảo, đám người Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên: thì đó lại là một bức hình ảnh khác.

Dặn dò xong hết thảy, Lâm Minh nói với Lan Vân Nguyệt: - Vân Nguyệt, muội theo ta!

Dứt lời, Lâm Minh một mình đi tới Tàng Yên Các. Lan Vân Nguyệt ngẩn người một chút, lúc này mới yên lặng đi theo sau. Từ phía sau nhìn bóng dáng cao lớn của Lâm Minh, trong lòng Lan Vân

Nguyệt dâng lên đủ loại tâm tình hỗn tạp. Mười năm nay, Lan Vân Nguyệt cũng từng hối hận, tuy nhiên đến sau này, theo tâm tính nàng dần dần thành thục, nàng đã nhìn thấu rất nhiều thứ.

Không phải của mình chung quy không phải của mình! Có lẽ lúc trước nàng lựa chọn hết thảy, cũng là trong u minh đều có định sẵn. Lâm Minh chú định là "rồng trong loài người", mà nàng nhưng không cách nào trở thành "phượng trong loài người". Kể từ đó, chênh lệch sẽ càng ngày càng xa! Nói cách khác, cho dù là lúc trước nàng không phản bội Lâm Minh, đến bây giờ bọn họ cũng không có khả năng sống với nhau đến lúc bạc đầu... một khi đã như vậy, buông bỏ không hẳn đã là chuyện không tốt.

Tới Tàng Yên Các, Lâm Minh tùy ý ngồi vào chỗ của mình, chỉ chỉ ghế dựa trước mặt, Lan Vân Nguyệt khép nép ngồi xuống, chỉ ngồi trên mép ghế.

Lâm Minh nói: - Vân Nguyệt! Nếu không có lúc trước muội rời đi, có lẽ ta sẽ không trải qua một số chuyện, hiện tại lại là một hình ảnh khác cũng không chừng!

Lúc trước Lâm Minh nhận được Ma Phương là ở trong phòng bếp Đại Minh Hiên, tách xương một con Kim Bối Xuyên Sơn Giáp, nhận được từ trong bụng nó. Mà Lâm Minh đến Đại Minh Hiên, là bởi vì bằng hữu Chu Viêm bức bách, để Lâm Minh mất đi nơi ở, hết thảy đủ loại trùng hợp cũng đều là vì Lan Vân Nguyệt rời bỏ Lâm Minh dẫn tới.

Lan Vân Nguyệt nhẹ lắc đầu: - Vận mệnh không có như mình muốn đâu... Mấy năm nay, ta càng ngày càng tin tưởng an bài của ông trời, quen với cuộc sống bình thản, cũng học được dần dần chịu đựng lỗi lầm do kích động của tuổi trẻ mang đến!

Lan Vân Nguyệt khẽ nói xong, vén mái tóc rũ trên trán, lộ ra gương mặt xinh đẹp không chút phấn son, cử chỉ nhẹ ngàng khoan thai... hết thảy lại có chút không nhìn thấu, có xu hướng trở lại nguyên trạng.

Lâm Minh trải qua mười năm gian nan phong trần, lúc này nhìn thấy Lan Vân Nguyệt, không thừa nhận cũng không được: tuy rằng nàng chỉ là một nữ nhân phàm tục, nhưng trong nét xinh đẹp của nàng ẩn chứa khí chất và từng trải có khác, giống như là một quyển sách thật dày, càng đọc, dư vị càng khiến người ta cảm khái.

- Muội nói không sai! Vận mệnh không như mong muốn! Tuy nhiên vận mệnh cũng không phải là hoàn toàn không thể thay đổi: ta đã từng... để mặc cho vận mệnh an bài! Tuy nhiên hiện tại, ta đã có đủ số mệnh và thực lực để đấu tranh với số mệnh, nghịch thiên mà đi!

Một người có khí vận lớn, người có số phong Đế, thì có thể đấu tranh với số mệnh, phàm gặp chuyện không chết, gặp dữ hóa lành! Mà số mệnh này, một bộ phận là do thiên định, mà một bộ phận kia là do chính mình tranh thủ, tích lũy lên. Trong giới người phàm cũng có cách nói cùng loại, như là vị kia có "số mệnh cứng rắn"; lại là vị Trạng Nguyên ấy là Văn Khúc Tinh trên trời hạ phàm; vị nhân vật lịch sử nọ là Chân Long thiên tử, có số phong Đế...

Trên lịch sử phàm nhân những người xưng vương xưng đế kia, thường thường ở trên con đường xưng đế của bọn họ từng gặp rất nhiều lần ám sát, nhưng bọn họ vẫn lần lượt thoát khỏi, đó chính là số mệnh mà ra. Gần như không có nghe nói vị kiêu hùng nào chiếm lấy thiên hạ lúc sắp thành tựu đại sự, lại bị người ám sát mà chết.

Trong lúc nói chuyện Lâm Minh nắm lấy bàn tay cụt của Lan Vân Nguyệt giấu trong tay áo, Lan Vân Nguyệt hoảng sợ theo bản năng định nhích lui lại. Nàng không nghĩ tới bàn tay đứt đoạn của mình bị Lâm Minh nhìn thấy, rồi lại bị Lâm Minh nắm chặt lấy.

Vốn những ngón tay thon dài xinh đẹp mà đứt đoạn tận gốc khiến người ta nhìn thấy vô cùng đau lòng. Lâm Minh cũng không nói gì, chỉ rót vào trong thân thể Lan Vân Nguyệt từng đạo năng lượng. Ngay khoảnh khắc đó Lan Vân Nguyệt chỉ cảm thấy từng luồng hơi nóng hổi ập vào thân thể của mình, chạy khắp toàn thân kinh mạch, tứ chi bách hài, làm nàng vô cùng thoải mái.

Rất nhanh, Lan Vân Nguyệt cảm thấy càng ngày càng nóng, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, quần áo đều bị ướt đẫm, từng tia từng tia vật chất màu xám từ trong mồ hôi chảy ra. Những thứ này đều là trọc khí trong cơ thể Lan Vân Nguyệt.

Lâm Minh là đang dùng chân nguyên bản thân trợ giúp Lan Vân Nguyệt tẩy tinh phạt tủy, hắn có thể làm được điểm này, cũng bởi vì sau khi Mệnh Vẫn ngưng tụ thành linh thể đầy đủ, đối với pháp tắc cấu tạo thân thể người có tiến thêm một bước nhận thức, nếu không tùy tiện làm như vậy, chỉ sẽ xông phá hư kinh mạch. Dù sao thân thể của người phàm là rất yếu ớt.

Quá trình tẩy tinh phạt tủy kéo dài ước chừng non nửa canh giờ, Lâm Minh phi thường kiên nhẫn chải vuốt mỗi một tấc kinh mạch cho Lan Vân Nguyệt. Đến lúc chấm dứt, Lan Vân Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, ngực phập phồng kịch liệt.

- Tốt lắm! Lâm Minh nói, lại phóng ra một luồng năng lượng lưu, giảm bớt mệt nhọc cho Lan Vân Nguyệt.

Lan Vân Nguyệt rõ ràng phát hiện, tự mình có thể cảm nhận được rõ ràng năng lượng lưu động trong kinh mạch cơ thể, thậm chí nàng có loại cảm giác, chỉ cần mình vừa động ý niệm, là có thể thấy rõ ràng thân thể của mình.

- Đây là... Ngưng Mạch kỳ?

Trước đó Lan Vân Nguyệt chỉ là tu vi Dịch Cân kỳ mà thôi, ở giới võ học, Tiên Thiên trở lên trong cơ thể ngưng tụ khí Tiên Thiên, trở về Tiên Thiên thở thánh thai, có thể không ăn thức ăn của nhân gian, lúc này mới có thể được xưng là Võ tu chân chính. Còn dưới Tiên Thiên, không thể loại bỏ trọc khí trong cơ thể, ăn vào ngũ cốc hoa màu thì chỉ là phàm nhân.

- Còn không phải Ngưng Mạch kỳ! Lâm Minh lắc đầu: - Tuy rằng ta có thể trực tiếp giúp muội tăng lên tu vi, nhưng đó chỉ là đốt cháy giai đoạn, ảnh hưởng tới tiến bộ của muội sau này! Hiện tại ta giúp muội loại trừ trọc khí trong cơ thể, dùng năng lượng cải tạo toàn thân kinh mạch và Đan nguyên thật nhỏ, giúp muội tu luyện thẳng đến Tiên Thiên không có bất kỳ trở ngại gì!

- Mặt khác trong này có một quả đan dược, có thể giúp muội một lần nữa mọc ra ngón tay đứt, đồng thời kéo dài thọ mệnh của muội thêm mấy trăm năm. Chốc nữa ta sẽ cho muội một ít tài nguyên, bản thân muội tự tu luyện, hẳn là có thể đột phá Toàn Đan, sẽ có thọ mệnh gần tới 2000 năm tuổi. Ta cũng chỉ có thể giúp muội được như vậy thôi. Còn sau Mệnh Vẫn đối với muội mà nói thật quá khó khăn!

Lâm Minh nói xong, từ trong bình ngọc trút ra một quả linh đan, đưa đến bên miệng Lan Vân Nguyệt, nhẹ giọng nói: - Ăn vào đi! Đan dược này dược tính ôn hòa, không có trở ngại gì với muội!

Lan Vân Nguyệt, cắn chặt môi, ngơ ngác nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt có một loại thần sắc khiến người ta không thể hiểu. Nhưng cuối cùng nàng cũng nuốt vào linh đan.

Đan dược vị đắng, cũng giống như cuộc sống mười năm cay đắng, nhìn dáng người trước mắt từng là người yêu của mình, Lan Vân Nguyệt bỗng nhiên không cầm được, nước mắt trong mắt không một tiếng động tuôn ra.

Quen biết với Lâm Minh, nàng đã bỏ lỡ đã sai lầm rất nhiều, cũng nhận được rất nhiều hồi ức không thể phai mờ, khắc ghi cả đời...

Lâm Minh khẽ cười, đưa tay lau sạch nước mắt cho Lan Vân Nguyệt, nói: - Ta sẽ dẫn muội đi tới một chỗ, ngày sau muội cứ ở chỗ đó tu luyện đi! Sau này ta sẽ rời khỏi thế giới này, nhưng cũng không phải vĩnh biệt, nếu có cơ hội, ta sẽ trở về! Chúng ta đi thôi!

Hết thảy việc Lâm Minh làm hiện tại, đều là giải quyết cho xong vướng bận ở thế tục, là chuẩn bị sẵn sàng cho ngày sau phi thăng Thần Vực.

Tuy rằng hắn không biết Dương Vân tính toán cái gì, nhưng không hề nghi ngờ, giữa hắn và Dương Vân phải có một trận đại chiến, không thể tránh khỏi.

Mà lúc này, ở ngoài xa ngàn vạn dặm, Dương Vân đang khoanh chân ngồi trên một chỗ đá ngầm, ở dưới thân hắn đúng là một mảnh biển máu đỏ sẫm, có vô số thi thể hài cốt chìm nổi ở trong biển máu. Những thi thể hài cốt này có một số toàn thân đen như mực, cứng rắn như thần thiết; có một số đỏ sẫm như máu, sát khí xông lên tận trời; còn có một số trong suốt như ngọc, ẩn ẩn tản ra tiên khí.

Không hề nghi ngờ, những thi thể hài cốt này khi còn sống đều là đại năng một phương, phải cường đại hơn nhiều so với Dương Lạc Thiên, Âu Dã Hoa Đô, thậm chí còn mạnh hơn so với Bát Vẫn Lôi Hoàng chết ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm năm xưa!

Những thi thể hài cốt này, phần nhiều đều là nhân vật sinh ở 10 vạn năm trước, hoặc là cường giả đến từ Thần Vực.

Sóng máu vỗ lên bờ đá, bắn lên vô số hoa máu, ở phía chân trời xa xa, có một luồng sáng xanh phóng tới, đó là một cỗ quỷ quan đồng thau, mà ở trên quỷ quan ngồi xếp bằng một thiếu niên, đúng là Bạch Yêu.

- Ma Tôn! Ngài triệu ta trở về, có chuyện gì? Bạch Yêu dừng ở trên tảng đá ngầm đối diện Dương Vân, khom người thi lễ.

Chương 925: Thương hại lạnh lùng

Thời gian cách ba năm, bề ngoài Dương Vân không có gì thay đổi, nhưng khí chất đã hoàn toàn khác biệt. Trước kia Dương Vân, áo trắng nhẹ bay, khí chất xuất trần, lời nói tao nhã, anh tuấn phi phàm... chỉ có thể dùng một từ để hình dung hắn, chính là: “quân tử như ngọc”.

Nhưng hiện tại Dương Vân dường như thay đổi thành một người khác, không tìm thấy mảy may bóng dáng ngày xưa. Hắn mặc một thân trường bào đỏ thẫm như máu, áo choàng rộng thoáng mở ra hơn phân nửa, lộ ra bả vai và phần ngực cường kiện hữu lực, đường cong cơ thịt hắn tràn ngập lực lượng mỹ cảm giống như chạm ngọc, trong suốt không tỳ vết.

Mi tâm của hắn có một đường tơ đỏ hình thoi, hai đầu nhọn, ở giữa tròn, giống như một con mắt, tăng thêm hắn một nét đẹp yêu dị.

Khí chất phát sinh chuyển biến như vậy, chính vì Dương Vân càng ngày càng đến gần Ma đạo. Nói đến cùng khí chất, khí thế đều là trường năng lượng ở chung quanh võ giả, tu tập công pháp Chính đạo, tự nhiên trường năng lượng hướng về Chính đạo, khí chất phiêu dật xuất trần; còn tu tập công pháp Ma đạo, thì khí chất nghiêng về hướng Ma đạo, khí chất yêu dị như máu.

Nguyên vốn, với thái độ làm người của Dương Vân, thủ đoạn, thực lực cùng với thiên phú xuất chúng của hắn, bất cứ người nào đều sẽ cho rằng, hắn chính là minh quân một thế hệ của Cửu Đỉnh Thần quốc, ai cũng không nghĩ tới, sau hành trình Kỳ Tích Thần Điện, không ngờ lại phát sinh biến cố như thế! Dương Vân tự tay giết chết tằng gia gia của mình, còn bức cho phụ thân ruột thịt của hắn không có đường đi.

Sau đó, chẳng những Dương Vân tiếp quản Cửu Đỉnh Thần quốc, mà còn khống chế cả bốn đại Thần quốc trở thành kẻ thống trị thiên hạ. Hiện tại, nếu hắn có thể dung hợp bốn đại Thần quốc, như vậy sẽ chân chính thành lập một tông môn lục phẩm!

Tông môn ngũ phẩm với cường giả Mệnh Vẫn là trưởng lão, nếu có thể có một thủ lĩnh là Thần Hải thì là Thánh địa; mà tông môn lục phẩm thì với cường giả Thần Hải là trưởng lão, với đệ nhất nhân thiên hạ là thủ lĩnh. Mười vạn năm qua, giới võ học xuất hiện đệ nhất nhân thiên hạ có hơn mười người, nhưng tông môn lục phẩm, không vượt qua ba cái!

Mỗi lần xuất hiện một tông môn lục phẩm, luôn là tập hợp toàn bộ tất cả lực lượng đại lục, là thời đại cực thịnh nhất!

Nếu Dương Vân kết hợp cả bốn đại Thần quốc, hắn liền có thể hoàn thành sự nghiệp to lớn như thế!

Lúc này Dương Vân nhắm hai mắt, mặt không chút đổi sắc, toàn thân tự nhiên mà vậy tản phát ra một khí thế bức người, khiến người ta không thể tới gần.

- Ma Tôn! Vì sao gọi ta trở về? Bạch Yêu quỳ một gối xuống đất. Hắn quỳ chính là vì Ma đầu thượng cổ trong cơ thể Dương Vân. Gần ba năm nay, càng ngày càng nhiều lần Dương Vân xuất hiện với nhân cách của Ma đầu thượng cổ. Tuy rằng một trận chiến ở Kỳ Tích Thần Điện, Ma đầu thượng cổ tổn thất hai phần ba linh hồn, nhưng ba năm nay, Ma đầu thượng cổ luôn tẩm bổ ở trong huyết trì, cũng góp nhặt rất nhiều thi thể hài cốt đại năng ngã xuống trong trận chiến 10 vạn năm trước, hấp thu năng lượng của họ. Hiện tại Ma đầu thượng cổ đã khôi phục chiến lực nhất định, sau khi phụ vào thân mình Dương Vân, thực lực thắng hơn Bạch Yêu. Cho nên Bạch Yêu cũng càng ngày càng cung kính.

- Ngươi không thắng được Lâm Minh! Ma đầu thượng cổ lên tiếng nói, hắn cũng không có chứng kiến trận đại chiến giữa Bạch yêu cùng Lâm Minh, vẻn vẹn chỉ dựa vào tin tức không trọn vẹn của Bạch Yêu truyền về trước đó và một ít suy tính cho ra kết luận này.

Bạch Yêu dường như có phần không phục, nhưng vẫn không thể không thừa nhận: - Lâm Minh không biết từ đâu kế thừa một loại lực trường uy lực rất mạnh, nếu ta không nhìn lầm, hẳn là một bộ phận võ ý Hỗn Nguyên của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, võ ý Luân Hồi này một khi phát động sẽ hình thành ở chung quanh hắn một phương không gian kỳ quái. Bên trong ngang dọc 1300 dặm, làm cho hết thảy năng lượng và pháp tắc mất đi hiệu lực. Nếu là viễn trình công kích, mâu quang của ta sau khi đâm xuyên qua không gian kỳ dị 1300 dặm liền bị suy yếu không còn đủ ba thành, căn bản không làm gì được hắn. Mà nếu ta tiến vào trong không gian kỳ quái kia chiến đấu, thì chân nguyên toàn thân bị pháp tắc cổ quái nơi đó áp chế, vẫn không làm gì được Lâm Minh!

- Nếu không có không gian kỳ quái đó, trong vòng ba chiêu ta có thể đánh chết hắn! Bạch Yêu phẫn hận nói. Chiến đấu với Lâm Minh, hắn có loại cảm giác có lực mà không ra hết, làm cho hắn vô cùng nghẹn uất.

- Hả? Võ ý Hỗn Nguyên à! Ma đầu thượng cổ chợt mở to hai mắt, mặt hơi đổi sắc. Hắn từng tham gia trận đại chiến 10 vạn năm trước, chính mắt thấy hình ảnh Hỗn Nguyên Thiên Tôn vận dụng võ ý Hỗn Nguyên trong nháy mắt trấn sát ngàn vạn cường giả Thần Vực. Đương nhiên Ma đầu thượng cổ biết ý nghĩa của bốn chữ này là gì!

Hắn trầm ngâm chừng thời gian một khắc, rồi nói: - Trước đây ta từng điều tra cuộc đời của Lâm Minh, hắn ở trước 15 tuổi, thiên phú vẫn bình thường, nhưng từ sau 15 tuổi trở đi càng phát triển không thể vãn hồi. Thời gian ngắn ngủi mười năm mà trưởng thành đến trình độ như thế, hiển nhiên, ở thời điểm hắn 15 tuổi đã trải qua một cơ duyên lớn lao nào đó. Hiện tại ta hoài nghi, trường cơ duyên đó có liên quan với Hỗn Nguyên Thiên Tôn...

- Lốc xoáy màu đen sống nhờ trong cơ thể Lâm Minh kia, chẳng lẽ chính là hình thức ban đầu của võ ý Hỗn Nguyên? Ma đầu thượng cổ thì thào lẩm bẩm. Đối với võ ý Hỗn Nguyên, hắn cũng chỉ là nghe nói qua, hoàn toàn không biết. Đạt tới cảnh giới của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đã không phải là người như bọn hắn có thể phỏng đoán.

Về phần Ma Phương, Ma đầu thượng cổ hoàn toàn không biết gì, đương nhiên cũng hoàn toàn không đoán ra kỳ ngộ của Lâm Minh lúc 15 tuổi, cho nên mới sinh ra hiểu lầm như vậy.

Bạch Yêu nhìn thấy Ma đầu thượng cổ rơi vào trầm tư suy nghĩ, liền lấy lòng nói: - Mặc kệ Lâm Minh có kỳ ngộ gì, sau khi đánh chết hắn, không phải mấy thứ đó đều thuộc về Ma Tôn đại nhân sao! Hắn chỉ là đá lót đường cho ngài mà thôi!

Bạch Yêu nói tới đây, Ma đầu thượng cổ cười to, nói: - Ngươi nói không sai, tiếp qua một đoạn thời gian Đại Huyết Luyện Thuật của ta sẽ đại thành! Đến lúc đó, đánh chết Lâm Minh là có thể thu được số mệnh cùng bí mật trên thân hắn tích lũy tới nay!

Trong lúc Ma đầu thượng cổ nói câu này, Bạch Yêu nhìn thoáng qua huyết trì ở chung quanh, nói: - Lần trước ta rời đi mới thời gian mấy tháng, lực lượng của huyết trì lại đã bị ngài hấp thu hết hai thành, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ không đủ để ngài tu luyện đến Đại Huyết Luyện Thuật viên mãn chăng?

Tinh huyết là tẩm bổ thần hồn tốt nhất! Lúc trước Ma đầu thượng cổ đánh chết Dương Lạc Thiên và Âu Dã Hoa Đô, một là để thống trị bốn đại Thần quốc, hai là vì tinh huyết của họ.

Ba năm nay, Ma đầu thượng cổ liên hợp với chư tộc dưới đáy biển sâu của Mê Vụ Hải, đánh chết không biết bao nhiêu hung thú dưới đáy biển sâu, dùng máu của những hung thú này tạo thành huyết trì. Sau đó Ma đầu thượng cổ lại cho vào huyết trì một số di cốt của cường giả trước kia hắn thu thập ở trong Kỳ Tích Hải, lúc này mới chuẩn bị đầy đủ điều kiện tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật.

- Không sai! Đẳng cấp của những hung thú đáy biển sâu kia đều không cao lắm. Tuy rằng trong biển hung thú đẳng cấp cao rất nhiều, nhưng hung thú có thể đạt tới cấp Thần Hải, bình thường luôn ở sâu dưới đáy biển 5 vạn trượng, mặc dù là ta, ở dưới áp lực đó cũng không chống đỡ được bao lâu, càng đừng nói đánh chết chúng. Mà những di cốt cường giả Thần Vực ta sưu tập này tuy rằng lợi hại, nhưng dù sao đã trải qua 10 vạn năm, cốt nhục cốt tủy đã khô héo, tác dụng không lớn! Ma đầu thượng cổ lắc đầu nói.

Bạch Yêu vừa động trong lòng, nói: - Nói như vậy, lần này Ma Tôn khẩn cấp triệu ta trở về, chính là để ta lại đi đánh chết một ít hung thú đáy biển sâu, thu một ít máu trợ giúp ngài thần công đại thành ư?

Ma đầu thượng cổ gật đầu nói: - Không sai! Quả thật cần tinh huyết mới, chỉ là ngươi không có khả năng đánh chết hung thú cấp Thần Hải, hiện tại thần công ta thiếu chút nữa là viên mãn, tinh huyết của hung thú cấp thấp đã không có hiệu quả với ta rồi!

- Vậy phải làm thế nào cho tốt? Cường giả Thần Hải nhân loại tuy rằng dễ giết, tuy nhiên bọn họ chủ tu đan điền, khí huyết lực còn xa không dồi dào bằng hung thú... Bạch Yêu trầm tư rồi nói.

Lúc này, khóe miệng Ma đầu thượng cổ đột nhiên nổi lên một tia mỉm cười, nói: - Máu huyết của nhân loại tự nhiên hiệu quả có hạn, tuy nhiên nếu bản thân hắn có thể có được máu của hung thú dị chủng, vậy thì khác! Tỷ như huyết mạch Phượng tộc, huyết mạch Cửu Đầu Xà thượng cổ đều là huyết mạch phẩm chất thật tốt...

- Hả? Ma đầu thượng cổ nói tới đây, trong lòng Bạch Yêu chợt ngưng trọng, ngay sau đó từ trong lòng bốc lên hơi lạnh cả người: hắn đúng là huyết mạch Cửu Đầu Xà!

“Xoạt!” Thiên địa ở chung quanh đột biến, một cái lồng năng lượng màu đỏ thẫm nồng đậm, bao phủ Bạch Yêu và Ma đầu thượng cổ ở bên trong!

Đúng là Huyền Huyết Tỏa Thiên Đại Trận!

Khác với Huyền Huyết Tỏa Thiên Đại Trận vây khốn Lâm Minh trước đây, Huyền Huyết Tỏa Thiên Đại Trận lần này có Ma đầu thượng cổ tự mình chủ trì, mà còn có huyết trì khổng lồ chống đỡ, lực lượng không thể so sánh nổi. Cho dù là Lâm Minh đích thân tới, cũng rất khó phá vỡ, huống chi là năng lực phá trận của Bạch Yêu còn xa không bằng Lâm Minh!

- Ma Tôn! Ngài... Bạch Yêu nhìn Ma đầu thượng cổ không thể tin: hắn là thuộc hạ của Ma đầu thượng cổ, Ma đầu thượng cổ có ơn tri ngộ với hắn, hắn có thể tu luyện đến trình độ này, ít nhiều cũng nhờ Ma đầu thượng cổ cung cấp tài nguyên. Nhiều năm qua, hắn luôn một lòng trung thành với Ma đầu thượng cổ, tuyệt không nghĩ tới, một ngày này hắn lại bị Ma đầu thượng cổ đưa lên Tế đàn.

- Ngươi đi tìm hung thú phẩm chất huyết mạch chung quy không được, Lâm Minh trưởng thành tốc độ quá nhanh, ta không còn bao nhiêu thời gian, chỉ kém một bước cuối cùng là viên mãn, cần dùng huyết mạch của ngươi làm điểm vẽ mắt cho rồng. Hiện tại tu vi ngươi là Thần Hải hậu kỳ, trước kia thậm chí từng đạt tới Thần Biến Kỳ rất cao, huyết mạch Cửu Đầu Xà trên thân vậy là đủ rồi! Cho nên, cuối cùng chỉ đành hy sinh ngươi, để thành toàn cho ta! Ma đầu thượng cổ nói mà mặt không chút đổi sắc, thanh âm trơ tráo không mang theo bất kỳ cảm tình gì.

Bạch Yêu hai mắt đỏ bừng, cầm trong tay trường mâu màu tím, trái tim như bị đao cắt. Ngàn vạn lần hắn không nghĩ tới, một ngày này lại bị ân nhân mình kính trọng phản bội.

- Ma Tôn! Ta không tin! Ở Kỳ Tích Hải, thân thể ngài bị hủy diệt, thực lực giảm đi, không có thân thể căn bản không có bất kỳ sức chiến đấu gì... Nếu không phải ta che chở, phù trợ cho ngài, ngài vốn không sống được đến nay. Chúng ta ở Vạn Cổ Ma Khanh ước chừng 10 vạn năm, cuối cùng ngài lại đối đãi với ta như thế ư?

Ma đầu thượng cổ lạnh lùng nhìn lướt qua Bạch Yêu một cái, nói: - Chuyện quá khứ hiện tại nhắc lại đã không có bất kỳ ý nghĩa gì! Ngươi không phản kháng được ta, từ thời điểm 10 vạn năm trước, lúc ta bồi dưỡng ngươi, ta đã hạ cấm chế ngay trên thân ngươi, cộng thêm đại trận nơi này, giết ngươi dễ như trở bàn tay!

- Ta không tin! Ta không tin! Bạch Yêu mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Ma đầu thượng cổ, đột nhiên, trong lòng hắn chấn động mạnh giật mình chợt hiểu ra: - Ngươi... Ngươi không phải Ma tôn! Ngươi là Dương Vân! Ma Tôn? Ma Tôn đâu!? Ma Tôn cứu ta!!! Dương Vân muốn giết ta!

Bạch Yêu hô to, nhưng nam nhân ở trước mặt hắn vẫn như trước sắc mặt lạnh lùng, dường như hết thảy đều ở trong khống chế của hắn.

- Không nghĩ tới cuối cùng ngươi cũng nhận ra ta! Không sai! Ta không phải Ma Tôn, ta chính là ta, Dương Vân! Dương Vân nói tới đây, đứng lên nhìn về phía Bạch Yêu, giống như thần linh nhìn xuống phàm nhân, trong mắt toát ra một tia thương hại lạnh lùng.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 926: Cái chết của Bạch Yêu

- Không có khả năng! Không có khả năng! Trạng thái tinh thần của Bạch Yêu trở nên cực kỳ không ổn định: - Ngươi phong ấn Ma Tôn, làm sao ngươi có thể có thực lực này?

- Không có gì không có khả năng! Bạch Yêu! Ngươi an tâm đi theo làm tùy tùng chủ nhân của ngươi đi! Dương Vân chụp hai tay vào hư không một trảo, huyết trì dưới thân hắn lập tức rít gào lên, từng sóng máu phóng lên cao, hóa thành con mãng xà thật lớn.

- Ngươi là tên súc sinh vong ân phụ nghĩa! Không có chúng ta, hiện tại cũng không biết ngươi chết ở xó nào rồi, sao có thể có được lực lượng hiện tại, sao có thể đứng trên đỉnh phong của phiến đại lục này! Bạch Yêu như mắc bệnh tâm thần kêu gào, hai mắt đỏ bừng, hận không thể bầm thây vạn đoạn tên Dương Vân trước mắt.

- Vong ân phụ nghĩa? Dương Vân cười lạnh: - Loại lời nói lừa gạt con nít này hiện tại nói ra có ý nghĩa sao? Giữa các ngươi và ta, vốn cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, ta chưa từng tin tưởng các ngươi, các ngươi cũng chưa từng có tin tưởng ta. Nếu ta không ra tay trước với chủ của ngươi, đợi cuối cùng thần công của Ma đầu kia đại thành, ta cũng sẽ trở thành tế phẩm của nó, hoặc giả bị hắn đoạt xá!

Dương Vân từ trong Tu Di Giới rút ra một thanh bảo kiếm đỏ tươi. Thanh kiếm này cũng đã trải qua tế luyện của huyết trì, uy lực còn hơn trước.

Hắn vuốt lưỡi kiếm một cái, một chút máu tươi liền lưu tại trên thân kiếm, thân kiếm hấp thu máu tươi, trở nên càng đẹp đẽ ướt át!

- Ma Tôn! Ma Tôn! Ngài bị phong ấn rồi sao? Ngài mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại! Bạch Yêu vận dụng toàn thân năng lượng rót vào trong thanh âm, hình thành sóng âm thanh như trời long đất lở, phóng đi tới hướng trong cơ thể Dương Vân.

Đây là một loại võ kỹ Âm Ba đặc biệt của Cửu Đầu Xà bộ tộc, tên là Thôn Thiên Bào Hao, rót vào trong âm ba ý chí và năng lượng để giết địch, đối với thần hồn vô hình là hữu hiệu nhất. Bạch Yêu định dùng loại phương thức tấn công này để thức tỉnh Ma đầu thượng cổ.

Dương Vân cũng không chút động tâm, lạnh lùng nói: - Ngươi không cần kêu gào! Chủ của ngươi ở Kỳ Tích Thần Điện bị Lâm Minh cắn nuốt mất hơn phân nửa linh hồn lực, thực lực giảm đi. Ở thời điểm đó, ta liền tích tụ lực lượng, thừa dịp lúc nó chữa thương, mới áp chế, cắn nuốt được nó. Mấy năm nay, Ma Tôn ngươi thăm viếng đều là Dương Vân ta, cho dù ngươi kêu gào vỡ cuống họng, nó cũng không tỉnh lại đâu!

- Cái gì!? Bạch Yêu không thể tưởng tượng, hình dạng như điên cuồng, quát to: - Không có gạt bỏ tinh thần ấn ký, ngươi cắn nuốt linh hồn của người khác sẽ bị điên cuồng, làm sao có thể, làm sao có thể!?

- Không sai! Ta không lau xóa được tinh thần ấn ký của Ma đầu, chỉ là phong ấn nó, nhưng ta vẫn còn thường xuyên rơi vào trong nhân cách của nó, trí nhớ hỗn loạn, không phân rõ mình là ai... mấy thứ đó, hiện tại ta cũng chỉ có thể bằng vào ý chí lực vượt qua. Ngày sau tu vi ta tăng cao sau khi có đủ lĩnh ngộ đối với linh hồn, lúc đó sẽ hoàn toàn luyện hóa linh hồn của Ma đầu kia, xóa sạch tinh thần ấn ký của nó.

Linh hồn từ trí nhớ với tinh thần ấn ký ấn ký tạo thành, hai thứ không thể tách rời. Vì thế Dương Vân phải hoàn toàn xóa bỏ tinh thần ấn ký của Ma đầu thượng cổ, đồng thời phải tiêu hủy liên quan tới trí nhớ. Tuy nhiên tới lúc đó, trí nhớ của Ma đầu thượng cổ không có tác dụng với Dương Vân nữa.

Dương Vân nói xong, Bạch Yêu nghe mà trong lòng phát lạnh: Dương Vân này quả thực chính là một tên điên mà!

Tuy rằng hắn nói ra thực ung dung nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật loại cách làm này gần như cùng cấp với tự sát, không có người nào lấy linh hồn của chính mình ra đùa. Cái gọi là dựa vào ý chí lực vượt qua trạng thái bị lạc trong nhân cách của người khác, cực kỳ hung hiểm, một khi thất bại, sẽ bị tinh thần rối loạn, trở thành kẻ điên khùng.

Về phần nói tương lai chờ Dương Vân tăng cao cảnh giới, mới tiếp tục luyện hóa tinh thần ấn ký của Ma đầu cũng là chuyện cực kỳ khó: bởi vì trí nhớ đã dung hợp, nếu muốn chia lìa nói dễ hơn làm. Một khi làm không tốt tính cả trí nhớ của chính mình cũng đồng loạt bị xóa sạch.

Dương Vân phải lựa chọn cách làm nguy hiểm như thế, thật sự bởi vì hắn cần tri thức của Ma đầu thượng cổ. Lúc trước thời điểm Ma đầu thượng cổ bị Lâm Minh phản phệ tự bạo linh hồn, tuy rằng tổn thất hơn phân nửa linh hồn, nhưng bộ phận lưu lại này, cũng là căn nguyên tinh hoa và trí nhớ của linh hồn Ma đầu thượng cổ, so với hai bộ phận linh hồn kia cộng hết lại đều trọng yếu hơn nhiều lắm. Đây cũng là chuyện trong tình lý, Ma đầu thượng cổ ở trong Ma Phương thí xe giữ tướng, dĩ nhiên không có khả năng vứt bỏ bộ phận trọng yếu nhất.

Dương Vân dã tâm rất lớn, hắn muốn thành tựu cường giả tuyệt thế, trèo lên đỉnh phong của võ đạo, không chỉ dừng lại ở Thiên Diễn Đại Lục. Muốn như thế, hắn cần phải làm chuyện phiêu lưu mạo hiểm này.

- Đúng là tên điên! Ngươi thật sự là một tên điên khùng! Bạch Yêu sắc mặt trắng bệch, đối mặt với Dương Vân, hắn thật sự hoảng sợ rồi.

Không sợ đối thủ thực lực cường đại, lại sợ đối thủ liều mạng không muốn sống1 Không sợ đối thủ liều mạng không muốn sống, lại sợ đối thủ bị bệnh tâm thần! Mà Dương Vân lúc này, ở trong mắt Bạch Yêu chính là một kẻ bệnh tâm thần, một tên điên khùng.

Hắn độc đối với địch nhân, còn ác hơn với chính mình!

Ngay từ đầu, bọn họ đã xem nhẹ Dương Vân, chọn sai đối tượng! Hiện tại nuôi hổ thành họa, làm áo sẵn cho hắn mặc!

“Ầm!” Mấy ngàn sóng máu phóng lên cao, hóa thành từng con huyết mãng thật lớn, phóng vọt tới hướng Bạch Yêu. Dương Vân đứng cao trên bầu trời, giống như chúa tể của phương thiên địa này: - Ngươi là một con chó trung thành, hãy để ta phát huy giá trị cuối cùng của ngươi đi!

Chuyện cho tới bây giờ, nhiều lời vô ích, chỉ có liều chết chiến một trận! Bạch Yêu hét lớn một tiếng, sau lưng hiện ra hư ảnh Cửu Đầu Xà thật lớn, hắn cầm tử mâu trong tay, phóng vọt tới Dương Vân!

- Huyết mạch Cửu Đầu Xà, toái tinh! Mắt thấy Bạch Yêu phát ra một kích mạnh nhất, trong mắt Dương Vân hiện lên một tia thương hại. Hắn tùy ý đánh một ấn quyết, từng đạo ký hiệu Phạn văn bay vào trong thân thể Bạch Yêu, thân thể Bạch Yêu đột nhiên chấn động, hư ảnh Cửu Đầu Xà phía sau hắn gần như tiêu tán, chân nguyên ngưng tụ lại cũng tiêu tan!

- Cái gì? Bạch Yêu vô cùng kinh hãi, ngay sau đó nhìn Dương Vân oán độc nói: - Ngươi... tên đê tiện!

Hắn hận không thể ăn sống nuốt tươi Dương Vân, nhưng mà trước một lực lượng không thể phản kháng làm cho hắn một chút lực lượng cũng không có. Cùng lúc đó, những con cự mãng do huyết lưu hình thành kia không lưu tình chút nào bắt đầu cắn nuốt Bạch Yêu. Năng lượng tùy ý bùng nổ, sóng máu phóng lên cao, hình thành màn mây máu vô tận, sau một lát lại rơi xuống mưa máu.

Kinh mạch toàn thân Bạch Yêu bị đứt đoạn hết ba phần, thân thể dính lơ lửng trong máu huyết vô tận, ngửa mặt lên trời, sắc mặt tái nhợt.

Lỗ mũi, lỗ tai hắn còn đang trào ra máu tươi, hai mắt trở thành xám như tro tàn.

Đột nhiên, Bạch Yêu bật cười, mà cười vô cùng thê thảm: - Ma Tôn! Chung quy ngài cũng chưa từng tin tưởng ta, chung quy là không tin ta a! Mười vạn năm ở Kỳ Tích Hải, ta hết dạ trung thành với ngài, nhưng ngài không có giải trừ cấm chế trong cơ thể ta, để hôm nay chính hắn lấy mạng của ta... lấy mạng của ta!

Dương Vân thương hại nhìn xuống Bạch Yêu, vừa rồi hắn không có sử dụng bất kỳ võ kỹ gì, chỉ là phát động lực lượng của bản thân đại trận, sau đó phát ra cấm chế của Ma đầu thượng cổ còn lại ở trong cơ thể Bạch Yêu liền đánh hắn thành tình cảnh như vậy.

Đây là phương thức đánh bại Bạch Yêu ổn thỏa nhất cũng là tàn nhẫn nhất, ngay cả một chút cơ hội liều mạng cũng không có lưu lại cho đối phương. Đối với võ giả mà nói, đây là cái chết bi thương nhất: Ôm một thân thần thông, lại ôm tín niệm hẳn phải chết, nhưng lại không có cơ hội chiến đấu.

- Đánh một trận với Lâm Minh, ngươi đã tiêu hao thật lớn, rồi lại một đường chạy tới đây, không có khôi phục đủ lực lượng, thế cho nên ngươi không hề có lực chống cự với cấm chế này! Dương Vân lạnh lùng vô tình nói: - Trước khi ngươi chết, ta muốn khuyên ngươi một câu: thế giới này có thể tin tưởng chỉ có chính mình! Chủ nhân của ngươi không có làm sai điều gì, hắn sẽ chết ở trong tay ta chỉ là số mệnh không đủ nên bị Lâm Minh làm trọng thương! Còn ngươi, thì lại chết vì quá mức ngu xuẩn...

Dương Vân nói xong, nâng lên tay phải chụp một trảo, một luồng máu tươi xuyên thủng ngực Bạch Yêu phóng lên trời cao!

Mà trái tim và toàn thân tinh huyết của Bạch Yêu đều bị luồng máu tươi này dẫn theo, ở giữa không trung ngưng hóa thành từng đạo hào quang màu máu không ngừng lấp lánh, vô cùng sáng lạn.

Bạch Yêu trơ mắt nhìn toàn thân tinh huyết và trái tim mình ở không trung hóa thành cảnh đẹp đẽ như thế... toàn cảnh vô cùng quỷ dị. Khóe miệng hắn hiện lên vẻ tươi cười trào phúng: không nghĩ tới, đây chính là kết cục...

Máu trong cơ thể không ngừng xói mòn, huyết mạch Cửu Đầu Xà của Bạch Yêu vô cùng cường hãn, cộng thêm Bạch Yêu từng đạt tới cảnh giới Thần Biến trên Thần Hải, thân thể vô cùng cường đại, cho dù trái tim vỡ nát, tinh huyết bị hút, nhưng cũng chưa chết hẳn, thẳng đến khi máu toàn thân hắn bị hút sạch, thân thể khô quắt.

Đến tận đây, tinh hoa khí huyết toàn thân Bạch Yêu toàn bộ bị

Dương Vân rút ra!

Dương Vân nhốt đánh từng đạo năng lượng vào đoàn huyết nhục kia, mơ hồ, có một con Cửu Đầu Xà toàn thân đẫm máu giãy giụa rít gào ở trong tinh hoa huyết nhục.

- Không ngờ lại ngưng kết thành khí huyết chân hình, quả nhiên tinh huyết của Bạch Yêu phẩm chất thật tốt! Dương Vân thì thào lẩm bẩm, động tác tay nhanh hơn, phải cùng một lúc luyện hóa khí huyết chân hình kia.

Rất nhiều đan dược quý hiếm sau khi ra lò, vì dược khí quá mức nồng đậm sẽ ngưng hóa thành chân hình, thời gian càng lâu, thậm chí có thể sinh ra linh tính, trên thiên tài địa bảo thì có dược linh cũng chính là đạo lý này.

Khí huyết chân hình kia tuy rằng còn xa không đạt được trình độ hóa linh, không có trí tuệ, nhưng cũng có bản năng sinh tồn, bị Dương Vân dùng huyết khí bao phủ sắp luyện hóa, nó liền giãy giụa điên cuồng.

Nhưng mà chung quy lực lượng của nó không có khả năng chống cự Dương Vân, toàn bộ linh khí nhanh chóng bị hút sạch, nó chậm rãi uể oải xuống.

- Dung hợp! Dương Vân vung tay chụp một trảo, khí huyết chân hình của hư ảnh Cửu Đầu Xà chung quy bị đoàn tinh huyết kia hấp thu sạch, dung hợp làm một, cuối cùng hóa thành một viên Huyết Đan bằng cỡ ngón cái.

- Có viên Huyết Đan này, cộng thêm huyết trì này liền giống như có một nguồn suối, có chất bay vọt, cuối cùng cũng có thể giúp ta đạt tới Đại Huyết Luyện Thuật viên mãn. Chỉ cần Đại Huyết Luyện Thuật của ta viên mãn, ta có thể căn cứ khí huyết của một người, phụ trợ trận pháp, cố định vị trí của người đó trong phạm vi ngàn vạn dặm! Đến lúc đó, Lâm Minh ngươi không có chỗ để chạy trốn! Ngươi có số mệnh phong Đế, số mệnh phong Hoàng, mà ta tuy rằng trải qua hơn 40 năm tích lũy, nhưng số mệnh vẫn không bằng ngươi, mệnh cũng không cứng rắn như ngươi, đánh với ngươi một trận, cho dù là ta có thực lực mạnh hơn ngươi, cũng không có nắm chắc quá lớn, nhưng một trận chiến này lại không thể tránh được. Không nói đến ta muốn giết ngươi, khắp thiên hạ truy nã ngươi, đả thương thân nhân ngươi... cừu hận đã không thể hóa giải; thì chỉ cần số mệnh và bí mật trên thân ngươi, cũng khiến ta không thể không giết ngươi!

Dương Vân hùng tâm sánh bằng trời cao nhưng số mệnh lại như rơm rác, hắn có thể lấy được thành tựu hiện tại, là dựa vào tài nguyên và chỉ dạy của Ma đầu thượng cổ. Tuy rằng Ma đầu thượng cổ ở Thần Vực cũng coi như có chút năng lực, nhưng cũng không phải bá chủ một phương, cho dù Dương Vân cắn nuốt trí nhớ của nó, nhiều nhất ở tương lai cũng chỉ đạt tới cảnh giới của nó, rất khó tiến cao hơn nữa. Vì thế Dương Vân cần phải kế thừa thêm một phần số mệnh, cũng chính là kế thừa trên thân Lâm Minh.

Từ xưa đến nay, nếu một thiên tài không có cơ duyên, nhất định không có khả năng lấy được đại thành, mà cơ duyên đều là liều chết liều mạng tranh giành tới tay. Hiện tại có một phần cơ duyên vạn năm khó gặp đặt ở trước mặt Dương Vân, cho dù biết rõ có nguy hiểm, hắn cũng phải mạo hiểm liều mạng đọ sức một phen!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 927: Tái chiến Tử Sư Lôi Nguyên

Mười lăm ngày sau, ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm.

Là cấm địa sinh mệnh của Thiên Diễn Đại Lục, đầm lầy màu đen tám ngàn dặm vĩnh viễn phủ kín bóng tối màu xám, nơi này trùng trùng điệp điệp nguy cơ, cường giả Mệnh Vẫn tiến vào cũng cửu tử nhất sinh, dù là cường giả Thần Hải yếu kém, nếu vận khí không tốt cũng có thể ngã xuống trong đó.

Một ngày này, ở trên vùng trời đầm lầy màu đen tám ngàn dặm xuất hiện một người áo đen, lưng đeo một thanh bối đao, tướng mạo bình thường, thuộc loại người một khi lẫn vào trong đám đông cũng không tìm thấy.

Người này đúng là Lâm Minh sau khi dịch dung. Sau khi đánh lui Bạch Yêu, Lâm Minh liền một đường chạy tới đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, bởi vì trên đường phải thông qua không ít truyền tống trận, cho nên Lâm Minh lựa chọn dịch dung, tránh cho phiền toái không cần thiết.

Hắn cũng không có trước tiên đi gặp Mục Thiên Vũ, chính vì hiện tại Cự Côn xâm nhập Nam Hải quá xa, hơn nữa hải vực đáy biển sâu Nam Hải cũng không có truyền tống trận, dù với tốc độ của Lâm Minh bay đi gặp Mục Thiên Vũ cũng cần một thời gian không ngắn, mà thời gian dài như vậy, Lâm Minh không kham nổi. Dựa theo trí nhớ của Tư Đồ Dao Hi, nhiều nhất tiếp qua một năm, hắn phải đánh một trận với Dương Vân, tránh cũng không thể tránh.

Hiện tại hắn có linh dược sung túc, tu vi đang ở tốc độ cao tăng trưởng không có bình cảnh, nếu có đủ thời gian, Lâm Minh một lòng bế quan không ra, cũng có thể độ liên tiếp mấy lần Mệnh Vẫn, chờ đến Mệnh Vẫn tầng sáu tầng bảy xuất quan.

Đáng tiếc, hắn chỉ có một năm, phải sử dụng trọn vẹn. Hiện tại hắn đến đầm lầy màu đen tám ngàn dặm chính là vì một vật: “Tử Sư Lôi Nguyên”!

Lúc trước thời điểm Lâm Minh còn là Toàn Đan hậu kỳ, tiến vào đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, gặp Tử Sư Lôi Nguyên, đừng nói là cắn nuốt nó, thậm chí thiếu chút nữa bị nó cắn nuốt ngược, nếu không nhờ có mầm non Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh và Hạo Bạch Kiếm chấn nhiếp, chỉ sợ Lâm Minh đã chết trong Cửu Thiên Lôi Vực.

- Hẳn là nơi này... Lâm Minh dựa theo trí nhớ đi tới phía dưới động phủ của Bát Vẫn Lôi Hoàng, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

- Ngươi xác định? Ma Quang hỏi.

- Bảy thành nắm chắc! Lâm Minh cũng không dám nói chính xác! Bên trong đầm lầy này thời không có phần thác loạn, mặc dù hiện tại ý cảnh Thời Không của Lâm Minh tiến bộ thật lớn, hắn cũng không dám cam đoan có thể tìm tới vị trí năm đó.

Lâm Minh ngăn chặn khí tức của mầm non Tà Thần, rồi phóng lên cao, rất nhanh, hắn liền nhảy vào trong một mảng lôi hải, vô số lôi đình lóe ra trên bầu trời, điện mang tùy ý thổi quét tới. Nhưng đối Lâm Minh hiện tại loại cảm giác bị vô số lôi đình vây quanh này chỉ giống như phàm nhân ngâm mình trong nước ấm, chẳng những không có bất kỳ không khoẻ, ngược lại có loại cảm giác thư thái thoải mái.

Mười dặm, 20 dặm, 30 dặm...

Lâm Minh xông thẳng vào Lôi Vực, màu sắc của điện mang không ngừng phát sinh biến hóa, uy lực cũng không ngừng tăng mạnh, nhưng Lâm Minh vẫn hồn nhiên như không phát hiện.

Lôi Vực 70 dặm, 80 dặm, mãi cho đến 90 dặm!

Chẳng những màu sắc của lôi đình nơi này đã xảy ra biến hóa thật lớn, ngay cả hình thái đều biến đổi.

Lôi đình phía trước là hình thái vầng sáng, nhưng lôi đình ở nơi này lại biến đổi thành từng luồng sáng mờ ảo, màu tím trắng, màu tím sậm, màu vàng đỏ, nối tiếp thành một mảng, mà lại không có chút thanh âm, thoạt nhìn như màn sương mù mênh mông, giống như Tiên vực muôn màu muôn vẻ.

Loại yên lặng bề ngoài này lại ẩn chứa sát khí khủng bố, lôi quang màu vàng đỏ mà sau lại được Lâm Minh dùng để đột phá Mệnh Vẫn tầng một kia, nếu loại vật ấy có số lượng nhiều có thể trực tiếp đánh chết cường giả Thần Hải.

Lúc trước thời điểm Lâm Minh còn ở tu vi Toàn Đan hậu kỳ, đã dừng lại tại đây không thể đi tới tiếp. Nhưng hiện giờ dù là lôi quang màu vàng đỏ lợi hại nhất kia cũng không thể tạo thành uy hiếp cho Lâm Minh.

Tiếp tục đi tới phía trước!

Lôi Vực 100 dặm!

Lúc trước, tuy rằng Lâm Minh không dám bước vào Lôi Vực 100 dặm, nhưng cũng từng phóng ra một lũ thần thức tra xét nơi này: Lôi Vực 100 dặm so với Lôi Vực 90 dặm hoàn toàn không phải một khái niệm.

Nơi này phủ kín lôi cầu lớn có nhỏ có, từng viên từng viên giống như tinh tú lơ lửng giữa không trung. Lôi đình lực cường đại hình thành lực trường, bao bọc lấy những lôi cầu này, không gian bị vặn vẹo đến xé rách, cũng do đó trong hư không đầy dẫy khe nứt không gian lớn có nhỏ có, bất kể không gian, năng lượng đều cực kỳ không ổn định, thậm chí ngay cả lực lượng pháp tắc đều bị ảnh hưởng.

Nếu nói, Lôi Vực 90 dặm, cường giả Thần Hải tu tập công pháp lôi hệ còn có thể sinh tồn, thì Lôi Vực 100 dặm cũng tuyệt đối là cấm địa sinh mệnh, cường giả Thần Hải đi vào hẳn phải chết!

Mặc dù là Lâm Minh hiện giờ, đi tới Lôi Vực 100 dặm cũng phải thật cẩn thận, không dám tùy tiện xông bừa, trước phải dùng thần thức tra xét.

- Những hòn đảo này còn ở đây, thật không biết lúc trước chúng làm thế nào hình thành...

Trên Lôi Vực 100 dặm có động thiên khác, nơi này giống như một phương thế giới khác, trên bầu trời nổi lơ lửng những hòn đảo lớn có nhỏ có, hơn nữa trên mỗi một hòn đảo đều có Nguyên Từ Thần Thụ!

Những Nguyên Từ Thần Thụ này ở chung hòa bình với lôi cầu lơ lửng trên không trung, thậm chí rễ của nó đâm vào trong lôi cầu, hấp thu năng lượng trong đó.

Những Nguyên Từ Thần Thụ này không hề nghi ngờ đều là chí bảo! Chỉ là lần trước thời điểm Lâm Minh tới nơi này, đừng nói là cấy ghép nhổ trồng những Nguyên Từ Thần Thụ trở về, cho dù là tới gần những Thần Thụ đều không có khả năng.

- Bản thân Nguyên Từ Thần Thụ đã có lực công kích khủng bố, hơn nữa vô cùng cứng rắn, nên muốn chém đứt chúng thật không dễ dàng. Dù là ta hiện giờ muốn đi tra xét những Thần Thụ này cũng vô cùng nguy hiểm!

Lâm Minh đang do dự, đột nhiên trong lòng vừa động, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

- Đến rồi sao? Không cần núp trốn, ta cảm giác được ngươi rồi! Lâm Minh tập trung ánh mắt về một hướng, sau mấy hơi thở, lôi quang nơi đó giống như gợn nước nổi lên sóng gió, hình thành vô số tia lôi quang ngưng tụ cùng một chỗ, từ nhỏ lớn dần, cuối cùng đúng là ngưng hóa thành một con sư tử nhỏ màu tím.

Con sư tử này chỉ lớn có ba xích, hình thể giống y như đúc với sư tử thật, thân thể cường tráng, lông màu tím uy vũ xinh đẹp, mỗi một sợi lông đều cực kỳ rõ ràng, cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp mà có thần... nó hoàn toàn không giống như lôi điện biến ảo thành, mà là một con sư tử chân chính.

Đây đúng là Tử Sư Lôi Nguyên!

Lôi Nguyên, tức căn nguyên lôi điện, phẩm bậc còn ở trên Lôi Linh. Lôi Nguyên cấp thấp nhất cũng khủng bố gấp mười so với Lôi Linh.

Tử Sư Lôi Nguyên đã sinh ra một ít linh trí, kỳ thật ngay từ đầu nó đã phát hiện Lâm Minh, bởi vì trên thân Lâm Minh mang theo khí tức của nó: là khí tức Bạn Sinh Lôi Tinh!

Ở trong thời gian mấy ức năm, Bạn Sinh Lôi Tinh với Tử Sư Lôi Nguyên cùng nhau được dựng dục ra, với nó là thân thể đồng nguyên, đương nhiên nó cảm nhận được.

Bạn Sinh Lôi Tinh quan hệ với tiến hóa của Tử Sư Lôi Nguyên, cực kỳ trọng yếu với nó, nhưng lại bị nam nhân trước mắt này cướp đoạt, sao nó có thể không hận Lâm Minh thấu xương?

Chẳng qua là nó cảm nhận được Lâm Minh cường đại, đã không thể so sánh với vài năm trước, điều này làm cho nó cực kỳ kiêng kỵ, không có vội vàng xuất hiện, mà ẩn núp ngấm ngầm quan sát.

Cho dù Lâm Minh cường đại, nhưng Bạn Sinh Lôi Tinh nó không có khả năng buông tha cho, nó liền mạo hiểm chuẩn bị chiến một trận, tùy thời cơ đánh lén, không nghĩ tới lại bị Lâm Minh phát hiện.

- Trí tuệ của ngươi thật ra không tính quá kém, Bạn Sinh Lôi Tinh của ngươi đã bị ta cắn nuốt hết rồi, ngươi muốn lấy trở về, trừ phi nuốt ta! Lâm Minh nói xong, rút ra một cây trường thương màu tím.

Đây là binh khí của Khương Tử Cực lưu lại trong cung điện Tử Cực Giới, là trường thương lôi hệ Thiên giai thượng phẩm. Đối với Khương Tử Cực hẳn là không đáng giá nhắc tới, nhưng hiện tại Lâm Minh sử dụng thật ra cực kỳ tiện tay, đối phó với Tử Sư Lôi Nguyên không có thực thể, binh khí Đại Hoang Huyết Kích cồng kềnh như vậy hiển nhiên không thích hợp, ngược lại huyết sát khí trên huyết kích sẽ bị lôi đình khắc chế.

Binh khí tốt nhất, không thể nghi ngờ chính là cây trường thương màu tím này.

- Thần phục ta, theo ta chinh chiến thiên hạ, ta sẽ cho ngươi tiến hóa! Lâm Minh chỉ thẳng mũi thương vào Tử Sư Lôi Nguyên, lập tức bùng phát ra một lực trường vô hình, cũng chính là khí tức của mầm non Tà Thần trước đó hắn cố ý áp chế. Trước đó cố ý áp chế khí tức này, cũng là sợ làm kinh động Tử Sư Lôi Nguyên, khiến nó không dám xuất hiện. Giờ thì dĩ nhiên không cần che giấu.

Hạt giống Tà Thần là Thần Võ vô thượng song hệ Lôi Hỏa, hiện giờ trường năng lượng hoàn toàn bùng phát ra, lập tức tạo thành uy áp thật lớn với Tử Sư Lôi Nguyên!

Khí tức khiến nó có cảm giác kính sợ này, giống như từ ngày nó được sinh ra mấy ức năm trước, đã khắc sâu ở trong khung trí nhớ của nó, không thể phai mờ.

Ngay khoảnh khắc đó, trong con ngươi Tử Sư Lôi Nguyên hiện lên vẻ kinh sợ, nhưng ngay sau đó liền bị nó mạnh mẽ xóa bỏ, thay thế bằng phẫn nộ!

Thân là căn nguyên lôi đình, nó cực kỳ cao ngạo, sao có thể cam tâm bị nhân loại hàng phục mặc cho người sử dụng?

“Rống!” Tử Sư Lôi Nguyên phát ra một tiếng gầm long trời lở đất, mang theo thiên uy mênh mông, trong phạm vi Lôi Vực 90 dặm tất cả lôi quang màu vàng đỏ, màu tím trắng, màu tím vàng... toàn bộ thổi quét tới, hình thành một cái lốc xoáy nhiều màu sắc!

Những lôi quang màu vàng đỏ này, mấy chục đạo tụ tập lại là có thể uy hiếp đến cường giả Thần Hải, mà nhiều lôi đình hội tụ cùng một chỗ như vậy, uy lực có thể nghĩ mà biết!

Trong mắt Lâm Minh sáng quắc toát ra đầy chiến ý: Tử Sư Lôi Nguyên này ở trong Cửu Thiên Lôi Vực, có thể nhận được tăng phúc của năng lượng Lôi Vực, một khi nó liều mạng, thực lực cũng phi thường khủng bố, mình muốn cắn nuốt nó cần phải cẩn thận nhiều, nếu không có khả năng bị nó phản phệ, thiêu hủy kinh mạch toàn thân, chôn thân ở đây.

Tử Sư Lôi Nguyên được vô số năng lượng lôi đình trong Cửu Thiên Lôi Vực thêm vào, thân thể nó tăng vọt lên, trong hai mắt cũng hiện lên vẻ khát máu. Đương nhiên nó sợ hãi lực lượng và uy áp ẩn chứa trong mầm non Tà Thần của Lâm Minh, nhưng sao nó không khát vọng thu được loại lực lượng này: cắn nuốt Lâm Minh, nó có thể tiến hóa một phần lớn.

Trong thức hải tràn ngập ý niệm này, Tử Sư Lôi Nguyên bắt đầu trở nên hưng phấn mà điên cuồng.

“Xùy xùy!” Lôi quang phía sau Tử Sư Lôi Nguyên hóa thành một con quang long màu sắc sặc sỡ, phóng vọt tới hướng Lâm Minh, quang long thét dài xuyên thẳng lên trời cao, giống như tiếng sấm từ trên chín tầng trời, quanh quẩn trong thiên địa!

Lâm Minh ánh mắt lạnh như băng, chân nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, chiến linh Hồng Mông rót vào trong trường thương màu tím, đâm thẳng ngay quang long.

“Xích xích xích!”

Lôi đình màu tím vàng tùy ý phun ra nuốt vào, mây mù trên Lôi Vực đều bị mở ra, chiến linh Hồng Mông của Lâm Minh chịu đựng công kích trực tiếp của quang long, chịu đựng lôi đình rèn luyện, nhưng không những không giảm yếu chút nào, ngược lại mũi nhọn càng ngày càng rực sáng.

Võ ý Thiên Ma - không gian Hồng Mông!

Ngay lúc quang long rít gào, ở sau lưng Lâm Minh, một đóa hồng liên yêu dị từ từ nở rộ, phát ra lực trường vô hình, mang theo một khí thế mênh mang, hùng hồn, trong nháy mắt toàn bộ Cửu Thiên Lôi Vực bị không gian Hồng Mông bao phủ!

Không gian Hồng Mông, diệt sát hầu hết năng lượng và lực lượng pháp tắc. Lôi là năng lượng thuộc về ngũ hành, sau khi sinh ra trong hỗn độn, đúng là một trong pháp tắc bị không gian Hồng Mông khắc chế!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 928: Cắn nuốt Lôi Nguyên

Không gian Hồng Mông, bên trong thập phần bao la bát ngát, ngang dọc hơn 1000 dặm. Trong nháy mắt Tử Sư Lôi Nguyên bị bao phủ ở trong không gian Hồng Mông kia, nó chỉ cảm thấy liên hệ giữa mình với Lôi đình lực trong thiên địa bị chặt đứt, điều này khiến nó vô cùng kinh hãi.

- Hủy diệt pháp tắc, tinh tú chi liên! Lâm Minh run cây trường thương, lực lượng không gian bùng phát ra, một lực xoay tròn nghiền ép cường đại tỏa ra, phối hợp với hồng mông khí hình thức ban đầu xoay tròn, hình thành Hỗn Độn Phong Bạo, trực tiếp cắn nuốt quang long của Tử Sư Lôi Nguyên phát ra!

Lực cắn xé của Hỗn Độn Phong Bạo, tính cả áp chế của không gian Hồng Mông đối với pháp tắc Lôi đình, chỉ sau mấy hô hấp, hư ảnh quang long kia liền giống như tấm gương vỡ nát!

Quang long sau khi vỡ nát, hóa thành Lôi đình lực tinh thuần tràn ra, Lâm Minh quét qua trường thương màu tím, liền giống như cá kình hút nước tùy ý cắn nuốt những Lôi đình lực này.

Mắt thấy vô số năng lượng bị Lâm Minh hấp thu, Tử Sư Lôi Nguyên nổi giận.

“Rống!” Nó gầm một tiếng, tự mình phóng vọt tới Lâm Minh.

Dù sao Lôi Nguyên cũng là căn nguyên lôi đình trải qua mấy ức năm hình thành, tượng trưng cho Lôi đình lực mạnh nhất, một kích toàn lực của nó đúng là làm cho không gian Hồng Mông cũng phải lay động dữ dội.

- Không hổ là Lôi Nguyên! Tuy nhiên ngươi càng là cường đại, thì càng có thể mang đến lực lượng cho ta càng mạnh! Lâm Minh nói mà trong hai mắt toát ra tia sáng hưng phấn. Trường thương trong tay vung lên, giống như cây roi quất ra ngoài! Một thương này quất xuống, dưới năng lượng nén ép ẩn chứa trong mầm non Tà Thần cùng với chiến linh Hồng Mông này, cho dù là cường giả mới vào Thần Hải hậu kỳ bị quất trúng, bản thân cũng phải bị trọng thương, thậm chí đan điền vỡ nát mà chết.

Trong cơ thể Tử Sư Lôi Nguyên ẩn chứa năng lượng tuy rằng cường đại, nhưng nó cũng không có công pháp kế thừa, chỉ có một thân lực lượng, lại không cách nào phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Mà hiện tại Lâm Minh cũng không kiêng kỵ với bản thể của Tử Sư Lôi Nguyên, hắn kiêng kỵ chính là sau khi cắn nuốt Tử Sư Lôi Nguyên vào trong thân thể mình, năng lượng khủng bố đó sẽ tấn công kinh mạch, khống chế không tốt sẽ bị thiêu hủy kinh mạch.

“Vù!” Trường thương đánh xuống mang theo cầu ánh sáng màu tím, hư không gần như một phân thành hai, mà ngay lúc đó Tử Sư Lôi Nguyên chợt biến mất!

Trong hư không kéo ra liên tiếp quang ảnh màu tím, như mộng như ảo. Tốc độ của lôi đình là đứng đầu năng lượng ngũ hành, hơn nữa Tử Sư Lôi Nguyên này lại là thân thể hư vô, bản thân nó có được tốc độ không gì sánh kịp!

- Muốn so tốc độ sao? Trùng hợp ta cũng rất có tự tin về tốc độ! Lâm Minh lạnh lùng cười, mở ra Kinh Môn, phối hợp quang ảnh Huyền Lôi và Kim Bằng Phá Hư... thân thể hắn cũng hoàn toàn mơ hồ không rõ, hóa thành vô số luồng sáng đỏ, phủ kín toàn bộ không gian Hồng Mông!

- Truy Điện! Đồng thời với thi triển ra tốc độ cực hạn, Lâm Minh rót Lôi đình lực trong mầm non Tà Thần vào trên trường thương màu tím, đâm ra một thương!

Lực công kích của Truy Điện cũng không tính mạnh mẽ lắm, chỉ là một võ kỹ của ý cảnh, nhưng nó lại có thể ở phương diện tốc độ đạt đến mức tận cùng.

Đối phó với Tử Sư Lôi Nguyên không có thực thể, cũng không cần uy lực quá mạnh mẽ, ngược lại với công kích võ kỹ khống chế pháp tắc lôi hệ, cũng đủ mang đến thương tổn thật lớn cho Tử Sư Lôi Nguyên.

Thân pháp cực hạn phối hợp với Truy Điện tăng cao tốc độ, trong nháy mắt liền đuổi theo kịp Tử Sư Lôi Nguyên!

Mắt thấy Lâm Minh đuổi theo kịp, trong cặp mắt màu hổ phách của Tử Sư Lôi Nguyên hiện lên vẻ kinh ngạc và không thể tin. Sở dĩ nó dám ở dưới tình huống không có hoàn toàn nắm chắc đến đánh lén Lâm Minh: một là bởi vì Bạn Sinh Lôi Tinh trên thân Lâm Minh nó phải đoạt lại; thứ hai là nó tự thị tốc độ của mình siêu phàm, cho rằng mình có thể tự do tới tự ý rời đi. Hiện tại nó tuyệt đối không nghĩ tới: tốc độ của Lâm Minh lại còn nhanh hơn nó. Rốt cục nó hoảng sợ rồi!

“Ầm!” Trường thương của Lâm Minh đúng lúc va chạm mạnh vào Tử Sư Lôi Nguyên!

Lâm Minh cảm giác không có đâm trúng bất kỳ thực thể gì, nhưng lại có một năng lượng cuồng mãnh đánh úp lại, tùy ý nhảy vào trong kinh mạch của hắn, muốn thiêu hủy toàn thân kinh mạch hắn.

Đây là phản phệ của năng lượng Tử Sư Lôi Nguyên, nếu là cường giả Thần Hải bình thường, bị năng lượng lôi hệ nhập thể như vậy sẽ bị trọng thương ngay.

Nhưng với Lâm Minh thì cũng không tính là gì, tinh thần lực liên hệ đến mầm non Tà Thần, năng lượng vận chuyển, trong nháy mắt dọn sạch năng lượng đang tàn phá trong cơ thể kia. Về phần kinh mạch của Lâm Minh, bởi vì trải qua lôi đình rèn luyện, cũng không có bị mảy may tổn thương gì.

Nhưng Tử Sư Lôi Nguyên thì thảm rồi, bị một thương của Lâm Minh xuyên thủng bụng, bản mạng Lôi Nguyên cấu thành thân thể bị lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong Truy Điện của Lâm Minh quấy động, năng lượng tổn thất một bộ phận lớn. Hơn nữa ở trong không gian Hồng Mông này, năng lượng của nó chẳng những không thể nhận được Lôi Vực bổ sung, ngược lại không có lúc nào là không bị tiêu hao, điều này làm cho bộ lông bên ngoài thân nó chợt trở nên mờ ảo đi; con ngươi bắn ra tinh quang bốn phía cũng ảm đạm xuống. Nếu nói trước đó Tử Sư Lôi Nguyên giống nhau như đúc với sư tử thật, như vậy hiện tại Tử Sư Lôi Nguyên lại giống như ảnh chiếu trong nước, mờ ảo mông lung không rõ.

- Nó bị thương rồi, nhân cơ hội vây khốn nó! Truyền đến thanh âm của Ma Quang từ trong tinh thần chi hải, Lâm Minh không cần Ma Quang nói, đã đánh ra liên tiếp tám đạo năng lượng màu xám, hình thành đạo phù lôi đình, bay vào trong cơ thể Tử Sư Lôi Nguyên.

Đây là ý cảnh Lôi Đình, Lâm Minh tìm hiểu được từ trong ngọc giản của Khương Tử Cực di lưu lại. Trước đó hắn dùng quang ảnh Huyền Lôi, ở trong cơ thể ngưng tụ ra 12 đạo lôi phù bản mạng cũng là cùng một đạo lý, chẳng qua 12 đạo lôi phù bản mạng kia là hiệp trợ vận chuyển Lôi đình lực, là bí pháp kích phát tiềm năng của thân thể. Còn hiện tại tám đạo đạo phù lôi đình này chính là phương pháp phong ấn Lôi đình lực!

Lôi phù giống như tên bay, bay vào thân thể Tử Sư Lôi Nguyên. Lập tức Tử Sư Lôi Nguyên cảm giác đau đớn giống như đao đâm vào mình, ngay sau đó thân thể hành động giảm sút rõ rệt. Nó liều mạng rít gào, muốn dùng năng lượng làm vỡ nát tám đạo lôi phù này, nhưng những lôi phù lại giống như xiềng xích dẫn theo gai xương, từng cây gai xương ghim thật sâu vào cơ thịt, càng cố ý giãy thoát chúng, thân thể càng đau đớn!

“Grào!” Tử Sư Lôi Nguyên phát ra từng đợt tiếng kêu rên!

Lâm Minh sao có thể cho nó cơ hội thở dốc, chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, trong nháy mắt xuyên qua hư không, đi tới bên trên Tử Sư Lôi Nguyên.

Lâm Minh hai tay nắm trường thương màu tím, rót vào trong trường thương vô tận năng lượng lôi đình, đập xuống một thương!

“Phốc!” Gần như trường thương cắt rời thân thể Tử Sư Lôi Nguyên thành hai nửa!

Bộ lông mờ ảo trên toàn thân Tử Sư Lôi Nguyên từng cọng dựng ngược lên, nó không quản tới thân thể đau đớn, phát ra một tràng tiếng gầm long trời lở đất, muốn giãy thoát trói buộc của đạo phù lôi đình. Thế nhưng giờ khắc này, nó chỉ cảm thấy năng lượng toàn thân dường như cũng không chịu mình khống chế, bị Lâm

Minh đâm trường thương vào trong cơ thể nó rồi nhanh chóng hút ra.

Vẻn vẹn chỉ trong thời gian vài cái chớp mắt, thân mình Tử Sư Lôi Nguyên lại mờ ảo đi rất nhiều, đã gần như trong suốt.

Tiếng gầm của nó cũng không còn hữu lực như trước. Tám đạo đạo phù lôi đình trong thân thể nó lại giống như cái lồng giam bằng Thần Thiết tạo thành, làm nó cũng không thể nhích động chút nào.

Tình cảnh của Tử Sư Lôi Nguyên hiện tại, lên trời không đường, xuống đất không cửa, không gian Hồng Mông đã phong tỏa cắt đứt tất cả năng lượng tiếp tế tiếp viện. Rốt cục nó quá hoảng sợ rồi, bắt đầu kêu thảm cầu xin tha thứ, nhưng Lâm Minh vốn không hề quan tâm tới, tiếp tục rút ra năng lượng trong cơ thể Tử Sư Lôi Nguyên.

- Thần phục ta, nếu không ta sẽ hủy diệt linh trí của ngươi! Chỉ hấp thu căn nguyên năng lượng của ngươi, điều này với ta mà nói tuy rằng hiệu quả kém một ít, nhưng cũng không phải quá lớn! Hơn nữa trực tiếp xóa bỏ sạch linh trí của ngươi, hấp thu năng lượng của ngươi, cổ năng lượng này ta cũng càng dễ dàng khống chế, ưu đãi nhiều hơn! Lâm Minh nói sắc mặt lạnh lùng, năng lượng trong tay càng ngày càng mạnh. Tử Sư Lôi Nguyên không chút nghi ngờ, giờ khắc này nếu nó nhất quyết cự tuyệt, như vậy Lâm Minh sẽ thật sự xóa bỏ linh trí của nó!

Trải qua trong nháy mắt do dự ngắn ngủi, rốt cục Tử Sư Lôi Nguyên lộ vẻ mặt cầu xin tha thứ, phát ra tiếng kêu “ô ô”, rồi thân mình nó bắt đầu thu nhỏ lại, thần phục dưới trướng Lâm Minh.

- Hắc hắc! Thu tên khốn đó mà không xóa bỏ linh trí của nó, có điều nguy hiểm nha! Ngày sau nếu một ngày nào đó bản thân ngươi bị trọng thương... tên khốn này sợ là sẽ thừa cơ tạo phản đấy! Ma Quang chậc chậc nói, có điểm không đồng ý lắm với cách làm của Lâm Minh.

Lâm Minh sao không biết điểm này, hắn nói: - Nếu ta hủy diệt linh trí của nó, chẳng khác nào gạt bỏ mất bộ phận tối tinh hoa trong

Lôi Nguyên này, không chỉ thực lực nó sẽ giảm chậm lại, trong thủ đoạn công kích sẽ khuyết thiếu linh tính. Hơn nữa sau này cũng không có khả năng tiếp tục tinh tiến nữa!

- Còn có một điểm trọng yếu hơn là, nếu nó thần phục với ta, không phản kháng, như vậy ta cắn nuốt nó sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu không hiện tại để ta cắn nuốt một Lôi Nguyên không có linh trí táo bạo, kinh mạch trong cơ thể ta sẽ chịu đựng áp lực cực lớn, vị tất có thể thành công! Lâm Minh cũng không lo lắng ngày sau Tử Sư Lôi Nguyên phản bội, thực lực của hắn trưởng thành tốc độ phải nhanh hơn xa Tử Sư Lôi Nguyên, hơn nữa có mầm non Tà Thần áp chế, một khi Tử Sư Lôi Nguyên tiến vào trong mầm non Tà Thần, năng lượng sẽ bị mầm non Tà Thần khống chế, nó muốn phản bội nói dễ hơn làm?

- Đi vào! Lâm Minh vung tay chộp một cái, trực tiếp chộp Tử Sư Lôi Nguyên đã thu nhỏ nắm trong bàn tay. Ngay khoảnh khắc đó, trên tay Lâm Minh hình thành một cái lốc xoáy năng lượng, nguyên khí lôi đình toàn thân Tử Sư Lôi Nguyên đều bị lốc xoáy này hút đi, cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong mầm non Tà Thần, làm dịu cành lá và rễ cây mầm non Tà Thần.

Tử Sư Lôi Nguyên hoàn toàn không dám phản kháng, để mặc cho Lâm Minh giống như kéo tơ lột kén hấp thu năng lượng của nó. Đến lúc này, nó biết mình còn giữ lại linh trí, mà năng lượng thì phần lớn đã bị Lâm Minh khống chế.

Theo Lâm Minh hấp thu, thân thể Tử Sư Lôi Nguyên càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng còn nhỏ hơn bàn tay Lâm Minh, bị trong lòng bàn tay Lâm Minh nuốt trọn vào.

Nó cứ như vậy dọc theo kinh mạch của Lâm Minh, đi thẳng tới trong đan điền, sau đó nó liền thấy được gốc cây mầm non Tà Thần kia.

Trong mầm non này ẩn chứa năng lượng lôi đình có lẽ không cường đại lắm, chỉ bằng một phần ba thời kì toàn thịnh của Tử Sư Lôi Nguyên, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó lại cực kỳ tinh thuần, hơn nữa mơ hồ tản phát ra khí tức của pháp tắc đại đạo, làm cho nó chỉ mới vừa đến gần, liền tâm thần kinh sợ!

So sánh với mầm non Tà Thần này, tinh hoa lôi điện trước kia nó cắn nuốt có thể nói vô cùng hỗn tạp, hoàn toàn không phải là một tầng thứ.

Phát hiện những điều này, Tử Sư Lôi Nguyên đã không còn ý chống lại bị mầm non Tà Thần hấp thu, hơn nữa điểm mấu chốt là nó cũng không phản kháng được.

Nó cứ như vậy ngoan ngoãn bị mầm non Tà Thần hấp thu vào, hoàn toàn dung nhập trong cành lá của mầm non Tà Thần. Ngay khoảnh khắc đó, mầm non Tà Thần nhẹ nhàng mấp máy, lại là một phiến lá cây non nớt gian nan từ đỉnh chóp mầm non mọc ra, từ uốn cong đến chậm rãi giãn ra, gân lá dần dần hiện rõ ràng... Hình dạng phiến lá này vô cùng kỳ dị, thoạt nhìn như là một cái đỉnh nhỏ, mà ở trên thân đỉnh rõ ràng xuất hiện đồ án một con Tử Sư.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 929: Tiến thêm một bước

- Mầm non Tà Thần lại sinh trưởng...

Lâm Minh nhìn mầm non Tà Thần đã cao thêm một tấc, trong lòng vui vẻ, hắn rõ ràng cảm giác được lực lượng của mầm non Tà Thần gia tăng lên rất nhiều, kể từ đó, sau này tìm hiểu ý cảnh Lôi Hỏa sẽ giống như có thần trợ giúp, mà sau khi đi Thần Vực, hắn cũng sẽ gia nhập Cổ Phượng bộ tộc, tiếp tục nhận Phượng tiên tử chỉ dạy, đến lúc đó có mầm non Tà Thần duy trì, thực lực của hắn sẽ tăng lên vùn vụt.

Tử Sư Lôi Nguyên hoàn toàn bị hấp thu, lôi quang trên mầm non Tà Thần lóe ra, Lâm Minh nhắm mắt lại, cảm giác một phen, gật gật đầu hài lòng, mầm non Tà Thần có lực khống chế năng lượng còn hơn cả tưởng tượng của hắn, Tử Sư Lôi Nguyên tiến vào trong mầm non Tà Thần, năng lượng của nó phần lớn đã bị mầm non Tà Thần hấp thu đi, quyền khống chế cũng nằm trong tay Lâm Minh.

Nếu nói linh trí của Tử Sư Lôi Nguyên tương đương với một Tướng quân, thì năng lượng của nó giống như quân đội, lúc này, quân quyền đã nằm trong tay Lâm Minh.

Loại cảm giác nắm mọi thứ trong tay này làm cho Lâm Minh vô cùng hài lòng, sau này thực lực của hắn được đề cao, khả năng Tử Sư Lôi Nguyên phản bội sẽ càng lúc càng nhỏ hơn.

- Ma Quang, sau khi hấp thu Tử Sư Lôi Nguyên, ta cảm giác năng lượng của mình lại lần nữa tràn đầy, một hơi đột phá Mệnh Vẫn tầng năm thì cũng không khó!

- Ngươi muốn đột phá Mệnh Vẫn tầng năm ư? Ngươi đột phá Mệnh Vẫn tầng bốn chưa được một năm, ngươi lại muốn đột phá Mệnh Vẫn tầng năm? Gần đây tu vi của ngươi tăng trưởng quá nhanh, nếu không áp chế một chút, thì sẽ khiến cho căn cơ bất ổn, sau này muốn tăng lên cũng không dễ.

Các thiên tài cấp Đế bình thường dùng 50 năm thì mới có thể hoàn thành xong Mệnh Vẫn, hơn nữa Mệnh Vẫn cũng chỉ là tầng sáu, tầng bảy, trung bình là bảy, tám năm mới đột phá một tầng.

Mà hiện tại Lâm Minh mỗi năm độ một lần, không đến năm năm hắn đã độ bốn lần Mệnh Vẫn, chuẩn bị độ tầng thứ năm.

Tu vi của Lâm Minh tăng lên quá nhanh, hơn nữa quan trọng nhất là, năm năm này, số lần thực chiến mà Lâm Minh trải qua cũng không nhiều, thiếu ma luyện trên chiến trường, khiến cho không lĩnh ngộ sâu về pháp tắc và võ kỹ, tạo thành căn cơ bất ổn.

Lâm Minh nói: - Ta biết, tuy nhiên sau này cũng không phải là không thể bồi bổ lại được, chỉ cần trước khi ta đột phá Thần Hải, tĩnh tu một phen, làm cho năng lượng lắng đọng lại là được, tuy rằng sẽ phí một chút công phu, nhưng hiện tại ta phải đối mặt với Dương Vân, phải mau chóng đề cao thực lực, một năm sau, thực lực của Dương Vân tuyệt đối sẽ cao hơn Bạch Yêu, hiện tại tu vi của ta, cho dù hấp thu Tử Sư Lôi Nguyên, thì hơn phân nửa cũng không đánh lại được hắn!

- Quả thật đúng như vậy, Dương Vân tinh thông ý cảnh Thời gian, nếu hắn thay đổi tốc độ thời gian, bế quan trong không gian đóng kín, một năm bằng mười năm, thì e rằng ngay cả Thần Hải trung kỳ đều sẽ đột phá được.

Ma Quang có chút lo lắng nói, Mệnh Vẫn tầng tám, lại đột phá Thần Hải trung kỳ, cộng thêm công pháp của Dương Vân cũng không kém, đủ loại nhân tố cộng lại, quả thật Lâm Minh sẽ có nguy hiểm rất lớn.

- Dương Vân quả thật có thể thay đổi tốc độ thời gian, tuy nhiên kết giới thay đổi được tốc độ thời gian thì cần phải có võ giả vận chuyển lực lượng pháp tắc để duy trì, nếu hắn một lòng tu luyện thần công nào đó, toàn tâm toàn ý nghiên cứu, thì cũng rất khó vừa tu luyện thần công, lại vừa điều chỉnh tốc độ thời gian đến trình độ mười so với một được.

Võ giả tu luyện chú ý toàn tâm toàn ý, Võ ý Không linh của Lâm Minh sở dĩ ưu tú, chính là bởi vì nó có thể làm cho Lâm Minh không có chút tạp niệm nào khi tu luyện.

Trạng thái tốt nhất để tu luyện một môn công pháp chính là toàn tâm toàn ý, tập trung tinh thần, ở trong trạng thái quên mình, dưới tình huống như vậy, muốn vừa tu luyện, vừa duy trì thời gian kết giới thì rất khó, mà năm đó Tạo Hóa lão nhân có thể làm được như vậy, thật sự là do mấy ngàn năm trước hắn đã đạt tới bình cảnh tu luyện, cái gọi là bế quan của hắn thì cũng chỉ là tĩnh tọa điều dưỡng, tu thân dưỡng tính, ngẫu nhiên lĩnh ngộ một vài pháp tắc, lịch lãm một chút ý chí mà thôi, căn bản không thể so với Dương Vân được.

Muốn tu luyện trong kết giới có tốc độ thời gian mười so với một, thì cần phải có một cường giả khác liên tục thi pháp cho hắn, như vậy thì hắn mới có thể toàn tâm mà tu luyện, mà muốn tìm được một cường giả như vậy, liên tục phục vụ ngươi vài năm, thì nói dễ hơn làm.

Kỳ thật nếu thật có thể làm như vậy, với lý giải của Lâm Minh về ý cảnh Thời gian, thì cũng có thể làm được điều này, tuy rằng không đạt được tốc độ mười so với một, nhưng cũng có thể đạt được năm lần, sáu lần.

Lâm Minh thu Không gian Hồng mông lại, thân thể bay ra ngoài, bay về phía động phủ mà năm đó Bát Vẫn Lôi Hoàng tạo ra.

Động phủ này cũng nằm trên một hòn đảo nhỏ lơ lửng trên không, tuy nhiên hòn đảo này cũng không phải nằm trong trăm dặm Lôi Vực, mà là trong chín mươi dặm Lôi Vực.

Đây là hòn đảo lơ lửng duy nhất trong chín mươi dặm Lôi Vực, về phần trăm dặm Lôi Vực, cho dù lúc trước Bát Vẫn Lôi Hoàng thì cũng hoàn toàn không có năng lực đi lên được.

Lâm Minh bay vào trong động phủ, sơn động cổ xưa này toát ra một luồng khí tức thời gian, so với lúc Lâm Minh tới lần trước thì vẫn y hệt như cũ, tấm bia đá kia vẫn đứng sừng sững tại đó, trên bề mặt được khắc một dòng chữ “Ta dùng kiếm trong tay, chiến Càn Khôn, chiến Luân Hồi, số mệnh không dung tộc của ta, ta đánh vỡ chìa khóa số mệnh, thương thiên không dung tộc của ta, ta ngược dòng phạt thiên!”

Những chữ này đều ẩn chứa một luồng kiếm ý cô đọng, làm cho lòng người sinh ra kính sợ.

Hiện tại cảnh giới của Lâm Minh được đề cao, hắn càng có thể cảm nhận được sự cường hãn của Bát Vẫn Lôi Hoàng năm đó.

- Từ xưa đến nay, Thiên Diễn Đại Lục mới chỉ có mười mấy tuyệt thế cường giả được phong hào thiên hạ đệ nhất nhân, Bát Vẫn Lôi Hoàng lại còn là người nổi bật trong số này!

Cái gọi là thiên hạ đệ nhất nhân, chính là người trong một thời đại, trong lúc đơn đả độc đấu thì có năng lực đánh chết tất cả cường giả khác cùng thời, không phải đánh bại, mà là đánh chết, cho nên mặc dù trước khi Dương Vân và Bạch Yêu xuất hiện, Tạo Hóa lão nhân cũng không đạt được loại trình độ này, vẫn chỉ là "chuẩn" thiên hạ đệ nhất nhân.

Từ xưa đến nay, trong mười mấy người được phong thiên hạ đệ nhất nhân, thì cũng có mạnh có yếu, Bạch Yêu xếp trong đó thì cũng chỉ có thể được coi là kẻ yếu.

Lâm Minh hít sâu một hơi, cảm khái nói: - Cho dù ta hấp thu Tử Sư Lôi Nguyên, cũng không mạnh hơn Bạch Yêu quá nhiều, đánh bại hắn thì dễ dàng, nhưng đánh chết hắn thì lại rất khó, nếu vào thời cổ đại, chỉ được coi là hạng bét trong số các thiên hạ đệ nhất nhân tại Thiên Diễn Đại Lục.

Về số lượng tuyệt thế cường giả, Thiên Diễn Đại Lục kém hơn Thánh Ma Đại Lục rất nhiều, thiên hạ đệ nhất nhân của Thánh Ma Đại Lục càng mạnh hơn nữa.

Mà trên Thánh Ma Đại Lục còn có hải dương vô tận nằm giữa hai đại lục, diện tích còn lớn gấp mười lần Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục cộng lại, số lượng cường giả cực kỳ nhiều.

Nhưng một thế giới rộng lớn như vậy, đặt trong 3000 đại thế giới, thì cũng chỉ là muối bỏ biển, các không gian dị độ cường đại hơn Thiên Diễn Đại Lục vị diện thì còn nhiều không đếm xuể.

Ngoài ra, còn có cả Thần Vực khủng bố hơn nữa!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cực kỳ cảm khái, con đường mà hắn phải đi còn cực kỳ dài, thiên hạ đệ nhất nhân trên Thiên Diễn Đại Lục cũng không là cái gì cả.

Lần này, sau khi chiến một trận với Dương Vân, hắn sẽ chấm dứt mọi thứ, phi thăng Thần Vực, đi tới không gian rộng lớn hơn, nghênh đón khiêu chiến lớn hơn nữa.

Lâm Minh bày ra trận pháp trong động phủ của Bát Vẫn Lôi Hoàng, với lý giải của Lâm Minh đối với ý cảnh Lôi hệ, thì đã có thể cách ly các lôi quang trí mạng trong chín mươi dặm Lôi Vực rồi.

Đầm lầy màu đen tám ngàn dặm là nơi nguy hiểm, Lâm Minh tu luyện trong đó thì có chút phiêu lưu, cho nên về mặt trận pháp, Lâm Minh làm rất cẩn thận tỉ mỉ.

Một ngày sau, Lâm Minh dung hợp pháp tắc của Không gian Hồng mông, kết hợp với trận pháp trong trí nhớ của Ma đầu thượng cổ, bố trí ba tầng đại trận, lúc này hắn mới ngồi trên giường đá, lấy từ trong Tu Di Giới ra 12 Lôi Đình Đạo Quả và hơn 20 viên Nguyên linh thạch cực phẩm.

12 Lôi Đình Đạo Quả này, một quả đã bị Lâm Minh ăn hết, chỉ để lại vỏ quả được khắc ý cảnh Lôi Đình huyền ảo, tuy nhiên hiện tại Lâm Minh còn chưa thu xếp được thời gian để tìm hiểu chúng kỹ càng hơn.

Lần này, Lâm Minh lại cầm lấy một quả Lôi Đình Đạo Quả, dùng chủy thủ cắt ra, lộ ra phần thịt quả đỏ rực.

Một mùi rượu lập tức tản ra khắp nơi, mùi thơm ập vào mũi, giống như đã được ủ lâu ngàn năm, hơn nữa còn là cực phẩm trong cực phẩm.

- Ân? Lôi Đình Đạo Quả này khác với quả lần trước ta ăn, quả kia có màu trắng ngà, quả này lại đỏ rực như là máu thịt vậy!

Phần thịt quả này ẩn chứa các tia máu đạo đạo, mùi thơm say lòng người ập vào mũi, cực kỳ mê người.

Lâm Minh dùng chủy thủ cắt ra một miếng, ấn tay vào thì thấy cực kỳ co dãn, hắn nuốt miếng này vào, sau khi vào miệng, quả này lập tức hòa tan ra, căn bản không cần nhai, trong miệng tràn ngập hương thơm, hóa thành một luồng nhiệt khí tràn ngập thân thể, chảy về phía trái tim, đan điền, xông thẳng lên thiên linh.

Lúc này, Lâm Minh cảm giác dường như mình vừa uống rượu xong, đầu óc có chút choáng váng, tứ chi như nhũn ra, xương cốt toàn thân tê dại, giống như sắp bị hòa tan.

Quả Lôi Đình Đạo Quả thứ hai này có hiệu quả hoàn toàn khác với quả thứ nhất, làm cho Lâm Minh cảm giác giống như đang ở trên mây, nhẹ nhàng thoải mái, thoải mái đến cực điểm.

- Thật cường đại, dược lực thật là kỳ diệu, dường như mỗi một quả Lôi Đình Đạo Quả thì đều khác nhau.

Lâm Minh thừa dịp dược lực còn chưa tiêu tán, vận chuyển một bộ công pháp lôi đình của Thần Vực do Khương Tử Cực lưu lại trong ngọc giản, tên là Lôi Hoàng Quyết, đây là một trong số rất ít công pháp được Khương Tử Cực cất giữ, không cần huyết mạch Tử Điện Kỳ Lân vẫn có thể tu luyện được.

Lôi đình năng lượng hỗn hợp trong chân nguyên, chạy từng vòng nối tiếp nhau.

Lúc này Lâm Minh cũng không tiến vào Võ ý Không linh, nhưng lại trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, trong đầu dường như chỗ trống, nhưng lại dường như vô cùng tỉnh táo, động tác của hắn tuy rằng chậm chạp, nhưng năng lượng lại đang điên cuồng dâng lên.

Loại trạng thái kỳ dị này giống như đang đánh Tuý Quyền, đây là một loại trạng thái tu luyện tốt hơn cả Võ ý Không linh, giống như thôi miên chiều sâu, không có sợ hãi, không có kính sợ, hoàn toàn khai quật tiềm lực của thân thể, bất kỳ chuyện gì không có khả năng cũng đều biến thành có thể.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Lâm Minh tiêu hóa năng lượng trong Lôi Đình Đạo Quả, mỗi khi năng lượng tiêu hóa xong, hắn sẽ tỉnh lại từ trong trạng thái kỳ dị kia, lại ăn tiếp một miếng Lôi Đình Đạo Quả nữa.

Những miếng quả này đều ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ, bình thường thì võ giả lôi hệ ăn bốn năm miếng sẽ không ăn nổi nữa, nếu ăn tiếp thì sẽ nổ tan xác mà chết, trừ phi đẩy các năng lượng dưa thừa ra, tuy nhiên làm như vậy thì hoàn toàn là lãng phí.

Mà Lâm Minh lại không tồn tại tình huống này, mầm non Tà Thần dường như vừa mới thăng cấp, có bao nhiêu năng lượng thì nó cũng đều có thể nuốt xuống được.

Trong loại tu luyện cường độ cao này, Lâm Minh càng hiểu về pháp tắc Lôi đình rõ ràng hơn, trên thân thể hắn có các luồng sáng lưu chuyển, dường như muốn hóa thành phi tiên phá không mà đi. Mà sau lưng Lâm Minh, từng Đạo Đồ như ẩn như hiện, cực kỳ thần bí, các văn lộ được khắc trên đó đều là pháp tắc Lôi đình huyền ảo nhất.

Chương 930: Mây đen

Trong một tòa đại điện treo lơ lửng giữa trời, mười mấy người đang ngồi quanh một chiếc bàn dài, những người này có nam có nữ, từng người đều mang khí tức thâm trầm, rõ ràng đều là cường giả Thần Hải.

Thiên Diễn Đại Lục có tổng cộng không hơn một trăm cường giả Thần Hải, vài năm này, các cường giả Thần Hải mới cũng không sinh ra nhiều, nhưng cường giả Thần Hải cũ gì lại ngã xuống không ít, hiện tại cũng chỉ còn lại 90 người, trước mắt trong đại điện đã tập hợp sáu phần trong số này rồi.

Ngồi bên chiếc bàn dài này, không ít người mang vẻ mặt ưu sầu.

- Lần này Dương Vân triệu tập chúng ta tới đây, cũng không biết là gây nên chuyện gì...

Một bên bàn, một nữ nhân áo trắng khẽ vỗ vỗ đầu, có chút lo lắng.

Nàng chính là Tuyết Phong tiên tử của Bạch tộc.

Mấy năm nay, thực lực của Dương Vân càng lúc càng mạnh, nhất là không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà liên hợp được với các tộc trong Biển sương mù, làm cho số lượng cường giả phong Hoàng làm việc cho hắn đạt tới hơn 20 người, cộng thêm Dương Vân và Bạch Yêu là hai đại cường giả đỉnh cấp làm uy hiếp, không còn có ai dám phản kháng hắn nữa.

- Mặc kệ là chuyện gì, chúng ta cứ nghe theo là được, trên người chúng ta đều bị Dương Vân gieo chiến linh truy tung ấn ký rồi, trừ khi ý chí của chúng ta có cường độ đến gần Dương Vân, thì mới có thể xóa đi những ấn ký này, hiện tại hắn nói cái gì thì chính là cái đó, chẳng lẽ còn có thể phản kháng hắn được hay sao?

Bên cạnh Tuyết Phong tiên tử, một người trung niên áo xanh bất đắc dĩ nói.

Từ xưa đến nay, mặc dù là thiên hạ đệ nhất nhân thì cũng rất ít giống như Dương Vân, hoàn toàn khống chế cả thiên hạ vào trong tay, Dương Vân có thể làm được điều này chính là do có chiến linh ấn ký, nếu ai vi phạm mệnh lệnh của hắn, như vậy thì cho dù có chạy tới chân trời góc biển, hắn cũng có thể đuổi giết tới.

Người trung niên áo xanh này nói xong, không khí tại đây lại lâm vào trầm mặc, ước chừng nửa nén hương sau, đột nhiên có một người nhẹ nhàng nói: - Gần một năm nay, đã mất tích bảy cường giả Thần Hải, bảy người này cùng có đặc điểm chung, đó chính là trên người có Thần thể hoặc huyết mạch dị chủng...

Một câu này làm cho mọi người ở đây phải rùng mình, các võ giả có Thần thể, huyết mạch dị chủng, đan điền dị chủng thì đều là thiên tài trong thiên tài, tu luyện nhanh chóng, tương lai sẽ có xác suất thành tựu Thần Hải là phi thường lớn, cho nên số lượng võ giả có Thần thể và huyết mạch dị chủng lại càng ít hơn, nhưng trong số các cường giả Thần Hải thì tỉ lệ cũng không nhỏ, chiếm một vài thành.

Hơn nữa những người này thường thường đều dựa vào bản thân đột phá Thần Hải, thực lực còn mạnh hơn một ít.

Nhưng trong một năm này, cường giả Thần Hải có Thần thể đã mất tích bảy người, mất đi hẳn một nửa!

Trong đó có ba người được xác định là tử vong, bởi vì mệnh hồn ngọc giản của họ đã vỡ vụn, còn lại có bốn người không lưu lại mệnh hồn ngọc giản, bọn họ tuyên bố “bế quan” hoặc là “vân du bốn phương, tìm kiếm tiên duyên”, nhưng lời này thì làm sao các cường giả Thần Hải sống mấy ngàn năm có thể tin tưởng được?

Chuyện như vậy đột nhiên phát sinh, làm cho người khác không thể không kinh hãi!

Cường giả Thần Hải vừa lên tiếng kia thì cũng chỉ thuận miệng nhắc tới thôi, không tiếp tục nói nữa, nhưng các cường giả Thần Hải tại đây đều già thành tinh rồi, chẳng ai là kẻ ngốc cả.

Bảy người này rất có thể đều đã chết!

Mà khắp thiên hạ này, người có năng lực trong vòng một năm đánh chết bảy cường giả Thần Hải, hơn nữa còn không lưu lại dấu vết gì, thì cũng chỉ có một vài người mà thôi.

Bạch Yêu, Dương Vân, ngay cả Tạo Hóa lão nhân cũng đều có thể.

Về phần Lâm Minh, theo mọi người thấy thì hắn còn kém Tạo Hóa lão nhân một ít, trận chiến giữa hắn và Bạch Yêu thì không có ai biết tới, người chứng kiến khi đó cũng chỉ là Tư Đồ Dao Hi và vài cường giả phong Hoàng của chư tộc biển sâu, mà những người này cũng đều đã chết rồi.

Mà theo mọi người thấy, trải qua vài năm này, tuy rằng tu vi của Lâm Minh chắc chắn sẽ tăng tiến vùn vụt, nhưng nếu nói hắn có thể trưởng thành đến mức như Bạch Yêu, Dương Vân, thì lại dường như không quá có khả năng.

Điều này cũng không phải là do những người này xem nhẹ Lâm Minh, thật sự là ba năm quá ngắn, bọn họ cũng không biết Lâm Minh lĩnh ngộ một môn Thần Võ vô thượng, kỳ thật nếu không có Thiên Ma võ ý, Lâm Minh cũng không phải là đối thủ của Bạch Yêu.

Trong bốn người có năng lực đánh chết bảy đại cường giả Thần Hải, thì Tạo Hóa lão nhân và Lâm Minh không có động cơ, kẻ có khả năng nhất chính là Bạch Yêu cùng Dương Vân.

Bảy cường giả Thần Hải đã chết kia đều có điểm giống nhau chính là thân mang Thần thể hoặc huyết mạch dị chủng, điều này làm cho người ta không thể không sinh ra một liên tưởng, một vài công pháp Ma đạo có thể tinh luyện huyết mạch dị chủng, bổ sung tinh huyết của bản thân, Dương Vân ma khí nồng nặc, có loại công pháp này thì cũng chẳng có gì lạ cả!

Hơn nữa ngay cả tằng gia gia của mình mà hắn cũng đều giết được, còn có chuyện gì mà hắn không làm được nữa đây?

Ý thức được điều này, các võ giả tại đây lập tức cảm thấy mình giống như bầy dê được nuôi chờ giết thịt, nhất là những cường giả

Thần Hải thân mang huyết mạch dị chủng thì sắc mặt đã trắng bệch ra, Dương Vân muốn giết bọn hắn, bọn họ căn bản không thể phản kháng được.

- Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà ngồi chờ chết ư?

Tuyết Phong tiên tử dùng chân nguyên truyền âm, người mà nàng truyền âm tới thì đều là người mà nàng rất tín nhiệm, trên địa bàn của Dương Vân, đương nhiên không ai dám nói lung tung rồi.

Một lão nhân áo xanh truyền âm: - Tên Dương Vân này, dã tâm rất lớn! Hắn hiện tại cũng đã bắt đầu xuống tay với chúng ta, sau này hắn có đủ thực lực, e rằng sẽ nhất thống bốn đại Thần quốc, chúng ta phải liên hợp lại để phản kháng, nếu hơn 90 cường giả Thần Hải chúng ta có thể đồng lòng, thì cũng có thể giao chiến một phen với Dương Vân!

- Hơn 90 cường giả Thần Hải đồng lòng ư?

Một người trung niên bất đắc dĩ lắc đầu, nói: - Nói thì dễ dàng, hơn 90 người này, nói không chừng còn có gian tế đã đầu hàng Dương Vân, lại còn có một Tu La Thần quốc nằm bên cạnh, đối với bọn họ mà nói, Dương Vân thống trị thiên hạ có lẽ còn tốt hơn so với Lâm Minh thống trị thiên hạ, hơn nữa, cho dù chúng ta liên hợp lại, muốn chiến thắng Dương Vân, Bạch Yêu, còn cả nhiều cường giả Biển sương mù như vậy, cũng không quá có khả năng... Tương lai rất có thể sẽ bị Dương Vân đánh chết từng người một!

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Mắt thấy Dương Vân từ từ cắn nuốt lực lượng của chúng ta, cuối cùng sẽ một lưới bắt hết chúng ta hay sao!

Mọi người lâm vào trầm mặc, hiện tại muốn phản kháng Dương Vân thì lại không có thực lực, nếu không phản kháng, kết cục cuối cùng tuyệt đối sẽ không tốt tới đâu.

Tộc trưởng Thượng gia Thượng Nguyệt Thiên nói: - Dương Vân cũng không phải là không có uy hiếp, uy hiếp lớn nhất của hắn đến từ Lâm Minh, mấy năm nay, Dương Vân truy nã Lâm Minh khắp thiên hạ, vẫn không thể tìm được hắn, Thiên Diễn Đại Lục lớn như vậy, nếu Lâm Minh sáng suốt một chút, tìm một chỗ bế quan không ra, với tốc độ tiến bộ của hắn, mười năm sau, tất nhiên sẽ đánh chết Dương Vân, hắn là hi vọng cuối cùng của chúng ta.

- Ngươi cho rằng Lâm Minh bế quan không ra là được hay sao? Hắc hắc, ngươi không nên coi thường Dương Vân, thủ đoạn của hắn chưa chắc đã kém hơn Lâm Minh, mấy năm nay không biết hắn đang làm cái gì, chắc gì đã không thể tìm ra Lâm Minh.

Tuyết Phong tiên tử lắc đầu nói: - Ta coi trọng Lâm Minh hơn, các ngươi đại khái còn không biết chuyện phát sinh tại Nam Thiên Vực Thiên Vận Quốc chứ?

Thiên Vận Quốc nằm trên Thiên Diễn Đại Lục mênh mông này, cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, không chút đáng chú ý nào, đó là một quốc gia của phàm nhân, truyền thừa võ đạo gần như không có, dùng một cái thôn nhỏ để hình dung nó thì cũng không sai, nó có thể được các cường giả ngồi đây biết đến, đương nhiên là do có Lâm Minh.

Dương Vân bố trí bẫy rập tại Thiên Vận Quốc, bọn họ đều từng nghe qua.

- Ân? Chuyện gì?

Thiên Vận Quốc cách bốn đại Thần quốc quá xa xôi, hơn nữa lúc đó Lâm Minh giết sạch mọi người tại đó, nên tin tức cũng không lan truyền quá rộng. Đương nhiên, Tu La Thần quốc tổn thất lớn nhất cũng biết tới việc này, nhưng loại chuyện này, làm sao Tu La Thần quốc có thể tuyên truyền ra được.

- Các cường giả Tu La Thần quốc đóng quân tại Lâm gia Thiên Vận Quốc, bao gồm Tư Đồ Dao Hi cùng tộc trưởng của gia tộc họ Tôn, toàn bộ đều chết, mà toàn bộ Lâm gia được người khác dùng đại thần thông dời đi, việc này có thể làm cho các ngươi sinh liên tưởng tới điều gì không?

- Ân? Ngươi nói kẻ động thủ là Lâm Minh ư? Lâm Minh rốt cục hiện thân?

Lời này của Tuyết Phong tiên tử làm cho mọi người kinh hãi! Lâm Minh mất tích hơn ba năm, hiện giờ lại một lần nữa xuất hiện!

Điều này làm cho một vài nhân kích động, Lâm Minh luôn có thể mang đến kinh hỷ, hắn rất có khả năng lật đổ được Dương Vân.

- Mới hơn ba năm, hắn quá nóng vội rồi...

Người trung niên khi nãy có chút bi quan kia lại lắc đầu: - Hơn nữa đánh chết Tư Đồ Dao Hi và tộc trưởng họ Tôn cũng không tính là cái gì cả, hai bọn họ đều dựa vào cơ duyên thành tựu Thần Hải, là cường giả phong Hoàng yếu nhất, Dương Vân, Bạch Yêu nâng tay cũng có thể lấy mạng của bọn họ, Lâm Minh so với Dương Vân thì vẫn còn kém quá xa...

- Làm sao ngươi có thể bi quan như vậy được?

Tuyết Phong tiên tử hơi nhíu mày, nói: - Lâm Minh đánh chết Tư Đồ Dao Hi và Tôn gia tộc trưởng quả thật không tính là gì cả, nhưng ngươi cũng đừng quên, Dương Vân bày ra chiêu thức đó tại Thiên Vận Quốc, làm sao có thể thiếu bẫy rập được? Lâm Minh biết rõ có bẫy rập, thậm chí cũng không biết có phải bản tôn Dương Vân ở Thiên Vận Quốc hay không, dưới loại tình huống này, hắn vẫn dám đi cứu người, hơn nữa còn bình yên rút đi, đủ để chứng minh rằng Lâm Minh có nắm chắc chạy trốn dưới tay Dương Vân, Bạch Yêu, thậm chí có thể hắn còn giao thủ với Bạch Yêu rồi, Lâm Minh là một tuyệt thế thiên tài, đối với người như vậy, chúng ta không thể dựa theo lẽ thường mà phỏng đoán được.

Phán đoán của Tuyết Phong tiên tử rât hợp tình hợp lý, mọi người đều nhìn nhau, trong lòng cũng cháy lên một tia hy vọng, nếu có Lâm Minh đứng ra, bọn họ sẽ đi theo Lâm Minh, đủ để đánh được một trận với Dương Vân.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Minh có thực lực chính diện chống lại Dương Vân, cho dù thực lực không bằng, thì ít nhất cũng có thể ngăn cản một phen.

- Lại kiên trì thêm vài năm nữa, hẳn là Lâm Minh cũng có thể trưởng thành rồi, đến lúc đó, chúng ta sẽ toàn lực hỗ trợ, chống lại Dương Vân.

Tuyết Phong tiên tử đang nói, đột nhiên cảm thấy một luồng khí thế cường đại ập tới, ngẩng đầu vừa thấy, người tới là một thanh niên dáng người cao gầy, mặc một bộ trường bào màu đỏ, giữa mi tâm có một hồng văn hình thoi dựng thẳng đứng, dung mạo hoàn mỹ, da thịt như ngọc, khí chất cực kỳ yêu dị.

Người này chính là Dương Vân!

Chỉ nhìn Dương Vân một cái, Tuyết Phong tiên tử đã cảm thấy linh hồn của mình như bị lạc, nàng có cảm giác toàn thân đều bị Dương Vân nhìn thấu, thậm chí nàng còn nghi ngờ, lần chân nguyên truyền âm khi nãy có phải đã bị hắn nghe được rồi hay không.

“Làm sao... làm sao lại có lực lượng khủng bố như vậy được?”

Tuyết Phong tiên tử như ngừng hô hấp, lúc này mới hơn nửa năm, Dương Vân càng sâu không lường được hơn, hắn dường như đã tu luyện thành công ma công nào đó có uy lực cực lớn, khí thế cực mạnh, làm cho nàng phải sợ hãi!

“Xong rồi... Dương Vân đã cường đại đến trình độ này, còn lấy gì để phản kháng nữa đây?”

Trong lòng Tuyết Phong tiên tử hiện lên một cảm giác tuyệt vọng, không riêng gì nàng, những người còn lại cũng có cảm giác như vậy, niềm tin dựa vào Lâm Minh đối phó Dương Vân vừa được dựng lên khi nãy cũng ầm ầm sụp đổ.

Chương 931: Thiên la địa võng

- Mấy vị đang dùng chân nguyên truyền âm thảo luận vấn đề gì vậy?

Dương Vân mỉm cười nhìn xung quanh một lượt, chỉ là nụ cười của hắn lại làm cho người ta có cảm giác không rét mà run!

Chân nguyên truyền âm?

Nghe được bốn chữ này, mọi người đều cảm giác bàn tay thấm đẫm mồ hôi, lúc này, bọn họ thậm chí còn nghi ngờ rằng cuộc nói chuyện khi nãy của bọn họ đã bị tiết lộ!

Theo lý thuyết chân nguyên truyền âm sẽ không bị phát hiện, Dương Vân rốt cuộc đã nhận ra cái gì? Hoặc là hắn cố tình nói vậy để lừa dối bọn họ?

Đối mặt với Dương Vân có vẻ như đã biết hết mọi thứ này, mọi người đều cảm thấy có áp lực, áp lực trầm trọng như núi!

Ánh mắt của Dương Vân sáng như tia chớp, không người nào dám nhìn thẳng vào hắn.

- Tuyết Phong tiên tử, dường như ngươi có điều gì đó muốn nói với ta thì phải, nói ra đi, không sao cả... Mấy ngàn năm qua, Bạch tộc các ngươi đi theo Cửu Đỉnh Thần quốc ta, cũng coi như hết dạ trung thành rồi.

Ánh mắt Dương Vân dừng trên người Tuyết Phong tiên tử, Tuyết Phong tiên tử lập tức cảm thấy một luồng khí thế ép người ập tới, dường như đã bị nhìn thấu nội tâm, loại cảm giác này làm cho nàng chột dạ, trên lưng phát lạnh.

Tuy nhiên Tuyết Phong tiên tử cũng là người có ý chí cường đại, là cao thủ điều khiển cảm xúc, nàng hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: - Không thảo luận gì cả, chỉ là đang đợi ngươi mà thôi.

- Ồ? Phải không?

Khóe miệng Dương Vân hiện lên một nụ cười, không ai có thể hiểu được hàm nghĩa của nụ cười này.

Phía sau Dương Vân là Tư Đồ Hạo Thiên và các cường giả của Tu La Thần quốc, Tu La Thần quốc sớm đã mâu thuẫn với Lâm Minh như nước với lửa, khiến cho bọn họ nhất định phải đầu nhập vào Dương Vân, như vậy thì mới có thể tranh đấu với Lâm Minh được.

Mấy chục ngày trước, đánh một trận tại Thiên Vận Quốc, Tu La Thần quốc tổn thất thảm trọng, Tư Đồ Hạo Thiên mang sắc mặt âm trầm đứng sau Dương Vân, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Dương Vân ung dung đi đến tới ghế thủ tọa, áo bào đỏ rung lên, sau đó hắn ngồi xuống, nói: - Hôm nay gọi các vị đến, là để mọi người giúp ta làm một chuyện...

Dương Vân nói xong, khẽ vung tay lên, mười mấy ngọc giản bắn ra từ trong tay áo, lần lượt rơi vào trong tay mười mấy cường giả Thần Hải tại đây, hắn nói tiếp: - Các ngươi dựa theo mô tả trong ngọc giản mà đi bố trí trận pháp, trận kỳ thì ta đã chuẩn bị tốt rồi, các ngươi chỉ cần rót pháp lực vào là được.

Mọi người tiếp nhận ngọc giản, liếc nhau một cái, cảm giác chìm vào trong ngọc giản, phát hiện ra đó là một bộ bản đồ, bao hàm toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục cùng với Nam Hải, Mê Vụ Hải, Bắc Hải, Xích Hải, có phạm vi 6000, 7000 vạn dặm.

Trên tấm bản đồ này được đánh dấu mấy trăm điểm đỏ, các điểm đỏ được nối với nhau bởi đường chỉ đỏ, hợp thành một hệ thống bao phủ toàn bộ đại lục và bốn đại hải vực.

- Đây là... Truyền tống trận?

- Không sai, chính là truyền tống trận, truyền tống trận siêu dài, vượt qua khoảng cách 800 vạn dặm, bao phủ khắp đại lục, các ngươi chỉ cần phụ trách Thiên Diễn Đại Lục là được, về phần bốn đại hải vực, đã có những người khác bố trí rồi.

Mấy trăm truyền tống trận, cách nhau cực xa, nếu Dương Vân tự mình bố trí thì không biết phải hao phí bao nhiêu tinh lực, dùng những cường giả Thần Hải này để làm thì chỉ cần mấy tháng là đã được rồi.

Lúc trước, Dương Vân giết chết bảy cường giả Thần Hải thân mang huyết mạch dị chủng trên Thiên Diễn Đại Lục, rút ra khí huyết bọn họ, tính cả huyết mạch Cửu Đầu Xà của Bạch Yêu, rốt cục làm cho Đại Huyết Luyện Thuật của hắn đã hoàn thành một bước cuối cùng, chỉ cần tu luyện thêm nửa năm nữa thì sẽ tới gần viên mãn.

Đến lúc đó, hắn có thể căn cứ vào khí tức khí huyết của Lâm Minh mà tìm kiếm trong phạm vi ngàn vạn dặm, sau đó sử dụng những truyền tống trận này, hắn có thể trong thời gian ngắn tìm khắp đại lục, làm cho Lâm Minh không có chỗ nào để trốn được.

Dương Vân bày trận kỳ ra, cất trong mười mấy Tu Di Giới, phân phát xuống dưới, hắn lạnh lùng nói: - Có tổng cộng 316 truyền tống trận, cần các ngươi bố trí 82 cái, các trận kỳ, trận bàn thì ta đã chuẩn bị tốt rồi, các ngươi cần hoàn thành trong vòng hai tháng, tốt nhất là nên thu lại chút tâm tư của các ngươi, không nên làm ra sai lầm, nếu không ta sẽ cho các ngươi phải trả cái giá không nhỏ đâu.

Thanh âm của Dương Vân ẩn chứa một chút sát khí mờ nhạt, mọi người nghe mà rùng mình, đối mặt với Dương Vân sâu không lường được này, bọn họ căn bản không có chút khả năng phản kháng nào.

Dương Vân nói xong, xoay người rời đi, chỉ để lại mọi người tại đây nhìn nhau, nắm ngọc giản trong tay, bọn họ đều cảm nhận được một tâm tình tuyệt vọng.

- Ta có một loại cảm giác, lần này hành động của Dương Vân là nhằm về phía Lâm Minh...

Tuyết Phong tiên tử đột nhiên dùng chân nguyên truyền âm nói.

Nhân loại và động vật ngẫu nhiên sẽ sinh ra một vài dự cảm trong tương lai, loại cảm giác này rất hư vô mờ mịt, khó có thể nói rõ được, nhưng đôi khi cũng rất chuẩn xác, nhất là khi tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, dự cảm của họ lại càng chuẩn xác hơn.

- Rất có khả năng này... Dương Vân cũng muốn động thủ rồi, yên lặng ba, bốn năm, hắn sẽ không để cho Lâm Minh tiếp tục phát triển nữa.

- Vài năm này, không biết Dương Vân đã làm những gì, thực lực tăng tiến vùn vụt, so với ba, bốn năm trước thì còn sâu không lường được hơn, hiện tại chúng ta chỉ đối diện với hắn mà cũng đã cảm nhận được áp lực cực lớn, làm sao Lâm Minh có thể thắng được hắn đây?

- Quả thật, thời gian của Lâm Minh quá ngắn, nếu lại có thêm năm năm nữa, không, chỉ cần ba năm thôi, thì sẽ là một chuyện khác rồi.

Một lão nhân lắc đầu nói, âm thầm cảm thấy đáng tiếc, Lâm Minh có thiên phú vượt xa Dương Vân, nhưng Dương Vân lại không cho hắn thời gian để trưởng thành.

- Không có biện pháp... Hơn nữa truyền tống trận này thì chúng ta vẫn phải bố trí, nếu không sẽ còn chết nhanh hơn nữa.

Một lão già áo xanh nói xong, lấy từ trong Tu Di Giới ra trận kỳ và trận bàn, những trận kỳ này được khắc vô số văn lộ phức tạp, hơn nữa còn có ngọc giản chuyên môn mô tả phương pháp bày trận. Đối với Dương Vân đã đi theo Ma đầu thượng cổ học tập mấy chục năm, tinh thông Ma đạo trận pháp của Thần Vực, thì việc bố trí một truyền tống trận 800 vạn dặm cũng không phải là khó.

Cùng lúc đó, tại đầm lầy màu đen tám ngàn dặm cách đó mấy trăm vạn dặm, Lâm Minh đang ở trong động phủ của Bát Vẫn Lôi Hoàng, từng luồng lôi đình chạy dọc theo thân thể hắn, phía sau Lâm Minh đã ngưng kết thành 12 trận đồ phức tạp, đây đều là do đại đạo pháp tắc diễn biến ra, bên trong ẩn chứa huyền bí vô cùng vô tận.

Những trận đồ này chậm rãi xoay tròn, từng cái dung nhập vào trong thân thể Lâm Minh, một luồng cảm giác nóng rực toát ra, giống như trong cơ thể được dung nhập một mặt trời, toàn thân phát ánh sáng rực rỡ.

- Là khí tức của đại đạo pháp tắc, Lôi Đình Đạo Quả này có hoa văn của đại đạo pháp tắc, mà những hoa văn này sẽ kết thành một thứ giống phù ấn, chính là mảnh vỡ đại đạo pháp tắc.

Lâm Minh mở mắt ra, cảm giác tầm nhìn đã biến thành một mảnh màu tím, loại cảm giác huyền diệu này thì hắn cũng không xa lạ gì, khi ở viễn cổ Hoàng Thành, đối mặt với đá khắc Hỗn Độn, hắn cũng đã từng cảm nhận được, nhưng lại không rõ ràng như ngày hôm nay mà thôi.

- Không hổ là thần vật do thiên địa tinh hoa sinh ra, thịt quả này có đại đạo hoa văn đan xen vào, loại hoa văn này, khi tu vi của ta càng cao, thì càng cảm ngộ sâu hơn.

Lâm Minh lẩm bẩm, cảm giác sinh cơ trong cơ thể tràn ngập, toàn thân căng đầy năng lượng.

Hắn tiếp tục ngồi xuống, vận công hấp thu năng lượng, thể ngộ đại đạo pháp tắc, không biết bao lâu sau, thân thể Lâm Minh đột nhiên nứt ra, đầu tiên là làn da, phần cơ thể, sau đó là kinh mạch, xương cốt.

Thân thể vỡ nát, hóa thành vô hình, trong lúc vô tình, đại kiếp nạn Mệnh Vẫn tầng năm của Lâm Minh đã đến.

Chương 932: Tiên Thiên đạo

Mệnh Vẫn tầng năm, toái đan trọng ngưng, bên ngoài Toàn Đan được khắc pháp tắc hình thức ban đầu của Đạo và Lý, nếu có thể đạt tới Mệnh Vẫn tầng sáu, pháp tắc hoàn toàn ngưng tụ, thì có thể chính thức độ xong Mệnh Vẫn, có thể trùng kích Thần Hải.

Mệnh Vẫn cao nhất có chín tầng, ba tầng đầu cô đọng linh thể, ba tầng giữa toái đan trọng ngưng, ba tầng cuối cùng là cô đọng thần hồn.

Độ xong sáu tầng đầu thì có thể dựa vào lực lượng của mình tấn công Thần Hải, mà ba tầng sau thì lại quyết định thực lực và khả năng đi xa hơn trong tương lai của một võ giả, linh hồn cường đại thì mới có thể điều khiển được năng lượng, linh hồn cũng là ý chí, là vật dẫn của chiến linh, linh hồn không được cô đọng tốt thì tiềm lực sẽ rất có hạn.

Trong động phủ, thân thể Lâm Minh đã hóa thành một đám máu thịt, chậm rãi được rèn luyện trong biển năng lượng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Khoảng nửa tháng sau, trong đám máu thịt kia, vô số năng lượng tinh hoa ngưng tụ lại, bắt đầu kết thành Toàn Đan.

Quá trình Toàn Đan ngưng kết là cực kỳ chậm rãi, từng tia khí tức của năng lượng căn nguyên ở xung quanh Toàn Đan, ngưng kết thành một vài bức Đạo Đồ.

Căn nguyên năng lượng mà diễn hóa một cách tự nhiên thì sẽ hình thành thiên nhiên Đạo Đồ, còn gọi là “Tiên Thiên Đạo Đồ”, cái gọi là Tiên Thiên, chính là do thiên nhiên sinh ra, mà Hậu Thiên là do người làm ra.

Căn nguyên năng lượng hình thành Tiên Thiên Đạo Đồ, chính là chân lý đại đạo ẩn chứa trong võ đạo, cái gọi là đạo pháp tự nhiên cũng chính là như vậy.

Trong rất nhiều Đạo Đồ, thứ làm cho người khác dễ dàng chú ý nhất chính là một Đạo Đồ màu tím, đường kính khoảng một trượng, đạo văn giống như từng tia chớp, diễn biến rất phức tạp, vô cùng huyền ảo, đây chính là Đạo Đồ của pháp tắc lôi hệ, Lâm Minh tìm hiểu lôi hệ ngọc giản do Khương Tử Cực lưu lại, lại cắn nuốt Lôi Đình Đạo Quả, cảm ngộ mảnh vỡ đại đạo trong đạo quả, khiến cho lĩnh ngộ của hắn đối với pháp tắc lôi hệ vượt qua các pháp tắc khác!

Gần lôi hệ Đạo Đồ chính là một Đạo Đồ màu đỏ thẫm, kích thước khoảng tám xích, trận văn giống như vô số ngọn lửa đang bập bùng, đây tất nhiên chính là pháp tắc hỏa hệ Đạo Đồ, Lâm Minh có huyết mạch Cổ Phượng, lại tu luyện trong viễn cổ Hoàng Thành lâu như vậy, tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, khiến cho Đạo Đồ hỏa hệ cũng cực kỳ uy lực.

Tiếp theo sau là pháp tắc Không Gian, pháp tắc Thời Gian, hai Đạo Đồ này còn chưa được viên mãn như hai pháp tắc trên, rất nhiều đạo văn còn có chút mơ hồ, cuối cùng là pháp tắc Hắc Ám, miễn cưỡng ngưng tụ thành Đạo Đồ, có rất nhiều chỗ không trọn vẹn, sau đó là pháp tắc Phong Hệ, ý cảnh Chấn Động, ngay cả Đạo Đồ cũng không có, chỉ ngưng tụ thành một phù văn khoảng một tấc, cực kỳ ảm đạm dưới ánh sáng của hai hai đại Đạo Đồ là Lôi và Hỏa.

Độ Mệnh Vẫn tầng năm, bên ngoài Toàn Đan được khắc pháp tắc hình thức ban đầu của Đạo và Lý, nếu có thể ngưng tụ Đạo Đồ vào lúc này, thì đó tuyệt đối là dị tượng, là biểu hiện của việc căn cơ đã chắc chắn đến mức tận cùng, trong tương lai sẽ có đại thành tựu.

Các võ giả trong vũ trụ này đều đi từ luyện thể đến Hậu Thiên Tiên Thiên, Toàn Đan, Mệnh Vẫn, Thần Hải, đi thêm nữa là tới Thần Vực Thánh chủ, Giới chủ, sau đó là Thiên Tôn...

Không biết có bao nhiêu võ giả chết trên con đường võ đạo, chỉ riêng Giới chủ thôi, đó chính là vua của cả một Giới, Thần Vực có 3000 đại giới, cực nhiều tiểu giới, chỉ có 3000 đại Giới chủ, nhưng sau mấy chục vạn năm tích lũy, muốn đi lên địa vị Giới chủ thì không biết phải tích lũy bao nhiêu số mệnh, gặp được bao nhiêu cơ duyên, cộng thêm có đại thiên phú, đại nghị lực, đại trí tuệ, võ đạo chi tâm kiên cường, tài hoa nghịch thiên, được danh sư chỉ điểm, có vô số tài nguyên chồng chất, thì mới có một tia hy vọng xa vời có thể thành công được.

Hiện giờ Lâm Minh đang trong Mệnh Vẫn tầng năm, ngưng tụ Tiên Thiên Đạo Đồ, tuy rằng chưa thể nói rằng tương lai sẽ thành tựu Giới chủ, nhưng cũng làm cho hắn bước ra một bước vững chắc trên con đường đi lên lên đỉnh phong của võ đạo.

Lại ba ngày trôi qua, tất cả Đạo Đồ biến mất, dung nhập vào trong Toàn Đan tinh hạch của Lâm Minh, thân thể Lâm Minh cũng bắt đầu ngưng hóa thành hình, từ xương cốt, cơ thịt, mạch máu, kinh mạch, sau đó là làn da, lông tóc.

Thân thể Lâm Minh trần trụi trên chiếc giường đá, thân thể lờ mờ có ánh sáng lóe ra, hắn cảm giác tinh khí thần của mình đạt tới mức cao nhất, trước nay chưa từng có, hiện tại đánh với Bạch Yêu một trận, hắn tin chắc mình sẽ dễ dàng đánh bại, thậm chí đánh chết đối phương.

Lâm Minh đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào, đột nhiên nghe được từ trên chín tầng trời truyền đến âm thanh long trời lở đất, ngay cả hòn đảo của hắn cũng đều bị thanh âm này làm cho chấn động, trần sơn động rào rào đổ xuống các viên đá vụn, dường như muốn sụp đổ.

- Ân? Cái gì vậy?

Lâm Minh âm thầm cả kinh, chẳng lẽ là các loại thánh vật như Lôi Nguyên hay sao, nhìn tình huống này, nếu là Lôi Nguyên thì e rằng nó còn mạnh hơn cả Tử Sư Lôi Nguyên, mình căn bản không phải là đối thủ của nó.

Do dự một chút, Lâm Minh vẫn quyết định cẩn thận che giấu khí tức, lặng lẽ đi ra cửa động, xem rốt cuộc là cái gì.

Ầm ầm...

Các tiếng vang lớn liên tục truyền đến, dường như tiếng xiềng xích va chạm vào nhau.

Thanh âm kia giống như trời đất sụp đổ, làm cho người khác nghe được mà linh hồn cũng sắp bị đánh tan.

Lâm Minh ngừng thở, đi tới cửa động, thật cẩn thận phát ra cảm giác, dò xét bên ngoài, cảnh tượng nhìn thấy lại làm cho hắn lạnh cả sống lưng, toàn thân cứng đờ ra.

Trên chín tầng trời quả thật có mấy trăm sợi xích sắt khổng lồ, kết thành một tấm lới cực lớn, kéo dài ra bốn phương tám hướng, mỗi một sợi xích sắt đều to mấy chục trượng, trên các mắt xích được khắc chi chít các phù văn, mấy trăm sợi xích lờ mờ ngưng tụ thành một đại trận, ngăn cách cả thiên địa.

Mà lúc này, tấm lưới bằng xích kia lại mạnh mẽ chấn động, dường như có một thứ khủng bố gì đó muốn phá nát nó ra từ bên dưới, muốn lao ra ngoài.

Rắc... rắc... rắc...

Tiếng xích sắt như ma âm này làm cho Lâm Minh tâm thần run rẩy, dường như hắn đang nghe thấy tiếng thần chết gào thét từ tận vực sâu.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, thì ra mỗi một sợi xích sắt đều nối vào một hòn đảo lơ lửng trên không, xiềng xích cắm thật sâu vào trong lòng núi, trên bề mặt có Nguyên Từ Thần Thụ trấn áp.

- Rống!

Trên xiềng xích đại trận có tiếng thái cổ hung thú rít gào, tiếng gào khủng bố này rung trời động đất, Lâm Minh nghe mà khí huyết toàn thân quay cuồng, sắc mặt tái nhợt.

Tiếng gầm này thật là đáng sợ, chẳng lẽ trong đại trận này có nhốt một con Thần thú ư?

Lâm Minh nhớ tới lúc trước ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, nhìn thấy con Cự Long nghi là Thần thú kia, hắn không chút nghi ngờ nào, nếu là cường giả Thần Hải bình thường mà đối mặt với tiếng rống của con Thần thú đó, se rằng linh hồn cũng sẽ bị bay ra khỏi thân thể, hồn phi phách tán!

Lâm Minh muốn liên hệ Ma Quang, hỏi xem đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng Ma Quang lại chìm trong yên lặng, không gọi tỉnh được, tiếng rống to này vô hình vô chất, nhưng trong đó lại ẩn chứa năng lượng làm hao tổn cho thần hồn, cho dù Ma Quang ẩn thân trong người Lâm Minh, thì cũng phải hoàn toàn phong bế bản thân, miễn cho bị tiếng rống to này gây thương tích!

Mà đúng lúc này, khi tiếng sấm ầm ầm vang lên, xung quanh Nguyên Từ Thần Thụ, vô số Lôi cầu trên bầu trời đua nhau chìm vào trong Thần Thụ, mấy trăm gốc Nguyên Từ Thần Thụ trên các hòn đảo này đồng thời nở rộ ra thần quang màu tím vàng, lôi đình năng lượng mênh mông chạy dọc theo xiềng xích mà đi lên, toàn bộ tấm lưới bằng xiềng xích này cũng biến thành màu tím vàng.

Mà lúc này, con Thần thú đang rít gào kia dường như phải thừa nhận đau đớn cực lớn, phát ra một tiếng kêu rên, thanh âm lập tức yếu đi, hiển nhiên nó đã bị sấm sét trong trận pháp đánh bị thương.

Lâm Minh ở trong động phủ, nhìn thấy rất rõ ràng, các viên Lôi cầu trên lơ lửng trên trăm dặm Lôi Vực kia, mỗi một viên đều ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, mặc dù Lâm Minh đã là Mệnh Vẫn tầng năm, lại có lý giải sâu sắc về pháp tắc lôi hệ, thì hắn cũng không dám tùy tiện tiến vào trong trăm dặm Lôi Vực, có thể thấy được Lôi cầu này khủng bố tới mức nào.

Nhưng hiện tại, vô số Lôi cầu lại ngưng tụ cùng một chỗ, đánh cho con Thần thú bị phong ấn kia một kích chí mạng, uy lực của nó đạt tới loại trình độ nào thì quả thực khó có thể phỏng đoán được!

Đây rất có thể chính là tác phẩm của Thiên Tôn!

- Thì ra mấy trăm tiên đảo lơ lửng này chỉ là trận cơ của xiềng xích đại trận, còn Nguyên Từ Thần Thụ kia chính là mấy trăm trận nhãn để hội tụ năng lượng, Nguyên Từ Thần Thụ lớn bằng mức này, trong các đại tông môn tại Thần Vực thì cũng là trân bảo, nhưng hiện tại lại có tận mấy trăm gốc Nguyên Từ Thần Thụ, phong tỏa một con nghi là Thần thú, tác phẩm xa hoa như vậy, chẳng lẽ là do Hỗn Nguyên Thiên Tôn bố trí ư?

- Không đúng, Hỗn Nguyên Thiên Tôn nắm trong tay hỗn độn lực, ta từng đi qua con đường của Đế giả, được thấy Không gian Hồng mông do Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, đối với Hỗn Nguyên Thiên Tôn thì ta cũng có chút hiểu biết nhất định, nếu hắn bày ra trận này, thì hẳn là nên dùng hỗn độn lực, chứ không nên dùng pháp tắc lôi hệ.

- Hay là, đây là đại trận do đối thủ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại?

Lâm Minh ý thức được điểm này, càng nghĩ thì càng cảm thấy có khả năng, đối thủ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đương nhiên cũng là Thiên Tôn, nếu đây là một Thiên Tôn tinh thông pháp tắc lôi hệ, có bày ra đại trận như vậy thì cũng là hợp tình hợp lý.

Chỉ là đại trận này đang nhốt thứ gì đây?

Suy nghĩ của Lâm Minh nhanh chóng biến đổi, mà lúc này, tiếng rống kia cũng yếu đi, thanh âm suy yếu của Ma Quang vang lên trong đầu Lâm Minh: - Hiếm thấy, thật là hiếm thấy, xiềng xích kia có thể chính là Khốn Long Tác trong truyền thuyết, một mắt xích còn nặng hơn cả Đại Hoang Huyết Kích, một Khốn Long Tác có 1080 mắt xích, hiện tại có mấy trăm sợi Khốn Long Tác, trọng lượng tổng cộng có thể hơn cả một viên vẫn tinh cỡ nhỏ, chẳng lẽ bên trong đúng thật là có một con Chân Long ư?

- Có thể là đang nhốt khế ước thú của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, ai biết chuyện gì xảy ra đây...

Lâm Minh lắc đầu, thứ này chắc chắn liên quan với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng cũng không phải là thứ mà hiện tại hắn có thể tra xét được.

Thần thú bị nhốt trong đó đã không còn rít gào nữa, Khốn Long Tác cũng biến mất, chỉ để lại mấy trăm tòa tiên đảo vẫn lơ lửng giữa không trung, chỉ là số Lôi cầu trên bầu trời kia đã giảm bớt đi khoảng bảy thành.

Lâm Minh thấy cảnh này, trong lòng hơi động, có chút do dự, sau đó liền cẩn thận bước về phía trăm dặm Lôi Vực, vốn Lâm Minh rất khó đến gần trăm dặm Lôi Vực được, nhưng khi nãy con Thần thú giãy giụa kia đã làm suy yếu năng lượng của trăm dặm Lôi Vực đi rất nhiều, hiện tại ánh sáng của Lôi cầu đã ảm đạm hơn rất nhiều, còn lại không tới ba thành năng lượng, có lẽ có thể hấp thu một ít, mang đến cho Dương Vân một chút kinh hỉ!

Lôi cầu có thể hỗ trợ phong tỏa Thần thú, nếu đánh vào thân thể Dương Vân thì sẽ có kết quả thế nào a!

Lâm Minh cũng tràn ngập chờ mong thấy cảnh này.

Hắn hoàn toàn ngưng tụ tinh thần lực vào trong mầm non Tà Thần, chậm rãi đến gần trăm dặm Lôi Vực, vách ngăn giữa trăm dặm Lôi Vực và chín mươi dặm Lôi Vực cũng không thể ngăn được Lâm Minh tinh thông pháp tắc lôi hệ, hắn cứ như vậy mà thuận lợi đi tới trước một viên Lôi cầu lớn bằng nắm tay.

Chương 933: Lâm Minh trở về

Lôi cầu lớn bằng nắm tay, thoạt nhìn vô cùng an bình, Lâm Minh đến gần nó thì lại cảm giác toàn thân dựng đứng lông tóc, đây là do năng lượng trong Lôi cầu quá mức ngưng tụ, hình thành một trường năng lượng xung quanh.

Trường năng lượng này lại làm cho không gian khép kín trở nên vặn vẹo, sau khi Lâm Minh đến gần thì cảm thấy nhịp tim, hô hấp của mình đều bị ảnh hưởng.

Đối mặt với Lôi cầu rất có thể là do cao thủ cấp Thiên Tôn lưu lại này, Lâm Minh không dám có chút sơ suất nào, cho dù hắn có mầm non Tà Thần thì cũng vậy.

Tà Thần lực tuy rằng cường đại, nhưng cũng không phải là vô địch, rốt cuộc thì nó là võ đạo công pháp cấp bậc nào, Lâm Minh vẫn còn chưa dám khẳng định, nhưng cho dù nó có lợi hại đi nữa, thì cũng sẽ không mạnh hơn công pháp cấp bậc Thần Võ vô thượng là bao.

Chỉ riêng từ Thiên Ma võ ý thì cũng có thể phỏng đoán ra Thần Võ vô thượng có thể đạt tới loại trình độ nào, Thiên Ma võ ý chỉ vẻn vẹn là một bản Thần Võ vô thượng không trọn vẹn, nhưng lại có thể trấn giết cường giả Thần Hải, cũng làm cho thực lực của Lâm Minh được tăng lên cả hai cấp bậc.

Mà cao thủ cấp bậc Thiên Tôn rất có thể có không chỉ một loại Thần Võ vô thượng, nếu Lôi cầu này là do công pháp cấp bậc Thần Võ vô thượng ngưng hóa ra, thì mầm non Tà Thần chưa trưởng thành của Lâm Minh cũng rất khó trấn áp được nó.

Toàn bộ tinh thần lực của Lâm Minh đều ngưng tụ trong mầm non Tà Thần, hắn nhẹ nhàng vươn tay, rút ra một tia năng lượng từ trên Lôi cầu, hút vào trên đầu ngón tay.

Sau khi một tia năng lượng này tiến vào cơ thể, Lâm Minh cảm giác nó giống như một thanh cương châm đâm vào thân thể, những nơi nó đi qua, kinh mạch của Lâm Minh có xu thế không chịu nổi, sắp sửa vỡ nát.

Luồng năng lượng này vô cùng nặng nề, giống như hồng mông khí vậy.

Lôi đình năng lượng vô hình vô chất, nhưng lại có thể tạo ra cảm giác nặng nề, điều này làm cho Lâm Minh cảm thấy khó tin.

Ngẩng đầu lên, từng viên Lôi cầu lớn nhỏ, hoặc xa hoặc gần đang lơ lửng giữa không trung, từ góc nhìn của Lâm Minh, chúng giống như các vì sao trên bầu trời vậy.

- Thượng cổ cường giả này đã luyện hóa Lôi đình lực thành thực thể giống như các vì sao, thật sự là thần kỳ, nếu không phải con Thần thú kia muốn giãy thoát khỏi trói buộc, làm cho những Lôi cầu này suy yếu đi nhiều năng lượng, thì ta căn bản không thể bắt được chúng!

Những nhân vật cấp bậc Thiên Tôn kia, thần thông của họ cũng không phải là thứ mà Lâm Minh có thể tưởng tượng được, tiện tay lưu lại một đại trận cũng có uy lực kinh thiên.

Lâm Minh nhịn xuống đau đớn từ kinh mạch truyền đến, không ngừng tích lũy lôi đình năng lượng, làm cho mầm non Tà Thần hấp thu toàn bộ chúng.

Mãi cho tới khi một viên Lôi cầu này bị hấp thu hết, Lâm Minh lại thu lấy hai Lôi cầu nữa, lúc này hạt giống Tà Thần mới hoàn toàn bão hòa.

Mọi thứ xong xuôi, Lâm Minh cảm giác sức chiến đấu của mình đạt tới đỉnh phong trước nay chưa từng có, hiện tại hắn thậm chí còn kỳ vọng có thể đánh một trận cùng Dương Vân, dùng một trận chiến này để kiểm nghiệm thực lực của mình!

Lâm Minh bay xuống từ Cửu Thiên Lôi Vực, lao thẳng ra đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, đối với Lâm Minh lúc này, đầm lầy màu đen tám ngàn dặm đã không có gì đáng gọi là nguy hiểm nữa cả.

Chỉ một khắc sau, Lâm Minh đã đi tới bên ngoài đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, đúng lúc này, trước mặt Lâm Minh đột nhiên hiện lên một ánh lửa, đây là ánh sáng của truyền âm phù.

- Truyền âm phù? Là Đoan Mộc Quần, hay là Thần Khí bộ tộc?

Lâm Minh khẽ nhướng mày, hiện tại toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục, có thể thông qua truyền âm phù tìm được Lâm Minh thì cũng chỉ có đám người Đoan Mộc Quần, lúc đó Lâm Minh gặp Đoan Mộc Quần tại Thần Khí bộ tộc, để lại truyền âm ấn ký trong trung thiên thế giới kia, tiện cho sau này tìm bọn họ, dẫn bọn họ quay về Thánh Ma Đại Lục.

Truyền âm ấn ký thì chỉ có thể dùng để truyền tin tức, chứ không thể xác định được vị trí của Lâm Minh, cho nên Lâm Minh cũng không sợ truyền âm ấn ký của mình bị tiết lộ ra ngoài.

- Quan hệ giữa ta và Đoan Mộc Quần thì cũng chỉ có Lý Dật Phong và một vài người ít ỏi biết tới, hơn nữa Đoan Mộc Quần rất khiêm tốn, hẳn là Dương Vân sẽ không chú ý tới bọn họ, tuy nhiên Thần Khí bộ tộc lại khác, khắp thiên hạ đều biết ta và Thần Khí bộ tộc có quan hệ không cạn, Dương Vân có thể sẽ xuống tay với Thần Khí bộ tộc.

Theo lý thuyết, Lâm Minh chỉ có thể được coi là bằng hữu của Thần Khí bộ tộc, cho dù Dương Vân muốn ép Lâm Minh ra, xuống tay với Thần Khí bộ tộc thì cũng không có ý nghĩa gì, nhưng cũng không dám chắc được, nếu hắn phát điên lên, trút lửa giận xuống Thần Khí bộ tộc, thì có lẽ Thần Khí bộ tộc cũng không thể ngăn cản được.

Ánh lửa chỉ lóe ra mấy giây liền dập tắt, Lâm Minh nghe xong tin tức trong truyền âm phù, hơi trầm ngâm, lẩm bẩm: - Dương Vân bố trí truyền tống đại trận khắp thiên hạ để đối phó với ta ư? Hiện tại để cho ta đi dãy núi Bạch Ngọc gặp Tuyết Phong tiên tử, thương nghị đối sách ư?

- Không phải bẫy rập chứ?

Ma Quang đột nhiên nói: - Nếu Dương Vân đã khống chế Thần Khí bộ tộc, như vậy có nhận được truyền âm ấn ký của ngươi thì cũng không khó.

Lâm Minh lắc đầu nói: - Hẳn là sẽ không, tin tức là do Đoan Mộc Quần và Phong Thần phát ra, để làm ta tin tưởng, Đoan Mộc Quần còn nói vài chuyện xảy ra trong ngàn dặm vùng cấm tại Thánh Ma Đại Lục, những chuyện kia, ngoài chúng ta ra thì không ai biết cả, Đoan Mộc Quần và Phong Thần cũng không dễ bị Dương Vân tìm được, hơn nữa với tính cách của bọn họ, cho dù bị Dương Vân bắt được, thì cũng không cam lòng chịu Dương Vân khống chế.

Ma Quang gật gật đầu, quả thật, nhất là Phong Thần, tính cách lạnh lùng cao ngạo, cho dù giết hắn thì cũng đừng mong khống chế được hắn.

- Xem ra Thần Khí bộ tộc không có việc gì, Dương Vân cũng không động thủ với họ.

Lâm Minh khẽ thở dài một hơi, nếu Thần Khí bộ tộc vì mình mà bị huyết tẩy, thì trong lòng Lâm Minh sẽ cực kỳ áy náy.

- Có thể là do Thần nữ và Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đừng quên tên Ma đầu kia cũng đến từ Kỳ Tích Hải, mà Thần Khí bộ tộc và Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thần nữ có quan hệ không cạn, thậm chí có thể là hậu nhân của họ, Ma đầu thượng cổ hẳn là biết điều này. Không chỉ vậy, Thần Khí bộ tộc còn mang theo huyết mạch nguyền rủa thần bí, hiện tại cho dù Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thể đã ngã xuống, thì Ma đầu thượng cổ cũng không dám tùy tiện xuống tay với Thần Khí bộ tộc, nếu không cẩn thận còn bị nguyền rùa tới chết cũng nên!

- Đúng vậy!

Bất kể là Vạn Cổ Ma Khanh hay là Thần Khí bộ tộc, thì đều có nguyền rủa khó giải thích, ngay cả cường giả cấp Đế tiến vào Huyết Sát Nguyên thì đều bị nguyền rủa trấn giết.

- Dãy núi Bạch Ngọc, Tuyết Phong tiên tử, chúng ta đi!

Lâm Minh bay thẳng tới dãy núi Bạch Ngọc, kỳ thật cho dù có thể gặp phải bẫy rập của Dương Vân thì Lâm Minh cũng không quá sợ hãi, trận pháp mà Dương Vân biết thì hắn cũng biết, thậm chí do kết hợp một tri thức trận pháp từ một Thần Vực đại năng, nên lý giải của Lâm Minh về trận pháp còn cao hơn cả Dương Vân, cho dù Dương Vân bày ra trận pháp bẫy rập, thì Lâm Minh cũng có khả năng phá giải được.

Về phần giao thủ thì Lâm Minh lại càng không sợ, thậm chí còn có chút chờ mong.

Lúc này, cách đây trăm vạn dặm, trong một động phủ bí ẩn trong dãy núi Bạch Ngọc, Tuyết Phong tiên tử ngồi trước một chiếc bàn ngọc, trên mặt có một chút lo âu.

Bên cạnh nàng có cái lão nhân áo xanh và một người trung niên áo trắng đang ngồi, bọn họ lần lượt là Thượng gia Thái thượng trưởng lão Thượng Nguyệt Thiên và Thất Tinh Thần quốc Thần Hoàng Lý Ngọc Tiêu.

Lý Ngọc Tiêu là Thần Hoàng có tư lịch nông cạn nhất trong số bốn đại Thần quốc, chỉ tại vị hơn 300 năm, tu vi cũng không xuất chúng, chỉ vẻn vẹn là mới vào Thần Hải trung kỳ, thực lực còn kém xa cường giả Thần Hải trung kỳ lâu đời như Tư Đồ Hạo Thiên, đây cũng là nguyên nhân mà Thất Tinh Thần quốc có thực lực thấp nhất trong số bốn đại Thần quốc.

Nhân tố mấu chốt nhất ảnh hưởng tới thực lực của một Thần quốc chính là thực lực của cao thủ mạnh nhất Thần quốc, về phương diện này, Thất Tinh Thần quốc quả thật không thể sánh được với ba đại Thần quốc khác.

- 40 ngày này, chúng ta đã lần lượt phát ra hơn 100 tấm truyền âm phù tại mấy chục địa phương, kỳ hạn mà Dương Vân cho chúng ta hoàn thành truyền tống trận chỉ có hai tháng, hiện tại chỉ còn lại hai mươi ngày, vẫn còn chưa tìm được Lâm Minh!

Thượng Nguyệt Thiên từ từ nói, trong ánh mắt già nua hiện ra một tia lo âu.

- Truyền âm phù của chúng ta chỉ có thể bao phủ 600 vạn dặm, nếu Lâm Minh không ở trong phạm vi này, thì chúng ta sẽ không tìm thấy hắn được...

Lý Ngọc Tiêu thở dài một hơi, Thiên Diễn Đại Lục lớn như vậy, cộng thêm bốn đại hải vực, cho dù có truyền âm ấn ký, muốn dựa vào truyền âm phù bao phủ phạm vi 600 vạn dặm tìm được Lâm Minh, thì nói dễ hơn làm, bọn họ cũng không thể giống như Dương Vân, một hơi bố trí mấy trăm truyền tống trận cự ly siêu xa, hơn nữa nếu Lâm Minh trốn trong một vài đại trận nào đó, thì còn có thể ngăn cách cả truyền âm phù.

- Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng chỉ có biện pháp này mà thôi, nếu không tìm thấy, thì coi như nhận mệnh thôi, không có biện pháp nào cả.

Đối diện Lý Ngọc Tiêu và Tuyết Phong tiên tử, tộc trưởng Thích Bạch của Thần Khí bộ tộc khẽ nói.

Bên cạnh Thích Bạch là Đoan Mộc Quần, Phong Thần và Lam Thấm.

Hiện tại chỉ còn lại hai mươi ngày, hy vọng tìm được Lâm Minh càng xa vời hơn, mà loại truyền âm phù cự ly siêu xa này cũng chế tạo rất không dễ dàng, cho dù Thất Tinh Thần quốc và Bạch gia, Thượng gia và rất nhiều gia tộc cấp bậc Thánh địa cộng hết lại, thì cũng chỉ tạo ra được hơn 100 tấm, hiện tại có muốn chế tạo mới thì cũng không kịp tìm tài liệu nữa.

Nếu dùng hết truyền âm phù, thì càng không có hy vọng tìm được Lâm Minh.

- Lâm Minh có thể không tin chúng ta, tưởng rằng đây là bẫy rập hay không?

Thượng Nguyệt Thiên cau mày nói.

- Sẽ không.

Phong Thần cực kỳ khẳng định.

- Chỉ hy vọng như vậy đi...

Tuyết Phong tiên tử lắc đầu, trên người nàng và Thượng Nguyệt Thiên đều có truy tung ấn ký của Dương Vân, hiện giờ tuy rằng dựa vào danh nghĩa bố trí truyền tống trận mà tụ tập trong này, nhưng vẫn cực kỳ mạo hiểm, nếu hiện tại Dương Vân không bế quan luyện công, mà bản tôn âm thầm ẩn núp tới, với tu vi của họ, chắc chắn không phát hiện được hắn, đến lúc đó thì kết quả càng nguy hiểm hơn.

Tuyết Phong tiên tử đang âm thầm lo lắng, đột nhiên trong lòng vừa động, lờ mờ cảm giác được nguyên khí thiên địa xung quanh trở nên xao động, một luồng khí tức cường đại bao phủ xuống.

- Có người đến!

Đám người Tuyết Phong tiên tử vừa căng thẳng, vừa dùng cảm giác tra xét ra ngoài, bỗng thấy một người trẻ tuổi mặc áo trắng, giống như một làn khói nhẹ xẹt qua dãy núi Bạch Ngọc, tuy rằng dãy núi Bạch Ngọc dài mấy trăm dặm, hơn nữa động phủ của đám người Tuyết Phong tiên tử cực kỳ bí mật, tại cửa động còn được bố trí một vài trận pháp bí mật, nhưng người trẻ tuổi áo trắng này lại chỉ mất gần nửa nén hương thời gian đã xác định được vị trí của động phủ.

Người trẻ tuổi áo trắng này chính là Lâm Minh.

Thần thức đảo qua, không phát hiện chung quanh có bất kỳ mai phục và bẫy rập gì, Lâm Minh mới trực tiếp hạ xuống động phủ kia, loại trận pháp trình độ này, đối với Lâm Minh tinh thông đại trận của hai pháp Chính đạo và Ma đạo tại Thần Vực thì là chuyện rất dễ dàng.

- Lâm Minh, Lâm Minh đến đây!

Tuyết Phong tiên tử sáng mắt lên, cực kỳ mừng rỡ!

- Thủ đoạn thật lớn, dãy núi Bạch Ngọc lớn như vậy, còn có trận pháp bí mật, nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy vị trí của chúng ta, thật sự là hậu sinh khả uý!

Thất Tinh Thần Hoàng Lý Ngọc Tiêu khen ngợi, nhìn thấy Lâm Minh thì hắn chẳng khác nào thấy hy vọng, chỉ riêng chiêu thức Lâm Minh vừa tiện tay dùng ra kia, cũng đủ cho hắn phải kinh ngạc rồi!

Chương 934: Phản sát

Lâm Minh rơi vào trong động phủ, một thân áo trắng, không nhiễm một hạt bụi, quần áo trên người hắn đều do vô số lôi ti ngưng tụ thành, không dính bụi bậm, trong chiến đấu bị tổn hại có thể tự chữa trị, nếu như cho phàm nhân mặc vào, đao thương bất nhập, có thể coi như là bảo vật truyền đời.

Mà khí tức trên người Lâm Minh giống như đại dương mênh mông, sâu không lường được.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi cuối cùng cũng tới. Sau vài năm gặp lại Lâm Minh, Thích Bạch cảm khái vạn phần. Trong nháy mắt, thực lực Lâm Minh đã vượt qua hắn, loại tốc độ trưởng thành này thực sự khó tin.

- Thích Bạch tộc trưởng! Lâm Minh khom người được thi lễ, vẫn là lễ nghĩa vãn bối, cũng không bởi vì thực lực cao hơn Thích Bạch mà so suất. Lúc trước Lâm Minh còn nhỏ yếu, nếu không phải Thần Khí bộ tộc che chở cho hắn, hắn căn bản là không thể thoát khỏi Tư Đồ Hạo Thiên đuổi giết mà bảo toàn tính mạng. Đây tương đương với ân cứu mạng, hắn đương nhiên sẽ không quên.

- Ha ha, Lâm tiểu huynh đệ không cần đa lễ, ta chịu không nổi, chúng ta chờ ngươi đã lâu. Thích Bạch ha ha cười, tâm tình cực kỳ thư sướng.

Bên cạnh hắn, Đoan Mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm, Tuyết Phong tiên tử, Thượng Nguyệt Thiên cũng lần lượt cùng Lâm Minh vẫy tay hô lên, những người này, Lâm Minh đều quen biết.

- Lâm tiểu huynh đệ, tại hạ Lý Ngọc Tiêu, quốc chủ Thất Tinh Thần quốc. Người duy nhất mà Lâm Minh không biết chính là Thất Tinh Thần quốc Thần Hoàng Lý Ngọc Tiêu, ở trước mặt Lâm Minh, giọng điệu Lý Ngọc Tiêu cũng vô cùng dịu nhẹ, ngay cả hai từ tự xưng Thần Hoàng cũng không nói ra.

- Thì ra là Thất Tinh Thần Hoàng, trước kia ta và Lý Dật Phong coi như là bạn tốt. Lâm Minh cười đáp lễ.

- Ha ha, đều là người một nhà, mau mời ngồi, lần này tìm ngươi đến, chính là muốn cùng ngươi thương thảo đối phó với kế hoạch của Dương Vân.

Trong truyền âm phù Đoan Mộc Quần chỉ nhắc tới Dương Vân bố trí truyền tống đại trận để đối phó Lâm Minh, nhưng không có nói rõ chi tiết.

Tuy nhiên Lâm Minh vô cùng minh bạch ý đồ của Dương Vân, hắn có ưu thế lớn nhất, đó chính là chia xẻ rất nhiều trí nhớ từ Ma đầu thượng cổ, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Lúc trước chỉ nói với Đoan Mộc Quần đôi câu vài lời, Lâm Minh đã mơ hồ đoán được Dương Vân đang mưu đồ cái gì.

- Được! Lâm Minh gật gật đầu, hắn quả thật cũng nên biết gần đây Dương Vân làm ra hành động gì, cũng để khẳng định phán đoán của mình.

- Chuyện Dương Vân trước không vội nói, Tuyết Phong tiên tử, Thượng chân nhân, ta phát hiện trên người các ngươi đều bị hạ một cái chiến linh truy tung ấn ký! Là chuyện gì xảy ra?

Chiến linh truy tung ấn ký cũng không phải thủ pháp truy tung bí mật cao thâm gì, chỉ cần là người có được chiến linh cùng dạng thì rất dễ dàng phát hiện, tuy nhiên ý chí không đủ mạnh để gạt bỏ mà thôi.

Nghe Lâm Minh hỏi như vậy, Tuyết Phong tiên tử và Thượng Nguyệt Thiên đều thán khổ một tiếng, những cường giả Thần Hải bọn họ tiến vào Kỳ Tích Thần Điện, hầu hết đều bị Dương Vân hạ chiến linh ấn ký, bị người khống chế. Mà đám người Lý Ngọc Tiêu lại tránh được một kiếp, đối với bọn họ mà nói, cho dù Dương Vân thật sự nắm thiên hạ trong tay, nếu bọn họ bỏ qua hết thảy, đi đáy biển sâu trốn tránh thì cũng có thể an độ tuổi già, nhưng mà bọn họ lại không làm được, bất cứ lúc nào cũng bị bóng râm Dương Vân bao phủ.

Tuyết Phong tiên tử lúc này đem sự tình trải qua nói: 0 Dương Vân không biết gặp kỳ ngộ gì, chiến linh của hắn đã đạt tới Bạch Ngân viên mãn, đây đã vượt qua phạm vi lý giải của chúng ta rồi...

Tuyết Phong tiên tử hít sâu một hơi, ở Thiên Diễn Đại Lục, chiến linh cấp Bạch Ngân đã là truyền thuyết, Bạch Ngân viên mãn, căn bản không thể tưởng tượng được, Tuyết Phong tiên tử có thể nhận ra cảnh giới này, cũng là do Tạo Hóa lão nhân nói cho.

Sư tôn của Tuyết Phong tiên tử là Bạch Phượng Phượng khi còn sống có quân hệ với Tạo Hóa lão nhân vô cùng tốt, lần này Tuyết Phong tiên tử gặp nạn, đầu tiên đã nghĩ tới đi tìm Tạo Hóa lão nhân hỗ trợ giải trừ chiến linh ấn ký, nhưng mà Tạo Hóa lão nhân cũng bất lực, chiến linh Bạch Ngân viên mãn đã không phải cường giả Thần Hải có thể có được.

- Dựa theo lời Tạo Hóa tiền bối, trong cơ thể Dương Vân có thể có một cái thần hồn cường đại sống nhờ, cảnh giới thần hồn này, có lẽ là trên cảnh giới Thần Hải, Thần Biến hậu kỳ, thậm chí có thể vượt qua cảnh giới Thần Biến.

Lúc Tuyết Phong tiên tử nói ra lời này, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác vô lực, Thần Hải hậu kỳ đã có vốn liếng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, Thần Hải trên, Thiên Diễn Đại Lục này, 10 vạn năm nay chưa bao giờ có, nếu không phải Tạo Hóa lão nhân nói, thậm chí bọn họ căn bản không biết sự tồn tại của cảnh giới Thần Biến.

Lâm Minh nghe xong không khỏi âm thầm gật đầu, Tạo Hóa lão nhân quả nhiên kiến thức phi phàm, tuy rằng hắn không có bao nhiêu thiên phú tu luyện, nhưng ở Thần Vực nhiều năm như vậy, ánh mắt cũng không phải võ giả hạ giới có thể sánh được, từ đủ loại dấu hiệu đã phỏng đoán nguyên nhân Dương Vân phát lên.

Lâm Minh nói: - Dương Vân quả thật có được chiến linh Bạch Ngân viên mãn, chiến linh này đến từ một tên Ma đầu ở Kỳ Tích Hải, bây giờ nó đang sống nhờ ở trong cơ thể Dương Vân, lúc trước nó ở Kỳ Tích Thần từng có ý đồ đoạt xá ta, cũng chính vì nó cậy vào chiến linh Bạch Ngân viên mãn.

Lâm Minh nói ra những lời này, mọi người nghe được đều cả kinh, Lý Ngọc Tiêu kinh ngạc nói: - Nó muốn đoạt xá ngươi? Vậy ngươi...

Lý Ngọc Tiêu khó tin nhìn về phía Lâm Minh, hiển nhiên đang kỳ quái Lâm Minh làm cách nào trốn thoát khỏi tay Ma đầu thượng cổ, lúc ấy ở Kỳ Tích Thần Điện, thực lực Lâm Minh còn không bằng cường giả Thần Hải sơ kỳ.

- Ta có kỳ ngộ khác, may mắn chạy thoát. Lâm Minh nói một câu này lái chủ đề đi, mọi người đều nghe ra Lâm Minh không muốn nhiều lời, tự nhiên sẽ không đi hỏi nữa.

Lâm Minh nói: - Chiến linh Bạch Ngân viên mãn quả thật lợi hại, tuy nhiên Ma đầu thượng cổ kia ở Kỳ Tích Hải bị phong ấn hơn 10 vạn năm, linh hồn suy yếu, chiến linh ý chí đã không còn mạnh như Bạch Ngân viên mãn nữa, hơn nữa chiến linh của ta phẩm chất đặc thù, thay các ngươi giải trừ ấn ký cũng không khó.

Lâm Minh nói xong, ngón tay duỗi ra, một đạo năng lượng màu xám bao quanh ngón tay, thong thả xoay tròn, đúng là Hồng Mông chiến linh của hắn, chiến linh của Lâm Minh là Bạch Ngân đại thành đỉnh phong, đẳng cấp hơi yếu hơn Bạch Ngân viên mãn một chút, nhưng mà chiến linh của hắn là được rèn luyên trong Hồng mông khí, phẩm chất càng hơn xa chiến linh của Ma đầu thượng cổ.

- Ngươi có thể hủy diệt ấn ký chiến linh Dương Vân lưu lại? Tuyết Phong tiên tử và Thượng Nguyệt Thiên nghe Lâm Minh nói như vậy, trong lòng đều mừng rỡ, có chút không thể tin nhìn về phía Lâm Minh, tuy rằng biết chiến linh Lâm Minh rất mạnh, nhưng mà không nghĩ tới hắn có thể ở Mệnh Vẫn tầng năm đã có chiến linh có thể so với Thần Biến hậu kỳ có được chiến linh Bạch Ngân viên mãn.

Ấn ký chiến linh Dương Vân lưu lại lạc ấn trên người bọn họ, giống như một lá bùa đòi mạng, bất cứ lúc nào không cẩn thận, cũng không dám đối nghịch với mệnh lệnh của Dương Vân, e sợ Dương Vân đánh chết.

Đại năng Thần Hải, thọ mệnh bốn năm ngàn năm thậm chí vạn năm, là loại người trên người, làm hết thảy mọi việc trên thế gian đều dễ như trở bàn tay, tiêu dao thiên địa, ai lại nguyện ý trở thành nô lệ của người khác, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng.

Bởi vậy sau khi biết Lâm Minh có thể giải trừ ấn ký chiến linh trên người bọn họ, Tuyết Phong tiên tử và Thượng Nguyệt Thiên đều vô cùng kích động.

Lâm Minh phân ra vài phần cảm giác tra xét ấn ký truy tung trên người bọn họ, quả nhiên là Bạch Ngân viên mãn không thể nghi ngờ, điều này làm cho hắn hơi hơi trầm ngâm: - Lúc trước ở Kỳ Tích Thần Điện, Ma đầu thượng cổ kia bỏ qua hai phần ba linh hồn mới từ trong Ma Phương thoát được ra, tuy nhiên hiện tại xem ra, Ma đầu thượng cổ kia bỏ qua đều là bộ phận không quan trọng trong linh hồn bản thân, những thứ quan trọng nhất đều bị nó giữ lại, nếu không chiến linh của nó sẽ không giống như lão nhân Huyết Sát Nguyên Ải Ma tộc, rớt xuống vài đẳng cấp.

Đưa tay bắn ra, một đạo khí xám chìm vào trong cơ thể Tuyết Phong tiên tử, lưu chuyển một chu thiên, bao bọn lại chiến linh ấn ký mà Dương Vân lưu lại.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi diệt trừ hai đạo chiến linh này, Dương Vân sẽ lập tức biết được. Thượng Nguyệt Thiên trong lòng vừa động, tuy nói hắn rất hy vọng thật nhanh giải trừ ấn ký trong cơ thể ra, nhưng mà cũng không hy vọng đả thảo kinh xà.

Lâm Minh nói: - Biết thì biết, ta đã đại khái đoán được Dương Vân chuẩn bị đối phó ta như thế nào rồi, hắn đang tu luyện một loại ma công, hơn nữa chắc là vẫn chưa tu thành. Không phải Đoan Mộc huynh lúc trước từng nói qua, muốn tạo thành hệ thống truyền tống trận còn phải mất một tháng mới bố trí được sao?

- Đúng! Đoan Mộc Quần gật đầu: - Dương Vân cho chúng ta thời gian hai tháng, bây giờ còn hai mươi ngày.

- Mấy trăm tòa đại trận, muốn bố trí mà không sai lầm thì không thể, bày trận rồi tiếp tục thử nghiệm, phát hiện sai lầm thì phải tu bổ, dù thế nào cũng phải mất mấy tháng. Dương Vân loại người tháo vát này, hạt cát cũng có thể luyện chảy mỡ, hắn làm sao lại lãng phí mấy tháng cho ta tu luyện? Ta đoán hắn đang tu luyện công pháp Ma đạo, cũng phải mất mấy tháng nữa mới luyện tới đại thành, đến lúc đó, hắn thậm chí có thể một hơi xông phá Thần Hải trung kỳ. Lúc đó, tu vi hắn tới đại thành, thực lực đề cao một bước, mà mấy trăm tòa đại trận cũng đã bố trí tốt rồi, đó cũng là ngày tận thế của ta.

Lâm Minh hai lần, ba lần đều nhìn thấu tính toán của Dương Vân, tự nhiên là bằng vào trí nhớ của Ma đầu thượng cổ kia lưu lại.

- Công pháp Ma đạo? Thượng Nguyệt Thiên nghe đến đó trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, - Trách không được, lần này nhìn thấy Dương Vân, ta cảm giác khí tức của hắn càng cường đại hơn, hơn nữa còn có một cỗ khí chất yêu dị, huyết khí toàn thân dày đặc, so với vẻ phiêu diêu xuất trần lúc trước thì hoàn toàn khác biệt.

- Thật không? Vậy đó là Đại Huyết Luyện Thuật không thể nghi ngờ.

Lâm Minh khẳng định mình đoán đúng, Ma đầu thượng cổ có rất nhiều công pháp, nhưng mà thích hợp nhất cho tu vi Dương Vân ở Thần Hải sơ kỳ tu luyện, có thể nhanh chóng đề cao thực lực của hắn thì chỉ có Đại Huyết Luyện Thuật, hơn nữa quan trọng nhất là. Sau khi tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật tới viên mãn, chỉ bằng một tia khí huyết có thể xác định vị trí một người trong phạm vi ngàn dặm, cũng thích hợp nhất để cho Dương Vân tìm được mình.

- Đại Huyết Luyện Thuật, trách không được, trách không được lúc trước Dương Vân giết chết Dương Lạc Thiên và Âu Dã Hoa Đô đã rút hết tinh huyết toàn thân của bọn họ. Thì ra là lấy để luyện công, còn có, gần một năm nay bảy cường giả Thần Hải người có huyết mạch dị chủng biến mất, hơn phân nửa là bị Dương Vân giết chết để luyện công.

Tuyết Phong tiên tử suy nghĩ sâu xa, nghe được cái tên Đại Huyết Luyện Thuật, liền đoán được vài phần biện pháp tu luyện của nó, công pháp Ma đạo, loại phương thức rút huyết luyện tủy để luyện công này cực kỳ phổ biến.

- Giết Dương Lạc Thiên, Âu Dã Hoa Đô và 7 cường giả Thần Hải người có huyết mạch dị chủng? Lâm Minh ngây người một chút, không nghĩ tới lúc trước, Cửu Đỉnh Thái thượng Thần Hoàng và Đại Dã hoàng thúc tổ vang danh một thời, có thể nói là thống trị Thiên Diễn Đại Lục cứ như vậy mà chết đi, thành thuốc bổ cho Dương Vân, đúng là thế sự khôn lường.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi nếu biết tình huống Đại Huyết Luyện Thuật, vậy là tốt rồi, ngươi sử dụng mấy tháng này, chạy trốn tới chỗ sâu trong Nam Hải, ở đó truyền tống trận không bao phủ được tới, tu luyện tám mươi năm rồi trở về giết chết Dương Vân. Lý Ngọc Tiêu cười ha ha nói, đã biết chi tiết của Dương Vân, vậy thì cũng không cần sợ.

- Trốn? Lâm Minh mỉm cười: - Ta vì sao phải chạy trốn? Bây giờ ma công của Dương Vân còn chưa luyện thành, đó không phải là cơ hội để ta giết chết hắn sao?

Trong giọng điệu Lâm Minh ẩn chứa sát khí nhàn nhạt, khiến người ở đây nghe xong đều chấn động, ngơ ngác không nói ra lời.... - - - - - oOo- - - - -

-

Chương 935: Hiệu lệnh thiên hạ

- Đánh trở về... Ngươi bây giờ đi giết Dương Vân? Lý Ngọc Tiêu mở to mắt nhìn, hắn chẳng thể nghĩ tới, Lâm Minh vậy mà sinh ra ý niệm như vậy trong đầu, người bình thường sau khi biết được tính toán của Dương Vân, đều theo bản năng lựa chọn chạy trốn, dù sao Dương Vân bố trí truyền tống trận có nhiều hơn nữa thì cũng không có khả năng bao phủ toàn bộ Hải vực bao la bát ngát, chỉ cần Lâm Minh chạy trốn tới đáy biển sâu, vượt qua phạm vi mấy ngàn vạn dặm truyền tống trận bao phủ, Dương Vân muốn tìm được Lâm Minh thì cũng phải chạy đứt chân.

Nhưng, Lâm Minh vậy mà lại không trốn, phản đánh trở về, đúng là khiến cho hắn trợn mắt há hốc mồm.

- Lâm tiểu huynh đệ, có phải có chút lỗ mãng hay không?

Thích Bạch cũng không mấy để tâm, ý niệm này của Lâm Minh rất điên cuồng, tuy nhiên cũng phù hợp với tác phong trước sau như một của Lâm Minh. Hắn xưa nay đều như vậy, lúc trước hắn còn là Toàn Đan hậu kỳ tuyên bố đợi sau khi mình phá Mệnh Vẫn, dùng thực lực một người khiêu chiến tất cả cao thủ Thiên Mệnh Bảng của Tu La Thần quốc, hơn nữa cuối cùng thắng lợi, quyết đoán bực này, quả thật không phải người thường có thể có được.

- Lần này Dương Vân bế quan hẳn là so với Bạch Yêu còn lợi hại hơn, bây giờ cho dù thân công của hắn chưa thành, nhưng mà cũng hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Tuyết Phong tiên tử mày nhíu lại, nàng không khuyên bảo Lâm Minh, chỉ lặng lẽ nói ra chuyện này, nàng cũng không biết chuyện Lâm Minh và Bạch Yêu chiến đấu, không đoán được thực lực của Lâm Minh đến tột cùng là tới mức nào.

Tuy nhiên căn cứ theo cách làm trước kia của Lâm Minh, hắn dám làm ra quyết định điên cuồng như vậy, cũng phải có chút nắm chắc.

- Thiên hạ đệ nhất nhân? Chỉ là thiên hạ đệ nhất nhân Thiên Diễn Đại Lục mà thôi.

Lâm Minh nói ra một câu, mọi người ở đây đều không biết nói gì.

- Chỉ là thiên hạ đệ nhất nhân Thiên Diễn Đại Lục mà thôi.

Giọng điệu này, làm cho bọn họ còn biết nói gì?

Như Tuyết Phong tiên tử, Lý Ngọc Tiêu, mục tiêu suốt đời bọn họ cũng chỉ là Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa hy vọng đạt tới cực kỳ xa vời, như Thượng Nguyệt Thiên, hắn phải dựa vào cơ duyên mới đột phá Thần Hải, mục tiêu suốt đời chỉ là tìm được thiên tài địa bảo kéo dài thọ nguyên, kéo dài hơi tàn vài năm, về phần Thần Hải hậu kỳ? Thiên hạ đệ nhất nhân? Đó là chuyện trong truyền thuyết, với hắn không có chút quan hệ.

Có thể nói, Dương Vân tại trong những người này cảm nhận được, so với Ma Đế, Bát Vẫn Lôi Hoàng những siêu cấp Vương giả trong lịch sử thượng cổ này, khó có chút ý nghĩa, nhưng ở trong mắt Lâm Minh lại dường như không chút đáng kể nào.

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi đây là... Thích Bạch không biết nói cái gì cho phải.

- Dương Vân lòng dạ thâm hiểm, thiên phú lại cao, chỉ hơn 40 tuổi, tu thành Mệnh Vẫn tầng tám Thần Hải sơ kỳ, ngươi như vậy, khinh địch rất có thể chịu thiệt.

Lâm Minh lắc đầu nói: - Thích Bạch tộc trưởng, sinh linh trong vũ trụ vô cùng vô tận, con đường võ đạo xa xôi mịt mù, tuy rằng Dương Vân lợi hại, nhưng cũng chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám, Thần Hải sơ kỳ, chút thiên phú ấy, đặt ở Thần Vực thì chẳng là cái gì.

- Về phần nói cơ duyên, hắn gặp được một cái tàn hồn Ma đầu thượng cổ Thần Biến hậu kỳ chỉ điểm tu luyện, cung cấp tài nguyên thì tính là cái gì? Một ít thiên tài Thần Vực, có lão sư là Giới chủ! Hơn nữa thiên phú, tài nguyên của bọn họ nhiều hơn Dương Vân không biết bao nhiêu lần.

- 3000 đại thế giới, người giống như Dương Vân nhiều như hằng hà sa số, nhưng mà đại đa số bọn họ lại ngã xuống trên con đường truy tìm võ đạo, Dương Vân mạnh hơn bọn họ cũng đại khái chỉ là tâm cơ, lòng dạ và dã tâm, tuy nhiên con đường võ đạo, cần đại khí vận, đại nghị lực, đại trí tuệ, vô số tài nguyên tích lũy mới có thể từng chút từng chút hy vọng thành công, Dương Vân còn kém xa lắm.

- Chỉ là một tên Dương Vân, nếu có thể khiến ta vì hắn mà trốn tránh ở chỗ sâu trong Nam Hải bế quan mười năm, tám năm trở ra, ta đây chỉ sợ làm không cần tiếp tục luyện võ, hết sức chân thành ngồi ở Thiên Diễn Đại Lục làm thiên hạ đệ nhất nhân của ta là được rồi.

Lâm Minh một hơi nói ra, mọi người ở đây, bao gồm Đoan Mộc Quần loại thiên tài tâm cao khí ngạo đều nói không nên lời, Lâm Minh hiển nhiên đã đặt tâm chí ở Thần Vực, làm tốt chuẩn bị phi thăng.

Trong lúc bọn họ còn ở Thần Hải hậu kỳ mà cố gắng, Lâm Minh cũng đã phóng mắt tới Thần Vực, đem những thiên tài Thần Vực trở thành đối thủ cạnh tranh của mình!

Chênh lệch bực này, đã không còn cách nào để hình dung.

Tuyết Phong tiên tử trầm mặc một hồi lâu, ủ rũ nói: - Lâm Minh, tuy rằng ngươi thừa dịp lúc Dương Vân ma công thành đi giết hắn chiếm cứ thiên thời, nhưng thiên thời không bằng địa lợi, Dương Vân ở chỗ sâu trong Thần Cung của Cửu Đỉnh Thần quốc tu luyện, Cửu Đỉnh Thần Cung có trận pháp thủ hộ, cho nên muốn đột phá cũng không dễ dàng.

Tuyết Phong tiên tử và Bạch tộc xem như gia tộc phụ thuộc Cửu Đỉnh Thần quốc, cho nên đối với Cửu Đỉnh Thần Cung hiểu biết rất nhiều. ở chỗ sâu trong Thần Cung của Cửu Đỉnh Thần quốc xem như là nơi nguyên khí thiên địa phong phú nhất toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục, Dương Vân ở đó tu luyện cũng là chuyện hợp lý.

- Tiên tử nói không sai, tuy nhiên địa lợi không bằng nhân hòa, Dương Vân vì muốn cấp tốc học thần công, đã mất đi lòng người, Cửu Đỉnh Thần Cung đại trận cũng phải có người duy trì mới giữ được uy lực, Dương Vân đang bế quan, làm sao có thể tự mình duy trì?

Về phần những người khác, cho dù là cường giả Thần Hải của Cửu Đỉnh Thần quốc, chỉ sợ cũng không muốn cống hiến cho Dương Vân người từng giết chết gia gia mình, lại dùng thủ đoạn cưỡng chế nô dịch cường giả Thần Hải Ma khắp thiên hạ này đi?

Đắc đạo đa trợ, Tuyết Phong tiên tử, Thần Hoàng bệ hạ còn có Thượng chân nhân, xin các ngươi mời tất cả cường giả Thần Hải tụ tập ở trong này đi, ta nhất định sẽ giải trừ ấn ký cho bọn họ. Sau đó, cùng nhau thông qua truyền tống trận Dương Vân bố trí truyền tống đến Thần Cung của Cửu Đỉnh Thần quốc, ta sẽ khắc một cái trận bàn, hội tụ công kích của mọi người, liên thủ công phá đại trận, đến lúc đó, ta cùng với Dương Vân chiến một trận!

Lâm Minh lời này nói ra khí phách mười phần, hơn nữa ẩn chứa khí thế và tự tin mạnh mẽ, đây chính là khí thế Vương giả, mọi người nghe được không khỏi bị lây nhiễm. Tuyết Phong tiên tử trong lòng thầm than, loại tự tin này cùng với khí thế chậm rãi tích lũy xuống, người như Lâm Minh nếu không tu võ, nếu nhập thế tục nhất định có thể trở thành Đế vương một phương.

- Được, ta đi triệu tập.

Thượng Nguyệt Thiên và Lý Ngọc Tiêu đồng thanh nói, Dương Vân vì cấp tốc học ma công cho nên không từ thủ đoạn, đắc tội cường giả Thần Hải khắp thiên hạ, bây giờ thứ bọn họ thiếu chỉ là một thủ lĩnh, có thể đối phó được Dương Vân, mà Lâm Minh đúng là người được chọn làm thủ lĩnh tốt nhất.

Giải trừ ấn ký truy trên người tung bọn họ, tất nhiên bọn họ sẽ mang ơn Lâm Minh, đến lúc đó mấy chục cường giả Thần Hải cùng nhau thông qua trận bàn công kích, trận pháp Cửu Đỉnh Thần Cung dù có mạnh mấy đi nữa thì cũng không ngăn được, tương đương với Dương Vân tự chui đầu vào rọ.

Một tấm truyền âm phù được đám người Thượng Nguyệt Thiên gửi ra ngoài, lại nói tiếp, lúc trước hệ thống truyền tống trận của

Dương Vân đã hoàn thành hơn phân nửa, sau khi biết được vị trí chuẩn xác của của đối phương, dùng liên hoàn truyền âm vượt qua mấy ngàn vạn dặm truyền tin tức lại vô cùng mau lẹ.

...

Từng đạo trận phù được đánh ra, liên hợp trận kỳ, trận bàn, ở trên không trung diễn biến thành một đại trận, chậm rãi hạ xuống, đây là truyền tống trận cự ly xa do một nam, một nữ - hai cường giả Thần Hải bố trí.

Đây tự nhiên là nhiệm vụ Dương Vân lệnh cho bọn họ.

Mắt thấy đại trận sắp phân bố thành, nam nhân kia lại thở dài một hơi, không chút hứng thú nói: - Truyền tống trận thứ 12, chỉ còn lại hai mươi ngày, xem ra chúng ta hoàn thành nhiệm vụ thì không thành vấn đề, cũng không biết truyền tống trận lúc trước bố trí có sai lầm gì không?

Lần nhiệm vụ bố trí truyền tống trận do Dương Vân hạ tử lệnh, không hoàn thành được, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nữ nhân yên lặng không nói, dường như không nghe thấy vậy.

Nam nhân thấy một màn như vậy, không khỏi đau lòng, nhẹ giọng nói: - Ngọc Nhi, đừng lo lắng, sự tình có lẽ không giống như chúng ta nghĩ như vậy đâu, mấy cường giả Thần Hải mất tích kia, có thể có nguyên nhân khác.

Nam nhân không biết nên làm thế nào để an ủi, đôi nam nữ này là đôi vợ chồng, nữ nhân tên là Ngọc Nhi bị Dương Vân hạ ấn ký truy tung, đây còn chưa là gì, nhưng mà quan trọng nhất là thân phụ nàng là một người có huyết mạch dị chủng.

Mà trước đó, có bảy cường giả Thần Hải huyết mạch dị chủng bị mất tích, trong đó ba người xác định đã chết, bốn người khác cũng là lành ít dữ nhiều, mà người ra tay tám chín phần là Dương Vân. Điều này khiến nàng làm sao không tuyệt vọng, loại cảm giác này giống như sơn dương bị trói chặt chờ người ta tới làm thịt.

Nam nhân nói vài câu, cũng không nói nữa, thực lực của hắn so với nữ nhân tên là Ngọc Nhi thì mạnh hơn một chút. Nếu như trước đó, Ngọc Nhi bị uy hiếp tới tính mạng, nam nhân này hoàn toàn có thể nói một vài câu hùng hồn bảo vệ nàng, khiến nàng yên tâm, nhưng hiện tại, đối mặt với Dương Vân, hắn chỉ có một loại cảm giác vô lực sâu sắc, chênh lệch quá xa, nói cái gì mà bảo hộ vợ, hắn cũng không tin.

Đúng lúc nam nhân không biết phải nói gì thì đột nhiên một ánh lửa hiện lên ở trước mặt hắn, là hào quang truyền âm phù, thanh âm cùng lúc truyền cho nam nhân và Ngọc Nhi.

- Lý Ngọc Tiêu, Thất Tinh Thần Hoàng, tìm vợ chồng chúng ta làm gì?

Nam nhân hơi sửng sốt, tĩnh tâm nghe, nội dung trong truyền âm phù rất dài, nghe tới lúc Lý Ngọc Tiêu nhắc tới Dương Vân vì tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật mà giết chết bảy cường giả Thần Hải thân mang huyết mạch dị chủng, nam nhân tức giận đến run cả người, mà Ngọc Nhi sắc mặt lại trắng bệch, đôi môi run rẩy.

Lý Ngọc Tiêu tuy rằng nói không có chứng cớ, nhưng loại sự tình này căn bản không cần hoài nghi, tự nhiên bọn họ có năng lực làm rõ đúng sai, hơn nữa Lý Ngọc Tiêu cũng không có lý do nói dối.

Chỉ là lúc trước còn ôm một chút may mắn, bây giờ được xác thực, càng khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

- Dương Vân, tên súc sinh này!

Nam nhân nghiến răng nghiến lợi, trong lòng tràn ngập phẫn nộ và cừu hận.

Nên biết rằng, công pháp Ma đạo thường là Sát đạo, Dâm đ*o chẳng phân biệt được người thân. Thê tử của mình nếu bị Dương Vân bắt cóc, thì ai biết sẽ phát sinh chuyện gì!

Chính mình tu võ cả đời, đạt đến Thần Hải tầng cao nhất của đại lục, phong Hoàng xưng Đế, vậy mà kết quả ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được.

Nam nhân siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào cả da thịt, nhưng mà sau khi nghe được tin tức tiếp theo, tay hắn lại dần buông lỏng ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ chờ mong, kinh nghi và không thể tin vẻ.

- Lâm Minh trở về, liên hợp tất cả cường giả Thần Hải của Thiên Diễn Đại Lục tấn công Cửu Đỉnh Thần Cung, lại còn có thể hủy diệt truy tung ấn ký chiến linh cho chúng ta.

Cùng thể tử mình liếc nhau, cũng từ trong mắt Ngọc Nhi nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ, nhưng mà trong vẻ khiếp sợ này, lại ẩn hàm một chút hy vong.

Cho dù không thắng được Dương Vân, nhưng mà vẫn giải trừ được chiến linh ấn ký vậy thì cũng tương đương với cứu mạng nàng rồi.

- Lúc này chưa tới bốn năm, Lâm Minh lại chiến Dương Vân? Hắn nào có thực lực này? Nam nhân lẩm bẩm nói: - Hơn nữa hắn lại có thể giải trừ truy tung ấn ký cho chúng ta, chẳng lẽ chiến linh của hắn cũng đạt tới Bạch Ngân viên mãn? Chuyện này sao có thể?

Ngọc Nhi bóp nát ánh lửa truyền âm phù, cắn môi nói: - Mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ đi xem, cho dù ta chết trận, cũng sẽ không để cho Dương Vân biến mình thành dê heo nhốt lại. - - - - - oOo- - - - -

-

Chương 936: 1 lần giải trừ

Tại một hẻm núi cách dãy núi Bạch Ngọc mười vạn dặm, trong vòng 3 ngày ngắn ngủi, đã tụ tập hơn 50 cường giả Thần Hải. Ngoại trừ hơn 20 cường giả Thần Hải củaTu La Thần quốc, còn có thế lực phụ thuộc Tu La Thần quốc, trừ Tây Bắc đại mạc ra thì toàn bộ cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục đã đến đây tám thành.

- Thất Tinh bệ hạ, Lâm chân nhân đâu?

- Đúng nha, Lâm chân nhân đâu?

Mọi người nhao nhao hỏi Lý Ngọc Tiêu, nhất là những cường giả Thần Hải có ấn ký truy tung, hoặc là có huyết mạch dị chủng, Thần thể thì càng nóng vội.

Nên biết rằng, những người bọn họ trên người đều có ấn ký truy tung, bị Dương Vân chặt chẽ khống chế, bọn họ tụ tập lại phản kháng Dương Vân, nếu thắng, tự nhiên sẽ là đại hỉ, nếu thất bại, vậy thì phải chết không thể nghi ngờ.

Cường giả Thần Hải, mấy ngàn năm thọ mệnh, là bá chủ một phương, ai lại muốn mình chết chứ. Nếu không phải Dương Vân khiến cho bọn họ không có đường để đi vậy thì bọn họ cũng sẽ không liều chết phản kháng.

Bây giờ bọn họ đánh cược tính mạng, đương nhiên cần phải có một thủ lĩnh đủ tư cách, nếu không biết rõ đi chịu chết thì còn không bằng kéo dài hơi tàn còn hơn.

Lâm Minh thiên phú không người không thể hoài nghi, đó tuyệt đối là thiên tài đứng đầu Thiên Diễn Đại Lục 10 vạn năm qua, nhưng thực lực Lâm Minh ra sao, trong lòng bọn họ lại không để ý, dù sao 3, 4 năm trước, Lâm Minh còn không bằng cường giả Thần Hải bình thường, bây giờ Lâm Minh cho dù có nhiều kỳ ngộ hơn nữa thì làm sao có thể chống lại Dương Vân được?

Trong lúc mọi người đang nóng vội, Lâm Minh mặc một thân áo trắng, từ động phủ trong dãy núi Bạch Ngọc đi ra. Lúc này hắn, khí tức nội liễm, đi lại ung dung, giống như bước đi trên hư không, đạp gió mà đến.

- Chư vị an tâm một chút chớ nôn nóng. Lâm Minh nâng tay cách không đè xuống, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ năng lượng tràng vô hình, khiến cho người nghe được thanh âm của hắn không tự chủ được mà im lặng lại.

- Hắn chính là Lâm Minh, dường như có chút khác biệt so với bức họa Dương Vân đưa...

- Đúng vậy, dung mạo tuy rằng tương tự, nhưng bản thân Lâm Minh ẩn chứa khí chất mà trên bức họa không thể thể hiện ra được, ta đã thấy không ít người mạnh, hoặc là khí thế cường đại, hùng hổ dọa người, hoặc là khí tức kéo dài, thâm trầm giống như biển, hay là khí tức nội liễm, trở lại nguyên trạng, nhìn qua cũng không khác phàm nhân. Nhưng Lâm Minh này kỳ lạ nhất, nhìn hắn, cảm giác giống như là đối mặt với tinh không hỗn loạn vậy, không có trật tự, không có biên cảnh, không thể phỏng đoán!

Nói chuyện chính là một lão nhân áo xanh, dưới cằm là một bộ râu dê trắng dài, dưới chân có một chiếc la bàn xoay tròn, lăng không mà đứng.

Lão nhân này tên là Thiên Kính chân nhân, bằng vào thực lực bản thân đột phá Thần Hải, hơn nữa tu vi đạt tới Thần Hải trung kỳ đỉnh phong, cùng với đám người Dương Vân, Tạo Hóa lão nhân cũng thuộc top 10Thiên Diễn Đại Lục. Chiếc la bàn dưới chân kia, nghe đồn có thể suy tính quá khứ tương lai, khá thần bí.

Thiên Kính chân nhân ở trong cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục có uy vọng cực cao, cũng chính là vì nhãn lực của hắn, lần đầu tiên hắn đối mặt với Lâm Minh cảm giác như đối mặt với tinh không hỗn loạn, kỳ thật nói chính là không gian Hồng mông.

- Thiên Kính chân nhân, nhãn lực ngươi tốt nhất, ngươi tính xem Lâm Minh có thể chống lại Dương Vân không? Ta cuối cùng vẫn cảm thấy trong lòng không yên, nếu qua 5, 6 năm nữa, có lẽ còn có khả năng...

Thiên Kính chân nhân nói: - Tương lai biến hóa khôn lường, suy tính được, nói dễ hơn làm, với tu vi của ta bây giờ cũng chỉ suy tính ra tương lai số mệnh một quốc gia phàm nhân mà thôi, nếu muốn suy tính tương lai mệnh số một Chân Long, ta cũng không năng lực này.

Thiên Kính chân nhân liên tục lắc đầu, nhưng lại khiến Lâm Minh nhìn lại: - Không nghĩ tới trên thế giới này, không ngờ có công pháp có thể suy tính tương lai? Thật là thần kỳ.

- Lâm chân nhân, ngươi có thể cởi bỏ ấn ký truy tung trên người chúng ta sao? Một giọng nói êm ái uyển chuyển, lại có chút dồn dập của nữ nhân vang lên. Người hỏi đúng là nữ nhân tên là Ngọc Nhi, người mang huyết mạch dị chủng, lại có ấn ký truy tung, Dương Vân muốn giết nàng, nàng trốn cũng chưa chắc trốn được.

- Đúng vậy, có thể giải trừ ấn ký cho chúng ta trước không? Có người lập tức phụ họa theo Ngọc Nhi nói, đây mới là điều quan trọng nhất, giải trừ ấn ký, cho dù hành động thất bại, vậy thì cũng có thể chạy trốn.

Chỉ là tuy rằng chiến linh Lâm Minh cường đại, nhưng trong vài năm ngắn ngủi đạt tới Bạch Ngân viên mãn, bọn họ sẽ không thể tin, dù sao tu vi Lâm Minh chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm mà thôi.

Mà Bạch Ngân viên mãn chiến linh, dựa theo Tuyết Phong tiên tử nói, ít nhất cần phải có tu vi Thần Biến hậu kỳ mới có thể đạt được, Mệnh Vẫn tầng năm đến cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, giữa hai cảnh giới này khoảng cách lớn cỡ nào, đã không thể tưởng tượng được nữa.

- Có thể.

Lâm Minh vươn tay phải ra, nhẹ nhàng bắn ra một đạo năng lượng xám tối như tên tiến vào trong cơ thể Ngọc Nhi. Đạo năng lượng xám tối này tất nhiên là Hồng Mông chiến linh, tuy rằng chỉ là Bạch Ngân đại thành, nhưng phẩm chất so với chiến linh Bạch Ngân viên mãn của Ma đầu thượng cổ càng mạnh hơn.

Chiến linh di chuyển một vòng, hóa thành một cây đoản thương màu xám bạc, nhắm ngay chiến linh ấn ký trên người Ngọc Nhi hung hăng đánh tới! - Răng rắc!

Chiến linh ấn ký như thủy tinh vỡ nát ra, trong nháy mắt bị tách ra, loại trừ.

- Vù!

Năng lượng trắng xám từ trong cơ thể Ngọc Nhi bay ra, trước sau chỉ vài giây, Ngọc Nhi vẻ mặt ngơ ngác, này xem như xong rồi sao?

- Này... Đã giải trừ?

Trượng phu của Ngọc Nhi bên cạnh nàng, không thể tin nói, hắn cũng có chiến linh, tuy rằng chỉ là cấp Thanh đồng thấp nhất, nhưng có thể cảm giác được một chút, chiến linh ấn ký trên người Ngọc Nhi đã biến mất!

Trong vài cái nháy mắt, Dương Vân để lại chiến linh truy tung ấn ký trong cơ thể bọn họ, khiến cho cuộc sống mấy năm nay của bọn họ, mỗi ngày đều không yên tâm, giống như bùa đòi mạng vậy, vậy mà lại bị Lâm Minh làm như củ cải, dễ dàng xóa, nhổ!

Cái này cũng quá dễ dàng rồi chứ.

Cường giả Thần Hải có chiến linh không ít. Bọn họ đều phát hiện điểm này, điều này cũng chứng minh chiến linh của Lâm Minh còn mạnh hơn so với Dương Vân.

- Chiến linh màu xám bạc, sao lại là màu xám bạc? Thiên Kính chân nhân không thể lý giải, hắn đối với đẳng cấp chiến linh hiểu biết rất nhiều, cũng từng nghe nói qua chiến linh màu xám bạc.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không giải thích nhiều, hắn nói: - Chúng ta phải nhanh một chút, Dương Vân chắc là đã phát hiện chiến linh hắn lưu lại đã bị hủy diệt, mười tức, ta sẽ hủy diệt chiến linh ấn ký trên người mọi người xóa bỏ, sau đó chúng ta cùng thông qua truyền tống trận đến hoàng thành Cửu Đỉnh Thần quốc, diệt sát

Dương Vân!

Lâm Minh nói trung khí mười phần, trong giọng nói mang theo sự tự tin của Vương giả.

- Mười tức? Mười tức làm sao có thể làm xong? Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Lâm Minh, không biết có phải nói sai rồi hay không, đúng lúc này, ngón tay Lâm Minh liên tục bắn ra, mấy chục đạo chiến linh màu xám bạc bay ra, như một cây lao ngắn, nhỏ, tinh xảo, phân biệt bắn vào trong cơ thể mấy chục cường giả Thần Hải, một màn này khiến võ giả ở đây trố mắt nhìn trân trối, Lâm Minh chẳng lẽ muốn một hơi giải trừ tất cả chiến linh ấn ký của mọi người?

Này cũng quá điên cuồng đi!

Bọn họ vốn còn tưởng rằng, giải trừ chiến linh ấn ký thì cần phải thật cẩn thận, lần lượt sử dụng ý chí chậm rãi làm hao mòn, mới có thể hoàn toàn xóa bỏ. Lúc trước Lâm Minh chỉ trong mấy cái nháy mắt đã xóa bỏ chiến linh ấn ký trên người Ngọc Nhi tiên tử đã làm cho bọn họ vô cùng giật mình rồi, nhưng mà không nghĩ tới một màn kế tiếp lại càng thêm điên cuồng, Lâm Minh muốn một lần xóa bỏ chiến linh ấn ký của bọn họ.

Kỳ thật chuyện này cũng không kỳ quái, Hồng Mông chiến linh của Lâm Minh so với chiến linh của Ma đầu thượng cổ còn lợi hại hơn, lúc trước Ma đầu thượng cổ hạ chiến linh ấn ký cũng làm một lần, Lâm Minh đương nhiên cũng có thể một lần xóa bỏ.

- Bồng bồng bồng! Từng tiếng nổ nhỏ không vang từ trong cơ thể mọi người truyền tới, dường như tiếng linh hồn vỡ nát vậy. Mấy chục đạo chiến linh ấn ký, ở trong thời gian mười tức bị Lâm Minh hoàn toàn gạt bỏ!

Một màn này, khiến cho những người ở đây cả kinh nói không nên lời, có lẽ... Lâm Minh thật sự có thể trong thời gian ba, bốn năm nữa, có thể trưởng thành đủ để đánh bại Dương Vân!...

Lúc này, ở chỗ sâu trong Cửu Đỉnh Thần Cung, toàn thân Dương Vân ngâm trong Huyết trì, tu luyện đã đến lúc khẩn yếu.

Thân thể hắn được bao phủ trong một cái Huyết đồ, máu tươi dính nháp bị hắn nuốt vào trong miệng, tiếp đó chảy khắp minh mạch toàn thân, sau đó từ lỗ chân lông hắn chảy ra. Từng tia từng tia tinh hoa năng lượng huyết mạch bị giữ lại trong cơ thể Dương Vân.

Ở mi tâm Dương Vân, là một đạo ấn ký hình thoi màu đỏ dựng thẳng, đúng là chậm rãi vỡ ra, biến thành một con mắt đỏ tươi, bên ngoài con mắt, lại bao phủ một tầng huyết tinh, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Chung quanh Dương Vân, Tiên Huyết Đạo Đồ đã chậm rãi co rút lại, dường như muốn dung nhập vào trong cơ thể Dương Vân vậy, một tấm co rụt lại, giống như hô hấp, tim đập, quỷ dị vô cùng.

- Tới lúc rồi. Chỉ cần hấp thu Tiên Huyết Đạo Đồ, Đại Huyết Luyện Thuật của ta sẽ tới gần đại viên mãn, kế tiếp chỉ là dùng Huyết Pháp Nhãn dựng dục ra, nhiều nhất chỉ cần một, hai tháng, Đại Huyết Luyện Thuật của ta sẽ đại thành, đến lúc đó, ta dùng Huyết Pháp Nhãn hấp thu một tia huyết khí của Lâm Minh là có thể trong phạm vi ngàn vạn dặm nhìn thấy hắn, tiếp đó tìm tới hắn, giết hắn, cướp lấy số mệnh của hắn, biết được bí mật cường đại của hắn, ta sẽ có thể bước đi trên con đường võ đạo đỉnh phong rồi.

Thì ra, đạo ấn ký màu đỏ hình thoi ở mi tâm Dương Vân là một con mắt thú ba - hình thức ban đầu của Huyết Pháp Nhãn, mà khi con mắt này hoàn toàn ngưng tụ ra, thì có thể bao phủ ngàn vạn dặm tìm kiếm Lâm Minh, về phần huyết khí của Lâm Minh, mấy năm trước ở trong hành trình Kỳ Tích Thần Điện, Dương Vân đã sớm cùng với Lâm Minh giao thủ chiếm được rồi.

Huyết Pháp Nhãn hấp thu huyết mạch khí, nhìn thấu vị trí của Lâm Minh, đây chính là phương pháp thông qua Đại Huyết Luyện Thuật tìm được vị trí cụ thể của Lâm Minh.

- Tiên Huyết Đạo Đồ, huyết nhục cương thể, hợp hai làm một!

Dương Vân hét lớn một tiếng, lực lượng toàn thân như trời long đất lở bộc phát ra, một cái khí huyết lực nồng đậm, ngưng tụ thành những xúc tua thực chất, mỗi một cái xúc tua chỉ to bằng ngón út, nhưng mà số lượng lại lên tới mấy ngàn cái.

- Ba ba ba!

Những xúc tua này cuốn lấy một tấm Tiên Huyết Đạo Đồ đang co rụt lại, muốn kéo chúng vào trong cơ thể.

Xúc tua rút lại, tự nhiên Tiên Huyết Đạo Đồ chống cự, mà Dương Vân hai mắt màu đỏ, toàn thân gân xanh bạo khởi giống như con giun, phát ra lực lượng toàn thân.

- Còn thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút!

Dương Vân cắn chặt răng, trơ mắt nhìn Tiên Huyết Đạo Đồ đã chìm vào trong cơ thể mình tới tám phần, nhưng đúng lúc này, đột nhiên hắn cảm giác chỗ sâu trong linh hồn truyền tới một trận đau đớn, giống như bị kim đâm vậy.

- Hả? Cái gì?

Dương Vân phân tâm một cái, Tiên Huyết Đạo Đồ giãy được một phần mười huyết xúc tua, lại bắt đầu hướng ra ngoài.

- Có người hủy diệt chiến linh ấn ký của ta? Dương Vân trong lòng kinh sợ, chiến linh ấn ký và bản thể chiến linh tương liên, bị người khác mạnh mẽ hủy diệt tự nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng tới bản thể, nhất là trong thời khắc tu luyện mấu chốt, chỉ cần một chút sơ sót, rất có thể bị tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên chỉ có một chiến linh ấn ký bị hủy diệt, hắn vẫn còn chịu đựng được.

- - - - - oOo- - - - -

-

Chương 937: Thất bại trong gang tấc

Dương Vân hít sâu một hơi, ánh mắt chớp động lóe lên một tia sát khí, bởi vì hắn đang tu luyện cho nên căn bản không rãnh rỗi theo những cường giả Thần Hải bị hắn hạ ấn ký kia, cũng không biết bọn họ tụ tập cùng nhau, cho tới tận khi một cái ấn ký bị xóa bỏ, hắn mới bị đau đớn từ linh hồn làm cho bừng tỉnh.

Mà chiến linh ấn ký kia tuy rằng là Ma đầu thượng cổ lưu lại, tuy nhiên hiện tại Dương Vân đã nuốt Ma đầu thượng cổ, đã cùng linh hồn của đối phương hai hợp làm một, chiến linh ấn ký của Ma đầu thượng cổ cũng là của hắn, bây giờ bị xóa bỏ cũng khiến hắn bị đau đớn.

- Chiến linh ấn ký ta lưu lại trên mỗi người đều không giống nhau, chiến linh ấn ký bị hủy diệt chính là nữ nhân tên là Ngọc Nhi kia, nàng không ngờ dám phản bội ta, cũng không biết nàng dùng biện pháp gì hủy diệt ấn ký, chẳng lẽ là Lâm Minh làm?

Dương Vân nghĩ đến đây lại khẽ lắc đầu: - Khả năng không lớn, cho dù ý chí Lâm Minh có mạnh hơn nữa thì cũng không có khả năng trong vòng mấy năm, ở dưới tình huống Mệnh Vẫn tầng năm, đem chiến linh thôi động đến trình độ Bạch Ngân viên mãn, có lẽ là từ chỗ Tạo Hóa lão nhân chiếm được bảo vật gì đó 10 vạn năm trước lưu truyền tới nay. Lão già kia, con bài chưa lật còn rất nhiều, lại cáo già xảo quyệt, tuy nhiên, lần này ta tu thành Huyết Pháp Nhãn, nhất định cũng phải diệt trừ hắn, khí huyết lực của hắn, ta cũng để lại một tia.

Dương Vân lạnh lùng cười, hắn làm việc vẫn luôn lưu lại một chút chuẩn bị về sau, chỉ đợi Đại Huyết Luyện Thuật của hắn luyện thành, Tạo Hóa lão nhân cũng sẽ bị hắn rút huyết luyện tủy.

Dương Vân dùng ý niệm khống chế xúc tua tóm lấy Tiên Huyết Đạo Đồ, vừa rồi chỉ khiến 1 phần 10 máu xúc tua rớt ra, ảnh hưởng cũng không quá lớn.

- Lần này chiến linh ấn ký bị xóa bỏ, trong lúc ta đang tu luyện khẩn yếu quan đầu mà quấy rầy ta, thiếu chút nữa khiến ta tu luyện thất bại. Sau khi tu luyện đại thành, Ngọc Nhi tiên tử, ta sẽ chậm rãi tính món nợ này, dường như ngươi cũng là huyết mạch dị chủng thì phải, hắc...

Dương Vân mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa mùi vị tàn nhẫn, hoàn toàn khác với vẻ tiêu sái tuấn dật lúc trước của hắn. Đây một là bởi vì Đại Huyết Luyện Thuật khiến cho khí chất thay đổi, thứ hai, cũng là nguyên nhân càng thêm trực tiếp, đó chính là Dương Vân cắn nuốt linh hồn Ma đầu thượng cổ, hắn không gạt bỏ năng lực tinh thần ấn ký của Ma đầu thượng cổ, sau khi cùng mình dung hợp thì không thể tránh khỏi bị Ma đầu thượng cổ ảnh hưởng.

Bây giờ Dương Vân kỳ thật đã không phải Dương Vân thuần túy, mà là Dương Vân vốn nhân cách chính đạo cùng với Ma đầu thượng cổ dung hợp thể.

Dung hợp thể như vậy là một trạng thái rất không ổn định, trừ phi Dương Vân có thể ở trong thời gian ngắn nhanh chóng đề cao cảnh giới, đem linh hồn Ma đầu thượng cổ luyện hóa hết, khôi phục mình trước đó, nếu không rất có thể tinh thần thác loạn mà biến thành kẻ điên.

Trong nháy mắt hai tay Dương Vân đánh ra mấy trăm ấn quyết, từng đạo phù văn bắn vào trong ao máu: - Tiên Huyết Đạo Đồ, huyết nhục cương thể, hợp hai làm một!

Năng lượng toàn thân lại lần nữa bùng nổ, xua tua đỏ thẫm như mũi tên lao ra, tóm lấy Tiên Huyết Đạo Đồ, tiếp đó rút vào, vô cùng gian nan đem tám phần Đạo Đồ dung nhập vào trong cơ thể mình, nhưng mà đúng lúc này, thân thể hắn đột nhiên chấn động, một cỗ đau nhức truyền đến, hóa thành một dòng thác lũ bắn vào trong tinh thần chi hải của hắn! Mỗi lần tấn công khiến cho mấy ngàn cái xúc tua đỏ máu bên cạnh Dương Vân cùng đứt đoạn!

Trong khoảnh khắc kia, lượng lớn mấy chục đạo chiến linh ấn ký cường giả Thần Hải lưu lại ở trong cơ thể Dương Vân vỡ nát. Bản mạng linh hồn Dương Vân trực tiếp bị tấn công.

Nếu như là lúc bình thường, lực công kích như vậy cũng không tín là gì, chỉ khiến thần chi hải của hắn đau đớn, cũng không tạo thành tổn thương trực tiếp, nhưng mà bây giờ, lại là thời điểm tu luyện mấu chốt của hắn, tinh thần chi hải đột nhiên bị công kích khiến cho tẩu hỏa nhập ma!

Nên biết rằng, công pháp Ma đạo chú ý học cấp tốc, vì đề cao thực lực mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, so với đóng vững đánh chắc của công pháp chính đạo thì độ hung hiểm không chỉ gấp trăm lần! Hấp thu huyết nhục, tinh huyết, thần hồn của người khác cho nên rất dễ dàng hút hút vào thần niệm lung tung cho nên dễ phát sinh nguy hiểm.

Mượn Đại Huyết Luyện Thuật mà nói, hấp thu huyết mạch lực người khác, rất dễ khiến cho khí huyết lực trong người mình thác loạn, cho dù có tu luyện tốt thì cũng có thể tẩu hỏa nhập ma, huống chi bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

- Phốc!

Dương Vân mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết lực bị mất đi khống chế điên cuồng phản phệ, mấy chỗ mạch máu toàn thân bạo toái, kinh mạch bị bạo toái cắt đứt năng lượng.

Những khí huyết lực này, đều ẩn chứa một cỗ oán khí nồng đậm, đây là sự thống khổ và không cam lòng của người chết trước khi chết lưu lại. Ai mà nguyện ý sau khi mình chết bị rút huyết luyện tủy, sau đó bị người tinh luyện cắn nuốt luyện công? Tu võ cả đời, rơi vào loại kết cục này, làm sao có thể cam tâm?

Không cam lòng, sẽ chuyển hóa thành oán niệm, nhất là cường giả Thần Hải lĩnh ngộ chiến linh, oán khí của bọn họ cường đại hơn, dung hợp vào trong khí huyết, hình thành ý chí thể hữu hình, cho nên áp chế không được thì sẽ bị phản phệ!

Người tu võ chú ý không lây dính nhân quả, nếu không sẽ bị oán niệm.

- Chết tiệt!

Dương Vân đột nhiên gầm lên giận dữ, giống như một đầu dã thú bị thương.

Tuy nhiên, ý chí lực của hắn vẫn vô cùng cường đại, đã đạt tới Bạch Ngân viên mãn. Hắn mạnh mẽ ngăn chặn vô số oán khí trong ao máu, một đầu tóc dài dính nhớt máu tươi, trở nên cực kỳ dính trù, lúc này hắn nghiễm nhiên như một đầu ác ma từ trong đại ngục bò ra.

Giờ khắc này, Tiên Huyết Đạo Đồ mất đi xúc tua máu tươi trói buộc, mạnh mẽ mở ra, đạo văn xâm nhập vào trong ao máu, trong mấy tức ngắn ngủi không chỉ mở rộng ra trăm lần, cuối cùng dần dần dung nhập vào trong ao máu, biến mất không thấy.

Dương Vân hoàn toàn phẫn nộ, bị nhân cách của Ma đầu thượng cổ ảnh hưởng, hắn không bao giờ... không còn vẻ tao nhã kia, trở thành Dương Vân lòng dạ thâm hiểm, mà lại trở nên dễ dàng phẫn nộ và điên cuồng.

- Đến tột cùng là ai, là ai có thể trong mấy tức ngắn ngủi cùng lúc xóa bỏ mấy chục đạo truy tung ấn ký ta lưu lại? Chẳng lẽ đúng thật là Lâm Minh, hắn lại có kỳ ngộ hay sao?

Dương Vân sắc mặt âm trầm như nước, Tiên Huyết Đạo Đồ này, hắn mấy mấy tháng mới ngưng tụ thành, mắt thấy sắp thành công, nhưng lại thất bại trong gang tấc!

Nếu không hấp thu Tiên Huyết Đạo Đồ, hắn nắm chắc rất lớn đột phá Thần Hải trung kỳ, bây giờ lại phí mấy tháng khổ công.

Chỉ là ngưng tụ Huyết Pháp Nhãn phải mất một, hai tháng, cộng hết lại mất đi gần nửa năm.

Điều này cũng ý nghĩa với cho Lâm Minh nửa năm để hắn trưởng thành. Thiên phú của Lâm Minh đã khiến Dương Vân cảm thấy sợ hãi, hắn tuyệt không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy phát sinh.

- Những con kiến này cũng dám phản kháng ta, phá hư đại kế của ta, sau khi giết chết Lâm Minh, ta sẽ xử tử toàn bộ bọn chúng!
Dương Vân âm độc nói, mà đúng lúc này, một tiếng già nua thê

lương vang lên trong đầu hắn.

- Khặc khặc khặc khặc, Dương Vân, ngươi tên tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa này, ngươi cho là ngươi cắn nuốt được bản tôn? Quả thực buồn cười, hiện tại, ngươi không nhận ra bị bản tôn đồng hóa? Chẳng lẽ ngươi không có phát hiện sao? Kiểu nói chuyện này, vốn ngươi sẽ không nói ra, bây giờ ngươi đã không còn là ngươi rồi!

- Ngươi, đã đánh mất chính mình!

Thanh âm già nua thê lương vang lên trong tinh thần chi hải Dương Vân, Dương Vân ánh mắt phất lạnh nói: - Lão già kia, ngươi muốn phá võ đạo chi tâm của ta, đừng có vọng tưởng, sớm hay muộn sẽ có một ngày, ta sẽ hoàn toàn luyện hóa ngươi, cho ngươi không thể tiếp tục ảnh hưởng nhân cách của ta, bây giờ, cút đi cho ta.

Dương Vân hét to một tiếng, thanh âm già nua kia lập tức bị nuốt sống, Ma đầu thượng cổ bây giờ đã biến thành mảnh nhỏ linh hồn, căn bản không thể đấu được với Dương Vân.

Đột nhiên từ huyết trong ao lao ra, Dương Vân toàn thân đẫm máu, tóc tai bù xù, 3 con mắt đều đỏ lên cực kỳ khát máu, trên người hắn cũng... không tìm thấy phong thái của Cửu Đỉnh Thái tử trước kia nữa.

- Nửa năm, còn phải mất nửa năm để Lâm Minh trưởng thành, thật đáng chết, giết hắn phải phải thừa dịp hắn còn chưa trưởng thành, nếu không nửa năm, cho dù ta nắm chắc đột phá Thần Hải trung kỳ, nhưng ai biết Lâm Minh lại có tiến bộ như thế nào?

Dương Vân lấy ra mấy viên Dưỡng Hồn Đan và đan dược chữa thương nuốt vào. Lúc này trạng thái của hắn, cực kỳ không xong, kinh mạch toàn thân tổn hại rất nhiều, tinh thần chi hải loạn thành một đoàn, hắn dùng ý chí áp chế những những oán niệm hỗn loạn kia, nếu không lưu lại những tai họa ngầm này, ngày sau sẽ khiến hắn mất đi mình, mãi rơi vào trong điên cuồng.

Dương Vân vận công chữa thương, đúng lúc này, đột nhiên một đạo ánh lửa truyền âm phù thoáng hiện ở trước mặt hắn, cũng là cường giả Tu La Thần quốc vì hắn cống hiến truyền tin tức lại, nghe được nội dung trong truyền âm phù, Dương Vân đứng bật dậy, trong lòng kinh sợ đến tột đỉnh!

- Hơn 50 cường giả Thần Hải tập hợp ở ngoài Cửu Đỉnh Thần Cung, muốn công phá trận pháp Cửu Đỉnh Thần Cung, thủ lĩnh là một người áo trắng trẻ tuổi, hư hư thực thực giống như Lâm Minh!

- Lâm Minh! Ta đang muốn tìm hắn, hắn lại chủ động đưa tới cửa!

Ánh mắt Dương Vân lóe lên, hắn chẳng thể nghĩ tới, Lâm Minh lại có quyết đoán cỡ vậy, tập hợp cường giả Thần Hải trên Thiên Diễn Đại Lục, tấn công Cửu Đỉnh Thần Cung!

Hắn muốn khắp thiên hạ đuổi giết Lâm Minh, kế hoạch còn chưa thực thi được, Lâm Minh đã đuổi giết tới chỗ hắn.

Chỉ là phần tàn nhẫn và quyết đoán này đã khiến cho Dương Vân kinh hãi không thôi!

- Không ngờ chọn đến lúc này, thật đáng chết, xem ra, mấy chục cái truy tung ấn ký đám cường giả Thần Hải kia bị xóa bỏ, chính là bút tích của hắn, hắn đến tột cùng làm sao làm được?

Dương Vân sắc mặt âm trầm như nước, Lâm Minh xóa bỏ truy tung ấn ký, khiến cho hắn bị thương, sau đó đúng lúc này lại hùng hổ đánh tới, mặc kệ có ý định hay không có ý định, đối phương có thể làm đến bước này thì cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa khí thế bên Lâm Minh như cầu vồng, bây giờ khí huyết lực toàn thân của hắn bị phản phệ, căn bản không thể giao thủ với Lâm Minh, ít nhất phải mất một khắc dùng bí pháp áp chế thương thế xuống.

- Khởi động Cửu Đỉnh Thần Cung đại trận, thủ vững cho ta.

Sau khi Dương Vân phát ra mệnh lệnh, bắt đầu đầu nhập tâm thần chữa thương.

- Vù!

Bên ngoài Cửu Đỉnh Thần Cung, một màn ánh sáng bảy màu nhoáng lên, đây chính là ánh sáng thủ hộ đại trận của Cửu Đỉnh Thần Cung, Cửu Đỉnh Thần quốc là quái vật lớn gần đến tông môn lục phẩm, phòng hộ đại trận này tự nhiên là đại trận phòng thủ kiên cố, nhưng điều kiện tiên quyết là đủ nhiều cường giả duy trì. truyện tiên hiệp hay

Ở bên ngoài Cửu Đỉnh Thần Cung 30 dặm, Lâm Minh áo trắng bay bay, lăng không mà đứng, ở phía sau hắn, hơn 50 cường giả Thần Hải đang lơ lửng.

Lúc này Lâm Minh, trong vô hình đã trở thành thủ lĩnh của tất cả cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục, có thể nói như là Vương giả!

- Công kích!

Lâm Minh mặt không chút thay đổi, thanh âm lạnh như băng, hắn tiện tay vung lên, một trận bàn bị ném ra ngoài, ở trên không trung xoay tròn! Khúc nhạc Tử Thần chính thức tấu lên. - - - - - oOo- - - -
-

-

Chương 938: Cửu Đỉnh đại trận

Trận bàn ở trên không trung xoay tròn, cũng chính là do Lâm Minh bố trí ra. Là một trận pháp đơn gian dùng để hội tụ công kích của hơn 50 cường giả Thần Hải, nếu không công kích phân tán, khó có thể tạo thành đả kích mạnh nhất.

- Chư vị, chúng ta đồng loạt ra tay.

- Đúng, xuất ra toàn bộ thực lực, lúc này không thể ẩn giấu, nếu không chỉ là muốn chết.

- Không sai, lấy toàn bộ thủ đoạn áp đáy hòm ra đi, chúng ta bị áp bách lâu vậy, lần này phải xả giận, đánh nát cái vỏ trứng rùa cứng này đi.

Tượng đất đều có ba phần dáng vẻ quê mùa, huống chi là những cường giả Thần Hải cao ngạo này, bị Dương Vân áp bách, thống trị lâu như vậy, lửa giận đã sớm tích tụ ngập đầu rồi.

Giờ khắc này, hơn 50 cường giả Thần Hải toàn bộ vận hết toàn lực!

Những cường giả Thần Hải này, ở Lục ức vạn sinh linh trên Thiên Diễn Đại trổ hết tài năng, đâu phải là hạng người hời hợt, hơn nữa bọn họ sống mấy ngàn năm, mấy ngàn năm này, bọn họ tích lũy lại há có thể khinh thường, ai mà không có một chút thủ đoạn áp đáy hòm chưa lật chứ?

Hiện tại trong thời khắc liên quan tới sinh tử, thành bại, không có người nào ngu xuẩn lưu thủ, nếu không chính là đổi lấy sinh mệnh của mình, lấy sinh mệnh của mọi người ra làm trò đùa.

Rất nhiều người, chẳng những công kích thực lực, lại còn từ trong Tu Di Giới lấy ra lượng lớn phù lấy được ở di tích thượng cổ cho nổ tung, Lôi Thần châu linh tinh đủ các loại gì đó, tuy rằng không bằng tuyệt mệnh thiên châu của Tạo Hóa lão nhân, nhưng mà bảo bối 10 vạn năm trước lưu lại lực sát thương cũng vượt xa cường giả Thần Hải bình thường toàn lực công kích, ít nhất cũng tương đương với đám người Dương Lạc Thiên.

Hơn 50 cường giả Thần Hải, toàn lực ra tay, khắp bầu trời đều phủ đầy ánh sáng năng lượng.

Hư không chấn động, tất cả năng lượng trói buộc, trải qua trận pháp hội tụ, hóa thành một đạo cầu vồng vọt, hung hăng đánh thẳng tới Cửu Đỉnh Thần Cung!

Ngay lúc lồng phòng hộ Cửu Đỉnh Thần Cung chịu đựng lực công kích khủng bố như vậy làm cho lung lay sắp đổ thì mười cường giả ở bên trong Cửu Đỉnh Thần Cung bay ra. Trong những người này, có bảy người toàn thân phủ đầy vẩy cá, đuôi rắn, đuôi cá, thật dài, sau tai có má, hiển nhiên đều là chư tộc biển sâu.

Mà ba tên còn lại là võ giả Tu La Thần quốc, Tư Đồ Bá Nam cũng ở trong đó.

Kẻ thù gặp mặt hai mắt đỏ rực, sau khi Tư Đồ Bá Nam nhìn thấy Lâm Minh, trong mắt hiện lên hận ý ngập trời:

- Chư vị, chúng ta đồng loạt ra tay, bảo vệ cho Cửu Đỉnh Thần Cung.

Mười đại cường giả, toàn bộ đều là cấp bậc Thần Hải, bảy Thần Hải sơ kỳ, ba Thần Hải trung kỳ, bọn họ cùng nhau rót năng lượng vào trong chín đỉnh cửa lớn của trận tâm đại trận, lúc này, bọn họ tự nhiên cũng không dám lưu thủ, phát ra tất cả thủ đoạn áp đáy hòm.

Dương Vân luyện công bị thương, giờ không phải trạng thái tốt nhất, bọn họ phải kéo dài một thời gian, nếu không chết trước chính là bọn họ.

Có mười đại cường giả duy trì, năng lượng phòng hộ đại trận Cửu Đỉnh Thần Cung cũng tăng lên một cấp bậc.

- Ầm ầm!

Giống như con rồng kinh sợ, hồng quang mạnh mẽ va chạm với Cửu Đỉnh đại trận, thiên địa chấn động, lực nổ khủng bố dường như chấn động toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục, mặt đất từng mảng từng mảng sụp xuống, sóng xung kích mênh mông tàn sát bốn phía, ở trên Cửu Đỉnh Thần Cung, dường như dâng lên một vầng mặt trời, toàn bộ dãy núi trong phạm vi mấy trăm dặm bị sóng xung kích này đánh tan, hóa thành vô số đá vụn!

Hồng quang gào thét, nó dường như muốn đánh nhốt Cửu Đỉnh Thần Cung vào sâu trong lòng đất!

Bên ngoài đại trận của Cửu Đỉnh Thần Cung kịch liệt lay động, nhưng khoảng cách tới hoàn toàn vỡ nát còn rất xa, phòng hộ trận pháp này thể hiện ra nội tình của 1 đại Thần quốc, có mười cường giả Thần Hải thực lực không quá mạnh duy trì, có thể kháng lại hơn 50 cường giả Thần Hải liên thủ công kích.

Cho nên muốn chân chính công phá nó, ít nhất bên Lâm Minh công kích phải tăng lên ba bốn thành nữa. Hiện bây giờ mọi người đều đã toàn lực ra tay, làm sao có thể tăng lên đây?

- Không xong, có những người này duy trì, uy lực trận pháp tăng lên mấy lần, khó có thể một hơi công phá.

Lý Ngọc Tiêu mặt mặt đầy gân xanh, hắn đã dùng ra 12 thành khí lực. Mắt thấy không thể một hơi công phá Cửu Đỉnh Thần Cung, trong lòng khẩn trương.

- Tuyết Phong tiên tử, Dương Trừng Lâm, lúc trước các ngươi đều là người của Cửu Đỉnh Thần quốc, có biết đại trận của Cửu Đỉnh Thần Cung có nhược điểm gì hay không?

Tuyết Phong tiên tử dù sao cũng là ngoại nhân, lắc đầu tỏ vẻ không biết, mà Dương Trừng Lâm là hoàng tộc Cửu Đỉnh Thần quốc, hắn đối với Cửu Đỉnh đại trận hiểu biết rõ ràng, hắn truyền âm nói:

- Bộ đại trận này gần như không có nhược điểm, 9 cửa đại trận của Cửu Đỉnh Thần Cung đều dùng cực phẩm Bảo khí Thiên giai đỉnh cấp trấn áp, 9 cửa này được rèn luyện nhiều năm như vậy, đã đạt tới cực hạn của Bảo khí, đến gần Thánh khí, Cửu Đỉnh hợp nhất, uy lực lại tăng lên mấy chục lần, chỉ có thể bằng vào ngoại lực công phá.

Khi nói chuyện, hắn liếc liếc Lâm Minh một cái, muốn nhìn ra Lâm Minh lúc này sẽ tìm ra biện pháp gì. Lại thấy Lâm Minh thu tay lại không tiếp tục công kích nữa, mà lại nhắm mắt giống như minh cảm điều gì.

Điều này làm cho trong lòng hắn vô cùng khẩn trương, hắn biết Lâm Minh lý giải trận pháp khó có người nào bằng, nhưng tại thời điểm mấu chốt này, hơn 50 cường giả Thần Hải cùng toàn lực ra tay, nhiều nhất chỉ chống đỡ được nửa nén nhang, Lâm Minh chẳng lẽ muốn hiểu thấu toàn bộ Cửu Đỉnh Thần Cung đại trận, dùng xảo lực phá trận sao?

Nên biết rằng, loại phòng hộ đại trận này vốn gần như không thể phá giải, đây là đặc tính của phòng hộ trận, không giống khốn trận, sát trận, ảo trận linh tinh có đủ còn đường phá giải, huống chi Cửu Đỉnh Thần quốc tồn tại nhiều năm như vậy, thực lực đã đạt tới gần tông môn lục phẩm, hơn 1 vạn năm qua, cũng xuất ra vô số thiên chi kiêu tử, tuy rằng bọn họ không bằng Lâm Minh, nhưng trải qua thời gian dài tích lũy xuống, bố trí đại trận Cửu Đỉnh Thần Cung làm sao có thể bị Lâm Minh dùng thời gian nửa nén hương phá giải?

Hắn muốn nhắc nhở Lâm Minh, nhưng lại phát hiện Lâm Minh phong bế thần thức, dường như đã rơi vào trạng thái quên mình, điều này làm cho hắn càng thêm nóng lòng.

Đúng lúc này, Tư Đồ Bá Nam trong Thần Cung khoa trương cười ha hả,

- Ha ha, các ngươi còn tưởng rằng có thể phá vỡ Cửu Đỉnh đại trận này, đúng là si tâm vọng tưởng! Các ngươi còn không biết, Dương Vân Đại Đế còn đang ở trong chỗ sâu Cửu Đỉnh Thần Cung tu luyện thần công, chỉ cần qua mấy chung nữa, hắn có thể thu công chấm dứt bế quan, đến lúc đó giết ra ngoài, diệt các ngươi như giết chó giết gà.

Trận tâm của đại trận Cửu Đỉnh Thần Cung có Cửu Đỉnh trấn áp, mà bên Tư Đồ Bá Nam có tổng cộng mười người, trong đó chín người phân biệt chưởng quản một thần đỉnh, mà đối kháng được hơn 50 cường giả Thần Hải cùng nhau công kích, mà Tư Đồ Bá Nam thì rảnh rỗi, đem năng lượng rót vào trong giọng nói, tiếng nói vang vọng ngàn dặm, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người, làm tan rã ý chí chiến đấu của bọn họ.

Không sai, Tư Đồ Bá Nam chính là muốn làm tan rã ý chí chiến đấu những cường giả Thần Hải này, đem chuyện Dương Vân chữa thương nói thành luyện thành thần công, làm cho trong lòng bọn họ sinh ra sợ hãi không thể kháng cự, từ đó thất bại.

Hơn 50 cường giả Thần Hải, người trẻ nhất cũng đã sống mấy trăm năm, từng bước từng bước đều trải qua sóng to gió lớn, vốn sẽ không bị Tư Đồ Bá Nam vài ba câu lừa gạt, nhưng mà những năm gần đây Dương Vân thật sự tạo thành ảnh hưởng quá lớn, ở trong lòng bọn họ gần như hình thành bóng râm, căn bản không dám kháng cự.

Hơn nữa bọn họ cũng không thể nào chứng thật Tư Đồ Bá Nam nói đến tột cùng là thật hay là giả, kể từ đó, rất nhiều người ý chí chiến đấu dao động, chôn xuống hạt giống sợ hãi trong lòng.

Hạt giống sợ hãi một khi chôn xuống, uy thế công kích lập tức yêu đi vài phần.

Thấy một màn như vậy, Lý Ngọc Tiêu trong lòng khẩn trương:

- Lâm chân nhân!

Lâm Minh nhắm mắt minh thần, căn bản không chút động tâm, thời điểm này, toàn bộ Cửu Đỉnh đại trận ở trong cảm giác của hắn, đã hóa thành vô số đường cong phân giải ra, giống như tầng tầng mạng nhện chồng lên, những mạng nhện này giống như những sợi năng lượng, chính là khung xương năng lượng, cũng là bộ phận chắc chắn nhất của cái lồng phòng hộ của Cửu Đỉnh đại trận.

Lâm Minh cho dù tinh thông các loại trận pháp Thần Vực, nhưng mà không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn khám phá Cửu Đỉnh đại trận, phòng hộ đại trận khác với sát trận, khốn trận, ảo trận. Ba cái sau phải vây khốn, giết người đều phải đem địch nhân dụ vào trong đại trận, cái này có thể phá trận.

Mà phòng hộ trận vốn đã đem người phá trận gạt ra ngoài, mà tất cả cơ chế trận đạo đều ở bên trong phòng hộ đại trận, nên muốn phá, nói thì dễ hơn làm.

Tuy nhiên, Lâm Minh tuy rằng không thể khám phá Cửu Đỉnh đại trận, nhưng mà lại có thể bằng vào lý giải của hắn, dưới công kích kịch liệt của hơn 50 cường giả Thần Hải, từ mặt ngoài Cửu Đỉnh đại trận, tìm được một tia khe hở!

Hơn 50 cường giả Thần Hải liên thủ công kích, không thể khinh thường, cho dù là Dương Vân bị đánh trúng, cũng bị hủy diệt nát tan thành bụi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải trúng công kích mới được, những cường giả Thần Hải này dù sao cảnh giới có hạn, nên muốn cùng nhau đánh trúng Dương Vân hoàn toàn không có khả năng. Tập hợp công kích cường đại như thế, Cửu Đỉnh đại trận đã bị đánh cho lay động kịch liệt, lay động thì sẽ xuất hiện khe hở.

Trong khoảnh khắc kia, ở trong tầm nhìn cảm giác của Lâm Minh, xuất hiện từng điểm năng lượng bạc nhược, ở những chỗ đó, dây năng lượng vô cùng thưa thớt, thậm chí có chút đường cong mơ hồ có xu thế gãy nát.

- Tìm được rồi, tổng cộng có mười hai khe hở!

Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt, trong khoảnh khắc kia, ánh mắt hắn giống như thần phạt sấm sét, dừng ở trên Cửu Đỉnh đại trận.

Tư Đồ Bá Nam liếc tới, lại có cảm giác hồn phách thất lạc.

- Tiểu tử này! Hừ, ánh mắt sắc bén thì thế nào, ngươi có cái gì đáng sợ, tuy rằng ta xa xa không phải đối thủ của ngươi, nhưng mà ngươi ở ngoài đại trận, có thể làm khó dễ được ta sao?

Nghĩ đến đây Tư Đồ Bá Nam bớt lo lắng đi:

- Lâm Minh, Dương Vân Đại Đế sắp công thành xuất quan, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi, ta sẽ đem thần hồn ngươi, rút hồn luyện tủy, báo cừu cho Tu La Thần Quốc ta.

- Thật không?

Lâm Minh thản nhiên cười, nụ cười kia của hắn giống như đến từ cửu u địa ngục, vô cùng lạnh lẽo, hiến người ta nhìn vào tim đập nhanh, trong khoảnh khắc kia, một đóa hồng liên xinh đẹp ở phía sau Lâm Minh từ từ nở rộ, khắp bầu trời, đều bị nhiễm một tầng ánh sáng đỏ sẫm!

Nhìn dị tượng như thế, phủ qua công kích của hơn 50 cường giả Thần Hải liên thủ phát ra ánh sáng chói mắt!

- Thiên Ma võ ý - không gian Hồng mông!

Lâm Minh từng chữ nói ra, thanh âm lạnh lùng vô tình, giống như thần linh tuyên án, vang vọng thiên địa. Trong khoảnh khắc kia, Đế Tôn Lực Trường cuồn cuộn bao phủ xuống dưới, tiếp đó được Hồng Mông chiến linh thêm vào, nhanh chóng phủ xuống Cửu Đỉnh đại trận cắn nuốt!

Dị tượng như thế, tất cả võ giả ở đây trong lòng kinh hãi, Tư Đồ Bá Nam tâm thần run rẩy, có loại cảm giác thần hồn thất thủ.

- Hồng liên kia là cái gì?

Cảm giác Tư Đồ Bá Nam chỉ liếc nhìn đóa hồng liên kia một cái, dường như linh hồn cũng bị hút vào, lại nhìn các võ giả khác bên cạnh hắn, từng người đều vô cùng kinh ngạc, dường như sắp gặp một chuyện cực kỳ kinh khủng vậy.

Chương 939: Trấn sát toàn bộ!

- Phá!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, không gian hồng mông cắn nuốt hết thảy lực lượng pháp tắc, song tuy nói là như vậy, cũng cần năng lượng cường đại duy trì, cảnh giới của Lâm Minh không đủ, lại không thể nào làm được tới trình độ cắn nuốt Cửu Đỉnh đại trận, dù sao đây là hơn năm mươi cường giả Thần Hải liên thủ đều không thể rung chuyển trận phòng hộ siêu cấp, biểu tượng thành tựu trận pháp cao nhất của Thiên Diễn Đại Lục!

Tuy nhiên, nếu như chỉ hạ thủ từ mười hai khe hở của Cửu Đỉnh đại trận, phá tan lực lượng pháp tắc đã yếu ớt không chịu nổi ở khe hở, Lâm Minh lại làm được!

Tê tê tê!

Thiên Ma võ ý chia làm mười hai đạo hồng lưu, như cầu vồng cắt qua khe suối, trực tiếp xông về mười hai khe hở của Cửu Đỉnh đại trận, một khắc kia, không có đại năng lượng mạnh đụng nhau như bên trong dự đoán, không có thần quang sáng chói, không có tiếng nổ kinh thiên động địa, song mười hai khe hở lại vô thanh vô tức tan rả!

Cửu Đỉnh đại trận là Ngũ Hành trận pháp, ẩn chứa quy tắc của Ngũ Hành, Ngũ Hành hợp nhất, uy năng vô cùng, nhưng ở khi không gian hồng mông làm hết thảy pháp tắc tan rả, vẫn bị khắc chế giống như trước.

Từng điểm bị tan rả, thật ra thì vẫn là có vô số năng lượng tập trung che lại bộ khung rắc rối phức tạp, tựa như mạng nhện, khe hở ở giữa dây năng lượng chỉ lớn bằng hạt gạo, đừng nói là người, ngay cả con ruồi cũng khó mà thông qua, nhưng chỉ cần sinh ra khe hở, cho dù có nhỏ đi nữa, cũng đủ để cho lực trường vô hình vô chất thông qua.

Lâm Minh chợt quát một tiếng, Thiên Ma Lực Trường chia làm mười hai đạo, giống như hồng thủy xông vào bên trong Cửu Đỉnh đại trận, cuồn cuộn mãnh liệt trút xuống đám người Tư Đồ Bá Nam.

Không sai, Lâm Minh quả thật không có biện pháp mở Cửu Đỉnh đại trận, nhưng nếu như có thể trấn giết chín cường giả đại thần đỉnh trong Cửu Đỉnh đại trận, như vậy uy năng của Cửu Đỉnh đại trận sẽ suy yếu hơn phân nửa, đến lúc đó phá đại trận căn bản không đáng kể chút nào.

- Cái gì?

Một khắc kia, Tư Đồ Bá Nam rõ ràng cảm nhận được một cỗ năng lượng chí cực vô cùng mênh mông, kinh khủng trút xuống, cảm giác như Phàm Nhân dưới sự bùng nổ của núi lửa, mắt thấy hàng tỉ cân dung nham trút xuống đầu!

- Đáng chết! Đây là lực lượng gì? Thế nhưng có thể xông vào Cửu Đỉnh đại trận, chúng ta đồng loạt ra tay, chống đỡ công kích của tiểu súc sinh này, tu bổ Cửu Đỉnh đại trận.

Tư Đồ Bá Nam điên cuồng gào thét, chín đại cường giả Thần Hải khác cũng không dám chậm trễ, tạm thời thu hồi năng lượng trút xuống chín đại thần đỉnh, muốn đối kháng Thiên Ma Lực Trường.

Song Thiên Ma Lực Trường chính là một phần công pháp cấp bậc Thần Võ vô thượng, là tư cách mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn dựa vào để tung hoành vũ trụ, cho dù Lâm Minh chỉ có thể phát huy ra uy lực chưa đầy một phần vạn của nó, cũng đủ để trấn sát Thần Hải.

- Trấn sát!

Lâm Minh vung tay lên, thanh âm cực kỳ lạnh lùng, loại khí thế này, giống như Diêm La Vương dưới Diêm La Thần Điện trong truyền thuyết dùng bút vẽ một cái phía trên sổ ghi chép sinh tử, phán xét sinh tử của một người!

Ầm!

Không gian hồng mông bộc phát ra bên trong Cửu Đỉnh đại trận, năm cường giả chư tộc biển sâu đứng mũi chịu sào thân thể chấn động, chùm tia sáng chân nguyên bọn họ thả ra giống như tuyết trắng dưới ánh nắng chói chan, sau khi xông vào không gian hồng mông đã tan thành mây khói!

Tan rả hết thảy quy tắc, phân giải hết thảy năng lượng, đây chính là Hỗn Độn Hồng Mông!

- Có chuyện gì?

Mấy cường giả chư tộc biển sâu trong lòng hoảng hốt, tuyệt học ẩn giấu do chính mình thi triển ra chống cự lại năng lượng này, cho dù uy lực không bằng, bị năng lượng này đánh tan, nổ tung cũng sẽ không để cho bọn họ giật mình, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như đá chìm đáy biển, vô hình như bây giờ.

Loại cảnh tượng này, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy, như thế nào không sợ hãi giật mình.

Tuy nhiên, bọn họ kinh hãi cũng chỉ là kéo dài trong thời gian một phần trăm cái nháy mắt, một khắc kia, không gian hồng mông hoàn toàn bao phủ xuống, chân nguyên hộ thể của năm cường giả phong Hoàng của chư tộc biển sâu trực tiếp phát toái, tiếp theo là y phục, da, da thịt, kinh mạch, xương cốt của bọn họ, từng chút từng chút toàn bộ nát bấy thành bụi bậm, hoàn toàn chôn vùi.

Tất cả mọi người mắt thấy một màn như vậy, một đám trợn to hai mắt, đừng nói là phía Tư Đồ Bá Nam, chính là phía hơn năm mươi cường giả Thần Hải ở phe Lâm Minh thấy vậy lưng cũng phát rét, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi.

Lâm Minh có thể chiến thắng cường giả Thần Hải đó là đương nhiên, có thể giết chết cường giả Thần Hải ngay lập tức, cũng không đủ để làm cho người ta kinh ngạc, nhưng là cách Cửu Đỉnh đại trận, khoảng cách hơn mười dặm, chỉ có một lần đối chiến đã trấn sát năm tên cường giả Thần Hải, một người trong đó còn là mới vào Thần Hải trung kỳ, làm cho không người nào có thể không sợ hãi, đây tương đương với việc chỉ cần ý niệm của Lâm Minh vừa động, là có thể lấy tánh mạng của bất kỳ một người nào bên trong bọn họ, chỉ sợ cách nhau cực xa, hơn nữa đại trận cũng không che được!

Thần thông bực này, đã ra ngoài lý giải của bọn họ.

Hơn nữa, năm người này chết kiểu này thật sự quá kinh khủng, vô thanh vô tức tan xương nát thịt, không, ngay cả tan xương nát thịt đều không đủ để hình dung, mà là tiêu tán chôn vùi trong vô thanh vô tức, là chôn vùi thật sự, một chút ít khí tức cũng không có ở lại thế gian, hài cốt không còn!

Cái loại trạng thái không tiếng động nầy, cái loại cảnh tượng quỷ dị khi mắt thấy năm cường giả Thần Hải tiêu tán phân thành hàng tỉ bụi bậm nầy, để cho tinh thần bọn họ sợ hãi.

Mà Lâm Minh từ đầu đến cuối động cũng không động một cái, chỉ có một đóa Hồng Liên yêu dị nở rộ ở phía sau, tay hắn cũng không nhấc lên một cái.

Cảnh tượng bực này, có thể nói là làm người nghe kinh sợ!

Đây rốt cuộc là công pháp thần thông gì?

- Làm sao có thể... Làm sao có thể...

Tư Đồ Bá Nam mở to mắt, hắn biết rõ, mình có thể sống sót chỉ là bởi vì Lâm Minh không có nhắm vào hắn, mà là trấn sát năm tên cường giả Thần Hải khác trước một bước, nếu không hắn đã sớm chết, rơi vào kết quả giống như những người đó.

Ý niệm trong đầu vừa động, giết người ở ngoài hơn mười dặm, không thèm xem Cửu Đỉnh đại trận vào đâu, quả thực là yêu ma!

- Trốn!

Đây là tất cả ý nghĩ của bất cứ một người may mắn còn sống sót, bọn họ căn bản cũng không có dũng khí đối mặt với yêu quái giống như Lâm Minh.

- Thoát được sao?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh, trấn sát năm người trước một bước là vì hắn còn không có nắm chắc đồng thời trấn sát thập đại cường giả Thần Hải, hiện tại giết một nửa trước, rồi giết một nửa khác sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Không gian hồng mông, trấn sát!

Năng lượng toàn thân Lâm Minh bộc phát, Thiên Ma võ ý giống như biển gầm tùy ý càn quét, trực tiếp nuốt sống năm Thần Hải đang phi hành hết tốc lực kia!

- A a a!

Tư Đồ Bá Nam phát ra tiềng kêu thảm thiết liên tiếp, hắn có thực lực thấp nhất trong mọi người, lại là gần đất xa trời, rơi xuống cuối cùng, bị Thiên Ma võ ý cắn nuốt đầu tiên.

Ầm!

Một tiếng giòn vang, chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Bá Nam trực tiếp phát toái, rồi sau đó hắn trơ mắt nhìn hai chân của mình bị bao phủ ở bên trong không gian hồng mông, bắt đầu bể tan tành, tiêu tán, rồi sau đó là thân thể, cánh tay, cổ.

Chút ít da thịt già nua kia, giống như vỏ cây khô tiếp tục bóc ra trong không gian hồng mông, huyết nhục đầm đìa, kinh mạch gãy lìa, hết thảy hết thảy, không tiếng động hóa thành bụi bậm.

Không có chuyện tình càng thêm sợ hãi hơn so sánh với nhìn thân thể của mình tiêu tán ở trước mắt.

- Không... Không...

Tư Đồ Bá Nam phát ra từng tiếng rống giận không cam lòng, nhưng mà toàn bộ lại bị nuốt hết vào bên trong không gian hồng mông, mọi người chẳng qua là thấy hắn vô lực giãy dụa, cuối cùng hoàn toàn vỡ thành hư vô.

Ở sau Tư Đồ Bá Nam, bốn cường giả Thần Hải khác cũng không thể may mắn thoát khỏi, nhất nhất bị không gian hồng mông cắn nuốt, theo tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, chân nguyên hộ thể của bọn họ bể tan tành, thân thể tan rã!

Từ khi Lâm Minh phá bỏ Cửu Đỉnh đại trận bắt đầu, đến khi trấn sát thập đại Thần Hải chỉ bất quá dùng mấy hơi thời gian, mà từ đầu đến cuối, Lâm Minh cũng không có hoạt động nửa bước, đã nhẹ nhàng kết thúc giết chóc như vậy.

Tâm niệm vừa động, trấn sát Thần Hải ở cách mình hơn mười dặm, loại uy thế này thật đúng như Diêm La Vương, vung tuyệt bút lên phía trên sổ ghi chép sinh tử, phán quyết sinh tử của con người!

- Lâm... Lâm chân nhân...

Hơn năm mươi cường giả Thần Hải không biết từ lúc nào, đã không hẹn mà cùng dừng công kích trong tay lại, hết thảy vừa mới phát sinh giống như cảnh trong mơ, mười cường giả chết đi kia không phải là chó và mèo, mà là Đại Năng cùng một cấp số theo chân bọn họ, hiện tại đối mặt Lâm Minh, lại không có một chút lực chống cự, nếu như thay đổi bằng đám người bọn họ, chỉ sợ kết quả cũng giống nhau.

Đối mặt với người có thể giơ tay lên liền có thể giết chết mình, bọn họ dĩ nhiên sẽ cảm nhận được áp lực trầm trọng.

- Lâm chân nhân thần thông cái thế, trước kia ta không thể tin được ngài có thể chống lại Dương Vân, hiện tại mới biết được ta thật sự là kiến thức nông cạn.

Thiên Kính chân nhân hết sức ca ngợi trước mặt Lâm Minh, trong lời nói tràn đầy xưng hô cung kính, mặc dù hắn được xưng là thần toán, nhưng cũng không có nghĩ đến Lâm Minh có thực lực bực này.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Ta có thể trấn sát thập đại Thần Hải này, cũng là cậy vào một môn võ kỹ đặc thù, thật ra thì mới vừa rồi mặc dù thân thể ta không động, cũng là toàn lực xuất thủ, không hề nhẹ nhàng giống các ngươi thấy vậy, nếu không ta liền trấn sát thập đại Thần Hải cùng nhau, không cần giết năm người trước, sau đó giết những người còn lại.

Lâm Minh thúc dục không gian hồng mông cũng không dễ dàng, cũng phải toàn lực thi triển, thậm chí nếu như thúc dục không gian hồng mông đến mức tận cùng, hắn cũng không có năng lượng dư thừa dùng để thi triển võ kỹ.

Tuy là nói như thế, nhưng một màn như vậy rơi vào trong mắt người khác, cũng là thực tế khi ý niệm của Lâm Minh vừa động, giết người ở ngoài hơn mười dặm, mà bổn tôn động cũng không động một chút.

- Tốt lắm! Chư vị, hiện tại mười cường giả Thần Hải chủ trì Cửu Đỉnh đại trận đã chết, giống như Mãnh Hổ mất đi nanh vuốt, các vị toàn lực xuất thủ, phá vỡ trận này!

Thiên Ma võ ý của Lâm Minh mặc dù có thể làm tan rã pháp tắccủa Cửu Đỉnh đại trận ở trình độ nhất định, nhưng lại không thể phá hủy hoàn toàn, còn phải dựa vào lực lượng của những người khác.

- Tốt!

Hơn năm mươi cường giả Thần Hải, toàn lực công kích lần nữa, mấy chục đạo quang cầu hội tụ đi qua trận bàn, ngưng tụ thành một cái quang long, gầm thét va chạm với Cửu Đỉnh đại trận.

Ầm!

Đại trận rung động kịch liệt, trong vòng ngàn dặm bị năng lượng không kềm chế được hoàn toàn san thành bình địa, tuy nhiên cũng may là Cửu Đỉnh Thần Cung tượng trưng cho uy nghiêm tuyệt đối, nó tụ tập tất cả linh khí bên trong phương viên mấy ngàn dặm, phụ cận cũng không cho phép võ giả cùng Phàm Nhân ở lại, nếu không trận chiến này nhất định sinh linh đồ thán.

Cửu Đỉnh đại trận mất đi thập đại cường giả Thần Hải chống đở, cũng không chịu nổi công kích do hơn năm mươi đại năng Thần Hải hợp lực nữa, vòng phòng hộ lay động càng ngày càng lợi hại, cuối cùng theo tiếng vang ca ca ca, đã xuất hiện từng đạo vết rạn!

Vết rạn một khi sinh ra, giống như miệng khổng lồ của Ma đầu nhanh chóng mở rộng, lan tràn ra, trong khoảnh khắc trải rộng ra cả tòa đại trận.

Rồi sau đó, theo một tiếng ầm vang nổ ra, Cửu Đỉnh đại trận hoàn toàn đổ!

Đây cũng là trận pháp cao nhất của Cửu Đỉnh Thần quốc, trải qua hơn một vạn năm tích lũy xây xong, nếu có để cường giả Thần Hải chủ trì bảo vệ, cho dù là 100 cường giả Thần Hải liên thủ, kể cả thiên hạ đệ nhất nhân công kích, cũng không công phá được!

Ban đầu Dương Vân cũng là lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai để chế phục rất nhiều cường giả Thần Hải ở Kỳ Tích Thần Điện, lại giết Dương Lạc Thiên, Âu Dã Hoa Đô, như thế, hắn mới phát triển kế hoạch thuận lợi như thế, nếu không Dương Lạc Thiên co đầu rút cổ ở Cửu Đỉnh Thần Cung mười mấy năm thời gian, Dương Vân cũng sẽ cực kỳ nhức đầu.

Chương 940: Chiến dương vân!

Cửu Đỉnh đại trận vừa vỡ, Cửu Đỉnh Thần Cung hoàn toàn bại lộ ở dưới hỏa lực công kích của hơn năm mươi cường giả Thần Hải.

Một cái Thần Cung lớn như thế, phạm vi mấy trăm dặm, quỳnh lâu ngọc vũ, tiên hạc lâu thai trong đó như tiên cảnh nhân gian, nhưng bây giờ phải thừa nhận một cuộc tai nạn mang tính hủy diệt.

- Chư vị hạ thủ lưu tình, bên trong Cửu Đỉnh Thần Cung này có đại lượng đệ tử, tộc nhân của Cửu Đỉnh Thần quốc ta, bọn họ là vô tội, Dương Vân ở một chỗ hàng ngàn tiểu thế giới độc lập sâu nhất ở Cửu Đỉnh Thần Cung, chúng ta công phá nơi đó là được.

Tuyết Phong tiên tử, Dương Trừng Lâm mắt thấy công kích của mọi người sắp rơi vào Cửu Đỉnh Thần Cung, vội vàng mở miệng kêu ngừng, bọn họ đều là người của Cửu Đỉnh Thần quốc, dĩ nhiên không hy vọng thấy đệ tử của Cửu Đỉnh Thần quốc bị tàn sát.

- Hai vị nói rất đúng!

Lâm Minh giơ tay lên kêu ngừng, ngừng, thần niệm của hắn đảo qua, trong nháy mắt liền khóa vị trí của hàng ngàn tiểu thế giới đó lại, nơi đó có một hồng sắc bảo tháp, huyết quang ngất trời, Dương Vân tất nhiên ở trong đó, không thể nghi ngờ, phương viên Cửu Đỉnh Thần Cung tổng cộng mấy trăm dặm, Dương Vân muốn tránh cũng không có chỗ trốn.

- Ngươi không ra, ta liền đánh cho ngươi đi ra ngoài!

Lâm Minh tay phải vung lên, Đại Hoang Huyết Kích nhảy tới lòng bàn tay, phía trên huyết kích, năng lượng lôi đình cùng ngọn lửa đan vào, phát ra quang mang sáng chói như ánh sáng mặt trời.

Quán Hồng!

Lâm Minh ném ra một kích, như ngân hà rơi xuống chín tầng trời, ngăn cách trời cao, Lôi Hỏa lực mênh mông đan vào ở chung một chỗ, ở ngọn lửa lôi đình,; đúng là loáng thoáng hiện ra Đạo Đồ một đỏ một tím!

Bên trong võ kỹ công kích hiện lên Tiên Thiên Đạo Đồ, đây là năng lực Lâm Minh lấy được sau khi đột phá Mệnh Vẫn tầng năm, đường văn khắc mặt ngoài Toàn Đan, trận đồ dung nhập vào trong đó, là hiện tượng chỉ có sau khi lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc đến cảnh giới cực cao, những thứ Đạo Đồ này cũng là tự nhiên ngưng tụ, đại biểu cho quy tắc vận chuyển của bổn nguyên năng lượng.

- Tiên Thiên Đạo Đồ!

Cường giả Thần Hải tại chỗ không thiếu người có kiến thức uyên bác, liếc mắt một cái liền thấy Đạo Đồ trong công kích của Lâm Minh là cái gì.

- Khó có được a, tiện tay công kích đã ẩn chứa Đạo Đồ, hơn nữa còn là hai đại Đạo Đồ, loại cảnh giới này đã hoàn toàn vượt qua phỏng đoán của chúng ta, tin đồn ban đầu lúc Bát Vẫn Lôi Hoàng sử dụng Thẩm Phán Chi Kiếm, cũng sẽ ngưng tụ Đạo Đồ màu tím, nhưng chỉ là một mà thôi, nhưng Lâm Minh lại có hai, tựa hồ là một lửa một lôi!

- Lâm Minh là Mệnh Vẫn tầng năm, cũng đã vượt qua Bát Vẫn Lôi Hoàng năm đó!

Quán Hồng vừa ra, thiên địa biến sắc, đây là võ kỹ mà Lâm Minh tự nghĩ ra, mặc dù trình độ tinh diệu xa xa không thể so sánh với đại thần thông của Thần Vực, nhưng là lại thích hợp với Lâm Minh nhất, là chế tạo vì lực lượng thân thể của Lâm Minh.

Ầm!

Năng lượng Lôi Hỏa như trời long đất lở trút xuống, một khắc kia, ở chỗ sâu nhất của Cửu Đỉnh Thần Cung vang lên một tiếng huýt sáo, một đạo huyết đồ cự đại bỗng nhiên hiện lên, nghênh tiếp Quán Hồng!

Lôi Hỏa Đạo Đồ dung hợp làm một, đánh vào huyết đồ.

Trong khoảnh khắc, hư không vỡ vụn, hồng sắc bảo tháp ở chỗ sâu nhất của Cửu Đỉnh Thần Cung bị chặt đôi, nửa đoạn bảo tháp, hoàn toàn đổ!

Một nam tử yêu dị mặc hồng y từ bên trong phế tích bảo tháp bể tan tành chậm rãi bay ra, người này có ba con mắt, mi tâm của con mắt thứ ba lại bao gồm hồng tinh, không có hoàn toàn dựng dục đi ra ngoài.

Người này tự nhiên chính là Dương Vân, Dương Vân lúc này mặt không chút thay đổi, chẳng qua là lạnh lùng nhìn Lâm Minh, không biết hỉ nộ.

- Dương Vân!

Ở bên cạnh Lâm Minh, mười mấy cường giả Thần Hải khác thấy Dương Vân xuất hiện, ánh mắt cũng là hơi co lại, cho dù có Lâm Minh trấn giữ cho dù là bọn họ, cho dù là bọn họ nhiều người liên thủ như vậy, lúc chân chính đối mặt với Dương Vân, bọn họ vẫn còn có chút chột dạ trong lòng, đây chính là xây dựng ảnh hưởng gây ra.

Như so sánh với Phàm Nhân ở trước mặt một đầu Mãnh Hổ, cho dù có một dũng sĩ có thể chống lại Mãnh Hổ ở bên người, bọn họ cũng khó mà an tâm, ai cũng không thể bảo đảm dũng sĩ này có thể hoàn toàn ngăn Mãnh Hổ lại, để cho bọn họ bình yên vô sự hay không.

Bên trong mọi người, cũng chỉ có Lâm Minh lúc đối mặt với Dương Vân, vẫn có thể bình chân như vại, trấn định tự nhiên.

- Dương Vân, từ biệt gần bốn năm, thời gian trôi qua thật là nhanh.

- Từ biệt bốn năm? Ha hả... Là ngươi né ta bốn năm mà thôi, ta không thể không bội phục ngươi, thực lực tăng lên nhanh như vậy, hơn nữa Chiến Linh của ngươi đã tiến tới gần Hoàng Kim Cấp a, nếu không làm sao có thể một hơi biến mất mười mấy ấn ký truy tung của ta trong mấy hơi thời gian?

Dương Vân nói tới đây, hàn mang trong ánh mắt lóe lên, lúc công pháp của hắn sắp hoàn thành một đại giai đoạn, gặp phải Lâm Minh quấy rầy, làm cho thất bại trong gang tấc, thậm chí linh hồn bị hao tổn, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, ngay cả Thượng Cổ Ma Đầu cắn nuốt sạch lúc trước cũng áp chế không nổi, làm nó thức tỉnh, ảnh hưởng tới nhân cách của mình, suýt nữa mất phương hướng.

Hắn có thể nào không hận!

Lâm Minh nheo mắt lại liếc mắt nhìn Dương Vân một cái thật sâu, tựa hồ muốn nhìn thấu Dương Vân, hắn lắc đầu nói:

- Hoàng Kim chiến linh, ta còn kém rất xa.

Hoàng Kim chiến linh cùng Bạch Ngân chiến linh có bản chất bất đồng.

Bạch Ngân chiến linh, mặc dù sắc bén, có thể tăng cường công kích của võ giả, nhưng đối với chiến lực cuối cùng của võ giả ảnh hưởng còn không phải là tính quyết định, chỉ có thể nói là dệt hoa trên gấm.

Mà Hoàng Kim chiến linh thì bất đồng, đạt tới Hoàng Kim chiến linh, Chiến Linh là có thể cường đại đến mức trực tiếp tạo thành hình chiếu của thế giới ý chí, ảnh hưởng thế giới thực tế.

- Lâm Minh, ngươi thật là một nhân tài, ngươi né ta gần bốn năm thời gian, lại chọn lấy một cái cơ hội tốt nhất để khiêu chiến ta, ngươi thật đúng là số mệnh gia thân, thời gian bốn năm này, ngươi tựa hồ lại có kỳ ngộ.

Lâm Minh chậm rãi nói:

- Số mệnh của ta là bản thân ta tích lũy, lần lượt thắng lợi, lần lượt chạy trốn hiểm cảnh, tâm niệm minh khắc ở trong xương, không dính nhân quả, giải quyết xong trần duyên, tự nhiên có đại khí vận gia thân, mà ngươi, sát nghiệt quá nặng, nhốt cha đẻ của mình, giết chết ông cố của mình, mấy thứ này, bên trong tối tăm cũng sẽ tạo thành gông xiềng số mệnh không cách nào phỏng đoán, giam cầm ở trên người của ngươi. Hơn nữa cái gọi là kỳ ngộ của ta cũng coi như không hơn kỳ ngộ, nó còn tại đó, có người có được, ta có thể nhận được nó, cũng là thực lực tạo ra!

Lâm Minh quét ngang Đại Hoang Huyết Kích, lưỡi kích nhắm thẳng vào mi tâm Dương Vân, Sát Thần Lực Trường, Tu La Lực Trường vô hình tản ra, tất cả mọi người chung quanh cảm nhận được một cỗ sát khí cơ hồ đọng lại hóa thành thực chất, bọn họ không thể không rút lui đi ra ngoài, thối lui đến một cái phạm vi an toàn.

Cấp bậc chiến đấu bực này, đã ra ngoài phạm vi thực lực của bọn họ.

Ở dưới chân Dương Vân, cũng hiện ra một vòng bánh xe huyết đồ, hắn rút ra một thanh trường kiếm màu đỏ như máu từ trong Tu Di Giới, chân mang huyết đồ, tay phải cầm kiếm, tay trái vuốt vuốt mũi kiếm, một chút máu tươi lưu tại trên thân kiếm, đây là một trận đánh tối trọng yếu trong đời hắn, hắn tất nhiên phải toàn lực ứng phó.

- Lâm Minh, ngươi hoàn toàn xứng đáng là thiên tài ưu tú nhất trong mười vạn năm ở Thiên Diễn Đại Lục, nhưng cũng phải thua ở trên tay của ta.

Mũi kiếm của Dương Vân nhắm thẳng vào thiên hạ, trong ngôn ngữ mang theo một cỗ khí thế bễ nghễ thương sinh, một khắc kia, hắn giống như Vương giả trong thiên địa.

Song Lâm Minh nghe Dương Vân nói vậy, lại cười lớn lên.

Sắc mặt Dương Vân run lên:

- Ngươi cười cái gì?

- Đương nhiên là cười ngươi, cũng bị thương, dùng bí pháp áp chế thương thế, còn phải đem máu huyết ở lòng bàn tay vẽ loạn lên mũi kiếm, vận dụng lực lượng máu huyết, thiếu hụt thọ nguyên, mạo xưng là trang hảo hán, bộ dạng lại nói tràn đầy tự tin, ngươi thật đúng là đồ mặt dầy.

Thanh âm của Lâm Minh lướt nhẹ, tựa hồ là tùy ý tán gẫu, nhưng là rơi vào trong tai Dương Vân, lại làm cho trong lòng hắn rung mạnh.

Tiểu tử này, làm sao biết ta bị thương!

Dương Vân lấy Đại Huyết Luyện Thuật tự tổn ba trăm năm thọ nguyên, lúc này mới áp chế thương thế, mặt ngoài căn bản nhìn không ra, lại bị một câu của Lâm Minh nói toạc ra, có thể nào không kinh hãi, điều này làm cho hắn có cảm giác mọi sự đều bị Lâm Minh nắm trong tay, tại sao có thể như vậy?

- Chẳng lẽ lúc trước hắn hủy diệt Chiến Linh ấn ký cũng là đoán chắc thời gian để cho ta bị thương? Hoặc là sau lưng có một cao nhân có thể suy tính vận mệnh tương lai đang giúp hắn, cái này không thể nào?

Lâm Minh đột nhiên nói vậy, lời nói có thể gọi là công tâm, cho dù là một người hỉ nộ không lộ như Dương Vân, lại vẫn bị Lâm Minh hù dọa, có một tia tín niệm dao động đối với sự tất thắng trong trận chiến lần này.

Trong một nháy mắt khi tâm thần Dương Vân xuất hiện một tia khe hở, Lâm Minh đột nhiên lao ra, sau lưng hắn, một đóa Đế Tôn Liên Hoa màu đỏ như máu chợt nở rộ, không gian hồng mông cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống!

Lúc tỷ thí sinh tử này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không nói tinh thần quân tử gì, hết thảy lấy giết Dương Vân làm trọng.

- Hừ! Nguyên lai ngươi dùng ngôn ngữ công tâm, đánh lén ta, coi là hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ a, như vậy là chứng minh, ngươi căn bản cũng không có nắm chặc thắng ta, Tiên Huyết Trận Đồ, phát!

Dương Vân vung tay lên, ba đạo Tiên Huyết Trận Đồ dưới chân hiện lên hình chữ phẩm (品) bay về phía Lâm Minh, lúc bay đến một nửa trực tiếp nổ tung!

Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh nặng nề đụng vào ba đạo trận đồ nổ tung, thế công trì hoãn.

Bị Lâm Minh chiếm được tiên cơ, Dương Vân cũng chỉ có thể cho ba đạo trận đồ nổ tung trước, để trì hoãn thế công của Lâm Minh.

- Lâm Minh, ta liền cho ngươi biết một chút về uy năng của Đại Huyết Luyện Thuật! Đại Huyết Luyện Thuật có thể luyện hóa hết thảy huyết mạch trên thế gian, chỉ cần ngươi là tấm thân máu thịt, sẽ bị bộ thần công này khắc chế!

- Lục Đạo Luân Hồi, Bát Bộ Phù Đồ, Huyết Trì Địa Ngục, luyện!

Một khắc kia, toàn thân Dương Vân huyết quang ngất trời, một đầu tóc dài màu đỏ bay chổng ngược lên, ở phía sau Dương Vân, một đạo bức họa màu đỏ như máu từ từ triển khai, ở phía trên bức họa, vẽ vô số sinh linh, mà chút ít sinh linh đều đang thừa nhận thống khổ khổng lồ. Thập đại cực hình của nhân gian: cắt mũi, đào mắt, bào cách, xuống vạc dầu, Lăng Trì... trừ những cái đó ra, còn có mười tám Địa Ngục, Hắc Thằng Địa Ngục, Bạt Thiệt Địa Ngục, Lồng Hấp Địa Ngục, Băng Sơn Địa Ngục...

Các loại thống khổ trình diễn ở bên trong bức họa, Huyết Trì ngập trời, huyết lãng cuồn cuộn, bức họa này chẳng qua là liếc mắt nhìn, sẽ làm cho trong lòng người ta sinh ra cảm giác bị đè nén không gì sánh được, nếu như nhìn xong bức đồ này, tuyệt đối sẽ điên cuồng.

Hơn năm mươi cường giả Thần Hải, cho dù cách xa nhau vài chục dặm, căn bản không có chính diện đối mặt với khí tức của bức họa, nhưng cũng cảm thấy máu huyết toàn thân bắt đầu nóng lên, dường như mơ hồ bị cuốn tranh vẽ kia gọi về, trái tim càng nhảy càng nhanh, quả thực muốn nhảy ra lồng ngực.

- Thần thông thật quỷ dị! Có thể thu hút kêu gọi lực huyết mạch bên trong thân thể con người, nếu như là bị bức đồ này khóa lại, sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ hóa thành nùng huyết!

- Đại Huyết Luyện Thuật quả nhiên danh phù kỳ thực, có thể trực tiếp luyện hóa người đang sống!

...

Tất cả cường giả Thần Hải đều là người có kiến thức rộng rãi, chỉ là nhìn uy thế của tranh vẽ, là có thể đoán ra uy năng của nó.

Song Lâm Minh lại đứng chắp tay, hoàn toàn bất vi sở động, Đại Huyết Luyện Thuật đặt ở Thần Vực chỉ có thể coi là một môn thần thông không tệ, căn bản không tính là kinh diễm, hơn nữa quan trọng nhất là, Dương Vân vẫn không có thể tu luyện nó tới viên mãn.

Chương 941: Hiểu rõ nhược điểm!

- Huyết Luyện Đồ, thu!

Dương Vân đè xuống phía Lâm Minh, một ít Huyết Luyện Đồ giống như một cái thế giới dung nạp vô tận sinh linh, trong đó tràn ngập một cỗ lực hấp dẫn kinh khủng, muốn trực tiếp nuốt Lâm Minh vào.

Huyết Đồ quay cuồng, chấn động thiên địa, từng luồng khí tức bạo ngược, thống khổ, điên cuồng từ giữa dòng Huyết Luyện Đồ tràn, hội tụ thành từng đạo thần niệm, núp bên trong Huyết Luyện Đồ, thần niệm thống khổ khó hiểu, những thứ thần niệm này cuối cùng dung hợp làm một, áp súc thành một cỗ khí lưu màu máu, bao phủ xuống Lâm Minh.

Một chiêu Đại Huyết Luyện Thuật, cũng là đồng thời công kích huyết nhục cùng thần hồn, trong lúc nhất thời trận trận âm phong nổi lên, khắp thiên địa cũng bị huyết khí lành lạnh nhiễm đỏ!

Hơn năm mươi cường giả Thần Hải thấy một màn như vậy liền rối rít tránh lui, mà Lâm Minh chẳng qua là cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, tinh mang trong mắt chợt lóe, từ một chiêu này hắn liền có thể thấy được, Đại Huyết Luyện Thuật của Dương Vân đã hoàn thành chín thành chín, Huyết Luyện Đồ mà hắn đã ngưng tụ, chỉ kém dung nhập vào bên trong thân thể.

Nhưng chính là một phần kém chỗ này, cũng là khác nhau một trời một vực, nói cho cùng, Đại Huyết Luyện Thuật cũng chỉ là một bộ công pháp có thể ứng với cấp bậc thần biến ở Thần Vực, so với Đại Hoang Kích Quyết đầy đủ cũng chính là sàn sàn như nhau, hiện tại sau khi Lâm Minh được chứng kiến nhiều võ học cao nhất như vậy, căn bản là không có đặt vào trong mắt.

- Tử Sư Lôi Nguyên, phá cho ta!

Tinh thần lực của Lâm Minh liên lạc với Tử Sư Lôi Nguyên bên trong mầm non Tà Thần, Tử Sư Lôi Nguyên gầm thét một tiếng, điên cuồng lao ra.

Cùng lúc đó, tay phải Lâm Minh ở trong Tu Di Giới, một cây lôi thương màu tím bắn thẳng đi ra ngoài, chính là vũ khí mà Khương Tử Cực lưu lại bên trong Tử Cực Giới, lấy cái thanh vũ khí này để thi triển công pháp lôi hệ, hiệu quả tốt hơn so với Đại Hoang Huyết Kích, Lâm Minh giơ tay lên ném thanh lôi thương màu tím này ra, dung hợp làm một cùng Tử Sư Lôi Nguyên.

Lôi đình lực, khắc chế huyết sát chi khí quỷ quái nhất, dùng để đối kháng Huyết Luyện Đồ chính là thích hợp nhất.

Tử Sư Lôi Nguyên dung hợp cùng lôi thương, lập tức hóa thành một đầu Lôi Sư cao ngàn trượng, nó phát ra một tiếng gầm thét, trực tiếp xông về không gian Huyết Luyện Đồ mười dặm kia.

Trong mắt Dương Vân chợt lóe ra lệ mang.

- Dĩ nhiên là Lôi Nguyên lực! Một võ giả Mệnh Vẫn nho nhỏ như ngươi, thế nhưng có thể nắm Lôi Nguyên trong tay, căn nguyên lôi!

- Ngươi quả thực là số mệnh ngập trời! Tuy nhiên, ngươi cho rằng chỉ dựa vào Lôi Nguyên lực là có thể kháng cự Đại Huyết Luyện Thuật của ta? Quá ngây thơ rồi, Đại Huyết Luyện Thuật của ta, chính là công pháp chạm đến bổn nguyên pháp tắc của lực khí huyết, là cực hạn của Huyết Chi Ý Cảnh, sau khi triển khai liền biến thành Tiên Huyết lĩnh vực, cơ hồ tự thành một phương không gian, chế định thiên địa quy tắc, sao có thể chỉ vì ngươi thả Lôi Nguyên ra là có thể phá giải, hiện tại ta sẽ nuốt Lôi Nguyên của ngươi, đem làm của riêng, lấy Lôi đình lực rèn luyện Huyết Luyện Đồ!

Dương Vân hét lớn một tiếng, Tử Sư ngàn trượng liền bị Huyết Luyện Đồ hoàn toàn bao vây! Lôi Sư gầm thét, song Huyết Luyện Đồ lại hóa thành một phương không gian màu đỏ sẫm, Tiên Huyết lĩnh vực, một phương lĩnh vực chính là một phương không gian, mặc dù phẩm chất của nó so với không gian hồng mông của Lâm Minh giống như đom đóm so với ánh trăng, nhưng là tu vi của Dương Vân dù sao cũng là lúc đầu Thần Hải sơ kỳ đỉnh phong, chỉ kém một tia là sẽ tiến vào Thần Hải trung kỳ, cho nên thi triển ra

Tiên Huyết lĩnh vực này, cũng là già vân tế nhật, uy lực cực lớn!

Tiên Huyết lĩnh vực, đang hấp thu lực lượng của Tử Sư Lôi Nguyên, muốn luyện hóa Tử Sư Lôi Nguyên. Lôi đình vừa là tử lự, vừa là sinh lực, ứng dụng hợp lý thì quả thật có thể đủ để rèn luyện huyết nhục, nếu như Dương Vân có thể dung nhập Tử Sư Lôi Nguyên vào Huyết Luyện Đồ của hắn, liền có thể gia tăng uy lực của Huyết Luyện Đồ.

Tử Sư Lôi Nguyên bị bao phủ ở bên trong Tiên Huyết lĩnh vực, tiến trái tiến phải, căn bản không xông ra được.

Giờ khắc này, Lâm Minh lại cười ha ha:

- Cực hạn của Huyết Chi Ý Cảnh? Hai chữ cực hạn này rơi vào trong miệng ngươi cũng quá không đáng giá, bất quá là một bộ công pháp nhị lưu, hơn nữa ngươi còn không có tu luyện tới viên mãn, ta liền phá cho ngươi xem!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, năng lượng trong mầm non Tà Thần bộc phát, tứ môn trước của Bát Môn Độn Giáp mở đủ, tốc độ của Lâm Minh trong nháy mắt tăng lên đến mức tận cùng.

Chân đạp Huyền Lôi Quang Ảnh, Lâm Minh biến mất trong nháy mắt, xuyên qua không gian liền tới phía trước Tiên Huyết lĩnh vực, một khắc kia, bạch y của hắn bay phất phới trong cuồng phong, đạt tới Mệnh Vẫn tầng năm, sau khi minh khắc Đạo Đồ ở phía trên Toàn Đan, khí thế cả người của hắn đều đã bất đồng, lực lượng lại càng tiến thêm một bước.

- Truy Điện!

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe hàn quang, đâm ra một kích, một đạo mũi kích thô hơn mười trượng, lôi quang màu đỏ vô cùng vô tận quấn quanh lấy, men theo một điểm có năng lượng ba động mạnh nhất ở Tiên Huyết lĩnh vực mà đâm tới.

Oành!

Một tiếng vỡ vang lên, điểm này trực tiếp bị mũi kích của Lâm

Minh đánh tan, song Lâm Minh không ngừng, ở một phần ngàn cái sát na ngắn ngủn, liên tiếp phát ra mười hai lần công kích!

Mười hai lần công kích, mỗi một lần cũng đánh vào một điểm mạnh nhất trong Tiên Huyết lĩnh vực, đánh tan điểm này, mười hai lần công kích liên hợp lại, đúng là đánh cho mười hai điểm bể tan tành.

Ca ca ca ca!

Thanh âm giống như thủy tinh vỡ vụn vang lên, Tiên Huyết lĩnh vực, lấy mười hai điểm này làm trung tâm, hoàn toàn vỡ vụn, đại lượng khí huyết lực dọc theo cái khe đó tản mạn khắp nơi, một phương không gian phụ cận cũng bị đâm ra trăm vết ngàn lỗ, mà một tờ Huyết Luyện Đồ tập hợp vô số sinh linh thống khổ đã bị xé nát ở một khắc kia, bức đồ này phảng phất có tánh mạng, sau khi xé nát nó, lại chảy ra đại lượng máu tươi, như hồng thủy đập vỡ đê!

- Cái gì? Ngươi phá Tiên Huyết lĩnh vực của ta?

Một khắc kia, Dương Vân trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy thần sắc điên cuồng cùng không thể tin.

Huyết Luyện Đồ chỉ một lần đối chiến đã bị Lâm Minh xé toang, Tiên Huyết lĩnh vực cũng sụp đổ!

Tiên Huyết lĩnh vực cùng tinh huyết bản mạng của Dương Vân tương liên, sau khi bị phá mặc dù còn có thể ngưng tụ nữa, nhưng sẽ làm bị thương sinh mệnh chi hỏa của hắn, không có mấy tháng khổ tu đừng nghĩ sẽ khôi phục như cũ, hơn nữa hiện tại trên người Dương Vân có thương tích, để thi triển bí pháp, hao phí mấy trăm năm thọ nguyên mới chế thương thế, căn bản chịu không được mấy lần bị thương như vậy.

Hơn nữa, Lâm Minh cũng không phải là dùng lực lượng tuyệt đối để xé toang Huyết Luyện Đồ, trên thực tế, lực lượng của hắn cũng không đạt tới cái trình độ này, Lâm Minh là nhìn thấu nhược điểm của Tiên Huyết lĩnh vực, công kích trong một phần ngàn cái sát na, liền đánh nát mười hai điểm mạnh nhất của Tiên Huyết lĩnh vực, khiến cho lực lượng mất đi sự chống đở, ầm ầm sụp xuống!

- Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể?

Dương Vân không thể tin, hắn chịu không được! Thần công mf chính mình tân tân khổ khổ mấy năm thời gian mới luyện ra, vì nó mà bất chấp thiên hạ to lớn sơ suất, tru diệt đại lượng hung thú, cường giả thân amng huyết mạch dị chủng, kết quả lại bị Lâm Minh liếc mắt một cái đã khám phá ra nhược điểm!

Nếu như tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật tới viên mãn, sẽ không tồn tại yếu điểm như vậy, nhưng là Đại Huyết Luyện Thuật hiện tại của Dương Vân không có viên mãn, tuy nhiên dù vậy, cũng không thể bị người ta liếc mắt một cái đã khám phá ra, cái này vượt ra khỏi lẽ thường!

Tựu phảng phất giống như, bản thân Lâm Minh cũng tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật, hiểu rõ tất cả cấu tạo năng lượng trong Đại Huyết Luyện Thuật.

- Chẳng lẽ...

Trong đầu Dương Vân đột nhiên xẹt qua một đạo ánh lửa, trừ phi hai phần ba linh hồn khác của Thượng Cổ Ma Đầu bị Lâm Minh cắn nuốt, cũng chỉ có như vậy, Lâm Minh mới có thể liếc mắt một cái liền khám phá ra nhược điểm của Đại Huyết Luyện Thuật, bởi vì hắn vốn cũng biết!

- Thượng Cổ Ma Đầu đoạt xá ngươi, lại bị ngươi nuốt linh hồn?

Trong mắt Dương Vân hiện lên một tia kinh mang.

- Ngươi chính là tu vi Mệnh Vẫn, thế nhưng dưới tình huống không có hủy diệt tinh thần ấn ký của Thượng Cổ Ma Đầu, cắn nuốt linh hồn của nó? Ngươi quả thực là kẻ điên!

Dương Vân cắn nuốt linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu là bị bất đắc dĩ, bởi vì Ma đầu sống nhờ ở tinh thần chi hải của hắn để lợi dụng hắn, nếu như hắn không động thủ, cuối cùng rất có thể sẽ bị Thượng Cổ Ma Đầu này nuốt trọn, hơn nữa hắn cũng cần trí nhớ của Thượng Cổ Ma Đầu, nhưng là Lâm Minh, trên người có kèm theo đại khí vận, thế nhưng hắn mạo hiểm không phân biệt nguy hiểm tự mình cắn nuốt linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu, hắn điên rồi sao?

Trong ánh chớp, Dương Vân căn bản không còn kịp suy nghĩ nữa, Lâm Minh đã xông tới.

Giờ khắc này, Lâm Minh mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói ra:

- Dương Vân, rất đúng dịp, ta cũng có kỹ năng lĩnh vực, ta liền cho ngươi xem một chút cái gì là lĩnh vực chân chính, cái gì là cực hạn của ý cảnh pháp tắc!

Ở phía sau Lâm Minh, một đóa Hồng Liên yêu dị từ từ nở rộ, chính là Đế Tôn Liên Hoa, Đế Tôn Liên Hoa vừa xuất hiện, dường như muốn che đậy khắp bầu trời, phạm vi mười dặm đều bao phủ ở bên trong một cỗ năng lượng vô cùng hỗn loạn, ngăn cách hết thảy pháp tắc, ngăn cách hết thảy năng lượng.

Thiên Ma Lực Trường - không gian hồng mông!

Không gian hồng mông của Lâm Minh, không biết cao minh hơn gấp bao nhiêu lần so sánh với Tiên Huyết lĩnh vực, cho dù hắn chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm thi triển ra, cũng kinh khủng hơn so sánh với Tiên Huyết lĩnh vực!

- Tốt! Lâm Minh ngươi thật tốt, vì khắc chế ta, hiểu rõ nhược điểm của ta, thế nhưng ngươi không tiếc mạo hiểm không phân biệt nguy hiểm tự mình cắn nuốt linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu, ta thật là không nghĩ tới, không trách được lúc trước ngươi có thể nhìn ra ta dùng bí pháp áp chế thương thế, không trách được ngươi có thể dễ dàng phá vỡ Huyền Huyết Tỏa Thiên Đại Trận mà ta bố trí ở Thiên Vận Quốc, công pháp, trận pháp của ta, chỉ sợ tất cả ngươi cũng đều hiểu rõ!

Lâm Minh khinh thường nói:

- Dương Vân, ngươi thật là quá đề cao bản thân, ta chưa từng có coi ngươi là đối thủ, chẳng qua là coi ngươi là một hòn đá mài dao trong quá trình ta trưởng thành mà thôi, căn bản ta sẽ không vì đánh bại ngươi mà làm ra bất kỳ chuyện tình gì ảnh hưởng tới thành tựu tương lai của ta, không gian hồng mông, bao phủ!

Dương Vân bị bao phủ ở bên trong không gian hồng mông không có chút trì hoãn nào, năng lượng tinh hoa trên người hắn, kể cả huyết nhục, linh hồn, trong nháy mắt cũng bắt đầu thừa nhận áp lực thật lớn từ không gian hồng mông, nếu như không vận khởi chân nguyên hộ thể chống cự, trong nháy mắt sẽ tiêu tán.

Dương Vân cười lạnh liên tục:

- Hỗn Nguyên võ ý! Hừ, Bạch Yêu nói không sai, ngươi quả nhiên thông hiểu Hỗn Nguyên võ ý, đáng tiếc, Hỗn Nguyên võ ý cần cấp Thiên Tôn, ít nhất cũng là thực lực cấp Giới chủ mới có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực khủng bố của nó, lấy năng lực của ngươi, ngay cả một phần mười vạn, một phần trăm vạn thần diệu của Hỗn Nguyên võ ý cũng không đạt tới, ngươi cho rằng, công pháp cảnh giới cao, uy lực sẽ lớn sao? Không phát huy ra uy lực của nó, cảnh giới cao bao nhiêu đều vô dụng! Mà Đại Huyết Luyện Thuật của ta lại bất đồng, nó hoàn toàn thích hợp cho tu vi cấp bậc này của ta sử dụng! Ngươi cắn nuốt trí nhớ của Thượng Cổ Ma Đầu, vậy thì cũng nên biết, ở bên trong Đại Huyết Luyện Thuật, còn có một pháp môn liều mạng, đây là ngươi ép ta!

Đại Huyết Luyện Thuật, luyện hóa máu huyết của vạn vật dung nhập vào bản thân, lúc trước Dương Vân vận dụng Huyết Luyện Đồ chính là máu huyết vạn vật đọng lại hóa ra, cổ lực lượng này đến từ chính máu huyết của vạn vật, đây không phải là công pháp mạnh nhất của Đại Huyết Luyện Thuật, địa phương mạnh nhất của Đại Huyết Luyện Thuật là ở bản thân võ giả.

Cũng chính là thiêu đốt huyết nhục của bản thân võ giả để chiến đấu.

Chương 942: Bàn võ thần đỉnh!

Sắc mặt Dương Vân dữ tợn, sau khi dung hợp linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu, hắn không còn có bộ dạng ôn văn nhĩ nhã lấy trước kia, mà là biến thành một Ma đầu chân chính.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên duỗi ngón tay ra, nhắm ngay mi tâm của mình, đột nhiên đâm vào!

Ở mi tâm Dương Vân, có con mắt thứ ba - Huyết Pháp Nhãn, cũng là vào giờ khắc này, bị ngón tay Dương Vân đâm vào mà nổ tung!

Oành!

Tinh thạch màu đỏ bao quanh Huyết Pháp Nhãn nổ tung, nhiều tia máu huyết tuôn ra, sáng chói mà đỏ sẫm.

Đưa tay chọc nát hai mắt của mình, điều này cần tàn nhẫn bực nào, một khắc kia, mặt mũi Dương Vân vặn vẹo, khí thế trên người đột nhiên tăng vọt.

Sau khi Huyết Pháp Nhãn tan biến, năng lượng máu huyết dật tán ra, toàn bộ bị Dương Vân hé miệng nuốt, thân thể của hắn bắt đầu biến hóa, dài cao thật dài thật dài, cơ bắp toàn thân cuộn lại, ở bên trong da sau lưng hắn, một chút tơ hồng thật nhỏ phun ra, vũ động giống như là xúc tua của sứa. Xương cốt, da thịt của hắn có từng luồng quang hoa màu máu lưu chuyển, giống như là một mảnh dài hẹp màu đỏ chảy ra, sau khi du tẩu khoảng cách trăm ngàn trượng trên bầu trời, toàn bộ đi vào trong cơ thể hắn.

Một khắc kia, tu vi của Dương Vân đã tiếp cận rất gần Thần Hải trung kỳ, thậm chí có thể nói, ở trong khoảng thời gian ngắn đã đạt đến Thần Hải trung kỳ.

Hủy diệt Huyết Pháp Nhãn, hao hết thần thông khổ tu mấy năm qua, hoàn toàn bộc phát ra uy năng của Đại Huyết Luyện Thuật, dùng nó để cưỡng chế cảnh giới của Đại Huyết Luyện Thuật tới viên mãn!

Nếu như Dương Vân đã sớm tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật tới cảnh giới tối cao, không đến nổi bị buộc đến một bước này, nhưng là hiện tại hắn người bị thương nặng, dùng bí pháp mạnh mẽ áp chế, lại bị Lâm Minh hiểu rõ nhược điểm, còn bị bao phủ ở bên trong không gian hồng mông, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, Dương Vân cũng không chiếm được, có thể nói bây giờ hắn là bị vây trong trạng thái bết bát nhất để chiến đấu cùng Lâm Minh, nếu như không liều mạng, hắn thật sự sẽ xong.

- Ta tự hủy Huyết Pháp Nhãn, chôn vùi khổ tu ba năm này, để cho tiên huyết chi lực của toàn thân đạt tới cực hạn, chẳng qua nếu như có thể đánh chết ngươi, hết thảy cũng đáng giá!

Giết chết Lâm Minh, được biết bí mật trên người Lâm Minh, Dương Vân mới có một phần hy vọng nhất phi trùng thiên, đột phá Thần Hải, đột phá Thần Biến, trở thành bá chủ một phương Thần Vực, nếu không, lấy tư chất của Dương Vân, đặt ở bên trong vũ trụ rộng lớn này, cái gì cũng không phải, nhiều người giống như hắn có nhiều không đếm xuể, tuy nhiên đều chết ở trên con đường võ đạo, muốn leo lên đỉnh phong võ đạo, đó là nằm mơ.

Dương Vân chợt cắn nát đầu lưỡi của mình, há mồm phun ra ngụm lớn máu tươi, một ít máu tươi ở trong một khắc hội tụ thành huyết vũ rơi xuống.

Huyết vũ đầy trời, quỷ khóc thần gào, phảng phất giống như hàng tỉ Quỷ Hồn khóc thảm thiết trong thiên địa.

- Đồ Ma Huyết Vũ, một loại võ kỹ ác độc bao hàm trong Đại Huyết Luyện Thuật, thiêu đốt máu tươi cùng tuổi thọ của mình, dùng đến một chiêu này, sẽ phải hao tổn một trăm năm thọ nguyên!

Lâm Minh biến đổi sắc mặt, từng chiêu từng thức Dương Vân dùng, hắn cũng rõ như lòng bàn tay. Thọ nguyên của võ giả quý giá tới mức nào, công pháp hao tổn thọ nguyên, chỉ có lúc liều mạng mới sử dụng, nhưng là hiện tại, Dương Vân vừa ra tay, đã toàn bộ là võ kỹ liều mạng như vậy.

Mỗi một hạt mưa rỉ máu, cũng ẩn chứa một cỗ nguyên thần, đó là oan hồn của vô số sinh linh mà Dương Vân tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật đã giết chết, trong đó hàm chứa oán niệm vô cùng vô hạn, nếu như xâm nhập thần hồn, sẽ khiến người ta nổi điên, tinh thần thác loạn mà chết.

Huyết vũ rơi xuống như mưa to, tùy ý trút xuống vào bên trong không gian hồng mông.

Không gian hồng mông, chôn vùi hết thảy năng lượng, chôn vùi pháp tắc vạn vật, tự nhiên bao gồm cả máu tươi.

Theo tiếng vang "Xoẹt xoẹt xoẹt", giọt giọt huyết vũ bị thiêu đốt, oán niệm hủy diệt, tiêu tán trong vô hình! Song không gian hồng mông cũng không phải là vô địch, Pháp tắc Hủy Diệt của nó cũng tiêu hao năng lượng bản thể của Lâm Minh.

Mắt thấy tảng lớn tảng lớn huyết vũ bị cắn nuốt, Dương Vân không đau lòng chút nào, hắn cắn đầu lưỡi lần nữa, một hơi phun ra ba đoàn máu tươi, ba đoàn máu tươi, một đoàn một trăm năm tuổi thọ, cộng thêm một đoàn lúc trước, Dương Vân một hơi thiêu đốt bốn trăm năm tuổi thọ.

Huyết vũ rơi xuống, huyết vũ tuôn trào, uy thế càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, như thác nước trời giáng!

Diện tích che phủ của Không gian hồng mông khi huyết vũ trút xuống kịch liệt giảm nhỏ, càng ngày càng rút đi, mà Lâm Minh thân ở trong đó, cũng cảm nhận được năng lượng bản thể nhanh chóng trôi đi mất!

Không gian hồng mông uy lực thì lớn, nhưng tiêu hao cũng cực kỳ kinh người, nếu như không phải là Lâm Minh, đổi một võ giả khác thi triển thì đừng nói là trấn sát Thần Hải, thúc dục không gian hồng mông bản thân cũng bị hút khô rồi.

Chế trụ không gian hồng mông, Dương Vân cảm giác lực lượng của mình trở lại, trở nên mênh mông như sóng biển dâng, lúc này hắn thông qua đủ loại bí pháp với bất kể trả giá, khôi phục lực chiến đấu của mình đến trạng thái mạnh nhất.

- Ha ha ha! Đây mới là lực lượng mạnh nhất của ta, liền cho ngươi nhìn toàn bộ thực lực của ta, nếu như không phải là ngươi âm mưu phá Đại Huyết Luyện Thuật của ta, một hai tháng sau, ta liền sẽ lấy trạng thái như vậy để cùng giao thủ! Hiện tại ta trước sau cộng dồn lại ước chừng hao tổn ngàn năm tuổi thọ, cũng đạt tới trạng thái như vậy!

Thần Hải trung kỳ, căn cứ bất đồng với độ mấy lần Mệnh Vẫn, tuy nhiên bốn ngàn năm đến bảy ngàn năm tuổi thọ, mà lúc Dương Vân còn trẻ vì để nhanh chóng đề cao thực lực, dưới sự chỉ điểm của Thượng Cổ Ma Đầu đã sử dụng một chút bí pháp Ma đạo, đã hao tổn 2000 năm tuổi thọ, hiện tại một hơi hao tổn một ngàn năm, sinh mệnh chi hỏa của bản thân hắn đã bắt đầu từ thịnh chuyển suy, chẳng khác gì là đến gần trung niên, nếu như không giết Lâm Minh, tìm được biện pháp tu bổ tuổi thọ, tiềm lực của hắn sẽ dần dần dùng hết, cả đời không cách nào đột phá.

Có thể nói, Dương Vân đã là quyết đánh đến cùng.

Một khắc kia, năng lượng toàn thân Dương Vân vận chuyển tới cực hạn, bộc phát ra thực lực Thần Hải trung kỳ, Thần Hải trung kỳ của Dương Vân, lấy Mệnh Vẫn tầng tám làm căn cơ, hơn nữa chứa nhiều tài nguyên của Thượng Cổ Ma Đầu, lại tu tập công pháp Thần Vực, xa không phải là võ giả Thiên Diễn Đại Lục có thể so với, thậm chí so với Bát Vẫn Lôi Hoàng vài ngàn năm cũng phải mạnh hơn một chút.

Lúc này, một kích toàn lực của hắn, thiên địa biến sắc, phong vân quy ẩn, giống như tái hiện thời đại hàng vạn hàng nghìn Huyết Trì ở Tu La Địa Ngục.

Đối mặt một kích kia, Lâm Minh gào to một tiếng:

- Dương Vân, cho dù ngươi thiêu đốt sinh mệnh thế nào, cái ngươi tu tập cuối cùng vẫn là công pháp nhị lưu của Thần Vực, trở mình có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực? Mà công pháp của ta cũng là hai bộ Thần Võ vô thượng, mà pháp thể song tu, còn có Hồng Mông chiến linh! Bên trong của ta, ý cảnh của ta, huyết mạch của ta, ý chí của ta, xa cũng không phải là ngươi có thể so sánh, ngươi dùng hết toàn lực cũng chỉ là để cho ta bởi vì hưng phấn mà chiến ý sôi trào.

- Thiêu đốt đi, máu Cổ Phượng!

Một khắc kia, mi tâm Lâm Minh bắn tán loạn quang hoa rực cháy, lửa thiêu thiên địa, sau lưng hắn hiện ra một hư ảnh Cổ Phượng, xông thẳng lên trời.

Lâm Minh cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, đâm ra một kích, huyết sát chi khí trên thân kích cũng bị thiêu đốt!

Ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, kiếm quang của Dương Vân trực tiếp bị Đại Hoang Huyết Kích chấn vỡ, mà đúng lúc này, Dương Vân lấy ra một đỉnh ba chân từ trong Tu Di Giới, phía trên miệng đỉnh khắc vô số đồ án hoa điểu trùng ngư, mà ở bên trong những đồ án này, còn có bốn Đại Thánh thú Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, miệng đỉnh cổ, vết máu loang lổ, phảng phất giống như đã trải qua năm tháng vô cùng vô tận!

Thấy một pho thần đỉnh này, Lâm Minh lại không có quá nhiều cảm giác, nhưng hơn năm mươi cường giả Thần Hải chung quanh toàn bộ cũng là sắc mặt đại biến.

- Đây là Bàn Võ Thần Đỉnh! Đệ nhất thần binh của Thiên Diễn Đại Lục!

- Không sai, đúng là Bàn Võ Thần Đỉnh, Thánh khí trấn áp vận nước của Cửu Đỉnh Thần quốc, phẩm chất vượt qua Đại Hoang Huyết Kích cùng Ma Đế Khải Giáp hoàn chỉnh, nguyên bản luôn luôn ở trong tay Dương Lạc Thiên, Dương Lạc Thiên thân vẫn, Bàn Võ Thần Đỉnh này dĩ nhiên là rơi vào trong tay Dương Vân.

- Thánh khí này, nghe đồn nặng 216 nghìn cân, ta là lần đầu tiên nhìn thấy, chuẩn xác mà nói, gần năm ngàn năm trước, nó chưa từng xuất thế, bởi vì không có thế lực đáng giá nào ở Cửu Đỉnh Thần quốc vận dụng Bàn Võ Thần Đỉnh!

Bàn Võ Thần Đỉnh vừa xuất hiện, Dương Vân liền dùng một tầng khí huyết lực quấn quanh thân đỉnh, đập phá về Lâm Minh!

Cự đỉnh 216 nghìn cân, sức nặng không sai biệt lắm là gấp bốn Đại Hoang Huyết Kích, bởi vì bị Dương Vân luyện hóa, nên Dương Vân có thể tùy ý thúc dục theo tâm ý, cũng không cần hao phí năng lượng quá lớn, lúc này đánh thẳng vào, giống như thái cổ vẫn thạch rơi xuống cả vùng đất, cường giả Thần Hải bị đánh, trong nháy mắt thân thể cũng phải nứt vỡ mà chết!

Con ngươi Lâm Minh co rút lại, tứ môn của Bát Môn Độn Giáp mở đủ, sau khi mở tứ môn ra, Lâm Minh cũng chỉ có lực lượng hơn 2 triệu cân, căn bản không đủ để chống lại Bàn Võ Thần Đỉnh, nhưng hắn còn có chân nguyên, còn có Chiến Linh.

- Hồng Mông chiến linh, hòa hợp!

Một đạo Chiến Linh hình cây thương màu xám bạc bay ra từ thức hải, dung nhập vào Đại Hoang Huyết Kích, Lâm Minh hét lớn một tiếng, giơ tay lên ném Đại Hoang Huyết Kích ra ngoài!

Oanh long long!

Huyết kích bay ngang, không gian chấn động, giống như hàng vạn hàng nghìn sấm sét nổ vang cùng nhau.

Một bên là cự đỉnh 216 nghìn cân, một bên Đại Hoang Huyết Kích 80 vạn cân, cũng là lấy tốc độ bay siêu âm bay đi, va chạm với nhau, có bao nhiêu kinh khủng a?

Đương!

Huyết kích nặng nề đụng vào Bàn Võ Thần Đỉnh, như tiếng chuông buổi sáng nổ vang ở mộ cổ, không gian trong phương viên mấy dặm tiếp tục sụp xuống.

Bàn Võ Thần Đỉnh đột nhiên chấn động, bay ngược ra, mà Đại Hoang Huyết Kích cũng bị văng ra, một khắc kia, phía trên Bàn Võ Thần Đỉnh, rõ ràng xuất hiện một cái vết lõm thật sâu, hiển nhiên là Đại Hoang Huyết Kích lưu lại!

Mà xem xét lại Đại Hoang Huyết Kích, lại không có tổn thương, đây cũng là uy lực của Chiến Linh, Đại Hoang Huyết Kích có Hồng Mông chiến linh gia trì, có thể nói không thể phá vỡ!

- Bàn Võ Thần Đỉnh bị hư hao?

- Lấy Đại Hoang Huyết Kích 80 vạn cân ngạnh kháng Bàn Võ Thần Đỉnh 216 nghìn cân, hư hao lại là Bàn Võ Thần Đỉnh?

Mọi người thấy vết lõm kia, cơ hồ không thể tin, đệ nhất Thánh khí của Thiên Diễn Đại Lục, nguồn gốc lập quốc của Cửu Đỉnh Thần quốc, thần vật trấn áp vận nước, lại bị hư hao, lực va đập này mạnh bao nhiêu a?

Trong ánh chớp, căn bản không để cho mọi người bất kỳ cơ hội phản ứng, sau khi Dương Vân ném Bàn Võ Thần Đỉnh, căn bản cũng không có đi quản nó, tay hắn cầm huyết kiếm, lóe lên một cái, đi tới trước mặt Lâm Minh, kiếm phong như rắn độc, đâm thẳng về cổ họng Lâm Minh.

Một kiếm này đâm nát hư không, nhanh đến cực hạn, khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh, thân thể chợt lui đi ra ngoài, tay phải bắn ra, một quả lôi cầu màu trắng sữa từ tay hắn phập phồng hiện ra, chính là Thần Lôi mà Lâm Minh thu từ Lôi Vực trăm dặm.

Chương 943: Thiên phạt thần lôi!

Dương Vân nguyên bản cũng không có tính toán bằng vào Bàn Võ Thần Đỉnh để làm Lâm Minh bị thương nặng, hắn chỉ cần dùng Bàn Võ Thần Đỉnh để lấy được một tia tiên cơ.

Dương Vân mặc dù là xuất thân từ Cửu Đỉnh Thần quốc, nhưng là chân chính tinh thông cũng là công pháp Ma đạo mà Thượng Cổ Ma Đầu giảng dạy cho hắn, Dương Vân cho rằng uy lực công pháp của Cửu Đỉnh Thần quốc xa không bằng truyền thừa mà Thượng Cổ Ma Đầu mang đến, Dương Vân tu tập công pháp Ma đạo của Thần Vực, đối với việc thúc dục Bàn Võ Thần Đỉnh cũng không thành thạo, hắn am hiểu nhất vẫn là Ma Huyết Kiếm tế luyện ra từ ma công của Thần Vực ở trong tay.

Chỉ là thời gian một nháy mắt, Dương Vân đâm ra 1000 kiếm!

1000 kiếm này, mỗi một kiếm cắt thời không, một khắc kia, trên bầu trời xông ra huyết lãng vô tận, quang cầu trăm ngàn trượng, giống như một mảnh hư ảnh Huyết Long dài hẹp bay lượn ở phía chân trời!

Dãy núi trong phương viên trăm dặm, bao gồm trận pháp khắp Cửu Đỉnh Thần Cung, toàn bộ nát bấy dưới 1000 nhát kiếm này!

Mặc dù lúc trước đám người Tuyết Phong tiên tử đã bắt đầu sơ tán đệ tử Cửu Đỉnh Thần quốc, nhưng vẫn là có đại lượng đệ tử Cửu Đỉnh Thần quốc tan xương nát thịt bên trong kiếm cương kinh khủng này! Thậm chí mấy cường giả Thần Hải tu vi hơi kém, cũng bị kiếm cương cắt cho chân nguyên hộ thể vỡ tan, khí huyết cuồn cuộn.

Thấy một màn như vậy, mọi người tại đây cũng là không nhịn được rối rít lui về phía sau, tâm thần sợ hãi, trừ Cửu Đỉnh đại trận mạnh nhất phía ngoài Cửu Đỉnh Thần Cung, trận pháp bên trong cũng không ít, hiện tại đã bị một kích của Dương Vân phá huỷ hơn phân nửa, trừ vài toà cung điện có trận pháp đặc thù thủ hộ,, toàn bộ hóa thành phấn vụn.

1000 kiếm, phong tỏa tất cả phương hướng né tránh của Lâm Minh, rồi sau đó lấy Lâm Minh làm trung tâm, đâm thẳng xuống!

- Ta biết ngươi có một bộ thân pháp cổ quái sáp nhập vào trong không gian pháp tắc, cơ hồ có thể hư không thuấn di, tốc độ không gì sánh kịp, nhưng là 1000 kiếm của ta đây, ngay cả lực lượng không gian cũng cắt ra được, không có lực lượng không gian cho ngươi nắm trong tay, ta xem ngươi thuấn di như thế nào?

Thanh âm điên cuồng của Dương Vân truyền đến, lúc này Đại Hoang Huyết Kích của Lâm Minh đã rời tay, ném ra, hắn không có tiếp tục sử dụng Đại Hoang Huyết Kích, mà là lấy ra hai thanh trường thương một đỏ một tím từ trong Tử Cực Giới, trường thương màu đỏ này, chính là binh khí mà Lâm Minh lấy được từ Viễn Cổ Hoàng Thành, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng vô cùng cứng rắn, mà trường thương màu tím, lại là vũ khí của Tử Điện Kỳ Lân nhất tộc, là Khương Tử Cực cất giữ.

Hai cây thương, bị Lâm Minh nắm cùng nhau, ở sau lưng Lâm Minh, đồng thời dần hiện ra song sắc song sắc một đỏ một tím, áp súc lực lượng Lôi Hỏa độ cao, phun ra từ trong mầm non Tà Thần!

- Quán Hồng!

Lôi Hỏa đan vào, thanh âm trong thiên địa cũng bị cắn nuốt, uy lực của Lôi Hỏa, đón nhận một ngàn đạo kiếm quang này.

Kịch liệt đụng nhau, trên mặt đất bị cày ra hơn vài trăm ngàn khe rãnh cự đại, mỗi một đạo khe rãnh cũng sâu mấy chục trượng, dài mấy ngàn trượng.

Sau khi Tử Cực lĩnh vực bị Đồ Ma Huyết Vũ áp chế, uy lực công pháp của Dương Vân rõ ràng áp đảo Lâm Minh.

Một ngàn đạo kiếm quang, nứt vỡ hơn phân nửa, chính là mơ hồ muốn xé nát màn sáng Lôi Hỏa của Lâm Minh, trút xuống về phía Lâm Minh.

Ngay một khắc này, bảy đạo quang cầu tầm thường, có màu trắng, có màu tím, có màu tím vàng, có cái nhỏ chừng hột đào, có cái lớn bằng cỡ nắm tay, dưới màn sáng Lôi Hỏa vô cùng vô hạn che dấu, vô thanh vô tức xông phá kiếm quang, đi tới trước mắt Dương Vân.

- Ừm? Đây là cái gì?

Dương Vân chấn động tâm thần, mặc dù quang cầu trước mắt bởi vì năng lượng nội liễm, căn bản không cảm thụ được uy lực cường đại, nhưng có thể xông phá võng kiếm do ngàn đạo kiếm quang của hắn biến thành đi tới trước mắt của hắn há lại sẽ là năng lượng tầm thường, hơn nữa Lâm Minh ở trong mắt Dương Vân quỷ kế đa đoan, quả quyết cũng sẽ không thi triển thần thông vô dụng.

Không cần suy nghĩ, thân ảnh Dương Vân chợt lui đi ra ngoài, bảy quang cầu này, hắn kiên quyết sẽ không đụng vào.

Song trong một nháy mắt khi hắn quay ngược lại, dưới ý niệm thao túng của Lâm Minh, bảy quang cầu này đụng vào nhau!

Trong một nháy mắt kia, thần mang chói mắt do Quán Hồng cùng ngàn đạo kiếm quang đụng vào nhau cũng bị cắn nuốt, bên trong hư không, một mảnh hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón, hết thảy tia sáng, toàn bộ bị cắn nuốt, rồi sau đó, tử quang chợt lóe, một vòng ánh sáng mặt trời màu tím đột nhiên xuất hiện, mỗi một đạo thần mang do bánh xe mặt trời phát ra đều dài ngàn vạn dặm, như kiếm của thần, tung hoành thế gian!

Những thứ quang cầu này là Thần Lôi mà Lâm Minh hấp thu từ phía trên Lôi Vực ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm, Lôi Vực trăm dặm, cấm địa Sinh Mệnh tuyệt đối, cho dù là sau khi Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn tầng năm, cắn nuốt Tử Sư Lôi Nguyên, thân thể Lôi Linh, lại có mầm non Tà Thần chống đỡ, không có cách nào chân chính xông vào Lôi Vực trăm dặm, lôi quang cùng Nguyên Từ Thần Thụ nơi đó, cũng có thể để cho hắn hôi phi yên diệt.

Khắp Lôi Vực trăm dặm, cũng là siêu cấp trận pháp do một nhân vật cấp Thiên Tôn ở Thần Vực bày ra, tồn tại dùng để phong ấn một đầu Thần thú thái cổ hư hư thực thực, bầu trời ở đầm lầy màu đen tám ngàn dặm sở dĩ sẽ có lôi điện nảy ra, sở dĩ Kỳ Tích Chi Hải còn có tên là Phong Bạo Chi Dương, cũng là bởi vì một tòa lôi hệ đại trận này!

Mà chút ít lôi cầu, chính là lấy từ tòa lôi hệ đại trận này, cho dù so với cả tòa trận pháp chẳng qua là một giọt nước trong biển rộng, nhưng dù sao cũng là lực lượng chân chân chính chính của nhân vật cấp Thiên Tôn, uy lực vô cùng vô tận!

Trong một nháy mắt khi tử nhật bộc phát, thiên địa run rẩy, phảng phất giống như vị diện ở Thiên Diễn Đại Lục không chịu nổi thần uy như vậy.

- Ngươi... Điều này sao có thể? Đây là... Đây là Thiên Phạt Thần Lôi của Lôi Phạt Thiên Tôn, ngươi làm sao có thể có loại lực lượng này?

Dương Vân hoảng sợ hô lên, một ít trận thần chiến ở mười vạn năm trước, Lôi Phạt Thiên Tôn chính là một trong những người tham dự, cũng là đối thủ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, mà Thượng Cổ Ma Đầu thuộc về phía Lôi Phạt Thiên Tôn, tự nhiên rõ ràng có lực lượng của Lôi Phạt Thiên Tôn.

Dĩ nhiên, cùng tồn tại cấp bậc như Lôi Phạt Thiên Tôn mà nói, Thượng Cổ Ma Đầu này cũng chỉ là một con kiến hôi thôi, nhưng ban đầu Thiên Phạt Thần Lôi trải rộng cả vị diện kia, nó cũng là thấy thật sự rõ ràng, cảnh tượng hủy thiên diệt địa kia, nó có thể nào quên mất?

Dương Vân cắn nuốt linh hồn Thượng Cổ Ma Đầu, tự nhiên cũng nhớ được Thiên Phạt Thần Lôi, Thiên Phạt Thần Lôi, cho dù chẳng qua là một chút bé nhỏ không đáng kể, uy lực nổ tung cũng vô cùng kinh khủng, hơn nữa hiện tại Dương Vân xa không bằng Thượng Cổ Ma Đầu ban đầu.

Đối mặt với lôi mang kinh khủng này, tầng tầng huyết vụ Dương Vân dùng để hộ thân cũng bị lôi đình đốt trọi, hóa thành hư vô, hắn thậm chí cảm giác sinh mệnh chi hỏa của mình cũng bị xuyên thủng.

Phốc!

Dương Vân chợt hộc ra một ngụm máu tươi, hắn bị thương, mặc dù tránh được bảy thành lực lượng của Thiên Phạt Thần Lôi, nhưng vẫn bị dư uy khi Thiên Phạt Thần Lôi nổ tung gây thương tích.

- Ngươi lấy được Thiên Phạt Thần Lôi từ Kỳ Tích Chi Hải? Không thể nào, không thể nào! Bầu trời của Kỳ Tích Chi Hải mặc dù có đại lượng Thiên Phạt Thần Lôi, nhưng ngươi làm sao có thể nắm nó trong tay, ngươi không thể nào nắm cổ lực lượng này trong tay?

Dương Vân không thể nào tin nổi, hắn chịu không được, hắn thừa kế trí nhớ của Thượng Cổ Ma Đầu, bầu trời ở Kỳ Tích Chi Hải có tình huống gì hắn rõ như lòng bàn tay, nhưng là mặc cho nhiều Thiên Phạt Thần Lôi như vậy, nhiều Nguyên Từ Thần Thụ như vậy, còn có mấy ngàn Khốn Long Tác đặt ở đó, hắn không thể nào loại trừ, nếu không chẳng những không lấy được những lực lượng này, còn có thể bị Thần Lôi hoàn toàn giết hết.

Nhưng là hiện tại, cổ lực lượng này lại bị Lâm Minh nắm trong tay, cảnh giới của hắn lại thấp hơn so với mình!

- Ta nói tất cả, ta có không chỉ một loại Thần Võ vô thượng, loại Thần Võ vô thượng thứ hai là có thể nắm lực lượng lôi đình cùng ngọn lửa trong tay, ngươi an tâm đi chết đi!

Thanh âm của Lâm Minh trực tiếp truyền tới trong tai Dương Vân, hắn cũng không sợ nói cho Dương Vân, dù sao trong mắt hắn, Dương Vân đã là một người chết. Thừa dịp Dương Vân trọng thương phát động công kích, lại vận dụng lực lượng Thiên Phạt Thần Lôi, hơn nữa, Lâm Minh lại hiểu rõ hết thảy nhược điểm của Dương Vân, dưới tình huống này, Lâm Minh làm sao sẽ để cho Dương Vân chạy thoát.

- Thiên Ma võ ý, trấn sát!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, chân nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, Đế Tôn Liên Hoa từ từ nở rộ, cánh sen thiêu đốt như lửa, không gian hồng mông căng phồng lên lần nữa!

Không có Đồ Ma Huyết Vũ áp chế, Lâm Minh lại phát huy ra hoàn toàn lực lượng của không gian hồng mông một lần nữa, mà Dương Vân muốn đối kháng với không gian hồng mông của Lâm Minh, liền phải hao tổn mấy trăm năm tuổi thọ, chỉ sợ hắn là tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, cũng không đủ tiền vốn để tiếp tục tiêu hao, cũng sẽ như dầu hết đèn tắt!

Ầm!

Dương Vân bị không gian hồng mông bao phủ không có chút trì hoãn nào, lực lượng của hắn, chân nguyên của hắn, bị lực lượng Hỗn Độn làm cho không ngừng tan rã, theo thanh âm xoẹt xoẹt, chân nguyên hộ thể của Dương Vân đã tiêu hao hết ba thành, mà năng lượng của hắn, cũng bị suy yếu thật lớn.

- Hỗn Nguyên võ ý, Thiên Phạt Thần Lôi, thế nhưng ngươi đồng thời có hai đại lực lượng của Thiên Tôn, ta không cam lòng, ta không cam lòng!

Dương Vân quát lên một tiếng lớn, hắn cắn đầu lưỡi lần nữa, phun ra một đoàn huyết vũ!

- Đồ Ma Huyết Vũ!

Lúc này hai mắt Dương Vân đã là một mảnh máu đỏ! Phải biết rằng, sinh mệnh chi hỏa của Dương Vân đã sắp đến từ thịnh chuyển suy, người lại bị thương nặng, lấy bí pháp áp chế, nhưng là dưới tình huống như vậy, hắn lại thúc dục Đồ Ma Huyết Vũ nữa, tiêu hao tánh mạng, hoàn toàn không muốn sống nữa!

Hô!

Trên bầu trời ngưng kết vô số mây máu, huyết vũ giàn giụa, không gian hồng mông lần nữa bị Đồ Ma Huyết Vũ áp chế, song Lâm Minh lại cười lạnh liên tục:

- Dương Vân, Thần Hải trung kỳ chỉ có bốn ngàn năm đến bảy ngàn năm tuổi thọ, trước kia ngươi đã hết sức tiếp cận Thần Hải trung kỳ, hơn nữa bên trong ngươi thâm hậu, tuổi thọ mới có thể ngoài bốn ngàn năm, thậm chí đạt tới năm ngàn năm, nhưng là ngươi tiêu xài thọ nguyên như vậy, sinh mệnh chi hỏa suy yếu, cắt đứt tiềm lực tu vũ của ngươi, võ giả cũng là lúc tuổi còn trẻ mới có thể tiến bộ thần tốc, khi trung niên, già nua tu vi lại bắt đầu đi xuống, chớ nói chi là đột phá cảnh giới, cho dù trận chiến này ngươi có thể chạy trốn, cũng không thể đột phá Thần Biến, muốn chết già ở cảnh giới Thần Hải!

Lâm Minh nói những câu đâm vào tâm, hắn chính là muốn kích thích Dương Vân, dã tâm của Dương Vân thật lớn, muốn tu luyện thành Giới chủ, Thiên Tôn của Thần Vực, thậm chí là nhòm ngó võ đạo đỉnh phong.

Nhưng là hắn thiên phú bình thường, mặc dù có kỳ ngộ nhưng so với những võ giả chân chính có đại cơ duyên kia lại khác biệt rất xam hắn tiêu hao nhiều tuổi thọ như vậy, tiềm lực sẽ phải chịu ảnh hưởng thật lớn, đây là chỗ đau trong lòng hắn, mà Lâm Minh chính là đâm trúng chỗ đau này, để cho hắn điên cuồng.

- Nói nhảm! Ta vì cái gì phải chạy trốn, giết ngươi, chiếm bí mật cùng cơ duyên trên người của ngươi, cho dù tiềm lực tiêu hao một chút, ta cũng có thể tu bổ trở lại!

Khi Dương Vân nói chuyện, trong đôi mắt hiện lên một đạo tia máu, hung tàn như dã thú.

Thấy ánh mắt của Dương Vân, trong lòng Lâm Minh đột nhiên vừa động.

- Ta rốt cuộc hiểu rõ, lúc trước ta rất kỳ quái, vừa bắt đầu ta liền có thể cảm nhận được khí tức của Thượng Cổ Ma Đầu trên người của ngươi, nhưng là, Thượng Cổ Ma Đầu kia tựa hồ không tồn tại ở trên người của ngươi, hơn nữa ngươi quá mức hiểu rõ đối với mười vạn năm trước, rất giống Thượng Cổ Ma Đầu kia, hiện tại ta đã hiểu, ngươi đã hòa hợp thành một thể cùng linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu kia, mất đi bản thân!

- Ngươi mất đi sự bình tĩnh, cơ trí của dĩ vãng, hôm nay, ngươi nhất định phải chết!

Chương 944: Dương Vân chết

Lời nói Lâm Minh lại một lần làm Dương Vân đau đớn, hơn nữa càng đau hơn, đau tận xương cốt!

Dung hợp linh hồn, mất đi mình, kỳ thật chẳng khác nào nói bản thân Dương Vân đã tử vong, tương đương thể xác Dương Vân đã thay đổi thành người khác!

Nghe xong Lâm Minh nói như vậy, Dương Vân nào có thể không điên cuồng, hai mắt hắn đỏ rực giận dữ hét:

- Câm mồm! Ta chính là ta! Ta là Dương Vân, Lâm Minh, ngươi đừng dùng ngôn ngữ dao động ý chí chiến đấu của ta, uổng phí tâm cơ!!

- Ha ha, ngươi chột dạ, nếu ngươi thật sự là chính mình, vì sao ngươi chột dạ? Hẳn là bất kể ta nói cái gì ngươi đều phải tỏ vẻ vân đạm phong khinh, ngươi nổi giận, điên cuồng, chính là bởi vì ngươi không phải là Dương Vân!

- Từ hôm chiến đấu ta phát hiện, tính cách ngươi đã sớm thay đổi, trở nên điên cuồng, trở nên tức giận, trở nên bệnh tâm thần, mà Dương Vân trong ấn tượng ta, hỉ giận không hiện ra, lòng dạ sâu đậm, căn bản khiến người ta không đoán được hắn suy nghĩ cái gì, ngươi không phải Dương Vân, mà là Dương Vân cùng Ma đầu Thượng Cổ kia kết hợp, Dương Vân chân chính đã chết rồi, ngươi biết không? Đã chết rồi, ở trong nháy mắt ngươi dung hợp với Ma đầu Thượng Cổ kia đã chết! Mà hiện tại ở trước mặt ta, là một quái vật dung hợp linh hồn!!

- Câm mồm! Câm mồm! Câm mồm! Ta giết ngươi!

Dương Vân đỏ ngầu hai mắt, hắn há mồm phun ra tinh huyết, mưa máu giàn giụa, một mảnh mưa máu trút xuống như thác nước.

Đối mặt với mưa máu khủng bố, Lâm Minh lại cười ha ha:

- Dương Vân, dung hợp với Ma đầu Thượng Cổ là sai lầm lớn nhất kiếp này của ngươi, hiện tại ngươi đã mất đi cơ trí cùng lý tính, chỉ là một ác ma điên cuồng thôi, dã tâm ngươi quá lớn, ý muốn quá lớn, cuối cùng ngươi bị dã tâm cùng ý muốn chi phối, tự tay giết chết chính ngươi!

- Ngày sau, tâm ma sẽ vô cùng lớn, nhân cách phân liệt, bị lạc mình, hoàn toàn phát điên!

Dương Vân ẩn nhẫn không phát, lòng dạ sâu đậm, lại có quyết đoán, quyết tâm lớn, là một thế hệ người tài, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai thành tựu vượt qua Bát Vẫn Lôi Hoàng, Nam Cương Vu Thần, đạt tới trình độ Ma Đế, Đế Thích Già!

Nhưng mà đáng tiếc, dã tâm hắn quá lớn, ý muốn quá lớn, lại bị ý muốn hủy diệt!

Một lần sai, thua cả đời!

Tâm ma võ giả có thể giết chết chính mình, ý muốn, dã tâm cũng có thể!

Dương Vân phát ra một tiếng rống giận, lúc này hắn giống như một ma đầu, hắn cắn đứt đầu lưỡi, nện một quyền thật mạnh ở ngực, xương ngực đều sụp xuống, trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết bản mạng ở trên huyết kiếm, vào một khắc kia, máu tươi trong tay Dương Vân phát ra ô ngâm hưng phấn, giống như một đầu Ma đầu Thái Cổ phong ấn hơn 10 vạn năm đi ra!

Lúc này Dương Vân thật sự điên rồi, hoàn toàn bất kể hậu quả, một búng máu này, hắn lại tiêu hao thọ nguyên trăm năm!

Đến tận đây, thọ nguyên Dương Vân đã không đủ ngàn năm, tuy rằng hiện tại sinh mệnh chi hỏa trong cơ thể Dương Vân vô cùng tràn đầy, nhưng đây là với giá thiêu đốt tinh huyết đổi lấy, một khi tinh huyết thiêu đốt hết, hắn sẽ bước vào tuổi xế chiều, tiềm lực hoàn toàn hao hết!

Giờ khắc này, môi, răng nanh Dương Vân toàn bộ đều nhiễm máu, giống như lệ quỷ vực sâu, hắn đột nhiên cười thảm Khặc khặc

khặc khặc rộ lên, tiếng cười như quỷ khóc vô cùng khó nghe.

- Lâm Minh, ngươi có số mệnh phong Đế, làm sao có thể hiểu biết thống khổ của ta? Tâm ta cao ngất, nhưng mệnh mỏng! Xuất thân con vợ lẽ, mẫu thân là phàm nhân, chết thảm nơi hậu cung, táng thân bãi tha ma! Tánh mạng ta không hơn một con chó, ta không có thiên phú, không có tài nguyên, ta giảo quyệt đấu đá, lót đầu người mà đi đến một bước này!

- Mười hai tuổi, ta gặp số mệnh duy nhất trong cuộc đời, cũng chính là cái Ma đầu Thượng Cổ kia, nhưng, nó cũng chỉ sử dụng ta mà thôi, hắn bồi dưỡng ta chỉ là vì đem ta trở thành một quân cờ, nó hạ cấm chế ở trong cơ thể ta, ngày sau nếu nó không tìm thấy đối tượng thích hợp đoạt xá, nó sẽ đoạt xá ta! Ta chịu nhục, chịu đựng hết thảy, học cấp tốc ma công, ta chịu được thống khổ cùng tra tấn thường nhân không thể chịu đựng được, ta tiêu hao tinh huyết của ta, thọ mệnh của ta, để độ tình kiếp ta giết nữ nhân chính mình thích nhất, để độ tâm ma ta chặt đứt thất tình lục dục của chính mình.

- Ta trả giá nhiều như vậy, chịu được nhiều như vậy, chính là vì đòi lại tất cả những gì đã mất! Ta muốn trở thành thống trị, trở thành vạn vương chi vương, nếu không, ta không cam lòng!

- Ngươi nói ta phạm vào sai lầm lớn nhất của đời, nhưng không nuốt Ma đầu Thượng Cổ kia ta sẽ chết, ta sẽ chết ngươi biết không? Không nuốt Ma đầu Thượng Cổ kia, ta không chiếm được hết thảy trí nhớ của nó, ta lấy cái gì phi thăng Thần Vực, ta lấy cái gì thành tựu Vương giả thế gian?

- A a a a a a! Ta hận, ta hận trời cao bất công, ta hận vận mệnh chọc ghẹo! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì ta phải trả giá nhiều như vậy, ta lại còn không bằng ngươi? Dựa vào cái gì!?

- Ta phải giết ngươi, cướp lấy bí mật trên thân ngươi, được ăn cả ngã về không, đập nồi dìm thuyền! Đại Huyết Luyện Thuật - Diệt Tuyệt Tam Thiên Kiếm!

Một khắc kia, Dương Vân đã hoàn toàn điên cuồng, trong nháy mắt hắn đâm ra 3000 kiếm!

Thiêu đốt tinh huyết, năng lượng thật lớn như thế thân thể hắn đã không phụ tải được, thương thế rốt cục không áp chế được, bạo phát, kinh mạch bắt đầu gãy, huyết nhục bắt đầu vỡ tan!

- Sinh mệnh chi hỏa, cố kiên trì một chút, để ta nở rộ ra ánh sáng rực rỡ nhất của ngươi!

Một khắc kia, toàn thân Dương Vân đẫm máu, hắn hóa thành một tấm Đạo Đồ đầy máu, 3000 kiếm quang quay chung quanh, bao phủ xuống Lâm Minh!

Lâm Minh cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, máu Cổ Phượng thiêu đốt đến mức tận cùng, Tà Thần lực vận chuyển tới cực hạn, lực lượng Bát Môn Độn Giáp cũng thúc dục toàn bộ.

- Thế giới này, vốn không có công bình, thiên tài Thần Vực, vừa sinh ra đã có vô số tài nguyên, có huyết mạch Thần thể kế thừa từ cha mẹ, có cường giả cấp Giới chủ làm lão sư, có vô thượng công pháp để học tập, có thiên chi kiêu nữ ưu tú nhất cung cấp để song tu thải bổ, có thể so sao!?

- Số mệnh của ta - Ma Phương Thần Tinh, giúp cho ta cũng chỉ là một ít trí nhớ cùng công pháp võ đạo, trừ bỏ một môn Thần Võ vô thượng ra, còn lại cấp bậc so với công pháp Ma đầu Thượng Cổ sở tu cũng không mạnh hơn nhiều. Ta không trải qua hoàng tộc hậu cung đấu đá, nhưng đồng dạng đã trải qua thời đại thiếu niên bi thảm u ám.

- Người yêu phản bội, tộc nhân lạnh lùng, không có tài nguyên, chịu được ám thương, được ăn cả ngã về không... ngươi về sau có được Cửu Đỉnh Thần quốc duy trì, ta không có; ngươi biểu hiện ra thiên phú liền có vô cùng tài nguyên để dùng, ta lại phải chính mình đi tranh; ngươi là người có quyền lực cao nhất Thiên Diễn Đại Lục, mà ta chỉ có thể bước ra từ một cái tiểu tông môn tam phẩm.

- Con đường võ đạo, vốn là nghịch thiên mà đi! Hận trời bất công, đem hết thảy ký thác ở trên số mệnh, muốn cướp đoạt bí mật trên thân người khác làm của riêng, bản tâm bị dã tâm, tham dục chi phối, không tiếc mất đi chính mình, chưa đạt mục đích không từ thủ đoạn, như vậy nhất định ngươi sẽ thất bại cùng tử vong!

- Dương Vân, bản thân ngươi đã chết, ta giết chỉ là quái vật ngươi kết hợp với kia Ma đầu Thượng Cổ!

Lâm Minh nói một phen, chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, liền dùng chân nguyên truyền âm truyền tới trong óc Dương Vân, ngay cả Thần Tinh Ma Phương trong cơ thể cũng không giấu giếm.

Bởi vì trận chiến đấu này vốn là sinh tử chiến, tự nhiên sẽ không tồn tại chuyện để lộ bí mật.

- Máu Cổ Phượng, ngưng hóa!

Theo một tiếng phượng hót thê lương, máu Cổ Phượng thiêu đốt hình thành hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng lao ra từ trong cơ thể Lâm Minh, ở không trung hình thành một phương Đạo Đồ thật lớn, đường kính ước chừng 20 trượng, trên Đạo Đồ, vô số hỏa văn lưu chuyển, lại có huyền diệu của đá Hỗn Độn trong Viễn Cổ Hoàng Thành!

- Tử Sư Lôi Nguyên, ngưng hóa!

Rống rống rống!

Tử Sư Lôi Nguyên lao ra từ trong mầm non Tà Thần, rít gào liên tục, giống như sấm sét nổ vang, rồi sau đó, Tử Sư Lôi Nguyên cũng ngưng tụ thành một phương Đạo Đồ Lôi Đình, lớn hơn so với Hỏa Đạo Đồ kia, đường kính 30 trượng, có thể che đậy một chỗ cung điện, vô số lôi văn giống như điện xà thật nhỏ trải rộng ở trong Đạo Đồ Lôi Đình, văn lộ cùng loại với văn lộ mặt ngoài 12 Lôi Đình Đạo Quả, thể hiện căn nguyên pháp tắc Lôi đình lực vận chuyển.

Hư ảnh Cổ Phượng, ngưng hóa ngọn lửa!

Tử Sư Lôi Nguyên, ngưng hóa lôi đình!

Đây là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh!

Đâm ra một kích, giống như tận thế, một khắc kia, khắp thiên địa đều bao phủ ở trong 2 Đạo Đồ, hai đợt Đạo Đồ này giống như một cái thớt thật lớn, muốn mài nhỏ thế giới này!

Đây đã là lực lượng đến gần căn nguyên đại đạo pháp tắc, căn bản không phải võ giả Thiên Diễn Đại Lục có thể lý giải.

Ba ngàn đạo kiếm quang, toàn bộ đâm vào Lôi Hỏa Đạo Đồ!

Coong Coong Coong Coong Coong!

Tiếng nổ liên tiếp, vô số kiếm quang vỡ nát, hai đại Đạo Đồ chấn động kịch liệt, vô số Lôi Hỏa đạo văn cũng bị kiếm quang chém sụp đổ, hóa thành năng lượng tàn sát bừa bãi nhảy vào hư không!

Thi triển ra Lôi Hỏa Đạo Đồ, Lâm Minh cũng tiêu hao rất lớn!

Hắn chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, cho dù có Bát Môn Độn Giáp, linh thể đầy đủ cùng căn nguyên năng lượng vô cùng thâm hậu chống đỡ, nhưng cũng đến gần cực hạn!

- Chết đi!

Lâm Minh vung huyết kích lên, hai đại Đạo Đồ chồng cùng một chỗ, đè ép tới Dương Vân!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Lúc này, kiếm quang của Dương Vân đã vỡ nát hơn nửa, hắn hét lớn một tiếng, máu tươi toàn thân bắn ra, ở phía sau hắn, lại là một đạo trận đồ tinh huyết từ từ triển khai, trong nháy mắt, Dương Vân lại đâm ra 3000 kiếm!

3000 kiếm nối 3000 kiếm, thân thể Dương Vân đã bắt đầu hỏng, huyết mạch đứt từng khúc, hộc máu liên tục!

Cơ thể toàn thân Lâm Minh tăng vọt, gân xanh như nở ra con giun, hắn đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, Đại Hoang Huyết Kích chém xuống, trong hư không, Lôi Hỏa trận đồ hoàn toàn chồng cùng một chỗ, rồi sau đó, hoàn toàn bùng nổ!

Trong nháy mắt, thiên địa mất đi màu sắc, năng lượng tàn sát bừa bãi cắn nuốt một phương bầu trời, ngăn cách thế giới!

Năng lượng khủng bố như vậy trút xuống toàn bộ trên thân Dương Vân, trong nháy mắt, Ma Kiếm màu máu bị gãy, thân thể Dương Vân đã tàn phá bị cuốn vào trong gió lốc cuồng mãnh, chân nguyên hộ thể giống như giấy vụn bị xé rách, kinh mạch dập nát, thân thể hoàn toàn nổ tung ra....

Chương 945: Hôi phi yên diệt

Tia sáng tiêu tán, hết thảy trong thiên địa đều trầm xuống yên lặng, sắc mặt Lâm Minh tái nhợt, khóe miệng tràn đầy máu, một kích cuối cùng hắn tiêu hết sạch lực lượng của mình, thậm chí dùng một chút bổn mạng máu huyết, bổn mạng máu huyết sau này cũng có thể tu bổ trở lại, chẳng qua cần tiêu hao không ít thiên tài địa bảo. Lấy thực lực Lâm Minh bây giờ, đồng thời dùng Cổ Phượng Chi Huyết cùng Tử Sư Lôi Nguyên thúc dục ra Đạo Đồ Lôi Hỏa song hệ, dung hợp làm một, thực sự quá miễn cưỡng, cuối cùng hắn chỉ có ngũ trọng Mệnh Vẫn mà thôi.

Chu vi ngàn dặm, toàn bộ bị san thành bình địa, ở dưới chân Lâm Minh, là vực sâu khổng lồ chu vi vài chục dặm, không biết sâu bao nhiêu, đây là một kích cuối cùng của Lâm Minh lưu lại.

Mà hơn năm mươi cường giả Thần Hải đã sớm thối lui hơn trăm dặm, nhìn cảnh tượng hai người giao thủ kinh khủng, không nói lời nào, mười vạn năm nay, xuất hiện mười mấy thiên hạ đệ nhất, Dương Vân tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật xong, thực lực đã có thể xếp trung bình khá ở trong đó, nhưng vẫn bị Lâm Minh giết chết, đáng sợ nhất chính là, Lâm Minh chỉ có Mệnh Vẫn ngũ trọng, mà thiên hạ đệ nhất từ xưa tới nay, tu vi ít nhất cũng là Thần Hải trung kỳ trở lên, chênh lệch giữa Thần Hải trung kỳ đến ngũ trọng Mệnh Vẫn thật sự quá lớn, nếu như là võ giả bình thường, Mệnh Vẫn ngũ trọng thậm chí ngay cả Thiên Mệnh Bảng cũng không thể lên, một cường giả Thần Hải trung kỳ, lật tay cũng có thể giết trên trăm võ giả Mệnh Vẫn ngũ trọng!

Lâm Minh nội tình thâm hậu đã không thể phỏng đoán, tiếp tục như vậy, hắn sợ có thể phá cửu trọng Mệnh Vẫn trong truyền thuyết, đến lúc đó, thực lực mạnh, đạt tới một cái cực hạn không cách nào tưởng tượng!

Không nghi ngờ chút nào, Lâm Minh có thể phi thăng Thần Vực, nhưng hắn sẽ lưu lại truyền thuyết ở Thiên Diễn đại lục,

- Dương Vân còn chưa tắt thở?

Lâm Minh định thần nhìn lại, liền thấy dưới vực sâu. Dương Vân đã tan nát thành một đống máu thịt, nhưng đầu của hắn còn đầy đủ, Sinh Mệnh Chi Hỏa đã yếu ớt đến lúc có thể dập tắt bất cứ lúc nào, hơi thở mong manh.

Lâm Minh vừa động cước bộ, liền tới trước mặt Dương Vân.

- Lâm... Minh...

Dương Vân chảy máu thất khiếu, hàm răng trong miệng đã nát bấy, đầu lưỡi lúc trước đã bị hắn cắn đứt, hắn lấy năng lượng mô phỏng thành tiếng âm, nhưng mơ hồ không rõ.

- Cảm giác dã tâm vỡ nát. Rất không cam lòng sao?

Lâm Minh nói mặt không chút thay đổi, lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Vân tràn đầy lạnh lùng, Dương Vân vì để đạt mục đích dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, rơi vào kết quả như vậy, chết cũng chưa hết tội.

- Hắc hắc...

Dương Vân nở nụ cười dữ tợn, trong ánh mắt mang theo oán hận cùng nguyền rủa nồng đậm:

- Ngươi bây giờ có thể lấy tư thái người thắng đứng trước mặt ta... Như vậy sẽ có một ngày, những người khác lấy tư thái người thắng đứng ở trước mặt ngươi, ngươi có kết quả đồng dạng cùng ta, ha ha ha!

Lâm Minh thầm than trong lòng, đây chính là kết quả tùy tiện linh hồn dung hợp, thử nghĩ xem mình thật là may mắn, có thần vật Ma Phương, có thể thanh tẩy linh hồn ấn ký, chỉ hấp thu trí nhớ, không có bất kỳ ảnh hưởng đối với ý thức của mình.

Ma Phương đưa tới rất nhiều đại nhân vật Thần Vực tranh đoạt, đến tột cùng nó có bí mật gì, tác dụng chân thực rốt cuộc là gì? Bản chất là cái gì, làm sao tạo thành?

Ma Phương, lai lịch thần bí, không thể phỏng đoán, trên thực tế thẳng đến hiện tại, Lâm Minh cậy vào Ma Phương cũng không nhiều, cũng chỉ hấp thu một chút trí nhớ mà thôi, mà chủ nhân chút ít trí nhớ, cũng chính là nhân vật cấp Ma Đế, không so được với Thần Vực Giới Chủ, Thánh Chủ, chớ nói chi là Thiên Tôn.

Ma Phương tất nhiên còn có tác dụng khác, chẳng qua cảnh giới mình quá thấp, căn bản không dùng được.

Lâm Minh đang suy nghĩ, đột nhiên ngực phát ra từng đợt cảm giác nóng rực, cảm giác như vậy, rõ ràng tới từ Ma Phương!

Kể từ khi Ma Phương dung hợp làm một cùng thân thể Lâm Minh, Lâm Minh cũng không tìm được nó nữa, nó phảng phất tiêu thất hư không, Lâm Minh không cách nào liên lạc, không cách nào phát động, càng không cách nào chỉ huy, chỉ sợ Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, thân thể nổ tung vỡ thành mưa máu, cũng không tìm được tung tích Ma Phương.

Đối với Ma Phương, Lâm Minh chỉ có thể bị động tiếp nhận ý nguyện của nó, đột nhiên lần này hắn cảm nhận được một cỗ ý chí trong Ma Phương, cỗ ý chí này chỉ có ở thời điểm Lâm Minh cho Ma Phương ăn máu huyết, mới có thể cảm nhận được một chút xíu.

- Ma Phương muốn cắn nuốt máu Dương Vân?

Lâm Minh động lòng, Dương Vân chẳng qua là cường giả Thần Hải, lúc trước hắn đã cho Ma Phương ăn một gã đại năng Thần Hải, cũng chính là lão giả Ải Ma Tộc, hắn vốn tưởng rằng, hạ một cái cấp bậc ít nhất phải Thần Biến kỳ, lại không nghĩ tới Ma Phương tựa hồ cảm thấy hứng thú đối với máu Dương Vân.

- Kiệt kiệt kiệt kiệt, Lâm Minh, ta biết ngươi muốn leo lên võ đạo đỉnh phong, võ giả nhiều hằng hà sa số, người nào không muốn leo lên võ đạo đỉnh phong, cuối cùng đến gần võ đạo đỉnh phong lại có mấy người? Ngươi sớm muộn cũng có kết cục như ta mà thôi!!

Dương Vân nổi điên reo hò, nguyền rủa, Lâm Minh thương hại nhìn hắn một cái, bất động thanh sắc phát ra một cỗ năng lượng, bao phủ Dương Vân.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Dương Vân ngẩn ra, đột nhiên phát hiện, một cỗ hấp lực cường đại tác dụng ở trên người hắn, khí huyết trên lực nhanh chóng trôi đi tới Lâm Minh!

- Ngươi... Ngươi muốn nuốt ta!?

Dương Vân mặt mày méo mó, cảm giác như vậy, hắn quá quen thuộc, chỉ là hắn tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật mấy năm, nuốt qua không biết bao nhiêu huyết mạch thú dữ cùng Thần Thể cường giả Thần Hải, cho nên hắn sao không biết Lâm Minh muốn làm cái gì.

Hô ——

Máu trên người Dương Vân nhanh chóng bị hút ra, hắn tròn mắt muốn nứt, trong ánh mắt toát ra hận ý ngập trời, song sinh mệnh lực nhanh chóng trôi qua, lại làm cho hắn nhanh chóng suy yếu.

Từng luồng máu tạo thành hư ảnh, có giao long, quái ngư, bạch hổ, đại mãng, đủ loại Thánh Thú, toàn bộ bị Lâm Minh hút vào, nói chuẩn xác, là bị Ma Phương hút vào.

Ở bên ngoài Ma Phương, tạo thành một cái nước xoáy màu đỏ nhạt, tất cả hư ảnh máu tươi đều bị nước xoáy này cắn nát.

Cho đến cuối cùng, một hư ảnh Cửu Đầu Xà bị Ma Phương cắn nuốt sạch, đến đây, tinh huyết trên người Dương Vân bị Ma Phương hấp thu toàn bộ!

Lúc này sắc mặt Dương Vân đã xám ngoét, đến loại trình độ này, hắn rốt cục phải chết, điều này làm cho Lâm Minh không khỏi không cảm khái sinh mệnh lực của Dương Vân ương ngạnh, đầu cường giả Thần Hải bị chặt đi xuống cũng sống không tới mười giây, nhưng Dương Vân bị hành hạ thành dạng như vậy, vẫn còn một hơi.

Điều này hiển nhiên là bởi vì Đại Huyết Luyện Thuật, Dương Vân không biết luyện hóa bao nhiêu huyết mạch cực kỳ ương ngạnh, bao gồm huyết mạch Cửu Đầu Xà. cường hãn

- Xem ra, Bạch Yêu cũng bị Dương Vân nuốt...

Lâm Minh nhận ra hư ảnh Cửu Đầu Xà, cũng từ trên người hắn cảm nhận được hơi thở Bạch Yêu, huyết mạch Cửu Đầu Xà, ở Thần Vực cũng là một dòng họ tương đối cường đại.

- Lâm Minh... Cuối cùng có một ngày... Ngươi sẽ...

Dương Vân tựa hồ muốn phát ra nguyền rủa cuối cùng, song nói tới đây, đầu của hắn đột nhiên hé ra, một tiếng vỡ từ thiên linh cái của hắn, giống như là dưa hấu chín, bị đao nhẹ nhàng đụng vào, tự nhiên nổ bung ra.

Thanh âm của Dương Vân, nghẹn lại ở cổ họng, hắn hoàn toàn tử vong.

Song vào giờ khắc này, trong đầu Dương Vân dâng lên một luồng tàn hồn, Linh Hồn Lực đã yếu ớt không chịu nổi, nó ra sức tránh, vặn vẹo, tia linh hồn này, rõ ràng mang theo hơi thở ma đầu Thượng Cổ.

Nó là tinh hồn ma đầu Thượng Cổ bị Dương Vân trấn áp còn không dung hợp, nhưng hiện tại Tinh Thần Chi Hải cũng bể nát, sợi tinh hồn này tự nhiên không có thể ẩn nấp.

Ma Phương tựa hồ không có bất kỳ hứng thú đối với cắn nuốt sợi tinh hồn này, ban đầu ở Kỳ Tích Thần Điện, Ma Phương cắn nuốt ma đầu Thượng Cổ kia, cũng bởi vì nó chủ động đưa tới cửa, muốn đoạt Lâm Minh.

- Dương Vân đều chết, ngươi vẫn có thể còn dư lại một luồng tinh hồn? Thật là ương ngạnh.

Hàn quang trong mắt Lâm Minh chợt lóe, một tay nắm lấy tinh hồn kia trong tay.

Xèo xèo!

Sợi tinh hồn bị Lâm Minh nắm được, lập tức phát ra từng tiếng thét chói tai.

Một cỗ ý niệm truyền đến trong đầu Lâm Minh, là thanh âm ma đầu Thượng Cổ:

- Đừng có giết ta, đừng có giết ta, ta biết rất nhiều bí mật Kỳ Tích Chi Hải cùng Vạn Cổ Ma Khanh, nơi đó có bảo tàng chư nhiều cường giả lưu lại, ngươi còn không chân chính trải qua Kỳ Tích Chi Hải, ta dẫn ngươi đi tìm bảo!

Ma đầu Thượng Cổ điên cuồng giãy dụa, song trên mặt Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh, đưa tay nhẹ nhàng sờ, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, ma đầu Thượng Cổ hôi phi yên diệt.

Đến đây, Dương Vân, Bạch Yêu, ma đầu Thượng Cổ, toàn bộ tử vong!

Lâm Minh nhẹ hít một hơi, sờ sờ bộ ngực, Ma Phương hoàn toàn yên lặng, mặc dù nó vừa hấp thu một lần máu huyết, nhưng không mở ra không gian Ma Phương lần nữa.

Điều này làm cho Lâm Minh khẽ tiếc nuối, tựa hồ lần sau mở ra Ma Phương, thật cần máu huyết cường giả Thần Biến kỳ mới được.

Lâm Minh đoán, chân chính hấp thu máu huyết không là Ma Phương, mà là linh hồn cường đại ngủ say trong Ma Phương, cũng chính là Thánh Nữ sử dụng Ma Phương cắn nuốt hơn vạn linh hồn đại năng Thần Vực.

Những đại năng Thần Vực kia, từng kẻ đều là siêu cấp cường giả, Ma Thủy Đại Đế đứng hàng ở trong đó, chỉ là một thành viên rất bình thường.

Cô gái kia, cần máu huyết để tu bổ tinh hồn bản thân.

Lúc trước mỗi một lần nàng hút máu huyết mở ra Ma Phương, chẳng qua là nàng đang đánh động mình, nàng cần máu huyết mạnh hơn để khôi phục tự thân.

Mà hiện tại, Ma Phương có hút máu huyết Dương Vân, nói rõ một vấn đề, đó chính là máu huyết Dương Vân rốt cục đạt đến cấp bậc để cho nàng lợi dụng.

Cũng có thể là do Dương Vân tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật, khí huyết lực trong cơ thể vô cùng cường đại, cường giả Thần Hải bình thường còn chưa có tư cách để nàng lợi dụng, cảnh giới Thần Hải đối với nàng mà nói quá thấp.

Chương 946: Thiên hạ đệ nhất

Ma Phương lại lần nữa dao động khiến Lâm Minh ý thức được một sự kiện, khoảng cách ngày Ma Phương chân chính tỉnh lại đã càng ngày càng gần, nếu linh hồn trong Ma Phương tỉnh lại, có lẽ hắn sẽ phá được bí mật Ma Phương, thậm chí biết rõ Ma Phương rốt cuộc là cái gì.

- Không biết nữ nhân này là địch hay là bạn, nhân vật cảnh giới như nàng, cho dù là một lũ tàn hồn cũng cực kỳ đáng sợ, ta phải mau chóng tăng mạnh thực lực của chính mình, chỉ có thực lực của chính mình mới là căn bản nhất.

Lâm Minh nghĩ như vậy, ngẩng đầu vừa thấy, hơn 50 cường giả Thần Hải bay lại đây.

Hiện tại cường giả Thần Hải toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục cũng chỉ chừng 90 người, 50 người này chiếm hơn phân nửa!

Nếu là bình thường, hơn 50 người tụ tập cùng một chỗ, đó là loại cảnh tượng khủng bố bậc nào, tập hợp hơn phân nửa lực lượng Thiên Diễn Đại Lục, thế lực gì không thể san bằng? Cho dù tấn công Cửu Đỉnh Thần quốc, Dương Lạc Thiên cũng sẽ sợ tới mức co đầu rút cổ ở Cửu Đỉnh Thần Cung không dám ra, chỉ có thể dựa vào đại trận để ngăn cản.

Nhưng hiện tại, hơn 50 người ở trước mặt Lâm Minh, thở mạnh cũng không dám ra một hơi, đều cảm nhận được áp lực thật lớn.

Lâm Minh thật sự quá mạnh mẽ, hiện tại đánh chết Dương Vân sau, hắn hoàn toàn xứng đáng thiên hạ đệ nhất nhân, cùng cấp địa vị Ma Đế 7, 8 vạn năm trước.

Thống trị tuyệt đối!

Huống chi, hắn mới Mệnh Vẫn tầng năm, không tới 3,4 năm, lại phá cái một vài trọng Mệnh Vẫn như ăn cơm uống nước, đến lúc đó, hắn vừa động ý niệm, thậm chí có thể diệt sát cường giả Thần

Hải.

Hơn 90 cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục, trong đó dựa vào cơ duyên đột phá Thần Hải gần một nửa, có hơn 40 người.

Còn lại 50 người, lại có hơn phân nửa là dựa vào bản thân lĩnh ngộ đột phá Thần Hải, nhưng vừa không là thần mạch Thần thể, cũng không phải Mệnh Vẫn tầng bảy, mà là Mệnh Vẫn tầng sáu bình thường nhất, thực lực của bọn họ tuy rằng mạnh hơn những Thần Hải dựa vào cơ duyên đột phá, nhưng cuộc đời này đều rất khó đặt chân tới Thần Hải trung kỳ.

Tính toán đâu ra đấy, hiện giờ lượng cường giả Thiên Diễn Đại Lục đột phá Thần Hải trung kỳ chỉ chừng 20 nhân, trong đó Thần Hải hậu kỳ chỉ có một người, đó chính là Tạo Hóa lão nhân, Thần Hải hậu kỳ còn lại đều bị Dương Vân giết.

Cho nên, tu vi cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục, thực lực, cơ sở, đặt ở trước mặt Lâm Minh hoàn toàn có thể dùng đám ô hợp để hình dung.

- Lâm chân nhân.

Rất nhiều cường giả Thần Hải không hẹn mà cùng thi lễ Lâm Minh, về phần xưng hô Lâm tiểu huynh đệ, không còn người nào dám kêu, đây chính là thực lực tuyệt đối mang đến áp chế địa vị, hiện tại nếu Lâm Minh thành lập môn phái, hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội thôn tính Cửu Đỉnh Thần quốc, tương lai kiến tạo một cái tông môn lục phẩm.

- Dương Vân... hoàn toàn đã chết?

Tuyết Phong tiên tử nhìn thấy thi thể Dương Vân nằm trên mặt đất, máu thịt đã bầy nhầy, hơn nữa bị hút đi tinh huyết, nàng có chút không thể tin, một thế hệ ma kiêu này, nô dịch rất nhiều cường giả Thần Hải Thiên Diễn Đại Lục gần bốn năm, rốt cục đã chết.

Không riêng gì Tuyết Phong tiên tử, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, trong đó những cường giả Thần Hải bị hạ truy tung ấn ký, còn có huyết mạch dị chủng lại cảm giác như trút được gánh nặng.

Nữ nhân tên Ngọc Nhi đột nhiên cúi đầu thật sâu đối với Lâm Minh:

- Lâm chân nhân đánh chết Dương Vân, đối với ta là ân cứu mạng, ân này, Ngọc Nhi ghi nhớ trong lòng.

Theo sát sau Ngọc Nhi, lại có một nam nhân trung niên dáng người khôi ngô thi đại lễ đối với Lâm Minh:

- Huynh đệ La Ma của ta chết trong tay Dương Vân, cảm tạ Lâm chân nhân giết Dương Vân, giúp ta báo huyết hải thâm cừu này.

Dương Vân chết, cũng khiến mọi người thở phào một hơi.

- Lâm chân nhân, ngài có việc gì cần chúng ta cứ việc phân phó, ta không bao giờ từ chối!

Lại có một võ giả nói.

Lâm Minh mặt không đổi sắc:

- Dương Vân cũng là địch nhân của ta, ta cùng với hắn, nhất định có một trận sinh tử chiến, tuy rằng cũng nhân tiện giúp các ngươi, nhưng không tính là ân đức gì, tuy nhiên các ngươi nói có chuyện cứ phân phó các ngươi, quả thật là có...

- Lâm chân nhân mời nói, dù nhảy vào núi chông biển lửa ta cũng làm được!

Võ giả ở đây nhao nhao tỏ thái độ, nhiều cường giả Thần Hải như vậy tụm vào một chỗ, mỗi người đều là bá chủ nắm giữ một phương thế lực lớn ở Thiên Diễn Đại Lục, còn có chuyện gì không thành?

Lâm Minh cười nói:

- Không nghiêm trọng như vậy, chư vị ở đây, cơ bản đều là võ giả ba đại Thần quốc Thất Tinh, Cửu Đỉnh, Đại Dã, hoặc là thực lực phụ thuộc ba đại Thần quốc này đi?

- Là, còn có một chút không môn không phái nhàn vân dã hạc, đại khái 7, 8 người, bởi vì Tu La Thần quốc với Lâm chân nhân có cừu oán khích, hoàn toàn hướng về phía Dương Vân, chúng ta không tin được, vốn không liên hệ bọn họ.

Thất Tinh quốc Lý Ngọc Tiêu vội vàng nói.

- Ân.

Lâm Minh gật đầu:

- Ta có hai yêu cầu, cái thứ nhất chính là ta hy vọng ngày sau, chung quanh Kỳ Tích Hải chỉ có ba đại Thần quốc, Tu La Thần quốc từ nay về sau xoá tên!

Lâm Minh mở miệng thạch phá kinh thiên, trực tiếp gạt bỏ một cái Thần quốc, tuy nhiên hắn quả thật có tư cách này.

Nghe xong Lâm Minh nói, Lý Ngọc Tiêu hít sâu một hơi, nhưng không có cảm thấy ngoài ý muốn, Tu La Thần quốc sớm đã thủy hỏa bất dung với Lâm Minh, ngày sau Lâm Minh phi thăng Thần Vực, hắn sẽ lưu lại một chút thân nhân, kế thừa ở Thiên Diễn Đại Lục, nếu có một thế lực đối địch như hổ rình mồi, hắn sao có thể an tâm?

Bốn đại Thần quốc, tồn tại hơn 1 vạn năm, hiện giờ, bởi vì một câu của Lâm Minh, sẽ ít đi một cái, từ nay về sau trở thành thế chân vạc!

- Thế nào?

Lâm Minh nhướng đuôi lông mày lên.

- Được!

Bao gồm Lý Ngọc Tiêu, nhân vật trọng yếu ba đại Thần quốc đáp ứng. Kỳ thật bốn đại Thần quốc có thể với trạng thái ổn định tồn tại hơn 1 vạn năm, hoàn toàn là bởi vì kiềm chế nhau, giá phát động chiến tranh phải trả quá lớn, về phần nói cái gì liên hợp mấy đại Thần quốc hợp lực tiêu diệt một nhà linh tinh đủ các loại, ngươi có thể liên hợp, người khác cũng có thể liên hợp, ích lợi trong bốn đại Thần quốc rắc rối phức tạp, nên muốn liên hợp lại phát động đại chiến, nào có đơn giản như vậy.

Nhưng hiện tại, bởi vì một câu của Lâm Minh, hết thảy đều không là vấn đề!

Lâm Minh nói:

- Tiêu diệt Tu La Thần quốc, đoạt được lãnh thổ, tài nguyên, ích lợi để ba đại Thần quốc các ngươi hiệp thương phân phối, ta không nhúng tay, cũng không cần nửa phần, ta chỉ có một yêu cầu, chính là tận lực không cần chế tạo sát nghiệt, có thể giải quyết với thủ đoạn hòa bình, không nên động võ, về phần kế thừa Tu La Thần quốc, cũng không nên tiêu diệt tuyệt, sau khi ba đại Thần quốc hấp thu xong, để cho bọn họ tiếp tục tồn tại đi.

Lâm Minh nói xong, đầu lĩnh ba thế lực lớn ở đây đều mừng rỡ trong lòng, có Lâm Minh uy hiếp, lại là ba đại Thần quốc liên thủ, Tu La Thần quốc nhất định diệt vong, kẻ dám phản kháng chỉ sợ không có bao nhiêu, một trận chiến này, nhất định với tổn thất nhỏ nhất đổi lấy thu hoạch lớn nhất.

Mà Tu La Thần quốc tồn tại hơn vạn năm, nó tích lũy tài nguyên dày không thể tưởng tượng, bị ba đại Thần quốc chia đều, còn có rất nhiều Thánh địa gia tộc, thậm chí tông môn ngũ phẩm, đều có thể phân một ly canh.

Lâm Minh nói:

- Còn có một việc, Tây Bắc đại mạc phụ thuộc Tu La Thần quốc, trong đó có một kẻ tên Vương Nhất Thiện, ta không hy vọng hắn tiếp tục sống ở trên đời.

Lúc trước thân phận Lâm Minh bại lộ, chính là bởi vì Vương Nhất Thiện mật báo Dương Vân, làm cho Lâm gia gặp kiếp nạn này..

- Đây là việc nhỏ, tính cả vào ta.

Lý Ngọc Tiêu chủ động xin đi giết giặc, Vương Nhất Thiện chỉ là một võ giả Mệnh Vẫn, giết hắn như giết gà, về phần Tây Bắc đại mạc, quả quyết không dám che chở Vương Nhất Thiện, nếu không đó chính là muốn chết.

Lúc này Lâm Minh, đã vượt qua mấy ngàn vạn lý Nam Hải đi tới trong Cự Côn.

Ở trong Cự Côn, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Ma Quang, Lâm phụ Lâm mẫu tề tụ một chỗ.

Bao gồm Lan Vân Nguyệt, cũng xuất hiện ở nơi này, cách nhiều năm như vậy, lại gặp Lâm phụ Lâm mẫu, Lan Vân Nguyệt áy náy mà co quắp, nàng vừa thấy Lâm phụ Lâm mẫu liền cúi đầu không ngẩng lên nổi.

Lâm phụ Lâm mẫu có thể nói là nhìn Lan Vân Nguyệt lớn lên, từ biệt lâu như vậy, gặp lại vô cùng cảm khái.

Lâm Minh ở một bên, cũng chưa nói gì, lúc này, Mục Thiên Vũ đi tới bên cạnh Lâm Minh, nhẹ giọng hỏi:

- Tính toán khi nào thì rời đi?

Lâm Minh nhẹ nhàng run lên, hắn biết, rời đi kỳ thật chính là đi tới Thần Vực, lúc này từ biệt, gặp lại không biết năm nào tháng nào, đối với Mục Thiên Vũ, hắn cũng cực kỳ áy náy, sau khi hai người đại hôn, hưởng thụ mấy tháng ôn tồn, rồi sau đó Lâm Minh đi tới bốn đại Thần quốc, từ nay về sau từ biệt mấy năm, lúc gặp lại thì chính mình phải phi thăng Thần Vực.

- Ta... còn chưa nghĩ ra...

Lâm Minh không biết nên nói như thế nào.

Mục Thiên Vũ nhẹ nhàng cười:

- Ngươi không cần áy náy cái gì, kỳ thật, ngày ta giao trái tim cho ngươi, ta chỉ biết, cuộc đời này chỉ sợ không thể luôn luôn bồi tiếp ngươi, chỉ là không nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy.

- Bất luận tương lai như thế nào, ta lựa chọn chính là cam tâm tình nguyện, kỳ thật, không có ngươi, ta sợ cũng đã chết ở chiến tranh Nam Hải. Ta cũng là người tu võ, hết thảy dùng võ đạo làm trọng, cảm tình, thân tình đều chỉ là bên cạnh, ngươi yên tâm đi Thần Vực, ta sẽ quản lý tốt tại hạ giới.

Mục Thiên Vũ bám vào bên tai Lâm Minh, nhẹ giọng nói xong, đối với võ giả mà nói, trừ phi là võ giả chuyên tu tình đạo, nếu không phần lớn một lòng luyện võ, không rãnh rỗi nói chuyện tình cảm, tu võ là tranh mệnh cùng trời, trừ phi xác định cuộc đời này không còn hy vọng nữa, mới có thể bắt đầu cưới vợ nạp thiếp, tùy ý tiêu xài hưởng thụ, nếu không, hơn phân nửa sẽ một lòng khổ tu, toàn tâm toàn ý theo đuổi đại đạo, đối với cảm tình, hưởng thụ trở nên thờ ơ.

Mục Thiên Vũ cũng là một thiên tài võ đạo, tuy rằng không so được với những thiên tài cấp Đế đỉnh cao, nhưng có Lâm Minh mang đến nhiều tài nguyên quý trọng duy trì, có mấy giọt huyết mạch Cổ Phượng dung nhập trong thân thể, nàng phá Thần Hải ở tương lai cũng không có vấn đề lớn.

Nàng không phải là nữ nhân ai oán một mình sau khi nam nhân rời đi, nàng cũng có theo đuổi võ đạo của chính mình, có tính độc lập rất mạnh, nếu không phải gặp được Lâm Minh, chung thân không lấy chồng đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Chương 947: Sự kiện muôn đời thứ nhất

Từ mấy tháng thời gian sau, thân nhân, bạn tốt đi theo Lâm Minh trong Cự Côn cùng nhau hướng về Thiên Diễn Đại Lục.

Mà những thời gian này, Lâm Minh cũng rất ít tu luyện, tận tình hưởng thụ các loại sung sướng với đám người Mục Thiên Vũ, cha mẹ, Tần Hạnh Hiên,.

Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ cửu biệt gặp lại, tự nhiên không thể thiếu cá nước thân mật, hai người đối với chuyện này cũng không có nhiều thể nghiệm lắm, bình thường bởi vì áp lực tu luyện cho trong lòng có các loại tình dục, hiện tại một khi phóng túng lên cũng làm không biết mệt.

- Lâm Minh, ngươi tính toán Hạnh Hiên muội muội như thế nào? Muốn dẫn nàng cùng đi Thần Vực hay không?

Vừa mới thử qua mây mưa, Mục Thiên Vũ nằm ở trong lòng Lâm Minh,ngực, sắc mặt ửng hồng, hơi hơi thở dốc nói.

Lâm Minh vuốt ve ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, trầm ngâm một hồi lâu, lần này chuyện gia tộc họ Lâm bị Dương Vân khống chế, làm cho Lâm Minh mê muội trong lòng, may mắn những người đó không coi trọng Lan Vân Nguyệt, nếu không, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Mang Tần Hạnh Hiên phi thăng, chính mình lại có thêm một nhược điểm, ngày sau ở Thần Vực, không biết sẽ gặp được địch nhân rất cường đại nào, có một cản tay, căn bản không rãnh rỗi, rất có thể sẽ liên lụy Tần Hạnh Hiên.

Bản thân Lâm Minh trọng cảm tình, nếu ngày sau Tần Hạnh Hiên gặp chuyện ngoài ý muốn, bị lăng nhục mà nói, thật sự không thể tưởng tượng.

Nếu lưu Tần Hạnh Hiên ở Thiên Diễn Đại Lục, như vậy bởi vì Hỗn Nguyên Thiên Tôn phong tỏa Thiên Diễn Đại Lục, cho dù chính mình đắc tội thế lực lớn Thần Vực, Tần Hạnh Hiên cũng có thể bình an.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không được, tu vi Hạnh Hiên quá yếu, tính thêm trợ giúp của ta, ngày sau tăng lên tới Thần Hải cũng rất không dễ dàng, đến cảnh giới rất cao, khó càng thêm khó, lại nói, thông đạo Thiên Diễn Đại Lục với Thần Vực bị phong ấn, ta mang nàng phi thăng, chỉ sợ cũng có một chút khúc chiết, hiện tại ta còn không biết phi thăng Thần Vực như thế nào, chỉ sợ phải tìm Tạo Hóa lão nhân, hoặc là Cổ Phượng đại điện Điện Linh hỗ trợ.

Pháp tắc thế giới này, vốn là Thần Hải mới có thể phi thăng Thần Vực, hiện tại Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng năm, cho dù thực lực hắn đã vượt qua Thần Hải hậu kỳ bình thường, cũng không làm trái được pháp tắc này, muốn để chính hắn phi thăng, chỉ sợ phải trả giá một phen, nếu mang thêm một người, càng không dễ dàng.

Mục Thiên Vũ nói:

- Là ta nghĩ đơn giản, chỉ là, lưu muội muội Hạnh Hiên tại hạ giới, cũng làm khổ nàng.

Mục Thiên Vũ vừa nói như thế, Lâm Minh cũng cực kỳ áy náy, hắn có thể mang đến vô số cơ duyên cho Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ, lại chung quy không thể bồi tiếp họ ở bên cạnh.

Lâm Minh xuất ra một quả Tu Di Giới từ trong lòng, nói:

- Phương diện này có 8000 vạn Nguyên linh thạch, còn có các loại đan dược quý hiếm, thiên tài địa bảo, Bảo khí Thiên giai, ngoài ra, thần vật trấn áp vận mệnh Cửu Đỉnh Thần quốc - Bàn Võ Thần Đỉnh cũng ở trong đó, lưu cho Thần Hoàng Đảo trấn áp số mệnh đi, nghĩ đến có ta uy hiếp, cộng thêm một ít cường giả Thần Hải cũng chịu qua phúc trạch của ta, ở một đoạn thời gian tương đối lâu dài, không có người dám đánh chủ ý tới Thần Hoàng Đảo.

Lâm Minh đánh chết Dương Vân xong, tự nhiên tiếp nhận toàn bộ tài vật của Dương Vân, cộng thêm đánh chết hai đảm nhiệm Huyết

Sát Nguyên nguyên chủ ở trong Huyết Sát Nguyên, tài phú Lâm Minh phải đo bằng ức.

Mục Thiên Vũ yên lặng cầm lấy mai Tu Di Giới, đây là một bút tài phú kinh người, gần như tương đương với quốc khố một Thần quốc, nhất là đồ vật trấn áp vận mệnh quốc gia Bàn Võ Thần Đỉnh, Cửu Đỉnh Thần quốc, có bao nhiêu giá cao, quả thực không thể tưởng tượng.

- Vậy ngươi định đối với Hạnh Hiên muội muội như thế nào?.

Mục Thiên Vũ hỏi.

- Đại hôn, chiêu cáo thiên hạ, cũng mượn cơ hội này, dời Thần Hoàng Đảo đến khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục, mượn uy thế cho ta, thăng bằng gót chân, từ nay về sau trở thành một phương Thánh địa!

...

Ba tháng sau, Cự Côn đến Thiên Diễn Đại Lục, đám người Lâm Minh thông qua truyền tống trận, rất nhanh đến khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục, lại nói tiếp, Dương Vân chết làm một chuyện tốt, đó chính là thành lập hệ thống truyền tống vô cùng hoàn thiện, giúp võ giả Thiên Diễn Đại Lục lui tới càng thêm tiện.

Ngay sau đó, Thiên Diễn Đại Lục truyền ra đến một đại sự, đó chính là tin tức Lâm Minh đại hôn.

Các cường giả Thần Hải đại tông môn nhao nhao nhận được mời, thiên hạ đệ nhất nhân Lâm Minh, muốn cử hành song tu đại điển cùng một nữ nhân vô danh.

Ba đại Thần quốc, rất nhiều đầu sỏ Thánh địa gia tộc đều cảm thấy kinh ngạc, trong đó không thiếu người cảm khái thất vọng, nên biết rằng, địa vị Lâm Minh hiện tại chạm tay có thể bỏng, cho dù biết rõ tương lai không lâu Lâm Minh sẽ phi thăng Thần Vực, nhưng rất nhiều thế lực cũng đều suy nghĩ muốn gả thiên chi kiêu nữ xuất sắc nhất của chính mình cho Lâm Minh.

Nên biết rằng, cho dù Lâm Minh phi thăng Thần Vực, cũng sẽ lưu lại dư uy ở Thiên Diễn Đại Lục, ai cũng không dám động người của hắn, dù sao không ai dám cam đoan ngày sau Lâm Minh sẽ không trở về, lại nói, nhân mạch Lâm Minh cũng là thâm căn cố đế, nhiều cường giả Thần Hải như vậy chịu qua phúc trạch của hắn, rất nhiều đều là ân cứu mạng, có thể nói là thiếu Lâm Minh thiên đại nhân tình.

Võ giả đến cảnh giới Thần Hải này, bình thường không dễ dàng nợ nhân tình người khác, miễn dính nhân quả, cho nên tư vị nợ nhân tình chịu khổ sở, đều ước gì tìm cơ hội hoàn trả lại. Dưới loại tình huống này, ai dám động gia quyến Lâm Minh lưu lại tại Thiên Diễn Đại Lục, chỉ sợ không cần Lâm Minh động thủ, sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hơn nữa loại chuyện cứu người nhà Lâm Minh, ngày sau Lâm Minh trở về biết được, sợ là còn có thâm tạ.

Khi đó Lâm Minh không biết đạt tới cái dạng thực lực gì, tùy ý ra tay phân ra vài thứ, đều làm cho bọn họ hưởng dụng vô cùng.

Cho nên, nếu có thể lấy ra nữ nhân hoàn mỹ nhất, nhận được Lâm Minh ưu ái, sau lại bằng vào thiên phú, tư sắc xuất chúng giành được một ít hoan sủng, chẳng khác nào đặt lên cây đại thụ Lâm Minh, trong vòng vạn năm, hưởng phúc trạch vô cùng!

Hiện tại Lâm Minh muốn đại hôn, bọn họ sao không thất vọng.

Tuy nhiên có chút người lại lung lay tâm tư, bọn họ liền tra ra rất nhanh, thời điểm Lâm Minh ở Nam Thiên Vực cũng đã cử hành qua một lần đại hôn, đây là lần thứ hai, nói cách khác, Lâm Minh đã có chính thê.

Đây là chuyện tốt, chứng minh Lâm Minh cũng không cự tuyệt nạp thiếp, Lâm Minh ở khu vực trung ương Thiên Diễn Đại Lục nhiều năm như vậy, luôn luôn lạnh lùng như băng, thanh tâm quả dục ngăn ham muốn, tâm trong sáng, chỉ sợ Lâm Minh là loại một lòng theo đuổi võ đạo cực hạn, đối với việc nam nữ không có hứng thú, vậy thì thật không thể nào xuống tay.

Tuy rằng chọn lựa thiên chi kiêu nữ xuất sắc nhất trong tộc, nhưng những thế lực này kỳ thật cũng không ngại có thể làm chính thê Lâm Minh hay không, cho dù làm tiểu thiếp, bọn họ đều vui vẻ chịu đựng.

Vì thế nương cơ hội này, rất nhiều thế lực đều mang tới lễ hỏi thật mạnh, lại dẫn theo trẻ tuổi tuấn kiệt xuất sắc nhất trong dòng họ, đến hôn khánh đại điển của Lâm Minh mở mang kiến thức, đương nhiên không thể thiếu một thiên chi kiêu nữ bộ dạng chim sa cá lặn, lại là thiên tài ngút trời.

Địa điểm hôn khánh cử hành ở Chu Tước cung mới, một tòa Chu Tước cung, dựa vào trận pháp lơ lửng ở trong trời cao, phụ cận có mấy tòa tiên sơn được thêm vào trận pháp phiêu phù, trên tiên sơn bao phủ vô số ánh sáng ngũ sắc huyễn lệ, trong đó có vô số cây lạ, thiên địa kỳ trân cùng mở ra ở trong cấm chế, trong những cấm chế này ước chừng trăm vạn Nguyên linh thạch, nguyên khí thiên địa đã nồng đậm đến gần như ngưng hóa thành dịch thể, các loại hương thơm, mây mù hòa lẫn với nhau, phàm nhân hít một hơi, đều có thể thọ hơn trăm năm, xứng với cái tên tiên cảnh nhân gian.

Trên thực tế những bố trí này phần lớn không phải Lâm Minh truyền lệnh xuống, hắn cũng không có tâm tư này, về phần Thần Hoàng Đảo, nội tình còn mỏng, cũng không bố trí nổi, những trận thế này đều là ba đại Thần quốc cùng phần đông Thánh địa gia tộc liên hợp đặt mua, vì hôn khánh đại điển Lâm Minh mà vinh quang rực sáng, vì có thể lấy lòng Lâm Minh, những gia tộc này ra lực lượng lớn nhất, hạ vốn gốc.

Có thể nói, lần đại hôn này là việc trọng đại thứ nhất trong mấy vạn năm qua của Thiên Diễn Đại Lục! Chỉ sợ cũng chỉ có siêu cấp lễ mừng của vài cái tông môn lục phẩm mới có thể đạt tới độ cao đồng dạng, nếu không ai có thể thỉnh động gần 80 cái cường giả Thần Hải?

Có thể nói, cường giả Thần Hải toàn bộ Thiên Diễn Đại Lục đều đến đây, cho dù là Tây Bắc đại mạc cũng cười ha ha đến xem lễ, còn chuẩn bị hậu lễ bồi tội. Vương Nhất Thiện chết, hắn cũng không đau lòng, dù sao con nối dòng có hơn một ngàn, hắn chỉ thống hận con trai này rước cho hắn tai hoạ.

Trừ bỏ ba đại Thần quốc, rất nhiều nhân vật trọng yếu Thánh địa gia tộc ra, còn rất nhiều tông môn ngũ phẩm tông chủ, Thái thượng trưởng lão, các đại danh túc, các đại gia chủ gia tộc ngũ phẩm cũng nhao nhao mang theo hậu lễ không mời tự tới, còn có rất nhiều võ đạo tán tu, tuy rằng không môn không phái nhưng cũng mang tuyệt kỹ trong người, là nhân vật danh chấn một phương, cũng tới nhận thức phong thái thiên hạ đệ nhất nhân này, hơn nữa bực thịnh thế vạn năm không gặp, nếu bỏ lỡ cũng cực kỳ tiếc nuối.

Trong lúc nhất thời, bầu trời phụ cận Chu Tước cung, trên các tiên sơn lơ lửng, vô số thần liễn chói mắt, vô số Linh chu lâu thuyền, bao gồm các loại phi xa, Thần thú tọa kỵ điềm lành nhiều đếm không xuể.

Mà ở trên những thần liễn, Linh chu này, lại có một đầu thanh ngưu vô cùng mộc mạc đặc biệt dễ làm người khác chú ý, đầu thanh ngưu trừ bỏ có thể đằng vân giá vũ ra, với thanh ngưu bình thường cày ruộng không có khác nhau, người tới tự nhiên là Tạo Hóa lão nhân.

- Ha ha ha, Lâm tiểu hữu, từ biệt bốn năm, ngươi thật sự phong thái vô tận a, tuy rằng ta đã sớm dự đoán được ngươi sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy! Lão gia ta không mời tự tới, ngươi sẽ không đuổi đi chứ?

- Tạo Hóa tiền bối nói đùa, vãn bối có thể có hôm nay, còn may lúc trước Tạo Hóa tiền bối dẫn dắt cùng che chở, vãn bối thật ra muốn mời Tạo Hóa tiền bối đến dự tiệc, chỉ là Tạo Hóa tiền bối Thần long thấy đầu không thấy đuôi, thật sự là không biết chỗ phát thiếp mời.

Lâm Minh cười ha ha đi ra đón, Tạo Hóa lão nhân có đại ân đối với chính mình, cho dù là ở Kỳ Tích Thần Điện, Tạo Hóa lão nhân bỏ lại chính mình chạy trốn cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, huống chi, lúc trước Tạo Hóa lão nhân cũng bị Bạch Yêu làm thương nặng, nếu không Bạch Yêu, Dương Vân liên hợp, cho dù chính mình có Ma Phương, cũng không có khả năng chạy thoát.

Việc trọng đại này giằng co ước chừng chín ngày, tuy nhiên Lâm Minh cũng chỉ lộ diện ở ngày đầu tiên, mang theo Tần Hạnh Hiên nói một ít cảm tạ đối với mọi người, sau khi uống rượu nói chuyện với một ít nhân vật trọng yếu, liền phiêu nhiên rời đi.

Điều này làm cho rất nhiều thế lực mang theo thiên chi kiêu nữ đến, hy vọng có thể ở yến hội được Lâm Minh ưu ái cảm thấy thất vọng.

Chương 948: Hóa thân trong ngọc giản

Ở trên núi treo lơ lửng, trong ánh sáng năm màu, Lâm Minh với Tần Hạnh Hiên nằm ở trên mặt cỏ, nhìn mây trắng quay cuồng trên bầu trời, đủ loại kỳ cảnh, khiến người ta say mê.

Với thiên địa là giường, với biển hoa là nệm, mỹ nhân trong ngực, ngắm nhìn phong cảnh đẹp nhất nhân gian, ngự trị khắp đại lục, cuộc sống như vậy đã đạt đến mức tận cùng.

Mấy năm nay, Lâm Minh một lòng khổ tu, không phải giết chóc thì chính là trốn chết, không biết bao nhiêu lần xuất nhập hiểm cảnh, cửu tử nhất sinh, còn chưa bao giờ tĩnh tâm hưởng thụ cuộc sống.

Lâm Minh nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Tần Hạnh Hiên, mà Tần Hạnh Hiên như con mèo nhỏ ôm ở trong lòng Lâm Minh, trong lòng yên lặng.

Qua hồi lâu, Tần Hạnh Hiên bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói:

- Phu quân, trước khi đi Tạo Hóa lão nhân để lại một phong thư cho ngươi, ngươi muốn hiện tại nhìn xem hay không.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Tạo Hóa tiền bối nói gì ta đã biết, là về chuyện phi thăng, đáng tiếc, ta không thể theo ý nguyện Tạo Hóa tiền bối, Tạo Hóa tiền bối cần cống hiến môn phái, môn phái kia không bằng thượng cổ Phượng tộc, lại nói, ta hiện tại chỉ có Mệnh Vẫn tầng năm, hắn mở ra cánh cửa không gian cho ta cũng có chút miễn cưỡng, ta chỉ có thể chối ý tốt của Tạo Hóa tiền bối.

Lâm Minh tính toán mau chóng phi thăng, khẳng định không thể đợi sau Thần Hải mới phi thăng:

- Hạnh Hiên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta có thể còn đợi một hai năm ở hạ giới, trước khi đi, ta sẽ đem tu vi ngươi tăng lên tới Toàn Đan, đem tu vi Vũ nhi tăng lên tới Mệnh Vẫn, ngày mai chúng ta liền lên đường, mang bọn ngươi đi một chỗ.

- Ân? Địa phương nào?

- Đi các ngươi sẽ biết.

Địa phương Lâm Minh mang Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ đi, rõ ràng chính là Huyết Sát Nguyên - con đường của Đế giả.

Có Lâm Minh là Huyết Sát Nguyên Nguyên Chủ, Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ tiến vào con đường của Đế giả đương nhiên không có bất kỳ kẻ nào dám ngăn trở, hơn nữa đại đa số những Huyết Sát Nguyên tháp chủ, Tôn Chủ ở trong tay Ma Quang, ngày sau, Huyết Sát Nguyên cũng sẽ trở thành chỗ duy trì cho Thần Hoàng Đảo.

Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ phân biệt từ hai nơi Thông Thiên Tháp, song song tiến vào con đường của Đế giả, mà Lâm Minh đã ở nơi này tĩnh tâm tìm hiểu bia đá Đế Giả.

Bia đá Đế Giả không huyền diệu như đèn ý chí, những bia đá Đế Giả này đều là pháp tắc của nhân vật thiên tài tiến vào con đường của Đế giả lưu lại, trừ bỏ mấy người Ma Đế ít ỏi ra, còn lại đều không được Lâm Minh coi trọng, mà dù là những nhân vật tuyệt đỉnh kia, bia đá Đế Giả bọn họ lưu lại cũng nhiều nhất tương đương trình độ với ngọc giản Khương Tử Cực lưu lại.

Điều này làm cho Lâm Minh hơi thất vọng.

Lúc trước Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thần nữ Vạn Cổ Ma Khanh chỉ để lại hai ngọn đèn ý chí, không lưu lại bia đá Đế Giả, mà Lâm Minh thu hoạch lớn nhất ở con đường của Đế giả chính là tiến vào không gian Hồng Mông do Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, vừa mới tu thành Hồng Mông chiến linh, tiếp xúc đến huyền diệu của hỗn độn pháp tắc.

Mà ở bia đá Đế Giả, hiển nhiên không có phân cơ duyên này.

Ở một năm kế tiếp, Lâm Minh với Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ vượt qua trong tu luyện cùng ôn tồn.

Một năm này, Tần Hạnh Hiên thành công đột phá Toàn Đan, so với Mục Thiên Vũ 30 tuổi phá Toàn Đan còn sớm hơn hai năm.

Mà Mục Thiên Vũ cũng đã là Toàn Đan hậu kỳ đỉnh phong, cách Mệnh Vẫn chỉ có một bước, đây là bởi vì nàng tự cảm thấy nội tình không đủ, cố ý áp chế tu vi, nếu không đã sớm đột phá.

Về phần Lâm Minh, sử dụng một năm thời gian này, hoàn toàn áp súc tu vi, chải vuốt lại pháp tắc, hoàn toàn tiêu trừ tai họa ngầm lúc trước tu vi tăng tiến vùn vụt.

Cứ như vậy, mùa xuân năm sau, Lâm Minh, Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên đi tới Thần Hoàng Bí cảnh trong Thần Hoàng Đảo, tiến vào trong cấm chế.

Mà trước khi Lâm Minh tiến vào cấm chế, Điện Linh cũng đã cảm giác được, thanh âm già nua mà đạm mạc vang lên quanh quẩn ở bên tai Lâm Minh:

- Đã lâu, người thí luyện.

- Ân, đã lâu, thật có lỗi lại quấy rầy tiền bối ngủ say, lần này ta đến, là muốn hỏi ngài, như thế nào mới có thể đánh vỡ vách chướng không gian vị diện? Ta muốn rời khỏi Thiên Diễn Đại Lục, đi tới Thần Vực.

Điện Linh nói:

- Người thí luyện, lúc trước Phượng tiên tử đại nhân đã tra rõ qua tình huống Thiên Diễn Đại Lục, không gian bị phong tỏa, nên muốn mở ra không gian thông đạo ở thế giới này phi thăng Thần Vực vô cùng gian nan, biện pháp đơn giản nhất chính là, thông qua truyền tống trận đi các đại thế giới khác, rồi sau đó thông qua không gian thông đạo nơi đó rời đi, mà năm đó thời điểm ngươi rời khỏi Viễn Cổ Hoàng Thành, Phượng tiên tử tặng ngươi mấy mai ngọc giản, trong đó có một quả ngọc giản ẩn tàng một sợi tóc của Phượng tiên tử, chỉ cần ngươi bóp nát mai ngọc giản này, sợi tóc sẽ trở thành một cái thân ngoại hóa thân, ngươi dựa vào nó liên hệ Phượng tiên tử đại nhân.

- Ân? Có loại sự tình này?

Lâm Minh sợ ngây người, hắn không nghĩ tới Phượng tiên tử bố trí thứ này, năm đó hắn rời khỏi Viễn Cổ Hoàng Thành, Phượng tiên tử tặng hắn mấy mai ngọc giản ý cảnh hỏa hệ, cung cấp cho hắn tìm hiểu bất cứ lúc nào, hắn hoàn toàn không nhận thấy được trong đó có huyền cơ khác.

Điện Linh nói:

- Phượng tiên tử đại nhân cùng Lam Viêm Thượng Nhân suy tính ra ngươi ở Thiên Diễn Đại Lục có nhân quả chưa xong, nếu phi thăng Thần Vực quá sớm, ngược lại sẽ làm giảm tiềm năng của ngươi, cho nên mới để ngươi quay về Thiên Diễn Đại Lục.

- Tuy ngươi là tiềm uyên chi long, lại được Phượng tiên tử đại nhân coi trọng, nhưng ở thời điểm ngươi chưa trưởng thành, cũng có kiếp số thật mạnh, không có người bảo hộ, cho dù số mệnh ngươi tràn đầy, cũng có nguy hiểm có thể ngã xuống. Cho nên, Phượng tiên tử đại nhân lợi dụng tu vi trăm năm, kết hợp một sợi tóc lưu lại lũ hóa thân này ở lại bên cạnh ngươi. Không nói cho ngươi việc này là vì để ngươi không ôm may mắn trong lòng, phát huy ra toàn bộ tiềm lực, phát huy số mệnh ngươi ở Thiên Diễn Đại Lục đến mức tận cùng, làm theo hết thảy nhân quả, mà nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, sinh mệnh ngươi bị đe dọa, ngọc giản kia sẽ tự động vỡ nát, diễn biến ra hóa thân Phượng tiên tử đại nhân, bảo hộ ngươi chu toàn.

- Tuy rằng bởi vì Thiên Diễn Đại Lục hạn chế pháp tắc, tu vi lũ hóa thân này bị áp chế ở cảnh giới Thần Hải hậu kỳ đỉnh phong, nhưng kế thừa hoàn mỹ lý giải pháp tắc của Phượng tiên tử đại nhân, diệt sát nhân vật thiên hạ đệ nhất Thiên Diễn Đại Lục chỉ là chút chuyện nhỏ.

Điện Linh không nhanh không chậm nói, Lâm Minh nghe xong hít sâu một hơi, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Phượng tiên tử làm nhiều chuyện như vậy trong bóng tối.

Quả thật, với cảnh giới Phượng tiên tử, đừng nói là áp chế tu vi đến Thần Hải hậu kỳ, cho dù áp chế đến Mệnh Vẫn kỳ, cũng đủ để diệt sát Dương Vân, nên biết rằng, Lâm Minh ở Mệnh Vẫn tầng năm diệt giết Dương Vân, tu vi cũng không phải hết thảy, nếu chân thân Phượng tiên tử buông xuống, nàng tự áp chế tu vi đến Mệnh Vẫn tầng bốn, sợ là đều có thể đánh bại Lâm Minh Mệnh Vẫn tầng năm, đây chính là chênh lệch cảnh giới.

- Không nghĩ tới Phượng tiên tử tiền bối có an bài như vậy, phần ân đức này, Lâm Minh ghi nhớ trong lòng.

Lâm Minh nói vô cùng nghiêm túc, chính mình chỉ là một tiểu nhân vật, cho dù triển lộ ra thiên phú ưu tú, chung quy cũng là một hậu bối không tồi thôi, hơn nữa chính mình chỉ là đạt được thí luyện Top 1 của hạ giới Viễn Cổ Hoàng Thành, thí luyện Thần Vực càng thêm khủng bố, thiên tài thật sự rất nhiều.

Hơn nữa thiên tài mỗi mười năm, mười mấy năm liền ra một đám, mà những nhân vật tuyệt đỉnh đều là mấy vạn năm tích lũy mới ra, cho dù là một cái thiên tài ưu tú nhất thời đại, tương lai cũng chưa chắc có thể thành châu báu.

Với địa vị Phượng tiên tử, có thể nhọc lòng an bài chính mình nhiều như vậy, đủ để đáng giá Lâm Minh ghi nhớ phần ân đức này.

Điện Linh nói:

- Phượng tiên tử đại nhân quả thật nhọc lòng, tuy nhiên ngươi cũng không khiến người ta thất vọng, từ đầu đến cuối, lũ hóa thân này cũng không bị thúc dục, điều này chứng minh ngươi giải quyết hết thảy nhân quả ở Thiên Diễn Đại Lục hoàn mỹ, hiện tại ngươi có thể lựa chọn thời gian phi thăng tùy ý, đương nhiên, không nên quá muộn, bởi vì ngươi đã đứng ở đỉnh phong Thiên Diễn Đại Lục, phát huy số mệnh hạ giới đến mức tận cùng, thời điểm này, hạ giới sẽ trở thành trói buộc của ngươi, chỉ có tu luyện ở Thần Vực, tầm mắt rộng mở, tìm kiếm cơ duyên lớn hơn nữa, có cạnh tranh, ngươi mới có thể tăng tiến vùn vụt!

- Về phần tu vi ngươi hiện tại quá thấp, ngươi cũng không cần phải lo lắng, võ giả sinh trưởng ở Thần Vực chiếm hầu hết, bọn họ cũng là từ Luyện Thể kỳ bắt đầu đi bước một tu lên, ở thượng cổ Phượng tộc, cũng có đệ tử Tiên Thiên kỳ, Toàn Đan kỳ, đương nhiên, cũng có khi là đệ tử Thần Hải kỳ, Thần Biến kỳ, thượng cổ Phượng tộc, là một thị tộc cực kỳ khổng lồ, số lượng tộc nhân khó có thể đếm hết, sợ là có 10 tỉ, mấy chục tỉ, thậm chí hơn một ngàn ức tộc nhân, hơn nữa những tộc nhân này đều có thiên phú tu luyện cực cao, đương nhiên, tuy rằng thượng cổ Phượng tộc khổng lồ, nhưng so với Thần Vực vô biên vô hạn mà nói thì lại bé nhỏ không đáng kể.

Thanh âm Điện Linh vẫn như trước không mang theo chút cảm tình, nói mấy câu, liền tỏ rõ Thần Vực lớn cùng khủng bố, luận thực lực võ giả, cho dù là 3000 đại thế giới cộng hết lại, cũng không so được một góc Thần Vực.

Lâm Minh nói:

- Cảm ơn tiền bối, vãn bối qua ba tháng nữa, liền chính thức phi thăng.

- Hết thảy do chính ngươi làm chủ.

Điện Linh nói tới đây, thanh âm chậm rãi yên lặng xuống.

Ba tháng kế tiếp, Lâm Minh hoàn toàn buông tha tu luyện, mang theo cha mẹ, Lâm Hiểu Cáp, Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ cùng nhau du sơn ngoạn thủy, chơi khắp Thiên Diễn Đại Lục.

Ba tháng thời gian, bọn họ khi thì đằng vân giá vũ, ở trời cao trông giang sơn vạn dặm như tranh vẽ; khi thì hóa thân phàm nhân, dung nhập trong phố phường tiếng động lớn nháo, cảm nhận khoái hoạt dân chúng bình thường; hoặc là vung tiền như rác, hưởng thụ địa phương xa hoa nhất trên thế tục, thưởng thức cuộc sống xa xỉ của Vương hầu quý tộc.

Ở trong du lịch, Lâm Minh tự nhiên hưởng hết Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ dịu dàng triền miên, mỗi đêm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, điên loan đảo phượng, thậm chí kỳ hạn ba tháng sau càng ngày càng gần, hai nàng cũng buông bỏ rụt rè, tùy ý để Lâm Minh trái ôm phải ấp vào ban đêm. Họ cùng nhau hầu hạ Lâm Minh cẩn thận.

Thọ nguyên ngân nga, thanh xuân thường trú ngàn năm vạn năm, vô ưu vô lự, tài phú vô tận, mỹ nhân trong ngực tùy ý hái, hầu hạ chu đáo tới cực điểm, hết thảy thế gian, chỉ cần tâm ý vừa, bất cứ lúc nào đều có thể có được. Cuộc sống như vậy có thể nói là cực hạn.

Thời gian tốt đẹp chung quy ngắn ngủi, ba tháng thời gian rốt cục đến, Lâm Minh cũng nghênh đón giờ khắc hắn phi thăng Thần Vực....

Chương 949: Đi đến Thần Vực

Lâm Minh lấy ra ngọc giản của Phượng tiên tử để lại, bóp nát, nhất thời vô số hào quang mộng ảo ngưng tụ giữa trời đêm, tựa như ngàn vạn con đom đóm bay lại, không gian xuất hiện sóng gợn nhỏ, một nữ nhân mặc váy dài đỏ rực hiện ra từ hư không. Nữ nhân xinh đẹp cao quý, đeo trâm cài tóc, nàng nhìn Lâm Minh, vẻ mặt mang theo ý cười thưởng thức.

- Ngươi chủ động bóp nát chiếc ngọc giản này, đã giải quyết xong mọi chuyện quyết định phi thăng Thần Vực?

Hóa thân này của Phượng tiên tử không khác gì người thật, lúc nàng nói những lời này, ánh mắt lại rơi vào Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên ở đằng sau Lâm Minh. Vừa nhìn trạng thái của hai nàng với Lâm Minh, nàng liền đoán được quan hệ giữa hai cô gái với Lâm Minh. Lâm Minh phi thăng Thần Vực, tự nhiên hai nàng là vướng bận trong lòng Lâm Minh.

- Phải, đã quyết định rồi.

Lâm Minh nói.

- Được, mấy năm nay ngươi giải quyết nhân quả ở Thiên Diễn Đại Lục, cũng không dùng tới lực lượng bản cung để lại trên người ngươi, xem như phát huy số mệnh cùng tiềm lực của ngươi đến cực hạn. Lần này ngươi đi Thần Vực không cần phải lo lắng, ngày sau có cơ hội vẫn còn trở về được, hơn nữa là chân thân trở về. Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn để lại phong ấn trên Thiên Diễn Đại Lục thật ra chỉ nhắm vào võ giả bên ngoài, không phong tỏa võ giả bản thổ Thiên Diễn Đại Lục, Thánh Ma Đại Lục. Cho dù tương lai tu vi của ngươi vượt qua Thần Hải, vẫn có thể trở về.

Phượng tiên tử nói thế, trong lòng Lâm Minh sững ra, tiếp theo là mừng rỡ.

Thì ra là thế, xem ra lúc trước Hỗn Nguyên Thiên Tôn để lại phong ấn này là vì phòng ngừa những đối đầu Thần Vực tiến vào Thiên

Diễn Đại Lục dòm ngó con đường của Đế giả, hủy hoại chân thân Thần nữ, đánh cắp truyền thừa hắn để lại. Nhưng đối với võ giả trưởng thành từ bản thổ Thiên Diễn Đại Lục, Thánh Ma Đại Lục thì không có hạn chế này.

Xem ra mấy vạn năm trước Nam Cương Vu Thần cũng là bản tôn hạ giới, mà không phải một hóa thân. Quả thật, nếu chỉ là một hóa thân, muốn để lại 72 tòa Vu Thần Tháp vô cùng tinh diệu đó thì còn miễn cưỡng lắm.

Phượng tiên tử nói với Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên:

- Hai người các ngươi đi theo Lâm Minh một thời gian, bây giờ nhìn phu quân phải phi thăng, không biết đến ngày tháng nào mới gặp lại, không tránh khỏi thê lương. Bổn cung ban cho các ngươi một hồi cơ duyên, xem như bồi thường.

Phượng tiên tử nói rồi, búng tay lên, hai đoàn sáng đỏ nhập vào người Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ. Thân thể hai nàng run lên, cảm giác toàn thân nóng rực, vô số năng lượng sôi trào trong người.

- Đây là bổn cung dùng ba năm tu vi, cộng thêm máu Cổ Phượng ngưng tụ thành hạt giống lửa, trong đó bao hàm mảnh vỡ pháp tắc hệ hỏa, các ngươi tìm hiểu cho kỹ. Lúc hòa nhập vào thân thể, tối thiểu có thể đột phá Mệnh Vẫn tầng tám, Thần Hải hậu kỳ, thọ mệnh vạn năm, đủ tuổi xuân đợi cho phu quân các ngươi trở về. Đến lúc đó, Lâm Minh đột phá thành công, quay lại giúp các ngươi, có lẽ giúp các ngươi đột phá được Thần Biến kỳ, thọ nguyên 3 vạn năm, thanh xuân vĩnh trú.

Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên nghe Phượng tiên tử nói thế, trong lòng mừng rỡ, vội vàng bái tạ. Con gái nào mà không thích đẹp, con gái nào mà không hy vọng có thể thanh xuân vĩnh trú? Với cảnh giớicủa Phượng tiên tử, hao tốn ba năm tu vi cùng máu Cổ Phượng cô đọng thành hạt giống lửa là quý cỡ nào, hơn nữa hai nàng đều tu luyện công pháp hệ hỏa, lĩnh ngộ đương nhiên là làm ít công to.

Nếu thật có thể đạt tới Thần Biến kỳ, có chừng 3 vạn năm thanh xuân. 3 vạn năm là khái niệm gì, vương triều thay đổi cũng chỉ là mấy trăm năm, 3 vạn năm đủ cho thay đổi vương triều 100 lần, vô số Hoàng đế, Vương hầu, tất cả chỉ là mây khói thoáng qua, thậm chí Thần quốc cũng diệt vong.

Nhưng bọn họ vẫn thanh xuân như thường, đối với người phàm, đã là trường sinh bất lão.

Phượng tiên tử trầm ngâm, lại đưa mấy bình đan dược vào tay Mục Thiên Vũ, nói:

- Đây là linh đan Thần Vực, dược tính ôn hòa, trong đó có linh đan hệ hỏa có thể giúp các ngươi đột phá cảnh giới, có linh dược tẩy tinh phạt tủy, còn có thiên tài địa bảo làm người phàm kéo dài ngàn năm tuổi thọ. Ngươi cầm lấy, quản lý tốt.

- Tạ ơn tiên tử.

Mục Thiên Vũ lại hành lễ, phần linh đan mà Phượng tiên tử đưa tặng còn quý giá hơn cả những gì Lâm Minh đã cho trước đó.

- Được rồi, Lâm Minh, ngươi còn có chuyện gì cần nói không. Nếu không còn, vậy đi theo ta, đến Thần Vực.

- Đã không còn, vãn bối thay mặt cha mẹ người nhà tạ ơn Phượng tiên tử tiền bối.

Lâm Minh nói.

- Được, như vậy.... Chúng ta đi thôi.

Phượng tiên tử nói rồi, vung tay áo, ngọn lửa đỏ rực bao bọc Lâm Minh. Tiếp đó Lâm Minh cảm thấy trời đất xoay chuyển, vô số ánh sáng màu sắc vụt qua, hắn từng có kinh nghiệm mấy lần xuyên qua không gian, biết rõ hiện đang là xuyên qua không gian.

Trong lòng hắn hết sức kinh ngạc, Phượng tiên tử không hề dùng trận pháp gì, trực tiếp dùng pháp lực vô thượng xé mở hư không, hoàn thành xuyên qua không gian!

- Phượng tiên tử tiền bối, ngài chỉ dựa vào tu vi Thần Hải hậu kỳ là có thể xuyên qua không gian?

Lâm Minh không thể tin được, trước đó hắn giết qua cường giả Thần Hải hậu kỳ, cảm thấy Thần Hải hậu kỳ cũng không có gì quá lắm. Nhưng bây giờ, cùn là tu vi Thần Hải hậu kỳ, nhưng nằm ở Phượng tiên tử thì lại có thể xuyên qua hư không.

Mà lần xuyên qua hư không này đương nhiên là đi tới đại thế giới khác, tức là xuyên qua không gian không biết bao nhiêu trăm triệu dặm, đúng là không thể tưởng tượng!

Phượng tiên tử nói:

- Đây là Hư không đại na di, tu vi Thần Hải hậu kỳ quả thật không thể phát động, nhưng bổn cung dựa vào một ít Tử Dương thạch bù lại là có thể phát động được. Hư không đại na di chủ yếu dựa vào lý giải pháp tắc không gian của võ giả, cần đạt tới pháp tắc không gian tầng thứ năm, lĩnh ngộ gió lốc không gian mới được.

Lúc trước Lâm Minh đã nghe Tạo Hóa lão nhân nói qua, ý cảnh Không gian, tổng cộng có 10 tầng.

Chia làm: vặn vẹo không gian, ngăn cách bầu trời, Thứ Nguyên trảm, vỡ vụn hư không, tu di giới tử, gió lốc không gian, lốc xoáy lực lượng, không gian mười chiều, diệt thế, sáng thế.

Trong đó Tạo Hóa lão nhân giải thích kỹ càng 5 tầng đầu cho Lâm Minh.

Ngăn cách bầu trời chính là tự thành thế giới, phòng ngự mọi công kích không thể phá vỡ thế giới của mình.

Vỡ vụn hư không là chỉ dựa vào ý chí làm không gian vỡ nát, sau đó lợi dụng lực lượng không gian phát tán ra làm công kích.

Tu di giới tử là sáng tạo một tiểu thiên thế giới độc lập, bên trong tiểu thiên thế giới có ngũ hành, có không khí, có thể chứa được sinh vật. Đến bước này, sẽ có thể luyện chế Pháp bảo như Tử Cực Giới.

Tầng thứ năm gió lốc không gian, đó là nắm giữ gió lốc không gian. Gió lốc không gian là lực lượng không gian hình thành, nắm giữ gió lốc không gian chính là nắm giữ lực lượng không gian.

Vào lúc này, võ giả xé mở hư không, tiến vào khe nứt không gian, ý niệm vừa động, lực lượng không gian vốn có thể xé nát mọi thứ bên trong khe nứt không gian sẽ hoàn toàn do võ giả chi phối, có thể bao bọc võ giả đi tới nhanh chóng như cá bơi trong nước, đây chính là Hư không đại na di!

Đến cảnh giới này, ý niệm khẽ động là có thể xuyên qua đại thế giới, khoảng cách xa hàng triệu dặm nháy mắt là đến!

Lâm Minh không ngờ, Phượng tiên tử chẳng những lĩnh ngộ ý cảnh hệ hỏa sâu sắc, còn lĩnh ngộ pháp tắc không gian, đồng thời tối thiểu đạt đến tầng thứ năm!

Cảm giác được suy nghĩ của Lâm Minh, Phượng tiên tử mỉm cười, nói:

- Lực lượng pháp tắc đều có tác dụng riêng, nếu có thể thì nhất định phải lĩnh ngộ thêm một chút. Tuy nhiên đôi khi tham nhiều không tinh thông, lĩnh ngộ pháp tắc quá nhiều thì lại thành cản trở tu vi tiến bộ. Có những võ giả tu vi đến cảnh giới cao lại vẫn không lĩnh ngộ pháp tắc không gian tầng thứ năm, tuy nhiên bọn họ dựa vào pháp khí đại trận khắc văn vẫn có thể tiến hành Hư không đại na di.

- Vâng, vãn bối thụ giáo.

Lâm Minh khiêm tốn.

Chỉ trong vòng một nén nhang, ánh sáng sặc sỡ biến mất, trước mắt Lâm Minh sáng lên, sau đó đi đến một chỗ đại điện, xung quanh có hỏa nguyên khí dày đặc, nơi này đã không còn là vị diện Thiên Diễn Đại Lục.

Vách tường không gian giữa vị diện Thiên Diễn Đại Lục và Thần Vực bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn phong ấn, Phượng tiên tử cũng không thể phá vỡ, chỉ có thể thông qua đại thế giới khác đi đến Thần Vực.

Ở trong đại điện này có một nữ nhân áo bào đỏ, dĩ nhiên là bản thân của Phượng tiên tử. Về phần hóa thân dẫn Lâm Minh đến đây, lập tức hóa thành năng lượng tinh khiết dung nhập vào người Phượng tiên tử. Hóa thân này vốn là trăm năm tu vi cùng một sợi tóc của Phượng tiên tử ngưng tụ thành, có thể được thu hồi bất cứ lúc nào.

- Đi thôi, tu vi của ngươi chỉ có Mệnh Vẫn tầng năm, phi thăng Thần Vực sẽ bị một chút pháp tắc cản trở, phải tự mình ta mang ngươi qua. Bằng không đường hầm không gian hạ giới phi thăng Thần Vực có lực thiên phạt, ngươi sẽ bị tan thành tro bụi lập tức.

- Vâng, làm phiền tiền bối.

Phượng tiên tử dẫn Lâm Minh đi lên Tế đàn. Tế đàn màu đỏ, phạm vi cả dặm, toàn khắc bằng ngọc đỏ rực. Không gian từ hạ giới đến Thần Vực có pháp tắc giam cầm, cho dù là võ giả lĩnh ngộ gió lốc không gian, có thể tiến hành không gian đại na di bất cứ lúc nào, muốn đi qua cũng phải dùng trận pháp, không thể nào tay không xé rách hư không.

Bởi vậy, bất kể là từ hạ giới phi thăng Thần Vực hay từ Thần Vực trở về hạ giới đều không phải chuyện dễ dàng, đi một chuyến tới lui đều phải trả giá không nhỏ. Bình thường sau khi võ giả phi thăng Thần Vực, căn bản không có năng lực hạ giới, trừ khi đạt tới đủ cảnh giới, trả được cái giá này.

Phát động trận pháp, cảm giác choáng váng khi xuyên qua không gian lại truyền đến, mạnh gấp trăm ngàn lần trước đó. Ở trước mặt Lâm Minh, vô số ánh sáng hội tụ lại hình thành đám mây đủ màu, đây là kiếp vân, trong đó ẩn chứa lực thiên phạt!

Thần Hải phi thăng Thần Vực là quy tắc thiên đạo, nếu tu vi thấp hơn Thần Hải, như vậy sẽ bị thiên đạo cản trở, tu vi càng thấp, lực cản trở càng lớn. Nếu Lâm Minh mang theo Tần Hạnh Hiên phi thăng, cho dù là Tần Hạnh Hiên trốn trong Tử Cực Giới cũng sẽ bị lực thiên phạt cản trở, hơn nữa sẽ càng thêm mạnh, thậm chí

Phượng tiên tử cũng chưa chắc ngăn cản được.

Ầm!

Một đạo sấm sét như rồng lao xuống nhắm thẳng vào Lâm Minh, xưa nay sấm sét đại diện lực thiên phạt, nhiều lúc lực thiên phạt cũng biểu hiện bằng hình thức sấm sét.

Phượng tiên tử nói:

- Lâm Minh, vận chuyển toàn bộ lực lượng của ngươi chống đỡ, tuy rằng ta có thể đánh tan sấm sét, nhưng có rất nhiều năng lượng phát tán không thể tiêu trừ. Hơn nữa, ngươi cũng phải tự mình chống đỡ một phần lực lượng lôi kiếp,bằng không lực thiên phạt sẽ ngày càng mạnh lên. Ta có một viên đan dược, ngươi dùng đi, có thể tăng lên lực lượng trong thời gian ngắn, cho ngươi chống cự được lôi kiếp.

Phượng tiên tử nói xong bấm tay bắn ra, một viên đan dược đỏ bay vào tay Lâm Minh, đồng thời Phượng tiên tử một chưởng đánh vào sấm sét kia. Nhất thời lửa xông tận trời, đằng sau Phượng tiên tử hình thành ảo ảnh một con Cổ Phượng, đụng vào tia sét giáng xuống.

Chương 950: Phượng minh cung

Theo một tiếng nổ ầm thật lớn, vô số sấm sét ngọn lửa tràn ra, ngập trời ngập đất!

Phượng tiên tử chỉ ra tay một lần liền đánh tan Lôi Long màu tím kia, nó hóa thành rất nhiều năng lượng sấm sét nhỏ bao phủ Lâm Minh cùng Phượng tiên tử.

Thấy vậy, Lâm Minh khẽ động, vận chuyển hạt giống Tà Thần, cắn nuốt toàn bộ năng lượng sấm sét li ti này như cá voi hút nước!

Ở trong người Lâm Minh, mầm non Tà Thần được tẩm bổ, mơ hồ chấn động.

Đây là lực thiên phạt, không giống sấm sét thế gian, trong đó ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh khiết, có chỗ tốt rất lớn với Lâm Minh.

- Ồ?

Phượng tiên tử kinh ngạc liếc Lâm Minh, vốn nàng tưởng Lâm Minh khó mà chống đỡ, không ngờ Lâm Minh lại dễ dàng cắn nuốt lực lôi phạt, chẳng những không bị thương, lại giành được chỗ tốt.

"Lâm Minh này, không ngờ ngươi cũng có trình độ ý cảnh hệ lôi như thế, hơn nữa dường như..."

Trong lòng Phượng tiên tử chợt động, một cỗ thần niệm bao phủ Lâm Minh, như muốn nhìn thấu hắn.

- Được lắm, được lắm!

Phượng tiên tử kinh ngạc khen ngợi.

- Thân thể ngươi trải qua nhiều lần pháp tắc lôi hệ rèn luyện, đã là linh thể hệ lôi, mỗi một tế bào thân thể đều được sấm sét kích thích hoạt hoá, mức độ hòa hợp pháp tắc lôi hệ cực cao! Dường như lúc độ Mệnh Vẫn, ngươi dùng năng lượng hệ lôi rèn luyện thân thể?

Phượng tiên tử ánh mắt phi phàm, liếc một cái liền nhìn ra được linh thể hệ lôi của Lâm Minh từ đâu mà ra.

- Tiền bối sáng suốt, đúng là vậy.

Lâm Minh nói, lúc này Phượng tiên tử lại đánh tan một đạo sấm sét thiên phạt, toàn bộ năng lượng tràn ra bị Lâm Minh hấp thu, hai người vừa nói chuyện vừa chống lại lực thiên phạt, rất là thoải mái.

- Rất tốt, nhưng ngươi tiến vào thượng cổ Phượng tộc, vẫn phải lấy ý cảnh hệ hỏa làm chủ yếu. Ý cảnh hệ lôi chủ yếu tập trung ở chi nhánh Lôi Long ở thượng cổ Long tộc, còn có Tử Điện Kỳ Lân trong thượng cổ Kỳ Lân tộc. Thượng cổ Phượng tộc ta không có ý cảnh hệ lôi, trước Mệnh Vẫn tầng năm ngươi dùng sấm sét luyện thể, như vậy Mệnh Vẫn về sau nên dùng năng lượng hệ hỏa luyện thể! Như vậy có thể để thân thể ngươi đạt tới cực hạn lôi và hỏa!

Lúc này, lại một Thần Lôi đánh xuống Phượng tiên tử, lần này Phượng tiên tử chỉ đánh tan bảy thành năng lượng, còn lại ba thành đánh xuống Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh co rút, tinh thần lực liên hệ mầm non Tà Thần, xương cốt cả người rung đùng đùng, mạnh mẽ chống đỡ lần sét đánh này.

Đùng!

Chân nguyên hộ thể của Lâm Minh trực tiếp tan vỡ, Lôi đình lực ồ ạt chảy vào người Lâm Minh, tung hoành trong kinh mạch, cuối cùng đều chảy vào mầm non Tà Thần. Khi đó, Lâm Minh cả người tê dại, nhưng có cảm giác thoải mái không rõ, làm hắn không nhịn được hét dài.

- Tốt! Rất tốt!

Phượng tiên tử gật đầu, hai tay vung lên, từng tia sét bị đánh tan, từ đánh tan sáu bảy thành lực thiên phạt, đến sau là năm thành, bốn thành. Lâm Minh chịu đựng càng nhiều lực thiên phạt, năng lượng trong người tràn đầy như muốn bùng nổ, mầm non Tà Thần trong người lại vươn ra một cái nụ, sắp mọc ra chiếc lá thứ tư!

Nên biết, mầm non Tà Thần của Lâm Minh mọc chiếc lá thứ ba là hấp thu Tử Sư Lôi Nguyên, cộng thêm tích lũy rất nhiều trước đó mới thành công. Nhưng chiếc lá thứ tư chỉ cần cắn nuốt một ít lực thiên phạt không ngưng tụ thành Lôi Linh, Lôi Nguyên mà đã mọc ra, đủ thấy được lực thiên phạt cao hơn một tầng so với sấm sét bậc cao.

Hiện tại mầm non Tà Thần có bốn chiếc lá, trong đó ba mảnh đều là lá cây sấm sét, chỉ có một chiếc là lửa. Nhưng điều này không thành vấn đề, đợi cho Lâm Minh tiến vào thượng cổ Phượng tộc, số lượng lá cây lửa sẽ vượt qua lá cây sét.

Lực thiên phạt ngày càng dày đặc, Phượng tiên tử liên tục ra tay, về sau không còn là sấm sét nữa, mà là những vòng Đạo Đồ! Đây là quy tắc thiên đạo, trong không gian tự nhiên hình thành Đạo Đồ.

Thấy vậy, cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong Đạo Đồ, Lâm Minh hít một hơi. Vốn hắn nghĩ dựa vào linh thể hệ lôi của mình, chờ tu vi mạnh lên một chút, thậm chí có thể tự mình chống lại pháp tắc thiên đạo, qua lại Thần Vực cùng hạ giới, bây giờ xem ra là hắn quá ngây thơ, Đạo Đồ khủng bố như vậy, chỉ cần chạm phải là hắn sẽ hóa thành tro bụi.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Sắc mặt Phượng tiên tử cũng trở nên ngưng trọng, nàng vung hai tay, sau lưng hình thành một vùng thế giới, đây là hình chiếu thế giới trong người nàng. Đối mặt với pháp tắc thiên đạo, Phượng tiên tử cũng phải triển khai ra hình chiếu thế giới, đối phó toàn lực.

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng vòng Đạo Đồ bị Phượng tiên tử đánh tan, vô số mảnh vỡ pháp tắc nổ tung, va chạm dữ dội như thế kéo dài khoảng 30 phút, còn Phượng tiên tử thể lực dồi dào, không có cảm giác thiếu pháp lực.

Thẳng đến khi qua nửa canh giờ, một vòng Đạo Đồ cuối cùng bị Phượng tiên tử đánh tan, lúc này Lâm Minh cảm giác mắt sáng lóa, dòng ánh sáng nhiều màu tượng trưng cho lực lượng không gian biến mất, bọn họ đi tới đại thế giới.

Bầu trời rộng lớn vô hạn, dưới chân Lâm Minh là mặt đất vô biên, dãy núi kéo dài nhỏ như những đá vụn, sông mỏng như sợi tóc. Cảnh tượng vô tận như thế, Lâm Minh đoán mình đang cách mặt đất ít nhất mấy ngàn dặm, mà ở trên khoảng cách cao như vậy nhìn thế giới dưới chân vẫn không biên giới, cảnh tượng này hết sức rung động.

Đột nhiên nghe một tiếng rít gào long trời lở đất, nhìn lên, là một con hung thú thái cổ có cánh thật to cùng cái đầu lớn dữ tợn xẹt qua bầu trời, hung thú kia phát tán ra uy áp làm Lâm Minh kinh hãi, mình rõ ràng không phải là đối thủ của con hung thú này.

Nơi này chính là Thần Vực ư?

Lâm Minh hít sâu một hơi, lại phát hiện nguyên khí thiên địa hoàn toàn không tinh khiết như mình nghĩ, mà rất hung bạo còn lẫn lộn!

Năng lượng ngũ hành, năng lượng thuần dương, năng lượng chí âm, năng lượng sinh mệnh, huyết sát khí, quỷ khí, ma nguyên... Đủ loại năng lượng lẫn lộn một chỗ, dày đặc còn hung bạo!

Hít thật sâu một hơi năng lượng này, Lâm Minh lập tức cảm giác được những năng lượng hung bạo này chảy vào kinh mạch, chạy lung tung như ngựa hoang đứt cương. Đương nhiên, Lâm Minh đã đạt tới cảnh giới Mệnh Vẫn, rất dễ dàng áp chế chúng, nhưng võ giả Luyện Thể kỳ, Hậu Tiền kỳ thì chưa chắc có bản lĩnh này.

Muốn tu luyện dựa vào những năng lượng này, phải chia tách chiết xuất, tu luyện thiếu cẩn thận thì có khi tẩu hỏa nhập ma.

"Võ giả Thần Vực lớn lên ở trong môi trường thế này..."

Lâm Minh có hơi bất ngờ, kỳ thật nguyên khí thiên địa như vậy là nâng cao cánh cửa tu luyện, rất nhiều võ giả tư chất thấp thậm chí không có cả tư cách tu luyện, bằng không tu luyện dẫn tới kinh mạch rối loạn đến chết.

Những võ giả tư chất ưu tú, lại vì từ nhỏ hấp thu những nguyên khí thiên địa hung bạo thế này mà rèn luyện lâu dài, lực lượng càng thêm mạnh mẽ!

Phượng tiên tử như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Minh, nói:

- Môi trường Thần Vực tàn khốc hơn hạ giới nhiều, nơi này là thế giới cá lớn nuốt cá bé chân chính. Lực lượng chính là mọi thứ, nơi này cạnh tranh càng dữ dội hơn, còn kết cục của kẻ bị đào thải sẽ rất thê thảm. Ngươi nên biết, võ giả tuổi thọ lâu dài, cũng có rất nhiều con cháu, tốc độ tăng trưởng dân cư rất nhanh. Còn Thần Vực có rộng lớn thế nào, tài nguyên cũng có hạn, không thể gánh vác nhiều dân cư như thế, hơn nữa không phải mỗi một gia tộc đều có năng lực đưa tộc nhân dư thừa xuống hạ giới, kết cục chờ đợi kẻ thua có thể là cái chết...

Phượng tiên tử nói tới đây, Lâm Minh hít một hơi lạnh, quả thật một võ giả sống mấy ngàn đến vạn năm, có mấy trăm con cái cũng chẳng có gì lạ. Còn trăm con cái này phần lớn cũng tập võ, tuổi thọ cũng lâu dài, tiếp tục như thế, nhân số một gia tộc sẽ tăng trưởng cấp số nhân, không quá 10 đời sẽ đạt tới cả trăm ngàn cả triệu người.

Thần Vực tồn tại không biết bao nhiêu triệu năm, nếu không tình người chết bình thường, vậy thì mặc kệ Thần Vực rộng lớn cỡ nào cũng sẽ bị nhét đầy người.

Đây là một cái thế giới tàn khốc!

- Đi, ta dẫn ngươi đi Phượng Minh Cung. Thượng cổ Phượng tộc ta có tổng cộng ba đại thị tộc, 72 cung, phân chia giới khác nhau ở Thần Vực. Ngoài ra, còn có bộ tộc Băng Phượng độc lập, tổng cộng 36 cung. Bộ tộc Băng Phượng đều ở Cực Bắc giới, Băng Phong giới cùng Lạc Tuyết giới, lánh đời không ra, không lui tới với bên ngoài, cũng không nghe chúng ta quản lý, cho nên dù thượng cổ Phượng tộc có 108 cung, nhưng bình thường chỉ nói 72 cung Hỏa Phượng của chúng ta. Ta ở Phượng Minh Cung, là đệ tử 69 dưới trướng Cung chủ Phượng Minh Cung.

- Ác... Đệ tử 69?

Lâm Minh há to miệng, thực lực của Phượng tiên tử hết sức khủng bố, sợ là không thua gì nhân vật Ma Đế, người như thế chỉ là đệ tử thứ 69 trong Phượng Minh Cung? Mà thượng cổ Phượng tộc có 108 tồn tại không dưới Phượng Minh Cung, vậy sẽ có bao nhiêu cao thủ?

Phượng tiên tử nhìn ra suy nghĩ của Lâm Minh, nói:

- Cung chủ Phượng Minh Cung thu tổng cộng 81 đệ tử, gom đủ số chín lần chín, nhưng thực lực 81 đệ tử này không đồng đều, cũng chỉ có 5-6 đệ tử mạnh nhất mà thôi. Những người này đều đứng hàng phó Cung chủ, còn ta là một trong phó Cung chủ Phượng Minh Cung.

- Ra vậy.

Lâm Minh gật đầu, như thế còn có thể tiếp nhận được.

Trong lúc Phượng tiên tử nói, dẫn theo Lâm Minh xé rách hư không, lại thi triển Hư không đại na di. Thế giới Thần Vực cực kỳ vững chắc, xé rách hư không ở trong này khó khăn trăm ngàn lần so với hạ giới. Với thực lực của Lâm Minh, một đòn tùy tiện là có thể đục lỗ không gian ở Thiên Diễn Đại Lục, nhưng ở Thần Vực thì muốn vặn vẹo không gian cũng khó.

Chỉ trong vòng 1 nén nhang, Phượng tiên tử mang theo Lâm Minh phá vỡ hư không đi tới một mảnh biển rộng vô tận, nước biển nơi này lại có màu vàng, nhìn từ xa có vô số ánh vàng lấp lánh, đẹp không gì tả hết.

Lâm Minh tra xét xung quanh, nhưng không thấy bóng Phượng Minh Cung.

Lúc này, Phượng tiên tử đánh ra một đạo ấn quyết, hư không trước mặt Lâm Minh tự dưng vặn vẹo, gợn lên như sóng nước.

Một lát sau, không gian hình thành lỗ hổng rộng mấy chục trượng, xuyên thấu qua lỗ hổng này, Lâm Minh thấy được một cái thế giới giấu trong hư không, là dùng đại pháp lực sáng tạo ra. Phượng Minh Cung, nằm ngay trong thế giới này!

Nên biết, không gian Thần Vực vững chắc cỡ nào, muốn sáng lập ra một chỗ thế giới lớn như vậy cần có sức mạnh ra sao, Lâm Minh không cách nào tưởng tượng được.

Chương 951: Tranh đấu

Thần niệm vươn ra, không thể phát hiện giới hạn thế giới này, chỉ thấy biển mây không dứt, tiên sơn, tiên đảo, động thiên phúc địa kéo mãi không hết.

Ở trong mây có vô số linh cầm linh thú bay lượn, rất nhiều linh thú hình thể dài cả trăm cả ngàn dặm. Thậm chí Lâm Minh còn thấy được một con Thận Long, đang phun ra Thận khí ngưng kết Thận tinh giống với con Thận Long ở 8000 dặm đầm lầy màu đen!

Thận Long ở Phượng Minh Cung thân thể dài ngàn dặm, thân thể khủng bố như thế nằm trên ngọn núi vô cùng lớn, cái đầu rồng cực lớn phun mây nhả khói ở trên đỉnh núi, rất nhiều Thận khí tràn ra, nhưng không giống Thận khí màu đen ăn mòn cực độc như ở 8000 dặm đầm lầy màu đen, mà như mây nhiều màu đầy may mắn.

Ngoài Thận Long ra, còn có những con Kim Ô, Hỏa Điểu, Chu Tước, linh cầm nhiều màu nhìn giống Phượng Hoàng, bay lượn giữa biển mây trên trời, làm Lâm Minh nhìn trợn mắt cứng lưỡi.

Tiên sơn, tiên đảo, biển mây vô hạn, tiên cầm, linh thú, cùng với thế giới được sáng lập trong hư không này, mọi thứ đều khiến người ta vô cùng rung động. Cái gì Cửu Đỉnh Thần quốc, cái gì Ma Thần Đế Cung, những tông môn lục phẩm, chuẩn lục ở Thiên Diễn Đại Lục so với Phượng Minh Cung thượng cổ Phượng tộc, đúng là thôn nhỏ trong núi mà so sánh với siêu thành phố.

Phượng tiên tử dẫn Lâm Minh thản nhiên vào trong thế giới Phượng Minh Cung, lập tức có một con chim ngũ sắc to lớn dài bảy tám dặm bay tới, phủ phục trước mặt Phượng tiên tử.

Con chim lớn ngũ sắc này nhìn giống Phượng Hoàng lại giống Chu Tước, so với nó thì Chu Tước trên Thần Hoàng Đảo đúng là gà rừng. Không nói khí thế cùng uy áp, chỉ riêng khác biệt hình thể, con chim ngũ sắc này thân dài bảy tám dặm, còn Chu Tước ở Thần Hoàng Đảo lớn nhất chỉ có bảy tám trượng, không thể nào so sánh

được.

Cũng là chuyện hết cách, nguyên bản Chu Tước trên Thiên Diễn Đại Lục là chim chóc thời đại thượng cổ tiếp nhận máu Cổ Phượng mà diễn hóa thành. Tuy rằng máu Cổ Phượng thần kỳ, nhưng cũng không tới mức vài giọt máu Cổ Phượng là có thể làm một con chim đạt tới tu vi Thần Hải. Huống chi từ sau khi truyền thừa thượng cổ Phượng tộc cắt đứt ở Thiên Diễn Đại Lục từ 10 vạn năm trước, liền không còn ai nuôi dưỡng Chu Tước, là chúng nó tự chọn huyết mạch sinh sản, không còn máu Cổ Phượng nhập thêm, như vậy trải qua 10 vạn năm, Chu Tước thượng cổ sinh sản với chim thường, huyết mạch cũng mỏng dần, không còn vinh quang ngày xưa.

Đến khi Thần Hoàng Đảo thành lập, một con Chu Tước sau khi trưởng thành cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên Chí Cực, nếu tu luyện một phen, có thể tu luyện đến Toàn Đan hậu kỳ cũng đã khá lắm rồi.

Vài giọt máu Cổ Phượng, trải qua 10 vạn năm suy yếu thì còn lại được bao nhiêu?

Đây chính là khác biệt của truyền thừa, không thể nào so sánh với com chim ngũ sắc này.

Phượng tiên tử dẫn theo Lâm Minh bước lên con chim ngũ sắc này, nó giương cánh bay lên, xuyên qua các tầng tiên sơn, tiên đảo. Bay khoảng 15 phút, Lâm Minh thấy được một tòa cung điện to lớn, cung điện này lớn đến không thể hình dung, quả thật như một ngôi sao nhỏ!

Thậm chí có thể cung điện này chính là do đại năng đỉnh cấp dùng ngôi sao luyện hóa thành.

Lâm Minh cảm thấy rung động sâu sắc, nhưng nghĩ lại thì bình thường. Thượng cổ Phượng tộc trên ý nghĩa tức là ba đại thị tộc, 72 cung, những chỗ này chứa đựng mấy chục cả trăm tỷ tộc nhân Cổ Phượng, chia ra mỗi một cung thượng cổ Phượng tộc sẽ chứa đựng cả tỷ tộc nhân. Nếu cung điện không có kích cỡ như ngôi sao, vậy làm sao chứa được?

Phượng tiên tử dẫn Lâm Minh bay về phía Phượng Minh Cung, thường nói nhìn núi chạy chết ngựa, Lâm Minh rõ ràng thấy Phượng Minh Cung ngay trước mặt, còn tốc độ của linh cầm ngũ sắc này nháy mắt ngàn dặm, nhưng nó bay tới Phượng Minh Cung cũng phải rất lâu mới đến.

Tới gần Phượng Minh Cung, Lâm Minh càng cảm giác được nó to lớn, dù là linh cầm ngũ sắc này dài 7-8 dặm, bay trước cung điện khổng lồ này chỉ như là hạt bụi!

Bên trong cung điện, lầu vàng gác ngọc vô tận, bên trên cung diện lại có chín mặt trời treo cao, mỗi mặt trời đều loáng thoáng có bóng Kim Ô.

Chín con Kim Ô, chín vầng mặt trới

Lâm Minh hoài nghi, kỳ thật chín mặt trời bên trên là do chín con Thánh thú Kim Ô diễn hóa ra, Phượng Minh Cung này là tiên cảnh thế gian thật sứ

Đến gần Phượng Minh Cung, liền thấy vô số đệ tử Cổ Phượng tộc cùng linh cầm qua lại, vô số Thánh thú, vô số Linh chu.

Rất nhiều người gặp được Phượng tiên tử liền hành lễ, Phượng tiên tử là một trong các phó Cung chủ Phượng Minh Cung, tự nhiên được hưởng địa vị cực cao.

Phượng tiên tử đang muốn dẫn Lâm Minh hạ xuống Phượng Minh Cung, lúc này có tiếng nhạc tấu vang lên, Lâm Minh nhìn sang, chỉ thấy một chiếc lâu thuyền khắc bằng vàng ròng, chín con thần điểu màu đỏ kéo đi từ từ bay tới.

Ở xung quanh lâu thuyền này có 72 tiên nữ, quốc sắc thiên hương, thân thể duyên dáng, họ cầm các loại nhạc khí, lụa màu, trống hoa, lộng hoa, xoay quanh lâu thuyền. Oanh oanh yến yến, tiên nhạc réo rắt, thật như Đế Vương xuất hành.

Lâu thuyền dừng lại đằng trước Phượng tiên tử, rèm cửa Thần tằm ti thật dày kéo lên, một nam nhân dung mạo tuấn tú ôm lấy một nữ nhân kiều diễm đứng dậy, cười hì hì nhìn Phượng tiên tử.

- Ta nói là ai, thì ra là Yến sư muội.

Nam nhân lười biếng nói với Phượng tiên tử, không hề liếc Lâm Minh một cái. Nam nhân kia gọi là họ của Phượng tiên tử, Phượng tiên tử họ Yến, tên là Yến Phượng Tiên, Phượng tiên tử chỉ là phong hào.

Lâm Minh có thể cảm nhận được khí thế mênh mông bành trướng trên người nam nhân này, tựa như có núi lửa ngủ say bị phong ấn trong người, vô cùng khủng bố, đủ thấy là đại năng Thần Vực vượt quá hiểu biết của hắn.

Nhưng mà, hình như nam nhân này không có vẻ hòa nhã gì với Phượng tiên tử.

Lâm Minh nghĩ thế, Phượng tiên tử nhướng mày, cười lạnh nói:

- Tôn Viêm Minh? Sao hả, 30 năm trước ngươi bắt đầu bế quan, tiêu hao một viên Diêm Dương Đan, lại đi Tiêu Cửu Dương mượn Hoàn Vũ Thần Lô tu luyện, lại dùng đại trận thời gian chỉnh chậm thời gian, một năm bằng 10 năm. Bế quan 30 năm, kỳ thật ngang với 300 năm, thời gian dài như thế mà tu vi vẫn cứ như 30 năm trước, chân nguyên cũng không ngưng tụ bao nhiêu, đúng là phung phí của trời!

Phượng tiên tử nói một phen, Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, không ngờ Phượng tiên tử cũng có một mặt mạnh mẽ như vậy. Đối mặt với kẻ địch của mình, lời nói sắc bén không chút lưu tình.

Phượng tiên tử nó rõ ràng chọc vào chỗ đau của Tôn Viêm Minh, sắc mặt hắn khó coi, nhưng không phản bác được Phượng tiên tử. Vô tình ánh mắt Tôn Viêm Minh liếc qua Lâm Minh, bỗng khẽ hô một tiếng, tiếp theo mỉm cười. Vốn hắn nghĩ Lâm Minh chỉ là người hầu của Phượng tiên tử, lười liếc tới hắn, nhưng bây giờ lại phát hiện trên người Lâm Minh có điều thú vị.

- Ngươi là võ giả hạ giới phi thăng?

Tôn Viêm Minh liếc một cái nhìn ra thân phận của Lâm Minh, võ giả Thần Vực khác biệt rõ rệt với võ giả hạ giới chính là chân nguyên trong người khác biệt. Võ giả Thần Vực, tu luyện rút lấy nguyên khí thiên địa Thần Vực lẫn lộn, năng lượng trong người mạnh mẽ hung bạo, sẽ không bình thản như năng lượng của võ giả hạ giới.

- Mệnh Vẫn tầng năm liền phi thăng Thần Vực, chậc chậc, nhất định phải có cường giả tuyệt thế tu thành thế giới trong cơ thể hộ pháp cho ngươi, bằng không lúc ngươi phi thăng sẽ bị lực thiên phạt đánh thành tro bụi, khó trách mấy ngày trước Yến sư muội tiêu hao rất nhiều Tử Dương thạch hạ giới một chuyến, chính là vì dẫn độ ngươi? Đúng là thần kỳ, một cái võ giả hạ giới đáng để Yến sư muội coi trọng như vậy, tự mình dẫn độ?

- Hay là Yến sư muội tự biết trong môn phái không có bao nhiêu người ủng hộ, kém xa Cửu Dương sư huynh, liền muốn thành lập thế lực trực hệ của mình, bắt đầu từ "trẻ con" này?

Tôn Viêm Minh cố ý nhấn mạnh hai chữ "trẻ con", không nói cũng hiểu hàm ý trào phúng. Với cảnh giới của hắn, võ giả hạ giới Mệnh Vẫn tầng năm phi thăng thật chỉ có thể coi là trẻ con.

- Yến sư muội đợi tương lai những võ giả hạ giới phi thăng này phát triển, có thể giúp ngươi chống đỡ cục điện? Ha ha ha ha, ta nói Yến sư muội, ngươi tính toán trông cậy vào võ giả hạ giới có phải là quá ngây thơ không?

Tôn Viêm Minh vuốt cằm, không kiêng nể nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới, cảm giác của hắn cũng ngang ngược tiện vào người Lâm Minh, muốn lật xem hết cả trong lẫn ngoài. Đây là hành vi cực kỳ không lễ phép, Lâm Minh vô cùng khó khăn muốn ngăn cản thần niệm này, nhưng sắp không cản nổi.

- Chậc chậc, mặt mày thanh tú, đúng là dạng mặt trắng mà.

Tôn Viêm Minh lộ ra ý cười sâu xa, rõ ràng có ám chỉ, nhưng một câu này lại chọc giận Phượng tiên tử. Trong mắt Phượng tiên tử lóe lên tia sáng lạnh, khoảng khắc chưa đủ 1/10.000 giây, trong mắt Phượng tiên tử bắn ra một tia ánh sáng xanh nhạt, trực tiếp bắn vào trong người Tôn Viêm Minh. Thân thể Tôn Viêm Minh chấn động, dường như gặp chuyện gì cực kỳ đau đớn, khuôn mặt vặn vẹo lui ra sau một bước lớn, sắc mặt tái nhợt.

Như vậy, cũng cắt ngang cảm giác của Tôn Viêm Minh, để Lâm Minh không cần chống cự áp lực mạnh mẽ kia nữa.

Rõ ràng thực lực của Tôn Viêm Minh chênh lệch xa với Phượng tiên tử, bằng không nhất quyết sẽ không bị một ánh mắt của Phượng tiên tử đánh lùi.

"Đó là chiến linh?"

Lâm Minh sửng sốt, vừa nãy xảy ra nhanh như chớp giật, hắn không nhìn rõ, chỉ có thể đoán là hào quang của chiến linh, hơn nữa tuyệt đối không chỉ là chiến linh Hoàng Kim!

Đạt tới cảnh giới chiến linh Hoàng Kim, ý chí sẽ trực tiếp ảnh hưởng hiện thực, uy lực tăng bội lần, Phượng tiên tử rõ ràng vượt xa cảnh giới này!

Càng đến cảnh giới về sau, chiến linh ảnh hưởng chiến lực càng lớn, hiện giờ Phượng tiên tử chỉ dựa vào chiến linh đã làm Tôn Viêm Minh chịu thiệt.

Điều này làm Lâm Minh cảm thấy bất ngờ, vốn tưởng Tôn Viêm Minh này có thể khiêu chiến Phượng tiên tử, ít nhất phải có thực lực gần bằng Phượng tiên tử, không ngờ chênh lệch lớn như thế, hẳn là có chỗ dựa gì? Là Cửu Dương sư huynh kia? Cũng đúng, nếu không có chỗ dựa mà dám đối nghịch với người mạnh hơn mình, đúng là muốn chết.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, Yến Phượng Tiên phát ra vòng sáng đỏ quấn quanh người Lâm Minh, lạnh giọng nói:

- Chúng ta đi!

Nói xong Yến Phượng Tiên bay vụt đi như chớp, để lại Tôn Viêm Minh sắc mặt âm trầm. Hắn lấy ra nuốt một viên đan dược dưỡng hồn tùy thân, trong mắt xẹt qua kiêng kỵ cùng âm độc.

"Yến Phượng Tiên, coi như ngươi lợi hại, chờ Cửu Dương sư huynh trở thành Cung chủ Phượng Minh Cung, ngươi sẽ xong rồi. Đến lúc đó, ta xé đi lớp áo ngoài kiêu ngạo của ngươi, lăng nhục ngươi một phen!"

Chương 952: Hóa thần cửu biến

Lâm Minh được Phượng tiên tử dẫn đi, ngồi linh cầm ngũ sắc bay như chớp về phía Phượng Minh Cung. Gió mạnh thổi tới thổi tung mái tóc Phượng tiên tử, Lâm Minh đứng sau Phượng tiên tử, im lặng không nói.

- Có phải trong lòng thắc mắc đúng không?

Phượng tiên tử bỗng hỏi.

- Có chút thắc mắc, nhưng dường như nó là tranh đấu quyền lực trong thượng tầng Phượng Minh Cung, không có liên quan tới ta.

Lâm Minh bình thản nói, cảnh giới của hắn thấp kém, đấu tranh giữa những nhân viên cao tầng Phượng Minh Cung không có liên quan tới hắn.

- Nói không liên quan thì không liên quan, nói liên quan cũng có liên quan, Lâm Minh, ngươi là người ta coi trọng, ta dẫn ngươi gia nhập Phượng Minh Cung, coi như ngươi là trực hệ của ta. Là trực hệ của ta, tự nhiên ta sẽ cung cấp tài nguyên cho ngươi, nhưng đồng thời, ngươi cũng phải đối mặt không ít kẻ địch.

- Ở trong Phượng Minh Cung có chín đại phó Cung chủ, trong đó đệ nhất phó Cung chủ Cửu Dương chân nhân, tên là Tiêu Cửu Dương, là con cháu Tiêu gia một trong ba đại thị tộc. Hắn nhập môn lâu hơn ta nhiều, thiên phú xuất chúng, lại có kỳ ngộ, thực lực rất mạnh, có rất nhiều nhân mạch ủng hộ trong môn. Hơn nữa tài sản giàu có, từng đồng tài nguyên đổ xuống, rất nhiều đệ tử thiên tài, Trưởng lão, Đường chủ phân cung thu lấy chỗ tốt của hắn, tự nhiên sẽ làm việc cho hắn. Hàng năm đều có nhiều không đếm hết những đệ tử mới nổi lên gia nhập vào dưới trướng hắn, có thể nói Tiêu Cửu Dương một tay che trời ở Phượng Minh Cung, lúc Cung chủ bế quan, nhiều lúc đều do hắn chủ trì công việc Phượng Minh Cung.

- Mà qua trăm năm hay mấy trăm năm nữa là Cung chủ sẽ thoái vị, đi Thiên Phượng Cung ở trung tâm thượng cổ Phượng tộc tiềm tu, mà có thể cạnh tranh chức Cung chủ, chính là chín đại phó Cung chủ chúng ta. Mà trong chín người này, Tiêu Cửu Dương có phần thắng lớn nhất.

Phượng tiên tử nói một phen, Lâm Minh lập tức hiểu được, đấu tranh quyền lực thượng tầng chính là tranh giành chức Cung chủ. Ở giới thế tục, hoàng thất tranh giành ngôi vị thậm chí có thể tay chân tương tàn. Ở Phượng Minh Cung này, các đại phó Cung chủ không thân chẳng quen, hơn nữa còn là Thần Vực tất cả lấy thực lực làm đầu, vậy tranh đấu càng thêm ác độc.

Lâm Minh hỏi:

- Phượng tiên tử tiền bối có ý muốn tranh giành chức Cung chủ Phượng Minh Cung?

- Đương nhiên, vì cái gì không tranh giành? Người tu võ chúng ta tu vi là lớn nhất, không có tu vi, cái gì cũng là không phải. Mà muốn tăng lên tu vi, phải có cơ duyên, Cung chủ Phượng Minh Cung chính là một phần cơ duyên to lớn, trở thành Cung chủ Phượng Minh Cung,nắm giữ một đại Thần cung, có thể điều động tài nguyên, hưởng thụ đãi ngộ vượt xa những người khác. 72 cung thượng cổ Phượng tộc, mỗi một Cung chủ đều là nhân vật tọa trấn một phương, sẽ được thượng cổ Phượng tộc bồi mạnh tay bồi dưỡng. Không chỉ vậy, một người đắc đạo gà chó thăng thiên, ngươi trở thành Cung chủ, những người một mực theo ngươi cũng sẽ được hưởng phúc ân, bằng không để đối thủ của ngươi lên làm Cung chủ, kết cục của bọn họ cũng sẽ hết sức thê thảm.

- Người ngươi vừa gặp là Tôn Viêm Minh, tuy rằng cùng một bối phận với ta, nhưng thực lực có hạn, ngay cả phó Cung chủ cũng không phải. Hắn bám vào Tiêu Cửu Dương, chính là muốn sau này Tiêu Cửu Dương lên làm Cung chủ, hắn có thể thu được chỗ tốt.

Phượng tiên tử giải thích một phen, Lâm Minh đã rõ ràng, mặc kệ là Hoàng đế giới phàm nhân hay là Cung chủ ở Thần Vực, muốn tranh giành địa vị đầu tiên phải vây cánh ủng hộ, nếu cả Phượng Minh Cung đều ủng hộ ngươi, vậy người khác muốn tranh giành chức Cung chủ cũng không tranh giành nổi.

Phượng tiên tử cất bước trễ, chỉ còn mấy trăm năm là đến lúc Cung chủ thoái vị, nàng phải bồi dưỡng trực hệ của mình chống lại Tiêu Cửu Dương, cho nên nàng coi trọng mình như vậy cũng là có nguyên nhân.

Trong lòng Lâm Minh hiểu rõ, mặc kệ mình có thái độ thế nào, ở trong lòng những người khác, mình đều đã bị đóng dấu phe của Phượng tiên tử. Tuy nhiên kết quả này cũng không xấu, ở trong chỗ phe phái rõ ràng này, biện pháp tốt nhất chính là gia nhập một phái trong đó, không có khả năng bảo trì trung lập tìm chỗ tốt giữa hai bên, sẽ chỉ bị hai phái lạnh nhạt, không được chia một chút tài nguyên gì.

Hơn nữa, mình mới Mệnh Vẫn tầng năm có thể phi thăng Thần Vực, ít nhiều cũng nhờ Phượng tiên tử ra tay. Nghe Tôn Viêm Minh nói, lần này nàng hạ giới còn tiêu hao rất nhiều Tử Dương thạch, không chỉ thế, Phượng tiên tử còn tăng lên tu vicủa Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, trước đó còn để lại ngọc giản cứu mạng trên người mình.

Lâm Minh ghi nhớ kỹ ân tình này, nếu không có Phượng tiên tử, Lâm Minh phải chờ tới Thần Hải mới có thể phi thăng, như vậy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Trên thế giới này không có chỗ tốt vô duyên, cũng không có chỗ xấu tự nhiên, dù cho Phượng tiên tử làm những điều này đều có động cơ khác, nhưng Lâm Minh vẫn phải báo đáp ân tình này.

Nếu đã hiểu rõ, Lâm Minh nói:

- Được tiền bối coi trọng, vãn bối sẽ không làm tiền bối thất vọng.

- Ừm, tốt! Ngươi đi theo ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi. Ta dẫn ngươi đi lĩnh lệnh bài thân phận, đồng thời ban cho ngươi ngọc giản, Tử Dương thạch.

Phượng tiên tử dẫn Lâm Minh đi tới Viêm Dương Điện, đây là đại điện đỏ rực cao trăm trượng ở ngoài Phượng Minh Cung, chỉ bước vào liền cảm nhận được khí tức ngọn lửa dữ dội phà vào mặt.

Ở trong này có không ít đệ tử xếp hàng đợi, bọn họ đều là đệ tử mới gia nhập Phượng Minh Cung, thậm chí trong đó có không ít người phi thăng như Lâm Minh, khác biệt là bọn họ đều có tu vi Thần Hải kỳ.

Đội ngũ tới mấy trăm người, xếp thành hàng dài hai dặm, nhiều người tập trung trong này cũng không có gì lạ. Nên biết, Phượng Minh Cung nói là một cung điện, còn không bằng nói là ngôi sao, trong này là một cái đại thế giới, có cả tỷ người, trong cả tỷ người này hầu hết chỉ có tu vi dưới Toàn Đan, bọn họ không phải đệ tử Phượng Minh Cung, quanh năm đều khổ tu võ kỹ, sau đó thông qua các kiểm tra nghiêm khắc mới được thăng cấp đệ tử, cho nên Phượng Minh Cung có cực nhiều đệ tử mới.

Ở Thiên Diễn Đại Lục, lên được Mệnh Vẫn đã rất lợi hại, trở thành Thần Hải có thể xưng bá một phương. Còn ở Phượng Minh Cung này, Mệnh Vẫn Thần Hải chỉ là yêu cầu cơ bản để vào cung thành đệ tử chính thức.

Lâm Minh tới đây, lập tức dẫn tới nhiều người chú ý. Hơn nữa Lâm Minh còn được Phượng tiên tử dẫn đi, tuy rằng bọn họ không biết thân phận phó Cung chủ của Phượng tiên tử, nhưng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Phượng tiên tử. Nhân vật như thế dẫn một đệ tử mới tới lĩnh lệnh bài thân phận, đãi ngộ khác xa những người xếp hàng bọn họ.

- Người kia là ai?

- Không biết, hẳn là người hạ giới phi thăng, không biết là thị tộc giới nào.

- Có khi nào hắn có quan hệ sau lưng không? Bằng không sao lại làm phiền đại nhân vật như thế dẫn đường, không cần phải xếp hàng.

Một võ giả cũng là người hạ giới phi thăng trong lòng không cân bằng nói, hắn nhìn Lâm Minh theo Phượng tiên tử dẫn trực tiếp lấy thẻ bài thân phận, còn bọn họ lại xếp hàng cả ngày.

- Hừ! Có quan hệ gì, có quan hệ còn đi hạ giới? Đã sớm tác oai tác quái ở Thần Vực! Ta xem là hiến ra bảo bối gì, hàng năm vô số đệ tử gia nhập Phượng Minh Cung, không hiến chút bảo bối ai thèm coi ngươi là cái thứ gì, tùy tiện ném vào góc tới thối, cả đời đừng mơ nổi lên!

Không biết là võ giả nào nói câu này, người ở đây đều cảm thấy có đạo lý, có những người bắt đầu hối hận không lấy ra một ít bảo bối. Nhưng nói lại, bọn họ cũng không kiếm ra được bảo bối làm cường giả Thần Vực chú ý.

Liền có võ giả đố kỵ nói:

- Không biết tiểu tử kia nhặt được thứ gì tốt, hừ, đem thứ tốt ra tặng chính là ngu ngốc, tu võ phải xem chính mình, người khác có thể giúp được bao lâu? Có cơ duyên còn không bằng giữ cho mình dùng, ta xem vài năm nữa tiểu tử này sẽ không được.

Đối với những ánh mắt hâm mộ ghen tị xung quanh, Lâm Minh mặc kệ, hắn lấy đến được thẻ bài thân phận của mình, mặt trước khắc Kim Ô giương cánh, mặt sau khắc ba chữ "Lâm Minh lệnh".

Lâm Minh thuộc về bộ tộc Nặc Ngạn, vốn gọi Nặc Ngạn Minh, nhưng hắn cảm thấy khó đọc cái tên này, vẫn dùng tên cũ, dù sao bộ tộc Cổ Phượng chỉ nhìn huyết mạch, mặc kệ dòng họ.

Vốn đệ tử mới nhập môn đều phải làm tạp dịch, như là thủ vệ, đào mỏ, trông coi Dược Viên.... Nhưng bởi vì quan hệ với Phượng tiên tử, Lâm Minh được miễn tạp dịch.

Hơn nữa lệnh bài này không giống Hỏa Điểu lệnh của đệ tử bình thường, mà là Kim Ô lệnh cao hơn một bậc.

Phượng Minh Cung căn cứ cấp bậc đệ tử, từ dưới lên trên chia làm Hỏa Điểu Điện, Kim Ô Điện, Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện.

Lâm Minh vốn nên gia nhập từ Hỏa Điểu Điện cấp thấp nhất, nhưng vì Phượng tiên tử, hắn trực tiếp vào Kim Ô Điện, ngày sau biểu hiện xuất chúng lại tăng lên Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện.

Từ dưới lên trên, đãi ngộ mỗi điện đều có chênh lệch rất lớn, đương nhiên Lâm Minh muốn sớm vào Phượng Hoàng Điện, hắn không khỏi hỏi Phượng tiên tử:

- Phượng tiên tử tiền bối, làm sao mới có thể vào Phượng Hoàng Điện?

Phượng tiên tử đã sớm dự liệu Lâm Minh sẽ hỏi điều này, giải thích:

- Có hai phương pháp, đầu tiên là trở thành Thần Biến kỳ, sẽ có tư cách vào Phượng Hoàng Điện, thông qua thử thách nhập cung, sẽ được vào Phượng Hoàng Điện. Tuy nhiên thử thách này rất nghiêm ngặt, rất nhiều người tới Thần Biến kỳ cũng không thể thông qua.

- Vậy phương pháp thứ hai thì sao?

Lâm Minh muốn sớm vào Phượng Hoàng Điện, nhưng đối với hắn thì Thần Biến kỳ thật sự xa xôi.

Phượng tiên tử nói:

- Phương pháp thứ hai càng khó hơn, đó chính là - trở thành Mệnh Vẫn tầng chín, trực tiếp gia nhập Phượng Hoàng Điện không cần thử thách.

- Ồ? Mệnh Vẫn tầng chín!

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, đường tắt như thế, xem ra Mệnh Vẫn tầng chín dù là ở bộ tộc Cổ Phượng cũng rất quý hiếm. Thiên tài đỉnh cấp Thần Vực lợi hại, có tài nguyên đỉnh cấp, có Giới chủ làm thầy, nhưng dù sao dạng thiên tài này cũng là số ít, có được mấy nhân vật cấp Giới chủ chứ? Lại có bao nhiêu tài nguyên đỉnh cấp để dùng?

Thần Vực, vẫn là người thường, đương nhiên bọn họ mạnh hơn võ giả hạ giới, nhưng so với Lâm Minh thì còn kém xa.

Mệnh Vẫn tầng chín, Lâm Minh có lòng tin.

Phượng tiên tử thấy ánh mắt Lâm Minh chớp động, liền biết hắn nghĩ gì, cười nói:

- Đúng vậy, ngươi nhất định phải đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, bằng không tới Thần Quân cảnh sẽ gặp phải bình cảnh.

- Sau Mệnh Vẫn là ba đại cảnh giới Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân. Mỗi một cảnh giới đều chỉ có ba tiểu cảnh giới sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cộng lại là chín, cho nên võ giả tu võ, đều có cách nói "Đi phàm cửu vẫn, hóa thần cửu biến".

- "Đi phàm cửu vẫn" chính là chỉ Mệnh Vẫn tầng chín, thân thể phàm thai lột xác thành linh thể, không độ chín tầng Mệnh Vẫn sẽ rất khó "Hóa thần cửu biến".

Chương 953: Thánh khí các

- Từ cảnh giới Thần Hải bắt đầu bước vào con đường thành thần, đan điền sáng lập tiểu thiên thế giới chứa dựng chân nguyên, đan điền hóa biển. Cảnh giới Thần Biến thì rơi vào một chữ "biến", từ linh thể lột xác thành Thần thể, thế giới đan điền cũng diễn hóa thành trung thiên thế giới. Còn cảnh giới Thần Quân, chính là thành thần chân chính, trong đan điền diễn hóa thành đại thế giới, chứa đựng chân nguyên vô tận. Ngoài ra, thế giới này còn có thể cho người ở, có thể chứa đựng rừng rậm, hồ nước, biển rộng, quốc gia, thậm chí ngôi sao! Ngươi có thể chứa đựng con dân trong thế giới của ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là thần mà bọn họ tín ngưỡng, cho nên tên cảnh giới này là Thần Quân, đó là chân chính thành thần.

- Nếu có thể vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, không nói nhất định trở thành Thần Quân, nhưng ít ra sau khi trở thành Thần Quân sẽ không gặp bình cảnh không thể vượt qua, tiềm lực càng thêm lớn.

Phượng tiên tử giảng giải một phen, Lâm Minh vô cùng hướng tới, kỳ thật trước đó không kế thừa trí nhớ của Ma đầu thượng cổ, cũng biết ba cảnh giới Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân, nhưng cảnh giới Thần Quân trong trí nhớ của Ma đầu thượng cổ kia cũng chỉ chứa đựng rừng rậm hồ nước mà thôi. Về phần chứa đựng ngôi sao, diễn hóa thành đại thế giới, cho vô số con dân sinh sống trong đó, Lâm Minh lại mới nghe lần đầu.

Dựa theo Phượng tiên tử miêu tả, trong những thế giới đó cũng có quốc gia, có cày cấy, có chiến tranh, có hiến tế, có sinh lão bệnh tử, có vui buồn lẫn lộn, có vô số chuyện xưa luôn luôn diễn ra, giống y như ở quốc gia trên Thiên Diễn Đại Lục. Thậm chí ở trong đó sẽ có võ giả tu luyện, dùng nguyên khí thiên địa mà Thần Quân đưa vào đại thế giới mà tu luyện.

Nếu có cơ duyên, thậm chí bọn họ có thể tu luyện đến Thần Hải kỳ! Đương nhiên, quá trình này khó khăn hơn rất nhiều lần so với võ giả trưởng thành ở đại thế giới chân chính.

Đến lúc đó, võ giả sẽ chân chính trở thành thần linh trong thế giới của mình, được người người quỳ bái. Còn lúc chiến đấu, có cả đại thế giới duy trì nguyên khí, như vậy sẽ mạnh đến cỡ nào?

Không thể tưởng tượng!

Đúng là xứng với cái tên Thần Quân.

Phượng tiên tử nói:

- Được rồi, Lâm Minh, ta đã nói tình huống của ngươi cho Quân Nguyệt Như, nàng là người của ta, tiếp theo Nguyệt Như sẽ dẫn ngươi đi chỗ ở của riêng mình. Nơi này có một cái ngọc phù, có chuyện gì có thể báo cho ta biết, ta hy vọng không lâu sau, ngươi có thể đi vào Phượng Hoàng Điện.

Phượng tiên tử nói rồi, trực tiếp bắn một chiếc Tu Di Giới vào tay Lâm Minh. Cảm giác quét qua, Lâm Minh lại phát hiện bên trong có ngọc phù ngọc liên hệ Phượng tiên tử, còn có rất nhiều thần thạch màu tím, ngọc giản nguyên bộ. Khỏi nói, những tảng đá tím này chính là Tử Dương thạch, còn ngọc giản là công pháp cùng ý cảnh hệ hỏa.

Mấy thứ này là đãi ngộ mà chỉ Lâm Minh mới có, đệ tử bình thường không thể mơ tới.

Đợi cho Phượng tiên tử đi rồi, vài đệ tử đi đến, dẫn đầu là một cô gái, đằng sau nàng còn có ba nam hai nữ. Trong ba nam có một lão nhân, dường như là trưởng bối, còn bốn người khác đều là đệ tử trẻ tuổi Kim Ô Điện.

- Lâm sư đệ đúng không, ta là Quân Nguyệt Như, vừa rồi Phượng tiên tử sư tôn đã truyền âm cho ta, bảo ta chiếu cố đệ.

Quân Nguyệt Như vừa nói, vừa cẩn thận đánh giá Lâm Minh. Còn ở đằng sau nàng, ánh mắt bốn đệ tử trẻ tuổi nhìn Lâm Minh đều có vẻ khác thường, mang theo tràn đầy hâm mộ cùng ghen tỵ.

Có thể làm Phượng tiên tử tự mình đưa đến, tự nhiên cũng hiểu được cân lượng trong lòng Phượng tiên tử, ngày sau nhất định tài nguyên vô cùng phong phú. Nên biết, mặc dù ở địa vị quyền thế của Phượng tiên tử ở Phượng Minh Cung không bằng Cửu Dương chân nhân,nhưng có thể được Phượng tiên tử thưởng thức cũng là chuyện tốt mà rất nhiều đệ tử đốt đèn lồng cũng không tìm thấy. Nhưng đa số thậm chí còn không có cả tư cách tiến vào phe phái khác, thực lực quá thấp, tiềm lực quá nhỏ, người ta không thèm nhìn, thu nhận ngươi cũng vô dụng.

- Phải, Nguyệt Như sư tỷ, xin chỉ giáo nhiều hơn.

- Lâm sư đệ khách sáo.

Quân Nguyệt Như mỉm cười, giới thiệu Lâm Minh cho mấy đệ tử khác, nói:

- Đây là Lâm sư đệ Lâm Minh, ngày sau các người phải chiếu cố hắn nhiều hơn. Vừa rồi Phượng tiên tử sư tôn đã truyền âm, Lâm sư đệ là người phi thăng hạ giới, là đệ nhất thiên tài 10 vạn năm qua ở đại thế giới đó, Mệnh Vẫn tầng năm đã có thể đánh chết cường giả Thần Hải.

Quân Nguyệt Như nói ra lời này, nhất là sau đoạn đệ nhất thiên tài 10 vạn năm qua ở đại thế giới, Mệnh Vẫn tầng năm đã có thể đánh chết cường giả Thần Hải, mấy đệ tử nghe vậy đều trợn to mắt.

Nên biết, tuy rằng võ giả hạ giới lợi hại thua xa thiên tài ở bản thổ Thần Vực, nhưng mà một đại thế giới có không biết bao nhiêu tỷ dân cư, danh hiệu đệ nhất thiên tài 10 vạn năm qua tuyệt đối không phải tầm thường! Người phi thăng hạ giới, cũng có không ít hạng người tài hoa nổi bật, bọn họ vốn đã có tiềm lực rất lớn, vừa vào Thần Vực liền như Chân Long vào biển, càng thêm không thể níu kéo.

Những người ở đằng sau Quân Nguyệt Như có thể được Phượng tiên tử coi trọng, đương nhiên rất có thiên phú, mỗi người đều là hạng tâm cao khí ngạo, thông qua cạnh tranh kịch liệt cùng thử thách nhập môn mới từ con dân bình thường trên ngôi sao Phượng Minh Cung thăng cấp thành đệ tử chính thức, bọn họ đều là người nổi bật trong cả tỷ sinh linh trên hành tinh này.

Tuy rằng tạm thời bọn họ ở Kim Ô Điện, nhưng ngày sau đi Chu Tước Điện là chuyện ván đóng thuyền, cũng có hy vọng rất lớn đi đến Phượng Hoàng Điện. Nhưng bảo bọn họ tự xưng đệ nhất thiên tài 10 vạn năm qua ở đại thế giới thì không có bao nhiêu tự tin, có thể gánh nổi danh hiệu này, tuyệt đối là nhân vật cấp biến thái.

Hiện tại nhìn một người trẻ tuổi gần bằng bọn họ, ngoài dung mạo tuấn tú, khí chất xuất trần ra thì cũng không có gì đặc biệt, quá bình thường, thật khó có thể tin hắn là thiên tài tuyệt đỉnh như vậy.

Một nam đệ tử không khỏi bĩu môi, nói:

- Đệ nhất thiên tài 10 vạn năm qua ở đại thế giới, danh hiệu này... có quá thể không đó?

- Lưu sư đệ, không được vô lễ.

Quân Nguyệt Như trừng nam nhân này, có thể thấy nàng là Đại sư tỷ trong này.

- Đây là lời sư tôn nói, ngươi có thể hoài nghi hay sao?

- Ta không hoài nghi, chỉ là cảm thấy quá mức, ngươi đi trên đường ở giới thế tục thấy một tên bịp bợm giang hồ xem tướng kiếm cơm, kết quả người ta nói cho ngươi kỳ thật hắn là cường giả cảnh giới Thần Quân, cảm nhận cuộc sống ở thế tục, ngươi có giật mình không?

Nam nhân này nói đến đây liền nhún vài, sắc mặt Quân Nguyệt Như không dễ coi.

- Ngươi đang so sánh cái gì thế, lẫn lộn hết cả lên. Được rồi, trước tiên dẫn Lâm sư đệ đi chỗ ở, làm quen hoàn cảnh, chúng ta đi.

Trong lúc mấy đệ tử này xì xào, Lâm Minh không xen vào một câu, chỉ cười nhạt. Hắn đoán Phượng tiên tử cũng biết đây là Điện Linh của Cổ Phượng đại điện nói. Điện Linh quanh năm nằm trong Thần Hoàng Bí cảnh, hiểu biết bên ngoài có hạn, có lẽ cũng không rõ thực lực chân chính của mình.

Đi nửa đường, mấy đệ tử Kim Ô Điện kia vẫn chưa bỏ qua, lại bắt đầu tới gần Lâm Minh.

- Ta nói Lâm sư đệ à, lúc nãy nói ngươi có thể giết cường giả Thần Hải, vậy có bao nhiêu cường giả Thần Hải chết trên tay ngươi vậy?

- À, có mười mấy hai mươi cái.

Lâm Minh nói rõ ràng, kỳ thật giết bao nhiêu hắn cũng không chú ý.

- Nhiều... nhiều dữ vậy?

Mấy đệ tử trợn to mắt.

- Giỏi thật, mười mấy hai mươi cái?

Tuy rằng cường giả Thần Hải hạ giới không lợi hại, nhưng dù sao cũng là Thần Hải, có thể giết mười mấy hai mươi cái cũng đã dữ dằn lắm rồi.

- Lâm sư đệ, tên ta là Lâm Quân Chỉ, cùng họ với ngươi. Ngươi thật là lợi hại, vậy người lợi hại nhất trong những cường giả Thần Hải mà ngươi giết, có tu vi thế nào?

Nữ đệ tử này chớp mắt hỏi, nhìn nàng như thiếu nữ 16-17 tuổi, dung mạo đáng yêu, cử chỉ ngoan ngoãn, tựa như thỏ con.

Lâm Quân Chỉ tự nhận là mình không có khả năng với tu vi Mệnh Vẫn tầng năm đánh chết Thần Hải, dù là cường giả Thần Hải hạ giới yếu ớt hơn nhiều, dường như có không ít Mệnh Vẫn tầng năm thậm chí Mệnh Vẫn tầng bốn chỉ dựa vào cơ duyên trở thành Thần Hải, thực lực kém nát bét, đối phó loại người này còn có chút hy vọng.

Lâm Minh suy nghĩ, mới nói:

- Người lợi hại nhất là Thần Hải sơ kỳ.

Lâm Minh nói "cường giả Thần Hải lợi hại nhất" này đương nhiên là Dương Vân. Mãi cho đến chết Dương Vân cũng không thể tu luyện Đại Huyết Luyện Thuật đến viên mãn, tuy rằng cuối cùng dựa vào thiêu đốt tinh huyết mạnh mẽ phát huy ra chiến lực Thần Hải trung kỳ trong thời gian ngắn, nhưng tu vi đúng là Thần Hải sơ kỳ. Tuy nhiên lời của Lâm Minh rơi vào tai những đệ tử khác, lại có một ý nghĩa khác biệt.

- Thần Hải sơ kỳ... còn không tính là quá thể.

Lâm Quân Chỉ lầm bẩm, vỗ bộ ngực nhỏ tựa như thở phào. Chỉ là Thần Hải sơ kỳ, Kim Ô Điện cũng có đệ tử làm được, thậm chí Đại sư tỷ Quân Nguyệt Như cũng làm được.

Đệ tử họ Lưu kia cũng làm ra vẻ thì ra thế, chân nguyên truyền âm với những người khác:

"Lâm Minh này Mệnh Vẫn tầng năm đánh chết Thần Hải có thể là thật, nghe nói cường giả Thần Hải hạ giới yếu ớt không thể nói hết. Đối mặt với cường giả Thần Hải như vậy, đối phó từng cái, một hai năm giết mười mấy hai mươi tên cũng có mấy phần hy vọng."

"Ừ, ta cũng có lòng tin, dù không đánh chết, ít nhất cũng có thể đánh bại."

"Đúng thế, nhưng phong hào đệ nhất thiên tài 10 vạn năm của Lâm Minh thì chưa chắc, nhiều lúc loại phong hào ở hạ giới này không chính xác. Hắn kỳ tài ngút trời, có người muốn lôi kéo hắn, đương nhiên phải khen tặng, lựa lời dễ nghe mà nói. Một người nói ra phong hào đệ nhất thiên tài 10 vạn năm, nhiều người khác sẽ lặp lại tán thành, liền tự nhiên mà thành hình."

"Đúng là thế, Lưu sư huynh nói có lý."

Mấy đệ tử trao đổi, nhanh chóng tìm được cân bằng tâm lý, mấy thiên tài này đều hết sức kiêu ngạo, đương nhiên không muốn thừa nhận mình không bằng người khác. Đương nhiên Lâm Minh là Phượng tiên tử tự mình dẫn tới, mạnh hơn bọn họ một chút, bọn họ cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Lúc mấy đệ tử truyền âm lẫn nhau, cũng kéo cả Quân Nguyệt Như vào. Quân Nguyệt Như chỉ nghe bọn họ thảo luẫn, vẫn không xen lời, thẳng đến cuối cùng bọn họ đưa ra "kết quả cuối cùng" mới nói:

"Trên trời có người, trên người có người, đừng tưởng võ giả hạ giới thì không bằng võ giả Thần Vực. Thần Vực tuy rằng rộng lớn bao la, nhưng hạ giới càng lớn hơn. Võ giả hạ giới, càng đông đảo hơn Thần Vực!"

Quân Nguyệt Như nói cũng liếc Lâm Minh, nàng có thể cảm giác ra trong người Lâm Minh nội liễm khí thế, đương nhiên chỉ dựa vào như thế thì không ước đoán ra gì. Nàng tin tưởng Phượng tiên tử sẽ bắn tên vô ích, Lâm Minh nhất định là người kiệt xuất, tuy nhiên cuối cùng là thực lực thế nào, vẫn phải chờ sự thật chứng minh mới biết được.

Trong lòng khẽ động, nàng nói với Lâm Minh:

- Lâm sư đệ, ngươi vừa đến Thần Vực, còn chưa có binh khí thuận tay, ta dẫn ngươi đi Thánh Khí Các chọn một món, thế nào?

Thánh Khí Các này không phải Tàng Binh Các bình thường, muốn chọn binh khí ở trong này, đầu tiên phải xem thực lực cùng thiên phú, không phải đơn giản.

Chương 954: Làm khó dễ

- Thánh Khí Các, tốt! Chúng ta cũng đi.

Nhắc tới Thánh Khí Các, võ giả ở đây đều hết sức hưng phấn. Trong Thánh Khí Các này chỉ cất giữ Thánh khí, không có Bảo khí. Hơn nữa cùng là Thánh khí, uy lực giữa cấp bậc không giống nhau cũng chênh lệch thật lớn. Thánh khí đỉnh cao, giá trị căn bản không phải Thánh khí bình thường có thể so sánh. Thánh Khí Các này không chỉ có Thánh khí bình thường, còn thu thập Thánh khí thượng phẩm hạng nhất. Đương nhiên, có thể đạt được hay không thì toàn bộ xem bản lĩnh của mình.

Lâm Minh nghe thấy danh hiệu Thánh Khí Các cũng rất là động lòng, hắn một mực không có binh khí tiện tay. Từ sau Tử Huyễn Thương, Lâm Minh liên tục đổi mới binh khí vài lần, nhưng đều là thứ tính chất quá độ, không thích hợp dùng.

Cây thứ nhất Thiên giai hạ phẩm bạch thương là lúc ở Vạn Cổ Ma Khanh, một vị Tôn Chủ chết đi để lại, ngay cả tên thương cũng không có. Phẩm chất cực kỳ bình thường, cũng chỉ là tùy tiện dùng.

Cây thứ hai Thiên giai trung phẩm hồng thương là binh khí loại chế số lượng lớn Hoàng Thành viễn cổ phát xuống, ngoài chắc chắn ra cũng không có đặc điểm khác.

Cây thứ ba Đại Hoang Huyết Kích tuy là cấp bậc Thánh khí nhưng dù sao cũng là kích mà không phải thương. Hơn nữa tăng thêm đối với ý cảnh pháp tắc cũng hết sức bình thường. Cán kích không có độ đàn hồi, không thích hợp Lâm Minh dùng để thi triển công kích cấp tốc.

Lại có một cây tử thương là binh khí lôi hệ từ trong Tử Cực Giới tùy tiện lấy ra, cũng chỉ là ngẫu nhiên sử dụng.

Hiện tại nghe Quân Nguyệt Như nói có thể đi Thánh Khí Các chọn lựa binh khí, Lâm Minh tự nhiên động lòng. Hắn nói:

- Vậy làm phiền Quân sư tỷ dẫn đường.

Quân Nguyệt Như nói:

- Lâm sư đệ, Thánh Khí Các này lấy Thánh khí toàn bộ dựa vào bản lĩnh của chính mình. Nếu lấy không được, là không dưng lãng phí một lần cơ hội. Điểm này ngươi phải chú ý, ngàn vạn xem chuẩn đó.

- Ồ?

Lâm Minh ngẩn ra, vốn tưởng rằng đi Thánh Khí Các có thể tùy tiện chọn lựa, hiện tại nghe ra lại là có huyền cơ khác.

Quân Nguyệt Như nói:

- Chúng ta đổi lấy một lần cơ hội tiến vào Thánh Khí Các không dễ dàng. Nếu như lấy không được Thánh khí thượng phẩm, lấy một kiện Thánh khí hạ phẩm cũng rất không tồi rồi. 95% đệ tử của Kim Ô Điện không có Thánh khí, thậm chí không ít đệ tử của Chu Tước Điện cũng không thể kiếm được Thánh khí.

Dù là Thánh khí bình thường nhất cũng có giá trị tương đương. Thánh khí ở Thần Vực cũng không phải rau dưa, lúc trước ở Thiên Diễn Đại Lục tính hết mọi cái cũng chỉ có khoảng 10 kiện Thánh khí. Một Thần quốc lớn cũng chỉ có một hai kiện để trấn áp vận mệnh quốc gia mà thôi. Thánh khí của Thiên Diễn Đại Lục còn đều là thời đại thượng cổ 10 vạn năm trước chảy ra lưu truyền lại, sau lại liền không có người có thể luyện chế.

Quân Nguyệt Như dứt lời dẫn mọi người bay thẳng hướng Thánh Khí Các.

***

Phượng Minh Cung xây dựng trên một ngôi sao, cung điện có không biết bao nhiêu cái, chiếm diện tích hết sức khủng bố. Qua lại giữa các cung điện khác nhau trong Phượng Minh Cung cũng cần truyền tống trận hoặc phi hành khoảng cách xa.

Trên đường đi Thánh Khí Các Lâm Minh liên tục trải qua thay đổi mấy cái truyền tống trận, ven đường hắn nhìn thấy từng tòa thành thật lớn. Những tòa thành đó chỉ riêng cửa thành đã cao mấy trăm trượng, tường thành kéo dài nhìn không thấy cuối. Độ dài, độ rộng đều là mấy ngàn dặm, tương đương diện tích của một hành tinh Thiên Vận Quốc. Bất kỳ thành trì nào ở Thiên Diễn Đại Lục đều không thể so sánh.

Thành trì to lớn như vậy có thể thoải mái, rộng rãi ở lại trăm triệu người!

Tuy nhiên, trong những thành trì của Phượng Minh Cung này chứa lượng lớn nơi thí luyện. Tỷ như núi rừng nuôi dưỡng hung thú, lại tỷ như đại trận dùng để lịch lãm. Cho nên một thành cũng chỉ ở lại mấy triệu nhân khẩu mà thôi. Địa phương rất rộng rãi, mỗi một gia đình đều có thể có một tòa cung điện làm nơi ở.

Cảm giác của Lâm Minh xẹt qua những gia đình trong thành, phát hiện bọn họ gần như người người luyện võ, đứa bé 12, 13 tuổi đều là tu vi luyện thể tầng hai, ba. 18, 19 tuổi phổ biến có thể bước vào Hậu Thiên kỳ, trong đó thiên tài đương nhiên lại càng tốt.

Mà những người này ăn, dùng cũng xa xa không phải võ giả hạ giới có thể sánh bằng. Có các loại thịt hung thú, linh cốc, linh thái, có đôi khi tắm còn cho thêm nước thuốc. Tuổi còn nhỏ đã bắt đầu tắm thuốc, nền tảng phi thường chắc chắn.

Điều này làm cho Lâm Minh không kìm nổi tán thưởng. Võ giả Thần Vực từ nhỏ bắt đầu, ăn là linh đan linh lương, tắm rửa dùng nước thuốc, ở cung điện, mặc pháp y, đi lại ngồi Linh chu dùng truyền tống trận. Gần nhà liền có nơi tu luyện, muốn luyện võ tùy thời có thể đi.

Công pháp có lượng lớn truyền thừa, tuy rằng không phải hạng nhất Thần Vực nhưng là xa xa không phải hạ giới có thể sánh bằng. Ngoài ra, huyết mạch thiên phú của bọn họ cũng tốt hơn võ giả hạ giới, cho nên liền tạo nên từng tòa thành trì võ giả như vậy. Người của một thành thị, người người tập võ!

Tông môn siêu cấp với thành thị như vậy làmcơ sở thành lập lên, sao có thể nhân tài không đông đúc?

Quân Nguyệt Như thấy Lâm Minh dường như cảm thấy hứng thú đối với thành thị của Phượng Minh Cung, cười nói:

- Đây xem như là thành thị của phàm nhân, Phượng Minh Cung tổng cộng có mấy trăm tòa thành thị lớn như vậy. Mỗi tòa thành thị đều có mấy triệu người, tổng cộng chính là hơn một tỷ. Phượng Minh Cung tổng cộng cũng chỉ hơn một tỷ nhân khẩu, trong đó đại đa số là phàm nhân. Mà Trương sư đệ, Lâm sư muội trong đám người của chúng ta cũng đều là từ trong thành thị phàm nhân đi ra. Bọn họ từ trong hơn một tỷ nhân khẩu này trổ hết tài năng, trở thành đệ tử của Kim Ô Điện cũng không dễ dàng. Đừng nói là Kim Ô Điện, cho dù là Hỏa Điểu Điện vòng ngoài cùng cũng là cạnh tranh phi thường kịch liệt. Những con cháu phàm nhân của Phượng Minh Cung này đều muốn có một ngày có thể trở thành đệ tử chính thức của Phượng Minh Cung, một bước lên trời.

Quân Nguyệt Như nói xong, đệ tử họ trương kia cũng không nói gì, Lâm Quân Chỉ lại hơi đỏ mặt, hơi ngượng ngùng nói:

- Nào có, ta còn kém xa so với Quân sư tỷ.

- Ha ha. Lâm sư muội, tiềm lực của ngươi rất lớn đó. Sư tôn Phượng tiên tử rất coi trọng ngươi. Được rồi, không nói nữa, chúng ta đến nơi rồi. Đó chính là Thánh Khí Các.

Theo như lời Quân Nguyệt Như nói, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn qua. Chỉ thấy biển mây cuồn cuộn, mà trên biển mây một tòa lầu các không trung như hải thị thận lâu. Trên lầu các treo một cái bảng hiệu màu vàng, phía trên viết ba chữ to “Thánh Khí Các”.

- Đi, chúng ta đi qua.

Quân Nguyệt Như ngựa quen đường cũ dẫn mọi người hạ xuống trước cửa Thánh Khí Các. Nơi này là một quảng trường rộng rãi, nền quảng trường đều là một vùng màu đỏ như lửa, giống như một loại hỏa ngọc. Hỏa ngọc sáng bóng trong suốt, mơ hồ có ánh đỏ lóe lên, dường như có ngọn lửa nóng rực cháy ở bên trong. Những ngọn lửa bùng lên này tỏa ra một luồng nguyên khí hệ hỏa vô cùng nồng đậm, mà rất nhiều nguyên khí hệ hỏa lại mơ hồ hình thành từng cái Đạo Đồ ở trên không. Tuy rằng chỉ là hình thức ban đầu của Tiên Thiên Đạo Đồ, nhưng chỉ bằng vào năng lượng nồng đậm không có bất luận người nào điều khiển có thể ngưng kết đến mức độ Đạo Đồ hình thức ban đầu đủ để chứng minh hỏa nguyên khí nơi này phẩm chất cao!

Đúng vào lúc này, một đội thủ vệ cưỡi sư tử lửa vọt ngang tới, trực tiếp chắn ở trước mặt đám người Quân Nguyệt Như. Đội thủ vệ này không ngờ đều là tu vi Thần Hải kỳ, mà người cầm đầu rõ ràng là Thần Hải hậu kỳ.

Lâm Minh xem khí tức những thủ vệ này, hơn nửa là nhân vật vượt qua Mệnh Vẫn tầng bảy, trong đó đội trưởng càng là Mệnh Vẫn tầng tám, một thân khí thế hết sức cường đại.

Thần Hải hậu kỳ Mệnh Vẫn tầng tám, Lâm Minh tự nhận là không sánh bằng.

Đội trưởng thủ vệ kia sau khi nhìn thấy Quân Nguyệt Như, hai chân kẹp bụng sư tử, đi ra khỏi đội ngũ thủ vệ, cười hắc hắc nói:

- Thì ra là Quân sư muội của Kim Ô Điện, làm sao lại tới Thánh Khí Các?

Quân Nguyệt Như hơi nhíu mày nói:

- Ta lần này tới là dẫn sư đệ sư muội của ta đến Thánh Khí Các chọn lựa binh khí. Vẫn xin Tống sư huynh tạo thuận lợi.

- Ha ha, đương nhiên sẽ tạo thuận lợi. Thánh Khí Các này vốn chính là cho đệ tử Phượng Minh Cung chọn lựa binh khí, pháp khí, pháp bảo, ta làm sao sẽ ngăn Quân sư muội chứ? Dựa theo quy củ của Thánh Khí Các, tiến vào Thánh Khí Các chọn lựa Thánh khí, chỉ có thể chọn một kiện, chọn được cái gì dựa vào bản lĩnh của mình, không chọn được tự nhận không may. Mà mỗi một người tiến vào Thánh Khí Các phải giao nộp 3000 phù văn Phượng Minh, hoặc là Tử Dương thạch giá trị tương đương.

Đội trưởng thủ vệ nói xong liếm liếm môi, dùng một ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá Quân Nguyệt Như và đám người Lâm Minh.

- Cái gì? 3000 phù văn Phượng Minh!? Tiến vào Thánh Khí Các rõ ràng chỉ cần 1000 phù văn Phượng Minh, ngươi dựa vào đâu thu chúng ta giá gấp ba?

Cái gọi là phù văn Phượng Minh kỳ thật chính là số điểm đệ tử Phượng Minh Cung lập công lao đổi thành. Trong chiến tranh môn pháp đánh chết quân địch, sưu tầm thiên tài địa bảo, công pháp ngọc giản của tông môn khác giao cho tông môn cũng có thể căn cứ mức độ cống hiến đổi thành phù văn Phượng Minh. Ngoài ra còn có một số người, tỷ như tới cấp bậc Cửu Dương chân nhân, thậm chí có thể tự nghxi ra một số chiêu thức võ kỹ dung nhập vào trong truyền thừa của tông môn, đồng dạng có thể đạt được phù văn Phượng Minh tương ứng.

Phù văn Phượng Minh này là một loại tiền thông dụng trong Phượng Minh Cung, có thể dùng để mua rất nhiều phúc lợi môn phái, tỷ như tiến vào Thánh Khí Các chính là một loại phúc lợi môn phái.

- Ồ? Vậy sao? Thật không khéo, gần đây tăng giá rồi.

Đội trưởng thị vệ cười tít mắt nói, nhưng mà nụ cười của hắn lại rõ ràng có ý chế nhạo.

Sắc mặt Quân Nguyệt Như hoàn toàn trầm xuống. Chế độ về Thánh Khí Các đã vạn năm không thay đổi, nếu là xuất hiện thay đổi lớn như vậy đương nhiên sẽ công bố toàn bộ cung. Hiện tại cái gì đều không có, hiển nhiên là đối phương cố ý làm khó dễ. Nhưng nàng lại không có cách nào, tu vi nàng chỉ là Thần Hải sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của đội trưởng thủ vệ này. Mình xem như là Đại sư tỷ của nhánh Phượng tiên tử Kim Ô Điện, vốn là dẫn theo sư đệ sư muội đến chọn lựa binh khí, cửa còn chưa vào liền bị làm khó dễ. Điều này làm cho nàng không hạ đài được.

- Tống Bách Phong, ngươi khá lắm!

Quân Nguyệt Như cắn răng, một tay chạm vào Tu Di Giới, muốn giao ra 3000 phù văn Phượng Minh, trước cho Lâm Minh chọn lựa một món Bảo khí rồi tính.

Lúc này, bên tai Quân Nguyệt Như vang lên chân nguyên truyền âm của Lâm Minh:

- Sư tỷ, đây là chuyện gì xảy ra? Bọn họ chỉ là thủ vệ của Thánh Khí Các, rồi lại có thể tùy ý bắt chẹt sao? Chẳng lẽ không có người quản bọn họ?

Lâm Minh nhìn ra Quân Nguyệt Như dường như muốn khuất phục, không kìm nổi lên tiếng hỏi. Loại sự tình này cũng thật là quá, Phượng Minh Cung lớn như vậy, mặc cho một thủ vệ Thần Hải hậu kỳ kiêu ngạo ngang ngược?

Quân Nguyệt Như lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Bọn họ là người dưới tay Cửu Dương chân nhân. Không chỉ riêng là người thủ vệ Thánh Khí Các, người thủ vệ Đan Dược Các, Tàng Kinh Các đều là đệ tử dưới tay Cửu Dương chân nhân. Toàn bộ Phượng Minh Cung, trừ vài trưởng lão phân cung và Cung chủ Phượng Minh Cung ra, Cửu Dương chân nhân có thể nói là một tay che trời. Những chuyện nhỏ này chẳng lẽ ngươi còn trông cậy trưởng lão phân cung và Phượng Minh Cung chủ hỏi đến sao? Cho nên những người dưới tay Cửu Dương chân nhân này tùy ý đặt ra quy tắc nhằm vào chúng ta, chúng ta cũng không có chỗ để đi nói lý lẽ. Bởi vì chúng ta là người của sư tôn Phượng tiên tử, chẳng lẽ chúng ta cáo trạng với Cửu Dương chân nhân?

- Đám thủ vệ này chính là biết một điểm này, cố ý làm khó dễ chúng ta, ở giữa kiếm tiền lời riêng. Loại tình huống này cũng là Cửu Dương chân nhân vui vẻ nhìn thấy.

Chương 955: Hoàng nhạc hồng

Toàn bộ Phượng Minh Cung, người của nhánh Cửu Dương chân nhân không chỗ nào không có. Đây chính là nguyên nhân khiến cho người đối địch với hắn khắp nơi bị xa lánh!

Nếu hôm nay là bản tôn của Phượng tiên tử ở nơi này, Tống Bách Phong quả quyết không dám nói nhảm một câu, nếu không chính là mạo phạm Phó cung chủ. Phượng tiên tử có thể đương trường xử trí bọn họ.

Nhưng mà đám người Quân Nguyệt Như lại không có bất kỳ biện pháp, chỉ có thể nén giận. Nói đến cùng, thực lực của Quân Nguyệt Như không được, chỉ là Thần Hải sơ kỳ, cho dù là thiên phú của nàng vượt qua Tống Bách Phong trước mắt cũng tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương.

Về phần mấy tên đệ tử phía sau Quân Nguyệt Như, đều là Mệnh Vẫn tầng bảy, tầng tám, cao nhất nửa bước Thần Hải, vậy càng không được. Một khi động thủ sẽ bị Tống Bách Phong bãi bình trong nháy mắt.

Đương nhiên Lâm Minh cũng không được, tu vi hắn chỉ có Mệnh Vẫn tầng năm, mà Tống Bách Phong là Thần Hải hậu kỳ Mệnh Vẫn tầng tám, hắn ở Thần Hải sơ kỳ chưa chắc kém hơn Dương Vân.

Thực lực không bằng người, khắp nơi bị áp chế.

- Tống Bách Phong, ta ghi nhớ.

Quân Nguyệt Như từ trong Tu Di Giới lấy ra một bản sách ngọc, sau khi mở ra, phía trên khắc ghi phù văn màu đỏ rậm rạp. Những phù văn này như là những con nòng nọc nhỏ. Đây chính là phù văn Phượng Minh Phượng Minh Cung dùng để ghi lại mức độ cống hiến của đệ tử môn phái, có thể chuyển nhượng giao dịch. Bởi vì Phượng Minh Cung rất nhiều tài nguyên đều cần phù văn Phượng Minh để mua, cho nên phù văn Phượng Minh càng được đệ tử hoan nghênh hơn so với Tử Dương thạch, là đồng tiền mạnh lưu thông rộng rãi.

Quân Nguyệt Như vung tay lên, mấy ngàn cái phù văn màu đỏ liền sắp từ trong sách ngọc bay ra. Đúng vào lúc này, một giọng nam đầy từ tính truyền đến:

- Đây không phải Quân Nguyệt Như sư muội sao?

Mọi người quay đầu nhìn, lại thấy một chiếc Linh chu bay tới. Linh chu này toàn thân do ngọc đẹp điêu khắc mà thành, phía trước Linh chu có chín con Kim Ô kéo. Mà ở mũi Linh chu, một thanh niên áo gấm từ từ bay xuống, sau lưng còn có hai tùy tùng. Hai tùy tùng này tu vi đều là Thần Hải hậu kỳ.

Thanh niên áo gấm tay cầm chiết phiến, chân đạp mây lành, chung quanh thân thể mơ hồ có từng vầng sáng lưu chuyển, dường như Trích tiên hạ giới.

Tu vi thanh niên này sâu như biển lớn, dung mạo tuấn tu phi phàm, toàn thân tự nhiên mà có một luồng khí Vương giả khiến người không kìm nổi lòng sinh cảm giác kính sợ.

Người này, dùng lời thế gian để hình dung, đó chính là trời sinh tướng Đế Vương. Bất kể khí chất, khí thế dung mạo đều là như thế.

- Hoàng Nhạc Hồng Hoàng sư huynh!

Thủ vệ Thánh Khí Các đám Tống Bách Phong sau khi nhìn thấy thanh niên áo gấm này bay tới, đầu tiên là cả kinh rồi sau đó lập tức đều đổi một nụ cười nịnh nọt, vội vàng nhảy xuống sư tử lửa.

Gặp người xuống tọa kỵ là các làm tỏ vẻ cung kính, nếu không sẽ mang đến cho người ta một loại cảm giác trên cao nhìn xuống. Lúc trước Tống Bách Phong đối mặt đám người Quân Nguyệt Như, một mực không xuống tọa kỵ, hiện tại lại như lửa đốt mông nhảy xuống, có thể thấy sự tôn quý của thân phận người tới.

- Người kia là ai?

Lâm Minh không kìm nổi chân nguyên truyền âm hỏi. Hắn có thể cảm giác được, thanh niên áo gấm này tuy chỉ là tu vi Thần Hải sơ kỳ nhưng khí tức cùng những người khác có khác biệt rất lớn. Phải nói là cực kỳ khủng bố.

Quân Nguyệt Như hít sâu một hơi, nói:

- Người này là đệ tử Phượng Hoàng Điện Hoàng Nhạc Hồng, tu vi là Thần Hải kỳ Mệnh Vẫn tầng chín. Đừng nhìn hắn chỉ là Thần Hải sơ kỳ, nếu thật sự chiến đấu, thực lực tuyệt đối ở trên Tống Bách Phong. Cơ sở của hắn phi thường vững chắc, tương lai là nhân vật có thể vấn đỉnh Thần Quân! Hơn nữa sau khi tu thành Thần Quân, có thể có được thế giới trong cơ thể lớn hơn so với người khác, có thể cất chứa núi sông biển lớn, thậm chí là tinh tú.

- Ồ? Phượng Hoàng Điện! Mệnh Vẫn tầng chín!

Lâm Minh trong lòng thoáng động. Phượng Hoàng Điện cấp bậc cao nhất, tương đương đệ tử hạch tâm.

Hắn nhìn Hoàng Nhạc Hồng trước mắt một cái thật sâu, đây là lần đầu tiên hắn gặp được cường giả Mệnh Vẫn tầng chín. Mệnh Vẫn tầng chín quả nhiên đáng sợ hơn nhiều so với Mệnh Vẫn tầng tám.

Quân Nguyệt Như tiếp tục nói:

- Hoàng Nhạc Hồng không chỉ thực lực cường đại, hơn nữa hắn xuất thân gia tộc họ hoàng. Hoàng gia là một trong ba thị tộc lớn của Phượng tộc thượng cổ chúng ta - Hỏa gia, Tiêu gia, Hoàng gia. Phượng Minh Cung không thể trêu vào nhất chính là loại đệ tử thế gia thực lực siêu quần xuất thân cũng hiển hách này, cho nên Tống Bách Phong mới a dua nịnh hót như vậy.

- Thì ra là vậy.

Lâm Minh trong lòng bừng tỉnh. Quả thật, loại người này thực lực mạnh, nội tình dày, kết cục đắc tội bọn họ thường thường rất thảm. Chỉ có bọn họ giẫm người khác, không có người khác dám động bọn họ.

- Chẳng lẽ hắn cũng là người của phe Cửu Dương chân nhân?

Quân Nguyệt Như nói:

- Hỏa gia, Tiêu gia, Hoàng gia tuy rằng có cạnh tranh lẫn nhau, nhưng là các đại phân cung của Phượng tộc thượng cổ đều là một mạch gắn liền, bọn họ đương nhiên sẽ duy trì con cháu ba thị tộc lớn. Ở Phượng Minh Cung Hoàng gia duy trì Tiêu gia, như vậy ở một phân cung khác Tiêu gia sẽ duy trì Hoàng gia. Hoàng Nhạc Hồng này cũng là phe Cửu Dương chân nhân. Hắn hiện tại thực lực còn chưa trưởng thành, chờ ngày sau hắn đến cảnh giới Thần Biến, thậm chí cảnh giới Thần Quân, đó chính là một trợ lực lớn của Cửu Dương chân nhân!

Quân Nguyệt Như nói xong một phen lời, Lâm Minh cũng đại khái hiểu được cân lạng của Hoàng Nhạc Hồng ở trong Phượng Minh Cung. Tuy rằng tạm thời còn chỉ là một tiểu bối, nhưng ngày sau tất nhiên sẽ tỏa sáng.

Hoàng Nhạc Hồng căn bản không hạ xuống đất mà là cứ như vậy lơ lửng trên không, nhìn đám người Quân Nguyệt Như chung quanh, thần thái trên mặt và ánh mắt đều giống như Đế Vương nhìn xuống thần dân. Mấy tiểu đệ tử sau lưng Lâm Minh đều có chút sức mạnh không đủ lùi lại mấy bước. Đối mặt với nhân vật bậc này, bọn họ đều cảm nhận được áp lực rất lớn.

Nói đến cùng, bọn họ phần lớn là xuất thân bình dân, thân phận là rễ cỏ, đối mặt hoàng tộc trong Phượng tộc thượng cổ, vẫn có sự kính sợ trời sinh.

- Người phi thăng hạ giới?

Hoàng Nhạc Hồng liếc mắt một cái phát hiện thân phận người phi thăng của Lâm Minh, ánh mắt đảo qua trên người hắn. Lâm Minh lập tức cảm giác được một luồng cảm giác như thủy triều biển ập hướng cơ thể hắn, dường như muốn nhìn xuyên thấu.

Tuy nhiên loại cảm giác này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ là 1% chớp mắt. Sau đó Hoàng Nhạc Hồng tựa như không phát hiện Lâm Minh, chỉ cười cười đối với Quân Nguyệt Như cùng hai nữ đệ tử.

- Quân sư muội, thế nào? Tới chọn lựa Thánh khí? Quân sư muội nếu cần Thánh khí, kỳ thật nói với ta một tiếng là được. Chỗ ta đây thật ra có một món Thánh khí không tồi, là nữ nhân sử dụng, liền tặng cho Quân sư muội được rồi.

Hoàng Nhạc Hồng nói xong, ngón tay búng ra, một cái xích tay bay hướng Quân Nguyệt Như. Sợi xích tay này giống như là ánh sao điểm xuyết mà thành, trong nháy mắt liền quấn trên tay Quân Nguyệt Như, căn bản không để cho nàng phản ứng. Điều này cũng thể hiện ra chênh lệch thực lực giữa Hoàng Nhạc Hồng và Quân Nguyệt Như.

Dây xích tay như bạc vụn đeo trên cổ tay ngọc của Quân Nguyệt Như, đặc biệt xinh đẹp.

- Đây là... Xích tay Thánh khí hạ phẩm?

Quân Nguyệt Như đầu mày giật giật, nhìn cổ tay của mình, trong mắt toát ra một phần kinh ngạc, muốn chối từ lại có chút do dự.

- Đúng vậy, xích tay Thánh khí hạ phẩm - Xích tinh tú, đeo trên tay có hiệu quả dưỡng hồn, hơn nữa có thể tăng khoảng 10% lực lượng khi ngươi vận chuyển chân nguyên.

Hoàng Nhạc Hồng hơi mỉm cười nói.

Thánh khí vốn đã rất quý báu, rất nhiều đệ tử Chu Tước Điện cũng không nhất định có thể kiếm được Thánh khí. Mà Thánh khí loại trang sức lại càng quý báu hơn Thánh khí bình thường mấy chục lần. Một sợi xích tay Thánh khí hạ phẩm giá trị càng vượt xa Thánh khí trung phẩm loại công kích bình thường.

Cứ lấy ngay Thánh khí vòng tay của Lâm Minh mà nói, bản thân có thể gia tăng ngộ tính nhất định, đối với Lâm Minh tìm hiểu pháp tắc có tác dụng phụ trợ thật lớn. Là một loại cực kỳ quý báu trong rất nhiều bảo bối Lâm Minh đạt được từ trong Kỳ Tích Thần Điện.

Mà xích tay Hoàng Nhạc Hồng trước mắt tặng đi, giá trị so với

Thánh khí vòng tay của Lâm Minh cũng không kém bao nhiêu. Điều này làm cho Quân Nguyệt Như rất khó chối từ. Nàng thật sự là quá thích sợi xích tay này, hơn nữa tác dụng của nó cũng phi thường rõ rệt. Có nó, thực lực của nàng có thể tăng lên một đoạn, càng nhanh tiến vào Phượng Hoàng Điện, trở thành đệ tử hạch tâm.

Hoàng Nhạc Hồng cười nói:

- Quân sư muội đeo dây xích tay này thật đúng là đẹp mắt, dường như nó chính là vì Quân sư muội mà chế tạo ra.

Quân sư muội quả thật dung mạo xuất chúng, hai ngực đầy đặn, hai chân thon dài thẳng tắp, đôi mông căng vểnh. Tuy rằng đại đa số thời điểm nàng biểu tình nghiêm túc, nhưng bởi vì dung nhan xinh đẹp, trong nghiêm túc lại luôn lộ ra quyến rũ động lòng người. Khiến cho Quân Nguyệt Như mặc dù ở Phượng tộc thượng cổ mỹ nữ như mây cũng là người nổi bật, hấp dẫn rất nhiều nam nhân theo đuổi.

Hơn nữa Quân Nguyệt Như có thể được Phượng tiên tử coi trọng, bản thân thiên phú cũng không tệ. Nàng dù ở Kim Ô Điện nhưng kỳ thật có thể tùy thời tiến vào Chu Tước Điện, ngày sau thăng vào Phượng Hoàng Điện cũng hẳn là không thành vấn đề, tiền đồ rộng lớn.

Hoàng Nhạc Hồng tặng ra bộ xích tay này, ý tứ đã tương đương rõ ràng. Ở phía sau Quân Nguyệt Như, Lâm Quân Chỉ và một nữ đệ tử khác trong mắt đều lộ ra vẻ hâm mộ nồng đậm.

Nhìn thấy phản ứng của hai nàng này, Hoàng Nhạc Hồng mỉm cười nói:

- Hai vị sư muội tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng gặp nhau chính là duyên phận. Hai thanh phi kiếm Thánh khí hạ phẩm này liền tặng cho hai vị làm lễ gặp mặt.

Hoàng Nhạc Hồng vung tay, lại là hai thanh phi kiếm Thánh khí tặng ra. Hai thanh phi kiếm này đều là bảo quang rực rỡ, mũi nhọn lộ ra, vừa nhìn chính là kiếm tốt!

Lâm Minh nhìn thấy hai thanh kiếm này, không kìm nổi cảm khái Hoàng Nhạc Hồng tiền của dồi dào. Tất cả bảo kiếm đời này hắn nhìn qua, trừ Hạo Bạch Kiếm về phẩm chất có thể hơn đứt hai thanh kiếm này, những thanh kiếm khác so với hai thanh này giống như là phế liệu.

- Này... Này...

Lâm Quân Chỉ đón lấy phi kiếm, gương mặt đỏ rực, nàng làm sao cũng không nghĩ tới chỉ là lần đầu gặp mặt Hoàng Nhạc Hồng liền tặng lễ vật quý báu như vậy. Nàng xuất thân bình dân, ở đâu có thể kiếm được Thánh khí, hiện tại thoáng cái liền được tặng một thanh thần kiếm như vậy, sao có thể không kinh ngạc.

Mà ở phía sau Lâm Quân Chỉ, bao gồm nam đệ tử họ Trương cùng một người khác đều là cực kỳ hâm mộ. Bọn họ liếm liếm môi, có chút chờ mong nhìn vào Hoàng Nhạc Hồng, hy vọng Hoàng Nhạc Hồng cũng có thể tặng cho bọn họ một chút đồ vật.

Nhìn thấy loại ánh mắt này, Lâm Minh âm thầm lắc đầu, mà trong mắt Hoàng Nhạc Hồng lóe lên một tia khinh miệt, chắp tay sau lưng, căn bản không có ý tặng lễ vật hai người bọn họ.

Ở phía sau Hoàng Nhạc Hồng, hai tùy tùng hắn dẫn theo lại cười thầm trong lòng:

- Hai thằng ngốc này, bọn họ cho rằng bọn họ là ai? Thiếu gia tặng mấy nữ đệ tử kia Thánh khí là bởi vì để ý họ, hơn nữa Quân Nguyệt Như kia là cực phẩm trong nữ nhân. Hai tên ngu ngốc này, bộ mặt nô tài, không đái ra soi xem đức hạnh của mình, thật đúng là cho mình là miếng bánh thơm.

Một tên tùy tùng khác nói:

- Điều này cũng khó tránh khỏi. Yến Phượng Tiên chính là xuất thân bình dân, đệ tử nàng mời chào cũng phần lớn là xuất thân bình dân. Nghèo mà, một kiện Thánh khí bình thường nhất liền có thể khiến bọn họ đỏ mắt rồi!

Chương 956: Quy tắc lấy Thánh khí

Hai tên tùy tùng dùng chân nguyên truyền âm tùy ý nghị luận, ánh giá đánh mắt hai tên nam đệ tử kia cũng là bộ dạng nhìn ăn mày.

Hoàng Nhạc Hồng ngược lại tươi cười đầy mặt, khinh miệt ẩn giấu trong mắt hắn cực kỳ mịt mờ, hai tên nam đệ tử kia căn bản không phát hiện ra. Hoàng Nhạc Hồng duy trì phong độ như vậy cũng là bởi vì có mặt Quân Nguyệt Như, nếu không đã sớm kêu bọn họ cút đi.

Hoàng Nhạc Hồng là giàu có, nhưng là Thánh khí của hắn cũng không phải trên trời rơi xuống, có đầy mỹ nữ chờ hắn tặng, làm sao lại lãng phí cho hai tên tép riu này?

- Ta nói thiếu gia, ta thấy cô bé Quân này động lòng rồi. Ha ha, cũng khó trách, thiếu gia phong lưu phóng khoáng như vậy, lại thân gia hiển hách, cộng thêm lễ gặp mặt quý báu như vậy, nữ nhân nào không động lòng? Còn không ngoan ngoãn bò lên giường của thiếu gia!

- Hắc hắc. Quân Nguyệt Như này thiên phú không tồi, thiếu gia nếu thải bổ được chân âm của nữ nhân này, đối với công pháp thiếu gia tinh tiến cũng có chút ưu đãi. Hơn nữa nữ nhân này dáng người đầy đặn mềm mại, tư vị cũng nhất định không tồi. Nếu có thể kêu thêm hai nữ đệ tử khác cùng một lượt, vậy càng sướng bằng chết!

Trong lời truyền âm của hai tùy tùng tràn ngập ý cười dâm đãng, Hoàng Nhạc Hồng mặt mày tỉnh bơ nói:

- Quân Nguyệt Như này với ta mà nói không chỉ là muốn thải bổ và chinh phục, mấu chốt là ta coi trọng tiềm lực của nàng. Nàng ngày sau có 70% trở lên hy vọng bước vào Phượng Hoàng Điện, trở thành đệ tử hạch tâm. Chờ tu vi nàng tăng lên, cũng là một trợ thủ đối với hoàn thành nghiệp lớn của ta. Nữ nhân như vậy tính cách ta hiểu nhất, ta chinh phục thân tâm của nàng, nàng sẽ khăng khăng một mực theo ta. Hơn nữa nàng là người của Phượng tiên tử, giấu giếm được quan hệ của ta và nàng, đặt ở bên cạnh Phượng tiên tử làm nằm vùng, cũng là một lựa chọn không tồi.

Hoàng Nhạc Hồng phe phẩy quạt, trong lời nói tràn ngập giọng điệu tự tin. Hắn đối với theo đuổi nữ nhân rất có kinh nghiệm, những năm gần đây nữ nhân vào tay đếm không hết. Hơn nữa bọn họ đều không phải nữ nhân bình thường, mỗi người thiên phú xuất chúng, là thiên chi kiêu nữ.

- Cao, chiêu này của thiếu gia thật là cao, thật sự là cao!

Hai tên tùy tùng tung ra một chuỗi tâng bốc, các loại từ ca ngợi liêm miên không dứt, hiển nhiên cực kỳ thuần thục đối với loại nịnh hót này.

- Nguyên bản cho rằng thiếu gia chỉ là muốn thỏa mãn một chút dục vọng, không nghĩ tới thiếu gia suy xét lâu dài như vậy, thật sự là một công nhiều việc. Vừa hưởng thụ cô nàng này còn có thể thêm một nha hoàn lợi hại. Lợi hại, quá lợi hại!

Trao đổi giữa Hoàng Nhạc Hồng cùng mấy tên tùy tùng chỉ là trong chớp mắt, Quân Nguyệt Như đương nhiên không biết. Nàng cắn cắn môi, lưu luyến không rời nhìn thoáng qua xích tay xinh đẹp lại thực dụng đeo trên cổ tay mình, cuối cùng vẫn lấy nó xuống nói:

- Hoàng Nhạc Hồng, lễ vật này quá quý trọng, ta không thể thu.

Xích tay tuy tốt nhưng Quân Nguyệt Như cũng không phải người ngốc. Gặp mặt liền tặng lễ vật như vậy, tâm tư Hoàng Nhạc Hồng muốn theo đuổi nàng có thể thấy rõ ràng.

Thu lễ vật chẳng khác nào ngầm đồng ý sự theo đuổi của Hoàng Nhạc Hồng, sớm muộn bị hắn chinh phục. Hơn nữa mấu chốt là Hoàng Nhạc Hồng là người của Cửu Dương chân nhân, mình lại là người của Phượng tiên tử. Hai người nếu thật sự cùng một chỗ, vậy thì tính thế nào?

Vì thế, tuy rằng trong lòng Quân Nguyệt Như đối với sợi xích tay này yêu thích vạn ngàn, lại chỉ có thể trả lại.

Quân Nguyệt Như trả về xích tay, Lâm Quân Chỉ và một nữ đệ tử khác cũng lưu luyến không rời trả phi kiếm. Họ cũng rõ ràng quanh co ngoằn ngoèo trong đó, rõ ràng Quân Nguyệt Như mới là mục tiêu chủ yếu của Hoàng Nhạc Hồng tặng lễ lần này. Quân Nguyệt Như trả lại lễ vật, nếu bọn họ nhận lấy vậy chính là hành vi không biết điều.

- Quân sư muội, đây chỉ là lễ vật nhỏ, đối với ta mà nói không tính là gì, không cần chối từ.

- Thật sự không thể thu, ý tốt của Hoàng sư huynh tiểu nữ xin tâm lĩnh.

Nhìn thấy Quân Nguyệt Như kiên quyết chối từ, Hoàng Nhạc Hồng mỉm cười, vẫn thu đồ vật lại, nói:

- Vậy được rồi, xem ra là tại hạ tặng quá lỗ mãng, đường đột giai nhân. Quân sư muội không thu lễ vật không quan hệ, lát nữa sau khi Thánh Khí Các chọn bảo kết thúc, mời Quân sư muội ăn bữa cơm rau thế nào?

Hoàng Nhạc Hồng biết có chừng có mực, lần này Quân Nguyệt Như rõ ràng động lòng, động lòng vậy thì có hy vọng. Chỉ cần hắn lại phát động thế công, làm một số chuyện khiến nàng thích thú cảm động, vậy chiếm được người đẹp này là chuyện sớm muộn.

Loại nữ nhân theo đuổi có chút độ khó này mới càng có thể khơi dậy ý muốn chinh phục của hắn, nếu không vẫy tay một cái liền lên giường cũng không có ý nghĩa gì.

- Này... Sau đó ta còn có một số việc, sợ là không thể đáp ứng Hoàng sư huynh.

Giọng điệu Quân Nguyệt Như đã mềm xuống, tuy rằng nói cùng Hoàng Nhạc Hồng thuộc về phe phái bất đồng, nhưng đối mặt với quân tử phong độ thực lực cường đại, bối cảnh to lớn như vậy, lại tốt với mình như vậy, nói trong lòng Quân Nguyệt Như không có cảm tình đó là không có khả năng.

- Không sao, sau này có nhiều cơ hội. Đúng rồi, Quân sư muội muốn tiến vào Thánh Khí Các sao? Tổng cộng mấy người hả?

Hoàng Nhạc Hồng không dây dưa ở việc này, chuyển dời đề tài.

- Ba người. Ta, Lâm sư muội cùng vị Lâm sư đệ mới gia nhập này nữa.

Quân Nguyệt Như nói xong chỉ chỉ Lâm Minh. Từ mới đầu đến giờ, Lâm Minh đều là một nhân vật yên lặng vô danh, với tu vi và xuất thân của hắn rất dễ dàng bị coi là người hầu. Ở trong mắt loại người như Hoàng Nhạc Hồng, loại người hầu như Lâm Minh giống như con kiến, mắt đều lười liếc lấy một cái.

- Ồ? Ba người, nhưng là ta vừa rồi trên Linh chu dường như nhìn thấy phù văn Phượng Minh Quân sư muội lấy ra không chỉ 3000. Dường như là 9000?

Hoàng Nhạc Hồng nhãn lực siêu phàm, liếc mắt một cái liền nhìn ra số lượng phù văn Phượng Minh cụ thể Quân Nguyệt Như lấy ra. Lời này vừa ra, Tống Bách Phong sợ nhảy dựng, vội vàng nói:

- Hoàng công tử, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân nhất thời hồ đồ, cho nên...

Tống Bách Phong lộ ra vẻ cực kỳ khẩn trương. Thủ vệ Thánh Khí Các nhưng là một chức quan béo bở, hắn có thể với thân phận một đệ tử bình dân đi tới vị trí này, đương nhiên là người lọc lõi sát ngôn quan sát. Người nào có thể đắc tội, người nào trước mặt ra vẻ đáng thương trong lòng đều rõ như gương sáng. Người nội tình sâu như là Hoàng Nhạc Hồng, tùy thời có thể chỉnh cho hắn đi giữ lăng mộ. Đồng dạng là làm thủ vệ, chênh lệch nhưng chính là cách biệt một trời một vực.

Cho nên làm sao hắn có thể không sợ hãi?

Kỳ thật khi Hoàng Nhạc Hồng hỏi đã sớm hiểu được chân tướng là như thế nào. Hắn cố ý hỏi như vậy đương nhiên là thể hiện uy phong. Hắn nhướng mày, giả bộ tức giận nói:

- Tống Bách Phong đúng không, ngươi trấn thủ Thánh Khí Các lại bắt chẹt Quân sư muội?

- Hoàng công tử thứ tội, lần sau tiểu nhân tuyệt đối không dám. Tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, không biết Quân sư muội và Hoàng công tử là bạn cũ. Nếu sớm biết, tiểu nhân tuyệt đối để Quân sư muội miễn phí tiến vào Thánh Khí Các.

Tống Bách Phong nói chuyện rất có chú trọng, một câu nói đến tâm khảm của Hoàng Nhạc Hồng. Hắn hận không thể vỗ vai Tống Bách Phong nói một câu:

- Nói rất đúng, có phần thưởng!

- Hừ, chỉ mong không nên có lần sau. Tuy nhiên ngươi trấn thủ Thánh Khí Các, nên theo luật làm việc, một người 1000 phù văn Phượng Minh. Ta trả.

Hoàng Nhạc Hồng nói xong, nhấc tay vung ra 4000 phù văn Phượng Minh. Quân Nguyệt Như muốn ngăn lại, nhưng cắn cắn môi vẫn là không lên tiếng.

Nhưng Tống Bách Phong lắc đầu như trống bỏi, chết sống không chịu thu, cứ đẩy đám người trực tiếp đi vào là được.

Điều này làm cho Hoàng Nhạc Hồng trong lòng càng thêm vừa lòng. Tống Bách Phong này quả nhiên là một nhân tài, lần này xem ra đủ nể mặt hắn. Hắn dùng chân nguyên truyền âm với một tên tùy tùng:

- Lát nữa cho Tống Bách Phong này 15000 phù văn Phượng Minh, xem như bù lại tổn thất hôm nay của hắn. Nếu không nói là miễn phí, kỳ thật phù văn Phượng Minh này lại phải chính Tống Bách Phong bỏ ra. Loại tiểu nhân vật này tuy rằng nhỏ bé không đáng kể, nhưng là không thể để hắn chịu thiệt, phải lôi kéo.

Hoàng Nhạc Hồng làm việc giọt nước không lọt, hai tên tùy tùng lại là một hồi vuốt mông ngựa:

- Thiếu gia vạn sự suy xét chu toàn, thật là lợi hại. Tiểu nhân lát nữa lập tức đi làm.

Hoàng Nhạc Hồng cười nói:

- Nếu đã như vậy, vậy ta từ chối thì bất kính. Đi thôi Quân sư muội.

Hoàng Nhạc Hồng làm động tác mời, khuôn mặt Quân Nguyệt Như hơi đỏ lên, vẫy vẫy tay với đám người Lâm Minh:

- Chúng ta vào đi, cảm ơn Hoàng sư huynh.

Tống Bách Phong thì tươi cười đầy mặt đi trước dẫn đường. Thái độ của hắn đối với Quân Nguyệt Như thay đổi 180 độ, hết thảy đương nhiên đều là bởi vì Hoàng Nhạc Hồng.

- Hoàng sư huynh thật uy phong.

Mấy đệ tử phía sau Quân Nguyệt Như dùng chân nguyên truyền âm lặng lẽ nghị luận, mấy nữ đệ tử khuôn mặt ửng đỏ.

- Đúng vậy. Xem Tống Bách Phong bộ dạng như vậy, giống như chó nhìn thấy chủ.

- Người vừa anh tuấn, thực lực lạnh mạnh, lại ra tay hào phóng. Phu quân bạn lữ tốt như vậy, sao Nguyệt Như sư tỷ liền cự tuyệt chứ? Nói không chừng, Nguyệt Như sư tỷ cùng hắn ở một chỗ còn có thể đem hắn kéo về phía chúng ta đấy.

Hai nữ đệ tử còn nhớ thương phi kiếm Hoàng Nhạc Hồng tặng, trong lòng âm thầm đáng tiếc. Mà Lâm Minh thân ở trong vòng tròn của bọn họ, tự nhiên cũng nghe được chân nguyên truyền âm của mấy người, không kìm nổi âm thầm lắc đầu. Còn muốn đem Hoàng Nhạc Hồng lôi kéo qua, ý tưởng này ngây thơ thật sự không phải bình thường.

Trong khi mấy đệ tử nghị luận, bọn họ đã tiến vào Thánh Khí Các.

Tống Bách Phong ân cần giới thiệu:

- Thánh Khí Các lấy bảo, kỳ thật chư vị hẳn là đều rất rõ ràng quy củ. Tuy nhiên có sư đệ sư muội mới tới khả năng không biết, ta liền dông dài một lần.

- Thánh Khí Các này bản thân chính là một món pháp bảo thật lớn, có linh tính. Muốn lấy bảo bối trong đó, đầu tiên phải được Thánh Khí Các tán thành.

- Mà nhân tố khiến Thánh Khí Các tán thành có rất nhiều. Số mệnh, huyết mạch, ngộ tính, đối với lĩnh ngộ pháp tắc thậm chí phẩm tính đều khả năng là một bộ phận nguyên nhân. Tuy nhiên những điểm này kỳ thật đều là thứ yếu, được Thánh Khí Các tán thành hai điểm trọng yếu nhất chính là - thiên phú, tiềm lực!

Thiên phú và tiềm lực của võ giả là xấp xỉ, tuy nhiên có một chút khác biệt.

Thiên phú chính là chiến lực chân thật của võ giả so với tuổi thực tế. Tuổi đồng dạng, chiến lực càng mạnh thiên phú càng cao. Ngược lại nếu chiến lực như nhau, tuổi càng nhỏ thiên phú càng cao.

Mà tiềm lực xem như là phát triển tương lai của võ giả. Tiềm lực của người thiên phú cao không nhất định lớn. Rất nhiều cường giả Thần Hải Mệnh Vẫn tầng tám bởi vì đủ loại nguyên nhân, sức chiến đấu mạnh mẽ không thể nhìn thẳng. Nhưng là luận tiềm lực lại không có khả năng vượt qua cường giả Thần Hải Mệnh Vẫn tầng chín, sớm muộn sẽ bị vượt ngược.

Muốn ở Thánh Khí Các lấy bảo vật, đầu tiên đạt được thừa nhận của Thánh Khí Các, rồi sau đó có thể lấy đến bảo vật đẳng cấp gì, vậy xem tiềm lực và thiên phú rốt cuộc có bao nhiêu. Cho nên Thánh Khí Các tuy rằng tiến vào chỉ cần giao nộp 1000 phù văn Phượng Minh, rẻ hơn so với giá trị thực tế của Thánh khí mấy chục lần. Nhưng trên thực tế, đại đa số đệ tử tiến vào Thánh Khí Các lại là tay không mà về.

Chương 957: Phượng huyết thương

Tống Bách Phong sau khi giới thiệu xong đẩy ra một cửa điện của Thánh Khí Các. Ngay lập tức, một luồng khí sát phạt ập vào mặt, khiến người không kìm nổi tâm thần run lên. Vài đệ tử bên cạnh Quân Nguyệt Như trong phút chốc cảm thấy dường như có một thanh kiếm sắc ấn ở mi tâm mình, rét lạnh tận xương, sát khí tỏa ra!

Điều này làm cho bọn họ không kìm nổi lùi một bước. Tống Bách Phong mặt có vẻ kiêu ngạo nói:

- Thánh khí trong Thánh Khí Các này rất nhiều món có lịch sử mấy vạn thậm chí 10 vạn năm, có một số lại càng từng theo nhân vật tuyệt đại thiên kiêu. Còn có một số thì là trưởng lão phân cung để lại, những Thánh khí này theo bọn họ, thân kinh bách chiến, từng giết chết không biết bao nhiêu cường giả tuyệt đỉnh. Sát khí chúng nó tỏa ra hết sức khủng bố.

Thánh Khí Các đã thành lập dài đến mấy chục vạn năm, hàng năm đều sẽ bổ sung Thánh khí mới, cũng sẽ có Thánh khí bị đệ tử lấy đi. Nơi này nhiều nhất đương nhiên là Thánh khí hạ phẩm, nhiều đến mấy ngàn kiện. Lại lên trên là Thánh khí trung phẩm, Thánh khí thượng phẩm theo thứ tự giảm bớt, đến cuối cùng Thánh khí cực phẩm chỉ có vài món mà thôi. Trong số những Thánh khí cực phẩm này thậm chí có thứ đã gần đến Thánh khí thông thiên, cũng chính là linh khí.

Thánh khí chỉ có bốn đẳng cấp: Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Không giống Bảo khí chia ba bậc Thiên Địa Nhân, cấp bậc phần đông.

Trên Thánh khí cực phẩm chính là Thánh khí thông thiên, mà một số ít Thánh khí thông thiên sẽ sinh ra linh trí, có sinh mệnh, cũng chính là thông linh. Thánh khí thông thiên thông linh lại xưng là linh khí.

Linh khí thậm chí có thể tự tu luyện, nâng cao cảnh giới. Về lý luận mà nói, một khi tới cấp bậc linh khí, như vậy Thánh khí liền có tính trưởng thành, là có thể đề cao không ngừng nghỉ. Đương nhiên quá trình này vô cùng gian nan, gian nan hơn võ giả tu luyện rất nhiều lần.

Người có thể có được Thánh khí thông thiên, linh khí, đó đều là đại năng một phương, nhân vật đỉnh cấp!

Thánh khí thông thiên cho dù cho cảnh giới Thần Hải, cảnh giới Thần Biến thậm chí bộ phận võ giả cảnh giới Thần Quân tu vi hơi kém cũng rất khó phát huy ra uy lực của nó, chỉ có thể vận dụng không đủ 10% uy lực.

Trong Thánh Khí Các không cất chứa Thánh khí thông thiên nhưng dù là Thánh khí thượng phẩm bình thường cũng cực kỳ nghịch thiên, có thể đề cao thực lực võ giả rất lớn, xa xa không phải Bảo khí có thể sánh bằng.

Bảo khí nói đến cùng chỉ là một kiện vũ khí, bản thân cũng không ẩn chứa lực lượng, cần dựa vào võ giả rót vào năng lượng. Bảo khí lợi hại mấy cũng chỉ là càng thêm sắc bén, chắc chắn, khi va chạm có ưu thế mà thôi.

Nhưng Thánh khí thì khác. Thánh khí bản thân liền ẩn chứa lực lượng, từ Bảo khí đến Thánh khí tương đương quá trình từ phàm đến tiên.

Hoàng Nhạc Hồng tiền của dồi dào nhưng cũng chỉ có thể tặng ra Thánh khí hạ phẩm, nhiều nhất là Thánh khí trung phẩm.

Về phần Thánh khí thượng phẩm, hắn tuyệt đối không bỏ được mà tặng ra, bởi vì chính hắn dùng chính là Thánh khí thượng phẩm, hơn nữa chỉ có ít ỏi ba món mà thôi.

Giữa các Thánh khí, giá trị mỗi cấp bậc đều chênh lệch mấy chục thậm chí một trăm lần. Về phần Thánh khí cực phẩm, Hoàng Nhạc Hồng cũng không có. Nói không chút khoa trương, nếu Quân Nguyệt Như đạt được một kiện Thánh khí cực phẩm và cũng đạt được tán thành của Thánh khí, có thể lập tức khiêu chiến Tống Bách Phong, thậm chí đánh bại hắn ta.

Nếu Lâm Minh đạt được một kiện Thánh khí cực phẩm, có thể trong nháy mắt đánh chết Dương Vân, cho dù là Dương Vân tu thành Đại Huyết Luyện Thuật viên mãn, tu vi đột phá Thần Hải trung kỳ cũng vẫn phải chết!

Đó là bởi vì, Thánh khí bản thân có lực lượng cực kỳ khổng lồ!

***

Bên trong Thánh Khí Các căn bản không phải là cung điện mà là một vùng thế giới vô cùng rộng lớn. Mọi người dừng ở trên một vùng bình nguyên rộng lớn, mà ở phía trên thì lơ lửng một đám đồ vật giống như ngôi sao. Trong mỗi một ngôi sao đều mơ hồ có bóng của một kiện Thánh khí.

Số sao này có lớn có nhỏ, hào quang tỏa ra cũng có mạnh có yếu.

Tống Bách Phong nói:

- Thánh khí hào quang càng mạnh, đẳng cấp càng cao, uy lực càng lớn. Mỗi người các ngươi chỉ có một lần cơ hội, lượng sức mà đi. Nếu không thể thông qua khảo nghiệm của Thánh Khí Các, như vậy cho dù lấy bảo vật thất bại, không công lãng phí cơ hội. Hiện tại có thể bắt đầu.

- Quân sư muội, mời.

Hoàng Nhạc Hồng cười nói. Lần này hắn tiến vào Thánh Khí Các mục đích rất rõ ràng, chính là hướng về mấy món Thánh khí cực phẩm kia. Thánh khí thượng phẩm tuy rằng quý báu nhưng là hắn đã có ba kiện, mà Phượng Minh Cung có quy định, đệ tử Phượng Hoàng Điện trong Thánh Khí Các nhiều nhất lấy được hai kiện Thánh khí, bất luận đẳng cấp. Các điện khác chỉ có một.

Dưới loại hạn chế này, Hoàng Nhạc Hồng đương nhiên muốn lấy Thánh khí cực phẩm.

- Lâm sư muội, nếu không ngươi ra tay trước đi?

Quân Nguyệt Như nhìn về phía Lâm Quân Chỉ nói.

- Ta...

Lâm Quân Chỉ nhìn về phía phần đông sao sáng bên trên một cái, có chút khẩn trương. Nàng rất sợ lãng phí cơ hội lần này, một lần chính là 1000 phù văn Phượng Minh, đối với loại đệ tử xuất thân bình dân như nàng mà nói, đây là một khoản tài phú cực lớn.

- Lâm sư muội không nên khẩn trương, lượng sức mà đi là được, chọn một cái Thánh khí hạ phẩm đi. Với thiên phú của Lâm sư muội, hẳn là không có vấn đề.

Hoàng Nhạc Hồng dịu dàng nói, nụ cười treo trên mặt hắn giống như ánh mặt trời ấm áp, mang theo một luồng ma lực kỳ dị, khiến Lâm Quân Chỉ không hiểu sao trở nên bình thản.

Lâm Quân Chỉ cảm kích nhìn Hoàng Nhạc Hồng một cái, dùng sức gật gật đầu.

Nàng mở lớn một đôi mắt vốn đã lớn đến quá đáng, ở trong phần đông ngôi sao trên bầu trời nhìn tới nhìn lui. Cuối cùng dường như hạ quyết tâm rất lớn, thân thể bay lên, hướng về phía một ngôi sao hào quang vừa phải.

Đồ vật ẩn chứa trong ngôi sao này rõ ràng là một kiện pháp y Thánh khí hạ phẩm.

Thánh khí loại pháp y tự nhiên giá trị cao hơn so với Thánh khí loại công kích nhiều lần, nhưng cũng càng khó lấy!

Phù!!!

Một tiếng vang khẽ, Lâm Quân Chỉ toàn bộ bị ngôi sao lóe sáng đó hút vào.

Kế tiếp, nàng sẽ phải đối mặt khảo hạch của Thánh Khí Các.

Lâm Minh đối với khảo hạch của Thánh Khí Các hoàn toàn không rõ ràng, mắt thấy hào quang của ngôi sao lóe sáng kia càng thêm mãnh liệt, không gian gần nó đều vặn vẹo.

- Không tồi, đã kiên trì thời gian một nén hương. Lâm sư muội vẫn là có hy vọng.

Hoàng Nhạc Hồng cười nói. Mỗi một kiện Thánh khí đều bị phong ở trong một không gian mê huyễn, nếu vừa tiến vào liền bị bắn ra, như vậy trên cơ bản chính là thất bại. Đương nhiên, cũng có khả năng là trực tiếp thông qua khảo hạch, bảo bối tới tay. Tuy nhiên trừ phi là người ngu, nếu không ai lại lựa chọn Thánh khí có thể dễ dàng tới tay mà bỏ qua Thánh khí cấp bậc cao hơn?

Ở bên cạnh Lâm Minh, mấy đệ tử khác cũng thầm khẩn trương thay cho Lâm Quân Chỉ, không biết nàng ta có thể thành công hay không.

Một nén hương, hai nén, 15’...

Thời gian từng giây trôi qua, thẳng đến một lúc, hào quang của ngôi sao kia đột nhiên lóe lên mãnh liệt. Lâm Quân Chỉ bị bắn ra, mặt nàng màu đỏ rực, thở hổn hển, hiển nhiên tiêu hao thật lớn.

Sau khi Lâm Quân Chỉ bị bắn ra, ngôi sao trên bầu trời kia lóe lên mấy cái, sau đó một kiện pháp y từ từ bay xuống. Ngay sau đó, hào quang của ngôi sao dần dần mờ đi, thẳng đến biến mất.

Lâm Quân Chỉ đầy hưng phấn bắt lấy kiện thải y nhẹ như bông này. Kiện thải y này dương như là lông Khổng tước dệt thành, hết sức tươi đẹp. Chung quanh thải y mơ hồ có một vầng sáng đang lưu chuyển. Vầng sáng này là phòng hộ hết sức cứng cỏi, có thể cùng chân nguyên hộ thể hòa hợp làm một, muốn thương đến Lâm Quân Chỉ đầu tiên phải phá phòng hộ của kiện pháp y Thánh khí này.

- Chúc mừng Lâm sư muội, đạt được một kiện pháp y như vậy. Kiện Thánh khí này phẩm chất không tồi, hơn nữa là pháp y, vốn quý báu hơn Thánh khí công kích bình thường rất nhiều.

Hoàng Nhạc Hồng cười ha ha nói, mà bên cạnh hắn Tống Bách Phong cũng hùa theo chúc mừng nhiệt liệt, nói khiến Lâm Quân

Chỉ đều có chút ngượng ngùng.

Nàng như được chí bảo ôm kiện thải y này ở trước ngực. Thiếu nữ nào không thích đẹp, huống chi là pháp y xinh đẹp lại có tác dụng lớn như thế này, đối với Lâm Quân Chỉ mà nói thật sự là lễ vật hoàn mỹ nhất.

- Lâm sư muội, làm tốt lắm.

Quân Nguyệt Như nói.

Người mới tiến vào Thánh Khí Các, có thể không trắng tay mà về đã phi thường giỏi. Lâm Quân Chỉ coi như là người được Phượng tiên tử coi trọng, có thể lấy được một kiện pháp y cũng chứng minh ánh mắt của Phượng tiên tử không tồi.

- Lâm sư đệ, nếu không ngươi cũng đi lấy một kiện?

Quân Nguyệt Như quay đầu nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh lắc đầu nói:

- Sư tỷ, ta còn chưa chọn xong, muốn xem chút nữa.

Lâm Minh nhìn ra được, những Thánh khí ở cửa Thánh Khí Các này đều là hạ phẩm mà thôi. Lúc trước ở Thiên Diễn Đại Lục, Lâm Minh liền đạt được 5 kiện Thánh khí: Đại Hoang Huyết Kích, Bàn Võ Thần Đỉnh, Tử Cực Giới, vòng tay Tử Cực cùng với Ma Đế Khải Giáp đầy đủ. Còn có chuẩn Thánh khí Càn Khôn Dung Nhật Lô nữa.

Sau lại Lâm Minh đem Ma Đế Khải Giáp và Bàn Võ Thần Đỉnh cho Mục Thiên Vũ để trấn áp số mệnh Thần Hoàng Đảo và bảo vệ bản thân. Những cái khác bị Lâm Minh mang đến Thần Vực. Có Thánh khí hạ phẩm Đại Hoang Huyết Kích, lại đổi một cây thương Thánh khí hạ phẩm hoàn toàn không cần thiết.

- Cũng tốt. Chọn Thánh khí là một chuyện lớn, ngươi chậm rãi xem, ta cũng nên chọn một kiện.

Quân Nguyệt Như nói xong, đi về phía sâu trong Thánh Khí Các.

Ở sâu trong Thánh Khí Các cùng ở cửa có khác biệt thật lớn. Ở trong này, trên một vùng trời treo lơ lửng ngôi sao càng thêm rực rỡ. Rất nhiều ngôi sao lóe sáng hơn so với số ở cửa mấy chục, mấy trăm thậm chí hơn ngàn lần!

Nhất là trong đó có chín ngôi sao lớn nhất, hào quang vạn trượng, quả thật giống như là mặt trời!

Khí thế mênh mông như vậy khiến Lâm Minh cũng chấn động trong lòng, kinh hãi không hiểu.

Nhìn thấy biểu tình khiếp sợ của Lâm Minh, trong mắt Hoàng Nhạc Hồng toát ra một tia khinh miệt.

Người phi thăng hạ giới đến Thần Vực giống như một tên nhà quê vào thành, làm sao có thể từng kiến thức qua phong thái của Thánh khí cực phẩm?

Hoàng Nhạc Hồng nghĩ vậy, có chút kiêu ngạo nói:

- Chín Thánh khí lóng lánh như mặt trời phía trên chính là Thánh khí cực phẩm, tổng cộng có chín kiện. Ở Phượng tộc thượng cổ ta, chín là số cuối cùng, cho nên Thánh khí cực phẩm của Thánh Khí Các cho tới bây giờ đều là chín kiện. Chín kiện Thánh khí giống như chín mặt trời chiếu sáng!

- Trong số Thánh khí cực phẩm này, một kiếm, một đao, một thương, một cung, một đan lô, một pháp y, một nhẫn, một hạng liên, một áo giáp!

- Lấy ngay thanh Quán Nhật Kiếm kia mà nói. Lấy Thái Dương Hỏa Tinh, do cao thủ cảnh giới Thần Quân hậu kỳ rèn thành hình, rồi sau đó để vào trong thế giới của mình trải qua rèn luyện lâu ngày, không biết dung nhập bao nhiêu thiên tài địa bảo mới tế luyện thành, vô cùng sắc bén.

- Lại nói thương kia, tên là Phượng Huyết Thương. Cây thương này lúc thành hình, tôi vào nước lạnh không phải dùng nước mà là dùng máu phượng. Máu phượng quý báu biết bao, võ giả bình thường đạt được mấy chục giọt là có thể một bước lên trời. Một con chim thường đạt được phượng huyết làm phép, có thể biến thành Kim Ô, Chu Tước. Nhưng hiện tại lại dùng để tôi Thánh khí, trong Phượng Huyết Thương này ẩn chứa tinh hoa máu phượng, uy lực không thể đo lường!

Hoàng Nhạc Hồng khi nói những điều này, trong mắt lóe lên hào quang nóng rực. Hắn lần này tiến vào Thánh Khí Các cũng là vì chín kiện Thánh khí cực phẩm này mà đến.

- Phượng Huyết Thương...

Lâm Minh nghe cái tên này con mắt sáng lên, ánh mắt dừng ở trên cây thương kia rồi cũng không thể rời đi nữa.

Chương 958: Lấy bảo

Lâm Minh dõi mắt nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy trung tâm mặt trời ban trưa một cây trường thương màu đỏ sậm. Trên thân thương khắc vô số phù văn rậm rạp, từng luồng hơi thở mênh mông cuồn cuộn từ trên thân thương không ngừng tỏa ra ngoài.

Chín mặt trời rực rỡ trên đỉnh đầu này tuy nói là chói mắt nhất, nhưng so với trước đó cũng có khác biệt không nhỏ, hào quang có mạnh có yếu. Hào quang của Phượng Huyết Thương kia ở trong chín kiện Thánh khí là một trong mấy kiện chói mắt nhất. Cây Phượng Huyết Thương này dù trong chín kiện Thánh khí này cũng xếp hàng đỉnh cao!

Từ Phượng Huyết Thương ra, hào quang của Quán Nhật Kiếm cũng không kém bao nhiêu, hiển nhiên Thánh khí này cũng là cực phẩm trong cực phẩm. Đây cũng là ở trong tình lý. Tuy nói Phượng tộc thượng cổ kế thừa pha tạp, 18 ban binh khí đều có đủ, nhưng binh khí phổ biến nhất vẫn là kiếm và thương.

Phượng tộc thượng cổ nữ đệ tử rất nhiều, thói quen dùng kiếm. Về phần thương, bởi vì Phượng tộc thượng cổ thời thượng cổ chinh chiếnbốn phương đều cưỡi chim lửa, kim ô thật lớn. Lúc này, thương liền tiện tay hơn kiếm rất nhiều.

- Thật là thương tốt...

Lâm Minh không kìm nổi tán thưởng.

- Đó là đương nhiên rồi. Nếu là chúng ta cũng có thể đạt được một kiện Thánh khí cực phẩm như vậy thì tốt rồi, không biết thực lực có thể đề cao bao nhiêu lần. Hơn nữa trong những Thánh khí cực phẩm này đều khắc quy tắc đại đạo, nếu có thể tìm hiểu những quy tắc này đối với chúng ta mà nói cũng rất có ích.

Ở bên cạnh Lâm Minh, đệ tử họ Trương kia đầy vẻ say mê nói.

- Đừng nằm mơ. Ngươi muốn chiếm được Thánh khí cực phẩm còn kém xa, Hoàng sư huynh còn có khả năng.

Một nam đệ tử khác không chút lưu tình chọc vỡ giấc mộng giữa ban ngày của đệ tử họ Trương.

- Đúng vậy, đúng vậy. Hoàng sư huynh lần này chính là vì tới lấy Thánh khí cực phẩm har?

Một nữ đệ tử phụ họa.

Nghe thấy lời những đệ tử này, Hoàng Nhạc Hồng cười ha hả, phe phẩy quạt nói:

- Không sai, lần này ta đến quả thật là vì mấy kiện Thánh khí cực phẩm kia. Về phần Thánh khí thượng phẩm tuy rằng quý báu nhưng ta cũng không thiếu.

- Chỉ là... Mấy kiện Thánh khí cực phẩm này quá khó lấy. Quán Nhật Kiếm, Phượng Huyết Thương kia đều là nổi bật trong Thánh khí cực phẩm, đến gần Thánh khí thông thiên. Cho dù là ta cũng chỉ nắm chắc ba phần mà thôi.

- Hoàng sư huynh cũng chỉ nắm chắc ba phần hả?

Đệ tử họ Trương chắt lưỡi nói.

Tống Bách Phong hừ một tiếng nói:

- Ngươi biết cái gì. Ta trấn thủ Thánh Khí Các nhiều năm như vậy, Quán Nhật Kiếm, Phượng Huyết Thương này một mực không bị người lấy đi, đây là Thánh khí cực phẩm đó. Nên biết, cho dù là đệ tử của Phượng Hoàng Điện, đại đa số cũng chỉ là dùng Thánh khí trung phẩm, ngay cả Thánh khí thượng phẩm cũng không có. Có thể có Thánh khí thượng phẩm đều là người nổi bật trong số đệ tử Phượng Hoàng Điện!

Trình độ vuốt mông ngựa của Tống Bách Phong đã đến mức lô hỏa thuần thanh, mỗi một câu đều có thể nói đến trong tâm khảm của Hoàng Nhạc Hồng, khiến hắn cực kỳ hưởng thụ.

Tuy nhiên Tống Bách Phong nói cũng là sự thật. Đệ tử của Phượng Hoàng Điện cũng phần lớn dùng Thánh khí trung phẩm, những đệ tử này có thể tiến vào Phượng Hoàng Điện, là dựa vào đột phá Thần Biến kỳ, rồi sau đó trải qua khảo hạch nghiêm khắc mới tiến vào. Về phần nói trực tiếp đột phá Mệnh Vẫn tầng chín tiến vào Phượng Hoàng Điện, chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ.

- Hoàng sư huynh lộ một tay đi.

Một nữ đệ tử nói.

- Đúng vậy, để chúng ta mở rộng tầm mắt.

Mấy tên đệ tử vội vàng nói hùa theo. Hoàng Nhạc Hồng phe phẩy quạt, hơi trầm ngâm một lát, khép quạt lại đánh vào lòng bàn tay cái “Bốp”:

- Cũng thế, ta liền lại ra tay một lần này. Tuy rằng ta lần này tới lấy bảo làm chuẩn vị đầy đủ, nhưng nói thật cũng là hy vọng không lớn. Thánh khí cực phẩm cũng không phải dễ lấy như vậy.

- Quân sư muội, chúng ta cùng lấy bảo thế nào?

Hoàng Nhạc Hồng nói với Quân Nguyệt Như.

- Ừm, được!

Trong thời gian vừa rồi, Quân Nguyệt Như cũng coi trọng một kiện Thánh khí, là một thanh phi kiếm. Thánh khí trung phẩm, hơn nữa là cái nổi bật trong Thánh khí trung phẩm.

Quân Nguyệt Như và Hoàng Nhạc Hồng đồng thời bay lên trời. Quân Nguyệt Như bay về phía thanh bảo kiếm Thánh khí kia, mà Hoàng Nhạc Hồng thì bay về phía Quán Nhật Kiếm cấp bậc cực phẩm.

Hào quang của Quán Nhật Kiếm gần như không thua so với Phượng Huyết Thương, chói mắt hơn nhiều so với đám Thánh khí cực phẩm nhẫn, pháp y kia. Mắt thấy Hoàng Nhạc Hồng bay về phía Quán Nhật Kiếm, mấy đệ tử trẻ tuổi bao gồm thủ vệ Tống

Bách Phong đều mở to mắt nhìn không chớp lên bầu trời, chỉ sợ bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc.

Phốc!

Giống như cá vào biển rộng, Hoàng Nhạc Hồng trực tiếp cắm đầu vào trong vầng mặt trời rực lửa do Quán Nhật Kiếm diễn sinh ra, biến mất.

Mà Quân Nguyệt Như cũng bay vào trong hào quang của thanh phi kiếm trung phẩm kia, bắt đầu thông qua khảo nghiệm của Thánh Khí Các.

Về phần những đệ tử khác, đều là đỏ mắt trông mong chờ đợi. Bọn họ nhìn về phía vầng mặt trời rực trên không trung, đều có thần sắc kính sợ.

- Lâm sư muội, ngươi lúc ấy lấy Thánh khí hạ phẩm đã gặp phải những gì?

Đệ tử họ Trương chưa từng thử lấy bảo, không kìm nổi hỏi.

Lâm Quân Chỉ nói:

- Là một ít khảo nghiệm phức tạp. Trong ngôi sao Thánh khí kia dường như tự thành một vùng thế giới, cấp bậc Thánh khí Quân sư tỷ và Hoàng sư huynh lấy đều cao hơn nhiều so với ta, độ khó khẳng định cũng lớn hơn ta nhiều.

Trong khi Lâm Quân Chỉ nói chuyện, ánh mắt một mực không rời khỏi ngôi sao Quân Nguyệt Như chui vào, từ đáy lòng nàng hy vọng Quân Nguyệt Như có thể thành công lấy được Thánh khí.

Thời gian từng chút trôi qua, rất nhanh 15’ trôi qua. Hào quang chung quanh hai kiện Thánh khí trên không càng ngày càng lóe sáng, Lâm Minh yên lặng nhìn hết thảy, cẩn thận cảm giác, ghi nhớ những đặc điểm biến hóa của hào quang. Hắn mơ hồ cảm giác được, quầng sáng những Thánh khí lơ lửng trên bầu trời kia kỳ thật hợp thành một đại trận, mà chỗ của mỗi một kiện Thánh khí đều là một mắt trận. Bộ đại trận này vô cùng huyền diệu, Lâm

Minh cũng chỉ có thể nhìn ra đại khái.

Trong lòng hắn đột nhiên khẽ động, hỏi Tống Bách Phong:

- Thánh khí của Thánh Khí Các có phải là 9999 kiện hay không?

Tống Bách Phong sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Không sai, chính là 9999 kiện. Trong đó 9000 Thánh khí hạ phẩm, 900 Thánh khí trung phẩm, 90 Thánh khí thượng phẩm, 9 kiện Thánh khí cực phẩm.

Phượng tộc thượng cổ sùng bái con số chín, suy cho cùng chính là tượng trưng Phượng Hoàng niết bàn sống lại.

Chín là số tận cùng, bản thân nó liền ẩn chứa chí lý đại đạo.

Thánh Khí Các trước mắt, bản thân chính là một kiện Linh khí hạ phẩm. Ở chỗ trung tâm của nó, ngay trên đại trận do 9999 kiện Thánh khí tạo thành. Cho nên một khi Thánh khí bị đệ tử lấy đi một kiện, Phượng Minh Cung sẽ bỏ sung một kiện mới, cam đoan tổng số Thánh khí trong Thánh Khí Các không thay đổi.

Lâm Minh càng nhìn càng cảm giác sự huyền diệu của bộ đại trận này, hắn vô tình chìm đắm vào trong đó. Đúng vào lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng vang nhỏ, liền nhìn thấy Quân Nguyệt Như từ trong đoàn ánh sáng như mặt trăng nhỏ trên bầu trời kia bị bắn ra, sắc mặt ửng hồng hạ xuống đất.

- Quân sư tỷ, thế nào rồi?

Mấy đệ tử vội vàng vây lên.

Quân Nguyệt Như tuy rằng hô hấp hơi dồn dập, bộ dạng tiêu hao không nhỏ, nhưng là trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn. Nàng không trả lời câu hỏi của mọi người, chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Chỉ mấy giây sau, đoàn hào quang lóe sáng như mặt trăng nhỏ trên bầu trời kia liền dần dần thu liễm, dung hợp thành một thanh bảo kiếm hàn quang dày đặc, rơi thẳng xuống.

Coong...!!!

Bảo kiếm rơi vào trong tay Quân Nguyệt Như, phát ra một tiếng ngân dài.

Quân Nguyệt Như lấy bảo thành công!

- Chúc mừng sư tỷ, chúc mừng sư tỷ.

Mấy tên đệ tử trong lòng mừng rỡ, cao hứng đồng thời cũng có hâm mộ. Đây là Thánh khí trung phẩm đó, ngay cả đệ tử của Phượng Hoàng Điện, từ những nhân vật hạng nhất kia, còn lại cũng chỉ là dùng Thánh khí trung phẩm mà thôi.

Mà Quân Nguyệt Như hiện tại mới ở Kim Ô Điện, mắt thấy sắp thăng vào Chu Tước Điện, liền kiếm được Thánh khí trung phẩm. Ngày sau tiến vào Phượng Hoàng Điện, kiếm được một kiện Thánh khí thượng phẩm cũng có khả năng lớn.

- Sư tỷ lợi hại, không ngờ chiếm được bảo kiếm Thánh khí trung phẩm. Ngày sau thực lực của sư tỷ lại tăng một khoảng lớn!

- Đúng vậy. Ha ha, ngày sau có sư tỷ chống lưng, chúng ta cũng đủ tự tin.

Mấy tên đệ tử cao hứng phấn chấn nói, vui sướng trên mặt Quân Nguyệt Như cũng không che giấu được:

- Được rồi được rồi, vuốt mông ngựa ít thôi. Các ngươi nếu biểu hiện ra đủ thiên phú, có thể làm sư tôn Phượng tiên tử coi trọng, không thiếu ban thưởng cho các ngươi. Đến lúc đó, một kiện Thánh khí trung phẩm tính cái gì?

Quân Nguyệt Như nguýt những người này một cái. Đúng lúc này, vầng mặt trời rực lửa nơi Quán Nhật Kiếm trên không kia cũng chấn động mạnh.

Mọi người trong lòng cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn qua. Chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang, vầng mặt trời rực kia trong nháy mắt phát ra ánh sáng lấp lánh hơn trước đó gấp chục lần, một bóng người từ trong vầng mặt trời rực lửa bị quẳng ra. Chính là Hoàng Nhạc Hồng.

Mà sau khi quẳng Hoàng Nhạc Hồng ra, hào quang của vầng mặt trời rực đó liền dần dần yếu đi, mấy giây sau liền khôi phục bình thường.

- Hoàng sư huynh!

- Hoàng sư huynh không sao chứ!

Mấy tên đệ tử mắt thấy Hoàng Nhạc Hồng bị văng ra, ngã mạnh trên mặt đất, vội vàng bu lại. Nhất là Tống Bách Phong ân cần nhất, hận không thể tiến lên làm hô hấp nhân tạo.

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Hai tên tùy tùng của Hoàng Nhạc Hồng với tốc độ như chớp lóe đi tới bên cạnh Hoàng Nhạc Hồng. Vừa bay vừa từ trong Tu Di Giới lấy ra các loại đan dược, chuẩn bị nhét vào trong miệng Hoàng Nhạc Hồng.

- Kêu gì mà kêu, bản thiếu gia còn chưa chết đây!

Hoàng Nhạc Hồng thẹn quá thành giận, thoắt cái đẩy ra hai tên tùy tùng đưa đan dược tới, sắc mặt âm trầm nhìn Quán Nhật Kiếm trên bầu trời. Nó lại vẫn như thường treo trên không trung, tiếp tục lấp lánh thần quang như mặt trời, dường như thần linh nhìn xuống thế gian, cũng dường như đang cười nhạo phàm nhân không biết lượng sức.

- Thanh kiếm chết tiệt này.

Hoàng Nhạc Hồng phẫn hận lẩm bẩm, trong mắt hiện lên một luồng hung quang. Hôm nay tới lấy bảo, hắn cũng ôm hy vọng thật lớn. Nhưng hiện tại kiếm không vào tay, còn mất hết mặt mũi, hơn nữa còn là ở trước mặt Quân Nguyệt Như. Hắn vốn định chinh phục nữ nhân Quân Nguyệt Như này, kết quả mất mặt lớn như vậy.

Nhìn thoáng qua Quân Nguyệt Như, lại thấy kiếm của Quân Nguyệt Như đã tới tay, điều này làm cho Hoàng Nhạc Hồng càng thêm mặt mũi không ánh sáng. Hôm nay ba người lấy bảo, chỉ mình hắn thất bại.

Vẫn là Tống Bách Phong tâm tư linh hoạt, nhìn ra quẫn cảnh của Hoàng Nhạc Hồng, vội vàng nói:

- Hoang thiếu đã rất lợi hại rồi. Đối mặt với Quán Nhật Kiếm kiên trì thời gian chừng 30’. Ta trấn thủ Thánh Khí Các 30 năm, người có thể kiên trì 30’ trong vầng sáng Quán Nhật Kiếm không quá một bàn tay!

Tống Bách Phong nói xem như vãn hồi vài phần mặt mũi của Hoàng Nhạc Hồng. Tuy rằng Hoàng Nhạc Hồng biết rõ Tống Bách Phong đang ba hoa, nhưng là vẫn ngầm thừa nhận.

Chương 959: Nhắm vào Phượng Huyết Thương

- Hoàng thiếu gia! Nếu không ngài thử lấy một kiện Thánh khí thượng phẩm? Thánh Khí Các có rất nhiều Thánh khí thượng phẩm cũng là rất không tệ, tuy rằng không sánh được với chín kiện Thánh khí cực phẩm kia, nhưng cũng rất lợi hại. Với thực lực của Hoàng thiếu gia, Thánh khí thượng phẩm khẳng định rất thuận tay!

Tống Bách Phong tâm tư linh lợi, biết Hoàng Nhạc Hồng bị mất mặt mũi, vội vàng đưa ra chủ ý này.

Giữa Thánh khí thượng phẩm với Thánh khí cực phẩm giá trị hơn kém gấp trăm lần, hoàn toàn không phải một cấp bậc. Bảo Hoàng Nhạc Hồng lấy một kiện Thánh khí thượng phẩm, đương nhiên hắn không cam lòng, nhưng nếu hắn muốn lấy Thánh khí cực phẩm, nói dễ hơn làm. Thánh Khí Các khảo nghiệm chính là thiên phú, tiềm lực, hai dạng đồ vật khác biệt này cơ bản sẽ không theo tu vi võ giả tăng cao mà nâng cao, nếu không có kỳ ngộ lớn, cho dù Hoàng Nhạc Hồng tu luyện đến cảnh giới Thần Biến rồi quay lại lấy Thánh khí, kết quả cũng giống nhau.

Nghĩ đến đây, nhìn thoáng qua Quân Nguyệt Như lần nữa, Hoàng Nhạc Hồng đứng lên, nói:

- Được rồi, ta là đệ tử Phượng Hoàng Điện, có thể ở Thánh Khí Các lấy đi hai kiện Thánh khí, hiện tại ta cũng chưa lấy một kiện nào. Kiện thứ nhất này trước hết lấy Thánh khí thượng phẩm đi, kiện thứ hai, sau này ta lại đến lấy Quán Nhật Kiếm!

Nếu lấy Thánh khí cực phẩm độ khó quá lớn, tạm thời trước hết lấy một kiện Thánh khí thượng phẩm tìm về cho mình một chút mặt mũi. Nếu không mình là thiên chi kiêu tử như thế, ở trước mặt sư đệ sư muội đều là xuất hiện với hình tượng Đại sư huynh sâu không lường được, được người kính ngưỡng kính sợ, mà một lần lấy Thánh khí còn thiếu chút nữa hộc máu, bị ngã trên mặt đất giống như rác rưởi thì thật sự quá bẽ mặt.

Hoàng Nhạc Hồng quyết định lần thứ hai ra tay, ở Thánh Khí Các sẽ một lần ra tay 1000 Phượng Minh phù văn. Đương nhiên, với thân phận của Hoàng Nhạc Hồng, tất nhiên Tống Bách Phong sẽ không đi truy cứu.

Hoàng Nhạc Hồng nhìn thoáng qua rất nhiều Thánh khí trên bầu trời, nói:

- Trong Thánh khí thượng phẩm, kiếm, áo cà sa, nhẫn ta đều có, hiện tại lại thiếu một cái đan lô, chính nó đi!

Hoàng Nhạc Hồng xem chuẩn một đoàn hào quang lóe sáng giống như trăng tròn, thân thể thẳng hướng bay lên, trong nháy mắt chìm trong quầng sáng đó!

Chỉ nhìn một cách đơn thuần độ lớn nhỏ của quầng sáng kia cũng có thể phỏng đoán ra, Hoàng Nhạc Hồng muốn bắt lấy cái đan lô này là mặt hàng đỉnh cao trong Thánh khí thượng phẩm. Đồng dạng là Thánh khí thượng phẩm, chênh lệch giữa Thánh khí thượng phẩm đỉnh cao với Thánh khí thượng phẩm kém cỏi nhất trong đó giá trị cũng rất lớn, nếu có thể ở Thánh Khí Các lấy vào tay một kiện Thánh khí thượng phẩm đỉnh cao, cũng có trợ giúp cực lớn đối với tăng cao thực lực của Hoàng Nhạc Hồng.

- Không hổ là Hoàng sư huynh, vừa ra tay đã muốn bắt lấy bảo bối lợi hại như vậy! Đây còn là dự khuyết, vốn Hoàng sư huynh là muốn bắt lấy Quán Nhật Kiếm!

- Đúng vậy, cảnh giới này không phải chúng ta có thể nghĩ tới!

Mấy tên đệ tử ở bên cạnh Quân Nguyệt Như tự thẹn không bằng, bọn họ bắt lấy Thánh khí hạ phẩm đều đã phi thường cố sức.

Hoàng Nhạc Hồng sau khi chìm vào trong quầng sáng như trăng tròn kia, quầng sáng liền càng ngày càng sáng, từng đạo ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, dường như muốn cắt ngang hư không.

Chỉ qua thời gian một nén ngang, quầng sáng đột nhiên lay động một trận, Hoàng Nhạc Hồng từ trong quầng sáng ung dung bay ra, vươn tay phất một cái, quầng sáng kia liền nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng dừng ở trong lòng bàn tay Hoàng Nhạc Hồng, xoay tròn quay tròn.

Hào quang không ngừng thu liễm, sau mấy hô hấp quầng sáng liền biến thành một cái tiểu lô màu đồng thau, thoạt nhìn không hề bắt mắt chút nào.

- Thu được rồi!

- Thật lợi hại! Một kiện Thánh khí thượng phẩm cứ như vậy thu lấy, mới thời gian một nén nhang, Hoàng sư huynh quả nhiên lợi hại!

Một màn này làm cho mấy đệ tử trẻ tuổi ở đây thập phần rung động. Quân Nguyệt Như đã rất mạnh, nhưng nàng thu Thánh khí trung phẩm cũng còn có hơi gian nan.

Mà Hoàng Nhạc Hồng thu Thánh khí thượng phẩm lại dễ dàng thoải mái như thế, phần chênh lệch tiềm lực và thiên phú này không phải một chút nửa điểm.

- Thật khủng khiếp! Hoàng sư huynh lợi hại như vậy cũng không thu được Quán Nhật Kiếm, Quán Nhật Kiếm này cường đại tới mức nào!?

- Đúng vậy! Còn có vài món Thánh khí cực phẩm khác, thật không biết phải là cái dạng yêu nghiệt gì mới có thể thu được chúng!

- Khi nào ta có thể đạt tới cảnh giới của Hoàng sư huynh thì tốt rồi! Đúng là không có cách nào khác so sánh mà!

Mấy đệ tử trẻ tuổi Quân Nguyệt Như mang đến nhao nhao tán thưởng, Hoàng Nhạc Hồng nghe những lời khen tặng này, rốt cục sắc mặt cũng tươi ra một chút.

Hắn tùy ý phất tay thảy cái tiểu lô trong tay cho tùy tùng của mình, cố ý dùng giọng điệu không hề quan tâm nói:

- Thu cất đi, ngày sau ta dùng nó để luyện đan, coi như là một vật phẩm quá độ không tệ!

Vật phẩm quá độ?

Nghe nói từ này, mấy đệ tử trẻ tuổi đều hết chỗ nói rồi: đan lô tốt như vậy, ở trong mắt người ta chỉ là vật phẩm quá độ, thật sự là người so với người, tức chết người mà!

Lúc này, Tống Bách Phong cười ha hả:

- Hoàng thiếu gia chính là Hoàng thiếu gia, đây chính là Tam Muội Thánh Lô, Thánh khí thượng phẩm đỉnh cao đấy! Tiểu lô này tuy rằng không phải Thánh khí cực phẩm, nhưng cách Thánh khí cực phẩm cũng không xa!

Tống Bách Phong lại bắt đầu thổi phồng xu nịnh, Hoàng Nhạc Hồng nghe xong chỉ cười cười, người ta thiếp vàng trên mặt mình, đương nhiên hắn sẽ không vạch trần.

- Được! Lần này tuy rằng không có lấy được Quán Nhật Kiếm, nhưng chiếm được một cái Tam Muội Thánh Lô như vậy coi như tạm được. Quân sư muội cũng phải rời khỏi rồi chứ, chúng ta cùng đi như thế nào?

Hoàng Nhạc Hồng cảm giác lần này mình cũng coi như đẹp mặt, nỗi lo lắng cũng buông lỏng rất nhiều, lại lên tiếng đưa ra lời mời Quân Nguyệt Như.

Quân Nguyệt Như mỉm cười, nói:

- Hoàng sư huynh, không được! Một lát nữa ta tự mình đi là được rồi! Hơn nữa Lâm sư đệ ta dẫn tới, còn chưa có lấy bảo đây!

- A? Lâm sư đệ?

Lúc này Hoàng Nhạc Hồng mới nhớ lại Lâm Minh còn chưa có ấy bảo, võ giả cảnh giới Thần Hải trí nhớ phi thường tốt, nếu muốn ghi nhớ điều gì tuyệt đối sẽ không quên, mà Hoàng Nhạc Hồng lại quên mất việc này hoàn toàn bởi vì hắn xem Lâm Minh như một lâu la đi theo nên đã xem nhẹ.

- Không sao, Quân sư muội! Ta có thể chờ các người!

Hoàng Nhạc Hồng nói xong nhìn thoáng qua Lâm Minh một cái, có chút không kiên nhẫn nói:

- Vị sư đệ này, nhanh lên đi!

Theo đối thoại giữa Hoàng Nhạc Hồng và Quân Nguyệt Như, ánh mắt mọi người ở đây lập tức tập trung vào Lâm Minh. Lâm Minh vốn không thèm để ý tới Hoàng Nhạc Hồng, hắn ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt lần lượt lướt qua trên chín kiện Thánh khí cực phẩm, rồi quay qua nói với đội trưởng thủ vệ Tống Bách Phong:

- Tống tiền bối! Bất luận đệ tử điện nào, lấy Thánh khí cũng không có hạn chế đẳng cấp chứ? Có thể tùy ý tuyển chọn!

- Đương nhiên, chỉ cần ngươi có thể lấy được, ta nói ngươi muốn hay không đi ra cửa? Nơi này kém cỏi nhất đều là Thánh khí trung phẩm, Thánh khí hạ phẩm đều ở bên ngoài!

Tống Bách Phong nhìn lướt qua Lâm Minh một cái, tùy ý nói.

- Không cần!

Lâm Minh mỉm cười:

- Cứ ở nơi này là được rồi!

- A! Rất tự tin nha! Ngươi là từ hạ giới phi thăng thì phải? Kẻ phi thăng từ hạ giới các ngươi, thời điểm mới đến Thần Vực đều rất tự tin, từ từ các ngươi sẽ biết sự lợi hại của Thần Vực và cân lượng của mình! Ngươi ra tay đi, thất bại một lần chính là 1000 Phượng Minh phù văn, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!

Tống Bách Phong liếc mắt đánh giá Lâm Minh từ trên xuống dưới, rồi chờ xem Lâm Minh bị chặn họng. Đệ tử từ hạ giới phi thăng lên đều là người nổi bật ở đại thế giới, đương nhiên rất có ngạo khí, nhưng so với thiên tài của Thần Vực vẫn còn kém xa.

- Quân sư tỷ! Nếu để Lâm sư đệ ở trong này lấy Thánh khí có thể có hơi miễn cưỡng hay không?

Lâm Quân Chỉ nhỏ giọng nói với Quân Nguyệt Như, nàng cũng từng lấy qua Thánh khí, biết độ khó của khảo nghiệm.

- Sẽ không đâu! Đừng quên, Lâm sư đệ là nhân vật được sư tôn coi trọng, lấy Thánh khí trung phẩm hẳn là không có vấn đề!

Quân Nguyệt Như rất tin tưởng ở Lâm Minh, hoặc là nói là tin tưởng ánh mắt của Phượng tiên tử. Nàng quay đầu nói với Lâm Minh:

- Lâm sư đệ không nên khẩn trương, hãy phát huy ra thực lực thật của bản thân là tốt rồi, nhìn trúng cái gì thì chọn cái đó!

- Sư tỷ tốt quá, ta ra tay đây!

Lâm Minh dứt lời, thân mình phóng vọt lên không trung, chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, thân mình hắn cực kỳ mơ hồ, chỉ trong 1% cái nháy mắt liền lướt qua rất nhiều Thánh khí trung phẩm, đi tới tầng Thánh khí thượng phẩm!

Ở khu vực này, Thánh khí trung phẩm lơ lửng ở vị trí thấp nhất, kế tiếp chính là Thánh khí thượng phẩm, cuối cùng là Thánh khí cực phẩm ở vào đỉnh điểm không gian.

- Lâm sư đệ hắn muốn lấy Thánh khí thượng phẩm ư?

Lâm Quân Chỉ trợn to đôi mắt đen nhánh trong veo như nước, kêu lên. Âm vang câu nói của nàng còn chưa dứt, Lâm Minh cũng đã lướt qua tầng Thánh khí thượng phẩm, đi tới không gian cao nhất!

Cũng chính là độ cao của Thánh khí cực phẩm!

- Cái gì!?

- Hắn định làm gì?

Không riêng gì Lâm Quân Chỉ kinh sợ ngây người, Quân Nguyệt Như cũng mở to hai mắt nhìn. Nàng trợn mắt nhìn Lâm Minh bay đi tới hướng chín kiện Thánh khí cực phẩm, mà mục tiêu hắn lựa chọn rõ ràng chính là: Phượng Huyết Thương!

Phượng Huyết Thương tỏa hào quang so với Quán Nhật Kiếm chỉ có hơn chứ không kém, gần như là tồn tại đỉnh cao nhất trong chín kiện Thánh khí cực phẩm, đã đến gần Thánh khí thông thiên!

“Chẳng lẽ Lâm Minh là muốn... lựa chọn Phượng Huyết Thương? Hay chỉ là... là tò mò đi xem mà thôi?”

Tốc độ của Lâm Minh rất nhanh, Quân Nguyệt Như hoàn toàn không kịp phản ứng, Lâm Minh đã vọt tới trước mặt Phượng Huyết Thương tỏa sáng chói mắt như ánh mặt trời, hơn nữa căn bản không có ý giảm tốc độ chút nào. Rõ ràng là muốn trực tiếp vọt vào trong đó!

Đám người Quân Nguyệt Như, Lâm Quân Chỉ đều kinh hãi, không thể tin, mà mấy người Tống Bách Phong, Hoàng Nhạc Hồng cũng đều ngây dại, ngay sau đó bọn họ đổi ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh trở thành một loại nhìn xem kẻ ngu ngốc.

- Hắn điên rồi sao?

Khóe miệng Hoàng Nhạc Hồng nổi lên một tia cười lạnh: “Lâm Minh này quả thực là một tên điên! Tuy rằng nói khảo hạch không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu thật sự chênh lệch quá lớn, có thể sẽ bị thương linh hồn, ngay cả ta đều không làm gì được Thánh khí cực phẩm, không ngờ Lâm Minh lại ngu ngốc đi lấy, cũng không chịu tự ngâm mình trong nước tiểu để so sánh phẩm chất của mình?”

- Quá ngang bướng mà! Vốn kẻ phi thăng từ hạ giới luôn tự cho là đúng đã rất ngu ngốc, nhưng chưa từng thấy qua kẻ ngu ngốc như vậy!

Tống Bách Phong hết chỗ nói rồi, kẻ từ hạ giới phi thăng đều rất ngông cuồng, nhưng dù có ngông cuồng cũng phải có chỉ số thông minh, Lâm Minh này căn bản là một tên ngu ngốc hết chỗ nói.

“Phốc!”

Lâm Minh trực tiếp chìm vào trong hào quang chói mắt nhất kia.

Lưu lại đám người Quân Nguyệt Như trợn mắt há hốc miệng. Bọn họ tuyệt đối không có ngờ tới lại xuất hiện một màn như vậy.

Trên mặt Hoàng Nhạc Hồng nổi lên một vẻ tươi cười nghiền ngẫm:

- Quân sư muội! Sư đệ của muội này thật đúng là kỳ lạ!

Hoàng Nhạc Hồng nhấn mạnh hai chữ kỳ lạ, ở trước mặt Quân Nguyệt Như, hắn vì sợ đánh mất hình tượng, tự nhiên sẽ không nói ngôn ngữ trào phúng gì khiến Quân Nguyệt Như khó chịu, dù sao Lâm Minh là do Quân Nguyệt Như dẫn đến.

Nhưng Tống Bách Phong ở bên cạnh hắn thì không cần quản tới, cứ việc cười ha hả nói:

- Hoàng thiếu gia nói quá khách sáo rồi! Người này dùng cách nói của người thô lâu chúng ta mà nói: chính là hổ bị bức tưởng mình mạnh, người vừa ngông vừa ngốc, làm việc bất kể hậu quả, buồn đầu liền xông tới phía trước... Ha ha ha... rất chuẩn xác!

Tống Bách Phong nói ra một câu từ ngữ này, Hoàng Nhạc Hồng cũng cười, phe phẩy quạt mấy cái, mà ở bên cạnh Hoàng Nhạc Hồng, Quân Nguyệt Như thì sắc mặt hơi ửng đỏ, rất xấu hổ; mấy đệ tử trẻ tuổi ở bên cạnh cũng có chút không được tự nhiên. Lâm Minh này không nói một tiếng liền nhắm vào Phượng Huyết Thương, làm cho bọn họ quá bất ngờ...

Chương 960: Khảo nghiệm

Chín đại Thánh khí cực phẩm, với Phượng Huyết Thương, Quán Nhật Kiếm, Xạ Nhật Cung là nhất, trong đó Phượng Huyết Thương lại dường như vượt qua Quán Nhật Kiếm, có thể nói là Thánh khí cường đại nhất trong số đó.

Về phần Giới Chỉ, Hạng Liên, Pháp Y trong chín đại Thánh khí cực phẩm, mặc dù là ở trong Thánh khí cùng cấp, những vật phẩm loại trang sức, loại áo cà sa này giá trị cao hơn Thánh khí một ít, nhưng bởi vì bản thân phẩm chất của chúng kém Phượng Huyết Thương nhiều lắm, cho nên giá trị thực tế không có cách nào so sánh được.

Lâm Minh vừa ra tay, liền hướng về phía một kiện quý báu nhất trong chín kiện Thánh khí cực phẩm, sao có thể không khiến mọi người trợn mắt há mồm?

- Tên ngốc này, ta phỏng chừng hắn chống đỡ không tới mười hô hấp!

Ở phía sau Hoàng Nhạc Hồng, một tên tùy tùng cười nói.

- Mười hô hấp là quá đề cao hắn, ta nói không qua năm hô hấp. Hơn nữa hắn sẽ ở trong khảo hạch linh hồn bị thương, thậm chí có thể ảnh hưởng tới tu vi về sau!

Một tên tùy tùng khác cười ha hả nói, mà ở phía trước bọn họ, Hoàng Nhạc Hồng chỉ là phe phẩy cây quạt mỉm cười.

- Bị thương thì bị thương chắc rồi! Dù sao gỗ mục không thể điêu khắc!

Hai tên tùy tùng ngươi một lời ta một câu, thời gian năm hô hấp rất ngắn ngủi, trong lúc bọn họ nói chuyện đã qua thời gian 7, 8 hô hấp, nhưng mà hào quang trên Phượng Huyết Thương lại càng ngày càng hừng hực, không có mảy may xu thế ảm đạm.

- Thời gian năm hô hấp sớm qua rồi!

Quân Nguyệt Như lạnh giọng nói, tuy rằng nàng cũng cho rằng Lâm Minh quá lỗ mãng, cái gì khác không muốn lại đi lấy Phượng Huyết Thương, nhưng cũng không quen nhìn hai tên tùy tùng của Hoàng Nhạc Hồng đánh giá thấp Lâm Minh như vậy. Dù sao Lâm Minh cũng là người được Phượng tiên tử coi trọng, cho dù là không lấy được Thánh khí cực phẩm, lấy Thánh khí trung phẩm cũng không thành vấn đề, hoặc giả có một phần khả năng thành công lấy được Thánh khí thượng phẩm như vậy, thì ở trong hào quang rực rỡ của Thánh khí cực phẩm, ít nhất cũng có thể chống đỡ một đoạn thời gian, không đến mức quá khó xem.

- Ha ha... Xem ra là ta nói sai rồi! Lâm sư đệ này xem ra thật có thể chống đỡ được mười hô hấp!

Tên tùy tùng trước đó nói Lâm Minh chống đỡ không tới năm hô hấp cười ha hả, tùy ý nói, nhưng trong lúc hắn nói những lời này đã qua hai hô hấp, vì thế, cũng đến mười hô hấp rồi.

Tên tùy tùng kia khẽ nhíu mày, mới vừa nói ra đã bị bẽ mặt, tự nhiên sắc mặt không dễ xem lắm, nhưng mà kế tiếp...

11 hô hấp, 12 hô hấp, 13 hô hấp...

Thời gian từng hô hấp trôi qua, sắc mặt hai tên tùy tùng càng ngày càng khó coi, có thể ở trong hào quang của Thánh khí cực phẩm chống đỡ được thời gian mười mấy hô hấp, coi như là nhân vật nổi bật rồi, ít nhất tương lai có thể tiến vào Chu Tước Điện: điều này chứng tỏ thiên phú của Lâm Minh đã vượt qua hai người bọn họ.

Đương nhiên, loại thiên phú này so với Hoàng Nhạc Hồng, loại nhân vật xếp hạng phía trên ở Phượng Hoàng Điện này, còn có chênh lệch rất lớn. Hoàng Nhạc Hồng phe phẩy cây quạt, cười nói:

- Hai người các ngươi cũng quá khinh thường người ta rồi! Sư đệ được Quân sư muội dẫn đến này thật không tệ! Ngày sau bồi dưỡng một chút, tiến vào Chu Tước Điện là chuyện ván đã đóng thuyền, thậm chí có thể có hi vọng tiến vào Phượng Hoàng Điện, đến lúc đó coi như là sư đệ của ta, ta sẽ dành thời gian chỉ điểm hắn một chút, để hắn ít đi đường vòng một ít. Nhãn giới, kế thừa, ý cảnh của người hạ giới phi thăng, khó tránh khỏi sẽ bị một ít hạn chế!

Hoàng Nhạc Hồng cười tủm tỉm nói, trong lời nói như cố ý như vô tình đắp nặn chính mình thành một người vui lòng chỉ điểm cho hậu bối, làm ra hình dáng một Đại sư huynh có lòng quảng đại, bình dị gần gũi.

Quân Nguyệt Như nói:

- Vậy ta thay mặt Lâm sư đệ cảm ơn Hoàng sư huynh!

Gã đệ tử họ Trương cũng vội vàng khen tặng:

- Lâm sư đệ thật đúng là may mắn, có Hoàng sư huynh chỉ điểm, tất nhiên tu vi tăng tiến vùn vụt!

- Ha ha... Đâu có gì!

Trong lúc mấy người Hoàng Nhạc Hồng nói ba hoa khoa trương, thời gian đã trôi qua 20 hô hấp.

Thời gian 20 hô hấp, đã xem là quá lâu, vượt qua dự liệu của họ.

Nhưng tới đây còn chưa xong, kế tiếp, 30 hô hấp, 35 hô hấp...

Hoàng Nhạc Hồng ngẩng đầu nhìn lướt qua Phượng Huyết Thương trên bầu trời, ánh mắt lóe ra vẻ kinh nghi: Tên hạ giới phi thăng thoạt nhìn không bắt mắt này, không ngờ lại chống đỡ lâu như vậy?

Mà về phần hai tên tùy tùng trước đó cười nhạo Lâm Minh cùng với Tống Bách Phong đã sớm cả kinh nói không ra lời.

35 hô hấp, Tống Bách Phong thủ vệ Thánh Khí Các nhiều năm như vậy, rất rõ ràng điều này đại biểu cho ý nghĩa gì.

Bản thân Thánh Khí Các là linh khí, thế giới bên trong có thể thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian, có thể đạt tới mười so với một, thậm chí tới mức độ 100 trên 1. Lâm Minh đi vào 35 hô hấp, kỳ thật khảo nghiệm tính từ lúc bắt đầu đã được 30 phút.

Dù là những đệ tử bình thường của Phượng Hoàng Điện, cũng chỉ chống đỡ đến mức này mà thôi. Điều này chứng tỏ sau khi Lâm Minh tiến vào Thần Biến kỳ, là có thể tiến vào Phượng Hoàng Điện, trở thành đệ tử hạch tâm chân chính!

Hơn nữa Lâm Minh còn tiếp tục chống đỡ, điều này có nghĩa hắn có năng lực ở Thánh Khí Các lấy vào tay một kiện Thánh khí thượng phẩm, đó là Thánh khí thượng phẩm nha. Tống Bách Phong trấn thủ Thánh Khí Các nhiều năm như vậy, tuy rằng xảo trá cướp đoạt không ít tài phú, nhưng cũng không có lấy được vật xa xỉ như Thánh khí thượng phẩm vậy.

“Tiểu tử này, không nói một tiếng liền nhắm vào Phượng Huyết Thương, vốn tưởng rằng là một tên ngốc từ hạ giới vừa mới phi thăng Thần Vực, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy!”

- Lâm sư đệ cường đại như vậy ư?

Vài đệ tử trẻ tuổi ở bên cạnh Quân Nguyệt Như đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ không thể tin!

- Không trách sư tôn coi trọng hắn như vậy! Tuy rằng hắn là người hạ giới phi thăng, nhưng so với chúng ta lợi hại hơn nhiều!

- Đúng vậy! Lúc này đã 40 hô hấp rồi! Cho dù hiện tại Lâm sư đệ có thất bại, cũng đủ để kiêu ngạo!

Lâm Quân Chỉ vừa nói vừa mở to hai mắt nhìn hào quang sáng rực trên bầu trời, trong mắt tràn đầy ý hâm mộ.

- Không tệ! Quả thật không tệ! Là kẻ tài năng có thể bồi dưỡng!

Hoàng Nhạc Hồng phe phẩy cây quạt, trên mặt đeo vẻ tươi cười miễn cưỡng. Hắn còn có thể giữ được trấn định, dù sao lúc trước hắn cũng kiên trì cầm cự thời gian một khắc ở trong hào quang của Quán Nhật Kiếm, Lâm Minh này chỉ là 40 hô hấp còn xa không thể bằng được.

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán, Lâm Minh sớm đã tiến vào trong một thế giới trắng xoá.

Trong thế giới Thánh Khí Các này lại có thế giới khác. 9999 kiện Thánh khí trong Thánh Khí Các, mỗi một kiện đều tự thành một phương thế giới, chẳng qua chỉ căn cứ đẳng cấp cao thấp của Thánh khí, mà thế giới có lớn có nhỏ mà thôi.

Phượng Huyết Thương chỗ Lâm Minh chính là ở trong một thế giới tương đối lớn, gần như tương đương với trú địa của Thần Khí bộ tộc.

Ở trên bầu trời phiến thế giới này, rõ ràng hiện lên một gương mặt thật lớn, phạm vi mấy trăm dặm, hòa hợp một thể với bầu trời. Đối mặt với khuôn mặt này, Lâm Minh có thể cảm giác được một khí tức mênh mông rộng lớn từ trong đó tràn ra, khiến trong lòng hắn kinh sợ.

Loại khí tức này, trước đây Lâm Minh chỉ cảm nhận được ở trên thân Phượng tiên tử. Tuy nhiên khí tức của Phượng tiên tử còn cường đại hơn so với khí tức của khuôn mặt này.

Đúng lúc này, gương mặt to lớn trên không trung mở miệng nói, thanh âm vang dội, ầm ầm như tiếng sấm:

- Cốt linh 27 tuổi, tu vi Mệnh Vẫn tầng năm đỉnh phong, tuổi này có tu vi này, đặt trong mấy chục ức đệ tử con dân ở Phượng Minh Cung, tuy rằng không coi là đỉnh cao, nhưng cũng là nhất lưu; cộng thêm trong cơ thể ngươi lại ẩn giấu một vài lực lượng không biết, ngươi có đủ tư cách để chịu đựng khảo nghiệm của đích thân ta!

- Ngài là Điện Linh của Thánh Khí Các?

Lâm Minh đột nhiên vừa động trong lòng, liền hỏi như thế. Khí linh này nói mấy câu ngắn ngủi, đã làm cho Lâm Minh có một tầng nhận thức mới về Phượng Minh Cung: Mình 27 tuổi có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm đỉnh phong, đúng là không coi như đỉnh cao, cùng tuổi với mình mà tu vi cao còn có nhiều!

Nên biết rằng, Phượng Minh Cung chỉ là một trong 72 cung của Phượng tộc thượng cổ, mà toàn bộ Phượng tộc thượng cổ so với Thần Vực, thì lại bé nhỏ không đáng kể. Cứ như thế xem ra, tốc độ tu luyện của mình cũng không tính là gì. Tuy nhiên tốc độ tu luyện cũng không phải là hết thảy của thiên tài.

Bản thân Lâm Minh là pháp thể song tu, hơn nữa trong cơ thể có được các loại lực lượng của hạt giống Tà Thần, Ma Phương; cơ sở vô cùng vững chắc, Hồng Mông chiến linh đến gần Bạch Ngân viên mãn, Hỗn Nguyên võ ý các thứ... những thứ này không phải thiên tài Thần Vực bình thường có thể sánh bằng được.

Cho dù là đối mặt với Thần Vực mênh mông, đối mặt với vô cùng vô tận tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Vực, Lâm Minh cũng không sợ bất kỳ khiêu chiến nào!

- Người trẻ tuổi! Ngươi thật ra rất thông minh! Không sai, ta đúng là Điện Linh của Thánh Khí Các, chuẩn xác mà nói, ta là Khí linh: Thánh Khí Các là một kiện linh khí, mà ta chính là Thánh Khí Các, Thánh Khí Các chính là ta! Ngươi thực không tệ, cũng không phải mỗi người thí luyện đều có thể có tư cách để ta tự mình ra tay. Mà ngươi, có tư cách để ta chủ trì khảo nghiệm, ta sẽ căn cứ cốt linh của ngươi, chế định khảo hạch thích hợp với cốt linh ngươi, nếu ngươi có thể thông qua, thì có thể lấy được Phượng Huyết Thương!

Trong lúc gương mặt người to lớn này nói chuyện, Lâm Minh chỉ cảm thấy cảnh tượng chung quanh đột nhiên biến đổi, hắn đi tới trên một mảng biển lửa, biển lửa mờ mịt vô cùng vô tận, trên mặt đất là từng cái hồ dung nham nối liền; mà ở trên bầu trời thì lơ lửng vẫn thạch màu đỏ lớn có nhỏ có. Những vẫn thạch màu đỏ này là tinh khí ngọn lửa dựng dục ra, ở trên bầu trời không ngừng tăng trưởng. Sau khi tích tụ đủ lực lượng, nó sẽ từ trên bầu trời rơi xuống, kéo theo cái đuôi lửa thật dài, xé rách mặt đất, dẫn lên gió lốc ngọn lửa hủy diệt vô cùng tận!

Cảnh tượng này giống như đã từng quen biết.

- Đây là thế giới tầng thứ hai của Hóa Thần Kính: Không Gian Hủy

Diệt; dựng dục ý cảnh thứ hai trong chín tầng ý cảnh của pháp tắc hỏa hệ: Hủy Diệt!

Lâm Minh bật thốt lên.

- Không sai! Xem ra ngươi từng tiến vào thế giới tầng thứ hai của Hóa Thần Kính, chắc là ở thời điểm thí luyện Cổ Phượng lần thứ hai. Tuy nhiên Không Gian Hủy Diệt của ta nơi này còn cường đại hơn so với trong thí luyện lần thứ hai. Ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng, chịu đựng pháp tắc hủy diệt này thanh tẩy!

Khi Khí linh nói chuyện, hư ảnh gương mặt to lớn kia chậm rãi biến mất, một viên vẫn thạch đường kính mấy dặm giấu ở phía sau gương mặt, theo gương mặt biến mất cấp tốc rơi xuống.

“Ầm ầm!”

Không gian chấn động, vẫn thạch đường kính mấy dặm kia mà rơi xuống Thiên Diễn Đại Lục, cũng đủ trong nháy mắt hủy diệt một cái hành tỉnh, đồng thời làm cho cả quốc gia rơi vào hạo kiếp. Hiện giờ ở trước mặt Lâm Minh, lại chỉ là một công kích đầu tiên mà thôi.

Ngay khoảnh khắc đó, Lâm Minh cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay, mũi kích chỉ thẳng lên trời xanh, trong hai tròng mắt hắn chiếu ngược ra hư ảnh của ngọn lửa, bùng cháy hừng hực.

Lúc trước ở Hoàng Thành viễn cổ, nhìn thấy hoa văn ý cảnh Hỏa từ trên đá vật tổ Phần Thiên, lần lượt xẹt qua trong óc Lâm Minh, từng tia tia ý cảnh huyền diệu ngưng tụ trong lòng Lâm Minh, dường như làm cho hắn được gợi ý hiểu ra điều gì đó.

- Pháp tắc Hủy diệt!

Lâm Minh rống to một tiếng, dung nham ở chung quanh nhấc lên sóng lớn cao trăm trượng, vết máu trong tay Lâm Minh giống như Thần Long màu đỏ, thẳng lên hướng trời xanh.

Một cầu vồng ánh sáng màu đỏ dài vạn trượng va chạm thật mạnh trên vẫn thạch màu đỏ, đúng là trực tiếp xuyên thủng viên vẫn thạch kia, tiếp đó đánh vỡ nát!

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Vẫn thạch đường kính mấy dặm, vỡ thành 7, 8 khối rơi trên mặt đất. Tuy rằng uy thế vẫn kinh người như trước, nhưng căn bản không thể mang đến bất kỳ uy hiếp gì cho Lâm Minh.

Chương 961: Phá vỡ thế giới

Vẫn thạch rơi xuống đất, từng đạo dung nham bắn lên cao, mà thân Lâm Minh lại ở trong đó, như người cá trong nước.

Sau khi viên vẫn thạch thứ nhất bùng nổ, vẫn thạch viên thứ hai không chút trì hoãn rơi tiếp xuống, tiếp theo là viên thứ ba, viên thứ tư...

Càng ngày càng nhiều vẫn thạch rơi xuống, vạch ra từng cầu vồng ánh sáng, che kín phía chân trời. Lúc trước Lâm Minh ở trong Hóa Thần Kính ở Hoàng Thành viễn cổ, cũng chỉ là một lần rơi xuống một viên vẫn thạch, nhưng hiện tại, mấy chục viên vẫn thạch cùng nhau rơi xuống, cảnh tượng như ngày tận thế!

Trong những vẫn thạch này, trừ vẫn thạch loại hình đường kính lớn trong đó, còn có vẫn thạch nho nhỏ chỉ bằng cỡ nắm tay. Dựa theo lẽ thường, loại vẫn thạch nho nhỏ này vốn sẽ không tạo thành uy hiếp gì với Lâm Minh, sự thật lại hoàn toàn tương phản, loại vẫn thạch nho nhỏ đó còn uy hiếp lớn hơn nữa với Lâm Minh.

Tốc độ của vẫn thạch nhỏ là gấp trăm lần vẫn thạch to lớn. Hơn nữa trong đó ẩn chứa năng lượng vô cùng khủng bố, ẩn chứa pháp tắc hủy diệt của lửa: một viên vẫn thạch đó chính là một một quả đạn nổ, thời điểm rơi xuống còn bùng nổ cuồng mãnh!

“Ầm!”

Một viên vẫn thạch bằng cỡ nắm tay đột nhiên bùng nổ ở ngay bên cạnh Lâm Minh không tới mười trượng, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh bị mảnh vẫn thạch đánh trúng, phát ra tiếng “rắc rắc...”, theo đó xuất hiện từng vết rạn nứt!

Mà ngay giờ khắc này, lại là ba viên vẫn thạch, với hình tam giác bắn thẳng xuống. Mỗi viên đều bằng cỡ miệng bát. Ba viên vẫn thạch tốc độ quá nhanh, gần như phong tỏa tất cả hướng né tránh của Lâm Minh, mắt thấy sẽ trí Lâm Minh vào chỗ chết.

- Kim Bằng Phá Hư!

Lâm Minh vừa động ý niệm, muốn làm không gian vặn vẹo, nhưng mà hắn lại giật mình phát hiện: không gian nơi này vững chắc dị thường. Thời điểm ở hạ giới, Lâm Minh tùy ý một bước có thể vượt qua khoảng cách mười mấy dặm, nhưng ở trong này ngay cả bước ra mười mấy trượng đều khó khăn.

Quang ảnh Huyền Lôi!

Ngay khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, 12 đạo Độn phù lôi đình trong cơ thể Lâm Minh nở rộ ra hào quang chói mắt, hắn mạnh mẽ tăng lên tốc độ Lôi đình của mình tới cực hạn. Nhưng mà thiếu không gian vặn vẹo, tốc độ của hắn vẫn còn không nhanh bằng các vẫn thạch bằng cỡ nắm tay kia.

Một viên vẫn thạch bùng nổ ở gần sát Lâm Minh trong gang tấc.

“Ầm!”

Thân thể Lâm Minh chấn động mạnh, chân nguyên hộ thể vỡ nát, năng lượng ngọn lửa tùy ý nhảy vào thân thể Lâm Minh, trực tiếp xé rách lôi y hộ thể của Lâm Minh, sau đó tùy ý nhảy vào trong kinh mạch của Lâm Minh!

Những năng lượng ngọn lửa này, tràn ngập khí tức pháp tắc hủy diệt khủng bố, Lâm Minh sắc mặt trắng nhợt, suýt nữa phun ra một búng máu tươi.

Cho dù là mầm non Tà Thần, áp chế ngọn lửa cuồng mãnh như vậy cũng không thể nhanh chóng như thế, mà phải cần một quá trình. Mà năng lượng của vẫn thạch quá mức cuồng mãnh, làm cho kinh mạch Lâm Minh bị một ít vết thương nhẹ.

Ở nơi giống như địa ngục này, trong cảnh tượng hủy diệt hết thảy, chính là trong nháy mắt này, Lâm Minh liền rơi vào trong ngọn lửa vây quanh! Ngọn lửa mãnh liệt, mang theo khí tức hủy diệt tùy ý vọt tới hướng Lâm Minh: bên trên có vẫn thạch phong tỏa, phía dưới có vô cùng tận ngọn lửa, mà Lâm Minh không thể vặn vẹo không gian, căn bản tránh cũng không thể tránh!

Mắt thấy sắp bị ngọn lửa mang tính hủy diệt nuốt gọn, Lâm Minh hét lớn một tiếng, ở sau lưng hắn, một đóa hoa sen màu máu đột nhiên nở rộ ra, là không gian Hồng Mông của Thiên Ma võ ý!

Hồng mông tức là Vô Cực, vô cực sinh thái cực, thái cực hóa âm dương. Trước có Hồng mông, sau có thái cực, sau thái cực liền chia ra âm dương, diễn sinh ngũ hành, pháp tắc hỏa là một trong ngũ hành, tự nhiên sẽ bị không gian Hồng Mông khắc chế hủy diệt hết thảy pháp tắc!

“Víu...”

Ở dưới bao phủ của không gian Hồng Mông, ngọn lửa nhanh chóng tan rã!

- Phá cho ta!

Lâm Minh nhân cơ hội này, chém mạnh ra một kích, Đại Hoang Huyết Kích 80 vạn cân chứa đựng toàn bộ lực lượng của Lâm Minh, giống như bầu trời sụp xuống.

Sóng lửa cực lớn giống núi cao kia, trực tiếp bị một kích của Lâm Minh bổ ra!

- Máu Cổ Phượng, thiêu đốt!

Sau khi phá vỡ sóng lửa cực lớn này, từ trong mi tâm Lâm Minh hiện ra một ấn ký màu vàng, phát ra hào quang chói mắt, ở sau lưng Lâm Minh liền xuất hiện hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng, dường như muốn hòa hợp một thể với thiên địa.

“Víu...”

Phượng Hoàng Lửa hót dài một tiếng, thẳng hướng lên trời xanh, ngọn lửa ở chung quanh đúng là đều bị năng lượng này quấy đảo, hình thành gió lốc ngọn lửa.

Lâm Minh hòa hợp một thể với Phượng Hoàng Lửa, chỉ thẳng huyết kích lên vô số vẫn thạch trên bầu trời.

Nghịch chuyển chuỗi tinh tú!

Chiến linh Hồng Mông mênh mang, mang theo lực lượng hỗn độn cùng với pháp tắc hủy diệt cũng xen lẫn vào một đạo kích mang này, lập tức va chạm thật mạnh vào chuỗi vẫn thạch trên bầu trời.

Trong thế giới tầng thứ hai Hóa Thần Kính, vô số đá vụn tạo thành chuỗi tinh tú kỳ thật là dựa theo quy tắc vận chuyển thần bí nào đó, mà chuỗi tinh tú trong Thánh Khí Các trước mắt này cũng là như thế.

Ở trong bầu trời, vô số đá vụn không ngừng ngưng tụ, ngưng kết sinh ra vẫn thạch mới, trong đó phát ra hào quang chói mắt chính là vẫn thạch nhỏ bằng cỡ nắm tay. Tuy rằng nhỏ, nhưng thập phần trí mạng, mà những vẫn thạch loại hình lớn hào quang ảm đạm kia, chính là tốc độ chậm, nhưng lại có thể tạo thành lực phá hoại to lớn.

Những vẫn thạch này đều bao bọc trong hỏa vụ chìm nổi, chỉ cần hoàn toàn thành hình, chúng nó sẽ bị năng lượng hủy diệt thúc đẩy rơi thẳng xuống dưới.

Lâm Minh cũng không phải lần đầu tiên đối mặt với không gian hủy diệt, trong con ngươi hắn chiếu ngược ra quy tắc vận chuyển thần bí của tinh tú và ngọn lửa trên bầu trời. Một kích này chính là Lâm Minh công vào điểm mấu chốt của quy tắc vận chuyển này!

- Đoạn!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, ở trên Đại Hoang Huyết Kích, lực ngọn lửa ngưng tụ thành Đạo Đồ màu đỏ, mà Tử Sư Lôi Nguyên ở trong mầm non Tà Thần cũng gào thét vọt ra, ngưng tụ trên không trung thành một bức Đạo Đồ màu tím còn lớn hơn, mênh mông hơn.

Hai Đạo Đồ dung hợp làm một bùng phát ra năng lượng Lôi và Hỏa khủng bố. Cổ năng lượng này hội tụ thành dòng thác lũ mãnh liệt, trực tiếp cắt đứt quỹ tích vận chuyển của chuỗi tinh tú!

Quỹ tích vừa đứt, chỉ nghe vang lên tiếng vỡ nát “rắc rắc”, từng viên từng viên vẫn thạch vốn đã thành hình “ầm ầm” vỡ vụn.

Chuỗi tinh tú bị Lâm Minh mạnh mẽ xé rách! Theo đó, vẫn thạch lập tức thưa thớt đi rất nhiều, áp lực lên Lâm Minh cũng giảm bớt.

- Hả?

Khí linh của Thánh Khí Các giấu mình ở trong Thánh Khí Các, luôn luôn chú ý theo dõi Lâm Minh đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Phá vỡ chuỗi tinh tú rồi ư? Vốn bổn ý của ta nếu hắn có thể kiên trì thời gian 30 phút, là ta coi như hắn thông qua lần khảo nghiệm ý cảnh này. Không nghĩ tới, hắn lại phá vỡ chuỗi tinh tú!

- Tuy nhiên, hắn làm được một bước này đều không phải là hoàn toàn dựa vào ý cảnh hỏa hệ, ý cảnh hỏa hệ của hắn cũng không tính xuất chúng lắm, hắn là dựa vào dung hợp ý cảnh lôi hệ với ý cảnh hỏa hệ, cùng với lực trường thần bí kia! Không biết lực trường đó rốt cuộc là cái gì? Mà lại có thể làm tan biến pháp tắc hỏa hệ!

Khí linh Thánh Khí Các thì thào tự nói, nó cũng không biết Hỗn Nguyên võ ý. Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật cỡ nào, thực lực, địa vị đều ngự trị trên Giới chủ, là chân chính cường giả tầng cao nhất của Thần Vực. Toàn bộ Thần Vực, người có thể nhìn thấy Thiên Tôn ít ỏi không có mấy, thậm chí ngay cả nhân vật tầm cỡ như Giới chủ, Thánh chủ đều rất khó có cơ hội gặp mặt Thiên Tôn, mà người chứng kiến Thiên Tôn ra tay lại càng ít hơn!

Đối với đa số võ giả của Thần Vực, Thiên Tôn chính là thần linh, vô cùng thần bí! Công pháp, chiêu thức, thực lực cực hạn của Thiên Tôn đồng dạng là một câu đố, vượt qua hiểu biết của phàm nhân. Ma đầu thượng cổ trong cơ thể Dương Vân nếu không phải tham gia trận đại chiến 10 vạn năm trước, chính mắt nhìn thấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra tay, cũng quyết không có khả năng nhận ra Hỗn Nguyên võ ý của Lâm Minh.

Khí linh Thánh Khí Các tuy rằng tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng thân luôn luôn ở trong Phượng Minh Cung, vốn cũng không tiếp xúc với các nhân vật như Hỗn Nguyên Thiên Tôn này, đương nhiên không thể nhận ra Hỗn Nguyên võ ý. Nó chỉ có thể cảm giác được, loại võ ý của Lâm Minh này thập phần khủng bố.

“Trên thân người này không ngờ lại có võ ý lực trường thần bí như vậy, cộng thêm tu vi, tuổi, cơ sở vững chắc của hắn... Tiềm lực của hắn quả thật khủng bố! Hơn nữa dường như hắn là võ giả hạ giới, vừa rồi nhìn hắn ra tay, dường như là hoàn thành pháp thể song tu, mở ra Bát Môn Độn Giáp, có thể ở hạ giới hiếm hoi tài nguyên mà hoàn thành điểm này, thật đúng là khó tin!”

Khí linh Thánh Khí Các trí tuệ đã không giống với thường nhân, trong nháy mắt liền nghĩ tới nhiều thứ như vậy. Nếu nói, Mệnh Vẫn tầng chín chỉ là cảnh giới quyết định tương lai của võ giả, như vậy võ ý, pháp tắc, chiến linh, pháp thể song tu của Lâm Minh có được lại ở trình độ rất lớn, quyết định sức chiến đấu của võ giả ở cùng cấp, đây là phương diện cực kỳ trọng yếu quyết định thành tựu tương lai của võ giả.

“Pháp thể song tu... Phượng Minh Cung không biết có bao nhiêu năm không có người đi theo con đường này: một là luyện thể xung đột với độ Mệnh Vẫn, sau khi luyện thể độ Mệnh Vẫn đã khó càng thêm khó; thứ hai là Đạo Cung Cửu Tinh sau Bát Môn Độn Giáp, thật sự không phải người bình thường có thể khám phá, nếu khám phá không được Đạo Cung Cửu Tinh tinh hoa nhất của Luyện Thể Thuật, như vậy Bát Môn Độn Giáp đến cảnh giới Thần Quân hậu kỳ hiệu quả sẽ bị suy yếu thật lớn, thẳng đến về sau... nên đã bị xem nhẹ!”

Khí linh Thánh Khí Các nghĩ đến đây, có một tia hứng thú với Lâm Minh, nó thực chờ mong không biết tương lai hậu bối này có thể trưởng thành tới trình độ nào.

- Để ta nhìn xem Luyện Thể Thuật của ngươi đã đạt tới cảnh giới gì rồi. Đợt khảo nghiệm thứ hai, là khảo nghiệm Luyện Thể Thuật của ngươi!

Khảo nghiệm của Thánh Khí Các, toàn bộ do khí linh của Thánh Khí Các định đoạt. Bản thân khí linh Thánh Khí Các chính là một tông sư võ đạo, đủ loại đề mục, bao gồm khảo hạch ý cảnh, pháp tắc, ngộ tính các thứ... đều là khí linh Thánh Khí Các tùy ý đưa ra.

Tích lũy năm tháng lâu đời, khí linh Thánh Khí Các tự mình nghiên cứu ra đủ các loại thủ đoạn khảo hạch. Rất nhiều thiên tài Phượng Hoàng Điện, bị nó khảo nghiệm đến mức muốn chết cho xong. Nhìn những thiên chi kiêu tử này từng người bị mình làm cho trở thành mặt xám mày tro, khí linh Thánh Khí Các cũng coi đây là niềm vui.

Lúc này, Lâm Minh cũng không biết mình đã dẫn tới hứng thú của nhân vật lớp người già sống không biết bao nhiêu vạn năm này, hắn chỉ cảm thấy trong nháy mắt lực lượng ngọn lửa ở chung quanh biến mất, chuỗi tinh tú trên bầu trời cũng không thấy.

Hắn hít sâu một hơi, thầm nghĩ trong lòng: “Vòng thứ nhất khảo hạch chỉ là khảo hạch ý cảnh hỏa hệ đã khó như vậy, ta vốn nghĩ chỉ dựa vào ý cảnh hỏa hệ để thông qua khảo hạch, kết quả còn kém quá xa, không thể không dùng ra ý cảnh lôi hệ và Hỗn Nguyên võ ý... Phải ra hết thủ đoạn mới đánh vỡ chuỗi tinh tú. Quả nhiên Thánh khí cực phẩm có thể làm cho thiên tài của Thần Vực tới tấp gãy kích rơi xuống, không phải dễ dàng thông qua khảo hạch như vậy!”

Lâm Minh thì thào tự nói trong lòng, nhưng hắn không biết rằng kỳ thật vòng khảo hạch thứ nhất chỉ cần chống đỡ quá 30 phút là được thông qua. Về phần hắn đánh vỡ chuỗi tinh tú, hoàn toàn là hoàn thành vượt mức.

Lâm Minh đang suy nghĩ, sau đó, chỉ cảm thấy môi trường chung quanh biến đổi, nguyên khí thiên địa đúng là bị hút ra nhanh chóng!

Kế tiếp, hắn cảm giác chân nguyên trong đan điền hoàn toàn bị giam cầm, hoàn toàn không thể phát động:

Chương 962: Bia đá vật tổ

Không thể vận dụng chân nguyên?

Lâm Minh nhướng chân mày, hắn biết, khí linh Thánh Khí Các đã phong ấn đan điền của mình, cắt đứt liên hệ giữablinh hồn của mình với đan điền, với chân nguyên trong linh thể.

Điều này làm cho hắn thầm kinh hãi, cũng không biết khí linh là tu vi gì, mà lại chỉ một cái phất tay có thể làm được điểm này. Hơn nữa dường như nó tinh thông các loại trận pháp, không nói gì khác, chỉ cần 9999 kiện Thánh khí của chủ thể Thánh Khí Các kia tạo thành đại trận huyền diệu đã làm cho Lâm Minh âm thầm líu lưỡi. Tuy rằng hắn có thể phát hiện một tia thần diệu của đại thần này, nhưng muốn phá giải nó tuyệt đối không có khả năng.

"Không thể vận dụng chân nguyên, nhưng lực lượng thân thể của ta vẫn còn, chẳng lẽ trận khảo hạch này là muốn khảo nghiệm Luyện Thể Thuật của ta hay sao?" Lâm Minh có chút nghi hoặc trong lòng. Phượng tộc thượng cổ không tu Luyện Thể Thuật. Nói chính xác, toàn bộ vô số môn phái, dòng họ ở Thần Vực, tu luyện Luyện Thể Thuật cũng rất hiếm, gần như tuyệt tích, cũng giống như hệ thống tụ nguyên, Luyện Thể Thuật có rất nhiều khuyết điểm, muốn tu luyện Luyện Thể Thuật cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên, hơn nữa càng về sau, càng khó tu thành.

Không thể nghi ngờ, pháp thể song tu phải cường đại hơn nhiều so với chỉ tu hệ thống tụ nguyên, nhưng với điều kiện tiên quyết là phải cam đoan tu vi của Luyện Thể Thuật luôn luôn cân bằng với hệ thống tụ nguyên, nếu bị vượt ra thì chính là làm việc vô ích.

Mà chỉ tu một hệ thống tụ nguyên, nếu thật có thể luyện đến mức tận cùng, uy lực đồng dạng không thể đánh giá. Cứ lấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra ví dụ, chỉ dựa vào hệ thống tụ nguyên đã có thể tung hoành Thần Vực, vậy nếu là pháp thể song tu, có thể đạt tới Thiên Tôn hay không còn là một vấn đề rất lớn! Chúng sinh Thần Vực vô số kể, có thể có mấy người đạt tới Thiên Tôn?

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh hoàn toàn không có dự đoán được Điện Linh của Thánh Khí Các này lại khảo nghiệm Luyện Thể Thuật của hắn. Mà lúc này, ở trước mặt Lâm Minh, xuất hiện một đám thần ngưu toàn thân phủ lân giáp màu đỏ. Những con thần ngưu này, mỗi một con đều cao tới hai trượng, lớn hơn mười mấy lần so với con trâu bình thường, dù tính đây là hình thể con trâu bình thường, thể trọng cũng có hơn vạn cân, mà những con thần ngưu màu đỏ này, chỉ là lân giáp thật dày phủ trên thân thể nó đã nặng hơn gấp mười so với trâu bình thường.

Một đám thần ngưu màu đỏ vừa xuất hiện, liền điên cuồng phóng tới phía Lâm Minh.

Lâm Minh cầm trong tay Đại Hoang Huyết Kích, bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn những con Xích Giáp Thần Ngưu này chạy như điên tới. Hiện tại chân nguyên trong cơ thể hắn bị phong tỏa, vẻn vẹn chỉ bằng vào lực lượng thân thể chiến đấu, đây còn là lần đầu tiên Lâm Minh gặp phải!

“Rống!”

Xích Giáp Thần Ngưu phát ra tiếng gào khủng bố, tiếng kêu cũng không giống như của trâu nhà bình thường, mà như là mãnh hổ. Ước chừng mấy trăm con thần ngưu, cùng nhau xung phong phóng tới, khí thế xông lên tận trời, mặt đất đều rung chuyển. Những con thần ngưu tuy rằng chỉ là trận pháp mô phỏng ra, nhưng giống nhau như đúc với cảnh tượng thật.

Từ lúc Lâm Minh trưởng thành đến nay, không biết hắn đã trải qua bao nhiêu trường chém giết, kinh nghiệm chiến đấu đã phi thường phong phú: mắt thấy con Xích Giáp Thần Ngưu thứ nhất vọt tới, hắn xem chuẩn một đầu thần ngưu xông vào trước nhất kia, cũng không có ý định lùi bước, ngược lại đột nhiên tiến lên trước một bước, tứ môn độn giáp đều mở ra, đập thật mạnh Đại Hoang Huyết Kích 80 vạn cân trong tay xuống, giống như núi sông đổ ập xuống!

“Ầm!”

Một con thần ngưu thân cao hai trượng, thể trọng mười mấy vạn cân, tiến lên với tốc độ khủng bố không ngờ lại bị Lâm Minh đập một kích thành đống thịt vụn!

Từ sau khi Lâm Minh nhận được bảo tàng của Kỳ Tích Thần Điện, hắn đã không thiếu thốn dược liệu, mấy năm nay đồng thời với hắn tu luyện hệ thống tụ nguyên, cũng không có quên luyện thể. Giữa Bát Môn Độn Giáp môn thứ tư và môn thứ 5 trong đó có một khoảng cách rào chắn của lực lượng, sau tứ môn muốn mở ra tiếp độ khó cũng tăng vọt một cấp bậc. Từ sau khi Lâm Minh chiến thắng Dương Vân, luôn luôn tích tụ lực lượng là làm chuẩn bị để mở ra môn thứ 5 của Bát Môn Độn Giáp. Tuy rằng thủy chung chưa thể đột phá, nhưng lực lượng của hắn đã từ hơn 200 vạn cân trưởng thành đến gần trình độ 300 vạn cân.

Lực lượng to lớn như thế, vung thanh Đại Hoang Huyết Kích 80 vạn cân nện xuống, lực phá hoại đó có thể nghĩ mà biết!

Lâm Minh mắt lộ ra tia sáng khát máu, chỉ dựa vào lực lượng cơ thể đập chết một con thần ngưu nặng 10 vạn cân, cũng đã kích phát lên dã tính trong cơ thể hắn, thiêu đốt chiến ý của hắn.

Bằng vào lực lượng cơ thể chiến đấu, cùng với mượn dùng chân nguyên chiến đấu, hoàn toàn không phải chung một khái niệm.

- Con thứ hai!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, đâm mũi kích ngay bụng con thần ngưu thứ hai, chân phải đột nhiên bước về phía sau một bước, trực tiếp đạp cho mặt đất cứng rắn nứt ra, rồi hắn dùng sức hất hai tay từ thắt lưng hướng về phía trước, trong nháy mắt lực lượng 300 vạn cân bùng nổ.

Một con man ngưu nặng 10 vạn cân, lại trực tiếp bị Lâm Minh hất bay đi.

- Con thứ ba!

Lâm Minh hoàn toàn đắm chìm ở trong chiến đấu hăng máu, Đại Hoang Huyết Kích trong tay bay múa, sức nặng 80 vạn cân, phối hợp với lực lượng 300 vạn cân của Lâm Minh, nện trên thân con thần ngưu nào, con thần ngưu đó liền vỡ nát tan tành!

Thân kích của Đại Hoang Huyết Kích vốn cũng không có tính co dãn, trong lúc Lâm Minh không ngừng đánh chết thần ngưu, lực phản chấn của thân kích cũng cực kỳ khủng bố, nhưng toàn bộ cũng bị Lâm Minh dốc hết sức chịu đựng.

Nếu là võ giả bình thường, bất cứ lúc nào cũng chịu đựng lực phản chấn khủng bố như vậy, đã sớm thoát lực thậm chí bị chấn thương rồi. Thế nhưng Lâm Minh bằng vào lực khôi phục của Hưu Môn, vẫn mạnh mẽ kiên trí. Tuy rằng hắn cũng bị chấn cho khí huyết cuồn cuộn, nhưng đồng thời, hắn cũng vì cảm nhận được lực phản chấn lớn này mà càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

82, 83, 84...

Lâm Minh một đường chém giết, máu tươi vẩy bắn ra, toàn thân hắn đều bị máu tươi nhiễm đỏ, thành một người máu. Khắp nơi đều có thi thể Xích Giáp Thần Ngưu, dưới chân máu lẫn thịt lầy lội, mỗi lần đạp chân xuống đều lưu lại một dấu chân thật sâu.

191! 192!

Lâm Minh chém giết đến cuối cùng, thân thể gần như trở thành theo bản năng, không cần suy nghĩ, chỉ cần một con Xích Giáp Thần Ngưu vọt tới, hắn có thể trong nháy mắt làm ra phản ứng, đánh chết!

Khí linh Thánh Khí Các ở phía sau nhìn hết thảy một màn này, chậc chậc khen ngợi. Nó không nghĩ tới, Lâm Minh thành tựu ở mặt Luyện Thể Thuật đã đạt tới trình độ bực này. Luyện Thể Thuật của hắn không có mảy may bị hệ thống tụ nguyên vượt qua. Hơn nữa thân thể đã trải qua Luyện Thể Thuật rèn luyện kết hợp với linh thể sau khi độ Mệnh Vẫn lại càng tăng thêm sức mạnh.

- Người này đã mở ra môn thứ tư Thương Môn của Bát Môn Độn Giáp, Thương Môn chủ quản công kích, sau khi mở ra Thương Môn, lực lượng thân thể của võ giả sẽ tiến vào một cái giếng phun trào, thẳng đến tăng lên tới trình độ gấp mười lần lực lượng căn nguyên. Người này muốn mở hết Bát Môn Độn Giáp hẳn cũng không thành vấn đề. Thế nhưng muốn bước vào Đạo Cung Cửu Tinh, lại quá khó khăn quá khó khăn!

- Đợt khảo hạch thứ hai này, cũng coi như hắn thông qua hoàn mỹ rồi!

Khí linh Thánh Khí Các thì thào tự nói. Đến bây giờ, nó đã khẳng định tiềm lực cùng thiên phú của Lâm Minh, tuyệt đối có tư cách nhận được Phượng Huyết Thương.

“Tuy rằng qua hai đợt khảo hạch này, đã khẳng định ngươi đạt được tư cách lấy Thánh khí cực phẩm. Tuy nhiên, ta còn muốn khảo nghiệm ngươi một lần cuối cùng: Khảo nghiệm ý chí võ đạo cùng ngộ tính của ngươi, coi như tặng ngươi một phần tạo hóa! Nếu đợt khảo hạch cuối cùng này, ngươi có thể làm ta vừa lòng, chẳng những ta cho ngươi Phượng Huyết Thương, còn có thể rót vào Phượng Huyết Thương một tia năng lượng cùng mảnh vỡ pháp tắc của tiền nhiệm Cung chủ của Phượng Minh Cung còn sót lại trong Thánh Khí Các, làm tăng đẳng cấp của nó vô hạn đến gần Thánh khí thông thiên...”

Khí linh Thánh Khí Các tính toán như vậy, Lâm Minh cũng không biết chút gì. Hắn còn đứng trên bình nguyên mờ mịt, cầm Đại Hoang Huyết Kích trong tay chém giết sinh tử.

Đúng lúc này, vô số Xích Giáp Thần Ngưu chen chúc lao xuống trên bình nguyên dường như đột nhiên nhận được triệu hoán nào đó, lập tức như sóng thủy triều rút đi; mà mấy trăm thi thể Xích Giáp Thần Ngưu ngổn ngang ở chung quanh Lâm Minh cũng biến mất, tính cả máu thịt lầy nhầy trên mặt đất cũng không thấy.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn biết, mình đã thông qua đợt khảo hạch thứ hai.

Kế tiếp, có thể có đợt thứ ba hay không?

Hắn đang nghĩ ngợi, đột nhiên mặt đất ở trước mặt hắn chấn động dữ dội, mặt đất nứt ra, theo tiếng nổ “ầm ầm”, một tấm bia đá cực lớn chậm rãi lồi lên!

- Hả, đây là?

Lâm Minh tập trung ánh mắt nhìn về phía tấm bia đá này, bia đá bề rộng tới một trượng, bề cao hai trượng, bề dày năm xích.

Mặt trước bia đá phủ kín rậm rạp Phù văn Hỏa Diễm, những Phù văn Hỏa Diễm này không giống nhau, từ dưới lên trên có xu thế dần dần thay đổi: Phù văn Hỏa Diễm phía dưới giống như từng ngọn lửa nhỏ bùng cháy lên; mà lên trên, Phù văn Hỏa Diễm ngưng hóa thành các loại văn lộ quỷ dị, giống như là dây mây bò lên đầy bia đá; tiếp tục lên trên những văn lộ này ngưng tụ thành một số đồ án trừu tượng, những đồ án này có số giống như con mắt, có số giống như quái thú, còn có số giống như là chủng tộc thượng cổ nào đó.

“Đá khắc Hỗn Độn?”

Lâm Minh chấn động trong lòng, ngay sau đó lắc lắc đầu! Thời điểm hắn ở Hoàng Thành viễn cổ, từng may mắn gặp được một khối đá khắc Hỗn Độn nhỏ, đá khắc Hỗn Độn là vũ trụ hình thành sơ khai, thiên nhiên hình thành vật tổ ở trong hỗn độn, là năng lượng căn nguyên của vũ trụ lưu lại văn lộ ở trên Hỗn Độn Thạch, cũng là vật chỉ thẳng tới căn nguyên đại đạo, nếu có thể tìm hiểu thấu đáo đá khắc Hỗn Độn, có thể hiểu được vận hành của năng lượng căn nguyên vũ trụ, thậm chí có thể trở thành người lĩnh ngộ pháp tắc cao thâm nhất của toàn bộ Thần Vực, phong vị Thiên Tôn.

Văn lộ trên Đá khắc Hỗn Độn cũng không có tinh xảo như vậy, ngược lại hơi thô ráp; những văn lộ đó đều là từ năng lượng tự nhiên hình thành, có sâu sắc có mờ nhạt, không giống như tấm bia đá trước mắt này, vô cùng tinh xảo mà phức tạp.

Nếu không đoán sai, khối khắc đá này là do một đại năng đỉnh cấp của Phượng tộc thượng cổ khắc ra, mà vị đại năng này rất có thể chính là vị tộc trưởng nào đó của Phượng tộc thượng cổ.

Hiện tại Lâm Minh cũng coi như biết rõ địa vị tộc trưởng của Phượng tộc thượng cổ rốt cuộc cao thâm tới mức nào: Phượng tiên tử ở trong đầu hắn xem ra đã là nhân vật cường đại đến không thể phỏng đoán, lại chỉ là một Phó cung chủ của Phượng Minh Cung, trên Phó cung chủ là Cung chủ, Cung chủ cũng chỉ là trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ. Phượng tộc thượng cổ có 72 cung, như vậy ít nhất có 72 vị trưởng lão, tiếp lên trên mới là tộc trưởng!

Khắc đá của một nhân vật cấp tộc trưởng lưu lại, hơn nữa lớn hơn gấp 20 lần so với khắc đá trong Hoàng Thành viễn cổ, giá trị của nó có thể nghĩ mà biết.

“Quả nhiên đãi ngộ của Thần Vực là khác nhau, nhân vật cấp tộc trưởng muốn khắc một tấm bia đá chứa đựng pháp tắc của mình lĩnh ngộ tất nhiên phải hao phí vô số công lực cực khổ. Lúc ấy ở Hoàng Thành viễn cổ, chỉ có ba khối nhỏ, mỗi một khối lớn nhỏ không tới một xích vuông, thật không thể so sánh với tấm bia đá trân quý trong Thánh Khí Các này. Xem ra một cửa này, chính là khảo nghiệm ngộ tính của ta đây.”

Theo võ giả tăng cao cảnh giới, ngộ tính càng ngày càng trọng yếu, bởi vì điều này quan hệ đến lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo của võ giả. Lâm Minh đang nghĩ đến đây, đột nhiên cảm giác thân thể chấn động mạnh, từ trên bia đá phát ra một ý chí mênh mông khổng lồ, phủ chụp xuống đầu hắn!

Bị bao phủ trong ý chí võ đạo này, Lâm Minh lập tức cảm giác tinh thần chi hải nhận được áp lực thật lớn, mà chiến linh đoản thương ở trong tinh thần chi hải, lại bởi vì áp lực này mà phát ra từng tràng tiếng ngân hưng phấn.

“Đây là ý chí của tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ di lưu trong tấm bia đá ư?” Lâm Minh lập tức ý thức được ý chí tràn ngập uy áp mênh mông này rốt cuộc là từ đâu tới...

Chương 963: Bạch Ngân viên mãn

“Thì ra là thế, tấm bia đá này không đơn giản là khảo hạch về ngộ tính, mà còn khảo nghiệm ý chí võ đạo của ta!”

Cổ ý chí này, hiển nhiên là người khắc ra bia đá vật tổ lưu lại. Ý chí của nhân vật tuyệt đỉnh bực này lưu lại, có thể tồn tại thời gian mấy chục vạn năm thậm chí cả trăm vạn năm, thật không đơn giản!

“Có thể chịu đựng ý chí như vậy thanh tẩy, rất có ích lợi đối với trưởng thành của chiến linh, đây là một cơ hội của ta!” Trong lòng Lâm Minh tràn ngập hưng phấn! Lúc trước bia đá ở con đường của Đế giả, Lâm Minh chịu đựng thanh tẩy ý chí mạnh nhất cũng chỉ là ý chí của Ma Đế, Ma Đế so với tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ còn kém rất xa.

Chịu đựng áp bức của ý chí cường giả, có thể tiến thêm một bước khai quật tiềm lực chiến linh của mình.

Người tu võ, tiềm năng của chiến linh quyết định từ rất nhiều nhân tố, một khi chiến linh tu luyện thành, muốn đề cao tiềm năng của nó thực không dễ dàng; vài loại thiên tài địa bảo ít ỏi tăng lên chiến linh đều là chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu, cũng như Bạn Sinh Lôi Tinh.

Bạn Sinh Lôi Tinh là thần thạch dựng dục ra Lôi Nguyên, nhưng một cái Lôi Nguyên lại thường thường cần thời gian mấy ức, mấy chục ức năm mới có thể sinh ra, điều đó làm cho Bạn Sinh Lôi Tinh hi hữu đến mức khiến người ta phát điên. Ngay cả một đại Thánh địa của Thần Vực cũng rất khó kiếm được.

Kể từ đó, tiềm năng của chiến linh rất khó tăng lên, nhưng đồng thời ở dưới tình huống tiềm năng đã cố định rồi, muốn hoàn toàn khai quật ra tiềm năng cũng không phải một chuyện dễ. Nhưng nếu mượn dùng uy áp ý chí võ đạo của cường giả đỉnh cấp rèn luyện chiến linh của mình, chính là một loại phương pháp phi thường tốt để khai quật tiềm lực của chiến linh.

“Vù…”

Ý chí võ đạo trong bia đá vật tổ như gió lốc thổi quét xuống, tùy ý cuốn vào tinh thần chi hải của Lâm Minh. Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, chiến linh hình cây thương lơ lửng giữa không trung trực tiếp chịu đựng thanh tẩy của cổ uy áp này.

Toàn thân Lâm Minh đắm chìm trong uy áp, cảm giác dường như đang du lịch ở trong biển năng lượng, phi thường thoải mái.

Điện Linh Thánh Khí Các mắt sáng lên, có chút kinh dị nhìn Lâm Minh: “Trước đó trong công kích của thanh niên này, ta đã cảm giác được ý chí và chiến linh của hắn rất cường đại, cho nên khảo nghiệm lần thứ ba ta trực tiếp rót vào cho hắn uy áp vượt cao hơn cốt linh của hắn, không nghĩ tới hắn vẫn như cũ có thể thoải mái chịu đựng như thế.”

“Đạo chiến linh màu xám này thật đặc thù! Bởi vì lớp sương mù xám mênh mông kia, ngay từ đầu ta không có chú ý tới đẳng cấp chiến linh của hắn, chỉ cảm thấy hẳn là Bạch Ngân trở lên, hiện tại xem ra, hẳn là Bạch Ngân đại thành đỉnh phong, kém một chút là Bạch Ngân viên mãn!”

“Mệnh Vẫn tầng năm, chiến linh Bạch Ngân đại thành đỉnh phong. Thật hiếm có! Tuy rằng thiên tài Thần Vực ngọa hổ tàng long, nhưng có thể ở Mệnh Vẫn tầng năm đạt tới chiến linh Bạch Ngân đại thành, ta còn là lần đầu nghe nói! Hơn nữa khó có nhất chính là: chiến linh của hắn còn dẫn theo một thuộc tính đặc thù, làm cho uy lực của chiến linh còn cao siêu hơn chiến linh Bạch Ngân viên mãn bình thường! Nếu tương lai hắn đạt tới chiến linh Hoàng Kim, chiến linh trực tiếp ảnh hưởng thế giới, như vậy sức chiến đấu của hắn sẽ được tăng cao thật lớn!”

Trong đầu Điện Linh Thánh Khí Các nhanh chóng hiện lên những ý niệm này, ngược lại trong lòng nó càng ngày càng chờ mong ngày Lâm Minh trưởng thành.

“Tiểu tử này, thật rất biết hưởng thụ! Hừ… khảo hạch của Thánh Khí Các ta, sao có thể để cho ngươi hưởng thụ, thoải mái quá quan như thế? Truyền ra ngoài, chẳng phải ta thật mất mặt sao!”

Bản thân khí linh Thánh Khí Các tương đương với cao thủ cảnh giới Thần Quân, hơn nữa quản lý Thánh Khí Các nhiều năm như vậy, là tồn tại cấp nhân vật lớp người già của Phượng Minh Cung, đương nhiên trong lòng cao ngạo, bị sự thoải mái của Lâm Minh đả kích như vậy, ngạo khí của nó cũng tăng lên.

- Ta thật muốn nhìn xem, ngươi có thể chống đỡ bao lâu!

Khí linh Thánh Khí Các cười nói không có chút thiện ý, lập tức áp lực ý chí trút xuống trên thân Lâm Minh nhanh chóng gia tăng.

Ngay từ đầu là tiêu chuẩn cốt linh 35 tuổi, đến sau lại, 50 tuổi, 70 tuổi, 80 tuổi!

Uy áp ý chí nhanh chóng gia tăng, hơn nữa bia đá vật tổ của tộc trưởng Cổ Phượng bộ tộc lưu lại này, không đơn giản chỉ có uy áp ý chí của hắn, mà còn có một khí tức pháp tắc đại đạo hỏa hệ, bao gồm lĩnh ngộ về pháp tắc hỏa hệ của vị đại năng thượng cổ này.

“Thật mạnh!”

Sương mù xám mờ mờ ở chung quanh chiến linh hình cây thương kia, bị uy áp đè ép đúng là dần dần bị áp đảo vây quanh thân thương còn không tới một tấc.

Lâm Minh cảm nhận được áp lực, áp lực vô cùng cường đại, khiến hắn chịu đựng lúc này cực kỳ cố hết sức.

Từng luồng năng lượng màu đen kích động ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, dường như muốn xé nát hết thảy!

“Đợt khảo hạch thứ ba này khó như vậy ư? Hay là cố ý nhằm vào ta, áp bức tiềm lực của ta?”

Lâm Minh có tự tin 120% với ý chí võ đạo của mình, các phương diện khác có lẽ hắn không tính là đỉnh cao, nhưng chỉ nói riêng về ý chí, hắn tin tưởng mặc dù ở Thần Vực, cũng rất khó có người nào sánh vai với mình. Thế mà hiện tại, hắn đã đến rất gần cực hạn, chính mình đều như vậy, thì đệ tử của Phượng tộc thượng cổ còn người nào có thể quá quan được chứ?

Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, vốn chung quanh chiến linh hình cây thương lơ lửng từng màn sương mù, ở dưới áp lực cực lớn đó đúng là bị cưỡng ép ép vào trong trường thương.

“Để ta xem ngươi có thể kiên trì đến mức nào!” Ngạo khí trong lòng khí linh Thánh Khí Các bị kích phát lên, kỳ thật nó sớm đã phán định Lâm Minh thông qua khảo hạch, nó là muốn thử xem cực hạn của Lâm Minh, đến mức nào hắn mới không chống đỡ được nữa.

- Cốt linh 100 tuổi!

Khí linh Thánh Khí Các khẽ quát một tiếng, không hề áp chế khí tức ý chí trên bia đá vật tổ nữa, để cho nó tùy ý phóng ra. Bia đá vật tổ này là Bia đá Cực Đạo của Tiêu Đạo Cực, vị tộc trưởng đảm nhiệm đời thứ 26 Phượng tộc thượng cổ lưu lại, bản thân là đủ bộ, tổng cộng bảy lần bảy bốn mươi chín đạo, là con số của Đại Diễn. Bia đá gửi trong Thánh Khí Các này chỉ là một đạo trong đó, tạo thành đại trận, là mắt trận dùng để trấn áp 9999 kiện Thánh khí.

Năm đó Tiêu Đạo Cực mặc dù đặt ở trong các đời tộc trưởng của Phượng tộc thượng cổ, cũng là nhân vật tài ba kinh thế. Vốn hắn muốn luyện chế chín lần chín tám mươi mốt đạo bia đá, đáng tiếc, cuối cùng chỉ luyện chế được bốn mươi chín đạo, lại gặp phải đại kiếp nạn, thân tử đạo tiêu.

Bốn mươi chín đạo bia đá này, mỗi một đạo đều ẩn chứa một lũ ý niệm của Tiêu Đạo Cực, tuy rằng so với ý niệm của bản thân Tiêu Đạo Cực bé nhỏ không đáng kể, nhưng cũng không phải đệ tử bình thường có thể chống lại.

Hạn chế tiến vào Thánh Khí Các chính là cốt linh 100 tuổi, tăng lên tới một bước này, tất cả ý niệm thuộc về Tiêu Đạo Cực đều tùy ý phóng ra trên thân Lâm Minh. Lập tức trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, sương mù chung quanh chiến linh hình cây thương, toàn bộ bị cổ ý niệm kinh khủng này nén ép vào trong chiến linh, ngưng đọng làm một thể.

“Rắc rắc rắc!”

Ngay khoảnh khắc đó, chiến linh hình cây thương của Lâm Minh không ngờ lại sinh ra một vết rạn nứt rất nhỏ.

“Hả!?”

Khí linh Thánh Khí Các cả kinh trong lòng, không kịp phản ứng: Bởi vì một khí tức không cách nào hình dung, từ trong những vết rạn nứt mặt ngoài chiến linh kia tràn ra, cổ khí tức to lớn, mênh mang, hùng hồn này, làm cho khí linh Thánh Khí Các đều phải giật mình cả kinh. Truyện Việt Nam

Rõ ràng thực lực của Lâm Minh so với nó mà nói bé nhỏ không đáng kể, thế mà cổ khí tức này, lại làm cho nó có loại cảm giác hết hồn, loại kính sợ này dường như là khắc sâu ở trong trí nhớ nó, đời đời truyền nối xuống.

“Hồng mông khí?”

Khí linh Thánh Khí Các cả kinh kêu lên trong lòng. Trong truyền thuyết, Thần Vực có Hồng mông linh khí, chính là chí bảo thiên đạo lúc thiên địa hình thành sơ khai, dựng dục hình thành tự nhiên ở trong Hồng mông, lâu dài cùng tuổi với vũ trụ này!

Đó là tồn tại của linh khí, mà hồng mông khí này, cũng được xem là dấu hiệu của chí bảo thiên đạo. Có rất nhiều truyền thuyết, chí bảo thiên đạo không thể là con người luyện chế, cho dù là Thiên Tôn cũng không được, nhưng không hề nghi ngờ chính là: nếu linh khí bình thường có thể hấp thu một ít hồng mông khí, như vậy có ưu đãi thật lớn đối với bản thân linh khí!

Hồng mông khí, là một loại khiến tất cả linh khí đồng thời cảm thấy kính sợ và điên cuồng.

“Chẳng lẽ trên thân thanh niên này có hồng mông khí!?” Lúc này Khí linh Thánh Khí Các kinh sợ cũng không phải nhỏ, đột nhiên nó tách ra một lũ thần niệm bao phủ ở trên thân Lâm Minh, nhưng sau một lát, nó lắc lắc đầu: đó cũng không phải là hồng mông khí, chỉ là khí tức dẫn theo một ít tính chất tương tự như Hồng mông, miễn cưỡng có thể xưng là hình thức ban đầu của hồng mông khí.

“Quả nhiên không có khả năng có loại chuyện này.” Khí linh Thánh Khí Các lắc lắc đầu. Hồng mông khí từ vũ trụ hình thành, chia làm âm dương, sau khi phân hoá thành ngũ hành, cũng đã biến mất. Cho dù nó còn có một chút tồn tại trong Bí cảnh hay chỗ nào đó trong vũ trụ, cũng không phải Lâm Minh có thể luyện hóa. Một lũ hồng mông khí có thể ép vỡ vụn tinh tú, đừng nói là Lâm Minh, ngay cả Thần Quân cũng không có bản lãnh luyện hóa nó!

“Tuy nhiên, tuy rằng trên thân thanh niên này chỉ là có hình thức ban đầu của hồng mông khí, cũng đã phi thường hiếm thấy. Không biết là hắn tu luyện như thế nào, ngày sau nếu hắn có thể trở thành Thánh chủ, Giới vương, Thiên Tôn... thật rất có khả năng diễn biến ra hồng mông khí ở trong thế giới của chính mình!”

Khí linh Thánh Khí Các đang nghĩ ngợi, bất ngờ nhìn thấy trên chiến linh hình cây thương của Lâm Minh bùng phát ra hào quang sáng lạn, ngay sau đó, chiến linh liền thoát thai hoán cốt. Tuy rằng chủ thể vẫn như trước là màu xám bạc, nhưng rõ ràng có nhiễm lên một tia màu vàng mờ nhạt.

“Bạch Ngân chiến linh viên mãn!”

Trong mắt khí linh Thánh Khí Các chợt sáng ngời, trạng thái này là đã đến rất gần Hoàng Kim chiến linh! Không nghĩ tới, mình khảo nghiệm Lâm Minh một trận, lại giúp chiến linh của hắn đột phá cảnh giới!

“Chiến linh mang theo khí tức Hồng Mông, lại ở dưới áp lực đạt tới Bạch Ngân viên mãn, cách Hoàng Kim chiến linh chỉ một bước xa, thật khó lường, tiềm lực vô hạn!”

“Tuy nhiên, ngộ tính của hắn so sánh với ý chí cũng rất bình thường: mảnh vỡ pháp tắc đại đạo ẩn chứa ở trong bia đá vật tổ, hắn lĩnh ngộ cũng không nhiều, có lẽ nguyên nhân do ta thúc dục năng lượng trong bia đá quá mức, vượt qua cốt linh của hắn quá nhiều.”

“Đây cũng là chuyện bình thường! Không có thiên tài nào có thể hoàn mỹ hết mọi mặt, làm được một phương diện đến mức tận cùng, cũng đã rất khó lường rồi! Hắn xem như hoàn hảo thông qua đợt khảo nghiệm này, thật khó mà tin được! Dĩ nhiên hắn từ hạ giới phi thăng, không biết hắn có bao nhiêu cơ duyên, có bao nhiêu kỳ ngộ!”

Khí linh Thánh Khí Các nghĩ như vậy, ánh mắt đột nhiên lại ngưng đọng. Bỗng dưng nó có cảm giác suy nghĩ như ngưng vận hành, nó ngơ ngác nhìn Lâm Minh, không lâu sau liền trố mắt nhìn trân trối!

Vừa rồi, khi nó muốn ngưng hẳn khảo nghiệm, để Cực Đạo Bia Đá thu hồi khí tức, lại phát hiện ngay khoảnh khắc khí tức chảy trở về kia, lại có rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc đại đạo bị thân thể Lâm Minh hấp thu, những mảnh vỡ đại đạo kia giống như là trâu đất xuống biển, hết thảy biến mất không thấy!

“Mảnh vỡ pháp tắc đại đạo... bị hấp thu giống như trâu uống nước vậy ư?” Khí linh Thánh Khí Các không thể tưởng tượng đây là chuyện gì xảy ra. Đúng thật sao nó có thể nhìn thấy: ở trong cơ thể Lâm Minh, mầm non Tà Thần đang lóe ra hào quang đỏ thẫm, mảnh vỡ đại đạo của Tiêu Đạo Cực lưu lại đều là về pháp tắc hỏa hệ, chính là phù hợp với thuộc tính của mầm non Tà Thần!

Chương 964: Thánh thương vào tay

Lâm Minh cảm giác đan điền rõ ràng nóng rực lên, mầm non Tà Thần tùy ý cắn nuốt mảnh vỡ đại đạo do Tiêu Đạo Cực lưu lại, những mảnh vỡ này đều ẩn chứa lý giải của Tiêu Đạo Cực đối với hỏa hệ đại đạo, để cho Lâm Minh đến tìm hiểu thì đương nhiên là vô cùng gian nan, nhưng đối với mầm non Tà Thần mà nói thì lại hoàn toàn không có vấn đề này.

Từng mảnh vỡ đi theo dòng năng lượng mãnh liệt, bị mầm non Tà Thần hấp thu vào, sau đó giống như từng con dấu, khắc trên mầm non Tà Thần.

Đa phần mảnh vỡ đại đạo pháp tắc được khắc thành từng phù văn trên mầm non Tà Thần, sau đó những phù văn này không ngừng di động, hội tụ đến cùng nhau, một chiếc lá mới từ đỉnh của mầm non Tà Thần chậm rãi được mở ra, càng lên cao hơn, sau đó, một chiếc lá non gian nan mở rộng ra.

Đến tận bây giờ, mầm non Tà Thần đã có 5 chiếc lá cây, ba chiếc lôi hệ, 2 chiếc hỏa hệ, 5 lá cây này, mỗi một chiếc lá đều có đặc điểm của mình, màu sắc, hình dáng hoàn toàn bất đồng.

Chiếc lá thứ nhất là hỏa diễm, có hình trái tim, đỏ rực như lửa, chiếc thứ hai là lôi đình, có màu vàng, thân lá hẹp dài, giống như một thanh phi kiếm, chiếc lá thứ ba cũng là lôi đình, có màu tím, hình dạng rất cổ quái, giống như một chiếc tiểu đỉnh, ở giữa được khắc một con sư tử nhỏ, đây là do mầm non Tà Thần cắn nuốt Tử Sư Lôi Nguyên mới mọc ra, chiếc lá thứ tư là khi Lâm Minh tiến vào Thần Vực, hấp thu thiên phạt lực mới hình thành, cũng có màu vàng đỏ, hình dáng giống như một thanh trọng kiếm.

Chiếc lá mới nhất này cũng có hình dáng cực kỳ cổ quái, bốn cạnh của nó vuông vức, giống như một chiếc ngọc tỷ, lá cây có màu vàng đỏ, các sợi gân lá hình thành vô số hoa văn huyền diệu, những hoa văn này thể hiện lĩnh ngộ của Tiêu Đạo Cực đối với hỏa hệ đại đạo pháp tắc.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, Lâm Minh đã cắn nuốt một nửa số mảnh vỡ đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong Cực Đạo bia đá!

Những mảnh vỡ này kỳ thật đều là hạt giống pháp tắc mà Tiêu Đạo Cực lưu lại, phối hợp với Cực Đạo bia đá, dần dần được sinh ra, bị cắn nuốt thì vẫn còn có thể tái sinh được, nhưng tích lũy nhiều năm như vậy bị Lâm Minh hấp thu một nửa, Thánh Khí Các khí linh vẫn cảm thấy phi thường đau lòng, hơn nữa nó cũng không hiểu được, đạo lý của những mảnh vỡ đại đạo pháp tắc này cực kỳ thâm ảo, muốn luyện hóa một mảnh vỡ thì cũng phải tiêu phí không ít thời gian, làm sao có thể bị hấp thu dễ dàng như thế được?

- Tiểu tử này, trên người nhất định có bí mật, chỉ dựa vào ngộ tính thì tuyệt đối không thể làm được điều này.

Thánh Khí Các khí linh có kiến thức phi phàm, cho dù nó không nhìn ra mầm non Tà Thần, những cũng có thể đại khái phán đoán được một vài thứ.

- Thanh niên này có số mệnh phong Đế, tiềm lực, thiên phú của hắn đều cực kỳ xuất chúng, rất nhiều thiên tài của Phượng Minh Cung tiến vào khảo hạch của ta, sau một trận khảo hạch thì mặt xám mày tro, nhưng người này chẳng những thành công một cách hoàn mỹ, mà còn có thể đạt được chỗ tốt cực lớn, người như vậy, lực lượng đạt đến mức tận cùng, còn có năng lực chuyển nguy thành an, có thể chuyển hóa kiếp nạn mà các thiên tài bình thường phải ngã xuống trở thành kỳ ngộ, đây chính là Đế Giả số mệnh! Không chỉ bọn hắn có vận khí tốt, mà trong thâm tâm bọn hắn có đủ tin tưởng, cũng có đủ thực lực để hóa nguy nan thành cơ duyên!

Thánh Khí Các khí linh đang cảm khái, một gương mặt cũng xuất hiện trong thiên địa, mà tấm Cực Đạo bia đá kia cũng ầm ầm rơi vào trong lòng đất, hoàn toàn biến mất.

- Người trẻ tuổi, chúc mừng ngươi thông qua khảo hạch, Phượng Huyết Thương là của ngươi, hơn nữa, ta sẽ giao một tia lực lượng pháp tắc mà lão Cung chủ lưu lại, dung nhập vào trong Phượng Huyết Thương, làm cho nó có một tia hy vọng thăng cấp thành

Thánh khí thông thiên...

- Tạ ơn tiền bối!

Lâm Minh mừng rỡ.

- Ta chỉ dựa theo quy định làm việc mà thôi, người trẻ tuổi, chuyến đi này của ngươi có thu hoạch lớn a, chẳng những chiếm được một tia lực lượng pháp tắc do lão Cung chủ lưu lại, mà còn có hỏa hệ mảnh vỡ đại đạo pháp tắc do Cực Đạo bia đá tích lũy gần 2 vạn năm qua, cũng đã bị ngươi hấp thu một nửa, hắc hắc!

Thánh Khí Các khí linh nói tới đây, khuôn mặt co rút một cái, hiển nhiên nó cũng vô cùng đau lòng.

- Cảm ơn tiền bối chiếu cố.

Lâm Minh cười nói.

- Hừ, miệng lưỡi nhanh nhảu, nói rất dễ nghe!

Thánh Khí Các khí linh cười mắng:

- Ta không biết ngươi dùng biện pháp gì để hấp thu mảnh vỡ đại đạo pháp tắc, tuy nhiên ngươi chỉ mưu lợi mà thôi, chỉ thứ nào mà tự mình lĩnh ngộ ra thì mới là vững chắc nhất, ngươi phải chú trọng đề cao ngộ tính, con đường võ đạo càng đi về phía sau, thì ngộ tính lại càng quan trọng hơn, tuy nhiên... ngươi là pháp thể song tu, Bát Môn Độn Giáp mở ra đến Khai Môn, thật ra có thể khai phá não vực, tăng lên một chút ngộ tính, đây coi như là một cửa hữu dụng nhất trong Bát Môn Độn Giáp!

- Tạ ơn tiền bối dạy bảo.

Lâm Minh cung kính nói, Bát Môn Độn Giáp đạt đến cảnh giới Thần Quân, tác dụng sẽ giảm đi, khi đó phải mở ra Đạo Cung Cửu Tinh thì mới được, mà ngộ tính thì lại khác, ngộ tính vĩnh viễn có tác dụng lớn.

- Ân... Phượng Huyết Thương thì ta giao cho ngươi, ta rất mong chờ thấy ngươi trưởng thành!

Thanh âm của Thánh Khí Các khí linh quanh quẩn trong thiên địa, lần khảo hạch này có tổng cộng ba trận, kéo dài một canh giờ, nhưng ở bên ngoài thì chỉ mới bằng hai nén hương mà thôi.

Một khắc là ba nén hương, lúc trước Hoàng Nhạc Hồng tiến vào thế giới của Quán Nhật Kiếm, tiếp nhận khảo nghiệm, cũng chỉ kiên trì được một khắc thời gian.

Hiện tại mắt thấy Lâm Minh đã đến hai nén hương, sắc mặt Hoàng Nhạc Hồng không khỏi càng khó coi hơn.

Tuy rằng trong lòng nhận định Lâm Minh không có khả năng thành công, nhưng kiên trì đến hai nén hương thì đã chứng minh Lâm Minh có thiên phú đuổi kịp mình rồi!

Điều này làm cho Hoàng Nhạc Hồng không thể thoải mái được, nhất là nghe Quân Nguyệt Như và các nữ đệ tử tán thưởng, hắn lại càng buồn bực hơn.

- Hai nén hương, khó tin, Lâm sư đệ quá lợi hại!

Lâm Quân Chỉ không thèm chú ý tới sắc mặt của Hoàng Nhạc Hồng, vừa nhìn đồng hồ cát, vừa khoa trương nói.

- Đây là muốn nghịch thiên a! Hai nén hương, ngay cả những tiền bối cảnh giới Thần Biến của Phượng Hoàng Điện cũng không đạt được trình độ này!

Tên đệ tử họ Trương tán thưởng, mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng hắn cũng rất ngổn ngang.

Hoàng Nhạc Hồng là nhân vật cao cao tại thượng, thiếu gia của đại gia tộc, còn hắn chỉ là một bình dân Thần Vực, xuất thân đã bị người ta vượt qua 10 vạn tám ngàn dặm, hoàn toàn không cùng một tầng lớp, hắn có ghen tị thì cũng không ghen được, hoặc là nói, hắn không thể kiếm ra lý do để mà ghen tị, chênh lệch là quá xa.

Nhưng Lâm Minh lại có xuất thân tử hạ giới, thân phận còn không bằng hắn, hiện tại lại lấy được thành tựu mà hắn muốn ngưỡng mộ cũng không được, trong lòng hắn đương nhiên là thấy ghen tị.

- Đệ tử Phượng Hoàng Điện rất mạnh, nhưng chỉ là thực lực, còn thiên phú và tiềm lực thì chưa chắc, Lâm sư đệ thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, ánh mắt của sư tôn quả nhiên là rất đúng.

Quân Nguyệt Như nói, nàng rất cao hứng cho Phượng tiên tử có thêm một trợ thủ đắc lực.

Thanh âm của Quân Nguyệt Như lại giống như một nắm muối xát lên “vết thương” của Hoàng Nhạc Hồng.

Hắn gần như nghiến răng nghiến lợi nói:

- Lâm sư đệ quả thật không tồi, là một nhân tài, tuy nhiên... hai nén hương hẳn cũng là cực hạn của hắn rồi!

Hoàng Nhạc Hồng ra sức giữ vẻ bình thản, nhưng tay phải đã nắm chặt lấy cây quạt, nếu cây quạt này không phải là Thánh khí hạ phẩm, thì đã sớm bị hắn bóp nát rồi.

“Chết tiệt, tại sao có thể như vậy được!”

Hoàng Nhạc Hồng không thể chấp nhận được, hắn là thiên chi kiêu tử, là thiên tài xuất thân từ Hoàng gia, một trong ba đại thị tộc của thượng cổ Phượng tộc, với xuất thân của hắn, đến Phượng Minh Cung thì chắc chắn sẽ tỏa sáng, đè bẹp vô số trẻ tuổi tuấn kiệt cùng tuổi, trong tương lai chậm rãi leo lên tới vị trí đệ nhất của Phượng Minh Cung.

Nhưng hiện tại, tùy tiện đụng tới một tiểu nhân vật, một Phi thăng giả từ hạ giới, người hầu của Quân Nguyệt Như, là một con kiến mà lúc bình thường hắn không thèm để mắt tới, nhưng tên này lại có thiên phú đuổi kịp hắn, chỉ kém một nén hương nữa thì sẽ đạt tới trình độ của hắn.

Nếu thật sự để cho đối phương kiên trì thêm một nén hương kia, thì mặt mũi của hắn sẽ phải giấu vào đâu a? Nếu bị Lâm Minh lấy được thành tựu ngang bằng, thì Hoàng Nhạc Hồng cảm thấy đây quả thực là một mối nhục!

- Hoàng thiếu, nói không chừng tiểu tử này đã hôn mê trong thí luyện rồi.

Một tên tùy tung của Hoàng Nhạc Hồng nói.

- Đúng vậy, ta thấy hơn phân nửa là hắn không chịu nổi khảo hạch khủng bố của Thánh khí cực phẩm, tinh thần chi hải bị thương, bất tỉnh rồi, nếu không thì làm sao có thể kiên trì tới lúc này được!

Tống Bách Phong cũng phụ họa theo.

Tuy nhiên lời của bọn họ cũng không làm cho sắc mặt Hoàng Nhạc Hồng giãn ra chút nào, hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt chói mắt trên bầu trời, sau một khắc, hắn đột nhiên thở phào một hơi, sắc mặt rốt cục dịu đi một chút, nói:

- Lâm sư đệ sắp đi ra.

Khi đang nói, vầng mặt trời chứa Phượng Huyết Thương kia đột nhiên rung động.

Hai tên tùy tùng phía sau Hoàng Nhạc Hồng thấy vậy, cũng thở dài một hơi, ngay sau đó nói:

- Thiếu gia quả nhiên có nhãn lực phi phàm, vừa rồi thiếu gia đã nói, hai nén hương thời gian đã là cực hạn của Lâm Minh, hiện tại xem ra quả nhiên đúng như thế, hai nén hương thêm mười mấy giây, thiếu gia liệu sự như thần a!

- Đúng vậy, liệu sự như thần!

Tống Bách Phong cũng vuốt mông ngựa theo, nghe mấy người khen tặng như vậy, hơn nữa mình cũng đoán rất chuẩn, Hoàng Nhạc Hồng mới khôi phục lại một chút, lại mở ra chiếc quạt vỗ vỗ vài cái, đây là động tác mà chỉ khi tâm tình hắn tốt thì mới có thể lắc lắc cây quạt để tạo dáng.

- Lâm Minh này quả thật không tồi, có thể kiên trì đến hai phần ba thời gian của bản thiếu gia, tuy nhiên, khảo hạch Thánh khí cực phẩm này thì càng đến sau lại càng khó hơn, nhất là một khắc trước khi chấm dứt, độ khó còn gấp mười lần lúc ban đầu!

Hoàng Nhạc Hồng như vô tình nói ra câu này, kỳ thật điều hắn nói cũng là sự thật, khảo hạch quả thật là càng về sau càng khó, chẳng qua chỉ không khoa trương như hắn nói mà thôi.

Dù sao thì Lâm Minh vẫn còn kém hơn mình không ít, điều này làm cho Hoàng Nhạc Hồng vẫn có thể chấp nhận được.

- Đúng vậy, một tên Phi thăng giả nho nhỏ từ hạ giới, đối với chúng ta mà nói thì không khác gì một tên khất cái cả, làm sao có thể so sánh được với Hoàng thiếu có thân phận tôn quý đây? Thời gian của hắn tuy rằng chỉ kém Hoàng thiếu một nén hương, nhưng bởi vì khảo hạch phía sau càng khó hơn, khiến cho chênh lệch giống như một trời một vực!

Vài tên tùy tùng vội vàng vuốt mông ngựa, điều này làm cho Quân Nguyệt Như nghe mà khẽ nhíu mày.

Đúng lúc này, Lâm Minh đã bị vầng mặt trời kia bắn ra, hắn cũng không chật vật như Hoàng Nhạc Hồng, ngã lăn ra đất, mà hắn vững vàng hạ xuống, ngoài sắc mặt có chút ửng đỏ ra, không còn gì khác thường nữa.

- Ân? Tại sao tiểu tử này lại không bị thương?

Hoàng Nhạc Hồng nhướng mày, hắn rất chờ mong được thấy Lâm Minh trọng thương hộc máu.

- Lâm sư đệ không có việc gì chứ?

Quân Nguyệt Như vội vàng đi lên, tra xét Lâm Minh một phen, cũng không có gì phải lo ngại, nên cuối cùng mới yên tâm.

- Không có việc gì, sư tỷ!

Lâm Minh tùy tiện trả lời, ánh mắt lại nhìn về phía vầng mặt trời trên cao kia.

Chương 965: Thương mang chói mắt

Thấy Lâm Minh nhìn về phía Phượng Huyết Thương, Hoàng Nhạc Hồng khẽ cười, hắn nhàn nhã phe phẩy cây quạt, có chút nghiền ngẫm nói:

- Không cần nhìn nữa, Thánh khí cực phẩm này không phải bị lấy đi dễ dàng như vậy, khó có thể thực hiện được.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi có nhìn nữa thì cũng vô dụng thôi, vài món Thánh khí này, sớm hay muộn cũng có một kiện là đồ của thiếu gia chúng ta, tuy nhiên nói cho cùng, tiểu tử nhà ngươi có thể có thiên phú bằng mấy phần mười của thiếu gia chúng ta cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Một tên tùy tùng đắc ý nói, nhưng Lâm Minh căn bản không để ý tới hắn, vẫn nhìn về phía bầu trời.

Cảm giác mình bị coi rẻ, tên tùy tùng này giận dữ nói:

- Con bà nó, lão tử đang nói chuyện với ngươi đây, ngươi bị điếc à!

Càng là nô bộc, đôi khi lòng tự trọng lại càng mạnh, bọn họ có thể là một con chó vẫy đuôi trước mặt chủ nhân của mình, nhưng trước mặt bình dân không bằng hắn, thì hắn lại không nhẫn chịu nổi một chút nhục nhã nào, bởi vì bình thường bọn họ luôn phải cúi đầu khom lưng chịu nhục, bọn họ chấp nhận việc bị nhục để đổi lấy địa vị và thực lực, nếu không thể diễu võ dương oai trước mặt bình dân thì đương nhiên sẽ phẫn nộ rồi!

- Ngươi, con bà nó, muốn chết!

Tên nô bộc lập tức có xúc động muối động thủ, theo hắn thấy, Lâm Minh mới có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, đương nhiên sẽ không là đối thủ của hắn, một cường giả Thần Hải.

Mà ngay khi hắn muốn ra tay, vầng mặt trời đột nhiên sáng rực lên, dường như muốn bùng nổ, sau đó trong nháy mắt lại dịu xuống, ánh sáng nhanh chóng thu liễm, sau đó hóa thành một cột sáng ba thước phóng xuống dưới!

Mà trong cột sáng này rõ ràng có một bóng dáng mông lung mờ ảo đang xoay tròn, đó là một cây trường thương phong cách cổ xưa!

- Điều này...

Hoàng Nhạc Hồng trừng lớn hai mắt, mà hai tên nô tài phía sau hắn, còn cả tên Tống Bách Phong và đám người Quân Nguyệt Như đều sợ ngây người.

- Cây thương kia... là Phượng Huyết Thương?

- Phượng Huyết Thương bay xuống dưới? Làm sao có thể?

Mắt thấy chiếc Thánh thương màu đỏ kia bay tới phía Lâm Minh, một kết quả khó tin đã trở thành sự thực!

Lâm Minh... thu Phượng Huyết Thương vào tay!

Cây quạt của Hoàng Nhạc Hồng cũng rơi trên mặt đất, hai tên tùy tùng phía sau hắn và Tống Bách Phong, 3 khuôn mặt đã trở nên vô cùng khó coi, Lâm Quân Chỉ thì lại giống một cô bé ngây thơ, dùng sức xoa xoa hai mắt trợn trừng lớn của mình, cho rằng mình đang nhìn lầm.

Đây là một kiện Thánh khí cực phẩm a, là Thánh khí cực phẩm ẩn chứa lực lượng khủng bố!

Thánh thương bay tới gần, phát ra tiếng thương minh ô ô, từ ngay từ đầu thì như có như không, nhưng càng đến gần thì càng vang dội hơn, giống như một con Chân Long đã bị vây khốn quá lâu, vừa ra khỏi lồng thì lập tức phát ra tiếng ngâm hưng phấn, trong Thánh Khí Các có nguyên khí thiên địa nồng đậm, còn có sát khí mãnh liệt, tất cả đều bị Phượng Huyết Thương quấy nhiễu, từng luồng sóng màu đỏ nhạt lan ra, những sát khí kia giống như bách điểu triều phượng, quay chung quanh Phượng Huyết Thương.

Làm cho năng lượng xung quanh tự chủ triều bái, hiệu lệnh sát khí và nguyên khí chư thiên, một cây thương vậy mà lại có thể đạt tới mức này!

Ông...

Phượng Huyết Thương bị Lâm Minh nắm vào tay, phát ra một tiếng kêu vang, cây thương này tuy rằng còn chưa đạt tới trình độ sinh ra khí linh, nhưng lại giống như có sinh mệnh, không hổ là Thánh khí cực phẩm đỉnh cao.

Một kiện Thánh khí cực phẩm vào tay, có thể làm cho thực lực của một cường giả Thần Hải tăng lên một mảng lớn, Thần Hải sơ kỳ có thể giao chiến với Thần Hải hậu kỳ!

Huống chi đây còn là Thánh khí cực phẩm đỉnh cao!

Kỳ thật, cho dù là Thánh khí thượng phẩm thì cũng đủ để khiến cho đại đa số đệ tử Phượng Hoàng Điện phải điên cuồng rồi, Hoàng Nhạc Hồng có xuất thân cỡ nào, nhưng cũng chỉ có ba kiện Thánh khí thượng phẩm mà thôi.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương chín xích chín tấc, mũi thương chỉ xéo lên trời cao, dáng người cao hơn tám xích của hắn vào lúc này cũng có vẻ cao ngất, khuôn mặt tuấn tú, khí chất xuất trần, phối hợp với Phượng Huyết Thương băng hàn khát máu, sát khí tràn ngập bốn phía, lúc này như tôn lên sức cho nhau, dường như lờ mờ có một loại thiên đạo chí lý ẩn chứa bên trong!

Cảnh này làm cho Quân Nguyệt Như, Lâm Quân Chỉ và vài nữ nhân khác đều hiện lên một cảm giác không nói nên lời, vậy mà hắn lại lấy được Thánh khí cực phẩm vào tay!

- Điều này sao có thể...

Hoàng Nhạc Hồng thất hồn lạc phách nhìn Lâm Minh, vốn hắn đoán rằng Lâm Minh kiên trì hai nén hương cũng đã là cực hạn rồi, nhưng hiện tại, Lâm Minh quả thật rời khỏi khảo hạch sau hai nén hương, nhưng cũng không phải là hắn chỉ kiên trì được hai nén hương, mà là trong vòng hai nén hương chiếm được Thánh Khí Các khí linh tán thành!

Nhớ lại phán đoán đầy tự tin khi nãy của mình, cầm trong tay một kiện Thánh khí thượng phẩm đã cực kỳ tự đắc, còn có tuyên bố rằng muốn chỉ điểm Lâm Minh một phen, khiến cho Hoàng Nhạc Hồng cảm thấy mình không khác gì một thằng hề!

“Tên kia, Thánh Khí Các khí linh bị mù hay sao? Làm sao hắn có thể vượt qua ta được? Hắn chỉ là một tên phi thăng giả từ hạ giới, xuất thân như một tên khất cái mà thôi, còn ta là tộc nhân dòng chính của Hoàng gia trong ba đại thị tộc của thượng cổ Phượng tộc, thiên phú của ta là đỉnh cao trong toàn bộ Phượng Minh Cung, nhưng lại bị hắn hoàn toàn giẫm đạp dưới chân!”

Khuôn mặt Hoàng Nhạc Hồng co giật, đây tuyệt đối là lần mất mặt nhất trong đời hắn, võ giả từ hạ giới, xuất thân so với hắn thì không bằng một tên khất cái so với một hoàng tử, nhưng cố tình, một “hoàng tử” như hắn lại bị tên “khất cái” này đánh bại.

Mà về phần Tống Bách Phong thì đã có chút sợ hãi, tại sao lại xui xẻo như vậy chữ, tùy ý vơ vét tài sản một phen lại đắc tội loại yêu nghiệt Lâm Minh này, về sau tên này mà phát triển lên, vậy thì chẳng phải mình sẽ xong đời ư?

Hắn vội vàng suy nghĩ, tìm cách cữu vãn quan hệ, đúng lúc này, lại có thêm một cảnh tượng làm cho hắn kinh hãi tới mức suýt rớt cả cằm.

Hắn nhìn thấy trên bầu trời, vầng sáng vốn là Phượng Huyết Thương chậm rãi biến mất, cùng lúc đó, trên không gian rất cao, có nhiều điểm sáng nhỏ màu đỏ bắt đầu ngưng tụ lại, ngưng tụ thành một quả thứ giống như hạt giống, từ từ bay xuống dưới, mục tiêu chính là Phượng Huyết Thương trong tay Lâm Minh.

- Đây là... căn nguyên lực do lão Cung chủ lúc niết bàn lưu lại trong Thánh Khí Các, trong đó ẩn chứa pháp tắc lĩnh ngộ của lão Cung chủ, là phần thưởng của lão Cung chủ dành cho các đệ tử có thiên phú xuất chúng!

Tống Bách Phong giống như đang gặp quỷ, thốt ra một câu này, hắn thủ vệ Thánh Khí Các nhiều năm như vậy, đối với vài thứ trong Thánh Khí Các thì hiểu rất rõ, hắn chẳng thể nào nghĩ tới, Lâm Minh chẳng những thu được Phượng Huyết Thương, mà còn nhận được tán thành của Thánh Khí Các khí linh, đưa xuống một luồng căn nguyên lực của lão Cung chủ!

Vốn Phượng Huyết Thương chính là Thánh khí đỉnh cao, một luồng căn nguyên lực bao hàm máu huyết của lão Cung chủ lưu lại, đây là máu Cổ Phượng vô cùng thuần khiết, sau khi được Phượng Huyết Thương hấp thu thì có thể khiến cho nó đến rất gần với Thánh khí thông thiên!

Dùng thêm một vài tài liệu, sau đó tế luyện, rất có khả năng lột xác thành Thánh khí thông thiên, sau khi đạt tới Thánh khí thông thiên, Phượng Huyết Thương rất dễ dàng ngưng tụ khí linh, Thánh khí thông thiên có khí linh thì chính là Linh khí!

Một kiện Linh khí là thứ mà hắn không thể tưởng tượng được!

Hắn đã dự cảm được tiềm lực khủng bố của Lâm Minh trong tương lai, mà mình lại đắc tội với một người như vậy, sau này cuộc sống rất bất an a!

Chương 966: Hoài bích có tội

Khi căn nguyên lực do lão Cung chủ lưu lại dung nhập vào trong Phượng Huyết Thương, Lâm Minh liền cảm nhận được cây thương trong tay này có cảm giác huyết nhục tương liên với mình.

Lâm Minh chiếm được Thánh Khí Các tán thành, thanh Phượng Huyết Thương kia liền nhận thức Lâm Minh làm chủ, tâm ý tương thông với Lâm Minh.

“Căn nguyên lực thật nồng đậm, còn có máu Cổ Phượng tinh thuần, lão Cung chủ không biết là cảnh giới gì, tuy rằng không so được với Phượng tộc tộc trưởng, nhưng tuyệt đối cũng là nhân vật có thủ đoạn ngập trời, tu vi còn cao hơn Phượng tiên tử tiền bối, có thể luyện chế ra thứ gần bằng Linh khí, ta có thể thu được căn nguyên lực của lão nhân gia hắn, cũng là một phen tạo hóa a.”

Lâm Minh âm thầm suy nghĩ, Cực Đạo bia đá tại trung tâm của Thánh Khí Các, trấn áp mắt trận, chính là do nhân vật cấp bậc tộc trưởng của thượng cổ Phượng tộc lưu lại, mà căn nguyên lực được Phượng Huyết Thương của mình hấp thu, là do nhân vật cấp bậc Cung chủ lưu lại.

Nghe ra thì Cung chủ đương nhiên không bằng tộc trưởng, nhưng căn nguyên lực là thứ tiêu hao, còn Cực Đạo bia đá vẫn sẽ mãi tồn tại, không bị phá hư, mấy ngàn vạn năm, trên ức năm tích lũy, sẽ có rất nhiều Cực Đạo bia đá, nhưng căn nguyên lực thì không thể tái sinh được, dùng một chút thì ít đi một chút, cực kỳ quý báu.

Thượng cổ Phượng tộc không biết có mấy ngàn ức dân cư, nhiều người như vậy, gần như mỗi người đều luyện võ, từ phàm nhân đến đệ tử ngoại vi của các đại phân cung, từ đệ tử ngoại vi tiến vào hỏa điểu điện, trở thành đệ tử chính thức, sau đó đến Kim Ô Điện, Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện, từng tầng đều cạnh tranh vô cùng kịch liệt, hàng năm sinh ra không biết bao nhiêu thiên tài, nhiều người như vậy, có mấy người có thể thu được căn nguyên lực do Cung chủ lưu lại đây?

Hơn nữa tia căn nguyên lực này, đợi sau này Lâm Minh thật sự trở thành tuyệt đỉnh nhân vật, không còn phải nhờ vào Phượng Huyết Thương nữa, thì sẽ có thể hấp thu vào cơ thể, luyện hóa pháp tắc và huyết mạch trong đó, đề cao tu vi của bản thân, đây là thứ cực kỳ có tác dụng.

Căn nguyên lực của lão Cung chủ chậm rãi hóa thành đường vân màu vàng đỏ, chạy khắp Phượng Huyết Thương, một tia căn nguyên lực này làm cho uy lực của Phượng Huyết Thương tăng lên một mảng lớn, tuy rằng không đạt tới mức Thánh khí thông thiên, nhưng cũng đến rất gần rồi!

Ánh sáng của Phượng Huyết Thương càng chói mắt hơn, dường như cả vầng mặt trời khi nãy đều dung nhập vào trong thân thương.

Dài chín xích chín tấc, đây la con số cực trí rồi, bản thân trận pháp trong Phượng Huyết Thương cũng ẩn chứa thiên đạo chí lý, cây thương này quả thật là tuyệt phẩm trong Thánh khí.

Ở bên cạnh Lâm Minh, đám đệ tử Quân Nguyệt Như, Lâm Quân Chỉ đều mang vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, cặp mắt trong veo như nước của Lâm Quân Chỉ nhìn không chớp mắt vào văn lộ trên cây thương của Lâm Minh, nàng thật sự rất muốn đi sờ nó một cái.

Về phần Tống Bách Phong thì như thất hồn lạc phách, vẻ mặt cầu xin, hôm nay lấy lòng Hoàng Nhạc Hồng, lại đắc tội với Lâm Minh, tương lai nếu Lâm Minh không ngã xuống, mà trưởng thành lên, muốn bóp chết hắn thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao?

- Hảo thương.

Lâm Minh tùy ý múa may một chút, một luồng sóng vô hình lan ra, nguyên khí thiên địa, sát khí xung quanh đều bị Phượng Huyết Thương quấy nhiễu, hình thành một luồng năng lượng nhận hình bán nguyệt bắn thẳng ra ngoài.

Coong...

Năng lượng nhận đánh vào vách tường không gian của Thánh Khí

Các, biến mất vô hình, vừa rồi Lâm Minh căn bản không vận dụng lực lượng, chỉ riêng lực lượng bản thân Phượng Huyết Thương đã tạo thành phá hư như vậy, đây chính là chỗ khác nhau lớn nhất giữa Thánh khí và Bảo khí, trong Thánh khí ẩn chứa trận pháp và đại đạo chi lý, mặc dù là một phàm nhân, nhận được Thánh khí thượng phẩm tán thành, thì đều có thể đánh chết võ giả Tiên Thiên trong nháy mắt, chỉ riêng luồng năng lượng nhận mà vừa rồi Lâm Minh phát ra kia, tuyệt đối không phải la thứ mà võ giả Tiên Thiên, Toàn Đan có thể đỡ được.

Cái gọi là chạm vào là bị thương, bị đánh trúng là chết, đây chính là thuộc tính của thần binh.

Bên cạnh Lâm Minh, sắc mặt Hoàng Nhạc Hồng đã xanh mét, Phượng Huyết Thương càng lợi hại, thì hắn lại càng không cam lòng!

Hôm nay, nếu là một vài đệ tử đỉnh cao của Phượng Hoàng Điện lấy đi Phượng Huyết Thương, thì nhiều nhất hắn cũng chỉ âm thầm ghen tị một chút thôi, nhưng bề ngoài thì vẫn phải khen tặng, dù sao xuất thân của các đệ tử đỉnh cao Phượng Hoàng Điện không kém hơn hắn, thậm chí càng trâu bò hơn, thiên phú cao hơn hắn thì cũng không cần phải nói.

Nhưng lại bị Lâm Minh cầm đi, không khác nào hung hăng tát lên mặt hắn một cái, Hoàng Nhạc Hồng có cảm giá sống không bằng chết.

- Thiếu gia, ta dám khẳng định là Thánh Khí Các khí linh bị choáng váng rồi, làm sao có thể ban Phượng Huyết Thương cho Lâm Minh được, lại không cho thiếu gia Quán Nhật Kiếm, hắn chỉ là một tên phi thăng giả dưới hạ giới, giống như một tên khất cái, không có tư cách thu được Phượng Huyết Thương.

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

- Đúng, thanh Phượng Huyết Thương này phải là của thiếu gia mới đúng, chắc chắn là Thánh Khí Các khí linh nghĩ sai rồi.

Hai tên tùy tùng thấy chủ nhân đã nổi giận, vội vàng dùng chân nguyên truyền âm nói, đây quả thật là trợn mắt nói dối, nhưng lần này lại không mang đến hiệu quả gì, ngược lại còn chọc giận Hoàng Nhạc Hồng, hắn nói:

- Đều câm miệng cho ta, ngươi muốn nói rằng ngay cả một tên khất cái mà ta cũng không bằng hay sao, còn chê ta không đủ mất mặt hả?

Hoàng Nhạc Hồng dùng chân nguyên truyền âm, ẩn chứa sát ý nồng đậm, làm cho hai tên tùy tùng này lập tức câm như hến.

- Ngươi tên Lâm Minh phải không?

Hoàng Nhạc Hồng đột nhiên nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Ta thật sự là nhìn lầm rồi, tiềm lực của ngươi lại có thể được Thánh Khí Các khí linh tán thành, ngươi... rất không tồi!

Hoàng Nhạc Hồng âm trầm nói, tuy rằng hắn tạm thời áp chế lửa giận trong lòng, nói ra một vài lời khen, nhưng giọng điệu lại có vẻ rất khinh thường.

Lâm Minh xoay người lại, nhìn về phía Hoàng Nhạc Hồng, lúc này dáng người tám xích của hắn, phối hợp với Phượng Huyết Thương chính xích chín tấc, về mặt khí thế thì đã hoàn toàn áp chế Hoàng Nhạc Hồng, không bị lời này của Hoàng Nhạc Hồng làm ảnh hưởng chút nào.

- Khí thế thật mạnh, ngươi có thể từ hạ giới đi đến trình độ này, coi như là một nhân tài rồi, tuy nhiên ngươi đừng tưởng rằng mình nhất định sẽ nhất phi trùng thiên, ta từng nghe nói qua một chuyện xưa lưu truyền trong Phàm Nhân Giới của Phượng Minh Cung, có hứng thú nghe một chút không?

Tuy rằng Hoàng Nhạc Hồng hỏi Lâm Minh có muốn nghe hay không, nhưng hắn cũng không chờ Lâm Minh trả lời, đã tự mình nói:

- Có một cô bé phàm nhân xinh đẹp, nàng có một thúc thúc tu võ đến cảnh giới Thần Hải, tặng cho nàng một bộ váy bằng lông Chu

Tước phi thường xinh đẹp, mỗi ngày nàng đều mặc bộ váy này đi ra võ phủ khoe khoang, nàng rất hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người, nhưng có một ngày, bộ váy này của nàng không thấy đâu nữa, khi tìm được nó thì nó đã bị người ta xé nát, ném vào trong mương nước bẩn, cực kỳ dơ bẩn, cô bé khóc cực kỳ thương tâm, nàng không chịu đựng nổi, sau đó, thúc thúc của nàng lại tặng nàng một bộ váy bằng lông Chu Tước khác, càng hấp dẫn hơn, vì thế, nàng lại mặc ra ngoài võ phủ khoe, kết quả là... lần này ngay cả cô bé cũng không thấy đâu nữa, khi người ta tìm được nàng, thì lại phát hiện nàng đã bị người ta cướp đi nguyên khí và chân âm, sinh mệnh chi hỏa mỏng manh như đèn trước gió, trở nên si ngốc...

Thanh âm của Hoàng Nhạc Hồng càng lúc càng lạnh lẽo, ý tứ ẩn chứa trong câu chuyện này đã phi thường rõ ràng, sắc mặt Quân Nguyệt Như cứng đờ lại, nghe mà trong lòng phát lạnh. Nhưng Lâm Minh lại không chút đổi sắc, dường như không hiểu ra ý tứ trong đó, hắn nhìn Hoàng Nhạc Hồng một cái, khẽ cười nói:

- Ngươi muốn nói cái gì?

- Ta muốn nói cho ngươi biết, mặc kệ là Kim Ô Điện, Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện, hay là toàn bộ Phượng Minh Cung, thậm chí cả thượng cổ Phượng tộc, các phe phái đấu tranh lẫn nhau, không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được, có một vài lúc, thiên tài chẳng những sẽ không mang đến cho ngươi vinh quang vô thượng, mà ngược lại còn mang đến họa sát thân!

- Hoàng Nhạc Hồng, ngươi nói bậy bạ gì đó? Ngươi cho rằng Phượng Minh Cung ta không có cung quy hay sao? Mưu sát đệ tử thiên tài, sẽ bị Cung chủ xử tử!

Mắt thấy người bên mình bị Hoàng Nhạc Hồng uy hiếp, Quân Nguyệt Như lập tức phẫn nộ.

- Cung chủ? Hắc hắc, Cung chủ là ai, Quân sư muội, ngươi nhập môn không lâu, ngươi còn không biết địa vị của Cung chủ siêu nhiên tới mức nào đâu! Ngươi cho rằng Lâm Minh có tư cách được Cung chủ bồi dưỡng ư, các ngươi cho rằng được Thánh Khí Các tán thành, chiếm được căn nguyên lực của lão Cung chủ là rất giỏi sao? Ta nói cho các ngươi biết, sau khi một lão Cung chủ niết bàn, căn nguyên lực lưu lại có thể cung cấp cho mấy chục đến hơn trăm đệ tử trong vòng mấy vạn năm, nhưng những đệ tử này, có mấy người có thể trở thành Cung chủ đây? Đừng nói là Cung chủ, ngay cả Phó cung chủ cũng là một lạch trời ngăn trước mặt bọn họ! Ngươi thấy có phân cung nào có mấy trăm Phó cung chủ chưa?

- Phượng Minh Cung có không biết bao nhiêu thiên tài, cho dù ngươi là Phượng Hoàng Điện thủ tịch đệ tử, nhiều lắm thì cũng có thể được Cung chủ ưu ái mà thôi, riêng Phượng Minh Cung chúng ta, thủ tịch đệ tử của Phượng Hoàng Điện, mỗi một trăm năm thì có ít nhất một người, thậm chí còn có mấy tên đệ tử thay phiên nhau trở thành thủ tịch đệ tử, nhưng Cung chủ thì mấy vạn năm mới có một người! Có thể so sánh hay sao?

- Hơn nữa hiện giờ Lâm Minh còn chưa phải là Phượng Hoàng Điện thủ tịch đệ tử, hắn còn kém xa lắm! Các ngươi cho rằng Phượng Hoàng Điện thủ tịch đệ tử sẽ không có Thánh khí cực phẩm ư? Nhất là Bạch Đạo Hồng sư huynh, ẩn giấu phi thường sâu, thậm chí hiện tại có người nói hắn có Linh khí, ta cũng đều tin, đến cấp bậc của hắn, căn bản không cần đến Thánh Khí Các!

Hoàng Nhạc Hồng nói nhiều như vậy, nhưng vẻ mặt Lâm Minh vẫn luôn bình tĩnh, hắn nói:

- Hoàng Nhạc Hồng, ngươi có lời gì thì có thể nói thẳng ra, không cần vòng vo như vậy.

- Hắc hắc, Lâm sư đệ quả nhiên là người thông minh, ta muốn nói cho ngươi biết, dưới tình huống không có căn cơ, càng bộc lộ tài năng thì lại càng nguy hiểm, tuy rằng ngươi không đủ tư cách được Cung chủ chú ý, nhưng lại có thể được Tiêu Cửu Dương tiền bối chú ý! Đừng quên quan hệ giữa Tiêu Cửu Dương và Phượng tiên tử tiền bối!

- Không có thế lực sau lưng duy trì, chỉ có thiên phú, thì có thể càng bị chết nhanh hơn, Thần Vực là thế giới của các phe phái, thượng cổ Phượng tộc cũng không phải là bền chắc như thép, khi không có chiến tranh với bên ngoài, thì nội đấu còn lợi hại hơn xa ngoại đấu! Ngươi cho rằng là thiên tài thì sẽ được bồi dưỡng ư?

Sai lầm rồi, người của thượng cổ Phượng tộc, chuyện đầu tiên cần cân nhắc tuyệt đối sẽ là ích lợi của bản thân, sau đó mới là ích lợi của thị tộc, cuối cùng mới là ích lợi của thượng cổ Phượng tộc.

Lời này của Hoàng Nhạc Hồng thật ra cũng không sai, thượng cổ Phượng tộc thật sự quá lớn, mấy ngàn ức nhân khẩu, tương đương với một siêu cường quốc tại Phàm Nhân Giới, con dân của một siêu cường quốc chắc gì đã suy nghĩ cho quốc gia của mình, mà đầu tiên sẽ nghĩ tới việc giành lợi ích cho mình và gia tộc của mình trước đã.

- Nói như vậy, Hoàng Nhạc Hồng sư huynh muốn làm hậu thuẫn của ta ư?

Khóe miệng Lâm Minh hiện lên một tia ý cười.

- Ha ha, nói chuyện với người thông minh thì đúng là thoải mái, không sai, gia tộc họ Hoàng của ta chính là một trong ba đại thị tộc của thượng cổ Phượng tộc, là thế lực mạnh nhất của thượng cổ Phượng tộc, đầu nhập vào chúng ta, ngươi sẽ có thể được che chở, có vô hạn tài nguyên để hưởng dụng!

- Nga? Có chuyện tốt như vậy sao? Hoàng sư huynh khách khí như vậy, không phải là vô duyên vô cớ giúp ta chứ?

- Hắc hắc, Lâm sư đệ, ngươi đúng là thông minh, một khi đã như vậy, ta nói thẳng luôn, ta muốn mua Phượng Huyết Thương của ngươi! Giá cả thì ta sẽ cố gắng không để cho ngươi phải chịu thiệt, ta mua Phượng Huyết Thương kỳ thật chính là đang giúp ngươi, thất phu vô tội, hoài bích có tội, ngươi không bảo hộ được Phượng Huyết Thương, hơn nữa, tu vi Mệnh Vẫn tầng năm của ngươi căn bản không thể phát huy ra uy lực của Phượng Huyết Thương, mà ta thì lại khác, nếu ta có Phượng Huyết Thương trong tay, sức chiến đấu sẽ tăng lên một mảng lớn, đến lúc đó, ta và Hoàng gia sẽ hoàn toàn có thể che chở cho ngươi trong Phượng Minh Cung!

Chương 967: Giương cung bạt kiếm

- Lâm sư đệ, đừng nghe hắn!

Quân Nguyệt Như thấy Lâm Minh giống như nghe lọt vào tai, sợ hãi Lâm Minh đầu phục vào Hoàng Nhạc Hồng, trở thành người của Tiêu Cửu Dương, vội vàng nói:

- Lời của Hoàng Nhạc Hồng căn bản không thể tin được, hắn đang lừa ngươi!

- Hắc, Quân sư muội, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung được, ta có câu nào lừa các ngươi đâu? Ba đại thị tộc ta, mặc kệ là thị tộc nào, thì đều có rất nhiều tộc nhân khác họ, chúng ta phải phát triển, chỉ dựa vào bản thân mình là không được, nếu Lâm sư đệ nguyện ý, ta có thể lập tức dẫn ngươi đi gặp trưởng lão của gia tộc họ Hoàng!

Thanh âm của Hoàng Nhạc Hồng có chút lạnh lẽo, tuy rằng hắn hy vọng chiếm được Quân Nguyệt Như, chiếm lấy một món đồ chơi và một người hỗ trợ miễn phí, nhưng so với một kiện Thánh khí cực phẩm, thì Quân Nguyệt Như chẳng là gì nữa cả.

- Hoàng Nhạc Hồng! Lâm sư đệ là người của sư tôn Phượng tiên tử, có sư tôn ở đây, ai dám động vào hắn?

- Phượng tiên tử? Đúng là buồn cười!

Hoàng Nhạc Hồng lắc đầu, tùy ý cười. Truệ cop ừ rag == ruru. ==

- Nếu không có Phượng tiên tử, Lâm Minh còn có thể an toàn một chút, nhưng cũng là do có Phượng tiên tử, nên Lâm Minh sẽ là địch nhân của khắp thế gian! Phượng tiên tử là ai? Xuất thân bình dân mà thôi! Ngươi cho rằng nàng tranh đoạt được với Cửu Dương chân nhân ư? Mở to con mắt của các ngươi ra mà xem, thượng cổ Phượng tộc có 72 cung, có mấy Cung chủ là bình dân xuất thân đây? Những Cung chủ kia, cho dù không phải thuộc ba đại thị tộc, thì cũng xuất thân từ các đại thế gia nổi tiếng, ví dụ như Bạch Đạo

Hồng sư huynh xuất thân từ Bạch gia. Phượng tiên tử muốn tranh đoạt đại vị, chỉ là không biết lượng sức mà thôi, trăm năm sau, Cung chủ thoái ẩn, Cửu Dương chân nhân tiền bối thượng vị, các ngươi đoán xem Cửu Dương chân nhân có thể tiến hành một lần huyết tẩy hay không đây?

Hoàng Nhạc Hồng cười lạnh nói, lời này của hắn không có chút kiêng nể gì, căn bản không sợ đắc tội Phượng tiên tử, bởi vì hắn nhận định trăm năm sau, người kế thừa vị trí Cung chủ chắc chắn sẽ là Cửu Dương chân nhân, còn Phượng tiên tử thì hoàn toàn không thể so được với Cửu Dương chân nhân.

Mà hiện tại, hắn ở trong Phượng Minh Cung thì có cũng địa vị khá cao, Phượng tiên tử cũng không thể làm gì quá mức với hắn cả.

- Quân sư muội, ta cũng khuyên ngươi một câu, chim khôn chọn cành mà đậu, nếu ngươi nguyện ý đi theo bản công tử, bản công tử cũng sẽ thương yêu và sủng hạnh ngươi, Thánh khí trung phẩm, các loại đan dược, sẽ không thiếu phần của ngươi. Làm người thì phải thông minh một chút, lúc trước ta kể lại câu chuyện xưa kia, đó cũng không phải là ta bịa ra, mà là sự thật, thúc thúc của cô bé kia sau này điều tra một chút, cuối cùng lại không giải quyết được gì, vì cái gì? Vì trên thế giới này vẫn luôn có kẻ ngoan độc hơn ngươi!

Hoàng Nhạc Hồng dường như càng nói càng sảng khoái, chút buồn bực khi nãy do Lâm Minh mang đến cũng bị hắn xả ra ngoài.

Lâm Minh vẫn nghe rất kiên nhẫn, kỳ thật hắn nghe Hoàng Nhạc Hồng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy cũng không phải là do rảnh rỗi nhàm chán, mà là hắn muốn hiểu biết về tình huống thực tế của thượng cổ Phượng tộc, để cho sau này mình không đến mức chịu thiệt một cách oan uổng.

Lời của Hoàng Nhạc Hồng, với phân tích của hắn, mặc dù có chút phóng đại, nhưng hơn phân nửa vẫn là sự thật. Thượng cổ Phượng tộc quá lớn, có tận 72 cung, ba đại thị tộc ở trong một giới tách biệt, dưới tình huống không có họa ngoại xâm, lực ngưng tụ của thượng cổ Phượng tộc kỳ thật cũng không được tốt lắm, tại thượng cổ Phượng tộc, cho dù có thiên phú thì cũng không nhất định sẽ nhận được bảo hộ mạnh, mà ngược lại còn có thể mang đến tai hoạ!

- Hoàng Nhạc Hồng, ngươi nằm mơ đi!

Khuôn mặt xinh đẹp của Quân Nguyệt Như đỏ rực lên, nếu lúc trước nàng còn có chút hảo cảm với Hoàng Nhạc Hồng, nhưng hiện tại nghe Hoàng Nhạc Hồng coi mình như một món đồ chơi, muốn nhét vào hậu cung, thì nàng đã hoàn toàn phẫn nộ.

- Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Quân Nguyệt Như, ngươi sẽ có một ngày phải hối hận, bởi vì người kế thừa vị trí Cung chủ nhất định sẽ là Cửu Dương chân nhân tiền bối, đến lúc đó, ngươi còn muốn đầu nhập vào ta thì không biết ta có thể còn hứng thú với ngươi nữa hay không đây, hừ!

Đã đến bước này rồi, Hoàng Nhạc Hồng cũng không thèm duy trì hình tượng nữa, lời này lại làm cho Quân Nguyệt Như tức giận đến mức bộ ngực kịch liệt phập phồng.

Hoàng Nhạc Hồng không giằng co với Quân Nguyệt Như nữa, mà nhìn về phía Lâm Minh, trầm giọng nói:

- Lâm Minh, ngươi tốt nhất là nên suy nghĩ cẩn thận, ta dùng một bộ Thánh khí thượng phẩm, nhẫn thượng phẩm, pháp y thượng phẩm, thương thượng phẩm, oản luân thượng phẩm, thượng đan lô phẩm để đổi lấy Phượng Huyết Thương của ngươi! Ngươi nên biết rằng, năm đồ vật này tuy rằng có giá trị không bằng Phượng Huyết Thương của ngươi, nhưng nếu tổ hợp lên thì sẽ phát huy ra uy lực chưa chắc đã kém hơn Phượng Huyết Thương, hơn nữa ngươi còn có thể mượn cơ hội này nhận được gia tộc họ Hoàng ta che chở, cớ sao mà không làm?

Hoàng Nhạc Hồng nói tới đây, Lâm Minh khẽ cười, cười rất tùy ý.

- Ngươi cười cái gì?

Hoàng Nhạc Hồng nhướng mày.

- Ta cười vì tính toán của ngươi thật là giỏi, năm kiện Thánh khí thượng phẩm đã muốn đổi lấy Phượng Huyết Thương của ta? Tuy rằng ta không hiểu nhiều về Thánh khí, nhưng cũng biết Thánh khí cao hơn một đẳng cấp thì có giá trị lớn hơn mấy chục lần, mà Phượng Huyết Thương lại còn là Thánh khí đỉnh cao, có một tia căn nguyên lực của lão Cung chủ nữa, thứ mà ngươi cho ta e rằng đều là mới vừa đủ cấp bậc Thánh khí thượng phẩm, ta dùng Phượng Huyết Thương để đổi, có thể đổi được 200, 300 kiện Thánh khí mà ngươi đưa ra kia, ngươi chỉ dùng năm kiện để đổi Phượng Huyết Thương của ta, ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc hay sao?

Lời này của Lâm Minh làm cho trên trán Hoàng Nhạc Hồng nổi gân xanh, hắn cưỡng chế phẫn nộ, lạnh lùng nói:

- Làm người quá tham lam thì đôi khi sẽ chết rất thảm đấy!

Nghe lời này của Hoàng Nhạc Hồng, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Đúng là buồn cười, Phượng Huyết Thương giá trị mấy trăm kiện Thánh khí thượng phẩm, mà chỉ đổi cho ta năm kiện? Nếu không đổi thì ta chính là kẻ tham lam? Có đạo lý như vậy hay sao? Hai con tiểu cẩu phía sau ngươi vẫn luôn miệng nói rằng ta xuất thân một tên khất cái, không sai, so sánh với Thần Vực thiên chi kiêu tử, thì ta quả thật xuất thân không khác gì một tên khất cái, nhưng hiện tại vấn đề là, ta là một cái tên khất cái, nhưng nếu thật sự muốn bán Phượng Huyết Thương cho ngươi, thì ngươi có thể mua nổi hay sao?

Lâm Minh trào phúng mà không có chút lưu tình nào, một câu này giống như một cái tát lên mặt Hoàng Nhạc Hồng, mà bên cạnh Lâm Minh, Quân Nguyệt Như lại âm thầm khen ngợi, nàng gần như muốn thốt lên một câu “Chửi hay lắm!” để hết giận!

Khuôn mặt Hoàng Nhạc Hồng đã xám ngắt như màu gan heo, cho dù hắn vẫn giàu có, nhưng đối với thanh cực phẩm Phượng Huyết Thương này, dựa theo giá thị trường, cho dù hắn có đập nồi bán sắt thì cũng không mua nổi một mũi thương, hắn cũng chỉ có ba kiện Thánh khí thượng phẩm mà thôi, điều này làm cho hắn thẹn quá thành giận!

Hoàng Nhạc Hồng là thẹn quá thành giận, mà phía sau Hoàng Nhạc Hồng, tên tùy tùng bị Lâm Minh mắng thành tiểu cẩu kia thì đã hoàn toàn bạo nộ!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Hai tên nô tài này giống là hai con chó bị người ta chém đứt đuôi, liên tục tru lên, bọn họ đều là võ giả Thần Hải, là hào nô của đại gia tộc, làm sao có thể cho phép Lâm Minh, một tên võ giả Mệnh Vẫn tầng năm từ hạ giới lên, làm nhục như vậy?

Hai tên nô tài đột nhiên rút từ trong Tu Di Giới ra hai thanh hậu bối đao, một trái một phải chém về phía đầu của Lâm Minh, hai thanh đao này cũng là Thánh khí, tuy rằng chỉ là cấp thấp nhất trong số Thánh khí, nhưng dù sao thì Thánh khí cũng là Thánh khí, hai đao chém tới, sát khí tràn ngập!

Lâm Minh cười dài một tiếng:

- Thần Hải sơ kỳ Mệnh Vẫn tầng sáu, quả thực là buồn cười!

Hai tên nô tài này còn kém Dương Vân 10 vạn tám ngàn dặm, đừng nói tới chuyện so được với Lâm Minh, hơn nữa bây giờ hắn còn có Phượng Huyết Thương trong tay!

Để cho ta xem một chút, uy lực của cây thần thương này như thế nào!

Bước chân Lâm Minh trầm xuống, đột nhiên đâm ra một thương, một kích này, hắn không hề sử dụng chân nguyên, chỉ mở ra lực lượng của Bát Môn Độn Giáp, dựa vào lực lượng thân thể, phối hợp với Phượng Huyết Thương đánh ra một kích!

Vù...

Một tiếng phượng minh vang lên, dường như có một con thần phượng ở trong Phượng Huyết Thương thức tỉnh, trong vùng thiên địa này, tất cả nguyên khí đều xao động, căn bản không cần Lâm Minh thúc dục, mà đã cuốn vào trong Phượng Huyết Thương, một thương đâm ra, trực tiếp xé rách đao mang của hai tên nô tài này.

Luồng sáng đỏ dễ dàng cắn nuốt thân thể bọn họ, hai tên nô tài kêu thảm một tiếng, chân nguyên hộ thể vỡ vụ, phần ngực đã bê bết máu, xương sườn vỡ nát, máu thịt bầy nhầy.

Hai tên này kêu lên thảm thiết giống như hai con heo bị chọc tiết, đồng thời văng về phía sau, ngã mạnh trên mặt đất, máu tươi tràn ra.

Chỉ đón một đòn của Phượng Huyết Thương mà đã sinh tử không biết, đây không phải lực lượng của Lâm Minh, mà là lực lượng đến từ trong Phượng Huyết Thương, Lâm Minh chỉ là dẫn dắt nó phát huy mà thôi.

Mắt thấy hai tên nô tài Thần Hải bị Lâm Minh giải quyết dễ dàng như vậy, Lâm Quân Chỉ và vài tên đệ tử trẻ tuổi đều kinh hỷ, tuy rằng đám nô tài này có thiên phú, thực lực cực kỳ có hạn, nhưng dù sao thì bọn hắn cũng dựa vào bản thân mà đột phá Thần Hải, nhưng trước mặt Lâm Minh thì lại giống như đứa trẻ không hề có sức phản kháng nào!

- Không có gì đáng phải kinh ngạc cả! Thực lực của Lâm sư đệ vốn đã cao hơn tưởng tượng của chúng ta rồi, vốn chúng ta tưởng rằng hắn chỉ có thể đánh chết cường giả Thần Hải yếu nhất, hiện tại xem ra không chỉ là như vậy, huống chi hắn còn đạt được Thánh khí cực phẩm Phượng Huyết Thương nữa!

Quân Nguyệt Như rút trường kiếm ra, đứng bên cạnh Lâm Minh, cảnh giác nhìn Hoàng Nhạc Hồng, lúc này Hoàng Nhạc Hồng đã nổi giận tới mức cực điểm, giống như một ngọn núi lửa sắp bộc phát.

- Lâm Minh, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, ngươi dám ra tay với nô tài của ta, được lắm!

Một luồng sát ý vô cùng sắc bén phát ra từ trên người Hoàng Nhạc Hồng, làm cho nhiệt độ chung quanh lập tức giảm đi rất nhiều, một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve, như có linh tính, tự động nhảy tới tay Hoàng Nhạc Hồng, đây chính là bội kiếm của

Hoàng Nhạc Hồng, đứng hàng đầu trong các Thánh khí thượng phẩm!

Một kiếm vào tay, khí thế của Hoàng Nhạc Hồng thay đổi, giống như một con thái cổ hung thú vừa tỉnh giấc, không ra tay thì thôi, nhưng một khi đã ra tay thì chính là mạnh như lôi đình.

Lâm Minh có chút ngưng trọng, ngoài chênh lệch về vũ khí ra, thì thực lực của Hoàng Nhạc Hồng tuyệt đối cao hơn mình rất nhiều.

Hiện tại thực lực của Lâm Minh cũng chỉ tương đương với Dương Vân, đạt tới trình độ của Thần Hải trung kỳ, thiên phú của Dương Vân cũng không quá xuất chúng, nếu nói về căn cơ thì không thể được với Thần Vực thiên tài.

Huống chi, Hoàng Nhạc Hồng còn vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, hắn là thiên tài của Phượng Hoàng Điện, làm sao có thể không có chỗ hơn người được?

Bên cạnh Lâm Minh, đám người Quân Nguyệt Như như gặp đại địch, đối mặt với Hoàng Nhạc Hồng, bọn họ đều cảm nhận được áp lực.

Ngay trong lúc giương cung bạt kiếm này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một dao động kỳ lạ, một khuôn mặt khổng lồ xuất hiện, thanh âm mênh mang vang lên:

- Thánh Khí Các là tàng binh trọng địa của Phượng Minh Cung, dựa theo cung quy, kẻ xuất thủ giao chiến, trấn áp ngàn năm!

Khuôn mặt khổng lồ này chính là Thánh Khí Các khí linh, khi nó nói chuyện, một luồng năng lượng mênh mông bắn xuống từ trên Thánh khí đại trận, mãnh liệt bao phủ xuống dưới, trong nháy mắt đã giam cầm một vùng không gian, đám người Lâm Minh, Hoàng Nhạc Hồng, Quân Nguyệt Như đều không thể động đậy được!

Chương 968: Chấn động

Phượng Minh Cung có quy củ của Phượng Minh Cung, tuy rằng Phượng Minh Cung, thậm chí toàn bộ thượng cổ Phượng tộc, đều có các tranh đấu gay gắt, hạ độc thủ với thế lực đối địch, ám sát, xa lánh các đệ tử thiên tài của phe đối phương, cướp đoạt bảo vật mà không từ thủ đoạn, nhưng đây đều là thủ đoạn âm thầm, không thể bày ra bên ngoài được, nếu không danh dự của một đại gia tộc sẽ bị tổn hại lớn, tộc quy của thượng cổ Phượng tộc, ở bề ngoài thì không ai có thể vi phạm được.

Thánh Khí Các cấm tư đấu, các đệ tử Phượng Minh Cung tuyệt đối cấm vì tranh đoạt bảo vật mà tự giết lẫn nhau.

Thánh Khí Các khí linh tương đương với cao thủ cảnh giới Thần Quân, tuy rằng nó không có thực thể, nhưng có thể điều khiển các loại đại trận trong Thánh Khí Các, lúc này nó xuất hiện, lập tức trấn áp năng lượng trong cơ thể các đệ tử.

- Hoàng Nhạc Hồng, hai tên nô tài phía sau ngươi là kẻ đầu tiên xuất thủ, dựa theo cung quy, trấn áp ngàn năm! Ngươi không ý kiến chứ?

Thánh Khí Các khí linh nói với giọng lạnh như băng, Hoàng Nhạc Hồng nghe xong những lời này, thiếu chút nữa đã bạo tẩu, nô tài của hắn chỉ có tu vi Thần Hải kỳ Mệnh Vẫn tầng sáu, trong các phàm nhân tại Thần Vực thì cũng coi như không tồi, ở Phượng Minh Cung thì chỉ là tầng lớp cuối cùng, căn bản không có tư cách trở thành đệ tử. Nếu là lúc bình thường, loại nô tài này có sống hay chết thì hắn đều không có cảm giác gì, nhưng hiện tại Lâm Minh ra tay đả thương nô tài của hắn, Thánh Khí Các khí linh còn muốn trấn áp bọn họ, không khác gì hung hăng đánh vào mặt hắn.

Hắn xuất thân tôn quý, ngoài các đệ tử đỉnh cao của Phượng Hoàng Điện ra, đi tới đâu cũng là do hắn giẫm đạp người khác, không có ai có thể làm cho hắn phải chịu thiệt cả.

Nhưng hôm nay, hắn lại không còn chút mặt mũi nào, bị người khác “giẫm đạp” cho thương tích đầy mình!

- Như thế nào, ngươi không phục ư?

Thánh Khí Các khí linh lại lạnh lùng nói, quyết định của nó phù hợp với cung quy, tuy rằng lúc trước Lâm Minh cũng nhục nhã hai tên tùy tùng kia, nhưng bọn hắn cũng mắng Lâm Minh là “tên khất cái” trước, Thánh Khí Các khí linh làm ra quyết định này khiến cho mọi người không có gì để dị nghị cả.

- Ta không có ý kiến!

Sắc mặt Hoàng Nhạc Hồng âm trầm lại, hắn không phải là kẻ ngu, tồn tại cỡ như Thánh Khí Các khí linh thì căn bản không phải là thứ hắn có thể phản kháng được, đối mặt với tồn tại cường đại hơn mình, Hoàng Nhạc Hồng cũng hiểu được phải ẩn nhẫn.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã bình tĩnh lại, lúc trước, hắn nói nhiều như vậy chính là để nhận được Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, nhưng hiện tại hắn biết rằng mình đã bị Lâm Minh đùa giỡn, ngay từ đầu hắn đã không định bán Phượng Huyết Thương cho mình, mà chỉ giống như trêu đùa một con khỉ, điều này làm cho hắn cực kỳ oán hận?

Sau khi Hoàng Nhạc Hồng nói xong, một luồng khí tức vô hình từ trong Thánh khí đại trận Các trên bầu trời Thánh Khí bắn ra, bao phủ lấy hai tên nô tài đang nằm bẹp trên mặt đất kia, hai tên nô tài này lập tức biến mất.

Võ giả Thần Hải kỳ Mệnh Vẫn tầng sáu chỉ có tuổi thọ mấy ngàn năm, trấn áp 1000 năm đối với bọn họ mà nói thì chính là một phần không nhỏ cuộc đời rồi.

Hoàng Nhạc Hồng lạnh lùng nhìn nô bộc của mình biến mất, ánh mắt của hắn từ lúc thẹn quá thành giận lúc ban đầu, sau này khi biết mình bị Lâm Minh đùa giỡn thì sát khí bắn ra bốn phía, nhưng đến bây giờ, lại chỉ có vẻ cực kỳ lạnh lùng, mà vẻ lạnh lùng này lại còn kèm theo một tia oán độc.

Sau đó hắn nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, giống như muốn nhìn thấu Lâm Minh, sau đó hắn liền nhanh chóng rời đi.

Chỉ để lại Tống Bách Phong câm như hến đứng phía sau Lâm Minh, công tác của hắn chính là trấn thủ Thánh Khí Các, nói trắng ra là chính là hầu hạ Thánh Khí Các khí linh, hiện tại mắt thấy Thánh Khí Các khí linh có vẻ muốn ủng hộ Lâm Minh, trong lòng hắn lại càng sợ hãi hơn, nhớ lại khi nãy hắn vơ vét của đám người Quân Nguyệt Như, hắn thật muốn đâm đầu vào tường mà chết, hiện tại hắn chỉ hận mình không thể là một đống phân, như vậy thì sẽ không bị Lâm Minh chú ý tới nữa.

Tuy nhiên cũng may mà đám người Quân Nguyệt Như không để ý tới hắn, mà Thánh Khí Các khí linh cũng biến mất giữa không trung.

- Lâm Minh, Hoàng Nhạc Hồng nói cũng có chút đúng... Hôm nay ngươi cự tuyệt hắn, coi như đã đắc tội với Hoàng gia, cộng thêm Tiêu gia của Tiêu Cửu Dương, trong ba đại thị tộc của thượng cổ Phượng tộc, ngươi đã đắc tội hai nhà rồi.

Quân Nguyệt Như nhỏ giọng nói, kỳ thật nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút, nếu mình ở vị trí của Lâm Minh, hôm nay chắc gì đã chịu được uy hiếp của Hoàng Nhạc Hồng, tên Hoàng Nhạc Hồng này tuy rằng càn rỡ, nhưng để nhận được Phượng Huyết Thương, những lời của hắn cũng rất có lý, nếu là một người có ý chí không kiên định, thì sẽ thật sự cảm thấy sợ hãi.

Lâm Minh cười cười, nói:

- Quân sư tỷ quá lo lắng rồi, cho dù ta đắc tội với Tiêu gia thì cũng là chuyện sau này, Tiêu Cửu Dương liên quan đến vị trí Cung chủ của một phân cung, như vậy thì trong Tiêu gia cũng có địa vị hết sức quan trọng, tuy nhiên chút thực lực hiện tại của ta căn bản không là gì cả, còn xa mới tới mức được Tiêu gia chú ý. Thiên tài nhận được căn nguyên lực của lão Cung chủ thì trăm năm cũng có vài người trong Phượng Minh Cung chứ? Nhưng trở thành chủ nhân của Phượng Minh Cung thì mấy vạn năm mới có một một, một tên tiểu bối như ta, ở trong mắt Tiêu gia thì còn xa mới quan trọng bằng một cường giả Thần Quân sơ kỳ ủng hộ Phượng tiên tử tiền bối, Tiêu gia lớn như vậy, mỗi ngày đều có vô số chuyện xảy ra, nào có rảnh rỗi tới chú ý một con kiến như ta? Hiện tại ngay cả tư cách đắc tội Tiêu gia thì ta cũng không có.

- Về phần nói đắc tội Hoàng gia, vậy thì càng không thể nào, Hoàng Nhạc Hồng từ đầu tới cuối đều nói rằng mình rất lợi hại, còn nói muốn tiến cử ta với trưởng lão, dường như có nhiều ân đức lắm vậy, kỳ thật ta cho rằng, nếu ta thật sự muốn đầu nhập vào một gia tộc nào đó, với thiên phú của ta thì cũng không cần hắn dẫn tiến, thậm chí hắn dẫn tiến ta vào gia tộc thì còn có công nữa cũng nên! Hoàng Nhạc Hồng quả thật có xuất thân không tồi, nhưng cũng chỉ có thể diễu võ dương oai trong các đệ tử bình dân mà thôi, địa vị thực tế của hắn trong Hoàng gia thì cũng không cao như sư tỷ tưởng tượng đâu, ta làm hắn mất hết mặt mũi, thì cũng chỉ giống như hai đứa bé đánh lộn, các trưởng bối Hoàng gia làm sao có thể vì con cháu nhà mình bị con cháu nhà khác đánh bại mà dồn đứa bé đó vào chỗ chết đây?

Lâm Minh phân tích, Quân Nguyệt Như ngây người một chút, cẩn thận nghĩ lại, quả thật cũng là đạo lý này, Quân Nguyệt Như tiến vào Phượng Minh Cung cũng không dài, bản thân nàng cũng không có xuất thân gì, bởi vậy cũng ít nhiều có chút sợ hãi đối với ba đại thị tộc, luôn cảm thấy rằng tuyệt đối không thể đắc tội với họ được, ba đại thị tộc chỉ tùy tiện phái ra một người thì khí thế đã áp chết các đệ tử bình dân bọn họ rồi.

Dưới tình huống như vậy, Quân Nguyệt Như bị Hoàng Nhạc Hồng vừa mê hoặc, vừa uy hiếp, trong lòng quả thật sợ hãi, nàng cũng thấy lo lắng cho Lâm Minh, nhưng hiện tại nghe Lâm Minh nói vậy, dường như mình có chút lo hão rồi.

- Lâm sư đệ, không nghĩ tới, ngươi từ hạ giới phi thăng, vừa tới Phượng Minh Cung, không có bất kỳ căn cơ nào, tu vi mới là Mệnh Vẫn tầng năm, bị Hoàng Nhạc Hồng uy hiếp một phen, chẳng những không bị dọa mà ngược lại còn căn cứ vào một vài câu của hắn, đã phân tích ra nhiều tin tức như vậy, sư tỷ thật sự là mặc cảm a!

Quân Nguyệt Như cảm thán, một hạ giới phi thăng giả không có bất kỳ bối cảnh nào, vừa đến Thần Vực xa lạ, đối mặt với thế lực khủng bố như vậy, mà vẫn có thể ung dung tự nhiên, vừa không chạm đến điểm mấu chốt của các thế lực lớn, vừa bảo vệ được lợi ích của bản thân, thực lực và đầu óc của hắn không phải ai cũng có được.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Sư tỷ quá khen, tuy nhiên sau này ta quả thật sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, phải cẩn thận một chút, hiện tại ta còn có một thời gian rất dài, Phượng tiên tử tiền bối cũng đủ để che chở cho ta, mà đợi khi Cửu Dương chân nhân và Phượng tiên tử tiền bối tranh đấu gay gắt, ta cũng phải có vốn liếng nhất định để tự bảo vệ mình.

- Lâm sư đệ, mặc kệ nói như thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn ngươi ủng hộ Phượng tiên tử sư tôn, nếu là đệ tử không có thiên phú quá cao, có thể được Phượng tiên tử sư tôn thưởng thức thì chính là tạo hóa của hắn, nhưng ngươi vừa có thiên phú, có thực lực, tâm trí cũng cao hơn người bình thường, muốn đầu nhập vào bất kỳ một thế lực nào cũng đều là chuyện rất dễ dàng, nhưng ngươi lại nguyện ý đi theo Phượng tiên tử sư tôn, chuyện hôm nay, ta sẽ bẩm báo sư tôn tất cả, để cho nàng ban thưởng ngươi.

Quân Nguyệt Như cảm thấy phải cảm ơn Lâm Minh, nếu Lâm Minh không duy trì Phượng tiên tử, chuyển sang đầu nhập vào Cửu Dương chân nhân, thì ở trong Phượng Minh Cung sẽ không có nguy hiểm gì, các loại tài nguyên đều sung túc, sau này nếu đầu nhập vào Phượng Hoàng Điện, lại đột phá cảnh giới Thần Hải, vậy thì thật sự có thể đi ngang được rồi.

Nhưng đầu nhập vào Phượng tiên tử thì lại có rất nhiều điều phải bận tâm, đối với Lâm Minh mà nói thì cũng là một lần chịu thiệt.

Lâm Minh nói:

- Quân sư tỷ nói quá lời rồi, Lâm mỗ là người tri ân báo đáp, Phượng tiên tử tiền bối ở Hoàng Thành viễn cổ có ơn tri ngộ với ta, sau đó lại cho ta mệnh hồn ngọc giản, hao phí tu vi chỉ điểm thê tử dưới hạ giới của ta, cuối cùng tự mình hạ giới dẫn ta đến Thần Vực, nếu không có Phượng tiên tử tiền bối, ta sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, muốn tới Thần Hải kỳ thì mới có thể phi thăng được.

Lúc trước Lâm Minh ở Thiên Diễn Đại Lục, đạt tới Mệnh Vẫn tầng năm, là phát huy tất cả số mệnh đến mức tận cùng rồi, dưới tình huống như vậy, muốn ở Thiên Diễn Đại Lục tăng lên tới Thần Hải kỳ, thì phải lãng phí rất nhiều thời gian.

...

Chuyện Lâm Minh nhận được Phượng Huyết Thương cũng không giống như Quân Nguyệt Như nghĩ, lan ra như thủy triều, mà ngược lại, rất ít người biết tới nó.

Người biết chuyện này vốn cũng không nhiều, hai tên tùy tùng của Hoàng Nhạc Hồng thì đã bị Thánh Khí Các khí linh trấn áp rồi, bản thân Hoàng Nhạc Hồng thì không cần phải nói, đây là vết bẩn trong đời của hắn, là một lần đả kích nặng nề, đương nhiên hắn sẽ không tuyên truyền ra, hắn vừa về tới cung điện của mình liền lập tức bế quan, ai cũng không gặp.

Về phần Tống Bách Phong thì đã bị dọa tới mức câm như hến, hắn biết rõ Thánh Khí Các khí linh ủng hộ Lâm Minh, làm gì còn dám đi mật báo nữa, đó chính là ngại mạng mình quá dài mà, họa là từ trong miệng mà ra, đạo lý này thì Tống Bách Phong đương nhiên hiểu rõ, mật báo có thể nhận được một chút ban thưởng, nhưng so với việc sau này phải chịu đựng nguy hiểm, thì sẽ chẳng là gì cả, cho nên Tống Bách Phong coi như cái gì cũng không biết, không chỉ vậy, hắn còn cắn răng để cho vài tên đệ tử đi theo Quân Nguyệt Như được tự mình chọn lựa một kiện Thánh khí hạ phẩm.

Nhưng giấy cũng không gói được lửa, rất nhanh, các đệ tử tiến vào Thánh Khí Các đã phát hiện ra Phượng Huyết Thương, một trong chín đại Thánh khí cực phẩm, đã không thấy đâu nữa, mà đổi vào đó là một cây kích, tuy rằng đây cũng là Thánh khí cực phẩm, nhưng phẩm chất kém xa Phượng Huyết Thương.

Nói cách khác, có người cầm đi Phượng Huyết Thương rồi!

Cây thương này đã nằm tại Thánh Khí Các hơn 30 năm, lờ mờ có xu thế là Thánh khí hàng đầu trong Thánh Khí Các, vượt xa Quán Nhật Kiếm và Xạ Nhật Cung, hôm nay đã bị người khác lấy đi rồi!

Tin tức này nhanh chóng được truyền ra, nhưng lại không ai biết rốt cuộc là kẻ nào cầm đi Phượng Huyết Thương.

Những đại nhân vật cảnh giới Thần Quân, các đại Điện chủ, trưởng lão thì cũng không quan tâm tới chút việc nhỏ này, nhưng đệ tử trẻ tuổi của Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện thì lại trở nên sôi trào.

Chương 969: Phượng tiên tử tuyên triệu

- Phượng Huyết Thương, dùng Cổ Phượng chân huyết tôi vào nước lạnh mà thành đỉnh cấp Thánh khí, là bảo vật chấn Các của Thánh Khí Các, không ngờ bị người lấy đi rồi! Nó ở Thánh Khí Các nghỉ 36 năm rồi!

Ở Phượng Hoàng Điện, chuyện Phượng Huyết Thương bị người lấy đi lập tức trở thành đề tài mọi người nhiệt liệt nghị luận trước giờ chưa từng có, 36 năm đối với cường giả cảnh giới Thần Quân mà nói thì không tính gì, nhưng đối với đệ tử trẻ tuổi Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện mà nói, lại là một trong vài phần cuộc sống của bọn họ, thậm chí có người còn chưa đủ 30 tuổi. Hơn nữa, đệ tử Chu Tước Điện, Phượng Hoàng Điện đều có quan hệ cạnh tranh lẫn nhau, một kiện Thánh khí cực phẩm, nằm trong tay đối thủ cạnh tranh, bọn họ đương nhiên phải quan tâm.

- Thật đáng tiếc, đệ tử Phượng Hoàng Điện ta nhiều nhất ở Thánh Khí Các chỉ lấy được hai kiện Thánh khí, lúc trước ta chỉ lấy được một kiện Thánh khí, vốn ta bắt buộc phải có được cây thương này, kết quả... Chỉ kém một chiêu!

Một tên đệ tử dùng thương vô cùng hối hận nói. Nếu hắn có thể đoạt được Phượng Huyết Thương, thực lực sẽ lại tăng lên, hơn nữa trong tu luyện còn có thể hấp thu khí tức cực phẩm Thánh khí trong Phượng Huyết Thương, tu vi lại tiến thêm một bước, thậm chí có thể mượn cơ hội này đột phá bình cảnh.

- Thôi đi, ngươi đã đi lấy Phượng Huyết Thương không biết bao nhiêu lần rồi, Phượng Minh phù văn dùng không dưới 1 vạn, cũng không rơi vào tay ngươi. Người có thể lấy đi Phượng Huyết Thương, thiên phú và tiềm lực cũng không phải là chúng ta có thể so sánh, cũng không biết người lấy Phượng Huyết Thương đi rốt cuộc là ai.

- Ta đoán rằng chắc là mấy tên đệ tử xếp hạng cao nhất trong Phượng Hoàng Điện, cũng chỉ có bọn họ mới có năng lực lấy Phượng Huyết Thương đi!

- Có khả năng, ôi, không so được với bọn họ à.

Mặc dù ở Phượng Hoàng Điện, đệ tử Mệnh Vẫn tầng chín cũng chiếm một bộ phận rất ít. Đệ tử còn lại, địa vị đều thấp.

Cố một ít đệ tự đi điều tra, cuối cùng nghi ngờ được trút lên đầu Tống Bách Phong, Tống Bách Phong là loại nhân vật khéo đưa đẩy thế nào, hắn một mực chắc chắn mình chỉ là thủ vệ ở Thánh Khí Các, chưa từng đi vào, mấy ngày qua nhiều người lui tới như vậy, cũng không biết là ai lấy đi.

Thánh Khí Các có người trông coi, quả thật không cần Tống Bách Phong đi vào giám sát. Khấu trừ mức độ cống hiến, thẩm tra đối chiếu quyền sở hữu Thánh khí linh tinh, đủ các chuyện đều do khí linh Thánh Khí Các hoàn thành. Tống Bách Phong lần trước đi theo vào. Hoàn toàn là rảnh rỗi xum xeo săn đón, đi theo Hoàng Nhạc Hồng. Bây giờ hắn lại hối hận muốn đứt ruột rồi.

Tất cả Thánh khí cực phẩm, khí linh ở trong Thánh Khí Các đều có ghi lại. Một kiện được lấy đi thì sẽ được bổ sung một kiện. Nên muốn điều tra đến tột cùng là ai lấy Thánh khí cực phẩm đi. Chỉ có đi hỏi khí linh Thánh Khí Các, nhưng mà những tiểu bối này lại căn bản không có tư cách gặp khí linh Thánh Khí Các.

Lúc này, ở chỗ sâu trong Phượng Minh Cung. Trong 1 chỗ không gian vặn vẹo, một nam nhân trung niên đưa lưng về phía cửa lớn, đứng ở phía trước một thần lô màu vàng đỏ, thần lô này lớn bằng cỡ một tòa cung điện. Bên trong đó có ngọn lửa màu trắng hừng hực thiêu đốt, mức độ nóng của ngọn lửa trắng này giống như đốt cháy hư không vậy.

Nam nhân trung niên này, mặc một thân đạo bào màu vàng, cổ tay áo đạo bào mở rộng ra, ở sau lưng hắn có thêu một hình bát quái, một tay hắn liên tục đánh ra từng đạo ấn quyết, những ấn quyết này dường như có sinh mệnh vậy, chậm rãi bay vào trong thần lô trước mặt.

Nam nhân trung niên này, đúng là Cửu Dương chân nhân, mà thần lô trước mặt hắn chính là Linh khí Hoàn Vũ thần lô của hắn, hắn đang sử dụng thần lô này tế luyện đan dược.

Đúng lúc này, một đạo ánh lửa hiện lên bên cạnh Cửu Dương chân nhân, là ánh sáng truyền âm phù.

Nghe xong thanh âm bên trong, đuôi lông mày Cửu Dương chân nhân nhướng lên:

- Người của Phượng tiên tử lấy Phượng Huyết Thương đi, nhưng lại là một tên ở hạ giới phi thăng lên?

Cửu Dương chân nhân hơi hơi trầm ngâm, tuy rằng nói những đệ tử cấp thấp kia không biết rốt cuộc là ai lấy Phượng Huyết Thương đi, nhưng mà chuyện này đối với cao tầng Phượng Minh Cung mà nói, tra xét thì rất dễ dàng.

- Có thể lấy Phượng Huyết Thương đi, ngày sau chắc là có thể trở thành đệ tử xếp hạng top 10 Phượng Hoàng Điện, thậm chí ngày sau, có như có một chút cơ hội, trở thành Phó cung chủ, Yến sư muội, cuối cùng ngươi cũng bắt đầu xuất lực, muốn thành lập thế lực thuộc về ngươi, ngươi có mạnh hơn một chút, ta mới có hứng thú đánh bại ngươi, ha ha...

Cửu Dương chân nhân cười cười, tiện tay bóp nát đạo truyền âm phù này, tiếp tục luyện chế đan dược của mình.

Hắn cũng không biết Lâm Minh trừ lấy đi Phượng Huyết Thương, còn nhận được căn nguyên lực của lão Cung chủ, chuyện này bị khí linh Thánh Khí Các cố ý che giấu.

Chỉ lấy đi Phượng Huyết Thương thật sự không đáng để Cửu Dương chân nhân chú ý, nên biết rằng, Thánh Khí Các có 9 kiện Thánh khí cực phẩm, cứ qua mấy năm lại có một kiện bị người lấy đi, 1 vạn năm qua tích lũy xuống dưới, đệ tử thiên tài không biết là bao nhiêu, mà nhiều người như vậy, có rất nhiều người bị Cửu Dương chân nhân mượn sức, một tên Lâm Minh, hắn căn bản không quan tâm.

Trong thế hệ trẻ tuổi chỉ có những hậu nhân đã thành khí mới đáng giá để hắn coi trọng. Chẳng hạn như đệ tử thủ tịch của

Phượng Hoàng Điện - Bạch Đạo Hồng.

...

- Ồ? Phượng tiên tử tiền bối tuyên triệu ta?

Lâm Minh đang ở chỗ của mình tiềm tu, đột nhiên thu được truyền âm phù của Quân Nguyệt Như. Lúc trước, Quân Nguyệt Như đã đem chuyện Lâm Minh lấy đi Phượng Huyết Thương từ đầu chí cuối báo cho Phượng tiên tử biết, bao gồm Hoàng Nhạc Hồng và Lâm Minh đều nói, gần như tái hiện cảnh tượng lúc trước. Sau khi Phượng tiên tử biết được tình huống từ đầu đến cuối, lập tức tuyên triệu Lâm Minh.

- Phượng tiên tử tiền bối tìm ta không biết có chuyện gì.

Lâm Minh nhanh chóng đi tới chỗ ở của Yến Phượng Tiên.

- - - -

Phượng Tiên Cung này chiếm một chỗ hơn mười dặm, quỳnh lâu điện ngọc kéo dài không dứt.

Phượng tiên tử ở trong một tòa cung điện tinh xảo chỗ sâu nhất trong Phượng Tiên Cung.

Lâm Minh bay vào trong đó, liền nhìn thấy Phượng tiên tử ngồi trên một cái Phượng Ỷ cao cao, toàn bộ cung điện chỉ có một mình nàng.

Bên trong cung điện này, hỏa nguyên khí cực kỳ nồng đậm, sức nống vô cùng cao, nếu như phàm nhân ở trong này, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị đốt chọi.

Vô số hỏa khí vây quanh Phượng tiên tử, những hỏa khí này dường như có linh tính, ở trên không trung ngưng tụ thành một cái điểu lung, chậm rãi bay quan Phượng tiên tử.

Đây cũng không phải Phượng tiên tử chủ động ngưng tụ thành, mà là Phượng tiên tử đem hỏa pháp tắc lĩnh ngộ đến mức tận cùng thể hiện ra.

Điều này làm cho Lâm Minh thầm giật mình, mỗi lần nhìn thấy Phượng tiên tử, hắn đều có thể từ trên người nàng cảm nhận được một mặt càng mạnh càng khủng bố.

Nữ nhân này, tuyệt đối sâu không lường được, ở Phượng Minh Cung, Phượng tiên tử xuất thân bình dân, không có cơ sở, lại dám cùng Cửu Dương chân nhân xuất thân Tiêu gia cướp lấy địa vị Cung chủ, nàng tất nhiên có chỗ dựa!

Nàng còn chưa thành lập thế lực quy mô, cũng từ đó cho thấy thứ nàng dựa vào cũng chỉ có thực lực siêu phàm của mình!

- Vãn bối ra mắt Phượng tiên tử tiền bối.

- Lâm Minh, ngươi làm tốt lắm, tốt lắm!

Phượng tiên tử câu đầu tiên đã khen hai lần tốt lắm, tốt lắm, không chút che giấu sự thưởng thức đối với Lâm Minh:

- Ngươi có thể lấy được Phượng Huyết Thương cũng nằm trong dự kiến của ta, nhưng ta lại không nghĩ rằng, ngươi vậy mà lại có thể chiếm được căn nguyên lực lão Cung chủ di lưu, một tia căn nguyên lực này ngươi phải tìm hiểu thật tốt, đối với ngươi có ưu đãi rất lớn.

- Vâng, vãn bối hiểu rồi!

- Ừ, lần này ta gọi ngươi tới đây, là muốn ngươi tìm tu thật tốt, qua nửa năm nữa chính là Cổ Phượng thí luyện, là việc trọng đại của đệ tử trẻ! Mà Cổ Phượng thí luyện đạt trước hạng ba, đều có phần thưởng rất lớn.

- Cổ Phượng thí luyện?

Lâm Minh trong lòng vừa động, không nghĩ tới hắn vừa mới đến Thần Vực trong thời gian ngắn như vậy, lại sắp tới Cổ Phượng thí luyện.

Lâm Minh trước kia đã ở trong Thần Hoàng Bí cảnh của Thần Hoàng Đảo trong quá trình thí luyện đạt được cấp chiến tướng, sau đó tiến vào Hoàng Thành viễn cổ, đạt được cấp Vương.

Như vậy hiện tại, ở Thần Vực thí luyện lần thứ ba, cũng là quan trọng nhất, thí luyện quan trọng nhất!

- Lâm Minh, thiên phú của ngươi cũng đã đủ tiến vào Phượng Hoàng Điện, tuy rằng ngươi đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín, cũng chưa đi tiến vào cảnh giới Thần Biến, nhưng mà bằng vào Phượng Huyết Thương ngươi nhận được, có thể được an bài tiến vào Phượng Hoàng Điện! Điện chủ Phượng Hoàng Điện tuy rằng là Tiêu Cửu Dương nhân, nhưng ta muốn sắp xếp ngươi vào, hắn cũng không thể nói được gì. Ta sẽ ban cho ngươi lệnh bài Phượng Hoàng Điện.

- Phượng Hoàng Điện, ta vừa mới tới Phượng Minh Cung lại có thể tiến vào Phượng Hoàng Điện?

Lâm Minh ngây người một chút, vốn hắn nghĩ mình muốn tiến vào Phượng Hoàng Điện còn phải qua một ít khảo hạch, vân vân, nhưng không nghĩ tới trực tiếp được sắp xếp vào, hơn nữa nhảy vọt qua Chu Tước Điện, trực tiếp tiến vào Phượng Hoàng Điện.

Phượng tiên tử là Phó cung chủ Phượng Minh Cung, có sự cường thế của nàng, những người như Tiêu Cửu Dương kia, có thể khi dễ thuộc hạ của Phượng tiên tử, nhưng tuyệt đối không dám khi dễ Phượng tiên tử, nếu không chính là muốn chết, đây chính là quyền lợi thực lực tuyệt đối mang đến.

Phượng tiên tử nói:

- Phượng Hoàng Điện tài nguyên so với Kim Ô Điện tốt gấp trăm lần, ngươi ở lại Phượng Hoàng Điện tiềm tu, đợi lúc ngươi đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu, lại tìm tới ta, ta dùng Niết Bàn Thánh Hỏa chiết xuất thân thể cho ngươi, luyện hóa tạp chất, trọng ngưng linh thân! Ngươi phá Mệnh Vẫn, trước Mệnh Vẫn tầng năm đều dùng lôi điện lực chiết xuất thân thể, giúp ngươi có ưu đãi rất lớn, nhưng mà Lôi Linh thân thể của ngươi đã đạt đến cực hạn, sau này tiếp tục dùng lôi điện thối thể thì cũng không thể tiến thêm một bước nữa. Từ giờ trở đi, sau Mệnh Vẫn tầng bốn đều dùng Niết Bàn Thánh Hỏa luyện thể, như vậy, ngươi mới được Lôi Hỏa cùng luyện, đạt tới một cảnh giới khó tin!

Lâm Minh nghe Phượng tiên tử nói xong đột nhiên ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng mừng rỡ, tiến vào Phượng Hoàng Điện cũng không tính là gì, nhưng mà nếu như có thể được Phượng tiên tử dùng Niết Bàn Thánh Hỏa trợ giúp mình chiết xuất thân thể, độ Mệnh Vẫn tầng sáu, thậm chí sau này Mệnh Vẫn tầng bảy, Mệnh Vẫn tầng tám thì cũng có nhiều chỗ tốt hơn.

Niết Bàn Thánh Hỏa, là ngọn lửa khi Phượng Hoàng Niết Bàn dấy lên, dung nhập hỏa căn nguyên vào mình mà nhận được thần hỏa, đẳng cấp của nó vượt xa Tử Sư Lôi Nguyên!

Đây chính là chỗ tốt khi có một cao thủ đỉnh cấp che chở, võ giả pháp thể song tu, thân thể vô cùng rắn chắc, cho nên muốn nổ tung thì rất không dễ. Lúc trước Lâm Minh vì độ Mệnh Vẫn mà hao hết sức của chín trâu hai hổ, bây giờ có Phượng tiên tử, tất cả đều đơn giản hơn nhiều, hơn nữa hiệu quả lại rất tốt.

- Đa tạ Phượng tiên tử tiền bối.

- Nhấc tay làm chút chuyện, ngươi đi theo ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, đi thôi, chúng ta đi Phượng Hoàng Điện, chuyện ngươi lấy được Phượng Huyết Thương cũng không cần che giấu nữa, loại chuyện này có giấu cũng không giấu được, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác biết, thiên tài nếu như không bị ghen tị, vậy không phải thiên tài!

Phượng tiên tử dứt lời tay áo vung lên, một đoàn ánh sáng đỏ bao bọc Lâm Minh, ngay sau đó, bọn họ liền đi tới Phượng Hoàng Điện. Phượng tiên tử là người nói được làm được, chuyện nói ra sẽ lập tức đi làm, tuyệt không kéo dài.

Chương 970: Trên ngọn sóng gió

- Phượng tiên tử, ngươi muốn sắp xếp tiểu tử Mệnh Vẫn tầng năm này tiến vào Phượng Hoàng Điện?

Lúc lĩnh thân phận lệnh bài ở Phượng Hoàng Điện, lão nhân phụ trách đăng ký cau mày, có chút hoài nghi liếc nhìn Lâm Minh một cái. Hắn là Phó điện chủ thứ nhất của Phượng Hoàng Điện, họ Tôn, tu vi cảnh giới Thần Quân.

- Cơ sở vững chắc, tuy nhiên tu vi quá thấp, võ giả Mệnh Vẫn trừ phi là Mệnh Vẫn tầng chín, nếu không không thể tiến vào Phượng Hoàng Điện.

- Thật không? Ta theo biết, tuy nói Phượng Hoàng Điện quy định đệ tử Mệnh Vẫn tầng chín hoặc là cảnh giới Thần Biến mới có thể gia nhập, nhưng trên thực tế, một ít Mệnh Vẫn kỳ xuất thân đại thế gia, thậm chí võ giả Toàn Đan kỳ, bối cảnh thâm hậu, lại được chứng thực rất đại tiềm lực, liền có thể thông qua một ít quan hệ, đặc biệt tiến vào Phượng Hoàng Điện!

Phượng tiên tử vừa nói đã vạch trần lão nhân họ Tôn, tuy nhiên lão nhân họ Tôn không chút xấu hổ, cười nói:

- Cũng là ngươi nói, cần xuất thân từ đại thế gia, hơn nữa rất có tiềm lực, tiểu tử này, xuất thân từ đại thế gia sao?

Hắn trên dưới đánh giá Lâm Minh một lần, Lâm Minh vừa mới tiến vào Thần Vực không lâu, chân nguyên vẫn còn giữ lại đặc tính của võ giả hạ giới, liếc mắt một cái đã nhìn ra được, hiển nhiên không xuất thân từ thế gia.

Phượng tiên tử mặt không đổi sắc nói:

- Lâm Minh lúc trước tiến vào Thánh Khí Các, được khí linh Thánh Khí Các tán thành, chiếm được Phượng Huyết Thương, đây có đủ tư cách được tiến vào Phượng Hoàng Điện hay không?

- Hả?

Lão nhân kia nghe xong Phượng tiên tử nói ánh mắt sáng lên:

- Phượng Huyết Thương! Thì ra là thế! Ta nói là ai chiếm được Thánh khí đứng đầu Thánh Khí Các, thì ra chính là tiểu tử này.

Lão nhân nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút kinh ngạc. Cũng có chút nghiền ngẫm:

- Từ hạ giới phi thăng Thần Vực không lâu, nhận được Phượng Huyết Thương, đúng là thần kỳ, Phượng tiên tử, ngươi đúng là hảo nhãn lực à, từ trong đống rác cũng có thể nhặt được bảo bối.

Ánh mắt Lão nhân đánh giá Lâm Minh ẩn chứa vẻ không hiểu, Lâm Minh mặt không đổi sắc, hắn mơ hồ có cảm giác, tu vi lão nhân này cũng là cảnh giới Thần Quân. Hơn nữa có thể không chỉ cảnh giới Thần Quân sơ kỳ. Đến tột cùng là cấp bậc gì, hắn cũng không rõ lắm, loại tồn tại này, xa xa không phải mình có thể chống lại.

Loại lão quái vật tu vi cực cao này, tự nhiên sẽ không phải vì một kiện Thánh khí cực phẩm liền nhằm vào chính mình. Nhưng mà lúc trước Phượng tiên tử nói qua. Lão nhân này cũng là người của Cửu Dương chân nhân, do vậy, tự nhiên phải đề phòng nhiều hơn.

- Được khí linh Thánh Khí Các tán thành. Quả thật có thể tiến vào Phượng Hoàng Điện, tuy nhiên nói một cách tục tĩu là, nếu tương lai ngươi thành tựu thấp kém thì lão phu cũng sẽ đuổi ngươi ra, đến lúc đó ngươi có thể sẽ chịu đả kích rất lớn, ngươi có thể tự cân nhắc đi.

Tôn lão nhân không nhanh không chậm nói.

- Nếu Lâm mỗ kỹ không bằng người, không cần tiền bối đuổi ta, ta sẽ tự mình ra đi!

- Được, đây là thân phận lệnh bài của ngươi.

Tôn lão nhân nói xong vung tay lên, một tấm lệnh bài bay vào tay Lâm Minh, đó là một lệnh bài màu vàng đỏ, trên mặt chính có khắc một con Phượng Hoàng, mặt trái viết ba chữ Lâm Minh, với lệnh bài Kim Ô Điện tương tự như nhau.

- Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử Phượng Hoàng Điện ta, bị lão phu quản hạt, đệ tử Phượng Hoàng Điện cấm tư đấu, có mâu thuẫn không thể giải quyết. Chiến một trận thì cũng có thể, chỉ cần có Điện hộ pháp làm chứng, ở Niết Bàn Tế Đàn quyết phân thắng bại, trước khi chiến ước định kẻ bại phải trả một cái giá phải trả, nếu không, bất kỳ kẻ nào chủ động hất lên tranh chấp thì sẽ bị trấn áp ngàn năm!

Tôn lão nhân nói không riêng gì quy củ của Phượng Hoàng Điện, cũng là quy củ của toàn bộ Phượng Minh Cung, tuy nhiên Phượng Minh Cung cấp bậc sâm nghiêm, nếu như đệ tử Hỏa Điểu Cung phạm thượng, mạo phạm uy nghiêm đệ tử Phượng Hoàng Điện, đệ tử Phượng Hoàng Điện có thể trực tiếp xử tử, đây cũng không tính vi phạm cung quy.

- Lâm Minh, sau này ngươi tiềm tu ở trong này, đây là một quả ngọc giản ta dùng tu vi 300 năm luyện chế ra, trong đó có 1 hóa thân, thời khắc nguy cơ, chỉ cần bóp nát ngọc giản này, hóa thân của ta sẽ xuất hiện, mà bản thân ta, cũng sẽ ở trong 3 tức đuổi tới, chỉ cần ngươi không ra khỏi thế giới Phượng Minh Cung.

Võ giả có tu vi đạt tới cảnh giới nhất định có năng lực có thể luyện chế hóa thân, thực lực mạnh yếu của hóa thân phải xem võ giả trong lúc luyện chế rót vào bao nhiêu tu vi, những tu vi này rót vào trong hóa thân cũng không phải bỏ qua, bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi, nhưng mà, nếu hóa thân bị người đánh chết, vậy thì những tu vi này sẽ không còn.

- Ha ha, 300 năm tu vi luyện chế hóa thân, Phượng tiên tử, ngươi đúng là đổ cả vốn gốc lên người Lâm Minh, hóa thân như vậy, chỉ sợ là ngươi nhiều nhất chỉ luyện được hai ba cái, có nhiều hơn nữa thì sẽ ảnh hưởng tới tu luyện của ngươi.

Tôn lão nhân cười hắc hắc, hắn biết Phượng tiên tử ở trước mắt mình đưa hóa thân ngọc giản cho Lâm Minh chính là chấn nhiếp mình, khiến cho những người có lòng dạ bất lương đối với Lâm Minh mang lòng dạ bất lương đừng nghĩ đánh chủ ý vào.

- Lâm Minh, ngươi cùng lão phu đến đây đi, vừa lúc hôm nay đến phiên lão phu giảng pháp, ngươi cũng tới nghe một chút đi.

Tôn lão nhân nói xong câu đó, tay áo vung lên, một đạo ánh sáng đỏ bao bọc ở Lâm Minh, trực tiếp mang theo Lâm Minh tiến vào Phượng Hoàng Điện, đây là một khu vực khoảng 10 dặm, là một trong dãy nhà lớn nhất toàn bộ Phượng Minh Cung.

Nơi này mỗi một đệ tử đều có 1 tòa cung điện làm phủ đệ, mức độ lớn nhỏ, xa hoa của cung điện vượt xa hoàng cung ở hạ giới. Trong đó có các loại nhà thuỷ tạ ban công, quỳnh lâu điện ngọc, núi giả lâm viên, ôn tuyền, thậm chí còn có khu vực săn bắn, hàng hóa mỗi ngày đều có người chuyên môn vận chuyển tới đây, trong cung điện còn có rất nhiều nha hoàn, người hầu phàm nhân, chừng mấy trăm người, tất cả công việc vụn vặt trong cuộc sống đều được quản lý cẩn thận.

Có một ít đệ tử thậm chí ở trong phủ đệ thành lập tam cung Lục Viện, hậu cung có ba ngàn, đó quả nhiên là cuộc sống Hoàng đế.

Trên thực tế, ở trong Phượng Minh Cung, có rất nhiều người không phải là tộc nhân thượng cổ Phượng tộc, những người này chỉ là người bình thường ở Thần Vực, được chiêu mộ tiến vào làm tạp dịch, mà phần lớn nha hoàn, người hầu trong Phượng Hoàng Điện phần lớn đều do bọn họ đảm đương.

Trong Phượng Hoàng Điện trừ rất nhiều phủ đệ của đệ tử ra, còn có rất nhiều luyện tràng, Pháp trận tu võ, còn có rừng rậm nuôi rất nhiều hung thú dùng để thí luyện, những nơi này chiếm phần lớn như vực.

Khi Lâm Minh tiến vào khu vực trung tâm của Phượng Hoàng Điện, đệ tử Phượng Hoàng Điện đang tụ tập nghe giảng pháp. Mỗi ngày Phượng Hoàng Điện đều có một vị cường giả Thần Quân giảng pháp, một lần giảng là mấy canh giờ, trong đó bao gồm công pháp thượng cổ Phượng tộc, võ kỹ, hỏa hệ pháp tắc, thậm chí còn có một ít liên quan đến Không gian ý cảnh, Thời gian ý cảnh vân vân.

Hôm nay lão sư giảng pháp đúng là lão nhân họ Tôn.

Đến buổi trưa, đúng là bắt đầu tới bài giảng. Lão nhân họ Tôn hóa thành một tia sáng đỏ, mang theo Lâm Minh cùng nhau đi tới nghe ngộ cung.

- Hả? Bên cạnh Tôn Điện sao lại có một người trẻ tuổi đi cùng, chẳng lẽ là đệ tử mới vào điện?

Đệ tử Phượng Hoàng Điện có tổng cộng mấy trăm người, trong đó cường giả cảnh giới Thần Biến chiếm hơn chín thành, những người này đều biết nhau, cho nên đột nhiên xuất hiện một gương mặt mới mới nhận ra.

- Hắn mới chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, chẳng lẽ là con cháu đại thế gia?

- Làm sao có thể, hắn rõ ràng là người hạ giới phi thăng, mới vừa vào Thần Vực không lâu, không biết vì sao được Tôn Điện chủ mang theo bên người, lại mang đến nghe ngộ cung, chẳng lẽ tới đây nghe pháp? Nơi này chỉ có đệ tử Phượng Hoàng Điện mới có thể được nghe pháp lúc này.

Mọi người nhao nhao nghị luận, lão nhân họ Tôn giơ hai tay nhấn xuống, đệ tử nghe ngộ cung lập tức im bặt:

- Chư vị, đây là đệ tử mới tiến vào Phượng Hoàng Điện ta, Lâm Minh, ngày sau hắn ở Phượng Điện này!

Phượng Hoàng Điện kỳ thật được tạo thành từ hai cái điện, một cái là Phượng Điện, một cái là Hoàng Điện. Hai từ Phượng Hoàng đều gọi chung cho sống mái, hùng là phượng, thư là phượng hoàng, Phượng Hoàng Điện cũng có đối ứng, nam đệ tử ở Phượng Điện, nữ đệ tử ở Hoàng Điện.

- Hả? Đúng là đệ tử mới của Phượng Hoàng Điện!

- Hắn chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, còn là người hạ giới phi thăng, làm sao đủ tư cách vào Phượng Hoàng Điện, chẳng lẽ thiên phú khác biệt?

Lão nhân họ Tôn vừa nói ra lời này, võ giả ở đây đều cảm thấy vô cùng giật mình, rất nhiều người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Lâm Minh. Trong số bọn họ, rất nhiều người đều phải khổ cực đột phá Thần Biến kỳ mới được tiến vào Phượng Hoàng Điện, nhưng Lâm Minh chri có tu vi Mệnh Vẫn tầng năm đã được tiến vào, lại được hưởng dụng tài nguyên tốt hơn bọn họ nhiều, trong lòng bọn họ đương nhiên cảm thấy bất bình.

- Ha ha, các ngươi không cần hoài nghi thiên phú của Lâm Minh, chuyện ồn ào huyên náo Phượng Huyết Thương lần này, các ngươi lại không biết, nó đã lọt vào tay Lâm Minh. Lâm Minh được các khí linh Thánh Khí Các tán thành, tự nhiên có tư cách tiến vào Phượng Hoàng Điện.

Lão nhân họ Tôn mí mắt giật giật, lơ đểnh nói.

- Cái gì? Thì ra người lấy đi Phượng Huyết Thương chính là hắn!

- Một tên võ giả hạ giới phi thăng mà lấy được Phượng Huyết Thương!

Lập tức, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Minh đều thay đổi, không nghĩ tới thanh niên tuấn tú trước mắt nhìn qua bình thường này, lại đoạt được Phượng Huyết Thương.

- Thật sự không thể lý giải, khí linh Thánh Khí Các làm sao phán đoán, Phượng Hoàng Điện ta có rất nhiều sư huynh thiên phú khác biệt muốn lấy Phượng Huyết Thương nhưng đều thất bại, bây giờ lại cho một tên võ giả hạ giới phi thăng lấy được, ta cũng không tin, tiềm lực, thiên phú của hắn còn mạnh hơn chúng ta.

Một tên đệ tử không phục nói, Thánh Khí Các phán định tiềm lực, thiên phú võ giả kỳ thật cũng không có tiêu chuẩn nhất định, khí linh hoàn toàn là dựa theo Thánh Khí Các khảo hạch nó đề ra mà quyết định, điều này làm cho trong lòng một ít đệ tử khó tránh khỏi có chút bất bình, hoài nghi khí linh Thánh Khí Các phán đoán không công bằng.

- Ta cũng dùng thương vậy, không nghĩ tới, thần binh Phượng

Huyết Thương đứng đầu Thánh Khí Các lại nằm trong tay một tên võ giả hạ giới phi thăng, vì thế ta cố gắng sáu năm lại thất bại trong gang tấc...

Một tên đệ tử cảm thán, cũng có chút tiếc hận, loại cảm giác này giống như là, ở trong môn phái mình có sư muội dung mạo kinh thiên, thiên phú có một không hai trong thiên hạ, các phương diện khác đều vô cùng hoàn mỹ, nếu có thể cùng nàng song tu, thì sẽ vô cùng có lợi đối với tu vi mình, thậm chí đột phá bình cảnh.

Vô số nam đệ tử theo đuổi nàng, đều gãy cánh trở về, kết quả, về sau một tên bình dân mới gia nhập môn phía liền ôm sư muội mỹ mạo vô song vào tay, điều này làm cho những người khác làm sao không ghen tị?

Lão nhân họ Tôn đứng ở trên đài, chắp hai tay sau lưng, tùy ý để đệ tử bên dưới nghị luận, hắn chỉ cười tủm tỉm, không chút can thiệp.

Lâm Minh thấy một màn như vậy, trong lòng cười khổ, cừu hận này đúng là không sao nói rõ được, lão nhân họ Tôn này chín phần là cố ý, vài ba câu đã đem mình đặt lên đầu sóng ngọn gió.

Cho tới tận khi nửa nén hương sau, thanh âm nghị luận mới dần dần nhỏ xuống, lão nhân họ Tôn mới nói:

- Tốt lắm, Lâm Minh, ngươi tìm tìm một hàng bên dưới ngồi xuống đi, lão phu sắp bắt đầu giảng pháp, trong lúc giảng pháp cấm lên tiếng.

Lão nhân họ Tôn vung tay áo lên, Lâm Minh đã bị đưa đến trong đoàn người, ánh mắt mấy tên đệ tử xung quanh lập tức dồn về phía hắn.

Chương 971: Tự rước lấy nhục

Dẫn tới chú ý là không thể tránh khỏi, Lâm Minh cũng không để ý đến ánh mắt những đệ tử kia, chăm chú nghe pháp.

Hắn đoán được những đệ tử Phượng Hoàng Điện kia sẽ hỏi cái này hỏi cái kia, phương diện này nếu làm không tốt thì sẽ giống như Hoàng Nhạc Hồng nhân, đánh chủ ý lên Phượng Huyết Thương của mình, Lâm Minh mặc kệ những người này, vì thế rất quyết đoán đóng thần thức hải của mình, cũng không tiếp thụ chân nguyên truyền âm.

- Tiểu tử này, ta vốn đang muốn đánh chủ ý tìm hiểu chi tiết về hắn, không nghĩ tới hắn đủ quyết đoán, không tiếp thu truyền âm, vô cùng cố chấp.

- Hắn đoán chắc chúng ta sẽ dùng chân nguyên truyền âm cho hắn, lười đáp lại chúng ta, cho nên mới đóng thần thức hải, đúng là càn rỡ.

- Mệnh Vẫn tầng năm, tu vi ở trong đệ tử Phượng Hoàng Điện chúng ta là thứ ba từ dưới lên, trừ cái tên đệ tử Hỏa Thiều Nhan tu vi Toàn Đan kỳ, còn có một tên Mệnh Vẫn tầng hai của Tiêu gia, thì là tới hắn, chúng ta cứ chờ xem, xem hắn rốt cuộc có bổn sự gì. Khí linh Thánh Khí Các tuy rằng ánh mắt rất độc, nhưng ta cũng không tin, thiên tài trưởng thành nhiều chuyện xấu như vậy, nó có thể nhiều lần nhìn chuẩn tiềm lực, tính chuẩn thiên cơ, nếu đến lúc đó thực lực Lâm Minh không bằng người, sau đó bị đuổi ra khỏi Phượng Hoàng Điện thì có trò hay để xem rồi!

Những đệ tử này nghị luận một phen, thiên tài phần lớn tính tình đều cao ngạo, thích cạnh tranh, người có thể đi vào Phượng Hoàng Điện, người nào không phải người nổi bật trong trẻ tuổi tài tuấn của Phượng Minh Cung?

Những người này, xuất thân đại gia tộc thì không cần phải nói, đó là tồn tại từ nhỏ đã là chúng tinh củng nguyệt, xuất thân tiểu gia tộc và bình dân tuy rằng tuy thưa hơn chút, nhưng mà từ một tỉ mấy tộc nhân của thượng cổ Phượng tộc thì Phượng Minh Cung vẫn tuyển ra được, cũng là thiên chi kiêu tử trong thiên chi kiêu tử, ai lại đi thừa nhận mình không bằng người khác chứ?

Hiện tại, khí linh Thánh Khí Các nhận định một tên võ giả hạ giới phi thăng thiên phú, tiềm lực cao hơn bọn họ. Lại để cho hắn lấy đi Phượng Huyết Thương 36 năm không xuất thế, bọn họ làm sao mà chịu phục?

Ai mạnh ai yếu, phải chân chính giao thủ mới biết được, là thiên tài, nếu không có tâm tư không chịu thua, người khác nói kẻ nào đó mạnh hơn ngươi, ngươi không đi nghiệm chứng một chút mà sờ sờ mũi đồng ý, vậy từ ngày đó cũng đã mất đi ngạo tâm, ngày sau thành tựu cũng không quá lớn.

Đang nghe ngộ cung, trên đài cao lão nhân họ Tôn thao thao bất tuyệt giảng pháp.

Lâm Minh căn bản không để ý tới những đệ tử nói truyền âm kia. Hắn đang chuyên tâm nghe pháp. Lão nhân họ Tôn tuy rằng không mấy thân mật với mình, nhưng hắn giảng thuật hỏa hệ ý cảnh, hỏa hệ công pháp, lại vô cùng huyền ảo. Cho dù là Chước nhiệt ý cảnh nhập môn hỏa hệ ý cảnh, hắn cũng nói ra được một đống đạo lý lớn. Những đạo lý này đều ẩn chứa huyền cơ, khiến Lâm Minh sau khi nghe xong lại phải nghiền ngẫm thật lâu.

Lần giảng pháp này kéo dài tới ba canh giờ, cho tới tận khi mặt trời xuống núi, lão nhân họ Tôn mới nói:

- Tốt lắm, lần giảng pháp này dừng ở đây, các ngươi trở về tỉ mỉ phẩm ngộ đi!

Lão nhân họ Tôn nói xong, tiêu sái rời đi, lưu lại Lâm Minh vẫn đắm chìm ở trong suy nghĩ như trước, hiện trường một ít cao thủ nghe giảng pháp, có thứ chưa ngộ được nhiều từ trên ngọc giản, nghe xong lão nhân họ Tôn lý luận rất nhiều, Lâm Minh cũng lại nhận được không ít dẫn dắt.

- Điều kiện của trẻ tuổi tuấn kiệt Thần Vực quả thật không phải võ giả hạ giới có thể bằng được, võ giả hạ giới, có một sư phụ Thần

Hải kỳ cũng đã quá khó rồi, võ giả Thần Vực lại có cường giả cảnh giới Thần Quân, thậm chí cảnh giới rất cao làm lão sư...

Lâm Minh trong lòng cảm khái, tuy nhiên may mắn là mình ở Thiên Diễn Đại Lục chiếm được Ma Phương, tài nguyên cằn cỗi ở hạ giới ngược lại hoàn thiện chính mình.

Hắn đang nghĩ ngợi, đột nhiên một giọng nói truyền đến:

- Lâm Minh là ngươi sao? Ta là con cháu gia tộc họ Hỏa - Hỏa Viêm Quảng, tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, đệ tử Phượng Hoàng Điện, tôn Điện chủ nói ngươi được khí linh Thánh Khí Các tán thành, đạt được Phượng Huyết Thương, có phải không?

- Ngươi muốn nói gì?

Lâm Minh hơi hơi híp mắt, Hỏa Viêm Quảng đứng ở trước mặt mình, phía sau còn có vài tên đệ tử, có Mệnh Vẫn, có Thần Hải, tu vi đều trên mình, xem tư thế này, tuyệt đối là lai giả bất thiện.

- Không có gì, ta chỉ muốn cùng ngươi so chiêu, khí linh Thánh Khí Các nhận định thiên phú ngươi tốt hơn ta, tiềm lực mạnh hơn ta, ta cũng không tin! Cho nên muốn nghiệm chứng một chút xem ngươi có phải lợi hại hơn ta hay không. Tuy rằng tu vi ta cao hơn ngươi ba tầng Mệnh Vẫn, nhưng mà ngươi có Phượng Huyết Thương, dư dả san bằng chênh lệch, phải nói, ngươi còn chiếm ưu thế! Nếu ngươi bị ta đánh bại, vậy chứng minh ngươi không xứng có được Phượng Huyết Thương, thế nào, ngươi dám không?

Khi Hỏa Viêm Quảng nói chuyện, phát ra một cỗ khí thế linh hoạt, sắc bén, bức thẳng tới mi tâm Lâm Minh, loại cảm giác này, giống như có một người dùng một thanh hàn quang dày đặc kề lên đầu mình vậy.

Lâm Minh cảm thấy buồn cười:

- Ngươi có ý tứ gì? Ta không xứng có được Phượng Huyết Thương, có phải thua phải đem Phượng Huyết Thương đưa cho ngươi hay không?

- Hắc, châu báu tặng mỹ nhân, thần binh xứng anh hùng, Thánh khí cực phẩm, đương nhiên là người có năng lực mới có được, ngươi là Mệnh Vẫn tầng năm cầm một thanh cực phẩm Thánh thương, chiến đấu với ta là Mệnh Vẫn tầng tám, nếu như mà thua, vậy ngươi còn thể diện gì mà giữ lại Phượng Huyết Thương nữa.

Hỏa Viêm Quảng ha ha cười, cố ý kích Lâm Minh, dựa theo quy củ Phượng Hoàng Điện, đệ tử không thể tư đấu, nhưng có thể ở dưới Điện hộ pháp làm chúng, ở Niết Bàn Tế Đàn quyết phân thắng bại, trước khi chiến phải ước định cái giá phải trả, mà mục tiêu của Hỏa Viêm Quảng chính là Phượng Huyết Thương của Lâm Minh.

Hỏa Viêm Quảng nói xong, mấy tên võ giả phía sau hắn cũng bắt đầu thêm mắm thêm muối huyên náo:

- Cái này có trò hay xem rồi, tu vi Hỏa Viêm Quảng là Mệnh Vẫn tầng tám đỉnh phong, là đệ tử cực kỳ ưu tú thế hệ trẻ tuổi của Hỏa gia, cách Mệnh Vẫn tầng chín cũng chỉ còn một bước, ta thấy Lâm Minh không phải là đối thủ!

- Không sai, Mệnh Vẫn tầng chín, Phượng Hoàng Điện tổng có không tới 30 võ giả Mệnh Vẫn tầng chín, mà trong số này có không ít người đã đột phá cảnh giới Thần Biến, còn có Thần Hải trung kỳ, Thần Hải hậu kỳ. Mệnh Vẫn tầng chín tương lai đột phá cảnh giới Thần Quân vô cùng thoải mái, Hỏa Viêm Quảng ngày sau nhất định là cường giả cảnh giới Thần Quân, tuy nhiên Lâm Minh này cũng không kém, được khí linh Thánh Khí Các tán thành, cộng thêm Phượng Huyết Thương, ta xem đây là một trận long tranh hổ đấu à.

- Ngươi thì biết cái gì! Khí linh Thánh Khí Các cũng chỉ tương đương với cao thủ cảnh giới Thần Quân sơ kỳ. Chỉ là nó sống quá lâu cho nên nhãn lực quả thật hơn người, nhưng thiên tài trưởng thành có vô số rủi ro, nó làm sao có thể nhiều lần tính chuẩn thiên cơ? Nói không chừng lần này nhìn sai, mà Hỏa Viêm Quảng cũng đã trải qua vô số chiến đấu nghiệm chứng, chiến kỹ Liệt Hỏa Phần Thiên, hắn đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, đồng thời lĩnh ngộ hỏa hệ ý cảnh tầng thứ ba – Sang Sinh, không biết đánh bại bao nhiêu thiên tài cùng tuổi!

Mấy tên đệ tử kẻ xướng người hoạ, cố ý kích Lâm Minh ra tay.

Hỏa Viêm Quảng muốn khiêu chiến Lâm Minh mục đích rất rõ ràng, một là hắn không phục, nên muốn chứng minh mình mạnh hơn Lâm Minh, thứ hai cũng quan trọng hơn là muốn chiếm được Phượng Huyết Thương, chỉ cần chọc giận Lâm Minh, để hắn ra tay, cho dù Hỏa Viêm Quảng thua, vậy cũng chỉ mất một chút thể diện mà thôi, không coi là tổn thất lớn.

Lâm Minh nhìn đám đệ tử giống như những tên ngốc này diễn trò, đột nhiên nở nụ cười:

- Các ngươi diễn trò thật vùng về, ta không biết các ngươi là đem người khác coi như là tên ngốc, hay là người trên thế giới này đều ngốc như các ngươi? Các ngươi muốn khiêu chiến ta, thắng thì muốn Phượng Huyết Thương của ta, thua thì mất chút mặt mũi, thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao? Các ngươi tưởng mặt mũi các ngươi có thể so được với cực phẩm Bảo khí sao?

Lâm Minh nói như vậy, lập tức khiến cho đám đệ tử xuất thân thế gia sắc mặt khó coi bao nhiêu thì có khó coi bấy nhiêu, có bao nhiêu vẻ mặt thì bọn họ đều thể hiện ra mặt.

Lúc trước đúng là bọn họ khi dễ Lâm Minh mới đến Thần Vực, kiến thức ít, rất dễ xúc động, không hiểu chuyện, nên muốn lừa gạt Lâm Minh một phen, nhưng mà hiện tại bị Lâm Minh một câu phản bác kết quả biến bọn họ trở thành đám ngốc.

- Lâm Minh, ta còn tưởng ngươi là nhân vật, kết quả cũng là gan nhỏ như chuột, ngươi không dám xuất chiến, sợ thua sao? Hắc hắc, xem ra ngươi chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi, ngày sau khó thành đại sự.

Sau khi Hỏa Viêm Quảng bị Lâm Minh vạch trần, nhưng không chút quẫn bách, ngược lại tiếp tục xem thường Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, trào phúng nói:

- Năng lực hiểu biết của ngươi quả thật không thể không khiến người ta khen tặng, ta khi nào nói qua không dám xuất chiến, ngươi muốn khiêu chiến ta thì cũng có thể, xuất ra một kiện Thánh khí cực phẩm là tiền đặt cọc là được.

Lâm Minh đến Phượng Hoàng Điện là muốn tĩnh tu tấn công Mệnh Vẫn tầng sáu, cũng làm chuẩn bị cho Cổ Phượng thí luyện nửa năm sau, cố thủ thắng chiếm được phần thưởng lớn của Cổ Phượng thí luyện, sao lại cùng những người này giằng co.

Hôm nay nếu như đáp ứng khiêu chiến của Hỏa Viêm Quảng, cho dù thắng, như vậy ngày mai, cũng sẽ nhảy ra một tên Hoàng Viêm Quảng, Tiêu Viêm Quảng tiếp tục khiêu chiến mình.

Hỏa Viêm Quảng chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám, mà ở trên hắn, còn có không ít cường giả cảnh giới Thần Hải, thậm chí Mệnh Vẫn tầng chín cường giả Thần Hải, những người cảnh giới Thần Hải này, ngại dùng thân phận, căn bản không tới khiêu chiến với mình, loại chuyện này giống như một đại nhân đi khiêu chiến một hài tử, không thể nào nói nổi.

Tuy nhiên, nếu như mình một đường chiến thắng xuống dưới thì như vậy không bao lâu sau rất có thể dẫn tới Cửu Vẫn Thần Hải khiêu chiến, Lâm Minh cũng không tự đại đến mức cho rằng mình có trình độ có thể chiến thắng Cửu Vẫn Thần Hải, một khi thua, vậy chính là hắn coi tiền như rác.

- Ngươi!

Hỏa Viêm Quảng sắc mặt đỏ lên, tuy rằng hắn xuất thân đại gia tộc, nhưng tu vi chỉ có Mệnh Vẫn kỳ, đi đâu mà kiếm được Thánh khí cực phẩm đây?

- Thế nào? Ta nói có vấn đề sao? Ta còn tưởng là một nhân vật, thì ra cũng là gan nhỏ như chuột, ngươi không dám lấy Thánh khí cực phẩm ra, sợ thua sao? Hắc hắc, xem ra ngươi chẳng qua cũng thế mà thôi, ngày sau khó có thành tựu lớn.

Lâm Minh đem những lời trào phúng lúc trước của Hỏa Viêm Quảng ném trở về nguyên si cho hắn, thế gian này chuyện buồn bực nhất chính là bị người khác lấy lời mình vừa nói qua phản kích lại mình.

Điều này làm cho sắc mặt Hỏa Viêm Quảng càng thêm khó coi.

- Ồ, ta biết rồi, ngươi là không có Thánh khí cực phẩm sao? Không lấy được ra, vậy ngươi còn ở chỗ này vô nghĩa cái gì, tránh ra đi, khi nào kiếm được Thánh khí cực phẩm thì hãy tới tìm ta.

Lâm Minh lười cùng với những người này giằng co, chân đạp Kim Bằng Phá Hư thân pháp, trực tiếp bay về phía phủ đệ của mình.

- Tiểu tử này, chết tiệt!

Hỏa Viêm Quảng từ đầu tới cuối một chút tiện nghi cũng không chiếm được, ngược lại bị Lâm Minh làm nhục một phen, khiến người khác xem thường.

Chung quanh có không ít võ giả xem trò, trong đó có một ít có cảnh giới Thần Hải, thậm chí cảnh giới Thần Quân.

- Hắc hắc, có ý tứ, tiểu tử này tuy rằng từ hạ giới tới, nhưng cũng không phải là kẻ hư đầu, Hỏa Viêm Quảng khi người ta là tên ngốc, kết quả tự rước lấy nhục, ngày sau ta phải đề phòng tên Lâm Minh một chút mới được, hắn sẽ trở thành đối thủ lớn nhất của ta.

Trong đoàn người, một nam nhân tai phải đeo vòng, sờ sờ cằm cười, đệ tử Phượng Hoàng Điện với nhau cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nơi này không có bằng hữu, chỉ có đối thủ. Mượn Cổ Phượng thí luyện mà nói, nên muốn chiếm được ngôi đầu nhận được phần thưởng dày, thì chỉ còn cách đạp người khác xuống dưới chân mới được.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 972: Gây thù hằn

- Hỏa thiếu, chúng ta không thể cứ như vậy quên đi, tên Lâm Minh này quá kiêu ngạo.

Vài tên đệ tử ở bên cạnh Hỏa Viêm Quảng cũng không phải là tộc nhân Hỏa thị. Tuy nhiên bọn họ đều dùng thân phận khác họ đầu nhập Hỏa hệ thị tộc. Ở thượng cổ Phượng tộc, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, võ giả bình dân không có bất kỳ bối cảnh muốn xuất đầu vô cùng khó khăn, thậm chí sau khi chiếm được cơ duyên lại bị người ta giết người cướp của.

Ở thế giới võ giả, thất phu vô tội hoài bích có tội là đạo lý rất bình thường, vì tìm kiếm che chở, cũng vì tài nguyên, rất nhiều võ giả bình dân đầu nhập đại gia tộc.

Những đệ tử đầu phục Hỏa hệ thị tộc này, tự nhiên phải nịnh bợ Hỏa Viêm Quảng. Bây giờ mấy người này nhìn thấy hắn bị chê cười, lại bị sỉ nhục trước mặt bao người, bọn họ đều hận tới nghiến răng nghiến lợi.

- Hừ, thù này ta tuyệt đối phải báo.

- Hỏa thiếu, nếu không như vậy, ngươi mượn gia tộc một kiện Thánh khí cực phẩm, với thân phận của Hỏa thiếu, cho mượn một kiện cũng không phải không có khả năng, đến lúc đó có Thánh khí cực phẩm, liền cùng Lâm Minh chiến một trận, quang minh chính đại thắng Phượng Huyết Thương của hắn, khiến cho Lâm Minh hắn mất hết mặt mũi.

Một tên đệ tử khác họ đột nhiên ngoài dự kiến nói, hắn tự nhận đây là chủ ý không tồi.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, hắn nói lại khiến cho Hỏa Viêm Quảng ném lại hắn với một ánh mắt chán ghét, điều này làm cho không rõ rốt cuộc là chuyện gì vậy? Mình nói có vấn đề sao?

- Lắm miệng! Ta làm chuyện gì, cần ngươi chỉ dạy sao?

Hỏa Viêm Quảng lạnh như băng nói, tên đệ tử kia bị người mắng cho một trận, lập tức ách một cái, hiển nhiên, hắn vuốt mông ngựa nhưng lại đập vào móng ngựa.

- Ha ha, tam đệ, xem ngươi hình như không nắm chắc thắng Lâm Minh a.

Ở phía sau Hỏa Viêm Quảng, một tên thanh niên tóc đỏ cười tủm tỉm nói. Thanh niên này cũng là con cháu dòng chính Hỏa thị, đường huynh của Hỏa Viêm Quảng.

- Nếu không với thân phận của ngươi, chỉ mượn một kiện Thánh khí cực phẩm mà nói thì vẫn mượn được.

- Hừ, một kiện Thánh khí cực phẩm, giá trị bằng mấy chục kiện Thánh khí thượng phẩm, nếu như mua bán không vốn, ta kích Lâm Minh ra tay, vậy tùy tiện đánh như thế nào, thắng đương nhiên là tốt nhất. Thua ta cũng có thể chịu đựng. Nhưng một trận đổ đấu liên quan đến hai kiện Thánh khí cực phẩm, không thể không coi trọng.

- Thực lực khí linh Thánh Khí Các tuy rằng không cao, nhưng nó không biết tồn tại mấy mươi vạn năm, gặp qua trẻ tuổi tuấn kiệt chỉ sợ là trên ức! Nhãn lực của nó không phải người bình thường có thể so sánh. Cho nên Phượng Minh Cung mới có thể yên tâm để khí linh Thánh Khí Các phân phối Thánh khí! Tuy nói thiên tài trưởng thành, có vô số nhân tố không biết, nhưng Lâm Minh nếu có thể đạt được khí linh Thánh Khí Các tán thành, tất nhiên có chỗ hơn người, tuy rằng ta cao hơn Lâm Minh ba tầng Mệnh Vẫn.

Nhưng một kiện Phượng Huyết Thương có thể bổ khuyết chênh lệch, cho dù ta tự đánh giá mình rất cao, cũng không nắm chắc trăm phần trăm thắng hắn, nếu tùy tiện chiến một trận, mất đi một kiện Thánh khí cực phẩm thì gia tộc truy cứu, ta khó thoát khỏi chịu tội, phần tổn thất này, chỉ sợ ngày sau tài nguyên của ta sẽ bị khấu trừ, ảnh hưởng lớn tới thành tựu của ta sau này.

- Hơn nữa, một trận đại chiến liên quan đến quyền sở hữu hai kiện Thánh khí cực phẩm, sẽ khiến vô số người nhìn vào, một khi thua, sẽ mất hết mặt mũi, vốn gốc không gỡ được trở về, trong lòng ta lại tạo thành tâm ma, có thể... vượt qua không, vẫn là một ẩn số chưa biết!

Hỏa Viêm Quảng lời này là dùng chân nguyên truyền âm, chỉ nói với đường huynh của mình. Hiển nhiên loại chuyện ở dưới khí thế của người khác, tự diệt uy phong của mình, tự nhiên sẽ không ở trước mặt mọi người nói ra, ảnh hưởng tới uy tín của hắn.

- Hắc hắc, tam đệ, ngươi đúng là thật bình tĩnh!

Thanh niên tóc đỏ cười một tiếng, kỳ thật hắn cũng cảm thấy Hỏa Viêm Quảng và Lâm Minh chiến một trận có chút mơ hồ.

- Hừ! Ta không sợ chiến đấu, không sợ cạnh tranh, không sợ đánh bạc, nhưng cũng sẽ không ở dưới tình huống không nắm chắc mà đánh bạc tánh mạng của mình, một kiện Thánh khí cực phẩm, toàn bộ tài sản của ta cũng không bồi thường nổi một phần năm!

- Vậy ngươi cứ như vậy quên đi sao?

- Quên đi? Đương nhiên không! Hỏa Viêm Quảng ta cũng không chịu thiệt, chỉ có ta thu thập người khác, không có người khác thu thập ta, trừ phi những kẻ xuất thân kia, thiên phú còn mạnh hơn ta. Tuy nhiên cái người loại này, ta cũng sẽ không đắc tội.

Tên Lâm Minh kia, một tên tiểu tử hạ giới phi thăng, dám đem ta đùa giỡn, dùng lời ta nói đáp trả lại ta, trước mặt mọi người khiến ta mất hết mặt mũi, lại còn cố tình khiến ta không phản bác được! Nếu như ta không đem mối hận này nhổ ra, ngày sau làm sao còn ở Phượng Hoàng Điện lăn lộn nữa đây? Ác khí không ra, ý niệm trong đầu không thông, kinh mạch cũng bị trở ngại, cũng sẽ ảnh hưởng tới tu vi của ta.

Ý niệm võ giả không thông kỳ thật cùng loại với buồn phiền của phàm nhân, phàm nhân buồn phiền có thể ảnh hưởng tới thân thể, tới sức khỏe. Võ giả tâm tình nghẹn khuất, ý niệm trong đầu không thông sẽ ảnh hưởng tới tu vi, tu luyện bị trở ngại.

Đây chính là cái gọi là khí (tức giận) không thông, bị tắc nghẽn thành tật.

Có phàm nhân bị tức giận mà sinh bệnh, thậm chí chết tươi, tương ứng, cũng có võ giả bị tức giận phá võ đạo chi tâm, từ đó về sau tu vi khó tiến nửa bước.

- Ồ, vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?

Thanh niên tóc đỏ lông mày nhướng lên, lên tiếng hỏi.

- Ta sắp đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, Mệnh Vẫn tầng chín, tức là viên mãn, Vẫn có chín tầng, Biến có chín biến, Mệnh Vẫn tầng chín tượng trưng cho thoát thai hoán cốt, quá trình từ phàm đến thần, toàn bộ Phượng Hoàng Điện cũng chỉ có 28, 29 võ giả đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín, Mệnh Vẫn tầng tám đến Mệnh Vẫn tầng chín là một lần thực lực nhảy vọt, đến lúc đó, ta sẽ xuất ra đủ tiền đặt cọc, đánh bại Lâm Minh chiếm lấy Phượng Huyết Thương!

- Không sai! Tuy nhiên ngươi đến Mệnh Vẫn tầng chín, Lâm Minh chắc gì đã dám ứng chiến, hắn cũng không ngốc, biết rõ đánh thua, hắn làm sao lại ngốc bị lừa gạt chứ?

- Hắc hắc, hắn sẽ ứng chiến, những đệ tử bình dân kia, tiến vào Phượng Hoàng Điện, người nào không ăn chút thiệt thòi, xuất ra tí huyết chứ? Phượng Hoàng Điện nước rất sâu, ban thưởng có hạn, bình thường chỉ thưởng cho vài tên đứng đầu, ngươi lên rồi, người khác sẽ xuống dưới, thiên tài không có bối cảnh thì chịu chèn ép, bị người xa lánh là chuyện đương nhiên, Lâm Minh tưởng hắn đầu nhập vào Phượng tiên tử là có người đỡ đầu hắn, nhưng mà hắn cũng không biết, trước khi lão Cung chủ thoái vị, Cửu Dương chân nhân tiền bối đã sớm muốn động thủ đối phó Phượng tiên tử rồi!

Với trình độ của Hỏa Viêm Quảng, kỳ thật không tiếp xúc được với nhân vật cấp bậc Cửu Dương chân nhân, tuy nhiên hắn lại có thể phỏng đoán được một chút, rất nhiều người đều nghĩ, lão Cung chủ còn có thời gian trăm năm nữa mới có thể thoái vị, như vậy Phượng tiên tử và Cửu Dương chân nhân trăm năm sau mới chân chính liều mạng huyết chiến nhưng mà kỳ thật đây là một tư tưởng sai lầm rồi. Cửu Dương chân nhân bây giờ là bên chiếm ưu thế, hắn làm sao lại nhìn đối thủ cạnh tranh của mình trưởng thành lên chứ?

- Tam đệ, ngươi nhìn thật thấu triệt, không sai, ta càng ngày càng xem trọng trận chiến giữa ngươi với Lâm Minh, luận về nhãn giới, ngươi từ từ nhỏ sống trong đại thế gia, quen nhìn các loại tranh đấu, cho nên nhãn lực hơn xa Lâm Minh, hắn chỉ là một võ giả hạ giới, nói trắng ra chính là một tên nông dân, nhãn lực của hắn làm sao có thể so sánh được với ngươi? Chỉ có thiên phú, không có đầu óc cũng chỉ là mãng phu mà thôi, không đủ uy hiếp.

- Hừ! Võ giả hạ giới đối với Thần Vực chúng ta mà nói, chỉ giống như con kiến mà thôi, Lâm Minh nhiều nhất chỉ tính là Kiến Vương, nếu sau khi hắn tiến vào Thần Vực giấu tài, tìm chỗ ẩn nhẫn, như vậy trong tương lai có thể lấy được một ít thành tựu, trở thành một nhân vật, nhưng hiện tại, hắn 1 không có thực lực, 2 không có bối cảnh, lại còn ương ương ngạnh ngạnh, đứng trên đầu ngọn sóng, đắc tội với người chung quanh, quả thực là ngu không ai bằng.

Hắn cũng dám mạo phạm uy nghiêm của ta, ta sẽ đoạt Phượng Huyết Thương của hắn, trước mặt mọi người đánh cho hắn thương tích đầy mình, làm nhục hắn, để lại trong lòng hắn một tâm ma không thể thoát ra, khiến cho hắn từ nay về sau không gượng dậy nổi!

Khi Hỏa Viêm Quảng nói chuyện, trong mắt hiện lên 1 đạo hàn quang, trong lòng xẹt qua đủ loại tính toán.

...

Sau khi lão nhân họ Tôn chấm dứt giảng pháp, chính là lúc cơm chiều. Lúc trước ở Thiên Diễn Đại Lục, những đại tông môn kia cơm canh là các loại thịt hung thú, linh thái linh lương phẩm cấp cao, chỉ một cái lá đồ ăn kia phóng tới thế tục đều có thể bán với giá trên trời, khiến phàm nhân kéo dài được mười mấy năm tuổi thọ.

Mà ở Phượng Hoàng Điện, cơm canh thì càng khoa trương hơn, toàn bộ là thiên tài địa bảo!

Rất nhiều thiên tài địa bảo bên trong có 1 chút tạp chất và độc tố, tuy rằng có thể tăng cường tu vi, nhưng mà ăn uống lâu dài, độc tố sẽ tích lũy lại trong cơ thể, khiến cho chân nguyên pha tạp.

Tuy nhiên ở Phượng Hoàng Điện đã có phương pháp xử lý, mỗi một dạng thiên tài địa bảo, lúc làm thành cơm, đều phải trải qua luyện chế, giải trừ tạp chất và độc tố, cho dù tổn thất hơn phân nửa dược lực thì cũng không tiếc.

Phượng Hoàng Điện có một pho đan lô, tên là Cửu Phượng Triều Dương Lô, là một kiện linh khí!

Đây là một pho đan lô, nhưng bình thường cũng không phải dùng để luyện đan, mà là dùng để xử lý nguyên liệu nấu ăn, luyện hóa tạp chất.

Cửu Phượng Triều Dương Lô mỗi ngày luyện chế ra thức ăn có hạn, cũng chỉ có đệ tử Phượng Hoàng Điện, còn có nhân vật quan trọng của tông môn mới có thể được hưởng dụng, Chu Tước Điện, Kim Ô Điện cũng không có đãi ngộ này.

Lúc này Lâm Minh đang ăn một bát mì sợi, nhìn qua rất bình thường, chỉ là sợi mì có chút cứng, Lâm Minh vốn kế thừa trí nhớ vị Luyện Dược sư ở Thần Vực cho nên vô cùng tinh thông dược lý. Ăn vào một miếng mì sợi, lập tức hắn cảm thấy thật thoải mái, sảng khoái vô cùng, sợi mì vừa vào dạ dày, liền hóa thành 1 cổ nhiệt lưu, chảy khắp tứ chi bách hài.

- Mì ngon, trong loại mì này, ít nhất dung nhập mấy chục loại dược liệu, trải qua trăm ngàn lần giã xuống, lại dùng nước suối Thái Dương Nguyên Tuyền nấu thành, Thái Dương Nguyên Tuyền này, ta ở thí luyện chiến tướng cuối cùng Thần Hoàng Đảo cũng đã uống qua, rất có lợi cho tu vi, lúc ấy ta coi nó như bảo bối, dùng nó luyện hóa Phạm Thiên Long Căn, bây giờ lại chỉ dùng để nấu mì.

Vì ngọn mì này quý báu hơn rất nhiều so với Thái Dương Nguyên Tuyền, chỉ 32 thứ dược liệu mà ta nhận ra, đều là trân phẩm vô giá, phóng tới Thiên Diễn Đại Lục, đều là thứ có thể khiến tông môn tứ phẩm đỏ mắt. Một khi chiếm được, đều được coi như bảo bối, giữ lại mấy chục năm sau để luyện đan.

Lâm Minh một hơi chén xong chén mì này, lại uống vào một hơi nước dùng:

- Nước dùng này được hầm từ Ngũ sắc Linh cầm có huyết mạch Phượng Hoàng, huyết mạch Cổ Phượng có thể khiến cho phàm điểu trở thành tiên cầm. Sau đó huyết mạch này kéo dài xuống dưới, Phượng Minh Cung chắc là nuôi rất nhiều Linh cầm huyết mạch Cổ Phượng, không ngừng sinh sôi nẩy nở, lấy ra nấu xào.

Linh cầm này tuy rằng huyết mạch không đậm, nhưng trải qua Phượng Minh Cung sàng chọn, xa xa không phải mấy con có huyết mạch Chu Tước trải qua 10 vạn năm kia của Thần Hoàng Đảo có thể bằng được. Chu Tước ở Thần Hoàng Đảo chính là Thánh thú, lúc trước Cung chủ Âm Dương Cung cũng muốn tranh đoạt. Nếu phóng tới đây, ngay cả dùng để nấu canh cũng không đủ tư cách, đúng là không có cách so với à.

Lâm Minh cảm khái như vậy, lại đem nước dùng Linh cầm uống hết một giọt cũng không thừa. Mà đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác ánh sáng phía trước bị cản trở, ngẩng đầu nhìn lại, năm thanh niên đứng song song trước mặt hắn, sau đó tùy tiện ngồi xuống, khuôn mặt đều mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Chương 973: Khiêu khích và coi thường

Bàn ăn trong phòng ăn Phượng Hoàng Điện đều được điêu khắc từ Hỏa Linh Ngọc, bàn rất lớn, năm thanh niên này ngồi xuống cũng không có chút chật chội.

Hai tên trong đó tóc đỏ, tóc đỏ xem như là dấu hiệu của con cháu Hỏa thị. Chỉ có con cháu dòng chính có huyết mạch nồng đậm mới có tóc màu hồng. Lúc trước tên đệ tử Hỏa thị mà Lâm Minh gặp được ở Hoàng Thành viễn cổ tại hạ giới, cũng không có tóc màu đỏ thẫm vậy.

Mà vài người còn lại, Lâm Minh cũng biết, lúc trước đi theo phía sau Hỏa Viêm Quảng, là đệ tử khác họ đầu phụ Hỏa hệ thị tộc.

Tên thanh niên tóc đỏ cầm đầu nhìn thoáng qua chén trước mặt Lâm Minh, trong chén ngay cả một sợi mì và một chút nước dùng cũng không còn, cười trào phúng nói:

- Quả nhiên là võ giả xuất thân hạ giới, ăn giống như ăn mày vậy.

- Chậc chậc, đây chắc là ba ngày không ăn cơm nha, một chén nước dùng uống cũng không còn một giọt, so với mấy con chó của chúng ta còn sạch sẽ hơn.

Một tên đệ tử khác phụ họa theo, không hề nghi ngờ gì, bọn họ cố ý tìm tới nơi này gây sự. Cử chỉ, vẻ mặt, ngôn ngữ đều hướng tới Lâm Minh truyền một tin tức đó chính là – Ngươi đánh ta đi, ngươi đánh ta đi...

Dựa theo quy củ Phượng Hoàng Điện, đệ tử trong Phượng Hoàng Điện cấm tư đấu, muốn đánh thì nhất định phải đi Niết Bàn Tế Đàn, có Điện hộ pháp làm chứng mới được, loại quy định này, là để tránh cho các đệ tử xuất hiện tử đấu với nhau. Hoàn cảnh ở Phượng Hoàng Điện rất phức tạp, các loại gút mắt ích lợi, các đại phái san sát, nếu như cho phép tư đấu thì rất có thể có đệ tử trong lúc tư đấu bị hạ độc thủ.

Lâm Minh nếu như ra tay trước, chính là phạm vào môn quy, sẽ bị trấn áp ngàn năm, chỉ sợ đây là chuyện mà những người này cầu mà không được.

Lâm Minh đương nhiên sẽ không phạm vào sai lầm cấp thấp này, hắn tiếp tục lấy ra một chén cơm nhìn như trân châu vậy, không nhanh không chậm ăn, xem không thèm liếc đám người kia một cái:

- Tuy rằng biết ta ở Phượng Hoàng Điện sẽ bị người xa lánh, nhưng mà không nghĩ tới ăn một bữa cơm mà ruồi bọ cũng nhào tới.

- Dám nói chúng ta là ruồi bọ, thật không biết sống chết! Lâm Minh, ngươi có dám đi Niết Bàn Tế Đàn, chúng ta giao thủ một phen! Ta biết ngươi không dám đánh cuộc Phượng Huyết Thương. Không sao, ta không cần, ngươi thua, tự mình thưởng cho mình cái vả vào mồm là được rồi.

Người nói chuyện là một tên đệ tử khác họ Hỏa hệ thị tộc. Tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, mà ở bên cạnh hắn, còn có mấy võ giả Thần Hải kỳ, cũng là Mệnh Vẫn tầng tám tu lên.

Đám người này hiển nhiên là dựa vào quan hệ với Hỏa hệ thị tộc, sau khi đạt tới Mệnh Vẫn kỳ được sắp xếp vào Phượng Hoàng Điện. Sau khi không đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín. Cũng nhờ vào quan hệ mà không bị đuổi ra khỏi gia tộc, thiên phú những người này, so với Hoàng Nhạc Hồng, Hỏa Viêm Quảng thì kém hơn rất nhiều.

- Thì ra là muốn thử thăm dò ta?

Trong lòng Lâm Minh lập tức hiểu ra. Trách không được đều là người của gia tộc họ Hỏa.

- Xem ra Hỏa Viêm Quảng đã chuẩn bị động thủ với ta, nhưng mà... Chiến đấu liên quan đến quyền sở hữu hai kiện Thánh khí cực phẩm, Hỏa Viêm Quảng không thể không thận trọng, ta cho tới bây giờ ở Thần Vực, trừ đánh hai tên nô bộc Mệnh Vẫn tầng sáu của Hoàng Nhạc Hồng ra, thì chưa từng ra tay qua, trong lòng

Hỏa Viêm Quảng thận trọng, liền phái nhóm người này đến thử ta.

Theo Hỏa Viêm Quảng thì một đám người như vậy cũng đủ để thử hết con bài chưa lật của Lâm Minh, vạn nhất thực lực Lâm Minh siêu cấp biến thái, hắn sẽ bỏ qua ý niệm đổ đấu với Lâm Minh, nếu không cảm giác thực lực ngang nhau, như vậy đã hiểu rõ chiêu thức của Lâm Minh làm ra một chút chuẩn bị, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

- Hỏa Viêm Quảng, ngươi tính toán thật hay, ngươi cho là người trong thiên hạ đều là kẻ ngu sao, chỉ có một mình ngươi tinh khôn, ngươi phái mấy tên thủ hạ tới thử ta, ta làm sao cho ngươi vừa ý.

Lâm Minh trực tiếp đứng dậy, căn bản mặc kệ hội mấy con ruồi bọ này khiêu khích, cũng không nghĩ đáp ứng khiêu chiến sau đó cố tình tỏ ra yếu thế, như vậy sẽ chỉ càng làm cho càng nhiều người đánh chủ ý lên đầu hắn.

- Muốn chiến với ta thì cũng có thể, chuẩn bị một kiện Thánh khí cực phẩm làm vật cược, còn tự xưng cái gì mà là con cháu quý tộc, một kiện Thánh khí cực phẩm cũng không lấy ra được, không bằng đi làm ăn mày đi!

Lâm Minh ném lại những lời này, xoay người bước đi, để lại đám người này thẹn quá hóa giận.

- Lâm Minh, ngươi luôn dùng Thánh khí cực phẩm làm cớ, kỳ thật là nhát gan, không dám chiến!

- Rùa đen rút đầu!

Rất nhiều đệ tử ở phía sau hô to, Lâm Minh căn bản không nghe, mấy ngày nay, tu vi hắn càng ngày càng tinh thâm, sắp tới đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu.

Mấy ngày liên tiếp, Lâm Minh luôn bị khiêu khích, thậm chí có kẻ đi tới cửa phủ đệ Lâm Minh khiêu chiến, Lâm Minh lại hờ hững, hắn đưa ra một chuẩn mực, muốn khiêu chiến hắn, đầu tiên phải xuất ra một kiện Thánh khí cực phẩm.

Người có thể xuất ra Thánh khí cực phẩm, phần lớn là võ giả Mệnh Vẫn tầng chín cảnh giới Thần Biến, ít nhất cũng là Mệnh Vẫn tầng chín cảnh giới Thần Hải hậu kỳ, những người này, cũng không có khả năng đến khiêu chiến Lâm Minh, thế cho nên Lâm Minh đến Phượng Hoàng Điện lâu như vậy, tuy rằng luôn có người khiêu chiến, nhưng hắn lại chưa từng đánh qua một trận.

Đối với chuyện Lâm Minh không ứng chiến, đệ tử Hỏa hệ thị tộc bắt đầu tung tin, Lâm Minh chỉ là đồ nhát gan, thực lực chân chính không đạt tới tiêu chuẩn vân vân...

Một phen tuyên truyền này cũng khiến một ít người bắt đầu hoài nghi thực lực chân thật của Lâm Minh, đến tột cùng khí linh Thánh Khí Các nhận định có lợi hại như vậy hay không? Có lẽ khí linh Thánh Khí Các đã bị che mắt, hoặc là Lâm Minh có thủ đoạn nào đó lừa gạt.

Đối với những hoài nghi này, Lâm Minh căn bản mắt điếc tai ngơ, những hư danh này đối với hắn mà nói không có chút nghĩa lý gì, nếu vì hư danh mà cùng những đạo chích này đánh thì đánh bại một cái, lại sẽ nhảy ra một tên càng mạnh hơn, một đường chiến đấu mình sẽ không có thời gian tu luyện, thắng được thì không sao, Hỏa Viêm Quảng cũng không ra tay nữa.

Làm như vậy, mới chân chính là tên ngốc.

- Lâm Minh này, đúng là quá cố chấp!

Ở phủ đệ Hỏa Viêm Quảng, Hỏa Viêm Quảng cau mày:

- Ta thật hoài nghi hắn rốt cuộc có thực lực hay không.

Ở trước mặt Hỏa Viêm Quảng, một người thanh niên cao lớn đang ngồi, một đầu tóc đỏ dài buông xuống hông. Thanh niên này khí tức trầm ổn, lông mày như kiếm, rõ ràng là võ giả cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, trong cơ thể thế giới đã bắt đầu chuyển sang đại thế giới, khoảng cách cảnh giới cách Thần Quân chỉ còn một bước.

- Khuyên ngươi không nên khinh địch, tuy rằng Lâm Minh chỉ là 1 con kiến, nhưng ngươi không trưởng thành lên, đối với toàn bộ

Thần Vực mà nói, chúng ta cũng là con kiến.

Thanh niên cao lớn không nhanh không chậm nói. Tuy rằng nói hắn thực lực cường đại, nhưng không có chút cao ngạo, đối với toàn bộ Thần Vực trong lòng vẫn mang một chút kính sợ.

- Tiểu thúc, ngươi cũng quá khiêm tốn rồi! Ngươi đã sắp trở thành Thần Quân, thành lập thế giới trong cơ thể mình, trong cơ thể cất chứa sinh linh, được xưng là tồn tại như thiên thần, ngươi sao lại gọi mình là con kiến, lần này ta mời tiểu thúc tới, là muốn xin ngài chỉ điểm một chút, bảo đảm trận chiến này thắng lợi.

- Ồ? Là muốn mượn Thánh khí cực phẩm sao? Nói như vậy... Ngươi sắp đột phá Mệnh Vẫn tầng chín.

- Không sai, ta ở Mệnh Vẫn tầng tám đã tích tụ ba năm, đã nắm chắc đột phá, vốn ta muốn tích tụ càng sâu hơn một chút, nhưng mà bây giờ cũng được. Nương theo áp lực trận này, chính thức tấn công Mệnh Vẫn tầng chín, vì cam đoan tấn công Mệnh Vẫn tầng chín thành công, ta muốn xin tiểu thúc một ít máu Phượng Linh!

- Máu Phượng Linh?

Thanh niên mí mắt vừa động, cùng là máu Cổ Phượng nhưng mà phẩm chất cũng có chênh lệch, máu Phượng Linh là huyết mạch Phượng Hoàng Linh Vũ ẩn chưa khí tức nồng đậm nhất, xem như là máu Cổ Phượng phẩm chất vô cùng tốt.

- Có thể, ta có thể xin gia tộc một ít, ngươi phải bảo đảm đột phá thành công, nếu không ta rất giao phó.

- Đương nhiên, chờ ta đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, thực lực một lần bay vọt sẽ đi khiêu chiến Lâm Minh, hắn có Thánh khí cực phẩm, ta cũng có, tuy rằng phẩm chất không bằng hắn, nhưng mà cũng không chênh lệch quá lớn! Đến lúc đó tu vi ta Mệnh Vẫn tầng chín, cộng thêm một kiện Thánh khí cực phẩm, đấu với Mệnh Vẫn tầng năm như hắn, cho dù hắn có thiên phú tiềm lực tốt hơn ta, ta cũng tất thắng không thể nghi ngờ, tuy nhiên trước đó... Ta phải đem Thánh khí cực phẩm giấu đi, miễn cho hắn không dám ứng chiến, lúc đối chiến lại lần nữa lấy ra, hắc hắc, thật chờ mong vẻ mặt của hắn.

Thanh niên nghe Hỏa Viêm Quảng nói, gật gật đầu:

- Kế hoạch đúng là không tồi, nhưng ngươi phải che giấu Thánh khí cực phẩm, vậy lấy cái gì để đặt cược? Đồ đặt cược giá trị phải ngang ngửa Thánh khí cực phẩm, hơn nữa phải khiến cho Lâm Minh động tâm!

- Tiền đặt cược chính là máu Phượng Linh, máu Phượng Linh này đối với võ giả có ưu đãi rất lớn, hấp thu vào cơ thể, có thể trực tiếp đề cao tư chất, đề cao mức độ hòa hợp đối với hỏa hệ pháp tắc, ta cũng không tin, Lâm Minh sẽ cự tuyệt!

Thanh niên nghe Hỏa Viêm Quảng nói, hơi hơi híp mắt:

- Ngươi vừa muốn mình hấp thu một phần máu Phượng Linh, vừa muốn dùng một phần làm tiền đặt cược, muốn máu Phượng Linh nhiều hơn một chút sao? Được rồi, ta sẽ tận lực xin giúp ngươi, về phần có thể xin được hay không, vậy phải xem ý tứ của trưởng bối gia tộc.

- Vậy nhờ vả tiểu thúc.

Hỏa Viêm Quảng trong lòng mừng rỡ, tuy rằng hắn kêu thanh niên này là tiểu thúc, nhưng mà kỳ thật thanh niên này cũng không lớn hơn hắn nhiều lắm, trong gia tộc vô cùng được coi trọng, hắn mở miệng xin, có hy vọng rất lớn.

....

Ở trong Phượng Minh Cung, vô tình đã một tháng trôi qua, một tháng này, Lâm Minh gặp vô số lời đồn nhảm, dưới một ít tộc nhân Hỏa hệ thị tộc xúi dục, lời đồn vàng thêm lan rộng, Lâm Minh cự tuyệt không ra chiến, khiến cho không ít người nghi ngờ thực lực Lâm Minh, hoài nghi là hắn bất tài, không dám xuất chiến.

Tuy nhiên Lâm Minh đối với những chuyện này đều mắt điếc tai ngơ, toàn tâm tu luyện.

Ở Phượng Minh Cung, Lâm Minh thông qua các loại thiên tài địa bảo điều trị, hấp thu hỏa nguyên khí Ngự Thần giới, tích lũy đã khiến tu vi hắn lên tới Mệnh Vẫn tầng năm viên mãn, trong đan điền, nguyên khí quá tràn đầy, đã sắp tràn ra.

Ngày hôm nay, Lâm Minh từ trong bế quan mở to hai mắt, lẩm bẩm:

- Là lúc đi tìm Phượng tiên tử tiền bối giúp ta đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu, bây giờ cơ sở của ta đã vững chắc tới mức tận cùng, đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu xem như nước chảy thành sông.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác nguyên khí thiên địa dao động một trận, dường như có chí bảo xuất thế vậy, cẩn thận cảm giác một chút, lại phát hiện nguyên khí thiên địa phạm vi mấy trăm dặm, đều hội tụ vào một chỗ, hình thành trên bầu trời một tầng mây nguyên khí, tầng mây này chậm rãi hạ xuống, giống như 1 cái phễu lớn, nối tới một chỗ phủ đệ của Phượng Hoàng Điện.

- Hả? Đây là...

Lâm Minh ánh mắt sáng lên, bay ra khỏi cung điện của mình, cùng lúc đó, có không ít Mệnh Vẫn kỳ, Thần Hải kỳ, thậm chí một ít đệ tử Thần Biến kỳ cũng bay ra, ánh mắt bọn họ cùng nhau nhìn về hướng kia, đúng là lốc xoáy thiên địa nguyên khí hội tụ.

- Có người đang đột phá Mệnh Vẫn tầng chín!

- Đó là... phủ đệ của Hỏa Viêm Quảng, là Hỏa Viêm Quảng đang đột phá, quả nhiên hắn đột phá!

Chương 974: Cửu Vẫn của Hỏa Viêm Quảng!

- Hỏa Viêm Quảng đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, không nghĩ tới nhanh như vậy.

Lâm Minh sửng sốt một chút, hắn kế thừa một chút trí nhớ của Thượng Cổ Ma Đầu, võ giả trong một nháy mắt khi đột phá Mệnh Vẫn tầng chín kia, có thể thể ngộ được thiên địa pháp tắc, trước mắt bầu trời phủ đệ của Hỏa Viêm Quảng ngưng tụ những thứ mây nguyên khí này, cũng là do thiên địa pháp tắc tự nhiên hội tụ, mà không phải dựa vào lực lượng tự thân của Hỏa Viêm Quảng để ngưng tụ.

Thiên địa pháp tắc, khó có thể phỏng đoán, bên trong những thứ mây nguyên khí này hàm chứa mảnh nhỏ của đại đạo pháp tắc, thân thể ở trong cổ năng lượng này, pháp tắc toàn thân cũng sẽ được cắt tỉa, đạt được chỗ tốt không thể tưởng tượng.

Đây cũng là nguyên nhân Mệnh Vẫn tầng chín cùng Mệnh Vẫn tầng tám chênh lệch khổng lồ, Mệnh Vẫn tầng chín Thần Hải sơ kỳ, đủ để chiến thắng Mệnh Vẫn tầng tám Thần Hải hậu kỳ.

Lâm Minh phóng mắt nhìn tới, chỉ thấy trong chút ít mây nguyên khí, ngưng tụ ra từng vòng từng vòng Đạo Đồ, đường vân của những thứ Đạo Đồ này vô cùng phức tạp huyền ảo, thậm chí có ẩn chứa huyền bí tương tự tượng đá hỗn độn bên trong, chỉ sợ cường giả cảnh giới Thần Quân cũng không thể tìm hiểu hoàn toàn, đây chính là thiên đạo pháp tắc, quỹ tích bổn nguyên nhất mà năng lượng vận chuyển, lúc đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, bọn họ trút xuống như thủy triều, có thể ngộ bao nhiêu, phải xem bản thân.

- Điện hộ pháp, Điện hộ pháp đi ra!

Theo tiếng kêu sợ hãi của mấy đệ tử, một đám Điện hộ pháp người mặc hồng y bay lên, mỗi người bọn họ tu vi đều là cảnh giới Thần Biến hậu kỳ.

Những Điện hộ pháp này, lúc tuổi còn trẻ cũng là đệ tử Phượng Hoàng Điện, bất quá bọn hắn không thể đột phá Cửu Vẫn, mà là dựa vào việc tiến vào Thần Biến kỳ trở thành đệ tử Phượng Hoàng Điện, loại võ giả này, thiên phú bản thân cũng vô cùng cao, nhưng là muốn bước vào cảnh giới Thần Quân, lại có một chút khó khăn.

Quy định của Phượng Hoàng Điện, đệ tử sau khi tròn 120 tuổi, sẽ phải thoát ly Phượng Hoàng Điện, nhậm chức ở Phượng Minh Cung, có ít người liền lựa chọn ở lại Phượng Hoàng Điện, trở thành Điện hộ pháp.

Mấy Điện hộ pháp vừa xuất hiện, liền liên thủ bố trí đại trận, bao phủ phủ đệ của Hỏa Viêm Quảng trong đó, đây là dự phòng có người quấy rầy, độ Mệnh Vẫn tầng chín là một lần kỳ ngộ trọng đại nhất trong đời đệ tử. Mệnh Vẫn tầng chín, đan điền, linh hồn, toàn bộ chiết xuất, hóa thành hạt bổn nguyên nhất, dung hợp thiên địa pháp tắc tạo thành mây nguyên khí, đây là thời gian tìm hiểu thiên đạo tốt nhất.

Một lần độ Mệnh Vẫn tầng chín lấy được lĩnh ngộ, có thể tương đương bế quan trăm năm khi cường giả vào cảnh giới Thần Quân!

Cho nên mới nói, vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, chính là ngư dược Long Môn, có khác biệt như trời cùng đất với Mệnh Vẫn tầng tám, Mệnh Vẫn tầng tám hơn phân nửa sẽ dừng bước ở Thần Biến kỳ, rất ít người có cơ duyên khác, tu thành cảnh giới Thần Quân.

Mà Mệnh Vẫn tầng chín, trở thành Thần Quân rất nhẹ nhàng, thậm chí ngày sau trùng kích cảnh giới cao hơn, trở thành tồn tại như Cung chủ Phượng Minh Cung, cũng có một tia hy vọng như vậy!

Cả đệ tử Phượng Hoàng Điện, người có thể trở thành Mệnh Vẫn tầng chín, tính cả Hỏa Viêm Quảng, cũng chỉ là hai mươi chín người.

Trong đó tuyệt đại đa số đã đột phá cảnh giới Thần Biến. Ở Phượng Hoàng Điện, võ giả cảnh giới Thần Biến thật ra thì chiếm đại đa số, lúc bình thường bọn họ tu luyện, giảng bài, ở lại cũng là tách ra khoi võ giả cảnh giới Mệnh Vẫn cùng cảnh giới Thần Hải, đây cũng là chuyện đương nhiên, võ giả cảnh giới Thần Biến cho dù thiên phú kém đi nữa, thực lực cũng phải vượt qua một đoạn so với Lâm Minh, cùng nhau giảng bài căn bản không có cách nào dạy.

Võ giả dừng lại ở cảnh giới Thần Hải, chỉ có cực ít, mà võ giả Cửu Vẫn còn đang ở Mệnh Vẫn kỳ, vậy cũng chỉ có một mình Hỏa Viêm Quảng.

Phượng Hoàng Điện dĩ nhiên sẽ coi trọng võ giả Cửu Vẫn, đột phá Cửu Vẫn, không chấp nhận được nửa điểm không may!

- Lợi hại a lợi hại, mặc dù đã sớm biết Hỏa Viêm Quảng có cơ hội đột phá Cửu Vẫn rất lớn, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy, hơn nữa ổn định như vậy, mây nguyên khí trong bầu trời này, ngang dọc đạt tới mười dặm, vô cùng không tồi rồi! Ba năm trước đây, Hoàng Nhạc Hồng đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, chỉ có sáu bảy dặm a!

Đồng dạng là Mệnh Vẫn tầng chín, cũng có chênh lệch cực lớn, có ít người rất khó đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, mây nguyên khí chỉ ngưng tụ trong phương viên ba bốn dặm, số lượng thiên đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó dĩ nhiên sẽ có hạn. Toàn Đan cùng linh hồn tiến vào trong đó, lĩnh ngộ lấy được cũng không nhiều.

Nhưng là có ít người, mây nguyên khí trước mặt tích lại có thể đạt tới gấp mười mấy lần bọn họ, thậm chí trong truyền thuyết, có mây nguyên khí của võ giả Cửu Vẫn có thể được vài chục dặm, diện tích hết sức kinh khủng.

Mây nguyên khí ngang dọc vài chục dặm, so với mây nguyên khí ngang dọc vài dặm cũng không phải là lớn gấp mười lần, mà là lớn gấp trăm lần.

Thiên phú chênh lệch gấp trăm lần!

Phải biết rằng, có thể phá Cửu Vẫn cũng là "Rồng trong loài người", mạnh hơn gấp trăm lần so sánh với "Rồng trong loài người", đây là cái khái niệm gì?

- Khó được nhỉ, khó được nhỉ, diện tích của mây nguyên khí trước mặt còn đang tăng lớn,, còn không có đạt tới đỉnh phong, đã được mười hai dặm a!

- Mười hai dặm, mấy cái chữ này ẩn hàm thiên địa chí lý, mây nguyên khí lấy ba dặm làm một cái cấp bậc, nhỏ nhất chính là ba dặm, rồi sau đó sáu dặm là đẳng cấp thứ hai, chín dặm là đẳng cấp thứ ba, mười hai dặm là đẳng cấp thứ tư, tuy nhiên cấp bậc của Mệnh Vẫn tầng chín không gọi cấp bậc, gọi là trọng thiên, một cấp chính là nhất trọng thiên, cấp bốn chính là tứ trọng thiên! Ban đầu mây nguyên khí của Hoàng Nhạc Hồng là bảy dặm, chẳng qua coi như là nhị trọng thiên, nhưng là Hỏa Viêm Quảng hiện tại thế nhưng đạt đến tứ trọng thiên, so sánh với Hoàng Nhạc Hồng cao hơn hai trọng thiên!

- Thật là làm cho người ta ghen tỵ a, hy vọng để chúng ta độ Mệnh Vẫn tầng chín hết sức xa vời, chỉ sợ mây nguyên khí có ba dặm, ta cũng phải đốt hương thơm, đáng tiếc, hơn phân nửa ta phải dùng Mệnh Vẫn tầng tám để tiến vào Thần Hải, đến lúc đó dựa vào quan hệ của gia tộc mới có thể tiếp tục ở lại Phượng Hoàng Điện, nhưng là Hỏa Viêm Quảng thoáng cái chính là tứ trọng thiên.

- Trong mây nguyên khí đệ tứ trọng thiên không biết sẽ ẩn chứa bao nhiêu mảnh nhỏ đại đạo pháp tắc, ngưng tụ thành đại lượng trận đạo đồ văn, Hỏa Viêm Quảng nhận được những thiên địa pháp tắc này tẩy lễ, thành tựu ngày sau sẽ càng ngày càng cao, để cho chúng ta theo không kịp.

Võ giả chung quanh rối rít nghị luận, có người cảm khái, có người hâm mộ, dĩ nhiên phần nhiều là ghen tỵ, trừ tiểu đệ của Hỏa Viêm Quảng, có rất ít người nguyện ý thấy Hỏa Viêm Quảng bò phía trên đầu mình, được phân chia tài nguyên của mình.

Võ giả Cửu Vẫn ở cả Phượng Minh Cung cũng là nhân vật rất có địa vị, mỗi người có chỗ hơn người, Lâm Minh biết, chính mình ban đầu có thể đạp Hoàng Nhạc Hồng xuống, chỉ là bởi vì thiên phú, tiềm lực của hắn, vượt qua Hoàng Nhạc Hồng, mà không phải thực lực vượt qua đối phương.

Thật sự đánh nhau, chỉ sợ chính mình có Phượng Huyết Thương tương trợ, hơn nửa cũng bại bởi Hoàng Nhạc Hồng, dù sao tu vi Hoàng Nhạc Hồng là Cửu Vẫn Thần Hải sơ kỳ.

Thiên địa trận đồ không ngừng ngưng tụ rồi lại bể tan tành, sau đó lại ngưng tụ, rồi lại bể tan tành, diện tích của mây nguyên khí trước mặt sau khi mở rộng tới mười hai dặm, hẳn là lại bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, trải qua thời gian ba khắc, thế nhưng toàn bộ rút vào phủ đệ của Hỏa Viêm Quảng.

- Ha ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha ha!. Truyện Mỹ Thực

Bên trong mây nguyên khí quay cuồng kia, truyền đến âm thanh cười dài của Hỏa Viêm Quảng, thanh âm xông thẳng lên trời, vang động núi sông! Một cỗ khí thế không cách nào hình dung tùy ý tản mạn khắp nơi, làm cho tâm thần người ta sợ hãi. Lúc này, thân thể Hỏa Viêm Quảng dung hợp làm một cùng thiên địa pháp tắc, võ giả Mệnh Vẫn tầng tám trở xuống cũng khó chịu được uy thế của hắn!

- Đã thành công, Hỏa Viêm Quảng vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, đón nhận thiên địa pháp tắc tẩy lễ, thành tựu ngày sau không thể lường!

- Đúng vậy a, chỉ là uy thế đã khiến cho chúng ta khó có thể thừa nhận, chiến đấu chính diện cùng hắn, kết quả có thể nghĩ, tất nhiên sẽ bị giết tới thương tích đầy mình, chênh lệch quá xa!

- Hỏa Viêm Quảng sau khi vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, trong đệ tử trẻ tuổi còn dư lại có hy vọng độ Mệnh Vẫn tầng chín đúng là Lâm Minh cùng Hỏa Thiều Nhan, Hỏa Thiều Nhan còn đang ở Toàn Đan kỳ, độ Mệnh Vẫn tầng chín còn sớm, người tiếp theo hẳn là Lâm Minh, không biết Lâm Minh có thể thuận lợi vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín hay không?

- Hẳn là không thành vấn đề, hắn là người mà khí linh của Thánh Khí Các coi trọng, Phượng Huyết Thương ba mươi sáu năm không xuất thế đã bị hắn lấy đi, không độ được Mệnh Vẫn tầng chín, vậy thì làm trò cười.

- Hắc hắc, ta xem cũng chưa chắc, thời gian Lâm Minh vào Phượng

Hoàng Điện mới chỉ một tháng, mắt điếc tai ngơ đối mặt với nhiều khiêu chiến như vậy, nói không chừng là có tiếng không có miếng thôi, khí linh của Thánh Khí Các phán đoán chưa chắc công chính a, nó cũng là tánh mạng, không khỏi sẽ có tư tâm!

Những đệ tử này đang nói chuyện, mây nguyên khí trên bầu trời đã hoàn toàn co rút lại, một cái hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng ngưng tụ trên bầu trời, giương cánh bay lượn!

Đây là tinh huyết bản mạng của Hỏa Viêm Quảng đọng lại, huyết mạch Cổ Phượng nồng đậm như thế, cho dù là Lâm Minh cũng không thể so sánh.

- Huyết mạch này...

Lâm Minh nhìn Phượng Hoàng màu vàng bay múa giữa không trung, đối lập với huyết mạch Cổ Phượng của mình, hoàn toàn không thể so sánh, trong cơ thể Hỏa Viêm Quảng sợ là ít nhất có mấy ngàn giọt máu Cổ Phượng, hơn nữa chất lượng máu Cổ Phượng trong cơ thể hắn, cũng không phải là mình có thể so sánh, đây chính là ưu thế khi xuất thân ở đại gia tộc.

- Rất tốt, rất tốt!

Hỏa Viêm Quảng phát ra một tiếng âm thanh thét dài nhẹ nhàng vui vẻ.

- Đệ tử trọng thiên, Mệnh Vẫn tầng chín, ta đạt đến, đây chính là tẩy lễ của thiên đạo pháp tắc thuộc về Mệnh Vẫn tầng chín! Ta đã nghe nói vô số lần, hôm nay rốt cục tự mình cảm nhận được, thiên đạo pháp tắc, lần đầu tiên ta tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, thân thể, linh hồn, đan điền toàn bộ chiết xuất ép thành hạt, cảm thụ vô cùng sâu sắc, có ảnh hưởng khá xa đối với tu vi ngày sau! Máu Phượng Linh quả nhiên là đồ tốt, nếu không ta sợ là nhiều nhất chỉ ngưng tụ thành mây nguyên khí mười dặm, tốt! Thật tốt quá!

Máu Phượng Linh, nguyên lai là máu Phượng Linh phụ trợ!

Đệ tử chung quanh nghe được danh hiệu máu Phượng Linh, lại là cảm khái, lại là ghen tỵ, bộ phận tinh hoa của máu Cổ Phượng trân quý như vậy, bọn họ nào có cơ hội hưởng thụ?

- Lâm Minh, ta đã tu thành Mệnh Vẫn tầng chín, làm sao ngươi vẫn là Mệnh Vẫn tầng năm? Tốc độ tu luyện cũng quá chậm a! Trước ngươi đã nói, nếu như ta có thể chuẩn bị đầy đủ tiền đánh cuộc, ngươi sẽ đánh cuộc cùng ta, ngươi còn nhớ rõ không? Hiện tại ta lấy tiền đánh cuộc của ta ra, chính là máu Phượng Linh, mười giọt máu Phượng Linh, đánh cuộc Phượng Huyết Thương của ngươi!

- Tuy nhiên, ta đoán cũng không dám xuất chiến, ngươi cho dù có Phượng Huyết Thương đền bù chênh lệch, dưới sự nghiền nát của đệ tứ trọng thiên Mệnh Vẫn tầng chín của ta, cũng không chịu nổi một kích! Nếu là ngươi không dám ứng chiến cũng được, quỳ xuống nói lời xin lỗi cho ta, ta cũng không so đo ngươi đã nuốt lời!

Vốn là tu vi Mệnh Vẫn tầng chín khiêu chiến Mệnh Vẫn tầng năm căn bản là dựa thế áp người, thắng không đẹp, nhưng là Hỏa Viêm Quảng cùng Lâm Minh không giống, lúc trước Lâm Minh bắn tiếng, chỉ cần Hỏa Viêm Quảng lấy ra tiền đánh cuộc đầy đủ, hắn sẽ ứng chiến, hơn nữa lại nhục nhã Hỏa Viêm Quảng một phen, hiện tại sau khi Hỏa Viêm Quảng đột phá tới khiêu chiến, lại lấy ra đầy đủ tiền đánh cuộc, cũng là thuận lý thành chương!

Đối với thiên tài cao ngạo mà nói, nói ra thì giống như nước đã giội đi ra ngoài, trước mặt nhiều người như vậy nói không giữ lời, tuyệt đối không phải là chuyện tình vinh dự gì.

Chương 975: Niết bàn tế đàn!

- Mười giọt máu Phượng Linh,, giá trị đồng đẳng với Thánh khí cực phẩm bình thường, Hỏa Viêm Quảng cho dù xuất thân từ đại gia tộc, làm sao có thể chuẩn bị nhiều máu Phượng Linh như vậy, đừng quên lúc chính hắn đột phá Mệnh Vẫn tầng chín còn dùng một chút.

- Hắn dĩ nhiên chuẩn bị không được, nhưng là có thể mượn! Hắn có một tiểu thúc kinh thế kỳ tài, lập tức tu thành Thần Quân, Hỏa Viêm Quảng mượn hắn máu Phượng Linh, hẳn là có thể mượn được, đến lúc đó, thắng được Phượng Huyết Thương, trả lại máu Phượng Linh là được, thậm chí Phượng Huyết Thương này cũng phải phân một chút chỗ tốt cho tiểu thúc hắn.

- Hỏa Viêm Quảng này quá hùng hổ hăm doạ, tứ trọng thiên Mệnh Vẫn tầng chín tới khiêu chiến Lâm Minh, đây không rõ ràng là khi dễ người sao? Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng năm, làm sao dám ứng chiến?

- Không sai, chính là khi dễ người, chính là làm mất mặt, Hỏa Viêm Quảng đại khái cũng không trông cậy vào Lâm Minh có lá gan ứng chiến, hắn chính là người đột phá Mệnh Vẫn tầng chín tiếp theo ngày hôm nay, danh tiếng đang thịnh, làm Lâm Minh mất mặt, báo thù bị Lâm Minh làm nhục nhã mấy ngày trước.

- Ta xem hôm nay Lâm Minh là gặp hạn, lời nói được lúc trước quá kiêu căng, ai bảo hắn lấy Thánh khí cực phẩm người khác không có lấy cớ để từ chối chiến đấu, lần này gieo gió gặt bão! Ta nếu là Lâm Minh, vậy thì nhịn xuống chuyện ngày hôm nay, làm Ô Quy lui đầu một lần, giấu tài, cố gắng tu luyện, sau khi đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, lấy lại danh dự.

- Hắc, ngươi ngu a, Lâm Minh sau khi phá Cửu Vẫn, Hỏa Viêm Quảng tuyệt đối sẽ phá Thần Hải, vẫn bị áp a, hơn nữa Hỏa Viêm Quảng bảo Lâm Minh quỳ xuống nói xin lỗi, đàn ông dưới đầu gối là vàng, nhất là thiên tài, cao ngạo tới mức nào, làm sao có thể quỳ xuống?

Những võ giả này nghị luận, ánh mắt cũng tập trung ở trên người Lâm Minh, cứ chờ xem phản ứng của Lâm Minh, nếu Lâm Minh lý trí thì nên nhịn xuống, mất thể diện là nhỏ, mất Phượng Huyết Thương là lớn.

Lâm Minh chắp hai tay sau lưng, đứng ngạo nghễ ở trong gió, bất động thanh sắc, bởi vì nguyên khí thiên địa mà Hỏa Viêm Quảng ngưng tụ ra, nguyên khí trong thiên địa đầy dẫy vô số cuồng phong, cuồng phong tùy ý thổi áo cùng tóc dài của Lâm Minh, hắn lúc này, xem ra giống như là một mình đối mặt với thiên địa.

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia tươi cười, chậm rãi nói:

- Ta lúc đầu nói là: Nếu như ngươi có Thánh khí cực phẩm ta liền đánh một trận cùng ngươi? Ngươi lại lấy ra mười giọt máu Phượng Linh, ta muốn hỏi, mười giọt máu Phượng Linh, có thể theo kịp giá trị của Phượng Huyết Thương sao?

Những ngày qua Lâm Minh cũng đọc rất nhiều điển tịch của Phượng Minh Cung. Đại khái biết giá trị của máu Phượng Linh, mười giọt máu Phượng Linh chỉ có thể vượt qua Thánh khí cực phẩm tương đối bình thường, kém hơn rất nhiều so sánh với Phượng Huyết Thương.

Lâm Minh tính toán là, nếu phải chiến đấu một cuộc, vậy thì đánh cuộc lớn một chút, Hỏa Viêm Quảng chỉ lấy ra mười giọt máu Phượng Linh, quá ít.

Tuy nhiên, lời nói này mới vừa rồi Lâm Minh nói ra, những võ giả khác nghe cũng là một tầng ý tứ khác.

- Quả nhiên, Lâm Minh này không có ý định ứng chiến, thật ra thì, không dám ứng chiến vậy thì thoải mái nhận thua là được, Mệnh Vẫn tầng năm đối với Mệnh Vẫn tầng chín, vốn là chênh lệch rất lớn.

- Hắc, ngươi cho rằng hào phóng nhận thua thì Hỏa Viêm Quảng sẽ cứ tính như vậy, hắn tất nhiên mượn cơ hội này hung hăng nhục nhã Lâm Minh một phen, càn quấy lúc này mới coi là thông

minh.

- Ha ha ha ha ha!

Hỏa Viêm Quảng cười lớn lên:

- Lâm Minh, ta nói ngươi là nhân tài, không nghĩ tới, ngươi lại vô sỉ như thế, không dám chiến thì nói thẳng là được, thế nhưng lấy cớ vụng về như vậy để tránh chiến, quả thực buồn cười! Hôm nay, ta liền cho ngươi chết để hiểu được, ngươi nói mười giọt máu Phượng Linh không đủ, tốt! Ta ra hai mươi giọt máu Phượng Linh, cộng thêm hai kiện Thánh khí thượng phẩm, cũng là loại Thánh khí thượng phẩm đứng đầu, một lò luyện đan! Một pháp y! Ngươi còn có lời gì để nói?

Ban đầu Hỏa Viêm Quảng xin được máu Phượng Linh cực hạn chính là hai mươi giọt, trừ lần đó ra, còn có một Thánh khí cực phẩm, bất quá hắn không có lấy ra Thánh khí cực phẩm để làm tiền đánh cuộc, lấy ra Thánh khí cực phẩm, cho dù Lâm Minh là óc heo cũng không dám xuất chiến.

Đến lúc đó, chẳng qua là nhục nhã Lâm Minh, không để cho hắn thua tới thương tích đầy mình, vậy làm sao đủ thoải mái a?

Hiện tại, Hỏa Viêm Quảng một hơi thả ra hai mươi giọt máu Phượng Linh làm tiền đánh cuộc, cho dù là tiểu thúc của hắn lấy ra cũng là thương cân động cốt! Còn phải tính cả lò luyện đan cùng pháp y của chính hắn, tuyệt đối là đưa ra tất cả vốn gốc, Hỏa Viêm Quảng dám nói như vậy, cũng là bởi vì hắn xác nhận mình có thể thắng, tứ trọng thiên Mệnh Vẫn tầng chín, lại thêm một Thánh khí cực phẩm giấu diếm làm đòn sát thủ, đây cũng không thắng, hắn có thể đi chết đi.

- Này... Hai mươi giọt máu Phượng Linh! Còn có lò luyện đan cùng pháp y đứng đầu! Hẳn là Hóa Dương Lô cùng Cửu Vũ Thiên Y của Hỏa Viêm Quảng, đây là đổ đấu a, quả thực là muốn phải liều mạng!

- "Đúng vậy a, giá trị những đồ này cộng dồn lại so sánh với Phượng Huyết Thương cũng không thể kém a, ai thua, sẽ thua đến táng gia bại sản!

- Ngươi thật là lo bò trắng răng, ngươi thật cho là Lâm Minh sẽ xuất chiến không được, trừ phi hắn là người ngu ngốc.

Một đệ tử Thần Hải sơ kỳ khinh thường nói, hắn mới là Mệnh Vẫn tầng tám, vốn là đối với mấy cái thiên tài Mệnh Vẫn tầng chín này cũng có chút ghen tỵ, cho nên không nhịn được tố khổ một chút.

Song lời của hắn còn chưa nói hết, Lâm Minh đột nhiên cười, cười đến rất tùy ý.

Tốt! Hai mươi giọt máu Phượng Linh! Còn có lò luyện đan cùng pháp y đứng đầu! Không tệ, hiện tại ngươi lấy ra, đặt ở phía trên Niết Bàn Tế Đàn, ta liền đánh một trận cùng ngươi!

Trong lòng Lâm Minh cũng tràn đầy mong đợi, thiên tài Thần Vực, võ giả Mệnh Vẫn tầng chín chân chính, chính mình lần đầu tiên phải giao thủ, hơn nữa tiền đánh cuộc phong phú như vậy, trận chiến này, tuyệt đối kích thích!

- Cái gì?

Lâm Minh vừa nói ra, võ giả mới vừa rồi lấy giọng nói khinh thường nói chuyện thiếu chút nữa chấn kinh.

- Lâm Minh muốn ứng chiến? Hắn điên rồi sao?

Thiên phú của Lâm Minh mạnh không giả, chẳng sợ một hồi chiến đấu một tháng này cũng không đánh, tất cả khiêu chiến cũng cự tuyệt, để cho không ít người hoài nghi hắn chỉ là có danh không thực. Nhưng vẫn còn có một nhóm người tương đối tin tưởng Lâm Minh có chỗ hơn người, đơn giản là do khí linh của Thánh Khí Các phán đoán.

Nhưng cho dù là thiên tài mà Thánh Khí Các khẳng định, cũng không có thể Mệnh Vẫn tầng năm chiến Mệnh Vẫn tầng chín, phải biết rằng, Phượng Huyết Thương là ba mươi sáu năm không xuất thế, nhưng ba mươi sáu năm qua, cũng không có thiếu những Thánh khí cực phẩm khác bị lấy đi, mà ba mươi sáu năm trước, cũng có một cái Thánh khí đứng đầu cấp bậc như Phượng Huyết Thương bị lấy đi từ Thánh Khí Các.

Lâm Minh lấy Phượng Huyết Thương đi mặc dù kinh diễm, nhưng không phải là có một không hai, cường giả cảnh giới Thần Biến ở bên trong Phượng Hoàng Điện, có người còn biến thái hơn so sánh với Lâm Minh, lấy thủ tịch đệ tử Bạch Đạo Hồng của Phượng Hoàng Điện mà nói, tám mươi năm trước liên tiếp lấy đi hai kiện đệ nhất Thánh khí của Thánh Khí Các, hơn nữa còn chiếm được truyền thừa lực bổn nguyên của lão Cung chủ, danh tiếng trong chốc lát vô lượng.

Lâm Minh cũng chính là có thể được xưng đệ nhất thiên tài trong ba mươi năm tới của Phượng Hoàng Điện, đây vẫn là dưới tình huống khí linh của Thánh Khí Các không có phán đoán sai lầm, ngược dòng về lúc trước, cũng là chưa chắc có thể so sánh, Hỏa Viêm Quảng cũng không kém, chỉ bằng Cửu Vẫn tứ trọng thiên, được xưng là đệ nhất thiên tài mười năm tới của Phượng Hoàng Điện, cũng có thể miễn cưỡng được. Đệ nhất thiên tài ba mươi năm tới, có thể mạnh hơn bao nhiêu so với đệ nhất thiên tài mười năm tới a? Chỉ bằng chênh lệch hai mươi năm, là có thể Mệnh Vẫn tầng năm đánh Mệnh Vẫn tầng chín?

- Lâm Minh vì mặt mũi nên đáp ứng khiêu chiến thái quá như vậy? Hắn chẳng lẽ không biết, hiện tại đáp ứng chiến đấu nhưng thật ra là sảng khoái, nhưng một lát bị đánh đến thương tích đầy mình, vậy sẽ thảm hại hơn!

Một cái võ giả nhướng mày nói, ở bên cạnh hắn, một người hầu của Hỏa Viêm Quảng tùy ý cười.

- Ha ha, ngươi chẳng lẽ không biết võ giả hạ giới ngu xuẩn sao? Tuy nhiên, quả thật ta cũng không nghĩ tới sẽ ngớ ngẩn đến loại trình độ này, chẳng lẽ hắn cho rằng, Thần Vực này là hạ giới? Hắn tại hạ giới có lẽ Mệnh Vẫn tầng năm là có thể chiến Thần Hải, liền cho rằng ở Thần Vực hắn cũng có thể chiến Thần Hải? Trí thông minh như vậy thấp tới mức nào a?

- Ta cuối cùng cảm thấy không có đơn giản như vậy, có lẽ Lâm Minh có ý định khác... Đừng quên, Phượng Huyết Thương cũng có thể bù lại chênh lệch mấy cảnh giới, Hỏa Viêm Quảng chỉ có Thánh khí thượng phẩm a?

- Chỉ có Thánh khí thượng phẩm? Hắc hắc...

Đệ tử khác họ đầu nhập vào Hỏa gia kia cười lạnh trong lòng.

- Các ngươi làm sao biết, Hỏa Viêm Quảng vì để đánh một trận này đã đặc biệt mượn Thánh khí cực phẩm tới, mặc dù không bằng Phượng Huyết Thương, nhưng là không kém, hơn nữa pháp y, giới chỉ, trang bị Thánh khí thượng phẩm của Hỏa Viêm Quảng, không hề kém so với Lâm Minh, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi là quan hệ đến một trận đánh có tiền đánh cuộc to lớn như thế? Hỏa Viêm Quảng sao lại dưới tình huống không có nắm chắc mà đánh bạc tánh mạng thân gia?

Đệ tử khác họ này chẳng qua là lầm bầm lầu bầu ở trong lòng, không có ai biết.

Ở bên trong bầu trời, Hỏa Viêm Quảng nghe được Lâm Minh đáp ứng đánh cuộc, trong lòng mừng như điên.

- Mắc câu rồi, không ngờ hắn thật sự đáp ứng, tên ngu xuẩn này, ngươi đây là tự tìm đường chết, Mệnh Vẫn tầng năm đã dám khiêu chiến Mệnh Vẫn tầng chín ta, ta cũng có Thánh khí cực phẩm, căn bản không sợ Phượng Huyết Thương của ngươi, lần này không thu Phượng Huyết Thương của ngươi, ta thật xin lỗi ngươi!

Hỏa Viêm Quảng sợ Lâm Minh đổi ý, lúc này đè nén sự mừng như điên trong lòng xuống, nói:

- Tốt, ngay bây giờ đi Niết Bàn Tế Đàn, ta chờ ngươi!

Nói xong, hắn chuyển hướng về mấy vị Điện hộ pháp.

- Các vị tiền bối, kính xin các ngươi chứng nhận cho ta!

Mấy Điện hộ pháp liếc nhau một cái, tất cả đều là kinh ngạc vì Lâm Minh lại dám đáp ứng trận tỷ đấu này, sợ là Bạch Đạo Hồng năm đó, cũng không có tráng cử bực này a.

- Dĩ nhiên, đây là trách nhiệm của chúng ta.

Mấy Điện hộ pháp nói xong, thân thể hóa thành từng đạo cầu vồng bay về phía Niết Bàn Tế Đàn, Hỏa Viêm Quảng theo sát phía sau, sau đó là Lâm Minh, còn có đệ tử khác, tất cả cũng đi theo, loại trò hay này, dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Niết Bàn Tế Đàn, ở chính trung tâm của dãy nhà Phượng Hoàng Điện, tế đàn này cao khoảng hai mươi trượng, phương viên trăm dặm!

Ở chung quanh tế đàn, có một tầng thiết huyết binh khí vây quanh tạo thành hàng rào, tế đàn phương viên trăm dặm, binh khí chung quanh không biết có số lượng mười mấy vạn, mỗi một vật binh khí dựng thẳng ở nơi này, tựa hồ cũng đã uống qua máu tươi, mênh mang hùng hồn, sát khí tùy ý!

Những binh khí này, cũng là Thánh khí! Mười mấy vạn Thánh khí! Nhưng đều là Thánh khí hỏng, không cách nào phát huy ra lực lượng nữa.

Đây là Thánh khí vứt đi mà Phượng Minh Cung tích lũy không biết bao nhiêu vạn năm từ khi thành lập, có hạ phẩm, có trung phẩm, thậm chí còn có số ít thượng phẩm cho tới Thánh khí cực phẩm, những thứ thiết huyết hỏng này không có luyện chế lại nữa, chính là để ở chỗ này an tĩnh như vậy, tạo thành một cái rừng binh khí thiết huyết nghiêm túc và trang trọng, nồng đậm sát khí!

Nơi này, xưng là Táng Binh Đài!

Địa phương mai táng binh khí, kiếm mộ, đao mộ, thương mộ, kích mộ, có chút binh khí đã có lịch sử vượt qua trăm vạn năm, cho dù là Thần Thiết chế tạo, hiện giờ cũng loang lổ vết gỉ!

Chương 976: Uy lực của Phượng Huyết Thương!

Táng Binh Đài trước mắt, những thứ vũ khí Thánh khí này đã mất đi linh khí, bắt đầu từ từ mục, chúng nó đã từng chém giết vô số cường giả, nhưng hiện tại cũng ngăn cản không nổi năm tháng ăn mòn, ngay cả Thánh khí cũng có tuổi thọ, khí linh cũng có tuổi thọ, theo truyền thuyết Phượng Hoàng có thể dục hỏa niết bàn sống lại, vĩnh sinh bất diệt, song, trên thực tế Phượng Hoàng cũng không thể vĩnh tồn ở trong thiên địa, bởi vì phiến thiên địa này, cũng có tuổi thọ giống như trước, đại thế giới, cũng sẽ sụp đổ.

Không biết con đường võ đạo đến cực hạn, sẽ là cái dạng gì?

- Lâm Minh, ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau mau rơi xuống Niết Bàn Tế Đàn để nhận lấy cái chết!

Một câu nói của Hỏa Viêm Quảng, cắt đứt cảm khái của Lâm Minh, Hỏa Viêm Quảng lúc này treo cao lơ lửng ở không trung, thịnh khí lăng nhân, tay hắn chỉ bắn ra, một cái bình nhỏ bằng ngọc bay ra, bên trong bình nhỏ có hai mươi giọt máu Phượng Linh.

- Mấy vị hộ pháp đại nhân, kính xin bảo quản cho ta, về phần hai kiện Thánh khí thượng phẩm khác, Hóa Dương Lô cùng Cửu Vũ Thiên Y, ta còn phải dùng đến ở trong chiến đấu, nếu trận chiến này ta thua trận, hai kiện đồ vật này tất nhiên cũng sẽ bồi thường giao ra.

- Tự nhiên, ở phía trên Niết Bàn Tế Đàn, bất luận kẻ nào cũng không thể lật lọng, một khi chuyện đã đáp ứng, phải làm được.

Mà bốn gã Điện hộ pháp phân ra thủ tứ phương, bọn họ ở chỗ này một là có tác dụng công chính, thứ hai cũng là vì phòng ngừa đệ tử hạ tử thủ bên trong đổ đấu.

- Ha ha, không tệ!

Hỏa Viêm Quảng nói tới đây, cười bừa bãi.

- Lâm Minh, một khi đứng ở phía trên Niết Bàn Tế Đàn, ngươi liền không có đường lui, trận chiến này, nếu như ngươi thua, Phượng Huyết Thương sẽ thuộc về ta.

- Lời mà ta đã nói, dĩ nhiên sẽ không thu hồi.

Lâm Minh bước lên Niết Bàn Tế Đàn,, phía trên Niết Bàn Tế Đàn này, có một tầng trận pháp vô hình bao phủ, lực lượng bực này, xa không phải là cao thủ cấp bậc như Lâm Minh có thể rung chuyển.

- Tốt! Tốt! Ha ha. Ta hôm nay sẽ làm cho ngươi biết, cái gì là tự tìm đường chết!

Hỏa Viêm Quảng vừa nói, rút ra một thanh siêu trường kiếm từ Tu Di Giới, cái thanh siêu trường kiếm này chỉ là mũi kiếm thì đã dài khoảng sáu thước. Nam tử bình thường thân cao cũng chỉ là bảy thước đến tám thước, cái thanh siêu trường kiếm này kết nối với chuôi kiếm, đã gần bằng chiều cao của một số nam tử.

Đây là...

Đuôi lông mày của Lâm Minh nhảy lên, Thánh khí cực phẩm?

- Là Thánh khí cực phẩm! Hỏa Viêm Quảng thế nhưng cũng có một Thánh khí cực phẩm!

- Hắn rõ ràng có Thánh khí cực phẩm, tại sao không lấy Thánh khí cực phẩm làm tiền đánh cuộc? Đúng rồi, hắn là sợ hù đến Lâm Minh, cho nên cố ý giấu Thánh khí cực phẩm đi, lừa gạt Lâm Minh xuất chiến, ở thời điểm chiến đấu mới lấy Thánh khí cực phẩm ra, để cho Lâm Minh hoàn toàn tuyệt vọng, chiêu này ngoan độc, Lâm Minh lần này bị hố thảm!

- Hỏa Viêm Quảng cũng quá hèn hạ đi, vốn chính là Mệnh Vẫn tầng chín đánh Mệnh Vẫn tầng năm đã quá khi dễ người, Lâm Minh dựa vào Phượng Huyết Thương còn có thể bù lại một chút chênh lệch, hiện tại Hỏa Viêm Quảng cũng có Thánh khí cực phẩm, quá không công bình.

- Hừ, ngươi biết cái gì, cái này gọi là binh bất yếm trá. Thánh khí cực phẩm này cũng hắn là mượn tiểu thúc của hắn, tiểu thúc của hắn cũng quá giàu có.

Tiểu thúc của Hỏa Viêm Quảng chính là nhân vật cấp một, có Thánh khí cực phẩm không kỳ quái, nhưng Thánh khí bổn mạng của võ giả, phải lưu lại dấu vết tinh thần, rồi sau đó dùng năng lượng của mình ân cần săn sóc, không thể tùy ý cho người khác mượn, nếu không bị người khác lưu dấu vết tinh thần cùng năng lượng dị chủng lại, vậy thì sẽ ảnh hưởng tới uy năng của Thánh khí, chính mình còn phải tốn hao thời gian luyện hóa.

Vì vậy, Hỏa Viêm Quảng mượn tới, nhiều nhất chẳng qua là vũ khí dự bị của tiểu thúc hắn mà thôi, vũ khí dự bị cũng là Thánh khí cực phẩm, mặc dù phẩm chất thấp kém một chút, nhưng đủ để chứng minh trình độ giàu có của tiểu thúc của Hỏa Viêm Quảng, người này ban đầu cũng là đệ tử Phượng Hoàng Điện, thiên phú không có ở dưới Bạch Đạo Hồng, tục truyền hắn cũng từng lấy đi đệ nhất Thánh khí từ trong Thánh Khí Các.

- Ha ha ha ha! Lâm Minh, mặc dù ta coi là không cần chuôi Hắc Hỏa Kiếm này, cũng có nắm chặc có thể thắng ngươi, tuy nhiên sư tử vồ thỏ cũng sẽ dùng toàn lực, ta sẽ không cho ngươi mảy may cơ hội, ta sẽ vận dụng lực lượng mạnh nhất của ta, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai để áp ngươi, cho ngươi tuyệt vọng, đánh cho ngươi từ nay về sau cũng không dám tranh giành với ta!

Hỏa Viêm Quảng lấy ra Thánh khí cực phẩm ngay từ đầu, chính là muốn không để cho Lâm Minh nửa điểm cơ hội, đây là một trận đánh mà hắn đánh bạc tánh mạng thân gia, dĩ nhiên không thể thua, đồng thời, Hỏa Viêm Quảng cũng là muốn lấy ưu thế tuyệt đối để áp chế Lâm Minh, dùng cái này để lập uy!

Tứ trọng thiên Mệnh Vẫn tầng chín, phối hợp thực lực tuyệt đối, hơn nữa có gia tộc ủng hộ, sau này hắn ở Phượng Hoàng Điện, còn ai dám chọc vào?

Lâm Minh nheo mắt lại nhìn chuôi Hắc Hỏa Kiếm này, cảm nhận được phong mang tùy ý trong đó, vẻ hàn quang này, phảng phất giống như là điểm vào mi tâm của mình, làm cho người ta hít thở không thông.

Tay trái mò mẫm Tử Cực Giới, một đạo huyết quang thoáng hiện, Phượng Huyết Thương chín thước chín tấc, màu đỏ sậm bay ra giống như có linh tính, trong phút chốc, một đạo cột sáng màu máu thẳng tắp xông thẳng trời cao, lực lượng vô cùng tản mát ra, khắp bầu trời cũng bị lây huyết quang nồng đậm.

- Tốt, Phượng Huyết Thương! Không hổ là cực phẩm vũ khí đến gần Thánh khí thông thiên, nếu không phải là ngươi có Thánh thương này, ta cũng sẽ không xuất thủ đối với ngươi, ngươi có được sự tán thành của khí linh Thánh Khí Các, là thiên tài xuất sắc nhất ba mươi năm tới của Phượng Hoàng Điện, song, cũng không phải là mỗi thiên tài cũng có thể lớn lên, bởi vì đủ loại nguyên nhân, cũng sẽ làm cho tiềm lực thiên tài dùng hết, thậm chí chết non, ngươi muốn trở thành đệ tử đứng đầu Phượng Hoàng Điện, tương lai muốn trở thành Thần Quân, trước hết phải qua một cửa ải của ta, đáng tiếc ngươi hôm nay cũng là phải thua không thể nghi ngờ!

- Ngươi nói nhảm cũng thật nhiều, ra chiêu đi!

Cước bộ Lâm Minh vừa động, mười hai đạo lôi đình Độn phù trong cơ thể đồng loạt nở rộ ra tử sắc quang hoa, Kinh Môn mở ra, tốc độ của hắn trong nháy mắt đạt đến cực hạn.

Hưu!

Trên bầu trời huyết quang vô cùng vô tận thu liễm, toàn bộ ngưng tụ ở phía trên Phượng Huyết Thương, một thương này, nhấc lên vòi rồng huyết sắc dữ dội, đâm thẳng vào trái tim Hỏa Viêm Quảng!

Đây là sau khi Lâm Minh nhận được Phượng Huyết Thương, lần đầu tiên dùng nó xuất thủ toàn lực, huyết sắc gió lốc kia bện lại thành nước xoáy, thậm chí để cho không gian chung quanh xảy ra vặn vẹo rất nhỏ, đây cũng là không gian của Thần Vực, lấy lý giải của Lâm Minh đối với không gian pháp tắc, căn bản là không làm gì được không gian Thần Vực, nhưng là dưới một kích này của Phượng Huyết Thương, lại làm cho không gian vặn vẹo rất nhỏ, đây chính là lực lượng vốn có của Thánh khí cực phẩm, bản thân chúng nó chẳng khác nào một tuyệt thế cao thủ.

Nếu như là cường giả cảnh giới Thần Biến tới thúc dục thì uy lực mạnh hơn.

Đối mặt một kích kia, thân thể Hỏa Viêm Quảng lui nhanh đi ra ngoài, Hắc Hỏa Kiếm trong tay liên tục bổ ra, Hắc Viêm vô tận càn quét mà đến, ở trên bầu trời đỏ thẫm một mảnh, hắn cũng thúc dục lực lượng ẩn chứa trong Hắc Hỏa Kiếm.

Ngọn lửa màu đen cùng gió lốc màu máu của Phượng Huyết Thương đụng vào nhau, Hắc Viêm cuồn cuộn kia, tảng lớn tảng lớn bị huyết sắc gió lốc nuốt hết, tuy nhiên huyết sắc gió lốc đã bị Hắc Viêm thiêu cháy.

Chương 977: Hỏa chi ý cảnh tầng thứ ba!

Ầm!

Hắc Viêm cùng huyết sắc gió lốc phát sinh nổ tung cuồng mãnh, ngọn lửa màu đen kia hoàn toàn tiêu tán ở trong vô hình, song huyết sắc gió lốc lại chỉ tan rã bảy thành, lưu lại ba thành lực lượng xông về Hỏa Viêm Quảng. ìm truệ ha tại || trumtr ue . N ||

Phải biết rằng, Lâm Minh chỉ ra một thương, Hỏa Viêm Quảng lại bổ ra ba kiếm, phẩm chất cao thấp của hai kiện Thánh khí cực phẩm đã có thể biết, nói riêng về lực lượng bản thân Thánh khí, Hắc Hỏa Kiếm hoàn toàn bị Phượng Huyết Thương áp chế.

- Thương tốt, chỉ có bản thân Phượng Huyết Thương đã có uy năng như thế, nếu là rơi vào trên tay của ta, đó là cường đại cở nào a!

Hỏa Viêm Quảng cước bộ vừa động, giống như một con thỏ khôn lanh xuyên qua trong cỏ cao, tốc độ thật nhanh, hơn nữa vô cùng linh hoạt, Hỏa Viêm Quảng này cũng không biết thi triển thân pháp gì, hẳn là không có ở dưới Huyền Lôi Quang Ảnh của Lâm Minh!

Hỏa Viêm Quảng hành tung phiêu hốt, tùy ý xuyên qua huyết sắc gió lốc, thân thể kéo ra hư ảnh liên tiếp, tránh né, tất cả công kích của Hỏa Viêm Quảng.

- Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ! Không nghĩ tới Hỏa Viêm Quảng có thể luyện Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ đến cảnh giới này, hắn quả nhiên là một thiên tài!

- Ngươi sai lầm rồi, Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ lúc trước của Hỏa Viêm Quảng xa không có đạt tới cảnh giới bực này, đây là hắn độ Mệnh Vẫn tầng chín, sau khi tiếp nhận thiên địa pháp tắc tẩy lễ, có lĩnh ngộ một bậc sâu hơn đối với Hỏa Hệ pháp tắc, mới đột nhiên tăng mạnh như vậy, Mệnh Vẫn tầng chín này, không phải là độ vô ích.

Ma trơi vô ảnh vô hình, vô tích có thể tìm ra, là một loại võ kỹ thân pháp cực kỳ cao minh của thượng cổ Phượng tộc, dĩ nhiên, bởi vì công pháp Hỏa Hệ ở phía trên tốc độ vốn là không bằng công pháp lôi hệ, cho nên Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ của thượng cổ Phượng tộc thật ra thì không bằng Huyền Lôi Quang Ảnh của Tử Điện Kỳ Lân tộc.

Song, bàn về lý giải đối với pháp tắc, bản thân là xuất thân từ đại gia tộc của Thần Vực. Trong cơ thể Hỏa Viêm Quảng có 8000 giọt máu Cổ Phượng, từ nhỏ đã bắt đầu tìm hiểu pháp tắc Hỏa Hệ, vừa trải qua thiên đạo pháp tắc của Mệnh Vẫn tầng chín tẩy lễ, lý giải của hắn đối với Hỏa Hệ ý cảnh, thật to vượt ra khỏi lý giải của Lâm Minh đối với lôi hệ ý cảnh.

Huyền Lôi Quang Ảnh của Lâm Minh, cũng chính là vượt qua Hỏa Viêm Quảng ở phương diện tốc độ, nhưng là ở phương diện né tránh cùng linh hoạt, Hỏa Viêm Quảng lại chiếm ưu thế rất lớn.

Chẳng qua là một phần trăm cái sát na, Hỏa Viêm Quảng không biết biến chuyển phương hướng bao nhiêu lần, trên bầu trời khắp nơi đều là tàn ảnh do thân pháp của hắn tạo ra, chừng hơn mấy trăm ngàn!

Những tàn ảnh này đột nhiên thu hẹp dung hợp trong một nháy mắt. Dung hợp thành bản thể Hỏa Viêm Quảng, mà lúc này Hỏa Viêm Quảng cách Lâm Minh chỉ có ba thước!

- Thật là nhanh!

- Hắn thế nhưng phá tan phong tỏa của huyết sắc gió lốc vô tận!

Con ngươi Lâm Minh cũng co rụt lại, thiên tài Mệnh Vẫn tầng chín của Thần Vực quả nhiên không thể khinh thường. Mắt thấy Hỏa Viêm Quảng muốn đâm ra một thương, Lâm Minh toan tính sẽ phải thi triển Đế Tôn Liên Hoa!

Chỉ cần Đế Tôn Liên Hoa nở rộ, phong tỏa hết thảy pháp tắc, tất nhiên sẽ để cho Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ của Hỏa Viêm Quảng mất đi thần diệu, ma trơi cho dù phiêu hốt nữa, ở bên trong không gian hồng mông mà Ngũ Hành không tồn tại, cũng không phiêu hốt được!

Đây chính là áp chế tuyệt đối lực lượng, nhất lực phá vạn pháp!

Song, trong một nháy mắt khi Lâm Minh thi triển Đế Tôn Liên Hoa, hắn cũng là đột nhiên do dự một chút, Đế Tôn Liên Hoa không thể thi triển.

- Nhận lấy cái chết!

Cao thủ tỷ thí, đều ở trong chớp mắt, do dự trong một nháy mắt, Hắc Hỏa Kiếm của Hỏa Viêm Quảng đã đâm tới trước mặt Lâm Minh.

- Pháp tắc Hủy Diệt, Tinh Thần Chi Liên!

Trong lúc gấp gáp, Lâm Minh mạnh mẽ ngưng hẳn Đế Tôn Liên Hoa đang muốn thi triển, gạt ngang Phượng Huyết Thương, vô số tia sáng ngưng tụ ở trước mặt hắn, tạo thành một cái nước xoáy tinh thần chậm rãi xoay tròn, một kiếm này của Hỏa Viêm Quảng đâm vào nước xoáy tinh thần.

Răng rắc!

Phòng ngự vội vã, hoàn toàn kém Hỏa Viêm Quảng đã vận sức chờ phát động, nước xoáy tinh thần đột nhiên vỡ, năng lượng tùy ý thoát ra ngoài, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh xao động kịch liệt, hẳn là bị kiếm khí tùy ý cắt ra non nửa, thân thể của hắn cũng bị đánh trúng, bay rớt ra ngoài!

Chân nguyên hộ thể vừa vỡ, lập tức có kiếm khí đánh đến trên người Lâm Minh, lôi ti ngưng tụ thành áo bị chém vỡ, may là Luyện Thể Thuật của Lâm Minh đã mở ra đến cửa thứ tư của Bát Môn Độn Giáp, cũng không chính diện thừa nhận công kích của Thánh khí cực phẩm.

Một cỗ năng lượng Hắc Viêm tùy ý xông vào bên trong thân thể Lâm Minh, tùy ý phá hư kinh mạch.

Mặt Lâm Minh liền biến sắc, suýt nữa hộc ra một búng máu, hắn lập tức điều động chân nguyên toàn thân quán chú đến bên trong mầm non Tà Thần.

Hai quả lá cây ngọn lửa của mầm non Tà Thần phát ra tia sáng rực cháy, một cỗ năng lượng cường đại bao phủ phía trên ngọn lửa màu đen, muốn hấp thu những ngọn lửa màu đen này.

Song, những ngọn lửa màu đen này lại hết sức ngoan cố, cho dù là mầm non Tà Thần, cũng chỉ có thể chậm chạp luyện hóa hấp thu, mà chút ít ngọn lửa bị áp chế cũng là vô cùng mãnh liệt, chạy trái chạy phải, muốn phá tan trói buộc.

- Không hổ là ngọn lửa do Thánh khí cực phẩm phát ra, mầm non Tà Thần cũng hấp thu chậm như vậy.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, Thánh khí cực phẩm quả nhiên lợi hại!

- Lâm Minh bị thương! Chẳng qua là hiệp 2, một lần đối mặt đã bị thương! Quả nhiên có chênh lệch rất lớn, hiệp một hắn là dựa vào Phượng Huyết Thương mới chiếm cứ thượng phong, nếu như bằng vào thực lực bản thân, hắn không phải là đối thủ của Hỏa Viêm Quảng, công kích mới vừa rồi chẳng qua là Hỏa Viêm Quảng thử dò xét, sát chiêu chân chính còn ở phía sau, nhưng chẳng qua là thử dò xét, Lâm Minh đã không chống đỡ được.

- Bị ngọn lửa màu đen của Hắc Hỏa Kiếm xâm nhập vào thân thể, kinh mạch tất nhiên sẽ bị hao tổn, ta xem mới vừa rồi là hắn mạnh mẽ nuốt nghịch máu xuống!

Thánh khí cực phẩm, ít nhất phải cường giả cảnh giới Thần Biến mới có thể hoàn toàn phát huy ra uy năng của nó, dưới sự điều động của Hỏa Viêm Quảng, Hắc Hỏa Kiếm mặc dù chỉ có thể phát huy ra một phần uy lực rất ít, nhưng phẩm chất ngọn lửa hắn phát ra vẫn là cấp thần biến, một tia nhập vào cơ thể cũng sẽ tạo thành tổn hại thật lớn, vốn là Lâm Minh cũng không bằng Hỏa Viêm Quảng, kinh mạch lại bị hắc hỏa làm bị thương, lúc này còn cần tiếp tục đánh sao?

- Coi như hết, Lâm Minh đã không tồi rồi, Mệnh Vẫn tầng năm chiến Mệnh Vẫn tầng chín, bản thân đã cần dũng khí!

Đệ tử chung quanh rối rít nghị luận, kết quả đối chiến như vậy bọn hắn cho rằng là đương nhiên, song tứ đại Điện hộ pháp làm chứng thực chung quanh, một người thực lực mạnh nhất cũng là khe khẽ nhíu mày, như có điều suy nghĩ, mới vừa rồi giao thủ hiệp 2, động tác của Lâm Minh có một địa phương không hòa hợp, tựa hồ là hắn vốn muốn dùng một loại chiêu thức khác, chiêu thức phát ra lại tạm thời biến chiêu, đại khái chỉ có trì hoãn một phần trăm cái sát na, nếu như không phải là hắn làm Điện hộ pháp đã hơn ngàn năm, chứng thực vô số trận chiến đấu, căn bản cũng không phát hiện ra.

Bình thường, võ giả thân kinh bách chiến, lúc chiến đấu ra chiêu gì cơ hồ cũng tạo thành phản xạ có điều kiện, tình huống tạm thời biến chiêu cực kỳ hiếm thấy, làm như vậy tương đương tự sát, Lâm Minh này rốt cuộc là kinh nghiệm chiến đấu chưa đầy, hay là có chỗ cố kỵ?

Điện hộ pháp này đang suy nghĩ, bên tai hắn vang lên chân nguyên truyền âm của đồng bạn.

- Xem ra cuộc chiến đấu này rất nhanh sẽ kết thúc, Lâm Minh mặc dù không tệ, nhưng vẫn là bên trong phạm vi thiên tài bình thường, trạng thái này, chống đỡ không quá năm chiêu, thực lực chân chính của Hỏa Viêm Quảng còn không có lấy ra.

- Có lẽ a, tuy nhiên cũng có thể có biến số.

Điện hộ pháp này lầm bầm lầu bầu, hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, chiêu thức mới vừa rồi Lâm Minh thi triển một nửa lại mạnh mẽ ngưng hẳn là một môn Thần Võ vô thượng!

Thần Võ vô thượng, chỉ có một ít hạng người kinh diễm tuyệt học bên trong nhân vật cấp Thiên Tôn mới có thể sáng tạo ra, mà đại đa số Thiên Tôn cũng không có bản lãnh này, thậm chí mấy đời Thiên Tôn liên tiếp, thời gian một hai trăm vạn năm, cũng không ra đời một môn Thần Võ vô thượng, Thần Võ vô thượng của Thần Vực, cũng là do Thần Vực tích góp từng tí một trong trăm triệu năm, người sáng tạo ra chúng nó, cũng có thể được gọi là "Thần", không phải là thần như Thần Quân ở thế giới Phàm Nhân, mà là thần ở thế giới võ giả!

Hỗn Nguyên võ ý, liên quan đến trọng đại, Lâm Minh không biết cừu nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn có còn trên đời hay không, tuy nói người có thể nhận ra Hỗn Nguyên võ ý tất nhiên cao thủ siêu cấp như lông phượng và sừng lân, lão yêu quái sống mười vạn năm trở lên, xác suất Hỗn Nguyên võ ý bị nhận ra vô cùng nhỏ, nhưng hắn cũng không khỏi không phòng.

Môn Thần Võ vô thượng này, tuyệt đối không thể tùy ý thi triển, cẩn thận lo trước khỏi họa về sau, coi như mình thi triển Hỗn Nguyên võ ý, ít nhất cũng phải giấu Đế Tôn Liên Hoa dễ làm người khác chú ý kia, trải qua một phen che dấu, để nó dung nhập vào bên trong công kích của mình, làm cho người ta nhìn không ra mới được.

Đây cũng là bởi vì Hỏa Viêm Quảng có chút khó giải quyết, Hỏa Viêm Quảng là Cửu Vẫn đệ tứ trọng thiên, hơn nữa có một Thánh khí cực phẩm, mặc dù không hơn Thần Hải sơ kỳ Hoàng Nhạc Hồng, nhưng đã vượt qua võ giả Thần Hải hậu kỳ Mệnh Vẫn tầng tám như Tống Bách Phong.

Còn đối với Lâm Minh mà nói, Hỗn Nguyên võ ý là một chiêu thức hắn dựa vào rất lớn để có thể khiêu chiến vượt cấp, nếu như không dùng thì rất khó thắng Hỏa Viêm Quảng.

- Ha ha ha! Lâm Minh, ngươi để cho ta quá thất vọng! Đây chính là cực hạn của ngươi? Lúc này mới kiếm thứ hai, ta còn không có nóng người đâu, ngươi đã không chống đỡ được?

Khóe miệng Hỏa Viêm Quảng nổi lên một tia cười châm chọc, hắn cảm giác lúc trước là mình quá lo lắng, Lâm Minh không gì hơn cái này, chính mình không độ Mệnh Vẫn tầng chín, đều có nắm chặc thắng hắn.

- Ngươi trừ bỏ dựa vào uy lực của bản thân Phượng Huyết Thương ở chiêu thứ nhất để chiếm thượng phong, lực lượng bản thân ngươi quả thực không đáng giá nhắc tới, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi biết cái gì gọi là Cửu Vẫn thông thường, Cửu Biến Hóa

Thần, sau Cửu Vẫn, thừa nhận thiên địa pháp tắc, có nghĩa là thân thể, linh hồn đều chuyển tiếp thành thần linh, thần linh ngươi biết không? Căn bản không phải một Phàm Nhân như ngươi có thể sánh!

Hỏa Viêm Quảng nói tới đây, tùy ý cười, vươn ba ngón tay ra.

- Ba chiêu! Trong vòng ba chiêu, ta muốn đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!

Đối với thiên tài đỉnh cấp mà nói, nói ra thì như giội nước đi ra ngoài, nói là ba chiêu diệt kẻ địch, sẽ phải là ba chiêu, nếu không sẽ làm cho người ta chê cười, từ trước đến giờ Hỏa Viêm Quảng chú ý sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, hiện tại Lâm Minh bị Hắc Hỏa Kiếm gây thương tích, trong kinh mạch tràn ngập Hắc Viêm, cho dù mình không ra tay cũng đủ để hắn khó khăn, nói ba chiêu kết thúc chiến đấu, Hỏa Viêm Quảng có đầy đủ nắm chặc!

- Lâm Minh, ngày cuối cùng của ngươi đã đến, liền khiến cho ngươi biết một chút về lý giải của ta đối với pháp tắc Hỏa Hệ!

Hỏa Viêm Quảng hét lớn một tiếng, hắn ở một khắc này, thiêu đốt một phần mười máu Cổ Phượng trong cơ thể, máu Cổ Phượng đốt vô cùng vô tận, nhưng Hỏa Viêm Quảng tối đa cũng chỉ có thể thiêu đốt một phần mười, nếu không thân thể của hắn chịu không được.

Một sát na khi thiêu đốt máu Cổ Phượng kia, toàn thân Hỏa Viêm Quảng toát ra ngọn lửa màu xanh, ngọn lửa màu xanh này vừa xuất hiện, tạo thành một mảnh lĩnh vực ở chung quanh Hỏa Viêm Quảng!

Bên trong lĩnh vực này, phảng phất giống như ẩn chứa sinh cơ vô cùng vô tận! Rõ ràng là ngọn lửa màu xanh thiêu đốt, vô cùng nóng bỏng, nhưng mọi người thấy bên trong lĩnh vực kia, lại có hoa điểu ngư trùng, chim bay cá nhảy, vô số linh thực, linh mộc tranh nhau nở bung, giống như một chỗ thế ngoại đào nguyên.

- Là Thanh Liên Chân Hỏa, Thanh Liên Chân Hỏa đã ngưng tụ thành lĩnh vực!

Thanh Liên Chân Hỏa cũng không phải là Hỏa Tinh, cũng không phải là hỏa chủng, là một loại cảnh giới do tộc nhân của thượng cổ Phượng tộc điều khiển ngọn lửa, cần lĩnh ngộ Hỏa chi ý cảnh tầng thứ ba - Sang Sinh.

Chương 978: Hoàn toàn nghiền nát!

Hỏa Diễm pháp tắc cảnh giới tầng thứ nhất là Chước Nhiệt, là trụ cột của pháp tắc Hỏa Hệ, cũng là thuộc tính cơ bản nhất của ngọn lửa.

Ý cảnh tầng thứ hai chính là Hủy Diệt, là thể hiện lực lượng của ngọn lửa, hủy diệt hết thảy, đốt cháy hết thảy!

Song vật cực tất phản, phía sau Hủy Diệt, chính là Sang Sinh!

Từ yếu ớt không chịu nổi, đến ngọn lửa hừng hực, là Sang Sinh.

Tinh Hỏa Liệu Nguyên, sinh sôi không ngừng, cũng là Sang Sinh.

Gạo sinh trưởng bị ngọn lửa đốt trên đống hoang tàn, càng có thể đạt được mùa thu hoạch, đồng dạng là Sang Sinh.

Bản thân mặt trời chính là hỏa cầu nóng bỏng, dưới mặt trời rọi khắp nơi, vạn vật tươi tốt um tùm, vẫn là Sang Sinh.

Thậm chí trong lịch sử loài người, cũng là bởi vì lửa mà thoát khỏi ngu muội, trở nên phồn vinh, cuối cùng sinh ra văn minh võ đạo rực rỡ.

Ngọn lửa có thể hủy diệt vạn vật, nhưng cũng có thể sinh ra vạn vật, cái gọi là "Dã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sanh" (lửa thiêu không chết, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh), phá rồi lại lập, sau Hủy Diệt chính là Sang Sinh!

Lý giải của Hỏa Viêm Quảng đối với pháp tắc Hỏa Hệ, sớm đã đạt đến tầng thứ ba, hôm nay vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, thừa nhận thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, càng làm cho lý giải của hắn đối với pháp tắc Hỏa Hệ tăng lên một bậc, thậm chí có Thanh Liên lĩnh vực, đây là hiện tượng tu luyện pháp tắc Hỏa Hệ tầng thứ ba tới cực hạn mới có, hơn nữa không phải là mỗi người cũng có thể có.

Bên trong Thanh Liên lĩnh vực, vạn vật mọc thành bụi, từ mấy trượng nhanh chóng mở rộng đến phạm vi mười dặm, bao phủ Lâm Minh trong đó.

- Ha ha, tiến vào Thanh Liên lĩnh vực của ta, ngươi phải thua không thể nghi ngờ, lĩnh vực ngươi biết không? Ở trong không gian lĩnh vực này, ta chính là chúa tể, Thanh Liên lĩnh vực, là một loại dị tượng! Võ giả có Phong Đế Chi Mệnh, tu luyện pháp tắc Hỏa Hệ tầng thứ ba tới cực hạn mới có thể có, những người như vậy là lông phượng và sừng lân, mà ta lại có! Ta nhất định trở thành Vương giả một đời của Thần Vực!

Hỏa Viêm Quảng bừa bãi cười to, trước khi độ Mệnh Vẫn tầng chín, Thanh Liên Chân Hỏa của hắn vẫn không có thể ngưng tụ thành lĩnh vực, tiểu thúc của hắn phỏng đoán hắn sau Cửu Vẫn sẽ có, kết quả quả thật đã ứng nghiệm!

- Đi chết đi, Thanh Liên Chân Hỏa, Hắc Viêm dung hợp!

Hỏa Viêm Quảng đột nhiên chém ra một kiếm, Thanh Liên Chân Hỏa bắn ra, đồng thời lại rót Hắc Viêm do Hắc Hỏa Kiếm phát ra vào bên trong ngọn lửa!

Hắc Viêm cuồn cuộn như khói dầy đặc, ma khí um tùm, ngọn lửa càn quét đi ra ngoài, trong đó phảng phất có vô số linh hồn thống khổ bị cháy, đầy dẫy lực hủy diệt cùng tử vong.

Song, vào giờ khắc này, Hắc Viêm tử vong do Hắc Hỏa Kiếm phát ra dung hợp làm một cùng Thanh Liên Chân Hỏa của Sang Sinh tượng trưng cho sinh cơ!

Mắt thấy một màn như vậy phát sinh, đệ tử chung quanh cũng là trừng lớn hai mắt. Ngay cả tứ đại Điện hộ pháp cảnh giới Thần Biến cũng là hơi bị động dung, Thanh Liên Chân Hỏa chấp chưởng Sang Sinh, còn có Hắc Viêm chấp chưởng tử vong! Đây là dung hợp sinh và tử, đã đến gần đại đạo bổn nguyên! Loại chiêu thức này, đã là thể hiện chí cao về giai đoạn lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc của Hỏa Viêm Quảng hiện tại, uy lực của một kích kia, cho dù là nhân vật cấp bậc như Tống Bách Phong ở chỗ này, chính diện chống lại cũng phải bị miểu sát.

- Khủng khiếp, một chiêu này thật lợi hại.

- Sau Cửu Vẫn, lý giải củ Hỏa Viêm Quảng đối với thiên đạo pháp tắc đã tăng cường sâu sắc, thế nhưng hắn có thể sử dụng ra chiêu thức như vậy, sinh mệnh cùng tử vong, hai loại thuộc tính hoàn toàn đối lập, muốn dung hợp nói dễ vậy sao!

- Chúng ta chuẩn bị tốt, đợi đến lúc Lâm Minh bị thua, cứu Lâm Minh trong nháy mắt, không để cho hắn nguy hiểm tánh mạng, nếu không chúng ta không dễ khai báo.

Bốn Điện hộ pháp cảnh giới Thần Biến vận sức chờ phát động, chuẩn bị cứu Lâm Minh, đây là trách nhiệm khi bọn hắn đảm nhiệm chứng thực tại trường thi đấu.

Lúc này, Lâm Minh đối mặt với hỏa diễm cuồn cuộn ngất trời này, sắc mặt nhẹ nhàng chăm chú, lĩnh ngộ pháp tắc huyền diệu như thế, trước khi hắn không có độ Mệnh Vẫn tầng chín, thừa nhận thiên đạo pháp tắc tẩy lễ là trăm triệu lần không thể so sánh, thiên tài Cửu Vẫn của Thần Vực không phải chuyện đùa!

Nếu không so sánh được, cũng chỉ có thể lấy lực lượng tuyệt đối để phá vỡ!

Một khắc kia, Lâm Minh đột nhiên bắt đầu niệm chú một đoạn âm tiết cổ quái kỳ dị, trừ bỏ Lâm Minh, không người nào có thể nghe hiểu ý tứ của những thứ âm tiết này.

- Hồng Mông là căn nguyên của thế giới, ngươi là người sáng tạo ra hết thảy căn nguyên, Sang Sinh của ngọn lửa, cũng là Sang Sinh của ngươi; ngươi cũng là hủy diệt hết thảy quy túc, sau khi vạn vật nát bấy, trở về Hồng Mông như cũ, Hủy Diệt của ngọn lửa, cũng là Hủy Diệt của ngươi! Không gian mà ngươi tạo thành, loại bỏ hết thảy pháp tắc! Hỏa diễm thuộc sở hữu của Ngũ Hành, Ngũ Hành không được tồn tại, sinh mệnh cùng tử vong thuộc sở hữu của tinh khí, tinh khí không thể tồn tại!

Một khắc kia, bên trong hai mắt Lâm Minh tách ra quang hoa màu xám đen, nhiều tia sương mù mông lung ngưng tụ trong mắt Lâm Minh, đó là hình thức ban đầu của hồng mông khí.

Đế Tôn Liên Hoa tiên diễm biến mất, không gian hồng mông chẳng qua là áp súc ở bên trong năm trượng bên cạnh Lâm Minh, song loại áp súc này lại làm cho không gian hồng mông mà Lâm Minh thi triển ra càng thêm chân thật!

Thanh Liên lĩnh vực coi là cái gì? Trên thế giới này, Hồng Mông là khởi nguyên của vạn vật, không gian hồng mông mới là lĩnh vực căn nguyên nhất! Thanh Liên lĩnh vực, chỉ có thể coi là một cái chi nhánh nhỏ của Hỏa chi ý cảnh, căn bản không cách nào bằng được!

Xuy lạp!

Một khắc kia, khí quyển rung động, thanh âm giống như vải vóc bị xé rách vang lên, ngọn lửa hai tầng mà Hỏa Viêm Quảng phát ra, bị một cỗ lực lượng không nhìn thấy không ngừng chôn vùi, rồi lại chôn vùi!

Lâm Minh giống như Thần Long trở mình trong biển, theo gió vượt sóng, chưa từng có từ trước đến nay! Tất cả ngọn lửa, toàn bộ bị Phượng Huyết Thương phá vỡ!

Vô luận là Thanh Liên Chân Hỏa chấp chưởng Sang Sinh, hay là ngọn lửa màu đen chấp chưởng tử vong, cũng bị không gian hồng mông áp chế. Ý cảnh Sang Sinh? Tử vong ý cảnh? Ngay cả lửa cũng diệt, còn có thể có pháp tắc gì?

- Cái gì?

Hỏa Viêm Quảng trăm triệu lần không nghĩ tới, một khắc trước Lâm Minh trúng Hắc Viêm tử vong của mình, hẳn là đang ra sức áp chế thương thế, đối mặt với một kích toàn lực của mình vốn nên không có chút lực phản kháng nào, tất nhiên sẽ bị thua cho tới trọng thương, nhưng kết quả vừa vặn ngược lại, Lâm Minh thế nhưng một kích phá vỡ tuyệt chiêu của hắn!

Đối mặt với Lâm Minh đang xông thẳng mà đến giờ phút này, Hỏa Viêm Quảng chỉ cảm thấy đối mặt với một pho tượng thượng cổ cự thần, cái loại cảm giác này, quả thật giống như sau khi một pho tượng thượng cổ cự thần sống lại, phủ xuống nhân gian.

Trên người Lâm Minh tản mạn khí tức thuộc về khí tức Hồng Mông mênh mang cùng hùng hồn ra khắp nơi, căn bản không giống lực lượng Phàm Nhân có.

Khí uy áp, kinh sợ toàn trường!

Rất nhiều đệ tử tại chỗ vốn cho là Lâm Minh đã không được, nhưng không biết Lâm Minh thi triển chiêu thức gì, sinh mãnh như thế, ngọn lửa dung hợp sinh tử do Hỏa Viêm Quảng phát ra bị Lâm Minh chôn vùi toàn bộ!

- Đây là lực lượng gì, ngay cả tâm linh cũng bị cỗ khí tức này rung động, một kích kia, vô cùng huyền ảo, có uy thế của tuyệt thế cường giả ở Thần Vực, chỉ là không có uy lực của tuyệt thế cường giả ở Thần Vực thôi!

Tứ đại Điện hộ pháp cũng là kinh sợ, vốn là bọn họ còn chuẩn bị đi cứu Lâm Minh, hiện tại mắt thấy nói không chừng phải cứu Hỏa Viêm Quảng!

- Lĩnh vực của ta, Thanh Liên lĩnh vực của ta bị phá?

Hỏa Viêm Quảng rõ ràng cảm thấy, Thanh Liên lĩnh vực mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, chỉ có tuyệt thế thiên tài được khen là có Phong Đế Chi Mệnh mới có thể có Thanh Liên lĩnh vực, trở thành tồn tại đặc biệt. Bây giờ lại bị cỗ lực lượng vô hình này của Lâm Minh xé rách không chút lưu tình, xé giống như giấy!

- Điều này sao có thể? Cổ lực lượng kia là cái gì? Chẳng lẽ cũng là lĩnh vực? Đáng chết! Xem như ngươi lợi hại, nhưng ngươi cho rằng là có thể phá được hết sao?

Hỏa Viêm Quảng cảm giác mình cũng bị xé nát giống như Thanh Liên lĩnh vực mà mình vẫn kiêu ngạo, Thanh Liên lĩnh vực của hắn, thật không ngờ không chịu nổi một kích.

Hắn chân đạp Quỷ Hỏa Vô Ảnh Bộ, thân thể chợt lui, đồng thời Hắc Hỏa Kiếm trong tay liên tục bổ ra, một đạo khí lưu màu nâu xanh từ trong mi tâm hắn bay ra, ngưng tụ thành một thanh tiểu kiếm, dung nhập vào bên trong lĩnh vực của mình.

- Thanh đồng Viên Mãn, Thần Kiếm chiến linh, gia cố lĩnh vực!

Chiến Linh vô hình vô chất, có thể gia trì bất kỳ vật gì, tăng cường uy lực cùng độ cứng của nó.

Lúc này, Hỏa Viêm Quảng đã toàn lực xuất thủ, tất cả thủ đoạn thích phóng ra toàn bộ, lĩnh vực, pháp tắc, chân nguyên, Chiến Linh, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, chiến đấu như vậy, tiêu hao cũng cực kỳ to lớn.

Chiến Linh của Hỏa Viêm Quảng dung nhập vào bên trong Thanh Liên lĩnh vực, lĩnh vực nhất thời gia cố một chút, để cho tốc độ của Lâm Minh bị trở ngại thật lớn.

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một cái độ cung.

- Bạch Ngân viên mãn, Hồng Mông chiến linh, tiếp tục phá cho ta!

Một đạo Chiến Linh hình cây thương màu xám bạc bay ra từ mi tâm của Lâm Minh, dung nhập vào bên trong Phượng Huyết Thương, phong mang của Thánh thương nhất thời sắc bén hơn rất nhiều!

Đây là Chiến Linh chỉ thiếu chút nữa thì đến được cảnh giới hoàng kim, đạt tới cảnh giới Hoàng Kim chiến linh, Chiến Linh là có thể trực tiếp giết người, căn bản không cần bám vào phía trên vật thật, Chiến Linh thế giới thậm chí có thể phản chiếu thế giới thực tế, để cho võ giả hãm sâu vào trong đó, Chiến Linh kém một bước là đạt tới cảnh giới hoàng kim, làm sao Thanh đồng chiến linh của Hỏa Viêm Quảng có thể so sánh? Huống chi, Chiến Linh của Lâm Minh lại trải qua hồng mông khí rèn luyện, mang theo một tia thuộc tính của Hồng Mông.

Bồng bồng bồng!

Thanh Liên lĩnh vực, trực tiếp bị xé mở, Thanh Liên Chân Hỏa, cùng với Hắc Viêm hừng hực kia, toàn bộ bị Phượng Huyết

Thương của Lâm Minh loại bỏ, như tuyết trắng dưới ánh nắng chói chan, tiêu tán ở trong vô hình!

Nghiền nát, hoàn toàn là nghiền nát!

- Chiến Linh Bạch Ngân viên mãn? Đây là Chiến Linh Bạch Ngân viên mãn sao? Ta không nhìn lầm chứ?

Đôi mắt của một Điện hộ pháp cảnh giới Thần Biến trong nháy mắt trợn to, bởi vì Chiến Linh của Lâm Minh đặc thù, hắn nhất thời không dám khẳng định, nhưng nhìn hình thái cùng uy thế của Chiến Linh, hẳn là Chiến Linh Bạch Ngân viên mãn không thể nghi ngờ!

- Nói đùa gì vậy, hắn mới là Mệnh Vẫn tầng năm, ta cũng là cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, ở giữa cách suốt một cái cảnh giới Thần Hải, lại thêm Mệnh Vẫn tầng bốn cùng thần Thần Biến tầng ba, kết quả... Chiến Linh của hắn chỉ kém một cấp so với ta?

Tứ đại Điện hộ pháp tại chỗ, trừ Chiến Linh của người cầm đầu đã đạt đến hoàng kim tiểu thành, còn dư lại cũng là hoàng kim cấp bậc thành hình sơ đoạn, chỉ cao hơn một cấp so với Lâm Minh.

Cảnh giới Thần Biến hậu kỳ đến Mệnh Vẫn tầng năm, không biết vượt qua bao nhiêu cảnh giới, Chiến Linh chỉ kém một cấp?

Về phần những đệ tử khác, sớm cũng đã dại ra, Chiến Linh của bọn họ phần lớn dừng lại ở cấp thanh đồng, cũng chỉ có một chút võ giả cảnh giới Thần Hải trung hậu kỳ, có mấy người ý chí xuất sắc đạt đến thành hình Bạch Ngân, về phần Bạch Ngân viên mãn? Bọn họ đến cảnh giới Thần Biến sơ kỳ cũng chưa hẳn có thể đạt tới!

Hơn nữa bọn họ cũng đã nhìn ra, Chiến Linh của Lâm Minh chẳng những phẩm cấp cao, hơn nữa còn mang theo một loại thuộc tính đặc thù, tích lũy dầy cộm nặng nề như thế, phá Hoàng Kim chiến linh, thực lực của Lâm Minh tức khắc sẽ tăng lên một đại cấp bậc!

Hồng Mông chiến linh Bạch Ngân viên mãn, phối hợp với lĩnh vực không gian hồng mông mạnh nhất, trùng kích Chiến Linh Thanh đồng Viên Mãn bình thường, phối hợp với Hỏa chi ý cảnh tầng thứ ba - Thanh Liên lĩnh vực, đây là kết quả gì?

Dùng thế như chẻ tre cũng không đủ để hình dung!

Chương 979: Một chữ thảm

Lực trường không gian Thanh Liên lĩnh vực giống như đường phiến yếu ớt không ngừng vỡ nát, chỉ trong khoảnh khắc, thương của Lâm Minh đã đâm đến trước ngực Hỏa Viêm Quảng.

Thương mang chưa tới, trong nháy mắt Hỏa Viêm Quảng cảm giác chính mình bị bao phủ ở trong một đạo không gian kỳ dị, không gian này nhìn không thấy, sờ không được, nhưng thật sự tồn tại, thân ở trong không gian này, hắn cảm giác chính mình dường như lâm vào vũng bùn, điều này làm cho Hỏa Viêm Quảng hoảng hốt tâm thần!

- Đây là cái gì!?

Với kiến thức cùng lịch duyệt của Hỏa Viêm Quảng, làm sao có thể nhận ra không gian Hồng Mông, hắn chỉ cảm thấy trong một mảnh không gian kỳ quái này, năng lượng, thậm chí linh hồn đều bị áp chế thật lớn, năng lượng vận hành không thông, kinh mạch, trái tim không chịu nổi gánh nặng, chân nguyên hộ thể gần như muốn vỡ nát!

- Phượng Huyết Thương, Phượng Hoàng Chân Huyết!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, thiêu đốt máu Cổ Phượng trong cơ thể chính mình, một thương đâm thẳng mi tâm Hỏa Viêm Quảng, một khắc kia, Phượng Huyết Thương dâng lên một cỗ huyết lưu màu đỏ sậm, gió lốc màu máu nổi lên cuồn cuộn, gió lốc màu máu này là từ 999 tiểu thương dài một tấc tạo thành, mỗi một tiểu thương, đều là máu tươi ngưng tụ thành, trong máu tươi ẩn chứa sát khí vô cùng, cũng ẩn chứa thiên uy vô cùng, đây là Phượng Hoàng Chân Huyết rót vào trong Phượng Huyết Thương!

Tiền bối đại năng luyện chế Phượng Huyết Thương, dùng thủ pháp đặc thù đem 999 giọt máu Phượng Hoàng phong ấn trong Phượng Huyết Thương, ngưng tụ thành đại trận cho người sử dụng Phượng Huyết Thương, với máu Cổ Phượng trong cơ thể chính mình thúc dục trận pháp, 999 giọt máu Phượng Hoàng sẽ ngưng tụ thành 999 thương máu tươi tập sát địch nhân, đây chính là sát chiêu lớn nhất của Phượng Huyết Thương!

Bản thân Phượng Huyết Thương công kích vượt qua Lâm Minh thiêu đốt máu Cổ Phượng, phóng thích Tử Sư Lôi Nguyên, ngưng tụ Lôi Hỏa song trọng Đạo Đồ!

Đây chính là uy lực của Thánh khí cực phẩm!

- Lâm Minh! Đây là ngươi ép ta liều mạng!

Gương mặt Hỏa Viêm Quảng vặn vẹo kịch liệt, khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, hắn cắn chót lưỡi, đột nhiên phun ra một ngụm tinh huyết lên trên Hắc Hỏa Kiếm, Hắc Hỏa Kiếm hấp thu tinh huyết Hỏa Viêm Quảng, chấn động kịch liệt, ẩn ẩn phát ra tiếng động ô ngâm.

Đối với võ giả thượng cổ Phượng tộc mà nói, chỉ cần thiêu đốt máu Cổ Phượng là tăng tiêu hao chân nguyên trong cơ thể. Tương đương với thiêu đốt chân nguyên, bộc phát ra toàn bộ thực lực mà thôi. Chân nguyên thiêu đốt còn có thể bổ sung trở về, nhưng tinh huyết bản mạng lại không như vậy. Tinh huyết thiêu đốt sẽ biến mất. Trong một trận đệ tử Phượng Hoàng Điện đổ đấu, thiêu đốt tinh huyết bản mạng, quả thật không tiếc vốn gốc liều mạng!

- Hắc Hỏa Kiếm. Đốt cháy thiên địa!

Một kiếm uy thế vô cùng chém ra, Hỏa Viêm Quảng thiêu đốt tinh huyết thúc dục Hắc Hỏa Kiếm, khiến cho uy lực một kiếm này trong phút chốc đề cao đến gấp ba!

Nhưng mà gấp ba, vẫn còn chưa đủ!

Hắc viêm hừng hực tiến vào không gian Hồng Mông, lập tức bị không gian Hồng Mông làm suy yếu hơn phân nửa!

Kết quả, cho dù Hỏa Viêm Quảng thiêu đốt tinh huyết, uy lực một chiêu này cũng chỉ tăng lên ba thành mà thôi, uy lực Hắc Hỏa Kiếm tăng lên ba thành, làm sao có thể chống đỡ được Phượng Huyết Thương thúc dục toàn lực?

Oanh!!

Hắc viêm trực tiếp bị 999 giọt máu bắn xé rách, những huyết thương này cuối cùng hối thành một cỗ, như một dòng thác lũ màu đỏ, đánh thật mạnh vào trên chân nguyên hộ thể của Hỏa Viêm Quảng!

Coong!

Chân nguyên hộ thể Hỏa Viêm Quảng như là thủy tinh vỡ tan, ở trong nháy mắt chân nguyên hộ thể vỡ nát, pháp y trên thân Hỏa Viêm Quảng cũng theo đó sáng lên một đạo hào quang màu đỏ nhạt, đây là Thánh khí thượng phẩm - Cửu Vũ Thiên Y.

Muốn thương tổn đến Hỏa Viêm Quảng, trước hết phải xuyên thủng Cửu Vũ Thiên Y phòng hộ, mà Cửu Vũ Thiên Y cấp bậc Thánh khí thượng phẩm làm sao có thể so với Phượng Huyết Thương đến gần Thánh khí thông thiên? Huống chi trong Phượng Huyết Thương còn phong ấn căn nguyên lực của lão Cung chủ!

Cửu Vũ Thiên Y không hề trì hoãn bị xuyên thủng, 999 huyết thương tạo thành dòng thác lũ đánh thật mạnh ở ngực Hỏa Viêm Quảng!.

||||| Truyện đề cử: Tiểu Túc Bảo Đáng Gờm |||||

Phốc!

Hỏa Viêm Quảng chỉ cảm thấy chính mình dường như bị một cái búa tạ trăm vạn cân đánh lên hắn phun mạnh ra một búng máu, thân thể bay ngược ra ngoài, máu tươi tung ra, ở ngực một mảnh máu thịt bầy nhầy!

- Hỏa Viêm Quảng bị đả thương, miệng phun máu tươi, thương thế nặng hơn so với Lâm Minh!

- Đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi Hỏa Viêm Quảng đang nắm chắc thắng lợi, trong nháy mắt tình thế đảo ngược!

Những đệ tử Phượng Hoàng Điện xem đều choáng váng, chiến trường biến hóa quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp phản ứng, Lâm Minh cùng Hỏa Viêm Quảng, trừ bỏ hai chiêu thử từ đầu, về sau trực tiếp liều mạng, chân chính liều mạng huyết chiến!

Nên biết rằng, bình thường khi đệ tử Phượng Hoàng Điện luận bàn lẫn nhau, đều phải thử dò xét, che giấu con bài chưa lật, không ngừng đánh cờ, cuối cùng con bài chưa lật đi ra, một hơi đánh cả trăm hiệp, cuối cùng tài trí phân ra thắng bại.

Làm sao giống Lâm Minh cùng Hỏa Viêm Quảng vừa lên đã liều mạng huyết chiến?

Một cái Phượng Huyết Thương thúc dục đại trận 999 Huyết Thương, còn dùng ra một loại võ kỹ uy lực thật lớn không biết tên.

Mà bên kia… rõ ràng thiêu đốt tinh huyết bản mạng!

Đây sao còn là đệ tử luận bàn, hoàn toàn là sinh tử cừu địch bất cộng đái thiên, hoàn toàn tư thế liều mạng, thề phải đưa đối phương vào chỗ chết a!

Bốn đại hộ pháp đều buộc chặt tinh thần, mắt không chớp nhìn chằm chằm, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, tuy nhiên lúc trước là chuẩn bị nghĩ cách cứu viện Lâm Minh, hiện tại chuẩn bị nghĩ cách cứu viện Hỏa Viêm Quảng, Hỏa Viêm Quảng là đệ tử thiên tài gia tộc họ Hỏa, nếu bị người ta vẽ mặt v..vv.., gia tộc họ Hỏa tự nhiên sẽ không hỏi, nếu là bị giết, đó chính là chuyện lớn, bọn họ không tha thứ nổi!

Lại nói tiếp trận công chứng này, bọn họ cũng đắng ngắt trong lòng, vốn võ giả Mệnh Vẫn kỳ ở trước mặt bọn họ giống như đứa nhỏ, hai tiểu hài tử vật lộn, bốn đại nhân ở bên cạnh trông chừng, làm sao có thể xảy ra tai nạn chết người, nhưng hiện tại, bọn họ đều phải tập trung tinh thần cao độ, ngay cả ánh mắt cũng không dám nháy một chút, thật sự là đánh nhau chết sống quá độc ác.

Lâm Minh một kích làm Hỏa Viêm Quảng bị thương nặng, không buông tha, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, mở ra Kinh Môn, lại lao ra lần nữa.

Hồng Mông chiến linh rót vào trong Phượng Huyết Thương, Phượng Huyết Thương phát ra tiếng ô ngâm hưng phấn, một khắc kia, trên Phượng Huyết Thương ngưng ra một cái hư ảnh Phượng Hoàng màu đỏ sậm, hư ảnh này không phải Lâm Minh thúc dục ra, mà là 999 giọt Cổ Phượng chân huyết trong Phượng Huyết Thương tự nhiên ngưng tụ thành, cái này so với Lâm Minh thiêu đốt máu Cổ Phượng ngưng tụ thành Phượng Hoàng màu vàng cường đại gấp mấy chục lần, gấp trăm lần!

Hỏa Viêm Quảng mắt thấy một thương này đánh đến, vội vàng tế ra một đan lô màu vàng, đan lô vừa xuất hiện liền xoay tròn, phóng xuất ra ánh sáng vàng vạn trượng, dường như trong đó ẩn chứa một con Kim Ô, đây chính là đan lô Thánh khí thượng phẩm - Hóa Dương Lô!

Hỏa Viêm Quảng tế ra Hóa Dương Lô, cả người bay vào trong Hóa Dương Lô, đồng thời hắn chỉ dùng đan lô để phòng ngự, mà không phải tiến công, muốn dùng Hóa Dương Lô chống lại công kích của Lâm Minh, thật là nằm mơ!

Lâm Minh căn bản không chút động tâm, vẫn như trước nện một thương xuống, thiên địa sụp đổ!

Đang!

Dường như Thần Long Bãi Vĩ, Phượng Huyết Thương từ quét thật mạnh xuống Hóa Dương Lô!

Toàn bộ Hóa Dương Lô, bị Lâm Minh đánh lên bay thẳng tắp xuống mặt đất!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ ầm như vẫn thạch rơi xuống đất, bãi đá bị đánh sụp đổ mở tung ra, Hỏa Viêm Quảng, tính cả Hóa Dương Lô cùng nhau cắm sâu xuống mặt đất, gần như bị chôn sống!

Thấy một màn như vậy, rất nhiều võ giả ở đây lặng ngắt như tờ, trận chiến đấu này biến hóa thật sự quá lớn, một màn làm cho bọn họ trố mắt nhìn trân trối nối gót kéo nhau tới, khe hở trong lúc đó quá ngắn, đều là nhanh như một tia chớp, khiến người ta căn bản không kịp kinh ngạc, không kịp phản ứng.

Nhất là một màn Lâm Minh đánh Hỏa Viêm Quảng tính cả Hóa Dương Lô cùng nhau bị chôns dưới lòng đất, dùng bạo lực, tanh máu đều không đủ để hình dung.

- Cảm giác hình như là nằm mơ, Lâm Minh lĩnh ngộ chiến linh Bạch Ngân viên mãn sao, ta không nhìn lầm chứ...

Một cái đệ tử Thần Hải sơ kỳ thì thào nói, trong trận chiến đấu này, để cho hắn rung động, không phải chiến cuộc nghịch chuyển, không phải thực lực Lâm Minh kinh người, không phải phong thái Phượng Huyết Thương vô thượng, mà là Lâm Minh có chiến linh Bạch Ngân viên mãn, chỉ kém một bước đạt tới cảnh giới hoàng kim!

Tu vi chiến linh võ giả này cũng không tính quá kém, Thanh Đồng đại thành, tuy rằng không so được một ít thiên tài Cửu Vẫn, nhưng hắn cũng coi như khá, nhưng hiện tại so với Lâm Minh quả thực là khác nhau một trời một vực!

Ầm ầm!

Nắp lô Hóa Dương Lô bay lên, Hỏa Viêm Quảng một thân toàn máu bò ra từ trong Hóa Dương Lô, lúc này Hóa Dương Lô, giống như là một quan tài, mà Hỏa Viêm Quảng cả người bầy nhầy máu thịt, nghiễm nhiên như là thi thể bò ra trong quan tài.

- Lâm Minh, ngươi...

Hỏa Viêm Quảng thẹn quá thành giận, vốn định nói một ít lời cay độc, nhưng mà vừa mở miệng, hắn lại phun mạnh ra một búng máu, ngay cả đứng đều không yên. Pháp khí như đan lô, thần đỉnh tuy rằng có thể tạo được tác dụng phòng ngự, nhưng dù sao chúng nó không phải pháp khí tính phòng ngự, thân ở trong đó, tuy rằng có thể ngăn công kích trực tiếp của đối thủ, nhưng phải hoàn toàn chịu đựng lực phản chấn trong công kích!

Hiện tại xương cốt toàn thân cao thấp của Hỏa Viêm Quảng không có một chút hoàn hảo, kinh mạch vỡ nát, mạch máu nổ tung, toàn thân dường như một bao tải rách, không ngừng đổ máu!

Tình cảnh như vậy, Hỏa Viêm Quảng biết đại thế đã mất, nhưng mà, hắn không tiếp thụ được!

Không đề cập tới trước mặt mọi người bị bại thương tích đầy mình, chỉ là nhớ tới hai kiện Thánh khí thượng phẩm kia, 20 giọt máu Phượng Linh hắn đã có loại xúc động muốn chết.

Hai kiện Thánh khí thượng phẩm là hơn phân nửa gia tài của hắn, 20 giọt máu Phượng Linh là đi mượn, phải trả lại, không chỉ như thế, thời điểm Hỏa Viêm Quảng đột phá Mệnh Vẫn tầng chín còn thiếu tiểu thúc hắn 20 giọt máu Phượng Linh, những máu Phượng Linh này, Hỏa Viêm Quảng cũng hứa hẹn ngày sau trả lại, hắn vốn định có Phượng Huyết Thương, thực lực hắn tăng nhiều, sau lại tìm hiểu pháp tắc huyền bí trong Phượng Huyết Thương, có thể thăng cấp cảnh giới Thần Hải rất nhanh, không tới bao lâu, có thể hoàn trả lại, nhưng hiện tại, hắn đã mất cả vốn lẫn lãi!

Nợ 40 giọt máu Phượng Linh, tài phú bản thân đều bị hắn thua hết!

Cả đời hắn chưa từng thua thảm qua như vậy!.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 980: Máu Phượng Linh tới tay

Hỏa Viêm Quảng bị Lâm Minh đánh cho toàn thân huyết mạch vỡ nát non nửa, thắng bại đã phân, Điện hộ pháp cầm đầu chậm rãi rơi xuống từ không trung, liếc mắt nhìn Hỏa Viêm Quảng một cái, trong lòng hơi thở dài, một thế hệ thiên tài con cháu Hỏa hệ thị tộc, xuất thân không cần phải nói, hưởng dụng tài nguyên cũng hơn xa đệ tử bình thường, được thiên đạo pháp tắc thanh tẩy, khiếp sợ toàn bộ Phượng Hoàng Điện, sợ là một ít Thần Quân trưởng lão Phượng Minh Cung đều bị kinh động.

Nguyên bản, thời điểm hiện giờ là lúc hăng hái nhất trong cuộc đời Hỏa Viêm Quảng, là thời điểm hắn khắc lòng tự tin cùng tín niệm tất thắng tốt nhất trong thâm tâm, nếu có thể dựa thế chiến thắng Lâm Minh, thắng được Phượng Huyết Thương, như vậy Hỏa Viêm Quảng là thiên chi kiêu tử thân có đại khí vận, đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, lại cộng thêm đại khí vận, tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà, vận mệnh lại trêu người như thế, Hỏa Viêm Quảng thua, thua thất bại thảm hại, thảm không thể thảm hơn!

20 giọt máu Phượng Linh không cần phải nói, hai kiện Thánh khí cực phẩm kia đều là Hỏa Viêm Quảng tự mình săn sóc ân cần, sợ là bắt đầu tiếp xúc từ Toàn Đan kỳ, đã luyện hóa huyết mạch tương liên với Hỏa Viêm Quảng, nhường cho người khác, vậy tương đương với cát thịt!

Đối với võ giả mà nói, bản mạng Pháp bảo chính mình vất vả bồi dưỡng ra, sẽ không cho người khác mượn, nếu không dung nhập tinh thần lạc ấn cùng năng lượng chân nguyên người khác, phẩm chất Pháp bảo sẽ bị ô nhiễm, trở lại trên tay chính mình, phải tế luyện một lần nữa.

Đây cũng là nguyên nhân Hỏa Viêm Quảng chỉ có thể trong tay từ tiểu thúc hắn mượn một thanh Thánh khí cực phẩm bình thường nhất.

Có thể nói, bản mạng Pháp bảo giống như là lão bà võ giả, ai có thể đưa lão bà cho người khác dùng?

Nhưng hiện tại, Hỏa Viêm Quảng lại phải trơ mắt đưa hai cái lão bà cho người khác. Điều này làm cho hắn há có thể không tức giận hộc máu.

Thiên tài cao ngạo loại nào, đừng nói là thiên tài, cho dù là phàm nhân, ở trước công chúng bị người ta dẫm như vậy, còn phải bồi thường tài sản trên thân cùng hai cái lão bà xinh đẹp nhất, tư vị này có thể nghĩ!

Có chút tính phàm nhân tình nóng nảy sẽ không nhịn được giận mà phát bệnh, thậm chí bởi vậy mà bệnh chết đều có khả năng.

Đối với võ giả, thật không đến mức như vậy, nhưng ý niệm trong đầu sẽ không thông, ảnh hưởng tu vi một đoạn thời gian.

- Hỏa Viêm Quảng. Trận chiến đấu này phán Lâm Minh thắng lợi. Ngươi có ý kiến gì không?

Điện hộ pháp cũng không muốn xát muối lên miệng vết thương của Hỏa Viêm Quảng, nhưng mà loại đổ đấu này, kết quả thắng bại tự nhiên phải trưng cầu ý kiến người trong cuộc.

Sắc mặt Hỏa Viêm Quảng cực kỳ âm trầm, hắn liếc mắt nhìn Lâm Minh thật sâu một cái. Chưa nói gì cả, bảo hắn chính mồm thừa nhận chính mình thua, hắn không nuốt nổi khẩu khí này.

- Như thế nào, ngươi còn muốn chiến? Ta đây phụng bồi, chỉ là nếu chiến tiếp. Ngươi có thể bị thương nặng nữa không thì ta không thể cam đoan!!

Thanh âm Lâm Minh cực kỳ to, mang theo một cỗ uy thế mênh mông, chấn nhiếp toàn trường!

- 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, sỉ nhục hôm nay, ta nhớ kỹ!

Hỏa Viêm Quảng cắn răng, cuối cùng phun ra một câu để giữ thể diện, xoay người bước đi.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Hỏa Viêm Quảng, có phải ngươi đã quên cái gì hay không?

Một câu giống như đao nhọn, Hỏa Viêm Quảng nghe được vô cùng chói tai, Lâm Minh nói đương nhiên là hai kiện Thánh khí thượng phẩm.

Hít một hơi thật sâu, lúc này Hỏa Viêm Quảng cắn răng, bỏ đi Cửu Vũ Thiên Y trên thân, tính cả Hóa Dương Lô cùng nhau giao cho Lâm Minh.

Thời điểm giao pháp khí ra, hắn cũng tự tay hủy diệt tinh thần lạc ấn chính mình săn sóc ân cần trên Thánh khí mười mấy năm, nếu không hủy diệt, bị Lâm Minh luyện hóa ngược lại sẽ làm linh hồn chính mình bị hao tổn.

- Tốt lắm, ta vừa lúc thiếu một kiện pháp y.

Lâm Minh đưa tay lên, Cửu Vũ Thiên Y cùng Hóa Dương Lô liền bay lại đây, thời điểm Lâm Minh phi thăng Thần Vực, để lại Ma Đế Khải Giáp cả Bàn Võ Thần Đỉnh cho Mục Thiên Vũ, hiện tại hắn không có pháp y hộ thể, hơn nữa Ma Đế Khải Giáp chỉ là Thánh khí hạ phẩm, căn bản không thể so với Cửu Vũ Thiên Y.

Về phần Hóa Dương Lô kia, vậy càng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nguyên bản Càn Khôn Dung Nhật Lô chỉ là cấp bậc chuẩn Thánh khí, ở Thiên Diễn Đại Lục còn đủ dùng, hiện tại sử dụng đã có chút khó có thể chịu đựng uy lực của hỏa diễm.

Thượng cổ Phượng tộc khống chế ngọn lửa, trong tộc có không ít luyện dược tông sư, Tông sư luyện khí, phẩm chất đan lô thượng cổ Phượng tộc sản xuất ra, tuyệt đối là nhất đẳng.

- Sớm biết rằng Càn Khôn Dung Nhật Lô này cũng nên ở lại hạ giới, xem ra lúc trước ta có thể được kế thừa từ Ma Đế gồm Đại Hoang Huyết Kích, Càn Khôn Dung Nhật Lô còn có Ma Đế Khải Giáp, cũng không phải thời điểm Ma Đế vội vàng phi thăng không mang đi, mà là hắn cố ý lưu lại kế thừa.

Lâm Minh phỏng đoán, thời điểm Ma Đế phi thăng sợ đã là tu vi Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa bản thân hắn ở Vạn Cổ Ma Khanh tất nhiên có cơ duyên khác, quả thật không cần mang đi những Thánh khí hạ phẩm này.

Tuy rằng võ giả hạ giới bởi vì tài nguyên, kế thừa, thiên phú cùng với nguyên khí cằn cỗi, xa xa không bằng võ giả Thần Vực, nhưng bởi vì cạnh tranh vô cùng kịch liệt mà tàn khốc, có thể trổ hết tài năng từ một đại thế giới không biết bao nhiêu ngàn tỉ dân cư, phi thăng Thần Vực, tất nhiên là người tài trong người tài, thiên chi kiêu tử trong thiên chi kiêu tử, là người có đại khí vận, nghị lực, tâm trí, ý chí này thường thường đều hơn võ giả Thần Vực, có tiềm lực rất lớn.

Hơn nữa Thiên Diễn Đại Lục là thế giới bị phong tỏa, nguyên khí thiên địa càng thêm cằn cỗi, có thể ở Thiên Diễn Đại Lục tu thành Mệnh Vẫn tầng tám, một khi phi thăng Thần Vực, thường thường có thể lấy được thành tựu xuất sắc hơn so với võ giả Thần Vực Mệnh Vẫn tầng chín.

Nên biết rằng, Thiên Diễn Đại Lục10 vạn năm qua, phi thăng giả ít ỏi không có mấy, Ma Đế, Đế Thích Già, Nam Cương Vu Thần, mỗi một cái đi Thần Vực đều có tương lai rộng mở, mặc dù không nói có thể thành tựu Thánh chủ, nhưng có thể danh chấn một phương, chỉ nhìn một cách đơn thuần Ma Đế có thể tham gia tranh đoạt Ma Phương liền có thể thấy rõ ràng.

- Chúc mừng Lâm sư đệ.

Đợi cho Hỏa Viêm Quảng đi rồi, Điện hộ pháp cầm đầu cười tủm tỉm nói, đưa máu Phượng Linh cho Lâm Minh.

Máu Phượng Linh, chỉ có 20 giọt, đựng ở trong một cái bình ngọc nho nhỏ, thời điểm Lâm Minh lấy tới được, cũng cảm thấy trong lòng bàn tay hơi hơi trầm xuống, sức nặng 20 giọt máu Phượng Linh này lại có thể so với binh khí 180 cân.

Máu huyết trong thân thể Thần thú Phượng Hoàng cũng chia làm nhiều cấp, đẳng cấp cao nhất đương nhiên là Phượng Hoàng tinh huyết, giá trị một giọt đều không thể đánh giá, xa xa không phải bao nhiêu kiện Thánh khí Pháp bảo có thể cân nhắc.

Xuống chút nữa là máu mào Phượng, máu mào Phượng thuộc tính thuần dương, là vật đại bổ cho võ giả luyện chân khí thuần dương, giá trị đồng dạng không thể đánh giá.

Kế tiếp, máu Cốt Tủy, máu tim Phượng Hoàng, máu Phượng Linh vân vân, cuối cùng mới là máu huyết bình thường nhất.

Sức nặng máu bình thường, nặng gần với máu võ giả, một con Thần thú Phượng Hoàng, thể dài mấy ngàn lý, thậm chí trên vạn dặm, số lượng máu ẩn chứa trong cơ thể có ức vạn cân, trút xuống, một cái thành thị đều bị bao phủ.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, võ giả Thần Vực mới có thể kiếm được một ít phượng huyết quý giá, nếu không Phượng Hoàng là Thần thú, ai có thể nhận được máu của nó?

Lâm Minh mở ra bình ngọc, hít sâu một hơi, hắn lập tức cảm nhận được khí thuần dương vô cùng nồng đậm, chỉ là ngửi khí tức máu này, hắn đều cảm giác được kinh mạch trong cơ thể chính mình xuất hiện từng đạo nhiệt lưu điều trị, ưu đãi nhiều hơn.

Nếu thời điểm chính mình độ Mệnh Vẫn tầng sáu, để Phượng tiên tử dung nhập những máu Phượng Linh này đến thân thể của chính mình, hiệu quả có thể đạt tới trình độ nào?

Điện hộ pháp cười nói:

- Lâm sư đệ, vẫn mau mau thu đi, bình ngọc đựng máu Phượng Linh đều có tính chất đặc biệt, phòng ngừa thuần dương khí dật tán, ngươi mở ra bình quá lâu, sẽ tạo thành tổn thất năng lượng của máu Phượng Linh.

Thái độ Điện hộ pháp đối với Lâm Minh rõ ràng thân mật, cung kính nhiều, mà các đệ tử khác, ánh mắt nhìn Lâm Minh lại thêm một phần kính sợ!

Đúng vậy, chính là kính sợ.

Nếu nói lúc trước biết được Lâm Minh lấy được Phượng Huyết Thương, bọn họ ghen tị cùng bài xích đối với Lâm Minh, trong lòng nghĩ dựa vào cái gì khí linh của Thánh Khí Các lại công nhận Lâm Minh, mà không tán thành ta, muốn ngày sau áp chế Lâm Minh, chứng minh chính mình mới là ưu tú nhất.

Dù sao chỉ là lấy đi Phượng Huyết Thương, như vậy còn không tính là gì, Phượng Huyết Thương cấp bậc Thánh khí, mỗi 100 năm sẽ có không ít bị lấy đi, nếu tính một chút Thánh khí cực phẩm lần trước, vậy chia đều mỗi hai ba năm đều bị lấy đi một kiện.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh với thực lực Mệnh Vẫn tầng năm, chiến thắng Hỏa Viêm Quảng, ghen tị lại biến thành kính sợ thật sâu.

Thiên phú cùng thành tựu Lâm Minh quá đáng sợ!

Thiên phú cao hơn chính mình một chút, mọi người cảm thấy ghen tị, nhưng thiên phú so với chính mình vượt qua nhiều lần, vậy căn bản là không ghen tị nổi, chỉ có thể ngưỡng mộ, chỉ có thể sùng bái!

Giống như Phượng Hoàng Điện thủ tịch đệ tử Bạch Đạo Hồng, đối với hắn, đệ tử trẻ tuổi chỉ có kính sợ thật sâu.

- Nghịch thiên, Mệnh Vẫn tầng năm, đánh bại Hỏa Viêm Quảng Mệnh Vẫn tầng chín, không thể tưởng tượng! Đây là chênh lệch bốn tầng Mệnh Vẫn! Hơn nữa từ Bát Vẫn đến Cửu Vẫn, tuy rằng so ra kém một cái cảnh giới, nhưng lại là khác biệt vô cùng.

Tuy rằng Cửu Vẫn chịu đựng thiên đạo pháp tắc thanh tẩy, khiến võ giả lý giải đối với pháp tắc lập tức tăng lên một mảng lớn, nhưng gia tăng đối với chân nguyên cũng không tính nhiều, Cửu Vẫn chủ yếu thể hiện ở tế luyện linh hồn, linh hồn lực chỉ là vật dẫn chân nguyên cùng pháp tắc, không có ảnh hưởng trực tiếp đối với chiến lực thực tế.

- Quá mạnh mẽ, chênh lệch bốn tầng Mệnh Vẫn, cho dù 999 Huyết Thương đại trận của Phượng Huyết Thương có thể bù lại một ít, nhiều lắm là xóa một cái tiểu cảnh giới, chênh lệch ba tầng Mệnh Vẫn, thật khó lường!

- Đúng vậy, vượt cấp chiến đấu ba tầng Mệnh Vẫn, vốn không tính là gì, nhưng đáng sợ chính là, Hỏa Viêm Quảng là thiên tài trong thiên tài, còn vượt qua Hoàng Nhạc Hồng Mệnh Vẫn tầng chín! Chúng ta cũng không như Hỏa Viêm Quảng, hơn nữa kém không ít, nói cách khác, nếu chúng ta đấu cùng Hỏa Viêm Quảng, chắc chắn bị hắn vượt qua vài cái tiểu cảnh giới đánh bại, hiện tại Lâm Minh dùng tu vi thấp hơn đánh bại Hỏa Viêm Quảng, không thể tưởng tượng!

- Thật không biết, thiên phú Lâm Minh so với sư huynh Bạch Đạo Hồng như thế nào?

Một cái đệ tử hỏi đột phát, Bạch Đạo Hồng luôn luôn là đệ nhất nhân hoàn toàn xứng đáng của Phượng Hoàng Điện, bất kể thiên phú, tiềm lực hay là tu vi, hiện giờ đã sớm đột phá cảnh giới Thần Biến..

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 981: Mệnh Vẫn tầng sáu

Bạch Đạo Hồng đồng dạng được khí linh Thánh Khí Các tán thành, lấy đi Thánh khí cực phẩm thứ nhất của Thánh Khí Các, lại chiếm được kế thừa căn nguyên lực của lão Cung chủ, ở trong cảm nhận của đệ tử Phượng Hoàng Điện, Bạch Đạo Hồng chính là nhân vật như thần, lúc trước, thời điểm hắn độ Mệnh Vẫn tầng chín, nguyên khí vân bao phủ 18 lý, là Mệnh Vẫn tầng chín lục trọng thiên!

Hỏa Viêm Quảng so sánh với hắn có chênh lệch thật lớn.

Giống Lâm Minh cùng Hỏa Viêm Quảng đổ đấu, mặc dù đệ tử bình thường coi là chuyện lớn, nhưng Bạch Đạo Hồng lại chỉ coi là hai đứa nhỏ thiên tài luận bàn, hắn căn bản không đến xem, chiến đấu cấp cường giả Mệnh Vẫn, còn không đáng để hắn chú ý.

- So với Bạch Đạo Hồng sư huynh, sợ là còn kém một ít đi.

Một cái đệ tử khác nói không xác định, kỳ thật hắn ẩn ẩn cảm giác, thiên phú Lâm Minh đã vượt qua Bạch Đạo Hồng, nhưng mà nói đến miệng lại sửa, đây chính là ảnh hưởng Bạch Đạo Hồng xây dựng nên.

Trong tiềm thức đệ tử bình thường đã nhận định, Bạch Đạo Hồng là không thể vượt qua, không thể chiến thắng.

- Bạch Đạo Hồng sư huynh, thời điểm Mệnh Vẫn tầng năm cũng có thể chiến thắng cao thủ Cửu Vẫn sao?

Một... đệ tử khác không xác định hỏi lại, chính là bởi vì loại vượt cấp chiến đấu này quá mức khó tin, cho nên lúc trước mới không ai xem trọng Lâm Minh, bởi vì Bạch Đạo Hồng đều không làm được!

Lúc này, một cái đệ tử cảnh giới Thần Biến mở miệng nói:

- Không làm được! Tuy rằng Bạch Đạo Hồng sư huynh lợi hại, nhưng thời điểm hắn ở Mệnh Vẫn tầng năm, cũng tuyệt đối không thể chiến thắng đệ tứ Cửu Vẫn, luận thực lực đồng cấp, Bạch Đạo Hồng sư huynh hiển nhiên không bằng Lâm Minh, mà chiến linh lại không thể so sánh, dường như cảnh giới chiến linh của Bạch Đạo Hồng sư huynh bây giờ còn dừng lại ở Hoàng Kim viên mãn, kém một bước bước vào cảnh giới tiếp theo.

Nói chuyện là một võ giả cảnh giới Thần Biến sơ kỳ. Tuy rằng chỉ là cảnh giới Thần Biến Mệnh Vẫn tầng tám, nhưng kiến thức không phải những tiểu bối Thần Hải kỳ, Mệnh Vẫn kỳ này có thể bằng được, người cùng Bạch Đạo Hồng xem như nhân vật cùng thời đại, đã thấy qua Bạch Đạo Hồng ra tay, lời nói đương nhiên là có quyền uy.

- Còn mạnh hơn so với Bạch Đạo Hồng sư huynh cảnh giới đồng dạng?

Vài cái đệ tử hít ngược một hơi khí lạnh, cảm giác có chút khó tin.

- Khí linh Thánh Khí Các không hổ là lão tiền bối tồn tại gần trăm vạn năm, kiến thức hơn 10 vạn năm qua, đã từng gặp qua cả ức trẻ tuổi tuấn kiệt, một ức thiên tài a, dạng thiên tài gì mà nó chưa thấy qua. Luận nhãn lực, cho dù là đại Cung chủ cũng không bằng nó!

Đại Cung chủ theo như lời đệ tử Phượng Hoàng Điện, tự nhiên là tổng Cung chủ Phượng Minh Cung, cũng là sư tôn Phượng tiên tử cùng Cửu Dương chân nhân, các nhân vật này đối với đệ tử bình thường mà nói chính là truyền thuyết. Cho dù là đệ tử Phượng Hoàng Điện, thậm chí một ít trưởng lão cảnh giới Thần Quân, cũng không có tư cách gặp Cung chủ!

- Quả thật đồng cấp mạnh hơn so với Bạch Đạo Hồng sư huynh, nhưng là...

Đệ tử cảnh giới Thần Biến kia nói tới đây chợt ngừng một lát, tiếp tục nói:

- Nhưng bằng vào điểm này, lại không thể nói thành tựu Lâm Minh tương lai lợi hại hơn so với Bạch Đạo Hồng sư huynh, vượt qua

Cửu Vẫn, hóa thần cửu biến, vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, mới tính bắt đầu tu thiên đạo chính thức, đường Lâm Minh phải đi còn dài lắm, ai có thể cam đoan ngày sau cũng có thể một đường khải hoàn ca như vậy? Nên biết rằng Bạch Đạo Hồng sư huynh có thể có thành tựu như hôm nay, cũng là bởi vì hắn ở cảnh giới Thần Hải trải qua một trận đại cơ duyên, hoàn toàn định yên thân phận thủ tịch đệ tử Phượng Hoàng Điện! Lâm Minh muốn so cùng Bạch Đạo Hồng sư huynh, phải đợi hắn cũng phá Thần Hải, thậm chí đến Thần Hải hậu kỳ, cảnh giới Thần Biến sơ kỳ, mới có thể nhìn ra manh mối, muốn làm một cái thiên tài đỉnh cấp, trong tương lai tấn công đến độ cao như Cung chủ, mỗi một bước đều phải đi long trời lở đất mới được!

Cường giả cảnh giới Thần Biến này đánh giá Lâm Minh dứt khoát, công chính mà lại khách quan, Mệnh Vẫn kỳ thành tựu kinh người, vị tất có thể kéo dài đến tương lai, chỉ có thể nói, ngươi này có được cơ hội tấn công lên cao thủ cấp chuẩn Thánh, cấp Thánh chủ, có thể bắt lấy hay không, vẫn là ẩn số chưa biết.

Thánh chủ là nhân vật gì a, mặc dù Thần Vực to như vậy, một cái Thánh chủ cũng có thể uy chấn một phương, tộc trưởng thượng cổ Phượng tộc, chính là Thánh chủ!

Thượng cổ Phượng tộc kỳ thật là một cái thực lực cấp Thánh địa, không phải Phượng Minh Cung, mà là 72 cung hợp lại thành toàn bộ thượng cổ Phượng tộc!

Hàng tỉ dân cư, thiên tài vô cùng, đông đảo cường giả cảnh giới Thần Biến, rất nhiều cường giả cảnh giới Thần Quân, 648 Phó cung chủ, 72 Cung chủ, lại đến Thái thượng trưởng lão, Truyền công trưởng lão, Hình pháp trưởng lão cùng rất nhiều nhân vật quy ẩn, cùng với ba đại thị tộc tạo thành thượng cổ Phượng tộc, mới xem như một cái Thánh địa.

Một cái Thánh địa như vậy, Cửu Đỉnh Thần quốc so với tựa như con kiến với cự long, có thể trở thành thủ lĩnh cao cấp nhất Thánh địa, thực lực cường giả cấp Thánh chủ có thể nghĩ mà biết!

Cho nên nói, mặc kệ Lâm Minh cũng được, Bạch Đạo Hồng cũng tốt, khoảng cách bọn họ tới Thánh chủ còn xa lắm!

- Chư vị hộ pháp sư huynh, ta muốn đi một chuyến tới chỗ Phượng tiên tử tiền bối, bế quan tấn công cảnh giới, đa tạ các ngươi công chứng giúp Lâm mỗ đổ đấu, cáo từ.

- Ha ha, tu vi Lâm sư đệ tiến triển thật mau, hiện giờ muốn đánh sâu vào Mệnh Vẫn tầng sáu? Tuy nhiên quả thật tu vi Lâm sư đệ đã sớm đạt tới Mệnh Vẫn tầng năm viên mãn, có thể phá Mệnh Vẫn tầng sáu bất cứ lúc nào, chờ Lâm sư đệ đến Mệnh Vẫn tầng sáu, ở dưới điều kiện ngang nhau, cho dù gặp được cường giả Thần Hải kỳ Cửu Vẫn, cũng có thể thoáng chống lại một phen!

Mệnh Vẫn tầng chín đến Thần Hải, là một cái đại cảnh giới, mà Mệnh Vẫn tầng năm đến Mệnh Vẫn tầng sáu chỉ là tiểu cảnh giới, cho dù Lâm Minh đến Mệnh Vẫn tầng sáu, ở dưới điều kiện ngang nhau, cũng chính là dưới tình huống Thần Hải Cửu Vẫn cũng có Thánh khí cực phẩm, Lâm Minh không có khả năng chống cự lại mặt chính, nhiều nhất chỉ là bảo toàn tánh mạng ở trước mặt bọn họ thôi, muốn chân chính chống lại Thần Hải Cửu Vẫn có được Thánh khí cực phẩm, ít nhất phải tới cảnh giới Mệnh Vẫn tầng bảy, hơn nữa cũng chỉ là chống lại mà thôi.

Lâm Minh mỉm cười, cũng không nói gì thêm, hắn biết, con đường chính mình phải đi còn rất dài, hôm nay chiến thắng Hỏa Viêm Quảng, tuy rằng thế như chẻ tre, nhưng trên thực tế, Lâm Minh cũng ra hết thủ đoạn, không hề giữ lại, lại chiếm ưu thế Phượng Huyết Thương, nếu không có Phượng Huyết Thương, không cần Hỗn Nguyên võ ý, Lâm Minh gặp Hỏa Viêm Quảng, không có khả năng thắng.

Thiên tài Thần Vực Cửu Vẫn, đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Một câu nói xong, Lâm Minh hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng tới phủ đệ Phượng Tiên Cung của Phượng tiên tử.

Mà ở trước khi Lâm Minh đuổi tới, Phượng tiên tử cũng đã thu được tin tức, tin tức này là do vài cái Điện hộ pháp kia truyền ra, loại chuyện tốt báo công này, có thể được một ít ban thưởng, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

- Mệnh Vẫn tầng năm, thắng Hỏa Viêm Quảng Cửu Vẫn tứ trọng thiên?

Phượng tiên tử nghe tin tức như thế, cũng lâm vào động dung!

- Thật sự là khó có được, võ giả hạ giới, tuy rằng nói tiềm lực lớn, nhưng thiên phú, tốc độ tu luyện cũng là uy hiếp, bởi vì dù sao tài nguyên hạ giới không thể so với Thần Vực, tuy rằng ta biết Lâm Minh xuất chúng, nhưng cũng không dám khẳng định thực lực của hắn, chỉ là kỳ vọng ngày sau hắn trưởng thành lên, hoàn toàn khai thác tiềm lực, cũng không nghĩ tới hiện tại Lâm Minh chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm, liền có được thực lực như thế!

Phượng tiên tử đang nghĩ ngợi, đột nhiên một đạo ánh lửa lóe sáng ở trước mặt nàng, chính là tin tức thị nữ truyền đến.

- Sư tôn, Lâm sư đệ đến đây!

- Nga?

Đuôi lông mày Phượng tiên tử giật giật, lẩm bẩm:

- Lâm Minh hẳn là tới tìm ta đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu, tốt lắm!

Phượng tiên tử vui vẻ trong lòng, lần này Lâm Minh thắng được máu Phượng Linh, lại phối hợp một ít trân quý của Phượng tiên tử, tất nhiên có thể đánh tốt cho cơ sở Lâm Minh, giúp hắn thời điểm đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, trong tương lai nhận pháp tắc thanh tẩy!

- Để hắn tiến vào.

Phượng tiên tử truyền âm xuống phía dưới, một lát sau, Lâm Minh liền đi tới chỗ đại điện Phượng tiên tử.

- Phượng tiên tử tiền bối, lần này đệ tử cầu kiến tiền bối, là vì đột phá Mệnh Vẫn tầng sáu, còn mong Phượng tiên tử tiền bối hộ pháp cho vãn bối.

- Mệnh Vẫn tầng sáu, không tồi!

Phượng tiên tử đánh giá Lâm Minh một chút, quả thật là tầng năm viên mãn, cơ sở vững chắc không thể vững chắc hơn, loại tình huống này rất ít xuất hiện ở trên thân võ giả hạ giới, dù sao tài nguyên hạ giới rất cằn cỗi, hơn nữa kế thừa cũng có hạn, khiến không ít thiên tài đi đường vòng.

- Lâm Minh, chuyện ngươi chiến thắng Hỏa Viêm Quảng, ta đã biết, ngươi làm tốt lắm, vô cùng tốt! Tuy rằng nói ngươi làm náo động cũng sẽ tạo thành một ít phiền toái, tuy nhiên từ trước đến nay ta chủ trương ngay thẳng, rõ ràng có thể chiến thắng đối thủ, lại phải che giấu thực lực, không phải phong cách võ giả! Ta nghe nói ngươi thắng 20 giọt máu Phượng Linh, thật không?

- Đúng vậy.

- Lấy ra đi!

- Vâng.

Tay phải Lâm Minh đặt ở trên Tử Cực Giới một chút, một cái bình ngọc nhỏ tinh xảo liền bay ra, Phượng tiên tử tiếp nhận, cảm giác đảo qua, quả nhiên là 20 giọt máu Phượng Linh.

Nàng hít nhẹ một hơi, rút ra một cây lông chim lớn màu đỏ thẫm từ trong Tu Di Giới, cây lông chim dài ước chừng ba trượng, đưa ra gần đến đỉnh đại điện.

Lâm Minh nhìn thoáng qua lông chim trước mắt, chỉ thấy hàn quang nơi đó dày đặc, mang theo một cỗ phong duệ, Lâm Minh không chút nghi ngờ, nếu dùng cây lông chim này giết người, tuyệt đối có thể xuyên qua một cái cao thủ đỉnh cấp!

- Lông Phượng Hoàng?

Lâm Minh hỏi.

- Không sai, đúng là lông Phượng Hoàng, lần này ngươi độ Mệnh Vẫn tầng sáu, là một đạo cửa ải cuối cùng để ngươi toái đan trọng ngưng, sau Mệnh Vẫn tầng sáu, bắt đầu tu luyện linh hồn, đi tới Cửu Vẫn, mỗi ba tầng một cái giai đoạn, phân biệt là - Tinh, Khí, Thần!

Tinh chính là huyết nhục, tinh huyết, trước Mệnh Vẫn tầng ba tu một chữ Tinh, hóa đi phàm thể, ngưng tụ linh thân!

Mà Khí chính là năng lượng, chân nguyên, cái gọi là dồn khí đan điền, trong đan điền cất chứa chính là Khí, trong ba tầng Mệnh Vẫn tiếp theo, chính là tu một chữ Khí này, đan điền vỡ vụn, Toàn Đan trọng ngưng!

Thần chính là thần hồn, ba tầng cuối cùng, tự nhiên chính là tu chữ cuối cùng này, chữ Thần thần diệu nhất.

Tinh, Khí, Thần là căn bản sinh mệnh, cũng là căn bản võ giả tu võ, ba thứ thiếu một thứ cũng không được, đi tới Cửu Vẫn, phải tu viên Tinh, Khí, Thần đều viên mãn, mới có thể bước vào cảnh giới Thần Hải hoàn mỹ, nếu không ngày sau khó thể đại thành.

Phượng tiên tử nói:

- Theo ta đi mật thất, ta đánh nát cây lông Phượng Hoàng này, lấy tinh hoa năng lượng trong đó, dung nhập trong đan điền của ngươi, giúp ngươi toái đan trọng ngưng đạt tới viên mãn!

- Tạ ơn Phượng tiên tử tiền bối.

Lâm Minh khom người nói, hắn biết, Phượng tiên tử cũng là xuất thân bình dân, luận trình độ giàu có, xa xa không bằng Cửu Dương chân nhân, mà những Phượng Hoàng Chân Huyết, lông Phượng Hoàng này, đối với Phượng tiên tử có tác dụng rất lớn, phân cho chính mình chính là ân đức....

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 982: Đan điền viên mãn

Mật thất Phượng tiên tử bế quan ở trong lòng đất Phượng Tiên Cung, toàn bộ mật thất đều do kim loại Thánh khí đổ bê- tông mà thành, thêm vào trận pháp, cho dù ở dưới tình huống không có nhân chủ trì, cũng có thể chống lại cao thủ cảnh giới Thần Quân hậu kỳ tiến công..

Tại giữa mật thất, có một đồ vật thoạt nhìn giống như quả trứng lớn, Lâm Minh đang muốn hỏi nó là cái gì, lại bị Phượng tiên tử dùng một luồng quang cuốn lấy, ngay sau đó, bọn họ trực tiếp nhảy vào bên trong.

- Đây là...

Lâm Minh kinh ngạc nhìn bốn phía, mặt đất nơi này, vách tường đều có màu đỏ sậm, vô cùng dày đặc, ấn lên có thể cảm nhận được co dãn, dường như những vách tường này có sinh mệnh.

- Đây là máu thịt tạo thành vách tường?

Lâm Minh hỏi có chút không thể tin.

- Không tồi, đây là một vị thượng cổ đại năng, dùng một ít huyết nhục cự thú hồng hoang luyện chế thành Huyết Nhục Đạo Cung, một lần tầm bảo tại Bí cảnh bị ta phát hiện, đây là một kiện bảo vật cấp linh khí, tuy nhiên, Huyết Nhục Đạo Cung không thể dùng để đối địch, không có bất kỳ lực công kích, chỉ có thể dùng để tu luyện cùng bế quan, tu luyện trong Huyết Nhục Đạo Cung, có thể tăng cường tinh khí, hấp thu tinh hoa huyết nhục trong Huyết Nhục Đạo Cung, có diệu dụng vô cùng, đối với ngươi độ Mệnh Vẫn tầng sáu có ưu đãi rất lớn.

- Còn có loại linh khí như này?

Lâm Minh há miệng thở dốc, có chút sững sờ, ở Thiên Diễn Đại Lục, chủng loại Bảo khí chỉ một loại như đao, kiếm, thương, kích, thuẫn, áo giáp, nói đi nói lại đều là vũ khí chiến giáp, Bảo khí loại trang sức đã ít lại càng ít, gần như tuyệt tích, về phần bảo vật kỳ lạ cổ quái của Phượng tiên tử, nghe cũng chưa từng nghe.

Lâm Minh liên hệ cảm giác đến trong Huyết Nhục Đạo Cung, quả nhiên cảm nhận được tinh khí huyết nhục mênh mông như biển rộng. Tu luyện ở trong này, có ích lợi rất lớn đối với chính mình mở ra Bát Môn Độn Giáp.

Phượng tiên tử nói:

- Huyết Nhục Đạo Cung này cũng là một trong cơ duyên của ta, ta có thể lấy được thành tựu hiện tại, Huyết Nhục Đạo Cung có một phần công lao rất lớn.

Khi Phượng tiên tử nói chuyện, tay phải khẽ phất, ở trên lòng bàn tay, một lũ ngọn lửa màu vàng mờ nhạt từ từ dâng lên, ngọn lửa này không có chút cảm giác nóng rực, nhưng thời điểm nó thiêu đốt, lại khiến không gian Thần Vực chung quanh đều vặn vẹo. Hỏa nguyên khí trong Huyết Nhục Đạo Cung cũng chậm rãi xúm lại đến chung quanh ngọn lửa màu vàng, hóa thành từng con hỏa điểu mông lung, Hỏa Nha, hỏa kim tước, hỏa lang…, quỳ bái đối với lũ ngọn lửa màu vàng kia.

Một màn này khiến Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm, Phượng tiên tử phát ra ngọn lửa như vậy. Không cần Phượng tiên tử khống chế, đã có thể phát ra loại thần diệu này. Ẩn chứa chí lý đại đạo, khiến người ta rung động.

- Đây chính là Niết Bàn Thánh Hỏa?

- Không tồi.

Niết Bàn Thánh Hỏa cũng không phải ngọn lửa cùng loại Hỏa Tinh dị chủng, trên thực tế, nhân vật cấp bậc như Phượng tiên tử, nàng săn sóc ân cần trong cơ thể cũng không có khả năng là Hỏa Tinh, mà là Hỏa Nguyên, Hỏa Tinh cùng cấp Lôi Linh, Hỏa Nguyên cùng cấp Lôi Nguyên.

Một quả Hỏa Nguyên phẩm cấp cao cấp, lại có Phượng Hoàng Niết Bàn dấy lên ngọn lửa, với dung hợp mà nhận được thần hỏa, chính là Niết Bàn Thánh Hỏa, đẳng cấp xa xa không phải Tử Sư Lôi Nguyên có thể bằng được.

Niết Bàn Thánh Hỏa, bản thân ẩn chứa đạo lý niết bàn sống lại ở bên trong, thoát thai hoán cốt với Mệnh Vẫn, toái đan trọng ngưng có hiệu quả như nhau, đều là phá rồi sau đó lập.

- Tốt lắm, ta nhốt Niết Bàn Thánh Hỏa vào trong thân thể của ngươi, ngươi vận chuyển năng lượng chiết xuất.

Phượng tiên tử nói xong, đánh một chưởng vào trên bụng Lâm Minh, một tia Niết Bàn Thánh Hỏa lập tức nhảy vào trong đan điền kinh mạch Lâm Minh, chỉ cần Lâm Minh khống chế năng lượng của nó bùng nổ, đồng thời dẫn động năng lượng toàn thân, liền có thể chiết xuất cho chính mình.

Đương nhiên, đây là tình huống bình thường, nhưng mà khiến Phượng tiên tử kinh ngạc chính là, một lũ Niết Bàn Thánh Hỏa đánh vào trong thân thể Lâm Minh, lại có loại cảm giác không đủ lực lượng, thậm chí trong cơ thể Lâm Minh còn có một cỗ lực lượng kỳ dị, ẩn ẩn muốn cắn nuốt Niết Bàn Thánh Hỏa.

- Đây là thần thông gì? Lại có thể áp chế Niết Bàn Thánh Hỏa? Tuy rằng Niết Bàn Thánh Hỏa ta phóng xuất ra chỉ có lực lượng một phần ngàn Thánh hỏa trong cơ thể, nhưng phẩm chất cực cao, cũng không phải thần thông bình thường có thể áp chế, Lâm Minh này, quả nhiên có đại khí vận thân.

Phượng tiên tử kinh ngạc trong lòng đồng thời, cũng muốn tra xét một chút thần thông kỳ dị trong cơ thể Lâm Minh đến tột cùng là cái gì, nhưng mà tùy ý sưu tầm, vẫn không tìm được.

- Thú vị, thú vị!

Phượng tiên tử càng ngày càng kinh ngạc trong lòng, tuy nhiên đồng thời cũng cảm thấy mừng rỡ, một thiên tài trưởng thành, bằng vào khổ tu còn chưa đủ, phải có cơ duyên.

- Ta vốn sợ hãi quá nhiều Niết Bàn Thánh Hỏa làm kinh mạch Lâm Minh bị thương, hiện tại xem ra là ta quá lo lắng, tốt lắm, Niết Bàn

Thánh Hỏa rót vào càng nhiều, rèn luyện đối với thân thể Lâm Minh sẽ càng tốt.

Phượng tiên tử nghĩ đến đây, tăng thêm Niết Bàn Thánh Hỏa rót vào, trong lòng bàn tay nàng toát ra ngọn lửa màu vàng, tuy nhiên cũng không phải màu vàng mờ nhạt, mà là màu vàng chói mắt.

Phượng tiên tử một rót hơi vào trong cơ thể Lâm Minh 0.05% Niết Bàn Thánh Hỏa, nhưng vẫn không đủ!

- Tốt lắm.

Phượng tiên tử đánh ra một cái ấn quyết, tăng Niết Bàn Thánh Hỏa lên tới 1%, tiếp theo... 2%!

Ngọn lửa màu vàng bao bọc toàn bộ Lâm Minh, tinh huyết khí của Huyết Nhục Đạo Cung cũng bị dẫn động, từ từ rót vào trong thân thể Lâm Minh.

Mà lúc này, Lâm Minh rốt cục bắt đầu chiết xuất, từ làn da, cơ thể, kinh mạch, mạch máu, gân da, nội tạng, xương cốt, cốt tủy, thậm chí mãi cho đến đầu!

Tất cả cơ thể Lâm Minh đều bị chiết xuất ra, hóa thành hạt huyết nhục tinh thuần nhất, nhỏ bé nhất phiêu đãng ở trong Huyết Nhục Đạo Cung, tiếp theo, tinh hạch Toàn Đan trong đan điền cũng bay ra, tinh hạch Toàn Đan ngăm đen không thấy một chút sáng bóng, cũng là Hắc Động Toàn Đan hoàn mỹ.

Nhìn thấy tinh hạch Toàn Đan này, Phượng tiên tử khẽ gật đầu, cơ sở vững chắc đến bực này, nhìn khắp toàn bộ Phượng Minh Cung cũng là đỉnh cao.

Ngón tay bắn ra một lũ ngọn lửa màu vàng, chìm vào trong tinh hạch Toàn Đan, tinh hạch bắt đầu hòa tan, hòa tan thành năng lượng căn nguyên nhất, dung hợp đến trong huyết nhục.

Thời điểm này Lâm Minh yếu ớt nhất, hắn ở loại trạng thái này có thể duy trì sinh mệnh, toàn bộ dựa vào pháp tắc thiên địa duy trì, mà một khi phá hủy hạt huyết nhục, như vậy trong nháy mắt Lâm

Minh bị hủy diệt tan nát thành bụi.

Loại tình huống này nếu là phàm nhân tất nhiên sẽ chết, nhưng ở dưới tay một ít y sư cao minh, mở đầu ra, lấy ra khối u trong đầu, sau khâu lại đầu còn có thể còn sống, nhưng mà nếu đang thi hành thu thuật bị quấy rầy, đều có thể khiến người bệnh trực tiếp chết.

Tuy nhiên, với cảnh giới Phượng tiên tử, thao túng hết thảy lại cực kỳ ung dung, nàng lấy ra Lông Phượng Hoàng, nung khô với Niết Bàn Thánh Hỏa.

Lông Phượng Hoàng là lông chim Thần thú, cứng cỏi loại nào? Cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân, muốn làm nó vỡ nát cũng cực kỳ khó khăn!

Tuy nhiên, ở dưới Niết Bàn Thánh Hỏa nung khô, cây Lông Phượng Hoàng nhanh chóng hòa tan.

Niết Bàn Thánh Hỏa, bản thân chính là ngọn lửa khi Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, có thể thiêu đốt toàn bộ thân thể Phượng Hoàng, đương nhiên sẽ thừa sức xử lý một cây lông chim.

- Đi!

Phượng tiên tử nhẹ nhàng quát, cây Lông Phượng Hoàng hòa tan mà thành năng lượng tinh thuần dung nhập đến trong huyết nhục Lâm Minh!

Kế tiếp, Phượng tiên tử mở ra bình đựng máu Phượng Linh, 20 giọt máu Phượng Linh cũng nhao nhao bay ra, ở dưới năng lượng vây quanh vỡ thành sương máu rất nhỏ, cũng dung nhập trong thân thể Lâm Minh.

Lúc trước Hỏa Viêm Quảng độ Mệnh Vẫn tầng chín mới dung nhập 20 giọt máu Phượng Linh, mà thời điểm Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng sáu đã có đãi ngộ bực này, chẳng những có máu Phượng Linh, còn có tinh khí Lông Phượng Hoàng tương trợ, còn có Phượng tiên tử dùng Niết Bàn Thánh Hỏa rèn luyện linh thân cho.

Đãi ngộ bực này, đã vượt qua đệ tử ba đại thị tộc, cũng chỉ có đệ tử đỉnh cao nhất trong ba đại thị tộc mới có thể được hưởng.

Quá trình Mệnh Vẫn tầng sáu, có thể liên tục mười mấy ngày, Phượng tiên tử luôn luôn chờ đợi tại bên cạnh, nhìn hạt huyết nhục của Lâm Minh được rèn luyện ở trong năng lượng, đồng thời cũng hút vào khí huyết lực trong Huyết Nhục Đạo Cung.

Mãi cho đến ngày thứ 18, những hạt huyết nhục thật nhỏ đột nhiên biến đổi hình thái vận chuyển, bắt đầu cùng nhau ngưng tụ lên, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng sáu, rốt cục đến gần giai đoạn chót.

Năng lượng trải rộng ở trong Huyết Nhục Đạo Cung chậm rãi dung hợp, từ trạng thái thể lỏng đến trạng thái cố định, ngưng tụ thành tinh hạch hình cầu, trở thành Hắc Động Toàn Đan.

Trải qua Mệnh Vẫn tầng sáu toái đan trọng ngưng, Toàn Đan cua rLâm Minh nhỏ đi một vòng, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó lại càng thêm khổng lồ, càng thêm tinh thuần.

Với tinh hạch Toàn Đan làm trung tâm, năng lượng ngưng tụ thành đan điền, kế tiếp, vô số hạt huyết nhục nhao nhao bám vào phía trên, hình thành tuỷ não, xương cốt, nội tạng, kinh mạch, huyết nhục...

Quá trình này giằng co suốt một ngày, thân thể Lâm Minh đã thành hình, lúc này hắn ôm hai đầu gối, tóc đen như thác nước đánh tan xuống dưới che đậy toàn bộ thân thể hắn, giờ khắc này, Lâm Minh tựa như trẻ con mới sinh, da thịt sáng bóng, toàn thân ẩn chứa sinh cơ vô cùng.

Lâm Minh chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt hắn trong suốt, sáng rực như sao, ý niệm vừa động, một mảnh hỏa nguyên khí màu đỏ bốc lên tận trời, mây lại biến ảo thành tơ lụa xinh đẹp màu đỏ, bao bọc ở thân thể Lâm Minh, hình thành quần áo.

Cảm giác thân thể cùng đan điền, Lâm Minh có thể cảm giác được chính mình đã thoát thai hoán cốt, đồng thời đan điền viên mãn, máu Phượng Linh cùng tinh hoa lông Phượng Hoàng đều bị hắn hấp thu, loại cảm giác này, vô cùng thần diệu!

Nắm chặt hai đấm, Lâm Minh cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, hiện tại bảo hắn đối mặt với Hỏa Viêm Quảng, mặc dù không cần dùng Hỗn Nguyên võ ý, hắn cũng có nhất định nắm chắc thắng lợi!

Hơn nữa, sau khi hấp thu tinh huyết khí trong Huyết Nhục Đạo Cung, hắn cảm giác thân thể chính mình cũng lột xác, hiện tại hắn có nắm chắc thật lớn đột phá cửa thứ năm Bát Môn Độn Giáp - Khai Môn!

Khai Môn ở não vực, sau khi mở ra có thể gia tăng ngộ tính, tăng phúc linh hồn lực, tuy rằng ảnh hưởng đối với chiến lực không lớn, nhưng trong Bát Môn Độn Giáp, mỗi một cửa đều có giá trị thật lớn, vì vậy cho dù ngươi tu luyện đến cảnh giới Thánh Chủ, cũng không mất đi giá trị.

Bốn cửa trước của Bát Môn Độn Giáp cùng bốn cửa sau có chênh lệch thật lớn, Lâm Minh đã sớm mở ra cửa thứ bốn Thương Môn, lại vài năm liên tiếp, chậm chạp chưa thể mở ra cửa thứ năm, chủ yếu là hắn tích lũy không đủ, nắm chắc không đủ, hiện tại, hắn cảm thấy đã đến lúc...

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 983: Khai Môn gia tăng ngộ tính

- Tạ ơn Phượng tiên tử tiền bối.

Lâm Minh thi lễ đối với Phượng tiên tử, phần ân đức này, hắn ghi nhớ trong lòng, Lâm Minh rất rõ ràng, tuy rằng thời điểm hắn ở hạ giới, cơ duyên vô số, nhưng so với một ít thiên tài Thần Vực đỉnh cao, thì những thứ hắn trải qua, ví dụ như hành trình Nam Cương Vu Thần Tháp, thậm chí hành trình Ma Thần Đế Cung đều không coi là đại cơ duyên, chỉ có thể là cơ duyên bình thường.

Dưới tình huống như vậy, mỗi một bước hắn phải đi thật vững chắc, mới có thể vươn lên ngày sau, nếu không dùng hết tích lũy, phai mờ dần, khi đó đi nói chuyện gì truy tìm võ đạo đỉnh phong, đều là chuyện không thực tế.

- Lâm Minh, ngươi cũng không cần gọi ta là tiền bối, từ nay về sau, ta thu ngươi là đệ tử ký danh, ngươi có bằng lòng hay không?

Đệ tử ký danh? Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, bình thường mà nói, đệ tử ký danh đều là cấp bậc thấp nhất, căn bản không tính đệ tử chính thức, thậm chí rất ít nhận được chỉ điểm, Phượng tiên tử thu hắn làm đệ tử hắn đương nhiên sẽ đồng ý, nhưng thế nào lại là đệ tử ký danh?

Phượng tiên tử tự nhiên đoán được Lâm Minh tâm tư, nói:

- Tuy rằng ta thu ngươi làm đệ tử ký danh, nhưng sẽ dồn toàn lực bồi dưỡng ngươi, đệ tử ký danh chỉ là một cái danh hào thôi, ta cảm thấy ngươi ngày sau sẽ không ở lại Phượng Minh Cung, ngươi có cơ duyên của chính mình, có thể đi Thần Vực mênh mông rộng lớn, thành tựu một phương hào kiệt, nói không chừng, ngươi tìm được danh sư, bái nhập môn hạ của hắn, tuy nói võ giả Thần Vực có vài sư phụ cũng không kỳ quái, nhưng nhận thức đệ tử thân truyền, vẫn là một đại sự, nếu ngày sau ta không dạy được ngươi, nhận thức ngươi làm đệ tử cũng không có ý nghĩa gì.

Phượng tiên tử nói ra một phen, Lâm Minh hơi ngạc nhiên, Phượng tiên tử nói trắng ra là nghĩ sau này nàng không dạy được Lâm Minh, một khi đã như vậy thì không cần xấu hổ đi nhận quan hệ thầy trò làm gì.

- Phượng tiên tử tiền bối cũng quá để mắt vãn bối, hiện tại vãn bối cách hào kiệt Thần Vực chân chính, còn kém quá xa!

- Không tồi, quả thật kém rất xa! Chỗ Phượng Hoàng Điện chỉ là một trong 72 cung Phượng Minh Cung của thượng cổ Phượng tộc mà thôi, ngươi vượt cấp bốn tầng Mệnh Vẫn chiến thắng Hỏa Viêm Quảng, rất nhiều đệ tử cho rằng ngươi kinh diễm, nhưng vứt tới Thần Vực thì chả là cái gì, dù là đệ tử thứ nhất Phượng Hoàng Điện Bạch Đạo Hồng. Ngày sau nếu không có các kỳ ngộ khác, không thể phất lên, vậy nhiều nhất là trở thành một cái Phó cung chủ Phượng Minh Cung thôi, lại là dưới cùng trong đám Phó cung chủ, không so được với ta cùng Cửu Dương chân nhân. Bạch Đạo Hồng cách Phượng Minh Cung Cung chủ còn kém xa lắm. Mà Phượng Minh Cung Cung chủ cách tộc trưởng thượng cổ Phượng tộc, nhân vật Thần Vực cấp Thánh chủ chân chính, cũng kém xa. Ngươi có thể tỉnh táo, biết đường chính mình đi còn rất dài, thực không tệ.

- Đệ tử ghi nhớ sư tôn dạy bảo.

Lâm Minh nói, xem như nhận thân phận sư tôn.

- Tốt, khoảng cách tới Cổ Phượng thí luyện còn có nửa năm, ngươi chuẩn bị tu luyện như thế nào? Lần này Cổ Phượng thí luyện, nếu có thể lấy thứ nhất, phần thưởng vô cùng nhiều, Thánh khí cực phẩm, máu tim Phượng, đan dược đỉnh cấp, có thể lựa chọn tùy ý, tất nhiên ngươi phải bắt lấy bằng được!

Lâm Minh nghĩ nghĩ, nói:

- Phượng tiên tử sư tôn, đệ tử chuẩn bị bế quan ở trong khoảng thời gian này mở ra cửa thứ năm Bát Môn Độn Giáp.

- Sao?

Phượng tiên tử hơi hơi nhíu mi:

- Bát Môn Độn Giáp sao... Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 5 Khai Môn, gia tăng ngộ tính, quả thật là một cửa thực dụng, nhưng Lâm Minh à, vi sư muốn khuyên ngươi một câu, chớ bỏ gốc lấy ngọn, Thần Vực Luyện Thể Thuật, sợ là từ mấy tỉ năm trước, thậm chí thời đại thái cổ lưu truyền hệ thống tu luyện tới nay, truyền thuyết ở thời đại thái cổ, quả thật là Luyện Thể Thuật thịnh hành, mà tụ nguyên hệ thống, lại là đến sau, nhưng nó chậm rãi thay thế được hệ thống luyện thể, trong đó đương nhiên là có nguyên nhân. Nghe nói, là quy tắc phiến thiên địa này thay đổi, tóm lại, Thần Vực hiện tại, cho dù là thiên tài đỉnh cao của đại Thánh địa, cũng rất ít lựa chọn pháp thể song tu. Pháp thể song tu, đối chiến võ giả đồng cấp đương nhiên rất có ưu thế, nhưng giá phải trả rất nhiều, học rất lắm, khó có thể tinh thâm, hơn nữa hệ thống luyện thể Đạo Cung Cửu Tinh, đột phá vô cùng khó! Đan tu tụ nguyên có thể trở thành Thánh chủ, Giới chủ, Thiên Tôn, tiềm lực tụ nguyên hệ thống, cũng đủ để ngươi khai quật, có thể khai quật đến mức tận cùng, ngươi chính là Thiên Tôn, chẳng lẽ Thiên Tôn còn chưa đủ?

Phượng tiên tử cũng chính là thuận miệng nói nói, nàng cũng không trông cậy vào Lâm Minh trở thành Thiên Tôn, Thiên Tôn đó là gì các nhân vật, toàn bộ Thần Vực, 10 vạn năm thậm chí trăm vạn năm cũng chưa chắc ra được một cái Thiên Tôn!

Bất kỳ thiên tài, cho dù là ngươi tái kinh diễm, cho dù là ngươi là cùng thời đại Thần Vực thứ nhất, khoảng cách Thiên Tôn, cũng vô cùng xa xôi!

Lâm Minh không nói gì thêm, mặc kệ Thiên Tôn có bao nhiêu xa xôi, hắn nhận định sẽ kiên định đi tiếp.

Phượng tiên tử thấy Lâm Minh đã hạ quyết định, hiểu được chính mình nói cái gì cũng vô dụng, trên thực tế nàng cũng hiểu được, Lâm Minh một khi làm ra quyết định gì, sẽ cố định đi tiếp.

Tuy nói như vậy, nhưng nàng vẫn phải góp ý, chính mình làm sư phụ, giúp đỡ là chuyện thuộc bổn phận.

- Ngươi muốn phá Khai Môn, đã tu luyện đến một bước này, đương nhiên Khai Môn phải mở ra, tới Đạo Cung Cửu Tinh, vậy phải xem thiên ý, ngươi có dược liệu luyện thể sao? Phá Khai Môn, cần tích lũy dược vật không nhỏ mới được.

- Có, chỉ là còn chưa luyện thành đan dược.

Lâm Minh lấy ra Tử Cực Giới, Dược Viên trong Tử Cực Giới, có đại lượng linh dược 5- 10 vạn năm trở lên.

Đây đều là di vật của Khương Tử Cực ở trong Kỳ Tích Thần Điện, Dược Viên 10 vạn năm chưa từng quản lý, tuy rằng đại đa số dược thảo đã chết héo, nhưng những dược vật sống sót đều trở thành trân phẩm tuyệt đỉnh, dược vật bậc này, cho dù ở trong Thần Vực Thánh địa, cũng không dễ tìm!

- Ngươi rồi lại có Dược Viên, đều là 10 vạn năm, linh dược mười mấy vạn năm? Phượng tiên tử cả kinh, loại Dược Viên này, ngay cả nàng cũng không có, thật không phải nói bản thân những dược vật này có bao nhiêu quý báu, mà là thời gian chúng nó sinh trưởng thật sự quá dài.

Phượng tiên tử có thể kiếm được chủng loại linh dược càng quý báu hơn, nhưng bản thân Phượng tiên tử chỉ 1 vạn tuổi, bảo nàng đi chỗ nào kiếm linh dược mười mấy vạn năm?

Hơn nữa, linh dược cũng có thọ mệnh, chúng nó cũng phải hấp thu nguyên khí thiên địa lột xác bản thân, rất nhiều dược liệu không sống được 1 vạn năm sẽ chết, có thể sống đến 10 vạn năm đã ít lại càng ít.

- Đây là một cái linh giới phẩm cấp Thánh khí do Thần Vực cao thủ lưu lại, không gian bên trong có thể bồi dưỡng dược vật, nuôi dưỡng trân thú. Đây là ngươi nhận được từ một chỗ di tích đi, tuy nhiên ở dưới tình huống chủ nhân mất đi, những dược vật này trải qua 10 vạn năm không ai quản lý, lại còn có thể bảo trì sinh cơ, tất nhiên phải ở một bảo địa linh khí sung túc dị thường!

Phượng tiên tử kiến thức siêu phàm, nói mấy câu đã nói cực chuẩn, quả thật, lúc trước Khương Tử Cực tọa hóa ở dưới một gốc cây Thần Thụ lôi đình, bởi vì Thần Thụ lôi đình kia tồn tại, nguyên khí thiên địa phiến không gian vô cùng phong phú, một đường đi qua, khắp nơi đều có linh thực, linh thảo, lại còn có mạch khoáng Nguyên linh thạch cực phẩm.

Khương Tử Cực là tộc nhân bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân, đại bộ phận dược liệu gieo trồng thuộc loại lôi hệ, ở trong môi trường lôi hệ nguyên khí sung túc như thế, thiên thời địa lợi trùng hợp còn có 10 vạn năm thời gian tích lũy, rốt cục tạo nên một mảnh Dược Viên như vậy.

- Dược liệu tốt như vậy, hơn nữa đại đa số dược liệu trong đó đều thiên hướng lôi hệ, hả?

Phượng tiên tử nói tới đây đột nhiên di một tiếng, nhìn thấy một hàng chữ nhỏ ở bên sườn Tử Cực Giới - bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân Lôi Phạt Vô Hư Khương Tử Cực.

- Bộ tộc Tử Điện Kỳ Lân, thì ra là chi nhánh thượng cổ Kỳ Lân tộc, trách không được, nhiều linh dược lôi hệ như vậy, linh dược lôi hệ dùng để thối thể có hiệu quả tốt nhất, lôi đình vốn là sinh lực, rèn luyện tốt hơn so với ngọn lửa, ưu thế ngọn lửa ở chỗ thiêu đốt Toàn Đan, luyện hóa năng lượng, ưu thế lôi đình ở chỗ luyện thể.

- Được rồi, những linh dược này, ta giúp ngươi xử lý, luyện chế cho ngươi một quả linh đan mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 5.

Thượng cổ Phượng tộc được hỏa pháp tắc chiếu cố, trình độ Luyện Đan thuật cực cao, dù sao luyện đan cần khả năng khống lửa, Phượng tiên tử cũng là cao thủ luyện đan.

Tuy rằng Lâm Minh kế thừa trí nhớ Luyện Dược sư Thần Vực, nhưng bảo chính hắn xử lý những dược liệu này, sợ là phải mất một năm, vậy không kịp Cổ Phượng thí luyện.

Mà Phượng tiên tử làm, chỉ cần một đoạn thời gian ngắn hơn nữa phẩm chất rất tốt.

- Cảm ơn sư tôn.

- Việc nhỏ mà thôi, dược liệu đều là chính ngươi chuẩn bị, ta làm những thứ này chỉ là chút chuyện nhấc tay, hơn nữa bản thân ta đã tinh luyện Luyện Dược thuật, đề cao linh hồn lực, chuẩn bị xông phá cảnh giới...

Khi Phượng tiên tử nói chuyện, lấy ra một đan lô màu vàng đỏ từ trong nhẫn, đan lô này là bảo vật cấp linh khí, đối với Luyện Đan tông sư mà nói, đan lô thậm chí quan trọng hơn vũ khí, vũ khí nhiều nhất chỉ tăng lên sức chiến đấu, mà đan lô có thể dùng để luyện dược, liên quan đến căn bản của võ giả, có dược vật cực phẩm, tăng lên tu vi tự nhiên dễ dàng.

Đan lô cấp linh khí, lại phối hợp với Phượng tiên tử Luyện Dược thuật, với Niết Bàn Thánh Hỏa luyện chế, luyện ra đan dược hiệu quả tự nhiên hoàn toàn không phải Lâm Minh có thể bằng được.

Đây chính là chỗ tốt khi có sư phụ, sinh ra ở Thánh địa Thần Vực, trong đại gia tộc, có rất nhiều trưởng bối phụ trợ, luyện chế đan dược, tự mình giảng giải công pháp, diễn giải chiêu thức, tốc độ tu luyện có thể tưởng tượng.

- Lâm Minh, những thời gian ta luyện dược, ngươi tham ngộ hỏa hệ pháp tắc đi.

Phượng tiên tử nói xong, lấy ra một quả ngọc giản từ trong Tu Di Giới, đưa cho Lâm Minh, đây đều là tâm đắc hỏa hệ pháp tắc do Phượng tiên tử soạn, là tài phú vô giá, ngọc giản như này chỉ có nhân tài hiểu thấu đáo hỏa hệ pháp tắc mới có thể viết, căn bản không thể phục chế, cho nên không phải đệ tử thân truyền, sẽ không tùy tiện trao tặng.

Phượng tiên tử nói tới đây đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, nói:

- Còn nữa, hiện tại ngươi là đệ tử Phượng Hoàng Điện, đệ tử Phượng Hoàng Điện có thể lấy đi hai kiện Thánh khí từ trong Thánh Khí Các, ngươi còn có thể lấy một kiện, không cần bỏ lỡ, cứ đến lấy đi!

- Vâng, sư tôn.

Thánh khí cực phẩm quý báu như nào, có cơ hội như vậy, làm sao Lâm Minh có thể bỏ qua?..

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 984: Ma Phương dị động

Từ khi Lâm Minh lấy đi Phượng Huyết Thương ở Thánh Khí Các, rất nhiều đệ tử đều bị kích thích, những ngày qua cần cù khổ luyện, đều muốn tới Thánh Khí Các tầm bảo, thử thời vận. Bọn họ không trông cậy lấy đi Thánh khí cực phẩm, có thể lấy được một món Thánh khí hạ phẩm đã biết đủ rồi.

Loại cảm giác này tựa như ở giới phàm nhân, nghe có người nào đó đào ra khối vàng tự nhiên ở trong ruộng, những người khác liền bất chấp mình có may mắn như thế hay không, đều nháo nhào chạy ra ruộng đào đất.

- Cái gì? Không phải tiến vào Thánh Khí Các chỉ cần 1000 mức độ cống hiến, vì sao ngươi lại thu của chúng ta 2000?

Mấy đệ tử mới nhập môn trợn mắt nhìn Tống Bách Phong, bọn họ thật vất vả gom đủ 1000 mức độ cống hiến, muốn tới Thánh Khí Các tìm may, kết quả trực tiếp bị Tống Bách Phong chặn ngoài cửa.

Tống Bách Phong nghênh ngang cưỡi trên hỏa sư tử, ở trên cao nhìn xuống những đệ tử Mệnh Vẫn kỳ Hỏa Điểu Điện, vẻ mặt như nhìn con cóc, chỉ những hạng các ngươi mà muốn tới lấy bảo vật? Không tè ra tự soi mình là cái thứ gì.

Hắn lười biếng nói:

- Lão tử nói bao nhiêu là bấy nhiêu, má nó các ngươi có vào không!

Mấy ngày này, Tống Bách Phong không dễ chịu, hắn không dám khi dễ người của Phượng tiên tử, không phải là sợ Phượng tiên tử, mà là sợ khí linh Thánh Khí Các. Khí linh Thánh Khí Các mới là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, ít nhất phải tránh né qua đợt sóng gió này rồi nói sau.

Thiếu đi đối tượng bòn rút, túi tiền của Tống Bách Phong liền co hẹp, dù sao ở vị trí của hắn cũng không thiếu phải chú ý trên dưới, bằng không dựa vào cái gì hắn nằm ở chỗ này hai ba chục năm.

Vì thế, Tống Bách Phong bắt đầu xuống tay với đệ tử các phe phái khác. Nhưng các đệ tử phe phái này vốn đã không nhiều, lại không có bao nhiêu béo bở, làm những ngày này trở nên khó khăn.

- Ngươi... nào có lý này!

Mấy đệ tử kia mặt đỏ cả lên, đang muốn nói, bỗng thấy Tống Bách Phong lăn khỏi hỏa sư tử như lửa cháy trên mông, bộ dáng ngông ngênh nháy mắt biến thành cười nịnh nọt, đúng là nô tài cháu trai, trước sau chỉ trong nháy mắt tựa như là hai người.

Những đệ tử này còn chưa hiểu được Tống Bách Phong đang diễn cái trò gì, chỉ thấy Tống Bách Phong cúi đầu khom lưng trước một thanh niên mới tắt độn quang hạ xuống:

- Lâm thiếu đã đến rồi. Lâm thiếu mau mau vào, Lâm thiếu đại giá quang lâm là vì món Thánh khí cực phẩm thứ hai ư, ôi nha nha, xem ra Thánh Khí Các lại có một món Thánh khí cực phẩm sắp tìm được minh chủ. Thánh khí cực phẩm cũng chỉ phối hợp với thiên tài như Lâm thiếu mới là vật dùng đúng chỗ.

Lâm thiếu?

Lâm Minh nghe xưng hô này liền dở khóc dở cười, mình chỉ là bình dân mà thôi, chỉ là người phi thăng hạ giới, vậy mà lại biến thành thiếu gia?

Tống Bách Phong là nhân vật khôn khéo cỡ nào, dù bây giờ bảo hắn há miệng gọi Lâm Minh là cha, hắn cũng sẽ không chớp mắt một cái. Hắn ân cẩn đi trước dẫn đường, hoàn toàn coi mấy đệ tử bình dân đang trợn tròn mắt đứng đằng sau tựa như là không khí.

Đợi cho Lâm Minh vào Thánh Khí Các, những đệ tử này mới hồi thần lại từ trạng thái trân trối. Bọn họ coi như mở rộng tầm mắt, một người có thể trước ngạo sau khiêm đến cỡ này, cái da mặt đó được luyện như thế nào vậy.

- Ta khinh! Kẻ nào vậy chứ, làm nô tài tới cỡ này, nhìn con cháu đại gia tộc như gặp cha vậy, kẻ như thế còn tu võ cái gì? Cả đời hắn cũng đừng mơ tiến vào Thần Biến kỳ!

- Đúng đó, quá đáng giận, con cháu đại gia tộc có gì đặc biệt hơn người, vừa ra sinh ra được ngậm chìa khóa vàng, toàn bộ tu vi đều dựa vào tài nguyên đắp lên. Nếu ta sinh ra ở đại gia tộc, nhất định còn mạnh gấp mười lần bọn họ.

Một đệ tử khác không cam lòng nói, nhìn thấy đãi ngộ của Lâm Minh, lại so sánh với đãi ngộ của mình, trong lòng hắn làm sao không ghen tỵ được?

- Đại gia tộc? Lỗ tai các ngươi nghe cái gì vậy, còn chưa phản ứng lại người vừa vào là ai hả?

Đệ tử thứ ba có tu vi cao nhất, lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Hắn họ Lâm, gia tộc họ Lâm ở Phượng Minh Cung nào có thể làm Tống Bách Phong cung kính đến cỡ đó? Không phải nói là cung kính, phải nói là sợ hãi. Hơn nữa, Tống Bách Phong cũng nói Lâm thiếu này tới đây là vì lấy món Thánh khí cực phẩm thứ hai, tức là nói trước đó hắn đã lấy một món. Đệ tử trẻ tuổi có thể lấy Thánh khí cực phẩm là lông phượng sừng lân ở Phượng Minh Cung, lại nhìn tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu của hắn, các ngươi còn không biết hắn là ai ư?

Hai đệ tử kia vừa nghe nói thế liền bừng tỉnh, làm sao còn không hiểu được, một đệ tử tỉnh ngộ nói:

- Hắn chính là người gần đây lấy đi Phượng Huyết Thương, Mệnh Vẫn tầng năm đánh bại Hỏa Viêm Quảng Cửu Vẫn tầng bốn, Lâm Minh?

- Thì ra hắn chính là Lâm Minh, nhìn như thư sinh tuấn tú giới thế tục, không có gì đặc biệt cả!

- Có gì đặc biệt, vừa thu liễm khí tức, có khác gì người thường. Khí tức phóng ra, chúng ta còn không đứng được trước mặt hắn! Mấy ngày trước hắn còn là Mệnh Vẫn tầng năm, hiện tại đã là Mệnh Vẫn tầng sáu rồi.

Đệ tử đứng đầu lắc đầu, vỗ vai hai huynh đệ.

- Không phải xuất thân đại gia tộc, cũng được người khác tôn kính, chỉ cần ngươi có thực lực thôi...

....

Bên trong Thánh Khí Các, Tống Bách Phong luôn tươi cười đầy mặt dẫn đường đằng trước, từng bước thật ngắn như thái giám trong hoàng cung.

- Lâm thiếu xem xem, cây kích lớn này là Thánh khí cực phẩm thay vào Phượng Huyết Thương bị ngài lấy đi, nhưng phẩm chất kém hơn nhiều. Lâm thiếu khẳng định không cần, tám món Thánh khí cực phẩm còn lại, ngài xem muốn chọn món nào?

Đi tới giữa Thánh Khí Các, Tống Bách Phong ân cần giới thiệu, bộ dáng này không giống như tới Thánh Khí Các lấy bảo vật, đúng là như chọn mua quần áo ở vỉa hè, nhìn trúng cái nào thì cứ lấy.

Nhưng Lâm Minh quả thật có bản lĩnh tùy ý chọn lựa, không cần lo có thông qua thử thách hay không, muốn chọn gì lấy đó, đây là thực lực đảm bảo.

- Ta không cần binh khí, giới thiệu một chút về đan lô, nhẫn, pháp y, dây chuyền, áo giáp kia, trọng điểm là nhẫn và dây chuyền.

Lâm Minh không thiếu pháp y và đan lô, có Cửu Vũ Thiên Y cùng Hóa Dương Lô của Hỏa Viêm Quảng đưa tới, tuy rằng đều chỉ là Thánh khí thượng phẩm, nhưng có thể sử dụng. Áo giáp cũng không trọng yếu, hiện giờ Lâm Minh rất muốn nhẫn cùng dây chuyền.

Sợi dây chuyền kia, nói tiếp thật ra là một cái hộ phù, buộc sợi dây đỏ bình thường, tựa như món đồ mỹ nghệ bán hàng rong.

- Có ngay!

Có cơ hội cho mình biểu hiện, Tống Bách Phong cầu còn không

được.

- Lâm thiếu, nhẫn này tên là Chân Thực Nhãn, có thể phá ảo giác, tăng tốc khôi phục thể lực và chân nguyên.

- Còn dây chuyền hộ phù này, tên là Thánh Giả Ý Chí, nó không phải thứ của thượng cổ Phượng tộc ta, mà là một vị trưởng lão Phượng Minh Cung đánh chết kẻ địch lấy được từ trên người đối phương, lai lịch thần bí. Theo trưởng lão phân tích là mảnh vỡ ý chí của Thánh Giả thượng cổ chết đi để lại, tồn tại mấy chục vạn năm không bị hủy diệt, bị Luyện khí sư lấy được, nhập vào trong dây chuyền hộ phù luyện chế thành, có thể tăng cường linh hồn lực ý chí lực của người đeo.

Tống Bách Phong giới thiệu xong dây chuyền cùng chiếc nhẫn này, Lâm Minh gật đầu, quả nhiên Thánh khí loại vật phẩm trang sức có tác dụng tăng phúc chiến lực nhỏ hơn vũ khí áo giáp, nhưng cao hơn Thánh khí cùng cấp.

Tống Bách Phong lại tiếp tục giới thiệu mấy Thánh khí cực phẩm khác, trong đó Quán Nhật Kiếm cùng Xạ Nhật Cung đều là Thánh khí cực phẩm không kém hơn Phượng Huyết Thương, nhưng hiện tại Lâm Minh lại không dùng được. Đan lô, pháp y, áo giáp mặc dù tốt, nhưng không phải cần gấp. Lâm Minh ngẫm nghĩ, vẫn lựa chọn chiếc dây chuyền hộ phù nhìn bình thường kia - Thánh Giả Ý Chí.

- Là nó!

Lâm Minh nhìn về phía hạng liên hộ phù nâu xám kia, nhìn nó không có gì nổi bật, nếu không phải treo trong Thánh Khí Các, thật khó mà chú ý tới nó.

Lâm Minh chọn Thánh Giả Ý Chí cũng có tính toán của mình, dù nói hạng liên hộ phù này tăng phúc chiến lực không lớn, nhưng gia tăng ý chí, linh hồn lại là thuộc tính mà Lâm Minh rất thích.

Linh hồn liên quan đến ngộ tính, liên quan đến tu luyện, về phần ý chí, ý chí của hắn thiếu một bước là đến chiến linh Hoàng Kim, sức chiến đấu sẽ có nhảy vọt. Nhưng một bước này vô cùng khó bước qua, hắn từ Mệnh Vẫn tầng năm đến Mệnh Vẫn tầng sáu, chiến linh cũng không tăng phúc bao nhiêu, vẫn xoay quanh ngoài rìa chiến linh Hoàng Kim, Lâm Minh muốn tìm kiếm cơ hội đột phá chiến linh Hoàng Kim.

Lâm Minh nói xong, thân thể hóa thành ánh sáng trực tiếp nhập vào hào quang Thánh Giả Ý Chí, hào quang lóe lên như ném hòn đá vào nước, nhanh chóng bình lặng trở lại.

Tống Bách Phong nhìn phía dưới, trong lòng yên lặng tính toán, 10 nhịp thở, 20 nhịp thở, 30 nhịp thở...

Mãi đến 80 nhịp thở, chỉ hơn nửa nén nhang, Lâm Minh liền hạ xuống từ bầu trời, bình thản đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên, vòng mặt trời của Thánh Giả Ý Chí bắt đầu co rút. Một lát sau, hoàn toàn rút vào trong Thánh Giả Ý Chí, hạng liên hộ phù này rơi vào tay Lâm Minh.

Toàn bộ quá trình thoải mái, Lâm Minh mặt không biến sắc, tựa như làm một chuyện bé nhỏ.

- Giỏi! Thật là giỏi! Không hổ là Lâm thiếu, cường giả Cửu Vẫn hao tổn tâm cơ cũng không lấy được Thánh khí cực phẩm, Lâm thiếu lấy như đồ trong túi, chỉ cần nửa nén nhang. Trước kia tiểu nhân gặp qua thiên tài lấy được Thánh khí cực phẩm, cũng phải tốn 15-30 phút, hơn nữa tiêu hao rất lớn như trải qua đại chiến, không thể nào so sánh với Lâm thiếu. Thiên phú, tiềm lực của Lâm thiếu, toàn bộ Phượng Minh Cung 500 năm trước 500 năm sau, sợ rằng cũng không có ai sánh được với Lâm thiếu!

Tuy rằng Tống Bách Phong đã sớm đoán Lâm Minh lấy được Thánh Giả Ý Chí này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, lời nịnh bợ của hắn càng là bội phục thật lòng. Hắn trấn thủ Thánh Khí Các nhiều năm qua, gặp không biết bao nhiêu tuấn kiệt trẻ tuổi tới lấy Thánh khí cực phẩm, cho dù ngẫu nhiên có lấy được cũng thở hồng hộc, mệt đến chết khiếp, so với Lâm Minh đúng là trên trời dưới đất.

Lâm Minh tự nhiên không có lòng dạ nào để ý tới lời nịnh hót của Tống Bách Phong, hắn vuốt hạng liên hộ phù trong tay, hộ phù này lạnh giá như băng. Trong khi hắn cảm thụ thuộc tính của hộ phù, một chuyện làm hắn bất ngờ xảy ra.

Hắn cảm giác được Ma Phương ngủ say trong trái tim, tựa như tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, khẽ động đậy...

Chương 985: Hộ phù kỳ dị

Lần này Ma Phương rung động làm cho trong lòng Lâm Minh cả kinh.

"Đó là... Ma Phương lại có kỳ dị kỳ dị với hạng liên hộ phù này?"

"Sao lại như thế, đây chỉ là một món Thánh khí cực phẩm, thứ cấp bậc này, không có giá trị đáng kể gì ở trước mặt Ma Phương, làm sao Ma Phương lại có phản ứng?"

"Nếu nói là bảo vật thần kỳ, như vậy người luyện chế nó, còn có trưởng lão Phượng Minh Cung sao lại không nhận ra?"

Trong lòng Lâm Minh xoay chuyển, nhưng mặt ngoài lại không có biểu hiện gì. Theo Tống Bách Phong thấy, Lâm Minh chỉ là đang cảm nhận tăng phúc ý chí của hạng liên hộ phù này.

- Thế nào, Lâm thiếu, hộ phù này cũng không tệ chứ, hơn nữa bản thân nó là vật phẩm trang sức dễ nhìn, đợi ngày sau ngài bước vào cảnh giới Thần Quân, tác dụng của hộ phù này kém đi, ngài hoàn toàn có thể thưởng nó cho hồng nhan tri kỷ. Nói tới, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, lại có thiên phú cực cao như Lâm thiếu đây, sẽ có vô số mỹ nữ tuyệt sắc thiên tư xuất chúng sẽ tranh nhau làm thiếp thất cho ngài.

Tống Bách Phong lại liều mạng nịnh nọt, Lâm Minh lại không nghe vào một câu. Hắn hít sâu một hơi, mặt không đổi sắc thu hồi hộ phù, cười nói với Tống Bách Phong:

- Đa tạ Tống sư huynh đi cùng, Lâm mỗ cáo từ.

- Nào có, nào có, có chuyện gì ngài cứ việc dặn dò.

Tống Bách Phong cúi đầu khom lưng đưa tiễn Lâm Minh, thẳng đến khi Lâm Minh biến mất, hắn mới thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng hóa giải ân oán lần trước, nhân vật như vậy, không nói ngày sau có thể trưởng thành đến cỡ nào, chỉ cần hắn có thể được khí linh Thánh Khí Các thưởng thức, ta cũng tuyệt đối không đắc tội nổi.

Tống Bách Phong trấn thủ Thánh Khí Các nhiều năm, hiểu quá rõ ánh mắt nhìn người của khí linh Thánh Khí Các. Những đệ tử Phượng Hoàng Điện còn có thể hoài nghi khí linh Thánh Khí Các phán đoán xuất hiện vấn đề hay không, nhưng Tống Bách Phong hiểu sâu sắc ánh mắt khí linh Thánh Khí Các độc ác cỡ nào. Thiên tài được nó nhận thức, trừ khi ngã xuống giữa đường, bằng không nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ!

Không nói tới Tống Bách Phong, Lâm Minh đã trở về chỗ mình bế quan, vì cam đoan an toàn tuyệt đối, ngay cả Phượng Tiên Cung cũng không đi.

Xâm nhập vào mật thất trong lòng đất dày đặc trận pháp, Lâm Minh lại bố trí mấy tầng trận pháp, lúc này mới cẩn thận lấy ra Thánh Giả Ý Chí kia, lật qua lật lại, cũng không thấy có gì kỳ quái.

Cảm giặc nhập vào, cũng không có cảm giác kỳ dị gì, đúng là không hiểu được vì sao Ma Phương lại có cảm ứng với nó.

Nhíu mày, Lâm Minh đeo hộ phù này lên cổ, muốn xem nó tăng phúc lựcý chí của mình. Nhưng vừa đeo hộ phù lên liền xảy ra chuyện bất ngờ, hộ phù bỗng lập tức chui vào ngực mình, tiếp đó biến mất như trâu đất xuống biển.

"Bị Ma Phương... nuốt mất rồi?"

Lâm Minh trừng to mắt, bình tĩnh cảm giác Ma Phương. Nhưng làm hắn thất vọng là hắn vẫn không cảm giác được gì, từ sau khi Ma Phương dung nhập thân thể Lâm Minh, liền như biến mất. Mặc kệ hắn chủ động liên hệ hay chia ra cảm giác tra xét cũng đều không tìm thấy bóng Ma Phương, thậm chí ngay cả khi hắn độ Mệnh Vẫn, chiết xuất cả người thành những hạt cơ bản, cũng hoàn toàn không tìm được Ma Phương.

Chỉ ở một ít tình huống đặc biệt, ví dụ như cung cấp tinh huyết cường giả cho Ma Phương, hay là bản thân Ma Phương bị khiêu khích uy nghiêm, nó mới đột nhiên phát uy thi triển lực lượng vượt xa hiểu biết của Lâm Minh, nhưng cũng chỉ trong vòng khoảng khắc.

Rốt cuộc hạng liên hộ phù này là gì? Vì sao bị Ma Phương nuốt đi?

Lâm Minh nhìn vào ngực mình, sợi dây đỏ gắn hộ phù vẫn còn đó, nó không bị Ma Phương hấp thu, nhưng đoạn nối liền hộ phù bị kéo đứt, đúng là công lao của Ma Phương.

Lâm Minh cầm lấy sợi dây đỏ này nhìn, dùng cảm giác phân tích tài liệu của nó.

Tốt xấu gì Lâm Minh cũng kế thừa trí nhớ Luyện Dược sư, Trận Pháp Sư Thần Vực, cùng với Ma đầu thượng cổ, cũng biết một ít tài liệu.

Vừa phân tích, Lâm Minh liền giật mình, sợi dây đỏ không có gì lạ này là dùng gân của Ứng long, trải qua dầu của gỗ Phan long ngâm luyện, lại trải qua đủ loại công nghệ luyện chế phức tạp mà thành.

Tuy rằng Ứng long không phải Thiên Long chân chính, huyết mạch Long tộc cũng rất đậm, vượt xa hung thú bình thường có dính huyết mạch Thần thú. Gân rồng như thế, tuy rằng chỉ dài có 1 xích, hơn nữa bị cắt ra, nhưng cũng hết sức quý giá!

Nhưng rõ ràng Ma Phương hoàn toàn không có hứng thú với sợi gân rồng làm thành dây đỏ này, hơn nữa cắt đứt nó nhẹ nhàng như không, trong lòng Lâm Minh hoàn toàn không chú ý.

Rõ ràng, giá trị của sợi dây đỏ bằng gân Ứng long này không thể so sánh được với bản thân hộ phù.

Lâm Minh trầm ngâm, lẩm bẩm:

- Nếu không đoán sai, đại năng tiền bối luyện chế hạng liên hộ phù này là ngẫu nhiên lấy được tài liệu, cũng không biết bản thân tài liệu này là gì, chỉ phát hiện nó có thuộc tính tăng phúc ý chí cùng linh hồn lực, liền luyện chế thành hộ phù Thánh Giả Ý Chí. Còn sợi dây này là về sau mới thêm vào, bản thân hộ phù có lẽ đã vượt xa

Thánh khí cực phẩm, là một món di vật thái cổ. Nhưng rốt cuộc là gì, đại năng luyện khí kia cũng không biết, trưởng lão Phượng Minh Cung cũng không biết, đương nhiên ta càng không biết. Nhưng Ma Phương biết, nếu ta không có Ma Phương, cũng chỉ coi hạng liên hộ phù này là Thánh khí cực phẩm bình thường.

Nếu Lâm Minh muốn biết mọi thứ, nhưng đáng tiếc Ma Phương đã nuốt mất, nhưng không có biến đổi gì rõ ràng.

Ma Phương là khởi bước con đường võ đạo của Lâm Minh, là căn bản của hắn.

Dù nói Lâm Minh có được thành tựu hiện tại, bộ phận lớn là dựa vào tự hắn cố gắng cùng chém giết đổi lấy, Ma Phương cho hắn không nhiều, chỉ mang tới một ít mảnh vỡ trí nhớ của nhân vật cấp bậc như Ma Thủy Đại Đế, Phượng tiên tử. Bên trong những mảnh vỡ trí nhớ này ngoài Tà Thần lực ra, cũng không có gì lấy ra được.

Nhưng mà trong lòng Lâm Minh rõ ràng, lực lượng của Ma Phương còn xa mới phát huy được, nó tuyệt đối không chỉ có chút tác dụng đáng thương là cung cấp mảnh nhỏ linh hồn cho mình, lúc trước nó có thể dẫn tới mấy đại Thánh địa Thần Vực tranh giành, làm sao là vật phàm? Nên biết, toàn bộ thượng cổ Phượng tộc, 72 Phượng Minh Cung, thế lực lớn như vậy cộng lại cũng chỉ là một Thánh địa mà thôi!

Còn lúc tranh giành Ma Phương, tập hợp cao thủ mấy đại Thánh địa, trong những người này, nhân vật cấp bậc Phượng tiên tử chỉ là hạng dưới chót, lại đi lên trên cũng không thiếu nhân vật cấp bậc Cung chủ, Thái thượng trưởng lão, thậm chí là tộc trưởng thượng cổ Phượng tộc. Hơn một vạn đại năng đỉnh cấp, lại bị Thánh nữ Thiên Vũ Thánh địa một chiêu giết sạch!

Tu vi của Thánh nữ đã khủng bố vượt xa tưởng tượng của Lâm Minh, đương nhiên, nàng làm được điều này cũng là dựa vào uy lực khủng bố của Ma Phương.

Chương 986: Mở ra Khai Môn

Sau khi Thánh Giả Ý Chí bị Ma Phương nuốt mất, Lâm Minh nghiên cứu cả ngày cũng không có kết quả, đành phải tạm bỏ qua, bắt đầu tìm hiểu ngọc giản của Phượng tiên tử để lại.

Trong chiếc ngọc giản này, giảng giải ý cảnh Hỏa tầng thứ ba - Sáng Sinh.

Vật cực tất phản, sau hủy diệt sẽ là sáng tạo.

Phượng tiên tử biên soạn pháp tắc sáng sinh không có miêu tả bằng chữ gì, mà dùng vài bức tranh nối với nhau, giữa hai bức tranh có cấm chế, phải lĩnh ngộ được bức tranh này mới xem được cái kế tiếp.

Bức tranh đầu tiên trong ngọc giản là một gốc sen xanh, mọc trên đá đỏ như lửa. Xung quanh là dung nham tuôn trào, tảng đá bị nung nóng lên tới nhiệt độ khủng bố, cảnh tượng tựa như cái lồng hấp địa ngục. Còn gốc sen trên tảng đá vẫn tràn ngập sinh cơ, xanh biếc kinh người.

"Thanh Liên... Thanh Liên lĩnh vực."

Lâm Minh biết, một số người thiên phú cực cao lĩnh ngộ ý cảnh Sang Sinh đến tận cùng, có thể hình thành Thanh Liên lĩnh vực xung quanh người, đây là một loại dị tượng.

Kỹ năng lĩnh vực, tự thành một vùng không gian, chỉ cần đi vào sẽ bị pháp tắc trong lĩnh vực áp chế.Còn muốn cậy mạnh phá vỡ lĩnh vực, phải bỏ ra lực lượng gấp mấy lần, mười mấy lần của võ giả thi triển lĩnh vực, rất có ưu thế lúc đối địch.

Lúc trước Lâm Minh đấu Hỏa Viêm Quảng, Hỏa Viêm Quảng thi triển ra Thanh Liên lĩnh vực, đáng tiếc đẳng cấp Thanh Liên lĩnh vực kém xa không gian Hồng Mông, trực tiếp bị Lâm Minh dùng không gian Hồng Mông áp chế, không phát huy ra hiệu quả.

Dù vậy, Thanh Liên lĩnh vực vẫn có giá trị lớn, làm cho Lâm Minh chú ý. Hiện giờ Lâm Minh đối mặt với thiên tài Thần Vực cũng có thể thoải mái chiến đấu vượt cấp, nguyên nhân rất lớn là vì hắn cậy vào không gian Hồng Mông. Nếu cộng thêm Thanh Liên lĩnh vực, hai đại lĩnh vực chồng lên, áp chế đối thủ càng thêm rõ ràng.

Lâm Minh nhanh chóng chìm vào bức tranh huyền diệu này, trong mắt Lâm Minh, bức tranh này không chỉ là tranh vẽ, mà biến ảo ra không gian chân thật. Ngọn lửa hừng hừng, dung nham sôi trào, một gốc Thanh Liên sinh trưởng trong môi trường này thật là không phù hợp, nhưng lại ẩn chứa chí lý thiên đạo....

Phượng tiên tử vẽ ra ngọc giản hệ hỏa, không có kèm thêm giải thích gì, nhưng chỉ đơn giản là hình vẽ lại ẩn chứa huyền diệu vô hạn. Nếu không đủ ngộ tính, xem ngọc giản Phượng tiên tử vẽ ra chỉ cảm thấy không hiểu gì cả, càng đừng nói lĩnh ngộ ra ý cảnh hệ hỏa.

Thời gian trôi qua từng ngày, Lâm Minh vẫn luôn ở trong phòng tu luyện, không hề nhúc nhích.

Hắn không ngừng lĩnh ngộ pháp tắc hệ hỏa, mỗi khi lĩnh ngộ một chút, chiếc lá non của mầm non Tà Thần đều khắc ra hoa văn pháp tắc tương ứng.

Những hoa văn này cũng như vật tổ thật nhỏ, xoay quanh nhiều vòng, đường vân trong vật tổ dù khác biệt với bức tranh Thanh Liên trong lửa của Phượng tiên tử, nhưng có thần vận tương tự, nhưng dường như càng thêm đơn giản huyền diệu hơn.

Từ lúc ở Hoàng Thành viễn cổ, Lâm Minh đã biết mình tìm hiểu pháp tắc hệ hỏa, mỗi khi tìm hiểu một chút là sẽ hình thành đạo văn vật tổ tương ứng trên mầm non Tà Thần. Những vật tổ nàyhết sức huyền ảo, ẩn hàm chí lý đại đạo. Chỉ là cảnh giới của Lâm Minh hiện giờ thật quá khó khăn để tìm hiểu.

"Tuy rằng mầm non Tà Thần là công pháp của ta, nhưng dù sao cũng là ngoại lực, ta không thể hoàn toàn trông cậy vào mầm non Tà Thần hấp thu pháp tắc hệ hỏa. Ta phải có lĩnh ngộ của mình, bằng không đến cảnh giới cao, sẽ gặp phải bình cảnh."

Dùng mầm non Tà Thần cắn nuốt pháp tắc hệ hỏa, đối với Lâm Minh là một đường tắt học tập pháp tắc hệ hỏa, nhưng nó là pháp tắc thuộc về mầm non Tà Thần, Lâm Minh chỉ có thể sử dụng, không hiểu đạo lý, căn cơ kém xa tự mình lĩnh ngộ ra.

Cứ như vậy ngày qua ngày Lâm Minh tìm hiểu ngọc giản của Phượng tiên tử để lại, đến một ngày, ánh lửa thoáng hiện trước mặt Lâm Minh, tiếp theo truyền ra tiếng nói của Phượng tiên tử:

- Lâm Minh, luyện chế xong đan dược rồi, đến Phượng Tiên Cung, chuẩn bị mở ra Khai Môn!

Lâm Minh đột ngột tỉnh lại từ trạng thái trầm tư, nhìn đồng hồ cát ở góc tường, đã qua 10 ngày. 10 ngày, Lâm Minh còn chưa hiểu hết bức tranh đầu tiên của Phượng tiên tử, còn Phượng tiên tử đã luyện chế xong linh đan luyện thể.

Đây chính là chỗ tốt khi có sư phụ, nếu như Lâm Minh tự luyện chế những đan dược này, còn không biết đến năm tháng nào nữa.

Lâm Minh vừa động ý niệm, thân thể hóa thành ánh sáng bay ra, một lát sau đã tới Phượng Tiên Cung, Phượng tiên tử đã chờ ở đại điện.

- Đệ tử Lâm Minh, bái kiến sư tôn.

- Ừm.

Phượng tiên tử gật đầu, vung tay lên, một chiếc hộp Mộc Linh Ngọc bay về phía Lâm Minh. Lâm Minh tiếp nhận mở ra, bên trong hộp ngọc có 2 viên linh đan, một đen một trắng.

- Âm Dương Tạo Hóa Hoàn!

Lâm Minh nhìn qua liền nhận ra đôi đan dược này, đan dược cũng chia đẳng cấp, tương ứng với đẳng cấp pháp khí. Âm Dương Tạo Hóa Hoàn này là cấp Thánh tuyệt phẩm, ngang với Thánh khí cực phẩm. Tuy nhiên nói thì nói vậy, kỳ thật giá trị của đan dược không dễ so sánh với pháp khí, dùng Âm Dương Tạo Hóa Hoàn của

Phượng tiên tử luyện chế mà nói, dùng rất nhiều linh dược 10 vạn năm trở lên, muốn gom đủ những dược vật này đã tốn không biết bao nhiêu công sức.

- Không ngờ ngươi nhận ra được đan dược này, như vậy ngươi có biết sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Hoàn như thế nào?

- Biết.

- Ừm, với thân phận võ giả hạ giới của ngươi, có thể hiểu biết được đan dược Thần Vực như vậy, xem ra lúc ngươi ở Thiên Diễn Đại Lục đã tìm tòi di tích thượng cổ lấy được ngọc giản ghi lại Luyện Dược thuật. Khá lắm, người tập võ chúng ta quả thật cần một hai loại chức nghiệp phụ trợ, để tinh luyện linh hồn.

Phượng tiên tử tùy ý nói, đứng lên:

- Đi theo ta, vào mật thất sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Hoàn, sau khi mở ra Khai Môn, não vực của ngươi sẽ không khai phá lớn, đồng thời lực lượng trong Thương Môn cũng được tăng cường phóng thích, lực lượng thân thể ngươi sẽ tăng bội lần!

Trong Bát Môn Độn Giáp, luyện thể, gia tăng lực lượng diện rộng chính là Thương Môn, nhưng mà sau khi mở ra Thương Môn, lực lượng sẽ không bùng nổ một lần, mà là phóng thích ra từng phần sau khi mở ra 4 cửa còn lại. Cuối cùng Bát Môn Độn Giáp mở ra viên mãn, đạt tới thần lực mấy ngàn vạn cân, lực lượng như vậy phối hợp thêm kỹ xảo bộc phát ra võ kỹ luyện thể, có thể đạt tới cảnh giới khủng bố.

- Rõ, sư tôn.

Lâm Minh cung kính nói, đi theo Phượng tiên tử tới mật thất bế quan.

- Lâm Minh, Khai Môn nằm ở não vực. Não vực là bộ phận huyền diệu nhất trên thân thể người, phàm là tu luyện liên quan tới não vực, đều sẽ có nguy hiểm. Lúc mở ra Khai Môn, ảo cảnh tràn lan, ngươi phải bảo vệ tâm thần, bằng không sẽ bị lạc chính mình. Hơn nữa, cùng là mở ra Khai Môn, nhưng cũng có mức mở ra khác nhau, thủ hộ tâm thần càng tốt, Khai Môn càng mở ra hoàn toàn, khai phá não vực cùng tinh thần chi hải cũng càng lớn. Ngược lại, không thủ hộ tâm thần hoàn mỹ, trình độ mở ra Khai Môn thấp, như vậy gia tăng ngộ tính cùng linh hồn lực cũng có hạn.

Phượng tiên tử ân cần cảnh báo, kỳ thật Lâm Minh cũng biết những điều này, đều có ghi lại trên Hỗn Độn Cương Đấu Kinh. Có những võ giả luyện thể lúc mở ra Khai Môn bị tâm ma ảo giác nhập thể, từ đó về sau bị lạc chính mình, vĩnh viễn không dậy nổi.

Còn có lúc mở ra không hoàn toàn, tác dụng khai phá tinh thần chi hải tăng phúc linh hồn cực kỳ có hạn, hơn nữa ngày sau khó có thể tiếp tục tiến bộ.

Lâm Minh cũng không trực tiếp bắt đầu mở ra Khai Môn, mà trước tiên minh tưởng, dâng hương, bình ổn tâm tình khoảng 1 nén nhang. Những nghi thức nhìn như không có tác dụng gì này, kỳ thật là thủ đoạn dùng để điều tiết thân thể tinh thần, thông qua những việc này, Lâm Minh có thể bài trừ mọi tạp niệm lung tung, làm mình tập trung cao độ. Dù sao Khai Môn ở não vực, mở ra Khai Môn ngang với mở rộng tinh thần chi hải, phải cẩn thận hết mức, không được xảy ra tí xíu sai lầm.

Phượng tiên tử thấy biểu hiện không nóng không vội của Lâm Minh, khẽ gật đầu.

Làm xong một loạt nghi thức này, Lâm Minh mở mắt, cầm Âm Dương Tạo Hóa Hoàn trong tay, tay trái cầm Dương Đan màu trắng, tay phải cầm Âm Đan màu đen, sau đó tiến vào võ ý Không linh, minh tưởng, kết ấn, đặt hai viên đan dược dán lên mi tâm. Lúc này xảy ra cảnh tượng kỳ dị, trước mi tâm của Lâm Minh, hai viên đan dược một âm một dương dung hợp làm một, hình thành hoa văn thái cực âm dương ngư, chầm chậm xoay tròn, mơ hồ ẩn chứa pháp tắc âm dương cùng chí lý thiên địa.

Đây chính là chỗ thần kỳ của Âm Dương Tạo Hóa Hoàn, nó không phải để uống, mà ngưng hóa thành vòng Thái Cực ở mi tâm, cuối cùng Thái Cực Đồ dung hợp với võ giả, trực tiếp mở mang thức hải.

Thái Cực Đồ càng xoay càng nhanh, cuối cùng dán lên mi tâm Lâm Minh, biến thành thể năng lượng nhập vào làn da, dần dần dung nhập vào thức c Lâm Minh.

Khoảng khắc đó, Lâm Minh cảm giác đầu óc chấn động, dường như cả bầu trời dung nhập vào đầu mình.

Vô cực sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi tức âm dương khí, là cơ sở hình thành thế giới thiên địa. Khi Lâm Minh dung nhập âm dương thái cực vào thức hải, liền cảm giác như dẫn cả một vùng thiên địa vào thức hải. Bầu trời sáng rọi, ánh sáng mặt trời, ánh sáng trăng, trút vào trong, chiếu rọi thức hải của Lâm Minh.

Ngay lúc đó, Lâm Minh cảm giác trong đầu mình có một cái vũ trụ, vô cùng vô tận, chính hắn như bơi qua không gian rộng lớn vô hạn, ánh sao xuyên qua khoảng cách xa xôi vô hạn, chiếu lên người mình.

Ý niệm khẽ động, thoáng cái nắm giữ hàng tỷ tỷ dặm, vạn vật vũ trụ nằm trong tay, chân chính ngao du bầu trời, đứng đầu vạn giới!

Võ đạo đỉnh phong? Đây là cảm giác võ đạo đỉnh phong?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên hiện ra ý nghĩ này, võ đạo đỉnh phong, chính là cực hạn mà hắn theo đuổi. Thông qua mở ra Khai Môn, trong nháy mắt này hắn có cảm giác mình trèo lên đến võ đạo đỉnh phong.

Không đúng!

Đây là ảo giác, vũ trụ rộng lớn vô hạn này là mê cung ý thức, nếu chìm đắm trong ảo giác này, ý thức sẽ bị trục xuất vĩnh viễn, không tìm được đường về.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, toát ra mồ hôi lạnh!

Mỗi một võ giả đều có tâm ma, sỉ nhục không thể quên, thù hận không đội trời chung, thứ gì theo đuổi quá đáng, trong lòng sợ hãi, khao khát theo đuổi, đều có thể trở thành tâm ma!

Lúc trước khi Lâm Minh ở Thiên Vận Quốc tiến vào Thất Huyền võ phủ, trên Bích Ngọc Đài, tâm ma của hắn là Lan Vân Nguyệt, là một cửa tình cảm. Hiện giờ hắn đã thoát khỏi cửa này, nhưng con đường theo đuổi võ đạo đỉnh phong lại có thể trở thành tâm ma của hắn!

Chương 987: Ngộ tính tăng lên

Ý thức được điểm này, Lâm Minh nhanh cố thủ tâm thần, trong mi tâm của hắn, chiến linh hình cây thương xám bạc bắn ra, đánh mạnh vào hư không.

Keng!

Tiếng nổ vang lên, từ trung tâm là điểm va chạm giữa chiến linh hình thương với không gian vũ trụ, sinh ra vô số vết rạn. Những vết rạn này lập tức lan tràn với tốc độ hàng tỷ dặm, kéo dài qua không biết bao nhiêu tinh hệ, tiếp theo cả vũ trụ đổ sụp như thủy tinh!

- A!

Lâm Minh kêu thảm, hắn cảm giác sụp đổ trước mắt không phải là vũ trụ, mà là tinh thần chi hải của hắn. Linh hồn, thức hải của hắn đều cùng sụp đổ vũ trụ này, cơn đau không thể hình dung nổi, như bổ sống đầu ra làm đôi!

Sai rồi? Làm sai rồi?

Không phải là tâm ma, mà là thức hải của ta, bị ta tự tay phá hủy?

Trong lòng Lâm Minh lóe qua ý nghĩ này, dao động trong nháy mắt, nhưng lập tức bị phủ quyết!

"Chiến linh là ý chí của ta, tinh thần chi hải của ta thai nghén ra mũi thương ý chí, dùng mũi thương ý chí của ta chỉ hủy diệt mọi thứ hư ảo, làm sao lại tự tổn hại tinh thần chi hải?"

Phá!

Phá vỡ tất cả!

Lâm Minh hét lớn giữa hư không, cây thương ý chí nháy mắt biến lớn không biết bao nhiêu vạn dặm, tựa như cây búa của Bàn Cổ khai thiên lập địa, chém xuống thật mạnh!

Rắc!

Không gian vô tận bị cây thương ý chí chém nát!

Cảnh tượng xoay chuyển, trong những khe nứt không gian vỡ vụn bay ra ác ma, yêu ma, quỷ đói, cương thi, dạ xoa, tu la vô tận. Những quỷ vật này vừa xuất hiện, liền ồ ạt xông về phía Lâm Minh, muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

Chúng nó cao mấy chục trượng, thậm chí trăm trượng, dày đặc thành mảng lớn, số lượng vô tận, cho nền nhìn từ không gian xa xôi, chúng bé nhỏ như những con kiến!

Ánh mắt Lâm Minh xẹt qua một tia hung tàn, thương ý chí hư ảo dài hàng tỷ dặm trong hư không quét xuống, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, trăm tỷ ma thần bị Lâm Minh giết hết!

Lúc này, thương ý chí của Lâm Minh cũng suy yếu nhiều, tuy rằng lực ý chí của Lâm Minh mạnh mẽ, nhưng không phải vô cùng vô tận, một hơi hủy diệt nhiều ảo giác ác ma như thế, Lâm Minh cũng gánh áp lực lớn.

Hắn tập trung tâm thần, tiếp tục cô đọng ý chí. Hắn phải cố thủ tâm thần, một khi dao động, nhẹ thì Khai Môn mở ra không hoàn toàn, nặng thì tinh thần thất thủ, vĩnh viễn không trở mình được.

Sau khi ác ma biến mất, lại là vô tận yêu tinh bay ra từ khe nứt. Những yêu tinh bay ra đều biến hóa thành những mỹ nữ, những mỹ nữ này chỉ mặc lụa mỏng trong suốt, nửa hở nửa che, cảnh xuân vô hạn. Mỹ nữ vô cùng vô tận đủ loại phong cách, dáng người yểu điệu, hoặc là đẫy đà, hoặc là non nớt, hoặc là thành thục, dung mạo quốc sắc thiên hương, hoặc là thanh thuần đáng yêu, hoặc là yêu diễm quyến rũ, hoặc là băng thanh ngọc khiết. Nhiều mỹ nữ như vậy, ca hát nhảy mua, mỗi người ánh mắt mê ly, thầm đưa sóng mắt.

Nhìn cảnh tượng có thể làm cho cao tăng cũng phải dao động, trong mắt Lâm Minh tràn đầy lạnh lừng, thương ý chí lại quét xuống.

Bùm!

Tất cả yêu tinh xinh đẹp, đều hóa thành tro bụi!

Thương ý chí lại tiêu tan một chút, chỉ dựa vào một tia thuộc tính Hồng mông trên thân thương bảo trì ngưng tụ, hoàn thành hủy diệt cuối cùng.

Lúc này, Lâm Minh bỗng cảm giác lực lượng của mình đang trôi đi thật nhanh, hắn nhìn xuống, thấy đôi tay của mình đang trở nên già nua, làn da nhăn nheo, mắt lõm sâu, nháy mắt tóc trắng xóa, lửa sinh mệnh mong manh lay lắt trong gió.

Tiếp theo, từng con giòi bọ bò ra từ làn da già nua sắp hư thối, những con bọ đen gặm lấy da thịt xương cốt của hắn.

Lâm Minh hừ lạnh.

- Ý chí của ta, tồn tại mãi mãi, thân thể của ta, có thể phá núi bạt rừng, ngọn lửa sinh mệnh của ta, rực rỡ như mặt trời trên cao, thiêu đốt mọi thứ!

Lâm Minh quát lớn, toàn thân bùng cháy, những giòi bọ, bọ cánh cứng bị thiêu thành tro tàn, còn thân thể Lâm Minh thiêu đốt trong ngọn lửa, da thịt cũ nát bị ngọn lửa thiêu đốt rơi rung, làn da mới cứng cáp sinh ra, như Phượng Hoàng niết bàn trong lửa, tái sinh bước ra!

Ầm!

Ngọn lửa bùng nổ, tràn ra vũ trụ, khoảng khắc đó tinh thần chi hải của Lâm Minh rung mạnh. Tinh thần chi hải của hắn tựa như dung hợp với mảnh vũ trụ thức hải này!

Lâm Minh hừ một tiếng, mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, cả người đẫm mồ hôi!

Cảm giác mệt mỏi vô hạn tràn ra trong lòng, Lâm Minh cảm giác mí mắt nặng nề, đầu óc đau đớn, hơn nữa vẫn tràn ngập ảo giác, không nhận rõ đâu là thật là ảo.

Hắn thấy được Phượng tiên tử đang ngồi trước mặt, vẻ mặt mỉm cười nhìn hắn, gật đầu khen ngợi.

"Cuối cùng... đã xong."

Lâm Minh hít một hơi, từ từ ngủ say.

Mở ra Khai Môn cửa thứ năm trong Bát Môn Độn Giáp, ngang với khai phá tinh thần chi hải, tiêu hao tinh thần lực, thần hồn, ý chí cực kỳ khủng bố. Nếu không đủ lực ý chí và linh hồn lực, sẽ tạo thành không thể mở ra Khai Môn hoàn toàn.

Thậm chí còn có người trực tiếp cạn kiệt, tinh thần thất thủ, về sau trở thành ngu ngốc.

Lâm Minh ngủ như vậy, rất sâu, ngủ say trăm phần trăm, nhịp tim cũng chậm lại, đóng hết cảm giác, não vực khép kín, mỗi lỗ chân lông đều thả lỏng, tự động hấp thu nguyên khí thiên địa.

Lúc này, nếu có người muốn giết Lâm Minh, hắn hoàn toàn không có sức chống cự.

Phượng tiên tử ngồi tu luyện bên cạnh, vừa quan sát tình huống của Lâm Minh.

Lâm Minh có thể đi tới bước này, Phượng tiên tử rất vừa lòng, hết sức vừa lòng. Lâm Minh hao gần hết ý chí cùng chiến linh của mình, cũng hoàn mỹ mở ra Khai Môn, khai phá ra toàn bộ tiềm lực não vực.

"Chỉ riêng trình độ chiến linh ý chí mạnh mẽ, võ giả trẻ tuổi trên khắp Thần Vực này có khi cũng không ai sánh được với hắn. Còn lực ý chí mạnh mẽ mang tới chỗ tốt cho Lâm Minh, sẽ dần dần thể hiện ra trong tu luyện ngày sau, ví như hiện giờ hắn mở ra Khai Môn chính là hưởng thụ được chỗ tốt rồi của ý chí mạnh mẽ. Hơn nữa chiến linh của Lâm Minh còn mang theo một tia thuộc tính kỳ dị, mênh mông mà hùng hồn, khiến người ta có cảm giác như một loại pháp tắc sáng lập thiên đạo. Nếu không có một tia thuộc tính đặc thù này chống đỡ, Lâm Minh cũng không thể mở ra Khai Môn tới mức độ hoàn mỹ."

Mở ra Khai Môn đến mức như Lâm Minh, có thể nâng cao ngộ tính cùng cường độ linh hồn của hắn, có thể tưởng tượng được chỗ tốt trong tu luyện ngày sau!

Nếu mỗi một võ giả đều có thể mở ra Khai Môn đến cỡ này, e rằng rất nhiều thiên tài chỉ riêng vì Khai Môn đã không tiếc mọi giá phải song tu pháp thể.

Đáng tiếc đó chỉ là nằm mơ.

Nếu muốn song tu pháp thể, phải quyết định trước từ khi tu vi còn thấp, bằng không sau khi tu thành Mệnh Vẫn, thân thể đã lột xác thành linh thể, sẽ không thể đi tu luyện hệ thống luyện thể, bởi vì cơ chất của thân thể đã thay đổi. Đến cảnh giới Thần Biến, cảnh giới Thần Quân, sáng lập ra tiểu thế giới trong người, chuyển biến hướng tới Thần thể, vậy càng không cần nói đi tu luyện Luyện Thể Thuật.

Ngược lại cũng vậy, nếu tu luyện Luyện Thể Thuật đến mở ra Bát Môn Độn Giáp, thậm chí sáng lập Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy thân thể quá cứng cỏi, cũng khiến độ Mệnh Vẫn trở thành hy vọng xa vời.

Hai loại tình huống này, định sẵn võ giả mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 5 Khai Môn không có cảnh giới quá cao. Cảnh giới không cao, ý chí chiến linh tự nhiên cũng không mạnh, muốn mở ra Khai Môn hoàn toàn, nói dễ hơn làm?

Nói chính xác, có thể mở ra Khai Môn thành công, không bị lạc bản thận, vậy là không kém rồi.

"Người này thật là rồng lặn vực sâu, đủ loại vận số ngưng tụ trên người hắn, một đường đi tới, mỗi một bước đều gần hoàn mỹ. Nếu hắn có thể bảo trì như vậy, ngày sau hắn sẽ là truyền kỳ, chính là Thiên Tôn. Nhưng vấn đề là muốn làm mỗi một bước đều hoàn mỹ thì rất khó khăn, đặc biệt là sau cảnh giới Thần Biến, cảnh giới Thần Quân, lúc đó rất nhiều thiên tài cũng dùng hết tiềm lực, phải tìm kiếm cơ duyên."

"Lâm Minh có thể mở ra Bát Môn Độn Giáp cần tiêu hao vô số tài nguyên đến được trình độ này ở dưới hạ giới tài nguyên cằn cỗi, lại còn lấy được Dược Viên 10 vạn năm, có thể chống đỡ cho hắn tiêu hao. Hiện giờ hắn có thể mở hoàn toàn Khai Môn, khai phá não vực hoàn toàn, có lẽ hắn thật sựcó một tia khả năng đặt chân vào Đạo Cung Cửu Tinh..."

"Theo ta biết, đã có mấy vạn năm không ai tu thành Đạo Cung Cửu Tinh. Đương nhiên, Thần Vực rộng lớn như vậy, ta hiểu biết có hạn, có khi thật sự có người tu thành, nhưng ta không nghe qua..."

Thần Vực đương nhiên rộng lớn, vô số thiên tài, nhưng dù sao võ giả song tu pháp thể chiếm tỷ lệ cực nhỏ, về phần có thể tu thành Đạo Cung Cửu Tinh, vậy gần như tuyệt tích!

Không thành Đạo Cung Cửu Tinh, uy lực Luyện Thể Thuật có hạn, chỉ riêng Bát Môn Độn Giáp đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên, đồng thời lúc độ Mệnh Vẫn phải bỏ ra cố gắng gian khổ hơn, tiêu tốn rất nhiều thời gian, đúng là không đáng. Dù sao hiệu quả Bát Môn Độn Giáp ở cảnh giới Thần Quân đã bị suy yếu mạnh, đến cảnh giới sau thì có cùng như không.

Lâm Minh ngủ như vậy, liền ngủ đủ bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày sau, Lâm Minh tỉnh lại, cảm thấy tinh thần sảng khoái, suy nghĩ nhạy bén!

Nhìn vào tinh thần chi hải, Lâm Minh mừng rỡ phát hiện tinh thần chi hải của hắn đã mở rộng mấy lần, hơn nữa cảm giác mơ hồ tự thành một thế giới!

Chiến linh hình thương trong đầu hắn treo trên vùng trời cao ở tinh thần chi hải, xung quanh bao bọc sương mù xám bạc. Ở tầng tận bên trong sương mù, đã dần hiện ra màu vàng nhạt.

Màu vàng nhạt - dấu hiệu của chiến linh Hoàng Kim!

Điều này có nghĩa, chiến linh của Lâm Minh trải qua rèn luyện khi đó, đã đạt tới Bạch Ngân viên mãn cực hạn, sắp đột phá tới chiến linh Hoàng Kim!

Nhưng từ chiến linh Bạch Ngân đến chiến linh Hoàng Kim là một lần nhảy vọt to lớn, một bước này cũng cực kỳ khó khăn. Chiến linh của Lâm Minh đạt tới Bạch Ngân viên mãn, lại trải qua mấy lần cơ duyên, cũng vẫn chỉ làm chiến linh Bạch Ngân tới gần chiến linh Hoàng Kim, vẫn không thể đột phá.

"Linh hồn lực, một hơi mạnh gấp ba lần, hơn nữa..."

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, trong đầu hồi tưởng bức hoa sen trong lửa của Phượng tiên tử, hắn mừng rỡ phát hiện những chỗ không quá hiểu trước kia tự nhiên mà thông suốt.

Còn những chỗ trước kia không hiểu, hắn cũng chạm tới phương hướng cùng phương pháp lĩnh ngộ, không còn bó tay nữa. Hắn tự tin, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn nhất định hoàn toàn tìm hiểu được bức tranh hoa sen trong lửa này!

Ngộ tính.... Sau khi mở ra Khai Môn, ngộ tính của Lâm Minh vốn chỉ được coi là không tệ, đã có bước nhảy vọt về bản chất.

Chương 988: Thí luyện bắt đầu

- Cảm tạ sư tôn!

Lâm Minh mừng rỡ nói, sau khi mở ra Khai Môn, hắn có cảm giác gấp gáp muốn tìm hiểu ý cảnh hệ hỏa.

- Lâm Minh, có thể mở ra Khai Môn đến cỡ này, là cơ duyên của ngươi, nắm chắc thật tốt. Trình độ ý cảnh pháp tắc của ngươi luôn không cao, dựa vào Khai Môn, có thể bù lại chỗ yếu của ngươi.

Phượng tiên tử từ tốn nói, quả thật lý giải pháp tắc hệ hỏa của Lâm Minh tính là đỉnh cao ở Thiên Diễn Đại Lục, nhưng so với những thiên tài trong tộc Cổ Phượng Thần Vực thì có vẻ rất bình thường.

- Chỉ còn cách thí luyện Cổ Phượng nửa năm, thí luyện này sẽ liên quan tới rất nhiều cơ hội, nhưng cũng cạnh tranh kịch liệt. Chẳng những có đệ tử Phượng Minh Cung ta, còn có đệ tử Cầu Hoàng Cung, Lung Phượng Cung. Đồng thời rất nhiều đệ tử cảnh giới Thần Biến bế quan tìm hiểu pháp tắc cũng sẽ tham gia. Bọn họ lý giải pháp tắc hệ hỏa ở độ cao khác, tuy rằng thiên phú của ngươi tuyệt hảo, nhưng nếu so sánh với đệ tử cảnh giới Thần Biến, không có chút hy vọng giành được hạng nhất. Ta chỉ hy vọng ngươi giành được hạng nhất ở tổ đệ tử mới, tu vi cao nhất của đệ tử ở đó chỉ là Thần Hải sơ kỳ mà thôi.

Từ cảnh giới Thần Hải đến cảnh giới Thần Biến, phải trải qua bế quan tích lũy pháp tắc thời gian dài, mới có thể làm pháp tắc căn nguyên trong người dung nhập vào tiểu thiên thế giới, ngưng hóa thành quy tắc trung thiên thế giới.

Quá trình này rất lâu dài, cũng rất khó khăn. Ở Thần Vực, thiên tài chỉ cần 10 năm liền từ Mệnh Vẫn lên đến Thần Hải thì có ở khắp nơi, nhưng từ Thần Hải tu thành Thần Biến, thường phải cần mấy chục năm.

Cũng chính vì tu thành cảnh giới Thần Biến khó khăn muôn trùng, còn có nguyên nhân truyền thừa thiếu sót, bởi vậy võ giả hạ giới Thiên Diễn Đại Lục không ai xông phá Thần Biến kỳ.

- Vâng, sư tôn.

Lâm Minh kính cẩn cáo lui, trở về mật thất tu luyện của mình, bắt đầu dốc sức tìm hiểu pháp tắc hệ hỏa tầng thứ ba. Từ sau khi mở ra Khai Môn, những chỗ không rõ trước đó đều trở nên rõ ràng, còn mầm non Tà Thần cũng bắt đầu khắc ra thêm nhiều những mảnh vỡ pháp tắc, vòng vật tổ màu vàng càng thêm sâu sắc hơn.

Tu luyện không năm tháng, nháy mắt, nửa năm trôi qua.

Đối với đệ tử Phượng Minh Cung, thí luyện Cổ Phượng vô cùng trọng yếu đã bắt đầu.

Trước khi bắt đầu thí luyện Cổ Phượng, Hỏa Điểu Điện, Kim Ô Điện, Chu Tước Điện đều bắt đầu trận đấu kịch liệt, tranh giành tư cách tiến vào thí luyện Cổ Phượng!

Một cái tư cách thí luyện Cổ Phượng, có nghĩa là cơ duyên to lớn. Dù không giành được thứ hạng thí luyện, cũng có thể mở rộng tầm mắt, tìm hiểu ý cảnh căn nguyên, hưởng thụ đủ loại tài nguyên, có chỗ tốt rất lớn trong tu luyện.

Nhưng mà, Phượng Minh Cung gần trăm vạn đệ tử Hỏa Điểu Điện, Kim Ô Điện cũng có mấy vạn đệ tử, Chu Tước Điện mấy ngàn đệ tử, ba điện cộng lại, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, muốn lấy được một danh ngạch, khó càng thêm khó. Rất nhiều đệ tử vì giành được một danh ngạch đã dùng hết chiêu số, bất chấp mọi giá!

Giữa đệ tử Phượng Minh Cung, không chỉ so đấu thiên phú cùng thực lực, còn đấu đá tâm cơ, thủ đoạn. Cũng như hậu cung nhà đế vương, ba ngàn giai lệ cạnh tranh vô cùng tàn khốc đẫm máu.

Tuy nhiên, đệ tử Phượng Hoàng Điện đứng đầu bốn điện không cần tiến hành khảo hạch, tất cả đệ tử Phượng Hoàng Điện đều có thể thoải mái lấy được tư cách thí luyện mà đệ tử các điện khác mong ước. Đây chính là chỗ tốt khi trở thành đệ tử Phượng Hoàng Điện, nhưng mà trở thành đệ tử Phượng Hoàng Điện càng khó khăn gấp mười lần giành lấy tư cách thí luyện Cổ Phượng.

Trước một ngày bắt đầu khảo hạch, một chiếc Linh chu bay trên Phượng Minh Cung, kỳ thật không thể gọi đây là Linh chu, mà là một chiếc Linh hạm. Thân hạm dài tới mấy ngàn trượng, cao mấy trăm trượng, có thể thoải mái chở mấy trăm ngàn đệ tử.

- Tất cả đệ tử khảo hạch, tiến vào Linh hạm!

Bên trên vùng trời Phượng Minh Cung, một cường giả cảnh giới Thần Quân bay giữa trời cao, truyền chân nguyên vào giọng nói, tiếng nói của hắn dễ dàng truyền khắp cả hành tinh Phượng Minh Cung này.

Lâm Minh híp mắt nhìn lên bầu trời, nói cũng khéo, trưởng lão cảnh giới Thần Quân này chính là Phó điện chủ Phượng Hoàng Điện, cũng là lão già cười hì hì tiếp đón Lâm Minh vào Phượng Hoàng Điện.

Dù rằng người này là Cửu Dương chân nhân, nhưng Lâm Minh vào Phượng Hoàng Điện cũng không làm khó dễ hắn, ấn tượng của Lâm Minh cũng coi như bình thường.

Từng đệ tử bay lên cao như châu chấu, quy mô chừng bảy tám ngàn người. Đệ tử Phượng Hoàng Điện chỉ chiếm không tới 1/10, còn đệ tử Chu Tước Điện gần đó lại chiếm 8 thành. Kim Ô Điện, Hỏa Điểu Điện cộng lại chỉ chiếm hơn 1 thành, tức là khoảng 1000 người, mà 1000 người này là chọn ra từ mấy trăm ngàn đệ tử, đủ hiểu sức cạnh tranh dữ dội.

Bảy tám ngàn người tiến vào Linh hạm, không có gì chen lấn, ngược lại rất là rộng rãi.

Lão nhân họ Tôn bay bên trên Linh hạm, kiểm tra nhân số.

- Lâm sư đệ, ha ha, ngươi chính là Lâm sư đệ phải không, ta là Lưu hộ pháp dẫn dội các ngươi lần này. Thí luyện Cổ Phượng lần này, ngươi đúng là tăng vinh quang cho Phượng Minh Cung chúng ta. Thừa Thiên giới chúng ta tổng cộng ba đại phân cung thượng cổ Phượng tộc, chia làm Phượng Minh Cung, Cầu Hoàng Cung, Lung

Phượng Cung, ba cung chúng ta hợp lại tiến hành thí luyện Cổ Phượng, mấy năm nay thành tích Phượng Minh Cung chúng ta thật không dễ coi, trong tổ đệ tử lớn tuổi còn có Bạch Đạo Hồng sư đệ chống đỡ, nhưng hàng đệ tử mới thì thảm lắm!

Lâm Minh vừa lên Linh hạm liền bị người nhận ra, người nói chuyện là Lưu hộ pháp dẫn dắt đội ngũ đệ tử trẻ tuổi, cảnh giới Thần Biến hậu kỳ. Tuy rằng thực lực của hắn vượt xa Lâm Minh, nhưng hắn nói chuyện với Lâm Minh lại rất khách sáo, đây là thiên phú giành được tôn kính, chỉ cần Lâm Minh không ngã xuống, tương lai trở thành Thần Quân là chuyện ván đóng thuyền. Còn cường giả cảnh giới Thần Quân, dù là ở Phượng Minh Cung to lớn này cũng rất là cao quý.

- Lưu hộ pháp!

Lâm Minh chào hỏi, về phần Thừa Thiên giới, mấy ngày nay hắn đọc ngọc giản giới thiệu thế lực Thần Vực của Khương Tử Cực để lại, cùng với một ít điển tịch Phượng Minh Cung, có hiệu biết khái quát về tình huống Thần Vực.

Thần Vực có 3000 đại giới, còn được gọi là Chủ thế giới, còn có rất đông trung thế giới, tiểu thế giới. Gọi tiểu thế giới cũng chỉ là so sánh với Chủ thế giới, kỳ thật tiểu thế giới cũng lớn như vị diện Thiên Diễn Đại Lục.

Thừa Thiên giới là một trong 3000 đại giới Thần Vực, địa vực rộng lớn không thể đánh giá. Nơi này có ba đại phân cung thượng cổ Phượng tộc, thí luyện Cổ Phượng đều hợp lại tiến hành cùng nhau.

Lưu hộ pháp gọi ra Lâm Minh, rất nhiều đệ tử đều nhìn sang. Danh hào Lâm Minh như mặt trời chiếu rọi Phượng Minh Cung, không chỉ riêng vì hắn lấy đi Phượng Huyết Thương, càng là vì hắn ở Mệnh Vẫn tầng năm chiến thắng Hỏa Viêm Quảng Cửu Vẫn tầng bốn, hơn nữa gần đây truyền rằng Lâm Minh nhận truyền thừa ở Thánh Khí Các còn nhận được tinh huyết căn nguyên của lão Cung chủ. Đây chính là đãi ngộ đệ tử đỉnh cao nhất Phượng Hoàng Điện mới có, thiên tài trăm năm xuấthiện cũng chỉ là lông phượng sừng lân.

Lúc này, từ chân trời bay tới độn quang, tốc độ cực nhanh, chỉ có hai mươi mấy người. Nhìn những người này, các đệ tử thiên tài tâm cao khí ngạo đều đổi sắc, ngay cả Lưu hộ pháp cũng trở nên cung kính.

- Là đoàn người Bạch sư huynh!

- Đại sư huynh đến rồi.

Nhóm 20 người này không ai khác, chính là cường giả cảnh giới Thần Biến Cửu Vẫn ở Phượng Hoàng Điện, làm dẫn đầu là đệ tử đứng đầu Phượng Minh Cung - Bạch Đạo Hồng!

Cường giả Cửu Vẫn Phượng Hoàng Điện có tổng cộng 29 người, trong đó cường giả cảnh giới Thần Biến chiếm hơn 8 thành, chỉ ít ỏi vài cường giả cảnh giới Thần Hải Cửu Vẫn, Mệnh Vẫn kỳ thì chỉ có mỗi Hỏa Viêm Quảng.

Nhóm 20 người này có địa vị cao cả ở Phượng Hoàng Điện, cũng là lực lượng trung kiên, địa vị của bọn họ co hơn hộ pháp nhiều, ngay cả một số trưởng lão ngoại môn gặp bọn họ cũng phải cung kính. Nhất là Bạch Đạo Hồng, ngày sau có thể trở thành Phó cung chủ, tự nhiên địa vị không thể so sánh với trưởng lão bình thường.

"Hắn chính là Bạch Đạo Hồng, quả nhiên nội tình thâm hậu."

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn Bạch Đạo Hồng, người này mặc áo trắng, mày kiếm mắt sáng, khí chất xuất trần.

Lâm Minh nhìn hắn, cảm giác người này mơ hồ như hợp làm một với thiên địa, đây là một người có vận số đạt tới cảnh giới cực cao, hợp nhất với thiên địa, hình thành hiện tượng cộng hưởng. Loại cảm giác này như hắn là quân vương thiên địa.

Bạch Đạo Hồng, dựa theo Phượng tiên tử nói, dựa vào thành tựu của hắn, có khả năng trở thành Phó cung chủ Phượng Minh Cung trong lần gần nhất, đây là tình huống ngày sau hắn không có kỳ ngộ. Mà thực tế, thiên tài như vậy trong tương lai rất có khả năng tiếp tục trải qua cơ duyên, nếu sau khi hắn trở thành Thần Quân lại trải qua một lần cơ duyên, vậy rất có khả năng trở thành nhân vật cấp bậc như Phượng tiên tử, Cửu Dương chân nhân, như vậy cũng chỉ cách Cung chủ một bước xa.

Người như Bạch Đạo Hồng, muốn ngã xuống cũng không dễ dàng, thực lực, tâm trí, vận số của hắn bày ra đó. Dù cho tiến vào cảnh nguy hiểm cửu tử nhất sinh, hắn vẫn có thể chạy thoát kiếp nạn, đồng thời còn tìm được chỗ tốt.

- Tôn trưởng lão.

Bạch Đạo Hồng lạnh nhạt chào hỏi trưởng lão họ Tôn, ánh mắt quét qua đệ tử mới, dừng lại một chút trên người Lâm Minh, tiếp theo lại quét qua.

- Ha ha, Bạch sư điệt, hẳn là ngươi sắp đủ 120 tuổi rồi, đây là lần thí luyện Cổ Phượng cuối cùng của ngươi, có thể lấy được hạng nhất chứ?

Trưởng lão họ Tôn gật đầu cười nói, thân phận địa vị của hắn, kỳ thật còn thoáng dưới Bạch Đạo Hồng.

- Chưa chắc, Lung Phượng Cung Lộ Tiểu Diên nhỏ hơn ta 10 tuổi, trước kia nàng không bằng ta, nhưng bây giờ đã đuổi kịp, từ sau sư tỷ của nàng đủ 120 tuổi, nàng liền trở thành đệ tử thủ tịch Lung Phượng Cung.

Bạch Đạo Hồng bâng quơ nói, tuy rằng hắn từng giành được hai lần hạng nhất tổ đệ tử lớn tuổi thí luyện Cổ Phượng, nhưng mà mỗi lần đều không dễ dàng, trải qua cạnh tranh kịch liệt, thủ thắng với ưu thế mỏng manh.

- Người đã tới đủ, xuất phát thôi.

Trưởng lão họ Tôn kiểm tra xong nhân số, Linh hạm phóng lên cao!

Chiếc thuyền lớn mấy ngàn trượng như hung thú thái cổ, tốc độ của nó nhanh chóng vọt tới mức khủng bố. Ở đằng sau nó, dãy nhà Phượng Minh Cung nhanh chóng thu nhỏ nhanh chóng liền không thấy, tiếp theo ngôi sao Phượng Minh Cung cũng bị bỏ xa.

Chương 989: Hỏa Linh tinh

Ầm ầm!

Linh hạm xuyên qua đại thế giới phong bế nơi Phượng Minh Cung, đi tới Chủ thế giới của Thừa Thiên giới. Kế tiếp, Linh hạm trước tiên vượt qua hư không, bắt đầu đại dịch chuyển hư không.

Lữ hành ở một Chủ thế giới của Thần Vực, nếu không tiến hành đại dịch chuyển, mấy ngàn mấy vạn năm đều không bay đến cuối.

Linh hạm càng bay càng cao, rất nhanh núi cao vạn trượng sông rộng trăm dặm của Chủ thế giới đều không nhìn thấy nữa, biến thành hạt bụi nhỏ bé. Nhưng đại lục của Chủ thế giới lại vẫn rộng lớn khôn cùng như cũ. Biên giới của một Chủ thế giới lấy đơn vị là triệu dặm đều khó thể đo lường.

Lâm Minh đứng ở trước cửa sổ mạn tàu, nhìn hư không vô tận trên trời cao Thừa Thiên giới, trong lòng rung động thật sâu. Mặc dù đã xem qua giới thiệu về Thần Vực ở trong ngọc giản, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn bị sự mênh mông của Thần Vực làm khiếp sợ!

Một giới lớn của Thần Vực cũng không chỉ Chủ thế giới, còn có không gian vũ trụ càng rộng lớn hơn so với Chủ thế giới cùng với rất nhiều ngôi sao lơ lửng trong không gian.

Trước đó, Linh hạm đã trải qua một lần đại dịch chuyển, khoảng cách đại lục Thừa Thiên giới đã xa đến ngàn tỉ dặm. Ven đường đi qua, Lâm Minh nhìn thấy trong hư không có rất nhiều điểm sáng thật nhỏ, mỗi một điểm sáng này đều đại biểu cho một ngôi sao.

Những ngôi sao này có lớn có nhỏ, có hằng tinh có đại hành tinh, có vẫn thạch, còn có hố đen được dự bị là thứ trong vũ trụ gần với khí hồng mông nhất.

Những ngôi sao này không biết có bao nhiêu, tuy nhiên trong đó đại đa số hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, nguyên khí trời đất hoàn toàn không có, căn bản không thích hợp người thường và võ giả sinh tồn, đều là hoang tinh.

Nhưng là có một số ngôi sao nguyên khí trời đất phong phú, sức sống bừng bừng, trong đó sinh sống lượng lớn người thường. Tài nguyên bọn họ đạt được tuy rằng không sánh được với đám người của chủ đại lục, nhưng là tốt hơn so với võ giả hạ giới rất nhiều. Trong những ngôi sao này cũng sẽ ồ ạt xuất hiện cường giả cảnh giới Thần Hải, Thần Biến thậm chí Thần Quân.

Có một số ngôi sao bị võ giả khai phá ra làm lãnh địa và động phủ của mình. Những võ giả này đa số đều là đại năng của Thần Vực, bình thường lánh đời không ra, một khi nhảy ra chính là nhân vật chấn nhiếp một phương.

Bất kể hiện tại hay là thời đại thái cổ, trong số phần đông ngôi sao trong không gian vũ trụ của Chủ thế giới Thần Vực đều có võ giả như vậy tồn tại. Có cao thủ chết trong động phủ của mình, tự nhiên sẽ để lại vô số cơ duyên. Cho nên trong những ngôi sao này bí bảo vô số, còn có sào huyệt bí mật của một số hung thú thái cổ, thậm chí Thần thú. Nếu như có thể thăm dò những ngôi sao này một phen, như vậy tài phú lấy được không thể đo lường!

Đương nhiên, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân hậu kỳ, suốt cả một đời cũng khó thể thăm dò được một phần 10 vạn tổng số những ngôi sao này.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

- Lâm sư đệ, ngắm phong cảnh hả? Đi thôi, lần này lữ trình phải kéo dài ít nhất mười mấy canh giờ, chúng ta đi phòng ăn ăn chút đồ đi.

Một nam nhân cao lớn đi tới bên cạnh Lâm Minh, hắn là Lưu hộ pháp phụ trách đệ tử tân tú lần này.

Võ giả đến cảnh giới như Lâm Minh, sớm đã có thể không cần ăn uống, dựa vào hấp thu nguyên khí trời đất làm năng lượng, tuy nhiên ăn uống vẫn như cũ mang đến sự hưởng thụ rất không tồi. Hơn nữa đồ ăn của Phượng Minh Cung đều là thiên tài địa bảo tinh luyện, trường kỳ dùng ăn cũng có chỗ tốt rất lớn đối với tu vi.

Một đường đi đến phòng ăn, ven đường rất nhiều người đều nhận ra Lâm Minh, thần sắc đối với Lâm Minh hết sức cung kính, còn có một số chủ động nhường đường. Điều này chứng minh ở Phượng Minh Cung, uy tín của Lâm Minh đã được thành lập.

Thế giới này chính là như thế, một người đột nhiên lấy được thành tựu sẽ gây nên sự đố kỵ, xa lánh của rất nhiều người. Nói hắn là vận khí tốt, thậm chí muốn cướp lấy thành quả của hắn. Nhưng là nếu hắn lại lần nữa đạt được thành công lớn hơn, chứng minh thực lực không gì sánh nổi của mình, như vậy người ghen tị cũng sẽ dần dần câm miệng, đổi thành lòng sùng kính.

Lâm Minh chiến thắng Hỏa Viêm Quảng, không thể nghi ngờ củng cố địa vị của hắn.

Đương nhiên, cũng không phải là tuyệt đối. Cũng có không ít người xem Lâm Minh là quân xanh, là mục tiêu muốn vượt qua trong tương lai.

- Chu Phi. Vừa đi qua chính là Lâm Minh, nhân vật nổi bật nhất Phượng Hoàng Điện hiện giờ. So với hắn, đường của chúng ta còn dài a.

Sau khi Lâm Minh đi qua, một người áo lam nói với một nam nhân mặc chiến giáp màu đỏ.

- Dài? Không sai. Đường ta muốn đi quả thật rất dài, nhưng đó là khoảng cách ngôi vị Cung chủ, Thánh chủ. Mà Lâm Minh, ta sớm muộn sẽ vượt qua hắn. Sau khi ta nhập môn chỉ tiến vào Hỏa Điểu Điện cấp thấp nhất là bởi vì vấn đề xuất thân, ta cũng không giống như Lâm Minh, ôm đùi Phó cung chủ, trực tiếp được tiến cử đến Phượng Hoàng Điện. Ta muốn tiến vào Phượng Hoàng Điện chỉ có thể dựa vào phương thức độ Mệnh Vẫn tầng chín. Nhưng dưới tình huống như vậy, ta như trước bằng vào thân phận đệ tử Hỏa Điểu Điện lấy được thứ nhất đệ tử tân tú của lần khảo hạch tư cách này.

Nam nhân giáp đỏ trong khi nói ánh mắt lóe ra ánh sáng tự tin, hắn hiện tại vừa mới đạt tới Mệnh Vẫn tầng tám còn chưa tới lúc độ Cửu Vẫn.

Nam nhân giáp đỏ tên là Chu Phi, xuất thân bình dân, đệ tử Hỏa Điểu Điện. Nhưng là khảo hạch tư cách thí luyện Cổ Phượng lần này, Chu Phi lực áp quần hùng, với thân phận đệ tử Hỏa Điểu Điện đánh bại tất cả đệ tử tân tú của Kim Ô Điện, Chu Tước Điện, giành lấy thứ nhất khảo hạch đệ tử tân tú, danh tiếng nổi bật.

Nhưng mà khiến Chu Phi khó chịu chính là, hắn vốn tưởng rằng lần này sẽ một bước lên trời, trở thành tiêu điểm của toàn bộ Phượng Minh Cung, kế Lâm Minh lại trở thành một nhân vật phong vân. Những trưởng lão kia cũng sẽ vị bọn họ không có sáng mắt nhìn được báu vật, khiến chính mình rơi vào Hỏa Điểu Điện mà đấm ngực giậm chân.

Nhưng sự thật lại không giống như hắn nghĩ. Hắn chỉ dẫn tới chấn động thật lớn ở Hỏa Điểu Điện, Kim Ô Điện, khiến cho rất nhiều đệ tử trẻ tuổi sùng bái. Nhưng mà ở Chu Tước Điện xếp hạng cao thứ hai lại chỉ dẫn tới ghen tị và xa lánh, rất nhiều người nói hắn chỉ là vận khí tốt.

Về phần Phượng Hoàng Điện cao cấp nhất, căn bản không có người chú ý!

So với nổi bật lúc trước Lâm Minh nhấc lên, hắn lấy được thứ nhất khảo hạch tư cách giống như một đóa bọt sóng trước sóng triều biển lớn, thật sự nhỏ bé không đáng kể.

Thậm chí hắn nhìn thấy đệ tử Phượng Hoàng Điện, tự giới thiệu khi nói chuyện phiếm còn có người căn bản chưa từng nghe nói qua.

Điều này làm cho hắn rất không cam lòng. Dựa vào cái gì mình lấy được thành tựu như vậy lại không thể đạt được vinh dự nên có?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một loại giải thích, đó chính là đệ tử Phượng Hoàng Điện luôn là tâm tính cao cao tại thượng, căn bản liền xem thường ba điện Hỏa Điểu, Kim Ô, Chu Tước. Cho rằng những đệ tử này đều là châu chấu con kiến, cho dù là mình lấy được thứ nhất cũng chỉ là một con kiến hơi lớn một chút mà thôi.

Loại miệt thị này khiến trong lòng Chu Phi nghẹn một ngụm lửa giận!

- Hừ. Các ngươi đã cho rằng người của ba điện còn lại chúng ta đều là con kiến, lại không biết thiên tài bình dân như ta trước khi độ Mệnh Vẫn tầng chín căn bản không có cơ hội tiến vào Phượng Hoàng Điện. Nhưng ta so với hầu hết các ngươi đều mạnh hơn nhiều!

Hít sâu một hơi, Chu Phi nắm chặt hai đấm, hắn tính toán ở trong thí luyện Cổ Phượng lần này, bỗng nhiên nổi tiếng. Hắn tin tưởng, với thành tích như vậy đủ để khiến cho cao tầng Phượng Minh Cung coi trọng hắn, khiến hắn trở thành tiêu điểm của mọi người!

Lâm Minh tự nhiên sẽ không biết hắn trở thành mục tiêu đuổi theo của rất nhiều người, hắn đang dùng cơm. Mà Linh hạm đang tiến hành từng lần đại dịch chuyển hư không. Dịch chuyển như vậy đã tiến hành chừng mấy chục lần.

Cuối cùng Linh hạm dừng ở phía trước một tinh cầu màu đỏ như lửa. Từ xa nhìn lại, viên tinh cầu này hết sức yên tĩnh, chỉ là mặt ngoài phủ kín từng vùng đốm đỏ, giống như là đường vân gỗ đẹp mắt. Mà ở chung quanh tinh cầu còn có những vòng sáng thật lớn, kéo dài mấy triệu dặm, giống như cầu vồng xinh đẹp vậy.

Nơi này chính là địa điểm của thí luyện Cổ Phượng lần này - Hỏa Linh tinh.

Đường kính tinh cầu này đại khái chỉ có mấy chục vạn dặm, nhỏ hơn nhiều so với ngôi sao nơi Thiên Diễn Đại Lục. Linh hạm tiến vào bầu khí quyển của Hỏa Linh tinh, ma sát dữ dội, sinh ra ngọn lửa vô cùng.

Trong bầu khí quyển của Hỏa Linh tinh, khắp nơi có thể thấy được từng vòng xoáy nguyên khí lửa khủng bố. Cuồng phong nguyên khí lửa ở đó có thể đạt tới tốc độ khủng bố một giây mười mấy dặm, cuồng phong như vậy là gấp 10 tốc độ âm thanh. Chuẩn xác mà nói nó đã không thể được xưng là gió mà nên được xưng là sóng xung kích. Nếu như là người thường bị gió như vậy thổi đến, sẽ giống như tốc độ cao tông lên một bức tường, trực tiếp tan xương nát thịt.

Cho dù là võ giả cũng không thể chịu nổi, bởi vì sóng xung kích thổi tới không phải là không khí mà là nguyên khí lửa táo bạo. Hỏa Linh tinh bề ngoài thoạt nhìn tĩnh lặng, chân chính xâm nhập vào trong lại có thể sâu sắc cảm nhận được sự đáng sợ của nó. Mà những đốm đỏ thoạt nhìn hết sức xinh đẹp kia chính là do những cuồng phong này thành hình.

Trong Hỏa Linh tinh cực kỳ ác liệt như vậy căn bản không có khả năng thai nghén ra bất kỳ sinh mệnh. Cho nên Hỏa Linh tinh là một tinh cầu hoang, nhưng nó đối với võ giả đẳng cấp cao mà nói lại là nơi tốt để thí luyện.

Viên Hỏa Linh tinh này toàn bộ thuộc về lãnh địa của Phượng tộc thượng cổ, Phượng tộc thượng cổ thành lập rất nhiều địa điểm thí luyện ở trong đó.

- Chúng ta đã đến nơi. Tất cả mọi người, xuống Linh hạm!

Trưởng lão họ Tôn dẫn đội phát ra mệnh lệnh.

- Hắc hắc. Đi thôi Lâm sư đệ. Hỏa Linh tinh này cũng không phải địa phương chơi vui, ngươi phải cẩn thận một chút…

Lưu hộ pháp phụ trách đệ tử tân tú cười hì hì nói, tuy nhiên lời hắn vừa dứt chỉ nghe “A” một tiếng hét thảm, hai đệ tử tân tú của Hỏa Điểu Điện bị cương phong thổi nát chân nguyên hộ thể. Cả người bay lên, bị nguyên khí lửa táo bạo vọt vào trong kinh mạch toàn thân, hộc máu ồ ồ!

Vài hộ pháp lập tức bay lên tiếp lấy bọn họ, một hộ pháp mở chân nguyên hộ thể, đem hai người bao phủ vào trong. Một hộ pháp khác rót chân nguyên vào trong cơ thể bọn họ, mới làm cho hai người bọn họ đỡ hơn một chút.

Trưởng lão họ Tôn ánh mắt phát lạnh, giọng lạnh lùng nói:

- Thật là đồ đần. Ta tuy rằng không cảnh cáo các ngươi nguy hiểm của Hỏa Linh tinh, nhưng ở trong Linh hạm các ngươi cũng nên cảm giác được hoàn cảnh ác liệt của nơi này. Không ngờ tùy ý như vậy liền đi ra ngoài, thật không biết ngươi là như thế nào thông qua khảo hạch tư cách. Người như các ngươi, nếu cùng một đám người tiến vào trong Bí cảnh tầm bảo, như vậy làm tốt thí nhất định là các ngươi. Càng đừng nói đạt được ưu đãi và cơ duyên trong Bí cảnh nữa. Rời Hỏa Điểu Cung, các ngươi sẽ ngã xuống trong quá trình đánh vào con đường võ đạo, căn bản không tu được mấy cảnh giới. Quá làm ta thất vọng!

Trưởng lão họ Tôn cố ý không cảnh cáo đệ tử tân tú sự khủng bố của Hỏa Linh tinh, chính là vì khảo nghiệm sức quan sát của bọn họ, kết quả thật sự có người ngu như vậy.

Hai đệ tử kia vốn đã đủ thảm rồi, lại bị một phen răn dạy như tát nước vào mặt của trưởng lão họ Tôn, lập tức sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

- Hai tên đần này, thật làm mất mặt Hỏa Điểu Điện. Ta không ngờ cùng đám người này ở trong một điện.

Chu Phi nhướng mày, trong lòng thấy sỉ nhục vì ở chung với đám người này.

- Ha ha, quả thật mất mặt. Tuy nhiên cương phong của Hỏa Linh tinh này, đệ tử tu vi kém cho dù biết trước thời hạn, toàn lực ứng đối cũng rất khó chịu nổi. Cho nên Phượng Minh Cung mới có thể thiết kế khảo hạch tư cách khắc nghiệt như thế, gạt ra 99% đệ tử. Chờ xem đi, rất nhiều đệ tử ở Hỏa Linh tinh đều đứng không vững.

Người áo lam lúc trước đi cùng Chu Phi thuận miệng nói.

Chương 990: 18 tầng hỏa ngục

Trong khi nam nhân áo lam nói chuyện, vài tên đệ tử Hỏa Điểu Điện thật cẩn thận bay ra phạm vi bảo hộ của trận pháp Linh hạm. Bọn họ kiệt lực mở chân nguyên hộ thể của mình, nhưng là chân nguyên hộ thể vẫn bị hỏa nguyên khí táo bạo mà cuồng liệt thổi cho lắc lư muốn ngã, giống như bong bóng xà phòng trong gió, tùy thời sẽ bị vỡ nát.

Bọn họ toàn bộ đều là tu vi Mệnh Vẫn kỳ, một tên Thần Hải kỳ đều không có.

Đây là bởi vì ngoài đệ tử Phượng Hoàng Điện ra, ba điện còn lại chỉ có đệ tử tân tú có thể tham gia thí luyện Cổ Phượng. Đệ tử lớn tuổi đã không có giá trị bồi dưỡng, mà đệ tử tân tú quy định là 33 tuổi trở xuống. Võ giả Thần Vực có thể ở 33 tuổi tu đến Thần Hải sơ kỳ đã là đỉnh cao trong đỉnh cao. Loại đệ tử này trong Phượng Minh Cung toàn bộ tụ tập ở Phượng Hoàng Điện, các điện khác đều ở Mệnh Vẫn tầng tám trở xuống.

Trên thực tế, đại đa số đệ tử Hỏa Điểu Điện không có cơ hội bước vào Mệnh Vẫn tầng tám, chỉ có thể với tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy bước vào Thần Hải. Nếu không có cơ duyên lớn, bọn họ căn bản đừng mơ bước vào cảnh giới Thần Biến. Tuy nhiên những đệ tử Hỏa Điểu Điện trước mắt này, thông qua khảo hạch tư cách cũng coi như chọn một trong 100, tương lai thành tựu Mệnh Vẫn tầng tám không thành vấn đề. Về phần Mệnh Vẫn tầng chín, vậy thì kém xa.

Trưởng lão họ Tôn nhìn thấy những đệ tử tân tú ngay cả đứng đều không vững này, hơi hơi nhíu mày. Trạng thái này cũng chính là vừa đủ có thể sinh tồn ở Hỏa Linh tinh mà thôi, còn lịch lãm thế nào?

Lần này đi lịch lãm cũng không chỉ đệ tử Phượng Minh Cung bọn họ, còn có hai cung lớn Cầu Hoàng Cung, Lung Phượng Cung. Nếu đệ tử bên phía mình thành tích quá kém, người dẫn đội như hắn cũng cực kỳ mất mặt, không tránh được bị bạn cũ ở Cầu Hoàng

Cung, Lung Phượng Cung chế nhạo một phen.

Kế tiếp, đệ tử Kim Ô Điện, Chu Tước Điện lần lượt bay ra Linh hạm. Đệ tử Kim Ô Điện cũng không mạnh hơn Hỏa Điểu Điện, bọn họ phần lớn cũng trải qua cạnh tranh kịch liệt, miễn cưỡng thông qua khảo hạch tư cách.

Mà trong Chu Tước Điện liền có rất nhiều cao thủ. Những người này đều là người nổi bật của Chu Tước Điện, thoải mái thông qua khảo hạch, gần với đệ tử Phượng Hoàng Điện. Bọn họ bay vào trong cương phong, tuy rằng chân nguyên hộ thể bị cương phong thổi dao động kịch liệt, nhưng thân hình phi thường ổn định, không chút bị cương phong tấn công đến. Cơ sở của bọn họ mạnh hơn nhiều so với đám đệ tử Hỏa Điểu Điện kia.

Tuy nhiên sắc mặt của trưởng lão họ Tôn vẫn không dễ nhìn hơn bao nhiêu. Những người này theo hắn thấy cũng chỉ là vừa đạt chuẩn mà thôi, có thể hoàn thành nội dung thí luyện cấp thấp nhất, lấy ra vẫn là mất mặt!

Thẳng đến một nam nhân trẻ tuổi mặc chiến giáp màu đỏ bay vào trong cương phong hỏa nguyên khí. Hình thể hắn giống như một con cá, tùy ý qua lại trong không trung, không có bất kỳ trở ngại. Tất cả cương phong hỏa nguyên khí thổi đến chung quanh thân thể hắn đều bị chân nguyên hộ thể cường đại bắn ngược lại, căn bản không thể tới gần hắn trong vòng bốn xích.

Trưởng lão họ Tôn nhướng đầu mày, nhìn thanh niên giáp đỏ thêm mấy lần, hỏi:

- Người kia là ai?

- Hồi Tôn Phó điện chủ, người này tên là Chu Phi, xuất thân Hỏa Điểu Cung, nhưng lại lấy được thứ nhất khảo hạch tư cách thí luyện lần này!

- Ồ? Xuất thân Hỏa Điểu Cung lại có thể lấy được thứ nhất tư cách thí luyện? Phi thường không tồi, phần thân thủ này có tư cách tiến vào Phượng Hoàng Điện rồi.

Trưởng lão họ Tôn chậm rãi gật đầu, khiến cho hắn nghiêm khắc lộ ra nụ cười vài phần tán thưởng là hết sức khó được.

Trong lúc nhất thời, Chu Phi thành tiêu điểm của mọi người, rất nhiều đệ tử Phượng Hoàng Điện cũng nhao nhao hỏi lai lịch người này. Loại cảm giác này khiến Chu Phi tương đương hưởng thụ, hắn quay đầu nhìn về phía đệ tử Phượng Hoàng Điện. Hắn thật muốn nhìn, đệ tử Phượng Hoàng Điện đều có thể đạt tới loại trình độ nào.

- Tiểu tử này thật cuồng, ý tứ trong ánh mắt này của hắn là muốn so với chúng ta. Hắc, tiểu tử Mệnh Vẫn tầng tám, ngươi còn kém xa đó.

Một đệ tử tân tú Thần Hải sơ kỳ mỉm cười, cũng chỉ có Phượng Hoàng Điện mới có đệ tử tân tú Thần Hải kỳ.

- Đi, chúng ta ra ngoài.

Vài tên đệ tử Thần Hải kia khi nói chuyện liền bay ra Linh hạm.

Vù! Vù! Vù!

Cương phong hỏa nguyên khí cuồng mãnh thổi đập vào mặt, vài đệ tử Thần Hải kỳ chân nguyên hộ thể đột nhiên ngưng co, hình thành lồng phòng hộ dày nặng như chuông đồng. Cương phong mãnh liệt thổi lên phía trên đồng dạng bị bắn ra, cương phong bắn ra cùng cương phong đến tiếp sau va chạm cùng một chỗ, khiến cho trong năm xích chung quanh thân thể bọn họ không có cương phong có thể tới gần.

Khoảng cách năm xích, xa hơn so với Chu Phi bốn xích.

Tuy nhiên, tuổi của những người này đều lớn hơn so với Chu Phi. Võ giả Thần Hải kỳ đối lập Mệnh Vẫn tầng tám cũng không thể hiện ra chênh lệch quá rõ ràng, điều này chứng minh thiên phú của bọn họ không bằng Chu Phi.

Chu Phi mỉm cười, ánh mắt chuyển hướng người khác. Những người này còn không đáng làm hắn xếp làm đối thủ. Hắn muốn chờ xem Phượng Hoàng Điện còn có người khác lợi hại hơn không.

Phía sau mấy đệ tử Thần Hải kỳ này lại là vài đệ tử Phượng Hoàng Điện bay ra. Mỗi người bọn họ biểu hiện không tầm thường, đồng dạng co thể đẩy cương phong hỏa nguyên khí của Hỏa Linh tinh ra xa mấy xích. Nhưng là, chỉ cần biểu hiện tốt hơn Chu Phi, tuổi đều lớn hơn Chu Phi. Mà người cùng tuổi Chu Phi lại mơ hồ không bằng Chu Phi.

Ý cười khóe miệng Chu Phi càng trở nên đậm đặc, mà chính vào lúc này, đầu mày hắn nhướng lên.

- Ồ? Hỏa Viêm Quảng! Tốt, ta thật muốn xem, ngươi có thể đem cương phong hỏa nguyên khí bắn ra mấy xích!

Chu Phi muốn từ trên người Hỏa Viêm Quảng tính toán một chút thực lực của Lâm Minh. Lúc trước Lâm Minh và Hỏa Viêm Quảng chiến đấu không tính lâu, nhưng Lâm Minh cũng thi triển toàn lực mới đánh bại Hỏa Viêm Quảng. Biết rõ thực lực Hỏa Viêm Quảng là biết rõ thực lực Lâm Minh.

Ở trên Linh hạm, một nam nhân tóc đỏ yên lặng bay lên, hắn thần sắc lạnh lùng, chỉ là tùy ý phi hành. Nơi hắn đi qua, nguyên khí hệ lửa toàn bộ bị chân nguyên hộ thể của hắn cắt ra, hình thành một vằn nước xinh đẹp.

Hỏa Viêm Quảng căn bản là không dùng chân nguyên hộ thể đẩy cương phong ra, theo hắn thấy đây căn bản là chuyện không có ý nghĩa. Hắn với tu vi Mệnh Vẫn tầng chín tứ trọng thiên bại bởi Lâm Minh, lại cùng đám người còn đang vì Mệnh Vẫn tầng chín mà nỗ lực này so xem ai đẩy cương phong xa hơn, đó không phải là đáng cười sao?

Ở Phượng Hoàng Điện, đối thủ của hắn chỉ có Lâm Minh. So tài của những người này, hắn căn bản không có bất kỳ hứng thú tham gia.

Trên thực tế, từ sau khi bại bởi Lâm Minh, Hỏa Viêm Quảng liền hoàn toàn thay đổi một người khác. Hắn không tham gia bất kỳ tụ hội giữa con cháu thế gia nữa, bình thường ru rú trong nhà, trầm mặc ít lời, dường như trở nên đều thờ ơ với mọi thứ. Nguyên bản Hỏa Viêm Quảng lần này tổn thất thảm trọng, sẽ bị gia tộc trách phạt, tài nguyên hắn nợ với thực lực hiện tại của hắn căn bản không thể trả hết. Nhưng là tiểu thúc của hắn vì hắn gánh tội, còn muốn vì hắn trả lại máu Phượng Linh, nhưng là lại bị Hỏa Viêm Quảng cự tuyệt. Bao gồm mấy món Thánh khí thượng phẩm bị thu, tiểu thúc của hắn muốn lại bổ sung cho hắn, đồng dạng bị hắn cự tuyệt. Cho dù mấy món Thánh khí thượng phẩm đó đối với tiểu thúc hắn mà nói căn bản không tính là gì.

Hỏa Viêm Quảng muốn chỉ dựa vào chính mình trả lại hết món nợ 20 giọt máu Phượng Linh.

Hỏa Viêm Quảng từ đầu chí cuối chỉ đơn giản đem cương phong gạt ra, hết thảy có vẻ cực kỳ tự nhiên và bình thường. Nhưng là trong điểm đơn giản này lại cũng ẩn chứa không đơn giản. Chỉ riêng phần ung dung này cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Hỏa Viêm Quảng cứ như vậy dừng ở trong đám người, sắc mặt thủy chung lạnh lùng.

- Hỏa Viêm Quảng này, thực lực quả nhiên cường đại. Không cố ý thúc giục chân nguyên hộ thể đều có thể ung dung như thế.

Chu Phi hít sâu một hơi, tuy nhiên hắn cũng không sợ hãi. Đối thủ càng mạnh càng có thể khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn.

Ánh mắt Chu Phi lại ném lên người Lâm Minh, hắn muốn xem xem Lâm Minh lại có thể đạt tới loại trình độ nào.

Mà ngay trước khi Lâm Minh bay lên, vài nam nhân áo trắng từ trong khoang Linh hạm vừa nói vừa cười bay ra. Mấy người này chính là đệ tử cảnh giới Thần Biến Cửu Vẫn với Bạch Đạo Hồng cầm đầu. Bọn họ cũng là tinh anh của Phượng Hoàng Điện, tương lai ít nhất trở thành nhân vật cấp trưởng lão.

Những người này không ngờ không mở chân nguyên hộ thể, càng không đẩy ngược cương phong mà trực tiếp bay vào trong cương phong. Nhưng cương phong hỏa nguyên khí thổi lên người bọn họ lại bị hấp thu mất!

Nhất là Bạch Đạo Hồng. Ở chung quanh Bạch Đạo Hồng, hỏa nguyên khí nguyên bản táo bạo mà mãnh liệt rồi lại trở nên dịu ngoan vô cùng, thậm chí mơ hồ có cảm giác cúng bái hắn, điều này làm cho đệ tử chung quanh đều sợ ngây người!

Như vậy đều được!?

So với Bạch Đạo Hồng mà nói, Chu Phi cùng những đệ tử Phượng Hoàng Điện âm thầm phân cao thấp lúc trước, so ai đẩy cương phong xa hơn. Hiện tại xem ra, quả thật buồn cười như trẻ em tranh mạnh đấu ác ở trước mặt người lớn vậy.

- Đám người Bạch Đạo Hồng sư huynh rồi lại đến loại trình độ này!

- Cái này cũng quá mạnh mẽ rồi. Cương phong hỏa nguyên khí đối với chúng ta mà nói có khả năng trí mạng, đối với bọn họ mà nói lại như hỏa nguyên khí bình thường vậy, có thể bị hấp thu vào trong cơ thể. Như này lý giải đối với pháp tắc hệ hỏa sẽ đạt tới cảnh giới gì!

- Chênh lệch quá lớn!

Đệ tử bốn điện chung quanh nhìn Bạch Đạo Hồng đều toát ra vẻ kính sợ thật sâu. Cương phong hỏa nguyên khí đối với bọn họ mà nói giống như dung nham trí mạng đối với người thường, bọn họ phải thật cẩn thận tránh đi. Nhưng đám người Bạch Đạo Hồng có thể trực tiếp ngâm tắm trong dung nham, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Bao gồm Lâm Minh cũng mắt không chớp nhìn về phía Bạch Đạo Hồng. Trong tầm nhìn của hắn, Bạch Đạo Hồng đã biến mất, hắn chú ý chỉ là lưu động của hỏa nguyên khí trong cương phong chung quanh. Quỹ tích mỗi một phân, mỗi một li toàn bộ rõ rõ ràng ràng chiếu ngược trong tinh thần chi hải rộng lớn hơn người thường mấy lần kia của Lâm Minh, bị phân tích và suy xét kỹ càng.

Với ngộ tính hiện giờ của hắn, lại có vòng tay Thánh khí trợ giúp, hắn có thể cực nhanh từ trong quỹ tích phân tích ra pháp tắc vận chuyển của hỏa nguyên khí.

- Là ý cảnh Sang Sinh, với mặt trái của ý cảnh Hủy Diệt - ý cảnh Sang Sinh để hóa giải lực hủy diệt và phá hoại của hỏa nguyên khí, tiếp đó đem chúng nó chuyển hóa thành năng lượng lửa dịu dàng để hấp thu. Ý cảnh Sang Sinh rồi lại còn có thể dùng như vậy!

Lâm Minh cảm giác trong nháy mắt đó, ý cảnh Sang Sinh thủy chung làm khó hắn trong đầu nửa năm nay dường như đột nhiên bị cái gì xúc động, từng tia cảm giác hiểu ra chợt dâng lên.

Thời gian nửa năm tìm hiểu ngọc giản Phượng tiên tử soạn thảo, lượng lớn tích lũy bị cảnh tượng nhìn thấy hôm nay như vẽ rồng thêm mắt, đột nhiên liền thông suốt. Lâm Minh cảm thấy khoảnh khắc đó hắn đã lĩnh ngộ một tia tinh túy của ý cảnh Sang Sinh, không chờ đợi thêm được nữa muốn nhân lúc này nghiệm chứng lĩnh ngộ của mình.

Thân hình hắn thoáng động trực tiếp từ trong Linh hạm bay lên, lại không mở chân nguyên hộ thể, cứ như vậy bằng vào thể xác bay về phía cương phong hỏa nguyên khí ác liệt kia...

- Lâm Minh hắn làm gì? Không mở chân nguyên hộ thể, hắn không phải cũng muốn giống như Bạch sư huynh chứ?

Mấy đệ tử tân tú nhìn thấy cảnh này đều có chút trợn tròn mắt.

Chương 991: Nguyên khí xung kích

- Lâm Minh là muốn không dùng chân nguyên hộ thể bảo vệ chính mình, dựa vào thân thể hấp thu cương phong hỏa nguyên khí!

- Quá lỗ mãng! Bạch Đạo Hồng sư huynh có thể làm được điểm này, không riêng dựa vào lý giải của hắn đối với pháp tắc, hơn nữa còn có tu vi bản thân kinh người. Lâm sư đệ hiện tại mới Mệnh Vẫn tầng sáu, muốn làm được một bước này quá miễn cưỡng. Nếu như không làm được, rất dễ dàng bị cương phong đánh cho thương nặng. Hơn nữa Lâm sư đệ lĩnh ngộ pháp tắc cũng xa xa không đủ, còn không sánh bằng Hỏa Viêm Quảng hả...

Một đệ tử Thần Hải kỳ của Phượng Hoàng Điện nói, hắn có thể cảm giác Lâm Minh lý giải ý cảnh Sang Sinh cũng không sâu.

- Đương nhiên không sánh bằng. ý cảnh Sang Sinh của Hỏa Viêm Quảng đã ngưng kết ra Thanh Liên lĩnh vực, là thể hiện của ý cảnh Sang Sinh đại thành, mà Lâm Minh lại không có. Hắn hẳn chỉ là vừa mới nắm được một tia tinh túy của ý cảnh Sang Sinh, hiện tại làm như vậy thuần túy là tìm chết.

Nói chuyện chính là Chu Phi, hắn tuy rằng còn xa không có khả năng làm được giống như Bạch Đạo Hồng, nhưng là hiểu một ít đạo lý Bạch Đạo Hồng làm đến một bước này. Theo hắn thấy, với tu vi và lĩnh ngộ ý cảnh của Lâm Minh, muốn làm được những điều này căn bản là nằm mơ.

Trên thực tế, thành tựu của Lâm Minh ở ý cảnh Sang Sinh quả thật xa không bằng Hỏa Viêm Quảng, đây cũng là chuyện đương nhiên. Lâm Minh mới tiếp xúc ý cảnh Sang Sinh thời gian nửa năm, cho dù ngộ tính của hắn bởi vì mở Khai Môn mà đề cao rất lớn, lại có mầm non Tà Thần phụ trợ, lĩnh ngộ thời gian nửa năm đã phi thường cao rồi. Nhưng hắn cũng không so lại được với Hỏa Viêm Quảng từ khi biết chuyện đã bắt đầu tìm hiểu ý cảnh Hỏa.

||||| Truyện đề cử: Bảy Vị Sư Phụ Đỉnh Phong (Đệ Nhất Thần Vương) |||||

Lâm Minh có ngọc giản Phượng tiên tử biên soạn, nhưng ngọc giản Hỏa Viêm Quảng tìm hiểu càng tốt hơn. Dù sao Hỏa hệ thị tộc truyền thừa không biết bao nhiêu vạn năm, hơn nữa tư chất của Hỏa Viêm Quảng cũng không kém.

Về phần lĩnh ngộ Thanh Liên lĩnh vực, còn cần tích lũy mới có khả năng. Kỹ năng loại lĩnh vực cũng không phải rau dưa, cho dù là thiên tài tuyệt thế cũng không phải nói lĩnh ngộ là có thể lĩnh ngộ.

- Tiểu tử này, thật đúng là lá gan không nhỏ nha.

Trưởng lão họ Tôn cười hắc hắc, hắn không cho là Lâm Minh sẽ thành công. Hắn ta mới tu vi Mệnh Vẫn kỳ, Bạch Đạo Hồng nhưng là cao thủ cảnh giới Thần Biến, có thể làm đến trình độ trực tiếp hấp thu cương phong hỏa nguyên khí là không biết tích lũy bao nhiêu mới đi đến một bước này. Lâm Minh thiên tài đến mấy cũng không thể vượt qua:

- Hắc hắc. Tuy nhiên tiểu tử này là pháp thể song tu, bị cương phong hỏa nguyên khí va chạm mạnh một chút cũng sẽ không chết, nhiều nhất bị thương một chút mà thôi, để hắn chịu chút thiệt thòi nhỏ cũng tốt.

Trưởng lão họ Tôn nghĩ vậy cũng không ra tay ngăn cản. Mà trên bầu trời, Bạch Đạo Hồng cũng dừng bước chân, xoay đầu nhìn phía Lâm Minh, khóe miệng hiện lên một tia ý cười như có như không.

- Lâm sư đệ này thật là thú vị, ta đến Hỏa Linh tinh cũng nhiều lần rồi, đến nay chỉ từng thấy một đệ tử tân tú làm được một điểm này. Người này chính là Lộ Tiểu Diên của Lung Phượng Cung, thiên phú còn tốt hơn cả ta. Lúc trước Lộ Tiểu Diên cũng chỉ miễn cưỡng làm được một bước này, kiên trì không được bao lâu. Hơn nữa khi đó nàng đã 32 tuổi, chỉ kém một chút là vượt qua hạn chế về tuổi của đệ tử tân tú, tu vi lại càng đã đến Thần Hải sơ kỳ đỉnh, thiếu một chút là bước vào Thần Hải trung kỳ, hoàn toàn không phải Lâm Minh hiện tại có thể so sánh. Khi nàng độ Mệnh Vẫn tầng chín, mây nguyên khí thất trọng thiên 21 dặm, ta tự thẹn không bằng.

- Ha ha. Bạch sư huynh quá khiêm nhượng. Cơ duyên lớn của Bạch sư huynh ở cảnh giới Thần Hải mới gặp được, nếu như gặp ở Mệnh Vẫn kỳ, Bạch sư huynh có lẽ có thể độ bát trọng thiên, mây nguyên khí 24 dặm. Điểm này, Bạch sư huynh bị thiệt rồi!

Ở bên cạnh Bạch Đạo Hồng, mấy đệ tử cảnh giới Thần Biến ca ngợi.

- Cơ duyên ta có khi Thần Hải kỳ, Lộ Tiểu Diên cũng chưa chắc không tìm được. Rất nhiều lúc, ngươi ở một cảnh giới bị một thiên tài tuyệt đỉnh bỏ xa, muốn lại đuổi kịp sợ là phải trả giá cố gắng gấp 10 đều chưa chắc có thể thành công.

Bạch Đạo Hồng hít sâu một hơi, giọng điệu lại hết sức khiêm tốn. Càng đến cảnh giới đẳng cấp cao như hắn, tiếp xúc rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh của phân cung Phượng tộc thượng cổ bao gồm ba thị tộc lớn, cạnh tranh với bọn họ, thậm chí cạnh tranh với đệ tử thân truyền của đệ tử Thánh địa lớn khác. Như thế, hắn càng có một cái tâm kính sợ. Thần Vực quá rộng lớn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Trong lúc Bạch Đạo Hồng nói chuyện, Lâm Minh đã vọt vào trong cương phong hỏa nguyên khí. Không dựa vào chân nguyên hộ thể cũng không dựa vào phòng ngự của pháp y, trực tiếp chịu đựng cương phong xung kích.

Bùng!

Lâm Minh chỉ cảm thấy ngực đột nhiên chấn động, dường như tông lên một ngọn núi lớn, dòng khí tốc độ vượt vận tốc âm thanh nguyên bản căn bản không làm gì được Lâm Minh. Nhưng đây không phải dòng khí mà là hỏa nguyên khí dữ dằn tàn phá bừa bãi!

Trong nháy mắt, lượng lớn nguyên khí cuồng mãnh giống như dòng nước lũ điên cuồng vọt vào trong kinh mạch của Lâm Minh, bắt đầu phá phách bừa bãi.

Lâm Minh trong khoảnh khắc đó thủ vững tinh thần chi hải. Ở trong tinh thần chi hải, chiến linh Hồng Mông gần đến Hoàng Kim chiến linh bắn ra, hóa thành dòng năng lượng màu xám bạc, cùng với linh hồn lực cùng một chỗ dung nhập vào trong số hỏa nguyên khí bạo ngược này. Vận dụng ý cảnh Sang Sinh thay đổi cấu tạo của hỏa nguyên khí này.

Sau lưng hủy diệt tức là sang sinh.

Cương phong hỏa nguyên khí này chính là đại biểu cực hạn của pháp tắc hủy diệt, mà dưới ảnh hưởng của ý niệm của Lâm Minh, lại hóa thành từng dòng khí màu xanh đậm, giống như màu của sen xanh.

Chỉ đáng tiếc, Lâm Minh vừa mới đem hỏa nguyên khí bạo ngược vọt vào trong cơ thể hắn chuyển hóa không đến một phần, lại có hỏa nguyên khí gấp mấy lần vọt vào trong kinh mạch của hắn. Như dòng lũ bùng nổ, ngăn đều không ngăn được!

Với chút tốc độ chuyển đổi đó của Lâm Minh căn bản là như muối bỏ biển, mắt thấy kinh mạch trong cơ thể hắn sắp gặp phải sự phá hoại của hỏa nguyên khí bạo ngược, linh hồn lực của Lâm Minh đột nhiên trầm xuống - mầm non Tà Thần!

Ầm ầm!

Ở trong đan điền của Lâm Minh, năng lượng ẩn giấu trong mầm non Tà Thần đột nhiên bộc phát ra. Hai phiến lá hình ngọn lửa tùy ý duỗi ra, nhất là chiếc lá hình lửa thứ hai, vuông chằn chặn như là một chiếc ngọc tỷ. Đây chính là Lâm Minh cắn nuốt mảnh vỡ pháp tắc lửa do Tiêu Đạo Cực tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ đời 26 để lại trong bia đá Cực Đạo trong khảo nghiệm của Thánh Khí Các mà ngưng tụ thành.

Tiêu Đạo Cực cảnh giới bậc nào, hắn không phải Phượng Minh Cung chủ mà là một đời tộc trưởng của Phượng tộc thượng cổ, hơn nữa còn là người nổi bật trong số tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ. Pháp tắc đại đạo hắn để lại, tuy rằng chỉ là một chút mảnh vỡ cũng cực kỳ khó được. Căn bản không phải đệ tử bình thường có thể tìm hiểu.

Lâm Minh dựa vào mầm non Tà Thần mới có thể cắn nuốt được nó.

Có mầm non Tà Thần hấp thu, những hỏa nguyên khí vô cùng cuồng mãnh kia lập tức yếu bớt hơn nửa.

- Ồ? Ba hơi thở rồi.

Trưởng lão họ Tôn trong lòng cả kinh, hắn vốn tưởng rằng Lâm Minh kiên trì không đến một hơi sẽ bị thương. Không nghĩ tới, Lâm Minh đã kiên trì ba hơi thở lại cũng chỉ sắc mặt ửng đỏ mà thôi.

Bốn hơi!

Bạch Đạo Hồng cũng động dung.

Kế tiếp, năm hơi, sáu hơi... Bạch Đạo Hồng càng ngày càng giật mình. Mãi cho đến hơi thở thứ bảy, Lâm Minh rốt cuộc chống đỡ không nổi, thân thể bị cương phong hỏa nguyên khí cuồng mãnh đánh bay ra ngoài, với tốc độ vượt vận tốc âm thanh, chạm mạnh lên thân Linh hạm.

Tuy nhiên va chạm mức độ như vậy đối với Lâm Minh tu luyện thuật luyện thể mà nói còn không tính là gì. Chỉ là một ít kinh mạch của hắn bị hỏa nguyên khí đốt thương, mầm non Tà Thần cắn nuốt mảnh vỡ pháp tắc dù sao không phải là chính Lâm Minh lĩnh ngộ. Lý giải của hắn đối với ý cảnh Sang Sinh thủy chung là không đủ.

Chương 992-993

992: Thực nhật thiên đỉnh

- Khụ khụ!

Lâm Minh ho khan dữ dội, từ trên thân hạm đứng lên, sắc mặt hơi hơi trắng bệch. Cảm giác chạy một vòng toàn thân, cũng không bị thương quá nghiêm trọng. Với sức khôi phục của Lâm Minh, ăn đan dược đả tọa 15’ là có thể khôi phục.

Tuy rằng vừa rồi nếm thử thất bại, nhưng là Lâm Minh lại cảm thấy thu hoạch rất nhiều, lý giải đối với ý cảnh Sang Sinh lại sâu thêm một tầng. Hắn mơ hồ cảm giác được, đem năng lượng lửa có tính hủy diệt chuyển hóa thành năng lượng màu xanh, chính là hình thức ban đầu của Thanh Liên lĩnh vực.

Pháp tắc thủy chung phải chính mình lý giải mới là vững chắc nhất. hạt giống Tà Thần tuy rằng có thể cắn nuốt mảnh vỡ pháp tắc hệ hỏa, nhưng là thứ nó cắn nuốt Lâm Minh lại chỉ có thể sử dụng bị động, không thể tìm hiểu đạo lý trong đó. Cái này cũng giống như đem một cây nỏ giao cho Lâm Minh, tuy rằng có thể sử dụng nhưng lại sẽ không biết chế tạo. Như vậy đến tương lai xa xôi, nếu như cây nỏ này không đủ cường đại, Lâm Minh cũng không có khả năng vứt bỏ nó để tự chế tạo một cái uy lực lớn hơn. Bởi vì hắn ngay từ đầu đã không hiểu được nguyên lý.

Con đường võ đạo, phải đặt nền tảng tốt, nếu không càng về sau lại càng có vẻ không đủ sức lực.

Lâm Minh từ trong Tu Di Giới lấy ra một viên đan dược nuốt vào, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Ở trên bầu trời, Bạch Đạo Hồng cùng trưởng lão họ Tôn nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt nhau.

- Tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu, ở trong cương phong Hỏa Linh tinh kiên trì thời gian sáu hơi thở...

Trong lòng Bạch Đạo Hồng nhớ lại một chút về Lộ Tiểu Diên khi ở Mệnh Vẫn tầng sáu, tầng bảy, cũng tuyệt đối không làm được điểm này:

- Kỳ quái. Lâm sư đệ này lý giải pháp tắc hệ hỏa so với Lộ Tiểu Diên ở Mệnh Vẫn kém hơn không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể làm được?

Lộ Tiểu Diên khi ở Mệnh Vẫn tầng sáu, sớm đã đem ý cảnh Sang Sinh lĩnh ngộ đến viên mãn, tu thành Thanh Liên lĩnh vực, thậm chí bắt đầu thăm dò ý cảnh pháp tắc hệ hỏa tầng thứ bốn. Điểm này Lâm Minh xa xa không thể sánh bằng.

Bạch Đạo Hồng vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ bị cương phong thổi chật vật không chịu nổi, không nghĩ tới hắn lại kiên trì thời gian sáu hơi thở, vượt xa khỏi dự kiến của hắn.

Trưởng lão họ Tôn truyền âm nói:

- Người này hẳn là có cơ duyên khác, tuy nhiên... trình độ lý giải của hắn đối với pháp tắc vẫn là quá thấp. Pháp tắc càng đến cảnh giới về sau lại càng trọng yếu, Lâm Minh tương lai có thể trưởng thành đến trình độ nào, không dễ nói.

Bạch Đạo Hồng gật đầu nói:

- Pháp tắc không tăng lên được, trong tương lai khó thể đột phá cảnh giới. Tuy nhiên trong chiến lực cùng cấp, Lâm sư đệ ở Phượng Minh Cung lại xem như là vô địch.

Trong thời gian hai người bọn họ truyền âm trao đổi, các đệ tử khác cũng đang khe khẽ nói nhỏ.

- Lâm sư huynh quả nhiên là thất bại. Tuy nhiên kiên trì thời gian sáu hơi thở, hẳn là đã không tệ rồi chứ hả?

- Điều này ai biết được. Ta cũng là lần đầu tiên đến Hỏa Linh tinh.

Nếu không ngươi cũng rút bỏ chân nguyên hộ thể thử một chút liền hiểu được sáu hơi là khái niệm gì.

- Nói đùa gì thế!

Đệ tử nói chuyện trước sắc mặt cứng đờ, rút bỏ chân nguyên hộ thể đối mặt với cương phong tàn phá bừa bãi như thế, hắn cũng không có dũng khí như vậy.

Những đệ tử này căn bản không biết ở trong cương phong kiên trì thời gian sáu hơi thở là khái niệm gì. Là lợi hại hay là không được. Tuy nhiên, có một số đệ tử đối với chính mình tin tưởng mười phần cũng có chút ý tứ nóng lòng muốn thử. Muốn nghiệm chứng một chút xem mình có thể làm được đến một bước nào.

Đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng phượng hót to rõ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên chín tầng trời, một con Thất Thải Thần Điểu lao thẳng xuống dưới. Con Thất Thải Thần Điểu này giang cánh chừng 100 dặm. Cương phong Hỏa Linh tinh bị cánh của thần điểu này phẩy một cái liền tách ra giống như dòng nước. Luồng khí thế và uy áp khủng bố đó khiến đệ tử Phượng Minh Cung lập tức nhốn nháo cả lên.

- Đó là con chim gì?

Một đệ tử Hỏa Điểu Điện cả kinh kêu lên.

- Thất Thải Thần Điểu giang cánh trăm dặm. Trời ạ, lần đầu tiên nhìn thấy thần điểu lớn như vậy. Cương phong Hỏa Linh tinh đối với chúng ta mà nói là trí mạng, đối với nó quả thật giống như gió thường. Nó sẽ không phải là Phượng Hoàng chứ!

Lại một đệ tử la hoảng theo.

Đối với đệ tử bình dân của Phượng Minh Cung mà nói, bình thường sao có thể nhìn thấy thần điểu như vậy?

- Đều câm miệng cho ta! Kêu la ầm ĩ còn ra thể thống gì! Phượng

Hoàng là Thần thú, sao có thể bị người tuần phục? Con Chu Tước bảy màu kia chẳng qua là một con chim thường của Lung Phượng Cung thuần dưỡng, dùng một tia máu mào Phượng làm phép ra mà thôi. Xem bộ dạng của các ngươi, thật sự là mất mặt xấu hổ!

Nhìn thấy các đệ tử của Hỏa Điểu Điện kêu to gọi nhỏ, trưởng lão họ Tôn sắc mặt trầm xuống, hết sức khó chịu.

Hắn đương nhiên khó chịu. Một lần dẫn dắt đệ tử tiểu bối thí luyện Cổ Phượng mà thôi, Lung Phượng Cung không ngờ lấy Chu Tước bảy màu làm tọa kỵ khoe khoang. Chu Tước bảy màu thân dài trăm dặm, giang cánh có thể che khuất bầu trời. So với con chim lớn này, Linh hạm bọn họ cưỡi liền giống như một món đồ chơi.

- Nhất định là lão bà Sở Hồng Vân này dẫn đội, cũng chỉ có nàng thích làm ra nổi bật lớn như vậy.

Trưởng lão họ Tôn sa sầm mặt, ngẩng đầu nhìn trời. Con Chu Tước bảy màu này cuối cùng dừng ở phía trước cách đệ tử Phượng Minh Cung không xa. Sau khi nó khép cánh, thân thể lập tức nhỏ đi nhiều, nhưng cũng vẫn như một ngọn núi lớn trực tiếp chắn tảng lớn cương phong. Khiến cho một ít đệ tử Phượng Minh Cung vốn chống đỡ cực kỳ vất vả chợt giảm áp lực. Uy thế như thế khiến đệ tử tân tú của Phượng Minh Cung lập tức khí thế liền yếu đi một nửa.

Một luồng sáng đỏ từ trên lưng Chu Tước bảy màu bắn ra, vạch ra một đường cong xinh đẹp đi tới trước mặt đệ tử Phượng Minh Cung. Đây dĩ nhiên là một đám nữ đệ tử, không có lấy một nam đệ tử.

Có chừng mấy trăm mỹ nữ, tùy tiện lấy ra một người đều là nghiêng nước nghiêng thành. Lung Phượng Cung chỉ thu nữ đệ tử, mà võ giả Phượng tộc thượng cổ bình thường thiên tư xuất chúng, bởi vì huyết mạch bản thân chính là tuyệt hảo, diện mạo khí chất cũng phần lớn cực kỳ xuất chúng. Cho nên khiến cho Lung Phượng Cung chính là nơi mỹ nữ tụ tập.

Những nữ nhân trước mắt này, dáng người hoặc đầy đặn hoặc yểu điệu; dung mạo hoặc ngây thơ hoặc quyến rũ; khí chất hoặc phong tình vạn chủng hoặc băng khanh ngọc khiết. Mấy trăm mỹ nữ đứng chung một chỗ, tùy ý nói chuyện với nhau, oanh oanh yến yến. Thi thoảng nhìn thấy cánh tay cẳng chân mềm mại trắng nõn lộ ra, quả nhiên là nhuyễn ngọc ôn hương, tinh xảo như đồ sứ. Lực rung động đối với thị giác lớn không phải là bình thường.

Thế cho nên một ít nam đệ tử phía Phượng Minh Cung đều nhìn mắt tròn xoe. Phượng Minh Cung, nam đệ tử chiếm tám phần, ở đâu từng ra mắt tình cảnh như vậy?

Nhìn thấy đám nam đệ tử Phượng Minh Cung ánh mắt đăm đăm kia, phần đông nữ đệ tử Lung Phượng Cung thoáng sửng sốt, sau đó cười khanh khách không ngừng, dễ nghe giống như chuông bạc. Điều này lập tức khiến sắc mặt trưởng lão họ Tôn càng trở nên khó coi. Quả thật như muốn chảy ra nước.

Thật sự là quá mất mặt!

- Ồ, hóa ra là Phó điện chủ Tôn Bách Tinh dẫn đội sao?

Theo một giọng nữ êm tai truyền đến, một mỹ phụ áo đỏ quần áo bay bay hạ xuống trước mặt trưởng lão họ Tôn, mặt mang ý cười.

- Hừ, lão phu ở Phượng Minh Cung không có địa vị gì, lăn lộn đến hiện tại cũng chỉ là một Phó điện chủ Phượng Hoàng Điện, lại lên nữa cũng không có hy vọng gì, đến làm loại công tác chân chạy này cũng là nên. Ngược lại là Sở Hồng Vân ngươi, không phải nghe nói mắt thấy sắp đến cảnh giới Thần Quân hậu kỳ sao, làm sao không bế quan khổ tu, đến nơi này góp náo nhiệt gì. Thí luyện Cổ Phượng này, như thế nào cũng phải kéo dài một hai năm đó.

Từ ý tứ giấu trong lời Tôn Bách Tinh mà nghe, dường như nữ nhân gọi là Sở Hồng Vân này thực lực càng ở trên Tôn Bách Tinh, nhưng Tôn Bách Tinh nói chuyện lại không chút khách khí, rất có ý tứ xem thường trào phúng.

- Ha ha ha! Tôn Phó điện chủ thật sự là nhỏ mọn, không phải lần trước ngươi ở chỗ thiếp tahan mua Ngũ Kim Chi Tinh, chào giá nhiều hơn một chút, vốn chính là chuyện ngươi tình ta nguyện, không đến mức canh cánh trong lòng như vậy chứ.

- Cái gì gọi chào giá nhiều hơn một chút, là nhiều gấp đôi được không? Nguyên bản số Ngũ Kim Chi Tinh đó cũng là phải phân phối cho Phượng Minh Cung chúng ta, nhưng là lại bị Lung Phượng Cung các ngươi sử dụng một chút thủ đoạn chặn lại, đừng cho là ta không biết.

Tôn Bách Tinh dùng chân nguyên truyền âm nói.

Bị Tôn Bách Tinh phản kích như vậy, Sở Hồng Vân chẳng những không giận ngược lại cười đến run rẩy cả người:

- Không sai, cái này cũng không có gì không dám thừa nhận. Tài nguyên tổng bộ phân phát xuống dưới vốn chỉ có bằng ấy, ai tranh được là bản lĩnh của người đó, các ngươi không tranh được có thể trách ai? Tuy nhiên Sở Hồng Vân ta cũng không phải người keo kiệt. Lần trước chiếm của Tôn Phó điện chủ một chút tiện nghi, lần này lại cấp cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi có thể nắm chắc, chẳng những có thể thắng lại tổn thất, hơn nữa còn kiếm một khoản lớn.

- Bớt giở bài đó ra, ngươi làm sao có lòng tốt như vậy, đừng mơ lại gạt ta nữa.

Tôn Bách Tinh trực tiếp từ chối, bộ dạng lười bàn luận nhiều.

- Ồ? Chẳng lẽ Tôn Phó điện chủ đối với Hàn Sương Tiên Nhị đều chướng mắt rồi sao? Ta lại nghe nói, ngươi gần nhất đang thu thập tài liệu muốn luyện chế một viên Phượng Tâm Đan, muốn tìm kiếm cơ hội đột phá cảnh giới Thần Quân hậu kỳ. Hàn Sương Tiên Nhị này chính là một trong những vị chính của Phượng Tâm Đan, chẳng lẽ Tôn Phó điện chủ đã kiếm được rồi?

Sở Hồng Vân nói nhìn như lơ đãng, giọng điệu của nàng rõ ràng lộ ra cảm giác nắm chắc thắng lợi. Hàn Sương Tiên Nhị là một loại tài liệu quý báu nhất, khó kiếm được nhất của Phượng Tâm Đan. Nàng không tin Tôn Bách Tinh sẽ không động lòng.

- Cái gì? Hàn Sương Tiên Nhị?

Tôn Bách Tinh ánh mắt thoáng ngưng, quả nhiên động dung. Hắn tuổi đã không nhỏ, còn không đột phá cảnh giới Thần Quân hậu kỳ thì thật sự không hy vọng nữa. Viên Phượng Tâm Đan này đối với hắn mà nói là cực kỳ trọng yếu, cho dù là biết rõ Sở Hồng Vân đang tính kế hắn, hắn cũng không thể không nhảy vào hố. Thật sự là hấp dẫn quá lớn. Hiện tại đối với Tôn Bách Tinh mà nói, trừ tính mạng ra, cái gì cũng không trọng yếu bằng luyện chế Phượng Tâm Đan.

- Ngươi muốn cái gì? Nói thẳng đi!

- Ha ha, đơn giản. Ta chính là muốn cùng Tôn Phó điện chủ đánh cược thành tích thí luyện lần này một keo. Nếu đệ tử Phượng Minh Cung các ngươi lấy được thành tích tốt hơn, Hàn Sương Tiên Nhị này ta hai tay dâng lên!

- Cược thành tích!

Tôn Bách Tinh tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, hắn tuy rằng cần gấp Hàn Sương Tiên Nhị nhưng cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng. Hắn chịu thiệt quá nhiều lần, đã có chút sợ đối với nữ nhân Sở Hồng Vân này.

- Ngươi nói thẳng đi, coi trọng cái gì của lão phu vậy?

- Hì hì, Tôn Phó điện chủ quả nhiên thông minh. Nếu đệ tử Phượng Minh Cung các ngươi thua, như vậy ta muốn đan lô của ngươi - Thực Nhật Thiên Đỉnh!

- Cái gì!?

Tôn Bách Tinh biến sắc. Thực Nhật Thiên Đỉnh này là cơ duyên lớn nhất trong đời hắn, một lần Bí cảnh tầm bảo ngẫu nhiên nhận được. Không có Thực Nhật Thiên Đỉnh này, hắn căn bản không đi tới cảnh giới hôm nay. Sở Hồng Vân này, vừa mở miệng rồi lại muốn đúng “tử huyệt” của hắn!

- Sở Hồng Vân, ngươi quả nhiên vẫn là ngươi. Sói không đổi được ăn thịt, ngươi thật là đủ hiểm. Vừa mở miệng liền muốn tính mạng tài sản của lão phu. Bàn tính này, tính hay lắm!

- Ha ha, cảm ơn Tôn Phó điện chủ khích lệ. Tuy nhiên ta đoán, nếu như Tôn Phó điện chủ không kiếm được Hàn Sương Tiên Nhị, giữ lại Thực Nhật Thiên Đỉnh này tác dụng cũng không phải rất lớn. Không biết Tôn Phó điện chủ cược hay là không cược đây?

Sở Hồng Vân cười tủm tỉm nói, bộ dạng ăn chắc Tôn Bách Tinh.

993

Nguồn thiếu chương.

Chương 994: Hỏa ngục thí luyện

Nguồn không có chương 993

Sau khi đệ tử Phượng Minh Cung và Lung Phượng Cung tới, vào lúc ban đêm, đệ tử Cầu Hoàng Cung cũng đến.

Hoàn toàn tương phản với Phượng Minh Cung, đệ tử Cầu Hoàng Cung với đệ tử nam tính chiếm đa số. Trong Phượng Hoàng, phượng là trống, hoàng là mái, bản thân Cầu Hoàng còn có ý nghĩa là cầu được sánh đôi.

Bất luận Phượng Minh Cung hay là Cầu Hoàng Cung, nam đệ tử trong đó đều lấy cưới được nữ đệ tử của Lung Phượng Cung là quang vinh, mà mỗi lần Cổ Phượng thí luyện chính là thời cơ tốt để nam đệ tử của hai tông môn kết bạn với nữ đệ tử.

Có thể khoe mẽ, có thể nhận được ban thưởng, có thể giành được mỹ nhân về... đối với nam đệ tử mà nói, còn có chuyện gì tốt bằng?

Sau khi đệ tử Cầu Hoàng Cung đến, rốt cục Cổ Phượng thí luyện bắt đầu rồi.

Địa điểm chính của thí luyện Hỏa Linh tinh Cổ Phượng là một tòa Thần Tháp trong lòng đất, gọi là 18 tầng tháp hỏa ngục, là bảo vật cấp linh khí, đẳng cấp còn cao hơn so với Thánh Khí Các, mà Xích Hoàng chính là khí linh của 18 tầng hỏa ngục này.

18 tầng tháp hỏa ngục tạo hình rất cổ quái, bình thường bảo tháp đều là dưới lớn trên nhỏ, mà 18 tầng tháp hỏa ngục hoàn toàn trái lại, là dưới nhỏ trên lớn, nó giống như là một tòa bảo tháp đảo ngược xuống chui vào trong lòng đất.

Thân tháp 18 tầng nghe ra không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, thân tháp của 18 tầng hỏa ngục biến ảo thành dài tới 18 vạn dặm, mỗi một tầng một vạn dặm, từ bề mặt đất Hỏa Linh tinh nối thẳng đến tâm trái đất của Hỏa Linh tinh!

Bất kể hằng tinh hay là hành tinh bình thường, đều là càng đến trung tâm độ nóng càng cao, môi trường cũng càng khủng bố.

Ở trung tâm của hằng tinh độ nóng phải cao hơn cả vạn lần so với dung nham! Với độ nóng này, cường giả cảnh giới Thần Biến chạm vào một cái, đều sẽ lập tức bị đốt thành tro bụi.

Hỏa Linh tinh tuy rằng không phải hằng tinh, nhưng là một đại tinh thể tập hợp vô số hỏa nguyên khí. Nó chưa chắc kém bao nhiêu so với một viên tiểu hằng tinh. Không nói gì khác, chỉ là cương phong hỏa linh khí ở mặt ngoài của nó, đã vượt qua vận tốc âm thanh, tốc độ khủng bố như thế quét qua một cái chính là mấy vạn năm, mấy chục vạn năm. Hơn nữa là ở trong phạm vi gió quét qua toàn bộ tinh, năng lượng cần thiết có thể nghĩ mà biết.

Bên ngoài đã khủng bố như vậy, bên trong nó còn đáng sợ đến cỡ nào. Độ nóng, áp lực đều đạt tới mức khó có thể tưởng tượng.

Tầng thứ nhất của 18 tầng tháp hỏa ngục có độ nóng thấp nhất, nhưng cũng chỉ là nói tương đối. Tầng thứ nhất kéo dài một vạn dặm, khởi đầu độ nóng đã vượt qua dung nham; càng đi xuống, càng đến gần tầng thứ hai, độ nóng lại càng cao. Đến tận đáy của tầng thứ nhất thì độ nóng phải đạt tới mấy chục lần dung nham.

Độ nóng còn chỉ là một phương diện trong đó, trong 18 tầng hỏa ngục còn có các loại trận pháp, làm cho người thí luyện tiến vào trong đó chịu đủ tra tấn.

Lâm Minh đi cùng với rất nhiều đệ tử Phượng Minh Cung, lơ lửng trên cao vùng trời 18 tầng tháp hỏa ngục. Nền của tòa bảo tháp này đường kính vượt qua 3 vạn dặm, còn rộng lớn hơn nhiều so với Vạn Cổ Ma Khanh.

Thân tháp bề rộng 3 vạn dặm, cao 18 vạn dặm, một cái quái vật lớn như vậy, không biết lúc trước là vị đại năng nào thi triển đại thần thông đưa 18 tầng tháp hỏa ngục vào trong Hỏa Linh tinh.

Lâm Minh mơ hồ có cảm giác, nguyên khí thiên địa của Hỏa Linh tinh đều bị tòa Thần Tháp này hấp thu. Từ mặt ngoài đến tâm trái đất, không biết bao nhiêu vạn năm nay, Tháp hỏa ngục không có lúc nào là không hấp thu hỏa nguyên khí của Hỏa Linh tinh. Lâm Minh hoài nghi, các đại năng của Phượng tộc thượng cổ, là muốn sử dụng Hỏa Linh tinh để tế luyện 18 tầng tháp hỏa ngục, cuối cùng làm cho đẳng cấp của Tháp hỏa ngục tăng lên một tầng.

Dùng một tinh cầu làm đan lô để luyện chế một Thần Tháp dài 18 vạn dặm: quyết đoán như thế thật đã vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh!

- Đi! Các đệ tử đều đi theo ta tiến vào 18 tầng hỏa ngục. Ở trong này tu luyện, xem các ngươi có thể dừng lại ở tầng nào!

Tôn Bách Tinh nói xong, dẫn mọi người bay vào 18 tầng hỏa ngục.

Ở các hướng khác, đệ tử của Lung Phượng Cung, Cầu Hoàng Cung cũng cùng một lúc bay vào bên trong 18 tầng hỏa ngục.

Vừa tiến vào không gian bên trong 18 tầng hỏa ngục, lập tức Lâm Minh cảm giác cương phong hỏa nguyên khí đột nhiên tăng lên gấp đôi!

Nơi này căn bản chính là một mảng biển lửa, vô số sương mù màu đỏ tràn ngập trong không gian rộng lớn này. Một khu vực đỏ mênh mông, che lấp hết thảy tầm nhìn, hoàn toàn không thấy rõ phía sau sương mù đỏ kia có những gì.

Lâm Minh lại biết, phía dưới sương mù đỏ này là một cái động không đáy nối thẳng đến tâm trái đất của Hỏa Linh tinh, càng đi xuống sâu càng khủng bố...

Trước đây rất nhiều đệ tử Địa giai của Phượng Minh Cung, thời điểm ở bề mặt Hỏa Linh tinh dùng chân nguyên hộ thể chống đỡ cũng đã rất miễn cưỡng, càng đừng nói ở trong cương phong của 18 tầng hỏa ngục này. Ngay tại chỗ lập tức có bốn năm đệ tử không chống đỡ được, chân nguyên hộ thể vỡ nát giống như vỏ trứng.

- A!

Mấy đệ tử này phát ra tiếng kêu sợ hãi, mắt thấy cương phong chảy ngược vào tàn sát bừa bãi, sắp xé toạt bọn họ thành mảnh nhỏ, mà đúng lúc này, bỗng dưng xuất hiện một tầng năng lượng màu xanh đậm bao bọc toàn thân bọn họ, ngăn cách cương phong hỏa linh khí ở bên ngoài, cũng giúp cho mấy người bọn họ tránh khỏi kết cục bị xé thành mảnh nhỏ.

Mấy tên đệ tử còn kinh hồn chưa định thần, ngay khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ gần như nghĩ rằng mình sắp mất mạng rồi.

- Đây là...

Bọn họ nhìn năng lượng màu xanh đậm sáng lên chung quanh thân thể mình, kinh ngạc kêu lên.

- Thật vô dụng! Hừ! Thật không hiểu các ngươi là làm thế nào chen vào tư cách thí luyện, lúc này mới vừa bắt đầu đi vào 18 tầng hỏa ngục, chỉ là đối mặt với một ít cương phong các ngươi đã không chịu nổi, còn phải nhờ Xích Hoàng tiền bối ra tay cứu các ngươi, quả thực làm mất mặt Phượng Minh Cung chúng ta!

Tôn Bách Tinh nói không chút khách sáo. Hóa ra năng lượng màu xanh đậm cứu những đệ tử này, là khí linh Xích Hoàng của 18 tầng tháp hỏa ngục phát ra. Tôn Bách Tinh vốn đáp ứng đánh cược với Sở Hồng Vân, tâm tình đã rất trầm trọng, lo được lo mất, hiện tại nhìn thấy đệ tử mình dẫn đi thực lực yếu kém như vậy, sao hắn có thể không nổi giận.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, truyền đến một tràng tiếng cười giòn tan, không cần nhìn cũng biết người tới đương nhiên là Sở Hồng Vân của Lung Phượng Cung.

Ở phía sau nàng, đi theo một đám đệ tử Lung Phượng Cung, người cầm đầu đúng là Lộ Tiểu Diên mặc một thân áo lam; ở phía sau Lộ Tiểu Diên là một cô gái tinh ranh cổ quái tên là Nguyệt Nhi.

Trừ bọn họ, Lung Phượng Cung còn có 8, 9 trăm tên nữ đệ tử, bình quân thực lực của họ, quả thật mạnh hơn một bậc so với Phượng

Minh Cung. Mặc dù đệ tử Hỏa Điểu Điện của Lung Phượng Cung kém cỏi nhất, cũng có thể duy trì chân nguyên hộ thể không vỡ nát, chỉ là chống đỡ có chút miễn cưỡng mà thôi.

Trên thực tế, ở Phượng tộc thượng cổ, tỉ lệ thiên tài nữ tính hơi cao một ít so với nam tính. Lúc trước Thần Hoàng Đảo cũng như thế, huyết mạch Phượng Hoàng tinh khiết cao độ càng dễ dàng xuất hiện trong cơ thể nữ tính.

Mà ở toàn bộ Thừa Thiên giới, thiên tài nữ tính của Phượng tộc thượng cổ hết tám phần đều tập hợp ở Lung Phượng Cung.

Kể từ đó, Lung Phượng Cung ở phương diện thiên tài vượt qua Phượng Minh Cung và Cầu Hoàng Cung, tài nguyên được phân phối từ tổng bộ nơi đó cũng vượt qua Phượng Minh Cung và Cầu Hoàng Cung.

- Hì hì...

Nhìn thấy bộ dáng số đệ tử Phượng Minh Cung vụng về như vịt lội lên cạn, Nguyệt Nhi bật cười giòn tan. Nàng thoạt nhìn chỉ có mười mấy tuổi, ở trong cương phong hỏa nguyên khí lại giống như một con cá nhỏ linh hoạt, hành động không có chút trở ngại.

- Chúng ta đi trước một bước, tới tầng thứ hai của 18 tầng hỏa ngục chờ các ngươi!

Sở Hồng Vân cười nói, nói xong dẫn theo nữ đệ tử dưới trướng của nàng vọt đi thẳng xuống trong lòng đất.

- Theo sau!

Tôn Bách Tinh lạnh lùng nói:

- Phát hiện mình không chống đỡ được nữa thì dừng lại tu luyện tại chỗ! Thí luyện 18 tầng tháp hỏa ngục lần này sẽ kéo dài hai mươi ngày, sau đó các ngươi còn phải trải qua rất nhiều đặc huấn khắc nghiệt gian khổ, nếu không chống đỡ được, sớm cút đi cho lão phu!

Tôn Bách Tinh đã bắt đầu mắng chửi người, tiếp theo đó hắn không hề để ý tới những đệ tử tầng dưới chót kia, bắt đầu mang theo đệ tử tinh nhuệ của Phượng Minh Cung phóng vọt đi xuống tầng dưới sâu.

Theo khoảng cách gia tăng, cương phong hỏa nguyên khí càng ngày càng mãnh liệt. Cương phong ở nơi này, hình thành dòng khí xoắn ốc xoay tròn với tốc độ cao, loại dòng khí này giống như lưỡi đao sắc bén quét tới, võ giả tu vi không đủ bị cuốn vào sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Không chỉ như thế, độ nóng ở chung quanh cũng càng ngày càng cao, đã tới tám chín lần độ nóng của dung nham.

Dưới độ nóng như vậy, tuy rằng các thiên tài ở đây có thể chịu đựng được, nhưng mức tiêu hao chân nguyên trong cơ thể bọn họ sẽ tăng lên thật to, làm cho bọn họ chống đỡ càng khó khăn hơn.

Không ngừng có đệ tử bị đội ngũ vứt bỏ lại, bởi vì không chống đỡ được, không thể đi tiếp. Trong đó có không ít đệ tử chân nguyên hộ thể trực tiếp vỡ nát, được khí linh của 18 tầng hỏa ngục bảo vệ, đưa lên chỗ cao.

Đương nhiên, nữ đệ tử Lung Phượng Cung cũng không phải mỗi người đều là thiên tài, thời điểm đến chỗ sâu trăm dặm, cũng bắt đầu không ngừng có nữ đệ tử Lung Phượng Cung bị tụt lại, những nữ đệ tử này liền tùy tiện lựa chọn một chỗ làm nơi tu luyện bước đầu.

Ở 18 tầng hỏa ngục có rất nhiều loại phương pháp tu luyện, trong đó một loại đơn giản nhất chính là ở 18 tầng hỏa ngục, dùng chân nguyên để chống cự thanh tẩy của hỏa ngục, thẳng đến chân nguyên hao hết, thậm chí có một số người sẽ hôn mê đi.

Thân thể của võ giả giống như một cái ao, mà chân nguyên giống như nước trong ao, nước ao sẽ lần lượt tiêu hao sạch sẽ, áp bức ra cực hạn của thân thể, chẳng khác nào đào sâu thêm cái ao, như vậy có thể làm cho cơ sở vững chắc hơn.

Đây là phương pháp tu luyện cực kỳ đơn giản, nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu.

Trừ Lung Phượng Cung, đệ tử của Cầu Hoàng Cung thật ra cũng tám lạng nửa cân so với Phượng Minh Cung, đợi tới thời điểm tiến vào 18 tầng hỏa ngục khoảng cách ba ngàn dặm, đã có một nửa đệ tử bởi vì không chịu nổi mà dừng lại trên đường.

Kế tiếp, 4000 dặm, 5000 dặm, 6000 dặm!

Độ sâu nhanh chóng sâu thêm, độ nóng nơi này đã đạt tới độ nóng gấp mười mấy lần dung nham, tốc độ của cương phong xoắn ốc cũng đạt tới gấp mười vận tốc âm thanh. Bởi vì tốc độ gió thật sự quá nhanh, tốc độ cao của dòng khí lưu động hình thành tiếng nổ đáng sợ, giống như tiếng đao khắc lên mặt băng thủy tinh, cực kỳ bén nhọn chói tai!

Cho dù là những thiên tài trong đệ tử tân tú, thời điểm vừa tới Hỏa Linh tinh có thể ung dung đối mặt với cương phong Hỏa Linh tinh kia,nhưng ở trong này chân nguyên hộ thể của họ cũng bị hao hụt giống như bọt xà bông lắc lư trước gió, dường như sẽ bị vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Bồng!”

Một đệ tử của Chu Tước Điện đi phía trước, chân nguyên hộ thể vỡ nát, thân thể trực tiếp bị quăng ra ngoài, tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, thân thể hắn đã được một tầng năng lượng màu xanh bao bọc.

Một màn này, Lâm Minh trông thấy âm thầm líu lưỡi: ba phân cung ước chừng gần 3000 đệ tử, cùng nhau đi xuống 18 tầng hỏa ngục, phân tán ở các hướng khác nhau. Khí linh tên là Xích Hoàng kia không ngờ lại có thể chia thần thức ra làm 3000 cổ, đồng thời chiếu cố đến mỗi người.

Hơn nữa trong khoảnh khắc từ lúc chân nguyên hộ thể của đệ tử đó vỡ nát đến lúc cương phong hỏa nguyên khí nhập thể kia sợ là chỉ có thời gian một phần ngàn cái nháy mắt, Xích Hoàng lại có thể ở trong thời gian ngắn như thế phát ra năng lượng ngọn lửa màu xanh ẩn chứa ý cảnh Sang Sinh kịp thời bảo vệ những đệ tử

này.

Phần thực lực này, thật sự khiến lòng người kinh sợ!

- Thật không biết Xích Hoàng này đến tột cùng là cảnh giới gì?

Lâm Minh lầm bầm trong miệng. Đúng lúc này, Tôn Bách Tinh nói:

Còn chừng hai ngàn dặm là đi ra tầng thứ hai, mọi người cắn răng kiên trì cho ta!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 995: Tầng thứ hai hỏa ngục

Mọi người đã đi vào 8000 dặm hỏa ngục, đây là một độ sâu đáng sợ! Ở trong này, độ nóng của lửa không đơn giản, cương phong hỏa nguyên khí cực kỳ khủng bố, còn có hỏa vụ dày đặc kia mang đến áp lực thật lớn, đặt trên chân nguyên hộ thể của võ giả, giống như ép trên thớt phát ra tiếng vang “rốp rốp”.

- Giữ vững tâm thần, không cần cứng rắn kháng cự chính diện, phải sử dụng lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ của các ngươi, dùng sức lực khéo léo chống đỡ, điều này có ích lợi thật lớn đối với rèn luyện chân nguyên của các ngươi!

Tôn Bách Tinh vừa nói, vừa bay đi xuống phía dưới. Độ sâu 8000 dặm, cho dù là đệ tử của Phượng Hoàng Điện đều có chút không chống đỡ nổi.

9000 dặm!

Vài đệ tử của Phượng Hoàng Điện bằng vào quan hệ mới tiến vào, rốt cục chân nguyên hộ thể vỡ nát, trong đó một thiếu niên mặc áo gấm bởi vì tiêu hao quá lớn, hôn mê bất tỉnh tại đương trường. Hắn trực tiếp được Xích Hoàng dùng năng lượng ngọn lửa màu xanh đậm bao bọc, đưa đến trong một tiểu thế giới an toàn.

Khoảng cách 1000 dặm còn lại này, độ khó cấp tốc tăng cao, càng lúc càng nhiều đệ tử Phượng Hoàng Điện không chống đỡ được.

Mà trừ Phượng Hoàng Điện ra, đệ tử ba đại điện khác càng không chịu nổi, chỉ còn lại có một người trải qua sàng lọc, đó chính là Chu Phi.

Lúc này Chu Phi coi như thoải mái, tuy nhiên hắn thoải mái cũng không còn bao lâu.

Hắn không kìm nổi nhìn lại hướng Lâm Minh. Lâm Minh có thể kiên trì tới đây cũng ở trong dự kiến của hắn, nếu không cũng không xứng đáng để hắn liệt vào mục tiêu tương lai phải vượt qua.

“Hỏa Viêm Quảng, Lâm Minh, ta thật muốn nhìn xem các ngươi có thể kiên trì đến một bước nào?” Chu Phi nghĩ như vậy, rồi tăng tốc đi xuống.

Hỏa ngục tầng hai, gần trong gang tấc.

Đúng lúc này, mọi người ở trong màn bụi màu đỏ mờ mịt, nhìn thấy một đám nữ nhân. Cầm đầu chính là một cái mỹ phụ, đúng là Sở Hồng Vân.

Nàng ở chỗ này chính là chờ đệ tử Phượng Minh Cung.

- Ha ha...

Nhìn thấy đệ tử Phượng Minh Cung chạy tới, khóe miệng Sở Hồng Vân nổi lên một độ cong, nàng là chờ ở chỗ này để nhìn xem, đệ tử tân tú của Phượng Minh Cung rốt cuộc thế nào.

Tôn Bách Tinh tự nhiên cũng trông thấy Sở Hồng Vân, nhân mã hai phương rất có ý đối chọi gay gắt.

- Đi! Đi xuống tầng thứ hai!

Sở Hồng Vân mang theo đệ tử dưới trướng, thẳng hướng tầng thứ hai.

Tôn Bách Tinh hít sâu một hơi, nói:

- Đều nâng cao tinh thần đi! Xuất ra toàn bộ thực lực, không nên giảm sĩ khí!

“Ầm!”

Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ hai, không gian đột ngột biến chuyển, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, lập tức đến một mảng thế giới màu lam nhạt.

Nơi này ngọn lửa có màu lam.

Tầng thứ hai của 18 tầng tháp hỏa ngục, độ nóng chợt tăng lên một cấp bậc đạt tới 30 lần dung nham. Cùng lúc đó, hỏa hệ nguyên khí nơi này, ở trên không trung hóa thành những con mãnh thú phóng vọt tới phía mọi người.

Mặc dù là Lâm Minh, thân ở trong không gian này cũng cảm nhận được áp lực thật lớn.

Đến lúc này, trừ đệ tử lớn tuổi không tính, đệ tử tân tú của Phượng Minh Cung chỉ còn lại ít ỏi có mười mấy người.

Mà Lung Phượng Cung nhiều hơn một ít, có tới hai mươi mấy người.

- Bạch Đạo Hồng! Ngươi mang đệ tử Thần Biến kỳ xuống phía dưới, ta đi theo đệ tử tân tú, chậm rãi đi!

Tôn Bách Tinh nói, hắn cảm nhận được, tầng thứ hai đã là cực hạn của đệ tử tân tú, đi xuống quá nhanh, sẽ làm cho đệ tử tân tú không chống đỡ được.

- Tốt! Tôn trưởng lão!

Bạch Đạo Hồng nói xong, mang theo rất nhiều đệ tử đã bước vào Thần Biến kỳ hóa thành một cái cầu vồng bay đi vào chỗ sâu trong hỏa ngục. Hai tầng hỏa ngục đầu đối với đệ tử cảnh giới Thần Biến mà nói, thật sự không tính là gì.

Sở Hồng Vân thấy một màn như vậy mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Diên! Dẫn đệ tử cảnh giới Thần Biến chúng ta đuổi theo Bạch Đạo Hồng, không được giảm khí thế của Lung Phượng Cung chúng ta!

- Dạ, sư thúc!

Lộ Tiểu Diên mặt không chút đổi sắc lên tiếng, mang theo đệ tử Lung Phượng Cung cảnh giới Thần Biến hóa thành cầu vồng xanh, đuổi theo hướng Bạch Đạo Hồng!

Hai luồng sáng trước sau truy đuổi, đúng là nổi lên so tốc độ ở trong thế giới hỏa ngục.

Đệ tử Thần Biến kỳ vừa đi, còn lại đều là đệ tử Mệnh Vẫn kỳ và Thần Hải kỳ.

Mà tiêu điểm cạnh tranh thì tập trung ở trên thân đệ tử tân tú dưới 33 tuổi.

Nguyên nhân không gì khác, bởi vì những người này mới là nhân vật mấu chốt quyết định thắng lợi hay là thất bại trong trận đánh cược này.

Lâm Minh cũng không có nôn nóng đi xuống, mà tĩnh tâm cảm thụ hỏa nguyên khí táo bạo nhưng lại huyền diệu ở nơi này, ở trong biến hóa của hỏa nguyên khí đủ các loại hình thái, lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ.

Đúng lúc này, Lâm Minh cảm nhận được một ánh mắt tập trung nhìn vào mình, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy ở trong Lung Phượng Cung gần bên, một cô gái dáng chừng 16, 17 tuổi, đang mỉm cười nhìn mình, trong ánh mắt có hàm chứa chút ý khiêu khích.

- Ngươi gọi là Lâm Minh phải không? Ta tên là Nhan Nguyệt Nhi! Ta nghe nói qua về ngươi, dường như ở thời điểm Mệnh Vẫn tầng năm ngươi từng chiến thắng nhân vật Mệnh Vẫn tầng chín, bởi vậy mà thanh danh lan truyền lớn?

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lướt qua Nhan Nguyệt Nhi, không nói gì. Võ giả đến Mệnh Vẫn kỳ, rất khó từ bề ngoài phán đoán tuổi, Nhan Nguyệt Nhi này hẳn là đã hơn 20 tuổi, tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy, so với mình còn cao hơn một tầng. Tu vi như vậy, ở trong đệ tử tân tú có thể đi tới tầng thứ hai hỏa ngục, xem như không tệ rồi.

Có thể với tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy đi tới đây, không hề nghi ngờ, nàng này là thiên chi kiêu nữ của Lung Phượng Cung, trong tương lai, rất có thể nàng trưởng thành là một nhân vật cấp bậc như Lộ Tiểu Diên.

- Hì hì... Hai người chúng ta tu vi gần như nhau, lần này chúng ta hãy tỉ thí với nhau xem, đến cuối cùng ai có thể tới tầng thứ ba trước, như thế nào?

Tầng thứ ba?

Lâm Minh hơi kinh hãi trong lòng, với trạng thái của hắn hiện tại, tầng thứ ba là tuyệt đối hắn không đến được, trừ phi vận dụng mầm non Tà Thần để che chắn hấp thu hỏa nguyên khí, như vậy có lẽ còn có một ít hy vọng; nếu không chỉ có cách mở ra không gian Hồng Mông, trực tiếp phá giải pháp tắc hỏa hệ trong hỏa ngục, như vậy Lâm Minh tự tin đến tầng thứ ba không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Lâm Minh cũng không nghĩ tới cậy nhiều vào mầm non Tà Thần, lực lượng pháp tắc cần phải chính mình lĩnh ngộ mới có thể vững chắc; còn Tà Thần lực cắn nuốt gì đó, chỉ có thể lấy để sử dụng, chung quy không phải của mình. Về phần mở ra không gian Hồng Mông thì điều đó lại hoàn toàn không dẫn tới hiệu quả thí luyện, làm như vậy không có ý nghĩa gì.

Cho nên Lâm Minh chuẩn bị chỉ dựa vào bản thân để xông vào 18 tầng hỏa ngục này.

Ở cách Nhan Nguyệt Nhi không xa, Sở Hồng Vân không bỏ sót hết thảy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên cười thầm: Phượng Tiên Cung còn không có người nào biết, Nhan Nguyệt Nhi có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, trong thân thể của nàng, có một nửa huyết mạch Nhân tộc, một nửa máu của Cổ Phượng!

Thiên tài tuyệt đỉnh như vậy, nàng đối với lực lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ và mức độ hòa hợp đều đạt tới cảnh giới cực kỳ khủng bố, là người bình thường theo không kịp! Sở Hồng Vân không chút nghi ngờ, Nhan Nguyệt Nhi ở tương lai, sẽ giành được thành tựu còn kinh người hơn cả Lộ Tiểu Diên.

Dù đặt nàng ở trong Lung Phượng Cung xuất hiện lớp lớp thiên tài, cũng là kỳ tài mấy trăm năm, hơn một ngàn năm mới có!

- Không có hứng thú! Ta nhiều lắm là đi xuống chừng 2000 dặm, sẽ không xuống sâu thêm nữa!

Lâm Minh mặt không chút đổi sắc nói. Hắn mơ hồ cảm giác được, Nhan Nguyệt Nhi này đối với lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ so với Hỏa Viêm Quảng đều chỉ có hơn chứ không kém.

Nên biết rằng, Hỏa Viêm Quảng nhưng vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín, ở thời điểm độ Mệnh Vẫn tầng chín được pháp tắc thiên đạo thanh tẩy; mà Nhan Nguyệt Nhi cũng không có trải qua những thứ này. Dưới tình huống như vậy, nàng lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ có thể đạt tới độ cao bằng Hỏa Viêm Quảng, thiên phú và ngộ tính của nàng có thể nghĩ mà biết!

Mà Lâm Minh thì sao? Trình độ lĩnh ngộ về pháp tắc hỏa hệ còn không theo kịp Hỏa Viêm Quảng, không hiểu biết pháp tắc hỏa hệ thì ở trong 18 tầng hỏa ngục này, mỗi hành động mỗi một bước đi đều phải trả giá hao tổn chân nguyên gấp mấy lần so với người khác, dứt khoát đừng nghĩ xuống tầng sâu. Nếu Lâm Minh không thuận theo dựa vào mầm non Tà Thần gian dối, hắn có thể đi xuống sâu, cũng chỉ là hai ba ngàn dặm dưới tầng hai hỏa ngục mà thôi.

- Ngươi thật chỉ có thể xuống tiếp 2000 dặm ư?

Nhan Nguyệt Nhi có vẻ ngạc nhiên:

- Trình độ ngươi chỉ như vậy ư? Thật không thú vị! Hồng Vân cô cô! Ngài xác định tên này là Lâm Minh, chính là đối thủ lớn nhất của ta lần này sao?

Nhan Nguyệt Nhi có vẻ bất mãn nhìn về phía Sở Hồng Vân. Lần này trước khi đến Hỏa Linh tinh, Sở Hồng Vân đã dặn dò Nhan Nguyệt Nhi không biết bao nhiêu lần, phải cẩn thận với Lâm Minh. Nhan Nguyệt Nhi vốn tưởng rằng Lâm Minh phải lợi hại ghê gớm lắm, kết quả hôm nay nhìn thấy, chẳng qua cũng chỉ thế thôi!

- Đừng khinh địch! Ưu thế của Lâm Minh không ở lĩnh ngộ về pháp tắc hỏa hệ, hắn có rất nhiều phương diện ngươi không so sánh được. Mà thí luyện lần này, tuy rằng pháp tắc hỏa hệ và mức độ hòa hợp hỏa hệ chiếm phần trọng yếu nhất, cũng sẽ không chuyên xét theo hai điểm này, bộ phận còn lại, cũng sẽ có khảo nghiệm!

- Hừ! Không tỉ thí thì làm thế nào biết các phương diện khác ta không bằng hắn! Hắn ở Mệnh Vẫn tầng năm có thể thắng Mệnh Vẫn tầng chín, có lẽ cũng chính vì tên Hỏa Viêm Quảng kia tự mình quá ngốc thôi! Nếu cô cô xem trọng hắn như vậy, Nguyệt Nhi sẽ chờ xem các phương diện khác của hắn sẽ như thế nào! Tuy nhiên hiện tại, Nguyệt Nhi không cùng đi, những người này quá chậm, quả thực giống như ốc sên không bằng. Nguyệt Nhi đi trước một bước!

Nhan Nguyệt Nhi nói xong, không hề để ý tới Lâm Minh, trực tiếp vận lên chân nguyên, hóa thành một luồng sáng đỏ bay thẳng xuống tầng thứ ba hỏa ngục!

Tốc độ của nàng, tuy rằng so ra không bằng các võ giả cảnh giới Thần Biến trước đó, nhưng cũng cực kỳ kinh người. Các đệ tử Phượng Minh Cung khác nhìn thấy chỉ biết trố mắt nhìn trân trối!

- Này... này cô gái này là ai?

- Ta không nhìn lầm chứ? Dường như nàng chỉ mới Mệnh Vẫn tầng bảy?

- Trời ạ! Ta đều đã là Thần Hải kỳ, ở trong này chống đỡ thực không dễ dàng, nếu phi hành tốc độ cao, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không ngờ nàng ta lại thoải mái như thế! Đây... đây còn là con người sao?

Nhan Nguyệt Nhi là thiên tài của Lung Phượng Cung mới xuất thế gần đây, người của Phượng Minh Cung vốn cũng không biết, hiện tại đột nhiên nhìn thấy, không tránh khỏi bị dọa cho hoảng sợ.

Mà Tôn Bách Tinh thấy một màn này, trái tim trong lồng ngực nhảy bộp một cái, hắn phân ra một lũ thần thức đuổi theo Nhan Nguyệt Nhi, lại kinh hãi phát hiện, chỉ trong thời gian hai hô hấp ngắn ngủi này, Nhan Nguyệt Nhi đã xuống sâu hơn 1000 dặm, đạt tới độ sâu 12000 dặm trong lòng đất.

Kế tiếp.

13000 dặm, 14000 dặm, 15000 dặm...

Vẫn còn đang xuống sâu, mà tốc độ còn không giảm!

Thẳng đến 18000 dặm, Nhan Nguyệt Nhi mới hơi giảm xuống tốc độ, đến 19000 dặm, bắt đầu chậm lại, dường như đã đến gần cực hạn.

Nhưng 19000 dặm là đã đến gần tầng thứ ba hỏa ngục!

Điều này sao có thể?

Mệnh Vẫn tầng bảy liền đến gần tầng thứ ba hỏa ngục!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 996: Muốn đánh cược thì đánh cược Nhan Nguyệt Nhi

Tôn Bách Tinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Sở Hồng Vân, thanh âm đều có hơi lệch giọng:

- Nàng ta là...

Sở Hồng Vân mỉm cười, rồi nói từng chữ một:

- Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ!

- Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ ư!? Không có khả năng! Người có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ đều sinh ra ở ba đại thị tộc, tập trung ở trong tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, sao có thể ở Lung Phượng Cung các ngươi!?

Tuy rằng ở Phượng tộc thượng cổ, bình dân cũng có thể xuất hiện thiên tài, nhưng muốn xuất hiện huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ thì không có khả năng. Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ cần huyết mạch của hai bên cha mẹ đều cực kỳ nồng đậm, mới có một điểm khả năng sinh ra con cái như vậy.

Người như vậy, đều tập trung ở ba đại thị tộc và tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, bọn họ có thể nói là hoàng tộc trong Phượng tộc thượng cổ.

Mà trong bình dân, ngẫu nhiên xuất hiện thiên tài đều là có thiên phú ở các phương diện pháp tắc, tu luyện các thứ. Chỉ cần so sánh huyết mạch, cho dù là thiên tài tuyệt đỉnh trong bình dân cũng thường thường không bằng đệ tử bình thường trong ba đại thị tộc.

Lực huyết mạch là cơ sở tồn tại của ba đại thị tộc, sở dĩ bọn họ có thể xưng bá Phượng tộc thượng cổ nhiều năm như vậy, chính là vì bọn họ vẫn luôn duy trì nghiêm khắc chế độ kết thông gia, nghiêm cấm huyết mạch bị hòa tan cùng trôi qua.

Về phần Nhan Nguyệt Nhi này, chỉ nhìn một cách đơn thuần về dòng họ, cũng không giống như xuất thân từ ba đại thị tộc. Trong Phượng tộc thượng cổ thật ra cũng có một đại gia tộc họ Nhan, nhưng muốn sản sinh ra huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ thì còn kém rất xa.

Tôn Bách Tinh tuyệt đối không nghĩ tới, Lung Phượng Cung lại có đệ tử huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ: điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường! Bởi vì người như vậy luôn xuất thân ở ba đại thị tộc, sau khi xuất hiện nhất định sẽ sống ở ba đại thị tộc hoặc là trong tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, được xem là trọng điểm bồi dưỡng, sẽ không để ở lại trong phân cung cấp dưới! Trước đó chính vì Tôn Bách Tinh khẳng định về điểm này, mới dám đáp ứng trận đánh cược, nếu không, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

- Ha ha... Mọi chuyện đều có khả năng, bình thường mà nói, không phải con cháu của ba đại thị tộc quả thật không có khả năng có được huyết mạch Phượng tộc hoàn mỹ, nhưng... Nguyệt Nhi nàng có cơ duyên khác: trong một lần thám hiểm Bí cảnh, nàng bị cuốn vào trong không gian loạn lưu của Táng Thần Cốc. Tuy nhiên, chẳng những nàng không có ngã xuống, mà còn tìm được một chỗ Phượng Huyết Trì ở trong Táng Thần Cốc, tiến hóa là huyết mạch Phượng tộc hoàn mỹ!

Sở Hồng Vân cười tủm tỉm nói ra lời nói này, hồn nhiên không để ý tới sắc mặt Tôn Bách Tinh càng ngày càng khó coi.

Lúc này Tôn Bách Tinh đều có lòng muốn chết, hắn vốn đã biết nữ nhân Sở Hồng Vân này khó đối phó, đánh đố với nàng, bị thua có thể tính rất lớn.

Nhưng mà, Sở Hồng Vân lập tức xuất ra Hàn Sương Tiên Nhị khiến Tôn Bách Tinh không thể từ chối: “Người là vì tài nguyên mà chết, chim vì thức ăn mà vong”, ở trước mặt mê hoặc của ích lợi to lớn, dù Tôn Bách Tinh là một lão già sống 2 vạn năm như vậy cũng sẽ dính bẫy. Kể từ đó, trúng gian kế của Sở Hồng Vân!

Vốn trước đó chỗ trông cậy lớn nhất của Tôn Bách Tinh chính là Lâm Minh. Trừ Lâm Minh ra, các đệ tử tân tú khác có thể một người đi vào trước hạng năm là đủ rồi. Thế nhưng hiện tại xem ra.

Lâm Minh so với huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ của Nhan Nguyệt Nhi, hơn phân nửa là phải thua. Về phần các đệ tử khác thì càng không cần phải nói! Cho dù là Lung Phượng Cung khiêm nhượng đưa ra ba phần thành tích cũng là phí công.

Đánh cược lần này, hy vọng thắng của hắn đã cực kỳ xa vời.

- Nguyện ý chịu thua đánh cược đi! Tôn Phó điện chủ! Không phải hiện tại ngươi định đổi ý chứ?

Sở Hồng Vân cười ha hả nói, mà cái cười này rơi vào trong mắt Tôn Bách Tinh, lại là vô cùng âm độc và tà ác. Nếu có thể, hắn thật muốn vọt tới tung một chưởng đánh chết nữ nhân này.

- Hừ! Nguyện ý chịu thua đánh cược ư? Sở Hồng Vân! Một lần Cổ Phượng thí luyện có thời gian gần như hai năm, không phải ngươi nghĩ là mình đã thắng rồi chứ!

Tôn Bách Tinh sa sầm mặt xuống nói.

- Ha ha! Hai năm là không sai, tuy nhiên ta chỉ sợ càng về sau, đệ tử Phượng Tiên Cung các ngươi sẽ bị bỏ rơi càng xa! Hai năm sau, Nguyệt Nhi nàng hẳn có thể dừng lại ở tầng thứ năm hỏa ngục rồi đấy, thậm chí còn có một chút hy vọng tiến vào tầng thứ sáu, ai mà biết được? Đệ tử của các ngươi, có thể có mấy người đến tầng thứ tư? Về phần tầng thứ năm, dường như không có khả năng!

Sở Hồng Vân khinh thường cười nói, ánh mắt lại dời tới trên thân Lâm Minh,

- Lâm sư điệt! Ngươi nói sao?

Lâm Minh hoàn toàn không nghĩ tới, Sở Hồng Vân đột nhiên liền chuyển đầu mâu nhằm vào mình, vì thế trong lúc nhất thời, hắn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, bất luận là đệ tử của Phượng Minh Cung hay là Lung Phượng Cung, đều nhìn về phía Lâm Minh, chờ xem hắn trả lời ra sao.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, câu hỏi của Sở Hồng Vân thật không dễ trả lời: Đồng ý với nàng là không có khả năng, nhưng nếu phủ định với nàng, như vậy vô tình mang đến áp lực cực lớn cho đệ tử của Phượng Minh Cung. Nếu đến lúc đó làm không được sẽ mất hết mặt mũi.

Lâm Minh hơi trầm ngâm một lúc, rồi lên tiếng nói:

- Ý Sở sư thúc là muốn cho Lâm mỗ đồng ý với ngài à?

Sở Hồng Vân nhướng hàng chân mày, cười duyên nói:

- Đương nhiên Lâm sư điệt có thể phản đối!

- Lâm mỗ là lần đầu tiên đến Hỏa Linh tinh này tham gia Cổ Phượng thí luyện, cũng không biết nhiều về 18 tầng hỏa ngục này, dĩ nhiên không dám ngông cuồng nói bậy nói bạ. Tuy nhiên, nếu Sở sư thúc đã đồng ý rất phóng khoáng cho một giọt máu tim Phượng, mà Lâm mỗ tư chất hoàn toàn ngu dốt, huyết mạch loãng, quả thật ở thời điểm độ Mệnh Vẫn tầng bảy rất cần hấp thu một giọt máu tim Phượng đó để trợ giúp củng cố cơ sở. Sở sư thúc đã có ý tốt như thế, đương nhiên Lâm mỗ không đành lòng cô phụ, cũng chỉ có thể liều tánh mạng đi tranh đoạt một phần hy vọng này! Không bằng như vầy đi, nếu Sở sư thúc tin tưởng mười phần với Nhan Nguyệt Nhi sư muội như thế, vậy phần đánh cược này cứ hạn định giữa ta và Nhan Nguyệt Nhi sư muội, không liên can tới các đệ tử khác, cũng không cần Lung Phượng Cung nhường ra ba phần nữa. Mà ai tổng thành tích xếp hạng thứ nhất, thắng lợi thuộc về người đó... Sư thúc thấy thế nào?

Lâm Minh nói câu nói này cực kỳ bình thản, nhưng cực kỳ hữu lực, khiến võ giả ở đây nghe nói đều hít một hơi khí lạnh: đối mặt với chất vấn xảo trá của Sở Hồng Vân, chẳng những Lâm Minh trả lời, mà còn có ý phản kích cường lực như vậy.

Đương nhiên, ý phản kích này, là phải thành lập trên cơ sở Lâm Minh có khả năng thắng mới được!

Ít nhất cũng phải kém không lớn so với Nhan Nguyệt Nhi, nếu không hắn bị Nhan Nguyệt Nhi đánh cho hoa rơi nước chảy, chỉ sẽ dẫn tới nhạo báng mà thôi.

Lâm Minh chẳng khác nào lấy bản thân ra gánh phần áp lực này, làm cho đệ tử Phượng Minh Cung thở một hơi dài nhẹ nhõm, đồng thời cũng vô cùng lo lắng thay cho Lâm Minh.

Đó là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ đấy!

Chỉ xem theo 18 tầng hỏa ngục này, Lâm Minh không biết rõ bằng Nhan Nguyệt Nhi, hiện tại đáp ứng đánh cược như vậy, có thể thắng được sao?

Lâm Minh tiến bộ mau là không giả, nhưng Nhan Nguyệt Nhi có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ tiến bộ có thể chậm sao? Hai năm sau, chẳng những Lâm Minh có lẽ sẽ không đuổi kịp mức chênh lệch, ngược lại sẽ bị bỏ rơi càng xa!

Các đệ tử Phượng Minh Cung đều thay Lâm Minh toát một thân mồ hôi, tuy nhiên, trong đó cũng có người tâm tư bất đồng: Chu Phi vài lần há mồm muốn nói, nhưng đều vẫn nhịn xuống. Lâm Minh nói như vậy, chẳng khác nào loại trừ hắn ra ngoài đánh cược. Nếu trước đó, khẳng định Chu Phi là người thứ nhất nhảy ra phản đối, nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy thiên phú khủng bố của Nhan Nguyệt Nhi kia, phần cuồng ngạo trong lòng Chu Phi cũng bị đả kích thật lớn. Thời điểm hắn đi tới tầng thứ hai hỏa ngục đã lực bất tòng tâm, bảo hắn đi sâu thêm xuống dưới, khiêu chiến với Nhan Nguyệt Nhi, khẳng định hắn tuyệt đối không có lá gan này. Không có nội tình vậy chỉ có thể câm miệng! Chu Phi cắn chặt hàm răng, quay đầu lại lơ đãng nhìn Hỏa Viêm Quảng một cái, thấy Hỏa Viêm Quảng sắc mặt bình tĩnh, không có mảy may ý định phản đối.

Lâm Minh không có chờ Sở Hồng Vân trả lời, đầu tiên nhìn về phía Tôn Bách Tinh, dù sao tiền đặt cược này là do Tôn Bách Tinh đưa ra, mình tự tiện thay đổi nội dung đánh cược, đầu tiên phải có sự đồng ý của Tôn Bách Tinh mới được.

Tôn Bách Tinh nhìn Lâm Minh thật sâu một lúc, chậm rãi gật đầu.

Trên thực tế, nếu Lâm Minh bại bởi Nhan Nguyệt Nhi, thì dù Hỏa Viêm Quảng có thể đi vào trước hạng năm, bọn họ cũng chỉ là chiếm cứ hai tên của năm cái danh ngạch. Trong đó Lung Phượng

Cung có nhường ra ba phần thành tích cũng không vui vẻ gì. Cho nên Lâm Minh có thể thắng hay không, mới là mấu chốt của trận đánh cược này. Lâm Minh thay đổi nội dung đánh cược, cũng không có tăng lớn phiêu lưu thắng thua của Tôn Bách Tinh, nếu muốn nói cứng rắn thì có gì khác nhau, đó chỉ là bớt một chút biến số, có thể chỉ nhìn thực lực của chính Lâm Minh, không cần lo lắng ảnh hưởng của những người khác.

Đây là lựa chọn của người tự tin tuyệt đối.

- Ha ha ha ha...

Sở Hồng Vân phát ra một tràng tiếng cười giòn tan duyên dáng:

- Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên! Thời điểm ta ở Lung Phượng Cung đại danh của Lâm sư điệt đã như sấm rền bên tai, hôm nay gặp mặt, quả nhiên quyết đoán phi phàm! Được! Ngươi đã có đề nghị này, ta đáp ứng! Hơn nữa, ta còn tăng thêm một chút tiền đặt cược, nếu Lâm sư điệt có thể thắng, chẳng những ta thua trận máu tim Phượng và Hàn Sương Tiên Nhị, còn thua cho ngươi một đôi mỹ nữ như hoa như ngọc, như thế nào?

Sở Hồng Vân vừa nói ra lời này, Lâm Minh lập tức lộ vẻ mặt cổ quái, mà ở một phương Phượng Minh Cung, rất nhiều đệ tử tân tú nghe Sở Hồng Vân nói câu đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó lộ ra vẻ hâm mộ nồng đậm và hướng tới. Cái gọi là mỹ nữ như hoa như ngọc hiển nhiên chính là đệ tử của Lung Phượng Cung, mà lại là một đôi!

Trong ba đại phân cung Thừa Thiên giới, bất kể là đệ tử Phượng Minh Cung hay là Cầu Hoàng Cung, đều với cưới được nữ đệ tử của Lung Phượng Cung làm quang vinh, huống chi là cưới một lần là một đôi.

Đương nhiên, bọn họ ghen tị cũng vô dụng, muốn hưởng hạnh phúc cặp đôi như vậy, cũng phải đủ thực lực làm bảo đảm mới được.

Về phần các nữ đệ tử Lung Phượng Cung nghe nói như thế, đầu tiên là ngạc nhiên, ngay sau đó thần thái mỗi người không giống nhau: nữ đệ tử lớn tuổi phần nhiều cười rộ lên yêu kiều, một bộ dáng ý vị thâm trường. Còn nữ đệ tử trẻ tuổi thì sắc mặt ửng đỏ, các cô bé chưa biết chuyện người lớn, mà đột nhiên nghe nói tới chuyện bực này, dĩ nhiên có phần ngượng ngùng. Trên thực tế, với thiên phú và tướng mạo của Lâm Minh, quả thật là người chọn làm phu quân không tệ.

Mà ngay lúc này, Tôn Bách Tinh lại cười lạnh một tiếng, nói:

- Sở Hồng Vân! Ngươi tính toán thật ra quá khôn đi! Lâm Minh nếu có thể thắng, chứng minh thiên phú của hắn cao hơn Nhan Nguyệt Nhi, không phải huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, lại có được thiên phú vượt qua huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ: quả thật hiếm thấy! Bởi vì huyết mạch Cổ Phượng còn có thể bỏ ra cái giá lớn có thể tăng lên được! Mà các thiên phú khác thì cơ bản là định hình, rất khó tăng lên!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 997: Khích tướng

- Nói như vậy, ngày sau Lâm Minh thực có thể trở thành nhân vật cấp Cung chủ, ngươi là tính toán tùy tiện tìm hai cô gái ở Sở gia đặt lên phần quan hệ này, ngày sau sinh ra hậu đại thiên tài cũng là Sở gia các ngươi; Lâm Minh cũng là con rể của Sở gia các ngươi. Bất kể thấy thế nào, ngươi đều là chiếm tiện nghi lớn! Sở Hồng Vân! Ngươi thật đúng là "lang không đổi được ăn thịt", bất kể tình huống thế nào, kẻ chịu thiệt cũng không phải là ngươi!

Bị Tôn Bách Tinh nói toạc ra, Sở Hồng Vân không chút xấu hổ, ngược lại cười duyên nói:

- Cái gì nói tùy tiện tìm một đôi cô gái? Trong lòng ta đã có chọn người rồi, một đôi tỷ muội như hoa tư chất dung mạo đều tuyệt hảo, cùng nhau hầu hạ Lâm Minh, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ hắn! Chuyện tốt bực này, người khác đốt đèn lồng đều tìm không ra! Hơn nữa, ta lại không nói hạn chế về sau Lâm Minh không thể nạp thêm thiếp! Nam nhân bình thường, người nào lại cự tuyệt? Ngươi nói có đúng không, Lâm sư điệt?

Sở Hồng Vân tươi cười lộ ra ý vị thâm trường, dùng ánh mắt hàm chứa ý khiêu khích nhìn Lâm Minh, làm cho Lâm Minh có chút lúng túng. Hắn còn chưa nói gì, Tôn Bách Tinh liền cười lạnh nói:

- Cái gì tỷ muội như hoa? Ngươi nếu thực sự có lá gan này, cứ dứt khoát gả Nhan Nguyệt Nhi cho Lâm Minh! Muốn đánh cược thì đánh cược Nhan Nguyệt Nhi đi!

Đánh cược Nhan Nguyệt Nhi?

Đột nhiên nghe được Tôn Bách Tinh nói ra như vậy, đệ tử Phượng Minh Cung ở đây đều há hốc miệng, trố mắt nhìn trân trối. Nhan Nguyệt Nhi là ai chứ, là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, là thiên chi kiêu nữ trong thiên chi kiêu nữ!

Nếu có thể thân mật như cá với nước cùng Nhan Nguyệt Nhi, đó là một chuyện tốt không còn gì bằng!

Không nói tới dung mạo, dáng người của bản thân Nhan Nguyệt Nhi đều là tuyệt phẩm, chỉ nói huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ trên thân Nhan Nguyệt Nhi, nam nhân có thể lấy đi nguyên âm nàng là cơ duyên trời ban cho!

Ở Phượng tộc thượng cổ, nếu nam nữ song tu sẽ hỗ tương huyết mạch. Lúc trước thời điểm Lâm Minh ở Thần Hoàng Đảo cũng như thế, Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân đều là Thánh nữ có được huyết mạch Chu Tước, giống nhau có thể lấy được nguyên âm của hai người họ, sẽ tăng cường lực huyết mạch của mình. Chẳng qua đối với Lâm Minh mà nói, bản thân hắn có được 100 giọt huyết mạch Cổ Phượng, so với huyết mạch Chu Tước của Mục Thiên Vũ, Mục Băng Vân nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần, đương nhiên không cần lấy âm bổ dương với huyết mạch Chu Tước của Mục Thiên Vũ, ngược lại trong giao hoan là Mục Thiên Vũ đạt được ưu đãi từ Lâm Minh.

Hai bên nam nữ giao hoan, một phương huyết mạch loãng, có thể đạt được ưu đãi từ bên huyết mạch nồng đậm nơi đó, nên nếu có thể giao hoan với huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, thì nhận được chỗ tốt to lớn có thể nghĩ mà biết!

Nhất là đêm đầu giao hoan, nếu như có thể vào tay nguyên âm khí này, ưu đãi còn lớn hơn nữa!

Lâm Minh thiên tài là không giả, nhưng trên thân Lâm Minh về điểm huyết mạch này thật sự quá ít, bởi vì hắn vốn không phải là tộc nhân chính thống của Phượng tộc thượng cổ, kém Hỏa Viêm Quảng đến 18 dãy phố, càng đừng nói so sánh với Nhan Nguyệt Nhi. Nếu có thể giao hoan với Nhan Nguyệt Nhi, lấy được ưu đãi tuyệt đối không phải vài giọt máu tim Phượng có thể so sánh!

Chính vì những thứ này, đệ tử Phượng Minh Cung mới xao động như thế.

- Đánh cược bằng Nhan Nguyệt Nhi? Tôn trưởng lão quá độc ác! Nhan Nguyệt Nhi thật sự là nhân vật như tiên nữ, ngày sau nàng trưởng thành lên, chỉ sợ sẽ dẫn tới vô số tuấn kiệt thiên tài theo đuổi, trong đó thậm chí có thể có người thừa kế tộc trưởng của ba đại thị tộc, thậm chí có nhân vật hạng tuyệt đỉnh con của tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ. Thân phận của họ còn vượt qua Bạch sư huynh, đã là chúng ta không thể tưởng tượng. Tuy rằng Lâm Minh không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ ở Phượng Minh Cung chúng ta. Nếu so sánh với bọn họ, sợ là còn kém rất nhiều, Nhan Nguyệt Nhi gả cho Lâm Minh, khẳng định là Lâm Minh trèo quá cao rồi!

- Không sai! Lâm Minh là võ giả của hạ giới phi thăng. Luận về xuất thân, còn không bằng đệ tử bình dân của Phượng Minh Cung, Lung Phượng Cung. Mật độ huyết mạch có hạn, nếu song tu cùng Nhan Nguyệt Nhi, Nhan Nguyệt Nhi sẽ chịu thiệt. Sinh ra con nối dòng, huyết mạch cũng sẽ không tốt lắm, Nhan gia sao có thể đồng ý?

- Nhan Nguyệt Nhi là chịu thiệt, nhưng Lâm Minh thì vớ được tiện nghi lớn! Chậc chậc! Nghĩ tới đây mà phát thèm rồi!

Những đệ tử Phượng Minh Cung này nói đến mức mình đều phải chảy nước miếng. Kỳ nữ như Nhan Nguyệt Nhi như vậy, ai không muốn kết hôn, nếu giảm thọ 2 vạn năm có thể đổi lấy một đêm giao hoan với nàng, sợ là hết chín phần nam đệ tử ở đây đều sẽ nguyện ý!?!?!?

Tuy nhiên cũng có người giội nước lã:

- Thôi đi! Nói cứ như là Nhan Nguyệt Nhi đã phải gả cho Lâm Minh rồi! Lâm Minh muốn ở trong Cổ Phượng thí luyện thắng Nhan Nguyệt Nhi ư? Khó đấy!

- Quả thật không quá có khả năng... Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, toàn bộ một thế hệ trẻ tuổi của Phượng tộc thượng cổ cộng hết lại cũng không có mấy người, không phải dễ dàng có thể thắng như vậy!

Một câu của Tôn Bách Tinh, làm cho đệ tử Phượng Minh Cung bàn tán sôi nổi. Vốn nam nhân mà nhắc tới mỹ nữ liền đầy hưng phấn, huống chi lời đề cập này còn là Tôn trưởng lão đưa ra, bọn họ không chiếm được Nhan Nguyệt Nhi, nhưng nói mạnh miệng cũng có thể đỡ nghiện.

Tôn Bách Tinh vốn quản đệ tử rất nghiêm khắc, nhưng hôm nay nhìn thấy đệ tử Phượng Minh Cung bàn tán sôi nổi về Nhan Nguyệt Nhi, chẳng những không la mắng, ngược lại mặt đầy ý cười. Từ lúc nhìn thấy Sở Hồng Vân, hắn luôn có cảm giác mình chịu thiệt, hôm nay cuối cùng trả thù trả lại một chút, có thể làm cho Sở Hồng Vân khó chịu một hồi, hắn cảm thấy ý niệm trong đầu thông thoáng.

- Thế nào, Sở tiên tử? Không phải ngươi nắm chắc thắng lợi lắm sao? Không phải khẳng định Nhan Nguyệt Nhi có thể thắng sao? Không phải đã bảo ta nguyện ý chịu thua đánh cược sao? Nếu ngươi đã khẳng định như vậy, có đáp ứng cũng đâu có gì khó, dù sao các ngươi cũng chắc thắng rồi!

- Ha ha ha ha...

Sở Hồng Vân cười rộ lên một tràng yêu kiều, lắc đầu nói:

- Tôn Phó điện chủ không cần khích ta! Đứa nhỏ Nguyệt Nhi này không phải con gái của ta, bằng không ta lập tức làm chủ đáp ứng ngay! Lâm Minh cũng tuấn tú lịch sự, mặc dù ở phương diện huyết mạch và pháp tắc hơi kém một chút, tuy nhiên nếu chịu bỏ ra cái giá phải trả lớn cũng có thể tăng lên một ít! Đáng tiếc là, hôn sự của Nguyệt Nhi còn cần đại ca của ta làm chủ! Ta chỉ có thể cam đoan, nếu Lâm Minh thật có thể thắng Nguyệt Nhi, ta sẽ làm bà mối, xách động với đại ca một chút, còn chuyện có thể thành hay không ta cũng không thể bảo đảm!

Sở Hồng Vân cười tủm tỉm nói, Tôn Bách Tinh lại tỏ ra rất không hài lòng với câu trả lời này:

- Sở Hồng Vân! Ngươi nói đi nói lại còn không phải nói lời vô nghĩa? Đến lúc đó ngươi nói một câu đại ca ta không đáp ứng liền qua loa tắc trách bỏ qua, có ý nghĩa sao?

- Tôn trưởng lão! Ta đã nói rồi, việc này ta không làm chủ được, nếu Lâm sư điệt coi trọng tiểu nha đầu không nên thân của nhà ta kia, thì thật ra không thành vấn đề, ta có thể làm chủ! Tuy nhiên, nha đầu kia của ta mới mười bốn tuổi, còn phải đợi thêm vài năm nữa đấy!

Sở Hồng Vân cười duyên nói, mà đúng lúc này, một luồng sáng đỏ từ chỗ sâu trong hỏa ngục bắn thẳng lên, tốc độ cực nhanh, đúng là Nhan Nguyệt Nhi đã trở lại từ gần tầng thứ ba hỏa ngục.

Nhan Nguyệt Nhi ở Lung Phượng Cung nhân duyên rất tốt, vừa rồi thời điểm Tôn Bách Tinh khích Sở Hồng Vân dùng Nhan Nguyệt Nhi làm tiền đặt cược, mấy nữ đệ tử phe nhóm với Nhan Nguyệt Nhi liền lặng lẽ dùng truyền âm phù đặc thù truyền tin tức cho Nhan Nguyệt Nhi.

Nhan Nguyệt Nhi vừa nghe, trong lòng giận dữ, cũng không xông tiếp vào tầng thứ ba, mà dùng tốc độ cao nhất bay trở về.

- Cô cô! Các người đang đánh cược hôn sự của ta ư? “Muốn đánh cược thì đánh cược Nhan Nguyệt Nhi”, chính là lão gia ngươi nói ư?

Nhan Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn Tôn Bách Tinh, bộ ngực nhỏ phập phồng dữ dội. Bất kỳ cô gái nào nghe nói mình bị người khác lấy ra làm tiền đặt cược, cũng sẽ phẫn nộ. Huống chi, bản thân Nhan Nguyệt Nhi lại cao ngạo như thế, mấy năm nay vô số tuấn kiệt thiên tài theo đuổi nàng đều bị nàng ném qua một bên không thèm liếc mắt nhìn một cái, hôm nay không ngờ lại bị người ta lấy ra làm tiền đặt cược? Quả thực đáng giận!

Tuy nhiên đáng tiếc là, bộ dáng phẫn nộ của Nhan Nguyệt Nhi cũng không hung ác chút nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy thập phần đáng yêu. Lúc này rất nhiều đệ tử Phượng Minh Cung nhìn Nhan Nguyệt Nhi giận dỗi, trong mắt cũng không kiềm được toát ra ý cười. Dù sao nàng chỉ là cô gái 16 tuổi, bộ dáng tức giận như vậy thật đáng yêu.

- Thật đáng yêu nha! Nếu Lâm sư đệ này có thể lấy được Nhan Nguyệt Nhi, đó là phúc phận tu mấy đời!

- Đúng vậy! Thật xinh đẹp! Nổi giận cũng dễ xem như vậy! Nếu ta có thể cưới nàng, giảm thọ vạn năm cũng nguyện ý!

Rất nhiều đệ tử của Phượng Minh Cung còn lửa cháy đổ thêm dầu.

- Các ngươi!

Nhan Nguyệt Nhi càng phẫn nộ trong lòng. Những người này vốn không xem cơn giận của nàng làm điều quan trọng, điều này làm cho nàng cảm giác mình bị xem thường.

Tôn Bách Tinh cười vuốt vuốt râu:

- Không sai! Chính là lão gia ta nói. Thế nào, ngươi có dám đánh cược hay không đây?

- Hừ! Muốn thắng ta à, các ngươi nằm mơ đi!

Khóe miệng Nhan Nguyệt Nhi nổi lên một độ cong, cố gắng biểu hiện ra lòng coi rẻ của nàng lúc này, trông càng đáng yêu.

Sở Hồng Vân thấy một màn như vậy, trong lòng căng thẳng, truyền âm nói:

- Nguyệt Nhi! Đừng mắc mưu! Lão già này đang nói khích đó! Ngươi ngàn vạn lần đừng nhất thời xúc động mà đáp ứng!

- Hừ! Khích ta thì sao chứ? Ta còn sợ hắn hay sao? Chỉ là ta không thích người khác lấy ta ra làm tiền đặt cược. Mặc dù ta xác định mình có thể thắng, cũng tuyệt đối sẽ không đánh cược bằng chính ta! Bổn cô nương cũng không phải một con sủng vật, cũng không phải một đồ vật, sao có thể bị người khác lấy ra làm tiền đặt cược? Cho dù là tộc trưởng Cổ Phượng tộc cũng không được!

Nhan Nguyệt Nhi kiêu ngạo nói. Nàng nói lời này không dùng chân nguyên truyền âm, mà lớn tiếng nói ra trước mặt mọi người, sau đó nhìn Lâm Minh đầy khiêu khích:

- Lâm Minh! Nếu ta đánh cược với ngươi, thua sẽ bắt ngươi cả đời làm nô lệ cho ta, ngươi sẽ đáp ứng sao?

Lâm Minh khẽ động mí mắt, ngay sau đó mỉm cười nói:

- Quả thật ta sẽ không đáp ứng, hơn nữa Nhan cô nương hiểu lầm rồi! Lâm mỗ không có ý lấy Nhan cô nương ra làm tiền đặt cược. Đây chỉ là lời nói vui đùa của Tôn trưởng lão! Hơn nữa... Lâm mỗ đã có thê thất, chẳng qua là còn ở hạ giới mà thôi!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 998: Tu luyện trong hỏa ngục

Lâm Minh vừa nói như thế, Tôn Bách Tinh lại là lắc lắc đầu: Lâm Minh này, như thế nào lại lật tẩy mình ra vậy! Tuy nhiên hắn cũng chỉ là thuận miệng nói ra để ép buộc Sở Hồng Vân một chút, cũng không trông cậy vào Lâm Minh thật sự có thể lấy được Nhan Nguyệt Nhi! Lui một vạn bước nói, cho dù Nhan Nguyệt Nhi bởi vì tâm cảnh không sâu, bị mình khích tướng chính miệng đáp ứng trận đánh cược này, mà kết quả là Lâm Minh thắng, thì Nhan gia cũng sẽ không cho phép Nhan Nguyệt Nhi gả cho Lâm Minh. Loại thiên tài như Nhan Nguyệt Nhi này, nếu gả cho loại nhân vật như con của tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ v. v... Trước không nói bọn họ sinh ra hậu đại rất có khả năng cũng là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, mà chỉ cần ưu đãi đối với Nhan gia thì không thể đo lường rồi, Lâm Minh còn xa không thể sánh bằng được.

Trừ phi trong tương lai Lâm Minh có thể lấy được thành tựu càng khoa trương hơn, đến lúc đó, nếu hắn có thể lấy Nhan Nguyệt Nhi song tu với nàng, thì lại là một cơ duyên lớn. So sánh với bản thân Nhan Nguyệt Nhi, vài giọt máu tim Phượng, thậm chí là vài món linh khí đều bé nhỏ không đáng kể! Hơn nữa bản thân Lâm Minh huyết mạch loãng, sẽ nhận được chỗ tốt còn lớn hơn nữa!

Nghe Lâm Minh giải thích, Nhan Nguyệt Nhi hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi có thê thất còn tùy ý để phát sinh chuyện sai lầm như vậy, xem ra ngươi cũng không phải thứ tốt gì! Nếu ngươi muốn thắng bổn cô nương, thì đến tầng thứ ba với bổn cô nương. Ta thật muốn nhìn xem thiên tài đệ nhất của đệ tử tân tú Phượng Minh Cung, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực!

Nhan Nguyệt Nhi nói xong, thân thể lại lần nữa hóa thành một luồng sáng đỏ, bay thẳng hướng tầng ba hỏa ngục. Lần này, tốc độ của nàng còn nhanh hơn, thực có thể dùng ngay lập tức ngàn dặm đến hình dung!

15000 dặm, 16000 dặm, 17000 dặm...

Nhan Nguyệt Nhi rất nhanh liền bay đến khoảng cách 19000 dặm. Nơi này đã đến gần tầng thứ ba hỏa ngục, Nhan Nguyệt Nhi bắt đầu giảm chậm lại tốc độ, nhưng vẫn tiến lên phía trước.

Thêm 500 dặm, 700 dặm, 900 dặm...

“Ầm!”

Nhan Nguyệt Nhi lại trực tiếp phá mở vách tường không gian giữa tầng thứ hai và tầng thứ ba, chính thức xông vào tầng thứ ba!

Lúc này, không riêng gì Tôn Bách Tinh, cũng có thần thức của một số đệ tử Phượng Minh Cung cường đại tra xét vị trí của Nhan Nguyệt Nhi, mắt thấy nàng cứ như vậy xông phá tầng thứ ba, đệ tử Phượng Minh Cung ở đây đều trợn tròn mắt.

Tầng thứ ba! Không ngờ ngay từ đầu Nhan Nguyệt Nhi liền có thể xông vào tầng thứ ba!

Trước đó sở dĩ Nhan Nguyệt Nhi dừng lại ở độ sâu 19000 dặm tầng thứ hai, chỉ vì nàng cảm thấy ở nơi đó tu luyện so ra thích hợp mà thôi, cũng không phải nói nàng không thể đi sâu hơn. Nhưng vừa rồi, bị Tôn Bách Tinh khích tướng, nàng liền một lần thi triển ra toàn bộ thực lực, dùng điều đó để thị uy!

Sau khi Nhan Nguyệt Nhi tiến vào tầng thứ ba, đệ tử Phượng Minh Cung đã không thể truy tung rồi. Chỉ riêng tầng thứ ba có lẽ còn không phải cực hạn của Nhan Nguyệt Nhi, nàng thậm chí có thể xâm nhập tiếp mấy ngàn dặm, độ sâu này đã làm cho bọn họ không nhìn theo kịp!

Trong số đệ tử Phượng Minh Cung, cũng chỉ có những võ giả Thần Hải trung kỳ, Thần Hải hậu kỳ Mệnh Vẫn tầng chín kia có thể xông phá tầng thứ ba, ngay cả Cửu Vẫn Thần Hải sơ kỳ, đều không có khả năng!

Thật ra không phải nói sức chiến đấu của võ giả Cửu Vẫn Thần Hải sơ kỳ không bằng Nhan Nguyệt Nhi, mà là bọn hắn lĩnh ngộ về pháp tắc hỏa hệ và năng lực khống chế còn kém xa so với Nhan Nguyệt Nhi. 18 tầng hỏa ngục này không phải là khảo nghiệm thực lực, mà là lĩnh ngộ của võ giả về pháp tắc hỏa hệ.

Nhan Nguyệt Nhi có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, tự nhiên không phải những đệ tử Phượng Minh Cung này có thể sánh bằng được.

- Ha ha... Lâm sư điệt! Ta cũng đi trước một bước!

Sở Hồng Vân cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, rồi dẫn theo đệ tử Lung Phượng Cung bay đi hướng tầng thứ ba, lưu lại đệ tử Phượng Minh Cung hai mặt nhìn nhau. Nhan Nguyệt Nhi này cũng là lần đầu tiên đến Cổ Phượng thí luyện, nàng này cũng quá cường hãn đi!

Lâm Minh muốn thắng nàng, thật sự độ khó quá lớn.

- Lâm Minh! Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc?

Tôn Bách Tinh dùng chân nguyên truyền âm hỏi Lâm Minh. Tuy rằng hắn cũng cho rằng Lâm Minh muốn thắng độ khó thật lớn, nhưng với hiểu biết của hắn về Lâm Minh: nếu Lâm Minh dám chịu đựng áp lực như vậy, tất nhiên có vài phần tin tưởng, nếu không chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

- Đệ tử hoàn toàn không biết gì về huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cũng không thể cam đoan! Ta thay đổi nội dung đánh cuộc, chỉ vì so sánh với thành tích đoàn thể, ta càng tin tưởng lực lượng của chính mình!

- Ừm... Ta đã biết... Bất kể như thế nào, trận đánh cược này đều là lão phu tự mình đáp ứng, ngươi cứ hết sức là tốt rồi, không cần có gánh nặng tâm lý!

Tôn Bách Tinh gật gật đầu, còn nói thêm:

- Lâm Minh! Kỳ thật trước khi lão phu đưa ra lời đánh cược kia, tuy rằng là ăn nói lung tung, tuy nhiên nếu ngươi thật có thể lấy được Nhan Nguyệt Nhi, như vậy đối với ngươi mà nói là một đường tắt trở thành nhân vật tuyệt đỉnh! Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ là một nửa huyết mạch Phượng Hoàng, một nửa huyết mạch Nhân tộc. Người có huyết mạch như vậy, có thể đồng thời kế thừa khí lực cường đại và các loại thiên phú của Thần thú, cũng kiêm đủ đặc tính giỏi về học tập, lĩnh ngộ của nhân loại. Huyết mạch ít một chút thì không đủ, nhiều một chút thì thành yêu quái, nếu là yêu quái thì rất nhiều công pháp tu luyện của nhân loại cũng không dễ tu luyện!

- Trong thân thể một người, có 15 vạn đến 20 vạn giọt máu, còn người huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, trong cơ thể gần như có 9 vạn giọt máu Cổ Phượng, là hơn ngươi gấp ngàn lần. Chênh lệch gấp ngàn lần nghe ra không tính nhiều lắm, nếu thật sự tiêu phí cái giá phải trả lớn, cũng có thể kiếm được. Nhưng kỳ thật cũng không đơn giản như vậy, một người càng đến gần huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, mật độ huyết mạch trong thân thể hắn lại càng khó tăng lên. Đến sau lại, 100 giọt máu Cổ Phượng hút vào trong cơ thể, hiệu quả đều không so được với một giọt lúc ban đầu! Ngươi nên biết rằng, Nhan Nguyệt Nhi có thể đi đến một bước này, là tìm được một chỗ huyết trì máu Cổ Phượng, nơi đó có bao nhiêu máu Cổ Phượng? Không cách nào tính được! Cho nên, ở Phượng tộc thượng cổ, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ gần như là chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu!

Nghe Tôn Bách Tinh nói một hồi, thật ra Lâm Minh có thêm một tầng nhận thức sâu sắc về huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ. Phượng tộc thượng cổ quả thật có thể tạo nên một người có huyết mạch Cổ Phượng tộc hoàn mỹ, nhưng phải trả cái giá rất thảm trọng, căn bản không cần làm như vậy.

Trong lúc nói chuyện với Tôn Bách Tinh, Lâm Minh cũng xâm nhập đến chỗ 13000 dặm hỏa ngục. Tới đây, Lâm Minh đã nghiêm trọng cảm giác chính mình theo không kịp lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ, nếu muốn đi xuống tiếp trừ phi vận dụng lực lượng của mầm non Tà Thần.

Tuy nhiên loại phương thức gần như gian dối này, đối với Lâm Minh mà nói ý nghĩa không lớn, căn bản không dẫn đến hiệu quả của thí luyện.

Cho nên 13000 dặm đã là cực hạn của Lâm Minh.

- Hả? Ngươi phải ở chỗ này rồi ư?

Tôn Bách Tinh nhìn thấy Lâm Minh ngừng lại ở chỗ này, trong lòng hơi ngạc nhiên, Hỏa Viêm Quảng còn có dư lực, Lâm Minh lại đã đến cực hạn rồi sao?

Tuy nhiên nghĩ lại cũng là chuyện bình thường. Trình độ hiểu biết về pháp tắc hỏa hệ của Lâm Minh vốn đã không bằng Hỏa Viêm Quảng, 18 tầng hỏa ngục này khảo nghiệm không phải sức chiến đấu, mà là pháp tắc hỏa hệ.

Trên thực tế, Lâm Minh có thể đi đến một bước này, còn là dựa vào chân nguyên thâm hậu và cơ sở vững chắc của hắn, nếu không đổi lại là một võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu bình thường thì cũng đừng nghĩ tới xuống sâu như vậy.

Nhìn lại Nhan Nguyệt Nhi, đã xuống tới tầng thứ ba, hơn nữa không biết xuống sâu bao nhiêu ngàn dặm ở tầng thứ ba: mức chênh lệch này thật sự quá lớn.

Nếu không phải Tôn Bách Tinh biết Lâm Minh trước đây bất kể là lấy Phượng Huyết Thương, hay là trận chiến với Hỏa Viêm Quảng đều ở dưới tình huống mọi người không xem trọng lấy được thắng lợi, như vậy Tôn Bách Tinh vốn đã nghĩ rằng Lâm Minh là người si nói mộng.

- Được rồi! Ngươi cứ ở nơi này tu luyện! Lần này Cổ Phượng thí luyện đại khái sẽ kéo dài thời gian hai năm, ngươi còn có thời gian! Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu: tốc độ tu luyện của Nhan Nguyệt Nhi còn nhanh hơn ngươi, Nhan Nguyệt Nhi so với ngươi nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tu vi đã là Mệnh Vẫn tầng bảy, còn cao hơn ngươi một tầng!

- Ừm! Ta đã biết!

Lâm Minh biết rõ, tốc độ tu luyện của mình ở Phượng Minh Cung cũng không là thứ nhất, chỉ là đỉnh cao, so với Nhan Nguyệt Nhi kém là chuyện rất bình thường. Dù sao thời gian trước 15 tuổi gần như hắn đều lãng phí, đâu được như đệ tử Thần Vực, mới sinh ra đã bắt đầu dùng các loại thiên tài địa bảo tẩy thể, dùng các loại đan dược thay cơm ăn.

Lâm Minh ngừng lại chỗ này, khó tránh khỏi dẫn tới một số đệ tử Phượng Minh Cung, Lung Phượng Cung nhìn với ánh mắt khác thường. Tuy nhiên Lâm Minh cũng không thèm để ý tới bọn họ, hắn rời mọi người, một mình tìm một chỗ im lặng, bắt đầu tu luyện. 18 tầng hỏa ngục ngang dọc mấy vạn dặm, bên trong hỏa ngục vô cùng rộng lớn, tùy tiện bay ra khoảng cách mấy ngàn dặm là có thể tìm được một mật địa yên tĩnh.

Lâm Minh rất nhanh tiến vào trạng thái võ ý Không linh. Tuy rằng hỏa nguyên khí nơi này vô cùng táo bạo, nhưng không có mảy may thanh âm, im lặng đến lạ thường. Lâm Minh có cảm giác dường như mình tiến vào một phương thời không độc lập, lực ngọn lửa đè ép thiêu đốt hết thảy hắn. Tuy rằng đại bộ phận lực lượng ngọn lửa bị chân nguyên hộ thể ngăn cản lại, nhưng còn có một bộ phận dọc theo khiếu huyệt quanh thân Lâm Minh rót vào trong kinh mạch, thiêu đốt thân thể, huyết mạch hắn. Nếu không phải võ giả hỏa hệ dùng thân thể và huyết mạch chịu đựng thiêu đốt như vậy, thì hắn đã sớm bị đốt cháy tiêu rồi.

“Hả? Đây là...”

Đột nhiên Lâm Minh phát hiện những năng lượng hỏa nho nhỏ này xâm nhập trong thân thể mình tuy rằng không mạnh, nhưng mỗi một cổ đều ẩn chứa pháp tắc hỏa hệ tinh diệu, hoặc là ý cảnh Hủy Diệt, hoặc là ý cảnh Sang Sinh, hoặc là ý cảnh Hóa Hình... Mỗi một năng lượng hỏa nho nhỏ đều hàm chứa ít nhất một loại ý cảnh.

Hơn nữa, mặc dù là cùng loại ý cảnh, cũng có khác biệt rất nhỏ.

Mượn ý cảnh Hủy Diệt mà nói, nó có thể là bùng nổ cuồng mãnh như khi vẫn thạch thật lớn rơi xuống đất; cũng có thể là dung nham nuốt hết rừng rậm khi đốt cháy hết thảy...

Những ý cảnh này, mỗi một cổ Lâm Minh đều phải vận dụng pháp tắc hỏa hệ đối ứng hóa giải, nếu không dùng pháp tắc, chỉ dùng cậy mạnh thì phải trả giá một lực lượng gấp mấy chục lần mới được. Nếu như vậy, Lâm Minh ở lại độ sâu này cũng không tới thời gian một nén nhang đã hao hết chân nguyên rồi.

“18 tầng hỏa ngục này quả là trận pháp thần kỳ, vị tiền bối sáng tạo ra nó quả là một thiên tài, không ngờ lại có thể sử dụng phương pháp này để giúp người thí luyện lĩnh ngộ ý cảnh Hỏa!”

- - - - - oOo- - - - -

Chương 999: Thiêu đốt thân thể

Lâm Minh hoàn toàn buông lỏng thân thể, chăm chú hóa giải và hấp thu mỗi một tia ngọn lửa năng lượng, những pháp tắc rất nhỏ này đều có chút khác nhau, nhưng nếu tổ hợp lại thì sẽ lờ mờ tập hợp thành đại đạo hoàn chỉnh.

- Ta hiểu rồi, Hỏa pháp tắc tuy rằng vô cùng huyền ảo, nhưng nói về bản chất thì vẫn là do từng pháp tắc nguyên tố cực nhỏ tạo thành, những nguyên tố nhỏ bé này giống như các hạt nhỏ tạo thành vạn vật, vô cùng đơn giản. Dựa theo Thần Vực văn hiến ghi lại, các hạt nhỏ tạo thành vạn vật này cũng không có nhiều chủng loại, nhưng nếu tổ hợp lên thì lại có thể diễn biến ra 3000 đại thế giới vô hạn phức tạp, đây chính là mị lực của pháp tắc.

Lâm Minh lập tức cảm nhận được sự sâu sắc của pháp tắc, sự huyền diệu của thế giới, các hạt nhỏ có rất ít chủng loại, nhưng lại có thể tạo thành đại thế giới bao la bát ngát đến vậy, trong đó có mặt trời, mặt trăng, các vì sao, có không gian, thời gian, có núi sông ao hồ, có chim bay cá nhảy, có côn trùng cỏ cây, có phàm nhân trói gà không chặt, cũng có cường giả bài sơn đảo hải, vô số thăng trầm, vô số buồn vui yêu ghét, vô số sinh lão bệnh tử, tất cả đều nảy sinh trong quá trình này, thiên nhiên là thế giới cá lớn nuốt cá bé, tinh tú vũ trụ liên tục thay đổi, tất cả đều tạo ra cảm giác vĩ đại, mênh mông, thần bí, trong đại thế giới này, bản thân mình nhỏ bé như một hạt bụi mà thôi.

Cẩn thận nghĩ lại, tất cả những điều này đều là do các hạt nhỏ cơ bản nhất tạo thành, mà thứ khống chế những hạt nhỏ này tổ hợp lại thì chính là căn nguyên pháp tắc của vũ trụ.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, thời gian, không gian, Quang minh, Hắc ám, sinh mệnh, tử vong... Mỗi một thứ đều có pháp tắc tương ứng với sự tồn tại của mình, mỗi một loại pháp tắc khi tu luyện đến mức tận cùng, thì đều đi tới vũ trụ căn nguyên!

Nhưng trong pháp tắc, các loại huyền ảo cơ bản nhất thì cũng rất có hạn, nhưng khi tổ hợp lại thì sẽ là thiên biến vạn hóa, phức tạp đến mức không thể hình dung được, trong vô số năm qua, không biết có bao nhiêu đại năng lần lượt ngã xuống vì tìm hiểu những căn nguyên pháp tắc này, hy vọng có thể tìm hiểu được đạo lý bản chất nhất của vũ trụ, trở thành Vương giả bất hủ, nhưng từ xưa tới nay, cái gọi là võ đạo đỉnh phong thì vẫn vô cùng mờ ảo, làm cho người ta khó có thể nhìn thấu được!

Nếu thực sự có người hiểu được tất cả quy tắc, thì sẽ có thể siêu thoát luân hồi, trở thành Thần linh của thế gian.

Hiểu được những điều này, Lâm Minh lập tức thấy trong lòng sáng sủa hơn, lúc này, hắn cảm thấy thức hải đột nhiên chấn động, liên hệ với nguyên khí hỏa hệ pháp tắc trong không gian Hỏa Ngục cũng chặt chẽ hơn. Hắn có cảm giác trong thân thể mình dường như có một cánh cửa lớn được mở ra, mà sau cánh cửa này là một thế giới vô hạn, cực kỳ rộng lớn, đại đạo pháp tắc ẩn chứa khí tức huyền ảo thần bí lập tức ập tới.

Khi Lâm Minh đang tập trung lĩnh ngộ pháp tắc, hắn cũng không biết sâu trong Hỏa Ngục có một cặp mắt vẫn luôn chú ý tới hắn.

- Tiểu gia hỏa này đúng là không tồi, tuy rằng mật độ huyết mạch không đáng nhắc tới, nhưng ngộ tính thì lại khó có được! Không trách được hắn dám đánh cuộc với tiểu gia hỏa Sở Hồng Vân kia.

Một thanh âm hư vô mờ mịt vang lên, nhưng lại không ai có thể nghe được.

Chủ nhân của thanh âm này chính là Xích Hoàng, cũng là Khí linh của 18 tầng Hỏa Ngục này!

Tuổi thọ của Khí linh còn dài hơn của võ giả nhân loại rất nhiều, Xích Hoàng lại còn là thái cổ Khí linh, không biết đã tồn tại bao nhiêu vạn năm rồi, thậm chí nó còn sống hơn cả Phượng Tiên Cung, Lung Phượng Cung! Bất kể là Lâm Minh hay là Sở Hồng Vân, ở trước mặt nó thì đều chỉ là một đứa bé mà thôi.

- Thì ra là vậy, ngộ tính của tiểu gia hỏa này là do có Khai Môn, võ giả pháp thể song tu đúng là hiếm thấy! A... Khai Môn của hắn vậy mà lại được mở ra một cách hoàn mỹ? Đúng là khó tin, từ rất nhiều ức năm trước, sau khi thiên đạo quy tắc thay đổi, cổ lão Luyện Thể Thuật đã chậm rãi bị đào thải trong Thần Vực, có rất ít võ giả lựa chọn pháp thể song tu, đừng nói tới việc có thể mở ra Khai Môn một cách hoàn mỹ, tiểu tử này làm sao được nhỉ?

Xích Hoàng đột nhiên cảm thấy hứng thú, quá trình mở Khai Môn thì phải chịu đựng rất nhiều mê hoặc, tâm ma, các loại ảo giác đến từ tinh thần chi hải, một khi bị lạc lối thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Có thể miễn cưỡng mở ra thì cũng đã không tồi rồi, người có mở ra hoàn mỹ thì cơ bản đã tuyệt tích, đó cần phải có ý chí cứng rắn như thần thiết, thì mới có thể chống lại được mê hoặc và tâm ma như vậy.

Nhưng võ giả phải mở ra Khai Môn trước khi thành tựu Thần thể, do vậy, khi võ giả mở ra Khai Môn thì sẽ không có trình độ quá cao về mặt chiến linh.

- Xem ra tiểu gia hỏa này có thiên phú tuyệt hảo về mặt chiến linh, cho nên mới hoàn mỹ mở ra Khai Môn, không trách được hắn lại có ngộ tính thiên tài như vậy, đáng tiếc a, mật độ huyết mạch của hắn quá kém, so với cô bé tên là Nhan Nguyệt Nhi kia thì còn kém 10 vạn tám ngàn dặm, hơn nữa, nếu thật sự đúng như Tôn Bách Tinh nói, hai tiểu tử này mà có thể kết hợp thành một cặp song tu, thì sẽ rất thú vị đây! Một người có ngộ tính tuyệt đỉnh, một người có huyết mạch tuyệt đỉnh, một khi kết hợp, vậy thì hiệu quả sẽ là... hắc hắc...

Xích Hoàng ở sâu trong Hỏa Ngục lộ ra nụ cười rất cổ quái, cặp mắt vẫn luôn đảo qua đảo lại giữa Nhan Nguyệt Nhi và Lâm Minh, thỉnh thoảng còn tặc lưỡi khen một câu, đương nhiên, tất cả những điều này thì không có ai biết cả, ngay cả hai cường giả cảnh giới Thần Quân trung kỳ là Tôn Bách Tinh, Sở Hồng Vân thì cũng không biết được.

Lúc này, Lâm Minh đã vô tình tiến vào võ ý Không linh, linh hồn dường như rời khỏi thân thể, mà mỗi một tế bào, kinh mạch của hắn đều đang tự động hóa giải ngọn lửa táo bạo này, không ngừng cảm ngộ pháp tắc.

Mọi thứ chung quanh đều vô cùng im lặng, mà nhịp tim cực kỳ chậm của Lâm Minh thì lại giống như một chiếc đồng hồ quả lắc, lâu lâu đập lên một lần, không chút khác biệt nào.

Theo thời gian trôi qua, năng lượng trong cơ thể Lâm Minh đã chậm rãi tiêu hao, mặc dù có Hưu Môn bổ sung, nhưng cũng không bổ sung kịp.

Năng lượng bị tiêu hao, chân nguyên hộ thể tất nhiên cũng sẽ không ngừng bị suy yếu, càng lúc càng có nhiều năng lượng rót vào trong thân thể Lâm Minh, bị thân thể hắn hóa giải.

Ngay từ đầu thì hắn còn có thể miễn cưỡng hóa giải được, nhưng về sau, năng lượng pháp tắc bắt đầu tích lũy trong cơ thể Lâm Minh, tháo chạy tán loạn, từng tấc kinh mạch đều bị pháp tắc phá hư.

Cảm nhận được điều này, Lâm Minh khẽ nhíu mày, nhưng hắn vẫn dựa vào thân thể cường hãn của mình, miễn cưỡng ổn định lại.

Kinh mạch bị tổn thương, có Hưu Môn bổ sung, dù sao có Luyện Thể Thuật chống đỡ, Lâm Minh cũng không sợ bị vết thương ẩn gì cả, hắn liền cắn răng chịu đựng tất cả, mọi đau nhức đều bị chiến linh trấn áp.

- Thú vị, ta cho rằng hắn sắp không chịu được nữa rồi, không nghĩ tới hắn vẫn còn có thể kiên trì được, càng đến trạng thái cực hạn thì càng lĩnh ngộ pháp tắc sâu hơn, nhưng lúc này, kiên trì thêm mỗi một giây thì đều là khảo nghiệm lớn đối với ý chí, thể lực, thân thể, các võ giả bình thường khi đến cực hạn thì nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được gần nửa nén hương mà thôi, mặc dù bọn họ cũng biết kiên trì thêm một lát nữa thì sẽ có thể đạt được chỗ tốt lớn hơn nữa, nhưng vẫn không cố thêm được.

Ở sâu trong Hỏa Ngục, Xích Hoàng đưa cảm giác lên người Lâm Minh, bắt đầu lẩm bẩm, đại đa số thời gian thì nó đều ngủ say, khi có người thí luyện tiến đến, nó sẽ thức tỉnh, phụ trách bảo hộ người thí luyện, không để họ bị năng lượng hỗn loạn trong Hỏa Ngục giết chết.

Vốn nó cho rằng Lâm Minh không chịu được nữa, chuẩn bị ra tay cứu viện, nhưng không nghĩ tới, Lâm Minh dưới trạng thái cực hạn mà vẫn cắn răng kiên trì đến một nén hương, so với võ giả bình thường thì còn lâu hơn gấp ba lần.

Khi võ giả tới gần cực hạn, chân nguyên hộ thể bị suy yếu đến mức không còn mấy nữa, chẳng khác nào đặt mình trong ngọn lửa mà thiêu đốt, thử nghĩ một chút, một người bị ném vào trong lò lửa, cảm giác bị đốt sống sẽ là thế nào đây?

Huống chi, ngọn lửa trong Hỏa Ngục này thì còn nóng hơn ngọn lửa trên thế gian tận mấy chục lần! Đó là một địa ngục chân chính, ngay cả võ giả cũng đều không thể chịu đựng được!

- Ân? Còn có thể kiên trì ư?

Xích Hoàng càng lúc càng kinh ngạc hơn, đã hai nén hương rồi, mắt thấy chân nguyên hộ thể bên ngoài Lâm Minh bắt đầu bị đốt cháy, vỡ nát, quần áo hắn đều hóa thành tro tàn, mái tóc cũng bị đốt trụi, làn da cũng bị cháy đen, nhưng Lâm Minh vẫn cắn răng kiên trì, không kêu một tiếng nào!

Mồ hôi của hắn trực tiếp bị ngọn lửa làm bốc hơi, mọi thứ trên thân thể khi trực tiếp đối mặt với ngọn lửa nóng hơn cả dung nham 40 lần này, thì da thịt cũng đều bị ép ra mỡ, đây là loại đau đớn cỡ nào a?

Lâm Minh quả thật khó có thể chịu được nữa, lúc ban đầu, hắn sử dụng võ ý Không linh thôi miên bản thân, quên mất đau đớn, nhưng sau đó, võ ý Không linh cũng không chịu nổi nữa, hắn bị kéo ra khỏi trạng thái võ ý Không linh, trực tiếp cảm nhận nỗi đau khi toàn thân bị thiêu đốt.

Làn da bị cháy vỡ ra, máu thịt đầm đìa, ngay sau đó máu cũng bị bốc hơi lên, mỗi một mạch máu đều bị ngọn thiêu đốt, cảm giác này làm cho kẻ khác phải phát điên lên.

Nhưng Lâm Minh cũng cảm giác được, dưới loại trạng thái này, chỗ tốt mà hắn đạt được còn nhiều hơn lúc trước cả gấp mười, trăm lần!

Những huyền ảo cơ bản của hỏa hệ pháp tắc kia dường như cũng đi theo ngọn lửa này, bị luyện hóa vào trong da thịt của hắn, làm cho hắn dùng thân thể để ghi nhớ một cách trực tiếp!

Một bên là dùng thức hải để lý giải và ghi trí, một bên là dùng thân thể để ghi nhớ, sự khác biệt là rất lớn!

Thứ mà dùng đầu óc ghi nhớ thì sẽ rất dễ dàng phai nhạt rồi quên đi, dù sao thì hỏa hệ pháp tắc cũng rất phức tạp, mặc dù là võ giả có trí nhớ siêu phàm thì cũng không dám nói mình xem một lần mà đã nhớ kỹ toàn bộ, nhưng dùng thân thể để ghi nhớ thì lại khác, nó sẽ hình thành phản xạ có điều kiện, thứ mà thân thể nhớ kỹ thì cả đời sẽ không quên được, cho dù là phàm nhân thì cũng như vậy, phàm nhân học biết bơi xong, cả đời cũng sẽ không quên, lúc nào cũng có thể bơi được, đây chính là sự khác nhau khi dùng thân thể ghi nhớ.

Hơn nữa, thứ mà đầu óc ghi nhớ, khi sử dụng thì còn phải trải qua quá trình suy nghĩ, phản ứng sẽ chậm đi nửa nhịp. Thứ mà được thân thể ghi trí thì lại sử dụng rất nhanh chóng, không cần dùng đầu óc suy nghĩ, mà tự nhiên làm ra được, trở thành một loại bản năng! Giống như một đứa bé viết chữ, dùng đầu óc suy nghĩ chữ tiếp theo nên viết như thế nào thì đương nhiên sẽ chậm, nhưng các thư sinh viết chữ thì lại không cần suy nghĩ, bởi vì từng chữ từng nét đã bị thân thể hắn nhớ kỹ, khi viết thì sẽ cực nhanh.

Lâm Minh biết được điểm này, nên mới cắn răng chịu đực thống khổ, vẫn tiếp tục kiên trì.

- Hảo tiểu tử, một khắc rồi!

Xích Hoàng trấn thủ 18 tầng Hỏa Ngục nhiều năm như vậy, từng thấy qua vô số thiên tài, nhưng dưới trạng thái cực hạn mà còn có thể kiên trì một khắc, thì ít như lông phượng sừng lân!

Chỗ tốt trong một khắc này còn lớn hơn chỉ kiên trì nửa nén hương tận gấp mười!

- Ý chí lực của tiểu gia hỏa này cường đại đến mức khủng bố, quả thực không coi mình là người nữa. Tuy nhiên, cho dù ý chí của hắn có cường đại đến mấy đi nữa, thì cũng không có khả năng kiên trì mãi được, bởi vì thân thể hắn còn có cực hạn, ta đoán hắn cũng sắp tới cực hạn rồi, hẳn là còn có thể kiên trì thêm nửa nén hương nữa.

Chương 1000: Ý cảnh đại thành, Thanh Liên lĩnh vực

Xích Hoàng đã sẵn sàng ra tay cứu Lâm Minh rồi, nhưng lần chờ đợi này lại còn kéo dài thêm hai nén hương nữa, làm cho nó vô cùng kinh ngạc, ý chí lực có thể chống đỡ là một chuyện, nhưng thân thể có thể chống đỡ thì lại là chuyện khác, có một vài người có ý chí lực siêu mạnh, nhưng thân thể không chống đỡ được, nếu tiếp tục chống đỡ nữa thì sẽ hôn mê.

Mà Lâm Minh thì lại không tồn tại tình huống như vậy, bởi vì thân thể hắn cũng đủ cường đại, một là khi độ Mệnh Vẫn hắn đã bị ngọn lửa năng lượng tôi thể, độ hòa hợp với hỏa hệ pháp tắc là cực cao, hai là hắn có pháp thể song tu, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân thì cũng không có cường độ thân thể bằng được với Lâm Minh.

- Đúng rồi, đã quên tiểu tử này là pháp thể song tu, cực hạn của thân thể hắn còn mạnh hơn các võ giả bình thường rất nhiều, đúng là hiếm thấy, đã năm nén hương rồi, trong ấn tượng của ta vẫn chưa từng có người nào làm được mức này, ý chí lực cường đại, căn cơ vững chắc, pháp thể song tu, ba thứ này, thiếu một thứ thì sẽ không thể sáng tạo ra thành tựu như vậy được!

- Hai nén hương này, Lâm Minh còn lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc gấp hai lần một khắc khi nãy a!

Xích Hoàng lẩm bẩm, đã 30 phút rồi, năng lượng không ngừng tích lũy, lúc này trong cơ thể Lâm Minh giống như có một tòa núi lửa sắp phun trào, ẩn chứa lực lượng khủng bố, mà hiện tại đã sắp tới lúc nó phun trào rồi!

Khi một pháp tắc phù văn cuối cùng in vào trong kinh mạch của Lâm Minh, nó giống như một cọng rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà, thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, chân nguyên hộ thể hoàn toàn bị vỡ nát, thân thể không có chút phòng bị nào, trực tiếp bị hỏa nguyên khí cuồng bạo này tấn công!

Nếu một kích này đánh trúng, cho dù là Lâm Minh thì cũng sẽ mất đi nửa cái mạng. Mà kéo dài hơi lâu một chút hắn sẽ bị đốt thành tro tàn!

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi cuối cùng cũng không kiên trì được nữa, nếu ngươi còn kiên trì được nữa, thì bổn Hoàng cũng biến thành vô dụng rồi!

Xích Hoàng nhếch miệng cười, đang muốn ra tay, nhưng đúng lúc này, động tác của nó đột nhiên cứng đờ lại, năng lượng bao hàm ý cảnh Sang Sinh vốn đã được chuẩn bị tốt cũng lập tức đình chỉ.

- Đây là... đây là chuyện gì vậy?

Xích Hoàng mở to hai mắt, kiểu gì nó cũng không nghĩ tới, hỏa nguyên khí cuồng mãnh nhảy vào trong người Lâm Minh kia lại đột nhiên bị một luồng lực lượng thần bí áp chế, mà luồng lực lượng thần bí kia còn làm cho Xích Hoàng cảm thấy tim đập nhanh hơn. Tuy rằng lực lượng thần bí kia rất nhỏ yếu, nhưng khí tức cổ xưa mênh mang kia lại giống như ẩn chứa đại đạo pháp tắc căn nguyên nhất, làm cho Xích Hoàng cảm thấy kính sợ.

Loại kính sợ này được in sâu trong lòng của Xích Hoàng, nó là Khí linh của hỏa hệ Linh khí, có cảm giác thần phục với hỏa hệ đại đạo pháp tắc.

- Luồng lực lượng kia, rốt cuộc là cái gì vậy?

...

Khi Xích Hoàng đang kinh ngạc, hỏa hệ nguyên khí trong cơ thể Lâm Minh bỗng phát sinh một loạt biến hóa, vốn với thực lực của Lâm Minh, dưới tình huống hoàn toàn không có phòng vệ, bị hỏa nguyên khí trong Hỏa Ngục chui vào trong thân thể thì chắc chắn sẽ không chịu nổi, cho dù hắn dùng hết toàn lực thì cũng không có khả năng.

Nhưng sau khi trải qua gần 30 phút lĩnh ngộ pháp tắc, mầm non Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh đã xảy ra biến hóa rất nhỏ, khi thân thể Lâm Minh đạt đến cực hạn, không chống đỡ được hỏa hệ nguyên khí, Lâm Minh liền đưa ý niệm vào trong mầm non Tà Thần, trực tiếp dẫn tất cả hỏa hệ nguyên khí vào trong mầm non Tà Thần.

Lúc đó, mầm non Tà Thần mạnh mẽ bốc cháy, phát ra luồng sáng vạn trượng, giống như một quả Bồ Đề bằng vàng trong lửa niết bàn, tất cả hỏa nguyên khí trong cơ thể Lâm Minh đều bị mầm non Tà Thần hấp thu hết, mà trên đỉnh của mầm non này có một mầm nhỏ chậm rãi hé ra, sau đó nó chậm rãi mở ra, từng chiếc lá màu xanh biếc hiện ra, những chiếc lá này rất bắt mắt, hình dáng vô cùng kỳ lạ, dùng mầm non ban đầu làm trung tâm, nó cuốn lên từng vòng, giống như một gốc Thanh Liên nho nhỏ.

Chiếc lá này giống như lá của Thanh Liên!

Lâm Minh lập tức hiểu được, lần này rất nhiều chiếc lá nhỏ mà mầm non Tà Thần mọc ra thì kỳ thật chỉ là một chiếc lá cây mà thôi, đại biểu cho việc mình đã lĩnh ngộ pháp tắc, cùng với ý cảnh Sang Sinh tới mức đại thành trong lần Hỏa Ngục thí luyện này!

Đến lúc này, mầm non Tà Thần đã có được sáu chiếc lá, ba lá lôi đình, ba lá hỏa diễm. Trong ba lá hỏa diễm này, một lá là khi hạt giống Tà Thần nẩy mầm thì đã có sẵn, có màu đỏ rực, hình trái tim, chiếc lá thứ hai là do khi mầm non Tà Thần hấp thu mảnh vỡ pháp tắc của Cực Đạo bia đá mới ngưng tụ ra, bốn cạnh vuông vức như một chiếc ngọc tỷ màu đỏ, chiếc lá thứ ba chính là chiếc lá có màu xanh đậm này, thoạt nhìn giống như một gốc Thanh Liên.

Ba chiếc lá hỏa diễm không ngừng cắn nuốt hỏa nguyên khí trong cơ thể Lâm Minh, các luồng hỏa nguyên khí vốn đang táo bạo trong cơ thể Lâm Minh lập tức bị hút hết, nhưng vẫn còn chưa đủ! Mầm non Tà Thần hấp thu không đủ lực lượng, liền tiếp tục hấp thu hỏa nguyên khí trong Hỏa Ngục xung quanh Lâm Minh, khiến cho quanh người hắn hình thành một lốc xoáy màu đỏ thẫm, rất nhiều hỏa nguyên khí bị nuốt vào!

Bởi vì Lâm Minh một mình rời đi, cách các võ giả khác hơn 1 vạn dặm, cảnh tượng này cũng chỉ có Xích Hoàng thấy được, nó cả kinh thốt lên:

- Đây là... Sao lại thế này? Người này có mật độ Phượng Hoàng huyết mạch mỏng như vậy, vì sao hắn có thể đạt tới độ hòa hợp với hỏa hệ nguyên khí cao như vậy, chỉ một lần tiến vào Hỏa Ngục mà hắn đã nhận được đột phá lớn như vậy? Hắn làm thế nào được như vậy a?

Xích Hoàng lẩm bẩm, với kinh nghiệm vô cùng phong phú của nó thì cũng không thể giải thích được hiện tượng lúc này của Lâm Minh, trong cơ thể hắn dường như ẩn chứa một luồng lực lượng cường đại, hắn nhờ vào lần Hỏa Ngục thí luyện này mà tiến vào trạng thái ngộ đạo, bắt đầu điên cuồng cắn nuốt năng lượng, đột phá cảnh giới!

Tuy Xích Hoàng đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng Tà Thần lực thì vẫn vượt qua phạm vi lý giải của Xích Hoàng, nó chỉ là Khí linh của Pháp bảo cấp bậc Linh khí, căn bản không tiếp xúc tới trình độ của Thiên Tôn, mà Tà Thần lực này thì ít nhất cũng là một môn Thần Võ vô thượng!

Thần Võ vô thượng, mỗi trăm vạn năm, thậm chí mấy trăm vạn năm, thì cũng chưa chắc đã sinh ra được một môn!

Hơn nữa, có một số Thần Võ vô thượng sau khi sinh ra thì sẽ dần dần bị thất truyền, ví dụ như Tà Thần lực, nếu nó không phải bị một vị Thần Vực đại năng ngẫu nhiên khai quật ra từ trong di tích của thượng cổ Tà Thần, nếu không phải Lâm Minh ngẫu nhiên chiếm được mảnh nhỏ linh hồn của vị Thần Vực đại năng kia, thì nó cũng sẽ tiêu tán trong thế gian.

Thần Võ vô thượng, dõi mắt khắp toàn bộ Thần Vực thì cũng tìm được bao nhiêu môn cả, mỗi một môn đều có thần thông long trời lở đất, chỉ riêng Hỗn Nguyên võ ý thôi, hiện tại Lâm Minh cũng chỉ mới nắm giữ một phần ba, nhưng cũng đã gia tăng sức chiến đấu của mình tới trình độ này, nếu là bản Hỗn Nguyên võ ý hoàn chỉnh thì sẽ có uy lực không thể tưởng được.

Mà Tà Thần lực cũng chỉ hơn chứ không kém hơn bản Hỗn Nguyên võ ý hoàn chỉnh!

Lúc ban đầu, tuy rằng Lâm Minh có Tà Thần lực, nhưng ngộ tính vẫn là chỗ yếu của hắn.

Ngộ tính của Lâm Minh chỉ có thể được coi là không tồi mà thôi, so với các thiên tài đỉnh cao của Thần Vực thì còn chênh lệch rất lớn, khiến cho Lâm Minh không thể vận dụng được “kho báu” này, giống như khi đối mặt với Cực Đạo bia đá, Lâm Minh chỉ có thể để mặc cho Tà Thần lực hấp thu đại đạo mảnh vỡ pháp tắc, còn lĩnh ngộ của bản thân lại cực kỳ có hạn.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh dựa vào Hồng Mông chiến linh, hoàn mỹ mở ra Khai Môn, thành tựu này tại Thần Vực thì cũng không có người nào có thể chạm tới cả, ngộ tính của Lâm Minh đã đạt tới tiêu chuẩn đỉnh cao, ngộ tính hoàn mỹ, phối hợp với Thần Võ vô thượng Tà Thần lực chuyên môn dùng để tu luyện Lôi Hỏa căn nguyên pháp tắc, hiệu quả cũng không đơn giản chỉ là một cộng một mà thôi.

Hiện tại Lâm Minh đột phá pháp tắc, một lần biến về lượng dẫn tới biến về chất, đây là một lần “ngộ đạo”!

Lốc xoáy càng lúc càng mạnh mẽ hơn, giằng co hồi lâu cũng không dừng lại, Xích Hoàng nhìn chăm chú vào cảnh tượng này, là Khí linh hỏa hệ pháp tắc, nó có thể cảm giác được trong ngọn lửa năng lượng mãnh liệt này thì tồn tại vô số mảnh vỡ pháp tắc hỏa hệ được ngưng kết ra, cũng đi theo lốc xoáy mà bị cuốn vào trong cơ thể Lâm Minh, bị hấp thu toàn bộ!

Số lượng mảnh vỡ pháp tắc như vậy, trong đó cũng không chỉ có hỏa hệ ý cảnh ba tầng đầu, mà còn có cả mảnh vỡ pháp tắc của ý cảnh tầng thứ tư, tầng thứ năm, cho dù Lâm Minh tạm thời không thể lĩnh ngộ chúng, thì chúng cũng có thể tạo dựng căn cơ cho hắn, làm cơ sở để sau này lĩnh ngộ sâu hơn, điều này giống như một võ giả khi độ Mệnh Vẫn tầng chín, nhận được thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, tuy rằng hiện tại Lâm Minh nhận được pháp tắc tẩy lễ không bằng Cửu Vẫn thiên đạo pháp tắc, nhưng cũng có tác dụng tương tự!

Lốc xoáy bằng ngọn lửa này kéo dài khoảng một khắc, Xích Hoàng vừa xem vừa khen:

- Trên người Lâm Minh rốt cuộc có cơ duyên gì a! Vậy mà lại có thể làm đến bước này? Đây tuyệt đối không đơn giả chỉ là ngộ tính cao, thiên tài của ngộ tính cao thì ta cũng từng thấy nhiều rồi, đừng nói là các thiên tài trước kia, ngay cả tiểu cô nương tên là Nhan Nguyệt Nhi kia, ngộ tính cũng cao tới mức thái quá rồi, nhưng cũng không có khả năng đạt tới trình độ của tiểu tử này, còn xa mới tới được, chưa đột phá Mệnh Vẫn tầng chín mà đã bắt đầu tiếp xúc pháp tắc tẩy lễ, quả thực là nghịch thiên a!

Xích Hoàng lẩm bẩm nói, chuyện tới lúc này, đương nhiên nó không cần phải ra tay nữa, Lâm Minh đã tự mình hấp thu toàn bộ hỏa hệ nguyên khí, hấp thu ở trong cơ thể mình còn chưa đủ, lại bắt đầu hấp thu trong Hỏa Ngục, đâu cần Xích Hoàng ra tay cứu giúp nữa?

Mãi cho tới 30 phút sau, cơn lốc bằng ngọn lửa xung quanh Lâm Minh cũng chậm rãi yếu bớt, sau đó từ từ biến mất, toàn thân Lâm Minh trần truồng, nhắm mắt lơ lửng trong không gian Hỏa Ngục, dường như đang ngủ vậy.

Mà lúc này, do rất nhiều hỏa hệ nguyên khí xung quanh bị Lâm Minh cắn nuốt hết, đã hình thành một khu vực chân không, không có hỏa nguyên khí, các hỏa nguyên khí ở phía xa lập tức cuộn trào lao vào đây, mắt thấy Lâm Minh sắp bị nhấn chìm trong đó, đột nhiên, một tấm màng năng lượng màu xanh đậm bỗng lan ra xung quanh, giống như từng gợn sóng!

Vù...

Lập tức Lâm Minh được màng năng lượng màu xanh kia vây quanh, toàn bộ hỏa nguyên khí ập tới đều bị tấm màng này chặn lại.

Chung quanh là hỏa hệ nguyên khí bùng nổ, nhưng trong lớp năng lượng màu xanh kia thì lại là một thế giới hoàn toàn khác!

Trong này, các năng lượng màu xanh hội tụ thành hoa tươi chim chóc, thậm chí còn có vô số linh thực quỳnh hoa cùng đua nở, như một tiên cảnh nhân gian, thế ngoại đào nguyên.

- Đây là... Thanh Liên lĩnh vực! Tiểu tử này... nhanh như vậy đã lĩnh ngộ đến Thanh Liên lĩnh vực rồi!

Xích Hoàng thì thào, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chương 1001: Phần thưởng thí luyện

Kỳ thật, lĩnh ngộ Thanh Liên lĩnh vực cũng không là gì đáng phải khiếp sợ cả, Thanh Liên lĩnh vực là thứ mà các tuấn kiệt trẻ tuổi có đại tiềm lực, đại khí vận, sau khi lĩnh ngộ hỏa hệ ý cảnh Sang Sinh tầng thứ ba đến mức tận cùng mới có thể ngưng tụ thành công, người có Thanh Liên lĩnh vực thì chỉ cần tương lai không ngã xuống, thành tựu sẽ không thấp, cho nên Thanh Liên lĩnh vực mới được coi là một loại dị tượng, được coi là dấu hiệu có số mệnh phong Đế!

Nhưng mặc dù vậy, các thiên tài của Thượng cổ Phượng tộc lĩnh ngộ Thanh Liên lĩnh vực cũng vẫn quá nhiều, 100 tỉ tộc nhân, con số thật sự quá lớn!

Xích Hoàng trấn thủ Hỏa Linh tinh vô số năm, nhìn thấy vô số thiên tài lĩnh ngộ Thanh Liên lĩnh vực, nhưng không có Thanh Liên lĩnh vực của ai có thể so được với lĩnh ngộ của Lâm Minh, điều này làm cho Xích Hoàng rất giật mình!

Khi Lâm Minh vừa tới Hỏa Linh tinh, Xích Hoàng đã xem qua trình độ lĩnh ngộ của Lâm Minh đối với hỏa hệ ý cảnh, chỉ vừa mới tiếp xúc đến một tia ý cảnh Sang Sinh mà thôi, cách đại thành còn rất sớm, còn không bằng các đệ tử thiên tài bình thường, càng đừng nói so với đám người Nhan Nguyệt Nhi, Hỏa Viêm Quảng đó.

Nếu dựa theo tình hình chung, hỏa hệ pháp tắc mấy tầng đầu, mỗi khi lĩnh ngộ một tầng sẽ phải mất tới mấy năm, thậm chí mười mấy năm tích lũy, Lâm Minh coi như có ngộ tính cực cao, trong vòng ba năm lĩnh ngộ được, cộng thêm có Hỏa Linh tinh thiên thời địa lợi, như vậy thì trong vòng một năm rưỡi lĩnh ngộ được ý cảnh đã phi thường không tồi rồi, nói cách khác, trong một năm rưỡi này, Lâm Minh ngưng luyện ra Thanh Liên lĩnh vực đã là không kém rồi, nhưng hiện tại, chỉ là lần đầu tiên tiến vào Hỏa Ngục, sau một lần "ngộ đạo", Lâm Minh đã đi xong quãng đường đáng ra phải mất một năm rưỡi!

Làm sao nó có thể không kinh hãi cho được?

Hơn nữa, Thanh Liên lĩnh vực do Lâm Minh ngưng tụ ra có phẩm chất đỉnh cao trong đỉnh cao!

Xích Hoàng có nhãn lực cỡ nào, trong những năm qua, nó không biết đã tận mắt thấy bao nhiêu thiên tài có Thanh Liên lĩnh vực rồi, nhưng có thể so được với Lâm Minh thì lại cực kỳ ít ỏi.

- Thanh Liên lĩnh vực còn cô đọng đến loại tình trạng này, một là do Lâm Minh có căn cơ vững chắc, một khi ngộ đạo, thành tựu sẽ rất cao. Thứ hai hẳn là do lực lượng thần bí trong cơ thể Lâm Minh đã hấp thu nhiều mảnh vỡ pháp tắc như vậy, Thanh Liên lĩnh vực không đạt tới đỉnh cao thì mới là kỳ quái.

Xích Hoàng lẩm bẩm, trạng thái ngộ đạo thì chỉ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, một lần ngộ đạo 15 phút thì cũng so được với một lần bế quan thời gian dài, mặc dù như vậy, chỉ dựa vào một lần ngộ đạo đã làm cho Thanh Liên lĩnh vực trở nên hoàn mỹ tới vậy, vẫn làm cho Xích Hoàng cảm thấy khó tin.

Khi Xích Hoàng đang miên man suy nghĩ, bỗng nhìn thấy lớp da bị đốt cháy của Lâm Minh lần lượt tróc ra, lộ ra lớp da mới non nớt. Có vài chỗ bị thương rất nghiêm trọng, cháy cả kinh mạch và máu thịt, nhưng chỗ đó cũng được phủ kín bởi một lớp năng lượng màu xanh đậm, chậm rãi nhúc nhích, toả ra sinh cơ, khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Đây chính là tác dụng quan trọng nhất của Thanh Liên lĩnh vực, đó là chữa trị thân thể, hơn nữa Lâm Minh có mầm non Tà Thần hỗ trợ, nên Thanh Liên lĩnh vực của hắn có hiệu quả chữa trị rất tốt! Lúc này trong mầm non Tà Thần tại đan điền của Lâm Minh, chiếc lá hình Thanh Liên kia đang phát ra luồng sáng mờ ảo, tốc độ chữa thương còn nhanh hơn cả dùng Hưu Môn!

Thanh Liên lĩnh vực, Hưu Môn, hai thứ này phối hợp, hiệu quả sẽ cực kỳ kinh người!

Hơn nữa, Thanh Liên lĩnh vực không đơn giản chỉ riêng có thể chữa trị vết thương của Lâm Minh, mà cũng có thể chữa thương cho những người khác tiến vào phạm vi của nó, chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, có thể dùng Thanh Liên lĩnh vực bao phủ lên người hắn muốn cứu chữa vào bất kỳ lúc nào, chỉ tiêu hao một chút chân nguyên bản thân, nhưng lại có thể làm cho đối phương hồi phục lại.

- Lực khôi phục này quá mạnh mẽ, tuy nhiên cũng phải có thêm Hưu Môn thì mới đạt tới hiệu quả như vậy, Thanh Liên lĩnh vực của tiểu tử này e rằng đã so được với Nhan Nguyệt Nhi rồi! Nhưng Nhan Nguyệt Nhi đã chạm đến cánh cửa hỏa hệ ý cảnh tầng thứ tư, lần này đi Hỏa Linh tinh thí luyện, hẳn là nàng có thể lĩnh ngộ ra hỏa hệ ý cảnh tầng thứ tư, Lâm Minh muốn đuổi theo nàng thì còn phải cố gắng nữa.

Xích Hoàng lẩm bẩm, mà lúc này Nhan Nguyệt Nhi đã tiến vào 33000 dặm của Hỏa Ngục!

Đây kỳ thật cũng không phải là cực hạn của Nhan Nguyệt Nhi, chỉ là vào sâu hơn thì Nhan Nguyệt Nhi cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một nén hương sẽ phải lui lại, căn bản không đạt được hiệu quả tu luyện, độ sâu 33000 dặm thì Nhan Nguyệt Nhi còn có thể miễn cưỡng hấp thu hỏa nguyên khí, lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc, đây là độ sâu cực hạn mà nàng có thể tu luyện được.

Hỏa Ngục tầng thứ ba, những hỏa nguyên khí kia không còn là vật chết nữa, mà như đã sống lại, có linh tính của riêng mình.

Vô số hỏa nguyên khí hóa thành hung thú, Thánh thú, lao về phía Nhan Nguyệt Nhi, nhưng lúc này Nhan Nguyệt Nhi lại giống như một Thần nữ, toàn thân phát ra luồng sáng vàng chói mắt, những luồng sáng vàng này có hiệu quả tương tự với phù văn màu vàng mà Lâm Minh bắn ra khỏi mi tâm khi thiêu đốt máu Cổ Phượng.

Nhưng mặc dù Lâm Minh thiêu đốt máu Cổ Phượng thì cũng chỉ có thể bắn ra một luồng sáng màu vàng, nhưng toàn thân Nhan Nguyệt Nhi lại đều phát ra nó!

Hung thú do Hỏa nguyên khí hình thành bị ánh sáng vàng chiếu trúng, lập tức tan rã, hóa thành năng lượng tinh thuần bị Nhan Nguyệt Nhi hấp thu.

So với Lâm Minh, tuy rằng Nhan Nguyệt Nhi không tiến vào trạng thái ngộ đạo, nhưng tốc độ hấp thu hỏa hệ nguyên khí của nàng cũng khiến cho Lâm Minh không theo kịp được! Danh tiếng huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ đâu chỉ là nói suông!

Lâm Minh mà muốn đạt tới tốc độ hấp thu như Nhan Nguyệt Nhi, trừ phi vận dụng mầm non Tà Thần, nhưng hỏa nguyên khí do mầm non Tà Thần hấp thu cũng không phải là của Lâm Minh.

Lúc trước trong Cửu Thiên Lôi Vực tại đầm lầy màu đen 8000 dặm, mầm non Tà Thần thậm chí còn hấp thu Thiên Phạt Thần Lôi do Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại, sau này Lâm Minh quyết chiến với Dương Vân, vận dụng Thiên Phạt Thần Lôi phá vỡ tuyệt chiêu của Dương Vân, đồng thời còn làm hắn bị thương nặng, có tác dụng kỳ diệu, nhưng Thiên Phạt Thần Lôi này vẫn không phải là lực lượng của Lâm Minh, sau khi dùng xong thì sẽ không còn nữa, không thể sử dụng lại được.

Cho nên mới nói dù sao thì mầm non Tà Thần cũng chỉ là một môn công pháp, cho dù nó cường đại tới đâu đi nữa thì cũng chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi, Lâm Minh không có khả năng trông cậy vào một bộ công pháp giúp đỡ mình lĩnh ngộ vũ trụ căn nguyên pháp tắc.

Thời gian từ từ trôi qua, Nhan Nguyệt Nhi tu luyện tại 33000 dặm, cũng cực kỳ gắng sức, rất nhanh nàng đã đạt tới cực hạn, mồ hôi đầm đìa.

Trạng thái này kéo dài hai nén hương, rồi sau đó, ầm một tiếng, chân nguyên hộ thể của Nhan Nguyệt Nhi hoàn toàn vỡ nát, hỏa hệ năng lượng điên cuồng tấn công về phía Nhan Nguyệt Nhi.

Tuy nhiên, Nhan Nguyệt Nhi cũng không cần Xích Hoàng ra tay cứu giúp, bên ngoài thân thể nàng đột nhiên phát ra một lớp năng lượng vô hình, ngăn cách tất cả hỏa hệ nguyên khí bên ngoài.

Đây chính là Thánh khí cực phẩm Pháp y được Nhan Nguyệt Nhi mặc trên người, kiện pháp y này là đỉnh cao trong các Thánh khí cực phẩm, giá trị không dưới Phượng Huyết Thương, không phải Cửu Vẫn Thần Hải kỳ thì căn bản cũng đừng nghĩ tới việc phá vỡ tầng phòng ngự của nó, cho dù Nhan Nguyệt Nhi đứng yên cho người khác đánh, thì cũng không bị thương một sợi tóc nào, mãi cho tới khi năng lượng của Nhan Nguyệt Nhi và cực phẩm pháp y dùng hết mới thôi!

- Tốt, Nguyệt Nhi, ngươi làm rất tốt!

Bên cạnh Nhan Nguyệt Nhi, Sở Hồng Vân khen ngợi không chút keo kiệt nào:

- Lần tân tú đệ tử thí luyện này, tạm thời chưa nói tới căn cơ lúc ban đầu, chỉ riêng tốc độ tu luyện thì ngươi đã là thứ nhất rồi!

Hoàn mỹ huyết mạch Cổ Phượng, có độ hòa hợp với ngọn lửa pháp tắc đạt tới mức yêu nghiệt, người khác hao phí mấy năm thì mới có thể lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc, nhưng Nhan Nguyệt Nhi chỉ cần mấy tháng đã có thể lĩnh ngộ, hơn nữa còn không chỉ vậy, ngộ tính của Nhan Nguyệt Nhi cũng cực cao, hai thứ này kết hợp lại, Sở Hồng Vân thật sự không nghĩ ra lý do nào mà Nhan Nguyệt Nhi không có tốc độ tu luyện đứng đầu, huống chi, khởi điểm của Nhan Nguyệt Nhi đã cao hơn người khác rồi, khi đại đa số đệ tử đều cố gắng tại tầng thứ hai, thì Nhan Nguyệt Nhi đã có thể tiến vào tầng thứ ba cả 33000 dặm mà tu luyện, nếu nàng không để ý tới tu luyện, toàn lực xông tới, thì ít nhất cũng có thể nhảy vào độ sâu 35000 dặm!

- Cô cô, một tháng nữa, hẳn là ta có thể đạt tới độ sâu 36000 dặm rồi, sau đó là 39000 dặm, sau đó chính là tầng thứ tư!

- Cô cô, lần này ngươi cứ yên tâm đi, chiếc Thực Nhật Thiên Đỉnh kia, ta nhất định sẽ giúp ngươi thắng về, tên Lâm Minh đáng ghét kia chắc lúc này vẫn còn đang ở tầng thứ hai chứ, hì hì, ta xem hắn tranh đấu với ta bằng cách nào! Có Thực Nhật Thiên Đỉnh trợ giúp, cô cô sẽ đột phá cảnh giới Thần Quân hậu kỳ vô cùng thoải mái, sau này đạt tới Thần Quân hậu kỳ viên mãn, thậm chí còn có một chút hy vọng đột phá giới hạn Thần Quân, chân chính nắm thiên đạo pháp tắc trong tay.

Nhan Nguyệt Nhi cười khẽ nói, Sở Hồng Vân nghe xong cũng cười rất vui vẻ.

- Ha ha, nhóc con, chỉ biết nịnh hót là giỏi, đột phá Thần Quân hậu kỳ thì quả thật không thành vấn đề, nhưng đạt tới Thần Quân hậu kỳ đỉnh phong thì lại quá khó khăn, về phần đột phá giới hạn Thần Quân thì càng xa xôi hơn, không biết bao nhiêu cường giả cảnh giới Thần Quân bị kẹt tại cánh cửa này, Mệnh Vẫn tầng chín bình thường cũng không đủ sức vượt qua cánh cửa này a!

- Tuy nhiên, ta lại rất tin tưởng Nguyệt Nhi ngươi, Nguyệt Nhi thật sự có hy vọng rất lớn đột phá cảnh giới Thần Quân! Tuy nhiên ta phải nhắc nhở ngươi một điều, Lâm Minh cũng không thể khinh thường được, khi hắn mới Mệnh Vẫn tầng năm đã có thể chiến thắng Hỏa Viêm Quảng cảnh giới Mệnh Vẫn tầng chín, tất nhiên có chỗ lợi hại riêng, mấy ngày này ta thấy, tên Hỏa Viêm Quảng này cũng không phải là kẻ yếu, cho dù lần thí luyện này Lâm Minh bại bởi ngươi, thì cũng chỉ thua về hỏa hệ pháp tắc thôi, tổng chiến lực của hắn e rằng cũng không kém gì ngươi! Mà đừng quên, ngươi vẫn còn cao hơn hắn một tầng Mệnh Vẫn nữa.

- Ta đương nhiên biết, hừ, đừng quên, tuổi của ta còn nhỏ hơn hắn nữa, tu vi cao hơn hắn một tầng Mệnh Vẫn cũng là do ta vất vả tu luyện ra, ta nhanh hơn hắn hai năm, tu thành Mệnh Vẫn tầng bảy, có thể nhanh hơn hắn ba năm tu thành Thần Hải, tương lai, khi ta trở thành Thần Biến, Thần Quân, sẽ càng vượt xa hơn hắn! Ta cũng không tin, ta có hoàn mỹ huyết mạch Cổ Phượng, tốc độ tu luyện lại không vượt qua được hắn!

Nhan Nguyệt Nhi khẽ mím môi, nàng thừa nhận Lâm Minh có thiên phú chiến đấu, nhưng tốc độ tu luyện của hắn lại không so được với mình.

- Ân, Nguyệt Nhi, ngươi nói rất đúng, được rồi, lần Hỏa Ngục thí luyện này chỉ có vài ngày thôi, chúng ta cũng nên đi ra ngoài rồi, đúng rồi, ngươi là tân tú đệ tử, đột phá tầng thứ ba thì sẽ có ban thưởng, tuy rằng đối với ngươi mà nói, nó có chút bé nhỏ không đáng kể.

- Ban thưởng ư? Ban thưởng gì vậy?

Nghe được ban thưởng, Nhan Nguyệt Nhi lập tức thấy hứng thú.

- Ha ha, một giọt máu Phượng Linh mà thôi, là do Thượng cổ Phượng tộc tổng bộ phát xuống, muốn thưởng cho đệ tử có thành tích thí luyện nổi trội xuất sắc.

- Hừ! Quá keo kiệt!

Nhan Nguyệt Nhi có hoàn mỹ Phượng tộc huyết mạch, một giọt máu Phượng Linh không lọt được vào mắt nàng.

- Ngươi đương nhiên không quan tâm, nhưng nếu có tân tú đệ tử đi vào tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu, thì ban thưởng sẽ càng lúc càng phong phú hơn, đến sau cùng, phần thưởng cũng sẽ khiến cho người khác phải điên cuồng, ngay cả ta cũng đều động tâm, lần này ngươi nhất định phải dùng toàn lực tấn công, đi vào càng sâu thì phần thưởng sẽ càng lớn, mà trai qua lần thí luyện này, lần sau sẽ không có đãi ngộ này nữa!

Chương 1002: Tháp vật tổ

Thượng cổ Phượng tộc coi trọng nhất các tân tú đệ tử, chỉ có tân tú đệ tử thì mới có tiềm lực lớn nhất, đối với đệ tử có tiềm lực, Thượng cổ Phượng tộc sẽ ban thưởng rất lớn.

Bất kể là đệ tử của điện nào, khi lần đầu tiên tiến vào Cổ Phượng thí luyện, cơ hội cạnh tranh đều là công bằng, chỉ cần có khả năng, có thể trổ hết tài năng, sẽ được hưởng phần thưởng quý giá của Thượng cổ Phượng tộc, nếu không bắt được lần cơ hội này, sẽ bị đào thải, sau này sẽ không còn có tư cách tham gia Cổ Phượng thí luyện nữa.

Mà trên thực tế, sau một lần thí luyện, 99% đệ tử sẽ bị đào thải, những người này, đại đa số chỉ dừng lại tại cảnh giới Thần Biến, sau 2, 3 vạn năm, tuổi thọ kết thúc mà chết.

Lần thí luyện đầu tiên tại 18 tầng Hỏa Ngục chỉ kéo dài mấy ngày mà thôi, vào ngày cuối cùng, Lâm Minh thu liễm toàn bộ tâm thần, bắt đầu đi sâu vào trong Hỏa Ngục, hắn muốn thử một chút, xem nếu mình không dùng mầm non Tà Thần, không dùng không gian Hồng Mông, chỉ dựa vào lý giải đối với hỏa hệ pháp tắc, thì có thể tiến vào Hỏa Ngục sâu bao nhiêu.

Thu liễm năng lượng, Lâm Minh dùng tốc độ cao nhất vọt xuống dưới.

15000 dặm, 16000 dặm, hỏa hệ chân nguyên không ngừng lao về phía Lâm Minh, nhưng lại bị Thanh Liên lĩnh vực cản lại, năng lượng có tính hủy diệt này, một khi tiến vào trong Thanh Liên lĩnh vực thì sẽ bắt đầu chuyển hóa thành năng lượng Sang Sinh màu xanh đậm, cực kỳ ôn hòa, tiến vào trong kinh mạch của Lâm Minh, được hắn thoải mái hấp thu.

Mãi cho đến 18000 dặm, Lâm Minh vẫn cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng sau khi tới 19000 dặm, Lâm Minh đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên.

Tại khoảng cách này, mỗi khi đi thêm 100 dặm, nhiệt độ đều tăng lên một mảng lớn, con gió hỏa hệ nguyên khí cũng càng hung mãnh hơn, Lâm Minh cũng coi như hiểu được lúc trước Nhan Nguyệt Nhi tiến vào khoảng cách này, phải đối mặt với khó khăn như thế nào rồi.

- Hoàn mỹ huyết mạch Cổ Phượng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lâm Minh âm thầm tán thưởng, đến 19800 dặm, Thanh Liên lĩnh vực của Lâm Minh đã bị hỏa hệ nguyên khí ép sát thân thể khoảng ba tấc, căn bản không mở rộng ra được nữa, mà chân nguyên hộ thể của hắn cũng đạt tới cực hạn, đây này chính là độ sâu cực hạn của hắn.

Lâm Minh cũng không gấp gáp, khoảng cách Cổ Phượng thí luyện chấm dứt còn nhiều thời gian, hắn có thể chậm rãi đuổi theo.

Đúng lúc này, trong 18 tầng Hỏa Ngục bỗng vang lên một thanh âm ngân nga, giai đoạn thứ nhất của Hỏa Ngục thí luyện chấm dứt, các đệ tử đều phải rời khỏi 18 tầng Hỏa Ngục, tiến vào Tháp Vật Tổ.

Hỏa Linh tinh thí luyện chủ yếu tập trung tại hai địa phương, một là 18 tầng Hỏa Ngục, một là Tháp Vật Tổ.

Chỉ có đệ tử tiến vào 18 tầng Hỏa Ngục sâu 5000 dặm thì mới có tư cách tiến vào Tháp Vật Tổ.

Tháp Vật Tổ là nơi đặt di thư Cổ Phượng, Đá khắc Vật Tổ, Đá khắc Hỗn Độn. Nơi này cùng loại với Hỏa Diễm Tứ Hồi Lang mà Lâm Minh từng tiến vào tại Hoàng Thành viễn cổ. Chỉ là các chủng loại Đá khắc Vật Tổ, Đá khắc Hỗn Độn được đặt bên trong Tháp Vật Tổ tại Hỏa Linh tinh lại càng phong phú hơn, quý giá hơn, nơi này có rất nhiều Đá khắc Vật Tổ do các đời Tộc trưởng của Thượng cổ Phượng tộc lưu lại, rất nhiều thứ còn hoàn chỉnh, nếu tổ hợp lại thì giống như một bước Sơn Hà Đồ tráng lệ, trong đó có một bộ lớn nhất, rộng mười trượng, mà tại Hoàng Thành viễn cổ, Lâm Minh chỉ nhìn thấy Đá khắc Vật Tổ lớn nhất là một xích vuông, căn bản không thể so sánh được.

Lúc này, tất cả đệ tử đủ tư cách đều tập hợp dưới Tháp Vật Tổ, Tháp Vật Tổ tại Hỏa Linh tinh cao trăm dặm, so với kiến trúc tại phàm nhân giới thì đương nhiên là vô cùng to lớn, nhưng so với 18 tầng Hỏa Ngục thì lại chẳng là gì cả.

- Các thí luyện giả trẻ tuổi, các ngươi đều rất không tồi, có tư cách tiến vào Tháp Vật Tổ, trước khi tiến vào Tháp Vật Tổ, ta muốn trước tiên ban thưởng cho một vài đệ tử ưu tú đã.

Trước mặt các đệ tử, một sứ giả áo đen hạ xuống từ Tháp Vật Tổ, hắn là trấn thủ giả của Hỏa Linh tinh Tháp Vật Tổ, hắn cũng không phải là Khí linh, mà là nhân loại, là tộc đàn đặc thù nhất của Thượng cổ Phượng tộc, bộ tộc Giám thủ giả.

- Ban thưởng ư?

Nghe vậy, các tân tú đệ tử tại đây khẽ sửng sốt, lúc trước bọn họ cũng không biết trong thí luyện 18 tầng Hỏa Ngục còn có ban thưởng.

- Hắc hắc, đương nhiên là 18 tầng Hỏa Ngục thí luyện sẽ có ban thưởng, mỗi lần Cổ Phượng thí luyện, tổng bộ đều ban thưởng rất nhiều phần thưởng, các ngươi có khả năng lớn tới đâu, thì sẽ có thể lấy được bằng đó phần thưởng! Trong đó thì phần thưởng cho tân tú đệ tử là phong phú nhất, trong lần thí luyện đầu tiên của các ngươi, bắt đầu từ tầng thứ ba, mỗi khi đi thêm được 5000 dặm, đều có phần thưởng, nếu các ngươi có thể vọt tới tầng thứ 5, thứ 6 của 18 tầng Hỏa Ngục, phần thưởng sẽ còn làm cho các ngươi phải điên cuồng, có Hỏa chủng, máu Cổ Phượng, Thánh khí cực phẩm, thiên tài địa bảo, căn nguyên lực khi lão Cung chủ niết bàn lưu lại, mảnh vỡ pháp tắc, đủ các loại phần thưởng này, các ngươi có thể thoải mái mà chọn.

Khi sứ giả áo đen nói tới đây, một vài đệ tử đã vài lần tham gia Cổ Phượng thí luyện đều mang vẻ mặt hâm mộ, loại đãi ngộ này thì cũng chỉ có tân tú đệ tử mới được, các đệ tử lớn tuổi tiến vào Hỏa Linh tinh, phần thưởng sẽ nhỏ hơn nhiều.

- Tốt lắm, hiện tại bắt đầu phát phần thưởng, đầu tiên là các đệ tử lớn tuổi, Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ mười một, phần thưởng là một kiện Thánh khí cực phẩm!

Đối với đệ tử cấp bậc như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, thì bọn họ đương nhiên không thiếu Thánh khí cực phẩm, nhưng nếu muốn kiếm đủ một bộ Thánh khí cực phẩm thì chưa chắc đã dễ dàng, trong các đệ tử Thượng cổ Phượng tộc, không ai lại ngại mình có nhiều Thánh khí cực phẩm cả.

Tuy nhiên từ điều này thì cũng có thể nhìn ra chênh lệch phần thưởng giữa các tân tú đệ tử và đệ tử lớn tuổi, các đệ tử lớn tuổi tiến vào tầng thứ mười một mới chỉ thu được có một kiện Thánh khí cực phẩm, nếu muốn giống như tân tú đệ tử, mỗi khi đi thêm được 5000 dặm đều có phần thưởng tự chọn, thì không có khả năng.

- Kế tiếp là tân tú đệ tử, người được thưởng thì chỉ có Nhan Nguyệt Nhi, Nhan Nguyệt Nhi tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ ba, sâu 6000 dặm, nhận được hai lần ban thưởng, lần lượt là phần thưởng tiến vào tầng thứ ba, và phần thưởng tiến vào 5000 dặm của tầng ba, phần thưởng là một giọt máu Phượng Linh, còn có một bộ Thánh khí thượng phẩm, đương nhiên, ngươi có thể đổi thành các vật phẩm khác cùng giá.

Sau khi sứ giả áo đen nói ra câu này, rất nhiều đệ tử của ba đại phân cung đều sợ ngây người, Nhan Nguyệt Nhi có thể xâm nhập 6000 dặm tầng thứ ba! Vốn bọn họ cho rằng Nhan Nguyệt Nhi chỉ miễn cưỡng tới được tầng thứ ba, không ngờ nàng còn tiến vào sâu như vậy, khó có thể tưởng tượng được!

- Nhan Nguyệt Nhi này quá lợi hại rồi! Một hơi xâm nhập tầng thứ ba 6000 dặm! Ta vừa mới tiến vào tầng thứ hai 1000 dặm a, chênh lệch này thật là...

Một đệ tử Cầu Hoàng Cung nuốt nước miếng, hắn là đệ tử Cầu Hoàng Cung của Phượng Hoàng Điện, cũng được coi là người nổi bật, nhưng so với Nhan Nguyệt Nhi thì căn bản không thể so được.

- Đúng vậy, quả thật chênh lệch quá lớn, lần đầu tiên tiến vào Hỏa Ngục thí luyện đã lấy được hai phần thưởng, mà ngoài Nhan

Nguyệt Nhi ra, những người khác, bao gồm Tiêu Thiếu Bạch của Cầu Hoàng Cung chúng ta và Lâm Minh của Phượng Tiên Cung, còn có rất nhiều thiên tài thành tựu Cửu Vẫn Thần Hải khác, lại không có một ai có thể bước vào tầng thứ ba, toàn bộ tay trắng cả.

- Hoàn mỹ huyết mạch Cổ Phượng, danh bất hư truyền, Nhan Nguyệt Nhi ngay từ đầu đã vượt qua chúng ta rồi, hai năm sau, e rằng nàng còn tăng lên vùn vụt nữa, chênh lệch giữa chúng ta và nàng sẽ càng ngày càng xa hơn!

Đệ tử của ba đại phân cung đều nhao nhao bàn luận, thành tích này làm cho bọn họ không dám nghĩ tới, đối mặt với Nhan Nguyệt Nhi, bọn họ có cảm giác lực bất tòng tâm, không thể đuổi kịp được.

Tuy nhiên lúc này Nhan Nguyệt Nhi lại quyệt quyệt miệng, không có chút mừng rỡ gì cả, nhận được thành tích này, đối với nàng mà nói thì là điều tất nhiều, nhưng phần thưởng thì lại quá ít, một giọt máu Phượng Linh và một bộ Thánh khí thượng phẩm, nàng không có chút hứng thú nào.

Bên cạnh Nhan Nguyệt Nhi, Sở Hồng Vân cười nói:

- Phần thưởng tại Hỏa Ngục tầng thứ ba thì quả thật không nhiều lắm, bởi vì đại đa số đệ tử, trải qua một năm thí luyện đều có thể đi vào tầng thứ ba, cũng có thể lấy được phần thưởng, đương nhiên không có khả năng ban thưởng thứ quá quý giá, chỉ có đến tầng thứ tư, tầng thứ năm thì mới có thể đạt được thứ tốt!

Quan niệm của Thượng cổ Phượng tộc chính là tập trung tài nguyên để bồi dưỡng các tuyệt đỉnh thiên tài, trên thực tế đây cũng là cách làm của đại đa số tông môn, đá cứng dùng để mài lưỡi đao.

Cho nên, sau khi đến tầng thứ tư, tầng thứ năm, phần thưởng mới có chênh lệch lớn hơn. Đương nhiên, trong các tân tú đệ tử của ba đại phân cung, cũng chỉ có rất ít người có thể lấy được.

Nhan Nguyệt Nhi lần đầu tiên tiến vào Hỏa Ngục, đã xâm nhập tầng thứ ba 6000 dặm, về sau lấy đến phần thưởng tầng thứ tư, tầng thứ năm thì là chuyện ván đã đóng thuyền, thậm chí tầng thứ sáu cũng đều có một chút hy vọng!

- Tốt lắm, các đệ tử, tiến vào Tháp Vật Tổ, lựa chọn Đá khắc Vật Tổ mà các ngươi cần tìm hiểu! Phần lớn Đá Vật Tổ trong Tháp Vật Tổ đều là do các đời tộc trưởng và trưởng lão của Thượng cổ Phượng tộc lưu lại, chia ra ba cấp Thiên Địa Nhân, còn có Đá khắc Hỗn Độn nguyên thủy nhất, dựa theo thành tích tại Hỏa Ngục thí luyện của các ngươi, do Nhan Nguyệt Nhi chọn trước, sau đó là đệ tử tiến vào tầng thứ hai Hỏa Ngục chọn lựa, cuối cùng là đệ tử tiến vào tầng thứ nhất Hỏa Ngục.

Sứ giả áo đen nói xong, mang theo các đệ tử tiến vào Tháp Vật Tổ. Lâm Minh vừa tiến vào Tháp Vật Tổ, lập tức cảm thấy một luồng vô hỏa nguyên khí cùng nồng đậm ập vào mặt, làm cho lòng người kinh sợ.

Bốn vách tường Tháp Vật Tổ đều có màu đỏ như lửa, do Hỏa Linh Ngọc tạo thành, bề mặt sáng bóng, từng viên gạch đều được phong ấn trận pháp, có thể tự động hấp thu hỏa hệ nguyên khí trong Hỏa Linh tinh, dùng cảm giác tra xét thì thấy giống như có vô số ngọn lửa đang thiêu đốt trong đó.

Sâu trong Tháp Vật Tổ được phủ kín bởi các lớp thời không mê cung, từng truyền tống môn được trận pháp mã hóa, từng không gian ảo cảnh, trận pháp bẫy rập, nhiều đếm không xuể, nếu không có người dẫn đường, một khi bước nhầm một bước, như vậy sẽ vĩnh viễn bị lạc trong thời không mê cung, không thể đi ra được.

- Hỏa hệ nguyên khí thật là nồng đậm, cho dù không tìm hiểu Đá khắc Vật Tổ, chỉ cần tu luyện trong này cũng là làm ít công to rồi.

- Quả thật, Tháp Vật Tổ này là chí bảo của ba đại phân cung chúng ta, tuy rằng nó không phải là Linh khí, nhưng giá trị lại còn trên cả các Linh khí bình thường, tạo ra nó không biết đã hao phí bao nhiêu hỏa hệ tài liệu quý giá nữa!

Các tân tú đệ tử của ba đại phân cung nhìn thấy Tháp Vật Tổ này, đều liên tục khen ngợi, có thể tu luyện tại đây cũng là một phen cơ duyên rồi.

Sứ giả áo đen mang theo các đệ tử vượt qua tầng tầng lớp lớp không gian gấp khúc, cuối cùng dừng lại trước một tòa đại điện to lớn, hắn nói:

- Tốt lắm, chọn lựa Đá khắc Vật Tổ mà các ngươi cần tìm hiểu tại đây, do Nhan Nguyệt Nhi bắt đầu!

Chương 1003: Thập trượng thiên tỳ

Trong Tháp Vật Tổ, thứ quý giá chính là Đá khắc Hỗn Độn và Đá khắc Vật Tổ, Đá khắc Hỗn Độn là Đá Vật Tổ tự nhiên do pháp tắc thiên địa biến thành lúc vũ trụ mới hình thành, trong đó ẩn chứa vũ trụ căn nguyên pháp tắc.

Mà Đá khắc Vật Tổ lại là do một vài tiền bối đại năng tiêu phí đại tâm huyết khắc xuống, trong đó ẩn chứa lý giả của những đại năng này đối với đại đạo pháp tắc.

Đối với Thượng cổ Phượng tộc mà nói, bọn họ tìm hiểu Đá khắc Vật Tổ, chỉ riêng hỏa hệ pháp tắc đã có chín tầng ý cảnh, tìm hiểu đến mức tận cùng thì sẽ có thể đốt cháy cả đại thế giới.

Tuy rằng phần lớn Đá khắc Vật Tổ trong Tháp Vật Tổ do các đời tộc trưởng của Thượng cổ Phượng tộc làm ra, nhưng cũng có tốt có kém, Đá khắc Vật Tổ loại kém thì rất có thể chỉ là do tộc trưởng tiện tay làm, không ẩn chứa nhiều pháp tắc ý cảnh, mà những Đá khắc Vật Tổ loại tốt thì có thể được tộc trưởng của Thượng cổ Phượng tộc dùng mấy trăm năm, dốc hết tâm huyết mới hoàn thành, rộng đến mấy trượng, thậm chí còn cả mười trượng, đó đương nhiên không phải là các Đá khắc Vật Tổ bình thường có thể sánh bằng được.

Nhưng một khối Đá khắc Vật Tổ, trong cùng thời gian thì chỉ có thể do một người thí luyện tìm hiểu, bởi vì khi người thí luyện tìm hiểu Đá khắc Vật Tổ, phải dùng cảm giác của bản thân dung nhập vào trong Đá khắc Vật Tổ, dung hợp mảnh vỡ pháp tắc ẩn chứa bên trong, nếu đồng thời có hai người cùng nhau làm như vậy, sẽ quấy nhiễu lẫn nhau, làm nhiều mà công ít.

Vì thế, quyền ưu tiên lựa chọn Đá khắc Vật Tổ trở nên cực kỳ quan trọng, lựa chọn một khối Đá khắc Vật Tổ tinh phẩm sẽ rất tốt cho việc tu luyện.

- Quả nhiên là Nhan Nguyệt Nhi được chọn đầu tiên!

- Đương nhiên, chọn Đá khắc Vật Tổ thì chỉ quan tâm tới thiên phú và thành tích thí luyện khi nãy, Nhan Nguyệt Nhi có hoàn mỹ huyết mạch Cổ Phượng, thành tích lại cao hơn chúng ta nhiều như vậy, đương nhiên là nàng được chọn trước. Ta đánh cược rằng nàng sẽ chọn Thập Trượng Thiên Tỳ, đó là Đá khắc Vật Tổ tốt nhất trong Tháp Vật Tổ!

Cái gọi là Thập Trượng Thiên Tỳ chính là sản phẩm của tộc trưởng đời thứ 18 của Thượng cổ Phượng tộc làm ra, hắn mất 360 năm mới khắc xong khối Đá khắc Vật Tổ này, khối đá vật tổ này rộng mười trượng, là trấn tháp chi bảo của Hỏa Linh tinh Tháp Vật Tổ! Tuy rằng rất nhiều đệ tử là lần đầu tiên tham gia Hỏa Linh tinh thí luyện, nhưng cũng đã sớm nghe nói qua đại danh của khối Thập Trượng Thiên Tỳ này, nó là ước mơ tha thiết của rất nhiều đệ tử, nhưng bọn họ cũng biết, họ căn bản không có chút cơ hội đi tìm hiểu thứ này.

- Nhan Nguyệt Nhi, ngươi có nửa canh giờ để chọn lựa Đá khắc Vật Tổ, hoặc là Đá khắc Hỗn Độn, bắt đầu đi.

- Không cần, ta chọn Thập Trượng Thiên Tỳ!

Nhan Nguyệt Nhi mỉm cười, thoải mái nói, trên thực tế, đệ tử như nàng, trước khi tới Cổ Phượng thí luyện thì cũng đã nghiên cứu qua tư liệu tỉ mỉ của rất nhiều Đá khắc Vật Tổ trong Tháp Vật Tổ rồi, đã sớm làm ra lựa chọn, ngay cả nhìn qua cũng không cần. Không chút khoa trương nào mà nói, lựa chọn Thập Trượng Thiên Tỳ, hiệu quả tìm hiểu sẽ cao hơn các Đá khắc Vật Tổ khác cả ba thành, một khi đã như vậy, vì sao lại không chọn?

- Quả nhiên là Thập Trượng Thiên Tỳ!

- Đá khắc Vật Tổ tốt nhất bị Nhan Nguyệt Nhi chọn đi rồi, những người khác chỉ có thể chọn phần còn lại, ngoài Thập Trượng Thiên Tỳ ra, các Thiên giai Đá khắc Vật Tổ còn lại rõ ràng kém hơn không ít, không biết Lâm Minh, Tiêu Thiếu Bạch sẽ chọn cái nào, lần này, Lâm Minh lại bị Nhan Nguyệt Nhi vượt qua rồi.

- Đúng vậy, Nhan Nguyệt Nhi vốn đã có căn cơ vững chắc hơn Lâm Minh rất nhiều, hơn nữa nàng còn có hoàn mỹ huyết mạch Cổ

Phượng, tốc độ tu luyện cũng không ai vượt qua được nàng, hiện tại, nàng lại chọn lựa Thập Trượng Thiên Tỳ tốt nhất kia, Lâm Minh làm sao có thể thắng được?

- Đây vốn đã là điều không có hy vọng rồi, đây chính là phương thức mà Thượng cổ Phượng tộc bồi dưỡng thiên tài, tập trung tất cả tài nguyên cho đệ tử tốt nhất. Nếu có thể bồi dưỡng ra một nhân vật cấp bậc Cung chủ, thì còn giá trị hơn bồi dưỡng ra 100 cường giả cảnh giới Thần Quân thông thường rất nhiều! Cho nên, trong mỗi một địa điểm thí luyện tại một giới, thì Thượng cổ Phượng tộc đều chỉ bỏ một khối Đá khắc Vật Tổ tốt nhất, các khối khác thì rõ ràng kém hơn rất nhiều! Hiện tại Nhan Nguyệt Nhi chính là mục tiêu bồi dưỡng trọng điểm của lần thí luyện này, chúng ta đều là làm nền mà thôi...

Một tên đệ tử thở dài nói, cùng có điều kiện giống nhau, hắn đã bị Nhan Nguyệt Nhi bỏ xa 10 vạn tám ngàn dặm, huống chi là lúc không có điều kiện giống nhau.

- Thập Trượng Thiên Tỳ, ngươi chắc chắn chứ?

Sứ giả áo đen không có chút ngoài ý muốn nào, dựa theo lệ thường mà hỏi lại một lần.

- Chắc chắn!

Nhan Nguyệt Nhi nói, khi nàng nói thì còn nhìn Lâm Minh một cái, trong ánh mắt có chút vẻ thị uy.

Nhưng Lâm Minh lại như không thấy, lúc này hắn đang cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Tốt, tiếp theo, Tiêu Thiếu Bạch, Lâm Minh, hai các ngươi có thể lựa chọn rồi.

Sứ giả áo đen nhìn về phía Lâm Minh và Tiêu Thiếu Bạch.

Tiêu Thiếu Bạch đứng bên cạnh Lâm Minh, hắn nhìn Lâm Minh một cái, cười khổ lắc đầu, nói:

- Lâm huynh, xin mời, chúng ta cùng vào xem, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lần thí luyện này, chúng ta có lẽ phải làm “lá xanh” rồi, trong các Đá khắc Vật Tổ tại Tháp Vật Tổ này, ngoài Thập Trượng Thiên Tỳ ra, các Đá khắc Vật Tổ còn lại rõ ràng kém hơn rất nhiều, cho nên chúng ta cũng không cần phải tranh chấp, có thể chậm rãi lựa chọn!

Tiêu Thiếu Bạch nói xong, đi vào trong đại điện, Lâm Minh mặt không đổi sắc, theo sát phía sau.

Đại điện này rất cổ xưa, có một cánh cửa bằng đồng rất nặng, khi đẩy ra thì có một luồng khí tức đại đạo pháp tắc ập vào mặt!

Sau cánh cửa này là một vùng thời không, trong vùng thời không này có rất nhiều đá vật tổ đang lơ lửng, lớn thì có mấy trượng, nhỏ thì chỉ có vài thước vuông.

Những Đá khắc Vật Tổ này phần lớn đều do các tài liệu đặc thù điêu khắc thành, có khi còn là linh ngọc không biết tên nào đó, bao hàm hỏa hệ nguyên khí, có khi còn là kim loại hiếm thấy trong thiên địa, có thể dùng để luyện chế Linh khí, còn có khi là thần thạch hiếm thấy, hoa văn trên tảng đá cũng chứa huyền diệu của thiên địa.

Đủ loại tài liệu hiếm thấy, lại được khắc hoả hệ đại đạo pháp tắc, sinh ra đủ loại cộng hưởng, các loại ánh sáng xen vào nhau, làm cho tâm thần rung động!

Bình thường mà nói, các Đá khắc Vật Tổ kích thước khác nhau sẽ ẩn chứa pháp tắc khác nhau, mà trong vùng thời không độc lập này, thứ dễ dàng làm cho người khác chú ý nhất chính là một khối khắc đá hình vuông màu xám tại trung tâm, kích thước mười trượng, đây rõ ràng chính là Thập Trượng Thiên Tỳ!

Thập Trượng Thiên Tỳ ẩn chứa pháp tắc hoàn chỉnh của bảy tầng ý cảnh hỏa hệ đầu tiên, có một bộ phận ý cảnh của tầng thứ tám, thậm chí còn có chút liên quan tới ý cảnh tầng thứ chín cao nhất kia.

Không thể khắc ra được ý cảnh hoàn chỉnh của tầng thứ tám và tầng thứ chín chính là do người khắc Thập Trượng Thiên Tỳ cũng không thể hoàn toàn tìm hiểu ra huyền ảo của hai tầng ý cảnh này.

Tuy rằng các tân tú đệ tử tại đây ngay cả hoàn toàn tìm hiểu tầng thứ bốn ý cảnh cũng không có khả năng, nhưng sử dụng Thập Trượng Thiên Tỳ thì hiệu quả cũng không phải các Đá khắc Vật Tổ khác có thể sánh bằng được, điều này cũng giống như ở các mạch khoáng Nguyên linh thạch khác nhau mà thu thập Nguyên linh thạch, cũng đều không thể lấy tất cả mạch khoáng đi được, nhưng một mạch khoáng Nguyên linh thạch cực phẩm đương nhiên sẽ tốt hơn mạch khoáng Nguyên linh thạch bình thường rất nhiều.

Tiêu Thiếu Bạch nhìn Thập Trượng Thiên Tỳ lơ lửng giữa không trung, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ và mong chờ, nhưng Lâm Minh chỉ nhìn thoáng qua, không nhìn lại nữa, ánh mắt của hắn đảo qua các Đá khắc Vật Tổ mà tiền bối của Thượng cổ Phượng tộc lưu lại, cuối cùng chuyển sang các Đá khắc Hỗn Độn.

Các hoa văn trên Đá khắc Hỗn Độn là được hình thành một cách tự nhiên trong một mảnh hỗn độn, là do các luồng căn nguyên năng lượng khi vũ trụ mới hình thành, lưu lại hoa văn trên Đá Hỗn Độn, được cho rằng nó có thể tiếp xúc trực tiếp tới đại đạo căn nguyên.

Nó chứa đựng lịch sử của vũ trụ khi mới hình thành, được gọi là bộ sử tự nhiên của vũ trụ!

Nếu có thể phá giải được Đá khắc Hỗn Độn, có thể hiểu được lịch sử của vũ trụ khi mới hình thành và sự diễn biến của các pháp tắc, trở thành người có lĩnh ngộ sâu sắc nhất đối với pháp tắc trên toàn bộ Thần Vực!

Nhưng Đá khắc Hỗn Độn thật sự rất khó để tìm hiểu, nó vốn là thứ do tự nhiên hình thành, không trải qua tay kẻ nào gia công, cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, cộng thêm từ khi vũ trụ hình thành đến bây giờ, đã trải qua không biết bao nhiêu ức năm thời gian, hồng mông khí cũng đã tiêu tán không còn một chút nào, không có chỗ nào có thể tìm ra được, muốn tìm hiểu căn nguyên pháp tắc khi vũ trụ mới hình thành thì nói dễ hơn làm a!

Bởi vậy, tuy rằng Đá khắc Hỗn Độn vô cùng quý báu, nhưng kỳ thật đại đa số Đá khắc Hỗn Độn đều được dùng để trưng bày, cũng chỉ có những Thần Vực đại năng khi tu luyện pháp tắc gặp phải bình cảnh, thì mới có thể tìm hiểu vài thứ từ Đá khắc Hỗn Độn, có thể sẽ ngẫu nhiên hiểu được vài thứ.

Về phần các đệ tử cảnh giới thấp thì bình thường sẽ không đi tìm hiểu Đá khắc Hỗn Độn, chỉ riêng đệ tử Thượng cổ Phượng tộc, bọn họ chủ tu là hỏa hệ pháp tắc, mà Đá khắc Hỗn Độn có thể coi là căn nguyên của tất cả pháp tắc, là quy tắc của năng lượng vận chuyển trước khi ngũ hành được hình thành, đi tìm hiểu nó thì có thể hiểu ra được bao nhiêu thứ đây?

Bởi vậy, nhiều năm như vậy trôi qua, Tháp Vật Tổ vẫn đặt 12 khối Đá khắc Hỗn Độn, cũng chỉ vào một vài năm mới có một vài đệ tử cảnh giới Thần Biến kỳ giống như Bạch Đạo Hồng mới ngẫu nhiên lựa chọn quan sát một chút, nhưng cũng chỉ quan sát một, hai tháng mà thôi, không ai đi quan sát nó trong thời gian dài cả.

Tiêu Thiếu Bạch chú ý tới ánh mắt của Lâm Minh, có chút sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Lâm huynh, ngươi có hứng thú với những Đá khắc Hỗn Độn này ư? Những thứ này tuy rằng được xưng là ẩn chứa căn nguyên đại đạo, nhưng kỳ thật muốn lĩnh ngộ từ nó thì lại quá khó khăn, đối với chúng ta mà nói, trình độ của nó quá cao rồi, trước kia cũng có một vài đệ tử thiên tài muốn tìm hiểu Đá khắc Hỗn Độn, nhưng kết quả đều là thất bại.

Thường nói rằng “đại đạo chí giản”, nhưng kỳ thật, tất cả các sự vật phức tạp trong vũ trụ thì đều do các thuộc tính đơn giản diễn biến ra, mà các thuộc tính “đơn giản” này thì cũng không đơn giản chút nào.

- Ta chỉ là tùy tiện xem một chút thôi, cảm ơn lời khuyên của Tiêu huynh!

Lâm Minh cũng có ấn tượng không tồi với Tiêu Thiếu Bạch, người này khá là khiêm tốn, cũng không có ý xấu gì, chỉ là thiện ý nhắc nhở hắn.

Lâm Minh chậm rãi đến gần một khối Đá khắc Hỗn Độn, Tháp Vật Tổ có tổng cộng 12 khối Đá khắc Hỗn Độn, khối lớn nhất chỉ lớn một trượng, so với các Đá khắc Vật Tổ dùng vô số tài liệu cực phẩm tạo ra, ánh sáng tỏa ra bốn phía kia, thì Đá khắc Hỗn Độn do thiên nhiên hình thành này có vẻ vô cùng cổ xưa, thậm chí có thể nói là thô ráp!

Đá Hỗn Độn màu xám, thoạt nhìn giống như các viên đá bình thường, các văn lộ bên trên nông sâu khác nhau, có vài chỗ còn bị đứt gãy, cảm giác giống như niên đại quá lâu, bị gió sương ăn mòn vậy.

Nhưng chính những văn lộ thô ráp này lại làm cho Lâm Minh thấy có một cảm giác quen thuộc, thân thiết, dường như nó đã được khắc vào rất sâu trong đầu hắn, trở thành trí nhớ cực kỳ lâu đời.

- Đây chính là khí tức Hồng mông hay sao...

Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, ý thức chìm trong một mảnh Không linh...

Chương 1004: 12 đá khắc Hỗn Độn

Lâm Minh lúc này chìm đắm trong đá khắc Hỗn Độn liền tiến nhập trạng thái vong ngã, mất đi cảm giác đối với mọi chuyện xung quanh.

Tiêu Thiếu Bạch ở một bên xem có chút sững sờ, bọn họ tiến vào Tháp vật tổ chỉ mà mấy khắc mà thôi, lại phải trong thời gian này lựa chọn xong, những người khác còn ở bên ngoài chờ đợi, nếu mỗi người đều chiếm dụng chiếm quá nhiều thời gian thì tất cả thiên tài ba đại phân cung chọn lựa mấy ngày mấy đêm cũng chưa xong.

- Lâm huynh, ngươi không phải chọn đá khắc Hỗn Độn chứ, chúng ta còn không bao nhiêu thời gian.

Tiêu Thiếu Bạch thử tính hỏi một câu, mà Lâm Minh lại không trả lời, ý thức của hắn vẫn còn đắm chìm ở trong đá khắc Hỗn Độn, cảm thụ được cổ khí tức Hồng Mông mênh mang phong cách cổ xưa kia.

Đó là hương vị năm tháng, đá khắc Hỗn Độn, từ lúc vũ trụ chi sơ (mới hình thành giai đoạn đầu) là do thiên nhiên hình thành, đã trải qua vô cùng năm tháng, so với bất kỳ sự vật trên thế gian đều lâu dài hơn, mỗi một đường văn lộ trên đá Hỗn Độn thượng đều chứng giám biến đổi của vũ trụ, ghi lại vô số tinh tú sinh ra, huy hoàng, và rơi xuống và bị thiêu cháy!

Đồng thời, văn lộ đá khắc này cũng chịu tải khói sóng mênh mông của không gian vô hạn, vũ trụ vô cùng vô tận, 3000 đại thế giới, Thần Vực 3000 giới cũng chưa phải là toàn bộ! Trong vũ trụ này, có rất nhiều Bí cảnh chưa biết, có rất nhiều điều khó hiểu và câu đố đang đợi nhân loại thăm dò. Pháp tắc đơn giản, có thể diễn biến thành sâu sắc, vô số hiện tượng con người khó hiểu, cho dù là Thiên Tôn, cũng khó tìm hiểu được toàn bộ pháp tắc vũ trụ.

Vũ trụ, bốn phía cao thấp gọi là vũ, từ cổ tới kim gọi là trụ, vũ thì vô cùng, không thấy giới hạn, trụ thì vô hạn, không biết bắt đầu khi nào! 12 khối đá khắc Hỗn Độn, trong đó một khối lớn nhất cũng chỉ khoảng 1 trượng vuông, chỉ bằng cỡ 1% Thập Trượng Thiên Tỳ. Nhưng mà lại ẩn chứa vô tận huyền diệu, cho dù Thập Trượng Thiên Tỳ cũng không thể bằng được.

Đây cũng không phải nói người khắc Thập Trượng Thiên Tỳ cảnh giới không đủ, kỳ thật, tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ kém cỏi nhất đều là tồn tại cấp Thánh chủ, trong đó người nổi bật đá đến gần cảnh giới Giới vương, mà người triện khắc Thập Trượng Thiên Tỳ, chính là một cường giả gần cảnh giới Giới vương, hắn hao phí 360 năm để khắc Thập Trượng Thiên Tỳ, mức độ huyền diệu cỡ nào có thể nghĩ mà biết!

Nhưng, hắn dù có cường đại mấy đi nữa. Cũng là một võ giả mà thôi. Cũng không so được với Thiên Tôn, mà Thiên Tôn, lại không so được với vũ trụ! Bởi vì Thiên Tôn tìm hiểu chính là pháp tắc vũ trụ!

Người khắc đá khắc Hỗn Độn này chính là khắc pháp tắc vũ trụ! Vũ trụ khắc đá khắc Hỗn Độn, làm sao một võ giả khắc đá vật tổ có thể so sánh được?

Cho nên đá khắc Hỗn Độn một trượng vuông, ghi lại pháp tắc căn nguyên nhất của vũ trụ, nó so với hỏa hệ pháp tắc ghi lại trên Thập Trượng Thiên Tỳ thì huyền diệu hơn nhiều lắm.

Lâm Minh có thể hơi lý giải được những pháp tắc huyền diệu này của đá khắc Hỗn Độn. Không đơn giản là vì hắn ngộ tính siêu phàm, mà trên thực tế, Thần Vực có rất nhiều thiên tài ngộ tính siêu phàm. Nhưng mà cũng chưa bao giờ nghe qua có người trẻ tuổi tuấn kiệt nào ở Mệnh Vẫn kỳ có cảm giác đối với đá khắc Hỗn Độn.

Lâm Minh có thể làm được điểm này, đương nhiên là bởi vì hắn từng tiến vào không gian Hồng Mông trong con đường của Đế giả, có một phen kỳ ngộ khác, gần như tương đương với kế thừa một bộ phận kế thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Lâm Minh từng chút từng chút xem đá khắc Hỗn Độn, theo thời gian linh hồn hắn đã tiến vào một trạng thái không minh.

Mà ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, chiến linh hình cây thương đến gần cảnh giới Hoàng Kim chiến linh hơi hơi chấn động, ở chung quanh chiến linh hình cây thương, ngưng tụ từng tầng sương mù, đó là Hồng mông khí hình thức ban đầu!

Hồng mông tức là hỗn độn, vũ trụ hình thành thủa ban đầu, thiên địa chưa khai, trong vũ trụ tràn ngập năng lượng với hệ thống vật chất tinh vi, đúng là khí Hồng mông.

1 sợi Hồng mông khí, có thể đập nát tinh tú!

Bởi vì một viên tinh tú nếu cô đọng thành Hồng mông khí, cũng chỉ bằng quả hạch đào mà thôi.

Lâm Minh có thể cảm nhận được, đá khắc Hỗn Độn này, cùng Hồng Mông chiến linh trong tinh thần chi hải của hắn mơ hồ hình thành một loại cộng minh nào đó, loại cộng minh này, để hắn có thể du lịch ở bên trong hải dương pháp tắc huyền diệu của đá khắc Hỗn Độn, hấp thu dinh dưỡng trong đó.

- Đây là cảm giác âm dương!

Trong lòng Lâm Minh hơi động, khối đá khắc Hỗn Độn thứ nhất, trong đó chỉ có hai đường văn lộ trắng, đen. Hai đường văn lộ này quanh co khúc khuỷu cùng co lại ở một chỗ, giống như hai con rắn quỷ dị, vừa nhìn vào, hoàn toàn không biết những văn lộ trừu tượng này là cái gì, nhưng mà ý thức chìm vào trong đó, Lâm Minh lại dường như thấy được lúc vũ trụ khai thiên lập địa, âm dương sơ phân.

- Thừa Thiên giới, đá khắc Hỗn Độn số 1 - đá Hỗn Độn Âm Dương, ẩn chứa Âm Dương pháp tắc...

Trong lòng Lâm Minh hiện ra tên khối đá khắc Hỗn Độn này, 12 khối đá khắc Hỗn Độn, cũng không giống như rất nhiều tên đá khắc vật tổ hoa lệ của rất nhiều đại năng Phượng tộc lưu lại. Chẳng hạn như Cực Đạo Thạch Bi, Thập Trượng Thiên Tỳ vân vân, tên của chúng lạnh như băng chỉ đánh số từ số 1 đến số 12, trước kia Thừa Thiên pháp tắc thuộc về Thần Vực đại giới.

- Đá khắc Hỗn Độn số 2, đá Hỗn Độn Năm Tháng, ẩn chứa năm tháng lực!

Lâm Minh tâm niệm vừa động, đá khắc Hỗn Độn số 2, chỉ ghi lại thời gian, mỗi một văn lộ mặt ngoài đá Hỗn Độn này đều có khắc thời gian lực, so với âm dương văn lộ lúc trước, những văn lộ do thời gian lực hình thành này càng thêm mờ ảo.

Trong lúc lơ đãng đảo qua chúng, trong đầu cũng hiện ra hình ảnh ngược hình thái của chúng, nhưng cẩn thận đi truy tầm, lại cảm thấy chúng loãng như thủy văn, không thể tìm ra dấu vết, càng tra xét tỉ mỉ thì lại càng mơ hồ, cho tới tận cuối cùng, biến mất ở trong thức hải, vô tung vô ảnh!

Đây đúng là thời gian bất định, mặc dù quá khứ không thay đổi, nhưng bị vùi lấp ở trong bụi bặm lịch sử, xem không chuẩn xác, tương lai mờ ảo, lại ẩn giấu vô số điều không biết, chuyện xấu vô tận, cho dù Thiên Tôn cũng không thể suy tính!

- Đá khắc Hỗn Độn số 3, đá Hỗn Độn Không Vũ, ẩn chứa sự bao la vô ngần trong không gian.

Đối ứng với thời gian, chính là không gian, không gian Hồng Mông của Lâm Minh tuy rằng có thể mai một hết thảy pháp tắc, nhưng hiệu quả đối với pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian lại giảm mạnh. Thời gian và không gian được coi là pháp tắc huyền diệu nhất là có nguyên nhân.

Trước khi vũ trụ hình thành, chúng bị ngưng tụ ở Hồng mông, vũ trụ lúc đó, không có khái niệm thời không, nhưng mà bắt đầu vũ trụ hình thành, âm dương chưa phân, thiên địa chưa khai, càng chưa có ngũ hành lực, thời điểm này, thời gian và không gian cũng đã hình thành, chúng nó trước kia tồn tại ở âm dương thái cực mà thôi!

Trên đá Hỗn Độn Không Gian, các đường văn lộ khắc có chút mờ nhạt, hoặc dài hoặc ngắn, có văn lộ kéo dài tới mép đá Hỗn Độn, dường như chúng kéo dài tới hư không vô tận, có văn lộ lại co lại một chút, dường như ngụ ý không gian quay trở về điểm đầu, đủ loại huyền diệu, khiến cho người ta không thể nói rõ.

- Đá khắc Hỗn Độn số 4, đá Hỗn Độn Ngũ Hành, ẩn chứa ngũ hành lực!

Ngũ hành lực, là lực lượng do vũ trụ hình thành thời kì cuối tạo thành, vũ trụ diễn hóa, trước có hỗn độn, sau có âm dương, tiếp phân ngũ hành, cuối cùng hình thành nhật nguyệt tinh tú, có nhật nguyệt tinh tú, mới diễn sinh ra sinh mệnh vạn vật.

Pháp tắc Ngũ Hành tuy rằng không giống âm dương hỗn độn trực tiếp là căn nguyên của vũ trụ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là chúng không huyền diệu, trên thực tế, càng là thứ hình thành về sau thì lại càng phức tạp.

Ngũ hành lực, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cộng thêm diễn sinh mà ra phong và lôi, năng lượng mỗi một loại đều được ứng dụng trực tiếp nhất, ở trên phương diện lực phá hoại, hoặc là tốc độ tu luyện, hoặc là ở phương diện trị liệu, phong ngự đều có được cực hạn của mình. Chỉ luận điểm cực hạn này, ngũ hành lực là đại đạo được coi trọng tới mức mà pháp tắc giản đơn không thể bằng được, căn nguyên pháp tắc muốn chuyển hóa thành lực công kích, đều phải thông qua ngũ hành lực mới được.

- Đá khắc Hỗn Độn số 5, đá Hỗn Độn Tinh Tú, ẩn chứa tinh tú lực...

Lâm Minh tiếp tục xem xuống, tinh tú trải rộng toàn bộ vũ trụ, tinh tú lực là mai một lực, tuy rằng nhìn như mỏng manh, nhưng mà đó là vì khoảng cách quá xa xôi, nếu tới gần, uy lực vô cùng! Không chỉ như thế, tinh tượng còn ẩn chứa quỹ tích vận mệnh, bởi vì tinh quỹ vận chuyển, bản thân đã ngầm có thiên đạo pháp tắc, hiểu thấu đáo quỹ tích tinh tú, thậm chí có thể thoáng nhìn thấy qua tầng sương mù trong tương lai.

- Đá khắc Hỗn Độn số 6, đá Hỗn Độn Sinh Mệnh, ẩn chứa pháp tắc Sinh Mệnh...

Lâm Minh không ngừng xem xuống dưới, đắm chìm ở trong huyền diệu thâm ảo, cho tới tận khi xem xong 12 đá khắc Hỗn Độn, hắn mới từ Không linh trạng thái tỉnh lại, lại phát hiện ở bên cạnh hắn, Tiêu Thiếu Bạch đã gọi mình hồi lâu.

- Ta nói Lâm huynh này, chúng ta nên ra ngoài đi, ngươi chọn lựa tốt chưa?

Nghe giọng điệu của Tiêu Thiếu Bạch, Lâm Minh lại có cảm giác như cách một thế hệ, dường như thời không ở đá khắc Hỗn Độn và bên ngoài khác nhau.

Tiêu Thiếu Bạch nhìn thấy bộ dáng mê mang của Lâm Minh, không kìm nổi khuyên nhủ:

- Lâm huynh, ta khuyên ngươi một câu, những đá khắc Hỗn Độn, này tuy rằng huyền diệu, nhưng không thực dụng, chúng ta chủ yếu là tìm hiểu hỏa hệ ý cảnh, những đá Hỗn Độn này quá thâm sâu, phù phiếm, tìm hiểu chúng, hao hết khí lực lý giải từng chút một, chưa chắc có thể hơn được hỏa hệ ý cảnh.

Tiêu Thiếu Bạch rất rõ ràng, Lâm Minh căn bản không đi xem những đá khắc vật tổ khác, cho nên mới tốt bụng nhắc nhở, đương nhiên hắn không biết Lâm Minh có sở ngộ, theo hắn, Lâm Minh tuy rằng thiên tài, nhưng phần lớn đều thể hiện trở trên chiến đấu, về phần ngộ tính tương đối bình thường, bằng không hỏa hệ pháp tắc của hắn làm sao lại kém như vậy?

Loại tình huống này, không khách khí mà nói thì chính là ý nghĩ đơn giản, tứ chi phát đạt. Đương nhiên, Lâm Minh cái gọi là ý nghĩ đơn giản cũng chỉ là tương đối so với những đỉnh cấp thiên tài kia, chẳng hạn như Nhan Nguyệt Nhi mà nói, cho dù Nhan Nguyệt Nhi, cũng đừng mong tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, huống chi là Lâm Minh.

Hắn tự nhiên sẽ không tin tưởng, Lâm Minh đối với đá khắc Hỗn Độn có lý giải sâu gì:

- Lâm huynh, ta thấy ngươi vẫn chưa chọn tốt, nhưng mà đã đến giờ, chúng ta phải ra ngoài, như vậy đi, ngươi nếu tin tưởng ta, ta có thể đề cử một pho đá khắc vật tổ cho ngươi, ngươi xem như thế nào?

Thiên giai đá khắc vật tổ trong Tháp vật tổ, trừ Thập Trượng Thiên Tỳ ra, Thiên giai đá khắc vật tổ còn lại phẩm chất cũng không kém quá lớn, Tiêu Thiếu Bạch vừa rồi một đường nhìn qua, nhìn trúng 3, 4 khối, dù sao hắn chỉ có thể được chọn một khối, phân một khối cho Lâm Minh cũng là thuận nước dong thuyền mà thôi.

Lâm Minh biết Tiêu Thiếu Bạch có ý tốt, cười cười nói:

- Không cần, Tiêu huynh, ta đã có lựa chọn.

- Được rồi, quên đi, chúng ta ra ngoài thôi!

Tiêu Thiếu Bạch nghĩ đến tư liệu đã xem qua về Lâm Minh lúc trước, đã sớm quyết định rồi, cũng không quá để ý, cùng Lâm Minh ra khỏi Tháp vật tổ.

Lúc này, ở ngoài Tháp vật tổ, rất nhiều đệ tử ba đại phân cung vẫn còn đang chờ, sứ giả áo bào đen đứng ở trên mảnh đất bằng phẳng ngoài Tháp vật tổ, từ trên cao nhìn xuống Lâm Minh và Tiêu Thiếu Bạch phía dưới:

- Hai người các ngươi, lựa chọn xong rồi sao?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1005: Lâm Minh lựa chọn

- Đã lựa chọn tốt rồi, sứ giả đại nhân.

Tiêu Thiếu Bạch nói, hắn khá vừa lòng với đá khắc vật tổ mà mình chọn lựa, tuy rằng kém hơn Thập Trượng Thiên Tỳ hơi chút tiếc nuối, nhưng mà so với độ phù hợp ý cảnh của hắn, cũng coi như được thông qua.

- Ừ, ngươi chọn cái gì nói lên đi, một khi lựa chọn, sẽ không thể sửa đổi, ngươi đã nghĩ chưa?

Sứ giả áo bào đen mặt không chút thay đổi nói.

- Bẩm báo Sứ giả, đệ tử lựa chọn bia Phần Thiên Cửu Trượng!

Thanh âm Tiêu Thiếu Bạch vang dội nói, bia Phần Thiên Cửu Trượng nói là 9 trượng, so với Thập Trượng Thiên Tỳ chỉ kém một trượng, nhưng kỳ thật bia Phần Thiên Cửu Trượng là hình chữ nhật, dày chỉ có hai trượng, cho nên chỉ lớn bằng một phần năm Thập Trượng Thiên Tỳ.

Tuy nhiên, bia Phần Thiên Cửu Trượng là do tộc trưởng thứ 9 của Phượng tộc thượng cổ chế tác, người này tên Phần Thiên, ở trên lịch sử Cổ Phượng tộc tiếng tăm lừng lẫy, lúc trước Lâm Minh ở Hoàng Thành viễn cổ tìm hiểu đá tổ Phần Thiên cũng là bắt nguồn từ tay người này, khi đó Lâm Minh còn chưa có năng lực tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, liền lui một bước lựa chọn đá khắc vật tổ tốt nhất với mình - đá vật tổ Phần Thiên.

Mà bia Phần Thiên Cửu Trượng và đá vật tổ Phần Thiên lúc ấy Lâm Minh tìm hiểu đều là tác phẩm của Phần Thiên tộc trưởng, tuy nhiên, đá vật tổ Phần Thiên ở Hoàng Thành viễn cổ chỉ ghi lại cảnh nhập môn hỏa hệ pháp tắc ý, mà bia Phần Thiên Cửu Trượng lại ghi lại 8 tầng đầu ý cảnh hỏa hệ pháp tắc, sự huyền diệu ẩn chứa bên trong cũng khác một trời một vực, cũng khiến cho diện tích bia Phần Thiên Cửu Trượng này lớn hơn 1800 lần so với đá vật tổ Phần Thiên ở Hoàng Thành viễn cổ.

- Được, bia Phần Thiên Cửu Trượng.

Sứ giả áo bào đen ghi lại lựa chọn của Tiêu Thiếu Bạch lên ngọc giản, lại chuyển ánh mắt về phía Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi lựa chọn là cái gì?

Theo sứ giả áo bào đen nghi vấn, mọi người đều nhìn về phía Lâm Minh.

Muốn nhìn xem hắn rốt cuộc chọn cái gì, mà theo bọn họ thì thiên phú của Lâm Minh và Tiêu Thiếu Bạch gần như nhau, tuy nhiên Lâm Minh có thiên hướng thực chiến, Tiêu Thiếu Bạch thiên hướng về lý giải pháp tắc. Vốn nếu có Nhan Nguyệt Nhi ở đây, Lâm Minh cũng không đến mức được chú ý tới như vậy, nhưng mà Sở Hồng Vân và Tôn Bách Tinh cố tình đánh đố, lập tức đẩy Lâm Minh lên đầu sóng ngọn gió.

- Lâm Minh có chút khó chọn, thứ tốt nhất là Thập Trượng Thiên Tỳ bị Nhan Nguyệt Nhi mang đi. Lâm Minh chọn cái gì cũng so ra kém hơn.

- Đúng vậy. Đây cũng là chuyện thường tình không thể làm khác được, ai bảo Nhan Nguyệt Nhi là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ chứ, ta đoán Lâm Minh sẽ chọn bia Cực Đạo Lượng Thiên, khối bia đá này cao 12 trượng. Dày tới 1 trượng 5. So với bia Phần Thiên Cửu Trượng cũng ngang ngửa nhau. Nhưng lại là tác phẩm của Tiêu Đạo Cực tiền bối, cũng là lựa chọn không tồi.

- Ta cũng đoán vậy.

Vài tên đệ tử lén nghị luận, mà lúc này. Lâm Minh mở khẩu, hắn cũng không có nói thẳng lựa chọn ra, mà lại hỏi sứ giả áo bào đen:

- Sứ giả đại nhân, ta muốn hỏi một chút, nếu ta chuyên lựa chọn những bia không có người khắc kia, có thể... một lần chọn vài khối hay không?

- Hả?

Lâm Minh đột nhiên hỏi như vậy, khiến cho những võ giả ở đây đều có chút phát mộng, có ý gì? Lâm Minh muốn chọn những đá khắc không có người chọn kia?

Đá khắc vật tổ Hỏa Linh trong Tháp vật tổ vô cùng trân quý và phong phú, số lượng này so với số đệ tử tiến vào thí luyện còn nhiều hơn, điểm ấy không thể nghi ngờ, tuy nhiên những đá khắc vật tổ không ai chọn lựa kia, cũng không phải xuất phát từ tay tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ tộc làm ra, mà là xuất phát từ những trưởng lão.

Trưởng lão Phượng tộc thượng cổ cũng chính là Cung chủ phân cung, nói chính xác, so với Cung chủ của Cung còn nhiều hơn, bởi vì tổng bộ Phượng tộc thượng cổ còn có Truyền công trường lão, Hình pháp trưởng lão vân vân, rất nhiều trưởng lão, cộng thêm 72 Cung chủ thì có tới hơn trăm người.

Chỉ nhìn số lượng liền có thể thấy được sự khác biệt về thực lực giữa tộc trưởng và trưởng lão, Phượng tộc thượng cổ chỉ có một, trưởng lão có hơn 100 người!

Phượng tộc thượng cổ kế thừa không biết bao nhiêu vạn năm, lịch đại số lượng trưởng lão cộng hết lại phải dùng đơn vị vạn để đo!

Những trưởng lão này, rất nhiều người sau khi chết sẽ lưu lại đá khắc vật tổ, những đá khắc vật tổ này chất lượng thấp hơn vài lần so với tộc trưởng đảm nhiệm, cho nên chủ yếu được nhóm võ giả hạ giới sử dụng, chỉ có một ít tinh phẩm trong đó, mới có thể được để lại trong Tháp vật tổ Thần Vực.

Đương nhiên cái gọi là tinh phẩm này, cũng xa xa không so được với cấp bậc như bia Phần Thiên Cửu Trượng

Cho nên Lâm Minh đột nhiên nói như vậy, trưởng lão áo bào đen và đệ tử ở đây mới vô cùng kinh ngạc như thế.

- Lâm Minh hắn có ý gì? Chẳng nhẽ hắn muốn những đệ tử khác chọn xong rồi hắn mới chọn?

- Làm sao có thể, ngươi coi hắn là thằng ngốc à, những đá khắc vật tổ kia phẩm chất độ chênh lệch, 100 khối cũng không bằng 1 khối đá khắc cực phẩm!

Lâm Minh nói vậy khiến rất nhiều đệ tử không nghĩ ra được gì, Nhan Nguyệt Nhi cũng khó hiểu nhìn Lâm Minh:

- Tên này, rốt cuộc làm cái trò gì?

Sứ giả áo bào đen có chút ngoài ý muốn nhìn Lâm Minh, nhẹ nhàng cười, lại có chút hứng trí nói:

- Nếu ngươi thật sự chọn đá khắc vật tổ không có người chọn vậy thì ta cho phép ngươi lựa chọn nhiều khối!

- Được! Cảm ơn sứ giả đại nhân thành toàn, đệ tử lựa chọn 4 khối đá khắc vật tổ, phân biệt là: Thừa Thiên giới đá khắc Hỗn Độn số 1 - đá Hỗn Độn Âm Dương! Thừa Thiên giới đá khắc Hỗn Độn số 2 - đá Hỗn Độn Năm Tháng! Thừa Thiên giới đá khắc Hỗn Độn số 3 - đá Hỗn Độn Không Vũ! Thừa Thiên giới đá khắc Hỗn Độn số 4 - đá Hỗn Độn Ngũ Hành!

Thanh âm Lâm Minh giòn tan, truyền khắp toàn trường, trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường đều lặng ngắt như tờ, đệ tử ở đây đều có chút ngẩn người, Lâm Minh một hơi đọc ra 4 khối đá khắc, vậy mà toàn bộ đều là đá khắc Hỗn Độn!

Đá khắc Hỗn Độn, trước giờ trong Cổ Phượng thí luyện đều rất ít người để ý, căn bản không ai chọn, ngẫu nhiên sẽ có một người chọn, cũng chỉ có cường giả cảnh giới cấp bậc Thần Biến như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, tìm hiểu đá khắc vật tổ rất nhiều lần, khó có thể đột phá cho nên mới lựa chọn một khối thử xem có dẫn dắt khác hay không. Đột phá bình cảnh, tân tú đệ tử vậy mà lại chọn đá khắc Hỗn Độn, hơn nữa 1 lần chọn lại là 4 khối, chuyện này thực sự là chưa từng nghe.

- Lâm Minh hắn nghĩ gì vậy? 1 lần chọn là 4 khối đá khắc Hỗn Độn, hình như nghe cái tên là: đá Hỗn Độn Âm Dương, đá Hỗn Độn Không Vũ, đá Hỗn Độn Năm Tháng, đá Hỗn Độn Ngũ Hành, chỉ có đá Hỗn Độn Ngũ Hành và hỏa hệ còn có liên quan một chút.

Chẳng nhẽ hắn tính dựa vào đá Hỗn Độn Ngũ Hành để tìm hiểu hỏa hệ pháp tắc?

Tất cả võ giả ở đây đều có ý nghĩ này, bao gồm Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên cũng đều không rõ, Nhan Nguyệt Nhi lại mở lớn đôi mắt đẹp, không nghĩ tới Lâm Minh lại làm ra lựa chọn như vậy.

Về phần Tiêu Thiếu Bạch cùng Lâm Minh tiến vào Tháp vật tổ thì lại ngạc nhiên nhìn hắn, mặc dù là bộ dáng quả nhiên ngươi như thế nhưng mà vẫn há miệng thở dốc, cũng không thể nói gì hơn. Hắn đã sớm khuyên qua, Lâm Minh còn làm lựa chọn như thế, hắn tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa.

Một đường tu võ, kiêng kị nhất là theo đuổi những thứ quá cao, không chút thực tế. Vốn pháp tắc ẩn chứa trong đá khắc Hỗn Độn đã trống rỗng huyền diệu, không có nội dung cụ thể. Nói một cách khác, đá khắc vật tổ lịch đại đại năng của Phượng tộc thượng cổ lưu lại là một bộ bí tịch võ công tỷ mỉ rõ ràng thì đá khắc Hỗn Độn chính là quy tắc chung của tất cả võ công bí tịch thiên hạ, ngươi ngay cả võ công cũng chưa học mà muốn xem quy tắc chung, loại cách làm này, cho dù là Tôn Bách Tinh tin tưởng Lâm Minh nhất cũng hơi hơi híp mắt lại, hiển nhiên cũng không rõ lý do Lâm Minh làm như vậy.

- Lâm Minh, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Đá khắc Hỗn Độn bình thường là dành cho cường giả cảnh giới Thần Quân tìm hiểu, hơn nữa cũng chỉ ngẫu nhiên mới tìm hiểu, bởi vì chúng ta chỉ tu hỏa hệ pháp tắc, pháp tắc ghi lại trong đá khắc Hỗn Độn rất không rõ ràng, quá huyền diệu, tìm hiểu thời gian rất lâu, cũng tìm hiểu không được bao nhiêu, chỉ có tác dụng để tham chiếu mà thôi.

Ngươi lần này là tân tú đệ tử, có ưu thế tiến vào trong Tháp vật tổ, ngươi không thấy Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên đều phải lựa chọn sau ngươi hay sao? Đây là cơ hội quý giá nhất của ngươi, nếu bỏ lỡ, tiếp theo ngươi sẽ không còn là tân tú đệ tử, càng khó chọn được đá khắc vật tổ mà mình ngưỡng mộ trong lòng, ta biết ngươi không chọn được Thập Trượng Thiên Tỳ cho nên trong lòng rất không thoải mái, nhưng bia Cực Đạo Lượng Thiên này cũng không tồi, rất nhiều đệ tử đều muốn tìm hiểu Cực Đạo Lượng Thiên này mà không có cơ hội.

Tôn Bách Tinh quay sang Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm một phen, đúng là sốt ruột thay Lâm Minh.

Lâm Minh mỉm cười, truyền âm nói:

- Cảm ơn Tôn tiền bối nhắc nhở, đệ tử lựa chọn như vậy tự nhiên có một chút nắm chắc.

- Này... Được rồi.

Tôn Bách Tinh muốn nói cái gì, nhưng mà vẫn lắc lắc đầu, nghĩ lại, Lâm Minh cho tới bây giờ, đúng như hắn nói, những chuyện hắn làm đều là bắn tên có đích, cho dù là chuyện trước kia không có người nào xem trọng, cũng được hắn hoàn thành, có lẽ lần này, hắn cũng có lý do đặc thù chăng?

Tôn Bách Tinh nghĩ đến đây, cũng không ngăn cản nữa, chỉ là dặn dò:

- Ngươi tự giải quyết cho tốt!

- Đệ tử hiểu rồi!

Ở quảng trường phía trước Tháp vật tổ, sứ giả áo bào đen đợi khoảng 20 tức, mới ý vị thâm trường liếc nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Lâm Minh, ngươi xác định mình lựa chọn như vậy? Ngươi nên nghĩ cho kỹ, một khi lựa chọn sẽ không thể sửa đổi, ngươi cũng không nên hối hận!

- Đệ tử đã chọn xong.

- Được, ta đã nhớ kỹ!

Sứ giả áo bào đen vung tuyệt bút lên, để lại lạc ấn trên ngọc giản:

- Nhóm thứ ba tiến vào Tháp vật tổ- Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên!

Trong thiên tài đồng cấp, ưu tiên tân tú đệ tử, sứ giả áo bào đen sắp xếp như vậy là ngầm thừa nhận Lâm Minh và Tiêu Thiếu Bạch có thể xếp hạng cùng một cấp bậc với Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, mà Nhan Nguyệt Nhi so với bọn họ là cao hơn 1 cấp.

Bạch Đạo Hồng và Lộ Tiểu Diên nhanh chóng bay vào trong Tháp vật tổ, bắt đầu bọn họ lựa chọn.

Sau bọn họ, chính là đám người Hỏa Viêm Quảng, Hỏa Viêm Quảng là võ giả duy nhất ở Phượng Minh Cung dừng lại ở Mệnh Vẫn kỳ Cửu Vẫn, nhưng lại là Cửu Vẫn 4 tầng, việc nhân đức không thể nhường ai, là người trong tất cả tân tú đệ tử Phượng Minh Cung gần bằng Lâm Minh, những người có thiên phú tốt hơn Hỏa Viêm Quảng, đều đã không phải là tân tú đệ tử.

Sau Hỏa Viêm Quảng, là những đệ tử lớn tuổi, võ giả Cửu Vẫn Thần Biến kỳ vào lựa chọn.

Chậm rãi xếp xuống, ba đại phân cung có rất nhiều đệ tử, chọn khoảng một ngày một đem mới chọn xong.

- Tốt lắm, các đệ tử, đã lựa chọn xong, từ giờ trở đi, tự do tu luyện, 18 tầng hỏa ngục, còn có Tháp vật tổ, các ngươi thích nơi nào đều đi được, hai năm sau, sẽ khảo hạch thành tích cuối cùng của các ngươi, khảo hạch chia làm hai phương diện, một là trong 18 tầng, khảo hạch ý cảnh pháp tắc, một là trong Huyễn Thần Trận, khảo hạch thực chiến!

NGười có thành tích khảo hạch xuất sắc nổi trội, có thể nhận được phần thưởng từ Phượng tộc thượng cổ tổng bộ! Hỏa chủng, đan dược cực phẩm, Thánh khí cực phẩm, máu Phượng Linh, máu tim Phượng, thậm chí máu mào Phượng và Thánh khí thông thiên! Chỉ cần các ngươi có bản lĩnh, là có thể chiếm được.

- Hiện tại, giải tán, tự do tu luyện

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1006: Bộ bộ sinh liên

- Tự do tu luyện? Tốt, thật tốt quá, ta mới vừa chọn đá khắc vật tổ, đang muốn hảo hảo tìm hiểu một phen, lần này nhất định phải tìm hiểu cho đủ, dùng một năm rưỡi bế quan, lại đi 18 tầng hỏa ngục tu luyện, ta tin tưởng lần này có thể hội càng sâu, thể hội càng sâu, ưu đãi cũng càng lớn!

- Đúng vậy, trước kia ta ở Cầu Hoàng Cung cũng đã xem qua đá khắc vật tổ, nhưng chỉ tìm hiểu vài ngày mà thôi, hơn nữa những đá khắc vật tổ kia phẩm chất cũng không tốt như bây giờ.

Nghe sứ giả áo bào đen nói, bọn họ có thể tự do tu luyện, tự chủ sắp xếp thời gian, các tân tú đệ tử ở đây đều vô cùng hưng phấn.

- Một lần bế quan dùng 1 năm rưỡi sao? Các ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, một khối đá khắc vật tổ sở dĩ có thể khiến mọi người tìm hiểu được pháp tắc, chính là vì trong đó ngưng tụ mảnh vỡ pháp tắc, đá khắc vật tổ, bản chất của nó là một loại trận pháp, cũng chỉ có nhân tài có lĩnh ngộ sâu đậm đối với pháp tắc mới có thể khắc.

Chúng có thể tự động hội tụ thiên đạo chí lý, chỉ cần ý thức liên hệ với chúng, là có thể tìm hiểu được huyền diệu của những mảnh vỡ pháp tắc kia, nhưng mà nếu tìm hiểu thời gian dài, mảnh vỡ pháp tắc sẽ chậm rãi bị tiêu hao, cuối cùng hiệu quả càng ngày càng kém.

Bình thường đến lúc mảnh vỡ pháp tắc còn thừa bảy phần, sẽ ngừng tu luyện, để đá khắc vật tổ tu bổ một thời gian, mới có thể lại ngưng tụ mảnh vỡ pháp tắc tiếp theo, nếu không ngươi cho là, vì sao một đệ tử chỉ có thể lựa chọn một khối bia đá để tìm hiểu, mà sau khi hắn lựa chọn, người khác không thể nhúng chàm vào?

Không biết là tên đệ tử cảnh giới Thần Biến nào từng tham gia vài lần Cổ Phượng thí luyện nói, cũng phá vỡ mộng đẹp đám tân tứ đệ tử lần Cổ Phượng thí luyện này.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, cũng bừng tỉnh đại ngộ. Trách không được một lần mỗi tiến hành Cổ Phượng thí luyện thì phải ngưng lại bốn năm, hiển nhiên là muốn săn sóc ân cần đá khắc vật tổ. Nếu không Phượng tộc thượng cổ đầy đủ tài nguyên sử dụng, hàng năm đều phái đệ tử tới Hỏa Linh tinh thí luyện mới đúng.

Về phần mỗi người ứng với một khối đá khắc vật tổ, cũng là vì mảnh vỡ pháp tắc này không dễ phân phối, nếu không, hoàn toàn có thể cho vài người cùng nhau tìm hiểu một khối, hoặc là thay phiên nhau tìm hiểu.

- Chúng ta trước tìm hiểu đá khắc vật tổ đi, đợi khi mảnh vỡ pháp tắc tiêu hao một ít, lại đi 18 tầng hỏa ngục thí luyện.

Một tên đệ tử đề nghị nói.

- Ừ, đúng là hợp ý ta. 18 tầng hỏa ngục bất cứ khi nào cũng có thể đi. Mà đá khắc vật tổ chứa mảnh vỡ pháp tắc có hạn, cho nên phải sử dụng đầy đủ mới được.

Phần đông đệ tử không hẹn mà cùng bay vào Tháp vật tổ, Lâm Minh cũng không ngoại lệ.

Ở trong Tháp vật tổ, tất cả đá khắc vật tổ đã dựa theo dữ liệu do sứ giả áo bào đen ghi lại trong ngọc giản bị tách ra rồi. Phân biệt phong ấn trong những không gian khác nhau. Mỗi một tầng không gian đối ứng với một khối đá khắc vật tổ, cũng chỉ chứa được một tên đệ tử.

Đương nhiên, Lâm Minh là ngoại lệ, không gian chỗ hắn có 4 khối đá khắc. Phân biệt là đá Hỗn Độn Âm Dương, đá Hỗn Độn Không Vũ, đá Hỗn Độn Năm Tháng, đá Hỗn Độn Ngũ Hành!

4 khối đá Hỗn Độn, lơ lửng xung quanh Lâm Minh, chung quanh tản ra tinh quanh nhàn nhạt, dường như Lâm Minh bây giờ đang đứng ở trong không gian vũ trụ vô ngần vậy.

Xung quanh tĩnh mịch, không có một âm thành, không gian rộng lớn vô hạn, môi trường như vậy rất dễ dàng điều chỉnh tâm linh của mình tới trạng thái không minh, toàn tâm toàn ý tìm hiể pháp tắc.

Lâm Minh phân ra một cỗ thần niệm, liên hệ với đá Hỗn Độn Ngũ Hành.

Theo Hồng Mông chiến linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh run lên, cỗ khí tức mênh mông mang phong cách cổ xưa kia lập tức truyền tới trong lòng Lâm Minh.

Lúc lựa chọn đá khắc Hỗn Độn, Lâm Minh cũng đã có bước đầu tìm hiểu, có thể ở trong đá khắc Hỗn Độn lĩnh ngộ được ý cảnh cường giả cảnh giới Thần Biến cũng không thể lĩnh ngộ được, đạt được không ít ưu đãi.

Tuy nhiên...

Đây còn chưa phải cực hạn của Lâm Minh!

Nếu lúc ấy không phải thời gian gấp gáp, lại cố kỵ Tiêu Thiếu Bạch ở đó, Lâm Minh đã có thể tìm hiểu được nó.

Lâm Minh hít sâu một hơi, ý niệm đột nhiên chìm xuống, trong tinh thần chi hải, chiến linh hình cây thương phát ra ánh sáng màu sáng bạc.

Một đóa hoa sẽn đỏ như máu nở rộ ở sau lưng Lâm Minh.

Đế Tôn võ ý - không gian Hồng Mông!

- Vù!

Trong nháy mắt, Lâm Minh và cả 4 khối đá khắc Hỗn Độn quanh hắn toàn bộ bị bao phủ ở trong không gian Hồng Mông, từng tia từng tia Hồng mông khí hình thức ban đầu phát ra, quanh quẩn ở trong không gian, giống như đám tơ sương vậy, quấn quanh đá khắc Hỗn Độn.

Không gian Hồng Mông, chính là trạng thái hỗn độn vũ trụ mới hình thành, mà đá khắc Hỗn Độn, cũng là trạng thái cơ bản nhất khi vũ trụ hình thành, là quỹ tích năng lượng vũ trụ căn nguyên nhất khắc thành, hai cái hỗ trợ với nhau.

Tuy rằng Lâm Minh không thể hoàn toàn tái hiện trạng thái mới hình thành của vũ trụ, nhưng mà bằng vào không gian Hồng Mông của hắn, lại có thể kích phát sự huyền diệu của đá khắc Hỗn Độn, giống như thức tỉnh trí nhớ viễn cổ ngủ say ở trong đá khắc Hỗn Độn viễn cổ!

Dưới Hồng mông khí hình thức ban đầu làm dịu, rất nhiều văn lộ trên đá khắc Hỗn Độn dường như sống lại vậy, từng đạo mảnh vỡ pháp tắc tràn ra, giống như lạc ấn vào trong tâm thần Lâm Minh vậy.

Mảnh vỡ pháp tắc ẩn chứa trong Đá khắc Hỗn Độn, so với bên trong những vật tổ kia thì nhiều hơn nhiều!

Đó cũng là do bản thân đá khắc Hỗn Độn có phẩm chất cao hơn bia đá vật tổ một mảnh lớn. Ngay cả Thập Trượng Thiên Tỳ cũng hoàn toàn không thể so sánh được với đá khắc Hỗn Độn.

Thứ hai, chính là vì đá khắc Hỗn Độn rất ít bị người khác lựa chọn, hơn nữa rất khó tìm hiểu, văn lộ trong đó tối nghĩa khó hiểu, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân, tìm hiểu thời gian dài cũng tìm hiểu không ra được quá nhiều huyền diệu, có thể hấp thu mảnh vỡ pháp tắc thì lại cực kỳ có hạn.

Nhiều như vậy năm tích lũy xuống, mảnh vỡ pháp tắc khắc mỗi một khối đá Hỗn Độn đều gần như ở trong trạng thái bão hòa, có thể tùy ý để Lâm Minh dùng Hỗn Nguyên võ ý rút ra.

Mà Lâm Minh bây giờ, bản thân hắn ngộ tính cũng là bậc cao nhất trong thiên tài đỉnh cấp của Thần Vực, cộng thêm Thánh khí Oản luân phụ trợ, Lâm Minh tìm hiểu khởi hỗn độn pháp tắc có thể nói làm ít mà công to.

Vô tình, Lâm Minh hoàn toàn tiến nhập Không linh trạng thái, hắn quên thời gian trôi qua, quên mình tồn tại...

Tu luyện không có khái niệm năm tháng, trong nháy mắt, ba tháng đã trôi qua.

Các đệ tử Hỏa Linh tinh đều vội vả bận rộn tu luyện, từ hai tháng đầu, đã có rất nhiều đệ tử từ trong Tháp vật tổ đi ra, bởi vì mảnh vỡ pháp tắc trong đá khắc vật tổ bọn họ tìm hiểu đã không đủ, tiếp tục tìm hiểu nữa thì tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều, cho nên đành phải tiến vào trong 18 tầng hỏa ngục, chịu đựng hỏa lực thanh tẩy, chậm rãi tu luyện.

Tu luyện ở 18 tầng hỏa ngục hiệu quả tuy rằng kém hơn ở trong Tháp vật tổ một ít, nhưng mà không thể thiếu, Tháp vật tổ thiên hướng về lý luận, mà 18 tầng hỏa ngục lại có thiên hướng về thực dụng, hai bên cũng coi như hỗ trợ lẫn nhau.

Đến tháng thư ba, những đệ tử thiên tài kia, chẳng hạn như Hỏa Viêm Quảng, Chu Phi các loại nhân vật linh tinh, bao gồm một ít đệ tử lớn tuổi trong người nổi bật, cũng từ trong Tháp vật tổ đi ra, nhao nhao tiến vào 18 tầng hỏa ngục tu luyện.

Cái này chứng tỏ thể tích lớn của đá khác vật tổ tốt đến mức nào. Đá khắc vật tổ càng lớn, chẳng hạn như bia Cực Đạo Lượng Thiên, bia Phần Thiên Cửu Trượng, mảnh vỡ pháp tắc ngưng tụ bên trong lại càng nhiều, có thể cho võ giả tìm hiểu càng lâu.

Cho nên Hỏa Viêm Quảng, Chu Phi và tân tú đệ tử trong người nổi bật mới có thể kéo dài thêm hai tháng mới đi ra.

Lần thí luyện này, bọn họ đều đạt được ưu đãi rất lớn, cùng ngày xuất quan bọn họ liền tiến vào trong 18 tầng hỏa ngục thí luyện, vậy mà lại tiến tới 9900 dặm trong tầng thứ hai hỏa ngục, chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá tầng thứ ba! Mà trước đó, 5000 dặm trong tầng thứ hai đã là cực hạn của bọn họ rồi.

Tuy nhiên, bọn họ còn chưa kịp cao hứng, liền phải chịu đả kích, tới tháng thứ tử, thiên tài tân tú đệ tử của Cầu Hoàng Cung là Tiêu Thiếu Bạch xuất quan, người này vừa mới đột phá hỏa ngục tầng thứ ba, lại còn xâm nhập hỏa ngục ba tầng 3000 dặm, cũng tại đó tu luyện một ngày mới hao hết chân nguyên, khiến cho các tân tú đệ tử khác đều cảm thấy lực bất tòng tâm, vốn bọn họ còn tưởng rằng đã rút ngắn lại một chút, lại không nghĩ rằng ngược lại chênh lệch càng lúc càng lớn!

Tuy nhiên chuyện này cũng không thể nào làm khác được, Tiêu Thiếu Bạch vốn là đệ nhất thiên tài trong tân tú đệ tử của Cầu Hoàng Cung, hơn nữa thứ người ta lựa chọn chính là bia Phần Thiên Cửu Trượng phẩm chất gần tới Thập Trượng Thiên Tỳ. Với tốc độ tiến bộ này, làm sao các đệ tử khác có thể bằng được?

Tiêu Thiếu Bạch đã đạt tới thành tích này, vậy thì Nhan Nguyệt Nhi sẽ như thế nào đây? Đám đệ tử trẻ tuổi ba đại phân cung, trong lòng không khỏi sinh ra nghi vấn như vậy, mà tới tháng thứ năm, Nhan Nguyệt Nhi xuất quan, cũng đưa ra đáp án.

Tìm hiểu Thập Trượng Thiên Tỳ gần nửa năm, Nhan Nguyệt Nhi xuất quan là lúc dường như thay đổi thành người khác, nàng toàn thân áo lam bay bay, lăng không bước đi, ở trong hư không mỗi bước đi của nàng đều có một đóa Thanh Liên nở rộ.

Đó Thanh Liên thuần túy là từ hỏa hệ nguyên khí ngưng tụ thành, ngưng tụ ở trong bầu trời trông rất sống động, một lúc lâu vẫn chưa tiêu tan!

Đây là một loại dị tượng, tên là Bộ Bộ Sinh Liên!

Hỏa hệ cảnh ý tầng thứ ba, ý cảnh Sang Sinh lĩnh ngộ đến mức tận cùng, lại kết hợp với đại vận khí liền có thể lĩnh ngộ Thanh Liên lĩnh vực, nhưng Bộ Bộ Sinh Liên lại cao hơn Thanh Liên lĩnh vực cao hơn một tầng!

Điều này ý nghĩa với là nàng đã hoàn toàn dung hợp với hỏa hệ nguyên khí làm một, đạt tới cảnh giới thân động pháp tùy, mỗi một động tác, mỗi một câu nói đều dẫn động pháp tắc thiên địa chung quanh và năng lượng nguyên khí cộng minh!

Khi Tiêu Thiếu Bạch nhìn thấy Nhan Nguyệt Nhi, hắn đã biết, chênh lệch giữa mình và Nhan Nguyệt Nhi lại xa hơn, xa đến mức khiến hắn gần như đánh mất tin tưởng đuổi kịp đối phương, đối với thiên tài mà nói, ngạo tâm cực kỳ trọng yếu, thua cái gì cũng không thể thua ngạo tâm, không thể thua dũng khi đuổi theo người khác.

Nhưng Tiêu Thiếu lại không thể thừa nhận không được, chỉ sợ cả đời này của hắn cũng không có bất kỳ hy vọng đuổi kịp bước chân Nhan Nguyệt Nhi.

Cảnh giới Bộ Bộ Sinh Liên, gần như là tồn tại trong truyền thuyết, ngay cả rất nhiều trưởng lão ở đây, bao gồm Tôn Bách Tinh, Sở Hồng Vân đều chưa thấy qua Bộ Bộ Sinh Liên. Bây giờ đột nhiên xuất hiện ở trên người một cô gái Mệnh Vẫn tầng bảy, quả thực khó tin!

- Không nghĩ tới a... Bộ Bộ Sinh Liên, lại để ta gặp được, nàng này muốn thành yêu! Thua dưới loại dị tượng này, cũng là số mệnh đã định sẵn!

Tôn Bách Tinh thấy một màn như vậy, lắc đầu cười khổ, hắn làm thế nào cũng không nghĩ tới, Lung Phượng Cung lại xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt như thế, lại có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, loại huyết mạch này, cho dù ở ba đại thị tộc cũng không dễ dàng sinh ra đâu.

Hơn nữa, chính là người có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ Bộ Bộ Sinh Liên!

Nhan Nguyệt Nhi vốn là con cưng của trời, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, tìm hiểu Thập Trượng Thiên Tỳ hợp lại thì càng thêm mạnh, ngày sau chỉ cần không ngã xuống, ít nhất sẽ trở thành nhân vật cấp Cung chủ.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1007: Tinh huyết Phượng Hoàng

Sở Hồng Vân nhìn Nhan Nguyệt Nhi lúc này, khuôn mặt đã không giấu nổi vẻ tươi cười nữa, Nhan Nguyệt Nhi so với nàng còn xuất sắc hơn, cho tới bây giờ, nàng quan tâm cũng không phải là lần đánh cuộc này, phải nói đánh cuộc đã thắng, mà nàng càng để ý chính là thành tích bản thân của Nhan Nguyệt Nhi trong lần thí luyện này. Thiên phú như thế, ngày sau Nhan Nguyệt Nhi rất có thể trở thành nhân vật hết sức quan trọng trong Phượng tộc thượng cổ, đến lúc đó, bằng vào quan hệ của nàng và Nhan Nguyệt Nhi, người nhà họ Sở cũng chiếm được ưu đãi rất lớn.

Này so với đánh cuộc thắng được Thực Nhật Thiên Đỉnh thì còn giá trị hơn rất nhiều.

Nhan Nguyệt Nhi sau khi xuất quan, liền tiến vào 18 tầng hỏa ngục, hai tầng hỏa ngục trước, những cương phong hỏa nguyên khí kia đối với nàng mà nói, như gió mát phả vào mặt, căn bản không tính là trở ngại ngăn cản bước chân nàng, nàng hóa thành một đạo thanh hồng, một hơi vọt tới 9000 dặm trong chỗ sâu ở hỏa ngục tầng thứ ba, ở trong này, tốc độ của nàng mới hơi chậm một ít, nhưng cũng chỉ là hơi chậm mà thôi.

Nàng vẫn không có chút tạm dừng vọt tới tầng thứ tư, trong tầng thứ tư, hỏa hệ cương phong đột nhiên tăng cường gấp đôi, độ nóng cũng chợt đề cao, nhưng vẫn không ngăn cản được bước chân nàng!

1000 dặm, 2000 dặm, 3000 dặm tầng bốn...

Mãi cho đến chỗ 5000 dặm tầng bốn, Nhan Nguyệt Nhi mới chậm lại, bắt đầu ở đây tu luyện, mà lần tu luyện này là một ngày một đêm!

Nên biết rằng, Nhan Nguyệt Nhi nếu có thể dừng lại ở chỗ 5000 dặm tầng bốn tu luyện thời gian dài thì chứng minh đây đã không phải là cực hạn của nàng, nàng rất có thể vọt tới 7000, 8000 dặm sâu trong tầng bốn, đây cũng là vị trí sắp tới tầng thứ năm!

Tu luyện chỉ vẻn vẹn không tới nửa năm, liền đến gần tầng thứ năm, thành tích bực này, giống như một tòa núi cao vạn trượng vắt ngang trước mặt mọi người. Khiến cho bọn họ ngay cả nhìn lên cũng không thể.

- Quá mạnh mẽ... Thật sự khiến người ta không xốc lên được chút dũng khí đuổi theo.

- Đúng vậy, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, lại tìm hiểu Thập Trượng Thiên Tỳ, chúng ta làm sao có thể so được với nàng, đừng nói là chúng ta, cho dù là Lâm Minh, Tiêu Thiếu Bạch các nhân vật này, cũng hoàn toàn không thể so sánh được, kỳ thật Lâm Minh và Tiêu Thiếu Bạch nếu đặt ở những năm trước kia đã là thiên tài đỉnh cấp, nhưng năm nay lại xuất hiện một Nhan Nguyệt Nhi có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cho nên bọn họ chỉ xem như làm nền.

Nói đến Lâm Minh, mọi người đột nhiên nhớ tới. Lâm Minh còn chưa từ trong Tháp vật tổ đi ra nữa, hắn ở lại trong Tháp vật tổ bế quan năm tháng mà vẫn bặt vô âm tín.

Đến tháng thứ bốn, thứ năm, một ít đệ tử xếp sau cùng, thậm chí đã lần thứ hai tiến vào trong Tháp vật tổ bắt đầu tìm hiểu hỏa hệ pháp tắc. Mà Lâm Minh vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì!

- Lại nói tiếp. Lâm Minh không ngờ còn chưa ra? Hắn làm gì ở trong đó vậy?

Rất nhiều đệ tử cảm thấy rất ngoài ý muốn. Ấn tượng đệ tử càng ra sau, biểu hiện lại càng kinh người, nhưng bây giờ ngay cả Nhan Nguyệt Nhi cũng đều đã đi ra. Lâm Minh lại vẫn còn ở trong Tháp vật tổ, cho nên có loại hương vị mơ hồ.

- Hắn không phải không tìm hiểu được gì cho nên ngượng ngùng không dám xuất hiện chứ?

- Ta cảm thấy có khả năng.

- Cũng không phải nói như vậy, Lâm Minh tìm hiểu 4 khối đá khắc

Hỗn Độn, mà lực lượng pháp tắc trong đá khắc Hỗn Độn không phải dễ tìm hiểu như vậy, ngay cả cường giả cảnh giới Thần Biến, tìm hiểu mấy năm cũng không hấp thu được bao nhiêu, Lâm Minh lúc này mới tìm hiểu được năm tháng, ngươi chẳng lẽ trông cậy hắn có thể hấp thu sạch mảnh vỡ pháp tắc trong đá khắc Hỗn Độn sao?

- Lâm Minh quả thật là thiên chi kiêu tử, đặc biệt ở phương diện chiến đấu, Mệnh Vẫn tầng năm đã chiến thắng Cửu Vẫn 4 tầng, điều này không phải người bình thường có thể làm được, nhưng mà lần này hắn lựa chọn, thật sự khiến người ta không hiểu, thời gian năm tháng này, hắn có thể tìm hiểu được bao nhiêu chứ? Ta có cảm giác hắn không công lãng phí thời gian, lãng phí cơ hội, tân tú đệ tử cơ hội chỉ có 1 lần, lần sau lại đến, sẽ không còn là tân tú đệ tử nữa, cho dù ngươi không tới 33 tuổi.

- Ai biết mấy ngày nay hắn nghĩ như thế nào, có lẽ Lâm Minh là vì trận đánh cuộc kia, vì thắng Nhan Nguyệt Nhi, cho nên mới binh hành hiểm chiêu. Ngươi nghĩ đi, Thập Trượng Thiên Tỳ tốt nhất đã bị Nhan Nguyệt Nhi lấy đi, hơn nữa Nhan Nguyệt Nhi còn là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cơ sở còn mạnh hơn so với Lâm Minh, Lâm Minh nếu lựa chọn bia Cực Đạo Lượng Thiên thì sẽ thua không thể nghi ngờ, nếu lựa chọn đá khắc Hỗn Độn...

- Chọn đá khắc Hỗn Độn cũng là phải thua không thể nghi ngờ, có lẽ thua càng khó xem hơn.

Lời lúc trước của tên kia đã bị người khác cắt đứt, quả thật, pháp tắc ẩn chứa trong đá khắc Hỗn Độn thật sự quá lớn, quá phù phiếm, đừng nói đệ tử cảnh giới thấp căn bản không tìm hiểu ra được gì, cho dù tìm hiểu ra thì tác dụng đề thăng đối với hỏa hệ pháp tắc cũng chưa chắc rõ ràng.

Đến bây giờ, mọi người cũng không còn đàm luận đánh cuộc giữa Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi nữa. Lần đánh cuộc này, trên cơ bản thắng bại đã phân, mọi người bàn luận chính là, Nhan Nguyệt Nhi tiến vào chỗ sâu 5000 dặm trong hỏa ngục tầng thứ tư sẽ được thưởng cái gì!

Lúc trước Nhan Nguyệt Nhi tiến vào chỗ sâu 5000 dặm ở hỏa ngục tầng thứ ba và tầng thứ ba ng, đều phân biệt được thưởng một giọt máu Phượng Linh và một bộ Thánh khí thượng phẩm, những phần thưởng này đối với Nhan Nguyệt Nhi mà nói căn bản không tính là thưởng, thật sự quá vụn vặt.

Tuy nhiên, chuyện này cũng là chuyện không thể làm khác, bởi vì lúc Cổ Phượng thí luyện chấm dứt, có rất nhiều người có thể đạt tới chiều sâu này, cũng đồng dạng chiếm được phần thưởng như vậy. Nếu phần thưởng càng thêm quý báu thì tổng bộ Phượng tộc thượng cổ cũng chịu không nổi.

Nhưng tầng thứ tư thì lại khác, bắt đầu từ tầng thứ tư, cũng chỉ có những thiên tài đỉnh cao kia mới có thể đạt tới.

Đến tầng thứ năm, ngay cả Tiêu Thiếu Bạch trước khi chấm dứt thí luyện cũng chưa chắc đạt tới. 100 năm qua, cũng chỉ có Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, cùng với Phương Khải nhân của Cầu Hoàng Cung vì tuổi vượt qua 120, cho nên đã rời khỏi hàng ngũ đệ tử, trở thành ba Điện hộ pháp là đạt tới tầng thứ năm mà thôi.

Về phần tầng thứ sáu, đó chính là truyền thuyết, 1, 2000 năm chưa chắc cho ra một người.

Từ bắt đầu tầng thứ tư, phần thưởng sẽ bắt đầu trở nên phong phú.

Mới vào tầng bốn, phần thưởng đã là một kiện Thánh khí cực phẩm!

5000 dặm tầng bốn, phần thưởng là một quả Hỏa chủng nhân giai!

Về phần tầng năm, thậm chí tầng sáu trong truyền thuyết, phần thưởng càng thêm khủng bố, đầy đủ Thánh khí cực phẩm, thậm chí có thể có linh khí, còn có 1 bình chứa máu Phượng Linh, thậm chí là máu tim Phượng, máu mào Phượng, máu tủy Phượng!

Thậm chí trong truyền thuyết, ở mấy vạn năm trước, còn từng thưởng ra một giọt tinh huyết Phượng Hoàng!

Tinh huyết và máu huyết bình thường căn bản không thể tính bằng, 1 con Phượng Hoàng, thân thể dài mấy ngàn dặm, thậm chí trên vạn dặm, máu của nó chảy xuống, có thể bao phủ 1 tòa thành trì, lấp đầy một dòng sông lớn!

Cho dù là máu mào Phượng cực kỳ quý báu, nếu có thể nuôi dưỡng được 1 con Phượng Hoàng, thì mỗi ngày có thể thu thập được, kiếm được vô số kể máu mào Phượng.

Nhưng tinh huyết Phượng Hoàng thì lại khác, đó là bản mạng tinh huyết của Phượng Hoàng, giống như tinh huyết cả võ giả, một khi tổn thất thì rất khó bù lại!

Giá trị của tinh huyết Phượng Hoàng là không thể đánh giá!

Cho dù Nhan Nguyệt Nhi có được dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, ở trong khảo hạch biểu hiện đủ kinh diễm, nếu muốn lấy được tinh huyết Phượng Hoàng thì cũng vô cùng khó.

Nhìn thấy Nhan Nguyệt Nhi từ chỗ sứ giả áo bào đen lĩnh phần thưởng mà muốn phát cáu, đệ tử trẻ tuổi ở đây đều vô cùng hâm mộ, hầu hết đám người bọn họ, cho dù thời điểm cuối cùng rời khỏi Hỏa Linh tinh, cũng không có khả năng đặt chân tới tầng thứ tư.

- Đúng là khó lường, Nhan Nguyệt Nhi lần thí luyện này chỉ sợ là làm kinh động cả tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, hơn nữa Nhan Nguyệt Nhi cũng đến tuổi lập gia đình, nếu nàng nguyện ý lập gia đình, hôn sự của nàng cũng sẽ trở thành một đại sự của Phượng tộc thượng cổ, không biết có bao nhiêu trẻ tuổi tuấn kiệt ôm mộng lấy được nàng.

- Đúng vậy, tuy nhiên ta đoán Nhan gia sẽ đem Nhan Nguyệt Nhi gả cho một thiên tài cũng là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, như vậy sinh ra hậu đại huyết mạch Cổ Phượng càng hoàn mỹ hơn.

Ở Phượng tộc thượng cổ, quan niệm huyết mạch rất nặng, huyết mạch thường thường so với thiên phú, thực lực còn được coi trọng hơn.

Bởi vì võ giả thực lực cường đại có thể là do số mệnh, nhưng mà chắc gì đã sinh ra con cái thực lực cường đại, nhưng võ giả huyết mạch nồng đậm, vậy nhất định sẽ sinh ra con cái huyết mạch nồng đậm.

Huyết mạch cha mẹ càng dày đặc, xác suất sinh ra con cái huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ lại càng lớn.

Tuy nhiên tiếc là ở chỗ, càng là võ giả huyết mạch Phượng tộc nồng đậm, lại càng không dễ sinh con, thậm chí trước kia từng xuất hiện qua cha mẹ đều có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cũng là nhân vật trọng yếu của Phượng tộc thượng cổ, nhưng kết hợp vạn năm cũng sinh ra được một đứa con nào.

Dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên của Nhan Nguyệt Nhi nở rộ ra hào quang, hoàn toàn che phủ tất cả ánh sáng thiên tài khác, Tiêu Thiếu Bạch, Lâm Minh, bao gồm Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên trong đệ tử cảnh giới Thần Biến cũng chỉ làm nền.

- Nguyệt Nhi, lần này tổng bộ thưởng cho ngươi Thánh khí cực phẩm, còn có Hỏa chủng Nhân giai, Hỏa chủng tạm gác lại tới lúc ngươi đột phá Cửu Vẫn, để thiên đạo pháp tắc thanh tẩy rồi mới hấp thu, có thể gia tăng độ lý giải hỏa hệ pháp tắc với ngươi, về phần Thánh khí cực phẩm, có thể tăng phúc chiến lực của ngươi, càng nhiều càng tốt, tuy nhiên ngươi cũng không nên quá trông cậy vào ngoại vật, lần thí luyện này, ta định ra mục tiêu cho ngươi, chính là trở thành người đứng đầu Hỏa Linh tinh vạn năm nay! Đến lúc đó, ta sẽ hướng Lung Phượng Cung xin cho ngươi một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, đây mới là điều quan trọng nhất.

Sau khi Sở Hồng Vân nhìn thấy Nhan Nguyệt Nhi lĩnh phần thưởng về, mở miệng nói.

- Ta đã biết cô cô, Nguyệt Nhi sẽ cố gắng.

Nhan Nguyệt Nhi sau khi lĩnh ngộ dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, cũng vô cùng hưng phấn, đây là hỏa hệ pháp tắc khẳng định và thừa nhận thiên phú của nàng, Tới được một bước này, nàng tự nhiên tấn công mục tiêu đệ nhất Hỏa Linh tinh vạn năm qua, thử xem có lấy được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng hay không?

Nhan Nguyệt Nhi đã là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, trong cơ thể một nửa máu nhân loại, một nửa là huyết mạch Phượng Hoàng, nếu huyết mạch Phượng Hoàng lại nhiều hơn một chút, thì sẽ biến thành Yêu tộc.

Xem ra Nhan Nguyệt Nhi huyết mạch đã đạt tới cực hạn, nhưng trên thực tế lại không phải như thế, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ cũng phân ra đẳng cấp. Đồng dạng là một nửa huyết mạch Phượng Hoàng, một nửa máu Cổ Phượng và một nửa máu Phượng Linh, còn giống nhau sao?

Nếu dùng thủ pháp đặc thù của Phượng tộc thượng cổ cấy ghép huyết mạch, có thể đề thăng đẳng cấp huyết mạch, mà không thay đổi huyết mạch bao nhiêu.

Kể từ đó, đừng nói là một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, cho dù 100 giọt tinh huyết Phượng Hoàng cùng cấy vào trong cơ thể Nhan Nguyệt Nhi thì nàng cũng chịu được.

Trong lúc đám người Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Thiếu Bạch xuất quan tỏa sáng rực rỡ thì ở trong chỗ sâu Tháp vật tổ, Lâm Minh tu luyện cũng đã tiến vào thời kỳ mấu chốt.

Lúc này Lâm Minh, hoàn toàn đắm chìm vào trong không gian Hồng Mông, quanh thân thể hắn có một tầng sương mù nhàn nhạt bao lơ lửng, đây là Hồng mông khí hình thức ban đầu.

Lâm Minh lơ lửng ở trong không gian, không chút nhúc nhích, hô hấp, tim đều ngừng lại, dường như mất đi sinh mệnh vậy. Lúc này hắn dường như biến thành một pho tượng đá ức vạn năm chưa từng di chuyển vậy.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1008: Hoàng Kim chiến linh

4 khối đá khắc Hỗn Độn, mênh mang, rất nặng, thần bí, chúng chìm nổi quanh người Lâm Minh, từng đạo pháp tắc phù văn loáng thoáng chảy ra, nhè nhẹ cùng với Hồng mông khí dung hợp với nhau, chảy xuôi ở trong không gian, dường như đến từ hư vô viễn cổ, chứa đựng vô tận thiên đạo chí lý, điêu khắc vô số pháp tắc thần bí.

Hỗn độn tức là Vô Cực, Vô Cực là tồn tại bẩm sinh trong thiên địa, hư vô mờ mịt, không thể phỏng đoán, trừ bản thân vũ trụ, thế giới này không ai có năng lực hoàn toàn lý giải sự huyền diệu của vũ trụ.

Trước có Vô Cực, sau có Thái Cực, tiếp đó là âm dương nhị khí, xuống lần nữa liền biến thành ngũ hành, cuối cùng diễn sinh vô tận tinh tú, vạn vật và sinh mệnh.

Từ một đoàn mông lung mơ hồ, trầm trọng hơn xa tinh tú, Hồng mông khí, cuối cùng diễn biến thành vô tận sinh mệnh huyền dịu và phức tạp, mà biến hóa trong đó, ẩn chứa bao nhiêu thiên đạo pháp tắc, ẩn chứa bao nhiêu đại đạo chí lý?

Quả thực không thể phỏng đoán!

Mà những đạo lý phức tạp nhất này, lại là đạo lý đơn giản nhất, xếp thành hàng, diễn biến, tổ hợp, khiến người xem mà không hiểu.

Cho dù là nhân vật cấp Thiên Tôn, giáp mặt với tất cả pháp tắc vũ trụ cũng cảm thấy lý giải của mình đối với vũ trụ như là giọt nước trên biển rộng, bé nhỏ không đáng kể!

Mà lúc này, Lâm Minh lại trong lúc vô tình, hoàn toàn du lịch tại trong hải dương này, hắn dường như mất đi hình thể, linh hồn thoát ly, du lịch ở trong không gian vũ trụ vô tận.

Trong mông lung, hắn nhìn thấy trong thiên địa tràn ngập hỗn độn, những khí hỗn độn này, dường như rộng lớn vô ngần, tràn ngập trong vũ trụ, không có giới hạn, lại dường nhỏ hẹp vô cùng, co cụm lại một chỗ, không có thể tích.

Sinh ra loại ảo giác vớ vẩn này khiến cho Lâm Minh cảm thấy cực kỳ an hòa. Nhưng cẩn thận suy nghĩ, trong lòng hắn giật mình hiểu ra, đây là trạng thái hỗn độn vũ trụ hình thành ban đầu.

Trong hỗn độn, vốn không có không gian, không có thời gian, nghe gì cũng không thấy, nghe thấy cũng vô vị, làm sao phải phân ra lớn với nhỏ?

Trạng thái như vậy không biết giằng co bao nhiêu lâu, dường như ngày tháng vô tận, thật lâu thật lâu mới diễn biến thành vô số vũ trụ, vô số đại thế giới được sinh ra, lại bị hủy diệt. Lại dường như ngắn ngủi vô cùng, ngắn ngủi đến mức dùng khoảnh khắc ngay lập tức cũng không thể hình dung được, thời ngăn ngắn ngủi này cũng không thể nào miêu tả được.

Mặc kệ thời gian dài cũng được, thời gian ngắn cũng thế, tóm lại ngay trong nháy mắt này, trạng thái hỗn độn bị xé rách!

Nhiệt độ khủng bố, vụ nổ cuồng mãnh.

* Kiểu này là Big Bang

Trong khoảnh khắc kia, dường như toàn bộ vũ trụ và vô số đại thế giới, tất cả năng lượng của Thần Vực mênh mông đều cùng nhau phóng thích.

Cho dù là Thiên Tôn, Thần Linh, cũng không thể ngăn cản 1 phần triệu cỗ năng lượng này.

Cũng tại trong vụ nổ khủng bố này, Hồng mông khí nặng hơn cả tinh tú vậy mà lại bị xé rách.

Vô số vật chất, vô tận năng lượng, bắt đầu tại trong nhiệt độ khủng bố này, trong trạng thái hỗn độn không thứ tự bị bắn ra.

Theo độ nóng giảm dần, chúng bắt đầu xuất hiện kỳ tích biến hóa.

Trạng thái hỗn độn không thứ tự biến mất, chúng bắt đầu vận động, bắt đầu diễn biến, đây là thái cực!

Thái cực, tức là biến hóa.

Mà Thái cực động sinh dương, tĩnh sinh âm, âm dương nhị khí, ứng với vận mệnh mà sinh.

Tại trong một mảnh cực nóng này, Lâm Minh nhìn thấy âm dương nhị khí sinh ra, chúng nó vốn là năng lượng thuần túy, một âm một dương, hai cổ năng lượng diễn biến ra từng hạt nhỏ li ti, những hạt này so với hạt bụi còn nhỏ hơn trăm triệu triệu lần! Cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân, rót lực lượng vào trong mắt mình, cũng không thể nhận ra!

Nhưng Lâm Minh, thông qua không gian Hồng Mông, thông qua tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, hắn lại thấy được.

Hắn thấy được năng lượng diễn biến thành Âm Lôi, Dương Lôi, những hạt cực nhỏ ẩn chứa Âm Lôi bị những những hạt cực nhỏ ẩn chứa Dương Lôi bắt được, một âm một dương, hấp dẫn nhau, lại duy trì một trạng thái cân bằng tinh tế.

Từ xưa âm dương bất dung, chạm vào nhau sẽ bị hủy diệt, nhưng tại trong hạt cực nhỏ này, Âm Lôi lại quay chung quanh Dương Lôi, năng lượng tương hỗ với nhau, tương sinh tương khắc.

Sau khi hạt âm, dương thành đôi lại bắt đầu ngưng tụ, sắp hàng, tổ hợp, hình thành một loạt hạt, bày ra vô số tính chất, đặc tính.

Mà đây chính là ngũ hành.

Ngũ hành cũng không phải là 5 loại vật chất, chúng là thể hiện chung cực của vật chất, dùng ngũ hành làm cơ sở, tổ hợp lên, có thể ngưng tụ thành vạn vật, diễn biến thành năng lượng vô tận.

Đây chính là thiên đạo pháp tắc, vô cực sinh thái cực, thái cực sinh âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật!

- Thì ra đây chính là thái cực, thì ra đây chính là âm dương nhị khí và ngũ hành lực...

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong đầu trở nên thanh minh trước nay chưa từng có, thiên đạo pháp tắc miêu tả vô cùng trừu tượng, ngũ hành còn có thể lý giải, nhưng mà thái cực, âm dương đến tột cùng là cái gì, thì lại vô cùng mơ hồ, cho dù đại năng giải thích, cũng chỉ nói “Chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời” mà thôi.

Nhưng hôm nay, Lâm Minh rốt cục thấy được, thái cực chính là Vô Cực diễn biến ra, ẩn chứa lực lượng pháp tắc căn nguyên nhất của vũ trụ ban đầu, mà âm, dương cũng không phải khái niệm trừu tượng, mà là những hạt cực nhỏ tồn tại rất thiết thực, là dạng hạt nhỏ nhất của năng lượng và vật chất.

Âm dương hóa vạn vật đều không phải là nói suông, đó là do vô số hạt âm dương cực nhỏ quả thật tồn tại trong vật chất, bao gồm nhật nguyệt tinh tú, bao gồm núi sông hồ biển, bao gồm sinh linh thiên hạ! Ngay cả bản thân Lâm Minh, ngay cả bản thân đá khắc Hỗn Độn này, cũng là từ âm dương nhị khí ngưng tụ thành.

Mỗi một loại vật chất, bên trong đều có số lượng hạt âm dương bằng nhau, không nhiều không ít, nếu xuất hiện tình huống không cùng cấp, chúng sẽ diễn sinh ra lôi.

Bính Hỏa Thần Lôi, Quý Thủy Thần Lôi, Canh Kim Thần Lôi, Ất Mộc Thần Lôi, Mậu Thổ Thần Lôi!

Ngũ hành Thần Lôi này chính là được sinh ra như thế. Lôi tuy rằng luôn luôn đặt song song với ngũ hành lực, nhưng kỳ thật nó không thuộc ngũ hành lực, chỉ là diễn biến của ngũ hành lực.

Lâm Minh ở trong thời gian ngắn ngủi hiểu rõ rất nhiều đạo lý, chính mắt nhìn thấy quá trình vũ trụ sinh ra, nhìn thấy chúng, tương đương đem vô số lịch sử vũ trụ, nén lại trong thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt, bản thân trải qua chuyện này chính là một đại cơ duyên, cho dù là Thánh chủ, Giới vương đều vô duyên trải nghiệm!

Trong nháy mắt kia, Lâm Minh dường như bị thể hồ quán đính, chỉ cảm thấy tinh thần chi hải đột nhiên chấn động, một cỗ khí tức mênh mông hùng hồn, cùng với vô số mảnh vỡ pháp tắc từ giữa đá khắc Hỗn Độn tràn ra, trút lên người Lâm Minh.

Những mảnh vỡ pháp tắc này bị cơ thể Lâm Minh không ngừng hấp thu, ở trong cơ thể hắn ngưng tụ thành từng đạo phù văn huyền diệu.

Mà ở trên vùng trời tinh thần chi hải của Lâm Minh, Hồng Mông chiến linh màu xám bạc kia cũng bắt đầu lột xác.

Từng tia tia Hồng mông khí hình thức ban đầu, ngưng kết ở trên chiến linh hình cây thương. Chiến linh bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt, những ánh sáng này vốn từ màu bạc, bắt đầu chậm rãi lẫn lộn màu vàng, theo thời gian trôi qua, ánh sáng vàng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hưng thịnh, cho tới khi hoàn toàn nuốt hết ngân quang.

Trong khoảnh khắc kia, chiến linh hình cây thương trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, rốt cục từ màu bạc biến thành màu vàng lóng lánh, trải qua tích lũy dằng dẵng, chiến linh của hắn rốt cục vượt qua bình cảnh, từ Bạch Ngân viên mãn, trở thành Hoàng Kim chiến linh!

Hoàng Kim chiến linh, có thể ánh xạ sự thật thế giới, hình thành không gian ý chí, đến một bước này, ảnh hưởng của chiến linh đối với lực chiến đấu tăng mạnh.

Chiến linh còn là thủ đoạn phụ trợ công kích, thậm chí nó có thể trở thành thủ đoạn công kích chủ yếu.

Tuy nhiên, Hoàng Kim chiến linh của Lâm Minh với chiến linh của võ giả bình thường khác nhau, cũng không phải là màu vàng thuần túy, mà là ngưng vào màu sắc của Hồng mông khí.

Trở thành màu vàng lợt!

Chiến linh màu vàng lợt, bản thân lại ẩn chứa một cỗ khí tức mênh mông phong cách cổ xưa, đây là khí tức thuộc loại hỗn độn, bởi vì tìm hiểu hỗn độn pháp tắc, trong Hồng Mông chiến linh của

Lâm Minh ẩn chứa Hồng mông khí so với trước kia càng thêm nồng đậm.

Bởi vì thuộc tính đặc thù này, tuy rằng đẳng cấp chiến linh của Lâm Minh chỉ là hoàng kim thành hình, nhưng so với chiến linh hoàng kim tiểu thành thì càng mạnh hơn!

Vẻn vẹn chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu, liền có thể so sánh được với chiến linh của võ giả cảnh giới Thần Biến, thành tựu bực này, dùng hai chữ yêu nghiệt cũng không đủ để hình dung!

Lúc này Lâm Minh, lại hồi tưởng lại đạo lý trong ngọc giản của Phượng tiên tử lưu lại, chỉ cảm thấy tất cả đạo lý tự thông!

Quả thật, hỗn độn pháp tắc và hỏa hệ pháp tắc cũng không có quan hệ trực tiếp, nhưng mà hỗn độn pháp tắc lại bao hàm toàn diện, từ thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành, tinh tú, sinh mệnh, toàn bộ đều chứa đựng trong đó, bởi vì hỗn độn diễn sinh ra vũ trụ, mà hết thảy vật chất, năng lượng của thế giới, đều là một bộ phận của vũ trụ.

Hỗn độn là cơ sở của vũ trụ, lĩnh ngộ nó, thì bắt được bản chất vũ trụ!

Có thể nói không khoa trương chút nào, bắt đầu từ giờ khắc này, Lâm Minh đã chân chính bước vào căn nguyên pháp tắc vũ trụ huyền diệu trong Thần Điện.

Mà các thiên tài khác, đều bị từ chối ngoài cửa, trong lúc bọn họ xếp hàng ngoài cửa bắt giữ một tia trong mảnh vỡ pháp tắc trong Thần Điện tràn ra, lại cũng vì thành tựu mình mà đắc chí, Lâm Minh cũng đã du lịch ở trong pháp tắc Thần Điện, bắt đầu lĩnh ngộ căn nguyên vũ trụ!

Loại bản chất chênh lệch, lúc đầu còn chưa thể hiện rõ ràng, nhưng mà theo thời gian trôi qua, loại chênh lệch này càng ngày càng lớn. Đến lúc đó, Lâm Minh sẽ chân chính đi lên con đường đỉnh phong, mà các thiên tài khác, cho dù là Nhan Nguyệt Nhi loại nhân vật mấy ngàn năm không cho ra một người của Lung Phượng Cung cũng chỉ có thể bảo đảm tương lai trở thành Cung chủ phân cung Phượng tộc thượng cổ, về phần muốn thành tựu cao hơn như cảnh giới Thánh Chủ, trở thành tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ, còn cần trải qua vô số cố gắng, tại đây trong quá trình này, tâm trí, nghị lực, số mệnh, thiếu một thứ cũng không được, thiếu 1 chút, cũng sẽ thất bại trong gang tấc!. Truyện Hot

Thời gian vô tình trôi qua, Lâm Minh tiến vào Tháp vật tổ đã khoảng 1 năm, trong một năm này, mảnh vỡ pháp tắc trong đá khắc Hỗn Độn còn rất nhiều, Lâm Minh hấp thu, chỉ là một bộ phận rất ít trong đó mà thôi, hắn vẫn lơ lửng trong không trung như trước, bị mảnh vỡ pháp tắc thanh tẩy.

Tuy nhiên ở bên ngoài Tháp vật tổ, lại xảy ra biến hóa rất lớn.

Đám người Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Thiếu Bạch nhao nhao hoàn thành lần bế quan thứ hai ở trong Tháp vật tổ, nói cách khác, bây giờ bọn họ đã ở trong 18 tầng hỏa ngục tu luyện một lần, trong Tháp vật tổ tu luyện hai lần, mà nhìn lại Lâm Minh, lại vẫn chưa chấm dứt 1 lần bế quan.

Sau lần bế quan thứ hai này, đệ tử cảnh giới Thần Biến như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên biến hóa cũng không quá lớn, mà đây cũng là chuyện đương nhiên, đến cảnh giới này của bọn họ, tìm hiểu pháp tắc cần tích lũy qua tháng ngày, tiến hành theo chất lượng, cho nên muốn ở trong vòng một hai năm như mũi tên tăng tiến thì không có khả năng.

Tuy nhiên, Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Thiếu Bạch lại có bước tiến dài.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1009: Sứ giả tổng bộ!

Tiêu Thiếu Bạch trải qua lần bế quan thứ hai, rốt cục tiến vào tầng thứ tư, cũng xâm nhập hai nghìn dặm tầng thứ tư, đã sắp đuổi kịp thành tích lần thứ hai lần đầu tiên của Nhan Nguyệt Nhi.

Mà Nhan Nguyệt Nhi càng kinh người, sau lần bế quan thứ hai trở về, nàng trực tiếp phá tan Hỏa Ngục tầng thứ năm, đạt đến độ sâu bốn nghìn dặm của Hỏa Ngục tầng thứ năm!

Cái độ sâu này, đã vượt qua độ sâu lúc Bạch Đạo Hồng kết thúc thí luyện Hỏa Hệ năm đó!

Bảy tám mươi năm trước, lúc đó Bạch Đạo Hồng cũng là đệ tử tân tú, hắn đã trải qua hai năm thí luyện Cổ Phượng, thành tích cuối cùng cũng chỉ là ba nghìn dặm tầng thứ năm, còn không bằng hiện tại Nhan Nguyệt Nhi lấy được thành tích trong một năm!

Cái thành tích này, kinh động tổng bộ thượng cổ Phượng tộc!

Dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, còn có thành tựu một năm đã xâm nhập bốn nghìn dặm Hỏa Ngục tầng năm, vô luận nói ra cái nào cũng là kinh diễm mà rung động, thậm chí càng vượt qua đệ tử thiên tài của tổng bộ thượng cổ Phượng tộc!

Có thể nói, Nhan Nguyệt Nhi chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai trở thành Cung chủ một phân Cung trong 72 phân cung của thượng cổ Phượng tộc, chấp chưởng một phương, là chuyện hết sức dễ dàng, được bồi dưỡng tốt, thậm chí có một phần cơ hội có thể trở thành tộc trưởng thượng cổ Phượng tộc nhiệm kỳ kế tiếp!

Đó chính là nhân vật cấp Thánh chủ của Thần Vực!

Thiên tài như vậy, dĩ nhiên đáng giá để tổng bộ thượng cổ Phượng tộc coi trọng, hơn nữa, một chút đại lão của tổng bộ cũng chứa tâm tư phát triển Nhan Nguyệt Nhi trở thành con dâu của gia tộc mình.

- Cái gì, người của tổng bộ đến?

Biết được tin tức kia từ trong miệng người hắc bào trông coi Hỏa Linh tinh, bất kể là đệ tử tam đại phân cung hay là Tôn Bách Tinh, Sở Hồng Vân các trưởng lão cũng là cực kỳ giật mình.

Tổng bộ thượng cổ Phượng tộc, là trung tâm quyền lực của thượng cổ Phượng tộc!

Bên trong tổng bộ thượng cổ Phượng tộc, có rất nhiều đại trưởng lão sử dụng các loại quyền lực, bao gồm Hình pháp trưởng lão, Truyền công trường lão, Luyện đan trưởng lão, Luyện Khí trưởng lão vân vân, thực lực của những trưởng lão này không hề kém chút nào so sánh với Cung chủ các đại phân cung, một chút trưởng lão có chức vị trọng yếu trong đó, thậm chí còn ở phía trên Cung chủ phân cung.

Trừ những người đó ra, còn có Thái thượng trưởng lão, những Thái thượng trưởng lão này cũng là lão yêu quái không xuất thế, phần lớn bọn họ là tộc trưởng hoặc phó tộc trưởng tiền nhiệm, tới tuổi thì lui khỏi vị trí, một lòng bế quan tiềm tu, là thành Thái thượng trưởng lão.

Tu vi bọn họ đã đến cảnh giới không cách nào tưởng tượng, có ít người trong đó, thối lui khỏi vị trí tộc trưởng đã vạn năm, thực lực có thể nghĩ!

Cho nên đối với nhân vật tới từ tổng bộ thượng cổ Phượng tộc, đừng nói là nhân vật như Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh,..., cho dù là Tiêu Cửu Dương, Phượng tiên tử cũng phải cung kính. Cái này tương đương với khâm sai đại thần tuần tra bên trong quốc gia ở Phàm Nhân Giới!

- Người của tổng bộ, các đệ tử, toàn bộ đi nghênh đón!

Hắc bào sứ giả ra lệnh, chuyện tình nghiêm trọng như thế, trừ đệ tử bế quan bên trong Tháp vật tổ, các đệ tử toàn bộ tụ tập ở ngoài 18 tầng tháp hỏa ngục, đang đợi sứ giả tổng bộ kiểm duyệt, thậm chí một chút đệ tử trong Tháp vật tổ, cũng ngưng hẳn bế quan tiến đến thấy phong thái của cường giả tổng bộ, cơ hội như thế chính là không thấy nhiều.

Một ngày kia, phía trên Hỏa Linh tinh đột nhiên có một mảnh mây đỏ rực cháy tập trung, mây đỏ này càn quét mấy ngàn dặm, dưới mây đỏ, trận gió Hỏa Hệ gào thét, không gian vốn là bình thản đột nhiên xuất hiện sóng gợn như nước, sau đó, bầu trời phảng phất giống như bị xé ra, đỉnh đầu một con Kim Ô khổng lồ từ từ xé mở khe không gian, ló ra ngoài từ bên trong, khiến cho bầu trời như mặt nước bị dấy lên gợn sóng, phóng xạ ra không gian ba động gần nghìn dặm.

Sau khi đỉnh đầu lộ ra, chính là mũ phượng rực cháy, bị hỏa vũ rực rỡ tươi đẹp bám vào cổ, giống như lưng núi cao, cùng với sải cánh mấy trăm dặm kia, hai cánh khổng lồ đủ để che đậy bầu trời, sắc bén như tuyệt thế thần binh, móng vuốt khổng lồ có chiều dài như cột trụ chống trời.

Đây là một con Kim Ô khổng lồ thân dài mấy trăm dặm, thoạt nhìn cực kỳ tương tự Phượng Hoàng, không nghi ngờ chút nào, huyết mạch Cổ Phượng trên người con Kim Ô này đã cực kỳ nồng đậm, bồi dưỡng được một con Kim Ô như vậy, không biết phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên!

Kim Ô to lớn vừa xuất hiện, thiên địa ở Hỏa Linh tinh vốn là tràn ngập trận gió Hỏa Hệ đúng là dừng lại, hỏa nguyên khí ở Hỏa Linh tinh, ở trước mặt Kim Ô này giống như binh lính thấy Tướng quân, tự chủ thần phục.

Mà ở phía trên Kim Ô, là một đôi sứ giả một nam một nữ, trừ hai người đó ra, còn lại chắc chắn là thị nữ.

Một đôi sứ giả này, nam thân cao chín thước, người mặc giáp hồng, vóc người cực kỳ to con, còn nữ tử kia vóc người nhỏ xinh, thân cao chỉ tới bộ ngực nam tử, kỳ lạ nhất là nàng lại có một cái đuôi hồ dài, hiển nhiên không phải là nhân loại.

Cái này cũng không kỳ quái, ở Thần Vực có rất nhiều chủng tộc phi nhân loại, tỷ như Cự Ma tộc, Ải Ma tộc, Yêu Tinh tộc,..., ở sâu trong Thần Vực, thậm chí có những đại thế giới do dị tộc này tạo thành! Bởi vì khoảng cách cực kỳ xa xôi, bọn họ độc lập với ba ngàn giới Thần Vực ở ngoài, mặc dù quy mô xa không cách nào so sánh với ba ngàn giới ở Thần Vực, nhưng cũng là vô cùng cao, lớn hơn nhiều lắm nếu so với một đại giới ở Thần Vực.

Cô gái đuôi hồ này hiển nhiên có huyết thống của yêu thú, trong cơ thể nàng gồm ba loại huyết mạch: huyết mạch nhân tộc, huyết mạch yêu thú, còn có huyết mạch Cổ Phượng.

Tuy nhiên điều này cũng không quan trọng, đối với thượng cổ Phượng tộc mà nói, chỉ cần có huyết mạch Cổ Phượng, cũng có thể coi là tộc nhân của thượng cổ Phượng tộc.

- Kim Kiếm Tôn Sử! Hương Hồ Vương! Không nghĩ tới, là hai vị này tới!

Sở Hồng Vân liếc mắt một cái đã nhận ra hai người, hai người bọn họ cũng không quá tuổi, ở tổng bộ thượng cổ Phượng tộc cường thủ như vân cũng chính là nhân vật có địa vị hiển hách.

Cụ thể mà nói, hai người bọn họ cũng là người nối nghiệp chức vụ trọng yếu ở tổng bộ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Kim Kiếm Tôn Sử sẽ trở thành Hình pháp trưởng lão nhiệm kế tiếp, mà Hương Hồ Vương sẽ trở thành Nội vụ sứ hạ nhiệm của thượng cổ Phượng tộc.

Nội vụ sứ mặc dù không phải là trưởng lão, nhưng quyền thế lại còn ở phía trên đại đa số trưởng lão.

Chức vị này nói trắng ra chính là Đại quản gia của thượng cổ Phượng tộc, chịu trách nhiệm điều hành, phân phối tài nguyên, chẳng khác gì là chịu trách nhiệm việc ăn uống cùng với ăn, mặc, ở, đi lại của hàng tỉ người ở thượng cổ Phượng tộc, quyền lực bực này có thể nghĩ!

Từng người đảm nhiệm Nội vụ sứ, Cung chủ 72 cung nhìn thấy, cũng phải hảo ngôn hảo ngữ nịnh bợ, đắc tội trưởng lão còn không có gì, nhưng là đắc tội Nội vụ sứ, ngươi thiếu mấy thành tài nguyên, khóc cũng không có chỗ khóc!

Lúc trước, Phượng Minh Cung quan hệ cùng Nội vụ sứ đương nhiệm, xa không bằng Lung Phượng Cung, cho nên Tôn Bách Tinh mới có thể bởi vì chuyện tình ngũ kim chi tinh, bị Sở Hồng Vân hung hăng làm thịt một đao, vì thế mà canh cánh trong lòng.

||||| Truyện đề cử: Cô Vợ Tài Phiệt: Tạ Thiếu Sủng Thành Nghiện |||||

Thấy Kim Kiếm Tôn Chủ cùng Hương Hồ Vương, trưởng lão Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh,... của tam đại phân cung gương mặt lập tức tươi cười, cung kính đón chào.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, địa vị chênh lệch thật sự quá lớn!

Vốn là địa vị của Hình pháp trưởng lão, Nội vụ sứ đã mơ hồ ở phía trên Cung chủ 72 cung, bọn họ là người nối nghiệp, vị trí cơ bản đã định rồi, địa vị cao hơn so với người được đề cử như Phượng tiên tử, Cửu Dương chân nhân.

Nhưng trái lại Sở Hồng Vân cùng Tôn Bách Tinh một người là trưởng lão phân cung Lung Phượng Cung, một người khác càng kém, chẳng qua là Phó điện chủ Phượng Hoàng Điện của Phượng Minh Cung, địa vị chênh lệch cũng không phải là nửa lần hay một lần, căn bản không thể so sánh.

Cũng là hắc bào sứ giả trông coi Hỏa Linh tinh sắc mặt thong dong, bình tĩnh nói:

- Kim Kiếm, Hương Hồ, không nghĩ tới thí luyện Hỏa Linh tinh lần này, thế nhưng có thể kinh động nhị vị.

- Ha ha ha!! Hắc Mộc, lần trước từ biệt chính là ba ngàn năm a, ngươi vẫn tiềm tu ở Hỏa Linh tinh của Thừa Thiên giới này, chúng ta chí hướng bất đồng, ta cùng Hương Hồ cũng là nghĩ tới nhậm chức bên trong tộc. Từ hộ pháp, trưởng lão một đường bò đi lên, tương lai nếu có thể trở thành một phó tộc trưởng thì nằm mơ cũng cười mà tỉnh, mà ngươi thì sao, một lòng tiềm tu, hiện tại, sợ là tu vi đã vượt lên trước chúng ta!

Kim Kiếm Tôn Sử nhìn thấy hắc bào sứ giả, cười lên ha hả.

Những lời này nói ra, trong lòng đám người Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh cũng là lộp bộp một chút, có chút kinh ngạc nhìn hắc bào sứ giả kia, bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến, người trông coi Hỏa Linh tinh thoạt nhìn bình thường, thế nhưng cũng có địa vị lớn như vậy. Người này chẳng lẽ là coi trọng một chỗ tu luyện bảo địa như Hỏa Linh tinh mới có thể xin làm người trông coi?

- Kim Kiếm, ngươi nói đùa rồi, ta vốn cũng không bằng hai người các ngươi, ban đầu tuyển chọn, ta là bị loại bỏ, không so sánh được với các ngươi, các ngươi nhậm chức ở bên trong tộc phải là trọng điểm nâng đỡ của tổng bộ, tiền đồ tương lai so với ta tốt hơn nhiều lắm. Thật ra thì, bất kể mọi thứ tiềm tu như ta cũng tốt, hoặc là nhậm chức ở bên trong tộc như các ngươi cũng tốt, đơn giản cũng là vì để đi được xa hơn trên con đường võ đạo, trăm sông đổ về một biển.

Hắc bào sứ giả hời hợt nói.

Hương Hồ Vương cũng là ha hả cười duyên:

- Tốt lắm, ôn chuyện thì một lát rồi hãy nói, lần này chúng ta đi, chính là vì kiến thức Nhan Nguyệt Nhi có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ kia, nghe nói nàng lĩnh ngộ dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, đây cũng là mạnh hơn nhiều so với thiếp thân năm đó a!

Loại nhân vật như Hương Hồ Vương, cũng chưa từng lĩnh ngộ Bộ Bộ Sinh Liên, chẳng qua là ngưng tụ Thanh Liên lĩnh vực hoàn mỹ, có thể thấy được trình độ hiếm thấy của dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, nó có thể được gọi là truyền thuyết cũng hoàn toàn xứng đáng!

- Tiểu cô nương Nhan Nguyệt Nhi này, thật là cũng cho ta ngoài ý muốn, hơn nữa nàng cũng không phải xuất thân từ tam đại thị tộc, chẳng qua là xuất thân từ Nhan thị gia tộc ở Lung Phượng Cung, không coi là thân thế quá hiển hách, có thể đạt tới thành tựu như vậy, là số mệnh bố trí, rất không dễ dàng! Chuyện này vẫn là Sở tiên tử nói đi.

Hắc Mộc vừa nói, chuyển hướng về Sở Hồng Vân.

Đối mặt với Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sử, còn có một Hắc Mộc vốn cho là thân phận bình thường, sau lại chứng thật thân phận cũng không kém quá nhiều so sánh với Hương Hồ Vương, may là Sở Hồng Vân lúc bình thường lanh lẹ, tâm kế hơn người, ngay cả nhân vật như Tôn Bách Tinh cũng bị nàng tính toán nhiều lần, nhưng là lúc này, Sở Hồng Vân cũng có chút khẩn trương!

Nàng dĩ nhiên khẩn trương, cái này giống như bên trong quốc gia Phàm Nhân, một quan huyện ở nông thôn, đột nhiên biết được khâm sai đại thần đến thăm, muốn nàng hồi báo công việc, có thể nào không khẩn trương? Đây cũng là vấn đề quan hệ đến tiền đồ của nàng, quan hệ đến đại sự Nhan Nguyệt Nhi có thể nhận được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng hay không!

Đây chính là tinh huyết Phượng Hoàng a! Đừng nói là nàng, cho dù đại nhân vật như Cung chủ Lung Phượng Cung, cũng đều không được!

Tinh huyết Phượng Hoàng, chỉ ban cho thiên tài cao nhất của thượng cổ Phượng tộc!

Mà Hương Hồ Vương trước mắt, chính là Nội vụ sứ hạ nhiệm, có quyền hạn điều hành tài nguyên toàn tộc thượng cổ Phượng tộc! Dĩ nhiên, tinh huyết Phượng Hoàng loại vật này, nàng còn không có quyền lợi phê chuẩn, nhưng lại có thể xin tổng bộ, giao cho tộc trưởng hoặc là trưởng lão hội định đoạt!

Sở Hồng Vân hít sâu một hơi, bình phục kích động cùng vui sướng trong lòng, mở miệng nói:

- Hồi bẩm hai vị sứ giả đại nhân, Nguyệt Nhi là ở trong một lần du lịch bên ngoài, tình cờ thấy một Phượng Huyết Trì, đạt được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, tuy nhiên Nguyệt Nhi trừ bỏ số mệnh tốt, tư chất ngộ tính cũng cực kỳ xuất chúng, lúc này mới có thể ở trong thí luyện Cổ Phượng lần này, lĩnh ngộ dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, không nghi ngờ chút nào, Nguyệt Nhi nàng cũng sẽ dễ dàng lấy được đệ nhất danh trong thí luyện Cổ Phượng lần này!

Chương 1010: Chỉ tiêu của tinh huyết Phượng Hoàng!

- Ừm, không tệ.

Mặt Hương Hồ Vương lộ ra mỉm cười, gật đầu, tựa hồ tương đối hài lòng đối với Nhan Nguyệt Nhi, võ giả muốn đi được xa trên con đường võ đạo, số mệnh cùng thiên phú thiếu một thứ cũng không được, một chút thiên tài đứng đầu của thượng cổ Phượng tộc, bọn họ có thể có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ là bởi vì xuất thân của bọn hắn, loại thiên tài này có thiên phú, số mệnh chưa hẳn đầy đủ, nói cách khác, tương lai bọn họ chưa chắc có thể đi được xa hơn so với Nhan Nguyệt Nhi, dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên này chính là một chứng minh rất tốt.

Kim Kiếm Tôn Sử lúc này chen vào nói:

- Nhan Nguyệt Nhi không tồi, bất quá ta muốn báo cho các ngươi chính là, Nhan Nguyệt Nhi lấy được đệ nhất thí luyện Cổ Phượng Hỏa Linh tinh lần này cũng không coi vào đâu, chúng ta cho rằng đây là đương nhiên, nếu so với Nhan Nguyệt Nhi, 71 phân cung khác bao gồm cả tổng bộ thượng cổ Phượng tộc, thậm chí là những thiên tài vài ngàn năm trước, trên vạn năm trước, chỉ có bọn họ, mới là đối thủ chân chính của Nhan Nguyệt Nhi.

Những nhân vật vài ngàn năm trước, trên vạn năm trước kia, hiện tại cũng đã trưởng thành là đầu sỏ một phương của thượng cổ Phượng tộc, tỷ như Kim Kiếm Tôn Sử cùng Hương Hồ Vương trước mắt, ban đầu cũng là đệ nhất ở thí luyện Cổ Phượng.

- Tạ ơn Thượng Thần chỉ điểm, Nguyệt Nhi hiểu được.

Ở bên cạnh Sở Hồng Vân, Nhan Nguyệt Nhi khe khẽ thi lễ.

Trên mặt Hương Hồ Vương lộ ra một tia nụ cười tán thưởng.

- Nhan Nguyệt Nhi, hiện tại ngươi liền đi vào 18 tầng tháp hỏa ngục một chút, còn có Huyễn Thần Trận, cho ta nhìn xem, nếu ngươi có thể đi tới một bước kia! Nếu như thành tích tốt thì ta sẽ xin bộ nội vụ, thêm vào cho ngươi một chút phần thưởng!

Hương Hồ Vương nói ra những lời này, Nhan Nguyệt Nhi nghe được trong lòng kích động một trận, nàng rõ ràng, đây là cơ hội của nàng! Xuất thân của nàng so với đệ tử phân cung khác mà nói coi như là rất tốt, nhưng là chân chính so với những thứ gia tộc cự phách ở tổng bộ kia mà nói, chung quy là căn cơ quá cạn, nàng cần một cơ hội, khiến cho tổng bộ chú ý!

- Nguyệt Nhi, lấy ra toàn lực!

Ở bên cạnh Nhan Nguyệt Nhi, Sở Hồng Vân dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Ừm, yên tâm đi cô cô, lần này, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng, cũng không thể khiến chính mình thất vọng.

Nhan Nguyệt Nhi nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, hạ quyết tâm thật lớn.

Cực hạn của 18 tầng tháp hỏa ngục nàng rất rõ ràng. Nhưng là Huyễn Thần Trận, nàng chưa bao giờ xông qua.

Vật này là khảo nghiệm tổng hợp chiến lực, vốn là khảo hạch cuối cùng lúc kết thúc thí luyện Cổ Phượng.

Mặc dù chưa từng xông qua, nhưng là nàng cũng hoàn toàn có lòng tin đối với chính mình.

Hắc Mộc khẽ mỉm cười, đột nhiên mở miệng nói:

- Xích Hoàng tiền bối, người của tổng bộ, xin ngài mở một mặt Hỏa Linh Kính. Như vậy chúng ta cũng thấy rõ ràng.

- Ha ha ha!

Đột nhiên một trận tiếng cười mười phần trung khí truyền đến từ bên trong 18 tầng tháp hỏa ngục.

- Nói rất hay, tiện tay mà thôi!

Xích Hoàng tự nhiên chính là khí linh của 18 tầng tháp hỏa ngục, bản thân 18 tầng tháp hỏa ngục chính là một linh khí, bên trong tự thành không gian, nếu như chưa được Xích Hoàng cho phép, người khác muốn đem cảm giác xâm nhập mấy vạn dặm để nhìn trộm tình huống bên trong cũng không dễ dàng.

Ở bên trong bầu trời, Hỏa Hệ nguyên khí ngưng tụ, từ từ tạo thành một mặt gương bằng hỏa nguyên khí, phản ánh hết thảy trong 18 tầng tháp hỏa ngục.

- Tốt rồi, Nhan Nguyệt Nhi đúng không, vào đi, bổn hoàng rất mong đợi biểu hiện của ngươi!

- Xích Hoàng tiền bối, kính xin chiếu cố nhiều hơn.

Nhan Nguyệt Nhi nói xong, thân thể hóa thành một đạo luồng sáng, trực tiếp xông vào bên trong 18 tầng tháp hỏa ngục, thông qua mặt Hỏa Linh Kính ở không trung, mọi người có thể nhìn rõ ràng thân ảnh Nhan Nguyệt Nhi, nàng linh hoạt giống như cá lội, dễ dàng xuyên qua Hỏa Ngục, không bị bất kỳ trở ngại, Hỏa Hệ nguyên khí phụt ra kia, nhiệt độ rừng rực đối với nàng mà nói phảng phất giống như nước chảy ấm áp, dễ chịu mà thoải mái.

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba, Nhan Nguyệt Nhi tiến quân thần tốc!

- Không tệ!

Hương Hồ Vương khẽ gật đầu, nàng chú ý chính là khí tức pháp tắc bên cạnh Nhan Nguyệt Nhi, bằng vào Hỏa Hệ pháp tắc, Nhan Nguyệt Nhi chuyển hóa toàn bộ ngọn lửa nguyên khí táo bạo chung quanh xông vào thân thể nàng thành lực lượng pháp tắc ôn hòa hấp thu vào trong cơ thể, đây hết thảy nàng cũng làm nhẹ nhàng thoải mái, cử trọng nhược khinh.

Cho đến khi xông vào tầng thứ tư, tốc độ của Nhan Nguyệt Nhi cũng không có bất kỳ giảm bớt, tầng thứ năm, tốc độ của nàng mới bắt đầu chậm lại.

- Tầng thứ năm, năm nghìn dặm... 5500 dặm, 5600 dặm...

Hương Hồ Vương đếm thầm ở trong lòng, đến 5600 dặm, chân nguyên hộ thể của Nhan Nguyệt Nhi đã xuất hiện vết rạn rõ ràng, xa hơn nữa sẽ chống đỡ không nổi.

Đến tầng năm sáu nghìn dặm, chỉ nghe một tiếng "Ầm" vỡ vang lên, chân nguyên hộ thể của Nhan Nguyệt Nhi bị nổ nát, Hỏa Hệ cương khí cuồng mãnh điên cuồng xông về thân thể Nhan Nguyệt Nhi, bị Xích Hoàng dùng màng năng lượng chặn lại.

Thành tích cuối cùng, tầng năm sáu nghìn dặm!

- Tầng năm sáu nghìn dặm, quả thật không tệ.

Hương Hồ Vương gật đầu tán thưởng.

- Năm đó lúc ta ở Mệnh Vẫn kỳ, lúc thí luyện đệ tử tân tú tiến hành một nửa, cũng không thể đạt tới độ sâu này, phần thưởng này ta sẽ làm cho người ta nhớ kỹ, đến lúc kết thúc thí luyện, ngoài phần thưởng khác, ban cho Nhan Nguyệt Nhi thêm ba giọt máu tim Phượng.

Giá trị của máu tim Phượng, còn ở trên máu Phượng Linh, một giọt máu Phượng Linh tương đương trăm giọt máu Cổ Phượng, mà một giọt máu tim Phượng thì tương đương 50 giọt máu Phượng Linh, hiện tại Hương Hồ Vương một lần chính là ban cho ba giọt, tương đương 150 giọt máu Phượng Linh.

Phải biết rằng, ban đầu lúc Hỏa Viêm Quảng đánh cuộc cùng Lâm Minh, cũng chỉ là lấy ra 20 giọt máu Phượng Linh, trả giá bực này, người khác cho rằng cũng đã là liều mạng.

Hiện tại, Hương Hồ Vương thuận miệng đã thưởng cho 150 giọt máu Phượng Linh, trẻ tuổi tuấn kiệt tại chỗ nghe được cũng vô cùng hâm mộ, vô cùng nhiều người bên trong bọn họ, mười giọt máu Phượng Linh cũng không gặp qua.

Nhưng là, phần thưởng như vậy lại làm cho Sở Hồng Vân cũng không hài lòng.

Ba giọt máu tim Phượng, đối với Nhan Nguyệt Nhi có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ mà nói, tác dụng đưa đến cũng không phải là quá rõ rệt.

Nàng cắn răng, mở miệng nói:

- Nguyệt Nhi đứa nhỏ này, thiên phú số mệnh đều có, nhưng chính là xuất thân bình thường, Nhan gia ở trong Lung Phượng Cung ta coi như đại gia tộc, nhưng là đặt ở cả thượng cổ Phượng tộc, so với Tiêu gia, Hỏa gia, Hoàng gia vậy thì không đáng giá nhắc tới, chỉ sợ Nhan gia đem hết toàn lực bồi dưỡng Nguyệt Nhi, nhưng cung cấp ủng hộ cũng vô cùng có hạn, cho nên thiếp thân ở chỗ này cả gan xin Hương Hồ Thượng Thần nhiều hơn chút tài nguyên huyết mạch, giúp huyết mạch lực trên người Nguyệt Nhi càng tiến một bước!

- Ha hả ha hả!

Hương Hồ Vương nghe được Sở Hồng Vân nói vậy liền cười duyên.

- Muốn tiến thêm một bước ở phương diện huyết mạch lực? Nhan Nguyệt Nhi đã là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, muốn tiến thêm một bước, sợ không riêng chỉ cần máu tim Phượng đơn giản như vậy, mà là muốn tinh huyết Phượng Hoàng a! Vật này, ta cũng không làm chủ được đâu!

Kim Kiếm Tôn Sử cũng là cười ha ha:

- Sở tiên tử, tinh huyết Phượng Hoàng này kể từ khi bản giới tộc trưởng tiền nhiệm tới nay, tính ra thời gian vạn năm, ở bên trong thí luyện Cổ Phượng nhằm vào đệ tử tân tú mới chỉ phát ra một lần! Vật này, đừng nói là Cung chủ phân cung, cho dù là một chút phó tộc trưởng cũng chưa hẳn có thể có được! Ta, Hương Hồ Vương cũng không có được, hơn nữa còn kém xa lắm, sợ là cuộc đời này cũng chưa hẳn có thể có được!

- Thành tích của Nhan Nguyệt Nhi, cách thành tích có được tinh huyết Phượng Hoàng còn kém một mảng lớn, ít nhất, phải đứng đầu trong lịch sử vạn năm của 72 phân cung mới được, Sở tiên tử, ngươi phải biết rằng, người có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, có thể không chỉ mình Nhan Nguyệt Nhi, cho dù là dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, Nhan Nguyệt Nhi cũng không phải là duy nhất, bằng vào điểm này, muốn phần thưởng tinh huyết Phượng Hoàng còn xa xa không được!

Kim Kiếm Tôn Sử nói như vậy, đệ tử trẻ tuổi tại chỗ nghe được cũng là âm thầm chắc lưỡi hít hà, bọn hắn cho rằng, thiên phú của Nhan Nguyệt Nhi đã đến một loại cực hạn, để cho bọn họ căn bản đề không nổi dũng khí truy đuổi, nhưng bây giờ nghe Kim Kiếm Tôn Sử nói vậy, cho dù là Nhan Nguyệt Nhi, muốn xin tinh huyết Phượng Hoàng cũng kém một khoảng cách!

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, lần này Nhan Nguyệt Nhi ở trong thí luyện Hỏa Linh tinh là hạc giữa bầy gà, nhưng là thí luyện Hỏa Linh tinh cách bốn năm tiến hành một lần, mỗi lần kỳ hạn hai năm, một vạn năm qua đi, sẽ tiến hành bao nhiêu lần thí luyện? Hơn nữa thượng cổ Phượng tộc có 72 cung, địa điểm thí luyện giống như Hỏa Linh tinh có hơn hai mươi nơi, số lần thí luyện có thể nghĩ!

Một lần thí luyện Cổ Phượng trúng phải đệ nhất rất dễ dàng, nhưng là muốn trong nhiều thí luyện Cổ Phượng như vậy, vượt lên đầu quần hùng tất cả thiên tài có một không hai cũng rất khó khăn!

Sở Hồng Vân làm sao không biết điểm này, nàng cắn răng, nói:

- Kính xin hai vị Thượng Thần đại nhân cấp cho một cái chỉ tiêu, chỉ cần Nguyệt Nhi có thể vượt qua cái chỉ tiêu này, vậy thì phát ra một giọt tinh huyết Phượng Hoàng!

Sở Hồng Vân cũng chỉ có thể bức bách hai vị Thượng Thần như vậy, đồng thời cũng là bức bách Nhan Nguyệt Nhi, phải biết rằng, địa phương có người thì có phe phái, thì có quan hệ, quan hệ giữa tổng bộ thượng cổ Phượng tộc cùng tam đại thị tộc thiên ti vạn lũ, rắc rối phức tạp, nếu như là đệ tử của tam đại thị tộc, thông qua một chút năng lượng cùng vận hành, chỉ sợ tư chất không quá đầy đủ, cũng có thể đạt được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng.

Nhưng nếu như là Nhan Nguyệt Nhi, xuất thân từ Nhan gia không lớn không nhỏ, căn cơ rất cạn ở trong tổng bộ thượng cổ Phượng tộc, Nhan Nguyệt Nhi muốn tranh giành một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, tương đối khó khăn!

Sở Hồng Vân làm sao có thể không biết điểm này, nàng vốn là cũng không trông cậy vào sẽ thuận thuận lợi lợi xuống tới xin được giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, chỉ có thể xin một cái giới hạn, xông phá nó, lại là ở trước mắt bao người, đi đoạt một giọt tinh huyết Phượng Hoàng trân quý, để cho tổng bộ không cách nào chống chế, để cho những người muốn giở trò kia không có cơ hội làm!

- Nga?

Trên mặt Hương Hồ Vương lộ ra một tia ngoài ý muốn, ánh mắt hắn khẽ di chuyển, liếc mắt nhìn Nhan Nguyệt Nhi một cái, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương này ửng đỏ, nắm chặt quả đấm nhỏ, một bộ không chịu thua, bộ dạng nổi lên sức lực, hiển nhiên muốn phải liều mạng để lấy tinh huyết Phượng Hoàng này!

Mắt Hương Hồ Vương lộ ra một tia sắc thái khó có thể nắm lấy.

- Tốt, tuy nhiên chuyện này, ta phải hồi báo tổng bộ, ta không có quyền lực đáp ứng các ngươi, cần tổng bộ lập ra tiêu chuẩn, cảnh cáo nói trước,cái tiêu chuẩn này sẽ rất cao, vô cùng cao, cao đến mức sẽ làm các ngươi cảm thấy là làm người khác khó chịu!

Hương Hồ Vương cười dài nói, nàng thật ra thì không quá coi trọng Nhan Nguyệt Nhi, tuy nhiên trường hợp phải nói thì vẫn phải nói.

Một vạn năm này, hơn một trăm triệu tộc nhân trong thượng cổ Phượng tộc xuất hiện bao nhiêu thiên tài? Quả thực không cách nào đếm hết, nhưng là nhận được tinh huyết Phượng Hoàng lại có người nào?

Thật ra thì, Hương Hồ Vương là người được đề cử đảm nhiệm Nội vụ sứ những năm gần đây, có mấy gia tộc, lấy ra thiên tài xuất sắc nhất bên trong tộc, xin nàng tinh huyết Phượng Hoàng, tổng bộ cũng vì việc này để cấp ra tiêu chuẩn, nhưng là, căn bản không đạt tới!

Cái tiêu chuẩn này bản thân Hương Hồ Vương xem ra đều có chút thái quá, chỉ sợ những gia tộc kia phát động quan hệ, hạ thấp tiêu chuẩn xuống một chút, cũng đều thất bại không ngoại lệ!

Chương 1011: Lâm Minh xuất quan!

- Tạ ơn Thượng Thần đại nhân thành toàn, về tiêu chuẩn của tinh huyết Phượng Hoàng, Nguyệt Nhi không sợ, Nguyệt Nhi cũng có lòng tin!

Nhan Nguyệt Nhi nắm chặt quả đấm nhỏ, nói rất nghiêm túc, nàng nhận được cả một mảnh Huyết Trì máu Cổ Phượng, lượng huyết mạch trong cơ thể sớm đã đầy đủ, nhưng là, phẩm cấp Huyết Trì kia lại cũng không cao, cần một giọt tinh huyết Phượng Hoàng tới vẽ rồng điểm mắt, chỉ cần nhận được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, huyết mạch lực của nàng là có thể tiến thêm một bước.

Hương Hồ Vương liếc mắt nhìn Nhan Nguyệt Nhi một cái, trong lòng khẽ lắc đầu, lấy căn cơ của Nhan gia, sợ rằng muốn cho tiêu chuẩn này rớt xuống một chút cũng không dễ dàng, nói cách khác, Nhan Nguyệt Nhi sẽ đối mặt với chế định của tổng bộ, tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất.

Tiêu chuẩn này đưa ra, ngay cả Tiêu Sở Ky vạn năm trước kia bằng vào bản lãnh thật sự nhận được tinh huyết Phượng Hoàng, sợ là cũng quá tay.

Phải biết rằng, hiện tại Tiêu Sở Ky đã là một trong người được đề cử tộc trưởng hạ nhiệm có lực, cũng là nhân vật phong vân đệ nhất Tiêu gia trong tam đại thị tộc!

Bất kể nói thế nào, Hương Hồ Vương cũng dựa theo trình tự, báo tin tức lên.

Nàng lấy ra một khối trận bàn tinh sảo từ bên trong Tu Di Giới, mười ngón tay động liên tục, trong một nháy mắt đã nặn ra mấy ngàn cái ấn quyết, những thứ ấn quyết này tổ hợp thành phù văn tin tức phức tạp, rót vào bên trong trận bàn.

Nhân vật cấp bậc như Hương Hồ Vương này, đã có thể hư không Đại Na Di, truyền tin tức tự nhiên dễ dàng hơn nhiều, nếu như phụ trợ một chút trận pháp đặc thù nữa, cho dù truyền tin tức vượt qua mấy đại giới của Thần Vực cũng không phải là việc khó.

Chỉ là một canh giờ sau, Hương Hồ Vương liền có được hồi âm của tổng bộ.

Hô!

Ánh lửa rực cháy lóe lên phía trên trận bàn trước người Hương Hồ Vương, rồi sau đó hóa thành vô số phù văn đi vào bên trong thức hải của Hương Hồ Vương. Những truyền âm phù văn ước định tốt của thượng cổ Phượng tộc này, không đơn thuần chỉ là để làm phương tiện truyền âm, cũng có thể phòng ngừa tiết lộ tin tức.

Đuôi lông mày Hương Hồ Vương nhẹ nhàng nhếch lên, mặc dù đã sớm ngờ tới tổng bộ sẽ làm người khác khó chịu, nhưng là có kết quả, nàng vẫn là thở khẽ một ngụm lãnh khí.

Trong lòng khẽ lắc đầu, lẩm bẩm:

- Tổng bộ có chút không phóng khoáng, tiêu chuẩn như vậy, cũng không có cái gì khác so với tuyên bố không cho, tuy nhiên tổng bộ cũng có sự khó xử của bọn họ. Thượng cổ Phượng tộc có hơn một trăm triệu người, tài nguyên tiêu hao hàng năm đếm không hết, muốn duy trì thu chi thăng bằng cũng không dễ dàng, nhất là máu huyết Cổ phượng, loại vật này không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm a. Đặc biệt là những người được đề cử của tộc trưởng kia, Ai cũng muốn có một giọt. Ngươi có được, người khác sẽ không được, tiêu chuẩn dĩ nhiên cao.

Hương Hồ Vương nghĩ như vậy, Sở Hồng Vân còn đang trơ mắt nhìn Hương Hồ Vương, đợi nàng lên tiếng a.

Hương Hồ Vương khẽ mỉm cười, nói:

Tổng bộ phê chỉ thị xuống, để nhận được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, cần trước khi kết thúc thí luyện Cổ Phượng lần này, tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ bảy! Đồng thời hoàn thành Thiên nhân trảm ở bên trong Huyễn Thần Trận!

Hương Hồ Vương nói ra lời nói này, Kim Kiếm Tôn Sử ở một bên cũng là lắc đầu cười, cảm giác tổng bộ đây là đang đùa bỡn người.

18 tầng tháp hỏa ngục, càng về sau, khó khăn càng cao, cơ hồ trở thành hình thức tăng trưởng mấy cấp, thí luyện đệ tử tân tú, bắt đầu từ Hỏa Ngục tầng thứ tư, chỉ có thiên tài đứng đầu một phân cung mới có thể tiến nhập.

Tầng thứ năm, chính là thiên tài cấp bậc như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, lúc bọn họ thí luyện tân tú, mới có thể tiến nhập tầng thứ năm, nhưng là đừng nghĩ đạt tới độ sâu 8-9000 dặm ở tầng thứ năm.

Tầng thứ sáu, đối với phân cung mà nói đó chính là truyền thuyết, địa điểm thí luyện giống như Hỏa Linh tinh, Lung Phượng Cung, Phượng Minh Cung, Cầu Hoàng Cung tam đại phân cung cộng dồn lại, một ngàn năm chưa chắc có thể xuất hiện một người!

Nhưng nếu như là tập hợp 72 phân cung của thượng cổ Phượng tộc, hơn nữa tổng bộ cùng tam đại thị tộc, thiên tài có thể xuống đến tầng sáu cũng không coi là ít, trên căn bản hai mươi ba mươi năm sẽ xuất hiện.

Nhưng là đến tầng sáu năm nghìn dặm, vậy thì cơ hồ tuyệt tích, cho dù cả thượng cổ Phượng tộc, thời gian ngàn năm cũng chính là xuất hiện một hai người, như lông phượng và sừng lân.

Kế tiếp, tầng thứ bảy, đây căn bản vốn cũng không phải là lĩnh vực của tân tú đệ tử, cả chút ít thiên tài Thần Hải hậu kỳ đứng đầu kia, muốn trùng kích tầng này, cũng là vô cùng khó khăn, đại đa số tu luyện ở tầng thứ bảy, cũng là đệ tử cảnh giới Thần Biến sơ kỳ!

Giống như là Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, bọn họ hiện tại cũng chỉ là thân ở tầng thứ mười một mà thôi.

Cái độ sâu này, đã để cho những đệ tử cảnh giới Thần Biến khác theo không kịp, hiện tại đại đa số đệ tử cảnh giới Thần Biến, cũng chỉ là ở tầng thứ tám, tầng thứ chín.

Dĩ nhiên, nếu như miễn cưỡng hỏi thượng cổ Phượng tộc tồn tại nhiều năm như vậy, có đệ tử tân tú tiến vào tầng thứ bảy hay không? Đó là đương nhiên, tỷ như Tiêu Sở Ky vạn năm trước, lúc thí luyện đệ tử tân tú đã đến được tầng thứ bảy, tuy nhiên ban đầu Tiêu Sở Ky là Mệnh Vẫn tầng tám, mà Nhan Nguyệt Nhi hiện tại chẳng qua là Mệnh Vẫn tầng bảy.

Mệnh Vẫn tầng tám đối với Mệnh Vẫn tầng bảy, mặc dù chỉ cao hơn một tầng, nhưng đối với thiên tài đứng đầu mà nói, chênh lệch một tầng Mệnh Vẫn đã khó có được!

Hơn nữa đừng quên, yêu cầu của Hỏa Ngục tầng thứ bảy này, vẫn chỉ là một cái phương diện trong đó, còn có một phương diện khác - Huyễn Thần Trận!

Hỏa Ngục khảo hạch pháp tắc, Huyễn Thần Trận khảo hạch thực chiến.

Mà yêu cầu đạt tiêu chuẩn Thiên nhân trảm của Huyễn Thần Trận, khó khăn chỉ có hơn chớ không kém so sánh với tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ bảy!

Bản thân Kim Kiếm Tôn Sử chính là thuộc về cái loại hình thực chiến nầy, hắn lĩnh ngộ pháp tắc bình thường, nhưng là ở phương diện thực chiến, thiên phú xuất sắc, hắn có thể lên làm Hình pháp trưởng lão cũng là bởi vì điểm này, dù sao chân chính đánh nhau, quyết định thắng bại vẫn là thực chiến, pháp tắc chẳng qua là thước đo xem xét tiền cảnh cùng tiềm lực tương lai của ngươi, pháp tắc cao hơn người khác, thực chiến không đánh được người khác vẫn là không có chỗ mà dùng.

Năng lực thực chiến, vẫn là kiêu ngạo của Kim Kiếm Tôn Sử, nhưng ban đầu lúc hắn thí luyện đệ tử tân tú, qua Huyễn Thần Trận, cũng chỉ là chém giết hơn sáu trăm người, cái thành tích này đã để cho người trông coi ngay lúc đó kinh diễm!

Về phần Thiên nhân trảm, Kim Kiếm Tôn Sử chỉ muốn nói hai chữ - ha hả.

Huyễn Thần Trận cũng là càng đi về phía sau càng khó, bởi vì địch nhân đối mặt càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng mạnh, mỗi người cũng là thiên tài đứng đầu cùng thời đại!

Đến 900 1000 người sau này, địch nhân xuất hiện đều là thiên tài cấp bậc như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, dĩ nhiên, tuổi thọ của những địch nhân này giống vớ người thí luyện, nói cách khác, tương đương với việc phải đối mặt với hai mươi mấy Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, còn có thể thắng, đối mặt một đám, đánh như thế nào?

Nói đến nói đi, tổng bộ căn bản là không muốn phát ra một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, bởi vì thiên tài trưởng thành, vẫn là có quá nhiều nhân tố bất định, mặc dù bây giờ nhìn lại Nhan Nguyệt Nhi ưu tú như thế, trong tương lai cũng dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý, tỷ như dùng hết tiềm lực, tỷ như dùng hết số mệnh, thậm chí có thể dứt khoát bỏ mình ngoài ý muốn trong khi thám hiểm Bí cảnh, đi ra ngoài ma luyện!

Tinh huyết Phượng Hoàng đương nhiên là càng sớm phát ra cho võ giả chỗ tốt lại càng lớn, nhưng trừ phi thiên phú của Nhan Nguyệt Nhi mạnh đến trình độ có thể làm cho những bộ trưởng bộ trưởng kia vừa nghe đã rớt con ngươi xuống, nếu không bọn họ căn bản không muốn đi mạo hiểm như vậy.

Nghe được Hương Hồ Vương nói yêu cầu chỉ tiêu xong, vẻ mong đợi trên mặt Sở Hồng Vân thoáng cái cứng lại, đây đâu chỉ là làm người khác khó chịu, quả thực là đang đùa người!

- Loại yêu cầu này làm sao có thể có người đạt tới!

Sở Hồng Vân thật sự không nhịn được, cũng bất chấp địa vị cao cả của Hương Hồ Vương, trực tiếp mở miệng chất vấn.

Mặc dù trong lòng Hương Hồ Vương tán thành lời của Sở Hồng Vân, nhưng ngoài mặt dĩ nhiên không thể nói như vậy, nàng là người của tổng bộ, dĩ nhiên phải bảo vệ ý nguyện của tổng bộ, nàng nói:

- Chỉ tiêu này không phải là ta chế định, hơn nữa Hỏa Ngục tầng thứ bảy, vạn năm này, các nhân vật tuyệt đỉnh kỳ tài ngút trời như Tiêu Sở Ky, Hoàng Nguyệt Phong cũng từng đạt tới! Về phần Thiên nhân trảm của Huyễn Thần Trận, có thể phải đi ngược dòng về phía trước một chút, tuy nhiên cũng không phải là không ai làm được, tiêu chuẩn tổng bộ định ra quả thật khó khăn một chút, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

- Tiêu Sở Ky, Hoàng Nguyệt Phong...

Sở Hồng Vân hít một hơi nhẹ, hai người kia hiện tại đã là nhân vật lĩnh quân của Tiêu gia, Hoàng gia, là người kiệt xuất trong số những người kiệt xuất!

- Hương Hồ Thượng Thần, theo thiếp thân biết, tuổi thọ của hai người này ban đầu đạt tới Hỏa Ngục tầng thứ bảy lớn hơn so với Nguyệt Nhi, tu vi cũng cao hơn so sánh với Nguyệt Nhi, Tiêu Sở Ky tiền bối là Mệnh Vẫn tầng tám, về phần Hoàng Nguyệt Phong tiền bối, thật giống như cũng là Mệnh Vẫn tầng tám a! Kém một cấp bậc, tiêu chuẩn lại giống nhau, nào có đạo lý như vậy? Hơn nữa, Tiêu Sở Ky, Hoàng Nguyệt Phong hai vị tiền bối mặc dù tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ bảy, nhưng không có thể hoàn thành Thiên nhân trảm ở trong Huyễn Thần Trận a!

Hương Hồ Vương khẽ mỉm cười, nói:

- Không sai, cho nên Hoàng Nhạc Hồng tiền bối cũng không thể có được một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, mà Tiêu Sở Ky tiền bối lấy được, đó là bởi vì Tiêu gia âm thầm thúc đẩy, Tiêu gia vì một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, cũng đã bỏ ra một ít công đức của gia tộc, dùng Điểm công đức để bổ trợ, nếu Nhan gia có đủ Điểm công đức, cũng có thể giảm tiêu chuẩn xuống một chút.

Điểm công đức...

Biểu hiện trên mặt Sở Hồng Vân cứng đờ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, cái gọi là công đức, tương đương với cống hiến của gia tộc đối với thượng cổ Phượng tộc, tam đại thị tộc tích lũy không biết bao nhiêu vạn năm, Điểm công đức dĩ nhiên cao, nhưng Nhan gia căn cơ quá cạn, căn bản là không có Điểm công đức gì, muốn lấy ra để hạ tiêu chuẩn xuống cho Nhan Nguyệt Nhi cũng là lực bất tòng tâm, hơn nữa cho dù tiêu chuẩn thấp xuống, cũng không phải là đạt tới dễ như vậy.

- Cô cô, không cần phải nói, còn có một năm, Nguyệt Nhi chưa chắc sẽ thua! Hỏa Ngục tầng thứ bảy, có người đạt được, Thiên nhân trảm của Huyễn Thần Trận cũng có người đạt được. Nếu đều có tiền nhân có thể thành công, Nguyệt Nhi cũng không tin, chuyện tình người khác có thể làm được ta lại làm không được, nếu như thật sự làm không được thì cũng là Nguyệt Nhi không có thực lực, chẳng trách người khác.

Nhan Nguyệt Nhi ngăn cản Sở Hồng Vân tiếp tục nói tiếp, nắm quả đấm nhỏ, nói.

- Nguyệt Nhi, ai...

- Cô cô, ý ta đã quyết, ít nhất cố gắng ra sức thực hiện, cũng sẽ không hối hận, hơn nữa, đây là tiêu chuẩn tổng bộ định ra, chúng ta phản đối cũng vô dụng.

Nhan Nguyệt Nhi nói đến nước này, Sở Hồng Vân cũng chỉ có thể thở dài một hơi, không nói cái gì nữa, quả thật, tiêu chuẩn tổng bộ định ra, bọn họ nào có năng lực thay đổi.

- Được rồi, Nguyệt Nhi, ngươi thử Huyễn Thần Trận một chút trước, rốt cuộc có thể xông đến đâu, giết bao nhiêu người.

Khi Sở Hồng Vân nói chuyện, đột nhiên ánh sáng hộ tháp ở ngoài Tháp vật tổ phát sinh rung động nhẹ nhàng, rồi sau đó, ánh sáng hộ tháp bị xé mở như sóng nước, một bóng người lửng thững đi ra từ bên trong Tháp vật tổ, người này một đầu tóc dài tùy ý xõa ra, lọn tóc buông xuống đến bên hông, mà ở bên trong đầu tóc tán loạn này, một đôi mắt của hắn lại chói lọi như ánh sao trong đêm tối, vô cùng sáng ngời.

- Ừm? Đây không phải là Lâm Minh sao? Hắn thế nhưng ở bên trong Tháp vật tổ hơn một năm mới xuất quan?

Chương 1012: Tìm một người làm nền!

Lâm Minh lăng không mà đứng, sau lưng hắn, trăng sáng của Hỏa Linh tinh treo lơ lửng trên cao, bao phủ toàn thân Lâm Minh ở bên trong một tầng trong suốt nhàn nhạt, bởi vì Kim Ô xuất hiện đã làm dịu trận gió của Hỏa Linh tinh, gió trên cao từ từ lay động tóc dài của hắn.

Hắn lúc này, giống như tiên giáng trần đến trái đất, khí chất phiêu dật xuất trần.

Thấy cảnh tượng trước mắt, trong con ngươi trong vắt giống như thanh tuyền ki xuất hiện một tia kinh ngạc.

Hắn mới đi ra ngoài từ trong Tháp vật tổ, hoàn toàn không nghĩ tới bên ngoài là tình cảnh bực này, một con Kim Ô khổng lồ thân dài mấy trăm dặm trôi lơ lửng ở bầu trời, các đệ tử Hỏa Linh tinh cũng tụ tập ở bên trong quảng trường trước Tháp vật tổ, ở trên không lại có hai người một nam một nữ rõ ràng cho thấy là cường giả đỉnh cấp trôi lơ lửng.

Hôm nay là ngày gì?

Trong lòng Lâm Minh không giải thích được, hắn an tâm tham ngộ pháp tắc bên trong Tháp vật tổ, căn bản cũng không có nhận thấy được biến hóa phía ngoài.

Lâm Minh xuất quan vào lúc này, thật sự làm người khác chú ý, bởi vì sứ giả tổng bộ tiến đến, tuyệt đại đa số đệ tử đều ở đây nghênh đón, một mình Lâm Minh đi ra ngoài từ trong Tháp vật tổ, đã lộ ra vẻ cực kỳ đột ngột.

- Nga? Lúc này còn có người bế quan.

Hương Hồ Vương khẽ mỉm cười, nhìn về phía Lâm Minh.

Tôn Bách Tinh mặt lộ vẻ xấu hổ, vốn định che dấu mấy câu, mà đúng lúc này, Sở Hồng Vân lại phát ra tiếng cười duyên liên tiếp.

- Ha hả, lúc trước Lâm sư điệt tìm hiểu tượng đá hỗn độn ở Tháp vật tổ, cho nên vẫn bế quan đến hiện tại, đã hơn một năm rồi, thời gian dài như vậy, hẳn là thu hoạch không ít a! Dù sao Lâm sư điệt cũng là đệ tử tân tú đệ nhất của Phượng Minh Cung, ngộ tính siêu phàm a!

Sở Hồng Vân cố ý nhấn mạnh bốn chữ tượng đá hỗn độn, đồng thời chỉ ra thân phận đệ tử tân tú đệ nhất Phượng Minh Cung của Lâm Minh. Nàng vừa nói như thế, tấm mặt mo của Tôn Bách Tinh nhất thời trướng đến đỏ bừng, mặc dù Sở Hồng Vân nói Lâm Minh thu hoạch không ít, giống như là tán dương, nhưng cho dù ai cũng nghe được, đây là đang tâng bốc làm yếu, nàng biết rõ tượng đá hỗn độn khó có thể tìm hiểu, thu hoạch của Lâm Minh sẽ không quá nhiều, lại cố ý nói như vậy, để cho Lâm Minh càng thêm khó chịu.

Hơn nữa, đây vẫn là làm trò trước mặt hai vị Thượng Thần của tổng bộ, là trường hợp phi thường mấu chốt!

Tượng đá hỗn độn kia là vật gì? Đó là đệ tử tân tú có khả năng tham ngộ sao? Nếu như tìm hiểu còn không có tìm hiểu ra thứ gì, khó tránh khỏi rơi vào tình cảnh tự đánh giá mình quá cao, theo đuổi quá cao xa không thực tế, bị người chê cười.

Thật ra thì, lấy tầng thứ hiện tại của Lâm Minh, còn không đáng được tổng bộ chú ý. Nhưng là Phượng Minh Cung hiểu, chuyện ngày hôm nay, sẽ làm gieo xuống ấn tượng không tốt lắm trong suy nghĩ của hai vị Thượng Thần ở tổng bộ này đối với Phượng Minh Cung. Dù sao Lâm Minh là đệ nhất thiên tài trong hàng đệ tử tân tú của Phượng Minh Cung, là thể diện của Phượng Minh Cung, Lâm Minh gây ra chuyện cười, thể diện của Phượng Minh Cung đặt ở chỗ nào? Mà Tôn Bách Tinh làm người phụ trách thí luyện của Phượng Minh Cung lần này, tự nhiên trên mặt cũng là không ánh sáng.

- Ai, Lâm huynh thật là vận khí không tốt, sớm không ra muộn không ra, hết lần này tới lần khác ra vào lúc này, vạn chúng chú ý, hai vị Thượng Thần đại nhân ở đây, còn có một Sở Hồng Vân đổ dầu vào lửa, muốn hàm hồ đi qua cũng không dễ dàng, vốn là cho dù Lâm huynh tìm hiểu tượng đá hỗn độn, một năm nửa năm không có tìm hiểu ra thành quả gì cũng không có gì, dù sao ai cũng đi qua đường vòng, trì hoãn một năm này, thành tích của Lâm huynh vẫn có thể đứng đầu trong danh sách, nhưng hiện tại sợ là sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong suy nghĩ của hai vị Thượng Thần đại nhân.

Tiêu Thiếu Bạch tự nói ở trong lòng, trong lòng những người khác tất cả đều là ý nghĩ tương tự, cũng cảm thấy vận khí của Lâm Minh không tốt.

Vốn cũng không phải là bao nhiêu chuyện, nhưng là đặt tại trường hợp này, chuyện nhỏ cũng biến thành đại sự.

Tôn Bách Tinh lúc này, thật là hận chết Sở Hồng Vân, nữ nhân này quả thực một bụng đều là ý nghĩ xấu, bắt được hết thảy cơ hội để lấn ép mình, hôm nay nếu như nàng không nói nhảm, căn bản không ai biết Lâm Minh đi vào Tháp vật tổ tìm hiểu cái gì, hai vị Thượng Thần cũng chỉ cho rằng Lâm Minh là lần thứ hai, lần thứ ba tiến vào Tháp vật tổ, sẽ không quá để ý.

Đến lúc này, hắn cũng chỉ có thể đè nén sự khó chịu trong lòng, cười nói:

- Sở tiên tử nói đùa, đệ tử Phượng Minh Cung chúng ta làm sao có thể so sánh cùng cao đồ của quý cung, Lâm Minh hắn cũng chỉ là ngẫu hứng tìm hiểu, sao có thể tìm hiểu ra thứ gì, cũng chỉ là tăng thêm một lần lịch duyệt, mở mang nhãn giới, đánh hạ trụ cột để sau này tu luyện a.

- Ha hả! Tôn Phó điện chủ quá khiêm nhường, ta lại biết, Lâm sư điệt lúc Mệnh Vẫn tầng năm đã vượt cấp chiến thắng cao thủ Cửu Vẫn Tứ trọng thiên, làm sao sẽ không chịu nổi như Tôn Phó điện chủ nói, thí luyện lần này, ta cũng rất mong đợi Lâm sư điệt, Tôn Phó điện chủ nói lần này Lâm sư điệt vào Tháp vật tổ tìm hiểu tượng đá hỗn độn là để đánh hạ trụ cột a? Không biết là trụ cột gì, có thể để cho thiếp thân kiến thức một phen hay không?

Sở Hồng Vân nói như vậy, ý tứ đã rất rõ ràng, nàng là muốn Lâm Minh cũng xuất thủ xông vào 18 tầng tháp hỏa ngục cùng Huyễn

Thần Trận, có lúc, thể hiện chính mình cố chấp đến cỡ nào còn chưa đủ, cần một người đối lập cùng làm nền, Lâm Minh lúc Mệnh Vẫn tầng năm đã vượt cấp chiến thắng đối thủ Cửu Vẫn Tứ trọng thiên, cũng đủ đảm đương cái lá xanh này, ngẫm lại xem, ngay cả người như vậy cũng bại dưới tay Nhan Nguyệt Nhi, lúc này càng có thể thể hiện ra thiên phú siêu phàm của Nhan Nguyệt Nhi.

Tôn Bách Tinh có thể nào không biết tâm tư của Sở Hồng Vân, để đệ nhất thiên tài của cung mình làm nền, nữ nhân này còn có thể ác độc tới mức nào a?

Trong lòng hắn nghiến răng nghiến lợi, mặt ngoài lại ha ha cười, một tay vuốt râu mép, trên mặt đắn đo làm ra một bộ lơ đễnh, nói:

- Sở tiên tử lại nói đùa, Nhan Nguyệt Nhi sư điệt kỳ tài ngút trời, Phượng Minh Cung chúng ta cũng không bêu xấu nữa, cam bái hạ phong, cam bái hạ phong, ha ha.

- Nga? Mới vừa rồi Sở tiên tử nói, Lâm sư điệt lúc Mệnh Vẫn tầng năm đã vượt cấp chiến thắng cao thủ Cửu Vẫn Tứ trọng thiên?

Bất kể Kim Kiếm Tôn Sử hay là Hương Hồ Vương, cũng nhìn thấu việc đánh võ mồm giữa Tôn Bách Tinh cùng Sở Hồng Vân, Hương Hồ Vương nhếch miệng mỉm cười, chuyện bực này nàng thấy cũng nhiều, hiển nhiên quan hệ giữa hai vị trưởng lão này không thể nào hòa hợp, cơ hội đạp đối phương một cước này, tự nhiên sẽ không bỏ qua, nàng cũng không có cảm giác gì, tuy nhiên Kim Kiếm Tôn Sử lại sinh ra hứng thú đối với một câu nói của Sở Hồng Vân, đó chính là Lâm Minh lấy tu vi Mệnh Vẫn tầng năm vượt cấp chiến thắng cao thủ Cửu Vẫn Tứ trọng thiên. đam mỹ hài

Cái này chứng minh, Lâm Minh là một thiên tài phương diện thực chiến!

Tứ trọng thiên Mệnh Vẫn tầng chín cũng không coi là kém, hơn nữa Bát Vẫn đến Cửu Vẫn trải qua một lần thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, coi như là tiến bộ nửa đại cảnh giới, nếu như ban đầu, Tiêu Đạo Cực có thể lấy tu vi Cửu Vẫn xông vào 18 tầng tháp hỏa ngục, như vậy đột phá tầng thứ bảy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tuy nhiên trên thực tế, thiên tài tuyệt đỉnh lựa chọn về sau ở Mệnh Vẫn tầng chín mới tiến hành thí luyện Hỏa Linh tinh chỉ chiếm phần nhỏ, bởi vì trước khi độ Cửu Vẫn, căn cơ tích lũy càng thâm hậu, diện tích mây nguyên khí đánh xuống lại càng lớn, thừa nhận pháp tắc tẩy lễ lại càng triệt để.

Tuy nhiên, mặt khác, Cửu Vẫn tiến hành thí luyện lần đầu tiên cũng có chỗ tốt, đó chính là sau Cửu Vẫn, tiếp nhận thiên địa pháp tắc tẩy lễ, lĩnh ngộ đối với pháp tắc càng sâu, thể ngộ nhận được khi tiến vào Tháp vật tổ cũng lớn hơn, có thể xuống 18 tầng tháp hỏa ngục càng sâu, phần thưởng lấy được càng lớn, thí luyện lần thứ hai thoát khỏi thân phận đệ tử tân tú, sẽ không có đãi ngộ này.

Thật ra thì, có đôi khi lựa chọn như vậy cũng không chỉ nhìn ý nguyện của người ta, dù sao khoảng cách mỗi khi tiến hành thí luyện Cổ Phượng một lần liền gián đoạn 4 năm thời gian, dùng để ân cần săn sóc vật tổ Cổ Phượng, thời gian dài như vậy, rất nhiều đệ tử đột phá cảnh giới trước thời gian cũng chưa chắc, như Nhan Nguyệt Nhi, hai mươi mấy tuổi tới tham gia thí luyện Cổ Phượng coi như là rất ít, không phải là mỗi người cũng là thiên tài giống như Nhan Nguyệt Nhi.

Bản thân Kim Kiếm Tôn Sử cũng là thiên tài thuộc về phương diện thực chiến, đối với lĩnh ngộ pháp tắc cũng không lành nghề, vì thế cũng bị những thiên tài phương diện pháp tắc kia chế nhạo, bất quá hắn không thèm để ý, quả đấm mới là chân lý, không đánh được người khác thì dùng cái rắm!

Cho nên, hắn rất là thưởng thức đối với thiên tài có đặc điểm giống như chính mình.

- Hồi bẩm Thượng Thần, Lâm Minh hắn đúng là ở lúc Mệnh Vẫn tầng năm vượt cấp chiến thắng đối thủ Cửu Vẫn Tứ trọng thiên, ở phương diện thực chiến, có chút thiên phú.

Tôn Bách Tinh khiêm nhường nói.

- Ha ha, Tôn trưởng lão ngươi quá khiêm nhường, đây đâu chỉ là có chút thiên phú, quả thực có thể coi như là kinh diễm, Lâm Minh đúng không, ngươi rất tốt, rất đúng khẩu vị của ta, thí luyện Cổ

Phượng lần này, ta cùng Hương Hồ sẽ ở Hỏa Linh tinh thật lâu, ta mong đợi biểu hiện của ngươi trong Huyễn Thần Trận, biểu hiện của ngươi ở Hỏa Ngục không được cũng không có gì, nhưng là Huyễn Thần Trận, ít nhất ngươi phải giết 600 nhân tài! Nếu như ngươi có thể giết 600 người, ta làm chủ, cho ngươi phần thưởng ba giọt máu tim Phượng!

Kim Kiếm Tôn Sử vừa ra tay cũng là ba giọt máu tim Phượng, cũng chính là 150 giọt máu Phượng Linh!

Điều này làm cho trong lòng Lâm Minh đột nhiên cả kinh, mới vừa rồi hắn từ cuộc nói chuyện của Tôn Bách Tinh cùng Kim Kiếm Tôn Sử, Hương Hồ Vương, cũng biết thân phận siêu nhiên của hai người, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến, hắn tiện tay ban thưởng ra ba giọt máu tim Phượng, ánh mắt cũng không nháy một cái, lúc trước bên trong đánh cuộc của Tôn Bách Tinh cùng Sở Hồng Vân về Thực Nhật Thiên Đỉnh, cũng chính là nhân tiện đánh cuộc một giọt máu tim Phượng mà thôi.

Hiển nhiên địa vị của hai người này, cao hơn không biết bao nhiêu so sánh với hai người Tôn Bách Tinh cùng Sở Hồng Vân!

Sở Hồng Vân khe khẽ nhíu mày, mắt thấy Kim Kiếm Tôn Sử có ấn tượng thật tốt đối với Lâm Minh, không một chút truy cứu chuyện cười Lâm Minh tìm hiểu tượng đá hỗn độn, xem ra hôm nay muốn đạp Tôn Bách Tinh một cước là không được, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Hai vị Thượng Thần, không bằng hiện tại để cho Nguyệt Nhi xông vào Huyễn Thần Trận một chút, xem một chút rốt cuộc có thể đi được bao nhiêu, như thế nào?

- Ừm, tốt.

Hương Hồ Vương gật đầu, tự nhiên sẽ không phản đối.

Nhan Nguyệt Nhi xông vào Huyễn Thần Trận!

Đệ tử khác đã sớm mong đợi giờ khắc này đã lâu, lúc này nghe nói, không nhịn được rối rít nghị luận!

- Rốt cục xông vào, không biết Nhan Nguyệt Nhi có thể giết bao nhiêu người, 600 người? Bảy trăm người?

- Chớ ngu, Nhan Nguyệt Nhi ở phương diện thực chiến chưa chắc được, ngươi cho rằng 6, 700 người dễ giết như vậy sao? Về phần tiêu chuẩn Thiên nhân trảm để nhận được tinh huyết Phượng Hoàng, lại càng là một truyện cười, đưa ra để đẹp mắt mà thôi, ai có thể đạt tới? Tiêu Sở Ky tiền bối năm đó cũng không được!

Mấy đệ tử thuận miệng nghị luận, Lâm Minh nghe thế trong lòng cả kinh.

- Cái gì? Tinh huyết Phượng Hoàng? Có ý gì? Xông vào Huyễn Thần Trận có thể có được tinh huyết Phượng Hoàng?

- Nga, Lâm huynh, ngươi còn không biết, lúc trước bởi vì Sở Hồng Vân xin tổng bộ tinh huyết Phượng Hoàng cho Nhan Nguyệt Nhi, tổng bộ không có trực tiếp đồng ý, quy định sẵn tiêu chuẩn, nếu như có thể đạt tới, là có thể có được tinh huyết Phượng Hoàng.

- Có chuyện như vậy?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên chấn động, một cái tiêu chuẩn, chỉ cần đạt đến, là có thể có được tinh huyết Phượng Hoàng! Như vậy chính mình đạt đến, có phải cũng có thể có được hay không?

Chương 1013: Huyễn Thần Trận!

Về giá trị của tinh huyết Phượng Hoàng, Lâm Minh đã đọc thuộc các loại điển tịch của thượng cổ Phượng tộc, hồi tỉnh lại cũng có nhận biết, tinh huyết Phượng Hoàng là chỗ căn bản của Phượng Hoàng Niết Bàn, máu Cổ Phượng bình thường, lấy đi một chút không có gì, nhưng là tinh huyết Phượng Hoàng, lấy đi một giọt cũng sẽ ảnh hưởng tánh mạng bổn nguyên của Phượng Hoàng!

Nói chính xác, đây cũng không phải là máu, mà là tinh hoa ngưng tụ ra từ tánh mạng của Phượng Hoàng!

Thần Vực rốt cuộc có bao nhiêu Phượng Hoàng? Không ai biết, nhưng tuyệt đối là ít lại càng ít, thậm chí có bộ phận chủng loại Thần thú căn bản là duy nhất, trong thiên địa, thế giới vô cùng vô tận của vũ trụ, chỉ có một đầu, có một không hai

Chỉ có một đầu Thần thú này chết, mới có thể xuất hiện Thần thú tiếp theo, đây cơ hồ là một loại quy tắc thiên đạo!

Chuẩn xác mà nói, Thần thú không phải là sinh mệnh, mà là Thần Linh thiên đạo diễn biến mà thành, tỷ như Phượng Hoàng, chính là Thần Linh do Hỏa Hệ pháp tắc biến đổi ra, chấp chưởng lực hỏa diễm!

Đừng xem thượng cổ Phượng tộc tự xưng là truyền nhân của Phượng Hoàng, trong cơ thể có huyết mạch Phượng Hoàng, thật ra thì thượng cổ Phượng tộc của Thần Vực trong cơ thể cũng chỉ là có một ít huyết mạch Cổ Phượng, loài người Thần Vực từ từ sinh sôi nảy nở, bên trong thượng cổ Phượng tộc, hoàn toàn cũng chưa có một con Phượng Hoàng sống, bởi vì tộc trưởng của thượng cổ Phượng tộc, cũng đừng nghĩ điều khiển Phượng Hoàng, hoàn toàn không đủ cấp bậc!

Một giọt tinh huyết Phượng Hoàng ý vị như thế nào, Lâm Minh hiểu rất rõ, đây đối với huyết mạch loãng như hắn mà nói, là một thiên đại cơ duyên!

Phải biết rằng, lúc trước thiên phú tu võ của Lâm Minh luôn luôn là bình thường, tuy nhiên sau lại trải qua máu Thương Long cùng rất nhiều máu Cổ Phượng cải tạo, đã từ từ nâng lên, nhưng cách thiên tài đứng đầu Thần Vực còn có chênh lệch tương đối lớn, tư chất không đủ, tu luyện sẽ chậm. Cho dù Lâm Minh có Không Linh võ ý phụ trợ, lại gặp phải đủ loại cơ duyên, tốc độ tu luyện của hắn vẫn là không đủ để đứng đầu!

Điểm này so sánh với Nhan Nguyệt Nhi sẽ biết, Nhan Nguyệt Nhi nhỏ hơn hai tuổi so sánh với Lâm Minh, nhưng là tu vi lại cao hơn một tầng Mệnh Vẫn so với Lâm Minh.

Nếu như so sánh với những thiên tài đứng đầu Thánh Địa của Thần Vực khác, sợ là cái gì cũng không phải, người mạnh còn có người mạnh hơn.

Lâm Minh đối với một giọt máu huyết Cổ Phong này, tương đối khao khát.

Hỏi hắn:

- Tổng bộ định ra yêu cầu gì?

- Ừm, đại khái là trước khi kết thúc thí luyện Cổ Phượng lần này, tiến vào Hỏa Ngục tầng thứ bảy. Còn có hoàn thành Thiên nhân trảm trong Huyễn Thần Trận. Ai, theo ta thấy, yêu cầu này căn bản là đang đùa người, nào có người có thể đạt được?

Yêu cầu như thế sao??

Lâm Minh hít sâu một hơi. Huyễn Thần Trận hắn không có đi qua, Hỏa Ngục hắn cũng là đi qua một lần. Nhưng là ở chỗ sâu trong là cảnh tượng gì, hắn cũng hoàn toàn không biết.

Khiêu chiến như vậy, để cho trong lòng Lâm Minh mơ hồ hưng phấn. Hắn bế quan trong Tháp vật tổ hơn một năm, lĩnh ngộ pháp tắc đột nhiên tăng mạnh, hơn một năm ngồi lâu như vậy, hắn ước gì chiến đấu một cuộc oanh oanh liệt liệt, để nghiệm chứng thực lực của mình!

Ngay vào lúc này, ở phía xa truyền đến tiếng vang rầm rầm rầm. Từ trung gian quảng trường khổng lồ phía trước Tháp vật tổ tiếp tục lõm xuống, rồi sau đó một tòa kiến trúc bộ dáng Truyền Tống Môn dâng lên từ dưới đất, tòa Truyền Tống Môn này cao hơn mười trượng, bên trong cửa quang hoa lưu chuyển, phảng phất giống như thông sang một thời không khác

Đây chính là bên trong Hỏa Linh tinh, Huyễn Thần Trận dùng để khảo hạch năng lực thực chiến!

Tiến vào bên trong Huyễn Thần Trận, sẽ xuất hiện đủ loại nhân vật thiên tài, số tuổi tương đương với tuổi thọ của người thí luyện.

Tỷ như một võ giả 30 tuổi tiến vào Huyễn Thần Trận, hắn sẽ đối mặt với các loại thiên tài đối thủ 30 tuổi, chiêu thức, công pháp, ý cảnh của những đối thủ này đều không giống nhau, thậm chí có thể kỳ lạ cổ quái, nếu như ai có thể một đường thông suốt chiến thắng bọn họ, hoàn thành Thiên nhân trảm, tuyệt đối chính là thiên tài chiến đấu cấp truyền thuyết!

Thiên nhân trảm của Huyễn Thần Trận, thậm chí còn khó hơn so với tiến vào tầng thứ bảy trong 18 tầng tháp hỏa ngục!

Nhan Nguyệt Nhi nhìn đại môn trận pháp đung đưa kia, cắn răng một cái liền vọt đi vào, rồi sau đó, thân thể của nàng liền biến mất bên trong Huyễn Thần Trận!

Tất cả mọi người ngừng thở, cứ chờ xem biểu hiện của Nhan Nguyệt Nhi.

Ở phía trên đại môn trận pháp của Huyễn Thần Trận, có một hàng tổng cộng chín viên tinh thần, người thí luyện mỗi khi hoàn thành một hạng, sẽ có một viên tinh thần sáng lên.

Chín viên theo thứ tự là:

Đánh chết địch nhân thứ nhất, Thập Nhân Trảm, Ngũ Thập Nhân Trảm, Bách nhân trảm, Nhị Bách Nhân Trảm, Ngũ Bách Nhân Trảm, Thất Bách Nhân Trảm, Cửu Bách Nhân Trảm, Thiên nhân trảm!

Nhan Nguyệt Nhi mới vừa gia nhập bên trong Huyễn Thần Trận chẳng qua là thời gian mấy hơi, viên thứ nhất liền sáng lên, có nghĩa là Nhan Nguyệt Nhi đã đánh chết địch nhân thứ nhất.

Ở bên trong đám người, Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên thấy vậy trong lòng cũng là cảm khái, thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ban đầu bọn họ có thể xa không có thực lực như Nhan Nguyệt Nhi.

Huyễn Thần Trận này không nhìn chênh lệch số tuổi, số tuổi lớn, đối mặt với đối thủ cũng mạnh, cho nên vô luận tiến vào lúc nào tình huống cũng không sai biệt lắm, đến hiện tại, Bạch Đạo Hồng phỏng đoán chính mình cũng chỉ là chém giết hơn bốn trăm người mà thôi.

Lộ Tiểu Diên nhiều hơn một ít, nhưng nhiều lắm là 500 người.

Kế tiếp, thời gian 30 tức, viên tinh thần thứ hai sáng lên, ý nghĩa Nhan Nguyệt Nhi hoàn thành Thập Nhân Trảm.

Lại tiếp tục, thời gian một nén nhang, Ngũ Thập Nhân Trảm!

Rồi sau đó, Bách nhân trảm!

Hương Hồ Vương thấy vậy khẽ gật đầu, song Kim Kiếm Tôn Sử lại một bộ xem thường.

- Chậm, quá chậm.

Hương Hồ Vương cười ha hả:

- Kim Kiếm, ngươi không nên so sánh thành tích của chính mình năm đó với cô bé đó, ngươi vốn chính là đi theo lộ tuyến cương mãnh, khí thế, chiêu thức cũng là thế như chẻ tre, sấm quan dĩ nhiên nhanh hơn, nhưng là Nhan Nguyệt Nhi không giống ngươi, ý cảnh pháp tắc mà nàng lĩnh ngộ cũng nghiêng về nhu hòa, hơn nữa, năng lực thực chiến của Nhan Nguyệt Nhi, hẳn là còn không có hoàn toàn khai phá, hiện tại nàng chẳng qua là tham ngộ pháp tắc, ở tương lai, kinh nghiệm thực chiến của nàng phong phú hơn, hẳn là sẽ tiến thêm một bước trong Huyễn Thần Trận.

- Hắc hắc, chiêu thức pháp tắc nhu hòa trong mắt của ta chính là khoa chân múa tay, cũng là Lâm Minh kia rất đúng khẩu vị của ta, ta đánh cuộc, Lâm Minh đánh chết người trong Huyễn Thần Trận sẽ vượt qua Nhan Nguyệt Nhi!

- Ha hả, vậy cũng chưa chắc, Lâm Minh am hiểu thực chiến là không giả, nhưng Nhan Nguyệt Nhi ở phương diện huyết mạch cùng pháp tắc lĩnh ngộ vượt lên đầu nhiều lắm, mới vừa rồi ngươi không có nghe nói sao, một năm nay Lâm Minh đều tìm hiểu tượng đá hỗn độn, ta không rõ ràng lắm hắn tính thế nào, nhưng tượng đá hỗn độn cũng không đến phiên cảnh giới như ta và ngươi, rất khó tìm hiểu ra thứ gì, hơn nữa tìm hiểu ra, cũng là đại đạo chí lý, nói trắng ra là một đường quy tắc chung, đối với lực chiến đấu tăng lên không thấy rõ ràng.

Lời nói này của Hương Hồ Vương hợp tình hợp lý, nhưng Kim Kiếm Tôn Sử vẫn là ha ha cười nói:

- Ta vẫn tin tưởng cảm giác của ta, đây là trực giác tạo thành khi ta trải qua vô số cuộc chiến đấu! Ta tin tưởng thực lực của Lâm Minh, hắn ở bên trong 18 tầng tháp hỏa ngục, biểu hiện có lẽ cẩu thả bình thường, thậm chí có thể biểu hiện hỏng bét, nhưng là ở Huyễn Thần Trận, hắn muốn vượt qua Nhan Nguyệt Nhi, có lẽ có thể xông qua đại quan Lục Bách Nhân Trảm, thậm chí đến gần bảy trăm người, đạt tới trình độ năm đó của ta!

- Ngươi đánh giá cũng quá cao a, ta không quá coi trọng.

Hương Hồ Vương lắc đầu xem thường, mà vào lúc này, ngoài Huyễn Thần Trận, tinh thần tượng trưng cho việc giết 200 người cũng sáng lên.

Nhan Nguyệt Nhi đã đánh chết hai trăm người trong Huyễn Thần Trận!

Tuy nhiên kế tiếp, càng thêm gian nan, thứ nhất là thể lực Nhan Nguyệt Nhi tiêu hao, sau đó là địch nhân càng ngày càng lớn mạnh, số lượng cũng càng ngày càng nhiều, Nhan Nguyệt Nhi đánh một trận, thường thường phải đồng thời đối mặt mười mấy 20 người, mà những người này, cũng là đệ tử thiên tài trong bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa chiêu thức, công pháp chủng loại phức tạp, ùn ùn, làm cho người ta căn bản đáp ứng không xuể!

Nhan Nguyệt Nhi rất nhanh cũng cảm giác có chút chống đỡ không nổi, nàng mạnh nhất chính là Hỏa Hệ pháp tắc, hiểu biết về những pháp tắc khác vô cùng ít, nhưng đối mặt với một chút địch nhân đặc thù, tỷ như võ giả Băng Hệ, võ giả Thủy Hệ, pháp tắc Hỏa Hệ mơ hồ lại bị khắc chế.

Đến Tứ Bách Nhân Trảm, đối thủ mà Nhan Nguyệt Nhi đối mặt lại có thể ngưng kết đại trận, chiêu thức của mấy người bù đắp rồi phối hợp cho nhau, để cho lực chiến đấu của bọn họ tăng lên gấp bội!

Nhan Nguyệt Nhi nhất thời cảm thấy áp lực chợt tăng lớn, đánh xong một trận, nàng cảm giác tiêu hao thật lớn, tuy nhiên, nàng vẫn khó khăn chém giết đối thủ thứ 500!

Viên tinh thần thứ sáu sáng lên!

Xuống chút nữa, mỗi khi giết một người cũng càng thêm khó khăn, đối thủ của Nhan Nguyệt Nhi, bắt đầu xuất hiện rất nhiều Mệnh Vẫn tầng năm cùng Mệnh Vẫn tầng sáu, đến lúc này có nghĩa là đối thủ nói riêng về thiên phú tu luyện đã không sai biệt lắm cùng Lâm Minh!

Dĩ nhiên, bàn về lực chiến đấu tổng hợp, bọn họ còn kém Lâm Minh rất nhiều, nhưng cũng vượt xa thiên tài bình thường, những võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu này nếu như là người thật thì tương lai bọn họ đều có thể tăng lên tới Mệnh Vẫn tầng chín, cũng chính là thiên tài cấp Cửu Vẫn, nếu như thả vào Phàm Nhân Giới cũng có thể vượt qua cường giả Thần Hải!

Đồng thời đối mặt với nhiều người vây công như vậy, áp lực của Nhan Nguyệt Nhi có thể nghĩ!

570 người, 580 người, 590 người...

Mãi cho đến 596 người, Nhan Nguyệt Nhi rốt cục đạt tới cực hạn trong cực hạn, thân thể đột nhiên chấn động, chân nguyên hộ thể nổ tung, bị một kiếm hư ảnh đâm thủng bộ ngực.

Trong phút chốc dừng lại, nhất thời 10 Thánh khí cùng nhau tập kích tới, trực tiếp giết Nhan Nguyệt Nhi chết ngay lập tức!

Hô!

Nhan Nguyệt Nhi bị đại môn của Huyễn Thần Trận bắn ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

Kết thúc, tổng số chém giết - 596 người!

Mấy cái chữ này, đã vượt qua Bạch Đạo Hồng cùng Lộ Tiểu Diên, thậm chí vượt qua thành tích tốt nhất trong ngàn năm qua ở Hỏa Linh tinh này!

Đây vẫn là bởi vì kinh nghiệm thực chiến của Nhan Nguyệt Nhi tương đối ít, kinh nghiệm chiến đấu chưa đầy, nàng không giống võ giả Phàm Nhân Giới, một đường chém giết tới, đại đa số thời gian nàng đều bế quan tu luyện, Tiên Thiên đến Toàn Đan, Toàn Đan đến Mệnh Vẫn đối với võ giả Phàm Nhân mà nói rất có thể mắc kẹt tại bình cảnh cả đời, đối với nàng mà nói căn bản là không coi vào đâu, một lần bế quan đã trùng kích qua, cho nên lịch lãm thực chiến tương đối thiếu.

596 người, cái thành tích này để võ giả ở tràng cũng là âm thầm chắc lưỡi hít hà, vốn cho là Nhan Nguyệt Nhi thực chiến không tốt, nhưng bây giờ nhìn lại, cái gọi là thực chiến không tốt cũng chỉ là đối lập với lĩnh ngộ pháp tắc làm người ta kinh diễm của nàng mà nói, so với những người khác, không biết vượt qua bao nhiêu!

Tiêu Thiếu Bạch, Bạch Đạo Hồng đều có loại cảm giác tự thẹn không bằng, mà Tôn Bách Tinh cũng là dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Nhan Nguyệt Nhi, hâm mộ Nhan gia có thể sinh râ một đệ tử thiên tài như vậy, Nhan gia vốn không phải là gia tộc siêu cấp gì, nhưng là bởi vì Nhan Nguyệt Nhi, ngày sau sợ là sẽ quật khởi, tương lai Nhan Nguyệt Nhi kém cõi nhất cũng là Cung chủ một phân cung, khá hơn một chút liền có thể trở thành Truyền công trưởng lão, Nội vụ sứ, thậm chí đến trình độ tộc trưởng!

Chương 1014: Lâm Minh ra tay

- Ai còn dám nói năng lực thực chiến của Nhan Nguyệt Nhi kém?

- Đương nhiên sẽ không kém, thiên tài huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, cho dù là phương diện nàng kém cỏi nhất, chúng ta cũng theo không kịp, nếu trong khoảng thời gian này nàng ma luyện một chút năng lực thực chiến, đột phá 600 sẽ dễ dàng.

- Ân... Tuy nhiên cũng chỉ có thể dừng ở đây, máu Cổ Phượng yêu cầu Thiên Nhân Trảm a, Thiên Nhân Trảm... Quả thực quá khó.

Không ít đệ tử ở đây cảm thấy đáng tiếc cho Nhan Nguyệt Nhi, đã cường đại đến loại trình độ này, vẫn vô duyên với tinh huyết Phượng Hoàng, lại còn kém xa như vậy, yêu cầu quá khắc nghiệt.

Sở Hồng Vân cũng cảm giác thất vọng, tuy rằng Nhan Nguyệt Nhi đã biểu hiện rất tốt, tuy rằng đã sớm dự đoán được là kết quả này, nhưng thời điểm kết quả chân chính đi ra, nhìn thấy chênh lệch làm cho người ta tuyệt vọng, nàng cũng không cười nổi, ước chừng chênh lệch Tứ Bách Nhân Trảm a, căn bản không có khả năng vượt qua!

Dù sao này Huyễn Thần Trận bất đồng cùng 18 tầng Hỏa Ngục, 18 tầng Hỏa Ngục, chỉ cần tiến bộ, có thể vào càng sâu, nhưng đối thủ tao ngộ trong Huyễn Thần Trận căn cứ theo tuổi, ngươi tiến bộ, đối thủ trong trận pháp cũng tiến bộ.

- 596 người, kỳ thật tốt hơn nhiều so với ta, thế nào, Kim Kiếm, chẳng lẽ ngươi còn kiên trì?

Hương Hồ Vương liếc mắt nhìn Kim Kiếm Tôn Sử một cái, Kim Kiếm Tôn Sử cười nói:

- Đương nhiên, chúng ta đánh cuộc hay không? Hiện tại để cho Lâm Minh ra tay, thế nào?. Ngôn Tình Xuyên Không

- Ha ha, đánh cuộc thì thôi, nếu Lâm Minh có thể hoàn thành Lục

Bách Nhân Trảm. Ba giọt máu tim Phượng, không cần chấp pháp đoàn các ngươi xuất ra, ta sẽ tự rút quỹ của mình ra.

Hương Hồ Vương lơ đểnh nói, phát máu phượng cho đệ tử thiên tài vốn là chức trách của nàng.

- Tốt lắm.

Kim Kiếm Tôn Sử cười ha ha, dùng một loại giọng điệu gần như nói đùa:

- Tiểu tử Lâm Minh, ngươi muốn vào Huyễn Thần Trận thử một lần hay không? Hiện tại Hương Hồ mỹ nữ nói, Lục Bách Nhân Trảm, thưởng cho ngươi ba giọt máu tim Phượng! Máu tim Phượng đó, ngoài ra, ta cũng rút vốn ban cho ngươi một bộ áo giáp Thánh khí cực phẩm đến gần cấp bậc Thánh khí thông thiên.

Kim Kiếm Tôn Sử đột nhiên nói ra lời này, khiến võ giả ở đây cả kinh trong lòng. Ngay sau đó liền hưng phấn đứng lên.

Lâm Minh cũng muốn sấm Huyễn Thần Trận. Hôm nay thật sự quá nhiều chuyện hay thay nhau nổi lên!

Nguyên bản Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, đi tìm hiểu 1 năm mới ra, thật sự có chút ý tứ làm trò cười. Tuy nhiên dù là như thế, luận sức chiến đấu, không ai hoài nghi hắn!

Mệnh Vẫn tầng năm chiến Mệnh Vẫn tầng chín, nói ra ngay cả tổng bộ Phượng tộc thượng cổ đều kinh diễm.

Nếu nói sấm 18 tầng Hỏa Ngục, không ai xem trọng Lâm Minh. Nhưng nếu là sấm Huyễn Thần Trận, Lâm Minh có thể tranh cao thấp với Nhan Nguyệt Nhi!

- Lâm Minh cũng muốn sấm Huyễn Thần Trận, không biết hắn có thể sấm được bao nhiêu? Có thể giết bao nhiêu người, ta đoán chỉ sợ không dưới Nhan Nguyệt Nhi!

- Chưa chắc, Nhan Nguyệt Nhi lĩnh ngộ pháp tắc quá khủng bố, một năm nay, nàng tiến bộ rất nhanh, mà nhìn lại Lâm Minh, một năm nay đi tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, lãng phí nhiều thời gian, cho dù hắn có một ít lý giải đối với Hỗn Độn pháp tắc, nhưng loại quy tắc lớn này, chưa chắc có thể ứng dụng đến thực chiến.

- Ta cũng cảm thấy thành tích Nhan Nguyệt Nhi có thể tốt hơn một chút, dù sao nàng cũng là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, tuy nhiên cho dù Lâm Minh kém, cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Đệ tử trẻ tuổi ở đây nhiệt tình tăng vọt, liền chờ xem Lâm Minh sấm Huyễn Thần Trận, tranh cao thấp với Nhan Nguyệt Nhi!

Mà ở một bên, Sở Hồng Vân khinh thường bĩu môi, nói:

- Hắn cũng chỉ sấm Huyễn Thần Trận mà thôi, ở phương diện Huyễn Thần Trận, miễn cưỡng so được với Nguyệt Nhi, mà pháp tắc lĩnh ngộ mới có thể nhìn ra tiềm lực một người, pháp tắc lĩnh ngộ lợi hại thì tương lai nhất định thành tựu kinh người, mà sức chiến đấu cường đại, tương lai vị tất có thể bảo trì.

Thanh âm Sở Hồng Vân không lớn, tuy nhiên ở đây đều là cao thủ đỉnh cao, cũng nghe được rất rõ ràng, Tôn Bách Tinh tức giận đến trừng mắt, nhưng hắn cũng không phản bác, Lâm Minh dùng một năm thời gian tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, ngay cả hắn đều cảm thấy không biết nói gì.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên thân Lâm Minh, cùng đợi hắn đi sấm Huyễn Thần Trận, nhưng mà kế tiếp, một màn xảy ra khiến mọi người bất ngờ.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Hai vị Thượng Thần đại nhân, đệ tử có một việc muốn thỉnh giáo, không biết có được không.

- Sao? Chuyện gì nói cứ thẳng!

Hương Hồ Vương vốn tưởng rằng đệ tử trẻ tuổi như Lâm Minh đều tranh cường háo thắng, gặp được loại cơ hội biểu hiện như này đã sớm hướng lên rồi, không nghĩ tới Lâm Minh lại tựa cười như không cười, dường như có thâm ý.

Đệ tử nghe nói, vừa rồi hai vị Thượng Thần đại nhân định ra tiêu chuẩn nhận được tinh huyết Phượng Hoàng, đó là Hỏa Ngục đến tầng thứ bảy, đồng thời ở Huyễn Thần Trận hoàn thành Thiên Nhân Trảm, có phải hay không?

- Không sai, tuy nhiên, tiêu chuẩn này không phải chúng ta định ra, mà là tổng bộ định ra tới, chuyện gì vậy?

- Ân... Đệ tử muốn hỏi chính là, nếu ta đạt tới điều kiện này, như vậy ta cũng có thể lấy tinh huyết Phượng Hoàng chứ?

Thanh âm Lâm Minh không nhanh không chậm, trung khí mười phần, chân nguyên rót vào trong thanh âm, nói ra truyền khắp toàn trường, trong lúc nhất thời, mọi người đều sợ ngây người!

Tôn Bách Tinh, Tiêu Thiếu Bạch đều há to miệng, vẻ mặt không kịp phản ứng, mà Nhan Nguyệt Nhi cũng trừng tròn xoe, xông qua Huyễn Thần Trận, ngay cả chính cô ta đều không ôm hy vọng đối với tinh huyết, nhưng Lâm Minh lại còn đưa ra điều kiện này, hắn nghĩ thế nào vậy?

Về phần Sở Hồng Vân, sau khi trải qua thảng thốt, lại như là nhìn thằng ngu nhìn về phía Lâm Minh, phát ra cười duyên liên tiếp:

- Ha ha a, Lâm sư điệt, ngươi hỏi cái này làm gì! Chẳng lẽ ngươi muốn đi lấy tinh huyết Phượng Hoàng này?

Lâm Minh không nói lời nào, hắn căn bản không hứng thú để ý tới Sở Hồng Vân, chỉ nhìn Hương Hồ Vương cùng Kim Kiếm Tôn Sử, toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên tinh huyết Phượng Hoàng.

Lâm Minh không nhìn Sở Hồng Vân khiến Sở Hồng Vân nhướng mày, bị một cái tiểu bối miệt thị như vậy, trong lòng nàng cực kỳ căm tức, nàng muốn phát tác, nhưng trường hợp này, trước mắt hai vị Thượng Thần, nàng cũng không tiện phát tác.

Kim Kiếm Tôn Sử nhìn Lâm Minh thật sâu một cái, Lâm Minh nói khiến hắn rất ngoài ý muốn:

- Ngươi chẳng lẽ muốn thử đạt tới tiêu chuẩn này?

- Đúng vậy, Tôn Sử đại nhân!

- Ha ha ha ha!

Hương Hồ Vương đột nhiên nở nụ cười giòn:

- Thật sự là nghé con mới sinh không sợ hổ, nếu là tiêu chuẩn tổng bộ định ra, đương nhiên giữ lời, chỉ cần ngươi đạt tới, tinh huyết Phượng Hoàng sẽ cho ngươi! Tuy nhiên... ngươi có biết tiêu chuẩn này khắc nghiệt bao nhiêu không?

Hương Hồ Vương nói một câu khiến võ giả ở đây không kìm nổi chợt xuất hiện một tia ý nghĩ trong đầu, Lâm Minh sẽ không phải không hiểu ý nghĩa của nó là gì chứ?

Lại nói tiếp, dường như Lâm Minh quả thật không hiểu biết đối với Cổ Phượng thí luyện, ngay cả tầng thứ ba Hỏa Ngục thí luyện hắn cũng chưa đi qua, phía sau có tình huống gì hắn không rõ ràng lắm, về phần Huyễn Thần Trận, hắn cũng chưa xông qua, chẳng lẽ lần này Lâm Minh muốn làm trò cười sao?

Không đạt được tiêu chuẩn tự nhiên Lâm Minh không có tổn thất gì, nhưng nếu kém quá xa, vậy thì vui a.

Tôn Bách Tinh cảm giác trong lòng bàn tay đều thấm mồ hôi, hôm nay Lâm Minh rốt cuộc ăn phải gì vậy? Từ đầu tuyển đá khắc Hỗn Độn, lần này lại làm trái tim hắn chịu đựng không nổi, toàn trường lớn như vậy, một khi dọa người, chẳng những hắn mà ngay cả Phượng Minh Cung đều mất hết mặt mũi.

- Lâm Minh, tiểu tử ngươi biết chính mình đang nói cái gì không?

Tôn Bách Tinh thất thố truyền âm, tuy nhiên lúc này Lâm Minh lại bình tĩnh dị thường, hắn chỉ nói một câu:

- Ta chỉ muốn thử xem, Tôn trưởng lão yên tâm.

- Lâm Minh, tiêu chuẩn này là một năm sau khi, thời điểm Hỏa

Linh tinh thí luyện chấm dứt đạt tới là được rồi, ngươi hiện tại sấm, vẫn nên thử sau một năm đi?

Ngay cả Kim Kiếm Tôn Sử luôn luôn xem trọng Lâm Minh cũng không cho rằng Lâm Minh có thể có nửa phần hy vọng đạt tới tiêu chuẩn này.

- Hiện tại!

Lâm Minh nhấn rõ từng chữ, tinh huyết Phượng Hoàng, nhận được sớm một năm sẽ có thêm ưu đãi, đương nhiên càng sớm càng tốt.

- A! Vậy được rồi, bắt đầu từ Huyễn Thần Trận.

Kim Kiếm Tôn Sử chỉ Huyễn Thần Trận, hắn phỏng chừng thành tích Lâm Minh ở Huyễn Thần Trận sẽ không quá kém, tuy rằng không đạt được độ khó Thiên Nhân Trảm, nhưng sẽ không quá khó coi, mà Lâm Minh lại lắc đầu:

- Tôn sử nhân, đệ tử muốn bắt đầu từ 18 tầng Hỏa Ngục.

Lâm Minh lựa chọn 18 tầng Hỏa Ngục là có nguyên nhân, một năm nay, hắn lĩnh ngộ rất nhiều pháp tắc mảnh vỡ, những pháp tắc mảnh vỡ này tồn trữ ở trong thân thể hắn, hắn phải đi qua 18 tầng Hỏa Ngục nghiệm chứng pháp tắc, thông hiểu đạo lí.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể đem thực lực tiến thêm một bước, rồi sau đó lấy được thành tích rất tốt ở trong Huyễn Thần Trận!

Tuy nhiên Lâm Minh nói ra, lại khiến võ giả ở đây đều há to miệng.

Lâm Minh muốn sấm không phải Huyễn Thần Trận, mà là 18 tầng Hỏa Ngục!

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Lâm Minh am hiểu thực chiến, đối với lĩnh ngộ pháp tắc thật sự khiến người ta không dám khen tặng, còn không bằng thiên tài như Hỏa Viêm Quảng.

Sấm Huyễn Thần Trận sẽ không thua quá khó coi, nhưng hiện tại, Lâm Minh lựa chọn sấm 18 tầng Hỏa Ngục đầu tiên, như vậy, chỗ dở của pháp tắc hắn sẽ bại lộ ra, đến lúc đó, sấm đến tầng thứ tư sẽ không thể đi tiếp, vậy không phải dọa người sao?

Sở Hồng Vân cảm giác Lâm Minh điên rồi!

- Tiểu tử này có phải đóng một năm ở Tháp vật tổ, đối mặt với đá khắc Hỗn Độn giống như thiên thư mà chịu kích thích điên rồi hay không? Kim Kiếm Tôn Sử cho hắn một cái bậc thềm hắn cũng không xuống, cứng rắn dọa người, cho dù hắn không biết độ khó 18 tầng Hỏa Ngục, cũng không đến mức khờ dại nghĩ chính mình có thể sấm đến tầng thứ sáu, tầng thứ bảy chứ.

Sở Hồng Vân đang nghĩ ngợi, Lâm Minh đã hóa thành một đạo lưu quang nhảy vào trong 18 tầng Hỏa Ngục.

Mà lúc này, khí linh 18 tầng Hỏa Ngục tự nhiên chiếu tình cảnh Lâm Minh sấm quan đến giữa không trung, ở trong phiến hình ảnh này, Lâm Minh giống như một đốm lửa, với tốc độ kinh người tiến quân thần tốc!

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba!

Không hề cách trở!.

Chương 1015: Đốt căn nguyên

Lúc trước lần đầu tiên Lâm Minh đi tới Hỏa Linh tinh, trình độ tìm hiểu hỏa hệ pháp tắc không bằng Hỏa Viêm Quảng, ngay cả tầng thứ ba cũng không đạt tới, hiện tại một hơi vượt qua ba tầng, lại giống như gió mát quất vào mặt, không có chút cảm giác.

Hỗn độn pháp tắc, là căn nguyên hết thảy pháp tắc, Lâm Minh ở trong Tháp vật tổ, chính mắt thấy hình thành cùng diễn biến vũ trụ, tìm hiểu cấu tạo vật chất, biết được bản chất âm dương nhị khí, cơ duyên như vậy, ngay cả Giới vương cũng không có được.

Hiện giờ, đã tìm hiểu vũ trụ căn nguyên đại đạo, Lâm Minh lại nghiệm chứng hỏa hệ pháp tắc, giống như Trạng Nguyên tham gia tú tài thi hương, tự nhiên dễ dàng, thông hiểu đạo lí!

- Thì ra là như vậy, ta vốn tưởng rằng, ý cảnh Đốt - Nóng của ta đã viên mãn, hiện tại cũng hiểu được, ta căn bản không hiểu rõ bản chất ý cảnh Đốt - Nóng!

Nóng rực đến tột cùng là cái gì, lúc trước Lâm Minh cũng không rõ ràng lắm, chỉ cho rằng nó thuộc một loại năng lượng.

Nóng rực có thể truyền, có thể dựng dục ngọn lửa, có thể đốt cháy vạn vật, có thể giết địch nhân, Lâm Minh từng lĩnh ngộ ý cảnh Đốt - Nóng viên mãn ở trong Hoàng Thành viễn cổ, cũng coi như là cơ sở phá vỡ Hóa Thần Kính tầng thứ nhất, nhưng hiện tại, hắn lại cảm giác lúc trước lĩnh ngộ ý cảnh rất thô ráp.

Không nói gì khác, ngay cả bản chất nóng rực là gì hắn đều không rõ ràng.

Trên thực tế, không riêng Lâm Minh, rất nhiều cường giả tinh thông hỏa hệ ý cảnh, cũng không hiểu bản chất nóng rực, chỉ nghĩ nó là một loại biểu hiện hình thức năng lượng.

Cái gọi là lĩnh ngộ ý cảnh Đốt – Nóng của bọn họ chỉ là có thể sử dụng, vì cái gì như thế, lại không biết.

Nhưng hiện tại, sau khi Lâm Minh tìm hiểu vật chất tạo thành, lại xem ý cảnh Đốt - Nóng, lại phát hiện nóng rực cũng chỉ là âm dương nhị khí diễn biến.

Bản chất nóng rực, chính là âm dương nhị khí tạo thành vận động lốm đốm, tốc độ những lốm đốm này càng nhanh, độ nóng càng cao, khi tốc độ đạt đến mức tận cùng, cũng sẽ nóng đến mức tận cùng!

Ngay cả một ít cường giả cảnh giới Thần Biến, Thần Quân cũng nghĩ tới, lĩnh ngộ ý cảnh Đốt - Nóng viên mãn chính là ý cảnh Đốt - Nóng cực hạn. Không biết, ở trên viên mãn, còn có một tầng ý nghĩa càng sâu, đó chính là - lĩnh ngộ căn nguyên.

Nếu Lâm Minh không thấy được vật chất tạo thành, làm sao có thể nghĩ đến. Căn nguyên nóng rực cũng diễn biến tới từ âm dương nhị khí. Dù sao nhìn qua hai thứ này không có mảy may quan hệ.

Vũ trụ pháp tắc huyền diệu, thật sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Ngay cả Lâm Minh tận mắt thấy đều không thể hoàn toàn phẩm ngộ, người khác nói cho biết càng vô dụng, cho dù những Giới vương cũng có thể hiểu rõ bản chất vật chất ở trình độ nhất định, nhưng bọn hắn cũng không thể truyền thụ những lĩnh ngộ này cho đồ đệ, bởi vì chỉ có chính mình tận mắt thấy âm dương nhị khí diễn biến, nhìn thấy quỹ tích lốm đốm vận động, mới có thể thể ngộ pháp tắc vận chuyển năng lượng ẩn chứa trong đó, những quy luật pháp tắc này, căn bản không thể miêu tả.

Hiện giờ Lâm Minh thân ở Hỏa Ngục tầng thứ ba, độ nóng hỏa nguyên khí gấp trăm lần độ nóng dung nham, bình thường võ giả muốn chống đỡ cực nóng như vậy, cần tiêu hao đại lượng năng lượng, nhưng sau khi Lâm Minh lĩnh ngộ nóng rực bản chất, lại chỉ cần mượn dùng năng lượng bản thân, để tốc độ hỏa hệ cương phong chậm lại, vô cùng thoải mái!

Ba tầng 7000 lý, ba tầng 8000 dặm...

Lâm Minh không ngừng xâm nhập, theo thời gian trôi qua, những kẻ lúc trước chờ xem Lâm Minh bị chê cười đều câm miệng, chiều sâu ba tầng 8000 dặm kỳ thật không tính cái gì, cũng chỉ là trình độ như Hỏa Viêm Quảng, nhưng đừng quên, trước đó Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ ý cảnh thật sự không được tốt lắm, hơn nữa một năm bế quan còn lựa chọn đá khắc Hỗn Độn, đá khắc Hỗn Độn căn bản không liên quan nhiều tới hỏa hệ ý cảnh, nó là quy tắc chung vũ trụ 3000 đại đạo, không chỗ nào mà không bao lấy, không chỗ nào không chứa, vô cùng tối nghĩa khó hiểu, tìm hiểu nó, có thể có bao nhiêu tác dụng đối với hỏa hệ ý cảnh?.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Nếu nói, Lâm Minh tìm hiểu bia Cực Đạo Lượng Thiên đạt tới chiều sâu này, không có ai cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng hiện tại hắn tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn lấy được tiến bộ như thế, khiến cho mọi người khó hiểu.

- Tại sao có thể như vậy, một năm này Lâm Minh lại tiến bộ lớn như vậy? Như vậy tiếp túc, chỉ sợ hắn sẽ đột phá tầng thứ tư, đạt tới trình độ Tiêu Thiếu Bạch.

Rất nhiều đệ tử Lung Phượng Cung đều cảm thấy không thể tin.

- Hừ, dù sao Lâm Minh cũng là đệ nhất thiên tài Phượng Minh Cung, cho dù pháp tắc tìm hiểu không đủ, bằng vào chân nguyên thâm hậu cũng có thể bù lại không ít, điều này không có gì, độ khó tầng thứ tư tăng lên một cấp bậc khác, nào có dễ dàng như vậy, lần đầu tiên Nguyệt Nhi thí luyện, cũng chỉ đến tầng thứ tư mà thôi!

Sở Hồng Vân hừ nhẹ một tiếng nói.

Mà lúc này, Lâm Minh đã xâm nhập tầng thứ ba hơn 9000 dặm, mắt thấy đến tầng thứ tư.

Ở dưới chiều sâu này, tốc độ Lâm Minh đã bắt đầu chậm, không bằng tiến quân thần tốc ngay từ đầu, đến 9500 lý, tốc độ hắn đã chậm chỉ còn hai thành, bởi vì, hắn cần một ít thời gian để phẩm ngộ căn nguyên ý cảnh nóng rực, nghiệm chứng, chải vuốt pháp tắc mảnh vỡ chính mình nhận được ở trong Tháp vật tổ.

Ai có thể nghĩ, viên mãn cũng không phải là cực hạn, nói chính xác, lĩnh ngộ pháp tắc, bản thân vốn không có cực hạn, hiện tại Lâm Minh lĩnh ngộ đến bản chất nhiệt, vẫn như trước không phải cực hạn, những hạt vận động kia, tính chất bất đồng biểu hiện ra ngoài, đều cần cẩn thận tham tường.

Vũ trụ pháp tắc, mênh mông không thể tưởng tượng, cho dù là Thiên Tôn, cũng không có thể lĩnh ngộ hết, điều duy nhất võ giả có thể làm, chính là tận lực đánh tốt cơ sở, chỉ có cơ sở đủ rắn chắc, mới có thể thôi diễn đến cảnh giới pháp tắc rất cao.

- Sư tôn nói không tồi, quả nhiên Lâm Minh chậm lại.

Các đệ tử Lung Phượng Cung nhao nhao nói:

- Như vậy, cực hạn hắn chính là tầng thứ tư.

Sở Hồng Vân khẽ hất tóc, nhìn Hỏa Linh Kính trên bầu trời, lẩm bẩm:

- Tiểu tử này thật có chút bổn sự, có thể tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn đến loại trình độ này, không ngờ có thể tầng thứ tư.

9500 lý, 9600 lý, 9700 lý...

Tốc độ Lâm Minh càng ngày càng chậm, hắn không cần một hơi đột phá cửa ải, không phải triển lãm thực lực, càng không phải để người khác ngạc nhiên thán phục cùng ca ngợi, hắn cần là mượn dùng 18 tầng Hỏa Ngục đi lịch lãm pháp tắc chính mình, lắng đọng tích lũy lại, hoàn thành đột phá mới!

Oanh!

Lâm Minh chính thức đột phá tầng thứ ba 9999 lý, tiến nhập Hỏa

Ngục tầng thứ tư.

Kế tiếp, bốn tầng 2000 dặm, bốn tầng 3000 dặm, bốn tầng 4000 lý! Vô tình, Lâm Minh đã vượt qua Tiêu Thiếu Bạch! Nhưng hắn vẫn còn tiếp tục, tuy rằng tốc độ rất chậm, chậm đến khiến người ta nghĩ đến hắn sẽ dừng lại ngay lập tức, nhưng hắn lại vẫn cứ tiến bước.

Đến một bước này, võ giả ở đây đều đã tỏ vẻ ngoài ý muốn, chuyển biến thành kinh ngạc, không ngờ Lâm Minh vượt qua Tiêu Thiếu Bạch?

Tiêu Thiếu Bạch tìm hiểu bia Phần Thiên Cửu Trượng, gần với đá khắc vật tổ Thập Trượng Thiên Tỳ, hơn nữa bản thân Tiêu Thiếu Bạch cũng là một thiên tài cân đối, pháp tắc cùng thực chiến cũng không kém, nhưng hiện tại, hắn lại bị Lâm Minh vượt qua!

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn một năm ở trong Tháp vật tổ, đá khắc Hỗn Độn có thể tìm hiểu ra nhiều thứ như vậy sao?

Ở phía bên Phượng Minh Cung, Tôn Bách Tinh nhìn cảnh tượng trong Hỏa Linh Kính lơ lửng trên bầu trời, trong lòng vừa mừng vừa sợ, biểu hiện của Lâm Minh so với hắn dự đoán tốt hơn nhiều!

- Lại vượt qua Tiêu Thiếu Bạch, tiểu tử Lâm Minh này, một năm nay đi tìm hiểu cái gì vậy, thật sự khó tin, hiện tại cho dù hắn thất bại, ta cũng thỏa mãn.

Tôn Bách Tinh thủy chung không nghĩ ra, một năm nay Lâm Minh đều ở Tháp vật tổ tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, làm sao hắn tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn ra nhiều đạo lý hỏa hệ pháp tắc như vậy?

Cảnh tượng Hỏa Linh Kính chiếu ra, với cảnh giới Tôn Bách Tinh, thông qua những căn bản giống hư không này không phán đoán ra tình huống Lâm Minh, nhưng ở trời cao, Hương Hồ Vương nhìn lại ra một loại tình cảnh khác.

Hương Hồ Vương cũng là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, nàng tuyệt đối kẻ lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc sâu nhất trong tất cả mọi người ở đây.

Nàng nhìn Lâm Minh, mày liễu nhíu lại.

- Là ảo giác của ta sao? Dường như Lâm Minh mãi cho đến hỏa hệ tầng thứ tư, đều sử dụng ý cảnh Đốt - Nóng, ý cảnh Hủy Diệt, Sinh Chi ý cảnh, dường như hắn căn bản không hề dùng tới.

Điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường, bình thường mà nói, tiến vào tầng thứ ba, đối mặt với cực nóng có thể cho tinh kim bốc hơi lên trong nháy mắt, sẽ dựa vào Sinh chi ý cảnh đến hóa giải, dùng ý cảnh Đốt - Nóng, khống chế không tốt ngược lại sẽ thành đổ thêm dầu vào lửa cháy!

- Chuyện gì vậy?

Kim Kiếm Tôn Sử nhìn thấy Hương Hồ Vương nhíu mi, thuận miệng hỏi một câu. Hắn lĩnh ngộ pháp tắc ý cảnh từ trước đến nay đều không tốt, tận mắt thấy cảnh tượng Lâm Minh sấm quan, hắn còn có thể nhìn ra căn nguyên, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng trong Hỏa Linh Kính, hắn cũng chỉ xem náo nhiệt.

- Không... Không có việc gì.

Hương Hồ Vương lắc đầu.

Kim Kiếm Tôn Sử nghĩ Hương Hồ Vương không xem trọng Lâm Minh, cười to nói:

- Như thế nào, ngươi không hài lòng đối với thành tích của Lâm Minh sao? Tiểu tử Lâm Minh này lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc cũng bình thường, đương nhiên so với ngươi năm đó không bằng, chỉ có thực chiến mới là bổn sự thật, tiểu tử này hợp khẩu vị của ta, lần này ta phải chỉ điểm cho hắn một chút, nhìn xem ngày sau có thể điều hắn đến Chấp Pháp đoàn chúng ta hay không.

Chấp Pháp đoàn chính là bộ đội lệ thuộc trực tiếp dưới trướng Hình pháp trưởng lão, tương đương với Cửu Đỉnh vệ lúc trước của Cửu Đỉnh Thần quốc, quản lý hình pháp, quyền thế thật lớn, đoàn viên Chấp Pháp đoàn, đều không ngoại lệ đều là cao thủ am hiểu chiến đấu đỉnh cao, Kim Kiếm Tôn Sử chính là đoàn trưởng Chấp Pháp đoàn, cũng là người thừa đảm nhiệm Hình pháp trưởng lão. Chấp Pháp đoàn đãi ngộ vô cùng tốt, Kim Kiếm Tôn Sử tự tin Lâm Minh không có lý do cự tuyệt.

- Chỉ là bình thường sao?

Hương Hồ Vương lặp lại lời Kim Kiếm Tôn Sử nói, mí mắt mỏng manh xinh đẹp nhẹ nhàng khiêu động một cái, trong lòng sinh ra một cái ý tưởng vớ vẩn, nhưng ngay sau đó lắc đầu, lại phủ định:

- Hẳn là ảo giác của ta đi.

Thời gian trôi qua từng chút một, ước chừng trôi qua một cái canh giờ, tốc độ Lâm Minh càng ngày càng chậm, đợi cho thời điểm xâm nhập tầng thứ tư 7000 lý, Lâm Minh rõ ràng ngừng lại, không biết đang làm cái gì.

Hắn dường như đang tích tụ lực lượng, dường như đang tìm hiểu cái gì, sau một lát, hắn lại khoanh chân hư tọa giữa không trung, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần!

Một màn này khiến mọi người trên quảng trường đều như mộng, Lâm Minh đang làm cái gì? Bình thường võ giả, đều thừa dịp một hơi, có thể đi bao sâu thì đi bây nhiêu, nhưng không ngờ Lâm Minh ngừng lại, đây không phải lãng phí năng lượng sao?

Chương 1016: Lại đột phá

Trừ phi là thường ngày cố ý sử dụng hỏa hệ nguyên khí trong 18 tầng Hỏa Ngục tu luyện, rèn luyện pháp tắc, mới có thể ngây ngốc thật lâu ở một cái chiều sâu.

Mà ở thời điểm khảo hạch này, võ giả tấn công Hỏa Ngục giống như là nông phu chọn gánh nặng, sẽ không kiên trì được lâu, đương nhiên là thừa dịp chút thời gian ấy chạy rất xa, có thể đi bao nhiêu thì đi bấy nhiêu, không nghe nói qua người nông phu nào gánh trọng trách rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, đây không phải lãng phí thể lực sao?

Các đệ tử ở đây không ai biết, lúc này Lâm Minh, đang tĩnh tâm tìm hiểu ý cảnh Hủy Diệt với Sinh chi ý cảnh, với hỗn độn pháp tắc làm cơ sở, hắn lại có một tầng lĩnh ngộ sâu đối với tầng hai ý cảnh, hủy diệt với sang sinh, là hai cái phương diện hoàn toàn tương phản, hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Có sang sinh, trong tương lai sẽ hủy diệt, có hủy diệt, tất nhiên có sang sinh, nhỏ như con kiến cỏ cây, thần lộ thu trùng, vương triều quốc gia, tông môn Thánh địa, lớn đến nhật nguyệt tinh tú, đại thế giới, không có gì có thể thoát khỏi loại pháp tắc này!

Ngay cả Lâm Minh nhìn thấy tình cảnh vũ trụ sinh ra ở trong đá khắc Hỗn Độn, cũng là hai loại pháp tắc này suy diễn.

Vũ trụ từ hư vô đến sang sinh, từ sang sinh đến diệt vong, quay về hư vô, tiện đà lại sang sinh từ trong hỗn độn, vòng đi vòng lại...

Lâm Minh nhắm mắt suy nghĩ một đoạn thời gian, trong đầu hiện lên trăm ngàn ý niệm, đối chiếu pháp tắc mảnh vỡ trong đá khắc Hỗn Độn, lần lượt tìm hiểu, hắn chỉ cảm thấy trong đầu dường như có cái gì vỡ vụn, thông hiểu đạo lí hai loại ý cảnh hủy diệt với sang sinh ở trong phút chốc, sang sinh đến hủy diệt, cộng lại chính là một cái Luân Hồi!

Sau khi tìm hiểu song trọng ý cảnh hủy diệt với sang sinh, Lâm

Minh đột nhiên mở hai mắt. Ở chung quanh thân thể hắn, hỏa nguyên khí không ngừng mai một, sinh ra, giống như vô số đóa hoa nở rộ, sinh trưởng, điêu linh...

Mỗi một đóa ngọn lửa đều là một lần sang sinh cùng hủy diệt ngưng tụ, đều là một cái Luân Hồi nho nhỏ.

Hỏa Ngục tầng thứ năm, phá!

Trong nháy mắt, tốc độ Lâm Minh đột nhiên tăng lên, trong vòng mấy tức ngắn ngủi, tăng lên tới mấy chục lần. So với thời điểm lúc trước vừa mới tiến nhập 18 tầng Hỏa Ngục còn nhanh hơn!

- Cái gì!?

Ai cũng không nghĩ tới. trong nháy mắt tốc độ Lâm Minh điên cuồng như vậy, nên biết rằng, ở trong Hỏa Ngục, tuy nói phải thừa dịp chính mình còn có thể kiên trì đi sâu hơn một chút. Nhưng ngươi đi càng nhanh, đối mặt với hỏa hệ cương phong lại càng mãnh liệt, áp lực đối với chân nguyên hộ thể cũng càng lớn.

Mấy chục lần vận tốc âm thanh, 1 tức có thể bay vút gần trăm dặm. Tốc độ như vậy có thể so với thiên thạch! Nên biết rằng, thiên thạch rơi xuống đất, bởi vì tốc độ quá nhanh, xung đột với không khí sẽ bốc cháy lên, từ bầu trời rơi xuống mặt đất, thời gian cũng không dài, nhưng sinh ra cực nóng ngay cả tảng đá đều bị đốt sạch sẽ!

Như vậy thử nghĩ, nếu xung đột không phải không khí bình thường, mà là Hỏa Linh tinh cương phong độ nóng gấp trăm lần độ nóng dung nham, kết quả sẽ như thế nào?

Quả thực không thể tưởng tượng!

Nếu không tinh thông lực lượng pháp tắc hỏa hệ, bằng vào cậy mạnh cứng rắn đối kháng, cho dù cường giả cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, cũng không kháng được!

1 tức trăm dặm, 10 tức chính là ngàn dặm!

8000 dặm, 9000 lý, 9900 lý, tầng thứ năm, phá!

Oanh!

Lâm Minh thế như chẻ tre, trực tiếp nhảy vào Hỏa Ngục tầng thứ năm, tiếp theo phóng tới tầng thứ sáu!

- Phá... Tầng thứ năm?

Sở Hồng Vân nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt đẹp trừng lớn, hoảng sợ nhìn Hỏa Linh Kính trên bầu trời, thời điểm Lâm Minh đạt tới tầng thứ ba 9000 lý, Sở Hồng Vân chỉ là ngoài ý muốn, về sau Lâm Minh đột phá tầng thứ tư, nàng lại kinh ngạc, nhưng đến bây giờ, nàng đã sợ hãi.

Đột phá tầng thứ năm, Nhan Nguyệt Nhi cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối không thể với vận tốc mấy chục lần âm thanh để đột phá! Nói Lâm Minh đã vượt qua Nhan Nguyệt Nhi, Sở Hồng Vân căn bản không tiếp thụ được:

- Một năm nay, rõ ràng hắn đều ở trong Tháp vật tổ tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, đá khắc Hỗn Độn chỉ là một cái quy tắc chung, hơn nữa muốn tìm hiểu ra một ít huyền diệu từ trong đó khó càng thêm khó, nhưng Nguyệt Nhi tìm hiểu chính là Thập Trượng Thiên Tỳ, đá khắc vật tổ tốt nhất trong Hỏa Linh tinh Tháp vật tổ, hơn nữa Nguyệt Nhi lý giải đối với hỏa hệ pháp tắc mạnh hơn Lâm Minh, làm sao có thể bị Lâm Minh vượt qua! Ta không tin!

- Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng lúc trước tốc độ Lâm Minh rất chậm, như thế nào lại đột nhiên tăng lên nhiều như vậy!

Rất nhiều đệ tử Lung Phượng Cung cũng không rõ, nguyên bản Lâm Minh hẳn phải đến cực hạn mới đúng.

Về phần đệ tử Phượng Minh Cung, Tiêu Thiếu Bạch, bao gồm Tôn Bách Tinh cũng đều ngây ngốc, có chút không kịp phản ứng, quá trình Lâm Minh sấm quan rất quỷ dị, ngay từ đầu cực nhanh, về sau nhanh chóng giảm bớt, thậm chí đình chỉ không nhúc nhích, rồi sau đó hắn lại đột nhiên phẫn nộ, một hơi lao xuống, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đừng nói là đám người Tôn Bách Tinh không kịp phản ứng, ngay cả Kim Kiếm Tôn Sử cũng trợn tròn mắt, hắn vốn tưởng rằng, Lâm Minh thực chiến xuất sắc, thế nào pháp tắc cũng đột nhiên trâu bò như vậy? Lúc trước bản thân Kim Kiếm Tôn Sử sấm 18 tầng Hỏa Ngục cũng chỉ vừa tới tầng thứ năm mà thôi, đây còn là ở thời điểm Cổ Phượng thí luyện hoàn toàn chấm dứt, nhưng Lâm Minh hiện tại mới tiến hành một nửa thời gian.

Kim Kiếm Tôn Sử trừng lớn đôi mắt, nhìn Hỏa Linh Kính trên bầu trời, lại nhìn Hương Hồ Vương:

- Hương Hồ, này... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì... Ta thấy thế nào cũng không hiểu, vì cái gì tiểu tử này đột nhiên phẫn nộ, nếu hắn có bổn sự này, vừa rồi sao lại như ốc bò thế?

Sắc mặt Hương Hồ phức tạp, nàng xem cảnh tượng Hỏa Linh Kính trên bầu trời, hít sâu một hơi, quả nhiên, nàng cảm giác đúng, tiểu tử Lâm Minh này, đem lần khảo hạch này trở thành một loại thí luyện, hắn không đơn giản chỉ nhận khảo hạch, mà lại còn tu luyện!

Chỉ cần sấm quan là được, mà tu luyện để tìm hiểu pháp tắc, phải tiêu hao lực lượng, thành tích đương nhiên kém một ít so với sấm quan.

- Lâm Minh này, ngay từ đầu tốc độ chậm hẳn là phẩm ngộ pháp tắc, lần lượt nghiệm chứng hỏa hệ pháp tắc cùng lĩnh ngộ trong Hỏa Ngục, mà hiện tại, hắn tìm hiểu pháp tắc đã tốt, hiện giờ sử dụng Hỏa Ngục cương khí áp bách, hoàn thành thăng hoa cùng dung hợp cuối cùng...

Hương Hồ Vương hiểu biết đối với pháp tắc ý cảnh rất sâu, năm đó nàng cũng ở Cổ Phượng thí luyện chấm dứt xông qua tầng thứ sáu, kết hợp phán đoán phía trước, nàng rất nhanh liền hiểu được nguyên nhân Lâm Minh làm như vậy.

- Cái gì? Chúng ta khảo hạch hắn, hắn không ngờ nương cơ hội này tu luyện? Tiểu tử này cũng quá cuồng rồi? Hoàn toàn không để khảo hạch vào mắt!

Kim Kiếm Tôn Sử vừa nghe, lập tức trừng mắt, tuy nhiên hắn cũng chỉ làm bộ dáng, kỳ thật từ đáy lòng, hắn rất thưởng thức Lâm Minh.

Hương Hồ Vương nói:

- Chuẩn xác mà nói, Lâm Minh vừa mới đi ra từ trong Tháp vật tổ, đối với lĩnh ngộ pháp tắc còn chưa thể ứng dụng đến thực chiến, hắn sử dụng cơ hội này thông hiểu đạo lí, thật không thể ngờ, một năm nay hắn tìm hiểu chính là đá khắc Hỗn Độn!

Hương Hồ Vương nói không sai, Lâm Minh đột nhiên gia tốc chính là vì mượn dùng hỏa hệ cương phong 18 tầng Hỏa Ngục áp lực giúp hắn dung hợp pháp tắc, tăng thực lực thêm một bước.

Ba tầng đầu Hỏa hệ ý cảnh, nóng rực, hủy diệt, sang sinh, chỉ cần xuất ra ba tầng cấp thấp hỏa hệ pháp tắc, Lâm Minh lĩnh ngộ đều sâu hơn so với các đệ tử ở đây, thậm chí vượt qua Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên…

Mà lĩnh ngộ đến một bước này, trong đầu Lâm Minh đã có ý niệm càng sâu hơn, hắn nên muốn thử dung hợp ba tầng ý cảnh!

Ý cảnh đến cảnh giới rất cao là có thể dung hợp, điểm này Lâm Minh sớm biết, đừng nói là dung hợp nhiều trọng ý cảnh trong hỏa hệ pháp tắc, cho dù là pháp tắc bất đồng cũng có thể dung hợp!

Tỷ như lôi với lửa, thời gian với không gian.

Tuy nhiên, lúc trước Lâm Minh dung hợp lôi hệ công pháp cùng hỏa hệ công pháp, tạo thành chiêu thức bùng nổ lại không phải dung hợp pháp tắc, nhiều nhất chỉ có thể xem như pháp tắc tổ hợp.

Chỉ là tổ hợp đơn giản, uy lực có thể tăng gấp bội, chân chính dung hợp, thật không thể tưởng tượng.

Lâm Minh cũng không trông cậy vào dùng một lần liền hoàn thành dung hợp hỏa hệ ý cảnh, hắn chỉ muốn tìm một cái cơ hội dung hợp, vạn sự khởi đầu nan, hôm nay có thể hoàn thành bước đầu cũng đủ rồi.

Năm tầng 2000 dặm, năm tầng 3000 dặm, năm tầng 4000 lý!

Mỗi qua 10 tức, Lâm Minh lại đi sâu vào 1000 lý, hiện tại, Lâm Minh cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, gần như tương đương với tốc độ cao ở mặt ngoài hằng tinh, mặc dù là hắn, chống đỡ cũng tương đối khó khăn.

Nhưng dù là như vậy, Lâm Minh cũng cảm nhận được ưu đãi thật lớn.

Tất cả ý cảnh pháp tắc mảnh vỡ dường như bị đốt, luyện hóa vào trong thân thể Lâm Minh, dung hợp cùng nội tạng, cốt nhục, gân da!

Từng tia tia minh văn, khắc ở trên xương cốt Lâm Minh, hình thành cốt văn thần bí phong cách cổ xưa. Từ ý nghĩa nào đó, hiện tại thân thể Lâm Minh chính là một pho tượng đá khắc vật tổ, chỉ là ý cảnh còn thấp thôi, nếu hiện tại Lâm Minh tử vong, rút xương cốt ra đều có thể để cho người ta tham ngộ.

Năm tầng 5000 lý, tốc độ Lâm Minh đã chậm, nhưng vẫn như cũ có mười mấy lần vận tốc âm thanh, mà năm tầng 6000 lý chính là chiều sâu Nhan Nguyệt Nhi đạt tới!

Xông phá chiều sâu này, ý nghĩa Lâm Minh vượt qua Nhan Nguyệt Nhi, mà với tốc độ Lâm Minh hiện tại, rất có thể xông phá tiếp thế như chẻ tre!

Một khắc kia, võ giả ở đây ngừng lại hô hấp, Nhan Nguyệt Nhi lại gắt gao nắm chặt tay, mắt to không nháy nhìn chằm chằm Hỏa Linh Kính trên bầu trời.

- Lâm Minh lại đuổi kịp ta? Tại sao có thể như vậy, ngay từ đầu pháp tắc ý cảnh của ta hơn hắn một mảng lớn, hơn nữa ta có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, còn tìm hiểu Thập Trượng Thiên Tỳ, đây là đá khắc vật tổ tốt nhất trong Hỏa Linh tinh Tháp vật tổ, hắn tìm hiểu chỉ là đá khắc Hỗn Độn, tối nghĩa khó hiểu, theo lý thuyết, sau một năm, ta hẳn là hơn hắn xa, nhưng hiện tại, hắn lại vượt qua ta? Vì cái gì như vậy?

Nhan Nguyệt Nhi cảm giác không tiếp thụ được, Sở Hồng Vân cũng không tiếp thụ được, mọi người đều trừng mắt to, hiện tại tốc độ Lâm Minh đã hạ thấp chỉ còn gấp mười vận tốc âm thanh, nhưng vận tốc gấp mười âm thanh cũng là khó lường, 1 tức chính là 20 lý!

Mặc kệ Nhan Nguyệt Nhi, Sở Hồng Vân lúc này có tâm tính gì, hoàn toàn không thể ảnh hưởng Lâm Minh, cuối cùng hắn một hơi vọt qua, giới hạn năm tầng 6000 lý, phá không hề trì hoãn!

Chương 1017: Nở rộ đi, mầm non Tà Thần

- Phá! Vượt qua Nhan Nguyệt Nhi!

Tuy rằng nhìn thấy khí thế Lâm Minh không thể đỡ, không có ai hoài nghi hắn có thể xông phá giới hạn năm tầng 6000 lý, nhưng thật sự một hơi xông phá, võ giả ở đây vẫn có loại cảm giác phảng phất như mộng, Nhan Nguyệt Nhi, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, tìm hiểu Thập Trượng Thiên Tỳ, ở trong mắt mọi người gần như là tồn tại không thể vượt qua, cứ như vậy bị Lâm Minh với một loại phương thức gần như thô bạo ném ở phía sau!

Hơn nữa, khi vượt qua Nhan Nguyệt Nhi, tốc độ Lâm Minh, vẫn như cũ có vận tốc gấp mười âm thanh!

Nhìn thấy Lâm Minh vượt qua giới hạn năm tầng 6000 lý, thân thể Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên run lên, hàm răng khẽ cắn môi, một khắc kia, trong lòng nàng không biết có cảm giác gì, tuy rằng Nhan Nguyệt Nhi rất rõ ràng thiên phú chính mình đặt ở toàn bộ Thần Vực cũng không tính là kinh diễm, nhưng, nàng cũng không thể chịu đựng chính mình vừa mới bộc lộ tài năng, đã bị một cái thanh niên cùng tuổi vượt qua không lưu tình chút nào, mà người này ở một năm trước còn bị nàng vứt ở sau rất xa!

Năm tầng 7000 lý, năm tầng 8000 dặm, Lâm Minh liên tục tiến sau, 1 tức 20 lý, một nén hương 100 tức chính là 2000 dặm!

Đến thời điểm năm tầng 8000 dặm, độ nóng chung quanh đã tăng lên tới 200 lần độ nóng dung nham. Độ nóng này, cộng thêm đi qua cực nhanh ở trong Hỏa Ngục, chịu đựng hỏa hệ nguyên khí xung đột táo bạo, Thánh khí cực phẩm đều khó có thể chịu đựng!

Nhưng Lâm Minh lại có thể chịu đựng, đương nhiên không phải nói phòng ngự hắn còn muốn chắc chắn hơn so với Thánh khí cực phẩm, mà khi hắn sử dụng hỏa hệ pháp tắc, không ngừng hóa giải những hỏa lực táo bạo này.

Võ giả ở đây đều nói không ra lời, tư thế này, chẳng lẽ muốn phá tầng thứ sáu?

Thiên tài có thể phá Hỏa Ngục tầng thứ sáu, Hỏa Linh tinh thí luyện tràng ngàn năm cũng không ra! Toàn bộ Phượng tộc thượng cổ. Ba đại thị tộc cùng 72 cung cộng hết lại cũng chỉ là 2 30 năm ra một cái mà thôi, những người này, tương lai đều có hy vọng rất lớn trở thành Cung chủ phân cung!

Nhưng đừng quên, đây vẫn là suy tính ở thời điểm Cổ Phượng thí luyện chấm dứt. Nhưng hiện tại, Cổ Phượng thí luyện mới tiến hành một nửa, ngay cả Nhan Nguyệt Nhi cũng chỉ là 5600 lý mà thôi. Lâm Minh cũng đã đến tầng thứ sáu!

Như vậy tiếp tục Lâm Minh rất có khả năng trước khi Hỏa Ngục thí luyện chấm dứt, tấn công tầng thứ bảy, quả thực không dám tưởng tượng!

- Hỏa Ngục tầng thứ bảy a, lĩnh vực của Thần trong truyền thuyết!

Một cái đệ tử thì thào tự nói, Hỏa Ngục tầng thứ bảy, được xưng là lĩnh vực của Thần, có được xưng hô này, là bởi vì một khi đặt chân lên đó, tương lai có khả năng thật lớn, trở thành tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ!

- Yêu quái! Kẻ điên! Ta thật sự không nghĩ ra, vì sao hắn từ đá khắc Hỗn Độn tìm hiểu được hỏa hệ pháp tắc tinh diệu như thế?

- Trách không được Lâm Minh dám hỏi tiêu chuẩn nhận được tinh huyết Phượng Hoàng, như vậy xem ra, Lâm Minh hoàn thành Thiên Nhân Trảm sợ cũng có hi vọng! Cho dù hiện tại không được, một năm sau, trước khi Cổ Phượng thí luyện chấm dứt cũng có thể đạt tới!

- Tinh huyết Phượng Hoàng... Ta nghĩ cũng không dám nghĩ...

Nhắc tới tinh huyết Phượng Hoàng, những đệ tử này đều lộ vẻ mặt hâm mộ, đừng nói là tinh huyết Phượng Hoàng, cho dù là một giọt máu tim Phượng đều làm cho bọn họ mừng rỡ như điên, nếu lên trên tiếp, máu mào Phượng, máu tủy Phượng căn bản là không dám nếu muốn, về phần tinh huyết Phượng Hoàng, căn bản chính là tồn tại trong truyền thuyết, tựa như ngôi vị hoàng đế với bình dân, căn bản xa không thể thành.

Tại thời điểm các đệ tử nghị luận, Lâm Minh rốt cục xông phá hạn chế Hỏa Ngục tầng thứ năm, bay vào tầng thứ sáu!

Tầng thứ sáu, độ nóng lại tăng lên lần nữa, đạt tới 300 lần độ nóng dung nham! Mà ở trong không gian tầng thứ sáu, hỏa hệ nguyên khí ngưng tụ thành từng cái Đạo Đồ thật nhỏ, trong cương phong hỗn loạn đâm thẳng tới Lâm Minh.

Hỏa nguyên khí tầng thứ sáu, không còn đơn giản mãnh liệt cùng bạo ngược, mà có thể ngưng kết Tiên Thiên Đạo Đồ công kích!

Nếu nói, hỏa nguyên khí sáu tầng trước là một đám quân lính tản mạn, như vậy sau sáu tầng, hỏa nguyên khí bố trí thành quân đội, xung phong liều chết, uy lực tăng gấp bội!

Đối mặt với áp lực tầng thứ sáu, xa xa không phải tầng thứ năm có thể bằng được!

Từ xưa đến nay, bao nhiêu nhân vật tuyệt đỉnh thượng cổ Phượng tộc, đều dừng lại ở tầng thứ sáu, đạt tới tầng thứ bảy đã ít lại càng ít, Tiêu Đạo Cực, Hoàng Nguyệt Phong cũng đều là thời điểm Mệnh Vẫn tầng tám, mới miễn cưỡng xông phá tầng thứ bảy.

Mặc dù là Lâm Minh, hiện tại cũng cảm giác áp lực thân thể tăng gấp bội, tốc độ đột nhiên chậm hẳn.

- Tầng thứ sáu, tốc độ Lâm Minh đã đột nhiên tới gấp đôi vận tốc âm thanh, hắn hẳn có thể đạt tới chiều sâu tầng thứ sáu 1 2000 dặm, nhưng muốn đến tầng thứ bảy, cũng không thể nào. Tuy nhiên, ở trước Cổ Phượng thí luyện chấm dứt, hắn lại có một chút hy vọng đạt tới, giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, hắn quả thật có khả năng lấy, Lâm Minh, có khả năng khiêu chiến đồ của tổng bộ!

Ở trong bầu trời, ánh mắt Hương Hồ Vương không nháy mắt nhìn chằm chằm Hỏa Linh Kính, mở miệng nói.

Hương Hồ Vương nắm chắc đối với hỏa hệ pháp tắc cực kỳ chuẩn xác, lúc trước Lâm Minh che giấu thực lực nàng đã nhìn ra, chỉ là không thể tin được mới cũng không nói gì. Hiện tại tình huống Lâm Minh tự nhiên không thể che giấu thực lực, bởi vì Lâm Minh dựa vào ba tầng pháp tắc dung hợp chống đỡ áp lực từ Hỏa Ngục.

Hương Hồ Vương phán đoán không sai, đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, áp lực tự nhiên càng lớn càng tốt, thời điểm này nếu che giấu thực lực, sẽ làm áp lực không đủ, dung hợp thất bại.

Hắn quả thật đã tiêu hao đại lượng năng lượng, mặc dù có Hưu Môn chống đỡ, hắn cũng đến gần cực hạn, theo tiếng vang nhỏ, chân nguyên hộ thể Lâm Minh đã xuất hiện vết rạn.

- Ân? Hắn còn không giảm tốc độ?

Đuôi lông mày Hương Hồ Vương nhướng lên, gấp đôi vận tốc âm thanh tuy rằng không nhanh, nhưng hỏa nguyên khí Hỏa Ngục tầng thứ sáu nồng đậm đến mức nào, mặc dù là gấp đôi vận tốc âm thanh, áp lực chịu đựng cũng rất lớn, Lâm Minh thông minh nhất là đem tốc độ giảm xuống tốc độ bình thường, như vậy còn có thể đi càng sâu một ít, nếu không ngay cả tầng thứ sáu 1000 lý đều không đến.

- Ta đã biết, Lâm Minh đã dung hợp pháp tắc đến điểm mấu chốt, thời điểm này một khi giảm tốc độ, thất bại trong gang tấc, nhưng liên tục như vậy hắn cũng sẽ không chống đỡ được.

1 khi giảm tốc độ, áp lực sẽ chậm lại, hiện tại Lâm Minh dung hợp ba tầng ý cảnh hỏa hệ đang ở thời kì mấu chốt, lại không thể thành công, loại cảm giác này giống như nước đã đến gần sôi, nhưng còn kém một chút lửa, không thể sôi trào.

Nếu hiện tại buông tha, sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Nhưng nếu chống đỡ tiếp, nói dễ hơn làm?

Hiện tại chỉ có thể xem, Lâm Minh có khả năng ở trước khi chân nguyên hộ thể hoàn toàn vỡ tan, hoàn thành dung hợp pháp tắc không, nếu có thể dung hợp, cho dù lập tức thất bại cũng đáng, như vậy trong tương lai Lâm Minh xông phá tầng thứ bảy cơ bản không là vấn đề!

Nếu Lâm Minh có thể hoàn thành Thiên Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận, như vậy có thể nhận được tinh huyết Phượng Hoàng khiến vô số trẻ tuổi tuấn kiệt thượng cổ Phượng tộc, thậm chí vô số trưởng lão, Cung chủ điên cuồng!

Ca ca ca!!

Chân nguyên hộ thể Lâm Minh càng ngày càng nhiều vết rạn, mà dung hợp pháp tắc thủy chung còn kém một bước, Hương Hồ Vương thở dài:

- Đáng tiếc, còn kém một bước, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn, nếu có thể dung hợp thành công ở lần đầu tiên, Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc sẽ bớt nhiều đường vòng, tiết kiệm đại lượng thời gian.

Hương Hồ Vương chậm rãi nói, thanh âm của nàng không lớn, tuy nhiên lúc này bởi vì mọi người đều tập trung xem Lâm Minh tấn công Hỏa Ngục tầng thứ bảy, toàn trường lặng ngắt như tờ, cho nên truyền tới địa phương rất xa.

Võ giả ở đây nghe được Hương Hồ Vương giải thích, mới biết Lâm Minh đang làm cái gì, Kim Kiếm Tôn Sử, Tôn Bách Tinh đều tiếc hận cho Lâm Minh, tuy nhiên chỉ dựa vào thành tựu hiện tại, Lâm Minh so với Tiêu Đạo Cực cùng Hoàng Nguyệt Phong chỉ có hơn chứ không kém!

Mọi người ở đây đều nghĩ đến lần này Lâm Minh dung hợp pháp tắc không được, đột nhiên Lâm Minh thu liễm toàn bộ linh hồn lực, rót toàn bộ ý chí vào trong đan điền!

Hai tròng mắt Lâm Minh đột nhiên hiện lên sáng rọi chói mắt.

- Nở rộ đi, mầm non Tà Thần!

Ông

Trong tinh thần chi hải, chiến linh Hoàng Kim nổ vang, tinh thần chi hải sôi trào toàn bộ, ở chung quanh thân thể Lâm Minh, hỏa hệ nguyên khí cương phong bắt đầu đi vào ào ào, lại bị một cỗ lực lượng màu vàng nhạt áp chế, từ cuồng mãnh trở thành phục tùng, rồi sau đó nhảy vào trong kinh mạch Lâm Minh, như thủy triều nhằm phía đan điền.

Hỏa nguyên khí tầng thứ sáu quá nồng, nó dùng một cái tốc độ điên cuồng ngưng tụ cùng một chỗ, mà ở trong ngọn lửa đầy trời, một gốc cây mầm non Tà Thần từ từ duỗi thân mở ra cành lá.

- Cái gì? Kia là cái gì?

Kim Kiếm Tôn Sử trừng lớn hai mắt.

- Trời ạ, đây là... chiến linh Hoàng Kim!? Mệnh Vẫn tầng sáu lĩnh ngộ Hoàng Kim chiến linh? Quả thực... quá khó tin!!

Chiến linh Hoàng Kim, bình thường cường giả cảnh giới Thần Biến mới có thể lĩnh ngộ, nhưng lại phải là người nổi bật trong đám cường giả cảnh giới Thần Biến, tỷ như đệ tử Phượng Hoàng Điện Phượng Minh Cung, Điện hộ pháp Phượng Hoàng Điện….

Các cường giả cảnh giới Thần Biến kém một ít, tỷ như Ma đầu thượng cổ lúc trước bám vào trên thân Dương Vân, cũng chỉ lĩnh ngộ chiến linh Bạch Ngân viên mãn mà thôi.

Chiến linh Bạch Ngân viên mãn, với chiến linh Hoàng Kim chỉ kém một bước, nhưng cũng gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, căn bản không thể so sánh!

Mà lúc này, Hương Hồ Vương nhắm hai mắt lại, thanh âm của nàng mang theo một tia âm rung.

- Không riêng gì chiến linh Hoàng Kim, hơn nữa ở trong cơ thể Lâm Minh, còn có 1 loại pháp tắc dị tượng!

Trong tất cả võ giả ở đây, nói chính xác, trong tất cả các tiền bối đại năng thấy qua Lâm Minh, trừ bỏ Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Cổ

Mộ Thần nữ đã chết đi, những người còn sống, chính là Hương Hồ Vương lĩnh ngộ pháp tắc sâu nhất, vượt qua cả Phượng tiên tử!

Nàng cảm giác được một loại dị tượng ở trong cơ thể Lâm Minh, thuộc loại hỏa hệ pháp tắc, có lẽ còn có một loại pháp tắc dị tượng khác! Loại dị tượng này, giống như là Thanh Liên lĩnh vực, Bộ Bộ Sinh Liên…

Chương 1018: 3 ý cảnh dung hợp

- Cái gì? Pháp tắc dị tượng?

Kim Kiếm Tôn Sử nghe được Hương Hồ Vương nói như vậy, trong lòng đột nhiên cả kinh:

- Dị tượng gì?

- Không biết, chưa thấy qua!

Hương Hồ Vương trực tiếp lắc đầu.

Dị tượng có rất nhiều loại, cũng chia rất nhiều loại lớn, có phương diện chiến đấu, có phương diện pháp tắc. Võ giả căn cứ huyết mạch bất đồng, thiên phú bất đồng, gặp gỡ bất đồng, thể chất bất đồng, tìm hiểu pháp tắc bất đồng, công pháp tu luyện bất đồng cùng rất nhiều nhân tố thiên biến vạn hóa, có đủ loại dị tượng bất đồng, xuất hiện một loại dị tượng Hương Hồ Vương chưa thấy qua, cũng không kỳ quái.

Thanh Liên lĩnh vực, Bộ Bộ Sinh Liên, đều là dị tượng, định nghĩa dị tượng rộng khắp, thậm chí có thể nói mơ hồ. Thậm chí lúc trước Lâm Minh chiến đấu với Tư Đồ Yêu Nguyệt, bởi vì Tư Đồ Yêu Nguyệt có được Tử Cực đan điền, có thể hóa thành Tử Cực lĩnh vực, cũng có thể tính một loại dị tượng, thời điểm chiến đấu với Bạch Yêu, Bạch Yêu dựa vào huyết mạch Cửu Đầu Xà trong cơ thể hắn, ngưng tụ hư ảnh Cửu Đầu Xà, cũng có thể nói là dị tượng.

Dị tượng cũng chia ưu khuyết, dị tượng cấp thấp không tính là gì, dị tượng cao cấp, tỷ như Bộ Bộ Sinh Liên khiến người ta kinh diễm.

Nhưng ở trên Bộ Bộ Sinh Liên, đương nhiên còn có dị tượng càng mạnh hơn, tỷ như có chút dị tượng, trực tiếp liên quan đến thế giới trong cơ thể, võ giả có được dị tượng thành tựu cảnh giới Thần Quân, thế giới trong cơ thể rộng lớn gấp mười so với những người khác, chắc chắn gấp mười, mà nơi phát ra lực lượng của cường giả cảnh giới Thần Quân, chính là nguyên khí thiên địa ngưng tụ trong thế giới, còn có hương khói lực của thế giới phàm nhân, chênh lệch gấp mười thế giới làm cho sức chiến đấu chênh lệch, có thể nghĩ mà biết.

Hiện tại pháp tắc dị tượng trong cơ thể Lâm Minh, Hương Hồ Vương nghe cũng chưa từng nghe. Nhưng có thể cắn nuốt hỏa nguyên khí cuồng bạo ở Hỏa Ngục tầng sáu, đồng thời có thể ảnh hưởng hỏa pháp tắc vận chuyển quanh thân, dị tượng như thế, đẳng cấp có thể nghĩ mà biết!

- Lâm Minh rốt cuộc có kỳ ngộ như thế nào, rõ ràng huyết mạch lực hắn mỏng như thế, vì sao có thể lĩnh ngộ dị tượng cường đại như vậy?

Hương Hồ Vương thì thào ở trong lòng:

- Nếu nói, trong cơ thể Lâm Minh có một loại pháp tắc dị tượng vô cùng cường hãn, cộng thêm ngộ tính hắn kinh người, hắn có thể lấy được lĩnh ngộ như vậy. Coi như là... không. Vẫn khiên ta không thể tin, quả thực là... yêu nghiệt!

Khi Hương Hồ Vương kinh ngạc vì pháp tắc dị tượng trong cơ thể Lâm Minh, đối với các võ giả khác ở đây mà nói, bọn họ chú ý chiến linh Hoàng Kim. Trên thực tế dị tượng mầm non Tà Thần, bọn họ căn bản không có cảm giác.

Tuy rằng sớm biết thiên phú Lâm Minh ở phương diện chiến linh trác tuyệt, hơn nữa hắn coi đây là cơ sở, mở ra Khai Môn hoàn mỹ, ngộ tính siêu phàm nhập thánh.

Nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, thời điểm Lâm Minh ở Mệnh Vẫn tầng sáu, có thể đưa chiến linh vào cấp Hoàng Kim!

Chiến linh Hoàng Kim với chiến linh Bạch Ngân có bản chất bất đồng.

Chiến linh Bạch Ngân, tuy rằng có thể tăng mạnh công kích võ giả, nhưng ảnh hưởng đối với chiến lực võ giả còn không phải tính quyết định, tác dụng lớn nhất chính là làm binh khí chắc chắn, thêm phong duệ cứng rắn, nếu hai võ giả chiến đấu, binh khí một bên bị bên kia trực tiếp chặt đứt, vậy còn đánh như thế nào?

Nhưng mà, nếu song phương đều sử dụng Thánh khí thượng phẩm, như vậy hiệu quả chiến linh đã bị suy yếu thật to, bởi vì võ giả Mệnh Vẫn Thần Hải bình thường, căn bản không có biện pháp phá hủy Thánh khí thượng phẩm ở trong công kích.

Chiến linh Bạch Ngân, chỉ có thể nói là dệt hoa trên gấm.

Mà chiến linh Hoàng Kim bất đồng, đạt tới chiến linh Hoàng Kim, chiến linh có thể cường đại đến trực tiếp hình thành hình chiếu thế giới ý chí, ảnh hưởng thế giới thật.

Chiến linh Bạch Ngân đến chiến linh Hoàng Kim, cách xa nhau một đạo khoảng cách, nên muốn bước ra một bước này, thường thường phải tích lũy đại lượng cảnh giới, nhưng Lâm Minh lại hoàn thành ở Mệnh Vẫn tầng sáu, điều này làm cho những đệ tử thiên tài trẻ tuổi lực bất tòng tâm.

Trong tầng thứ sáu Hỏa Ngục, biển lửa ngập trời, lúc này Lâm Minh đang ở toàn tâm toàn ý hoàn thành dung hợp pháp tắc.

Mầm non Tà Thần

3 phiến lá cây ngọn lửa!

3 phiến lá cây lôi đình!

3 lá cây ngọn lửa, một là hình trái tim, một lá hình bia đá, một lá cuối cùng hình hoa sen.

3 phiến lá cây lôi đình, một lá hình phi kiếm, một lá hình đỉnh màu vàng, ở trên khắc Tử Sư, một lá cuối cùng như một thanh trọng kiếm.

6 cái lá cây, đại biểu pháp tắc bất đồng, lúc này những chiếc lá cùng nhau phát ra một tầng ánh sáng, không ngừng cắn nuốt hỏa nguyên khí mãnh liệt trong cơ thể Lâm Minh! Một khắc kia, hỏa

nguyên khí có thể hủy diệt hết thảy đối với mầm non Tà Thần mà nói, lại giống như vùng quê phì nhiêu!

Hỏa nguyên khí tầng thứ sáu Hỏa Ngục hung mãnh biết bao, nhưng ở dưới hình chiếu thế giới ý chí chiến linh Hoàng Kim cùng mầm non Tà Thần song trọng trấn áp, lại hình thành một loại cân bằng ở trong cơ thể Lâm Minh, mà loại cân bằng này vừa đạt thành, ba tầng hỏa hệ ý cảnh trong cơ thể Lâm Minh, trong ngọn lửa nóng cháy phát sinh đủ loại biến hóa kỳ diệu!

Nếu dùng cảm giác tra xét trong cơ thể Lâm Minh, có thể phát hiện, ở trên xương cốt Lâm Minh, có từng phù văn sáng lên, những phù văn này tượng trưng cho ba tầng đầu ý cảnh hỏa hệ pháp tắc!

Nguyên bản Lâm Minh khắc pháp tắc ở trên hạt giống Tà Thần, ở mặt ngoài hạt giống Tà Thần, ngưng tụ văn khắc của vật tổ, nhưng hiện tại, Lâm Minh tìm hiểu pháp tắc, coi hạt giống Tà Thần là thủ đoạn phụ trợ, phù văn pháp tắc tự nhiên khắc ở trong thân thể của chính mình, hình thành từng cái cốt văn thần bí.

Những cốt văn trên gân da ở giờ khắc này dường như bị đốt chảy, bắt đầu dung hợp.

Nguyên bản cốt văn có ba loại màu sắc, màu đỏ thẫm tượng trưng cho ý cảnh Đốt - Nóng, màu đỏ đen tượng trưng cho ý cảnh Hủy Diệt, cùng với màu xanh đậm tượng trưng cho ý cảnh Sang Sinh, hiện tại, ba loại phù văn lại chậm rãi dung hợp làm một ở trên xương cốt Lâm Minh, bất đồng với Lâm Minh sử dụng Lôi Hỏa Sát, Quán Hồng lúc trước, chỉ là Hỏa Diễm với ý cảnh Lôi Đình tổ hợp mà thôi, hiện tại là pháp tắc dung hợp chân chính, phát sinh dung hợp từ trong thâm tâm!

- Lâm Minh hắn... thành công!?

Hương Hồ Vương hít một ngụm lãnh khí, từ tìm hiểu hỏa hệ pháp tắc, đến tấn công Hỏa Ngục tầng thứ sáu, đến bây giờ, ba loại ý cảnh bắt đầu dung hợp bước đầu, hôm nay hết thảy phát sinh ở trên thân Lâm Minh quả thực là thần thoại!

Bởi vì ngộ tính Lâm Minh siêu phàm, mầm non Tà Thần thêm vào

Hỏa Diễm lực, cộng thêm Hỗn Nguyên võ ý phù hợp đối với Hỗn Độn pháp tắc, khiến thời điểm Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, tìm hiểu diễn biến căn nguyên vật chất cùng vũ trụ hình thành, đủ loại ưu thế cường hãn, hoàn thành kỳ tích hiện tại.

Đương nhiên, điều cũng do bản thân Lâm Minh có cơ sở vững chắc, không có chân nguyên thâm hậu cùng kinh mạch cường hãn, muốn chịu đựng ngọn lửa cuồng bạo này, hết thảy đều là nói suông!

Trải qua non nửa canh giờ, ba loại phù văn khắc ở trên cốt nhục gân da Lâm Minh, hòa tan, đúc kim loại, từng chút từng chút dung hợp làm một.

Ba loại ý cảnh, rốt cục hoàn thành bước đầu dung hợp.

Lâm Minh biết, đây còn chỉ là khởi bước ban đầu, vũ trụ pháp tắc vô cùng huyền diệu, ngày sau, theo thực lực hắn đề cao, theo hắn lĩnh ngộ đối với căn nguyên vật chất, căn nguyên vũ trụ càng ngày càng sâu, loại dung hợp này cũng sẽ càng ngày càng hoàn toàn!

Tuy nhiên, trong rất nhiều đệ tử ở ba đại phân cung, cho dù là đệ tử thiên tài cảnh giới Thần Biến, Lâm Minh lý giải đối với ba tầng đầu hỏa hệ ý cảnh đã có một không hai!

Ở trong 18 tầng Hỏa Ngục, hỏa nguyên khí cương phong cuồng mãnh thổi vào trong thân thể Lâm Minh, đầu tiên là bị ý cảnh Đốt - Nóng cùng ý cảnh Hủy Diệt làm suy yếu, rồi sau đó bị ý cảnh Sang Sinh chuyển hóa thành năng lượng tinh khiết bị hấp thu, với ba tầng ý cảnh dung hợp, hóa giải hỏa hệ cương phong cực kỳ thoải mái, sấm 18 tầng Hỏa Ngục, thế như chẻ tre!

Oanh!

Một khắc kia, ở bên cạnh Lâm Minh, đã xảy ra bùng nổ cuồng mãnh, hỏa hệ nguyên khí dày đặc bị cỗ lực lượng bùng nổ này thô bạo đánh tan, thân thể Lâm Minh giống như đốm lửa bay vụt đi ra ngoài, tiếp tục tấn công Hỏa Ngục tầng thứ bảy!

Vận tốc gấp đôi âm thanh, vận tốc gấp đôi âm thanh, vận tốc gấp ba âm thanh... Mãi cho đến vận tốc gấp mười âm thanh!

Tốc độ Lâm Minh, lại tăng lên tới vận tốc gấp mười âm thanh!

Ầm ầm!

Bởi vì tốc độ quá nhanh, mà hỏa hệ cương phong tầng thứ sáu lại quá mức nồng đậm, sau khi bị Lâm Minh thô bạo tách ra, phát ra tiếng trầm đục như sấm, quanh quẩn ở bên trong Hỏa Linh tinh, mọi người thậm chí có thể cảm giác mặt đất dưới chân đều chấn động, giống như động đất!

Sáu tầng 2000 dặm, sáu tầng 3000 dặm, sáu tầng 4000 lý, chiều sâu nhanh chóng gia tăng!

Đệ tử ba đại phân cung, bao gồm vài cái trưởng lão thấy một màn như vậy đều hoàn toàn trợn tròn mắt, bọn họ cũng không biết biến hóa vừa rồi phát sinh ở trên thân Lâm Minh, chỉ nhìn thấy Lâm Minh đứng yên non nửa canh giờ ở tầng thứ sáu, rồi sau đó lại đột nhiên phẫn nộ, thế như chẻ tre phóng tới tinh hạch Hỏa Linh tinh!

Bản thân Hỏa Linh tinh chính là một cái tinh cầu tập hợp hỏa hệ nguyên khí vô cùng táo bạo, tuy rằng nó là hành tinh, kỳ thật độ nóng cùng trình độ cuồng liệt bên trong căn bản không dưới hằng tinh, nhưng hiện tại Lâm Minh dùng tốc độ yêu nghiệt, đi qua Hỏa Ngục tầng thứ sáu, quả thực như là bay vút ở trên trời nắng ấm!

- Này...

- Nghịch thiên! Nghịch thiên!

- Lâm Minh không phải đã đến cực hạn sao? Vì cái gì đột nhiên bạo phát? Chẳng lẽ vừa rồi hắn che giấu thực lực?

Rất nhiều đệ tử căn bản không biết trên thân Lâm Minh đã xảy ra cái gì. Truyện Huyền Huyễn

- Không có khả năng... vừa rồi Lâm Minh hẳn là hoàn thành đột phá nào đó, thật là yêu nghiệt... sấm quan 18 tầng Hỏa Ngục, người khác đều dùng hết sức, có thể phát huy ra thành tích tốt nhất cũng đã cảm ơn trời đất, mà Lâm Minh, rồi lại có thể đột phá đúng lúc này, yêu nghiệt... yêu nghiệt...

Người nói chuyện là Bạch Đạo Hồng, hiện tại hắn hoàn toàn phục tùng đối với sư đệ này, qua tiếp vài năm hắn cũng phải rời khỏi Phượng Hoàng Điện, trở thành một gã Điện hộ pháp, đây đã là một lần Cổ Phượng thí luyện cuối cùng của hắn, hắn không nghĩ tới, lại có thể nhìn thấy một màn lưu lại sổ sách vạn năm của thượng cổ Phượng tộc trong một lần thí luyện.

- Đây là muốn một hơi xông phá tầng thứ bảy sao?

Lộ Tiểu Diên hít sâu một ngụm lãnh khí, thì thào tự nói, mà ở sau Lộ Tiểu Diên là Nhan Nguyệt Nhi, lúc này gương mặt xinh đẹp của Nhan Nguyệt Nhi hơi hơi trắng bệch, môi nhẹ nhàng run rẩy, nếu nói, trong tất cả võ giả ở đây, người có biến hóa tình cảnh kịch liệt nhất khi thấy kỳ tích phát sinh trên thân Lâm Minh, đó chính là Nhan Nguyệt Nhi.

Hôm nay, sẽ trở thành một ngày khắc sâu nhất trong cuộc đời Nhan Nguyệt Nhi, không thể quên mất!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1019: Hỏa ngục tầng 7, lĩnh vực của Thần!

Ầm ầm!

Lâm Minh khí thế không gì cản được, xông lên 5000 dặm tầng sáu!

Phượng tộc thượng cổ lấy 5000 dặm làm một cấp bậc, 5000 dặm độ sâu tầng sáu, dù là toàn Phượng tộc thượng cổ, 72 cung cộng thêm ba đại thị tộc, cũng tính cả tổng bộ, một hai ngàn năm cũng chỉ xuất hiện vài người có thể đếm trên ngón tay, lông phượng sừng lân!

Đó còn là khi thí luyện Cổ Phượng hoàn toàn kết thúc, còn mới tiến hành thí luyện Cổ Phượng được một nửa thì càng khó như lên trời!

Nhưng hiện giờ Lâm Minh xông qua 5000 dặm tầng sáu, thế tới không ngừng, vẫn phóng về phía hỏa ngục tầng thứ bảy!

Mọi người thấy vậy, đã trở nên chết lặng, tu vi Mệnh Vẫn tầng sáu xông vào hỏa ngục tầng thứ bảy, đây là hành động vĩ đại cỡ nào!

Phượng tộc thượng cổ đặt ra tiêu chuẩn gần như không thể hoàn thành, hiện giờ sắp bị Lâm Minh phá được!

Một khi hoàn thành xông qua hỏa ngục tầng thứ bảy, không có ai hoài nghi Lâm Minh còn có thể tiếp tục, hoàn thành Thiên Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận!

Nên biết, thực chiến mới là điểm mạnh của Lâm Minh, còn lĩnh ngộ pháp tắc lại là điểm yếu của hắn.

Điểm yếu cũng có thể tới hỏa ngục tầng thứ bảy, huống chi là điểm mạnh?

Có lẽ hiện giờ cách nói này không còn chính xác, Lâm Minh đã không còn điểm yếu.

Điểm yếu duy nhất có lẽ là tốc độ tu luyện, Lâm Minh 29 tuổi, tu vi chỉ mới Mệnh Vẫn tầng sáu, ở giữa những thiên tài cùng cấp trong lịch sử thì đã rơi xa đằng sau!

Tuy nhiên, nói vậy cũng không tuyệt đối, thiên tài không phải tu luyện càng nhanh càng tốt. Trong quá trình tu luyện mặc kệ mọi giá xông phá cảnh giới, vậy thì đương nhiên nhanh, nhưng sức chiến đấu chưa chắc mạnh, cơ sở chưa chắc ổn định.

Nếu trong quá trình tu luyện, lĩnh ngộ các loại pháp tắc, tìm hiểu đủ loại ý cảnh, đặc biệt còn muốn pháp thể song tu như Lâm Minh, vậy thì muốn nhanh cũng không nhanh nổi.

Nhưng điều này không thành vấn đề, người như Lâm Minh, một khi hoàn thành chín tầng Mệnh Vẫn, diện tích mây nguyên khí cực đại, sẽ tiếp nhận pháp tắc tẩy rửa, lần lượt xác minh với lĩnh ngộ của riêng Lâm Minh, thành tựu ngày sau không thể lường hết!

- Lâm Minh thật có thể thành công giành được tinh huyết Phượng Hoàng?

Tôn Bách Tinh xiết chặt tay, cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, hắn thật tình hy vọng Lâm Minh có thể một lần thành công, lưu lại mỹ danh vĩnh viễn trong sử sách!

Lúc này, trong lòng hắn có cảm ứng, xoay lại nhìn về phía Lung Phượng Cung, đã thấy Sở Hồng Vân sắc mặt tái nhợt ở giữa không trung, ngón tay run run.

Khoảng khắc Lâm Minh xông phá 5000 dặm tầng sáu ở tốc độ gấp 10 lần âm thanh, kiêu ngạo, tính kế của nàng bị đập nát vô tình. Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, tất cả những gì nàng làm đều thành trò cười.

Thậm chí có thể nói, đánh cược giữa nàng và Tôn Bách Tinh đã thành trò cười, tiền cược lần này là một Thực Nhật Thiên Đỉnh cấp linh khí cùng một giọt máu tim Phượng, hai thứ này đương nhiên quý giá, hơn nữa Thực Nhật Thiên Đỉnh có thể dẫn tới cường giả cảnh giới Thần Quân ra tay tranh giành, kéo lên mưa máu gió tanh, nhưng so với tinh huyết Phượng Hoàng thì kém xa.

Khi Lâm Minh ra tay can thiệp vào, đánh cược tinh huyết Phượng Hoàng, Thực Nhật Thiên Đỉnh đã mất đi ý nghĩa! Đây là chuyện trọng đại có thể ghi vào sử sách Phượng tộc thượng cổ, nó nhất định sẽ truyền lưu muôn đời, được người ta bàn luận say sưa, đề tài như thế nào phải Thực Nhật Thiên Đỉnh có thể gánh nổi?

Tầng thứ sáu - 8000 dặm!

Nhiệt độ nơi này đã gấp 360 lần dung nham, không gian cũng bị nung nóng vặn vẹo, hỏa nguyên khí quét qua càng thêm hung dữ. Từng luồn khí tốc độ cao gào thét, dù có ngọn núi lớn ngàn trượng bằng tinh thiết, bị dòng khí này đụng vào cũng sẽ hóa thành hơi nước!

Dù cho ý cảnh tầng ba của Lâm Minh đã hoàn thành dung hợp bước đầu, hơn nữa mặc kệ lấy ra một loại nào, Lâm Minh hiểu biết nó vượt xa các đệ tử nơi này. Nhưng hiện giờ ở trong môi trường này, tốc độ của Lâm Minh vẫn chậm lại.

Từ gấp mười vận tốc âm thanh xuống gấp năm vận tốc âm thanh, lại xuống gấp ba vận tốc âm thanh.

Giảm tốc độ, Lâm Minh gánh chịu áp lực yếu hơn, cũng giảm bớt tiêu hao năng lượng.

Kỳ thật đến độ sâu này, mặc kệ sức khôi phục của Lâm Minh có tốt mấy, cũng không thể nào chống nổi tiêu hao khủng bố. Hắn có thể luôn bảo trì tám thành thể lực, hoàn toàn là dựa vào ý cảnh Sang Sinh chuyển hoán nguyên khí lửa thu cho mình dùng.

Tầng sáu - 9000 dặm!

Tốc độ của Lâm Minh giảm xuống dưới vận tốc âm thanh, tránh được bức tường âm thanh, tiêu hao chân nguyên giảm cả khúc.

Hỏa ngục tầng thứ bảy, muốn xông qua khó hơn lên trời, hiện giờ xảy ra như kỳ tích trên người Lâm Minh, nhưng hắn đến bước này, đã khó mà nhấc chân!

Tất cả võ giả trên quảng trường đều ngừng thở, chờ đợi thời điểm lịch sử này. Mệnh Vẫn tầng sáu, 29 tuổi, đệ tử mới thí luyện một năm, xông qua hỏa ngục tầng thứ bảy!

Đến lúc này, đệ tử Phượng Minh Cung, dù cho Hỏa Viêm Quảng cũng đang cổ vũ cho Lâm Minh. Tuy rằng rất nhiều đệ tử Phượng Minh Cung ghen ghét Lâm Minh, nhưng khi thiên phú của Lâm Minh vượt quá xa bọn họ, chuyện đuổi theo trở thành không thể, loại ghen tỵ này sẽ phai nhạt. Ngược lại, Lâm Minh trưởng thành sẽ mang tới vinh quang cho Phượng Minh Cung, tương lai mọi người nói tới Lâm Minh, sẽ nói Lâm Minh đi ra từ Phượng Minh Cung!

Hơn nữa, ngày sau Lâm Minh trở thành nhân vật trọng yếu ở tổng bộ, cũng sẽ mang tới phúc ân cho Phượng Minh Cung. Phượng tộc thượng cổ 72 cung, không thể nào xử lý công bằng, luôn có phân cung được nhiều tài nguyên, còn có phân cung thì tài nguyên luôn phải giật gấu vá vai.

Tình huống như thế, Phượng Minh Cung sẽ không còn ai đi đui mù đắc tội Lâm Minh, cho dù là Cửu Dương chân nhân lấy thúng úp voi ở Phượng Minh Cung, lại đối địch với Lâm Minh, cũng sẽ không dám tùy ý đụng tới Lâm Minh nữa, bởi vì Lâm Minh đã nhất định thành nhân vật được tổng bộ chú ý.

9600 dặm, tốc độ của Lâm Minh giảm xuống phân nửa vận tốc âm thanh.

9800 dặm, cơ bắp toàn thân Lâm Minh phồng lên, gân xanh nổi lên trán.

9900 dặm, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh đã xuất hiện vết rạn nhỏ.

Nhưng không sao, dù có một chút gió rít hỏa nguyên khí tràn ra, vẫn có thể bị mầm non Tà Thần trấn áp, sau đó bị Lâm Minh hấp thu. Kinh mạch cứng cỏi của hắn, đủ chịu nổi lực đánh như thế.

50 dặm, 40 dặm, 30 dặm... 10 dặm... 1 dặm!

Ầm!

Tiếng nổ vang lên, 18 tầng hỏa ngục dài 18 vạn dặm bỗng khẽ run lên, Lâm Minh cứ thế xông qua không gian giới hạn tầng sáu tới tầng bảy, chính thức bước vào không gian tầng bảy!

Hỏa ngục tầng 7, lĩnh vực của Thần!

- Thành công rồi!

- Quá mạnh mẽ, không ngờ tới ta cũng có thể chứng kiến một lần lịch sử...

- Dù là đời này ta cũng không đạt đến cảnh giới đó, nhưng tốt xấu gì Lâm Minh cũng là đệ tử đi ra từ Phượng Minh Cung, ngày sau đi ra nói, cũng cảm thấy vẻ vang.

- Đúng thế, nói không chừng tổng bộ sẽ vì vậy mà chiếu cố trọng điểm Phượng Minh Cung chúng ta thêm nữa?

Các đệ tử Phượng Minh Cung vui mừng phấn khởi nói, nếu lúc này Lâm Minh đang ở đây, sẽ bị bọn họ xúm lại, sau đó tung lên cao.

Đây là vinh quang của Lâm Minh, cũng là vinh quang của Phượng Minh Cung!

- Thật là tầng bảy, xem ra giọt tinh huyết Phượng Hoàng sắp bị Lâm Minh lấy được, chỉ cần người này không ngã xuống, tương lai tất thành châu báu!

Kim Kiếm Tôn Sứ cảm khái.

- Đúng vậy, hơn nữa xuất thân như Lâm Minh có thể đi đến bước này, bản thân nó đã là kỳ tích, hắn nhất định có đại số mệnh, đại nghị lực cùng tâm chí không kém, người thường không thể sánh bằng. Người như vậy, vốn đã không dễ dàng ngã xuống, có lẽ Phượng tộc thượng cổ ta sẽ lại xuất hiện một nhân vật tuyệt đỉnh, tộc trưởng đại nhân tiền nhiệm, lúc ở Mệnh Vẫn kỳ cũng không bằng được Lâm Minh!

Hương Hồ Vương đưa ra đánh giá của mình.

Tộc trưởng Cổ Phượng tộc, chính là Thánh chủ Thần Vực, một vị Thánh chủ đặt ở bất kỳ một giới nào ở Thần Vực cũng là nhân vật tuyệt đỉnh xưng bá một phương. Tuy nhiên, như vậy cũng không phải nói tương lai Lâm Minh nhất định thành Thánh chủ, dù sao tương lai có rất nhiều yếu tố không xác định.

Đương nhiệm tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ, lúc ở Mệnh Vẫn kỳ không so bằng Lâm Minh, nhưng người này có được đại cơ duyên ở Thần Hải kỳ, Thần Biến kỳ, Thần Quân kỳ, những điều này đều nằm trong cân nhắc.

Lâm Minh muốn thành Thánh chủ, phải bảo trì ưu thế dẫn đầu của hắn ở Mệnh Vẫn kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân Phượng tộc thượng cổ không muốn đầu tư tinh huyết Phượng Hoàng trên người võ giả Mệnh Vẫn kỳ, dù sao tương lai có quá nhiều yếu tố không xác định. Một thiên tài cho dù không ngã xuống, tương lai cũng có thể đột nhiên phai mờ khỏi ánh mắt mọi người, thiên tài cần có số mệnh cùng cơ duyên nâng đỡ.

Lúc này, Lâm Minh vẫn chưa kết thúc thí luyện, hắn lần đầu vào hỏa ngục tầng thứ bảy, không gian thần bí được gọi là lĩnh vực của Thần!

Nơi này là vùng cấm của võ giả Mệnh Vẫn kỳ!

Hỏa ngục tầng thứ bảy, đã không còn gió rít hỏa nguyên khí, lại biến thành những mảng ánh sáng đỏ!

Những hào quang này mờ mờ ảo ảo, bao phủ ngập trời, sắc màu tươi sáng như tiên cảnh nhân gian. Nhưng nếu là võ giả không lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ, bị hào quang này nhập vào người sẽ lập tức bốc hơi khỏi nhân gian, không còn sót một chút tro bụi!

Lúc này Lâm Minh xông vào hỏa ngục tầng thứ bảy vốn đã gần tới cực hạn, đột nhiên bị hào quang này tấn công, chân nguyên hộ thể của hắn bắt đầu vỡ vụn diện rộng!

Từng đạo hào quang xông vào người, kinh mạch của Lâm Minh bắt đầu xuất hiện tổn thương!

Lâm Minh tập trung toàn bộ ý chí vào mầm non Tà Thần, chống đỡ hào quang tấn công. Nhưng hắn vẫn có xu thế không chống đỡ nổi, da thịt bắt đầu tổn thương, làn da rạn nứt, thịt khét đen, cơ thể cháy xèo xèo!

Trạng thái của Lâm Minh lúc này cực kỳ không ổn, trong người chỉ còn sáu thành chân nguyên, hơn nữa tốc độ tiêu hao cực nhanh.

Tuy nhiên Lâm Minh vẫn cắn răng kiên trì, tác dụng của 18 tầng hỏa ngục vốn không phải dùng để làm cửa thử thách đệ tử, bản thân nó là chỗ thí luyện. Trong thí luyện 18 tầng hỏa ngục, càng đến cực hạn, thời gian kiên trì càng lâu, thu hoạch cũng càng lớn.

Hiện tại Lâm Minh vừa bắt đầu dung hợp ba tầng đầu ý cảnh hệ hỏa, chính là lúc lĩnh ngộ pháp tắc bùng nổ. Thường nói rèn sắt còn nóng, lúc này dùng 18 tầng hỏa ngục rèn luyện pháp tắc của mình là không gì tốt hơn. Nếu qua hồi lâu, hiệu quả sẽ kém đi nhiều, phải đi vòng vèo hơn.

Lâm Minh cắn răng, dẫn những hào quang đỏ vào trong gân da xương cốt, mặc kệ cho hào quang thiêu đốt cốt văn pháp tắc trên xương cốt!

Xèo xèo xèo!

Gân da bị thiêu cháy, xương cốt trắng như ngọc cũng bị cháy đen, dầu mỡ trong xương cốt cũng bị tinh luyện ra, dẫn lửa nhập thể, dùng thiêu cháy xương cốt của mình, đau đớn như thế, nhưng Lâm Minh vẫn cắn răng chịu đựng!

Chương 1020: Mệnh Vẫn tầng bảy

Máu không ngừng chảy ra từ những vết nứt trên da, bị ngọn lửa nướng cháy đen, bóc ra như vỏ cây khô, đúng thật là lột da đau đớn, xương cốt cơ bắp cùng bị thiêu đốt, lại thêm liên tục lột da! Khó có thể tưởng tượng loại đau đớn này, nếu ý chí không vững vàng, đau đớn sẽ phá hủy tinh thần chi hải!

Người phàm dưới tình huống này, chỉ vài giây là sẽ nổi điên, dù cho võ giả, trực tiếp đặt thân thể vào trong ngọn lửa nóng gấp mấy trăm lần dung nham, cũng sẽ khó chịu đựng nổi!

Nhưng mà, tu luyện trong 18 tầng hỏa ngục là một bộ phận cực kỳ trọng yếu, dùng gió rít trong hỏa ngục nghiền ép lực lượng cực hạn của võ giả, dưới tình huống cực đoan này, tìm hiểu pháp tắc hệ hỏa, sẽ lĩnh ngộ pháp tắc càng sâu.

Thời gian kiên trì càng dài, chỗ tốt sẽ càng lớn!

Ở trước Hỏa Linh Kính, Hương Hồ Vương tận mắt thấy từng cốt văn pháp tắc bị ngọn lửa thiêu đốt hòa tan vào cốt tủy của Lâm Minh, chân chính dung hợp làm một với Lâm Minh!

Lĩnh ngộ pháp tắc có mấy giai đoạn, gia đoạn đầu là dùng đầu óc ghi nhớ lý giải, ghi nhớ như vậy một là dễ quên, hai là khi sử dụng phải qua đầu óc suy ngẫm, phản ứng chậm nửa nhịp. Trong chiến đấu kịch liệt, phản ứng chậm một chút thì kết quả sẽ là chí mạng.

Về phần giai đoạn hai, chính là thân thể ghi nhớ. Dùng thân thể ghi nhớ pháp tắc, cả đời cũng không quên, hơn nữa khi sử dụng sẽ hình thành phản xa, tự nhiên mà thành.

Giai đoạn ba, chính là giai đoạn như Lâm Minh hiện giờ, dùng xương cốt, cốt tủy để ghi nhớ, khắc ghi pháp tắc sâu vào cốt tủy, thiêu đốt dung nhập vào cốt tủy, trở thành một phần thân thể.

Từ nay về sau, thân thể của chính là pháp tắc, pháp tắc chính là thân thể, không phân biệt lẫn nhau!

Người như thế, thân thể chính là đá khắc vật tổ, giết hắn, rút ra xương cốt có thể dùng làm đá khắc tìm hiểu, mỗi một phần thân thể hắn đều là vật báu vô giá.

Đạt tới giai đoạn này, có thể nói ra pháp theo, thân động pháp động, bởi vì thân thể ngươi đã là pháp tắc, mỗi một hành động đều ẩn chứa đạo lý pháp tắc, đương nhiên dễ dàng dẫn theo pháp tắc thiên địa!

Tiếng vang nhỏ như hoa rơi vào nước, ở cạnh Lâm Minh, nguyên khí hệ hỏa ngưng tụ thành những thực thể có linh tính, có trùng lửa, chim lửa, thú lửa, thậm chí có hỏa nguyên khí ngưng tụ thành loài người, yêu tinh, bái lạy Lâm Minh. Ở dưới chân Lâm Minh, từng đóa hoa sen không ngừng bừng nở, héo tàn, mỗi một đóa nở ra kéo dài mấy chục hơi thở. Dần dần, dưới chân Lâm Minh nở đầy hoa sen.

Bộ Bộ Sinh Liên!

Đây là dị tượng pháp tắc hệ hỏa, Nhan Nguyệt Nhi cũng có, hiện giờ Lâm Minh cũng lĩnh ngộ!

Không ai cảm thấy kỳ quái, Lâm Minh vừa xông phá tầng thứ bảy hỏa ngục, nếu không lĩnh ngộ được dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên, vậy mới là kỳ quái!

Hiện giờ Lâm Minh đạt được thành tựu, đã không cần dị tượng Bộ Bộ Sinh Liên chứng minh.

Thời gian trôi qua từng giây, 30 phút nhanh chóng trôi qua, dù là ở cạnh Lâm Minh có dị tượng hệ hỏa liên tục rất đẹp mắt, nhưng đám người Hương Hồ Vương lại biết Lâm Minh ở bên trong phải chịu đau đớn cực lớn!

Dùng thân thể chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt nóng mấy trăm lần dung nham, đau đớn như thế mà phải chịu suốt 30 phút, chỉ ngẫm thôi mà da đầu tê dại!

- Cũng như Phượng Hoàng Niết Bàn, Lâm Minh đang hoàn thành quá trình thoát thai hoán cốt, khảo hạch lần này cũng là cơ duyên thí luyện to lớn với bản thân. Thông qua thí luyện lần này, cảnh giới pháp tắc của Lâm Minh sẽ tăng lên đến mức khó tin, về sau sẽ không còn ai dám nói Lâm Minh chỉ là thực chiến xuất chúng, lĩnh ngộ pháp tắc không đủ. Lĩnh ngộ pháp tắc, từ nay về sau sẽ trở thành ưu thế của Lâm Minh! Mà thực tế, đến lúc này, có lẽ Lâm Minh không còn nhược điểm!

Hương Hồ Vương sắc mặt trịnh trọng nói.

Lâm Minh hiện giờ, nói năng lượng trong người, chân nguyên của hắn thâm hậu, căn cơ chắc chắn; Nói lĩnh ngộ pháp tắc, ba tầng ý cảnh hệ hỏa dung hợp, pháp tắc xâm nhập cốt tủy; Nói võ kỹ công pháp, hắn có được hai loại Thần Võ vô thượng, đồng thời đã mò mẫm tới con đường tự sáng tạo võ kỹ; Nói tốc độ thân pháp, hắn có được pháp tắc Lôi đình ý cảnh cực nhanh, đồng thời có Kinh Môn phụ trợ; Nói lực phòng ngự, hắn pháp thể song tu, thân thể trải qua rèn luyện; Nói lực ý chí, hắn có chiến linh Hoàng Kim, lại còn mang theo thuộc tính Hồng mông...

Thực lực của Lâm Minh, dần tới gần hoàn mỹ!

- Hả? Đó là....

Ánh mắt Kim Kiếm Tôn Sứ bỗng sáng lên, kêu to. Hắn phát hiện sau khi vô số hào quang năng lượng ở hỏa ngục tầng thứ bảy chảy vào người Lâm Minh, liên tục đột phá sức chịu đựng cực hạn, thân thể Lâm Minh bắt đầu xuất hiện xu thế chiết xuất. Đây là vì hào quang hỏa ngục tầng 7 dẫn động năng lượng trong người Lâm Minh, muốn phá tan thân thểhn!

Đây là dấu hiệu báo trước độ Mệnh Vẫn tiếp theo!

Kỳ thật, Lâm Minh bế quan trong Tháp vật tổ,đã mấy lần sớm đến điểm giới hạn đột phá Mệnh Vẫn tầng bảy, chỉ là thời cơ chưa chín mùi, luôn bị Lâm Minh đè xuống. Nhưng bây giờ trải qua hà quang đỏ ở hỏa ngục tầng thứ bảy dẫn động, năng lượng no căng trong người Lâm Minh thật sự không thể đè nén được nữa!

Không đè xuống được, vậy phải bộc phát ra!

- Ồ? Lúc này Lâm Minh lại đột phá Mệnh Vẫn?

- Quả thật, lực lượng đã tích tụ trong cơ thể hắn đến cực hạn, lần đột phá hỏa ngục dừng lại đây, cho Lâm Minh vượt qua Mệnh Vẫn trước rồi nói sau.

Lâm Minh tiến vào hỏa ngục tầng thứ bảy, đã đạt tới tiêu chuẩn lấy được tinh huyết Phượng Hoàng, cùng lúc đó bản thân Lâm Minh quả thật đã tới cực hạn, không thể xâm nhập sâu thêm, hoàn toàn không cần tiếp tục xông qua cửa nữa, hiện giờ độ Mệnh Vẫn tầng bảy mới là mấu chốt.

- Mời Xích Hoàng tiền bối ra tay đưa Lâm Minh trở về!

Lúc này, Giám sát Hắc Mộc trấn thủ Hỏa Linh tinh lên tiếng. Thiên tài như Lâm Minh, hắn độ Mệnh Vẫn trong Hỏa Linh tinh tuyệt đối không thể xảy ra sơ xuất, bằng không hắn thật không thể gánh vác nổi, Lâm Minh là nhân vật tương lai có hy vọng lớn trở thành tộc trưởng.

- Không cần thiết, ở ngay trong hỏa ngục tầng thứ bảy là được. Sau khi độ Mệnh Vẫn, ta sẽ đưa Lâm Minh về. Kim Kiếm tiểu tử, Hương Hồ cô nương, không phải các ngươi từng hứa cho Lâm Minh một ít bảo bối hay sao? Đều lấy ra đây! Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, là thời điểm tốt nhất dung hợp huyết mạch Phượng Hoàng, còn có Hắc Mộc tiểu tử, Lâm Minh vượt qua hỏa ngục tầng thứ bảy, riêng nó đã được thưởng rất nhiều. Từ tầng ba trở xuống, 5000 dặm thưởng một lần, bổn hoàng làm chủ thay Lâm Minh, cái gì Thánh khí, nguồn lửa đều không cần, đều đổi thành huyết mạch Phượng Hoàng ngang giá. Đừng keo kiệt, lấy hết ra đây!

- Ha ha ha! Được! Nếu Xích Hoàng tiền bối nói như vậy, chúng ta tự nhiên sẽ không keo kiệt!

Kim Kiếm Tôn Sứ cười ha hả.

- Trước đó ta đã nói, chỉ cần Lâm Minh hoàn thành Lục Bách Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận, ta sẽ ban cho hắn một món áo giáp gần tới Thánh khí thông thiên, hiện tại xem ra không lấy thứ này ra được, ta đưa ra 5 giọt máu tim Phượng!

Kim Kiếm Tôn Sứ là đoàn trưởng đoàn chấp pháp, phê chuẩn 5 giọt máu tim Phượng tự nhiên không thành vấn đề.

- Hương Hồ Vương, tới phiên ngươi đó! Ngươi là đại quản gia Phượng tộc chúng ta, không thể keo kiệt được chứ!

Kim Kiếm Tôn Sứ cười nhìn về phía Hương Hồ Vương, trước đó Hương Hồ Vương có nói, nếu Lâm Minh hoàn thành Lục Bách Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận, sẽ bản thưởng 3 giọt máu tim Phượng, tuy nhiên hiện tại chỉ lấy ra mấy thứ này thì không thấm vào đâu.

- Hì hì hì!

Hương Hồ Vương cười duyên.

- Hương Hồ ta coi như đại biểu bộ nội vụ, phụ trách điều phối tài nguyên Phượng tộc thượng cổ. Tuy rằng ta không phê chuẩn được những tài nguyên cấp cao, nhưng vẫn có quyền điều hành tài nguyên bình thường, ngay cả Kim Kiếm ngươi cũng đưa ra 5 giọt máu tim Phượng, đương nhiên ta không thể kém. Ta đưa ra 2 giọt máu tủy Phượng, thứ này dù là ta phê chuẩn cũng phải thông qua trình tự, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt, ngày sau bù lại thủ tục, hẳn là không có vấn đề.

1 giọt máu tủy Phượng giá trị xấp xỉ 10 giọt máu tim Phượng, nếu là đối với võ giả huyết mạch nồng đậm, 1 giọt máu tủy Phượng sinh ra hiệu quả còn tốt hơn 10 giọt máu tim Phượng. Hương Hồ Vương một lần lấy ra ngang với 20 giọt máu tim Phượng! Nếu đổi thành máu Phượng Linh, tức là 1000 giọt!

Lúc trước Hỏa Viêm Quảng đưa ra 20 giọt máu Phượng Linh đặt cược với Lâm Minh đã dẫn tới chấn động trong Phượng Minh Cung, có thể thấy được giá trị 2 giọt máu tủy Phượng mà Hương Hồ Vương đưa ra, hoàn toàn có thể khiến cường giả cảnh giới Thần Quân bình thường táng gia bại sản! Về điểm này, ngẫm lại nội dung đánh cược giữa Sở Hồng Vân cùng Tôn Bách Tinh cũng đoán được, tài phú của trưởng lão 72 phân Phượng tộc thượng cổ quả thật không thể so sánh với sứ giả đại thần tổng bộ, một bên là địa chủ ở nông thôn, một bên là quý tộc kinh thành.

Tiếp theo, còn có Hắc Mộc. Hắc Mộc là người giám sát Hỏa Linh tinh, trực tiếp nắm giữ tổng bộ ban thưởng ở Hỏa Linh tinh!

Hắc Mộc không nói gì, chỉ vung tay lên, ba bình ngọc bay ra, nhưng không nói bên trong là gì. Nhưng căn cứ quy định của Phượng tộc thượng cổ, bắt đầu từ vượt qua hỏa ngục tầng thứ ba, sẽ có thưởng cho, đi sâu 5000 dặm sẽ thưởng một lần. Đến tầng sáu tầng bảy, phần thưởng sẽ làm người ta điên cuồng, giá trị phần thưởng này tuyệt đối vượt qua 2 giọt máu tủy Phượng mà Hương Hồ Vương đưa ra!

- Này! Hắc Mộc, ngươi đưa ra gì đó?

Kim Kiếm Tôn Sứ liếm môi hỏi.

- 1200 giọt máu Cổ Phượng bình thường, 600 giọt máu Phượng Linh, 10 giọt máu tim Phượng, 1 giọt máu tủy Phượng,1 giọt máu mào Phượng! Trong đó máu tủy Phượng cùng máu mào Phượng là toàn bộ phần thưởng tổng bộ đặt ở chỗ ta, ta cũng không ngờ thí luyện lần này sẽ xuất hiện tình huống như thế, vốn cứ tưởng sẽ không dùng tới.

Hắc Mộc bâng quơ nói, còn Kim Kiếm Tôn Sứ nghe mà líu lưỡi. Máu mào Phượng là thứ gần với tinh huyết trên người Phượng Hoàng, giá trị còn cao hơn máu tủy Phượng một chút. 1 giọt máu mào Phượng ngang với hai ba giọt máu tủy Phượng.

Không chỉ thế, Hắc Mộc lấy ra phần thưởng máu Phượng là có trình tự, cao thấp đều có, đừng tưởng rằng có máu mào Phượng, máu tủy Phượng phẩm cấp cao, vậy thì máu Cổ Phượng, máu Phượng Linh cấp thấp sẽ vô dụng.

Kỳ thật hoàn toàn ngược lại, bởi vì huyết mạch Phượng Hoàng trong người Lâm Minh còn mỏng manh, nếu dùng một ít máu Phượng Linh cải tạo thoáng tăng lên phẩm chất huyết mạch, lại dùng máu mào Phượng, máu tủy Phượng quý giá cải tạo, hiệu quả mới là tốt nhất!

Máu mào Phượng, máu tủy Phượng đối với thiên tài Phượng tộc thượng cổ đều là dùng để vẽ rồng điểm mắt. Điều kiện kiên quyết để vẽ rồng điểm mắt là phải có rồng, không có rồng, cũng không có chỗ nào để điểm mắt. Cho nên Lâm Minh muốn tiếp thu máu mào Phượng, máu tủy Phượng, đầu tiên thân thể phải cấu tạo đủ nền móng huyết mạch Phượng Hoàng, vẽ cho ra "rồng", bằng không chỉ là lãng phí.

Chương 1021: Vạn hỏa triều dương

Ba đại cao thủ đưa ra thật nhiều tinh huyết trôi nổi trên không, những tinh huyết này sẽ thừa lúc Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, thân thể chiết xuất hoàn toàn, dung nhập vào huyết mạch của Lâm Minh, dung hợp hoàn toàn.

Cải tạo huyết mạch là quá trình tiến hành tuần tự, thông qua lần dung hợp này, có thể xây dựng nền tảng huyết mạch thật tốt cho Lâm Minh, tạo ra cơ sở cho tương lai chịu đựng tinh huyết Phượng Hoàng tẩy rửa.

Lúc này, Tôn Bách Tinh ở bên phía Phượng Minh Cung thấy thế, chợt nhớ tới, hắn quay sang nhìn Sở Hồng Vân, mỉm cười nói:

- Sở tiên tử, ta còn nhớ lần đánh cược này cô còn thiếu lão phu một giọt máu tim Phượng, giọt máu tim Phượng này vốn là lão phu định cho Lâm Minh, hiện giờ Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, đang cần dung hợp huyết mạch, không bằng cô cũng lấy ra đi.

Lời nói của Tôn Bách Tinh, rơi vào tai Sở Hồng Vân tựa như mũi gai nhọn!

Thân thể Sở Hồng Vân chấn động, sắc mặt hết sức khó coi, kỳ thật nàng định thanh toán đánh cược với Tôn Bách Tinh là một năm sau, hiện giờ thời gian còn sớm. Nhưng dù chưa đến lúc, dù cho Sở Hồng Vân ngàn vạn lần không muốn thừa nhận, nàng cũng biết hy vọng Nhan Nguyệt Nhi đuổi kịp Lâm Minh đã xa vời vô hạn.

Lần đánh cược này, nàng thua hoàn toàn, không đơn giản là thua một phần Hàn Sương Tiên Nhị cùng 1 giọt máu tim Phượng, còn thua mất thể diện.

Nhưng hiện giờ ở trước mắt bao người, bảo nàng lấy ra tiền cược thua cuộc, nàng lại không bỏ được thể diện.

- Tôn Bách Tinh, thời gian đánh cược giữa chúng ta còn chưa tới, ngươi gấp cái gì!

- Hắc hắc, ta biết, tuy nhiên ta nghĩ kết cục cũng đã rõ ràng rồi chứ.

Tôn Bách Tinh cũng không phải người hiền lành gì, trước đó bị Sở Hồng Vân khi dễ đến không ngẩng đầu lên được, trong lòng đã sớm tích đầy lửa, bây giờ đến lúc Sở Hồng Vân té ngã, hắn sao không đi lên đạp thêm?

- Nếu cô cho rằng một năm sau Nhan Nguyệt Nhi còn có thể đuổi kịp, vậy ta chờ. Bây giờ cô đưa máu tim Phượng ra đây, nếu một năm sau Nhan Nguyệt Nhi vượt ngược Lâm Minh, ta bồi thường cho cô 10 giọt! Vậy cũng được chứ!

Sở Hồng Vân đỏ hồng cả mặt, trước mắt bao người, Tôn Bách Tinh nói tới cỡ này, nàng đã không thể từ chối, bằng không có hiềm nghi quỵt nợ.

Nàng đè nén khuất nhục trong lòng, trầm giọng nói:. harry potter fanfic

- Hiện giờ ta không có máu tim Phượng!

Sở Hồng Vân thật không phải không lấy ra được máu tim Phượng, chẳng qua nàng không giống các sứ giả tổng bộ Kim Kiếm Tôn Sứ, Hương Hồ Vương, những người đó sẽ mang theo máu tim Phượng tùy thân để ban thưởng, còn Sở Hồng Vân có máu tim Phượng đã sớm tự mình dùng, làm sao có thể luôn mang theo người.

- Không sao, cô có thể mượn Nhan Nguyệt Nhi. Ta còn nhớ, Nhan Nguyệt Nhi đột phá 5000 dặm tầng năm hỏa ngục, cũng được thưởng máu tim Phượng.

Tôn Bách Tinh đắc ý không bỏ qua.

Cho tới giờ Sở Hồng Vân chưa từng chịu nhục như thế, bảo nàng đi mượn phần thưởng của hậu bối để trả tiền cược của mình, điều này đúng là cực kỳ sỉ nhục.

- Cô cô, đừng nói nữa, quả thật chúng ta đã thua.

Nhan Nguyệt Nhi cắn môi khẽ nói, nàng quét qua Tu Di Giới, ném ra hộp ngọc, đây là máu tim Phượng mà nàng giành được trước đó.

Tôn Bách Tinh cười nhận lấy hộp ngọc, ngón tay búng ra, đưa 1 giọt máu tim Phượng lên không. Tuy rằng lần này Lâm Minh độ Mệnh Vẫn liên quan đến huyết mạch Phượng Hoàng có tổng cộng bảy tám mươi giọt máu tim Phượng, nhưng mỗi một giọt máu tim Phượng đều cực kỳ quý giá, có thể thêm một giọt là tăng thêm một phần chỗ tốt.

- Xích Hoàng tiền bối, được rồi.

Hắc Mộc nói.

- Ha ha! Tốt! Lực huyết mạch xa xỉ, ngay cả thiên tài đỉnh cao xuất thân đại gia tộc Phượng tộc thượng cổ cũng chưa chắc có được nhiều lực huyết mạch như thế, dùng những lực huyết mạch này là đủ tạo nền tảng cho Lâm Minh rồi, ta tin tưởng Lâm Minh cũng sẽ ghi nhớ ân đức lần này của các người!

Xích Hoàng cười lớn, trong hỏa ngục bùng lên hào quang đỏ, như chiếc roi quấn lấy những huyết mạch Phượng Hoàng này, trực tiếp kéo vào 18 tầng hỏa ngục.

Từ mặt đất đến hỏa ngục tầng thứ bảy chỗ Lâm Minh, khoảng cách ước chừng 6 vạn dặm, nhưng dưới thần thông của Xích Hoàng tiến hành dịch chuyển không gian, chỉ thoáng cái là đến.

- Bắt đầu đi!

Xích Hoàng nói xong, không gian tầng thứ bảy hỏa ngục xảy ra vặn vẹo, rất nhiều nguyên khí hệ hỏa ngưng tụ, cuối cùng tạo thành hình tượng nam nhân mặt mũi dữ tợn. Mặt của nam nhân này như sư tử, hắn là khí 18 tầng hỏa ngục - Xích Hoàng.

Xích Hoàng đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, mọi người cũng không biết tu vi của của nó cao bao nhiêu,nhưng chỉ riêng việc Xích Hoàng có thể phân tâm ngàn vạn, trông nom an toàn của mỗi một người thí luyện tiến vào hỏa ngục là có thể nhìn ra một chút, nó tuyệt đối là lão yêu quái sâu không lường được.

Xích Hoàng vừa xuất hiện, hỏa nguyên khí trong tầng thứ bảy hỏa ngục như binh sĩ gặp được tướng quân, toàn bộ kính cẩn nghe theo. Mặc kệ Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc hệ hỏa như thế nào, lực khống chế nguyên khí hỏa trong hỏa ngục cũng không bằng 1% Xích Hoàng, bởi vì Xích Hoàng là chủ nhân chân chính của hỏa ngục!

Xích Hoàng đẩy tay ra, trong lòng bàn tay toát ra rất nhiều lực ngọn lửa. Lúc trước Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng sáu, là được Phượng tiên tử trợ giúp, mượn dùng Niết Bàn Thánh Hỏa thành công.

Nhưng hiện tại, lực ngọn lửa trong tay Xích Hoàng hoàn toàn khác, đây không chỉ là một nguồn lửa, mà là ngàn vạn loại lực ngọn lửa ngưng tụ, bao hàm đủ loại!

18 tầng hỏa ngục là một món linh khí hệ hỏa, mỗi một tầng của nó đều có một thậm chí hai nguồn lửa tọa trấn, hơn nữa đẳng cấp các nguồn lửa này còn không tầm thường.

Sáu tầng đầu 18 tầng hỏa ngục, mỗi một tầng đều có một nguồn lửa, sáu tầng giữa thì có 2 nguồn lửa, sáu tầng cuối cùng đều là 3 nguồn lửa, tổng cộng 36 nguồn lửa!

Ngoài nguồn lửa ra, trong 18 tầng hỏa ngục còn có rất nhiều hỏa tinh, mỗi một tầng đều có trăm ngàn hỏa tinh, đẳng cấp cao thấp, 18 tầng cộng lại là 9999 hỏa tinh!

Những hỏa tinh, nguồn lửa này đều là Hỏa Linh tinh ngưng tụ ra trong hàng tỷ năm, một hành tinh từ hỏa nguyên khí ngưng tụ thành, lại tồn tại lâu như vậy, có thể tưởng tượng được số hỏa tinh và nguồn lửa sinh ra ở đó! Mà những hỏa tinh, nguồn lửa này đều tập hợp trong 18 tầng hỏa ngục!

18 tầng hỏa ngục, chính là siêu cấp Linh khí với vạn hỏa tinh là binh, 36 nguồn lửa làm tướng, Xích Hoàng là soái!

Hiện tại xung quanh Xích Hoàng là lực ngọn lửa từ các tầng hỏa ngục bay tới, mỗi một đoàn lửa đều là Xích Hoàng rút ra từ hỏa tinh, nguồn lửa.

9999 hỏa tinh, 36 nguồn lửa, mỗi cái đều rút ra một tia lực ngọn lửa!

Những lực ngọn lửa dung hợp một chỗ, hình thành mặt trời chói mắt, bay giữa hai tay Xích Hoàng.

- Vạn Hỏa Triều Dương!

Xích Hoàng trực tiếp đánh đoàn ngọn lửa này vào người Lâm Minh!

Ầm!

Cho dù thân tể Lâm Minh có mạnh mẽ cỡ nào, kinh mạch cứng cỏi hơn nữa, mầm non Tà Thần có thể hấp thu lực ngọn lửa mạnh hơn, cũng không chịu nổi đánh vào như thế. Thân thể Lâm Minh nháy mắt bắt đầu chiết xuất, làn da, cơ thể, kinh mạch, mạch máu, gân da, nội tạng, xương cốt, cốt tủy, đầu đều bùng nổ! Hóa thành những hạt máu thịt tinh khiết, nhỏ bé nhất, bay trong không gian xung quanh.

Quá trình độ Mệnh Vẫn cực kỳ nguy hiểm, không cho phép một chút quấy rối. Độ Mệnh Vẫn trong hỏa ngục hung bạo này là chuyện không thể tưởng tượng. Nhưng có Xích Hoàng ở đây, tất cả đều thành có thể, hơn nữa không chỉ vậy, Xích Hoàng còn có thể triệu tập đủ lực ngọn lửa hỗ trợ Lâm Minh rèn luyện thân thể.

Nháy mắt thân thể Lâm Minh chiết xuất hoàn toàn, tinh thần chi hải của hắn cũng bị xé rách, loại cảm giác này như búa tạ trăm vạn cân nện lên đầu, tiếp theo là cơn đau đầu dữ dội làm Lâm Minh cảm giác linh hồn của mình đang bị năng lượng phân giải!

Chín tầng Mệnh Vẫn, là rèn luyện tinh khí thần của võ giả, ba tầng đầu là tinh, ba tầng giữa là khí, ba tầng sau là thần. Cái gọi là "thần"chính là chỉ linh hồn, tầng bảy Mệnh Vẫn chính là bắt đầu trùng ngưng linh hồn!

Bất kể tu luyện công pháp nào, chỉ cần liên quan tới linh hồn đều sẽ hết sức nguy hiểm!

"Đây chính là Mệnh Vẫn tầng bảy, phá hồn trùng ngưng!"

Tuy rằng Lâm Minh cảm giác linh hồn của mình đang phân giải, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng.

Lúc này, bên tai hắn truyền đến tiếng nói mờ ảo của Xích Hoàng, âm thanh mơ hồ xa xôi như truyền từ thiên giới.

- Lâm Minh! Mau cố thủ tâm thần, dùng ý chỉ của ngươi làm cơ sổ, đánh tan linh hồn, linh hồn càng vỡ vụn hoàn toàn, sẽ được thanh tẩy càng nhiều, chỗ tốt cho đột phá cảnh giới ngày sau cũng càng lớn! Nhưng nhớ không thể để lạc mình, toái hồn trùng ngưng có phiêu lưu lớn, nếu hồn phách vỡ vụn quá triệt để, ngay cả ý thức cũng mơ hồ, vậy ngươi có thể đánh mất dấu ấn tinh thần, vĩnh viễn bị lạc trong mê cung linh hồn thác loạn, sẽ không trở về được nữa! Ngươi có được chiến linh Hoàng Kim, đây là chỗ dựa lớn nhất của ngươi, trình độ vỡ vụn linh hồn phải do ngươi tự nắm chắc!

Võ giả độ ba tầng Mệnh Vẫn "Thần", thân thể, đan điền, linh hồn, toàn bộ sụp đổ, nhưng vẫn còn có một thứ không bị hủy diệt, đó chính là ý chí!

Ý chí là thứ cứng cỏi nhất trong thân thể võ giả, cường giả cảnh giới Thần Biến khi chết, mấy ngàn năm là thân thể hư thối, nhưng ý chí trải qua mấy trăm ngàn năm vẫn ngưng tụ không tan.

Khi độ ba tầng sau Mệnh Vẫn, linh hồn tán mà ý chí không tan, khi linh hồn vỡ vụn bay trong hư không vô tận, ý chí chính là ngọn đèn hải đăng. Chỉ cần ý chí bất diệt, linh hồn có thể tái tạo.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, tiếng oong kéo dài vang lên, chiến linh Hoàng Kim che giấu trong tinh thần chi hải vỡ nát bay ra, hào quang vàng nhạt lấp lánh khắp không gian hỏa ngục, hình chiếu thế giới ý chí chân thật bao phủ mảnh nhỏ linh hồn của Lâm Minh.

Ở trong mảnh không gian này, Lâm Minh không chút cố kỵ đánh nát linh hồn của mình!

Lúc trước Lâm Minh tìm hiểu cấu thành vạn vật trong Không Gian Hỗn Độn, đã biết linh hồn không giống thân thể. Thân thể cấu tạo từ âm dương nhị khí, là những hạt tạo thành vật thật. Còn linh hồn là năng lượng, là tràng năng cùng loại lực trường, khi những lực trường bị cố định trong một khu vực, sẽ hình thành linh hồn.

Hiện tại Lâm Minh dùng ý chí giam cầm tràng năng này, phân giải nó thành sóng linh hồn cơ sở nhất, sau đó chịu năng lượng cùng pháp tắc rèn luyện, hoàn thành Mệnh Vẫn tầng bảy của mình!

Chương 1022: Dị tượng Thất Vẫn

Quá trình Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, thông qua Hỏa Linh Kính thể hiện trên quảng trường Tháp vật tổ, chỉ là hình chiếu thế giới ý chí cùng Vạn Hỏa Triều Dương chói mắt, không thể thấy rõ trên người Lâm Minh hiện đang xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, những cao thủ đỉnh cấp như Hắc Mộc, Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sứ có thể cảm nhận đại khái.

Ở trong hình chiếu thế giới ý chí, lấy chiến linh Hoàng Kim của Lâm Minh làm trung tâm, vô số mảnh nhỏ linh hồn đang không ngừng phân giải, mảnh vỡ lớn cỡ vỏ trứng, xuống cỡ hạt gạo, sau đó nhỏ như hạt bụi...

Hương Hồ Vương cảm giác tất cả, cảm khái:

- Ở phương diện chiến linh, Lâm Minh có thể gọi là thiên tài có một không hai Thần Vực, điểm này quả thật cho hắn chiếm ưu thế lớn. Hắn mở ra Khai Môn, thậm chí hiện tại độ Mệnh Vẫn tầng bảy cũng vượt xa thiên tài bình thường...

Chiến linh là chỉ tiêu rất trọng yếu trong cân nhắc thiên phú võ giả, tự nhiên có ý nghĩa không bình thường!

- Có khi Lâm Minh hoàn toàn tan vỡ linh hồn, hắn độ một lần Mệnh Vẫn, ngang với thiên tài bình thường độ hai lần, sau này độ ba tầng Mệnh Vẫn, không biết cường độ linh hồn của Lâm Minh sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Linh hồn lực, là cơ sở gánh chịu hết thảy pháp tắc, võ ý, cũng là cơ sở khống chế chân nguyên. Cường độ linh hồn không đủ, thành tựu tương lai của võ giả bị hạn chế cứng, đây cũng là nguyên nhân cường giả Bát Vẫn rất khó đạt tới cảnh giới Thần Quân.

Tóm lại, thiên phú của võ giả, là thể hiện tổng hợp của tư chất, ngộ tính, võ ý, linh hồn lực, lực ý chí, số mệnh. Về mặt này, kỳ thật tư chất không trọng yếu nhất, tư chất kém cũng không sao, có thể bù đắp! Các loại linh đan diệu dược, các loại huyết mạch Thần thú quý giá, đều có thể bù lại không đủ tư chất.

Chẳng qua lúc ở hạ giới, loại đan dược này cực kỳ thiếu thốn, huyết mạch Thần thú lại gần như tuyệt tích, cộng thêm trong quá trình võ giả tu luyện ban đầu, tác dụng tư chất rõ ràng nhất, mới đi coi trọng tư chất quá mức.

Nhưng cái còn lại, cái sau trọng yếu hơn cái trước, hơn nữa rất khó bù đắp!

Muốn bù đắp ngộ tính, chỉ có Khai Môn trong Bát Môn Độn Giáp có công hiệu này, thiên tài gia tăng ngộ tính khác chỉ có trong truyền thuyết.

Muốn bù đắp lực ý chí, chỉ có những Bạn Sinh Lôi Tinh gần như tuyệt chủng trên thế gian mới có công hiệu đó.

Về phần số mệnh, ngay cả Thánh chủ, Giới Vương, những siêu cấp đại năng Thần Vực cũng không tìm hiểu được. Muốn bù đắp nó, vậy đúng là nói chơi, thậm chí từ một mặt ý nghĩa nào đó, số mệnh là yếu tố mấu chốt mà võ giả có thể trở thành thiên tài hay không, bao gồm cả xuất thân của võ giả đều là một loại số mệnh!

Trong quá trình đám người Hương Hồ Vương trao đổi, trong tầng bảy hỏa ngục, Lâm Minh đã đánh nát linh hồn đến nhỏ hơn 1/10.000 lần hạt bụi, thẳng đến khi linh hồn lực hoàn toàn mất đi giam cầm, bắt đầu lan ra khắp nơi, hình thành sóng linh hồn cơ bản nhất.

Linh hồn là hạt, cũng là sóng, Lâm Minh còn chưa rõ căn nguyên linh hồn, tuy nhiên cũng không cản trở hắn triệt để vỡ vụn, rèn luyện linh hồn!

Vô số sóng linh hồn quanh quẩn trong thế giới ý chí, chúng nó chạm vào tường thế giới ý chí tự nhiên phản xạ về, chịu pháp tắc tẩy rửa!

- Tiểu tử này, vậy mà làm được tới bước này!

Kim Kiếm Tôn Sứ thấy thế, kinh ngạc nói.

Hương Hồ Vương cũng cảm khái tận đáy lòng:

- Lâm Minh chẳng những có được chiến linh Hoàng Kim, hơn nữa chiến linh Hoàng Kim của hắn còn không bình thường, có được một loại thuộc tính đặc thù. Nếu hắn còn không làm được tới bước này, có lẽ không còn bao nhiêu người thành công, thiên phú thật là làm người ta đố kỵ. Lâm Minh hắn đi một bước đều gần như hoàn mỹ, tiếp tục như vậy, không biết hắn có thể đến cảnh giới thế nào!

Thời gian từ từ trôi qua, bình thường võ giả độ Mệnh Vẫn phải liên tục mấy ngày, cho dù hiện tại Lâm Minh có Xích Hoàng tự mình ra tay, trút xuống năng lượng tích tụ trong 18 tầng hỏa ngục, cũng không thể hoàn thành trong một hai ngày. Tuy nhiên Hương Hồ Vương cùng Kim Kiếm Tôn Sứ cũng không có ý rời đi, đệ tử ba đại phân cung tự nhiên cũng không thể đi, thực ra cũng không có người muốn đi. Thấy được sự kiện trọng đại, bản thân nó là chuyện khó trải qua, thậm chí có người còn có thể xem quá trình Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy mà thu được chút cảm ngộ.

Chừng 10 canh giờ trôi qua, Xích Hoàng vẫn luôn nhắm mắt thủ hộ, còn linh hồn của Lâm Minh cuối cùng cũng phân rã hoàn toàn, một mảnh nhỏ linh hồn cuối cùng cũng vỡ thành sóng linh hồn.

Ngay lúc này, Xích Hoàng mở mắt, là lúc dung nhập lực huyết mạch!

Lần này Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy, có 1200 giọt máu Cổ Phượng bình thường, 600 giọt máu Phượng Linh, 16 giọt máu tim Phượng, 3 giọt máu tủy Phượng, 1 giọt máu mào Phượng để sử dụng!

Ngoài ra, còn có Xích Hoàng tự mình ra tay, rút ra 9999 loại lực hỏa tinh, 36 loại lực nguồn lửa, thậm chí còn có một tia lực lượng căn nguyên của bản thân Xích Hoàng, tổng cộng 10.036 lực ngọn lửa chiết xuất thân thể, rèn luyện linh hồn Lâm Minh!

Đãi ngộ như vậy, dù cho thiên tài tuyệt đỉnh ba đại thị tộc cũng không có được!

Đây chính là tài nguyên mà thiên phú, thực lực giành được! Phượng tộc thượng cổ tuy rằng phe phái dày đặc, tranh đấu gay gắt, nhưng sẽ không chôn vùi thiên tài, hơn nữa còn là thiên tài siêu cấp biểu hiện ra tiềm chất tộc trưởng như Lâm Minh!

Nếu thiên tài như vậy cũng bị chôn vùi, như vậy có lẽ Phượng tộc thượng cổ sẽ dần dần đi tới suy sụp diệt vong1

- Lực huyết mạch.... Dung!

Xích Hoàng vung tay lên, tất cả máu Phượng trải qua 10.036 ngọn lửa nung khô, bốc hơi tạp chất, hóa thành sương máu dung nhập thân thể Lâm Minh, dung hợp làm một với huyết mạch của hắn.

Ầm ầm ầm!

Nguyên khí xao động, 18 tầng hỏa ngục khẽ chấn động, trong hình chiếu thế giới ý chí của Lâm Minh, mơ hồ có một con Phượng Hoàng tắm trong lửa niết bàn sống lại!

Tuy nhiên, con Phượng Hoàng này không phải màu đỏ hay vàng như bình thường, mà là màu vàng nhạt hết sức hiếm thấy!

Một con Phượng Hoàng vàng nhạt!

Đây là vì lực huyết mạch của Lâm Minh đã dung nhập hình thái ban đầu của khí Hồng mông, tuy rằng hào quang chói mắt, nhưng Phượng Hoàng vàng nhạt lại chiếu rọi rõ ràng trên Hỏa Linh Kính, mọi người đều thấy.

Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ truyền ra từ con Phượng Hoàng kia, một ít đệ tử ba đại phân cung ở đây cảm giác được kính sợ phát ra từ sâu trong linh hồn, như muốn quỳ bái, loại cảm giác này tựa như loài người bộ lạc viễn cổ kính sợ vật tổ của mình.

- Cỗ lực huyết mạch này.... không thể tin nổi!

Võ giả ở đây đều không rõ ràng, lực huyết mạch của Lâm Minh hiện tại tuy rằng đã vượt qua rất nhiều người, nhưng kém xa không biết bao nhiêu lần huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ của Nhan Nguyệt Nhi. Nhưng không biết vì sao, ở trước mặt lực huyết mạch này, mọi người lại cảm nhận được một cỗ áp lực, áp lực đến từ cùng loại huyết mạch!

Ở phía Lung Phượng Cung, Nhan Nguyệt Nhi hai mắt mê ly nhìn Phượng Hoàng vàng nhạt trong Hỏa Linh Kính, cảm giác ánh mắt cay cay, hai tay phát lạnh.

Pháp tắc, lực huyết mạch, vốn đều là điểm yếu của Lâm Minh, nhưng hiện giờ đã không còn là điểm yếu nữa!

Nhan Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, lông mi thật dài run run, trong lòng than khổ.

"Chỉ mới một năm, hắn vẫn tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, nhưng pháp tắc của hắn đã vượt qua ta, hiện giờ lực huyết mạch của hắn tuy rằng còn không bằng ta, nhưng có lẽ vài ngày sau hắn được 1 giọt tinh huyết Phượng Hoàng, sau khi dung hợp, tuy rằng hắn còn xa mới đến huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, nhưng lực huyết mạch của hắn sẽ mang tới một tia khí tức Thần thú chân chính. Ta làm sao cũng sẽ không có được loại khí tức này, trừ khi ta cũng có được tinh huyết Phượng Hoàng."

"Chờ đến lúc đó... còn có gì ngăn cản được Lâm Minh? Hắn có được ưu thế, ta chưa chắc có, ta có được ưu thế, hắn đều không thiếu..."

Nhan Nguyệt Nhi nhìn Phượng Hoàng vàng nhạt tung bay trong hỏa ngục tầng 7, trong lòng trào ra đủ loại mùi vị. Tất cả những gì xảy ra trong một ngày này tựa như ảo mộng làm nàng gánh chịu suy sụp to lớn, nhưng cũng là bài học quan trọng nhất.

Thấm thoát lại 10 canh giờ trôi qua.

Mặt trời hạ xuống Hỏa Linh tinh lại dâng lên, còn Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy cũng gần tới giai đoạn cuối. Máu thịt trải qua 10.036 loại lực ngọn lửa thiêu đốt, đã sớm dung hợp làm một với huyết mạch Cổ Phượng!

Sóng linh hồn không ngừng phản xạ trong thế giới ý chí cũng hoàn thành rèn luyện cuối cùng, mọi người ở đây nghĩ thân thể cùng linh hồn của Lâm Minh sắp ngưng tụ lại, đột nhiên trên bầu trời truyền tới tiếng "ầm ầm ầm".

- Hả? Đó là?

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, kinh ngạc phát hiện nguyên khí thiên địa ở Hỏa Linh tinh chợt náo động, dường như có chí bảo sắp xuất thế!

Vù.... Vù....

Nguyên khí thiên địa hình thành cả mảng lớn lốc xoáy, quét qua quét lại, mà trung tâm lốc xoáy chính là 18 tầng hỏa ngục trước mắt mọi người!

- Đó là gì vậy?

Các đệ tử trẻ tuổi xôn xao trừng to mắt, còn Kim Kiếm Tôn Sứ, Hương Hồ Vương, thậm chí Hắc Mộc luôn luôn thiếu thốn biểu tình cũng kinh hãi không thôi! Thậm chí còn giật mình hơn cả lúc Lâm Minh đột phá tầng thứ bảy hỏa ngục!

- Đó... chẳng lẽ là...

- Không thể nào!

Kim Kiếm Tôn Sứ, Hương Hồ Vương, Hắc Mộc đồng thời ý thức được một loại khả năng, nhưng vẫn không dám tin. Thẳng đến khi nguyên khí thiên địa hình thành tầng mây lốc xoáy trên bầu trời 18 tầng hỏa ngục, trung tâm tầng mây chậm rãi giáng xuống, tựa như một cái phễu, nối liền trung tâm cửa vào hỏa ngục!

Lúc này, cuối cùng bọn họ ý thức được phán đoán của mình là thật, tuy rằng vẫn không thể tin được, nhưng nó quả là sự thật!. truyện kiếm hiệp hay

- Mây nguyên khí! Là pháp tắc thiên địa ngưng tụ thành mây nguyên khí!

Hương Hồ Vương kinh hô.

- Sao lại thế được! Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng bảy, lại ngưng kết thành mây nguyên khí? Đúng là.... không thể tưởng tượng!

Mây nguyên khí là võ giả độ Mệnh Vẫn tầng chín sẽ có dị tượng, khi võ giả đột phá giới hạn Cửu Vẫn, tinh khí thần viên mãn, nguyên khí thiên địa sẽ ngưng tụ thành mây nguyên khí, trong đó ẩn chứa vô số mảnh vỡ pháp tắc thiên địa khó mà đoán hết!

Mây nguyên khí cũng có cấp bậc, cấp thấp nhất chính là mây nguyên khí ba dặm, được gọi là Cửu Vẫn Nhất trọng thiên. Lúc trước Hỏa Viêm Quảng độ Cửu Vẫn, Tứ trọng thiên 12 dặm mây nguyên khí, điều này đã làm đệ tử Phượng Minh Cung kinh diễm. Nhưng hiện tại, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy, trong bầu trời lại hội tụ mây nguyên khí!

Chương 1023: Thất Vẫn hoàn mỹ

Trong lịch sử Phượng tộc thượng cổ, quả thật có thiên tài ngưng tụ mây nguyên khí trước khi thành Cửu Vẫn, nhưng đó là ở sau Bát Vẫn. Còn mới Thất Vẫn liền ngưng tụ mây nguyên khí, đúng là không thể tưởng tượng!

Tiếp sau Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sứ, các đệ tử trẻ tuổi cũng ý thức được điều gì xảy ra, nên biết phần lớn đệ tử ở đây tương lai có khi còn chưa đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín, chỉ có thể từ Mệnh Vẫn tầng tám bước vào cảnh giới Thần Hải.

Có thể đạt tới Cửu Vẫn ngưng kết mây nguyên khí cấp thấp nhất đã mục tiêu mà bọn họ mơ ước, huống chi là ngưng kết mây nguyên khí ngay lúc chỉ là Thất Vẫn, được pháp tắc thiên địa tẩy rửa!

Điều này có nghĩa, ngày sau Lâm Minh đến Mệnh Vẫn tầng tám, Mệnh Vẫn tầng chín, sẽ ngưng kết mây nguyên khí có diện tích càng lớn hơn, được pháp tắc tẩy rửa!

Đệ tử bình thường, một lần pháp tắc tẩy rửa cũng là hy vọng xa vời, huống chi là ba lần tẩy rửa, khiến người ta nhìn xa vời.

Mây nguyên khí bắt đầu phun ra, phản chiếu trong mắt Nhan Nguyệt Nhi, nàng khẽ thở dài, trong lòng đã biết Lâm Minh nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ ở Phượng tộc thượng cổ, lấy đó làm cơ sở, tiến ra võ đài 3000 đại giới Thần Vực...

....

Mây nguyên khí náo động trên bầu trời kéo dài khoảng 15 phút, cuối cùng phạm vi ngưng tụ là 3 dặm, tức là Nhất trọng thiên.

Mây nguyên khí Nhất trọng thiên,không tính là gì, nhưng Lâm Minh chỉ mới Mệnh Vẫn tầng bảy, mây nguyên khí ba dặm này chỉ mới là bắt đầu.

Cái gọi là đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!

Tam là khởi đầu vạn vật, là cơ sở của thế giới, bản thân con số này đã ẩn chứa chí lý đại đạo.

- Ba dặm mây nguyên khí...

Hương Hồ Vương nuốt nước miếng thật mạnh, ngẩng đầu nhìn trời. Trong lòng đang may mắn mây nguyên khí của Lâm Minh không một hơi vọt lên cảnh giới bốn năm trọng thiên, bằng không nàng thật không biết phải có biểu tình gì.

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện, mây nguyên khí mà Lâm Minh ngưng tụ dường như không phải bình thường. Xung quanh mây nguyên khí có bao phủ một tầng sương mù xám mỏng manh, lớp sương mù xám này không có gì nổi bật, nhưng khiến người ta có cảm giác cổ xưa, nhìn vào nó, còn cảm giác khí tức đại đạo phà vào mặt.

- Đó là cái gì?

Trong lòng Hương Hồ Vương cả kinh, với lý giải pháp tắc của nàng, cũng khó mà nhìn thấu được lớp sương mù xám đó. Tập trung nhìn, lại phát hiện khí tức pháp tắc đại đạo khi nãy dường như biến mất, tất cả chỉ là ảo giác của nàng.

Lớp sương mù xám này, đương nhiên chính là hình thái khởi điểm của khí Hồng mông. Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, dùng pháp tắc Hồng mông nhập đạo, mây nguyên khí mà hắn ngưng tụ cũng mang theo khí tức pháp tắc Hồng mông.

Pháp tắc Hồng mông, vốn là vũ trụ mới hình thành trời đất thay đổi, bởi vì khoảng thời gian quá xa xôi, khí Hồng mông cũng biến mất hết, chỉ còn tìm được khí Hồng mông mất đi sức sống từ một số tinh thể thần bí trong lỗ đen, những khí Hồng mông này đã mất đi khí tức pháp tắc.

Hạt máu thịt, mảnh nhỏ linh hồn của Lâm Minh đi theo phễu năng lượng vươn ra từ mây nguyên khí, chạy vào bên trong đó.

Ở trong này, nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành vô số Tiên Thiên Đạo Đồ, những Tiên Thiên Đạo Đồ này vô cùng tinh diệu, không ngừng ngưng tụ, vỡ nát, lại ngưng tụ, lại vỡ nát. Hạt máu thịt của Lâm Minh bao bọc trong những Tiên Thiên Đạo Đồ này, pháp tắc toàn thân được âm thầm chải chuốt, thu được chỗ tốt không thể nói hết.

Võ giả độ Mệnh Vẫn, chịu mây nguyên khí tẩy rửa pháp tắc, cũng tương đương trực tiếp ấn pháp tắc thiên đạo vào thân thể. Một bên là dùng đầu óc lý giải ghi nhớ, một bên là pháp tắc thiên đạo tự nhiên ấn vào người, có thể hiểu được sự khác nhau đó!

Tẩy rửa như thế kéo dài chừng 1 canh giờ, cuối cùng thân thể của Lâm Minh bắt đầu ngưng tụ lại, đầu tiên là Hắc Động Toàn Đan xuất hiện, tiếp theo lấy Toàn Đan làm cơ sở, vô số hạt máu thịt từ từ hình thành xương cốt, nội tạng, kinh mạch, máu thịt...

Tinh thần chi hải, cũng ngưng tụ từng chút một, sóng linh hồn quanh quẩn trong mây nguyên khí cũng bắt đầu hội tụ vào người Lâm Minh, hình thành linh hồn đầy đủ.

Trong quá trình Lâm Minh ngưng tụ lại thân thể, có rất nhiều pháp tắc hình thành Tiên Thiên Đạo Đồ chôn vào trong cơ thịt gân da của Lâm Minh, trở thành một phần thân thể hắn.

Hiện giờ nếu xé da thịt Lâm Minh ra, có thể tìm được mảnh vỡ pháp tắc ngưng tụ cùng Đạo Đồ, ngoài ra, còn có cốt văn khắc sâu vào cốt tủy.

Những thứ này, đều là thể hiện của Tiên Thiên đại đạo.

Quá trình tái tạo thân thể kéo dài mấy canh giờ, bởi vì dung hợp rất nhiều huyết mạch Phượng Hoàng, thân thể Lâm Minh trở nên cứng rắn sáng bóng lên, tựa như mỹ ngọc không chút tạp chất. Mức độ hòa hợp pháp tắc hệ hỏa của hắn cũng tăng lên đến trình độ khó tin.

Mái tóc đen của hắn có một tia màu đỏ, mỗi sợi đều tràn đầy ánh sáng, hơn nữa vô cùng cứng chắc, đao chặt không đứt.

Nếu người nào có thể lấy được một sợi tóc của Lâm Minh, hoàn toàn có thể đem luyện chế thành một món Bảo khí cực phẩm loại dây thừng, đặt ở thế gian, hoàn toàn có thể dẫn tới cường giả Thần Hải tranh giành.

Lâm Minh từ từ mở mắt, đôi mắt trong suốt dường như hiện ra ngọn lửa, ý niệm khẽ động, hỏa nguyên khí trong trời đất biến ảo thành áo bào đỏ bao bọc thân thể, sau đó mây nguyên khí ba dặm cũng thu vào người Lâm Minh.

Lâm Minh tốn chừng 2 ngày, hoàn thành Mệnh Vẫn tầng bảy!

Khi Lâm Minh khoác áo đỏ từ từ hạ xuống, gió rít hỏa nguyên khí hung bạo thổi qua người hắn, tự nhiên mà trở nên êm dịu, tựa như binh lính dưới tay Lâm Minh.

Còn Lâm Minh mặc áo đỏ, tay áo bay bay, tóc dài tung lên, đôi mắt trong suốt như trăng sáng trên trời, hắn đạp gió mà xuống, mỗi một bước, dưới chân đều nở rộ đóa hoa sen do nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành. Hoa sen cháy như lửa, ngưng tụ không tan, càng thần diệu phức tạp hơn là Nhan Nguyệt Nhi ngưng tụ, từng đóa hoa nối liền nhau như thành con đường lên trời.

Lúc này, Lâm Minh như Tiên Quân giáng thế, bước xuống từ Thiên Cung!

Võ giả nơi này nhìn Lâm Minh, đều cảm giác trong lòng rung động, tựa như bản thân Lâm Minh chính là thiên đạo pháp tắc ngưng tụ, mỗi một hành động tiếng nói của hắn đều mang theo khí tức pháp tắc!

Lời ra pháp theo, thân chuyển pháp động!

- Mệnh Vẫn tầng bảy hoàn mỹ đó...

Ngay cả ánh mắt Hương Hồ Vương nhìn Lâm Minh lúc này cũng có chút ghen tỵ.

- Bởi vì chiến linh Hoàng Kim của Lâm Minh, linh hồn của hắn vỡ thành sóng linh hồn, được rèn luyện hoàn toàn. Ngoài ra, hắn còn được pháp tắc thiên địa tẩy rửa, lần này hắn lại xông vào 18 tầng hỏa ngục, tuy rằng không xuống được tầng tám, nhưng vẫn có thể xuống 5000 dặm tầng bảy!

18 tầng hỏa ngục, chủ yếu thử thách lý giải pháp tắc của võ giả, ảnh hưởng tu vi nhỏ hơn, kỳ thật mặc kệ Lâm Minh là Mệnh Vẫn tầng sáu hay Mệnh Vẫn tầng bảy tiến vào hỏa ngục tầng thứ bảy, cũng không ảnh hưởng lớn, vì độ sâu này, gió rít hệ hỏa thật quá mạnh mẽ, cường giả cảnh giới Thần Biến nếu không dùng lực lượng pháp tắc cũng khó chịu nổi. So với thực lực cường giả cảnh giới Thần Biến, khác biệt Mệnh Vẫn tầng sáu và tầng bảy trở nên nhỏ hơn.

Nhưng mà lúc Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy, chịu một lần pháp tắc thiên địa tẩy rửa, xác định hắn lĩnh ngộ pháp tắc càng sâu sắc hơn, lần này cũng có thể xuống sâu hơn!

Kim Kiếm Tôn Sứ cảm khái:

- Lần này Lâm Minh vượt qua Mệnh Vẫn tầng bảy, ảnh hưởng 18 tầng hỏa ngục còn không lớn, nhưng ảnh hưởng vào Huyễn Thần Trận thì lớn rồi. Huyễn Thần Trận chỉ kiểm tra thiên phú về mặt chiến lực, kẻ địch mạnh yếu đều xem tuổi của Lâm Minh. Trước khi Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy cùng sau tầng bảy, tuổi không có thay đổi, kẻ địch mạnh yếu cũng không đổi, nhưng thực lực của Lâm Minh lại tăng cả mảng lớn! Tiêu chuẩn Thiên Nhân Trảm, sợ là không kẹp hắn được!

Kim Kiếm Tôn Sứ vốn đã rất thưởng thức Lâm Minh, nhưng bây giờ xem ra trước đó hắn thưởng thức vẫn còn kém quá, thiên phú của Lâm Minh gấp mấy trăm lần hắn nghĩ!

Có lẽ không tới ngàn năm, sẽ không phải hắn thưởng thức đề bạt Lâm Minh, mà ngược lại là Lâm Minh thưởng thức đề bạt hắn.

- Mặc kệ thế nào, lần này Lâm Minh thí luyện Hỏa Linh tinh đã chấn động toàn bộ Phượng tộc thượng cổ, các đại gia tộc sẽ chiêu với hắn, Lâm Minh sẽ thành phỏng tay. Đến lúc đó, Lâm Minh rốt cuộc chọn nghiêng sang gia tộc nào, sẽ trở thành tiêu điểm chú ý trong Phượng tộc thượng cổ!

- Đúng vậy, Phượng tộc thượng cổ lại dấy lên một trận sóng gió, Tiêu gia có Tiêu Đạo Cực, Hoàng gia có Hoàng Nguyệt Phong, chỉ có Hỏa gia thế hệ này yếu ớt hơn, ta đoán Hỏa gia sẽ không từ mọi giá lôi kéo Lâm Minh, thậm chí cân nhắc bồi dưỡng Lâm Minh thành người được chọn kế nhiệm tộc trưởng, cạnh tranh với Hoàng gia và Tiêu gia!

Bồi dưỡng thiên tài tuyệt đỉnh cấp Thánh chủ Thần Vực, phải tiêu hao vô số tài nguyên, hơn nữa có những tài nguyên vốn là duy nhất, ngươi dùng, người khác sẽ không lấy được, cho nên dù là thế lực lớn nội tình thâm hậu như ba đại gia tộc, cùng một lúc chỉ có thể dốc sức bồi dưỡng một thiên tài.

Tiêu gia cùng Hoàng gia đều đã có nhân vật thiên tài của gia tộc mình, bồi dưỡng Lâm Minh cũng sẽ không dốc hết sức, hơn nữa cho dù bồi dưỡng Lâm Minh lên, bọn họ cũng sẽ không đẩy Lâm Minh lên vị trí tộc trưởng, mà trước tiên phải cân nhắc cho đệ tử dòng chính trong gia tộc, điều này định sẵn tương lai Hỏa gia lôi kéo Lâm Minh sẽ có ưu thế nhất định!

Hương Hồ Vương nói:

- Lần này có lẽ Hỏa gia tộc phải chảy nhiều máu, Lâm Minh quá trọng yếu với bọn họ, vì lôi kéo Lâm Minh, có khi bọn họ phải bỏ ra không biết bao nhiêu chỗ tốt! Cho dù đẩy Lâm Minh lên chức tộc trưởng phải chịu lực cản rất lớn, cuối cùng chưa chắc thành công, nhưng tăng thêm một phó tộc trưởng thực lực cấp Thánh chủ, cũng có ý nghĩa to lớn với Hỏa gia!

Phượng tộc thượng cổ tuy rằng cùng thời đại chỉ có một tộc trưởng, nhưng cường giả cấp Thánh chủ lại không chỉ có một. Những tộc trưởng lui ra cho đến Thái thượng trưởng lão, còn có một số kỳ tài ngút trời, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân cạnh tranh tộc trưởng thất bại mà thành phó tộc trưởng, sức chiến đấu chưa chắc kém hơn tộc trưởng đương nhiệm.

- Phát tin tức này ra, ta nghĩ Hỏa gia là cần nhất, có lẽ trước khi thí luyện Hỏa Linh tinh kết thúc, sẽ phái ra sứ giả tới đón Lâm

Minh. Nói tới, Kim Kiếm ngươi không phải người Hỏa gia hay sao? Nhạc phụ của ngươi có lẽ rất muốn nghe tin tức này.

Hương Hồ Vương chợt nhớ tới, cười đùa nói.

Kim Kiếm Tôn Sứ trừng mắt, tức giận nói:

- Ta là người Kim gia, ta chỉ là lấy con gái Hỏa gia mà thôi, cái tên nhà ngươi lấy chuyện này ra xỏ ta.

Tuy rằng Kim Kiếm trừng mắt dựng râu, nhưng kỳ thật trong lòng cũng không ngại, hắn biết rõ tầm quan trọng khi gia nhập vào gia tộc. Nếu hắn không lấy cô gái một thiên tài Hỏa gia tộc, hiện tại cũng không đi được tới bước này.

Chương 1024: Thánh hỏa di thư

Tin tức Lâm Minh xông qua hỏa ngục tầng thứ bảy đồng thời ở Mệnh Vẫn tầng bảy liền ngưng kết mây nguyên khí như thủy triều truyền ra, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Phượng tộc thượng cổ.

Đây không hề nghi vấn là việc trọng đại trong lịch sử Phượng tộc thượng cổ mấy vạn năm không có!

Ở Phượng Minh Cung, Phượng tiên tử nhận được tin tức, ngạc nhiên vui mừng đan xen. Nàng tuy một mực coi trọng Lâm Minh nhưng là tuyệt đối không dự đoán được Lâm Minh sẽ mang đến cho nàng ngạc nhiên vui mừng lớn như vậy.

Tuy nhiên, phản ứng lớn nhất đối với việc Lâm Minh vẫn là tổng bộ Phượng tộc thượng cổ và ba thị tộc lớn.

Lúc này, ở Xích Quang giới Thần Vực, trong một vùng không gian khép kín, có một hành tinh bị người dùng đại pháp lực phong lại.

Nơi này chính là nơi tổng bộ của gia tộc họ hỏa trong ba gia tộc lớn của Phượng tộc thượng cổ. Gia tộc họ Hỏa một gia tộc liền chiếm một hành tinh, con cháu dòng chính của gia tộc bao gồm phần đông con cháu bên ngoài cộng lại chưa chắc ít hơn nhân khẩu của Phượng Minh Cung bao nhiêu. Có thể dùng đơn vị hàng tỉ để tính toán.

Cho nên con cháu ba thị tộc lớn cũng không phải mỗi người đều huyết mạch tinh quý, trong số bọn họ cũng chỉ có đệ tử đỉnh cao cahan chính mới có thể được giữ lại ở tổng bộ ba thị tộc lớn, trọng điểm bồi dưỡng. Ngoài ra rất nhiều đệ tử đều sẽ bị phái đi phân cung khác thí luyện, cùng con cháu của gia tộc bình thường đứng ở trên cùng một tuyến xuất phát, tự mình thành tài. Sau đó bọn họ hoặc là quản lý một phương, trở thành nhân vật chủ yếu của phân cung, tăng thêm thế lực cho gia tộc; hoặc là phai nhạt dần khỏi đám người, chậm rãi bị gia tộc lãng quên.

Lúc này, trong cung điện trung tâm gia tộc họ Hỏa, mười mấy vị trưởng giả ngồi quanh một bàn tròn, một cái ngọc giản màu đỏ lửa đặt ở chính giữa bàn. Đây chính là tin tức Kim Kiếm Tôn Sứ truyền đến, trong ngọc giản này còn khắc ghi một số tình cảnh Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy, dị tượng của mây nguyên khí kia khiến lòng người kinh sợ.

Mà vây quanh ngọc giản này, trưởng giả có mặt lại chia thành hai trận doanh, đang tranh cãi nhau kịch liệt. Vấn đề chủ yếu bọn họ tranh cãi chính là: có nên coi Lâm Minh là đệ tử hạch tâm thứ nhất của Hỏa hệ thị tộc để bồi dưỡng. Thậm chí cố gắng đem hắn đẩy lên vị trí ứng cử viên tộc trưởng, cạnh tranh với gia tộc họ Hoàng và họ Tiêu.

Một phe xem như là phái bảo thủ của gia tộc họ Hỏa, chủ trương huyết thống thuần khiết. Bọn họ cho rằng Lâm Minh dù sao là người ngoài, không đáng cho gia tộc họ Hỏa làm như vậy. Mà là vẫn như trước nên chú trọng bồi dưỡng đệ tử bản tộc.

Nhưng một phe khác lại cười nhạo cái gọi là đệ tử “Thiên tài” của phái bảo thủ này một vạn năm nay dốc lực bồi dưỡng là A Đấu nâng đỡ không nổi, không công tiêu hao nhiều tài nguyên như vậy nhưng mà so với Hoàng Nguyệt Phong và Tiêu Sở Ky mà nói, căn bản không thể so sánh.

Tranh chấp như vậy kỳ thật mấy trăm năm gần đây nhất liên tiếp trình diễn, tuy nhiên lần này lại càng kịch liệt. Mà quyền quyết định cuối cùng đều đặt lên người tộc trưởng gia tộc họ Hỏa.

- Tộc trưởng. Những năm gần đây gia tộc họ Hỏa chúng ta tuy rằng cùng với gia tộc họ Tiêu và gia tộc họ Hoàng một mực cùng xưng là ba thị tộc lớn của Phượng tộc thượng cổ. Kỳ thật dần dần, gia tộc bọn họ đã bị hai nhà khác bỏ xa rồi. Chức vị trọng yếu trong 72 phân cung, vị trí của gia tộc họ Hỏa chúng ta không nhiều bằng hai gia tộc khác. Mà tương lai ngôi vị Cổ Phượng tộc trưởng cũng vô cùng có khả năng sinh ra trong số Hoàng Nguyệt Phong và Tiêu Sở Ky. Bất kể ai trong bọn họ làm tộc trưởng, một người khác cũng tất nhiên là phó tộc trưởng thứ nhất. Điều này đối với tộc ta mà nói là một đả kích trọng đại. Chúng ta phải bồi dưỡng lên một đệ tử thiên tài, cạnh tranh với hai nhà khác!

- Không phải tộc ta, lòng ắt khác. Các ngươi có thể cam đoan Lâm Minh không phải kẻ ăn cháo đá bát. Chúng ta mất nhiều công sức bồi dưỡng dưỡng hắn, nếu như hắn không hiệu lực cho gia tộc họ Hỏa chúng ta, vậy chẳng phải là gà bay trứng vỡ?

- Như vậy cũng tốt hơn ngồi chờ chết! Lùi một vạn bước mà nói, Lâm Minh cho dù không trở thành con cháu gia tộc họ Hỏa chúng ta, ta cũng nguyện ý bồi dưỡng hắn trở thành tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ. Dù thế nào cũng tốt hơn nhiều so với ngôi tộc trưởng rơi vào hai nhà kia!

Hai phe trưởng lão càng nói càng kịch liệt, hội nghị một mực giằng co mấy canh giờ. Mà đúng vào lúc này, tộc trưởng của gia tộc họ Hỏa - lão nhân áo bào đỏ ngồi ở thủ tọa đột nhiên đứng dậy:

- Được rồi, đừng tranh nữa. Thông tri Ngự Long, bảo hắn mang theo một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, cùng ta tự mình đi một chuyến, đi Hỏa Linh tinh Thừa Thiên giới. Còn có Bạch Ngọc, ngươi cũng đi theo ta, ngay cả Thánh hỏa di thư cũng cùng mang đi luôn. Ta muốn tận mắt nhìn xem, Lâm Minh này rốt cuộc là tuấn kiệt như thế nào!

- Cái gì?

Đột nhiên nghe lão nhân áo bào đỏ nói như vậy, chúng trưởng lão đều ngây ra. Tộc trưởng gia tộc họ Hỏa rồi lại muốn đích thân tới Hỏa Linh tinh Thừa Thiên giới gặp Lâm Minh? Hơn nữa, còn muốn mang theo tinh huyết Phượng Hoàng và Thánh hỏa di thư!

Hỏa Ngực Long theo như lời trưởng lão áo bào đỏ nói chính là Nội vụ sứ của Phượng tộc thượng cổ hiện giờ, cũng là người lãnh đạo trực tiếp của Hương Hồ Vương. Hắn là người của gia tộc họ Hỏa, bất kể thực lực hay là địa vị đều vượt qua Cung chủ 72 cung bình thường.

Tuy nhiên, cho dù là Hỏa Ngự Long cũng đừng mơ tùy ý vận dụng một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, phải trải qua sự đồng ý của tổng bộ Phượng tộc thượng cổ và ba thị tộc lớn mới được. Trong này tự nhiên liên lụy đến các loại lợi ích và lực cản.

Nhưng là hiện tại, tiêu chuẩn tổng bộ đặt ra tái hiện, Hỏa Ngự Long lấy ra giọt tinh huyết Phượng Hoàng này đó chính là trong tình lý.

Về phần Thánh hỏa di thư là một bộ đá khắc vật tổ, hơn nữa là một bộ đá khắc vật tổ quý báu nhất của Phượng tộc thượng cổ, không có một trong!

Một bộ đá khắc vật tổ này tổng cộng chín bức, cũng không phải ra từ tay người của Phượng tộc thượng cổ, mà là tộc trưởng gia tộc họ Hỏa đời thứ nhất ngẫu nhiên chiếm được trong một lần thám hiểm Bí cảnh. Mà tộc trưởng đời thứ nhất này là một nhân vật truyền kỳ của Phượng tộc thượng cổ, hắn khi còn sống có cơ duyên lớn, cuối cùng gần như thành tựu Giới Vương. Bộ đá khắc vật tổ này cũng là một trong những cơ duyên của hắn.

Đá khắc vật tổ tên là Thánh hỏa di thư, đến tột cùng ra từ tay ai đã không thể khảo chứng, nhưng tuyệt đối là một đại năng thượng cổ, thậm chí là nhân vật cấp Thiên Tôn!

Thánh hỏa di thư là chí bảo thứ nhất của gia tộc họ Hỏa cũng là gốc rễ lập tộc của gia tộc họ Hỏa. Họ của gia tộc họ Hỏa cũng chính là vì Thánh hỏa di thư này mà tới!

gia tộc họ Hỏa nhiều vạn năm như vậy đến nay, chính là bằng vào Thánh hỏa di thư cùng với sự che chở của tộc trưởng đời thứ nhất mới chậm rãi phát triển, trở thành một trong ba thị tộc lớn của Phượng tộc thượng cổ.

- Tộc trưởng muốn mang theo Thánh hỏa di thư đi Hỏa Linh tinh Thừa Thiên giới?

Vài trưởng lão phái bảo thủ nuốt từng ngụm nước miếng. Tộc trưởng gia tộc họ Hỏa ở tổng bộ Phượng tộc thượng cổ cũng có chức vị, đó chính là - Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ!

Tộc trưởng của ba gia tộc đều là Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ. Địa vị của bọn họ xa xa không phải Cung chủ bình thường có thể sánh bằng. Nhưng là hiện tại, hắn lại muốn đích thân đi quan sát thí luyện Cổ Phượng của một đệ tử tiểu bối Mệnh Vẫn kỳ.

Hơn nữa Thánh hỏa di thư này mang đi Hỏa Linh tinh tự nhiên cũng là cho Lâm Minh tìm hiểu. Thánh hỏa di thư cũng giống như những đá khắc vật tổ khác, trong đó cũng ngưng tụ mảnh pháp tắc. Một khi tìm hiểu, mảnh pháp tắc sẽ xói mòn. Ngay cả trưởng lão gia tộc cũng không có bao nhiêu cơ hội tìm hiểu, hiện tại lại cho Lâm Minh tìm hiểu một lần. Không hề nghi ngờ, tộc trưởng đã hạ quyết tâm muốn hấp thu Lâm Minh.

***

Hai ngày sau, Hỏa Linh tinh Thừa Thiên giới.

Hai ngày này, Lâm Minh một mực đều bế quan chỉnh lý pháp tắc trong cơ thể. Hắn vừa đột phá Mệnh Vẫn tầng bảy lại nhận sự gột rửa pháp tắc của mây nguyên khí, cần một quá trình tích lũy. Rèn sắt nhân lúc nóng, tìm hiểu pháp tắc cũng cần đúng lúc. Thời điểm này đối với Lâm Minh mà nói phương thức nâng cao thực lực tốt nhất chính là bế quan suy nghĩ.

Lâm Minh cảm giác hai ngày này tinh thần của mình dường như dạo chơi trên chín tầng trời, thực lực của hắn cùng với lĩnh ngộ pháp tắc đều đang đề cao một ngày ngàn dặm.

Thẳng đến ngày thứ ba, Lâm Minh đang bế quan đột nhiên mở mắt. Trong nháy mắt đó, hào quang chung quanh hắn dường như biến mất, mà trong cơ thể hắn, đường vân trên xương cốt lần lượt lóe sáng, nở rộ hào quang sáng lạn chói mắt.

Là lúc đi lấy tinh huyết Phượng Hoàng!

Lâm Minh lẩm bẩm. Đến hôm nay mới thôi, tích lũy của hắn đã đủ, hắn cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, hắn khát vọng chiến một trận sảng khoái!

- Lâm Minh xuất quan rồi!

Có đệ tử lập tức cả kinh kêu ra tiếng. Hai ngày này, rất nhiều đệ tử ở Hỏa Linh tinh đều không tu luyện gì, nhiều lắm là xông vào 18 tầng hỏa ngục một lần, mà tuyệt sẽ không tiến vào Tháp vật tổ. Bọn họ đều đang chờ đợi tận mắt nhìn thấy một hồi sự kiện trọng đại kế tiếp. Xem xem Lâm Minh đến tột cùng có thể hoàn thành Thiên Nhân Trảm của Huyễn Thần Trận, cuối cùng lấy được tinh huyết Phượng Hoàng hay không!?

- Bắt đầu rồi sao...

Nhan Nguyệt Nhi từ trong một tòa động phủ lơ lửng đi ra, nhìn Lâm Minh lơ lửng trên bầu trời, ánh mắt toát ra một tia phức tạp. Tuy rằng từ trong đáy lòng nàng không nguyện ý nhìn thấy cảnh tượng Lâm Minh huy hoàng, tuy nhiên nàng vẫn ôm tâm tình phức tạp, lẳng lặng bay về phía Huyễn Thần Trận.

Mà ở phía sau Nhan Nguyệt Nhi, rất nhiều nữ đệ tử của Lung Phượng Cung cũng lần lượt bay ra. Hôm nay đã định là một ngày được lịch sử Phượng tộc thượng cổ khắc ghi, vạn người chờ mong. Bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua.

- Lâm Minh... Thật sự là kỳ tích...

Bên phía Phượng Minh Cung, Bạch Đạo Hồng lơ lửng cao cao trên trời, ở phía sau hắn là một đám đệ tử Thần Biến kỳ của Phượng Hoàng Điện, kế tiếp chính là đệ tử Thần Hải kỳ và đệ tử tân tú. Chu Phi là đệ tử tân tú thứ nhất khảo hạch tư cách lần này tự nhiên cũng ở trong đội ngũ đám người này. Sau khi tận mắt nhìn thấy Lâm Minh xông phá hỏa ngục tầng thứ bảy, đồng thời ở Mệnh Vẫn tầng bảy liền ngưng tụ mây nguyên khí ba dặm, hắn đã sớm tuyệt ý niệm cạnh tranh với lâm minh. Hiện tại nghĩ lại ý tưởng lúc trước hắn định vượt qua Lâm Minh, chính hắn đều cảm thấy đỏ mặt. Đáng ăn mừng chính là, hắn may mắn không đem ý tưởng này nói ra trước mặt Lâm Minh, nếu không sẽ bị người cười rụng răng.

Các đệ tử của Phượng Minh Cung, Lung Phượng Cung, Cầu Hoàng Cung đều từ trong Linh chu, động phủ lâm thời hoặc là trong 18 tầng hỏa ngục đi ra, chờ xem Lâm Minh phát động tấn công hướng tinh huyết Phượng Hoàng.

Mà ở phía trước quảng trường Tháp vật tổ, Hắc Mộc, Kim Kiếm Tôn Sứ, Hương Hồ Vương cũng bay lên. Nhìn thấy Lâm Minh vận sức chờ phát động trên không, Hương Hồ Vương cười duyên dáng:

- Lâm Minh, xem ra ngươi đã chuẩn bị tốt rồi?

- Vâng!

- Ừ... Tốt! Ta đầu tiên muốn nói với ngươi chính là, Thiên Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận này so với xuống đến tầng thứ bảy của 18 tầng hỏa ngục độ khó càng lớn hơn một chút. Lần trước có người hoàn thành Thiên Nhân Trảm đã là chuyện của hơn bốn vạn năm trước. Dựa theo tiêu chuẩn của tổng bộ, ngươi chỉ cần hoàn thành Thiên Nhân Trảm trước khi thí luyện Cổ Phượng lần này kết thúc là được rồi. Ngươi xác định muốn hiện tại xông quan?

- Vâng, Thượng Thần đại nhân.

- Tốt. Hắc Mộc, mở trận đi.

Hương Hồ Vương nói. Hắc Mộc ở bên cạnh nàng vung tay lên, trên quảng trường trước Tháp vật tổ vang lên tiếng ầm ầm, cửa lớn của Huyễn Thần Trận lại lần nữa hiện ra.

Chương 1025: Tấn công Huyễn Thần Trận

Huyễn Thần Trận của Hỏa Linh tinh này đã có lịch sử trăm vạn năm. Năm đó đại năng bày ra trận pháp ở trong Huyễn Thần Trận ghi lại tư liệu của vô số tuấn kiệt trẻ tuổi sau đó vận dụng trận pháp và năng lượng đem bọn họ diễn biến ra, hình thành sát trận. Người thí luyện tấn công Huyễn Thần Trận sẽ đồng thời đối mặt sự vây công của phần đông thiên tài.

Lâm Minh yên lặng rút Phượng Huyết Thương ra từ trong Tu Di Giới, từ từ bay về phía Huyễn Thần Trận. Hắn đã có thời gian chừng hơn một năm không đánh một trận thoải mái đầm đìa. Hiện tại hắn cảm giác trong cơ thể tràn ngập lực lượng, không chờ đợi thêm muốn bộc phát ra, đánh tới cùng!

- Không biết lâm minh có thể giết bao nhiêu, nếu như vượt qua Thiên Nhân Trảm thì làm sao bây giờ?

Vào lúc Lâm Minh bay về phía Huyễn Thần Trận, có mấy nữ đệ tử của Lung Phượng Cung nhỏ giọng thảo luận. Trong khi nói chuyện bọn họ nhìn bóng lưng Lâm Minh, kinh ngạc xuất thần.

Trên thực tế, tuấn kiệt trẻ tuổi như lâm minh, không nói đến khí chất và bề ngoài xuất chúng khi hắn hoàn thành Mệnh Vẫn tầng bảy, chỉ riêng những đặc tính như thiên phú, tiền đồ cùng với tương lai có thể hấp thu một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, ở trong huyết mạch đạt được một tia lực lượng tinh huyết Thần thú liền đủ khiến cho phần đông thiếu nữ trẻ tuổi muốn gả cho hắn.

Đi đến một bước như Lâm Minh, được thiếu nữ si mê đó là chuyện bình thường.

- Không biết được. Bốn vạn năm đều không có người hoàn thành Thiên Nhân Trảm rồi, Thiên Nhân Trảm của Huyễn Thần Trận còn khó hơn xông vào tầng bảy hỏa ngục. Lâm Minh cho dù lợi hại, muốn hoàn thành cũng không phải dễ dàng như vậy. Dù sao mấy ngày trước Lâm Minh cũng chỉ là miễn cưỡng tiến vào tầng bảy hỏa ngục mà thôi.

Đến hiện tại đã rất ít có người sẽ hoài nghi Lâm Minh không lấy được tinh huyết Phượng Hoàng, chỉ là đoán Lâm Minh rốt cuộc có thể ở trong lần đầu tiên xông Huyễn Thần Trận đạt tới trình độ nào.

Vù!!!

Lâm Minh đột nhiên gia tốc, thân thể vạch ra một cầu vồng trên bầu trời, trực tiếp vọt vào Huyễn Thần Trận.

Khi Lâm Minh đi vào trong Huyễn Thần Trận mới phát hiện không gian nơi này cực kỳ rộng lớn.

Trận pháp cùng loại Lâm Minh cũng từng tiến vào, bên trong bình thường cũng chỉ là một vùng tiểu thế giới. Nhưng không gian trong Huyễn Thần Trận lại liếc mắt nhìn không thấy giới hạn.

Lâm Minh lúc này đang đứng trên một vùng đồng bằng lửa, chung quanh khắp nơi là đốm lửa bùng lên. Ngoài ra là một vùng đồng bằng tĩnh lặng, yên tĩnh vô cùng.

Ở địa phương cách mấy chục trượng trước mặt Lâm Minh, một người áo xám chậm rãi hiện ra. Người này thân cao một trượng, mặt mũi hung tợn, trong tay cầm một cây lưỡi hái lưỡi rộng thật lớn.

- Ồ? Không phải nhân loại?

Lâm Minh nhìn người áo xám này một cái, tu vi Mệnh Vẫn tầng năm, thấp hơn mình hai tầng. Tương đương tiêu chuẩn thiên tài Thần Vực bình thường.

Dựa theo tuổi mà tính, Lâm Minh 29 tuổi Mệnh Vẫn tầng bảy được xem là tiêu chuẩn thiên tài đỉnh cao của 72 phân cung, nhưng đặt ở toàn bộ Phượng tộc thượng cổ lại không tính là quá mạnh mẽ. Tỷ như Nhan Nguyệt Nhi đều là Mệnh Vẫn tầng bảy, lại nhỏ hơn Lâm Minh hai tuổi.

Nói cách khác, Lâm Minh vào lúc Ngũ Bách Nhân Trảm, Lục Bách

Nhân Trảm sẽ đối mặt với Mệnh Vẫn tầng bảy thành đàn, thậm chsi là cao thủ đỉnh cấp Mệnh Vẫn tầng tám. Thậm chí đến Thiên Nhân Trảm, Mệnh Vẫn tầng chín đều có thể xuất hiện thành vùng.

Hơn nữa những người đó còn không phải là Mệnh Vẫn tầng chín bình thường, đến lúc đó mới bắt đầu là chiến đấu chân chính!

Roẹt!

Người áo xám tay cầm lưỡi hái vọt tới. Lưỡi hái lưỡi rộng này là một thanh Thánh khí thượng phẩm, khi vung lên, lưỡi sắc xé gió, đao mang giống như dải tơ ngàn trượng, chém rách bầu khí quyển.

Tay phải Lâm Minh nhẹ nhàng xoay chuyển, thân thể hóa thành một làn khói nhẹ, Phượng Huyết Thương như một cầu vồng bắc ngang ra ngoài.

Rắc!

Đao mang ngàn trượng trực tiếp bị mống thương của Phượng Huyết Thương xé rách. Mống thương thế đi không giảm, đâm xuyên chân nguyên hộ thể người áo xám như xuyên thủng giấy vụn, tiếp theo xuyên thấu trái tim.

Máu tóe năm bước! Thi thể người áo xám bay ngược ra ngoài, ngã mạnh trên đất chậm rãi biến mất.

Đánh chết kẻ địch thứ nhất, Lâm Minh không phí sức chút nào, đây cũng là chuyện đương nhiên. Lâm Minh đến hiện tại mới thôi còn chưa từng gặp qua sức chiến đấu của thiên tài cùng cấp có thể vượt qua chính mình. Huống chi người áo xám này chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm, còn thấp hơn mình hai tầng, giết hắn dễ như trở bàn tay.

Lúc này ở ngoài Huyễn Thần Trận, ngôi sao tượng trưng đánh chết người thứ nhất sáng lên.

Chỉ là hai hơi thở, Lâm Minh hoàn thành thủ sát, một điểm này không có người cảm thấy ngoài ý muốn. bọn họ đều chờ xem ngôi sao còn lại lúc nào sẽ sáng lên, nhất là ngôi sao thứ chín tượng trưng Thiên Nhân Trảm.

Đúng vào lúc này, Hương Hồ Vương đột nhiên trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm:

- Hả? Có người tới, loại khí tức này là... Linh khí thượng phẩm?

Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng vang lớn ầm ầm như sấm rền, bầu trời Hỏa Linh tinh bị xé rách, một quyển trục thật lớn từ trong không gian vỡ vụn lao ra ngoài, ở trên không từ từ mở ra, hình thành vô số cảnh tượng màu sắc sặc sỡ. Những cảnh tượng này rõ ràng là ở trong tranh cuốn, lại dường như cảnh thật chiếu lên không trung Hỏa Linh tinh, lại hình thành một vùng không gian dị độ.

- Thánh Hỏa Luân Hồi Đồ, là người của gia tộc họ Hỏa, hơn nữa là nhân vật trọng yếu!

Hương Hồ Vương trong lòng cả kinh. Thánh Hỏa Luân Hồi Đồ là bảo vật Linh khí thượng phẩm của gia tộc họ Hỏa, hơn nữa là cái nổi bật trong Linh khí thượng phẩm. Có thể sử dụng Thánh Hỏa Luân Hồi Đồ vượt qua hư không tới nơi này nhất định là nhân vật trọng yếu của gia tộc họ Hỏa:

- Tin tức vừa mới truyền về, nhân vật trọng yếu trong gia tộc họ Hỏa rồi lại tự mình tới Hỏa Linh tinh lôi kéo Lâm Minh sao? Như này cũng quá coi trọng rồi, không biết lần này tới là ai?

Hương Hồ Vương nhìn Kim Kiếm Tôn Sứ bên cạnh một cái, Kim Kiếm Tôn Sứ nhún nhún vai, ý bảo mình cũng chỉ là truyền tin tức về, cũng không biết nhân vật trọng yếu trong gia tộc muốn tới.

Tất cả đệ tử của ba phân cung còn lại cùng với trưởng lão dẫn đội cũng ngừng thảo luận có liên quan Lâm Minh tấn công Huyễn Thần Trận, ngẩng đầu nhìn Thánh Hỏa Luân Hồi Đồ trên bầu trời.

- Đây dĩ nhiên là... Linh khí thượng phẩm!

Tôn Bách Tinh trong lòng đột nhiên cả kinh. Trong hàng Linh khí, giá trị mỗi một cấp nhỏ đều chênh lệch thật lớn. Thực Nhật Thiên

Đỉnh của hắn kỳ thật chỉ là thứ nổi bật trong số Linh khí hạ phẩm, nhưng đã quý báu đến mức khiến cho Sở Hồng Vân đánh cược tranh đoạt với hắn. Mà hiện tại bức Luân Hồi Đồ lơ lửng trên bầu trời này đã xa xa không phải Thực Nhật Thiên Đỉnh của hắn có thể sánh bằng.

Không hề nghi ngờ, lần này tới là nhân vật lớn của tổng bộ hoặc là ba thị tộc lớn.

Thánh Hỏa Luân Hồi Đồ từ từ mở ra, ba vị trưởng giả thân mặc trường bào màu đỏ mang theo một đôi chiến sĩ giáp vàng từ trong Luân Hồi Đồ chậm rãi bay ra.

Nhìn thấy ba trưởng giả áo bào đỏ này, nhất là vị cầm đầu kia, Hương Hồ Vương, Hắc Mộc, Kim Kiếm Tôn Sứ đều trợn tròn mắt, trong lòng giật mình nhảy dựng.

Mà về phần Tôn Bách Tinh, Sở Hồng Vân lại không có vẻ gì, bọn họ cũng không biết người tới là ai, tuy nhiên mê mang của bọn họ cũng chỉ giằng co thời gian nháy mắt liền rất là sợ hãi.

Bởi vì ba người Hương Hồ Vương, Hắc Mộc, Kim Kiếm Tôn Sứ đều đã bái hướng trưởng lão áo bào đỏ cầm đầu kia:

- Đệ tử Hương Hồ, Hắc Mộc, Kim Kiếm cung nghênh Thái thượng trưởng lão!

Thái thượng trưởng lão!?

Lão nhân áo bào đỏ trước mắt này không ngờ là Thái thượng trưởng lão địa vị địa vị thậm chí có thể sánh ngang tộc trưởng trong Phượng tộc thượng cổ? Đây quả thật là nhân vật như thần tiên, hắn đến Hỏa Linh tinh làm gì?

Chương 1026: Một đường chém giết

Nghe thấy đám người Hương Hồ Vương gọi ra xưng hô Thái thượng trưởng lão, Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh cùng rất nhiều đệ tử của ba phân cung sớm đã cả kinh nói không ra lời. Bọn họ không nghĩ tới trưởng giả áo bào đỏ này rồi lại chính là Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ!

Đầu sỏ như Thái thượng trưởng lão bất kể thực lực hay là địa vị đều xấp xỉ tộc trưởng, thậm chí một ít Thái thượng trưởng lão vốn là tộc trưởng, sau lại nhường ngôi tiềm tu. Thực lực của bọn họ càng ở trên tộc trưởng đương nhiệm.

Những người này địa vị siêu nhiên, bình thường cơ bản sẽ không tiếp xúc đệ tử cấp thấp của Phượng tộc thượng cổ, cũng sẽ không đến 72 phân cung, đều là Cung chủ của 72 phân cung đi tổng bộ Phượng tộc thượng cổ yết kiến chư vị Thái thượng trưởng lão, hơn nữa phải hành đại lễ. Về phần trưởng lão phân cung cấp thấp như Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh muốn gặp đều không được. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ cả đời đều sẽ không nhìn thấy Thái thượng trưởng lão, nhiều nhất là nhìn thấy Nội vụ sứ, Truyền công trưởng lão. Mà những người này ở trong mắt bọn họ đã là nhân vật lớn khó lường, giống như quan lại nông thôn nhìn thấy khâm sai đại thần. Về phần Thái thượng trưởng lão, đó chính là Hoàng đế.

Hiện tại Thái thượng trưởng lão lại đến Hỏa Linh tinh, cũng chỉ có một loại khả năng - đó chính là quan sát khảo hạch của Lâm Minh!

Nghĩ đến đây, đám người Sở Hồng Vân, Tôn Bách Tinh dùng sức nuốt một ngụm nước miếng. Lâm Minh rồi lại kinh động đến nhân vật cấp bậc này!

- Lâm Minh ở bên trong?

Lão nhân áo bào đỏ lơ lửng cao cao trên trời, thần sắc hờ hững nhìn về phía Kim Kiếm Tôn Sứ.

- Vâng!

Kim Kiếm Tôn Sứ nuốt mộtngụm nước miếng. Lão nhân trước mắt tên là Hỏa Liệt Thạch, là ông nội của bố vợ hắn. Đối mặt với vị Thái thượng trưởng lão bối phận, thực lực đều cao đến mức hù chết người này, Kim Kiếm Tôn Sứ bình thường ngông cuồng cũng cảm nhận được áp lực nặng nề.

Hỏa Liệt Thạch nhìn ngôi sao sáng lên bên ngoài Huyễn Thần Trận. Chín ngôi sao này chỉ sáng lên một, tượng trưng Lâm Minh đánh chết người thứ nhất.

- Vừa mới tiến vào sao?

- Vâng, chỉ mới tiến vào không đến mười mấy giây.

- Ừm.

Hỏa Liệt Thạch gật gật đầu. Bình thường khảo hạch Huyễn Thần Trận cần kéo dài một đoạn thời gian rất dài. Thử nghĩ nếu như hai thiên tài giao chiến, thực lực chênh lệch không quá lớn, một trận chiến đấu kéo dài mấy khắc thậm chí mấy canh giờ đều rất bình thường. Huống chi là hoàn thành Thiên Nhân Trảm. Lúc đầu tiến hành còn nhanh một chút, càng về sau càng chậm.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Lục Bách Nhân Trảm, Thất Bách Nhân Trảm bình thường đã cần mấy canh giờ, mà Bát Bách Nhân Trảm thường thường phải kéo dài thời gian hơn nửa ngày. Cửu Bách Nhân Trảm khả năng dài đến một ngày. Thiên Nhân Trảm bốn vạn năm trước, kéo dài chừng hai ngày hai đêm.

Đoạn chiến đấu cuối cùng đó càng thêm gian nan, muốn vượt qua nói dễ hơn làm! Thiên Nhân Trảm cần võ giả có sức bền khủng bố, đủ thừa nhận xa luân chiến không ngừng đồng thời có được thần kinh cường đại. Nếu không chiến đấu căng thẳng kéo dài, thần kinh khẩn trương cao độ, cho dù là thân thể, chân nguyên duy trì được, tinh thần cũng không chống đỡ nổi. Mà cao thủ trong khi so chiêu, một khi thất thần như vậy kết cục có thể nghĩ mà biết!

Hỏa Liệt Thạch hơi hơi trầm ngâm rồi hạ thẳng xuống dưới Tháp vật tổ. Mà những người khác thì không hẹn mà cùng nhao nhao lui về phía sau, nhường vị trí cho Hỏa Liệt Thạch. Ở trước mặt một Thái thượng trưởng lão, những người này có vẻ hết sức câu nệ, nghị luận cũng thật là cẩn thận.

Đúng vào lúc này, ngôi sao thứ hai sáng lên, tượng trưng cho ngôi sao Thập Nhân Trảm.

Hiện tại cách Lâm Minh tiến vào thời gian không quá 20 hơi thở, mà 10 người đầu trong Huyễn Thần Trận đều là từng người hiện ra. Sau khi giết chết một người, người tiếp theo hiện ra cần khoảng cách một hai hơi. Lâm Minh 20 hơi hoàn thành Thập Nhân Trảm, chứng minh hắn gần như trong nháy mắt kẻ địch xuất hiện liền giết chết.

Điều này cũng là đương nhiên. Cảnh giới của kẻ địch mới đầu sẽ không vượt qua Mệnh Vẫn tầng sáu, với thực lực của Lâm Minh chém giết như xắt dưa thái rau.

Kế tiếp, ngôi sao thứ ba cũng sáng lên, Lâm Minh ở trong Huyễn Thần Trận đã một hơi đánh chết 50 người.

Từ sau người thứ 51, Lâm Minh phải đồng thời đối mặt ba kẻ địch.

Một trận chiến đấu sẽ xuất hiện ba người, hơn nữa trong ba người này có hai người là Mệnh Vẫn tầng bảy, tu vi ngang bằng Lâm Minh.

Ba người vừa xuất hiện liền liên thủ nhào về phía Lâm Minh, bọn họ từng người đều chỉ công không thủ, ra tay chính là chiêu thức đồng quy vu tận.

Lâm Minh thần sắc bình tĩnh, Phượng Huyết Thương trong tay vung lên, vô số thương mang bao phủ thân thể của mình. Chỉ nghe tiếng “Coong coong”, ba người liên thủ công kích liền bị Lâm Minh một chiêu chặn lại, tiếp theo trường thương quét ngang, sáng lên mống thương hình cung xinh đẹp. Một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đơn giản đến cực điểm. Mũi thương xẹt qua yết hầu ba người, chém giết toàn bộ, huyết quang thoáng hiện.

Chiêu thức của Lâm Minh rất đơn giản, nhưng lại chỉ có một chữ - Nhanh, nhanh đến tận cùng. Chiêu thức đơn giản cũng có thể phát huy ra uy lực không thể tưởng tượng.

Sau khi giết chết ba người này, đối thủ không ngừng toát ra, nhưng không có một người là đối thủ một chiêu của Lâm Minh.

Bách Nhân Trảm!

Nhị Bách Nhân Trảm!

Tam Bách Nhân Trảm!

Tứ Bách Nhân Trảm!

Khi đến Tứ Bách Nhân Trảm, thiên tài Lâm Minh phải đối mặt đều là Mệnh Vẫn tầng bảy trở lên, thậm chí là Mệnh Vẫn tầng tám.

Lâm Minh phát hiện, số lượng kẻ địch hắn phải đồng thời đối mặt vừa khéo là gấp ba số tròn trăm. Tỷ như Tứ Bách Nhân Trảm thì phải đối mặt 12 kẻ địch. Ngũ Bách Nhân Trảm, đối mặt 15 kẻ địch!

Tu vi những kẻ địch này này nghe ra không cao, Lâm Minh trước kia đừng nói cường giả Mệnh Vẫn, ngay cả cảnh giới Thần Hải đều đã chém giết không biết bao nhiêu. Nhưng là những cảnh giới Thần Hải kia lại hoàn toàn không bằng những người trước mắt này.

Những người này tùy tiện chọn ra một người đều tương đương trình độ Hỏa Viêm Quảng và Chu Phi 29 tuổi, tương lai bọn họ đều là nhân vật có thể độ Mệnh Vẫn tầng chín.

Hơn nữa những người này công kích đều không muốn sống, phối hợp cũng tương đối tinh diệu, công kích không giống nhau, bịt kín tất cả góc chết né tránh!

Tuy nhiên ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều vô dụng!

Thương mang quét ngang, huyết quang rơi vãi. Phượng Huyết Thương giống như một con giao long màu đỏ quay cuồng trong biển máu, nơi đi qua máu thịt văng khắp nơi!

Ở ngoài Huyễn Thần Trận, từng ngôi sao sáng lên.

Lúc trước, kẻ địch xuất hiện ít, Lâm Minh giết chậm. Hiện tại kẻ địch xuất hiện một lần là mười mấy người, số lượng Lâm Minh giết địch tăng trưởng như bay.

Sau nửa canh giờ, Lâm Minh trong Huyễn Thần Trận đã giết đến xấp xỉ 600 người. Đây cũng là trình độ lúc trước Nhan Nguyệt Nhi xông quan.

Cửa ải 600 người, kẻ địch có 18 người!

Hơn nữa 18 người này toàn bộ đều là Mệnh Vẫn tầng tám, so với Lâm Minh còn cao hơn một tầng. Điều này nghĩa là bọn họ nếu như là người thật, tốc độ tu luyện vượt qua Lâm Minh, đạt tới tiêu chuẩn như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên!

Đương nhiên, sức chiến đấu của bọn họ còn không bằng Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên cùng tuổi nhưng cũng kém không nhiều. Kẻ địch như vậy, một lần đối mặt 18 người!

- Người thí luyện. Có thể đi tới đây, ngươi đa rất không tệ. Tuy nhiên, đến đây là dừng. Bắt đầu từ Lục Bách Nhân Trảm, độ khó tăng lên một tầng, 18 người chúng ta sẽ tiễn ngươi lên đường.

Trong 18 người, người cầm đầu mở miệng nói.

- Hả?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới những người này rồi lại biết nói chuyện giống như người thường. Hiển nhiên 18 người này rõ ràng bất đồng so với người phía trước, bọn họ có linh trí của mình, so với người sống sờ sờ thì không có gì khác biệt. Cũng không giống đối thủ phía trước, chỉ biết một mặt liều mạng, không có chút linh khí nào.

- Vậy thì đến đây đi!

Lâm Minh trong lòng mơ hồ trở nên hưng phấn. Đối thủ phía trước căn bản không thể sinh ra một chút áp lực đối với hắn, nhưng là từ hiện tại trở đi hắn cảm nhận được một tia uy hiếp trên người 18 người này. Rốt cuộc có thể khiến hắn nghiêm túc một chút, tuy nhiên cũng chỉ là nghiêm túc mà thôi.

Sát!

Người áo đen cầm đầu kia phát ra một tiếng gầm nhẹ, sau đó 18 người bọn họ lại giống như một người, động tác chỉnh tề như một, cùng phát động công kích hướng Lâm Minh.

Vũ khí công kích của bọn họ không ngờ đều là Thánh khí cực phẩm!

Đây không phải vũ khí do năng lượng biến ảo ra mà là Thánh khí cực phẩm chân chính!

Ở trong Huyễn Thần Trận có chứa rất nhiều Thánh khí cực phẩm dùng để trấn áp mắt trận Huyễn Thần Trận, hiện tại bị những hư ảnh năng lượng thể này sử dụng.

Kẻ địch trước đó Lâm Minh đối mặt chỉ là dùng Thánh khí thượng phẩm, hơn nữa còn có rất nhiều là năng lượng biến ảo ra, uy lực có hạn. Hiện tại lại dùng Thánh khí cực phẩm, uy lực của nó hơn xa không phải Thánh khí thượng phẩm có thể sánh bằng!

18 kiện Thánh khí cực phẩm! Tuy rằng những Thánh khí cực phẩm này so với Phượng Huyết Thương gần tới Thánh khí thông thiên còn có chênh lệch rất lớn, nhưng là 18 kiện. Dung hợp cùng một chỗ, uy lực tuyệt đối vượt qua Phượng Huyết Thương!

Trong nháy mắt bọn họ công kích, Lâm Minh cảm giác một luồng áp lực cường đại bao phủ xuống. Đây là uy thế của Thánh khí cực phẩm, đồng thời còn có lĩnh vực!

18 tầng lĩnh vực!

Mỗi một người Lâm Minh đối mặt không ngờ đều có lĩnh vực!

Đẳng cấp của các loại lĩnh vực này đều không dưới Thanh Liên lĩnh vực, đặt ở trong 72 phân cung bọn họ đều sẽ là nhân vật danh tiếng vang dội. Mà 99% đệ tử lần này tới Hỏa Linh tinh thí luyện căn bản không phải là đối thủ bất kỳ người nào trong bọn họ.

18 tầng lĩnh vực chồng! Lại thêm 18 kiện Thánh khí cực phẩm!

Tuy rằng giữa lĩnh vực bất đồng bởi vì ảnh hưởng lẫn nhau mà không thể uy lực tăng gấp bội, nhưng là xa xa không phải người thường có thể chống lại. Nếu sức chiến đấu không đủ, chỉ riêng đặt mình trong lĩnh vực như vậy, chân nguyên sẽ bị áp chế đến không thể điều động. Nói cách khác, nếu như đổi là bất kỳ người thí luyện nào khác của ba phân cung tới nơi này, ngay cả đứng đều miễn cưỡng, như vậy còn đánh thế nào?

- Tốt!

Ánh mắt Lâm Minh sáng lên. Một đường chiến đến người thứ 600, hắn rốt cục cảm giác được áp lực! Chỉ có chiến đấu như vậy mới có thể khiến hắn trở nên hưng phấn. Mà trước đó, thực lực của hắn căn bản không có cơ hội phát huy. Xông phá Mệnh Vẫn tầng bảy cùng với pháp tắc lĩnh ngộ trong 18 tầng hỏa ngục căn bản không được nghiệm chứng!

Ầm Ầm!!!

Theo một tiếng nổ lớn, thân hình Lâm Minh trong nháy mắt biến mất, tránh khỏi một đòn liên thủ của 18 người. Mà một đòn này lại khiến đất nứt, núi sông sụp đổ, vô số đá vụn hóa thành bụi bặm mai một.

Lâm Minh cầm ngang Phượng Huyết Thương lơ lửng trên không trung, trên mặt chẳng những không có vẻ ngưng trọng ngược lại nổi lên một tia ý cười hưng phấn:

- Các ngươi không tồi, tuy nhiên muốn đánh bại ta còn kém xa.

- Ha ha! Đừng gấp, trò hay còn ở phía sau mà. Tổ hợp chiến kỹ, sát!

Người áo đen cầm đầu hét lớn một tiếng, 18 người phối hợp lẫn nhau. Cả bầu trời đều tràn ngập hào quang của Thánh khí cực phẩm.

Chương 1027: Cái gì gọi là độ khó!

Ở ngoài Huyễn Thần Trận, ánh mắt của phần đông đệ tử có mặt đều tập trung trên những ngôi sao. Nhìn tốc độ ngôi sao sáng lên, bọn họ đều trở nên hưng phấn.

- Tốc độ này! Thật nhanh!

Mắt thấy Lâm Minh mới tiến vào thời gian không đến nửa canh giờ liền sáng lên nhiều ngôi sao như vậy. Khí thế như chẻ tre như thế, ở đâu là chém giết thiên tài, quả thật giống như là chém giết lính quèn vậy.

- Quả là nhanh, nhanh hơn so với Nhan Nguyệt Nhi lúc trước. Như thế Lâm Minh hoàn thành Thiên Nhân Trảm hẳn là không thành vấn đề!

- Hơn 45’ một chút, còn không đến nửa canh giờ Lâm Minh đã hoàn thành Ngũ Bách Nhân Trảm rồi! Hiện tại lại qua 15’, sợ là Lục Bách Nhân Trảm đều hoàn thành rồi. Cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng hai ba canh giờ là có thể đến Bát Bách Nhân Trảm, Cửu Bách Nhân Trảm rồi nhỉ! Trong bốn canh giờ, Thiên Nhân Trảm ngay trước mắt.

- Lâm Minh lấy được máu Phượng hẳn là không thành vấn đề, thế như chẻ tre! Nói không chừng giết chết 1100 người, 1200 người ấy!

- Đúng vậy. Xem tốc độ của Lâm Minh, ta đều muốn thử xem!

- Đúng vậy. Một năm nay chúng ta hoặc là tìm hiểu ý cảnh hoặc là bị lửa nướng trong hỏa ngục. Ta nhàn đều mọc lông rồi, thật muốn đi Huyễn Thần Trận đại chiến một trận. Tuy rằng hoàn thành Thiên Nhân Trảm không thực tế, nhưng là giết mấy trăm người, vẫn là không thành vấn đề. Lại nói tiếp, ta cũng là am hiểu về mặt thực chiến, tìm hiểu pháp tắc không lành nghề ra làm sao nhưng thực chiến tuyệt đối là đáng hãnh diện!

- Ha ha, ta cũng vậy. Tìm hiểu pháp tắc quá đau đầu, thực chiến mới là điểm mạnh của ta. Thật sự là ngứa tay!

Ở phương hướng Cầu Hoàng Cung, vài đệ tử thiên tài xoa xoa tay. Nhìn thấy Lâm Minh giết nóng máu như vậy, bọn họ cũng trở nên hưng phấn. Thanh âm nghị luận cũng càng lúc càng lớn, không chờ đợi được muốn thử thực lực của mình một chút.

Đệ tử trẻ tuổi nhất là thiên tài luôn là lòng dạ cao ngạo, không thể tránh khỏi muốn thử khiêu chiến một số thứ được đại chúng tô vẽ đến vô cùng khó khăn. Trong tiềm thức liền có thanh âm đang nói, có thể khó như vậy sao? Ta ở một mặt nào đó vẫn rất mạnh, rất muốn thử một cái xem mình rốt cuộc có thể như thế nào.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết cân lượng của mình. Hoàn thành Thiên Nhân Trảm vẫn là không thực tế, nhưng là Lục Bách Nhân Trảm bọn họ lại muốn khiêu chiến một chút.

Bọn họ chưa từng xông Huyễn Thần Trận cũng căn bản không hiểu độ khó chính thức của Huyễn Thần Trận, chỉ mới nhìn Nhan Nguyệt Nhi xông một lần. Nhưng Nhan Nguyệt Nhi cũng là thiên tài am hiểu về mặt pháp tắc. Nàng đến từng này tuổi phần lớn thời gian đều là bế quan khổ tu, đi ra ngoài lịch lãm không nhiều, thực chiến cũng liền không được ma luyện nhiều. Hơn nữa Nhan Nguyệt Nhi lại là một thiếu nữ chân yếu tay mềm. Rất nhiều thiên tài ở đây nổi tiếng thực chiến, từng xông Bí cảnh, từng giết mấy trăm hơn ngàn người, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến sinh tử, căn bản không cho rằng mình thực chiến sẽ không sánh bằng Nhan Nguyệt Nhi. Hoặc là nói không kém bao nhiêu.

Bọn họ lại không biết, trình độ khó khăn của Thiên Nhân Trảm Huyễn Thần Trận này đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Những tiếng thảo luận này tự nhiên lọt vào trong tai Thái thượng trưởng lão Hỏa Liệt Thạch.

- Hai ba canh giờ là có thể tới Bát Bách Nhân Trảm, Cửu Bách Nhân Trảm?

- Trong bốn canh giờ, Thiên Nhân Trảm ngay trước mắt?

- Đều muốn vào trong Huyễn Thần Trận đại chiến một trận. Tuy rằng hoàn thành Thiên Nhân Trảm không thực tế, nhưng là giết mấy trăm người vẫn là không thành vấn đề?

- Lâm Minh thế như chẻ tre? Nói không chừng có thể giết 1100, 1200 người?

Hỏa Liệt Thạch nghe lời nghị luận của những đệ tử này, trong lòng cười lạnh. Đám heo ngốc này, biết cái gì!

Bọn họ chỉ biết Thiên Nhân Trảm rất khó nhưng đến cùng là khó cỡ nào lại không rõ ràng. Bọn họ chỉ biết Lâm Minh hoàn thành Thiên Nhân Trảm không dễ, nhưng đến tột cùng là không dễ cỡ nào cũng không rõ ràng!

Điều này giống như là đám kém trí khôn và ngu ngốc không có khả năng tưởng tượng độ khó của cửu cung tính số, càng không biết người hoàn thành cửu cung tính số rất giỏi cỡ nào. Bởi vì bọn họ ngay cả $1+1=2$ cũng không biết.

Hỏa Liệt Thạch là Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ, năm đó khi ở Hỏa Linh tinh thí luyện cũng từng tham gia thí luyện Huyễn Thần Trận, cũng chỉ là hoàn thành Thất Bách Nhân Trảm mà thôi. Sau lại hắn ở cảnh giới Thần Biến lại có kỳ ngộ, một lần nữa xông Huyễn Thần Trận, giết 882 người.

Tuy rằng Hỏa Liệt Thạch kém 18 người phá 900, tuy nhiên vào lúc này những người xếp hạng sau 900 kia đã xuất hiện. Hỏa Liệt Thạch cũng nhìn thấy được, những người này rốt cuộc khủng bố cỡ nào!

Những thiên tài kia tùy tiện chọn ra một người, đều có thể xếp hạng thứ nhất trăm năm trong bất kỳ phân cung nào của 72 phân cung. 27 người kết hợp lại tạo thành đại trận, sức chiến đấu quả thật không thể phỏng đoán.

Nhìn thấy bọn họ, Hỏa Liệt Thạch có một loại cảm giác không thể chiến thắng. Nhất là cho dù giết những người đó sẽ còn toát ra một đám lợi hại hơn, mãi cho đến Thiên Nhân Trảm trong truyền thuyết!

Đó đã là nhân vật Hỏa Liệt Thạch khó thể tưởng tượng. Hắn thật sự nghĩ không ra, cái người được xưng là Chiến Vương bốn vạn năm trước ấy đến tột cùng là như thế nào đột phá Thiên Nhân Trảm! Đây căn bản là thần thoại khó thể hoàn thành!

Hỏa Liệt Thạch rất hoài nghi, khi tới gần Thiên Nhân Trảm, 27 người kia tùy tiện chọn ra một người có thể quét ngang một mảng lớn cái gọi là “Thiên tài” ở đây.

Nghe thấy phía sau rất nhiều đệ tử trẻ tuổi nghị luận càng ngày càng hưng phấn, rất có ý niệm ngày mai cũng xông thử Huyễn Thần Trận, thử xem mình có thể đến mức nào, đầu mày Hỏa Liệt Thạch càng nhíu càng chặt. Mà ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, Kim Kiếm Tôn Sứ cảm giác như ngồi trên chông. Đám thiên tài này căn bản không ý thức được, kỳ thật bọn họ ngay cả tư cách khiêu chiến cũng không có.

Kim Kiếm Tôn Sứ nuốt một ngụm nước miếng, gian nan giải thích:

- Thái thượng trưởng lão xin bớt giận, những đệ tử phân cung này đều chưa từng xông Huyễn Thần Trận, cũng chưa nhìn rõ sự đời. Lúc trước Nhan Nguyệt Nhi xông qua một lần, nhưng Nhan Nguyệt Nhi là pháp tắc xuất chúng, năng lực thực chiến cũng không tính là đỉnh cấp nhất. Hơn nữa Nhan Nguyệt Nhi cũng chỉ là chém giết gần 600 người, độ khó về sau bọn họ thật sự không tưởng tượng được.

Hỏa Liệt Thạch lại không để ý đến Kim Kiếm Tôn Sứ mà xoay người nói với hai người trung niên phía sau:

- Ngự Long, Bạch Ngọc. Hai người các ngươi tình hình chiến đấu trong Huyễn Thần Trận chiếu ra đi, cho đám ngu ngốc chưa thấy sự đời này mở mang kiến thức, đỡ phải tự cho là đúng. Hơn nữa, lão phu cũng muốn kiến thức một chút, chiến đấu sau 900 người đến tột cùng là quang cảnh nào. Cần thực lực như thế nào mới có thể quá quan!

- Vâng, tộc trưởng!

Hỏa Ngự Long và Hỏa Bạch Ngọc đáp một tiếng rồi sau đó liên thủ đánh ra hơn ngàn đạo trận phù, bay vào trong Huyễn Thần Trận. Hai người bọn họ đều tinh thông trận pháp thượng cổ, có thể thông qua bày trận đem tình hình chiến đấu trong Huyễn Thần Trận chiếu ra ngoài.

Theo sau đó, trên Huyễn Thần Trận xuất hiện quàng sáng lấp lóe, dường như sắp có hình ảnh hiện ra. Kim Kiếm Tôn Sứ nhìn thấy một màn này cũng mở to mắt, mắt không chớp nhìn chằm chằm quầng sáng lóe lên kia. Lúc trước hắn cũng chỉ chém giết không đến 700 kẻ địch, đối với tình huống sau đó là thế nào cũng hoàn toàn không rõ ràng. Hắn cũng rất muốn kiến thức một phen.

- Mau nhìn quầng sáng kia!

Ở phía sau Hỏa Liệt Thạch, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của ba phân cung nhìn quầng sáng xuất hiện trên không Huyễn Thần Trận, lập tức trở nên kích động.

- Đây là mấy vị đại nhân đang thi triển thần thông, chiếu ra cảnh tượng trong Huyễn Thần Trận hả? Quá tốt rồi! Có thể nhìn thấy Lâm Minh chiến đấu chém giết trong Huyễn Thần Trận!. Đam Mỹ H Văn

- Ha ha, thật chờ mong. Cuối cùng xem như không cần chỉ nhìn những ngôi sao kia, quá vô nghĩa. Cái gì cũng không thấy, chỉ có thể tưởng tượng.

- Cảnh tượng chiến đấu trong Huyễn Thần Trận nhất định rất kịch liệt, rất đặc sắc!

Chúng đệ tử có mặt nhao nhao nghị luận, mắt không chớp nhìn chằm chằm quầng sáng lóe lên kia. Cảnh tượng từ mông lung đến mơ hồ, dường như ảnh ngược trong vắn nước. Thẳng đến cuối cùng mặt nước phẳng lặng mới hoàn toàn trở nên rõ ràng. Rồi sau đó, bọn họ cũng nhìn thấy chiến đấu trong quầng sáng, thậm chí dao động năng lượng của mỗi người đều có thể cảm giác rõ mồn một, không có gì khác so với quan sát trong hiện thực.

Kế tiếp đám đệ tử này từng người đều há hốc miệng, bao gồm cả người lúc trước tưởng tượng chiến đấu trong Huyễn Thần Trận nên đặc sắc cỡ nào cũng là không rên một tiếng, trừng mắt sắp rớt ra ngoài.

Hắn rõ ràng nhìn thấy, một người áo đen rõ ràng là kẻ địch, theo như bọn họ thấy hẳn là nhân vật lính tôm tướng cua, bị Lâm Minh một chiêu quét ngang đến mấy người. Trong tay hắn ta cầm một thanh cự kiếm hai tay, mỗi một kiếm chém ra đều là ngọn lửa ngập trời. Mà ở địa phương trong vòng 10 dặm bên cạnh hắn lại đầy trùng cá chim thú, linh hoa linh thực, mơ hồ có sen xanh không ngừng nở rộ.

- Đó... Đó không phải là... Thanh Liên lĩnh vực? Người kia là tu vi Mệnh Vẫn tầng tám sao?

Một tên đệ tử trợn tròn mắt, hắn có thể cảm nhận được khí thế và dao động năng lượng của người đó. Phi thường thâm trầm, cơ sở vững chắc, thực lực cực kỳ khủng bố!

Mà Thanh Liên lĩnh vực, chính đệ tử đó đều còn chưa lĩnh ngộ. Tuy rằng hắn cảm giác năng lực thực chiến rất không tồi, nhưng đối mặt người áo đen kia hắn hoàn toàn không trỗi dậy lòng tin và dũng khí đối mặt.

Mà bên cạnh đệ tử này, một đệ tử khác lại càng kinh sợ đến giọng run run:

- Không chỉ là Thanh Liên lĩnh vực, mỗi người bọn họ đều có lĩnh vực! Đó là Tử Quang Điện Trường của pháp tắc lôi hệ! Lĩnh vực cùng một cấp bậc với Thanh Liên lĩnh vực. Ồ? Đây... đây là... các ngươi nhìn, nhìn vũ khí của bọn họ!

Trải qua một tiếng kêu sợ hãi của đệ tử này, các đệ tử có mặt lúc này mới đều chú ý đến vũ khí trong tay những kẻ địch năng lượng thể kia.

- Trời! Không ngờ đều là Thánh khí cực phẩm! 18 kiện Thánh khí cực phẩm! Thánh khí cực phẩm vốn đã có uy lực thật lớn, không cần võ giả phát huy đều phi thường khủng bố. 18 kiện Thánh khí cực phẩm tổ hợp lại. Đây... đây quả thật là...

Dù ở bên cạnh Lâm Minh, Thánh khí cực phẩm từng xuất hiện không ít lần. Nhưng đó là bởi vì cấp bậc của Lâm Minh đến rồi, tiếp xúc với người cũng đều là thiên tài đỉnh cao, mới có thể kiếm được Thánh khí cực phẩm. Mà đệ tử bình thường ngay cả một kiện Thánh khí thượng phẩm cũng không có!

Thiên tài Cửu Vẫn xuất thân gia tộc lớn, tỷ như Hoàng Nhạc Hồng, Hỏa Viêm Quảng cũng chỉ là sử dụng Thánh khí thượng phẩm mà thôi!

Thánh khí cực phẩm, trừ Lâm Minh cũng chỉ có yêu nghiệt như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, Nhan Nguyệt Nhi có thể có được khi ở Mệnh Vẫn kỳ.

Thí luyện Cổ Phượng ngược lại có thể được thưởng Thánh khí cực phẩm, nhưng đó là phải xuống đến tầng bốn 5000 dặm. Ở đây rất nhiều đệ tử trừ người như Tiêu Thiếu Bạch, có mấy người có thể làm được.

Bởi vậy đối với phần đông võ giả có mặt mà nói, Thánh khí cực phẩm đều là thứ bọn họ tha thiết ước mơ. Thánh khí cực phẩm bản thân đã gieo vào trong lòng bọn họ ấn tượng uy lực vô cùng. Một kiện Thánh khí cực phẩm, bằng với tài sản của đại đa số người bọn họ nhân lên mười mấy, hai mươi lần. Không đến Thần Biến kỳ đừng mơ kiếm được.

Nhưng là hiện tại, Lâm Minh lại một người đối mặt 18 kiện Thánh khí cực phẩm vây công!

Chương 1028: Nơi phát ra máu Phượng

18 bóng người dưới sự duy trì của lĩnh vực đồng thời thi triển lực lượng của Thánh khí cực phẩm!

Ông ông ông!

Tiếng nổ của không khí liên miên không dứt, từng vùng lĩnh vực chồng chất ở một chỗ, đủ loại dị tượng hiện ra như nấm. Nền lửa dưới chân Lâm Minh ầm ầm sụp đổ dưới sự áp bách của phần đông lĩnh vực và năng lượng. Đất đá vỡ nát thành bột phấn, mà theo đó dung nham giấu ở dưới mặt đất phóng lên trời cao!

18 loại chiêu thức tổ hợp cùng một chỗ, giống như một tấm lưới lớn trùm xuống!

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh đột nhiên ngưng tụ khí tức, mở Kinh Môn, vận chuyển Huyền lôi quang ảnh, tốc độ đạt tới cực hạn!

Ở trên quầng sáng chỉ nhìn thấy một tàn ảnh mơ hồ. Ầm ầm ầm! Liên tiếp ba luồng hào quang chân nguyên toàn bộ đánh trượt!

Lâm Minh với một góc độ khó tin giống như một con cá linh hoạt từ trong lưới công kích dày đặc tìm được một tia cơ hội đột phá!

Phượng Huyết Thương đâm thẳng ra!

Xịch!

Trong nháy mắt đó, một cột sáng màu máu thẳng tắp chiếu xiên bầu trời, lực lượng ngưng tụ như dải lụa bùng nổ, cả vùng trời đất đều bị nhuộm thành một huyết quang.

Theo một tiếng phượng hót thê lương vang lên, huyết quang vô tận kia từ trong Phượng Huyết Thương bắn ra bốn phía, nhấc lên một cơn lốc vòi rồng màu máu trực tiếp xé nát lĩnh vực chồng trước mắt Lâm Minh. Thậm chí ngay cả không gian đều sinh ra vặn vẹo rất nhỏ!

Đây chính là lực lượng của bản thân Phượng Huyết Thương. Là thần binh gần tới Thánh khí thông thiên, lực lượng bản thân nó có được tương đương với một cao thủ tuyệt đỉnh. Lại thêm lực lượng của Lâm Minh phối hợp là có thể trong khoảnh khắc bùng nổ ra uy lực vô cùng.

Xì!

Hai bóng người bị cuốn vào trong gió lốc màu máu, tại chỗ bị nghiền thành thịt nát. Miểu sát trong nháy mắt không hề trì hoãn.

Tuy nhiên Lâm Minh cũng không dễ chịu. Ngay trong khoảnh khắc hắn đánh chết hai người, một vùng đao mang với kiếm mang dường như xuyên qua không gian đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn. Mang theo chiến linh Thanh Đồng đại thành che phủ trời đất trùm xuống.

Chiến linh Thanh Đồng thật ra không tính là gì nhưng những công kích này toàn bộ đều tới từ Thánh khí cực phẩm, không thể coi thường! Cho dù là Lâm Minh bị những công kích này đồng thời đánh trúng cũng sẽ bị thương nặng hộc máu.

Lâm Minh cũng không thèm nhìn, thân thể trong nháy mắt hóa thành làn khói nhẹ, dán sát mặt đất mà đi. Đao mang không chỗ nào không có, thoạt nhìn không có kẽ hở rồi lại đánh trượt. Dường như khoảnh khắc đó thân hình Lâm Minh biến thành dòng nước vô hình vô chất, đao chém không đứt, khiến người ta hoa cả mắt.

Thương mang Phượng Huyết Thương lại quét, huyết quang cô đọng hình thành một đường thẳng bắn thẳng tắp ra ngoài, quét ngang không trung!

Ba bóng người trực tiếp bị một luồng thương mang này quét thành hai đoạn!

Chỉ trong 1/10 chớp mắt, Lâm Minh vừa né vừa ra chiêu, giết liền năm người. Chỉ trong thời gian lửa lóe chớp giật, tổ hợp chiến kỹ của 18 người này cùng với cả lĩnh vực chồng bị Lâm Minh phá vỡ cùng một lúc!

Mà từ đầu đến cuối Lâm Minh chỉ vận dụng lực lượng bản thân của Phượng Huyết Thương, thậm chí không rót quá nhiều chân nguyên vào trong Phượng Huyết Thương. Tuy nhiên lực lượng của Phượng Huyết Thương cũng đã đủ biến thái rồi!

- Chết hai người, không, đã là năm người rồi!

Trên quảng trường trước Tháp vật tổ, khi mọi người đều bị thế trận cường đại của 18 thiên tài Lâm Minh đối mặt làm ngây người, Lâm Minh lại nhấc tay lên thương hạ xuống, giết liền năm người! Trực tiếp khiến tình thế chiến trường xoay chuyển, vượt ra dự đoán trước của mọi người.

Đối thủ theo như bọn họ thấy đã mạnh đến như vậy lại vẫn bị Lâm Minh xử lý như giết chết lính quèn. Quá trình nhanh đến mức bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Về phần Thánh khí cực phẩm, uy lực là lớn nhưng lại căn bản không chạm tới Lâm Minh.

Mà phần đông lĩnh vực chồng lại cũng bị Lâm Minh dùng lực lượng tuyệt đối phá vỡ!

18 người chết năm, tổ hợp chiến kỹ vừa vỡ, những người khác cũng mất phối hợp lập tức xuất hiện lỗ hổng. Mà lĩnh vực chồng của bọn họ cũng trở nên uy lực không đủ nữa.

- Đáng chết, làm sao lại như vậy!

Người cầm đầu trong số 18 người kia trong lòng giận dữ, hắn không nghĩ tới chỉ là một lần đối mặt, bọn họ liền tan tác!

Mà chính vào lúc này, Lâm Minh đã lại lần nữa xông tới!

Lâm Minh rõ ràng, lần này xông quan Huyễn Thần Trận là một trận khiêu chiến thật lớn. Lúc này mới 600 người đã phải đối mặt đối thủ cường đại như thế. Khi Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên cùng tuổi mình chỉ sợ là đều đừng mơ xông quan! Như vậy 700, 800 người thẳng đến 1000 người lại sẽ là tình cảnh như thế nào?

Hơn nữa đừng quên, mình gần như không có thời gian nghỉ ngơi gì. Chiến đến về sau, nhất định lượng chân nguyên tiêu hao thật lớn.

Kể từ đó, Lâm Minh tự nhiên sẽ không kéo dài, cũng sẽ không khinh địch. Hắn mưu cầu dùng tiêu hao nhỏ nhất để làm được đánh nhanh thắng nhanh!

Sát!

Thương mang tung tay, huyết quang vãi đầy trời, ở trên Phượng Huyết Thương ngưng tụ thành 99 thương nhỏ màu máu dài một tấc!

Đây là vị đại năng tiền bối lúc trước luyện chế Phượng Huyết Thương dùng thủ pháp đặc thù đem 999 giọt tinh huyết Phượng Hoàng phong ấn vào trong Phượng Huyết Thương. Mỗi một giọt máu Phượng luyện thành một cái thương, cuối cùng ngưng luyện mà thành đại trận Cửu Cửu Quy Nhất - cũng là sát chiêu lớn nhất của Phượng Huyết Thương. Lúc trước khi Lâm Minh ở Mệnh Vẫn tầng năm, vượt bốn cấp đánh bại Hỏa Viêm Quảng Cửu Vẫn tứ trọng thiên chính là bằng vào một chiêu này.

Tuy nhiên Lâm Minh hiện tại vì tiết kiệm năng lượng chỉ vận dụng 99 cái trong đó. 99 cây thương nhỏ xoay tròn, hội tụ thành gió lốc màu máu. Nơi đi qua, sát khí cuồn cuộn!

Phốc Phốc Phốc!!!

Lại là sáu người áo đen bị thương nhỏ màu máu giết chết. Sau khi vòng vây bị xé rách, tốc độ giết người của Lâm Minh lại tăng lên một cấp. Ba bước giết một người!

Sáu người áo đen chết đi, máu tươi của bọn họ rồi lại bị hút vào trong 99 cây thương do Phượng Huyết Thương phát ra. Năng lượng của bọn họ dường như cũng bị Phượng Huyết Thương hút đi.

Đồng dạng là Thánh khí cực phẩm, uy lực phát huy ra ở trong tay

Lâm Minh lại không biết cường đại hơn trong tay 18 người kia bao nhiêu lần.

Chỉ thời gian mấy hơi thở, 18 người đã bị giết chết 11!

- Ngươi...

Người áo đen cầm đầu kia rồi lại có thể sinh ra một tia tâm tình sợ hãi, khiến Lâm Minh cảm khái sự chân thực của Huyễn Thần Trận này. Tuy nhiên cũng có thể người áo đen này vốn chính là tư liệu của một thiên tài chân thực do cường giả Phượng tộc thượng cổ đưa vào, tất cả mọi thứ của hắn đều tới từ một người chân thật.

- Đi chết đi!

Người áo đen rồi lại thiêu đốt tinh huyết, chuẩn bị phát ra một đòn cuối cùng. Nhưng mà tốc độ của Lâm Minh lại nhanh hơn hắn nhiều, Phượng Huyết Thương đâm thẳng ra ngoài, trong nháy mắt xuyên thủng yết hầu. Sau đó thương mang đảo qua, sáu người còn lại cũng bị giết chết cùng một lượt!

18 người, toàn bộ giết chết.

Số người Lâm Minh giết cũng đạt tới 616!

- Đã chết, giết hết rồi...

Đệ tử trẻ tuổi có mặt nhìn thấy 18 người này chết đều có chút không kịp phản ứng. Bọn họ cũng đều biết Lâm Minh xông Huyễn Thần Trận không dễ, đều biết sau Ngũ Bách Nhân Trảm, tầng sau khó hơn tầng trước. Nhưng là cũng tuyệt đối không nghĩ tới lại sẽ khó đến trình độ này. 18 người tổ hợp công kích, mỗi người đều có lĩnh vực hơn nữa còn có Thánh khí cực phẩm.

Nhưng cho dù là khó đến loại trình độ này lại vẫn như cũ bị Lâm Minh giết chết trong khoảng thời gian ngắn, không bị mảy may thương tổn!

- Lúc này mới Lục Bách Nhân Trảm đã khó đến trình độ này, Thất Bách Nhân Trảm, Bát Bách Nhân Trảm về sau lại sẽ như thế nào?

Cửu Bách Nhân Trảm, Thiên Nhân Trảm, còn có người có thể quá quan sao?

Huyễn Thần Trận gần như cứ giết trăm người là một độ khó. Bởi vì trong 100 người, chỉ là thực lực cá nhân đề cao, mà qua trăm người không riêng thực lực đề cao mà số lượng cũng sẽ tăng thêm ba người, phối hợp càng thêm ăn ý.

- Ta cảm giác trong 18 người bị Lâm Minh giết, tùy tiện một người đều sánh bằng ta. Nếu là ta gặp phải sợ là Tam Bách Nhân Trảm đều không đạt tới...

- Tổng bộ Phượng tộc làm sao lại đặt ra tiêu chuẩn biến thái như vậy, đây không phải rõ ràng không có ý định đem tinh huyết cho người ta sao?

Theo như chúng đệ tử thấy, Phượng tộc thượng cổ nếu đã đặt ra tiêu chuẩn, dù thế nào cũng nên có khả năng hoàn thành. Kỳ thật lại không biết, tổng bộ đặt ra tiêu chuẩn như vậy căn bản chính là không muốn phát tinh huyết Phượng Hoàng xuống.

Điều này cũng không có biện pháp. Số lượng tinh huyết Phượng Hoàng thật sự quá ít. Thần thú là tồn tại ở giữa Giới Vương và Thiên Tôn, mà toàn bộ Phượng tộc thượng cổ chẳng qua là thế lực cấp Thánh địa, không có khả năng nuôi dưỡng một con Phượng Hoàng. Tất cả huyết mạch Phượng Hoàng đều là tồn kho lúc trước, trước khi đạt được huyết mạch Phượng Hoàng mới, dùng bao nhiêu là ít đi bấy nhiêu.

Mà về phần Phượng tộc thượng cổ đến tột cùng làm thế nào thu thập máu Phượng lại là bí mật cao nhất của tổng bộ Phượng tộc thượng cổ. Bí mật này bị cất kín ở trong một nơi bí mật ở tổng bộ tránh cho thất truyền. Ngoài ra cũng chỉ có các đời tộc trưởng và Thái thượng trưởng lão từ tộc trưởng thoái vị mới biết được. Hỏa Liệt Thạch tuy là Thái thượng trưởng lão nhưng hắn chưa từng làm tộc trưởng, cũng không biết.

Tuy nhiên Hỏa Liệt Thạch đại khái có thể đoán được một chút. Tinh huyết Phượng Hoàng hẳn là lấy từ thân thể còn sót lại của Phượng Hoàng khi Phượng Hoàng niết bàn bị Niết bàn Thánh hỏa đốt hủy. chỉ là Phượng tộc thượng cổ đến tột cùng là như thế nào xác định địa điểm Phượng Hoàng niết bàn, lại như thế nào chiếm được thân thể còn sót lại của Phượng Hoàng cũng là một điều bí ẩn. Đây cũng là vốn liếng lớn nhất để Phượng tộc thượng cổ có thể sinh tồn đồng thời sinh sôi nảy nở hàng tỉ tộc nhân.

Chuẩn xác mà nói, Phượng tộc thượng cổ căn bản không phải truyền nhân của Phượng Hoàng gì cả, mà là một người nắm được loại bí mật này phát triển thành một tông phái lớn.

Tuy nhiên, Phượng Hoàng niết bàn sợ là ngàn vạn năm thậm chí mấy ngàn vạn năm đều không gặp được một lần. Mà lượng tinh huyết còn sót lại trong thân thể còn lại của Phượng Hoàng đã ít lại càng ít, tinh huyết một lần có thể thu thập được có thể có bao nhiêu chứ?

Mà số tinh huyết này phải giữ lại dùng ngàn vạn năm, chia cho phần đông thiên tài, tộc trưởng xuất hiện trong ngàn vạn năm đó. Mức độ khẩn trương có thể nghĩ mà biết.

Hỏa Liệt Thạch nhìn hình ảnh trên bầu trời, thủy chung trầm mặc không nói. Biểu hiện của Lâm Minh đến giờ còn không có điểm nào khiến hắn kinh diễm. Tuy nhiên ở phía sau hắn, Kim Kiếm Tôn Sứ lại đã âm thầm líu lưỡi đối với Lâm Minh. Lúc trước khi hắn vượt Lục Bách Nhân Trảm, mỗi một trận đều rất gian nan, còn xa không thoải mái như Lâm Minh vậy.

Giết chết 18 người mới đầu, phía sau cũng không có gì trì hoãn. Tuy rằng đối thủ mỗi lần xuất hiện đều sẽ cường đại hơn chút, nhưng đối với Lâm Minh mà nói lại đều không tính là gì. Lâm Minh một đường chém giết, máu tươi rơi vãi, số lượng người đã giết cũng đang nhanh chóng tăng nhiều.

Mà bản thân Lâm Minh lại một mực không vận dùng quá nhiều chân nguyên, mà là dựa vào lực lượng bản thân Phượng Huyết Thương. Thương nhỏ máu tươi hắn vận dụng cũng từ 99 cái lúc mới đầu đến 360. 360 thương nhỏ vừa ra, gió lốc máu tươi che phủ trời đất liền đủ để tê liệt lĩnh vực tổ hợp, giết chết đối thủ.

Chỉ cần giết chết một người, lại giết người tiếp sau thoải mái hơn

nhiều.

Chương 1029: Hình chiếu thế giới ý chí

650 người, 680 người, 700 người!

Theo tinh tú thứ bảy sáng lên, rốt cục Lâm Minh hoàn thành Thất Bách Nhân Trảm, mà đồng thời đối thủ hắn đối mặt, nhân số cũng tăng lên tới 21 người.

Mỗi lần qua giới hạn 100 người, độ khó xông vào Huyễn Thần Trận đều sẽ tăng vọt một tầng thứ. Trong 600 người đó, độ khó gia tăng không lớn, nhưng từ 600 đến 700 thì gần như độ khó tăng lên gấp đôi!

21 người này, toàn bộ đều là Mệnh Vẫn tầng tám, tương lai có thể thành tựu là nhân vật Mệnh Vẫn tầng chín, 21 người như thế liên hợp lại, kết hợp thi triển chiến kỹ, lập tức lại tăng áp lực lên cho Lâm Minh!

Lâm Minh cầm trong tay Phượng Huyết Thương, thần kinh căng thẳng như dây đàn. Cho tới lúc này, hắn đều dựa vào một quyết tâm, chính là: tiết kiệm chân nguyên; tiết kiệm năng lượng; các loại chiêu thức có thể sử dụng một chiêu giải quyết, thì không dùng tới chiêu thứ hai; có thể cậy vào lực lượng của Phượng Huyết Thương, thì không cần dùng chân nguyên của mình.

Phương pháp chiến đấu tiết kiệm thể lực, tự nhiên cũng sẽ hạn chế phát huy sức chiến đấu của Lâm Minh, làm cho hắn chiến đấu có vẻ cực kỳ nguy hiểm.

Mà Lâm Minh lại chìm đắm trong trong chiến đấu như vậy, bức bách chính mình từ một cực hạn này tới một cực hạn khác. Dùng chân nguyên và thực lực của đối thủ đến gần để rèn luyện phương pháp chiến đấu của mình.

Những đối thủ sau Thất Bách Nhân Trảm này, mỗi người đều có linh tính, phương pháp chiến đấu của họ cũng là tầng tầng lớp lớp. Lâm Minh thực hoài nghi, những người này hẳn từng là võ giả thiên tài chân chính, tư liệu của họ bị đại năng của Huyễn Thần

Trận bố trí dùng một loại thủ pháp đặc thù ghi vào trong Huyễn Thần Trận, tái hiện tư thế oai hùng của họ năm xưa!

Là người nổi bật cùng thời đại, những năng lượng thể ảo giác này, mỗi người đều am hiểu chiến đấu, kinh nghiệm sinh tử chiến phong phú. Tuy rằng tu vi của họ chỉ có Mệnh Vẫn tầng tám, nhưng dưới tình huống Lâm Minh phải tận lực tiết kiệm chân nguyên trong cơ thể, mỗi lần giết một người đều không dễ! Hơn nữa thời điểm hắn đi đánh giết một người, sẽ lọt vào công kích phối hợp của những người còn lại, không thể không cẩn thận.

Nhưng ở trong dạng chiến đấu này, Lâm Minh cũng nhận được chỗ tốt thật lớn, thu được sở trường của trăm nhà, kiến thức đủ loại thiên tài các chiêu các thức chiến đấu và phương pháp chiến đấu của họ.

730 người, 740 người, 750 người...

Tuy rằng khi Thất Bách Nhân Trảm đối mặt với rất nhiều đối thủ cường đại, nhưng vẫn không thể ngăn cản bước chân của Lâm Minh, hắn một đường đánh giết, rốt cục giết chết 800 người!

Lúc này, từ thời điểm Lâm Minh tiến vào Huyễn Thần Trận đến giờ đã trôi qua gần ba canh giờ.

“Bát Bách Nhân Trảm!”

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, ai nấy đều nuốt một ngụm nước miếng! Bọn họ phát hiện trước đây mình nghĩ về Huyễn Thần Trận quá đơn giản. Hiện tại đừng nói là Lâm Minh xông qua cửa ải ở bên trong, cho dù là bọn họ ở bên ngoài nhìn xem, liên tục ba canh giờ đều thừa nhận không kịp nhìn sát chiêu của những người kia, đều cảm thấy có chút tinh thần khẩn trương.

- Hả? Người kia là... tu vi Cửu Vẫn!

Bát Bách Nhân Trảm, đối mặt với 24 đối thủ, mà trong 24 người này, rõ ràng có một cường giả Cửu Vẫn!

Lâm Minh hiện tại 29 tuổi, đối thủ của hắn tự nhiên cũng là 29 tuổi, 29 tuổi Cửu Vẫn đó là khái niệm gì? Đó gần như tốc độ tu luyện ngang với Nhan Nguyệt Nhi. Nhan Nguyệt Nhi tuy rằng lớn lên hình thể như một cô bé, kỳ thật hiện tại đã 27 tuổi, sắp đột phá Bát Vẫn, nàng đạt tới Cửu Vẫn cũng chừng 28, 29 tuổi.

Tốc độ tu luyện biến thái yêu nghiệt như thế, cho dù bởi vì chỗ thiếu sót của huyết mạch, thực lực không sánh bằng Nhan Nguyệt Nhi, sợ là cũng không kém quá xa.

Bát Bách Nhân Trảm, Lâm Minh đối mặt chính là một đám đối thủ có thể nói là khủng bố như thế!

Sau khi 24 người này xuất hiện, không có lập tức động thủ, mà lại quan sát Lâm Minh, ánh mắt của họ hoàn toàn không giống như năng lượng thể không có sinh mệnh, mà có được linh tính. Lúc này họ đang tìm nhược điểm của Lâm Minh.

Huyễn Thần Trận càng vào sâu, đối thủ càng có linh tính hơn. Ngay từ đầu năng lượng ảo giác trong Huyễn Thần Trận cũng chỉ mô phỏng ra con rối năng lượng, không có linh trí, không biết quyền biến, nhưng về sau, từng người xuất ra thủ pháp chiến đấu ùn ùn, công kích xảo quyệt, phòng thủ nghiêm mật, phi thường khó giải quyết!

- Xem ra đúng thực như ta nghe nói trước khi tới đây! Huyễn Thần Trận là một Pháp trận trí nhớ đặc thù, bởi vì thế giới bên trong nó vốn chính là một hình chiếu thế giới ý chí, mỗi một thiên tài tiến vào trong đó, đều sẽ bị trận pháp với phương thức hình chiếu hiện ra, rồi sau đó ghi lại tiếp. Hiện tại Lâm Minh gặp đối thủ, đều là thiên tài chân thật của Huyễn Thần Trận ghi lại trước kia, mỗi người bọn họ đặt ở trong 72 phân cung, đều là nhân kiệt. Người nổi bật trong bọn họ, nếu như đi tới địa phương như Thánh Khí Các, thậm chí có thể lấy vào tay Thánh khí cực phẩm!

Người nói chính là Bạch Đạo Hồng, hắn cũng xông qua vài lần Huyễn Thần Trận, nhưng hắn đối với những thành tựu Lục Bách Nhân Trảm, Thất Bách Nhân Trảm này, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Độ chênh lệch quá xa, cho nên đối thủ của Bạch Đạo Hồng đối mặt, phần lớn là con rối năng lượng của Huyễn Thần

Trận sinh ra, không có linh trí gì, thủ pháp tác chiến cứng nhắc, thực dễ dàng đánh chết, hoàn toàn không thể so sánh với đối thủ của Lâm Minh hiện đang đối mặt.

- Bát Bách Nhân Trảm... Tiểu tử này cuối cùng đã đi đến một bước này rồi! Năm đó thời điểm lão phu ở cảnh giới Thần Biến cũng chỉ vướng lại ở một cửa này, cuối cùng đánh chết 882 người, không có thể đột phá 900 người. Xem bộ dáng tiểu tử Lâm Minh này, luôn luôn có điều giữ lại hẳn vượt qua ta không thành vấn đề, nhưng sau khi đến 900 người, thì độ khó sẽ lớn hơn!

Hỏa Liệt Thạch lầm bầm, mà trong lúc lão nói chuyện, Lâm Minh đã chiến đấu với 24 người kia.

“Xoạt...”

24 người đồng thời công kích, mục tiêu công kích tập trung vào các chỗ yếu hại trên thân Lâm Minh. Ở thời điểm Lục Bách Nhân Trảm, Lâm Minh còn có thể bằng vào tốc độ siêu phàm của hắn, lợi dụng khe hở sinh ra do tốc độ công kích khác biệt nhanh chậm của võ giả để né tránh công kích. Thế nhưng hiện tại ở thời điểm Bát Bách Nhân Trảm, đối mặt với công kích lưu loát như tia chớp này, Lâm Minh đã rất khó né tránh, hắn lập tức rơi vào cục diện tứ phía vây công.

Lâm Minh co rút đồng tử lại, đột nhiên hét to một tiếng, ở trong tinh thần chi hải hắn, chiến linh Hoàng Kim gào thét vọt ra, hình thành hình chiếu của thế giới ý chí.

Thế giới ý chí của chiến linh Hoàng Kim sẽ hình thành áp lực đối với thế giới thật, khi ý chí cũng đủ cường đại, rót vào trên bất cứ vật thể gì, đều sẽ trở thành vũ khí không thể phá vỡ, tỷ như hình chiếu thế giới ý chí trong không khí và nguyên khí thiên địa.

Ý chí rót vào trong không khí, có thể làm cho không khí trở nên cứng rắn như thép tinh chất, trực tiếp tiêu diệt thế giới ý chí địch nhân bước vào trong đó; còn ý chí rót vào trong nguyên khí thiên địa thì có thể làm cho nguyên khí thiên địa trở nên táo bạo như núi lửa, khiến địch nhân không thể sử dụng.

"Bùng! Bùng!"

Ở trước người Lâm Minh, hai luồng kiếm quang trực tiếp bị Lâm Minh dùng ý niệm kích nổ!

Thoạt nhìn chỉ là Lâm Minh nhìn lướt qua hai đạo kiếm quang kia mà thôi, kỳ thật trong khoảnh khắc nhanh như một tia chớp đó, Lâm Minh dùng ý niệm đảo loạn nguyên khí năng lượng thành kiếm quang, làm cho chúng tự nhiên tán loạn, không còn ngưng tụ. Một chiêu như vậy, đối với tiêu hao linh hồn lực của Lâm Minh cũng không nhỏ.

Ngay sau đó, Lâm Minh thừa dịp một khe hở công kích bị mình xé mở này, lách mình xuyên ra.

"Truy Điện!"

Lâm Minh không có sử dụng công kích năng lượng của Phượng Huyết Thương, mà trực tiếp vận dụng chân nguyên của mình. Uy lực của Truy Điện tuy rằng không sánh bằng Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận của Phượng Huyết Thương, nhưng nói về tốc độ thì mau hơn rất nhiều so với Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận. Hiện tại Lâm Minh cần nhất chính là tốc độ!

"Xoạt!"

Chùm sáng tím nhoáng lên một cái, một người áo đen dùng đao trực tiếp bị Lâm Minh xỏ xuyên qua bụng, điện mang thổi quét ra, trong nháy mắt xé nát đan điền, người áo đen bị mất mạng ngay đương trường.

Sau khi Lâm Minh miểu sát một người, thuận thế chặn đánh người thứ hai, nhưng bị công kích của những người khác ngăn cản, chỉ phải bật lui thân mình ra sau, tuy vậy điện mang thổi quét tới, vẫn làm cho người thứ hai toàn thân co giật, xuất hiện cứng ngắc trong chốc lát.

Một chút thời gian cứng ngắc đó, với Lâm Minh lúc này vậy là đủ rồi.

- Tử Sư Lôi Nguyên!

- Rống!

Phiến lá lôi đình thứ hai của mầm non Tà Thần bùng phát ra ánh sáng tím, theo một tiếng Sư Tử Hống, một con Tử Sư lao ra nhanh như tia chớp. Dưới thêm vào của chiến linh Hoàng Kim, trong nháy mắt tốc độ của Tử Sư đạt tới mức khó có thể tưởng tượng, ngay cả không gian đều xuất hiện vặn vẹo rất nhỏ!

“Phốc!”

Tử Sư hóa thành một luồng sáng nhảy vào ngực người áo đen thứ hai kia, phá nát ngũ tạng lục phủ... lại miểu sát thêm một người!

Tuy rằng thời gian miểu sát hai người chỉ trong nháy mắt, nhưng khoảnh khắc nhanh như một tia chớp đó, Lâm Minh chiến đấu cũng không thoải mái lắm, nếu phản ứng hơi chậm một chút, hoặc là chiêu thức công kích không liên tiếp, đều sẽ là kết cục hoàn toàn trái ngược. Thời điểm Bát Bách Nhân Trảm này, địch nhân Lâm Minh đối mặt quả thật đã bắt đầu dần dần uy hiếp đến hắn, khiến hắn không thể không tiến thêm một bước bày ra hết thực lực, cũng tiêu hao nhiều lực lượng.

Lâm Minh bắt đầu bội phục Chiến Vương hoàn thành Thiên Nhân Trảm từ 4 vạn năm trước. Thiên Nhân Trảm trong Huyễn Thần Trận còn khó hơn một ít so với tưởng tượng của Lâm Minh trước đó. Tuy nói lúc này Lâm Minh còn có điều giữ lại, nhưng hắn cũng có thể đoán trước được: đến thời điểm Cửu Bách Nhân Trảm, Thiên Nhân Trảm, độ khó sẽ càng thêm khủng bố, mặc dù là chính mình đối mặt, cũng phải dùng toàn lực ứng phó, đừng nghĩ giữ lại chút gì.

Thiên Nhân Trảm của Huyễn Thần Trận, độ khó còn hơn xa tầng thứ bảy của 18 tầng hỏa ngục. Phượng tộc thượng cổ 4 vạn năm qua chỉ có một người thông qua, không phải không có nguyên nhân!

Nên biết rằng Phượng tộc thượng cổ có 1000 ức tộc nhân, qua thâm niên 4 vạn năm chỉ sợ là đã xuất hiện cả vạn ức thiên tài.

Trong những thiên tài này, không thiếu vô số danh môn, còn có vô số người có kỳ ngộ lớn, cơ duyên lớn... Kết quả, toàn bộ gãy cánh ở trước Thiên Nhân Trảm mà về!

Sau khi giết chết hai người, lập tức Lâm Minh cảm giác áp lực giảm bớt rất nhiều, hắn phối hợp với chiến linh Hoàng Kim, thuận lợi đánh chết người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm.

Chờ tới lúc giết chết người thứ tám, phương trận 24 người đã bị Lâm Minh giết chết một phần ba, tổ hợp chiến kỹ cũng hoàn toàn bị phá vỡ! Thời gian kế tiếp chính là giết chóc, Lâm Minh liên tiếp thi triển đủ loại chiêu thức, 24 người toàn bộ chết!

Từ Bát Bách Nhân Trảm đến Cửu Bách Nhân Trảm, cũng chỉ là bốn đợt địch nhân, một đợt 24 người, Lâm Minh đã diệt một đợt, hiển nhiên do có thừa lực, đã không có người nào hoài nghi hắn không thể thuận lợi đột phá Cửu Bách Nhân Trảm.

- Không nghĩ tới, Lâm sư đệ ở phương diện ý cảnh Lôi cũng có trình độ như thế!

- Hắn có thể chất song hệ, đối với mức độ hòa hợp ý cảnh Lôi Đình cũng cao vượt quá tưởng tượng!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1030: Lực lượng pháp tắc

Cứ như vậy Lâm Minh tiếp tục giết chóc một đợt tiếp một đợt, thẳng đến giết chết hơn 890 người, không hề trì hoãn vượt qua thành tích của Hỏa Liệt Thạch lúc trước.

Mà lúc này, đối thủ của hắn đối mặt còn nhiều thêm ba người, biến thành 27 người! 27 là ba lần chín. Con số này vốn đã ẩn chứa một loại đạo lý khó diễn tả.

Chỉ cần thông qua cửa ải 900 người này, Lâm Minh sẽ nghênh đón Thiên Nhân Trảm!

Trong 27 người của Cửu Bách Nhân Trảm này, Mệnh Vẫn tầng chín chiếm một phần ba, nếu đặt họ ở 72 phân cung, thiên phú so với Lộ Tiểu Diên cũng chỉ có hơn chứ không kém!

Lĩnh vực, Thánh khí cực phẩm, kinh nghiệm chiến đấu đỉnh cao, đủ loại điều kiện cộng hết lại, muốn chiến thắng bọn họ độ khó có thể nghĩ mà biết!

Mà ngay lúc 27 người này xuất hiện, dưới chân bọn họ đồng thời lóe lên từng quầng sáng. Những quầng sáng này ngưng tụ thành từng đạo phù văn kỳ dị, nối tiếp thành một mảng giống như dao động của sóng gợn.

Dưới chân 27 người, không ngờ lại hình thành ba bức Tiên Thiên Đạo Đồ!

Ba bức Đạo Đồ này phân ra ba phương, có hình lập thể thế chân vạc vây quanh Lâm Minh. Mỗi một Đạo Đồ đều có tổng cộng bảy phương vị; phù văn của bảy phương vị phân biệt màu sắc là đỏ vàng chanh lục xanh lam tím, mà ở bên trong là một đen một trắng: đồ án bát quái của âm dương thái cực ngư.

Trong 27 người, mỗi chín người là một tổ, tổng cộng ba tổ, vây quanh Lâm Minh.

Màu sắc đỏ vàng chanh lục xanh lam tím là đại biểu cho Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi bảy loại nguyên khí: Đỏ là hỏa; Vàng là thổ; Chanh là kim; Lục là mộc; Xanh là phong; Lam là thủy; Tím là lôi!

Ngoài ra, cộng thêm một đen một trắng ở chính giữa, Đen là âm; Trắng là dương!

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Âm Dương tổng cộng chín loại, 9 là con số cực hạn; mà ba Đạo Đồ thì ẩn chứa đạo lý Tam Sinh Vạn Vật, 3 là vạn vật chi thủy!

Trong nháy mắt Lâm Minh liền cảnh giác, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Địch nhân của Cửu Bách Nhân Trảm này, không ngờ lại cường đại như thế! Không đơn giản đều là đối thủ thiên phú như Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên, mà còn ngưng tụ thành đại trận, làm cho lực công kích của bọn họ tăng lên gấp bội!!!

Mà ở trên quảng trường vật tổ, đệ tử của ba đại phân cung cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra sự khủng bố của trận thế này. Hiện tại tạm thời không nói Lâm Minh phải làm thế nào xông qua đại trận này, mà chỉ nghĩ lại 4 vạn năm trước, rốt cuộc Chiến Vương là làm thế nào hoàn thành Thiên Nhân Trảm, bọn họ đều cảm thấy trong lòng bỗng dưng nảy sinh một loại ý sùng kính.

- Đây quả thực không phải con người có thể vượt qua mà!

- Quả thật quá khó khăn! Tuy nhiên không phải 4 vạn năm trước đã có một tiền bối xông qua rồi sao? Thật không biết người ấy là làm thế nào vượt qua!

- Ta vốn trước đây còn tưởng rằng Lâm Minh hoàn thành Thiên Nhân Trảm cũng giống như đi dạo, hiện tại mới biết, Thiên Nhân Trảm biến thái tới mức nào!

Thời điểm đệ tử của ba đại phân cung thảo luận với nhau, Lâm Minh đã bắt đầu chiến với 27 người trước mắt!

27 người này mỗi người đều thi triển ra công pháp của bản thân tu luyện. Lúc này Lâm Minh mới phát hiện, công pháp của mỗi người

đều phù hợp với thuộc tính của Tiên Thiên Đạo Đồ dưới chân bọn họ. Tu luyện hỏa công thì đối ứng với hỏa, tu luyện lôi công thì đối ứng với lôi...

“Đây là...”

Lâm Minh co rụt đồng tử lại, mắt thấy ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ đánh úp lại, Lâm Minh rót chân nguyên vào Phượng Huyết Thương, đâm mạnh ra một thương.

Trên Phượng Huyết Thương ào ào tuôn ra một dòng máu màu đỏ sậm, dòng máu đỏ sậm này cuốn lên gió lốc màu máu, do 999 cây thương nhỏ màu máu tạo thành, mỗi một cây thương nhỏ đều ẩn chứa sát khí cùng thiên uy vô cùng tận!

“Ầm!”

Những cây thương nhỏ này hội tụ thành dòng thác lũ va chạm thật mạnh trên ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ, huyết quang với sát khí bùng nổ vậy mà Tiên Thiên Đạo Đồ này cũng không có bị lay chuyển mảy may nào. 27 người kia, vẫn như trước phóng vọt tới phía Lâm Minh!

- Thật lợi hại! Không ngờ chặn được công kích của Phượng Huyết Thương!

- Lần này Lâm Minh không ổn rồi! Phượng Huyết Thương là Thánh khí cực phẩm đến gần Thánh khí thông thiên, lực công kích bản thân nó đã tương đương với một cao thủ tuyệt đỉnh, vậy mà hiện tại, Phượng Huyết Thương không có chút hiệu quả với trận pháp tạo thành bởi 27 người này. Muốn giết chúng phải có lực lượng cường đại hơn nữa!

- Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận cũng không được rồi, không biết Lâm Minh còn có thể thi triển ra chiêu thức gì nữa?

Đệ tử Phượng Minh Cung đều thay Lâm Minh toát ra một thân mồ hôi, Thánh khí cực phẩm cũng đủ cho võ giả sử dụng đến cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, không mất uy lực. Thời điểm Lâm Minh đánh bại Hỏa Viêm Quảng, cũng là dựa vào uy lực của bản thân

Phượng Huyết Thương.

Lâm Minh nhướng chân mày: uy lực của Phượng Huyết Thương là không thể nghi ngờ, hắn đã vận dụng toàn lực, vậy mà không phá vỡ được ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ kia: Đây cũng không phải thua về lực lượng, mà là thua trên phương diện pháp tắc! Ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ này quá mức tinh diệu, chín tầng ý cảnh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Âm Dương... hỗ tương nhau, uy lực tăng lên gấp bội!

Mà nhìn lại phương Lâm Minh này, Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận của Phượng Huyết Thương diễn hóa ra gió lốc màu máu, lại cần lĩnh ngộ ý cảnh Huyết, mà Lâm Minh không lĩnh ngộ nhiều lắm về ý cảnh Huyết, không phá vỡ được Tiên Thiên Đạo Đồ là chuyện tất nhiên.

Tuy vậy Lâm Minh cũng không kích động, hắn vẫn không dùng tới võ ý Hồng Mông, mà là chọn dùng một loại phương thức ứng phó khác.

Thân mình hắn bật lui ra ngoài, quát to một tiếng, mở ra Tà Thần lực đến mức tận cùng. Ngay khoảnh khắc đó, vô số hỏa nguyên khí không chỗ nào không có ở trong Hỏa Linh tinh bị Lâm Minh hội tụ lại, giống như một cái phễu thật lớn. Năng lượng hỏa ngưng tụ thành một gốc sen xanh từ từ nở rộ hào quang rực rỡ!

Đây là chiêu thức Lâm Minh chưa bao giờ dùng tới, cũng là sát chiêu chính hắn sáng tạo!

Lâm Minh ở trong Tháp vật tổ khổ công tìm hiểu một năm, lại ở trong 18 tầng hỏa ngục, dung hợp làm một thể tất cả thông hiểu ra đạo lí trong lòng hắn cùng với ý cảnh hỏa hệ ở ba tầng đầu, khắc cốt văn và Tiên Thiên Đạo Đồ ở trong xương cốt gân da!

Đến sau lại ở thời điểm Mệnh Vẫn tầng bảy, đã chịu đựng thanh tẩy của nguyên khí pháp tắc mây ba dặm, lại tĩnh tọa hai ngày hấp thu tiêu hóa những pháp tắc này.

Khổ công tìm hiểu, lĩnh ngộ nhiều như vậy, Lâm Minh cũng không phải tay mơ, mà là đã ngộ ra sát chiêu của pháp tắc hỏa hệ! Từ trước khi Lâm Minh mở ra Khai Môn, hắn có thể ở trong rất nhiều mảnh nhỏ trí nhớ linh hồn, tổ hợp lại tự nghĩ ra chiêu thức; hiện tại đã mở ra Khai Môn, ngộ tính nhảy đến đỉnh cao của Thần Vực, tự nghĩ ra chiêu thức càng thêm dễ dàng!

Chiêu thức của hắn sáng tạo, đương nhiên so ra không bằng với một số đại nhân vật sáng tạo ra, nhưng lại rất thích hợp cho chính mình thi triển. Lúc này Lâm Minh chém ra một cái, long trời lở đất; tiếng thương rít vang vọng thiên địa, một cột sáng màu đỏ như lửa chói mắt thắp sáng khắp bầu trời, giống như cây cột chống trời bắn thẳng đến ngay trung tâm cây sen xanh kia.

Lâm Minh từ khi hiểu rõ bản chất ý cảnh hỏa hệ ở ba tầng đầu, thành tựu ở phương diện pháp tắc không thể đánh đồng so với một năm trước! Ngay cả thiên tài Thần Biến kỳ Bạch Đạo Hồng, Lộ Tiểu Diên như vậy, đối với lĩnh ngộ ý cảnh hỏa hệ ở ba tầng đầu, cũng hoàn toàn không sánh bằng Lâm Minh! Mà lĩnh ngộ pháp tắc là một tiêu chuẩn trọng yếu để đánh giá thực lực, tiềm lực của võ giả. Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc đến trình độ này, đương nhiên không phải chỉ để lấy ra xem, khoe mẽ một chút, mà thật rõ ràng có thể chuyển hóa nó thành sức chiến đấu.

Trong lúc nhất thời, ở trong Huyễn Thần Trận dường như nhiều thêm một vầng mặt trời, toàn bộ thế giới đều được thắp sáng, thương mang mang theo một khí thế không thể đỡ, xé nát mặt đất hoang dã, cắt ra một đường nứt thật sâu, vô số đất đá đều bị vỡ thành bột phấn bay tung tóe!

Một thương này, là một kích mạnh nhất của Lâm Minh thi triển ra trong 14 năm học võ!

“Ầm ầm!”

Thương mang va chạm thật mạnh trên một vòng Tiên Thiên Đạo Đồ. Tuy rằng chỉ là va chạm vào một vòng Tiên Thiên Đạo Đồ, nhưng lực chấn động lại đồng thời đánh lên ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ kia. Ngay khoảnh khắc đó, thời gian như ngưng lại, trong thiên địa chỉ còn lại có thương mang vạch ngang trời cao, xé rách mặt đất, cùng với ba vòng Tiên Thiên Đạo Đồ.

Vốn Tiên Thiên Đạo Đồ đang xoay tròn rất nhanh đột nhiên chấn động một cái, lực xoay tròn bị ngưng đột ngột, mà ở trung tâm công kích của Lâm Minh, hai võ giả đứng trong Thái Cực Âm Dương ngư kia liền hộc máu mồm, quầng sáng dưới chân bọn họ lúc sáng lúc tối, dường như lập tức sẽ tan tác... nhưng vẫn còn kém một chút!

Lâm Minh tập trung ánh mắt, chiến linh Hoàng Kim đang ngủ say trong tinh thần chi hải bắn thẳng ra.

- Phá!

Ý niệm cường đại bùng phát ra, rót vào bên trong vầng sáng Thái Cực Âm Dương ngư, hủy diệt lực lượng pháp tắc trong đó!

Thương mang công kích, cộng thêm hình chiếu ý niệm của chiến linh Hoàng Kim... vậy là trừ không gian Hồng Mông ra, Lâm Minh đã dùng hết lực lượng mạnh nhất của mình!

Mà lực lượng như vậy, rốt cục cũng xé rách một vòng Tiên Thiên Đạo Đồ, làm cho địch nhân trực tiếp lộ dưới công kích của Lâm Minh.

- Chết!

Lâm Minh sao lại bỏ qua cơ hội này, trong nháy mắt liền mở ra Kinh Môn và Huyền lôi quang ảnh, tăng tốc độ lên tới cực hạn.

Phượng Huyết Thương trong tay đâm thẳng ra!

- Quán Hồng!

Vốn ba ý cảnh dung hợp lực lượng hỏa táo bạo, lại xen vào Lôi đình lực, liền bùng phát ra bùng nổ cuồng mãnh, hai gã võ giả trước đó đã bị Lâm Minh đánh trọng thương không còn đủ năng lực chịu đựng công kích như vậy, chúng há mồm hộc máu, ngay sau đó toàn bộ thân thể ở trong bùng nổ trực tiếp bị xé rách, chết ngay đương trường.

27 người, đã bị Lâm Minh giết chết hai, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ

Phong Lôi Âm Dương Cửu Nguyên đại trận, bị Lâm Minh phá rồi!

- Phá trận rồi ư!

- Quá mạnh! Ngay cả bản thân Cửu Cửu Quy Nhất Đại Trận của Phượng Huyết Thương đều không làm gì được đại trận này, Lâm Minh cũng có thể dựa vào năng lượng của mình phá vỡ, một khi giết chết hai người, đại trận này cũng không thể bố trí tiếp được, Lâm Minh thắng rồi!

- Lâm Minh dùng chính là pháp tắc hỏa hệ, hơn nữa rất có thể là chiêu thức tự mình nghĩ ra! Đúng rồi! Từ lúc Lâm Minh bắt đầu xông vào Huyễn Thần Trận đến giờ, hắn vốn cũng không có dùng tới lực lượng của pháp tắc hỏa hệ chân chính!

Mặc cho đối thủ sau của Cửu Bách Nhân Trảm có cường đại như thế nào, Lâm Minh vẫn dựa vào trình độ ý cảnh hỏa hệ của hắn, phá vỡ trận pháp ba Tiên Thiên Đạo Đồ này!

Một chiêu võ kỹ tự nghĩ ra này, Lâm Minh đã đặt tên là Thanh Liên Hỏa Vũ, là dung hợp độ nóng pháp tắc hỏa hệ, với ý cảnh Hủy Diệt, ý cảnh Sang Sinh thành sát chiêu mạnh nhất... trước mắt là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh.

Một khi Cửu Nguyên trận pháp bị phá, Lâm Minh giết tiếp những người khác thì dễ dàng nhiều rồi. Công kích của trận pháp không thể cấu thành uy hiếp với Lâm Minh nữa, mà Lâm Minh thi triển ra Thanh Liên Hỏa Vũ lại đủ để miểu sát tất cả võ giả ở đây.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1031: Người thứ 1000!

“Bùng!”

Lâm Minh từ trên trời giáng xuống, kiếm quang như ngọn lửa nuốt sống địch nhân, thương mang như rắn độc vươn ra, trực tiếp xé nát đan điền một võ giả áo lam, trong nháy mắt miểu sát!

Mà cùng lúc đó, vài người bên cạnh võ giả vừa chết kia đều cầm binh khí trong tay ào ào đánh tới, muốn thừa dịp Lâm Minh đang công kích lưu lại hắn ở trong này. Đáng tiếc, Đạo Đồ bị phá, công kích chung quy không thể phong bế tất cả góc độ; Lâm Minh thi triển tốc độ cực hạn, giống như én lượn xuyên qua bão táp, lách qua những công kích này, rồi giống như thuấn di xuất hiện ở bên cạnh một võ giả áo bào tím khác. Không đợi võ giả đó kịp phản ứng, Phượng Huyết Thương quét ngang, bắn vọt ra 999 cây thương nhỏ, trực tiếp biến hắn thành một cái sàng!

Lại miểu sát thêm hai người!

Người chết càng nhiều, Lâm Minh lại giết càng mau, càng thoải mái. Đến sau lại cứ tùy tiện giết, 27 người này, rốt cục bị Lâm Minh giết sạch!

Đã kết thúc rồi! Lâm Minh thở ra một hơi dài. Mà đúng lúc này, trước mặt hắn chớp động một trận hào quang, tiếp theo đối thủ xuất hiện!

Lại là 27 người, Tiên Thiên Đạo Đồ dưới chân bọn họ lại thay đổi một loại khác, hơn nữa trong đó còn có 12 người đạt tới Cửu Vẫn!

Đối thủ của Huyễn Thần Trận, một lần nữa cường đại hơn trước!

Võ giả ở chung quanh nhìn thấy đều hít một hơi khí lạnh: Quá biến thái mà! Ngay cả thời gian thở dốc cũng không có!

- Khảo nghiệm này quả thực là không thể nói theo đạo lý! Đây cũng chính là Lâm Minh, người bình thường ai có thể chịu nổi?

- Đúng vậy! Đây mà là khảo hạch chuẩn bị cho con người sao? Ta đi lên một người đều đánh không lại, đừng nói là đối phương tạo thành trận đồ!

- Chỉ có thể nói là “thiên ngoại hữu thiên”! Bốn vạn năm trước, không phải cũng có một tiền bối được xưng là Chiến Vương, thông qua khảo hạch sao?

Một võ giả Thần Biến kỳ đột nhiên nói ra như thế! Cũng không phải mỗi người đều biết danh hiệu Chiến Vương! Trên thực tế, đa số đệ tử ở đây đều chỉ biết là 4 vạn năm trước có người hoàn thành Thiên Nhân Trảm, nhưng người này đến tột cùng tên gọi là gì, về sau đi nơi nào, cũng là một câu đố bí ẩn.

- Thì ra vị tiền bối kia gọi là Chiến Vương? Hiện tại người ấy ở đâu nhỉ? Bốn vạn năm trước đã lợi hại như vậy, khẳng định hiện giờ là một nhân vật tuyệt đỉnh! Tuy nhiên, dường như tộc trưởng đương nhiệm không phải là người ấy! Ta chưa từng nghe nói có tộc trưởng nào tên hiệu là Chiến Vương! Nếu Chiến Vương thật lợi hại như vậy, vì sao không thể trở thành tộc trưởng?

Một tên đệ tử đột nhiên hỏi. Vấn đề này cũng khơi dậy nghi vấn trong lòng mọi người: “Đúng vậy, Chiến Vương vì sao không phải là tộc trưởng?”

Hơn nữa dường như mấy vạn năm qua, cũng không nghe nói qua về sự tích Chiến Vương, càng không có nhìn thấy đá khắc vật tổ của Chiến Vương lưu lại, chẳng lẽ người này đã ngã xuống? Thiên tài lợi hại như vậy, mà ngã xuống thật đáng tiếc!

Các đệ tử ba đại phân cung nhao nhao bàn tán. Hương Hồ Vương cùng Kim Kiếm Tôn Sứ nghe nói, lập tức sắc mặt có hơi mất tự nhiên. Kỳ thật về Chiến Vương, quả thật trên lịch sử Phượng tộc thượng cổ rất ít đề cập tới, dường như cố ý quên lãng người này.

Hai người bọn họ thật cẩn thận liếc mắt nhìn Hỏa Liệt Thạch một cái, sợ Hỏa Liệt Thạch nghe được những lời bàn tán này sẽ không thoải mái. Bởi vì quan hệ giữa Chiến Vương và không ít cao tầng của Phượng tộc thượng cổ thật sự là không tốt lắm, bao gồm Hỏa

Liệt Thạch cũng như thế. Điều này làm cho hai người càng kiêng kị đề cập tới Chiến Vương...

Nhưng bọn họ không nghĩ tới dường như Hỏa Liệt Thạch lại không có kiêng dè việc này, mà chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi nói hàm chứa ý trào phúng:

- Xích Chiến Vân không tính là người của Phượng tộc thượng cổ chúng ta, đương nhiên không thể kế nhiệm tộc trưởng. Hắn là con trai thứ 196 của đương nhiệm Giới vương của Xích Quang giới! Người này trời sinh có mức độ hòa hợp rất cao với pháp tắc hỏa hệ. Bốn vạn năm trước, Phượng tộc thượng cổ ta vì để lấy lòng Giới vương của Xích Quang giới, đã gả con gái xuất sắc nhất của tiền nhiệm tộc trưởng là tiểu Công chúa có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, gả cho Xích Chiến Vân. Đến sau Xích Chiến Vân ở lại Phượng tộc thượng cổ một đoạn thời gian, cũng từng tham gia Cổ Phượng thí luyện ở tổng bộ. Lúc ấy thời điểm Xích Chiến Vân tham gia Cổ Phượng thí luyện, thiên tài của Phượng tộc thượng cổ ta, toàn bộ bị hắn quét ngang, căn bản không thể so sánh với hắn. Dùng một từ ngữ để hình dung, chính là: “hạc trong bầy gà!”

- Các ngươi có thể tưởng tượng ra không? Toàn bộ Phượng tộc thượng cổ, hàng ngàn ức dân cư, nhưng không có một thiên tài nào có thể đứng thẳng thắt lưng ở trước mặt Xích Chiến Vân, bởi vì, không đủ mạnh!!!

Hỏa Liệt Thạch nói tới đây, vẻ mặt có chút cảm khái. Xích Chiến Vân trong miệng lão nói, chính là tên thật của Chiến Vương. Lúc ấy Hỏa Liệt Thạch cũng là một trong thiên tài của Phượng tộc thượng cổ, nhưng Thiên Nhân Trảm của Huyễn Thần Trận khiến lão lực bất tòng tâm, lão vốn không tưởng tượng ra, là Xích Chiến Vân làm thế nào thông qua!

Hít sâu một hơi, lão cười thảm nói tiếp:

- Buồn cười nhất là, các cao tầng của Phượng tộc thượng cổ ở hiện trường Cổ Phượng thí luyện lúc ấy, lại còn không ngừng ca ngợi nịnh bợ Xích Chiến Vân, đầu tiên là tặng nguyên âm và huyết mạch lực của tiểu Công chúa cho hắn, sau đó nhìn Xích Chiến Vân chà đạp thiên tài trong tộc chúng ta mà còn trầm trồ khen ngợi. Cuối cùng, còn tặng cho Xích Chiến Vân vô số tài nguyên... Các ngươi nói xem, bọn họ có đê tiện hay không?

Bất cứ người nào đều không nghĩ tới, đột nhiên Hỏa Liệt Thạch nói ra một hồi như vậy. Bốn vạn năm trước, người làm đến cao tầng của Phượng tộc thượng cổ, thì bối phận đó đều cao đến mức hù chết người, ai dám nói như Hỏa Liệt Thạch?

- Hắc hắc! Quả thật là đê tiện! Chính bọn họ đều cảm thấy mình đê tiện, nhưng không có biện pháp: hắn là đứa con của Giới vương Xích Quang giới nha! Các ngươi biết Giới vương Xích Quang giới là gì không? Tổng bộ Phượng tộc thượng cổ ở ngay tại Xích Quang giới, nếu đã ở Xích Quang giới thì phải nghiêng mình cúi đầu, là chuyện bình thường! Rất nhiều cao tầng của Phượng tộc thượng cổ hiện nay, năm đó đều là người theo đuổi tiểu Công chúa! Các ngươi không tưởng tượng được dung mạo xinh đẹp và thiên phú của tiểu Công chúa đâu! Thật sự là dùng thiên chi kiêu nữ vạn năm để hình dung cũng không đủ! Vậy mà... bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Xích Chiến Vân cưới đi tiểu Công chúa! Tỉ mỉ chuẩn bị phòng động phòng ngay trong Phượng tộc thượng cổ để cho hắn lấy đi nguyên âm và trinh trắng của tiểu Công chúa, thu lấy lực lượng huyết mạch... Hắc hắc...

Hỏa Liệt Thạch mặc dù đang cười, nhưng tiếng cười lại có phần lạnh lẽo, khiến võ giả ở chung quanh nghe vào tai có chút không rét mà run. Bọn họ không kiềm được suy nghĩ: lúc trước không phải Hỏa Liệt Thạch cũng là một người theo đuổi tiểu Công chúa chứ? Đương nhiên, chuyện này bọn họ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, hỏi tới chính là muốn chết!

Hỏa Liệt Thạch trầm mặc một hồi lâu, lại nói tiếp:

- Xích Chiến Vân tài sắc kiêm lấy, thể diện cũng kiếm đủ, liền vỗ mông chạy lấy người, lưu lại những người năm đó bị Xích Chiến Vân chà đạp, dần dần trở thành giới cao tầng đương nhiệm của Phượng tộc thượng cổ... Có phải quá bi thảm hay không? Có phải cảm thấy không thể tin hay không? Có phải cảm thấy hình tượng những nhân vật tuyệt đỉnh của Phượng tộc thượng cổ kia, ầm ầm sụp đổ ở trước mặt các ngươi hay không?

Hỏa Liệt Thạch nói ra không kiêng nể gì, quả thật lão cũng không có gì phải kiêng dè, với bối phận của lão, trừ vài cái Thái thượng trưởng lão từng là tộc trưởng, không ai dám làm gì lão.

Nhưng đệ tử của ba đại phân cung thì nghe đến trố mắt nhìn trân trối, thậm chí không còn chú ý tới Lâm Minh ở trong Huyễn Thần Trận, đã bắt đầu đại chiến với địch nhân đợt thứ hai.

Một đoạn lịch sử không muốn người biết theo như lời Hỏa Liệt Thạch này, quả thật khiến các đệ tử tầng dưới chót khiếp sợ. Ở trong mắt bọn họ, các nhân vật tuyệt đỉnh của Phượng tộc thượng cổ đều là đại năng có thể di sơn đảo hải, không nghĩ tới cũng có thời điểm làm con rùa co đầu rụt cổ nghẹn uất như vậy. Mà với hình tượng của Phượng tộc thượng cổ, ở trong đầu bọn họ cũng là cơ sở thâm hậu mà vĩ đại, có năng lực thông thiên... Nhưng hiện tại xem ra, ở trước mặt lực lượng tầng thứ cao hơn, Phượng tộc thượng cổ cũng phải mang theo cái đuôi làm người.

- Trách không được về Chiến Vương này, chúng ta biết không nhiều lắm. Thì ra giới cao tầng hiện ở Phượng tộc thượng cổ đều là người năm xưa bị Chiến Vương chà đạp, người bọn họ nhìn trúng trong lòng, cũng bị Chiến Vương đoạt đi, sao có thể không hận? Nếu là ta, ta cũng không muốn đề cập tới!

- Đúng vậy! Tài nguyên của Phượng tộc thượng cổ phỏng chừng Xích Chiến Vân kia cũng lấy đi không ít, các thứ này đều khiến người ta đố kỵ, đỏ mắt!

Vài đệ tử dùng chân nguyên truyền âm nói ra đạo lý.

- Không biết Xích Chiến Vân người này hiện tại ở đâu nhỉ?

Rất nhiều đệ tử không khỏi có nghi vấn như vậy trong lòng, mà Hỏa Liệt Thạch dường như nhìn thấu ý nghĩ của họ, nói:

- Xích Chiến Vân đã là Xích Long sứ của Xích Quang giới, nếu hiện tại hắn đến Phượng tộc thượng cổ, tộc trưởng Phượng tộc đều phải đích thân đi nghênh đón bái kiến. Một Long sứ, tương lai có thể quản lý các tiểu giới phụ thuộc Xích Quang giới, là nhân vật tuyệt đỉnh chân chính!

Xích Long sứ, Xích Chiến Vân, con của Giới vương, được xưng là Chiến Vương!

Mà lại cưới thiên chi kiêu nữ vạn năm của Phượng tộc thượng cổ.

Những tư liệu này đều khiến các võ giả ở đây ghen tị, nhất là khoản cưới đi tiểu Công chúa này, đó chính là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, người lại xinh đẹp, lấy đi nguyên âm của nàng là một sự kiện hạnh phúc cỡ nào?

Đáng tiếc vận mệnh của con người là bất đồng, dù có ghen tị cũng vô dụng.

Mà lúc này, Lâm Minh đánh giết ở trong Huyễn Thần Trận, không ngờ đã đến một đợt cuối cùng, giết chết chúng là Lâm Minh sẽ đối mặt với Thiên Nhân Trảm!

- Phá trận rồi!

Dù một đợt địch nhân này có tới 18 cao thủ Mệnh Vẫn tầng chín, nhưng vẫn bị Lâm Minh công phá đại trận, sau khi Lâm Minh đánh bị thương người thứ nhất, nhân cơ hội quấy rối trận hình, lại với thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết thêm hai người, kế tiếp, đại cục đã định!

Lâm Minh tận lực tiết kiệm chân nguyên, lần lượt giết chết địch nhân đợt cuối cùng này.

- Đã xong rồi!

- Sắp tới Thiên Nhân Trảm rồi! Lần này sẽ xuất hiện 30 đối thủ sao?

Trong lòng mọi người tràn ngập chờ mong, đều muốn nhìn xem rốt cuộc Lâm Minh có thể hoàn thành hay không? Làm thế nào hoàn thành Thiên Nhân Trảm? Thế nhưng để bọn họ ngoài ý muốn chính là, địch nhân của Thiên Nhân Trảm này lại chậm chạp không đi ra, cũng tạo cho Lâm Minh có một đoạn thời gian dài nghỉ ngơi:

gần như được một khắc.

Lâm Minh vốn tiêu hao cũng không lớn, lại có Hưu Môn và huyết mạch Cổ Phượng duy trì, thời gian một khắc này hắn khôi phục gần như hoàn chỉnh. Đúng lúc này, không gian trước mặt Lâm Minh vặn vẹo một trận, vô số hào quang hội tụ lại, ngưng tụ thành một nam nhân cầm cự kiếm trong tay.

Nam nhân này mặc chiến giáp màu đỏ, sau lưng là áo choàng màu tím, hắn thân cao 9 xích, bả vai rộng lớn, khí thế mười phần!

- Hả? Chỉ có một đối thủ ư?

Lâm Minh, bao gồm rất đông người xem ở đây đều sửng sốt ngẩn ra, vốn tưởng rằng phải đối mặt với 30 đối thủ, không nghĩ tới đối thủ chỉ có một người!

Mà ở phía trước đệ tử của ba đại phân cung, Hỏa Liệt Thạch lại đột nhiên chấn động, trong ánh mắt phát ra tia sáng khiếp người:

- Xích Chiến Vân! Không ngờ người này là Xích Chiến Vân!

Đối thủ của Lâm Minh đúng là Chiến Vương hoàn thành Thiên Nhân Trảm ở 4 vạn năm trước!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1032: Sầu cũ hận mới

- Cái gì? Xích Chiến Vân?

- Chiến Vương? Hắn chính là Chiến Vương!?

Đúng là Hỏa Liệt Thạch vừa nói ra, các võ giả ở đây đều kinh ngạc há hốc miệng, khiếp sợ không hiểu.

- Không nghĩ tới, đối thủ của Lâm Minh lại là Xích Chiến Vân!

Hỏa Liệt Thạch nhìn Chiến Vương trong hư ảnh của Hỏa Linh Kính, mắt đột nhiên trợn trừng, trong mắt dường như đều sắp phun ra lửa. Trước đó lão hoàn toàn không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.

- Đúng rồi... thời điểm Xích Chiến Vân xông vào Huyễn Thần Trận năm đó, cũng là 29 tuổi, cho nên mới được dùng để làm đối thủ của Lâm Minh!

Lần đầu tiên Cổ Phượng thí luyện đều hoàn thành ở đệ tử dưới 33 tuổi, mà tình huống phổ biến nhất là với 28 tuổi đến 31 tuổi, vì thời điểm này, lĩnh ngộ của võ giả về lực lượng pháp tắc đã đủ quy mô; còn tu vi thì Mệnh Vẫn tầng 7, 8, 9, tới tham gia thí luyện là lĩnh ngộ nhiều nhất, hiệu quả tốt nhất.

Nếu quá sớm, lực lĩnh ngộ không đủ, thu hoạch có hạn; nếu quá chậm, cơ sở đã định hình, hiệu quả cũng không tốt.

Bởi vậy Xích Chiến Vân và Lâm Minh là cùng số tuổi khi đi vào Huyễn Thần Trận, nói là trùng hợp, cũng không trùng hợp.

Mà Huyễn Thần Trận sẽ ghi lại tư liệu của mỗi người khi vượt qua cửa ải, đưa bọn họ hoàn mỹ trở lại thành hư ảnh năng lượng như cũ, Lâm Minh cùng số tuổi với Xích Chiến Vân, tự nhiên phải gặp nhau.

Đây là một trận quyết đấu giữa cường giả tuyệt thế 4 vạn năm trước, với thiên tài hiện nay!

Xích Chiến Vân là ai? Là Chiến Vương của 4 vạn năm trước, là con của Giới vương, hiện giờ là Xích Long sứ của Xích Quang giới! Địa vị quyền thế thậm chí cao hơn tộc trưởng đương nhiệm của Phượng tộc thượng cổ, nhân vật như vậy, ở thời điểm hắn còn trẻ, phải cường đại đến cỡ nào?

Nên biết rằng, giới cao tầng của Phượng tộc thượng cổ hiện giờ, ở năm đó cũng có không ít người từng bị Chiến Vương nghiền ép, chênh lệch rất rõ ràng!

- Lâm Minh có thể thắng được sao? Đối thủ dĩ nhiên là Chiến Vương!

- Ta thấy thực mong manh! Chiến Vương này quá lợi hại, là con của Giới vương đó!

- Quả thật khó thắng! Tuy nhiên, cũng không phải không có lực chiến một trận! Tốt xấu gì Lâm Minh cũng là thiên tài mấy vạn năm mới xuất hiện của Phượng tộc thượng cổ ta!

- Buồn cười ta còn tưởng rằng Lâm Minh có thể rất thuận lợi thông qua Thiên Nhân Trảm, hiện tại mới biết độ khó của Thiên Nhân Trảm này biến thái biết bao! Hơn nữa, Thiên Nhân Trảm của Lâm Minh, còn khó hoàn thành hơn Chiến Vương ở 4 vạn năm trước!

Bốn vạn năm trước Xích Chiến Vân chiến thắng đối thủ giành được thành tựu Thiên Nhân Trảm, hiện tại Lâm Minh lại phải đối mặt với bản thân Xích Chiến Vân. Độ khó đương nhiên còn lớn hơn nữa!

- Xem kết quả đi! Đây là một trận long tranh hổ đấu. Nếu Lâm Minh thật có thể thắng, vậy quá lợi hại rồi! Cho dù không thắng được, có thể đại chiến mấy chục hiệp cùng Xích Chiến Vân, cũng có thể lưu danh muôn đời nha!

Trong lúc mọi người đang nhao nhao bàn tán, Lâm Minh ở trong Huyễn Thần Trận đương nhiên không nghe được, hắn chỉ là đang quan sát đối thủ của mình.

- Tu vi Mệnh Vẫn tầng tám ư?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, vốn tưởng rằng, đối thủ lần này tất nhiên vượt qua Cửu Vẫn, thậm chí có thể là Thần Hải, không nghĩ tới chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám!

29 tuổi Mệnh Vẫn tầng tám, tốc độ tu luyện này đối với thiên tài tuyệt đỉnh mà nói không tính là mau.

Nhưng, Lâm Minh tuyệt đối sẽ không vì vậy mà khinh thường đối phương, tốc độ tu luyện không phải là hết thảy. Trên thế giới này còn có không ít thiên tài tuyệt đỉnh, ở thời điểm Mệnh Vẫn tầng tám cố ý áp chế tu vi, ngưng lại thời gian vài năm, liều mạng lĩnh ngộ pháp tắc, củng cố cơ sở, như vậy vừa đột phá Cửu Vẫn sẽ nhận được pháp tắc thanh tẩy, tiềm long thăng thiên!

Người trước mắt này, chỉ sợ cũng là hạng người đó!

- Ha ha ha! Thật không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người đi tới đây! Phượng tộc thượng cổ không kém cõi như ta nghĩ nha!

Xích Chiến Vân nhìn Lâm Minh, đột nhiên cười lên ha hả nói. Lâm Minh khẽ nhíu mày: giọng điệu của người này thật cuồng ngạo, hơn nữa nghe ý của hắn, dường như không phải người của Phượng tộc thượng cổ.

- Hãy xưng tên ra đi! Năm đó thời điểm bổn vương hoàn thành Thiên Nhân Trảm Huyễn Thần Trận, cái gọi là các thiên tài cùng cấp thí luyện, quả thực không đạt chỉ tiêu; ở trong mắt bổn vương đều là một đám rác rưởi, vậy mà cũng dám xưng thiên chi kiêu tử... Thật buồn cười! Bổn vương cố ý để lại một lũ thần niệm, muốn nhìn xem ngày sau Phượng tộc thượng cổ còn có thiên tài nào miễn cưỡng vượt qua hay không? Tuy nhiên ta thực thất vọng: Bốn vạn năm, một người cũng không có, ngươi, cũng miễn cưỡng có thể tính là một người. Mau báo tên của ngươi, ngươi có tư cách để bổn vương ghi nhớ tên của ngươi!

- Hả?

Lâm Minh vô cùng ngạc nhiên. Thông qua lời nói của Xích Chiến Vân vừa rồi, sao hắn có thể không đoán được thân phận của đối phương:

- Hóa ra ngài chính là Chiến Vương kia!

- Không sai! Đúng là bổn vương, Xích Chiến Vân!

Xích Chiến Vân nói xong cười rộ lên, trong tiếng cười tùy ý tràn ngập tự tin và ngông cuồng. Tuy nhiên, quả thật hắn có vốn để ngông cuồng!

Mà lúc này, ở ngoài Huyễn Thần Trận, Hỏa Liệt Thạch lại nghe nói tóc đều dựng thẳng lên! Thậm chí không khí ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch đều vì độ nóng rực mà vặn vẹo lên. Đây là bởi vì Hỏa Liệt Thạch phẫn nộ mà vô tình phát ra năng lượng hỏa, là xứng với cái tên nổi trận lôi đình.

Lão sao có thể không giận, theo như lời Xích Chiến Vân nói vừa rồi: “Cái gọi là các thiên tài cùng cấp thí luyện quả thực không đạt chỉ tiêu, ở trong mắt bổn vương đều là một đám rác rưởi, vậy mà cũng dám xưng thiên chi kiêu tử... Thật buồn cười!”, hiển nhiên những lời này cũng bao gồm bản thân Hỏa Liệt Thạch ở trong đó!

- Tốt! Tốt! Lão phu già đời như vậy, lần đầu tiên bị người nói thành là rác rưởi! Tốt lắm! Xích Chiến Vân! Ngươi thật cuồng ngạo! Hôm nay lão phu muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu lợi hại! Bốn vạn năm trước ngươi có thể đánh vào mặt chúng ta, sau bốn vạn năm, ngươi còn có bản lãnh đó hay không?!

Trên khuôn mặt già nua của Hỏa Liệt Thạch như là bốc cháy lên ngọn lửa. Thời điểm này nếu có người nào tới gần Hỏa Liệt Thạch trong vòng ba thước, khẳng định trong nháy mắt sẽ bị hóa thành tro bụi.

Nên biết rằng, bình thường thiên tài trong Huyễn Thần Trận đều là do trận pháp mô phỏng ra hư ảnh năng lượng, cho dù thần trí cũng là mô phỏng ra, nhưng Xích Chiến Vân đã nói, năm đó cố ý để lại một lũ thần niệm, nói cách khác, đối thủ trước mắt Lâm Minh đối mặt gần như tương đương với bản thân Xích Chiến Vân, lời Xích Chiến Vân nói, đương nhiên đại biểu ý tưởng chân thật của hắn.

Điều này sao có thể không làm cho Hỏa Liệt Thạch phẫn nộ? Năm đó Xích Chiến Vân lấy đi không ít tài nguyên của Phượng tộc thượng cổ, ngay cả tiểu Công chúa cũng cuỗm đi, lúc ấy không ít tuấn kiệt trẻ tuổi đều ôm một bụng phẫn nộ, muốn ở trong Cổ Phượng thí luyện đánh hạ uy phong của Xích Chiến Vân, kết quả bị đánh cho phù mặt cha mẹ đều không nhận ra. Hiện tại Xích Chiến Vân trực tiếp cười bọn họ là rác rưởi, điều này đúng là đâm trúng hoặc nói là đốt cháy vảy ngược của họ.

Dù là ai muốn nhịn cũng không thể nhịn!?

Lúc này Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sứ ở phía sau Hỏa Liệt Thạch, đều như ngừng lại hô hấp, như đứng trên đống lửa, như ngồi giữa đống than; còn Hỏa Ngự Long, Hỏa Bạch Ngọc cũng nhìn nhau cười khổ. Lão tổ tông của gia tộc họ Hỏa này tính tình giống như cái họ của lão, cũng không phải là nóng nảy bình thường!

Lão mà phát giận lên, trưởng lão trong tộc đều bị lão ở trước mặt mọi người mắng đến cẩu huyết lâm đầu, căn bản là không quan tâm tới chuyện mặt mũi ở trước mặt tiểu bối. Hiện tại Xích Chiến Vân trong Huyễn Thần Trận này có thể nói là đã nói điều không nên nói, làm điều không nên làm, đây là muốn cho Hỏa Liệt Thạch phẫn nộ mà!

Bọn họ có cảm giác hiện tại bên cạnh Hỏa Liệt Thạch chính là một ngọn núi lửa sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào. Thời điểm này tới gần lão, thực có thể sẽ rước xui xẻo, làm không tốt sẽ trở thành nơi trút giận của lão. Tuy nhiên bọn họ cũng không dám thối lui, chỉ có thể câm như hến.

- Chỉ mong Lâm Minh có thể đánh coi cho được, thua cũng không sao nhưng ngàn vạn đừng thua quá khó coi, ít nhất phải giao đấu mấy chục chiêu. Tốt nhất là có thể đả thương Xích Chiến Vân...

Hỏa Ngự Long nuốt một ngụm nước miếng, dùng chân nguyên truyền âm nói với Hỏa Bạch Ngọc ở bên cạnh.

Hỏa Bạch Ngọc cũng chỉ cười khổ nói:

- Đúng vậy! Bằng không một khi lão gia tức giận, hai chúng ta cũng không có trái cây ngon để ăn! Lão gia mà tức giận không phân biệt tốt xấu sẽ tìm người xả giận, chúng ta làm nơi trút giận có thể tính là trăm phần trăm. Hai chúng ta trước đây đã phạm không ít sai lầm, phải làm chút chuyện cho lão gia vui vẻ sẽ không truy cứu. Nếu không lão gia bùng phát lên lửa giận tìm chúng ta thanh toán, hai chúng ta đều chết chắc rồi!

“Ôi! Chỉ trông cậy vào Lâm Minh chia bớt chút tức giận, nếu hắn có thể làm cho lão tổ tông phát tiết ra lửa giận này, ngày sau việc tài nguyên của bộ nội vụ ta tùy tiện phê cho hắn.” Hỏa Ngự Long thầm nói trong lòng, chức vị của hắn đúng là Nội vụ sứ của Phượng tộc thượng cổ.

Mà lúc này, ở trong Huyễn Thần Trận, Lâm Minh đang chuẩn bị chiến đấu, ở trên bầu trời lại đột ngột vang lên một thanh âm già nua.

- Lâm Minh! Lão phu là Thái thượng trưởng lão Hỏa Liệt Thạch của Phượng tộc thượng cổ, cũng là đương kim tộc trưởng gia tộc họ Hỏa, ngươi nghe kỹ cho lão phu: trận chiến đấu này, bất kể như thế nào, phải đánh thắng cho lão phu! Liều mạng cũng phải thắng! Người tranh một hơi, phật tranh một nén nhang! Ngươi phải làm thiên tài tuyệt thế, phải đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Hãy đánh cho tên Xích Chiến Vân kia răng rơi đầy đất cho lão tử, đánh cho cha mẹ hắn đều không nhận ra! Nếu ngươi có thể làm được, tinh huyết Phượng Hoàng liền lập tức cấp cho ngươi, ngoài ra, các loại tài nguyên, phượng huyết, nữ nhân huyết mạch tinh thuần, ngươi muốn cái gì có cái đó; Thánh hỏa di thư cho ngươi tận tình tìm hiểu thời gian một năm, Hỏa gia sẽ toàn lực duy trì ngươi hết thảy!

Thanh âm bất thình lình, khiến Lâm Minh nghe xong có chút ngẩn người: Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ, tộc trưởng gia tộc họ Hỏa: Hỏa Liệt Thạch?

Này... Loại nhân vật tuyệt đỉnh này như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở Hỏa Linh tinh, hơn nữa còn chú ý tới mình thí luyện. Hơn nữa nghĩ lại một bộ lời nói gần như có thể nói là thô tục vừa rồi kia, trước còn tự xưng là “lão phu”, đến sau rõ ràng tự xưng là “lão tử”, nhất là cái gọi là “nữ nhân huyết mạch tinh thuần” đều nói ra, thật sự làm Lâm Minh dở khóc dở cười. Thái thượng trưởng lão trong ấn tượng của hắn bình thường đều là đức cao vọng trọng, ngồi trên địa vị cao, sao có thể thô tục phóng đãng như vậy! Hỏa Liệt Thạch này có cừu oán cùng Xích Chiến Vân chăng?

Tuy nhiên rất nhanh, Xích Chiến Vân ở trước mặt Lâm Minh liền đưa ra đáp án, hắn cười ha hả nói:

- Ta tưởng là ai, ngươi là tên ở 4 vạn năm trước, được xưng cái gì là Hỏa Sư Tử phải không? Bổn vương đối với ngươi cũng miễn cưỡng coi như có chút ấn tượng. Thật không nghĩ tới, bằng vào thực lực của ngươi năm đó như vậy, hiện giờ đều có thể bò lên tới Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ. Xem ra Phượng tộc thượng cổ này thật sự là không được rồi, từ Hỏa Phần Thiên, Tiêu Đạo Cực những nhân vật tuyệt đỉnh này về sau, Phượng tộc thượng cổ các ngươi, thật đúng là một thế hệ không bằng một thế hệ!

Xích Chiến Vân vừa nói như thế, Hỏa Liệt Thạch càng phẫn nộ, lão nghiến răng nghiến lợi nói:

- Xích Chiến Vân! Phượng tộc thượng cổ ta được hay không được không phải ngươi định đoạt, hãy bớt sàm ngôn đi! Đối thủ của ngươi, chính là đệ tử của lão tử hiện tại, hôm nay lão tử cứ chờ xem, ngươi của quá khứ bị đệ tử của lão tử đánh cho cha mẹ đều không nhận ra!

Địa vị của Xích Chiến Vân hiện tại cũng đến gần Thánh chủ, tuy rằng Hỏa Liệt Thạch không bằng, nhưng với tính cách nóng như lửa, không sợ trời không sợ đất của lão, thì đâu có e ngại đắc tội với Xích Chiến Vân. Lão cũng không hỏi ý kiến của Lâm Minh, trực tiếp tiện nghi trở thành sư phụ của Lâm Minh, điều này làm cho Lâm Minh dở khóc dở cười...

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1033: Kịch liệt

Từ trong đối thoại của Hỏa Liệt Thạch với Xích Chiến Vân, Lâm Minh cũng đại khái có thể đoán ra một ít khúc mắc từ quá khứ giữa hai người. Ở quá khứ hiển nhiên Hỏa Liệt Thạch phải kém xa so với Xích Chiến Vân, hơn nữa Xích Chiến Vân cũng không phải người của Phượng tộc thượng cổ, cũng chính điều này đã dẫn tới Hỏa Liệt Thạch bức thiết hy vọng đệ tử của Phượng tộc thượng cổ, có thể chiến thắng Xích Chiến Vân.

Một trận chiến này nếu Lâm Minh có thể thắng, trực tiếp từ Hỏa Liệt Thạch nơi đó nhận được ưu đãi cũng không nhỏ.

Đương nhiên, bởi vì Hỏa Liệt Thạch xung đột với Xích Chiến Vân, nên muốn thắng cũng càng thêm khó. Đối thủ của Lâm Minh cũng không phải là một con rối năng lượng không có ý thức, mà là một ý thức thể có linh trí.

- Ha ha... Hỏa lão đầu thổi ngươi lên lợi hại như vậy, vậy để ta nhìn xem ngươi có bao nhiêu cân lượng: Mệnh Vẫn tầng bảy chiến với Mệnh Vẫn tầng tám ta, đúng là có đảm lượng! Xích Chiến Vân ta, vậy mà cũng có một ngày phải bị người vượt cấp chiến đấu! Ha ha ha... Có hứng thú! Để ta nhìn xem ngươi có thể... chống lại 10 kiếm của ta hay không!

Xích Chiến Vân cười lớn, khí thế toàn thân tùy ý kéo lên, nguyên khí thiên địa ở không gian chung quanh theo đó chấn động lên ong ong. Người như hắn như vậy, chỉ có hắn vượt cấp chiến thắng các thiên tài khác, khi nào thì bị người khác vượt cấp khiêu chiến? Điều đó quả thực là sỉ nhục đối với thiên phú như hắn! Trận chiến đấu này, Xích Chiến Vân chiếm tiện nghi rất lớn, nếu hắn không thể thuận lợi giải quyết Lâm Minh, thì chứng tỏ thiên phú của hắn không bằng Lâm Minh. Đương nhiên Xích Chiến Vân không thể tin tưởng điểm này. Hắn muốn chính là một trận chiến đấu nghiền ép đối phương.

Xích Chiến Vân nâng lên cự kiếm trong tay, đây cũng là một thanh Thánh khí cực phẩm đến gần Thánh khí thông thiên. Võ giả ở

Mệnh Vẫn kỳ, Thần Hải kỳ, nhiều nhất cũng chính là sử dụng Thánh khí cực phẩm, cho dù nhận được Thánh khí thông thiên và linh khí cũng rất khó phát huy ra uy lực của nó, không có tác dụng lớn lắm.

Xích Chiến Vân ngay khoảnh khắc đó liền giống như một ngọn núi cao, làm cho người ta có cảm giác áp lực trầm trọng và ngưỡng mộ không thể với tới, cho dù là đệ tử của ba đại phân cung ở chung quanh chỉ là quan sát thông qua Hỏa Linh Kính đã có một loại cảm giác không thở nổi.

- Tiếp ta một kiếm: Kiếm Bình Thiên Hạ!

Xích Chiến Vân ra tay, hai tay hắn cầm thanh cự kiếm năm xích đột ngột chém xuống, mặt đất hoang dã ở dưới chân hắn chấn động dữ dội, phát ra tiếng “rắc rắc”, rồi xuất hiện vết nứt như mạng nhện. Mỗi một vết nứt đều rộng tới mấy trượng, sâu không thấy đáy!

Một kiếm này vừa chém ra, mọi người chỉ là nhìn thấy kiếm quang, đều có cảm giác như bị kiếm phong kề vào cổ, lưng phát lạnh.

Lâm Minh ý niệm trầm xuống, đâm thẳng ra Phượng Huyết Thương trong tay!

Trong nháy mắt đó, nguyên khí thiên địa bên cạnh Lâm Minh giống như núi lửa bùng nổ lên, hình thành gió lốc xoay tròn, mà ở trung tâm gió lốc là một đóa sen xanh nở rộ ánh sáng rực rỡ.

Đúng là Thanh Liên Hỏa Vũ, chiêu thương Lâm Minh dung hợp với pháp tắc hỏa hệ ba tầng phát ra!

“Ầm ầm!!!”

Một kiếm của Xích Chiến Vân này, chém thật mạnh trên đóa sen xanh nở rộ trên Phượng Huyết Thương, năng lượng bùng nổ, lực va đập đáng sợ hình thành sóng xung kích cường đại, tùy ý tấn công ra bốn phía. Mặt đất hoang dã chỗ hai người giao chiến sụp xuống!

Ngay khoảnh khắc đó, đệ tử ba đại phân cung ở trên quảng trường, thậm chí nhìn thấy cửa hào quang của Huyễn Thần Trận chấn động kịch liệt, hai người giao chiến không ngờ lại dẫn tới chấn động trận pháp của Huyễn Thần Trận!

Vẻn vẹn chỉ va chạm lần đầu tiên liền có thanh thế như thế, khó mà tin được đây là chiến đấu của cường giả cấp Mệnh Vẫn.

- Hả? Dung hợp ý cảnh?

Trên mặt Xích Chiến Vân hiện lên một tia kinh ngạc, vốn ý khinh thị trước đó cũng thu liễm lại. Chính hắn cũng là lĩnh ngộ pháp tắc hỏa hệ, lại có phụ thân chỉ điểm, nhưng hắn mơ hồ có cảm giác, ở thời điểm mình cùng cảnh giới, lĩnh ngộ pháp tắc lại không bằng Lâm Minh!

Điều này sao có thể?

- Không ngờ về mặt pháp tắc ngươi có trình độ thế này! Quả thật có tư cách để ta nghiêm túc đối đãi. Tuy nhiên cũng chỉ là nghiêm túc đối đãi mà thôi, khi ta toàn lực ra tay chính là ngày giỗ của ngươi!

- Phải không? Ngươi chưa ra hết toàn lực, ta cũng không phải không có chuẩn bị ở sau. Chỉ là dùng đến những chiêu thức này, sẽ tăng lớn tiêu hao của ta! Vốn ta nghĩ rằng ở Huyễn Thần Trận sẽ tiến hành một trận đánh lâu dài, cho nên mới cố ý áp chế những chiêu thức này xuống. Tuy nhiên hiện tại nếu đối mặt với ngươi, nhân vật tuyệt đỉnh của 4 vạn năm trước, ta cũng sẽ không giữ lại nữa!

Một khi Lâm Minh mở ra không gian Hồng Mông, liền cần rất nhiều chân nguyên để duy trì, không có lúc nào là không tiêu hao chân nguyên; cho dù có Hưu Môn bổ sung cũng không duy trì lâu được. Vốn trước đó Lâm Minh còn nghĩ rằng mình có thể hoàn thành chém 1100 người, chém 1200 người, muốn thử xem cực hạn của mình rốt cuộc là bao nhiêu. Hiện tại xem ra, dường như Huyễn Thần Trận cũng chỉ đến Thiên Nhân Trảm là ngưng hẳn. Như vậy đương nhiên hắn không nhất thiết phải giữ lại.

- Cái gì? Nghe ý của họ vừa rồi chỉ là tùy tiện đánh thử một chút ư?

- Lâm Minh vừa mới lĩnh ngộ dung hợp ý cảnh ba tầng đều đã dùng đến, ta vốn tưởng rằng đây là sát chiêu mạnh nhất của hắn, như thế nào còn có chuẩn bị ở sau?

Nghe được hai người đối thoại trong Hỏa Linh Kính, các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều có cảm giác lực bất tòng tâm! Vốn trước đó bọn họ đã biết Lâm Minh rất cường đại, phi thường cường đại, nhưng đến tột cùng cường đại tới trình độ nào cũng không có ấn tượng trực quan lắm, hiện tại nhìn thấy hắn so đấu với Chiến Vương, bọn họ mới xem như hiểu được, trình tự này thật sự đã vượt qua hiểu biết của họ.

“Vù!”

Xích Chiến Vân di chuyển rồi, thân hình hắn kéo dài ra tàn ảnh liên tiếp ở trên mặt đất hoang vu; mỗi một bước hắn đạp xuống, trên bầu trời đều sinh ra một gợn sóng năng lượng, trong nháy mắt tốc độ kéo lên đến mức tận cùng. Các đệ tử ở đây thông qua Hỏa Linh Kính, căn bản là không bắt giữ được vị trí của Xích Chiến Vân.

“Phù... Phù...”

Đột nhiên nổi lên cuồng phong, đúng là Xích Chiến Vân nện bước dẫn động mấy luồng lốc xoáy cuồng bạo, thổi quét trên mặt đất.

- Ý cảnh Phong!

Lâm Minh nhướng mày kinh ngạc. Xích Chiến Vân cũng không chỉ thông hiểu một loại lực lượng pháp tắc, hiện tại hắn thi triển ra tốc độ như thế, chính là ý cảnh Phong tạo ra. Luận về tốc độ, ý cảnh Phong với ý cảnh Lôi là ý cảnh nhanh nhất trong Ngũ Hành. Tuy nhiên ý cảnh Phong chú trọng ở biến hóa, mà ý cảnh Lôi thì trọng điểm ở cực nhanh, hai thứ có điểm khác nhau.

- Bổn vương ở 4 vạn năm trước có thể quét ngang thiên tài của

Phượng tộc thượng cổ, chính là vì bổn vương đều mạnh ở các phương diện! Tùy tiện xuất ra một chút, cũng không phải những người khác có thể so sánh! Để bổn vương nhìn xem, rốt cuộc ngươi có thể đuổi theo kịp bước chân của bổn vương hay không, nếu không chỉ sẽ bị động bị đánh!

Tốc độ của ý cảnh Phong với biến hóa nổi tiếng, theo không kịp bước chân của Xích Chiến Vân, ngay cả cơ hội chạm vào góc áo đối phương cũng không có, vậy thì cũng không cần đánh tiếp.

- So tốc độ sao? Trùng hợp ta cũng rất có tự tin ở phương diện tốc độ!

Lâm Minh nhếch khóe miệng lộ vẻ xem thường. Luận về tốc độ, trong võ giả cùng cấp hắn chưa bao giờ gặp đối thủ.

Mở ra Kinh Môn, Kim Bằng Phá Hư cùng với Huyền lôi quang ảnh... đồng thời vận chuyển: trong nháy mắt trong thiên địa mất đi bóng dáng Lâm Minh, dường như hắn hóa thành làn khói nhẹ, không chỗ nào không có, khiến người ta không thể nào nắm bắt.

Làn khói nhẹ này lẫn vào trong lốc xoáy của Xích Chiến Vân.

- Ý cảnh Lôi? Ý cảnh Không gian? Có hứng thú! Quả thật ngươi làm ta kinh ngạc! Tiếp kiếm!

Xích Chiến Vân hét lớn một tiếng, chém tới một kiếm.

“Xoạt!”

Trọng kiếm của Xích Chiến Vân bổ vào trên cổ Lâm Minh, nhưng mà xuyên qua thân thể Lâm Minh lại không có lưu lại bất kỳ thương tổn gì... đó chỉ là tàn ảnh.

Cùng lúc đó, Lâm Minh xuất hiện ở phía sau Xích Chiến Vân, đâm thẳng một thương vào hậu tâm Xích Chiến Vân, mà sau lưng Xích Chiến Vân dường như có mắt, hắn lắc mình một cái, thân thể đã xuất hiện ở ngoài mấy chục trượng. Hai đại cường giả, đều có tự tin với tốc độ của mình, triển khai quyết đấu đỉnh phong của tốc độ!

- Tốc độ này... không thấy rõ!

- Đâu chỉ không thấy rõ, ta còn không nhìn thấy bóng người, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh sắc thái mơ hồ!

Đệ tử của ba đại phân cung, hầu hết là tân tú, tu vi cũng chỉ Mệnh Vẫn kỳ, với tư chất của họ chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh mơ hồ của Lâm Minh và Xích Chiến Vân. Những tàn ảnh này nối tiếp thành một mảng, đâu là thực, đâu là giả, hoàn toàn không thể nhận ra!

Cho dù là một ít võ giả đột phá Thần Hải kỳ, cũng phải hết sức chăm chú mới có thể miễn cưỡng phân biệt rõ vị trí của Lâm Minh và Xích Chiến Vân. Đương nhiên cũng chỉ là nhìn thấy mà thôi, muốn đuổi kịp cũng không có khả năng!

- Nhanh như vậy! Nếu ta đi lên, ngay cả người đều không nhìn thấy, còn làm thế nào đánh?

Một cường giả Bát Vẫn Thần Hải có chút nản lòng thở dài một hơi. Những người như bọn họ đến Cổ Phượng thí luyện này, nhất định chỉ là làm nền. Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ có một lần cơ hội tham dự Cổ Phượng thí luyện, ngày sau không có thân phận đệ tử tân tú, không có khả năng đến đây lần nữa.

- Đồ Thần Chi Bàn!

Ở thời điểm đang di chuyển tốc độ cao, Xích Chiến Vân bổ ra một kiếm, hắn phát động công kích của bản thân Thánh khí cực phẩm trong tay: Đồ Thần Chi Bàn là trận pháp khắc ở trong cự kiếm, vừa phát động liền chém ra một cái vòng cực lớn, toàn vật thể bùng cháy ngọn lửa màu đỏ, chém thẳng xuống cổ Lâm Minh, mấy chục tàn ảnh của Lâm Minh tràn ngập trên không trung, đều bị chém vỡ nát!

Mà Lâm Minh không chút hoang mang, Phượng Huyết Thương trong tay rung lên, 999 cây thương nhỏ màu đỏ máu ngưng tụ thành gió lốc cuốn tới, va chạm kịch liệt với Đồ Thần Chi Bàn!

“Rắc rắc rắc!”

Những cây thương nhỏ đỏ tươi giống như mưa đao trút xuống mặt ngoài Đồ Thần Chi Bàn bùng cháy sáng quắc, phát ra tiếng va chạm vang dội như tiếng sấm.

Chỉ là một phần ngàn cái chớp mắt, 999 cây thương đỏ tươi kia liền vỡ nát hơn phân nửa, tạo thành vô số sương máu; còn Đồ Thần Chi Bàn kia, cũng bị công kích của Lâm Minh xé rách, sinh ra một vết nứt, rõ ràng tốc độ cũng giảm chậm lại.

Thánh khí cực phẩm chọi với Thánh khí cực phẩm, tình hình chiến đấu kịch liệt trước nay chưa có!

- Phá!

Lâm Minh lại tung ra một thương, trực tiếp nện lên trên Đồ Thần Chi Bàn, đánh nó dập nát. Mà ngay trong nháy mắt đó, Xích Chiến Vân thừa dịp Lâm Minh phát ra chiêu thứ hai công kích Đồ Thần Chi Bàn, lại giống như quỷ mỵ hiện ra ở trước mặt Lâm Minh, trọng kiếm trong tay rung lên một cái, ngay sau đó, liền phát sinh một màn khiến Lâm Minh vô cùng kinh ngạc: Không ngờ trong nháy mắt trọng kiếm trong tay Xích Chiến Vân lại chia ra làm 7, rồi từ góc độ không giống nhau đều chém vào Lâm Minh, lập tức liền ngăn chặn tất cả hướng né tránh của Lâm Minh.

Thanh kiếm này, dĩ nhiên là 7 thanh phân kiếm cấu tạo thành!

“Loại vũ khí này là dùng ý niệm khống chế!?” Trong đầu Lâm Minh nhanh như một tia chớp xẹt qua ý niệm này. Mắt thấy 7 đem phi kiếm bắn thẳng tới, sắp xuyên thủng chân nguyên hộ thể của mình, Lâm Minh đột nhiên trầm xuống ý niệm.

Chiến linh Hoàng Kim!

“Xoạt...”

Trong chớp mắt, chiến linh Hoàng Kim đang ngủ say ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, từ trong mi tâm Lâm Minh bắn vọt ra, hình chiếu thế giới ý chí đến không gian thật, hết thảy trong không gian này toàn bộ phải nhận ý niệm của Lâm Minh chi phối.

- Định!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chiến linh Hoàng Kim chia ra làm 7, rót vào trong 7 thanh kiếm, trực tiếp làm cho phi kiếm đang nhanh phóng bay tới này bị cưỡng ép cố định ở giữa không trung!

- Cái gì? Hình chiếu ý chí? Chiến linh Hoàng Kim!?

Xích Chiến Vân mắt thấy hình chiếu thế giới ý chí ở bên cạnh Lâm Minh cố định được phi kiếm, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, không ngờ là chiến linh Hoàng Kim!?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1034: Chước huyết và Phượng huyết

Chiêu thức mà Xích Chiến Vân vừa thi triển tên là Ngự Linh Thuật, đây là một loại võ kỹ dùng chiến linh để tu luyện.

Chiến linh cũng có võ kỹ tương xứng, chỉ là tại Thiên Diễn Đại Lục vị diện, bởi vì truyền thừa đứt đoạn từ 10 vạn năm trước, nên số người có chiến linh đã ít lại càng ít hơn, cho nên đa phần võ giả Thiên Diễn Đại Lục chỉ coi chiến linh là một loại thủ đoạn phụ trợ công kích, không có võ kỹ tương xứng để thi triển.

Mà tại Thần Vực, truyền thừa kéo dài vô số trăm triệu năm, chiến linh cũng có võ kỹ tương xứng, mà Ngự Linh Thuật chính là thứ chủ yếu nhất trong đó.

Cái gọi là Ngự Linh Thuật chính là dùng chiến linh để điều khiển binh khí, làm cho nó bay ra giết người. Đẳng cấp và cảnh giới của Ngự Linh Thuật cũng có khác biệt, tu luyện đến tiểu thành thì có thể dùng ý niệm giết người ngoài ngàn dặm, tu luyện đến mức tận cùng thì thậm chí còn có thể xuyên thấu vị diện, giết người cách xa cả một vị diện!

Ngự Linh Thuật mà Xích Chiến Vân tu luyện có phẩm giai cực cao, hắn bình thường đều dùng thủ đoạn lấy tốc độ cực hạn để mê hoặc đối thủ, sau đó thi triển Ngự Linh Thuật, một kiếm giết người, căn bản khó phòng bị được, nhưng hiện tại lại bị Lâm Minh dùng ý niệm trói chặt chiêu thức của Xích Chiến Vân!

- Hoàng Kim chiến linh, ngươi chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy mà đã có Hoàng Kim chiến linh ư?

Xích Chiến Vân cực kỳ kinh hãi, khi hắn xông Huyễn Thần Trận thì chiến linh mới chỉ là Bạch Ngân thành hình, nhưng cũng đã đủ kinh người rồi, tuy nhiên so với Lâm Minh thì còn kém cả một đại cảnh giới!

Lâm Minh hiển nhiên chưa từng tu luyện chiến linh võ kỹ như Ngự Linh Thuật, nhưng dù vậy, hắn cũng có thể áp chế Xích Chiến Vân, đây chính là do chênh lệch đẳng cấp chiến linh gây ra!

Nếu sau này Lâm Minh tu luyện một loại Ngự Linh Thuật cao cấp, dùng chiến linh ngự vật giết người, thậm chí khi ngự vật giết người thì còn có thể dung nhập thêm ý cảnh pháp tắc vào công kích, như vậy thì chiến lực của Lâm Minh sẽ tăng lên một cấp bậc!

- Ngươi mới chỉ Mệnh Vẫn kỳ đã có Hoàng Kim chiến linh, thật sự là khó tin, xem ra ta thật sự xem nhẹ ngươi rồi, một khi đã như vậy, ta sẽ thi triển ra toàn bộ lực lượng, ngươi là một phàm nhân, có thể bức ta đến bước này, cũng đủ để kiêu ngạo rồi!

Xích Chiến Vân cười lớn, tiếng cười càn rỡ này làm cho Lâm Minh khẽ nhíu mày:

- Ngươi đúng là biết khoác lác, không biết ai đưa cho ngươi tự tin như vậy, hay là do ngươi xuất thân từ Giới Vương gia tộc, thì có thể cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, lúc nào cũng bày ra bộ dáng cao cao tại thượng như vậy?

- Ha ha ha! Ngươi nói đúng, huyết mạch của ta quả thật cao hơn người khác một bậc, gia tộc ta là gia tộc thần huyết! Thần Vực có vô số dân cư, chia ra nhiều loại, có phàm nhân, có Vương tộc, có chuẩn thần, thậm chí là Thần tộc! Phượng tộc thượng cổ các ngươi tuy rằng được xưng là Phượng tộc thượng cổ, kỳ thật cũng không phải là hậu duệ chân chính của Phượng Hoàng, hậu duệ chân chính của Phượng Hoàng mà có tận 100 tỉ người hay sao! Nếu vậy thì e rằng toàn bộ Thần Vực đã bị các ngươi chiếm lĩnh hơn phân nửa rồi! Các ngươi chỉ là được cấy ghép huyết mạch Phượng Hoàng mà thôi, nói cho cùng, thì vẫn là phàm nhân!

Cấy ghép huyết mạch đương nhiên khác xa hậu duệ chân chính của Phượng Hoàng, ngoài mật độ huyết mạch khác nhau ra, hậu duệ Phượng Hoàng thì gân da, xương cốt, kinh mạch, nội tạng, máu, thậm chí lông tóc, móng tay thì đều là của Thần thú chân chính, hoàn toàn xứng đáng được gọi là Thần thể, người như vậy mà có thể thành lập một chủng tộc, tiếp tục sinh sôi nảy nở, huyết mạch sẽ vĩnh viễn không giảm đi, vĩnh viễn có thân thể Thần thú.

Nhưng cấy ghép huyết mạch thì lại khác, huyết mạch được cấy ghép sẽ dần dần mỏng đi theo các đời, hai tộc nhân Cổ Phượng có huyết mạch hoàn mỹ kết hôn, con cái sinh ra chưa chắc đã có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, về phần cháu chắt của bọn họ thì lại càng có huyết mạch lực mỏng hơn.

Bởi vậy Phượng tộc thượng cổ phải không ngừng cấy ghép máu Cổ Phượng vào thân thể tộc nhân, làm như vậy thì mới có thể đảm bảo được mật độ huyết mạch.

Nhưng Xích Chiến Vân thì lại khác, gia tộc của hắn chính là thần huyết gia tộc, tuy rằng còn kém xa huyết mạch Cổ Phượng, nhưng hắn lại được di truyền từ Thần thú.

Khi Xích Chiến Vân nói chuyện, xương cốt toàn thân hắn vang lên lách cách, thân thể dần cao lên, chiến giáp đỏ thẫm được cơ bắp của hắn làm phồng lên, giống như muốn bùng nổ.

Trên mặt, trên tay hắn đều được bao phủ bởi lớp vảy màu đỏ thẫm như máu tươi, cực kỳ lạnh lẽo!

- Huyết mạch của gia tộc Giới vương ta tại Xích Quang giới có tên là Chước huyết, máu như lửa! Sau khi biến thân thì sẽ hoàn toàn kích phát ra huyết mạch lực, sức chiến đấu có thể tăng lên mấy lần! Nhưng ngươi thì sao? Có thể biến thân thành Phượng Hoàng ư? Phượng tộc thượng cổ các ngươi phát triển đến nay, chỉ là một thế lực cấp Thánh địa mà thôi! Trong tộc chưa từng xuất hiện Giới Vương, mặc dù là tuyệt đỉnh nhân vật như Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, thì cũng chỉ đến gần Giới Vương, trong lịch sử mênh mông của Thần Vực thì không đáng nhắc tới! Mà ta lại xuất thân từ gia tộc Giới vương, gia tộc bọn ta trong mấy trăm triệu năm này, từng xuất hiện ba Giới Vương! Huyết mạch của ngươi nhất định không bằng ta!

Xích Chiến Vân thét dài một tiếng, năng lượng toàn thân nhanh chóng vận chuyển, hắn không hề dựa vào tốc độ và kỹ xảo để công kích nữa, mà chỉ dựa vào lực lượng tuyệt đối, đây là lực lượng thuộc về huyết mạch của hắn!

Mọi người nhìn cảnh tượng trong Hỏa Linh Kính, sắc mặt Hỏa Liệt Thạch âm trầm như nước, phía sau hắn, Hỏa Ngự Long, Kim Kiếm Tôn Sử, Hương Hồ Vương đều như có một ngọn lửa trong lòng, về phần các đệ tử khác của ba đại phân cung thì vô cùng phẫn nộ, ai nấy đều nắm tay răng rắc.

Không có ai muốn bị người khác khinh bỉ, chửi bới cả, huống chi đây còn liên quan đến vinh quang của chủng tộc bọn họ!

Nhưng cố tình, hắn muốn phản bác nhưng lại không biết nên phản bác như thế nào, dường như Phượng tộc thượng cổ bọn họ đúng là không so được với gia tộc Giới vương của Xích Quang giới vậy, nhiều vạn năm qua vẫn đều là như thế!

Không phản bác được!

Bọn họ chỉ có thể hy vọng Lâm Minh có thể chiến thắng Xích Chiến Vân, dùng thực lực tuyệt đối làm cho đối phương câm miệng lại!

Lâm Minh khẽ lui chân trái về phía sau một bước, thân thể vững vàng đứng trên mặt đất, giống như một cây cổ tùng, Phượng Huyết Thương dài chín xích chín tấc được cầm ngang, 999 thanh tiểu thương quay chung quanh, khí thế toàn thân của hắn đang không ngừng bốc lên!

Hắn đột nhiên mỉm cười, nói:

- Xích Chiến Vân, tộc sử của Phượng tộc thượng cổ ta đúng là không quá huy hoàng, tuy nhiên, đó cũng không phải là do máu Cổ Phượng không mạnh, mà là chúng ta không có nhiều máu Cổ Phượng mà thôi, một giọt tinh huyết Phượng Hoàng quý giá tới mức nào, ngay cả Phó Tộc trưởng cũng đều không tới lượt, chỉ có các đời Tộc trưởng thì mới có thể nhận được! Tộc nhân của Phượng tộc thượng cổ ta, nếu thật sự có thể được cấy ghép 10 giọt tinh huyết Phượng Hoàng, vậy thì huyết mạch sẽ đạt tới trình độ nào đây? Cái gọi là Chước huyết của ngươi có thể sánh được hay sao?

- Đây vẫn chỉ là 10 giọt, nếu thêm nữa thì sao? Xem huyết mạch của ngươi thì đã đến cực hạn rồi! Ngươi đã là hậu duệ của Chước huyết gia tộc, cho dù ngươi có cấy ghép 1 vạn cân Chước huyết, thì cũng chỉ là uổng phí mà thôi!

- Nếu ngươi thật sự khinh thường huyết mạch Cổ Phượng, thì tại sao vào 4 vạn năm trước lại cố tình chạy đến Phượng tộc thượng cổ ta, cưới lấy tiểu công chúa có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ của Phượng tộc thượng cổ chúng ta?

- Phượng tộc thượng cổ ta truyền thừa máu Thần thú, làm sao các loại huyết mạch pha tạp khác có thể sánh bằng được? Hiện tại huyết mạch của ta không bằng ngươi, thì chỉ là do mật độ không bằng ngươi mà thôi, chứ không phải là phẩm chất không bằng! Nếu nói về phẩm chất, huyết mạch Cổ Phượng còn cao gấp ngàn lần Chước huyết của ngươi, huyết mạch của ta tuy rằng mỏng, nhưng lại có tiềm lực vô hạn! Trong tương lai, ta có thể có mấy chục giọt, 100 giọt tinh huyết Phượng Hoàng! Thậm chí vào tương lai xa hơn, ta có thể hoàn toàn lột xác thành Phượng Hoàng Thần thể! Ngươi lấy gì ra để so với ta?

Lâm Minh càng nói càng hùng hồn hơn, càng về sau thì thanh âm càng lớn, nhất là tới câu cuối cùng “Ngươi lấy cái gì ra để so với ta?” kia, quả thực giống như một tiếng chuông thần, vang khắp bầu trời đều là thanh âm của Lâm Minh, quanh quẩn không dứt!

Lời này đi sâu vào trong lòng của tộc nhân Phượng tộc thượng cổ, nói tới mức bọn họ nhiệt huyết sôi trào, ngay cả Hỏa Liệt Thạch đều động dung.

- Lâm sư đệ nói rất hay!

- Rất sảng khoái!

Các đệ tử của ba đại phân cung đều không kìm nổi hô lên, không sai, nếu Xích Chiến Vân thấy chướng mắt huyết mạch Cổ Phượng, tại sao lại đi cưới tiểu công chúa của Phượng tộc thượng cổ?

Đây hiển nhiên là do huyết mạch gọi là “Chước huyết” của gia tộc hắn không bằng huyết mạch Cổ Phượng, chỉ là mật độ đạt tới cực hạn, mới có vẻ lợi hại hơn, vẫn cần có huyết mạch Cổ Phượng để tăng lên phẩm chất.

Đệ tử của ba đại phân cung hầu hết đều có thiên phú không tốt lắm, không phải do huyết mạch Cổ Phượng không tốt, mà là do mật độ huyết mạch của họ quá thấp!

Nếu bọn họ có thể giống như Lâm Minh, thể hiện ra thiên phú kinh người, không ngừng tranh thủ cơ duyên, thì tương lai còn có tiềm lực vô hạn!

Võ giả không sợ nhỏ yếu lúc hiện tại, chỉ sợ không nhìn thấy mục tiêu, không nhìn thấy phương hướng, chỉ cần có một tương lai sáng lạn đang chờ phía trước, cho dù để đạt tới nó sẽ vô cùng cực khổ, vô cùng gian nan, thì bọn họ cũng sẽ anh dũng lao về phía trước, nỗ lực phấn đấu!

- Tốt! Tốt lắm!

Xích Chiến Vân nhìn Lâm Minh, con mắt sáng lên:

- Ta thật sự nhìn lầm rồi, không riêng thiên phú xuất chúng, mà ngươi còn có trái tim của tuyệt thế cường giả, đây cũng là lý do tại sao võ đạo chi tâm của ngươi rất kiên cường, vào lúc Mệnh Vẫn tầng bảy mà đã có Hoàng Kim chiến linh. Nhiều lời vô ích, chúng ta chiến đi! Dùng kết quả chiến đấu để nghiệm chứng những lời vừa rồi!

Xích Chiến Vân vừa nói, khí thế của hắn đột nhiên thu liễm lại, sau đó sát khí lập tức tràn ngập ra bốn phía!

Từ khí tức áp bách phát ra bên ngoài, lột xác thành sát khí.

Lúc này, các đệ tử Phượng tộc thượng cổ đều ngừng thở, trong lòng cực kỳ khẩn trương, các đệ tử bình thường của ba đại phân cung thì không cần phải nói, nhưng ngay cả các đại nhân vật như Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sử thì cũng đều lo lắng toát mồ hôi cho Lâm Minh.

Chiến đấu đạt đến trình độ này, đã không phải là vấn đề Lâm Minh có thể hoàn thành Thiên Nhân Trảm hay không nữa, mà là một trận chiến liên quan đến vinh quang của Phượng tộc thượng cổ!

Ngay cả Nhan Nguyệt Nhi không nhìn Lâm Minh vừa mắt, thì lúc này cũng nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Lâm Minh trong Hỏa Linh Kính, kinh ngạc xuất thần, trước đó nàng vẫn luôn không có ấn tượng tốt đối với Lâm Minh, dù sao nàng lớn như vậy, lần khuất nhục duy nhất chính là do Minh gây ra, có thể dùng “khắc cốt minh tâm” để hình dung.

Nhưng vừa rồi, khi Lâm Minh nói ra những lời kia, khí thế hào hùng vạn trượng kia lại làm cho nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng xúc động.

Nàng cũng hy vọng, phải nói là khát vọng Lâm Minh có thể chiến thắng!

Nhưng nàng cũng hiểu rất rõ đối thủ của Lâm Minh đáng sợ tới mức nào!

Oanh...

Trên người Xích Chiến Vân cháy lên ngọn lửa hừng hực, sau khi thi triển ra Chước huyết chiến thể, lực công kích, lực lượng của hắn tăng lên một cấp bậc, đất đá dưới chân hắn trong nháy mắt đã bị bốc hơi, không gian đều có chút vặn vẹo.

Mà bên cạnh Xích Chiến Vân, hỏa hệ nguyên khí đã hình thành vô số linh vật, có chim thú, có côn trùng, có hoa lá, cây cỏ...

Đây rõ ràng chính là ý cảnh tầng thứ tư của pháp tắc Hỏa, Hóa Hình!

Lĩnh ngộ ý cảnh tới trình độ như vậy làm cho tất cả tân tú đệ tử của Phượng tộc thượng cổ đều không theo kịp!

Chương 1035: Ý cảnh Hóa Hình

- Đây là hỏa hệ ý cảnh tầng thứ tư!

Nhìn thấy các loại Hỏa Long, Hỏa Xà, Hỏa Tiên Hạc, Hỏa Kim Ô, Hỏa Ngô Đồng được ngọn lửa biến ảo ra bên cạnh Xích Chiến Vân, các đệ tử tại đây đều hít và một hơi khí lạnh.

Những thứ mà Xích Chiến Vân dùng ngọn lửa biến ảo ra thì đều không phải là các vật chết, có chút hình dáng, mà giống như vật còn sống vô cùng có linh tính, giống như sinh mệnh do ngọn lửa tạo thành, trên thực tế, những linh vật này cũng không phải là do Xích Chiến Vân khống chế ngưng tụ ra, mà là do hỏa hệ nguyên khí bị pháp tắc chi phối, tự mình sinh ra.

Đây chính là dấu hiệu của hỏa hệ ý cảnh tầng thứ tư, Hóa Hình.

Pháp tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Ngũ Hành, ba tầng đầu ý cảnh đều không giống nhau, nhưng ý cảnh tầng thứ tư thì lại giống nhau, đó chính là Hóa Hình.

Tới bước này, năng lượng đã có linh tính, có sinh mệnh.

Hỏa hệ nguyên khí có thể tổ hợp thành Hỏa Nha, Hỏa Chu Tước, lôi điện nguyên khí cũng có thể tổ hợp thành Lôi Kỳ Lân, Lôi Khổng Tước, thổ hệ nguyên khí tạo thành Thổ Huyền Vũ, Thổ Hoàng Xà, phong hệ năng lượng tạo thành Thanh Điểu, Đại Bằng và các loại khác!

Không lĩnh ngộ ý cảnh tầng thứ tư, thì chân nguyên và năng lượng của võ giả đều chỉ là vật chết, phải do võ giả khống chế thì mới có thể giết địch được, mà mỗi lần dùng chân nguyên công kích thì đều phải do võ giả điều khiển, không có ý niệm của võ giả, thì luồng chân nguyên kia chỉ là một nắm cát, không có bất kỳ lực sát thương nào.

Nhưng nếu lĩnh ngộ ý cảnh Hóa Hình thì lại khác.

Chân nguyên có sinh mệnh, khi thì phân tán, khi thì cô đọng, biến hóa vô cùng, có thể tự chủ giết địch, không cần võ giả điều khiển!

Chân nguyên như vậy thì điều khiển sẽ càng dễ dàng hơn, hoàn toàn theo ý mình, tâm ý vừa động, cả trăm ngàn loại thần thông được thi triển ra, làm cho đối phương khó có thể phòng bị được!

Cùng có số lượng năng lượng như nhau, nhưng do võ giả lĩnh ngộ ý cảnh Hóa Hình thi triển ra, thì mỗi một luồng đều là vật sống, cường đại hơn thứ mà võ giả không lĩnh ngộ ý cảnh Hóa Hình thi triển ra rất nhiều!

- Ý cảnh Hóa Hình, Xích Chiến Vân vậy mà lại lĩnh ngộ ý cảnh Hóa Hình, lần này thì Lâm sư đệ còn đánh như thế nào nữa?

- Hai người có tốc độ gần như nhau, chân nguyên cũng gần như nhau, tu vi thì Xích Chiến Vân mạnh hơn, về mặt ý cảnh pháp tắc thì Xích Chiến Vân lại kém một cảnh giới, nhưng hắn lại có Chước huyết chiến thể, các phương diện khác thì Lâm sư đệ cũng chưa chắc đã có ưu thế, e rằng sẽ phải thua rồi!

Mặc dù các đệ tử tại đây đều rất hy vọng Lâm Minh chiến thắng, nhưng bọn họ cũng không quá tin tưởng vào điều này. Lời nói vừa rồi của Lâm Minh quả thật là vô cùng hùng hồn, nhiệt huyết sôi trào, nhưng nói đến cùng, Lâm Minh cũng chỉ cường điệu tiền cảnh rộng lớn của mình, nếu nói về huyết mạch lực vào lúc hiện tại, thì vẫn không bằng được Xích Chiến Vân.

- Xuất hiện đi, Xích Viêm Long!

Xích Chiến Vân hét lớn một tiếng, ngọn lửa nguyên khí đang không ngừng biến ảo ra các loại hình thái kia bỗng dung hợp cùng một chỗ, hình thành một con Viêm Long đỏ thẫm, rít gào lao về phía Lâm Minh.

Con Viêm Long này chính là một Hỏa chủng!

Dùng Hỏa chủng làm cơ sở, lại rót vào hỏa diễm nguyên khí ý cảnh Hóa Hình, khiến cho con Viêm Long này gần như có sinh mệnh.

Cặp mắt Lâm Minh hơi co lại, Phượng Huyết Thương giống như một tia chớp bắn ra, 999 thanh tiểu thương kia lập tức ngưng tụ thành một cơn gió lốc màu máu, quét về phía Xích Viêm Long.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Khi Lâm Minh sử dụng căn nguyên năng lượng của Phượng Huyết Thương, hắn đồng thời vận dụng cả pháp tắc dung hợp lực, trên mũi thương của Phượng Huyết Thương có một đóa Thanh Liên do ngọn lửa ngưng tụ thành nở rộ ra.

Hỏa diễm Thanh Liên, chung quanh ngưng tụ 999 thanh tiểu thương giống như các lưỡi đao!

Hai luồng năng lượng khổng lồ này va chạm cùng một chỗ!

Nhưng lại không phát sinh vụ nổ mãnh liệt như dự đoán, con Xích Viêm Long kia mở ra cái miệng rộng, thân thể lập tức lớn lên gấp mười lần, nuốt luôn cả Lâm Minh và Thanh Liên vào trong bụng!

Các võ giả trên quảng trường đang xem cuộc chiến đều trợn trừng mắt, trái tim như vọt lên tận cổ họng.

- Ha ha ha! Vô dụng thôi, tuy rằng hỏa hệ pháp tắc ý cảnh ba tầng đầu của ta không bằng ngươi, nhưng dù sao hỏa hệ ý cảnh của ta vẫn cao hơn ngươi một cảnh giới, hỏa hệ pháp tắc ý cảnh tầng thứ tư, cảnh giới Hóa Hình, kết hợp với Hỏa chủng Xích Viêm Long, ngưng tụ thành năng lượng thể có sinh mệnh, uy lực của nó không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được! Chết đi cho ta!

Xích Chiến Vân vung tay, muốn điều khiển Xích Viêm Long nghiền nát Lâm Minh trong bụng, trong bụng của con Xích Viêm Long này có một phương không gian, chỉ cần sau khi đi vào, không gian sụp đổ, dung hợp với hỏa diễm chi lực, lực phá hoại sẽ vô cùng khủng bố, trực tiếp bóp nát bất kỳ thứ gì trong đó!

Mà đúng lúc này, một cảnh tượng làm cho Xích Chiến Vân cảm thấy bất ngờ đã xảy ra, trong nháy mắt đó, một luồng lực lượng mênh mông, hùng hồn, cổ xưa từ trong bụng của Xích Viêm Long phát ra, biến thành một luồng sáng màu xám lao ra khỏi cơ thể

Viêm Long.

Lâm Minh rốt cuộc rót Thiên Ma võ ý vào trong thương chiêu, đóa hồng liên nở rộ kia kết hợp với không gian Hồng Mông dung hợp trong thương chiêu, một thương đâm ra, tiêu diệt cả pháp tắc!

Bất kể là hỏa hệ ý cảnh ba tầng đầu, hay là ý cảnh tầng thứ tư thì cũng vậy, cho dù chân nguyên mà Xích Chiến Vân phát ra có linh tính cường đại tới đâu, thì trong không gian Hồng Mông có thể tiêu diệt mọi thứ này, chúng đều phải chịu áp chế cực lớn.

Một chiêu này, nếu Lâm Minh có thể không dùng thì hắn sẽ không dùng tới, dù sao thứ này liên quan đến Hỗn Nguyên Thiên Tôn, tuy rằng hắn đã che giấu nó thành một loại lực trường có tính áp chế, nhưng nếu thật sự gặp phải người từng tiếp xúc với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thì rất có khả năng nhận ra chiêu thức mà Lâm Minh sử dụng!

Kỹ năng thuộc loại võ ý thì không có khả năng bị cướp đoạt đi, nhưng là Lâm Minh lại có thể bị ép buộc khai ra quá trình nhận được võ ý, đến lúc đó, hắn sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Năng lượng của Thiên Ma võ ý bùng nổ, đồng thời Hoàng Kim chiến linh được rót vào trong thương chiêu cũng bắn ra, Xích Viêm Long kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó, nó bị cắt đứt đôi ra từ giữa thân thể!

- Ân?

Xích Chiến Vân ánh trợn trừng mắt:

- Xé rách Xích Viêm Long của ta ư? Làm sao hắn lại có lực lượng mạnh như vậy?

Thông qua lần giao thủ vừa rồi, Xích Chiến Vân cũng đã biết một chút về thực lực của Lâm Minh, Thanh Liên Hỏa Vũ kia chính là chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh, lại dung hợp thêm công kích của bản thân Phượng Huyết Thương, gần như chính là công kích mạnh nhất của Lâm Minh, công kích như vậy căn bản không phá vỡ được Xích Viêm Long thì mới đúng!

Nhưng hiện tại Xích Viêm Long lại bị phá vỡ!

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đây là lực trường ư? Thực lực của Lâm Minh được lực trường tăng phúc! Đồng thời loại lực trường này còn áp chế lực lượng của ta, Lâm Minh có tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy, vậy mà lại có thể lĩnh ngộ ra lực trường biến thái đến vậy!”

Xích Chiến Vân lập tức hiện ra ý niệm này, kỹ năng lực trường là vô cùng hiếm thấy, pháp tắc lực trường giống như Thanh Liên lĩnh vực, Tử Quang điện trường, thì có khá nhiều, nhưng võ ý lực trường thì lại vô cùng hiếm thấy, bình thường thì một người có thể lĩnh ngộ một cái, thậm chí nhiều lực trường, đều là thiên tài tuyệt đỉnh!

Loại lực trường mà Lâm Minh vừa thi triển ra giống võ ý lực trường hay là pháp tắc lực trường, thì Xích Chiến Vân cũng không phân biệt được quá rõ ràng, điều này cũng không có gì là kỳ quái cả, bởi vì lực trường kỹ năng, ngoài pháp tắc lực trường ra thì còn có cả nghìn loại, lĩnh ngộ của mỗi một võ giả đều giống nhau, nhưng võ ý lực trường thì lại căn cứ vào công pháp, chân nguyên, thể chất của võ giả mà hình thành, thiên biến vạn hóa, căn bản không có một chút cố định nào, võ ý lực trường giống như dấu vân tay của võ giả, mỗi một người đều không giống nhau, không nhận ra thì cũng rất bình thường!

Giao chiến giữa các cao thủ thay đổi trong nháy mắt, Xích Chiến Vân căn bản không kịp nhìn cẩn thận, Lâm Minh đã giết tới trước mặt hắn!

- Huyết mạch Phượng Hoàng, thiêu đốt!

Lúc này, toàn thân Lâm Minh phát ra ánh sáng vàng vạn trượng, Chước huyết huyết mạch của Xích Chiến Vân có thể biến thân thành Chước huyết chiến thể, huyết mạch Cổ Phượng đương nhiên cũng có trạng thái bùng nổ tương xứng, đó chính là thiêu đốt máu Cổ Phượng!

Khi Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng bảy thì không biết đã dùng bao nhiêu huyết mạch Cổ Phượng quý giá, hiện giờ hắn là lần đầu tiên hoàn toàn thiêu đốt!

Huyết mạch Cổ Phượng càng dày đặc mãnh liệt, thì tiêu hao đối với thân thể khi thiêu đốt máu Phượng lại càng lớn hơn, những võ giả có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ kia, nhiều nhất chỉ thiêu đốt một phần vạn, 10 phần vạn huyết mạch Cổ Phượng trong cơ thể, đã tạo ra uy lực cực lớn rồi, nhưng hiện giờ Lâm Minh lại đốt cháy toàn bộ máu Phượng trong cơ thể, không lưu lại chút nào!

Từ khi tiến vào Huyễn Thần Trận, Lâm Minh luôn tiết kiệm thể lực, tiết kiệm chân nguyên, chính là để có thể bùng nổ vào thời khắc mấu chốt này!

Dựa vào Hưu Môn duy trì, dựa vào căn cơ vững chắc, Lâm Minh một hơi đốt cháy 70 giọt Phượng tâm chi huyết, thực lực tăng lên mấy lần, so với Chước huyết chiến thể của Xích Chiến Vân thì cũng không kém chút nào!

Nhìn thấy Lâm Minh toàn thân bùng cháy, phát ra ánh sáng vạn trượng, các đệ tử của ba đại phân cung đều cả kinh kêu lên!

- Lâm Minh thiêu đốt toàn bộ máu Cổ Phượng!

- Trời ạ, lúc trước hắn độ Mệnh Vẫn, đã hấp thu bao nhiêu huyết mạch Phượng Hoàng a, vậy mà lại đốt cháy toàn bộ!

- Ta vốn còn tưởng rằng Lâm sư đệ sắp bị Hỏa chủng Xích Long dung hợp ý cảnh Hóa Hình kia nuốt lấy, nhưng không ngờ hắn lại đánh vỡ giam cầm của Hỏa chủng, xông tới tấn công!

Các đệ tử đều ngừng hô hấp, chăm chút nhìn Lâm Minh đang khí thế như cầu vồng, giống như một viên sao băng lao về phía Xích Chiến Vân!

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chân nguyên toàn thân được rót hết vào trong Phượng Huyết Thương, một bông Thanh Liên lớn hơn trước kia mười lần xoay tròn lao ra, trên bông Thanh Liên này còn có hư ảnh của một con Phượng Hoàng màu vàng nhạt!

Phượng Hoàng trong cơ thể Lâm Minh đã dung hợp với Thanh Liên Hỏa Vũ làm một!

- Bạo...

Trong nháy mắt đó, thời gian giống như ngừng lại, Thanh Liên bùng nổ, vô số luồng sáng màu vàng bắn ra, tràn ngập khắp không gian Huyễn Thần Trận!

Đối mặt với công kích như vậy, cặp mắt Xích Chiến Vân chợt co rút lại, thanh kiếm trong tay điên cuồng bổ ra.

Ầm...

Thân thể Xích Chiến Vân đột nhiên chấn động, bay ngược ra ngoài, phần vảy trên ngực của hắn vỡ nát, các vết máu loang lổ, mà khóe miệng Xích Chiến Vân cũng tràn ra một tia máu tươi.

Về phần Lâm Minh thì lại càng chật vật hơn!

Tuy rằng hắn không phun máu ra, nhưng cũng mang sắc mặt tái nhợt, một kích vừa rồi, hắn đã thiêu đốt toàn bộ máu Cổ Phượng trong người, đương nhiên chiếm ưu thế, nhưng trước đó Lâm Minh đã bị nuốt vào trong bụng Xích Viêm Long, sau đó Xích Chiến Vân điều khiển ngọn lửa nguyên khí bùng nổ, cũng làm cho Lâm Minh bị một chút thương tổn, khí huyết toàn thân cuộn trào, chân nguyên tiêu hao rất nhiều.

Hai đại cao thủ chiến đấu cực kỳ kịch liệt!

- Xích Chiến Vân, con trai của Giới Vương, là đương kim Xích Long sứ, hắn... bị Lâm Minh đả thương!

Vài tên đệ tử khiếp sợ hô lên, Lâm Minh dùng tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy, dùng hỏa hệ ý cảnh thấp hơn một tầng, nhưng lại làm cho Xích Chiến Vân tu vi Mệnh Vẫn tầng tám bị thương, thành tựu này cũng đủ để khiếp sợ muôn đời rồi!

- Lâm Minh...

Tại vị trí của Lung Phượng Cung, Nhan Nguyệt Nhi nắm chặt hai tay, cặp môi nhẹ nhàng rung động.

- Lâm Minh, hắn... có lẽ có thể thắng!

Chương 1036: Thành tựu Thiên Nhân Trảm

- Thật sự không ngờ tới, ngươi chẳng những có Hoàng Kim chiến linh, mà còn lĩnh ngộ một loại võ ý lực trường quỷ dị và cường đại, có thể vượt cấp đánh bị thương ta!

Xích Chiến Vân đứng lên từ trong đống phế tích, lau vệt máu trên khóe miệng, nhớ lại lực trường võ ý quỷ dị khi nãy, Xích Chiến Vân có chút không thể tin được, Lâm Minh lại có thể lĩnh ngộ ra lực trường võ ý thần kỳ như vậy.

Võ ý là thứ rất khó nói rõ, mỗi người lĩnh ngộ không giống nhau, hơn nữa nó không quá liên quan tới pháp tắc, tư chất, võ ý mà các tuyệt đỉnh thiên tài lĩnh ngộ chưa chắc đã tốt, thậm chí có thể nói, võ ý là một loại biểu hiện của số mệnh.

- Lâm Minh, ngươi thấp hơn ta một tầng Mệnh Vẫn, lại có thể bức ta đến bước này, ta thật sự phải tán thưởng ngươi, ta thừa nhận, thiên phú của ngươi đã không dưới ta, một kích cuối cùng này là đòn sát thủ của ta, cho dù vào 4 vạn năm trước, ta thành công đạt được Thiên Nhân Trảm thì cũng không vận dụng một chiêu này, hiện tại ngươi nhận thua vẫn còn kịp, bởi vì một khi dùng tới chiêu này, ngay cả ta cũng không thể khống chế được uy lực của nó, cho dù đây là ở trong Huyễn Thần Trận, ngươi chỉ là tinh thần thể, cũng sẽ bị một chiêu này của ta làm bị thương tới thần hồn, bởi vì một chiêu này là do cha ta lĩnh ngộ được từ trong một mảnh vỡ ngọc giản mô tả một bộ Thần Võ vô thượng, tuy rằng không phải là Thần Võ vô thượng chân chính, nhưng cũng rất gần rồi, tuy rằng ta chỉ có thể phát huy ra thức thứ nhất của chiêu này, nhưng cũng không phải là thứ mà ngươi có thể ngăn cản được!

- Thần Võ vô thượng?

Rất nhiều võ giả tại đây nghe được lời này của Xích Chiến Vân, lập tức ngây dại ra, Thần Võ vô thượng là tuyệt học cao cấp nhất tại Thần Vực! Chỉ có các nhân vật tuyệt đỉnh trong số Thiên Tôn, gần như là Thần linh thì mới có thể sáng tạo ra được, hơn nữa mỗi người cũng chỉ có thể sáng tạo ra một loại, bởi vì một loại Thần Võ vô thượng sẽ chứa đựng tất cả sở học trong đời của người này.

Do vậy, trong mấy trăm vạn năm qua, toàn bộ Thần Vực cũng không sinh ra thêm một loại Thần Võ vô thượng nào, cộng thêm có một vài Thần Võ vô thượng mất tích trong Bí cảnh, khiến cho số lượng Thần Võ vô thượng tại Thần Vực này là cực kỳ khan hiếm, bình thường chỉ có các Thiên Tôn và Giới Vương nổi bật mới có cơ duyên nhận được, về phần Thánh chủ thì không cần phải nói tới.

Ví dụ như phụ thân của Xích Chiến Vân thì cũng chỉ có một mảnh vỡ của ngọc giản chứa Thần Võ vô thượng, có thể lĩnh ngộ cực kỳ có hạn.

Nhưng đây đã là truyền thừa rất khó lường rồi!

- Mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng, trời ạ, Xích Chiến Vân lại có cơ hội học được loại chiêu thức này!

- Không có biện pháp, đây chính là nội tình của gia tộc Giới vương. Gia tộc của Xích Chiến Vân có thể đạt được huy hoàng như vậy, không chỉ là do huyết mạch của họ, mà còn là do bọn họ có truyền thừa ưu tú hơn, giống như mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng này, Phượng tộc thượng cổ chúng ta làm gì có được thứ trong truyền thuyết như vậy!

Các đệ tử của ba đại phân cung Phượng tộc thượng cổ nghe thấy Xích Chiến Vân muốn sử dụng một bộ võ kỹ tìm hiểu ra từ mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng, trái tim đã đập lên tận cổ họng, đối phương lấy ra Thần Võ vô thượng, Lâm Minh còn ngăn cản như thế nào được nữa?

- E rằng Lâm sư đệ sẽ không ngăn được nữa... Quá đáng tiếc, nếu không phải Xích Chiến Vân có Thần Võ vô thượng, thì Lâm sư đệ có thể thắng a!

- Điều này cũng không có biện pháp nào cả, đây là chênh lệch về mặt nội tình a, Lâm sư đệ thua dưới một chiêu này thì cũng không có gì phải mất mặt cả, một trận chiến này, nhất định sẽ được ghi lại trong lịch sử của Phượng tộc thượng cổ!

Đệ tử của ba đại phân cung đều cảm thấy cực kỳ đáng tiếc. Lúc này, sắc mặt Lâm Minh hơi ngưng trọng, một mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng thì hắn cũng không dám khinh thường, nên biết rằng, Thiên Ma võ ý của hắn cũng chỉ là một bộ phận của Hỗn Nguyên võ ý mà thôi, vậy mà cũng đã cường đại đến vậy rồi. Về phần Tà Thần lực thì hẳn là Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh, nhưng nó có tính chất của bí pháp, tác dụng chủ yếu là phụ trợ tu luyện và tìm hiểu pháp tắc, chứ không phải là công kích, mà nghe lời của Xích Chiến Vân, thứ mà phụ thân hắn nhận được có lẽ là mảnh vỡ của một bộ Thần Võ vô thượng mang tính công kích!

Võ kỹ lĩnh ngộ ra từ mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng, tuy rằng không phải là Thần Võ vô thượng, nhưng dù sao cũng được cường giả cấp Giới Vương sáng tạo ra, uy lực của nó tuyệt đối cực kỳ cường hãn.

Chuyện cho tới bây giờ, Lâm Minh đã không có bất kỳ giữ lại nào nữa, đây rất có thể là một kích cuối cùng của Xích Chiến Vân, hắn nhất định phải đỡ được, mà thứ duy nhất hắn trông cậy vào chính là không gian Hồng Mông, cũng là Thần Võ vô thượng, đây là không gian Hồng Mông được mở ra đến mức tận cùng một cách hoàn mỹ.

Trước đó, Lâm Minh vì đủ loại băn khoăn, nên mới luôn áp chế không gian Hồng Mông trong phạm vi ba thước quanh người, đồng thời ẩn tàng dị tượng của không gian Hồng Mông, hiện tại nếu hắn còn làm như vậy nữa, thì hơn phân nửa sẽ phải thua trận.

- Xem ra ngươi muốn tử chiến đến cùng rồi, hắc hắc, đây cũng nằm trong dự kiến của ta, nếu không thì ngươi sẽ không còn là ngươi nữa, ta cũng sẽ mất đi hứng thú đánh bại ngươi.

Thấy khí thế của Lâm Minh càng lúc càng mạnh, Xích Chiến Vân không có chút ngoài ý muốn nào, hắn từ từ nâng thanh kiếm trong tay lên, khí thế toàn thân thăng hoa, luồng khí thế này hóa thành luồng khói cuồn cuộn phóng lên cao, nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ!

- Thương Thiên Bá Huyết!

Xích Chiến Vân đột nhiên bổ ra một kiếm, lúc này, bản thân hắn đã giống như trời đất, quản lý thiên phạt lực, mà kiếm của hắn cũng giống như phán quyết của thiên đạo!

Đồng tử của Lâm Minh co rút lại, thời khắc này, hắn lại một lần nữa thiêu đốt máu Cổ Phượng, linh hồn lực, ý chí lực hoàn toàn bùng nổ ra! Phía sau Lâm Minh, trong con Hỏa Phượng đang phóng lên cao, toát ra ánh sáng vàng chói mắt kia, có một đóa hoa sen màu đỏ đang chậm rãi nở ra!

Đây là Đế Tôn liên hoa, cũng chỉ có Hồng mông võ ý mang Đế Tôn liên hoa nở rộ thì mới có thể đạt tới uy lực mạnh nhất!

Tuy nhiên, Lâm Minh cũng không dám để cho Đế Tôn liên hoa nở hết ra, tuy rằng bất kể là Xích Chiến Vân hay là Hỏa Liệt Thạch thì đều kém cấp bậc Thiên Tôn quá xa, không có khả năng tiếp xúc tới các nhân vật cỡ như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng Lâm Minh cũng sẽ không khinh thường kiến thức của những người này, khi hắn làm cho đóa Đế Tôn liên hoa nở rộ ra, thì cũng đồng thời sử dụng Thanh Liên Hỏa Vũ!

Hỏa hệ pháp tắc ba tầng đầu ngưng tụ thành Thanh Liên, dung hợp với Đế Tôn hồng liên thành một, khiến cho đóa hoa sen này mang theo màu xanh đỏ quỷ dị! Nhưng đây vẫn còn chưa chấm dứt, Lâm Minh lại lần nữa rót Hồng Mông chiến linh vào trong đóa hoa sen xanh đỏ này, Hoàng Kim chiến linh có thể hình thành hình chiếu thế giới ý chí này lại lần nữa thay đổi hình thái của Đế Tôn hồng liên, phủ lên nó một lớp màu vàng nhạt!

Oanh...

Một kiếm của Xích Chiến Vân chém vào trong không gian Hồng Mông, năng lượng màu đỏ thẫm va chạm kịch liệt với không gian Hồng Mông, từng dòng khí Hồng mông hình thức ban đầu bị Xích Chiến Vân chặt đứt, cùng lúc đó, Thương Thiên Bá Huyết của Xích Chiến Vân cũng không ngừng suy yếu, một luồng năng lượng nồng đậm màu đỏ lan ra bốn phía, nhuộm đỏ cả không gian Hồng Mông, giống như bầu trời đang chảy máu!

- Đây là lực trường gì vậy, cường đại tới mức này!

Xích Chiến Vân hoảng hốt, hắn cảm giác lực lượng của mình đang nhanh chóng bị cắn nuốt, vội vàng hét lên:

- Vỡ cho ta!

Xích Chiến Vân rống lên một tiếng, thân thể tăng vọt, mạch máu dưới lớp vảy cũng nổ tung ra, từng sợi gân xanh nổi lên, hắn thúc dục lực lượng toàn thân, cường ngạnh cắt nát các dòng khí Hồng mông hình thức ban đầu đang ngăn cản trước mặt công kích của hắn!

Nhưng cùng lúc đó, lực lượng của Thương Thiên Bá Huyết cũng đã bị tiêu hao hơn phân nửa!

- Tà Thần lực, bạo!

Lâm Minh dùng ý niệm chìm vào trong mầm non Tà Thần, sáu chiếc lá của mầm non Tà Thần trong nháy mắt phát ra luồng sáng chói mắt như mặt trời, phía sau Lâm Minh, đóa hoa sen màu xanh đỏ kia lại lần nữa hiện lên, bay thẳng ra ngoài.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Ầm ầm...

Va chạm điên cuồng diễn ra, Thương Thiên Bá Huyết và Thanh Liên Hỏa Vũ va chạm cùng một chỗ, toàn bộ đóa Thanh Liên bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, mà Thương Thiên Bá Huyết do Xích Chiến Vân phát ra cũng cắt nát, nổ tung ra!

Trong luồng sóng năng lượng tràn ra này, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh vỡ nát, kinh mạch và thân thể bị các luồng năng lượng đánh vào, phun ra một ngụm máu, mà lớp vảy toàn thân Xích Chiến Vân cũng bị công kích của Lâm Minh đánh nát một phần ba, toàn thân máu thịt bầy nhầy!

Nhưng hai người đều không lui lại, bọn họ đều muốn thừa dịp đối phương bị trọng thương, cực kỳ suy yếu sau khi dùng hết chiêu thức, mà cho đối phương một kích chí mạng!

Thương Thiên Bá Huyết!

Xích Chiến Vân đang muốn thúc dục Thương Thiên Bá Huyết một lần nữa, nhưng lúc này trạng thái của hắn đã cực kỳ miễn cưỡng mới thi triển ra được chiêu thức này, gánh nặng lên thân thể là cực lớn, cho dù miễn cưỡng thi triển ra được, thì uy lực cũng không còn như trước nữa.

Mà ngay khi Xích Chiến Vân xuất kiếm, một một tiếng rít gào như sấm sét vang lên, trong thân thể Lâm Minh có một con sư tử màu tím đang điên cuồng lao ra!

- Tử Sư Lôi Nguyên, bạo!

Lâm Minh điên cuồng hét lên một tiếng, Tử Sư Lôi Nguyên nhảy vào trong dòng lũ bằng lửa đang điên cuồng kia, Lôi Hỏa đan xen, nổ tung cực kỳ mãnh liệt.

Ầm ầm...

Thiên địa chấn động, nguyên khí bùng nổ mang theo lực lượng bá đạo bắn ra bốn phía, Xích Chiến Vân còn chưa kịp ngưng tụ kiếm khí, đã bị năng lượng do Lôi Hỏa bùng nổ quét qua, kiếm khí vỡ nát, mà thân thể Xích Chiến Vân cũng bay ngược ra ngoài, lớp vảy toàn thân bắn ra tung tóe, máu tươi tràn ngập thân thể.

Một kích cuối cùng của Lâm Minh gần như mang theo tất cả lực lượng của hắn, hắn một đường giao chiến tới lúc này, mỗi một địch nhân mà hắn đánh chết thì đều là các thiên tài nổi bật trong cùng lứa tuổi, lại còn phải đồng thời đối mặt với đại trận do các thiên tài này tạo thành, tiêu hao là cực kỳ lớn.

Cho dù là Lâm Minh có Hưu Môn duy trì, lại được nghỉ ngơi một khắc thời gian trước trận chiến cuối cùng, nhưng vẫn khó có thể bù lại tiêu hao về mặt tinh thần.

Vừa rồi, sau khi dùng ra một chiêu cuối cùng, do lực bùng nổ quá mạnh, hắn lại còn bị chân nguyên bùng nổ kia phản phệ, kinh mạch toàn thân của hắn cũng đã bị vỡ nát ba thành, bị trọng thương, hiện tại sức chiến đấu đã không còn mấy nữa, nếu Xích Chiến Vân còn dư lực, vậy thì hắn cũng chỉ có thể nhận thua mà thôi.

Tuy nhiên hiện tại trạng thái của Xích Chiến Vân càng thê thảm hơn, một kích cuối cùng của Lâm Minh là dùng Tử Sư Lôi Nguyên, kích nổ Thanh Liên Hỏa Vũ, Xích Chiến Vân thừa nhận hơn phân nửa lực trùng kích, nếu không phải hắn đã biến thân thành Chước huyết chiến thể, có lớp vảy bao phủ toàn thân, lực phòng ngự kinh người, thì một kích này có thể xé thân thể hắn thành các mảnh vỡ!

- Ngươi...

Xích Chiến Vân nhìn về phía Lâm Minh, thanh âm khàn khàn, mỗi khi nói ra một câu thì đều tràn máu tươi ra miệng:

- Lâm Minh đúng không? Ta nhớ kỹ ngươi rồi!

Vù...

Xích Chiến Vân nói xong câu đó, thân thể hóa thành luồng sáng màu đỏ nhạt rồi biến mất, rất nhanh tiêu tán không thấy nữa, Lâm Minh đã đánh bại Xích Chiến Vân!

Điều này cũng có nghĩa rằng hắn đã hoàn thành Thiên Nhân Trảm!

- Lâm Minh đánh bại Xích Chiến Vân! Trời ạ!

- Thiên Nhân Trảm, đúng thật là Thiên Nhân Trảm!

Các đệ tử ba đại phân cung Phượng tộc thượng cổ nhìn thấy Lâm Minh đánh chết Xích Chiến Vân, ai cũng đều kinh hãi không nói ra lời, vốn bọn họ cho rằng Lâm Minh cũng có hy vọng chiến thắng, nhưng sau khi Xích Chiến Vân lấy ra chiêu thức tìm hiểu được từ mảnh vỡ ngọc giản Thần Võ vô thượng, thì bọn họ đều cảm giác Lâm Minh không có hy vọng gì nữa, nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người!

Chương 1037: Tinh huyết Phượng Hoàng

- Thắng... thật sự thắng rồi...

Hương Hồ Vương thì thào, bên cạnh nàng, Kim Kiếm Tôn Sử, Hỏa Ngự Long cũng đều ngây người.

- Tốt! Đánh tốt lắm!

Hỏa Liệt Thạch nắm chặt hai đấm, một trận chiến này đánh rất sảng khoái! Hắn chỉ xem cuộc chiến thôi mà cũng có cảm giác cực kỳ vu vẻ, chiến đấu phải như thế mới đúng!

- Tên Lâm Minh này có một phen đại cơ duyên, những chiêu thức và võ ý mà hắn dùng lúc cuối cùng kia có uy lực lớn khó tin, không có khả năng là do hắn sáng tạo ra, hẳn là chiếm được truyền thừa của một vị tuyệt đỉnh cường giả nào đó.

Hỏa Liệt Thạch nhìn ra chiêu thức cuối cùng của Lâm Minh rất không tầm thường, thiên tài nhận được cơ duyên là chuyện rất bình thường, tuy nhiên cơ duyên của Lâm Minh so với tưởng tượng của hắn thì còn khủng bố hơn rất nhiều, đây cũng không có gì là kỳ quái, Lâm Minh là một võ giả từ hạ giới, nếu không có đại cơ duyên thì không có khả năng đi đến một bước này được.

- Xem ra ta vẫn còn xem thường Lâm Minh, vốn ta còn tưởng rằng, ngày sau hắn có khả năng trở thành cường giả cấp bậc Thái thượng trưởng lão, nhưng hiện tại xem ra, tương lai của hắn thậm chí còn không ngừng tại Thánh chủ, Phượng tộc thượng cổ có lẽ cũng không là đích đến cuối cùng của hắn, hắn sẽ đi ra Phượng tộc thượng cổ, đi tới bầu trời rộng lớn hơn tại Thần Vực!

Hỏa Liệt Thạch hít sâu một hơi, Thần Vực có 3000 giới, mỗi một giới đều dùng một mảnh đại lục vô cùng rộng lớn làm trung tâm, đây chính là Chủ thế giới, mà ngoài Chủ thế giới ra vẫn còn có các hành tinh nhiều vô cùng vô tận, những hành tinh này có thể tích còn ngang với tinh cầu chứa Thiên Diễn Đại Lục kia!

Trên những hành tinh này cũng có vô số sinh mệnh!

3000 giới có số lượng dân cư khổng lồ, mỗi một giới đều có hơn trăm thế lực cấp Thánh địa.

Đây vẫn còn chỉ là 3000 đại giới, ngoài 3000 đại giới ra thì vẫn còn có vô số trung giới và tiểu giới không đêm xuể, trong số những trung giới, tiểu giới này thì cũng có các cường giả đỉnh cấp!

Ngoài ra, cường giả cảnh giới Thần Quân trở lên tại Thần Vực thì còn có thể xây dựng thế giới Thần trong cơ thể mình, chứa đựng sông ngòi ao hồ, bồi dưỡng sinh mệnh, sau đó nhận được tín ngưỡng lực từ các sinh mệnh trong thế giới này.

Ví dụ như các nhân vật cỡ Hỏa Ngự Long, Hương Hồ Vương, trong cơ thể đều có thế giới Thần, những thế giới này có tổng số dân cư vô cùng khổng lồ!

Thần Vực mênh mông, không thể tìm tòi hết được, bất kỳ kẻ nào, cho dù là Giới Vương, mất cả trăm vạn năm cũng đều khó thăm dò được một phần vạn phạm vi của nó.

- Phượng tộc thượng cổ ta truyền thừa tại Thần Vực nhiều năm như vậy, còn chưa từng xuất hiện Giới Vương. Cho dù Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên thì cũng đều đến gần Giới Vương mà thôi. Thành tựu lúc này của Lâm Minh còn cách thành tựu Giới Vương quá xa, nhưng vẫn là còn có một chút hy vọng.

Hỏa Liệt Thạch từ đáy lòng hy vọng Phượng tộc thượng cổ có thể bồi dưỡng ra một Giới Vương. Nhưng bồi dưỡng ra Giới Vương thì thật sự quá khó khăn! Giới Vương của các đại giới tại Thần Vực thì chỉ có 3000 người mà thôi, đây vẫn còn là kết quả tích lũy mấy chục vạn năm mới có.

Kỳ thật đạt tới cấp Thánh chủ thì cũng đã có thể đi lên sân khấu Thần Vực này rồi, vượt qua Thánh chủ, trở thành Giới Vương, thì có thể trở thành một trong các nhân vật chính trên sân khấu Thần Vực này.

...

Mà lúc này, trong Xích Quang giới xa xôi, trong một không gian tràn ngập các ngọn lửa, có một nam nhân trung niên dáng người cao lớn, mái tóc đỏ thẫm, đang ngồi xếp bằng.

Bỗng nhiên, hắn đột nhiên có chút cảm ứng, chậm rãi mở hai mắt:

- Ân? Thần niệm mà ta lưu lại trong Huyễn Thần Trận của Phượng tộc thượng cổ đã bị phá hủy ư?

Nam nhân trung niên tóc đỏ này âm thầm kinh ngạc, lập tức đứng dậy, người này chính là Xích Chiến Vân!

Lúc hắn lưu lại thần niệm thì đã là 4 vạn năm trước rồi, lúc đó hắn còn trẻ tuổi khinh cuồng, quá mức kiêu ngạo, cho rằng thiên tài khắp thiên hạ cũng không bằng được hắn, hiện tại, hắn đã trầm ổn hơn rất nhiều, cảnh giới không như xưa, nhãn giới tất nhiên cũng khác xưa, hắn biết rất rõ rằng Thần Vực vô cùng rộng lớn.

Nếu như là lúc hiện tại, lưu lại một luồng thần niệm để khiêu khích một Thánh địa, hắn sẽ không đi làm, điều đó không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Thế lực cấp Thánh địa thì cũng không dễ khinh thường, hắn áp chế Phượng tộc thượng cổ 4 vạn năm là không sai, nhưng vào 4 vạn năm trước, còn có ngàn vạn năm, mấy ngàn vạn năm trước nữa, Phượng tộc thượng cổ cũng có các thiên tài vượt xa hơn hắn, chưa nói tới Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên là nhân vật tuyệt đỉnh, được xưng là nửa bước Giới Vương này, ngay cả Tộc trưởng của Phượng tộc thượng cổ danh tiếng không quá vang xa kia, thì Xích Chiến Vân cũng chỉ ngang bằng với đối phương mà thôi.

Đến tuổi này rồi, Xích Chiến Vân biết hy vọng trở thành Giới Vương của mình càng lúc càng xa vời, cơ bản dừng lại tại Thánh chủ đỉnh phong, Thánh chủ đỉnh phong thì cũng vẫn chỉ là Thánh chủ, khoảng cách với Giới Vương là một lạch trời khó vượt qua!

Xích Chiến Vân tùy ý vươn một trảo ra, dường như phá vỡ không gian, kéo ra từng sợi tơ nhỏ màu đỏ từ trong không gian xa xôi vô tận, chậm rãi cuối quanh bàn tay hắn, đây chính là thần niệm mà hắn lưu lại năm đó, chỉ là lúc này đã bị Lâm Minh đánh tan rồi.

Xích Chiến Vân hút những thần niệm vỡ nát này vào miệng, trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng trong Huyễn Thần Trận, nhưng do thần niệm đã bị Lâm Minh đánh tan, nên không thể phục hồi lại cảnh tượng chiến đấu lúc đó nữa, mà chỉ có thể miễn cưỡng nhận rõ khuôn mặt và tu vi của Lâm Minh mà thôi.

- Năm đó, ta ở trong Huyễn Thần Trận, hoàn thành Thiên Nhân Trảm, đã là 29 tuổi, thanh niên này hẳn là cũng bằng này tuổi, Huyễn Thần Trận có thể tái hiện ra lĩnh ngộ ý cảnh pháp tắc, chiêu thức công pháp, bao gồm toàn bộ sức chiến đấu của ta lúc đó một cách hoàn mỹ, thậm chí năm đó ta trẻ tuổi khí thịnh, để tạo ra một thần thoại không thể tan biến, còn cố ý sau khi hoàn thành Thiên Nhân Trảm, trước khi rời đi Huyễn Thần Trận, còn thi triển Thương Thiên Bá Huyết một lần, thực lực như vậy, cộng thêm một luồng thần niệm của ta được lưu lại, gần như tái hiện ra bản thân ta có trạng thái đỉnh phong vào năm đó, vậy mà vẫn còn thất bại trước một thanh niên cùng tuổi, hơn nữa hắn còn là... Ân? Vẫn là Mệnh Vẫn tầng bảy!

Xích Chiến Vân trợn trừng mắt, phát hiện này làm cho hắn càng thêm giật mình hơn!

Kỳ thật đối với thiên tài cấp bậc như Xích Chiến Vân mà nói, nếu muốn đột phá cảnh giới thì rất dễ dàng, nếu hắn nguyện ý, vào lúc 26, 27 tuổi cũng có thể thành tựu Thần Hải, nhưng điều này không có ý nghĩa gì. Hắn chỉ khi nào cảm giác tu vi của mình hạn chế việc lĩnh ngộ pháp tắc ý cảnh, đạt tới bình cảnh lớn nhất, thì mới đi đột phá cảnh giới, theo hắn thấy, nếu có thể áp chế tu vi tại Mệnh Vẫn tầng bảy lúc 29 tuổi, còn có thể đánh bại hắn, thì thiên phú thật sự đã rất giỏi rồi! Vượt qua hắn cả một mảng lớn.

- Tiểu tử tên là Lâm Minh này, xuất hiện tại Phượng tộc thượng cổ, thiên phú như vậy thì thậm chí còn có thể trở thành một nhân vật cỡ Tiêu Đạo Cực, ngày sau ta và hắn nhất định sẽ gặp nhau, ta cũng rất muốn nhìn một chút, hắn có thể “ba đầu sáu tay” như thế nào đây!

Xích Chiến Vân thì thào lẩm bẩm, lại một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục tìm hiểu pháp tắc, từ khi 25000 tuổi, hắn đã đạt tới Thánh chủ đỉnh phong, hiện giờ vẫn luôn tìm hiểu ý cảnh pháp tắc, bế quan khổ tu, hoặc là đi ra ngoài du lịch, tìm kiếm cơ duyên, nhưng hắn vẫn bị kẹt tại một bước này, đã kẹt lại khoảng 15000 năm rồi!

...

Lúc này, tại Hỏa Linh tinh, ngôi sao cuối cùng bên ngoài Huyễn Thần Trận cũng sáng lên, ngôi sao thứ chín này tượng trưng cho Thiên Nhân Trảm!

Ánh sáng tại cánh cửa trận pháp kịch liệt rung động, một tiếng vang nhỏ phát ra, cánh cửa ánh sáng này biến mất, một thanh niên mang sắc mặt tái nhợt bước ra, người này chính là Lâm Minh.

Kết thúc rồi!

Lâm Minh hít sâu một hơi, lúc này mái tóc dài của hắn bù xù lên, trong mắt mang theo một tia mỏi mệt.

Tuy rằng chiến đấu trong Huyễn Thần Trận chỉ là tinh thần thể của Lâm Minh, năng lượng và cơ thể đều là do Huyễn Thần Trận mô phỏng ra, sẽ không tạo thành thương tổn trực tiếp cho thân thể Lâm Minh, nhưng dù vậy, một đường giao chiến tới cuối cùng đã kéo dài gần một ngày, đối với tinh thần, linh hồn, ý chí của Lâm Minh thì cũng là một khảo nghiệm cực lớn, tiêu hao vô cùng lớn!

Hắn đạt tới Thiên Nhân Trảm, chắc chắn còn khó khăn hơn chiến tích của Xích Chiến Vân rất nhiều!

Tuy rằng so với vẻ hăng hái lúc mới tiến vào Huyễn Thần Trận, hiện tại sau khi đi ra Huyễn Thần Trận thì Lâm Minh cực kỳ mỏi mệt, nhưng bóng dáng lúc này của hắn, trong mắt các võ giả khác, thì dường như lại có uy thế vô thượng, làm cho lòng người phải kinh sợ.

Vượt cấp chiến thắng Xích Chiến Vân, thực lực này, như vậy này, đều giống như một ngọn núi cao không thể với tới được, nếu điều này làm cho đệ tử của ba đại phân cung kính sợ, thì lời nói khi trước của Lâm Minh với Xích Chiến Vân lại làm cho người ta phải nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy sùng bái.

Lâm Minh bảo vệ vinh quang của Phượng tộc thượng cổ, bảo vệ lòng kiêu ngạo và tự tôn của tộc nhân Cổ Phượng.

- Nguyệt Nhi, ngươi không tranh đấu được với hắn đâu!

Lộ Tiểu Diên nhìn thấy Nhan Nguyệt Nhi đang kinh ngạc nhìn Lâm Minh, ngẩn người ra, cặp môi nhẹ nhàng nhúc nhích, không đành lòng nói nữa, lần đả kích này cũng không nhỏ đối với Nhan Nguyệt Nhi vốn tâm cao khí ngạo này.

Nhan Nguyệt Nhi khẽ run lên, sau đó từ từ thu hồi ánh mắt lại, cúi đầu nói:

- Lộ sư tỷ, ta không sao!. ì đọc hê ại # u uyn.vn #

Lại nghĩ tới gì đó, Nhan Nguyệt Nhi ngẩng đầu, nắm chặt nắm tay, nói:

- Mặc kệ có tranh đấu được hay không, Nguyệt Nhi đều sẽ đi tranh, chỉ cần đuổi được bước chân của hắn, cho dù mãi mãi không thể vượt qua được hắn, thì trong tương lai, ta cũng có thể có hi vọng trở thành Thánh chủ, nhưng nếu hiện tại buông tha cho hy vọng, vậy thì cái gì cũng sẽ không đạt được...

Nhan Nguyệt Nhi hơi do dự một chút, nói ra những lời này.

Lời này vang lên bên tai Lộ Tiểu Diên, làm cho nàng tán thưởng:

- Ngươi nói rất đúng, bất kỳ thời điểm nào, bất kể phải đối mặt với đối thủ cường đại cỡ nào, thì chúng ta cũng không thể mất đi trái tim tranh đấu... Nguyệt Nhi, thiên phú của ngươi tốt hơn ta, tương lai chỉ cần nắm chắc cơ hội, quả thật có thể trở thành Thánh chủ!

- Ân!

Nhan Nguyệt Nhi kiên định gật đầu, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, tuy rằng Nhan Nguyệt Nhi đã sớm hiểu được đạo lý này, cũng biết so với những kia yêu nghiệt chân chính kia, nàng vẫn còn có chênh lệch, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, tự mình trải qua một phen, hiểu được chênh lệch này lớn tới mức nào, điều này đối với Nhan Nguyệt Nhi mà nói, thì cũng là một phen đả kích, nhưng đây còn là một bài học lớn nhất trong đời, làm cho nàng thấy được thiên địa rộng lớn hơn, cũng tìm được động lực để mình tiến bộ.

- Lâm sư điệt, chúc mừng, tầng thứ bảy Hỏa Ngục, Thiên Nhân Trảm tại Huyễn Thần Trận, ngươi đều hoàn thành cả, đây là thứ mà ngươi nên nhận được.

Hỏa Ngự Long lấy ra một hộp gỗ cổ xưa, đưa cho Lâm Minh.

Chiếc hộp gỗ này thoạt nhìn cực kỳ bình thường, không biết do loại gỗ nào tạo thành, sau khi mở ra, trong hộp gỗ chứa một khối thủy tinh, bốn bốn cạnh vuông vức và sáng bóng, mà giữa khối thủy tinh này có phong ấn một giọt máu màu đỏ thắm, giọt máu này giống dường như có linh tính, chỉ nhìn nó thôi mà dường như đã thấy được một ngọn lửa mênh mông vô tận đang thiêu đốt, mà trong ngọn lửa này dường như còn một con Phượng Hoàng đang niết bàn trong lửa.

Đây là... Tinh huyết Phượng Hoàng!

Chương 1038: Hấp thu tinh huyết Phượng Hoàng

- Lâm sư đệ, chúc mừng!

- Lâm sư đệ, đánh rất hay!

Khi Lâm Minh nhận được tinh huyết Phượng Hoàng, rất nhiều đệ tử quen biết Lâm Minh đều đi tới chúc mừng Lâm Minh, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Đây chính là tinh huyết Cổ Phượng, mặc dù là người xuất thân từ gia tộc Giới vương như Xích Chiến Vân thì cũng vô cùng thèm muốn tinh huyết Phượng Hoàng.

Tại Thần Vực, các loại huyết mạch nhiều vô số, tu luyện đến cảnh giới cực cao, ngoài ngộ tính, cơ duyên, số mệnh ra, thì cũng cần phải có đủ tư chất.

Trong vài nhân tố để trở thành thiên tài, tư chất xếp hạng sau cùng, nhưng cũng không có nghĩa rằng nó không quan trọng, mà hoàn toàn ngược lại, tư chất là thứ không thể thiếu được, chỉ là tại Thần Vực có rất nhiều thủ đoạn thay đổi tư chất, cho nên mới khiến cho tư chất có vẻ không quá trọng yếu mà thôi.

Thay đổi huyết mạch thì thường là thủ đoạn chủ yếu để tăng lên tư chất.

Trên thế giới này, huyết mạch nhân loại thật sự không được tốt lắm, nhân loại được coi là một loại động vật cực kỳ nhỏ yếu, tốc độ chậm, lực lượng nhỏ, gân cốt không chắc chắn, cũng chỉ mạnh hơn lũ kiến, chó mèo gì đó mà thôi, ngay cả so với sư tử, hổ báo thì còn kém xa.

So với hung thú, Thánh thú, thì lại càng không theo kịp.

Về phần Thần thú, sinh ra không cần tu luyện, chỉ cần trưởng thành đã có thực lực Giới Vương đỉnh phong, nhân loại mà không tu luyện thì sau mấy chục năm sẽ chết già.

Nhưng trải qua vô số trăm triệu năm, nhân loại lại thống trị toàn bộ Thần Vực, ngoài nguyên nhân do nhân loại có năng lực sinh sôi nảy nở cường đại ra, thì chủ yếu chính là nhân loại có ngộ tính, sức sáng tạo và năng lực học tập cường hãn!

Nhân loại sáng tạo ra võ đạo văn minh huy hoàng, không có chủng tộc nào thích hợp tu luyện võ đạo hơn nhân loại, một đứa bé nhỏ yếu, cất tiếng khóc chào đời, sau 10 vạn năm thì hắn có thể tu luyện thành Thiên Tôn, có thể hủy diệt hành tinh, sáng tạo ra thế giới, đây có thể nói là một kỳ tích vĩ đại!

Mà Thánh thú, Thần thú, hiệu quả tu luyện của chúng lại cực kỳ có hạn, những Thần Võ vô thượng kia gần như cũng đều được chuẩn bị cho nhân loại. Tuy rằng Thần thú cường đại, nhưng lại không so được với Thiên Tôn của nhân loại!

Nhân loại có ưu thế tu luyện, nhưng tư chất, huyết mạch lại không tốt, đứa bé mới sinh ra thì tay trói gà không chặt, cực kỳ yếu ớt. Thời điểm này, các võ giả thời đại thượng cổ tại Thần Vực đã nghĩ ra đủ loại biện pháp để cải tạo huyết mạch của dòng họ mình.

Với tốc độ tu luyện của nhân loại, nếu lại có ưu thế huyết mạch nữa, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành đứa con cưng của trời xanh!

Từ xưa tới nay, tại Thần Vực rộng lớn này, các gia tộc chân chính cường đại thì đều có huyết mạch truyền thừa của riêng mình, đủ loại huyết mạch, thiên kì bách quái, ưu khuyết khác nhau.

Bao gồm cả các Thần thú gia tộc như Phượng tộc thượng cổ, Long tộc thượng cổ, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc thì cũng vậy.

Những Thần thú gia tộc này có huyết mạch cao quý nhất, nhưng đáng tiếc chính là, bọn họ vĩnh viễn không thể chân chính dung nhập huyết mạch Thần thú vào gien của bản thân, chỉ có thể dựa vào cấy ghép huyết mạch để duy trì.

Bốn đại Thần thú gia tộc này, ngoài Long tộc thượng cổ trong lịch sử từng xuất hiện vài Giới Vương ra, thì ba đại gia tộc còn lại chỉ có người mạnh nhất là nửa bước Giới Vương mà thôi.

Lâm Minh tiến vào Thần Vực cũng phải không ngừng tăng lên tư chất của mình, làm cho hắn tu luyện sau này có thể tiết kiệm được thời gian.

Lúc này, một nữ nhân dung mạo kiều diễm, phong tình vạn chủng bước tới trước người Lâm Minh, cười duyên nói:

- Lâm sư điệt, ta là Hương Hồ Vương, Phó Nội vụ sứ của Phượng tộc thượng cổ, vị này chính là Nội vụ sứ Hỏa Ngự Long, đây là Đoàn trưởng Chấp pháp đoàn Kim Kiếm, người cuối cùng này thì hẳn là người đã biết rồi, là Tộc trưởng đương nhiệm của Hỏa gia trong Phượng tộc thượng cổ, Thái thượng trưởng lão Hỏa Liệt Thạch!

Hương Hồ Vương lần lượt giới thiệu cho Lâm Minh.

Thái thượng trưởng lão Hỏa Liệt Thạch...

Lâm Minh khẽ hít một hơi, Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ, chính là nhân vật cấp Thánh chủ a!

Tuy rằng tại Thần Vực, có vô số Thánh địa và nhân vật cấp Thánh chủ, nhưng cũng không có nghĩa là Thánh chủ không mạnh mẽ, trên thực tế, thành tựu Thánh chủ là điều khó có thể tưởng tượng được, một khi thành tựu Thánh chủ, có thể uy chấn một phương Thần Vực, trở thành bá chủ một phương. Cho dù hiện tại Xích Chiến Vân thì cũng chỉ là Thánh chủ mà thôi, chẳng qua hắn là Thánh chủ đỉnh phong.

Nhưng do Thần Vực quá rộng lớn, có vô số triệu dân cư, không thể tính toán được, cho nên mới có vẻ có nhiều Thánh chủ một chút!

Nói cách khác, theo tỷ lệ một triệu dân sinh ra một cường giả Thần Quân, 10 ngàn cường giả Thần Quân sinh ra một cường giả Thánh chủ, cứ thế mà tính, xác xuất có võ giả trở thành Thánh chủ là một phần 10 tỉ.

Như vậy thì 100 nghìn tỉ người sẽ sinh ra 1 vạn Thánh chủ, trong 1 tỉ tỉ dân cư, sẽ có 100 vạn Thánh chủ!

“Lão nhân này... là người mạnh nhất mà ta từng thấy...”

Lâm Minh nhìn Hỏa Liệt Thạch một cái thật sâu, không nhìn ra bất kỳ tu vi và lực lượng pháp tắc nào trong cơ thể đối phương, khó có thể tưởng tượng được, lão nhân này có thể sử dụng ra lực lượng của cả một viên tiểu hành tinh.

- Tiểu tử, ngươi tới nói chuyện với lão phu một chút!

Hỏa Liệt Thạch đột nhiên nói, khi nói, hắn nâng tay một cái, tùy ý xé rách không gian, hình thành một không gian lốc xoáy.

- Tiến vào!

Thanh âm của Hỏa Liệt Thạch tràn ngập vẻ áp bách, làm cho người khác không thể cự tuyệt được.

Lâm Minh gật gật đầu, bước vào trong lốc xoáy không gian này, ngay sau đó, hắn cảm thấy thần hồn của mình vặn vẹo, trong phút chốc giống như đã xuyên qua ngàn vạn dặm, đi tới một thế giới rộng lớn, đây không phải là tiểu thiên thế giới do các võ giả bình thường dùng chân nguyên sáng tạo ra, mà là một mảnh đại thế giới chân chính, dõi mắt nhìn qua, không nhìn thấy bờ ở đâu, thần niệm vươn ra thì chỉ thấy vô cùng vô tận.

- Đây là... quốc gia của phàm nhân ư?

Lâm Minh âm thầm kinh hãi, hắn dùng cảm giác tra xét ra ngoài, nhìn thấy cách đó mấy trăm dặm có rất nhiều phàm nhân đang tiến hành nghi thức hiến tế và cầu phúc nào đó, dường như đang cầu phúc mưa thuận gió hoà, loại tế điển này chỉ xuất hiện trong Phàm Nhân Giới, mà các võ giả thường chỉ tin tưởng vào lực lượng của chính mình, bọn họ có năng lực thay đổi thời gian, tất nhiên sẽ ít đi lòng kính sợ, sẽ không đi thờ phụng một vài Thần Linh hư vô mờ mịt nào đó.

Ngoài tế điển ra, Lâm Minh còn thấy các phố phường ồn ào, thành thị phồn hoa, vùng quê phì nhiêu, thậm chí còn có chiến trường đang tiến hành sinh tử chém giết.

Những binh sĩ trên chiến trường kia thì đều chỉ có tu vi luyện thể, mà Tướng quân thì có tu vi Hậu Thiên kỳ, về phần Tiên Thiên kỳ thì gần như tuyệt tích, thực lực này so với Thiên Vận Quốc năm đó là ngang nhau. Truyện Linh Dị

- Nơi này là...

- Đây là thế giới Thần của ta, thế giới này chính là khi ta thành tựu Thần Quân, đại thế giới trong cơ thể diễn biến mà thành!

Một thanh âm già nua truyền đến, Hỏa Liệt Thạch xuất hiện bên cạnh Lâm Minh:

- Thần Quân sở dĩ được gọi là "Thần Quân", chính là do có thể sáng lập ra một đại thế giới, bản thân mình trở thành Thần linh trong thế giới này, được đựng phàm nhân tín ngưỡng. Được rồi, Lâm Minh, ta mang ngươi tới nơi này, là muốn hỏi ngươi vài chuyện. Tuy nhiên trước đó, lão phu trước hết hỗ trợ ngươi hấp thu một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này đã, nếu ngày sau ngươi có thể duy trì thành tựu như hiện tại, thậm chí tiến thêm một bước nữa, như vậy thì Phượng tộc thượng cổ sẽ dùng hết toàn lực để bồi dưỡng ngươi, tinh huyết Phượng Hoàng, thậm chí còn có thể có giọt thứ hai, giọt thứ ba, mãi cho tới khi hỗ trợ ngươi thành tựu nửa bước Giới Vương, đạt tới cấp bậc năm đó của Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, thậm chí vượt qua bọn họ nữa, vì tranh giành thêm vinh quang cho Phượng tộc thượng cổ!

Phượng tộc thượng cổ yên lặng mười mấy vạn năm, quả thật rất bức thiết cần xuất hiện một đỉnh cấp cường giả, dùng việc này để tăng lên số mệnh của toàn tộc!

Số mệnh là thứ rất khó giải thích rõ ràng, bình thường thì trước các cửa hàng buôn bán đều tìm một thứ bảo vật để trấn áp số mệnh, mang đến sinh ý thịnh vượng, cũng theo đạo lý này, một gia tộc cổ xưa lâu đời cũng cần có một tuyệt thế cường giả để tăng lên số mệnh, thường thường sau khi bồi dưỡng ra một tuyệt thế cường giả, các thiên tài khác cũng sẽ ùn ùn mọc lên như nấm sau mưa. Đây không chỉ riêng là vấn đề số mệnh, mà còn là do một tuyệt thế cường giả xuất hiện sẽ mang đến đủ loại đại cơ duyên.

Hỏa Liệt Thạch nói xong, ý niệm vừa động, một luồng chiến linh bắn ra, trực tiếp đánh nát khối thủy tinh phong ấn tinh huyết Phượng Hoàng, sau khi thủy tinh vỡ tan, một giọt tinh huyết ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh của Thần thú Phượng Hoàng chậm rãi chảy ra, phát ra một luồng khí tức cường đại, mênh mông, mãnh liệt!

Lâm Minh thậm chí còn có thể cảm giác được, một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này ẩn chứa mảnh vỡ đại đạo pháp tắc, những pháp tắc này đương nhiên không phải là do Phượng Hoàng tìm hiểu tới, mà là do khi Phượng Hoàng được sinh ra, bẩm sinh đã lĩnh ngộ được pháp tắc này!

Thần thứ như Phượng Hoàng, sau khi chúng sinh ra, trong cơ thể sẽ được khắc các Đạo Đồ, trên xương cốt cũng được khắc các cốt văn, những pháp tắc này hình thành một cách tự nhiên, đến rất gần với thiên đạo pháp tắc!

Hỏa Liệt Thạch dùng ý niệm nâng giọt tinh huyết này bay về phía Lâm Minh, những nơi tinh huyết đi qua, Lâm Minh nhìn thấy không gian xung quanh cũng như vặn vẹo, đây là do năng lượng ngưng tụ cao độ mà tạo thành, chỉ dựa vào một giọt tinh huyết đã có thể vặn vẹo thế giới Thần trong cơ thể Hỏa Liệt Thạch, đây là năng lượng ngưng tụ tới trình độ nào a!

Khi giọt tinh huyết Phượng Hoàng này đến gần mi tâm của Lâm Minh, hắn còn có thể cảm giác được mi tâm của mình như bị châm đâm vào, lại giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, trở nên nóng rực.

Cổ Phượng ấn ký vốn nằm trên trán của Lâm Minh cũng tự nhiên hiện ra, phát ra luồng sáng vàng chói mắt, hòa lẫn với tinh huyết Phượng Hoàng, khí huyết lực của Lâm Minh dường như cũng được triệu hoán, toàn bộ vọt tới mi tâm, giống như muốn ngưng tụ thành thứ gì đó.

“Lực lượng thật mạnh, căn nguyên pháp tắc thật phong phú...”

Lâm Minh tự nhủ, một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này cuối cùng cũng dừng trên mi tâm của Lâm Minh.

Trong nháy mắt này, Lâm Minh cảm nhận được trọng lượng của một giọt tinh huyết này!

Bình thường thì trọng lượng của máu Cổ Phượng bằng máu của nhân loại, nhưng một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này lại cô đọng như một dãy núi, nặng nề như biển!

Đây là do một giọt tinh huyết này cô đọng sinh mệnh tinh hoa của Thần thú Phượng Hoàng, là thứ quý giá nhất trên người Phượng Hoàng!

Xèo...

Cảm giác nóng rực khó có thể hình dung được truyền đến, da thịt tại mi tâm của Lâm Minh bị tinh huyết Phượng Hoàng xuyên thủng, Lâm Minh cảm giác trái tim của mình đột nhiên như ngừng đập, giống như do không chịu nổi áp lực mà giọt tinh huyết này mang đến, có cảm giác không thể đập lên nổi nữa.

Hô... hô... hô...

Lâm Minh kịch liệt thở hổn hển, trên trán nổi đầy gân xanh, mồ hôi đổ xuống như mưa, mà trước người hắn, Hỏa Liệt Thạch đang cực kỳ chăm chú, hai tay nhanh chóng kết ấn, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh ra trên vạn ấn quyết, chìm vào trong cơ thể Lâm Minh.

Cấy ghép huyết mạch thì cũng cần có bí pháp, đừng nói là tinh huyết Phượng Hoàng, cho dù là năm đó tại Thiên Diễn Đại Lục, đệ tử Thần Hoàng Đảo được cấy ghép huyết mạch Chu Tước, thì cũng cần có bí pháp và truyền thừa đặc biệt mới được, không phải ai muốn cấy ghép thì đều có thể cấy ghép được.

Cấy ghép tinh huyết Phượng Hoàng lại càng khó khăn phức tạp hơn, có người thực lực cường đại tới cấy ghép cho, thì hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.

Chương 1039: Thần chi lĩnh ngộ

Sau khi tinh huyết hoàn toàn dung nhập cơ thể Lâm Minh, liền hóa thành ngàn vạn sợi tơ máu, dung nhập vào huyết mạch toàn thân hắn. Lâm Minh cảm giác thân thể mình dường như bị nướng lên, phảng phất trong thức hải mình có một cỗ ý niệm cường đại vọt ra, cuồn cuộn mãnh liệt, khổng lồ mênh mông, loại ý chí này giống như ý niệm thương thiên, khiến cho Lâm Minh có loại cảm giác khó có thể chịu đựng được.

- Đây là ý chí Thần thú lưu lại?

Lâm Minh nhắm chặt hai mắt, trong óc hắn thình lình xuất hiện hình ảnh biển lửa, biển lửa mênh mông, diện tích có tới mấy tỉ dặm, sóng nhiệt cuồn cuộn, độ nóng cao đến mức khó có thể tưởng tượng! Thậm chí so với trung tâm Hỏa Linh tinh thì còn nóng cháy hơn gấp mấy chục lần, trên trăm lần!

- Đây là một quả hằng tinh?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên cả kinh, lập tức vô cùng rung động, đây không đơn giản là một quả hằng tinh, hơn nữa còn là một quả hằng tinh siêu cấp, là hằng tinh khổng lồ trong vũ trụ!

Một quả hằng tinh như vậy, ẩn chứa năng lượng vô cùng đáng sợ, tinh cầu Thiên Diễn Đại Lục nếu ném vào hằng tinh này, sẽ bị đốt thành khí.

Trong lúc mơ hồ, Lâm Minh dường như nhìn thấy tại trung tâm hằng tinh lớn này, có 1 chim to màu vàng đỏ, thân thể của nó dài gần vạn dặm, toàn thân hừng hực lửa cháy, ngửa mặt lên trời hót lên cao vút, dường như cùng với hằng tinh hòa thành một thể.

Tiếng hót cao vút của nó, cách một quả tinh tú đều có thể nghe được rõ ràng, như chuông sớm xâm nhập vào cốt tủy, chấn động thần hồn!

Mà khí tức nó phát ra, khổng lồ vô cùng, giống như vũ trụ vô tận, chỉ cần đứng ở trước mặt nó, thì khó có thể chịu được cỗ uy áp này.

Đây chính là... Phượng Hoàng?

Đây là cảnh tượng Phượng Hoàng Niết Bàn!

Lại ở tại trung tâm một quả hằng tinh niết bàn?

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, hắn hiểu được, sau khi mình hấp thu giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, cũng hấp thu sinh mệnh tinh hoa Phượng Hoàng, lại lĩnh ngộ được Phượng Hoàng ý chí, còn có một chút trí nhớ còn sót lại.

Máu Phượng Hoàng Phượng tộc thượng cổ vốn là sau khi Phượng Hoàng Niết Bàn lưu lại, tinh huyết Phượng Hoàng cũng như vậy thế, bởi vậy ý niệm lưu lại trong một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này, cũng chính là tình cảnh cuối cùng con Phượng Hoàng này niết bàn.

Chỉ là Lâm Minh tuyệt đối không nghĩ tới, con Phượng Hoàng này lại lựa chọn trung tâm một quả hằng tinh mấy tỉ dặm để niết bàn.

- Oanh!

Toàn thân Phượng Hoàng phát ra ánh sáng vàng đổ, ngọn lửa khủng bố phóng lên cao, xuyên qua độ cao mấy tỉ dặm! Xuyên qua cả quả hằng tinh phóng lên cao!

Lúc Phượng Hoàng chân chính niết bàn. Cả quả hằng tinh đều chấn động, ngọn lửa vô tận phun lên, hình thành hình thành mấy chục vạn quầng mặt trời thật lớn, mỗi một quầng có thể bao quanh một hành tinh.

Nhìn Phượng Hoàng Niết Bàn, trong khoảnh khắc toàn thân biến thành ngọn lửa hừng hực kia. Lâm Minh cảm giác mình như hóa thân thành một đầu Phượng Hoàng. Hấp thu năng lượng cả quả hằng tinh, tầm nhìn của hắn đột nhiên dâng cao, dâng cao hơn (Chắc cái đầu ngẩng cao). Không phải độ cao tăng cao, mà là trình độ tăng cao.

Lâm Minh cảm giác trong nháy mắt mình như biến thành kẻ thống trị thiên địa, Thần Linh!

Hắn ở góc độ Thần Linh, nhìn xuống thiên hạ sinh linh, nhìn xuống vũ trụ pháp tắc, nhìn xuống vật chất cấu thành!

Loại ánh mắt này, lạnh lùng, vô tình, cao quý. Cái gọi là thiên địa bất nhân, vật vật và chó, cỏ, trời xanh ở trong mắt thần linh, nhân loại và con kiến, biển rộng và giọt nước mưa, tinh tú và bụi bậm đều bình đẳng như nhau, không có bất kỳ sự khác nhau nào, cảm giác như vậy không thể hình dung!

Cảnh tượng trong tầm mắt Lâm Minh, trong nháy mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn tận mắt nhìn thấy hạt nhỏ nhất cấu thành vật chất, cấu thành âm dương nhị khí. Trong nháy mắt hắn lại thấy được cấu thành vũ trụ vĩ mô nhất, hắn thấy được vô số ngân hà mênh mông chảy xuôi như thủy ngân. Thấy được tinh tú trong ngân hà diễn sinh, phát triển, hủy diệt, nhìn thấy chủ thế giới thương hải tang điền, diễn hóa biến thiên.

Rồi sau đó, hắn lại thấy được lực lượng pháp tắc, thấy được đủ loại biến hóa của ngọn lửa trong hằng tinh, thấy được các loại đạo đồ, cốt văn lạc ấn trên phượng cốt, từng tia từng tia được hiểu ra xuất hiện trong lòng Lâm Minh.

Trong nháy mắt kia, Lâm Minh cảm giác trong đầu đột nhiên nhiều ra rất nhiều thứ, dường như chiếm được thứ quý giá nhất vũ trụ vậy, nhưng mà muốn nắm giữ, rồi lại phát hiện dường như không nắm giữ được, loại cảm giác này vô cùng huyền diệu.

- Loại pháp tắc lĩnh ngộ này...

Lâm Minh mở hai mắt, trong đồng tử biến ảo ra vô số cảnh tượng, dường như có rất nhiều ảnh ngược ngân hà trong đó, chậm rãi vận chuyển.

Hắn biết, đây là trí nhớ Phượng Hoàng, trí nhớ của nó khi niết bàn, còn có lý giải pháp tắc của nó. Khác với thiên đạo pháp tắc nhân loại tìm hiểu, Phượng Hoàng bẩm sinh có lý giải pháp tắc, thậm chí đã ăn sâu vào trong trí nhớ của chúng.

Pháp tắc khắc sâu trong cốt tủy Thần thú, gần như là xuất phát từ thiên đạo quy tắc, không có bất kỳ chế tác và xuyên tạc, căn nguyên pháp tắc gần sát với vũ trụ nhất.

- Thì ra trong tinh huyết Phượng Hoàng, đối với ta quý báu nhất không phải là tinh huyết, cả tạo huyết mạch và tư chất của ta, mà là, bản thân tinh huyết Phượng Hoàng ẩn chứa pháp tắc và trí nhớ căn nguyên của Phượng Hoàng. Những cảnh tượng vừa rồi, ta dùng thị giác Thần thú quan sát toàn bộ vũ trụ, lại dùng ngộ tính nhân loại để ngộ nó, đây là một cơ duyên thật lớn! Trách không được, Phượng tộc thượng cổ coi trọng tinh huyết Phượng Hoàng như thế, cũng quả thật nên coi trọng, tinh huyết Phượng Hoàng, bản thân Phượng tộc thượng cổ vốn không có bao nhiêu, sợ là chỉ có mười mấy giọt, hoặc là hai mươi mấy giọt?

Nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ, có thể dùng thị giác Thần Linh nhìn xuống vũ trụ, nhìn xuống pháp tắc căn nguyên và vật chất cấu thành, đối với việc tấn thăng và phẩm ngộ pháp tắc ngày sau có ưu đãi rất lớn.

Nên biết rằng, Thần thú tuy rằng tiến gần tới Thần Linh, chúng có được cái gọi là Thiên Mục (mắt trời), có thể nhìn thấy thứ mà nhân loại nhìn không thấy, trình độ rất cao, nhưng mà lực lĩnh ngộ và sức sáng tạo của chúng lại không cao. Sự cường đại của hắn đến từ chính di truyền, đến từ chính huyết mạch.

Mà nhân loại lại có lực lĩnh ngộ và sức sáng tạo mạnh mẽ, lại ngại bị thân thể phàm thai hạn chế, cho nên muốn tìm hiểu pháp tắc thiên đạo có hạn chế lớn.

Lâm Minh tổng hợp lại thứ hai người đạt được, chiếm được ưu đãi tương đối lớn.

- Cơ duyên như vậy quả là khó có được, ta cảm giác dường như đã nắm chắc ý cảnh hỏa hệ pháp tắc tầng thứ bốn, chỉ cần bế quan tìm hiểu một thời gian là có thể lĩnh ngộ. Đáng tiếc, ta đạt được thị giác Thần Linh trong thời gian quá ngắn, nếu có thể quan sát thêm một hồi lâu thì lĩnh ngộ càng sâu, ngày sau, nếu như ta có thể chiếm được giọt tinh huyết Phượng Hoàng thứ hai, thứ ba, còn có thể chiếm được kỳ ngộ như vậy, ta nhất định phải nắm chắc thật tốt mới được.

Lâm Minh nghĩ như vậy, còn cân nhắc ngày sau có khả năng nhận được các Thần thú khác hay không, hoặc cái gọi là Thần Linh tinh huyết, chẳng hạn như long tộc, như Kim Sí Đại Bằng, như Tử Điện Kỳ Lân.

Nếu phẩm ngộ được như vậy thì càng thêm toàn diện, dù sao Phượng Hoàng chỉ nhằm vào hỏa hệ pháp tắc mà thôi.

- Vù!

- - - - -

Lâm Minh đột nhiên từ trạng thái hấp thu tinh huyết Phượng Hoàng sau minh tưởng ngộ đạo bừng tỉnh, mở hai mắt, nhìn mình và Hỏa Liệt Thạch còn đang ở trong thế giới của Thần.

Bản thân Hỏa Liệt Thạch, đang khoanh chân ngồi trước mặt Lâm Minh mười trượng, cảm thụ Lâm Minh tỉnh lại, hắn cũng mở hai mắt ra.

- Lâm Minh, ngươi tỉnh!

- Tạ ơn Thái thượng trưởng lão!

Lâm Minh cúi đầu thật sâu, mình hấp thu một giọt tinh huyết Phượng Hoàng này thuận lợi như vậy, toàn bộ là do Hỏa Liệt Thạch ra tay giúp đỡ.

- Hắc hắc, bồi dưỡng thiên tài bản tộc là bổn phận của lão phu, lão phu còn đang hy vọng ngươi có thể sáng tạo một cái kỳ tích, trong tương lai vượt qua Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, trở thành Thánh chủ tuyệt đỉnh, thậm chí có một tia hơn xa cấp bậc như vậy, trở thành Giới Vương! Tuy nhiên đó là quá khó khăn, quá khó khăn đi!

Hỏa Liệt Thạch thở dài nói, cường giả cấp Giới Vương sinh ra, thường thường đều phải dùng trăm triệu năm để tính, một gia tộc Giới vương, một ức năm bồi dưỡng ra một Giới Vương cũng đã không tồi rồi. Với đó so sánh, Lâm Minh với danh tiếng đệ nhất thiên tài mười mấy vạn năm của Phượng tộc thượng mới cho ra cũng không thấm vào đâu.

Hỏa Liệt Thạch lại nói:

- Lâm Minh, lão phu vừa rồi cho ngươi hấp thu tinh huyết Phượng Hoàng, phát hiện trong cơ thể ngươi còn có một ít thái cổ huyết mạch Thương Long, có phải hay không?

- Phải!

Lâm Minh gật đầu:

- Đó là máu Nghịch Lân, đệ tử tại vị diện hạ giới ngẫu nhiên đạt được từ trong di tích của một vị đại năng lưu lại, cũng dựa vào một giọt máu Nghịch Lân này mà tư chất của đệ tử mới đều cao, nếu không cũng không đạt được thành tựu như bây giờ.

Năm đó Lâm Minh tiến vào Nam Cương Vu Thần Tháp, nhận được máu Nghịch Lân Nam Cương Vu Thần lưu lại, nhưng lại suýt nữa bị Ma Phương hấp thu mất, về sau dung nhập vào bản thân, ưu đãi lớn nhất chính là cải thiện tư chất Lâm Minh, vốn tư chất Lâm Minh cũng không được tốt lắm, cho dù có Không linh võ ý phụ trợ, cũng không có khả năng ở tuổi hai mươi mấy đã đột phá Mệnh Vẫn.

- Ừ... Đáng tiếc, máu Nghịch Lân này vốn phẩm chất rất cao, không thua kém gì máu mào Phượng, máu tủy Phượng, chỉ là không có phương pháp chuyên môn cấy ghép huyết mạch kế thừa vào mà đã bị thân thể của ngươi hấp thu thô sơ, phung phí của trời.

Hỏa Liệt Thạch khẽ lắc đầu, máu Nghịch Lân, máu sừng Rồng, máu tủy Rồng, đều là máu huyết máu Rồng trung phẩm, phẩm chất cực cao, một giọt cũng cực kỳ quý báu.

Phương pháp hấp thu tốt nhất là dùng hơn một ngàn giọt máu Rồng bình thường máu làm nền tảng, để cho máu rồng đặt cấu trúc nền cơ sở cho Lâm Minh, sau đó dùng thủ pháp đặc thù của Long tộc thái cổ đánh nhốt máu Nghịch Lân vào, gia tăng phẩm chất huyết mạch, như vậy mới có thể tạo được hiệu quả vẽ rồng điểm mắt, đáng tiếc Lâm Minh lúc ấy hoàn toàn không có điều kiện như vậy, một giọt máu Nghịch Lân bị hắn hấp thu một cách thô thiển, lại trải qua huyết mạch bản thân pha tạp cho nên hiệu quả chỉ là nhiều hơn một ít máu rồng bình thường mà thôi.

- Lâm Minh, Long tộc thái cổ là một chi Thần thú gia tộc cường đại nhất Thần Vực, bởi vì loại Thần thú rồng có rất nhiều chủng loại, có Thương Long, Huyết Long, Lôi Long, Hỏa Long, Ngũ Trảo Kim Long, Hắc Long, Thanh Long, còn có Ly long huyết mạch hơi thiếu chút, Ứng long vân va, thậm chí ngay cả Thao Thiết, Tỳ Hưu, Toan Nghê đều có huyết mạch Long tộc, không giống Phượng tộc thượng cổ ta, chỉ có hai loại Hỏa Phượng, băng phượng, tài nguyên huyết mạch Long tộc thái cổ vô cùng phong phú, trong tộc sinh ra vài Giới Vương, một Giới Vương, có thể quản lý một cái đại giới, tài nguyên tự nhiên phong phú.

- Về phần Phượng tộc thượng cổ ta, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc thì kém hơn rất nhiều, Long tộc thái cổ, là gia tộc đứng đầu 4 Thần thú, chúng ta ở trong 4 gia tộc Thần thú, vẻ ngoài coi như huyết mạch tương liên. Nhưng mà cộng hết lại, cũng là một thế lực cấp Giới Vương, ngày sau ngươi tất nhiên sẽ trở thành nhân vật trọng yếu của Phượng tộc thượng cổ ta, không tránh khỏi giao thiệp với Long tộc thái cổ, ngươi phải chú ý một chút.

Phượng tộc thượng cổ không bằng Long tộc thượng cổ, thật không phải nói Phượng Hoàng so ra không bằng rồng, mà chỉ vì rồng có tính dâm, cho nên huyết mạch sinh sôi nảy nở nhiều hơn so với Phượng Hoàng, chỉ là cha mẹ sinh con trời sinh tính, khiến cho huyết mạch Long tộc mở rộng gấp mười, huống chi bản thân chủng loại rồng cũng rất nhiều.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1040: Thí luyện giai đoạn chót

Hỏa Liệt Thạch dặn dò, Lâm Minh tự nhiên phải gật đầu kêu vâng.

- Tốt lắm, Lâm Minh, mục đích lần này lão phu đến Hỏa Linh tinh, ngươi chắc là đã đoán được, lão phu sẽ không vòng vo, trực tiếp hỏi ngươi, lão phu quyết định thu ngươi làm đệ tử, ý của ngươi như thế nào?

- Nghe nói trước kia ngươi đã được Yến Phượng Tiên thu làm đệ tử ký danh, tuy nhiên chuyện này ngươi không cần băn khoă. Rất nhiều võ giả ở Thần Vực khác cảnh giới cũng không có cùng một lão sư, một người có mười sư phụ cũng không kỳ quái, lão phu thu ngươi làm đồ đệ, chỉ là muốn kiếm một cái danh phận, có cái danh phận này, ngươi xem như là người gia tộc họ Hỏa ta.

Từ nay về sau, gia tộc họ Hỏa ta cũng sẽ tận lực bồi dưỡng ngươi, đương nhiên, tương lai, ngươi cũng phải ủng hộ gia tộc họ Hỏa, ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi, cũng sẽ không hạn chế để ngươi phát triển, ngày sau, ngươi đầy đủ lông cánh, cũng có thể rời khỏi Phượng tộc thượng cổ, ra ngoài lang bạt, đề nghị này, ngươi có nguyện ý không?

Hỏa Liệt Thạch nói vậy, Lâm Minh không chút ngoài ý muốn gì, với thiên phú của hắn biểu hiện ra càng ngày càng kinh người, được cao tầng Phượng tộc thượng cổ chú ý, có rất nhiều thế lực mượn sức, bảo trì trung lập chẳng những không có bất kỳ ưu đãi, ngược lại sẽ bị các thế lực lớn này nghi kỵ và xa lánh, dựa lưng vào một cái đại thụ mới là một lựa chọn sáng suốt nhất.

- Ngươi trước tiên không cần trả lời, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ, lão phu cho ngươi một chút thời gian cân nhắc, lão phu muốn nói cho ngươi là, trong ba đại thị tộc của Phượng tộc thượng cổ, gia tộc họ Hỏa ta bồi dưỡng ngươi, tuyệt đối còn mạnh hơn so với gia tộc họ Tiêu và họ Hoàng! Bởi vì hai nhà bọn họ đã có nhân vật trung tâm để bồi dưỡng rồi.

- Lần này ngươi ở trong Huyễn Thần Trận, coi như là chứng kiến được gia tộc của Xích Chiến Vân, có lẽ ngươi cảm thấy Phượng tộc thượng cổ bị Xích gia áp chế thật thảm, nhưng mà phải thừa nhận, đây là sự thật!

- Nhưng chuyện này cũng không phải nói, Phượng tộc thượng cổ chúng ta nội tình so với Xích gia kém xa vạn dặm, mà là hiện tại Xích gia vừa lúc ở trong thời kỳ đỉnh phong, gia tộc bọn họ lại có một Giới Vương, mà Phượng tộc thượng cổ ta, lại hoàn toàn bị vây trong thung lũng, số lượng huyết trì tổng bộ dự trữ không nhiều lắm, khiến cho 10 vạn năm qua cũng không cho ra nhân vật kinh diễm gì.

Đánh giá một gia tộc, thì phải xem trăm vạn năm qua của nó. Thậm chí lịch sử ngàn vạn năm qua. Phượng tộc thượng cổ ta tuy là thế lực cấp Thánh địa, tuy nhiên cũng là thế lực cấp Thánh địa đỉnh cao nhất, đồng dạng, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc cũng như thế.

- Đệ tử hiểu rồi.

Lâm Minh gật gật đầu. Gia tộc Giới vương cũng không phải luôn luôn huy hoàng. Sau khi Giới Vương ngã xuống, thường thường phải mất mấy ngàn vạn năm thậm chí trên trăm triệu năm mới dưỡng ra một Giới Vương thứ hai.

- Lâm Minh, mấy tháng này, ngươi ở lại trong thế giới của Thần tìm hiểu pháp tắc đi, ta sẽ đem ngươi tới chỗ, tốc độ dòng chảy thời gian chậm lại 20 lần, như vậy ngươi tìm hiểu pháp tắc xong, còn có thể lại đi Hỏa Linh tinh tiếp tục tham gia thí luyện.

Hỏa Liệt Thạch nói xong, vung tay lên, ở trước người hắn liền xuất hiện chín khối đá khắc vật tổ.

Chín khối đá khắc vật tổ này, bên trên chi chít văn lộ vặn vẹo, những văn lộ này không hề có kết cấu, lại cực kỳ mờ nhạt, nhìn qua có vài phần cùng loại với đá khắc Hỗn Độn.

Tại trung ương chín khối đá khắc vật tổ này đều có một văn lộ tạo thành một ánh mắt, mà ánh mắt này tạo hình trừu tượng, nhưng dường như đang sống vậy. Chín khối đá khắc vật tổ vừa xuất hiện, 9 con mắt này liền khóa chặt Lâm Minh. Trong nháy mắt kia, Lâm

Minh có cảm giác toàn thân bị nhìn thấu.

9 khối đá khắc vật tổ này không hề nghi ngờ gì so với Thập Trượng Thiên Tỳ, bia Cực Đạo Lượng Thiên càng thần diệu hơn, đã gần đạt tới mức độ đá khắc Hỗn Độn.

Nên biết rằng, đá khắc Hỗn Độn tuy rằng đạt tới gần căn nguyên pháp tắc nhất, nhưng mà dù sao tính chất chung của quy tắc, Lâm Minh muốn lĩnh ngộ càng thêm toàn diện, hoặc là tìm hiểu những pháp tắc này cùng một lúc.

- Đây là chí bảo gia tộc họ Hỏa ta, Thánh hỏa di thư, là tổ tiên gia tộc họ Hỏa ta, ngẫu nhiên đạt được từ trong di tích, cũng không phải là tác phẩm từ tay lịch đại (từ xưa tới nay thì gọi là lịch đại) tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ, về phần Thánh hỏa di thư tiền bối năm đó lưu lại đến tột cùng có cảnh giới gì, vậy thì rất khó khảo chứng, nhưng mà muốn hảo hảo tìm hiểu, 200 ngày sau, ta lại tìm tới ngươi.

Bởi vì tốc độ dòng chảy thời gian thay đổi, 200 ngày đối với thế giới của Thần mà nói, chỉ là mười ngày mà thôi.

Sau khi Hỏa Liệt Thạch rời khỏi, Lâm Minh liền ngồi xếp bằng ở trung ương chín Thánh hỏa di thư, bắt đầu tìm hiểu pháp tắc di thư.

Từng đạo văn lộ không ngừng phản chiếu ngược trong đồng tử Lâm Minh, lần lượt nghiệm chứng những pháp tắc lúc trước Lâm Minh lĩnh ngộ trong đá khắc Hỗn Độn.

Nếu nói, lúc trước Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn là khung xương pháp tắc, như vậy bây giờ Thánh hỏa di thư chính là huyết nhục, khung xương là cơ sở, nhưng huyết nhục cũng không thể thiếu.

- Thánh hỏa di thư này thật là thần kỳ, chẳng những ẩn chứa rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc, mà 9 con mắt này còn lưu lại ý chí của tiền bối Thánh hỏa di thư, được ý chí này thanh tẩy, cũng có thể nhận được không ít ưu đãi...

Lâm Minh lẩm bẩm, rất nhanh tiến vào trạng thái Không linh, hắn cảm giác mình dường như du lịch trong hải dương pháp tắc, không ngừng hấp thu mảnh vỡ pháp tắc trong Thánh hỏa di thư.

Đá khắc vật tổ, một khi sinh ra có thể tự chủ hấp thu pháp tắc từ trong không gian, ngưng tụ mảnh vỡ pháp tắc, để cho tìm hiểu, lĩnh ngộ, hấp thu.

Những mảnh vỡ pháp tắc này vô cùng quý báu, một khi hấp thu xong, phải ngưng lại không ít thời gian (ngưng lại để nó bổ sung mảnh vỡ pháp tắc), cho nên cấp Lâm Minh tìm hiểu Thánh hỏa di thư, cũng khiến cho gia tộc họ Hỏa rỉ máu rất nhiều, Lâm Minh cũng không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, nếu gia tộc họ Hỏa có thành ý với mình như thế, mà gia nhập gia tộc họ Hỏa cũng không có hại, vậy thì không bằng biết thời biết thế, bái Hỏa Liệt Thạch làm sư phụ.

200 ngày tìm hiểu, Lâm Minh tìm hiểu hỏa hệ pháp tắc trong Thánh hỏa di thư càng ngày càng sâu sắc, sau 180 ngày bế quan suy nghĩ, Lâm Minh đột nhiên mắt chặt hai mắt, trong khoảnh khắc kia, hỏa hệ nguyên khí ở bên cạnh Lâm Minh đột nhiên xao động, Lâm Minh nhìn chăm chú, từng sợi nguyên khí chậm rãi ngưng tụ thành một hình dạng Tiên Hạc, đậu ở trên vai Lâm Minh, hót dài không thôi.

Lâm Minh mí mắt vừa động, con hỏa Tiên Hạc lại biến thành một con rắn lửa, dọc theo uốn lượn cánh tay Lâm Minh.

Kế tiếp, ở trước người Lâm Minh, hỏa nguyên khí không ngừng ngưng tụ thành các loại hình thái, có Hỏa Nha, Kim Ô, Hỏa Ngô Đồng, vân vân!

đây chính là ý cảnh tầng bốn - hóa hình!

Trong khoảnh khắc kia, Lâm Minh rốt cục chạm đến cánh cửa hỏa hệ ý cảnh tầng thứ bốn, đồng thời miễn cưỡng vượt qua, còn lại chính là đem ý cảnh tầng thứ bốn này lĩnh ngộ đến đại thành, tìm hiểu bản chất của nó, lại cùng dung hợp với ý cảnh tầng ba của hắn.

Đạt tới hỏa hệ ý cảnh tầng thứ bốn, ngưng tụ nguyên khí đã có linh tính, có sinh mệnh, cũng không phải biến hóa bề ngoài, ngày sau Lâm Minh thao túng nguyên khí lại càng thêm dễ dàng, uy lực cũng lớn hơn nữa.

Cùng loại ý cảnh, trong lôi hệ ý cảnh cũng tồn tại hỏa hệ ý cảnh hóa hình làm đệm, ngày sau Lâm Minh lĩnh ngộ lôi hệ ý cảnh hóa hình càng thêm dễ dàng.

Lại suy nghĩ vài ngày, Lâm Minh lĩnh ngộ ý cảnh tầng thứ bốn càng thêm sâu sắc, sau đó, hắn thông qua ý niệm liên hệ với Hỏa Liệt Thạch, ra khỏi thế giới của Thần, trực tiếp nhằm về phía 18 tầng hỏa ngục.

Pháp tắc lĩnh ngộ từ trong đá khắc vật tổ, cần có hỏa ngục để nghiệm chứng và rèn luyện, Lâm Minh một hơi nhảy vào 5000 dặm tầng 7 hỏa ngục.

Chiều sâu này, ngọn lửa sinh ra đối với Lâm Minh mới tốt, vừa không tiêu hao năng lượng quá nhanh khiến hắn chịu không nổi cũng không đủ áp lực.

Lâm Minh tại ngay chỗ sâu 5000 dặm tầng bảy tu luyện, chân nguyên hao hết sạch, hắn lại tới tầng thứ hai, tầng thứ ba nghỉ ngơi, sau đó lại lần nữa trở lại tầng bảy.

Trừ tu luyện trong hỏa ngục, Lâm Minh cũng tiến vào Tháp vật tổ, tìm cơ hội tiếp tục tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn, thông qua Thánh hỏa di thư lần lượt đối chứng, Lâm Minh lĩnh ngộ đá khắc Hỗn Độn cũng càng sâu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một năm thời gian cứ như vậy trôi qua.

Thí luyện Cổ Phượng, đã đến gần giai đoạn chót.

Mà hôm nay, chính là ngày khảo hạch cuối cùng, các đệ tử Phượng tộc thượng cổ, toàn bộ phải thông qua khảo hạch cuối cùng, phàm là người thông qua hỏa ngục ba tầng, đều được thưởng một kiện Thánh khí thượng phẩm, còn có một giọt máu Phượng Linh.

Ngoài ra, sau khi thông qua hỏa ngục tầng thứ ba, còn có tư cách tham gia Huyễn Thần Trận thí luyện, sau khi hoàn thành Tam Bách Nhân Trảm cũng được thưởng tiếp.

Tứ Bách Nhân Trảm tới Ngũ Bách Nhân Trảm lại được thưởng lớn hơn nữa, mỗi một tầng Bách Nhân Trảm, lại được thưởng tăng lên một mảng lớn.

- Hả? Nhan Nguyệt Nhi ở trong Huyễn Thần Trận giết chết 650 người?

Đệ tử tân tú đệ tử đứng đầu Cầu Hoàng Cung, Tiêu Thiếu Bạch nghe được tin tức này, vô cùng khiếp sợ, hắn chỉ hoàn thành Ngũ Bách Nhân Trảm (tức là giết chết 500 người), Nhan Nguyệt Nhi lại giết được 650 người.

Trước đó, Nhan Nguyệt Nhi chỉ giết chết 590 người mà thôi, một năm, nàng chẳng những không vì thất bại trước Lâm Minh mà tinh thần sa sút, ngược lại lại tiến bộ nhiều như vậy!

Tuy rằng lần thí luyện Cổ Phượng này, Lâm Minh tỏa sáng vô cùng chói mắt, nhưng Nhan Nguyệt Nhi cũng tuyệt không thể bỏ qua, hơn nữa huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ của nàng, lại khiến cho rất nhiều đại gia tộc chú ý, xử nữ huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ chưa kết hôn, không biết lại hấp dẫn bao nhiêu trẻ tuổi tuấn kiệt.

- Lâm sư đệ cũng đến đây!

- Lâm sư đệ xuất quan!

Lúc này trên quảng trường có rất nhiều người tập hợp, nhìn thấy Lâm Minh xuất quan, ánh mắt các đệ tử đều nhìn lại, thành tựu Nhan Nguyệt Nhi và Tiêu Thiếu Bạch vừa mới ở trong Huyễn Thần Trận lấy được cũng không ai chú ý, mọi người đều nhìn về phía Lâm Minh.

Từ một năm trước, sau khi Lâm Minh hoàn thành Huyễn Thần Trận Thiên Nhân Trảm, liền tiến vào bế quan trong thời gian dài, đây là lần đầu tiên hắn lộ mắt trước công chúng.

- Nghe nói vài ngày trước Lâm Minh đều luôn ở 5, 6 ngàn dặm tầng thứ bảy tu luyện, là tu luyện a, không phải vượt cửa, tu luyện ở trong đó vài ngày.

- Ngươi xác định? WOW, Lâm sư đệ không phải có khả năng tấn công tầng thứ 8 đó chứ?

- Tự nhiên là thật! Còn có, Lâm sư đệ dường như đã lĩnh ngộ ý cảnh Hóa Hình, trình độ lĩnh ngộ pháp tắc này, đã vượt lên trên Xích Chiến Vân rồi!

- Thật không biết thực lực Lâm Minh bây giờ tiến tới bước nào rồi!

Các đệ tử ở đây nhìn Lâm Minh, nhao nhao nghị luận, Tiêu Thiếu Bạch cười khổ một tiếng, trong lòng thầm than, L tốc độ tiến bộ của âm Minh quá nhanh, sắp đến mức ngay cả bóng dáng mình cũng không nhìn thấy.

Đúng lúc này, Hỏa Liệt Thạch, Hương Hồ Vương, Kim Kiếm Tôn Sử, còn có hai gương mặt khác xuất hiện trước mặt mọi người, hai người này một nam một nữ, khiến cho người ta có cảm giác kỳ dị chính là, trên mặt hai người bọn họ đều bao phủ vảy tím, trên đầu có một đôi sừng hưu dài, thoạt nhìn không giống như là người của Phượng tộc thượng cổ tộc.

- Đây là... Long tộc thượng cổ? Hay là Kỳ Lân tộc?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1041: Bí cảnh Thần Thú

- Hỏa tiền bối, hắn chính là Lâm Minh?

Nữ nhân trong hai tên dị tộc đảo mắt nhìn đệ tử ở đây một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Lâm Minh.

Chỉ cần nhìn từ bề ngoài, trừ có thể cảm giác được cơ sở của Lâm Minh vững chắc ra, thì cũng không nhìn ra được nhiều lắm.

- Hắn chiến thắng Xích Chiến Vân cùng tuổi?

- Không sai!

Hỏa Liệt Thạch vuốt vuốt râu, có chút đắc ý nói.

- Ừ...

Nữ nhân trầm ngâm một tiếng, không nói thêm gì, nếu Hỏa Liệt Thạch đã nói, mặc dù có chỗ khoa trương, nhưng mà cũng phần lớn là thật, chỉ là cảm giác thanh niên tuấn tú trước mắt này là thiên chi kiêu tử kinh diễm, nàng có chút khó tin mà thôi.

- Lâm Minh, còn có một Nhan Nguyệt Nhi huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, lần thí luyện Cổ Phượng này, tiền bối thu hoạch không nhỏ!

Tên nam nhân còn lại cũng nói, bối phận hai người bọn họ thấp hơn so với Hỏa Liệt Thạch một chút.

- Xem như là lần tốt nhất trong Phượng tộc thượng cổ ta mấy vạn năm qua, trong hai đại chi nhánh Phượng tộc, Băng Phượng bộ tộc trường kỳ quy ẩn ở nơi Cực Bắc, Hỏa Phượng tộc ta một mình bảo vệ an toàn, không giống Kỳ Lân tộc các ngươi, mấy đại chi nhánh phù trợ lẫn nhau, phát triển càng thêm dễ dàng.

Phượng Hoàng xem như là một trong những Thần thú thưa thớt nhất Thần Vực, mà Kỳ Lân, rồng thì nhiều hơn một chút, Phượng tộc thượng cổ chỉ có hai chi nhánh Hỏa Phượng và Băng Phượng, mà Kỳ Lân tộc lại có bốn chi nhánh là Tử Điện Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, Mặc Kỳ Lân, tổng số tộc nhân hơn 200. 000 triệu.

- Hỏa tiền bối quá khiêm nhượng, chỉ cần Hỏa Phượng bộ tộc các ngươi, đã có thể so với hai ba chi nhánh của Kỳ Lân tộc chúng ta rồi, lần này xem ra tiền bối tính để Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi cùng đi tới 4 bí cảnh Thần Thú rèn luyện sao?

- Đúng là có quyết định này!

Hỏa Liệt Thạch gật đầu, vốn lần này Hương Hồ Vương và Kim Kiếm Tôn Sử đến Hỏa Linh tinh là để quan sát Nhan Nguyệt Nhi. Đồng thời dẫn nàng đi bí cảnh Thần Thú lịch lãm, nhưng mà không thể tưởng được lại cho ra một tên Lâm Minh còn ngạc nhiên vui mừng lớn hơn nữa, ngay cả Hỏa Liệt Thạch cũng bị kinh động.

Bí cảnh Thần Thú này, là một thế giới độc lập với Thần Vực.

Thần Vực không chỉ riêng có 3000 giới, mà ở trong 3000 giới đó còn trùng hợp có vô số giới nhỏ, còn có rất nhiều Bí cảnh, không gian.

Bí cảnh Thần Thú, ở trong đám Bí cảnh lung tung này, vị trí của nó là bí mật lớn nhất của 4 Thần thú thị tộc.

Nơi này là bảo tàng 4 Thần thú thị tộc.

Nữ nhân Kỳ Lân tộc lại nhìn Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi, gật đầu nói:

- Bốn dòng họ chúng ta, người tiến vào Bí cảnh đều rất có hạn. Long tộc thượng cổ đã chiếm hơn phân nửa, danh ngạch còn lại phân cho chúng ta, mỗi một cái danh ngạch đều vô cùng quý báu, hai người bọn họ, quả thật có tư cách này. Tuy nhiên...

Ở trong bốn đại Thần thú thị tộc. Long tộc thượng cổ bá đạo nhất, tuy nhiên bọn họ cũng quả thật có vốn liếng để bá đạo, huyết mạch tài nguyên của bọn họ phong phú nhất, thực lực so với ba tộc khác cộng lại còn mạnh hơn.

Bốn đại Thần thú thị tộc cộng hết lại, thực lực có thể so được với một gia tộc Giới vương, nguyên nhân chủ yếu cũng vì có Long tộc thượng cổ.

Mà 4 Thần thú thị tộc có thể liên tục nhận được huyết mạch Thần thú, bảo trụ bí cảnh Thần Thú, cũng có công lao Long tộc thượng cổ ở trong đó, nếu không một ít cường giả thực lực cấp Giới Vương, chỉ sợ đã động thủ với Thần thú thị tộc rồi, cướp đoạt bí cảnh Thần Thú và huyết mạch lực 4 Thần thú gia tộc, dù sao huyết mạch Thần thú tuy loãng, nhưng phẩm chất cực cao, đối với cường giả tuyệt đỉnh cũng có ưu đãi lớn.

Nữ nhân Kỳ Lân tộc nói chỉ tới đây, nhưng mà Hỏa Liệt Thạch làm sao không rõ, nàng muốn kiến thức Nhan Nguyệt Nhi một chút, nhất là thực lực Lâm Minh, dù sao tai nghe không bằng mắt thấy. Lúc trước Hỏa Liệt Thạch nói rất khoa trương, cho dù nữ nhân Kỳ Lân tộc biết rõ Hỏa Liệt Thạch sẽ không nói lung tung, nhưng mà cũng có chút không dám tin.

Hỏa Liệt Thạch cười vuốt vuốt râu, nói:

- Lâm Minh, Nhan Nguyệt Nhi, hai người các ngươi, đi vào trong 18 tầng hỏa ngục một chuyến đi, có thể tiến được bao xa thì bấy xa.

Hỏa Liệt Thạch từ lần trước cấp Lâm Minh lưu lại Thánh hỏa di thư, nhường hắn bế quan 200 ngày sau, cũng ly khai Hỏa Linh tinh, sau khi Lâm Minh tu luyện, hắn cũng không có hỏi đến, hiện tại một năm quá khứ, hắn cũng không biết Lâm Minh tu luyện thế nào, nên muốn thông qua thí nghiệm xem một chút, này xem như trước khi thí luyện Cổ Phượng chấm dứt, cũng là lần thí nghiệm cuối cùng.

- Tiểu tử này, không biết tìm hiểu Thánh hỏa di thư thế nào rồi, ý cảnh hỏa hệ tầng thứ bốn, lĩnh ngộ được bao nhiêu?

Hỏa Liệt Thạch lẩm bẩm nói, trong lòng có chút chờ mong, hỏa ngục tầng thứ bảy đã được xưng là lĩnh vực của Thần, tầng thứ tám lại không thể tưởng tượng được.

- Vâng!

Lâm Minh gật đầu, Huyễn Thần Trận vượt ải thì rất phiền toái, nhưng mà 18 tầng hỏa ngục thì lại rất nhanh, bốn tháng gần đây hắn chủ yếu dùng để tìm hiểu pháp tắc, ở trong 18 tầng hỏa ngục chính là để nghiệm chứng và rèn luyện pháp tắc, bình thường ở trong hỏa ngục, không cần đến sâu nhất, nếu không tiêu hao quá lớn, sẽ lập tức không kiên trì được, căn bản cũng không có chút hiệu quả tu luyện gì, Lâm Minh cũng chưa thử qua cực hạn của mình.

Lần này, có thể kiểm nghiệm một chút.

Lâm Minh một câu cũng không nói, trực tiếp nhảy vào 18 tầng hỏa ngục, mở Kinh Môn và Huyền Lôi Quang Ảnh ra, dùng tốc độ cực hạn phóng vào chỗ sâu hỏa ngục.

Một bộ Hỏa Linh Kính cũng xuất hiện trên vùng trời quảng trường, Hỏa Linh Kính dài mấy chục trượng, tất cả cảnh tượng đều được phản chiếu cực kỳ rõ ràng, tự nhiên đây là bút tích của Xích Hoàng.

Nhìn Hỏa Linh Kính trên bầu trời, đệ tử ba đại phân cung ở đây đều thập phần hưng phấn, bọn họ cũng muốn nhìn xem một chút, Lâm Minh một năm này tiến bộ như thế nào, nên biết rằng, Lâm Minh bình thường đều tu luyện ở chỗ sâu 5000 dặm tầng thứ 7, như vậy trong lòng mọi người không khỏi sin ra ý tưởng, cực hạn của Lâm Minh rốt cuộc tới đâu?

- Không biết Lâm sư đệ có thể đột phá tầng thứ tám hay không...

Bạch Đạo Hồng thì thào nói.

Mà ở bên cạnh hắn, Lộ Tiểu Diên nhìn Hỏa Linh Kính trên bầu trời, ánh mắt có chút mê ly nói:

- Tầng thứ tám, đó chính là thần thoại trong thần thoại, đúng là không thể tưởng tượng được, lần thứ hai ta tham gia thí luyện Cổ Phượng, cũng chưa đặt chân được tới tầng thứ tám a...

Hỏa ngục 18 tầng, càng xuống phía dưới càng khó, gần như ở thành hình thức cân đo tăng trưởng, dưới chỗ sâu 5000 dặm tầng thứ bảy, độ khó đã tăng, đến tầng thứ tám, độ khó lại nhảy vọt về chất, nên biết rằng, nhân vật như Lộ Tiểu Diên và Bạch Đạo Hồng cũng chỉ ở tầng mười một mà thôi, tu vi bọn họ cao hơn Lâm Minh hai đại cảnh giới.

Tốc độ Lâm Minh rất nhanh, lúc đến tầng thứ ba, còn vẫn bảo trì được tốc độ gấp 30 lần vận tốc âm thanh!

Lần này, hắn không cần giảm bớt tốc độ để ma luyện pháp tắc, mục đích duy nhất chính là tấn công xuống dưới, kiểm nghiệm cực hạn của mình!

Tầng thứ tư đột phá!

Tầng thứ năm đột phá!

Nhan Nguyệt Nhi cùng với Lâm Minh vượt ải, nhưng mà lại bị Lâm Minh bỏ xa phía sau, tuy rằng Nhan Nguyệt Nhi cũng vô cùng kinh diễm, nhưng so với Lâm Minh thì còn chênh lệch rất lớn.

Không bao lâu, Lâm Minh đột phá tầng thứ sáu.

Ở trong này, tốc độ của hắn đã giảm đi rất nhiều, tầng thứ sáu áp lực đã không nhỏ, tốc độ Lâm Minh cũng bởi vậy mà không thể duy trì tốc độ lúc trước, mà duy trì tốc độ như vậy tiêu hao quá lớn, không đáng, lần này hắn muốn sáng tạo một cái kỳ tích, đương nhiên phải tiết kiệm chân nguyên và thể lực.

30 phút sau, Lâm Minh bước vào tầng thứ bảy, kế tiếp, tiến vào 5000 dặm tầng thứ 7.

Chiều sâu này là chiều sâu mà Lâm Minh bình thường ở lại tu luyện, hắn tại chiều sâu này tu luyện, một lần tu luyện là mấy ngày, tu luyện thời gian dài như vậy, mới hoàn toàn hao hết chân nguyên của Lâm Minh, mỗi một lần tu luyện đến cuối cùng, Lâm Minh đều đạt đến cực hạn, toàn thân bị ngọn lửa đốt cho cháy xém, thương tích đầy mình.

Bức mình tới cực hạn, là cách thể ngộ pháp tắc thô bạo nhất, cũng là phương thức hiệu quả nhất.

6000 dặm, 7000 dặm, 8000 dặm tầng bảy.

Tốc độ Lâm Minh liên tục chậm lại, đến 9000 dặm tầng bảy đã là độ sâu lần đầu tiên đạt tới rồi.

Tại đây chiều sâu này, Lâm Minh cảm giác giống như đặt mình vào trong chỗ sâu hằng tinh, ngọn lửa đã sớm hóa thành ánh sáng thuần túy, bởi vì hạt vật chất bị nấu tới nhiệt độ cực nóng khó có thể tưởng tượng được, mà lại phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Những ánh sáng mạnh mẽ này bắn lên người Lâm Minh, bị hỏa nguyên khí tràn ngập linh tính trong cơ thể Lâm Minh dung hợp, chuyển hóa, đây là thể hiện của ý cảnh Hóa Hình.

Đến chiều sâu này, Lâm Minh cũng cảm giác được áp lực cực lớn, chân nguyên hộ thể của hắn bị nén ép tới thân thể không đủ 3 tấc, hơn nữa dường như không chịu nổi mà rắc rắc rung lên.

Lâm Minh dùng ý niệm chìm xuống, tinh thần lực liên hệ với mầm non Tà Thần, mở ra Tà Thần lực!

Trong khoảnh khắc kia, ba phiến lá non hình ngọn lửa của mầm non Tà Thần cùng nở ra ánh sáng chói lọi, Lâm Minh giống như một đóm lửa rực rỡ, trực tiếp nhằm về phía tầng thứ tám!

Theo một tiếng nổ vang, vách tường không gian tầng thứ tám bị Lâm Minh đánh vỡ, trong khoảnh khắc kia, hắn chân chân chính chính tiến vào trong hỏa ngục tầng thứ tám!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1042: Long tộc thượng cổ

Hỏa ngục tầng thứ tám, đặt vào toàn bộ lịch sử Phượng tộc thượng cổ đều là một kỳ tích.

Chiều sâu này có thể nói là một kỷ nguyên.

- Tốt!

Hỏa Liệt Thạch không kìm nổi cười ha hả, hắn vốn đến xem tiến độ tu luyện của Lâm Minh, cũng không trông mong hắn có thể thuận lợi đột phá tầng tám.

- Hai vị, thế nào, ha ha ha ha!

Hỏa Liệt Thạch vốn tính cách hào sảng, lúc này tâm hoa nộ phóng, không chút nào che giấu sự đắc ý trong lòng mình, cười lớn quay sang hai sứ giả Kỳ Lân tộc nói.

Nữ nhân Kỳ Lân tộc kia nuốt một ngụm nước miếng, há miệng thở dốc như muốn nói điều gì, nhưng mà cũng không thể mở miệng được.

Mà nam nhân bên cạnh nàng lại cười khổ một tiếng, có chút gian nan nói:

- Rất... Không tồi!

Tân tú đệ tử thí luyện, dùng tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy đột phá hỏa ngục tầng thứ tám là khái niệm gì, bọn họ vô cùng rõ ràng, Kỳ Lân tộc bọn họ thế hệ này thiên tài xuất hiện lớp lớp, nhưng mà so với Lâm Minh thì một nửa cũng không bằng.

Tai nghe là hư, mắt thấy là thực, lúc trước nghe nói Lâm Minh đánh bại Xích Chiến Vân, trong lòng bọn họ luôn đánh một cái dấu chấm hỏi, có chút không quá tin tưởng, bây giờ nhìn thấy thành tích của Lâm Minh, bọn họ thật sự không có lời nào để nói.

Nhưng mà kế tiếp...

Lâm Minh đến tầng thứ tám cũng vẫn chưa chấm dứt.

Sau khi hắn mở ra Tà Thần lực, tiếp tục tiến tới, mãi tới tận khi tới 1500 dặm tầng thứ tám, rốt cục mới tới cực hạn.

Thành tích cuối cùng, cũng là 1500 dặm tầng thứ tám.

Đối với chiều sâu khủng bố này, đệ tử ba đại phân cung đều có chút chết lặng, đối với bọn họ mà nói, khái niệm tầng thứ bảy đều khó có thể lý giải, huống chi là tầng thứ tám!

Nhan Nguyệt Nhi cũng rất không tồi. Thành tích cuối cùng là 5000 dặm tầng thứ sáu, thành tích này, nếu như ngày bình thường, cũng đủ để kinh động tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, nhưng mà bây giờ so với Lâm Minh lại có chút ảm đạm.

- Chúc mừng Hỏa tiền bối, thu được một đệ tử tốt.

- Ha ha ha ha!

Hỏa Liệt Thạch cười cực kỳ thoải mái:

- Lão phu cũng coi như chuyển vận, thế nào, Lâm Minh này, còn có Nhan Nguyệt Nhi này, có tư cách tiến vào bí cảnh Thần Thú không?

- Đương nhiên! Tuy nhiên, tiến vào bí cảnh Thần Thú, cũng có một chút phiêu lưu, Hỏa tiền bối phải tính toán cho tốt mới được.

Nữ nhân Kỳ Lân tộc chuyển cách nói chuyện, nói.

- Đây là đương nhiên. Ngọc không mài không sáng. Võ giả trưởng thành, gặp phiêu lưu là chuyện bình thường, nếu muốn không có phiêu lưu. Trừ phi mỗi ngày đều ở lỳ trong Phượng tộc thượng cổ bế quan, nhưng mà như vậy cũng đừng nghĩ sẽ đại thành, dã thú phải trở về núi rừng, mới có thể trưởng thành vua của trăm loài, nếu như ngã xuống trong nguy nan, chỉ có thể nói là số mệnh không đủ, là kiếp số!

Về phiêu lưu trong thí nghiệm, Hỏa Liệt Thạch rất thản nhiên, hắn cũng tin tưởng Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi loại nhân vật này sẽ không ngã xuống ở trong thí luyện.

- Ừ, tiến vào Bí cảnh chỉ còn mấy tháng nữa, chúng ta cũng phải hồi tộc chuẩn bị, tuy nhiên Hỏa tiền bối, ngươi nên biết thế hệ này của Long tộc thượng cổ, cũng có mấy nhân vật tuyệt đỉnh nha, lần thí luyện này chỉ sợ là có chút va chạm, không biết bọn họ so với Lâm sư điệt thì như thế nào...

- Hắc, những tiểu oa nhi của Long tộc thượng cổ kia ta cũng biết, làm sao có thể được với đồ đệ của lão phu?

Hỏa Liệt Thạch lơ đểnh nói, bộ dạng như bọn họ căn bản không thể so sánh được với Lâm Minh vậy.

Tuy nhiên một câu làm sao có thể so được với đồ đệ của lão phu này khiến cho hai tên sứ giả của Kỳ Lân tộc oán thầm không thôi.

Bọn họ biết, sau khi Lâm Minh đã chiến thắng Xích Chiến Vân, Hỏa Liệt Thạch mới thu Lâm Minh làm đồ đệ, sao lời này như thế nào lại nghe ra, Lâm Minh lại giống như chính Hỏa Liệt Thạch dạy ra vậy.

Đương nhiên, lời này hai người bọn họ cũng chỉ để trong lòng, cũng không dám nói ra.

- Lâm Minh quả thật lợi hại, Long tộc thượng cổ cũng không thể khinh thường, lần này Kỳ Lân tộc chúng ta và Đại Bằng tộc chỉ sợ sẽ gặp nạn...

Long tộc thượng cổ bởi vì huyết mạch lực tràn đầy, tộc nhân hơn mười lần Phượng tộc thượng cổ, có tới hơn 1 triệu tộc nhân!

Tộc nhân số lượng lớn, huyết mạch tràn đầy, cho nên đương nhiên tuấn kiệt trẻ tuổi nhiều hơn, đây cũng là nguyên nhân mà Long tộc thượng cổ có thể bồi dưỡng ra nhân vật trên cấp Vương. Thường thường, tộc trẻ tuổi tuấn kiệt ba đại thị tộc cộng hết lại cũng không bằng Long tộc thượng cổ! Mà đi bí cảnh Thần Thú, hơn phân nửa ưu đãi đã bị Long tộc thượng cổ đoạt mất rồi.

Mà lần này, lại cộng thêm yêu nghiệt Lâm Minh này, Kỳ Lân tộc và Đại Bằng tộc phân được chút bánh ngọt thì lại càng nhỏ.

Nghĩ đến đây, hai vị sứ giả Kỳ Lân tộc trong lòng đều cười khổ không thôi.

Tin tức Lâm Minh ở trong thí luyện Cổ Phượng cuối cùng đạt được thành tích tầng thứ tám, rất nhanh truyền tới tổng bộ Phượng tộc thượng cổ.

Lúc này, ở trong Tiên Cung của Phượng tộc thượng cổ, có một tiểu thế giới phong cảnh lịch sự tao nhã, nơi này có tiên sơn kéo dài, biển mây mênh mông, quỳnh lâu điện ngọc, nhà thuỷ tạ, hành lang gấp khúc, vô số linh điểu bay lượn ở trên bầu trời, Tiên Hạc hàm chi, Bạch Viên hiến quả, đủ loại cảnh sắc, đẹp không sao tả xiết!

Tại đây trung ương thắng cảnh này, có 1 cây sâm thiên ngô đồng, thân cây ngô đồng mấy trăm người ôm cũng không hết, ở dưới cây ngô đồng lớn này, có một bàn đá phong cách cổ xưa, bên cạnh bàn đá, một lão nhân áo vàng và một trung niên râu dài đang chơi cờ, lão nhân này là Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ, mà người trung niên râu dài còn lại là tộc trưởng đương nhiệm của Phượng tộc thượng cổ - Phong Tử Dương!

- Hả? Chuyện gì vậy?

Lão nhân áo vàng phát hiện Phong Tử Dương đặt cờ có một chút lưỡng lự, ngẩng đầu hỏi.

- Là Lâm Minh, hắn ở thời điểm cuối cùng, đi tới hỏa ngục tầng thứ tám, chuẩn xác mà nói, là chỗ sâu 1500 dặm tầng thứ tám!

- A!

Lão nhân áo vàng thu hồi quân cờ trong tay, hai mắt phấn chấn nói:

- Khó lường! Tử Dương ngươi năm đó là tân tú đệ tử 5 vạn năm trước tham gia thí luyện phải không? Ta nhớ không lầm, cũng chỉ là 4000 dặm tầng thứ bảy! Mà ta 7 vạn năm trước tham gia, còn kém hơn ngươi 1000 dặm.

- Không sai, tầng thứ tám... Thật sự không nghĩ tới! Nếu Lâm Minh tương lai không có gì bất ngờ xảy ra, ít nhất sẽ đạt tới nhân vật cấp bậc Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, hơn nữa lần này không chỉ riêng Lâm Minh, còn có một Nhan Nguyệt Nhi, mặt khác, tổng cung chúng ta cũng cho ra một đệ tử đạt tới tầng thứ 6, nói đến đúng là thất bại mà, tổng cung điều kiện tài nguyên đều là tốt nhất, đệ tử bồi dưỡng ra vậy mà không so được với Hỏa Linh tinh!

- Không thể trách tổng cung, tổng cung biểu hiện bình thường cũng chính là vì Lâm Minh loại yêu nghiệt ngàn vạn năm không gặp này, rất ngoài dự đoán của mọi người, lần này Hỏa lão đầu kiếm lớn rồi, tuy nhiên Tiêu gia, Hoàng gia cũng không có biện pháp cùng Hỏa lão đầu tranh giành, bọn họ cuối cùng cũng chẳng bỏ được thiên tài gia tộc mình bồi dưỡng mà đi bồi dưỡng một ngoại nhân, lại nói tiếp, bí cảnh Thần Thú cũng sắp mở ra, lần này ngươi tính phái Lâm Minh đi sao?

Lão nhân áo vàng thưởng thức, ăn được một con cờ lưu ly, đột nhiên nói.

- Đương nhiên! 1 tỉ Tử Dương thạch mở ra Bí cảnh, tự nhiên không thể để cho Lâm Minh lỡ mất phần cơ duyên này.

- Hắc, 1 tỉ Tử Dương thạch a.

Lão nhân áo vàng cười ha ha đứng lên:

- Mỗi khi đến thời điểm này, tên nội vụ sứ kia đã như là sương đánh cà, đúng là rất đắt, tuy nhiên, cũng đáng, lần này Phượng tộc thượng cổ chúng ta có thể tranh thủ được mười cái danh ngạch nha.

- Ừ, gần như vậy, chúng ta chắc là có 12 danh ngạch, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc có thể đều là mười danh ngạch, mà Long tộc thượng cổ là 36 cái.

- 36!

Lão nhân áo vàng hơi hơi híp mắt:

- So với ba đại thị tộc chúng ta cộng còn nhiều hơn!

Danh ngạch thí luyện ở Bí cảnh Thần Thú bao nhiêu thì phải xem chất lượng thiên tài thế hệ trẻ các đại thị tộc như thế nào, thiên tài chất lượng tốt, thì danh ngạch được phân càng nhiều, ngược lại thì càng ít, đây là quy củ Long tộc thượng cổ định ra.

Long tộc thượng cổ dân cư nhiều, tài nguyên nhiều, nhân tài đông đúc, danh ngạch mỗi lần đạt được đương nhiên cũng là nhiều nhất.

Mỗi một cái danh ngạch đều vô cùng quý báu, bởi vì nếu muốn mỗi bí cảnh Thần Thú đưa một người vào, thì cần phải hao phí rất nhiều Tử Dương thạch!

Đây là vì, ở giữa bí cảnh Thần Thú và Thần Vực có một tầng vách tường năng lượng kỳ dị, tầng vách tường này đến tột cùng làm sao lại hình thành thì không rõ ràng lắm, có lẽ nó cũng không phải là do người bố trí, mà là một loại thiên đạo pháp tắc.

Phàm nhân có thể trực tiếp thông qua tầng vách tường này, võ giả nếu muốn tiến vào sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng, tu vi càng cao, năng lượng hao phí lại càng nhiều!

Nếu muốn đưa một cường giả cảnh giới Thần Quân tiến vào bí cảnh Thần Thú, như vậy Tử Dương thạch hao phí sẽ là con số không thể tưởng tượng được, chỉ sợ là mấy trăm ức cũng không đủ.

Về phần nhân vật cấp Thánh chủ, vậy càng không cần phải nói!

Cho nên tuy rằng trong bí cảnh Thần Thú, bảo vật rất nhiều, cơ duyên rất nhiều, cơ duyên rất nhiều, ngay cả nhân vật cấp Thánh chủ, cấp Giới Vương cũng đều đỏ mắt, nhưng mà đáng tiếc là, những đại năng này lại không có khả năng đi vào tầm bảo, bởi vì hao phí quá lớn.

Một lần đưa vào chỗ đó mấy chục người, cảnh giới là Thần Hải, Mệnh Vẫn, mà nơi có thể tìm kiếm lại vô cùng có hạn.

Cho nên, tuy rằng bí cảnh Thần Thú rơi vào tay 4 Thần thú thị tộc đã tới trăm triệu năm, nhưng cho tới bây giờ, bảo vật 4 Thần thú thị tộc lấy được từ trong bí cảnh Thần Thú, cũng chỉ là một phần trăm tổng số lượng bảo vật dự trữ trong Bí cảnh mà thôi.

Bên trong có rất nhiều thứ thần bí trân quý, nếu như khai quật toàn bộ ra, giá trị tổng số tài phú kia thì không thể tưởng tượng, chỉ sợ là sẽ khiến cho Thần Vực đại chiến một trận!

Mà hoàn toàn cũng vì quy tắc cổ quái hạn chế của bí cảnh Thần Thú này, mới khiến cho 4 Thần thú thị tộc có thể an an ổn ổn một mình nắm giữ Bí cảnh, nếu không chỉ sợ là một ít thế lực cấp Giới Vương sẽ liên hợp lại xuống tay với 4 đại thị tộc.

Tư vị khổ sở nhìn thấy núi bảo vật lại không lấy được, nhưng mà lại trơ mắt nhìn thấy phàm nhân dùng sức mạnh thân thể tiến vào 4 bí cảnh Thần Thú, nhưng mà bọn hắn quá yếu ớt, ngay cả lực xé rách của không gian truyền tống trận cũng không chịu nổi, sẽ bị hủy diệt tan thành tro bụi, về phần võ giả Tiên Thiên kỳ, Toàn Đan kỳ, tuy rằng có thể kiên trì được trong truyền tống đến bí cảnh Thần Thú, nhưng mà cũng không chịu nổi nguy hiểm trong Bí cảnh, có đi mà không có về.

Cùng vì đủ loại nguyên nhân này cho nên đối tượng phái vào tốt nhất chính là nhưng thiên tài trong đám tiểu bối.

Những người, tu vi không cao, cũng có nghĩa tiêu hao năng lượng truyền tống không nhiều lắm, nhưng mà sức chiến đấu lại rất mạnh, Mệnh Vẫn có thể xử lý Thần Hải, Thần Hải có khả năng chống được Thần Biến, năng lực sinh tồn cũng đủ cao.

Hơn nữa tiến vào Bí cảnh này, bản thân cũng là một đại cơ duyên, để cho đệ tử thiên tài đi vào, cũng là một chuyện thật tốt.

- Hừ, Long tộc thượng cổ quá bá đạo, đệ tử bọn họ phái ra gấp ba lần chúng ta, nhưng mà Tử Dương thạch bọn họ bỏ ra, lại chỉ có 1.

5 tỉ, so với chúng ta thì nhiều hơn không bao nhiêu, mỗi lần chúng ta đều phải mất trắng nhiều Tử Dương thạch như vậy để giúp đệ tử bọn họ.

Lão nhân áo vàng đột nhiên nghĩ tới điểm này, oán giận nói.

Phong Tử Dương lắc đầu, chuyện này là chuyện không thể làm khác được, Long tộc thượng cổ cường đại nhất, nhưng mà để bảo vệ tài nguyên bốn đại Thần thú thị tộc, lại có tác dụng chấn nhiếp những thế lực khác, những Tử Dương thạch này nói ngắn gọn chính là phí bảo hộ mà Long tộc thượng cổ thu ra.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1043-1044

12 người

- Bí cảnh Thần Thú, mai táng qua Thần thú, hơn nữa cũng là chiến trường thượng cổ, có rất nhiều cường giả từng ở trong Bí cảnh kia ngã xuống?

Lâm Minh nghe Hỏa Liệt Thạch miêu tả về bí cảnh Thần Thú, có chút kinh ngạc lặp lại, hắn không nghĩ tới trong Thần Vực còn có địa phương thần bí như vậy.

- Hỏa tiền bối không phải nói, người tu vi càng cao, càng khó thông qua tầng không gian vách chướng kia sao, vì sao lại có nhiều cường giả như vậy ở trong bí cảnh Thần Thú chém giết và ngã xuống như vậy?

Nhan Nguyệt Nhi cũng khó hiểu hỏi.

- Trận đại chiến này là chuyện đã quá xa xưa, Thần Vực lịch sử quá xưa, rất nhiều sự tình không thể ngược dòng phát hiện được chân tướng, phiến bí cảnh Thần Thú này từ quá khứ xa xôi, có lẽ với Thần Vực thế giới là 1 thể, về sau bị cắt ra, hình thành Bí cảnh bây giờ. Ta muốn nói cho các ngươi là, trong Bí cảnh này có vô số trân bảo, đáng tiếc chúng ta không lấy ra được, rất nhiều bảo bối, so với tinh huyết Phượng Hoàng còn quý báu hơn! Đương nhiên, muốn chiếm được chúng thì rất khó khăn! Đối với các ngươi mà nói, đây là một cơ hội lớn lao, đây chính là lúc khảo nghiệm số mệnh và thực lực từng người, thực lực không đủ, sau khi đi vào là có đi mà không có về, số mệnh không đủ, sau khi đi vào tay không mà trở về.

Lâm Minh gật gật đầu, đây đúng là một cơ hội lớn, nếu hắn chỉ dựa vào tài nguyên Phượng tộc thượng cổ, muốn trở thành cường giả cấp Thánh chủ đương nhiên là rất dễ dàng, nhưng nếu muốn tiếp tục tiến lên trên, thì lại có chút khó khăn. Lại nói tinh huyết Phượng Hoàng, hấp thu một giọt, hai giọt, Phượng tộc thượng cổ còn lấy ra được, hấp thu mấy chục giọt, Phượng tộc thượng cổ đều bị Lâm Minh hút khô rồi.

- Ta muốn báo cho các ngươi, sau khi tiến vào Bí cảnh, chẳng những phải cẩn thận nguy hiểm trong Bí cảnh, cũng phải cẩn thận những người khác, dù sao ở trong Bí cảnh. Tất cả thủ đoạn điều tra giám thị đều bị ngăn cách, chắc gì lại không có chuyện giết người cướp của, tuy rằng bốn đại Thần thú thị tộc một mạch tương liên, nhưng cũng chỉ là bề ngoài, một khi ở trước mặt ích lợi, những cái này sẽ chẳng là gì, gặp phải người gây bất lợi cho các ngươi, không cần nương tay, chỉ cần làm cho sạch sẽ, không lưu lại chứng cứ, thì cũng không ai truy ra được gì.

Hỏa Liệt Thạch nói một câu cuối cùng là dùng chân nguyên truyền âm. Lâm Minh đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn, mấy năm nay, hắn lang bạt thế giới, không biết chứng kiến qua bao nhiêu chém giết sinh tử. Cũng tự tay giết qua không biết bao nhiêu người. Nếu thật gặp người gây bất lợi cho bọn họ. Lâm Minh tuyệt đối không do dự ra tay.

Tuy nhiên Nhan Nguyệt Nhi lại khác, nghe một câu cuối cùng Hỏa Liệt Thạch dùng chân nguyên truyền âm, trong lòng nàng cả kinh. Sắc mặt hơi hơi biến hóa.

Cả cuộc đời nàng phần lớn thời giân đều khổ tu, tuy rằng trải qua trăm ngàn lần chiến đấu nhưng mà đây đều là luận võ. Còn chém giết sinh tử nàng chưa trải qua. Sau khi biết trong Bí cảnh có người giết người cướp của, lại nghe Hỏa Liệt Thạch trực tiếp dặn bọn họ bất cứ lúc nào cũng phải giết người diệt khẩu, hơn nữa phải làm cho sạch sẽ, nàng lại cảm giác trong lòng căng thẳng.

Hỏa Liệt Thạch sống mấy vạn năm, vừa thấy biểu hiện của Nhan Nguyệt Nhi là biết chuyện gì xảy ra, trong lòng hắn khẽ lắc đầu, đây chính là chỗ thiếu sót của đóa hoa trong nhà ấm, luận năng lực sinh tồn trong Bí cảnh, nàng thúc ngựa cũng không đuổi kịp Lâm Minh.

- Lâm Minh, chiếu cố Nhan Nguyệt Nhi nhiều một chút, đừng để nàng xảy ra chuyện, nếu không là tổn thất lớn của tộc ta.

Nói tới đây, Hỏa Liệt Thạch đột nhiên chuyển cách nói, cười nói:

- Hơn nữa nàng còn chưa lập gia đình, trên người có huyết mạch lực rất quý báu, chuyện tốt như vậy, tương lai chắc gì lại không đặt lên người ngươi, ha ha.

- Ách...

Lâm Minh không nghĩ tới Hỏa Liệt Thạch đột nhiên nói ra những lời mà những tên già như hắn không nên nói, nhất thời cảm thấy buồn cười.

...

Mấy tháng trôi qua rất nhanh, mấy tháng này, Lâm Minh luôn bế quan khổ tu, mà Nhan Nguyệt Nhi lại đi Bí cảnh rừng rậm chân chính tham gia chém giết.

Ngày hôm nay, tất cả đệ tử tiến vào bí cảnh Thần Thú đều tập trung ở trên quảng trường, tổng cộng có 12 người!

12 người này, trừ Nhan Nguyệt Nhi ra, Lâm Minh một người cũng không biết, bọn họ đều là những thiên tài đến từ tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, ba đại thị tộc, còn có 72 phân cung.

Về phần Lộ Tiểu Diên, Bạch Đạo Hồng lại không có tư cách gia nhập, một là thiên phú không đủ, thứ hai cũng là quan trọng nhất, đó chính là tu vi bọn họ rất cao, tiến vào Bí cảnh hao phí năng lượng quá nhiều.

Khi Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi trình diện, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người hắn, Lâm Minh không biết bọn họ, nhưng mà bọn hắn lại biết Lâm Minh, Phượng tộc thượng cổ này 4 vạn năm qua người duy nhất hoàn thành Thiên Nhân Trảm nhân, đánh bại Xích Chiến Vân cùng tuổi, lần đầu thí luyện đã tiến vào hỏa ngục tầng thứ tám.

Bất cứ thành tựu nào, đều khiến cho toàn bộ Phượng tộc thượng cổ khiếp sợ.

- Lâm sư đệ, cửu ngưỡng đại danh! Còn có Nguyệt Nhi cô nương, đã nghe phương danh từ lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên kinh diễm nha!

Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi vừa đáp xuống, liền có một nam nhân tay cầm chiết phiến mỉm cười chào đón, nam nhân này bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, dáng người vừa phải, thân cao gần bằng Lâm Minh, một thân áo trắng, thoạt nhìn phong độ ung dung, khí chất xuất trần.

- Vị sư huynh này phải..

- Ha ha, tại hạ Tiêu Bình, là con trai của gia tộc họ Tiêu, Tiêu Sở Ky.

Nam nhân hơi cười nói, hắn tươi cười khiến cho người ta có cảm giác đón gió xuân.

Tiêu Sở Ky!

Lâm Minh nhướng mày, Tiêu Sở Ky hơn 1 vạn năm trước tham gia thí luyện tân tú đệ tử, tiến vào hỏa ngục tầng thứ bảy, là nhân vật phong vân của gia tộc họ Tiêu hiện giờ, cũng là người mạnh nhất cạnh tranh đảm nhiệm chức vị tộc trưởng tiếp theo.

Nói không khoa trương chút nào, Phượng tộc thượng cổ bây giờ trừ đám người như Thái thượng trưởng lão, còn có tộc trưởng đương nhiệm cộng hết lại khoảng mười lão quái vật ra, thì địa vị hai người Tiêu Sở Ky, Hoàng Nguyệt Phong cao nhất!

- Tiêu Bình... Dĩ nhiên là Thần Hải trung kỳ, tu vi cao như vậy!

Lâm Minh nhìn xung quanh toàn trường, phát hiện tu vi Tiêu Bình cao nhất trong đám người này, trừ hắn ra, còn có hai Thần Hải sơ kỳ, tất cả còn lại đều là Mệnh Vẫn kỳ.

Đem một võ giả Thần Hải trung kỳ truyền tống đến bí cảnh Thần Thú, năng lượng tiêu hao hơn võ giả Mệnh Vẫn rất nhiều lần, nếu không xuất thân hiển hách, có gia tộc ở trong bóng tối tác động mà nói thì đệ tử bình thường đừng mong có đãi ngộ này.

- Tu vi Thần Hải trung kỳ, Cửu Vẫn là đương nhiên, chỉ là không biết Cửu Vẫn mấy tầng, ta không phải đối thủ của người này.

Lâm Minh âm thầm phỏng đoán, võ giả có thể nhìn ra là Cửu Vẫn hay là Bát Vẫn, nhưng mà không nhìn ra Cửu Vẫn mấy tầng, ngẫm lại Bạch Đạo Hồng đã là 7 tầng, Tiêu Bình này chỉ sợ đạt tới Cửu Vẫn 9 tầng à!

9 tầng coi như nhảy vọt về chất, đương nhiên được pháp tắc thanh tẩy rất nhiều, cộng thêm tu vi của hắn cao hơn Lâm Minh nhiều lắm, Lâm Minh quả thật không phải đối thủ của Tiêu Bình.

- Thì ra là con trai của Tiêu Sở Ky tiền bối Tiêu sư huynh, quả nhiên khí tràng phi phàm!

Lâm Minh khen tặng một câu, Nhan Nguyệt Nhi cũng đáp lễ.

Tại trong 12 người này, chỉ có ba nữ, Nhan Nguyệt Nhi không thể nghi ngờ là tiêu điểm, nàng ở trong ba gã nữ nhân có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, còn lại là xử nữ.

Ở tổng bộ Phượng tộc thượng cổ và ba đại thị tộc, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ thật ra cũng có một ít, nhưng có thể coi là thế hệ trẻ tuổi, tuổi dưới 33, lại chỉ có một mình Nhan Nguyệt Nhi!

Sau khi làm quen Tiêu Bình, Lâm Minh lại làm quen những người khác, 1 lần giới thiệu này, Lâm Minh lại phát hiện, võ giả ở đây trừ hai người giống bọn họ xuất thân từ 72 phân cung ra, thì còn lại, toàn bộ đều xuất thân từ tổng bộ Phượng tộc thượng cổ và ba đại thị tộc!

Chẳng hạn như cháu trai của Thái thượng trưởng lão, con gái của phó tộc trưởng, cháu của phó tộc trưởng vân vân.

Điều này làm cho Lâm Minh cảm khái, Phượng tộc thượng cổ quả nhiên vẫn là đứng ở đỉnh cao nhất của kim tự tháp, hưởng thụ tài nguyên lớn nhất.

Tiến vào bí cảnh Thần Thú là chuyện tốt như vậy, cũng không thể trách được lại lọt vào tay bọn họ, bọn họ có chỗ dựa vững chắc, bối cảnh thâm hậu, bản thân kế thừa huyết mạch cũng cường hãn, thiên phú cao, từ nhỏ đã được trọng điểm bồi dưỡng, thiên phú mạnh, không đến phiên bọn họ thì đến phiên ai?

Chính mình và Nhan Nguyệt Nhi có thể đứng ở chỗ này, đúng là vì thiên phú rất xuất chúng, mạnh mẽ tranh đoạt được.

- Hắn chính là Lâm Minh a, Tiêu huynh, lần này hắn theo chúng ta cùng nhau đi vào, sợ là phải phân đi không ít ưu đãi đâu, hơn nữa tên này là gia tộc họ Hỏa nhân, theo các ngươi Tiêu gia nhưng đối địch, tương lai tiểu tử này trưởng thành đứng lên, thậm chí có thể uy hiếp phụ thân ngươi tộc trưởng vị! Lần hành trình Thần Hoàng Bí cảnh này, Lưu Viêm thất công tử chúng ta đến đây có bốn, chúng ta đều toàn lực ủng hộ đại ca ngươi, Lâm Minh tiểu tử này mặc dù thiên phú cao, nhưng tu vi rất thấp, ta cũng có thể đánh bại hắn, còn có tiểu nương gì mà tên là Nhan Nguyệt Nhi kia nha, bộ dạng xinh đẹp, lại có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, ngươi nói có đúng không...

Ở phía sau Tiêu Bình, một người tuổi còn trẻ cười tủm tỉm dùng chân nguyên truyền âm nói, người này tên là Hoàng Hồng Chí, xuất thân từ gia tộc họ Hoàng, tự xưng là Lưu Viêm Tiểu Toàn Phong, ở trong giới quyền quý cực kỳ nổi danh, tuy nhiên cái danh này cũng không bao gồm thiên phú của hắn, mà lại bao gồm ác danh của hắn.

Tiêu Bình nhướng mày, trầm giọng nói:

- Hồng Chí, ngươi biết ngươi nói gì không! Ba đại thị tộc ta tuy rằng tranh giành lợi ích, nhưng mà đối ngoại lại một lòng, Phượng tộc thượng cổ, có vinh quang thì cùng vinh quang, có tổn thất thì cùng tổn thất, nếu giết hại thiên tài tộc ta lại tiêu phí rất nhiều tài nguyên mới bồi dưỡng ra, vậy là lỗi lớn rồi! Làm như vậy, Phượng tộc thượng cổ sớm hay muộn gì cũng suy sụp và diệt vong, huống chi, trước khi chúng ta tiến vào Bí cảnh, trên người sẽ hạ cấm chế, buộc phải thề độc, quyết không được tự giết lẫn nhau!

- Ha ha, ta chỉ thuận miệng nhắc tới, lại nói cũng không phải là trực tiếp giết chết Lâm Minh, mà là khiến hắn ăn chút đau khổ mà thôi, bằng không những thứ của chúng ta chỉ sợ bị hắn lấy mất không ít.

Hoàng Hồng Chí nhìn thấy Tiêu Bình nghiêm túc như thế, ha ha cười một cái, cũng không hề nhắc tới chuyện này nữa.

Những quần áo lụa là này dùng chân nguyên truyền âm với nhau, Lâm Minh tự nhiên không biết, kỳ thật với hắn mà nói, có biết hay không thì đều không sao cả, hắn vốn không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Hắn lúc này, đang tính toán con bài chưa lật của mình.

Trước khi hắn tiến vào bí cảnh Thần Thú, Hỏa Liệt Thạch cho hắn 3 viên Diệt Thần Châu, ngoài ra, còn có một tấm hộ thể Thần phù, những cái này đều là vật phẩm tiêu hao dùng một lần, dùng để phòng bị bất cứ tình huống nào.

Mà về phần ngọc giản hộ thân năm đó Phượng tiên tử cho Lâm Minh, cũng không thể dùng, bởi vì ngọc giản hộ thân này là Phượng tiên tử dùng mấy trăm năm tu vi ngưng tụ thành hóa thân, đồng dạng cũng bị vách tường chướng ngại áp chế, nếu muốn truyền tống mai ngọc giản này tiến vào Thần Hoàng Bí cảnh, thì lại cần tiêu hao rất nhiều Tử Dương thạch.

- Người đều đến đông đủ, chư vị sư đệ, xuất phát đi.

Tiêu Bình phất tay nói, mọi người đều cùng nhau bay lên Linh hạm, bọn họ đầu tiên phải bay đến một cái truyền tống trận hành tinh, rồi sau đó thông qua truyền tống trận bí mật này truyền tống tới bí cảnh Thần Thú.

12 trẻ tuổi tuấn kiệt đi lên Linh hạm, Linh hạm liền phóng lên cao, sau khi thiêu đốt rất nhiều Tử Dương thạch, trực tiếp xuyên qua hư không, hướng về truyền tống trận hành tinh mà tới.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1044

Nguồn thiếu chương.

Chương 1045: Cùng đi!

Lâm Minh vốn là đang phải lên đường, đột nhiên ngẩn ra, quay đầu lại, lại Nhan Nguyệt Nhi có chút lúng túng nhìn mình, ở bên trong những người này, thiên phú của Nhan Nguyệt Nhi thể hiện tại thể ngộ pháp tắc cùng tốc độ tu luyện, nàng không thể nào am hiểu thực chiến, càng sẽ không chém giết sinh tử, hơn nữa tu vi nàng hơi thấp, chiến lực coi như là kế cuối trong mọi người, để nàng đi một mình, quả thật có nguy hiểm.

Nhan Nguyệt Nhi rất có tự mình biết mình, mặc dù nói thí luyện bí cảnh Thần Thú tính nguy hiểm cũng không cao, nhưng mỗi lần thí luyện cũng sẽ có người chết, Nhan Nguyệt Nhi cũng không muốn trở thành một thành viên trong đó.

- Hoàng Hồng Chí không phải là muốn mời ngươi sao?

Lâm Minh khe khẽ nhíu mày, dùng chân nguyên truyền âm trả lời.

Mặc dù nói hắn không ngần ngại giúp Nhan Nguyệt Nhi một lần, nhưng chuyện như vậy nếu kéo vào, nhất định sẽ đưa tới cừu hận cho mình, tương đương với việc đánh vào mặt Hoàng Hồng Chí, hắn mặc dù không sợ Hoàng Hồng Chí, nhưng là không muốn tự tìm phiền toái.

- Phải... Nhưng là hắn người này, lúc trước ta đã nghe qua một chút, thanh danh không tốt lắm...

Hiện tại trong lòng Nhan Nguyệt Nhi thật sự là quẫn bách, lúc bình thường nàng ở Lung Phượng Cung là tiểu công chúa chúng tinh phủng nguyệt - sao quanh trăng sáng, nếu như ra khỏi Lung Phượng Cung, ở phân cung khác, một khi xuất hiện, tức thì bị vô số nam đệ tử theo đuổi vây quanh lấy lòng, huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ hơn nữa dung mạo nàng vốn là cũng không kém, người theo đuổi có thể không nhiều sao!

Người cao ngạo cùng cảm giác về sự ưu việt không phải là bẩm sinh, mà là bồi dưỡng sau này, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, Nhan Nguyệt Nhi dĩ nhiên cao ngạo, chuyện chủ động đưa tới cửa như vậy lại là lần đầu tiên nàng làm.

Chủ động yêu cầu đồng hành cùng một người đàn ông, còn bị người ta hỏi ngược lại, nàng sợ trong lòng Lâm Minh sinh ra hiểu lầm.

Lâm Minh dùng dư quang ánh mắt không lưu dấu vết liếc mắt nhìn Hoàng Hồng Chí một cái, lại thấy Hoàng Hồng Chí đang cười híp mắt chờ.

Mới vừa rồi Nhan Nguyệt Nhi cùng Lâm Minh nói chuyện với nhau cũng dùng chân nguyên truyền âm. Rất nhanh chóng, trước sau chỉ một hơi thời gian, thời gian hai người nhìn nhau cũng rất ngắn, Hoàng Hồng Chí còn chẳng hay biết gì, ngây ngô chờ Nhan Nguyệt Nhi đáp ứng hắn, về phần đang phía sau Hoàng Hồng Chí, còn có mấy người tựa hồ là các anh em bằng hữu của Hoàng Hồng Chí, thì đang hỉ hả đàm tiếu, tựa hồ đang chờ nhìn Hoàng Hồng Chí theo đuổi nữ nhân thành công.

Nếu như mang Nhan Nguyệt Nhi đi, vậy không nghi ngờ chút nào chính là đánh Hoàng Hồng Chí một bạt tai trước mặt mọi người.

Còn có một vấn đề khác, Lâm Minh vốn định chính mình tầm bảo, nhưng là mang theo Nhan Nguyệt Nhi, như vậy bảo vật nhận được phân phối sẽ thành vấn đề.

Thấy Lâm Minh đang do dự, nói chính xác rõ ràng là không muốn mang theo chính mình, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi hết sức buồn bực. Chính mình có không được hoan nghênh như vậy sao? Là lớn lên xấu tới mức ảnh hưởng tâm tình của ngươi sao? Chuyện như vậy, nàng lớn như vậy là lần đầu tiên trải qua.

Trong lòng quýnh lên, Nhan Nguyệt Nhi cắn răng nói:

- Trước khi ta tới bí cảnh Thần Thú, Hỏa Liệt Thạch tiền bối đã nói có chuyện gì tìm ngươi là được, rõ ràng ý của hắn là đã thông báo với ngươi phải chiếu cố ta.

Khi nói chuyện, đôi bàn tay trắng như phấn của Nhan Nguyệt Nhi nắm chặt, nói ra những lời như vậy, quá mất tự tôn, trong lòng nàng rất ủy khuất.

- Ách...

Lâm Minh im lặng, cẩn thận thử nghĩ xem, Hỏa Liệt Thạch cũng là nói như vậy, lại thêm vào một câu già mà không nên nết, Lâm Minh vốn là không có dự tính, cho là nói giỡn, xem ra lão này thật sự nghiêm túc.

- Cái này... Được rồi.

Lâm Minh không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đáp ứng, thật ra thì hắn cũng không phải là người có máu lạnh, mặc dù không có giao tình gì cùng Nhan Nguyệt Nhi, nhưng dầu gì cũng cùng tu hai năm ở Hỏa Linh tinh, không thể trơ mắt nhìn Nhan Nguyệt Nhi gặp chuyện không may, bất kể là để cho nàng một mình, hay là đi theo Hoàng Hồng Chí, cũng dễ dàng sinh ra nguy hiểm, như vậy hắn cũng không cách nào khai báo đối với Hỏa Liệt Thạch.

Suy nghĩ một chút, Lâm Minh thêm vào một câu.

- Ngươi theo ta đồng hành cũng có thể, nhưng là có chuyện phải nói trước, chúng ta tìm bảo vật dựa vào bản lãnh, ta tìm được thứ gì, sẽ không phân cho ngươi, thứ ngươi có được, ta cũng sẽ không cần.

- Ngươi...

Nhan Nguyệt Nhi trừng mắt, bộ ngực nhỏ giận đến phập phồng kịch liệt, bây giờ nàng nhìn bộ dáng nghiêm trang thật tình khi Lâm Minh nói những lời này, rất muốn đi qua đánh một quyền vào trên mặt hắn.

Quá khi dễ người!

Những lời này của Lâm Minh là tuyên bố coi nàng như gánh nặng, cũng nhận định nàng tìm không được vật giá trị gì, đáng giận nhất là hắn lại đề phòng nàng giống như đề phòng cướp. Hắn cho rằng mình là người mặt dày mày dạn sao?

Nhan Nguyệt Nhi xưa nay kiêu ngạo, làm sao có thể nghĩ tới không làm mà hưởng, phân chia đồ vật của người khác chứ!

- Ngươi coi ta là người như thế nào! Ngươi làm như ta cần thứ mà ngươi tìm được vậy! Ta vốn là không muốn được không, không nên làm cho người ta không chịu nổi như vậy! Còn có, ngươi thật là đồ nam nhân keo kiệt nhất mà ta đã gặp!

- Ách...

Lâm Minh có chút lúng túng sờ sờ lỗ mũi, thử nghĩ xem, mới vừa rồi nói có chút hơi quá, tuy nhiên lời thô tục nói trước tương đối khá, nếu thật sự tìm được đại bảo tàng, phân cho Nhan Nguyệt Nhi một chút Lâm Minh thật cũng không để ý.

- Ta không so được với thiên chi kiêu nữ xuất thân từ đại gia tộc các ngươi, ta xuất thân từ bình dân, dĩ nhiên phải quý trọng tài nguyên, rồi hãy nói, thứ tìm được tại bí cảnh Thần Thú này ngay cả Thánh chủ cũng sẽ động tâm, ta nghĩ bất kể là ai cũng không hào phóng nổi, thời gian quý giá, ta không nhiều lời với ngươi, ngươi đi theo ta là được, ta nói trước, nếu như gặp phải nguy hiểm chính mình cũng không đối phó được, ta có thể sẽ ném ngươi chạy trối chết, đến lúc đó, bản thân ngươi tự cầu phúc đi.

Lâm Minh nói xong, xoay đầu lại, chọn phương hướng ít người nhất rồi bay đi.

- Thật ghê tởm!

Nghe được câu nói sau cùng của Lâm Minh, Nhan Nguyệt Nhi giận đến dậm chân, nhưng là không có biện pháp, nàng chỉ có thể đi theo Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh ghê tởm, nhưng ít ra tin được.

Nhan Nguyệt Nhi đang muốn động thân, kết quả Hoàng Hồng Chí luôn luôn đôi mắt - trông mong liền trợn tròn mắt.

- Nhan Nguyệt Nhi, ngươi có ý gì, bản thiếu gia đang nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?

Hoàng Hồng Chí còn không biết Nhan Nguyệt Nhi cùng Lâm Minh mới vừa rồi nói cái gì, chỉ thấy Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên dậm chân giống như bệnh thần kinh, sau đó không nói tiếng nào liền bay đi, hắn nhất thời phát hỏa, các anh em tốt của mình đều đang nhìn a, nếu như bị Nhan Nguyệt Nhi làm cho bẽ mặt như vậy, gương mặt này của hắn đặt ở đâu, lúc trước hắn theo đuổi nữ tử đều là dễ như trở bàn tay, đây cũng là tư cách để hắn khoác lác, hôm nay lại bị từ chối, bị một tiểu nha đầu đùa bỡn.

Nhan Nguyệt Nhi đang nổi nóng, nghe được Hoàng Hồng Chí nói như vậy, lại càng giận đến lông mày nhíu lại, nếu như không phải là sắc lang này tới gần mình, làm cho nàng cảm nhận được nguy hiểm, nên muốn tìm người che chở, cần gì phải chịu cỗ tức giận này.

- Nghe thấy thì như thế nào? Không nghe thấy thì thế nào? Ta tại sao phải trả lời ngươi, bản thân ngươi cho rằng mình rất tốt a! Ngươi đang câu ba đáp bốn ở đây, lão bà của ngươi biết không?

Nhan Nguyệt Nhi nói xong, mặc kệ Hoàng Hồng Chí, trực tiếp phi thân lên, đi theo phương hướng mà Lâm Minh đi, lưu lại Hoàng Hồng Chí hoàn toàn há hốc mồm, hắn mới vừa rồi bị Nhan Nguyệt Nhi chửi mắng, có chút không có kịp phản ứng, hoàn toàn không biết mình trêu chọc nàng như thế nào, thế nhưng đột nhiên nổi đóa.

- Ngươi...

Hoàng Hồng Chí còn muốn nói điều gì, nhưng là Nhan Nguyệt Nhi đã bay đến chân trời, lập tức sắp biến mất, điều này làm cho hắn vừa muốn nói gì, hoàn toàn không còn gì để nói.

- Hồng Chí huynh, Nhan sư muội chọn cái phương hướng này... Hình như là đi theo Lâm sư đệ nha, sách sách sách!

Ở phía sau Hoàng Hồng Chí, một người nam tử mặc Hồng Y cười híp mắt nói, hắn là Hỏa Nhân Minh tử tôn của gia tộc họ Hỏa.

Loại lời châm chọc này, rõ ràng chính là cười nhạo Hoàng Hồng Chí, Hoàng Hồng Chí vốn là đang nổi nóng, bị cười nhạo như vậy tương đương với tát muối lên phía trên vết thương của hắn.

- Hỏa Nhân Minh, đầu óc ngươi bị con lừa đá sao? Ngươi cho rằng Lâm Minh là người của gia tộc họ Hỏa các ngươi, hắn phát tài thì ngươi có chỗ tốt sao? Chớ ngu, hắn lấy đi tài nguyên vốn nên thuộc về ngươi, nếu không ngươi có thể sẽ trở thành đệ nhất đệ tử của gia tộc họ Hỏa!

Hoàng Hồng Chí khích bác ly gián, nói.

Hỏa Nhân Minh ha ha cười một tiếng.

- Cho dù không có Lâm Minh, ta cũng không tới phiên đệ tử đệ nhất, mấy ngàn năm nay Hỏa gia xuất hiện khá nhiều thiên tài, đến phiên ta, tự mình biết mình ta vẫn phải có, ngược lại là gia tộc họ Hỏa nếu như có thể bởi vì người kia mà cường thịnh, tài nguyên gia tộc, chỗ tốt ta đạt được mới lớn hơn nữa, thí luyện Thần thú lần này, lão tổ tông lại càng đặc biệt thông báo ta phải phối hợp cùng Lâm sư đệ nhiều hơn. Không giống Hoàng huynh ngươi, thật cho là mình được xưng là Lưu Viêm Tiểu Toàn Phong gì gì đó sao? Nữ hài tử đó mà trước kia ngươi có được có thể giống như Nhan Nguyệt Nhi sao? Nàng là huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, trong số đệ tử tân tú từ 33 tuổi trở xuống của thượng cổ Phượng tộc ta, chỉ có Nhan Nguyệt Nhi có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, ngay cả Tiêu Bình sư huynh cũng không phải! Ngươi cho rằng nàng sẽ đi cùng ngươi? Chỉ bằng độ dày huyết mạch của ngươi, đừng làm ta buồn cười! Ha ha!. Ngôn Tình Xuyên Không

Hỏa Nhân Minh cười lớn, chọn một phương hướng tương đối gần Lâm Minh, bay theo.

Mà ở phía sau Hỏa Nhân Minh, sắc mặt Hoàng Hồng Chí muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu, các đại dòng họ, phe phái của thượng cổ Phượng tộc vốn chính là quan hệ phức tạp, các loại minh tranh ám đấu, chuyện chê cười rất thường gặp.

Hỏa Nhân Minh căn bản là không sợ đắc tội Hoàng Hồng Chí, hắn kế thừa tính cách táo bạo của Hỏa Liệt Thạch, huống chi hắn vô luận xuất thân, thực lực, thiên phú đều không kém Hoàng Hồng Chí.

- Lâm Minh, Hỏa Nhân Minh, các ngươi chờ đó!

Hoàng Hồng Chí cắn răng một cái, nói với hai tộc nhân của gia tộc họ Hoàng phía sau:

- Chúng ta đi!

Phương hướng bọn họ lựa chọn, cũng cùng gần sát với phương hướng Lâm Minh lựa chọn.

Mà lúc này, Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi đã sớm phi độn ra xa hơn mười dặm, ở bên trong tấm Bí cảnh không biết này, phải thường xuyên cảnh giác bốn phía, cho dù là ai cũng không dám phi độn quá nhanh, nếu không một khi lấy tốc độ gấp mười lần âm thanh đụng vào một cái khe không gian hay gì đó, vậy bị chết liền oan uổng.

Dọc theo đường đi, Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi một câu cũng không nói, Lâm Minh đang nhận biết bốn phía, lục soát mỗi một tấc thổ địa, mà Nhan Nguyệt Nhi trong lòng sinh khí, lười để ý tới Lâm Minh.

Trước khi tiến vào bí cảnh Thần Thú, Lâm Minh đã điều tra tư liệu về nơi này, lại nghiên cứu kỹ càng bí cảnh Thần Thú, đây là tài liệu quý giá ma các tiền bối của 4 Thần thú thị tộc thăm dò bí cảnh Thần Thú vô số lần trong mấy ức năm này đã lưu lại.

Bí cảnh Thần Thú này là một chỗ thời không độc lập, thời không hoàn toàn không đồng dạng với ba ngàn giới Thần Vực, thiên địa quy tắc cũng không giống.

Sinh mệnh nơi này tuần hoàn theo một pháp tắc khác, bọn họ hành động quỷ bí, trời sanh tính tàn nhẫn, thích giết chóc. Mặc dù bí cảnh Thần Thú thoạt nhìn không khí trầm lặng, thật ra thì trong đó ẩn núp rất nhiều nguy hiểm.

Chương 1046: San hô đen!

Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi bay trong chốc lát, trong lòng Lâm Minh đột nhiên vừa động, nhìn về dưới chân, lại phát hiện thổ địa dưới chân đã biến mất, biến thành một mảnh ao đầm màu đen, bùn nhão thuần màu đen, đại lượng bọt khí quay cuồng, từng quả bọt khí nổ bung, tản mát ra một cỗ sương mù màu xám tro.

- Cảnh tượng mặt đất biến hóa.

Lâm Minh đã đọc thuộc Thần Thú Bí Cảnh Tường Giải, lại biết, ở bí cảnh Thần Thú này, cảnh tượng sẽ tùy thời phát sinh biến hóa không tưởng được, mà sau biến hóa, có thể an toàn, cũng có thể lâm vào nguy hiểm cực độ, pháp tắc nơi này, làm cho người ta hoàn toàn không đoán ra.

Loại biến hóa này, không đơn thuần phát sinh ở dưới chân Lâm Minh, cũng phát sinh ở dưới chân tất cả đệ tử của Thần thú thị tộc.

- Long Nhất sư huynh, địa hình thay đổi, là địa hình đầm lầy đen, trình độ nguy hiểm đến cấp ba, địa hình biến hóa thành đầm lầy đen, sẽ có đại lượng độc khí phát ra từ ao đầm, những độc khí này là thức ăn mà rất nhiều sinh vật yêu thích nhất, đến lúc đó, chúng ta có thể sẽ gặp phải đại lượng ác ma.

Bên trong bí cảnh Thần Thú, pháp tắc khác lạ, sinh mệnh nơi này dựa vào việc hấp thực năng lượng thiên địa để mà sống, bản thân cũng không có thật thể, mà là trạng thái năng lượng, loại sinh vật kỳ dị này gọi chung là ác ma Bí cảnh.

Những ác ma này giống như một cỗ khí lưu, hành động nhanh chóng, thích cắn nuốt bất kỳ hình thái năng lượng gì, đối với mấy ác ma Bí cảnh này mà nói, võ giả chính là năng lượng nguyên tốt nhất, chỉ cần phát hiện võ giả, chúng nó sẽ đồng loạt hiện lên, hút khô Tinh Nguyên cùng năng lượng toàn thân của võ giả.

Tuy nhiên, ác ma Bí cảnh đối với võ giả mà nói là nguy hiểm, cũng là tài phú, ác ma Bí cảnh cắn nuốt đại lượng năng lượng, những năng lượng này chiết xuất tạo thành thân thể, nếu là săn bắt những ác ma này, ném vào lò luyện đan, có thể luyện hóa thành nguyên khí thiên địa tinh khiết nhất, dùng để hấp thu tu luyện.

Những nguyên khí thiên địa này, chính là có bất đồng rất lớn cùng nguyên khí thiên địa ở ngoại giới!

Nguyên khí thiên địa trong bí cảnh Thần Thú, nghiêng về pháp tắc ban đầu khi vũ trụ tạo thành, nguyên khí thiên địa này thậm chí có một tia giống với hồng mông khí, hấp thu chúng nó có thể phẩm ngộ một chút pháp tắc kỳ dị, để cho độ lĩnh ngộ pháp tắc của võ giả càng tiến một bước.

- Có ác ma Bí cảnh, ta cầu cũng không được, nếu như có thể đụng phải một chút ác ma Bí cảnh trưởng thành trên vạn năm, dùng chúng nó luyện công, hiệu quả tốt hơn.

Long Nhất lơ đễnh, khóe miệng nổi lên vẻ mỉm cười.

- Nhớ kỹ, tận lực không nên xung đột cùng với đệ tử của tam đại phân cung khác, đây cũng là phạm vào điều kiêng kỵ, nhưng nếu như thật sự gặp được bí bảo khó có được. Thậm chí là bảo vật mà những Thánh chủ kia cũng sẽ động tâm, nếu bọn họ không cướp đoạt cũng là thôi. Nếu như không biết điều, vọng tưởng muốn phân một chén canh, chúng ta hạ thủ quyết không thể nương tay. Hơn nữa một khi giết người, nhất định phải giết sạch sẽ, không lưu người sống!

- Còn có! Lâm Minh người này, tận lực không nên trêu chọc, người này có thể đi tới một bước này, tất nhiên có khí vận ở thân, đi trêu chọc hắn, dễ dàng bị nguy hiểm ngược ại! Nhưng đây cũng chính là trong tình hình chung, thời khắc mấu chốt, giết không tha, dù sao chúng ta cũng có Phong Đế Chi Mệnh! Nếu cạnh tranh, chưa chắc kém hơn Lâm Minh. Tiểu tử này còn không có lớn lên, bất quá là Mệnh Vẫn tầng bảy, so sánh chiến lực cũng không bằng chúng ta.

- Vâng, Long Nhất sư huynh!

Đệ tử khác rối rít lên tiếng, lấy Long Nhất như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

- Chúng ta đi!

Thân ảnh Long Nhất chợt lóe, mang theo mấy đệ tử Long tộc thượng cổ rất nhanh đã biến mất.

...

- Ừm? Đây là cái gì?. đam mỹ hài

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, hắn phát hiện tại bên trong ao đầm đen có một gốc cây cổ thụ khô héo, cây khô lớn lên hình thù kỳ quái, mà ở bên trong vũng bùn dưới gốc cây cổ thụ này, có một đồ vật màu đen, giống như là thực vật, hoặc như là tảng đá.

- San hô đen, một mảng lớn như vậy!

Dọc theo con đường này, Nhan Nguyệt Nhi luôn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng kêu lên, san hô đen trưởng thành ở trong ao đầm, trong đó ngưng tụ năng lượng tinh thuần nhất bí cảnh Thần Thú, còn tinh diệu hơn nhiều so sánh với năng lượng của ngoại giới Thần Vực! Là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế đan dược.

Một mảnh san hô đen, giá trị không ở sau một giọt máu Phượng Linh!

Còn đối với đệ tử thiên tài của phân cung mà nói, máu Phượng Linh đã vô cùng trân quý, cho dù là thiên tài thân gia phong hậu như Nhan Nguyệt Nhi, vài giọt máu Phượng Linh nàng có thể không cần lo, nhưng là trên trăm giọt máu Phượng Linh, cũng sẽ làm cho nàng thương cân động cốt, huống chi san hô đen nơi này nếu như toàn bộ đổi thành máu Phượng Linh, sợ là ít cũng nhiều hơn trăm giọt!

Nhan Nguyệt Nhi rất muốn động thủ ngắt lấy, tuy nhiên kinh nghiệm thám hiểm Bí cảnh của nàng không đủ, nhưng không phải là đứa ngốc, không có bị bảo vật làm choáng váng đầu óc, nàng cũng biết, chung quanh loại bảo vật này, hơn phân nửa kèm theo nguy hiểm, thậm chí có chút ít sinh vật giảo hoạt, đặc biệt canh giữ ở chung quanh thiên tài địa bảo, bắt nó làm mồi, để săn giết người hoặc sinh vật tiến đến ngắt lấy.

Lúc này Nhan Nguyệt Nhi thả cảm giác ra, dò xét bốn phía một phen, không có bất kỳ khác thường.

- Hình như là... Không có mai phục?

Bí cảnh Thần Thú cực kỳ quỷ dị, Nhan Nguyệt Nhi biết rõ chính mình kinh nghiệm chưa đầy, có chút không tự tin hỏi Lâm Minh.

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, thấp giọng nói:

- Là không có mai phục... Tuy nhiên...

Lâm Minh nói tới đây đột nhiên hàn quang chợt lóe trong ánh mắt.

- Tuy nhiên, những san hô này bản thân chính là vấn đề, chúng nó đã thành tinh, của nó chúng ta ngắt lấy nó, chúng nó cũng hấp thu chúng ta, coi đem chúng ta làm thành chất dinh dưỡng!

Lâm Minh nói tới đây, tay phải vuốt Tử Cực Giới, theo một tiếng "ông" lớn, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ!

Ở chung quanh Phượng Huyết Thương, 999 miếng thương máu tươi nhỏ bắn ra, trên dưới cuồn cuộn, cuốn thành mũi thương gió lốc sắc bén, cắt hết thảy.

Mà đúng lúc này, dưới ánh mắt nhìn chăm chú giật mình của Nhan Nguyệt Nhi, lại thấy một mảnh cổ thụ dựa vào san hô đen kia đột nhiên vặn vẹo, những thân cành kia cũng biến thành roi mây màu đen, vặn vẹo phóng tới chỗ hai người bọn họ!

- Đây là... Rễ cây san hô? Không đúng, là xúc tu!

Nhan Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, san hô là một loại sinh vật vốn không có rễ cây, mà là đang vô số xúc tu dài ở bên ngoài san hô, những xúc tu này có thể vồ những sinh vật khác.

Mà một mảnh san hô đen phơi bày ra xúc tu lõa lồ lộ ở bên ngoài, biến ảo thành bộ dạng cây khô, võ giả chỉ cần mưu toan ngắt lấy san hô đen dựa vào gần một chút, lập tức cũng sẽ bị những xúc tu này cuốn lấy, hấp thu hết năng lượng thân thể cùng Tinh Nguyên của võ giả.

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay Nhan Nguyệt Nhi thấm mồ hôi, nghĩ lại mà sợ không dứt, nếu như mới vừa rồi mình tùy tiện tiếp tục thì nói không chừng đã bị những xúc tu này của san hô đen quấn lấy!

Mặc dù Nhan Nguyệt Nhi cũng có một chút thủ đoạn, có nắm chắc tránh thoát, nhưng tất nhiên cũng sẽ phải giao ra trả giá thật nhỏ, hơn nữa, ở bên trong bí cảnh Thần Thú này, nguy cơ khắp nơi, nếu như lúc mình tránh thoát xúc tu, lại có những nguy hiểm khác thì sao? Tỷ như một đám ác ma Bí cảnh đến đây? Hậu quả kia có thể nghĩ!

Đây vẫn là vừa mới bắt đầu, nguy hiểm phía sau sẽ còn nữa, không phải là mỗi lần cũng sẽ may mắn như vậy, nghĩ tới đây, Nhan Nguyệt Nhi có chút xấu hổ, nếu như không phải là đi theo Lâm Minh thì nàng sợ là có chút khả năng không nhỏ có thể vẫn lạc tại nơi này.

Lúc Nhan Nguyệt Nhi đang suy nghĩ lung tung, Lâm Minh đã giao phong kịch liệt đã cùng những xúc tu kia!

Ca ca ca!

Tiên huyết tiểu thương bắn nhanh lên phía trên một vài xúc tu kia, cuồng mãnh nổ tung, Lâm Minh triển khai thân pháp, năng lượng toàn thân quán chú vào phía trên Phượng Huyết Thương, chiến linh hình cây thương cũng gào thét ra, hoàn toàn dung hợp cùng Phượng Huyết Thương, ở một sát na kia, Phượng Huyết Thương trong tay Lâm Minh biến thành màu vàng lợt!

Xịch!

Theo một tiếng rít rợn người vang lên, ba cái xúc tu bị Lâm Minh trực tiếp ngăn cản chặc đứt! Máu tươi rơi ra!

Phượng Huyết Thương vốn chính là Thánh khí cực phẩm, có Hoàng Kim chiến linh gia trì, trình độ sắc bén có thể nghĩ!

Trong một nháy mắt khi Lâm Minh chặc đứt ba cái xúc tu, liền dùng Tử Cực Giới thu chúng nó vào, mà lúc này, những san hô đen phơi bày ra trên mặt đất kia thấy tình thế không ổn, rối rít đi vào bên trong bùn nhão, muốn chạy trốn!

San hô đen vốn chính là sinh vật sinh hoạt tại bùn nhão bên trong ao đầm, một khi đi vào bùn nhão, căn bản giống như chim trên bầu trời, cá bơi trong biển rộng, mặc ngươi tốc độ nhanh hơn bao nhiêu, cũng đừng nghĩ bắt được chúng nó.

- Lâm sư huynh, chúng nó muốn chạy trốn!

Nhan Nguyệt Nhi mắt thấy một màn như vậy phát sinh, lại không thể ra sức, dù sao chủ thể của san hô đen cũng chôn ở nơi bùn nhão, muốn chạy trốn tùy thời có thể trốn, nàng muốn đi bắt cũng không bắt được, hơn nữa, nàng sợ tùy tiện động thủ sẽ gây thêm phiền cho Lâm Minh.

Mặc dù chặt đứt ba cái xúc tu, nhưng là chủ thể đào tẩu, lại cực kỳ đáng tiếc!

Mà lúc Nhan Nguyệt Nhi đã không ôm hy vọng, bên trong hai mắt Lâm Minh đột nhiên chợt lóe hàn quang, Hoàng Kim chiến linh đắm chìm ở trong tinh thần chi hải bay ra lần nữa, ý niệm lan ra, tạo thành hình chiếu của thế giới ý chí!

Một sát na kia, không gian phạm vi một dặm chung quanh Lâm Minh, toàn bộ bị bao phủ bên trong thế giới ý chí, bị ý chí pháp tắc ước thúc!

Ca ca ca!

Ý niệm của Lâm Minh quán chú vào bên trong ao đầm màu đen, trong một nháy mắt đúng là để cho bùn nhão nát nhừ trong ao đầm màu đen trở nên cứng rắn như sắt!

Trong nháy mắt, khu vực đầm lầy phạm vi một dặm phía dưới

Lâm Minh, toàn bộ bị ý niệm của Lâm Minh ngăn lại, mà san hô đen kia, căn bản chui không lọt, dĩ nhiên là không có chạy.

San hô đen đã luống cuống, liên tiếp phát ra tiếng rít, thân thể phá tan ao đầm cứng rắn, thế nhưng từ dưới đất nhảy ra ngoài!

Thấy một thứ gì đó toàn thân màu đen, giống như rễ cây già, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên cả kinh, chủ thể của tấm san hô đen này thế nhưng lớn như vậy!

San hô đen biết dưới đất đã không đi được, liền muốn chính diện phá vỡ thế giới ý chí phong tỏa của Lâm Minh, song Lâm Minh sao lại có thể để nó như nguyện, tinh thần lực liên lạc với hạt giống Tà Thần bên trong, một đạo trụ lửa bắn ra, hóa thành một cái xiềng xích, trực tiếp khóa chủ thể cùng xúc tu của san hô đen lại.

- Phong!

Hai tay Lâm Minh liền động, ở một phần trăm cái sát na, liền đánh ra hơn ngàn cái ấn quyết, những thứ ấn quyết này bay vào bên trong chủ thể của san hô đen, giam cầm nó tầng tầng lớp lớp!

- A! A! A!

San hô đen không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, song theo vài trăm hơn ngàn ấn quyết không ngừng tiến vào trong thân thể nó, nó càng giãy dụa càng suy yếu, cuối cùng rốt cục hoàn toàn bị Lâm Minh bắt sống!

Nhan Nguyệt Nhi ở một bên tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Lâm Minh bắt san hô đen, còn có chút ngẩn người, không có kịp phản ứng.

Bản thân lực chiến đấu của san hô đen thật ra thì căn bản chưa ra hình dáng gì, nhưng là trời sanh tính giảo hoạt, giỏi về ngụy trang, hơn nữa còn giỏi về độn thổ chạy trốn, muốn bắt nó? Khó khăn!

Nếu như đổi lại người kinh nghiệm chưa đầy, tỷ như Nhan Nguyệt Nhi, thậm chí có khả năng bị nó tính toán ngược lại.

Nhưng là ở trong tay Lâm Minh, trước sau chỉ mấy hơi thời gian, san hô đen đã bị Lâm Minh bắt, đây chính là khác biệt năng lực, không riêng gì chênh lệch lực chiến đấu, còn có kinh nghiệm, năng lực phản ứng! Đổi lại là Nhan Nguyệt Nhi, cho dù có Hoàng Kim chiến linh, cũng không có biện pháp liền làm ra phán đoán trong một phần trăm cái sát na khi san hô đen chạy trốn, trong nháy mắt dùng hình chiếu của thế giới ý chí phong tỏa ao đầm.

Chương 1047: Địch nhân quỷ dị!

Thật là lợi hại...

Trong lòng Nhan Nguyệt Nhi cảm khái, ngọn lửa xiềng xích cuối cùng Lâm Minh dùng để trói san hô đen lại là dựa vào tầng thứ bốn của Hỏa pháp tắc - ý cảnh Hóa Hình.

Mặc dù hiện tại Nhan Nguyệt Nhi cũng đụng chạm đến cánh cửa tầng thứ bốn của Hỏa Hệ, nhưng là muốn đem ứng dụng ở trong thực chiến giống như Lâm Minh thì còn kém xa lắm.

Thử nghĩ xem, chênh lệch giữa mình cùng Lâm Minh, lĩnh ngộ pháp tắc coi như là nhỏ nhất, năng lực thực chiến chênh lệch lớn hơn nữa, mà cái gọi là thực chiến ở trong đó, thực ra là hai phe đứng ở trên lôi đài công bình giao thủ, nếu như là ở bên trong thế giới thực tế phức tạp, có đủ loại điều kiện cùng môi trường có thể lợi dụng, dưới tình huống như vậy để ám sát cùng phản ám sát, Lâm Minh lại càng cách xa Nhan Nguyệt Nhi không biết bao nhiêu.

Chỉ xem mới vừa rồi Lâm Minh săn giết san hô đen này đã nói lên vấn đề.

Ý thức được những thứ này, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi khẽ thở dài một hơi, những kinh nghiệm tác chiến này cũng không phải là một hai ngày có thể đền bù được, nói mình là gánh nặng, thật không quá.

Lúc nàng có chút như đưa đám, đột nhiên Lâm Minh nhẹ nhàng ồ lên một tiếng, ngẩng đầu, nhìn về phía trước, ở phía xa, một bóng người lảo đảo đi tới.

Người này tóc tai bù xù, cả người là máu, trên mặt loáng thoáng lại có thể thấy dung nhan xinh đẹp, chỉ tiếc, ba đạo vết thương nhìn thấy mà giật mình từ cái trán của cô gái tới tận cổ, ba đạo vết máu dữ tợn này, hoàn toàn phá hư vẻ đẹp của cô gái.

- Thiên a! Là vị sư tỷ đến từ Phượng Vũ Cung!

Nhan Nguyệt Nhi sợ hết hồn, nhận ra nữ tử này, hẳn là giống như bọn họ, một vị sư tỷ cùng đi từ 72 phân cung Phượng Vũ Cung.

Người sư tỷ này cũng là xuất thân từ tiểu gia tộc, có thể đi tới hiện tại, giành được một danh ngạch, vô cùng không dễ, hơn nữa đối phương cũng là phái nữ, mà lần này trong mười hai người tiến vào bí cảnh Thần Thú, chỉ có ba nữ nhân, nội tâm Nhan Nguyệt Nhi muốn thân cận với nàng một chút, hiện tại mắt thấy sư tỷ này biến thành như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có cảm giác thỏ tử hồ bi.

- Sư tỷ, người nào đánh ngươi bị thương thành như vậy?

Nhan Nguyệt Nhi nóng lòng hỏi.

Sư tỷ kia vốn là vẻ mặt dại ra, nghe được Nhan Nguyệt Nhi la lên liền ngây ngốc nhìn tới đây, thấy Lâm Minh hai người, ánh mắt nhất thời nóng lên, cơ hồ muốn khóc lên.

- Nhan sư muội, Lâm sư đệ, là các ngươi. Thật tốt quá!

- Sư tỷ, tại sao ngươi có thể như vậy?

- Ta gặp được một gốc cây thực vật kỳ quái, ta cho là một gốc cây linh dược. Kết quả sau khi nhích tới gần, nó đột nhiên biến thành một cái móng vuốt khổng lồ, muốn bắt chết ta, ta bỏ ra khí lực thật to mới thoát ra được, thiếu chút nữa vẫn lạc!

Cô gái thấy Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi, phảng phất giống như thoáng cái bị rút sạch tất cả khí lực, cơ hồ xụi lơ trên mặt đất, mà Nhan Nguyệt Nhi vội vàng lấy ra đan dược chữa thương từ trong Tu Di Giới, chuẩn bị bôi thuốc cho sư tỷ Phượng Vũ Cung này, mà đúng lúc này, nàng cảm giác tay mình bị Lâm Minh bắt được, giống như kìm sắt, làm nàng có chút đau.

- Lâm sư huynh, ngươi làm gì thế...

Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên bị Lâm Minh bắt được tay, trong lòng rùng mình, cảm thấy một cỗ mùi vị khác thường.

Lúc này, Nhan Nguyệt Nhi dĩ nhiên sẽ không so đo cử động vô lễ của Lâm Minh, ở bên trong Bí cảnh nàng vốn là tinh thần khẩn trương cao độ, đối với bất cứ chuyện gì cũng ôm lấy hoài nghi, hiện tại đột nhiên bị Lâm Minh bắt được tay, nàng lập tức hoàn toàn cảnh giác.

Chẳng lẽ...

Trong đầu Nhan Nguyệt Nhi nhanh chóng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, mà trong chớp mắt, khóe miệng của vị sư tỷ Phượng Vũ Cung trước mắt Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên nổi lên một cái độ cong quỷ dị, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, đánh giết tới đây giống như lệ quỷ! Nó vươn một đôi móng nhọn ra, muốn xuyên qua cổ Nhan Nguyệt Nhi!

- Là ác ma Bí cảnh!

Tâm thần Nhan Nguyệt Nhi hoảng hốt, tuy nhiên nàng dầu gì cũng là đệ tử tinh anh của Phượng Minh Cung, trải qua bối rối trong nháy mắt, nàng đột nhiên rút ra một thanh kiếm mảnh màu đỏ thắm, một kiếm phách trảm về phía trước.

Đây đồng dạng là một Thánh khí cực phẩm, theo âm thanh phá không của kiếm khí sắc bén, một đạo vết chém hình bán nguyệt xuất hiện, đạo tàn ảnh kia trực tiếp bị chia ra làm hai!

Nhưng là, nó lại không chết. Ác ma Bí cảnh vốn chính là một cỗ năng lượng trạng thái khí lưu, không có thật thể, bị cắt thành hai nửa, lại đánh tới Nhan Nguyệt Nhi!

Hai cổ khí lưu kia, rõ ràng hóa thành hai casi mặt quỷ dữ tợn, miệng đầy nanh, há mồm cắn tới cái cổ tuyết trắng của Nhan Nguyệt Nhi, công kích chưa tới, Nhan Nguyệt Nhi đã có thể cảm thấy một cỗ sát ý lạnh thấu xương truyền đến, khí huyết toàn thân nàng cũng bị cỗ sát ý này khơi ra.

Nàng biết, ác ma Bí cảnh bởi vì thân thể vô hình vô chất, sở trường nhất chính là công kích linh hồn cùng tinh thần, người có ý chí không đủ cường đại, môt khi bị ác ma Bí cảnh nhập vào thân, cũng sẽ bị nó lấy năng lượng thần niệm làm vỡ tinh thần chi hải, rồi sau đó từ từ hấp thực Tinh Nguyên toàn thân, trở thành một cỗ thây khô!

Sách!

Lâm Minh nhướng mày, hắn xuất thủ vào lúc này.

Thân hình hắn bất động, mà ở mi tâm hắn, chiến linh hình cây thương màu vàng lợt gào thét ra, hóa thành một đạo hồng quang chói mắt, một sát na kia, lực ý chí của Lâm Minh phảng phất giống như thần kiếm của Chiến thần, tia sáng cao ngất, thần quang như vậy trực tiếp làm cho đoạn thân thể của ác ma Bí cảnh xuất hiện trăm vết ngàn lỗ!

Ác ma Bí cảnh là thân thể vô hình, am hiểu công kích thần niệm, ý chí, mà Hồng Mông chiến linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh đã đạt tới Hoàng Kim Cấp, chính là khắc tinh của nó!

- A a a a!

Con ác ma Bí cảnh này phát ra một tiếng hét thảm, trực tiếp bể thành một đoàn sương mù xám, Lâm Minh đưa tay bắt lấy, trực tiếp bắt được sợi sương mù xám này, ngưng tụ thành một đoàn.

Rồi sau đó, Lâm Minh lấy Hóa Dương Lô ra, chuẩn bị luyện hóa đoàn sương mù xám này, Hóa Dương Lô này là Thánh khí thượng phẩm ban đầu Lâm Minh cùng Hỏa Viêm Quảng đổ đấu đã thắng được, thay thế Càn Khôn Dung Nhật Lô trở thành lò luyện đan của Lâm Minh

Ác ma Bí cảnh vốn chính là năng lượng thể thuần túy, dùng lò luyện đan chỉ là vì để luyện hóa một chút tạp chất, thao tác tương đối dễ dàng, bản thân Lâm Minh cũng có thể hoàn thành.

Sau khi Lâm Minh giết chết ác ma Bí cảnh này, Nhan Nguyệt Nhi lúng túng đứng một lúc lâu, có chút chân tay luống cuống.

Nàng dĩ nhiên lúng túng, ngắn ngủn mười mấy tức thời gian, nàng liên tục hai lần phải dựa vào Lâm Minh tới cứu, tuy nói Lâm Minh không ra tay, Nhan Nguyệt Nhi cũng không chết, nhưng tất nhiên vô cùng chật vật, thậm chí sẽ bị thương, kế tiếp sẽ nguy hiểm.

Nhan Nguyệt Nhi vốn là biết bởi vì tu vi mình quá thấp, lực chiến đấu ở trong mười hai người của thượng cổ Phượng tộc là kế cuối nhất, nhưng cũng không nghĩ đến sẽ kém như vậy, thật sự quá mất mặt, thử nghĩ xem, vừa bắt đầu nàng cũng bởi vì cảm thấy Lâm Minh nhìn nàng quá thấp mà giận dỗi, dọc theo đường đi không nói chuyện cùng Lâm Minh, bây giờ suy nghĩ một chút thật muốn đâm chết, từ trước đến giờ nàng cao ngạo lúc nào thì bị mất thể diện như vậy?

Lúc thấy Lâm Minh muốn luyện hóa ác ma Bí cảnh, lúc này Nhan Nguyệt Nhi mới rốt cục mở miệng, lúng ta lúng túng, nói:

- Kia... Cái kia... Dùng Hỏa Văn Đỉnh của ta a.

Hỏa Văn Đỉnh của nàng tốt hơn nhiều lắm nếu so với Hóa Dương Lô, luyện hóa ác ma Bí cảnh, cần lô đỉnh phẩm chất cao, chân hỏa phẩm chất tốt hơn, nếu không căn bản không trừ sạch tạp chất.

- Nga?

Lâm Minh nhìn thoáng qua Hỏa Văn Đỉnh trong tay Nhan Nguyệt Nhi, tiểu đỉnh tinh xảo, phía trên có khắc đồ án hoa điểu, toàn thân chế tạo từ Hỏa Linh Ngọc, hết sức tinh diệu.

- Lô đỉnh Thánh khí cực phẩm? Hơn nữa còn là Thánh khí cực phẩm vô cùng đến gần Thánh khí thông thiên?

Trong lòng Lâm Minh âm thầm phỏng đoán phẩm chất của lô đỉnh này, không hề kém so với Phượng Huyết Thương.

Phải biết rằng, Phượng Huyết Thương sau khi ở bên trong Thánh Khí Các, có lão Cung chủ rót một tia lực bổn nguyên vào, giá trị cực cao!

Mà Hỏa Văn Đỉnh này lại cũng là như thế!

Nghĩ đến cũng đúng, Nhan Nguyệt Nhi cũng là nhân vật tuyệt đỉnh của Lung Phượng Cung, Lâm Minh có thể có lực bổn nguyên do lão

Cung chủ rót vào, Nhan Nguyệt Nhi cũng có thể có.

Nhan Nguyệt Nhi để cho Lâm Minh tiện sử dụng, tạm thời phong ấn ấn ký tinh thần của mình, trực tiếp giao Hỏa Văn Đỉnh cho Lâm Minh.

- Đỉnh tốt! Có lực bổn nguyên của lão Cung chủ, giá trị là gấp mấy trăm lần Hóa Dương Lô của ta! Cám ơn.

Một câu cám ơn này của Lâm Minh lại làm cho trong lòng Nguyệt Nhi có chút đăng đắng, trong nội tâm nàng âm thầm tự giễu.

- Ta đại khái là chỉ có chút tác dụng như vậy a.

- Lần này từ trong bí cảnh Thần Thú đi ra ngoài, ta nhất định phải tự mình đi ra ngoài lịch lãm, đóa hoa trong nhà ấm quả nhiên không chịu nổi mưa gió, mặc dù ta đã sớm biết điểm này, nhưng là không có nhận thức sâu sắc giống như hôm nay, vừa so sánh với người trước mắt này, ta quả thực buồn cười giống như tiểu hài tử! Bất kể là san hô đen kia, hay là ác ma Bí cảnh kia, cũng không phải là đối thủ của ta, nhưng là chúng nó dùng đủ loại thủ đoạn quỷ dị, lại có thể để cho ta lỗ lả, thua lỗ lần một lần hai ta còn có thể chịu được, nhiều nữa ta liền có thể vẫn lạc tại nơi này!

Nhan Nguyệt Nhi theo bản năng nắm chặt quả đấm nhỏ, trong lòng thề, muốn thông qua hàng loạt thực chiến, đề cao kinh nghiệm chiến đấu của mình, về phần đột phá cảnh giới, nàng căn bản không vội, lúc Xích Chiến Vân 29 tuổi mới Mệnh Vẫn tầng tám, nàng gấp làm gì.

Lúc Nhan Nguyệt Nhi nghĩ như vậy, Lâm Minh đã ném đoàn sương mù xám trong tay vào Hỏa Văn Đỉnh, bắt đầu dùng chân hỏa đốt!

Ác ma Bí cảnh bị cháy vang lên âm thanh "tư tư" ở trong Hóa Dương Lô, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, từng sợi thần niệm của nó toàn bộ bị chân hỏa do Hỏa Văn Đỉnh phát ra đốt sạch sẽ, hóa thành bụi bay, chỉ để lại năng lượng tinh thuần, ngưng tụ thành một luồng khí lưu năm màu.

Chẳng qua là thời gian không tới nửa nén hương, sợi khí lưu này bay ra, bị Lâm Minh chia ra làm hai, một luồng chính mình nuốt vào, một sợi khác đánh vào thân thể Nhan Nguyệt Nhi.

- Ừm?

Nhan Nguyệt Nhi đỏ mặt lên, vẫn là yên lặng hấp thu sợi khí lưu này, nàng biết, đây là thù lao để Lâm Minh sử dụng Hỏa Văn Đỉnh.

- Người nầy thật đáng ghét, có cần thiết phân chia rõ ràng như thế không?

Năng lượng của ác ma Bí cảnh, ẩn chứa pháp tắc dị không gian, những đồ này, là rất khó tham ngộ ở chủ vị diện Thần Vực.

Sau khi Nhan Nguyệt Nhi nuốt sợi khí lưu này vào, chỉ cảm thấy phảng phất giống như một cỗ gió nóng thổi vào thân thể của mình, toàn thân nàng cũng bắt đầu nóng rực lên.

Năng lượng lưu chảy khắp toàn thân nàng, làm cho nàng cảm giác thân thể nhẹ nhàng bay bổng, giống như phiêu dạt trong mây.

Mà trong đầu nàng lĩnh ngộ đối với pháp tắc vào lúc này cũng sâu hơn một chút xíu, đối với đệ tử thiên tài của thượng cổ Phượng tộc mà nói, năng lượng do ác ma Bí cảnh cung cấp chỉ là thứ yếu, pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng là thu hoạch chủ yếu nhất!

Võ giả tham ngộ pháp tắc, hiểu sâu là một phương diện, còn có một phương diện khác, đó chính là phải toàn diện!

Pháp tắc phải lĩnh ngộ nhiều mà rộng rãi, mới có thể tổng kết ra chân lý tiếp cận nhất với vũ trụ bổn nguyên.

Cứ như vậy, chỉ trong chốc lát, hấp thu nửa năng lượng pháp tắc của ác ma Bí cảnh trong cơ thể, Nhan Nguyệt Nhi cảm giác lý giải của mình đối với ý cảnh tầng thứ bốn của Hỏa pháp tắc càng tiến một bước, không sai biệt lắm tương đương với chính mình tham ngộ mười ngày, nếu như có thể lấy được năng lượng của pháp tắc của ác ma Bí cảnh, lĩnh ngộ sẽ...

Chương 1048: Tu la vương!

Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi một đường đi về phía trước, mỗi khi đi được mười dặm, liền có thể gặp phải mấy ác ma Bí cảnh, đánh chết những ác ma Bí cảnh này đối với Lâm Minh mà nói không cần tốn nhiều sức, về phần Nhan Nguyệt Nhi, sau khi đã trải qua chật vật cùng kinh hoảng ban đầu, nàng cũng bắt đầu phát huy ra thực lực của mình.

Nhan Nguyệt Nhi dù sao cũng là đệ tử thiên tài của thượng cổ Phượng tộc, mặc dù Chiến Linh xa xa không cách nào so sánh với Lâm Minh, nhưng đúng là so sánh với đệ tử cùng lứa, cũng là siêu quần bạt tụy, nàng lấy ý niệm của mình phòng bị ác ma Bí cảnh trùng kích ý chí, đồng thời thi triển ra chân hỏa luyện hóa đối phương, chiến đấu một phen như vậy, Nhan Nguyệt Nhi càng giết càng thuận tay.

Chiến đấu như vậy, đối với Lâm Minh mà nói chẳng can hệ gì, đối với Nhan Nguyệt Nhi mà nói cũng là ma luyện khó được, Nhan Nguyệt Nhi thiên phú cực cao, chỉ cần cho nàng thời gian cùng không gian trưởng thành, tương lai có thể trở thành nhân vật cấp Thánh chủ.

Càng ngày càng nhiều ác ma Bí cảnh bị luyện chế thành năng lượng lưu, chỉ tiếc, theo ác ma Bí cảnh bị giết chết tăng nhiều, loại năng lượng lưu này đối với tác dụng tăng phúc pháp tắc càng ngày càng nhỏ, bởi vì pháp tắc trên người ác ma Bí cảnh, có rất nhiều là trùng lặp, kể từ đó, lĩnh ngộ mới tăng thêm dĩ nhiên sẽ ít đi.

- Những ác ma Bí cảnh bình thường này tác dụng càng ngày càng nhỏ, nếu như có thể chém giết một chút ác ma Bí cảnh có hỏa hầu ngàn năm, thậm chí ác ma Bí cảnh có hỏa hầu vạn năm, năng lượng pháp tắc lấy được còn có giá trị.

Lâm Minh nói như vậy, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, nhìn về phía phương xa.

- Ừm? Làm sao vậy?

Nhan Nguyệt Nhi thấy Lâm Minh dị thường, cũng là tĩnh tâm cảm giác, rất nhanh, nàng liền phát hiện, ở phía xa có một cỗ khí tức khổng lồ hùng hậu phun ra nuốt vào, ba động từng chút từng chút một, phảng phất có tồn tại cường đại đang hô hấp phun ra nuốt vào nguyên khí thiên địa.

- Đây là cái gì?

Trong lòng Nhan Nguyệt Nhi cả kinh, tồn tại cường đại không biết như vậy, có thể là cơ duyên, cũng có thể là nguy hiểm.

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, thấp giọng nói:

- Theo sát ta, gần sát mặt đất, thu liễm hơi thở đồng thời dùng tốc độ cao đi tới!

Lâm Minh bỏ lại những lời này, cả người thoáng cái trầm xuống, gần sát khu vực đầm lầy, như một con cá lội nhanh chóng xuyên qua.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng nếu như là hơi cách xa, căn bản không phát giác được ba động của nguyên khí thiên địa mà tạo thành lúc hắn hành động.

Nhan Nguyệt Nhi cũng vội vàng thu liễm hơi thở, theo sát phía sau Lâm Minh.

Bọn họ chẳng qua là bay thời gian một chén trà, liền mơ hồ nhìn thấy một ngọn núi cao chót vót ở phía xa.

Ở bên trong khu vực đầm lầy lầy lội, vậy mà lại có một tòa ngọn núi toàn thân đen nhánh cao chót vót!

Đây là cái gì?

Lâm Minh tâm niệm trầm xuống, vội vàng hạ thấp tốc độ.

Là ác ma Bí cảnh, hàng loạt ác ma Bí cảnh! Lâm Minh dùng cảm giác đảo qua. Lại phát hiện chung quanh một ngọn núi, phân bố mấy vạn, thậm chí 10 vạn ác ma Bí cảnh!

Lâm Minh mặc dù có Hồng Mông chiến linh là lợi khí giết ác ma Bí cảnh, nhưng là đối mặt với nhiều ác ma Bí cảnh như vậy, da đầu cũng là tê dại, nếu là vọt vào bên trong vòng vây của những ác ma Bí cảnh này, sợ là rất nhanh sẽ bị chia ăn ngay cả mảnh vụn đều không thừa.

Hơn nữa, Lâm Minh còn phát hiện, ở bên trong chút ít ác ma Bí cảnh này, có chút ác ma thân thể khe khẽ phát xanh, đây là đặc trưng của ác ma Bí cảnh trưởng thành mấy ngàn năm, trên vạn năm mới có.

Ác ma Bí cảnh như vậy, thực lực tự nhiên cường đại gấp mười lần, gấp mấy chục lần so sánh với ác ma Bí cảnh bình thường.

Bên trong cơ thể chúng nó ẩn chứa pháp tắc, cũng vượt qua xa ác ma Bí cảnh có thể so sánh.

- Ừm? Đây là cái gì?

Lâm Minh đột nhiên cảm giác bên trong 10 vạn ác ma Bí cảnh ở đây, một đạo năng lượng phóng lên cao phảng phất giống như núi lửa phun trào, tốc hành về phía chân trời, mây đen trên trời bị giải khai.

Năng lượng như vậy, tuyệt đối không đơn thuần là 10 vạn ác ma Bí cảnh tụ tập lại là có thể phát ra, năng lượng do 10 vạn ác ma Bí cảnh tụ tập bộc phát ra, cũng chỉ là cường đại, nhưng là sẽ không tinh thuần đến loại trình độ này.

Nói cách khác, cổ năng lượng trước mắt Lâm Minh này, chẳng những khổng lồ, hơn nữa phẩm chất năng lượng cũng đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Tâm niệm trong lòng Lâm Minh cấp chuyển, lẩm bẩm lẩm bẩm:

- Đây chẳng lẽ là... Phần ác ma Bí cảnh mười vạn năm? Là ác ma Bí cảnh mười vạn năm tiến hóa thành Tu La Vương!

Ác ma Bí cảnh là sinh mệnh do năng lượng hóa, bọn họ do năng lượng tự nhiên trong thiên địa diễn biến mà sinh, dựa vào việc hấp thu năng lượng trong thiên địa, nếu như lúc năng lượng thiếu thốn, chúng nó thậm chí sẽ cắn nuốt đồng loại.

Ác ma Bí cảnh bình thường, trưởng thành đến giai đoạn nhất định sẽ phân hoá từ trong cơ thể thành ác ma Bí cảnh trội hơn, rồi sau đó lão ác ma Bí cảnh sẽ từ từ tiêu vong, có thể sống đến ngàn năm coi như là không tồi rồi, mấy ngàn năm ít lại càng ít, về phần ác ma Bí cảnh vạn năm, cơ hồ tuyệt tích!

Nhưng là, giống như cùng nhân loại tu vũ, bên trong ác ma Bí cảnh, cũng có tồn tại người thiên tài cùng đại khí vận.

Có chút ác ma Bí cảnh, trời sanh ẩn chứa năng lượng pháp tắc tinh diệu hơn so sánh với đồng loại, rồi sau đó bởi vì đại cơ duyên, cắn nuốt được linh dược linh hoa, thiên tài địa bảo, trong cơ thể ngưng tụ đại lượng năng lượng tinh thuần, thay đổi pháp tắc, đột phá cảnh giới, tuổi thọ kéo dài một lần so sánh với một lần.

Sống được càng lâu, cắn nuốt năng lượng càng nhiều, ác ma Bí cảnh lại càng cường đại.

Cường đại, mới có bản lãnh săn đuổi bảo vật càng quý báu, cũng tỷ như San hô đen mà Lâm Minh hái được lúc trước, ác ma Bí cảnh bình thường đi hái sẽ chỉ trở thành chất dinh dưỡng của san hô đen, nhưng là ác ma Bí cảnh mười vạn năm hái, cũng là dễ như trở bàn tay.

Căn cứ theo ghi chép của Thần Thú Bí Cảnh Tường Giải, ác ma Bí cảnh mười vạn năm, sẽ vượt qua ma kiếp, hóa thân thành Tu La Vương, tương đương với cường giả cảnh giới Thần Biến hậu kỳ của loài người, mà ác ma Bí cảnh bởi vì vốn chính là năng lượng ngưng tụ ra thể, năng lượng trong cơ thể chúng nó mạnh hơn gấp mười lần so sánh với loài người! Quang luân năng lượng, cơ hồ có thể sánh ngang với cường giả cảnh giới Thần Quân sơ kỳ.

Lấy thực lực của Lâm Minh, gặp phải tồn tại loại này, căn bản không có lực phản kháng. Tuy nhiên, loại ác ma Bí cảnh này cực kỳ tiên kiến, trong lịch sử của 4 Thần thú thị tộc cũng là đụng phải mấy lần cực ít, một lần trong đó đệ tử thiên tài tổn thất thảm trọng, thí luyện Bí cảnh lần đó thật là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Tuy nhiên, đây là Tu La Vương thành thục, mà Tu La Vương trước mắt lại còn không có vượt qua đại kiếp, hơn nữa Tu La Vương sau khi Độ Kiếp là trạng thái suy yếu nhất, không có lực tự vệ.

Lúc này, cũng là thời cơ tốt nhất để giết chết nó, nếu không một khi khiến nó khôi phục như cũ, ngay cả nhân vật như Bạch Đạo Hồng cũng rất khó giết chết, mà lấy tu vi của Bạch Đạo Hồng, là không thể nào tiến vào bí cảnh Thần Thú, đến lúc đó, con Tu La Vương này sẽ trở thành đại họa của 4 Thần thú thị tộc, một khi ngày sau có một lớp đệ tử xui xẻo truyền tống đến phụ cận nó, kết quả có thể nghĩ.

- Không ngờ đụng phải ác ma Bí cảnh hóa thân thành Tu La Vương, quá ly kỳ, nếu như chúng ta có thể chém giết nó, dùng năng lượng pháp tắc ẩn chứa trong cơ thể nó để tẩy lễ linh thể, như vậy không thua gì một lần một lần Mệnh Vẫn tầng chín! Những thứ pháp tắc này, ở chủ vị diện của Thần Vực chúng ta là tìm không được! Còn có đại năng lượng cường đại trong cơ thể nó, cũng sẽ tăng cường tu vi của chúng ta thật to, tác dụng này mặc dù yếu một ít, nhưng là cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian tu luyện cho chúng ta.

Nhan Nguyệt Nhi lẩm bẩm tự nói, nhìn Tu La Vương kia, vô cùng động tâm, tuy nhiên nàng cũng biết, muốn đánh chết nó, lại có được năng lượng bổn nguyên của nó, khó như lên trời, đừng quên ở chung quanh Tu La Vương có 10 vạn ác ma Bí cảnh.

Đúng lúc này, Lâm Minh thấp giọng nói:

- Có cao thủ cũng tới phụ cận, tựa hồ là... Người của Long tộc thượng cổ.

Tu La Vương độ ma kiếp vào lúc này, thanh thế thật lớn, cách mấy ngàn dặm cũng có thể cảm giác được năng lượng thiên địa ba động dị thường, không có đưa tới những cao thủ khác ngược lại kỳ quái.

- Long tộc thượng cổ...

Sắc mặt Nhan Nguyệt Nhi biến hóa, Long tộc thượng cổ bá đạo từ trước, hơn nữa chiến lực tổng hợp đệ tử của bọn họ cũng phải mạnh hơn thượng cổ Phượng tộc, ngay cả người ngạo khí như Hỏa Liệt Thạch, cũng nói rõ nếu gặp phải Long tộc thượng cổ không nên hành động theo cảm tình, nếu không rất dễ lỗ lả. truyện ngôn tình

- Long tộc thượng cổ lần này tới, Long Nhất, Long Lục, Long Bát, Long Thập Nhị, Long Thập Tam cũng là cường giả Thần Hải, cao thủ đứng đầu, chúng ta sợ rằng không phải là đối thủ, nhất là Long Nhất kia, tu vi không biết, sâu không lường được! Có bọn họ, chúng ta càng đừng muốn lấy được năng lượng bổn nguyên của Tu La Vương này.

Đệ tử đứng trong Bảng Thần Mệnh là căn cứ thiên phú, mà không phải căn cứ thực lực, bài danh phía trên tu vi chưa chắc cao, xếp hạng chiến lực chưa chắc xuất chúng.

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, không nói gì, hắn biết rõ, muốn đoạt bảo vật dưới tình huống như thế khó khăn rất lớn!

Lâm Minh thậm chí căn bản không cảm thụ được khí tức của Long Nhất, nếu người của Long tộc thượng cổ cũng tới, Long Nhất cũng có thể ở chỗ này, đối phương tất nhiên ẩn núp trong thiên địa, hơn nữa chỉ sợ hắn đã cảm giác đến sự hiện hữu của mình.

Lâm Minh đoán không sai, lúc này Long Nhất quả thật đã phát hiện Lâm Minh, dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì nguyên nhân Lâm Minh không có đem hết toàn lực ẩn núp, nếu không Lâm Minh lấy không gian hồng mông che đậy hoàn toàn khí tức của mình, ẩn thân bên trong ao đầm nữa, rất khó có người phát hiện ra hắn.

- Có hai con cá nhỏ tới, là hai tiểu mao đầu của thượng cổ Phượng tộc.

Long Thập Nhị ồm ồm nói, người này thân cao chín thước có thừa, lưng hùm vai gấu, hắn là một người lớn tuổi nhất trong các đệ tử của Long tộc thượng cổ, đã 35 tuổi, mặc dù đã thoát khỏi phạm vi đệ tử tân tú, tuy nhiên tiến vào bí cảnh Thần Thú chủ yếu hạn chế tu vi, mà không phải hạn chế số tuổi, cho nên Long Thập Nhị vẫn có thể đi vào.

- Hắc, hai tiểu tử này là Mệnh Vẫn tầng bảy, đại ca, nếu không ta đi theo bọn họ vui đùa một chút? Để cho bọn họ chịu chút đau khổ? Tránh cho một lát động thủ, bọn họ ở một bên thêm phiền.

Ở bên cạnh Long Thập Nhị, Long Bát không thể kiềm chế.

Long Nhất khe khẽ nhíu mày, thấp giọng nói:

- Không nên gây chuyện, lúc không có bởi vì bảo vật cao nhất mà sinh ra xung đột, không nên chủ động khơi mào chiến tranh, hai người bọn họ đối với chúng ta hẳn là không tạo thành uy hiếp, tuy nhiên cảnh cáo thoả đáng một phen cũng là cần thiết, nếu không đầu Tu La Vương Độ Kiếp chúng ta thật vất vả mới săn giết được, cũng đang ở giai đoạn khẩn yếu nhất cuối cùng bị quấy đục, thất bại trong gang tấc, vậy bọn họ đáng chết vạn lần!

- 18, ngươi đi cảnh cáo bọn họ một phen, để cho bọn họ lập tức rời đi nơi này.

Long Nhất đang nói, ngay vào lúc này, nơi xa bỗng nhiên vang lên một tiếng huýt gió cao vút, tiếng huýt gió xa xưa chạy dài, vang dội thiên địa!

Long Nhất nghe được thanh âm này, sắc mặt nhất thời thay đổi, đây... Thanh âm này chẳng lẽ là... Rồng ngâm?

Trong tiếng huýt gió này ẩn chứa mùi vị mênh mang, cổ xưa, còn có uy nghiêm bễ nghễ thế gian, tuyệt không phải sinh vật bình thường có thể có được, hơn nữa lúc tiếng huýt gió vang lên, Long Nhất rõ ràng cảm giác huyết mạch trong cơ thể mình sục sôi, đưa tới cộng minh!

Chương 1049: Long cốt Chí Tôn

Nơi này có Thần Long?

Không có khả năng!

Long Nhất trừng lớn hai mắt, nhưng trong tiếng huýt gió này ẩn chứa uy nghiêm không sai! Loại thanh âm này ở trong tai hắn, thậm chí khiến hắn sinh ra cảm giác kính sợ, dường như là lạc ấn huyết mạch viễn cổ làm hắn nhớ lại.

Tuy rằng Long Nhất là huyết mạch Long tộc hoàn mỹ, nhưng loại huyết mạch này một là là Hậu Thiên cấy ghép, thứ hai, cái gọi là huyết mạch Long tộc hoàn mỹ chỉ là nói trong cơ thể Long Nhất có một nửa máu Rồng, về phần phẩm chất máu Rồng, vẫn tương đối loãng.

Gặp được Thần Long chân chính, huyết mạch trong thân thể hắn thúc đẩy hắn sinh ra một cỗ kính sợ, dường như là sùng bái tổ tiên Thần Linh.

- Là long ngâm, sẽ không sai! Tại sao có thể như vậy!? Tuy rằng trong bí cảnh Thần Thú nói từng có Thần thú, nhưng đây là chuyện không biết bao nhiêu trăm triệu năm trước, nguyên bản vũ trụ pháp tắc nơi này sớm đã sụp đổ, biến thành không gian dị độ, tuần hoàn pháp tắc mới, không có khả năng tái sinh ra Thần thú.

Thời điểm Long Nhất đang vô cùng kinh ngạc, đột nhiên nhìn thấy xa xa một luồng sáng màu đỏ phóng lên cao, tiếng động long ngâm càng thêm to rõ!

Lúc này trong bầu trời, hình thành một hư ảnh vài nghìn trượng, năng lượng tinh thuần vô cùng, ở trên bầu trời không ngừng biến ảo, ngưng tụ! Ở thời điểm nó ngưng tụ, trên bầu trời sinh ra vô số lôi đình, chém thẳng xuống dưới!

Đây là lôi kiếp, thời điểm Bí cảnh ác ma tiến hóa thành Tu La Vương, cần vượt qua lôi kiếp!

Long Nhất đã nhìn ra, hư ảnh dài mấy ngàn trượng trên bầu trời, chính là Tu La Vương biến thành, mà khiến Long Nhất cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là, hư ảnh này rõ ràng diễn biến ở hướng rồng!

Có đầu rồng, rồng thân, sừng rồng!

Bí cảnh ác ma, lại hóa rồng ở không trung!?

Đương nhiên, đây không phải Chân Long, nhưng trên thân nó lại có một tia khí tức thuộc loại rồng, long ngâm kia, dường như chính là nó phát ra!

- Làm sao có thể như vậy?

Không riêng gì Long Nhất, mọi người Long tộc thượng cổ đều sợ ngây người! Hoàn toàn không biết vì cái gì lại phát sinh một màn này!

Mà lúc này, ở trên bầu trời xa xa, trong vô tận lôi quang, đã có mấy đoàn hư ảnh, dường như đang dùng một loại ngôn ngữ cổ quái nói chuyện với nhau, ở giữa đám hư ảnh. Có một cả nam nhân tóc dài buông xuống đầu gối.

Gương mặt nam nhân này đang không ngừng biến hóa, khi thì anh tuấn, khi thì dữ tợn, khi thì bình thường, khi thì xấu xí. Thậm chí có đôi khi tan chảy thành nước như nữ nhân, có khi hóa thành dã thú hung mãnh.

Hắn đúng là Tu La Vương đang độ kiếp, nó có bản chất bất đồng với Bí cảnh ác ma, có thể ngưng tụ ra một thân máu thịt, bề ngoài không khác gì nhân loại, thậm chí thân hình càng thêm hoàn mỹ, chỉ là cánh tay cùng mắt cá chân hắn, đều bao phủ vảy màu xanh, giống như là - vảy rồng!

Bí cảnh ác ma vốn là sinh mệnh năng lượng thể, không có thực thể, nhưng nếu có cơ hội cắn nuốt đại lượng khí huyết cùng tinh nguyên lực, sẽ ngưng tụ được thân thể.

- Vương vĩ đại, những sinh mệnh hèn mọn đã đến đây, chúng nó đang nhìn trộm ngài!

Bên cạnh hư ảnh nam nhân truyền đến thanh âm mơ hồ cổ quái, nếu là võ giả Thần Vực căn bản nghe không hiểu nó đang nói cái gì.

- Ta đương nhiên biết, hắc hắc, những sinh mệnh ngoại giới này tới, muốn thừa dịp ta độ kiếp suy yếu săn giết ta, lại không biết, ta đã sớm phát hiện bọn họ, vẫn như cũ không che giấu độ kiếp chút nào, dẫn bọn họ lại đây!

- Những sinh mệnh này, bọn họ tự cho là chủ nhân phiến Bí cảnh này, qua một đoạn thời gian phái người tới nơi này cướp đoạt tài phú, săn giết Thánh Ma bộ tộc ta, chúng ta ở trong mắt bọn họ lại thành con mồi! Thật sự là buồn cười! Bọn họ không biết, Thánh Ma bộ tộc ta được Thiên Ma Thần chiếu cố, trải qua mấy trăm triệu năm không ngừng phát triển, trí tuệ, thực lực chúng ta đã đề cao thật to, không... còn là trạng thái ý thức du hồn như trước nữa. Bọn họ coi chúng ta thành con mồi, chúng ta đồng dạng cũng coi bọn họ thànhmỹ thực, lần này ta độ kiếp, vừa lúc thiếu một ít tinh nguyên huyết nhục, dẫn bọn họ lại đây, là vì để ta hoàn thành một bước cuối cùng này!

- Truyền lệnh xuống phía dưới, án binh bất động, bọn họ sẽ thừa dịp ta độ kiếp khắc cuối cùng mà phát động công kích, đến lúc đó, các ngươi phong tỏa không gian phạm vi trăm dặm chung quanh, đánh chết toàn bộ bọn họ! Trở thành dinh dưỡng của ta.

Trong lúc Tu La Vương nói chuyện, toàn thân không ngừng tản ra ma khí ngập trời, còn có một cỗ khí tức Long tộc thái cổ!

- Vâng, Vương vĩ đại.

Mấy đoàn hư ảnh cung kính nói, vô cùng kính phục đối với vị Tu La Vương này, dường như Tu La Vương trước mắt chính là thần của chúng nó.

Khí thế toàn thân Tu La Vương càng ngày càng mãnh liệt, lôi đình vô tận chém thẳng xuống dưới, đầm lầy dưới chân Tu La Vương bắt đầu bị thiêu đốt, bốc hơi lên, bùn lầy bị cháy sạch khô nứt, rồi sau đó hòa tan thành dung nham, lại bốc hơi lên!

Quá trình này tiến hành vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt, đầm lầy màu đen biến mất một mảng lớn!

Mà ở xa xa, Long Nhất luôn luôn án binh bất động lại cau mày, hắn cảm giác được một tia không đúng!

Trước khi hắn đến bí cảnh Thần Thú, đương nhiên cũng đọc một ít sách vở về bí cảnh Thần Thú, thậm chí sách vở về bí cảnh Thần Thú của Long tộc thượng cổ so với Phượng tộc thượng cổ càng thêm toàn diện, dựa theo ghi lại, Tu La Vương trong Bí cảnh ác ma, cũng không nên cường đại như thế.

Loại lôi kiếp này, thật sự quá khủng bố, hơn nữa Tu La Vương độ kiếp dường như đều dốc hết sức, không có bộ dáng không duy trì được.

Cảm giác như vậy thật không tốt!

Tuy rằng Long Nhất biết trước mắt chính là một trận thiên đại cơ duyên, nhưng hắn cũng là một kẻ cực kỳ cẩn thận, tu vi, thiên phú đến mức này, bản thân có một tia cảm ứng đối với vận mệnh chính mình, hiểu được xu cát tị hung.

Mạng của hắn vô cùng cứng rắn, bình thường thám hiểm Bí cảnh, cho dù là cửu tử nhất sinh, hắn đều là kẻ còn sống, hơn nữa thậm chí còn có thể đạt được ưu đãi thật lớn.

Hiện tại, mắt thấy tình huống trước mắt có chút vượt qua đoán trước, trong lòng Long Nhất bắt đầu sinh ra một cỗ ý muốn lui bước, đối với thiên tài tuyệt đỉnh mà nói, cơ duyên đặt ở trước mắt, cho dù là cửu tử nhất sinh cũng phải đi tranh thủ, nhưng có đôi khi, dưới tình huống hoàn toàn không nắm chắc, bỏ qua cũng là tất yếu, bỏ qua đồng dạng cần quyết tâm thật lớn.

Ngay tại lúc Long Nhất tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên một màn phát sinh khiến thân thể hắn đột nhiên run lên, đồng tử ánh mắt đột nhiên co rút lại, ngay sau đó phát ra tinh quang làm cho người ta sợ hãi!

Đầm lầy màu đen bị bốc hơi lên, mặt đất xuất hiện một cái ao thật lớn, mà Long Nhất cũng thấy được tình cảnh lúc trước không có nhìn thấy.

Ở trong ao, rõ ràng có một đoạn xương trắng gần trăm trượng, đoạn xương trắng chất như ngọc, trên nhọn dưới thô, một khối như lợi kiếm, chỉ thẳng bầu trời!

Thoạt nhìn nó hẳn là một chiếc xương cốt khổng lồ trong khung xương, có lẽ là một chiếc xương sườn, ở trên một đoạn xương cốt này, có đại lượng chú văn phức tạp, chú văn lớn to như cái đấu, nhỏ như hạt gạo, vô cùng vô tận!

Mỗi một cái chú văn, đều ẩn chứa pháp tắc thiên địa!

Từ trong một đoạn xương trắng, không ngừng tản phát ra uy áp cực lớn đến không cách nào hình dung, thuần dương khí cuồn cuộn, cho dù cách xa nhau mấy trăm dặm cũng có thể chịu đựng cỗ năng lượng này thanh tẩy, cảm nhận được lực lượng pháp tắc cổ lão mênh mang hùng hồn ẩn chứa trong đó!

- Này... đây là...

Thanh âm Long Nhất run rẩy, tuy rằng hắn chưa thấy qua, nhưng hắn xác nhận chính mình sẽ không sai, xương cốt trước mắt chính là -

- Chí Tôn Thần Long cốt!

Trong đầm lầy đen của bí cảnh Thần Thú, lại có đoạn long cốt mai một, long cốt trăm trượng!

Long cốt dài trăm trượng là cái khái niệm gì?

Nhìn lại xem máu tủy Rồng có giá trị gì thì có thể tưởng tượng, máu Rồng với máu Phượng trình độ quý báu gần như nhau, máu Rồng bình thường đương nhiên giá trị thấp nhất, lên trên có máu tim Rồng, máu sừng Rồng, máu tủy Rồng, máu Nghịch Lân các loại.

Mà máu tủy Rồng này, giá trị tương đương với máu tủy Phượng, lúc trước Lâm Minh đột phá hỏa ngục tầng thứ bảy, đặc biệt được tinh huyết Phượng Hoàng không nói chuyện, phần thưởng máu tủy Phượng cũng chỉ là ba giọt, một giọt máu tủy Phượng, đủ để cho cường giả cảnh giới Thần Quân ra tay tranh đoạt, 10 giọt máu tủy Phượng, có thể cho cường giả cảnh giới Thần Quân liều mạng.

Như vậy một đoạn long cốt dài trăm trượng này, cốt tủy ở trong đó, máu tủy Rồng sẽ có bao nhiêu?

Đây mới còn chỉ là máu tủy Rồng, giá trị bản thân long cốt không nói chuyện!

Trên thực tế, bản thân long cốt thậm chí giá trị cao hơn nhiều so với máu tủy Rồng!

Bởi vì tộc nhân 4 Thần thú thị tộc đều dựa vào huyết mạch cấy ghép, cải tạo huyết mạch lực, nhưng da thịt, gân cốt lại không cải tạo được.

Bởi vì không chiếm được tài liệu!

Nếu có thể dung nhập một đoạn long cốt này vào bản thân, ưu đãi đạt được không thể tưởng tượng!

Không riêng gì tăng lên huyết mạch lực, xương cốt toàn thân, cũng sẽ bởi vì dung nhập long cốt mà trở nên không thể phá vở, lực lượng, thể chất cùng lực phòng ngự tăng lên một cái cấp bậc.

Một khắc kia, Long Nhất điên cuồng! Trong ánh mắt hắn phát ra ánh sáng trước nay chưa có!

Nếu nói nguyên bản trong tương lai hắn có hi vọng đạt tới cảnh giới Thánh Chủ, như vậy nhận được một đoạn long cốt này, tương lai hắn tất nhiên có thể đạt tới Thánh chủ hậu kỳ, cảnh giới Thánh chủ đỉnh phong, thậm chí nếu ngày sau lại nhận được các cơ duyên khác, sẽ có một ít hy vọng tấn công Giới Vương!

Đến lúc đó, hắn sẽ trở thành một cái Giới Vương Long tộc thượng cổ, danh liệt top 3 suốt trăm triệu năm qua của Long tộc thượng cổ!

Cơ duyên lớn như vậy đặt tại trước mắt, nếu bởi vì một chút băn khoăn mà không đi tranh thủ, vậy không phải Long Nhất.

Không riêng gì Long Nhất, các đệ tử Long tộc thượng cổ khác cũng đều nhiệt huyết sôi trào, Long Nhất không hề nghi ngờ sẽ lấy phần to nhất, tuy nhiên bọn họ cũng sẽ được chia một chén canh, dù sao cũng là long cốt trăm trượng, chia một ít là đương nhiên, thiên địa chí bảo như vậy, cường giả Giới Vương đều phải đỏ mắt, bọn họ sợ rằng được phân một chút nhỏ bé không đáng kể cũng đủ để cho bọn họ nhất phi trùng thiên.

- Chư vị sư đệ, sư muội, kết trận! Đồng loạt ra tay!

Thanh âm Long Nhất hưng phấn phát run, nhưng ánh mắt hắn lại bình tĩnh đáng sợ, đây là một lần ra tay trọng yếu nhất trong cuộc đời hắn!

Ở trong bầu trời, hư ảnh Tu La Vương biến ảo ra đã dài đến vạn trượng, khí tức khủng bố cuồn cuộn mãnh liệt rơi xuống dưới, không hề nghi ngờ, đoạn long cốt này bị Tu La Vương độ kiếp trước mắt chiếm được, nó dựa vào cắn nuốt khí huyết với thuần dương lực trong long cốt, ngưng tụ ra thực thể, đồng thời có được một ít đặc thù của rồng.

Bởi vì Tu La Vương, tinh nguyên trong long cốt tất nhiên tổn thất không ít, tuy nhiên không quan hệ, nếu đánh chết Tu La Vương này, bắt nó luyện hóa, những tổn thất này có thể tu bổ trở về.

Chương 1050: Đều cút cho ta

Chỉ trong nháy mắt, vài đệ tử Long tộc thượng cổ phân tán ra, bọn họ hỗ trợ lẫn nhau hợp thành một cái đại trận.

Số lượng những đệ tử Long tộc thượng cổ này nhiều, thực lực chia đều cũng mạnh hơn so với đệ tử Phượng tộc thượng cổ!

Thực lực, đương nhiên cao!

Một đám đệ tử như vậy, hơn nữa còn có Long Nhất sâu không lường được, bọn họ ngưng kết đại trận có thể nghĩ mà biết!

Sợ là cường giả cảnh giới Thần Biến bình thường cũng sẽ bị oanh sát trong nháy mắt!

- Không đủ! Những người này không đủ, lập tức phát Thiết Long Lệnh, bảo các đệ tử chạy tới toàn bộ, 36 người, một kẻ đều không thể thiếu! Sợ rằng đây là cơ duyên lớn nhất trong đời 36 người chúng ta! Chỉ cần chiếm được một đoạn long cốt này, chúng ta sẽ thăng quan tiến chức như diều gặp gió! Cái thu hoạch khác cũng không tính là gì, cho dù là tổng bộ phát ra tinh huyết Thần Long, cũng hoàn toàn không thể so với Long cốt Chí Tôn!

Tinh huyết Thần Long đương nhiên quý báu, nhưng số lượng quá ít, một giọt tinh huyết Thần Long sao có thể so sánh cùng long cốt trăm trượng, hơn nữa mấu chốt nhất chính là, bốn đại Thần thú thị tộc đều có biện pháp đạt được huyết mạch Thần thú, cải thiện huyết mạch lực tộc nhân, thứ như long cốt căn bản không chiếm được, nếu có thể ở nhận được long cốt đồng thời đạt được tinh huyết Thần Long, chỗ tốt có thể nghĩ mà biết!

- Lần này đối thủ chúng ta rất cường đại, vô cùng cường đại! Tu La Vương hấp thu lực lượng Long cốt Chí Tôn, cũng không phải Tu La Vương bình thường có thể bằng được. Nó sợ là đã sớm phát hiện chúng ta, còn không kiêng nể gì độ kiếp ở trước mặt chúng ta, không thêm che giấu chút nào, chứng minh nó căn bản không sợ chúng ta, thậm chí là có ý dẫn chúng ta tiến đến, muốn nuốt chúng

ta!

Long Nhất có thể đi đến một bước này, trở thành đệ tử thứ nhất Long tộc thượng cổ, trừ bỏ thiên phú bản thân cùng khí vận ra. Tâm trí cũng không kém, tuy rằng long cốt ở phía trước, khiến hắn kích động trong lòng, nhưng cũng không bị lý trí che đậy, chỉ trong nháy mắt liền đoán được đại khái sự tình.

- Vâng! Long Nhất sư huynh!

Long Thập Nhị vung tay. Một đạo ô quang như mũi tên bay ra, trong nháy mắt chìm vào hư không, đây là thủ pháp Long tộc thượng cổ truyền âm, Thiết Long Lệnh. Mỗi một mai đều vô cùng quý báu, có thể cách hư không truyền lại tin tức, bình thường trận pháp Bí cảnh cũng không thể ngăn trở, nếu có đệ tử bị phong ở không gian không biết, dùng Thiết Long Lệnh có thể xác định vị trí của hắn.

- Là Thiết Long Lệnh, Lâm Minh, Long tộc thượng cổ sợ sẽ triệu tập toàn bộ đệ tử chạy tới, kết thành đại trận đối chiến Tu La Vương, chúng ta căn bản không phải đối thủ! Đừng nói là chúng ta, cho dù các đệ tử ba đại thị tộc khác liên thủ, đều không đấu lại bọn họ!

Nhan Nguyệt Nhi mắt thấy Long Thập Nhị phát ra Thiết Long Lệnh, lo lắng nói.

Thực lực đệ tử Long tộc thượng cổ chia đều, cao nhất ở trong bốn đại thị tộc, hơn nữa đệ tử ba đại phân cung khác cộng hết lại cũng chỉ là 32 người, so với đệ tử Long tộc thượng cổ còn ít hơn, chính diện giao phong căn bản không đánh lại, huống chi, đệ tử Long tộc thượng cổ, còn có thể ngưng kết đại trận! Khiến sức chiến đấu tăng gấp bội!

Lâm Minh đương nhiên biết điểm này, thực lực của hắn, không e ngại bất kỳ võ giả Mệnh Vẫn kỳ, Thần Hải sơ kỳ, cũng có thể chiến một trận, nhưng người như Long Nhất, hắn tự nhận không bằng, huống chi đối phương còn ngưng kết đại trận!

Nhưng cứ như vậy buông tha, hắn lại không cam lòng, Nhan

Nguyệt Nhi có lẽ còn không biết cây thần cốt kia là cái gì, chỉ biết là nó là thứ khó lường, nhưng đến tột cùng là vật gì, lại cảm ứng không ra, mà trong cơ thể Lâm Minh có một giọt máu Nghịch Lân!

Cho dù giọt máu Nghịch Lân lúc ấy không trải qua bí pháp Long tộc thượng cổ, cũng không đủ huyết mạch Long tộc để đặt nền tảng, lãng phí 99% tinh hoa, nhưng dù sao máu Nghịch Lân cũng là máu Nghịch Lân, là một trong vài loại máu quý báu nhất trong cơ thể Thần Long, nó kế thừa khí tức Thần Long, làm sao Lâm Minh có thể không cảm giác thần cốt có khí tức giống máu Nghịch Lân trong cơ thể chính mình?

Mênh mang, hùng hồn, mênh mông, đứng trên thiên hạ, uy chấn thần hoang!!

Đó là Long cốt Chí Tôn!

Sau khi dung nhập thân thể, có thể cải thiện cốt chất chính mình, khiến xương cốt toàn thân mang đặc tính Thần Long chi cốt, kiên cố có thể so với thần thiết, lực công kích, lực phòng ngự đều bay vọt về chất!

Huống chi, Lâm Minh tu luyện luyện thể quyết Thần Vực, hiện tại Lâm Minh đã biết, Luyện Thể Thuật càng về sau, độ khó càng lớn, Bát Môn Độn Giáp tiêu hao tài nguyên đã khiến rất nhiều võ giả thân gia giàu có chùn bước, đến Đạo Cung Cửu Tinh, độ khó lại càng khiến người ta tuyệt vọng!

Lâm Minh đến Thần Vực lâu như vậy, trừ bỏ chính mình ra, chưa thấy qua võ giả pháp thể song tu, cho dù là nhân vật tuyệt đỉnh như Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, Xích Chiến Vân, đều là hệ thống Tụ nguyên!

Những người này tùy tiện lấy ra một cái, đều là lòng dạ cao ngạo, nghịch thiên mà đi, nhưng bọn hắn cũng không có ai là pháp thể song tu, có thể thấy được con đường này gian nan! Không thành Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy hết thảy cố gắng phía trước, về sau đã trở nên không còn ý nghĩa, không công lãng phí thời gian.

Tuy rằng Lâm Minh nhiều cơ duyên, nhưng cũng sẽ không tự nhận là tương lai hắn có thể thuận lợi đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, theo như lời Phượng tiên tử, không thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh là bởi vì theo thời gian trôi qua, quy tắc trong thiên địa đã chậm rãi biến đổi, muốn thành tựu Đạo Cung Cửu Tinh, gần như tương đương nghịch thiên, độ khó to lớn, có thể nghĩ mà biết.

Nhưng đã cố gắng trả giá, Lâm Minh không muốn uổng phí, kể từ đó, hắn phải không ngừng tăng lên thể chất bản thân, hấp thu một đoạn long cốt, cải tạo xương cốt toàn thân, ưu đãi đối với Luyện Thể Thuật quả thực không thể tưởng tượng.

Mê hoặc quá lớn, giá trị long cốt này, không phải một giọt tinh huyết Phượng Hoàng có thể bằng được!

Hơn nữa một giọt tinh huyết Phượng Hoàng đều khiến Phượng tộc thượng cổ đau lòng, huống chi là long cốt! Bởi vậy mặc dù Lâm Minh biết được độ khó lấy long cốt lớn không thể tưởng tượng, nhưng cũng không muốn rời đi.

Nhưng mà lúc này, đột nhiên một cỗ sát khí bao phủ xuống dưới, một thanh âm cực kỳ dày đặc vang lên.

- Cút! Hai người các ngươi, lập tức cút cho ta! Nếu không, ta cho các ngươi chết không có chỗ chôn!

Giọng điệu cực kỳ bá đạo, không che giấu sát khí chút nào, hoàn toàn xé rách mặt nạ quân tử phía trước, bởi vì Long Nhất biết, thời điểm này nói ôn tồn không có bất kỳ ý nghĩa, người khác không có khả năng bởi vì vài câu của ngươi mà buông tha thiên đại cơ duyên này, chỉ có thực lực tuyệt đối, uy hiếp tử vong, mới có thể khiến người ta sợ hãi, tiện đà biến mất.

Lâm Minh nhíu mày, cỗ sát khí này rất rõ ràng, hắn không chút nghi ngờ, nếu bọn họ không ly khai, Long Nhất thật sự giết chết bọn họ, không lưu tình chút nào, cho dù là việc hắn giết người bị tiết lộ đi ra ngoài, tạo thành Phượng tộc thượng cổ cùng Long tộc thượng cổ phân tranh cũng sẽ không tiếc!

So với giá trị long cốt, chút sự tình ấy tính cái gì?

- Lâm sư huynh, chúng ta...

Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên nghe được Long Nhất uy hiếp trắng trợn như vậy, hơi hơi nắm tay, trong lòng tức giận, tuy nhiên cũng không có cách nào, lực lượng thế giới này mới là chân lý vĩnh hằng, lực lượng không đủ, chỉ có thể bị người ta áp bách, hiện tại cơ duyên đặt trước mắt như vậy, Long Nhất chiếm cứ ưu thế thực lực tuyệt đối, hắn làm như vậy đương nhiên không e ngại, bất cứ người nào cũng không hy vọng thời điểm sắp nhận được long cốt bị người ta làm rối, dù sao lần này đối thủ bọn họ đối mặt thật sự quá cường đại, rất có thể lưỡng bại câu thương, đến lúc đó, bất kỳ biến cố nào đều có thể làm cho bọn họ thất bại trong gang tấc.

Sắc mặt Lâm Minh hơi trầm xuống, nhưng không lập tức rời đi.

- Xem ra các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Thực cho ta không dám giết các ngươi? Hai kẻ các ngươi, quả thật là thiên phú kinh người, nhưng đáng tiếc, tu vi rất thấp!

Long Nhất cười lạnh, hắn tự tin, hiện tại bọn họ có 10 người tới, bố trí trận pháp, một lần oanh kích có thể đánh Lâm Minh thành mảnh vụn.

- Thật sự không biết sống chết, động thủ, trước hết giết bọn họ! Trách nhiệm ta chịu, thị tộc tuyệt đối bảo hộ chúng ta, Phượng tộc thượng cổ cũng chỉ có thể ngậm miệng, huống chi việc này vị tất bọn họ có thể tìm được chứng cớ! Đúng rồi, lưu lại Nhan Nguyệt Nhi, huyết mạch xử nữ trên người nàng không thể lãng phí, dù sao đã giết, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, lấy đi nguyên âm Nhan Nguyệt Nhi, từ xưa long phượng trình tường, huyết mạch Phượng tộc cũng có ưu đãi thật lớn đối với chúng ta.

Thời điểm Long Nhất nói những lời này, cho dù là cuối cùng nói muốn lấy nguyên âm Nhan Nguyệt Nhi, cũng không có bất kỳ dao động cảm tình, đối mặt với mỹ nữ như Nhan Nguyệt Nhi, hắn cũng có thể lạnh lùng nói ra muốn lấy đi nguyên âm như thế, không có bất kỳ ý dâm tà, có chỉ là sát khí lạnh như băng!

Trong mắt hắn, giá trị của Nhan Nguyệt Nhi chỉ là trinh tiết cùng huyết mạch lực của nàng, về phần sắc đẹp của nàng, không hề ý nghĩa! Ở trước mặt sắc đẹp mà bình tĩnh như thế, người này tương đối đáng sợ.

Nghe được Long Nhất nói, mặc cho Nhan Nguyệt Nhi xưa nay kiêu ngạo, lúc này trong nháy mắt cũng trắng bệch sắc mặt, Lâm Minh cũng máy động trong lòng.

- Lâm sư huynh!

Nhan Nguyệt Nhi vội la lên, lúc này liên quan đến sinh tử tồn vong!

Lâm Minh lui về phía sau một bước, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ, hàn quang trong mắt nhoáng lên một cái chợt lóe sáng:

- Không ngại, ở trong 10 vạn Bí cảnh ác ma, chúng ta theo chân bọn họ cách hơn mười dặm, trung gian cũng có Bí cảnh ác ma, một khi bọn họ phát động đại trận, tất nhiên sẽ làm bị thương đến Bí cảnh ác ma, có thể dẫn tới đại chiến hoàn toàn, huống chi, lại có người đến!

Tuy rằng Long Nhất thật sự nổi lên sát tâm, nhưng Lâm Minh cũng không bị dọa, dưới tình huống như vậy, Long Nhất dám đều giết mọi người hay không?

Khi Lâm Minh nói chuyện, lại có ba đạo ánh sáng đỏ bay tới, đúng là tộc nhân thượng cổ Kỳ Lân tộc, bộ tộc Hỏa Kỳ Lân!

Lần này, sắc mặt Long Nhất càng thêm âm trầm, thanh thế Tu La Vương độ kiếp thật sự quá lớn, cứ như vậy tiếp tục, hấp dẫn người càng ngày càng nhiều!

Người càng nhiều, thế cục lại càng phức tạp!

- Chết tiệt!

- Làm sao bây giờ, Long Nhất sư huynh, chẳng lẽ cùng nhau giết bọn họ?

Nhìn ba người Kỳ Lân tộc, đệ tử Long tộc thượng cổ ở đây cũng khó xử, giết Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi, đắc tội Phượng tộc thượng cổ, bọn họ còn chịu được, nhưng nếu cứ ai đến đều giết, như vậy bọn họ thật sự sẽ xúc phạm nhiều người tức giận, đồng thời đắc tội ba đại thị tộc, ngay cả Long tộc thượng cổ cũng sẽ không chịu nổi áp lực, trừ phi...

Diệt khẩu toàn bộ mọi người!. Truyện Khoa Huyễn

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1051: Đại chiến mở ra

Long Nhất hít sâu một hơi, hắn biết giết toàn bộ, quả thật hắn không chịu đựng nổi! Hơn nữa đại chiến một trận, bọn họ cũng sẽ hao tổn thực lực.

Trong nháy mắt, lại 2 đạo ánh sáng vụt tới, là tộc nhân Đại Bằng, Thanh Dực Đại Bằng tộc, là sủng nhi pháp tắc phong hệ, am hiểu tốc độ, cực kỳ khó đối phó.

- Đây là cái gì?

- Không biết! Hẳn là Thánh thú tuyệt đỉnh nào đó, thậm chí là xương cốt Thần thú!

Tộc nhân Thanh Dực Đại Bằng tộc còn có tộc nhân Kỳ Lân tộc cũng đều cảm nhận được chỗ khủng bố của thú cốt Thần thú này, thiên đại cơ duyên như vậy, làm cho tâm thần bọn họ lập tức kích động.

- Ân? Đó là người Long tộc thượng cổ! Long Nhất, Long Lục, Long Bát, Long Thập Nhị... Nhiều người như vậy!

Nhìn thấy đệ tử Long tộc, trong lòng tộc nhân Thanh Dực Đại Bằng tộc lập tức trầm xuống.

- Ặc! Ta đã tới chậm, Long tộc tuyệt đối sẽ không bỏ qua khối thịt béo này, hơn nữa 10 vạn Bí cảnh ác ma nơi này cũng rất khó giải quyết, muốn nhận được thần cốt này quá khó khăn.

- Mau triệu tập tộc nhân chạy tới nơi này, cùng nhau liên thủ!

Trẻ tuổi tuấn kiệt ở đây không có một ai là kẻ ngu ngốc, làm ra phán đoán sáng suốt nhất rất nhanh, chỉ có triệu tập tộc nhân tới đây, chỉ có liên hợp lại, mới có thể lấy được thần cốt, độc chiếm là không thể.

- Các ngươi! Cút hết cho ta!

Sát khí toàn thân Long Nhất chen chúc lao xuống, với hắn làm trung tâm, khí thế mười mấy cường giả Long tộc thượng cổ kết thành đại trận quả thật phi phàm, sát khí ngưng hóa thành thực chất, làm cho người ta áp lực vô cùng.

Nhưng các thiên tài thị tộc khác cũng đều là người tài tuyển ra trong hàng tỉ người, không có một ai kém. Đối mặt với Long Nhất, vài người chỉ thoáng biến đổi sắc mặt, ngay sau đó khôi phục lại.

- Có ý tứ! Long tộc các ngươi cũng quá bá đạo, thiên địa bảo vật, dựa vào cái gì cho các ngươi độc chiếm!

Ánh mắt võ giả Kỳ Lân tộc âm u bạo ngược, toàn bộ đề phòng tinh thần, bản thân hắn cũng là tu vi Thần Hải sơ kỳ đỉnh phong, kém một bước bước vào Thần Hải trung kỳ, thực lực cao cường.

Khi nói chuyện, theo thanh âm Vù! Vù!. Hai đạo lệnh bài truyền âm liền bay đi ra ngoài.

Triệu tập viện quân!

Bọn họ tách khỏi Long Nhất rất xa, mà phát lệnh bài truyền âm chỉ cần trong nháy mắt, làm sao có thể ngăn cản.

Hơn nữa Long Nhất cũng biết, hắn căn bản không ngăn cản được. Bởi vì Tu La Vương độ kiếp còn cần một đoạn thời gian không ngắn. Cho dù những người này không dùng lệnh bài truyền âm. Các cường giả thị tộc khác cũng sẽ trước sau chạy tới.

- Long Nhất sư huynh, làm sao bây giờ!

Long Thập Nhị lo lắng hỏi, nếu là bốn đại thị tộc đều tới. Long tộc tuyệt đối trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bởi vì bọn họ cường đại nhất, tam tộc khác chỉ cần không ngốc, sẽ liên hợp lại đối phó bọn họ.

- Muốn hiện tại liền động thủ hay không, thừa dịp bọn họ không liên hợp lại, có một giết một, có hai giết một đôi!

Long Lục trầm giọng nói, những đệ tử thiên tài Long tộc thượng cổ này trưởng thành đến bây giờ, đều đã trải qua cạnh tranh vô cùng kịch liệt thậm chí có thể nói là tàn khốc. Long Lục này lại nghĩ đều giết hết mọi người!

Sắc mặt Long Nhất âm trầm như cửu u vực sâu, hai mắt phát ra hàn quang, không nói lời nào, trong lòng tính toán.

Những này nhân lẻ loi tán tán, lại cách xa nhau khoảng cách rất xa, bất cứ lúc nào có thể trốn, muốn giết nói dễ hơn làm, sát không thể giết, nhưng là tuyệt đối không thể lưu trữ! Nếu không bị bọn họ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, chính mình chính là ngốc tử.

Theo thời gian trôi qua, tới rồi nhân càng ngày càng nhiều!

Phương diện này có Long tộc nhân, cũng có các khác ba đại thị tộc nhân.

Tuy rằng bí cảnh Thần Thú tất cả nguy hiểm, nhưng là bốn đại thị tộc những thiên tài gần như không có tổn thương, một là bởi vì này chút thiên tài vốn liền bản lĩnh cao cường, số mệnh cường hãn, bình thường hiểm cảnh căn bản không làm gì được bọn họ, thứ hai cho dù có Nhan Nguyệt Nhi như vậy tân non nớt, kinh nghiệm không đủ, tu vi không đủ, bọn họ cũng sẽ tìm kiếm trong tộc lớn tuổi cường giả che chở, kết bạn đi tới trước, căn bản sẽ không gặp chuyện không may.

Rất nhanh, nơi này liền tụ tập nổi lên hơn 60 người, gần như lần này tiến vào bí cảnh Thần Thú trong thiên tài đều đến đây!

Một phương này đây Long Nhất cầm đầu Long tộc thượng cổ, một khác phương là các khác ba đại thị tộc đệ tử.

Hai phương giằng co!

Sự cho tới bây giờ, ai cũng đều biết, muốn độc chiếm Long cốt Chí Tôn này là không có khả năng, đừng nói là một người độc chiếm, cho dù là một cái thị tộc độc chiếm đều không có khả năng, cho dù là Long tộc thượng cổ cường đại nhất muốn nuốt vào, đều khó như lên trời.

- Ha ha ha! Long Nhất huynh, 4 tộc chúng ta liên thủ nhận được long cốt, sau đó thương thảo chia nó, thế nào?

Tiêu Bình cười ha hả nói, hắn đã sớm từ trong miệng tộc nhân Kỳ Lân tộc cùng Đại Bằng tộc biết được thái độ vừa rồi của Long Nhất đối với đệ tử ba đại thị tộc khác, tuy nhiên vẫn chuyện trò vui vẻ như trước với Long Nhất, dường như cũng chưa phát sinh qua chuyện gì.

- Không tồi, cùng nhau liên thủ, đến lúc đó, Long tộc thượng cổ các ngươi có thể được phân nhiều hơn một ít!

Ở bên cạnh Tiêu Bình, đại đệ tử Kỳ Lân tộc Khương Bạch cũng từ từ nói.

- Cùng nhau liên thủ? Chia nhiều hơn một ít? Ha ha ha!

Long Nhất đột nhiên cười ha hả.

Khương Bạch nhướng mày:

- Ngươi cười cái gì? Vui lắm sao mà cười?

Long Nhất thu cười lại, trầm giọng nói:

- Nói rất hay, một đám tàn binh các ngươi mất chỉ huy, có sức chiến đấu gì? Chúng ta ngưng kết đại trận Tam Thập Lục Thiên Cương, tất trở thành mục tiêu Tu La Vương thủ công, đến lúc đó các ngươi chạy bên ngoài, chờ cuối cùng chúng ta lưỡng bại câu thương, làm ngư ông đắc lợi, nằm mơ! Đồng loạt ra tay? Được, vậy hiện tại bắt đầu chiến đấu đi!

Trên mặt Long Nhất đột nhiên hiện lên vẻ dữ tợn, tay phải sờ ở trên Tu Di Giới một chút, trên bầu trời xẹt qua một đạo kiếm quang màu xanh thật lớn, thẳng hướng 10 vạn Bí cảnh ác ma xa xa mà đi!

- Ngươi làm cái gì vậy!?

Khương Bạch trừng mắt, trong lòng kinh hãi!

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng nổ ầm, kiếm quang nổ tung ở trong đàn Bí cảnh ác ma, trong nháy mắt, hai mươi mấy Bí cảnh ác ma bị năng lượng quét vào, vỡ tan thành tro bụi!

Tất cả Bí cảnh ác ma, đều nhìn lại đệ tử bốn đại thị tộc, trong hai mắt năng lượng hóa màu đỏ tươi ẩn chứa vẻ nổi giận!

Trong nháy mắt da đầu các đệ tử đại thị tộc run lên, nguyên bản bọn họ đều ở bên ngoài, thực lực của bọn họ vượt qua Bí cảnh ác ma bình thường, thi triển một cái thủ thuật che mắt, có thể lừa gạt Bí cảnh ác ma cảm giác, nhưng hiện tại, Long Nhất công kích, trực tiếp làm vị trí bọn họ bại lộ.

- Chết tiệt!

Khương Bạch giận dữ trong lòng, nguyên bản hắn chuẩn bị chờ Tu La Vương độ kiếp đến thời điểm công kích, tập trung lực lượng mọi người, ngưng kết trận pháp, cùng nhau phát động công kích viễn trình, Tu La Vương bị thương nặng, thậm chí bị đánh chết, Tu La Vương vừa chết, 10 vạn Bí cảnh ác ma sẽ trở thành ruồi bọ không đầu, đến lúc đó khí thế bọn họ dâng lên cao, đại đa số Bí cảnh ác ma đối mặt với thế công như vậy, sẽ chạy trốn tứ tán.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Long Nhất trực tiếp công kích 10 vạn Bí cảnh ác ma, ở dưới tình huống chúng nó còn có Quân vương, một khi công kích, bại lộ vị trí bọn họ, trực tiếp chém giết với đại quân 10 vạn Bí cảnh ác ma, bọn họ sẽ tổn thất thảm trọng!

Đó là 10 vạn Bí cảnh ác ma a, bọn họ lại chỉ có hơn 60 người!

Trên mặt Long Nhất tràn đầy vẻ khát máu, hắn sẽ không nghĩ tới chia đều cùng các thị tộc khác, hắn muốn một mình nuốt vào một nửa Long cốt Chí Tôn! Chỉ có như vậy, hắn mới có một đường hy vọng tấn công cảnh giới Giới Vương!

- Muốn liên thủ? Tốt! Dẫn 10 vạn Bí cảnh ác ma lại đây, chém giết chính mặt, xem các ngươi còn trốn đi đâu! Một lũ ngu ngốc, tưởng Tu La Vương không phát hiện chúng ta? Nó hấp thu lực lượng

Long cốt Chí Tôn, sớm đã không phải Tu La Vương bình thường, nó tựa như một con nhện kết võng, đợi chúng ta càng nhiều nhảy vào, một lưới bắt hết! Hắc hắc! Nếu các ngươi đến đây, vậy dùng sinh mệnh cùng huyết nhục các ngươi làm đá lót đường cho ta đi!

Long Nhất điên cuồng cười to, tiếng cười quanh quẩn ở trong thiên địa, là cao thủ thứ nhất trong tất cả thiên tài ở đây, cảm giác cùng sức phán đoán của Long Nhất đều chuẩn hơn so với mọi người! Hơn nữa hắn là người Long tộc thượng cổ, cũng rõ ràng Long cốt Chí Tôn nhất, có thể mơ hồ phỏng chừng Tu La Vương hấp thu Long cốt Chí Tôn sẽ cường đại đến loại trình độ nào!

10 vạn Bí cảnh ác ma giống như một dòng thác lũ hắc ám dâng lại đây, 20 vạn ánh mắt nở rộ ánh sáng đỏ, sát khí xông lên tận trời!

- Hắc hắc, đều đến đông đủ sao? Hơn 60 cái thiên tài ngoại giới, huyết nhục bọn họ cũng đủ ta tẩm bổ một chút. Tiểu tử Long tộc kia thật có chút nhãn lực, có thể biết được bổn vương tính toán, như thế còn dám gây xích mích công kích, xem ra có vài phần thực lực tư bản, tuy nhiên... vẫn như cũ phải chết!

Tu La Vương bị vây trong trạng thái độ kiếp, lúc này gương mặt là một cái nam nhân anh tuấn, miệng hắn nổi lên một tia tươi cười dữ tợn, mà thời điểm hắn phun ra một chữ cuối cùng, gương mặt hắn chợt biến đổi, biến thành một cái ác ma dữ tợn, sát khí toàn thân tỏa ra bốn phía:

- Vây, giết chết hết thảy! Lưu lại tinh nguyên cho ta hút!

...

- Kẻ điên, ngươi là người điên!

Mắt thấy nhiều Bí cảnh ác ma vượt qua, rất nhiều đệ tử bốn đại thị tộc đều cảm thấy lưng phát lạnh, một trận chiến này tuyệt đối làm bọn họ tổn thất thảm trọng.

- Ha ha ha! Chiến đi, chết đi! Người chết càng nhiều, người tranh đoạt long cốt lại càng ít!

Long Nhất rút ra kiếm Thánh khí cực phẩm trong tay, chiến ý toàn thân sôi trào!

Tuy rằng bề ngoài điên cuồng, kỳ thật nội tâm bình tĩnh như băng! Từ lúc quyết định phải tranh đoạt long cốt, hắn đã đoán trước một trận tử chiến như vậy, mà đệ tử ba đại thị tộc khác sẽ là vật hi sinh!

Nhan Nguyệt Nhi thấy Bí cảnh ác ma trước mắt giống như dòng thác lũ, gương mặt xinh đẹp trắng bệch, nàng vô cùng rõ ràng trong lòng, một khi loại hỗn chiến này triển khai, người chết trước sẽ là kẻ non nớt như chính mình!

Về phần trông cậy vào Lâm Minh bảo hộ, đó là lời nói đùa, nàng cũng không phải nữ nhân của Lâm Minh, Lâm Minh nào có nghĩa vụ này?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi hiện lên một tia sợ hãi cùng tuyệt vọng, đối mặt với tử vong, có ai có thể thản nhiên?

Mà đúng lúc này, bên tai Nhan Nguyệt Nhi vang lên một cái thanh âm vô cùng bình tĩnh mà lại quen thuộc.

- Vào trong nhẫn của ta.

- Ân?

Nhan Nguyệt Nhi ngẩn ngơ trong lòng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dịu dàng truyền đến, nàng theo bản năng không phản kháng, ngay sau đó, nàng liền đi vào một cái không gian không biết.

Nơi này non xanh nước biếc, cảnh sắc như tranh.

Ở trong nháy mắt đại chiến sắp bùng nổ, Lâm Minh thu Nhan Nguyệt Nhi vào Tử Cực Giới, đây là di vật Khương Tử Cực hắn nhận được từ trong Kỳ Tích Thần Điện, bên trong tự thành không gian, có thể gieo trồng Dược Viên, tự nhiên cũng có thể cất chứa người sống.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1052: Chiến giáp Hồng Mông

Nhan Nguyệt Nhi ngơ ngác nhìn cảnh sắc trong chiếc nhẫn, ở trước mắt nàng, là một mảnh Dược Viên xanh um tươi tốt, toàn bộ trong Dược Viên là linh dược 10 vạn năm trở lên, xanh um tươi tốt, mà ở phía sau phiến Dược Viên này, là một chỗ cung điện, nàng lập tức biết chính mình ở nôi nào, là không gian trong nhẫn, bên trong tự thành một phương tiểu thiên thế giới.

- Tên này... đã cứu ta...

Nhìn cảnh sắc yên lặng nơi này, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi vô cùng phức tạp.

Nàng không nghĩ tới, thời điểm cuối cùng Lâm Minh thu nàng vào Tử Cực Giới, như vậy chỉ cần Lâm Minh không chết, nhẫn không vỡ, nàng sẽ bình an vô sự.

Mà đối với sức chiến đấu của Lâm Minh, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi không biết vì sao có loại sùng bái mù quáng, cho dù biết rõ 10 vạn Bí cảnh ác ma căn bản không thể ngăn cản, trong lòng nàng cũng cảm thấy, Lâm Minh nhất định có biện pháp, tuy rằng lấy được long cốt là không có khả năng, nhưng hắn lại có thể bình an trốn đi.

Mà lúc này, ở ngoài Tử Cực Giới, bao gồm Lâm Minh cùng đệ tử bốn đại thị tộc lập tức triển khai chém giết sinh tử cùng Bí cảnh ác ma!

10 vạn Bí cảnh ác ma, đối chiến vẻn vẹn chỉ hơn 60 đệ tử thiên tài!

- Long Nhất là kẻ điên, kết trận!

Khương Bạch thất thố nói, ở bên cạnh hắn tụ tập 6,7 đệ tử, bắt đầu ngưng kết trận pháp, về phần ba đệ tử khác không tham dự tiến vào, bởi vì bọn họ không quen thuộc!

Bốn đại Thần thú thị tộc cũng không phải mỗi một đệ tử đều có thể kết trận, ví dụ như Phượng tộc thượng cổ, rất nhiều đệ tử thiên tài phân tán ở 72 phân cung, bảo bọn họ thao luyện một bộ trận pháp căn bản không mang tính thực tế, tính thực dụng cũng không lớn, dù sao bọn họ sẽ không thường xuyên tụ tập cùng một chỗ, cho dù lần này thám hiểm Bí cảnh. Bọn họ vốn phân tán hành động, xuất hiện sự kiện quần chiến chỉ là ngoài ý muốn.

Kết quả như vậy cũng làm cho nhiều đệ tử Phượng tộc thượng cổ, Đại Bằng tộc, Kỳ Lân tộc không dùng trận pháp, Phượng tộc thượng cổ, cũng chỉ có vài cái đệ tử tổng bộ hiểu được kết trận, hoàn toàn không bằng Long tộc thượng cổ Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận!

- Mọi người đều tựa vào bên cạnh ta, kết đại trận Bách Điểu Triều Dương!

Tiêu Bình hét lớn, trận pháp này, vài cái đệ tử tổng bộ bọn họ từng thao luyện qua.

- Chúng ta kết trận... Lâm Minh, những đệ tử phân cung kia làm sao bây giờ?

Một cái đệ tử hỏi theo bản năng.

- Vô nghĩa, đều lúc nào rồi, ngươi còn quản bọn họ. Để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi!

Hoàng Hồng Chí cười nói. Tuy nhiên hắn thật ra không gì đáng trách, thời điểm nguy cơ này, ai còn đi chiếu cố người khác?

Nghĩ đến một hồi lâu Lâm Minh sẽ bị vô số ác ma cắn nuốt ngay cả mảnh vụn cũng không còn, trong lòng Hoàng Hồng Chí hiện lên một tia khoái ý trả thù.

- Xương cốt cũng không còn. Chết thảm như vậy, thật đáng tiếc cho cô bé Nhan Nguyệt Nhi kia, còn không được thưởng tư vị của nàng. Huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ a, thật lãng phí!

Trong lúc hỗn loạn Hoàng Hồng Chí liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, đã thấy Nhan Nguyệt Nhi vốn cùng một chỗ với Lâm Minh đã biến mất không thấy.

- Ân? Có nhẫn không gian tự thành tiểu thiên thế giới? Tuy nhiên vô dụng, các ngươi vẫn phải chết!

Đại quân 10 vạn Bí cảnh ác ma, ngay cả bọn họ kết thành đại trận cũng không dám nói có thể sống sót, huống chi là Lâm Minh lẻ loi một mình.

Oanh!

Theo một tiếng nổ mạnh khủng bố vang lên, 10 vạn Bí cảnh ác ma hình thành dòng thác lũ, giống như thiết quyền trầm trọng, mà đệ tử thiên tài bốn đại thị tộc, lại như đao nhọn sắc bén, hai bên va chạm cùng một chỗ, trong lúc nhất thời năng lượng loạn lưu bắn tung tóe ra ngoài.

Mà ở trong đệ tử bốn đại thị tộc, có một chuyển luân màu xanh phóng lên cao, trên đó, 36 đạo phù văn lần lượt hiện lên!

36 đệ tử, dưới chân mỗi người đều đạp một đạo phù văn, tổ hợp phù văn cùng một chỗ, có long ngâm cao vút phóng lên cao! Một hư ảnh Thương Long xuất hiện trên trời, giương nanh múa vuốt.

- Chư vị sư huynh đệ, chúng ta cùng nhau thiêu đốt tinh huyết, thi triển Thiên Long trận văn, khắc vào trên đại trận Tam Thập Lục Thiên Cương, tăng uy lực của nó lên tới cực hạn! Đây là cơ duyên lớn nhất trong cuộc đời chúng ta, bất luận kẻ nào, cũng không được tồn tại tâm may mắn, tất nhiên phải ứng phó toàn lực!!

Long Nhất lớn tiếng gào thét, thiêu đốt tinh huyết Long tộc đầu tiên!

Thiêu đốt tinh huyết Long tộc khác với thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng, Thần thú Phượng Hoàng có thể dục hỏa trùng sinh, tinh huyết của nó thiêu đốt đều có thể sinh thành một lần nữa, sẽ không giảm bớt, nhưng tinh huyết Long tộc thượng cổ không so được với Phượng Hoàng, thiêu đốt sẽ hết!

Lần này, Long Nhất thật sự liều mạng!

Oanh!

Theo Long Nhất hét lớn một tiếng, 36 đạo thần quang từ trên thân 36 đệ tử phóng lên cao, bọn họ thiêu đốt toàn bộ tinh huyết bản mạng của chính mình!

Những hào quang này có màu xanh da trời, có màu vàng, có đỏ như máu... Mỗi một loại màu sắc đại biểu huyết thống Thần Long bất đồng!

Trong lúc nhất thời, khắp bầu trời đều bị chiếu sáng!

Mà 36 đạo phù văn trong trận pháp, mỗi một đạo văn lộ đều sống lên, văn lộ biến thành một tiểu long uốn lượn, không ngừng xuyên qua bay múa, dường như có sinh mệnh.

- Thượng cổ Long thần, với tinh huyết chúng ta, triệu hoán lực lượng của ngài, xin ban cho con dân thần thông vô thượng!

Long Nhất thần tình thành kính, như là đang tiến hành nghi thức trang nghiêm nào đó.

Ô ô ô - - ô ô ô - -

Chuyển luân dưới chân bọn họ đã biến thành bảy màu, xoay tròn lên rất nhanh, lúc chuyển động, chuyển luân cắt không gian, phát ra tiếng vang chói tai quỷ dị thật lớn, liên miên không ngừng, dường như vô số quỷ thần gào khóc, không gian chung quanh đều chấn động theo!

Thanh âm như vậy rót vào khí tức Thần Long, rót vào năng lượng 36 cường giả Long tộc thượng cổ, đi qua nơi nào, đông đảo Bí cảnh Vạn Ma giống như bột phấn chồng chất lên nhau!

Bí cảnh ác ma vốn chính là thân thể vô hình, dùng âm ba bao hàm năng lượng tấn công, lực sát thương rất lớn!

Hơn nữa không chỉ như thế, bảy màu này thay đổi liên tục đồng thời, còn có thể hấp thu năng lượng những Bí cảnh Ác ma bị đánh tan, nhiều năng lượng như vậy, quay chung quanh chuyển luân, khiến thần quang của nó càng thêm xán lạn!

- Cái gì!? Đây là trận pháp gì? Đệ tử Long tộc thượng cổ ngưng kết thành trận pháp, lại có thể hấp thu lực lượng Bí cảnh ác ma bổ dưỡng bản thân, dùng chiến nuôi chiến!

- Nếu nói như vậy, bọn họ thật sự không sợ 10 vạn Bí cảnh ác ma, tương đương với mượn dùng lực lượng bản thân Bí cảnh ác ma đánh chết Bí cảnh ác ma, trách không được Long Nhất điên cuồng như thế, hắn thật sự có bản lĩnh dẫn động 10 vạn Bí cảnh ác ma đồng thời, đi đánh một kích chí mạng cho Tu La Vương trong độ kiếp!

- Nguy rồi, cứ như vậy chúng ta sẽ bị vây ở trong đám Bí cảnh ác ma, mà đệ tử Long tộc thượng cổ tiến quân thần tốc, đến lúc đó bọn họ lấy long cốt rồi đi, chúng ta lại bị vây ở chỗ này, có thể sức cùng lực kiệt mà chết!

Khương Bạch đột nhiên ý thức được điểm này, trong lòng lập tức vừa vội vừa giận, hắn cảm giác chính mình bị Long Nhất tính toán, chẳng những không chiếm được ưu đãi gì đều, còn có thể để lại mệnh!

Nhưng bảo hắn đi tranh đoạt long cốt, vậy căn bản không có khả năng, nhất là trong đại quân Bí cảnh ác ma, di chuyển mỗi một trăm thước, đều cực kỳ gian nan.

- Rốt cuộc làm sao bây giờ? Phá vây đi ra ngoài? Hay là đi theo đệ tử Long tộc vọt vào?

Mọi người lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, phá vây chạy trốn bọn họ thật ra có một chút nắm chắc, cho dù có chút tổn thương, cũng có thể bảo tồn bảy thành đệ tử.

Nhưng thế chẳng khác nào buông tha Long cốt Chí Tôn.

Nếu đi theo, có hi vọng nhận được Long cốt Chí Tôn, nhưng tất nhiên tổn thất thảm trọng, thậm chí có thể tổn thất thảm trọng đồng thời không thu hoạch được gì!

Mà lúc này, Lâm Minh cũng bị đông đảo Bí cảnh ác ma vây quanh!

Hắn không có trận pháp ngưng kết, ưu đãi chính là nhỏ, Bí cảnh ác ma giết tới hắn cũng không nhiều.

- Hồng Mông chiến linh!

Mắt thấy bảy tám cái Bí cảnh ác ma trước mắt vượt qua, Lâm Minh vừa động ý niệm, ở trong tinh thần chi hải, chiến linh Hồng Mông màu vàng lợt bay thẳng ra, chỉ trong nháy mắt, bảy tám Bí cảnh ác ma đều bị giết chết, hóa thành năng lượng tinh thuần, Lâm Minh vung tay lên, trực tiếp dùng Hỏa Văn Đỉnh Nhan Nguyệt Nhi lưu lại bảo tồn chúng nó.

Tuy rằng chiến lực Lâm Minh trong 60 đệ tử thị tộc cũng không phải đỉnh cao nhất, nhưng luận giết chết Bí cảnh ác ma, hắn lại nhẹ nhàng nhất, chỉ cần chiến linh đảo qua, Bí cảnh ác ma sẽ bị miểu sát trực tiếp, tiết kiệm năng lượng, tiết kiệm thời gian.

Tuy nhiên, cái này còn chưa đủ, Lâm Minh muốn tới gần Tu La Vương, tất nhiên sẽ gặp lực cản lớn hơn nữa, Bí cảnh ác ma phạm vi trung tâm không đơn giản ở số lượng, hơn nữa thực lực cũng càng cường đại hơn, có rất nhiều Bí cảnh ác ma đạo hạnh mấy ngàn năm, trên vạn năm!

- Thiên Ma Lực Trường, mở ra!

Trong nháy mắt, sau lưng Lâm Minh có một đóa Đế Tôn Hồng Liên từ từ nở rộ! Ở trong loạn quân chém giết, căn bản không ai chú ý tới, mà trong lúc Đế Tôn Hồng Liên mở ra, không gian chung quanh Lâm Minh biến đổi, biến thành không gian Hồng Mông!

Không gian Hồng Mông, tượng trưng lực lượng pháp tắc căn nguyên nhất, cho dù là quy tắc bí cảnh Thần Thú đặc thù, thậm chí có thể khiến đệ tử thiên tài 4 Thần thú thị tộc ở đây sử dụng lực lượng pháp tắc bị hạn chế rất nhỏ, nhưng lại không hề có tác dụng đối với không gian Hồng Mông.

Bởi vì bí cảnh Thần Thú này là hình thành vũ trụ sau không biết bao nhiêu trăm triệu năm, căn cứ một ít quy tắc không biết diễn biến mà thành, căn bản không thể chống lại nguyên thủy hỗn độn pháp tắc căn nguyên nhất.

Không gian Hồng Mông vừa mở, khí thế Lâm Minh lập tức thay đổi! Hắn nén ép không gian Hồng Mông tại phạm vi ba trượng, một khi Bí cảnh ác ma xâm nhập không gian Hồng Mông, lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thân thể không ngừng tan rã!

Không gian Hồng Mông mai một hết thảy pháp tắc, bất kỳ năng lượng thể, đều không chịu nổi không gian Hồng Mông phân giải!

Lâm Minh vừa động ý niệm, chiến linh Hồng Mông bắn ra, hình chiếu thế giới ý chí với không gian Hồng Mông chồng lên, khiến cho toàn bộ không gian Hồng Mông đều biến thành một tầng màu vàng lợt!

Một tầng không gian Hồng Mông không ngừng nén ép, ngưng tụ, cuối cùng chỉ ngưng tụ ở phạm vi ba thước bên cạnh Lâm Minh, gần như ngưng tụ thành một tầng chiến giáp Hồng Mông, phân giải lực đạt tới khủng bố trình độ, bất kỳ Bí cảnh ác ma nào đánh lên, lập tức sẽ vỡ tan, tiện đà bị nhập vào không gian Hồng Mông, hình thành một tia hình thức ban đầu của khí Hồng mông.

Long tộc thượng cổ dùng đại trận Tam Thập Lục Thiên Cương, còn đệ tử ba đại thị tộc khác kết trận hấp dẫn hỏa lực, Lâm Minh lẻ loi một mình trở thành mục tiêu rất nhỏ, nhiều nhất chỉ có hai mươi mấy Bí cảnh ác ma đánh tới Lâm Minh, mà Bí cảnh ác ma bị chiến giáp Hồng Mông miểu sát trong nháy mắt, căn bản không có khả năng ngăn cản Lâm Minh đi tới!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1053: Tiềm hành

Rầm rầm!

Long Nhất cầm đầu đệ tử Long tộc thượng cổ tiến lên với khí thế như cầu vồng, mỗi một tức đều có mấy chục Bí cảnh ác ma bị ánh sáng bảy màu giết chết!

Đương nhiên, giết chóc hung tàn như vậy cũng tiêu hao nhiều lực lượng căn nguyên của rất nhiều đệ tử Long tộc thượng cổ, thậm chí còn thiêu đốt một bộ phận tinh huyết bản mạng!

Hơn nữa càng tới gần Tu La Vương, áp lực đệ tử Long tộc thượng cổ phải đối mặt cũng lại càng lớn!

Nơi này đã có mấy ngàn năm, thậm chí Bí cảnh ác ma trên vạn năm, tấn công đệ tử Long tộc thượng cổ có thanh thế rất lớn!

Mà khi Long tộc thượng cổ nhằm phía Tu La Vương, các đệ tử phân cung khác cũng xuất hiện hướng đi bất đồng.

Ba đại thị tộc có một tiểu đoàn thể, Phượng tộc thượng cổ với Tiêu Bình cầm đầu, Kỳ Lân tộc với Khương Bạch cầm đầu, Đại Bằng tộc với Phong Hạo cầm đầu, với ba người này làm trung tâm, đệ tử tinh thông thượng cổ trận pháp Thần thú thị tộc, đều vọt tới chỗ Tu La Vương, hòng xin một chén canh!

Đại cơ duyên như vậy đặt tại trước mắt, bọn họ thật sự không thể cứ như vậy cam tâm buông tha.

Chỉ là tốc độ bọn hắn so với Long tộc thượng cổ chậm hơn rất nhiều, giống như quân đội rơi vào vũng bùn, mỗi một bước, đều vô cùng gian nan.

Về phần các đệ tử khác không hiểu trận pháp, lại bắt đầu chạy trốn!

Bọn họ thế lực mỏng, một mình chiến đấu hăng hái, thời điểm cuốn vào trong đại quân 10 vạn Bí cảnh ác ma đối mặt tử vong! Cho dù bọn họ có thể vọt tới gàn Tu La Vương, cũng không có khả năng nhận được Long cốt Chí Tôn, tuy rằng trong lòng không tha đối với phần cơ duyên này, nhưng bọn hắn cũng hiểu được, dưới tình thế như vậy còn mù quáng nhằm phía Long cốt Chí Tôn chỉ là chịu chết thôi.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể chạy trốn. Nhưng nếu muốn chạy đi dưới tình huống như vậy, cũng là cửu tử nhất sinh!

- A!

Theo một tiếng hét thảm, một cái đệ tử Kỳ Lân tộc bị một Bí cảnh ác ma chui vào trong tinh thần chi hải!

Bí cảnh ác ma, am hiểu ý chí công kích, một khi bị nó xâm nhập thức hải, tất nhiên nó sẽ mưu toan xâm chiếm ý chí võ giả, nếu là bình thường, với ý chí lực của đệ tử Kỳ Lân tộc, trải qua một phen ý chí khổ chiến, cũng có thể diệt sát Bí cảnh ác ma.

Nhưng đây là ở trong đại quân 10 vạn Bí cảnh ác ma. Các Bí cảnh ác ma khác, làm sao có thể cho hắn cơ hội diệt sát đồng bạn?

Mấy chục Bí cảnh ác ma cùng lao lên!

Chỉ trong nháy mắt, đã có hai mươi mấy Bí cảnh ác ma giống như sói đói nhảy vào trong thân thể đệ tử Kỳ Lân tộc kia.

A a a a!

Kỳ Lân tộc đệ tử phát ra kêu thảm thiết liên tiếp cực độ bi thương, vẻ mặt của hắn vặn vẹo kịch liệt. Thống khổ, cười thảm, si ngốc hiện lên từ trên mặt hắn. Máu tươi chảy xuống từ hai mắt. Thân thể bành trướng kịch liệt lên. Rồi sau đó chỉ nghe một tiếng nổ, thân thể đệ tử này nổ thành một đoàn sương máu, gân cốt máu thịt tùy ý phun ra. Những máu thịt này cũng không thể đào thoát, bị đông đảo Bí cảnh ác ma đi lên ăn sạch sẽ, cuối cùng hắn ở lại thế gian chỉ còn một chút cặn bé nhỏ không đáng kể...

Đây là một đệ tử thiên tài bị Bí cảnh ác ma giết chết, nhìn người nọ tử vong, vài đệ tử một lòng chạy trốn lại bi ai, lại vừa sợ hãi, kiểu chết thê thảm như vậy khiến da đầu người ta da run lên, mà bọn họ người nào không phải đệ tử thiên tài trong tông môn, tương lai tất thăng quan tiến chức như diều gặp gió, ai lại muốn chết?

- Cùng nhau trốn!

- Liều mạng!

- Phối hợp lẫn nhau, chúng ta cùng nhau chạy đi!

Người sống sót bắt đầu tụ lại cùng nhau, nhưng mà chỉ mấy tức thời gian, có hai đệ tử bị Bí cảnh ác ma phụ vào thân mình, thân thể bạo vỡ thành sương máu!

Tinh hoa huyết nhục thiên tài đối với Bí cảnh ác ma mà nói chính là vật đại bổ, bị tinh huyết kích thích, những Bí cảnh ác ma này đều đỏ mắt, điên cuồng phóng vọt tới!

Đệ tử ba đại phân cung chạy trốn, áp lực đột nhiên tăng!

Mà lúc này, Tiêu Bình, Khương Bạch, Phong Hạo cũng không sống khá giả!

6,7 cái đệ tử tạo thành trận pháp, uy lực có thể lớn đến chỗ nào? Thậm chí có chút trận pháp còn ít người, căn bản không hoàn chỉnh, bọn họ càng đi vào sâu, áp lực cũng lại càng lớn!

Nhưng đã vọt tới một nửa đường, cho dù hiện tại trở về, cũng vẫn phải trải qua một trận khổ chiến! Hơn nữa, bọn họ cũng không cam lòng!

Vì không để thụ địch tứ phía, ba người dẫn dắt đoàn đội liên hợp cùng một chỗ, nhưng liên hợp cùng một chỗ thì mục tiêu sẽ lớn hơn, hấp dẫn Bí cảnh ác ma lại càng nhiều!

Điều này làm cho tốc độ bọn họ càng trở nên chậm chạp, mỗi một bước đều phải chém giết thảm thiết!

Trong đội ngũ đệ tử thiên tài bốn đại thị tộc, duy chỉ có Long tộc thượng cổ khí thế như cầu vồng. 36 người bọn họ, gần như tác động tới quá nửa Bí cảnh ác ma!

Ở dưới ý chí của Tu La Vương, vô số Bí cảnh ác ma liều chết xúm lại đây, thậm chí có chút Bí cảnh ác ma vạn năm ở không trung hóa thành đủ loại hư ảnh hung thú dữ tợn, đây đã là cùng loại với võ kỹ cùng pháp tắc công kích!

Bí cảnh ác ma, trải qua mấy trăm triệu năm phát triển, cũng có văn minh võ đạo hình thức ban đầu, tuy rằng không thể so sánh với văn minh võ đạo của nhân loại, nhưng bản thân chúng nó chính là năng lượng thuần túy, một khi thi triển võ kỹ, thực lực tăng gấp bội!

- Có ý tứ, cái tên gọi là Long Nhất quả nhiên không phải hạng người hời hợt, biết rõ bổn vương có tính toán săn mồi bọn họ, vẫn như cũ dám xung phong liều chết, quả thật có vốn!

Tu La Vương bị vây trong độ kiếp, lúc này trêu tức trên mặt chậm rãi thu lại, nó bắt đầu trở nên nghiêm túc, bởi vì nó cảm nhận được một cỗ lực lượng có thể uy hiếp đến hắn từ trong đại trận 36 đệ tử Long tộc thượng cổ hình thành, hơn nữa hiện tại nó bị vây trong trạng thái độ kiếp, Tu La Vương trong độ kiếp, là thời điểm suy yếu nhất trong cuộc đời.

- Giết bọn họ!

Hàn quang trong mắt Tu La Vương nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, thông qua ý niệm truyền đạt sát ý của nó, Bí cảnh ác ma tốt đều nhằm về phía quang luân bảy màu của Long tộc thượng cổ!

Thậm chí ở địa phương xa xôi, còn có Bí cảnh ác ma cuồn cuộn không ngừng tới, Tu La Vương chính là Vương giả tất cả Bí cảnh ác ma phạm vi trăm vạn lý!

Mà ở trong loạn quân này, không có ai chú ý tới, một đạo ánh sáng đỏ không bắt mắt, xuyên qua ở trong đại chiến.

Đạo ánh sáng đỏ này tự nhiên chính là Lâm Minh.

Không gian Hồng Mông là thủ đoạn che giấu khí tức bản thân tuyệt hảo, không gian Hồng Mông che đậy thân thể, khí tức Lâm Minh ở trong không gian Hồng Mông sẽ bị phân giải, căn bản sẽ không phát ra một chút xíu nào.

Cộng thêm hai nhóm thế lực Long tộc thượng cổ cùng đệ tử ba đại phân cung thật sự quá mức dễ làm người khác chú ý, vô số dòng nước năng lượng xiết loạn xạ, nguyên khí thiên địa kích động, cho nên Lâm Minh ở trong tràng hỗn chiến như hạt cát trên sa mạc.

Rồi sau đó, Lâm Minh chui vào khu vực đầm lầy!

Có chiến giáp Hồng Mông che đậy thân thể, Lâm Minh chui vào khu vực đầm lầy dễ dàng, đầm lầy tạo thành từ hai hệ vật chất nước, đất, mà mặc kệ là vật chất gì, tiến vào không gian Hồng Mông đều mai một hết thảy, bị phân giải thành khí Hồng mông hình thức ban đầu, hoàn toàn mai một.

Bởi vậy, Lâm Minh chui vào trong lòng đất dễ dàng tựa như cá chạch chui vào trong nước!

Phượng tộc thượng cổ phải dùng hỏa chân nguyên đốt nham thạch nóng chảy thành dung nham mới có thể chui vào, về phần tam tộc khác, lại chỉ có thể cậy mạnh mới được, càng lao lực. Bởi vì bọn họ hiểu pháp tắc thổ hệ, Long tộc không có thổ long, Kỳ Lân tộc cũng không có thổ Kỳ Lân, Đại Bằng tộc càng không có thổ Đại Bằng.

Những võ giả hệ tốc độ ở trong lòng đất đều đã há hốc mồm, căn bản không phát huy ra bất kỳ ưu thế tốc độ, chẳng những tốc độ đi tới chậm, hơn nữa hao phí chân nguyên cực nhanh. Nếu bọn họ tác chiến ở trong lòng đất, đó chính là tìm đường chết, như vậy mỗi một chiêu mỗi một thức bọn họ đều phải hao phí mười mấy lần chân nguyên.

Mặc dù là Lâm Minh, đi qua ở trong lòng đất, chân nguyên tiêu hao cũng gia tăng rất lớn, tuy nhiên đây là thủ đoạn bí mật nhất. Dùng chiến giáp Hồng Mông che chắn hết thảy khí tức, rồi sau đó chui lủi trong đất mà đi, Lâm Minh làm bí mật tới cực hạn.

Dưới đầm lầy cũng có Bí cảnh ác ma, Bí cảnh ác ma vốn không có thực thể, chui vào trong lòng đất đương nhiên rất dễ dàng, nhưng ở dưới mệnh lệnh của Tu La Vương, Bí cảnh ác ma gần như đều đi công kích Long tộc thượng cổ cùng liên quân ba đại thị tộc, số lượng Bí cảnh ác ma trong lòng đất rất thưa thớt, ngẫu nhiên có mấy con, va chạm cùng chiến giáp Hồng Mông, đều bị hủy diệt nát tan thành bụi!

Tuy rằng những Bí cảnh ác ma này chịu Tu La Vương chi phối, nhưng liên hệ hai bên cũng chỉ dựa vào Tu La Vương truyền thanh âm cùng ý chí, cũng không phải cảm giác tương liên trực tiếp, chúng nó đã bị Lâm Minh giết chết trong lòng đất, ngay cả cơ hội truyền lại ý niệm cho Tu La Vương cũng không có.

Lâm Minh cứ như vậy lặng lẽ lại gần vị trí Long cốt Chí Tôn, mà ở trong bầu trời, 36 đệ tử Long tộc thượng cổ cũng rốt cục giết tới trước mặt Tu La Vương!

Đại trận Tam Thập Lục Thiên Cương, với giá thiêu đốt tinh huyết bám vào Thiên Long trận văn, đối mặt với Tu La Vương hấp thu đại lượng tinh hoa long cốt, tu vi vượt qua 10 vạn năm!

- Sá sá sá! Tốt lắm! Tốt lắm! Các ngươi lại có thể đi tới một bước này, ta thật sự là coi thường các ngươi, vốn tưởng rằng các ngươi là thức ăn của ta, dễ như trở bàn tay. Hiện tại xem ra thật có chút ý tứ, có thể khiến cho bổn vương có hứng thú ra tay!

Tu La Vương đột nhiên nói ngôn ngữ Thần Vực, thanh âm sắc nhọn chói tai, nó hiểu ngôn ngữ nhân loại tuyệt không kỳ quái, bởi vì sau khi Bí cảnh ác ma cắn nuốt tinh thần chi hải nhân loại có thể cắn nuốt một bộ phận trí nhớ, Tu La Vương này sống 10 vạn năm, lúc trước cắn nuốt qua đệ tử bốn đại Thần thú thị tộc, kế thừa đại bộ phận trí nhớ bao gồm võ đạo công pháp của bọn họ, chỉ là những công pháp này đều là công pháp nhân loại, căn bản không thích hợp để Bí cảnh ác ma tu luyện.

- Ma Nhất! Ma Nhị! Ma Tam! Các ngươi đi trợ giúp đánh ba lộ nhân mã kia, những tiểu tử Long tộc này thì để ta tự mình đối phó!

- Vâng, vương!

Thanh âm phía sau Tu La Vương vang lên chỉnh tề, tiếp theo đó, ba con Bí cảnh ác ma tu vi vượt qua 3 vạn năm, vọt tới đệ tử ba đại thị tộc!

Thân thể ba con ác ma này đã có hình thái nhân loại ban đầu, toàn thân tỏa ánh sáng xanh, hiển nhiên năng lượng trong cơ thể đã ngưng thực đến tình trạng không thể tưởng tượng.

Mỗi một chúng nó đều là đối thủ cường đại đáng sợ!

Lúc này chúng nó cùng nhau đánh về phía ba đại thị tộc, không thể nghi ngờ sẽ mang đến đả kích trầm trọng cho ba đại thị tộc, thậm chí có thể đánh tan!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1054: Ngư ông đắc lợi

- Đồng loạt ra tay! Đây là trận chiến trọng yếu nhất trong cuộc đời chúng ta, chỉ có thể thắng, không được thua!

Lúc này toàn thân Long Nhất sôi trào chiến đấu, đằng sau hắn, 35 đệ tử Long tộc cũng vậy. Bọn họ hoặc là thắng, hoặc là chết, bị 10 vạn ác ma Bí cảnh vây giết, không còn đường lui!

Lúc này Tu La Vương cũng ra chiêu, toàn thân nó lúc này vẫn xoay quanh vô số tia sét lôi kiếp, nhưng vẫn có thể nhấc tay công kích, không bị lôi kiếp ảnh hưởng, bởi vậy có thể thấy được thực lực của nó khủng bố cỡ nào!

Rống!

Tiếng rồng ngâm rõ to vang lên, từ trên thân thể Tu La Vương, một con Thương Long hung hăng xông ra, đây là Tu La Vương hấp thu tinh hoa long cốt ngưng tụ thành.

- Các ngươi coi bổn vương cùng Long cốt Chí Tôn là vật đại bổ, bổn vương sao không muốn lấy được nguyên tinh cùng huyết mạch Long tộc trên người các ngươi. Tuy rằng mật độ huyết mạch của các ngươi không cao, nhưng cũng miễn cưỡng tẩm bổ thân thể cho bổn vương! Bổn vương cắn nuốt không ít võ giả loài người, lấy được rất nhiều công pháp truyền thừa trong trí nhớ của bọn chúng. Tuy rằng mơ hồ không đầy đủ, nhưng cũng mò mẫm ra được pháp môn tu luyện, ta chỉ cần một thân thể loài người, sẽ có thể thấu hiểu được những pháp môn tu luyện này! Đến lúc đó, bổn vương cũng tiến vào đại thế giới Thần Vực, đi làm Giới Vương, Thiên Tôn, tiêu dao thế gian, ha ha ha ha!

- Giới Vương? Thiên Tôn? Ngươi đúng là nói khoác không biết ngượng!

Long Nhất rống lớn, xương cốt toàn thân nổ đùng đùng, ánh mắt hắn dần biến thành màu hổ phách, con mắt lớn ra, sâu xa hơn như nối liền không gian vũ trụ bao la. Đồng thời, một lớp vảy rồng bao phủ bên ngoài thân thể Long Nhất, Long Nhất dẫn đầu 35 đệ tử Long tộc bắt đầu liều mạng, bọn họ thiêu đốt một thành tinh huyết bản mạng của mình!

Đến bây giờ, bọn họ đã thiêu đốt hai thành tinh huyết, nếu đốt hết tinh huyết, ngọn lửa sinh mệnh sẽ tắt ngay. Thiêu đốt hai thành, tuy rằng không chết, nhưng cũng sẽ giảm mạnh thọ mệnh, thậm chí ảnh hưởng tới thành tựu ngày sau, cũng có nghĩa lần này 36 đệ tử Long tộc thượng cổ đã đập nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng!

Trước lợi ích to lớn thúc đẩy, mọi người đều nổi điên!

Ầm ầm!

Bánh xe ánh sáng màu xanh cắt xuống, Tu La Vương phát ra hư ảnh Thương Long bị đánh nát, dòng năng lượng lan tràn ra, cả trăm ác ma Bí cảnh gần đó trực tiếp biến thành bụi!

Thân thể Tu La Vương chấn động, bên trong thân thể khí huyết sôi trào, máu chảy ngược lên, một đòn này, hắn đã bị thương!

- Đáng chết!

Tu La Vương nhíu chặt mày, lau vết máu ở khóe miệng. Hắn đang trong độ kiếp, vốn dùng tám thành lực lượng chống cự ma kiếp, dưới tình huống thế này còn chống lại 36 đệ tử Long tộc thượng cổ tạo thành đại trận, có thể hiểu được áp lực trong đó.

- Coi thường đám chuột nhắt bên ngoài, một con chuột dù yếu ớt, nhưng mấy chục con chuột nhỏ tổ hợp lại, vậy mà có thể uy hiếp được bổn vương! Trận pháp, công pháp của loài người quả nhiên kỳ diệu. Nhưng mà vô dụng, nơi này là sân nhà của bổn vương, chiến đấu ở trong này, các ngươi nhất định phải chết!

Tu La Vương quát lớn, xung quanh người hắn chợt dấy lên xoáy ngược, nguyên khí thiên địa xoay tròn như cối xay gió, rất nhiều ác ma Bí cảnh bên cạnh Tu La Vương bị lốc xoáy này kéo vào, sau đó nhập vào người Tu La Vương, bị nó cắn nuốt sạch!

Thân thể Tu La Vương phát ra tiếng nổ liên tiếp, nó bắt đầu cao lên, cơ thể trở nên rắn chắc, mặt mũi cũng càng dữ tợn hơn, nó có khả năng hấp thu cắn nuốt lực lượng ác ma Bí cảnh.

Trận chiến này đã định sẵn càng thêm kịch liệt, càng thêm điên cuồng, bất kể Tu La Vương hay 36 đệ tử Long tộc thượng cổ, vừa ra tay là liều mạng không tiếc mọi giá, không chết không ngừng.

Đồng thời, đệ tử ba đại thị tộc cũng lâm vào khổ chiến.

Ba con ác ma tu vi 3 vạn năm, Ma Nhất, Ma Nhị, Ma Tam, mỗi một con đều hung tàn mạnh mẽ, tu vi chúng nó đương nhiên không so sánh được với Tu La Vương, càng không hấp thu lực lượng long cốt, nhưng chúng nó ở trong trạng thái đỉnh phong, không đang độ kiếp như Tu La Vương.

Như vậy làm chúng nó chiến đấu không hề có gì phải cố kỵ!

Bị ý niệm của Tu La Vương khống chế, chúng nó chỉ có một ý nghĩ - Giết!!

Bất kể mọi giá giết kẻ địch!

Đệ tử ba đại thị tộc vốn số lượng không nhiều, thậm chí tạo thành trận pháp cũng không hoàn chỉnh, bị đông đảo ác ma Bí cảnh vây công, tình thế nguy hiểm, cuối cùng bắt đầu không chống đỡ nổi!

Lúc này đừng nói tiếp tục xông vào trung tâm, ngay cả tự bảo vệ cũng thành vấn đề.

- A!

Tiếng hét thảm vang lên, một đệ tử Kỳ Lân tộc bị Ma Nhị cắn đứt cánh tay, nháy mắt bảy tám ác ma Bí cảnh xông vào người, trực tiếp phanh thây!

Bùm!

Một đoàn máu đỏ tươi nổ tung trong không khí, rực rỡ như pháo hoa, nhưng đoàn sương máu đó rơi vào trong mắt các đệ tử khác, lại làm bọn họ tay chân phát lạnh như rơi xuống vực sâu cửu u!

Chiến đấu lâu dài kịch liệt như thế, đệ tử hạch tâm ba đại thị tộc đã chết người đầu tiên!

Nên biết, những đệ tử bố trí đại trận, chết một người, uy lực đại trận sẽ giảm mạnh, sẽ càng nhanh chết người thứ hai, chết càng nhiều, sức chiến đấu của bọn họ càng kém!

Bởi vậy người này chết, có nghĩa ba đại thị tộc đã rơi vào tình thế nguy ngập!

- Làm sao bây giờ?

Khương Bạch nóng nảy nói, dù cho bình thường hắn tự tin vào thực lực của mình đến thế nào, gặp phải hiểm cảnh cũng không thể gặp nguy mà không rối. Nhưng hiện giờ, hắn cũng luống cuống tay chân! Vốn bọn họ nghĩ Tu La Vương đang độ kiếp sẽ rất suy yếu, rất dễ dàng lấy được Long cốt Chí Tôn, vấn đề mấu chốt là làm sao đối phó Long tộc thượng cổ.

Nhưng hiện giờ Khương Bạch mới biết, bọn họ sai rồi, sai quá đáng! 36 đệ tử Long tộc thượng cổ thiêu đốt cả tinh huyết bản mạng, vậy mà vẫn không làm gì được Tu La Vương.

Thậm chí ác ma Bí cảnh trong này cũng vượt xa 10 vạn! Bọn họ chém giết tới đây, tính cả Long tộc thượng cổ, 1 hơi thở giết trăm con, chiến đấu đến giờ hơn 30 phút, cũng phải giết được sáu bảy vạn, nhưng số lượng ác ma Bí cảnh không có giảm bớt, còn có đông đảo ác ma Bí cảnh đang chạy tới!

- Chúng ta rút lui? Hay là đánh tiếp?

Khương Bạch hỏi Tiêu Bình, kỳ thật trong lòng hắn đã sinh ra ý lùi bước.

Nhưng lúc này Tiêu Bình cũng khó mà quyết định, nên hiểu, quyết định của hắn liên quan tới tính mạng mấy chục dệ tử.

Đi tới, đã khó tiến nửa bước, hơn nữa hy vọng lấy được long cốt cũng không lớn, trừ khi Long tộc thượng cổ có thể nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Lùi lại, cũng hết sức khó khăn, bọn họ bị bao vây ở chỗ này, còn có 3 con Ma đầu tu vi 3 vạn năm, nói lùi lại thì dễ lắm?

Quá rõ ràng, đây là nguy cơ lớn nhất trong đời bọn họ, thử thách sinh tử chân chinh1

- A!

Lại một tiếng hét thảm, đệ tử thứ hai đã chết!

Lần này người chết là đệ tử Phượng tộc thượng cổ, Hoàng Hồng Chí ở ngay bên cạnh đệ tử mới chết, trơ mắt nhìn cả người hắn nổ tung, bị vô số ác ma Bí cảnh cắn nuốt sạch sẽ, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch!

Chỉ có khi chân chính đối mắt với cái chết, mới cảm giác được sự đáng sợ của cái chết. Trên đời quả thật có người không sợ chết, nhưng quá nửa bọn họ đều sống cực kỳ đau khổ, chết thì chết. Nhưng những người như Hoàng Hồng Chí, nhất định trở thành Thần Quân hậu kỳ, có được ít nhất 10 vạn năm thọ mệnh để tiêu xài, có mỹ nữ vô tận để hưởng thụ, làm sao cam lòng chịu chết?

- Tiêu ca, chúng ta rút đi! Không cần long cốt kia!

Hoàng Hồng Chí giọng phát run.

Tiêu Bình sắc mặt trầm lắng, nhìn Khương Bạch cùng Phong Hạo thật sâu, cũn thấy được ý lùi bước trên mặt bọn họ. Lui lại lúc này, đúng là tiền mất tật mang, không kiếm được chỗ tốt gì, tổn thất nhiều đệ tử như thế, cũng biểu hiện người quyết sách vô năng.

Nhưng không còn cách nào, trong lịch sử bốn đại thị tộc, cũng từng xuất hiện đệ tử thiên tài gặp Tu La Vương trong bí cảnh Thần Thú, cũng tổn thất nặng nề!

- Các đệ tử nghe lệnh, thiêu đốt nửa thành tinh huyết, chúng ta đánh ra ngoài!

Khương Bạch, Tiêu Bình, Phong Hạo đồng thời hạ lệnh.

Bọn họ không có dũng khí đập nồi dìm thuyền như Long tộc thượng cổ, muốn đập nồi dìm thuyền cũng phải có thực lực làm căn bản! Bằng không thì là tự sát!

Đối với bọn họ, thiêu đốt tinh huyết chạy trối chết mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trên bầu trời chiến đấu kịch liệt khí thế hừng hực, mỗi một hơi thở đều có cả chục cả trăm con ác ma Bí cảnh chết đi, nhưng trong vòng mấy vạn dặm đều không ngừng có ác ma Bí cảnh chạy tới. Chỉ cần Tu La Vương không chết, sớm muộn gì những người này cũng sẽ bị mài chết!

Đương nhiên, tất cả đều không liên quan tới Lâm Minh, hắn đã lặng lẽ chạy tới bên dưới Long cốt Chí Tôn!

Long cốt Chí Tôn cao trăm trượng, cắm trên đầm lầy như thanh kiếm. Phần lớn nó không ghim sâu vào trong bùn lầy, nằm ngay trước mặt Lâm Minh!

Lâm Minh sẽ không cho rằng mình có thể lặng lẽ trộm đi Long cốt Chí Tôn, sau đó im hơi lặng tiếng chạy thoát!

Hắn có thể đến đây dưới tình huống người khác không chú ý, là vì có không gian Hồng Mông che đậy khí tức toàn thân, cộng thêm tiềm hành trong đầm lầy. Đang giữa hỗn chiến, không ai có thể tra xét ra sự tồn tại của Lâm Minh.

Nhưng mà lấy đi long cốt thì khác, một cây long cốt lớn như vậy đột nhiên biến mất, đệ tử Long tộc thượng cổ cùng Tu La Vương chỉ cần không ngốc, sẽ không thể nào không thấy.

Đến lúc đó, Lâm Minh mưu đồ làm ngư ông ngồi chờ thu lưới nhất định sẽ thành mục tiêu hàng đầu bị mọi người nổi giận công kích.

Lâm Minh cũng không cho rằng thực lực của mình hiện giờ có thể ngăn cản được công kích từ một phe nào. Tu La Vương thì khỏi nói, 36 đệ tử Long tộc ngưng kết thành đại trận cũng vô cùng khủng bố, huống chi bọn họ còn thiêu đốt tinh huyết.

Tu vi quá thấp là điểm yếu mà Lâm Minh không thể bỏ qua.

Như vậy... làm sao đây?

Trong lòng Lâm Minh nháy mắt xẹt qua trăm ngàn ý tưởng, kết quả lý tưởng nhất là Tu La Vương cùng đệ tử Long tộc thượng cổ liều mạng hai bên chết chùm, Tu La Vương chết, Long tộc thượng cổ còn vài cái hấp hối, còn ba đại thị tộc thì còn đang trong vòng vây của 10 vạn ác ma Bí cảnh.

Lúc đó, Lâm Minh có nắm chắc thu lấy Long cốt Chí Tôn lập tức chạy trốn. Có chiến giáp Hồng Mông bao phủ, Lâm Minh không sợ ác ma Bí cảnh, trực tiếp đụng vào là toàn bộ thành mảnh vụn.

Nhưng đó là tình huống lý tưởng, một khi chiến sự mất cân bằng, có một phe giành được thắng lợi hoàn toàn, như vậy kế hoạch ăn trộm của Lâm Minh không thể thi hành. Thậm chí hắn có thể bị phe thắng lợi phát hiện, cuối cùng chết ở đầm lầy đen này.

Chương 1055: Thời cơ

Trên bầu trời, chiến đấu càng đánh càng dữ dội, lúc này chỉ có thể hình dung bằng thảm thiết.

Mặc kệ là ác ma Bí cảnh, hay là đệ tử bốn đại thị tộc, đều đang liều mạng!

Sắc mặt Long Nhất trắng bệch, các đệ tử Long tộc đều tiêu hao rất lớn, kết thúc trận chiến này, dù bọn họ có sống sót, nếu không lấy được Long cốt Chí Tôn, bọn họ cũng phải giảm thọ 2 vạn năm, ảnh hưởng thành tựu tương lai.

Đối với thiên tài, đây chính là chí mạng.

Cho nên, bọn họ phải thắng!

Ầm ầm!

Lại va chạm dữ dội, mười mấy đệ tử Long tộc thượng cổ cảm giác thân thể chấn động mạnh, cổ họng thấy ngọt, trực tiếp phun máu! Trong đó có một đệ tử tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy sắc mặt tái nhợt, môi run run, đã đến cực hạn.

Tu vi phổ biến của đệ tử Long tộc thượng cổ đều là Mệnh Vẫn tầng tám chín, tầng bảy tính là thấp nhất, hắn lại không có thiên phú nghịch thiên như Lâm Minh, sức chiến đấu có hạn, rất khó chống đỡ trong chiến đấu kịch liệt thế này.

Đừng nói là hắn, ngay cả Long Nhất cũng khí huyết sôi trào, gân xanh phồng trên trán, gần đến cực hạn. Hắn có thiên phú cao nhất, tu vi cũng cao nhất trong mọi người, thực lực mạnh mẽ, thiên tài Mệnh Vẫn tầng bảy tám ở trước mặt hắn, chỉ cần một chiêu là miểu sát.

Nhưng thực lực cao, gánh vác trách nhiệm càng nặng, hắn là mắt trận trong Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận, có 1/4 đến 1/3 lực lượng đại trận này là do Long Nhất gánh vác!

Chẳng qua, lúc này Tu La Vương đối thủ của Long Nhất cũng không chịu nổi!

Ma kiếp liên tục đánh xuống không ngừng, nếu không phải nó hấp thu tinh nguyên khí huyết trong Long cốt Chí Tôn, bây giờ đã xớm tan xương nát thịt rồi.

- Đáng chết! Đám chuột nhắt, triệt để chọc giận bổn vương rồi!

Cả cánh tay phải của Tu La Vương toàn là máu, cắn nuốt máu thịt của rất nhiều võ giả loài người, còn có tủy Rồng ẩn chứa trong Long cốt Chí Tôn, Tu La Vương đã có được thân thể đầy đủ. Nó cũng có ngũ tạng lục phủ, thậm chí có kinh mạch, khiếu huyệt, bị thương cũng sẽ chảy máu.

- Ma Nhất, ngươi trở về giúp ta cùng tiêu diệt những đệ tử Long tộc này! Ma Nhị, Ma Tam, các ngươi thiêu đốt tu vi, mau nhanh tiêu diệt đám kia!

Tu La Vương thấy ba đại thị tộc khác đã bắt đầu lùi lại, hơn nữa còn khổ sở chống đỡ, liền phát ra mệnh lệnh.

Uy hiếp lớn nhất với nó, vẫn là đệ tử Long tộc thượng cổ.

Vù!

Ma Nhất hóa thành bóng đen bay trở về bên cạnh Tu La Vương, hai Ma đầu khác thì toàn thân bùng sáng xanh, rõ ràng là muốn liều mạng.

Chúng nó trực tiếp bị ý niệm của Tu La Vương khống chế, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh Tu La Vương ban ra.

....

Lúc này, ở phía dưới Long cốt Chí Tôn, Lâm Minh chôn cả người vào trong bùn lầy, không chớp mắt nhìn chiến đấu kịch liệt trên bầu trời!

Bởi vì sợ bị phát hiện, Lâm Minh không dám thả ra cảm giác, chỉ đưa mắt lộ ra mặt đất, ẩn giấu giữa đám nấm đen đã chết. Tầm nhìn có hạn, Lâm Minh quan sát mờ nhạt không rõ ràng, tuy nhiên chỉ cảm thụ lốc xoáy nguyên khí thiên địa, lực lượng không gian chấn động, còn có ác ma Bí cảnh không ngừng nổ tung hóa thành dòng năng lượng, Lâm Minh có thể tưởng tượng được chiến đấu thảm thiết.

Lúc này, Lâm Minh không làm gì được.

Vốn Lâm Minh muốn dùng một bộ ảo trận mô phỏng ra hình dạng Long cốt Chí Tôn, sau đó trộm đi. Nhưng làm vậy thì quá khó khăn, rất dễ bị phát hiện, huống chi Tu La Vương đặt phân nửa cảm giác trên Long cốt Chí Tôn, chỉ cần nó không chết, đừng nói mình không thể lấy đi Long cốt Chí Tôn, cho dù là chạm một cái, Tu La Vương cũng sẽ phát giác ra!

Lâm Minh chỉ có thể chờ, chờ thời cơ ra tay tốt nhất.

Đây cũng là thử thách tâm trí rất lớn đối với Lâm Minh, nên biết hắn ở trong này cũng cực kỳ nguy hiểm, một khi bị phát hiện, chờ đợi hắn chỉ có chết.

Thời gian, trôi qua từng giây một!

Bàn tay Lâm Minh thấm ướt mồ hôi, mồ hôi còn chưa chảy xuống đã bị Hồng Mông lực phân giải, hóa thành những sợi sương mù hòa lẫn vào khí Hồng mông.

Thần kinh Lâm Minh căng ra như dây thép, tuy rằng hắn chưa làm gì, nhưng tuyệt đối không nhẹ nhõm hơn trải qua đại chiến sinh tử!

Đáng mừng duy nhất là ở gần Long cốt Chí Tôn không có ác ma Bí cảnh, điều này làm Lâm Minh có thể tập trung cao độ chời đợi khoảng khắc thời cơ ra tay.

- A!

Ở bên phía ba đại thị tộc, hai đệ tử Phượng tộc thượng cổ bị Ma

Nhị Ma Tam liều mạng công kích mà không chống đỡ nổi, phát ra hai tiếng hét thảm nổ thành sương mù, sau đó bị đông đảo ác ma Bí cảnh chia ăn sạch. Những ác ma Bí cảnh nơi này đói khát như đàn sói, nơi điqua sẽ không còn sót lại cái gì.

Đệ tử này vừa chết, trận pháp Phượng tộc thượng cổ lại xuất hiện lỗ hổng lớn. Trước đó Tiêu Bình còn có thể dựa vào thực lực xuất chúng của mình miễn cưỡng chống đỡ, nhưng hiện giờ hắn cũng đến cực hạn, không thể chống nổi, ba con ác ma Bí cảnh xông qua lỗ hổng đó.

Mục tiêu của chúng là Hoàng Hồng Chí ở gần nhất! Lúc này đệ tử tổng bộ Phượng tộc thượng cổ kết thành Bách Điểu Triều Dương đại trận, trừ đã chết chỉ còn có 5 người, trong đó tu vi Hoàng Hồng Chí yếu nhất, cũng thành mục tiêu công kích hàng đầu của ác ma Bí cảnh. Ba con ác ma Bí cảnh xông tới, mỗi con đều có tu vi 8000 năm trở lên.

- Không!

Hoàng Hồng Chí hét thảm, mặt trắng như giấy, hơi lạnh lủi thẳng lên đầu. Đến lúc thật sự đối mặt sống chết, mới cảm nhận được loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn, hắn không muốn chết.

- Tiêu sư huynh, cứu ta!

Hoàng Hồng Chí kêu thảm, lúc này Tiêu Bình lại như không nghe Hoàng Hồng Chí kêu la, ánh mắt của hắn chỉ quét qua, nháy mắt phán đoán thế cục mà Hoàng Hồng Chí đối mặt với. Ba con ác ma Bí cảnh tu vi 8000 năm, chia ra ba góc tấn công, đã tuyên án tử hình Hoàng Hồng Chí!

Nếu như Tiêu Bình ở trạng thái toàn thịnh đương nhiên là dễ dàng ngăn cản ba con ác ma Bí cảnh này, cứu về Hoàng Hồng Chí. Nhưng mà bây giờ, hắn đã nỏ mạnh hết đà, còn phải đối mặt với mười mấy con ác ma Bí cảnh vây công. Lúc này, hắn còn không tự lo được cho bản thân, làm sao còn giúp được người khác?

"Thừa dịp Hoàng Hồng Chí bùng nổ bị ăn, trốn đi ra!"

Trong lòng Tiêu Bình chợt lóe lên ý nghĩ này, hắn chẳng những không nghĩ cách cứu Hoàng Hồng Chí, ngược lại định thừa lúc Hoàng Hồng Chí nổ tung thu hút đông đảo ác ma Bí cảnh chia nhau ăn mà chạy trốn. Dù sao Hoàng Hồng Chí vừa chết, đệ tử Phượng tộc thượng cổ có thể bày trận chỉ còn bốn người, bốn người còn bố trận gì nữa?

Chạy trối chết mới là thật!

Lòng người là thế, tuy rằng Tiêu Bình là dẫn đầu Phượng tộc thượng cổ lần này, gánh nhiệm vụ lãnh đạo bảo hộ đệ tử khác, nhưng đó là lúc không tổn hại tới lợi ích của mình, trợ giúp thích hợp những đệ tử đồng tông còn được. Nhưng khi liên quan tới tính mạng của mình, đương nhiên phải ưu tiên cân nhắc bản thân, những người khác đều có thể hy sinh.

- Không! Không! A a a a! Tiêu sư huynh...

Thân thể Hoàng Hồng Chí đồng thời bị mười mấy con ác ma Bí cảnh cắn xé, ngũ tạng lục phủ, tinh thần chi hải tràn đầy ác ma Bí cảnh!

Cốt tủy bị hút, nội tạng bị gặm nhấm, máu bị nuốt, tinh thần chi hải cũng bị xé rách, đau đớn đến từ ý chí lẫn thân thể làm mặt mũi Hoàng Hồng Chí vặn vẹo, tiếng kêu thảm thiết tận cùng.

Hắn vung vẫy tay về phía Tiêu Bình, trong mắt tràn đầy oán độc, ánh mắt đó như muốn kéo cả Tiêu Bình xuống địa ngục.

Vì sao không cứu ta?

Hoàng Hồng Chí muốn gào lên như thế, nhưng hắn đã không hô lên được.

Bùm!

Trong lạnh lùng của Tiêu Bình, hai mắt Hoàng Hồng Chí phồng lên nổ tung! Tai mũi miệng chảy máu, lồng ngực khoang bụng nổ tung, máu thịt văng ra! Sau đó, hắn cảm thấy mình bị vô số ác ma Bí cảnh chia nhau ăn, ý chí ngày càng mơ hồ....

Ngay trong nháy mắt Hoàng Hồng Chí chết đi, Tiêu Bình thừa dịp đông đảo ác ma bị thu hút, không nói hai lời thi triển thân pháp trực tiếp xông ra ngoài!

Hắn cũng mặc kệ đoàn đội, hiện giờ sức chiến đấu của đoàn đội đã cực yếu, cũng chỉ có mình là còn một chút sức chiến đấu, những người khác sắp trở thành trói buộc.

Một cái đoàn đội mất đi tác dụng che chở hắn, ngược lại bởi vì mục tiêu quá lớn mà thu hút nhiều ác ma Bí cảnh, dưới tình huống này, hắn quyết đoán một mình trốn đi. Về phần những người khác, bị hắn bỏ lại bám trụ ác ma Bí cảnh.

- Tiêu Bình!

- Tiêu sư huynh, ngươi!

Nhìn thấy Tiêu Bình chạy trốn một mình, các đệ tử Phượng tộc thượng cổ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là căm giận tuyệt vọng. Đã không còn Tiêu Bình, bọn họ càng khó mà chống đỡ!

- Trốn, chúng ta cũng trốn!

Không còn người chủ trì, các đệ tử đều luống cuống, bọn họ cũng bắt đầu phân tán chạy trốn, nhưng mà càng phân tán, lại càng có thể chết nhanh hơn.

- Khặc khặc khặc khặc! Chết hết đi!

Ma Nhị phát ra tiếng nói Thần Vực cứng đờ khàn khàn khó nghe, càng điên cuồng đánh giết...

....

"51...50...49"

Cả người Lâm Minh chôn trong bùn lầy, trong lòng thầm đếm số đệ tử còn sót lại.

Trước đó đệ tử tổng bộ ba đại thị tộc không biết bày trận có chết hay chạy thoát thì Lâm Minh không chú ý, hiện giờ chỉ còn lại 49 đệ tử có thể bày trận, trong đó Long tộc thượng cổ đã chiếm 36 người. Nói cách khác, ba đại phân cung chỉ còn tổng cộng 14 đệ tử, chia ra mỗi thị tộc còn không tới 5 người!

Mà trong 5 người này, e rằng cũng không sống nổi, có ít nhất phân nửa phải chết, có thể thấy chiến đấu thảm thiết!

"Đúng là người chết vì tiền chim chết vì ăn, vốn những người này đều có tiền đồ tốt đẹp, tuy rằng phần lớn trong đó không có khả năng trở thành Thánh chủ, nhưng ít ra có thể tu đến cảnh giới Thần Quân, có 10 vạn năm thọ mệnh. Nhưng bây giờ, cái gì cũng không còn."

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, tuy nhiên hắn cũng biết, xuất hiện kết quả này là vì người bốn đại thị tộc đánh giá thấp thực lực của Tu La Vương. Dù sao bí cảnh Thần Thú tường giải có ghi lại, lúc Tu La Vương độ kiếp là suy yếu nhất, có thể giết chết. Trong lịch sử cũng có ví dụ Tu La Vương bị giết, huống chi lần này còn có Long cốt Chí Tôn dụ hoặc.

Nhưng Tu La Vương này không phải Tu La Vương bình thường, nó là con nhện dệt lưới, dùng bản thân làm mồi chờ đợi con mồi cắm đầu vào lưới.

Vào lúc mọi người tới gần, bởi vì tranh chấp sở hữu Long cốt Chí Tôn, Long Nhất đột nhiên phát động công kích, cuốn mọi người vào trong đại trận sinh tử, lúc này mới tạo thành thương vong nặng nề như vậy.

Trong khi Lâm Minh đang nghĩ những điều này, trên bầu trời, Long văn trận phù dưới chân 36 đệ tử Long tộc đồng loạt sụp đổ, cả vòng trận tan vỡ!

Cùng lúc vòng trận sụp đổ, mười mấy đệ tử phun máu, thân thể không còn ý thức văng ra!

"A?"

Ánh mắt Lâm Minh bừng sáng, đại trận Long tộc thượng cổ, cuối cùng bị công phá!

Chương 1056: Long cốt tới tay

Tuy rằng đệ tử Long tộc thượng cổ mạnh mẽ, nhưng dù sao tu vi chênh lệch không đều, cao nhất là Thần Hải trung kỳ, còn thấp nhất lại chỉ Mệnh Vẫn tầng bảy.

Tu vi Mệnh Vẫn tầng bảy, tầng tám, chênh lệch cả cảnh giới lớn, mấy cảnh giới nhỏ với Long Nhất. Chênh lệch thực lực quá lớn, cũng khiến cho Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận có rất nhiều điểm yếu ớt, sau mấy lần va chạm, cuối cùng những điểm yếu ớt bắt đầu đổ sụp!

Còn những đệ tử Mệnh Vẫn tầng bảy tám đã hôn mê kia, hao hết chân nguyên, ý thức mơ hồ, rơi vào giữa đại quân 10 vạn ác ma Bí cảnh thì đủ hiểu kết cục!

"Hỏng rồi!"

Đám người Long Bát, Long Thập Nhị nhìn mười mấy đệ tử bậc thấp không đến Mệnh Vẫn tầng chín bị thương nặng, trong lòng căng thẳng, sống lưng phát lạnh. Trận pháp vừa vỡ, chờ đợi bọn họ chỉ có kết cục tử vong.

Ngay trong nháy mắt sống chết này, sắc mặt Long Nhất chợt xẹt qua lạnh lẽo. Hắn vung tay lên, một đợt ánh sáng xanh quét ra, trước khi mười mấy đệ tử bậc thấp ở trạng thái nửa hôn mê kia bay ra khỏi phạm vi trận pháp, quấn lấy bọn họ, sau đó Long Nhất chụp vào hư không, có một cái vuốt rồng mờ ảo vỗ xuống, mục tiêu là mười mấy đệ tử kia.

- Long Nhất, ngươi!

Mấy đệ tử Long tộc thượng cổ hô lên, nhưng đã trễ, tiếng "bùm bùm bùm" vang lên, những đệ tử bậc thấp kia đều tan thành máu thịt, tinh huyết bị trận văn dưới chân Long Nhất hấp thu, khiến cho trận văn trở nên sáng rực!

- Một đòn cuối cùng! Bày trận!

Long Nhất giọng lạnh lẽo không chút cảm tình, tiếng nói rơi vào tai các đệ tử khác làm trong lòng họ nhảy dựng, Long Nhất trước mắt như đã không còn là sư huynh mà bọn họ quen biết, mà là một ác ma!

Dù rằng mười mấy đệ tử kia hao hết sức, mất đi ý thức, kết cục vốn là chết. Nhưng những người bọn họ cũng không thể thừa sức cứu vớt. Nhưng dù sao bọn họ đã rơi xuống thế này, cũng là vì kề vai chiến đấu cùng mọi người, tranh giành long cốt.

Dưới tình huống đó, Long Nhất vẫn có thể lạnh băng đánh chết bọn họ, rút hết tinh huyết để hoàn thành một đòn cuối cùng của Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận.

Dù nói cách làm của hắn theo lý trí là lựa chọn chính xác,bằng không tinh huyết mười mấy đệ tử kia cũng sẽ bị Tu La Vương hấp thu, lại càng khiến bọn họ không còn đường sống. Nhưng Long Nhất có thể không chút lưu tình, không chút do dự tự tay đánh chết đồng môn, lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Hắn tuyệt đối là hạng người không từ thủ đoạn, ngày sau hắn trưởng thành, sẽ trở thành một đại Ma quân!

- Còn thất thần làm gì, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn chết ở chỗ này?

Tiếng nói lạnh băng của Long Nhất làm các đệ tử khác mới phản ứng lại, vội bắt đầu thiêu đốt tinh huyết mười mấy đệ tử kia, tái tạo Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận.

Mỗi người bọn họ vì lần chiến đấu này thiêu đốt hai thành tinh huyết, ít nhất làm cho tương lai bọn họ tiến vào cảnh giới Thần Quân mà tổn thất mấy vạn năm thọ mệnh, thậm chí ảnh hưởng tới cảnh giới cuối cùng, hy sinh như vậy không thể bỏ phí được.

Về phần ác danh đánh chết đồng môn, dù sao cũng do Long Nhất gánh vác, không có lên quan gì tới bọn họ.

Ong ong ong...

Vòng tròn bảy màu xoay tròn, khí tức to lớn lan ra, ánh sáng bao phủ, thần quang tận trời.

"Cái tên này, đủ ác!"

Ở trước mặt Long Nhất, thân thể Tu La Vương dao động dữ dội, xảy ra đủ loại biến hóa. Quả thật nó vốn là định hấp thu tinh huyết mười mấy đệ tử bậc thấp kia, nhưng Long Nhất xuống tay nhanh hơn, trong nháy mắt bọn họ thoát khỏi trận pháp liền đánh nát thân thể, rút hết tinh huyết, đưa vào thiêu đốt trong trận pháp.

Vốn những người này chỉ thiêu đốt hai thành tinh huyết, hiện giờ một lần thiêu đốt tám thành tinh huyết còn lại, bao gồm cả tinh hoa máu thịt của bọn họ cũng hóa thành năng lượng, đưa vào trong trận bàn!

Cứ thế, vốn Tam Thập Lục Thiên Cương trận đã sắp vỡ nát lại được ngưng tụ tổ hợp, những long văn cũng chói mắt hơn, uy lực trận pháp tăng cường mấy lần!

Nhìn tới đây, trên mặt Tu La Vương hiện ra một tia kiêng kỵ, đây là một đòn cuối cùng của đông đảo đệ tử Long tộc thượng cổ. Chống đỡ được, nó sẽ thắng, ngược lại, nó sẽ tan thành tro bụi.

Nhưng hiện tại Tu La Vương cũng tiêu hao rất lớn, cảm nhận năng lượng trong vòng ánh sáng kia, nó không có nắm chắc đón đỡ.

- Hắc hắc, ngươi có thể hy sinh đồng môn, bổn vương không thể hy sinh con dân hay sao?

Tu La Vương đột nhiên điên cuồng gào thét, Ma Nhất bên cạnh hắn không kịp đề phòng, bị Tu La Vương chụp vào trong tay.

- Vương...

Khuôn mặt hư ảo vặn vẹo của Ma Nhất hiện ra vẻ hoảng sợ, tu vi đến 3 vạn năm, nó đã có được trí tuệ.

Nó vừa muốn chống cự, nhưng một cỗ ý niệm phát ra từ mi tâm Tu La Vương, trực tiếp làm tan rã ý thức chống cự của nó. Tiếp theo, thân thể nó nổ tung, hóa thành dòng năng lượng tinh khiết bị Tu La Vương hấp thu!

Khoảng khắc, Tu La Vương như cự thú thái cổ thức tỉnh từ giấc ngủ say, cắn nuốt mọi thứ, hủy diệt tất cả!

Hai phe thế lực đều hy sinh tộc nhân của mình, triển khai chém giết cuối cùng.

Trên bầu trời, năng lượng cuồng bạo ngưng tụ thành mây máu, loại cảm giác này tựa như bầu trời bị xé rách chảy xuống máu tươi.

- Chết đi!

Long Nhất ra tay trước, sóng âm cuồn cuộn như sấm sét chấn cho mây máu trên bầu trời cũng nứt toát ra, bay ra khắp hướng. Đầm lầy phía dưới bị lực lượng cực lớn đánh cho lõm sâu xuống, tựa như thần linh tung nắm đấm nện vào đầm lầy, đập ra cái hố sâu vạn trượng, bùn lầy bắn khắp nơi! Chỉ nháy mắt, không biết bao nhiêu nước trong đầm lầy bốc hơi sạch, bùn đen thành tro bụi.

Mãi vẫn nấp trong đầm lầy, ánh mắt Lâm Minh lóe lên, chính là lúc này!

Thừa dịp nháy mắt bùng nổ, dưới năng lượng lan tràn che giấu, Lâm Minh dùng chiến giáp Hồng Mông bảo vệ thân thể, một cỗ năng lượng phát ra quét ngang Long cốt Chí Tôn, thu vào trong Tử Cực Giới!

Nhất thời, Lâm Minh cũng bị sóng xung kích quét trúng!

Đây chính là công kích của Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận Long tộc thượng cổ, còn thiêu đốt toàn bộ tinh huyết của mười mấy đệ tử, có thể tưởng tượng được uy lực của nó. Cho dù là dư sóng, cũng có thể khiến thiên tài Cửu Vẫn chết ngay.

Tuy nhiên Lâm Minh có chiến giáp Hồng Mông phân giải mọi pháp tắc hộ thể, những dòng năng lượng tràn lan tới không gian Hồng Mông liền trực tiếp bị phân giải, ngược lại lực đánh vào không thể làm tan rã của nó lại cung cấp lực đẩy mạnh cho Lâm Minh, thân thể hắn bị thổi bay!

"Trời cũng giúp ta!"

Lâm Minh cả người khí huyết sôi trào, cổ họng chợt ngọt, bị chút thương nhẹ. Nhưng lúc này hắn làm sao cố kỵ, cũng mặc kệ kết quả chiến đấu cuối cùng trên bầu trời. Sau khi hắn thu hồi Long cốt Chí Tôn, mượn sóng xung kích bùng nổ chạy trốn hết tốc lực!

Hắn không chọn con đường trên trời, mà dứt khoát trốn vào lòng đất!

Trong lòng Lâm Minh biết rõ, ác ma Bí cảnh biến hóa thành Tu La Vương sẽ ngưng tụ thân thể máu thịt, không thể tùy tiện xâm nhập vào đầm lầy như ác ma Bí cảnh bình thường không có thực thể. Tu La Vương muốn làm được điều này, trừ khi từ bỏ thể xác nó khổ tu nhiều năm qua, đây là điều không thể, bằng không hắn độ kiếp cũng là bỏ đi.

Như vậy, chạy trốn dưới lòng đất tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Về phần các đệ tử Phượng tộc thượng cổ, Lâm Minh chỉ có thể chúc bọn họ tự cầu phúc. Lúc này, bản thân hắn cũng khó bảo toàn, tuy rằng lúc trước Lâm Minh ở Lôi Đình Sơn, Ma Thần Đế Cung đều từng vì tranh giành cơ duyên to lớn mà một đường giữa sống chết, nhưng khi đó không có đối mặt xung đột trực diện với những đối thủ mạnh mẽ vượt xa mình, mà là dựa vào tính kế cùng nắm bắt thời cơ. Chưa bao giờ như hôm nay, trực tiếp cướp miếng ăn trong miệng cọp.

Chạy trốn được, thu hoạch vô cùng, bằng không, chính là chết!

Tiếc nuối duy nhất là tủy Rồng trong Long cốt Chí Tôn này bị Tu La Vương hút đi một nửa,bằng không thu hoạch của Lâm Minh càng thêm lớn.

Tuy nhiên làm người không thể lòng tham không đáy, Lâm Minh đã thấy đủ rồi. Một nửa tủy Rồng ở trong cơ thể Tu La Vương sẽ để lại cho Long Nhất, trước tiên là hắn phải có mạng lấy được.

Ầm ầm ầm!

Cùng lúc Lâm Minh kéo đi Long cốt Chí Tôn, trên bầu trời, đệ tử Long tộc thượng cổ cùng Tu La Vương va chạm một đòn, Lâm Minh nắm chắc thời gian vừa đúng lúc!

Vô số ác ma Bí cảnh hóa thành tro bụi trong loạn lưu bùng nổ, bùn lầy đầm lầy đen bị kéo lên cao trăm trượng như sóng thần màu đen hùng hổ, mấy gió chuyển đổi, trời đất biến sắc!

Lại có 10 đệ tử Long tộc thượng cổ phun máu văng ra, nhìn là dữ nhiều lành ít. Đến lúc này, đệ tử Long tộc thượng cổ chỉ còn lại 16 người.

Trận chiến này thảm thiết cỡ nào! Nên biết, những người hy sinh không phải chó mèo, mà là tinh anh trong tinh anh của bốn đại thị tộc, bồi dưỡng ra mỗi một người đều phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên!

"Hả? Cái gì?"

Ở trong dòng năng lượng loạn lưu này, tuy rằng Tu La Vương bị thương nặng, cả người đẫm máu, nhưng nháy mắt nó nhận được đoàn cảm giác trên Long cốt Chí Tôn bị phá hủy!

Điều này khiến cho Tu La Vương kinh hãi!

Nó chỉ cắn nuốt gần nửa tinh nguyên trong Long cốt Chí Tôn, còn hơn sáu thành cốt tủy tinh nguyên, bao gồm bản thân long cốt, đó là vật báu vô giá!

Vốn nó muốn lấy máu thịt đệ tử thiên tài bốn đại thị tộc hoàn thiện thân thể mình,dù sao chỉ dựa vào một bộ xương, không có khả năng ngưng tụ thân thể, chỉ có thể ngưng tụ bộ xương, chỉ có thân xác máu thịt, mọi thứ mới thành có khả năng.

Nhưng mà bây giờ, một bộ long cốt bị trộm!

- Là kẻ nào trộm long cốt của ta! Ta muốn ngươi chết! A a a a!

Tu La Vương tuyệt đối không ngờ tới, ở giữa đại chiến thế này, bị 10 vạn ác ma Bí cảnh vây quanh, vậy mà vẫn có người trộm đi long cốt. Người này rõ ràng đã sớm ẩn nấp ở gần long cốt, chờ đợi nháy mắt bọn họ chiến đấu kịch liệt nhất, không rảnh chú ý, trộm đi long cốt!

Tính toán như vậy làm cho Tu La Vương nổi giận, nó cảm thấy mình sống 10 vạn năm, lại bị người ta đùa giỡn như ngu ngốc!

- Đừng hòng trốn!

Tuy rằng khoảng khắc chém giết sinh tử cuối cùng,nhưng Tu La Vương phản ứng thật sự quá nhanh, nó vẫn nắm giữ được phương hướng chạy trốn của Lâm Minh! Đến lúc này, nó cũng bất chấp chiến đấu với Long Nhất, trực tiếp đuổi giết Lâm Minh!

Còn lúc này, bên trong Tử Cực Giới, Nhan Nguyệt Nhi vốn đang ngồi đó kinh ngạc ngẩn người nhìn một gốc dược liệu trong Dược Viên, đột nhiên một cây xương sáng bóng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cắm vào trong đất!

- Đây... đây là....

Nhan Nguyệt Nhi trừng to đôi mắt đẹp!

Chương 1057: Long Nhất điên cuồng

Sau khi Nhan Nguyệt Nhi bị Lâm Minh thu vào trong Tử Cực Giới, cảm thấy sống một ngày không bằng một năm. Bởi vì Tử Cực Giới đóng kín không gian, nàng cũng không rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng chỉ biết trong nháy mắt mình bị ném vào Tử Cực Giới, có 10 vạn ác ma Bí cảnh nhào tới!

Có thể tưởng tượng được sẽ là thảm chiến kịch liệt thế nào!

Nhan Nguyệt Nhi biết rõ, nếu mình nằm trong chiến trường đó, sẽ chỉ có một kết cục là bị ăn đến không còn cặn bã, chân chính thi cốt không còn. Nhưng vào lúc mấu chốt, nàng bị Lâm Minh thu vào Tử Cực Giới, có nghĩa là chiến đấu tiếp theo đều do một mình Lâm Minh gánh vác!

Nhan Nguyệt Nhi biết, Lâm Minh mạnh hơn nàng nhiều, nhưng mà thảm chiến như thế, Nhan Nguyệt Nhi cũng không có nắm chắc Lâm Minh trốn ra được.

Thấy thời gian từ từ trôi qua, đã gần nửa canh giờ, bên ngoài Tử Cực Giới vẫn không truyền tin tức gì, Nhan Nguyệt Nhi liền nóng nảy.

Nàng sợ Lâm Minh bị thương nặng thậm chí đã chết, sợ đến một lúc nào đó Tử Cực Giới đột nhiên bị đánh nát, sau đó là vô số ác ma Bí cảnh xông vào!

Cảnh sắc trong Tử Cực Giới dù đẹp, nhưng Nhan Nguyệt Nhi như đứng ngồi trên lửa, hiện giờ nàng không thể làm gì, cũng không thể ra ngoài, bằng không lại làm Lâm Minh thêm phiền vào lúc mấu chốt.

Nàng luôn chờ đợi Lâm Minh mau vào, nhưng nàng làm sao cũng không ngờ tới. Đến khi cuối cùng Tử Cực Giới sinh ra dao động không gian, đi vào không phải là Lâm Minh, mà là một đoạn thần cốt!

Thần cốt trăm trượng, như thần kiếm xanh nhạt, dựng thẳng giữa Tử Cực Giới, phát tán ra uy áp khổng lồ.

Bên trên long cốt phủ đầy cốt văng vô cùng phức tạp, tượng trưng cho pháp tắc thiên đạo, mỗi một cốt văn đều phải tinh diệu gấp mười, gấp trăm lần so với Tháp vật tổ trong Thập Trượng Thiên Tỳ! Thậm chí không dưới Thánh hỏa di thư quý giá của Hỏa gia tộc!

Mà Thánh hỏa di thư chỉ có chín bức, diện tích mỗi bức cũng không lớn, làm sao có thể so sánh với long cốt trăm trượng trước mặt đây!

- Lâm Minh hắn... Lâm Minh hắn...

Nhan Nguyệt Nhi nuốt nước miếng, đôi mắt đẹp trong veo tràn ngập thần sắc như gặp quỷ, không thể tin nổi.

Nàng đương nhiên sẽ không thể không nhận ra được đoạn thần cốt này, đây là Tu La Vương cất kỹ, là chỗ dựa cho Tu La Vương tiến hóa, càng là đối tượng mà 36 đệ tử Long tộc thượng cổ, cùng với đông đảo đệ tử ba đại thị tộc ba đại thị tộc không tiếc tánh mạng tranh giành.

Nhưng bây giờ, lại bị Lâm Minh lấy được?

Hơn nữa là...

Độc chiếm!

Sao lại thế này? Hắn làm sao lấy được long cốt?

Dùng sức mạnh?

Lâm Minh thiên phú xuất chủng, nhưng dù sao tu vi có hạn, chỉ có Mệnh Vẫn tầng bảy, ở trước mặt Long Nhất có khi còn không chạy trốn được. Huống chỉ còn có Khương Bạch, Phong Hạo, còn có rất nhiều đệ tử thiên tài ngưng kết đại trận, nghĩ thế nào cũng không có khả năng!

Dùng trí?

Cho dù Lâm Minh có trí tuệ hơn, người khác cũng không phải kẻ ngốc, ngược lại, những thiên kiều đó đều là hạng lòng dạ độc ác, tâm chí cứng cỏi. Còn Tu La Vương lại là lão yêu quái sống 10 vạn năm, đó là điều không thể nào!

Trong lòng Nhan Nguyệt Nhi xẹt qua mọi ý tưởng, nhưng cũng tràn ngập mù mờ. Nàng vốn tưởng Lâm Minh có thể chạy trốn đã là không tệ ròi, kết quả đúng thế, hắn chẳng những không xảy ra chuyện gì, lại còn hái mất quả đào lớn nhất.

Hiện tại Nhan Nguyệt Nhi gấp gáp muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng hiểu được, dù Lâm Minh tạm thời lấy được long cốt, có lẽ còn có trận chiến tranh giành tiếp theo. Nếu mình tùy tiện ra ngoài, tuyệt đối là hại Lâm Minh.

Cắn môi, ánh mắt Nhan Nguyệt Nhi rơi vào Long cốt Chí Tôn, liền không dời ra được.

Nàng không nhịn được đi tới vuốt mặt ngoài thần cốt cảm giác thô ráp không bằng phẳng, mang theo khí tức mênh mông hùng hồn, làm người ta có cảm giác kính sợ sâu trong lòng.

Xương của Thần thú, chí bảo thiên địa!

Đương nhiên Nhan Nguyệt Nhi sẽ không, cũng không dám lặng lẽ hấp thu long cốt, tuy nhiên nàng vẫn không khỏi ngồi xuống, bắt đầu thử tìm hiểu pháp tắc cốt văn mặt ngoài. Hiện giờ, có thể tăng thêm một chút thực lực cũng tăng thêm một chút an toàn.

Trong lúc Nhan Nguyệt Nhi tìm hiểu pháp tắc, Lâm Minh lại đối mặt với nguy cơ to lớn liên quan tới tính mạng!

Hắn phát hiện, mình vẫn đánh giá thấp Tu La Vương, sau khi trải qua thảm chiến như thế, nó vẫn còn thừa sức truy đuổi mình!

- Tan vỡ!

Tu La Vương vung tay đè xuống, mặt đất khu vực đầm lầy trực tiếp bị hắn nổ sụp xuống, Tu La Vương lao thẳng vào đuổi theo!

Ở đằng sau Tu La Vương, là 16 đệ tử Long tộc thượng cổ. Một trận thảm chiến vừa rồi, bọn họ lại tổn thất mấy đệ tử, thực lực giảm thêm một bước.

Lúc này Long Nhất hai mắt đỏ rực, hắn hoàn toàn không ngờ trong lúc bọn họ cùng Tu La Vương đánh tới trời đất u ám, có người làm ngư ông kéo lưới!

Hắn vì Long cốt Chí Tôn, thiêu đốt hai thành tinh huyết, tổn thất mấy vạn năm thọ mệnh tương lai, tiêu hao rất nhiều đan dược quý giá, thậm chí không tiếc gánh ác danh giết hại đồng môn, lại đi làm không công cho người khác!

Hắn làm sao mà không hận!

- Rốt cuộc là kẻ nào, dám tính kế ta?

Long Nhất nổi điên như con dã thú bị thương, hắn xác định người này không phải Tiêu Bình, không phải Khương Bạch, cũng không phải Phong Hạo!

Một người có thể lặng lẽ tới gần Long cốt Chí Tôn giữa 10 vạn ác ma Bí cảnh vây quanh, hơn nữa ẩn nấp mấy chục phút, tuyệt đối là cao thủ đỉnh cấp!

Thậm chí có thể đối phương không phải là người, mà là tồn tại nào đó trong bí cảnh Thần Thú, đã sớm rình mò Long cốt Chí Tôn của Tu La Vương, hiện tại cuối cùng tìm được cơ hội.

Cũng không trách Long Nhất hiểu lầm, Lâm Minh vốn làdùng không gian Hồng Mông che đậy khí tức toàn thân, cộng thêm đang trong hỗn chiến, tu vi Long Nhất cao gấp 10 lần cũng không nắm giữ được khí tức của Lâm Minh, thậm chí không thể phán đoán được rốt cuộc Lâm Minh có phải là người hay không.

Cộng thêm Long Nhất không biết sức chiến đấu của Lâm Minh đã tương đương với tuyệt đỉnh thiên tài Thần Hải sơ kỳ, hơn nữa nói tới lực sát thương ác ma Bí cảnh, không gian Hồng Mông phối hợp chiến linh Hoàng Kim, Lâm Minh càng vượt qua võ giả Thần Hải trung kỳ như Khương Bạch, Tiêu Bình. Trọng yếu nhất, là hắn dùng không gian Hồng Mông che đậy khí tức toàn thân, tiềm hành trong lòng đất, không bị ác ma Bí cảnh phát giác, cho nên không gặp phải ác ma Bí cảnh nào.

Dưới tình huống phỏng đoán sức chiến đấu của Lâm Minh sinh ra sai lầm hoàn toàn, cho dù là sức tưởng tượng của Long Nhất có phong phú bay bổng gấp mười đi nữa, cũng sẽ không ngờ tới là Lâm Minh cướp đi Long cốt Chí Tôn.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có giận dữ, cùng với sỉ nhục bị kẻ khác đùa giỡn!

Long cốt Chí Tôn này, bất kể thế nào hắn cũng sẽ không từ bỏ!

Tuy rằng trong lòng biết rõ, khả năng bọn họ cùng dọn dẹp tồn tại không rõ kia cùng với Tu La Vương là điều vô cùng xa vời, nhưng ba phía tồn tại, thế cục phức tạp, còn có khả năng ngồi chơi kéo lưới. Còn không đuổi theo, vậy thì không còn hy vọng gì nữa.

- Chúng ta có 16 người, còn có thể bố trí Thập Lục Thiên Long trận. Tuy rằng không bằng Tam Thập Lục Thiên Cương đại trận, nhưng có sức đánh một trận, hơn nữa đệ tử tổn thương đều là dưới Mệnh Vẫn tầng chín, lực lượng mạnh nhất của chúng ta vẫn còn. Sử dụng Cửu Chuyển Đại Long Đan, đuổi theo!

Long Nhất hạ lệnh, nhưng trong 16 đệ tử Long tộc, có không ít người sinh ra ý lùi bước, bọn họ cảm thấy Long Nhất điên rồi.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết bản mạng, trạng thái của bọn họ đã không còn vài thành so với lúc đỉnh cao, cực kỳ tồi tệ!

Cho dù bọn họ dùng Cửu Chuyển Đại Long Đan mà được dùng để cứu mạng, cũng chỉ khôi phục được bốn thành sức chiến đấu, nhưng chưa chắc có đủ thời gian luyện hóa. Không nói lãng phí, mấu chốt là bọn họ có thể lấy được Long cốt Chí Tôn hay không?

Có Long Nhất dẫn đầu không tiếc mọi giá phải tranh giành long cốt, không có ai cảm thấy an toàn. Nên biết, trước đó Long Nhất không chút do dự thiêu đốt tinh huyết của mười đệ tử phải chết, vậy có khi nào kẻ chết tiếp theo là mình hay không?

Võ giả tất nhiên phải theo đuổi cơ duyên, thậm chí liều cả tính mạng. Nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, cảm thấy mình sẽ chín chết một sống, mà hy vọng lấy được long cốt lại chỉ là xa vời, vậy cần phải hiểu được bỏ qua.

Giữa được núi xanh không lo gì thiếu củi đốt, ngày sau vẫn còn cơ duyên mà tranh giành, chỉ càng còn có tính mạng.

- Long Nhất sư huynh, ta không đi!

- Ta cũng không đi...

Vài đệ tử cũng đạt tới Thần Hải kỳ, không e ngại Long Nhất, còn những Mệnh Vẫn tầng chín tuy rằng sợ hãi Long Nhất, ánh mắt né tránh, nhưng cũng rõ ràng có ý không đi.

- Hả? Các ngươi!

Ánh mắt Long Nhất phát lạnh, vào lúc này, hắn biết rõ một khi uy tín của mình sụp đổ, những đệ tử bình thường sợ hãi hắn sẽ tạo thành mặt trận thống nhất, như vậy hắn không có khả năng chỉ huy được những đệ tử này. Hơn nữa mấu chốt là hắn muốn lập uy cũng đã không còn thời gian.

- Được! Các ngươi đừng hối hận!

Long Nhất vung tay lên, thu hồi thi thể mấy đệ tử Long tộc thượng cổ đã chết, lại một hơi nuốt hai viên Cửu Chuyển Đại Long Đan, xoay người bay tới đầm lầy màu đen! Lúc này, hắn tuyệt đối không thể bỏ lỡ chút thời gian, bằng không sẽ mất đi bóng dáng Tu La Vương cùng tồn tại không rõ kia!

Nhìn thấy Long Nhất thu hồi thi thể đồng môn, mấy đệ tử Long tộc thượng cổ đều có sắc mặt khó coi, nhưng không ai nói gì.

Rõ ràng là Long Nhất thu lấy thi thể lại là muốn lợi dụng tinh huyết những người này, sau khi thiêu đốt phát động công kích.

Cách làm này chắc chắn sẽ khiến các đệ tử chẳng còn thi cốt, đúng là làm lòng người lạnh ngắt!

Trước mặt lợi ích to lớn dụ dỗ, Long Nhất hoàn toàn bại lộ ra bản tính hung tàn của hắn.

Tuy rằng trong lòng không thoải mái, bọn họ cũng bất lực cản trở, chỉ có thể để mặc Long Nhất làm vậy.

Kỳ thật, thực lực một mình Long Nhất đương nhiên không đủ, không có khả năng địch nổi Tu La Vương vượt xa võ giả Thần Biến kỳ.

Nhưng trong lòng hắn cũng tính toán theo cách làm của tồn tại bí ẩn kia, che giấu chính mình, đột nhiên lao ra vào lúc mấu chốt, ngồi làm ngư ông thu lợi.

Không thể không nói, đây là ý tưởng điên cuồng, hơn nữa xác xuất thành công xa vời. Nhưng theo Long Nhất thấy, nếu tồn tại bí ẩn kia làm được, vì sao mình không làm được?

Trận cơ duyên này, hắn thật không cam lòng bỏ qua, nếu có thể một mình thành công, độc chiếm long cốt, hắn thật sự có một chút khả năng tương lai đi lên con đường Giới Vương!

Vù!

Thân thể Long Nhất nhập vào đầm lầy, hắn thu liễm khí tức toàn thân, lặn tới trước. Hắn chỉ hiểu pháp tắc hệ thủy, mù tịt pháp tắc hệ thổ, lặn trong đất hết sức khó khăn. Nhưng may mà có Tu La Vương mở đường phía trước, nó đã nổ tung cả khu đầm lầy, Long Nhất vẫn có thể đuổi theo trước khi đầm lầy khép lại.

Chương 1058: Tu La Vương hùng mạnh

Sau khi Long Nhất cùng Tu La Vương rời khỏi, công kích của ác ma Bí cảnh lập tức giảm xuống. Đã không còn Tu La Vương chỉ huy, những ác ma Bí cảnh này không còn công kích hung hăng không sợ chết nữa. Tuy rằng chúng nó khao khát máu thịt, nhưng sẽ cố kỵ tính mạng của mình, đệ tử bốn đại thị tộc cho dù đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng trước khi chết kéo theo cả trăm ác ma Bí cảnh lót lưng cũng không phải chuyện khó. Còn cường giả Thần Hải kỳ lợi hại hơn, thiêu đốt một ít tinh huyết, có thể giết cả trăm cả ngàn ác ma Bí cảnh.

Sau khi đông đảo ác ma Bí cảnh bị giết, có chút ác ma Bí cảnh bắt đầu sinh ra lòng lùi lại. Cuối cùng dứt khoát du đãng không ý thức, tuy rằng vẫn còn có thứ không muốn sống vây công đệ tử bốn đại thị tộc, nhưng cũng làm áp lực giảm mạnh.

Lúc này, đệ tử bốn đại thị tộc đương nhiên thừa cơ chạy ra ngoài, về phần đuổi theo Lâm Minh, đó hoàn toàn là nói đùa, không phải mỗi người đều điên cuồng như Long Nhất.

- Không ngờ tới, bị người ta ngồi làm ngư ông kéo lưới, buồn cười chúng ta tổn thất nặng nề như vậy, lại thành trò cười!

- Hết cách rồi, sinh vật bí ẩn kia ẩn nấp quá tốt, hơn nữa tốc độ cực nhanh, còn có thể độn đất mà đi. Có thể làm được như thế, bản thân nó cũng phải là cao thủ đỉnh cấp!

Nói tới cùng, Lâm Minh có thể ngồi làm ngư ông cũng là dựa vào hiệu quả ẩn nấp của không gian Hồng Mông. Bằng không Lâm Minh thật sự đánh ra đánh vào giữa 10 vạn ác ma Bí cảnh, cũng sẽ từ từ hao hết năng lượng không gian Hồng Mông. Huống chi bên trong 10 vạn ác ma Bí cảnh này còn có Ma đầu 3 vạn năm như Ma Nhất, Ma Nhị, mấy tên này đều bị đám người Tiêu Bình chống đỡ.

- Quên đi, đừng nghĩ nữa, cơ duyên càng lớn, tương ứng nguy hiểm càng mạnh. Chúng ta không thể lấy được long cốt kia, mê muội cố chấp, mất mạng uổng công, không bằng kiểm kê thương vong, thu xếp đội ngũ, thừa dịp còn chút thời gian, có khi còn có thu hoạch khác....

Một đệ tử Phượng tộc thượng cổ lặng lẽ nói, vừa nhắc kiểm kê thương vong, tâm tình bọn họ đều nặng nề. Lấy Phượng tộc thượng cổ mà nói, 8 đệ tử hạch tâm biết bày trận giờ chỉ còn lại 4 người, còn các đệ tử phân cung bị bọn họ bỏ qua thì càng dữ nhiều lành ít. Nói cách khác, hiện tại Phượng tộc thượng cổ chỉ còn sống được 5 người đã là tạo hóa rồi.

Ba đại thị tộc khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, lần này vào thí luyện bí cảnh Thần Thú, đi vào 68 đệ tử, chỉ còn lại 30 người, chết quá nửa!

- Xong rồi... Xong rồi... chỉ sợ Lâm Minh cùng Nhan Nguyệt Nhi đã chết....

Hỏa Nhân Minh mất hồn mất vía nói, vừa rồi chiến đấu quá kịch liệt, bản thân hắn cũng khó bảo toàn, làm sao còn có sức đi cứu Lâm Minh. Hiện giờ ngẫm lại, Lâm Minh chỉ là Mệnh Vẫn tầng bảy, ở trong chiến đấu này càng dữ nhiều lành ít.

....

Lúc này, ở sâu trong đầm lầy, Lâm Minh một đường thẳng xuống đã đi sâu trăm trượng dưới lòng đất, nhưng hắn vẫn cảm giác được một cỗ thần niệm mạnh mẽ phủ lên người mình, sát khí lạnh lẽo như gai đâm vào lưng!

Tu La Vương đuổi mãi không tha!

"Tu La Vương này, thật khó giải quyết!"

Lâm Minh cau mày, hắn phát hiện mình vẫn coi thường Tu La Vương, có lẽ Tu La Vương ngang với võ giả Thần Biến kỳ loài người xuất sắc. Sau khi cắn nuốt Long cốt Chí Tôn, nói không chừng có thể so sánh với nhân vật hạng nhất như Bạch Đạo Hồng. Cho dù là bởi vì độ ma kiếp, nó nằm trong trạng thái suy yếu nhất, lại bị đệ tử Long tộc thượng cổ tạo thành đại trận đánh bị thương, nhưng Lâm Minh vẫn không thể chống lại.

Nói tới cùng, là tu vi Lâm Minh quá thấp, dựa vào không gian Hồng Mông mới có thể ngồi làm ngư ông. Hiện giờ, một khi hắn bại lộ dưới cảm giác của Tu La Vương, điểm yếu không đủ thực lực liền lộ ra.

200 trượng, 300 trượng... Mãi cho đến 1000 trượng!

Lúc này Lâm Minh đã xuống sâu 1000 trượng, Lâm Minh cảm thấy lực cản tăng gấp đôi, độ sâu 1000 trượng dưới lòng đất có áp lực rất lớn, hơn nữa lớp bùn đất đầm lầy cũng đã tới cùng.

Mảnh đầm lầy này đã tích lũy không biết bao nhiêu triệu năm, tích lũy sâu ngàn trượng, nhưng đi xuống dưới nữa, bởi vì áp lực cực lớn mà đầm lầy bị nén thành đất cứng màu đen, độ cứng không thua gì đá.

"Nguy rồi!"

Lâm Minh nhướng mày, mở ra Tà Thần lực, điên cuồng thúc dục không gian Hồng Mông, đất cứng không ngừng tan ra, bị Lâm Minh xếp thành đống ở phía sau. Tuy rằng không gian Hồng Mông được xưng chôn vùi mọi pháp tắc, nhưng cũng phải có chân nguyên mạnh mẽ duy trì.

Tu vi Lâm Minh chỉ mới Mệnh Vẫn tầng bảy, đi tới trong đất đen cứng rắn này, tốc độ giảm mạnh!

"Ngày càng gần hơn!"

Lâm Minh có thể cảm giác được cỗ sát khí kia ngày càng gần!

Đây là ở trong lòng đất, Lâm Minh dựa và không gian Hồng Mông, có ưu thế lớn về mặt pháp tắc, nhưng dù vậy, tốc độ vẫn không bằng Tu La Vương.

Nếu là ở trên mặt đất, vậy kết quả càng không phải nói. Mặc cho Lâm Minh mở ra Kinh Môn, hai đại võ kỹ thân pháp Kim Bằng Phá Hư cùng Huyền lôi quang ảnh chống đỡ, cũng chắp cánh khó bay.

Chênh lệch thực lực quá lớn!

- Tiểu súc sinh, ngươi trốn không thoát!

Ở phía sau Lâm Minh truyền đến tiếng nói lành lạnh, lúc này cả người Tu La Vương đẫm máu, tựa như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Những vết thương này đều là do các đệ tử Long tộc thượng cổ Long Nhất tạo thành, bị trọng thương như vậy, lại tiêu hao hết chín thành chân nguyên, thực lực Tu La Vương chỉ còn vài phần trăm lúc đỉnh cao, nhưng vẫn mạnh mẽ đến thế. nếu không phải nó không muốn bỏ qua thân thể, bỏ qua công lao khổ tu thân thể mấy vạn năm, nó có thể nháy mắt đuổi kịp Lâm Minh. Dù sao bản thể ác ma Bí cảnh chính là một dòng năng lượng, mặt đất không thể cản được chúng.

- Lồng giam năng lượng, vây giết!

Tu La Vương quát lớn, hai tay đẩy ra, mấy chục dòng năng lượng đen chạy như rắn lao về phía Lâm Minh. Tu La Vương quả thật không thể bỏ qua thân thể, nhưng không có nghĩa là nó không thể phóng thích công kích năng lượng.

Nhìn những dòng năng lượng này sắp tụ lại trước mặt, bao bọc Lâm Minh ở trong, trong lòng Lâm Minh cả kinh!

Trong nháy mắt sống chết, ánh mắt Lâm Minh như băng, rút ra Phượng Huyết Thương đâm ra, 999 vòng thương cuốn lên lốc xoáy mũi thương. Đất cứng trước mặt Lâm Minh nháy mắt bị xé ra, đồng thời dấu ấn Phượng Hoàng ở mi tâm Lâm Minh sáng ngời như nắng chói! Một con Phượng Hoàng vàng nhạt lao ra từ trên người Lâm Minh, hỏa lực tuôn trào, đất cứng vỡ nát nháy mắt hóa thành dung nham.

Vù!

Lâm Minh xông qu dòng dung nham này, nguy hiểm tránh né dòng năng lượng đen vây giết.

Ầm!

Bùng nổ dữ dội vang lên đằng sau Lâm Minh, còn bản thân Lâm Minh vẫn tiến thẳng tới trước, thế không gì cản nổi!

- Hả? Pháp tắc hệ hỏa!

Ở đằng sau Lâm Minh, ánh mắt Tu La Vương phát lạnh, vốn dù nó đuổi theo sau Lâm Minh, nhưng cả người Lâm Minh bao phủ trong chiến giáp Hồng Mông mờ mịt, nó không thể nhìn ra được Lâm Minh rốt cuộc là người hay sinh vật khác. Hiện giờ Lâm Minh đột nhiên sử dụng võ kỹ pháp tắc hệ hỏa, ra tay như thế rất giống loài người.

Bốn đại thị tộc Thần thú tinh thông pháp tắc hệ hỏa chỉ có Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Long, cùng với Phượng tộc thượng cổ. Phượng Hoàng màu vàng vừa rồi dù bị đầm lầy che giấu, nhưng Tu La Vương vẫn loáng thoáng cảm nhận được một cỗ khí tức Thần thú, dù sao nó từng cắn nuốt long cốt, cỗ khí tức này có chỗ tương tự rõ ràng.

- Đệ tử bốn đại thị tộc Thần thú! Là đám chuột nhắt kia!

Trong lòng Tu La Vương nổi điên, vốn thực lực của nó rất mạnh, chỉ coi đám tiểu bối bốn đại thị tộc Thần thú thành con mồi có thể tùy ý nhào nặn, muốn dẫn dụ bọn chúng tới đây một lưới bắt hết, tạo thành thân xác thịt hoàn mỹ. Nhưng nó làm sao cũng không ngờ tới, thực lực Long Nhất kia mạnh mẽ đến thế, lại có thể trực diện chống đỡ công kích của nó, còn Tiêu Bình, Khương Bạch, Phong Hạo đều không phải kẻ yếu, dưới công kích của ác ma Bí cảnh tu vi mấy vạn năm mà vẫn có thể chạy trốn. Còn tiếp theo, con chuột nhắt phía trước lại thừa dịp lộn xộn trộm đi long cốt của mình, làm cho Tu La Vương nổi điên.

- Đừng để ta bắt được ngươi, bằng không ta muốn ngươi chết bằng phương pháp đau đớn nhất! Hút lấy máu thịt của ngươi, nhốt linh hồn của ngươi trong bụng, tra tấn ngàn năm!

Tu La Vương điên cuồng gào lên, không ngừng vung ra bàn tay năng lượng chộp lấy Lâm Minh. Công kích một lần tiếp một lần, Lâm Minh chỉ có thể thúc đẩy chân nguyên, sử dụng pháp tắc hệ hỏa cùng pháp tắc Hồng mông phá vỡ lòng đất đi tới, phương thức tiến lên này làm Lâm Minh tiêu hao rất lớn.

"Không xong rồi!"

Lâm Minh cau mày, vốn trong lòng hắn có tính toán, đó là kiên trì cho đến khi Tu La Vương không áp chế được thương thế trên người, đành phải bỏ qua thân thể dùng thể năng lượng đuổi theo mình. Như vậy chỉ cần Tu La Vương chui vào tinh thần chi hải của mình, sẽ dẫn tới Ma Phương phản công. Nhưng hiện giờ xem ra, có lẽ Tu La Vương không cần bỏ qua thân thể, kiên trì không được trước tiên sẽ là chính mình.

Trong người Lâm Minh, máu Cổ Phượng đang thiêu đốt, mầm non Tà Thần kêu dài, năng lượng tiêu hao nhanh chóng. Ở độ sâu mấy ngàn trượng dưới lòng đất, đi tới mấy chục trượng đều không thua gì trải qua một trận đại chiến.

Hiện giờ Lâm Minh đang đấu nghị lực, chỉ cần kiên trì được, sẽ còn có xoay chuyển! Hắn không tin, năng lượng trong cơ thể Tu La Vương là vô cùng vô tận.

3000 trượng, 5000 trượng, 7000 trượng, 10.000 trượng.... 20.000 trượng... 30.000 trượng!

30.000 trượng, độ sâu 200 dặm dưới lòng đất, bình thường Lâm Minh chỉ cần vài hơi thở là bay qua, nhưng bây giờ Lâm Minh lại tốn chừng 15 phút, hơn nữa trong thời gian ngắn như thế, hắn đã tiêu hao sáu bảy thành năng lượng trong người, dù hắn có được Hưu Môn cũng không chống nổi!

Trên trán, bàn tay của Lâm Minh đầy mồ hôi, khí huyết toàn thân sôi trào, thở hổn hển như trâu!

Còn đằng sau, Tu La Vương vẫn bám sát không tha!

Lâm Minh cảm giác được nhiệt độ nơi này dần lên cao, ngay lúc này ầm một cái, Lâm Minh phá tan một khối đá cứng, sóng nhiệt mạnh mẽ ập vào mặt.

Là dung nham dưới lòng đất!

"Dung nham!"

Ánh mắt Lâm Minh sáng lên, tiến vào trong dung nham, dựa vào pháp tắc hệ hỏa của hắn sẽ có vài phần ưu thế!

Nhưng hắn vừa sinh ra ý tưởng này, đỉnh đầu nổ ầm, lớp đá vỡ tan, một nam nhân cả người đầy màu xông ra, Hai mắt hắn đỏ rực, đầu tóc xõa tung, sát khí toàn thân ngưng thành thực chất như ác ma vực sâu.

Lâm Minh rùng mình, xoay người xông vào hồ dung nham, còn Tu La Vương cũng vung tay chụp xuống.

Chương 1059: Long cốt dị biến

- Đi chết cho bổn vương!

Tu La Vương giọng lạnh băng, một trảo này đánh xuống, Lâm Minh cảm giác nguyên khí trời đất bên cạnh hắn đều bị rút sạch, lực lượng không gian cũng bị đông lại. Lâm Minh căn bản không có chỗ để trốn.

- Làm sao lại mạnh như vậy!

Lâm Minh cắn chặt răng, hắn bằng vào sự duy trì của Hưu Môn lại có chiến giáp Hồng Mông bao bọc toàn thân, xâm nhập dưới lòng đất 3 vạn trượng, cũng tiêu hao bảy phần chân nguyên. Nhưng là Tu La Vương lúc trước đã trải qua đại ma kiếp và chém giết sống mái với Long tộc thượng cổ, bất kể bị thương nặng bao nhiêu đều có thể một đường đuổi giết, một mực đến hiện tại. Tốc độ của hắn không giảm, hơn nữa chiêu thức còn có uy lực như thế, quả thật giống như là có tấm thân bất tử!

Sức bền và năng lực chịu đựng đau đớn cường đại như thế, khó thể tin nổi!

Ầm!

Đằng sau Lâm Minh một cái ma trảo thật lớn vồ xuống, sát khí kinh người, lửa ma thiêu đốt. Đây chính là một đòn của Tu La Vương, cho dù trạng thái của nó cực kỳ gay go, cũng tuyệt óối có thể tương đương với công kích của võ giả cảnh giới Thần Biến bình thường.

Võ giả có thể tu thành cảnh giới Thần Biến phần lớn là Bát Vẫn trở lên, cũng chính là trình độ của Dương Vân. Nói cách khác, Lâm Minh hiện tại đối mặt với một đòn của Dương Vân cảnh giới Thần Biến phát ra.

Trong khoảnh khắc sống còn, Lâm Minh không dám có chút giữ lại, hắn thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng trong cơ thể. Không phải máu

Cổ Phượng bình thường mà là một giọt tinh huyết Cổ Phượng kia!

Trong tinh huyết Cổ Phượng nguyên bản ẩn chứa tinh hoa Thần thú mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa là máu Phượng, nó bất kể thiêu đốt như thế nào cũng sẽ không giảm bớt.

Khoảnh khắc đó, năng lượng toàn thân Lâm Minh tăng vọt, dưới chân từng đóa sen xanh nở rộ, vô số nguyên khí lửa ngưng tụ ở bên cạnh hắn, hóa thành chim hoa trùng cá. Đây rõ ràng là đã đến gần pháp tắc hệ hỏa tầng thứ bốn - hóa hình.

Lâm Minh khi vẫn là tu vi Toàn Đan có thể khống chế ngọn lửa ngưng hóa thành đủ loại thực thể, tỷ như xiềng xích, quần áo... so với vật thật gần như không có gì khác biệt. Nhưng đây cũng không phải là ý cảnh Hóa Hình, chỉ là khiến hỏa nguyên khí có hình thái vật chất mà thôi. ý cảnh Hóa Hình là khiến ngọn lửa có được sinh mệnh, có linh tính. Uy lực một ngọn lửa tương đương với lực lượng mười ngọn lửa dĩ vãng.

Với thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng để chống đỡ ngọn lửa hóa hình phóng ra, uy lực cường đại biết bao. Huống chi, Lâm Minh lại trong nháy mắt này triệu tập ra Tử Sư Lôi Nguyên ngủ say trong mầm non Tà Thần.

Lôi Hỏa lực trong nháy mắt đan xen!

Thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng đồng thời phóng thích Lôi đình lực tuyệt óối là một đòn mạnh nhất của Lâm Minh hiện tại.

Lôi Hỏa lực cùng ma trảo Tu La Vương đánh ra va chạm cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời, dường như một ngọn núi lửa thật lớn bùng nổ ở sâu dưới lòng đất.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, dung nham vọt lên tận trời. Một vùng dưới lòng đất chỗ Lâm Minh hoàn toàn sụp đổ!

Dưới lòng đất sâu 3 vạn trượng sụp đổ, áp lực khủng bố biết bao, cho dù là Tu La Vương cũng hơi hơi biến sắc.

Mà Lâm Minh phóng thích ra một đòn động trời như thế, bị dư ba bùng nổ quét trúng, chỉ cảm thấy yết yầu ngọt lịm, đột nhiên phun ra một vòi máu. Cùng lúc đó, thân thể hắn giống như vẫn thạch ngã vào hồ dung nham, chìm thẳng xuống!

Ầm ầm!

Vô số đá lớn vạn cân, 10 vạn cân từ không trung rơi xuóng, rớt vào hồ dung nham, từng tảng lớn dung nham bị cuốn vào không trung, tình cảnh giống như tận thế.

Mà Tu La Vương lại vẫn như trước tập trung Lâm Minh, đuổi sát không bỏ!

Va chạm vừa rồi Lâm Minh bị thương, mà nó lại không có hại lớn, ngược lại nguyên khí của nó đang thong thả khôi phục.

- Hôm nay ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa! Ai cũng không thể nào cứu được ngươi!

Ầm ầm!

Tu La Vương cũng nhảy vào hồ dung nham.

Lâm Minh và Tu La Vương một trước một sau lao thẳng xuống dưới, mà Long Nhất ở phía sau liền thảm. Thực lực của hắn là mạnh hơn Lâm Minh, nhưng đó là trạng thái đỉnh nhất. Hiện tại tình huống của hắn cũng xấp xỉ Lâm Minh, mấu chốt là hắn không hiểu pháp tắc thổ hệ, cũng không có Hồng mông võ ý phá vỡ đất đá.

Trong khoảnh khắc nham thạch sụp đổ, thân thể hắn thân thể hắn trực tiếp thừa nhận sự đè ép của mặt đất sâu ba vạn trượng, cảm giác xương cốt toàn thân sắp tan rã! May mắn hắn là một thành viên của Long tộc thượng cổ, thân thê cực kỳ rắn chắc lúc này mới kháng được. Đáng tiếc dược lực của Cửu Chuyển Đại Long Đan bởi vì lần này thương nặng lại lãng phí hơn phân nửa. Lâm Minh cảm giác vết thương cũ tái phát, chân nguyên không đủ, còn tiếp tục đuổi, muốn đuổi được người phía trước, hy vọng càng ngày càng xa vời, càng đừng nói giành được Long cốt Chí Tôn!

Khuất nhục, không cam lòng, vô hạn nảy lên trong lòng Long Nhất.

Thiêu đốt hơn hai phần tinh huyết, tiêu hao hai viên Cửu Chuyển Đại Long Đan, tự tay giết chết nhiều sư đệ như vậy, lại cái gì đều không chiếm được!

Cứ như vậy trở về, hắn chẳng những sẽ nhận sự trách phạt của tông môn cũng sẽ bị đồng môn nhạo báng và phỉ nhổ! Những người ghen tị địa vị của hắn, có địch ý với hắn kia, lại càng sẽ không bỏ qua cơ hội chèn ép hắn. Hắn rất có khả năng nhận sự trừng phạt nặng của môn quy. Dù sao là hắn quyết sách sai lầm làm cho Long tộc thượng cổ tổn thất thảm trọng như thế.

Nếu giành được Long cốt Chí Tôn, như vậy hết thảy đều không là vấn đề. Nhưng nếu không chiếm được, vậy liền có không biết bao nhiêu người chờ xem trò cười, đồng thời hung hăng giẫm hắn một cước.

Hắn muốn giết người, muốn đem Tu La Vương và người đánh cắp long cốt kia bầm thây vạn đoạn, rút hồn luyện tủy

A a a a!

Long Nhất phát ra tiếng rống giận không cam lòng, tức giận đến toàn thân phát run.

- Long cốt Chí Tôn, ta nhất định phải chiếm được! Ta đã không có đường lui! Ta không cam lòng!

***

Lúc này, ở sâu trong hồ dung nham tan chảy, Tu La Vương vẫn như cũ đuổi theo Lâm Minh không bỏ!

Năng lượng viên tinh cầu thần bí này ẩn chứa cũng cực kỳ kinh người, độ nóng của dung nham trong lòng đất tuyệt không kém so với 18 tầng hỏa ngục Hỏa Linh tinh. Hơn nữa càng sâu độ nóng lại càng cao, áp lực cũng lại càng lớn!

Hoàn cnahr như vậy đối với Lâm Minh mà nói là được trời chiếu cố. Sau khi hắn quen thuộc 18 tầng hỏa ngục, qua lại trong dung nham như vâậ chẳng những không cần tiêu hao lượng lớn chân nguyên hơn nữa lại có thể đạt được sự bổ xung của hoảnk.

Mà ngược lại Tu La Vương lại không được, nó phải dùng năng lượng tách dung nham ra, nếu không thân thể của nó không chịu nổi.

Dù vậy, khoảng cách giữa Lâm Minh với Tu La Vương lại càng ngày càng nhỏ!

Tu La Vương liên tiếp phát động công kích hướng Lâm Minh, thể lực của nó chẳng những không có xu thế suy yếu ngược lại đang dần dần khôi phục!

Ngay cả thương của nó cũng đang chậm rãi khép lại.

- Điều này sao có thể!?

Lâm Minh cảm nhận được tình huống của Tu La Vương, trong lòng kinh hãi. Ở trong chiến đấu kịch liệt liên tục còn có thể khôi phục chân nguyên, thương thế khép lại. Đây là năng lực khôi phục biến thái cỡ nào? Sợ là mình đạt tới cảnh giới Thần Biến cũng chẳng qua như thế! Không trách nó có thể trong quá trình độ ma kiếp còn có thể lần lượt kháng được công kích toàn lực của đệ tử Long tộc thượng cổ.

- Ồ? Long tộc thượng cổ... Long tộc...

Lâm Minh trong lòng đột nhiên cả kinh, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Đúng rồi, rồng!

Tu La Vương hấp thu Long cốt Chí Tôn!

Huyết mạch bốn đại Thần thú, mỗi một loại đều có ưu thế được trời chiếu cố. Huyết mạch Phượng tộc thượng cổ có thể vô hạn thiêu đốt tinh huyết thiêu đốt tinh huyết sẽ không giảm bớt. Mà huyết mạch Long tộc thượng cổ lại thể hiện ở mặt lực lượng thân thể cường đại, tổng lượng chân nguyên và năng lực khôi phục.

Tỷ như máu Nghịch Lân Thương Long thái cổ lúc trước Lâm Minh hấp thu, đạt được thuộc tính chân nguyên sinh sôi không thôi. Chân nguyên, tính dai của hắn rất mạnh, sinh sôi không thôi, bị đánh tan còn có thể ngưng tụ một lần nữa, tốc độ khôi phục cũng nhanh!

Tu La Vương hiện tại hiển nhiên cũng có những đặc tính này!

- Thì ra là thế! Tu La Vương hấp thu tinh túy Long cốt Chí Tôn, thân thể cũng mang theo thuộc tính sinh sôi không thôi! Cho nên sinh mệnh lực, năng lực trị thương, sức bền mới có thể biến thái như vậy! Ta muốn kéo cho nó chân nguyên hao hết quả thật là ý tưởng hão huyền! Ta không có lực công kích biến thái như 36 đệ tử Long tộc ngưng kết đại trận, Tu La Vương cũng vượt qua ma kiếp, nó hiện tại chẳng những sẽ không tiêu hao lực lượng, ngược lại sẽ càng ngày càng mạnh. Ngược lại là ta, sẽ chỉ không ngừng tiêu hao năng lượng cho đến chân nguyên hao hết! Cho dù là hiện tại ở trong dung nham là sân nhà của ta, đến cuối cùng thua cũng nhất định sẽ là ta!

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên hiểu ra điểm này, tuy rằng lúc này ở trong dung nham nóng rực lại chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên tận óc. Hắn chưa từng cảm thấy tử vong là gần như thế. Lần này tùy tiện cướp đoạt long cốt là hắn xem nhẹ thực lực của Tu La Vương. Tu La Vương sống 10 vạn năm, dám cả gan vào lúc mình suy yếu nhất khi độ kiếp mở ra một tấm lưới lớn bắt giết phần đông thiên tài của bốn thị tộc Thần thú, nó làm sao có thể không có chỗ dựa của mình?

Lâm Minh cảm giác tay cầm Phượng Huyết Thương của mình đã thấm đẫm mồ hôi, mà hắn cũng không rõ ràng, lúc này ở trong Tử Cực Giới lại phát sinh một hồi biến hóa kinh ngạc lạ thường...

Từ khi Long cốt Chí Tôn rơi vào Tử Cực Giới đến bây giờ chỉ trôi qua thời gian không đến 30'. Nhan Nguyệt Nhi một mực ngồi xếp bằng ở phía trước Long cốt Chí Tôn tìm hiểu phù văn pháp tắc mặt ngoài long cốt.

Những cốt văn phù văn này quá mức huyền diệu, nhưng là Nhan Nguyệt Nhi ngộ tính cực cao, vô tình nàng liền đắm chìm vào trong. Mà chính vào lúc nàng tìm hiểu đến trạng thái quên mình, lại đột nhiên thân thể chấn động, từ trạng thái buông lỏng tỉnh táo lại. Nàng kinh ngạc phát hiện, long cốt trăm trượng rung lên!

Long cốt chấn động lại dẫn tới sự chấn động của không gian Tử Cực Giới!

Long cốt trăm trượng này mật độ thật lớn, vừa rồi nó chỉ là tùy ý rơi xuống liền có 50, 60 trượng xương cốt lún xuống đất. Có thể thấy được sự sắc bén và nặng nề của nó! Khi ở đầm lầy màu đen, nếu không phải có sự duy trì của trận pháp loại nhỏ, Long cốt Chí Tôn này đã sớm chìm sâu xuống đầm lầy!

Mỗi một tấc long cốt đều nặng so với đá lớn, trăm trượng long cốt nặng so với dãy núi. Long cốt như vậy chấn động, lực rung động có thể nghĩ mà biết!

- Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Nhan Nguyệt Nhi vô cùng kinh ngạc, nàng sợ là mình tùy tiện tìm hiểu khiến cho long cốt xảy ra dị biến gì. Vạn nhất là bởi vì chính mình mà tổn hại long cốt như vậy thì hỏng bét. Lâm Minh cứu nàng, nàng lại làm hỏng long cốt, thật sự không dễ ăn nói.

Chính vào lúc không biết như thế nào cho phải, cảnh tượng càng khiến cho Nhan Nguyệt Nhi giật mình đã xảy ra. Cây long cốt này lại bị một luồng lực lượng không biết quấn quanh, chậm rãi dâng lên, cao lên!

Mặt ngoài long cốt thô ráp, từng chút một rút khỏi thổ địa, khiến cho vô số hòn đá lăn xuống. Cuối cùng, long cốt trăm trượng nặng như dãy núi lơ lửng trên bầu trời, phát ra tiếng ngâm khẽ ong ong.

- Sẽ... không phải là long cốt này có linh, gửi lại một sợi linh trí của Thần Long, hiện tại muốn thức tỉnh chứ!

Sắc mặt Nhan Nguyệt Nhi hơi hơi trắng bệch. Nếu thật sự có Thần

Long thức tỉnh, như vậy tình huống liền phức tạp. Ai biết Thần Long đó là địch hay là bạn?

Mà mọi người bao gồm Lâm Minh ở trong tranh đoạt long cốt đều là vì lực lượng của long cốt, phỏng chừng sẽ không để lại ấn tượng tốt lành gì cho Thần Long này. Đến lúc đó, nếu Thần Long tức giận, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng!

Chương 1060: Bóng sáng màu trắng

Nhan Nguyệt Nhi chính đang không biết làm thế nào mới tốt, thì đúng vào lúc này nàng kinh ngạc phát hiện một luồng năng lượng màu xám nhạt trống rỗng toát ra, bao trùm lấy cây long cốt này.

Dưới sự bao phủ của luồng năng lượng không biết này, lực lượng của long cốt đang nhanh chóng bị rút ra!

Rút ra lực lượng của long cốt?

Nhan Nguyệt Nhi mở to mắt nhìn, chẳng lẽ là Lâm Minh? Không nên chứ! Lâm Minh nếu muốn hấp thu long cốt hẳn là đầu tiên tiến vào nhẫn không gian. Hơn nữa hấp thu lực lượng trong long cốt nói dễ hơn làm, sợ là phải tĩnh tâm minh thần, điều chỉnh mình đến trạng thái tốt nhất rồi sau đó mới có thể hấp thu từng chút một, tránh cho thân thể không chịu nổi.

Nếu không phải lực lượng của long cốt bị rút ra, chẳng lẽ là Long linh long cốt thức tỉnh, mang đi lực lượng trong long cốt, muốn ngưng tụ thân thể...

Long linh...

Vừa nghĩ đến điều này, trái tim Nhan Nguyệt Nhi liền đập thình thịch.

- Ta có phải nên đem dị biến này thông tri cho Lâm Minh? Lâm Minh hắn rốt cuộc có biết hay không?

Tâm niệm Nhan Nguyệt Nhi xoay chuyển nhanh chóng, nàng muốn thông tri Lâm Minh lại sợ Lâm Minh lúc này còn đang trong chiến đấu và nguy hiểm.

Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu Lâm Minh thật sự an toàn, phản ứng đầu tiên hẳn là nên tiến vào Tử Cực Giới, sảng khoái thưởng thức chiến lợi phẩm của mình một chút. Đây là chuyện thường tình của con người, dù sao Long cốt Chí Tôn là bảo vật mà Giới

Vương đều phải đỏ mắt.

Lâm Minh một mực không tiến vào liền chứng minh hắn chưa thoát khỏi nguy hiểm!

Khi Nhan Nguyệt Nhi đang miên man suy nghĩ, đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một đoàn sáng trắng hư ảo. Ánh sáng trắng đó chậm rãi rung động hình thành gợn sóng như vằn nước, dường như đang biến hóa cái gì.

Nhan Nguyệt Nhi không kìm nổi lùi lại mấy bước, mắt nhìn ánh sáng trắng kia không ngừng biến hóa. Nó lại dần dần hình thành một gương mặt tuyệt mỹ, ngũ quan mơ hồ, toát ra một luồng khí chất đạm mạc xuất trần.

- Bóng người? Đoàn ánh sáng trắng này là một nữ nhân? Là cái gọi là Long linh sao?

Long linh cũng chính là linh hồn của Thần Long, nó kỳ thật không có bao nhiêu sức chiến đấu. Bất kể là người hay là Thần thú, đều là dựa vào thân thể làm vật dẫn của năng lượng, mà linh hồn thì là thứ chi phối của năng lượng. Mất thân thể liền mất năng lượng. Chỉ có linh hồn tồn tại, lực sát thương cực kỳ có hạn. Lúc trước khi Lâm Minh ở Thiên Diễn Đại Lục, sức chiến đấu của Ma Quang cũng không có bao nhiêu.

Nghĩ thông một điểm này, Nhan Nguyệt Nhi mới thoáng trấn định lại, nàng nắm chặt kiếm Thánh khí cực phẩm trong tay. Tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị ứng phó chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Tuy rằng nàng đoán trước hư ảnh nữ nhân trước mắt này có thể là một sợi Long linh, như vậy nàng ta khi còn sống rất có thể cường đại hơn mình vạn lần. Nhưng là hiện tại nàng đã chết lại chỉ còn lại một sợi tàn hồn, chưa chắc là đối thủ của mình.

Nhan Nguyệt Nhi đang nghĩ những điều này, dị biến đột nhiên sinh ra!

Hư ảnh nữ nhân kia lại đột nhiên nhào tới Nhan Nguyệt Nhi, tốc độ đó quả thật nhanh đến khó thể tưởng tượng!

- Hả?

Nhan Nguyệt Nhi trong nháy mắt con ngươi co rụt lại, nàng không chút nghĩ ngợi, kiếm Thánh khí cực phẩm trong tay như rắn độc đâm ra, đâm thẳng mi tâm hư ảnh nữ nhân kia. Nhưng mà ngay trong một phần ngàn khoảnh khắc trường kiếm nàng định đâm ra, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể cứng đờ, một luồng lực lượng thật lớn không thể chống cự bao phủ thân thể, khiến nàng hoàn toàn không động đậy được!

- Đây là...? Làm sao có thể? Chẳng lẽ là ý chí? Chiến linh?

Tuy rằng nói lực lượng ý chí có thể thay đổi độ cứng, tốc độ... của vật chất, nhưng là tác dụng lên người võ giả hiệu quả lại sẽ bị giảm mạnh. Nhưng là hiện tại, một sợi tàn hồn kia bằng vào hình chiếu thế giới hiện thực của ý chí chiến linh liền có thể trực tiếp khóa chặt hành động của nàng, đây là thực lực khủng bố cỡ nào?

Nhan Nguyệt Nhi đã không kịp sinh ra bất kỳ ý niệm gì, bởi vì sợi tàn hồn kia đã trực tiếp vọt vào tinh thần chi hải của nàng, đem toàn bộ thần hồn của nàng áp chế! Khoảnh khắc đó, Nhan Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy dường như muốn ngủ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Đoạt... Đoạt xá!???

Trong lòng đột nhiên ý thức được một điểm này, Nhan Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy linh hồn rơi vào vực sâu địa ngục, toàn thân rùng mình một cái, khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Một khi bị đoạt xá chẳng khác nào tử vong. Nàng mới hơn 20 tuổi, có nhiều thời gian để tiêu xài, làm sao có thể cam tâm?

- Không!

Nhan Nguyệt Nhi liều mạng muốn giãy giụa, nhưng mà nàng lại cảm giác thần niệm của mình so với linh hồn khủng bố kia mà nói quả thật như đom đóm so với mặt trăng, căn bản không thể địch nổi. Ý niệm của nàng càng ngày càng mỏng manh, dường như sắp bị nhốt lại vĩnh viễn vậy.

- Không thể ngủ, không thể ngủ...

Nhan Nguyệt Nhi không ngừng tự nhủ mình, giữ vững một tia thanh minh cuối cùng trong tinh thần chi hải của mình.

***

Trong dung nham mênh mông không đáy, Lâm Minh rất nhanh liền tăng tốc độ lên gấp đôi vận tốc âm thanh.

Kỳ thật dung nham nơi này vẫn có khác biệt so với 18 tầng hỏa ngục. Trong 18 tầng hỏa ngục tràn ngập cương phong hỏa nguyên khí, không giống như dung nham dính lầy, lực cản thật lớn.

Bởi vậy ở trong 18 tầng hỏa ngục Lâm Minh có thể tăng tốc độ lên tới mấy chục lần vận tốc âm thanh, mà ở trong này bảo trì gấp đôi vận tốc âm thanh cũng đã khiến Lâm Minh cực kỳ cố sức.

Bình thường võ giả phi hành vượt qua vận tốc âm thanh trong không khí đều sẽ sinh ra âm bạo khủng bố, tiêu hao lượng lớn năng lượng huống chi là trong dung nham dính lầy mà đậm đặc.

Lâm Minh lúc này đã xâm nhập 10 vạn trượng dưới lòng đất, độ nóng và mức độ táo bạo của hỏa nguyên khí nơi này đã gần như tương đương với tầng năm, tầng sáu hỏa ngục.

Nếu có thể kiên trì thêm một hồi đạt tới xấp xỉ tiêu chuẩn hỏa ngục tầng bảy, Lâm Minh liền có sức đánh một trận, ít nhất cũng có thể miễn cưỡng chạy thoát.

Mà chính vào lúc này Tu La Vương lại lần nữa phát ra công kích, càng thêm cuồng mãnh so với lúc trước.

- Không nghĩ tới, ngươi chỉ là một tiểu đệ tử của Phượng tộc thượng cổ, tu vi không quá Thần Hải rồi lại tính toán đến bổn vương. Ngươi cho là tiến vào sâu trong dung nham thì bổn vương không làm gì được ngươi? Không sai, nơi đó quả thật đối với ngươi mà nói cực kỳ có lợi, đáng tiếc ngươi lại không đến được! Bổn vương đã khôi phục gần một phần thực lực, liền dùng Thiên

Cương Tứ Long Trận giết chết ngươi!

Tu La Vương đột nhiên toàn thân bắn ra vô số cầu vồng sáng màu xanh, cùng lúc đó hai tay kết ấn đánh ra hàng trăm hơn ngàn phù văn.

Thiên Cương Tứ Long Trận này là trận pháp của Thương Long tộc trong Long tộc thượng cổ. Chính là kế thừa trận đạo lúc trước Tu La Vương cắn nuốt đệ tử Long tộc thượng cổ chiếm được. Nó là Bí cảnh ác ma, tuy rằng không có biện pháp tu luyện công pháp Nhân tộc nhưng là bố trí vẫn là có thể làm được. Hơn nữa trong cơ thể nó còn hấp thu lượng lớn tinh túy Thương Long, học tập thoải mái hơn nhiều.

Thiên Cương Tứ Long Trận kỳ thật cũng không tính là trận pháp rất cao minh, nhưng nên biết Tu La Vương lúc trước chiến đấu gần như đều bằng vào lực lượng bản thân, không mượn dùng bất kỳ trận pháp và võ kỹ. Cho dù trận pháp này đối với nâng cao sức chiến đấu chỉ có mấy phần cũng khiến Lâm Minh lâm vào trong nguy hiểm cực độ.

Trong dung nham, khắp nơi đều là phù văn màu xanh da trời. Luận năng lượng trong cơ thể, Tu La Vương gấp 10 Lâm Minh.

- Ấn sát!

Tu La Vương hai tay hợp lại, những phù văn màu xanh da trời này rồi lại hội tụ cùng một chỗ, tụ thành một đại ấn xanh da trời thật lớn mấy chục trượng vuông, đập về phía Lâm Minh.

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh cảm giác không gian chung quanh mình toàn bộ đều bị khóa chặt, căn bản không đường để trốn, chỉ có thể hứng chịu công kích của đại ấn xanh da trời này. Mà một đòn này so với công kích lúc trước Tu La Vương phát ra còn cường đại hơn mấy lần, căn bản không phải Lâm Minh có thể kháng được.

Cho dù là Lâm Minh trạng thái toàn thịnh ở dưới một đòn này cũng có nguy cơ bị thương nặng. Huống chi hiện tại trong cơ thể hắn căn bản là không còn lại bao nhiêu lực lượng, thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng cũng khó thể duy trì, căn bản không thể đỡ được!

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Lâm Minh từ trong Tu Di Giới lấy ra ba viên châu màu tím, đem một viên nắm ở trong tay, hai viên khác đột nhiên ném ra hướng đại ấn xanh da trời kia. Cùng lúc đó, Lâm Minh lại bóp nát một tờ bùa màu xanh, toàn thân bộc phát ra ánh xanh chói mắt, chân nguyên hộ thể trong nháy mắt tăng dày không chỉ gấp 10.

Đây là con át chủ bài bảo mệnh cuối cùng của Lâm Minh, chỉ có thể dùng một lần. Là Hỏa Liệt Thạch đưa cho Lâm Minh để phòng bị bất cứ tình huống nào trước khi vào Bí cảnh. Tổng cộng ba viên Diệt Thần Châu, một tờ Thần phù hộ thể.

Những thứ này không cần bất kỳ chân nguyên kích nổ, cho dù là một người thường sử dụng cũng có hiệu quả đồng dạng. Nói cách khác, người thường dùng Diệt Thần Châu có thể nổ chết đại năng Thần Hải. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể nổ đến.

Bảo vật không hạn chế tu vi như vậy, mỗi một loại đều giá trị thật lớn, Lâm Minh không đến thời khắc sống chết cuối cùng hắn cũng không muốn sử dụng. Hiện tại không dùng không được.

Rầm rầm!

Hai viên Diệt Thần Châu cùng nổ tung, lực lượng có thể trong nháy mắt khiến thiên tài tuyệt đỉnh Thần Hải kỳ tan thành mây khói bộc phát ra. Đại ấn xanh da trời kia đột nhiên chấn động, bị xé ra một lỗ hổng!

Mà về phần loạn lưu của vụ nổ thì toàn bộ bị Thần phù hộ thể của Lâm Minh hấp thu, cũng không thương hại đến Lâm Minh. Nhưng là trải qua một lần va chạm như vậy, chung quanh thân thể Lâm Minh nguyên bản có một tầng ánh xanh hộ thể dày một xích lại bị tan rã hơn phân nửa, chỉ còn lại ba bốn tấc.

Công kích lần tiếp theo sợ là sẽ hoàn toàn vỡ vụn.

- Hả? Tiểu tử này!

Tu La Vương không nghĩ tới, một đòn mình tưởng rằng nắm chắc chín phần lại bị Lâm Minh đỡ được. Tính mạng tiểu võ giả này ngoan cường như con gián, dưới sự chênh lệch tu vi tuyệt đối, bị mình đuổi giết gần nửa giờ rồi còn treo một hơi.

- Xem ra ngươi là một đệ tử có cân lạng trong bốn thị tộc Thần thú. Rất tốt, như vậy ta giết ngươi, bảo vật chiếm được cũng hết sức khả quan. Ngươi tránh được mùng một, không tránh được mười rằm. Trừ phi trong tộc ngươi có cao nhân tới cứu ngươi, nếu không ngươi ắt phải chết không nghi ngờ! Đương nhiên, bí cảnh Thần Thú này hoàn toàn phong bế, không có khả năng có người tới cứu ngươi. Ha ha ha ha!

Tu La Vương khoa trương cười to, nó tuy rằng lời nói ngôn cuồng nhưng lại là sự thật. Dưới chênh lệch tu vi tuyệt đối, Lâm Minh đã bị nó kiềm chế gắt gao!

- Tuy rằng ta giết ngươi đã như bắt ba ba trong rọ, nhưng sự tình liên quan Long cốt Chí Tôn, ta sẽ không cho ngươi bất kỳ cơ hội may mắn chạy thoát. Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, ta liền ở trong này triệt để giết chết ngươi, đoạn tuyệt ý tưởng xâm nhập nơi sâu hơn trong dung nham này!

Trên gương mặt anh tuấn của Tu La Vương hiện lên một tia khát máu.

- Hiến tế máu thịt!

Tay phải nó đột nhiên chấn động, sau đó toàn bộ nổ tung, hóa thành một đám mưa máu như pháo hoa. Những máu thịt vỡ vụn này ở trong không trung không ngừng vặn vẹo, mấp máy dường như có sinh mệnh vậy, toàn bộ chìm vào trong cơ thể Tu La Vương.

Thân thể Tu La Vương theo đó liền biến thành màu đỏ tươi, thực lực của nó đột nhiên tăng lên gấp đôi. Nó rồi lại bỏ qua một bàn tay chính mình khổ tu mà có sau đó cắn nuốt tinh nguyên máu thịt trong đó chuyển hóa thành năng lượng, đổi lấy bùng nổ năng lượng trong thời gian ngắn!

Chương 1061-1062

1061: Sống lại sau 5 vạn năm

Nguyên bản Tu La Vương bắt Lâm Minh đã nắm chắc 9/10, nhưng nó lo lắng ở sâu dưới lòng đất sẽ gặp phải dị biến gì, vì cam đoan vạn vô nhất thất, từ bỏ một bàn tay. Bàn tay từ bỏ ngày sau còn có thể thông qua cắn nuốt tinh nguyên bù lại, nhưng là nếu như đánh mất Long cốt Chí Tôn vậy thì xong rồi.

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh cảm giác tử vong càng ngày càng tới gần, trong tay hắn chỉ còn lại một viên Diệt Thần Châu, ngoài ra cũng chỉ còn lại Thần phù hộ thể tiêu hao hơn phân nửa, muốn đỡ được một đòn này của Tu La Vương xâm nhập vào sâu trong dung nham, hy vọng vô hạn xa vời.

- Để mạng lại!

Tu La Vương một tay chộp xuống, toàn thân nó đều bao bọc sương máu mênh mông, thân thể rồi lại tăng vọt lên mấy lần, gương mặt cũng không còn bộ dạng anh tuấn lúc trước, trở nên hung ác dữ tợn.

Lâm Minh há lại ngồi yên chờ chết, hắn vừa đem chân nguyên hộ thể của mình vận chuyển đến cực hạn vừa cầm trong tay một viên Diệt Thần Châu cuối cùng ném ra!

Phốc!

Viên Diệt Thần Châu kia bị ma trảo bắt lấy rồi sau đó bị sương máu cuồn cuộn xâm chiếm nuốt hết.

Ầm ầm!

Diệt Thần Châu bùng nổ, nổ nát tảng lớn sương máu, nhưng là căn bản không thể ngăn cản Tu La Vương. Tu La Vương nổ tung máu thịt một tay, thực lực đã gần như tương đương với hai phần lúc đỉnh nhất.

Mắt thấy một trảo này chộp về phía mình, Lâm Minh một quyền nện lên ngực, bức ra một ngụm tinh huyết, đang muốn thiêu đốt tinh huyết bản mạng của bản thân!

Tinh huyết Phượng Hoàng thiêu đốt sẽ không giảm bớt, nhưng tinh huyết bản thân Lâm Minh thiêu đốt là sẽ mất. Lâm Minh một hơi bức ra ba phần tinh huyết, một khi thiêu đốt sẽ cắt giảm tuổi thọ của hắn rất nhiều, thậm chí ảnh hưởng đến tu vi ngày sau. Nhưng là không có cách nào, chỉ cần có một đường hy vọng Lâm Minh sẽ không ngồi yên chờ chết.

Mà ngay vào khoảnh khắc Lâm Minh muốn thiêu đốt tinh huyết, hắn lại đột nhiên cả kinh, Tử Cực Giới đeo trên ngón tay trái hắn đột nheien bị một luồng lực lượng không biết tác động, rời khỏi tay mà ra.

Hả?

Lâm Minh trong lòng đột nhiên cả kinh. Khoảnh khắc đó rõ ràng có một luồng lực lượng mênh mông không thể hình dung từ trong Tử Cực Giới tràn ra, hóa thành một đoàn thần quang mông lung chắn ở trước mặt Lâm Minh, vừa khéo chặn ma trảo huyết khí ngập trời kia.

- Đây là...

Lâm Minh không thể tin được nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhìn bóng lưng quần áo kia, rõ ràng chính là... Nhan Nguyệt Nhi!

Nhan Nguyệt Nhi!?

Làm sao có thể?

Nữ nhân trước mắt đột nhiên xuất hiện từ trong Tử Cực Giới này giống y hệt Nhan Nguyệt Nhi. Nhưng là Nhan Nguyệt Nhi tuyệt đối không có khả năng có được khí chất và khí tức khủng bố của nữ nhân này!

- Ngươi...

Lâm Minh đè nén tinh huyết xao động trong cơ thể mình, còn không kịp nói ra bất kỳ lời nào, nàng kia đã thò tay ngọc thon thon, đánh về phía móng vuốt ma khí um tùm kia!

- Vỡ!

Môi hồng khẽ mở, nữ nhân nói ra một chữ này, thanh âm vô cùng mờ ảo. Mà một thanh âm này lại dường như là lệnh trời phạt, ma trảo kia giống như là thủy tinh đập vào nham thạch, “răng rắc” vỡ nát!

- Cái gì!?

Lâm Minh còn đang ở trong kinh ngạc, mà về phần Tu La Vương kia lại càng trừng lớn một đôi mắt không thể tin nổi, nhìn chằm chằm nữ nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt.

- Ngươi... Ngươi là ai?

Tu La Vương mộng, bí cảnh Thần Thú hoàn toàn phong bế làm sao có thể toát ra một kỳ nữ như vậy. Hơn nữa khiến nó không thể lý giải nhất chính là, theo nó thấy tu vi của nữ nhân này rồi lại chỉ có Thất Vẫn đỉnh, hơn nữa là cố ý áp chế tu vi, nếu không sớm đã đột phá đến Bát Vẫn rồi. Đây là điển hình trạng thái tu vi thiên tài tuyệt đỉnh mới có, không giống làm giả. Hơn nữa nữ nhân này cường đại như thế cũng căn bản không cần phải làm giả tu vi.

- Chẳng lẽ nàng thật sự là Mệnh Vẫn tầng bảy? Mệnh Vẫn tầng bảy làm sao co thể có sức chiến đấu cường đại như vậy! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tu La Vương cảm giác mình dường như đang nằm mơ vậy, vừa rồi nó căn bản không nhìn ra nữ nhân ra tay như thế nào. Chuẩn xác mà nói, là không cảm giác được dao động chân nguyên.

Không sai, nàng căn bảnn không vận dụng chân nguyên, chỉ bằng một luồng ý niệm, chỉ nói một chữ nhưng lại như chấp chưởng pháp tắc thiên đạo, thay mặt lực lượng trời phạt. Cứ như vậy phá tan công kích mình phải trả giá từ bỏ một bàn tay.

Nữ nhân căn bản không để ý đến Tu La Vương, nàng lạnh nhạt quay đầu, nhìn Lâm Minh một cái.

Cái nhìn này Lâm Minh cũng trực tiếp tận mắt nhìn khuôn mặt nữ nhân. Khuôn mặt này đương nhiên là của Nhan Nguyệt Nhi, xinh đẹp ngây thơ, giống như một thiếu nữ 16, 17 tuổi.

Nhưng là đôi mắt kia lại hoàn toàn không giống với Nhan Nguyệt Nhi.

Con mắt của Nhan Nguyệt Nhi trong sáng như một dòng suối nguồn, trong suốt thấy đáy.

Mà nữ nhân trước mắt này, nàng toàn thân trên dưới dường như cùng không gian chung quanh hòa làm một thể, đôi con ngươi kia của nàng như cất chứa sông sao trên trời, không thể phỏng đoán.

Lâm Minh thậm chí cảm giác đôi mắt này dường như nhìn thấu pháp tắc vũ trụ, xuyên qua trong đó có vô số ngôi sao đang sinh ra, mai một.

- Cô... là... Cô là...

Lâm Minh theo bản năng sờ vào vị trí nơi Ma Phương ở ngực mình, ở đó không có bất kỳ cảm giác. Trên thực tế, từ khi Ma Phương dung nhập vào trong cơ thể mình, Lâm Minh liền hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nó. Ma Phương đã xảy ra dị biến gì, Lâm Minh cũng hoàn toàn không rõ ràng.

Nhưng là nữ nhân trước mắt này Lâm Minh lại có loại cảm giác giống như đã từng quen biết. Loại cảm giác này là ở trong không gian Ma Phương, hắn nhìn thấy viên quang cầu màu trắng ở chính giữa vô tận mảnh vỡ trí nhớ giống như những ngôi sao kia.

Lúc trước Ma Phương hấp thu tinh huyết, kỳ thật đều là bị đoàn quang cầu này hấp thu!

Mà khi Lâm Minh 15 tuổi, lần đầu tiên bị Ma Phương đi vào tinh thần chi hải, tình cảnh hắn nhìn thấy trong mộng, từng nhìn thấy một nữ nhân. Nàng một thân áo trắng, dáng người thon dài, một mình một người đứng trên cách đồng tuyết vô tận, đối mặt với hơn một vạn cao thủ Thần Vực!

Trong những cao thủ này, kém cỏi nhất cũng là cấp bậc Phượng tiên tử và Ma Thủy Đại đế.

Mạnh hơn một chút thì là cấp Thánh chủ!

Ngoài ra còn có Thánh chủ đại thành, Thánh chủ đỉnh phong!

Thậm chí còn có một người áo đen cầm đầu, tuy rằng Lâm Minh không thể cảm giác ra tu vi của hắn, nhưng chỉ xem mức độ cung kính của những người khác đối với người áo đen đó là có thể mơ hồ đoán ra thực lực của hắn ta, sợ là đã gần đến Giới Vương!

Chính là một đám người như vậy bị một nữ nhân mượn dùng lực lượng của Ma Phương, một chiêu đánh chết toàn bộ!

Tất cả linh hồn đều bị nghiền nát!

Lâm Minh thời điểm đó còn không biết một màn như vậy khủng bố cỡ nào, cũng không thể lý giải khí thế trên người nữ nhân kia. Nhưng là hiện tại, theo thực lực hắn không ngừng đề cao, hắn lại dần dần bắt đầu hiểu được. Nữ nhân hiến tế linh hồn bản thân rơi vào trong Ma Phương kia rốt cuộc là nhân vật đáng sợ bậc nào!

Hiện tại nhìn thấy Nhan Nguyệt Nhi trước mắt, nhìn ánh mắt của nàng, cảm nhận được luồng cảm giác giống như đã từng quen biết đó, trong lòng Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới nữ nhân áo trắng kia.

Là nàng!?

Nàng sao lại đột nhiên sống lại? Hơn nữa chiếm cứ thân thể Nhan Nguyệt Nhi?

Nữ nhân chỉ nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, một câu đều chưa nói rồi đột nhiên quay đầu, mặt hướng Tu La Vương!

Tu La Vương lúc này kinh nghi không chừng, nó từ trên người nữ nhân này cảm nhận được một luồng hơi thở kinh khủng, khiến nó da đầu run lên, gần như muốn xoay người chạy trốn. Nhưng là Long cốt Chí Tôn lại ở trên tay Lâm Minh, nó bất kể như thế nào cũng không thể từ bỏ!

- Các hạ là ai? Bản nhân muốn đánh chết tiểu bối thị tộc Thần thú này. Nếu như các hạ không quan hệ gì với việc này, vẫn xin cho thuận tiện, nhất định có hậu tạ.

Tu La Vương chắp tay, căng da đầu nói.

Nó đã cảm giác được người tới bất thiện, nhưng là nó không tin nữ nhân đáng sợ này là Lâm Minh mang vào. Bởi vì cường giả bình thường muốn tiến vào bí cảnh Thần Thú đều phải chịu hạn chế của pháp tắc trời đất, cần tiêu hao vô số Tử Dương thạch. Hơn nữa, Lâm Minh nếu thật sự chuẩn bị một đòn sát thủ như vậy, vì sao hắn không sớm lấy ra, sao đến mức để mình đuổi cho chật vật như thế?

Rất có thể nữ nhân này là một nhân vật không biết nào đó của bí cảnh Thần Thú, bởi vì nguyên nhân nào đó bám ở trên một món bảo vật, mà bảo vật này lại vừa khéo bị Lâm Minh chiếm được, cho nên mới xảy ra một màn vừa rồi. Lâm Minh hiển nhiên cũng không quen thuộc nữ nhân này, như vậy nàng không nhất định chịu trợ giúp Lâm Minh. Chỉ cần có thể giấu được Long cốt Chí Tôn là được rồi.

Nghĩ đến đây, Tu La Vương lại đang ấp ủ một đòn chớp giật, hắn sợ Lâm Minh đem tin tức Long cốt Chí Tôn tiết lộ ra.

Nghe thấy lời của Tu La Vương, nữ nhân xoay người nhìn về phía Tu La Vương, thần sắc nàng không có bất kỳ biến hóa, lại đột nhiên khẽ hé môi hồng, lạnh nhạt nói một từ:

- Chết!

Một từ Lâm Minh nghe vào cực kỳ mờ ảo, lọt vào trong tai Tu La

Vương lại giống như sấm sét chín tầng trời, đinh tai nhức óc. Lại giống như bầu trời đổ nghiêng xuống dưới. Khiến nó toàn thân rung mạnh, ngũ tạng lục phủ cuộn trào!

Từ “Chết” này đã không phải là một thanh âm đơn giản mà là một loại pháp tắc, phù triện. Cái gọi là lời ra pháp tới, một từ liền tác động pháp tắc trời đất!

Ý niệm của nữ nhân cũng theo một từ này cùng bắn ra, hóa thành một âm tiết thần thánh lớn mênh mông, tan biến hết thảy, trừng phạt, diệt sạch hết thảy đâm vào thân thể Tu La Vương!

Trong lúc nhất thời, Tu La Vương chỉ cảm thấy dường như có vô số cự thú ở bên tai hắn gầm rống, vô số sấm sét nổ vang, vô số núi lửa bùng nổ. Tiếng ù ù khủng bố, chấn động khiến hắn đầu váng mắt hoa, thất khiếu đổ máu!

- A!

Tu La Vương phát ra một tiếng hét thảm, thân thể bay ngược ra ngoài. Nó rất rõ ràng cảm nhận được, vào lúc vừa rồi nữ nhân này công kích, không vận dụng một tia năng lượng nào, cũng chính là không vận dụng chân nguyên ở vào giai đoạn Mệnh Vẫn tầng bảy trong cơ thể hắn.

Nàng chỉ là dùng thanh âm và chiến linh công kích, ở trong đó ẩn chứa lực lượng pháp tắc đã có thể có uy thế như thế!

Đây rốt cuộc là người nào!?

Tu La Vương sợ tới mức hồn vía lên mây, lúc này nó cũng không muốn cướp lại long cốt của mình nữa, xoay người chạy trốn.

Mà ở phía sau nó, nữ nhân lại lần nữa ra tay. Trong nháy mắt ra tay, nàng dường như là hơi hơi nhíu mày, dường như cũn không hài lòng tổn thương do một đòn vừa rồi mình tạo thành.

- Ngưng!

Vẫn như cũ là một từ chân ngôn, mỗi một từ đều rót vào ý chí và pháp tắc đại đạo! Hình chiếu ý chí ảnh hưởng thế giới chân thật, pháp tắc đại đạo chấp chưởng lực lượng trời phạt!

Trong khoảnh khắc đó, dung nham trước người Tu La Vương sau khi được rót vào ý chí của nữ nhân đột nhiên ngưng kết thành một khối sắt thần cứng rắn vô cùng, dùng tốc độ khó tin chặn đầu đập tới!

Ầm!

Tu La Vương rắn chắc đâm lên khối dung nham ngưng thành sắt thần này, tại chỗ vỡ đầu chảy máu. Nó lúc này giống như một con chuột nhỏ bị nhốt vào trong lồng không hề có sức phản kháng, mặc người vò nắn.

Mà ở phía sau nữ nhân, Lâm Minh lại đã nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Chiến linh còn có thể dùng như vậy? Không dùng bất kỳ chân nguyên, chỉ bằng chiến linh và pháp tắc liền có sức chiến đấu khủng bố như thế?

1062

Nguồn thiếu chương.

Chương 1063: Lại một người pháp thể song tu

- Mộ Thiên Tuyết...

Lâm Minh ngây ra một hồi.

Từ sau khi chiếm được Ma Phương, trong lòng Lâm Minh liền có vô số câu hỏi. Hắn không ngừng tìm kiếm tinh huyết của người mạnh hơn cho Ma Phương cắn nuốt. Thứ nhất đương nhiên là vì đạt được mảnh vỡ trí nhớ trong Ma Phương, nhưng từ trong tiềm thức Lâm Minh cũng cực kỳ khát vọng biết được bí mật của Ma Phương.

Ma Phương là điểm mấu chốt sự quật khởi của Lâm Minh!. ngôn tình hoàn

Tuy rằng đến Tiên Thiên, Toàn Đan về sau, Ma Phương kỳ thật cũng không mang đến cho Lâm Minh quá nhiều trợ giúp, Lâm Minh có thể có thành tựu hiện tại chính là dựa vào chính mình dốc sức, cố gắng và nghị lực. Nhưng không hề nghi ngờ chính là: Nếu không có Ma Phương, Lâm Minh hiện tại sợ là chỉ là một võ giả nhỏ bé của Thiên Vận Quốc, nhiều nhất tu đến Ngưng Mạch kỳ, Hậu Thiên kỳ, đó chính là cực hạn.

Là Ma Phương mang đến cho Lâm Minh tích lũy mới đầu, khiến hắn vượt qua một đoạn cuộc sống khó khăn nhất chỉ lấy tư chất bình định thiên tài.

Lâm Minh có thể xác nhận, Ma Phương là vật báu vô giá trong vũ trụ, hắn một mực muốn làm rõ Ma Phương rốt cuộc là cái gì, nó còn có công hiệu gì. Nếu như chỉ vẻn vẹn là hiệu quả tồn trữ mảnh vỡ trí nhớ, nó làm sao đến mức khiến cho nhiều đại năng Thần Vực như vậy tranh đoạt?

Trong đầu Lâm Minh xoay quanh không biết bao nhiêu dấu hỏi, nhưng là hắn lại không trực tiếp mở miệng hỏi. Bởi vì hắn còn không xác định tính toán của Mộ Thiên Tuyết rốt cuộc là cái gì. Nàng tuy rằng là mượn dùng lực lượng của mình mới khôi phục ý thức, nhưng ai biết nàng hiện tại có thể trực tiếp trở mặt hay không, dứt khoát chiếm cứ thân thể Nhan Nguyệt Nhi, cướp đi Ma Phương.

Nếu là nàng tính toán như vậy, Lâm Minh còn đi ngây ngô hỏi lai lịch của Ma Phương thì thật đáng cười. Biết nhiều nói không chừng sẽ bị giết người bịt miệng. Lâm Minh nhưng là ngay cả Tu La Vương đều không đối phó được huống chi là Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết dường như nhìn ra kiêng kỵ trong lòng Lâm Minh, nhẹ giọng nói:

- Ngươi không cần khẩn trương. Lại nói tiếp, ta mặc dù ở trong Ma Phương ngủ say 5 vạn năm, nhưng là ý thức một mực vẫn còn. Từ khoảnh khắc ngươi nhận được Ma Phương, ta liền đã biết. Thần hồn của ta đã bị hao tổn nghiêm trọng, cần lực lượng của tinh huyết để khôi phục. Ta chỉ có thể hy vọng có một cường giả vì ta tìm kiếm tinh huyết khôi phục lực lượng thần hồn. Đương nhiên, nếu như là cường giả chính tay ta bồi dưỡng lên, hiệu quả tốt nhất. Chỉ có như vậy ta mới có thể tin được. Tính cách của ngươi ta rất vừa lòng. Làm việc quả cảm, sát phạt quyết đoán, sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn, cũng sẽ không lòng dạ đàn bà. Nhưng đồng thời cũng không phải vô tình vô nghĩa, hiểu được tri ân báo đáp, làm việc có điểm mấu chốt. Trọng yếu nhất là ý chí kiên định, một lòng truy tìm võ đạo đỉnh phong. Rất không tồi!

- Nguyên bản ta không ôm hy vọng gì đối với thiên phú của ngươi, nhưng không nghĩ tới ở mặt này ngươi cũng cho ta một sự ngạc nhiên vui mừng. Ngươi có thể lấy thân phận võ giả hạ giới đi đến một bước này, quả thật là kỳ tích.

Một phen lời của Mộ Thiên Tuyết lộ ra cho Lâm Minh rất nhiều tin tức. Quả nhiên trước kia mỗi lần mình có thể tiến vào không gian Ma Phương hấp thu mảnh vỡ linh hồn đều là Mộ Thiên Tuyết chủ đạo. Nàng có ý thức dẫn đạo mình đi tìm tinh huyết của cao thủ.

- Nhưng hiện tại Mộ cô nương tỉnh rồi, cô định...

Lâm Minh hỏi dò một câu.

Sau khi hắn nói ra những lời này, Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi. Khoảnh khắc đó, một luồng khí lạnh vô hình tỏa ra, dung nham bên cạnh nàng đều ngừng lưu động, dường như sắp bị đóng băng lại.

- Ta muốn trọng tu thân thể, hoàn toàn khôi phục lại. Ngoài ra, những người năm đó hủy Thiên Vũ Thánh địa ta, ta muốn bọn họ hoàn toàn hủy diệt. Còn có Thiên Minh Tử, ta cũng sẽ khiến hắn hồn phi phách tán!

Khi Mộ Thiên Tuyết nói những lời này, con ngươi trong đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa sát khí um tùm.

Lâm Minh nhìn mà trong lòng nhảy dựng. Mộ Thiên Tuyết này tuy rằng thanh lệ xuất trần, không ăn khói lửa nhân gian, nhưng kỳ thật trong lòng nàng lại sát phạt quyết đoán, ân oán rõ ràng!

Đây cũng là chuyện trong tình lý. Thiên Vũ Thánh địa năm đó khả năng trực tiếp do Mộ Thiên Tuyết chủ trì, ít nhất Mộ Thiên Tuyết cũng là một trong những cao tầng của Thiên Vũ Thánh địa.

- Thiên Minh Tử, hắn là... thực lực gì?

Lâm Minh không kìm nổi hỏi. Không hề nghi ngờ, Thiên Minh Tử chính là người áo đem suất lĩnh hơn vạn đại năng Thần Vực vây công Thiên Vũ Thánh địa kia. Mãi cho đến cuối cùng, Mộ Thiên Tuyết hiến tế linh hồn mượn dùng Ma Phương phát ra một đòn mạnh nhất cũng không thể làm gì được Thiên Minh Tử. Có thể thấy được sự cường đại của người này.

- Mới vào Giới Vương!

Mộ Thiên Tuyết gằn từng từ, mà thanh âm này rơi vào trong tai Lâm Minh lại khiến hắn hít một hơi khí lạnh. Tuy rằng sớm có phán đoánnhưung chân chính được xác nhận của Mộ Thiên Tuyết, hắn lại vẫn cảm thấy trong lòng chấn động.

Cường giả Giới Vương! Giữa Thánh chủ và Giới Vương có lạch trời không thể vượt qua. Toàn bộ Phượng tộc thượng cổ, lịch sử trăm triệu năm đều chưa từng xuất hiện Giới Vương!

Đương nhiên đây chủ yếu là bởi vì Phượng tộc thượng cổ nói đến cùng chỉ là Nhân tộc cấy ghép huyết mạch Cổ Phượng, cũng không phải hậu duệ Phượng tộc chân chính. Hậu duệ Thần thú chân chính, toàn bộ Thần Vực cũng không biết có hay không. Dù sao Thần Thú đều ít như vậy, lại vô cùng cao ngạo, làm sao có thể kết hợp cùng nhân loại, sinh ra hậu duệ. Nếu thật sự là loại người này, chỉ sợ chính là thiên tài khủng bố nhất trên đời.

Bởi vì Thần thú tượng trưng cho thân thể mạnh mẽ nhất và độ phù hợp pháp tắc. Mà nhân loại nghĩa là năng lực học tập mạnh mẽ nhất, hơn nữa còn có thể tu tập võ đạo. Người như vậy, thành tựu ngày sau khó thể tưởng tượng.

- Đây là tu vi của hắn 5 vạn năm trước? Như vậy hiện tại chẳng phải là càng cao?

Lâm Minh theo bản năng nói.

- Đúng vậy. Tuy nhiên vào 5 vạn năm trước, Thiên Minh Tử còn không có giới lớn chính thức thuộc về mình, chỉ là thống trị một thế giới cỡ trung, không tính là Đại Giới Vương, hẳn nên gọi là Giới chủ.

Mộ Thiên Tuyết từ từ nói ra những lời này, Lâm Minh nghe mà sửng sốt, ngay sau đó trong lòng hiểu rõ. Thần Vực tuy rằng chỉ có Giới Vương của 3000 giới lớn, đó là bởi vì Thần Vực chỉ có 3000 giới lớn, Giới Vương thủy chung ở vào trạng thái bão hòa. Giới Vương mới sinh ra không nhất định có thể được chia địa bàn, phải đợi Giới Vương cũ chết đi mới được. Hoặc là dứt khoát đi đánh bại một người, cướp lấy phạm vi thế lực của đối phương.

Nhưng muốn đánh bại một Giới Vương cũ nội tình sâu dày, nói dễ hơn làm. Tuổi của những Giới Vương này đều tính toán bằng đơn vị triệu năm, trong đó người thực lực thâm hậu, tuổi thọ sợ là có thể đạt tới mấy chục triệu năm!

Thần Vực sẽ có nhiều Giới Vương như vậy cũng không phải cường giả Giới Vương đầy đường, mà thật sự là bởi vì Thần Vực quá mức rộng lớn vô biên, số lượng sinh linh không thể tính toán. Hơn nữa tuổi thọ của những cường giả Giới Vương này vô cùng ngân nga, dùng thời gian chục triệu năm, thậm chí mấy chục triệu năm tích lũy. Như vậy mới có vẻ nhiều.

- Vậy cảnh giới của Mộ cô nương là...

Lâm Minh do dự một chút, vẫn không kìm nổi hỏi ra những lời này. Hắn quả thật muốn biết.

- Ta năm đó chỉ là nửa bước Giới Vương mà thôi, nói đến cùng vẫn là Thánh chủ. Ta kẹt ở một bước đó thật lâu lại chậm chạp không thể đột phá, đó là bởi vì...

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây đột nhiên dừng lại, rồi sau đó nàng nhìn Lâm Minh, nói ra một câu khiến Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm:

- Bởi vì ta... pháp thể song tu.

- Cái gì? Pháp... pháp thể song tu?

Lâm Minh trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Mộ Thiên Tuyết trước mặt. Pháp thể song tu, cũng giống như hắn!

Thiên tài Thần Vực, cho dù là hạng thiên tư tuyệt đỉnh cũng rất hiếm lựa chọn pháp thể song tu. Bởi vì quy tắc của vùng trời đất này thay đổi rồi, đối với rất nhiều người mà nói, căn bản là mất nhiều hơn được. Cho dù ngươi là con cưng của trời trong con cưng của trời cũng không ngoại lệ.

Tiêu Đạo Cực, Xích Chiến Vân, Hỏa Phần Thiên, bao gồm cả Giới Vương hai đời Long tộc thượng cổ, không có một người là pháp thể song tu!

Lâm Minh sẽ đi lên con đường này, kỳ thật là bởi vì chính mình không hiểu sự gian nan của pháp thể song tu. Chờ đến lúc biết, Bát Môn Độn Giáp của hắn đều đã mở ra, nhưng là Mộ Thiên Tuyết không có khả năng không biết!

Biết sự gian nan của pháp thể song tu còn đi con đường này, chỉ có hai loại khả năng. Loại thứ nhất là người ngốc không biết lượng sức. Loại thứ hai chính là... Nàng (hắn) là một thiên tài tuyệt thế, trình độ thiên phú cao đến không thể tưởng tượng!

Không hề nghi ngờ, Mộ Thiên Tuyết chính là loại thứ hai. Nếu không nàng làm sao có thể trở thành Thánh nữ của Thiên Vũ Thánh địa. Mà nghe ra, Thiên Vũ Thánh địa này cũng là Thánh địa tuyệt đỉnh, thậm chí khả năng là Thánh địa cấp Giới Vương.

Đây cũng là điều trong tình lý. Nếu không loại đồ vật Ma Phương này làm sao lại rơi vào Thiên Vũ Thánh địa?

Mộ Thiên Tuyết mãi cho đến trước khi thân thể hủy diệt đều không thăng cấp Giới Vương, cũng không phải Mộ Thiên Tuyết thiên phú không được, mà hơn phân nửa là bởi vì nàng... tuổi không đủ!

Nàng là Thánh nữ của Thiên Vũ Thánh địa mà không phải Thánh chủ của Thiên Vũ Thánh địa. Thánh chủ hẳn là người chủ sự tuổi lớn hơn, bối phận cao hơn cùng với một số Thái thượng trưởng lão. Mà Mộ Thiên Tuyết năm đó hẳn chỉ là tiểu bối. Tiểu bối có thể tu đến nửa bước Giới Vương, thiên phú của nàng có thể nghĩ mà biết!

Lâm Minh trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều thứ.

- Thật không biết nàng rốt cuộc là huyết mạch gì, thể chất có gì đặc biệt?

Lâm Minh không kìm nổi trong lòng nghi hoặc. Hắn mới sẽ không cho rằng, huyết mạch bình thường nhất thiên phú sẽ đạt tới loại trình độ này. Ngay như chính Lâm Minh cũng đang không ngừng cải thiện huyết mạch và thể chất của mình.

Mộ Thiên Tuyết dường như không có ý định nói đến quá khứ huy hoàng của mình, nàng nói:

- Lâm Minh, ta lại không nghĩ tới, ngươi cũng sẽ đi lên con đường pháp thể song tu. Hơn nữa đã tiến hành đến loại trình độ này rồi. Con đường này gian nan cỡ nào, ta nghĩ ngươi cũng biết. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có quyết định tiếp tục đi trên con đường pháp thể song tu này?

Lâm Minh sửng sốt một chút, sau đó kiên định gật đầu. Vứt bỏ mọi cố gắng lúc trước, đây tuyệt đối không phải phong cách của hắn. Hơn nữa nếu Mộ Thiên Tuyết năm đó cũng sẽ lựa chọn pháp thể song tu, như vậy chứng minh con đường này kỳ thật là đi được thông. Hơn nữa một khi đi thông là sẽ có ưu đãi thật lớn. Chỉ là quá trình gian nan vô cùng.

Đã có người có thể thử, mình vì sao không được! Chỉ là không biết, pháp thể song tu của Mộ Thiên Tuyết đến bước nào rồi? Có phải đã mở ra Đạo Cung Cửu Tinh trong truyền thuyết hay không?

- Được! Ta có thể giúp ngươi!

Mộ Thiên Tuyết lời ít ý nhiều.

Giúp ta?

Lâm Minh trong lòng khẽ động. Những lời này của Mộ Thiên Tuyết hiển nhiên bao hàm một tầng ý tứ khác!

Nàng đại khái không tính toán lấy đi Ma Phương, hẳn là nói trong một đoạn thời gian rất dài nàng tính toán đi cùng mình! Nếu không làm sao có thể giúp Lâm Minh hoàn thành pháp thể song tu?

Ngoài ra, hẳn là còn có một tầng ý tứ. Mộ Thiên Tuyết lúc trước giúp Lâm Minh là bởi vì ý thức của mình thức tỉnh. Hiện tại tiếp tục giúp Lâm Minh cũng tất nhiên còn có dụng ý khác.

Lâm Minh đảo mắt, hỏi:

- Cô có phải là tính toán muốn ta giúp cô báo thù?

Mộ Thiên Tuyết hơi hơi ngạc nhiên, ngay sau đó tán thưởng nhìn Lâm Minh một cái nói:

- Ngươi rất thông minh. Không sai, ngươi có lá gan này hay không?

Chương 1064: Long Nhất không hay ho

Thế giới này, không có chuyện tốt tự dưng đưa đến, cũng không có chuyện xấu bỗng dưng ập đến, Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh tuy rằng mãi đến hôm nay mới nói chuyện với nhau lần đầu tiên, nhưng kỳ thật 15 năm nay hai người vẫn luôn nghe nói về nhau, đồng thời thông qua Ma Phương liên hệ với nhau, có thể nói vận mệnh của hai người là cùng một nhịp thở.

Không có Mộ Thiên Tuyết, dù Lâm Minh có chiếm được Ma Phương cũng không thể sử dụng, cũng không có thành tựu hôm nay.

Mà không có Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết muốn khôi phục ý thức cũng không biết phải tới năm nào tháng nào, kẻ yếu không có khả năng giúp nàng tìm được đủ tinh huyết quý báu để khôi phục ý thức, mà cường giả thì có thể sẽ làm lộ chân tướng bí mật của Ma Phương, lấy nó làm của riêng, đồng thời nhốt Mộ Thiên Tuyết lúc ấy còn không hề có lực chống cự, thậm chí có thể dùng nàng để luyện chế Pháp bảo, đan dược... Dù sao nàng là một thiên tài tuyệt thế nửa bước thành Giới Vương, thần hồn của nàng rất có giá trị, hơn nữa, linh hồn của Mộ Thiên Tuyết còn có chỗ đặc thù.

Chỉ có người như Lâm Minh này, nàng mới có cơ hội bồi dưỡng, bản thân còn có cảm tình gắn bó, lại tự mình chứng kiến hết thảy thái độ xử thế làm người của Lâm Minh trong 15 năm nay, đối với nhân phẩm, tính cách của hắn đều có nhận thức đầy đủ... nên mới có thể tin tưởng.

Nhưng muốn tìm được một người như Lâm Minh, nói dễ hơn làm.

Cho nên Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh bất ngờ gặp nhau là may mắn của Lâm Minh, cũng là may mắn của Mộ Thiên Tuyết.

Lâm Minh thoáng trầm ngâm, rồi nói:

- Mộ cô nương! Ta có thể có ngày hôm nay, là ân đức của cô nương. Mặc kệ là báo thù, hay là giúp cô nương trọng tố thân thể, ta đều phải có nghĩa vụ tương trợ, huống chi cô nương còn chỉ đạo cho ta pháp thể song tu, ta sao có thể cự tuyệt chứ?

Lâm Minh nói ra câu nói này, từ đầu đến cuối đều chỉ là từ góc độ đạo nghĩa mà nói ra quyết định của mình, không hề lo lắng cảnh giới của Thiên Minh Tử. Cũng không có hỏi tới thế lực phía sau của Thiên Minh Tử, dường như không phải hắn định báo thù là một Giới Vương, mà là sắp đi giết một nhân vật bình thường nhỏ bé không đáng kể.

- Ngươi thật tự tin! Tuy nhiên, ngươi quả thật có vốn để tự tin! Ta ở trong Ma Phương, hiểu biết tất cả tình huống của ngươi, thiên phú của ngươi hiện tại, cộng thêm Long cốt Chí Tôn, quả thật có tư cách nhắm tới Giới Vương. Tuy nhiên, vậy còn chưa đủ! Bởi vì ngươi lạc hậu so với Thiên Minh Tử thời gian mấy vạn năm. Hơn nữa... luận về thiên phú, năm đó Thiên Minh Tử cũng là thiên chi kiêu tử trong thiên chi kiêu tử!

- Về phần ta, trước khi trọng tố thân thể, thực lực của ta cực kỳ có hạn, không thể vận dụng chân nguyên. Chỉ có thể dựa vào chiến linh và pháp tắc chiến đấu. Đại khái chỉ có thể chống lại võ giả cảnh giới Thần Quân yếu nhất mà thôi!

Năm đó thời điểm Mộ Thiên Tuyết ở đỉnh phong nhất cũng chỉ là nửa bước Giới Vương. Hơn nữa thực lực của nàng có một bộ phận còn đến từ chính pháp thể song tu. Hiện tại thân thể nàng bị hủy, chân nguyên không có, chỉ trông vào ý chí và pháp tắc, có thể được sánh với cảnh giới cường giả Thần Quân đã rất giỏi rồi.

Về phần vừa rồi Mộ Thiên Tuyết thoải mái đánh chết Tu La Vương, đó là vì trước kia Tu La Vương ở thời điểm đỉnh phong nhất cũng chỉ là tương đương với thiên tài Thần Biến kỳ, huống chi lúc ấy hắn đã liên tiếp bị thương nặng, lại mới vừa độ ma kiếp đang ở vào trạng thái suy yếu nhất, thực lực chỉ còn tương đương với Thần Biến kỳ bình thường, cho nên mới bị Mộ Thiên Tuyết thoải mái giết chết.

Lâm Minh gật gật đầu, trong lòng có khái niệm đại khái, nói đến chuyện Mộ Thiên Tuyết khôi phục thân thể, nói dễ hơn làm, đoạt xá thân thể người khác tự nhiên là không được, như vậy linh hồn và thân thể sẽ không phù hợp, khó có thành tựu lớn. Về phần nói chính mình chế tạo một bộ thân thể, thì càng khó.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ngươi có ưu thế lớn nhất chính là thân ở trong bóng tối, mà Thiên Minh Tử có lẽ nghĩ rằng ta đã chết rồi, ta sẽ chậm rãi giúp ngươi hoàn thành Bát Môn Độn Giáp, phát huy ưu thế và tiềm lực của ngươi tới mức lớn nhất! Thời điểm ta ở pháp thể song tu, có rất nhiều kinh nghiệm trân quý. Ngoài ra, lúc Thiên Vũ Thánh địa bị huỷ diệt còn di lưu một ít tài nguyên, những tài nguyên này giấu ở nơi cực kỳ bí ẩn, vả lại chỉ có ta mới có thể mở ra, Vốn là năm đó ta dùng để tấn công cảnh giới Giới Vương và Đạo Cung Cửu Tinh, hiện tại cũng không dùng được. Vậy hãy dùng những tài nguyên này, trợ giúp ngươi tấn công Đạo Cung Cửu Tinh, đến lúc đó, ngươi thành Thần Quân, tất nhiên thực lực long trời lở đất!

Mộ Thiên Tuyết nói ra một phen, Lâm Minh nghe được rất động tâm, tài nguyên của Thiên Vũ Thánh địa di lưu! Trong đó không biết còn có thiên tài địa bảo loại gì, nhưng trình độ quý báu của nó có thể nghĩ mà biết!

Tuy nhiên, ngay cả Mộ Thiên Tuyết cũng chưa thể tấn công Đạo Cung Cửu Tinh, cũng có thể thấy được Đạo Cung Cửu Tinh gian nan biết bao! Phượng tiên tử và Hỏa Liệt Thạch nói sau khi thay đổi pháp tắc thiên địa, thành tựu Đạo Cung Cửu Tinh hoàn toàn là nghịch thiên mà đi, hiện tại xem ra không có nói ngoa chút nào, nên muốn pháp thể song tu thật sự quá khó khăn!

Cũng giống như thiên tài Mộ Thiên Tuyết này, xem như xứng với cái tên là cấp nghịch thiên.

Lâm Minh nói:

- Mộ cô nương lúc ấy chỉ là hoàn thành Bát Môn Độn Giáp?

- Ta từ rất sớm đã hoàn thành Bát Môn Độn Giáp, ước chừng dùng ngàn năm tích lũy, mới sờ soạng đến Đạo Cung Cửu Tinh, phải nói, đã một chân bước vào cánh cửa Đạo Cung Cửu Tinh, chỉ cần có thêm thời gian trăm năm là có thể đạt thành. Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc!

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây thở dài một hơi, Lâm Minh nghe nói thầm líu lưỡi.

Mộ Thiên Tuyết này năm đó không biết là yêu nghiệt như thế nào, nghe theo ý của nàng, nếu không phải vì tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh tiêu hao rất nhiều tinh lực, sợ là nàng đã thành tựu Giới Vương!

Nếu như vậy, trận chiến Thiên Vũ Thánh địa 5 vạn năm trước, có lẽ đã là một kết cục khác.

- Tốt lắm! Chúng ta trước đi ra ngoài, chuyện cụ thể về sau bàn lại!

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy, liền chuẩn bị rời đi hồ dung nham, mà Lâm Minh lại tạm dừng lại một chút, nói:

- Mộ cô nương! Ta còn lo lắng chuyện hôm nay kết thúc như thế nào... Bốn đại thị tộc đã chết nhiều thiên tài như vậy, mà long cốt hiện tại ở trên tay ta. Chúng ta muốn đi ra bí cảnh Thần Thú tất nhiên phải thông qua truyền tống trận của bốn đại thị tộc, long cốt khẳng định là không che giấu được... Mặt khác còn có Nhan Nguyệt Nhi nàng...

Lâm Minh nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết dùng thân thể Nhan Nguyệt Nhi xuất hiện, tuy rằng cảm giác Nhan Nguyệt Nhi hẳn là không có việc gì, nhưng hắn vẫn còn có chút lo lắng.

Còn có Long cốt Chí Tôn thật sự quan hệ quá lớn: bốn đại thị tộc đều vì Long cốt Chí Tôn đã chết nhiều người như vậy, làm sao có thể cam tâm bị Lâm Minh độc chiếm? Thậm chí có thể với Long tộc thượng cổ là đại biểu các thị tộc khác, dùng đủ loại lý do bức bách Phượng tộc thượng cổ; hoặc vẽ ra đủ loại chuyện Lâm Minh hãm hại đệ tử thiên tài bọn họ, để yêu cầu được chia phần long cốt.

Đừng nói là ba đại thị tộc khác, chính là Phượng tộc thượng cổ, cũng sẽ không ngồi yên xem Lâm Minh độc chiếm long cốt. Cho dù gia tộc họ Hỏa có thể duy trì mình, thì còn có Tiêu gia và Hoàng gia thì sao? Hai nhà đều đã chết không ít người, hy sinh nhiều như vậy, để cho một mình Lâm Minh chiếm hết ưu đãi, điều đó sao có thể?

Về phần nói hiện tại Lâm Minh cứ một hơi hấp thu hết Long cốt Chí Tôn, cũng rất không thực tế: với tu vi của Lâm Minh hiện giờ, muốn một hơi ăn Long cốt Chí Tôn quá miễn cưỡng, nói đơn giản chính là: không hấp thu được, đây chính là long cốt dài cả trăm trượng.

Cho dù có thể hấp thu toàn bộ, sau khi ra ngoài bị phát hiện, cũng tương đương đứng trên đầu sóng ngọn gió! Rất nhiều chuyện hắn vốn cũng không có cách nào giải thích, nếu để liên lụy quá nhiều, làm lộ ra một vài bí mật của mình, thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Thần hồn của Nhan Nguyệt Nhi chỉ là bị ta phong ấn, chỉ cần ta không chiếm cứ khối thân thể này lâu lắm, thì nàng sẽ không có việc gì. Còn trí nhớ gì đó có thể hủy đi một phần, chỉ lưu lại đoạn ngươi mang nàng thoát khỏi chiến trường là được! Về phần Long cốt Chí Tôn này, còn có đan châu của Tu La Vương, thì rất dễ dàng, ngươi không cần vội vã hấp thu, tránh cho bị nhìn ra được điều gì, cứ giấu chúng vào trong không gian Ma Phương, Giới Vương cũng không tra xét được. Ngươi trở về Phượng tộc thượng cổ, sau đó tìm một cơ hội đi ra ngoài lịch lãm, lúc đó hãy hấp thu Long cốt Chí Tôn, đồng thời ta sẽ dẫn ngươi đi tìm mật tàng tài nguyên ta lưu lại năm đó, cho ngươi một lần hành động thành tựu Thần Hải. Sau khi Thần Hải, hết thảy khí tức của ngươi đều giấu ở trong tiểu thiên thế giới bản thân, người khác rất khó dò tra ra được!

Mộ Thiên Tuyết vừa nói như thế, Lâm Minh rất là động tâm:

- Không gian Ma Phương còn có thể thu chứa vật phẩm sao?

- Không sai! Ma Phương khiến người ta không thể nắm bắt, quả thực nó không giống như vật sẵn có ở vũ trụ này, không gian bên trong của nó, Giới Vương cũng nhìn không thấu!

- Thật tốt quá!

Lâm Minh vô cùng mừng rỡ, trước đây thời điểm Lâm Minh cướp đoạt Long cốt Chí Tôn, đã phát sầu không biết làm thế nào mang long cốt ra ngoài, hiện tại, tất cả đều giải quyết!

- Vậy chúng ta đi ra ngoài thôi!

Lâm Minh đang nói, đột nhiên Mộ Thiên Tuyết nhướng đuôi lông mày:

- Hả? Trước không vội, có người đi xuống, chỉ có một người, hẳn là đệ tử của Long tộc thượng cổ...

Thần thức của Mộ Thiên Tuyết cường đại biết bao, cho dù là đang ở trong hồ dung nham, đối mặt với quấy nhiễu của vô số lực trường ở bên trong tinh cầu này, nàng cũng có thể thoải mái tra xét bất kỳ ngọn cây cọng cỏ lay động ở chung quanh phạm vi ngàn dặm.

- Hả? Long tộc thượng cổ?

Lâm Minh ngẩn ngơ trong lòng, nếu chỉ có một người, người đó hơn phân nửa là Long Nhất!

...

Lâm Minh nghĩ không sai, quả thật người tới là Long Nhất.

Long Nhất vừa không biết pháp tắc thổ hệ, cũng không biết pháp tắc hỏa hệ, hắn có thể một đường đi tới đây, hoàn toàn là ỷ vào tu vi thâm hậu của hắn.

Vốn trước đó có Tu La Vương mở đường, hắn còn có thể tiết kiệm chút khí lực, nhưng thời điểm còn chưa đi tới ao dung nham, một lần bùng nổ khủng bố, trực tiếp chôn sống hắn, ở dưới đất đá sụp đổ áp lực cực lớn kiên cố như tinh thiết, đè ép hắn thiếu chút nữa hộc máu.

Ở thời điểm đó, Long Nhất gần như đều sắp buông bỏ hết thảy, nhưng hắn vì Long cốt Chí Tôn đã thiêu đốt hơn hai phần tinh huyết, tiêu hao hai viên Cửu Chuyển Đại Long Đan, lại tự tay giết chết nhiều sư đệ như vậy, thật sự phải trả cái giá quá lớn, không chiếm được long cốt, hắn trở lại trong tộc kết cục sẽ rất thê thảm! Chỉ cần một việc tàn sát đồng môn này đã không qua được rồi, bất kể hắn có lý do gì.

Hắn đã không có đường lui, chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

Nhưng bất kể Tu La Vương, hay là nhân vật cướp đi long cốt không biết kia, Long Nhất đều tự nhận không phải đối thủ của họ. Hắn muốn thành công chỉ có duy nhất một loại phương thức, đó chính là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi... đợi cho Tu La Vương cùng nhân vật không biết kia liều mạng chiến tới lưỡng bại câu thương, lúc đó trộm đi Long cốt Chí Tôn là tốt nhất.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, hắn lại gặp phải Mộ Thiên Tuyết thần thức còn cường đại hơn gấp trăm ngàn lần so với cường giả cảnh giới Thần Quân. Chỉ có thể nói: thời điểm tới, người không hay ho uống nước lạnh cũng có thể nghẹn chết...

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1065: Tự làm bậy không thể sống

Long Nhất đi tới phi thường cẩn thận, che giấu hết thảy khí tức của mình. Trong Long tộc thượng cổ, có một chi nhánh là Long Quy, lại xưng Bí Hý Bá Hạ, là một trong chín đứa con rồng sinh ra, đầu rồng thân rùa. Trên thân Long Nhất, có phần nhiều là huyết mạch của Thần thú Long Quy. Mà có được loại huyết mạch này thì có thể thi triển một loại Quy tức đại pháp, là một loại võ kỹ che giấu hành tung cực kỳ lợi hại. Cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân bình thường, cũng khó mà phát hiện tung tích của Long Nhất. Tu La Vương còn không đến cảnh giới Thần Quân, đương nhiên không thể phát hiện ra hắn. Đây cũng là chỗ Long Nhất cậy vào lớn nhất nên mới liều mạng tới cướp đoạt long cốt.

Ở trong hồ dung nham cuồn cuộn, Long Nhất ở trạng thái ẩn giấu khí tức giống như một con chuột nhẹ nhàng linh lợi, hắn làm cho chân nguyên hộ thể bên ngoài thân giảm xuống đến mức thấp nhất, đi tới không tạo ra mảy may thanh âm, càng không có dao động năng lượng, thậm chí ngay cả thời điểm ánh sáng đỏ của dung nham xẹt qua bên cạnh hắn đều vặn vẹo tự nhiên, giúp hắn ẩn giấu ở trong điểm mù của thị giác.

Quy tức đại pháp không hổ là công pháp ẩn nấp đệ nhất của Long tộc, cũng không kém bao nhiêu so với không gian Hồng Mông của Lâm Minh...

“Trước đó cảm nhận được dao động chân nguyên rất mạnh, hẳn là giao đấu rất kịch liệt, hiện tại đã chậm rãi ngừng lại, không biết tình huống như thế nào, tồn tại không biết kia khẳng định thực lực không bằng Tu La Vương, nếu không nó sẽ không che giấu chờ thời cơ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Phải nói thực lực của nó so với 36 đệ tử Long tộc thượng cổ chúng ta liên thủ còn muốn yếu hơn nhiều lắm, càng đừng nói so sánh với Tu La Vương! Tuy nhiên nó lại chạy trốn, sau khi chui lủi trong đất lại tiến vào hồ dung nham: điều này chứng tỏ trong lòng đất tất nhiên có lợi cho nó, phù hợp với pháp tắc của nó. Nếu như dùng thế trong sân nhà của mình, đối mặt với Tu La Vương bị trọng thương, tất nhiên nó có lực chiến một trận, nói không chừng có thể kết cục lưỡng bại câu thương, lúc đó cơ hội của ta đã tới rồi!”

Trong lòng Long Nhất hiện lên đủ các loại ý niệm, hắn phân tích ở một số phương diện coi như chuẩn xác, chỉ là dù hắn có phân tích như thế nào, cũng không có thể phân tích được trên đầu Lâm Minh.

Khẽ cắn môi, Long Nhất đành phải bất chấp nuốt vào viên Cửu Chuyển Đại Long Đan thứ ba. Loại Cửu Chuyển Đại Long Đan này là thần dược dùng để cứu mệnh, tuy nhiên đan dược dù có thần kỳ cũng không thể trong nháy mắt có tác dụng, mà phải qua một quá trình chậm rãi ngấm thuốc, nếu quá trình này bị cắt ngang, sẽ tạo thành dược lực trôi đi. Trước đó Long Nhất nuốt vào Cửu Chuyển Đại Long Đan, đều bởi vì bị thương lần thứ hai mà giảm đi hiệu quả.

“Ta đã khôi phục sáu thành thực lực, nếu thiêu đốt tiếp một phần tinh huyết, ta có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, khẳng định có lực chiến một trận! Tuy nhiên Tu La Vương này đã hấp thu cốt tủy thần cốt Thương Long, năng lực khôi phục sức khỏe không phải tầm thường, ta còn phải cẩn thận một chút mới tốt! Hả? Có người?”

Long Nhất kinh hãi trong lòng, lập tức tiến vào trạng thái quy tức, ẩn giấu hết thảy dao động khí tức của mình. Thời điểm này, hắn hoàn toàn không khác gì với một tảng đá trong dung nham.

Nhưng một màn hành động phản ứng quá kích động của Long Nhất, toàn bộ được Mộ Thiên Tuyết chiếu hình ảnh ra để Lâm Minh nhìn thấy rõ ràng. Lâm Minh cảm giác hình dạng của Long Nhất hiện tại có điểm giống như con chuột thật dè dặt thận trọng, quả thật trông rất buồn cười.

- Ngươi định giải quyết hắn như thế nào?

Mộ Thiên Tuyết hỏi, nàng dùng từ “giải quyết”, kỳ thật thời điểm nói ra những lời này, đã chứng tỏ thái độ của Mộ Thiên Tuyết: tuy rằng Mộ Thiên Tuyết ở mặt ngoài nhẹ nhàng khoan thai như tiên tử, nhưng nội tâm nàng rất sát phạt quả quyết.

Lâm Minh hơi trầm ngâm một chút: thời điểm này đối mặt với Long Nhất, đương nhiên hắn sẽ không nói cái gì lòng dạ đàn bà. Lúc trước nếu không phải có các đệ tử thị tộc khác lục tục đuổi tới, làm cho Long Nhất không tiện xử lý, thì hắn đã sớm ra tay diệt sát mình rồi. Hơn nữa người này quá gian xảo, mặt ngoài làm như một Đại sư huynh khoan dung nhân hậu, kì thực là kẻ tâm ngoan thủ lạt, to gan lớn mật, lại có dã tâm thật lớn. Vì để đạt được mục đích hắn không từ thủ đoạn! Người như thế vừa giống mãnh hổ vừa giống rắn độc, lưu tại thế giới chính là mầm tai họa, ngày sau nói không chừng sẽ tìm cơ hội cắn mình một miếng! Dù sao trước đây xung đột đã bị Long Nhất ghi nhớ! Người như hắn như thế, mới sẽ không tin tưởng người khác không thù dai, hơn phân nửa sẽ phòng ngừa chu đáo, tìm cơ hội đối phó với mình. Năm xưa có bài học của Âu Dương Bác Duyên vậy là đủ rồi.

Tổng hợp lại đủ loại, đương nhiên Lâm Minh không có mảy may ý định buông tha Long Nhất, chém cỏ phải trừ tận gốc.

Lâm Minh nói:

- Còn thỉnh Mộ cô nương ra tay đánh chết hắn. Tình trạng của ta hiện tại không còn một thành thực lực của thời điểm đỉnh phong, cho dù là Long Nhất đang tiêu hao thật lớn, ta cũng không phải đối thủ. Nếu ta đã phải chà đạp mặt đối phương, không bằng đạp cho hắn tan xương nát thịt!

- Được! Ta cũng có ý này!

Mộ Thiên Tuyết vung tay lên, phát ra một đoàn sáng đỏ bao bọc Lâm Minh, bay thẳng tới hướng Long Nhất.

...

“Hả? Bọn họ lại đây, phát hiện ta ư!? Không có khả năng!” Long Nhất chau mày, hắn có hoàn toàn tự tin với Quy tức đại pháp của mình, trừ phi có tu vi cảnh giới Thần Quân, nếu không không có khả năng phát hiện ra mình.

“Ồ... Không phải Tu La Vương! Dao động chân nguyên rất yếu, hai tên đều là Mệnh Vẫn tầng bảy? Mệnh Vẫn kỳ... là nhân loại! Chẳng lẽ là đệ tử của bốn đại thị tộc, bọn họ sao có thể xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ cũng là đến chờ trai cò tranh nhau, làm ngư ông đắc lợi?”

Nghĩ tới đây, trong lòng Long Nhất vô cùng phẫn nộ: cũng dám lại đây cướp thức ăn trong miệng hổ, khiêu khích với mình! Long cốt Chí Tôn là hắn thế bắt buộc phải lấy, người mưu toan cướp đi, tương đương là muốn lấy mạng của Long Nhất.

“Các ngươi nếu là ba người Tiêu Bình, Khương Bạch, Phong Hạo, ta còn kiêng kỵ vài phần, sợ làm kinh động đến Tu La Vương ở trong kia. Nhưng chỉ là hai con chuột nho nhỏ Mệnh Vẫn tầng bảy, thì ta dứt khoát ở chỗ này giải quyết các ngươi, miễn cho các ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta.”

Nghĩ đến đây, trên mặt Long Nhất hiện lên vẻ dữ tợn, không lùi mà tiến tới, bay tới hướng Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết.

Rất nhanh hắn liền phát hiện hai người, một nam một nữ, mặc phục sức của Phượng tộc thượng cổ.

- Lâm Minh! Nhan Nguyệt Nhi! Không ngờ là hai người các ngươi!

Long Nhất cũng không có phát hiện vẻ khác thường của “Nhan Nguyệt Nhi”. Một là vì Mộ Thiên Tuyết hoàn toàn thích ứng với thân thể Nhan Nguyệt Nhi, nàng tản phát ra khí tức đã không có rõ ràng như trước đây; thứ hai Long Nhất từ trước đó đã nhìn thấy Lâm Minh kết bạn cùng đi với Nhan Nguyệt Nhi, hiện tại bọn họ một lần nữa xuất hiện ở nơi này, cho dù Long Nhất có liên tưởng phong phú đến mức nào, cũng không bao giờ nghĩ đến Nhan Nguyệt Nhi trước mắt đã không phải là Nhan Nguyệt Nhi chân chính.

Long Nhất cũng không còn ẩn giấu thân hình, chỉ che giấu khí tức, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết. Lúc này đối với Lâm Minh mà nói, rõ ràng mắt nhìn thấy thân hình Long Nhất, nhưng nếu dùng thần thức dò xét, thì lại là một vật trống không! Điều này làm cho hắn không thể không tán thưởng sự cao minh của thuật ẩn núp của Long tộc thượng cổ.

- Không nghĩ tới, ở trong này lại gặp các ngươi, các ngươi thật đúng là có bản lãnh, chẳng những sống sót ở trong loạn quân, mà còn có đảm lượng truy đuổi tới đây!

Long Nhất đảo ánh mắt nhìn lướt qua lại trên thân Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi, đánh giá một hồi, lộ ra vẻ cười tà dị nghiền ngẫm. Trước đó luôn luôn bị Tu La Vương nghiền ép, rốt cục hắn cũng muốn thể hội một chút cảm giác nghiền ép người khác:

- Hắc hắc... Nếu đã đến đây thì không cần đi nữa! Nhan Nguyệt Nhi! Ta thật sự phải cảm ơn ngươi! Nếu cố ý đưa tới cho ta nguyên âm của huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ, ta xin vui lòng nhận cho! Từ xưa long phượng hòa hợp, thải bổ ngươi, đối với ta có chỗ tốt thật lớn!

Kỳ thật bản thân Long Nhất cũng là huyết mạch Long tộc hoàn mỹ, tuy nhiên hắn đã sớm mất nguyên dương, mặc dù giao hợp với nữ nhân không có huyết mạch Long tộc, phóng ra huyết mạch lực cũng không nhiều, huống chi Long Nhất là một phương “cường thế” khóa lấy tinh dương bản thân, sử dụng thải bổ thuật tham lam hấp thu nguyên âm của đối phương... đương nhiên nhận được ưu đãi hơn xa so với một chút máu Rồng mất đi.

Nghe xong Long Nhất nói, Lâm Minh nhìn Long Nhất với ánh mắt như đang nhìn một người chết. Tuy rằng hắn nói là nhằm vào Nhan Nguyệt Nhi, nhưng hiện tại Mộ Thiên Tuyết chiếm cứ thân thể Nhan Nguyệt Nhi, chẳng khác nào hắn đang nói lời dâm loạn Mộ Thiên Tuyết, cái này không phải là tự tìm chết sao!

“Thật đúng là tự làm bậy, không thể sống!” Lâm Minh thầm nói trong lòng. Mà lúc này, Long Nhất đã ra tay.

- Tiễn các ngươi lên đường!

Long Nhất khẽ quát một tiếng, đột nhiên đánh ra một chưởng. Ở phía sau hắn xuất hiện hư ảnh một con Long Quy, con Long Quy này tứ chi tráng kiện, mai rùa trên lưng đeo một bia đá vuông, làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng dày nặng, dường như có thể chịu tải cả một tinh tú.

Mà ở phía trước con Long Quy này, còn có một con Ngũ Trảo Kim Long, toàn thân ánh vàng chói mắt, người ta nhìn vào nó mắt như mù!

Long Nhất rõ ràng là có huyết mạch hỗn hợp, trong cơ thể đồng thời có được song trọng huyết mạch lực của Long Quy và Ngũ Trảo Kim Long. Đây cũng là một phần nguyên nhân võ giả Long tộc rất cường đại, bởi vì tộc đàn Long tộc là thân thể khổng lồ, huyết mạch trong cơ thể bọn họ quá nhiều, nên dẫn tới lực lượng và ưu thế.

Long Nhất đánh tới một quyền, dung nham cuồn cuộn mãnh liệt, mà lúc này trong đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Tuyết, chỉ hiện lên một tia hàn quang lạnh như băng.

- Phá!

Nhẹ nhàng phun ra một chữ này, thanh âm của Mộ Thiên Tuyết lại khôi phục cái loại cảm giác lạnh lùng như băng giá, đúng như đại đạo vô tình kia!

Một đạo âm ba này chứa đựng lực lượng ý chí của Mộ Thiên Tuyết, va chạm thật mạnh trên quyền mang của Long Nhất... không có bất kỳ thanh âm gì, quyền phong của Long Nhất dường như bị hắc động cắn nuốt, quyền mang vỡ nát, biến mất hầu như không còn!

- Hả?

Trên mặt Long Nhất hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Như thế nào...

Trong nháy mắt hắn có cảm giác như mình đang nằm mộng, loại khí tức này, loại cảm giác này, cũng không phải Nhan Nguyệt Nhi chỉ là Mệnh Vẫn tầng bảy có thể có được!

Nhanh như một tia chớp, Long Nhất đã không kịp nghĩ tiếp những thứ này, hắn chỉ thấy Nhan Nguyệt Nhi điểm một ngón tay tới hắn, một ngón tay đó tốc độ cũng không mau, nhưng ẩn chứa pháp tắc thời gian huyền diệu, ở trong một ngón tay đó, thời gian nhanh chóng trôi qua, khiến Long Nhất không thể né tránh.

Nhan Nguyệt Nhi dùng vẫn như cũ chỉ là chân nguyên của Mệnh Vẫn tầng bảy, nhưng ở dưới ngưng tụ của chiến linh cường đại khó có thể tưởng tượng, lực sát thương của những chân nguyên này cũng không biết đã tăng lên gấp bao nhiêu lần.

Vầng sáng xinh đẹp sáng lạn như vậy, nhưng Long Nhất ở trong đó lại cảm nhận được một khí tức tử vong nồng đậm!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1066: Tài sản người chết

“Vầng sáng này sắp giết chết ta rồi!”

Trong lòng Long Nhất đột nhiên sinh ra cảm giác như vậy, làm cho sau lưng hắn phát lạnh, linh hồn lạnh như băng!

Đối với thiên tài tuyệt đỉnh mà nói, tử vong tuyệt đối là chuyện đáng sợ nhất!

- A ha!

Ngay khoảnh khắc liên quan tới sống còn đó, Long Nhất phát ra một tiếng hét to, tung một quyền đánh vào vầng sáng, nhưng mà chỉ nghe một tiếng vang rất nhỏ như không thể nghe thấy, đầu quyền của Long Nhất bị vầng sáng trực tiếp xỏ xuyên qua, rồi vầng sáng mang theo một chùm mưa máu, đâm thẳng vào mi tâm của Long Nhất!

Khoảnh khắc đó vô cùng ngắn ngủi, nhưng rơi vào trong mắt Long Nhất, lại dường như bị kéo dài vô hạn. Nguyên nhân này cũng là pháp tắc thời gian, Long Nhất có thể cảm nhận được rõ ràng Tử Thần đang đi bước một tới gần, loại mùi vị này, thật dễ khiến người ta phát cuồng!

“Xoạt!”

Vầng sáng sáng lạn đâm qua mi tâm xuyên thủng đầu của Long Nhất!

Nhìn thấy lỗ máu ghê người, Long Nhất trợn trừng hai mắt, trong ánh mắt còn đầy vẻ không thể tin và không cam lòng.

- Ngươi... Không phải... Nhan Nguyệt Nhi?

Long Nhất há miệng thở dốc, trong óc bị xuyên thủng, thanh âm hắn đã hoàn toàn vặn vẹo.

Mộ Thiên Tuyết điểm nhẹ ngón tay ngọc, thân thể Long Nhất chấn động mạnh một cái, toàn thân nổ tung thành một đoàn sương máu, căn nguyên tinh huyết của hắn cứ như vậy bị Mộ Thiên Tuyết lấy đi.

“Vù!”

Từ trên tay Long Nhất bay ra Tu Di Giới, cũng rơi vào trên tay Lâm Minh, đảo qua ý niệm, Lâm Minh vừa động trong lòng, đẳng cấp chiếc nhẫn này cũng không thể thấp hơn Tử Cực Giới, không biết bên trong có bao nhiêu tài nguyên; đây chính là Tu Di Giới của đệ tử đệ nhất thiên tài Long tộc nha...

Lâm Minh còn chưa kịp tra xét bên trong Tu Di Giới có những gì, thì lúc đó toàn thân tinh huyết của Long Nhất, dưới ý niệm của Mộ Thiên Tuyết ngưng tụ thành một viên huyết châu.

Máu của Thần thú, một khi cho võ giả nhân loại hấp thu, sẽ không thể nào chiết xuất ra nữa, máu Rồng lẫn vào bản thân, sẽ dung hợp làm một với huyết mạch nhân loại, mà máu thịt của nhân loại nghiên về thân thể phàm thai, sẽ trực tiếp đồng hóa thành máu Rồng, không thể chiết xuất.

Điều này khác với Tu La Vương hấp thu máu Rồng, Tu La Vương là ác ma Bí cảnh, điểm mấu chốt sinh mệnh bản thân của nó là năng lượng thể tinh khiết cấu thành, cũng sẽ không ảnh hưởng đến phẩm chất của máu Rồng, càng sẽ không đồng hóa thành máu Rồng.

Trên thực tế Tu La Vương không hấp thu máu Rồng, sau khi nó tử vong, năng lượng thể cũng có thể bị võ giả hấp thu; còn nếu nó hấp thu máu Rồng, như vậy máu Rồng cũng sẽ đồng loạt trở thành lực lượng làm dịu khí huyết của võ giả.

Máu Rồng đối võ giả nhân loại mà nói là loại sử dụng một lần. Điều này cũng là nằm trong tình lý, nếu không như thế, lực lượng huyết mạch của 4 Thần thú gia tộc là có thể sử dụng tuần hoàn, vô cùng vô tận.

Tuy nhiên, một số võ giả tu vi thập phần cao thâm, hoặc là đệ tử thiên tài có được huyết mạch Thần thú hoàn mỹ, tinh huyết của họ vẫn là tương đối tinh thuần, trong đó ẩn chứa căn nguyên lực của Thần thú, có được hiệu quả xấp xỉ với huyết mạch Thần thú cao đẳng.

Tỷ như lúc trước thời điểm Lâm Minh ở Thánh Khí Các thu lấy Phượng Huyết Thương, liền nhận được một tia căn nguyên lực của lão Cung chủ trước khi niết bàn di lưu lại. Tuy rằng trình độ huyết mạch nồng đậm còn xa không bằng so với khi họ còn sống, nhưng đối với đệ tử bậc thấp mà nói, cũng là phi thường quý báu.

Long Nhất có được huyết mạch Long tộc hoàn mỹ, tinh huyết của hắn cũng bị Mộ Thiên Tuyết thuận tay thu lấy.

Đoàn tinh huyết này hóa thành một viên huyết châu đỏ tươi, cuối cùng dừng ở trên tay Lâm Minh.

Lâm Minh đã có Long cốt Chí Tôn, trong Long cốt còn thừa lại một phần tủy Rồng, cộng thêm huyết tủy của Tu La Vương lưu lại, tổng số vượt qua một nửa, so với giá trị của viên huyết châu này không biết lớn hơn bao nhiêu lần. Tuy nhiên Lâm Minh vẫn quyết định hấp thu viên huyết châu: một là huyết mạch Long tộc thượng cổ trong cơ thể hắn hiện giờ chỉ có một giọt máu Nghịch Lân đã lãng phí 99%, cần một ít máu Rồng phẩm chất kém một chút làm cơ sở, như vậy hấp thu mới có hiệu quả nhất; thứ hai Lâm Minh nhận được long cốt là Thương Long chi cốt, Thương Long chi cốt ẩn chứa ý cảnh bất hủ và sinh sôi không thôi, cùng với khôi phục sức khỏe cường đại.

Mà huyết mạch trên thân Long Nhất lại là Long Quy và Ngũ Trảo Kim Long. Long Quy ý nghĩa phòng ngự chí cường; còn Ngũ Trảo Kim Long thì ý nghĩa công kích linh hoạt, sắc bén, có được thuộc tính pháp tắc khác nhau, có thể bổ khuyết một phần những chỗ thiếu sót cho nhau.

Kế tiếp, Lâm Minh đưa thần thức chìm vào trong Tu Di Giới của Long Nhất.

Tìm tòi một hồi, Lâm Minh chậc chậc tán thưởng. Hiển nhiên Long Nhất này cũng là xuất thân từ đại gia tộc của Long tộc thượng cổ, rất có thể cùng hạng như gia tộc họ Tiêu, gia tộc họ Hỏa, ở trong bản tộc là gia tộc siêu cấp cự phách. Hơn nữa bản thân Long tộc thượng cổ còn sung túc giàu có hơn gấp mười lần so với Phượng tộc thượng cổ. Gia tộc siêu cấp đầu sỏ của Long tộc, cũng phải nội tình càng dồi dào hơn so với gia tộc họ Hỏa, gia tộc họ Tiêu.

Mở ra tài vật của Long Nhất, đầu tiên là Tử Dương thạch, có hơn 9000 vạn. Tử Dương thạch là một loại đá năng lượng Thần Vực thường dùng mở ra đại trận, vận động Linh chu, thúc động Pháp bảo uy lực cực lớn... đều cần Tử Dương thạch. Nếu võ giả tu luyện ở địa phương không đầy đủ nguyên khí lắm, cũng cần Tử Dương thạch. Đây cũng là một loại tiền tệ của Thần Vực. Lâm Minh tuy rằng thân gia xa xỉ, nhưng nói đến Tử Dương thạch, hắn đúng là không có bao nhiêu.

Trừ Tử Dương thạch ra, còn có rất nhiều Thánh khí, đan dược. Những Thánh khí, kém cỏi nhất đều là Thánh khí thượng phẩm, ngoài ra, còn có hai kiện Thánh khí cực phẩm, cộng thêm mặc trên thân hắn, tổng cộng có 5 kiện!

Trong số những Thánh khí cực phẩm, có một bộ quyền sáo, một kiện pháp y, một cái đan lô, một sợi dây chuyền, một đôi giầy.

Phương thức chiến đấu của Long Nhất thật ra rất hiếm thấy, lại là dùng quyền, bình thường đệ tử của Long tộc thượng cổ đều là dùng thương: “đao như hổ, thương như rồng”, thương quả thật có thể phát huy công pháp của Long tộc thượng cổ đến mức tận cùng.

Tuy nhiên vũ khí của Long Nhất, dường như có liên quan với huyết mạch Long Quy trên thân hắn, Long Quy thân thể cứng rắn, hơn nữa lực vô cùng lớn, dùng quyền cũng không kém.

- Đệ tử của đại gia tộc chính là giàu có, trang bị toàn thân Long Nhất, từ trên xuống dưới đều là Thánh khí cực phẩm, hơn nữa đều là mặt hàng Thánh khí cực phẩm đỉnh cao, đến gần với Thánh khí thông thiên!

Trong những Thánh khí này, Lâm Minh coi trọng nhất chính là kiện Thánh khí cực phẩm pháp y, còn có Thánh khí cực phẩm đan lô kia.

- Long Lân Bảo Y! Bát Bộ Thiên Đỉnh! Cừ thật, hai kiện này này không ngờ đều có thêm vào căn nguyên lực của cố trưởng lão Long tộc thượng cổ, phẩm chất không kém Phượng Huyết Thương!

Pháp y, đan lô trên thân Lâm Minh vốn đều là hàng hóa bình thường thu từ Hỏa Viêm Quảng nơi đó, sao có thể so sánh với Long Nhất. Có kiện pháp y và đan lô này, ngày sau lực phòng ngự va năng lực luyện dược của Lâm Minh đều có thể tăng lên rất nhiều.

Nói tới Luyện Dược thuật, Lâm Minh bởi vì vội vàng tu luyện, lại có một đoạn thời gian không có tìm hiểu, cảm giác đã không theo kịp tiến độ thực lực của hắn hiện tại. Tuy nhiên cũng may mà Mộ Thiên Tuyết đã thức tỉnh, ở phương diện luyện dược hẳn có thể trợ giúp hắn không ít.

Còn có Thánh khí cực phẩm sợi dây chuyền kia, tuy rằng phẩm chất hơi kém một chút, nhưng dù sao cũng là Thánh khí cực phẩm, Thánh khí cực phẩm loại vật phẩm trang sức càng hiếm thấy.

- À... Chủ yếu là phòng ngự công kích linh hồn và ý chí đây mà!

Lâm Minh tra xét sợi dây chuyền một phen, cho ra kết luận như vậy.

Bình thường mà nói, Bảo khí loại vật phẩm trang sức, công hiệu nếu so với võ khí, pháp y và đan lô còn kém hơn rất nhiều, nhưng giá trị của chúng nó ngược lại phải cao hơn một ít, chủ yếu là vì rất khó chế tạo.

Trừ Thánh khí ra, đan dược của Long Nhất mang theo, Lâm Minh cũng lần lượt kiểm tra, phần lớn là đan dược chữa thương, điều dưỡng, giải độc.

- Hả? Đây là...

Lâm Minh lấy ra một cái hộp Mộc Linh Ngọc tinh xảo, bên trong chứa một viên đan dược bằng cỡ trái nhãn, đan dược này toàn thân xanh biếc như ngọc, dược hương vô cùng nồng đậm. Lâm Minh cũng không biết, đây chính là Cửu Chuyển Đại Long Đan của

Long tộc thượng cổ, Long Nhất vốn mang theo 4 viên, hiện chỉ còn lại một viên.

Mộ Thiên Tuyết vừa động trong lòng, nói:

- Lâm Minh! Đây là một đan dược chữa thương rất tốt, đối với võ giả cảnh giới dưới Thần Biến kỳ hiệu quả tốt nhất, sợ là trọng thương sắp chết đều có thể trong vòng một khắc khôi phục 8, 9 phần sức chiến đấu!

- Vậy sao?

Lâm Minh hơi sửng sốt. Mộ Thiên Tuyết mà khẳng định là đan dược tốt, hiệu quả có thể nghĩ mà biết.

Đan dược, Thánh khí hết thảy thu cất xong, lúc này Lâm Minh đột nhiên phát hiện, trong Tu Di Giới của Long Nhất có vài thi thể, xem theo quần áo của họ, rõ ràng là đệ tử của Long tộc thượng cổ, hiển nhiên là chết ở trên tay Tu La Vương.

Lâm Minh cũng không cho rằng, ở thời khắc mấu chốt giết chết đệ tử bổn môn của mình, Long Nhất còn có lòng tốt nhặt xác giúp đội hữu. Như vậy lớn nhất có thể là: Long Nhất mang theo thi thể những người này là chuẩn bị ở thời khắc mấu chốt rút ra tinh huyết của họ để chiến đấu.

- Long Nhất này, thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, giết hắn xem như là tạo phúc cho võ giả Thần Vực!

Nếu Long Nhất mang đến nhiều thi thể như vậy, Lâm Minh cũng sẽ không khách sáo, dùng ý thức thu hết toàn bộ những người này vào Tu Di Giới.

Lần này, lại nhiều thêm rất nhiều Thánh khí, đan dược, mà còn có thêm mấy bình máu Rồng.

Lâm Minh phát hiện, những đệ tử Long tộc thượng cổ trong Tu Di Giới này đều tồn trữ không ít máu Rồng, có máu Rồng bình thường, cũng có một số máu Rồng phẩm chất cực cao. Bình thường đệ tử của gia tộc Thần thú sẽ không tồn trữ máu Rồng, có máu Rồng liền hấp thu. Nhưng lần này vừa tiến vào bí cảnh Thần Thú, đối mặt với nguy hiểm thật lớn, một khi gặp được tình huống đặc biệt, bản thân mình bị trọng thương, như vậy có máu Rồng bên mình thì có thể nhanh chóng lành vết thương cho mình; hoặc là gặp được cơ duyên thật lớn, lập tức phải đột phá Thần Hải hậu kỳ, ở thời điểm đột phá, hấp thu máu Rồng cũng có thể giúp mình đột phá triệt để hơn.

Cho nên những đệ tử Long tộc thượng cổ chuẩn bị nhiều máu Rồng để ứng phó với các tình huống đột phát, hiện tại lại không công tiện nghi cho Lâm Minh.

- Ta có Long cốt Chí Tôn, lại có tinh huyết căn nguyên của Long Nhất, những máu Rồng này có thể lưu lại cho Nhan Nguyệt Nhi. Từ xưa nay long phượng hòa hợp, huyết mạch Long tộc có ưu đãi rất lớn cho tộc nhân Phượng tộc thượng cổ. Hơn nữa trên máu Rồng này cũng không có lưu lại bất kỳ ấn ký gì của đám người Long Nhất, có đưa cho Nhan Nguyệt Nhi hấp thu cũng không cần phải lo lắng!

Lâm Minh lần này thu được rất nhiều chỗ tốt, mà Nhan Nguyệt Nhi đi theo mình chỉ chiếm được mấy khối san hô đen, thật sự có hơi thiệt thòi. Hơn nữa thời điểm Mộ Thiên Tuyết ra tay cứu mình cũng là mượn dùng thân thể của Nhan Nguyệt Nhi, với ý nghĩa như vậy mà nói, Nhan Nguyệt Nhi cũng gián tiếp trợ giúp hắn không nhỏ, máu Rồng trong nhẫn của những người này, xem như thù lao cho nàng vậy.

- Tốt lắm! Nên đi ra ngoài thôi!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1067: Ra Bí cảnh

Lâm Minh chuẩn bị hết thảy xong, nên thu vào không gian Ma Phương thì hết thảy thu vào không gian Ma Phương, tránh cho phiền toái không cần thiết.

Mà lúc này, Mộ Thiên Tuyết cũng thông qua Lâm Minh cùng nhau tiến vào trong không gian Ma Phương. Đây đã là lần thứ bảy Lâm Minh tiến vào không gian Ma Phương, không nghĩ tới lại ở tình huống như vậy đi vào.

Dĩ vãng lúc đi vào không gian Ma Phương, Lâm Minh trừ nhìn thấy mảnh vỡ trí nhớ rực rỡ như tinh tú ở bên trong không gian Ma Phương, thì bên ngoài còn lại là một tầng sương mù màu xám mù mịt che đậy tầm mắt, mà lần này, những sương mù xám này cũng đã tản ra, giấu ở phía sau màn sương mù xám không ngờ là tinh không bao la vô ngần.

Không gian Ma Phương quả thực rộng lớn giống như một vũ trụ.

Lâm Minh cảm khái trong lòng một phen, ánh mắt dừng ở phía trước mình: ở nơi đó, Long cốt Chí Tôn cao trăm trượng lẳng lặng nổi lơ lửng, không ngừng tản ra một khí tức thánh khiết bàng bạc. Bên trong long cốt còn lại huyết tủy phần lớn bị linh hồn của Mộ Thiên Tuyết hấp thu, nàng chính là dựa vào đó mới có thể khôi phục ý thức.

Tuy nhiên cốt chất của bản thân long cốt cũng không có giảm bớt chút nào, đối với Lâm Minh mà nói, bản thân long cốt còn quý báu hơn so với huyết tủy, nó có thể trực tiếp cải thiện thể chất của Lâm Minh, tạo cơ sở kiên cố cho hắn ngày sau mở ra Đạo Cung Cửu Tinh.

Đúng lúc này, trên thân Mộ Thiên Tuyết hóa ra một lũ ánh sáng trắng, cũng là linh hồn của Mộ Thiên Tuyết rời khỏi thân thể Nhan Nguyệt Nhi.

Linh hồn thể Mộ Thiên Tuyết đứng ở trước mặt Lâm Minh, mà lại giống như một người thật.

Nàng mặc một thân áo trắng tinh, đường cong của y phục sáng loáng như nước, băng cơ ngọc cốt, lông mi nàng cong vút, dáng người thon dài, đúng là không thấp bao nhiêu so với Lâm Minh. Thân thể nàng vô cùng hòa hợp với không gian chung quanh, trong hai mắt dường như ẩn chứa ngân hà mênh mông, toàn thân tràn ngập ý vị thánh khiết, giống như tiên tử trên trời, nàng chỉ đứng ở đó, cả một phương không gian dường như đều vì nàng mà trong sáng hẳn lên.

Đây chính là dung nhan trước đây của Mộ Thiên Tuyết, có một điểm thanh khiết và thánh thiện mà Nhan Nguyệt Nhi không thể bằng được.

Lâm Minh nhìn đến hơi ngẩn ngơ: Mộ Thiên Tuyết trong hiện thực, so với hắn nhìn thấy trong mộng, còn xinh đẹp hơn rất nhiều, rung động hơn nhiều lắm...

- Nhan Nguyệt Nhi không nên giữ lại trí nhớ, đã bị ta ra tay xóa đi rồi! Hiện tại có thể đi ra ngoài, thiếu thân thể phụ vào sức chiến đấu của ta sẽ giảm thấp, ngày sau phải dựa nhiều vào chính ngươi!

Mộ Thiên Tuyết bình thản nói. Ở phương diện linh hồn, nàng tuyệt đối là cao thủ đỉnh cao, nếu không một khi ra tay xóa trí nhớ của võ giả, hoặc là tùy tiện đoạt xá thân thể của võ giả, đều sẽ tạo thành một ít tổn thương với linh hồn của họ. Còn Mộ Thiên Tuyết ra tay thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

- À! Ta biết rồi!

Lâm Minh cũng không định cứ luôn dựa vào Mộ Thiên Tuyết để chiến đấu, hắn có thể dựa vào vẫn là chính mình.

- Đúng rồi! Về không gian Hồng Mông, Đế Tôn liên hoa của ngươi, sau này ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp phụ trợ, cũng không phải tăng phúc sức chiến đấu, nhưng ở thời điểm ngươi sử dụng võ kỹ, sẽ làm cho bộ công pháp này tuôn ra ào ào, lại có thể che giấu dao động năng lượng đặc thù của công pháp. Cho dù là người từng tận mắt nhìn thấy không gian Hồng Mông, đều gần như không có khả năng nhận ra. Huống chi, người nhìn thấy không gian Hồng Mông lại rất ít, cơ bản là trong Giới Vương cấp bậc Thiên Tôn, có lẽ cũng chỉ có số ít Giới Vương đại giới lâu năm mới nhìn thấy qua. Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn chính là nhân vật "Long thần thấy đầu không thấy đuôi"!

Mộ Thiên Tuyết vừa nói như thế, Lâm Minh vô cùng mừng rỡ, không gian Hồng Mông quả thật làm cho Lâm Minh đau đầu không thôi: một mặt sức chiến đấu của hắn một phần lớn phải cậy vào không gian Hồng Mông; mặt khác, hắn lại e sợ không gian Hồng Mông bị người có kiến thức phi phàm nhìn ra manh mối, như vậy hắn sẽ nguy hiểm. Dù sao loại đồ vật Thần Võ vô thượng này quan hệ quá lớn.

Cho nên Lâm Minh ở thời điểm chiến đấu với người, có thể không dùng không gian Hồng Mông thì không dùng tới, nếu có một loại gì đó có thể che giấu dao động năng lượng của không gian Hồng Mông, vậy thì không còn gì tốt hơn. Ngày sau mình sẽ không cần phải sợ đầu sợ đuôi.

Cứ như vậy, Lâm Minh rời hồ dung nham của Bí cảnh Thần Thú này, hắn cố ý chọn một con đường khác chui từ dưới đất đi ra, vừa lên khỏi mặt đất, Lâm Minh cảm giác áp lực toàn thân buông lỏng, thở phào một hơi dài, thần kinh căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

"Đã xong rồi! Có thể nói là thắng lợi trở về!"

Trong lòng Lâm Minh tràn ngập vui mừng, mà đúng lúc này, hắn cảm giác được Nhan Nguyệt Nhi trước người vừa chớp mí mắt. Nàng chậm rãi khôi phục ý thức.

- Này...

Nhan Nguyệt Nhi sờ sờ trán của mình, cảm giác đầu có hơi nặng trịch đau đớn.

- Hả? Lâm Minh...

Nhan Nguyệt Nhi vừa nhìn thấy Lâm Minh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khẽ nhíu mày, dường như đang cố gắng nhớ lại điều gì. Lúc này nàng mới nhớ tới trước đó bị 10 vạn ác ma Bí cảnh công kích, rồi Lâm Minh thu nàng vào bên trong Tử Cực Giới. Tiếp sau đó đã xảy ra chuyện gì làm cho mình hôn mê nàng lại không nhớ rõ.

- Cô tỉnh rồi! Lúc nãy gặp một ác ma Bí cảnh tu vi 2 vạn năm, Tử Cực Giới của ta bị phá hủy, lốc xoáy của không gian hủy diệt cùng với ác ma Bí cảnh kia công kích đánh cô hôn mê đi!

Lâm Minh đã sớm nghĩ sẵn lời giải thích, hơn nữa một đoạn trí nhớ này còn có thành phần của Mộ Thiên Tuyết giả tạo và ám chỉ, quả nhiên Lâm Minh vừa nói ra, Nhan Nguyệt Nhi liền có ấn tượng.

Về phần Tử Cực Giới đã bị Lâm Minh thu vào bên trong không gian Ma Phương, hiện tại hắn đeo chỉ là một Tu Di Giới bình thường.

- Thực xin lỗi... Đã tạo thiêm phiền toái cho ngươi!

Tới lúc này Nhan Nguyệt Nhi mới phát hiện trên thân Lâm Minh có hơi nhếch nhác, quần áo nhiều chỗ rách bươm, hơn nữa tiêu hao không nhỏ, hiển nhiên đã trải qua một trận ác chiến.

Nghĩ đến nếu không nhờ có Lâm Minh, sợ là mình sớm đã bị 10 vạn ác ma Bí cảnh ăn thịt ngay cả mảnh vụn đều không còn, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi rất cảm kích, đồng thời cũng có chút áy náy: nàng cũng chưa làm được gì, ngược lại chỉ tăng thêm trói buộc, nếu lúc Tử Cực Giới ngoài ý muốn vỡ nát đó, Lâm Minh không phải vì cứu mình thì có lẽ cũng không vất vả như vậy.

- Cảm ơn huynh...

Nhan Nguyệt Nhi nhẹ giọng nói, Lâm Minh lắc đầu:

- Không có gì!

- Tốt lắm! Thời gian cách bí cảnh Thần Thú đóng cửa không còn bao lâu, chúng ta tìm tiếp xem có cơ duyên gì khác hay không, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài!

- Ừm, được!

Nhan Nguyệt Nhi im lặng một chút rồi nói.

Sau khi thu được Long cốt Chí Tôn, kế tiếp Lâm Minh đã trải qua vài lần thám hiểm, tuy nhiên thu hoạch rất ít, còn không bằng san hô đen thu được trước đó.

Cứ như vậy, đến thời gian ra Bí cảnh. Mỗi người ở trong bí cảnh Thần Thú chỉ có thể ở lại thời gian 48 canh giờ, sau đó sẽ trước sau bị truyền tống ra ngoài, bất kể đang ở nơi nào...

...

Tại Thiên Long giới Long tộc thượng cổ, trên hành tinh chỗ truyền tống trận của bí cảnh Thần Thú, đang tụ tập một đám đông võ giả. Trong những người này có không ít trưởng lão của bốn đại thị tộc, thậm chí là Thái thượng trưởng lão.

Bọn họ tới để nghênh đón đệ tử bổn môn của mình trở về.

Nếu là bình thường, đệ tử của bốn đại thị tộc tiến vào bí cảnh Thần Thú một chuyến, đều sẽ có điều thu hoạch, có đôi khi còn thu được một ít bảo vật đỉnh cấp ngay cả Thánh chủ đều phải động tâm. Đương nhiên có trưởng lão tọa trấn càng thêm an toàn.

Mà ở Phượng tộc thượng cổ bên này, trưởng lão có mặt rõ ràng chính là Hỏa Liệt Thạch.

- Ha ha... Đây không phải Hỏa trưởng lão sao! Như thế nào, đệ tử hậu bối thí luyện, mà lại làm phiền ngươi tự mình động thân ư?

Ở Long tộc thượng cổ bên kia, một nam nhân trung niên cười tủm tỉm nói. Bình thường loại thí luyện này, cũng không kinh động tới nhân vật cấp bậc Thái thượng trưởng lão, Thánh chủ kia.

Hỏa Liệt Thạch ngẩng đầu nhìn lướt qua người kia:

- Lần này trong đệ tử hậu bối, có một người lão phu rất quan tâm, nên thuận đường đến xem. Kim Bình Nguyệt ngươi cũng không phải đích thân đến đây sao?

- Ha ha... Ngươi nói đệ tử kia là Lâm Minh chăng? Ta đã sớm nghe nói qua, trong Huyễn Thần Trận hoàn thành Thiên Nhân Trảm, lực chiến với Xích Chiến Vân... dường như thực không tệ, đáng tiếc tu vi hơi thấp, ở trong Bí cảnh hơi nguy hiểm đấy! Ta thật muốn nhìn xem lần này Lâm Minh có thể thu được cơ duyên gì? Ha ha...

Nghe Kim Bình Nguyệt nói ám chỉ có thể Lâm Minh sẽ gặp nguy hiểm ở trong bí cảnh Thần Thú, Hỏa Liệt Thạch lập tức không thích nghe. Lão cùng với Kim Bình Nguyệt bình thường cũng không tính là hòa thuận, chuyện này cũng khó tránh khỏi: Ở trận doanh bất đồng, đương nhiên là có cạnh tranh, huống chi bản thân Hỏa Liệt Thạch là người tính tình nóng nảy, người có thể sống chung hòa bình với lão thật sự không nhiều lắm:

- Hừ! Thiên tài tuyệt đỉnh số mệnh như cầu vồng, mặc dù hiểm cảnh vạn ác cũng có thể chạy thoát, sao có thể dễ dàng ngã xuống như vậy!

- Ha ha ha! Lời tuy nói như thế, tuy nhiên có thể đi vào bí cảnh Thần Thú người nào không phải là thiên tài tuyệt đỉnh, nhưng mỗi lần đều có tổn hại, đây là chuyện khó tránh khỏi! Cho dù là tiểu bối Kim Dẫn Thiên đệ nhất thiên tài trong gia tộc họ Kim ta, lần đầu tiên tiến vào bí cảnh Thần Thú cũng là Mệnh Vẫn tầng chín!

Kim Bình Nguyệt vừa nói vừa vuốt râu cười. Thời điểm nhắc tới Kim Dẫn Thiên, sắc mặt hắn sáng rực.

- Kim Dẫn Thiên...

Hỏa Liệt Thạch hơi sửng sốt, bình thường xưng hô thiên tài Long tộc thượng cổ đều sẽ dùng xếp hạng của hắn ở Bảng Thần Mệnh, như kêu Long Nhất, Long Nhị... đột nhiên nói ra tên thật đúng là lão không chú ý tới. Dù sao bốn đại Thần thú gia tộc, mỗi mười mấy năm đều sẽ đổi một đám đệ tử tân tú, Hỏa Liệt Thạch cũng không có khả năng đều chú ý tới mỗi người.

- Xem ra, lần này ngươi đến đây, chính là chờ xem tên tiểu tử kêu là Kim Dẫn Thiên kia. Không biết hắn xếp hạng mấy trên Bảng Thần Mệnh?

- Ha ha...

Nghe Hỏa Liệt Thạch chủ động hỏi thứ hạng của Kim Dẫn Thiên, Kim Bình Nguyệt thập phần đắc ý, có thể nói là gãi đúng chỗ ngứa:

- Dẫn Thiên lần đầu tiên tham gia Long tộc thí luyện, liền nắm giữ hạng thứ nhất Bảng Thần Mệnh, may mắn bảo trì đến nay!

Hạng thứ nhất Bảng Thần Mệnh? Hỏa Liệt Thạch nhướng mày lên, đó cũng chính gọi là Long Nhất, hàm kim lượng của thứ hạng này vẫn là rất cao, dù sao cơ số của đệ tử Long tộc thượng cổ quá lớn.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1068: Việc hôn nhân

Hỏa Liệt Thạch và Kim Bình Nguyệt đang nói chuyện với nhau, đúng lúc này, truyền tống trận của bí cảnh Thần Thú thượng cổ dao động kịch liệt, sinh ra từng gợn sóng như nước, rốt cục đã đến thời gian đệ tử thí luyện bị truyền tống trận truyền ra.

- Hết thời gian rồi! Không biết đệ tử đi vào lần này có thể thu được thứ gì!

Kim Bình Nguyệt khẽ cười nói. Các võ giả khác cũng đều có chút chờ mong, bình thường đệ tử thí luyện bí cảnh Thần Thú bị tổn hại tỷ lệ sẽ không vượt qua một phần, mà so sánh với thu hoạch, thì đó coi như là hy sinh tất yếu. Dù sao đệ tử tân tú của bốn đại thị tộc Thần thú sẽ xuất hiện hết thế hệ này tới thế hệ khác, có tổn hại một ít tuy rằng ý nghĩa tổn thất thật lớn, nhưng còn không đến mức ảnh hưởng tới vận mệnh của thị tộc. Huống chi lịch lãm sinh tử như vậy cũng là quá trình thiên tài phải trải qua để trưởng thành.

Theo dao động càng ngày càng kịch liệt, xuất hiện đệ tử đợt thứ nhất của bốn đại thị tộc, những người này ai nấy đều thần sắc uể oải, có một số đệ tử trên thân còn có thương tích, rõ ràng là rất chật vật.

- Hả?

Hỏa Liệt Thạch nhướng mày kêu lên, trong lòng có loại dự cảm không lành, mà Kim Bình Nguyệt cũng đứng dậy:

- Trong Bí cảnh đã xảy ra dị biến gì hay sao?

Đệ tử của Long tộc thượng cổ nghe Hỏa Liệt Thạch hỏi như vậy, đều ngẩn ngơ đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói như thế nào.

- Đã xảy ra chuyện gì? Tổn hại mấy người?

Bao gồm cả Kim Bình Nguyệt, tất cả trưởng lão đều đứng lên, cau mày: hiển nhiên là có đại sự xảy ra, nếu không không có khả năng nhiều đệ tử đều bị cuốn vào như vậy.

- Chết tổn hại có thể gần 20 đệ tử, cụ thể chúng ta cũng không rõ ràng lắm!

Long Bát của Long tộc thượng cổ ấp a ấp úng nói. Long Bát cũng là đệ tử Thần Hải, xem như là phó đội trưởng của tiểu đội Long tộc thượng cổ lần này, tuy rằng Long Nhất là đội trưởng sẽ nhận trách phạt chủ yếu. Nhưng trước đó Long Nhất một đầu chui xuống khu vực đầm lầy màu đen rồi không trở ra nữa, phát Thiết Long Lệnh cũng không có hồi âm, chỉ sợ đã là dữ nhiều lành ít.

Như vậy, chỉ sợ trách nhiệm này cũng phải để mấy phó đội trưởng bọn họ gánh vác.

- 20 người!

Kim Bình Nguyệt cả kinh thất sắc, đây tuyệt đối là chuyện lớn rồi! Mà Hỏa Liệt Thạch cũng rất khẩn trương, đảo mắt tìm kiếm bóng dáng Lâm Minh cùng Hỏa Nhân Minh trong đám người, nhất là Lâm Minh, tu vi có hạn xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn có thể sống sót hay không?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kim Bình Nguyệt vội vàng hỏi.

- Là... Tu La Vương! Chúng ta đụng phải Tu La Vương đang độ ma kiếp! Nhưng Tu La Vương kia thật sự quá mạnh mẽ, các đệ tử chúng ta vây công nó, kết quả chẳng những không thể thành công đánh chết, ngược lại tổn thất thảm trọng. Đại khái tổn thất hết sáu phần đệ tử!

Long Thập Nhị có chút hổ thẹn nói. Hắn cũng là một phó đội trưởng. Loại chuyện tiền mất tật mang này thật sự đủ dọa người, chứng tỏ kẻ đưa ra quyết sách vô năng.

- Cái gì!? Hết sáu phần đệ tử! Kim Dẫn Thiên đâu? Dẫn Thiên hắn làm ăn ra sao? Trong tộc cho hắn nhiều thiên tài địa bảo như vậy, bảo hắn dẫn dắt đội ngũ, kết quả lại ra mệnh lệnh hoang đường như vậy sao!

Kim Bình Nguyệt thất thố nói. Hắn nói Kim Dẫn Thiên tự nhiên chính là Long Nhất, nhưng thật ra hắn không nghĩ tới chuyện xảy ra cho Long Nhất, dù sao thực lực của Long Nhất ở trong đệ tử của bốn đại thị tộc đều đứng hàng thứ nhất, ai chết cũng không nên đến phiên hắn mới đúng.

- Long Nhất hắn...

Nhắc tới Long Nhất, Long Bát, Long Thập Nhị đều lộ sắc mặt rất khó xem, bọn họ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không có ai nói tiếp.

Kim Bình Nguyệt trái tim trong lòng nhảy bộp một cái: Long Nhất có thể xem là đệ nhất thiên tài của gia tộc họ Kim bọn hắn nghìn năm qua, cũng là đệ tử xuất sắc nhất của Long tộc thượng cổ 200 năm qua. Tuy rằng Kim Bình Nguyệt vừa rồi rủa mắng Long Nhất đến cẩu huyết lâm đầu, nhưng nếu Long Nhất thật sự gặp chuyện không may, thì tổn thất đó không thể tưởng tượng!

Long Bát cùng Long Thập Nhị còn chưa kịp trả lời, lại là một trận hào quang lóe lên, mười mấy đệ tử bị truyền tống đi ra.

Hỏa Liệt Thạch đảo ánh mắt lướt qua, ở trong đó đồng thời thấy được Lâm Minh cùng Hỏa Nhân Minh, ngoài ra, không ngờ ngay cả Nhan Nguyệt Nhi yếu nhất đều hoàn hảo không tổn hao gì, điều này làm cho lão thở ra một hơi dài: Quá tốt!

- Còn sống trở về là tốt rồi, còn sống trở về là tốt rồi!

Trong lòng bàn tay Hỏa Liệt Thạch đều có chút ẩm ướt, lúc này lão cũng không cầu thu hoạch, có thể sống chính là thu hoạch lớn nhất.

Mà Kim Bình Nguyệt đảo ánh mắt qua, không có phát hiện bóng dáng Long Nhất, sắc mặt hắn hoàn toàn sa sầm xuống. Sau mấy hô hấp, lại nối tiếp lẻ loi vài đệ tử bị truyền tống ra. Mà lúc này, sóng dao động của truyền tống trận dịu hẳn đi, chứng tỏ đã không có đệ tử sắp thông qua truyền tống trận.

Nói cách khác, Long Nhất... đã ngã xuống!

Tuấn kiệt trẻ tuổi 200 năm mới xuất hiện của Long tộc thượng cổ, đệ tử thiên tài tương lai có hy vọng không nhỏ trở thành nhân vật Thánh chủ, tu vi lại đạt tới Thần Hải trung kỳ, thực lực có một không hai toàn trường, lại có rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh... không ngờ lại ngã xuống ở trong bí cảnh Thần Thú!

Loại chuyện này, sợ là gần vạn năm qua cũng chưa từng phát sinh!

- Ai giết Long Nhất!? Tu La Vương sao?

Kim Bình Nguyệt hai mắt đỏ ngầu, gần như điên cuồng hét lên hỏi, cùng lúc đó, ánh mắt hắn nhìn toàn trường chung quanh, giống như một con dã thú. Ở hắn xem ra, tuy rằng Long Nhất không phải đối thủ của Tu La Vương, nhưng cũng có thể chạy trốn, dù sao nhiều người trốn ra như vậy, chẳng lẽ hắn là bị người ngáng chân, kết quả không thể chạy thoát?

Lâm Minh lẳng lặng ở một bên nghe, khi đón ánh mắt khát máu của Kim Bình Nguyệt cũng giữ sắc mặt bình tĩnh như thường. Ở trong bí cảnh Thần Thú giết người, thật sự rất khó tìm được chứng cớ, hắn cũng không sợ gì. Về phần một ít dấu vết đặc thù có thể truy tung hung thủ, Lâm Minh cũng nhờ Mộ Thiên Tuyết dò tra qua, có thể ngăn chặn loại tình huống này. Chỉ cần Lâm Minh kiên trì xem như không quan hệ với mình thì mọi sự đại cát.

Hỏa Liệt Thạch biết Long Nhất gặp chuyện không may, với tính tình của lão dù không vui sướng khi người gặp họa, cũng chế nhạo Kim Bình Nguyệt vài câu. Tuy nhiên Phượng tộc thượng cổ cũng tổn hại nhiều đệ tử như vậy, lão cũng không còn dạ nào châm biếm người ta, chỉ là nhẹ lắc đầu, chuyển hướng qua các đệ tử nói:

- Các ngươi đều thu được cái gì?

Chúng đệ tử nhao nhao lấy ra vật thu được trong Bí cảnh đưa cho Hỏa Liệt Thạch xem. Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi cũng lấy ra san hô đen. Giá trị của mấy thứ này, còn chưa đủ bù lại tiêu hao

Tử Dương thạch để đi vào bí cảnh Thần Thú.

- Ừm... Cũng coi như có thu hoạch đi!

Hỏa Liệt Thạch đưa ra đánh giá như vậy, Lâm Minh có thể còn sống đi ra là lão đã thấy rất đủ rồi.

Nhưng thật ra trong số mọi người, Tiêu Bình tu vi cao nhất tìm được một ít đồ vật giá trị rất không tệ: là một gốc cây Bạn Phượng Thảo. Bạn Phượng Thảo là linh thảo cùng nhau trưởng thành với Phượng Hoàng, giá trị cực cao, đối với Thánh chủ đều có công hiệu.

Theo lý thuyết, trong Thần Hoàng Bí cảnh đã không biết bao nhiêu ức năm không có Thần thú, cho dù trước kia có Bạn Phượng Thảo, hiện tại hẳn cũng đã héo rũ, nhưng Tiêu Bình tìm được cây Bạn Phượng Thảo này lại bị phong ở trong Mộc Linh Ngọc, giống như con trùng trong hổ phách được bảo tồn rất tốt.

Thu hoạch của Tiêu Bình đương nhiên nhận được khen ngợi của một số chấp sự hộ pháp phía sau Hỏa Liệt Thạch. Với địa vị của họ đều phải nịnh bợ Tiêu Bình, dù sao Tiêu Bình nhất định tương lai là nhân vật có thực quyền của Phượng tộc thượng cổ.

Mà Lâm Minh thì thần sắc lạnh nhạt, Tiêu Bình này cũng không phải người lương thiện gì, lúc trước khi đệ tử Phượng tộc thượng cổ bị rất nhiều ác ma Bí cảnh tu vi mấy vạn năm vây công, hắn vứt bỏ đội hữu, một mình chạy trốn.

- Lên đường thôi! Chúng ta quay về Phượng tộc!

Hỏa Liệt Thạch khẽ thở dài một hơi. Tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng con đường của tu võ chính là như thế, cũng không có gì đáng thương cảm.

Mà lúc này, Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Sư tôn! Đệ tử tạm thời không định về Phượng tộc, đệ tử muốn ra ngoài lịch lãm một chuyến!

Long cốt Chí Tôn không thể để lộ, hơn nữa hấp thu nó là một quá trình lâu dài. Đương nhiên Lâm Minh không tính toán ở trong tộc hấp thu. Cho dù là Hỏa Liệt Thạch khi biết được mình có Long cốt Chí Tôn, loại mà Giới Vương đều phải đỏ mắt này, lão còn có thể bảo trì trạng thái hiện tại hay không đều khó nói. Giữa cha con có khi đều không đáng tin cậy, huống chi mình vốn cũng không phải con cháu dòng chính của gia tộc họ Hỏa.

- Hả? Ra ngoài lịch lãm?

Hỏa Liệt Thạch khẽ nhíu mày. Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ cũng thường xuyên ra ngoài lịch lãm, nhưng Lâm Minh hiện tại cũng không phải thời điểm tốt để lịch lãm:

- Lâm Minh! Ngươi ngay cả Thần Hải cũng chưa đạt tới, ngươi cũng biết cao thủ Thần Vực có bao nhiêu rồi đấy? Hiện tại mà ngươi đi ra ngoài, không cẩn thận một chút bị người theo dõi, một võ giả Thần Biến kỳ bình thường đều có thể giết chết ngươi! Hơn nữa, hiện tại ngươi chính là thời điểm tấn công Mệnh Vẫn tầng chín, ở gia tộc họ Hỏa ta có thể cung cấp tài nguyên cho ngươi, còn có Thánh hỏa di thư để ngươi tìm hiểu... Thậm chí... ta còn định việc hôn nhân cho ngươi, các ngươi xem như Kim Đồng Ngọc Nữ, môn đăng hộ đối, hôn sự này đối với ngươi cũng là chuyện tốt rất tốt!

Hỏa Liệt Thạch nói tới đây, ánh mắt làm như vô tình như cố ý liếc mắt nhìn Nhan Nguyệt Nhi bên cạnh Lâm Minh, trong mắt lão lóe lên một ý cười không thể phát hiện, mà ý cười này nếu nhìn kỹ lại có điểm già mà không nên nết, không có ý tốt.

Nhan Nguyệt Nhi ngẩn người một chút, ngay từ đầu còn không có cảm giác gì, nhưng ngay sau đó đột nhiên nàng nghĩ tới điều gì, lập tức trợn lớn đôi mắt đẹp, không thể tin nhìn về phía Hỏa Liệt Thạch, chẳng lẽ...

Cái gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ, môn đăng hộ đối, dường như... dường như... chính là mình chăng!

Toàn bộ Phượng tộc thượng cổ nữ nhân có huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ thật ra cũng có mấy người, nhưng trừ mình ra, còn lại phần lớn đã lớn tuổi, đã lập gia đình... hiển nhiên không thích hợp với Lâm Minh; cộng thêm ánh mắt của Hỏa Liệt Thạch vừa rồi, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi đã có chín thành nắm chắc, đối tượng đính hôn này chính là mình!

Ý thức được điểm này, trong lòng Nhan Nguyệt Nhi không biết là cảm giác gì nữa!? Nói tới, nữ nhân huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ nếu bị nam nhân lấy đi nguyên âm, vẫn có ảnh hưởng đối với huyết mạch lực của mình, dù sao tinh nguyên cùng cấp với máu, song tu tương đương dung hợp một phần huyết mạch với nam nhân, sao có thể không chịu ảnh hưởng?

Nhan Nguyệt Nhi vốn đã thề không đến Thánh chủ không lấy chồng, nàng cũng không muốn huyết mạch lực của mình bị pha loãng, nhưng hiện tại, nếu bảo nàng gả cho Lâm Minh, dường như... dường như...

Nhan Nguyệt Nhi tưởng tượng một chút cảnh tượng kia, cảm giác cũng không phải chuyện quá khó khăn để người ta tiếp nhận mà...

Nàng không kiềm được vụng trộm nhìn thoáng qua Lâm Minh, mà Lâm Minh lại dường như vốn không có hứng thú biết cái gọi là người đính hôn là ai, đương nhiên cũng không có nghĩ nhiều, hắn vẫn bình thản nhìn Hỏa Liệt Thạch, nghiêm trang nói:

- Đệ tử quả thật muốn ra ngoài lịch lãm, xin sư tôn thành toàn!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1069: Bí mật của Ma Phương

- Tiểu tử ngươi... Vì sao cứ phải kiên trì ra ngoài vậy?

Hỏa Liệt Thạch thấy Lâm Minh vô cùng nghiêm túc, nên cũng không tiếp tục giữ Lâm Minh lại nữa, hắn biết, Lâm Minh làm việc thì tất nhiên có lý do riêng, sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc, mặc kệ là hắn giao chiến với Hỏa Viêm Quảng năm đó, hay là lần tranh đoạt tinh huyết Cổ Phượng cũng đều như vậy.

Lâm Minh hơi do dự, kỳ thật đối với hắn mà nói, bịa ra một lý do thì cũng không khó khăn, ví dụ như mình lờ mờ cảm ứng được số mệnh nào đó, dù sao thì số mệnh là thứ rất hư vô mờ mịt, dùng nó làm lý do thì không ai có thể kiểm tra được gì cả.

Tuy nhiên Lâm Minh còn chưa kịp nói gì, Hỏa Liệt Thạch đã khoát tay, nói:

- Quên đi, chỉ cần ngươi biết rõ mình đang làm gì là được rồi, ta tin tưởng quyết định của ngươi.

- Tạ ơn sư tôn thành toàn.

Lâm Minh mừng rỡ, nếu có thể, hắn tất nhiên không muốn tìm một vài lời nói dối để lừa gạt Hỏa Liệt Thạch làm gì.

Mà bên cạnh Lâm Minh, Nhan Nguyệt Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu Lâm Minh không rời đi, Hỏa Liệt Thạch thật sự sẽ đề cập tới chuyện hôn ước với Nhan thị gia tộc của nàng, nàng cũng sẽ phải đối mặt với lựa chọn khó khă, vừa có chút tình cảm Lâm Minh, vừa băn khoăn lời thề khi trước nàng đã thốt ra.

Mọi người cứ như vậy mà đi lên Linh chu, bay về phía Phượng tộc thượng cổ, mà Lâm Minh đi được nửa đường đã lặng lẽ rời đi, lúc sắp đi, Hỏa Liệt Thạch cho Lâm Minh 500 vạn Tử Dương thạch, ngoài ra còn có một chiếc Linh hạm, có thể chở hắn xuyên qua không gian.

Lâm Minh cũng để rất nhiều máu Rồng cho Nhan Nguyệt Nhi, những máu Rồng này đều được hắn chứa trong một chiếc Tu Di Giới, chỉ nói cho Nhan Nguyệt Nhi rằng đây là thứ hắn ngẫu nhiên nhận được khi Nhan Nguyệt Nhi hôn mê, chia cho Nhan Nguyệt Nhi một chút, không nên tiết lộ ra ngoài.

Mãi cho tới khi Lâm Minh đi rồi, Nhan Nguyệt Nhi mới mở ra Tu Di Giới, lúc này nàng mới biết rằng trong đó có hơn 1000 giọt máu Rồng, hơn nữa trong đó cũng có không ít máu Rồng phẩm chất cực cao, điều này làm cho nàng hoàn toàn sợ ngây người, nàng tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Minh lại cho nàng thứ giá trị cao đến vậy.

- Tại sao Lâm Minh nhận được nhiều máu Rồng như vậy? Hắn tìm được trong bí cảnh Thần Thú một ao chứa máu Rồng hay sao?

Nhan Nguyệt Nhi lẩm bẩm, nàng thấy Lâm Minh có thể chia cho mình nhiều máu Rồng như vậy, thì bản thân hắn sẽ còn nhận được càng lớn hơn nữa...

- Chẳng lẽ Lâm Minh gặp được cơ duyên, có thể so với ao máu Phượng mà năm đó ta nhận được ư?

Cầm những máu Rồng này, Nhan Nguyệt Nhi nhìn ra hư không vô tận ngoài cửa sổ, vẻ mặt xuất thần.

Nhan Nguyệt Nhi không nghĩ tới lần này Lâm Minh rời đi rất nhiều năm, mà khi hắn quay về, Nhan Nguyệt Nhi đã trở thành Thần Hải rồi...

...

Trong hư không vô tận, một chiếc Linh hạm màu xám nhanh chóng đi qua, chiếc Linh hạm này có thể tích không lớn, vẻ ngoài màu xám dung hợp với tinh không làm một, cộng thêm bên ngoài Linh hạm được bố trí trận pháp ẩn nấp. Nếu không phải là cao thủ dùng cảm giác tra xét cẩn thận thì khó có thể nhận ra được.

Chủ nhân của chiếc Linh hạm này chính là Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh đang ngồi giữa Linh hạm, nghiên cứu Pháp trận điều khiển:

- Mặc dù là Linh hạm loại nhỏ như vậy, nhưng một lần đi xuyên qua các hành tinh cũng phải hao phí 10 vạn Tử Dương thạch, xuyên qua hư không thì còn tiêu hao Tử Dương thạch nhiều hơn... Ngoài ra, nếu xuyên qua Thần Vực đại giới, cần phải dùng đến truyền tống trận, số lượng Tử Dương thạch tiêu hao là cực lớn, võ giả nào mà hơi nghèo thì căn bản không thể đi lại giữa các hành tinh được...

- Không sai, Tử Dương thạch tại Thần Vực rất ít dùng để tu luyện, mà chủ yếu dùng để thúc dục các loại Pháp trận, đặc biệt là cung điện của một Thánh địa, hàng năm đều phải tiêu hao rất nhiều Tử Dương thạch thì mới có thể tồn tại được, Tử Dương thạch chính là nguồn năng lượng thông thường nhất tại Thần Vực.

Một âm thanh hư vô mờ mịt vang lên, Mộ Thiên Tuyết xuất hiện bên cạnh Lâm Minh, lúc trước nàng trốn trong Ma Phương, không ai có thể tra xét tới nàng cả.

Lâm Minh nói:

- Mộ cô nương, có một nghi vấn ở trong lòng ta rất lâu rồi, không biết có thể hỏi được không?

- Hỏi đi.

Mộ Thiên Tuyết lạnh nhạt nói.

Lâm Minh hơi ngừng lại một chút, hỏi:

- Mộ cô nương, ta muốn biết Ma Phương rốt cuộc là cái gì? Nó là bảo vật cấp bậc nào? Ngoài việc tồn trữ mảnh nhỏ linh hồn ra, thì còn có tác dụng gì nữa? Vì sao năm đó nó khiến cho nhiều người tới tranh đoạt như vậy?

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Ma Phương là cái gì thì ta cũng không biết, có lẽ nó là một viên kết tinh linh hồn do một tồn tại nào đó mà chúng ta không thể lý giải được lưu lại sau khi chết, nó có lực lượng linh hồn có thể đập nát cả vạn vật, nhưng với thực lực của ta, vẫn rất khó tìm hiểu nó, càng đừng nói là hoàn toàn nắm nó trong tay!

- Đập nát linh hồn? Là bảo vật công kích linh hồn ư?

Lâm Minh nhớ tới cảnh tượng khi trước hắn nhìn thấy trong mơ, với thực lực nửa bước Giới Vương của Mộ Thiên Tuyết, có thể trong nháy mắt miểu sát 1 vạn cường giả Thần Vực, trong đó rất nhiều người cảnh giới Thần Quân hậu kỳ, thậm chí là Thánh chủ, đồng thời còn làm bị thương nặng Thiên Minh Tử mới vào Giới Vương, đủ để nói rõ linh hồn công kích của Ma Phương rất cường đại.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Công kích linh hồn chỉ là một hiệu quả của Ma Phương mà thôi, nó còn có một công hiệu nghịch thiên khác, đó chính là sau khi đánh nát và hấp thu linh hồn, nó sẽ trực tiếp tẩy đi linh hồn lạc ấn của kẻ đó, làm cho trí nhớ đó biến trở thành vật vô chủ, nuốt thứ đó vào thì ngươi có thể hoàn toàn có được trí nhớ của người khác, bao gồm công pháp, võ kỹ, kỹ năng phụ trợ, trận pháp! Nói cách khác, nếu ngươi có thể hoàn toàn sử dụng Ma Phương, ngươi gặp phải một người từng học Thần Võ vô thượng, giết chết hắn, dùng Ma Phương nuốt thần hồn của hắn, tẩy đi linh hồn lạc ấn, đồng thời cắn nuốt, ngươi sẽ có được bộ Thần Võ vô thượng này, không thiếu chút nào cả.

Mộ Thiên Tuyết chậm rãi nói, đây chính là năng lực cường đại nhất của Ma Phương.

Nên biết rằng, tại võ học, truyền thừa chính là căn cơ sống còn của một tông môn.

Mà việc khắc truyền thừa ngọc giản thì chỉ những người tu luyện truyền thừa này tới mức cực kỳ tinh thông, tiêu phí rất nhiều thời gian thì mới có thể khắc ra được, điều này cũng làm cho kế thừa ngọc giản của công pháp tuyệt đỉnh lại càng quý báu hơn, bởi vì người có thể tu luyện tuyệt đỉnh công pháp đến mức đại thành là quá ít, thậm chí rất nhiều ngọc giản chỉ có duy nhất một cái.

Mà các đệ tử bình thường cho dù nhìn thấy ngọc giản này, ghi nhớ lại toàn bộ, thì hắn cũng không có năng lực phục chế được, nếu hắn bị người khác giết chết, bị Sưu Hồn Thuật tra xét linh hồn, thì chỉ có thể tìm được một vài đoạn ngắn không trọn vẹn mà thôi, căn bản không có khả năng phục chế lại toàn bộ công pháp này.

Nói cách khác, truyền thừa của một tông môn thì chỉ cần bảo vệ được truyền thừa ngọc giản, trên cơ bản sẽ không bị lộ truyền thừa ra ngoài.

Trong linh hồn còn có tinh thần lạc ấn, một khi cắn nuốt, tinh thần lạc ấn dung hợp lẫn nhau, như vậy sẽ bị lạc bản thân mình.

Tinh thần lạc ấn sẽ xâm nhập vào mọi góc của linh hồn, nếu muốn hủy diệt tinh thần ấn ký thì cũng rất đơn giản, dùng ý chí chiến linh sẽ tiêu diệt được, nhưng tất nhiên sẽ phá hư linh hồn.

Nếu so sánh linh hồn là bộ óc, vậy thì tinh thần lạc ấn chính là những sợi tơ cực nhỏ chui sâu trong bộ óc đó, bác sĩ có khéo tay đến đâu đi nữa, nếu muốn rút những sợi tơ này mà không làm thương tổn đến bộ óc thì đều không có khả năng. Cho nên khi hủy diệt tinh thần ấn ký, tinh thần ấn ký tiêu vong, thì linh hồn thể cũng sẽ không giữ được nữa, hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một mảnh hư vô.

Ma Phương thì lại khác, hoàn mỹ xóa đi tinh thần lạc ấn, có thể tùy ý hấp thu trí nhớ và kinh nghiệm của đối phương, bất kể là công pháp đỉnh cấp hay là kỹ năng phụ trợ.

Lời này của Mộ Thiên Tuyết cũng không làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn, năng lực này hắn thì đã sớm hưởng dụng rồi, tuy nhiên trước kia những mảnh vỡ trí nhớ mà Lâm Minh hấp thu thì đều chỉ có phẩm chất bình thường, hơn nữa chỉ có thể hấp thu bị động, nếu như quả thật có thể nắm Ma Phương trong tay một cách hoàn mỹ, mỗi khi giết chết một tên đệ tử thiên tài của đại gia tộc, thì đều có thể cắn nuốt trí nhớ của đối phương, lựa chọn những thứ có ích, như vậy thì chẳng khác nào có rất nhiều tuyệt đỉnh thiên tài trợ giúp Lâm Minh tu luyện, càng tích lũy càng khủng bố hơn, tin tức chứa trong đầu Lâm Minh cũng càng ngày càng nhiều hơn, không thứ gì mà hắn không biết.

Lâm Minh không kìm nổi hỏi:

- Mộ cô nương, theo tại hạ thấy, Ma Phương có này thể là Thần khí trong truyền thuyết hay không? Tại sao lại nằm trong tay Thiên Vũ Thánh địa? Thiên Vũ Thánh địa dường như chỉ là...

Mộ Thiên Tuyết mỉm cười, nói:

- Ngươi muốn nói rằng Thiên Vũ Thánh địa không đủ tư cách có được Ma Phương phải không? Kỳ thật Thiên Vũ Thánh địa cũng là Thánh địa cấp Giới Vương, trong Thánh địa, tu vi cao nhất chính là gia gia của ta, là Hóa Vũ giới Giới Vương. Mà kẻ thù của ta, Thiên Minh Tử, từng là đệ tử thân truyền của gia gia ta, ban đầu thì Ma Phương được gia gia của ta ngẫu nhiên nhận được trong một Thần Vực Bí cảnh, nó rốt cuộc là cái gì thì gia gia ta cũng không rõ ràng lắm, mà bí mật này người khác cũng không biết, cho nên Ma Phương đương nhiên được giữ lại trong tay hắn.

- Lúc đó gia gia ta chỉ cảm thấy vật này có khí tức không tầm thường, liền bắt đầu ra sức nghiên cứu, về sau hắn chậm rãi nghiên cứu ra một vài thứ, đáng tiếc sau này đã xảy ra một vài biến động mà ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ là gia gia muốn tìm hiểu bí mật nào đó của Ma Phương, bị phản phệ linh hồn, có lẽ là gia gia bị địch nhân gây thương tích, nói tóm lại, gia gia ta có một thời gian mà linh hồn bị thương cực kỳ nghiêm trọng, thực lực giảm đi, nếu linh hồn của cường giả cấp Giới Vương bị thương nặng, muốn chữa khỏi thì cực kỳ khó khăn! Cần số lượng thiên tài địa bảo không thể tưởng tượng được, ví dụ như Long cốt Chí Tôn tủy Rồng này, thứ này cho dù ở trong Thánh địa cấp Giới Vương thì cũng rất khó kiếm được, cho nên gia gia ta mới chậm chạp không thể chữa thương được.

- Mà trùng hợp là khi đó, Thiên Minh Tử đột phá cấp Giới Vương, thực lực tăng mạnh, hắn vốn có thiên phú cực cao, dã tâm cũng lớn, lúc trước hắn thu được một chút bí mật của Ma Phương, thừa cơ hội này đánh lén gia gia ta, mưu toan cướp đoạt Ma Phương! Kết quả là hắn vẫn còn xem nhẹ thực lực của gia gia ta, gia gia ta đã trở thành Giới Vương rất nhiều năm, nội tình vô cùng thâm hậu, hắn trả cái giá không nhỏ đánh Thiên Minh Tử bỏ chạy, chỉ tiếc rằng, sau đó linh hồn của gia gia ta càng bị thương hơn, cuối cùng ngã xuống...

Nói tới đây, trong mắt Mộ Thiên Tuyết hiện lên một vẻ u buồn, Lâm Minh nghe vậy, âm thầm giật mình hiểu ra, không trách được Mộ Thiên Tuyết lại hận Thiên Minh Tử như vậy, thì ra tên này là kẻ ăn cháo đá bát, từng là thủ tịch đệ tử của Thiên Vũ Thánh địa, kết quả lại đi tiêu diệt Thiên Vũ Thánh địa! Người như vậy quả thật là đáng chết!

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Về sau, Ma Phương nằm trong tay ta, nhưng Thiên Vũ Thánh địa lại chia rẽ, có một bộ phận người phản bội ta, đi theo Thiên Minh Tử, thành lập U Minh Thánh địa, chuyện sau này thì ngươi cũng biết đại khái rồi.

Chương 1070: Hấp thu tủy Rồng

- Phản bội?

Lâm Minh nheo mắt, Thiên Minh Tử không ngờ có thể kéo ra một bộ phận Thiên Vũ Thánh địa sau khi gia gia của Mộ Thiên Tuyết chết, e rằng tên này đã sớm mưu đồ rồi, thậm chí là đã sớm có lòng làm phản.

Lợi ích và mâu thuẫn trong các siêu cấp tông môn thì thật sự rất khó nói rõ được, Thiên Minh Tử tuy rằng là đệ tử thân truyền của gia gia Mộ Thiên Tuyết, nhưng theo thời gian trôi qua, lông cánh đầy đủ, rất có thể sẽ lộ ra một chút dã tâm, mà một khi Mộ Thiên Tuyết gia gia cảm giác được, có đề phòng, thì Thiên Minh Tử lại phát hiện ra Mộ Thiên Tuyết gia gia đã đề phòng hắn, như vậy thì mâu thuẫn lại càng không thể hóa giải được.

Với thực lực và địa vị của Thiên Minh Tử, mượn sức một vài vây cánh thì đương nhiên không thành vấn đề, mà năm đó tuy rằng Mộ Thiên Tuyết có thiên phú kinh người, nhưng tuổi còn quá nhỏ, sau khi lão Giới Vương chết đi, nàng rất khó chủ trì đại cục, cho nên thế lực cấp bậc Giới Vương Thánh địa là Thiên Vũ Thánh địa này đã bị huỷ diệt như vậy, thật sự rất đáng tiếc.

Tuy nhiên thông qua Mộ Thiên Tuyết miêu tả, Lâm Minh cũng bắt đầu cảnh giác với Thiên Minh Tử hơn, kẻ này tất nhiên có thiên phú cực cao, hơn nữa còn vong ân phụ nghĩa, tâm ngoan thủ lạt, chưa đạt mục đích thì không từ thủ đoạn, hắn chính là kẻ có thể làm đảo điên cả một Thánh địa cấp Giới Vương, tuy rằng hắn có thể làm được điểm này là do nắm đúng thời cơ, nhưng đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

- Được rồi, không đề cập tới chuyện quá khứ nữa, lần này chúng ta đi ra, đầu tiên là phải hỗ trợ ngươi hấp thu Long cốt Chí Tôn, Long cốt Chí Tôn này có hàm lượng cốt tủy quá lớn, lại quá mức tinh thuần, các võ giả bình thường thì không dám nuốt vào chút nào cả, cho dù là Long Nhất thì sau khi nhận được tủy Rồng, cũng phải dùng một thời gian rất lâu để chậm rãi hấp thu.

Kỳ thật đừng nói là Long Nhất, ngay cả Tu La Vương thì cũng mất thời gian rất lâu mới hấp thu được một nửa tủy Rồng, ngang với số trong tay của Lâm Minh lúc này, đương nhiên, đây cũng là do Tu La Vương đã lưu lại một chút tủy Rồng để dùng sau khi nó thăng cấp.

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây, liền chuyển giọng:

- Tuy nhiên ta lại muốn ngươi hấp thu nó một lần! Ít nhất là phải hấp thu tủy Rồng trước, về phần long cốt, chủ yếu liên quan tới Luyện Thể Thuật, có thể từ từ mà làm, bởi vì hiện tại ngươi sắp độ thêm một tầng Mệnh Vẫn nữa, tủy Rồng trong cơ thể càng nhiều thì chỗ tốt với ngươi lại càng lớn hơn. Ngược lại, hiệu quả sẽ suy giảm rất nhiều. Ngươi pháp thể song tu, kinh mạch và thân thể cứng cỏi hơn xa người thường, nếu ngươi không thể hấp thu tất cả tủy Rồng cùng lúc, vậy thì pháp thể song tu của ngươi coi như vô dụng!

Mộ Thiên Tuyết lạnh lùng nói, làm cho Lâm Minh không biết nói gì. Hắn tới tới từng này tuổi, từ sau khi nhận được Ma Phương thì gần như hắn luôn vượt xa các thiên tài cùng thời, được không biết bao nhiêu tán dương, tuy nhiên Mộ Thiên Tuyết lại có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, làm cho hắn phải líu lưỡi, Lâm Minh cảm giác mình cũng chỉ có thể đạt tới yêu cầu của nàng mà thôi, nếu muốn vượt qua thì rất không dễ dàng.

Điều này cũng hợp tình hợp lý, năm đó Mộ Thiên Tuyết có thể thoải mái thành tựu Giới Vương, cũng lựa chọn pháp thể song tu, thiên phú cao tới mức không thể tưởng tượng được, nàng muốn dùng tiêu chuẩn khi xưa của mình để làm mục tiêu cho Lâm Minh.

- Trước tiên tìm một chỗ để hấp thu long cốt đã, sau đó ta sẽ dẫn ngươi mở ra một vài tài nguyên và bí tàng mà năm đó Thiên Vũ Thánh địa lưu lại, mà năm đó, khi Thiên Vũ Thánh địa gặp rủi ro, cũng không phải là hoàn toàn sụp đổ, mà vẫn có một chút chuẩn bị, đây cũng là bố trí của gia gia, ngay cả Thiên Minh Tử cũng không biết, lúc gia gia sắp chết đã dặn dò tất cả mọi thứ, đồng thời để cô cô của ta mang đi rất nhiều tài phú, chỉnh hợp lại những thế lực kia, hiện tại hẳn là chúng cũng chậm rãi phát triển lên rồi. Tuy nhiên, thế lực này bề ngoài đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Thiên Vũ Thánh địa, nếu không thì đã bị Thiên Minh Tử tiêu diệt từ lâu rồi.

Thường nói rết trăm chân đến chết cũng không ngã, huống chi là Thánh địa cấp Giới Vương như Thiên Vũ Thánh địa, Thánh địa như vậy, vào lúc cường thịnh, tiêu phí rất nhiều tài nguyên để tạo ra đường lui cho mình thì cũng không có gì là kỳ quái cả.

Lâm Minh do dự một chút, hỏi:

- Cô cô của ngươi có đáng tin không? Vạn nhất hiện tại nàng...

- Đáng tin!

Mộ Thiên Tuyết gật đầu rất khẳng định:

- Cha mẹ ta chết sớm, cô cô chính là người thân nhất với ta ngoài gia gia ra.

- Tốt, vậy chúng ta sẽ đi tìm cô cô của ngươi, chỉ mong mọi thứ thuận lợi...

Nửa tháng sau, trong một mảnh tinh không mênh mông, có một hành tinh rất không bắt mắt, hành tinh này cách Chủ thế giới không biết bao nhiêu trăm triệu dặm, hơn nữa đường kích của nó chỉ là mười vạn dặm, trong một Thần Vực đại giới thì có vô số tiểu hành tinh như vậy.

Mà lúc này, sâu trong lòng đất của tiểu hành tinh này có một động phủ bí mật vừa được tạo ra, xung quanh động phủ này có Pháp trận bí mật vô cùng cao minh, ngay cả cường giả cảnh giới Thần Quân cũng đều khó có thể nhìn thấu được.

- Tốt lắm, ở đây hấp thu tủy Rồng thôi, lúc trước ta đã dò xét rồi, xung quanh không có võ giả có thể uy hiếp đến chúng ta, cộng thêm trận pháp bí mật của ta, không ai tìm được nơi này đâu, chắc là an toàn rồi.

Tại Thần Vực, bình thường thì ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới

Thần Hải mới có thể đi ra lịch lãm được, nếu không thì ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào, bởi vì cường giả cảnh giới Thần Biến tại Thần Vực là quá nhiều, võ giả thiên phú không quá tốt thì cũng có thể tu luyện đến cảnh giới Thần Biến, cho dù ngươi có thiên tài đi nữa, khi còn Mệnh Vẫn kỳ mà gặp phải một tên cường giả Thần Biến rác rưởi, thì cũng xong đời.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hỏa Liệt Thạch không muốn để Lâm Minh đi lịch lãm, tuy nhiên có Mộ Thiên Tuyết ở đây, mọi thứ đều không thành vấn đề.

- Tốt!

Lâm Minh ngồi xếp bằng trên một chiếc giường đá, lấy ra Tử Cực Giới, trực tiếp tiến vào trong đó, trong Tử Cực Giới, Long cốt Chí Tôn dài trăm trượng nhìn vô cùng đồ sộ, mà bên cạnh long cốt có một viên đan châu màu đỏ đen, viên đan châu này chỉ lớn bằng quả trứng bồ câu, bóng loáng như hắc ngọc, mà bên ngoài đan châu có một con Thương Long quấn quanh, con Thương Long này chính là do tinh hoa tủy Rồng của Long cốt Chí Tôn ngưng tụ ra, tuy rằng chỉ có một lớp mỏng manh, nhưng trong đó lại ẩn chứa pháp tắc không gian mà Mộ Thiên Tuyết thi triển ra, tinh hoa tủy Rồng đều bị nén ép trong không gian này, nhưng tổng số lượng của nó là phi thường khủng bố!

Lâm Minh hít sâu một hơi, cũng không động vào long cốt, mà chỉ cầm lấy viên đan châu này, đây là căn nguyên năng lượng của Tu La Vương 10 vạn năm, kết hợp với tinh hoa tủy Rồng của Long cốt Chí Tôn, hai thứ này, bất kỳ thứ nào cũng đều là chí bảo, nhất là tủy Rồng tinh hoa, đó là thứ mà ngay cả Giới Vương cũng đều đỏ mắt mà tranh đoạt.

Đan châu vào tay, Lâm Minh cảm giác dường như nó có hô hấp, giống như vật còn sống, trong đó dường như có một con tiểu long chân chính.

Lúc trước Lâm Minh đã hấp thu một ít máu Rồng, bao gồm cả căn nguyên lực do Long Nhất lưu lại, mấy thứ này khiến cho nền móng của hắn vô cùng vững chắc, làm cho thân thể hắn có một quá trình thích ứng, sau đó chính là hấp thu tủy Rồng.

Lâm Minh trực tiếp nuốt viên đan dược này vào trong miệng, ngay lập tức, thậm chí hắn còn cảm giác trong miệng có một con rắn nhỏ đang giãy dụa.

- Tinh túy máu Rồng thật là thần kỳ, con Thương Long này không biết đã chết bao nhiêu trăm triệu năm rồi, nhưng huyết tủy mà nó lưu lại vẫn còn có sinh mệnh lực!

Long tộc thượng cổ, nhất là Thương Long thái cổ, đặc tính của nó chính là năng lượng sinh sôi không ngừng, lực khôi phục và sinh mệnh lực đều cường đại tới mức không thể tưởng tượng được, cho nên dù Thương Long đã chết, nhưng tủy Rồng mà nó lưu lại thì vẫn có thể giữ được sinh mệnh lực.

Tủy Rồng vào trong thân thể, Lâm Minh lập tức cảm thấy nó hóa thành một luồng năng lượng bạo ngược, tràn ngập trong kinh mạch, huyết mạch, khiếu huyệt của mình, ngang dọc tàn phá.

Loại tình huống này thì Lâm Minh đã sớm đoán trước rồi, dù sao lần này hắn hấp thu quá nhiều tủy Rồng, mà sinh mệnh lực của tủy Rồng lại rất mạnh, tiến vào thân thể hắn thì tất nhiên không cam lòng bị đồng hóa, quá trình nó phản kháng chính là quá trình chịu đau đớn của Lâm Minh.

Lâm Minh cảm giác thân thể càng lúc càng nóng, giống như được đặt trong một nồi hơi, tuy rằng nhiệt độ này còn xa mới bằng được tầng thứ tám của 18 tầng Hỏa Ngục, nhưng trong Hỏa Ngục thì Lâm Minh dựa vào lực lượng pháp tắc làm cho ngọn lửa rời xa khỏi thân thể, trong phạm vi chân nguyên hộ thể thì nhiệt độ cũng không cao.

Nhưng hiện tại lại hoàn toàn khác, nhiệt độ phát ra từ trong cơ thể của Lâm Minh!

Khả năng chịu nóng của thân thể võ giả là không quá tốt, cho dù Lâm Minh có pháp thể song tu thì cũng vậy, toàn thân hắn đều chảy mồ hôi, tư duy vì quá nóng mà trở nên mơ hồ, rất nhanh, quần áo của Lâm Minh đều bốc cháy, chỉ chốc lát sau đã cháy hết, chỉ còn lại bộ Thánh khí cực phẩm Long Lân Bảo Y mà Long Nhất lưu lại sau khi chết.

Mỗi một hơi hô hấp của Lâm Minh đều như núi lửa phun trào, mà khiếu huyệt toàn thân hắn cũng mở rộng ra, từng dòng khí màu đỏ chui ra khỏi khiếu huyệt, mang tới nhiệt độ kinh người.

- Phong bế khiếu huyệt của ngươi lại, nếu không sẽ khiến cho lực lượng của tủy Rồng bị tổn thất, những dòng khí màu đỏ chui ra ki chính là huyết mạch lực tinh thuần nhất.

Mộ Thiên Tuyết nói, năm đó nàng có Ma Phương, cũng hấp thu không ít mảnh nhỏ linh hồn, kiến thức rất không tầm thường, có nàng chỉ bảo Lâm Minh, hiệu quả hấp thu tủy Rồng sẽ tốt hơn rất nhiều.

- Phong bế khiếu huyệt...

Lâm Minh nhịn xuống đau nhức, mạnh mẽ điều động cảm giác đã như tê liệt của mình, đóng kín khiếu huyệt toàn thân lại, sau khi đóng vào, Lâm Minh lập tức cảm giác thân thể của mình giống như sắp nổ tung, năng lượng bạo ngược tùy ý xé rách kinh mạch, mạch máu của hắn, cho dù hắn là pháp thể song tu, thân thể và kinh mạch vô cùng cứng cỏi, nhưng cũng không chịu nổi.

Phốc phốc phốc...

Kinh mạch, huyết mạch tại nhiều nơi trên người Lâm Minh bị luồng năng lượng này phá nát, làn da cũng vỡ tan, chảy ra các dòng máu tươi.

Cảm giác đau đớn khi làn da bị nổ rách thì chẳng là gì đối với Lâm Minh cả, nỗi đau đón của hắn đến từ tủy Rồng đang thiêu đốt trong cơ thể, nếu không phải ý chí của hắn từng trải qua đủ loại mài giũa, cực kỳ cứng cỏi, chiến linh lại còn đạt tới cấp Hoàng Kim, thì e rằng hiện tại đã tan rã ý chí rồi.

- Không sao cả, hiện tại máu đang chảy ra kia đều là máu bình thường! Cho dù ngươi độ Mệnh Vẫn, đã ngưng tụ ra linh thể, thì cũng chỉ là làm cho thân thể phàm thai được năng lượng rèn luyện, còn máu thịt thì vẫn như cũ, không phải là thoát thai hoán cốt một cách chân chính, chỉ có thể coi là cải tạo mà thôi. Về phần tinh huyết Phượng Hoàng lúc trước ngươi hấp thu kia, tuy rằng vô cùng quý báu, nhưng mới chỉ có một giọt, quá ít! Hiện tại ngươi hấp thu tủy Rồng, đâyh mới là thoát thai hoán cốt, đổi tủy đổi máu một cách chân chính!

Nhìn cảnh tượng đáng sợ, máu chảy đầm đìa của Lâm Minh, nhưng vẻ mặt Mộ Thiên Tuyết vẫn như bình thường, trấn định giới thiệu công hiệu của tủy Rồng.

Kỳ thật lúc này bất kỳ trạng thái của thân thể Lâm Minh đều được cảm giác của Mộ Thiên Tuyết bao phủ, chỉ cần Lâm Minh xuất hiện một chút dị thường, thì nàng có thể nhanh chóng có phản ứng, đảm bảo Lâm Minh không có nguy hiểm tới tính mạng.

Chương 1071: Độ bát vẫn

Thời gian từ từ trôi qua, Lâm Minh bị giày vò trong nửa canh giờ, thống khổ này quả thực không cách nào hình dung được, Lâm Minh cảm giác mình n đang dùng máu thịt để mài mòn máu Rồng, thứ này còn đau đớn hơn cả hỏa hệ năng lượng nhập tiến vào thân thể trong Hỏa Ngục, thân thể trực tiếp bị ngọn lửa thiêu đốt.

Mà lúc này, tủy Rồng bắt đầu có hiệu quả, một bộ phận tủy Rồng tiến vào trong cơ thể Lâm Minh, bắt đầu bày ra năng lực khôi phục cường đại.

Các kinh mạch, gân da đứt gãy của Lâm Minh đều chậm rãi khép lại, khi khép lại Lâm Minh cảm thấy toàn thân hơi ngứa, mà thường thường khi miệng vết thương còn chưa lành hẳn thì lại một lần nữa bị xé rách, cảm giác vừa ngứa vừa đau này làm cho Lâm Minh như chết đi sống lại.

Thời điểm này toàn thân Lâm Minh đẫm máu và mồ hôi, mặt đất đỏ thẫm, Lâm Minh ít nhất đã mất đi tám phần máu trong cơ thể, người bình thường thì đã sớm chết rồi, cho dù là võ giả, mất đi nhiều máu như vậy thì cũng sẽ ảnh hưởng đến sinh mệnh căn nguyên, nhưng trong cơ thể Lâm Minh lại có tủy Rồng, những tủy Rồng này đã chậm rãi dung nhập vào trong cốt tủy của Lâm Minh, bắt đầu thay thế năng lực tạo máu của hắn, phần máu được tạo ra mới kia đã không còn là phàm huyết nữa, mà gần như là máu Rồng!

Đây là tẩy tủy đổi máu một cách chân chính, dùng máu Rồng thay thế máu của bản thân!

Từ ý nghĩa này mà nói, tủy Rồng ẩn chứa trong Long cốt Chí Tôn và máu tủy Rồng do Long tộc thượng cổ phát ra thì vẫn có bản chất khác nhau, máu tủy Rồng chỉ là máu được dung nhập máu của long tủy, nó tiến vào cơ thể con người sẽ mang tới tác dụng chủ yếu vẫn cải tạo huyết mạch, chứ không hoàn chỉnh được như tủy Rồng, đó là cải tạo cốt tủy một cách chân chính, cốt tủy thay đổi chẳng khác nào căn nguyên tạo máu cũng đều thay đổi, làm cho máu trong cơ thể xấp xỉ bằng máu Rồng.

Mộ Thiên Tuyết vẫn luôn canh giữ bên cạnh Lâm Minh, bất kỳ biến hóa nào của Lâm Minh đều được nàng nắm rõ, khi trong cơ thể hắn có máu Phượng chảy ra theo phàm huyết, thì Mộ Thiên Tuyết sẽ lập tức ra tay, đánh ra từng ấn quyết, khóa những máu Phượng này vào trong cơ thể Lâm Minh.

Đây là “Long Phượng trình tường”, tủy Rồng mà Lâm Minh mới hấp thu, cùng với máu Phượng vốn trong cơ thể hắn từ trước không có bất kỳ xung đột nào, mà ngược lại còn dung hợp hoàn mỹ, thậm chí xúc tiến lẫn nhau, trong cảm giác của Mộ Thiên Tuyết, Lâm Minh đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Máu của hắn đang phát sáng, nếu lấy một giọt máu của Lâm Minh đặt trong căn phòng tối, sẽ thấy rất rõ trong giọt máu đó phát ra luồng sáng màu vàng nhạt, giống như một viên Dạ Minh Châu.

Đến lúc này, Mộ Thiên Tuyết biết rằng Lâm Minh gần như hoàn toàn thoát thai hoán cốt. Nàng cũng khẽ thở dài một hơi, liên tục dùng cảm giác trong nửa canh giờ, cảm nhận biến hóa của hắn thì cũng không thoải mái chút nào.

- Thật sự là một cơ duyên khó lường... Năm đó, nếu Thiên Vũ Thánh địa ta có một phần tủy Rồng này, có thể trị liệu vết thương cho gia gia ta, chỉ cần hắn có thể sống sót, ta sẽ có thể đột phá Giới Vương, đến lúc đó, ta sẽ thuận lợi trở thành người thay thế vị trí Thánh chủ của Thiên Vũ Thánh địa, thậm chí có thể trở thành đời Hóa Vũ giới Giới Vương tiếp theo, cũng không đến mức để cho Thiên Vũ Thánh địa sụp đổ.

Mộ Thiên Tuyết khẽ thở dài, cơ duyên như vậy thì năm đó nàng tất nhiên không có được, hiện tại Lâm Minh lại có được, cứ kéo dài như vậy, ưu thế mà Lâm Minh tích lũy được sẽ càng ngày càng nhiều, thành tựu tương lai e rằng sẽ không thể tưởng tượng được.

Lúc này Lâm Minh đã hôn mê, nói chính xác ra, hắn không phải là hôn mê bình thường, mà là hôn mê chiều sâu, trong đầu hắn không hề tồn tại chút ý thức nào, toàn thân tiến vào trạng thái hôn mê, dưới trạng thái này, thân thể, kinh mạch, xương cốt, gân da của hắn đều đang phát sinh biến hóa long trời lở đất!

Đây là trình tự biến hóa của tế bào, bởi vì có máu Rồng chảy trong người Lâm Minh, mà máu lại mang theo năng lượng chữa thương, làm dịu căn nguyên tế bào, dùng máu Rồng làm dịu thân thể có hiệu quả hơn xa dùng phàm huyết làm dịu thân thể!

Dần dần, tế bào của Lâm Minh càng chặt chẽ hơn, kết hợp vững chắc hơn, một một sợi cơ của Lâm Minh đều có thể chịu được lực kéo trăm vạn cân!

Cùng lúc với thân thể biến hóa, ngay cả móng tay của Lâm Minh cũng đều tróc ra, sau đó lại mọc ra móng tay mới, trong suốt như ngọc, có thể nói là hoàn mỹ.

Mấy chục phút sau, các kinh mạch bị tổn thương trong thân thể Lâm Minh đã chậm rãi khép lại, một lần tẩy tủy đổi máu, trên người Lâm Minh có trăm ngàn vết thương, những vết thương này được cơ thể bảo hộ, đều đang chậm rãi chữa trị, không tới một, hai canh giờ thì Lâm Minh sẽ hoàn toàn phục hồi như cũ.

Mà đúng lúc này, dị biến nổi lên, nguyên khí thiên địa xung quanh đột nhiên vọt về phía Lâm Minh, năng lượng trong cơ thể hắn kịch liệt bành trướng, làn da vốn đã hoàn toàn khép lại đột nhiên vỡ vụn ra, từng đạo vết rách ghê người xuất hiện, da thịt rách ra, máu tươi bắn tung tóe.

Sau đó, kinh mạch, mạch máu của hắn cũng bắt đầu vỡ nát, năng lượng trong cơ thể chạy loạn, dường như muốn nổ tung ra.

Nhìn thấy đột biến này, Mộ Thiên Tuyết nhướng mày, nhưng cũng không chút kinh hoảng nào:

- Không ngờ lúc này lại độ Bát Vẫn, ân... thì ra trước kia hắn vẫn luôn áp chế tu vi...

Kỳ thật Lâm Minh đã sớm có thể độ Bát Vẫn rồi, nhưng vẫn luôn áp chế thực lực của mình, muốn tìm hiểu pháp tắc, khi độ Cửu Vẫn sẽ phải chịu thiên đạo pháp tắc thanh tẩy, đạt được chỗ tốt lớn hơn, nhưng hiện tại, thân thể hắn tiến vào hôn mê sâu, trong tinh thần chi hải không hề có chút ý thức nào, không áp chế được năng lượng trong cơ thể, nên mới bắt đầu tự nhiên độ Mệnh Vẫn tầng tám, đây là do thiên đạo pháp tắc gây ra.

Mắt thấy năng lượng vốn không có nhiều trong Tử Cực Giới đã bị Lâm Minh hấp thu hết, Mộ Thiên Tuyết liên tiếp đánh ra mười mấy ấn quyết vào trong người Lâm Minh, mở ra năng lượng trong đan châu.

Khi Mộ Thiên Tuyết luyện chế Tu La Vương, đã bỏ căn nguyên năng lượng của Tu La Vương vào trong đan châu, mà tủy Rồng thì được luyện chế thành một con Thương Long vây quanh đan châu này.

Lâm Minh nuốt đan châu vào, ngay từ đầu chỉ hấp thu tủy Rồng, còn căn nguyên năng lượng vẫn được phong ấn kỹ, điều này cũng là do lo lắng năng lực chịu đựng của Lâm Minh, hấp thu nhiều tủy Rồng như vậy đã là cực hạn, nếu còn hấp thu thêm căn nguyên năng lượng của Tu La Vương thì chắc chắn sẽ bị nổ tan xác mà chết.

Hiện tại Lâm Minh đã hoàn toàn đồng hóa tủy Rồng, muốn độ Mệnh Vẫn tầng tám, chính là thời cơ tốt nhất để mở ra năng lượng trong đan châu.

- Một cơ duyên mới đi, cơ duyên thứ hai lại đến, đây chính là căn nguyên lực của Bí cảnh Tu La Vương, lại dùng để cho ngươi độ Mệnh Vẫn tầng tám.

Thần Vực Bí cảnh tuy có nhiều, nhưng lại có các bức tường năng lượng ngăn cách, người có thực lực mạnh lại không vào được, thực lực yếu thì lại không phải là đối thủ của Tu La Vương, căn nguyên năng lượng của Tu La Vương ẩn chứa pháp tắc đặc biệt của bí cảnh Thần Thú, có thể bù lại chỗ trống trong lĩnh ngộ pháp tắc của Lâm Minh.

Trên thực tế, Thần Vực Bí cảnh còn rộng lớn hơn tưởng tượng của mọi người rất nhiều, nơi này hoàn toàn có thể được xưng là một tầng vũ trụ khác, một vũ trụ khác với Thần Vực 3000 giới và 1 tỉ hạ giới vị diện, bên trong ẩn chứa vô số huyền bí, vô số thời không, bí cảnh Thần Thú chỉ là một trong đó mà thôi.

Oanh

Phong ấn bị giải trừ, thân thể Lâm Minh lập tức sáng chói, Bí cảnh năng lượng tinh thuần hoàn toàn phát ra, tấn công kinh mạch của Lâm Minh.

Trong nháy mắt năng lượng bùng nổ, làm cho thân thể Lâm Minh hoàn toàn vỡ nát, máu thịt nát ra!

Lúc này, Lâm Minh chính thức bắt đầu tấn công Mệnh Vẫn tầng tám!

Năm đó, khi còn ở Thiên Diễn Đại Lục, vì truyền thừa, tài nguyên, nhãn giới có hạn, nên Bát Vẫn chính là tượng trưng cho nhân vật đỉnh cấp trong lịch sử, mà lúc này Lâm Minh cũng đặt chân tới Mệnh Vẫn tầng tám.

Ánh sáng càng lúc càng chói mắt hơn, làn da, nội tạng, cốt nhục, gân cơ của hán đều bị chiết xuất thành các hạt cơ bản nhất, đan điền cũng vỡ nát ra, Hắc Động Toàn Đan vỡ vụn, sau đó là linh hồn bị phân giải.

Mệnh Vẫn tầng 7, tầng 8, tầng 9 thì đều phải làm vỡ nát thân thể, vỡ vụn Toàn Đan, đồng thời chiết xuất linh hồn, đây chính là tinh, khí, thần của võ giả hoàn toàn bị vỡ nát, cái gọi là “phá sau lại lập” chính là như vậy.

Vốn các thiên tài như Lâm Minh thì độ Bát Vẫn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng Lâm Minh là pháp thể song tu, thân thể cực kỳ cứng cỏi, độ Bát Vẫn sẽ phải đối mặt với lực cản cực lớn.

Tuy nhiên, Lâm Minh có căn cơ vững chắc, lại có căn nguyên lực của Tu La Vương hỗ trợ, cộng thêm Mộ Thiên Tuyết hỗ trợ nữa, nên thật ra cũng không có vấn đề gì, nếu là võ giả pháp thể song tu bình thường, đến lúc độ Mệnh Vẫn chính là một cánh cửa lớn, mỗi một tầng đều cực kỳ gian nan, thiên phú không đủ, hoặc là tài nguyên, cơ duyên không đủ, trực tiếp bị kẹt chết tại Mệnh Vẫn.

Mà Lâm Minh độ tám lần Mệnh Vẫn, không lần nào là không phải tập hợp đủ các loại thiên tài địa bảo, có cơ duyên hiếm thấy, lại nhờ có các lôi đình lực hoặc hỏa diễm lực đặc thù thì mới thành công được, chỉ riêng điểm này thôi cũng đã khiến cho đại đa số Thần Vực thiên tài chùn bước khi lựa chọn pháp thể song tu, dù sao tinh lực của một người là có hạn, có thời gian pháp thể song tu, thì thà rằng tìm hiểu một chút pháp tắc, nhận được pháp tắc thanh tẩy lúc phá Cửu Vẫn thì còn có ý nghĩa hơn.

Linh hồn Lâm Minh hoàn toàn vỡ nát lẫn trong máu thịt, ý thức của hắn vẫn mơ hồ, nhưng có thể cảm nhận được chung quanh hắn tràn đầy biển năng lượng đặc thù, đây là một loại năng lượng hoàn toàn khác với năng lượng trong vũ trụ chứa Thần Vực này, đại biểu cho lực lượng pháp tắc khác nhau, cũng chính là Bí cảnh pháp tắc.

Lâm Minh ở trong vùng biển Bí cảnh năng lượng và Bí cảnh pháp tắc, không biết qua bao lâu, linh hồn hắn vừa ngưng tụ lại đã vỡ nát, quên mất thời gian, quên mất bản thân.

Mà trong lúc này, Mộ Thiên Tuyết vẫn luôn canh giữ bên cạnh Lâm Minh, nhìn thoáng qua đồng hồ cát, đã khoảng 18 ngày trôi qua rồi, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng tám tới gần giai đoạn cuối!

Lần này Lâm Minh độ Mệnh Vẫn khá là chậm rãi, mà thân thể, đan điền cùng linh hồn hắn cũng vỡ vụn hoàn toàn hơn, do có Bí cảnh pháp tắc nên linh hồn của Lâm Minh có thể nói là đã được thanh tẩy qua.

Mà đúng lúc này, thân thể Lâm Minh bắt đầu ngưng tụ lại, phía trên tòa động phủ bí mật này, sau một tiếng nổ vang phát ra, nguyên khí thiên địa trở nên bạo động, nguyên khí thiên địa trong phạm vi mấy trăm dặm cũng đều chen nhau lao tới, hình thành một lốc xoáy cực lớn!

Một đám mây chậm rãi sinh ra, đây là mây nguyên khí ngưng tụ khi Lâm Minh độ Bát Vẫn!

Lâm Minh độ Bát Vẫn không có gì ngoài ý muốn nào, tuy nhiên lại xuất hiện thiên địa dị tượng là mây nguyên khí này!

Chương 1072: Thử nghiệm thực lực

Cảm nhận được mây nguyên khí xuất hiện, Mộ Thiên Tuyết trong lòng vừa động, lúc trước tuy rằng nàng bố trí trận pháp che giấu, tuy nhiên cũng chỉ ẩn tàng được động phủ, còn nguyên khí thiên địa xao động lại rất khó che giấu được, tuy nhiên may mà trên viên tinh cầu này cũng không có người nào lợi hại, chỉ cần không xuất hiện cường giả cảnh giới Thần Quân, thì Mộ Thiên Tuyết đều có thể tiêu diệt được hết.

Diện tích mây nguyên khí càng lúc càng lớn, từ 3 dặm, 6 dặm, đến 9 dặm, 12 dặm... Mãi cho đến 18 dặm!

- Mệnh Vẫn có mây nguyên khí sáu tầng ư?

Mộ Thiên Tuyết cảm giác được đám mây nguyên khí kia, cũng có chút rung động, Mệnh Vẫn tầng chín có mây nguyên khí sáu tầng thì cũng không tính là cái gì, nhưng Mệnh Vẫn tầng tám mà đã có mây nguyên khí sáu tầng, đợi khi Lâm Minh đột phá Mệnh Vẫn tầng chín, thì diện tích mây nguyên khí e rằng còn lớn tới mức không thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, thân thể Lâm Minh bỗng hóa thành một luồng sáng đỏ lao ra khỏi Tử Cực Giới, trực tiếp nhảy vào trong đám mây nguyên khí, thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun!

Trong đám mây nguyên khí này do ẩn chứa Bí cảnh pháp tắc và Hồng mông pháp tắc, nên có màu xám và đỏ thẫm đan vào nhau, khác xa so với mây nguyên khí mà các võ giả bình thường độ Cửu Vẫn ngưng kết ra.

Thân thể Lâm Minh được pháp tắc thanh tẩy trong mây nguyên khí, cũng cần thời gian không ngắn, Mộ Thiên Tuyết liền phóng thần niệm ra bốn phía, cảnh giác nhìn biến hóa chung quanh, một khi thật sự gặp phải cường giả cảnh giới Thần Quân trung kỳ, hậu kỳ, thì nàng tình nguyện cắt ngang Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng tám, để cho hắn độ Mệnh Vẫn không hoàn chỉnh, thì cũng sẽ không dùng tính mạng của Lâm Minh đi mạo hiểm.

Đương nhiên, loại xác suất này là cực kỳ nhỏ bé, khi Lâm Minh xuất phát thì hành tung tuyệt đối được giữ bí mật, ngoài Nhan Nguyệt Nhi, Hỏa Liệt Thạch và một số ít người khác, những ai biết Lâm Minh đã rời khỏi Phượng tộc thượng cổ, dọc đường đi hắn còn sử dụng Linh hạm thi triển Càn Khôn Đại Na Di, sớm tới một đại giới khác trong Thần Vực rồi, lại chọn một tinh cầu mà tu vi võ giả rất thấp để tiến hành tu luyện, nếu dưới loại tình huống này mà còn gặp phải cường giả Thần Quân, thì chỉ có thể nói là vận khí hắn quá kém mà thôi.

- Ân? Vẫn có người đến đây ư!

Mộ Thiên Tuyết quay đầu nhìn về một hướng, ngoài ngàn dặm có một hòn đảo, trên hòn đảo này có một đại bang hội, bang hội khác với tông môn ở chỗ nó không có hạch tâm truyền thừa, chỉ là tổ chức tản mạn do một đám võ giả lập ra mà thôi.

Đại bang hội này thì ngang với Cửu Đỉnh Thần quốc trên Thiên Diễn Đại Lục. Tại Thần Vực có rất nhiều Thánh địa, nhưng số lượng tiểu tông môn, tiểu bang hội lại càng khủng bố hơn nữa, còn nhiều hơn cả số giọt nước trong biển rộng. Đi lại bên ngoài, đa phần đều đụng tới các tiểu tông môn, về phần các thế lực lớn như Phượng tộc thượng cổ, trong một Thần Vực đại giới cũng không có bao nhiêu, rất khó gặp được.

- Kia là cái gì?

Một võ giả Thần Hải sơ kỳ phát hiện ra nguyên khí thiên địa phía xa có dị động, lóe ra ánh sáng màu xám và đỏ.

- Là dị tượng khi thiên tài địa bảo xuất thế? Hay là dị tượng khi độ Mệnh Vẫn tầng chín như điển tịch ghi lại?

- Không giống Mệnh Vẫn tầng chín, khác với điển tịch ghi lại, hơn nữa,, Mệnh Vẫn tầng chín không phải dễ độ như vậy. Mảnh đại lục này của chúng ta đã mấy ngàn năm không có ai rồi! Theo ta thì nguyên khí thiên địa dao động mãnh liệt như vậy, chắc là do dị bảo hiện thế, đây có thể là cơ duyên của chúng ta tới rồi, đi xem thôi!

Động phủ mà Mộ Thiên Tuyết lựa chọn chính là chỗ có nguyên khí thiên địa dày đặc nhất trên tinh cầu này, như vậy sẽ rất tốt cho Lâm Minh bế quan, nhưng nơi có nguyên khí thiên địa đầy đủ nhất cũng chính là nơi mà các tông môn, bang hội dày đặc nhất, các cường giả cạnh tranh kịch liệt nhất.

Trên thực tế nơi này quả thật có nhiều thiên tài địa bảo, cũng tập hợp rất nhiều đạo phỉ.

Mà Lâm Minh độ Bát Vẫn, làm cho nguyên khí thiên địa dao động quá khổng lồ, rất nhanh đã bị ba bang hội gần đó phát hiện, liên tục có người đi tới.

Trong số những người này thì có mười mấy võ giả Thần Hải, đại đa số còn lại là võ giả Mệnh Vẫn kỳ, thậm chí còn có mấy tên tiểu bối Toàn Đan kỳ đi lịch lãm, mặc dù là tại Thần Vực thì các võ giả cảnh giới thấp vẫn chiếm đại đa số, nhất là trên tinh cầu nhỏ bé này.

- Ân? Có trường năng lượng ngăn cản!

- Là trường năng lượng do bảo vật hình thành ư?

- Công kích, đánh nát nó!

Trước khi các võ giả này đi tới, Mộ Thiên Tuyết đã dùng thế giới ý chí hình chiếu phong tỏa không gian xung quanh, làm cho bọn họ không thể tới gần được, cũng không thể dọ thám tình huống bên trong, đối với Mộ Thiên Tuyết mà nói, ngăn cản một đám người này thì rất nhẹ nhàng, mà lúc này, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tới gần giai đoạn chút, mây nguyên khí bắt đầu co rút lại.

Tuỷ não, xương cốt, nội tạng, cơ thể, gân da của hắn lần lượt hình thành, sau đó là làn da, lông tóc, tất cả các hạt tạo thành cơ thể hắn, bao gồm cả linh hồn thì đều được năng lượng rèn luyện liên tục, các pháp tắc mảnh vỡ được khắc trong huyết nhục cốt tủy của hắn.

Lâm Minh rốt cuộc độ xong Mệnh Vẫn tầng tám.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt như sinh ra hai luồng điện, thân thể nhẹ nhàng phiêu dật, mỗi một hô hấp thì hắn đều phun nạp nguyên khí thiên địa tinh thuần, từ Thất Vẫn đến Bát Vẫn, tuy rằng chỉ đề cao một tiểu cảnh giới, nhưng thực lực lại tăng lên vùn vụt, không phải chỉ là tăng lên một tiểu cảnh giới mà thôi.

Nếu hiện tại để hắn chống lại Xích Chiến Vân Mệnh Vẫn tầng tám trong Hóa Thần Kính, thì hắn có thể hoàn toàn nghiền áp đối phương!

- Không tồi!

Mộ Thiên Tuyết hiếm khi tán thưởng một câu, lại nói:

- Bên ngoài có không ít người tới, ngươi đi giải quyết một chút đi.

Nói xong, Mộ Thiên Tuyết thu hồi ý chí thế giới hình chiếu của mình, chìm vào trong Ma Phương.

Trường năng lượng bị triệt tiêu, Lâm Minh lập tức bị ba đại bang hội vây quanh.

Trong số những người này, kẻ dẫn đầu đều là Thần Hải hậu kỳ, thậm chí kẻ mạnh nhất còn đến gần cảnh giới Thần Biến, người này mặc một kiện áo giáp màu đen là Thánh khí trung phẩm, thân thể rất cường tráng.

Tên này nhìn thoáng qua tu vi của Lâm Minh, trong mắt hiện lên một luồng sáng lạnh lẽo, sát khí toàn thân phát ra, bao phủ Lâm Minh, muốn dùng uy áp cấp bậc làm cho Lâm Minh sợ hãi:

- Tiểu tử, chỉ có một mình ngươi ở trong này hay sao? Ngươi là người của bang hội nào?

Quy củ của mỗi một thế giới trong Thần Vực đều khác nhau, trên viên tinh cầu này, số lượng bang hội nhiều hơn tông môn, các võ giả trong bang hội đều do ích lợi mới kết hợp lại, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, chủ yếu là vì đón nhận nhiệm vụ mà các đại tông môn tại tinh cầu khác phát ra, sau đó là tổ chức nhân thủ tìm kiếm

Thần Vực Bí cảnh, ngẫu nhiên cũng sẽ làm cường đạo một vài phen, trên thực tế, rất nhiều đại bang hội đều là do đám cường đạo “tẩy trắng” mà dựng lên.

Hắc giáp nam nhân này không cho rằng Lâm Minh là từ tinh cầu khác tới, Mệnh Vẫn tầng tám mà dám đi lại giữa các tinh cầu thì chính là kẻ ngu ngốc, mà nhìn bộ dáng căn cơ vững chắc của Lâm Minh, có lẽ cũng không phải là kẻ ngu.

- Con bà nó, đương gia của chúng ta hỏi ngươi đấy, ngươi bị điếc à!

Thấy Lâm Minh vẫn trầm mặc không nói, mấy tên thủ hạ của hắc giáp nam nhân này nổi giận, bọn họ có mười mấy tên Thần Hải kỳ, vô cùng hùng hổ, sát khí phát ra, đối phó một võ giả Mệnh Vẫn tầng tám, đối phương không ngờ lại không lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, khiến cho bọn họ rất không thoải mái.

Nên biết rằng, bọn họ chính là kẻ thường xuyên liếm máu trên đao, đều là cao thủ thân kinh bách chiến, bọn họ cực kỳ khinh thường loại đệ tử thế gia xuất thân không tồi như Lâm Minh này, nhìn thì có vẻ tu vi cao, nhưng chỉ là đóa hoa trong nhà, không chịu nổi mưa gió.

- Mẹ nó, tên ngu ngốc này, ta đoán bảo vật đã bị hắn cầm đi rồi, ta đi xử hắn, sưu hồn rồi cướp bảo vật về!

Một tên Thần Hải sơ kỳ mặt khỉ nói, hắn vốn xuất thân từ đạo phỉ, làm chuyện này thì rất quen thuộc.

Hắn nói xong lập tức động thủ, tu vi của Lâm Minh thật sự không đáng để cho hắn phải cảnh giác, nhưng hắn vừa định ra tay, Lâm Minh đã ra tay trước.

Ngay cả Phượng Huyết Thương hắn cũng không thèm lấy ra, chỉ vươn hai ngón tay, dùng ngón tay thay cho thương, một luồng thương mang đâm ra, luồng sáng màu xanh đỏ lóe ra, không có ai thấy rõ quỹ tích của luồng sáng này, chỉ nghe “phốc” một tiếng, tên nam nhân mặt khỉ kia trực tiếp bị xuyên thủng mi tâm, bắn ra một mảnh mưa máu, lập tức mất mạng.

Trong nháy mắt, mọi người đều ngây ngốc, bọn họ gần như không cảm giác được sát khí của Lâm Minh, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, tên nam nhân mặt khỉ kia đã chết.

Thực sự rất quỷ dị, có vài người còn hoài nghi có phải Lâm Minh vừa ra tay hay không.

- Mọi người cẩn thận, tiểu tử này không biết có bao vật công kích gì đó, có khả năng chính là bảo vật làm cho nguyên khí thiên địa dao động khi nãy, chúng ta đồng loạt ra tay!

Lâm Minh đột nhiên đánh chết một người, hắc giáp nam nhân cũng rất kinh ngạc, tuy nhiên hắn không có chút hoảng hốt nào, hắn không tin Lâm Minh có loại thực lực này, nhất định có ẩn tình khác, nếu bị một thứ chưa tìm hiểu rõ dọa chạy, kết quả thực sự là mình bị lừa, thì hắn sẽ mất hết mặt mũi, hơn nữa tu vi hắn đã đến gần Thần Biến kỳ, một kích đánh chết nam nhân mặt khỉ thì hắn cũng có thể thoải mái làm được, nên căn bản không e ngại Lâm Minh chút nào.

Mười mấy tên cường giả Thần Hải đồng loạt ra tay, còn có mấy tên võ giả Mệnh Vẫn tầng tám cũng tham gia, về phần thiên tài Cửu Vẫn, tại Thần Vực thì cũng không phải là rau cải trắng, không thể xuất hiện tại địa phương nhỏ bé như thế này được.

- Xem ra các ngươi làm cường đạo quen rồi, công pháp, ý cảnh khác biệt lớn như vậy, một đám đám ô hợp, cặn bã của Thần Vực, hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo.

Đối mặt với mười mấy tên cường giả Thần Hải này, vẻ mặt Lâm Minh lạnh lùng, mười ngón bắn ra, trong nháy mắt phát ra mấy chục luồng thương mang, những thương mang này đều mang màu xanh da trời, trong đó ẩn chứa ý cảnh sinh sôi không ngừng, một luồng chân nguyên này có thể hủy diệt luồng chân nguyên khác có lực lượng lớn hơn nó mấy lần!

Mà những cường giả Thần Hải này có thiên phú còn kém hơn cả đệ tử Hỏa Điểu Điện kém cỏi nhất trong Phượng Minh Cung, tên hắc giáp nam nhân mạnh nhất kia cũng chỉ có thiên phú ngang với

Dương Vân mà thôi.

Chân nguyên hộ thể của họ giống như tờ giấy mỏng trước công kích của Lâm Minh, dễ dàng bị xuyên thủng.

Phốc phốc phốc...

Mưa máu bắn ra, mười mấy cường giả Thần Hải chết hơn phân nửa, Mệnh Vẫn tầng tám thì chết toàn bộ, còn lại cũng bị trọng thương, có luồng thương mang còn xuyên thủng cả vài người!

- Đây... đây là...

- Yêu quái a!

Các võ giả may mắn sống sót thì đã bị dọa vỡ mật, tên hắc giáp nam nhân cầm đầu kia lại mang sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, lần này hắn đã thấy rõ, Lâm Minh không phải mượn Thánh khí nào để công kích cả, mà hắn chân chính phát ra chân nguyên giết địch, chỉ là lực khống chế của hắn đã đạt tới trình độ khủng bố, cho nên hắn không lãng phí chút chân nguyên nào cả!

Vừa rồi giết chết tên nam nhân mặt khỉ kia, hắn không tản ra chút sát khí nào, đó là do sát khí chính là lực trường do sát niệm ý chí của võ giả hình thành, nếu nhằm vào một vài đối thủ nhỏ bé không đáng kể, ví dụ như một người đạp chế một con kiến, sẽ không phát ra sát khí. Nói cách khác, trước mặt Lâm Minh, tên nam nhân mặt khỉ kia chính là một con kiến, cho tới bây giờ, đối mặt với một vài võ giả Thần Hải hậu kỳ, thì Lâm Minh mới hiện ra sát khí.

Chương 1073: Chân Võ giới

- Trốn! Chạy mau a!

- Chúng ta chia ra chạy trốn!

- Cao nhân, không nên giết ta, tiểu nhân nhất thời hồ đồ, có mắt như mù, mạo phạm cao nhân, mong cao nhân tha mạng.

Những võ giả mưu toan giết người cướp của này nhìn thấy Lâm Minh mạnh mẽ tới vậy, liền sợ tới mức tè ra quần, mười mấy tên cường giả Thần Hải kỳ a, trong nháy mắt bị miểu sát một nửa, loại thực lực này đã vượt qua phạm vi lý giải của họ. Mà bọn họ vốn chỉ là bang hộ được tùy ý tập hợp thành, nhìn thấy địch nhân cường đại thì lập tức có người đầu hàng.

Thấy sắc mặt ghê tởm của đám người này, Lâm Minh cười lạnh:

- Muốn giết người thì giết người, phát hiện không giết được thì quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy, trước khi định giết người cướp của thì phải có giác ngộ tử vong từ trước rồi.

Xuy xuy xuy...

Bóng thương lại hiện lên, lại có thêm bảy, tám tên võ giả bị xuyên thủng thân thể, trong nháy mắt bỏ mình.

- A... Ta liều mạng với ngươi!

Những võ giả này thấy không còn đường sống, liền muôn liều mạng, nhưng Lâm Minh chỉ khẽ vung tay, thương mang quét ngang, những người này đều bị đánh bay đầu!

Khi giết hết những người này, một vài tên võ giả mới vào Mệnh Vẫn và Toàn Đan kỳ đã chạy được mấy chục dặm, Lâm Minh không để ý đến bọn họ, mà là trực tiếp đuổi tới tên hắc giáp nam nhân kia.

Hắc giáp nam nhân là võ giả Thần Hải hậu kỳ đỉnh phong duy nhất trong nhóm người này, hơn nữa còn là Mệnh Vẫn tầng tám đạt tới Thần Hải, Lâm Minh tất nhiên sẽ trọng điểm chiếu cố hắn.

Hắn không còn dùng ngón tay thay cho thương nữa, mà chân chính rút ra Phượng Huyết Thương.

999 thanh tiểu thương tung bay, hình thành một cơn lốc màu máu.

Truy Điện!

Tốc độ của Lâm Minh trong nháy mắt đạt đến mức tận cùng, Phượng Huyết Thương đâm thẳng vào hậu tâm của hắc giáp nam nhân.

Hắc giáp nam nhân hét lên một tiếng điên cuồng, đột nhiên xoay người, rút ra Thánh khí thượng phẩm đại đao, bổ về phía Lâm Minh, hắn biết mình không phải là đối thủ của Lâm Minh, nên mới dùng ra chiêu thức chỉ tấn công, không phòng thủ, chỉ cần Lâm Minh đâm trúng hắn, thì tất nhiên hắn sẽ chém trúng Lâm Minh!

Loại cách làm khi chống lại kẻ có thực lực vượt xa mình thì là cực kỳ thông minh, đáng tiếc hắn chạm phải Lâm Minh.

Khi Phượng Huyết Thương sắp giao thoa với thanh đại đao này, Lâm Minh phát ra Hồng Mông chiến linh, thế giới ý chí hình chiếu!

Rắc...

Hắc giáp nam nhân chỉ cảm thấy bả vai trầm xuống, thanh đại đao giống như chém vào một tấm lưới vô hình, tốc độ giảm mạnh!

Mà cùng lúc đó, Phượng Huyết Thương chợt gia tốc, rời tay mà ra, được Hồng Mông chiến linh gia trì, nó phát ra một tiếng rít sắc bén, trực tiếp xuyên thủng ngực của hắc giáp nam nhân này!

Bồng...

Trái tim vỡ nát, vô số máu tươi bắn ra từ lỗ máu trước ngực của hắc giáp nam nhân, mãi cho tới lúc chết, hắn cũng không thể tin được, mình lại bị một võ giả Mệnh Vẫn tầng tám giết chết trong nháy mắt như vậy!

- Hoàng... Hoàng Kim chiến linh? Ngươi... thật sự là võ giả Mệnh Vẫn ư?

Đây là lời cuối cùng của hắc giáp nam, sau khi nói ra những lời này, hắn liền không có tiếng động nào nữa.

Lâm Minh thu Phượng Huyết Thương lại, do tốc độ quá nhanh, nên mũi thương không dính một vết máu nào, sau một trận chiến này, những tên Mệnh Vẫn, Toàn Đan may mắn sống sót kia chắc chắn sẽ không tin tưởng mình chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, tất nhiên cho rằng mình đã ẩn tàng thực lực.

Lâm Minh cũng không phải là ác ma giết người không chớp mắt, vừa rồi có mấy chục người vây quanh hắn, cũng không phải tất cả mọi người đều toát ra sát ý với hắn, những người kia chỉ thuần túy tới đây tầm bảo, chưa ôm ý niệm giết người cướp của, nên hắn đều buông tha cho họ.

Về phần việc buông tha những người này có tiết lộ hành tung của mình, kéo tới cừu gia hay không, thì đều là chuyện không có khả năng, Thần Vực rất rộng lớn, có vô số tinh cầu, một một thời khắc đều phát sinh ra vô số chuyện ly kỳ, bất kỳ tổ chức tình báo nào mà muốn bao phủ mạng lưới tình báo khắp Thần Vực thì là điều tuyệt đối không có khả năng!

Huống chi hiện tại Lâm Minh đã rời xa Thừa Thiên giới, bước vào một đại giới khác, chuyện nhỏ bé này không có khả năng bị người khác chú ý tới.

Lâm Minh cứ như vậy mà rời đi viên tinh cầu này, mục đích của chuyến đi này chính là Chân Võ giới!

Chân Võ giới nằm trong Thần Vực 3000 giới, diện tích cũng không lớn, nhưng thanh danh lại lan xa, bởi vì chủ đại lục của Chân Võ giới chính là thị trường giao dịch phồn hoa nhất trong Thần Vực 3000 giới.

Nơi này tập hợp vô số đại thương hội, Phòng đấu giá, mỗi một thời khắc đều có vô số thiên tài địa bảo được giao dịch ra, nghe thị trường và hội đấu giá tại đây thì ngay cả cường giả Giới Vương cũng đều có thể có thu hoạch.

Đương nhiên, Lâm Minh tới nơi này không phải vì Chân Võ giới hội đấu giá, tuy rằng hắn có không ít bảo vật vô giá, nhưng mấy thứ này đều không thể đưa ra ánh sáng được, cũng không có khả năng dùng để đổi tiền, nói tới tiền tại Thần Vực, thì vẫn là Tử Dương thạch, mà số Tử Dương thạch của Lâm Minh, ngoài số được Hỏa Liệt Thạch cho, thì còn lại đều cướp được từ trên người Long Nhất và đám đệ tử Long tộc thượng cổ, so với võ giả cùng cấp thì tất nhiên hắn giàu chảy mỡ, nhưng đi tới Chân Võ giới hội đấu giá chỉ vẫn chỉ là mơ tưởng.

Mục đích mà Lâm Minh đi đến Chân Võ giới chính là tìm kiếm một quân cờ mà năm đó Thiên Vũ Thánh địa bố trí, đồng thời nhận lấy một vài tài nguyên cùng bí tàng mà Mộ Thiên Tuyết lưu lại!

...

Trong một mảnh sa mạc màu đỏ mênh mông vô bờ, nơi này mỗi một hạt cát đều đỏ tươi như máu, trên sa mạc có các cơn cuồng phong đang tàn sát bừa bãi, các cồn cát màu đỏ cuồn cuộn nổi lên, giống như sóng lớn ngất trời!

Trong cơn cuồng phong này mang theo luồng lực phân giải và lực cắt xé cường đại, nếu võ giả Tiên Thiên kỳ bị cuốn vào trong cơn gió lốc, sẽ bị cuốn cho tan xương nát thịt!

Mà trên mảnh sa mạc màu máu này, bầu trời cũng có màu đỏ!

Bầu trời màu đỏ được phủ kín bởi các đám mây màu máu, các đám mây tụ tập cùng một chỗ, đỏ như sắp nhỏ ra máu tươi.

Nơi này là một thế giới khác, tại Thiên Diễn Đại Lục mà nhắc tới thế giới khác, thì có thể là đang ám chỉ tới Thánh Ma Đại Lục, cũng có thể là ám chỉ Thần Vực, nhưng tại Thần Vực mà nhắc tới thế giới khác, vậy thì không cần phải nghĩ, đó nhất định la ám chỉ

Thần Vực Bí cảnh!

Một thế giới thần bí có pháp tắc khác xa Thần Vực Chủ thế giới, lại còn có một bức tường không gian ngăn cách với Chủ thế giới, thế giới này cũng tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận, có thể nói một vũ trụ khác.

Lúc trước Lâm Minh tiến vào bí cảnh Thần Thú, cũng chỉ là một trong vô số Bí cảnh tại Thần Vực mà thôi.

Tuy rằng số lượng Thần Vực Bí cảnh rất đông đúc, nhưng Bí cảnh có thể có cửa vào thông với Thần Vực Chủ thế giới thì lại rất ít, các Bí cảnh khác thì hoặc là phong bế toàn bộ, hoặc là có cửa vào nào đó không ai biết.

Không hề nghi ngờ gì nữa, một Bí cảnh mang ý nghĩa tài nguyên và kỳ ngộ, bởi vì các Bí cảnh này đều vô cùng cổ xưa, rất nhiều Bí cảnh có lịch sử còn lâu đời hơn cả Thần Vực đại giới.

Thiên tài địa bảo tích lũy qua thời gian năm tháng, bình thường lại ít có dấu chân người, nên số lượng tài phú có thể nghĩ mà biết.

Bí cảnh có chứa mảnh sa mạc màu đỏ này có cửa vào nằm tại chủ đại lục của Thần Vực Chân Võ giới, nó được người khác đặt tên là Bí cảnh Hồng Hoang!

Bí cảnh này được vài thế lực tại Chân Võ giới cùng quản lý.

Lúc này, trên một mảnh sa mạc màu đỏ có một đám võ giả nhân loại đang đi, có khoảng 700, 800 người, từ trên cao nhìn xuống thì giống như một đám kiến đang bò.

Những võ giả này hầu hết có tu vi Toàn Đan kỳ, còn lại là Thần Hải kỳ, những cường giả Thần Hải này cao nhất cũng chỉ là Thần Hải trung kỳ, hơn nữa chỉ có ít ỏi vài người, còn lại đều là Thần Hải sơ kỳ.

Những người này đang tìm kiếm thứ gì đó trên sa mạc, một khi có phát hiện gì, sẽ lập tức đào lên ngay tại chỗ, chỉ chốc lát sau, bọn họ sẽ đào ra một vài tinh thể màu đen như hắc mã não, có đôi khi còn đào ra được một đoạn thú cốt ngắn, còn có linh dược, linh thực, hiển nhiên, những người này đang thu thập tài nguyên trong Bí cảnh. Mà những võ giả Thần Hải kia tuy rằng cũng đi thu thập, nhưng công tác chủ yếu của họ vẫn là phụ trách cảnh giới.

Bọn họ đều là đệ tử của Tiêu Dao Đảo trên Chân Võ giới.

- Mọi người nhanh lên, còn mấy canh giờ nữa chúng ta sẽ bị Bí cảnh pháp tắc tự động truyền tống ra ngoài, phải thừa dịp này chọn thêm một chút tài nguyên, chúng ta tiến vào một lần cũng có phí tổn không thấp đâu!

Trong tất cả võ giả tại đây, một thanh niên áo lam có vẻ là đầu lĩnh nói, hắn có tu vi Thần Hải trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa sẽ đột phá tới Thần Hải hậu kỳ.

- Vâng!

Các võ giả cùng đáp, hiển nhiên thanh niên này có uy tín rất cao.

- Nâng cao tinh thần lên! Cảnh giới bốn phía, thời gian cuối cùng này là nguy hiểm nhất, cẩn thận Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, không nên tới lúc thu hoạch cuối cùng lại bị người ta cướp mất!

- Yên tâm đi Đại sư huynh, ai dám đến cướp giật, thì chúng ta sẽ giết cho bọn họ tè ra quần.

Vài tên đệ tử Thần Hải cười nói, nhưng trên thực tế cũng có thể nhìn ra bọn họ rất cảnh giác, cũng rất khẩn trương, tuyệt đối không thoải mái như biểu hiện bề ngoài!

Đối võ giả mà nói, tài nguyên chính là sinh mệnh, trong Bí cảnh Dị Giới, tài phú rất nhiều, động một cái chính là chém giết cướp giật, tại Thần Vực có không biết bao nhiêu tuyệt đỉnh thiên tài ngã xuống trong Bí cảnh Dị Giới!

Tên đệ tử kia vừa dứt lời, đột nhiên sắc mặt thanh niên áo lam cầm đầu khẽ biến, hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, tại phía sau chân trời, giữa sa mạc màu máu vô tận, xuất hiện một người đông đúc!

Những người này hùng hổ đánh tới, hiển nhiên là không có ý tốt gì!

Những người khác cũng thấy được cảnh này, đều biến sắc.

- Đoạn Hồn Sơn! Huyền Cốt tộc! Số lượng e rằng lên tới 60, 70 người!

- Trời ạ, tại sao lại nhiều như vậy!

Các đệ tử Tiêu Dao Đảo đều cảm giác trên lưng phát lạnh, trong Bí cảnh Dị Giới này, đưa một võ giả Toàn Đan tiến vào thì chỉ phải trả giá rất thấp, nhưng đưa một võ giả Thần Hải tiến vào, thì lại phải trả rất nhiều Tử Dương thạch, đưa tới 60, 70 người thì chính là một số tiền trên trời.

- Bọn họ tới đoạt tài nguyên.

- Tiêu sư huynh, làm sao bây giờ?

Vài tên võ giả Thần Hải đều luống cuống, tuy rằng bọn họ đều là nổi bật trong số các võ giả cùng cấp, nhưng đối phương cũng không kém, đối mặt với địch nhân nhiều hơn mìn mấy lần này, nếu thật sự giao chiến, thì kết quả có thể nghĩ mà biết.

Thanh niên áo lam được gọi là “Tiêu sư huynh” kia cắn răng một cái, nói:

- Động thủ! Tuy rằng bọn họ vì cướp đoạt tài nguyên mà đến, nhưng cho dù chúng ta đầu hàng, bọn họ cũng chưa chắc đã buông tha cho chúng ta, ra tay toàn lực đi, không đến một canh giờ nữa, chúng ta sẽ được truyền tống ra ngoài, kiên trì đến cuối cùng chính là thắng lợi!

- Động thủ!

- Giết...

Mười mấy tên đệ tử Thần Hải của Tiêu Dao Đảo liền lao về phía bầu trời, một trận đại chiến thảm thiết diễn ra...

...

- Đến rồi, nơi này chính là Chân Võ giới.

Lâm Minh dừng lại trên một đại lục màu vàng nhạt, nhìn xuống phía dưới, một mảnh mênh mông, lần này nơi mà Lâm Minh muốn đến cũng không phải là một tinh cầu, mà là chủ đại lục của Chân Võ giới!

Chương 1074: Tiêu dao đảo

Thần Vực đại giới, mỗi một đại giới đều có một khối chủ đại lục, được gọi là Chủ thế giới, diện tích không thể tính toán, Chủ thế giới là chỗ trung tâm Thần Vực đại giới, nơi này nguyên khí thiên địa nồng đậm nhất, dựng dục ra tài nguyên phong phú nhất, số lượng dân cư khó có thể tính toán, hơn nữa võ giả bình quân cũng có thực lực cao nhất, học tập kế thừa cũng tốt.

Nơi này cho dù là bình dân cũng sẽ tập võ, đi ở trong phố phường Phàm Nhân Giới, tùy ý có thể thấy được võ giả Dịch Cân Luyện Cốt kỳ, Hậu Thiên, Tiên Thiên cũng không hiếm gặp.

Dân chúng cơ sở tốt, cao thủ tự nhiên nhiều, tông môn cũng khổng lồ, phàm là đại tông môn cấp Thánh địa, chín thành đều ở Chủ thế giới.

Ở thế giới Chân Võ giới Chủ, trên một mảnh biển rộng, nhìn xuống xuống phía dưới, sóng biển mênh mông, vô số hòn đảo phân bố linh tinh, những hòn đảo này lớn nhỏ không giống nhau, nhỏ có chu vi mười mấy dặm, mà lớn phạm vi mấy vạn dặm, không thua kém một mảnh đại lục.

Hòn đảo này, chính là vị trí của Tiêu Dao Đảo, thế lực chuẩn cấp Thánh địa.

Tiêu Dao Đảo trừ một chủ đảo phạm vi mấy vạn dặm, còn thiết có 36 phó đảo, điểm này và Phượng tộc thượng cổ chia làm 72 cung cùng loại.

Tuy nhiên chỉnh thể thế lực Tiêu Dao Đảo so với Phượng tộc thượng cổ thì kém hơn nhiều, một cái là đỉnh cấp Thánh địa, mà một cái chỉ là chuẩn cấp Thánh địa.

Dựa theo cấp bậc phân chia tông môn của Thiên Diễn Đại Lục, Thánh địa Thần Vực đó là cửu phẩm tông môn, mà thế lực Tiêu Dao Đảo lại là bát phẩm.

Nói cách khác, Tiêu Dao Đảo so với Ma Thần Đế Cung năm đó Ma Đế thành lập ở Thiên Diễn Đại Lục cao hơn hai cấp bậc, Ma Thần Đế Cung có cường giả Thần Hải kỳ làm trưởng lão, Tiêu Dao Đảo thì có cường giả cảnh giới Thần Quân làm trưởng lão, mà ở Phượng tộc thượng cổ, cường giả cảnh giới Thần Quân chỉ có thể đảm nhiệm trưởng lão phân cung.

Lúc này, ở trên một tòa phó đảo diện tích ngàn dặm. Có không ít võ giả lẻ loi tụ tập ở trong này, bọn họ tuổi nhỏ thì mười mấy tuổi, tuổi lớn một chút thì 30, 40 tuổi, tu vi ở trong đám bạn cùng lứa đều là người nổi bật.

Bọn họ tụ tập ở trên tòa phó đảo của Tiêu Dao Đảo này, đi trên một con đường đá, trèo lên cung điện sơn môn phó đảo, mặt từng người đều có vẻ hưng phấn, ở trong đám võ giả này, thỉnh thoảng có thể nghe được “Công pháp gì gì của ta tu luyện đến cảnh giới gì gì, pháp tắc gì gì ta tìm hiểu đến trình độ gì gì” vân vân. Mà người nói nhiều thì mặt mày hớn hở. Rất hưởng thụ đám người xung quanh thường truyền tới tiếng thán phục.

Những đệ tử trẻ tuổi này, đều chuẩn bị tới tham gia khảo hạch nhập môn Tiêu Dao Đảo.

Tiêu Dao Đảo là một tông môn, đương nhiên phải thu nhiều đệ tử, mà nếu như là gia tộc tu võ thì thường chỉ kế thừa đệ tử bản tộc. Mà về phần Phượng tộc thượng cổ, Long tộc thượng cổ những tông môn này. Còn lại là xen vào hai bên này, chỉ cần có huyết mạch Thần thú, tư chất cũng không kém thì bất luận có dòng họ gì đều có thể gia nhập.

Mà ở trong nhóm người này, có một thanh niên áo lam, không chút hoang mang bước đi thong thả, theo rất nhiều đệ tử trẻ tuổi cùng nhau lên núi.

Thanh niên áo lam này chính là Lâm Minh.

Hắn dọc theo đường đi, theo chỉ dẫn của Mộ Thiên Tuyết, vài lần thông qua truyền tống trận siêu cự ly xa, rốt cục đi tới mục tiêu - Tiêu Dao Đảo.

Dọc theo đường đi chỉ là tiêu hao Linh hạm, cộng thêm phí dụng truyền tống, Lâm Minh đã tiêu phí mấy chục vạn Tử Dương thạch, cuộc hành trình siêu cự ly xa này, không phải võ giả bình thường có thể chịu đựng được.

Sau khi tới Tiêu Dao Đảo, Lâm Minh cũng không cho rằng mình nghênh ngang đi vào Tiêu Dao Đảo là có thể chiếm được tài nguyên mình muốn, dù sao đó là tích lũy của một cái tông môn cấp Thánh địa, há có thể nói là tặng người là tặng.

Hơn nữa, làm sao tìm được cô cô của Mộ Thiên Tuyết cũng là một nan đề, dựa theo lời nói của Mộ Thiên Tuyết, cô cô của nàng thuộc loại Thái thượng trưởng lão lánh đời của Tiêu Dao Đảo, chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt công chúng.

Đừng nói là đệ tử tầm thường, mà ngay cả trưởng lão bình thường của Tiêu Dao Đảo cũng không biết có một người như vậy tồn tại, đây cũng là chuyện trong tình lý, cô cô của Mộ Thiên Tuyết cũng chính là con gái lão Thánh chủ của Thiên Vũ Thánh địa, cùng một bối phận với Thiên Minh Tử, thậm chí hai người còn có thể là sư huynh muội.

Thiên Minh Tử không có khả năng không biết nàng, dưới tình huống như vậy, cô cô của Mộ Thiên Tuyết đương nhiên phải mai danh ẩn tích, không xuất hiện trước mặt công chúng, nếu không một khi bị Thiên Minh Tử phát hiện, như vậy ngay cả Tiêu Dao Đảo cấp Thánh địa này thì chỉ sợ sẽ bị dẹp yên trong nháy mắt.

Trên thực tế, biết cô cô của Mộ Thiên Tuyết tồn tại chỉ có mấy người ít ỏi cao tầng của Tiêu Dao Đảo, Lâm Minh muốn tìm nàng tự nhiên phải qua một phen trắc trở, mà với tu vi Mệnh Vẫn tầng tám của Lâm Minh hiện tại, muốn nhìn thấy trưởng lão Tiêu Dao Đảo thì cũng không dễ dàng, trừ phi náo sự ở Tiêu Dao Đảo, nhưng nếu thật sự náo sự (làm loạn), thì chỉ cần một thiên tài xuất thân đại tông môn cảnh giới Thần Biến là có thể bắt hắn, khi đó hắn nhắc tới yêu cầu muốn gặp trưởng lão linh tinh đủ các loại thì hơn phân nửa là sẽ không được đáp ứng.

Cho nên Lâm Minh chỉ có thể điệu thấp một chút, hết sức chân thành, trước trà trộn vào Tiêu Dao Đảo, tạo ra một chút thanh danh, tự nhiên có thể tiếp xúc đến cao tầng Tiêu Dao Đảo.

- Ôi chao? Vị huynh đài này, cũng xuất thân là tán tu, nhìn ngươi cơ sở thật vững chắc a, tán tu tu đến cơ sở như vậy, rất không dễ dàng a!

Một tên võ giả Mệnh Vẫn tầng sáu quay sang Lâm Minh nói, nhìn bộ dáng người này, cũng là tán tu, Thần Vực và hạ giới giống nhau, không có đại tông môn ủng hộ, tán tu rất khó tu đến cảnh giới cao. truyện ngôn tình

Những người tới tham gia khảo hạch Tiêu Dao Đảo này, tu vi khác biệt rất lớn, thấp chỉ có Tiên Thiên cảnh, cao có Mệnh Vẫn tầng 7, 8, thậm chí có mấy người đạt tới nửa bước Thần Hải.

Tuy nhiên hiện trường có chút khác biệt là, những đệ tử cảnh giới Tiên Thiên kia, hơn phân nửa đều có vẻ mặt hưng phấn, hô bằng gọi hữu, vẻ mặt giống như đường làm Quan rộng mở vậy.

Mà những võ giả Mệnh Vẫn cao tầng kia, ngược lại tinh thần lại không cao, thậm chí trong đó có một ít người tiếp xúc với những đệ tử Tiên Thiên kỳ kia lại lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Đây là bởi vì những đệ tử trẻ tuổi Tiên Thiên kỳ kia hơn phân nửa là người nổi bật con cháu quý tộc trong võ đạo, cho nên mới ở lúc mười mấy tuổi liền có cơ hội bái nhập Tiêu Dao Đảo, tìm kiếm sự giúp đỡ của đại tông môn, học được kế thừa tốt, đương nhiên tiền đồ rộng mở.

Mà những Mệnh Vẫn cao tầng kia, còn có võ giả nửa bước Thần Hải, đa số lại là tán tu, thường thường là khi còn trẻ tham gia khảo hạch đại tông môn bị loại xuống, lăn đi lộn lại tu đến Mệnh Vẫn cao tầng, lại muốn đến xem có chút vận khí không, dù sao rất nhiều tông môn tuy rằng không muốn bồi dưỡng đệ tử tư chất thấp, nhưng mà những đệ tử này tự mình tu đến Mệnh Vẫn cao tầng, bọn họ cũng không ngại thu vào tông môn dùng một chút, võ giả Mệnh Vẫn cao tầng chiến lực vẫn rất khả quan.

Lâm Minh lúc này khí tức nội liễm, tu vi lại là Mệnh Vẫn tầng tám, tự nhiên cũng bị cho rằng là tán tu, nếu không không có khả năng tới bây giờ mới gia nhập đại tông môn, lúc này cũng đã quá muộn rồi.

Lâm Minh cười cười, tùy ý nói vài câu cho có lệ, không có nhiều lời, đi theo đoàn người một đường tiến lên đỉnh núi, mọi người liền đứng ở phía trước sơn môn.

Mà Lâm Minh nhìn lướt qua, liền phát hiện có vài đạo thần thức bao phủ bọn họ, Lâm Minh theo vài đạo thần thức này men theo, liền phát hiện ngọn nguồn thần thức là 5, 6 tên võ giả Thần Hải kỳ, ở khoảng cách ngoài mười dặm, dùng cảm giác quan sát, xoi mói bọn họ.

- Gần như đến giờ rồi, khảo hạch có thể bắt đầu được rồi, tuy nhiên lần này trong đệ tử nhập môn, người xuất sắc dường như không nhiều lắm, trừ vài tên đệ tử thế gia ra, còn có mấy tên tán tu coi như đập vào mắt...

- Ừ... Không có biện pháp, lệnh trên đã truyền xuống, tiêu chuẩn lần này phóng khoáng một chút, thu nhiều hơn ba thành đệ tử, nửa tháng trước, Tiêu sư huynh bị tập kích ở trong Bí cảnh Dị Giới, hơn mười sư huynh đệ chỉ trốn về được 6 người, hơn nữa mỗi người đều bị trọng thương, mà ngay cả những võ giả Toàn Đan phụ trách thu thập dược liệu kia cũng chết rất nhiều, thế cho nên bây giờ rất nhiều đệ tử cũng không dám đi Bí cảnh Dị Giới, cho nên bây giờ phải bổ sung một chút máu mới.

- Hừ, những kẻ nhát gan kia, lúc trong đảo phát tài nguyên, từng người bọn họ còn đỏ hơn mắt thỏ, muốn bọn họ xuất sinh nhập tử thì từng người co quắp mặt mày, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy! Đi thôi, chúng ta đến kiểm nghiệm, xem ở trong tân tú đệ tử này có ngạc nhiên vui mừng gì hay không?

Vài đệ tử Thần Hải kỳ này vừa nói chuyện vừa bay về phía sơn môn.

- Đạp, đạp, đạp...

6 đạo thân ảnh đáp xuống trước mặt mọi người, nhưng lại khiến cho đám võ giả trẻ tuổi kia hoảng sợ.

Nhìn vào 6 người này, tu vì đều là Thần Hải trung kỳ trở lên, hơn nữa trong đó có vài người là Cửu Vẫn Thần Hải kỳ!

Đối với những tán tu và đệ tử võ đạo thế gia mà nói, Cửu Vẫn Thần Hải có lực rung động tương đối lớn! Đây gần như là dấu hiệu đại đệ tử tông môn, nên biết rằng thời điểm Lâm Minh mới vào Thần Vực, một cái Phượng Tiên Cung to như vậy, với một tỉ mấy tộc nhân Phượng tộc thượng cổ, trong đệ tử dưới trăm tuổi, cũng chỉ có hơn 20 Cửu Vẫn mà thôi. Hỏa Viêm Quảng, Hoàng Nhạc Hồng đều là võ giả Cửu Vẫn, nhưng mà bọn hắn ở trong Phượng Tiên Cung có địa vị cực cao!

Phượng Tiên Cung còn như thế, vậy những võ đạo thế gia lục phẩm, thất phẩm kia thì càng không cần phải nói, Cửu Vẫn có thể nói là mấy trăm năm, hơn một ngàn năm mới cho ra 1 người.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1075: Nhập môn

- Hoan nghênh các vị, ta là người chủ trì khảo hạch lần này, ta họ Bạch, các ngươi có thể gọi ta là Bạch sư huynh, mọi người cũng đã chờ lâu, ta sẽ không nhiều lời, đầu tiên, tuổi dưới 20, đệ tử của võ đạo thế gia lục phẩm trở nên, có thể trực tiếp đứng ở bên này, các ngươi được thông qua.

Thanh niên áo lam họ Bạch chậm rãi nói, mà hắn thốt ra lời này, vài tên đệ tử Tiên Thiên liếc nhau, vui vẻ đứng dậy, tổng cộng có 2 nam 2 nữ. Đều là võ giả mười mấy tuổi, nhìn qua còn có chút trẻ con.

Vài người này tu vi đều là Tiên Thiên sơ kỳ, Tiên Thiên trung kỳ, gia tộc bọn họ, phần lớn đều phụ thuộc vào Tiêu Dao Đảo, có được tư cách trực tiếp tiến cử đệ tử Tiêu Dao Đảo, tuy rằng sớm chỉ biết có gia tộc đề cử, nhập môn không thành vấn đề, nhưng ưu đãi đặc biệt như thế, vẫn làm cho bọn họ sung sướng.

Nhìn bốn thiếu niên này, các đệ tử khác ở đây, nhất là tán tu đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ, tuổi trẻ như thế, gia thế lại tốt, lại gia nhập đại tông môn, tiền đồ không thể đo lường, bước vào cảnh giới Thần Biến hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí cảnh giới Thần Quân cũng có một chút hy vọng, chuyện này là chuyện bọn họ không thể so sánh được.

Thanh niên áo lam lại chuyển mắt về những người khác, tiếp tục nói:

- Tốt lắm, những người khác, đi theo ta tới thao trường!

Thanh niên áo lam nói xong xoay người bước đi, mọi người yên lặng đi theo, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đi tới một quảng trường, đây chính là cái gọi là thao trường, nơi này có lôi đài rộng lớn, chung quanh lôi đài có phòng hộ Pháp trận, đánh nhau cũng không tới mức không phóng ra được quyền cước. (ý nói là dùng hết toàn lực)

Mà ở bên cạnh thao trường này, còn có một cung điện màu đen, trên cửa cung điện có khắc hoa văn thần bí, không biết bên trong là cái gì.

- Có thể bắt đầu khảo hạch. Nội dung khảo hạch của các ngươi rất đơn giản, đó chính là... Chiến thắng một con rối Hồng hoang Cự Ma.

- Hồng hoang Cự Ma? Đó là cái gì?

Có một ít tán tu nghe cái tên này, đột nhiên tim đập nhanh hơn, có loại dự cảm không lành, nhưng Hồng hoang Cự Ma đến tột cùng là cái gì, bọn họ lại chưa từng nghe qua.

- Hắc hắc, Hồng hoang Cự Ma này là một loại sinh vật trong Bí cảnh Hồng Hoang, trời sanh tính tàn bạo, lực lượng lớn vô cùng, thích tay không xé nát nhân loại. Bí cảnh Hồng Hoang, là một nơi sản xuất ra vật tư quan trọng của Tiêu Dao Đảo ta, tài liệu luyện dược, luyện khí Tiêu Dao Đảo chúng ta, có một ít được sản xuất tại nơi này! Đệ tử Tiêu Dao Đảo ta, sau khi tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang giết chết Hồng hoang Cự Ma thì sẽ lưu lại thi thể. Mang về đảo chủ, được chế tạo thành con rối Hồng hoang Cự Ma! Thân thể của chúng cứng như sắt, không biết mỏi mệt. Không sợ đau đớn, tanh máu thích giết chóc, các ngươi khi cùng chúng chiến đấu tốt nhất nên cẩn thận một chút, tuy rằng ta sẽ ra tay cứu giúp, nhưng có đôi khi cũng sẽ trễ, không cẩn thận một chút sẽ bị trọng thương, thậm chí cụt tay, đứt chân cũng rất có khả năng!

Thanh niên áo lam cũng không phải là nói dọa người, mỗi lần khảo hạch đều có đệ tử trọng thương, những giám khảo kia đều không tới thời điểm cuối cùng thì sẽ không ra tay.

- Tốt lắm, bắt đầu từ bên này, từng bước từng bước đi đến, ta sẽ căn cứ theo tu vi các ngươi, sắp xếp con rối Hồng hoang Cự Ma có thực lực tương ưng! Chiến thắng nó, hoặc là kiên trì trong thời gian một nén hương là có thể qua cửa, nếu không thất bại!

- Ngươi, đi ra, đi lên thao trường!

Thanh niên áo lam chỉ sang một tên đệ tử, mà lúc này, ở phía sau thanh niên áo lam, một tên đệ tử mở cửa lớn cung điện màu đen ra, bên trong là một mảnh tối đen như mực, đột nhiên lóe lên một đột mắt đỏ, ánh mắt giống như một cái đèn lồng đỏ.

Tiếp theo chính là một tiếng rít gào khủng bố, một con rối Hồng hoang Cự Ma thân cao hơn một trượng vọt ra, con rối này, toàn thân bị cột xiềng xích, cơ thể kiên cố như nham thạch màu đen, răng nanh dài khoảng nửa xích, trên tay đều là móng vuốt sắc bén.

- Bí cảnh Hồng Hoang, Hồng hoang Cự Ma...

Lâm Minh liếc nhìn còn rối Hồng hoang Cự Ma một cái, không hề nghi ngờ, Bí cảnh Hồng Hoang cùng loại Bí cảnh với bí cảnh Thần Thú, nhưng mà sinh vật trong đó lại hoàn toàn khác nhau, sinh mệnh trong bí cảnh Thần Thú, Bí cảnh ác ma thuần túy là năng lượng thể, mà Hồng hoang Cự Ma này hiển nhiên đã có được thân thể.

- Rống!

Con rối Cự Ma như tia chớp vọt qua, chỉ trong nháy mắt, nó liền vọt tới trước mắt tên võ giả kia.

- Rống!

Tên võ giả kia lúc đầu hơi kinh ngạc một chút, nhưng mà hắn có thể trương thành tới bây giờ dù sao đã trải qua không ít chém giết sinh tử, hắn rất nhanh bình tĩnh, tay cầm hậu bối đao, một đao chém tới con rối Hồng hoang Cự Ma kia, đao mang rực rỡ bắn thẳng đến.

- Coong!

Con rối Hồng hoang Cự Ma đột nhiên chụp móng vuốt ra, trong nháy mắt đánh nát đao mang, kế tiếp, nó thế đi không giảm, giống như thuấn di xuất hiện ở trước người võ giả kia, một chưởng chụp ra!

Tốc độ thật sự quá nhanh, tên võ giả kia căn bản không kịp phản ứng, chỉ nghe “Bồng” một tiếng, chân nguyên hộ thể tên võ giả kia bị vỗ nát, hộc máu bay ngược ra ngoài.

- Thất bại!

Thanh niên áo lam mặt không chút thay đổi nói, mà ở bên cạnh hắn, một tên đệ tử Thần Hải kỳ cầm một quả chuông nhỏ, niệm vài câu chú văn, con rối Hồng hoang Cự Ma kia vốn định tiếp tục truy kích, xé xác tên nhân loại kia liền ngoan ngoãn dừng lại, hai mắt mờ mịt lui về trong cung điện màu đen.

- Kế tiếp!

Thanh niên aoslam chỉ người thứ hai, mà nhằm vào tu vi người này, trong cung điện màu đen lại có một con rối Hồng hoang Cự Ma đi ra.

Những con rối Hồng hoang Cự Ma này tuy rằng tu luyện khác với hệ thống tu luyện của nhân loại, nhưng Lâm Minh vẫn có thể cảm giác được, tất cả con rối Cự Ma đều so với võ giả nhân loại cao hơn 3 cảnh giới nhỏ, cũng chẳng trách những võ giả này không thể ngăn cản được.

Người thứ hai không có gì bất ngờ xảy ra, vẫn là thất bại!

Người thứ ba, thất bại!

Người thứ tư, thất bại!

Dần dần, những đệ tử còn chưa khảo hạch kia, sắc mặt đã có chút thay đổi, những con rối Hồng hoang Cự Ma này có hung tính tấn công thị giác quá lớn, hung tàn vô cùng, động cái đã bị đánh cho hộc máu! Trong lòng bọn họ đã sinh ra khiếp sợ, bởi vì cân nhắc trình độ của mình, ở trong tay chúng chống đỡ được thì vô cùng nhỏ.

Mà ngay cả đệ tử thế gia thông quan hệ gia tộc tiến cử vào Tiêu Dao Đảo kia, sắc mặt cũng không quá tự nhiên, trong lòng bọn họ âm thầm cân nhắc thực lực của mình với con rối Hồng hoang Cự Ma kia, phát hiện nếu bọn họ muốn chống đỡ được thời gian 1 nén nhang thì không dễ, về phần chiến thắng, vậy hoàn toàn là nói đùa.

Mắt thấy nhiều người như vậy không có một người qua cửa, một tên đệ tử Thần Hải trung kỳ phụ trách khảo hạch truyền âm nói:

- Bạch sư huynh, đây có phải quá khó hay không? Con rối ngươi chọn con rối Hồng hoang Cự Ma so với đám đệ tử tham gia khảo hạch này cao hơn ba cảnh giới nhỏ, không phải nói lần này bên Bí cảnh Dị Giới kia thiếu người hay sao, bên trên chiếu chúng ta tuyển người thông thoáng một chút, thu nhiều đệ tử một chút hay sao?

- Sư đệ, chuyện này ngươi không hiểu rồi, nếu thu bọn họ vào, bọn họ sẽ tự cho mình là đệ tử Tiêu Dao Đảo, lúc này lại bố trí nhiệm vụ nguy hiểm, bọn họ sẽ không vui, nhưng nếu bọn họ không thông qua khảo hạch, trong lòng đã thất vọng rồi, chúng là lại nói cho bọn hộ, chỉ cần đi vào Bí cảnh Dị Giới hoàn thành một lần nhiệm vụ thu thập (ý nói NV thu thập dược liệu), có thể chính thức trở thành đệ tử tông môn, bọn họ sẽ xung phong đi, cho dù là nguy hiểm không nhỏ tới tính mạng.

- Thì ra là thế! Quả nhiên là đạo lý này, tuy nhiên lần thu này... Có chút thiếu đạo đức a.

Tên đệ tử nói chuyện lúc trước hình như vẫn có chút băn khoăn.

Thanh niên áo lam liếc nhìn tên đệ tử này một cái, lạnh lùng nói:

- Tiêu Dao Đảo chúng ta cũng không phải nơi làm từ thiện, thế giới này vốn không có cơm trưa miễn phí, muốn có thu hoạch, tự nhiên phải trả giá! Mấy năm nay bởi vì Huyền Cốt tộc, Đoạn Hồn Sơn liên thủ chèn ép, chủ đảo, tài nguyên dự trữ càng ngày càng ít, nếu tiếp tục xuống dưới thì sẽ không trụ được lâu.

- Ách... Sư huynh giáo huấn rất đúng, là ta lắm lời.

Tên đệ tử kia vội vàng nói, hiển nhiên thanh niên áo lam uy tín rất cao.

Trong lúc mấy tên giám khảo dùng chân nguyên truyền âm, lại vài tên đệ tử khác bị khảo hạch, tuy nhiên những người này phàm là có thể kiên trì được 10 tức là được thanh niên áo lam đặc biệt lưu ý, chuẩn bị sau khi khảo hạch chấm dứt, thu bọn họ vào trong tông môn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bọn họ chịu đi Bí cảnh Dị Giới.

- Hả? Đó không phải là con trai trưởng của thế gia tu võ lục phẩm đỉnh cấp Trịnh gia - Trịnh Sảng sao? Hắn không ngờ không được Trịnh gia tiến cử?

Khi một thanh niên áo trắng tay cầm trường kiếm lên tràng, có đệ tử lập tức nhận ra hắn.

- Có thể là tự tin với thực lực của mình, muốn kiểm nghiệm một chút, uy danh Trịnh Sảng đã sớm lan xa, thanh kiếm đó là Thánh khí thượng phẩm, lục phẩm gia tộc đỉnh cấp quả nhiên giàu có!

Trong khi vài tên đệ tử nói chuyện, Trịnh Sảng đã cùng con rối Cự Ma kia giao thủ, đối mặt với địch nhân so với mình cao hơn vài cảnh giới nhỏ, Trịnh Sảng áp dụng du chiến thuật đấu, chiến thuật này tự nhiên đúng đắn, nhưng mà con rối Cự Ma chẳng những lực lượng lớn, tốc độ cũng nhanh.

Nó hung hãn như hung thú, trong nháy mắt vọt tới bên cạnh Trịnh Sảng, xiềng xích quấn quanh người quất thẳng xuống!

- Ầm!

Mặt đất thao trường lập tức bị đấp nát, Trịnh Sảng bị năng lượng bùng nổ chấn cho bay ngược ra ngoài, nhưng mà hắn liều mạng để chân nguyên hộ thể vỡ nát, trên không trung mạnh mẽ xoay người, một kiếm đâm tới!

- Kiếm Định Sơn Hà!

Góc độ một kiếm này cực kỳ xảo quyệt, con rối Cự Ma né tránh không kịp, bị chém lên vai, nhưng mà trong nháy mắt này, Trịnh Sảng lại cảm giác kiếm của mình hình như chém lên một tấm thần thiết, kiếm tiến vào thân thể con rối Cự Ma 3 tấc thì không thể tiến được một chút nữa.

Con rối Cự Ma cuồng nộ, vung trảo đập tới.

Trịnh Sảng trong lòng kinh hãi, muốn rút kiếm rút lui, nhưng mà hắn rút không ra, hắn biến sắc, chỉ có thể quăng kiếm mà chạy, mà chỉ trong nháy mắt chậm trễ này, chân nguyên hộ thể và quần áo của hắn cùng bị đập nát, bả vai xuất hiện năm vết máu chảy đầm đìa!

Đã không còn kiếm Thánh khí thượng phẩm, Trịnh Sảng đã không còn vốn liếng chống lại con rối Cự Ma, hắn chỉ có thể thay đổi bằng một thanh trường kiếm trung phẩm, không ngừng chạy qua lại, cuối cùng, tuy rằng hắn lại gặp vài lần đả kích, nhưng mà vẫn cực lực chống cự được một nén nhang.

- Đã đủ giờ, đủ tư cách!

Thanh niên áo lam không chút ngoài ý muốn, hắn lúc trước đã nhận định Trịnh Sảng không tồi, khảo hạch tuy khó nhưng mà không phải 1 người đủ tư cách cũng không có, bằng không thì rất khó nhìn.

- Trịnh Sảng này quả thật không tồi, tuy nhiên bên trong tán tu, cũng có một kẻ lợi hại, hẳn có thể là đủ tư cách.

Thanh niên áo đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh, theo hắn thì Lâm Minh cơ sở khá vững chắc!

- Ngươi, đi lên, khảo hạch một chút.

Thanh niên áo lam quay sang Lâm Minh nói, Lâm Minh trong lòng hơi động, theo thứ tự, mình còn phải chờ một lát nữa, không nghĩ tới đột nhiên nhảy tới hắn.

Có thể trước thời hạn lên sân khấu, Lâm Minh tự nhiên vui vẻ, hắn không có trực tiếp đi lên thao trường, mà lại nhìn về phía thanh niên áo lam, hỏi:

- Vị sư huynh này, trước khi khảo hạch, tại hạ có một chuyện xin được thỉnh giáo.

- Hả?

Thanh niên áo lam sửng sốt, nhíu mày nói:

- Chuyện gì, nói mau đi.

- Tại hạ muốn hỏi, ở Tiêu Dao Đảo, đệ tử cấp bậc gì có quyền tấn kiến đảo chủ, mà muốn trở thành đệ tử như vậy, ở trong khảo hạch phải lấy được thành tích gì?

Lâm Minh không nhanh không chậm nói, mà thanh niên áo lam nghe lại ngây ngẩn cả người, vấn đề này, hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1076: Thủy thiên ngọc giác

Tiêu Dao Đảo thuộc loại thế lực đến gần Thánh địa, đảo chủ Tiêu Dao Đảo ở Chân Võ đại lục cũng cơ như là hùng bá một phương, mà trong mắt ở đệ tử Tiêu Dao Đảo, đó thường là nhân vật thần thoại, đâu có thể nói gặp là có thể gặp!

Thanh niên áo lam liếc Lâm Minh một cái:

- Ngươi muốn gặp đảo chủ?

Lâm Minh không hề kiêng dè gì gật đầu, gặp cô cô của Mộ Thiên Tuyết không thể nói rõ, nhưng mà gặp đảo chủ không có gì cần phải giấu diếm.

Nhìn thấy Lâm Minh gật đầu, mấy tên đệ tử Thần Hải đều có chút há hốc mồm, tiểu tử này uống lộn thuốc rồi à, hắn tưởng hắn là ai vậy? Vừa mở miệng đã muốn gặp đảo chủ Tiêu Dao Đảo, đảo chủ bế quan trường kỳ, bọn họ còn chưa thấy qua đâu.

Thanh niên áo lam kia đánh giá Lâm Minh một phen, nhíu mày nói:

- Đảo chủ không phải là ai cũng có thể gặp, có thể gặp mặt đảo chủ, chỉ có thành viên trưởng lão hội, về phần đệ tử... Trừ phi ngươi trở thành vài đệ tử thân truyền đỉnh cấp, mới có tư cách cầu kiến đảo chủ, còn phải trong lúc đảo chủ không bế quan mới được.

- Đệ tử thân truyền? Nếu thành tích khảo hạch nhập môn tốt, có thể chiếm được thân phận đệ tử thân truyền không?

Thấy Lâm Minh hỏi như thế, thanh niên áo lam có chút không kiên nhẫn:

- Ngươi trước thông qua khảo hạch nhập môn rồi nói sau! Nghe ý của ngươi, khảo hạch nhập môn này ngươi căn bản không để vào mắt?

Giọng nói của thanh niên áo lam rõ ràng mang theo vẻ bất mãn, Lâm Minh nói quá tùy tiện. Kỳ thật bọn họ chủ trì khảo hạch nhập môn, chri là thông qua đệ tử ngoại môn, chỉ có thành tích ưu tú, mới có thể trở thành đệ tử nội môn, về phần đệ tử thân truyền, đám người thanh niên áo lam cũng chỉ là đệ tử thân truyền mà thôi, còn không phải đệ tử thân truyền đỉnh cấp, bọn họ làm sao có quyền cho phép chứ?

- Tiểu tử này, ta muốn xem ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Thanh niên áo lam ý niệm vừa động. Theo một tiếng gầm nhẹ, 1 con rối Cự Ma từ trong cung điện màu đen vọt ra, mà con rối Cự Ma này so với con rối Cự Ma xuất hiện lúc trước còn cao hơn 1 nửa, tay nó không cầm xích sắt mà lại cầm một thanh chiến phủ, toàn thân đều bao phủ lông dài, sát khí bức người!

Tuy rằng nói Hồng hoang Cự Ma không có Mệnh Vẫn, Thần Hải, nhưng đại khái vẫn có thể đoán ra thực lực con rối Cự Ma này, có thể tương đương với cường giả Thần Hải sơ kỳ, nó so với Lâm Minh cũng không chỉ cao hơn ba cảnh giới nhỏ. Thanh niên áo lam hiển nhiên biết thực lực Lâm Minh rất mạnh, nhưng lại cảm thấy khó chịu với thái độ của Lâm Minh, nên muốn khiến cho Lâm Minh chịu chút đau khổ.

Mắt thấy con rối Cự Ma này vọt tới, Lâm Minh không chút hoang mang, biến chỉ thành thương, một ngón tay nhắm ngay cổ con rối Cự Ma điểm ra.

- Hưu!

Thương mang vẽ ra một đạo cầu vòng, trực tiếp xuyên qua cổ họng con rối Cự Ma.

Phương hướng lựa chọn xuống tay cũng không phải tùy tiện. Bởi vì Lâm Minh phát hiện con rối Cự Ma này phòng ngự rất mạnh, nếu mình vận dụng Phượng Huyết Thương, tự nhiên ám sát không thành vấn đề. Nhưng dùng chỉ công kích, dùng chân nguyên mô phỏng thương mang thì muốn đâm thủng mi tâm, sọ hoặc là ngực, cơ thể rắn chắc của con rối Cự Ma thì lại không được thoải mái, vì thế hắn lựa chọn cổ họng để xuống tay, dùng lực lượng ít, giết chết đối thủ.

- Phốc!

Thương mang xuyên thủng yết hầu, bắn ra một chùm mưa máu, thân thể con rối Cự Ma kia theo quán tính vẫn nhằm về phía Lâm Minh, lại bị Lâm Minh dễ dàng né tránh, từ đó bị mất mạng!

- Ầm ầm!

Cự Ma thân cao một trượng năm mạnh mẽ ngã rầm xuống đất, khiến cho bụi đất mịt mù, mà ở một bên, thanh niên áo lam hoàn toàn ngây ngẩn cả người, các đệ tử tham gia khảo hạch khác cũng chút há hốc mồm, bọn họ vốn chờ mong Lâm Minh và con rối Cự Ma này quấn lấy nhau, muốn xem hắn có thể kiên trì 1 nén nhang không. Nhưng mà không nghĩ tới, hắn lại giải quyết gọn gàng như thế, dường như con rối Cự Ma kia là giấy vậy.

- Đây thật sự là con rối Cự Ma?

- Không phải giám khảo cố ý thiên vị chứ?

- Làm sao có thể, ngươi không phát hiện trong lòng mấy vị sư huynh kia cũng bất mãn sao? Không ở trong bóng tối ngang chân thì đã là tốt rồi.

Dưới đài, đệ tử nhao nhao nghị luận, nhưng bọn họ lại nói trúng rồi, thực lực con rối Cự Ma này đã sớm vượt qua tiêu chuẩn rồi, cho nên mấy tên đệ tử làm giám khảo khảo hạch mới giật mình.

- Ngươi... Ngươi thật sự là tán tu?

Thanh niên áo lam nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt có một chút kiêng kỵ, hắn có thể khẳng định, tương lai Lâm Minh tuyệt đối có thể trở thành Mệnh Vẫn tầng chín, nhưng lại không phải Mệnh Vẫn tầng chín bình thường, một kích đánh chết con rối Cự Ma thực lực Thần Hải, tu vi bản thân lại chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám, thiên phú này, tuyệt đối có thể liệt vào trong hàng ngũ đệ tử thân truyền đỉnh cấp.

Người như vậy, thanh niên áo lam cũng không tin hắn là một tán tu.

Tiến vào Thần Vực lâu như vậy, khí tức võ giả hạ giới trên người Lâm Minh đã bị hoàn toàn bị che dấu, hắn không trực tiếp trả lời, mà lại nói:

- Ta muốn gặp đảo chủ, vị sư huynh này, có thể phiền toái thông báo một chút không?

Thanh niên áo lam trầm mặc một chút, nhìn Lâm Minh thật sâu, vẫn là nói:

- Ta chỉ có thể thông báo cho trưởng lão nội môn, sẽ lại có trưởng lão bẩm báo cho đảo chủ, về phần đảo chủ có thể gặp ngươi hay không, ta đây cũng không dám cam đoan.

Thanh niên áo lam đã nhìn ra, Lâm Minh không phải là tham gia khảo hạch, người như hắn, tùy tiện đi tới một cái đại tông môn, bao gồm Thánh địa của Thần Vực, đều có thể thoải mái chiếm được một cái thân phận đệ tử thân truyền, cần gì phải đến tham gia khảo hạch nhập môn Tiêu Dao Đảo?

Thanh niên áo lam có thể nhìn ra được, những đệ tử nhập môn kia tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc, lúc này không ít người đều dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Lâm Minh, không nghĩ tới khảo hạch nhập môn bọn họ lại có một nhân vật lợi hại như vậy trà trộn vào, về phần đệ tử võ đạo thế gia lục phẩm, thất phẩm, tại trước mặt thiên tài đỉnh cấp chỉ là chê cười.

- Hắn tương lai khẳng định có thể trở thành Thần Quân a...

- Đâu chỉ là Thần Quân, nói không chừng có một chút hy vọng trở thành nhân vật cao cấp nhất của Tiêu Dao Đảo đấy.

Những đệ tử nhập môn này nghị luận, Lâm Minh cũng không để ý tới, mà lại nói:

- Ừ... Còn có một việc, lúc làm phiền sư huynh bẩm báo, thêm một cái tên tín vật là - Thủy Thiên Ngọc Giác.

- Tín vật? Được rồi...

Thanh niên áo lam trong lòng vừa động, hắn đoán Lâm Minh là theo người có quan hệ không rõ với Đảo chủ (không rõ ở đây là chỉ thanh niên này không biết quan hệ là gì), có lẽ hậu nhân, cố nhân của Đảo chủ, bởi vì trong nhà xảy ra chuyện, cho nên đến đầu nhập vào Đảo chủ, nghĩ đến đây, thái độ của hắn đối với Lâm Minh lập tức chuyển biến rất nhiều, loại người có quan hệ với Đảo chủ này, bản thân lại thiên phú yêu nghiệt, hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện đắc tội.

- Vị sư đệ này, tại hạ đã phát tin tức đi, không bằng đi tới phòng bậc trung đợi một chút?

Thanh niên áo lam vẻ mặt ôn hoà nói, Lâm Minh tự nhiên hiểu được nguyên nhân thái độ đối phương chuyển biến, cười cười nói:

- Vậy làm phiền sư huynh.

Dưới phần đông ánh mắt hâm mộ của đám đệ tử nhập môn, Lâm Minh theo một tên đệ tử Thần Hải tới một căn phòng bậc trung chờ đảo chủ tuyên triệu.

Kỳ thật Thủy Thiên Ngọc Giác này, quả thật là tín vật của Mộ Thiên Tuyết và cô cô của nàng, bởi vì đây là bằng chứng gặp mặt của họ với nhau, nhưng về sau thân thể Mộ Thiên Tuyết bị hủy diệt, vật phẩm tùy thân cũng không còn kiện, toàn bộ bị hủy diệt thành tro bụi, Thủy Thiên Ngọc Giác tự nhiên cũng không còn.

Mặc kệ Đảo chủ Tiêu Dao Đảo có biết Thủy Thiên Ngọc Giác tồn tại hay không, hai chữ Thủy Thiên chính là tên của cô cô Mộ Thiên Tuyết – Mộ Thủy Thiên, hắn cũng nên liên tưởng được một chút.

Cho nên Lâm Minh cũng không lo lắng, chỉ cần tin tức truyền tới, Đảo chủ Tiêu Dao Đảo sẽ gặp hắn.

Mà lúc ở phòng bậc trung chờ, Lâm Minh chợt từ trong dao động linh hồn của Mộ Thiên Tuyết, cảm nhận rõ ràng cảm giác bất an.

Ở trong ấn tượng của Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết là người có thái độ làm người quả quyết, cũng vô cùng lạnh lùng, dường như sự tình gì cũng sẽ không khiến nàng quá để ý, đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Minh cảm nhận được sự bất an từ trên người Mộ Thiên Tuyết, chờ mong và lo lắng đan xen vào nhau.

- Mộ cô nương?

Lâm Minh nhẹ nhàng hô một tiếng, quả thật, đã cách 5 vạn năm, gặp lại thân nhân năm đó, cũng đã là cảnh còn người mất, khó tránh khỏi sẽ vô cùng cảm khái, hơn nữa, thậm chí Mộ Thiên Tuyết không xác định cô cô của nàng có còn ở nhân thế hay không?

- Ta không sao, chỉ là nhớ tới một ít chuyện cũ năm đó, có chút hoài cảm mà thôi, hơn nữa... Không biết muội muội ta có ở lại chỗ này không...

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây, ánh mắt có chút mong chờ, đại kiếp nạn năm đó, nàng đem muội muội truyền tống đi, dặn nàng sống cho thật tốt, nàng tới nơi này tìm được cô cô, sau đó có chờ mình không?

Nàng chỉ sợ không biết linh hồn của mình có đủ năng lực tồn tại ở trong người trung gian này hay không? (ý nói là Lâm Minh)

Nghĩ đến đây Mộ Thiên Tuyết lắc đầu, trong lòng thầm than, lúc này cảnh gặp lại người thân khó có thể dùng lời nói để tả được, cho dù lòng nàng lạnh như băng, nhưng mà giờ phút này cũng bị hòa tan.

- Vị này chính là Lâm sư điệt sao?

Lâm Minh đợi nửa canh giờ, một lão nhân áo xám xuất hiện trong phòng, hắn lúc trước đã biết họ của Lâm Minh.

- Đúng là vãn bối.

- Ha ha, đảo chủ tuyên triệu, mời đi theo ta!

Lão nhân áo xám đánh giá trên dưới Lâm Minh một cái, lúc trước hắn từ thanh niên áo lam biết được thiên phú của Lâm Minh, cộng thêm hắn cùng với một người không biết có quan hệ với Đảo chủ, tự nhiên tràn ngập hứng thú với Lâm Minh.

- Vâng!

Lâm Minh trong lòng vui vẻ, đứng lên đi theo lão nhân áo xam, hai người thông qua một cái truyền tống trận, đi tới chỗ chủ đảo Tiêu Dao Đảo.

Chủ đảo này diện tích so với 36 phó đảo cộng lại còn lớn hơn một chút, trên đảo trừ chủ kiến trúc Tiêu Dao Cung ra, còn có rất nhiều phàm nhân sinh hoạt, những phàm nhân này cùng loại với phầm nhân đệ tử trong Phượng Tiên Cung của Phượng tộc thượng cổ, bọn họ từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, điều kiện tu luyện vô cùng tốt, trong đó đệ tử thiên phú ưu tú, sẽ được trực tiếp chọn vào Tiêu Dao Cung.

Lão nhân áo xám và Lâm Minh ở trên không trung bay vù vù, lão nhân quay đầu lại nhìn Lâm Minh một cái, tùy ý hỏi.

- Lâm sư điệt là cố nhân của Đảo chủ sao?

Lâm Minh nói:

- Vãn bối là họ hàng xa của Tiêu đảo chủ, xem như chi nhanh dòng thứ.

Cớ này hắn đã định sẵn rồi, không thể nhắc tới Mộ Thủy Thiên, thì chỉ còn cách giả mạo họ hàng xa của Đảo chủ, thân phận như vậy hợp tình hợp lý, cũng sẽ không khiến người khác chú ý.

- Ha ha, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, thân thích của đảo chủ, quả nhiên thực lực phi phàm a.

Lão nhân áo xám chậc chậc ngợi khen:

- Ừ, chúng ta đến rồi!

Lão nhân áo xám chỉ chỉ một tòa cung điện lớn lơ lửng phía trước, tòa cung điện này toàn thân có màu xanh sậm, dường như được tạo thành từ Thanh Ngọc vậy.

Lâm Minh từ xa nhìn lại, phát hiện cả tòa cung điện này chính là một kiện Pháp bảo, hơn nữa là cấp bậc linh khí, giống như Thánh Khí Các của Phượng Tiên Cung, có một kiện cung điện cấp linh khí như vậy, gặp phải địch nhân tấn công, tự nhiên sẽ chiếm hết ưu thế.

....

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1077: Gặp lại

Lâm Minh đi theo lão nhân áo xám tiến vào Tiêu Dao Cung, một đường đi tới, Lâm Minh có thể nhận ra trong Tiêu Dao Cung này có vô số trận pháp, khắp nơi là đường hầm thời không, giống như 1 mê cung, nếu những trận pháp này mà phát động, lại có cường giả duy trì, cường giả cảnh giới Thần Quân hậu kỳ cũng sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Lão nhân áo xám mang theo Lâm Minh tiến vào Tiêu Dao Cung được một lúc thì dừng lại trước một căn phòng, làm ra cái thủ thế mời vào, hiển nhiên Lão nhân áo xám này chỉ có thể đưa được tới đây.

Lâm Minh nói lời cảm ơn, đẩy cửa đi vào, phát hiện tại phía sau cửa lớn, gần như là một thế giới khác. Trong này vô cùng rộng lớn, dường như có rất nhiều thời không ẩn chứa trong đó, thậm chí Lâm Minh có thể nghe được tiếng hung thú Thái cổ rít gào ở trong này, cũng không biết là thanh âm trong trận pháp, hay là hung thú nuôi dưỡng trong linh khí này, khiến cho người ta rung động.

Ở trong thế giới này, có một nữ nhân áo xanh đang chờ, nàng nhìn Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Lâm sư đệ, ta là đệ tử Tiêu Dao Đảo, Diệp Thủy Đồng, xin chờ một chút, Đảo chủ sẽ lập tức tới.

Nàng nói xong kia, tay đánh ra một đạo ấn quyết, một đạo truyền âm phù bay ra ngoài, hiển nhiên là bẩm báo với đảo chủ, Lâm Minh nhìn thoáng qua nữ nhân áo xanh kia, tu vi đối phương rõ ràng là Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa thiên phú vô cùng tốt, nàng có thể xuất hiện ở trong Tiêu Dao Cung này, bản thân nó đã chứng mình nàng nhất định là nhân vật trọng yếu của Tiêu Dao Đảo, địa vị so với Lão nhân áo xám vừa rồi còn cao hơn.

Sau khi truyền truyền âm phù ra ngoài, rất nhanh liền xuất hiện dao động, sau đó, một thiếu niên áo trắng hông đeo trường kiếm lững thững bước ra.

Người này thân không cao, khí tức toàn thân nội liễm, ánh mắt sắc bén, sáng ngời, giống như hai cái hồ sâu không thấy đáy.

Không hề nghi ngờ. Hắn chính là Đảo chủ Tiêu Dao Đảo, chỉ từ vẻ ngoài nhìn qua, bộ dáng đúng là không tới 20 tuổi, đương nhiên đến y cảnh giới Đảo chủ Tiêu Dao Đảo thì đã không thể căn cứ theo vẻ bề ngoài để đánh giá tuổi tác.

Đứng ở trước mặt Đảo chủ Tiêu Dao Đảo, Lâm Minh cũng không cảm nhận được uy áp, ngược lại cảm thấy rất thân thiết nhu hòa, nếu không phải biết trước thân phận của đối phương, thậm chí Lâm Minh sẽ nghĩ thiếu niên áo trắng trước mắt này chỉ là một thư sinh đến từ thế tục.

- Thủy Đồng, ngươi xuống dưới đi!

Thiếu niên áo trắng quay sang Diệp Thủy Đồng phất phất tay nói.

- Vâng! Đảo chủ.

Diệp Thủy Đồng khom người cáo lui. Vì thế ở trong không gian này chỉ còn lại hai người thiếu niên áo trắng và Lâm Minh.

Thiếu niên áo trắng nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, một ánh mắt này, khí thế thiếu niên áo trắng đột nhiên thay đổi. Đôi mắt sáng ngời, sâu thẳm kia dường như hợp với vô tận vũ trụ như muốn hút Lâm Minh vào vậy. Trong khoảnh khắc Lâm Minh có cảm giác, mình dường như bị đối phương nhìn thấu vậy, không có bất kỳ bí mật gì.

Trong lòng đột nhiên cả kinh. Lâm Minh dùng ý niệm liên hệ với tinh thần chi hải, Hoàng Kim chiến linh chấn động, hắn cũng chấn định tâm thần. Tường chứng kiến qua khí tức cường giả cấp Thánh chủ là Liệt Hỏa Thạch, Lâm Minh miễn cưỡng có thể thích ứng với khí thế thiếu niên áo trắng phóng xuất ra.

- Hả...

Thiếu niên áo trắng hơi hơi ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, nói:

- Chiến linh của ngươi lại đạt tới cảnh giới này... Ngươi là ai?

- Tại hạ Lâm Minh, có việc cầu kiến Mộ Thủy Thiên tiền bối.

- Mộ Thủy Thiên!

Thiếu niên áo trắng tuy rằng đã sớm đoán được, nhưng mà nghe Lâm Minh gọi thẳng cái tên này, đồng tử hắn hơi hơi co rụt lại:

- Tín vật! Mang đến không?

Thiếu niên áo trắng nhắc tới tín vật tự nhiên là Thủy Thiên Ngọc Giác, Thủy Thiên Ngọc Giác của Mộ Thiên Tuyết kỳ thật đã sớm bị hủy, Lâm Minh lúc này không biết thế nào cho phải, một tiếng thở dài đột nhiên truyền tới:

- Hạo Thiên, không cần hỏi, bảo hắn tới gặp ta đi, ta cảm nhận được trên người hắn có một tia khí tức ta quen thuộc, không sai được...

Khi thanh âm này đột nhiên vang lên, Lâm Minh cảm nhận được rõ ràng, thần hồn Mộ Thiên Tuyết trong cơ thể hắn đột nhiên run lên, không hề nghi ngờ, chủ nhân thanh âm này chính là Mộ Thủy Thiên.

- Ừ... Ta biết rồi!

Thiếu niên áo trắng phát ra một đạo quang hồng bao phủ Lâm Minh, ngay sau đó, Lâm Minh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, liền đi tới một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Nơi này non nước như tranh, linh hoa nơi nơi, nghiễm nhiên là tiên cảnh chốn trần gian, mà ở trong phiến Sơn Thủy này, rõ ràng có một gian phòng trúc màu xanh, những cây trúc này tuy rằng đã bị chặt cây xuống, nhưng mà vẫn xanh biếc như ngọc, xanh non ướt át, còn ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Một lão phụ áo trắng, tay cầm một cây gậy gỗ cao bằng đầu người, đã đưng trước căn phòng trúc, ánh mắt hòa ái nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh vẫn chưa nói chuyện, một đạo ánh sáng trắng từ trong cơ thể hắn đã bay ra, hóa thành một bóng người màu trắng, như gió vọt tới trước người phụ nhân kia, trực tiếp quỳ dưới mặt đất.

- Cô cô...

Xa cách 5 vạn năm, Thiên Vũ Thánh địa sớm đã hóa thành bụi bặm lịch sử, có thể gặp lại người thân, Mộ Thiên Tuyết cảm thấy vô cùng kích động, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy. Vốn nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý là Mộ Thủy Thiên đã chết, nhưng mà bây giờ nhìn thấy cô cô, trong lòng nàng kích động cỡ nào, vừa nghĩ là biết.

Lão phụ nhân áo trắng vốn chỉ cảm nhận được từ trên người Lâm Minh có một tia khí tức quen thuộc, nhưng mà nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới lại trực tiếp nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết vốn nàng đã tưởng rằng chết rồi, nhưng nàng còn chưa kịp cao hứng, lại nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết ngay cả thân thể cũng không có, chỉ còn lại một cái thần hồn!

Trong lúc nhất thời, ngàn vạn tư vị cùng nhau dâng lên trong lòng Mộ Thủy Thiên.

5 vạn năm a!

Nói thì không có gì cảm giác, nhưng nếu dựa theo vương triều của phàm nhân thay đổi, 500 năm một cái triều đại, 5 vạn năm chính là 100 triều đại, cũng đủ cho một nền văn minh của phàm nhân hưng thịnh và sụp đổ.

Nhưng mà chia xác năm tháng dài như thế, vật không phải người cũng không phải, phảng phất như cách một thế hệ!

Nước mắt không 1 tiếng động chảy xuống, Mộ Thủy Thiên muốn đưa tay chạm vào mặt Mộ Thiên Tuyết, nhưng mà tay nàng lại từ hai má Mộ Thiên Tuyết xuyên qua, không chạm được vào bất kỳ vật gì, cảm giác vắng vẻ như vậy, khiến cho trong lòng Mộ Thủy Thiên đau xót, dường như bị đao cắt vậy. Nàng không thể tưởng tượng được Mộ Thiên Tuyết đã từng trải qua chuyện gì, lại xảy ra chuyện gì, khiến cho nàng biến thành bộ dáng như hiện giờ, ngay cả muốn sờ một chút cũng không thể được.

- Đã trở lại thì tốt rồi, đã trở lại thì tốt rồi...

Mộ Thủy Thiên lão lệ tung hoành, thanh âm hơi hơi nghẹn ngào, nàng có thể tưởng tượng được những thê thảm mà Mộ Thiên Tuyết trải qua mấy năm nay. Thân thể Thần thể của nàng không biết khiến cho bao nhiêu thiên tài hâm mộ, nhưng mà cứ như vậy mà mất đi. Nhưng nếu nhớ lại lần đó nàng bị Thiên Minh Tử và nhiều cường giả Thần Vực đuổi giết như vậy, bây giờ còn giữ được một cái thần hồn đầy đủ thì có cái gì xảy ra cũng không biết chừng.

- Linh Nguyệt, Linh Nguyệt đâu...

Tuy rằng trong lòng Mộ Thiên Tuyết trào ra trăm loại tư vị, nhưng mà nàng ngay cả thân thể cũng không có, tự nhiên cũng không có năng lực khóc, nàng đột nhiên nghĩ tới muội muội của mình - Mộ Linh Nguyệt, kỳ thật, khi nhìn thấy Mộ Thủy Thiên, không gặp được Mộ Linh Nguyệt, Mộ Thiên Tuyết cũng có cảm giác bất an và thất vọng, nhưng mà nàng vẫn muốn hỏi một chút.

- Linh Nguyệt nàng...

Mộ Thủy Thiên lắc lắc đầu, ánh mắt trở nên cô đơn:

- 3 vạn năm trước, nàng từng trở về một lần cuối cùng, sau đó thì không còn gặp lại nàng nữa, nàng không tin ngươi chết, nàng nói là bất kể chân trời góc biển, nàng sẽ tìm được ngươi...

Mộ Thiên Tuyết nghe Mộ Thủy Thiên nói vậy, trong lòng căng thẳng, ánh mắt trở nên mê mang, 3 vạn năm cũng không trở về, nàng đi đâu? Chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì?...

Cô cô và tiểu điệt gặp lại, có vô số lời muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Nhìn tới đây, thiếu niên áo trắng than nhẹ một tiếng, hắn cũng đoán được thân phận của Mộ Thiên Tuyết, như thế, thân phận Lâm Minh tự nhiên không có bất kỳ vấn đề gì.

Hắn quay sang Lâm Minh nói:

- Chúng ta đi thôi, để cô cô và tiểu điệt nói chuyện với nhau.

Lâm Minh gật gật đầu, ngay sau đó, một đạo ánh sáng trắng cuốn lấy hắn, hai người lại trở lại điện phủ Tiêu Dao Cung, mà Diệp Thủy Đồng còn chờ ở chỗ này.

- Thủy Đồng, ngươi đi bố trí cho Lâm Minh một chỗ ở lâu dài ở Tiêu Dao Các đi.

- Tiêu Dao Các?

Diệp Thủy Đồng nghe cái tên này hơi hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật gật đầu, quay sang Lâm Minh nói:

- Lâm sư đệ! Mời đi theo ta.

Diệp Thủy Đồng vừa nói xong, thân mình vừa động, mang theo Lâm Minh trực tiếp bay ra ngoài Tiêu Dao Cung, liên tiếp bay qua vài dãy núi, cuối cùng dừng ở trong một chỗ khe núi.

Trong thung lũng này nơi nơi tràn ngập sương mù nồng đậm, vừa vào khe núi, Lâm Minh lập tức cảm giác được nguyên khí thiên địa ở trong này phong phú đến mức tận cùng, sương mù này chính là do nguyên khí thiên địa quá mức nồng đậm, cho nên bị ngưng hóa thành dịch nhỏ.

Khác với nguyên khí thiên địa bạo động ở Thần Vực, nguyên khí thiên địa nơi này vô cùng yên tĩnh.

Tại trong sương mù mông lung này, có thể mơ hồ nhìn thấy một loạt lầu các bằng gỗ đào, từng tòa cổ kính, vô cùng tao nhã.

- Đúng là một nơi thần kỳ, cảnh trí Tiêu Dao Các này chỉ sợ là những ẩn sĩ kia cũng tha thiết mơ ước.

Diệp Thủy Đồng đi đến trước một tòa lầu các bằng gỗ đào, xoay người nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Lâm sư đệ, ngươi sau này ở lại nơi này đi, ngươi cảm thấy thế nào?

Lâm Minh liếc nhìn lầu các một cái, nói:

- Nơi này nguyên khí thiên địa tràn đầy như thế, chỉ sợ là chỗ ở tốt nhất của toàn bộ Tiêu Dao Đảo, không biết bao nhiêu đệ tử tha thiết ước mơ muốn vào ở, ta có thể ở nơi này là được sủng ái quá mà lo sợ, còn có gì mà không hài lòng?

- Tốt.

Diệp Thủy Đồng cười ha hả, tay điểm một cái, chữ trên bảng hiệu lầu các gỗ đào này liền thay đổi, vốn là Tiêu Quân Các, bây giờ lại biến thành - Tiêu Minh Các.

Lâm Minh hơi sửng sốt, không nghĩ tới Diệp Thủy Đồng lại làm như vậy, trực tiếp ở trên bảng hiệu khắc tên mình, tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, vừa rồi, trên mỗi một bảng hiệu lầu các đều có khắc một cái tên.

Diệp Thủy Đồng hiển nhiên hiểu được mộc hệ pháp tắc, thuận tay sửa bảng hiệu một chút là một việc không đáng kể.

- Lâm sư đệ ở lại trong này đi, đồ dùng và cơm canh hằng ngày sẽ có nha hoàn chuyên đưa tới, nếu có chuyện gì có thể tới tìm ta, ta ở cách vách.

Diệp Thủy Đồng cười khúc khích, đợi sau khi Lâm Minh gật đầu, lúc này nàng mới xoay người, một đôi tay ngọc để sau lưng, tóc dài buông xuống tới hông, thông thả bước đi.

Lâm Minh không khách khí tiến vào Tiêu Minh Các, phát hiện bên trong có động thiên khác, phòng có mười mấy gian, mỗi một gian đều có một sự thanh lịch khác nhau, phía sau còn có một cái linh tuyền, trong linh tuyền hoa lá bay bay, linh khí kinh người, nếu mỗi ngày có thể tắm rửa ở trong này, ưu đãi đối với tu vi không nghĩ cũng biết.

- Tiêu Dao Đảo này đúng là tiếp đãi ta không tệ, có Mộ Thủy Thiên tiền bối, Mộ Thiên Tuyết có thể phải ngây ngốc ở Tiêu Dao Đảo một thời gian, ta cũng muốn ở trong này, thừa dịp một hấp thu xong long cốt.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1078: Da mặt dày không phải bình thường

Lúc trước Lâm Minh hấp thu tủy Rồng và năng lượng căn nguyên Tu La Vương, thân thể đã đạt tới cực hạn, thiên tài địa bảo không có khả năng không ngừng ăn được, ăn quá nhiề lại không hấp thu được, cho nên long cốt còn lại, Lâm Minh chậm rãi không thể dung hợp.

- Tài nguyên năm đó Mộ cô nương lưu lại chia làm hệ thống Luyện thể và hệ thống Tụ nguyên, tài nguyên trân quý của Tiêu Dao Đảo chính là hệ thống Tụ nguyên, cũng là thứ ta trông cậy vào để đột phá Mệnh Vẫn tầng chín.

Lâm Minh lẩm bẩm, bởi vì hắn là pháp thể song tu, thân thể kiên cố vô cùng, đột phá Mệnh Vẫn so với những võ giả khác thì khó hơn rất nhiều, mà đột phá Mệnh Vẫn tầng chín so với võ giả bình thường khó hơn gấp trăm lần.

Nếu như trước khi đạt tơi Cửu Vẫn mà dung hợp Long cốt Chí Tôn, lại mở ra một cửa của Bát Môn Độn Giáp, vậy thì độ khó lại tăng lên một cấp bậc khó tin.

Nói đến cùng, quy tắc thiên địa phiến vũ trụ này thay đổi, pháp thể song tu có thể gọi là nghịch thiên mà đi cũng đâu phải là nói suông? Trên lịch sử thậm chí có một ít tuyệt đỉnh thiên tài, bởi vì quá tự tin vào thiên phú của mình, tùy tiện lựa chọn pháp thể song tu, kết quả bị vây chết ở Mệnh Vẫn kỳ, cuối cùng không thể tán đi tu vi luyện thế, chỉ tu lại hệ thống Tụ nguyên, có thể như Mộ Thiên Tuyết, tu luyện pháp thể song tu đến tới cảnh giới gần Giới Vương, đồng thời kém nửa bước mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, vậy hoàn toàn là kỳ tích.

Hệ thống Luyện thể cảnh giới càng cao, trở thành Mệnh Vẫn tầng chín lại càng khó, hơn nữa với trạng thái của Lâm Minh bây giờ, tái lại mở ra một cửa Bát Môn Độn Giáp - Cảnh Môn nữa thì cũng chẳng khác nào mở ra Sinh Môn và Tử Môn ở trong Bát Môn Độn

Giáp.

Trừ 6 cửa khác ra, Sinh Môn và Tử Môn được gọi là cửa ải sinh tử, độ khó lại tăng lên một cấp bậc, hơn nữa uy lực hai cửa này cũng lớn hơn nữa, mỗi một cửa đều tương đương với nửa đại cảnh giới của hệ thống Luyện thể. 6 cửa Lâm Minh đã mở ra, tương đương với hoàn thành một giai đoạn trong hệ thống Luyện thể, thể chất thân thể lại một lần tăng vọt, càng gia tăng độ khó Lâm Minh trở thành Mệnh Vẫn tầng chín.

Mà tấn công Mệnh Vẫn tầng chín càng khó, ưu đãi nhận được lại càng lớn, thân thể rèn luyện càng thêm hoàn mỹ, nhất là sau khi dung hợp long cốt, bất kể đối với hệ thống Luyện thể của Lâm Minh, hay là hệ thống Tụ nguyên, đều có ưu đãi không thể đo lường.

Hắn tới Cửu Vẫn, vậy phải có tài nguyên khủng bố ủng hộ. Nếu không căn bản không thể thành công.

Nói đến cùng, Lâm Minh bây giờ, chẳng khác nào nghịch thiên mà đi!

Toàn thân Lâm Minh ngâm trong linh tuyền phía sau viện, chậm rãi tiến vào trạng thái tu luyện. Mà hắn không biết, lúc này ở Tiêu Dao Cung, lại mở một đại hội họp về hắn, người tham gia hội nghị này, hoặc là trưởng lão nội môn, hoặc là mấy đệ tử thân truyền đỉnh cấp, ngoài ra, còn có Thái thượng trưởng lão Tiêu Dao Cung, mấy tài công chính đảo chủ, còn có đảo chủ Tiêu Hạo Thiên.

- Hạo Thiên đảo chủ? Ngươi đang nói đùa sao? Ngươi muốn lấy đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả trấn áp số mệnh Tiêu Dao Cung để tặng người khác sao? Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này chính là thần dược tuyệt phẩm à, loại thần dược này, trong trời đất này chỉ có một cây duy nhất, là duy nhất đó!

Nghe Tiêu Hạo Thiên chậm rãi nói ra nội dung thảo luận lần hội nghị này, trưởng lão hội đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn trợn tròn mắt, trực tiếp đứng lên, không thể tin vào lỗ tai mình.

Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả là thần vật quý báu nhất của Tiêu Dao

Đảo, không có một trong, dùng để trấn áp số mệnh Tiêu Dao Cung, hơn nữa Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả mỗi ngàn năm đều kết một lần quả, những quả này sẽ được hái xuống, dùng thủ pháp đặc thù ủ rượu, sau đó thưởng cho những đệ tử xuất sắc nhất tông môn. Loại rượu trái cây thập tuyệt này cũng vô cùng quý báu, nếu không có nó, một ít đệ tử chỉ sợ là chưa chắc có thể đột phá cảnh giới Thần Quân.

Mà ngay chỗ ở của cả đệ tử hạch tâm là Tiêu Dao Các, cũng là do Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho nên mới có linh khí nồng đậm như thế, cũng vì thế cho nên giá trị của Thần Thụ này đối với Tiêu Dao Đảo có thể nghĩ mà biết!

Huống chi bây giờ Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc đã liên thủ chèn ép Tiêu Dao Đảo, thời điểm này lại lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả trấn áp số mệnh tông môn, đây không phải là tìm đường chết sao?

Tiêu Hạo Thiên hơi hơi nhíu mày, không nói gì, mà kế tiếp, các trưởng lão trưởng lão hội bắt đầu châu đầu ghé tai, nhao nhao nghị luận, hiện trường trở nên hỗn loạn, hiển nhiên đều cảm thấy quyết định của Tiêu Hạo Thiên rất là khó tin!

Về phần những đệ tử hạch tâm kia, lại vô cùng kích động, bọn họ ngày sau thăng cấp, chính là phải trông cậy vào rượu Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này!

- Im lặng!

Tiêu Hạo Thiên đột nhiên quát khẽ một tiếng, một tiếng này rót vào chân nguyên, dường như một cơn cuồng phong thổi quét toàn trường, đám người trưởng lão và đệ tử hạch tâm ở đây lập tức im miệng.

Đợi cho toàn bộ đại sảnh hoàn toàn im lặng, Tiêu Hạo Thiên chậm rãi nói:

- Các vị dường như đã quên, thời điểm 5 vạn năm trước trồng Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này, cha ta đã chiêu cáo qua, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này không phải là của Tiêu Dao Đảo ta, mà là do một ân nhân của hắn gửi ở trong này, tương lai sẽ có một ngày bị lấy đi, các ngươi dường như đã quên rồi sao?

Chúng ta trồng Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, bây giờ đã qua mấy vạn năm, vẫn luôn ngắt đi quả của Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, thậm chí trong mơ hồ, ngay cả số mệnh tông môn cũng được gia tăng, mấy năm nay, nhân tài tông môn xuất hiện lớp lớp, thực lực tông môn cũng chỉ cách Thánh địa một đường nhỏ, kỳ thật là chịu ân huệ của người kia, các ngươi không phải là nghĩ rằng, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này sẽ vĩnh viễn trồng ở Tiêu Dao Đảo chứ?

Tiêu Hạo Thiên vừa nói như thế, mọi người ở đây đều dừng lại, lúc này mới nhớ tới đúng là có việc này, chỉ là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này đã trồng ở Tiêu Dao Đảo quá lâu rồi, khiến cho bọn họ gần như đã quên Thần Thụ vốn không thuộc về Tiêu Dao Đảo.

- Có ý gì? Người kia không phải tới lấy đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả chứ?

Đại trưởng lão trong lòng vừa động, đột nhiên liên tưởng đến chuyện tên đệ tử khảo hạch lúc trước, một tên Mệnh Vẫn tầng tám, thiên phú cực cao, tuổi còn cực trẻ tiến vào Tiêu Diêu Môn, cầu kiến Tiêu Hạo Thiên, tự xưng là họ hàng xa của Tiêu Hạo Thiên, hơn phân nửa chính là hắn!

- Là thanh niên Mệnh Vẫn tầng tám kia? Hắn là hậu duệ của người thần bí năm đó?

Tiêu Hạo Thiên hơi hơi trầm mặc, xem như ngầm thừa nhận.

Đại trưởng lão lập tức kích động:

- Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này không phải là của chúng ta thì không sai, nhưng mà nó đã trồng ở Tiêu Dao Đảo ta 5 vạn năm, chỉ bằng một câu của hắn liền muốn lấy đi là lấy sao?

- Đúng vậy, chúng ta bảo quản cho bọn họ 5 vạn năm, lại đột nhiên lấy đi như vậy, không thể nào nói nổi.

Ở trong đám trưởng lão lại có 1 người phụ họa theo, tuy nhiên trưởng lão lại không nói chuyện, tuy rằng bọn họ cũng không muốn Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả bị người lấy đi, nhưng mà da mặt còn không dày như vậy, bọn họ cái gọi là "Bảo quản" 5 vạn năm, kỳ thật chính là từ đó nhận được ưu đãi quá lớn. Bây giờ sắp bị lấy đi, ưu đãi sẽ không còn, không cam lòng cũng là chuyện thường tình của con người.

Cái gọi là chén gạo ơn, đấu gạo thù, chính là như thế, một khi có thói quen từ chỗ người khác nhận được ưu đãi, tới lúc ưu đãi không còn, ân đức liền biến thành cừu hận.

Lúc này, một thanh niên áo tím đứng lên:

- Chư vị trưởng lão, đệ tử có một câu thể nói hay không?

Là đệ tử thân truyền đỉnh cấp, thân phận thanh niên áo tím này kỳ thật so với trưởng lão nội môn còn cao hơn, chỉ là hắn là vãn bối, cho nên ở hội nghị bình thường không thường xen mồm vào.

- Nói.

Đại trưởng lão nói, thanh niên áo tím này tên là Bạch Minh Ngọc, là một tên đệ tử hắn cực kỳ xem trọng, tương lai tất nhiên trở thành cao tầng Tiêu Dao Đảo, thậm chí có khả năng kế thừa tiếp chức vị Đảo chủ tiếp theo.

Bạch Minh Ngọc đầu tiên tiến hành một cái nghi lễ vãn bối, chậm rãi nói:

- Đệ tử cho rằng, hậu đại người thần bí lưu lại Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả kia, tới 5 vạn năm mới đến Tiêu Dao Đảo chúng ta thu hồi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, tất nhiên là đã xảy ra biến cố nào đó, nếu không thì không có khả năng kéo dài lâu như vậy,

mà người thần bí kia hơn phân nửa đã qua đời, hậu đại của hắn, có thể ngẫu nhiên là từ bản chép tay của người thần bí kia lưu lại, mà hậu nhân người thần bí kia rất có thể là thay mặt rất nhiều con cháu, chỉ dựa vào nó để đến Tiêu Dao Đảo ta lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả về, thật sự là chuyện cực kỳ vớ vẩn.

- Từ xưa thiên tài địa bảo, người có thực lực, có số mệnh mới có được, mà tên tiểu bối tên là Lâm Minh kia, tu vi vẻn vẹn chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám, cho dù hắn thiên phú tốt đến mấy, thì chiến lực cao bao nhiêu? Mà đệ tử cho rằng, phía sau người này nhất định không có đại năng ủng hộ, nếu không thì đại sự như Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả thì làm sao không có cao thủ xuất hiện chấn trụ toàn trường?

Nếu như có một nhân vật đỉnh cấp lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả về, đương nhiên sẽ thuận lợi hơn nhiều, bởi vậy có thể thấy được, Lâm Minh này căn bản là không có ai ủng hộ, chỉ có một mình hắn.

- Dưới tình huống như vậy, cho dù hắn chiếm được Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cũng không có khả năng giữ được, thất phu vô tội hoài bích có tội, thậm chí hắn cũng vì Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả mà gặp phải tai họa bất ngờ, bị Thần Thụ khắc chết, cũng chính là mệnh mỏng, không chịu nổi số mệnh Thần Thụ! Chúng ta không để cho hắn lấy đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, kỳ thật là muốn tốt cho hắn, coi như là đền đáp ân tình người thần bí kia.

- Mà nhìn lại Tiêu Dao Đảo ta, bây giờ không ngừng phát triển, khoảng cách thế lực cấp Thánh địa chỉ còn nửa bước, có Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này tương trợ, như hổ thêm cánh, thực lực chúng ta cũng tăng lên, về phần nói cơ duyên, 5 vạn năm trước chúng ta nhận được Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả của người thần bí kia lại là ngoài ý muốn, đó chính là cơ duyên của chúng ta, là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả trời ban cho Tiêu Dao Đảo ta, cái gọi là trời cho không lấy, sẽ gặp tai họa.

Nếu chúng ta bỏ Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này, còn là đưa cho một tên tiểu bối thực lực bé nhỏ không đáng kể, thì sẽ hại chết hắn, đó chính là hành vi vô cùng ngu xuẩn, tương đương với chúng ta tự mình cắt đứt hy vọng Tiêu Dao Đảo trở thành Thánh địa.

- Lại nói, 1 vạn năm, lúc chúng ta gieo trồng Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cũng tiêu hao rất nhiều Thiên Thần Tuyền Thủy để tưới nó, mới khiến cho Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả kết quả, bây giờ há có thể dễ dàng tặng người khác?

Bạch Minh Ngọc nói ra một phen này, chính là đổi đen thay trắng, hơn nữa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói có sách, mách có chứng, dường như lưu lại Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này chính là giúp cho Lâm Minh, là ân đức lớn lao, trưởng lão chung quanh nghe vậy đều có chút há hốc mồm, giống như đại trưởng lão, rõ ràng là xé rách da mặt, chính là không muốn cho ai phản đối, mà Bạch Minh Ngọc này, đưa ra một đống lớn đạo lý, dường như là đứng ở góc độ đạo lý, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân lo lắng cho nên mới không thể không lưu lại Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này, đúng là khiến cho người ta trợn tròn mắt.

Bên cạnh, Diệp Thủy Đồng mang Lâm Minh tiến vào Tiêu Dao Cung an vị ở Bạch Minh Ngọc, nghe hắn nói ra một phen này cũng phải ngây người một hồi lâu, trong lòng cảm khái nói:

- Da mặt này, không phải dày bình thường à!

- ---------oOo----------

Chương 1079: Gây khó khăn cho Hạ Long Ngâm Nguyệt Minh Chủ!

- Minh Ngọc nói rất hay! Có đạo lý!

Đại trưởng lão nghe được Bạch Minh Ngọc nói, tán dương không che dấu chút nào.

- Không tệ, chúng ta không trả cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả về là đang bảo vệ nó! Hơn nữa, những năm này chúng ta vì bảo vệ cho cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cũng bỏ ra trả giá không nhỏ, mặc dù chúng ta nghiêm khắc phong tỏa hết thảy tin tức về cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, kiên quyết giữ bí mật, nhưng là thời gian lâu dài, tin tức vẫn là tiết lộ đi ra ngoài, một vạn năm trước, có một siêu cấp thế lực xuất thủ đối với Tiêu Dao Đảo chúng ta, mưu toan cướp đoạt cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cũng là một cao thủ nửa bước Giới vương xuất thủ tương trợ do lão Cung chủ tốn hao giá tiền không nhỏ để mời tới, tự mình chủ trì trận pháp của Tiêu Dao cung, lúc này mới đánh lui siêu cấp thế lực kia, không có chúng ta, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả làm sao giữ được?

Đại trưởng lão đột nhiên nhớ tới tràng chiến tranh nhấc lên vạn năm trước bởi vì cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, lại càng tìm được lý do để mình lưu cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả lại.

Từ khi bắt đầu đến hiện tại, Tiêu Hạo Thiên luôn luôn cũng thờ ơ lạnh nhạt, cho đến khi đại trưởng lão nhắc tới đại chiến vạn năm trước, hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Thật ra thì có chuyện che giấu các ngươi, tràng tông môn đại chiến một vạn năm trước, cao nhân xuất thủ tương trợ cũng không phải là phụ thân ta tiêu tốn một số tiền lớn mời tới, mà là bởi vì người nọ có quan hệ không phải là nông cạn cùng người thần bí đã lưu cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả lại, cho nên mới xuất thủ bảo vệ cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, bằng không các ngươi cho rằng cường giả nửa bước Giới vương tìm dễ như vậy?

- Cái gì?

Tiêu Hạo Thiên nói như vậy, mọi người tại đây cũng là ngây ngẩn cả người, đại trưởng lão lại càng giống như là nuốt một cân thạch tín, giương mắt nhìn nói không ra lời.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn trầm giọng nói:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào. Nếu như người thần bí kia còn có năng lực thu hồi cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, vì sao phải đợi lâu như vậy? Gốc cây Thần Thụ này, cho dù ai cũng sẽ không phớt lờ đặt ở chỗ người khác tới năm vạn năm không hỏi, còn giúp chúng ta bảo vệ, ta cũng không cho rằng, hắn lại để cho một tiểu bối Mệnh Vẫn tầng tám đi tới cửa đòi cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, đây không phải là nói giỡn sao? Tiêu đảo chủ, ta biết lão đảo chủ là phụ thân ngươi, chuyện tình đã đáp ứng hắn ngươi không muốn làm trái. Nhưng là ngươi cũng không cần tìm ra lý do nghe căn bản chân đứng không vững như vậy chứ! Nếu như ngươi cảm thấy băn khoăn, chúng ta bồi thường tiểu tử Lâm Minh kia ở những phương diện khác là được.

Nghe lời của Tiêu Hạo Thiên, giọng nói của đại trưởng lão mặc dù mềm nhũn một chút, nhưng rõ ràng không tin.

Lúc này, Bạch Minh Ngọc nhìn như lơ đãng, nói:

- Lâm Minh kia thiên phú vô cùng tốt. Cảnh giới tương lai có lẽ không ở sau ta. Nếu như cho hắn quá nhiều chỗ tốt, lại để hắn rời khỏi Tiêu Dao Đảo, hắn cũng không nhớ được ân đức của chúng ta, cũng sẽ không hiểu chúng ta bảo vệ hắn vất vả ra sao. Ngược lại, hắn sẽ bởi vì không có lấy được cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả mà ghi hận trong lòng, ngàn năm sau, đợi thời điểm trưởng thành, sợ rằng...

Bạch Minh Ngọc chẳng qua là nói tới đây, không có nói tiếp, mà người ở chỗ này cũng không phải người ngu, tự nhiên nghe ra ý ở ngoài lời của Bạch Minh Ngọc, chiêu này ác hơn, thật là làm người ta tuyệt vọng.

Mí mắt của đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn nhảy lên, tuy nhiên Bạch

Minh Ngọc nói quả thật có lý, cho Lâm Minh một chút bồi bổ lại, để cho hắn rời đi, tương đương với thả hổ về núi, nếu như hắn hoàn hảo trưởng thành, một khi lớn lên, ngày sau tất chịu họa kia, cái gọi là vô độc bất trượng phu, người làm đại sự phải tàn nhẫn quyết đoán, không trói buộc lễ phép đạo nghĩa, nếu không sẽ gieo gió gặt bão!

- Tiêu đảo chủ, không bằng như vậy, ngươi có thể tuân theo ý nguyện của lão đảo chủ, đưa cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho tiểu tử kia, như vậy ngươi cũng coi như giải quyết xong ý niệm trong đầu, sau đó, ta sẽ phái người đoạt lại cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, như vậy không tính là sai chứ? Ở thế giới cá lớn nuốt cá bé như Thần Vực, chuyện tình giết người cướp của còn thiếu sao?

Mắt thấy Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Minh Ngọc hai người càng nói càng tàn nhẫn, mí mắt Tiêu Hạo Thiên nhảy lên, trận đại hội này, Mộ Thủy Thiên chính là nhìn được nhất ở Tiêu Dao cung!

Nhưng là Mộ Thủy Thiên thân phận đặc thù, căn bản không thể xuất hiện ở trước mọi người, đại chiến một vạn năm trước, sau khi nàng dịch dung, mạo hiểm xuất hiện một lần đã là vạn bất đắc dĩ, nếu như lần này hắn xuất hiện nữa, hơn nữa phong ba của cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, không thể nghi ngờ sẽ khiến chú ý rất lớn, nguy cơ tăng thêm ba phần nữa!

Dù sao Mộ Thủy Thiên chính là nhân vật đến gần Giới vương, chỉ sợ Thần Vực lớn hơn nữa, tin tức như thế cũng sẽ truyền ra rất xa.

Tiêu Hạo Thiên dĩ nhiên không muốn Mộ Thủy Thiên ra mặt, nhưng là Tiêu Dao cung cũng không phải là của một mình nàng, nàng rất khó trấn giữ được mọi người, cho dù có không ít trưởng lão bởi vì nguyên nhân đạo nghĩa, trên mặt không rõ phản đối việc trả lại cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, nhưng là gặp phải Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Minh Ngọc, lúc này cũng sẽ không đứng ra ủng hộ.

Tiêu Hạo Thiên liếc mắt nhìn đại trưởng lão cùng Bạch Minh Ngọc một cái thật sâu, gằn từng chữ, nói:

- Nghĩ giết người cướp của? Ta sợ các ngươi trước khi giết người cướp của đã chết! Có một số việc hoàn toàn là các ngươi không tưởng tượng nổi, nàng sẽ cố kỵ một số thứ, nhưng là lúc chạm đến điểm mấu chốt, các ngươi chết cũng không biết chết như thế nào, chớ có trách ta không có nhắc nhở các ngươi!

Lúc nói đến những lời phía sau, trong thanh âm của Tiêu Hạo Thiên rõ ràng ẩn chứa sát khí, làm cho cổ đại trưởng lão co rụt lại, lưng phát rét, mà Bạch Minh Ngọc cũng là thân thể cứng đờ, vị trí hoạt động có chút mất tự nhiên, lời nói này của Tiêu Hạo Thiên mặc dù nghe không đầu không đuôi, nhưng không giống như là hù dọa người.

"Nàng " là ai?

Nếu quả thật có người như vậy tồn tại, tại sao nàng lại đặt đặt ở Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả ở Tiêu Dao Đảo năm vạn năm, lúc muốn Thần Thụ, còn phái một tiểu bối tới lấy?

Sau khi Tiêu Hạo Thiên nói xong lời nói này, liền phẩy tay áo bỏ đi, lão đảo chủ cũng chính là phụ thân của hắn, vài ngàn năm trước bắt đầu vân du tứ hải, đi tìm kiếm một tia cơ hội để đột phá cảnh giới kế tiếp, mà Tiêu Hạo Thiên dù sao tư lịch chưa đầy, ở tông môn không thể nói một là một.

Hơn nữa Tiêu Hạo Thiên cũng biết, sau lưng đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn thật ra thì có ba Thái thượng trưởng lão ủng hộ, nói cách khác, hắn muốn động vào cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, đầu tiên phải chế trụ tam đại Thái thượng trưởng lão này, ba người này là hòn đá tảng của Tiêu Dao Đảo.

...

- Mộ tiền bối...

Tiêu Hạo Thiên trở lại bên trong Bí cảnh của Tiêu Dao cung, đứng ở phòng trúc lúc trước, có chút xấu hổ kêu một tiếng.

- Ừm... Không cần nhiều lời, sự tình đại khái ta đã rõ ràng, thật ra thì năm đó lúc ta đồng ý lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả ra trồng ở Tiêu Dao cung, cũng đã dự liệu đến có một ngày như vậy, bất quá ta vẫn là làm như vậy, bởi vì Tiêu Dao Đảo là đường lui của

Thiên Vũ Thánh địa, tương lai Tuyết Nhi phải gây dựng lại Thiên Vũ Thánh địa, cũng phải lấy Tiêu Dao Đảo làm căn cơ, cho nên thực lực của bản thân Tiêu Dao Đảo tự nhiên trọng yếu.

- Cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả là long mạch của Tiêu Dao Đảo, lấy nó đi, tương đương với chặt đứt long mạch nầy, sẽ ảnh hưởng thật lớn tới số mệnh Tiêu Dao Đảo, thậm chí trở ngại Tiêu Dao Đảo lên cấp Thánh Địa, ta sẽ không dễ dàng làm ra quyết định như vậy, càng sẽ không dùng vũ lực để đánh chết những người chống lại kia, một cái quyết định của ta, liên quan đến tương lai Thiên Vũ Thánh địa có thể thuận lợi gầy dựng lại hay không, tự nhiên không thể qua loa.

Mộ Thủy Thiên nói như vậy, để cho Tiêu Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, hắn vốn tưởng rằng Mộ Thủy Thiên sẽ ủng hộ Mộ Thiên Tuyết không điều kiện, nhưng cẩn thận thử nghĩ xem, thật ra thì đối với Mộ Thủy Thiên mà nói, Tiêu Dao cung cùng Lâm Minh hai người, trong lòng bàn tay cũng là thịt, mặc dù có Mộ Thiên Tuyết, nàng cũng sẽ không dễ dàng giao cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho Lâm Minh, mà là muốn quan sát một phen, ít nhất nhận định Lâm Minh có đầy đủ năng lực, trong tương lai gánh vác trách nhiệm nặng nề có thể gây dựng lại Thiên Vũ Thánh địa, mới có thể làm ra quyết định.

Mà hôm nay cái hội nghị này, thật ra thì chẳng qua là cho những trưởng lão chống lại kia chuẩn bị tâm tư một chút, tránh cho đến lúc đó chuyện phát đột nhiên, tạo thành hỗn loạn ở thượng tầng Tiêu Dao Đảo.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hạo Thiên cũng là an tâm một chút, ít nhất hắn không cần lo lắng một số người chọc giận tới Mộ Thủy Thiên, bị nàng âm thầm đánh chết, như vậy thì Tiêu Dao cung vốn là đã gặp phải khốn cảnh, càng sẽ họa vô đơn chí! Hơn nữa cường giả cao tầng của Tiêu Dao cung đột nhiên tử vong, tất nhiên sẽ đưa đến lòng người bàng hoàng, hơn nữa Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, không cẩn thận một cái, thậm chí có thể tổn hại nghiêm trọng tới căn cơ của Tiêu Dao Đảo.

Tiêu Hạo Thiên khom người cáo lui, mà ở bên trong phòng trúc, Mộ Thiên Tuyết đang ở trước mặt Mộ Thủy Thiên, chỉ có linh hồn thể chậm rãi trôi ở giữa không trung, hai chân mảnh khảnh lộ ra ngoài quần áo, như tiên tử lăng ba, phiêu dật xuất trần.

- Cô cô... Ngươi tựa hồ vẫn là không tin Lâm Minh?

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nói, trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng là trong ánh mắt lại ẩn chứa một tia bất mãn không thể thấy, hiển nhiên không hài lòng lắm về nhẹ nói của Mộ Thủy Thiên.

Sau khi Mộ Thủy Thiên thấy vẻ mặt của Mộ Thiên Tuyết liền cười ha hả, lơ đễnh nói:

- Ánh mắt của Tuyết Nhi, ta tự nhiên tin, chẳng qua là... Cô cô đã già, cũng không chịu nổi bất kỳ sai lầm nào nữa, nếu không ta sợ là không thể nhìn thấy ngày Thiên Vũ Thánh địa gây dựng lại, gia gia ngươi năm đó chính là phạm vào một sai lầm, không có phát hiện lúc Thiên Minh Tử bắt đầu sinh ra dã tâm liền quyết đoán giết hắn, đưa đến kết quả như thế.

Mộ Thủy Thiên nói tới đây, trong lòng thở dài một tiếng, Mộ Thiên Tuyết cũng khẽ thở dài một cái, không có nói cái gì nữa.

...

Lúc này, Lâm Minh vẫn tu luyện trong ôn tuyền ở Tiêu Minh Các, hắn hoàn toàn không biết những chuyện phát sinh ở Tiêu Dao cung, đây không trách nàng không nhạy bén, mà là nàng vốn không nghĩ tới, tài nguyên theo lời Mộ Thiên Tuyết thật ra thì đã bị Tiêu Dao cung lợi dụng, hơn nữa lấy đi nó sẽ quan hệ đến căn cơ của Tiêu Dao cung.

Vốn là Lâm Minh còn tưởng rằng, tài nguyên này bị Mộ Thủy Thiên thu lấy một mình, các trưởng lão Tiêu Dao cung căn bản không biết, mà Mộ Thủy Thiên lại cùng Mộ Thiên Tuyết cô chất tình thâm, làm cho hắn cũng sẽ không có lực cản quá lớn.

Lúc Lâm Minh đang tu luyện, nơi xa cách Tiêu Minh Các mấy dặm, xuất hiện mấy đệ tử hạch tâm của Tiêu Dao Đảo, Diệp Thủy Đồng cùng Bạch Minh Ngọc đều ở trong đó.

- Tiêu Minh Các? Hắc hắc, đây chính là chỗ ở của tiểu tử Lâm Minh kia sao? Tên bảng hiệu này là ngươi đổi?

Đệ tử nói chuyện tên là Lưu Vân, sau khi hắn đi tới Tiêu Dao Các đã mở đầu bằng một câu nói như vậy, ánh mắt nhìn về Diệp Thủy Đồng, cười như không cười nói, người này cũng là đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo, thiên phú tương đối cao, nhưng vẫn là kém một chút so sánh với Diệp Thủy Đồng cùng Bạch Minh Ngọc.

- Là ta đổi.

Diệp Thủy Đồng chạm đến ánh mắt ngầm có ý ngoạn vị kia của Lưu Vân có chút không thoải mái, nhướng mày nói.

- Tốt, Bạch sư huynh, ngươi nói chính là tiểu tử này? Thứ đồ chơi Mệnh Vẫn tầng tám như hắn, tồn tại giống như con kiến hôi, lại muốn lấy đi Thần Thụ từ trước đến giờ của Tiêu Dao Đảo ta? Đây quả thực là chuyện cười buồn cười nhất mà ta từng nghe trong đời, đi, chúng ta đi xem một chút, tiểu tử này đến tột cùng là một tên ngu ngốc như thế nào.

Chương 1080: Bí cảnh mẫu!

Lâm Minh muốn lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi, đây đâu chỉ chạm đến lợi ích của nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo, quả thực là thọc một đao trên ngực bọn họ, dưới tình huống này, có thể nào không đưa cừu hận tới a?

Nếu như bản thân Lâm Minh là thực lực nửa bước Giới vương, bọn họ trong lòng mặc dù còn có bất mãn, nhưng tồn tại loại cấp bậc đó bọn họ nhìn lên cũng không thể, dĩ nhiên cái gì cũng không dám nói, nhưng là Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng tám, Mệnh Vẫn tầng tám so sánh với đại đa số đệ tử thân truyền tu vi cũng thấp hơn. Tỷ như Lưu Vân này chính là tu vi Thần Hải sơ kỳ, hiện tại hắn biết được Lâm Minh mới tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, muốn tới đoạt mệnh căn của bọn hắn, đây không phải là tìm đánh sao?

Mắt thấy bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của Lưu Vân, Bạch Minh Ngọc khẽ mỉm cười, bất động thanh sắc, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, hắn là tuyệt đối sẽ không buông tha, hắn có dã tâm trở thành đảo chủ nhiệm kế tiếp, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này nói trắng ra tương lai sẽ chính là của hắn, làm sao có thể cho một ngoại nhân?

Nhưng là Tiêu Hạo Thiên ở lúc kết thúc trưởng lão hội, cho ra cảnh cáo cuối cùng lại làm cho Bạch Minh Ngọc kiêng kỵ ba phần, nếu không hắn đã sớm liên hiệp với đại trưởng lão, thừa dịp lúc Lâm Minh không có trưởng thành mà giết.

Hiện tại, Bạch Minh Ngọc cũng không tin tưởng lời của Tiêu Hạo Thiên, cho là Tiêu Hạo Thiên toan tính đe dọa bọn họ.

Nhưng là, hắn cũng không dám lấy thân thử hiểm, cho nên đã ném ra một khối thạch dò đường, loại thạch dò đường này tìm quá dễ, chỉ cần miêu tả sơ qua một chút về tu vi Lâm Minh, hơn nữa nói một chút mục đích Lâm Minh tới Tiêu Dao Đảo, không cần Bạch Minh Ngọc cổ động, sẽ có một đám người cầm vũ khí tới thu thập Lâm Minh.

Tỷ như Lưu Vân trước mắt.

Diệp Thủy Đồng tham gia trưởng lão hội, lại cùng theo Bạch Minh Ngọc đến nơi đây, hắn dĩ nhiên rõ ràng tính toán của Bạch Minh Ngọc. Nhưng khi nhìn cái bộ dáng hiện tại này của Lưu Vân, hắn biết cho dù mình nói chút gì Lưu Vân cũng sẽ không tin, dứt khoát lắc đầu, ngậm miệng không nói.

- Con bà nó, không phải là hậu nhân thay mặt của người thần bí kia không biết xa cách bao nhiêu sao, người kia đã sớm chết, bằng không sao lại con mẹ nó có thể đợi đến hiện tại mới đến thu hồi cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả? Tiểu tử này nói không chừng là một thân thích cực kỳ xa của người nọ, thậm chí có thể sẽ không có quan hệ, ngẫu nhiên thấy người nọ lưu lại thư tay gì đó, đã muốn tới lừa gạt Tiêu Dao Đảo ta. Hắn cho là chúng ta cũng là ngu ngốc sao?

Lưu Vân càng nói càng khó nghe. Bất quá những gì hắn nói ra cũng là ý nghĩ của nhiều người, thời gian Lâm Minh xuất hiện thật là quỷ dị, trừ người biết Thiên Vũ Thánh địa tồn tại, nếu không khó tránh khỏi sinh ra hoài nghi đối với thân phận của Lâm Minh. Chỉ là chuyện cách năm vạn năm mới tới lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đã không thông.

Diệp Thủy Đồng có chút nhìn không nổi nữa, nói:

- Lưu Vân, tuy rằng ta cũng không muốn lợi ích của Tiêu Dao Đảo bị hao tổn, nhưng ngươi nói chuyện cũng không cần khó nghe như vậy, Lâm Minh không phải là đơn giản như ngươi nghĩ. Thiên phú của hắn vô cùng cao, sau lưng của hắn, tất nhiên có siêu cấp thế lực ủng hộ, nếu không sẽ không bồi dưỡng ra thiên tài như hắn.

- Ha ha, thiên phú cao? Có thể cao bao nhiêu, không phải là khảo hạch nhập môn kinh diễm một chút sao? Khảo hạch nhập môn của Tiêu Dao Đảo là cái gì? Đó là chuẩn bị cho ngoại môn đệ tử, cũng là một đám ô hợp, nếu là ta đi tham gia khảo hạch nhập môn, sẽ quét ngang bọn họ.

Khi Lưu Vân nói chuyện, đã đi tới phía trước Tiêu Minh Các, lúc này, Lâm Minh tu luyện trong suối nước nóng đã nghe được một chút thanh âm, nội dung cuộc trò chuyện hắn cũng không có để ý, chẳng qua là cảm giác những người này tựa hồ là tìm đến mình.

Lâm Minh lửng thững đi ra khỏi linh tuyền, từng giọt nước tắm lăn xuống, nhưng nước ở lại trên người hắn cực ít, đây là thân thể hắn tu luyện đến cảnh giới nhất định mà thể hiện ra, linh thể hoàn mỹ trong truyền thuyết, sau khi tắm rửa, có thể làm nước tắm không dính thân, tắm rửa xong, căn bản không cần lau người.

Theo tay vung lên, bọt nước trên người Lâm Minh hoàn toàn bốc hơi, rồi sau đó Hỏa Hệ nguyên khí liền tự phát tụ tập mà đến, tạo thành một áo màu đỏ, bao trùm toàn thân Lâm Minh.

- Lâm sư đệ.

Diệp Thủy Đồng thấy Lâm Minh xuất hiện, cười cười nói, Bạch Minh Ngọc cũng mỉm cười gật đầu, địch ý đối với Lâm Minh toàn bộ dấu đi.

Chỉ có Lưu Vân, không che dấu ý nghĩ thịnh khí lăng nhân của mình chút nào, ánh mắt nhìn Lâm Minh tràn đầy khiêu khích.

- Ừm?

Lâm Minh khe khẽ nhíu mày, chính mình thật giống như không nhận ra người này, làm sao cũng không giải thích được đã nảy sinh ra một cừu nhân?

- Ngươi chính là Lâm Minh?

Lưu Vân nhìn Lâm Minh từ trên xuống dưới, ánh mắt kia giống như là bộ khoái quan phủ đang nhìn phạm nhân bị trói kết kết thật thật, tràn đầy ý xem xét, ý khinh thường.

Không đợi Lâm Minh trả lời, hắn ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Nghe nói thành tích ở khảo hạch nhập môn của ngươi không tệ nha! Lúc ấy ngươi tựa hồ là đã hỏi giám khảo, như thế nào mới có thể nhân vật đứng đầu trong đệ tử thân truyền sao? Như thế nào, nghe ý của ngươi thật giống như là không cần tốn nhiều sức là có thể làm được điểm này?

Nghe được những lời này của Lưu Vân, Lâm Minh không giải thích được, bất quá hắn coi là đã nhìn ra, Lưu Vân này chính là nói rõ tìm đến để bới móc.

Mình rốt cuộc chiêu người nào, chọc người nào? Từ trước đến nay ở Tiêu Dao cung đã bắt đầu đóng cửa không ra, trừ đảo chủ cùng Mộ Thủy Thiên, sẽ không gặp qua mấy người, một mực tu luyện trong linh tuyền, như vậy cũng có thể chọc tới phiền toái, thật là nằm cũng có thể trúng tên.

Đúng lúc này, bên tai Lâm Minh vang lên chân nguyên truyền âm của Diệp Thủy Đồng.

- Xin lỗi... Lâm sư đệ, bởi vì Lưu Vân hắn mấy năm này luôn luôn đều đang tranh thủ một quả Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cho nên có chút địch ý đối với ngươi.

- Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả?

Trong lòng Lâm Minh kinh ngạc.

- Cái gì là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả?

- Ừm?

Lúc này đến phiên Diệp Thủy Đồng kinh ngạc.

- Lâm sư đệ tới Tiêu Dao Đảo không phải là lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi sao?

Cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả...

Lâm Minh khe khẽ suy tư một chút, mơ hồ nhớ lại tin tức về cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này ở một quyển điển tịch, nó là một loại thần dược Thiên giai, thậm chí trên thế gian nó là duy nhất, một gốc cây tử vong, một cây khác mới có thể ra đời.

Thần dược của Thần Vực bị phân chia thành bốn cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng, Thiên giai cao nhất, mà ở phía trên Thiên giai, đó chính là thần dược vô thượng, cấp bậc thần dược vô thượng tương đối cùng Thần Võ vô thượng, đó là bảo vật Giới vương cũng sẽ điên cuồng, truyền thuyết có chút thần dược vô thượng, thậm chí có thể trưởng thành trên triệu năm, tồn tại như vậy thì không phải là Lâm Minh, cũng không phải là thế lực cấp Thánh Địa có thể nhúng chàm, trừ phi giống như gia gia của Mộ Thiên Tuyết, ngoài ý muốn chiếm được bảo vật cấp bậc như vậy, mà người khác cũng không biết, cũng không hiểu rõ.

Lâm Minh rất nhanh đã hiểu được mấu chốt trong đó.

- Thì ra là như vậy, xem ra là ta nghĩ quá đơn giản, ta vốn tưởng rằng những tài nguyên kia theo lời Mộ Thiên Tuyết bị một mình Mộ Thủy Thiên gửi lại, ta chỉ phải đến nhận hộ Mộ Thủy Thiên, thông qua khảo nghiệm của nàng, là có thể lấy những tài nguyên kia đi, lại không nghĩ, những tài nguyên này đã bị Tiêu Dao Đảo lợi dụng, hiện tại ta lấy đi, trở ngại phải đối mặt có thể nghĩ!

Lâm Minh cho rằng Tiêu Dao Đảo không muốn trả lại cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cũng quá bình thường, nếu như thuận lợi để cho hắn phản kháng mới là quái sự, cái này nghe vô sỉ, nhưng là nhân chi thường tình, thậm chí Tiêu Dao Đảo không có mưu toan giết người diệt khẩu cũng không tệ rồi, nghĩ đến thì cái này hơn phân nửa vẫn là do Mộ Thủy Thiên ở giữa đưa đến tác dụng uy hiếp.

- Tiểu tử, ta đang nói với ngươi, không nghe thấy sao?

Thấy Lâm Minh lúc nói chuyện cùng thế nhưng thất thần, Lưu Vân hơi tức giận.

Đã suy nghĩ cẩn thận mấu chốt trong đó, Lâm Minh cười như không cười liếc mắt nhìn Lưu Vân một cái.

- Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?

Hôm nay Lưu Vân tới làm cái gì, hắn dùng đầu gối nghĩ cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, đơn giản là muốn cho chính mình xem một chút điểm lợi hại, để cho hắn biết khó mà lui, ít nhất cũng có thể để cho bản thân Lưu Vân thoải mái một phen.

Mắt thấy không khí ở giữa Lưu Vân cùng Lâm Minh kịch liệt khẩn trương, Bạch Minh Ngọc đi ra ngoài hoà giải, nói:

- Lưu sư đệ, ngươi đây là có thái độ gì, nơi nào là đạo đãi khách của Tiêu Dao Đảo ta, Lâm sư đệ vừa tới Tiêu Dao Đảo, còn không có đi ra ngoài a, không bằng chúng ta đi dạo chung quanh?

Lâm Minh liếc mắt nhìn Bạch Minh Ngọc một cái, từ trong thần sắc đối phương nhìn không ra chút địch ý nào của hắn đối với mình, tuy nhiên hắn biết rõ chính mình hiện tại bị vây ở phía đối lập với các đệ tử Tiêu Dao Đảo, dĩ nhiên sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào hữu hảo đối với hắn.

Vẻ mặt Lưu Vân sửng sốt, không giải thích được nhìn Bạch Minh Ngọc, chân nguyên truyền âm nói:

- Bạch sư huynh, ngươi có ý gì, khách khí cùng họ Lâm này như vậy để làm chi?

Lưu Vân nói cho cùng còn không biết sau lưng Lâm Minh có người ủng hộ, càng không biết Tiêu Hạo Thiên ủng hộ Lâm Minh, điều này cũng không trách hắn, hắn sao có thể nghĩ đến những thứ quan hệ thiên ti vạn lũ kia của Tiêu Dao Đảo cùng Thiên Vũ Thánh địa ở năm vạn năm trước, điều này cũng làm cho hắn hi lý hồ đồ đã bị người khác sai khiến.

- Làm sao, chẳng lẽ ngươi muốn trực tiếp quyết chiến cùng hắn ở chỗ này?

Bạch Minh Ngọc hỏi ngược lại.

Lưu Vân sửng sốt, trầm giọng nói:

- Bản thân ta là rất muốn đánh cho hắn tàn phế, tuy nhiên tu vi ta cao hơn ngươi một đại cảnh giới, thật sự đánh cho hắn tàn phế, còn có thể bị nói là thắng mà không có võ, hơn nữa... Đúng rồi, tiểu tử này nói lên yêu cầu hoang đường như vậy còn có thể hảo

hảo ở tại Tiêu Dao Các, chẳng lẽ trong tông môn có người ủng hộ hắn?

Lưu Vân đột nhiên ý thức được điểm không đúng này, Bạch Minh Ngọc nói:

- Ừm... Vô luận nói như thế nào, người thần bí đưa Thần Thụ tới kia có ân đối với lão Cung chủ, chúng ta cũng không có thể làm quá mức.

- Nguyên lai là như vậy, hừ, ở giới võ học cá lớn nuốt cá bé, ân đức loại vật này, cũng phải ở nhân vật thực lực tương đương mới có thể nói, kém nhau quá nhiều, vậy thì không có ý nghĩa! Người thần bí kia sợ là đã sớm chết!

Khi Lưu Vân nói chuyện, Lâm Minh một mực thờ ơ lạnh nhạt, hiển nhiên không có hứng thú để ý tới bộ dạng bọn họ, Bạch Minh Ngọc lơ đễnh, cười ha hả nói:

- Lâm sư đệ, tu vi hiện tại của ngươi, thiên phú lại cao như vậy, chính là tốt để tiến vào Bí cảnh Dị Giới lịch lãm, không biết ngươi đã đi qua chưa?

- Đã đi.

Lâm Minh nhàn nhạt gật đầu, hắn cũng chỉ đi qua bí cảnh Thần Thú.

- Ha hả, Tiêu Dao Đảo ta vừa lúc quản lý một Bí cảnh Dị Giới, có thời gian Lâm huynh có thể đi xem một chút, nói không chừng có thể có được chút ít bảo bối, lại nói tiếp, tiến vào Bí cảnh Dị Giới này thật đúng là có chút nguy hiểm, vì để giảm bớt thương vong trong Bí cảnh Dị Giới, Tiêu Dao Đảo ta đã tốn hao đại giới, đặc biệt thành lập một cái Bí cảnh mẫu, Lâm huynh có hứng thú thì đi xem một chút a?

- Bí cảnh mẫu?

Trong lòng Lâm Minh vừa động, cũng là thật sự có mấy phần hứng thú.

Mà ở một bên, ánh mắt Lưu Vân sáng lên, hiển nhiên nghĩ tới điều gì.

- Đúng vậy a, Bí cảnh mẫu, các loại nguy hiểm trong Bí cảnh mẫu, tiến vào trong đó, an toàn đi ra ngoài, thời gian sử dụng càng ngắn, giá trị bảo vật mẫu lấy được càng lớn, cũng là chứng minh thực lực càng cao! Ở trong Bí cảnh mẫu lâu dài, tiến vào trong Bí cảnh chân chính, gặp phải tình huống đột phát, sẽ xử lý càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Chương 1081: Đây là muốn đồng quy vu tận?

Bí cảnh mẫu trong miệng Bạch Minh Ngọc đang ở nơi cách Tiêu Dao Các chưa đầy mười dặm, khoảng cách tương đối gần, Bí cảnh mẫu này là Tiêu Dao Đảo tốn hao tinh lực không nhỏ để kiến tạo, bên trong có vô số trận pháp, thậm chí còn có rất nhiều con rối, hung thú có tính công kích, có thể bày biện ra tình cảnh trong Bí cảnh Dị Giới với hạn độ lớn nhất, cung cấp cho đệ tử lịch lãm.

Dù sao tiến vào Bí cảnh Dị Giới một lần trả giá không nhỏ, nếu như đi vào một chuyến ngược lại hao tổn ở bên trong, vậy sẽ thua lỗ lớn.

Lâm Minh đứng ở phía trước Bí cảnh mẫu, dùng cảm giác dò xét một phen, Bí cảnh này không ngờ chiếm diện tích phương viên trăm dặm, hơn nữa trong đó rắc rối phức tạp, thậm chí còn có trận pháp không gian quanh co ngầm, không gian chân thật càng lớn hơn rất nhiều lần, muốn đi vào một lần, lấy được bảo vật mẫu quả thật không dễ dàng.

- Ha ha, Lâm Minh, có gan đi vào thí nghiệm một chút hay không? Ta cùng ngươi đi một lần!

Ở trước Bí cảnh mẫu, Lưu Vân cười hắc hắc nói.

Lâm Minh liếc mắt nhìn Lưu Vân một cái, lúc này Diệp Thủy Đồng dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Lâm sư đệ, Bí cảnh mẫu này mặc dù là trận pháp, nhưng sau khi đi vào vẫn là sẽ bị thương, nhất là con rối chiến đấu chân chính ở bên trong, như vậy, cũng có thể bị thương nặng.

Bên trong Bí cảnh Dị Giới nguy hiểm thật lớn, tiến vào bên trong động một tí là có thể chết, không phải là trò đùa, vì vậy Tiêu Dao Đảo làm Bí cảnh mẫu cũng gắng đạt được hạn độ mô phỏng lớn nhất, mà trận pháp cũng giống y như thật, tất nhiên cũng có một chút chênh lệch cùng môi trường chân thật, vì vậy Tiêu Dao Đảo mới có thể chuẩn bị con rối chiến đấu chân chính.

- Cảm ơn lời khuyên.

Lâm Minh thấp giọng trả lời một câu, Lưu Vân này hiển nhiên là muốn gài bẫy hắn một phen, để cho hắn chịu chút đau khổ ở trong Bí cảnh mẫu.

- Làm sao? Không dám sao?

Lúc Lưu Vân nói chuyện, bọn họ đã chạy tới lối vào Bí cảnh mẫu, lúc này ở Bí cảnh mẫu, đã có người đang khảo nghiệm.

Mà lúc này, cũng đang có mấy đệ tử từ trong Bí cảnh mẫu đi ra ngoài, xem bộ dạng bọn hắn, mỗi người đều bị thương, nhưng là vẻ mặt cũng rất hưng phấn, hiển nhiên là hoàn thành khảo nghiệm.

- Độ khó 27! Ba khắc vượt qua kiểm tra, Hoa sư huynh lợi hại a.

- Ha ha, bình thường mà thôi. So với lúc trước, cũng không tiến bộ bao nhiêu.

Người được gọi là Hoa sư huynh kia ra vẻ khiêm nhường nói, tuy nhiên trên mặt không che dấu được nụ cười, hiển nhiên hết sức tự đắc.

- Di, đây không phải là Lưu Vân sư huynh. Ừm? Còn có Bạch Minh Ngọc sư huynh, Diệp Thủy Đồng sư tỷ!

Thấy người đến là ai, tất cả các đệ tử tại chỗ giật mình, bọn họ đều là đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo, nhưng là địa vị so với Bạch Minh Ngọc còn có Diệp Thủy Đồng lại có chênh lệch rất lớn. Thấy hai vị này, bọn họ cũng phát ra sự kính sợ từ nội tâm.

- Di, tiểu tử kia là ai? Không phải người của Tiêu Dao Đảo chúng ta.

Mọi người tự nhiên cũng chú ý tới Lâm Minh, bọn họ còn không biết về chuyện tình cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, loại cơ hội gây cừu hận cho Lâm Minh này, Lưu Vân tự nhiên sẽ không bỏ qua, lúc này hắn thêm dầu thêm mở dùng chân nguyên truyền âm giới thiệu Lâm Minh cho mọi người, còn có mục đích Lâm Minh tới Tiêu Dao Đảo.

- Cái gì? Lưu Vân sư huynh, ngươi nói là thật?

- Không phải là nói đùa chứ, muốn cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả? Hắn mới Mệnh Vẫn tầng tám! Chuyện trọng yếu như vậy, làm sao có thể giao cho một tiểu bối như hắn làm? Ít nhất cũng phải cao thủ cấp Thánh chủ ra mặt a!

Ở Thần Vực, Thánh chủ là một cái xưng hô, cao thủ cấp Thánh chủ cũng không nhất định thật sự là Thánh chủ của Thánh Địa, Tiêu Dao Đảo kém nửa bước là được Thánh Địa, Thái thượng trưởng lão trong đảo cũng là cao thủ cấp Thánh chủ, chuyện tình quan hệ trọng đại như thế, tự nhiên phải cao thủ cấp Thánh chủ tiến đến mới được, một tiểu bối Mệnh Vẫn tầng tám, quá buồn cười!

- Cái này còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là có cấp Thánh chủ cho hắn chỗ dựa, đoán chừng là nhất mạch của bọn họ, truyền tới tiểu tử này chỉ còn lại một mình hắn a!

- Không thể nào, vậy hắn cũng quá ngây thơ đi!

- Có ý tứ, tiểu tử này tới Tiêu Dao Đảo muốn cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, lại vẫn dám đứng ở chỗ này, thật không sợ bị đánh chết.

Mấy võ giả rối rít dùng chân nguyên truyền âm nghị luận, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh đều có chút mùi vị hài hước, bởi vì Lưu Vân miêu tả tỉ mỉ xác thực không được như Bạch Minh Ngọc, ngược lại có ý tứ cố ý hạ thấp Lâm Minh, bọn họ hoàn toàn cũng không biết, thượng tầng Tiêu Dao Đảo đặc biệt cử hành trưởng lão hội để thảo luận chuyện này, chớ nói chi là Tiêu Hạo Thiên ủng hộ Lâm Minh.

Cho nên bọn họ căn bản không lo lắng Lâm Minh có nửa phần khả năng sẽ lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi, ánh mắt bọn họ nhìn

Lâm Minh không có tức giận cùng địch ý, mà là ánh mắt mang theo vẻ nghiền ngẫm cùng sự nực cười, cái này buồn cười giống như một nông phu ở nông thôn nói với Hoàng đế, ta muốn cướp đi ngôi vị hoàng đế.

- Ha ha, Lâm Minh, ta nhớ được trước ngươi đã nói, dễ dàng là có thể trở thành nhân vật đứng đầu trong đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo sao?

Lưu Vân lộ ra một nụ cười tà ác, lớn tiếng nói trước mặt mọi người.

Nhìn lão tử hôm nay chơi chết ngươi hay không!

Quả nhiên, những lời này căn bản là kéo cừu hận, phải biết rằng, mấy đệ tử tại chỗ này mặc dù là đệ tử thân truyền, nhưng đều thuộc về đệ tử thân truyền trung trung, so với nhân vật đứng đầu như Bạch Minh Ngọc, Diệp Thủy Đồng thì kém xa, trở thành nhân vật đứng đầu trong đệ tử thân truyền, là mục tiêu phấn đấu của bọn hắn, mặc dù bọn họ vì thế mà dốc hết trăm phần trăm cố gắng, nhưng là khó khăn thật sự quá lớn, nhưng bây giờ nghe Lâm Minh nói khoác như vậy, không thể nghi ngờ là tương đương hung hăng ném mơ ước cùng mục tiêu phấn đấu của đem bọn họ lên trên mặt đất rồi đạp một cước, lại phun một bãi nước miếng.

Đây không phải là tương đương với cười nhạo cố gắng lúc trước của bọn họ sao? Để cho bọn họ có thể nào không giận?

- Có ý tứ, xem ra ngươi còn rất tự tin! Nghe nói khảo hạch nhập môn của ngươi không tệ?

Một đệ tử khóe miệng nổi lên một cái độ cung.

- Ha ha, hạng nhất khảo hạch nhập môn thứ nhất, thật là lợi hại a!

Có đệ tử khoa trương nói, trong lời nói tràn đầy ý vị châm chọc.

- Hạng nhất khảo hạch nhập môn, mới có thể trở thành nội môn đệ tử? Xin lỗi, lúc trước sư đệ ta chủ trì khảo hạch nhập môn, ta quên hỏi hắn.

Mấy đệ tử một xướng một họa châm chọc Lâm Minh, mà Lâm Minh đột nhiên cười:

- Các ngươi tựa hồ lầm một việc, ta chưa từng nói là có thể dễ dàng trở thành tồn tại đứng đầu trong đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo các ngươi, mặc dù cái này đối với ta mà nói quả thật không coi vào đâu, nhưng là ta không có hứng thú này, nói thẳng ra chính là, ta không có hứng thú gia nhập Tiêu Dao Đảo, sau này cũng sẽ không, các ngươi không cần tự mình cảm giác hài lòng, ta tham gia khảo hạch nhập môn của Tiêu Dao Đảo chẳng qua là vì để gặp đảo chủ thôi.

Những lời này của Lâm Minh vừa nói ra, đâu chỉ là vẽ mặt, quả thực là dùng cứt dán lên mặt những người này! Những người này nhất thời nổi giận, Lâm Minh rõ ràng là không đem Tiêu Dao Đảo nhìn ở trong mắt.

Đốt ngón tay Lưu Vân nắm tới phát ra tiếng "ca ca", nói:

- Tiểu tử, ngươi có khí phách, ta hôm nay liền xem một chút, ngươi rốt cuộc ngông cuồng ở nơi đâu, có dũng khí vào trong Bí cảnh mẫu luyện một chút! La sư đệ, mở độ khó cấp 29! Đồng thời bỏ Sát Lục Khôi Lỗi chân chính vào, muốn chơi sẽ chơi thật sự!

Lưu Vân nói với một đệ tử họ La, mà đệ tử họ La kia lại chẳng hề để ý, nói:

- Lưu sư huynh, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, ta liền có thể giải quyết hắn.

- Không cần, ta tới giáo dục tên ngu ngốc này là được.

Một võ giả Mệnh Vẫn tầng chín nói.

Lúc trước Lâm Minh tới đã nghe nói một người gọi là Hoa sư huynh đã qua độ khó cấp 27, hắn đối với độ khó của Bí cảnh mẫu cũng có một nhận biết thô sơ giản lược.

Trong nhiều tình huống, Lâm Minh không có hứng thú cùng người tranh giành mạnh đấu tàn nhẫn, nhưng là cũng không đại biểu hắn sợ những thứ này, hơn nữa, hắn căn cứ vào những gì mới vừa rồi Diệp Thủy Đồng tự thuật, đã suy nghĩ thái độ của Mộ Thủy Thiên, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả trọng yếu như thế giao cho chính mình cũng không phải là trò đùa, nàng muốn khảo nghiệm mình cũng là bình thường.

Có lẽ hiện tại chuyện đã xảy ra sẽ rơi vào trong mắt Mộ Thủy Thiên, nàng đang âm thầm quan sát mình có thể ứng phó mấy đệ tử trẻ tuổi này vây công hay không.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không phòng thủ mà không chiến, hắn nếu là luôn luôn co đầu rút cổ ở Tiêu Minh Các, sẽ bị cho là dễ khi dễ, không có bản lãnh, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả làm sao có thể rớt tại trên đầu của hắn?

Hắn cười như không cười liếc mắt nhìn những đệ tử này một cái:

- Các ngươi đều có hứng thú "giáo dục" ta, không bằng cùng tiến lên, Bí cảnh mẫu này không chỉ dung nạp một người chứ.

- Ha ha, cầu cũng không được!

- Ngươi muốn chết, thành toàn cho ngươi!

Nụ cười trên mặt những đệ tử này càng thêm lớn lối, Lâm Minh lời nói xoay chuyển, nói:

- Cảm ơn các ngươi thành toàn, tuy nhiên... Lưu Vân ngươi nếu nói ra độ khó cấp 29, hẳn là trước kia ngươi có thể đã qua sao? Ngươi không cảm thấy lấy độ khó mà mình đã vượt qua để đối phó ta, quá không có ý nghĩa?

Lâm Minh vừa nói, quay đầu nhìn về Lưu Vân.

Lưu Vân nhướng mày.

- Ngươi có ý gì?

Đệ tử khác cũng sững sờ, đại đa số người bên trong bọn họ đó là có thể xông qua độ khó cấp hai bảy hai tám, cấp 29 hơn phân nửa sẽ chết vô cùng thảm, về phần độ khó cao cấp hơn, đó chính là chuyện đùa.

- Ý của ta là nói, không bằng đề cao độ khó một chút, như vậy mới có khiêu chiến.

Khi Lâm Minh nói chuyện, khóe miệng nổi lên một độ cong đùa giỡn.

- Cái gì?

- Tiểu tử này điên rồi!

- Điên cái gì, hắn là tên ngu ngốc, cho tới bây giờ chưa từng tới Bí cảnh mẫu, dĩ nhiên không biết độ khó cấp 29 là một khái niệm gì, hắn là muốn tìm đường chết.

Đệ tử chung quanh nghe được Lâm Minh còn muốn đề cao độ khó, sắc mặt đều có chút thay đổi, độ khó cấp 29 bọn họ cũng không chịu nổi.

- Làm sao? Các ngươi không phải mới vừa luôn miệng nói muốn giáo huấn ta sao? Hiện tại không dám?

Ánh mắt Lâm Minh đảo qua trên mặt mọi người, tu vi những người này căn bản là Thần Hải sơ kỳ trở xuống, hơn nữa thiên phú toàn thân so với chút ít yêu nghiệt tiến vào bí cảnh Thần Thú của tứ đại Thần thú thị tộc thì kém hơn nhiều, tứ đại Thần thú thị tộc đều là Thánh Địa đứng đầu, mà Long tộc thượng cổ càng từng là thế lực cấp Giới vương.

- Ngươi!

Những đệ tử này sắc mặt cũng là cứng đờ, không sợ tàn nhẫn, chỉ sợ không muốn sống, đây là muốn đồng quy vu tận sao?

- Ta hiểu, hắn là biết rõ mình tu vi thấp, đấu không lại chúng ta, cho nên mới kéo chúng ta cùng nhau xui xẻo!

- Sợ cái gì, Bí cảnh mẫu mặc dù là chiến đấu thật, nhưng là nếu như trọng thương chết sẽ bị trận pháp truyền ra, cùng lắm thì ở trên giường nằm nửa tháng, mà hắn mới tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, nhất định bị thương nặng hơn so với chúng ta, ai sợ ai!

- Đúng, bị thương coi là cái gì, khí thế không thể thua.

Mấy đệ tử chân nguyên truyền âm nói một lần, nhất thời đạt được nhất trí, về phần Lưu Vân, khóe miệng co quắp động động mấy cái, phảng phất giống như quyết tâm đặt lễ đính hôn rất lớn, cắn răng nói:

- Tốt! Mở độ khó cấp 30, thêm con rối cùng hung thú chiến đấu chân chính vào, tới đánh thật!

Chương 1082: Dễ dàng vượt qua kiểm tra!

Lưu Vân cũng tự biết rõ, độ khó cấp 30, hắn không thể nào vượt qua kiểm tra, chỉ có thể tận lực bảo đảm chính mình bị thương không quá thảm, kiên trì đến thời gian kết thúc là được.

Tuy nhiên Lâm Minh sẽ thảm, tất nhiên sẽ bị đánh tới thương cân động cốt, nói không chừng còn có thể bị đánh tàn, Bí cảnh mẫu chính là vô cùng nguy hiểm, tuy nói có Truyền Tống Trận cứu người, nhưng là chiến đấu cũng là trong chớp mắt, thực lực không đủ bị chém rụng một cánh tay hay gì đó, cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lưu Vân nổi lên một tia khoái ý, nụ cười tàn nhẫn.

Diệp Thủy Đồng thấy nụ cười của Lưu Vân, mí mắt nhẹ nhàng nhảy lên, nàng không nghĩ tới Lâm Minh căn bản hoàn toàn hoàn toàn Bí cảnh mẫu, đã dám dễ dàng đi khiêu chiến độ khó cấp 30, nàng vốn định khuyên mấy câu, nhưng nhìn bộ dạng Lâm Minh, hơn nửa cũng sẽ không lĩnh tình, chỉ có thể nói:

- Lâm sư đệ... Nếu như không lấy được bảo vật, du tẩu phía bên ngoài thì áp lực sẽ ít một chút.

- Diệp sư tỷ, ngươi nói những thứ này làm gì, người ta căn bản nghe không vào, mở trận đi, liền do ngươi cùng Bạch sư huynh chủ trì trận pháp.

Thực lực của Diệp Thủy Đồng cùng Bạch Minh Ngọc cũng vượt xa đệ tử thân truyền tại chỗ, do bọn họ chủ trì trận pháp cũng rất thích hợp.

- Được rồi.

Diệp Thủy Đồng liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, mở trận pháp ra.

Long long long!

Trận pháp mở ra, các đệ tử tại chỗ cũng hóa thành một đạo ánh sáng xông vào bên trong Bí cảnh mẫu, mà tốc độ Lâm Minh, lại vượt qua mọi người.

- Tốc độ không tệ! Tuy nhiên ở Bí cảnh mẫu, vẫn là nhìn thực lực.

Bạch Minh Ngọc ôm cánh tay ở ngực, một bộ thích ý, đối với hắn mà nói, độ khó cấp 30 dĩ nhiên không coi vào đâu.

Oanh oanh oanh!

Bên trong Bí cảnh mẫu đã truyền đến tiếng năng lượng va chạm kịch liệt, Lâm Minh phát hiện, sau khi tiến vào Bí cảnh mẫu, hắn bị tách ra cùng những người khác, bên trong Bí cảnh này, các loại không gian song song tầng tầng lớp lớp, vô cùng phức tạp.

Hưu hưu hưu!

Ở trước người Lâm Minh, mấy chục đạo ánh sáng cầu vồng bắn tới, Lâm Minh liếc mắt một cái đã nhìn ra, đây là quang mang của sát trận, bị đánh trúng thì mặc dù không đến nỗi bị thương, nhưng là sẽ tiêu hao chân nguyên hộ thể của hắn trên phạm vi lớn.

Cước bộ vừa động, Lâm Minh chân đạp Kim Bằng Phá Hư, thân ảnh chợt biến mất, những thứ ánh sáng cầu vồng này dĩ nhiên là rơi vào chỗ trống, mà trong nháy mắt, theo một tiếng gầm thét, hơn mười đầu con rối Cự Ma giết tới đây. Trong đó còn kèm theo hung thú Bí cảnh không biết tên, những hung thú này đã chết, nhưng bị trận pháp điều khiển, có thể tái hiện một phần thực lực của chúng nó khi còn sống.

- Không gian hồng mông!

Lâm Minh không có bất kỳ nương tay, có bí pháp chuyên môn dùng để che dấu năng lượng ba động của võ kỹ do Mộ Thiên Tuyết lưu lại, hiện tại Lâm Minh sử dụng không gian hồng mông cũng không cố kỵ chút nào.

Hô!

Không gian hồng mông màu xám tro phát triển ra, nhất thời bao phủ mười mấy đầu con rối Cự Ma trong đó.

Hồng Mông pháp tắc chôn vùi cả thảy, nhanh chóng phân giải thân thể cùng năng lượng trong cơ thể chúng nó, cho dù lực phòng ngự của chúng nó cực mạnh, nhưng bây giờ cũng giống như là lâm vào bên trong vũng bùn, phản ứng chậm lụt.

- Chết!

Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đột nhiên đảo qua, năng lượng ngọn lửa Hóa hình cấp bám vào phía trên mũi thương, nơi đi qua, những con rối Cự Ma này vỡ nát hết thảy, rồi sau đó những bã vụn này chôn vùi ở bên trong không gian hồng mông, thành hình thức ban đầu là hồng mông khí

Một chiêu đánh chết mười mấy con rối Cự Ma, mỗi một đầu cũng tương đương với võ giả Thần Hải sơ kỳ, đánh một trận như thế, Lâm Minh lại không có cảm thấy tiêu hao cái gì, sau khi hấp thu Long Tủy, sự chịu đựng của hắn đã tăng lên tới một cái trình độ bất khả tư nghị, trước kia khó có thể chống đở không gian hồng mông lâu dài, mà hiện tại đối với hắn mà nói, hoàn toàn có thể dùng kỹ năng bị động trong một thời gian ngắn tương đối dài.

Truy Điện!

Hưu!

Tử quang chợt lóe rồi biến mất, hai đầu hung thú bị lôi đình tùy ý nướng thành than cốc, mà Lâm Minh cũng thừa dịp Truy Điện cung cấp tốc độ cực hạn, nhảy ra khoảng cách hơn mười dặm, mấy đạo thần quang của trận pháp đột nhiên thoáng hiện vào lúc này, mà thân thể Lâm Minh giống như là một con cá lội linh hoạt, xuyên qua từ trong khe hở của thần quang!

Song hắn không nghĩ tới, mới vừa xuyên qua khe hở thần quang này, mấy trăm miếng lưỡi dao sắc bén liền không biết từ trong trận pháp cơ quan giấu diếm nào bắn ra, những lưỡi dao sắc bén này xen vào nhau, sắp xếp cực kỳ tinh chuẩn, thoáng cái đã phong tỏa tất cả phương hướng né tránh của Lâm Minh!

- Ừm? Tránh không thoát!

Trong lòng Lâm Minh kinh ngạc, quỹ tích công kích này tính toán quá tinh vi, quả thật có chút môn đạo, hơn nữa những lưỡi dao sắc bén này mỗi một miếng cũng quán chú năng lượng của trận pháp, chân nguyên hộ thể của võ giả bình thường tuyệt đối sẽ bị xuyên thủng giấy vụn, không trách được nhắc tới độ khó cấp 30, những đệ tử kia cũng thay đổi sắc mặt.

Nhưng đây đối với Lâm Minh mà nói lại không là vấn đề, hắn có vài phương pháp để đỡ công kích của lưỡi dao sắc bén.

Ở thời khắc mấy trăm đạo lưỡi dao sắc bén sắp đánh trúng Lâm Minh, Hoàng Kim chiến linh trong tinh thần chi hải của Lâm Minh bắn thẳng ra, chia làm mười mấy cổ, mỗi một cỗ cũng rót vào bên trong một lưỡi dao sắc bén, lực lượng ý chí, khiến cái lưỡi dao sắc bén này dừng lại!

Rồi sau đó, Lâm Minh như thỏ chạy, chui qua khe hở giữa các lưỡi dao sắc bén đang bất động.

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng "đinh đinh" giòn vang của kim loại khi đụng nhau, những lưỡi dao sắc bén này chế tạo từ kim loại cứng rắn này liền vỡ thành mảnh nhỏ.

Cước bộ Lâm Minh không ngừng, cấp tốc xông về trước, đồng thời phát ra cảm giác, tìm tòi chung quanh.

Bảo vật trong Bí cảnh mẫu, có thể xuất hiện ở bất kỳ một cái địa phương nào, cũng không có vị trí cố định, hơn nữa vị trí tương đối bí mật, đây cũng là trong bày biện ra Bí cảnh Dị Giới với hạn độ lớn nhất, dù sao tiến vào bên trong Bí cảnh, không người nào có thể tiên đoán vị trí bảo vật.

Thời gian một nén nhang ngắn ngủn, Lâm Minh không biết ra bao nhiêu thương, mỗi một thương ít nhất cũng tiêu diệt một con rối, ở Tiêu Dao Đảo, mặc dù có đại lượng cự ma thi thể cung cấp cho Bí cảnh, con rối Thần Hải sơ kỳ cũng có giá thành tương đối, loại mẫu mô phỏng thí luyện này không phải là tùy thời cũng có thể mở ra.

Mà cùng lúc đó, ở bên trong không gian song song bất đồng, Lưu Vân đã lâm vào khổ chiến, con rối Cự Ma trong Bí cảnh mẫu, nếu như không kịp giết chết bọn nó, sẽ có càng ngày càng nhiều con rối Cự Ma bị năng lượng ba động khi đánh nhau hấp dẫn tới đây, cuối cùng người thí luyện sẽ lâm vào trong sự vây công của con rối.

- Khốn kiếp, lúc này mới qua một khắc đồng hồ a, trận pháp của Bí cảnh mẫu này sẽ kéo dài nửa canh giờ, cũng chính là thời gian 4 khắc chung (15'), trong khoảng thời gian này tìm không được bảo vật, sẽ bị phán định là thất bại, ta đã không có tính toán đi tìm bảo vật, nhưng vẫn là muốn kiên trì thời gian ba khắc.

Lưu Vân tính ra tốc độ tiêu hao năng lượng trong cơ thể chính mình, sắc mặt thật không tốt, hắn lại là lần đầu tiên nếm thử độ khó cấp 30, hắn phát hiện, chính mình đối với độ khó này phỏng chừng vẫn là chưa đủ.

- Hừ, khó khăn lớn cũng tốt, đây là một cuộc khảo nghiệm với ta, kích thích cực hạn thể năng của ta, hơn nữa, Lâm Minh tiểu tử kia nhất định sẽ thảm hại hơn so với ta!

Nghĩ như vậy, Lưu Vân hăng hái đề khởi một ngụm chân nguyên, mạnh mẽ chiến đấu, sau khi đánh chết một con rối, ánh mắt hắn sáng lên, hắn phát hiện, vòng vây của con rối Cự Ma xuất hiện một tia khe hở!

- Cơ hội!

Lưu Vân triển khai thân pháp, một hơi xông ra ngoài, ở trong quá trình trùng kích, hắn cảm giác sau lưng của mình bị móng nhọn của một con rối hung hăng cào một cái, máu tươi phun ra.

Đau nhức truyền đến, Lưu Vân kêu lên một tiếng đau đớn, cố gắng thoát khỏi vòng vây, mà đúng lúc này, mấy chục đạo lưỡi dao sắc bén trong trận pháp cơ quan bắn ra đâm tới Lưu Vân, phong tỏa hết thảy phương hướng né tránh.

- Kháo!

Lưu Vân xông qua Bí cảnh mẫu không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên biết sự lợi hại của lưỡi dao sắc bén vô tử giác này, hết lần này tới lần khác lại đụng phải vào lúc này, căn bản không thể nào ẩn náu.

Lưu Vân quát lên một tiếng lớn, trọng kiếm trong tay đột nhiên đập một đập về phía trước, đập bay bảy tám lưỡi dao sắc bén, rồi sau đó tay trái che ở trước ngực, vùi đầu ở trong cánh tay, hai chân co rút lại, một đầu đụng tới địa phương thưa thớt lưỡi dao sắc bén nhất, làm cho diện tích mình chịu công kích đạt tới nhỏ nhất.

Hắn mặc dù cũng có Chiến Linh, nhưng là cách Hoàng Kim Cấp quá xa, căn bản không thể tạo thành hình chiếu của thế giới ý chí, quán chú trên vật vô chủ đương nhiên không thành vấn đề, nhưng dùng để khống chế những lưỡi dao sắc bén bản thân đã ẩn chứa năng lượng cường năng này là không thể nào.

Phốc phốc phốc!

Máu tươi bay vụt ra, chân nguyên hộ thể của Lưu Vân bị đâm thủng, cánh tay, bắp đùi, bụng liền trúng ba đao, sắc mặt vô cùng tái nhợt, nhưng nhất định cũng không phải là yếu hại, khó khăn miễn cưỡng xông qua cửa ải này, hắn cũng không quay đầu lại, lập tức chạy trốn, trả giá để đổi lấy cơ hội như thế, hắn nhất định phải thoát khỏi con rối đuổi giết phía sau.

Mà trừ Lưu Vân, đệ tử khác thì càng thảm.

Thực lực của bọn họ không bằng Lưu Vân, một đệ tử dùng hậu bối đao thực lực không đủ, bị một con rối hung thú đột nhiên đụng vào bộ ngực, sừng thú chui vào lồng ngực của hắn, đánh gảy vài cái xương sườn, mà bản thân của hắn thì hộc máu bay rớt ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất, mắt nổ đom đóm.

Mà hắn mở mắt vừa nhìn, lại thấy đầu hung thú kia đang lao đến phía chính mình.

Hắn chửi ầm lên tại chỗ.

- Kháo, lão tử cũng đã bị thương thành như vậy, làm sao còn không truyền tống ta đi ra ngoài!

Đệ tử này hổn hển nói, Bí cảnh mẫu của Tiêu Dao Đảo không thể chủ động thối lui, chỉ có trọng thương mất đi lực chiến đấu mới có thể bị truyền tống đi ra ngoài, đây cũng là để bức bách cực hạn của đệ tử, để cho bọn họ không có đường lui, dù sao bên trong Bí cảnh Dị Giới chân chính không có lặp lại, chỉ có chết.

Đệ tử kia mắt thấy hung thú vọt tới, cuối cùng không có dũng khí cố ý bị thương, hắn căn bản nắm chặc sẽ bị đả thương không dễ chịu, ở trong Bí cảnh mẫu, chính là có nguy hiểm của tử vong chân chính.

Đệ tử kia đột nhiên trong lòng vừa động, lúc man thú vọt tới, hét lớn một tiếng, một đao tiếp tục chém ra, mà một đao không phải là chém về phía hung thú, cũng là chém về phía chính hắn, bị hung thú đả thương khống chế không tốt độ mạnh yếu, làm không tốt sẽ bị thương chỗ yếu hại, nằm ở trên giường mười ngày nửa tháng, nếu như tự mình hại mình, hắn lại có thể nắm chặc rất tốt.

Phốc!

Máu tươi vẩy ra, sau một khắc, quang mang chớp động, hắn bị truyền tống ra khỏi Bí cảnh mẫu.

Mà lúc này, thời gian đã qua một nửa khắc, ở chỗ Lâm Minh, hắn một thương đánh bay một con rối hung thú đang nhào lên, sau đó đột nhiên trong lòng vừa động, khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười, vị trí bảo vật, hắn đã dò xét được!

Bảo vật này giấu ở dưới một gò núi, xem ra giống như là một quả thần dược Địa giai.

- Trên đồi núi cũng có trận pháp? Bất quá vô dụng đối với ta.

Ý niệm Lâm Minh chìm vào bên trong mầm non Tà Thần, bộc phát Lôi Hỏa lực, đâm ra một thương.

- Quán Hồng!

Ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, gò núi này bị triệt để nổ tung, phút chốc Lâm Minh đã cầm bảo vật mẫu đi, lao ra từ trong ngọn lửa nổ mạnh, bay thẳng về lối ra Bí cảnh.

Chương 1083: Lưu ca, nén bi thương!

Lúc này, ở ngoài Bí cảnh mẫu, Bạch Minh Ngọc cùng Diệp Thủy Đồng đang chú ý tình huống của Bí cảnh mẫu, đúng lúc này, trận pháp của Bí cảnh mẫu đột nhiên đung đưa một trận.

- Ừm? Có người đi ra?

Trong lòng Diệp Thủy Đồng vừa động.

Ở bên cạnh nàng, Bạch Minh Ngọc nhìn thời gian một chút, thản nhiên nói:

- Không thể nhanh như vậy, hẳn là trọng thương bị truyền ra, nói chính xác, bọn họ bên trong sợ là không người nào có thể vượt qua kiểm tra, kiên trì nửa canh giờ coi như là không sai.

- Ừm, hẳn là vậy.

Diệp Thủy Đồng mới vừa gật đầu, theo tia sáng chợt lóe, một đệ tử Tiêu Dao Đảo toàn thân là máu đã bị bắn ra ngoài.

Bạch Minh Ngọc định thần nhìn lại, cảm giác đảo qua trên người đệ tử này, cũng không lo ngại, chẳng qua là phải ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, trong Bí cảnh mẫu, chỉ cần không phải quá xui xẻo, cho dù vượt ra khỏi độ khó của bản thân, bình thường cũng sẽ không nguy hiểm tánh mạng.

- Hoàn hảo!

Bạch Minh Ngọc lấy ra một viên dược chữa thương từ bên trong Tu Di Giới, mà đệ tử kia ngượng ngùng nhận lấy, nuốt xuống, loại tranh giành khí phách bởi vì cỡi hổ khó xuống mà đưa đến này, thật sự không phải là chuyện tình đáng giá để khoe khoang gì, hắn dĩ nhiên sẽ cảm thấy thật mất mặt.

Mà sau khi người đệ tử này xuất hiện, trận pháp lại là liên tục đung đưa, trong nháy mắt, lại là mấy đệ tử bị truyền ra, bọn họ mỗi người cũng bị thương không nhẹ, bất quá đối với võ giả đẳng cấp cao mà nói, chỉ cần không phải gảy tay đứt chân, mà tay chân đứt rời hay trọng thương, cũng không lưu lại di chứng gì, chẳng qua là dùng tu dưỡng một thời gian ngắn cũng đủ.

- 30', đệ tử còn không có bị truyền ra chỉ còn lại bốn, Lâm Minh cũng ở bên trong, trừ hắn ra, tu vi những người khác cũng là Thần Hải sơ kỳ.

Bạch Minh Ngọc sờ lên cằm, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, mà bên trong tia mắt kia, lại hàm chứa một cỗ hàn ý không thể tra.

- Lâm Minh này thiên phú thật đúng là không tệ, không biết hắn có thể kiên trì bao lâu, nếu như có thể kiên trì lâu giống như Lưu Vân, vậy ý nghĩa thực lực Mệnh Vẫn tầng tám của hắn đã sánh ngang thiên tài Thần Hải sơ kỳ, cái thiên phú này, ngay cả Diệp sư muội năm đó tựa hồ cũng phải thua kém một chút a.

Nghe được trong lời nói của Bạch Minh Ngọc nhắc tới chính mình, đôi môi Diệp Thủy Đồng hơi giật giật, không nói gì. Nàng tự nhiên nhớ được Bạch Minh Ngọc đã lên tiếng ở trưởng lão hội, lời nói để cho Lâm Minh chạy tương đương với thả hổ về núi vẫn còn mới ở trong ký ức của nàng, tự nhiên sẽ không nhận lời như thế.

Mà đúng lúc này, lối vào Bí cảnh mẫu lại là đung đưa một trận. Một thanh niên xuyên ra như mũi tên, vững vàng rơi trên mặt đất.

- Ừm?

Bạch Minh Ngọc trừng mắt, xem tốc độ của con người này cùng nện bước vững vàng, thế nhưng không có bị thương?

Ở trong Bí cảnh mẫu, nếu như không có bị thương, cũng không có đến thời gian ước định, vậy chỉ có một loại biện pháp rời đi Bí cảnh, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ, lấy được bảo vật mẫu.

- Lâm Minh, ngươi...

Thấy khuôn mặt của thanh niên này, vẻ mặt Bạch Minh Ngọc trở nên kỳ lạ, người này dĩ nhiên là Lâm Minh!

- Lâm Minh, ngươi hoàn thành nhiệm vụ?

Diệp Thủy Đồng cũng là ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Lâm Minh, về phần các võ giả đang chữa thương kia, cũng là rối rít ngưng chữa thương, toàn bộ người cũng nhìn về phía Lâm Minh.

Mà Lâm Minh thì không chút hoang mang lục Tu Di Giới, lòng bàn tay hắn rõ ràng có một miếng dược thảo tản ra nguyên khí nồng đậm, mà sau khi rời đi Bí cảnh mẫu, linh khí của gốc cây "Dược thảo" này nhanh chóng trôi đi mất, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn biến mất, mà bộ dạng dược thảo cũng thay đổi, biến thành một khối lệnh bài, trên đó viết một chữ "Bí".

Đây quả nhiên chính là bảo vật mẫu trong Bí cảnh mẫu!

- Quả nhiên hoàn thành!

Diệp Thủy Đồng mở to hai mắt nhìn, mặc dù biết Bí cảnh mẫu không hoàn thành nhiệm vụ không thể nào đi ra ngoài, nhưng là lúc chân chính thấy Lâm Minh lấy ra bảo vật mẫu này, lực đánh vào nhận được vẫn là thật lớn.

Mà ở phía sau Diệp Thủy Đồng, những đệ tử đang chữa thương kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhìn bộ dạng toàn thân máu thịt bầy nhầy của nhau, so sánh với Lâm Minh, cũng cảm giác mình giống như là đánh một cái tát trước mặt mọi người, hận không được lập tức biến thành một con kiến, tiến vào trong đất để chớ bị người nhìn thấy.

Bọn họ liều chết liều sống chiến đấu ở bên trong, kết quả không có kiên trì bao lâu đã máu thịt bầy nhầy đi ra ngoài, nhưng là Lâm Minh chẳng những lông tóc không tổn hao, lại hoàn thành nhiệm vụ, thử nghĩ lại ý nghĩ lúc trước bọn họ cứ chờ xem Lâm Minh làm cho cười, bọn họ đều có vọng động muốn chết. Đặc biệt cái bộ dáng hiện tại của bọn họ, ở trước mặt Lâm Minh quả thực không đất dung thân.

Lâm Minh tiện tay đặt tướng lệnh tại trên bàn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Thủy Đồng một cái.

- Diệp sư tỷ, ta đi về tu luyện trước.

- Lâm sư đệ, ngươi...

Diệp Thủy Đồng nuốt từng ngụm nước bọt, lời gì cũng nói không ra.

Lâm Minh cứ như vậy đi, chút ít đệ tử bị thương lúc trước thì một đám cúi đầu, cho đến khi Lâm Minh hoàn toàn biến mất bọn họ mới thở dài ra một hơi, bởi vì lúc trước tranh chấp, bọn họ cảm giác bị Lâm Minh liếc mắt nhìn, trên mặt nóng rát, hiện tại Lâm Minh đi, bọn họ mới cảm thấy dễ dàng một chút.

Mà Bạch Minh Ngọc thì luôn luôn dại ra nhìn bóng lưng Lâm Minh, cho đến khi Lâm Minh biến mất ở khúc quanh, trong ánh mắt hắn đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.

- Làm sao có thể, thiên phú này, sợ là vượt ra khỏi mấy lần so sánh với đồng cấp ta đây! Hắn rốt cuộc là ai?

Bạch Minh Ngọc từ từ siết chặc quả đấm, hắn cảm nhận được nguy cơ, nguy cơ thật lớn, Lâm Minh đối với hắn mà nói giống như là một điều bí ẩn, rất lâu, thiên tài ra đời không đơn thuần là so đấu ý chí, ngộ tính, tư chất, số mệnh của bản thân võ giả, cũng là so đấu truyền thừa, tài nguyên, nếu không thiên tài xuất sắc mấy đi nữa cũng sẽ bị hoang phế, Lâm Minh có thể trưởng thành đến một bước này, Bạch Minh Ngọc không tin sau lưng của hắn không có thế lực lớn ủng hộ!

Nhưng là có thế lực lớn ủng hộ, vì sao thế lực lớn kia không phái cao thủ tới thu cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả? Trừ phi...

Bạch Minh Ngọc ý niệm vừa động, không sai, sau lưng Lâm Minh quả thật có thế lực lớn ủng hộ, nhưng là thế lực lớn kia không biết cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, bọn họ căn bản không quan hệ cùng chuyện này, là Lâm Minh lấy thân phận tư nhân tới Tiêu Dao Đảo muốn lấy cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả!

Ý thức được điểm này, trong lòng Bạch Minh Ngọc trở nên thông suốt.

Nếu nói như vậy, hắn còn không cần quá mức kiêng kỵ, dù sao bây giờ Lâm Minh còn chưa trưởng thành, nhưng là tương lai vậy thì chưa chắc!

- Tiểu tử này, giữ lại hắn tuyệt đối sẽ trở thành địch nhân của Tiêu Dao Đảo, trừ phi đưa cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho hắn, nhưng đó là tuyệt đối không thể nào!

Bạch Minh Ngọc đang suy nghĩ miên man, mà vào lúc này, thời gian đã qua ba khắc, cách phạm vi thí luyện thất bại nửa canh giờ chỉ còn lại có một chút thời gian, mà ba cường giả Thần Hải sơ kỳ trong đệ tử thân truyền thế nhưng cũng kiên trì chịu đựng.

Lại qua một chút, cách thời gian thí luyện kết thúc chỉ còn lại có thời gian nửa nén hương, Bí cảnh mẫu đột nhiên đung đưa một trận, hai bóng người toàn thân là đả thương bị bắn ra ngoài, mà Lưu Vân còn đang ở bên trong.

Hai người cũng đến cực hạn, vừa ra Bí cảnh đã lâm vào trạng thái nửa bất tỉnh, Diệp Thủy Đồng vội vàng tiến lên chữa thương giúp bọn hắn.

Hai người bọn họ cũng xem là tốt, chỉ thiếu một chút kiên trì đã đến kết thúc thí luyện, bọn họ còn chưa kịp liếc mắt đi xem tình huống chung quanh một cái đã bắt đầu chữa thương, mà chỉ chốc lát sau, hạt cát trong đồng hồ cát hoàn toàn chảy hết, thí luyện kết thúc.

Hô!

Người cuối cùng - Lưu Vân, bị trận pháp bắn ra!

Toàn thân hắn là máu, tóc tai bù xù, chân nguyên tiêu hao chín thành, chỉ dựa vào một hơi để chống đở đến hiện tại, tuy nhiên thời khắc du tẩu ở thí luyện bên bờ sinh tử như vậy, đối với hắn lại có chỗ tốt không nhỏ, hắn chống đỡ được mặc dù toàn thân đau nhức, lại mỏi mệt đến mức tận cùng, nhưng ăn no thỏa mãn.

- Ha ha ha! Ta làm được! Nửa canh giờ, ta kiên trì tới cuối cùng, ha ha ha!

Thực lực Lưu Vân rõ ràng là mạnh nhất trong mọi người, hai võ giả khác vừa ra tới ngay cả khí lực nói cũng không có, mà hắn còn có thể đứng cười to.

- Ha ha, cực hạn của con người quả nhiên là áp bức mà ra, thế nhưng ta chỉ dựa vào một cỗ ý chí để kiên trì đến hiện tại, thoải mái!

Tiếng nói của Lưu Vân rất lớn, thanh âm truyền tới rất xa, song các loại âm thanh than thở hắn vốn dự đoán lại không có truyền đến, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái cùng khó chịu, ánh mắt đảo qua, lại thấy những đệ tử kia quả nhiên bị thương nặng hơn nhiều so với mình, hơn nữa bị truyền tống đi ra ngoài trước, hiển nhiên không có kiên trì đến cuối cùng, chỉ là hiện tại toàn bộ bọn hắn cũng dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía chính mình, bao gồm cả Bạch Minh Ngọc cùng Diệp Thủy Đồng cũng là như thế.

- Ừm? Các ngươi nhìn cái gì? Lâm Minh đâu? Làm sao không nhìn thấy tiểu tử này, bản thân ta muốn nhìn xem hắn lớn lối nói lên độ khó cấp 30, bị đánh thành bộ dạng chó gì, hắc hắc!

Nhưng hình ảnh đập vào mắt, lại không có phát hiện thân ảnh Lâm Minh, điều này làm cho Lưu Vân lại càng không thoải mái, hắn thành công tự nhiên phải có Lâm Minh bị đánh tới thương tích đầy mình tới phụ trợ mới có thể khoe khoang, nhưng là Lâm Minh cũng không ở đây.

- Hắn... đi rồi.

Nhìn bộ dạng Lưu Vân, những đệ tử ra trước thời gian kia, còn đang ngồi xuống chữa thương có chút không đành lòng nói.

- Rời đi? Đả thương quá nặng bị mang đi tiếp tục trị liệu?

Lưu Vân nhíu nhíu mày, nếu như Lâm Minh bị khiêng đi, hắn còn khoe khoang thế nào?

- Này...

Mấy đệ tử bị thương liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, bọn họ cũng coi như cùng một phe cánh với Lưu Vân, hiện tại mắt thấy Lưu Vân giống như Tiểu Sửu khoe tài ở nơi này, bọn họ cũng không nhẫn tâm nhìn tiếp.

Lúc này, Diệp Thủy Đồng liếc mắt nhìn Lưu Vân một cái, tức giận nói:

- Lâm Minh không có bị thương, hắn hoàn thành nhiệm vụ, không đợi ngươi, rời đi trước rồi.

Ách...

Lưu Vân sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời không có trở lại, sau khi chần chờ một hơi thời gian, hắn đột nhiên nhảy lên.

- Cái gì... Cái gì?

Lưu Vân nhất thời trừng lớn một đôi ngưu nhãn.

- Ngươi nói đùa gì thế, làm sao có thể?

- Ta không có hứng thú nói giỡn với ngươi, đây, xem một chút đây là cái gì, nhận ra chứ?

Bị Lưu Vân chất vấn, Diệp Thủy Đồng rất không thoải mái chỉ chỉ lệnh bài trên bàn đá, không hề nói nhảm nữa, xoay người rời đi.

Mà Bạch Minh Ngọc thì thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai Lưu Vân, cũng không nói gì, nhưng hắn vỗ vỗ bả vai là có ý gì, đã rất rõ ràng.

Không... Không thể nào!

Cả người Lưu Vân ngốc ở nơi đó.

- Lưu ca, là thật sự...

Đợi Bạch Minh Ngọc cũng đi, mấy đệ tử Mệnh Vẫn ngồi xuống chữa thương vẻ mặt đưa đám nói, thanh âm kia lại giống như cha mẹ đã chết.

- Lâm Minh lúc 30' đã ra ngoài, hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có bộ dạng tiêu hao quá lớn, để lệnh bài xuống đã đi, chúng ta tận mắt nhìn thấy.

- Lưu ca, nén bi thương a.

Chương 1084: Tranh chấp tài nguyên

Chiến đấu phát sinh ở trong Bí cảnh mô phỏng, toàn bộ quá trình, hoàn hoàn chỉnh chỉnh dừng ở Mộ Thủy Thiên trong mắt, khi nhìn thấy bên cạnh Lâm Minh hình thành một đạo không gian lực trường, che chắn tất cả công kích, thậm chí có thể xé nát thân thể con rối cứng rắn, Mộ Thủy Thiên đột nhiên sửng sốt:

- Đây là cái lực trường gì mà cường đại như vậy?

Theo như lời Mộ Thủy Thiên, tự nhiên là không gian Hồng Mông, chủng loại lực trường có vô số, võ giả có thể sinh ra lực trường chuyên biệt thuộc về chính mình, không nhận thức được cũng bình thường, mà Mộ Thủy Thiên kinh ngạc là bởi vì loại lực trường này có phẩm chất cực cao.

Mộ Thiên Tuyết do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra Lâm Minh trải qua ở trong con đường của Đế giả, đối với Mộ Thủy Thiên, Mộ Thiên Tuyết vẫn hoàn toàn tín nhiệm.

- Ân? Ngươi nói cái gì? Hỗn Nguyên Thiên Tôn? Không gian Hồng Mông!? Vừa rồi Lâm Minh thi triển chính là Hỗn Nguyên võ ý?

Mộ Thủy Thiên hoảng sợ. Nếu không phải Mộ Thiên Tuyết nói cho nàng, nàng không có khả năng nhận ra, dù sao Hỗn Nguyên Thiên Tôn mất tích 10 vạn năm trước, thời điểm kia, Mộ Thủy Thiên còn chưa thành danh.

Cho dù là trước khi Hỗn Nguyên Thiên Tôn mất tích, hắn cũng bị vây trong trạng thái nửa quy ẩn, thời điểm hắn chân chính quát tháo Thần Vực, đã là mấy trăm vạn năm trước, hơn một ngàn vạn năm trước, cái thời điểm kia, Mộ Thủy Thiên còn chưa xuất thế, lại suy tính một chút, ngay cả lão Thánh chủ Thiên Vũ Thánh địa, cũng chính là Giới Vương Hóa Vũ giới đều còn chưa sinh ra.

Đối với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Mộ Thủy Thiên cũng chỉ nghe được một ít truyền thuyết, trong những truyền thuyết này, chỉ nhắc đôi câu vài lời về không gian Hồng Mông, cụ thể nó là cái gì, nếu không nghe Mộ Thiên Tuyết miêu tả, Mộ Thủy Thiên căn bản không rõ ràng.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lâm Minh lĩnh ngộ không phải đầy đủ Hỗn Nguyên võ ý. Mà là trong đó một bộ phận - - Thiên Ma võ ý.

- Chỉ là một bộ phận?

Mí mắt Mộ Thủy Thiên hơi hơi nhảy lên

- Truyền thuyết Hỗn Nguyên võ ý đầy đủ có ba bộ phận, phân biệt là Thiên Ma võ ý, Thiên Nhân võ ý cùng Thiên Thần võ ý, Nhân, Thần, Ma hợp cùng một chỗ, mới là Hỗn Nguyên võ ý đầy đủ, bộ võ ý, này cho dù ở trong Thần Võ vô thượng, cũng xếp hạng cực cao.

Mộ Thủy Thiên đứng lên, thì thào nói:

- Khó tin. Lâm Minh lại chiếm được kế thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Thật sự khó tin!

Sắc mặt Mộ Thủy Thiên phức tạp, Thiên Tôn là cái khái niệm gì, nàng tự nhiên vô cùng rõ ràng, đó là nhân vật đỉnh cao chân chính đứng ở Thần Vực. Đến cảnh giới Thiên Tôn, đã không còn nhúng tay chuyện Thần Vực. Ở trong suy nghĩ của bọn họ, cho dù là hai cái Thần Vực đại giới khai chiến, đều thuộc loại việc nhỏ. Bọn họ chỉ một lòng đi truy tầm đại đạo, truy tìm bất tử, đối với võ giả Thần Vực mà nói, đó là Thần Linh chân chính không thể chạm đến.

Nếu không phải Mộ Thiên Tuyết miêu tả, thậm chí Mộ Thủy Thiên không biết Thiên Tôn đại chiến 10 vạn năm trước, càng không thể nghĩ đến, địa điểm tràng Thiên Tôn đại chiến lại chính là hạ giới, mà không phải ở Thần Vực.

Vì sao Thiên Tôn... phát sinh chiến đấu? Hơn nữa là trận chiến sinh tử?

Rất khó tưởng tượng, thế giới này rốt cuộc có cái gì đáng giá bọn họ liều mạng.

Chẳng lẽ là bảo vật cấp bậc Ma Phương?

Lão Thánh chủ Thiên Vũ Thánh địa có thể giữ lại Ma Phương, là bởi vì Ma Phương tồn tại vốn chính là bí mật, rất ít có người biết, cho dù là những minh hữu Thiên Minh Tử tấn công Thiên Vũ Thánh địa lúc ấy, cũng chỉ biết tên Ma Phương, đến tột cùng nó là cái gì, bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Mộ Thủy Thiên biết hết thảy về Ma Phương, về nó quý báu như thế nào, đều là lão Thánh chủ suy tính ra, đến tột cùng chuẩn xác hay không, Mộ Thủy Thiên cũng không dám khẳng định, cho nên nàng không kiềm được hoài nghi, cho dù là Ma Phương, có thể... dẫn tới cao thủ cấp bậc Thiên Tôn sinh tử chiến sao?

Đương nhiên, tranh đấu của Thiên Tôn, đã không phải chuyện Mộ Thủy Thiên có thể tưởng tượng cùng tìm kiếm, chỉ sợ chỉ có Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn năm đó chân chính tham gia qua tràng đại chiến kia, mới biết được bí mật cùng ẩn tình trong đó.

Tuy nhiên... nếu Lâm Minh có được kế thừa Hỗn Nguyên Thiên Tôn... Như vậy so sánh với mà nói, kế thừa Thiên Vũ Thánh địa lại có vẻ kém hơn.

Nghĩ tới những chuyện này, ấn tượng trong lòng Mộ Thủy Thiên đối với Lâm Minh đã xảy ra biến hóa thật lớn.

- Cô cô, chẳng lẽ ngươi còn muốn khảo nghiệm Lâm Minh?

Mộ Thiên Tuyết hỏi, nàng nói việc này cho Mộ Thủy Thiên là trải qua một phen do dự, thật không phải nàng không tin Mộ Thủy Thiên, chỉ là việc này thật sự rất trọng đại, đương nhiên người biết càng ít càng tốt, cuối cùng Mộ Thiên Tuyết vẫn nói ra, đương nhiên là vì Mộ Thủy Thiên tín nhiệm đối với Lâm Minh.

Mộ Thủy Thiên sửng sốt một hồi lâu, nói:

- Tuy rằng dựa theo cách nói của ngươi, Lâm Minh ngẫu nhiên chiếm được kế thừa Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở trong Bí cảnh, tuy nhiên Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật nào, cho dù hắn đã ngã xuống, kế thừa của hắn cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể nhận được, Lâm Minh có thể nói là truyền nhân Hỗn Nguyên Thiên Tôn tuyển định, hắn có thể được phần kế thừa này, thậm chí có thể năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn có chút suy tính cùng cảm ứng, nếu là truyền nhân Hỗn Nguyên Thiên Tôn tuyển định, ta quả thật không có tư cách khảo nghiệm Lâm Minh, so với Thiên Tôn, Thiên Vũ Thánh địa chúng ta bé nhỏ không đáng kể.

- Tuyết Nhi, không nên trách cô cô keo kiệt, thật sự bởi vì ý nghĩa Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đối với Tiêu Dao Đảo rất trọng đại, ta phải thận trọng lo lắng, hơn nữa hiện tại là thời điểm Tiêu Dao Đảo gian nan nhất, đệ tử Tiêu Dao Đảo, ở trong Bí cảnh Dị Giới, bị Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc liên thủ chèn ép, hiện tại tài nguyên ngày càng khẩn trương, nếu Tiêu Dao Đảo lại mất đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, mà Lâm Minh lại không thể trưởng thành lên ở trong vòng ngàn năm, như vậy Tiêu Dao Đảo sẽ rơi vào tình thế nguy cơ nguy ngập, đừng nói là thăng cấp Thánh địa, cho dù bảo trụ địa vị hiện tại cũng vô cùng gian nan, nếu làm không tốt, quân cờ gia gia ngươi bố trí năm đó sẽ mất đi tác dụng...

- Huyền Cốt tộc? Đoạn Hồn Sơn?

Mộ Thiên Tuyết hơi hơi ngạc nhiên

- Chúng nó là?

- Là đối thủ một mất một còn với Tiêu Dao Đảo, vị trí hải vực Tiêu Dao Đảo chúng ta tên là Hồng Hoang Hải, bởi vì đáy biển Hồng Hoang Hải ngầm chứa cửa vào Dị giới Bí cảnh Hồng Hoang mà được đặt tên, mà Tiêu Dao Đảo, Huyền Cốt tộc, Đoạn Hồn Sơn chính là thế lực chiếm cứ ở trên Hồng Hoang Hải, trong Bí cảnh Hồng Hoang, sản xuất các loại dược liệu, khoáng thạch tài nguyên, tuy rằng mấy thứ này không tính quý báu, nhưng số lượng dự trữ cực kỳ phong phú, là nơi phát ra tài nguyên của ba đại tông môn chúng ta.

- Mấy vạn năm trước, ba tông môn đều còn rất yếu, vì bảo trụ phạm vi thế lực Hồng Hoang Hải cùng Bí cảnh Hồng Hoang, ba đại tông môn liên hợp lại đối mặt với kẻ thù bên ngoài, khi đó, quan hệ còn hòa thuận, nhưng theo mấy năm gần đây, ba thế lực lớn đều phát triển đi lên, mỗi một thế lực đều khó tránh khỏi sinh ra dã tâm độc bá Hồng Hoang Hải, nếu thật có thể độc bá Hồng Hoang Hải vực, lại thâu tóm hai đại tông môn khác, phát triển vạn năm nữa, tuyệt đối có thể trở thành tồn tại thượng lưu trong Thánh địa.

- Vì thế quan hệ ba đại tông môn ngày càng sắc bén, trong đó Tiêu Dao Đảo bởi vì có Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả duy trì, ở trong ba đại tông môn lại phát triển nhanh nhất, hiện tại chỉ kém một tia thành tựu Thánh địa, hai đại tông môn khác cảm nhận được uy hiếp, liền liên thủ chèn ép chúng ta, từ ngay từ đầu hạ độc thủ sau lưng, đến bây giờ đã đặt tới bên ngoài, đặc biệt tranh đoạt tài nguyên trong Bí cảnh Hồng Hoang, mỗi một lần đều tranh máu chảy thành sông!

Cùng là nơi cung cấp tài nguyên, Bí cảnh Hồng Hoang với bí cảnh Thần Thú có khác nhau rất lớn, tài nguyên trong bí cảnh Thần Thú rất ít, nhưng một khi tìm được một ít, giá trị sẽ thật lớn, thậm chí là bảo vật kinh thiên, nhưng tương ứng, tính nguy hiểm của Bí cảnh cũng lớn, thích hợp đệ tử thiên tài thí luyện.

Mà Bí cảnh Hồng Hoang hoàn toàn tương phản, số lượng tài nguyên rất nhiều, nơi này có mảng lớn dược liệu, tài nguyên khoáng sản thành phiến, chỉ cần đi vào thu thập, căn bản không cần sưu tầm, có thể lấy được đại lượng tài nguyên, nhưng giá trị tài nguyên lại tương đối thấp, thiên tài tuyệt đỉnh không để mắt đối với những tài nguyên này, nhưng đối với một cái tông môn mà nói, lại phi thường trọng yếu, một cái Tiêu Dao Đảo, không biết có bao nhiêu đệ tử, bình thường các loại chi tiêu cần dựa vào tài nguyên duy trì, từ loại ý nghĩa này, Bí cảnh Hồng Hoang như là một cái mỏ, mà những đệ tử tiến vào Bí cảnh chính là thợ mỏ.

Phàm là Bí cảnh Dị Giới, đều có không gian vách chướng cách xa với Chủ thế giới Thần Vực, võ giả tu vi càng cao càng khó thông qua, nguyên bản Bí cảnh Hồng Hoang có tính nguy hiểm không cao, chỉ cần phái ra một ít đệ tử cấp Toàn Đan đi thu thập tài nguyên, sau lại phái ra đệ tử Thần Hải kỳ đi đề phòng Bí cảnh cự ma là được, nhưng bởi vì ba đại tông môn tranh đoạt lẫn nhau, từ nguyên bản thu thập tài nguyên đơn thuần, đến bây giờ gần như là một trận chiến tranh rồi.

Mộ Thiên Tuyết hơi hơi trầm ngâm, nói:

- Thì ra cô cô băn khoăn điều này, ta có một đề nghị, tiếp theo, để Lâm Minh tham dự đội ngũ hộ tống là được rồi, tu vi hắn không cao, tiêu phí truyền tống vào sẽ không lớn, nhưng hắn có thể phát huy ra chiến lực rất cao!

- Ân?

Thanh âm Mộ Thủy Thiên dừng lại, nhíu mi nói:

- Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng tám... Tuy rằng thực lực của hắn đã vượt qua thiên tài Thần Hải sơ kỳ bình thường, nhưng ở trong Bí cảnh Dị Giới, một khi đến thời điểm chém giết, ngay cả võ giả Thần Hải hậu kỳ đều sẽ xuất hiện, thậm chí đến thời điểm liều mạng, đủ các loại nhân vật Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc đều có thể tham chiến, tuy rằng tài nguyên khoáng sản trọng yếu, nhưng một cái thiên tài tuyệt đỉnh lại vô giá, nếu Lâm Minh ngã xuống ở trong đó, tổn thất quá lớn.

Đối với nhân vật Mộ Thiên Tuyết tuyển định, Mộ Thủy Thiên đương nhiên coi trọng, tận mắt nhìn thấy Lâm Minh biểu hiện ở trong Bí cảnh mô phỏng, thành tựu tương lai cấp Thánh chủ tuyệt đối không thành vấn đề, thiên tài như vậy, phái đi Bí cảnh Dị Giới rất mạo hiểm.

Mà Mộ Thiên Tuyết lại cười nói:

- Cô cô yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề, hơn nữa, đối với Lâm Minh mà nói lại là một trận chiến ma luyện khó có được.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1085: Gian tế

Sáng sớm Tiêu Dao Các, nguyên khí thiên địa nồng đậm hơn, thần vụ mờ ảo tràn ngập ở trong khe núi, giống như tiên cảnh nhân gian, nơi này linh khí, phàm nhân hít một ngụm đều có thể tăng tuổi thọ.

Mà ở trong Tiêu Minh Các, Lâm Minh trần truồng đắm chìm ở trong linh tuyền, nước suối tiến vào miệng mũi hắn, chảy khắp toàn thân, lại chảy ra từ lỗ chân lông, từng tia tia tinh hoa trầm tích ở trong thân thể Lâm Minh.

Hiện giờ cơ sở Lâm Minh sớm đã vững chắc đến trình độ khó tin, kỳ thật nếu Lâm Minh nguyện ý, buông tha pháp thể song tu, một lòng tu luyện hệ thống Tụ nguyên, như vậy không cần bất kỳ thiên tài địa bảo, hắn có thể thoải mái bước vào Cửu Vẫn, nếu buông tha tìm hiểu pháp tắc, như vậy Lâm Minh bằng vào tích lũy phía trước, đột phá Thần Hải, Thần Biến, thậm chí Thần Quân đều vô cùng thoải mái, rất nhanh, nhưng cũng chỉ có thể dừng lại, nếu hướng lên trên sẽ gặp bình cảnh, dừng lại không tiền.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không lựa chọn như vậy, hiện tại hắn lựa chọn, là một con đường tràn ngập gai góc, gian nan dị thường, cần tiêu hao đại lượng tài nguyên, tiêu phí đại lượng thời gian, nhưng một khi để hắn đi hết, thành tựu tương lai không thể lường.

- Lâm Minh.

Ngay tại thời điểm Lâm Minh tắm rửa linh tuyền, trong tai hắn truyền đến một giọng nữ dễ nghe, là thanh âm Mộ Thiên Tuyết.

Lâm Minh mở hai mắt, vung tay lên mặc quần áo vào, nhảy lên từ trong linh tuyền:

- Mộ cô nương.

Hào quang lóe ra, Mộ Thiên Tuyết một thân áo trắng xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh, mấy ngày nay, Mộ Thiên Tuyết luôn luôn ở tại Tiêu Dao Cung.

- Lâm Minh, cô cô đã đáp ứng cho ngươi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, ngoài ra, còn có thể cho ngươi 500 triệu Tử Dương thạch, chỉ là muốn ngươi giúp một chút.

Ở Thần Vực, Tử Dương thạch có thể trở thành tiền thông dụng, trừ bỏ dùng để làm động lực ra, nguyên nhân chính là nó có thể mở ra truyền tống trận Bí cảnh Dị Giới, mà Bí cảnh Dị Giới là nơi phát ra rất nhiều tài nguyên.

Chỉ cần có đủ Tử Dương thạch, có thể mua được nhiều thứ giá trị lớn ở các loại phường thị cùng hội đấu giá.

- Mời Mộ cô nương nói.

Lúc này Mộ Thiên Tuyết nói chuyện Tiêu Dao Cung cùng Mộ Thủy Thiên với Lâm Minh, Lâm Minh liền đáp ứng, ở trong lòng Lâm Minh, hắn luôn luôn có lòng cám ơn đối với Mộ Thiên Tuyết, không có năm đó Mộ Thiên Tuyết trợ giúp hắn vượt qua những ngày gian nan nhất. Hiện tại Lâm Minh sợ còn ở Thiên Vận Quốc, sao có thể thấy được thế giới mênh mông như vậy.

Đương nhiên, trái lại, Lâm Minh cũng có ân đối với Mộ Thiên Tuyết, mặc dù thời gian hai người gặp mặt rất ngắn nhưng tín nhiệm lẫn nhau vô cùng vững chắc.

Hai ngày sau, ở Hồng Hoang Hải vực truyền ra tin tức Tiêu Dao Đảo thu mua Tử Dương thạch bốn phía.

Bí cảnh Dị Giới, số lượng đệ tử truyền tống càng nhiều, tu vi càng cao. Tử Dương thạch mở ra trận pháp tự nhiên cũng càng nhiều.

Tiêu Dao Đảo dùng tài nguyên tông môn dự trữ đổi Tử Dương thạch quy mô lớn, không thể nghi ngờ, bọn họ sắp có động tác lớn.

Lúc này ở Hồng Hoang Hải vực, trên một mảnh linh đảo, có một chỗ khe núi cảnh sắc xinh đẹp thanh tú, ôn tuyền phun ra trong khe núi, mà trong nước suối có màu đỏ vô cùng quỷ dị, ngửi có mùi máu tươi, nhưng lại bất đồng với máu người, ngược lại cấp cho người ta một loại cảm giác thơm ngọt, giống như là rượu ngon năm xưa.

Lúc này, trong linh tuyền màu đỏ nhạt, có mười mấy cô gái mặc lụa mỏng như mỹ nhân ngư chơi đùa, thân thể thon dài, chân dài tròn như ngọc, ngoài ra, toàn bộ bọn họ đều có một đôi mị nhãn mê người, mà ở phía sau ánh mắt, lại có một tầng vảy mỏng manh, hiển nhiên không phải nhân loại thuần huyết.

Ở trong đám nữ nhân này còn có bốn nam thanh niên dáng người khôi ngô, bọn họ đều cao trên chín xích, cơ thể toàn thân rắn chắc, không có tóc, trên đầu có một đôi sừng cùng ấn văn cổ quái, bọn họ chính là đệ tử trẻ tuổi Huyền Cốt tộc.

Huyền Cốt tộc chủ tu pháp tắc Sinh Mệnh, ý cảnh Cốt Huyết, công pháp bọn họ kế thừa với song tu là việc chính, đệ tử trẻ tuổi trong tộc có thể tận tình miệt mài, từ trong nam nữ giao hợp cực lạc, phẩm ngộ sinh mệnh huyền bí.

Ngoài ra, bọn họ trời sanh tính tham ăn, tham ăn không phải chỉ tham luyến mỹ thực, mà là thích cắn nuốt các loại thiên tài địa bảo, thậm chí là khoáng thạch kim loại, để mà hoàn thiện sinh mệnh thể bọn họ, tìm hiểu pháp tắc Sinh Mệnh.

Một thanh niên tiện tay bơi tới bên cạnh ôm một cô gái tuyệt vời vào lòng, một bên giở trò vuốt ve, vừa nói:

- Nghe nói Tiêu Dao Đảo đang đổi rất nhiều Tử Dương thạch, bọn người kia, chẳng lẽ là muốn phái ra đại lượng đệ tử đi Bí cảnh Hồng Hoang hung hăng khai thác một phen?

Người này tên là Công Dương Cốt Đả, Huyền Cốt tộc có ngôn ngữ riêng, tên của bọn họ, ở trong ngôn ngữ Thần Vực nghe có chút quái dị.

- Hắc hắc, ta thấy bọn hắn đã bị chúng ta đánh sợ, cho nên lần này phái ra đệ tử trấn thủ mạch khoáng tài nguyên, miễn cho bị chúng ta giết người cướp của.

Một... đệ tử Huyền Cốt tộc khác nói, hắn nhanh chóng biến mỹ nữ trong lòng trở nên thở dốc liên tục, bọn họ đều là cao thủ trên giường, bởi vì tinh thông pháp tắc Sinh Mệnh, bọn họ cũng rất hiểu biết thế làm thế nào để khiến nữ nhân càng thêm hưng phấn mẫn cảm, trong đó không chỉ có khiêu khích thân thể, cũng có kích thích mặt tinh thần, thậm chí bọn họ có thể trực tiếp dùng chân nguyên xúc tua kích thích sinh mệnh chi hỏa của nữ nhân, khiến họ đạt tới đỉnh phong ở nhiều phương diện.

Nên biết rằng, những nữ nhân bên cạnh bọn họ nguyên bản đều là Ngọc Lân tộc chi nhánh của Yêu Tinh tộc bị Huyền Cốt tộc bắt về làm tù binh, trong đó có chút nữ nhân, thậm chí thân phận cực kỳ cao quý, có một chút huyết thống Vương tộc, ngay từ đầu họ đều liều mạng phản kháng, thà chết không từ, về sau những đệ tử Huyền Cốt tộc dùng các loại thủ pháp kích thích họ, chiếm cứ thể xác và tinh thần, cuối cùng khiến bọn họ hoàn toàn trầm luân, bắt đầu biến thành những tình nô hoàn toàn phụ thuộc, gần như đánh mất nhân cách nguyên bản, chỉ biết mê muội đòi hầu hạ.

Bởi vì như thế, một ít chủng tộc thực lực không đủ cường đại, lại có nhiều mỹ nữ, đối với Huyền Cốt tộc luôn luôn tránh như tránh rắn rết.

- Ta thấy vị tất, tuy rằng tài nguyên Bí cảnh Hồng Hoang phong phú, nhưng một lần có thể thu thập cũng có hạn, hơn nữa mặc kệ võ giả là cảnh giới gì, thu thập bao nhiêu tài nguyên không có nhiều khác biệt lắm, đưa vào đệ tử Toàn Đan kỳ vào Bí cảnh Hồng Hoang sẽ có thu hoạch lớn nhất. Đưa đệ tử Mệnh Vẫn thấp trọng vào, miễn cưỡng hồi vốn. Mà về phần đệ tử Mệnh Vẫn cao trọng cùng Thần Hải kỳ, vậy lỗ lớn. Nếu bọn họ phái ra nhiều Thần Hải đệ tử, đệ tử Toàn Đan quá ít, cuối cùng vào chẳng bằng ra. Ta phỏng chừng, lần này Tiêu Dao Đảo chuẩn bị đại quy mô thu thập tài nguyên một lần, nói không chừng phái ra mấy ngàn đệ tử Toàn Đan cùng trên trăm đệ tử Thần Hải, dùng một lần thu thập, mà đệ tử Thần Hải bọn họ quá nhiều, chúng ta muốn đi công kích bọn họ sẽ khó khăn, bọn họ muốn so đấu tài lực với chúng ta.

- Ha ha! Tiêu Dao Đảo dồi dào là không sai, nhưng Huyền Cốt tộc chúng ta cũng không kém, huống chi còn có minh hữu Đoạn Hồn Sơn, bọn họ lấy một chọi hai, phải thua không thể nghi ngờ, nếu bọn họ thích chơi, vậy hợp lại tài lực đi, xem ai có thể phái ra đệ tử Thần Hải càng mạnh hơn!

- Nói đúng, chúng ta bắt đầu trận chiến tranh này, những huyết nhục thiên tài kia, ta rất có hứng thú nghiên cứu một chút, ha ha ha!

Công Dương Cốt Đả tùy ý cười, hạ thân đột nhiên nhích động, tiến nhập vào thân thể trong nữ nhân dưới thân, khiến cho nàng thét một tiếng chói tai.

Huyền Cốt tộc với một màn tương tự đã trình diễn ở Đoạn Hồn Sơn, nhưng bất đồng chính là, ở Đoạn Hồn Sơn lại có một khách không mời mà tới.

Một nam nhân thân cao hơn một trượng, trên đầu mang theo mặt nạ Ma quỷ đứng ở trên một hải đảo, ở dưới chân hắn, hải triều tùy ý vỗ vào đá ngầm, tạo bọt nước trắng xóa.

Tại phía trước nam nhân mang mặt nạ ma quỷ, có hai thanh niên mặc áo choàng màu đen, áo choàng hai người này rách tung toé, thân thể nhẹ nhàng thoải mái nổi giữa không trung, dường như không có sức nặng, bởi vì áo choàng che đậy, hoàn toàn nhìn không thấy bọn họ đi đứng, thậm chí khiến người ta hoài nghi bọn họ rốt cuộc có chân hay không.

Mặt cả hai đều tái nhợt, trong đó khóe miệng một thanh niên hơi động một cái, lại khiến người ta không rõ hắn rốt cuộc đang cười hay co giật:

- Nói như vậy... quả nhiên Tiêu Dao Đảo muốn tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang, thu thập tài nguyên dự trữ, ta có thể lý giải, hắn là muốn tạo thành chiến tranh giữa các đệ tử trẻ tuổi trong ba đảo sao?

Nam nhân tên là Hồn Thiên Lý, là đệ tử hạch tâm Đoạn Hồn Sơn, thanh âm hắn vô cùng sắc nhọn, nghe có chút chói tai.

- Chiến tranh là các ngươi tạo nên, ba đại tông môn tranh đoạt như thế tất sẽ có kẻ ngư ông đắc lợi.

Nam nhân mang mặt nạ ma quỷ nói lạnh như băng, thanh âm có chút tối nghĩa, nghe ý tứ trong lời nói là hướng về Tiêu Dao Đảo.

- Hắc hắc, ta không có nghe nhầm chứ, lời của ngươi, đệ tử Tiêu Dao Đảo nào cũng đều có tư cách nói, nhưng duy chỉ có ngươi không có, nếu không có trận chiến tranh này, Tiêu Ngạn Vũ lúc trước có năng lực cạnh tranh ngôi vị bảo chủ cùng ngươi làm sao lại chết ở Bí cảnh Hồng Hoang? Lúc ấy chúng ta thu được một phần tình báo nặc danh a, bày ra pháp tắc Tiêu Ngạn Vũ am hiểu cùng nhược điểm tỉ mỉ, hiện tại ta suy nghĩ, không biết tình báo này có phải ngươi cung cấp đúng không, Minh Ngọc huynh?

Nam nhân mang mặt nạ ma quỷ nghe câu này, thân thể đột nhiên cứng một chút, bởi vì mặt nạ che, không nhìn ra biểu tình, nhưng có thể cảm giác được độ nóng chung quanh thân thể hắn rõ ràng hạ xuống, thanh âm hắn trở nên cực kỳ âm trầm:

- Đừng nói lung tung, nếu không sẽ chết người!

- Hắc hắc, quên đi, ta chỉ tùy tiện nói, thế nào, lần này ngươi tới gặp chúng ta, không chỉ là đưa tới phần tình báo mà chúng ta đã rõ ràng chứ?

Hồn Thiên Lý cười hì hì nói, mà hắn tươi cười phối hợp gương mặt nhợt mặt, lại khiến người ta có loại hương vị không rét mà run.

Chuyện Tiêu Dao Đảo thu mua Tử Dương thạch bốn phía cũng không phải bí mật gì, tuy rằng lúc trước người Đoạn Hồn Sơn chỉ đoán, nhưng cũng có 7, 8 phần nắm chắc, hơn nữa đợi thời điểm Tiêu Dao Đảo thật sự chuẩn bị bốn phía tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang, bọn họ có thể trực tiếp cảm nhận được năng lượng truyền tống trận Bí cảnh dao động, thậm chí có thể phán đoán ra quy mô Tiêu Dao Đảo tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang là bao nhiêu.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - -

Chương 1086: Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6

Nam nhân mang mặt nạ ma quỷ trầm mặc một hồi lâu, mở miệng nói:

- Ta đến là vì báo cho các ngươi biết một thiên tài đỉnh cấp Tiêu Dao Đảo, trình độ thiên tài hơn xa Diệp Thủy Đồng, nhưng tu vi chỉ có Mệnh Vẫn tầng tám, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau mấy trăm năm, hắn trưởng thành sẽ khiến Đoạn Hồn Sơn đau đầu, mà sau mấy ngàn năm, hắn trưởng thành có thể dao động đến cơ sở Đoạn Hồn Sơn, đây là tư liệu về hắn, lần này hắn hẳn cũng sẽ xuất hiện ở Bí cảnh Hồng Hoang, làm như thế nào, các ngươi hẳn là hiểu rõ trong lòng.

Hắn nói xong vung tay, một quả ngọc giản bay đến trên tay Hồn Thiên Lý.

- Chậc chậc.

Hồn Thiên Lý liếm liếm môi, ý niệm đảo qua nội dung ngọc giản, đầu tiên đập vào mắt chính là hình chiếu của Lâm Minh, hắn cười nói:

- Mệnh Vẫn tầng tám sao? Tiêu Dao Đảo lần này thật hiếu chiến, ngay đệ tử cả tu vi không cao nhưng thiên phú tuyệt đỉnh đều phái vào Bí cảnh Hồng Hoang, cũng không chờ hắn trưởng thành lên, không sợ tổn hại?

- Ha ha, xem ra Tiêu Dao Đảo thật sự nóng nảy, phải đập nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng.

Một... đệ tử Đoạn Hồn Sơn khác đi phụ họa theo.

Mà lúc này, nam nhân mang mặt nạ ma quỷ hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi nghĩ Tiêu Dao Đảo là kẻ ngốc? Tuy rằng ta bày ra ra tư liệu Lâm Minh, nhưng chỉ là thực lực hắn biểu hiện ra ngoài mà thôi, đến tột cùng thực lực hắn cực hạn ở nơi nào ta cũng không biết, lần này ta đến là muốn khuyên các ngươi không nên coi khinh hắn, nếu không, các ngươi sẽ phải trả giá thảm! Tư liệu đều viết ở trên ngọc giản, chính mình suy nghĩ đi, ta chỉ có thể nói, người kia là cừu địch của ta, cho nên các ngươi không cần lo lắng tư liệu giả!

- Ha ha, đương nhiên không lo lắng. chúng ta rất rõ ràng phẩm cách Minh Ngọc huynh!

Hồn Thiên Lý cường điệu hai chữ Phẩm cách, hiển nhiên không phải khen Bạch Minh Ngọc phẩm cách cao thượng, sẽ không cấp tư liệu giả, mà là Bạch Minh Ngọc rất có dã tâm, không dung người khác uy hiếp tiền đồ hắn, cho nên không cần lo lắng hắn giở trò ở trên tư liệu.

Nói tới đây, Hồn Thiên Lý đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, trên mặt nổi lên một tia tươi cười nghiền ngẫm:

- Ta nói Minh Ngọc huynh, dường như ngươi ở Tiêu Dao Đảo không được tốt lắm a, luôn bị xa lánh. Địa vị lại thường xuyên bị uy hiếp, không bằng trực tiếp quy phụ Đoạn Hồn Sơn chúng ta đi, Đoạn Hồn Sơn chúng ta nghiên cứu đối với linh hồn, ở toàn bộ Chân Võ đại thế giới đều là đỉnh cao. Nếu chúng ta tiêu phí đủ giá phải trả, tăng thần hồn lực của ngươi lên. Tuyệt đối có thể cho thiên phú ngươi nâng cao một bước.

- Ngươi thật lắm chuyện!

Nam nhân mang mặt nạ ma quỷ nói lạnh như băng, sắc mặt Hồn Thiên Lý cứng đờ, đang muốn tức giận. Mà đúng lúc này, toàn thân nam nhân mang mặt nạ ma quỷ đột nhiên thiêu đốt lên không hề có dấu hiệu báo trước, chỉ chốc lát liền hóa thành một đoàn ngọn lửa hừng hực, những ngọn lửa này, đều phát ra từ trong mặt nạ Ma quỷ, hơn nữa độ nóng cao đến khó tin, rất dễ dàng thiêu nam nhân mang mặt nạ ma quỷ thành tro tàn.

Nhìn thoáng qua di hài nam nhân mang mặt nạ ma quỷ lưu lại, Hồn Thiên Lý lắc đầu,

- Thật đúng là cẩn thận a, mỗi lần hắn đều không dùng bản thể tiến đến, hơn nữa một khi giao dịch chấm dứt, liền hóa thành tro tàn, không lưu lại bất kỳ dấu vết.

Đệ tử bên cạnh Hồn Thiên Lý, nói:

- Hắn đương nhiên phải phòng bị một chút, nếu không hắn chẳng những có thể bị Tiêu Dao Đảo phát hiện, còn có thể bị chúng ta mai phục rồi bắt giữ, người như thế ai cũng không dám tin tưởng.

- Ân... Thậm chí chúng ta cũng không xác định được thân phận chân thật, chỉ căn cứ tình báo cùng động cơ hắn nắm giữ mà đoán hắn là Bạch Minh Ngọc, đến tột cùng có phải hay không, chúng ta cũng không có bất kỳ chứng cớ.

- Hắc hắc, hơn phân nửa là không sai, hắn có thể ẩn tàng thân hình, nhưng động cơ lại không che giấu được, cộng thêm tình báo hắn cung cấp kỹ càng tỉ mỉ, cũng không phải người bình thường có thể nắm giữ, không phải hắn thì là ai? Người này thật đúng là chưa đạt mục đích không từ thủ đoạn, không tiếc bán đứng tông môn chính mình!

- Hừ, bán đứng chút tình báo như vậy tính cái gì, cho dù Tiêu Dao Đảo nhiều lần bị nhục ở trong Bí cảnh Hồng Hoang, cũng chỉ là suy yếu thực lực của nó, khiến nó chậm rãi hạ xuống tông môn bát phẩm thượng đẳng, không có khả năng làm tan rã nó, đối với Bạch Minh Ngọc căn bản không có ảnh hưởng gì, dù sao mục đích của hắn chỉ là trở thành đảo chủ, về phần Tiêu Dao Đảo là cửu phẩm Thánh địa hay là tông môn bát phẩm, so với chuyện hắn trở thành đảo chủ có vẻ không quá trọng yếu, cho ngươi chọn, ngươi muốn trở thành tiểu tốt tông môn đỉnh cao hay là trở thành tông chủ một cái tông môn bậc trung?

Hồn Thiên Lý hỏi lại một câu, đệ tử kia gật đầu nói:

- Không sai, thích tông chủ hơn một chút, ha ha ha.

Ở thời điểm hai đệ tử Đoạn Hồn Sơn nghị luận, ở Tiêu Dao Đảo, trong một chỗ mật thất bế quan bí ẩn, Bạch Minh Ngọc ngồi xếp bằng đột nhiên mở hai mắt.

- Hừ, hai tên này, nhiều lần dùng lời nói thử thân phận của ta, dường như đã hoàn toàn khẳng định ta là ai, thật sự là uổng phí tâm cơ! Bọn họ muốn bắt lấy nhược điểm của ta, uy hiếp ta, đáng tiếc bọn họ sẽ không tìm được bất kỳ chứng cớ, những con rối kia là ta làm nhiều năm trước bí mật giấu ở đáy Hồng Hoang Hải, truyền một lần tin tức dùng một khối, dùng xong lập tức tiêu hủy, cho dù những con rối kia bị bắt, cũng không có bất kỳ chứng cớ cho thấy chúng nó có quan hệ với ta, bởi vì chúng nó căn bản không phải là từ Tiêu Dao Đảo mà ra, thủ pháp chế tạo cũng không quan hệ với Tiêu Dao Đảo.

Bạch Minh Ngọc tự nói trong lòng:

- Lâm Minh, thật sự là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới, thời điểm ở Tiêu Dao Đảo, ta không dám động ngươi, nhưng ngươi cố tình muốn đi tham gia chiến tranh ba đại tông môn, chiến tranh không có mắt, chết ở trong loạn quân có thể trách ai?

Nghĩ đến đây, trong mắt Bạch Minh Ngọc hiện lên một tia tươi cười dữ tợn, hắn nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngồi xuống tu luyện, lần này phạm vi chiến tranh lan rộng khắp, tất nhiên máu chảy thành sông, hắn phải bảo trì trạng thái cho tốt, nếu không hắn không phải không có khả năng chết ở trong Bí cảnh!

Về phần tình báo của Bạch Minh Ngọc, kỳ thật cũng không bán đứng Tiêu Dao Đảo, chỉ là chỉ ra Lâm Minh, khiến hy vọng hắn sống sót ở trong loạn quân càng nhỏ, đương nhiên, nếu Đoạn Hồn Sơn thật sự vô dụng như vậy, Bạch Minh Ngọc không ngại hoàn toàn giết chết Lâm Minh ở địa phương bí ẩn.

Tuy rằng hắn cao hơn Lâm Minh bốn tiểu cảnh giới lại thêm một cái đại cảnh giới, nhưng hắn vẫn không dám phớt lờ, dù sao Lâm Minh có thể trưởng thành đến trình độ này, tất nhiên mệnh rất cứng rắn, đi tính toán,tính kế Lâm Minh, không chừng sẽ bị phản ngược lại. Hơn nữa thái độ cao tầng Tiêu Dao Đảo ám muội đối với Lâm Minh, cũng khiến Bạch Minh Ngọc càng thêm nghi kỵ trong lòng.

Ở thời điểm Bạch Minh Ngọc bế quan tu luyện, Lâm Minh cũng bế quan, mà địa phương hắn bế quan là Bí cảnh không gian trong Tiêu Dao Cung.

Phiến không gian này toàn là ruộng đất cùng cao nguyên hoang dã, hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, mà trên đỉnh đầu là tinh không mênh mông, tinh tú xa xôi, cảnh tượng như thế giống như một khối vùng quê màu xanh biếc nổi lơ lửng ở trong vũ trụ vô biên vô hạn.

Ở phía trước Lâm Minh, có một cây long cốt mang theo hào quang mờ nhạt màu xanh da trời chậm rãi nổi lơ lửng, tuy rằng long cốt rất nặng, nhưng trong không gian Ma Phương không có trọng lực, tự nhiên có thể lơ lửng dễ dàng.

Lần này Lâm Minh bế quan là vì mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6 - Cảnh Môn.

Cảnh Môn ở hậu tâm, chủ quản phòng ngự, sau khi mở ra, phòng ngự Lâm Minh tăng lên một cái cấp bậc, tuy nhiên đối với tăng lên phòng ngự Cảnh Môn, Lâm Minh hấp thu long cốt sẽ tăng phòng ngự lên cao hơn nữa.

Dung nhập tinh hoa long cốt vào trong xương cốt, xương cốt Lâm Minh còn cứng cỏi hơn so với Thánh khí cực phẩm.

Hấp thu long cốt, năng lực phòng thủ của Lâm Minh sẽ bay vọt về chất.

Cộng thêm năng lực khôi phục sức khỏe khủng bố, cho dù Lâm Minh đứng yên không nhúc nhích đánh võ giả cùng giai, những người đó đều đừng mong làm Lâm Minh bị thương.

Mộ Thiên Tuyết như tiên tử xuất trần đứng yên ở trên long cốt, mà ở bên cạnh Mộ Thiên Tuyết, còn có một người, trên mặt người này đã khắc lại không ít dấu vết năm tháng, nhưng có thể từ mặt nàng nhìn ra dung nhan xinh đẹp năm đó, người này chính là cô cô Mộ Thủy Thiên.

Hấp thu long cốt, là một chuyện lớn, năm đó Tu La Vương bí cảnh Thần Thú chiếm được long cốt rất sớm, nhưng theo thời gian dài, nó cũng chỉ hấp thu một nửa tủy Rồng trong long cốt, bản thân long cốt, nó lại không làm gì được, chủ yếu là muốn hấp thu long cốt rất khó khăn.

Long cốt cùng tủy Rồng không giống nhau, một cây long cốt lớn như vậy, cho dù thân thể to lên cũng không nuốt được, hấp thu long cốt, chỉ có thể tinh luyện tinh hoa trong đó dung nhập vào bản thân.

Nhưng Thương Long thái cổ là viễn cổ Thần thú, cho dù bản thể nó đã chết đi không biết bao nhiêu trăm triệu năm, xương cốt của nó cũng không phải người bình thường có thể luyện hóa.

Muốn tinh luyện tinh hoa trong đó nói dễ hơn làm?

Mà long cốt này lại không thể lộ ra ngoài, ở Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh căn bản không dám lấy ra

Nếu không có cao thủ như Hỏa Liệt Thạch tương trợ, chỉ có thể dựa vào Mộ Thiên Tuyết sử dụng lực lượng pháp tắc tinh luyện tinh hoa long cốt từng chút từng chút, hiệu suất cực thấp, nhưng hiện tại bất đồng, có Mộ Thủy Thiên ở đây, thực lực nàng là nửa bước Giới Vương, còn mạnh hơn so với Hỏa Liệt Thạch và tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ đương nhiệm!

Mộ Thủy Thiên đứng ở phía trước long cốt, đánh giá long cốt từ trên xuống dưới một phen, lại nhìn thoáng qua Lâm Minh, trong ánh mắt lộ tia sáng kỳ dị:

- Thật không thể tưởng được, cơ duyên như vậy đều có thể bị ngươi gặp, nếu năm đó có thể có một đoạn long cốt này, chữa khỏi hồn thương cho cha ta, Thiên Vũ Thánh địa không đến mức rơi vào kết cục như vậy...

Lâm Minh hơi hơi thi lễ, nói:

- Phiền toái Mộ tiền bối, vô cùng cảm tạ.

Lâm Minh biết, muốn tinh luyện tinh hoa long cốt, không phải một sự tình đơn giản, phải tiêu hao không ít tinh lực cùng nguyên khí, điều này xem như một cái ân đức không nhỏ.

Mộ Thủy Thiên khoát tay, nói:

- Cảm tạ thì không cần, không có ngươi, Tuyết Nhi vẫn còn phải ngủ say ở trong Ma Phương, chỉ sợ ta chết già vẫn không thấy được nàng, ân này lão thân nhớ kỹ! So sánh mà nói, luyện hóa cho ngươi một đoạn long cốt tính là gì? Nếu ngày sau ngươi thật có thể trọng tổ Thiên Vũ Thánh địa ta, ngươi chính là đại ân nhân Mộ gia ta, ân tình này, lão thân sợ là cả đời không trả hết, tuy nhiên đến thời điểm đó, ngươi sợ là cũng không cần nhân tình của ta.

Mộ Thủy Thiên nói tới đây, vung tay lên, một đại đỉnh ba chân hai tai bay ra từ trong Tu Di Giới, càng lúc càng lớn, đại đỉnh phát ra một cỗ lực hút mạnh mẽ bao phủ Long cốt Chí Tôn, Long cốt Chí Tôn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bị đỉnh này hấp vào.

Lâm Minh ở một bên nhìn, đây rõ ràng là một kiện bảo vật cấp linh khí, hơn nữa sợ là tồn tại nhất lưu ở trong linh khí...

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1087: Long cốt xá lợi

Sau khi Mộ Thủy Thiên thu Long cốt Chí Tôn, đánh ra mấy chục đạo ấn quyết, trong nháy mắt, không gian giữa bảo đỉnh linh khí cùng nàng bị cách ly mở ra. một tầng không gian vách chướng kỳ dị bao phủ, ở trên, vách chướng có vô số văn lộ lưu chuyển, giống như vằn nước mờ nhạt.

Lâm Minh nhận ra, đây là văn lộ thời gian pháp tắc, Mộ Thủy Thiên cách ly một phương không gian là vì mở ra thời gian pháp tắc, dùng để gia tốc thời gian trôi qua, mà xem năng lượng trận văn dao động, Lâm Minh phỏng đoán tốc độ dòng chảy thời gian so với bên ngoài đại khái chênh nhau vài chục lần.

Bên ngoài qua một ngày, bên trong qua một tháng.

Như thế, luyện hóa tinh hoa long cốt vẫn còn một ít khó canh, mặc dù Mộ Thủy Thiên luyện chế cũng mất thời gian tương đối dài.

Thời gian gia tốc không coi là ý cảnh Thời gian cao minh, tuy nhiên thiên tài tu luyện ở đại tông môn dùng cũng không nhiều, chỉ ngẫu nhiên sử dụng.

Chủ yếu bởi vì gia tốc không thể kéo dài thọ mệnh chân chính, mười dòng chảy thời gian tốc độ gấp trong không gian, đi vào một năm sẽ già 10 tuổi, không có ý nghĩa gì, thứ hai phong bế trong không gian như vậy, các loại pháp tắc cũng sẽ bởi vì tốc độ dòng chảy thời gian không giống mà phát sinh vặn vẹo rất nhỏ, tìm hiểu sẽ có một chút khác biệt, trong thời gian ngắn còn được, nếu là thời gian dài tìm hiểu pháp tắc vặn vẹo, sẽ không có chỗ gì hay.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lâm Minh, lúc trước ta nói qua, hệ thống Tụ nguyên cùng hệ thống Luyện thể vốn mâu thuẫn, hơn nữa ở giai đoạn Mệnh Vẫn còn hơn thế, pháp thể song tu là nghịch thiên mà đi, nếu hấp thu một nửa long cốt, mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6, độ khó ngươi phá Cửu Vẫn sợ sẽ tăng lên gấp đôi! Ngươi phải rõ ràng.

- Ta biết.

- Ân... xương rồng dài trăm trượng, trầm trọng như núi. Cho dù chỉ là tinh luyện ra tinh hoa, ngươi cũng không có biện pháp một lần hấp thu hoàn toàn, ta phỏng chừng ngươi hấp thu một phần ba cũng đã là cực hạn, còn thừa hai phần ba, ta sẽ dùng để làm thuốc, cho ngươi mở ra hai cái cửa khó nhất trong Bát Môn Độn Giáp làm cơ sở, cũng chính là Sinh Môn cùng Tử Môn.

Lâm Minh gật đầu, có người dạy cảm giác rất tốt, không cần tự mình mày mò, nhớ lại hồi đó nếu chính mình tiếp xúc Luyện Thể Thuật có người chỉ đạo ở một bên. Giới thiệu tỉ mỉ kỹ càng độ khó pháp thể song tu ở giai đoạn Mệnh Vẫn. Nói không chừng Lâm Minh sẽ không song tu pháp thể.

Không có người dạy, một lần hai lần còn có thể chó ngáp phải ruồi, số lần nhiều thêm, khẳng định sẽ đi đường vòng.

- Cẩn thận nghe rất tốt. Ta sẽ dạy ngươi khẩu quyết Thương Khung Bá Điển. Đây là một bộ pháp quyết luyện thể hoàn toàn mới. Tuy rằng Thương Khung Bá Điển liên quan đến bảy tầng luyện thể bao gồm ba đại cảnh giới pháp quyết luyện thể Tôi Tủy, Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng ưu thế lớn nhất là thể hiện ở trên Bát Môn Độn Giáp, nó tốt hơn Hỗn Độn Cương Đấu Kinh rất nhiều. Bộ pháp quyết này, là năm đó gia gia ta cùng tìm được Ma Phương ở trong Bí cảnh, ta lựa chọn pháp thể song tu, cũng bởi vì có bộ pháp quyết luyện thể này làm cơ sở, tuy nhiên, ta một là lúc trước vốn không luyện Thương Khung Bá Điển toàn bộ, thứ hai hiện tại thân thể ta đã bị hủy, công lực hoàn toàn biến mất, không có năng lực khắc ngọc giản Thương Khung Bá Điển đầy đủ, tạm thời có thể dạy ngươi một bộ phận, bộ phận tiếp phải thu hồi ngọc giản Thương Khung Bá Điển mới có thể cho ngươi biết.

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây, Lâm Minh vừa động trong lòng, Thương Khung Bá Điển dĩ nhiên cùng nhau phát hiện với Ma Phương? Mộ Thiên Tuyết nói qua, Bí cảnh phát hiện Ma Phương rất thần bí, trừ bỏ người Thiên Vũ Thánh địa căn bản không ai biết, không nghĩ tới trong đó chẳng những có Ma Phương, còn có

Thương Khung Bá Điển, không biết hai cái có liên hệ gì?

Lâm Minh chưa kịp nghĩ, Mộ Thiên Tuyết đã bắt đầu thuật lại khẩu quyết Thương Khung Bá Điển, ở trước người Mộ Thiên Tuyết, một ít dòng khí nguyên khí thiên địa dưới ý niệm Mộ Thiên Tuyết khống chế hình thành đủ loại phù văn cùng đồ án, mấy thứ này hoặc là ẩn chứa pháp tắc ảo diệu, hoặc là ghi rõ phương thức năng lượng Luyện Thể Thuật vận chuyển, một bộ công pháp kế thừa, nội dung ẩn chứa bác đại tinh thâm, cũng không phải vài câu khẩu quyết có thể bao dung, mà từ rất nhiều thứ gì đó tạo thành, muốn khắc nó ra đầy đủ còn khó hơn tìm hiểu nó.

Lâm Minh dựa theo Mộ Thiên Tuyết miêu tả, bắt đầu vận chuyển năng lượng trong cơ thể, cứ như vậy qua 3 ngày rưỡi, Lâm Minh chỉ hiểu qua sự thần diệu của Thương Khung Bá Điển, mà lúc này, không gian vách chướng Mộ Thủy Thiên thiết lập bị mở ra...

Mộ Thủy Thiên mệt mỏi đi ra từ trong đó, hiển nhiên đã trải qua tiêu hao không nhỏ, ở bên cạnh nàng, một bảo đỉnh cấp linh khí chậm rãi xoay tròn, ánh sáng vàng bắn ra bốn phía.

Thiên địa linh vật như Thần thú loại, nếu còn sống, như vậy cho dù nó không phản kháng, cũng không phải nhân vật nửa bước Giới Vương có thể giết chết, luyện hóa di cốt của nó tự nhiên tiêu hao không nhỏ.

- Có thể.

Mộ Thủy Thiên nói một câu, vung tay lên, đỉnh linh khí tự nhiên mở ra, một chuỗi linh châu như ngọc thạch bay ra từ trong đỉnh, lơ lửng ở bốn phía, những hạt châu này có lớn có nhỏ, cao thấp, như là tinh tú vận chuyển dựa theo quỹ tích thần bí trong vũ trụ.

Tổng cộng 108 viên!

Cẩn thận tính, Mộ Thủy Thiên tiến vào một phương thời không độc lập vừa lúc 108 ngày, luyện chế 108 viên linh châu.

- Đây là long cốt xá lợi, gọi là Long Châu. Cường giả đỉnh cấp, Thần thú thực lực cường đại, sau khi xương cốt bị luyện hóa, sẽ gặp xá lợi ngưng kết, thực lực càng cường đại, xá lợi ngưng kết càng nhiều, phẩm chất cũng càng cao, một đoạn long cốt này, ta luyện chế ra 108 viên xá lợi, ngươi thu được rồi.

Mộ Thủy Thiên nói xong, 108 viên xá lợi bay tới Lâm Minh, Lâm Minh thu hồi toàn bộ, xá lợi vào tay, vô cùng nóng bỏng, bề ngoài của nó cực kỳ bóng loáng, mật độ thật lớn, hiển nhiên áp súc vô số tinh hoa.

- Tốt lắm Tuyết Nhi, cô cô đã làm xong, ta muốn đi điều dưỡng một chút, còn lại giao cho ngươi.

Mộ Thủy Thiên nói xong, tùy ý bước ra, xuyên qua thời không độc lập của Tiêu Dao Cung, ly khai Bí cảnh không gian.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng vung bàn tay ngọc lên, lấy ra một phần ba 108 viên long cốt xá lợi từ trong tay Lâm Minh, cũng chính là 36 viên, nói:

- Lâm Minh, ngươi vận công dựa theo khẩu quyết Thương Khung Bá Điển, ta nhốt long cốt xá lợi vào thân thể của ngươi.

Nói xong, Mộ Thiên Tuyết vung tay, chiến linh dồn hết vào trong long cốt xá lợi, trong nháy mắt, long cốt xá lợi bộc phát ra lực lượng vô cùng cường đại, bay vụt tới Lâm Minh!

36 viên long cốt xá lợi, nhắm ngay 36 khiếu huyệt trên thân Lâm Minh!

Long cốt xá lợi, phương pháp hấp thu nó không phải nuốt, mà là trực tiếp nhốt vào trong xương cốt!

Long cốt xá lợi trầm trọng như thế, lại có chiến linh Mộ Thiên Tuyết quán nhập, lực xuyên thấu có thể nghĩ mà biết, cho dù lực phòng ngự Lâm Minh không tồi, ở trước long cốt xá lợi, thật sự không thấm vào đâu.

Phốc phốc phốc!

Máu tươi bay vụt, Lâm Minh hừ một tiếng, thân thể trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, 36 chỗ đau đớn toàn thân cùng nhau bùng nổ, long cốt xá lợi chui vào cơ thể, xuyên phá gân da, rồi sau đó khảm thật sâu vào trong xương cốt!

Trong nháy mắt, toàn thân Lâm Minh đổ máu, khiếu huyệt bị xé rách, gãy xương, khớp xương vỡ vụn, dây chằng đứt đoạn, hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

- Không ngờ phương pháp hấp thu là thế... còn không nói cha biết trước!

Lâm Minh không nói gì, hiện tại hắn không đủ sức nằm trên mặt đất, có thể cảm nhận được rõ ràng máu từ miệng vết thương chảy ra ồ ồ, hiện tại toàn thân hắn không có chút năng lực động đậy, hiển nhiên Mộ Thiên Tuyết lựa chọn 36 khiếu huyệt rất chuẩn xác, một lần ra tay, cắt đứt dây chằng toàn thân Lâm Minh.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ngươi có thể phải nằm một đoạn thời gian, muốn hoàn toàn hấp thu tinh hoa long cốt rất không dễ dàng, tuy nhiên thân thể của ngươi có máu tủy Rồng đặt nền tảng, một hai tháng cũng có thể hoàn thành, ta chỉ cắt đứt dây chằng gân da trong cơ thể ngươi, kinh mạch đều hoàn hảo, hiện tại ngươi có thể tiếp tục vận chuyển Thương Khung Bá Điển, hai tháng sau, sau khi ngươi hoàn toàn hấp thu long cốt, có thể nhân tiện mở ra Cảnh Môn.

Mộ Thiên Tuyết nói xong, dùng pháp tắc thời gian hình thành một phương không gian độc lập, bao phủ lên Lâm Minh, dòng chảy thời gian gấp mười, ngoại giới chỉ cần 5, 6 ngày, Lâm Minh sẽ khỏi hẳn.

Hiện tại toàn thân Lâm Minh đều đau, loại đau đớn này không phải bởi vì hắn bị long cốt xá lợi đánh xuyên qua, mà là bởi vì long cốt xá lợi khảm nhập trong thân thể đấu tranh với xương cốt Lâm Minh, cắn nuốt lẫn nhau mà tạo thành.

Long cốt xá lợi muốn nuốt xương cốt Lâm Minh, xương cốt Lâm Minh muốn cắn nuốt long cốt, tranh đấu như vậy đau tận xương cốt, bởi vì chiến trường ngay tại trong cốt tủy Lâm Minh, cũng may Lâm Minh sớm đã chịu đựng thống khổ thành thói quen, cộng thêm ý chí hắn kiên định, còn không đến mức chịu không nổi.

Máu Lâm Minh chảy không ngừng, mãi đến khi Mộ Thiên Tuyết bôi thuốc bột lên 36 chỗ miệng vết thương, mới chậm rãi cầm máu, nhưng miệng vết thương không có xu thế khép lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Với năng lực khôi phục của Lâm Minh, cho dù đứt gân gãy xương, không tới một cái canh giờ có thể khỏi hẳn, nhưng hiện tại, có long cốt xá lợi khảm ở bên trong, cắn nuốt cốt nhục Lâm Minh, không có thể tự lành trong thời gian ngắn, tự lành một chút, long cốt sẽ cắn nuốt một chút, rồi sau đó lại tự lành.

Nếu so sánh long cốt với thủy ngân, như vậy Lâm Minh tương đương dùng huyết mạch cốt tủy bản thân để hòa tan thủy ngân trầm trọng, một tầng một tầng làm hao mòn, độ khó to lớn, có thể nghĩ mà biết.

Cứ như vậy, một ngày, hai ngày, ba ngày... 10 ngày, 20 ngày, 30 ngày...

Lâm Minh luôn luôn chịu đựng đau đớn giày vò, ngay từ đầu Lâm Minh cũng đau đến chết đi sống lại, hắn có thể chịu đựng đau đớn là không sai, nhưng liên tục mười mấy ngày ngày đêm không ngừng đau đớn, dù ý chí có mạnh mấy đi nữa thì người cũng gần hỏng mất.

Tuy nhiên về sau, Lâm Minh không ngừng vận chuyển Thương Khung Bá Điển, tập trung thần niệm cao độ, năng lượng toàn thân dần dần hoạt hoá, làm dịu miệng vết thương, chậm rãi, Lâm Minh cảm thấy không còn đau như vậy.

Thời điểm hơn hai chục ngày, Lâm Minh cảm giác đau đớn nơi miệng vết thương dần dần chuyển sang tê dại.

Hơn 30 ngày, ngay cả cảm giác tê dại đều biến mất, toàn thân sảng khoái đứng lên, mà hấp thu long cốt cũng trở nên tiến triển cực nhanh, tiếp tục như thế, chớ nói một tháng, sợ là không tới mười ngày có thể hoàn toàn hoàn thành.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1088: Mở ra cửa thứ 6

Thời điểm vận chuyển Thương Khung Bá Điển, Lâm Minh cảm giác toàn thân dâng lên vô số nhiệt lưu, dường như ngâm mình tắm ở trong ôn tuyền.

Hiện tại Lâm Minh cảm giác dây chằng gân da bị đánh gãy đều khép lại một lần nữa, huyết nhục càng thêm cô đọng, lại qua 5 ngày, toàn thân Lâm Minh nhẹ nhàng vừa động, khớp xương toàn thân liền rung động bùm bùm đùng đùng, cực kỳ thoải mái.

Hiện tại hắn cảm giác thân thể hắn có thể biến hóa tùy ý, biến nhuyễn tựa như dây thun, dùng một chút lực liền cứng rắn như thần thiết.

Tuy nhiên, 36 miệng vết thương trên thân Lâm Minh vẫn không khép lại hoàn toàn, có địa phương, thậm chí không có cảm giác, hiển nhiên long cốt nơi đó còn không bị hấp thu hoàn toàn, tuy nhiên quá trình này Lâm Minh lại không cảm thụ đau đớn, nói đến cùng, thống khổ là một loại phản ứng của thân thể, sau khi tu luyện Luyện Thể Thuật đạt tới cảnh giới cực cao, có thể chi phối thân thể chính mình ở trình độ nhất định, khống chế thống khổ với thân thể.

Thời điểm đến 40 ngày, miệng vết thương toàn thân Lâm Minh đã tốt, đúng lúc này, hắn cảm giác năng lượng trong cơ thể chính mình đột nhiên thông thoát, 36 miệng vết thương đã xảy ra cộng minh nào đó, năng lượng chấn động thành một thể, khiến Lâm Minh không kìm nổi phát ra một tiếng rên nhẹ.

" Tấn công Cảnh Môn!"

Không cần Mộ Thiên Tuyết nhắc nhở Lâm Minh cũng có thể ý thức được, giờ khắc này đúng là thời cơ tuyệt hảo tấn công Cảnh Môn.

Ý niệm Lâm Minh chìm vào tinh thần chi hải, thao túng năng lượng toàn thân đi tới vị trí Cảnh Môn.

Một khắc kia, Lâm Minh cảm giác kinh mạch toàn thân hoàn toàn thông suốt, tinh hoa huyết nhục đều bị ngưng tụ, giống như sóng biển thao thao.

"Bồng!"

Theo một tiếng nổ vang, huyết nhục ở gáy Lâm Minh trực tiếp nổ tung. giường đá dưới thân Lâm Minh trực tiếp sụp đổ, đá vụn bắn ra bốn phía.

Hắn vừa động toàn thân, thanh âm khớp xương va chạm giống như long ngâm ngân nga, truyền ra rất xa.

Loại cảm giác thư sướng này khiến Lâm Minh vô cùng say mê.

Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6 Cảnh Môn, rốt cục mở ra!

Cách mấy năm, sau khi mở ra Khai Môn, Lâm Minh lại mở ra Bát Môn Độn Giáp cửa thứ 6, từ trước tới nay, Lâm Minh đã mở ra Hưu Môn ở xương quai xanh tăng lên sự chịu đựng khôi phục sức khỏe. Long cốt vào cột sống tăng lên lực lượng, tính cân bằng, sức bật, Kinh Môn ở vào hai đầu gối, tăng lên tốc độ, Thương Môn ở hai đấm tăng lên lực công kích. Khai Môn ở tinh thần chi hải tăng lên ngộ tính, một cửa cuối cùng của Bát Môn Độn Giáp, Cảnh Môn ở vào gáy chủ quản tính phòng ngự, hiện giờ cũng hoàn toàn mở ra!

Về sau, Sinh Môn, Tử Môn cũng xưng sinh tử huyền quan, tuy rằng chúng nó cũng thuộc Bát Môn Độn Giáp, nhưng tương đương với nửa đại cảnh giới, muốn tấn công sinh tử huyền quan, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Ở trong Thương Khung Bá Điển, thật ra cũng có biện pháp tấn công sinh tử huyền quan, phải phối hợp hai loại đan dược, huyền đan tấn công Sinh Môn, còn có huyền đan tấn công Tử Môn.

Tu luyện đến một bước này, Lâm Minh cũng ý thức được pháp thể song tu gian nan, hắn tu luyện đến bây giờ, đã dùng không biết bao nhiêu tài nguyên, những tài nguyên này, nhất là Long cốt Chí Tôn, cảnh giới Thần Quân dùng đột phá cửa ải đều vô cùng xa xỉ.

Tuy nhiên Lâm Minh hấp thu Long cốt Chí Tôn cũng không phải chỉ vì tấn công cảnh giới, mà là cải thiện thể chất, củng cố cơ sở, đánh tốt cơ sở.

Không có Long cốt Chí Tôn, Lâm Minh sử dụng một ít dược vật luyện thể cũng có thể mở ra Cảnh Môn, thậm chí ngày sau xông phá sinh tử huyền quan, chỉ là nên muốn kế tiếp mở ra bị gọi nghịch thiên mà đi Đạo Cung Cửu Tinh, kia lại hy vọng xa vời, ngay cả năm đó Mộ Thiên Tuyết, đều bị vây ở này bình cảnh, chậm chạp không có thể đột phá.

Pháp thể song tu, ở Thần Vực gần như tuyệt tích, cũng là vì lý do như thế!

Mộ Thiên Tuyết nói:

"Lâm Minh, khoảng cách thời gian tiến vào Bí cảnh Dị Giới đại khái còn có một hai tháng, thời gian ngắn như vậy, cho dù cho ngươi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, ngươi cũng không thể xông phá Mệnh Vẫn tầng chín, thời gian ngươi ở Bát Vẫn còn không dài, tích lũy không đủ."

" Ừm, ta hiểu."

Lâm Minh gật đầu, kỳ thật chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, hiện tại có thể tấn công Cửu Vẫn, nhưng mỗi một tầng Mệnh Vẫn đều có đạo lý tồn tại.

Mỗi một tầng Mệnh Vẫn đối ứng cảnh giới, thể ngộ pháp tắc thiên địa, khiến chính mình không ngừng củng cố cơ sở.

Chỉ có như vậy, thời điểm ở Cửu Vẫn, mới có thể chân chính thành tiềm long thăng thiên, hóa thần cửu biến.

Cho nên đối với thiên tài mà nói, đột phá cảnh giới căn bản không phải vấn đề, thiên tài so nhau không phải tốc độ tu luyện, mà là các phương diện khác.

Vừa mới mở ra Cảnh Môn, thân thể Lâm Minh còn có chút suy yếu, dù sao trải qua mấy chục ngày trọng thương, cốt nhục bị cắn nuốt lại chữa trị, Lâm Minh tiêu hao thật lớn, về sau mở ra Cảnh Môn, lại tiêu hao không ít tinh nguyên tích tụ trong cơ thể Lâm Minh, hắn không vội vã tu luyện ngay từ đầu, mà là dốc lòng tu dưỡng vài ngày.

Có máu tủy Rồng duy trì, Lâm Minh khôi phục sức khỏe cực kỳ kinh người, rất nhanh, trạng thái thân thể hắn đạt tới đỉnh phong.

Hiện tại Lâm Minh mở hai mắt ở Hắc ám không gian, nếu hắn bộc phát ra khí thế, hai đạo ánh mắt tựa như tia chớp xuyên phá hư không, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Đường cong thân thể hắn hoàn mỹ hơn. Hiện tại Lâm Minh nổi trên mặt nước căn bản không cần chà lau thân thể, cũng không cần dùng hỏa hệ chân nguyên chưng khô, dòng nước sẽ chảy hết dọc theo đường cong thân thể Lâm Minh, không lưu chút nào, dường như Lâm Minh là thủy tinh tinh thuần. Mà người bình thường tắm rửa, sau khi tắm sẽ dính đầy bọt nước.

Đây là cảnh giới cực cao ghi lại trong điển tịch cái gọi là "Da thịt tỏa hương, mịn như hoa sen, không dính chút nước."

Võ giả đạt tới cảnh giới này, trừ phi thọ nguyên sắp hết, sinh mệnh chi hỏa gần dập tắt, trải qua thiên nhân ngũ suy, loại dị tượng này mới có thể dần dần biến mất, điều này cũng ý nghĩa đã biến chất, không hề là linh thể hoàn mỹ.

Sau đó, Lâm Minh đều tu luyện ở trong Tiêu Dao Cung.

Trong Thương Khung Bá Điển, chẳng những có Luyện Thể Thuật, còn có một bộ chiến kỹ Thương Khung Bách Trọng Lãng, có thể giúp võ giả thời điểm thi triển chiến kỹ, lực lượng tăng gấp bội, dùng quyền, kiếm, đao, thương đều có thể thi triển.

Lâm Minh tự nhiên là dùng thương.

Ở thời điểm tu luyện Thương Khung Bá Điển, tự nhiên Lâm Minh cũng sẽ không bỏ qua đặc sản Tiêu Dao Đảo, rượu trái cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả sản xuất ra.

Uống xong một ngụm rượu trái cây, đan điền tràn ngập một cỗ nhiệt khí, thẳng lên thiên linh, khiến thức hải Lâm Minh có chút không ổn định, có loại cảm giác say khướt.

Tuy nhiên dưới loại cảm giác này, nửa tỉnh nửa say, bị vây gần như trong trạng thái vô ý thức, óc không có chút tạp niệm, cùng loại với thôi miên sâu, có thể phát huy tiềm lực bình thường bị chủ ý thức áp chế, rất thích hợp luyện võ.

Cái gọi là Tuý Quyền của phàm nhân gian chính là nguyên lý như thế.

Không biết đau đớn, không biết sợ hãi, không biết ưu sầu, nhìn như điên điên khùng khùng, nhưng ở thời khắc mấu chốt, tiềm năng bùng nổ trong nháy mắt, biểu hiện ra lực lượng cùng tốc độ hơn xa bình thường.

Nhưng võ giả lại không thích hợp loại quyền pháp này, bởi vì tinh thần lực cùng linh hồn lực võ giả quá mức cường đại, căn bản không phải một vài vò rượu có thể thôi miên, mà rượu Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả lại có hiệu quả như vậy.

Lâm Minh trong trạng thái này, thi triển thương pháp Thương Khung Bá Điển, không biết thời gian, không biết mỏi mệt, toàn bộ dựa vào bản năng công kích, khí huyết toàn thân mãnh liệt, giống như hải triều thao thao, sóng sau cao hơn sóng trước.

Rầm rầm rầm!

Lâm Minh không ngừng tích lũy khí thế, không ngừng tăng cường lực lượng, mỗi một khắc, chỉ nghe một tiếng nổ vang ầm ầm, Lâm Minh bước ra một bước, đạp vỡ mặt đất, năng lượng khủng bố phun ra từ trong Phượng Huyết Thương, nhẹ nhàng phiêu dật ngang trời cao!

Chỉ nghe xa xa truyền đến một tiếng nổ vang, luồng ánh sáng thật mạnh va chạm ở trên vách chướng không gian độc lập, dẫn tới bầu trời đều chấn động, tiện đà khiến toàn bộ trung thiên thế giới đều xảy ra rung chuyển rất nhỏ, mặt đất xuất hiện vết rạn nhìn thấy ghê người, nước sông chảy ngược, giống như động đất.

" Uy lực thật mạnh!"

Lâm Minh nhìn Phượng Huyết Thương trong tay, một thương vừa rồi, hắn không hề dùng bất kỳ ý cảnh Lôi Hỏa, chỉ bằng lực lượng bản thân!

Thi triển Thương Khung Bách Trọng Lãng, lực lượng lại có thể chồng lên tầng tầng, không ngừng tích tụ, bùng nổ trong một kích cuối cùng!

Lực lượng chồng lên, nói dễ dàng, nhưng làm lại rất khó, bởi vì võ giả phải dùng ra lần công kích thứ hai sau khi công kích thứ nhất chấm dứt, cho dù có võ giả trong nháy mắt đánh ra 100 đạo kiếm khí, đao khí, cũng là bởi vì tốc độ quá nhanh, làm cho người ta ảo giác như vậy, nhưng căn bản vẫn là một chiêu.

Cho nên nếu muốn uy lực chiêu thức chồng lên cộng lại, quá gian nan.

Mà Thương Khung Bá Điển, lại giúp võ giả luyện thể khống chế tuyệt đối, hoàn thành lực lượng chồng chất.

Chỉ điểm này, khiến cho Lâm Minh kinh diễm.

Nếu lực lượng thân thể có thể chồng, như vậy thời điểm chính mình thi triển ý cảnh Lôi Hỏa, hỏa hệ chân nguyên, lôi hệ chân nguyên có thể chồng lên hay không?

Lâm Minh đột nhiên cảm giác được, Thương Khung Bá Điển dường như tạo ra một ý niệm mới cho mình.

Nên biết rằng, đây còn không phải Thương Khung Bá Điển chân chính, mà là một bộ phận Mộ Thiên Tuyết căn cứ chính mình học được mà nói ra, Thương Khung Bá Điển chân chính tự nhiên sẽ càng thêm huyền diệu.

Đúng rồi, Thương Khung Bá Điển là pháp quyết luyện thể được phát hiện cùng với Ma Phương!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh đột nhiên ý thức được cái gì, hỏi Mộ Thiên Tuyết: "

Mộ cô nương, Thương Khung Bá Điển là công pháp cấp bậc gì?"

" Không biết."

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu:

Về phân cấp võ đạo Thiên Địa Huyền Hoàng, Thần Võ vô thượng phân chia chỉ nhằm vào hệ thống Tụ nguyên, hệ thống Luyện thể không ở trong đó, cho nên ta cũng không nói được chính xác cấp bậc Thương Khung Bá Điển, tuy nhiên bộ pháp quyết luyện thể này quả thật vô cùng huyền diệu, ta đi lên đường pháp thể song tu, một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là Thương Khung Bá Điển, đáng tiếc, Thương Khung Bá Điển hẳn là cũng không hoàn chỉnh, chỉ nhằm vào Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh lại không miêu tả nhiều lắm."

" Thì ra là như vậy!"

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, thời điểm Mộ Thiên Tuyết truyền thụ Thương Khung Bá Điển cho chính mình rất tùy ý, thế cho nên ngay từ đầu hắn không ý thức chỗ quý báu của Thương Khung Bá Điển, thử nghĩ, bí tịch phát hiện cùng với Ma Phương, sao có thể là hàng hóa bình thường?

Ngay sau đó, Lâm Minh coi trọng bộ công pháp này hơn, mà lúc này, ngày mở ra Bí cảnh Hồng Hoang cũng đã đến.

Vì sự kiện này, Tiêu Dao Đảo chuẩn bị ước chừng 20 tỉ Tử Dương thạch!

Đối với thiên tài Tiêu Dao Đảo mà nói, tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang cũng không phải là cơ duyên, càng không phải vì tầm bảo, mà là tiến hành một trận chiến tranh sinh tử tanh máu.

oOo

Chương 1089: Hồng hoang

Sáng sớm, bầu trời Hồng Hoang Hải vực che phủ sương sớm, bên trên chủ đảo Tiêu Dao Đảo, đã tập hợp một đoàn đệ tử, quy mô khoảng ba bốn ngàn người.

Ba bốn ngàn người này, chính là quân chủ lực trong hành trình Bí cảnh Hồng Hoang lần này.

Giữa những người này, 95% là đệ tử Toàn Đan, đệ tử Mệnh Vẫn tầng cao cùng Thần Hải kỳ thì chỉ có hơn 100 người.

Đệ tử Toàn Đan cơ bản là người mới gia nhập Tiêu Dao Đảo không lâu, thiên phú của bọn họ không cao, có xuất thân thế gia võ đạo thì còn may mắn, nhưng dù là đệ tử thế gia võ đạo, đến Tiêu Dao Đảo cũng phải tuân theo quy củ Tiêu Dao Đảo. Muốn được Tiêu Dao Đảo ra sức bồi dưỡng ở Toàn Đan kỳ, hoặc là biểu hiện ra thiên phú không gì sánh bằng, hoặc là ra sức chấp hành nhiệm vụ.

Trong 3000 đệ tử Toàn Đan, mỗi người đều có một Tu Di Giới cấp Thánh khí, lưu trữ để chứa tài nguyên thu thập được trong Bí cảnh Hồng Hoang.

Mặt khác, trong 100 đệ tử Mệnh Vẫn tầng cao cùng Thần Hải kỳ, đều là đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo, bao gồm các tồn tại trung tâm trong đệ tử thân truyền như Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc, cũng đều có mặt trong đó.

Đây là một lần truyền tống siêu lớn mỗi lần tiêu hao 20 tỷ Tử Dương thạch, lúc trước bốn đại thị tộc Thần thú truyền tống đệ tử tiến vào thí luyện trong bí cảnh Thần Thú, cũng chỉ tiêu hao vài tỷ Tử Dương thạch mà thôi.

Đương nhiên, bốn đại thị tộc Thần thú chỉ là lịch lãm đệ tử, phái đệ tử vào bí cảnh Thần Thú tìm kiếm cơ duyên, chỉ là đầu tư vào đệ tử, sinh ra hiệu quả phải tới tương lai xa xôi mới thấy được.

Còn Tiêu Dao Đảo phải đi thu gom tài nguyên tông môn, liên quan đến mạch máu tương lai của tông môn, không phải bồi dưỡng đệ tử mới. Hơn nữa chỉ cần không bị cướp bóc, lần này đầu tư càng nhiều, thu nhập càng lớn, tự nhiên sẽ không thể so sánh.

20 tỷ Tử Dương thạch, 100 đệ tử thân truyền sẽ tiêu hao tám thành năng lượng, còn ba bốn ngàn đệ tử Toàn Đan chỉ tiêu tốn hai thành năng lượng mà thôi.

Lâm Minh cũng nằm trong nhóm người này, hắn đứng một mình một góc, ở xung quanh, các đệ tử khác nhìn Lâm Minh đều có chút khác thường. Có e ngại, có tò mò, có hiếu kỳ, cũng có một số mang theo địch ý.

Hiển nhiên chuyện Lâm Minh tiến vào Bí cảnh mô phỏng độ khó 30, lấy được bảo vật trở ra toàn thân, đã lan truyền ra trong các đệ tử thân truyền.

- Hắn chính là Lâm Minh, hình như cũng chỉ mới 30 tuổi thôi?

Trong các đệ tử thân truyền có người chân nguyên truyền âm xì xào. Lâm Minh 30 tuổi, nhìn bề ngoài cũng chỉ khoảng 20, từ bề ngoài không thể nhìn ra tuổi, mà ngày sau Lâm Minh nhất định một đường tiến thẳng đột phá cảnh giới Thần Quân, hắn sẽ luôn bảo trì dung mạo này không thay đổi. Không cần phải như những võ giả nữ tính thích đẹp, phải tiêu hao công lực duy trì tuổi xuân.

- Tuổi này, tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, áp chế dữ thiệt. Nếu là thiên tài phổ thông thì cũng bình thường, nhưng đối với thiên tài như Lâm Minh, áp chế tu vi càng lớn, lại càng có bản lĩnh. Bởi vì cảnh giới thấp, độ khó tìm hiểu pháp tắc càng thêm lớn, người thường không chịu nổi. Chỉ có những yêu nghiệt, sẽ vì củng cố căn bản, mạnh mẽ áp chế tu vi, lúc cảnh giới còn thấp đã tìm hiểu pháp tắc đến thật cao.

- Đừng nhìn hắn Mệnh Vẫn tầng tám, chiến lực chân chính còn mạnh hơn cả mảng lớn so với Thần Hải sơ kỳ.

- Vậy còn cần ngươi nói, nhìn Lưu Vân có kết cục gì là biết rồi.

Các đệ tử thân truyền xì xào chân nguyên truyền âm bàn tán, lúc này trước mặt Lâm Minh xuất hiện một thanh niên áo trắng. Hắn cầm quạt, bộ dáng thản nhiên, tựa như không phải sắp đi chiến trường sinh tử, mà là dạo chơi ngắm cảnh.

- Lâm sư đệ, không ngờ tới ngươi cũng muốn tham dự trận chiến sinh tử này, chưởng môn sư tôn... đúng là bỏ được mà.

Thanh niên nói chuyện chính là Bạch Minh Ngọc, hắn vừa nói, vừa chậc chậc thở dài.

- Thiên tài như Lâm sư đệ đây, ít nhất sau khi đột phá Thần Hải mới đi Bí cảnh Hồng Hoang, nhất định sẽ một địch trăm, thế như chẻ tre, hiện giờ thì vẫn còn có chút nguy hiểm. Dù sao tham gia chiến tranh Bí cảnh Hồng Hoang lần này có cường giả Thần Hải hậu kỳ, nếu Lâm sư đệ gặp phải, sợ là...

Nói tới đây Bạch Minh Ngọc không tiếp lời, Lâm Minh nói:

- Điều này không làm phiền Bạch sư huynh lo lắng, Lâm mỗ tự nhiên có chút thủ đoạn hộ mệnh.

- Ha ha, nếu vậy thì không có gì tốt hơn, nếu thật gặp phải nguy hiểm, Lâm sư đệ phải lấy tính mạng làm trọng, mau chóng chạy trốn. Dù sao tính mạng của Lâm sư đệ trọng yếu hơn là tài nguyên mạch khoáng.

Bạch Minh Ngọc dặn dò mấy sau, sau đó lại lần lượt quan tâm mấy đệ tử khác, tóm lại là chú ý nhiều hơn, lấy tính mạng làm trọng... đủ mấy lời vô nghĩa. Nhưng hình như có không ít đệ tử rất cảm động, dù sao thân phận của Bạch Minh Ngọc cao hơn đệ tử thân truyền cả mảng lớn.

- Đến đủ người rồi! Chuẩn bị xuất phát!

Phụ trách chỉ huy hành động lần này là đại trưởng lão Tiêu Dao Đảo, đương nhiên hắn cũng chỉ chỉ huy truyền tống mà thôi, cũng không vào được Bí cảnh Hồng Hoang.

Có ba truyền tống trận vào Bí cảnh Hồng Hoang, chia ra ở ba thế lực lớn, tất cả đều nằm dưới đáy biển Hồng Hoang Hải.

Hơn 3000 đệ tử đi lên Linh hạm, lặn vào trong biển, sau đó đại trưởng lão lấy ra 20 tỷ Tử Dương thạch. Kỳ thật đây đã không phải là Tử Dương thạch, mà là Tử Dương tinh. Một viên Tử Dương tinh có giá 10 ngàn Tử Dương thạch, 20 tỷ Tử Dương thạch sẽ là 20 triệu Tử Dương tinh. Nhiều Tử Dương tinh như vậy xếp thành núi cao, nhất thời ánh sáng tím chói mắt xuyên thấu độ sâu ngàn trượng dưới mặt biển, thẳng tận trời xanh.

Ở cách Tiêu Dao Đảo ngàn dặm, trên một hòn đảo nhỏ, có một trận pháp che giấu cực kỳ bí mật. Mấy võ giả áo choàng đen đứng ở sâu bên trong, nhìn ánh sáng tím nhàn nhạt xa xa.

- Truyền tống trận đã mở ra, ngay cả hào quang Tử Dương thạch mà bọn họ cũng không che giấu.

- Hừ! Che giấu cũng vô dụng, ba đại truyền tống trận kết nối với nhau, đều có cảm ứng, chúng ta sẽ luôn biết được, khi bọn họ đi vào, chúng ta cũng vào! Trước tiên khai thác tài nguyên, sau 40 canh giờ, đi cướp lấy tài nguyên, giết không tha.

- Ha ha, ta không chờ được nữa.

Thời gian tiến vào Bí cảnh Hồng Hoang là 48 canh giờ, sau đó sẽ bị truyền tống ra, chiến tranh cuối cùng chỉ cần chừa ra 8 canh giờ là đủ. Thời gian trước lưu lại để khai thác tài nguyên, như vậy mới có thể tăng lợi ích đến tối đa.

....

- Đây chính là Bí cảnh Hồng Hoang, cảm giác hơi khác với bí cảnh Thần Thú.

Lâm Minh nhìn hoang mạc màu đỏ vô bờ dưới chân, bề ngoài nhìn rất hoang vắng, nguyên khí thiên địa cũng rất loãng, khó có thể tưởng tượng trong cát đất này lại chôn giấu vô số khoáng sản. Theo lý thuyết nơi có nhiều tài nguyên thì nguyên khí thiên địa phải tràn đầy mới phải, ở Kỳ Tích Thần Điện lúc trước cũng thế.

Không chỉ Lâm Minh, rất nhiều đệ tử lần đầu tiên tiến vào Bí cảnh

Hồng Hoang đều có thắc mắc này, Bạch Minh Ngọc như đoán được suy nghĩ của mọi người, giải thích:

- Không có gì kỳ quái, cát ở Bí cảnh Hồng Hoang không phải cát bình thường, có thể ngăn cách dao động nguyên khí, cảm giác cũng không xuyên thấu được. Linh khí ở Bí cảnh Hồng Hoang đều bị cát đỏ này che phủ dưới lòng đất, cho nên không có biện pháp dễ dàng tìm kiếm khoáng sản trong Bí cảnh Hồng Hoang, chỉ có đào từng chút, đụng may mắn. Cho dù cường giả cảnh giới Thần Biến đi vào cũng thế, cảm giác gì cũng không dùng được, bởi vì mặc kệ tu vi nào, đào lấy khoáng sản trong này cũng không có khác biệt lớn.

Bạch Minh Ngọc vừa nói thế, không ít đệ tử liền thử nghiệm, quả nhiên cảm giác xâm nhập sâu xuống đất mấy tấc liền không đi tới được, còn dùng cảm giác thăm dò xung quanh thì không bị ảnh hưởng.

- Được rồi, không nói nhảm nữa, chúng ta trả giá đắt tiến vào đây là đào tài nguyên, bây giờ bắt đầu đi, mọi người nghe theo ta, không có ý kiến chứ?

Bạch Minh Ngọc vừa nói còn liếc Diệp Thủy Đồng, trong mọi người, chỉ có tu vi Diệp Thủy Đồng xấp xỉ với hắn, địa vị cũng ngang nhau.

Diệp Thủy Đồng không có ý lên tiếng, rõ ràng không có ý phản đối.

Bạch Minh Ngọc mỉm cười, lấy ra một bộ ngọc bàn, trên ngọc bàn hiện ra cảnh tượng mờ nhạt, là hình chiếu của mảnh sa mạc đỏ này.

Bạch Minh Ngọc nhìn một lát, khóe miệng nhếch lên:

- À! Chúng ta cũng may, vừa lúc xung quanh có một dãy núi ngả sang màu tím, dựa theo kinh nghiệm, trong dãy núi màu tím hẳn là có khoáng sản Tử Dương thạch. Tuy nhiên ngọn núi này không lớn, mấy trăm người là đủ khai thác ngọn núi này rồi. Vì cam đoan hiệu suất, chúng ta chia làm hai, tách ra khai thác. Một phần nhỏ đi Tử Sơn những người khác vẫn tìm tòi trên sa mạc.

Bạch Minh Ngọc nói xong, chỉ vào hình chiếu sa mạc trên trận bàn, quả nhiên trong đó có một dãy núi màu tím.

Đề nghị này làm Diệp Thủy Đồng nhíu mày:

- Chia quân hai đường? Thực lực chỉnh thể của chúng ta vốn đã yếu hơn Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc liên hợp lại, còn muốn chia quân?

Bạch Minh Ngọc nói:

- Phải cam đoan hiệu suất, đành phải như thế. Bằng không đội ngũ mấy ngàn người rất khó triển khai, hơn nữa... Đây cũng là ý của Thái thượng trưởng lão, trước đó không nói ra, là vì tránh tiết lộ tin tức.

Bạch Minh Ngọc nói rồi, lấy ra một chiếc lệnh bài ném cho Diệp Thủy Đồng.

Diệp Thủy Đồng tiếp nhận, cảm giác quét qua, quả nhiên trong đó có ý nhắc tới chia nhóm. Chia nhóm, quả thật có thể tăng hiệu suất, nhưng càng thêm nguy hiểm.

- Diệp sư muội lo lắng nhiều quá, chúng ta vừa vào Bí cảnh Hồng Hoang, chưa kịp khai thác tài nguyên, lúc này Đoạn Hồn Sơn Huyền Cốt tộc có phát cuồng cũng sẽ không lập tức xuống tay với chúng ta. Bằng không bọn họ không cướp được thứ gì mà lại còn tổn thất người, bọn họ sẽ không đi làm chuyện tốn sức không công như thế. Huống chi ngọn núi tím kia cũng rất an toàn, cát đá trong Bí cảnh Hồng Hoang đều có thể che chắn cảm giác, càng đừng nói quặng mỏ. Chia người ra đi quặng mỏ núi tím kia tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm. Nói trở lại, dù có gặp nguy hiểm, chúng ta cũng có thể đi tới hỗ trợ.

Bạch Minh Ngọc nói một phen hợp tình hợp lý, cộng thêm có chỉ lệnh của Thái thượng trưởng lão, Diệp Thủy Đồng cũng không nói gì được.

- Như vậy, hiện tại ta bắt đầu phân phối nhân viên.

Bạch Minh Ngọc thuần thục chia đội ngũ làm hai phần, trong đó chủ đội của Bạch Minh Ngọc chiếm cứ phần lớn thực lực của đội ngũ, hơn nữa thân tín của Bạch Minh Ngọc, như là đám người Lưu Vân cũng ở trong chủ đội.

Còn so sánh với phó đội, vậy thì yếu đi nhiều, trong đó có không ít thân tín của Diệp Thủy Đồng, còn có Lâm Minh.

Về phần bản thân Diệp Thủy Đồng, lại bị Bạch Minh Ngọc phân chia vào chủ đội.

Phương pháp phân phối này lập tức dẫn tới Diệp Thủy Đồng bất mãn:

- Bạch Minh Ngọc ngươi có ý gì? Chênh lệch thực lực xa cách quá đi chứ!

Chương 1090: Dãy núi tím

Hai bên đội ngũ, chủ đội chiếm 9 thành thực lực, phó đội chỉ còn 1 thành, hai đại cao thủ Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc đều ở chủ đội.

Còn phó đội cao nhất chỉ có hai nữ đệ tử Thần Hải trung kỳ, họ đều là thân tín của Diệp Thủy Đồng. Ngoài ra, cũng chỉ còn Lâm Minh. Tu vi Lâm Minh là Mệnh Vẫn tầng tám, thực lực có thể đè bẹp Lưu Vân Thần Hải sơ kỳ, nhưng không ai biết cực hạn của hắn là bao nhiêu.

Diệp Thủy Đồng đương nhiên bất mãn với phương thức phân phối này.

Bạch Minh Ngọc thản nhiên nói:

- Ta đã nói, chỗ bọn họ phải đi là quặng mỏ, vào trong lòng đất, đất đá nơi này có thể che chắn cảm giác, hơn nữa vị trí bí mật, không có nguy hiểm. Ngược lại chúng ta ở trong đại sa mạc, mấy ngàn người đông đúc, mục tiêu quá lớn, người Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc chỉ cần không phải người mù là có thể phát hiện chúng ta, chẳng lẽ ngươi bảo ta phái đoàn chủ lực đi quặng mỏ, để vài người linh tinh trên sa mạc chịu chết? Huống chi, phái người đi quặng mỏ cũng chỉ là tạm thời, mặc kệ quặng mỏ kia nhiều cỡ nào, sau 40 canh giờ chúng ta cũng phải tập hợp, nghênh đón đại chiến tiếp theo. 8 canh giờ cuối cùng, Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc nhất định xuống tay với chúng ta!

Một phen diễn thuyết của Bạch Minh Ngọc nghe cũng hợp tình hợp lý, Diệp Thủy Đồng do dự một hồi. Bình tĩnh xem xét lại, trong quặng mỏ quả thật an toàn hơn nhiều không cần quá nhiều nhân viên, mà mặc kệ là ai đều có thói quen giữ người mình tin được ở bên cạnh, phái người không thuộc phe mình sang bên kia, đây là chuyện thường tình.

Diệp Thủy Đồng do dự một chút, nói:

- Được, ta có thể đồng ý, nhưng mà, ta muốn đi theo bên quặng mỏ.

Tuy rằng Diệp Thủy Đồng tính cách dịu dàng, nhưng nàng không phải người chịu bình thường. Nàng tự nhiên cũng muốn giành chức đảo chủ, cũng lôi kéo các nữ đệ tử làm thân tín của nàng. Phái đi quặng mỏ đa số là người của Diệp Thủy Đồng, nàng tự nhiên phải ở cùng chỗ với những người này.

- Hả?

Bạch Minh Ngọc nhíu mày:

- Diệp sư muội, ta nghĩ ngươi hiểu nhầm một chuyện, ta chỉ huy trận chiến đấu này là được Thái thượng trưởng lão chỉ định, ta nói không phải là thương lượng với ngươi, mà là ra lệnh cho ngươi! Nếu ngươi thật kiên trì muốn đi quặng mỏ, ta có thể chấp nhận, nhưng chỉ có một lần này! Nếu lần sau ngươi còn có nghi ngờ mệnh lệnh của ta, sẽ xử lý theo vi phạm pháp lệnh tông môn!

Bạch Minh Ngọc nói năng sắc bén, Diệp Thủy Đồng lại không chút lùi bước đối mặt với Bạch Minh Ngọc. Vốn địa vị của nàng đã ngang với Bạch Minh Ngọc, đương nhiên không sợ hắn.

"Tiện nhân này, vốn chừa cho ngươi đường sống, chỉ muốn giết Lâm Minh, nhân tiện suy yếu lực lượng của ngươi. Ngươi lại vội vàng muốn chịu chết, vậy cũng đừng trách ta."

Trong nháy mắt Bạch Minh Ngọc xoay người, trong mắt xẹt qua một tia dữ tợn khó phát hiện. Hắn chừa lại đường sống cho Diệp Thủy Đồng, tự nhiên không phải vì thương hương tiếc ngọc, càng không phải thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Diệp Thủy Đồng. Tuy rằng nữ nhân thiên phú xuất chúng như Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc cũng không ngại lấy nàng, cho nàng thành phu nhân đảo chủ. Nhưng Bạch Minh Ngọc cũng biết Diệp Thủy Đồng tuy rằng bình thường văn tĩnh, nhưng sâu bên trong cũng có ngạo khí, nàng không cam lòng làm người bên dưới, làm sao sẽ khuất phục hắn? Nàng nhất định muốn tự mình lên làm đảo chủ, như vậy đã định sẵn bọn họ là kẻ địch, sớm muộn gì Bạch Minh Ngọc cũng sẽ xuống tay với Diệp Thủy Đồng!

Nhưng ở trong Bí cảnh Hồng Hoang này không phải thời điểm tốt nhất để diệt trừ Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc cũng sẽ không trông cậy vào mình cung cấp một ít tình báo về Lâm Minh có thể làm Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn thủ hạ lưu tình với mình. Trong 8 canh giờ cuối cùng, hắn nhất định phải trải qua đại chiến sinh tử, nếu thiếu đi trợ lực mạnh như Diệp Thủy Đồng, chiến đấu sẽ càng thêm gian khổ.

"Cũng được, giải quyết ngươi ngay trong Bí cảnh Hồng Hoang này, cho ngươi chôn cùng Lâm Minh."

Bạch Minh Ngọc nghĩ vậy, gọi đệ tử đằng sau:

- Người chủ đội theo ta, đệ tử Toàn Đan kỳ phụ trách lấy quặng, đệ tử thân truyền không cần khai thác tài nguyên, canh gác là được rồi. Trong mấy chục canh giờ đầu, tuy rằng người Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc có thể không xuất hiện, nhưng không thể không phòng bị, dù sao trong Bí cảnh Hồng Hoang còn có hồng hoang cự ma!

Bạch Minh Ngọc hạ lệnh xong, liền dẫn đệ tử rời đi, còn Diệp Thủy Đồng cũng dẫn đệ tử xuất phát đi khu mỏ.

Bạch Minh Ngọc sử dụng ngọc bàn hình chiếu cực kỳ huyền diệu, ngọc không lớn, kỳ thật giá trị chế tạo đắt đỏ, có thể chiếu ra cảnh tượng mấy trăm dặm gần đó. Đoàn người Lâm Minh, Diệp Thủy Đồng đi theo hướng kia vài trăm mét, quả nhiên thấy được dãy núi tím nhạt, ở bên cạnh dãy núi tím có một cái hố sâu lớn.

- Núi tím, hơn nữa là núi tím có hố mỏ, chúng ta thật may! Mọi người thêm sức, khai thác tài nguyên tuy rằng phải giao nộp cho tông môn, nhưng tông môn cũng sẽ căn cứ số lượng thu được của các ngươi mà luận công phát thưởng. Phần thưởng phát ra có thể đạt tới 2-3% tổng số tài nguyên thu được!

Diệp Thủy Đồng cổ vũ sĩ khí, núi tím có hố mỏ tự nhiên tuyệt đối là mỏ giàu Tử Dương thạch. Cái gọi là hố mỏ thật ra là nguyên khí thiên địa trong núi quá dồi dào, tích lũy đến mức nhất định sẽ tự nhiên phun trào ra, cùng đạo lý với núi lửa bùng nổ.

- Mọi người cẩn thận một chút, đệ tử thân truyền vào trước, dò đường phía dưới.

Sau khi tách khỏi Bạch Minh Ngọc, Diệp Thủy Đồng tu vi Thần Hải hậu kỳ tự nhiên thành thủ lĩnh dẫn đội.

Tiểu đội tách ra từ chủ đội có tổng cộng 300 người, trong đó chỉ có mười mấy đệ tử thân truyền, trong đó ngoài Lâm Minh ra, đều là thân tín của Diệp Thủy Đồng.

- Lâm sư đệ, ngươi cùng Tiêu sư muội, Chu sư muội, Tống sư đệ canh gác bên ngoài, ta dẫn vài người vào trong trước.

Theo Diệp Thủy Đồng thấy, ngoài nàng ra, người mạnh nhất trong đội ngũ này chính là Lâm Minh. Có Lâm Minh canh gác bên ngoài, xảy ra chuyện đột biến gì cũng có thể đối phó được.

- Ừm, được.

Lâm Minh gật đầu không sao, đi vào trong hầm mỏ dò đường đương nhiên càng nguy hiểm hơn, tuy rằng hắn cũng không quá quan tâm, tuy nhiên Diệp Thủy Đồng có thể để hắn ở ngoài, cũng làm Lâm Minh cảm thấy thoải mái. Dù sao Diệp Thủy Đồng không rõ thực lực chân chính của Lâm Minh, chỉ biết hắn có thể thoải mái hoàn thành Bí cảnh mô phỏng độ khó 30 mà thôi.

Trong 3 người ở lại cùng Lâm Minh, hai người là Thần Hải sơ kỳ, còn có một người Mệnh Vẫn tầng chín, bọn họ đều là thân tín của Diệp Thủy Đồng. Nhìn thế lực riêng, Diệp Thủy Đồng vẫn kém Bạch Minh Ngọc cả khúc, dù sao nàng là nữ nhân, thu hút trợ thủ cũng đa số là nữ giới, cộng thêm nguyên nhân tính cách của nàng, phương diện kéo bè kết phái bị Bạch Minh Ngọc ném đằng xa.

- Lâm sư đệ, ta là Tiêu Thủy Quân.

Cô gái ở cạnh Lâm Minh nháy mắt, dáng người đầy đặn, bộ ngực nẩy nở, mông vểnh cao, ẩn chứa thiếu phụ thành thục quyến rũ.

Đương nhiên, đây chỉ là diện mạo ngoài, Tiêu Thủy Quân tuổi thực tế đã 34-35, so với thọ mệnh mấy vạn năm tương lai thì còn rất trẻ tuổi.

Ở cạnh Tiêu Thủy Quân, Chu sư muội kia có vẻ ngượng ngùng hơn nhiều, dáng người diện mạo cũng rất non nớt. Nàng là người duy nhất chưa đến Thần Hải kỳ trong ba người, chỉ mới là võ giả Mệnh Vẫn tầng chín.

Thiên tài Cửu Vẫn, dù là đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo cũng chỉ chiếm 3-4 thành, có một bộ phận đệ tử bất đắc dĩ trở thành Thần Hải lúc Bát Vẫn.

Dựa vào điểm này, Chu sư muội đã cao hơn "Tống sư đệ" bên cạnh nàng, Tống sư đệ này chỉ là Bát Vẫn Thần Hải sơ kỳ, nói sức chiến đấu, hai người chưa chắc ai cao ai thấp.

Lâm Minh canh chừng bên ngoài hồi lâu, liền thấy ở xa xa cuốn lên bụi mù đỏ nhạt. Bụi đỏ càng lúc đậm hơn, dần dần che trời phủ đất, khí thế hùng hổ.

Lâm Minh nhìn rõ ràng, đó là vô số cát bị gió lốc cuốn lên cao mấy trăm trượng hình thành bão cát khủng bố, tiếng gió lốc xé rách không khí như tiếng cắt qua thủy tinh, có thể tưởng tượng được tốc độ gió cỡ nào. Võ giả không đủ tu vi mà bị kéo vào, sẽ trực tiếp bị xé tan xương nát thịt.

- Là bão cát, Bí cảnh Hồng Hoang thường có chuyện này, Lâm sư đệ không cần phải căng thẳng, hì hì.

Tiêu Thủy Quân cười duyên giải thích.

- Nói lại chúng ta ở quặng mỏ là hạnh phúc hơn nhiều, bọn họ ở trong sa mạc sẽ thảm. Phải bố trí vòng bảo hộ chân nguyên ngăn cản gió lốc, sau đó còn phải khổ cực làm việc.

Tiêu Thủy Quân đang nói, bên trong quặng mỏ truyền ra tiếng nói của Diệp Thủy Đồng:

- Bên trong quặng mỏ không có nguy hiểm, mọi người có thể vào được rồi.

Hơn 200 đệ tử Toàn Đan nghe tiếng liền đi vào trong quặng mỏ, gió lốc đỏ xa xa có áp lực rất lớn với bọn họ. Tuy rằng đến tu vi bọn họ không cần sợ gió lốc cỡ này, nhưng ai dám khẳng định bên trong gió lốc không có nguy hiểm khác?

Tiến vào quặng mỏ, Lâm Minh cảm giác như bước vào một mảnh thế giới màu tím, khắp nơi là màu tím sáng ngời, bụi đất thật dày cũng không che lấp được.

Không ít võ giả trẻ tuổi thấy được mạch khoáng Tử Dương thạch giàu có này cũng hai mắt tỏa sáng. Phần lớn bọn họ xuất thân gia tộc nhỏ, có bao giờ thấy qua nhiều của cải như thế.

- Bắt đầu khai thác!

Theo Diệp Thủy Đồng ra lệnh, các đệ tử Toàn Đan đồng loạt tràn lên. Đá bên trong núi này không phải bình thường, cứng như kim tinh, bằng không cũng sẽ không chịu nổi lực ăn mòn đáng sợ của gió lốc đỏ bên ngoài suốt trăm triệu năm, dù cho võ giả Toàn Đan muốn cạy ra một khối lớn Tử Dương thạch, cũng phải tốn không ít sức.

Trong lúc đệ tử Tiêu Dao Đảo khai thác náo nhiệt, cách đó mấy ngàn dặm, cũng có một nhóm người đang khai thác tài nguyên trong sa mạc. Dáng người những người này đều to khỏe, đầu có sừng, chính là tộc nhân Huyền Cốt tộc.

- Ừm.... Dựa theo tín hiệu ước định, Bạch Minh Ngọc quả nhiên phát tin tức tới, vị trí con mồi ở trong một khu mỏ cách 3000 dặm đằng trước, có tổng cộng mười mấy đệ tử thân truyền, còn có mấy trăm thợ mỏ thực lực rác rưởi. Tuy nhiên xảy ra chút bất ngờ, là Diệp Thủy Đồng cũng ở trong đó.

- Ha ha, Diệp Thủy Đồng, con bé này cũng không tệ, nhưng mà... sẽ không phải là Tiêu Dao Môn bố trí cạm bẫy đó chứ!

- Hẳn là thật, Bạch Minh Ngọc đã không phải lần đầu bán đứng tình báo của đối địch với hắn. Googl gay trag + + Trù Tryệ . + +

- Hắc hắc, một đứa thiên tài tên là Lâm Minh, còn có một Diệp Thủy Đồng, lần này chúng ta kiếm lớn. Diệp Thủy Đồng thì khỏi nói, trên người tên Lâm Minh kia cũng có rất nhiều bảo vật, có thể trưởng thành đến giờ, không thể nào không có cơ duyên.

- Tùy tiện khai thác một ít khoáng sản, nghỉ ngơi một chút, chúng ta xuất phát, ta gấp lắm rồi!

Chương 1091: Địch tập kích trong gió lốc

Ở hầm mỏ trong núi, Lâm Minh tiện tay đánh vỡ đá tím nhạt, bụi đá ào ạt rơi xuống, trong tay Lâm Minh xuất hiện một mảnh vỡ màu đen, nhìn không có gì nổi bật.

Lâm Minh cầm mảnh vỡ trong tay, tuy rằng nhìn rất cổ xưa, nhưng nếu dùng cảm giác tra xét, có thể cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo của nó.

- Đây là cái gì?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, hắn cảm giác đây là mảnh vỡ vũ khí, không ngờ trải qua thời gia xa xôi như thế mà trên mảnh vỡ vũ khí này vẫn còn sót một tia dao động năng lượng.

- Là mảnh vỡ Linh khí tuyệt phẩm.

Lúc này, trong đầu Lâm Minh vang lên tiếng nói của Mộ Thiên Tuyết.

Giữa Bí cảnh Dị Giới và Chủ thế giới Thần Vực tồn tại vách tường không gian, tồn tại càng mạnh càng khó xuyên thấu tầng ngăn cách này, thậm chí cả khôi lỗi chiến tranh cùng thân ngoại hóa thân cũng không ngoại lệ. Nhưng mà Ma Phương cùng những thứ trong không gian Ma Phương lại không bị hạn chế này.

Lúc trước tiến vào bí cảnh Thần Thú, Ma Phương cũng xuyên qua bình thường. Hơn nữa lúc ở Thiên Diễn Đại Lục, Hỗn Nguyên Thiên Tôn dùng đại pháp lực đóng kín cả vị diện Thiên Diễn Đại Lục, ngoài võ giả bản thổ ra, bất kỳ võ giả Thần Vực tu vi vượt qua Thần Hải đều không thể vào được Thiên Diễn Đại Lục. Đây là Hỗn Nguyên Thiên Tôn làm ra bảo hộ cho truyền thừa mà ngài ấy để lại.

Nhưng Ma Phương vẫn mang theo linh hồn Mộ Thiên Tuyết tiến vào, về sau được Lâm Minh lấy được.

Đối với điểm này, Lâm Minh chỉ có thể giải thích bằng Ma Phương không bị pháp tắc Bí cảnh trói buộc.

Mộ Thiên Tuyết dùng cảm giác tra xét mảnh vỡ này, nói:

- Mảnh vỡ này đã tồn tại không biết bao nhiêu triệu năm, nó có thể bảo trì sắc bén là vì ở trong mạch khoáng Tử Dương thạch này, được nguyên khí thiên địa tẩm bổ, bằng không chỉ sợ đã sớm mục nát rồi.

- Mảnh vỡ Linh khí tuyệt phẩm... vậy không biết là thực lực thế nào mới đánh nát được nó, năm đó rốt cuộc là Bí cảnh Dị Giới này đã xảy ra chuyện gì?

- Ta không rõ Bí cảnh Dị Giới rốt cuộc có chứa bí mật gì, có lẽ làm thế giới chưa bị hủy diệt trong vũ trụ lần trước.

Tồn tại của Bí cảnh Dị Giới là điều bí ẩn đối với võ giả Thần Vực, cho dù là Mộ Thiên Tuyết cũng không biết đáp án.

- Vậy mảnh vỡ này có ích gì?

Lâm Minh hỏi.

- Không có tác dụng lớn, nếu có Đại sư luyện khí đỉnh cấp rèn lại, có thể làm thành một món Thánh khí cực phẩm, ví dụ như hộ phù có tính công kích. Lúc trước hộ phù ngươi lấy được ở Thánh Khí Các chính là một mảnh vỡ Linh khí tuyệt phẩm thượng cổ, tuy nhiên vì trong đó ẩn chứa huyết mạch căn nguyên của chủ nhân khác, cho nên bị ta hấp thu.

Mộ Thiên Tuyết vừa nói thế, Lâm Minh mới nhớ năm đó mình vừa đến Thần Vực, ở trong Thánh Khí Các Phượng Minh Cung, trước sau lấy đi hai món Thánh khí cực phẩm. Một món là Phượng Huyết Thương, còn lại là hộ phù Thánh Giả Ý Chí, về sau hộ phù này bị Ma Phương hấp thu.

Bây giờ ngẫm lại, hộ phù đó cũng tạo ra tác dụng trải nền cho Mộ Thiên Tuyết hoàn toàn thức tỉnh về sau. Bằng không ở trong bí cảnh Thần Thú, Mộ Thiên Tuyết chưa chắc có được lực lượng chiết xuất tinh hoa tủy Rồng trong long cốt cho mình dùng.

Lâm Minh ném mảnh vỡ Linh khí tuyệt phẩm này cho một đệ tử Toàn Đan, nếu Mộ Thiên Tuyết đã xem xét ra nó, Lâm Minh cũng không có cảm giác gì, dù sao Đại sư luyện khí cũng không dễ tìm.

Đối với Lâm Minh, không có thứ gì trong hầm mỏ này đáng để hắn chú ý, Tử Dương thạch, phải có cả trăm cả tỷ mới thể hiện được giá trị.

Cứ thế, ở trong hầm mỏ này, mấy trăm đệ tử Toàn Đan không ngừng đào bới, khai thác, rất nhiều Tử Dương thạch được đào ra, nguyên khối bỏ vào Tu Di Giới.

Đối với võ giả, không ngủ 10 ngày 10 đêm cũng sẽ không sao, nhưng công tác đào bới Tử Dương thạch lại tiêu hao không ít. Bởi vì đá chỗ này rất cứng, những đệ tử Toàn Đan tiêu hao chân nguyên rất nhanh, phải thường xuyên dừng lại dùng đan được.

Còn rất nhiều đệ tử thân truyền lại không làm việc gì, bọn họ đều nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi đại chiến bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Tuy nhiên hầm mỏ này quả thật rất bí mật, nhóm người này làm việc trong này nhiều ngày, đừng nói người Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc tập kích, ngay cả một con cự ma hồng hoang cũng không có, hơn nữa dù cho bão cát đỏ bùng nổ nhiều lần cũng không ảnh hưởng gì.

- Ha ha, vốn ta nghĩ nhân số chúng ta quá ít, gặp phải nguy hiểm là chết chắc rồi. Bây giờ xem ra, tới đây là kiếm lớn, đã sắp 3 ngày rồi cũng không xảy ra chuyện gì, cứ suôn sẻ khai thác tài nguyên, Tu Di Giới của ta sắp đầy một nửa, bên trong chẳng những có Tử Dương thạch, còn có Tử Dương tinh giá trị rất cao. Tuy rằng mệt như chó, nhưng ngẫm lại sau khi ra ngoài còn trả lại một phần, ta liền hưng phấn.

Đệ tử Toàn Đan trong hầm mỏ đều mệt đầy mồ hôi, nhưng hứng khởi tăng vọt. Vốn bọn họ nghe Diệp Thủy Đồng nói tông môn sẽ trả lại 2-3% thu hoạch còn chưa rõ là sao, nhưng bây giờ nhìn lại Tử Dương thạch trong Tu Di Giới, bọn họ mới ý thức được đây là tài phú cỡ nào.

Mỗi người bọn họ có thể thu hoạch được sáu bảy mươi triệu Tử Dương thạch, ngày sau có thể lấy trở về hơn 1 triệu, đối với gia tộc nhỏ thì đây là con số rất lớn.

"Mỗi người thu hoạch 60-70 triệu Tử Dương thạch, mấy ngàn đệ tử, có thể thu gom 100 tỷ, còn Tiêu Dao Đảo bỏ ra chi phí 20 tỷ, giá trị lợi nhuận 5-6 lần. Nhưng mà, còn có vốn ẩn là đổ vào tính mạng phân nửa đệ tử thân truyền của tông môn, đây là một trận chiến đập nồi dìm thuyền."

Lâm Minh nghĩ vậy, trong ánh mắt chợt lóe lên, quay đầu nhìn ra ngoài cửa hầm mỏ. Ở bên ngoài hầm mỏ, bão cát còn đang thổi gió mạnh khủng bố, đừng nói nhìn bằng mắt, ngay cả cảm giác cũng không vươn ra bao xa. Bởi vì cát đỏ trong Bí cảnh Hồng Hoang có thể che chắn cảm giác, cát đỏ bay đầy trời, cảm giác xuyên thấu ra ngoài cũng không xa được mấy dặm.

Địch tập kích?

Lâm Minh đứng dậy, đánh lén giữa thời tiết tồi tệ này quả thật là thần không hay quỷ không biết, không ai tra xét được. Cũng như hai quân giao chiến ở phàm giới, mai phục quân địch giữa trời mù sương.

Nhưng mấu chốt là ở trong bão cát, mình không phát hiện được kẻ địch, kẻ địch cũng phải không phát hiện ra mình mới đúng. Bọn họ làm sao tra xét được tung tích của mình, huống chi bọn họ còn phải ẩn giấu tiến vào trong hầm mỏ ngăn cách cảm giác!

Chẳng lẽ là... phản đồ?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Minh xẹt qua một tia âm trầm, hắn đứng dậy tới gần Diệp Thủy Đồng nói mấy câu. Hắn không dùng chân nguyên truyền âm, thính lực của võ giả vốn đã rất tốt, dù cho hiện trường đào mỏ "đinh đinh đang đang", bọn họ vẫn nghe rõ ràng.

Diệp Thủy Đồng cùng mấy đệ tử thân truyền bên cạnh nàng liền sững sờ.

- Lâm sư đệ nói sao? Có kẻ địch đánh lén chúng ta? Ngươi xác định?

Diệp Thủy Đồng khó tin nhìn Lâm Minh, nàng vươn cảm giác ra ngoài hầm mỏ, nhưng chỉ có thể kéo ra xa vài dặm, sau đó sẽ bị màn cát đỏ ngăn cản, chỉ có thể thấy một mảnh đỏ rực, ngoài ra không thể tra xét được gì!

"Thế này...."

Diệp Thủy Đồng có chút không tin nổi, tu vi của nàng là Thần Hải hậu kỳ, còn Lâm Minh chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám. Cảm giác tra xét là phải xem linh hồn lực, cho dù Lâm Minh có thiên tài đi nữa, linh hồn lực của hắn có thể mạnh hơn nàng?

Tuy rằng Lâm Minh thu liễm linh hồn lực của mình, nhưng Diệp Thủy Đồng vẫn có thể cảm nhận loáng thoáng. Lúc nàng đối diện Lâm Minh, có thể chú ý tới mũi nhọn cô đọng trong ánh mắt Lâm Minh, đó gọi là "hư không sinh điện". Nhưng đây là ý chí của Lâm Minh, thể hiện chiến linh cô đọng, cảm giác lại không có liên quan tới chiến linh

Nói lùi lại, dù cho linh hồn lực của Lâm Minh mạnh hơn nàng cả khúc cũng vô dụng, muốn phát hiện địch tập kích trong môi trường tồi tệ này, phải mạnh hơn nàng gấp 10-20 lần mới được!

Không riêng gì Diệp Thủy Đồng nghi ngờ, các đệ tử thân truyền khác cũng tràn đầy hoài nghi nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày, hắn cũng biết mình nói vậy rất khó có sức thuyết phục, tuy nhiên hắn không thể giải thích. Linh hồn lực của hắn quả thật chưa chắc mạnh hơn Diệp Thủy Đồng, nhưng cũng không thể nói với bọn họ là trong người mình có một cái không gian kỳ dị, trong đó còn sống nhờ một linh hồn cường giả là nửa bước Giới Vương. Đối với linh hồn lực khủng bố của Mộ Thiên Tuyết, cho dù là cách trăm dặm trong lốc xoáy đỏ này, nàng vẫn có thể dễ dàng phát hiện.

- Lâm sư đệ, ngươi làm sao phát hiện? Không thể nói giỡn lung tung, nếu tính sai, đại đội chúng ta tùy tiện trốn ra ngoài, chưa đợi địch tập kích đã bại lộ vị trí, dẫn tới rắc rối.

Ở phía sau Mộ Thiên Tuyết, Tống sư đệ bước ra nói.

- Đúng vậy, Lâm sư đệ, dù sao ngươi cũng phải nói ra lý do chứ, ngươi đừng nói với chúng ta là ngươi dựa vào cảm giác phát hiện được.

Lại một nữ đệ tử bên cạnh Tống sư đệ nói.

- Ta đã nhắc nhở các ngươi, về phần làm sao ta biết được, thật có lỗi không thể nói. Đừng quên ta không phải đệ tử Tiêu Dao Đảo, ta có thể làm đã làm, không tin ta cũng không còn cách nào. Ta ra ngoài trước, ở trong hầm mỏ này, sẽ chỉ bị người ta đóng cửa đánh chó.

Lâm Minh nói xong liền muốn đi ra ngoài, ở trong hầm mỏ vững chắc này là tự tìm đường chết. Nếu đối phương ném công kích vào trong hầm mỏ, như vậy uy lực bùng nổ trong hầm mỏ khép kín sẽ chỉ tăng gấp đôi uy lực, đủ hiểu được kết cục sau đó!

- Chờ đã, Lâm sư đệ, ta tin lời ngươi!

Diệp Thủy Đồng đột nhiên lên tiếng, thiên tài như Lâm Minh có rất nhiều cơ duyên, thật sự có thủ đoạn đặc thù gì, nàng cũng có thể chấp nhận. Các đệ tử khác do dự một lúc, cũng không phản đối, một đệ tử nói:

- Nếu Diệp sư tỷ đã nói thế, vậy chúng ta tạm thời cho là vậy... Chúng ta mau chóng rút lui, đồng thời dùng Tiêu Dao Lệnh thông báo cho Bạch sư huynh qua đây hỗ trợ, chỉ mong... chúng ta đừng tạo thành trò cười. Bạn có biết trang truyện □ r ùmruyện . V □

Đệ tử này nói, vẻ mặt không được tự nhiên, rõ ràng là đang nghĩ nếu thật làm ra trò cười xấu hổ, mà theo hắn thấy khả năng xảy ra là không nhỏ.

Nghe hắn nói thế, khóe miệng Lâm Minh nhếch lên cười lạnh:

- Tìm cầu viện?

Đệ tử kia sững sờ, thấy Lâm Minh cười, hắn liền không được tự nhiên.

- Ngươi... ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ không nên làm thế? Chúng ta mới có chút người như thế, đối phương dám đường dài đột kích, chắn rằng thực lực mạnh hơn chúng ta nhiều, không cầu viện chẳng lẽ còn đi đánh với bọn họ?

Chương 1092: Xuyên qua bão cát

Vốn đệ tử Tiêu Dao Đảo đối mặt với liên quân Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đã không đủ lòng tin, Tiêu Dao Đảo dù mạnh, nhưng cũng không so được với hai đại tông môn liên thủ. Mấy năm nay tranh đấu trong Bí cảnh Hồng Hoang cũng đa số là thảm bại, huống chi đệ tử trong hầm mỏ lại ít ỏi, chỉ có mười mấy đệ tử thân truyền, tu vi phổ biến còn thấp. Cho nên gặp phải địch tập kích, điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới là rút lui cùng cầu viện, đây cũng là thường tình.

Đối với không ít đệ tử, bọn họ thà rằng Lâm Minh cảm giác sai, đến lúc đó phát tin cầu viện lãng phí, bị chủ đội cười nhạo là sợ bóng sợ gió trông gà hoá cuốc, cũng không muốn thật sự phải đối mặt với đám liều mạng Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn.

Đệ tử lên tiếng nói chuyện bởi vì Lâm Minh cười lạnh mà rất khó chịu, các đệ tử khác cũng không hiểu Lâm Minh muốn làm gì. Còn Diệp Thủy Đồng lại nhíu đôi mi, đang nghĩ tới điều gì đó.

Lâm Minh rút ra Phượng Huyết Thương, khí thế của hắn cũng dần dần phát tán ra. Ở trong hầm mỏ u tối, có thể thấy rõ trong mắt Lâm Minh lóe lên điện quang tím, tạo ra áp lực bức người.

- Vị trí chúng ta bí mật như thế, hơn nữa bên ngoài còn có bão cát đỏ đang càn quét. Ngươi cảm thấy nếu mình là đội trưởng Đoạn Hồn Sơn hay Huyền Cốt tộc, có khi nào lựa chọn đi ra trong thời tiết này, tìm kiếm chúng ta trong tình huống phạm vi cảm giác thăm dò không đủ 5 dặm?

Lời của Lâm Minh làm đệ tử kia sững sờ. Đúng rồi, ở thời tiết này đào mỏ còn vất vả gấp đôi, càng đừng nói ra ngoài tìm địch chiến đấu, như vậy không phải tự tìm phiền phức hay sao? Hơn nữa càng khó mà tin, bọn chúng vẫn có thể lập tức tìm được vị trí bên mình, điều này tuyệt đối không phải trùng hợp.

- Ngươi... ngươi có ý gì. truyện xuyên nhanh

- Có ý gì? Đơn giản...

Lâm Minh nhún vai, tiện tay vung thương lên.

- Chính là hoài nghi chúng ta bị người bán đứng.

- Cái gì!

Lời vừa nói ra, toàn trường cả kinh!

- Là ai bán đứng chúng ta?

- Không lẽ ngươi nói là Bạch sư huynh? Điều này... điều này không thể nào!

Đệ tử nói chuyện trước đó liền trợn to mắt, hắn không ngốc, Lâm Minh ngăn cản hắn truyền tin cho chủ đội, cộng thêm hàm ý trong lời Lâm Minh nói, hắn chỉ thẳng đầu mâu về phía Bạch Minh Ngọc!

- Làm sao Bạch sư huynh có thể bán đứng chúng ta, đừng nói bậy!

- Đúng vậy, bán đứng chúng ta có chỗ tốt gì, sẽ chỉ suy yếu sức chiến đấu của Tiêu Dao Đảo!

Nghe có người chỉ ra Lâm Minh hoài nghi Bạch Minh Ngọc là phản đồ, đệ tử ở đây liền hoảng!

Không ai muốn tin Bạch Minh Ngọc phản bội, không phải bọn họ tin tưởng nhân phẩm Bạch Minh Ngọc cỡ nào, mà là vào lúc này, Bạch Minh Ngọc chính là ngọn cỏ cứu mạng của bọn họ. Nếu như Bạch Minh Ngọc thật sự muốn vứt bỏ bọn họ, vậy thì mười mấy người bọn họ sẽ rơi vào trong hoàn cảnh trơ trọi!

Thực lực của bọn họ, ngoài Diệp Thủy Đồng ra, cũng chỉ có Lâm Minh là còn được. Mười mấy người còn lại, sức chiến đấu đều có hạn, dưới tình huống này mà đối mặt với Bạch Minh Ngọc bán đứng, cùng với liên quân Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc hùng hổ tiến tới, khả năng sống sót xa vời đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Không ai muốn chém đứt hết hy vọng của mình, cho nên ở trong tiềm thức, bọn họ không muốn tin tưởng phỏng đoán của Lâm Minh là thật.

Lúc này Lâm Minh tự nhiên không có lòng dạ nào chú ý cõi lòng yếu ớt như pha lê của các đệ tử này, chỉ lạnh băng nói:

- Đối phương cách nơi này đã không đủ 80 dặm, bọn họ tiến lên trong gió lốc dù chậm một chút, nhưng không quá nửa nén nhang sẽ đến bên ngoài hầm mỏ, đồng thời bố trí mai phục. Đến lúc đó chúng ta chính là cá trong chậu, nếu các ngươi muốn tiếp tục ở trong này, ta không theo.

Lâm Minh nói như thế, các đệ tử Thần Hải sơ kỳ liền luống cuống.

- Làm sao bây giờ, có phát tin tức cầu viện hay không?

- Ta không biết, ta vẫn không tin Bạch sư huynh bán đứng chúng ta. Tuy rằng Lâm Minh nói cũng có lý, nhưng Bạch sư huynh gia nhập Tiêu Dao Đảo nhiều năm, là đệ tử dòng chính Tiêu Dao Đảo. Còn Lâm Minh chỉ là vừa tới, còn không phải đệ tử Tiêu Dao Đảo chúng ta, đổi lại là ngươi, ngươi tin tưởng Lâm Minh hay là tin tưởng Bạch sư huynh?

- Ngươi có ý gì, ngươi nói kỳ thật là Lâm Minh bán đứng chúng ta?

- Ta không có nói vậy...

- Các ngươi lo cái gì, nói không chừng không có kẻ địch tới thì sao, ngươi không nghe Lâm Minh vừa nói hay sao, 80 dặm đó! 80 dặm trong bão cát đỏ là cái gì? Khoảng cách xa như vậy, dù cho Lâm Minh có thủ đoạn thăm dò che giấu, cũng chưa chắc tra xét chuẩn xác, cũng có khả năng xuất hiện chút sai lầm.

Mười mấy đệ tử thân truyền hoảng hốt như kiến bò trên chảo nóng, dùng chân nguyên truyền âm nháo nhào xì xào. Bọn họ nói rất nhiều, nhưng tốc độ chân nguyên truyền âm rất nhanh, cũng chỉ là mấy nhịp thở mà thôi.

Một đệ tử đã lấy ra Tiêu Dao Lệnh, chuẩn bị truyền tin cầu viện.

Ngay lúc này, ánh sáng xanh lóe lên, Tiêu Dao Lệnh trong tay đệ tử kia bị một bàn tay trắng muốt giật lấy.

- Diệp... Diệp sư tỷ...

Đệ tử kia nhìn Diệp Thủy Đồng, nuốt nước miếng, tràn đầy khó hiểu.

- Đừng truyền!

Diệp Thủy Đồng lạnh nhạt nói, thu hồi Tiêu Dao Lệnh, trong đầu nàng hồi tưởng lời nói của Bạch Minh Ngọc ở trưởng lão hội, rõ ràng là hắn muốn dồn Lâm Minh vào chỗ chết. Chỉ là nàng không ngờ tới Bạch Minh Ngọc lại điên cuồng như thế, phản bội tông môn cấu kết với Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, thậm chí còn muốn nàng cùng mười mấy đệ tử thân truyền phải chôn cùng!

Nghĩ lại phương pháp phân chia người của Bạch Minh Ngọc khi trước, Diệp Thủy Đồng càng thêm xác định phán đoán của mình.

"Khó trách hắn giữ ta ở chủ đội, là vì hắn cảm thấy ta còn hữu dụng. Còn người của ta đều là dị kỷ mà hắn phải xóa bỏ, đồng thời phái những người này là ngoài cũng là vì tránh cho Lâm Minh hoài nghi. Bằng không chỉ phải một mình Lâm Minh thì không thể giải thích được, Bạch Minh Ngọc, ngươi thật ác độc!"

Trong đầu Diệp Thủy Đồng xẹt qua những ý nghĩ này, nhưng nàng không thể nói thẳng ra những lời này, chỉ sầm mặt nói:

- Chúng ta đi theo Lâm Minh.

- Diệp sư tỷ, ngươi cũng hoài nghi Bạch sư huynh bán đứng chúng ta.

Một đệ tử kinh ngạc nói, bất kể là tình cảm hay từ bản tính không muốn làm mình tuyệt vọng, bọn họ đều không muốn tin người mà bọn họ luôn kính ngưỡng gọi là Đại sư huynh, lại đi đẩy bọn họ vào đường cùng.

- Đừng nói nhảm nữa, không muốn chết thì chạy nhanh!

Diệp Thủy Đồng càng thêm lạnh giọng, trong mắt nàng đã toát ra sát khí lạnh lẽo!

Sau khi bị Bạch Minh Ngọc bán đứng, Diệp Thủy Đồng không kinh hoảng bối rối, cũng không lên án Bạch Minh Ngọc tại sao đối xử nàng như thế, sao lại phản bội sư môn, mà là toát ra một cỗ sát ý.

Lâm Minh liếc Diệp Thủy Đồng, trong ánh mắt có chút kinh ngạc, cũng không nói gì, một mình đi ra cửa hầm mỏ.

- Nghe đây, tất cả đệ tử Toàn Đan tiến vào Thánh khí Tu Di Giới của ta!

Diệp Thủy Đồng phát ra hiệu lệnh với các đệ tử Toàn Đan, các đệ tử Toàn Đan này không hề có sức bảo vệ mình trong kịch chiến, thu vào Tu Di Giới có thể bảo hộ bọn họ, nhưng điều kiện kiên quyết phải nằm trên tình huống Diệp Thủy Đồng không chết. Bằng không một khi Diệp Thủy Đồng bị giết, Thánh khí Tu Di Giới bị đánh nát, như vậy bọn họ với tu vi Toàn Đan dù miễn cưỡng chịu được không gian vỡ vụn đả kích, nhưng cũng phải trọng thương, sau đó đối mặt với một đám Huyền Cốt tộc, Đoạn Hồn Sơn như hổ sói, đủ biết được kết cục. Ba đại tông môn đã đánh tới mức này, sẽ không xuống tay lưu tình, mặc cho đệ tử đối phương về tông môn trưởng thành lên.

Lúc các đệ tử Toàn Đan tiến vào Tu Di Giới của Diệp Thủy Đồng, đều tràn đầy lo sợ, bọn họ không có năng lực chống cự vận mệnh, chỉ có thể chờ đợi vận mệnh tuyên án. Tiến vào Thánh khí Tu Di Giới tuy rằng không cần chiến đấu, nhưng kỳ thật lại là thử thách tâm lý to lớn với bọn họ, bọn họ không rõ ràng bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ngồi đợi như trên đống lửa.

- Lâm sư đệ... ngươi tính thế nào...

Lên tiếng hỏi là Tiêu Thủy Quân dáng người đầy đặn, lúc này khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập phong tình của nàng phủ đầy vẻ tái nhợt, làm nàng có thêm một phen xinh đẹp yếu ớt. Đối với các đệ tử này, bị vứt bỏ, lại bị Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn vây giết, áp lực thật là quá lớn.

- Trước tiên ra ngoài, trốn trong bão cát đỏ sẽ không khó tránh khỏi cảm giác của bọn họ.

Kỳ thật với cảm giác của Mộ Thiên Tuyết, hoàn toàn có thể nương theo bão cát đỏ che chắn vòng qua những người này vây giết, thuận lợi chạy trốn.

Tuy nhiên đã chiến tranh thì sớm muộn gì cũng phải đánh, hơn nữa Lâm Minh đến Bí cảnh Hồng Hoang này chính là vì chém giết, rèn luyện pháp tắc, lắng đọng tu vi ở trong chiến đấu. Nếu cứ mãi chơi trốn tìm với kẻ địch, vậy thì sẽ mất đi ý nghĩa.

Sau khi thu lấy toàn bộ đệ tử Toàn Đan, đội ngũ chỉ còn lại mười mấy người.

Bọn họ đi tới cửa hầm mỏ, bão cát đỏ dữ dội ập vào mặt, vô cùng vô tận che trời, cảnh tượng như tận thế.

Tốc độ cát bay ngập trời đã vượt qua vận tốc âm thanh, có thể nghe được tiếng hạt cát cắt qua không khí sinh ra tiếng nổ.

Hàng tỷ hạt cát đỏ cùng tạo ra âm thanh, nghe chói tai như vô số dao nhọn cắt qua mặt băng.

- Mọi người, thu hồi cảm giác! Chỉ chia ra một phần nhỏ khóa vào người ta là được.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hạ lệnh, những người này nếu tùy tiện tra xét bên ngoài, sẽ dễ bị đối phương phát giác. Bọn họ không có bản lĩnh như Mộ Thiên Tuyết, cảm giác tùy ý tra xét đối phương còn có thể khiến đối phương hoàn toàn không biết

- Cái này...

Những đệ tử này liếc nhau, vẻ mặt do dự. Trong bão cát này, cảm giác của bọn họ cũng có thể vươn ra mấy dặm, nhưng dựa vào mắt nhìn thì tầm nhìn sẽ không quá một trượng, vậy đúng là biến thành người mù. Lâm Minh dẫn bọn họ đến đâu cũng được, dù là đi tới tuyệt địa, bọn họ cũng không phát giác.

- Nghe theo!

Diệp Thủy Đồng lạnh băng nói, các đệ tử này đành phải nghe theo.

- Đi theo ta!

Lâm Minh cũng không để ý, dù sao hắn là người ngoài, không được tín nhiệm cũng là bình thường. Ngược lại Diệp Thủy Đồng tín nhiệm mình như vậy, lại làm hắn bất ngờ.

Lâm Minh nói rồi, lao đầu vào trong cát đỏ mịt mờ, vô số hạt cát đánh vào chân nguyên hộ thể, bùng ra bụi bặm đỏ, phát ra âm thanh như rang đậu.

Đối với đệ tử thân truyền ở đây, đi trong bão cát đỏ cũng không quá khó khăn, có thể thoải mái theo kịp Lâm Minh.

Cứ thế, mười mấy người đi theo Lâm Minh quẹo trái rẽ phải trong bão cát, vòng vo liên hồi.

Tuyến đường như vậy làm bọn họ không hiểu ra sao, cũng tràn đầy hoài nghi cố làm ra vẻ. Nhưng đã tới lúc này, bọn họ chỉ có thể dựa vào Lâm Minh, ngoài ra không còn lựa chọn khác.

Chương 1093: Mai phục

Đi khoảng vài chục hơi thở, Lâm Minh dẫn các đệ tử Tiêu Dao Đảo tới sau một khối đá lớn.

- Ở ngay đây, trốn đó đừng động đậy!

- Thế này... để làm gì?

Rất nhiều đệ tử lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng bọn họ cũng theo thói quen nghe theo. Hiện giờ bọn họ ở trong bão cát không khác gì người mù, Lâm Minh nói gì cứ làm thế.

- Các người biết sử dụng pháp trận công kích không?

Lâm Minh chợt nhớ tới liền hỏi, lúc trước khi ở bí cảnh Thần Thú, các đệ tử thân truyền Long tộc thượng cổ bày ra trận pháp làm Lâm Minh nhớ mãi. Nếu không phải bọn họ phát huy sức chiến đấu mạnh mẽ, đánh cho Tu La Vương không thể phân tâm, Lâm Minh sẽ không thể lấy được Long cốt Chí Tôn, càng miễn bàn làm cho Mộ Thiên Tuyết sống lại.

Nếu đệ tử Tiêu Dao Đảo có thể bố trí trận pháp, lực công kích có thể tăng gấp bội, sẽ là trợ lực lớn!

Dù sao lần này không ít kẻ địch, chiến tranh như thế, tác dụng cá nhân sẽ bị suy yếu.

- Biết.

Diệp Thủy Đồng gật đầu, mười mấy đệ tử này đều là người của nàng, bình thường bọn họ cũng diễn luyện không ít trận pháp công kích.

- Tốt, vào vị trí trước, thu liễm cảm giác, chờ lệnh của ta, au đó cùng phát ra trận pháp công kích!

- Được!

Cứ vậy, sau khi mười mấy đệ tử Tiêu Dao Đảo ẩn nấp sau tảng đá, trong lòng Lâm Minh biết rõ, ở trong hoàn cảnh tồi tệ này, Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc sẽ không phát ra công kích. Bằng không lỡ như đệ tử Tiêu Dao Đảo chạy trốn tán loạn, bọn họ muốn đuổi theo cũng không được, chui vào bão cát là không thể tìm được người nữa.

Bọn họ nhất định sẽ đợi cho bão cát dừng lại mới ra tay.

Lúc này, cách chỗ Lâm Minh và các đệ tử Tiêu Dao Đảo khoảng 6-7 dặm, một đám võ giả khoác áo choàng đen chôn vào trong cát đỏ, bọn họ không cần cố ý chôn lấp, bão cát rũ cát xuống là có thể chôn vùi bọn họ.

Những người này đều là đệ tử Đoạn Hồn Sơn, ở gần bọn họ là đệ tử Huyền Cốt tộc cũng ẩn nấp bên kia, tổng cộng khoảng 20 người, dẫn đầu đội ngũ là một cao thủ Thần Hải hậu kỳ.

- Hắc hắc, chính là hầm mỏ kia, ta ngửi được mùi ngon của con mồi. Diệp Thủy Đồng, chậc chậc, ta thật là mong chờ!

Lần này, Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn phái tới 2 đệ tử Thần Hải hậu kỳ giết Lâm Minh, hai người bọn họ tự nhiên là vì đối phó Diệp Thủy Đồng. Vốn là hai đánh một, hơn nữa còn ưu thế đánh lén, đủ biết trước kết quả chiến đấu.

- Không biết tình báo của Bạch Minh Ngọc có đáng tin hay không, không phải là cạm bẫy đó chứ.

- Không đâu! Trước khi ta hành động bắt một con trùng cát, đọc lấy hình ảnh trí nhớ trong đầu nó, quả thật có mười mấy đệ tử thân truyền đi tới núi tím kia, không sai được. Mười mấy đệ tử, còn không phải cá nằm trên thớt, huống chi bây giờ chủ đội của Bạch Minh Ngọc còn ở xa ngàn dặm, hắn làm sao có thể mai phục chúng ta?

Người dẫn đội Huyền Cốt tộc vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Người Đoạn Hồn Sơn không thể không khen ngợi năng lực đặc thùcủa Huyền Cốt tộc, bởi vì tinh thông pháp tắc Sinh Mệnh, bọn họ thậm chí có thể đọc được trí nhớ của trúng cát, thủ đoạn thăm dò này khiến người ta khó lòng phòng bị. Đương nhiên, chiêu này cũng có hạn chế, chỉ có thể tìm đúng chỗ mục tiêu đi ngang qua, nếu thật sự khống chế một con trùng cát đi theo dõi, vẫn sẽ bị cao thủ phát hiện ra cảm giác tồn lưu trong con trùng cát kia.

- Sao mà bão cát này còn chưa ngừng, ta không muốn đợi nữa!

Võ giả Thần Hải hậu kỳ Huyền Cốt tộc chà tay nói, Huyền Cốt tộc chú ý tìm hiểu bản chất sinh mệnh trong dục vọng ăn chơi. Trong kẻ địch của bọn họ, phần lớn nữ nhân khó thoát khỏi độc thủ, còn cực phẩm như Diệp Thủy Đồng, hắn làm sao bỏ qua được.

- Đừng nóng lòng, bão cát trong Bí cảnh Hồng Hoang có quy luật, mỗi lần sẽ không kéo dài quá lâu, tính thời gian hẳn là sắp ngừng rồi.

Bên phía Đoạn Hồn Sơn,một võ giả áo choàng đen cũng là Thần Hải hậu kỳ truyền âm nói:

- Hắc hắc, nói tới, tuy rằng chúng ta có thể đánh chết Diệp Thủy Đồng, nhưng muốn chế trụ tu vi, bắt lấy ả lại không dễ dàng. Ta nói ngươi đừng ôm nhiều hy vọng, trừ khi ngươi cảm thấy hứng thú với thi thể của ả.

- Hừ! Huyền Cốt tộc chúng ta tìm hiểu bản chất sinh mệnh, thi thể đã biến mất trường sinh mệnh, dù có đẹp hơn nữa ta cũng không có hứng thú. Chỉ có đám Đoạn Hồn Sơn các ngươi mới ưa thích thi thể cùng quỷ hồn, ngươi đừng quan tâm thay ta, ta đương nhiên có biện pháp bắt được ả. Chúng ta nhiều người như thế, còn lén tập kích, tuyệt đối sẽ dễ như trở bàn tay, huống chi ta còn một chút thủ đoạn áp rương!

Võ giả Thần Hải hậu kỳ Huyền Cốt tộc hết sức tự tin.

- Hắc hắc, ta không có hứng thú cãi nhau với ngươi, chỉ cần ngươi đừng làm lỡ nhiều thời gian. Một khi bão cát ngừng lại, chúng ta chỉ còn 30 phút công kích! Sau đó phải chạy đi giúp chủ bộ đội, tổng tiến công Tiêu Dao Đảo trước thời hạn. Bọn họ có mấy ngàn người, khẳng định thu hoạch rất lớn.

Chủ bộ đội Bạch Minh Ngọc dẫn dắt thật là mục tiêu quá lớn, muốn che giấu cũng không được.

Trong lúc hai võ giả Thần Hải hậu kỳ trao đổi với nhau, bão cát từ từ yếu đi, rất nhiều cát từ trên trời rơi xuống hình thành mưa cát khủng bố, che phủ trời đất. Nếu là người phàm ở trong này, sẽ trực tiếp bị chôn sống.

- Chú ý, bão cát lập tức sẽ ngừng!

- Ha ha! Cuối cùng cũng xong! Mọi người nghe lệnh, bố trí trận pháp chiến, chuẩn bị công kích, nhất định phải ra tay toàn lực!

Các võ giả Huyền Cốt tộc hai mắt tỏa sáng, bọn họ vẫn luôn hướng tới. Trong nhóm mục tiêu này có không ít nữ nhân, quá trình bọn họ vui vẻ với nữ nhân không gọi là song tu, cũng không gọi là thải bổ, mà gọi là "lĩnh ngộ".

Có nữ nhân xinh đẹp thiên phú vô cùng tốt cung cấp cho bọn họ "lĩnh ngộ", bọn họ lý giải bản chất sinh mệnh càng thêm một bước.

Bão cát trên bầu trời ngày càng yếu dần, tốc độ gió giảm mạnh, bọn họ đã có thể thấy rõ hầm mỏ cách đó 10 dặm!

Khoảng cách 10 dặm, đủ cho các đệ tử Tiêu Dao Đảo không thể phát hiện bọn họ trong bão cát. Một khi bão cát ngừng lại, đối với võ giả thì 10 dặm không tính là khoảng cách, chỉ nháy mắt là công kích của bọn họ có thể quét ngang 10 dặm!

- Ra tay!

Đội trưởng Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đồng thời quát lớn, tổng cộng 40 võ giả xông ra từ cát đỏ, nháy mắt đủ các loại hào quang công kích sáng lên!

Trải qua chiến trận của bọn họ hội tụ, uy lực những công kích tăng gấp đôi, đây là một đòn tích tụ đã lâu!

Một đòn này, có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất, đả kích đối thủ càng nặng, bọn họ chiến thắng càng ổn. Bởi vậy bọn họ đều vận dụng hết sức, thậm chí cạn kiệt lực lực của mình.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt đất rung núi chuyển, tất cả công kích lao vào trong hầm mỏ, bùng nổ bên trong. Ở không gian kín, sẽ khiến cho uy lực bùng nổ càng thêm mạnh hơn, dù cho ngọn núi tím cứng rắn đến mức khó tin, nhưng dưới công kích của đông đảo cao thủ như vậy, cũng phải sụp đổ!

- Hả!

Các đệ tử thân truyền Diệp Thủy Đồng đồng thời trợn mắt, Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn công kích không chút dấu hiệu báo trước dọa bọn họ nhảy dựng.

Chương 1094: Giết ngược

Ầm ầm!

Tử Sơn vỡ nát, vô số đá vụn bị cuốn bay, bắn ra bốn phía, sóng xung kích cường đại cuốn lên vô số cồn cát màu đỏ, giống như tận thế đang đến, các đệ tử Tiêu Dao Đảo kiểu gì cũng không nghĩ tới, cách vị trí của bọn họ 6, 7 dặm chính là chỗ mà đám Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn đang mai phục, mà khi gió lốc dừng lại, bọn họ liền phát ra công kích như sét đánh!

Nhìn cảnh tượng Tử Sơn bị công kích kia, nếu bọn họ ở trong đó, thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng được!

Cho dù bọn họ có thể kịp phản ứng, trong nháy mắt tạo ra chân nguyên hộ thể, thì chắc chắn cũng sẽ tử thương thảm trọng, các đệ tử Toàn Đan kỳ thì không ai có cơ hội sống sót cả, đệ tử thân truyền cũng sẽ chết hơn phân nửa, số còn lại tất nhiên sẽ bị trọng thương, dưới tình huống này mà phải đối mặt địch nhân gấp mấy lần, thì không khác nào cá nằm trên thớt!

Diệp Thủy Đồng nhìn về phía Lâm Minh một cách khó tin, trong lòng đã kinh ngạc tới mức tột đỉnh, võ giả trong bão cát có thể cảm giác được xa năm dặm, mà Lâm Minh lại lựa chọn mai phục cách vị trí của địch nhân 6, 7 dặm, hiển nhiên là hắn đã tập trung được vị trí đối phương rất chính xác, không sai chút nào cả, khó nhất chính là hắn còn đoán được tính toán của đối thủ, Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đang chờ bão cát chấm dứt mà ra tay, còn Lâm Minh thì cũng đang chờ đợi thời điểm này!

Đối phương dùng xong chiêu thức, lực phòng ngự là lúc yếu nhất!

- Động thủ, dùng hết toàn lực!

Thanh âm của Lâm Minh lạnh như băng, lúc này, rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo đã không có chút lưỡng lự nào, toàn bộ đều dùng hết lực lượng bản thân, dùng tổ hợp chiến kỹ và trận pháp để công kích, tuy rằng đối thủ cường đại hơn xa mình, nhưng bọn hắn lại chiếm được tiên cơ, lại có Lâm Minh thần bí ở bên cạnh, tất nhiên sẽ cực kỳ tin tưởng, khí thế như cầu vồng!

Trong nháy mắt, vô số kiếm quang bắn ra, Tiêu Dao Đảo tu tập mộc hệ pháp tắc, những kiếm quang kia giống như từng luồng cầu vồng bay ngang trời.

Ngay khi đệ tử Tiêu Dao Đảo phát ra công kích, Lâm Minh cũng phát ra khí thế toàn thân, Tà Thần lực được mở ra hoàn toàn, cùng lúc đó, trong mi tâm của Lâm Minh có một luồng sáng chói mắt hiện lên, hắn dứt khoát thiêu đốt máu Cổ Phượng toàn thân!

Cùng lúc với máu Cổ Phượng được thiêu đốt, Lâm Minh cảm giác xương cốt mình cũng nóng rực lên, máu và cả cốt tủy đều đang sôi trào. Tiếng khớp xương vang lên lách cách, giống như tiếng rồng ngâm vang khắp bầu trời.

Máu Thương Long và máu Cổ Phượng trong người hắn sinh ra cộng minh!

Long Phượng trình tường!

Trong nháy mắt, vô số năng lượng nguyên khí bị Lâm Minh hội tụ đến, giống như một gốc Thanh Liên nở rộ hào quang chói mắt.

Một chiêu này dung hợp ba loại ý cảnh là Chước Nhiệt, Hủy Diệt và Sang Sinh của hỏa hệ pháp tắc, tên là Thanh Liên Hỏa Vũ!

Đây là chiêu thức mà Lâm Minh tự nghĩ ra trong thí luyện tại Hỏa Linh tinh khi trước, đây là thành quả dung hợp hỏa hệ ý cảnh ba tầng đầu của hắn!

Khi xông Huyễn Thần Trận Thiên Nhân Trảm thì Lâm Minh mới lần đầu tiên sử dụng nó, đồng thời còn dùng nó đối chiến với Xích Chiến Vân, đây là lần thứ hai sử dụng!

Thanh Liên Hỏa Vũ khiến cho cả Xích Chiến Vân cũng đều khó có thể trực tiếp chống lại được!

Một thương được đâm ra, luồng sáng màu đỏ chói mắt thắp sáng cả bầu trời, tiếng rồng ngâm long trời lở đất vang cả thiên địa, Phượng Huyết Thương đâm xuống, Thanh Liên hư ảnh khổng lồ chậm rãi nở ra!

Vào lúc này, Diệp Thủy Đồng đang ngay bên cạnh Lâm Minh, nhìn thấy công kích của hắn thì lập tức sợ ngây người, đây là công kích gì vậy, lực công kích quá biến thái! Dựa vào lực công kích của một mình hắn còn mạnh hơn cả chiến trận do mười mấy đệ tử, trừ nàng ra, tạo thành!

... hách hánh ì được == ù yện.n ==

- Ha ha, công kích quá độc ác rồi, người bên trong có khi còn chết hết rồi ấy chứ!

Tử Sơn sụp đổ, đám đệ tử Đoạn Hồn Sơn cười ha hả.

- Vậy thì rất đáng tiếc, những nữ nhân kia đều là lô đỉnh tuyệt hảo cho ta tu luyện, nếu...

Tên võ giả Thần Hải kỳ Huyền Cốt tộc nói đến đây, lập tức nghẹn lại, hắn đột nhiên quay đầu, thấy một luồng sáng khủng bố bắn ngang bầu trời, khí thế không thể đỡ được, bắn thẳng về phía bọn hắn, những nơi nó đi qua thì vô số luồng cát màu đỏ hóa thành bụi mù, hình thành một cái rãnh khổng lồ!

- Cái gì vậy?

- Địch tập!

Đám đệ tử Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn sắc mặt đại biến, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, đúng lúc này lại đột nhiên bị đánh lén, hơn nữa công kích còn khủng bố như vậy!

- Mau phòng ngự!

Tên đầu lĩnh Thần Hải hậu kỳ của Huyền Cốt tộc quát to, nhưng tiếng hét của hắn vừa vang lên, đám đệ tử Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn lại trợn tròn mắt ra, bọn họ cũng muốn phòng ngự, nhưng lại phát hiện ra chân nguyên đã hao hết sau lần công kích vừa rồi, muốn tụ lực lại thì còn cần thời gian!

Chiêu thức dùng hết chính là lúc mà một võ giả suy yếu nhất, cho dù thời gian này là cực kỳ ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để trí mạng! Cao thủ so chiêu thì đều để lại ba phần lực, nếu vận hết toàn lực thì phải là lúc liều mạng, mà sau một kích toàn lực, cho dù không giết chết được địch nhân thì ít nhất cũng phải gây ra phiền toái cho đối phương, để cho mình có đủ thời gian giảm xóc.

Nếu vận hết toàn lực đánh ra một kích lại đánh hụt, sau đó trong lúc không hề có phòng bị mà chịu một kích toàn lực của đối thủ, vậy thì kết quả có thể nghĩ mà biết!

Ầm ầm!

Luồng công kích với khí thế không thể đỡ được bắn xuống, vụ nổ khủng bố cắn nuốt mọi thứ, thời khắc này, toàn bộ Bí cảnh Dị Giới đều như sáng lên!

Đám đệ tử Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn liên tục kêu thảm, không ít đệ tử Thần Hải sơ kỳ trực tiếp bị nổ tan xương nát thịt, võ giả Thần Hải trung kỳ cũng bị trọng thương! Nên biết rằng, trong đòn công kích này có chứa cả công kích của hai đại cao thủ là Lâm Minh và Diệp Thủy Đồng!

- Đây là...

Rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo thấy công kích của mình lại có hiệu quả mạnh mẽ đến vậy, mười mấy người bọn họ lại đánh cho gần 40 người của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn tử thương thảm trọng, đều có chút không thể tin được.

- Đồng loạt ra tay, giết toàn bộ!

Thanh âm của Lâm Minh cực kỳ lạnh lẽo, bản thân hắn cũng mở ra Kinh Môn và Huyền lôi quang ảnh, dẫn đầu lao lên!

Khoảng cách 6, 7 dặm, đối với Lâm Minh mà nói thì thực lực quá ngắn!

Diệp Thủy Đồng theo sát phía sau, nàng hoàn toàn không biết Lâm Minh dùng thủ pháp gì mà dò xét được chuẩn xác như vậy, cộng thêm Lâm Minh có lực công kích khủng bố khi nãy, nàng đã hoàn toàn chịu phục hắn rồi.

Các đệ tử khác cũng nhao nhao đuổi theo, tại thời điểm này, cho dù là một con tiền sử cự thú đứng trước mặt bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà xông lên giao chiến một phen!

- Hỗn đản!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hai tên đầu lĩnh của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn bị thương nhẹ nhất, cho dù bọn họ dùng hết chiêu thức, thì cũng có thể dựa vào địa vị của mình mà kiếm được các thủ đoạn giữ mạng rất chắc chắn, công kích vừa rồi gần như không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của họ.

Nhưng đám thủ hạ của họ thì lại thảm rồi, trực tiếp tổn hại một phần ba, gần 40 người chỉ còn sót lại hai mươi mấy người, hơn nữa ai cũng bị thương.

Hai tên đầu lĩnh đều cực kỳ giận dữ, bỗng thấy một thanh niên dẫn đầu lao về phía bọn họ, khiến cho lửa giận của họ giống như núi lửa phun trào.

- Mới Mệnh Vẫn tầng tám? Muốn chết!

- Ân? Mệnh Vẫn tầng tám! Là tên Lâm Minh kia!

Hai tên đầu lĩnh này ngay lập tức nhớ tới cái tên “Lâm Minh”, đây cũng là mục tiêu hàng đầu của họ.

- Thì ra ngươi chính là Lâm Minh, tới rất đúng lúc, ta làm thịt ngươi trước đã, tăng lên sĩ khí!

Tên đầu lĩnh Thần Hải hậu kỳ của Huyền Cốt tộc hét lớn một tiếng, bên ngoài thân thể sinh ra một lớp cốt giáp, bao phủ toàn thân, hắn cầm trong tay một thanh Bạch Cốt cự kiếm, chém về phía Lâm Minh.

Mà cùng lúc đó, tên đầu lĩnh của Đoạn Hồn Sơn cũng công kích, vũ khí trong tay hắn cực kỳ đặc biệt, đó là một chiếc Quỷ Ảnh Phiên, khi Quỷ Ảnh Phiên này được đánh ra thì phát ra từng đợt âm phong, kéo theo vô số tiếng quỷ khóc, những quỷ hồn này kết hợp cùng một chỗ, hóa thành một thanh quỷ trảo khổng lồ chộp xuống Lâm Minh.

Lâm Minh cùng một lúc phải đối mặt với công kích của hai đại cường giả Thần Hải hậu kỳ!

Hai tên Thần Hải hậu kỳ này tuy rằng thiên phú không sánh được với các đệ tử đỉnh cao của Phượng tộc thượng cổ, nhưng cũng mang cấp bậc Cửu Vẫn bốn, năm tầng, tuyệt đối là thiên tài hàng đầu.

Nói cách khác, Lâm Minh không phải là đối mặt với hai tên cường giả Thần Hải hậu kỳ, mà là đối mặt với hai đại thiên tài Thần Hải hậu kỳ!

- Lâm sư đệ, cẩn thận!

Tuy rằng Diệp Thủy Đồng bội phục Lâm Minh tới mức tột đỉnh, nhưng vẫn lo lắng Lâm Minh sơ suất, gặp chuyện không may.

Ngay khi công kích của hai tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đánh xuống, phía sau Lâm Minh có một đóa hồng liên tươi đẹp từ từ nở rộ ra!

Đế Tôn liên hoa, không gian Hồng Mông!

Có võ kỹ mà Mộ Thiên Tuyết dạy cho để che giấu, Lâm Minh đã có thể thoải mái sử dụng không gian Hồng Mông, không cần phải cố kỵ như trước nữa.

không gian Hồng Mông giống như một con thái cổ cự thú có thể cắn nuốt mọi thứ, nghênh đón công kích của hai đại cao thủ này.

Bạch Cốt kiếm khí do tên Thần Hải hậu kỳ Huyền Cốt tộc phát ra bị không gian Hồng Mông suy yếu, pháp tắc Sinh Mệnh của Huyền Cốt tộc tuy rằng huyền ảo, nhưng trong quá trình vũ trụ hình thành, sinh mệnh xuất hiện muộn nhất, pháp tắc Sinh Mệnh làm sao có thể chống cự lại lực mài mòn của Hồng mông pháp tắc. Về phần vô số Quỷ Ảnh do tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn đánh ra thì lại tan thành cát bụi trong không gian Hồng Mông!

Công kích của hai đại cao thủ khi tới trước mặt Lâm Minh thì chỉ còn lại không đến một nửa uy lực, Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương quét ngang ra.

Quán Hồng!

Ầm ầm...

Lôi Hỏa lực cuồng mãnh bùng nổ, Bạch Cốt kiếm khí và quỷ trảo đồng thời bị xé nát!

- Cái gì!

- Điều này... tại sao có thể như vậy được?

Hai đại cao thủ tuyệt đối không nghĩ tới, một kích liên thủ của họ lại bị Lâm Minh phá vỡ, trong chớp mắt này, bọn họ căn bản không có thời gian để suy nghĩ, Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đã đâm về phía tên đầu lĩnh của Đoạn Hồn Sơn.

Lâm Minh nhìn ra được, phòng ngự của tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn này yếu hơn, hơn nữa chiêu thức của hắn dùng mệnh hồn pháp tắc làm cơ sở, bị mình khắc chế sát sao nhất.

- Truy Điện!

Điện mang lóe ra trên Phượng Huyết Thương, giống như lôi kiếp lực đại biểu cho thiên đạo pháp tắc, một thương đâm về phía đầu của tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn này.

- Tiểu tử, ngươi khinh người quá đáng!

Đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn thấy Lâm Minh muốn đẩy mình vào chỗ chết, toàn thân hắn hiện lên hắc khí nồng đậm, Quỷ Ảnh Phiên đột nhiên chém ra, một con ác ma màu đen được biến ảo ra, đánh về phía Lâm Minh, hắn vừa dùng công kích vật chất vừa dùng công kích linh hồn!

Nhưng quỷ hồn lực vốn đã bị lôi đình lực khắc chế, mà linh hồn công kích ở trước mặt Lâm Minh thì lại không khác gì trò đùa.

Lâm Minh vẫn đâm thẳng Phượng Huyết Thương xuống.

Mtooj tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, dòng năng lượng mạnh mẽ quét ra ngoài, tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn trực tiếp bị Lâm Minh đánh bay! Chân nguyên hộ thể kịch liệt rung động, chiếc nón tre cũng bị cuốn bay, lộ ra một tấm khuôn mặt tái nhợt, một dòng máu màu đỏ tươi chảy từ khóe miệng hắn xuống, giống như một con con rắn nhỏ màu đỏ uốn khúc.

Chương 1095: Dụ địch ám sát

- Ngươi... tại sao linh hồn của ngươi...

Tên cao thủ Thần Hải hậu kỳ của Đoạn Hồn Sơn lộ ra vẻ sợ hãi, nhìn về phía Lâm Minh, hắn bị thương không phải do Lâm Minh trực tiếp công kích, mà là do sau khi mình phát ra linh hồn công kích lại bị phản phệ, lực phòng ngự linh hồn của Lâm Minh cường đại đến mức hắn phải kinh sợ, hắn tinh thông mệnh hồn pháp tắc, ở trước mặt Lâm Minh lại chỉ là một truyện cười.

- Lâm Minh!

Diệp Thủy Đồng chạy tới bên cạnh Lâm Minh, bởi vì vừa rồi dùng hết toàn lực công kích, còn cả lúc khẩn trương khi thấy Lâm Minh bị vây công khi nãy, sắc mặt Diệp Thủy Đồng ửng đỏ, bộ ngực đầy đặn cũng kịch liệt phập phồng.

Nàng nhìn hai tên đầu lĩnh của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, khẽ nuốt một ngụm nước miếng, hai người này, một tên bị Lâm Minh một kích đánh lui, một tên khác thì bị Lâm Minh đánh cho bị thương đổ máu, bọn họ đều là đệ tử thân truyền của tông môn, cũng không phải là một tên võ giả Thần Hải hậu kỳ bình thường có thể sánh bằng được.

Phía sau Diệp Thủy Đồng, các đệ tử khác của Tiêu Dao Đảo cũng đuổi tới, bọn họ nhìn thấy đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn chảy máu ra miệng, đều sáng mắt lên, lúc trước Lâm Minh tra xét chuẩn xác đã giống như cho bọn hắn ăn một viên thuốc an thần rồi, nhưng tra xét vẫn chỉ là tra xét, tại võ giả thế giới, thực lực vẫn luôn được đặt tại vị trí đầu tiên, chỉ có thực lực cường đại thi mới có thể làm cho người khác bị thuyết phục, làm cho người ta tin tưởng.

Một kích của Lâm Minh đồng thời đánh lui hai đại cao thủ của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, không thể nghi ngờ gì nữa, đã làm cho tin tưởng của bọn họ tăng mạnh.

Nhất định có thể thắng!

Lúc này, tuy rằng Diệp Thủy Đồng có chút bất ngờ, nhưng tất nhiên sẽ không tiếp tục ngây người và ngạc nhiên làm gì, hai quân giao chiến, mỗi một nháy mắt cũng không được trì hoãn.

Nàng lớn tiếng nói:

- Ta bám trụ đầu lĩnh của Huyền Cốt tộc, Lâm sư đệ toàn lực đánh chết đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn, các đệ tử khác vây giết đối phương, một tên cũng không buông tha!

- Tốt!

- Giết a!

Theo tiếng hô của Diệp Thủy Đồng, các đệ tử Tiêu Dao Đảo lập tức khí thế như cầu vồng, mà đệ tử Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc lại lại cảm thấy áp lực cực lớn!

- Thực sự coi ta là cục thịt mềm, thích bóp nặn gì cũng được sao!

Tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc tức giận tới mức cặp mắt đỏ rực lên, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, cầm Bạch Cốt cự kiếm đánh về phía Diệp Thủy Đồng!

- Đang chờ ngươi tới đây!

Diệp Thủy Đồng cười lạnh một tiếng, một chọi một, công bình quyết đấu, Diệp Thủy Đồng không sợ bất kỳ kẻ nào, cho dù đó là Bạch Minh Ngọc!

Mà trình độ của Huyền Cốt tộc thì rõ ràng còn yếu hơn Tiêu Dao Đảo, làm sao nàng phải e ngại tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này.

Vạn Mộc Nảy Mầm!

Diệp Thủy Đồng vừa ra tay đã dùng đến mộc hệ pháp tắc. Mộc hệ pháp tắc có chỗ tương tự với máu Thương Long, đó chính là sinh sôi không ngừng. Nó không sắc bén như kim hệ pháp tắc, cũng không nổ tung được như hỏa hệ pháp tắc, nhưng nó lại có đặc tính mềm dẻo. Nếu muốn tiêu trừ được mộc hệ pháp tắc nguyên khí của Diệp Thủy Đồng thì phải mất năng lượng gấp đôi của nàng.

Coong...

Mộc hệ kiếm khí của Diệp Thủy Đồng va chạm với Bạch Cốt Kiếm của đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, cùng nhau tan biến!

Hai người lao theo ngay sau luồng kiếm khí kia, thân thể như nhẹ nhàng phiêu dật, các loại chiêu thức liên tục được thi triển ra, dùng nhanh đánh nhanh, mà tại một bên khác, đệ tử Tiêu Dao Đảo cũng giao thủ với đám người Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc.

Đệ tử Tiêu Dao Đảo chỉ có mười mấy người, tộc nhân Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc còn lại hai mươi mấy người, nhưng Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc đều bị thương, hơn nữa đã bị đánh tới mức ngây người ra, nhất là một kích vừa rồi của Lâm Minh đồng thời đánh lui hai đại cao thủ của bọn họ, còn đánh cho một người bị thương, cảnh tượng này cực kỳ đả kích sĩ khí của họ!

Người mạnh nhất bên mình, hai người cộng lại mà còn bị Lâm Minh đánh lui, cuộc chiến này còn có thể thắng được nữa hay sao?

Các đệ tử Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc khó tránh khỏi sinh ra ý nghĩ này, không lâu sau, cuộc chiến đã nghiêng về một phía, Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc liên tiếp bại lui, chỉ vài giây thôi, hai tên đệ tử Thần Hải sơ kỳ vốn bị trọng thương đã đầu một nơi mình một nẻo, máu tươi bắn ra tung tóe!

- Đáng chết!

Tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn cực kỳ khẩn trương, vốn bọn họ đã ước định rất tốt rồi, sau khi bão cát dừng lại, đội ngũ nhỏ của bọn họ sẽ ra tay trước, mà chủ đội cũng tập kích chủ đội của Tiêu Dao Đảo vào khoảng 30 phút sau, sau đó bọn họ phải chạy tới giúp chủ đội, hai mặt giáp công, bao vây tiễu trừ đại đội của Tiêu Dao Đảo.

Nhưng hiện tại xem ra, đừng nói là trong vòng 30 phút chạy tới kịp, bọn họ có sống sót được hay không còn là vấn đề rất lớn!

Hắn đã không kịp nghĩ gì thêm nữa, thậm chí không kịp phát ra truyền âm phù, Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đã liên tục được đâm ra, từng chiêu đều công về chỗ yếu hại của hắn!

Thông qua tiếp xúc khi nãy, Lâm Minh có thể khẳng định được, tên đầu lĩnh của Đoạn Hồn Sơn này tuy rằng có tu vi Thần Hải hậu kỳ, nhưng thực lực của hắn còn kém cả Long Nhất Thần Hải trung kỳ cả một đoạn lớn, người này đặt tại Đoạn Hồn Sơn thì chính là hàng đầu, nhưng đối với Lâm Minh đã gặp quá rất nhiều thiên tài mà nói, thì cũng chỉ bình thường thôi.

Sau khi Lâm Minh cắn nuốt tủy Rồng và long cốt, gần như đã có thể đối mặt với Long Nhất rồi, đánh chết đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn thì càng không thành vấn đề!

Ầm...

Quỷ trảo của tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn bị Lâm Minh đâm một thương vỡ nát, trong lòng hắn cực kỳ khẩn trương, đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên trên Quỷ Ảnh Phiên, Quỷ Ảnh Phiên hấp thu những tinh huyết này, quỷ hồn trong đó lập tức tru lên vài tiếng khát máu, đây là Thánh khí cực phẩm do Đoạn Hồn Sơn giết chết một ức sinh linh, dùng hồn phách để luyện hóa mà thành, hiện giờ đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn dùng tinh huyết bản thân làm vật dẫn, phát ra lực lượng mạnh nhất của Quỷ Ảnh Phiên, một ức hồn phách phát ra toàn bộ lực lượng!

Rống...

Thương mang của Lâm Minh bị quỷ đầu dữ tợn kia cắn nuốt, thế đi của quỷ đầu không giảm, lao thẳng tới Lâm Minh!

- Ân?

Lâm Minh cả kinh, đệ tử Thần Hải hậu kỳ của đại tông môn quả nhiên là không thể khinh thường được, có khá nhiều thủ đoạn che giấu. Lâm Minh ý niệm vừa động, không gian Hồng Mông tản ra, có máu tủy Rồng duy trì, nội tình của Lâm Minh là vô cùng thâm hậu, một khi không gian Hồng Mông được thi triển ra, cho dù là đối thủ có thực lực cao hơn Lâm Minh một mảng lớn thì cũng đều không phá ra được.

Bất kể công kích gì khi tiến vào không gian Hồng Mông thì đều bị suy yếu.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Lâm Minh quát khẽ một tiếng, máu Cổ Phượng toàn thân lại lần nữa được thiêu đốt!

Vốn khi Lâm Minh mới Mệnh Vẫn tầng bảy, mỗi lần thiêu đốt máu Cổ Phượng thì phải tiêu hao mấy thành chân nguyên, khi chiến đấu cũng không thể mở ra được lâu, nhưng hiện tại, dùng tủy Rồng duy trì, liên tiếp thiêu đốt hai lần máu Cổ Phượng, Lâm Minh cũng không có cảm giác mệt mỏi gì.

Thanh Liên nở rộ, hỏa hệ ý cảnh ba tầng đầu dung hợp làm một, một ức oan hồn bị không gian Hồng Mông suy yếu gần nửa này lập tức bị ngọn lửa Thanh Liên thiêu đốt, chạy trốn bốn phía, mà hơn một ngàn vạn hồn phách trong đó lại bị hủy diệt thành bụi!

- A...

Ánh mắt tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn này cực kỳ dữ tợn, trái tim như rớm máu, tuy nhiên thời điểm này hắn cũng bất chấp đau lòng Quỷ Ảnh Phiên nữa, vẫn thúc dục Quỷ Ảnh Phiên đánh về phía Lâm Minh, dù sao thì số lượng linh hồn trong Quỷ Ảnh Phiên là quá nhiều, cho dù Lâm Minh liên tục dùng ra không gian Hồng Mông và Thanh Liên Hỏa Vũ, thì cũng không hoàn toàn đỡ được hết, vẫn luôn có cá lọt lưới.

Bồng...

10 vạn oán linh tiến vào thân thể, Long Lân Bảo Y cũng không thể ngăn được loại công kích không phải vật chất này, bên tai Lâm Minh lập tức vang lên vô số tiếng quỷ khóc thần gào!

Mà dưới công kích như vậy, Lâm Minh đột nhiên dừng lại, sắc mặt âm trầm, hai mắt cũng có chút đục ngầu, ánh mắt không còn sắc bén nữa.

- Đánh trúng!

Đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn đột nhiên sáng mắt lên, hắn hao phí tinh huyết bản thân, lại tiêu hao hơn một ngàn vạn oán linh trong Quỷ Ảnh Phiên, rốt cục tạo thành cơ hội này, 10 vạn oán linh nhập thể, cho dù Lâm Minh có mạnh đến mấy đi nữa, muốn thoát khỏi những oán linh nhiều như châu chấu này thì cũng phải mất một thời gian, mà trong khoảng thời gian này, thân thể Lâm Minh sẽ không hoàn toàn bị khống chế, đây là cơ hội của hắn.

- Chết đi!

Con mắt đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn đỏ rực lên, không thèm quan tâm tới gì nữa, vọt vào trong không gian Hồng Mông, hắc khí quanh thân thể hắn bị không gian Hồng Mông hao mòn, nhưng đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn đã như được ăn cả ngã về không, Quỷ Ảnh Phiên đập về phía đầu của Lâm Minh.

Thắng!

Trái tim của tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn này kịch liệt đập lên, khi Quỷ Ảnh Phiên của hắn sắp đập lên trên đầu của Lâm Minh, thì khóe miệng Lâm Minh đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh, hai mắt có chút mê mang của hắn đột nhiên khôi phục lại vẻ tỉnh táo!

Thần hồn công kích đối với Lâm Minh thì chỉ là trò đùa, không nói tới việc hắn có chiến linh Hồng Mông cùng Luân Hồi võ ý, chỉ cần Ma Phương hộ thể cũng khiến cho tinh thần chi hải của hắn miễn dịch được mọi thứ đoạt xá và linh hồn công kích!

Bộ dáng vừa rồi của hắn đương nhiên là để dụ dỗ đầu lĩnh của Đoạn Hồn Sơn tiến vào không gian Hồng Mông để cận chiến, sau đó đánh chết, nếu không, một tên thiên tài Thần Hải hậu kỳ toàn lực chạy trốn, vẫn sẽ có chút phiền phức.

- Cái gì?

Mắt thấy khí thế của Lâm Minh đột nhiên thay đổi, tên đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn này hoảng sợ, vốn hắn đã cực kỳ cẩn thận rồi, hắn cũng biết, tiến vào trong lĩnh vực kỳ quái xung quanh Lâm Minh thì sức chiến đấu của mình sẽ bị suy yếu đi không ít, nhưng đối mặt với Lâm Minh, hắn phải chấp nhận mạo hiểm một phen.

Tuy rằng đã đánh ra một chiêu, nhưng hắn vẫn để lại một chút chuẩn bị, hiện tại thấy đây là bẫy rập của Lâm Minh, hắn lập tức lui lại ra ngoài!

- Đã muộn rồi!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, đột nhiên đâm ra một thương, 999 thanh tiểu thương nối thành một dòng thác màu đỏ, gào thét lao ra.

- Tên tiểu tử âm hiểm này.

Trong nháy mắt, đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn không còn kịp thiêu đốt tinh huyết nữa, hắn miễn cưỡng xoay người lại, muốn tránh thoát Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, nhưng ngay khi hắn xoay người, hắn đột nhiên cảm thấy giống như có một tấm lưới vô hình đã trùm lên người, kéo thân thể hắn lại!

- Đây là...

Đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn kinh hãi:

- Là thế giới ý chí hình chiếu, tấm lưới do chiến linh Hoàng Kim hình thành?

Trong nháy mắt này, hắn căn bản không kịp suy nghĩ vì sao lại đột nhiên xuất hiện chiến linh Hoàng Kim trực tiếp ảnh hưởng tới hành động của mình, hắn theo phản xạ làm nổ tung năng lượng, muốn phá nát tấm lưới này, nhưng chỉ trong thời gian này, Phượng Huyết Thương đã đâm nát chân nguyên hộ thể màu đen của hắn, đâm thẳng vào trái tim hắn.

Trốn không thoát!

- A...

Đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn kêu thảm một tiếng, Quỷ Ảnh Phiên đập mạnh vào mũi thương của Phượng Huyết Thương!

Quỷ Ảnh Phiên vốn không phải là binh khí để cứng đối cứng, mà là dựa vào quỷ hồn bên trong để chiến đấu, tài liệu làm ra nó cũng không phải là thần thiết, mà là vạn năm âm đào mộc và quỷ tàm ti, vừa rồi Quỷ Ảnh Phiên đã bị tổn hao một phần mười số quỷ hồn, số còn lại thì bị nổ bắn ra bốn phía, còn chưa kịp thu về, hiện tại dùng Quỷ Ảnh Phiên chống đỡ trường thương được xưng là vua của trăm loại binh khí, có thể hoành tảo thiên quân, kết quả có thể nghĩ mà biết!

Xoẹt...

Thánh khí cực phẩm Quỷ Ảnh Phiên trực tiếp bị Lâm Minh đâm một thương xuyên thủng!

Phượng Huyết Thương vẫn không ngừng lại, đâm thẳng vào trái tim của đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn, ngay sau đó, máu tươi bắn ra!

Chương 1096: Liên sát

Phượng Huyết Thương đâm một cái, cuốn một cái, lực cắt xé cường đại đã cắt đứt hơn mười thanh xương sườn của đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn, trái tim bắn ra luồng máu tận hơn mười thước!

Đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn, tính cả Thánh khí cực phẩm Quỷ Ảnh Phiên, bị Lâm Minh đâm một thương phá huỷ, mà tiếng kêu thảm của đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn lại khiến cho rất nhiều đệ tử nhìn lại.

Bọn họ nhìn thấy cảnh tượng đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn toàn thân bắn máu, vẫn còn chưa hết, chỉ nghe tiếng “coong coong coong” vang lên, chân nguyên hộ thể của đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn hoàn toàn vỡ nát, thân thể hắn bị không gian Hồng Mông bao phủ, sau khi mất đi chân nguyên bảo hộ, trực tiếp tiếp xúc với không gian Hồng Mông, máu thịt của hắn bắt đầu bị tách rời ra và mài mòn đi!

Hắn phát ra một tiếng rên rỉ khó khăn, võ giả hệ thống Tụ nguyên vốn có thân thể cực kỳ yếu ớt, không có năng lượng bảo hộ thì làm sao có thể ngăn cản được không gian Hồng Mông? Chỉ nghe bồng một tiếng, thân thể đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn vỡ tan thành một luồng mưa máu, mà đám máu này cũng bị không gian Hồng Mông cắn nuốt, trong khoảnh khắc liền biến thành đám bụi màu đỏ, mấy giây sau đã hoàn toàn biến mất!

Phương thức tử vong này làm cho đám đệ tử Đoạn Hồn Sơn Huyền Cốt tộc da đầu run lên, lực trường này thật sự quá đáng sợ!

Rất nhiều đệ tử Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ sợ hãi và lui bước trong mắt đối phương, mà lúc này đầu lĩnh Huyền Cốt tộc cũng cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên đầu, một mình Diệp Thủy Đồng mà hắn đã không đối phó được rồi, hiện tại đầu lĩnh Đoạn Hồn Sơn đối mặt với Lâm Minh, càng không chịu nổi, chỉ vẻn vẹn mười mấy giây đã bị Lâm Minh đánh chết.

Nếu Lâm Minh gia nhập vòng chiến, e rằng hắn sẽ không sống được quá 5 giây nữa!

- Lui lại, tách ra trốn!

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc đột nhiên chém một kiếm về phía Diệp Thủy Đồng, sau đó hắn lui về phía sau, các đệ tử khác khẽ do dự một chút, cũng lập tức tản ra, trước kia trong Bí cảnh Hồng Hoang, đệ tử Tiêu Dao Đảo khi không chống đỡ được nữa thì cũng thường áp dụng phương thức này, có thể chạy được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

- Muốn chạy trốn, nằm mơ!

Lúc này Diệp Thủy Đồng cũng nóng giận, tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này còn muốn bắt giữ nàng, ý đồ biến nàng thành lô đỉnh, nếu không phải Lâm Minh cảnh báo, thì hiện tại bọn họ đã sớm bị những người này đánh lén thành công, đến lúc đó, có khi nàng còn thực sự lưu lạc đến kết cục kia, mối thù này, làm sao nàng có thể không hận cho được?

Hiện tại đã lấy được ưu thế, cho dù liều mạng tổn thất tu vi, thì Diệp Thủy Đồng cũng tuyệt đối không để cho hắn chạy thoát!

- Lâm sư đệ, ngươi đuổi theo giết các đệ tử khác, ta bám trụ đầu lĩnh Huyền Cốt tộc!

Diệp Thủy Đồng phản ứng cực nhanh, thân thể hóa thành một bóng mờ, một bước đi ra mười mấy dặm, nâng tay đánh ra một chiêu võ kỹ Thiên Lý Nhất Tuyến nổi danh về tốc độ, mộc hệ kiếm khí màu xanh ngưng tụ cao độ, giống như một dải lụa mỏng manh, nhưng một kiếm không chút bắt mắt này lại nén ép năng lượng cao độ, có thể dễ dàng xuyên thủng cả một dãy núi trăm dặm!

- Ngươi...

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc vừa sợ vừa giận, nhưng thấy Diệp Thủy Đồng phát ra kiếm khí nhanh hơn tốc độ chạy trốn của hắn rất nhiều, nếu không đỡ được thì sẽ bị cắt ngang người, hắn chỉ đành giận dữ xoay người, bộ một kiếm về phía kiếm quang của Diệp Thủy Đồng!

- Không nên ép ta!

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc mang sắc mặt dữ tợn nói.

- Ép ngươi thì thế nào, ngươi không phải là muốn bắt giữ ta làm lô đỉnh hay sao? Hôm nay ta sẽ giết ngươi, dùng bộ xương của ngươi làm thành một bộ xương trắng chiến giáp!

Tuy rằng Diệp Thủy Đồng có tính cách dịu dàng, nhưng kỳ thật cũng là kẻ tâm ngoan thủ lạt, nhất là đối với kẻ có ý đồ với mình, thì lại càng không chút lưu tình nào.

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc cũng chỉ có lực phòng ngự và lực lượng mạnh hơn Diệp Thủy Đồng một chút mà thôi, về phần cường độ chân nguyên, độ dẻo dai của chân nguyên thì còn xa mới kịp Diệp Thủy Đồng, căn bản không có khả năng thoát khỏi được!

- A...

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm tinh huyết lên lên thanh kiếm, trong thời khắc sống còn này, hắn dứt khoát lựa chọn thiêu đốt tinh huyết.

- Thiêu đốt tinh huyết cũng vô dụng thôi!

Trong mắt Diệp Thủy Đồng phát ra sát khí dày đặc, động tác của nàng càng hoa lệ hơn, nàng cố ý không cứn đối cứng với đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, mà khi thấy đối phương muốn chạy trốn, lại đánh một kích về phía tuyến đường của đối phương, kiếm của nàng giống như một con rắn độc, cực kỳ xảo quyệt, sắc bén, độc ác, mà chân nguyên của nàng lại mang theo tính dẻo dai quỷ dị, một khi tiến vào thân thể thì rất khó có thể hao mòn được. Vì thế, mặc cho đầu lĩnh Huyền Cốt tộc thiêu đốt tinh huyết, thì cũng không thể thoát khỏi Diệp Thủy Đồng được, cảm giác có lực mà không đánh ra được.

Lâm Minh căn bản không nhìn Diệp Thủy Đồng, nhưng vẫn cảm giác được trận chiến giữa nàng và đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, phương pháp chiến đấu của Diệp Thủy Đồng cũng làm cho hắn rất tán thưởng, dù sao thì nàng cũng là một trong những kẻ mạnh nhất trong số đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo, tất nhiên là có vài phần thủ đoạn, căn bản không cần phải hắn quan tâm.

Lúc này Lâm Minh đã bắt đầu đuổi giết các đệ tử khác của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc!

Những người này đều là Thần Hải sơ kỳ cùng Thần Hải trung kỳ, với trình độ của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, các đệ tử Thần Hải sơ kỳ của họ mà liên hợp tạo thành trận pháp, còn có thể tạo ra chút uy hiếp với Lâm Minh, nhưng nếu tách ra đối mặt với hắn, thì căn bản chính là bị miểu sát, huống chi, bọn họ còn đã bị thương từ trước!

- Mỗi một người bám lấy một địch nhân có thực lực tương đương, số còn lại để cho ta!

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói, thanh âm hắn tràn ngập khí thế đáng tin, mà thời điểm này, mệnh lệnh của Lâm Minh còn dễ dàng hơn cả mệnh lệnh của Diệp Thủy Đồng.

- Tốt!

- Đồng loạt ra tay, một người một tên, đừng để cho đám oắt con này chạy thoát!

Đệ tử Tiêu Dao Đảo càng đánh càng hăng, nếu để cho bọn họ nhanh chóng đánh chết địch nhân thì không quá có khả năng, nhưng bám trụ một kẻ có thực lực tương đương thì căn bản không phải là việc khó gì, bọn họ đều tu luyện mộc hệ pháp tắc, tính dẻo dai là rất mạnh, huống chi đối phương còn đa phần có vết thương trên người nữa.

Đệ tử Tiêu Dao Đảo có tổng cộng mười mấy người, lập tức bám trụ lấy mười mấy đệ tử của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, mà số còn lại có thể trốn thì chỉ là bảy, tám tên.

Bảy, tám tên đệ tử Thần Hải sơ kỳ cùng Thần Hải trung kỳ ở trước mặt Lâm Minh thì không khác gì một đàn dê trước mặt một con mãnh hổ!

Chiến linh Hoàng Kim, ý chí hình chiếu!

Lâm Minh quát lên một tiếng, chiến linh Hoàng Kim phát ra trong thế giới ý chí hình chiếu, 7, 8 luồng chiến linh truy tung ấn ký bắn lên trên người đám võ giả này.

Sau đó Lâm Minh bước ra một bước, vượt qua khoảng cách vài dặm, trong nháy mắt xuất hiện phía sau lưng một tên đệ tử Thần Hải sơ kỳ của Đoạn Hồn Sơn.

Tên đệ tử kia cực kỳ tuyệt vọng, hắn rống lên một tiếng điên cuồng, cầm Đoạn Hồn Đao trong tay, chém về phía Lâm Minh.

Mà ngay khi hắn vung đao, thân thể Lâm Minh đã lui ra ngoài, mà mũi thương của hắn đã đâm vào ngực đối phương.

Ầm...

Thương mang sắc bén xuyên qua chân nguyên hộ thể, trực tiếp xuyên thủng trái tim, mang theo rất nhiều nội tạng và máu thịt, xuyên qua sau lưng hắn, đục ra một lỗ thủng lớn, máu tươi văng ra tung tóe.

Mà trong nháy mắt này, Lâm Minh đã sớm rời đi mười mấy dặm, xuất hiện phía sau một tên đệ tử khác của Huyền Cốt tộc, trong tầm nhìn mơ hồ của đối phương, chỉ thấy Lâm Minh nâng tay đánh ra một thương, thân thể tên đệ tử Huyền Cốt tộc này run lên, một đám mưa máu bắn ra, đẹp đẽ mỹ lệ...

Thật sự là Ma quỷ...

Đây là ý niệm cuối cùng của tên đệ tử kia, ngay khi hắn hấp hối, hắn còn mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm của một tên đồng bạn khác truyền đến.

Máu tủy Rồng mang đến chân nguyên dày đặc, Kinh Môn, Huyền lôi quang ảnh cùng Kim Bằng Phá Hư mang đến tốc độ cực hạn, khiến cho Lâm Minh giống như một Tử Thần đang giết chóc, không ai có thể sống sót dưới thương của hắn cả!

Ầm...

Tên đệ tử thứ tư của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc bị Lâm Minh đâm một thương xuyên thủng mi tâm, cùng lúc đó, hắn mở ra không gian Hồng Mông, bao phủ lấy tên đệ tử thứ năm.

- A...

Tên này kinh hãi kêu lên một tiếng, cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình đang nhanh chóng trôi qua, mà Lâm Minh bước ra một bước, như Tử Thần đi tới phía sau hắn.

- Ta liều mạng với ngươi!

Trong lòng cấp bách, hắn liền thốt ra ngôn ngữ đặc biệt của Huyền Cốt tộc, nhưng đây cũng là câu nói cuối cùng của hắn, khi hắn đâm xương trắng chi mâu về phía Lâm Minh, thì hắn lại cảm giác được một luồng lực lượng vô hình quấn quanh cổ tay mình, làm cho một mâu vốn phải đâm vào yết hầu Lâm Minh lại chếch đi một cách quỷ dị, mà cùng lúc đó, Lâm Minh đã đâm một thương xuyên qua cổ họng hắn, đây chính là ý chí hình chiếu do chiến linh Hoàng Kim hình thành, có thể trực tiếp rót vào thân thể địch nhân, ảnh hưởng tới hành động đối phương, làm cho người ta khó lòng phòng bị được, võ giả có đẳng cấp chiến linh càng thấp thì lại càng bị ảnh hưởng rõ ràng hơn.

Không mất bao lâu, bảy, tám tên đệ tử này đã bị Lâm Minh giết sạch, mà tiếp theo, hắn lại chuyển mục sang đám võ giả bị những đệ tử Tiêu Dao Đảo bám trụ kia, hắn giống như một Tử Thần trong đêm tối, vô tình thu gặt sinh mệnh, đi đến đâu thì mưa máu vẩy ra đến đó.

Đám đệ tử Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc đều rơi vào tuyệt vọng, trốn cũng không thoát, đánh cũng không lại.

Cứ bốn, năm giây thì lại có một đệ tử chết trong tay Lâm Minh, không gian Hồng Mông phối hợp với thế giới ý chí hình chiếu của chiến linh Hoàng Kim, những võ giả Thần Hải trung kỳ, Thần Hải sơ kỳ này căn bản không thể phản kháng được, sức chiến đấu của bọn họ dưới không gian Hồng Mông bao phủ thì không phát huy ra được ba thành, mà chỉ với ba thành lực công kích này, còn bị ý chí xúc tua do chiến linh ngưng hóa thành làm ảnh hưởng, đều đánh hụt, tiếp theo, kết quả không cần phải nói nữa!

Chỉ mất nửa nén hương, hơn 20 tên võ giả Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đều tử vong, mà chết trong tay đệ tử Tiêu Dao Đảo thì lại chỉ có 4, 5 người, số còn lại đều do Lâm Minh giết chết!

Từ lúc ban đầu, Lâm Minh tính toán ra liên quan Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn đánh lén, thì đã chú định rằng bọn chún sẽ thất bại rồi, mà trận chiến này, từ đầu tới cuối, bọn họ chỉ bại trong tay một mình Lâm Minh, bất kể là thất bại về chiến thuật hay là trong chiến đấu thì đều như vậy!

Vốn bên phía Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn, bất kể là tình báo, nhân số, địa lợi thì đều chiếm ưu thế, một trận phục kích và chiến đấu vốn phải nghiền áp Tiêu Dao Đảo, nhưng lại hoàn toàn nghịch chuyển, biến thành Tiêu Dao Đảo nghiền ép Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn, kết quả khó tin này đều là do Lâm Minh mang lại!

Lâm Minh đứng giữa đám chân tay cụt, các mảnh thịt nát, máu đỏ nhuộm thẫm cả lớp cát nơi đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, mũi thương của hắn vẫn đang nhỏ xuống từng giọt máu, mà trên thân hắn lại không nhiễm một hạt bụi nào, không dính chút vết máu nào, ánh mắt hắn vẫn cực kỳ sắc bén, giống như tia chớp giữa đêm đen, người khác nhìn vào thì thấy trên lưng phát lạnh, không sinh ra được chút ý chí tranh đấu nào cả.

Đối mặt với Lâm Minh, cộng thêm Diệp Thủy Đồng đang quấn lấy mình này, tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc đã hoàn toàn không còn chút tin tưởng nào nữa!

- Ta... ta nhận thua, đừng giết ta…

Chương 1097: Cắt thứ đó của ngươi thành từng mảnh

Diệp Thủy Đồng làm sao còn nghe tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc kia dài dòng nữa, trường kiếm trong tay chỉ thẳng về chỗ yếu hại của đối phương.

Tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc phát ra một tiếng gầm rú, nhưng tiếng gầm của hắn vừa mới phát ra, còn chưa kịp phát lực, đã chỉ cảm thấy một tầng áp lực cực lớn bao phủ xuống, làm cho thân thể hắn chấn động, lực lượng nhanh chóng trôi qua, mà cùng lúc đó, Diệp Thủy Đồng tay nâng chém xuống, một kiếm chém về phía thắt lưng của tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này.

- Lực trường chết tiệt này!

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc cực kỳ khẩn trương, vốn hắn đã không phải là đối thủ của Diệp Thủy Đồng rồi, hiện tại lại bị bao phủ trong không gian Hồng Mông và thế giới hình chiếu, cảm thấy thân thể như rơi vào trong mạng nhện, không thể động đậy được.

Coong...

Bạch Cốt cự kiếm va chạm với trường kiếm của Diệp Thủy Đồng, đầu lĩnh Huyền Cốt tộc cảm thấy một luồng chân nguyên giống như một con rắn độc chui vào trong cơ thể hắn, làm cho thân thể hắn tê dại.

Mà lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy ngực phát lạnh, không cần quay đầu hắn cũng biết đây là Lâm Minh công kích về phía mình, loại cảm giác này giống như có một mũi kiếm lạnh lẽo chỉ về phía ngực của mình. Hai đại cao thủ, thực lực đều mạnh hơn hắn, lại còn vây công hắn nữa, dưới tình huống này, hắn đã không còn chút hy vọng nào nữa cả.

Hắn phát ra giãy giụa cuối cùng, ra sức xoay người, miễn cưỡng bức lui Diệp Thủy Đồng, đồng thời dùng Bạch Cốt cự kiếm đỡ lấy

Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, nhưng trong lúc vội vàng phát lực, làm sao hắn có thể sánh được Lâm Minh? Chỉ nghe keng một tiếng, Bạch Cốt cự kiếm đã bị Phượng Huyết Thương đánh bay, đầu lĩnh Huyền Cốt tộc vỡ nát bàn tay, mà phần vai phải cung bị Diệp Thủy Đồng chém một kiếm đứt rời, bị thương cực nặng.

Mà Lâm Minh cũng đâm Phượng Huyết Thương vào hốc vai của hắn, chỉ cần mũi thương run lên, thì có thể xé rách thân thể hắn.

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc liên tục bị thương, mà đúng lúc này, Diệp Thủy Đồng liên tiếp đâm ra mấy chục kiếm, từng kiếm đều đâm vào khiếu huyệt trên người đối phương, nàng cũng không đâm vào cơ thể của tên này, mà là dùng kiếm khí nhập thể đánh vào huyệt đạo, khiến cho kinh mạch toàn thân của đầu lĩnh Huyền Cốt tộc bị cắt đứt, trong khoảng thời gian ngắn thì không có chút khí lực nào.

Xoẹt...

Kiếm của Diệp Thủy Đồng giống như một con rắn độc, lao về phía yết hầu của đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, mũi kiếm lạnh lẽo cắt đứt lớp da, từng tia máu tươi chảy ra.

- Nói, là kẻ nào bán tin tức cho ngươi?

Diệp Thủy Đồng lạnh lùng nói, tuy rằng trong lòng nàng đã có phán đoán, nhưng vẫn muốn tìm thêm bằng chứng để khẳng định, nàng tạm thời lưu lại tính mạng của đầu lĩnh Huyền Cốt tộc chính là để nghiệm chứng điểm này.

Các đệ tử Tiêu Dao Đảo cũng vây quanh tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này, đủ loại vũ khí chỉ về phía hắn, cùng chờ đợi câu trả lời.

- Các ngươi...

Trong mắt đầu lĩnh Huyền Cốt tộc lóe ra đủ loại ánh sáng, hắn không muốn chết, hơn nữa Huyền Cốt tộc bọn họ tìm hiểu pháp tắc Sinh Mệnh, càng hiểu sâu hơn về sự tuyệt vời của sinh mệnh.

- Ta có thể nói cho các ngươi biết, chỉ cần các ngươi không giết ta!

- Ngươi cho rằng lúc này mình còn có tư cách mặc cả với chúng ta nữa hay sao?

Thanh âm Diệp Thủy Đồng lạnh như băng, mũi kiếm lại đâm sâu thêm một chút, từng luồng máu tươi chạy dọc theo yết hầu của hắn, ngay cả khí quản sắp bị cắt đứt rồi.

- Nếu dù có nói hay không thì đều chết, tại sao ta lại phải nói!

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc nhắm hai mắt lại, tuy rằng hắn mang bộ dáng không sợ chết, nhưng yết hầu của hắn lại rn run, đối mặt với mũi kiếm chọc vào yết hầu này, không có bao nhiêu người có thể thản nhiên đối mặt cả.

- A, Diệp sư tỷ, ngươi dài dòng với hắn làm gì!

Tiêu Thủy Quân cười lạnh một tiếng, lắc người bước tới, một thanh kiếm nhuốm máu của nàng chọc chọc vào người của đầu lĩnh Huyền Cốt tộc, cuối cùng chỉ vào hạ thể của hắn, tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này lập tức cảm thấy hạ thể phát lạnh, hoảng sợ mở mắt ra, nói:

- Ngươi... ngươi làm gì?

- Ta nói này, chẳng lẽ ngươi ngu ngốc tới mức cho rằng chúng ta vì chút tin tức đó sẽ bỏ qua cho ngươi hay sao? Kẻ bán đứng chúng ta thì chúng ta đã đoán được rồi, chỉ muốn ngươi chứng thực mà thôi, nếu ngươi nói thì sẽ cho ngươi được chết một cách thống khoái, nhưng nếu không, ta sẽ dùng chút khí lực, sưu hồn ngươi, đương nhiên ta không am hiểu thứ này, nói không chừng sẽ khiến cho ngươi biến thành kẻ ngu ngốc, tuy nhiên trước khi ngươi trở thành ngu ngốc, ta sẽ làm cho ngươi nếm thử một chút cảm giác làm thái giám là như thế nào, nghe nói Huyền Cốt tộc nhân các ngươi đều rất ưa dâm dục, bắt các nữ tù binh làm nô lệ, một ngày không có nữ nhân là không vui, hắc hắc, ngươi nói xem, nếu ta cắt thứ đó của ngươi thành từng mảnh, thì sẽ như thế nào đây?

Tiêu Thủy Quân nói xong, kiếm phong bắt đầu hình thành kiếm khí hình xoắn ốc, giống như một cái máy xay thịt, nếu nó được hạ xuống, thì kết cục là cực kỳ khủng khiếp, nghĩ tới cảnh này, những nữ đệ tử kia đều đỏ mặt, còn các nam đệ tử thì hưng phấn kêu to:

- Vẫn là Tiêu sư tỷ bưu hãn a, cắt xuống đi!

- Cắt cho chó ăn!

Đầu lĩnh Huyền Cốt tộc lập tức mang sắc mặt trắng bệch, đối với nam nhân mà nói, loại cảm giác áp bách này không phải là cái chết có thể so được:

- Ta nói... Ta nói... Có lẽ là.. là Bạch Minh Ngọc, chỉ là phỏng đoán thôi... Hắn cực kỳ cẩn thận, lần nào cũng không lưu lại bất kỳ chứng cứ gì.

- Quả nhiên là hắn!

Trong mắt Tiêu Thủy Quân hiện ra một tia thống hận, chỉ là phỏng đoán thì cũng đã đủ rồi, hai bên đồng thời sinh ra phỏng đoán này, làm sao có thể là tin đồn vô căn cứ được?

Diệp Thủy Đồng chán ghét nhìn tên đầu lĩnh Huyền Cốt tộc này, một kiếm giết hắn, sau đó trầm giọng nói:

- Những người này chỉ là một nhánh nhỏ của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc mà thôi, có lẽ chủ lực của họ đã bắt đầu giao thủ với chủ lực của Tiêu Dao Đảo rồi!

Một câu này làm cho rất nhiều đệ tử tại đây cũng giảm đi hưng phấn trong thắng lợi khi nãy, theo thời gian thì hiện tại còn cách lần hành trình Bí cảnh này chấm dứt không đến mười canh giờ, quả thật đã đến lúc chiến tranh toàn diện bùng nổ rồi.

Tuy rằng Bạch Minh Ngọc bán đứng bọn họ, nhưng các đệ tử khác của Tiêu Dao Đảo thì hẳn là không liên quan tới chuyện này, nếu bọn họ bị tổn hại quá nhiều, thì Tiêu Dao Đảo cũng sẽ bị đả kích không nhỏ, thậm chí làm cho lần hành trình Bí cảnh này thất bại thảm hại, vì lần Bí cảnh hành trình này, Tiêu Dao Đảo mặc dù không đến mức đập nồi bán sắt thì cũng gần như vậy rồi, 20 tỉ Tử Dương thạch, nếu tổn thất ở trong này, lại còn mất thêm tính mạng của rất nhiều đệ tử thân truyền, sau này cho dù Tiêu Dao

Đảo chưa tới mức không gượng dậy nổi, thì cũng sẽ không còn chút hy vọng thăng cấp Thánh địa nào nữa.

Ngược lại, nếu bọn họ có thể đúng lúc chạy về, có Diệp Thủy Đồng cùng Lâm Minh, tất nhiên có thể phát huy ra tác dụng rất lớn, nói không chừng còn có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Mà nếu cố ý trì hoãn không quay về, nhất định sẽ bị tông môn xử lý, đệ tử thân truyền nội đấu, bất kể là ai phát động trước, còn làm tổn hại lợi ích của tông môn, thì tông môn tuyệt đối sẽ xử phạt không nương tay. Diệp Thủy Đồng thấy chết mà không cứu, chính là có tội, tông môn chỉ nhìn kết quả, hơn nữa, nếu nói Bạch Minh Ngọc bán đứng bọn họ, thì cũng chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ căn cứ thực chất nào, chỉ cần Bạch Minh Ngọc một mực cam đoan hắn bị vu hãm, thì không làm gì được hắn cả.

Hiện tại Diệp Thủy Đồng đối mặt với một lựa chọn khó khăn, các đệ tử khác cũng đều nghĩ tới điểm này, lần lượt nhìn về phía Diệp Thủy Đồng, là đội trưởng, nàng phải chịu trách nhiệm chủ yếu, áp lực tất nhiên là lớn nhất.

- Ngươi định làm sao bây giờ?

Lâm Minh nhìn như tùy ý hỏi, kỳ thật hắn đã hạ quyết tâm, nếu Diệp Thủy Đồng muốn ngu ngốc quay về trợ giúp, thì hắn sẽ không đi theo làm gì.

Diệp Thủy Đồng do dự một chút, nói:

- Tuy rằng lần Bí cảnh hành trình này rất quan trọng, nhưng nếu chúng ta trở về, nhất định sẽ bị Bạch Minh Ngọc dùng danh nghĩa mệnh lệnh của Thái thượng trưởng lão để tiếp quản quyền chỉ huy, không chấp nhận hắn chỉ huy thì hắn sẽ dùng quân lệnh đẻ xử phạt, sau này sẽ cắn ngược chúng ta một cái tại trưởng lão hội, đẩy tất cả trách nhiệm thất bại lên đầu chúng ta. Nếu phục tùng mệnh lệnh, như vậy hắn sẽ lấy chúng ta làm tấm khiên chắn, chỗ nào có nguy hiểm thì đẩy chúng ta tới đó, sử dụng chúng ta để tiêu hao lực lượng của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, thậm chí còn có thể âm thầm đâm sau lưng một đao, để cho chúng ta và vài người Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc đồng quy vu tận, chúng ta trở về, tất nhiên sẽ tử thương thảm trọng!

Diệp Thủy Đồng nói vậy, các đệ tử khác cũng rất đồng cảm, thời điểm này mà trở về, thì tuyệt đối sẽ bị lợi dụng vào chỗ chết.

- Nhưng... Diệp sư tỷ, nếu chúng ta không quay về, ngươi...

Tiêu Thủy Quân có chút lo lắng, không quay về thì chỉ cần mười canh giờ sau, trở lại tông môn, người của chủ đội tử thương thảm trọng, bọn họ lại lông tóc hoàn hảo, căn bản không giải thích được.

- Không cần phải nói, nếu tông môn giáng tội, ta sẽ gánh hết!

Diệp Thủy Đồng quyết định rất nhanh, một câu này làm cho các đệ tử tại đây đều thấy trong lòng ấm áp.

- Diệp sư tỷ yên tâm đi, chúng ta tìm ra một lý do đã, ví dụ như bị vây khốn trong chỗ nào đó tại Bí cảnh, không có biện pháp đi trợ giúp, nếu ai bán đứng Diệp sư tỷ, thiên lôi đánh xuống!

- Đúng vậy, chúng ta cùng thống nhất khẩu cung!

Các khác đệ tử khác nhao nhao lên tiếng.

- Quá gượng ép.

Diệp Thủy Đồng khoát tay, nói:

- Bí cảnh Hồng Hoang này vốn cũng không có nguy hiểm gì, tìm đâu được một Bí cảnh như vậy? Ta là người đường đường chính chính, là cái gì thì báo lại cái đó, ta cũng không đi bịa ra lý do nào cả làm gì, tông môn xử phạt ta thì cứ xử phạt ta đi, xử phạt nặng đi nữa thì cũng không đến mức giết ta, tên tiểu nhân Bạch Minh Ngọc này, lần này ta nhớ kỹ! Ngày sau tất nhiên sẽ trả lại hắn gấp bội, nếu không thì ta tu võ còn có ý nghĩa gì nữa!

Diệp Thủy Đồng nghiến răng nghiến lợi nói, nàng không cho rằng Bạch Minh Ngọc sẽ chết trong Bí cảnh này, hắn tất nhiên có thủ đoạn chạy trốn, nếu không thì sẽ không bán đứng bọn họ như vậy.

- Diệp sư tỷ đúng là khoái ý ân cừu.

Lâm Minh cười nói, trong lòng cũng rất thưởng thức phong cách của Diệp Thủy Đồng, nói:

- Tuy nhiên, nếu muốn báo thù thì đâu cần phải đợi sau này làm gì?

- Ân?

Diệp Thủy Đồng ngẩn ra, chẳng lẽ Lâm Minh muốn động thủ trong Bí cảnh Dị Giới ư? Trước mắt nhiều đệ tử như vậy, đó chính là bằng chứng như núi, mà tại Tiêu Dao Đảo, mưu sát các đệ tử khác, hơn nữa còn trước mặt mọi người như vậy, tuyệt đối là án tử hình.

- Lâm sư đệ, ngươi đừng xằng bậy!

- Diệp sư tỷ đừng khẩn trương, ta cũng chưa nói muốn làm thế nào cơ mà, nếu chúng ta thật sự khoanh tay đứng nhìn, thì quả thật sẽ bị một vài người nắm lấy nhược điểm, ta thì cũng không sao cả, tuy nhiên Diệp sư tỷ sẽ có thể bị xử phạt rất nặng, hiện tại cuộc chiến của chủ đội có lẽ vừa mới bắt đầu, không bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút, chờ hai, ba canh giờ sau, sẽ chạy tới đó trợ giúp, Diệp sư tỷ cảm thấy thế nào?

Lâm Minh nói rất nhẹ nhàng, nhưng hai chữ “trợ giúp” này lại làm cho Diệp Thủy Đồng khẽ nhướng mày, nàng cũng không cho rằng Lâm Minh là người tốt gì, vốn vài đệ tử Tiêu Dao Đảo bọn họ còn muốn khoanh tay đứng nhìn không đi, nhưng Lâm Minh lại muốn tới, chẳng lẽ là muốn bỏ đá xuống giếng, đạp thêm một cước hay sao?

Chương 1098: Tọa sơn quan hổ đấu

Trải qua trận đại chiến vừa rồi, các đệ tử Tiêu Dao Đảo chỉ bị chút vết thương nhẹ, còn trọng thương cùng tử vong thì không có, với năng lực của võ giả, chỉ cần một hai canh giờ là có thể điều chỉnh tốt rồi.

Mà Lâm Minh thì còn nhanh hơn, hắn dùng máu tủy Rồng duy trì, vừa rồi chút tiêu hao thể năng và năng lượng cũng không tạo cho hắn bất kỳ gánh nặng nào, hắn gần như vẫn luôn ở trong trạng thái đỉnh phong.

- Chúng ta đổi một chỗ khác.

Lâm Minh nhìn những đệ tử Tiêu Dao đảo này đã khôi phục một chút, liền nói.

- Đổi chỗ ư?

Diệp Thủy Đồng có chút kinh ngạc, mà Lâm Minh căn bản không giải thích gì, mang theo mọi người đi về một phương hướng khác.

Trong lúc vô tình, Lâm Minh đã hình thành quyền uy tuyệt đối tại đây, cho dù hắn hạ mệnh lệnh mà không có bất kỳ giải thích nào, thì cũng không có người nào nghi ngờ cả.

Lâm Minh thu lại tất cả yêu bài cùng Tu Di Giới của đệ tử Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, mang theo mười mấy đệ tử Tiêu Dao Đảo đi mấy trăm dặm nữa.

Sau đó, Lâm Minh dừng lại trong một khu rừng đá, nói:

- Ở trong này đi.

- Vì sao lại đổi tới nơi đây?

Diệp Thủy Đồng nhìn chung quanh, phát hiện nơi này ngoài một chút rừng đá có thể yểm hộ ra, cũng không có gì đặc biệt cả, mà nếu muốn tìm yểm hộ, thì hiển nhiên là cái hầm khi trước còn tốt hơn.

- Không có gì, cách chiến trường gần một chút, quan sát dễ dàng hơn.

Lâm Minh tùy ý nhún nhún vai, hắn lựa chọn địa phương này cũng chỉ là muốn tìm chỗ thoải mái để “tọa sơn quan hổ đấu” mà thôi.

Với linh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết, trong bão cát mà còn có thể tra xét vài trăm dặm, vào lúc bình thường thì còn có thể theo dõi cả ngàn vạn dặm, mà khoảng cách này đối với các đệ tử thân truyền tại đây thì không khác nào thần thoại cả.

- Điều này...

Diệp Thủy Đồng nuốt một ngụm nước miếng, không biết nói gì, các đệ tử khác cũng líu lưỡi, Lâm Minh rốt cuộc có năng lực thăm dò như thế nào a, điều này cũng quá biến thái rồi, cách chiến trường chính xa như vậy, ngay cả năng lượng dao động mà bọn họ đều không cảm nhận được chút nào, nhưng Lâm Minh lại có thể tra xét được tình huống của chiến trường.

- Mộ cô nương, dựa vào ngươi rồi!

Trong Ma Phương, hiện giờ Mộ Thiên Tuyết là linh hồn thể, để cho nàng trực tiếp ra tay đối địch thì rất phiền toái, nếu muốn phát huy ra sức chiến đấu chân chính, thì cần cung cấp cho nàng một thân thể để đoạt xá. Mà cho dù chỉ tạm thời đoạt xá thì gánh nặng lên linh hồn cũng không nhỏ, sẽ tiêu hao rất nhiều linh hồn lực của nàng, nếu muốn bổ sung lại thì còn cần tinh huyết quý giá mới được.

Cho nên càng tránh để cho Mộ Thiên Tuyết trực tiếp ra tay thì càng tốt.

Nhưng nếu chỉ vẻn vẹn dùng cảm giác tra xét, thì sẽ không có vấn đề gì, có thể thoái mái sử dụng được, tiêu hao chút linh hồn lực này thì Mộ Thiên Tuyết hoàn toàn có thể tự mình khôi phục được.

Cảm giác của Mộ Thiên Tuyết bắn thẳng ra ngoài, rất nhanh, hình ảnh cuộc chiến ngoài 5000, 6000 dặm đã hiện ra trong đầu Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết có thể trực tiếp chiếu lại hình ảnh vào trong đầu Lâm Minh cũng là do giữa nàng và Lâm Minh có kết nối tinh thần, nếu không thì nàng cũng không làm được điều này.

Lúc này, quả nhiên là đệ tử Tiêu Dao Đảo đã giao thu với Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, nhìn thấy tình cảnh này, Lâm Minh lại có chút giật mình, Bạch Minh Ngọc không ngờ chỉ dựa vào một người mà đỡ được hai đại cao thủ Thần Hải hậu kỳ của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc!

Nên biết rằng, truyền tống một cường giả Thần Hải hậu kỳ vào trong Bí cảnh Hồng Hoang thì sẽ tiêu hao số lượng tài nguyên gáp mười lần một võ giả Thần Hải trung kỳ bình thường! Cho nên mỗi một tông môn đều ra sức khống chế số lượng Thần Hải hậu kỳ vào đây, nhiều nhất chỉ là hai người thôi, mà hai người này tất nhiên là thiên tài đỉnh cao, nếu không thì sẽ rất lỗ vốn!

Bạch Minh Ngọc, Diệp Thủy Đồng đều là như vậy.

Cũng theo đạo lý này, cao thủ Thần Hải hậu kỳ của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhưng hiện tại, Bạch Minh Ngọc lại có thể dùng một địch hai, chỉ vào điểm này thì thực lực của hắn đã ở trên Diệp Thủy Đồng rồi!

- Ân? Thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn hẳn là không phải là công pháp của Tiêu Dao Đảo, tên Bạch Minh Ngọc này đúng thật là có chút thủ đoạn bí mật.

Thanh âm của Mộ Thiên Tuyết vang lên trong đầu Lâm Minh, nàng tất nhiên là hiểu biết một chút về công pháp của Tiêu Dao Đảo, liếc mắt một cái đã nhìn ra công pháp mà Bạch Minh Ngọc thi triển cũng không phải là của Tiêu Dao Đảo.

- Ân? Không phải công pháp của Tiêu Dao Đảo ư?

- Không kỳ quái.

Mộ Thiên Tuyết lơ đễnh nói:

- Rất nhiều thiên tài có số mệnh của riêng mình, tìm được trong một vài Bí cảnh có truyền thừa của một cường giả Thần Vực nào đó, Thần Vực có rất nhiều cường giả, không ít người khi thọ mệnh sắp hết sẽ lựa chọn bế quan, không thành công thì mất mạng, sau khi bọn họ chết sẽ thường không để cho truyền thừa của mình bị hủy diệt, mà sẽ lưu lại cho người có duyên, xem ra Bạch Minh Ngọc cũng có một chút cơ duyên, hắn tìm được truyền thừa của một cường giả cấp Thánh chủ, lại còn không phải là Thánh chủ tầm thường.

Mộ Thiên Tuyết vừa nói xong, Lâm Minh đã thấy một luồng sáng chói mắt lóe lên, ngay lúc đó, Bạch Minh Ngọc thừa dịp hai tên cao thủ Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc dùng hết chiêu thức, một hơi ném ra 7 hạt châu sáng bóng, 7 hạt châu này thình thành đồ án Thất Tinh trên bầu trời, sau đó đồng thời nổ tung!

Lôi Châu kia có uy lực phi thường khủng bố, so với Diệt Thần Châu mà Hỏa Liệt Thạch cho Lâm Minh dùng trong bí cảnh Thần Thú thì còn có ý lực lớn hơn!

Bảo châu này không cần hao phí bất kỳ chân nguyên nào khi do, một phàm nhân mà sử dụng thì cũng có thể đồng quy vu tận với cao thủ Thần Hải, chỉ cần có thể đánh trúng là được, thứ này cực kỳ khó luyện chế, Bạch Minh Ngọc có thể ném một lần ra nhiều như vậy, chắc chắn đây là thứ mà cường giả thần bí kia lưu lại cùng truyền thừa.

Các cao thủ dùng hết chiêu thức cũ, lực lượng mới chưa được sinh ra, thì chính là lúc yếu nhất, Bạch Minh Ngọc thừa dịp này ném ra Lôi Châu nổ tung, lập tức tạo thành phiền toái cực lớn đối với hai đại cao thủ Thần Hải hậu kỳ của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, mà chung quanh hai người bọn họ, lại có ba tên cường giả Thần Hải trung kỳ tới trợ giúp, liền bị dư chấn vụ nổ cuốn vào, bị nổ thành mảnh vỡ!

Cường giả Thần Hải trung kỳ trong nháy mắt đã bị đánh chết!

Cảnh tượng này làm rung động tất cả võ giả, sĩ khí của đám đệ tử

Tiêu Dao Đảo tăng mạnh, vốn bọn họ nhìn thấy liên quân Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, đều thấy lạnh lẽo toàn thân, dù sao thì đây cũng là địch nhân nhiều gấp đôi phe mình!

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, Đại sư huynh của mình lại cường đại đến vậy, một mình chống lại hai đại Thần Hải hậu kỳ, lại còn dựa vào Lôi Châu nhiều lần trợ giúp bọn họ.

- "Các huynh đệ, tăng thêm chút lực! Duy trì một hồi lâu nữa là được, đáng chết, đám người Diệp sư tỷ tại sao còn chưa tới trợ giúp!

- Diệp sư tỷ, hừ, có khi bọn họ đã sớm chạy trốn rồi, hiện tại cách thời gian chúng ta ước định gặp mặt đã qua hai canh giờ rồi, nếu tới thì đã sớm tới đây rồi!

Đối với việc Diệp Thủy Đồng chưa tới, những người này đều canh cánh trong lòng.

- Có lẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn cũng nên...

- Có thể có thứ ngoài ý muốn đây, quân chủ lực của họ còn không phải là bị chúng ta chặn lại hay sao! Vị trí của họ lại an toàn như vậy, con bà nó, nghĩ tới là ta đã không thích rồi!

Những đệ tử này phần lớn đều là thân tín của Bạch Minh Ngọc, đối với việc bọn họ phải vất vả tìm kiếm trong sa mạc Hồng Hoang khi trước, trong khi đám người Diệp Thủy Đồng lại được đi quặng mỏ tránh gió, thì bọn họ đã sớm có ý kiến bất mãn rồi.

- Chuyên tâm chiến đấu, không nên phân tâm, cũng không cần phải phỏng đoán người khác, Diệp sư muội có thể tới được thì tất nhiên sẽ tới.

Bạch Minh Ngọc chém một kiếm bức lui đội trưởng Công Dương Cốt Đả của Huyền Cốt tộc, truyền âm nói.

Các đệ tử phía dưới vội vàng lên tinh thần, bọn họ đã có không ít thương vong rồi, liền nói:

- Bạch sư huynh cũng quá quên mình vì người rồi, để huynh đệ chúng ta chịu khổi trong bão cát, lại chịu tấn công của quân chủ lực địch nhân, mà bọn họ lại ở chỗ an toàn nhất, kết quả là Bạch sư huynh vẫn còn nói tốt cho bọn họ!

Vốn uy tín của Bạch Minh Ngọc đã rất cao, cộng thêm lúc này hắn thể hiện ra thực lực tuyệt đối, cùng với việc hắn không bàn luận phẩm cách của người khác sau lưng, hình tượng của hắn trong lòng mọi người lại càng cao lớn hơn, cho dù trong lòng có bất mãn thì cũng sẽ áp chế lại, cam tâm tình nguyện vì Bạch Minh Ngọc mà chiến đấu.

Đám đệ tử Tiêu Dao Đảo cùng Đoạn Hồn Sơn, Huyền Cốt tộc đều dùng chiến pháp để giao chiến, ngươi tới ta đi, chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, nhưng do tổ hợp trận pháp có phòng ngự mạnh mẽ, nên số người chết cũng không nhiều, không đến một phần năm, nếu nói về tổng chiến lực, thì tất nhiên Tiêu Dao Đảo còn kém một ít, nhưng có Bạch Minh Ngọc dùng Lôi Châu trợ giúp, vẫn có thể chống đỡ được tiếp.

- Tên Bạch Minh Ngọc này, xem ra là không chết được!

Lâm Minh thấy rất rõ, dưới tình huống như vậy, Bạch Minh Ngọc còn có thể giữ được đệ tử của Tiêu Dao Đảo, nếu bản thân hắn một mình chạy trốn, thì không ai có thể ngăn cản được, nói cách khác, cho dù hai nhánh tiểu đội đánh lén mình kia đúng lúc trở về trợ giúp, thì cũng không giữ được Bạch Minh Ngọc, do hắn cực kỳ tự tin vào bản thân, nên hắn mới dám bán đứng Diệp Thủy Đồng.

Về phần Lôi Châu kia, tuy rằng quý báu, nhưng Bạch Minh Ngọc chuẩn bị đột phá cảnh giới Thần Biến, đến lúc đó, Lôi Châu chỉ có thể giết chết cường giả Thần Hải hậu kỳ này sẽ không có tác dụng quá lớn với hắn, cho nên lúc này có dùng hết Lôi Châu thì cũng không có gì phải đáng tiếc cả.

Có thể nói, một trận chiến này, Bạch Minh Ngọc căn bản không có tổn thất gì, nếu có thể thắng, thì còn có thể tăng mạnh thanh danh, tạo ra uy tín cực cao trong số các đệ tử thân truyền, kèm theo hình tượng anh hùng ngăn cơn sóng dữ, ngày sau kế thừa vị trí đảo chủ chính là thuận lý thành chương.

Lui 1 vạn bước nói, cho dù chỉ có Bạch Minh Ngọc một mình trốn về thì cũng không sao cả, dùng đầu gối cũng có thể đoán được, tài nguyên mà những đệ tử Toàn Đan đi thu thập được kia thì đều nằm trên người Bạch Minh Ngọc, hắn mang rất nhiều tài nguyên về tông môn, vẫn là một đại công thần!

- Lâm sư đệ, tình hình chiến đấu thế nào?

Diệp Thủy Đồng lo lắng hỏi, tuy rằng đã nói là sẽ không trở về trợ giúp, nhưng nàng vẫn rất lo lắng cho đệ tử Tiêu Dao Đảo, sợ lần này thất bại quá thảm, bị thương tới căn cơ của Tiêu Dao Đảo.

Lâm Minh nói:

- Ta cũng cảm giác được đại khái, Bạch Minh Ngọc che giấu thực lực còn nhiều hơn cả tưởng tượng của ngươi đấy!

Kỳ thật dưới tầm nhìn mà Mộ Thiên Tuyết truyền lại, Lâm Minh có thể thấy rất rõ ràng, có bao nhiêu người tử vong, bao nhiêu người bị thương thì hắn đều rõ như lòng bàn tay, hắn phỏng đoán nếu cứ đánh tiếp, chỉ cần 30 phút nữa, đệ tử của ba đại tông môn này sẽ do tiêu hao hết chân nguyên mà không đủ sức duy trì trận pháp chiến kỹ, đến lúc đó, trận pháp vừa tan vỡ, thì tử thương sẽ tăng lên rất nhiều!

Đừng nhìn hiện tại mới chết một phần năm, hơn nửa canh giờ sau, e rằng sẽ ngã xuống hơn phân nửa! Một canh giờ sau, e rằng sẽ không còn tới một phần ba, cho dù sống sót, thì tất nhiên cũng sẽ mang trạng thái cực kém!

- Ta đoán được rồi.

Diệp Thủy Đồng không có chút ngoài ý muốn nào, hiện tại xem ra, nếu không có trận đại chiến hôm nay, nàng căn bản sẽ không biết rõ về Bạch Minh Ngọc, tương lai trong cuộc tranh giành vị trí đảo chủ thì sẽ thất bại trong tay đối phương.

- Khi nào thì chúng ta đi tới trợ giúp?

Tiêu Thủy Quân đến gần Lâm Minh, một làn gió thơm mái cuốn theo.

Lâm Minh cười nói:

- Không cần gấp, bọn họ đang chiến đấu kịch liệt, hiện tại đệ tử Tiêu Dao Đảo cũng không có nguy hiểm gì, chúng ta đợi thêm hai canh giờ nữa, thì sẽ tới lúc.

- A? Còn chờ hai canh giờ nữa ư? Vậy... được rồi!

Tiêu Thủy Quân gật gật đầu, lúc này mọi người chỉ có thể nghe lời Lâm Minh mà thôi.

Chương 1099: Ôm cây đợi thỏ

Chờ đợi hai canh giờ đối với đám người Lâm Minh mà nói là tương đương thích ý. Mọi người đều đang nhắm mắt dưỡng thần, nghỉ ngơi dưỡng sức, điều chỉnh đến trạng thái đỉnh nhất.

Mà Lâm Minh lại đang tra xét Tu Di Giới do người dẫn đội Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc để lại sau khi chết. Đáng tiếc trong Tu Di Giới của bọn họ cũng không có tài nguyên khoáng sản gì, chắc là hai tên dẫn đội này chỉ là cấp hó. Tài nguyên Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc thu thập được hẳn là rơi vào trong tay chủ đội.

- Thật nghèo.

Lâm Minh lắc lắc đầu, đối với người đã từng gặp nhiều chí bảo như Lâm Minh mà nói, tài phú của đệ tử thân truyền của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc với hắn không tính là gì. Về phần ngọc giản tu luyện của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc lại càng không có ý nghĩa. Công pháp tu luyện của Đoạn Hồn Sơn đều là liên quan linh hồn công kích, mà Huyền Cốt tộc thì lại là các loại thuật thải bổ song tu, cùng với thông qua vui vẻ trên giường để tìm hiểu pháp tắc Sinh mệnh.

Công pháp gì gì đó, Lâm Minh hiện tại hoàn toàn không thiếu. Trong Ma Phương có lượng lớn mảnh vỡ linh hồn, ẩn chứa trí nhớ vô cùng phong phú. Chỉ là thực lực cấp bậc những người đó theo Lâm Minh hiện tại mà thấy đã không tính là đỉnh cao.

Mà dung lượng tinh thần chi hải của Lâm Minh cũng là có hạn, hắn hiện tại muốn hấp thu trí nhớ của cường giả đỉnh cấp, tìm hiểu Thần Võ vô thượng ít nhất cũng là công pháp Thiên giai tuyệt phẩm. Về phần một ít võ giả ngay cả cấp bậc Thánh chủ đều không đạt tới, công pháp tu luyện của những người này Lâm Minh không hề có hứng thú.

Vào lúc đám người Lâm Minh nghỉ ngơi dưỡng sức, một bên khác đệ tử Tiêu Dao Đảo đám người Bạch Minh Ngọc lại lâm vào khổ chiến!

Chiến trận tuy rằng có thể cung cấp bảo hộ đối với đệ tử hơi yếu, nhưng là không có khả năng duy trì lâu như vậy. Mới qua thời gian 30’, chiến trận liền bị phá.

Chiến trận vừa vỡ, tổn thất của đệ tử lập tức tăng lên kịch liệt. Không ngừng có người bị thương, không ngừng có người tử vong.

Sau 45’, tổn thất một nửa đệ tử.

Sau một canh giờ, tử vong hơn phân nửa. Bạch Minh Ngọc mặc dù có Lôi châu nhưng cũng không phải vô cùng vô tận. Vào lúc này, Lôi châu của hắn đã dùng hết.

Tuy nhiên, thực lực bản thân Bạch Minh Ngọc lại rất mạnh, hơn nữa hắn càng đánh càng hăng. Chiến đấu kịch liệt một canh giờ, hắn rồi lại vẫn còn hơn nửa thể lực, mà nhìn lại Công Dương Cốt Đả của Huyền Cốt tộc và Hồn Thiên Lý của Đoạn Hồn Sơn lấy hai đánh một nhưng lại có chút chống đỡ không được!

- Tiểu tử này, làm sao có thể mạnh như vậy!

Hồn Thiên Lý tức bể phổi nói.

- Chết tiệt. Đám người Hoàn Sơn làm sao còn không tới chi viện. Chẳng lẽ đã xảy ra ngoài ý muốn?

- Không có khả năng. Đệ tử Tiêu Dao Đảo chia ra tuyệt đối sẽ không là đối thủ của đám người Hoàn Sơn, huống chi chúng ta cũng từng nghiệm chứng tình báo, hẳn là không phải giả.

Dựa theo ước định trước, phân đội Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc sớm nên tới chi viện, nhưng hiện tại chiến đấu đều đến tình trạng thảm thiết bậc này rồi, bọn họ lại ngay cả bóng người đều không thấy, thậm chí ngay cả truyền âm phù cũng không truyền lại một tấm.

- Trận chiến này đánh đến hiện tại, chúng ta tổn thất một nửa đệ tử. Nếu như không có biện pháp lấy được thắng lợi cuối cùng, tổn thất của chúng ta không bù lại được, về tông môn khẳng định sẽ bị trách phạt. Nhân số của chúng ta nhiều hơn Tiêu Dao Đảo như vậy, nhưng là không thể thắng!

Hiện tại, Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả đã là đâm lao phải theo lao, bọn họ không nghĩ tới Bạch Minh Ngọc lại độc như vậy.

- Tập trung toàn lực, giết Bạch Minh Ngọc trước. Giết Bạch Minh Ngọc, bọn họ liền xong đời!

Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả ôm tâm tư như vậy, mà Bạch Minh Ngọc lại cũng nghĩ như vậy. Mỗi một chiêu của hắn đều mưu cầu đẩy Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả vào chỗ chết.

Lại 15’ qua đi, nhân mã hai phe đã tiêu hao 3/4!

Chân nguyên trong cơ thể Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả còn lại không đủ hai phần, bọn họ đã không kiên trì được.

Coong!

Theo một tiếng nổ lớn, thân thể Hồn Thiên Lý đột nhiên run lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong nháy mắt này, trong mắt Bạch Minh Ngọc lóe hàn quang:

- Đi chết đi!

Bạch Minh Ngọc cũng tiêu hao phi thường lợi hại, nhưng là vẫn mạnh hơn Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả một chút, hắn một mực chờ đợi thời cơ. Giờ khắc này, Bạch Minh Ngọc rốt cục bày ra át chủ bài cuối cùng của mình. Trên thân kiếm của hắn kỳ thật phong ấn một tia tinh huyết căn nguyên của đại năng truyền thừa năm đó để lại. Cũng giống như tinh huyết căn nguyên lão Cung chủ phong ấn trên Phượng Huyết Thương của Lâm Minh vậy.

Tinh huyết căn nguyên này có thể thiêu đốt, tuy rằng bởi vì cách thời gian quá dài, lại không phải lực lượng của mình, uy lực sẽ không rất lớn. Nhưng là hiện tại lúc lực lượng hai bên đều tiêu hao thật lớn lại có thể trở thành lợi thế cuối cùng phá vỡ cân bằng.

Trong nháy mắt, uy lực kiếm quang của Bạch Minh Ngọc chợt tăng lên gấp đôi!

- Cái gì!?

- Không tốt!

Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả đều trong lòng kinh hãi. Lúc này, bọn họ dứt khoát lựa chọn thiêu đốt tinh huyết. Ngay từ đầu bởi vì không đến thời khắc sống còn, bọn họ một mực không bỏ được thiêu đốt tinh huyết. Nhưng hiện tại lại không quản được nhiều như vậy.

Hai đại cao thủ cùng nhau thiêu đốt tinh huyết, lực lượng cũng trong nháy mắt tăng lên.

Ầm ầm!

Bùng nổ cuồng mãnh, Hồn Thiên Lý toàn thân là máu bay ngược ra ngoài. Mà Công Dương Cốt Đả càng thảm, một cánh tay trực tiếp bị đánh gãy.

Tuy nhiên Bạch Minh Ngọc cũng không dễ chịu. Lấy một địch hai, đối phương còn thiêu đốt tinh huyết, hắn cũng bị thương không nhẹ.

- Chúng ta lui lại!

Hồn Thiên Lý mắt thấy bộ dạng của Công Dương Cốt Đả, cắn răng hạ quyết định. Còn đánh nữa, bọn họ thật sự có khả năng tổn hại ở nơi này. Không nghĩ tới khúc xương Bạch Minh Ngọc này khó gặm như vậy.

- Rút!

Tuy rằng ăn không tiêu đệ tử Tiêu Dao Đảo nhưng là đệ tử Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc vẫn chiếm một ít ưu thế, muốn rút đi vẫn là không thành vấn đề.

Lúc này đệ tử Tiêu Dao Đảo chỉ còn lại hơn 20 người. Đội ngũ nguyên bản hơn 100 người, tổn hại 4/5, hơn nữa mỗi người mang thương.

Đệ tử Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc cũng thiệt hại 3/4, còn lại không đến 40 người.

Đệ tử Tiêu Dao Đảo mắt thấy Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc rút đi nhưng lại hoàn toàn không có biện pháp đi đuổi giết. Giặc cùng đường chớ đuổi, càng huống chi thực lực của đối phương còn cao hơn mình.

Bạch Minh Ngọc thở ra một hơi dài, từ trong Tu Di Giới lấy ra một viên đan dược chữa thương, sát khí trong mắt dần dần giấu đi.

- Đáng tiếc!

Không thể đánh chết bất kỳ người nào trong số Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả khiến hắn có chút tiếc hận. Tuy nhiên tình huống này kỳ thật đã tốt hơn so với dự đoán của hắn. Nguyên bản hắn cho rằng mình căn bản không bảo vệ được đám đệ tử thân truyền này, chỉ có thể chạy thoát tính mạng một mình. Hiện tại lại giữ lại hơn 20 đệ tử, lại thêm nhiều tài nguyên thu thập được như vậy, tuyệt đối là một công lớn!

- Kỳ quái. Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc hẳn là không chỉ có hai cao thủ Thần Hải hậu kỳ đỉnh cấp Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả mới đúng. Còn có hai người cũng nên xuất hiện, làm sao lại không tới? Chẳng lẽ Tử Dương thạch của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc không đủ để chống đỡ truyền tống nhiều người như vậy?

Bạch Minh Ngọc trong lòng miên man suy nghĩ, hắn cũng không biết chiến thuật chia binh tác chiến của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, tự nhiên sẽ không nghĩ đến kỳ thật bọn họ là phái ra một phân đội đi tiêu diệt đám người Lâm Minh, kết quả toàn quân bị diệt, thậm chí ngay cả một tin tức đều không truyền lại. Kết quả này quá hoang đường.

Lúc này, ở rừng đá ngoài mấy ngàn dặm, Lâm Minh đột nhiên đứng lên, nói với mọi người:

- Chúng ta xuất phát!

- Ồ? Không đợi hai canh giờ nữa? Cũng tốt, hiện tại liền xuất phát đi, ta có chút không yên trong lòng.

Diệp Thủy Đồng nhìn đồng hồ cát một cái, hiện tại mới qua hơn một canh giờ, tuy rằng một mực ở chỗ này nghỉ ngơi nàng cũng rất nóng lòng, chỉ sợ đệ tử Tiêu Dao Đảo toàn quân bị diệt.

Lâm Minh cười cười nói:

- Không chờ nữa, chúng ta đi theo ta. Quy củ cũ, mọi người không được thả ra cảm giác! Tránh bị người phát hiện!

Chiến đấu chấm dứt còn sớm hơn dự đoán của hắn, tự nhiên không chờ nữa.

Lâm Minh dẫn mọi người bay sát mặt đất. Ở trong Bí cảnh Hồng Hoang, bão cát là có quy luật. Sau một lần bộc phát, trong khoảng thời gian ngắn là sẽ không bùng nổ lần thứ hai. Tình huống trong phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh, Mộ Thiên Tuyết hiểu biết rõ rành rành.

- Ồ? Lúc trước Lâm sư đệ không phải nói chiến trường ở phương hướng kia sao? Sao lại đi hướng này?

Nhìn thấy phương hướng Lâm Minh dẫn đội hoàn toàn không đúng, Tiêu Thủy Quân không kìm nổi dùng chân nguyên truyền âm hỏi Diệp Thủy Đồng. Diệp Thủy Đồng lắc đầu, vẫn không hỏi nhiều Lâm Minh. Nàng đã chấp nhận sự thật Lâm Minh là người chỉ huy đội ngũ này, hơn nữa cũng hoàn toàn tin tưởng Lâm Minh, căn bản không cần đưa ra nghi vấn.

Mọi người phi hành đại khái mấy trăm dặm, lại đi tới một cánh rừng đá nhỏ.

- Mọi người thu liễm hơi thở, ẩn nấp trong rừng đá. Đợi ta ra lệnh một tiếng, đồng loạt ra tay!

Khu rừng đá Lâm Minh lựa chọn này dày đặc hơn lúc trước nhiều, lại thêm đất cát đá của Bí cảnh Hồng Hoang đều tự mang hiệu quả ngăn cách cảm giác. Chỉ cần ẩn nấp bên trong rất khó tra xét ra.

- Được.

Đối với mệnh lệnh của Lâm Minh, đệ tử Tiêu Dao Đảo tuy rằng khó hiểu nhưng là không do dự đều làm theo. Bọn họ hiện tại nghỉ ngơi dưỡng sức hồi lâu, chính là trạng thái đỉnh nhất, đối với liên quân Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn chẳng những không sợ hãi ngược lại chờ mong giao thủ chúng.

Mà qua thời gian khoảng 15’, liền có một đám đệ tử chật vật vô cùng, toàn thân mang thương bay về phía khu rừng đá này.

Những người này chính là liên quân Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn.

Tổng số bọn họ chỉ còn lại 36, 37 người, trạng thái hỏng bét đến cực điểm.

Lộ tuyến bọn họ thoát đi hoàn toàn trong khống chế của Lâm Minh, mà trên đường này tất nhiên sẽ gặp nhau ở khu rừng đá này. Cho nên hắn mới lựa chọn mai phục ở trong này, ôm cây đợi thỏ.

- Đại sư huynh, phía trước có khu rừng đá, chúng ta có cần hạ xuống chữa thương hay không?

Bên phía Huyền Cốt tộc có người hỏi Công Dương Cốt Đả.

Lúc này Công Dương Cốt Đả tay trái xách cánh tay cụt, sắc mặt tái nhợt vô cùng, hắn quả thật cần gấp hạ xuống đả tọa chữa thương. Nhưng mà nhìn thoáng qua rừng đá kia, Công Dương Cốt Đả vẫn lắc lắc đầu.

- Không! Cách chiến trường quá gần, Bạch Minh Ngọc có thể đuổi tới. Tiểu tử này ẩn giấu quá sâu, không thể sơ suất. Chúng ta tiếp tục chạy đi!

- Đại sư huynh cũng quá cẩn thận rồi. Thực lực Tiêu Dao Đảo bọn họ căn bản không bằng chúng ta, chúng ta lui lại bọn họ may mắn còn không kịp, làm sao dám đuổi tới?

Mấy tên đệ tử lẩm bẩm vài câu, nhưng vẫn thành thật đi theo Công Dương Cốt Đả bay lên rừng đá. Trạng thái của bọn họ quả thật quá gay go, miệng vết thương toàn thân đều đang chảy máu, cần gấp phải nghỉ ngơi.

- Ồ? Không dừng lại?

Lâm Minh ẩn nấp ở sâu trong rừng đá hơi hơi ngạc nhiên. Tuy nhiên không sao, ở không trung cũng có thể đánh lén.

Hai người phó dẫn đội hắn đánh chết lúc trước cũng không mang theo tài nguyên gì, hiển nhiên là tài nguyên mấy ngày này Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn thu thập được ở trong tay chủ đội. Nhiều tài phú như vậy, Lâm Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 1100: Gió thu cuốn lá vàng

Đồ vật trong Bí cảnh Hồng Hoang khai thác ra đều là tài phú chân chính có thể tiêu dùng, như là Tử Dương thạch. Tuy rằng những thứ này cộng hết lại cũng không thể so sánh với loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp như Long cốt Chí Tôn, nhưng đối với võ giả mà nói cũng không thể thiếu. Bởi vì Lâm Minh không có khả năng đem Long cốt Chí Tôn ra để đổi tiền.

Lúc trước Mộ Thiên Tuyết cũng từng nói, trong Thương Khung Bá Điển ghi lại biện pháp xung kích sinh tử huyền quan Bát Môn Độn Giáp, phải phối hợp hai loại đan dược. Phân biệt là Trường Sinh Huyền Đan xung kích Sinh Môn cùng với Tịch Diệt Huyền Đan xung kích Tử Môn. Tài liệu những đan dược này Lâm Minh không thể đều dựa vào chính mình đi tìm, phải mua ở hãng buôn hoặc là phòng đấu giá, như vậy phải cần tiền.

Rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo nấp ở trong rừng đá, bọn họ đều dựa theo lời Lâm Minh nói, thu liễm cảm giác, hơi thở. Cùng lúc đó, trong cơ thể bọn họ lại tích tụ lực lượng, ấp ủ một đòn sấm sét.

Vù vù!!

Đoàn người Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý cấp tốc phi hành gây nên tiếng không khí nổ sắc bén. Dao động năng lượng toàn thân bọn họ cũng phát tán bừa bãi, đệ tử Tiêu Dao Đảo trong rừng đá đương nhiên cảm giác được.

- Có người đến!

- Là… Là Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn! Bọn họ làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa… bọn họ bị thương rồi!

Đệ tử Tiêu Dao Đảo mắt thấy ở chỗ cách bọn họ ngoài bảy, tám dặm, gần 40 đệ tử Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn bay qua. Bọn họ mỗi người mang thương, tinh thần uể oải, hiển nhiên đã trải qua một trận chiến thảm thiết!

Đây tự nhiên là cơ hội tốt nhất đánh lén bọn họ!

- Lâm Minh, hắn…

Đám người Diệp Thủy Đồng, Tiêu Thủy Quân nhìn về phía Lâm Minh, đều không biết nên dùng biểu tình gì nữa. Hiển nhiên Lâm Minh nắm chắc hết sức chuẩn xác mỗi một động tác của đối thủ, cho nên mới có thể bày ra mai phục trước thời hạn ở chỗ này, vị trí không lệch một chút nào.

Cùng người như Lâm Minh là địch, quá đáng sợ!

- Động thủ!

Lâm Minh lạnh lùng đến cực điểm phun ra hai chữ này, đệ tử Tiêu Dao Đảo đột nhiên bừng tỉnh.

- Động thủ!

Mười mấy đệ tử Tiêu Dao Đảo tạo thành chiến trận, bộc phát lực lượng toàn thân. Trong lúc nhất thời kiếm quang gào thét, cầu vồng xanh tận trời!

Lâm Minh cũng vào giờ khắc này thiêu đốt máu Cổ Phượng toàn thân, đồng thời mở ra Tà Thần lực.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Khoảng cách bảy, tám dặm ngắn ngủi cỡ nào, đám người Công Dương Cốt Đả nằm mơ đều không nghxi tới lại gặp phải đánh lén ở chỗ này. Bạch Minh Ngọc quả quyết sẽ không phân ra một bộ phận lực lượng giữ lại mai phục bọn họ, càng không thể tính chuẩn phương hướng bọn họ chạy trốn.

- Cẩn thận!

- Hỏng bét!

Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý đồng thời kêu lên, nhưng mà đã muộn rồi. Chủ yếu là đệ tử bọn họ tiêu hao quá lớn, làm sao có thể so sánh được với đám người Lâm Minh dĩ dật đãi lao, một đòn sấm sét tụ đầy lực lượng!

Hơn nữa nơi này còn có công kích của hai đại cao thủ Lâm Minh, Diệp Thủy Đồng. Chỉ riêng thực lực của Lâm Minh là đã có thể đánh chết cao thủ Thần Hải hậu kỳ.

Ầm Ầm Ầm!!

Bùng nổ khủng bố phóng lên trời, trong nháy mắt liền có gần 10 đệ tử nguyên bản bị thương nặng bị năng lượng bùng nổ giết chết!

- Ra tay!

Lâm Minh đầu tàu gương mẫu, mà lần này đối thủ hắn đối mặt càng yếu hơn lần trước. Hắn giống như một con mãnh hổ, đi đối phó một đám sói mình đầy thương tích, kết quả có thể nghĩ mà biết.

Phượng Huyết Thương quét ngang ra, lại là hai võ giả đầu mình tách rời.

- Trốn!

Công Dương Cốt Đả quyết đoán hạ mệnh lệnh, dưới loại tình huống này sức chiến đấu của hắn không đủ hai phần thời kỳ đỉnh nhất, còn mất một cánh tay, lại bị người mai phục. Đối phương có chuẩn bị mà đến, chống cự chính là cái chết, chỉ có chạy trốn còn có một đường sinh cơ.

- Nằm mơ!

Trong hai mắt Lâm Minh lóe lên một luồng hung quang, sáu môn đầu của Bát Môn Độn Giáp đồng thời mở ra. Lực lượng khí huyết toàn thân hắn như cửa xả lũ gầm thét lao ra, sóng sau cao hơn sóng trước.

Rắc rắc rắc!

Khớp xương toàn thân Lâm Minh phát ra tiếng nổ vang “bùm bụp”, khí thế không ngừng tích lũy, lực lượng không ngừng tăng cường. Trong nháy mắt khí thế đạt tới đỉnh điểm ấy, Lâm Minh một bước bước ra khoảng cách mấy dặm, Phượng Huyết Thương chấn động hư không.

Thương Khung Bá Điển - Bách Trọng Lãng!

Ầm ầm!

Dường như tiếng trời đất sụp đổ, Lâm Minh dùng thủ pháp Bách Trọng Lãng đánh ra chân nguyên cuồn cuộn trong cơ thể mình, như núi lở biển gầm ập hướng Công Dương Cốt Đả!

- A a a!

Trong khoảnh khắc sống còn, Công Dương Cốt Đả liều chết vung chiến mâu xương trắng trong tay, nhưng mà lại uổng công vô ích. Hắn trực tiếp bị Bách Trọng Lãng cuồng mãnh đánh trúng ngực phải, lực đánh vào khủng bố như thế, nửa người bên phải hắn bị thổi dập nát!

Một đòn đánh chết Công Dương Cốt Đả!

Tuy rằng đối phương bị thương nặng, nhưng dù sao cũng là cao thủ Thần Hải hậu kỳ, cứ như vậy trong chớp mắt chết ở trong tay Lâm Minh. Mà ở phía sau hắn, đám người Diệp Thủy Đồng vừa mới đuổi tới.

Thật đáng sợ!

Ngay cả đệ tử Tiêu Dao Đảo đều cảm thấy đáng sợ, đệ tử Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc lại càng không cần phải nói. Bọn họ không còn nửa điểm ý chí ham chiến, bắt đầu nhao nhao chạy trốn.

- Giết, một người đều không nên buông tha!

Diệp Thủy Đồng không đi để ý tới một cao thủ Thần Hải hậu kỳ còn lại mà bắt đầu chém giết cường giả khác có sức chiến đấu nhất. Tốc độ nàng cực nhanh, bản thân thực lực lại mạnh, trọng yếu nhất là nàng ở vào trạng thái đỉnh nhất. Người của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc căn bản không thể địch nổi.

Mà lúc này Lâm Minh bay về phía cao thủ Thần Hải hậu kỳ thứ hai - Hồn Thiên Lý.

Hồn Thiên Lý bị thương nhẹ hơn Công Dương Cốt Đả một chút, nhưng kết quả lại cũng là như nhau. Hắn phí công phát ra công kích tinh thần đối phó Lâm Minh, kết quả gieo gió gặt bão, bị ý niệm cắn trả. Khi Hồn Thiên Lý sắc mặt tái nhợt, Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đã như rắn độc xuyên qua cổ họng Hồn Thiên Lý.

Cường giả Thần Hải hậu kỳ thứ hai cũng thuận lợi chém giết.

Lâm Minh thò tay chộp, Tu Di Giới của Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả đều rơi vào trong tay.

Cảm giác tra xét một lượt, bên trong quả nhiên có lượng lớn tài nguyên. Ngoài ra còn có đệ tử Toàn Đan của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, cũng chính là thợ mở của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc chuyến này.

Những người này, Lâm Minh tính toán giao hết cho Tiêu Dao Đảo làm tù binh, về phần Tiêu Dao Đảo xử trí như thế nào, vậy không liên quan đến hắn.

Ở một bên khác, đám người Diệp Thủy Đồng cũng giành được toàn thắng. Diệp Thủy Đồng tự nhiên chú ý tới Lâm Minh thu hồi Tu Di Giới của Hồn Thiên Lý và Công Dương Cốt Đả, nàng cũng đoán được trong đó tất nhiên ẩn giấu vô số tài phú.

Tuy nhiên Diệp Thủy Đồng rất thông minh làm như không phát hiện. Nếu không có Lâm Minh, bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn, càng đừng nói đi chiếm được những bảo vật này.

Chiến đấu trôi qua thuận lợi ngoài ý muốn, chỉ kéo dài thời gian một nén hương ngắn ngủi, toàn bộ quá trình như gió thu cuốn lá khô.

Người đuổi giết đã lục tục trở về, chỉ riêng chết trong tay Lâm Minh đã đạt tới 14, 15 người. Mà Tiêu Dao Đảo trừ mấy người vì đối thủ phản công lúc sắp chết mà trọng thương ra thì không thiệt hại gì, mà đệ tử trọng thương cũng chỉ cần điều tức một chút là khỏe.

Tuy nhiên, đám thương binh của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc lại không thể đánh chết toàn bộ. Dù sao nhân số bọn họ không ít, lại ngay từ đầu liền hạ quyết tâm tách ra chạy trốn, đuổi theo vẫn có chút phiền phức.

Thời gian vài canh giờ ngắn ngủi, bọn họ liên chiến liên thắng, hơn nữa đối thủ đều gấp mấy lần bên mình. Điều này làm cho đệ tử Tiêu Dao Đảo lòng tin tăng vọt.

- Lâm sư đệ, bước tiếp theo chúng ta làm gì?

Diệp Thủy Đồng đã coi Lâm Minh làm đầu, bội phục sát đất.

- Không có gì nữa, chúng ta đi cùng chủ đội hội hợp đi.

Lâm Minh khẽ cười nói. Càng kéo dìa, thương của Bạch Minh Ngọc dưỡng khỏi, Lâm Minh tự nhiên sẽ không mặc cho chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1101-1102

1101: Ta là các ngươi thì đâm đầu mà chết

- Bạch sư huynh, huynh thật sự là anh minh thần võ! Chúng ta xem như là mở mang tầm mắt!

- Đúng vậy Bạch sư huynh, nguyên bản ta vẫn biết Bạch sư huynh rất mạnh nhưng là cũng không nghĩ tới lại mạnh như vậy. Hai đại cao thủ Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý! Còn không phải bị Bạch sư huynh đánh cho vứt mũ quăng giáp, chạy trối chết! Như vậy xem ra, ngày sau Bạch sư huynh lên ngôi đảo chủ đã là chuyện ván đã đóng thuyền!

- Đúng đúng. Về sau chúng ta đi theo Bạch sư huynh, còn không phải là ăn mặn uống cay, ha ha ha!

Ở bên cạnh Bạch Ngọc Minh, đám đệ tử kia phục hồi tinh thần, đều tranh nhau vuốt mông ngựa. Trận chiến đấu thắng thảm này đã là kết quả ra ngoài ý liệu, hơn nữa thu hoạch trong Bí cảnh lần này cũng phi thường khả quan. Đám người sống sót bọn họ tất nhiên sẽ được tông môn ban thưởng hậu hĩnh!

Hơn nữa, thực lực Bạch Minh Ngọc biểu hiện ra cũng làm cho bọn họ nhìn thấy hy vọng tương lai. Có thể đi theo một đảo chủ tương lai dốc sức làm, tiền đồ ngày sau có thể nghĩ mà biết.

Đối mặt lời khen tặng của mọi người, Bạch Minh Ngọc lắc đầu nói:

- Ta tài gì đức gì làm đảo chủ? Đệ tử thân truyền có năng lực cũng không chỉ một mình ta, hơn nữa đảo chủ hiện tại chính đang tuổi oai hùng, thoái vị còn rất lâu, ngày sau còn sẽ sinh ra rất nhiều đệ tử mới. Trong số bọn họ cũng tất có hạng người tài học kinh diễm.

- Bạch sư huynh quá khiêm tốn. Thời gian mấy trăm năm gần đây, Bạch sư huynh đều là thiên tài đệ nhất, nguyên bản tưởng rằng

Diệp Thủy Đồng còn có thể miễn cưỡng so với Bạch sư huynh, hiện tại kiến thức đến bản lĩnh thật sự của Bạch sư huynh, Diệp Thủy Đồng lại tính là gì. Dù sao là một nữ nhân mà thôi.

- Đúng vậy. Hơn nữa lần này Diệp Thủy Đồng lâm trận bỏ chạy, trở về ta nhất định tố cáo nàng!

- Đúng rồi. Còn tên Lâm Minh kia nữa, thật không biết tông môn nghĩ như thế nào, không ngờ phái người này đến trợ giúp chúng ta. Ta thấy đảo chủ là hồ đồ rồi. Lâm Minh kia cho dù là thiên tài mấy lại có thể thế nào, chẳng qua mới mệnh vẫn tầng tám, ngay cả một sợi lông tơ của Bạch sư huynh đều không sánh bằng. Để hắn trợ giúp chúng ta? Thật là hoang đường đáng cười!

- Nói gì đấy, lấy Lâm Minh ra so với Bạch sư huynh? Ngươi quả thật là đang làm nhục Bạch sư huynh. Chúng ta đánh đến bây giờ đều không nhìn thấy hắn. Chúng ta giết địch không biết bao nhiêu, hắn lại không biết làm rùa rút đầu ở chỗ nào. Loại tiểu nhân vô sỉ này, làm sao xứng đánh đồng với Bạch sư huynh!

Những người này đều là thân tín của Bạch Minh Ngọc, nhắc đến Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh tự nhiên là làm thấp một hồi. Mà Bạch Minh Ngọc lại nhẹ nhàng lắc đầu, ngoài mặt ra vẻ không cho là đúng nói:

- Lâm Minh và Diệp Thủy Đồng sư muội đều có chỗ hơn người, chỉ là các ngươi không biết mà thôi. Lần này bọn họ không tới trợ giúp khả năng là gặp phiền toái gì rồi. Chúng ta chữa thương trước, sau đó đi tìm bọn họ. Dù sao là đồng môn của chúng ta.

Bạch Minh Ngọc tùy ý nói, trong mắt hiện lên một tia âm độc không người có thể phát hiện.

- Lâm Minh, Diệp Thủy Đồng, lúc trước ta cũng không nghĩ tới có thể một lần hành động liền có thể đồng thời diệt trừ hai người các ngươi. Đây là các ngươi tự tìm. Một người mơ ước cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả tương lai thuộc về ta, một người muốn mưu đoạt ngôi đảo chủ. Các ngươi tự tìm chết, chớ trách ta lòng dạ độc ác. Ta có thể cho các ngươi có bạn trên đường xuống suối vàng, cũng xem như nhân từ. Kiếp sau đầu thai, ánh mắt sáng một chút, biết ai có thể chọc, ai không thể.

Bạch Minh Ngọc trong lòng nghĩ vậy, mặt ngoài lại vẻ mặt đầy ôn hòa. Hắn căn bản không lo lắng Lâm Minh ở dưới loại tình huống đó còn có khả năng chạy thoát. Dù sao hai đại thiên tài của Tiêu Dao Đảo, cùng với lượng lớn Tử Dương thạch tài nguyên khoáng sản. Thịt béo như vậy, Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn sao có thể buông tha?

Hiện tại hắn duy nhất lo lắng chính là cao thủ của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn ít hơn vài người so với đoán trước nguyên bản của hắn. Không biết bọn họ có phải là Tử Dương thạch không đủ hay không?

- Bạch sư huynh chính là quá nhân từ đối với đám người Diệp Thủy Đồng. Còn đi tìm bọn họ? Đặc biệt tên Lâm Minh kia, căn bản là một người ngoài. Ta ước gì hắn chết trong Bí cảnh Hồng Hoang này!

Một đệ tử đang muốn chửi mắng Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh nữa, đột nhiên thanh âm nghẹn ở trong cổ.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được dao động năng lượng từ xa truyền đến, đột nhiên ngẩng đầu nhìn. Lại thấy phương xa có một đám chấm đen, với tốc độ cực nhanh chạy tới nơi này.

- Người nào!

Bạch Minh Ngọc vụt một cái từ trên đất đứng bật dậy, hắn đầu tiên lo lắng chính là đám cao thủ của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn nguyên bản nên xuất hiện kia, nhưng là nhìn kỹ lại không phải. Đám người kia rõ ràng mặc quần áo đệ tử Tiêu Dao Đảo, mà người cầm đầu chính là Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh!

- Diệp Thủy Đồng! Lâm Minh!

Bạch Minh Ngọc trong nháy mắt trợn tròn mắt.

- Điều này sao có thể!

- Làm sao vậy, Bạch sư huynh?

Đệ tử chung quanh không nghĩ tới Bạch Minh Ngọc phản ứng dữ dội như vậy, đều tiến lên hỏi.

- Không… Không có gì, ta chỉ là kinh ngạc bọn họ đều không bị thương chút nào.

Bạch Minh Ngọc lắc lắc đầu, hắn rất ít thất thố như thế. Nhưng là ở chỗ này nhìn thấy Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh hoàn hảo không tổn hao gì, hắn quả thật quá khiếp sợ, cũng cảm thấy một tia bất an.

Bọn họ làm sao có thể không việc gì? Bạch Minh Ngọc không tin Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn sẽ bỏ qua cho hai người. Trừ phi bọn họ cảm thấy sự tình không đúng trước thời hạn, nấp đi!

Đương nhiên, sức tưởng tượng của Bạch Minh Ngọc phong phú mấy cũng sẽ không cho rằng sự mất tích của một số cao thủ Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn có quan hệ gì với đám người Lâm Minh. Thật sự trải qua đại chiến như vậy, đám người này không có khả năng còn thoải mái như vậy. Cho dù Lâm Minh lợi hại mấy cũng không thể cam đoan đám đệ tử Tiêu Dao Đảo Mệnh Vẫn tầng chín và Thần Hải sơ kỳ kia không bị tổn hại.

Nghe thấy lời giải thích của Bạch Minh Ngọc, đệ tử phía sau hắn lập tức phát hỏa:

- Không bị thương có gì kinh ngạc. Điều này còn phải hỏi. Bọn họ nhất định là co đầu rút cổ ở một nơi bí mật nào đó, chờ một mạch tới giờ mới đi ra. Chúng ta nhiều người, vừa phải ở trên sa mạc sưu tầm tài nguyên, không có khả năng bí mật. Bọn họ ít người, nếu như mới đầu sưu tập một chút xíu tài nguyên rồi toàn bộ nấp đi, ai có thể tìm được bọn họ? quá vô sỉ!

- Lúc chúng ta liều chết liều sống, bọn họ ngược lại, chờ đợi hưởng phúc! Quả thật là cặn bã, súc sinh! Lần này trở về, toàn bộ bọn họ sẽ bị tông môn xử trí nghiêm!

Đám đệ tử này hận đến nghiến răng nghiến lợi, mà lúc này đám người Lâm Minh đã hạ xuống.

- Ồ? Các ngươi nói ai sẽ bị tông môn xử trí nghiêm?

Trên mặt Diệp Thủy Đồng treo nụ cười trào phúng, nhìn về phía đệ tử nói chuyện kia.

Không thể không nói, Diệp Thủy Đồng là Đại sư tỷ, uy nghiêm của nàng vẫn rất lớn. Cho dù là người của Bạch Minh Ngọc, bình thường thấy nàng cũng không dám lỗ mãng, phải cung cung kính kính.

- Ta… Ta nói…

Đệ tử đó đối mặt với ánh mắt của Diệp Thủy Đồng, lập tức co rúm ró. Tuy nhiên nghĩ lại, mình có Bạch Minh Ngọc chống lưng, sợ cái gì. Bạch Minh Ngọc nhưng lợi hại hơn nhiều so với Diệp Thủy Đồng. Hơn nữa lần này Diệp Thủy Đồng lâm trận bỏ chạy, tất nhiên sẽ bị tông môn nghiêm trị, ngày sau ở tông môn thanh danh đều thối hoắc, nàng còn có thể đắc ý cái gì?

- Ta nói các ngươi! Tránh mà không chiến, nấp ở chỗ nào chờ một mạch đến chiến đấu kết thúc mới ra. Các ngươi thật sự là vô sỉ đến cảnh giới nhất định! Chúng ta vào sinh ra tử, máu chảy đầu rơi, mới liều mạng thắng trận chiến này. Các ngươi không ngờ không biết xấu hổ vác mặc về hưởng thụ thắng lợi. Thật sự là ứng với câu nói kia: Không biết xấu hổ thì vô địch!

Những đệ tử này nói chuyện cực kỳ khó nghe, mà ở bên cạnh hắn Bạch Minh Ngọc sắc mặt âm u, không biết đang suy nghĩ gì. Bạch Minh Ngọc lúc này quả thật làm thế nào cũng không thể phân tích ra tiền căn hậu quả, chẳng lẽ những người này thật sự chiến thắng người của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn, hơn nữa hoàn hảo không tổn hao gì? Điều này quá hoang đường!

- Ngậm miệng chó của ngươi lại!

Bị người làm nhục như vậy, Lâm Minh và Diệp Thủy Đồng còn chưa nói gì, đệ tử phía sau bọn họ lại phát hỏa.

Tiêu Thủy Quân mặt cười trào phúng đi ra:

- Ha ha! Các ngươi liều mạng thắng trận chiến này tính là bản lĩnh gì? Hơn 100 người, chết đến hiện tại còn lại 1/5, chết nhiều như vậy còn không biết xấu hổ khoe khoang, quả thật là cực kỳ buồn cười!

- Cái gì, ngươi… nữ nhân này!

Người bên phía Bạch Minh Ngọc đều trong lòng nổi trận lôi đình, mắt thấy sắp vung tay. Mà vào lúc này, Tiêu Thủy Quân lại hất đầu, nói:

- Tống sư đệ, đem đồ vật lấy ra, cho đám ngu ngốc tự cho là đúng này xem xem!

Trên mặt Tống sư đệ nổi lên một nụ cười trêu tức và khoái ý, phi thường tiêu sái mở nhẫn Thánh khí của mình ra. Trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng leng keng, sáu bảy chục lệnh bài và Tu Di Giới bị ném ra.

Đệ tử Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc mỗi người đều có một tấm lệnh bài tương ứng. Lúc trước, sau khi giết chết những người đó, lệnh bài đều bị Lâm Minh thu thập lại. Tuy nhiên hắn cần những thứ này cũng vô dùng, đều đưa hết cho Tống sư đệ kia.

Còn có Tu Di Giới, Lâm Minh để lại Tu Di Giới của bốn cao thủ Thần Hải hậu kỳ, trong số còn lại cũng không có gì, hắn thật sự chướng mắt, cũng đều cho đám người Tiêu Thủy Quân.

Tu Di Giới của Huyền Cốt tộc, mỗi một cái đều khắc hình một cái đầu lâu, mà Tu Di Giới của Đoạn Hồn Sơn thì khắc quỷ trảo màu đen. Liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

- Này… Này…

Vài tên đệ tử phía sau Bạch Minh Ngọc lập tức trợn tròn mắt, mà Bạch Minh Ngọc thì lại thân thể chấn động, đôi tay theo bản năng nắm chặt. Đây là… chuyện gì xảy ra? Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Diệp Thủy Đồng sẽ tạo gải, những lệnh bài này khẳng định là thật!

Mấy tên đệ tử vội vàng đi đến trước lệnh bài và Tu Di Giới lật xem, trên lệnh bài của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc đều khắc tên đệ tử. Khi nhìn thấy vài người thực lực cực mạnh trong đó, bọn họ nuốt một ngụm nước miếng. Mà cuối cùng, khi bọn họ nhìn thấy bốn đại Thần Hải hậu kỳ dẫn đầu của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc cũng rõ ràng nằm ở trong đó… Chỉ nghe “Keng” vài tiếng, một đệ tử cầm không vững lập tức đánh rơi lệnh bài xuống đất.

- Công Dương Cốt Đả! Hồn Thiên Lý! Lệnh bài của bọn họ cũng ở trong này. Đây là… giả hả!

- Cái gì? Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý chẳng lẽ bị các ngươi…

Mấy tên đệ tử này đồng tử co rụt lại, biểu tình trên mặt đã vặn vẹo thành ký hiệu trận pháp phức tạp, bộ dạng như thấy quỷ nhìn về phía Diệp Thủy Đồng và Tiêu Thủy Quân.

- Ta không tin. Các ngươi mới mười mấy người! Hơn nữa cả đám ngay cả bị thương đều không có, làm sao có thể!

Tiêu Thủy Quân nhìn biểu tình đám đệ tử này, trong lòng miễn bàn sảng khoái cỡ nào. Những đệ tử khác đương nhiên là có bị thương, chỉ là gần như đã chữa khỏi, tuy nhiên những chuyện làm thấp uy phong của mình, Tiêu Thủy Quân đương nhiên sẽ không nhắc đến:

- Cho nên nói các ngươi ngu xuẩn. Hơn 100 người đánh thành ra như vậy, già yếu bệnh tàn sống sót không đủ 1/5 còn không biết xấu hổ khoác lác. Ta nếu là các ngươi, sớm đã đâm đầu mà chết!

Nguồn thiếu chương.

Chương 1103: Trực tiếp động thủ

Đối mặt với ngôn luận của Bạch Minh Ngọc và phần đông đệ tử, đám người Diệp Thủy Đồng lộ vẻ căm giận. Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một tia cười lạnh, từ trong Tử Cực Giới lấy ra Tu Di Giới của Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý, để lại một cái nói:

- Ta thừa nhận ngươi cũng có chút công lao. Nếu đã như vậy, tốt, hai cái Tu Di Giới ta giữ lại một cái, một cái khác có thể cho ngươi.

Lâm Minh vừa nói như vậy, đệ tử chung quanh Bạch Minh Ngọc đều nổi giận:

- Quả thật không biết tốt xấu. Bạch sư huynh không so đo với ngươi, ngươi còn hếch mũi lên mặt! Còn giữ lai một cái? Cho dù là Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý trọng thương, ngươi cũng là dựa vào đoàn đội giết chết hả, ngươi dựa vào đâu giữ lại một cái?

- Bạch sư huynh, tên không biết sống chết này, ngươi trực tiếp dùng môn quy xử trí. Với thực lực của Bạch sư huynh, còn không phải dễ như trở bàn tay! Trong bí cảnh xúc phạm quân lệnh vốn chính là tội chết! Trưởng lão hội cũng không thể nói gì!

Rất nhiều đệ tử nhao nhao nói, mà Bạch Minh Ngọc lại sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Minh. Lâm Minh coi rẻ quân lệnh, hắn quả thật có thể coi đây là lý do bắt láy Lâm Minh. Nhưng hiện tại không phải lúc nội đấu. Một là còn không hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, hai là hắn có thể cảm giác được Lâm Minh không dễ đối phó.

- Cũng thôi, để cho ngươi nhảy nhót thêm vài canh giờ. Chỉ cần ra Bí cảnh Hồng Hoang, liền có Thái thượng trưởng lão tọa trấn cho ta. Ta xem ngươi đến lúc đó còn nhảy thế nào.

Bạch Minh Ngọc nghĩ vậy, thò tay đón Tu Di Giới của Lâm Minh. Mà ngay khi hắn sắp chạm vào Tu Di Giới, hai mắt Lâm Minh đột nhiên hiện lên một luồng ánh tím chói mắt.

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh tựa như một quả bom hình người, khí thế của hắn đột nhiên bùng nổ!

Bát Môn Độn Giáp sáu môn đồng loạt mở!

Máu Cổ Phượng thiêu đốt!

Tà Thần lực mở ra!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, vài tên đệ tử chung quanh Bạch Minh Ngọc nóng lòng muốn thử đối với Lâm Minh giống như khỉ bị sóng khí khủng bố thổi bay!

Trong một phần ngàn chớp mắt, Phượng Huyết Thương Lâm Minh sớm đã chuẩn bị trước gào thét mà ra. 999 thương nhỏ máu tươi tùy ý bay ra, chân nguyên hệ hỏa đậm đặc vô cùng rót lên Phượng Huyết Thương.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Vừa ra tay chính là tuyệt sát, hơn nữa Lâm Minh còn đánh lén!

Đối với người như Bạch Minh Ngọc, lý niệm mới đầu của Lâm Minh chính là nhanh chóng giết chết. Chỉ là Tiêu Dao đệ tử bên cạnh Bạch Minh Ngọc quá nhiều, chính diện công kích Diệp Thủy Đồng chẳng những sẽ không ủng hộ còn có thể ngăn cản mình, cho nên hắn mới có thể gần người đánh lén, với thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết Bạch Minh Ngọc, không để cho hắn nửa phần cơ hội. Người này kế thừa truyền thừa của một cường giả không biết tên, thủ đoạn che giấu phần đông, làm vậy mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

- Ngươi!

Bạch Minh Ngọc hai mắt trợn tròn, hắn vạn lần không nghĩ tới Lâm Minh lại có lá gan này. Muốn trước mặt mọi người đánh chết mình? Điên rồi sao?

Sự tình lớn như vậy, Diệp Thủy Đồng cũng không thể che giấu cho hắn.

Trong lúc điện lóe chớp giận,há cho phép Bạch Minh Ngọc nghĩ nhiều. Hắn vừa thân thể lui mạnh, vừa rút kiếm Thánh khí cực phẩm từ trong tu di giới ra, một kiếm đón đỡ công kích của Lâm Minh.

Nhưng mà, thực lực Bạch Minh Ngọc nguyên bản không mạnh bằng Lâm Minh, hơn nữa hắn tiêu hao thật lớn, thân thể bị thương, lại là cố tình đối vô tâm. Đối mặt Thanh Liên Hỏa Vũ của Lâm Minh đánh lén, kết quả có thể nghĩ mà biết!

Ầm!

Kiếm quang vỡ nát, thương mang của Lâm Minh thế không thể đỡ quét tới. Bạch Minh Ngọc kêu một tiếng đau đớn, chân nguyên hộ thể vỡ nát, phun mạnh ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Quần áo ở ngực hắn đã hoàn toàn bị xé rách, lộ ra một kiện bảo y Thánh khí cực phẩm. Nhưng mà bảo y này cũng chỉ có thể suy yếu sáu bảy phần lực lượng của Phượng Huyết Thương, còn lại ba bốn phần vọt vào trong thân thể kinh mạch Bạch Minh Ngọc. Chân nguyên hỏa hệ nóng rực thiêu đốt bừa bãi, Bạch Minh Ngọc toàn thân đau nhức, đồng tử co rụt lại.

- Lâm Minh, ngươi muốn chết!

- Chết chính là ngươi!

Lâm Minh giọng lạnh lùng, mở Kinh Môn và Huyền lôi quang ảnh, thân thể hóa thành một cái bóng mờ, đuổi thẳng đến Bạch Minh Ngọc, thề muốn đem Bạch Minh Ngọc một đòn phải giết!

Đám người Diệp Thủy Đồng, Tiêu Thủy Quân đều ngây ra, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Minh sẽ trực tiếp động thủ dưới tình huống như vậy!

Mà rất nhiều đệ tử đi theo bên cạnh Bạch Minh Ngọc lại càng hoàn toàn choáng váng. Tình huống biến hóa quá nhanh, đám đệ tử này hoàn toàn chưa làm rõ ràng.

Một giây trước Bạch Minh Ngọc gần như vô địch trong lòng bọn họ, đảo mắt bị đánh cho trọng thương hộc máu. Mà Lâm Minh đả thương Bạch Minh Ngọc chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám.

Tuy nói là đánh lén, nhưng là đối với cao thủ đỉnh cấp tinh thần phản ứng vô cùng mau lẹ mà nói, đánh lén có thể chiếm cứ ưu thế kỳ thật không tính quá lớn. Bởi vì Lâm Minh vì đánh lén thành công, một đòn này cũng tất nhiên là vội vàng phát ra, không thể tụ lực đến mạnh nhất.

- Bạch sư huynh!

- Bảo hộ Bạch sư huynh!

Khi bọn họ vừa mới kịp phản ứng lại, Lâm Minh đã lần thứ hai đánh tới trước mắt Bạch Minh Ngọc. Lúc này trong cơ thể Bạch Minh Ngọc còn có chân nguyên hệ hỏa tàn phá bừa bãi. Sau khi ba ý cảnh dung hợp làm một, tính dai chân nguyên hệ hỏa của Lâm Minh rất mạnh, muốn xua tan nói dễ hơn làm?

- Lâm Minh!

Ánh mắt Bạch Minh Ngọc hiện lên một tia hung tợn:

- Ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận?

- Đừng choáng váng, chỉ bằng ngươi? Còn không xứng!

Lâm Minh một thương đập xuống, khớp xương toàn thân kêu “cùm cụp”. Hắn vận dụng lực lượng của Bát Môn Độn Giáp sáu môn đồng loạt mở ra!

Đối mặt một thương này, Bạch Minh Ngọc cưỡng ép chân nguyên hệ hỏa tàn phá bừa bãi trong cơ thể, phát ra mấy luồng kiếm khí miễn cưỡng đón đỡ. Mà Lâm Minh không thèm để ý, liên tục vung thương, tốc độ nhanh đến khó tin. Thương sau nối thương trước, thương sau mạnh hơn thương trước!

Mà kiếm của Bạch Minh Ngọc cũng không chậm, chỉ là hắn cứ mỗi lần đỡ một thương của Lâm Minh, khí huyết toàn thân đều sẽ quay cuồng, căn bản là không rảnh rỗi áp chế chân nguyên hệ hỏa mới đầu tiến vào trong cơ thể hắn.

Chết tiệt!

Bạch Minh Ngọc tức bể phổi, Lâm Minh dường như đã tính toán trước rồi, một đòn chiếm ưu thế liền đánh cho mình không thể lật người! Mà hắn phát hiện, uy lực chiêu thương của Lâm Minh càng ngày càng mạnh, hắn rất khó tiếp tục duy trì.

- Hây! Lâm Minh, ngươi muốn chết!

Lúc này, đám tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc rốt cuộc xông tới, trạng thái của bọn họ cũng không ra làm sao, mỗi người chân nguyên còn lại không đủ năm phần, có người còn trên người có thương.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, ý niệm trầm xuống, một đóa sen đỏ ở sau lưng Lâm Minh từ từ nở rộ. Thiên Ma Lực Trường - không gian Hồng Mông!

Ầm ầm!

Tất cả võ giả đều bị bao phủ trong không gian Hồng Mông, lập tức cảm thấy lực lượng toàn thân bị cắn nuốt không ngừng.

Cùng lúc đó, chiến linh Hoàng Kim của Lâm Minh cũng gào thét mà ra, hình chiếu thế giới ý chí đi ra, chiến linh hình thành lực lượng ý chí gai nhọn thực chất hóa, đâm mạnh hướng đám tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc.

- Phốc - Phốc - Phốc!!

Huyết quang bay vụt, Lâm Minh tuy rằng không lấy tính mạng bọn họ nhưng là xuống tay không chút lưu tình. Gai nhọn ý chí đều xuyên qua chân nguyên hộ thể của bọn họ, xuyên thấu ngực bụng, có một số người thân thể thậm chí gần như bị đâm thủng. Tuy nhiên đối với võ giả mà nói, chỉ cần tránh khỏi tim, họng, não, còn không đến mức trí mạng.

A A A!!

Đám đệ tử này phát ra tiếng kêu thảm nát ruột xé lòng, thẳng đến giờ phút này bọn họ mới sâu sắc cảm nhận được thực lực của Lâm Minh khủng bố cỡ nào!

Lâm Minh căn bản không để ý đến bọn họ, một bên bày ra không gian Hồng Mông và hình chiếu thế giới ý chí, một bên đuổi đánh Bạch Minh Ngọc sít sao, công kích của hắn không chút bị ảnh hưởng, càng ngày càng mạnh.

Đây chính là ưu đãi chân nguyên thâm hậu do máu tủy Rồng mang đến, có thể vừa duy trì không gian Hồng Mông tiêu hao thật lớn vừa phát huy ra toàn bộ lực công kích. Đơn giản mà nói, chân nguyên ẩn chứa trong cơ thể Lâm Minh hiện tại giống như đại dương mênh mông vô tận, với cảnh giới của hắn rất khó dùng hết.

Mà nhìn lại Bạch Minh Ngọc, tình huống càng ngày càng gay go.

Bùng Bùng Bùng Bùng Bùng!!

Lâm Minh lúc này đã vung ra 99 thương, kế tiếp chính là thương thứ 100.

- Thương Khung Bá Điển - Bách Trọng Lãng!

99 thương lúc trước của Lâm Minh không phải là tùy ý đâm ra, mà là tụ lực trong công kích, mục tiêu của hắn chính là một thương cuối cùng này. Phương pháp công kích ghi lại trong Thương Khung Bá Điển khiến lực công kích Bách Trọng Lãng của mình tăng lên gấp mấy lần.

Khi một thương này đâm ra, chân nguyên nén ép trong mầm non Tà Thần trong cơ thể Lâm Minh hoàn toàn bộc phát ra, chân nguyên khủng bố nhấc lên hải triều cuồn cuộn, che phủ trời đất.

Các tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc đều bị không gian Hồng Mông và chiến linh hình chiếu ngăn lại, mà người của Diệp Thủy Đồng còn đang ngẩn người. Dưới loại tình huống này bọn họ thật sự không biết nên làm như thế nào.

- Lâm Minh! Ngươi đi chết!

Bạch Minh Ngọc hai mắt đỏ bừng, đồng tử co rụt lại. Trong khoảnh khắc sống còn, hắn đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết trên trường kiếm. Cùng lúc đó, hắn hoàn toàn thiêu đốt lực lượng tinh huyết đại năng thượng cổ để lại trên kiếm Thánh khí cực phẩm.

Dưới tình huống trạng thái thân thể cực kỳ gay go, Bạch Minh Ngọc lại trả giá hai tầng thiêu đốt tinh huyết, trong nháy mắt khôi phục thực lực ở trạng thái đỉnh nhất, thậm chí còn hơn!

Đối mặt một đòn này, Lâm Minh căn bản phớt lờ, vọt thẳng hướng kiếm quang của Bạch Minh Ngọc. Cùng lúc đó, vẫn như cũ đâm Phượng Huyết Thương trong tay ra. Đây hoàn toàn là đấu pháp đồng quy vu tận!

- Lâm sư đệ cẩn thận!

Diệp Thủy Đồng bật thốt, lúc này nàng cũng không biết nên làm gì, hô lên những lời này hoàn toàn là hành vi theo bản năng.

Mà các tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc thì bị dọa vỡ mật, mắt thấy một đòn khủng bố như thế, bất chấp trọng thương, nhao nhao chạy trốn. Bọn họ vừa rồi bởi vì công kích Lâm Minh, khoảng cách chiến trường thật sự quá gần. Khoảng cách như vậy, dư ba công kích như vậy bọn họ căn bản không thể chịu nổi.

- Người kia thật sự là Lâm Minh? Hắn tu vi Mệnh Vẫn tầng tám, làm sao có thể phát ra công kích như vậy?

- Quá khủng bố, quả thật là ma quỷ!

Những ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu phần đông tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc, nhưng mà bọn họ đã không thể nghĩ nhiều. Bùng nổ khủng bố cắn nuốt hết thảy, đốt sáng hư không vô tận. Mặt đất Hồng Hoàng gần như bị xốc lên, cát đỏ vô tận giống như sóng thần cuồn cuộn vọt ra bốn phía.

Rất nhiều tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc chỉ cảm thấy sau lưng như bị búa tạ đánh, hộc máu bay ngược ra ngoài, rồi sau đó cuốn vào trong sóng triều cát đỏ ngập trời.

Mà đám người Diệp Thủy Đồng lúc trước đứng rất xa, nhưng dù là vậy cũng bị sóng xung kích đẩy cho liên tục lùi ra ngoài, không thể không dùng công kích chống đỡ cát đỏ cuồn cuộn ẩn chứa lực lượng khủng bố kia.

Thật vất vả ổn định thân hình, xua tan cát đất, Diệp Thủy Đồng tập trung nhìn vào. Lại thấy trên chiến trường, Bạch Minh Ngọc bị Lâm Minh một thương nện vào ngực, hơn 20 cây xương sườn cùng xương quai xanh toàn bộ vỡ vụn, một cánh tay vô lực thõng xuống, gần như sắp bị đập rớt. Phượng Huyết Thương thì khảm sâu vào trong lồng ngực Bạch Minh Ngọc, máu tươi phun trào.

Mà Lâm Minh thì quần áo rách rưới, sắc mặt hơi trắng, hiển nhiên cũng trúng một kiếm kia của Bạch Minh Ngọc. Chỉ là hắn mặc Long Lân Bảo Y của Long Nhất để lại, toàn thân được Long cốt Chí Tôn thêm vào, lại có Cảnh Môn tăng cường phòng ngự hộ thân, hắn hoàn toàn chống đỡ được, chính mình không có việc gì nhưng là Bạch Minh Ngọc lại triệt để tàn phế.

Chương 1104: Xử lý như thế nào

- Này... này...

Các đệ tử ở đây, bao gồm Diệp Thủy Đồng đều mở to hai mắt nhìn, Bạch Minh Ngọc còn chưa chết, nhưng cũng gần như vậy. Một thương của Lâm Minh đánh nát lục phủ ngũ tạng của Bạch Minh Ngọc! Lâm Minh hắn điên rồi sao?

Về phần các tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc, đều lộ sắc mặt kỳ lạ.

- Bạch sư huynh... Bạch sư huynh... như thế nào lại...

Toàn bộ quá trình chiến đấu tuy rằng Lâm Minh đâm ra 101 thương, nhưng toàn bộ quá trình chỉ kéo dài thời gian không tới 10 hô hấp mà thôi, trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, Bạch Minh Ngọc trọng thương sắp chết, bị thua triệt để!

Tuy rằng trước đó trạng thái thân thể Bạch Minh Ngọc không tốt, lại bị Lâm Minh đánh lén... nhưng cuối cùng sau khi hắn thiêu đốt Thánh khí cực phẩm tinh huyết ẩn chứa trên thân kiếm, hắn đã có thực lực không kém với trạng thái đỉnh phong, dù vậy, cũng chỉ một chiêu bị thua! Điều này sao có thể?

- Bạch sư huynh, Bạch sư huynh!

- Lâm Minh! Lâm Minh hắn sao có thể chiến thắng Bạch sư huynh?

- Đáng chết! Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, Lâm Minh đây đều là tử tội!

- Tội ác không thể tha thứ, lập tức mang ra xử tử!

Đám các tiểu đệ này nhìn thấy Đại sư huynh bọn họ kính yêu bị đánh thành cái dạng này, ai nấy đều cực kỳ tức giận, bọn họ nhao nhao vọt tới phía chiến trường: một là muốn xem kỹ tình huống của Bạch Minh Ngọc; hai là muốn chất vấn Lâm Minh.

Nhưng mà bọn họ mới đi vài bước, vừa chạm vào lực trường Hồng mông vẫn còn tràn ngập chung quanh Lâm Minh, lập tức cảm thấy trong lòng lộp bộp một cái, lưng phát lạnh, không dám đi tới tiếp.

Trong nháy mắt bước vào phạm vi lực trường Hồng mông kia, bọn họ chỉ cảm thấy dường như bước vào Tu La địa ngục, khí tức tuyệt vọng lan tràn bốn phía cùng cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông, bọn họ có cảm giác lực lượng toàn thân đang nhanh chóng bị hút ra. Mà vốn trước đó Lâm Minh ở ngay trung tâm không gian Hồng Mông, chỉ cách xa có mười mấy trượng, lại dường như trong nháy mắt đó trở nên vô cùng xa xôi.

Lâm Minh chậm rãi quay lại, rút ra Phượng Huyết Thương từ trong cơ thể Bạch Minh Ngọc, kéo theo một chùm máu tươi bắn vọt ra.

“Tạch tạch tạch tạch!”

Máu tươi dọc theo mũi thương Phượng Huyết Thương nhỏ giọt xuống, thanh âm cực kỳ rõ ràng.

Những tên tiểu đệ này vốn định chất vấn Lâm Minh, lập tức mất hết dũng khí, môi run run, chạm vào ánh mắt giống như ác ma của Lâm Minh kia, trong đầu nhảy ra một cái ý niệm một cách khó hiểu: “Hắn... không phải là hắn muốn giết người diệt khẩu chứ?!”

Nghĩ đến đây, mọi người đều cảm giác như có một luồng hơi lạnh chạy thẳng lên thiên linh cái!

Nếu Lâm Minh thật sự dám bất chấp đắc tội với thiên hạ to lớn, giết hết mọi người!

- Đừng... đừng sợ, khẳng định hắn không dám... giết hết mọi người đâu! Nếu chỉ có một mình hắn đi ra ngoài, làm sao hắn giải thích với mọi người!

- Đúng... đúng vậy! Đừng sợ! Hơn nữa một khi chúng ta phân tán chạy trốn, hắn cũng không đối phó được!

Các đệ tử này nói ra không sợ, nhưng vẻ mặt cùng động tác của họ rõ ràng bán đứng bọn họ. Từng người sắc mặt xám như màu đất, không ngừng lui ra phía sau. Đúng là bọn hắn nói đạo lý như vậy không sai, nhưng Lâm Minh đã dám xuống tay giết chết Bạch Minh Ngọc, hiển nhiên là điên rồi, dù có đồng loạt làm thịt bọn họ thì có gì mà không có khả năng?

Hơn nữa nhìn xem Lâm Minh kia là thực lực gì, mặc dù mọi người có sùng bái Bạch Minh Ngọc mấy đi nữa, cũng sẽ không dùng cái cớ đánh lén hoặc là lấy cớ Bạch Minh Ngọc cũng không phải ở trạng thái tốt nhất nên Bạch Minh Ngọc mới bị thất bại. Thực lực của Lâm Minh là cường đại không thể nghi ngờ! Cho dù là hai người đều ở trạng thái đỉnh phong, Lâm Minh cũng có thể đánh bại Bạch Minh Ngọc, chỉ là thời gian kéo dài hơn mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, đám đệ tử này cũng sẽ không chú ý tới tu vi của Lâm Minh chỉ có Mệnh Vẫn tầng tám, càng sẽ không mơ tưởng khả năng liên thủ có thể đánh bại Lâm Minh. Trên thực tế, suy nghĩ của họ hiện tại chính là có nên lập tức phân tán chạy trốn hay không? Bọn họ nhiều người như vậy, tách ra chạy trốn dù sao cũng chạy thoát được phân nửa.

“Lâm sư đệ! Ngươi điên rồi!”

Diệp Thủy Đồng lo lắng trong lòng, đôi bàn tay ngọc của nàng xiết chặt nhau, 10 ngón tay không ngừng lồng vào nhau. Tuy rằng nàng cũng muốn diệt trừ Bạch Minh Ngọc, nhưng tình huống hiện tại cũng không phải kết quả nàng mong muốn! Tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, Tiêu Dao Đảo đảo chủ mọi cách bảo vệ Lâm Minh, nhưng cũng không có nghĩa sau khi Lâm Minh ở trước mặt mọi người giết chết Bạch Minh Ngọc, hắn còn có thể tùy tiện bao che cho Lâm Minh, điều đó chẳng khác nào hắn tự đánh vào mặt mình.

Trước khi Lâm Minh ra tay một chút tiếng gió cũng không lộ ra, hiển nhiên là dự đoán được nàng sẽ ngăn cản, cho nên mới làm chuyện tiền trảm hậu tấu! Quá kích động mà!

- Lâm sư huynh hắn...

Tống sư đệ kia cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Về phần các tiểu đệ trước đấu võ mồm tranh cường với Bạch Minh

Ngọc, dường như không sợ trời không sợ đất, cùng với Tiêu Thủy Quân dường như dám cùng mọi người động thủ kia, lúc này ai nấy cũng hoàn toàn ỉu xìu. Nàng chính là ngoài miệng nói mạnh miệng, đấu võ mồm với Bạch Minh Ngọc đều dám mắng vài câu, nhưng nếu thật sự bảo nàng giống như Lâm Minh vừa ra tay liền trí người vào chỗ chết, thì dù cho nàng 100 lá gan nàng cũng không dám.

- Xong rồi! Diệp sư tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiêu Thủy Quân vốn mặt mày sáng như ánh trăng hiện giờ lại giống như phủ một lớp sương mờ.

- Lâm Minh... Ngươi có đảm lượng... Ha ha ha... ha ha ha...

Ở dưới Phượng Huyết Thương, toàn thân Bạch Minh Ngọc co giật, hắn một miệng trào ra bọt máu.

Lúc này toàn thân hắn ướt đẫm máu quá nửa, miệng vết thương ở ngực làm phổi ở ngực hắn hoàn toàn lộ ra ngoài nhìn thấy mà ghê người. Phổi bên phải đã bị đánh thành thịt nát, toàn thân xương sườn không có một cây nào nguyên vẹn, xương sườn gãy cắm vào nội tạng, toàn bộ gan mật tỳ vị nổ tung; khoang bụng lồng ngực đều tràn ra máu tươi.

Rơi vào tình trạng như vậy, không ngờ Bạch Minh Ngọc vẫn không có mảy may sợ hãi, không có chút ý cầu xin tha thứ, hoặc vẻ phẫn hận hay tuyệt vọng:

- Lâm Minh! Có gan ngươi giết ta đi! Ha ha ha... Để ta xem ngươi làm thế nào kết thúc! Ngươi có định giết hết mọi người diệt khẩu hay không? Điều kiện tiên quyết là dưới tình huống mấy chục người phân tán chạy trốn ngươi có thể giết chết hết bọn họ! Hoặc là, ngươi có thể thuyết phục Diệp sư muội dẫn dắt toàn bộ người của nàng làm phản sư môn?

Bạch Minh Ngọc nói chuyện tuy rằng không đủ khí lực, nhưng vẫn lưu loát, đây là hắn điều động chân nguyên trong đan điền phát âm, miễn cưỡng duy trì đầy đủ âm điệu, kỳ thật phổi hắn đã sớm nát nhừ, căn bản không nói được. Ở dưới tình huống như vậy, dùng đan điền phát âm, hiển nhiên đối với Bạch Minh Ngọc tiêu hao thật lớn, toàn thân hắn đẫm máu.

Bạch Minh Ngọc nói ra một phen, trong lời nói cố ý điểm ra Diệp Thủy Đồng, là hắn đoán chắc với tính cách của Diệp Thủy Đồng, tuyệt đối không dám đeo trên mình trọng tội phản bội sư môn, cho dù nàng dám, đệ tử dưới tay nàng cũng không dám.

Mà Bạch Minh Ngọc bày ra bộ dáng định liệu trước này, nhìn như đang chọc giận Lâm Minh, kỳ thật là để tạo áp lực trong lòng Lâm Minh, để Lâm Minh hiểu được chính mình còn không có hoàn toàn thắng lợi mà tỉnh táo lại.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, Phượng Huyết Thương nhẹ nhàng di chuyển, mũi thương đang chỉa vào thân trần của Bạch Minh Ngọc, liền nhảy lên chỗ trái tim.

Mũi thương lạnh toát đặt ngay trái tim sẽ là cảm giác gì? Cái loại cảm giác áp bức của sát khí này quả thực không cách nào hình dung!

Trái tim của Bạch Minh Ngọc từ trạng thái co rút đột nhiên thư giãn ra, là bị mũi thương đâm thủng, máu tươi chảy ròng... Đây chân chính là tim đau như đao cắt! Dù Bạch Minh Ngọc cực lực duy trì khí tràng của hắn, lúc này cũng phải sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Chỉ cần Lâm Minh nhẹ tay đẩy tới một cái, phải nói chỉ cần Lâm Minh sơ suất trợt tay cầm Phượng Huyết Thương, trái tim hắn sẽ bị xuyên thủng!

- Ngươi!?

Bạch Minh Ngọc hai mắt tròn xoe.

- Ngươi nói thật nhiều lời vô nghĩa rồi! Ngươi còn không có hiểu rõ trạng huống của mình, hiện tại ngươi là tù nhân của ta, ta chỉ cần nhẹ nhàng dùng một chút lực, có thể cho ngươi chết đi triệt để!

Trong lúc nói chuyện, toàn thân Lâm Minh tỏa ra sát khí bốn phía, hai mắt lóe ra tia sáng màu tím.

Vừa chạm đến ánh mắt của Lâm Minh, tim Bạch Minh Ngọc nhảy bộp một cái, một luồng hơi lạnh giá lan khắp toàn thân, hắn cảm giác được, Lâm Minh không phải nói đùa, hắn thật sự có thể giết chết mình.

- Ngươi... ngươi điên rồi!

Bạch Minh Ngọc kêu lên, đã có chút ngoài mạnh trong yếu.

- Hắc hắc! Ta điên rồi sao? Ta xem ra người điên chính là ngươi đấy! Ngươi cấu kết với Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc định trí ta vào chỗ chết! Thậm chí vì thế còn muốn thí bỏ Diệp Thủy Đồng cùng rất nhiều thân tín của nàng, ngươi nghĩ rằng ta không biết ư?

Lâm Minh nói thẳng ra chuyện này, mà Bạch Minh Ngọc nghe lí do của Lâm Minh đưa ra, trên mặt không có chút vẻ kinh hoảng, ngược lại cười lạnh nói:

- Lâm Minh! Ta không biết ngươi đang nói gì!

- Này... Ôi!

Diệp Thủy Đồng thở dài một hơi, không biết nên nói cái gì cho phải. Vốn nàng định lặng lẽ sưu tập chứng cớ, đợi đến lúc thu thập chứng cớ đầy đủ hết mới lật tẩy Bạch Minh Ngọc, hiện tại nói những lời này có ích lợi gì? Ngay cả chứng cớ cũng chưa có, rất khó thuyết phục! Dùng ngón chân suy nghĩ đều biết Bạch Minh Ngọc không có khả năng thừa nhận!

- Lâm sư đệ! Ngươi quá nóng vội rồi! Ngươi này...

Diệp Thủy Đồng nói không ra lời.

- Diệp sư tỷ! Ta biết ý định của tỷ. Tuy nhiên tỷ cho là với thủ đoạn của tỷ, so với tâm cơ của Bạch Minh Ngọc, sau này tỷ có thể từ trên thân Bạch Minh Ngọc tìm ra chứng cớ lật tẩy hắn sao?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm, mặt không đổi sắc hỏi lại. ngôn tình hay

Diệp Thủy Đồng vừa nghe nói, lập tức nghẹn lời không nói gì: Lâm Minh nói không sai, nàng vốn không phải đối thủ của Bạch Minh Ngọc, bất kể thực lực cá nhân, tâm trí, lòng dạ, trình độ tàn nhẫn... hết thảy đều không bằng. Lần này nếu không nhờ có Lâm Minh, sợ là nàng sớm đã bị người của Huyền Cốt tộc bắt lấy làm lô đỉnh rồi. Tuy rằng sống sót, nhưng hy vọng ngày sau nàng sưu tìm chứng cớ lật tẩy Bạch Minh Ngọc gần như là số không. Mà còn có thể bị Bạch Minh Ngọc hãm hại ngược lại, cuối cùng chết thảm, thậm chí bị lăng nhục tới chết.

Kỳ thật Diệp Thủy Đồng sao không biết điểm này, nhưng nàng có năng lực làm thế nào chứ? Bảo nàng giống như Lâm Minh trực tiếp ra tay với Bạch Minh Ngọc như vậy ư? Điều đó sẽ chết càng nhanh hơn.

- Lâm Minh! Ngươi ngậm máu phun người!

- Lâm Minh! Ngươi quả thực là lòng lang dạ sói! Thời điểm các ngươi mất tích, Bạch sư huynh còn nói phải phái người đi tìm các ngươi. Bạch sư huynh trở thành Đại sư huynh nhiều năm như vậy, luôn luôn đều rất trân trọng đệ tử, lấy đức thu phục người, sao có thể hãm hại các ngươi! Hơn nữa, trong Bí cảnh phải khai chiến với Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn, hãm hại các ngươi chỉ sẽ làm suy yếu lực lượng của chúng ta. Ngươi tưởng Bạch sư huynh cũng tâm ngoan thủ lạt giống như ngươi, ra tay với đồng môn hay sao?!

- Lâm Minh! Ngươi tìm cái cớ ra tay cũng không phải tìm như vậy, quá vô lý! Ngươi nói Bạch sư huynh làm phản, vậy ta hỏi ngươi chứng cớ đâu? Xuất ra chứng cớ đi!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1105: Chính ngươi không phải là chứng cớ sao?

Không cần Bạch Minh Ngọc biện giải, các tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc đều vô cùng phẫn nộ. Thời điểm này, bởi vì bọn họ cực kỳ phẫn nộ, thậm chí đã quên mất sự khủng bố của Lâm Minh.

Ở trong lòng mọi người, Bạch Minh Ngọc luôn luôn đều là người bình dị gần gũi, dùng nhân nghĩa phục chúng, có phong phạm của trưởng giả... không chỉ như thế, Bạch Minh Ngọc còn túc trí đa mưu, có thể trấn áp toàn trường. Ở trong các đệ tử trẻ tuổi, uy tín của Bạch Minh Ngọc vượt hơn xa Diệp Thủy Đồng. Tóm lại một lời: đó chính là bộ dáng trời sinh làm chưởng môn đảo chủ, cho nên tiểu đệ bên cạnh Bạch Minh Ngọc mới có thể nhiều như vậy.

Dưới tình huống này, Lâm Minh nói Bạch Minh Ngọc làm phản, làm sao có thể có người chịu tin?

Bạch Minh Ngọc cười lạnh trong lòng, hắn không phải không nghĩ tới Lâm Minh có thể đoán được mình bán đứng bọn họ, nhưng hết thảy việc hắn làm đều rất cẩn thận, không có lưu lại bất kỳ điểm sơ hở nào.

- Lâm sư đệ! Ta biết ngươi là muốn độc chiếm tài nguyên của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn, cho nên mới ra tay giết ta. Tham lam là bản tính con người, chỉ có điều là ngươi tìm cái cớ cho mình không khỏi quá vụng về đi! Ngươi nói ta làm phản bán đứng các ngươi, có chứng cớ sao?

- Chứng cớ ư?

Khóe miệng Lâm Minh nổi lên một vẻ cười trào phúng:

- Ngươi không phải là chứng cớ tốt nhất sao?

Trong lúc nói đột nhiên Lâm Minh ra tay, liên tục chém ra Phượng Huyết Thương, hàn quang lấp lánh, trong nháy mắt, gân tay gân chân của Bạch Minh Ngọc toàn bộ bị cắt đứt.

Bạch Minh Ngọc kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể run rẩy một trận, bởi vì mất máu quá nhiều, huyết áp rất thấp, sau khi gân tay gân chân bị cắt đứt, căn bản không có máu chảy ra nhiều lắm.

Mắt thấy Bạch Minh Ngọc bị Lâm Minh tùy ý xử lý giống như giết heo xẻ thịt, các tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc từng người toàn thân phát run, trong đó một bộ phận là phẫn nộ, còn có một bộ phận là bị dọa cho hoảng sợ.

Lâm Minh vừa thu lại Phượng Huyết Thương, đột nhiên đánh một chưởng trên thân Bạch Minh Ngọc!

Tuyệt Mạch Thủ!

Trong nháy mắt, lực lượng của Lâm Minh nhảy vào thân thể Bạch Minh Ngọc, cắt đứt toàn thân kinh mạch, chấn vỡ nát đan điền, phế bỏ toàn thân võ công của Bạch Minh Ngọc!

Một chiêu này, đã thật lâu Lâm Minh không có sử dụng, mặc dù ở trong đối chiến không hữu dụng gì, nhưng dùng để xử trí kẻ bại, để đối phương hoàn toàn tuyệt đường giở mánh khóe thì lại sử dụng rất tốt.

Quá trình một kích này, Diệp Thủy Đồng xem thấy rõ ràng, trong nháy mắt nàng trợn trừng đến tròn xoe đôi mắt đẹp.

- Lâm Minh! Ngươi phế bỏ Bạch Minh Ngọc rồi ư!?

Cái này... không còn bất kỳ khả năng điều giải gì nữa rồi. Vốn trước đây tuy rằng Bạch Minh Ngọc bị đánh cho tàn phế, nhưng nếu dùng các loại hảo dược, tĩnh tâm tu dưỡng vài ba tháng, còn có thể khôi phục lại, nhiều nhất là chừa lại chút di chứng, sẽ ảnh hưởng một chút tới thành tựu ngày sau. Thế nhưng hiện tại, Lâm Minh phá huỷ toàn thân kinh mạch, đan điền của Bạch Minh Ngọc, chẳng khác nào hoàn toàn phế bỏ Bạch Minh Ngọc. Đối một võ giả mà nói, bị phế bỏ tu vi, vậy thì sống không bằng chết.

- Không sai! Người này quỷ kế đa đoan, miễn cho hắn sẽ tiếp tục giở mánh khóe!

Lâm Minh nhún nhún vai nói như lẽ đương nhiên là thế; cũng giống như bắt được một con châu chấu, vì phòng ngừa nó bay đi liền thuận tay bẻ gãy cánh của nó.

Loại giọng điệu này lại làm cho rất nhiều tiểu đệ của Bạch Minh Ngọc tức bễ phổi.

- Khốn kiếp!

- Tên điên này, hắn điên rồi!

Nếu không phải khí thế của Lâm Minh quá lợi hại, bọn họ thật muốn xông lên giết chết ngay Lâm Minh tại đương trường.

Lúc này Bạch Minh Ngọc sắc mặt xám như tro tàn, hắn không bao giờ... có thể tiếp tục giữ vẻ cao cao tại thượng trước kia của hắn nữa. Vẻ mặt dường như vĩnh viễn sẽ không thất bại trước đó, giờ là hai mắt vô thần, hai mắt trống rỗng nhìn bầu trời, dường như đã chết rồi.

Trong nháy mắt biết mình hoàn toàn bị phế bỏ, Bạch Minh Ngọc cảm giác toàn bộ thế giới đều rời xa mình; dường như hắn nghe được tiếng linh hồn của mình vỡ nát; hắn không thể tin hết thảy chuyện này là thật: tương lai của hắn, dã tâm của hắn... toàn bộ trở thành tro bụi mai một!

Hắn khát vọng biết bao đây chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ, có thể lập tức sẽ tỉnh lại.

- Lâm Minh... Ngươi sẽ... bồi... táng... với... ta...

Bởi vì chân nguyên đang nhanh chóng trôi qua, tiếng nói của Bạch Minh Ngọc cũng đứt quãng.

Lâm Minh nhếch khóe miệng nổi lên một độ cong khinh thường:.
Chính chủ, ủ bạn đọc chng = = TUmTện.V = =

- Điều đó chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi! Ngươi nhất định phải ra đi cô độc, ta sẽ che lại tốt toàn thân chân nguyên ngươi, cho ngươi sống sót, giữ lại để cho trưởng lão hội sưu hồn! Ta nghĩ, Tiêu Dao Đảo tuy rằng là danh môn chính phái, nhưng ở bộ hình pháp cũng không có khả năng không ai biết sử dụng Sưu Hồn Thuật đi? Ngươi cũng biết, chiêu này đối với tinh thần chi hải sẽ tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển. Hơn nữa kẻ bị thi thuật thực lực càng mạnh, thì càng khó xử lý! Nếu ngươi chịu sống tốt, tiền đồ rộng lớn, ta lại không có chứng cớ, đương nhiên không có người dám dùng Sưu Hồn Thuật ở trên thân ngươi; Thái thượng trưởng lão cũng không có khả năng đáp ứng!

- Nhưng hiện tại, ngươi là một phế nhân, thực lực toàn bộ mất sạch, thi triển Sưu Hồn Thuật dĩ nhiên đơn giản hơn nhiều rồi; ngươi cũng không phản kháng được, hơn nữa sưu hồn có biến ngươi trở thành ngu ngốc cũng không có gì để tiếc nuối. Ta nghĩ những trưởng lão kia vì để chế tài ta, vì để không cho ta mang đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cũng sẽ không phản đối. Ừm! Đây chính là động cơ ta ra tay đối phó với ngươi, tiền trảm hậu tấu, trực tiếp đánh phế bỏ ngươi. Nếu không kế hoạch của ta sẽ không thực hiện được!

Lâm Minh nói ra một hồi, đồng thời đánh ra mấy chục đạo phù văn che lại cơ năng thân thể của Bạch Minh Ngọc, lại trong nháy mắt bắn ra một quả đan dược chìm vào trong miệng Bạch Minh Ngọc, để duy trì sinh mệnh hắn hoạt động. Hiện tại Bạch Minh Ngọc cũng không thể nhích động ngón tay một chút, nếu muốn tự sát cũng không được.

Trong mắt Bạch Minh Ngọc tràn đầy vô tận oán độc và phẫn hận:

- Lâm Minh! Ta... thành quỷ... cũng sẽ không... buông tha ngươi!

- Thật có lỗi! Ta sẽ hủy diệt cho ngươi bị nát tan thành bụi, không để cho ngươi cơ hội thành quỷ!

Lâm Minh nói xong, trực tiếp đoạt lấy Tu Di Giới của Bạch Minh Ngọc, xem hắn giống như một con chó chết ném nhốt vào tiểu thiên thế giới của Tử Cực Giới.

Làm xong hết thảy, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Thủy Đồng, Diệp Thủy Đồng sắc mặt vẫn đang tái nhợt, không biết nên nói cái gì cho phải. Vốn nàng tưởng rằng Bạch Minh Ngọc đã đủ độc, không nghĩ tới Lâm Minh còn ác hơn! Bạch Minh Ngọc tốt xấu gì còn không dám ra tay ở trước mặt mọi người, nhưng Lâm Minh vốn không kiêng nể gì.

Lâm Minh hắn sẽ không sợ mình đã đoán sai ư? Ngay cả người của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc cũng không dám khẳng định Bạch Minh Ngọc chính là động cơ lớn nhất, nhưng cũng không có chứng cớ trực tiếp cho thấy đúng thật là hắn, vạn nhất không phải Bạch Minh Ngọc bán đứng bọn họ, mà có một người khác, vậy thì Lâm Minh phải giải quyết như thế nào?

Hơn nữa, cho dù Bạch Minh Ngọc thật sự là người bán đứng bọn họ, loại cách làm cực đoan này của Lâm Minh cũng sẽ làm những trưởng lão ủng hộ Bạch Minh Ngọc kia phẫn nộ, nói không chừng bọn họ vẫn như cũ sẽ trị tội Lâm Minh. Nếu không ngày sau ai cũng giống như Lâm Minh, hoài nghi người nào liền trực tiếp đánh tàn phế người đó, rồi sau đó bảo bộ hình pháp sưu hồn, vậy thì môn phái còn không lộn tùng phèo hay sao?

Đương nhiên Diệp Thủy Đồng không biết phía sau Lâm Minh có chỗ dựa Mộ Thiên Tuyết. Chỉ cần có Mộ Thiên Tuyết, Mộ Thủy Thiên sẽ không ngồi yên không lý đến Lâm Minh, trưởng lão hội đừng nghĩ tới chuyện xử trí hắn.

Lui một vạn bước nói, cho dù thật sự Bạch Minh Ngọc oan uổng, Lâm Minh cũng không có nguy hiểm tới tánh mạng, chỉ là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả hắn sợ là không lấy được, vậy muốn đột phá Cửu Vẫn, nhất định phải đi tìm các thiên tài địa bảo khác.

- Mộ cô nương, thật có lỗi! Vừa rồi lại tạo thêm phiền toái cho cô nương. Cách làm của ta cực đoan như vậy, tương đương đánh vào mặt những người trong trưởng lão hội ủng hộ Bạch Minh Ngọc, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ. Đến lúc đó, sợ là phải nhờ Mộ Thủy Thiên tiền bối che chở cho ta!

Lâm Minh nói với Mộ Thiên Tuyết trong Ma Phương. Hắn đến Tiêu Dao Đảo một chuyến này, quả thật đã tạo phiền toái không nhỏ cho Mộ Thủy Thiên: chuyện Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả không nói, hơn nữa Mộ Thủy Thiên còn tiêu hao công lực, giúp hắn luyện hóa Long cốt Chí Tôn thành 108 viên long cốt xá lợi, nếu không hắn hấp thu Long cốt Chí Tôn dài cả trăm trượng kia sẽ là một công trình vô cùng lớn, sợ là Thần Hải kỳ chấm dứt cũng không nhất định có thể hấp thu xong.

- Lâm Minh, ngươi làm tốt lắm! Ngươi là ta tuyển chọn làm truyền nhân Thiên Vũ Thánh địa, ta mang ngươi đến Tiêu Dao Đảo là tới lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, không phải để bị khinh bỉ. Cô cô ta tuy rằng khảo nghiệm một phen đối với ngươi, nhưng cũng sẽ không vì Bạch Minh Ngọc chết mà làm khó dễ ngươi. Con người Bạch Minh Ngọc như vậy, lui về Thiên Vũ Thánh địa 5 vạn năm trước cũng chỉ giống như con kiến, giết thì giết, không có gì quan trọng!

Mộ Thiên Tuyết bình tĩnh nói, thậm chí không thèm phân tích rốt cuộc có phải Bạch Minh Ngọc đúng thật là phản đồ hay không! Ở trong mắt nàng, Bạch Minh Ngọc tính cái gì, so với thiên phú của Mộ Thiên Tuyết năm đó, Bạch Minh Ngọc cũng chỉ là con kiến trong thiên tài mà thôi.

Nghe Mộ Thiên Tuyết nói như vậy, trong lòng Lâm Minh dâng lên vài phần ấm áp, hắn đối với Mộ Thiên Tuyết có ân không giả, nhưng hắn cũng chịu ân của Mộ Thiên Tuyết.

- Cảm ơn Mộ cô nương!

- Ngươi không cần cảm tạ ta, ta không cấp cho ngươi nhiều tài nguyên lắm, lại để ngươi đi đối mặt với Thiên Minh Tử, bản thân chuyện này đã là một trận khiêu chiến thật lớn, Thiên Minh Tử là nhân vật thiên tư tuyệt đỉnh chân chính. Con đường này vốn đã tràn ngập gai góc, trên đường gặp địch nhân, tự nhiên không thể lưu một mảy may cơ hội cho đối phương. Không quả quyết, ngược lại sẽ bị loạn! Năm đó gia gia chính là đã nhận ra dã tâm của Thiên Minh Tử, nhưng không có chứng cứ đối phương chân chính làm nguy hại cho Thiên Vũ Thánh địa, lại niệm tình thầy trò, kết quả rơi vào kết cục như thế! Con đường võ giả tu võ, vốn đã giết người vô số, trong đó có người đáng chết, cũng có người là vô tội... là đúng hay sai, lại có ai nói rõ được?

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây đột nhiên trong lòng xúc động. Lâm Minh biết nàng nhớ tới thảm cảnh Thiên Vũ Thánh địa bị huỷ diệt 5 vạn năm trước, còn có muội muội của nàng mất tích... nên cũng không nói xen vào gì nữa.

Giải quyết xong Bạch Minh Ngọc, Lâm Minh thưởng thức một chút Tu Di Giới của Bạch Minh Ngọc, đây là một Tu Di Giới đến gần Thánh khí thông thiên, bên trong thu chín thành đệ tử Toàn Đan của chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này, còn có rất nhiều tài phú.

Lâm Minh bóp ngón trỏ ngón cái lên chiếc nhẫn, đột nhiên búng ra phía Diệp Thủy Đồng, chiếc nhẫn xẹt qua một đường cong, dừng ở trên tay Diệp Thủy Đồng.

- Tỷ thu đi!

Đương nhiên Lâm Minh cũng sẽ không tỏ ra lòng tham không đáy, tài phú trong chiếc nhẫn này đều là đệ tử của Tiêu Dao Đảo dùng tánh mạng đổi lấy, đương nhiên hắn sẽ không lấy đi.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1106: Thái thượng trưởng lão

Mà thu hoạch của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn, thì lại hoàn toàn dựa vào Lâm Minh mới có thể thu được, dĩ nhiên Lâm Minh sẽ không nhổ ra.

Diệp Thủy Đồng cầm chiếc Tu Di Giới này, trong lòng không biết là cảm giác gì, chỉ là yên lặng một lúc rồi nói câu:

- Cảm ơn!

Lâm Minh tự mình tìm chỗ ngồi dưới đất, bắt đầu điều tức. Kỳ thật có máu tủy Rồng đặt nền tảng, thân thể hắn vốn cũng không tiêu hao gì lắm, cái gọi là điều tức chỉ là nhắm mắt dưỡng thần thôi.

Các đệ tử chung quanh, người của Diệp Thủy Đồng còn tốt, những người của Bạch Minh Ngọc kia thì theo bản năng lẩn ra rất xa, nếu không phải lo lắng nếu rời khỏi đội ngũ Lâm Minh, đám thương tàn bọn họ này thực dễ dàng gặp phải nguy hiểm... như vậy, bọn họ như thế nào cũng không muốn tiếp tục ở chung với Lâm Minh, trái tim hồi hộp đều không chịu nổi.

Lúc này, khoảng cách chấm dứt hành trình Bí cảnh Hồng Hoang chỉ có mấy canh giờ, đệ tử của Tiêu Dao Đảo, cộng thêm Diệp Thủy Đồng dẫn dắt, tổng cộng cũng chỉ còn lại ít ỏi có 40 người mà thôi, có thể nói là thương vong thảm trọng.

Đương nhiên người của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc bị chết, bốn thiên tài Thần Hải hậu kỳ, toàn bộ chết đi, các đệ tử thân truyền khác còn lại không tới 20 người, gần như toàn quân bị diệt. Hơn nữa trước đó bọn họ vì truyền tống đệ tử mà tiêu hao rất nhiều Tử Dương thạch không có khả năng bổ sung lại, tất cả tài nguyên hiện ở trên tay Lâm Minh.

Tuy rằng đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo chết nhiều lắm, nhưng thu hoạch lại thật lớn. Hai cái Tu Di Giới trong tay Diệp Thủy Đồng cộng hết lại, có hàng ngàn ức tài phú Tử Dương thạch, bọn họ trở về, khẳng định chính là một công lớn...

- Diệp sư tỷ! Mau nhìn xem trong chiếc nhẫn có bao nhiêu tài phú vậy?

Ở một bên Diệp Thủy Đồng, tên đệ tử gọi là Tống sư đệ kia thò đầu nhìn Tu Di Giới lấy trên thân Bạch Minh Ngọc kia, nhỏ giọng nói.

Diệp Thủy Đồng lườm tên đệ tử họ Tống một cái, quát lớn:

- Ngươi không có đầu óc hay sao? Thời điểm này còn chú ý những tài phú, chúng cũng không phải của ngươi, ngươi vội xem làm gì? Ngươi mau viết một phong ngọc giản hịch văn, báo cáo kỹ càng tỉ mỉ một chút chiến tranh trải qua, trọng điểm nổi bật một chút chúng ta trong ở bão cát bị tập kích có nhiều điểm đáng ngờ, còn có, cường điệu nổi bật tác dụng của Lâm sư đệ ở trên chiến trường... À! Cứ viết chi tiết là được rồi!

Diệp Thủy Đồng nói như vậy, trong lòng lại thở dài một hơi: “Hy vọng trong hịch văn tự thuật công lao có thể giải bớt vài phần trách nhiệm cho Lâm sư đệ. Nếu không cho dù tra ra Bạch Minh Ngọc thật sự là phản đồ, những trưởng lão duy trì Bạch Minh Ngọc kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ...”

Tống sư đệ lúng ta lúng túng gật đầu, mà ở một bên, Tiêu Thủy Quân lại nói:

- Diệp sư tỷ không có gì phải lo lắng! Mấy ngày nay tuy rằng Lâm sư đệ tiếp xúc với chúng ta không nhiều lắm, nhưng mỗi một lần hắn làm việc đều có mười phần nắm chắc, ta nghĩ lần này cũng không ngoại lệ! Chúng ta hãy mau mau kiểm kê vật tư, sáng tác hịch văn, chờ báo cáo lên trưởng lão! Đúng rồi, những đệ tử Toàn Đan kia cũng không có chuyện gì chứ!

- Không có việc gì!

Diệp Thủy Đồng lắc đầu, chỉ cần chiến tranh đánh thắng, đệ tử Toàn Đan sẽ không có chuyện gì, ngược lại nếu đánh thua, vậy thì sẽ toàn quân bị diệt.

Mọi người đợi vài canh giờ, không thấy có nguy hiểm gì khác. Mà lúc này, rốt cục đã đến thời điểm rời Bí cảnh Hồng Hoang...

...

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong Tiêu Dao Cung, trong một mảng không gian hoang dã, có những ngọn núi đá cao tới mấy trăm trượng. Những núi đá này không biết là đá gì tạo nên, nhìn qua không có đặc điểm gì, nhưng lại mang phong cách cổ xưa, làm cho người ta có cảm giác dường như đã trải qua vô số năm tháng.

Bên trên phiến không gian này có ngân hà mênh mông, như dải tơ buông xuống, luôn luôn chảy xuôi đến cuối chân trời, vô cùng hoành tráng!

Tiêu Dao Cung sáng lập ra ở chỗ sâu trong không gian này, độ rộng lớn của nó hoàn toàn có thể so sánh với một Thần quốc ở Thiên Diễn Đại Lục.

Lúc này, ở trên những núi đá ngồi các cường giả. Những người này đều là trưởng lão của Tiêu Dao Cung, thậm chí là Thái thượng trưởng lão. Lần này lại xem như một lần hội nghị trưởng lão của Tiêu Dao Cung.

- Tính theo thời gian, chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này hẳn đã kết thúc rồi!

Người nói chuyện là một thiếu niên tuấn mỹ. Hắn rõ ràng chính là Tiêu Hạo Thiên đảo chủ Tiêu Dao Đảo.

- Đúng vậy... Chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này, Tiêu Dao Đảo chúng ta đầu tư thật lớn: Mấy ngàn đệ tử Toàn Đan, hơn 100 đệ tử thân truyền, còn có 200 ức Tử Dương thạch. Nói không khoa trương chút nào, đây là một trận chiến liên quan đến vận mệnh của tông môn chúng ta. Nếu trận chiến này có thể giành được toàn thắng, như vậy tất nhiên Tiêu Dao Đảo có thể tiến thêm một bước, thậm chí trở thành Thánh địa. Còn nếu thất bại, sợ là phải suy sụp một đoạn thời gian, bổ sung đệ tử thân truyền, đệ tử Toàn Đan, còn có đại lượng tài nguyên thiếu hụt, đều cần thời gian để trung hòa. Thậm chí chúng ta sẽ dần dần suy sụp đến mức độ đồng dạng với Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn. Cho nên trận chiến đấu này tuyệt đối không thể thua!

Ở trên một đỉnh núi đá màu đỏ, một lão nhân râu bạc trắng mặt có vẻ ưu sầu nói. Người này tên là Bạch Khê, là Thái thượng trưởng lão thứ hai của Tiêu Dao Đảo. Nếu thực sự so thực lực, Tiêu Dao Đảo đương nhiên không bằng liên quân Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc, cho nên khó trách lão phải lo lắng?

- Ha ha... Sư tôn nhiều lo lắng rồi!

Ở trên một ngọn núi hơi thấp một chút, một người trung niên mặc trường bào màu đỏ, có một đôi tai lớn cười ha hả nói. Người này chính là Tiêu Hạo Càn đại trưởng lão của Tiêu Dao Đảo. Lúc trước khi thảo luận vấn đề có nên trả lại Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho Lâm Minh hay không, người này ý kiến trái ngược với đảo chủ Tiêu Hạo Thiên, tranh chấp rất dữ dội... cuối cùng đảo chủ Tiêu Hạo Thiên nói một câu lỗ mãng rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Tuy nhiên Tiêu Hạo Càn vốn cũng không sợ Tiêu Hạo Thiên, hắn có Thái thượng trưởng lão làm chỗ dựa, Thái thượng trưởng lão thứ hai Bạch Khê này chính là sư phụ của Tiêu Hạo Càn.

Đại trưởng lão vuốt vuốt hàm râu, như có định liệu trước nói:

- Hành động lần này đệ tử đã giao quyền chỉ huy cho Bạch Minh Ngọc, có Minh Ngọc dẫn dắt đội ngũ, cho dù không thể giành được toàn thắng, cũng tất nhiên có thể bình yên trở về! Ít nhất có thể làm cho Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc bị thiệt thòi lớn. Thái độ làm người của Minh Ngọc, hẳn sư tôn đã biết rồi, hắn tính cách trầm ổn; lại có phong độ của một đại tướng; thực lực cá nhân lại cường đại, chuyện không có nắm chắc hắn sẽ không làm. Hơn nữa Minh Ngọc còn có số may mắn thêm thân, hắn từng nhận được kế thừa của một cường giả tuyệt thế, có rất nhiều thủ đoạn che giấu. Những năm gần đây hắn luôn luôn ngạo thị cường giả cùng lứa tuổi, có số mệnh phong Đế, cho dù là đồng thời bị ba bốn cao thủ Thần Hải hậu kỳ vây công, hắn cũng có thể bình yên chạy thoát!

- Ừm! Minh Ngọc quả thật không tệ, hắn có số mệnh thêm thân, muốn ngã xuống cũng không phải dễ dàng như vậy. Chính vì có hắn dẫn dắt đội ngũ, ta mới đồng ý trận này gần như có thể nói là một trận chiến đập nồi dìm thuyền! Đây chính là một trận chiến liên quan đến đánh cược 200 ức Tử Dương thạch. Nếu bị thua, cơ sở của tông môn chúng ta sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều!

Bạch Khê gật đầu nói, các trưởng lão khác cũng nhao nhao phụ họa theo. Bạch Minh Ngọc từng thu được kế thừa của cường giả cấp Thánh chủ.

Việc này Bạch Khê cũng đã biết, thiên tài tuyệt thế, tất nhiên phải có cơ duyên duy trì, mà Bạch Minh Ngọc gặp được cơ duyên còn lớn hơn so với thiên tài bình thường! Cho nên Tiêu Hạo Càn mới nói hắn có số mệnh phong Đế.

Kỳ thật về vấn đề năng lực của Bạch Minh Ngọc, ngay cả đảo chủ Tiêu Hạo Thiên đều không thể không khen ngợi! Tuy rằng Bạch Minh Ngọc là người bên phía Thái thượng trưởng lão, hắn có hơi bài xích, nhưng hắn cũng phải thừa nhận, năng lực lãnh đạo của Bạch Minh Ngọc phải mạnh hơn rất nhiều so với Diệp Thủy Đồng. Cho nên chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này, hắn cũng không có phản đối đại trưởng lão giao quyền chỉ huy cho Bạch Minh Ngọc, chỉ là vâng theo ý của Mộ Thủy Thiên, xếp đặt Lâm Minh vào trong đó.

Đúng lúc này, Bạch Khê đột nhiên nhớ tới điều gì, quay sang nói với Tiêu Hạo Thiên:

- Hạo Thiên đảo chủ! Trước đây ta bế quan ở sâu trong thời không Tiêu Dao Cung, vẫn luôn không hỏi tới thế sự, nhưng gần đây nghe nói, có tiểu bối tên là Lâm Minh đi tới Tiêu Dao Đảo ta, tự xưng là truyền nhân của người thần bí 5 vạn năm trước. Mà ngươi, bởi vì việc này đã quyết định tặng cho Lâm Minh đó Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đúng không?

Bạch Khê nói không nhanh không chậm, mang theo ý vị trầm bổng du dương, nghe ra như một lão giả ở nông thôn cả người lẫn vật vô hại.

Nhưng Tiêu Hạo Thiên cũng không cho rằng như vậy. Năm đó

Bạch Khê tranh đoạt vị trí đảo chủ với phụ thân của mình, bị thua một bước mới trở thành Thái thượng trưởng lão. Bị phụ thân mình áp chế nhiều năm như vậy, hiện giờ tuy rằng đối phương đã không có khả năng kế nhiệm đảo chủ nữa, nhưng lão khát vọng quyền lực cũng không có mảy may giảm bớt.

“Địa phương có người sẽ có đấu tranh quyền lực”, Tiêu Dao Đảo đương nhiên cũng không ngoại lệ! Bởi vì ý nghĩa của quyền lực chính xác là ưu đãi nhất; vận dụng quyền lực trong tay, có thể mưu lợi tài nguyên, phúc lợi cho chính mình.

Vì thế, bất kể bởi vì đấu tranh quyền lực, hay là vì vấn đề tồn đọng của phụ thân Tiêu Hạo Thiên... thì quan hệ giữa Thái thượng trưởng lão Bạch Khê này với Tiêu Hạo Thiên cũng không bao giờ hòa thuận được.

Đa số trong tông môn, Thái thượng trưởng lão và môn chủ không có chân chính văn bản quy định rõ ràng là ai địa vị cao hơn, mà điều này toàn bộ xem theo uy vọng và thực lực bản thân mỗi người. Ở Tiêu Dao Đảo, uy vọng của Bạch Khê cao hơn không ít so với Tiêu Hạo Thiên, dù sao tuổi tác chênh lệch cũng là vấn đề.

Kỳ thật điểm này từ độ cao của ngọn núi của mỗi người đã có thể nhìn ra, các Thái thượng trưởng lão ngồi trên ngọn núi cao nhất, mà ngọn núi Tiêu Hạo Thiên ngồi thì thấp hơn vài phần. Xuống chút nữa là đại trưởng lão và trưởng lão nội môn, lại thấp hơn một ít.

- Là trả lại, không phải tặng cho!

Tiêu Hạo Thiên chỉnh lại lời nói sai lầm của Bạch Khê.

- Mặc kệ là trả lại, hay là tặng cho, đều không trọng yếu!

Bạch Khê ung dung nhẹ nhàng nói một câu, chính là không cần quan tâm sự thực Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả vốn không thuộc về Tiêu Dao Đảo.

- Trọng yếu chỉ là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả rốt cuộc sẽ thuộc về ai! Lần này ít nhất Minh Ngọc có sáu bảy phần nắm chắc sẽ chiến thắng khải hoàn trở về. Cho dù có nhiều người trong đội không thể chiến thắng trở về, bản thân Bạch Minh Ngọc cũng sẽ bình yên quay về, hắn có thể sẽ mang về tài nguyên giá trị đến 7, 800 ức, thậm chí cả ngàn ức Tử Dương thạch! Thậm chí có thể sẽ đánh bị thương nặng bộ đội đệ tử thân truyền của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn! Đương nhiên, đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo ta có thể cũng có tổn thương thảm trọng, nhưng điều này không quan trọng, đãi cát sóng to, trải qua chiến tranh sinh tử còn sống sót tương lai tất nhiên sẽ một bước lên trời!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1107: Hy sinh oanh liệt

- Rất nhiều tài nguyên duy trì, cộng thêm đại chiến thắng lợi, đây là một cơ hội để Tiêu Dao Đảo ta bay lên! Thời điểm này, ngươi lại muốn chắp tay tặng người Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, trấn áp số mệnh của tông môn, ngươi có phải hồ đồ hay không? Không có Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, Tiêu Dao Đảo chẳng khác nào Thương Long bị gãy đoạn sừng rồng, chúng ta còn làm thế nào lột xác trở thành là Thánh địa chân chính!

Bạch Khê nói tới đây hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Hạo Thiên khẽ nhíu mày, hắn còn chưa nói gì, lúc này bên tai Bạch Khê lại vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Tiêu Hạo Càn:

- Sư tôn không cần lo lắng! Lâm Minh hắn tham gia chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này, có thể gặp chuyện không may hay không còn là cái ẩn số chưa biết đâu! Vạn nhất phát sinh chuyện bất hạnh gì, Lâm sư đệ là hy sinh oanh liệt cho Tiêu Dao Đảo, chúng ta cũng chỉ có thể bi ai hậu táng cho hắn!

Khi Tiêu Hạo Càn nói chuyện, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ tươi cười gian trá. Hắn nhìn ra được, Bạch Minh Ngọc có sát tâm với Lâm Minh. Hành trình Bí cảnh Hồng Hoang lần này đương nhiên là cơ hội xuống tay tốt nhất.

- Hả? Ngươi có an bài khác rồi sao?

Bạch Khê tự nhiên nghe ra ý trong lời nói của Tiêu Hạo Càn, với đồ đệ của mình Bạch Khê không có gì cố kỵ, hơn nữa với thân phận Thái thượng trưởng lão của lão cũng không cần cố kỵ một tên tiểu bối.

- Tuy rằng đệ tử không có an bài, nhưng Minh Ngọc rất thông minh. Loại chuyện này vốn cũng không cần đệ tử chỉ ra, hắn hẳn phải biết làm làm thế nào. Tiểu tử này không ngờ dám đi Bí cảnh Hồng Hoang, đúng là tự mình tìm chết! Trong Bí cảnh Hồng Hoang lần này giết chết hắn, hẳn là không khó. Giết chết tiểu tử này, đương nhiên sẽ giữ lại được Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả!

- Ừm! Chuyện này ngươi làm tốt lắm! Với thực lực cùng thủ đoạn của Minh Ngọc, giết chết Lâm Minh quả thật dễ dàng. Hơn nữa hắn còn nắm trong tay quyền chỉ huy nữa, vị tất phải tự mình ra tay...

Bạch Khê gật gật đầu. Đúng lúc này, trên không trung ở cửa truyền tống vào phương thế giới đột nhiên chấn động một cái, ánh sáng trắng nhoáng lên một cái, rồi một lão già gầy ốm diện mạo xấu xí xuất hiện ở trong truyền tống trận, người này đúng là trưởng lão Bách Vinh phụ trách tình báo của Tiêu Dao Đảo, Hành trình Bí cảnh Hồng Hoang lần này tất cả tình huống đều là tư liệu từ lão báo cáo trực tiếp.

Tiêu Dao Cung cách cửa vào truyền tống trận Bí cảnh Hồng Hoang cũng không xa, khi lão vừa nhận được tin tức liền trước tiên chạy đến đây.

Vừa nhìn thấy lão nhân này, không ít trưởng lão ở đây lập tức đứng lên:

- Bách Vinh trưởng lão! Đệ tử đã được truyền tống ra rồi à?

Mặc dù các trưởng lão tại đây ai ai cũng tin tưởng Bạch Minh Ngọc mười phần, nhưng dù sao một trận chiến này sự tình trọng đại, bọn họ vẫn không khỏi lo lắng có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

- Bách Vinh! Sống sót bao nhiêu người? Tình huống thế nào?

Bách Vinh nói:

- Khải bẩm Thái thượng trưởng lão! Thắng lợi trở về, hơn 100 đệ tử thân truyền... chỉ sống sót không tới 40 người...

- Không tới 40 người sao...

Bạch Khê khẽ thở dài một hơi:

- Bọn họ đều là tinh anh của Tiêu Dao Đảo ta bồi dưỡng ra, vốn đều là tiền đồ rộng lớn, cứ như vậy chôn thây chốn sa trường... đáng tiếc, đáng tiếc! Tuy nhiên... kết quả này đã là rất không tệ rồi! Xem ra đại chiến coi như thuận lợi, mau mau lệnh cho đám người Bạch Minh Ngọc và Diệp Thủy Đồng dẫn dắt tất cả đệ tử vào Bí cảnh Hồng Hoang đến Tiêu Dao Cung! Bọn họ xem như anh hùng của Tiêu Dao Cung ta, hãy ban thưởng thật tốt vào!

- Cái này...

Bách Vinh nghe Bạch Khê nói xong lại ngập ngừng, một lúc sau trên mặt lộ rõ vẻ trầm trọng.

- Hả? Có chuyện gì vậy?

Bạch Khê nhướng mày kiếm lên, mà ở bên cạnh lão, Tiêu Hạo Thiên cũng đứng lên, mí mắt giật giật, trong lòng hắn có loại dự cảm không lành:

- Có đệ tử đỉnh cao đã xảy ra chuyện ư?

- Đúng vậy...

Bách Vinh gật gật đầu.

Nghe Bách Vinh nói như thế, đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn chẳng những không lo lắng, ngược lại như có định liệu trước vuốt vuốt râu. Hắn biết rõ thực lực của Bạch Minh Ngọc, cho dù là thiên tài Thần Hải hậu kỳ của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc cùng lên cũng không ngăn chặn được, đương nhiên hắn sẽ không lo lắng Bạch Minh Ngọc đã xảy ra chuyện. Dưới tình huống có đệ tử đỉnh cao bỏ mình như thế, người đó là ai có thể nghĩ mà biết.

Tiêu Hạo Càn mặt đầy đắc ý đưa mắt nhìn Bạch Khê một cái, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Sư tôn! Thế nào, đệ tử đã nói Minh Ngọc có thể trong bóng tối xử lý tên tiểu tử kia mà!

- Ừm! Không tệ!

Bạch Khê an tâm cười, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Việc này Minh Ngọc xử lý quả thật không khó, lần này ngươi an bài không tệ, ghi cho ngươi công đầu! Một lát nữa...

Nhưng lão nói còn chưa dứt câu, Bách Vinh nói một câu tiếp theo lại làm Bạch Khê cố gượng nuốt trở về nửa câu sau, Bách Vinh nói chính là:

- Bẩm đảo chủ! Chuyến đi Bí cảnh Hồng Hoang lần này, đệ tử thân truyền Bạch Minh Ngọc không thể đi ra, hẳn là đã.. hy sinh oanh liệt...

- Cái gì! Ngươi nói cái gì?

Bạch Khê thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình, lão đứng bật lên, cặp mắt trợn trừng nhìn chằm chằm vào Bách Vinh:

- Ngươi lặp lại lần nữa đi?

Trừ Bạch Khê, đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn cũng hoàn toàn há hốc mồm: Bạch Minh Ngọc đối mặt với ba bốn thiên tài Thần Hải hậu kỳ vây công đều không có việc gì, cho dù là bị toàn bộ nhân mã của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc vây công, cũng có hy vọng thật lớn có thể chạy thoát ra ngoài; người mạnh nhất một thế hệ trẻ tuổi của Tiêu Dao Đảo... vậy mà đi vào Bí cảnh Hồng Hoang, lại chết rồi sao!

Nếu nói lần này đệ tử Tiêu Dao Đảo gần như toàn quân bị diệt, trở về không tới mười người, Tiêu Hạo Càn tạm thời còn có thể cho rằng trong Bí cảnh Hồng Hoang xuất hiện biến cố lớn gì đó, Bạch Minh Ngọc chết ở trong đó, Tiêu Hạo Càn còn miễn cưỡng có thể chấp nhận. Thế nhưng hiện tại, dưới tình huống đệ tử Tiêu Dao Đảo còn sống trở ra hơn 40 người, mà Bạch Minh Ngọc lại ngã xuống trong Bí cảnh Hồng Hoang... điều này quả thực quá khó tin!

Ai chết cũng không có khả năng đến phiên hắn chết! Chẳng lẽ là hắn bị người hãm hại, trong đó có ẩn tình gì sao?

Các trưởng lão khác cũng đều vô cùng kinh hãi, ngay sau đó nhao nhao bàn tán. Bao gồm đảo chủ Tiêu Hạo Thiên cũng một hồi lâu không kịp phản ứng, Bạch Minh Ngọc gần như được nội bộ chọn là người đảm nhiệm đảo chủ kế tiếp, bất kể thực lực cá nhân, thiên phú, tâm trí, hay là cơ duyên hắn trải qua... đều chọn lựa nhắm vào hắn. Trừ phi trong tương lai mấy ngàn năm, xuất ra một người vượt qua Bạch Minh Ngọc, tuy nhiên loại xác suất này cũng không lớn.

- Trong đệ tử đỉnh cao, chỉ có Bạch Minh Ngọc ngã xuống? Diệp Thủy Đồng thì sao? Lâm Minh thì sao?

Tiêu Hạo Thiên vội vàng hỏi tiếp. Bạch Minh Ngọc chết rồi; còn Diệp Thủy Đồng chính là đệ tử thân truyền duy nhất, tầm quan trọng có thể nghĩ mà biết; mà Lâm Minh thì do Mộ Thủy Thiên khâm định là truyền nhân của Thiên Vũ Thánh địa, càng có quan hệ trọng đại.

Hai người kia, bất kỳ một người nào chết đi thì tổn thất càng thảm trọng.

- Bọn họ... không có việc gì!

Bách Vinh nói tới đây, trên mặt lộ ra vài phần may mắn, mà thần sắc này dừng ở trong mắt đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn, lại làm hắn phát điên.

“Điều này sao có thể? Lâm Minh sao có thể không có việc gì!!!”

Hắn nhìn về phía Bạch Khê, Bạch Khê cũng nhìn về phía hắn, hai người đối mắt, Tiêu Hạo Càn có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt Bạch Khê gần như bốc cháy lên lửa giận, khiến trái tim trong ngực Tiêu Hạo Càn nhảy lộp bộp.

- Nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra!!! Ngươi không phải nói đều an bài tốt rồi ư!? Vì sao Minh Ngọc chết, mà Lâm Minh lại không chết?

- Đệ... đệ tử cũng không biết!

Lúc này Tiêu Hạo Càn vô cùng rối rắm, kết quả hoàn toàn trái ngược với dự liệu của hắn!

Bạch Minh Ngọc với Thái thượng trưởng lão Bạch Khê là cùng một mạch, đều là xuất thân từ Bạch gia Tiêu Dao Đảo, quan hệ giữa hai người là đường thúc điệt, quan hệ thật ra không phải mật thiết lắm, nhưng Bạch Minh Ngọc là người Bạch gia có hi vọng nhất sẽ kế nhiệm vị trí gia chủ kế tiếp. Bạch gia với Bạch Khê cầm đầu đã có rất nhiều khúc mắc lợi ích, nên địa vị của Bạch Minh Ngọc đương nhiên rất trọng yếu.

- Mau triệu Diệp Thủy Đồng vào Tiêu Dao Cung! Ta muốn biết, rốt cuộc Minh Ngọc là chết như thế nào!

Bạch Khê nói giọng âm trầm, lúc này lão giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, thiên tài của gia tộc dốc toàn lực bồi dưỡng ra ngã xuống ở Bí cảnh Hồng Hoang, tâm tình của lão lúc này có thể nghĩ mà biết.

- Bẩm Thái thượng trưởng lão! Diệp Thủy Đồng bọn họ đang đến!

Bách Vinh nói xong, có chút không dám chạm vào ánh mắt của Bạch Khê.

Truyền tống trận của Bí cảnh Hồng Hoang ở đáy hải vực ngay tại phụ cận Tiêu Dao Đảo, đám người Diệp Thủy Đồng, Lâm Minh hơi chỉ điều chỉnh liền chạy tới, truyền tống trận của thời không phong bế bên trong Tiêu Dao Cung theo đó sáng lên từng đạo ánh sáng trắng.

Trước hết xuất hiện chính là Lâm Minh cùng Diệp Thủy Đồng, ngoài ra, còn có mấy người đệ tử thân tín của Diệp Thủy Đồng. Do Diệp Thủy Đồng cố ý an bài, những đệ tử có cừu oán với Lâm Minh kia cũng không có đi vào.

Tất cả trưởng lão lập tức đều tập trung ánh mắt vào Diệp Thủy Đồng.

- Diệp Thủy Đồng!

Bạch Khê trực tiếp từ trên ngọn núi đỏ bay xuống, lơ lửng ở trước mặt Diệp Thủy Đồng cách chừng ba trượng.

- Có đệ tử!

- Nói cho ta biết, Bạch Minh Ngọc là chết như thế nào, ai giết hắn?

Bạch Khê vừa hỏi, vừa đảo ánh mắt sắc bén quét qua, khí thế của lão vô hình trung phát ra, lập tức Diệp Thủy Đồng cảm nhận được áp lực thật lớn.

Lâm Minh ở bên cạnh Diệp Thủy Đồng trầm mặc không nói, kỳ thật áp lực hắn chịu đựng còn lớn hơn Diệp Thủy Đồng. Khí tức của Bạch Khê là nhằm vào hắn. Chẳng những có Bạch Khê, còn có đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn kia, cặp mắt cũng tập trung nhìn chòng chọc vào Lâm Minh, ánh mắt sắc bén như đao.

- Khởi bẩm Thái thượng trưởng lão, về chiến đấu trải qua lần này, một lời khó nói hết. Đệ tử đã cho người viết thành ngọc giản chiến báo, thỉnh Thái thượng trưởng lão xem qua!

Diệp Thủy Đồng nói xong, từ trong Tu Di Giới lấy ra mười mấy cái ngọc giản, phát cho mỗi trưởng lão một cái... Đây đều là Tiêu Thủy Quân viết.

Diệp Thủy Đồng biết rõ thời điểm này, Bạch Khê một lòng muốn biết là ai giết Bạch Minh Ngọc, nếu nói thẳng là Lâm Minh, như vậy chỉ sợ Bạch Khê căn bản là sẽ không nghe bọn họ giải thích phía sau, kết quả này có thể nghĩ mà biết! Cho nên dùng ngọc giản chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Tuy vậy, Diệp Thủy Đồng nhìn thấy bộ dáng của Bạch Khê phản ứng lớn như vậy, cũng thay Lâm Minh toát ra một thân mồ hôi lạnh...

Mười mấy cái ngọc giản, trong tay đảo chủ Tiêu Hạo Thiên tự nhiên cũng có một cái: Mở đầu chiến báo cũng không có đề cập mảy may cái chết của Bạch Minh Ngọc, mà là trước tiên là nói về chiến tích của họ.

Nhìn thấy kết quả chiến tích này, trong lòng Tiêu Hạo Thiên ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn, thấy các trưởng lão khác cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Trước đó bọn họ đã biết là lần này đệ tử Tiêu Dao Đảo thắng thảm trở về, lấy được rất nhiều tài nguyên, nhưng đến tột cùng kết quả chiến đấu thế nào, đánh chết bao nhiêu đệ tử của Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn bọn họ lại không rõ ràng lắm, nghĩ đến hẳn là lưỡng bại câu thương.

Nhưng hiện tại nhìn xem ngọc giản chiến báo này, bọn họ lại hoàn toàn không thể tin được.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1108: Đối chất

- Các ngươi là nói gần như tiêu diệt toàn bộ đệ tử của Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn? Trong đó bao gồm bốn thiên tài Thần Hải hậu kỳ, Cổ Đạo Danh, Hồn Hoàn Sơn, Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý ư!

- Đúng vậy!

Tiêu Thủy Quân đáp giòn tan, trên mặt đeo vẻ tươi cười có hơi tự đắc.

- Tổng cộng diệt địch vượt qua hai trăm người, hơn nữa...

Ở bên cạnh Tiêu Thủy Quân, Diệp Thủy Đồng bổ sung một câu, lại chỉ chỉ vào Lâm Minh, nói:

- Bốn cao thủ đại Thần Hải hậu kỳ Cổ Đạo Danh, Hồn Hoàn Sơn, Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý toàn bộ đều chết dưới tay Lâm sư đệ!

- Ngươi nói đùa à?

Đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn trợn to mắt quát lớn, thiếu chút nữa bóp nát ngọc giản cầm trong tay. Kỳ thật hắn cũng biết, Diệp Thủy Đồng dám nói như vậy, hơn phân nửa là sự thật. Cho dù là Lâm Minh vận dụng một ít thủ đoạn đặc biệt, có thể giết chết bốn người Cổ Đạo Danh, Hồn Hoàn Sơn, Công Dương Cốt Đả, Hồn Thiên Lý, cũng đủ để chứng minh hắn là một nhân vật đáng sợ. Dưới tình huống như vậy, nếu Bạch Minh Ngọc muốn giết chết Lâm Minh, không phải không có khả năng bị Lâm Minh giết chết ngược lại!

- Trong quân không nói đùa! Đại trưởng lão các hạ thỉnh không cần nghi ngờ ta như vậy! Đệ tử sẽ không nói đùa trên chuyện như vậy! Nếu đại trưởng lão các hạ vẫn không tin, có thể đi hỏi các đệ tử khác!

Diệp Thủy Đồng thản nhiên đối mặt nói với Tiêu Hạo Càn. Tiêu Hạo Càn cắn chặt răng, một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục xem chiến báo trong ngọc giản. Hắn thật ra muốn nhìn xem, rốt cuộc là Lâm Minh dùng biện pháp gì đánh chết những võ giả Thần Hải hậu kỳ kia.

Nhưng mà xem tiếp xuống phía dưới, Tiêu Hạo Càn lại trừng lớn hai mắt. Vốn hắn nghĩ rằng Lâm Minh hẳn là sử dụng mưu kế gì đó, kết quả không nghĩ tới hoàn toàn là ngay mặt đánh chết!

Nếu nói đối phó với Công Dương Cốt Đả và Hồn Thiên Lý còn là giậu đổ bìm leo. Như vậy đối phó với Cổ Đạo Danh và Hồn Hoàn Sơn, thì hoàn toàn là đối mặt quyết đấu, ở dưới kiềm chế phối hợp của Diệp Thủy Đồng đã liên tiếp giết chết hai người!

- Này...

Tiêu Hạo Càn nhìn về phía Lâm Minh:

- Ngươi...

Hắn hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải. Lâm Minh chỉ mới là Mệnh Vẫn tầng tám a!

Lúc này. Bạch Khê cũng trong ánh mắt lóe sáng. Tuy rằng không thể tin, nhưng loại chuyện này không có khả năng giả tạo, bởi vì rất dễ dàng bị vạch trần.

Bạch Khê đang nghĩ như vậy. Đột nhiên nhìn thấy trong ngọc giản chiến báo, Tiêu Thủy Quân viết ra lời suy đoán: Trong hầm Tử Dương thạch, đám người Tiêu Thủy Quân, Diệp Thủy Đồng ở bão cát bị người đánh trộm, hoài nghi là do phản đồ bán đứng, cuối cùng bắt sống Công Dương Cốt Đả, khảo vấn ra kết quả, dựa theo lời nói của Công Dương Cốt Đả, người bán đứng bọn họ chính là Bạch Minh Ngọc!

Vốn lúc đó Công Dương Cốt Đả cũng không dám khẳng định người bán đứng Diệp Thủy Đồng kia chính là Bạch Minh Ngọc, nhưng Tiêu Thủy Quân cố ý xem nhẹ điểm này, cố ý nói hàm hồ cho qua, làm cho người ta có cảm giác là: Công Dương Cốt Đả đã khẳng định thân phận phản đồ của Bạch Minh Ngọc.

Phương pháp sáng tác như vậy, đương nhiên là để giảm bớt một chút tội cho Lâm Minh vì tiền trảm hậu tấu.

- Một đám nói bậy!

Bạch Khê đột nhiên bùng phát khí thế toàn thân, bóp chặt hai nắm tay, chỉ nghe “bùng” một tiếng nổ vang, ngọc giản chiến báo trong tay lão bị bóp thành bột phấn.

- Công Dương Cốt Đả rõ ràng là lòng muông dạ thú, thấy Minh Ngọc thiên phú cực cao, là người có thể được đề cử nhất làm đảo chủ tương lai của Tiêu Dao Đảo ta, sẽ nguy hại đến Huyền Cốt tộc của chúng, nên trước khi chết cắn một ngụm, muốn hãm hại Minh Ngọc... Minh Ngọc là ta nhìn hắn lớn lên, làm sao hắn có thể làm ra loại chuyện này!

Bạch Khê nói thanh âm vang dội như tiếng chuông đồng, mỗi một chữ phun ra, đều quanh quẩn không dứt trong thế giới này. Khí thế như thế chấn cho Tiêu Thủy Quân sắc mặt trắng bệch, nàng ở trong đệ tử thân truyền địa vị cũng chỉ là hạng trung, có bao giờ đối mặt với cơn phẫn nộ quá mức của Thái thượng trưởng lão? Bạch Khê chính là người gần như đạt tới cảnh giới Thánh Chủ, nếu Tiêu Dao Đảo là Thánh địa, lão cũng có thể được xưng hô là Thánh chủ, chẳng qua chỉ là Thánh chủ ở tầng dưới cùng mà thôi.

Diệp Thủy Đồng nắm tay Tiêu Thủy Quân, nói:

- Thái thượng trưởng lão! Chúng ta là bẩm báo chi tiết mà thôi, những điều này quả thật là theo như lời của Công Dương Cốt Đả!

- Hừ! Thứ vớ vẩn như vậy, vừa nghe là biết giả, không cần viết ra trong ngọc giản làm gì!

Bạch Khê phất tay một cái, những bột phấn ngọc giản kia bay vụt ra ngoài, toàn bộ bắn vào trong nham thạch cứng rắn, bắn lên vô số vụn đá. Động tác như vậy lại khiến thân mình Tiêu Thủy Quân run lên, nàng không kìm nổi suy nghĩ, nếu những ngọc giản nát bấy này đánh vào trên thân mình, sẽ là kết quả gì...

- Vừa nghe là biết giả? Bạch trưởng lão vì đâu nói như vậy?

Ở bên cạnh Tiêu Thủy Quân, Lâm Minh lại hoàn toàn không bị chút ảnh hưởng khí thế của Bạch Khê, bình tĩnh hỏi lại một câu.

Một câu hỏi lại này, lập tức khiến sắc mặt Bạch Khê sa sầm xuống, đây là chất vấn lão ở trước mặt mọi người!

Hơn nữa, Bạch Minh Ngọc còn là con cháu Bạch gia của lão, cấu kết với Huyền Cốt tộc cùng Đoạn Hồn Sơn, nhiều năm qua luôn luôn mưu hại thiên tài Tiêu Dao Đảo, như vậy tội danh này rất ác liệt! Bạch gia bọn họ đều chịu đựng không nổi!

Điều này làm sao Bạch Khê có thể thừa nhận?

Lâm Minh chất vấn một câu, không đơn giản là nghi ngờ lão, nghi ngờ Bạch Minh Ngọc, hay là nghi ngờ Bạch gia bọn họ!

Bạch gia, Tiêu gia, đây là hai đại gia tộc chính yếu của Tiêu Dao Đảo, mặc dù hai nhà có thiên ti vạn lũ quan hệ, nhưng cũng có cạnh tranh lợi ích, nếu Bạch gia phát sinh chuyện tai tiếng như vậy, không thể nghi ngờ sẽ làm ảnh hưởng thật lớn tới danh dự của Bạch gia!

- Ngươi thì tính cái gì chứ! Ngươi cũng dám chất vấn lão phu ư!?

Khi Bạch Khê nói chuyện, ánh mắt gần như ngưng hóa thành thực chất, giống như hai thanh lợi kiếm, đột nhiên bắn về phía Lâm Minh!

- Bạch trưởng lão! Ngươi!

Tiêu Hạo Thiên không nghĩ tới Bạch Khê nói động thủ liền động thủ, vị trí hắn vốn ở ngay phía sau Bạch Khê, muốn ngăn cản cũng không còn kịp rồi.

Về phần mấy trưởng lão ở bên cạnh Lâm Minh, sợ ngỗ nghịch với Bạch Khê, cũng không ai dám ra tay ngăn cản. Hơn nữa nói đến Bạch Khê này cũng không phải công kích thực chất hóa, chỉ là định cho Lâm Minh nếm chút khổ sở, nhiều nhất là linh hồn bị hao tổn cường độ thấp, cũng không phải muốn lấy mạng Lâm Minh.

“Vù!”

Ngay khoảnh khắc đó Lâm Minh chỉ cảm thấy dường như bị hai lưỡi dao cực kỳ sắc bén đặt ngay mi tâm, chỉ cần lưỡi dao sắc bén vừa động, là có thể xỏ xuyên qua thức hải của hắn.

Lão tặc này!

Lâm Minh cắn mạnh răng một cái, ý niệm chìm vào tinh thần chi hải, ở trên vùng trời tinh thần chi hải, chiến linh Hồng Mông thành hình hoàng kim gào thét bay ra, cùng lúc đó, hình chiếu chiến linh thực chất hóa bao phủ phạm vi mười trượng quanh thân Lâm Minh, giống như tầng tầng chiến giáp bao vây quanh Lâm Minh.

“Coong!”

Thế giới ý chí vỡ nát, mà ánh mắt lưỡi kiếm của Bạch Khê cũng không ngừng tan rã. Kỳ thật ánh mắt của võ giả không có khả năng trở thành thanh kiếm thật sự, ánh mắt của Bạch Khê lại có lực sát thương, là bởi vì lão rót vào trong đó một lũ ý niệm. Mà về đấu tranh ý niệm, Lâm Minh thậm chí không sợ cường giả cảnh giới Thần Quân.

- Hả? Chiến linh Hoàng Kim?

Các trưởng lão ở đây đều là cao thủ kiến thức rộng rãi, sao có thể không nhận ra hình chiếu thế giới ý chí của chiến linh Hoàng Kim hình thành.

Bạch Khê phát ra ánh mắt lưỡi kiếm, cũng là hình chiếu ý chí thực chất hóa, chẳng qua chỉ là ngưng tụ hình chiếu thành hình dạng kiếm, còn Lâm Minh lại biến ảo hình chiếu ý chí của hắn thành tầng tầng tấm thuẫn, ngăn cản công kích của hai đạo ánh mắt lưỡi kiếm này!

Chỉ có chiến linh Hoàng Kim, mới có thể trực tiếp ngưng tụ hình chiếu ý chí thành Ý Chí Kiếm thực chất hóa, Ý Chí Thuẫn, Ý Chí

Mâu, trực tiếp công kích và phòng ngự, hoặc là ngưng tụ thành ý chí xúc tua, ý chí lưới, ý chí sợi tơ các thứ... để ảnh hưởng tới hành động của đối thủ, khiến đối thủ xuất hiện sai lầm ở trong công kích.

Điểm này, chiến linh Thanh Đồng và chiến linh Bạch Ngân căn bản không được làm, chúng chỉ có thể rót vào trong vũ khí, phi tiêu, hoặc là lá cây, cát, hoặc trong không khí, để chúng trở thành tràn ngập lực sát thương.

Hiện tại Lâm Minh thi triển, không hề nghi ngờ là chiến linh Hoàng Kim.

- Hoàng kim thành hình, hơn nữa là chiến linh Hoàng Kim có chứa thuộc tính kỳ dị, phẩm chất thuộc tính cực cao!

- Lâm Minh mới là Mệnh Vẫn tầng tám, không biết tu luyện như thế nào được vậy!

Chiến linh Hoàng Kim khó có được; chiến linh Hoàng Kim có thuộc tính đặc thù càng hiếm có. Vốn trước đây chiến linh của Lâm Minh chỉ là có một tia thuộc tính sinh sôi không thôi, cũng không mãnh liệt lắm, đến sau rèn luyện ở trong không gian Hồng Mông, nhuộm dần khí Hồng mông chân chính, làm cho chiến linh của Lâm Minh vô cùng cô đọng, khí Hồng mông đó là một lũ gì đó trầm trọng như tinh tú, dùng để cô đọng ý chí, hiệu quả có thể nghĩ mà biết!

- Hả?

Bạch Khê hoàn toàn không nghĩ tới, mình dùng ý niệm công kích vốn chỉ định cho Lâm Minh nếm chút khổ sở, không ngờ bị Lâm Minh trực tiếp ngăn cản. Vừa rồi đương nhiên lão không dùng toàn lực, chỉ là để khiển trách Lâm Minh chống đối lão. Nhưng hiện tại một kích không có kết quả, với tu vi của lão, đương nhiên không có khả năng tăng thực lực lên một cấp tiếp tục công kích Lâm Minh, đó chính là tự đánh mất thân phận của mình!

- Ngươi thật có gan lớn!

Bạch Khê lạnh lùng nói. Đối với Lâm Minh chú định là tiểu bối địch nhân của mình này, đối phương thiên phú càng cao, càng khiến lão có tâm tư hận không thể nhanh chóng diệt trừ hắn.

Lâm Minh hít sâu mấy hơi thở, hơi trở lại yên tĩnh khí huyết xao động trong cơ thể, cười ha hả nói:

- Bạch trưởng lão! Ta tính là thứ gì vậy ngài cũng không cần nghiên cứu kỹ!

Một câu nói ra như đùa này, rõ ràng là nói châm chọc. Tim trong lòng Diệp Thủy Đồng nhảy bộp một cái, cực kỳ hết biết nói gì.

Hiện tại Bạch Khê bóp nát ngọc giản, còn không biết người phế đi Bạch Minh Ngọc chính là Lâm Minh, nếu biết được thì còn không biết sẽ là hậu quả gì nữa! Van cầu đại ca ngươi cũng không cần kích thích lão mà!

Tiêu Thủy Quân cũng liên tục nháy mắt ra hiệu cho Lâm Minh, mà Lâm Minh lại làm như không thấy, tự mình nói:

- Bạch trưởng lão! Thời điểm bão cát cuồn cuộn mãnh liệt mờ mịt, chúng ta núp tránh ở trong hầm mà lại đều bị người đánh trộm, ngài đại khái cho rằng đây là chuyện đương nhiên ư? Ngài một mực chắc chắn chúng ta không có bất kỳ bằng chứng, là một đám nói bậy ư? Chẳng lẽ là có tật giật mình, sợ kết quả bị chứng thật, tổn thương đến danh dự Bạch gia các ngươi?

- Láo xược!

Bạch Khê đột nhiên tiến lên trước một bước, núi đỏ dưới chân lão ầm ầm chấn động, gần như bị một bước của lão đạp nứt ra. Lời nói của Lâm Minh khiến Bạch Khê đã hoàn toàn động sát tâm.

Tuy nhiên lần này, Tiêu Hạo Thiên đã có chuẩn bị, thân mình nhoáng lên một cái liền xuất hiện ở giữa Lâm Minh và Bạch Khê:

- Bạch trưởng lão bớt giận! Lâm Minh chú ý một chút lời nói của ngươi!

Tiêu Hạo Thiên nghiêm khắc nói...

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1109: Bạch Khê điên cuồng

- Thật có lỗi, Tiêu đảo chủ.

Lâm Minh tự nhiên biết Tiêu Hạo Thiên răn dạy như vậy kỳ thật là đang bảo hộ mình, thuận thế nói.

Tuy nhiên Bạch Khê cũng không chịu bỏ qua:

- Tiêu Hạo Thiên, hôm nay ta phải nói rõ, tiểu bối này, căn bản không phải người của Tiêu Dao Đảo ta, lại ở trong này nói bậy, trước mặt mọi người chống đối lão phu, lại chửi bới danh dự Bạch gia ta, nếu như hôm nay lão phu bỏ qua thì nào còn mặt mũi chứ?

Người ngồi ở địa vị cao lâu như Bạch Khê, cũng giống như ngôi vị cửu ngũ chí tôn ở Phàm Nhân Giới, một người làm Hoàng đế mấy chục năm, quen thói được đại thần cúi đầu nghe theo, nhưng mà lúc này, lại đột nhiên bị một tên tiểu tử mới ra đời chống đối, hơn nữa nghi ngờ hắn là kẻ ngu ngốc, vậy kết quả có thể nghĩ mà biết.

- Không biết Bạch trưởng lão muốn cách nói như thế nào?

Lâm Minh trong lòng cười lạnh hỏi.

- Ngươi nói Bạch Minh Ngọc bán đứng các ngươi, chứng cớ đâu? Đưa chứng cớ ra! Khinh nhờn người chết, hủy hoại sự trong sạch của Bạch gia ta, nếu không lấy ra được chứng cớ, đừng trách lão phu không khách khí!

Thân hình Bạch Khê bay ra khỏi hồng sơn dưới chân mình, bay tới trước mặt Lâm Minh, từ trên cao nhìn xuống Lâm Minh.

- Chứng cớ thật ra là có, chỉ sợ ngươi không dám điều tra.

- Cái gì?

Bạch Khê trán nổi gân xanh, đã phẫn nộ tới cực điểm:

- Nếu có chứng cớ, lão phu nhất định sẽ điều tra! Ngược lại, nếu ngươi không lấy ra được chứng cớ, ta muốn ngươi dùng cái chết bồi tội.

- Dùng cái chết bồi tội? Ha ha ha, ha ha ha!

Lâm Minh không hề cố kỵ cười ha hả:

- Không lấy ra chứng cớ, ngươi bảo ta lấy cái chết bồi tội? Bạch gia các ngươi đúng là bá đạo a, như vậy ta hỏi lại ngươi, nếu ta lấy ra chứng cớ thì sao? Ngươi có phải cũng dùng cái chết tạ tội không?

Lâm Minh không sợ Bạch Khê chút nào, nhiều lần khiêu chiến điểm mấu chốt của Bạch Khê. Khiến không ít trưởng lão ở đây nghe được mà đều hết hồn, tiểu tử này đúng là điên rồi, khiến cho Bạch Khê ăn không tiêu.

- Ngươi nói cái gì?

Bạch Khê sắc mặt âm trầm như nước, gằn lên từng chữ.

- Ta đã nói rồi, ngươi không lý giải được sao? Ta nói Bạch Minh Ngọc là phản đồ cũng chính là Công Dương Cốt Đả, ta chỉ trần thuật một lần, ngươi bao ta lấy ra chứng cớ, không lấy được ra thì phải chết.

- Trái lại, nếu ta có thể đưa ra chứng cớ, ngươi lại không cần phải trả giá bất kỳ cái giá phải trả, còn có thể ghi nhớ thù này, ngày sau lại báo. Thiên hạ này còn có đạo lý như vậy, không phải là bá đạo thì là cái gì?

- Ha ha ha ha cáp!

Bạch Khê cười ha hả:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Cùng lão phu giảng đạo lý, giảng công bình? Ngươi có tư cách này sao? Thế giới võ giả dùng thực lực vi tôn. Chỉ có thực lực bằng người mới có giảng đạo lý và công bằng một chút, ngươi chỉ là một con kiến Mệnh Vẫn kỳ ến, cho dù ngươi thiên tài thì cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút, ta muốn xử trí ngươi, tựa như người thường một cước dẫm chết con kiến vậy, ai sẽ ngăn cản? Ai có thể ngăn cản? Ngươi còn muốn giảng công bằng với ta? Ngươi đúng là kẻ ngu xuẩn quá mức.

- Ta giết ngươi là vì ngươi làm tổn hại danh dự của Bạch gia ta! Danh dự Bạch gia ta, so với tánh mạng của ngươi thì quý giá hơn ngàn vạn lần! Ngươi chết không đủ bù lại! Ngươi ngược lại còn uy hiếp lão phu, muốn lão phu lấy tính mạng ra đánh cược với ngươi, ngươi không suy nghĩ xem mình là ai, suy nghĩ xem tính mạng của ngươi có giá trị bao nhiêu, buồn cười biết bao nhiêu?

...

Trong lúc Bạch Khê rống giận với Lâm Minh, một trưởng lão nội môn vô tâm xem ngọc giản viết chiến bao của Tiêu Thủy Quân ở mặt sau cùng:

- Hả? Ngọc giản này chia làm hai phần, khiến cho người khác không chú ý, căn bản không biết phía sau còn có nội dung, đây không phải là cố ý tìm phiền toái sao?

Vốn tốc độ xem ngọc giản của võ giả rất nhanh, liếc mắt một cái đã xem xong, nhưng mà ngọc giản chiến báo của Tiêu Thủy Quân lại cố ý chia làm hai phần, ở giữa trống rỗng, tạo thành một khoảng cách. Chuyện này giống như một quyển vở, ở trước ghi lại, ở giữa lại bỏ trống, ở cuối lại ghi lại một ít sự tình, phần lớn người xem tới chỗ trống liền tưởng rằng sự tình đến đây là hết, sẽ không tiếp tục xem xuống nữa.

Đương nhiên đối với võ giả ở đây mà nói, chỉ cần bọn họ cố ý, chỉ cần ý niệm trong đầu vừa động, là có thể xem toàn bộ ngọc giản.

Khi trưởng lão nội môn này nhìn thấy chiến báo cuối cùng và nội dung ghi lại thiếu chút nữa hắn từ trên núi lăn xuống. Miệng hắn há hốc lên, khó tin nhìn Lâm Minh:

- Ta không nhìn lầm chứ, Bạch Minh Ngọc lại chết ở trên tay Lâm Minh, tiểu tử này... Hắn điên rồi sao? Nếu Bạch Khê biết được... Vậy thì quả thực...

Bởi vì tranh chấp giữa Bạch Khê và Lâm Minh quá đáng chú ý, không có mấy trưởng lão đọc xong ngọc giản, Diệp Thủy Đồng thì lại sốt ruột thay Lâm Minh, Lâm Minh đây là chơi với lửa a, cần gì vì một chút miệng lưỡi lợi hại, đi đắc tội Thái thượng trưởng lão Bạch Khê.

Đối mặt với áp lực khủng bố của Bạch Khê, Lâm Minh dường như hồn nhiên không phát hiện, hắn cười hỏi ngược lại:

- Nói như vậy, với tánh mạng hèn mọn của ta, có thể tổn thương một chút danh dự Bạch gia, là ta còn phải cảm thấy vinh hạnh? Ha ha ha! Tuy nhiên Bạch trưởng lão! Trước ngươi đều đã nói qua, Bạch Minh Ngọc không có khả năng làm phản, ngươi đã khẳng định như thế, cần gì phải lo lắng ta lấy ra được chứng cứ chứ?

- Lâm Minh, nếu ngươi có thể lấy ra chứng cớ, ta sẽ xóa tên của Bạch Minh Ngọc trên gia phả! Nếu không, hắc hắc...

- Xoá tên? Đem một người chết xoá tên? Đây chính là cái giá Bạch gia các ngươi phải trả? Đúng là đáng giá a.

Lâm Minh trào phúng nói, tuy nhiên hắn cũng biết, nếu muốn cho Bạch Khê đánh bạc tánh mạng và vân vân, đó là sự tình không có khả năng, thân phận của hắn đã quyết định hắn sẽ không theo một tiểu bối lấy tánh mạng ra đánh cược.

- Bạch trưởng lão lúc trước đã nói, bất kể là chứng cớ gì đều đi tra xét, ta đây sẽ đưa ra chứng cớ, cho ngươi tra xét là được rồi, nếu ngươi không dám tra xét, vậy thì đừng nói chứng cớ của ta là giả.

- Ngươi cứ lấy ra đi!

Bạch Khê giọng điệu lạnh lùng, mắt lộ ra sát khí:

- Chỉ cần ngươi không ở trên chứng cớ giở trò thì ta tự nhiên sẽ nghiệm chứng.

- Được!

Lâm Minh muốn chính là hiệu quả này, nếu không chọc giận Bạch Khê, dùng chuyện Bạch Minh Ngọc còn chưa chết đi ra, vậy Bạch Khê khẳng định sẽ nổi khủng tại đương trường, đừng nói đi sưu hồn Bạch Minh Ngọc, vậy hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

- Các vị trưởng lão, thật có lỗi, bởi vì có một chút nguyên nhân cho nên có một số việc cố ý che giấu các vị, Bạch Minh Ngọc kỳ thật lúc mới ra khỏi Bí cảnh Hồng Hoang còn chưa chết, tuy nhiên, bây giờ gần như là bị chết rồi.

Sau khi Lâm Minh ra khỏi Bí cảnh Hồng Hoang, liền chặt đứt chân nguyên liên hệ với tính mạng Bạch Minh Ngọc, khiến cho sinh mệnh đối phương suy nhược mà chết, loại pháp thuật Sưu Hồn Thuật này chỉ có thể thực thi sau khi đối phương mới chết.

Võ giả tử vong có hai loại, chỉ cần mới tử vong, linh hồn còn có thể bảo tồn, nếu bị công kích sắc bén, thường thường linh hồn khi chết, trí nhớ cũng sẽ không còn, cũng không có biện pháp sử dụng Sưu Hồn Thuật.

Lâm Minh nói xong, lại đem Bạch Minh Ngọc gần như tắt thở từ trong Tử Cực Giới ném ra, lúc này Bạch Minh Ngọc, toàn thân máu thịt bầy nhầy, căn bản đã thành người tàn tật, toàn bộ nội tạng hắn vỡ nát, máu đông lại, trong khoang bụng, lồng ngực tràn ngập huyết tương, trái tim lòi ra ngoài, trên cơ bản ngừng đập, mắt thấy không còn sống được nữa rồi.

Bạch Khê thậm chí lúc đầu còn không nhận ra Bạch Minh Ngọc, cho tới tận khi cảm nhận được khí tức trên người Bạch Minh Ngọc...

- Minh Ngọc!

Bạch Khê hai mắt đỏ rực, lại nhìn Lâm Minh, hắn đã sớm sát khí vô hạn, lửa giận bùng nổ:

- Ngươi khiến hắn chết thảm như vậy?

- Đúng!

Lâm Minh thản nhiên thừa nhận.

- Ngươi chết cho ta!

Bạch Khê đột nhiên ra tay, trong lúc nâng tay, đại thế giới ẩn chứa thế giới lực trong cơ thể hắn cuồn cuộn trào ra, hình thành dòng thác màu xanh mãnh liệt, hướng về Lâm Minh giết tới.

Mà giờ khắc này, Tiêu Hạo Thiên đã sớm có chuẩn bị cũng ra tay, hai tay hắn hợp lại, ở sau lưng hắn, trong hư không lập tức xuất hiện vô số trận văn rộng lớn xinh đẹp, những trận văn này chấn động, hình thành một cỗ lực hút khổng lồ, hút toàn bộ dòng thác, gió lốc do Bạch Khê phát ra vào trong đó.

Tiêu Hạo Thiên vận dụng trận văn, là lực lượng trận pháp ẩn chứa trong bản thân Tiêu Dao Cung, nên biết rằng, bản thân cả tòa Tiêu Dao Cung chính là một kiện linh khí khổng lồ, cũng là một thành lũy chiến tranh, mà người nắm Tiêu Dao Cung trong tay, chính là đảo chủ Tiêu Dao Đảo nhiều lần đảm nhiệm mới có quyền này!

Tuy rằng thực lực Tiêu Hạo Thiên không bằng Bạch Khê, nhưng mà ở trong Tiêu Dao Cung, Bạch Khê cũng không phải đối thủ Tiêu Hạo Thiên.

- Tiêu Hạo Thiên, ngươi ngăn cản ta?

Bạch Khê nổi giận nói.

- Bạch trưởng lão xin làm việc theo quy củ, ngươi muốn xử trí Lâm Minh thì cũng phải dựa theo đạo lý.

Tiêu Hạo Thiên giọng điệu có chút âm lãnh, tuy rằng Bạch Khê là tiền bối, Tiêu Hạo Thiên đối với Bạch Khê có thêm lễ kính, nhưng mà không có nghĩa là hắn thật sự sợ Bạch Khê.

- Lúc trước đã nói qua, Bạch Minh Ngọc có khả năng là phản đồ, Lâm Minh nói có chứng cớ chứng minh điểm này, Bạch trưởng lão cũng đáp ứng rồi, nếu Lâm Minh không lấy ra được chứng cớ, sau đó giết hắn cũng không muộn, nếu bây giờ tùy tiện động thủ, sẽ không khỏi dẫn tới người ta xì xào giết người diệt khẩu.

Khi Tiêu Hạo Thiên nói chuyện, trận văn phía sau hiện ra càng ngày càng nhiều, mơ hồ hình thành một vách tường, vây Lâm Minh ở bên trong, hiển nhiên là muốn bảo vệ Lâm Minh.

- Tiêu Hạo Thiên, tốt! Tốt lắm!

Bạch Khê liên tiếp nói ra hai từ tốt, hiển nhiên đã giận đến cực điểm.

Tiện đà hắn lại chuyển hướng Lâm Minh, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lâm Minh đã vỡ nát rồi:

- Ngươi nói căn cứ vào đâu?

Lâm Minh nhún nhún vai, nói:

- Bạch trưởng lão, đến bước này ngươi đã đoán được mà, chứng cớ chính là bản thân Bạch Minh Ngọc, sưu hồn tra xét là được rồi, nếu ngươi không tin, có thể cho Hình pháp trưởng lão, Tiêu đảo chủ, cả người cùng tra xét.

- Ngươi nói cái gì?

Bạch Khê hai mắt đỏ rực, Sưu Hồn Thuật vốn là một bí thuật dã man bá đạo của Ma Đạo, sau khi sưu hồn, võ giả bị sưu hồn thường thường sẽ biến thành ngu ngốc, tuy rằng thủ pháp Sưu Hồn Thuật âm độc, nhưng mà lại vô cùng tiện dụng, tuy rằng không có khả năng lục soát những thứ vô cùng phức tạp như thủ pháp luyện dược, luyện khí, trận pháp, công pháp gì đó, nhưng mà chỉ cần sưu tầm các loại tình báo linh tinh thì không thành vấn đề, cho nên cho dù là trưởng lão Chính đạo cũng có rất nhiều người biết nó.

- Bạch trưởng lão, chính ngươi đã nói, nếu như có chứng cớ mà ngươi không tra xét, sẽ không trách ta, hơn nữa Bạch Minh Ngọc đã chết rồi, vấn đề vô nhân đạo cũng không sao cả.

Khi Lâm Minh nói chuyện, Bạch Minh Ngọc dường như muốn nghiệm chứng lời Lâm Minh nói, thân thể nhẹ nhàng co giật, sau đó hoàn toàn không nhúc nhích, trái tim hắn hơi nhảy lên cũng ngừng lại, người được dự bị là đảo chủ kế tiếp - Bạch Minh Ngọc cứ như vậy mà chết đi!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1110: Chuyện nghẹn khuất nhất trên đời

Nhìn thấy Bạch Minh Ngọc trước mặt Lâm Minh giống như đống thịt bầm, đám trưởng lão ở đây mí mắt đều nhảy lên, sự tình có thể đại khái đoán ra, Lâm Minh và Diệp Thủy Đồng ở trong một cái hầm bí mật bị Đoạn Hồn Sơn và tộc nhân Huyền Cốt đánh lén, Lâm Minh hoài nghi mình bị người khác bán đứng, sau đó căn cứ theo khẩu cung của một tên địch nhân bị bắt được, chỉ ra đầu mưu là Bạch Minh Ngọc.

Hiển nhiên, trừ khẩu cung của tên địch nhân kia, Lâm Minh cũng không có chứng cớ thiết thực, sự tình trải qua đến tột cùng có phải như vậy hay không, chỉ có khi chân chính sưu hồn mới có thể công bố, nhưng Sưu Hồn Thuật loại công pháp bá đạo này, chỉ cần sưu hồn một lần thì sẽ phá hư tinh thần chi hải của người bị điều tra, sau đó không thể tra xét lần thứ hai, nói cách khác, Lâm Minh còn chưa sưu hồn Bạch Minh Ngọc.

Không sưu hồn, Lâm Minh cũng không có mười phần nắm chắc nhận định Bạch Minh Ngọc là phản đồ.

Dưới tình huống như vậy, hắn vẫn động thủ trước đánh cho Bạch Minh Ngọc tàn phế, sau đó đưa vào trong Tiêu Dao Cung giết chết, sau đó lại trước mọi người sưu hồn.

Cách làm như vậy, khiến cho các trưởng lão ở đây đều có chút khó chịu, Bạch Minh Ngọc dù sao cũng là đệ tử Tiêu Dao Đảo của bọn họ, dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ gì đã bị Lâm Minh giết như vậy.

- Tiểu tử này, đủ độc!

- Quả thật ác độc! Với thiên phú, còn có tâm tính này của hắn, ngày sau trưởng thành đứng lên chỉ sợ là rất khó chấp nhận, so với người trong Ma đạo còn Ma đạo hơn!

Lâm Minh ác độc tạm không nói đến, chỉ cần thực lực đáng sợ kia của hắn cũng khiến cho đám trưởng lão ở đây kiêng kỵ không thôi, Bạch Minh Ngọc có thể ở trong mấy tên thiên tài Thần Hải hậu kỳ vây giết mà có thể chạy trốn, nhưng mà lại bị Lâm Minh bắt sống! Thực lực đối lập này, cũng không chỉ kém một chút đâu.

- Lâm Minh chỉ dựa vào câu nói đầu tiên của đệ tử Huyền Cốt tộc kia mà giết Bạch Minh Ngọc, ta là Bạch trưởng lão thì cũng sẽ phẫn nộ!

- Quả thật, tiểu tử này đến Tiêu Dao Đảo ta chính là muốn Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, đến cầu xin chúng ta, còn kiêu ngạo như vậy.

Các trưởng lão ở đây nhao nhao dùng chân nguyên truyền âm nghị luận, vốn Lâm Minh đến Tiêu Dao Đảo bọn họ chỉ là muốn mang Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi, bây giờ lại giết chết Bạch Minh Ngọc, cảnh này khiến trưởng lão ở đây đối với Lâm Minh có ấn tượng không hay ho gì.

- Lâm Minh, thì ra là thế! Ngươi ở dưới tình huống hoàn toàn không có chứng cớ liền ra tay với Minh Ngọc, ai cho ngươi quyền lực này? Hình pháp trưởng lão đâu?

Bạch Khê rống giận một tiếng, theo đó một nam nhân mặt đen từ trên núi đi xuống.

- Bạch trưởng lão. Có thuộc hạ.

Thanh âm người này không có chứa bất cứ tình cảm gì. Bộ dáng thiết diện vô tư, hắn đúng là Hình pháp trưởng lão của Tiêu Dao Đảo.

- Lâm Minh ở dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ đánh chết đệ tử thân truyền, dựa theo luật lệ tông môn Tiêu Dao Đảo sẽ bị tội gì?

- Khởi bẩm Bạch trưởng lão. Dựa theo luật lệ tông môn Tiêu Dao Đảo. Đánh chết đệ tử thân truyền là tử tội. Hoặc là phế bỏ võ công toàn thân biến thành phàm nhân!

- Ha ha ha ha cáp! Tốt! Nói rất hay!

Bạch Khê cười lớn, thanh âm vang vọng toàn bộ không gian Bí cảnh.

Hắn âm hiểm cười nhìn về phía Lâm Minh.

- Nghe được không? Ta có thể sưu hồn Bạch Minh Ngọc, nhưng mà phải trước dựa theo luật lệ tông môn, phế bỏ võ công toàn thân của ngươi! Yên tâm, ta sẽ lưu lại cho ngươi một hơi, chờ đợi kết quả sưu hồn, cho ngươi hiểu được cái gì là chết! Tiêu Hạo Thiên, ngươi không nghe Hình pháp trưởng lão nói chứ! Trước môn quy, mọi người bình đẳng, ngươi là đảo chủ, chẳng lẽ ngươi có thể coi rẻ môn quy? Ngươi cũng biết ngươi đang làm cái gì chứ? Ngươi bảo vệ một tên ngoại nhân giết chết đệ tử thiên tài bổn môn, ngươi là loại đảo chủ này làm sao có thể phục chúng?

Bạch Khê là loại nhân vật cường thế như thế nào, làm sao có thể bị một tên tiểu bối như Lâm Minh dắt mũi đi? Cho dù hắn muốn dùng Sưu Hồn Thuật chứng minh Bạch gia trong sạch, nhưng cũng sẽ không ngoan ngoãn chấp nhận Lâm Minh sắp xếp, như vậy hắn sẽ mất hết mặt mũi.

Mà đối mặt với Tiêu Hạo Thiên bảo vệ Lâm Minh, Bạch Khê lại chụp xuống một cái mũ, khiến cho Tiêu Hạo Thiên nhíu mày, quả thật, dưới tình huống như vậy tiếp tục che chở Lâm Minh thì hắn gặp áp lực rất lớn.

Lúc này, đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn đứng dậy, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Đảo chủ, Bạch trưởng lão nói rất đúng, cho dù phải sưu hồn, cũng phải xử trí Lâm Minh trước! Mà Tiêu đảo chủ, ngươi dường như cố ý thiên vị Lâm Minh a, ngươi là chủ của một đảo, không bảo vệ lợi ích của đệ tử bổn môn, lại đi giúp một ngoại nhân, thậm chí không tiếc vận dụng trận pháp Tiêu Dao Cung cùng Bạch trưởng lão giằng co, đây là đạo lý gì?

Tiêu Hạo Càn cũng là người của Tiêu gia, chỉ là tranh đoạt vị trí đảo chủ cùng với Tiêu Hạo Thiên thất bại, trở thành đại trưởng lão, cho nên mới có chút thiên hướng bênh vực sư phụ Bạch Khê của mình, quan hệ với hắn và Tiêu Hạo Thiên cũng không hòa thuận.

Ở Tiêu Dao Đảo, địa vị đại trưởng lão gần với đảo chủ và Thái thượng trưởng lão, bởi vậy Tiêu Hạo Càn nói chuyện cũng rất có cân lượng, cộng thêm trưởng lão ở đây đối với việc làm lúc trước của Lâm Minh quả thật có chút khó chịu, lúc này lại có mấy trưởng lão đứng lên phụ họa nói:

- Đại trưởng lão nói rất có lý.

- Phải chiếu theo môn quy xử trí, nếu không ngày sau nếu như có người noi theo Lâm Minh, hoài nghi đệ tử là phản đồ liền ra tay đánh chết rồi sưu hồn, vậy thì nội môn không phải sẽ trở nên lộn xộn sao?

Tiêu Hạo Thiên hít sâu một hơi, có chút đâm lao phải theo lao, mà lúc này, Lâm Minh chủ động từ sau vách tường năng lượng Tiêu Hạo Thiên bày ra đi ra, cười lạnh nói:

- Phế võ công của ta? Có ý tứ, người không phải vừa mới nói ta không phải là đệ tử của Tiêu Dao Đảo, vậy mà lại dùng môn quy của Tiêu Dao Đảo xử trí ta?

- Chẳng lẽ người Bạch gia các ngươi muốn giết ta, ta nên ngẩng cổ chịu phạt sao, trái lại ta giết Bạch Minh Ngọc, sẽ bị môn quy xử trí, phế bỏ võ công? Đúng là hiên ngang lẫm liệt nha!

Nghe xong Lâm Minh phản bác, Bạch Khê cười ha ha:

- Dựa vào cái gì dùng môn quy Tiêu Dao Đảo xử trí ngươi? Cái này còn cần hỏi sao? Chỉ bằng thực lực của ta mạnh hơn so với ngươi, chỉ bằng tu vi của ta cao hơn ngươi! Ngươi ở trong mắt ta, tính là cái gì? Ta giết ngươi, chỉ giống như giết 1 con gà, giết một con chó, ý niệm trong đầu vừa động, ngươi sẽ chết, ai có thể ngăn trở được? Ngươi không nghển cổ chịu chết còn muốn phản kháng sao?

Mặc kệ là tánh mạng Minh Ngọc, hay là danh dự của Bạch gia ta, đều quý báu hơn tánh mạng của ngươi ngàn vạn lần, bây giờ ngươi giết Minh Ngọc, ta mặc kệ ngươi có lý do gì, ta cũng muốn ngươi chôn cùng, ngươi còn muốn cùng ta lý luận? Quả thực buồn cười! Ngươi không suy nghĩ xem mình có bao nhiêu cân lượng, có cân lượng cùng ta lý luận hay không?

Bạch Khê nói tới đây, bước một bước đi tới Lâm Minh, Diệp Thủy Đồng, Tiêu Thủy Quân đều bị dọa cho sợ, mà Tiêu Hạo Thiên lại cau mày, sự tình cho tới bây giờ, hắn đã không khống chế được nữa rồi.

- Mộ tiền bối! Mộ tiền bối!

Tiêu Hạo Thiên kêu lên trong lòng, đúng lúc này, một tiếng thở dài đột nhiên vang lên, theo đó không gian Bí cảnh này đột nhiên dao động.

- Người nào?

Trong lòng Bạch Khê đột nhiên cả kinh, ngay sau đó, hai tròng mắt của hắn thiếu chút nữa rơi ra, hắn trơ mắt nhìn không gian trước mắt trở nên hơi vặn vẹo, sau đó một phụ nhân áo trắng đột nhiên xuất hiện, nàng ngồi trong không trung, dưới người nàng có lơ lửng một mảnh gấm vóc, cả người tản ra một cỗ khí tức quý phái ung dung, khiến người ta cảm thấy thuyết phục, gương mặt nàng được bao phủ một tầng u quang, khiến cho người ta bất kể nhìn thế nào cũng không nhìn rõ được dung nhân của nàng.

Nàng cũng không phải từ bên ngoài tiến vào, mà là nàng vốn đã ở trong này, nàng luôn luôn ẩn giấu ở trong hư không quan sát trưởng lão hội này, nhưng không ai phát hiện ra một chút bóng dáng của nàng!

- Này... Này...

Bạch Khê liên tục lùi lại mấy bước, từ trên người phụ nhân này, hắn cảm nhận được áp lực khủng bố, thực lực của đối phương sâu không lường được, tuyệt đối là nhân vật cấp Thánh chủ, hơn nữa so với tất cả Thánh chủ Bạch Khê nhìn thấy trước kia đều mạnh hơn rất nhiều, về phần nàng đến tột cùng mạnh tới mức nào, Bạch Khê căn bản không nói chính xác được, nhưng Bạch Khê nhìn nhìn chính mình, là người mạnh nhất của Tiêu Dao Đảo, chỉ có thể miễn cưỡng tới gần cấp Thánh chủ mà thôi.

Không riêng gì Bạch Khê, tất cả trưởng lão ở đây đều trợn tròn mắt, phụ nhân thần bí này lại ẩn giấu ở trong Tiêu Dao Cung lại còn cách bọn họ gần như vậy, nhưng mà không có người nào trong bọn họ có thể biết! Phần thực lực này có thể nghĩ mà biết!

- Ngươi... Ngươi là ai?

Không biết vì sao, Bạch Khê từ trên người phụ nhân trước mắt cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, nhưng mà không biết cỗ khí tức quen thuộc này là gặp qua từ lúc nào.

Phụ nhân áo trắng này tự nhiên chính là Mộ Thủy Thiên, nàng từ trên mảnh vài gấm vóc đứng lên, dung mạo vẫn bao phủ ở trong nu quang, khiến người khác nhìn không ra, dung mạo của nàng đương nhiên không thể lộ trước mặt mọi người, dù sao chuyện này liên quan tới kẻ thù của Thiên Vũ Thánh - Thiên Minh Tử.

- Ta vốn không nghĩ lại sớm xuất hiện trước mặt các ngươi như vậy, bởi vì rất nhiều sự tình còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng mà trong trường lại có người tự cho mình là đúng, bởi vì một chuyện nhỏ, lại khiến toàn trường loạn thành cỡ này... Không nói gì nữa, sưu hồn trước đi.

Mộ Thủy Thiên giọng điệu rất bình tĩnh phân phó, đám người cao tầng của Tiêu Dao Đảo ở đây ra ngoài Tiêu Hạo Thiên ra thì không ai biết nàng, nhưng thanh âm của nàng lại khiến cho bọn họ không thể làm trái.

Bạch Khê mí mắt nhảy lên, đối mặt với áp lực của phụ nhân này, hắn siết chặt nắm đấm:

- Việc nhỏ? Sưu hồn? Hừ! Ngươi nói sưu hồn thì sưu hồn sao? Ngươi rốt cuộc là ai? Đây là trọng địa Tiêu Dao Đảo ta, ngươi trà trộn vào đây, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?

Nếu không phải bởi vì từ trên người Mộ Thủy Thiên cảm nhận được khí tức khủng bố, Bạch Khê đã sớm động thủ rồi.

Mộ Thủy Thiên đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bạch Khê, ánh mắt trở nên linh hoạt, sắc bén, nàng lạnh lùng nói:

- Dựa vào cái gì ra lệnh cho ngươi? Chuyện này còn hỏi sao? Chỉ bằng thực lực của ta mạnh hơn ngươi, chỉ bằng tu vi của ta cao hơn ngươi, ngươi ở trong mắt ta, thì tính là cái gì đây? Ta giết ngươi, chỉ giống như giết một con gà, giết một con chó, ý niệm trong đầu vừa động, ngươi sẽ phải chết, ai có thể ngăn trở được? Ngươi không nghe mệnh lệnh của ta thì còn có thể phản kháng hay sao?

Mộ Thủy Thiên khí thế đột nhiên gia tăng, đem những lời vừa rồi Bạch Khê nói với Lâm Minh nói lại, toàn bộ thuật lại một lần, khiến cho Bạch Khê sắc mặt kịch biến.

- Ngươi... Ngươi...

Bạch Khê tức giận đến phát run, thế giới này chuyện khiến cho người ta nghẹn khuất nhất chính là bị người khác dùng những lời mình nói qua phản công lại mình, mà lại cố tình khiến cho hắn không thể phản bác.

Lúc trước hắn còn tùy ý trào phúng Lâm Minh, trong nháy mắt, lại bị đổi người, hắn bị người khác tùy ý trào phúng, lúc trước càng đắc ý, thì bây giờ lại bị đắc tới sưng cả mặt. Hơn nữa chuyện này còn trước mặt bao nhiêu người, trước mắt rất nhiều tiểu bối Tiêu Dao Đảo, hắn bị người khác trào phúng cho thương tích đầy mình!

Bạch Khê cắn mạnh môi, siết chặt hai đấm, móng tay đâm vào trong thịt, hắn muốn ra tay với Mộ Thủy Thiên, nhưng cân nhắc một phen, hy vọng thắng lợi của hắn rất xa vời.

- Hiện tại bắt đầu sưu hồn đi! Về phần ngươi... Bạch Khê, sưu hoặc không sưu, tùy ngươi.

Mộ Thủy Thiên lạnh giọng nói, dưới thực lực tuyệt đối áp chế, căn bản không có người dám phản bác nàng.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1111: Mặt càng sưng lên

Hình pháp trưởng lão và giám sát trưởng lão liếc nhau, đứng ở bên cạnh Bạch Khê, hai người bọn họ 1 chưởng quản hình pháp, một người giám thị đệ tử, sưu hồn tự nhiên phải bọn họ ra tay.

Về phần đảo chủ Tiêu Hạo Thiên, đã đứng ở bên cạnh Bạch Minh Ngọc chuẩn bị động thủ, nếu không động thủ thì linh hồn của Bạch Minh Ngọc sẽ tiêu tan.

Kỳ thật để Mộ Thủy Thiên ra mặt, Tiêu Hạo Thiên hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác hãnh diện nào, trái lại kỳ thật hắn cảm thấy mình rất thất bại, đến cuối cùng, hay phải nhờ Mộ Thủy Thiên thu thập tàn cục, không có lời của nàng, hắn căn bản không trấn trụ được toàn trường.

- Thực lực... Vẫn là thực lực không đủ, nếu ta có thực lực cấp Thánh chủ, trên dưới tông môn sẽ không có nhiều người phản đối ta như vậy.

Tiêu Hạo Thiên nghĩ như vậy, thầm hạ quyết tâm.

Hắn lại quay đầu nhìn Bạch Khê nói:

- Bạch trưởng lão, xin mời, nếu ngươi không động thủ, ta mà bắt đầu thì ngươi không sưu hồn được gì thì đừng trách ta.

Lúc này Bạch Khê giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, toàn thân hắn đều đang run rẩy:

- Được! Ta sưu, các ngươi nhiều lần chửi bới danh dự Bạch gia ta, hôm nay ta sẽ chứng minh! Tiêu Dao Đảo lập phái nhiều năm như vậy, Bạch gia ta ra vô số nhân kiệt! Phản bội Tiêu Dao Đảo để hãm hại thiên tài bổn môn, là hành vi phạm tội đáng khinh thường, người Bạch gia ta khinh thường loại này.

Đối với môn phái tự xưng là danh môn chính phái mà nói, đại khái có chuyện đệ tử cấu kết Ma đạo hãm hại bổn môn thì gần như là chuyện sỉ nhục gia tộc.

- Nói tục tĩu, nếu Minh Ngọc thật sự là phản đồ, ta sẽ nghiền xương hắn thành tro, vĩnh viễn từ bỏ tên hắn trên gia phả gia tộc, cũng ở trước mặt mọi người xin lỗi, trái lại. Nếu các ngươi đổ oan cho Minh Ngọc, ta muốn Lâm Minh chôn cùng! Từ xưa giết người thì đền mạng đây là chuyện đương nhiên.

Bạch Khê nói xong, đột nhiên một tay chỉ Lâm Minh, trong ánh mắt ẩn chứa vô tận sát khí và oán hận!

Chạm phải ánh mắt của Bạch Khê, Lâm Minh cũng cảm giác da đầu tê rần, loại ánh mắt này hắn rất quen thuộc, bởi vì hắn đã gặp qua rất nhiều lần, là loại ánh mắt cừu hận không chết không ngừng, bởi vì chuyện Âu Dương Bác Duyên trước kia, 1 khi gặp phải ánh mắt này, Lâm Minh liền trở nên khẩn trương, sau đó áp dụng một chút thủ đoạn nhổ cỏ tận gốc.

Tuy nhiên mặc kệ là Bạch Khê, hay là Âu Dương Bác Duyên năm đó, Lâm Minh đều không thể lập tức diệt trừ được bọn họ. Nhất là Bạch Khê, bởi vì chênh lệch quá lớn.

Mộ Thủy Thiên nghe xong Bạch Khê nói. Cười lạnh một tiếng:

- Chôn cùng? Ở trong mắt ta, tánh mạng Lâm Minh so với tánh mạng Bạch Minh Ngọc và danh dự Bạch gia các ngươi quý hơn ngàn vạn lần. Ngươi để Lâm Minh chôn cùng? Quả thực buồn cười! Ngươi không suy nghĩ xem mình có bao nhiêu cân lượng, có cân lượng hay không ở trước mặt ta giảng đạo lý, cho dù Lâm Minh giết sai Bạch Minh Ngọc, vậy thì giết cũng đã giết, ta sẽ để Lâm Minh ở trước mặt mọi người xin lỗi một câu.

Cái gì gọi là mua dây buộc mình, Bạch Khê bây giờ đúng là thể hội sâu sắc nhất, mỗi một lời hắn nói qua với Lâm Minh bây giờ toàn bộ đều bị Mộ Thủy Thiên dùng nguyên mẫu đáp trở lại.

Bạch Khê sống mấy vạn năm qua, chưa từng nghẹn khuất giống như hôm nay, nhưng lại là ở trước mắt tất cả tiểu bối mặt Tiêu Dao Đảo!

Hắn đã quen thói quyền cao chức trọng, quen thói ra lệnh, làm sao có thể chịu được khuất nhục như vậy?

- Suy nghĩ xem ta có bao nhiêu cân lượng? Được! Ta muốn ngươi xem xem ta có bao nhiêu cân lượng! Có bản lĩnh, ngươi đón ta một kiếm.

Bạch Khê phẫn nộ quát, đột nhiên từ trong Tu Di Giới rút ra một thanh lợi kiếm màu xanh, chuôi kiếm này không chút ánh sáng, mũi kiếm bình thường, giống như là Hẹ xanh biếc, nhưng mà kiếm vừa ra tỏa ra khí tức mênh mông, cuồn cuộn mãnh liệt.

Đây rõ ràng là một kiện linh khí.

Tuy rằng trong lòng Bạch Khê nổi giận, nhưng cũng không bị phát điên, hắn biết mình 99% không phải đối thủ của nữ nhân thần bí này, cho nên nói chuyện rất có ý tứ, chỉ là một kiếm, mà phải chính diện tiếp, nữ nhân kia nếu như trúng phép khích tướng này thì sẽ chịu bất lợi, huống chi chỉ là 1 chiêu, khi mình không địch lại thì cũng không chịu thiệt quá lớn.

Đồng dạng, cũng dùng 1 kiếm này thử thực lực của nữ nhân thần bí, hắn chỉ cảm thấy khí tức nữ nhân này rất đáng sợ, nhưng đến tột cùng có phải phô trương thanh thế hay không thì lại không có cách nào xác định, nếu thực lực đối phương không bằng hắn mà còn mạnh miệng như vậy, thì cho dù liều mạng hắn cũng muốn cùng nữ nhân này tử chiến.

Hắn cũng muốn tìm hiểu, vì sao Tiêu Dao Cung lại xuất hiện một người thần bí như vậy, hơn nữa rõ ràng Tiêu Hạo Thiên còn biết người này.

- Kiếm định Càn Khôn!

Bạch Khê hét lớn một tiếng, trong đan điền, thế giới lực ẩn chứa trong đại thế giới bộc phát ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ Tiêu Dao Cung đều chấn động. Bạch Khê vừa ra tay, một màn khó tin đã xảy ra, Bạch Khê và Mộ Thủy Thiên dường như tiến vào thời không dị thường, hoàn toàn cách ly với chủ thời (tức là thời gian thật).

Lâm Minh trong lòng sửng sốt, hắn không rõ ràng lắm đây đến tột cùng là lực trường hay là do đại thế giới trong cơ thể hai người, bây giờ bọn họ cùng ở trong một thời không độc lập giao thủ, như vậy, bất kể bọn họ giao thủ sinh ra phá hoại khủng bố tới cỡ nào thì cũng sẽ không lan đến gần chung quanh, nếu không, hai đại cường giả cấp Thánh chủ so chiêu, phen hội nghị trưởng lão này và toàn bộ Bí cảnh này đều bị sụp đổ rồi.

Ở trong không gian trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, Lâm Minh chỉ nhìn thấy ở bên cạnh Mộ Thủy Thiên, dấy lên ánh sáng trắng chói mắt, sau đó, tuyết lớn rơi xuống, tuyết phủ tám vặn dặm, toàn bộ thời không độc lập (đây có lẽ là đại thế giới của võ giả) đều bị bao phủ một mảnh trắng xóa.

Lâm Minh mở lớn mắt, từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy cường giả cấp bậc cao nhất so chiêu, chiêu thức ý cảnh của bọn họ, cho dù là mình chỉ nhìn được 1 phần ngàn thì cũng có ưu đãi rất lớn.

- Ầm ầm!

Trong không gian dị động, vô tận năng lượng băng hệ mênh mông hình thành một dải ngân hà sáng lạn, kéo dài tới vạn dặm, trực tiếp xuyên qua kiếm quang da trời của Bạch Khê!

Trong nháy mắt, bên cạnh thế giới của Bạch Khê xuất hiện vô số toái văn, Lâm Minh cảm giác trong khoảnh khắc kia, trong ý niệm của hắn đã không còn nhìn thấy bất cứ cảnh tượng gì, chỉ có ánh mắt tràn ngập màu trắng kia.

Sau đó, hắn nghe được bồng một tiếng như có gì nổ tung, tiếp theo ánh sáng trắng chợt thu liễm, Bạch Khê sắc mặt tái nhợt ngã xuống, trên người hắn, trên tóc, trên râu, toàn bộ đều bị bao phủ băng tinh, những băng tinh này bám chặt da dẻ hắn, xâm nhập vào trong cơ thể, khiến cho toàn thân hắn không chịu nổi run lên.

- Ngươi... Ngươi...

Thanh âm của Bạch Khê cũng run rẩy, năng lượng băng hệ nhập thể, khiến cho toàn thân hắn trở nên cực lạnh. Vừa rồi, tại trước mặt nữ nhân thần bí này, hắn cảm giác mình giống như một đứa trẻ đối mặt với một người đã trưởng thành, căn bản không có sức phản kháng, thậm chí nếu nàng nguyện ý, có khả năng 1 chiêu giết chết chính mình rồi, chênh lệch quá xa, so với hắn tưởng tượng lúc đầu còn xa hơn.

Chung quanh rất nhiều trưởng lão đều trở nên câm như hến, Bạch Khê chính là cao thủ đứng đầu Tiêu Dao Đảo à, không ngờ cứ như vậy bị người tiện tay đả bại, như thế xem ra, nếu nữ nhân thần bí này nguyện ý, thậm chí có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ!

- Ngươi không nên xuất hiện ở trong thế lực cấp bậc như Tiêu Dao Đảo, ngươi rốt cuộc là ai?

Bạch Khê hoàn toàn không nhìn thấy dung mạo của Mộ Thủy Thiên, hắn cảm giác, Mộ Thủy Thiên có thể là Thánh chủ đỉnh phong, thậm chí là nhân vật đến gần Giới Vương, người như thế, làm sao có thể xuất hiện ở trong thế lực ngay cả Thánh Địa cũng chưa đạt tới như Tiêu Dao Đảo này chứ?

Mộ Thủy Thiên căn bản không trả lời, toàn trường cứ vậy giằng co, lúc này, Tiêu Hạo Thiên cho Bạch Khê một cái bậc thềm, hắn nói:

- Bạch trưởng lão, sưu hồn đi, hồn phách Bạch Minh Ngọc đã bắt đầu tiêu tán rồi.

- Sưu hồn...

Bạch Khê ánh mắt hơi mê ly, sau đó mới chậm rãi thanh minh, hắn nhìn Mộ Thủy Thiên thật sâu, đi tới chỗ giám sát trưởng lão và Hình pháp trưởng lão đối mặt với thi thể Bạch Minh Ngọc đã chết 1 nén hương.

Nhìn thi thể Bạch Minh Ngọc vô cùng thê thảm, Bạch Khê trong lòng cảm thấy bi thương, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Minh, cắn răng nói:

- Ta kỹ không bằng người, Minh Ngọc hàm oan bị ngươi giết chết, ta không thể báo thù cho hắn, ngươi nhớ kỹ cho ta, thế giới này đều có nhân quả, kẻ giết người sẽ có ngày phải trả giá.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi vẫn là nên tra xét trước đi.

Giết người đối với võ giả mà nói là chuyện bình thường, thế giới võ giả chính là không ngừng giết chóc, ngươi giết người khác, tự nhiên sẽ có người càng mạnh hơn đến giết ngươi. Nhưng mà, về phần cái gì là nhân quả báo ứng, đó chính là lời nói vô căn cứ, ở giới võ giả, người tốt thọ không tới ngàn năm là những ví dụ nhìn quá quen mắt, huống chi Lâm Minh giết người cho tới bây giờ đều chiếm tình lý, hoặc là đối phương lấy giết chóc làm đạo, không dính nhân quả, cho nên tuy rằng hắn giết người vô số, nhưng lại chưa từng lo lắng chuyện này.

Nhìn thấy thái độ của Lâm Minh, Bạch Khê hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng phẫn hận, nhưng mà cũng không làm sao được.

Hắn đem linh hồn lực rót vào thi thể Bạch Minh Ngọc đã bắt đầu rét run, cùng lúc đó, Tiêu Hạo Thiên, Hình pháp trưởng lão, giám sát trưởng lão cũng làm theo, bốn người cùng nhau tra xét, tính chuẩn xác của kết quả tự nhiên không thể nghi ngờ.

Sưu Hồn Thuật không tính là bí pháp cao thâm gì, đồng thời, tình báo nó có thể tra xét được cũng có chút mơ hồ, bốn người cùng nhau tìm kiếm, rất nhanh liền tìm được trí nhớ liên quan tới thiên tài tông môn khác trong đầu Bạch Minh Ngọc.

Trong trí nhớ này, tràn ngập này nghi kỵ, oán hận...

Sau đó, bọn họ liền thấy được một bước càng sâu, Bạch Minh Ngọc đạt được kế thừa của một Thánh chủ đã chết, hắn đem con rối lưu lại ở trong động phủ của vị Thánh chủ này chôn ở một nơi bí mật, trở thành công cụ liên lạc với Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn, sau mỗi lần thư từ qua lại, hắn lại tự hủy con rối, không lưu lại bất cứ tin tức nào.

Hắn cùng với Huyền Cốt tộc và Đoạn Hồn Sơn cùng nhau giết hại thiên tài bổn môn, hơn ba lần nếm thử này, trong đó tự nhiên cũng có Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh.

- Này... Này...

Sau khi Bạch Khê nhìn thấy những trí nhớ này hóa đá tại đương trường, thân thể hoàn toàn cứng ngắc, hai tay đều phát run.

Bạch Minh Ngọc phản bội Tiêu Dao Đảo, đã không thể nghi ngờ!

Lâm Minh giết Bạch Minh Ngọc, cũng tự nhiên là chiếm đạo lý!

Bạch Khê liên tục lùi lại mấy bước, sắc mặt trở nên tái nhợt, miệng hắn mấp ma mấp máy, muốn nói gì nhưng mà lại không nói ra được.

Mà ở bên cạnh hắn, Tiêu Hạo Thiên thở dài một hơi, lắc đầu, về phần Hình pháp trưởng lão và giám sát trưởng lão đều vô cùng sáng suốt lựa chọn trầm mặc.

Tuy nhiên bọn họ tỏ thái độ và phản ứng như vậy, kết quả là cái gì nhìn đều hiểu ngay, trưởng lão ở đây đều nuốt một ngụm nước miếng, nói không nên lời.

Lâm Minh phỏng đoán đúng là sự thật, Bạch Minh Ngọc bán đứng hắn và Diệp Thủy Đồng!

Ở Bí cảnh Hồng Hoang chiến một trận, Tiêu Dao Đảo có thể nói là đập nồi dìm thuyền, dưới tình huống liên quan tới số mệnh tông môn Tiêu Dao Đảo, Bạch Minh Ngọc lại vì tư oán, không tiếc bán đứng đám người Diệp Thủy Đồng và Lâm Minh, làm suy yếu thực lực bản thân!

Không hề nghi ngờ, Bạch Minh Ngọc dám làm như thế cũng vì hắn tự cho rằng thực lực cao cường, bị nhiều thiên tài Thần Hải hậu kỳ vây giết như vậy mà vẫn có thể toàn thân trở ra, nhưng các khác đệ tử thì chưa chắc!

Đây là hành vi ác độc cỡ nào?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1112: Chủ nhân phía sau màn

- Kết quả đã sáng tỏ, chuyện phát sinh như vậy ta cảm thấy thật đáng tiếc, Bạch Minh Ngọc đã bị xử phạt thích đáng, việc này phải chiêu cáo tông môn, khiến các đệ tử lấy đây làm gương!

Tiêu Hạo Thiên tổng kết phát biểu lên, gièm pha như thế, chiêu cáo tông môn không thể nghi ngờ gì là đánh vào mặt mũi Bạch gia một cái bạt tai, khiến cho uy tín Bạch gia bị hao tổn.

Tuy nhiên Tiêu Hạo Thiên làm như vậy cũng không phải vì đả kích Bạch gia, mà là vì sự tình lúc trước Lâm Minh đánh chết Bạch Minh Ngọc, ở trong đệ tử thân truyền lan truyền đi, chỉ sợ những đệ tử bên dưới cũng đã biết, cũng phải có cách giải quyết và cho một cái công đạo.

Bạch Khê nghe Tiêu Hạo Thiên nói vậy, môi run lên một cái, nhưng mà vẫn không thể nói được một câu, hôm nay tuyệt đối là một ngày ác mộng của hắn.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Mộ Thủy Thiên:

- Ngươi... Rốt cuộc là ai? Vì sao lại xuất hiện ở Tiêu Dao Cung?

Bạch Khê vừa hỏi như thế, ánh mắt mọi người cũng nhìn về phía Mộ Thủy Thiên, bọn họ đều muốn biết, Mộ Thủy Thiên đến tột cùng là ai.

Mộ Thủy Thiên một thân áo trắng, đứng ở miếng gấm một trượng vuông bảy màu, hai tay nàng liên túc vũ động, đánh ra vài đạo ấn quyết, sau đó tại trong không gian Bí cảnh này, từng đạo trận văn lớn hiện ra, sau đó phiêu đãng xung quanh không gian, những trưởng lão này đều ầm ầm bị ép xuống mặt núi, mọi người đều hạ xuống đất.

Một màn này khiến cho trong lòng chư vị trưởng lão đột nhiên cả kinh, Mộ Thủy Thiên không phải cậy mạnh san bằng ngọn núi, mà thao túng trận pháp Tiêu Dao Cung!

Bản thân Tiêu Dao Cung là một kiện linh khí phẩm giai cực cao, vừa có khả năng tấn công, vừa là một tòa thành lũy thiên nhiên, nếu nói Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả là số mệnh của Tiêu Dao Đảo, như vậy Tiêu Dao Cung chính là gốc rể lập tông của Tiêu Dao Đảo, không có Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả. Tiêu Dao Đảo chỉ thiếu tài nguyên, sẽ bị áp chế phát triển trong tương lai, vô vọng thăng cấp lên Thánh địa, nhưng nếu không có Tiêu Dao Cung, lực phòng ngự Tiêu Dao Đảo sẽ đột nhiên giảm xuống một cấp bậc, nếu thời điểm này, Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc liên thủ tấn công Tiêu Dao Đảo mà nói, thậm chí có thể khiến cho Tiêu Dao Đảo bị diệt tông!

Không chỉ như thế, ở chỗ sâu trong thời không Tiêu Dao Cung, là nơi tu luyện tốt nhất toàn bộ Tiêu Dao Đảo. Người nổi bật trong trưởng lão và đệ tử thân truyền của Tiêu Dao Đảo bế quan thời gian dài ở nơi này. Nếu không có Tiêu Dao Cung, Tiêu Dao Đảo tổn thất còn lớn hơn mất đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả.

Cũng là vì nguyên nhân này, từ xưa đến nay, dấu hiệu của đảo chủ Tiêu Dao Đảo chính là có thể sử dụng Tiêu Dao Cung. Nhưng mà bây giờ, nữ nhân thần bí này vậy mà có thể thao túng trận pháp trong Tiêu Dao Cung, điều này làm cho đám trưởng lão ở đây làm sao lại không sợ hãi?

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể khống chế được Tiêu Dao Cung!

Bạch Khê một bộ như gặp quỷ vậy.

Mộ Thủy Thiên mờ nhạt nhìn Bạch Khê, nói:

- Tiêu Dao Cung vốn là linh khí của ta. Ta đem nó đặt ở Tiêu Dao Đảo, là gốc rể lập tông của Tiêu Dao Đảo, nhưng mà quyền khống chế nó vẫn nằm trong tay của ta, lịch đại đảo chủ cũng chỉ có thể sử dụng (sử dụng khác khống chế nhé!) nó mà thôi.

- Cái gì?

Bạch Khê hoàn toàn ngây dại, phụ nhân thần bí này vậy mà luôn nắm Tiêu Dao Cung trong tay.

Nên biết rằng, các trưởng lão ở đây bình thường đều ở chỗ sâu trong Tiêu Dao Cung tu luyện, cộng thêm phụ nhân thần bí thực lực đáng sợ này, điều này tương đương với nàng nắm tính mạng tất cả trưởng lão Tiêu Dao Đảo, cũng là nắm mạch máu tông môn Tiêu Dao Đảo!

Trong giây lát, Bạch Khê nhớ tới chuyện 1 vạn năm trước, bởi vì tin tức Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả bị lộ ra ngoài, khiến cho các thế lực siêu cấp tiến tới xâm lấn Tiêu Dao Đảo, muốn cướp đi Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, ở thời điểm Tiêu Dao Đảo không còn chống đỡ được, lại đột nhiên có một người thần bí xuất hiện, thực lực tiến gần tới cảnh giới Giới Vương chủ trì Tiêu Dao Cung, lúc này mới đánh lui địch nhân.

Sau lần kinh dịch này, Tiêu Dao Đảo liền trải qua mấy ngàn năm hòa bình, trong lúc này, thế lực tông môn phát triển với tốc độ cực nhanh, từ từ, Tiêu Dao Đảo cũng đủ lực lượng đứng bằng bàn chân của mình, bảo vệ tài nguyên cho tông môn.

Hiện tại ngẫm lại, Bạch Khê ở dĩ tại trên người phụ nhân thần bí cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc này, chính là vì khí tức trên người người thần bí kia giống khí tức của nàng.

- 1 vạn năm trước, chính là ngươi ra tay chủ trì trận pháp Tiêu Dao Cung, đánh lui Thất Tuyệt tông? Còn có, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả kia, cũng là ngươi lưu lại?

Bạch Khê đột nhiên nghĩ thông suốt, người trong bóng tối ủng hộ Lâm Minh rất có thể là phụ nhân thần bí này.

- Có thể nói như vậy.

Mộ Thủy Thiên nói.

- Thì ra là thế, trách không được, trách không được, ha ha, ta thật sự là rất buồn cười!

Bạch Khê lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ tự giễu.

- Ngươi nếu luôn ở trong bóng tối khống chế linh khí Tiêu Dao

Cung, lại có thực lực áp đảo như thế, tương đương với Tiêu Dao Đảo cũng không thoát khỏi ngươi khống chế, một khi như vậy, tại sao ngươi không trực tiếp xuất môn lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi là được rồi, chúng ta có thể phản kháng được ngươi sao?

Mộ Thủy Thiên nói:

- Ta quyết định thế nào, không cần tới lượt ngươi quản.

Nói đến cùng, mấy năm nay Mộ Thủy Thiên luôn luôn đứng ở phía sau màn, để những người khác thay mặt chưởng quản Tiêu Dao Đảo cũng là do thân phận của nàng mẫn cảm, xuất hiện ở trước mặt công chúng rất dễ dàng bị chú ý, dù sao ở toàn bộ Thần Vực, cường giả nửa bước Giới Vương cũng không phải rau cải trắng, đột nhiên xuất hiện một người, 100, 80 năm thì còn may, nếu 5 vạn năm mà nói, rất có khả năng sẽ bị Thiên Minh Tử phát hiện, như vậy sẽ mang tới tai ương ngập đầu cho Tiêu Dao Đảo.

Dưới tình huống như vậy, ẩn nhẫn không phát, giấu tài mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Mà một khi Mộ Thủy Thiên thật sự xuất hiện ở trước mặt mọi người, bắt đầu tự mình nắm giữ Tiêu Dao Đảo, vậy tượng trưng cho thời điểm quyết chiến đã đến, ý nghĩa với chuyện Mộ Thủy Thiên phải bắt đầu trùng kiến Thiên Vũ Thánh địa, triển khai quyết chiến với Thiên Minh Tử.

Lâm Minh xuất hiện, hiển nhiên chính là ngòi nổ khiến cho Mộ Thủy Thiên quyết định tự mình quản lý Tiêu Dao Đảo, ngay từ đầu, Mộ Thủy Thiên chỉ quan sát Lâm Minh. Cho tới một loạt những chuyện sau này phát sinh, Mộ Thủy Thiên mới chính thức chấp nhận Lâm Minh, thậm chí bỏ qua ích lợi của Tiêu Dao Đảo để bồi dưỡng Lâm Minh, nàng tin tưởng Lâm Minh có khả năng ở trong vòng mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm có thể trùng kiến Thiên Vũ Thánh địa.

Mộ Thủy Thiên nói:

- Ta biết, hôm nay ta xuất hiện khiến cho trong lòng phần lớn các ngươi tràn ngập tâm lý nghi kỵ và bài xích, nhưng mà vì thực lực của ta, bởi vì ta mới chân chính là người quản lý Tiêu Dao Cung, các ngươi không dám làm trái lời ta, nhưng mà trong lòng lại có đủ loại tâm lý chống lại ta.

Khi Mộ Thủy Thiên nói chuyện, ánh mắt linh hoạt, sắc bén quét về phía toàn trường, những trưởng lão ở đây đều cảm giác cặp mắt kia dường như đã nhìn thấu mình vậy, không thể đối diện được với Mộ Thủy Thiên.

Mộ Thủy Thiên để Tiêu Dao Đảo tự do phát triển 5 vạn năm, lịch đại cao tầng Tiêu Dao Đảo, trừ đảo chủ ra thì căn bản không có người nào biết Mộ Thủy Thiên tồn tại, hiện giờ nàng đột nhiên xuất hiện, tuyên bố người phía sau màn Tiêu Dao Đảo chính là mình, đương nhiên sẽ khiến cho cao tầng Tiêu Dao Đảo chống lại, loại cảm giác này giống như cảm giác ngươi tân tân khổ khổ trồng 1 vườn cây ăn quả, luôn luôn được ăn quả trên cây, nhưng có một ngày, lại đột nhiên biết được, mảnh vượn trái cây này còn có chủ nhân ở phía sau, hắn có thể cho ngươi ăn trái cây, cũng có thể bất cứ lúc nào thu hồi lại vườn trái cây lại. Thời điểm này, trong lòng người bình thường đều không thoải mái.

Mộ Thủy Thiên nói:

- Trong đầu các ngươi có ý niệm chống lại ta, ta có thể lý giải, bởi vì, các ngươi cũng không biết ta, cũng không biết lịch sử của Tiêu Dao Đảo, ở trong tín niệm của các ngươi, nếu có một ngày, Tiêu Dao Đảo vinh quang thăng cấp lên cửu phẩm Thánh địa, đó chính là vinh quang rất lớn, mà cửu phẩm Thánh địa cũng là mục tiêu phấn đấu cuối cùng trong lòng rất nhiều người.

- Nhưng ta cho rằng, cho dù Tiêu Dao Đảo thăng cấp lên cửu phẩm Thánh địa, ở trong một thời gian dài thì cũng chỉ là tầng dưới cùng trong cửu phẩm Thánh địa mà thôi, đặt ở Thần Vực chỉ là một tông môn lớn bằng hạt đậu hạt mè mà thôi, cửu phẩm Thánh địa như Tiêu Dao Đảo, mỗi một đại giới ở Thần Vực đều có trên trăm cái, mà cũng chưa tính một ít tông môn che giấu, mà ở giữa những đại giới Thần Vực kia, còn có vô số thế giới cỡ trung và thế giới cỡ nhỏ, trong đó cũng có rất nhiều thế lực tông môn, nhiều đếm không xuể, Tiêu Dao Đảo cũng chỉ là muối bỏ biển mà thôi.

- Nếu nói, đây chính là mục tiêu phấn đấu của các ngươi, vậy thì thành tựu của các ngươi cũng chỉ như thế. Có thể nói là tầm nhìn hạn hẹp để hình dung.

Mộ Thủy Thiên nói ra một tràng, rất nhiều trưởng lão ở đây đều hơi hơi híp mắt, kỳ thật Mộ Thủy Thiên nói đều là chuyện thường thức, mọi người ở đây người nào mà không biết Thần Vực rộng lớn.

Bọn họ biết rất rõ ràng, Thần Vực mênh mông khôn cùng, cũng biết chỗ khủng bố của thế lực đỉnh cấp, nhưng mà muốn Tiêu Dao Đảo trở thành thế lực như vậy thì chính là nằm mơ, ở Tiêu Dao Đảo, cường giả cảnh giới Thần Quân có thể làm trưởng lão, nhưng tại thế lực lớn kia, cường giả cấp Thánh chủ mới có thể trở thành trưởng lão.

Mộ Thủy Thiên tự nhiên nhìn ra ý tưởng của những trưởng lão này, chậm rãi nói:

- Các ngươi đại khái đang nghĩ rằng, tất cả chuyện ta nói đều là mơ mộng vọng tưởng, là ảo tưởng không thực tế, nhưng nếu ta nói với các ngươi, Tiêu Dao Đảo đời trước, chính là một Thánh địa cấp Giới Vương, các ngươi còn nghĩ như vậy không?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1113: Mộ Thủy Thiên hoành

- Thánh địa cấp Giới Vương?

Mộ Thủy Thiên vừa nói như thế, rất nhiều trưởng lão ở đây đều ngẩn ngơ, cho dù Tiêu Dao Đảo là thế lực đến cấp cửu phẩm Thánh địa thì cũng là Thánh địa tầng dưới chót.

Mà cùng là cửu phẩm Thánh địa, thế lực chênh lệch cũng rất lớn. Giống như Phượng tộc thượng cổ loại đỉnh cấp Thánh địa này, bình thường có thể tiêu diệt mười mấy Thánh địa.

Mà ở trên Phượng tộc thượng cổ, mới là Thánh địa cấp Giới Vương.

Ý nghĩa với Thánh địa cấp Giới Vương thì phải có cường giả cấp Giới Vương tọa trấn, nếu không phải là cảnh giới Giới Vương, thì ít nhất cũng phải có thực lực địch nổi Giới Vương.

Nhưng trên thực tế, bởi vì muốn sinh ra Giới Vương thật sự quá khó khăn, rất nhiều thế lực, thế này hệ sinh ra Giới Vương, thế hệ kế tiếp lại không có Giới Vương, chẳng hạn như Long tộc thượng cổ chính là như thế, nhưng mà bọn hắn so với đỉnh cấp Thánh địa còn mạnh hơn một tầng, cũng có thể xem như Thánh địa cấp Giới Vương.

Thế lực như vậy, hoàn toàn là tồn tại trong truyền thuyết, nếu nói bọn họ là đế đô phồn hoa, như vậy Tiêu Dao Đảo chỉ là trấn nhỏ nơi nông thôn mà thôi, căn bản cũng không thể nhìn lên.

- Tiêu Dao Đảo đời trước là Thánh địa cấp Giới Vương?

- Làm sao có thể?

Những trưởng lão ở đây đều có chút không tin, loại cảm giác này giống như một tên nông dân nghèo nàn đột nhiên có một ngày nghe nói mình có huyết thống hoàng tộc.

- Theo như lời tiền bối, những câu này là thật, về lịch sử Tiêu Dao Đảo, cũng chỉ có đảo chủ nhiều lần đảm nhiệm mới biết.

Lúc này, Tiêu Hạo Thiên đột nhiên mở miệng nói.

- Tiêu Dao Đảo, quả thật có bối cảnh sâu đậm, các vị bài xích ta, là bởi vì sợ ta làm hại lại lấy đi những thứ gì của các ngươi, thu lại quyền lực của các ngươi, trên thực tế, ta chẳng những lấy đi những thứ thuộc về các ngươi, ngược lại cũng mang đến cho các ngươi, nếu ánh mắt các ngươi chỉ nhìn chằm chằm vào cửu phẩm Thánh địa, ta đây chỉ có thể nói, ánh mắt các ngươi quá nông cạn.

Nói chuyện chính là Mộ Thủy Thiên, nhưng mà lời của nàng, trừ một ít trưởng lão lòng còn có chút chờ mong ra, những người còn lại đều ôm thái độ hoài nghi.

Giám sát trưởng lão nhíu mày nói:

- Tiền bối nói Tiêu Dao Đảo đời trước là Thánh địa cấp Giới Vương... Tuy nhiên ta nghĩ nói vậy thì Thánh địa cấp Giới Vương kia bây giờ đã tan thành mây khói rồi chứ? Nếu không chúng ta cần gì phải co đầu rút cổ tại trên Hồng Hoang Hải này, sao phải cùng với Đoạn Hồn Sơn, Huyền Cốt tộc thế lực tam lưu tranh đoạt tài nguyên như vậy

- Quá khứ có huy hoàng hơn nữa thì cũng là lịch sử, tiền bối nói chúng ta ánh mắt thiển cận, ta thừa nhận. Nhưng ta muốn hỏi ngược một câu. Chẳng lẽ tiền bối có thể khiến cho Tiêu Dao Đảo khôi phục vinh quang ngày xưa sao? Kỳ thật căn bản không cần khôi phục thành Thánh địa cấp Giới Vương, cho dù chỉ biến thành Thánh địa đỉnh cấp, ta đã cảm thấy là một kỳ tích rồi, không biết tiền bối chuẩn bị thực hiện như thế nào?

Giám sát trưởng lão hỏi vấn đề này đúng là lời trong lòng của mọi người. Những người này đã sớm hoài nghi. Cho dù Tiêu Dao Đảo thực sự có huyết mạch hoàng tộc thì thế nào. Nếu hoàng tộc kia đã bị lật đổ, huyết mạch này cũng không đáng một đồng, thậm chí làm không tốt còn có thể vì huyết mạch mà dẫn tới họa sát thân.

Đối với nghi hoặc trong lòng mọi người, Mộ Thủy Thiên đã sớm dự liệu rồi. Nàng nhẹ nhàng cười, nói:

- Với nội tình của Tiêu Dao Đảo thì tự nhiên không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn thăng cấp, nhưng nếu có ngoại lực có thể trợ giúp Tiêu Dao Đảo, vậy thì sẽ khác. Ta thiết tưởng, bây giờ có một đại giới Giới Vương chân chính muốn tổ kiến một cái tông môn, hắn sẽ tổ kiến thành thế lực thế nào?

- Đại giới Giới Vương?

Nghe Mộ Thủy Thiên nói vậy, những trưởng lão kia theo bản năng nhìn nhau 1 cái, Thần Vực tổng cộng chỉ có 3000 đại giới, cũng chỉ có 3000 đại giới Giới Vương, tất cả đại giới Giới Vương, đều là nhân vật thượng tầng trong cường giả Giới Vương, thực lực đã không thể phỏng đoán, uy tín, lực lượng của bọn họ đều có thể chấn nhiếp 1 giới, nếu bọn họ tổ kiến tông môn mà nói, thì một cái thế lực cấp Thánh địa bình thường quả thực làm nhục bọn họ, tạo thành Thánh địa đỉnh cấp đó là lơi lỏng, chỉ có tổ kiến một cái Thánh địa cấp Giới Vương mới phù hợp với thân phận của bọn họ.

Tuy rằng không thể một lần là xong, nhưng nếu tốn thời gian mấy vạn năm, với kế thừa mà đại giới Giới Vương kia có được, nhân mạch, tài nguyên nắm trong tay thì làm tất cả những chuyện này cũng không khó khăn!

Một người đắc đạo, gà chó lên trời, nhớ lại hồi đó Lâm Minh ở Thiên Diễn Đại Lục, sau khi trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, Thần Hoàng Đảo cũng nhận được phúc trạch rất lớn, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều muốn vì Lâm Minh mà trở thành cường giả Thần Hải, hơn nữa chính là người nổi bật trong cường giả Thần Hải, cộng thêm Lâm Minh để lại Thần Hoàng Đảo rất nhiều tài nguyên, kể từ đó Thần Hoàng Đảo ở trong khoảng thời gian ngắn có thể thăng cấp là Thánh địa thì đã là chuyện ván đã đóng thuyền, thậm chí trong tương lai, trong vòng mấy trăm năm, có thể thay thế được vị trí của Tu La Thần quốc, là một trong bốn đại Thần quốc!

Lập tức đem một cái tông môn tứ phẩm tấn thăng lên Thần quốc!

Loại tốc độ thăng cấp này, cũng không phải là bản thân tông môn đó có thể bằng được.

- Đây chỉ là đại giới Giới Vương, nếu như là tồn tại xếp top 10 trong đại giới Giới Vương thì sao? Một đỉnh cấp Giới Vương, dưới Thiên Tôn khó có địch thủ, nếu như người như vậy tổ kiến tông môn thì sẽ như thế nào?

- Chỉ cần tổ kiến tông môn, cần không ít tinh lực và thời gian, nhưng nếu dùng Tiêu Dao Đảo làm cơ sở, phát triển một cái đỉnh cấp tông môn thì sao? Chư vị là nguyên lão, cho dù là có một ít người tuổi tác đã cao, tiềm lực còn không dư nhiều lắm, thì chỉ sợ cũng nhận được ưu đãi thật lớn.

Mộ Thủy Thiên không nhanh không chậm nói, mà lời của nàng lại khiến cho trưởng lão ở đây hết hồn.

Quả thật, nếu Tiêu Dao Đảo có thể trở thành Thánh địa cấp Giới Vương, bọn họ là nguyên lão, tự nhiên có thể nhận được không ít ưu đãi! Đó là Thánh địa cấp Giới Vương à, đi theo uống một chút nước canh thì còn hơn ở Tiêu Dao Đảo ăn thịt rất nhiều! Nước canh Thánh địa cấp Giới Vương, đó là canh tủy Rồng nha, mà thịt Tiêu Dao Đảo lại là thịt hung thú, có thể so sánh sao?

Tuy nhiên, tuy rằng Mộ Thủy Thiên miêu tả rất mê người, nhưng tổng thể vẫn làm cho người ta có cảm giác không thực tế.

- Thứ ta nói thẳng, tiền bối nói những lời này, rất nhiều thủ lĩnh tông môn lúc lên đài đều đã nói, cái gì mà là mục tiêu trăm năm, mục tiêu ngàn năm, mục tiêu vạn năm, ba bước đi, hai bước đi, bản kế hoạch to lớn, chẳng hạn như trong ngàn năm sẽ khiến thực lực chỉnh thể tông môn tăng lên một phen, đạt tới trình độ Thánh địa bậc trung linh tinh đủ các loại, nhưng trên thực tế. Sau khi hết thời gian hoàn thành mục tiêu, bọn họ lại quên đi việc này, có mấy người chân chính thực hiện được mục tiêu chứ?

- Theo như lời của tiền bối, có đại giới Giới Vương, thậm chí Giới Vương xếp hạng trong top 10 trợ giúp thực lực tông môn chúng ta tăng lên, vậy quả thật có thể khiến cho thực lực chỉnh thể tông môn bay nhanh, nhưng đi đâu mà kiếm đại giới Giới Vương đây? Thật sự có đại giới Giới Vương, thì làm sao mà chúng ta không phục chứ?

Lại có một trưởng lão đưa ra dị nghị, thời điểm thủ lĩnh tông môn lên đài, vì muốn có thêm người ủng hộ mà luôn miêu tả một chút bản kế hạch to lớn, có một ít thủ lĩnh nói ra mà ngay cả mình cũng không tin, còn có một thủ lĩnh lại tràn đầy tin tưởng, đều tự thôi miên mình, nhưng đến cuối cùng, chân chính thực hiện, dùng một phần ngàn để hình dung cũng không tới.

- Đại giới Giới Vương đương nhiên không có khả năng giúp chúng ta, đại giới Giới Vương có thể giúp chúng ta chỉ có một khả năng, đó chính là chúng ta tự mình bồi dưỡng ra!

Mộ Thủy Thiên lời này nói thật kinh người, trưởng lão ở đây đều không tự giác há miệng thở dốc, nuốt nuốt nước miếng.

Một cái thế lực ngay cả Thánh địa cũng không đến, bồi dưỡng ra một đại giới Giới Vương?

Nói đùa sao?

Ngay cả Thánh địa cấp Giới Vương, cũng không thể cam đoan mỗi một đời của mình có thể bồi dưỡng ra một Giới Vương!

Mà mỗi đời này cũng không phải là một thế hệ trẻ tuổi vân vân, mà là dùng tuổi của Giới Vương để tính toán một thế hệ.

Một Giới Vương, thường thường có thể sống mấy trăm vạn năm.

Trước khi Giới Vương chết, tân Giới Vương có thể sinh ra, vậy không tính là thời kỳ giáp vụ, là việc đáng giá để ăn mừng!

Nói cách khác, cho dù là Thánh địa cấp Giới Vương, dưới tình huống có kế thừa đỉnh cấp, vô tận tài nguyên, không khí thiên tài cạnh tranh tốt đẹp, cùng có đại năng chỉ điểm, nếu có thể ở trong mấy trăm vạn năm sinh ra một Giới Vương mới thì đó đều là chuyện vạn hạnh! Đây chỉ còn là bồi dưỡng Giới Vương bình thường, không phải đại giới Giới Vương.

Tiêu Dao Đảo bọn họ đừng nói là bồi dưỡng đại giới Giới Vương, có thể bồi dưỡng ra một nhân vật cấp Thánh chủ vậy thì đã là chuyện may mắn cảm ơn trời đất rồi.

Mượn Diệp Thủy Đồng, Bạch Minh Ngọc mà nói, mặc dù bọn họ ở một thế hệ tuổi trẻ ngạo thị quần hùng, nhưng nói tương lai bọn họ có thể trở thành Thánh chủ, vậy thì cũng là hy vọng xa vời.

- Chúng ta bồi dưỡng ra đại giới Giới Vương, tiền bối, ngươi không phải đang nói đùa chứ? Chúng ta nếu có thể bồi dưỡng ra đại giới Giới Vương thì phải ở Hồng Hoang Hải vực này đổ máu vô số, tìm kiếm tài nguyên trị giá mấy chục tỉ Tử Dương thạch sao?

- Đúng vậy, lui 1 vạn bước mà nói, cho dù chúng ta có tài nguyên như vậy, có kế thừa như vậy, cũng không có mầm như vậy a...

Một tên trưởng lão nói tới đây thanh âm dừng lại, đột nhiên nhìn về phía Lâm Minh:

- Không... Không phải là... Tiền bối là nói...

Trưởng lão này vừa nói vậy, mọi người ở đây đều không hẹn cùng nhìn về phía Lâm Minh, không hề nghi ngờ gì, nếu Mộ Thủy Thiên thật sự muốn thực thi kế hoạch của nàng, vậy mầm kia sẽ chỉ có một người, đó chính là - Lâm Minh! Nàng hiển nhiên muốn bồi dưỡng Lâm Minh trở thành một đại giới Giới Vương!

- Lâm Minh... Tiền bối là nói hắn?

Rất nhiều trưởng lão ở đây dường như lần đầu tiên nhận thức Lâm Minh vậy, giống như Lâm Minh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đánh giá lại hắn một lần.

- Thế nào, các ngươi cảm thấy không có khả năng sao?

Mộ Thủy Thiên hỏi lại.

- Không phải không có khả năng, mà là...

Vài tên trưởng lão liếc nhau, một tên trưởng lão “Uyển chuyển”

nói:

- Là xác suất tính không lớn...

Thần Vực 3000 đại giới Giới Vương, mấy trăm vạn năm tích lũy xuống, chỉ tính tỉ lệ này đã khiến cho người ta lạnh lòng rồi.

Toàn bộ Thần Vực, chia đều một hai ngàn năm mới sinh ra một đại giới Giới Vương!

Đây chính là toàn bộ Thần Vực a, Thần Vực vô cùng vô tận, mà trong đó bao gồm vô số tông môn không đếm được, Thánh địa, còn có rất nhiều gia tộc cấp Giới Vương, bao gồm 3000 đại giới, vô số tiểu thế giới, vô số không gian Bí cảnh, còn có vô số người từ hàng tỉ hạ giới phi thăng lên đại thế giới.

1000 năm này, rốt cuộc sẽ sinh ra bao nhiêu sinh linh?

Dùng trăm triệu trăm triệu triệu cũng đều không thể nào hình dung!

Này đã không phải xác suất phàm nhân có thể lý giải, hơn nữa trong đó còn bao gồm con cái của những đỉnh cấp Giới Vương, thậm chí bao gồm hậu nhân đại năng cấp Thiên Tôn!

Thiên Tôn? Đó là khái niệm gì?

Đó là Thần Linh chân chính của Thần Vực, căn bản không thể tưởng tượng được!

Hậu nhân của bọn họ xác suất trở thành đại giới Giới Vương tự nhiên cao hơn nhiều lắm, phàm nhân làm sao có thể cạnh tranh được với bọn họ?

Lâm Minh bây giờ tuy rằng lợi hại, nhưng nói tương lai hắn có thể trở thành đại giới Giới Vương, đúng là không thể khiến cho người ta tin tưởng được.

Lúc này, Bạch Khê đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Thì ra là như vậy, ta đã hiểu, trách không được tiền bối nói, tánh mạng Lâm Minh so với Minh Ngọc cùng danh dự Bạch gia ta quý báu gấp trăm ngàn lần, thì ra tiền bối là muốn bồi dưỡng Lâm Minh thành đại giới Giới Vương, trở lại trợ giúp Tiêu Dao Thánh địa, đúng là ý thật hay à!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1114: Sắp tới Cửu Vẫn!

Bạch Khê rõ ràng hàm chứa một tia châm chọc, trên thực tế, những người khác mặc dù không có người dám nói rõ ràng giống như Bạch Khê, nhưng đại khái ý nghĩ trong lòng cũng kém không nhiều lắm, dựa vào một thiên tài tuyệt đỉnh để cho kế hoạch phát triển tông môn nghe như thế nào đều có chút không tín nhiệm, Giới vương đại giới ở cả Thần Vực hơn một nghìn năm mới xuất hiện một người, xác suất thấp như thế, có nghĩa là biến số vô cùng.

Cường giả Thánh chủ, nhìn Mệnh Vẫn kỳ, Thần Hải kỳ còn có thể tiên đoán một vị thiên tài tương lai có thể trở thành Thánh chủ, nhưng là cường giả Giới vương, lại có rất ít người dám tiên đoán như vậy, chênh lệch ở giữa Thánh chủ cùng Giới vương, có thể dùng khoảng cách lạch trời để hình dung.

- Nghe ý tứ của tiền bối, là chuẩn bị cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả dùng ở trên người Lâm Minh? Dựa vào Lâm Minh để đánh cuộc tương lai của Tiêu Dao Đảo?

Trong lời nói của Bạch Khê mang theo sự kích động, tuy nhiên những lời này, vẫn là đưa tới sự đồng ý của rất nhiều trưởng lão tại chỗ, dựa vào Lâm Minh để cho Tiêu Dao Đảo trở thành Thánh Địa cấp Giới vương, đó không biết là chuyện tình hy vọng xa vời bao nhiêu, nhưng là cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này có thể là chỗ tốt thật sự rõ ràng, một khi không có, tổn thất của bọn họ lập tức thấy được!

- Không sai! Ta hy vọng các ngươi hiểu rõ một chút, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cùng bản thân Tiêu Dao cung chính là ta mang cho Tiêu Dao Đảo, ta có thể mang chúng đến, cũng có thể lấy đi, quyết định ngày hôm nay của ta chẳng qua là báo cho các ngươi, mà không phải thương lượng cùng các ngươi!

- Hạo Thiên, ngươi chịu trách nhiệm để cho bọn họ ký kết khế ước nguyền rủa, Lâm Minh, ngươi đi theo ta!

Mộ Thủy Thiên nói xong, lấy ra một quyển trục màu đen từ trong Tu Di Giới, ngón tay bắn ra, quyển trục này liền bay tới chỗ Tiêu Hạo Thiên, cùng lúc đó, Mộ Thủy Thiên phát ra một đạo hồng quang cuốn lên trên người Lâm Minh, trực tiếp mang Lâm Minh đi đến bên trong một tầng thời không khác.

Lâm Minh cùng Mộ Thủy Thiên vừa đi, trưởng lão tại chỗ nhất thời rối rít nghị luận, chuyện ngày hôm nay phát sinh quá đột ngột, bọn họ trong lúc nhất thời chịu không được, Tiêu Dao Đảo thoáng cái xuất hiện một Thái thượng hoàng, nàng dĩ nhiên luôn luôn nắm mạch sống cùng quyền lực cao nhất của Tiêu Dao Đảo trong tay, mà bọn họ thế nhưng không biết.

Nắm linh khí của Tiêu Dao cung trong tay, đồng thời còn có thực lực đến gần Giới vương, chỉ là hai điểm này, bọn họ căn bản không có nửa điểm năng lực chống cự.

Hơn nữa, Tiêu Hạo Thiên hiển nhiên cũng là ủng hộ Mộ Thủy Thiên. Nói khó nghe một chút thì Mộ Thủy Thiên nhiều lần đảm nhiệm đảo chủ bất quá cũng là con rối, Mộ Thủy Thiên ra lệnh gì, bọn họ chỉ có thể thi hành.

- Chẳng lẽ chúng ta cứ hoàn toàn nghe theo nữ nhân kia an bài như vậy, nàng nói gì thì chính là như vậy?

Nói chuyện chính là đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn. Vì kiêng kỵ đảo chủ Tiêu Hạo Thiên, hắn dùng chân nguyên truyền âm, đối tượng truyền âm là những trưởng lão biểu hiện ra vẻ bất mãn đối với Mộ Thủy Thiên.

- Vậy có thể làm như thế nào, ngươi còn có thể phản kháng nàng được sao?

- Ngươi không nghe thấy nàng nói gì sao? Lấy tất cả tiền đánh cuộc, mang tài nguyên trân quý nhất của Tiêu Dao Đảo dốc vào trên người Lâm Minh, ai biết tương lai tiểu tử này có thể phát triển tới trình độ nào, ta thừa nhận hắn tất thành Thánh chủ, nhưng chỉ là trở thành Thánh chủ có ích lợi gì? Có thể mang đến chỗ tốt cho chúng ta sao?

Tiêu Hạo Càn đang muốn nói ra những lời kích động tâm tình phản động của chúng trưởng lão, Tiêu Hạo Càn rất rõ ràng mình không có nửa điểm ấn tượng tốt ở trong lòng Lâm Minh, đừng nói hắn không tin Lâm Minh có thể trở thành Giới vương đại giới, cho dù Lâm Minh thật có thể bước vào hàng ngũ Giới vương, dẫn dắt Tiêu Dao Đảo đi về phía huy hoàng, vậy đối với hắn cũng không có nửa điểm chỗ tốt, thậm chí Lâm Minh có thể ghi nhớ thù cũ, âm thầm trả thù hắn, lấy thực lực Lâm Minh khi đó, trả thù hắn còn không phải đơn giản như bóp chết một con kiến sao?

Dưới tình huống như vậy, Tiêu Hạo Càn tình nguyện Tiêu Dao Đảo dừng bước không tiến, cũng không nguyện ý thấy Lâm Minh phát tích.

- Tỉnh lại đi! Mặc dù ta cũng cảm thấy kế hoạch của nữ nhân kia quá mức kỳ lạ, nhưng là không ai có thể phản kháng nàng, hơn nữa, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả vốn chính là của nữ nhân kia, nàng muốn cho ai dùng thì sẽ cho người đó.

- Thật là đáng tiếc... Nhiều thứ tốt như vậy đều dùng trên người Lâm Minh, cảm giác giống như là đang rút thưởng, xác suất của giải thưởng lớn thấp đến đáng thương, nếu như chẳng qua là bỏ ra một chút tiền, đại khái rất nhiều người cũng sẽ nghĩ tới thử tìm vận may, ta cũng không phản đối, nhưng giống như nữ nhân kia, bỏ ra giá cao như thế, đi vật lộn đọ sức với giải nhất có xác suất xa vời kia, thật sự là...

Mấy trưởng lão rối rít lắc đầu, thiên phú của Lâm Minh là tốt, đặt ở Tiêu Dao Đảo là kinh diễm đến không thể kinh diễm nữa, nhưng là đặt ở cả Thần Vực thì sao?

- Tương lai Lâm Minh, đại khái sẽ là Thánh chủ đỉnh phong a, dùng một gốc cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, bồi dưỡng được một cường giả Thánh chủ đỉnh phong, cái được không bù đắp đủ cái mất a...

Tiêu Hạo Càn lại đang giựt giây, các trưởng lão khác cũng tràn đầy đồng cảm, nhưng là bọn họ có thể nói cái gì? Có ý nghĩa gì?

Mà lúc này, đảo chủ Tiêu Hạo Thiên mở quyển trục Mộ Thủy

Thiên lưu lại ra, phía trên quyển trục này, khắc đầy khắc đủ loại hoa văn phức tạp, một cỗ khí tức thần bí cổ xưa phát ra theo.

Quyển trục này, rõ ràng là một linh khí!

Mặc dù phẩm cấp linh khí ở trong nó cũng không cao, nhưng linh khí dù sao cũng là linh khí, nhất thời để cho tất cả trưởng lão ở đây quăng đem ánh mắt tới đây.

Quyển trục linh khí?

Tiêu Hạo Thiên nói:

- Đây là mệnh hồn thệ ước, tiền bối đã để lại một giọt máu huyết ở phía trên quyển trục, làm vật dẫn cho thệ ước, tất cả các ngươi cũng lưu lại một giọt máu tươi giọt máu tươi cùng một luồng mệnh hồn ở phía trên quyển trục này, cùng hạ lời thề, chuyện tình nhìn thấy Mộ tiền bối hôm nay, tuyệt không tiết lộ ra nửa câu, nếu không lập tức sẽ bị thệ ước mệnh hồn cắn trả mà chết, hiệu quả của thệ ước sẽ kéo dài ba trăm năm, sau đó, thệ ước sẽ tự động mất đi hiệu lực.

Thệ ước mệnh hồn là võ giả cấp bậc cao lấy máu huyết bản thân làm dẫn, ký kết khế ước cùng võ giả cấp bậc thấp, môi giới ký kết cũng là quyển trục cấp linh khí, dĩ nhiên trên quyển trục này sẽ lưu lại máu huyết cùng mệnh hồn, lúc khế ước mất đi hiệu lực hoặc giải trừ, cũng có thể bị võ giả thu hồi, không coi là tổn thất.

Thân phận Mộ Thủy Thiên nhạy cảm, Thánh Địa cấp Giới vương, ở cả Thần Vực cũng là không nhiều, nếu như so với đại sự tiêu diệt Thánh Địa cấp Giới vương phát sinh rất nhiều năm trước, có thể từ từ đoán ra thân phận của Mộ Thủy Thiên, đối với việc này, Mộ Thủy Thiên không thể không phòng, những trưởng lão này, rất nhiều người nàng không tin được.

- Còn nữa, trong khoảng thời gian này chư vị nếu như không cần đi ra ngoài, thì tận lực không nên đi ra ngoài, các ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Hạo Thiên khẽ cười nói, Mộ Thủy Thiên không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng là ý nghĩa Tiêu Dao Đảo bắt đầu tiến vào giai đoạn đề phòng độ cao, cũng ý nghĩa kế hoạch gầy dựng lại Thiên Vũ Thánh địa sắp được tiến hành.

- Cái này...

Các trưởng lão ở đây hai mặt nhìn nhau, bọn họ lúc này mới ý thức được, Mộ Thủy Thiên lúc trước chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt mọi người là bởi vì thân phận của nàng cần giữ bí mật, xem ra thế lực đời trước của Tiêu Dao Đảo, sợ rằng còn phải đối mặt với một đại cừu gia!

Điều này làm cho một đám bọn họ trong lòng đắng ngắt, đây cũng là một quả bom hẹn giờ, nguyên lai cái gọi là "Huyết thống Hoàng tộc" nỳ chẳng những không có mang đến chỗ tốt, ngược lại có thể tùy thời mang đến tai ương huyết quang.

Cái này gọi là chuyện gì a?

Trưởng lão ở đây cũng muốn mắng chửi người, tuy nhiên mắng chửi người thì mắng chửi người, bọn họ cũng rõ ràng, Mộ Thủy Thiên tất nhiên chú ý chuyện đã xảy ra ở nơi này, khế ước này dĩ nhiên phải ký, lúc này, bọn họ cũng chỉ có thể đè nén buồn bực trong lòng, đi tới phía trước quyển trục linh khí kia, bắt đầu ký kết khế ước mệnh hồn.

Mà lúc này, ở bên trong một phương Trung Thiên Thế Giới của Tiêu Dao cung, Lâm Minh ngồi xếp bằng ở phía trên một đài sen, năng lượng màu xanh lá quanh quẩn chung quanh thân thể của hắn, giống như những đóa Thanh Liên đang nở rộ.

Mộ Thiên Tuyết đã đi ra ngoài từ trong không gian Ma Phương, toàn thân nàng tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, giống như di thế tiên tử, phiêu dật xuất trần.

Mộ Thủy Thiên ở bên cạnh Mộ Thiên Tuyết, yên lặng nhìn Lâm Minh hồi lâu, nói:

- Tuyết Nhi, cô cô chính là làm dựa theo ngươi nói a, ai... Cũng không biết là đúng hay sai.

Tất cả hành vi lúc trước của Mộ Thủy Thiên ở trưởng lão hội, cũng là Mộ Thiên Tuyết bày mưu đặt kế, vốn là Mộ Thủy Thiên cũng không đồng ý, đặt toàn bộ hy vọng gầy dựng lại Thiên Vũ Thánh địa ở trên người Lâm Minh là một quyết định sáng suốt, dù sao hy vọng trở thành Giới vương đại giới quá xa vời.

Nhưng là trừ bỏ dựa vào Lâm Minh, Mộ Thủy Thiên cũng không có phương pháp xử lí khác tốt hơn, hơn nữa nàng tin tưởng Mộ Thiên Tuyết, nên cũng là làm theo.

Phải biết rằng, năm đó lúc Thiên Vũ Thánh địa vẫn tồn tại, Mộ Thiên Tuyết đã sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích, tỷ như pháp thể song tu, ban đầu mọi người của Mộ thị gia tộc, bao gồm lão Thánh chủ, toàn bộ cũng phản đối pháp thể song tu của Mộ Thiên Tuyết, song nàng khư khư cố chấp, dứt khoát tu luyện Thương Khung Bá Điển.

Cuối cùng, Mộ Thiên Tuyết quả thật bởi vì Thương Khung Bá Điển mà kéo dài thời gian trở thành Giới vương, nhưng thành tích của Mộ Thiên Tuyết ở phía trên Luyện Thể Thuật lại không thể nghi ngờ, lúc Thiên Minh Tử làm phản, Mộ Thiên Tuyết cách mở Đạo Cung Cửu Tinh ra chỉ còn lại có một bước ngắn.

Đây là thành tích bất khả tư nghị.

Vì vậy, Mộ Thủy Thiên tin tưởng cách nhìn của Mộ Thiên Tuyết, cho nên mới tận hết sức lực bồi dưỡng Lâm Minh, bao gồm cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả lần này cùng hao phí tu vi trợ giúp Lâm Minh luyện hóa Long cốt Chí Tôn lúc trước.

- Cô cô, tựa hồ ngươi không xem trọng quyết định của ta?

Mộ Thiên Tuyết cười nói.

- Quả thật không xem trọng, tuy nhiên cũng không có cách nào, đã áp dụng.

Mộ Thủy Thiên bất đắc dĩ nói:

- Vốn Thiên Minh Tử mà chúng ta phải đối mặt đã đạt tới cấp Giới vương, dưới bóng ma của hắn, gầy dựng lại Thiên Vũ Thánh địa chính là một chuyện gần như không thể nào, ta cũng không có lựa chọn khác, thật ra thì, Lâm Minh đã tương đối xuất sắc, nhưng là Thiên Minh Tử năm đó không phải là không không xuất sắc? Hơn nữa Lâm Minh ra đời muộn hơn vài vạn năm so sánh với Thiên Minh Tử, để cho hắn đi chống lại Thiên Minh Tử... Quá khó khăn!

Mộ Thiên Tuyết làm sao không biết điểm này, nàng tự tin nói:

- Cô cô, ta vẫn tin tưởng phán đoán của ta, ngươi chờ xem đi.

- Ai, chỉ hy vọng như thế. Dù sao ta đã làm, cũng chỉ có thể làm tốt nhất.

Bất kể có thể bồi dưỡng Lâm Minh hay không, đây đều là một lần nỗ lực cuối cùng để gầy dựng lại Thiên Vũ Thánh địa của Mộ Thủy Thiên, dù sao thọ nguyên của nàng cũng không còn thừa lại quá nhiều, nếu như cố gắng lần này thất bại, nàng không có thời gian, không có tinh lực bố trí một kế hoạch mới.

- Ta đi chuẩn bị cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, hiện tại Lâm Minh... Có thể trùng kích Cửu Vẫn.

- Lâm Minh tích lũy đã đầy đủ, cũng đã 31 tuổi, Cửu Vẫn 31 tuổi, đã đủ chậm, áp chế đến một bước này, căn cơ Lâm Minh đã vững chắc đến mức tận cùng, hơn nữa có rất nhiều thiên tài địa bảo giúp đỡ; hôm nay đột phá Cửu Vẫn, không biết là quang cảnh gì.

Mộ Thiên Tuyết tràn đầy mong đợi nói, Lâm Minh trải qua trận chiến Bí cảnh Hồng Hoang này, còn có thời gian dài tích lũy năng lượng cùng dung hợp như vậy đã hoàn toàn hấp thu máu tủy Rồng trong cơ thể, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để trùng kích Cửu Vẫn.

Chương 1115: Thập tuyệt ngộ đạo!

- Cái gì? Lâm Minh phải độ Cửu Vẫn, muốn mười hai người chúng ta cùng nhau hộ pháp, hơn nữa còn phải phong bế sơn môn?

Tin tức Lâm Minh độ Cửu Vẫn do Mộ Thủy Thiên truyền ra, hết thảy cũng do Tiêu Hạo Thiên bố trí, bởi vì Mộ Thủy Thiên dự tính, thanh thế Lâm Minh độ Cửu Vẫn sẽ không nhỏ, hơn nữa, thanh thế độ Cửu Vẫn đến từ chính mây nguyên khí ngưng tụ thiên đạo pháp tắc tự nhiên, trong đó ẩn chứa vô cùng huyền diệu, rất khó che dấu.

Nếu như thanh thế quá lớn, dễ dàng đưa tới sự chú ý của những thế lực khác, bất kể bọn họ biết đây là có người đang độ Cửu Vẫn, vẫn tưởng lầm là thiên tài địa bảo xuất thế, cũng sẽ rất phiền toái, dù sao Tiêu Dao Đảo là một tông môn nội tình rất cạn, mà bản thân Mộ Thủy Thiên lại càng không muốn khiến cho quá nhiều người chú ý, cho nên yên lặng độ Cửu Vẫn là cách làm sáng suốt nhất.

Che dấu ba động của thiên đạo pháp tắc, không phải là một chuyện nhỏ tiện tay là có thể làm, cho nên Mộ Thủy Thiên liền lệnh cho Tiêu Hạo Thiên điều phối sử dụng mười hai trưởng lão bố trí Pháp trận che dấu, che chở ba động nguyên khí khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn, âm thầm trùng quan, làm như vậy an toàn nhất.

- Đây là đang nói đùa sao? Một tiểu bối Bát Vẫn như hắn, trùng kích Cửu Vẫn, liền phải phong bế sơn môn, còn phải có mười hai người chúng ta hộ pháp, nói gì là che dấu ba động của nguyên khí thiên địa? Thật là chuyện bé xé ra to. Người biết chuyện biết hắn đây là đang trùng kích Cửu Vẫn người không biết còn tưởng rằng hắn đây là đang trùng kích Thánh chủ a! Hắn trùng kích Cửu Vẫn mà thanh thế đã lớn như vậy, chờ hắn trùng kích Thần Quân vậy còn không phải rung trời sao?

- Quả thật có điểm thái quá.

Mười hai trưởng lão bị điểm tên tụ tập ở chung một chỗ, trong đó có đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn.

Tiêu Dao Đảo không ít người lòng có mâu thuẫn đối với Thái thượng hoàng Mộ Thủy Thiên nửa đường ra ngoài này, nàng vừa lên sân khấu, đầu tiên là miệng đầy lời nói trống rỗng, "Đại triển kế hoạch lớn" một phen, tiếp theo cầm cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đi, hiện tại ban bố lệnh thái quá như vậy, để cho bọn họ mười hai trưởng lão cảnh giới Thần Quân để cho bọn họ tới hộ pháp cho một tiểu bối Bát Vẫn trùng kích Cửu Vẫn.

Điều này làm cho trong lòng bọn họ sao có thể thoải mái?

Đảo chủ Tiêu Hạo Thiên nhíu nhíu mày, nói:

- Các ngươi tốt nhất nghiêm túc một chút, thực lực Lâm Minh đối với các ngươi mà nói quả thật bé nhỏ không đáng kể, nhưng là mây nguyên khí ba động khi hắn độ Cửu Vẫn đến từ chính thiên đạo pháp tắc, không liên quan tới thực lực cá nhân của hắn, các ngươi chẳng khác gì là phải che đậy ba động của thiên địa đại đạo, cũng không dễ dàng!

- Chậc chậc. Nghe thật là kiêu ngạo a, chúng ta không phải là một lát nữa sẽ phải đối kháng thiên đạo pháp tắc chứ?

Tiêu Hạo Càn châm chọc nói, võ giả độ Cửu Vẫn sẽ đưa thiên đạo pháp tắc tới không giả, nhưng thiên đạo pháp tắc này chẳng qua là một chút pháp tắc để tẩy lễ cho võ giả, cũng không phải là tới công kích bọn họ. Nói là đối kháng thiên đạo pháp tắc, thật sự có chút thái quá.

Sắc mặt Tiêu Hạo Thiên trầm xuống:

- Đây là tiền bối phân phó, các ngươi tốt nhất không nên gây ra rủi ro. Nếu không, hậu quả rất nghiêm trọng!

Trong quá trình Lâm Minh độ Cửu Vẫn, Mộ Thủy Thiên phải trợ giúp Lâm Minh luyện hóa cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, mà Tiêu Hạo Thiên thì nắm đại trận của Tiêu Dao cung trong tay, cung cấp đầy đủ lượng nguyên khí thiên địa, đảm nhiệm việc che dấu mây nguyên khí ba động, dĩ nhiên là rơi vào trên người các trưởng lão khác.

- Đúng rồi, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đã bị tiền bối dời đi đến nơi bế quan của Lâm Minh ở Tiêu Dao cung, sau này, sẽ không có thể hái Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, rượu Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cũng chỉ có chút ít trong bảo khố tông môn, không thể tùy ý sử dụng.

Tiêu Hạo Thiên đột nhiên nói như vậy, đám người Tiêu Hạo Càn lấy làm kinh hãi.

- Có ý gì? Cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả bị nhổ trồng đến nơi bế quan của Lâm Minh? Người đàn bà kia không phải là muốn dùng cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả để cho Lâm Minh độ Cửu Vẫn chứ?

Nghĩ tới đây, Tiêu Hạo Càn thoáng cái mở to hai mắt nhìn, hắn vốn còn tưởng rằng Mộ Thủy Thiên là chuẩn bị giữ lại cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho Lâm Minh ngày sau trùng kích cảnh giới Thần Quân, thậm chí có thể là tái sử dụng lúc thành Thánh chủ, không nghĩ tới, hiện tại độ Cửu Vẫn đã dùng?

Đây đâu chỉ bốn chữ phung phí của trời có thể hình dung.

- Không sai.

Tiêu Hạo Thiên gật đầu.

- Cái gì? Không phải đang nói đùa chứ? Đây chính là cả một cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả a! Trùng kích cảnh giới Thần Quân cũng lãng phí, lấy ra độ Cửu Vẫn? Thứ mục nát cũng không phải là lãng phí như vậy a!

Tiêu Hạo Thiên liếc mắt nhìn Tiêu Hạo Càn một cái, nói:

- Lâm Minh là pháp thể song tu, độ Cửu Vẫn vốn là khó càng thêm khó, hơn nữa... Ở bên trong Cửu Vẫn, Hóa Thần Cửu Biến, Mệnh Vẫn tầng chín là một cái cảnh giới là tối trọng yếu trong đó, cảnh giới này phải thừa nhận thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, tự nhiên là tích lũy càng hùng hậu, chỗ tốt đạt được càng lớn, lấy thực lực của Lâm Minh, tương lai lúc trở thành Thần Quân, sợ rằng cũng không cần dược liệu gì.

- Pháp thể song tu?

Đám người Tiêu Hạo Càn liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy thần sắc bất khả tư nghị.

- Lâm Minh là pháp thể song tu?

Thật ra thì pháp thể song tu cũng không khó dò xét, chỉ là bọn hắn cho tới bây giờ không có tận mắt nhìn thấy Lâm Minh xuất thủ, cũng không có đặc biệt đi kiểm tu vi của Lâm Minh, tự nhiên cũng không biết Lâm Minh tu cả Luyện Thể Thuật.

Ở Thần Vực, cũng là có số ít võ giả vì để gia tăng ngộ tính Khai Môn trong Bát Môn Độn Giáp mà tu cả Luyện Thể Thuật, nhưng chẳng qua là chỉ luyện tập sơ qua, tu đến Khai Môn cũng không tu nữa, hơn nữa bình thường bọn họ là sau khi hoàn thành Mệnh Vẫn, mới bắt đầu tu luyện Luyện Thể Thuật, như vậy sẽ không tạo thành phiền toái đối với độ Cửu Vẫn.

Trên thực tế, nếu như không thể mở Khai Môn ra một cách hoàn mỹ, như vậy Khai Môn có thể gia tăng ngộ tính cũng rất có hạn, dùng hai chữ để hình dung chính là vô ích.

Nói tóm lại, pháp thể song tu ở trong võ giả Thần Vực phi thường hiếm thấy, chỉ có số rất ít thiên tài đứng đầu siêu cấp Thánh Địa, tỷ như đời sau của Thiên Tôn, hoặc là người xuất sắc nhất trong số tất cả nhi tử của Giới vương đại giới, thật sự là thiên tài đến thiên phú cũng không phải là trình độ có thể so sánh, tài nguyên cũng nhiều đến mức không có địa phương để ném đi, mới có người lựa chọn cố hết sức không thỉnh cầu pháp thể song tu, người như vậy, một đám cũng phải dùng yêu nghiệt, biến thái để hình dung, mà nghe ý tứ của Tiêu Hạo Thiên, Lâm Minh hiển nhiên nên thuộc vào người như thế!

- Điên rồi, thật sự là điên rồi! Vốn ta cho là, mặc dù nữ nhân thần bí kia có ý nghĩ muốn bồi dưỡng Lâm Minh tở thành Giới vương đại giới là ý nghĩ kỳ lạ, nhưng ít ra có thể bồi dưỡng Lâm Minh thành một Thánh chủ cường đại, hiện tại mới biết được, nguyên lai Lâm Minh là pháp thể song tu, hắn cho rằng cha hắn là Thiên Tôn sao? Đi đâu để chuẩn bị nhiều tài nguyên như vậy, hơn nữa cho dù có tài nguyên, hắn có thể bảo đảm mình luyện thành sao?

- Không sai, đây chính là động không đáy, sau Bát Môn Độn Giáp, mỗi một bước trưởng thành phải tiêu hao đại lượng tài nguyên, mà Đạo Cung Cửu Tinh lại càng nghịch thiên mà đi.

- Đừng nhắc tới Đạo Cung Cửu Tinh, người pháp thể song tu, độ Cửu Vẫn cũng là một điểm quyết định! Pháp tắc của cái vũ trụ này đã sớm thay đổi, căn bản là không thích hợp pháp thể song tu, Cửu Vẫn thông thường chú ý chiết xuất thân thể, lột xác thành linh khu, nhưng là Luyện Thể Thuật coi trọng luyện hóa, thoát thai hoán cốt, xương thịt cô đọng như Kim Tinh, xương thịt bền bỉ như vậy, còn chiết xuất ngưng tụ thế nào? Hai cái này vốn chính là mâu thuẫn! Cảnh giới Luyện Thể Thuật càng cao, độ Mệnh Vẫn lại càng khó khăn!

- Nếu như cảnh giới Luyện Thể Thuật của Lâm Minh thấp thì cũng được, nếu như cảnh giới cao, ta cảm thấy hiện tại chúng ta nên suy nghĩ cũng không phải là che dấu nguyên khí ba động khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn, mà là nên suy nghĩ Lâm Minh độ Cửu Vẫn rốt cuộc có thể thành công hay không!

Một trưởng lão đột nhiên nói, mọi người tại đây hai mặt nhìn nhau, nếu như dùng tới một gốc cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả lại độ Cửu Vẫn thất bại, vậy thì là chuyện cười lớn a.

...

Lúc này, ở bên trong thời không độc lập của Tiêu Dao cung, Lâm Minh ngồi xếp bằng ở trên giường đá, trước mặt hắn có một gốc cây cổ thụ lòa xòa nhiều màu.

Vốn Lâm Minh cho là cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả phải là Thần Thụ lôi đình hắn đã nhìn qua ở Kỳ Tích Thần Điện lúc trước, cao vút trong mây, cao ngất thẳng tắp, cây khô phải tới mười người ôm mới hết, mà lại không nghĩ rằng, cái gọi là Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả thế nhưng chỉ có cao bảy thước, cành lá cao nhất cũng chỉ là mới đến bả vai Lâm Minh.

Vỏ cây nó khô nứt, vểnh lên từng tầng, giống như Long Lân, cây khô uốn lượn vặn vẹo, hiện đầy đốt cây cùng lỗ thủng, có địa phương cây khô phơi bày ra ngoài, thậm chí vỡ ra để lộ tủy cây.

Cành lá của nó giống như là con rắn uốn éo, lượn vòng, có sừng, nếu như dây thừng cùng xoắn lại ở chung một chỗ, kết thành nút chết vĩnh viễn mở không ra.

Lá cây của nó toàn bộ đã khô vàng, hơn nữa cực kỳ thưa thớt, mỗi một cái lá cũng không giống nhau, nhìn những lá cây kia, trong lòng mọi người sẽ đột nhiên sinh ra một cỗ hoang vu, cảm giác bị đè nén.

Ở trong lá cây, có một quả treo lơ lửng, không nhiều không ít, tổng cộng mười quả, màu sắc, hình dáng của mười quả trái cây đều không giống nhau, có màu đen, có màu vàng, có màu trắng...

- Đây chính là cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả?

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, không biết vì sao, nhìn gốc cây cổ thụ này, làm cho người ta có cảm giác bị đè nén linh hồn, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nó là thiên địa linh vật do thiên địa đại đạo ngưng tụ thành.

- Không sai, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả sở dĩ có cái tên này, là do mười quả trái cây của nó, mỗi khi ăn một quả, sẽ có nhất tuyệt ra đời, ăn hết cả mười quả, tổng cộng sẽ trải qua thập tuyệt, cũng chính là tâm tuyệt, phế tuyệt, gan tuyệt, thận tuyệt, tỳ tuyệt, mật tuyệt, cốt tuyệt, huyết tuyệt, nhục tuyệt, tràng tuyệt.

- Thập tuyệt này mỗi một tuyệt phát sinh ở trên người Phàm Nhân, cũng lập tức bị mất mạng, tâm tuyệt diện hắc vô tả thốn mạch, phế tuyệt diện xích vô hữu thốn mạch, can tuyệt diện bạch vô tả quan mạch, thận tuyệt diện hoàng vô tả xích mạch, tỳ tuyệt diện thanh vô hữu quan mạch...

- Khi tập hợp đủ thập tuyệt, bản thân người đó sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ, kinh mạch dừng lại, năng lượng trong cơ thể ngưng trệ, không khác gì tử vong!

- Không chỉ người hoại tử, linh hồn, thức hải lại nhận được cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả tưới nhuần, đạt tới cảnh giới vô hạn Không Minh, dùng cái này như đi vào cõi thần tiên, tâm linh trống rỗng, cảm nhận thiên đạo pháp tắc, cho nên cổ thụ này tên là thập tuyệt ngộ đạo!

- Sau khi võ giả bình thường ăn, căn bản không cách nào thừa nhận, cho nên Tiêu Dao Đảo mới lấy Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả xuống để cất rượu, pha loãng dược lực trong đó ra trăm ngàn lần, để cho võ giả có thể phẩm ngộ pháp tắc có thể thừa nhận dược lực kia.

- Chẳng qua nếu như là ngươi thì, ngươi mở sáu cửa đầu tiên của Bát Môn Độn Giáp rac lại hấp thu Long Tủy, Phượng Tinh, dung hợp Long cốt Chí Tôn, ngươi hẳn là có thể trực tiếp thừa nhận thập tuyệt lực của Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, sau khi thừa nhận thập tuyệt lực này, ngươi có thể nhất cử trùng kích Cửu Vẫn, chân chính thoát khỏi phàm tục.

- Nguyên lai là như vậy...

Sau khi Lâm Minh nghe được Mộ Thủy Thiên giải thích, đánh giá một gốc cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả này một lần nữa, vốn hắn đã cảm thấy tên của gốc cây thần dược Thiên giai tuyệt phẩm này có chút cổ quái, không nghĩ tới trong đó hàm chứa đạo lý ly kỳ như vậy.

- Như vậy... Bắt đầu đi, ta giúp ngươi hấp thu cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, trùng kích Cửu Vẫn!

Mộ Thủy Thiên vừa nói, ngồi xếp bằng ở trước mặt Lâm Minh.

Chương 1116: Trùng kích Cửu Vẫn!

Ở bên trong Trung Thiên Thế Giới của Tiêu Dao cung, ánh trăng như nước, ánh trăng mờ như cát bạc chiếu vào bên trong thế giới, ở tinh không xanh thẳm, ngân hà mênh mông im ắng chảy xuôi, trút xuống chân trời xa xôi, thần bí mà yên lặng.

Ở dưới trời sao này, thân thể ngồi xếp bằng của Lâm Minh từ từ bay lên, tóc dài của hắn bay múa theo gió đêm, hắn mở hai mắt ra, con ngươi sáng tỏ như sơn tuyền, hắn lúc này giống như Tiên Quân ở cung điện trên trời, vờn quanh giữa vô tận ánh sao, di thế độc lập.

Mộ Thủy Thiên trôi lơ lửng ở trước mặt Lâm Minh, trong tay liên tục đánh ra mấy ngàn đạo ấn quyết, bao phủ ở trên cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, giờ khắc này, cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả già nua phảng phất giống như toả ra vô hạn sinh cơ, rễ cây của nó vốn là vặn vẹo bắt đầu giãn ra, cành lá khô vàng cũng nảy chồi.

Mộ Thủy Thiên đang luyện hóa tinh hoa của cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, toàn bộ dung nhập vào bên trong thân thể Lâm Minh, mười miếng Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả kia chỉ có thể làm cho người ta ngộ đạo, nhưng nghĩ muốn giúp Lâm Minh mở ra sáu cửa đầu tiên của Bát Môn Độn Giáp, nhất là dưới tình huống Lâm Minh đã hấp thu Long cốt Chí Tôn, xương cốt toàn thân cứng rắn như Thần Thiết, để cho chiết xuất thân thể hoàn toàn, đan điền bể tan tành để độ Cửu Vẫn, vậy thì không đơn thuần là ngộ đạo đơn giản là có thể hoàn thành, nhất định phải có năng lượng cường đại, nguyên khí thiên địa mênh mông vô cùng chống đỡ!

Nếu không không cách nào đối kháng thiên đạo pháp tắc đã thay đổi ở phiến thế giới này.

Mười miếng Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, Mộ Thủy Thiên dùng chân nguyên luyện hóa, toàn bộ hóa thành quả cầu ánh sáng nguyên khí.

- Tâm tuyệt!

Bàn tay trắng nõn của Mộ Thủy Thiên búng ra, một quả cầu ánh sáng màu đen như mũi tên bắn vào bên trong thân thể Lâm Minh, một khắc kia, Lâm Minh nhất thời cảm giác phảng phất giống như một cái trọng chùy nghìn cân nặng nề nện vào trái tim của mình, tim đập dừng lại ngay tại trận. Huyết dịch toàn thân Lâm Minh gần như chảy ngược.

Lâm Minh còn chưa trở lại bình thường khi bị tâm tuyệt đả kích thì bàn tay trắng nõn của Mộ Thủy Thiên lại búng ra, quả cầu ánh sáng màu đỏ thứ hai bay về phía Lâm Minh.

- Phế tuyệt!

Phốc!

Thân thể Lâm Minh chấn động, cảm giác lồng ngực lặng như tờ, hoàn toàn không cách nào hô hấp.

- Huyết tuyệt!

Mộ Thủy Thiên bắn ra quả cầu ánh sáng thứ ba, Lâm Minh cảm giác máu của mình phảng phất giống như bắt đầu sôi trào trong nháy mắt, bốc hơi lên, cũng biến thành dịch a-xít, bắt đầu ăn mòn nhục thể của mình.

- Cốt tuyệt!

Mộ Thủy Thiên không ngừng đánh ra quả cầu ánh sáng năng lượng, mật tuyệt, huyết tuyệt, nhục tuyệt, tràng tuyệt, gan tuyệt...

Lâm Minh toàn thân trần truồng đều đầy dẫy khí tức tử vong. Nếu như không phải hắn vốn là đã hấp thu Long Tủy Phượng Tinh, hiện tại đã huyết mạch khô kiệt mà chết.

Lâm Minh rất nhanh đã không cảm thụ được sự tồn tại thân thể của mình, hắn cảm giác một khắc kia, linh hồn của hắn biến ảo khôn lường cùng yên lặng trước nay chưa có.

Thân thể là gông xiềng của linh hồn, trong thân thể chịu tải quá nhiều thống khổ. Ngũ dục: tài, sắc, danh, ăn, ngủ. Lục vọng: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. Chúng nó cũng sẽ ảnh hưởng tới sự lĩnh ngộ của người đối với đạo, làm cho lòng người sinh ra tạp niệm.

Mà ăn Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả vào, hoàn toàn chặt đứt liên lạc linh hồn cùng thân thể của con người.

Cùng lúc đó, bản thân Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả sẽ có tác dụng tẩm bổ thật lớn đối với linh hồn, có thể làm cho linh hồn võ giả trong phút chốc đến gần thiên đạo pháp tắc.

Lâm Minh cảm giác mình phảng phất giống như đi tới bên trong một mảnh không gian không biết, trong mảnh không gian này hàm chứa vô số đạo lý, nếu như đi phẩm ngộ từng cái, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể phẩm ngộ xong.

Ở bên trong không gian dị độ thần bí này, Lâm Minh không biết đã qua bao lâu, tựa hồ mất đi cảm giác, thời gian đối với Lâm Minh tựa hồ không có ý nghĩa.

Mà ở bên trong thời không thần bí của Tiêu Dao cung, Mộ Thủy Thiên thủy chung canh giữ ở trước người Lâm Minh, lúc này Lâm Minh trước mặt nàng, sinh cơ đoạn tuyệt, sinh mệnh chi hỏa đã không cảm giác được, giống như một người chết.

- Không sai biệt lắm...

Mộ Thủy Thiên lẩm bẩm lẩm bẩm, Lâm Minh độ Cửu Vẫn ăn Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả vào, để cho thân thể hắn suy bại tới cực điểm, rồi sau đó vào lúc này, năng lượng trong cơ thể hắn nổ tung, bởi vì cái gọi là phá rồi lại lập, bộc phát ở trong, niết bàn sống lại.

Dùng loại phương pháp này để xông phá trói buộc của thiên đạo pháp tắc, để cho Lâm Minh mở sáu cửa ra ở Luyện Thể Thuật, mà dưới tình huống cắn nuốt long cốt hoàn thành Cửu Vẫn, đạt tới tinh, khí, thần dung hợp, cũng là cực hạn của Cửu Vẫn.

- Nguyên khí thiên địa, hòa hợp!

Trong một nháy mắt Mộ Thủy Thiên đánh ra mấy ngàn đạo ấn quyết, dốc hết tu vi bản thân, bao quát chủ thể của cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả trước người trong đó, nàng muốn đánh tinh hoa của cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả vào thân thể Lâm Minh, dùng làm vật dẫn cuối cùng để hắn độ Cửu Vẫn.

Theo động tác của Mộ Thủy Thiên, nguyên khí thiên địa trong Tiêu Dao cung nhất thời sóng gió nổi lên, giống như thuỷ triều nhấp nhô, từng đợt từng đợt, cuồn cuộn không dứt.

- Rốt cục bắt đầu!

Tiêu Hạo Thiên cảm nhận được nguyên khí thiên địa trong Tiêu Dao cung ba động dị thường, hắn đứng lên, dưới chân hắn là một mảnh tế đàn do Bạch Ngọc tạo hình mà thành, tế đàn có phương viên vài dặm, trong đó lại khắc vô số trận văn, những mảnh trận văn này có cái giống như sợi tóc, có cái xù xì lớn bằng bắp đùi, có cái quanh co giống như mãng xà.

Tất cả trận văn, đều đang tản ra ánh sáng nhạt mông lung, Bạch Ngọc tế đàn này, chính là mắt trận của Tiêu Dao cung.

Thông qua nó có thể nắm linh khí của Tiêu Dao cung trong tay.

Lâm Minh độ Cửu Vẫn, cần Tiêu Hạo Thiên nắm Tiêu Dao cung trong tay, để hội tụ nguyên khí thiên địa, mà hiện tại, đúng là thời khắc hắn xuất thủ.

Tiêu Hạo Thiên rót chân nguyên vào bên trong Bạch Ngọc tế đàn, tế đàn bắt đầu vận chuyển, cả Tiêu Dao cung cũng bắt đầu phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nguyên khí thiên địa trong vòng ngàn dặm cũng bắt đầu tuôn ra, vừa bắt đầu thì nhu hòa giống như gió nhẹ, rồi sau đó từ từ tăng cường, chỉ chốc lát liền tạo thành nước xoáy nguyên khí chảy xiết, hội tụ về Tiêu Dao cung.

Lúc này, Tiêu Dao Đảo đã hoàn toàn bị phong bế, ngoài đảo toàn bộ bố trí trận pháp che dấu, nhưng là đệ tử trong đảo vẫn có thể thấy dị tượng phát sinh trên trời.

Nguyên khí hải triều cuồn cuộn kia, từ xa nhìn lại nhìn thấy mà giật mình.

- Ừm? Xảy ra chuyện gì/

- Tiêu Dao cung đột nhiên bắt đầu thu nạp nguyên khí thiên địa, đây là muốn làm cái gì?

Các đệ tử trẻ tuổi căn bản không biết tin tức Lâm Minh độ Cửu Vẫn, rất nhiều đệ tử vẫn đắm chìm trong khiếp sợ khi biết được Bạch Minh Ngọc là phản đồ.

Căn cơ của Bạch Minh Ngọc ở trong đệ tử trẻ tuổi quá sâu, Bạch Minh Ngọc người này, hết sức biết lung lạc lòng người, lúc bình thường cũng ra vẻ là hình tượng của một Đại sư huynh nhân từ, cho dù là một đệ tử tiền đồ cũng chưa ra hình dáng gì, nếu như hắn thỉnh giáo Bạch Minh Ngọc cái gì, Bạch Minh Ngọc cũng sẽ kiên nhẫn giảng giải.

Một Đại sư huynh bình dị gần gũi, hòa ái dễ gần như thế, rất nhiều người không thể nào tin nổi hắn là phản đồ, thậm chí còn ôm lấy địch ý đối với Lâm Minh đã đánh chết Bạch Minh Ngọc, đưa thân phận Bạch Minh Ngọc ra ngoài ánh sáng.

- Đại khái là Thái thượng trưởng lão luyện công a? Thậm chí có thể là Thái thượng trưởng lão muốn đột phá cảnh giới.

Các đệ tử trẻ tuổi hai mặt nhìn nhau, nghĩ tới đây cũng là hưng phấn lên, nếu quả thật là Thái thượng trưởng lão đột phá cảnh giới, đây chính là đại hỷ sự, có nghĩa là thực lực Tiêu Dao Đảo lại muốn tiến thêm một bước.

Thiên địa dị tượng đang không ngừng duy trì, càng phát triển càng mãnh liệt, không ít đệ tử cũng từ nơi bế quan riêng của mình, trong chỗ ở đi ra ngoài, nhìn kỳ cảnh bực này, một đám mặt có vẻ hưng phấn.

Chương 1117: Cảnh giới Cửu Vẫn!

Ùng ùng! Nguyên khí thiên địa mãnh liệt đã tạo thành một cái nước xoáy bảy màu khổng lồ với phương viên mấy trăm dặm, trung tâm nước xoáy bảy màu kéo dài khắp Tiêu Dao cung, giống như một cái phễu siêu cấp, cuối cùng nối liền Tiêu Dao cung.

Nguyên khí thiên địa chung quanh Tiêu Dao cung càng tụ càng nhiều, đã bắt đầu đọng lại hóa thành sợi sương mù, những sợi sương mù này trừ bỏ đại đa số ở ngoài bị hút vào Tiêu Dao cung, còn có một chút thì bay lả tả đến phía trên Tiêu Dao Đảo, tạo thành "Mưa nguyên khí".

Nguyên khí thiên địa khổng lồ như thế, làm thành chính giữa Tiêu Dao cung kia, trình độ nồng đậm của nguyên khí thiên địa có thể nghĩ!

Mà nơi bế quan của Lâm Minh, nằm ở nơi này.

Cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả bị Mộ Thủy Thiên hoàn toàn luyện hóa, vô cùng tinh thuần, sau khi rót năng lượng pháp tắc bổn nguyên vào trong thân thể Lâm Minh, thân thể khô gầy giống như gỗ mục kia, lại bắt đầu phát ra hào quang chói mắt.

Lúc này, thân thể Lâm Minh mặc dù thoạt nhìn khô gầy, không có nửa điểm sinh cơ, nhưng đây là bề ngoài Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả gây ra mà thôi, nếu như thật sự dùng Thánh khí đi chém thân thể Lâm Minh, lại phát hiện nó vẫn là cứng rắn như Thần Thiết, da thịt, xương cốt, nội tạng của hắn mặc dù cắt đứt sinh cơ, nhưng trình độ cứng rắn lại không có chút yếu bớt nào.

Muốn hoàn toàn chiết xuất thân thể Lâm Minh, rất khó!

Đây cũng là cửa ải khó nhất mà võ giả Luyện Thể độ Cửu Vẫn gặp phải - không cách nào chiết xuất!

Mộ Thủy Thiên mắt thấy thân thể khô mục của Lâm Minh phát ra quang mang như ánh sáng mặt trời, sắc mặt cực kỳ tĩnh táo, Cửu

Vẫn là một cửa ải khó độ nhất của Lâm Minh, so sánh với ngày sau lên cấp Thần Hải, lên cấp Thần Biến cũng khó khăn hơn, hiện tại, hắn lấy tinh hoa thụ tinh của cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả làm dẫn, đồng thời có rất nhiều nguyên khí thiên địa hội tụ ở Tiêu Dao cung giúp đỡ, bắt đầu luyện hóa thân thể Lâm Minh.

Luyện hóa từng chút từng chút một, giúp Cửu Vẫn của hắn đạt tới cực hạn.

Đây là một cái quá trình vô cùng dài lâu, như vậy cũng có thể so sánh như là: bản thân thân thể Lâm Minh là một đoạn Thần Thiết, mà nguyên khí thiên địa khổng lồ chính là chân hỏa, dùng chân hỏa từ từ hòa tan Thần Thiết, rồi sau đó lại lấy nước thép, dùng nguyên khí thiên địa tẩy lễ.

Quá trình này, Lâm Minh phải thừa nhận thống khổ từ năng lượng luyện thân, mà Mộ Thủy Thiên cũng phải giao ra tiêu hao thật lớn, thậm chí hao tổn một chút tu vi của nàng.

Hô hô hô!

Mộ Thủy Thiên liên tục đánh ra ấn quyết phức tạp. Nguyên khí thiên địa dưới sự khống chế của nàng bắt đầu bùng cháy sáng rực, Lâm Minh bắt đầu chậm rãi tan rã, từ tóc trên đầu, đốt ngón tay, đến da, huyết nhục.

Từng chút từng chút một, vô cùng chậm chạp.

Đến hiện tại Lâm Minh mới độ Mệnh Vẫn tầng tám, tám lần Mệnh Vẫn này bởi vì hắn tu luyện Luyện Thể Thuật, mỗi khi độ một lần cũng không dễ dàng. Nhưng dù vậy, quá trình Lâm Minh chiết xuất cũng là sau khi chân nguyên ở đan điền nổ tung, hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn, chưa từng có chậm chạp như hôm nay, chẳng khác gì là nấu chảy thân thể từng chút từng chút một.

Không sai, chính là nấu chảy.

Nếu như nói, Mệnh Vẫn trước kia, Lâm Minh là đánh thân thể, đan điền, linh hồn nát thành viên bi vô cùng nhỏ, rồi sau đó trải qua năng lượng rèn luyện.

Còn lần này, cũng là nấu chảy thân thể thành giọt dịch, là chất lỏng thật sự.

Phân giải viên bi có nhỏ đi nữa, cũng sẽ không nhỏ hơn so sánh với chất lỏng.

Lấy thân thể trạng thái dịch thừa nhận năng lượng rèn luyện, nhận được tẩy lễ tự nhiên càng thêm triệt để.

Lâm Minh đang ở trong trạng thái mông lung, dưới tình huống đoạn tuyệt sinh cơ, thừa nhận nguyên khí thiên địa nấu chảy hắn.

Ước chừng chín ngày đi qua, thân thể Lâm Minh mới hoàn toàn nấu chảy, máu thịt, xương cốt, nội tạng, da thịt của hắn hoàn toàn biến thành chất lỏng, nguyên khí thiên địa bắt đầu tuôn ra, tạo thành nhiều tia sương mù màu đỏ nhạt, thừa nhận nguyên khí thiên địa rèn luyện.

Mà đan điền Lâm Minh cũng hoàn toàn chiết xuất, linh hồn bể tan tành, hóa thành lực lượng linh hồn tinh thuần, cũng lẫn vào bên trong "Sinh mệnh chi vụ".

Pháp tắc kỳ dị chống đỡ hết thảy chuyển động, mà ở bên cạnh Lâm Minh, tinh thần Mộ Thủy Thiên thủy chung vẫn khẩn trương cao độ, chín ngày đi qua, hắn một khắc cũng chưa từng nghỉ ngơi, mà hiện tại, Lâm Minh cũng chỉ là hoàn thành khởi bước ban đầu của Cửu Vẫn, kế tiếp còn lại là rèn luyện thân thể, quá trình này, phải kéo dài thời gian lâu hơn.

Lần này Lâm Minh độ Cửu Vẫn, thời gian phải dài gấp mấy lần so sánh với những võ giả khác, mà dị tượng chung quanh Tiêu Dao cung, cũng luôn luôn tiếp tục kéo dài nương theo Lâm Minh.

Trong nháy mắt, hẳn là một tháng trôi qua.

Hô!.

||||| Truyện đề cử: Rể Ngoan Xuống Núi Tu Thành Chính Quả (Rể Ngoan Giá Đáo) |||||

Ở trong phòng nghị sự có rất nhiều trưởng lão tề tụ, một đạo ánh lửa tương tự với truyền âm phù đốt lên.

Đây là Tiêu Dao Lệnh do Tiêu Hạo Thiên hạ xuống.

- Đảo chủ hạ lệnh, bảo chúng ta hiện tại đi ra ngoài chuẩn bị một chút, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn đã đến giai đoạn sau, muốn chúng ta đi bố trí trận pháp che dấu.

Tiêu Hạo Càn có chút không kiên nhẫn nói.

Lâm Minh đang đột phá Cửu Vẫn, mà nhiệm vụ của bọn họ chính là che dấu ba động của nguyên khí thiên địa lúc Lâm Minh phá Cửu Vẫn.

Lúc này ở bầu trời Tiêu Dao Đảo, nước xoáy bảy màu do nguyên khí thiên địa tạo thành chẳng những không có giảm nhỏ, ngược lại lại tăng gấp đôi.

May mà diện tích Tiêu Dao Đảo khá lớn, nếu không cũng phải kéo dài đến Ngoại Hải.

Cảnh tượng lớn như thế, nước xoáy nguyên khí thiên địa nồng đậm như thế, thế nhưng kéo dài ước chừng một tháng!

Những điều này là do thúc dục trận pháp của Tiêu Dao cung hội tụ lại, nhưng trận pháp của Tiêu Dao cung vận chuyển, phải tiêu hao đại lượng Tử Dương thạch!

Tiêu Hạo Thiên hoài nghi, một tháng này sợ rằng đã mấy mấy chục ức Tử Dương thạch.

Đây là bao nhiêu tài nguyên a! Đệ tử trẻ tuổi phải trải qua hàng loạt sinh tử chém giết trong Bí cảnh Hồng Hoang mới có thể nhận được.

Vốn là hành trình Bí cảnh Hồng Hoang lần trước, Tiêu Dao Đảo mặc dù thu hoạch rất phong phú, nhưng là chịu không được phá sản như vậy.

Độ một lần Cửu Vẫn mà thôi, đến mức như thế không! Người không biết, còn tưởng rằng đây là Thái thượng trưởng lão nào đó của Tiêu Dao Đảo lên cấp Thánh chủ chân chính a!

Nguyên khí thiên địa nồng đậm đến trình độ bực này, thậm chí để cho đảo chủ Tiêu Dao Đảo thường xuyên hạ xuống mưa nguyên khí.

Lần này, đám người Tiêu Hạo Càn đi ra ngoài, trên bầu trời lại đang có mưa bụi, Tiêu Hạo Càn nhìn mưa nguyên khí này liền cảm thấy buồn bực, hắn dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Đây còn là đột phá Cửu Vẫn sao? Cả Tiêu Dao cung cũng mở đại trận ra vì hắn, hội tụ nguyên khí thiên địa trong vòng ngàn dặm, có cần khoa trương như vậy hay không? Chờ tương lai hắn trở thành Thần Quân, có phải thu nhỏ Tiêu Dao cung lại hàng tỉ lần hay không, trở thành đậu đường ăn mới được a?

Những ngày qua, dưới sự khuyến khích của Tiêu Hạo Càn, trưởng lão bất mãn Mộ Thủy Thiên cũng tụ tập ở cùng một chỗ, dĩ nhiên, bọn họ nói chuyện toàn bộ cũng là dùng chân nguyên truyền âm, bọn họ cũng không dám nghị luận chẳng kiêng nể gì.

Đại đa số trưởng lão, hoặc nhiều hoặc ít trong lòng còn có dị nghị đối với Mộ Thủy Thiên, số ít cũng là phái trung lập, không phát biểu quan điểm.

- Đừng nghị luận, Lâm Minh bởi vì là pháp thể song tu, độ Cửu Vẫn phải nghịch thiên địa pháp tắc, tương đương với nghịch thiên, cho nên thanh thế mới phải lớn, vô cùng khó khăn, chúng ta bảo vệ tốt cương vị của mình là được, cho dù trong lòng các ngươi bất mãn, nhưng phải biết thân phận vị kia nhạy cảm, không thể quá lộ liễu, nếu như trận pháp của chúng ta bố trí không tốt, một khi để lộ tin tức gì khiến cho Tiêu Dao Đảo bị chú ý, tiện đà hấp dẫn vị cừu gia nào đó chú ý, chúng ta cũng phải chôn cùng!

Một trưởng lão trung lập nói như thế, cừu gia thần bí của Mộ Thủy Thiên, khiến những người này không thể không sợ, một khi đối phương tới báo thù, Mộ Thủy Thiên nàng chưa chắc có thể giết chết, nhưng Tiêu Dao Đảo nhất định sẽ xui xẻo theo, dù sao Tiêu Dao Đảo cùng Thánh Địa đã bị tiêu diệt kia có cội nguồn sâu đậm, đối phương không thể nào bỏ qua cho Tiêu Dao Đảo.

Tiêu Hạo Càn lại lơ đễnh nói:

- Chuyện bé xé ra to mà thôi, cho dù Lâm Minh độ Cửu Vẫn đưa 9 trọng thiên, thậm chí mây nguyên khí 12 trọng thiên thì như thế nào? Lão phu một người là có thể bảo vệ.

Ở giới võ học, cấp bậc Cửu Vẫn bất đồng chính là mây nguyên khí, tương ứng với cách gọi bất đồng.

Mỗi một trọng thiên Cửu Vẫn, tương ứng mây nguyên khí ba dặm, ba tầng đầu của Cửu Vẫn, tương ứng với mây nguyên khí chín dặm, coi như là khởi bước của Cửu Vẫn, được gọi là "hạ tam trọng".

Võ giả Cửu Vẫn gần chín thành, độ Cửu Vẫn, mây nguyên khí của bọn họ cũng tụ tập ở bên trong "hạ tam trọng", trong đó lấy Cửu Vẫn 2 trọng thiên, Cửu Vẫn 3 trọng thiên thường thấy nhất.

Cửu Vẫn tứ trọng thiên đến lục trọng thiên, được gọi là "Trung tam trọng", coi như là "Hạ tam trọng" lên cấp, Bạch Minh Ngọc, Diệp Thủy Đồng lúc độ Cửu Vẫn, cũng là Cửu Vẫn lục trọng thiên, đó cũng coi như là "Trung tam trọng".

Tiếp theo chính là "Thượng tam trọng", thất trọng thiên đến cửu trọng thiên.

Nhân vật có thể đạt tới "Thượng tam trọng", ở một Thánh Địa đứng đầu cũng có thể sắp xếp ở danh hiệu cao, tỷ như thiên tài tuyệt đỉnh Tiêu Bình của thượng cổ Phượng tộc trong tứ đại Thần thú thị tộc.

Ở bên trong "Thượng tam trọng", lấy cửu trọng thiên là nhất, số chín là đỉnh cao, giới võ học truyền lưu câu thơ: "Một khi đạt tới cửu trọng thiên, có thể loạn Càn Khôn trong nháy mắt!", ý tứ chính là, nếu như một võ giả lúc Cửu Vẫn có thể đạt tới cửu trọng thiên, tiếp nhận pháp tắc của cửu trọng thiên tẩy lễ, như vậy thành tựu

Thánh chủ của hắn trong tương lai, là có thể nghịch loạn âm dương, điên đảo Càn Khôn.

Tuy nhiên "Thượng tam trọng" Viên mãn, Cửu Vẫn cửu trọng thiên cũng không phải là cực hạn, bên trên còn có "Cực tam trọng", "Cực tam trọng" viên mãn là Cửu Vẫn 12 trọng thiên, đó lại là một cảnh giới khác.

Ở tứ đại Thần thú thị tộc, người trẻ tuổi có thể đạt tới "Cực tam trọng", cũng chỉ có một, đó chính là Long Nhất của Long tộc thượng cổ, cho dù là Lâm Minh hiện tại, quyết đấu với Long Nhất là Thần Hải trung kỳ, cũng hoàn toàn không nắm chắc, chỉ có thể bảo đảm toàn thân trở lui mà thôi.

Phía trên "Cực tam trọng", còn có cảnh giới "Tuyệt tam trọng" cao hơn, tuy nhiên những cảnh giới kia, đối với trưởng lão Tiêu Dao Đảo tại chỗ mà nói, hoàn toàn chính là truyền thuyết.

Bình thường chỉ có Thánh Địa cấp Giới vương mới có thể xuất hiện "Tuyệt tam trọng", thậm chí nhân vật "Tuyệt tam trọng" trở lên, tỷ như thiên tài yêu nghiệt như Xích Chiến Vân.

Đối với trưởng lão Tiêu Dao Đảo mà nói, Thánh Địa cấp Giới vương vốn cũng không phải là thường nhân có thể tiếp xúc đến, đệ tử bọn họ bồi dưỡng ra được lúc độ Cửu Vẫn tự nhiên cũng là nơi bế quan cực kỳ bí mật, những trưởng lão này của Tiêu Dao Đảo nào có cơ hội nhìn thấy?

Đừng nói nhìn thấy "Tuyệt tam trọng" hư vô mờ mịt kia, cho dù là "Thượng tam trọng" thất đến cửu trọng thiên, tất cả trưởng lão tại chỗ cũng không có gặp nhiều.

Bọn họ chẳng qua là mơ hồ biết, một ít nhân vật vô cùng yêu nghiệt đạt tới "Cực tam trọng" "Tuyệt tam trọng", thậm chí phía trên "Tuyệt tam trọng", thật sự tồn tại ở thế giới này, nhưng là đến tột cùng Mệnh Vẫn "Tuyệt tam trọng" sẽ có dị tượng gì, cực hạn của Mệnh Vẫn rốt cuộc là bao nhiêu trọng thiên thiên, bọn họ lại hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Vì vậy, đột nhiên nghe được Tiêu Hạo Càn nhắc tới "Cực tam trọng" 12 trọng thiên, trong lòng các trưởng lão tại chỗ đột nhiên cũng cả kinh.

- 12 trọng thiên, cực tam trọng viên mãn? Đại trưởng lão, ý của ngươi là Lâm Minh có thể độ Cửu Vẫn 12 trọng thiên?

Một trưởng lão tưởng tượng một chút, nhưng không biết mây nguyên khí của 12 trọng thiên, 36 dặm sẽ là quang cảnh gì?

Chương 1118: Mây nguyên khí mãnh liệt!

Trưởng lão của Tiêu Dao Đảo, cũng chính là cường giả cảnh giới Thần Quân, thiên tài Cửu Vẫn hạ tam trọng, cường giả trở thành Thần Quân thì không thành vấn đề, kiến thức, lịch duyệt của bọn họ kém rất nhiều so với Tiêu Hạo Càn.

Tiêu Hạo Càn hừ một tiếng, nói:

- Độ Thiên Cửu 12 trọng thiên thì coi là cái gì, lấy kiến thức của các ngươi, cho là Cửu Vẫn 12 trọng thiên có nhiều khó lường, thật ra thì đặt ở cả Thần Vực, thiên tài Cửu Vẫn 12 trọng thiên lại là có không ít! Lão phu từng tận mắt nhìn thấy một thiên tài Đại Thánh địa độ Mệnh Vẫn, chính là cực tam trọng 11 trọng thiên!

Tiêu Hạo Càn nói như vậy, nhất thời đưa tới không ít trưởng lão sợ hãi than, có thể xem Mệnh Vẫn cực tam trọng, coi như là một cái cơ duyên nho nhỏ, tựa như Phàm Nhân sẽ hi vọng đi xem mưa sao băng, thứ hiếm thấy, luôn là có thể khiến cho mọi người tò mò

- Nguyên lai đại trưởng lão đã được chứng kiến Cửu Vẫn cực tam trọng.

- Ừm! Cửu Vẫn cửu trọng thiên, tương lai không vẫn lạc thì tiếp theo sẽ trở thành Thánh chủ, xa hơn nữa là thập trọng thiên đến 12 trọng thiên, có thể vững vàng vào Thánh chủ, võ giả Cửu Vẫn 12 trọng thiên trong tương lai có thể trở thành Thánh chủ đại thành, bình thường chênh lệch ở giữa Thánh chủ cùng Thánh chủ đại thành có thể là rất lớn! Người đàn bà kia hao phí nhiều tài nguyên như vậy để bồi dưỡng Lâm Minh, hơn nữa thiên phú Lâm Minh cũng không quá tệ, bồi dưỡng được một Thánh chủ đại thành có cái gì ly kỳ!

Tiêu Hạo Càn bĩu môi, khinh thường nói, thiên phú của Lâm Minh vô cùng yêu nghiệt, trong miệng hắn lại trở thành không quá kém, cái này làm cho vẻ mặt của các trưởng lão ở đây có chút cổ quái. Để cho Tiêu Hạo Càn khen ngợi Lâm Minh trước mặt mọi người, hiển nhiên hắn không có cam lòng.

- Nghe nói Mệnh Vẫn cao tầng có thể kèm theo thiên địa dị tượng phát sinh, đại trưởng lão ngươi nói Cửu Vẫn 12 trọng thiên có thể có thiên địa dị tượng hay không?

Một trưởng lão hỏi.

Ở trong điển tịch ghi lại, Mệnh Vẫn tầng chín cao trọng thiên, sẽ kèm theo thiên địa dị tượng, nghe nói, từng võ giả tuyệt đỉnh có thể dẫn động thiên địa dị tượng, trải qua thiên địa dị tượng cũng là bất đồng, dị tượng có thể làm cho võ giả tạo ra các loại đặc trưng như công pháp tu luyện, có được võ ý, Chiến Linh...

Thậm chí một chút võ giả thành danh, thiên địa dị tượng khi bọn họ độ Cửu Vẫn sẽ trở thành phong hào tương lai của bọn họ, tỷ như phong hào Giới vương đại giới của Chân Vũ đại thế giới chính là Pháp Loa Giới vương.

Có phong hào cổ quái này, cũng là bởi vì lúc hắn độ Cửu Vẫn, mây nguyên khí tự nhiên ngưng tụ thành hư ảnh tù và khổng lồ, rồi sau đó, tù và phát ra âm thanh, thanh âm kinh khủng kia ước chừng truyền ra xa 80 vạn dặm, như sấm mùa xuân nổ vang, thật lâu cũng không dứt!

Bên trong phạm vi 80 vạn dặm, Pháp trận cách âm cũng đều không thể ngăn cản!

Đây cũng là chuyện tình hợp lý, năm đó tu vi Pháp Loa Giới vương mặc dù chỉ có Mệnh Vẫn tầng chín, nhưng là lực xuyên thấu của những thanh âm kia không liên quan cùng tu vi bản thân của Pháp Loa Giới vương, mà là thanh âm xuất xứ từ thiên đạo pháp tắc. Ngôn Tình Nữ Phụ

Pháp trận cách âm bình thường sao có thể ngăn cản được thanh âm do thiên địa pháp tắc tạo thành?

- Thiên địa dị tượng? Nào có đơn giản như vậy! Các ngươi cho thiên địa dị tượng là rau cải trắng sao? Dị tượng sở dĩ xưng là dị tượng, cũng là bởi vì nó xuất hiện quá ít! Đừng nói Cửu Vẫn cực tam trọng thập trọng thiên đến 12 trọng thiên, cho dù là Cửu Vẫn tuyệt tam trọng 13 trọng thiên đến 15 trọng thiên cũng sẽ không có thiên địa dị tượng! Thiên địa dị tượng, cần Cửu Vẫn trên tuyệt tam trọng, thậm chí cao hơn!

- Cao hơn là cao bao nhiêu? Cảnh giới phía trên tuyệt tam trọng là cái gì?

- Đúng vậy a, còn có chuyện ta luôn luôn tò mò, Mệnh Vẫn cao nhất có thể có bao nhiêu trọng thiên?

Ở thế giới võ giả, truyền thừa được bảo lưu rất nghiêm, bí tịch công pháp, nguyên lý trận pháp, kỹ xảo luyện đan, thiên đạo pháp tắc, bao gồm cả kinh nghiệm, quy luật tu luyện cũng được bảo lưu chặt chẽ, tông môn cấp bậc thấp căn bản không cách nào biết được điển tịch Thánh Địa cấp Giới vương ghi lại những thứ gì, cho nên Mệnh Vẫn cao trọng thiên đối với các trưởng lão tại chỗ mà nói chính là một câu đố.

Dĩ nhiên, Tiêu Hạo Càn cũng không biết đến nhiều hơn bao nhiêu so sánh với các trưởng lão khác tại chỗ, bị mọi người vừa hỏi như vậy, Tiêu Hạo Càn lập tức liền bị hỏi khó.

Hắn há miệng, ngây ngốc một chút, rồi sau đó hàm hồ nói:

- Chúng ta đi lý giải những thứ kia có ý nghĩa gì, dù sao những thứ kia chúng ta cũng không dùng đến, bất quá lần này bất quá lần này nhìn quá trình Lâm Minh độ Cửu Vẫn một chút, hẳn là có thể hiểu rõ Cửu Vẫn cực tam trọng, hy vọng Lâm Minh không để cho chúng ta thất vọng mới tốt, nếu như bởi vì Luyện Thể Thuật của hắn tu quá cao, Mệnh Vẫn độ không qua, vậy thì làm trò cười.

Khi Tiêu Hạo Càn nói chuyện, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ lớn, nguyên khí thiên địa của Tiêu Dao Đảo đột nhiên run lên một cái, một khắc này, vốn chỉ là nguyên khí thiên địa hiện lên trạng thái nước xoáy xoay tròn đột nhiên kích động kịch liệt, phảng phất giống như xảy ra dị biến nào đó.

Tiêu Hạo Càn trừng mắt:

- Ừm? Xem ra Lâm Minh độ Mệnh Vẫn là thành công, sắp bắt đầu ngưng tụ thân thể, cũng đúng, trình độ tu luyện Luyện Thể Thuật của hắn hẳn là không quá cao, nếu như tu luyện Luyện Thể Thuật tới cảnh giới quá cao, thân thể cũng không toái giải được, độ Cửu Vẫn dĩ nhiên sẽ thất bại.

- Mỗi người các ngươi đều có vị trí và cương vị riêng, mặc dù là chuyện bé xé ra to, nhưng dù sao cũng là người đàn bà kia ra lệnh, chúng ta cũng không thể làm trái, làm dáng một chút là được.

Khi Tiêu Hạo Càn nói chuyện, mười một trưởng lão còn lại tất cả cũng bay đến vị trí của mình, bắt đầu thao túng vận chuyển trận pháp, che phủ thiên địa dị tượng này.

Lúc này, ở chỗ sâu trong Tiêu Dao cung, Lâm Minh đã hóa thành trạng thái dịch huyết nhục xương cốt, đã trải qua thời gian rèn luyện hơn một tháng, quả thật đã đạt tới lúc kết thúc.

Nhưng là võ giả độ Cửu Vẫn, giờ khắc cuối cùng trước mắt này, cũng là thời khắc quan trọng nhất trong quá trình cả Cửu Vẫn, bởi vì lúc này, bởi vì võ giả hoàn toàn thoát khỏi thân thể phàm thai, bắt đầu con đường thành thần, sẽ nghênh đón thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, cũng là cái gọi là lễ nghi thành thần!

Lễ nghi thành thần sẽ ngưng kết mây nguyên khí, xưng hô là Cửu Vẫn mấy trọng thiên, cũng chính là từ lễ thành thần này mà đến, thân thể võ giả ngâm mình tắm ở bên trong mây nguyên khí, sẽ trực tiếp dung hợp với mảnh nhỏ thiên địa pháp tắc, nếu như dung hợp được hoàn toàn, sẽ khắc lại đại đạo phù văn ở trong xương thịt, chỗ tốt đối với tu luyện trong tương lai không thể tưởng tượng!

- Bắt đầu!

Mộ Thủy Thiên đã kéo dài một tháng chưa từng nghỉ ngơi, hít sâu một hơi, có chút mỏi mệt nhìn lên trời cao một cái, ánh mắt của nàng phảng phất giống như xuyên thấu Tiêu Dao cung, thấy được nguyên khí thiên địa ngưng tụ ở ngoài Tiêu Dao cung.

Nàng biết, một khắc cuối cùng này, chính là thời khắc kiểm nghiệm thành quả hết thảy cố gắng của nàng!

Ánh mắt Mộ Thiên Tuyết đến tột cùng có đúng hay không, một tháng này nàng tiêu hao hết cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, cùng với nàng dốc hết tâm huyết cố gắng rốt cuộc có đáng giá hay không, cùng với thành tựu tương lai Lâm Minh rốt cuộc có thể đạt tới độ cao gì, từ thời khắc tối hậu của Cửu Vẫn này, Lâm Minh rốt cuộc có thể thừa nhận bao nhiêu thiên đạo pháp tắc tẩy lễ, liền có thể đại khái nhìn ra!

Cửu Vẫn bình thường, Cửu Biến Hóa Thần, Mệnh Vẫn tầng chín chính là bước chuyển ngoặt giữa Phàm Nhân cùng thần, là một cái cảnh giới là tối trọng yếu trước khi võ giả trở thành Thánh chủ, có thể nói là căn cơ của con đường thành thần!

Căn cơ này đánh cho vững chắc, mới có thể dựng lên lầu cao vạn trượng, nếu không, đến cảnh giới Thần Quân sẽ khó khăn vào nửa bước.

Hô hô hô!

Trong thiên địa, gió nổi mây phun, nguyên khí thiên địa mênh mông lao nhanh giống như thuỷ triều, mây nguyên khí còn chưa bắt đầu ngưng kết, bầu trời bao la của Tiêu Dao Đảo đã bắt đầu phát sinh một loạt biến hóa.

Ở chung quanh Tiêu Dao cung, các trưởng lão chấp chưởng che dấu trận pháp nhìn cảnh tượng thiên địa biến sắc này, một trưởng lão lẩm bẩm nói:

- Đại trưởng lão, mây nguyên khí lập tức sẽ ngưng kết, nhìn khí thế kia, hẳn là không nhỏ a.

- Ừm, hẳn là... Hẳn là rất lớn.

Tiêu Hạo Càn nuốt từng ngụm nước bọt, gật đầu nói, dĩ nhiên, đến tột cùng có thể ngưng kết ra mây nguyên khí dạng gì, trong lòng hắn căn bản không có nửa điểm khái niệm.

Chương 1119: Cực hạn ở nơi nào

Nguyên khí Tiêu Dao Cung xông lên tận trời, gió càng ngày càng mạnh, sắc trời càng ngày càng ám, trong mơ hồ, dường như có vạn thần quang điềm lành bảy màu vây quanh Tiêu Dao Cung, ánh sáng bảy màu này, chính là các màu nguyên khí thiên địa hội tụ ở Tiêu Dao Cung.

Hưu!

Hai đạo quang ảnh mông lung bay ra từ trong Tiêu Dao Cung, trong đó một người là Tiêu Dao Đảo đảo chủ Tiêu Hạo Thiên, mà người còn lại toàn thân bao bọc ở trong ánh sáng trắng, hoàn toàn không thấy chuẩn xác, phảng phất Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm.

Đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn liếc mắt một cái nhận ra, đây đúng là bản thân Mộ Thủy Thiên!

- Hai vị này cũng đi ra...

Tiêu Hạo Càn thì thào tự nói, Mộ Thủy Thiên cùng Tiêu Hạo Thiên xuất hiện ở nơi này, chứng minh Lâm Minh độ Cửu Vẫn quả thật đã một chuyện vô cùng quan trọng, những thứ Mộ Thủy Thiên có thể làm đều đã làm, còn lại phải xem chính Lâm Minh.

Tiếp theo, một người áo bào trắng chậm rãi bay lên trời cao từ trong Tiêu Dao Các, dung mạo người này già nua, râu bạc trắng, đúng là cao thủ đệ nhất Tiêu Dao Đảo trừ Mộ Thủy Thiên ra, Thái thượng trưởng lão Bạch Khê!

Ở phía sau Bạch Khê, còn có hai lão nhân, bọn họ cũng là Thái thượng trưởng lão Tiêu Dao Đảo, từng là phó đảo chủ, địa vị, thực lực cùng quyền lên tiếng đều so kém rất nhiều với Bạch Khê.

Nhìn thấy ba người này bay lên trời không, rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo đều sợ ngây người, bọn họ tự nhiên không có khả năng nhận diện được Mộ Thủy Thiên, nhưng ba đại Thái thượng trưởng lão Bạch Khê có chút đệ tử lại biết.

- Trời ạ, đó không là ba đại Thái thượng trưởng lão Tiêu Dao Đảo chúng ta sao, còn có Tiêu đảo chủ nữa!

- Làm sao bọn họ lại đi ra, ta còn tưởng rằng bọn họ đang đột phá cảnh giới. Hiện tại xem ra không phải, cuối cùng là chuyện gì?

Đúng lúc này, Tiêu Dao Cung đột nhiên vang lên một tiếng ngâm to rõ dài, thẳng hướng trời cao!

Thanh âm kia, quả thực như là một Chân Long tỉnh lại từ trong ngủ say, ngửa mặt lên trời ngâm nga!

Đỉnh Tiêu Dao Cung đột nhiên sáng lên một đạo thần quang, huyết khí xông lên tận trời. Thiên địa một mảnh đỏ thẫm!

Vù vù

Huyết khí ngưng hóa hình thành hình thái Chân Long màu đỏ, tùy ý tung bay ở trên bầu trời, mây trên bầu trời đã sớm bị tách ra, bầu trời phạm vi mấy trăm dặm Tiêu Dao Đảo chỉ còn lại có huyết khí hình rồng đang bay múa, dẫn động Càn Khôn!

Theo huyết khí Chân Long bay múa, khí huyết lực mênh mông giống như sóng thần đánh úp lại!

Đệ tử Tiêu Dao Đảo đều biến sắc, khí huyết hình rồng lao ra từ trong Tiêu Dao Cung nồng đậm như thế, căn bản không phải nhân loại có thể có được! Đây đã không phải vấn đề tu vi, bởi vì võ giả hệ thống Tụ nguyên theo tu vi gia tăng, sẽ khiến sinh mệnh cùng thọ nguyên trở nên dài đằng đẵng, khí huyết lực gia tăng cũng có hạn, bất kể ngươi là cảnh giới Thần Quân, cấp Thánh chủ, Giới Vương cấp, cũng không nên có khí huyết lực mênh mông khủng bố như thế, quả thực giống như một mảnh đại dương khí huyết mênh mông!

- Dường như không phải võ giả, mà là một đầu thái cổ cự thú?

Đệ tử trẻ tuổi Tiêu Dao Đảo tự nhiên sinh ra loại suy nghĩ này.

Mà đúng lúc này, nguyên khí thiên địa rốt cục bắt đầu ngưng tụ, vô số mảnh vỡ thiên đạo pháp tắc trên bầu trời cùng nhau hình thành mây nguyên khí!

- Mây nguyên khí xuất hiện!

- Rốt cục xuất hiện!

Mộ Thủy Thiên, Tiêu Hạo Thiên, thậm chí các trưởng lão Tiêu Dao Đảo khác đều đang chờ đợi giờ khắc này, thời điểm mấu chốt độ Cửu Vẫn, ngưng kết mây nguyên khí!

- Ân... mây nguyên khí này...

Mộ Thủy Thiên cau mày, mắt không chớp nhìn về phía bầu trời, bình thường võ giả ngưng kết mây nguyên khí đều là màu sắc rực rỡ, màu sắc tượng trưng cho công pháp tu luyện, ví dụ như nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo có màu xanh tượng trưng mộc hệ pháp tắc, Phượng tộc thượng cổ lại là màu đỏ tượng trưng cho hỏa hệ pháp tắc, tộc nhân Tử Điện Kỳ Lân là màu tím tượng trưng pháp tắc Lôi đình.

Mà mây nguyên khí của Lâm Minh, không là màu đỏ ngọn lửa, cũng không phải màu tím lôi đình, mà là màu xám, dường như sắp có gió lốc, không chỉ như thế, trong đám mây còn ẩn chứa một cỗ khí sát phạt thảm thiết! Tư thế hào hùng, khí nuốt núi sông!

Nây nguyên khí bao phủ ở Tiêu Dao Đảo, dường như tình cảnh tận thế buông xuống.

Mây nguyên khí vừa xuất hiện liền nhanh chóng bành trướng ra, chỉ mất mấy tức, liền kéo lên qua ba tầng hạ, ba tầng trung, mãi cho đến ba tầng thượng!

- Nây nguyên khí 24 lý, bát trọng thiên! Trên ba tầng thượng, chính là ba tầng cực!

Các trưởng lão phụ trách thúc dục trận pháp che giấu đều trừng to mắt, e sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết.

Cửu Vẫn ba tầng cực, lúc trước bọn họ chỉ được thấy ở trong điển tịch, hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến!

- Nhìn xu thế phát triển, có lẽ ba tầng cực cũng không phải cực hạn, thậm chí có thể đạt tới ba tầng tuyệt!

- Có lẽ... nếu nói vậy, tương lai Lâm Minh chắc chắn vào Thánh chủ đại thành, thậm chí có hi vọng đạt tới Thánh chủ đỉnh phong, tuy nhiên nửa bước Giới Vương thì ba tầng tuyệt vẫn không đủ...

Thời điểm những trưởng lão này nói chuyện, Tiêu Hạo Càn nói với ngữ điệu thong thả.

Lúc này, sắc mặt hắn cũng không tốt lắm, không biết vì sao, khi hắn đối mặt với mây nguyên khí trên bầu trời lại cảm giác được áp lực.

Hắn đường đường tu vi cảnh giới Thần Quân hậu kỳ, ở trước mặt mây nguyên khí của một tiểu bối Mệnh Vẫn độ Mệnh Vẫn tầng chín, lại cảm nhận được áp bách!

Đương nhiên, loại cảm giác áp bách này không phải đến từ Lâm Minh, mà là đến từ thiên đạo pháp tắc, hắn cảm giác chính mình dường như đang đối mặt với toàn bộ vũ trụ.

Khi vài cái trưởng lão nói chuyện, phạm vi kiếp vân đã đạt tới 27 lý, cửu trọng thiên!

Cửu trọng thiên phân biệt là Thần Tiêu Thiên, Thanh Tiêu Thiên, Bích Tiêu Thiên, Đan Tiêu Thiên, Cảnh Tiêu Thiên, Ngọc Tiêu Thiên, Chấn Tiêu Thiên, Tử Tiêu Thiên, Thực Tiêu Thiên.

Một khi đạt tới cửu trọng thiên, nghịch loạn càn khôn trong nháy mắt!

Cửu Vẫn cửu trọng thiên, là một cái bước ngoặt!

Lui một bước là phàm, tiến thêm một bước thành thánh.

Nếu như thiên tài... không bước vào cửu trọng thiên, gần như dấu hiệu này báo hiệu trong tương lai sẽ... không trở thành Thánh chủ chân chính!

Mượn Tiêu Dao Đảo mà nói, 5 vạn năm qua vẫn không có Thánh chủ chân chính, chỉ có lão đảo chủ tiền nhiệm và Bạch Khê vô hạn đến gần cấp Thánh chủ, nhưng thủy chung vẫn kém một bước.

Thần Vực Thánh chủ, ở một cái đại giới Thần Vực đều là nhân vật danh chấn một phương, cảnh giới này nào dễ đạt tới? Số lượng Thần Vực Thánh chủ nhiều là bởi vì Thần Vực rất rộng lớn!

Đương nhiên, đối với Lâm Minh mà nói, mây nguyên khí cửu trọng thiên chỉ dừng lại ngắn ngủi, trong nháy mắt, mây nguyên khí mở rộng đến 30 lý.

Thập trọng thiên!

Kế tiếp...

11 trọng thiên!

12 trọng thiên!

Mây nguyên khí giống như một con quái thú mở rộng, không có bất kỳ trì hoãn xông phá 12 trọng thiên.

12 trọng thiên là ba tầng cực viên mãn, ở trên cửu trọng thiên, cộng thêm Thái Cực Thiên, Thượng Đỉnh Thiên, Thiên Ngoại Thiên!

Sau 12 trọng thiên là Cửu Vẫn ba tầng tuyệt!

- Thật sự đạt tới ba tầng tuyệt! Trời ạ, ba tầng tuyệt đó, nghe nói có hi vọng trở thành Thánh chủ đỉnh phong!

- Lâm Minh có khả năng đột phá ba tầng tuyệt không, trên ba tầng tuyệt là cái gì?

Những trưởng lão che giấu pháp trận nhao nhao nghị luận, có chút người dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Tiêu Hạo Càn ‘kiến thức phong phú’.

Tiêu Hạo Càn miễn cưỡng cười cười, trên Mệnh Vẫn ba tầng tuyệt gọi là gì, hắn cũng không biết. Loại chuyện này, đã vượt qua phạm vi hắn lý giải.

- Tiểu tử này, vận khí thật không tồi, không ngờ hỗn đến ba tầng tuyệt, tuy nhiên sau ba tầng tuyệt, độ khó tăng gấp bội...

Tiêu Hạo Càn miễn cưỡng ‘Giải thích’, kỳ thật sau ba tầng tuyệt rốt cuộc là độ khó gì, bộ dáng như thế nào, trong đầu hắn không có một chút khái niệm.

Mây nguyên khí đột phá 36 lý, đạt tới phạm vi 40 lý, mà lúc này, sát khí của mây nguyên khí càng ngày càng nặng!

Trong tầng mây, bắt đầu diễn biến đủ loại Tiên Thiên Đạo Đồ, những Đạo Đồ này huyền diệu phức tạp, có hào quang rực rỡ, có thần bí phong cách cổ xưa, có sát khí đằng đằng!

Mây nguyên khí phun ra nuốt vào, dường như một đầu quái thú hung mãnh, thời điểm nó dữ tợn giãn ra thân thể, dường như một đầu Thao Thiết thật lớn, không ngừng cắn nuốt nguyên khí thiên địa, dường như không có chừng mực!

Trưởng lão cảnh giới Thần Quân còn đỡ, các tiểu bối khác đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

Khí huyết lực mênh mông, sát khí âm trầm, khí tức đại đạo mênh mang, đều làm cho bọn họ có chút không chịu nổi!

- Rốt cuộc là đang làm gì, chẳng lẽ Tiêu Dao Cung ấp trứng Chân Long sao?

Tuy rằng rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo đều xem qua cảnh tượng đệ tử thân truyền đột phá Cửu Vẫn chịu đựng pháp tắc thiên địa thanh tẩy, nhưng thật sự không thể liên hệ cùng một chỗ với tình hình trước mắt.

Đương nhiên, chuyện Lâm Minh độ Cửu Vẫn, đám người Diệp

Thủy Đồng biết, lúc này Diệp Thủy Đồng, nhìn mây nguyên khí trên bầu trời đã đạt tới 14 trọng thiên, hít ngược một hơi khí lạnh, còn muốn tiếp tục nữa sao? Rốt cuộc cực hạn Lâm Minh ở nơi nào?

- Có lẽ... theo như lời vị tiền bối thần bí kia, bồi dưỡng Lâm sư đệ thành đại giới Giới Vương, sau đó phù trợ kế hoạch của Tiêu Dao Đảo, thật sự có thể thành...

Diệp Thủy Đồng nghĩ như vậy, đôi mắt đẹp tỏa sáng kỳ dị.

16 trọng thiên!

Đột phá Cửu Vẫn ba tầng tuyệt!

Đến lúc này đã hoàn toàn là lĩnh vực không biết, mọi người ở đây, trừ bỏ Mộ Thủy Thiên ra, căn bản không có ai từng thấy qua.

Thẳng cho đến thời điểm này, trên mặt Mộ Thủy Thiên mới rốt cục lộ ra một tia vừa lòng vẻ.

Ở trong suy nghĩ của nàng, Lâm Minh đột phá ba tầng tuyệt, vẫn như cũ duy trì đủ sức mạnh mở rộng, ít nhất còn có thể mở rộng thêm 5,6 trọng thiên nữa, lúc này mới đạt tới yêu cầu cơ bản của Mộ Thủy Thiên, nếu ba tầng tuyệt đều không đột phá được, như vậy cố gắng của nàng lúc trước toàn bộ đều vứt đi.

- Tuyết Nhi, ánh mắt ngươi không tồi.

Toàn thân Mộ Thủy Thiên bao bọc ở trong ánh sáng trắng dùng chân nguyên truyền âm nói với Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng cười:

- Cô cô, ngươi xem chỉ là bắt đầu, nguyên bản thiên phú Lâm Minh vô cùng tốt, ở giai đoạn Mệnh Vẫn lại dùng vô số thiên tài địa bảo, có vài thứ Giới Vương đều phải đỏ mắt, dùng mấy thứ này đánh tốt cơ sở, hoàn thành pháp thể song tu, hiện giờ vừa vỡ Cửu Vẫn, như tiềm long nổi trên mặt nước, Phi Long Tại Thiên, làm sao có thể đến 16 trọng thiên đã dừng lại? Đây mới là bắt đầu thôi, ta nhìn hắn trưởng thành lên, trong lòng rõ ràng nhất!

- Nga? Tuyết Nhi, ngươi cảm thấy Lâm Minh có thể vượt qua ngươi năm đó?

- Chắc chắn!

Mộ Thiên Tuyết dứt khoát gật đầu, trong ánh mắt có một tia chờ đợi.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1120: Hai dị tượng

Ngược dòng cơ duyên của Lâm Minh, thời điểm hắn ở Luyện Thể kỳ, tiến nhập Thần Hoàng Đảo Thần Hoàng Bí cảnh, ở nơi đó trải qua thí luyện chiến tướng cuối cùng, nhận được máu Cổ Phượng và Thái Dương Nguyên Tuyền, thành tựu Hậu Thiên, mấy ngày sau lại tiến vào Ma Thần Đế Cung, chiếm được Phạm Thiên Long Căn có tác dụng lớn đối với võ giả Mệnh Vẫn kỳ, thành tựu Tiên Thiên, hoàn thành Tôi Tủy.

Kế tiếp, Lâm Minh vào nhầm mộ Thần nữ ở Vạn Cổ Ma Khanh, chiếm được Thiên giai Ma Thần Chi Cốt, đột phá Toàn Đan, mà sau khi Toàn Đan xong tiến vào Mệnh Vẫn, vậy càng không cần phải nói, bao gồm 12 đạo quả, Thiên Tôn Thần Lôi, Long cốt Chí Tôn, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả đủ loại bảo vật, bất kể phí tổn đều dùng ở trên thân Lâm Minh, ngay cả cường giả cảnh giới Thần Quân dùng đều vô cùng xa xỉ.

Nhiều bảo vật như vậy, cố nhiên bởi vì Lâm Minh là pháp thể song tu, quá lãng phí tài nguyên, nhưng cũng là đánh tốt cơ sở cho Lâm Minh.

Nên biết rằng, đối với đại đa số võ giả mà nói, cho dù tài nguyên quá nhiều, bọn họ cũng chưa chắc có thể sử dụng, bởi vì năng lực thân thể bọn họ chịu đựng, tiềm lực đều có hạn, ví dụ như Long cốt Chí Tôn, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả..., bọn họ muốn sử dụng ở Mệnh Vẫn kỳ là chuyện không có khả năng, cho dù là Tu La Vương lúc trước, sau khi nhận được Long cốt Chí Tôn dùng thời gian dài như vậy cũng chỉ hấp thu một nửa tủy Rồng mà thôi.

Rất ít có người có thể giống như Lâm Minh, bản chất gần như là một Thần thú hình người, thể chất đã đạt tới trình độ khó tin, bảo vật dược lực gì đều chịu đựng được hết!

Ông - -

Cuồng phong thét dài, bốn phía ở hải vực Tiêu Dao Đảo tạo nên hải triều, sóng biển phẫn nộ vỗ đá ngầm, bọt sóng bắn lên cao mấy trượng.

Gió nổi mây phun, hải triều càng ngày càng mãnh liệt, hình thành sóng thần thao thao.

Ở trong bầu trời, tinh tú lực ở khắp nơi, trăng sáng, ánh sáng mặt trời, toàn bộ bị mây nguyên khí hội tụ đến, trở thành một bộ phận thiên đạo pháp tắc.

Thân thể Lâm Minh hoàn toàn hòa hợp nhất thể với mây nguyên khí. Bão kinh thiên đạo pháp tắc thanh tẩy.

Lúc này thân thể hắn vẫn là một cỗ huyết lưu, căn bản không ngưng tụ thành thực thể, nhưng mà du đãng ở trong mây nguyên khí, lại có thể cảm nhận được nhịp đập của cỗ huyết lưu kia.

Ầm! Ầm!

Giống như trái tim nhảy lên, nhưng mà mỗi một lần nhảy lên lại giống như tiếng trống cổ do da thái cổ hung thú tạo thành. Đinh tai nhức óc!

Oanh!

Oanh!

Thanh âm càng ngày càng hùng vĩ!

- Đây không phải tiếng tim đập, trái tim hắn còn chưa thành hình, đây là thanh âm huyết nhục ở bị thiên đạo pháp tắc rèn luyện. Ưu đãi đối với hắn không thể tưởng tượng.

Mộ Thủy Thiên yên lặng nói, trong mây nguyên khí có thể tất cả ẩn chứa pháp tắc thiên địa vũ trụ hình thành đến nay, đương nhiên, trình độ phong phú cùng trình độ sâu cạn cũng không nhất trí, mây nguyên khí càng lớn ẩn chứa pháp tắc lại càng nhiều.

Thân thể Lâm Minh hóa thành huyết lưu, với hình thái huyết lưu trực tiếp chịu đựng pháp tắc thiên địa rèn luyện, ưu đãi này có thể nghĩ mà biết!

Hô

Mây nguyên khí lại tăng vọt, 54 lý, 18 trọng thiên!

Cửu Vẫn 18 trọng thiên, trên ba tầng tuyệt - ba tầng màu!

Màu nơi này là vật chất, cái gọi là sắc giới thập bát thiên, kỳ thật chính là vật chất 18 trọng thiên.

18 trọng thiên, là cửu trọng thiên diễn sinh, mỗi một trọng thiên diễn sinh ra nhị khí âm đồng khí, năng lượng ý, hình thành hai tầng mới, như thế một sinh hai, sẽ thành 18 trọng thiên.

18 trọng thiên bao hàm: Hư Vô Việt Hành Thiên, Thái Cực Mông Ế Thiên, Xích Minh Hòa Dương Thiên, Huyền Minh Cung Hoa Thiên, Diệu Minh Tông, Trúc Lạc Hoàng Già Thiên, Hư Minh Đường Diệu Thiên, Quan Minh Đoan Tĩnh Thiên, Huyền Minh Cung Khánh Thiên, Thái Hoán Cực Dao Thiên, Nguyên Tái Khổng Thăng Thiên, Thái An Hoàng Nhai Thiên, Hiển Định Cực Phong Thiên, Thủy Hoàng Hiếu Mang Thiên, Thái Hoàng Ông Trọng Thiên, Vô Tư Giang Do Thiên, Thượng Thiệt Nguyễn Nhạc Thiên, Vô Cực Đàm Thệ Thiên

Những cái gọi là Thiên kỳ thật chưa chắc là không gian chân chính, mà là kế thừa võ đạo văn minh của nhân loại, thể hiện cùng ngưng kết pháp tắc.

18 trọng thiên, lại là một bước ngoặt mới!

Vô số nguyên khí thiên địa, rót vào trong huyết nhục Lâm Minh, cỗ huyết lưu kia càng thêm trong suốt rực rỡ, tản phát ra ánh sáng màu vàng lợt!

Một màn này giống như là một pho tượng thần dựng dục ở trong thiên địa!

Thời điểm này, sắc mặt Tiêu Hạo Càn đã vô cùng khó coi, 18 trọng thiên, ba tầng màu đã hoàn toàn là lĩnh vực hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Tiểu tử này, làm sao có thể đạt tới độ cao như vậy... Hơn nữa hắn cứ thế phát triển tiếp, 18 trọng thiên... 18 trọng thiên chẳng lẽ... cũng không phải cực hạn?

- Trên 18 trọng thiên còn có nữa sao?

- Cửu Vẫn rốt cuộc có thể đạt tới bao nhiêu trọng thiên?

Tiêu Hạo Càn đang nghĩ ngợi, đột nhiên trận pháp trong tay đột nhiên chấn động, ánh sáng ngoài trận pháp dường như xuất hiện vết rạn nhè nhẹ.

Biến hóa này khiến Tiêu Hạo Càn đột nhiên cả kinh, trận pháp che giấu có vấn đề!

Lúc trước Tiêu Hạo Càn luôn luôn nghĩ Mộ Thủy Thiên chuyện bé xé ra to, một mình hắn có thể nắm trận pháp che giấu trong tay, lại cần mười hai người đến khống chế, Tiêu Hạo Càn cười nhạt đối với chuyện này, nhưng hiện tại, trận pháp gần như không chịu nổi thiên đạo pháp tắc tấn công!

- Tiêu trưởng lão, ngươi đang làm cái gì vậy?

- Mau vận chuyển chân nguyên rót vào trong Pháp trận.

Thời điểm Tiêu Hạo Càn ngây người, bên tai vang lên các trưởng lão khác chân nguyên truyền âm, quay đầu nhìn lại, phát hiện những trưởng lão kia đang rót chân nguyên vào trong trận pháp, khó khăn lắm mới chống đỡ được dư ba năng lượng của pháp tắc thiên địa.

Hiển nhiên, nếu mây nguyên khí của Lâm Minh tiếp tục mở rộng, 12 người bọn họ có thể trải qua được hay không cũng là ẩn số chưa biết.

Điều này làm cho Tiêu Hạo Càn thẹn quá thành giận, nhưng không thể không rót chân nguyên vào trong trận pháp, Mộ Thủy Thiên ngay tại trước mắt, cho dù trong lòng hắn bất mãn, cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của nàng trước mắt Mộ Thủy Thiên.

Ầm ầm

12 trưởng lão vận hết toàn lực, toàn lực vận chuyển trận pháp che giấu, giam cầm năng lượng thiên địa dao động khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn.

Kế tiếp, 19 trọng, 20 trọng, 21 trọng!

21 trọng, ba tầng phạm!

Lúc này mây nguyên khí đã vô cùng trầm trọng, dường như một mảnh hỗn độn, lại ẩn chứa sát khí vô cùng, nó dường như không biết cái gì là giới hạn, không ngừng mở rộng!

Ở cách Tiêu Hạo Càn không xa, Thái thượng trưởng lão Bạch Khê hết hồn, ngón tay đều run rẩy!

- 21 trọng... Cửu Vẫn còn có thể có 21 trọng sao?

Bạch Khê cảm giác có chút say, tứ chi phát lạnh, hắn xem trong điển tịch ghi lại về Cửu Vẫn, 18 trọng thiên đã là cửu trọng thiên diễn sinh, là truyền thuyết trong truyền thuyết, 18 trọng trở lên là cái khái niệm gì, cái này giống như để một tên khất cái đi ảo tưởng mỹ thực trong đại nội hoàng cung, trong mỹ thực ẩn chứa thủ pháp gia công huyền diệu phức tạp với hắn mà nói hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa.

Bởi vì hắn không lý giải được!

- Xem, kia là cái gì!

Một võ giả tuổi còn trẻ đột nhiên chỉ tay, mọi người dõi theo tay hắn chỉ nhìn lại, trong một mảnh mây nguyên khí hỗn độn, một chút hào quang màu đỏ thẫm sáng lên.

Rồi sau đó, ánh sáng đỏ nhanh chóng lan tràn ra, càng lúc càng lớn, càng ngày càng ướt át tươi đẹp.

Mọi người thấy rõ, đó là một gốc hồng liên!

Ở trong mây nguyên khí hỗn độn, một gốc hồng liên tươi đẹp ướt át từ từ nở rộ!

Hồng liên loại hỗn độn!

Hoa sen thuộc loại Đế Tôn, một khi nở rộ, tản phát ra uy áp vô cùng, đây là uy áp từ thiên đạo pháp tắc, cuồn cuộn mãnh liệt, không thể ngăn cản!

Nhìn cây hồng liên, mọi người chỉ cảm thấy trong tầm nhìn tràn ngập một mảnh đỏ thẫm, khí huyết lực toàn thân đều kích động, dường như muốn xông phá mà ra!

- Là dị tượng!

- Dị tượng Cửu Vẫn!

Có người sợ hãi hô, điển tịch ghi lại, Mệnh Vẫn cửu trọng thiên, cùng với có thiên địa dị tượng, thiên địa dị tượng mỗi một thiên tài Cửu Vẫn tuyệt đỉnh trải qua cũng không giống nhau, có thể phản ứng ra công pháp võ giả tu luyện, các loại đặc thù như võ ý, chiến linh.

Trong lúc mọi người đang nói, nguyên khí thiên địa chung quanh hồng liên tự nhiên ngưng tụ thành một Thương Long, cùng một Hỏa Phượng!

Một đôi long phượng liên bay múa quay chung quanh hồng, long ngâm phượng hót vang vọng thiên địa! Cuối cùng, một đôi long phượng này hóa thành một đạo long văn cùng một đạo phượng văn, khắc ở trên phiến lá hồng liên.

Không có ai hiểu được ý nghĩa một màn này là cái gì, mà trong lòng Mộ Thiên Tuyết lại rõ ràng.

Dị tượng hồng liên tự nhiên là thể hiện Hỗn Nguyên võ ý, là kế thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Mà rồng cùng phượng lại là tủy Rồng, phượng tinh ẩn chứa trong cơ thể Lâm Minh!

Hai loại thần vật long phượng, lại đều phải bay múa quay chung quanh Đế Tôn liên hoa, có thể thấy được cho dù là Thần thú, ở trước mặt Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cũng phải thần phục!

Mộ Thiên Tuyết đang nghĩ ngợi, mây nguyên khí dường như bởi vì dựng dục ra Đế Tôn liên hoa mà lại bành trướng lần nữa!

24 trọng thiên!

Đến một bước này, các trưởng lão Tiêu Dao Cung đều hít thở không thông.

24 trọng thiên, đây là khái niệm gì?

Khó có thể tưởng tượng thiên đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó cường đại đến mức nào!

Mà lúc này, ở trên mây nguyên khí, dị tượng tái sinh!

Ở bên cạnh long phượng hồng liên, một chút thần quang màu xanh da trời phóng xuất, như là một quả kết tinh, hoặc như là một quả hạt giống.

Sau mấy tức, một gốc ấu nha màu xanh lộ ra từ trong ánh sáng xanh, cành lá non nớt chậm rãi duỗi mở ra.

Ấu nha tổng cộng 6 cái lá, 3 lá hỏa diễm, 3 lá lôi đình, 6 cái lá, hình dạng không giống nhau, lá thứ nhất đỏ rực như lửa hình trái tim, lá thứ hai như phi kiếm hẹp dài linh hoạt, sắc bén, lá thứ ba như một tiểu đỉnh màu tím, lá thứ bốn giống như trọng kiếm màu vàng đỏ, lá thứ 5 như ngọc tỷ 4 bốn cạnh vuông vức, lá thứ sáu như một đóa hoa sen xanh.

Tự nhiên là mầm non Tà Thần!

Giống với Hỗn Nguyên võ ý, Tà Thần lực đồng dạng thuộc Thần Võ vô thượng!

Đế Tôn liên hoa cùng mầm non Tà Thần, hai bên ai mạnh ai yếu Mộ Thiên Tuyết cũng không thể nói rõ, nhưng Đế Tôn liên hoa cũng không hoàn chỉnh, chỉ có một phần ba, như thế tính ra mầm non Tà Thần tốt hơn!

Đương nhiên, đệ tử cùng trưởng lão Tiêu Dao Đảo ở đây, bao gồm Bạch Khê cùng đảo chủ Tiêu Hạo Thiên, không ai có thể nhận ra dị tượng Đế Tôn liên hoa cùng mầm non Tà Thần rốt cuộc đại biểu cho cái gì, thậm chí ngay cả Mộ Thủy Thiên, nếu không phải Mộ Thiên Tuyết giải thích, căn bản cũng không nhận thức.

Sau khi mầm non Tà Thần nảy mầm, nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành một ngọn lửa, còn có một đạo lôi đình, đồng dạng bay múa chung quanh mầm non Tà Thần, sau một lát, liền lạc ấn ở trên mầm non Tà Thần, hình thành 2 cái phù văn Lôi Hỏa.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1121: Ma phương

Lúc này mây nguyên khí trên vùng trời Tiêu Dao Đảo, một bên là Đế Tôn hồng liên có khắc long văn cùng phượng văn, bên kia lại là hạt giống Tà Thần lạc ấn lôi phù văn cùng hỏa phù văn!

Lâm Minh độ Cửu Vẫn chẳng những xuất hiện dị tượng, lại còn xuất hiện hai cái dị tượng!

Hai loại Thần Võ vô thượng, mỗi một loại đều tạo nên một cái dị tượng!

Lúc này, Tiêu Hạo Càn có suy nghĩ muốn chết, mà các khác 11 trưởng lão phụ trách trận pháp che giấu cũng đều trắng bệch sắc mặt, bọn họ chống cự lại thiên đạo pháp tắc, cho dù là dư ba thiên đạo pháp tắc, cũng không phải cường giả cảnh giới Thần Quân có thể chịu đựng!

Nguyên bản dị tượng hồng liên, bọn họ đã khó có thể chống đỡ, hiện tại, lại xuất hiện ấu nha không biết tên, lại làm cho bọn họ khổ không nói nổi, gần như chống đỡ không được!

Mộ Thiên Tuyết chú ý tới một màn này, nói:

- Cô cô, 12 trưởng lão có thể không chống đỡ được bao lâu, phái thêm vài người đi thôi, năm đó khi Pháp Loa Giới Vương độ Cửu Vẫn, thanh âm thiên địa dị tượng chí tôn truyền ra 80 vạn dặm, pháp trận cách âm gì cũng đều không chắn được, cái này đã không quan hệ cùng tu vi. Loại dị tượng này của Lâm Minh, đệ tử Tiêu Dao Đảo không nhận ra không sao, nhưng nếu không cẩn thận bị một ít lão yêu quái kiến thức vô cùng phong phú nhìn thấy, vậy phiền toái.

Tuy rằng chuyện phát sinh theo như lời Mộ Thiên Tuyết xác suất rất thấp, nhưng không thể không phòng.

- Được.

Mộ Thủy Thiên gật đầu, trên mặt tràn đầy tươi cười, đến bây giờ thành tựu Lâm Minh lấy được đã vượt qua nàng đoán trước, khiến trong lòng nàng tràn ngập chờ mong.

Mộ Thủy Thiên phát ra một đạo truyền âm, bảo đảo chủ Tiêu Hạo Thiên tự mình ra tay, che đậy năng lượng pháp tắc thiên địa dao động.

- Tuyết Nhi, ngươi nói rất đúng. Tương lai Lâm Minh thật sự có thể thành tựu đại giới Giới Vương!

- Chỉ là thành tựu đại giới Giới Vương sao...

Mộ Thiên Tuyết tự nói trong lòng, không nói tiếp, kỳ thật nàng có dã tâm lớn hơn nữa, đại giới Giới Vương lợi hại, tuy nhiên Mộ Thiên Tuyết đã kiến thức qua, gia gia của nàng chính là đại giới Giới Vương!

Mà nếu bản thân Mộ Thiên Tuyết năm đó không phát sinh ngoài ý muốn, cũng có thể trở thành đại giới Giới Vương, còn có Thiên Minh Tử, với tư chất hắn, đồng dạng có hi vọng trở thành đại giới Giới Vương!

Mộ Thiên Tuyết muốn … không chỉ là đại giới Giới Vương!

Nàng muốn tương lai Lâm Minh có thể đột phá cảnh giới Giới Vương, thành tựu Thiên Tôn!

Thiên Tôn trong truyền thuyết, thần minh Thần Vực chân chính, không biết bao nhiêu năm mới có thể sinh ra một cái! Ngay cả Thần thú đối mặt với Thiên Tôn đều phải thần phục!

Thiên Tôn là loại cảnh giới nào. Ngay cả Thánh chủ uy chấn một phương ở trước Thiên Tôn đều như con kiến!

Nhắc tới Thiên Tôn, tất cả võ giả Thần Vực, bao gồm Giới Vương đều cảm thấy kính sợ. Giống như là phàm nhân kính sợ thần tiên.

Chí nguyện to lớn như vậy thật sự quá lớn, cho dù là Mộ Thiên Tuyết, cũng không có tin tưởng cùng nắm chắc rằng Lâm Minh thật sự thăng cấp Thiên Tôn.

Hiện tại nàng chỉ là có ý tưởng này, nhưng sẽ không nói ra, bởi vì nàng biết, nếu nói ra chỉ rước lấy người khác cười nhạo, Mộ Thủy Thiên là cô cô của nàng, đương nhiên sẽ không cười nhạo nàng, nhưng hơn phân nửa sẽ khuyên nàng không nên tham một ít chuyện không thực tế.

Cho nên Mộ Thiên Tuyết lựa chọn im lặng, để ý niệm đó ở trong đầu, đặt ở đáy lòng.

- Lâm Minh... Không biết tương lai ngươi rốt cuộc có thể đi đến loại cảnh giới nào, mà vận mệnh của ta đã hoàn toàn liên hệ cùng ngươi, không thể tách rời... tương lai của ngươi cũng là tương lai của ta...

Mộ Thiên Tuyết thì thào tự nói trong lòng, mà đúng lúc này, mây nguyên khí trên vùng trời Tiêu Dao Đảo đã mở rộng đến phạm vi 81 lý!

81 lý mây nguyên khí, Cửu Vẫn 27 trọng thiên!

Trưởng lão Tiêu Dao Đảo thấy một màn như vậy đều có chút chết lặng, mây nguyên khí bành trướng quá nhanh, bọn họ cũng không biết nên dùng biểu tình gì.

Bình thường thiên tài độ Cửu Vẫn, Cửu Vẫn hơn nhất trọng thiên đã khó lường.

Hơn nhất trọng thiên, ý nghĩa ưu đãi không thể đo lường, ý nghĩa tiềm lực vô cùng lớn, ý nghĩa tu vi tương lai có thể đạt tới cảnh giới rất cao.

Nhưng Lâm Minh độ Cửu Vẫn, mây nguyên khí cuồng trướng, không phải nhất trọng thiên mà là ba tầng trời mở rộng tầng tầng lên trên! Một lần mây nguyên khí mở rộng, chính là cửu lý!

Hiện tại, đã gia tăng đến 27 trọng thiên, mây nguyên khí 81 lý!

81 là số đếm chín chín, cửu cửu cực dương, bản thân con số này

ẩn chứa lý của đại đạo, nhưng vẫn không phải cực hạn.

Lúc này mặt Tiêu Hạo Càn đã như màu đất.

Nguyên bản Tiêu Hạo Càn biết chiến lực Lâm Minh ở trong võ giả cùng giai kinh người, nhưng tiềm thức luôn cảm thấy Lâm Minh dùng không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo mới đạt tới thiên phú như vậy, nếu cho hắn những thứ này, để hắn đánh tốt cơ sở từ lúc còn trẻ tuổi, có lẽ hắn cũng có thể độ Mệnh Vẫn ba tầng tuyệt, ngạo thị quần hùng ở một thế hệ trẻ tuổi, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng hiện tại, nhìn mây nguyên khí tung hoành 81 lý trên bầu trời, đầu óc Tiêu Hạo Càn đã trống rỗng, đây đâu chỉ là hai chữ yêu nghiệt có thể hình dung.

Ở cách Tiêu Hạo Càn không xa, sắc mặt Bạch Khê cũng như tro tàn, hắn không thể tưởng tượng, Lâm Minh ở loại trạng thái này hạ thành tựu Thần Hải, sức chiến đấu sẽ lên tới trình độ nào? Mà chờ thời điểm Lâm Minh thành tựu cảnh giới Thần Biến trung kỳ, sợ là có thể địch nổi hắn!

Với tốc độ Lâm Minh tu luyện, thành tựu cảnh giới Thần Biến trung kỳ hoàn toàn xem ý nguyện chính mình, nếu hắn muốn, mười mấy năm là được!

Nói cách khác, chỉ cần mười mấy năm, Lâm Minh có năng lực chống lại hắn.

20 năm, có thể giết chết hắn.

30 năm, có thể miểu sát hắn như dẫm con kiến!

Mức chênh lệch như vậy khiến Bạch Khê có chút không tiếp thụ được, dù sao Lâm Minh chỉ là một hậu bối, sau 30 năm mới 60 tuổi, 60 tuổi đối với võ giả thọ nguyên vô cùng ngân nga mà nói, chỉ là khởi bước của nhân sinh mà thôi, ngày sau còn nhiều thời gian hơn.

Nhưng hắn đã tới tuổi già, so sánh với Lâm Minh, thật sự khiến người ta vô cùng ghen tị.

Mây nguyên khí vẫn còn mở rộng.

28 trọng thiên!

29 trọng thiên!

30 trọng thiên!

Ở thời điểm 30 trọng thiên, lại đột nhiên đã xảy ra biến hóa bất ngờ!

Ở trên vùng trời mây nguyên khí hiện ra một cái hư ảnh thật lớn, bao phủ bốn phương!

- Dị tượng? Lại là dị tượng?

- Trời ạ, đây là dị tượng thứ ba! Một lần Cửu Vẫn, trải qua ba cái dị tượng!

Rất nhiều đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo cùng các trưởng lão biết rõ tình hình đã không biết nên nói cái gì, dị tượng sở dĩ bị xưng là dị tượng, chính là vì hiếm thấy, nhưng ở chỗ Lâm Minh, dị tượng ùn ùn!

Hư ảnh bao phủ toàn bộ Đế Tôn liên hoa và mầm non Tà Thần ở bên trong, dần dần ngưng thực, hình thành một cái hình khối sáu mặt thần bí, khối sáu mặt không phát ra chút hào quang, nhìn qua phong cách cổ xưa, thần bí mà mênh mang. Trên hư ảnh có các loại văn lộ uốn lượn, những văn lộ này khi thì mông lung, khi thì rõ ràng, mặc kệ ngươi ngưng thần nhìn như thế nào, đều không thể nắm được quỹ tích văn lộ, khiến người ta khó có thể tin.

Mà nhìn thấy hư ảnh khối sáu mặt này, sắc mặt Mộ Thiên Tuyết cùng Mộ Thủy Thiên lập tức đại biến, dĩ nhiên là hình chiếu Ma Phương!

Trong lòng họ co rút, trong Ma Phương ẩn chứa vô số bí mật, hiện tại họ cũng không thể thăm dò, hiện tại trừ bỏ Thiên Minh Tử ra, các đại giới Giới Vương cùng Thiên Tôn khác có thể còn không biết

Ma Phương tồn tại, nếu để cho bọn họ biết, cũng tập trung tới vị trí Ma Phương, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi!

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, trưởng lão cùng rất nhiều đệ tử Tiêu Dao Đảo hoàn toàn không biết gì đối với Ma Phương, bọn họ nhìn thiên địa dị tượng kỳ dị này, biểu tình đều có chút mờ mịt.

- Việc này để ta phụ trách xử lý.

Mộ Thủy Thiên hít sâu một hơi, trịnh trọng nói, hiện tại nàng thấy vô cùng may mắn khi dùng Pháp trận bí mật bao phủ lên toàn bộ Tiêu Dao Đảo, nếu không những cảnh tượng này truyền ra ngoài, vậy quá nguy hiểm!

Tuy rằng cảnh tượng Ma Phương truyền tới Thiên Minh Tử không dễ dàng, nhưng Mộ Thủy Thiên cũng không thể không phòng, nàng đã quyết định lại dùng một quyển trục linh khí, hoàn toàn khóa bí mật Lâm Minh độ Cửu Vẫn, hết thảy cảnh tượng, cũng không tiết lộ ra mảy may.

Nhưng mà nàng vừa dứt lời, lại hoàn toàn ngây dại.

Nàng trừng lớn hai mắt, trơ mắt nhìn hư ảnh Ma Phương dần dần thu nhỏ lại, mà ở bên cạnh Ma Phương, lại xuất hiện một hư ảnh viên châu thần bí, đặt song song với Ma Phương!

Điều này còn không có chấm dứt, bên cạnh viên châu, lại xuất hiện một hư ảnh giống như tạp phiến, cũng đặt song song với Ma Phương.

Tổng cộng ba đồ vật!

Ba đồ vật này tản phát ra khí tức xấp xỉ, ảnh hưởng vô cùng mông lung, một màn này, chỉ nhoáng lên một cái chợt lóe sáng rồi biến mất, sau đó tiêu tán vô hình!

Rất nhiều trưởng lão đệ tử đều không hiểu gì, chỉ biết đây là một trong dị tượng kỳ dị khi Lâm Minh độ Mệnh Vẫn, cũng không quá để ý, dù sao mỗi một cái thiên tài tuyệt đỉnh, dị tượng khi độ cao trọng Mệnh Vẫn cũng không giống nhau, mà bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy dị tượng xuất hiện trong quá trình độ Mệnh Vẫn, có chuyện gì bọn họ không thể lý giải rất bình thường.

Mà ở phía Mộ Thiên Tuyết cùng Mộ Thủy Thiên, hai người lại hoàn toàn sợ ngây người!

Họ chưa từng kinh ngạc như vậy.

Hai bộ Thần Võ vô thượng Đế Tôn liên hoa cùng mầm non Tà Thần đều bị Ma Phương bao phủ, hai kiện đồ vật kia lại có thể đặt song song cùng Ma Phương, chẳng lẽ ngay từ đầu Ma Phương không phải duy nhất, mà là có ba kiện?

Hai kiện đồ vật còn lại ở nơi nào?

Chúng có ở trong Thần Vực 3000 giới không, hay ở phiến vũ trụ khác? Hoặc là ở trong Bí cảnh Dị Giới vô cùng mênh mông rộng lớn?

Ba đồ vật này, rốt cuộc là sinh ra như thế nào? Ba chúng nó có liên hệ gì?

Ánh mắt Mộ Thiên Tuyết không nháy mắt nhìn ba kiện đồ vật trên mây nguyên khí, thời gian quá ngắn, chỉ nhẹ nhàng phiêu dật thoáng nhìn, cũng không lưu lại cái gì. Tuy rằng hình thái ba đồ vật khác nhau, nhưng khí tức chúng nó tản phát ra giống nhau khiến Mộ Thiên Tuyết có thể khẳng định, chúng nó đồng nguyên!

Nàng hé miệng, đôi bàn tay trắng nõn gắt gao nhéo vào nhau, Ma Phương đối với nàng mà nói, ý nghĩa quá khắc sâu!

Thiên Vũ Thánh địa gần như chính là bởi vì Ma Phương mà bị huỷ diệt, rồi sau đó Mộ Thiên Tuyết có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng là bởi vì Ma Phương cứu nàng, Lâm Minh có thể quật khởi, cũng là bởi vì Ma Phương!

Nguyên bản nàng luôn luôn nghĩ đến, Ma Phương có thể là di vật của một cường giả tuyệt đỉnh thực lực vượt qua Thiên Tôn, có thể xưng là Thần Tinh của chân thần sau khi tử vong.

Mà hiện tại xem ra, phỏng đoán này chỉ sợ là sai lầm, Thần Tinh không có khả năng đồng thời bày biện ra ba loại hình thái cổ quái.

Rốt cuộc là cái gì?

Mộ Thiên Tuyết xuất hiện thất thần ngắn ngủi, mà đúng lúc này, một tiếng hét thảm lại khiến nàng đột nhiên quay lại sự thật, nàng tập trung nhìn vào, đã thấy đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn hộc máu bay ngược ra ngoài, trận pháp dưới chân hắn cũng chợt sụp đổ!

Tiêu Hạo Càn là nhân vật chủ lực bố trí trận pháp che giấu, mà hắn rốt cục không chịu nổi dư ba năng lượng pháp tắc thiên địa khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn, bị đánh bay ra ngoài.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1122: Linh thể hoàn mỹ

Mộ Thủy Thiên biến sắc, thời điểm này, nếu trận pháp che giấu xảy ra cái gì ngoài ý muốn, khiến dị tượng Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tiết lộ ra ngoài, đối với Tiêu Dao Đảo mà nói tự nhiên không phải tin tức tốt, hơn nữa còn liên quan đến hình chiếu dị tượng hai bộ Thần Võ vô thượng.

Thân thể Mộ Thủy Thiên nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, liền xuất hiện ở vị trí cũ của Tiêu Hạo Càn, ấn quyết trong tay đánh ra liên tục.

Các trưởng lão khác, cũng đều đến cực hạn, chân nguyên bọn họ đều không đủ, lúc trước còn tưởng 12 trưởng lão liên thủ áp chế trận pháp là chuyện bé xé ra to, hiện tại mới biết, mười hai người bọn họ hoàn toàn không đủ!

Phía trước không ai có thể nghĩ đến, một cái tiểu bối độ Mệnh Vẫn, pháp tắc thiên địa lại mãnh liệt đến loại trình độ này! Trong kiếp vân, không biết ẩn chứa bao nhiêu năng lượng cùng pháp tắc thiên địa, căn bản không phải thứ bọn hắn có thể chống cự được!

Mà Tiêu Hạo Càn là mắt trận trong trận pháp, tự nhiên đứng mũi chịu sào, một khi trận pháp xuất hiện vấn đề, Tiêu Hạo Càn bị tấn công đầu tiên.

Mộ Thủy Thiên dù sao cũng là cường giả nửa bước Giới Vương, dưới Mộ Thủy Thiên chủ trì, dị tượng thiên địa Lâm Minh độ Mệnh Vẫn cuối cùng bị trận pháp áp chế xuống dưới.

Mà lúc này, Mệnh Vẫn đã đạt tới 32 trọng thiên!

Đến tình trạng này, tốc độ mây nguyên khí mở rộng đã hạ xuống rất nhiều, nhưng nó vẫn chậm rãi lan tràn.

97 lý, 98 lý, mãi cho đến 99 lý!

Mà thời điểm này, mây nguyên khí rốt cục hoàn toàn đình chỉ mở rộng, 33 trọng thiên!

33 trọng thiên, cũng chính là 33 chư thiên!

Từ cửu tiêu diễn sinh Sắc Giới Thập Bát Thiên, cộng thêm Vô Sắc Giới Tứ Thiên, Lục Dục Thiên, Tứ Phạm Thiên cùng với Đại La Thiên cao nhất, tổng cộng 33 thiên.

- 33 trọng thiên...

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên chấn động trong lòng, trước đó, nàng cũng không rõ ràng lắm cực hạn Mệnh Vẫn tầng chín là cái gì.

Cách nói 33 trọng thiên đã tồn tại lâu, nhưng lMộ Thiên Tuyết chưa bao giờ chú ý tới, 33 trọng thiên lại đối ứng mây nguyên khí 99 lý.

Suy cho cùng, sau khi, con số kế tiếp trở về đầu 1, giống như là Luân Hồi.

Số đếm chín chín. Bản thân ẩn chứa thiên đạo chí lý.

Cái gọi là Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ âm nhi bão dương. Trùng khí dĩ vi hòa.

Đạo sinh nhất kỳ thật là nói thiên đạo là duy nhất, thiên đạo chính là căn nguyên.

Nhất sinh nhị chỉ thiên đạo diễn hóa âm dương nhị khí, âm dương nhị khí là căn nguyên vạn vật.

Nhị sinh tam chỉ âm dương nhị khí diễn biến cùng mâu thuẫn, cũng chính là cái gọi là Trùng khí.

Trùng khí có thể lý giải là hai loại hạt âm dương hỗ trợ lẫn nhau.

Tam trong Tam Sinh Vạn Vật không phải con số, mà là âm khí, dương khí, trùng khí, chúng nó diễn biến lẫn nhau, hình thành đại thế giới này!

Thần Vực có 3000 đại giới, hạ giới có 3000 đại thế giới, thiên có ba mươi ba trọng, mây nguyên khí đạt tới 99 lý!

Một khắc kia, trong lòng Mộ Thiên Tuyết đột nhiên sinh ra hiểu ra nào đó, nàng cảm giác được thiên đạo hoàn mỹ, từng giọt từng giọt của nó đều tràn ngập chí lý!

Cửu Vẫn là võ giả vượt phàm thành thần, thời điểm nhận thiên đạo thanh tẩy, tự nhiên ẩn chứa vô số chí lý.

Có thể đồng thời chịu đựng 33 trọng thiên pháp tắc thanh tẩy, ưu đãi Lâm Minh đạt được có thể nghĩ mà biết.

Cho dù Mộ Thiên Tuyết vẻn vẹn chỉ là người xem, trong thiên đạo diễn hóa, nàng cũng nhận được hiểu ra nào đó, tuy rằng không thể trực tiếp gia tăng thực lực cùng tu vi của nàng, nhưng nếu ngày sau, nàng có thể tạo thành thân thể đầy đủ, có thể bởi vì phần kiến thức này mà đạt được một ít ưu đãi ở trên tu luyện.

Hô

Ngay tại giờ khắc này, khí huyết lực luôn luôn rong chơi ở trong biển mây nguyên khí đột nhiên hội tụ cùng một chỗ.

Nó giống như một cái lốc xoáy thật lớn, thổi quét lại toàn bộ mảnh vỡ pháp tắc thiên địa trong mây nguyên khí, cất chứa ở trong huyết nhục!

Thiên đạo chí lý, ngưng kết thành trận văn, văn khắc cốt tủy, mảnh vỡ pháp tắc diễn biến thành phù văn, chôn sâu trong huyết nhục.

- Cái này... Pháp tắc cắn nuốt... Quá nhanh, quá dễ dàng rồi!

Mắt thấy đại lượng mảnh vỡ pháp tắc bị Lâm Minh nuốt trôi vào huyết nhục, những trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều đỏ mắt.

Đây là 33 trọng thiên, mảnh vỡ pháp tắc Cửu Vẫn hoàn mỹ, trong đó không biết ẩn chứa bao nhiêu đạo lý, rất nhiều cường giả cảnh giới Thần Quân cửu tử nhất sinh, cũng không thể tìm hiểu nhiều pháp tắc như vậy!

Mà những pháp tắc này, lại bị Lâm Minh hấp thu vào trong cơ thể, cho dù hiện tại hắn không thể hoàn toàn tìm hiểu, ngày sau hắn đột phá Thần Hải, tìm hiểu sẽ là làm ít công to, đây thật sự là đại cơ duyên khiến người ta đỏ mắt muốn chết!

Đây chính là tác dụng lớn nhất của Cửu Vẫn, là đánh tốt cơ sở để ngày sau võ giả đột phá cảnh giới cao hơn.

Mà cơ sở Lâm Minh đã vô cùng dày, chớ nói lầu cao vạn trượng, cho dù là núi xanh ngàn dặm, cũng có thể chịu tải thoải mái!

Lúc này Lâm Minh vô ngã không có gì, hết thảy thế giới đều không quan hệ cùng hắn, hắn không ngừng dung hợp pháp tắc, dung hợp năng lượng, tùy ý chịu đựng cơ duyên thật lớn.

Quá trình như vậy không biết giằng co bao lâu, ở trong một mảnh mây nguyên khí hỗn độn, ẩn chứa pháp tắc vô tận, thời gian dường như mất đi ý nghĩa.

Lâm Minh cảm giác chính mình dường như đã trải qua ngàn vạn năm, lại dường như chỉ là trong nháy mắt, hắn rốt cục dừng hấp thu pháp tắc thiên địa.

Rồi sau đó, huyết nhục hắn bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

Từ một đoàn khí huyết lưu, bắt đầu ngưng hóa thành nhân thể.

Đầu tiên là tinh thần chi hải.

Ý thức Lâm Minh dần dần rõ ràng, cảm giác chậm rãi trở lại thân thể, một khắc kia hắn có thể cảm giác rõ ràng đến mỗi một chút biến hóa của thế giới này.

Hết thảy sự vật ở ngoài mây nguyên khí, hắn đều nắm chắc rõ ràng, mỗi một cái đệ tử Tiêu Dao Đảo, thân thể mỗi một trưởng lão, phát sinh trong đó, máu lưu động, tim đập, hô hấp, chỉ cần một cái ý niệm đều có thể thu hết.

Con kiến lui tới, hoa cỏ nở rộ, gió mát nhè nhẹ thổi, bọt sóng nở rộ, hết thảy gì đó, chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, có thể thấy rõ ràng toàn bộ.

Cảm giác tỉ mỉ...

Trong đầu Lâm Minh đột nhiên hiện ra cảnh giới này.

Hắn biết, giờ khắc này, cảm giác của hắn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đó chính là sau khi Cửu Vẫn, linh hồn hắn viên mãn.

Ba tầng Mệnh Vẫn 7, 8, 9, đều là rèn luyện đối với linh hồn, sau khi Cửu Vẫn, hoàn toàn thoát phàm, linh hồn lực cũng đạt tới cực hạn, tiếp theo đó cảm giác tăng cường.

Sau khi cảm giác tăng cường, nếu đạt tới cảnh giới rất cao, có thể dễ dàng thấy rõ tế bào tạo thành thân thể, thậm chí tiến thêm một bước, những cường giả cấp Thánh chủ, Giới Vương, có thể trực tiếp nhìn thấy lốm đốm thật nhỏ tạo thành vật chất.

Nếu như đến cảnh giới trong truyền thuyết, có thể thấy rõ kết cấu bên trong lốm đốm, trực tiếp thấy âm dương nhị khí diễn biến!

Năm đó Lâm Minh tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn ở trong Tháp vật tổ, dựa vào Hỗn Nguyên võ ý, ngẫu nhiên mới nhận được cơ hội quan khán âm dương nhị khí diễn biến, bởi vậy mà thu hoạch được nhiều, nếu có thể trực tiếp nhìn thấy uy lực vật chất trong âm dương nhị khí vận chuyển, chỗ tốt có thể nghĩ mà biết.

Ý thức Lâm Minh tự do, rồi sau đó, hắn thấy được đan điền chính mình bắt đầu ngưng tụ.

Đầu tiên là Hắc Động Toàn Đan.

Võ giả thành tựu Thần Hải, Toàn Đan đều đã tồn tại, ở trước mặt Lâm Minh, năng lượng bắt đầu co, lại là đại lượng mảnh vỡ pháp tắc bị Hắc Động Toàn Đan hấp thu, trở thành một cái tinh châu màu đen không mảy may sáng bóng, với Hắc Động Toàn Đan làm cơ sở, huyết nhục Lâm Minh không ngừng ngưng hóa.

Kinh mạch, xương cốt, gân da, đến cơ thể, tứ chi, làn da, ngũ quan, bộ lông.

Thân thể Lâm Minh hoàn thành lần trọng tổ thứ 9, cũng là một lần trọng tổ cuối cùng.

Mây nguyên khí vận chuyển, chư thiên tinh lực, nguyệt chi hoa toàn bộ hội tụ lại đây, rửa mỗi một tấc huyết nhục Lâm Minh, lúc này huyết nhục cả người Lâm Minh như bảo quang lưu ly, không có mảy may tạp chất.

Mây nguyên khí tự nhiên mà hình thành quần áo, bao phủ toàn thân Lâm Minh.

Lúc này thân thể Lâm Minh đã hoàn mỹ!

- Hoàn thành sao... Đây chính là Lâm Minh Cửu Vẫn... 33 trọng thiên, mây nguyên khí 99 lý...

Mộ Thủy Thiên thì thào tự nói, trong lòng có loại cảm giác khó tả. 33 trọng thiên, hẳn là cực hạn Cửu Vẫn rồi chứ.

- Không nghĩ tới, Lâm Minh pháp thể song tu, mặc dù trong quá trình độ Cửu Vẫn bởi vì hệ thống Luyện thể cùng hệ thống Tụ nguyên xung đột mà bị một ít cản trở, ngược lại cũng bởi vậy mà chiếm được ưu đãi thật lớn, tích lũy càng nhiều, bùng nổ càng nhiều.

Ở một phương Tiêu Dao Đảo, rất nhiều trưởng lão, đệ tử thân truyền còn đang ngây dại, một màn phát sinh vừa rồi thật sự quá rung động.

Ở ấn tượng của trưởng lão Tiêu Dao Đảo, ba tầng tuyệt đã là sức tưởng tượng cực hạn, nếu hướng lên trên chính là truyền thuyết trong truyền thuyết, cũng chỉ là Mệnh Vẫn 15, 16 trọng thôi, dựa theo cảm giác bọn họ, những trọng kia có thể lên thêm 1 cái đều là thành tựu khó lường, nhưng hiện tại Lâm Minh gần như làm sụp đổ tất cả các quan niệm.

Ba mươi ba trọng!

Đại la thiên!

- Lâm Minh thật có thể trở thành đại giới Giới Vương sao... Ta lại thấy quá trình một cái đại giới Giới Vương độ Mệnh Vẫn, hơn nữa lúc trước còn cùng hắn trải qua nguy hiểm ở trong Bí cảnh Hồng Hoang, thật sự khó tin...

Diệp Thủy Đồng thì thào tự nói, có chút không thể tin được đây là thật sự, kỳ thật hành trình Bí cảnh Hồng Hoang nói là trải qua nguy hiểm, nhưng lúc ấy bởi vì có Lâm Minh, cũng không tính là trải qua nguy hiểm, hết thảy đều không vượt qua nắm tay của Lâm Minh, cho dù Bạch Minh Ngọc phản bội cũng không có khiến hắn có bất kỳ kinh hoảng, điều này làm cho cảm giác trong lòng Diệp Thủy Đồng cực kỳ phức tạp.

- Đã xong sao?

Lâm Minh nắm chặt hai đấm, cảm giác thân thể của chính mình tràn ngập lực lượng, chân nguyên tăng vọt, linh hồn viên mãn, pháp tắc văn khắc, hết thảy đều khiến hắn cảm nhận được Cửu Vẫn cường đại thật sâu!

Nhưng hắn vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp, dường như là thiếu cái gì.

Đúng rồi, Hạt giống thế giới đâu?

Sau khi Cửu Vẫn, võ giả thoát ly phàm thể, bắt đầu hướng tới Thần thể, dấu hiệu này chính là, đan điền sáng lập ra Hạt giống thế giới, ngày sau võ giả thành tựu Thần Hải thì Hạt giống thế giới nảy mầm, diễn biến thành tiểu thiên thế giới.

Nhưng hiện tại Lâm Minh lại không cảm giác được Hạt giống thế giới tồn tại ở trong cơ thể chính mình.

Mà lúc này, Mộ Thiên Tuyết cũng nhìn mây nguyên khí trên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng:

- Sao lại thế... Cửu Vẫn đã chấm dứt, trong mây nguyên khí vẫn còn ẩn chứa nhiều năng lượng như vậy, hơn nữa cũng không có tán đi?.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1123: Ngũ hành đại kiếp

Trên bầu trời, mây nguyên khí vẫn quay cuồng mãnh liệt như cũ, tuy nhiên bất kể nó ngưng tụ như thế nào, cũng không vượt qua 99 lý, mà là không ngừng diễn biến trong khu vực này.

Lâm Minh hấp thu đại lượng lực lượng pháp tắc trong mây nguyên khí, nhưng còn có một bộ phận lưu lại ở trong mây nguyên khí, không bị Lâm Minh hấp thu.

Thân thể Lâm Minh phiêu phù ngâm mình tắm ở trong mây nguyên khí.

- Lâm Minh độ Cửu Vẫn đã xong đi, sao hắn còn không xuống dưới?

Rất nhiều trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều không rõ, về phần Mộ Thiên Tuyết lại nhíu lại đôi mi thanh tú, Mệnh Vẫn hoàn mỹ 33 trọng thiên đến tột cùng sẽ phát sinh sự tình gì, nàng cũng không rõ ràng lắm.

Thần quang năm màu quay cuồng, ở trong bầu trời, đột nhiên từng đợt thần âm như chuông vọng du dương ở trong bầu trời, thật lâu không dứt.

Loại thanh âm này mờ ảo, giống như hồng chung đại lữ, vang vọng phía chân trời, đệ tử Tiêu Dao Đảo ở đây chỉ nghe thanh âm thế liền cảm giác khí huyết toàn thân cuồn cuộn, dường như tim đập cùng một nhịp với thần âm.

- Ân? Thanh âm này...

- Là thanh âm đại đạo, trong mây nguyên khí hội tụ rất nhiều thiên đạo pháp tắc, tự nhiên mà hình thành đại đạo chi âm, chúng ta chỉ nghe được một chút đều đã cảm giác dường như hiểu ra trong lòng, mà Lâm Minh trực tiếp chịu đựng đạo pháp tắc này thanh tẩy, ưu đãi đạt được có thể nghĩ mà biết.

Vài cái trưởng lão đều kinh sợ trong lòng, mà đúng lúc này, đại đạo chi âm đột nhiên chuyển biến, giống như một thần minh ngồi trên mây đánh đàn ngâm nga, thanh âm huyền diệu thật mạnh phát ra. Khi thì cao vút, như sa trường điểm binh, tư thế hào hùng, khi thì thanh thoát, như tri âm tri kỷ, châu lạc ngọc bàn, khi thì uyển chuyển, như gió thu mưa phùn, hoa rơi phiêu linh...

Thanh âm huyền diệu như thế, không ai có thể nghe hiểu hàm nghĩa trong đó. Mà ngay tại thời điểm mọi người đắm chìm trong thanh âm. Mây nguyên khí vô tình lên cao, năng lượng ẩn chứa trong đó càng ngày càng kịch liệt, sát khí cũng càng ngày càng nặng!

Bình thường võ giả độ Mệnh Vẫn, màu sắc mây nguyên khí rực rỡ tường vân. Phản ứng ra công pháp võ giả sở tu. Khi độ Mệnh Vẫn cũng lộ ra điềm lành!

Mà Lâm Minh lại hoàn toàn tương phản. Mây nguyên khí hiện ra màu xám rất nặng, như một mảnh hỗn độn, hơn nữa mây nguyên khí nặng hơn rất nhiều so với võ giả Mệnh Vẫn bình thường. Cảm giác giống như là hình thức khí Hồng mông ban đầu ngưng tụ mà thành, trong đó ẩn chứa sát khí ngưng trọng, mà hiện tại, sát khí này lại hóa thành thực chất lộ ra ngoài, khiến người ta cảm giác được áp lực cực lớn.

Sau khi Lâm Minh độ xong Cửu Vẫn, mây nguyên khí chẳng những không tán đi, ngược lại năng lượng ẩn chứa trong đó càng ngày càng mạnh!

- Đó là...

Rất nhiều trưởng lão đệ tử Tiêu Dao Đảo đều mở to hai mắt nhìn, trơ mắt nhìn mây nguyên khí bay trên bầu trời sáng lên một chút ánh sáng vàng đẹp mắt.

Dường như một thái dương ẩn ở trong mây đen!

Sắc mặt Mộ Thủy Thiên đại biến, cả kinh kêu lên:

- Đây không phải mây nguyên khí, mà là kiếp vân!

- Cái gì kiếp vân?

Lúc này Tiêu Hạo Thiên đang cùng Mộ Thủy Thiên liên thủ che giấu năng lượng pháp tắc thiên địa dao động, ngay tại bên cạnh Mộ Thủy Thiên.

- Mây nguyên khí diễn biến mà thành kiếp vân! 33 trọng thiên, mây nguyên khí 99 lý, suy cho cùng, viên mãn đạt đến mức tận cùng, thiên đạo không dung được, cho nên, dựng dục ra kiếp vân!

Mộ Thủy Thiên còn chưa nói xong, đạo ánh sáng vàng giấu ở trong mây, đột nhiên hóa thành một đạo lợi kiếm màu vàng, đâm thẳng tới Lâm Minh!

- Lôi kiếp!?

Tiêu Hạo Thiên trừng lớn hai mắt.

- Không! Là kim kiếp!

Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, kim sắp xếp đầu tiên, cứng nhất, sắc nhất!

Thanh kiếm dài cả vạn trượng, giống như thần binh Thiên Tôn, chém thẳng xuống Lâm Minh!

Răng rắc!

Kim kiếm chém thật mạnh ở trên thân thể Lâm Minh, thân thể Lâm Minh đột nhiên run lên, rồi lại phát ra thanh âm kim loại va chạm! Toàn thân hắn phát ra đốm lửa đẹp mắt, mà ở dưới thân Lâm Minh, Tiêu Dao Đảo bị một kiếm này bổ xuống, hình thành một cái vực sâu thật lớn, sâu không thấy đáy!

Nhìn vực sâu khủng bố do kim kiếp bổ ra, lại nhìn Lâm Minh nổi lơ lửng trên bầu trời, hoàn hảo không tổn hao gì, trưởng lão cùng đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo đều đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng.

Cứng rắn kháng kim kiếp, mặt đát ngoài mấy trăm trượng đều bị bổ ra, Lâm Minh lại không có việc gì!

Đây vẫn là người sao?

Cho dù là một khối sắt thần, cũng chưa chắc cứng rắn như vậy!

Sau khi đạo kim kiếm thứ nhất chém xuống, càng ngày càng nhiều hào quang màu vàng rừng rực bắn xuống dưới từ trong kiếp vân, hoàn toàn bao phủ Lâm Minh trong đó, nơi nơi đều là ánh sáng vàng sáng rực, khủng bố đến cực điểm!

Từ xa nhìn lại, Lâm Minh một người nhỏ bé đối kháng với thiên địa vô hạn, mà hiện giờ, tức thì bị sóng năng lượng màu vàng khủng bố kia nuốt sống.

- Độ Cửu Vẫn, gặp ngũ hành đại kiếp, ta còn chưa bao giờ nghe tới!

Trên mặt Mộ Thủy Thiên tràn đầy vẻ kinh hãi, mặc kệ là lôi kiếp hay là ngũ hành đại kiếp, đều thuộc loại thiên phạt, khi thế giới đản sinh ra thứ gì vượt qua thiên đạo chí lý, có thể sinh ra thiên kiếp. Ví dụ như yêu tinh tu võ đắc đạo, ví dụ như linh khí thần binh đỉnh cấp xuất thế, vô thượng thần đan xuất thế, thậm chí ngay cả Thần Võ vô thượng xuất thế đều có thể dẫn tới thiên kiếp!

Mà Lâm Minh hiện tại tu tập hai môn Thần Võ vô thượng!

Ngoài ra, hắn pháp thể song tu, cũng là làm trái vũ trụ thiên đạo pháp tắc!

Ma Phương, lại là một cái tồn tại nghịch thiên!

Không chỉ như thế, Lâm Minh độ Mệnh Vẫn tầng chín còn trải qua 33 trọng thiên, mây nguyên khí 99 lý, dưới tình huống như thế, hắn dẫn tới thiên kiếp rất bình thường!

- Ngũ hành đại kiếp... Lâm Minh hắn...

Sắc mặt Tiêu Hạo Thiên khẽ biến, nếu là lôi kiếp bình thường thì thôi, nhưng ngũ hành đại kiếp lại đại biểu năm loại năng lượng căn nguyên hình thành vạn vật trong vũ trụ, dùng chúng nó làm thiên phạt, thiên kiếp cũng không phải dễ dàng vượt qua như vậy!

- Nếu có thể qua, đối với Lâm Minh mà nói là một trận đại cơ duyên, nhưng Lâm Minh rất yêu nghiệt, trên thân hắn ít nhất có bốn năm địa phương dẫn động thiên kiếp, bốn năm loại nhân tố cộng hết lại, thiên kiếp của Lâm Minh tất nhiên thập phần khủng bố!!

Thiên kiếp không ai có thể hỗ trợ, chỉ có chính mình chịu đựng lửa giận của thiên đạo.

Người cường đại năng lực chịu đựng thiên kiếp mạnh, nhưng đồng dạng, bởi vì bọn họ cường đại, cũng sẽ đưa tới thiên kiếp mãnh liệt hơn!

Khi Mộ Thủy Thiên nói chuyện, ở trong thiên địa, thần quang màu vàng đã hình thành một mảnh đại dương màu vàng mênh mông, mỗi một đạo kim quang đều có thể san bằng ngọn núi!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt thân thể Lâm Minh thừa nhận trăm ngàn đạo kim kiếp, chân nguyên hộ thể trực tiếp vỡ tan, kim kiếp chém thật mạnh ở trên tấm thân máu thịt.

Coong Coong Coong!

Sau khi hấp thu long cốt xá lợi, thân thể Lâm Minh cứng như thần thiết, nhưng dù vậy, thiên kiếp kim kiếp thật sự quá mạnh mẽ, trực tiếp đánh nát cốt nhục Lâm Minh, máu tươi tràn đầy ra ngoài.

Ngay sau đó, Lâm Minh bị đại dương mênh mông màu vàng nuốt sống!

Ngũ Hành Thiên Kiếp đại biểu ý chí thiên đạo, là thiên phạt lực, chuyên giết thiên tài, chuyên giết người nghịch thiên mà đi, muốn chống lại nào có dễ dàng như vậy.

Mặt đất ngoài mấy trăm trượng sớm đã vỡ nát! Diệp Thủy Đồng tận mắt thấy một tòa cung điện phạm vi vài dặm, bị một đạo thần quang màu vàng chém trúng, sụp đổ trong khoảnh khắc!

Hai ba đạo kim kiếp Diệp Thủy Đồng tự nhận chịu đựng được, nhưng vài trăm, ngàn ánh sáng vàng, còn có võ giả Mệnh Vẫn có thể sống sót ở trong đó?

Mọi người đều ngừng hô hấp lại, đến lúc này, trừ bỏ Tiêu Hạo Càn, Bạch Khê với các nhân vật lòng dạ khó lường ra, các trưởng lão khác đều hy vọng Lâm Minh có thể chân chính hoàn thành Cửu Vẫn, thậm chí trong tương lai thành tựu đại giới Giới Vương, chân chính dẫn dắt Tiêu Dao Đảo trở về vinh quang ngày xưa!

Trước khi tới Cửu Vẫn 33 trọng thiên, đại giới Giới Vương chính là một cái truyền thuyết, nhưng sau khi Cửu Vẫn 33 trọng thiên, Lâm Minh lại là truyền thuyết trong truyền thuyết, thành tựu đại giới Giới Vương rất có khả năng!

Thiên tài như vậy, so sánh cùng một gốc cây Thiên giai tuyệt phẩm Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, trưởng lão ở đây vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Trong đầu Diệp Thủy Đồng vừa mới hiện lên ý niệm này, lại đột nhiên nhìn thấy thần quang vạn trượng kia, trong một mảnh đại dương mênh mông rực rỡ màu vàng, một gốc hồng liên màu máu nảy mầm từ trong biển!

Cây hồng liên tỏa ánh sáng đỏ lóa mắt, một cỗ khí thế mênh mang hùng hồn phát ra từ trong hồng liên, đây là khí tức thuộc loại Đại Đế Vương giả, Đế Tôn liên hoa!

Đối mặt với kim kiếp khủng bố này, Lâm Minh dứt khoát mở ra không gian Hồng Mông, dường như trong nháy mắt, thế giới này trở về thời đại nguyên thủy khai thiên lập địa, khí Hồng mông mù sương!

Theo hồng liên nở rộ, hải dương thao thao màu vàng dường như bị tách ra.

Ầm ầm!

Lâm Minh xuất hiện ở trong tầm nhìn mọi người, lúc này toàn thân hắn là máu!

Cho dù có không gian Hồng Mông, kim kiếp pháp tắc vẫn tùy ý bổ vào trên thân hắn, khiến da tróc thịt bong, chân nguyên hộ thể cũng không thể ngăn!

Cũng may Lâm Minh đã dung hợp Long cốt Chí Tôn, nếu là các võ giả khác sớm đã bị chém tan xương nát thịt!

- Xương cốt không có việc gì, nhưng cơ, da vỡ vụn quá nhiều...

Lâm Minh xem thân thể, tuy rằng máu chảy nhìn thấy ghê người, nhưng không thương tổn đến xương cốt, bộ vị thân thể Lâm Minh phòng ngự mạnh nhất chính là xương cốt.

Mà chỉ cần xương cốt không có việc gì, bằng vào sinh mệnh lực cường đại sau khi Lâm Minh hấp thu tủy Rồng Thương Long, chút vết thương này chỉ mất mấy khắc là có thể tự lành.

Tuy nhiên thiên đạo pháp tắc hiển nhiên sẽ không cho Lâm Minh thời gian tự lành, sau kim kiếp, kiếp vân trên bầu trời bắt đầu chuyển sang một tầng màu xanh lục đậm, một cỗ khí tự nhiên mênh mông tràn đầy ra, những khí tự nhiên tinh thuần này là ngưng kết thành mưa màu xanh, mưa hạ xuống bùm bùm, ở trên Tiêu Dao Đảo, vạn mộc như gặp mưa xuân!

Linh thực trong dược viên đều được đề thăng, toả sáng ra sinh cơ vô hạn, từng phiến từng phiến linh chi, tuyết liên, nhân sâm như cỏ dại sinh trưởng lên, đều có hỏa hậu mấy ngàn năm, phóng tới thế gian giới, đều là vô giá, mà ở trong này lại giống cây cỏ không có bất kỳ giá trị!

Lâm Minh tự nhiên sẽ không bởi vì cảnh tượng sinh cơ bừng bừng mà có lơi lỏng mảy may, hắn biết rõ, đây là mộc kiếp!

Ầm ầm!

Mặt đất dưới chân Lâm Minh đột nhiên bị phá ra, mấy chục rễ cây thật lớn bay múa đánh tới thân thể Lâm Minh.

Lâm Minh không nhúc nhích như núi, ở chung quanh thân thể hắn, không gian Hồng Mông điên cuồng phóng xạ ra ngoài, những rễ cây này bay vào không gian Hồng Mông đều bị pháp tắc làm tan rã nhanh chóng, nhưng vẫn có rất nhiều rễ cây quấn quanh thân Lâm Minh, trói buộc hắn tầng tầng lớp lớp!

Mộc kiếp!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1124: Cửu Cửu Mệnh Vẫn (Thượng)

Trong ngũ hành, nguyên khí hệ mộc sinh sôi không ngừng, nháy mắt toàn thân Lâm Minh bị rễ thiên địa quấn quanh, liền rút ra Phượng Huyết Thương.

Tuy rằng hắn lúc này cả người đẫm máu, nhưng chiến lực vẫn ở trạng thái đỉnh cao. Lực khí huyết chẳng những không có xu thế suy yếu, ngược lại càng tuôn trào xông thẳng trời cao!

Xẹt xẹt xẹt!

Phượng Huyết Thương vung lên, thật nhiều rễ thiên địa hệ mộc bị Phượng Huyết Thương sắc bén cắt đứt, nhưng phần rễ tràn lên người Lâm Minh, quấn quanh hắn như gói bánh chưng.

Rắc rắc rắc!

Khớp xương cả người Lâm Minh rung động, những dây mây này có lực lượng khó tưởng tượng nổi, Thánh khí cũng có thể bị bóp thành sắt vụn!

- Tinh huyết Phượng Hoàng, thiêu đốt!

Lâm Minh quát khẽ, trong người hắn, tinh huyết Phượng Hoàng bốc cháy, ở mi tâm phát ra ánh sáng vàng chói mắt, ảo ảnh Cổ Phượng vàng nhạt xuất hiện đằng sau Lâm Minh, giương cánh bay cao.

Ba tầng ý cảnh hệ hỏa dung hợp làm một, thậm chí sau khi Cửu Vẫn hấp thu rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc thiên đạo, cho dù là Lâm Minh còn chưa kịp hấp thu, vẫn đã vô tình dung hợp ý cảnh tầng bốn vào đó.

Lửa cháy thiêu đốt những rễ cây, thiêu hủy kết cấu của chúng, lúc này Lâm Minh mở ra sáu cửa, bộc phát lực lượng ngàn vạn cân, những dây mây bị Lâm Minh kéo đứt.

- Thật... thật là đáng sợ! Hắn đúng là man thú thái cổ hình người!

- Chảy nhiều máu như thế, cả người đầy vết thương, vậy mà không có cảm giác gì, lực khí huyết vẫn tận trời, sức chiến đấu nằm ở đỉnh cao!

- Sức bền, năng lực khôi phục của hắn khiến người ta không thể tin nổi. Chỉ là Kim kiếp vừa rồi đã là mấy trăm cái, bây giờ rễ thiên địa đã là hơn 1000, mỗi đạo Kim kiếp, rễ thiên địa đều có thể giết võ giả thiên tài Thần Hải sơ kỳ, thậm chí là Thần Hải trung kỳ. Một hai ngàn cái trút xuống, lực lượng không thể tưởng tượng, vẫn bị Lâm Minh mạnh mẽ chống đỡ được! Đã trải qua tiêu hao như thế, hắn vẫn không thiếu bao nhiêu chân nguyên!

Trong lúc mọi người xôn xao, thiên kiếp lại thay đổi, lần này không phải tới một loại, mà là hai loại cùng tới, thủy hỏa song kiếp!

Vốn chỉ là Hỏa kiếp thì Lâm Minh không sợ, nhưng cộng thêm Thủy kiếp, Thủy Hỏa cửu trọng thiên!

Ngọn lửa hình thành những con rồng dài, bay múa khắp trời, thân thể to hơn cả lu nước.

Còn bên kia, lại là Bích Thủy Hàn Long, nước này cực lạnh, hơn nữa có lực đánh và tính ăn mòn khủng bố, có thể nhấn chìm chân nguyên.

Một con rồng lửa và rồng nước phát ra tiếng rống đinh tai, phóng về phía Lâm Minh!

Công kích khiến người ta không nhìn kịp!

Lúc này Lâm Minh vừa trải qua hai trận đại chiến, hắn không có chút cơ hội thở dốc, đã bị ngọn lửa nuốt hết. Cả người hắn hình thành trụ lửa, xung quanh là Bích Thủy Hàn Long quấn chặt!

Hai loại năng lượng nóng lạnh đồng thời xâm nhập vào người, thân thể Lâm Minh thành chiến trường, bắt đầu chém giết thảm thiết!

Kim kiếp, Mộc kiếp đều là công kích bên ngoài thân thể Lâm Minh, còn Hỏa kiếp Thủy kiếp lại xuống tay từ kinh mạch, muốn đánh tan đan điền của Lâm Minh!

"Mầm non Tà Thần!"

Ý niệm của Lâm Minh trầm xuống, mầm non Tà Thần phát ra những tầng thần quang, chân nguyên đè nén xông ra, ba mảnh lá cây lửa tỏa sáng, ngọn lửa dồn dập liền bị đè xuống.

Mầm non Tà Thần không hổ là thần vũ vô thượng, dù cho lực thiên phạt, cũng có thể áp chế ở mức nhất định!

Nhưng chỉ là Thủy kiếp vẫn làm Lâm Minh không chịu nổi, lực ăn mòn mạnh mẽ làm da thịt của Lâm Minh bắt đầu héo rũ, gân da như bị tưới dấm chua, có thể tưởng tượng đau đớn cỡ nào.

Nếu là võ giả bình thường, xương cốt đã tan rã trong Thủy kiếp này, hóa thành vũng máu.

Tuy rằng Lâm Minh không tới mức đó, nhưng cả người đau đớn thấu xương!

Thủy kiếp này chẳng những có tính ăn mòn, hơn nữa cực lạnh, máu của Lâm Minh bắt đầu đóng băng, vết thương đều bị đông một tầng băng tinh. Tiếng rẹt rẹt vang lên, có mũi băng hình thành trong người Lâm Minh, xuyên thủng qua da, hoặc là đâm thủng nội tạng, máu chảy liên tục!

Lâm Minh lại thiêu đốt máu Cổ Phượng, dùng máu Phượng sôi trào nóng cháy xua tan Thủy kiếp cực lạnh.

Nhưng mà Thủy kiếp chưa qua, mặt đất dưới chân Lâm Minh bỗng nhiên chấn động, mặt đất vốn vỡ nát liền toát ra những vết nứt kinh người, những người đá to lớn bò ra từ vết nứt.

Những người đá này đều to như quả núi nhỏ, tuy rằng không có chân nguyên, nhưng lực lượng của chúng đã phải ngàn vạn cân, có thể một quyền đánh sụp ngọn núi lớn!

Sóng trước chưa hết sóng sau đã tới, Thổ kiếp!

Nhìn cảnh tượng này, tất cả trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều hít một hơi lạnh, còn cho người ta sống nữa không?

Mộ Thủy Thiên xiết chặt tay, toàn cảnh này làm cho lòng bàn tay của nàng cũng toát mồ hôi.

Thiên kiếp tồn tại, không phải là vì cho các tồn tại yêu nghiệt vi phạm thiên đạo đi lịch lãm, mà là chân chính tiêu diệt bọn họ!

Thiên kiếp, không dễ vượt qua!

Ngã xuống dưới thiên kiếp, dù chết oan, nhưng cũng không hiếm gặp!

- Lâm Minh, ngươi nhất định phải kiên trì.

Mộ Thủy Thiên ngừng thở, không thể bình ổn tâm tình. Ở bên cạnh nàng, Mộ Thiên Tuyết xưa nay bình tĩnh dù vẫn bảo trì vẻ mặt điềm tĩnh, chỉ là mười ngón tay ngọc đã nắm chặt vào nhau.

Hiện tại Lâm Minh đã phải cùng chịu đựng ba loại kiếp nạn!

Hắn thiêu đốt máu Cổ Phượng, mở ra Tà Thần lực, thi triển không gian Hồng Mông, sử dụng tất cả tuyệt chiêu bài tẩy!

Máu tươi vung vãi, cả người đầy vết thương ghê rợn, trong làn da đâm ra những băng tinh, thân thể Lâm Minh như túi rách, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn mạnh mẽ dùng mầm non Tà Thần đè xuống hỏa lực, dùng hỏa lực hòa tan băng tinh trong người, cuối cùng vung Phượng Huyết Thương, chỉ dựa vào lực lượng thân thể đánh sâu vào đám người đá xông tới như đàn sư tử!

Lúc này chân nguyên trong người hắn rối loạn, không thể điều động được, chỉ có thể cậy vào lực lượng thân thể!

- Thương Khung Bá Điển - Bách Trọng Lãng!

Lâm Minh quát lớn, trán nổi gân xah, mở hết sáu môn, vận chuyển lực lượng đến cực hạn!

Những người đá này đều có lực lượng ngàn vạn cân, toàn dựa vào cậy mạnh xông tới!

Đánh tay đôi cứng đấu cứng!

Ầm ầm!

Người đá đầu tiên trực tiếp bị một thương của Lâm Minh đánh tan tành!

Tuy rằng lực lượng của Lâm Minh chỉ khoảng một ngàn mấy trăm vạn cân, nhưng có Thương Khung Bá Điển Bách Trọng Lãng thêm vào, có thể phát huy lực lượng siêu cấp năm ba ngàn vạn cân!

- Quả... quả thật là... không phải người!

Trưởng lão Tiêu Dao Đảo đã nói câu này lần thứ hai, hắn nhìn Lâm Minh cậy mạnh đánh người đá vỡ vụn, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

Chân nguyên toàn thân chảy ngược, trong người đồng thời ẩn chứa Thủy kiếp, Hỏa kiếp, không áp chế được thương thế. Võ giả bình thường thì đã đứt hết kinh mạch mà chết, càng đứng nói chiến đấu. Nhưng còn Lâm Minh, dưới tình huống như vậy mà vẫn mạnh mẽ đánh tan một người đá Thổ kiếp.

Một thương đánh tan người đá đầu tiên, Lâm Minh cảm nhận lực phản chấn rất lớn truyền tới, bàn tay bị chấn suýt nổ tung.

Tuy nhiên cảm giác đau đớn này càng khiến Lâm Minh tuôn trào chiến ý điên cuồng.

Đập! Đập! Đập!

Bản thân thương chính là vũ khí cứng đối cứng, có thể quét ngang ngàn quân, chỉ có thương!

Võ tướng, mặc kệ ở tình huống chiến đấu nào, cũng chỉ có thể dùng thương, mâu, đại quan đao, phương thiên họa kích!

Bởi vì loại vũ khí này có uy lực đủ lớn, lực lượng đủ mạnh. Thử nghĩ, hai tay cầm thương, một thương nện xuống, kiếm một tay làm sao cản nổi?

Dưới tình huống lực lượng ngang nhau, chỉ có thể tránh né, bởi vì khi dùng kiếm chống đỡ, dù có hai tay cầm chuôi kiếm cũng không dùng được lực.

Rắc!

Rắc!

Từng người đá bị đập nát, mạch máu cả người Lâm Minh không ngừng nổ tung, cả người nửa nóng rực nửa lạnh băng. Dưới tình huống này, hắn biểu hiện ra sức chiến đấu hung hãn khiến người ta rung động kinh sợ!

Chiến đấu điên cuồng kéo dài hơn nửa nén nhang, có hơn 100 người đá bị Lâm Minh đập thành đá vụn, dưới người Lâm Minh đắp lên cả ngọn núi đá!

Lâm Minh chống Phượng Huyết Thương đứng trên núi đá, gió mạnh thổi bay tóc dài, phất phới giữa trời, hắn lúc này như Chiến Thần đẫm máu, khiến linh hồn người ta run sợ!

Khoảng khắc đó, mọi người đều bị rung động, không chỉ riêng thực lực của Lâm Minh, còn là bất khuất, chiến đấu ương ngạnh, lòng tin chắc chắn nhân định thắng thiên!

Các trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều mở to mắt, dù cho Tiêu Hạo Càn tràn đầy địch ý với Lâm Minh cũng không thể không thừa nhận, Lâm Minh có được thành tựu hiện tại, tuyệt không chỉ có cơ duyên tạo thành, hắn có nghị lực, ý chí mà người thường không thể sánh kịp!

- Thiên kiếp... qua... trôi qua rồi?

Diệp Thủy Đồng nhìn Lâm Minh, cõi lòng nhảy thình thịch. Lúc này cả người Lâm Minh không còn một chỗ nào nguyên lành như tu la dưới địa ngục. Nếu là nữ nhân người phàm nhìn thấy thì nhất định sẽ sợ hãi thất sắc, thậm chí ngất xỉu, còn ở trong mắt Diệp Thủy Đồng, Lâm Minh lúc này lại tràn ngập mị lực, cảnh tượng này làm người ta cả đời khó quên!

Đối với võ giả, dung mạo có thể dùng công pháp dịch dung đặc biệt thay đổi, không dùng cảm giác sẽ không nhìn ra được mặt thật, còn tuổi trẻ có thể tiêu hao chân nguyên khôi phục. Thêm nữa, thân thể võ giả bởi vì thường xuyên được năng lượng rèn luyện, bình thường không có người quá xấu, cho nên đẹp xấu không phải điều kiện của võ giả khi tìm bạn đời.

Bọn họ chỉ nhìn vào bên trong con người như là ý chí, ngộ tính, thiên phú, kiến thức...

Lâm Minh lúc này, dù cho mặt mũi dữ tợn, cả người không tìm được chỗ nào dính dáng tới anh tuấn, nhưng nhiệt huyết vô địch, cái bóng bất khuất của hắn lại ấn sâu vào trong lòng Diệp Thủy Đồng.

Có lẽ, còn không chỉ là Diệp Thủy Đồng....

- Thiên kiếp đã kết thúc chưa?

- Khí tức sinh mệnh của Lâm Minh đã rất mỏng manh, vừa rồi chống đỡ Thủy kiếp và Hỏa kiếp trong người chiến đấu với người đá, không phải người làm nổi. Lâm Minh đang cạn kiệt sinh mệnh lực của hắn, chỉ sợ có nguy hiểm!

Lúc này quả thật sinh mệnh lực của Lâm Minh rất mỏng manh, máu của hắn sắp chảy cạn!

Ngay lúc này, Lâm Minh đột nhiên xoay người,trong đôi mắt hào quang sáng ngời.

Trong cơ thể Lâm Minh, tủy Rồng lặng lẽ vận chuyển, tạo ra máu mới, lực khí huyết cả người Lâm Minh chậm rãi thiêu đốt.

- Đây... đây là sinh mệnh lực biến thái gì thế, ngay lúc cạn khô lại bắt đầu khôi phục!

- Trời ạ, vết thương của hắn đang khép lại! Đây... đây quả là thần tích!

Chương 1125: Cửu Cửu Mệnh Vẫn (Hạ)

Ánh sáng lấp lánh, Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, tóc dài xõa tung, khí huyết toàn thân tuôn trào!

Xung quanh, tất cả trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều chìm vào im lặng. Lâm Minh thật sự chống đỡ qua được ngũ hành đại kiếp, dựa vào sinh mệnh lực mạnh mẽ, cùng lực ý chí ngang ngạnh!

Hiện giờ, hắn bắt đầu tái sinh thân thể, vết thương khép lại.

- Chống qua ngũ hành đại kiếp, tuy rằng Lâm Minh bị trọng thương, nhưng một khi khôi phục, hắn sẽ có chỗ tốt rất lớn! Thật là khủng khiếp, Lâm Minh đi đến bước này, đã không đơn giản là Cửu Vẫn hoàn mỹ, mà là vượt trên Cửu Vẫn, chỗ tốt chồng thêm.

Mộ Thủy Thiên giọng run run nói, điều này cũng như đề thi khoa cử ở phàm giới, Lâm Minh vượt qua 33 trọng thiên, Mệnh Vẫn tầng chín đã là điểm cao nhất, Trạng Nguyên cao đẳng. Nhưng mà trên điểm tối đa còn có đề phụ, hiện giờ Lâm Minh lại vượt qua ngũ hành đại kiếp, tương đương làm luôn cả đề phụ này.

Lâm Minh đi tới bước này, đúng là may mắn mới gặp được, không chỉ riêng thiên phú là tạo thành, phải có đủ loại cơ duyên thúc đẩy, không thể tái lập.

Ma Phương, hai Thần Võ vô thượng, pháp thể song tu đến mở ra sáu môn, mỗi một môn đều hoàn mỹ, cơ duyên đó mới dẫn động ngũ hành đại kiếp.

Nên biết, Lâm Minh bắt đầu từ Hậu Thiên kỳ, đã tiêu hao tài nguyên vượt qua mấy cảnh giới lớn, Luyện Thể kỳ dùng Ma Tâm Toái Tinh của Toàn Đan kỳ, Hậu Thiên kỳ dùng Phạm Thiên Long Căn của Mệnh Vẫn kỳ, Tiên Thiên kỳ dùng Thiên giai Ma Thần Chi Cốt của Thần Hải, Toàn Đan kỳ sử dụng số lượng tài nguyên mà Thần quốc mạnh nhất cũng ăn không tiêu, Mệnh Vẫn kỳ dùng tinh huyết Phượng Hoàng, Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả mà Thánh chủ cũng phải động lòng, còn có Long cốt Chí Tôn mà cường giả Giới

Vương cũng phải đỏ mắt!

Cơ duyên tích lũy trên đường đi, đến ngày hôm nay bộc phát hoàn toàn, mới thúc đẩy Lâm Minh đi tới thành tựu này!

"Hạt giống thế giới, Hạt giống thế giới..."

Lâm Minh nhắm mắt, cảm giác thân thể, hắn còn chưa tìm được Hạt giống thế giới, nhưng phát hiện trong quá trình chống đỡ ngũ hành đại kiếp vừa nãy, lực ý chí của hắn được rèn luyện rất lớn, vô tình phá vỡ trói buộc chiến linh Hoàng Kim thành hình, đạt tới Hoàng Kim tiểu thành.

"Hạt giống thế giới của ta..."

Lâm Minh nhíu mày, đột nhiên ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời vẫn còn mây đen cuồn cuộn, năng lượng vẫn còn đang ngưng tụ.

"Đó là... còn chưa kết thúc?"

Trong lòng Lâm Minh chợt ngưng trệ, cùng lúc còn có Mộ Thủy Thiên, Mộ Thiên Tuyết cũng phát hiện không đúng. Bọn họ ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời, hoảng sợ hô lên:

- Thiên kiếp còn chưa kết thúc!

- Không chỉ là ngũ hành đại kiếp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn thêm cả Phong cùng Lôi. Trong kiếp vân kia ẩn chứa năng lượng Phong Lôi đại kiếp!

Ngũ hành là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhưng bình thường sẽ đặt Phong Lôi cùng với ngũ hành, gọi chung là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi. Kỳ thật Phong Lôi không thuộc ngũ hành, mà là Tốn cùng Chấn trong bát quát, Tốn đại biểu Phong, Chấn đại biểu Lôi.

Hai loại năng lượng này hình thành thiên kiếp, còn hung dữ hơn cả ngũ hành đại kiếp!

Nhất là Lôi kiếp, đây là hình thái chủ yếu của thiên kiếp, Lôi là lực thiên phạt! Trong truyền thuyết thần chi nắm giữ lôi đình tự nhiên, sẽ nắm giữ thiên kiếp.

Mộ Thiên Tuyết nhìn kiếp vân ngày càng dày đặc trên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành đại kiếp, cộng thêm Phong Lôi đại kiếp, tổng cộng bảy loại, bảy loại đại kiếp nạn, có lẽ còn chưa là cực hạn...

- Số 3 là bắt đầu, số 9 là tối đa, cho nên Mệnh Vẫn lấy 3 làm số nguyên, 9 là viên mãn. Có những đại yêu tuyệt thế độ kiếp, thường thường sẽ là cửu trọng thiên kiếp, có lẽ Lâm Minh còn trải qua kiếp số không chỉ là Phong Lôi, sau Phong Lôi còn có hai kiếp nữa! Tổng cộng 9 kiếp!

- Còn có 2 kiếp, vậy...

Mộ Thủy Thiên không nói nên lời, nhưng nàng cũng đồng ý cách nói của Mộ Thiên Tuyết.

Nhìn chung toàn bộ quá trình võ giả độ Mệnh Vẫn, thành Thần Hải, tổng cộng phải độ chín lần Mệnh Vẫn, mỗi ba lượt Mệnh Vẫn là một giai đoạn. Ba lượt Mệnh Vẫn đầu là "tinh", tinh là máu thịt, cũng là tái lập thân thể; Ba lượt Mệnh Vẫn giữa là "khí", khí là năng lượng, cũng là tái tạo đan điền; Ba lượt Mệnh Vẫn cuối cùng là "thần", thần là là linh hồn, cũng là tái lập linh hồn.

Vừa đúng đơn vị là 3, tổng cộng 9 lần, chia làm cô đọng tinh khí thần, đây cũng là 3 loại.

Mà lần Mệnh Vẫn thứ 9 cuối cùng, cũng lấy 3 làm đơn vị, Nhất trọng thiên là 3 dặm, Cửu Vẫn thấp nhất chính là ba dặm mây nguyên khí, tiến lên là mỗi 3 dặm một cấp bậc.

Mãi cho đến 33 trọng thiên cuối cùng, 99 dặm mây nguyên khí, cũng lấy 3 và 9 làm cực hạn, khắp nơi đều thể hiện thiên đạo hoàn mỹ. Lâm Minh độ thiên kiếp dưới tình huống hoàn mỹ, sẽ không chỉ độ 7 lần.

Đúng ra phải là 9 lần!

Mộ Thủy Thiên nhìn Lâm Minh phải đối mặt thiên kiếp lần sau mạnh hơn lần trước, không biết 2 kiếp cuối cùng sẽ mạnh đến cỡ nào.

- Lâm Minh phải độ không phải Mệnh Vẫn tầng chín theo bình thường, mỗi lần hắn độ thiên kiếp đều phải dày vò tẩy rửa thân thể, chân nguyên, linh hồn, ý chí! Có thể tính là 9 lần Tiểu Vẫn, Mệnh Vẫn của Lâm Minh không chỉ là 9 tầng Mệnh Vẫn, mà là Cửu Cửu Mệnh Vẫn!

Mệnh Vẫn lấy 9 làm cực hạn, không thể có Mệnh Vẫn tầng mười, điều này vi phạm pháp tắc thiên đạo. Nhưng giữa 9 và 10 lại tồn tại số 9.9, cũng là Cửu Cửu Mệnh Vẫn, cực hạn trong cực hạn!

Cửu Cửu Mệnh Vẫn, dị số trong Mệnh Vẫn!

Giữa lúc Mộ Thủy Thiên cùng Mộ Thiên Tuyết nói chuyện, Phong Lôi đại kiếp đã giáng xuống!

Cơn gió rít kéo xuống, toàn thể tối đen như giao long dữ tợn, chúng nó giương nanh múa vuốt, phát ra âm thanh vạn quỷ gào khóc, tựa như vô số âm hồn ẩn chứa trong đó! Cơn gió này khiến da đầu người ta tê dại, càng khủng bố hơn cả gió lốc không gian trong đường hầm không gian từ hạ giới phi thăng Thần Vực!

Sau Phong kiếp, tiếp theo là Lôi kiếp!

Lôi kiếp đã không cách nào hình dung được, cả một biển rộng màu tím, ánh sáng vô tận bao phủ cả Tiêu Dao Cung, trong trời đất chỉ còn lại màu tím khiến người ta hoa mắt!

Phong Lôi song kiếp đồng thời bùng nổ!

Phụt!

Xung quanh Tiêu Dao Cung, rất nhiều trưởng lão phụ trách trận pháp che giấu đồng thời chấn động, trận bàn dưới chân vỡ tan thành phấn, hộc máu văng ra!

Ngay cả Mộ Thủy Thiên cũng sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi lại!

Lực thiên đạo, phá tan mọi giam cầm, bất ứ ai cũng không thể giúp Lâm Minh độ kiếp, dù là bọn họ chỉ khiêu khích dư sóng năng lượng thiên đạo cũng đã bị thiên đạo cắn trả. Không phải tu vi mạnh là có thể chống đỡ, người càng mạnh, chịu lực thiên phạt cũng càng mạnh!

Nhưng mà, thiên đạo sẽ không dùng lực lượng vô thượng xóa bỏ mọi tồn tại làm trái nó, cái gọi là trời không tuyệt đường người, thiên đạo vẫn sẽ chừa lại một đường sống cho người!

Đây chính là pháp tắc thiên đạo, thần thánh không thể xâm phạm, nhưng lại có thể khiêu chiến nó, cho ngươi nghịch thiên mà đi. Nó tràn ngập mâu thuẫn, không thể ước đoán!

- Hỏng rồi!

Mộ Thủy Thiên vừa lùi lại, ý niệm liên lạc bên trong Tiêu Dao Cung, vận dụng lực lượng Tiêu Dao Cung mở ra đại trận hộ đảo!

Chuyện đến giờ, nàng đã hiểu không có khả năng thật sự giam cầm năng lượng thiên đạo mà Lâm Minh độ Cửu Vẫn, nhất định sẽ lọt vào thiên đạo cắn trả, hiện tại điều duy nhất nàng làm được là sử dụng đại trận hộ đảo, bố trí thủ thuật che mắt, làm cả Tiêu Dao Đảo biến mất trong một thời gian ngắn. Chỉ có thể cầu mong lúc này không có đại năng tiến đến Hồng Hoang Hải vực, bằng không chỉ cần liếc qua là sẽ nhìn thấy dị thường trên Tiêu Dao Đảo.

- Lực lượng này... Lực thiên đạo, không ai có thể chống cự!

Rất nhiều trưởng lão Tiêu Dao Cung nhìn thấy cả Mộ Thủy Thiên cũng bị thiên đạo cắn trả mà bị thương nhẹ, phát ra tiếng kinh hô. Ở trong mắt bọn họ, Mộ Thủy Thiên chính là nhân vật như thần tiên.

Nhìn thấy Phong Lôi đại kiếp khủng bố, cảnh tượng khủng khiếp như tận thế, đây không còn là người ngăn cản được!

- Lâm Minh sẽ ngã xuống như vậy ư?

Dù biết rõ Lâm Minh thực lực siêu phàm, nhưng nhìn thiên kiếp khủng bố kia, các trưởng lão này thật sự không còn lòng tin. Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lâm Minh đã bị Phong Lôi đại kiếp nuốt sống!

Dưới thiên uy mênh mông, bóng người Lâm Minh lay lắc trong gió, bé nhỏ không đáng kể gì!

Máu Phượng Hoàng, thiêu đốt!

Tà Thần lực, bùng nổ!

Lâm Minh dốc hết sức, ở đằng sau hắn, liên hoa Đế Tôn như đóa hoa nuốt đủ máu tươi, nở rộ xinh đẹp!

Đế Tôn liên hoa cũng bị Phong Lôi đại kiếp cắn nuốt!

Lực thiên đạo, không gì cản nổi! Lực lượng sinh mệnh, trở nên cực kỳ yếu ớt ở trước mặt pháp tắc thiên đạo!

- Mau lui, mau lui ra sau!.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Các đệ tử thân truyền Tiêu Dao Đảo, cùng các trưởng lão đối mặt với lôi kiếp ngập trời đều chạy ra sau, sợ bị xẹt trúng!

Đây là thiên kiếp mà yêu nghiệt Lâm Minh kia dẫn tới! Đệ tử thân truyền không cần nói, bọn họ chạm tới một chút là tuyệt đối sẽ tan thành tro bụi!

Còn các trưởng lão cũng tuyệt đối không dám cho thiên kiếp tới gần, dù thực lực của bọn họ vượt qua Lâm Minh, nhưng thiên kiếp không phải năng lượng bình thường, ngươi chạm vào nó là mạo phạm uy nghiêm của nó, sẽ dẫn tới thiên kiếp dị biến. Tu vi càng mạnh, dẫn tới lực thiên phạt càng mạnh, cho nên tu vi là vô dụng ở trước mặt thiên kiếp!

Bọn họ cũng không cho rằng thiên phú của mình có thể so sánh được gì với Lâm Minh, hắn dẫn tới thiên kiếp, là địa ngục tận thế thật sự!

Chủ đảo Tiêu Dao Đảo đã bị thiên kiếp lật tung, rất nhiều cung điện, lầu các hoàn toàn hủy diệt trong Phong Lôi đại kiếp. Kiến trúc, linh thụ trên Tiêu Dao Cung bị gió kiếp quét qua liền thành tro bụi, bị kiếp lôi đánh trúng thì hóa thành cháy khét!

Ầm ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển, rất nhiều đất bị hóa thành bụi phẩn, hoàn toàn bốc hơi, mặt đất xuất hiện rất nhiều những chỗ lõm, nếu đổ nước vào những chỗ đó, sẽ thành những cái hồ thật lớn.

Trong tình cảnh màu tím đen như tận thế, không ai có thể dùng cảm giác tra xét được tình cảnh trong Phong Lôi đại kiếp, ngay cả Mộ Thiên Tuyết, Mộ Thủy Thiên cũng không thể.

Bọn họ chờ chừng nửa nén nhang, Phong Lôi đại kiếp mới chầm chậm yếu đi, cuối cùng tiêu tán.

Năng lượng trong trời đất từ từ tiêu tán, mọi thứ trở về bình lặng, chỗ Lâm Minh đứng lúc trước đã chìm sâu xuống dưới.

Mọi người đều vội vàng nhìn vào chỗ lõm đó.

- Lâm Minh, hắn còn đứng đó!

- Trời ạ, hắn... hắn...

Các đệ tử Tiêu Dao Đảo xôn xao kinh hô, Diệp Thủy Đồng vô thức che miệng, môi cùng ngón tay run run, lo quá sẽ rối, dù cho võ giả thần kinh cứng cỏi như Diệp Thủy Đồng cũng không dám xem.

Chương 1126: Một bầu nhiệt huyết

Lâm Minh lúc này nửa người chôn trong đất cháy đen, thân thể hắn cũng cháy khét, cơ thịt khô quắt, nó là bị gió kiếp thổi vào tạo thành. Gió kiếp màu đen kia thổi qua núi sẽ trực tiếp quét ngọn núi thành phấn, thổi vào võ giả sẽ trực tiếp hong khô máu thịt.

Bề ngoài là thế, ngũ tạng của Lâm Minh cũng bị gió đen thổi vào người phá hủy, mái tóc dài đều cháy khô, làn da vỡ vụn, gió thổi nhẹ qua liền hóa thành bụi rơi xuống.

Lâm Minh thành nông nỗi này, chín thành là vì gió kiếp. Còn lôi kiếp trong Phong Lôi đại kiếp, phần lớn bị mầm non Tà Thần trong người Lâm Minh đè xuống, bằng không sẽ chỉ càng tồi tệ hơn.

Tà Thần lực, không hổ là Thần Võ vô thượng, công pháp bình thường là tuần hoàn pháp tắc thiên đạo phát huy sức chiến đấu, như vậy công pháp Thiên giai tuyệt phẩm là ứng dụng pháp tắc thiên đạo đến tận cùng. Còn Thần Võ vô thượng, lại là một loại công pháp có thể chi phối thiên đạo ở mức nhất định, thay đổi thiên đạo!

Công pháp cấp bậc này, bản thân chúng đã làm trái, chọc giận thiên đạo, dùng thiên đạo làm công cụ điều khiển sử dụng, làm sao không làm thiên đạo nổi giận?

Cho nên khi Thần Võ vô thượng sinh ra, cũng sẽ dẫn tới thiên kiếp!

Không thể hủy diệt, mới sẽ sinh ra Thần Võ vô thượng.

Tà Thần lực chính là Thần Võ vô thượng, một bộ công pháp có thể thay đổi thiên đạo ở mức nhất định, áp chế thiên kiếp. Tồn tại của nó, để cho Lâm Minh đè nén bảy tám thành năng lượng của Hỏa kiếp và Lôi kiếp, bằng không lúc này Lâm Minh đã chết rồi. Bởi vì Hỏa kiếp và Lôi kiếp đều xảy ra cùng các kiếp nạn khác, Thủy Hỏa song kiếp, Phong Lôi đại kiếp, có mầm non Tà Thần áp chế một thứ, để Lâm Minh tập trung đối phó loại khác. Dù vậy, đến giờ Lâm Minh cũn như đèn cạn dầu!

- Lâm Minh sắp chết ư?

Xung quanh, các trưởng lão Tiêu Dao Đảo nhìn nhau, nếu Lâm Minh chết, vậy đúng là châm chọc. Thiên tài như vậy, đầu tư bao nhiêu là thiên tài địa bảo cuối cùng bị thiên kiếp đánh chết, không phải châm chọc thì là gì?

- Còn chưa chết, hơn nữa trong người hắn vẫn ẩn chứa sinh cơ! Hơn nữa đang từ từ khôi phục. Trời ạ, đã tới cỡ này rồi, võ giả Mệnh Vẫn bình thường đã chết, Lâm Minh còn sống, sinh mệnh lực gì thế này!

Các trưởng lão Tiêu Dao Đảo xì xào, bọn họ đột nhiên cảm nhận được lực khí huyết lưu chuyển trên người Lâm Minh, tuy rằng mỏng manh, nhưng quả thật là tồn tại!

Thời gian trôi qua, cỗ sinh mệnh lực ngày càng mạnh, đang xúc tiến tái tạo máu thịt mới!

- Lâm Minh chống đỡ qua! Ha ha, cuối cùng vượt qua được thiên kiếp này!

Một trưởng lão kinh ngạc nói.

- Chưa chắc, ngươi nhìn bầu trời, kiếp vân vẫn còn, nơi không chừng còn nữa!

- Cái gì? Không... không thể nào, nếu là thật, Lâm Minh chết chắc rồi! Yêu nghiệt như Lâm Minh, số mệnh trên người không thể tính hết, tương lai trở thành Giới Vương đại giới, làm sao có thể chết trên thiên kiếp?

- Đừng đánh giá thấp thiên kiếp, đây là lực thiên đạo, trong truyền thuyết thật có thiên tài tuyệt thế, hoặc là bảo vật tuyệt thế bị phá hủy trong thiên kiếp. Thiên đạo không vừa mắt những thứ quá hoàn mỹ sinh ra, quá hoàn mỹ, tương lai có thể sẽ nghịch chuyển thiên đạo, Lâm Minh chính là quá hoàn mỹ!

Các trưởng lão xì xào, Mộ Thiên Tuyết cùng Mộ Thủy Thiên đều ngừng thở, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào kiếp vân trên trời.

Lúc này, bọn họ không còn ôm chút may mắn nào, bởi vì kiếp vân chẳng những không tán đi, ngược lại đang tích tụ năng lượng!

Chín lần thiên kiếp đã nhất định! Mấu chốt là hai tầng cuối cùng sẽ giáng xuống lúc nào!

Mộ Thiên Tuyết xiết chặt tay, thân thể dạng linh hồn run run, trên trán Mộ Thủy Thiên cũng toát mồ hôi, nhưng không lau đi.

Lúc này, không ai giúp được Lâm Minh, kiếp vân trên cao chính là thần chết đòi mạng.

"Chẳng lẽ là Ma Phương ư..."

Trong lòng Mộ Thiên Tuyết thì thầm, thiên kiếp khủng bố như thế, hoàn toàn không phải đang rèn luyện Lâm Minh, mà là thật sự muốn xóa sổ Lâm Minh, chừa lại một chút sinh cơ xa vời đáng thương. Xưa nay, quả thật có không ít thứ hoàn mỹ, ví dụ như Thần Võ vô thượng, đan dược vô thượng, Đại Giới Vương Yêu tộc, bọn họ sinh ra cũng gặp phải thiên kiếp, cũng có ngã xuống, nhưng dù sao cũng là số ít. Trời không tuyệt đường người, thiên đạo vốn là thể mâu thuẫn, vừa hủy diệt tồn tại làm trái mình, cũng sẽ chừa lại một đường sinh cơ.

Nhưng dù là những tồn tại siêu cấp thời đại viễn cổ, gặp phải thiên kiếp cùng cấp bậc như Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết ước chừng phần lớn trong đó cũng phải diệt vong. Dù cho bọn họ đều là nhân vật tuyệt đỉnh, hoặc là bảo vật tuyệt đỉnh, Mộ Thiên Tuyết tin rằng Lâm Minh cũng không thua bất kỳ ai trong đó.

Nếu Lâm Minh chết trong thiên kiếp, như vậy bọn họ cũng phải chết!

Bởi vậy, pháp thể song tu, hai Thần Võ vô thượng dẫn tới thiên kiếp không có gì phải kinh ngạc, nhưng không nên mạnh như thế!

Cho nên, nguyên nhân chủ yếu có lẽ phải rơi xuống đầu Ma

Phương.

Ma Phương này rốt cuộc là gì? Nó có phải là vật chẳng lành hay không?

Chủ nhân ban đầu của Ma Phương đã không thể kiểm chứng, nhưng chủ nhân gần nhất của nó, gia gia của Mộ Thiên Tuyết, Giới Vương đại giới, sau khi lấy được Ma Phương liền vì một trận đại chiến mà linh hồn bị thương nặng, tiếp theo lại vì Ma Phương mà bị Thiên Minh Tử trọng thương, tiếp theo ngã xuống!

Kế đó, Mộ Thiên Tuyết kế thừa Ma Phương, thân thể bị hủy.

Hiện tại, Ma Phương rơi vào tay Lâm Minh!

Giám định liên quan tới Ma Phương, phần lớn là gia gia của Mộ Thiên Tuyết sưu tập phỏng đoán, rốt cuộc có chính xác hay không, hiện giờ cũng không thể kiểm chứng!

Còn có thiên địa dị tượng khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn 33 trọng thiên, hai cái ảo ảnh xung quanh Ma Phương là gì?

Ba chúng nó là tồn tại gì, có dẫn tới thiên địa nguyền rủa hay không?

"Thiên kiếp... Thiên đạo, chậm lại đi! Cho hắn có thời gian xả hơi khôi phục..."

Mộ Thiên Tuyết cầu nguyện trong lòng, nàng không biết hai tầng kiếp cuối cùng là gì, nhưng tuyệt đối phải khủng bố hơn bảy tầng trước!

Thậm chí hai tầng kiếp cuối cùng vẫn có thể cùng giáng xuống, có thể tưởng tượng ra uy lực của nó!

Nếu là Lâm Minh vào lúc đỉnh cao, hắn chống được, nhưng Lâm Minh hiện giờ, lấy gì mà chống đỡ!

Điều duy nhất có thể cầu khẩn là thiên kiếp lần tám lần chín có thể ngắt quãng lâu hơn, cho Lâm Minh ra sức khôi phục thêm.

Thời gian trôi qua chầm chậm, kiếp vân trên bầu trời vẫn quay cuồng, nó bị một loại pháp tắc hạn chế trong phạm vi 99 dặm, biến đổi đủ loại hình dạng, hung dữ, nặng nề, sát khí lan tỏa!

Mỗi một giây trôi qua, đều vô cùng dài lâu đối với Mộ Thiên Tuyết và Mộ Thủy Thiên.

Lúc này, các trưởng lão Tiêu Dao Đảo cũng dần hiểu ra, dù cho bọn họ không nhìn ra được gì trong kiếp vân, cũng có thể nhận ra Tiêu Hạo Thiên, Mộ Thủy Thiên căng thẳng. Rõ ràng, thiên kiếp còn chưa xong!

- Trời ạ, lúc nào mới tới cuối!

- Trời diệt Lâm Minh hay sao? Là số mệnh Tiêu Dao Đảo ta quá nhỏ bé, nhất định không thể sinh ra Vương giả?

Mọi người đều dán mắt vào kiếp vân trên trời, chờ đợi nó chậm lại. Ngay lúc này, trên bầu trời phát ra tiếng vang ầm ầm, thân thể Mộ Thiên Tuyết khẽ run lên, hai tay nắm chặt vào nhau.

Cầu nguyện của nàng, mọi người mong chờ cũng không phát huy tác dụng gì, thiên kiếp tầng tám tầng chín, đã bắt đầu!

Không có thời gian xả hơi! Giữa đường chỉ ngừng lại hai mươi mấy nhịp thở, dù cho Lâm Minh có máu tủy Rồng, cũng không có đủ thời gian khôi phục.

Nghe tiếng thiên phạt, Lâm Minh toàn thân cháy đen ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn kiếp vân sáng lóa trên trời.

Hai mắt hắn sáng như sao, lóe lên một tia hung hãn.

Bùm bùm bùm!

Theo Lâm Minh cử động, cơ thịt, làn da của Lâm Minh liên tục nứt ra, da cũ rơi xuống hóa thành tro tàn, lộ ra bên dưới là cơ bắp đẫm máu.

Ở phàm giới có cực hình lột da, hiện tại Lâm Minh cũng gần giống bị lột da.

Chẳng những bị lột da, ngay cả cơ thịt của hắn cũng héo rũ. Kỳ thật cơ thịt dưới làn da của Lâm Minh đã khô héo, hiện giờ da ngoài nổ tung, chỉ còn chảy ra một chút chất lỏng đỏ vàng, kỳ thật đây là biểu hiện khôi phục một phần khí huyết, tốt hơn một chút so với cạn kiệt.

Lúc này thực lực của hắn chỉ còn 1 thành so với đỉnh cao, không nói da thịt, ngũ tạng lục phủ cũng bị đả kích lớn. Chân nguyên rối loạn, rất nhiều lực Lôi kiếp và Hỏa kiếp còn đang tàn phá trong người, mầm non Tà Thần sắp không áp chế được, càng đừng nói điều động Tà Thần lực chiến đấu.

Có tủy Rồng chống đỡ, tinh huyết Cổ Phượng còn có thể thiêu đốt, nhưng hiện tại ngũ tạng lục phủ của Lâm Minh đều bị gió kiếp đen thổi phá hủy quá nửa, thậm chí khó mà chịu nổi thiêu đốt tinh huyết Cổ Phượng.

- Lâm Minh...

Nhìn kiếp vân quay cuồng, thiên kiếp sắp giáng xuống, Diệp Thủy Đồng không đành lòng nhìn tiếp. Nàng vô thức vuốt Tu Di Giới, nhưng một trưởng lão lại giơ tay nói:

- Đừng xúc động, làm gì cũng không giúp được hắn. Tốt nhất chúng ta đừng làm ra hành động thừa gì, bằng không dẫn tới thiên kiếp dị biến, vậy càng thêm xong rồi!

Kỳ thật Diệp Thủy Đồng sao không biết điều này, nàng chỉ là rơi vào đường cùng tự nhiên phản ứng mà thôi. Thiên đạo không thể suy đoán, thiên kiếp cũng thế, đối mặt với thiên kiếp, cũng như người phàm đối mặt với con dã thú điên cuồng, mọi hành động đều phải cẩn thận. Thậm chí muốn dùng đan dược cũng không dám, sợ có hành động gì chọc giận đối phương, khiến nó càng tấn công điên cuồng hơn!

Lâm Minh cứ thế ngẩng đầu nhìn trời, hắn vẫn cầm Phượng Huyết Thương trên tay, chỉ là năm ngón tay cầm thương đã bóc quá nửa phần da, chất dịch vàng cùng máu tươi bám dính trên cán thương.

Một người đã bị thương không thể nặng hơn nữa, nhưng trong mắt hắn ẩn chứa chiến ý sáng ngời, làm cho bầu trời rung chuyển.

Một người, một trường thương, đối mặt với Thần Vực mênh mông!

Một trái tim, một bầu nhiệt huyết, đối mặt với thiên đạo bao la!

Lúc này cuối cùng thiên kiếp giáng xuống. Trong nháy mắt thiên kiếp giáng xuống, thiên địa thời gian như đọng lại, mọi thứ chỉ còn hai màu trắng đen, mọi sắc thái bị hai màu sắc này cắn nuốt.

Đen và trắng, vô cùng rõ ràng, vô cùng chói mắt!

Thiên kiếp tầng tám tầng chín, Âm Dương đại kiếp!

Trong quá trình vũ trụ sinh ra, vô cực sinh thái cực, thái cực sinh âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành sinh vạn vật.

Ngũ hành là cấu trúc căn nguyên vạn vật, như vậy âm dương là căn nguyên cấu trúc ngũ hành.

Âm Dương, cộng thêm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, tổng cộng chín loại tinh khí, chúng nó chính là hình thái căn nguyên vật chất của vũ trụ, bắt nguồn của vạn vật!

Chương 1127: Chiến linh đại thành

Âm Dương là lực căn nguyên gần với Hồng mông, sau Hồng mông, hình thành trước tiên là âm dương

Hai khí âm dương tràn ngập bầu trời, đan thành đường vân đạo cùng lý, cảm giác nguy cơ không thể nào hình dung, các trưởng lão Tiêu Đao Đảo cùng đệ tử thân truyền cách xa phạm vi thiên kiếp, đối mặt Âm Dương thiên kiếp này cũng sinh ra ý nghĩ phải chết!

Thuần màu đen với thuần màu trắng tràn ngập trời đất, cắt nuốt mọi thứ, khiến người ta cảm nhận áp lực to lớn không thở nổi, linh hồn như muốn mất đi! Có những võ giả ý chí không đủ vững chắc, chiến linh không sánh với tu vi, thậm chí tự nhiên sinh ra ý nghĩ mất hết hy vọng, cảm thấy đời này không còn ý nghĩa, nghĩ rằng cái chết cũng không phải là chuyện gì khó chấp nhận.

Loại cảm giác này khiến cả người bọn họ phát lạnh, mồ hôi ướt bàn tay.

Chỉ mới nhìn Âm Dương thiên kiếp đã sinh ra ý nghĩ này, nếu đối mặt trực diện, toàn thân chìm trong Âm Dương đại kiếp, có thể tưởng tượng ra linh hồn phải chịu đựng tuyệt vọng thế nào!

Võ giả bình thường, có khi sẽ trực tiếp cắt đứt kinh mạch mà chết!

Âm Dương đại kiếp không đơn giản là kiếp nạn lên thân thể, năng lượng, còn là kiếp nạn đối với linh hồn, toàn bộ tinh khí thần đều khó thoát khỏi kiếp nạn này!

- Một kiếp này...

Một trưởng lão trợn to mắt, ánh mắt tràn đầy cảm khái đáng tiếc, tuy rằng thiên phú của hắn không cao, nhưng tuổi tác rất lớn, kiến thức phong phú, liếc một cái liền hìn ra chỗ khủng bố của Âm Dương đại kiếp.

- Không đúng, không đúng... Đây là bức người ta tới đường chết, trời không tuyệt đường người, tại sao lại làm ra kiếp nạn như vậy. Rốt cuộc trên người Lâm Minh có bí mật gì, lại dẫn phát thiên kiếp như thế?

- Lâm Minh...

Thân thể hào quang hoa lệ của Mộ Thiên Tuyết khẽ run lên, nàng không cam lòng, 5 vạn năm mới chờ đợi được cơ hội này.

Đã trải qua vô số cố gắng, vô số cơ duyên tích lũy, trút xuống tất cả tâm huyết cùng hy vọng, kết quả, không lẽ là công dã tràng!

- Lâm Minh, chống đỡ qua một cửa này! Trưởng thành đến giờ, ngươi trải qua vô số đau khổ, tất cả đều vượt qua, lần này cũng không ngoại lệ!

Mộ Thiên Tuyết hét lên trong lòng, lúc này thân thể đẫm máu của Lâm Minh đã nghênh đón đại đạo Âm Dương!

Xẹt xẹt xẹt!

Lực thiên đạo hình thành đạo văn âm dương như bàn ủi ấn lên người Lâm Minh, thân thể tan nát của hắn trực tiếp sụp đổ, máu thịt rơi ra! Không phải máu rải xuống, mà là cơ thịt cùng máu tươi nổ tung!

Kinh mạch hủy hoại, cơ thể xé nát, chỉ còn xương cốt miễn cưỡng chống đỡ trước âm dương thiên kiếp đè xuống!

Trong khoảng khắc, trong lòng Lâm Minh trào ra cảm giác tuyệt vọng. Đây là tuyệt vọng mà pháp tắc thiên đạo mang tới, thoáng cái Lâm Minh như đến địa ngục, mọi thứ đều xám xịt, không có sức sống, cả thế giới tràn đầy cái chết cùng tuyệt vọng.

Chết đi... Chỉ có cái chết là trở về với vĩnh hằng.

Tiếng vọng đó vang bên tai Lâm Minh, trong lòng Lâm Minh thúc đẩy ý nghĩ tự tuyệt. Mà quỷ dị là đối mặt với công kích ý chí thần hồn này, Ma Phương trong tinh thần chi hải của Lâm Minh lại yên lặng, hoàn toàn không có phản ứng.

Ma Phương không chống cự pháp tắc thiên đạo?

Là không thể chống cự, hay bản thân Ma Phương đại biểu pháp tắc thiên địa, cho nên sẽ không chống cự?

Trong nháy mắt này, trong lòng Lâm Minh hiện ra ý nghĩ đó, nhưng dù không có Ma Phương, Lâm Minh vẫn chưa bao giờ thua trong trận chiến thần hồn ý chí.

Nếu Ma Phương đại biểu thiên đạo, vậy ta sẽ dựa vào chính mình!

Thiên đạo tối cao, ta sẽ nghịch thiên mà đi!

Trời muốn diệt ta, ta đánh nhuộm máu khắp trời!

Xoảng!

Khoảng khắc đó, Lâm Minh cảm giác đầu óc rung chuyển, âm thanh như thứ gì vỡ vụn vang lên, chiến linh Hồng Mông ở mi tâm của hắn xông ra!

Chiến linh chấn động như rồng, ngửa mặt rống lớn!

Thoáng cái, khí Hồng mông cơ bản mờ ảo xung quanh chiến linh ngưng tụ lại ở mặt ngoài, chiến linh hình thương đột nhiên dài ra, vươn ra!

Cảnh giới Hoàng Kim thành hình, đột phá không chút cản trở, sau đó là Hoàng Kim tiểu thành, tiểu thành đỉnh cao, Hoàng Kim đại thành!

Lúc ý niệm của Lâm Minh bùng nổ, chiến linh của hắn một hơi vượt qua cấp bậc Hoàng Kim tiểu thành, trực tiếp lên tới Hoàng Kim đại thành!

Pháp tắc thiên đạo đè ép ý chí của Lâm Minh, chẳng những xúc tiến chiến linh của Lâm Minh tiến hóa, cũng như Bạn Sinh Lôi Tinh, chân chính khai thác tiềm lực chiến linh của Lâm Minh. Phương pháp rèn luyện chiến linh này không thể so sánh như bình thường, có thể chân chính rèn luyện gia tăng tiềm lực chiến linh, chỉ có may mắn gặp được cơ duyên!

- Hoàng Kim đại thành! Trời của ta ơi!

- Chiến linh kia, không thể tin nổi!

- Khủng khiếp! Khủng khiếp! Nhưng... chỉ là chiến linh bùng nổ, cũng chỉ gánh được thần kiếp trong ba kiếp tinh khí thần. Còn lại xác thịt, đan điền, chưa chắc chịu được kiếp nạn này!

Các trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều ca thán, Lâm Minh mạnh nhất chính là thần hồn ý chí, hơn nữa trong chiến đấu trước đó, hắn không tiêu hao quá nhiều ý chí, cho nên dù là một kiếp cuối cùng trong chín kiếp thiên đạo, Lâm Minh vẫn có thể một hơi xông phá thần kiếp. Nhưng tiếp theo, kiếp xác thịt, kiếp năng lượng mới là đòi mạng thật sự!

Thân thể của Lâm Minh đã sớm tan vỡ.

Vù...

Ngay lúc này, dưới chân Lâm Minh bỗng nhiên xuất hiện một tấm Thái Cực Đồ, đủ loại văn lộ đại đạo lưu chuyển xung quanh Thái Cực Đồ.

Tiếp theo, trên đầu Lâm Minh cũng xuất hiện một tấm Thái Cực Đồ, hai đạo âm dương, địa là âm, thiên là dương, lúc hỗn độn ban đầu, thiên địa sinh ra, cũng là thể hiện âm dương.

Hiện giờ hai kiếp âm dương hình thành 2 tấm Thái Cực Đồ đại biểu thiên và địa, giống như hai cối thớt thật lớn đè xuống Lâm Minh!

Rắc rắc rắc!

Xương cốt cả người Lâm Minh phát ra tiếng vang không chịu nổi áp lực, lực lượng không thể tưởng tượng đè xuống người Lâm Minh.

Xương cốt của Lâm Minh đều dung nhập xá lợi Long cốt Chí Tôn, cứng như thần thiết. Nếu là trước khi dung hợp Long cốt Chí Tôn, dù Lâm Minh có từng hoàn thành Tôi Tủy 10 thành, đồng thời mở ra Cảnh Môn phòng ngự, xương cốt của hắn vẫn sẽ bị lực thiên đạo nghiền thành mảnh vụn!

Nhưng hiện giờ, có thể mạnh mẽ chống đỡ được!

Nhưng xương cốt có thể chống đỡ, xác thịt lại không chịu nổi. Bắp thịt trên người Lâm Minh không ngừng vỡ tung, má thịt không còn, chỉ có một bộ xương, tuyệt đối chỉ có chết.

Thân thể đổ sụp, khí tức sinh mệnh của Lâm Minh không ngừng yếu đi.

- Tiểu tử này không được rồi...

Ở trong một góc tối, đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn bởi vì trước đó bị thương mà không cần chủ trì trận pháp, nhìn Lâm Minh, khóe miệng nhếch lên tươi cười ác độc.

- Cuối cùng phải chết. Tốt... cuối cùng sau này không cần lo nữa.

Tuy rằng Tiêu Hạo Càn biết rõ ngày sau Lâm Minh nổi lên sẽ đưa tới chỗ tốt vô hạn cho Tiêu Dao Đảo, nhưng chỗ tốt này không có khả năng rơi lên người hắn. Trừ khi Lâm Minh ngu ngốc, đi giúp kẻ địch của mình.

Lâm Minh đương nhiên sẽ không phải vậy, nếu thế thì làm sao hắn đi được đến bước này. Tính toán như thế, Lâm Minh càng nổi trội, ngày sau hắn sẽ càng không hay ho.

- Chết tốt! Chết tốt! Mọi chuyện vui mừng. Má nó, Mệnh Vẫn tầng chín còn khủng bố hơn người ta thành Thánh chủ, lợi hại vang trời, cuối cùng còn không phải là chết. Hù chết lão phu, làm ra trận thế lớn như vậy, hao tốn bao nhiêu là tài nguyên, kết quả lại công dã tràng, đánh rắm lại tắt luôn, cười chết ta.

Tiêu Hạo Càn hùng hùng hổ hổ chân nguyên truyền âm với Bạch Khê, thân phận như hắn lại nói năng thô tục như vậy, hoàn toàn là vì cực độ căng thẳng mà đột nhiên thả lỏng, tâm tình biến hóa quá lớn nên buột miệng nói ra.

Bạch Khê ở ngay cạnh Tiêu Hạo Càn, vị trí hai người đều ở trong góc khó chú ý, tâm tình Bạch Khê cũng không tệ. Lâm Minh độ Mệnh Vẫn đến giờ, trong lòng hắn vẫn luôn căng thẳng, khiếp thật, thanh thế độ kiếp khủng bố như vậy, chỉ sợ sau Cửu Vẫn đã có được sức chiến đấu ngang với Thần Biến!

Một khi trở thành Thần Hải, vậy còn không lộn ngược trời? Thần Biến bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ.

Ngày sau bước vào Thần Biến kỳ, không cần hoài nghi, ít nhất có thể nghiền ép Thần Quân trung kỳ. Mà đại trưởng lão Tiêu Hạo Càn cũng chỉ là Thần Quân hậu kỳ mà thôi!

- Cuối cùng ông trời có mắt, kẻ như thế, phải nên giết chết, cho lão phu bớt lo lắng. Chúng ta nên xem phóng pháo hoa, pháo hoa thiên kiếp, chậc chậc, đúng là khó có cơ hội thế này, phải thưởng thức thêm. Hy vọng Lâm Minh còn có thể chống đỡ lâu chút, ha ha.

Bạch Khê cười hả hê nói, càng nhìn thấy Lâm Minh đau khổ, trong lòng hắn càng thêm sảng khoái.

Rắc!

Lâm Minh quỳ một gối, sau khi mở ra sáu cửa Bát Môn Độn Giáp, cho dù là hắn không dụng Bách Trọng Lãng, lực lượng thân thể vẫn vượt quá chục triệu cân, lên tới gần 20 triệu cân, nhưng vẫn không chịu nổi áp lực nặng như vậy.

Hỏng bét nhất là hiện giờ năng lượng ngũ hành đại kiếp còn sót trong người hắn vẫn luôn bị áp chế, nhất là Phong Lôi đại kiếp, quá nửa đặt trong người Lâm Minh, khó có thể điều động được chân nguyên!

Lâm Minh dựng thẳng lên Phượng Huyết Thương, chống đỡ Âm Dương Đạo Đồ, tiếng kẽo kẹt vang lên.

Phượng Huyết Thương phát ra tiếng vang không chịu nổi áp lực, bị áp lực thiên đạo to lớn dần dần biến hình, sắp sửa gãy đôi!

Nhìn Phượng Huyết Thương sắp hủy diệt, trong lòng Lâm Minh chợt xẹt qua một tia kiên quyết cùng luyến tiếc.

Hắn để cha mẹ, thê tử ở hạ giới, một mình đi đến Thần Vực, tới tay đầu tiên chính là Phượng Huyết Thương. Mấy năm ở Thần Vực, từ đầu đến cuối hắn chỉ có thể dựa vào cây thương trong tay!

Hiện giờ nhìn thương sắp gãy, vẫn không thay đổi được gì, trong lòng hắn luyến tiếc. Vung tay lên, Phượng Huyết Thương đổi góc độ, cong 90 độ bỗng thẳng ra, sau đó bắn vụt đi!

"Tạm biệt, huynh đệ!"

Trong lòng Lâm Minh mặc niệm, Phượng Huyết Thương phát ra tiếng ngâm bi ai, bắn vụt ra như luồng sáng đỏ.

Vụt!

Mộ Thủy Thiên nháy mắt biến mất, lóe lên tới trước Phượng Huyết Thương bay ra, đón lấy nó, thân thương vẫn còn chấn động không ngừng.

Ong ong... ong ong....

Trên Phượng Huyết Thương lưu chuyển hào quang, không ngừng phát ra tiếng ngâm như tiếng khóc thảm.

Trong lòng Mộ Thủy Thiên cảm khái, Thánh khí có linh, hiểu được ấm lạnh, có thể cảm nhận được tâm ý của chủ nhân. Võ giả quý trọng Thánh khí của mình, Thánh khí cũng sẽ trung tâm hộ chủ, ngược lại võ giả coi Thánh khí như cỏ rác, như vậy Thánh khí cũng mất đi hào quang.

Trong lúc Mộ Thủy Thiên cảm thán, nàng lại cảm giác Phượng Huyết Thương trong tay chấn động càng thêm mạnh mẽ, như sắp hóa thành Xích Long bay đi!

- Hả? Sao... sao lại thế...

Trong lòng Mộ Thủy Thiên ngây ngẩn, không thể tin được mắt mình.

Chương 1128: Thương thành Linh khí

Phượng Huyết Thương sinh ra ý thức tự chủ, muốn tự mình bay ra, Thánh khí cực phẩm bình thường cũng không thể làm được!

Thánh khí đỉnh cao dù là có thể thông linh, nhưng cũng chỉ là thông linh mà thôi, không có khả năng tự sinh ra ý thức của mình, bằng không đó sẽ là Linh khí.

Trung tâm Linh khí, ngay ở một chữ "linh", nó có linh tính, có thể tự mình hành động, có thể lên trời xuống đất, tự công kích kẻ địch. Thậm chí Linh khí đến giai đoạn cao, còn có thể tự chủ vẽ ra trận pháp, sử dụng pháp tắc thiên đạo.

Thánh khí không thể có công hiệu này, cho nên ngay cả tự động đậy cũng không được. Trừ khi chủ nhân chết đi phong ấn ý chí cùng linh hồn lên trên Thánh khí, chi phối Thánh khí, tỷ như Hạo Bạch Kiếm trong 8000 dặm đầm lầy màu đen.

Hiện tại, Phượng Huyết Thương trong tay Mộ Thủy Thiên rõ ràng không cùng tình huống như Hạo Bạch Kiếm, Lâm Minh còn chưa chết mà.

- Thánh khí thông linh... Đây là Linh khí? Không, còn kém một chút, không thể thai nghén thành khí linh đầy đủ, chỉ có khí linh sơ hình! Nhưng trở thành Linh khí đầy đủ đã là chuyện sớm muộn. Trời ạ! Sao lại thế này?

Mộ Thủy Thiên kinh hãi, Phượng Huyết Thương trong nháy mắt này thai nghén ra sơ hình khí linh, tiến hóa thành Linh khí!

Nên biết, bình thường muốn tế luyện Thánh khí thành Linh khí, đầu tiên phải đưa phẩm chất tài liệu của nó đạt tới tiêu chuẩn Linh khí, nhưng như thế nó vẫn còn thiếu khí linh, chỉ có thể được gọi là Thánh khí thông thiên.

Thánh khí thông thiên dễ luyện, chỉ cần tốn đủ tài liệu, có Đại sư luyện chế thì sẽ có thể luyện thành. Nhưng khí linh khó thành, nhất là căn nguyên khí linh!

Cái gọi là căn nguyên khí linh, chính là bản thân vũ khí tự thai nghén ra khí linh, còn được gọi là chân khí linh. Mỗi một chân khí linh sinh ra, phải tiêu tốn không biết bao nhiêu tâm lực, tài nguyên, thậm chí cần phải bồi dưỡng mười, mười mấy vạn năm, chủ nhân cùng vũ khí tâm chí hợp nhất, dùng chân nguyên cùng huyết mạch của bản thân bồi dưỡng, lại trải qua cơ duyên mới có thể hình thành!

Chân khí linh quá khó thai nghén, cho nên rất nhiều Đại sư luyện khí sẽ lựa chọn một phương thức khác, chế tạo giả khí linh. Rút lấy hồn phách của hung thú, yêu ma, quỷ quái hùng mạnh, thậm chí là hồn phách của võ giả loài người, luyện chế thành khí linh, mạnh mẽ nhập vào trong vũ khí. Loại khí linh này, đầu tiên là không phù hợp với Linh khí, không phát huy ra uy lực lớn, hơn nữa trong lòng chúng có oán niệm sẽ không tận tâm tận lực, nếu không ký kết khế ước, có khả năng sẽ phản bội vào lúc mấu chốt.

Chân khí linh cùng giả khí linh, có thể nhìn ra ưu khuyết.

Cho nên Mộ Thủy Thiên nhìn thấy Phượng Huyết Thương tiến hóa, mới kinh ngạc đến thế!

Chẳng những sinh ra khí linh, ngay cả phẩm chất của Phượng Huyết Thương cũng vọt lên tiêu chuẩn Linh khí!

Là thiên kiếp tạo nên!

Mộ Thủy Thiên chợt hiểu ra, Phượng Huyết Thương cùng Lâm Minh đã trải qua chín lần thiên kiếp, bất kể ngũ hành đại kiếp, Phong Lôi đại kiếp, hay là Âm Dương đại kiếp hiện giờ, Lâm Minh đều cùng Phượng Huyết Thương chống cự. Qua chín tầng thiên kiếp, phẩm chất của Phượng Huyết Thương đã không thể so với trước!

Nhất là một kiếp cuối cùng, là một loại tàn phá Phượng Huyết Thương, cũng là một lần tẩy rửa, thúc đẩy nó sinh ra khí linh!

Vào lúc cuối cùng, Lâm Minh ngưng tụ ý chí, kéo theo một bầu nhiệt huyết bi tráng vô hạn chống lại thiên đạo, Phượng Huyết Thương cũng thừa nhận ý chí của Lâm Minh rót vào, cộng thêm cuối cùng Lâm Minh xả thân bảo hộ Phượng Huyết Thương, làm cho khí linh sơ hình được thiên kiếp thai nghén thành hoàn toàn thức tỉnh!

Có thể nói đây là Linh khí hoàn toàn do Lâm Minh bồi dưỡng ra, không phải Đại sư luyện khí tạo thành. Bắt đầu từ Thánh khí, liền mãi do chân nguyên ý chí của Lâm Minh bồi dưỡng thành, vào lúc cuối cùng nó trải qua chín tầng thiên kiếp cùng Lâm Minh, hoàn toàn liên hệ mật thiết với hắn, có thể coi là vũ khí bổn mạng của hắn!

Vũ khí như vậy, phát huy ra sức chiến đấu không thể so sánh với vũ khí bình thường, trọng yếu nhất là hắn cùng Phượng Huyết Thương tâm ý tương thông, không đến mức xuất hiện tình huống không dùng được.

Mà thiên tài Thần Hải kỳ bình thường làm sao điều khiển sử dụng được Linh khí? Thánh khí cực phẩm, Thánh khí thông thiên chính là cực hạn của bọn họ!

Dù nói là mỗi một Linh khí đều thai nghén ra khí linh bổn nguyên đều là trải qua đủ loại cơ duyên, may mới gặp được, nhưng tình huống như Phượng Huyết Thương lại là trăm triệu không có một! Cơ duyên như thế, không thể phục chế!

Nếu Lâm Minh có thể chống đỡ được, chỉ riêng Phượng Huyết Thương tăng lên là đã có thể khiến chiến lực của Lâm Minh tăng vọt một bậc, nhưng hắn có thể chống đỡ được một kiếp cuối cùng hay sao?

Trong lòng Mộ Thủy Thiên cầu nguyện, nhiều cơ duyên, thành tích to lớn như thế, chống đỡ được, nhất định sẽ thành nhân vật đỉnh cao Thần Vực. Không chống đỡ được, mọi chuyện đều là không!

Mộ Thủy Thiên cảm thấy trái tim co rút, Cửu Vẫn của Lâm Minh thanh thế to lớn, quá trình khó khăn khiến cả đời người khó quên!

Lúc này cả người Lâm Minh xác thịt tan vỡ, ngũ tạng lục phủ nghiền nát, mạch máu kinh mạch đứt gãy, trên người nhiều chỗ hiện ra xương trắng. Những xương cốt này khắc nhiều tầng đạo văn, đây là Lâm Minh hấp thu pháp tắc thiên đạo ghi lại, chỉ riêng bộ xương này đã là chí bảo thiên địa!

Ngoài ra, năng lượng trong Âm Dương Thái Cực Đồ cùng đạo văn cũng chảy vào người Lâm Minh, phá hoại kinh mạch lung tung, càng như tuyết phủ thêm sương khi Lâm Minh không thể vận chuyển năng lượng trong người, hắn đã không đủ sức áp chế lực thiên kiếp Lôi Hỏa trong mầm non Tà Thần.

Võ giả Mệnh Vẫn, không ai có năng lực sống sót dưới tình huống như Lâm Minh, chỉ còn xương cốt cùng não tủy, sinh mệnh lực cùng lực ý chí ương ngạnh cỡ nào mới sống được!

- Quá thảm, quá sức thê thảm, Lâm Minh chỉ dựa vào ý niệm mà chống đỡ được.

- Là ý niệm bất khuất của hắn, nhưng dù thế, sinh cơ của hắn sắp đoạn tuyệt...

- Trời không tuyệt đường người,nhưng... tại sao đến Lâm Minh lại thành kết quả này...

Mấy trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều cảm thấy quá đáng tiếc, Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê lại đang chờ trò hay. Lúc trước Lâm Minh nổi trội, bọn họ hết sức thu liễm, chỉ đến khi Lâm Minh sắp không được, mới bắt đầu thỏa thích châm chọc.

- Xương cốt tiểu tử này đúng là cứng rắn, thiên kiếp cũng không đè vỡ được, có khi là bảo bối!

Tiêu Hạo Càn đã sớm chú ý tới xương cốt của Lâm Minh.

- Đúng đó, ngươi nhìn trên xương cốt lưu chuyển hào quang, hơn nữa có vô số đạo văn, tuyệt đối là bảo vật. Chờ hắn chết, chúng ta đào ra xương cốt của hắn, trước tiên tìm hiểu đạo văn, sau đó luyện chế xương cốt thành Thánh khí thông thiên, coi như là bù lại tổn thất Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả.

Bạch Khê vuốt râu, vẻ mặt đắc ý.

- Ha ha, sư tôn cao kiến, đúng là ý hay?

Hai người đều nhìn chằm chằm xương cốt lộ ra của Lâm Minh, ánh mắt tỏa sáng.

Lúc này, ngọn lửa sinh mệnh của Lâm Minh ngày càng mỏng manh, máu hắn sắp chảy khô, nội tạng ngừng co rút, hắn cảm giác đan điền của mình sắp vỡ nát, lực thiên kiếp Lôi Hỏa áp chế trong mầm non Tà Thần cũng sắp bùng nổ. Một khi đến lúc đó, thân thể hắn sẽ nổ tung, hóa thành một đống xương tàn, sau đó xác thịt bị Thái Cực Đồ nghiền thành thịt vụn.

Như thế, Lâm Minh sẽ chết không thể chết hơn nữa!

Dù là dưới tình huống này, hắn vẫn không cam lòng! Không muốn chịu thua!

Khoảng khắc sắp chết đi, Lâm Minh cảm thấy thời gian xung quanh chợt chậm lại, mọi thứ xung quanh đều rơi vào cảm giác của hắn, rõ ràng chưa từng có!

Trong lòng hắn vô cùng bình tĩnh! Hắn vẫn đàng tìm sinh cơ, trời không tuyệt đường người, nhất định có đường sống!

Thiên đạo tàn khốc, ở trước mặt thiên đạo, bất kể đại năng con người, hay là con kiến, toàn bộ đều bình đẳng.

Trên đời này, rất ít có gì làm trái được thiên đạo, trừ bỏ một loại, đó là tồn tại vượt qua thiên kiếp mà bất diệt.

Ví dụ như đan dược vô thượng có thể nghịch thiên sửa mệnh, sửa đổi thọ nguyên, khởi tử hồi sinh!

Lại như là Thần Võ vô thượng chi phối thiên đạo, nắm giữ thiên đạo.

Lại như các cường giả tuyệt thế giống như Lâm Minh, bởi vì đủ loại nghịch thiên mà dẫn tới thiên kiếp, cuối cùng chiến thắng nó!

Những người này, ít nhất là Giới Vương đại giới, thậm chí là Thiên Tôn!

Lâm Minh không có đan dược vô thượng, không thể nghịch thiên tục mệnh cho mình, càng không có cường giả tuyệt thế vượt qua thiên kiếp đến giúp hắn.

Hắn chỉ có Thần Võ vô thượng, chỉ có thể cậy vào Thần Võ vô thượng chống cự lại thiên kiếp. Nhưng trước đó đã dùng qua hai bộ Thần Võ vô thượng này, sử dụng hết cả Đế Tôn liên hoa cùng Tà Thần lực, đến bây giờ chân nguyên trong người hỗn loạn, không khống chế được năng lượng, sẽ bùng nổ tan xác bất kỳ lúc nào, đã không thể điều động Thần Võ vô thượng.

Như vậy hắn có thể dựa vào cái gì? Còn có thứ gì vượt qua thiên kiếp mà bất diệt, có thể là bài tẩy cuối cùng của mình?

Trong đầu Lâm Minh khoảng khắc xẹt qua trăm ngàn thứ, cuối cùng, hắn bỗng nhớ tới một thứ....

Long cốt xá lợi!

Lúc trước, Mộ Thủy Thiên tiêu hao không ít tu vi, thay đổi dòng chảy thời gian, mới giúp Lâm Minh luyện hóa trăm trượng Long cốt Chí Tôn thành 108 viên long cốt xá lợi, Lâm Minh mở ra Cảnh Môn nuốt một phần ba, còn lại 72 viên!

Rồng là Thần thú, thuộc loại Yêu tộc, rồng trưởng thành hùng mạnh, thực lực áp đảo Giới Vương đại giới! Yêu tộc hóa hình vốn phải trải qua thiên kiếp, rồng hủng mạnh cũng khiến nó không tránh khỏi phải độ thiên kiếp. Nói cách khác, một con rồng trưởng thành, không chỉ phải trải qua một lần thiên kiếp!

Bao gồm các Thần thú khác, đều là tồn tại có thể chống đỡ pháp tắc thiên đạo!

Đúng rồi! Long cốt Chí Tôn luyện hóa ra long cốt xá lợi, là vật nằm ngoài thiên đạo, ở trình độ nhất định có thể thay đổi thiên đạo!

Lâm Minh chợt nhớ điểm này, nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng!

Mộ Thiên Tuyết đã sớm nói qua, trước khi Lâm Minh đến Thần Hải, nhiều nhất chỉ có thể dùng 36 viên long cốt xá lợi, nhiều hơn sẽ không chịu nổi. Nhưng mà nghĩ lại, Mộ Thiên Tuyết cũng không ngờ tới Lâm Minh ở Mệnh Vẫn tầng chín có thể đạt tới trình độ này, hơn nữa không nuốt long cốt xá lợi thì dù sao cũng là chết, nuốt long cốt xá lợi còn có một chút hy vọng xa vời, làm sao mà không thử.

"Long cốt xá lợi!"

Cơ thịt trên tay Lâm Minh hoàn toàn vỡ tung, kinh mạch bị năng lượng hung bạo phá tung, lộ ra cả xưng tay, không có khả năng cầm lấy long cốt xá lợi. Nhưng còn may, Lâm Minh có chiến linh - chiến linh Hoàng Kim đại thành gần như không hề tổn thương.

Chiến linh có thể nhập vào lá cây giết người, có thể thay đổi vị trí vật thể, tự nhiên có thể lấy đồ từ xa. Lâm Minh chưa từng dùng chiến linh lấy đồ vật từ Tu Di Giới, vốn không thuần thục. Hiện giờ lại nóng vội, lập tức lấy ra mọi vật hình hạt châu trong Tu Di Giới, lấy ra hết những thứ giống long cốt xá lợi.

72 viên long cốt xá lợi, à... là 73 viên... thêm một viên? Đây là...

Lâm Minh nhìn một hạt châu đen rất giống long cốt xá lợi, trong lòng ngạc nhiên.

Chương 1129: Diêm La bắt ta ta chém Diêm La

73 hạt châu, Lâm Minh dồn lực chú ý tập trung trên một viên cầu màu xám đen nhiều ra kia, chất liệu của nó giống như gỗ không phải gỗ, giống như đá không phải đá, mặt ngoài có rất nhiều ma văn kỳ quái, thoạt nhìn thần bí mà quỷ dị.

Tuy rằng nhiều năm qua, Lâm Minh thu được vô số bảo vật, đan dược, trong Tử Cực Giới có rất nhiều các thứ, nhưng Lâm Minh là võ giả có trí nhớ phi thường tốt, nhận được thứ gì đều có thể nhớ rõ lai lịch xuất xứ của nó. Lâm Minh liếc mắt một cái nhận ra được, viên kỳ châu màu đen này là hắn lần thứ hai đi Huyết Sát Nguyên trong Thánh Ma Đại Lục, giết chết nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, đoạt được từ kho báu của đối phương.

Lúc ấy còn nhận được rất nhiều Ma Thần Chi Cốt, Huyết sát tinh, Bảo khí Thiên giai... các thứ đó toàn bộ để lại cho Thần Hoàng Đảo, cung cấp cho Thần Hoàng Đảo ngày sau phát triển trở thành Thần quốc sử dụng.

Duy chỉ có viên kỳ châu màu đen này, thể tích nhỏ bé lại trầm trọng dị thường, lúc trước thời điểm Lâm Minh nhận được nó, nó có cái giá đặt Bảo khí đặc biệt, nếu không nó đã sớm áp sụp mặt đất.

Không chỉ có rất nặng, còn kỳ dị chính là, bên trong hạt châu màu đen còn toát ra một tia khí tức sinh mệnh, dường như nó là vật sống bình thường.

Ngay từ đầu Lâm Minh nghĩ đây có thể là trứng của hung thú thái cổ nào đó, tỷ như trứng giao long, trứng thận long, nhưng thể tích của nó quá nhỏ, nói là trứng hung thú thật sự có hơi gượng ép. Lâm Minh đã dùng các loại cảm giác tra xét, lật xem tư liệu, cũng không thể biết rõ là thứ gì, chỉ có thể xác định nó là xuất xứ từ trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Vạn Cổ Ma Khanh kia là địa phương nào, là một cái hố lớn siêu cấp do cường giả cấp Thiên Tôn lưu lại, chính là một kích đục lỗ tinh tú siêu cấp chỗ Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục!

Nên biết rằng, Thiên Diễn Đại Lục tinh tú siêu cấp này đường kính có tới hơn một ức dặm! Tinh cầu nhỏ bình thường, tỷ như tinh tú chỗ Phượng Tiên Cung cũng chỉ đường kính hơn một vạn dặm mà thôi, thể tích hai nơi chênh lệch gấp vạn ức lần!

Trong Vạn Cổ Ma Khanh phong ấn không biết bao nhiêu tồn tại đáng sợ, không biết, mấy thứ này toàn bộ đều bị giam dưới lực trường của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, căn bản không có khả năng đi ra ngoài, cũng chỉ có một số tôm tép cá nhỏ trải qua thời gian 10 vạn năm, rồi vì đủ loại cơ duyên xảo hợp, mới có thể trốn thoát đi ra từ Vạn Cổ Ma Khanh, cũng giống như Ma đầu thượng cổ ký sinh ở trên thân Dương Vân kia.

Ngoài ra, trong Vạn Cổ Ma Khanh rất ít có bảo vật, nhưng thật ra có thể theo dòng thác lũ màu đen trong Vạn Cổ Ma Khanh phun bắn ra ngoài. Sau đó bị những người thí luyện kia mạo hiểm tiến vào bên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh tìm được. Nguyên chủ Huyết Sát Nguyên có thể nhận được kỳ châu màu đen này có lẽ chính là thông qua phương pháp loại này.

Vạn Cổ Ma Khanh là di chỉ lưu lại của mấy Thiên Tôn sau đại chiến, trong đó chảy ra bất kỳ thứ gì không rõ lai lịch cũng không thể xem thường!

Nếu nói bên trong vật có gì giá trị hơn Long cốt Chí Tôn, thậm chí có một bộ khung xương long cốt đầy đủ, hoặc là còn có một con Thần thú chân chính còn sống, Lâm Minh cũng sẽ không kinh ngạc, bởi vì Thần thú cũng phải thần phục ở trước mặt Thiên Tôn!

Hiện tại Lâm Minh bất cứ lúc nào có thể chết đi, đâu có thời gian suy nghĩ tới lai lịch của kỳ châu màu đen, hơn nữa hắn vốn cũng không có khả năng khảo chứng. Tóm lại hẳn là vật khó lường nào đó, hơn nữa, hiện tại sau khi Lâm Minh Cửu Vẫn, nhận pháp tắc thiên đạo thanh tẩy càng có loại cảm giác này! Kỳ châu màu đen toát ra khí tức như có như không, đều khiến lòng người kinh sợ!

“Nuốt!”

Lâm Minh bất chấp tất cả, một tay chụp lấy ra phân nửa số xá lợi Long cốt Chí Tôn cũng chính là 36 viên, cộng thêm viên kỳ châu màu đen vô cùng trầm trọng kia, quyết đoán nhét vào trong miệng!

Mệnh nếu đã không có, sao còn có tâm tư đi lo lắng sẽ là hậu quả gì!

- Hả? Tiểu tử này ăn cái gì vậy!?

Tiêu Hạo Càn đương nhiên nhìn thấy một màn này, trong lòng cả kinh.

- Hẳn là linh dược phẩm cấp cao gì đó, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng mà thôi! Nuốt loạn linh dược vào giống nhau đều sẽ làm thiên kiếp phẫn nộ, hiệu quả cũng giống như có người khác giúp hắn độ kiếp. Ngu xuẩn!

Bạch Khê cười lạnh nói. Dĩ nhiên lão không biết long cốt xá lợi, càng không biết kỳ châu màu đen kia. Chỉ cần không phải đan dược cấp thần dược vô thượng, thì rất có khả năng dẫn tới dị biến của thiên kiếp. Đan dược bình thường đều ở dưới thiên kiếp, muốn thiên đạo tuần hoàn sao có thể sử dụng chúng để độ thiên kiếp! Ăn vào bậy bạ chỉ có hiệu quả phản ngược!

Về phần đan dược vô thượng vượt qua thiên kiếp kia, tuy có hiệu quả tối cao nghịch thiên cải mệnh, thậm chí khởi tử hồi sinh, không nhìn pháp tắc thiên đạo... nhưng loại đan dược này, đặt ở Thánh địa cấp Giới Vương đều là chí bảo truyền lại đời sau, ngay cả Giới Vương đại giới trông thấy đều đỏ mắt ra tay tranh đoạt... Thứ đó Lâm Minh làm sao có thể có?

Mà ở bên kia, Mộ Thiên Tuyết và Mộ Thủy Thiên thấy một màn này cũng ngẩn người ra: không ngờ Lâm Minh lại nuốt vào nhiều long cốt xá lợi như vậy!

Hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đều ở trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ lo lắng và lo âu, nhưng cũng có một tia hy vọng.

Bản thân long cốt xá lợi đã có sinh mệnh lực, nó có thể ăn mòn hấp thu cốt nhục của Lâm Minh. Võ giả bình thường nuốt vào long cốt xá lợi, thậm chí có thể bị long cốt xá lợi nuốt ngược lại! Mặc dù lúc trước Lâm Minh mở ra Cảnh Môn, toàn thân ở vào trạng thái đỉnh phong, sau khi nuốt vào long cốt xá lợi đều như chết đi nửa cái mạng, 36 viên đã là cực hạn của tu vi trước Thần Hải.

Hiện tại thân thể hắn rách nát không chịu nổi, hơn nữa, tu vi còn chưa đủ, nuốt nhiều long cốt xá lợi như vậy đó là tìm chết. Tuy nhiên lúc này, cũng chỉ có liều mạng đọ sức một lần!

Bởi vì đây là một loại vượt qua thiên kiếp duy nhất trên thân Lâm Minh, là vật có thể chống lại thiên đạo!

Tuy nhiên dường như Lâm Minh còn nuốt thêm một viên hạt châu màu đen, đó là vật gì? Mộ Thiên Tuyết ánh mắt sắc bén, cho dù là viên hắc châu kia xen lẫn trong long cốt xá lợi, vẻ ngoài tương tự như nhau, nàng cũng có thể liếc mắt một cái nhận ra được, khí tức của hắc châu kia hoàn toàn bất đồng! Có loại cảm giác khiến lòng người kinh sợ. Thời điểm này, nàng đã không kịp suy nghĩ.

Trong lúc đó 36 viên long cốt xá lợi tiến vào trong cơ thể gần như đã nát nhừ của Lâm Minh, trộn lẫn cùng một chỗ với máu thịt. Với thân thể của Lâm Minh hiện tại, muốn hấp thu long cốt xá lợi vốn đã rất khó, đương nhiên không có khả năng hấp thu! Thế nhưng trong cơ thể Lâm Minh hiện có vô số lực lượng của thiên kiếp!

Trong đó nhiều nhất chính là lôi kiếp, hỏa kiếp, còn có đại kiếp âm dương!

Long cốt xá lợi, vốn chính là vật vượt qua mấy lần thiên kiếp, tồn tại của nó vốn đã trái với thiên đạo, hiện tại lại cùng một lúc va chạm với bốn loại lực lượng thiên kiếp, kết quả có thể nghĩ mà biết!

Không cần máu thịt của Lâm Minh tiêu hóa, thiên kiếp lực đã bắt đầu làm tan rã long cốt xá lợi. Mà lúc này, năng lượng ẩn chứa trong long cốt xá lợi cũng hoàn toàn bùng phát!

Lực lượng của thiên kiếp và long cốt xá lợi phát sinh va chạm kịch liệt, mà chiến trường chính là thân thể của Lâm Minh.

“Bùng!”

Thân mình Lâm Minh chấn động mạnh, ngã vào trên Âm Dương Thái Cực Đồ không còn chút sức lực. Thời điểm này trên thân hắn không còn máu tươi lưu chuyển; năng lượng trong cơ thể cũng hoàn toàn như con ngựa hoang sút dây cương, không còn mảy may chịu hắn khống chế, cơ thịt, dây chằng của hắn, không có một chỗ nào nguyên vẹn, căn bản không thể dùng sức, hắn hoàn toàn dựa vào độ cứng rắn của xương cốt thân thể bản thân để chống đỡ.

Đúng vậy, Lâm Minh mất đi hết thảy lực lượng, năng lượng, cơ năng thân thể... ngay cả một đứa nhỏ phàm nhân ba tuổi cũng không bằng, cái gì đều không làm được!

Không, hắn có thể làm còn có một việc, cũng chỉ có một việc: Đó chính là cắn răng, chịu đựng đau đớn; dùng ngạo cốt, với ý chí bất khuất của mình, sống sót!

Chống đỡ đến cuối cùng, lực lượng thiên kiếp mai một là lúc, long cốt xá lợi cũng hoàn toàn tan rã, lúc đó hắn chính là người thắng cuối cùng! Hắn nhất định phải sống sót, đồng thời thu được cơ duyên cực lớn!

Điều này không biết phải cần ý chí lực đáng sợ đến mức nào, bởi vì ở trong đại kiếp âm dương này, đồng dạng cũng mang đến cho người ta tuyệt vọng vô hạn, phải chịu đựng sự tuyệt vọng này, ở thời điểm bất kể nhiều tuyệt vọng cỡ nào đều vĩnh viễn không được buông bỏ. Điều này cần phải có ý chí kiên nghị như thần thiết mới được!

“Rốp Rốp Rốp...”

Khớp xương xương sụn của Lâm Minh đều bị ép vỡ ra, toàn thân tâm đau đớn, khiến ý thức hắn mơ hồ, hắn cắn đứt đầu lưỡi, rót vào lực lượng cầu sinh, trút xuống chiến linh Hồng Mông hoàng kim đại thành, chống đỡ trong gió lốc năng lượng lay động kia: Ngọn lửa sinh mệnh thật mỏng manh!

Nếu Trời diệt ta ta diệt Trời!

Diêm La bắt ta ta chém Diêm La!

- Còn sống! Hắn còn sống! Thật sự... thật sự có thể chống lại được sao? Thiên kiếp khủng bố như thế, cũng có thể bị hắn đánh bại sao...

Diệp Thủy Đồng che miệng, như ngừng thở, nàng cảm giác sống mũi cay cay! Với thọ mệnh mấy chục năm, tu vi Thần Hải hậu kỳ, nàng tuyệt sẽ không giống như một cô bé, bởi vì loại tình cảm nữ nhân mà rơi lệ, trong hốc mắt nàng ướt long lanh, hoàn toàn là vì bị ý chí ngoan cường của Lâm Minh lúc này lây lan. Hắn có thể ở dưới tình huống gần như không có nửa phần hy vọng chống đỡ đến bây giờ, giống như một cây tùng ngạo nghễ dưới bão tuyết, không gãy không cong!

Tuy nhiên đa số người thì lại hoàn toàn không xem trọng Lâm Minh, ngọn lửa sinh mệnh mỏng manh như thế, cho dù có kiên trì mấy đi nữa, thì có năng lực kiên trì bao lâu?

Lực lượng của long cốt xá lợi và bốn loại thiên kiếp kia đều thuộc loại năng lượng cực kỳ táo bạo, Lâm Minh quyết định mạo hiểm đọ sức là không sai, nhưng thành công có thể tính gần như số không! Bởi vì thân thể rách nát của hắn lúc này vốn không đủ sức để trở thành chiến trường của chúng.

Cái này giống vậy hai cường giả cấp Thần Hải đánh nhau ở thao trường của người phàm, thao trường căn bản không chịu nổi, sẽ bị xé rách hoàn toàn!

- Con bà nó! Còn không chết?

Tiêu Hạo Càn hùng hùng hổ hổ nói.

- Gấp cái gì! Sớm muộn gì cũng xong đời! Ngươi không cảm thấy thưởng thức vẻ mặt thống khổ của hắn thực rất hưởng thụ sao?

Bạch Khê không nhanh không chậm nói.

- Ha ha... Sư tôn nói đúng!

Ở thời điểm ý tưởng trong lòng mọi người khác nhau, dùng chân nguyên truyền âm nhao nhao tranh cãi, không có người nào biết: ở trong Long cốt Chí Tôn hòa tan mở ra với thiên kiếp lực cuồng mãnh kia, có một viên thần châu màu đen, ở trong sóng triều năng lượng chậm rãi xoay tròn. Thần châu màu đen vốn chính là vật còn sống, nó vô cùng trầm trọng, nhưng lại giống như là máu thịt ngưng tụ thành, là vật còn sống.

Dưới kích thích của song trọng năng lượng cuồng mãnh kia, nó đột nhiên run lên, phát ra một cổ sinh mệnh lực vô cùng kinh khủng như sóng thủy triều!

Sinh mệnh lực này là tinh thuần như thế, cuồng bạo như thế, có lẽ dù là một đầu cự long chân chính, sinh mệnh lực của nó chẳng qua cũng thế thôi!

Nhiều sinh mệnh lực như vậy trút xuống trên thân Lâm Minh, giống như đất đai khô nứt 100 năm, được thấm nhuần mưa xuân cam lộ!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1130: Luyện hóa thiên kiếp

“Grào!”

Một tiếng kêu thât to rõ, dường như tiếng long ngâm vang thẳng hướng phía chân trời.

- Cái... Cái gì?

Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê đang dùng chân nguyên truyền âm tùy ý đàm tiếu lập tức trừng lớn hai mắt, gần như nghĩ là mình nghe lầm: Trong thân thể Lâm Minh như thế nào còn có sức lực phát ra thanh âm cao vút như thế?

- Máu thịt thân thể của hắn như vậy... sao có thể! Máu thịt hắn đang sống lại ư, sức lực của hắn ở đâu ra, điều đó không có khả năng!

Tiêu Hạo Càn trợn to mắt tròng mắt đều sắp rớt ra ngoài. Trên thân Lâm Minh máu thịt bầy nhầy, không ngờ lại một lần nữa mọc ra!

Vốn trước đó Lâm Minh, toàn thân máu thịt nổ tung, cánh tay, hai chân, ngực lưng... toàn bộ đều ló ra xương cốt, từng khúc từng khúc xương sườn có thể đếm được; thậm chí một vài chỗ xương đều bị ép tới sai vị trí. Xương cốt của Lâm Minh là cứng chắc biết bao, nhưng cũng không chịu nổi hai đợt đè ép của bát quái đồ!

Máu thịt đã thành hình dáng như vậy, kinh mạch, mạch máu lại loạn thành một đoàn, nội tạng gần như nát nhừ lẫn lộn với nhau thành một đống thịt nát.

Duy chỉ có bảo trì hoàn hảo chính là tuỷ não, ở dưới bảo hộ của xương sọ, tinh thần chi hải của Lâm Minh không có mảy may tổn thương, tuy nhiên thân thể nát thành dạng như vậy, cũng không có ý nghĩa.

Loại trạng thái này của Lâm Minh, chỉ dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là: Chết Chắc Không Sai!

Bình thường võ giả rơi vào thảm trạng như Lâm Minh lúc này, đã sớm chết từ lâu! Võ giả Mệnh Vẫn có sinh mệnh lực cường đại hơn rất nhiều so với phàm nhân, nhưng một khi bị đâm thủng trái tim, đầu bị cắt rơi, máu khô cạn... cũng giống nhau phải chết: Đây là pháp tắc thiên đạo!

Trừ phi là thời điểm độ Mệnh Vẫn, thân thể phân giải ra thì còn có thể giữ được tánh mạng, đó cũng là thuận theo pháp tắc thiên đạo, mới có thể không chết.

Dưới loại tình huống của Lâm Minh này mà không có thần dược vô thượng, dứt khoát không thể sống lại, càng đừng nói dựa vào lực lượng của bản thân tự lành!

Nhưng cố tình, kỳ tích đó đã phát sinh ở trước mắt mọi người!

Bọn họ trơ mắt nhìn máu thịt của Lâm Minh một lần nữa sinh trưởng ra!

Xương cốt trắng bệch, một lần nữa phủ lên một lớp gân da, rồi sau đó những mạch máu kia giống như dây mây màu đỏ lan tràn ra trên gân da, tạo ra lại kinh mạch; nội tạng toàn bộ tự chữa trị, cơ thể cũng được tân sinh, bắp thịt sống lại từng chút từng chút một đường cong hoàn mỹ, cường tráng hữu lực.

Kế tiếp, miệng vết thương khép lại; da thịt một lần nữa sinh thành, sáng bóng, như bảo quang lưu ly, lóe sáng lấp lánh!

Thậm chí tóc hắn trước đó đã khô héo, cũng tới tấp rụng ra, mọc lại mái tóc ngắn tới mang tai, những sợi tóc ngắn này từng sợi kinh qua năng lượng rèn luyện, cũng lóe ra ánh sáng chói mắt, thậm chí hoa văn sợi tóc đều ẩn chứa pháp tắc huyền diệu. Nếu mái tóc Lâm Minh cũng đủ dài, được người nhổ ra một sợi, thậm chí có thể dùng sợi tóc dài này làm tài liệu để làm dây cung Thánh khí thần cung! Có thể thấy được trình độ cứng chắc của nó!

Lúc này, gần như Lâm Minh thành tựu thân thể kim cương bất hoại! Kim thân bất diệt!

- Không có khả năng! Không có khả năng! Hắn khẳng định là hẳn phải chết, làm sao có thể phát sinh nghịch chuyển kinh thiên như vậy!?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể!!!

Bạch Khê cùng Tiêu Hạo Càn mắt thấy Lâm Minh sống lại thân thể, sắc mặt ủu xìu giống như cha ruột chết đi.

Xem tình huống hiện tại. Lâm Minh vô cùng có khả năng vượt qua thiên kiếp. Đến lúc đó, với thiên phú khủng bố của Lâm Minh, có thành tựu Giới Vương đại giới cũng không khó, lúc đó hai bọn họ sẽ thảm rồi.

- Làm sao bây giờ, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiêu Hạo Càn không có chút chủ ý.

- Ta làm thế nào biết! Chuyện cho tới bây giờ chúng ta cũng không thay đổi được gì! Lâm Minh chết đi là tốt nhất, nhưng bộ dáng hắn vừa rồi kia rõ ràng là chưa chết! Mạng của hắn không phải cứng rắn bình thường, lần này hơn phân nửa là không chết được! Chúng ta không cần tiếp tục là địch với hắn, ít nhất là ở bên ngoài!

Bạch Khê cũng không ngốc, Lâm Minh lần này sau khi Cửu Vẫn, sợ là địa vị ở Tiêu Dao Đảo sẽ như mặt trời ban trưa, cộng thêm Mộ Thủy Thiên duy trì, Thái thượng trưởng lão như lão này, ở trước mặt Lâm Minh chính là trò đùa. Còn muốn là địch với Lâm Minh, vậy không phải đi tìm chết sao!

Đạo Đồ âm dương như trước đang vận chuyển, đang đè ép, Lâm Minh đột nhiên mở choàng hai mắt. Ngay khoảnh khắc đó, trong đêm tối dường như sáng lên hai luồng thần quang, đâm xuyên qua thế giới rộng lớn!

Lực lượng, đã trở lại!

Lâm Minh đột nhiên nắm chặt hai nắm tay, theo một tràng tiếng nổ “bùm bùm đùng đùng...” khớp xương nổ vang, Lâm Minh cảm giác trong cơ thể sinh ra năng lượng mênh mông. Lực lượng của bốn đại thiên kiếp lôi, hỏa, âm, dương, còn có lực lượng cực lớn của long cốt xá lợi sau khi hòa tan... toàn bộ chen chúc chảy ào ào ở trong thân thể hắn, nhưng hắn cưỡng ép ngăn chặn toàn bộ chúng!

Loại cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng này, làm Lâm Minh nhiệt huyết sôi trào, hắn không kìm nổi dồn khí vào đan điền, trút xuống toàn thân năng lượng phát ra một tiếng thét dài!

“A ha...”

Âm ba khủng bố thẳng hướng bay ra ngoài, chỉ nghe thanh âm “rốp rốp rốp...”, vô số đất đá ở chung quanh toàn bộ bị âm ba này cuốn bay đi; mây trên bầu trời trong phạm vi mấy trăm dặm toàn bộ bị chấn tan đi, ngay cả kiếp vân dường như cũng nhận được lây lan, đột nhiên chấn động mạnh lên.

Quá thoải mái!

Lâm Minh cười ha hả, tiếng cười xông thẳng lên tận trời!

Hắn chưa từng nghĩ tới cảm giác trong thân thể tràn ngập lực lượng dễ bùng phát như hôm nay, hắn cảm giác mình giống như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, vừa động một cái là trời sụp đất nứt!

- Tiểu tử giỏi lắm! Hắn làm sao được vậy?

Rất nhiều trưởng lão Tiêu Dao Đảo hai mặt nhìn nhau: chuyện nghịch chuyển vừa mới phát sinh quả thực giống như đang nằm mơ,

- Là do những hạt châu hắn nuốt vào kia sao? Tuy rằng ta không thấy rõ những hạt châu đó là vật gì, nhưng không giống là thần dược vô thượng, bởi vì lực lượng ẩn chứa trong những hạt châu kia quá bạo ngược... hẳn là thiên tài địa bảo cương cường nào đó. Loại vật này, thân thể ở trạng huống đỉnh phong cắn nuốt nó đều có thể nổ tan xác mà chết, càng đừng nói là Lâm Minh hiện tại!

- Ta vốn tưởng rằng Lâm Minh nuốt những hạt châu kia sẽ lập tức thân thể bùng nổ, như thế nào lại xuất hiện dị biến như vậy? Rốt cuộc trên thân hắn đã phát sinh chuyện gì?

Không có một trưởng lão Tiêu Dao Đảo nào có thể nhìn ra trên thân Lâm Minh đã xảy ra chuyện gì. Đừng nói là bọn họ, ngay cả Mộ Thiên Tuyết, Mộ Thủy Thiên đều nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, không rõ vì đâu!

“Khẳng định không phải do long cốt xá lợi! Năng lượng của long cốt xá lợi táo bạo như vậy, thân thể Lâm Minh rất khó chịu đựng, không có khả năng trợ giúp Lâm Minh khôi phục thân thể... Chẳng lẽ là... viên kỳ châu màu đen kia?” Đột nhiên trong đầu Mộ Thiên Tuyết sinh ra một ý niệm như vậy. Cũng chỉ có giải thích đó mới hợp lý nhất! Thế nhưng hắc châu kia rốt cuộc là vật gì, mà lại có lực lượng chống cự lại thiên kiếp? Có lẽ thần dược đỉnh cấp vô thượng, chẳng qua cũng thế thôi!

Lúc này, ở bên cạnh Lâm Minh, thiên kiếp vẫn còn đang tiếp tục!

Đại kiếp âm dương không hổ là một tầng mạnh nhất trong cửu kiếp, bao gồm ba tầng kiếp nạn tinh khí thần, Lâm Minh độ liên tiếp linh hồn kiếp thần kiếp, huyết nhục kiếp tinh kiếp... còn đan điền kiếp còn lại cuối cùng cũng chính là “Khí kiếp”.

Tuy nhiên lúc này, thân thể Lâm Minh gần như đã khôi phục đến đỉnh phong, có tiếp tục độ kiếp cũng không tính là gì.

Ở giữa không trung, năng lượng song trọng âm dương đan vào nhau, hình thành văn lộ đạo và lý, không ngừng nhảy vào trong kinh mạch Lâm Minh, dung hợp hội tụ với lôi kiếp và hỏa kiếp vốn đang phong ấn trong cơ thể Lâm Minh!

Lôi kiếp càng thêm cuồng bạo, hỏa kiếp càng thêm hung mãnh!

Hai cổ năng lượng này ngay từ đầu đã bị mầm non Tà Thần áp chế, nhưng cũng chỉ là áp chế tạm thời mà thôi, nhưng muốn luyện hóa cũng không phải chuyện đơn giản như vậy! Hơn nữa trước đó Lâm Minh còn trải qua nhiều lần chiến đấu kịch liệt, đâu có cơ hội luyện hóa?

Nhưng hiện tại, thì khác!

- Song kiếp Lôi Hỏa, vừa rồi các ngươi làm hại ta quá khổ sở, lần này, ta phải mạnh mẽ luyện hóa các ngươi!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, Tà Thần lực bùng phát, dồn ép năng lượng Lôi Hỏa thiên kiếp kia, tính cả đại kiếp âm dương cùng nhau, toàn bộ áp chế vào trong mầm non Tà Thần!

- Luyện hóa cho ta!

Tà Thần lực, là Thần Võ vô thượng!

Cũng chỉ có Thần Võ vô thượng mới có thể luyện hóa lực lượng của thiên kiếp. Công pháp võ đạo bình thường luyện hóa thiên kiếp đều phải bị phản phệ!

“Ầm ầm...”

Ở trong đan điền Lâm Minh, năng lượng như dung nham sôi trào, như núi lửa bùng nổ!

Lục xung kích như vậy, áp lực lên đan điền của Lâm Minh cũng không nhỏ, tuy nhiên Lâm Minh quyết tâm, phải hoàn toàn luyện hóa lực lượng của thiên kiếp âm dương cùng thiên kiếp Lôi Hỏa này!

Nên biết rằng, thiên kiếp lực có ưu đãi rất lớn lao!

Trước đây Lâm Minh vượt qua tám lần thiên kiếp, còn có hơn phân nửa lần thiên kiếp thứ 9, máu thịt xương cốt đã nhận được ưu đãi không thể tưởng tượng.

ý chí của hắn, cũng vừa mới đột phá thành hình hoàng kim, thậm chí trực tiếp nhảy vọt qua hoàng kim tiểu thành, đạt tới hoàng kim đại thành!

Ngay cả Phượng Huyết Thương, đều từ Thánh khí lột xác thành Linh khí, lại dựng dục ra khí linh căn nguyên... Đây chính là vật mà rất nhiều đại năng hao phí cả 10 vạn năm cũng không nhất thiết có thể bồi dưỡng ra được.

Dưới tình huống như vậy, đúng là Lâm Minh cũng chưa đủ để độ kiếp, chưa đủ ở điểm là chịu đựng thanh tẩy của thiên kiếp, vậy mà hắn lại muốn luyện hóa lực lượng thiên kiếp làm của mình dùng!

- Lâm Minh hắn... Trời ạ! Hắn đang luyện hóa thiên kiếp!

- Này... Luyện hóa thiên kiếp! Hắn thật sự... quá điên cuồng mà!!!

Thiên kiếp há là trò đùa, bình thường võ giả tuyệt đỉnh như Lâm Minh, ở thời điểm độ thiên kiếp đều sẽ rất cẩn thận, e sợ làm cho thiên kiếp phẫn nộ, thiên kiếp đến cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, để thân thể, đan điền, Toàn Đan hoặc là thế giới trong cơ thể tiếp nhận thiên kiếp thanh tẩy, dùng chân nguyên trong cơ thể làm hao mòn xua tan lực lượng thiên kiếp.

Có ai dám trực tiếp luyện hóa thiên kiếp?

Đó là tiết tấu muốn chết!

Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại đang làm như vậy!

Thiên đạo muốn tiêu diệt ta, như vậy ta liền khống chế thiên đạo, làm trăm vạn hùng binh cho ta! Theo ta rong ruổi thế giới rộng lớn, chiến đấu kịch liệt với ngân hà!

Con đường võ đạo vốn chính là nghịch thiên mà đi, Lâm Minh chính là có một cái tâm nghịch thiên như thế!

Lực lượng của bốn loại thiên kiếp, va chạm kịch liệt ở trong cơ thể Lâm Minh, mà lực lượng của long cốt xá lợi cũng đang tả xung hữu đột!

Lâm Minh chìm ý niệm vào đan điền, mầm non Tà Thần ở trong đan điền nhấc lên một cái lốc xoáy cuồng mãnh, lực của đại kiếp nạn Lôi Hỏa bị hạt giống Tà Thần hấp thu toàn bộ.

Nén ép! Tiếp tục nén ép!

Trên trán Lâm Minh nổi lên từng sợi gân xanh, tuy rằng thân thể hắn mới sinh, nhưng cùng một lúc chịu đựng lực lượng cường đại như vậy, cũng cảm thấy đan điền dường như sắp bùng nổ!

- Lâm Minh! Dẫn lực lượng của long cốt xá lợi và lực lượng dư thừa vào sinh tử huyền quan, vận chuyển Thương Khung Bá Điển!

Đột nhiên vang lên thanh âm của Mộ Thiên Tuyết ở bên tai Lâm Minh, Lâm Minh sáng mắt lên: Đúng! Dẫn vào sinh tử huyền quan!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1131: Độ kiếp hoàn mỹ

Thương Khung Bá Điển là phương pháp tu luyện ghi lại trong Bát Môn Độn Giáp, hơi có khác biệt với Hỗn Độn Cương Đấu Kinh.

Bát Môn Độn Giáp này là một đại cảnh giới, kỳ thật cũng có thể chia ra làm hai cảnh giới: một là sáu môn trước của Bát Môn; thứ hai chính là Sinh Môn và Tử Môn cũng xưng là sinh tử huyền quan!

Sinh tử huyền quan, là bộ phận khó mở ra nhất trong Bát Môn Độn Giáp. Muốn mở ra chúng đầu tiên phải xung phá sinh tử huyền quan, đánh hạ cơ sở, sau đó tích tụ rất nhiều tài nguyên, dùng một lần xông phá. Con đường của luyện thể Bát Môn càng về sau, một bước khó hơn so với một bước, đến cuối cùng Đạo Cung Cửu Tinh còn khó như lên trời!

- Mở!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lực lượng đại kiếp âm dương cộng thêm lực lượng của long cốt xá lợi, toàn bộ nhảy vào trong kinh mạch hắn, dọc theo kỳ kinh bát mạch, tấn công sinh tử huyền quan!

Theo một tiếng nổ “ầm”, thân thể Lâm Minh chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi.

Một búng máu này vừa phun ra, sắc mặt Lâm Minh hơi tái nhợt. Hắn cắn chặt răng, lại vận chuyển năng lượng.

Ngay khoảnh khắc đó, ở sau lưng Lâm Minh, Đế Tôn liên hoa màu đỏ thẫm chậm rãi nở rộ ra, không gian Hồng Mông phóng ra.

Thiên Ma Lực Trường!

Ba đại lực trường võ ý Hỗn Nguyên: Thiên Ma! Thiên Nhân! Thiên Thần!

Tuy rằng chỉ là một phần ba Thần Võ vô thượng, nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật cỡ nào?! Là một trong tồn tại đỉnh cao trong Thiên Tôn! Võ ý Hỗn Nguyên của hắn, cũng không phải Thần Võ vô thượng bình thường, Hồng mông hỗn độn lại là căn nguyên của vũ trụ.

Ở dưới bao phủ của không gian Hồng Mông, bất kể là lực lượng của long cốt xá lợi hay là thiên kiếp đều trở nên càng thêm thần phục, tấn công cũng càng thêm hữu lực!

“Ầm ầm!”

Lần xung phá thứ hai!

Sinh tử huyền quan trong thân thể Lâm Minh giống như một cái trống thần dùng da thú hung thú thái cổ chế thành, theo năng lượng lần lượt tấn công, không ngừng phát ra tiếng nổ vang khủng bố.

“Đông!”, “Đông!”, “Đông!”

Thanh âm này lại giống như tiếng chuông thần mộ cổ quanh quẩn trong thiên địa, đinh tai nhức óc!

Tiếng vang càng lúc càng lớn, toàn thân Lâm Minh máu huyết sôi trào lên. Toàn thân hắn tản phát ra khí huyết lực, bởi vì quá mức cường đại, ngay cả mắt thường đều có thể thấy: khí huyết lực kia giống như một cây trụ lửa chống thẳng lên trời, nhảy vào bên trong kiếp vân!

Một màn hoành tráng này khiến mọi người đều cảm nhận được tâm thần rung động.

- Lâm Minh thật sự nắm trong tay lực lượng của thiên kiếp, thiên kiếp lần này cơ bản là hắn đã vượt qua rồi!

- Đúng vậy! Hoàn toàn không ra ngoài dự liệu, hắn đã không còn có nguy hiểm, mà với phúc nguyên thâm hậu kia, sao hắn có thể xảy ra ngoài ý muốn chứ?

- Thật khó tin! Chúng ta chứng kiến một Giới Vương đại giới sinh ra!

Mọi người đều như ngừng lại hô hấp, loại cảnh tượng này, đã là dấu hiệu báo trước Lâm Minh sắp vượt qua thiên kiếp, thành tựu Mệnh Vẫn tầng chín!

Lực lượng ẩn chứa trong thiên kiếp âm dương và long cốt xá lợi không ngừng bị suy yếu, sinh tử huyền quan cũng đang bị làm hao mòn.

Không biết là lần va chạm thứ mấy, chỉ nghe một tràng tiếng nổ “ầm ầm”, giống như sấm rền cuồn cuộn, chấn cho tai mọi người run lên!

Sinh tử huyền quan rốt cục bị xông phá: toàn thân kinh mạch Lâm Minh thông suốt; lực lượng thiên kiếp âm dương đã tiêu hao hơn phân nửa, mà tinh hoa ẩn chứa trong long cốt xá lợi, cũng dần dần lắng đọng lại ở trong máu thịt của Lâm Minh.

Lực lượng như vậy, đương nhiên không đủ để hoàn toàn mở ra bất kỳ một cái nào trong Sinh Môn và Tử Môn. Tuy nhiên đối với Lâm Minh xông phá sinh tử huyền quan như vậy là đủ rồi.

Xông phá sinh tử huyền quan, chính là bước đầu mở ra Sinh Môn, Tử Môn, tương đương mở ra một cái khóa của cửa Sinh, cửa Tử. Đến tận đây, Lâm Minh hoàn toàn vượt qua đại kiếp âm dương!

Lực lượng còn lưu lại trong thân thể cũng chỉ có đại kiếp nạn Lôi Hỏa. Lúc này toàn thân Lâm Minh ở vào trạng thái đỉnh phong, Lôi Hỏa lực còn sót lại trong cơ thể, không bao giờ có thể tạo thành bất kỳ uy hiếp gì với Lâm Minh nữa.

- Mầm non Tà Thần, nén ép tiếp!

Mầm non Tà Thần nhấc lên lốc xoáy càng ngày càng mãnh liệt, vô số đại kiếp nạn Lôi Hỏa bị mạnh mẽ nén ép vào trong đó, theo Lôi Hỏa lực rót vào, nó bắt đầu nở rộ ra thần quang đẹp mắt!

Sáu phiến lá dường như ngay một khắc đó biến thành lá vàng, ở mặt ngoài khắc vòng vòng đạo văn hai màu tím đỏ. Những đạo văn này, có giống như tiểu đỉnh, có giống như kim kiếm... toàn bộ lạc ấn ở trên mầm non Tà Thần. Cuối cùng, toàn thân mầm non Tà Thần đã phát sinh biến hóa kỳ dị!

Nó bắt đầu mọc cao, cao hơn, tiện đà biến hình, từ trong mầm non Tà Thần ló ra những mầm non non nớt!

Thời gian ngắn ngủi mấy hô hấp này, lực lượng của thiên kiếp Lôi Hỏa nhanh chóng bị tiêu hao, đợi đến lúc mầm non Tà Thần ngưng sinh trưởng, lực lượng của thiên kiếp Lôi Hỏa đã bị tiêu hao hết chín phần!

Mầm non Tà Thần không ngờ lại hấp thu lực lượng thiên kiếp làm chất dinh dưỡng để sinh trưởng, không hổ là Thần Võ vô thượng, nắm trong tay thiên đạo làm của mình sử dụng!

Hiện tại mầm non Tà Thần đã mọc cao gấp đôi. Nếu nói, trước đây nó chỉ là một mầm non, thì hiện tại đã là một cây non.

Một đôi lá cây mới mọc ra trên đỉnh cây non, một màu đỏ một màu tím.

Hai phiến lá này hình dạng đều giống nhau, giống như một vòng Thái Cực Đồ nho nhỏ, trong đó khắc đạo văn phức tạp. Không hề nghi ngờ, đây là lực lượng của song kiếp Lôi Hỏa diễn biến mà thành lá cây!

Lực lượng của thiên kiếp, cuối cùng trở thành một bộ phận của cây non Tà Thần!

“Ồ! Đây là...”

Lâm Minh đưa ý niệm vào, đem triệu hoán lực Tà Thần của cây non Tà Thần đi ra, hắn vươn hai tay, tay trái là hỏa, tay phải là lôi đình, hai loại lực lượng tản phát ra khí tức cùng loại với thiên đạo.

Lực lượng của Thiên kiếp!

Lâm Minh hít sâu một hơi, Thần Võ vô thượng không hổ là Thần

Võ vô thượng, nắm giữ lực lượng của thiên đạo làm của mình dùng. Mầm non Tà Thần sau khi hấp thu thiên kiếp Lôi Hỏa này, đã dung nhập thiên kiếp lực trong Tà Thần lực. Ngày sau, chỉ cần Lâm Minh dẫn phát ra Tà Thần lực, hắn có thể ở trình độ nhất định nào đó nắm trong tay lực lượng của thiên kiếp. Tuy rằng chỉ có một tia mỏng manh, nhưng dù sao đó cũng đại biểu cho thiên đạo! Há có thể xem thường?

- Ha ha ha... Quá tốt!

Lâm Minh ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười xông thẳng lên tận trời, ngay khoảnh khắc đó, thân thể hắn dường như phá kén thành bướm, tinh khí thần không ngừng bay lên!

Khí huyết lực của hắn tràn đầy như một con hung thú thái cổ; thân thể của hắn, thành tựu kim thân bất diệt, sự chịu đựng của hắn kéo dài đến cảnh giới khó tin. Chân nguyên của hắn thâm hậu như biển rộng mênh mông! Thậm chí nhất cử nhất động của hắn, trong mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tản ra khí tức của pháp tắc, hình thành từng vầng sáng mông lung. Đây là pháp tắc khắc ở trong thân thể hắn, ăn sâu vào máu thịt, khắc vào cốt tủy!

Đến tận đây, hắn hoàn toàn độ thiên kiếp thành công! Lúc này Lâm Minh cũng vượt qua thiên đạo! Một lần độ thiên kiếp liền vượt qua thiên đạo, tương lai lực lượng có thể đối kháng với pháp tắc thiên đạo.

Người như thế, vận mệnh của họ không hề bị thiên đạo chi phối, có thể chân chính nói một câu: “Mệnh của ta do Ta không do Trời!”

- Thành công rồi! Mệnh Vẫn tầng chín! Chân chính Mệnh Vẫn tầng chín, vượt hơn xa thiên tài bình thường!

- Vượt qua chín tầng thiên kiếp này, lực lượng của hắn tất nhiên càng cường đại hơn, nhận được ưu đãi không thể tưởng tượng!

Các trưởng lão Tiêu Dao Đảo đều cả kinh kêu lên.

33 tầng trời, 99 dặm mây nguyên khí, Cửu Cửu Mệnh Vẫn chín lần

thiên kiếp!

Đây chỉ sợ là cực hạn của Mệnh Vẫn tầng chín! Thật không thể tưởng tượng!

- Thành tựu tương lai của người này không thể lường, nếu là thiên tài bình thường, cho dù giống như Lâm Minh có thể có cơ duyên trải qua chín tầng thiên kiếp vừa rồi kia, cũng tuyệt đối phải ngã xuống!

Một trưởng lão phát ra lời cảm khái! Trời giáng xuống cơ duyên, cũng không phải mỗi người đều có thể nhận được! Hơn nữa loại cơ duyên lớn lao thế này, bản thân của nó kỳ thật là một hồi đại kiếp nạn khó vượt qua!

Cái gọi là số mệnh của thiên tài tuyệt đỉnh như cầu vồng, có số mệnh phong Đế, kỳ thật có đôi khi cũng không phải vận số của họ có tốt, may mắn bao nhiêu, mà là chính bọn kọ có thể chuyển hóa kiếp nạn thành cơ duyên!

Số mệnh không phải là vận số.

Cái gọi là vận số tốt, đó là đi ra ngoài tùy tiện đều có thể nhặt được bảo vật, nhích động một cái liền phát hiện động phủ kế thừa của đại năng viễn cổ di lưu lại.

Mà số mệnh tốt thì lại hoàn toàn khác biệt, đó là ở trong Bí cảnh cửu tử nhất sinh, có thể có bản lĩnh thu được bảo vật mà về, ở trong cạnh tranh chém giết sinh tử tàn khốc của các cường giả, có thể nắm bắt lấy cơ hội chỉ thoáng qua kia, giành được thắng lợi!

Số mệnh của họ đến từ chính lòng tự tin, lực lượng, thiên phú của họ... gặp nguy bình tĩnh không loạn; và dưới tình cảnh tuyệt vọng, ý chí kiên trì không buông tha!

Mà Lâm Minh chính là một trong số đó.

Từ thời điểm hắn Ngưng Mạch kỳ đi vào Thần Hoàng Bí cảnh, đến sau này đi vào Ma Thần Đế Cung, Vạn Cổ Ma Khanh, con đường của Đế giả... những địa phương này, cũng không phải Lâm Minh có vận số tốt mới phát hiện, mà là mọi người đều biết, vô số người đi vào, nhưng chỉ có Lâm Minh mới từ trong đó thu được ưu đãi thật lớn.

Đây chính là thể hiện của số mệnh!

Chín lần thiên kiếp này cũng giống như thế! Chín tầng thiên kiếp khủng bố đến khó tin, thiếu chút nữa diệt sát Lâm Minh trong đó!

Nếu không phải Lâm Minh thực lực cường đại, cơ sở thâm hậu hơn xa võ giả đồng cấp, lại có pháp thể song tu, thân thể cứng chắc đặc biệt... như vậy chỉ cần thời điểm thiên kiếp tầng thứ hai, hắn đã sớm hóa thành tro bụi.

Kế tiếp, Lâm Minh có thể còn sống, phải nói hoàn toàn là dựa vào một cổ ý chí chống đỡ tới cùng. Một khi có nửa phần tín niệm trong lòng dao động, đều đã bị hủy diệt nát tan thành bụi! Mà cuối cùng, Lâm Minh có thể ở dưới tình huống gần như tuyệt vọng, vẫn luôn đi tìm sinh cơ; ở thời điểm cận kề cái chết, hắn nghĩ tới Long cốt Chí Tôn có thể chống cự lại thiên kiếp, liền liều mạng đọ sức một phen... dưới đủ loại cố gắng, cuối cùng hắn mới còn sống như một kỳ tích.

Tổng hợp lại đủ loại, chuyện như vậy gần như không thể lặp lại.

- Lâm Minh... Hắn thật sự đã làm được, tuy rằng ta có kỳ vọng cao với Lâm Minh, nhưng cũng chưa từng trông cậy vào hắn có thể đánh chết Thiên Minh Tử, bởi vì đó vốn đã là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành... Nhưng hiện tại, có lẽ thật sự có thể... Mộ Thiên Tuyết thì thào nói với Mộ Thủy Thiên. Vốn trước đây tuy nàng rằng đặt rất nhiều tin tưởng vào Lâm Minh, nhưng nếu Thiên Minh Tử không phải thiên tài tuyệt đỉnh làm sao có thể trở thành Giới Vương đại giới! Để Lâm Minh ở tình huống không có nhiều duy trì lắm, đi chống cự lại Thiên Minh Tử so với hắn tuổi lớn hơn mấy vạn năm, vả lại còn có được ủng hộ của tông môn cấp Thánh địa... Điều đó thật sự quá khó khăn! Cho dù Lâm Minh có thể trở thành Giới Vương đại giới, cũng chưa chắc có thể làm gì được Thiên Minh Tử.

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, trong ánh mắt nhìn Lâm Minh đầy vẻ phức tạp. Sao nàng không biết gian nan trong chuyện đó, nhưng dưới tình huống như vậy, Lâm Minh vẫn còn có thể tạo ra một mảng thiên địa!

- Lâm Minh! Cây thương của ngươi!

Mộ Thủy Thiên đột nhiên vung tay một cái, Phượng Huyết Thương phát ra một tiếng ngân hưng phấn, hóa thành một luồng sáng bay về phía Lâm Minh.

Ngay khoảnh khắc đó, thương mang chói mắt.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1132: Bí ẩn của hắc châu

“Bốp!”

Lâm Minh chụp tay phải, nắm thật mạnh cây Phượng Huyết Thương.

Ở trong tay Lâm Minh, Phượng Huyết Thương phát ra một tràng tiếng ngân hưng phấn, Lâm Minh có thể cảm giác được rõ ràng từ trên Phượng Huyết Thương truyền ra một cảm giác tương liên máu thịt, dường như giờ khắc này, Phượng Huyết Thương trở thành một bộ phận kéo dài của thân thể hắn.

Từng luồng sáng lưu chuyển trên thân thương Phượng Huyết Thương.

Mỗi một loại đồ vật này nọ đều có cực hạn của chính mình: chim bay trên bầu trời, hổ trong rừng rậm, rồng bơi trên biển rộng... còn cực hạn của Phượng Huyết Thương chính là nắm ở trong tay Lâm Minh, như thế mới có thể phát huy ra chiến lực mạnh nhất của nó!

- Tốt! Tốt lắm! Không thể tưởng được ngay cả ngươi cũng nhận được thiên kiếp rèn luyện, rồi lại tấn chức thành Linh khí! Từ nay về sau, ngươi theo ta cùng nhau lang bạt thiên hạ, ngạo thị thế gian!

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, ngay khoảnh khắc đó trong lòng hắn hào hùng vạn trượng!

Tuổi của Lâm Minh, với thọ mệnh dài lâu của võ giả mà nói thật sự rất trẻ tuổi, cho dù là mấy ngàn tuổi, cũng chỉ tương đương với tuổi trưởng thành của người phàm, cũng chỉ là mười mấy tuổi mà thôi. Lâm Minh có cả bó lớn thời gian có thể tấn công cảnh giới, trèo lên đỉnh phong võ đạo. Dưới tình huống trẻ tuổi như thế, hắn lại vượt qua 33 trọng thiên, Cửu Cửu Mệnh Vẫn, vượt qua chín tầng thiên kiếp, đồng thời là pháp thể song tu... tiền đồ tương lai không thể đo lường!

Trưởng lão Tiêu Dao Đảo đương nhiên đều ý thức được điểm này, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh đều thay đổi. Trước đây dù có bất mãn hay chê cười hay không phải với Lâm Minh, toàn bộ đều biến thành kính sợ: dù sao Lâm Minh là người tương lai có thể ảnh hưởng tới vận mệnh của họ!

- Thật khó lường! Không nghĩ tới Tiêu Dao Đảo ta một ngày kia, cũng có cường giả có thể ngồi lên quan hệ với cấp Giới Vương!

- Thật đáng sợ, đó là Giới Vương đại giới... Hàng ức ức sinh linh mà thời gian ngàn năm mới xuất ra một người. Ở rất nhiều thời điểm không phải dựa vào thiên phú là có thể thành tựu. Giới Vương Chân Võ giới chúng ta, đừng nói chúng ta nhìn thấy mặt, ngay cả đệ tử hắn, cũng không phải địa vị đảo chủ của chúng ta sánh bằng. Nhân vật như vậy, thật không thể tưởng tượng...

Giới Vương đại giới đối với các trưởng lão Tiêu Dao Đảo, chênh lệch quá lớn giống như Hoàng đế giới phàm nhân so với người bình dân,.

Cứ như thế Lâm Minh bình ổn vượt qua Cửu Vẫn viên mãn!

Lúc này Lâm Minh cầm trong tay Phượng Huyết Thương phong thần như ngọc, lơ lửng trên vùng trời Tiêu Dao Đảo đã là một mảng hỗn loạn.

Đạt đến loại trình độ Lâm Minh này, thật sự là cực hạn của thiên tài, là con cưng của trời. Tụ tập hàng vạn hàng ngàn số mệnh vào một thân.

Mộ Thủy Thiên bay tới trong bầu trời, truyền âm nói:

- Tất cả trưởng lão theo ta đến Tiêu Dao Cung nghị sự!

Mộ Thủy Thiên vừa nói như thế, các trưởng lão Tiêu Dao Đảo ở đây đều hiểu được, đây là Mộ Thủy Thiên muốn phát ra hiệu lệnh: Lâm Minh lấy được thành tựu Cửu Vẫn khủng bố như thế, Mộ Thủy Thiên quyết định giao trả Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho Lâm Minh trước đây, sẽ không còn người nào kháng nghị.

Mộ Thủy Thiên nói xong, liền bay về phía Tiêu Dao Cung, trong nháy mắt trước khi đi, nàng nhìn lướt qua Tiêu Hạo Càn một cái, một cái nhìn thoáng qua này, khiến trong lòng Tiêu Hạo Càn hốt hoảng, dùng chân nguyên truyền âm nói với Bạch Khê:

- Lâm Minh này... những ngày kế tiếp của chúng ta sau này sẽ không dễ chịu lắm...

- Hoảng cái gì! Chúng ta cứ đi là được, nàng còn có thể trực tiếp ra tay đối phó với chúng ta hay sao!?

Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê cùng bay về phía Tiêu Dao Cung. Từ xưa đến nay, mặc kệ là giới phàm nhân hay là giới võ giả, đấu tranh chính trị đều vô cùng tàn khốc, đồng tình với địch nhân, điều đó khẳng định là cách làm ngu xuẩn!

...

- Lâm Minh, đi theo ta!

Bên tai Lâm Minh vang lên thanh âm của Mộ Thiên Tuyết. Lâm Minh gật gật đầu, đi theo Mộ Thiên Tuyết cùng nhau bay về phía Tiêu Dao Cung.

- Lâm Minh! Ngươi nuốt vào hạt châu màu đen kia đến tột cùng là vật gì vậy?

Mộ Thiên Tuyết vào thẳng chủ đề, đây là điều nàng muốn biết nhất.

- Không biết! Nó là ta thu được từ Huyết Sát Nguyên, chỉ phỏng đoán đại khái lai lịch của nó!

Lâm Minh nói lại từ đầu đến cuối, từ đâu thu được hạt châu màu đen cho Mộ Thiên Tuyết biết.

Kỳ thật Mộ Thiên Tuyết lúc ấy ngủ say ở trong Ma Phương, những gì Lâm Minh trải qua, nàng đều thấy ở trong mắt, tuy nhiên cỡ như chuyện khai thác kho báu nguyên chủ Huyết Sát Nguyên, ở trong mắt Mộ Thiên Tuyết xem ra đều thuộc loại việc nhỏ hạt mè đậu xanh, hoàn toàn không đáng để nàng chú ý, cho nên không hề quan tâm.

- Thì ra là như vậy...

Mộ Thiên Tuyết tự nói, như có điều suy nghĩ: nếu hạt châu này là thu được ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, vậy cũng dễ hiểu, vật này hơn phân nửa có liên quan với Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Vật mà có liên quan với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đương nhiên không phải là vật tầm thường!

Kỳ thật trước đó trong lòng nàng đã có một suy đoán, hiện tại biết được lai lịch của hắc châu, ở trình độ nhất định nào đó nàng có vài phần nắm chắc suy đoán của mình:

- Lâm Minh! Thời điểm trước khi ngươi độ Mệnh Vẫn, thân thể hóa thành khí huyết lực chìm vào trong kiếp vân, có từng chú ý tới ở trên mây nguyên khí, từng hiện lên ba loại dị tượng: hai loại trước phân biệt là hai bộ Thần Võ vô thượng: Đế Tôn liên hoa và mầm non Tà Thần; loại dị tượng thứ ba là ba kiện vật phẩm thì bao gồm cả Ma Phương. Một kiện trong đó đúng là một viên châu. Viên châu ngươi nuốt vào có thể là viên châu đó hay không?

Ý niệm trong đầu Mộ Thiên Tuyết này là đa số người đều dễ dàng nghĩ đến. Mộ Thủy Thiên cũng có loại hoài nghi này. Về phần những người khác của Tiêu Dao Đảo, bởi vì bọn họ vốn cũng không biết Ma Phương, không biết ba kiện vật phẩm kia đại biểu cho cái gì, vì thế đương nhiên không thể nghĩ ra. Hơn nữa, viên hắc châu kia xen lẫn trong rất nhiều long cốt xá lợi, bọn họ ngay cả long cốt xá lợi đều không biết, sao có thể chú ý tới điều khác thường của hắc châu?

- Nếu nói, viên hắc châu kia chính là vật cùng một cấp số với Ma Phương, cùng một xuất xứ với Ma Phương, như vậy rất nhiều thứ này nọ liền giải thích thông suốt! Chúng ta có thể giả thiết đại khái, 10 vạn năm trước hắc châu xuất thế, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn còn có thể có các Thiên Tôn khác không biết tên, chính là vì viên hắc châu này mới vung tay chiến đấu sinh tử với nhau! Bọn họ tất nhiên phát hiện tác dụng đặc thù nào đó của bảo vật nhất cấp cùng cấp số như hắc châu, Ma Phương này, thậm chí biết được rõ ràng lai lịch của chúng. Nhưng đến tột cùng vì sao bọn họ lại lựa chọn chiến đấu ở Thiên Diễn Đại Lục... điều này thì ta không thể biết được! Đến sau lại, Hỗn Nguyên Thiên Tôn chết trận, các Thiên Tôn khác sống hay chết cũng không thể biết, hoặc là có thể bị thương nặng rơi vào ngủ say... có thể khẳng định chính vì nguyên nhân nào đó, bọn họ cũng không thể hoàn toàn đoạt vào tay, thậm chí không có thể phá vỡ lực trường của Hỗn Nguyên Thiên Tôn sau khi chết lưu lại... điều đó cũng làm cho trong Vạn Cổ Ma Khanh ẩn chứa vô số bí mật!

- Mà hắc châu kia, chính là vật lưu tại trong Vạn Cổ Ma Khanh! Rồi sau đó đến 5 vạn năm trước... Ta mang theo Ma Phương chạy trốn, chung quy cũng không thể chạy thoát đuổi giết của Thiên Minh Tử, ta thiêu đốt linh hồn bản thân, phát động lực lượng của Ma Phương chém chết hơn vạn cường giả Thần Vực, trong đó bao gồm rất nhiều Thánh chủ. Sau đó, Ma Phương phá vỡ không gian rời khỏi Thần Vực, ở dưới triệu hoán của lực lượng thần bí nào đó, nó phiêu đãng một thời gian dài lâu ở trong không gian loạn lưu mênh mông khôn cùng. Cuối cùng tới chỗ vị diện của Thiên Diễn Đại Lục, chính là tìm đồng loại của nó: Viên hắc châu kia!

- Nếu như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể giải thích thông suốt. Có điều trùng hợp là gia gia ta, cũng là hơn 10 vạn năm trước chiếm được Ma Phương, gần như là cùng một thời đại với hắc châu, thậm chí có khả năng là chúng cùng một lúc xuất thế! Chỉ là Ma Phương nhấc lên phong ba nhỏ hơn nhiều so với hắc châu, không ai biết tồn tại của nó, bằng không, nó cũng không phải Thiên Vũ Thánh địa ta có thể nắm trong tay!

- Hắc châu hoàn toàn khác biệt với Ma Phương, nó dẫn tới quá nhiều chú ý, nhấc lên đại chiến giữa các Thiên Tôn! Hỗn Nguyên Thiên Tôn bởi vì hắc châu mà chết! Thiên đạo Luân Hồi của hắn sáng lập cũng bởi vậy mà tan biến; Ma Phương cũng vì hắc châu mà lưu lạc đến chỗ vị diện Thiên Diễn Đại Lục. Đến sau này ngẫu nhiên bị ngươi thu được, cũng từ đó chúng ta phù trợ lẫn nhau... Hết thảy nói là trùng hợp, kỳ thật trong cõi u minh đều có nhân quả!

- Nhân quả Luân Hồi giữa ngươi và ta, là từ 10 vạn năm trước ngay thời điểm gia gia ta nhận được Ma Phương, là đã định sẵn rồi!

Mộ Thiên Tuyết chậm rãi nói ra phỏng đoán của bản thân, khiến trong lòng Lâm Minh cả kinh. Trước đây hắn dốc toàn lực độ thiên kiếp, đâu có cơ hội nghĩ tới việc này. Hiện tại xem ra, lời nói của Mộ Thiên Tuyết thực rất có khả năng, nếu không vì sao Ma Phương phải phá vỡ bức tường không gian của Thần Vực để đến hạ giới? Tầng không gian này cũng không phải dễ dàng đánh vỡ như vậy, hơn nữa có cả ức đại thế giới, vì sao nó lại chỉ lựa chọn chỗ vị diện của Thiên Diễn Đại Lục?

Kỳ thật theo lý thuyết, cả ức đại thế giới, Ma Phương lựa chọn một cái, đều là xác suất 1 phần ức, không thể nói là trùng hợp, nhưng nó lựa chọn thế giới này đồng thời có Vạn Cổ Ma Khanh, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thi thể Thần nữ... là các loại vốn không nên có ở hạ giới này, nên cũng không thể nói là trùng hợp đơn giản như vậy.

Ở trong chuyện này, tất nhiên có mối liên hệ nào đó không muốn cho người biết, mà hết chín thành có khả năng là đúng như phỏng đoán của Mộ Thiên Tuyết.

Vấn đề hiện tại là, ba kiện vật phẩm này rốt cuộc là cái gì? Như thế nào xuất hiện, lại vì cái gì xuất hiện?

Lâm Minh nghĩ đến đây, lại nghe Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lâm Minh! Thật ra ta còn có một phỏng đoán, ngươi nghĩ lại xem: Ma Phương tuy rằng nói lai lịch thần bí, chúng ta đến bây giờ cũng không biết công hiệu cụ thể của nó, nhưng có thể khẳng định, nó là một kiện bảo vật có liên quan với linh hồn. Còn hắc châu kia, dựa theo cách nói của ngươi, có máu thịt, có sinh mệnh, hẳn là một kiện bảo vật có liên quan với máu thịt!

- Điểm này, từ trên thân Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cũng có thể nhìn ra một ít! Ta không biết Hỗn Nguyên Thiên Tôn có phải pháp thể song tu hay không, nhưng nếu hắn chỉ tu một hệ thống Tụ nguyên, như vậy lực lượng thân thể cho dù đạt tới Thiên Tôn cũng cực kỳ có hạn, vậy mà lực lượng thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thật sự là cường đại thái quá! Sau khi trái tim hắn rời thể xác, mà còn có thể đập thêm 10 vạn năm ở trong cơ thể Thần nữ, bảo trì sinh cơ của Thần nữ không mất. Điểm này, cũng là một minh chứng hùng hồn cho lực lượng huyết nhục của hắc châu!

- Còn có chính ngươi, ở thời điểm cuối cùng thiên kiếp sắp ma diệt ngươi, cũng là dựa vào viên hắc châu này, trong nháy mắt sống lại máu thịt, loại hiệu quả này sợ là thần dược vô thượng đều không đạt được!

- Như vậy, Ma Phương là linh hồn, cũng chính là Thần trong tinh khí thần, hắc châu là huyết nhục cũng chính là Tinh trong tinh khí thần, một khối cuối cùng, giống như một loại tạp phiến gì đó, có thể hay không chính là Khí trong tinh khí thần chứ? Cũng chính là một kiện bảo vật khống chế năng lượng!

Mộ Thiên Tuyết vừa nói ra phỏng đoán này, Lâm Minh không thể không bội phục nàng có lối suy nghĩ mẫn tuệ sâu sắc: từ đủ loại dấu vết để lại, suy đoán ra nhiều thứ như vậy, hơn nữa rất nhiều thứ trước sau xác minh, có 8, 9 phần có thể là sự thật.

Lâm Minh tĩnh tâm suy nghĩ một hồi lâu, thuận tiện nội thị toàn thân, tra xét tồn tại của hắc châu kia. Mà sau lần tra xét này hắn cũng hơi ngẩn ngơ, lên tiếng nói:

- Mộ cô nương nói đích xác rất có đạo lý, nhưng về hắc châu có một số việc có thể sai lầm rồi...

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1133: Phân hoá

Hiện tại, Ma Phương đã chuyển dời vào trong đan điền Lâm Minh, sau khi vượt qua Cửu Vẫn, đan điền của Lâm Minh rõ ràng đã xảy ra biến hóa thật lớn..

Đan điền trở nên lớn hơn, trong đó tinh hạch Toàn Đan lại trở nên càng nhỏ, mà ở chung quanh tinh hạch Toàn Đan, lại rõ ràng xuất hiện không gian vặn vẹo, và có một tầng sương mù mỏng manh bao phủ tinh hạch Toàn Đan. Loại sương mù này, có điểm cùng loại với hình thức ban đầu của khí Hồng mông.

Nghiêm khắc mà nói, đây đã không phải là tinh hạch Toàn Đan, mà phải gọi là Hạt giống thế giới.

Vũ trụ hình thành, quá trình ban đầu chính là những khí Hồng mông trầm trọng như tinh tú kia tụ tập ở một điểm. Điểm này không ngừng hấp thu năng lượng, nén ép năng lượng, khi năng lượng đạt đến mức tận cùng sẽ bùng nổ!

Sau khi bùng nổ, năng lượng nguội trở lại liền hình thành không gian, thời gian, cùng Âm Dương Ngũ Hành, cuối cùng diễn biến thành vạn vật.

Đây chính là cái gọi là đại thế giới bùng nổ, Thần Vực 3000 giới, hạ giới 3000 đại thế giới, đều là sau khi bùng nổ mới hình thành; mà ở trước khi bùng nổ thì ngay cả thời gian, không gian đều không tồn tại.

Mà quá trình tu luyện của võ giả, cũng cùng loại với bùng nổ kinh người của đại thế giới.

Thân thể con người chính là một vũ trụ nhỏ! Diễn biến của thân thể con người giống như hình chiếu của vũ trụ. Ngay từ đầu, võ giả không ngừng tích tụ năng lượng ở trong đan điền, từ Ngưng Mạch kỳ đã bắt đầu có dấu hiệu hệ thống Tụ nguyên, lúc này chân nguyên toàn thân võ giả chảy xuôi ở trong kinh mạch, tiếp sau đó chân nguyên hội tụ ở đan điền, dòng chảy không hề có trật tự, đây chính là Hậu Thiên kỳ.

Kế tiếp, chân nguyên ngưng tụ thành khí xoáy, vận chuyển có quy tắc hơn, là vị Tiên Thiên. Đến Toàn Đan kỳ, chân nguyên ngưng tụ thành tinh hạch Toàn Đan, tinh hạch không ngừng tăng lớn, tiếp tục nén ép, tiếp tục tăng lớn... lặp đi lặp lại quá trình hội tụ năng lượng này, đúng như một phần thu nhỏ của thế giới bùng nổ hội tụ năng lượng trước kia. Ngôn Tình Ngược

Võ giả cơ sở thâm hậu, thậm chí có thể ngưng tụ thành Hắc Động Toàn Đan cực kỳ tương tự với một điểm kia.

Tiếp theo, một quả tinh hạch Toàn Đan này, bao gồm thân thể của võ giả đều phải đi qua chín lần thanh tẩy của Mệnh Vẫn, là làm chuẩn bị cuối cùng cho hóa thần cửu biến.

Cuối cùng, sau khi Cửu Vẫn, tinh hạch Toàn Đan diễn biến thành Hạt giống thế giới. Trong tương lai, Hạt giống thế giới bùng nổ sẽ hình thành thế giới trong cơ thể.

Đan điền của Lâm Minh hiện tại, khác biệt với võ giả bình thường chính là, trong đó vừa có Hạt giống thế giới, vừa có một cây non Tà Thần, ngoài ra, còn lơ lửng một viên tinh thể màu đen hình lập phương, chính là Ma Phương.

Ma Phương lần đầu tiên ngưng hóa thành vật chất trong cơ thể Lâm Minh. Trước đây, Lâm Minh vốn không nhìn thấy Ma Phương, chỉ là biết nó hóa thành một dấu ấn dừng ở trong trái tim mình, hiện tại lại chuyển dời đến đan điền, ngưng tụ thành thực thể, thậm chí còn gom cây non Tà Thần đến một bên nó.

Còn viên hắc châu được Lâm Minh nuốt vào kia, chính là đang ở trong không gian Ma Phương.

Thời điểm Lâm Minh tra xét đến hắc châu, lại phát hiện nó đã xảy ra biến hóa không nhỏ.

- Mộ cô nương! Hắc châu này, ta khẳng định không phải bảo vật cùng loại với Ma Phương. Bởi vì... ta tìm được nó ở trong không gian Ma Phương, lực lượng của nó đã bị ta hấp thu một phần ba, hiện tại bất kể sức nặng hay khí tức đều bị suy yếu không ít...

Lâm Minh nói xong, khẽ lắc đầu, tuy rằng hắc châu vô cùng quý báu, nhưng chung quy không phải cùng loại với Ma Phương, nếu không sao có thể một hơi bị mình hấp thu hết một phần ba lực lượng.

Lâm Minh cũng có chút tiếc nuối trong lòng. Đương nhiên hắn hy vọng mình có thể thu được thêm một kiện bảo vật có giá trị ngang nhau với Ma Phương, đây chính là thần vật vô hạn ngay cả Thiên Tôn đều phải đổ máu tranh đoạt.

Nhưng càng là như thế, loại bảo vật như vậy cũng càng khó có được!

Mình có thể nhặt được Ma Phương, đã là lọt mắt xanh của Ông trời rồi! Nếu muốn không trải qua nhiều khúc chiết đau khổ đã nhận thêm một kiện nữa, thì xác suất đó quả thật có hơi xa vời.

- Hả?

Mộ Thiên Tuyết nhíu đôi mi thanh tú, mình phỏng đoán sai lầm rồi ư?

Lâm Minh lại nói:

- Nhưng ta vẫn cảm thấy phỏng đoán của Mộ cô nương không có sai lầm, nếu không rất nhiều thứ này nọ không thể giải thích: giống như vì sao lúc trước Ma Phương lại bay xuống Thiên Diễn Đại Lục; vì cái gì Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng nhất định phải lựa chọn Thiên Diễn Đại Lục, một vị diện của hạ giới như thế sao có thể hấp dẫn nhiều nhân vật đỉnh cao nhất của Thần Vực như vậy?

- Nếu nói ra hết thảy điều này đều là trùng hợp, thì không khỏi rất gượng ép, thực rất có khả năng là, lúc trước Hỗn Nguyên Thiên Tôn chính vì viên hắc châu kia mà ngã xuống, thân thể hắn cũng nhờ có hắc châu mới có thể cường đại như thế... Mà viên hắc châu ta nuốt vào kia...

Lâm Minh nói đến đây liền lật tay, trực tiếp lấy ra viên hắc châu trong cơ thể. Quả nhiên đúng như lời Lâm Minh nói: hắc châu đã rút nhỏ thể tích một phần ba, sức nặng cũng trở nên nhẹ đi một phần ba.

- Nếu như chúng ta gọi viên hắc châu thật sự kia là Ma Châu, như vậy hắc châu trên tay ta này có thể là phỏng chế phẩm của Ma Châu, cũng có thể là thứ gì đó của Ma Châu chế tạo ra... Mà Ma Châu chân chính có lẽ vẫn còn ở trong Vạn Cổ Ma Khanh vị diện Thiên Diễn Đại Lục! Được bảo hộ ở dưới lực trường của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Lâm Minh vừa nói như thế, Mộ Thiên Tuyết cũng có động tâm, thậm chí nàng có ý niệm trong đầu lập tức quay về Vạn Cổ Ma Khanh để tra xét tình hình bên trong đó, nhưng nàng vẫn là áp chế ý tưởng này xuống. Vạn Cổ Ma Khanh đó chính là di tích của Thiên Tôn, cho dù là thực lực của Lâm Minh hiện tại đã phi thường cường đại, nhưng tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh vẫn là phúc hay họa còn khó biết. Nên biết rằng, nơi đó chính là cấm địa sinh mệnh tuyệt đối, lưu lại lực trường của Thiên Tôn!

Năm đó sau khi Hỗn Nguyên Thiên Tôn ngã xuống, tất nhiên không hy vọng kế thừa của mình rơi vào trong tay địch nhân, chỉ sợ năm đó hắn lưu lại bố trí không nhỏ! Nếu mình còn có thân thể thì có lẽ còn có khả năng xông vào một lần, hiện tại mà đi vào chỉ sợ không phát huy được tác dụng gì.

- Xem ra... Thiên Diễn Đại Lục, chúng ta không cần tới bao lâu phải quay về một chuyến!

Mộ Thiên Tuyết như có điều suy nghĩ nói.

- Ừm...

Lâm Minh gật gật đầu, cho dù không có Ma Châu, hắn cũng phải quay về, nơi đó còn có vợ hắn, cha mẹ hắn.

- Lâm Minh! Kế tiếp, ngươi theo ta đi từ biệt với cô cô, chúng ta đi Chân Võ đại thế giới lấy vài món đồ vật này nọ...

- Vật gì vậy?

- Ngọc giản của Thương Khung Bá Điển, còn có một ít tài phú của Thiên Vũ Thánh địa di lưu lại. Chỉ tiếc, năm đó thời điểm Thiên Vũ Thánh địa bị hủy diệt, một bộ Thần Võ vô thượng bị thiếu sót hơn phân nửa duy nhất của Thiên Vũ Thánh địa kia, lại bị Thiên Minh Tử cướp đi! Tuy rằng ta cũng tu luyện rồi, nhưng hiện tại không còn thân thể, không thể tái hiện huyền diệu của nó. Kỳ thật, cho dù ta còn thân thể, cũng không có khả năng khắc chế lại bộ Thần Võ vô thượng này. Thần Võ vô thượng là vật vượt qua thiên đạo, người bình thường căn bản không khắc chế được!

Thiên Vũ Thánh địa năm đó là Thánh địa cấp Giới Vương, lão Thánh chủ là Giới Vương đại giới, có một bộ Thần Võ vô thượng không trọn vẹn cũng là trong tình lý.

Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh thật sự quá khó có được, bởi vì ngọc giản Thần Võ vô thượng cơ bản chỉ có Thiên Tôn mới có thể khắc ra, hậu nhân trừ phi tu luyện đến gần cảnh giới Thiên Tôn, nếu không không thể phục chế. Cũng vì thế, Thần Võ vô thượng trên cơ bản đều là bản đơn lẻ, mà sau khi nó sinh ra, phải trải qua thời gian mấy ngàn vạn năm, mấy ức năm, trong thời gian đó quay chung quanh nó sẽ có vô số chiến hỏa, tranh đoạt, chém giết đẫm máu.

Nên muốn một bộ Thần Võ vô thượng đầy đủ quá khó khăn quá khó khăn! Giống như Thiên Vũ Thánh địa, tông môn có nửa bộ Thần Võ vô thượng, ở trong Thánh địa cấp Giới Vương đã là phi thường khó có được!

- Thần Võ vô thượng sao...

Lâm Minh khẽ hít một hơi, mấy năm nay hắn trưởng thành, chiến đấu, bao gồm độ thiên kiếp trước đó, Lâm Minh đều cảm giác được thật sâu tác dụng cực lớn của Thần Võ vô thượng!

Tà Thần lực, Thiên Ma Lực Trường, hai bộ Thần Võ vô thượng này là vật mang đến cho Lâm Minh rất nhiều lợi ích: Tà Thần lực không cần phải nói, lực lượng lôi và hỏa chủ yếu của Lâm Minh đều là Tà Thần lực giao cho; còn Thiên Ma Lực Trường thì lại là tuyệt chiêu trọng yếu nhất trong quá trình chiến đấu của Lâm

Minh.

Đến cảnh giới của Lâm Minh hiện tại, công pháp bình thường vốn đã không có tác dụng, giống như trí nhớ của những cường giả Thần Vực bình thường trong Ma Phương kia, hắn đã không quá cần tới, hắn cần chính là Thần Võ vô thượng!

Loại công pháp này, tu luyện càng nhiều, nhận được ưu đãi sẽ càng lớn! Đối với nắm trong tay lực thiên đạo, cũng sẽ càng cường đại!

Trong vô tình, Lâm Minh thành tựu Cửu Vẫn, sau khi vượt qua thiên kiếp, hắn đối với thiên đạo đã không hề là tìm hiểu hay mượn dùng đơn giản, mà là nắm trong tay và chi phối!

“Muốn lấy được bộ Thần Võ vô thượng thiếu sót này, chỉ phải đánh bại Thiên Minh Tử.” Lâm Minh nắm chặt nắm tay: Thiên Minh Tử là đối thủ cường đại thứ nhất hắn đi tới Thần Vực gặp được, cường đại đến mức hiện tại ngay cả hắn nhìn lên cũng không thể! Nếu nói Thiên Minh Tử là một ngọn núi cao không thể với tới, như vậy con đường võ đạo của Lâm Minh chính là phải chinh phục những ngọn núi còn cao hơn thế!

…

Ở thời điểm Lâm Minh đối thoại với Mộ Thiên Tuyết, tại Tiêu Dao Cung, một cuộc hội trưởng lão đặc biệt đang tiến hành.

Sở dĩ nói hội trưởng lão lần này đặc biệt, là vì phương thức mời dự họp vượt qua dự kiến của mọi người.

Lúc này, ở một phương tiểu thế giới ngoài vách tường không gian, sáu bảy trưởng lão tụ tập cùng một chỗ, Bạch Khê, Tiêu Hạo Càn đều ở trong đó, sắc mặt bọn họ rất khó coi!

Bọn họ vốn đã đoán được, Mộ Thủy Thiên có thể trong trưởng lão hội nhằm vào bọn họ, nhưng bọn họ cũng không sợ hãi. Mâu thuẫn giữa bọn họ và Mộ Thủy Thiên trong đó chỉ là đấu tranh quyền lực cùng đấu tranh chính trị! Tuy rằng tâm tư của họ ai nấy đều biết, nhưng nếu họ không có vi phạm môn quy, cũng không có sát nghiệt tạo phản, nếu Mộ Thủy Thiên ở trên đại hội ra tay đối phó với bọn họ thì khó mà thuyết phục kẻ dưới phục tùng.

Thế nhưng, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Mộ Thủy Thiên lại áp dụng phương thức họp như vậy.

Nàng chia bọn họ ra làm mấy tổ, sau đó đơn độc triệu kiến từng người từng người!

Nếu là khai đại hội như bình thường, mọi người đều họp cùng một chỗ, như vậy ai nói ra đều sẽ có điều cố kỵ, nhưng hiện tại thì không như vậy, ai nói cái gì trừ Mộ Thủy Thiên ra, không có người thứ ba nào biết!

Kể từ đó, mọi người đều sẽ lo lắng người khác nói gì đây? Nếu mình không nói, có phải hay không sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho Mộ Thủy Thiên?

Nên biết rằng, thời điểm ban đầu Mộ Thủy Thiên ở trong lòng các trưởng lão chỉ là một người từ bên ngoài đến, cho dù là nàng nắm trong tay Tiêu Dao Cung, lại có thực lực mang tính áp đảo, nhưng ở trong lòng mọi người đối với Mộ Thủy Thiên vẫn còn rất mâu thuẫn. Vì thế nếu Mộ Thủy Thiên triệu kiến một mình người nào đó, hỏi một vài bí ẩn, thì sẽ không ai nói ra.

Nhưng hiện tại thì khác.

Lâm Minh vượt qua 33 trọng thiên, Cửu Cửu Mệnh Vẫn, tương lai vô cùng có khả năng thành tựu Giới Vương đại giới... Dưới tình huống như thế, mạch máu của Tiêu Dao Đảo có thể nói là cùng một nhịp thở với thành tựu tương lai của Lâm Minh, thậm chí có thể trở thành Thánh địa cấp Giới Vương! Nếu có thể ngồi lên cỗ chiến xa vô địch này, cho dù chỉ là uống chút nước canh đều có thể được lợi vô cùng.

Mà người như Lâm Minh say mê tu luyện như thế, rõ ràng sẽ không quá quan tâm tới quyền mưu chính trị, như vậy người nắm quyền thực tế của Tiêu Dao Đảo kỳ thật chính là Mộ Thủy Thiên!

Nịnh bợ Mộ Thủy Thiên, tương lai tiền đồ không thể lường, ngược lại đắc tội với Mộ Thủy Thiên, tương lai khẳng định sẽ rất thảm!

Bất tri bất giác, Mộ Thủy Thiên chỉ đưa ra một thủ đoạn nho nhỏ liền phân hoá các trưởng lão vốn trước đây đoàn kết bền chắc như thép! Điều này sao có thể làm cho Bạch Khê an tâm?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1134: Thanh lý độc xà

- Lưu trưởng lão, ngươi là nguyên lão của Tiêu Dao Đảo, trong ba đại Thái thượng trưởng lão, ngươi có tuổi tác lớn nhất, trong mấy vạn năm qua này, tuy rằng ta không xuất hiện trước mặt người khác, nhưng vẫn luôn ở sâu trong Tiêu Dao Cung, rất nhiều sự tình của ngươi thì ta đều thấy rõ, đối với nhân cách của ngươi cũng có chút hiểu được, lúc trước, ta và Chu trưởng lão đã nói qua rồi, hắn nói một vài chuyện, theo ta được biết, mấy ngày trước, ngươi, Chu trưởng lão, còn cả Bạch Khê Bạch trưởng lão nữa đi lại với nhau rất gần phải không?

Một câu hỏi nhẹ nhàng này của Mộ Thủy Thiên rơi vào tai của Lưu trưởng lão thì lại làm cho trái tim hắn đập mạnh một cái!

Chu trưởng lão mà Mộ Thủy Thiên nhắc tới chính là người cuối cùng trong ba đại Thái thượng trưởng lão, lúc trước Mộ Thủy Thiên muốn chuyển Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả cho Lâm Minh đột phá Cửu Vẫn, toàn bộ người trong tông môn đều phản đối, mà Bạch Khê còn là kẻ phản đối kịch liệt nhất, hắn liên hợp rất nhiều trưởng lão chống lại mệnh lệnh của Mộ Thủy Thiên.

Mà trên thực tế, hai đại Thái thượng trưởng lão khác tuyệt đối cũng không chào đón Mộ Thủy Thiên, không có ai hy vọng trên đầu mình lại có thêm một “Thái thượng hoàng”, cướp đi quyền lực của họ.

Dưới tình huống như vậy, ngay từ đầu bọn họ đã có khuynh hướng nghiêng về Bạch Khê.

Nhưng về sau, Lâm Minh độ kiếp hoàn mỹ, thành tựu Cửu Cửu Mệnh Vẫn, bọn họ lại thay đổi suy nghĩ, Lâm Minh thật sự có biểu hiện rất xuất sắc, nếu Lâm Minh có thể trở thành đại giới Giới Vương, Tiêu Dao Đảo có thể trở thành Thánh địa cấp Giới Vương, như vậy thì bọn họ là nguyên lão, cho dù chỉ được dính chút chỗ tốt thì cũng vô cùng có lợi, đây tuyệt đối không phải la một gốc Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả Thiên giai tuyệt phẩm có thể sánh bằng được.

Cho nên, bọn họ lại bắt đầu có khuynh hướng nghiêng về Mộ Thủy Thiên, hiện tại nghe Mộ Thủy Thiên đột nhiên nhắc tới món “nợ cũ” đó, hơn nữa nàng còn chia tách tất cả trưởng lão ra, nói chuyện với riêng từng người, không có ai biết người khác đã nói gì, điều này làm cho bọn họ có chút hoảng sợ.

Một khi người khác kể lại hết mọi chuyện, trong khi mình lại ngu ngốc bào chữa cho Bạch Khê, vậy thì tất nhiên sẽ lưu lại ấn tượng cực kỳ không hay trong lòng Mộ Thủy Thiên, từ đó, sau này cho dù Tiêu Dao Đảo tăng lên, thì bọn họ cũng không có chút chỗ tốt nào, thậm chí còn bị phân hóa nữa.

Từ xưa tới nay, tranh đấu quyền lực thì không có gì là đúng sai cả, những kẻ tự cho chính trực kia hơn phân nửa sẽ chết rất thảm, đối với kẻ khống chế quyền lực cao nhất mà nói, mặc kệ ngươi là người tốt hay người xấu thì đều không việc gì cả, bọn họ chỉ tuân theo một nguyên tắc, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Lưu trưởng lão đã nhận ra, Mộ Thủy Thiên là rất khó đối phó, lúc trước nàng ẩn cư trong Tiêu Dao Cung là do không tiện làm lộ thân phận, hiện tại nàng đã xuất hiện rồi, thì sẽ hoàn toàn nắm quyền lực vào tay. Như vậy sau này khi Tiêu Dao Đảo trở thành Thánh địa cấp Giới Vương, nàng mới có thể khống chế tốt Tiêu Dao Đảo, điều nàng muốn chính là toàn bộ đảo này chỉ có duy nhất một thanh âm của nàng.

Mà lúc trước, đám người Bạch Khê, Tiêu Hạo Càn phản đối nàng, thì đã đứng phía đối lập với Mộ Thủy Thiên rồi, e rằng hiện tại bọn họ có ngả theo chiều gió thì cũng đã muộn, đối với người cầm quyền mà nói, thứ bọn họ thiếu nhất chính là tín nhiệm đối với người khác, mà lịch sử đã chứng minh rồi, bất kỳ kẻ cầm quyền nào dễ dàng tin tưởng người khác thì kết cục thường đều rất thảm! Hơn nữa tín nhiệm kẻ đã từng là địch nhân còn còn là hành vi cực kỳ ngu xuẩn!

Rất hiển nhiên, Mộ Thủy Thiên chẳng những muốn trên trưởng lão hội chỉ có một thanh âm, mà còn muốn lập uy, mà Bạch Khê, Tiêu Hạo Càn, hiển nhiên sẽ là “con gà” bị giết để “dọa khỉ”.

- Tiền bối, ta có việc muốn bẩm báo.

Hiểu rõ điều này, Lưu trưởng lão lập tức lựa chọn đứng theo phe, Mộ Thủy Thiên không thiếu dã tâm, cũng không thiếu thủ đoạn, đi theo nàng thì đương nhiên tốt hơn so với Bạch Khê rất nhiều.

...

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả trưởng lão, ngoài Bạch Khê và Tiêu Hạo Càn ra, đều đã tự mình gặp Mộ Thủy Thiên một lần.

Điều này làm cho Tiêu Hạo Càn càng bất an hơn, tuy rằng bề ngoài thì hắn vẫn coi như trấn định, nhưng kỳ thật trong nội tâm đã vô cùng lo lắng, như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than.

- Ngươi hoảng cái gì? Mộ Thủy Thiên còn chưa làm gì cả, đã khiến cho ngươi áp lực lớn như vậy, làm cho ngươi tự loạn trận tuyến! Nếu nàng thực sự làm gì đó, thì chẳng phải ngươi sẽ nghển cổ chịu chết hay sao!

Bạch Khê dùng chân nguyên truyền âm răn dạy Tiêu Hạo Càn, Tiêu Hạo Càn cười khổ, miễn cưỡng gật gật đầu, lời của Bạch Khê thì đương nhiên hắn hiểu được, nhưng hiện tại bọn hắn ở trước mặt Mộ Thủy Thiên thì làm gì có chút ưu thế nào đâu? Mộ Thủy Thiên dựa vào thanh thế sau khi Lâm Minh độ thiên kiếp tạo thành, đã phân hóa Trưởng lão đoàn, bất kể thực lực hay là quyền uy trong lòng rất nhiều trưởng lão thì đều vượt xa hắn và Bạch Khê rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên tiểu thiên thế giới trước mặt Tiêu Hạo Càn chấn động, sau đó, Mộ Thủy Thiên xuất hiện trước mặt mọi người.

- Bạch trưởng lão, Tiêu trưởng lão, các ngươi đi theo ta một chút...

Mộ Thủy Thiên nhẹ nhàng nói, Bạch Khê âm thầm căng thẳng, nhìn tiểu thiên thế giới không ngừng biến ảo phía sau Mộ Thủy Thiên, hắn có cảm giác không dám đi vào.

Tiêu Dao Cung này vốn do Mộ Thủy Thiên khống chế, cộng thêm thực lực của Mộ Thủy Thiên cao hơn bọn hắn không biết bao nhiêu lần, tiến vào tiểu thiên thế giới kia, sẽ phát sinh chuyện gì thì chỉ có trời mới biết!

Tiêu Hạo Càn tự nhiên cũng nghĩ tới điểm này, sắc mặt hắn càng khó coi hơn.

Bạch Khê miễn cưỡng cười cười, nói:

- Mộ tiên tử có chuyện gì, cứ nói trong này là được rồi!

Khi Bạch Khê nói ra lời này, các trưởng lão khác đều âm thầm có chút đồng tình với hắn, kỳ thật tất cả những điều mà Bạch Khê làm khi trước thì đều là phản ứng bình thường của một người ham mê quyền lực, không coi là sai lầm, không có ai lại nguyện ý chắp tay nhường ra quyền lực của bản thân, bao gồm cả lúc trước vì chuyện của Bạch Minh Ngọc mà muốn giết chết Lâm Minh, điều đó đối với Thái thượng trưởng lão có quyền uy rất lớn mà nói, giết một tên đệ tử để lập uy thì cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ tiếc, hắn đánh giá sai đối thủ, đá vào miếng sắt rồi.

Hiện tại Mộ Thủy Thiên rõ ràng muốn hạ bệ Bạch Khê, ít nhất cũng làm cho hắn mất đi địa vị hiện tại, mà các trưởng lão khác của Tiêu Dao Đảo thì đa số đều đã bán đứng Bạch Khê rồi, nhất là những kẻ vốn có quan hệ thân cận với Bạch Khê kia thì lại đã tỏ vẻ trung tâm với Mộ Thủy Thiên vào cuộc nói chuyện khi nãy.

Dù sao bọn họ cũng không xác định được người khác có mật báo chuyện Bạch Khê liên hợp các trưởng lão khi trước hay không, nếu người khác đã báo rồi, mà mình còn ngu ngốc giấu giếm, vậy thì chính là cực kỳ ngu xuẩn.

Ngược lại, nếu trung thực kể lại tất cả, thể hiện lòng trung thành, vậy thì kiểu gì cũng sẽ không phải thiệt thòi.

Điều này chỉ có thể trách nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi mà thôi, hiện tại bọn họ đối mặt với Bạch Khê, trong lòng đều có chút áy náy, loại cảm giác này làm cho người ta rất khó chịu, nhưng thời gian càng lâu, chút áy náy này sẽ biến thành oán hận, đây chính là tâm lý của con người. Ngươi làm cho ta cảm thấy áy náy, chột dạ, ta sẽ không còn muốn gặp lại ngươi nữa, tiếp xúc với ngươi nữa.

Cho nên trong lúc vô tình, Bạch Khê và Tiêu Hạo Càn đã bị cô lập.

- Nga? Nói ở trong này thì cũng có thể được!

Mộ Thủy Thiên có vẻ rất dễ nói chuyện, nàng như cười như không, nhìn các trưởng lão khác một cái, nói:

- Vậy thì mời các trưởng lão khác, trừ Tiêu trưởng lão và Bạch trưởng lão ra, đều đi ra ngoài chờ đi.

Mộ Thủy Thiên vừa nói như vậy, lập tức làm cho Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê cả kinh, bọn họ nhìn về phía những người khác, thấy những người khác đều có chút trốn tránh khi thấy ánh mắt của họ.

Đảo chủ Tiêu Hạo Thiên là người đầu tiên đi ra ngoài, sau đó, mọi người lần lượt nối đuôi nhau đi ra, không có một ai lưu lại cả. Thậm chí có vài người còn bước nhanh vài bước, chỉ sợ là người lưu lại cuối cùng, khiến cho Mộ Thủy Thiên có ấn tượng không tốt với mình.

Sau khi các trưởng lão rời đi, không gian này chỉ còn lại Mộ Thủy Thiên, Bạch Khê, Tiêu Hạo Càn, không gian cũng hoàn toàn được đóng kín lại.

Thấy cảnh này, Bạch Khê cười thảm:

- Ha ha ha! Không thể tưởng được! Thật sự là không thể tưởng được! Thế giới võ giả đúng là hiện thực như vậy, hôm nay Bạch Khê ta rơi vào kết cục như vậy, giống như một ôn dịch, ai gặp cũng sợ, chỉ hận không thể lập tức rũ bỏ quan hệ với ta. Ngươi thật sự có thủ đoạn giỏi a!

Bạch Khê nhìn Mộ Thủy Thiên, cắn răng nói, mà phía sau Bạch Khê, Tiêu Hạo Càn đã run rẩy toàn thân. Đối mặt với Mộ Thủy Thiên, hắn cảm nhận được áp lực cực lớn, đây là một nữ nhân có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của bọn họ.

- Thủ đoạn thì chưa nói tới, chỉ là sau khi Lâm Minh độ Cửu Cửu

Mệnh Vẫn, bất kể thực lực hay là uy tín thì ta đều chiếm ưu thế tuyệt đối, kỳ thật ngươi đã không được coi là đối thủ của ta nữa rồi, ta thực ra cũng có thể buông tha cho ngươi, chỉ là... ta sẽ không để cho địch nhân và kẻ trong tương lai có thể trở thành địch nhân một chút cơ hội nào, cha ta đã dùng cái chết để dạy cho ta một bài học thảm khốc! Ta không hy vọng có một con rắn độc ở phía sau ta, mặc dù ngươi không có thực lực uy hiếp được đến ta, nhưng lại có thể vì oán hận mà bán đứng tin tức của ta hoặc Lâm Minh cho kẻ thù trong tương lai, hoặc là sau này ta gặp nạn, ngươi lại sẽ bỏ đá xuống giếng! Ngươi đã sinh ra oán hận với ta, nếu không hóa giải được, như vậy thì làm sao ta lại có thể lưu lại cho ngươi cơ hội báo thù cơ chứ?

Cảnh tượng Thiên Vũ Thánh địa diệt vong, Mộ Thủy Thiên ghi nhớ suốt đời, phụ thân của nàng, lão Thánh chủ của Thiên Vũ Thánh địa, chính là do lúc trước không xuống tay trước đối với Thiên Minh Tử, nên kết quả mới bị cắn ngược lại.

Làm sao Mộ Thủy Thiên lại còn đi giẫm vào vết xe đổ đó nữa? Một khi để cho Bạch Khê nhận ra kẻ thù của mình là Thiên Minh Tử, như vậy thì khế ước mà nàng dùng Linh khí quyển trục để ký kết với rất nhiều trưởng lão kia e rằng cũng sẽ không có tác dụng gì nữa, Thiên Minh Tử rất có thể có biện pháp giải trừ được, đến lúc đó, một khi bị Thiên Minh Tử biết được sự tồn tại của mình, Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh, thì hậu quả có thể nghĩ mà biết!

- Tốt! Coi như ngươi lợi hại! Ta nhận thua, ta muốn xem ngươi định xử trí ta như thế nào!

Bạch Khê phất tay áo, lạnh giọng nói, theo hắn thấy, Mộ Thủy Thiên chỉ giải trừ chức vụ của hắn là cùng, nhiều nhất cũng chỉ là giam lỏng lại, chứ không thể giết hắn, nếu không một là sẽ tạo ra dư luận trong Tiêu Dao Đảo rằng nàng vì quyền lực mà giết chết nguyên lão, tuy rằng không ai dám làm gì nàng, nhưng dù sao nàng cũng cố kỵ ảnh hưởng của dư luận chứ!

Sát nghiệt quá nặng, dễ dàng không hiểu thấu được lòng người.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Khê, khóe miệng Mộ Thủy Thiên hơi cong lên:

- Dường như ngươi không sợ hãi thì phải? Đáng tiếc... ngươi đã đoán sai rồi...

- Ân?

Bạch Khê chấn động, mạnh mẽ lui về phía sau một bước, vươn tay về phía Tu Di Giới, mà lúc này, hắn bỗng cảm thấy hoa mắt, Mộ Thủy Thiên đã đi tới trước mặt hắn.

Oanh...

Thấy không rõ Mộ Thủy Thiên ra tay như thế nào, chỉ trong nháy mắt, Bạch Khê cảm giác trời đất xoay chuyển, bản thân mình giống như rơi vào không gian vũ trụ nào đó, chung quanh đều là các bông tuyết đang rơi xuống!

Bạch Khê muốn đánh vỡ thế giới này, nhưng hắn lại cảm thấy toàn thân mình càng lúc càng đuối sức, ý thức, cảm giác đều rời khỏi thân thể mà đi, loại cảm giác này giống như là phàm nhân đối chọi với tự nhiên, không có chút sức lực nào...

Chênh lệch quá xa!

...

Ba ngày sau, mọi người trong Tiêu Dao Cung thấy Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê, bọn họ đi theo sau Mộ Thủy Thiên, bề ngoài thì có vẻ không có khác thường gì, chỉ là cực kỳ vâng lời Mộ Thủy Thiên, hơn nữa trong ánh mắt đều toát ra một tia kính sợ cực sâu!

Loại ánh mắt này giống như đã bị khống chế tâm thần, gieo xuống nô ấn, đương nhiên, không có người nào dám đi hỏi Mộ Thủy Thiên, chỉ có thể chôn chặt nghi vấn này vào sâu trong đáy lòng, bề ngoài thì giả bộ như không biết, chỉ là trong lòng càng sợ hãi nữ nhân Mộ Thủy Thiên này hơn, không hề nghi ngờ gì nữa, nàng cũng không phải kẻ nhân từ nương tay gì, ai làm trái nàng, kết cục sẽ rất thảm! Tiêu Hạo Càn và Bạch Khê chính là tấm gương!

Mặc kệ là Tiêu Hạo Càn cùng Bạch Khê đã bị Mộ Thủy Thiên làm gì, nhưng dù sao bọn họ cũng không chết, kể từ đó, đệ tử bình thường của Tiêu Dao Đảo không thể biết được tình huống này, mà những cái gọi là dư luận kia cũng không sinh ra, Mộ Thủy Thiên cứ như vậy mà hoàn toàn thu lấy Tiêu Dao Đảo vào tay, bài trừ toàn bộ địch nhân, lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào, ngược lại còn làm cho quyền uy của nàng tăng lên tới mức cực điểm.

Chương 1135: Thái cổ Đế đô

Chân Võ giới mà Tiêu Dao Đảo đang nằm trên này còn lớn hơn Thừa Thiên giới mà Phượng Minh Cung đang ở một vài phần!

Thần Vực đại giới, nói cái nào lớn, cái nào nhỏ, thì không phải là so sánh diện tích, mà là số lượng và chất lượng của cường giả trong đó.

Mà một đại giới, chín phần cường giả đều tập trung tại chủ đại lục tại trung tâm, mỗi một chủ đại lục trong Thần Vực đại giới đều có diện tích lớn tới mức không thể tưởng tượng được.

Tuy rằng Tiêu Dao Đảo nằm trên chủ đại lục của Chân Võ giới, nhưng cũng chỉ nằm trên hải vực bên lề là Hồng Hoang Hải mà thôi, các đại tông môn đỉnh cấp chân chính, bao gồm cả những Thánh địa, Thánh địa đỉnh cao, thậm chí là Thánh địa cấp Giới Vương, thì đều nằm trong khu vực trung tâm của chủ đại lục.

Khu vực này có tài nguyên vô cùng phong phú, số lượng Bí cảnh cũng rất nhiều, hơn nữa trong những Bí cảnh này thì càng phong phú hơn Bí cảnh Hồng Hoang.

Tuy nhiên, mặc dù những Bí cảnh này có tài nguyên phong phú, nhưng cũng chỉ sản xuất ra Tử Dương thạch, Tử Dương tinh, hoặc là một vài dược liệu cấp thấp mà thôi, chỉ là số lượng rất khả quan, chất lượng lại không thể tăng được, không xuất hiện các thiên tài địa bạo giống như trong bí cảnh Thần Thú kia, chỉ riêng Long cốt Chí Tôn thôi, một cây Long cốt Chí Tôn tuyệt đối có thể làm cho cường giả Giới Vương phải ra tay tranh đoạt, mà 10 tỉ Tử Dương thạch, cường giả cấp Giới Vương lại căn bản không có chút hứng thú nào.

Đây chính là chênh lệch về cảnh giới, Bí cảnh của Chân Võ đại thế giới tuy rằng vô cùng phong phú, thậm chí có thể nói là Bí cảnh phong phú nhất trong Thần Vực 3000 giới, nhưng lại không ra sản xuất ra thiên tài địa bảo cực phẩm, đối với cường giả thì lực hấp dẫn của nó không lớn, nhưng đại lượng tài phú lại thúc đẩy buôn bán nơi này cực kỳ phát triển, hàng năm số lượng tài phú mà Chân Võ giới giao dịch là không thể đếm hết được.

Thái cổ Đế đô chính là thành thị lớn nhất, cổ xưa nhất Chân Võ đại thế giới, sau khi Lâm Minh từ biệt Mộ Thủy Thiên, trạm dừng chân thứ nhất chính là Thái cổ Đế đô, bọn họ tới nơi này là để lấy đi bảo tàng của Thiên Vũ Thánh địa, trong đó bao gồm ngọc giản Thương Khung Bá Điển và rất nhiều tài phú do Mộ Thiên Tuyết lưu lại.

Dựa theo lời của Mộ Thiên Tuyết, thì Thái cổ Đế đô đã có lịch sử mấy trăm triệu năm rồi.

Trăm triệu là một con số khủng bố, nhất là dùng để tính thời gian, một phàm nhân cả đời chỉ sống được khoảng 1 tỉ tức, một tức chính là một thời gian hô hấp, cực kỳ ngắn ngủi, nếu đổi một tức thành một năm, vậy thì có thể biết thời gian này dài tới mức nào!

Một thành thị dùng mấy trăm triệu năm để phát triển, cực kỳ khủng bố!

Tuy rằng Lâm Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chân chính nhìn thấy Thái cổ Đế đô thì hắn vẫn có cảm giác cực kỳ rung động.

- Đây chính là Thái cổ Đế đô?

Lâm Minh xem siêu cấp thành thị trước mắt, chuẩn xác mà nói, nó là một khối đại lục lơ lửng giữa không trung!

Trên bầu trời Chân Võ đại thế giới có một khối đại lục siêu lớn treo lơ lửng, chiều dài và rộng đều đạt tới mấy vạn dặm.

Bên cạnh Thái cổ Đế đô là một bức tường thành cao trăm trượng, dày mấy trượng, quả thực giống như một dãy núi. Mấy trăm triệu năm qua đều được trận pháp và năng lượng gia trì, làm cho bức tường thành này tản ra một luồng khí tức cổ xưa và mênh mang.

Tuy rằng quy mô của bức tường thành này rất lớn, cực kỳ chắc chắn, nhưng trên bề mặt nó vẫn lưu lại dấu viết của đủ loại công kích, thậm chí có chỗ còn bị lở ra, hiển nhiên trong lịch sử, tòa

Thái cổ Đế đô này cũng trải qua vô số trận chiến, chiến tranh có thể xảy ra tại tòa thành thị này thì rất có thể là do các Thánh địa cấp Giới Vương sống mái với nhau.

Kỳ thật đối với võ giả mà nói, bọn họ có thể phi hành, tường thành có cao tới đâu thì cũng đều vô dụng, nhưng bức tường thành này lại có thể hình thành trên bầu trời một bức tường tăng lượng cực lớn, bao phủ toàn bộ tòa thành thị vào trong, vách tường năng lượng khổng lồ như vậy, một năm sẽ tiêu hao con số Tử Dương thạch cực kỳ khổng lồ.

Bên ngoài lồng năng lượng của Thái cổ Đế đô, có vô số Thánh thú, Linh chu, Linh hạm khổng lồ đang đi tới đi lui, chủ nhân của những Thánh thú, Linh chu này vừa tới gần Thái cổ Đế đô thì đều hạ xuống, thu hồi lại tọa kỵ, Linh chu, sau đó đi bộ vào trong thành thị.

Xung quanh cánh cửa thành thị có một loạt kim giáp thủ vệ đang đứng, những thủ vệ này đều có tu vi Thần Biến kỳ, bên cạnh bọn họ được lắp đặt Xạ Thần Xa do các đại sư luyện khí luyện chế ra, loại chiến xa này chỉ cần có đủ Tử Dương tinh, cộng thêm có cường giả khống chế, thì có thể phát huy ra lực phá hoại khó tin.

- Thái cổ Đế đô... Nơi này chính là vị trí cất dấu Thương Khung Bá Điển và một vài bảo tàng khác ư?

Lâm Minh đi cùng Mộ Thiên Tuyết tới đây, chính là để nhận lấy ngọc giản Thương Khung Bá Điển và những bảo tàng kia, vốn hắn tưởng rằng những bảo vật này hẳn là được chôn dấu trong một vùng núi hoang dã nào đó, thậm chí còn được đặt trong Bí cảnh Dị Giới, có rất nhiều trận pháp bảo hộ, không nghĩ tới, nó lại được đặt trong tòa thành thị lớn nhất, phồn hoa nhất Chân Võ đại thế giới lớn này!

Lâm Minh không tránh được kỳ quái, trong thành thị này thì kiếm đâu ra chỗ có thể giấu kín bảo tàng như vậy được?

- Đúng vậy, đặt ở trong này, tình huống năm đó rất phức tạp, một vài bảo vật đều bị tách ra mà gửi, trên người ta có một bộ phận, muội muội ta mang đi một bộ phận, cô cô mang đi một bộ phận, còn có một bộ phận được gửi trong Tinh La tiền trang tại Thái cổ Đế đô, chủ nhân của Tinh La tiền trang chính là Chân Võ Đại Thánh địa, Chân Võ Đại Thánh địa, nghe tên thì ngươi cũng có thể đoán được rồi, nó chính là Thánh địa đệ nhất của Chân Võ giới, cũng là Thánh địa do đại giới Giới Vương của Chân Võ giới thành lập! Cũng chỉ có Thánh địa như vậy thì mới dám dùng tên của đại giới để đặt tên của mình. Tinh La tiền trang là chỗ phi thường an toàn để giấu bảo vật, rất nhiều Thần Vực đại năng đều lựa chọn cất bảo vật ở chỗ này, mà danh dự của Tinh La tiền trang từ trước tới nay đều khá tốt, sẽ không nuốt mất đồ đạc của khách hàng, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là ngươi không gửi những bảo vật có thể khiến cho cả đại giới Giới Vương cũng phải đỏ mắt thèm thuồng...

Mộ Thiên Tuyết giải thích một phen, Lâm Minh liền hiểu rõ, có một ngân hàng tư nhân do đại giới Giới Vương lập ra, dùng để cất đồ vật thì quả thật khá là an toàn, trừ phi Chân Võ Đại Thánh địa bị tiêu diệt, nếu không sẽ tồn tại tình trạng mất mát đồ đạc trong Tinh La tiền trang.

- Nói như vậy, những tài phú và ngọc giản này đã được lưu giữ trong đó 5 vạn năm ư?

Lâm Minh cảm thấy có chút khó tin, hắn tổng cộng mới sống 30 năm mà thôi, đối với những cường giả Giới Vương mà nói, 5 vạn năm quả thật không tính là cái gì cả.

- Đúng, 5 vạn năm!

- Không nghĩ tới Thần Vực còn có loại phương pháp lưu giữ bảo vật này, ngân hàng tư nhân... rất giống Phàm Nhân Giới.

- Đương nhiên, Thái cổ Đế đô này không chỉ có riêng tiền trang, mà còn có cửa hàng cầm đồ, Phòng đấu giá, các loại cửa hàng bán Bảo khí, Thánh khí, thậm chí Linh khí vũ khí, có Luyện đan các bán đan dược Địa giai, Thiên giai, chỉ có thứ không thể tưởng tượng được, chứ không có thứ mà không mua được, thậm chí năm đó ta còn từng nghe đồn rằng, Thái cổ Đế đô từng công khai bán ra một viên Vô Thượng Thần Đan, hội đấu giá năm đó tập hợp trên trăm Giới Vương đến từ các giới trong Thần Vực, cùng không biết bao nhiêu

Thánh chủ, trong đó thậm chí còn có 20 đại giới Giới Vương! Cuối cùng, viên Vô Thượng Thần Đan này bị một tên đại giới Giới Vương mua đi, về phần hắn phải trả cái giá nào thì chính là bí mật, chúng ta cũng không biết được!

- Cái gì?

Lâm Minh cả kinh, Vô Thượng Thần Đan chính là cùng cấp bậc với Thần Võ vô thượng, tuy rằng do đan dược là thứ dùng một lần, không có giá trị cao bằng ngọc giản Thần Võ vô thượng, số lượng cũng nhiều hơn, nhưng đôi khi rất cần đan dược này để cứu mạng, đối với đại giới Giới Vương, đó chính là báu vật vô giá!

- Ngay cả Vô Thượng Thần Đan mà cũng có bán! Thứ này... phải là Thiên Tôn thì mới có thể luyện chế được a!

- Không phải, có rất nhiều Thiên Tôn không biết luyện đan, mà ngược lại, có thể có đại giới Giới Vương đỉnh cao nào đó, lại có trình độ Luyện Đan thuật thượng cực kỳ phi phàm, có năng lực luyện chế Vô Thượng Thần Đan, ngươi nhớ lại lời của ta lúc trước, Chân Võ đại thế giới này là địa phương có giao dịch phát đạt nhất trong toàn bộ Thần Vực 3000 giới, toàn bộ Thần Vực đều có rất nhiều võ giả tới đây mua bán vật phẩm, trong đó bao gồm cả Giới Vương.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã đi tới cửa thành của Thái cổ Đế đô.

Cửa thành cao 200 trượng, khí thế nguy nga, dòng người đi vào cửa thành cực lớn, mà những người này thì bao gồm rất nhiều võ giả Thần Hải kỳ, Thần Biến kỳ, thậm chí có cả Thần Quân kỳ.

Đây là một tòa thành thị của võ giả!

- Ân?

Lâm Minh hơi ngạc nhiên, nhìn thấy nhiều cường giả như vậy thì hắn cũng không có gì ngoài ý muốn, điều hắn kỳ quái chính là, trong các võ giả vào thành thì có không ít người trẻ tuổi, hơn nữa từng người đều có căn cơ vững chắc, thiên phú phi phàm!

Những người này nếu đặt tại các Thánh địa bình thường thì đều có cấp bậc đệ tử thân truyền, không ngờ lại gặp nhiều trong này như vậy.

Bọn họ đều là đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa ư?

Lâm Minh cũng không nghĩ nhiều, dựa theo quy củ mà giao phí vào thành, tại Thái cổ Đế đô, trừ phi là có tư cách ở lại vĩnh viễn, nếu không chỉ cần vào thành thì sẽ phải mất 1 vạn Tử Dương thạch, số tiền này cũng đủ để khiến cho hầu hết võ giả dưới Thần Hải kỳ phải chùn bước! Nên biết rằng, năm đó tại Phượng Minh Cung, tiến vào Thánh Khí Các để chọn lựa bảo vật thì cũng chỉ cần nộp mấy ngàn Tử Dương thạch mà thôi, mà rất nhiều đệ tử Mệnh Vẫn kỳ, Thần Hải kỳ đều phải tích cóp số tiền này từng chút một, tốn không ít thời gian mới được.

Đương nhiên, khoản tiền này đối với Lâm Minh thì chỉ là mưa bụi mà thôi, không nói tới bảo vật mà Mộ Thiên Tuyết lưu lại trong Tinh La tiền trang, chỉ riêng trong Bí cảnh Hồng Hoang, Lâm Minh đánh chết đệ tử thiên tài của Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc, đã đạt được tổng cộng 150 tỉ Tử Dương thạch rồi, những tài phú này chủ yếu là Tử Dương thạch, Tử Dương tinh, các dược liệu, khoáng thạch khác thì cũng đã được Mộ Thủy Thiên đổi hết thành Tử Dương tinh rồi.

Hiện tại Lâm Minh cực kỳ giàu có.

- Tinh La tiền trang, chính là nơi này!

Lâm Minh nhìn kiến trúc khổng lồ trước mặt, bên trên cửa có gắn một tấm bảng hiệu, biết bốn chữ màu vàng đỏ “Tinh La tiền trang”, bốn chữ này đều ẩn chứa dao động kim hệ pháp tắc.

Bước vào Tinh La tiền trang, bên trong là một không gian khác, lớn hơn bên ngoài mấy chục lần, rộng tới mức có thể cấp tốc phi hành được!

Đây cũng là chuyện rất hợp lý, dù sao trong Thái cổ Đế đô, chỉ riêng tổng bộ của Thánh địa cấp Giới Vương là đã có hai cái rồi, ngoài ra, còn có rất nhiều thế lực cấp Thánh địa đỉnh cao, thượng lưu cũng bố trí phân bộ tại đây, khiến cho đất đai tại đế đô này có thể nói là tấc đất tấc vàng. Do vậy, trong một vài kiến trúc tại đây sẽ được bố trí tiểu thiên thế giới, dùng để mở rộng diện tích.

Lâm Minh tiến vào Tinh La tiền trang, liền gặp được một đám võ giả trẻ tuổi, những người này đều có tu vi Thần Hải trung kỳ, hậu kỳ, tuổi khoảng 30, 40 tuổi, từng người đều mang thần thái sáng lán, khí chất bất phàm.

Mà phía sau bọn họ thì có vài lão già mang bộ dáng quản gia đi theo, những lão già này đều có tu vi Thần Quân hậu kỳ, cường giả như vậy mà ở Tiêu Dao Cung thì cũng có thể giữ chức Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão rồi, nhưng ở đây lại đi theo những người tuổi trẻ này, chỉ làm quản gia mà thôi.

- Nhiều nhân vật kiệt xuất như vậy, một đường đi tới, không biết ta đã gặp được bao nhiêu rồi, Thái cổ Đế đô này quả nhiên là phồn hoa!

Chương 1136: Lấy bảo

Khi Lâm Minh đi vào đại điện của Tinh La tiền trang, vài tên võ giả trẻ tuổi cũng đã chú ý tới Lâm Minh.

- Người kia... có thấy không?

Một thanh niên dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Di? Khí tức không tồi, cảm giác như vậy hẳn là thiên tài do đại tông môn hoặc đại gia tộc bồi dưỡng ra.

Một thanh niên áo trắng cầm chiết phiến phe phẩy, chậm rãi nói, hắn chú ý tới tu vi Mệnh Vẫn tầng chín tu vi của Lâm Minh, hơn nữa còn là người nổi bật trong số Cửu Vẫn, người như vậy hơn phân nửa xuất thân từ đại tông môn.

- Ân? Hắn vào bên trong, nội điện của Tinh La tiền trang chính là chỗ khách nhân cấp tam tinh gửi tiền và tồn trữ Tử Dương tinh a, thanh niên kia quả nhiên đến từ thế lực lớn.

- Ha ha, Giang thiếu nói đùa, ngoài vài siêu cấp thế lực ra, còn thế lực lớn nào cũng không so được với Giang gia các ngươi a, về phần khách hàng cấp tam tinh, Giang thiếu đã được cấp từ rất sớm rồi...

Vài người này ha ha bàn luận, tuy rằng bọn họ chỉ dùng chân nguyên truyền âm, nhưng vẻ mặt và ánh mắt lại không có kiêng dè nào, tất nhiên đã bị Lâm Minh nhận ra, hiển nhiên bọn họ nhắc tới mình.

Sau khi Lâm Minh tiến vào Tinh La tiền trang thì còn có ý tản ra một luồng khí tức cường giả, tại Viễn cổ Đế đô tràn ngập cường giả này, biểu hiện ra một chút thực lực và bối cảnh thì có thể tránh đi một vài phiền toái không đáng có, làm việc gì cũng sẽ thuận lợi hơn một chút.

Ví dụ như nội điện Tinh La tiền trang này, người có cách ăn mặc tầm thường, tư chất bình thường mà muốn tiến vào thì sẽ bị ngăn lại, cần phải đưa ra chứng minh tài lực nhất định thì mới được, nếu không thì sẽ không được cho đi vào. Nhưng những người trẻ tuổi thoạt nhìn có thiên phú không tồi thì lại có thể trực tiếp tiến vào.

- Vị công tử này muốn dùng Chân Võ phù văn tồn trữ Tử Dương tinh, Xích Dương Đan, hay là tồn trữ tài vật khác vậy?

Lâm Minh vừa mới tiến Tinh La tiền trang, đã có một nữ nhân dịu dàng tới đón, nàng mặc bộ đồng phục của Tinh La tiền trang, có một loại gợi cảm riêng.

Tại Thần Vực, đồng tiền thông dụng thì có vài loại, chủ yếu nhất là Tử Dương thạch và đan dược.

Tác dụng của thứ đầu tiên thì không cần phải nói, nó là năng lượng thạch để vận chuyển trận pháp, khởi động Linh hạm, tiến vào Bí cảnh Dị Giới, thứ còn lại chính là nhu yếu phẩm để cho các đại tông môn bồi dưỡng đệ tử.

Về phần Xích Dương Đan thì lại là thứ cực kỳ thường dùng trong số các loại đan được, có giá bằng một viên Tử Dương tinh, cũng chính là 1 vạn Tử Dương thạch.

Để thuận tiện tính toán, một vài tiền trang lớn sẽ đổi một viên Tử Dương tinh, hoặc một viên Xích Dương Đan thành một tiêu chuẩn tiền tệ ngang giá, ví dụ như Chân Võ phù văn của Tinh La tiền trang.

- Lấy đồ trước đây gửi tại đây!

Lâm Minh bình tĩnh nói.

- Vậy công tử muốn lấy thứ gì vậy? Đã gửi tại đây bao lâu rồi? Ta lập tức đi lấy ra cho ngài.

Nữ nhân này cười khanh khác, cực kỳ quyến rũ.

Lâm Minh nói ra mã số, trong mã số này cũng mang theo cả tin tức thời gian nữa, nghe thấy vạy, nữ nhân này hơi ngạc nhiên, vậy mà lại đã được gửi 5 vạn năm rồi.

Mặc dù đối với những lão quái vật kia mà nói, gửi tại đây 5 vạn năm thì cũng không phải là quá lâu, dù sao đa số bọn họ đều lưu giữ những thứ tận mấy ngàn năm mới dùng đến.

- Mời đi theo ta.

Nữ nhân này lấy ra một trận bàn, điều chỉnh một chút phù văn trên trận bàn, trận bàn lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, bao phủ nữ nhân và Lâm Minh đi tới một tiểu thiên thế giới độc lập, trong tiểu thiên thế giới này được bố trí một Pháp trận phong ấn khổng lồ, mà bảo vật năm đó Mộ Thiên Tuyết gửi tại đây cũng được nằm trong Pháp trận phong ấn tại tiểu thiên thế giới này, trận pháp của Tinh La tiền trang đều do cường giả cấp Giới Vương bày ra, cho dù cường giả cấp Thánh chủ tới tiểu thiên thế giới này thì cũng đừng mơ tưởng phá vỡ nó được.

- Mời đưa vào mật mã trận văn.

Nữ nhân chỉ vào trận bàn bên ngoài trận pháp, trên bề mặt có các loại trận văn phức tạp, số loại đã trận văn hơn một ngàn loại, một chuỗi mật mã có thể cất chứa hai mươi mấy trận văn, có vô số loại tổ hợp sắp xếp, không biết mật mã thì căn bản cũng đừng nghĩ tới việc mở ra.

Lâm Minh dựa theo mật mã mà Mộ Thiên Tuyết nói từ trước, lựa chọn 22 trận văn, dựa theo trình tự đặc biệt mà sắp xếp, rắc một tiếng vang lên, một góc Pháp trận bị mở ra, sau đó, một Tu Di Giới phong cách cổ xưa được bắn ra ngoài, dừng trong tay Lâm Minh.

Đây chính là tài phú mà năm đó Mộ Thiên Tuyết gửi tại Tinh La tiền trang.

Lâm Minh dùng cảm giác đảo qua, một ngọc giản đỏ như máu lập tức đập vào mắt hắn, ngọc giản này cực kỳ đặc biệt, nói là ngọc giản nhưng kỳ thật nó không giống như dùng ngọc thạch tạo thành, mà giống một miếng Huyết Cốt tạo thành, các hoa văn màu đỏ trên ngọc giản giống như mạch máu, kinh mạch vậy.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây chính là ngọc giả Thương Khung Bá Điển!

Lâm Minh chỉ dùng cảm giác liên hệ thôi mà đã có cảm giác huyết mạch tương liên với nó rồi, đây là do hắn đã tu luyện một phần Thương Khung Bá Điển.

Ngoài ngọc giản ra, trong Tu Di Giới còn có mấy chiếc hộp, những chiếc hộp này đều chứa các tinh tạp chỉnh tề, những tinh tạp này đều được khắc trận văn bên ngoài, tượng trưng cho 1 vạn Chân Võ phù văn, lấy ra Tinh La tiền trang thì có thể lập tức đổi được 100 triệu Tử Dương thạch, hoặc là 10 ngàn Xích Dương Đan.

Lâm Minh đếm qua một chút, có khoảng 3600, 3700 tấm tinh tạp, cũng chính là 360, 370 tỉ Tử Dương thạch, cộng thêm tài phú lúc trước, lúc này Lâm Minh đã có tổng tài sản lên tới 500 tỉ.

- Ân? Thiếu hơn một nửa tài phú...

Mộ Thiên Tuyết đếm số tinh tạp trong hộp, lập tức ngẩn ra, ngay sau đó dường như nàng nghĩ tới cái gì đó, thở dài một hơi.

- Hẳn là Nguyệt Nhi đã sử dụng hơn một nửa tài phú kia rồi, cũng chỉ có nàng mới biết mật mã, vì sao nàng lại cần dùng gấp số tài phú này vậy? Là để đột phá cảnh giới hay sao?

Trong lòng Mộ Thiên Tuyết khó có thể bình tĩnh được, nàng vẫn rất nhớ muội muội, không tìm thấy muội muội, nàng luôn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, ngoiaf cô cô ra, muội muội của nàng chính là thân nhân duy nhất.

- Không biết hiện tại nàng ở nơi nào, đang làm cái gì...

Lâm Minh nói:

- Mộ cô nương, không cần lo lắng, Thần Vực tuy lớn, nhưng nếu vào một ngày kia, chúng ta có thể thành lập Thiên Vũ Thánh địa một lần nữa, thậm chí giết chết Thiên Minh Tử, vậy thì danh tiếng của Thiên Vũ Thánh địa sẽ có thể truyền khắp Thần Vực, đến lúc đó, muội muội của Mộ cô nương tất nhiên sẽ tới tìm chúng ta.

- Ân... chỉ hy vọng như thế đi.

Mộ Thiên Tuyết gật gật đầu, nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng luôn có một loại cảm giác bất an.

- Lâm Minh, thu lại tất cả đồ vật đi, nếu chúng ta đã tới Viễn cổ Đế đô, vừa đúng lúc làm chuẩn bị cuối cùng cho ngươi trùng kích Thần Hải, nếu có thể, ta muốn để ngươi trước khi đạt tới Thần Hải, lại mở ra một cửa nữa, là Sinh Môn, sau khi Thần Hải, lại thử mở ra Tử Môn. Sau đó, chính là Đạo Cung Cửu Tinh, nếu ngươi thật sự có thể phá được Đạo Cung Cửu Tinh, đó chính là sáng tạo kỳ tích rồi!

- Trước khi đạt tới Thần Hải, lợi mở ra một cửa nữa ư?

Lâm Minh đột nhiên sửng sốt, dựa theo Thương Khung Bá Điển ghi lại, cho dù là vào thời đại thái cổ, pháp tắc thiên địa của Thần Vực còn chưa thay đổi, pháp thể song tu còn có thể tu luyện được, nhưng muốn trước Thần Hải mà mở ra cửa thứ bảy thì cũng phi thường không dễ dàng.

- Ân... Vốn là không có khả năng, tuy nhiên khi ngươi độ Cửu Vẫn thiên kiếp, đã mượn thiên kiếp lực xông phá sinh tử huyền quan, lại dùng hắc châu thần kỳ kia để cải thiện thể chất, trong cơ thể còn lưu lại rất nhiều lực lượng của long cốt xá lợi, lại làm cho ta có một loại cảm giác muốn thử cho ngươi phá Sinh Môn!

- Cửu Vẫn là cảnh giới quan trọng nhất trong đời một võ giả, bởi vì tại Cửu Vẫn sẽ gieo xuống Hạt giống thế giới, hạt giống tốt hay xấu sẽ quyết định tới thành tựu trong tương lai, tuy nhiên tuy rằng đã gieo được hạt giống rồi, nhưng bồi dưỡng nó như thế nào cũng rất quan trọng, nếu ngươi có thể trước khi Thần Hải mà đánh hạ một tầng căn cơ nữa, như vậy một khi Hạt giống thế giới nảy mầm, hình thành thế giới trong cơ thể, thì thế giới của ngươi sẽ lớn hơn của võ giả bình thường rất nhiều, cũng chắc chắn hơn rất nhiều!

- Mộ cô nương muốn luyện chế Trường Sinh Huyền Đan ư?

Lâm Minh tất nhiên nhớ rõ kế hoạch ban đầu của Mộ Thiên Tuyết, trong Thương Khung Bá Điển có ghi lại phương pháp mở ra Sinh Môn, Tử Môn, chính là phối hợp hai loại đan dược, dùng để tấn công Sinh Môn là Trường Sinh Huyền Đan, mà tấn công Tử Môn chính là Tịch Diệt Huyền Đan.

Phương pháp luyện đan cũng được ghi lại trong Thương Khung Bá Điển, tuy nhiên bất kể là Trường Sinh Huyền Đan hay là Tịch Diệt Huyền Đan, thì cũng đều không phải là thứ mà võ giả Mệnh Vẫn có thể chịu đựng được, đương nhiên, Lâm Minh lại khác, thân thể hắn liên tục trải qua thiên kiếp rèn luyện, còn có hắc châu, long cốt xá lợi cải tạo, đã cường hãn đến mức khó tin, tuy rằng còn kém hơn Thần thú một chút, nhưng quét ngang những thái cổ hung thú kia vẫn không có bất kỳ vấn đề gì.

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đang trao đổi, đã đi tới gần các trẻ tuổi tuấn kiệt khi nãy gặp tại cửa vào Tinh La tiền trang kia, những lão Quản gia phía sau bọn họ đều là cường giả cảnh giới Thần Quân hậu kỳ.

Một người cầm trong tay chiết phiến cười nói với Lâm Minh:

- Vị huynh đài này, không biết xưng hô như thế nào? Xuất thân từ thế lực nào, gia tộc nào vậy? Bỉ nhân là Giang Vũ, có thể làm quen một chút được không?

Người trẻ tuổi tên là Giang Vũ này thấy Lâm Minh có thân phận thần bí, tài phú và thiên phú đều hơn xa các thanh niên tầm thường khác, liền sinh ra ý định kết giao.

Đối với đệ tử đại gia tộc mà nói, phát triển thực lực bản thân là cực kỳ trọng yếu, bởi vì điều này liên quan đến quyền thừa kế vị trí gia chủ trong tương lai, làm quen nhiều bằng hữu một chút thì luôn là điều tốt.

Vốn Lâm Minh còn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại thì mình vừa mới đến Viễn cổ Đế đô, không quen chỗ này, muốn mua tài liệu luyện chế Trường Sinh Huyền Đan thì cũng không dễ dàng, nếu làm quen được với đệ tử đại gia tộc thì rất nhiều chuyện sẽ thuận tiện hơn

nhiều.

Vì vậy, Lâm Minh liền chắp tay nói:

- Tại hạ Lâm Minh.

- Lâm Minh…!

Giang Vũ nhớ lại một phen, tại Viễn cổ Đế đô cũng không có đại gia tộc nào họ Lâm, xem ra Lâm Minh này hơn phân nửa là đến từ đại gia tộc nơi khác, tới Viễn cổ Đế đô để lịch lãm.

Hai người bắt chuyện vài câu, khi liên quan đến lai lịch của Lâm Minh thì Lâm Minh đều nói lờ mờ, tất nhiên Giang Vũ cũng nhìn ra Lâm Minh không muốn tiết lộ quá nhiều về thân phận, nên cũng không hỏi nữa, ngược lại hắn rất sảng khoái nói ra Giang gia của mình tại Viễn cổ Đế đô này.

Giang gia là một siêu cấp gia tộc đã truyền thừa mấy ngàn vạn năm, ngang với tông môn cấp Thánh địa đỉnh cao, trong gia tộc có cường giả Thánh chủ đỉnh phong tọa trấn, thực lực cường đại hơn xa Tiêu Dao Đảo.

Là siêu cấp gia tộc có tổng bộ tại Chân Võ đại thế giới, đương nhiên Giang gia không thể thiếu con đường kinh thương, điều này càng làm cho Lâm Minh hứng thú hơn, hắn đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Thì ra là Giang gia thiếu gia, tại hạ có một chút tài liệu, đang muốn mua tại Viễn cổ Đế đô, không biết Giang huynh có thể hỗ trợ được không?

Chương 1137: Hội giao dịch tư nhân

- A? Tài liệu gì vậy? Lâm công tử tìm đúng người rồi, Giang gia ta tại Viễn cổ Đế đô thì có hơn 100 cửa hàng, nếu có tài liệu, chúng ta sẽ bán cho ngươi rất sảng khoái, về phần giá cả, ta có thể giảm giá 10% cho ngươi.

Giang Vũ nói rất hào phòng, Lâm Minh nghe xong, lập tức kết nối với Mộ Thiên Tuyết, lấy ra danh sách tài liệu cần để luyện chế Trường Sinh Huyền Đan. Thương Khung Bá Điển này vốn chính là luyện thể pháp quyết xuất hiện cùng chỗ với Ma Phương, căn bản không người nào biết tới, không có khả năng căn cứ vào tài liệu mà nhìn ra vấn đề gì.

Kỳ thật cho dù có bị người khác biết được, thì một bộ công pháp luyện thể có lẽ cũng không mang đến hứng thú gì cả, cho nên Lâm Minh lấy ra danh sách tài liệu cũng không có cố kỵ gì.

Giang Vũ nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua, lập tức ngạc nhiên, tài liệu mà Lâm Minh cần thì còn hiếm lạ, cổ quái hơn hắn tưởng rất nhiều, hơn nữa trong đó có không ít thứ có giá trị cực kỳ quý báu.

Những tài liệu này có thể luyện đan dược gì a?

Vốn Giang Vũ cũng rất hiểu về Luyện Đan thuật, đối với dược tính của tài liệu thường dùng để luyện đan thì phi thường quen thuộc, cho dù hắn không quen thuộc tất cả đan dược trong danh sách, thì cũng có thể đại khái đoán ra được công hiệu của đan được này.

Nhưng hiện tại nhìn danh sách tài liệu luyện đan cực kỳ cổ quái và đa dạng này, hắn cũng có chút hồ đồ, đan dược này rốt cuộc dùng để làm gì a?

Vốn còn muốn từ danh sách tài liệu mà phỏng đoán đan được, phỏng đoán chủng loại công pháp mà Lâm Minh tu luyện, từ đó có thể đại khái phỏng đoán ra xuất thân của Lâm Minh, nhưng hiện tại hoàn toàn thất bại.

- Tài liệu mà Lâm công tử muốn tìm... Có rất nhiều thứ không thường dùng đến, nếu muốn tìm được toàn bộ thì có thể phải tốn một chút công phu, nhất là một vài thứ, vì dụ như Tử Dương thạch thai này, rốt cuộc nó là cái gì, xin thứ cho Giang mỗ kiến thức nông cạn, thật sự ta chưa từng nghe nói qua...

Thương Khung Bá Điển là điển tịch từ không biết bao nhiêu năm trước rồi, tên của các đồ vật trong này có vài thứ khác hẳn với tên gọi tại Thần Vực hiện nay, nếu không phải Mộ Thiên Tuyết từng luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, tìm hiểu rất nhiều điển tịch thượng cổ, nghiên cứu sâu về những tên thời cổ của dược liệu, thì gần như không có khả năng thu thập đủ được. Mặc dù là hiện tại thì cũng có một vài thứ quá mức kỳ quái, khiến cho Giang Vũ chưa từng nghe nói qua.

Lâm Minh nói:

- Đây là tên gọi tại đại giới của Lâm mỗ, có lẽ chỗ các ngươi có tên khác, một vài thần mộc, thần thạch, hấp thu thiên địa tinh hoa, trải qua hơn ngàn vạn năm, sẽ có thể sinh ra linh thai, loại linh thai này thường phải trải qua vô số kỳ ngộ, bị sét đánh, thậm chí còn chịu thiên phạt thanh tẩy, lại trải qua mấy ngàn vạn năm nữa, thì mới có thể thành hình được. Mà Tử Dương thạch thai này chính là thạch thai sinh ra từ trong Tử Dương thạch, cực kỳ hiếm thấy.

Lâm Minh giải thích một phen, vài người trẻ tuổi bên cạnh Giang Vũ đều hai mặt nhìn nhau, thần thạch, thần mộc sinh ra linh thai thì bọn họ từng nghe nói qua, loại linh thai này mà bị phát hiện ra thì hơn phân nửa sẽ bị một vài cao thủ mang đi luyện thành phân thân hoặc con rối, nhưng thạch thai sinh ra từ trong Tử Dương thạch thì bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới.

Giang Vũ nói:

- Thứ này mà Lâm huynh muốn tìm, e rằng không dễ dàng, hơn nữa nếu có, thì cái giá cũng rất xa xỉ!

Lâm Minh nói:

- Tận lực tìm là được, không tìm thấy cũng không sao cả.

Dựa theo ý tưởng của Mộ Thiên Tuyết, nếu có thể trước khi đạt tới Thần Hải mà mở ra Sinh Môn, đó là điều không thể tốt hơn, nếu thật sự không mở được thì cũng không sao cả, dù sao tài liệu Trường Sinh Huyền Đan này thì sớm muộn gì hắn cũng phải gom đủ, cũng không gấp gáp nhất thời.

Giang Vũ nói:

- Như vậy đi, Lâm huynh, đa số tài liệu trên danh sách của ngươi thì ta sẽ tận lực hỗ trợ tìm kiếm, về phần Tử Dương thạch thai này, qua vài ngày nữa có một Hội giao dịch được tổ chức bí mật, những thứ trên Hội giao dịch này đều là thứ kỳ lạ cổ quái, nếu Lâm huynh đi theo ta tới đó, có lẽ sẽ có chút thu hoạch cũng nên.

- Tốt, như vậy đa tạ rồi.

Lâm Minh hơi chút do dự, sau đó liền đáp ứng, những người này hiển nhiên là xuất thân từ đại gia tộc, mà mình ngoài việc hiện ra một chút thiên phú, các phương diện khác đều cực kỳ khiêm tốn, bao gồm cả nữ phục vụ trong Tinh La tiền trang thì cũng không biết trong Tu Di Giới của hắn chứa tận 500 tỉ, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh không cho rằng đám người Giang Vũ là tới để nhằm vào mình.

Sau khi lưu lại truyền âm ấn ký, Lâm Minh liền từ biệt Giang Vũ, rời khỏi Tinh La tiền trang.

Viễn cổ Đế đô quả thật là cao thủ nhiều như mây! Đi trên đường thì có thể tùy ý thấy cường giả Thần Hải, Thần Biến, ngay cả cường giả cảnh giới Thần Quân thì cũng không hiếm, hơn nữa những người này rõ ràng có căn cơ tốt hơn võ giả bên ngoài rất nhiều, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nghĩ lại, chỉ riêng phí vào thành thì đã là 1 vạn Tử Dương thạch, võ giả mà căn cơ thấp kém, tu vi không cao thì không có đủ tiền mà bước vào thành.

Người có thể đi lại trong Viễn cổ Đế đô, hoặc là cao thủ, hoặc là thiên tài, mà kém nhất thì cũng là công tử nhà giàu.

Lâm Minh tìm một căn nhà trọ ở lại, hắn cũng âm thầm hỏi thăm một chút tin tức về Giang Vũ, Giang gia là gia tộc truyền thừa mấy ngàn vạn năm tại Viễn cổ Đế đô, tin tức của nó rất dễ dàng được tra ra.

- Gia chủ là cường giả Thánh chủ đỉnh phong... gia tộc Thánh địa đỉnh cao, nhưng so với Phượng tộc thượng cổ thì vẫn còn kém rất nhiều.

Lâm Minh âm thầm đánh giá về Giang gia, lúc trước Giang Vũ giới thiệu gia tộc của mình thì hơi có chút phóng đại.

- Xem ra Giang Vũ muốn mượn sức ngươi, cho nên mới chủ động làm quen, con cháu của những đại gia tộc này cạnh tranh lẫn nhau cũng rất là kịch liệt.

Mộ Thiên Tuyết dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Ân... có động cơ là tốt rồi, không nhìn ra động cơ thì ta mới phải đề phòng một chút.

Lâm Minh tùy ý trả lời một câu, không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu ngồi xuống điều tức!

Ba ngày sau, trước mặt Lâm Minh sáng lên một ánh lửa, là truyền âm phù của Giang Vũ, Hội giao dịch tư nhân kia sắp bắt đầu rồi.

Dựa theo lời của Giang Vũ, tham dự Hội giao dịch thì đều là người trẻ tuổi có thân phận, mà bên chủ trì Hội giao dịch chính là thế lực ngầm tại Viễn cổ Đế đô, có tính chất giống như xã hội đen tại Phàm Nhân Giới, bọn họ làm vài chuyện ngoài pháp luật của đế đô.

Lâm Minh đi tới chỗ mà Giang Vũ miêu tả, nơi này đã có một nữ nhân xinh đẹp đang đứng chờ, tu vi của nữ nhân này chỉ là Tiên Thiên kỳ, nhưng bộ dạng lại rất xinh đẹp động lòng người.

- Là Lâm công tử phải không, thiếp thân đợi đã lâu, mời công tử tới bên này.

Nữ nhân dẫn Lâm Minh đi xuyên qua một quảng trường, đi tới một cái căn nhà đá hẻo lánh, tiến vào trong nhà đá, đi tới một tầng hầm, bên trong có một trận môn được vẽ đầy các phù văn, nữ nhân sắp xếp trình tự phù văn trên trận môn một chút, trận môn này lập tức sáng lên.

Nữ nhân làm ra tư thế mời, Lâm Minh nhìn ra được, phía sau cánh cửa này là một tiểu thiên thế giới đóng kín.

Lâm Minh vận dụng cảm giác, cảnh giác tới bốn phía, thật cẩn thận đi vào, phía sau hắn, cánh cửa đá tự động khép lại, Lâm Minh đi tới một đại sảnh rộng rãi, trong đại sảnh được bày một bàn đá hình tròn rất lớn, lúc này xung quanh bàn đá đã có không ít người đang ngồi.

Vài tên bằng hữu của Giang Vũ mà khi trước Lâm Minh nhìn thấy cũng đang ngồi quanh đây.

Ngoài ra, còn có một vài người trẻ tuổi, tu vi đều khoảng Thần Hải kỳ, quả nhiên đúng như lời Giang Vũ, những người này đều là nhân kiệt.

- Lâm huynh, đến đây!

Giang Vũ cười đón Lâm Minh, Lâm Minh cũng gật đầu đáp lễ, đợi sau khi Lâm Minh ngồi vào chỗ mình, một hàng nữ nhân xinh đẹp có tu vi Tiên Thiên kỳ nối đuôi nhau bước vào, dâng trà bánh cho mọi người, những cô gái này đều ăn mặc rất thoáng mát, lộ ra từng mảng da thịt non mềm.

Trong đó có vài cô gái sau khi dâng lên trà bánh xong, đang muốn rời đi, lại bị vài khách nhân kéo vào trong lòng, lập tức phát ra vài tiếng rên rỉ khe khẽ.

Những nữ nhân này chỉ kinh ngạc một chút, nhưng cũng không phản kháng, rất nhanh đã thuận theo vài khách nhân kia, ngoan ngoãn để cho họ vuốt ve đùa bỡn.

Hiển nhiên đây là chuyện thường tình trong Hội giao dịch, mà vài khách nhân kia tất nhiên chính là khách quen nơi này, thấy vậy, trong lòng Lâm Minh không có bất kỳ bất ngờ nào, quả nhiên là thế lực ngầm, có thể thỏa sức mà phóng thích bản tính và thú tính của con người. Hơn nữa vài thanh niên kia đều có dương khí rất thịnh, có lẽ là tu luyện công pháp song tu, cần không ngừng thải bổ âm khí để trung hòa.

Sau khi các cô gái này tiến vào, trong đại sảnh lại có một nam một nữ bước ra.

Nam nhân có tu vi Thần Biến sơ kỳ, một thân áo đen, sắc mặt có chút tái nhợt, có vẻ hung ác nham hiểm.

Mà nữ nhân thì có tu vi Thần Hải hậu kỳ, thân thể thướt tha, dáng người đầy đặn, nàng mặc một bộ sườn xám màu đỏ, phần xẻ tà lộ ra cả cặp đùi trắng nõn, phần ngực cực kỳ căng tròn, như muốn phá rách chiếc váy ra.

Hai người này hiển nhiên chính là người của thế lực ngầm kia.

- Để các vị đợi lâu rồi!

Nữ nhân bỗng nói, thanh âm của nàng cực kỳ mềm mại, nghe xong có cảm giác trong lòng ngứa ngáy.

- Ha ha, Lạc Phi, mau bắt đầu đi, ta sắp không chờ kịp nữa rồi! Nghe nói, lần này các ngươi kiếm được không ít thứ tốt a!

Nữ nhân tên là Lạc Phi vừa bước đến, đã có một nam nhân đang ôm một cô gái trong lòng, cười hì hì nói.

- Ha ha, Tôn công tử đúng là nóng vội, lần nào mà Hội giao dịch lại thiếu thứ tốt đâu, chúng ta vẫn theo quy củ cũ, ngoài những thứ mà chúng ta bán ra, các vị khách nhân mà có gì muốn trao đổi, thì cũng có thể lấy ra, bây giờ bắt đầu.

Lạc Phi nói xong, vỗ vỗ tay, một thị nữ xinh đẹp liền bưng lên một cái hòm, Lạc Phi mở hòm ra, bên trong lộ ra một đống màu trắng nhờ nhờ, là do từng viên dính vào nhau, giống như trứng con trùng.

- 20 quả trứng Bạch Ngọc Linh Tàm, ai muốn thì có thể ra giá, có thể dùng vạt đổi vật, cũng có thể dùng Chân Võ phù văn để đổi...

Lạc Phi nói xong, nam nhân Thần Biến sơ kỳ bên cạnh nàng cũng lấy ra một vài thứ nữa, trong mấy thứ này có vài thứ mà Lâm Minh không biết tới.

Một mảnh xương có hình thù kỳ quái, trên bề mặt được khắc các văn tự cổ quái, mà những văn tự kia thì Lâm Minh chưa từng thấy qua. Trong mảnh xương này tản ra một luồng khí tức năm tháng, hiển nhiên đã trải qua thời gian rất lâu rồi, không giống như thứ làm giả, chỉ là Lâm Minh không biết này công dụng và giá trị chân chính của nó mà thôi.

Bên cạnh mảnh xương này còn có một vật thể đông lạnh màu trắng, Lâm Minh cũng không nhận ra nó là gì, nam nhân này tùy tiện lấy ra vài thứ mà đã có hai thứ Lâm Minh hoàn toàn không nhìn thấu được giá trị và công dụng rồi, điều này làm cho Lâm Minh có thêm một chút hứng thú với Hội giao dịch này.

Quả nhiên đúng như lời của Giang Vũ, Hội giao dịch này chuyên môn bán ra một vài thứ kỳ lạ cổ quái, có lẽ, mình sẽ có thu hoạch tại Hội giao dịch này!

Nên biết rằng, tuy rằng nhãn giới của Lâm Minh là không tốt, nhưng nhãn giới của Mộ Thiên Tuyết lại không phải là tầm thường!

Chương 1138: Cô bé ăn Tử Dương thạch

Mấy thứ mà nam nhân Thần Biến sơ kỳ này lấy ra đều hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Chỗ hấp dẫn của Hội giao dịch này chính là vật phẩm bán ra đều rất kỳ quái và không tầm thường.

- Có ý tứ, cho ta xem nào.

Một võ giả trẻ tuổi cao gầy, mang bộ râu mép con kiến, cầm mảnh xương tới, lật đi lật lại xem.

Mà bên cạnh hắn, một thanh niên lại nghiên cứu khối đông lạnh màu trắng kia.

- Mộ cô nương, ngươi xem mảnh xương và khối đông lạnh kia là cái gì vậy?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết hơi trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Trên mảnh xương kia có khắc ngôn ngữ của thời địa Cổ Thần Vực, là ngôn ngữ mà Thánh tộc sử dụng... Đó là chuyện cách đây mấy tỉ năm, trên 10 tỉ năm trước rồi, vào lúc đó, pháp tắc thiên địa còn chưa thay đổi, Luyện Thể Thuật là chủ lưu của võ giả, mảnh xương không trọn vẹn này hẳn là thứ giống như ngọc giản, hẳn là được gọi là cốt giản, dùng cảm giác xâm nhập vào trong, có lẽ còn có văn tự khác được ghi lại.

Khi Mộ Thiên Tuyết nói, mấy thứ này đã được truyền tới tay Lâm Minh, Lâm Minh dùng cảm giác tra xét một phen, mảnh xương kia quả nhiên giống ngọc giản, trong đó ghi lại rất nhiều văn tự và hình ảnh, thoạt nhìn cực kỳ huyền diệu, chỉ là Lâm Minh hoàn toàn không hiểu nó nói gì.

- Mộ cô nương, chữ viết trong cốt giản này thì ngươi có biết

không?

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ta chỉ có thể hiểu một phần rất ít, năm đó ta tìm hiểu Thương Khung Bá Điển, do văn tự sáng tác Thương Khung Bá Điển cũng có chút thiên hướng về ngôn ngữ của Cổ Thần Vực, cho nên ta từng tìm đọc rất nhiều điển tịch về Thượng Cổ Thần Vực, có thể đọc hiểu một ít, cốt giản này hẳn là ghi lại công pháp, nhưng nếu thật sự muốn tìm hiểu ý tứ trong đó, thì cần có thời gian.

Ngoài cốt giản ra, còn có vật thể đông lạnh kia cũng được Lâm Minh lật xem một phen, thoạt nhìn nó giống như một khối đông lạnh, nhưng khi dùng tay chạm vào thì mới phát hiện ra nó cực kỳ cứng rắn, hơn nữa trọng lượng cũng không nhỏ, chỉ một khối nho nhỏ này mà đã nặng mấy chục cân.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Thứ này thì ta cũng không nhìn ra lai lịch. Có thể là mảnh vỡ của một kiện Pháp bảo, cũng có thể là mảnh vỡ trận bàn, tuy rằng trong đó ẩn chứa một ít huyền bí, nhưng mảnh vỡ này rõ ràng đã trải qua rất nhiều năm, tổn hại quá lớn. Giá trị không quá lớn, nhưng mua về để sưu tầm thì cũng rất không tồi.

Mộ Thiên Tuyết đại khái đoán lai lịch của hai kiện đồ vật này, nhưng cũng đúng được tám chín phần mười rồi.

Tuy rằng những người khác không có nhãn lực như Mộ Thiên Tuyết, nhưng sau khi xem kỹ, cũng đại khái xác định được hai kiện đồ vật này chính là mảnh vỡ đồ cổ. Muốn nghiên cứu ra thứ gì từ những mảnh vỡ không trọn vẹn này thì không quá có khả năng, tuy rằng bọn họ có hứng thú sưu tầm, nhưng những đệ tử giàu có này cũng không phải kẻ ngốc, nếu giá cả quá cao, thì bọn họ sẽ không mua.

- Lạc tiên sinh, mảnh xương này có giá quy định là bao nhiêu tiền?

Thanh niên có râu mép xem xong mảnh xương, bỗng hỏi, hắn vừa nói vừa đổi một tư thế càng thoải mái hơn, bàn tay đặt trên eo của nữ nhân trong lòng mình, dùng sức xoa nhẹ hai cái.

- 3 triệu Tử Dương thạch.

Nam nhân Thần Biến kỳ được gọi là “Lạc tiên sinh” kia cười ha hả, nói ra cái giá cũng không tính là quá đắt.

- 3 triệu, thật ra cũng không đắt, mua về chơi một chút cũng được, khoản tiền này, ta ra.

Thanh niên này sảng khoái nói, nói xong, hắn nhìn lướt qua rất nhiều võ giả phía sau.

Không có người nào chỉ vì một mảnh xương không có khả năng nghiên cứu ra thứ gì mà tranh giành với thanh niên này, bản thân hắn cũng có tu vi Thần Hải trung kỳ, thiên phú cực cao, xuất thân cũng không tồi, trong đám người này thì cũng rất có địa vị.

Cảnh tượng này làm cho thanh niên râu mép này rất hài lòng, mà ngay khi hắn cho rằng đã mua được, một thanh âm không hài hòa lại vang lên:

- Ta ra 3.5 triệu Tử Dương thạch, vị huynh đài này, mảnh xương này không bằng chuyển cho tại hạ được chứ? Lâm mỗ cũng rất có hứng thú sưu tập những đồ cổ này.

- Ân?

Thanh niên có râu mép nhướng mày, kỳ thật hắn cũng phát hiện ra trong cốt giản này có ghi lại một vài thứ, mà một trưởng bối của hắn vừa vặn có nghiên cứu về ngôn ngữ thời cổ, hắn cũng ôm một chút hy vọng, trông cậy vào trưởng bối kia tìm hiểu ra vài thứ hữu dụng từ cốt giản này.

Hắn quay đầu, nhìn lướt qua tu vi của Lâm Minh, lạnh lùng nói:

- Thật có lỗi, bản thiếu gia không có thói quen nhường thứ mà mình thích cho người khác, 4.5 triệu.

- 5 triệu.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, tiếp tục tăng giá, các tuấn kiệt trẻ tuổi tại đây đa phần xuất thân từ thế lực cấp Thánh địa, hơn nữa ai cũng là người nổi bật trong cùng thế hệ, tuy nhiên tài sản trên người bọn họ nhiều nhất cũng chỉ một vài trăm triệu mà thôi, đây còn là do bọn hắn chuyên môn mang theo nhiều một chút để tới Hội giao dịch này.

Xuất thân Thánh địa cũng không có nghĩa là có thể trực tiếp nắm giữ toàn bộ tài sản của Thánh địa.

So với Lâm Minh, thì bọn họ không khác nào gặp "sư phụ".

Tài phú của Lâm Minh bao gồm toàn bộ bảo vật đoạt được của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc trong Bí cảnh Hồng Hoang, cộng thêm kho báu của Mộ Thiên Tuyết lưu lại nữa, lên tới tận 500 tỉ!

Nhớ Tiêu Dao Đảo gần bằng Thánh địa kia, lấy ra khoảng 20 tỉ Tử Dương thạch đã là một lần chật vật rồi, 500 tỉ Tử Dương thạch chính là số tiền mà một thế lực lớn cấp Thánh địa đỉnh cao phải vất vả mới gom đủ được, dù sao mặc dù có thực lực cấp Thánh địa, nhưng đại bộ phận tài sản đều là cố định, không thể chuyển thành tiền mặt được.

Nếu Lâm Minh muốn dùng tài lực mà nghiền áp thanh niên này thì rất dễ dàng, tuy nhiên hắn làm như vậy thì sẽ khiến cho người khác nghi ngờ động cơ tranh đoạt cốt giản của hắn, rất không sáng suốt.

Giá cả trong nháy mắt đã tăng lên tới 8.5 triệu, tên này càng mang sắc mặt khó coi hơn, 8.5 triệu đã là một phần mười tài sản trên người của hắn rồi, hơn nữa giá cả này cũng vượt xa dự tính của hắn.

Dù sao thì mảnh xương này chắc gì đã có thể nghiên cứu ra thứ có tác dụng.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế xúc động muốn tiếp tục báo giá, mặt mũi là quan trọng, nhưng quan trọng hơn nữa thì cũng không so được với tài phú a!

- Tiểu tử này... Đi thăm dò xem hắn đến từ đâu!

Hắn dùng chân nguyên truyền âm nói với một tên tùy tùng.

Tên tùy tùng nói:

- Kẻ này là do Giang thiếu dẫn đến, hẳn là có xuất thân không tồi.

Tên thanh niên râu mép này căn bản không để tu vi Cửu Vẫn của Lâm Minh vào mắt, hắn lo lắng là xuất thân của Lâm Minh, đây mới là điều hắn phải cố kỵ, có thể tùy tiện lấy ra 8.5 triệu mua một cốt giản không trọn vẹn, tất nhiên có lai lịch không tầm thường.

Sau Lâm Minh, đám trứng Bạch Ngọc Linh Tàm kia cũng bị người khác dùng 4 triệu Tử Dương thạch mà mua đi, mà các đồ vật khác lại không có ai hỏi thăm cả.

Hội giao dịch như thế này, nhân số có hạn, những thứ lấy ra thì thường thường sẽ có một nửa không ai mua, kết quả là phải để lại.

Lạc tiên sinh cười ha hả, thu mấy thứ này lại, bên cạnh hắn, Lạc Phi cố ý đề cao âm điệu, dùng giọng điệu thần bí nói:

- Vừa rồi chỉ là một vài đồ vật nhỏ, tiếp theo mới là thứ thú vị.

Lạc Phi nói xong, lại vỗ vỗ tay.

Hai nam nhân ăn mặc kiểu người hầu đẩy một chiếc xe ba khoang tới, bên ngoài xe được phủ vải đỏ, Lạc Phi đi tới, kéo toàn bộ các tấm vải ra, lộ ra ba cái lồng sắt cao bằng một người, mà trong lồng sắt được nhốt ba người, một cô gái hơn 20 tuổi, một cô bé khoảng 11, 12 tuổi, còn có đứa bé trai khoảng 7, 8 tuổi.

Ba người này vừa xuất hiện, đại đa số ánh mắt đều tập trung trên người cô gái xinh đẹp kia, bộ dáng nàng rất nhu nhược, tu vi Toàn Đan kỳ, làm cho người ta phải thương tiếc.

- Thân thể Loạn Âm!

Thanh niên râu mép liếc mắt một cái đã nhìn ra nữ nhân này có thể chất đặc thù.

Lạc Phi cười ha hả, đắc ý nói:

- Tôn công tử thật là có nhãn lực tốt, đúng là thân thể Loạn Âm! Loại nữ nhân này từ nhỏ trong cơ thể đã tràn ngập âm khí, nếu không thể tìm được dương khí trung hòa, thì tu vi sẽ khó tiến thêm được nửa bước, nếu dám tu luyện, âm khí trong cơ thể sẽ đại loạn, cuối cùng kinh mạch nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma!

- Mà Tôn công tử tu luyện công pháp tràn ngập dương khí, vừa đúng lúc cần âm khí để trung hòa, thế nào, Tôn công tử hài lòng chứ, đây là một lô đỉnh vô cùng tốt, chỉ cần Tôn công tử trả một chút tiền tài, tăng tu vi của nữ nhân này lên Thần Hải kỳ trước 30 tuổi thì cũng không khó, đến lúc đó, nàng có thể phát huy ra hiểu quả còn lớn hơn nữa a!

Lời này của Lạc Phi quả nhiên làm cho thanh niên râu mép này động tâm, nói:

- Xuất thân của nàng không có vấn đề gì chứ!

Loại thể chất đặc thù này có thiên phú tu luyện vô cùng tốt, bình thường sẽ không xuất hiện trong số bình dân, rất có khả năng là của một đại tông môn nào đó, cần phải hỏi rõ ràng là hơn.

- Yên tâm, nàng thuộc một gia tộc sa sút trong chiến loạn, khi nàng chạy nạn thì được chúng ta cứu, mà điều kiện chúng ta đưa ra thì nàng cũng đã đồng ý rồi, có thể đi theo công tử, chính là may mắn của nàng.

Khi Lạc Phi nói, nữ nhân mang thân thể Loạn Âm kia khẽ thở dài một hơi, dường như đang cảm thán vận mệnh của mình, tuy nhiên quả thật nàng cũng không có lựa chọn nào khác, gia tộc xuống dốc, nàng không cam lòng với vận mệnh, muốn tiếp tục tu luyện thì chỉ có thể phụ thuộc vào cường giả, nếu không thì căn bản không kiếm được tài nguyên, chỉ là nghĩ tới việc mình bị người ta mang ra bán, nên có chút tủi thân mà thôi.

- Không tồi! Không tồi!

Tôn công tử này cực kỳ hài lòng.

Hắn lại chuyển ánh mắt sang cô bé khoảng 11, 12 tuổi kia, sờ sờ cằm, nói:

- Tiểu cô nương này, cũng là thể chất đặc thù phải không?

Nếu là thể chất đặc thù, bồi dưỡng vài năm nữa, cũng có thể dùng được.

Cô bé bị mọi người chú ý, lập tức khẩn trương, nàng rúc vào góc lồng giam, bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy bả vai, thân thể non nớt hơi run run.

- Không sai, cũng là thể chất đặc thù.

Lạc tiên sinh cười cười nói.

- A? Thể chất gì vậy?

Không ít người thấy hứng thú, cho dù bọn họ không tu luyện công pháp song tu, nhưng cũng rất hứng thú với cô bé mang thể chất đặc thù này, nếu thiên phú mà tốt, mang về tông môn bồi dưỡng một phen, cũng là một đệ tử đắc lực.

- Điều này...

Bị mọi người hỏi như vậy, Lạc tiên sinh cùng Lạc Phi nhìn nhau một cái, dường như có chút không biết nên nói như thế nào.

- Cụ thể nàng có thể chất gì thì chúng ta đã tìm kiếm vô số tư liệu, cũng không tìm hiểu ra, nhưng chắc chắn là nàng có thể chất đặc thù, nàng đi tới chỗ chúng ta, không ăn thứ gì khác, chỉ ăn Tử Dương thạch, Tử Dương tinh, còn có các loại năng lượng thạch khác, nếu để mặc cho nàng ăn, thì một ngày nàng có thể ăn được 5 khối Tử Dương tinh...

- Cái gì?

Lạc tiên sinh vừa nói như vậy, rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt tại đây đều sợ ngây người, còn có loại thể chất này ư? Lần đầu tiên nghe nói tới!

Thiên hạ này thật sự là to lớn, không thiếu điều kỳ lạ!

Chương 1139: Tin tức Tử Dương thạch thai

- Thú vị, thú vị!

Giang Vũ vuốt cằm. Loại thể chất này, nếu như có thể ăn Tử Dương tinh chuyển hóa thành tu vi, như vậy thiên phú tu luyện rất nhiên phi thường nghịch thiên. Hắn nhìn thoáng qua đan điền của cô bé, muốn xem xem nàng là tu vi gì. Vừa nhìn hắn lại nhíu mày. Trong đan điền cô bé rỗng tuếch, rõ ràng không ngưng tụ bất kỳ chân nguyên, không có tu vi.

- Hả? Nàng không tu luyện?

- Cái này...

Trên mặt Lạc tiên sinh hiện lên một tia xấu hổ:

- Nàng không thể tu luyện.

- Không thể tu luyện, vậy loại thể chất này có ý nghĩa gì?

Lạc Phi cười ha hả, nói:

- Nàng cũng không phải không thể tu luyện, chỉ là tạm thời không phát hiện nàng tu luyện như thế nào mà thôi. Có lẽ, nàng ăn đủ nhiều Tử Dương tinh là có thể tu luyện thì sao? Loại thể chất biến dị này, thiếp thân tra hết tất cả điển tịch có thể tra, từ cổ đại đến hiện đại đều không có phát hiện ghi chép tương tự. Cô bé này là độc nhất vô nhị, hơn nữa chúng ta chào giá cũng không cao. Chỉ cần 2 triệu là có thể mang nàng đi. Đến lúc đó, nếu các vị có thể phát hiện giá trị thể chất của nàng, như vậy thì kiếm lớn.

Một phen lời của Lạc Phi nói rất có sức hấp dẫn, nhưng là những công tử gia tộc lớn kia lại căn bản không chút động lòng. Ăn đủ nhiều Tử Dương tinh? Một viên Tử Dương tinh nhưng là một vạn Tử Dương thạch, ai biết bao nhiêu mới tính là đủ nhiều. Nếu hao phí không ít tài phú bồi dưỡng nàng, kết quả cuối cùng vẫn là không có bất kỳ hồi báo, ngược lại mất trắng rất nhiều Tử Dương thạch, như vậy thiệt thòi lớn.

Trong lúc nhất thời, bé gái này căn bản không ai báo giá. Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, cũng im lặng không lên tiếng. Cô bé trước mặt này hết sức đáng yếu, tuổi 12, 12, thân thể vẫn rất non nớt ngây thơ, trên mặt còn mang đậm vẻ trẻ con.

Đôi mắt nàng sáng ngời như suối, mũi thanh tú, bờ môi đầy đặn, khuôn mặt đỏ hây hây, dường như bóp một cái là có thể chảy ra nước.

Tuy nhiên, trước bất kể cô bé này rốt cuộc có thể tu luyện hay không, mấu chốt là Lâm Minh rày đây mai đó, dẫn theo một cô bé thật sự không tiện.

Cô bé như vậy, chốn về tốt nhất là tiến vào một môn phái lớn có hứng thú bồi dưỡng nàng, đây mới là phúc phận của nàng. Đi theo mình sẽ chỉ làm chậm trễ nàng.

- Mộ cô nương, cô có từng nghe nói qua loại thể chất đặc thù này của cô bé?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi.

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu:

- Loại thể chất này ta cũng chưa từng nghe nói qua. Tuy nhiên cô bé này ngược lại làm ta có một loại cảm giác thân thiết. Chỉ là hiện tại sự tình của chúng ta không ít, phiêu bạt bốn phương, dẫn theo nàng là làm chậm trễ nàng. Không nên làm phức tạp.

Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết nói xong, Lạc tiên sinh kia đã đang giới thiệu một bé trai cuối cùng. Hắn cũng là một loại thể chất đặc thù.

Loại đứa bé này bị tông môn lớn mua đi, coi là đệ tử hạch tâm bồi dưỡng, ngày sau tất nhiên sẽ đạt được thành tựu không nhỏ.

- Được rồi, hiện tại chư vị có thể bắt đầu đấu giá. Đầu tiên là cô bé thân thể Loạn Âm này, giá quy định 30 triệu.

Lạc Phi cười khanh khách nói, nói xong còn sờ mặt cô bé kia một cái. Cô bé miễn cưỡng cười. Tuy rằng đây là vận mệnh do chính nàng lựa chọn, nhưng bị bày ra trả giá công khai như vậy lại khiến nàng có loại cảm giác chịu hết khuất nhục.

- 40 triệu!

Thanh niên râu mép ra giá đầu tiên, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn. Hắn may mắn lúc trước không nhất thời xúc động mà cùng Lâm Minh tranh đoạt cái cốt giản tác dụng không lớn kia. Nữ nhân thân thể Loạn Âm này mới là có giá trị nhất, đem nàng bồi dưỡng lên, đối với tu luyện của mình có lợi thật lớn.

- 50 triệu!

Lại có người báo giá, tu luyện công pháp Ma đạo cũng không chỉ một mình Tôn công tử.

- 55 triệu!

Khóe miệng thanh niên râu mép co giật một cái, cùng lúc báo giá còn liếc Lâm Minh một cái, trong mắt ẩn chứa một tia cảnh cáo. Hiển nhiên là cảnh cáo Lâm Minh không nên tranh đoạt cô bé thân thể Loạn Âm này.

Lâm Minh tự nhiên lười để ý đến hắn. Cô bé này nếu như hắn mua về không có bất kỳ ý nghĩa, hơn nữa bản thân Lâm Minh không tu thuật song tu, nàng kia cũng sẽ không nguyện ý đi theo hắn.

Giá cả rất nhanh tăng lên tới 65 triệu, mà chính vào lúc này một giọng nói ngoài ý muốn từ bên ngoài truyền đến.

- 100 triệu, ta mua!

Giọng nói này ẩn chứa một ý bá đạo. Theo giọng nói vang lên, cửa không gian xuất hiện một tia dao động pháp tắc không gian. Sau đó, một thanh niên dáng người khôi ngô mặc chiến giáp màu đỏ rảo bước tiến vào.

Người này thân cao chín xích, lưng hùm vai gấu, áo giáp trên thân dường như sắp bị cơ bắp trương vỡ vậy.

Nhìn thấy người này, phần đông tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều hơi hơi bị kiềm hãm, hiển nhiên hết sức kiêng kỵ thanh niên này.

Mà thanh niên râu mép lúc trước tình thế bắt buộc đối với nữ nhân thân thể Loạn Âm cũng ngây ra một lát, há há mồm rồi sau đó mặt đầy chua xót. Hiển nhiên hắn nhận thua.

Lâm Minh híp mắt lại đánh giá người này một phen, đối phương chỉ là tu vi Thần Hải sơ kỳ mà thôi.

- Hắn là người nào?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi Giang Vũ.

- Hắn gọi Nhạc Thiết Nham, là truyền nhân trực hệ của Nhạc gia thế lực lớn thứ ba gần với hai Thánh địa cấp Giới Vương của viễn cổ đế đô. Đừng nhìn hắn chỉ là tu vi Thần Hải sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ khó tin. Chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, hơn nữa hắn là...

Giang Vũ nói tới đây cố ý dừng một chút, hít sâu một hơi nói:

- ...Là pháp thể song tu.

- Ồ?

Lâm Minh nghe thấy câu nói này có chút ngoài ý muốn. Võ giả pháp thể song tu ở Thần Vực cực ít, người dám lựa chọn như vậy tất nhiên là hạng người thiên tư tuyệt đỉnh!

Đương nhiên, lựa chọn pháp thể song tu chưa chắc đã giống như Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết, thật sự lấy mở ra Đạo Cung Cửu Tinh làm mục tiêu. Bọn họ hơn phân nửa chỉ là thử đi mở ra Bát Môn Độn Giáp, có một số võ giả chính thích thân thể mình mạnh mẽ.

- Tên này là một yêu nghiệt, hắn vốn hơn 100 năm trước đã sinh ra, nhưng cố tình ở trong thời không vặn vẹo gia tốc thời gian trôi hơn 60 năm, gần đây mới ra. Kết quả hắn hiện tại mới hơn 30 tuổi, vừa khéo gặp phải thế hệ chúng ta, chúng ta đều bị hắn áp chế gắt gao. Lâm huynh, tốt nhất không nên xung đột với hắn. Đồ vật hắn coi trọng, có thể nhường thì nhường. Nếu không đắc tội hắn, kết cục rất thảm... Ôi, thật xui xẻo, Hội giao dịch lần này không ngờ hắn cũng tới.

Giang Vũ ôm lòng bất mãn nói, Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên. Ở trong thời không vặn vẹo gia tốc thời gian trôi vượt qua hơn 60 năm?

Thay đổi tốc độ thời gian trôi có thể giảm chậm đương nhiên là có tăng nhanh. Người bình thường tiến vào trong kết giới thời gian tu luyện đều là một ngày kéo dài thành một tháng, nhưng Nhạc Thiết Nham này lại đi ngược lại, một tháng co rút thành một ngày. Làm như vậy chẳng lẽ có dụng ý đặc biệt gì?

Trong lòng Lâm Minh không khỏi sinh ra nghi vấn như vậy, liền dùng chân nguyên truyền âm hỏi Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Hẳn là vì chờ đợi sự tình gì đó. Có một số thời điểm, có sự kiện long trọng cử hành nhằm vào thiên tài, tỷ như thí luyện Cổ Phượng gì gì năm đó ngươi tham gia, đều sẽ làm ra hạn chế đối với tuổi. Xem ra gần đây, viễn cổ đế đô hoặc là Nhạc gia có chuyện gì sắp xảy ra rồi...

- Thì ra là thế.

Lâm Minh cũng không để ý. Giang Vũ phỏng đoán không sai, theo Nhạc Thiết Nham báo giá, võ giả lúc trước đấu giá hứng thú bừng bừng đều im lặng không lên tiếng.

Bọn họ bất kể tài lực hay là xuất thân đều không bằng Nhạc Thiết Nham. Thực lực, thiên phú lại càng không bằng, căn bản không có tư cách tranh với Nhạc Thiết Nham. Đối với tuấn kiệt trẻ tuổi mà nói, rất nhiều lúc thiên phú chính là sức mạnh của một người.

- Khách khách, Nhạc công tử thật sự là ra tay hào phóng!

Lạc Phi ngây ngô nở nụ cười. Cái giá 100 triệu vượt qua dự tính nguyên bản của nàng, thế cho nên cô bé ăn Tử Dương tinh kia không người hỏi thăm, nàng cũng không thèm để ý.

Kế tiếp, bé trai thể chất đặc thù kia cũng bị người mua đi với giá 10 triệu.

Vì thế, chỉ còn lại bé gái kia. Nàng vẫn ở trong góc lồng sắt như trước, hai tay ôm đầu gối, thân thể cuộn vào một chỗ, trong ánh mắt nhìn mọi người chung quanh ẩn chứa một tia sợ sệt, một tia mê mang. Khiến người hết sức thương tiếc.

Là cô bé không có thiên phú tu luyện hoặc là thiên phú tu luyện không rõ, bất kể bộ dạng xinh đẹp cỡ nào, đáng yêu ra sao đối với võ giả mà nói đều không có giá trị gì. Nếu chỉ là ham sắc đẹp, võ giả có thể dễ dàng thành lập 3000 hậu cung. Một viên Tử Dương thạch đều có thể tùy ý mua hơn trăm nữ nhân người thường.

Kế tiếp, Lạc Phi và Lạc tiên sinh lại lấy ra mấy loại đồ vật, tuy nhiên cũng không có loại nào có thể bán ra giá cao 100 triệu nữa.

Đem đồ vật không người hỏi han thu lại, Lạc Phi cười hì hì, nói ngọt lịm:

- Tốt rồi, vật phẩm bang hội chúng ta bán ra liền dừng ở đây. Chư vị có đồ vật gì có giá trị hoặc là có gì cần đều có thể nói ra, chúng ta sẽ tận lực thỏa mãn.

- Đúng vậy, các vị cũng có thể ngầm trao đổi, đổi vật phẩm.

Nghe thấy lời này của Lạc Phi và Lạc tiên sinh, một số người bao gồm thanh niên râu mép đều cảm thấy ủ rũ. Mắt thấy thiếu nữ thân thể Loạn Âm lúc trước thích hợp mình nhất lại không chiếm được, cảm giác này không dễ chịu.

Bọn họ cũng chỉ có thể lấy ra đồ vật mình không dùng, bày ở trên bàn, chờ trao đổi vật phẩm với tuấn kiệt trẻ tuổi khác. Mà chính vào lúc này, Lâm Minh đứng dậy, chắp tay nói:

- Chư vị, tại hạ có một món đồ muốn thu mua, nếu chư vị có, giá cả không thành vấn đề.

Theo Lâm Minh nói ra như vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người hắn. lúc trước Lâm Minh dùng giá cả 8. 5 triệu Tử Dương thạch chỉ mua một miếng cốt phiến tàn khuyết bọn họ vẫn còn nhớ như in, Lâm Minh nói giá cả không thành vấn đề tự nhiên là hồi báo phong phú.

- Đồ gì?

Nhạc Thiết Nham sờ sờ cằm, lười biếng hỏi.

- Lâm mỗ muốn là Tử Dương thạch thai!

Lâm Minh sợ những người này không biết, chuyên môn miêu tả một lần các loại đặc trưng của Tử Dương thạch thai. Kết quả tất cả võ giả ở đây đều là một vẻ mờ mịt, hiển nhiên bọn họ phần lớn là lần đầu tiên nghe nói loại chuyện này. Ngay cả Lạc Phi và nam nhân họ Lạc của thế lực ngầm viễn cổ đế đô cũng khe khẽ lắc đầu, hiển nhiên là không có tin tức về mặt này.

Nhìn thấy một màn này, cho dù Lâm Minh ngay từ đầu vốn không ôm hy vọng quá lớn nhưng vẫn hơi chán nản. Xem ra cho dù là ở viễn cổ đế đô, muốn thu được Tử Dương thạch thai này đều hết sức khó khăn.

Lâm Minh thở dài một hơi, lắc lắc đầu ngồi lại chỗ. Tuy nhiên tốt xấu hội giao dịch lần này thu hoạch một miếng cốt phiến, cũng không tính đến không.

Mà ngay vào lúc Lâm Minh không ôm hy vọng, một giọng nữ trẻ con rụt rè từ trong góc truyền đến:

- Đồ... đồ vật đó, ta... ta dường như... biết...

Theo giọng nói này, ánh mắt của Lâm Minh lập tức dừng ở trên người cô bé cuộn mình trong lồng ở góc đại sảnh.

Chương 1140: Cô bé thần bí

Không riêng gì Lâm Minh, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía cô bé. Đột nhiên bị nhiều cường giả như vậy nhìn chằm chằm, hơn nữa trong đó rất nhiều người ánh mắt vô cùng sắc bén, cô bé lập tức hoảng sợ. Nàng nuốt một ngụm nước miếng, có chút do dự, có chút sợ hãi. Tuy nhiên cuối cùng nàng vẫn cắn môi, dùng sức gật đầu nói:

- Ta... ta... có chút ấn tượng.

- Ở chỗ nào?

Trong lòng Lâm Minh có chút hoài nghi. Đồ vật hiếm có như vậy, ngay cả Lạc Phi và nam nhân họ Lạc kia đều tìm không thấy, cô bé trói gà không chặt này lại làm sao biết được?

Hơn nữa những đặc trung của Tử Dương thạch thai mình miêu tả kia, nàng thật sự có thể nhận ra được? Một cô bé 11, 12 tuổi lại có thể có bao nhiêu kiến thức chứ?

Điều này thật sự có chút giải thích không thông.

Điều Lâm Minh nghĩ đến, những người khác tự nhiên cũng nghĩ đến. Lạc tiên sinh híp mắt nhìn cô bé này, ngón tay khẽ gõ mặt bàn:

- Ngươi làm sao có thể biết được?

- Hì hì, trẻ ngoan phải ngoan ngoãn nghe lời, không được nói dối nha!

Lạc Phi cười hì hì nói, tuy rằng giọng nàng dịu dàng nhưng trong loại giọng điệu này lại ẩn chứa mùi vị khiến người không rét mà run. Với tu vi Thần Hải hậu kỳ của nàng, cảm giác áp bách đối với một cô bé thật sự quá lớn, hơn nữa cô bé này rõ ràng bình thường đã rất sợ Lạc Phi, bị nàng nói như vậy cô bé lập tức rụt cổ, không dám nói tiếp.

Lâm Minh đứng lên nói:

- Đừng sợ, nói sai cũng không sao cả.

Lâm Minh tận lực làm thanh âm mình lộ vẻ thân thiết một chút, tuy nhiên hắn ở phương diện này thật sự không có thiên phú gì. Cô bé vẫn thật khẩn trương như cũ.

- Ta... ta...

Cô bé nhìn Lâm Minh, đôi tay nắm chặt ở trước ngực, dường như hạ quyết tâm rất lớn, cắn môi nói:

- Ta... ta có một chuyện muốn cầu vị ca ca này...

- Ừm, ngươi nói, có cái gì ta đều có thể đáp ứng ngươi.

- Ta nghĩ...

Cô bé nói tới đây giọng nói hơi phát run, dường như vừa sợ hãi lại kích động. Nàng sợ hãi nhìn nam nhân họ Lạc và Lạc Phi một cái, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, tay nắm thật chặt. Chừng thời gian mấy hơi thở, nàng dồn hết sức lực, đột nhiên nói rất nhanh mà rõ ràng:

- Xin vị ca ca này dẫn ta rời khỏi nơi này, ta sẽ nói cho ca ca đồ vật kia ở chỗ nào!

Nàng nói xong câu đó dường như dùng hết sức toàn thân, bộ ngực non nớt còn chưa phát dục nhấp nhô rất nhanh, gương mặt lại càng không có nửa phần màu máu.

Mà lời này sau khi nói ra, sắc mặt nam nhân họ Lạc hơi hơi trầm xuống. Mà Lạc Phi lại vẫn cười duyên như cũ, chỉ là nụ cười đó lọt vào trong mắt cô bé lại khiến nàng sởn tóc gáy.

- Làm sao vậy, Tiểu Ngư Nhi. Ý của ngươi là, tỷ tỷ bình thường không tốt với ngươi sao?

Giọng của Lạc Phi hết sức uyển chuyển nhưng Lâm Minh lại hơi hơi nhíu mày. Xem ra bất kể cô bé tên Tiểu Ngư Nhi này hay là bé trai đã bán lúc trước, cuộc sống ở thế lực ngầm này sợ là không được tốt lắm! Lúc trước mình nghĩ quá đơn giản.

Kỳ thật, người mua bọn họ đi tương lai đối với bọn họ như thế nào cũng là một điều chưa biết. Đây chính là bi ai của người yếu, chỉ có thể nghe theo sự an bài của vận mệnh.

Bị Lạc Phi hỏi như vậy, cô bé hiển nhiên rất sợhãi, nhưng nàng lại dường như đột nhiên trở nên quật cường, chỉ cắn môi không nói.

Sự tình rõ ràng có thể thấy, bé gái 11, 12 tuổi đơn thuần nhất. Ai tốt với bọn họ, bọn họ sẽ nguyện ý theo người đó. Nếu cuộc sống của Tiểu Ngư Nhi ở thế lực ngầm này tốt, nhất định sẽ không cố hết can đảm như vậy, mạo hiểm bị đòn hiểm, yêu cầu Lâm Minh mang nàng rời đi.

Hơn nữa cô bé đối với nam nhân họ Lạc và Lạc Phi rõ ràng có ý sợ hãi, cũng chứng minh tình cảnh của nàng ở nơi này. Lạc Phi thoạt nhìn phong tình vạn chủng kia chỉ sợ cũng là một nữ nhân tâm địa rắn rết. Nghĩ tới trước đây không có người mua nàng, đối với nàng mà nói là một tin tức hết sức thê thảm!

- Lâm Minh, mang nàng đi.

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói. Nàng nguyên bản liền có loại cảm giác thân thiết không hiểu đối với cô bé này, lúc này thấy tình cảnh của cô bé, nói không chút do dự. Cho dù là cô bé căn bản không biết chuyện Tử Dương thạch thai, nàng cũng muốn Lâm Minh mang cô bé đi.

- Ừm, không cần cô nói ta cũng sẽ làm vậy.

Lâm Minh nói xong, cũng không hỏi cô bé rốt cuộc là như thế nào biết tung tích của Tử Dương thạch thai, trực tiếp chuyển hướng nam nhân họ Lạc:

- Lạc tiên sinh, trước đó ngươi nói muốn bán cô bé này 2 triệu Tử Dương thạch nhỉ? Như vậy thế này, ta ra giá 20 triệu mua nàng.

20 triệu, một hơi tăng gấp 10.

Lạc Phi và nam nhân họ Lạc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia sáng rọi mịt mờ.

- Vị tiểu huynh đệ này họ Lâm đúng không... Ha ha, Lâm huynh đệ, ta thật ra muốn bán cho ngươi. Tuy nhiên... trước khác nay khác! Ta vừa rồi nghĩ cẩn thận, Tiểu Ngư Nhi thể chất đặc thù, nàng có thể dựa vào ăn Tử Dương thạch mà sống, như vậy nàng biết ở đâu có Tử Dương thạch thai thật sự là có khả năng. Không phải sao? Thậm chí có thể... chính nàng là... Tử Dương thạch thai cũng không biết chừng đó!?

Nam nhân họ Lạc vừa nói như thế, lập tức tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều kinh ngạc, ngay sau đó nghị luận nhao nhao. Nghe ra, nam nhân họ Lạc nói thật đúng là có lý!

Mà cô bé kia trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, ngón tay không ngừng run run, run rẩy nói:

- Ta... ta không phải...

- Ha ha ha!

Nam nhân họ Lạc cười ha hả, mà Lạc Phi cũng mặt đầy ý cười:

- Thật sự là không nghĩ tới. Vốn tưởng rằng là một con oắt thể chất phế thải, sao quả tạ trừ ăn Tử Dương thạch cũng không có tác dụng gì, rồi lại còn là một bảo bối. Chư vị, các vị chẳng lẽ không có hứng thú đấu giá sao?

Lạc Phi nói xong, nhìn hướng tuấn kiệt trẻ tuổi khác, trên mặt tràn đầy vẻ khiêu khích.

Lâm Minh sắc mặt sa sầm, nắm tay hơi nắm chặt, tuy nhiên hắn vẫn cố nén xuống. Viễn cổ đế đô hắn mới đến, có thể không động thủ thì không động thủ.

- Thú vị! Thú vị! Nếu nàng thật sự là Tử Dương thạch thai, lấy đến luyện dược có lẽ rất không tồi đấy!

Nhạc Thiết Nham vuốt cằm, tùy ý đánh giá Tiểu Ngư Nhi trong lồng, dọa cho Tiểu Ngư Nhi sợ toàn thân run lẩy bẩy. Nàng nước mắt chảy ào ào, khóc nói:

- Ta không phải... Ta không phải...

- Hắc hắc. Có phải hay không, mua về giám định một cái là biết. Ta ra 30 triệu!

Nhạc Thiết Nham vươn ba ngón tay, rất tùy ý nói ra giá này. Nghe giọng điệu của hắn, 30 triệu chỉ là mưa bụi mà thôi, tăng thêm lên vài lần nữa cũng phi thường thoải mái.

Nghe thấy Nhạc Thiết Nham lên tiếng ra giá, những tuấn kiệt trẻ tuổi vốn cũng sinh ra một chút hứng thú đối với Tiểu Ngư Nhi liếc nhau, đều từ bỏ đấu giá.

Nhạc gia nổi tiếng là tiền của dồi dào.

Huống chi Nhạc Thiết Nham thiên phú quá xuất sắc. Pháp thể song tu không nói, Thần Hải sơ kỳ đã có thể quét ngang những Thần Hải trung hậu kỳ bọn họ. Nên biết rằng, bọn họ đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ của các thế lực lớn.

Nếu Nhạc Thiết Nham đã muốn mua, bọn họ cũng chỉ có thể bàng quan.

- 40 triệu!

Lâm Minh sắc mặt lạnh băng nói ra giá này.

Nhạc Thiết Nham hơi hơi ngạc nhiên, đầy hứng thú nhìn Lâm Minh một cái:

- Ái chà! Ngươi thật trâu, có tiền đúng không? Thật sự là luận đạo trời trước mặt Giới Vương. Ngươi muốn so tài lực với ta? Cười chết ta rồi! Ta thật muốn nhìn, ngươi có thể theo ta mấy lần, ha ha ha!

- Tăng gấp đôi, 80 triệu!

Nhạc Thiết Nham ngạo nghễ nói.

Nhìn thấy Nhạc Thiết Nham và Lâm Minh đấu nhau, nam nhân họ Lạc và Lạc Phi trong lòng đều vui nở hoa.

Mà thanh niên râu mép lúc trước bị Lâm Minh cướp đi cốt giản cũng thoải mái cười to. Tiểu tử thối, lần trước ngươi dùng tài lực nghiền ép ta, lần này xem ngươi chết như thế nào.

Kỳ thật Nhạc Thiết Nham lúc trước cũng nghiền ép thanh niên râu mép, tuy nhiên theo như hắn thấy Nhạc Thiết Nham là nhân vật trong thế hệ trẻ tuổi viễn cổ đế đô gần với đệ tử hạch tâm của hai Thánh địa cấp Giới Vương, nghiền ép hắn cũng là nên. Dù sao hắn ta đã nghiền ép không biết bao nhiêu người cùng lứa tuổi.

Hắn có thể bị Nhạc Thiết Nham nghiền ép, không mất mặt. Nhưng bị Lâm Minh nghiền ép, hắn liền cảm thấy rất mất mặt. Đây chính là tâm lý bình thường của con người.

Hắn chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói:

- Lâm Minh, ta coi trọng ngươi, theo thêm vài lần đi. Ha ha.

- Điều này không nhọc ngươi quan tâm.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn thanh niên râu mép một cái, căn bản lười để ý đến loại nhân vật này, chỉ là chuyển hướng Nhạc Thiết Nham, lạnh lùng mà bình thản nói:

- Gấp đôi, 160 triệu.

Giọng nói của Lâm Minh bình tĩnh đến không có một chút dao động, dường như hắn ném ra không phải 160 triệu Tử Dương thạch mà là một đống rác rưởi.

Một câu này lập tức khiến Nhạc Thiết Nham mặt đỏ bừng!.

||||| Truyện đề cử: Chân Long Chí Tôn Đô Thị |||||

Giá giới hạn trong lòng hắn đối với cô bé này nguyên bản chỉ là 150 triệu, hơn nữa hắn liền không muốn ra. Dù sao chỉ là nam nhân họ Lạc nói cô bé này là Tử Dương thạch thai, nhưng đến tột cùng có phải hay không, có quỷ mới biết!?

Sau khi trở về xem xét, khả năng cuối cùng phát hiện vẫn là không thu hoạch được gì cũng không nhỏ!

Hắn nguyên bản tuy rằng biểu hiện đến không ai bì nổi, kỳ thật cũng không phải thằng ngốc coi tiền như rác. Hắn nhìn ra Lâm Minh muốn đấu giá với hắn, muốn áp đảo Lâm Minh ở khí thế và tâm lý, biểu hiện ra mình căn bản không quan tâm Tử Dương thạch, làm cho Lâm Minh không dám tranh với mình.

Nhưng hiện tại Lâm Minh một ngụm gọi ra 160 triệu, so với giá cao nhất trong lòng Nhạc Thiết Nham còn vượt qua 10 triệu!

Điều này làm cho Nhạc Thiết Nham trong lòng sợ run. Tuy nhiên lúc này, lời độc đã nói ra, hắn tự nhiên không thể co rúm. Nếu không ngày sau hắn còn lăn lộn thế nào ở viễn cổ đế đô. Truyền ra ngoài, người khác đều sẽ cười hắn, uy nghiêm của hắn cũng sẽ bị hao tổn thật lớn.

- 200 triệu!

Nhạc Thiết Nham cắn răng nói, đây là đã hạ vốn gốc. Lúc trước hắn mới ra 100 triệu mua thiếu nữ thân thể Loạn Âm kia, hiện tại lại ra 200 triệu, làm sao có thể ung dung?

- Gấp đôi, 400 triệu.

Lâm Minh gần như là trực tiếp báo giá khi Nhạc Thiết Nham vừa mới nói xong, ngay cả thời gian một chớp mắt đều không tạm dừng. Hơn nữa còn là dùng lời Nhạc Thiết Nham từng nói đánh trả lại!

Điều này làm cho Nhạc Thiết Nham lập tức mặt phát xanh. Đừng nói 400 triệu tăng gấp đôi, cho dù là 160 triệu tăng gấp đôi hắn đều không trả ra nổi!

Sự tình phát triển đến một bước này, Lạc Phi và nam nhân họ Lạc đương nhiên trong lòng vui mừng vạn phần. Nam nhân họ Lạc không nghĩ tới, mình vì đề cao giá trị của cô bé, phán đoán một câu bừa bãi, rồi lại tạo nên hiệu quả tốt như vậy.

Đây chính là 300 triệu a! Hơn nữa thoạt nhìn còn có thể thêm!

Nhạc Thiết Nham không đỡ được!

Nên biết, Nhạc gia giàu có không giả, nhưng là chỉ xấp xỉ Phượng tộc thượng cổ. Năm đó hành trình bí cảnh Thần Thú, Phượng tộc thượng cổ lấy ra một tỉ Tử Dương thạch cũng là đầu tư không nhỏ. Nhưng đó là đầu tư của tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, mà Nhạc Thiết Nham chỉ là một tiểu bối của Nhạc gia.

Chương 1141: Lấy trứng chọi đá

Sự tình lâm vào cục diện bế tắc, Nhạc Thiết Nham không hạ được đài, mùi hỏa dược bắt đầu nổi lên. Chỉ cần người mắt không mù đều có thể nhìn ra được, Nhạc Thiết Nham đã rúm. Luận tài lực, hắn bị Lâm Minh hoàn toàn bỏ xa!

- Tiểu tử này, chẳng lẽ có kỳ ngộ gì, nhặt được bảo tàng lớn gì?

Nhạc Thiết Nham tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng. Mà chính vào lúc này bên tai hắn vang lên một tiếng chân nguyên truyền âm, chính là đến từ nam nhân họ Lạc.

- Nhạc thiếu, xem ra chúng ta gặp được kẻ coi tiền như rác rồi. Tiểu tử này hiển nhiên tình thế bắt buộc đối với cô bé kia. Bất kể hắn là người ngu lòng đồng tình tràn ra cũng tốt, hay là thật sự tình thế bắt buộc đối với Tử Dương thạch thai cái gì cũng được. Cơ hội khó được như vậy, gặp được một thằng ngơ vừa ngốc lại có tiền, sao chúng ta không gõ một khoản chứ? Ngươi thấy sao?

- Hả?

Nhạc Thiết Nham hơi ngây ra, lập tức hiểu được. Nam nhân họ Lạc là muốn hắn hát bài tung hứng, ra giá giả.

Ra giá giả còn không dễ dàng, hơn nữa đây còn là chuyện cho mình nở mặt. Đến lúc đó nếu Lâm Minh thật sự đưa ra một cái giá không thể tưởng nổi, như vậy hắn liền có thể thoải mái rời khỏi, sau đó nói móc trào phúng Lâm Minh vài câu, cho hắn ta biết mình chỉ là đùa giỡn ta. Nếu là như vậy, chẳng những lấy lại mặt mũi hơn nữa còn hung hăng bẫy Lâm Minh, chuyện tốt cầu còn không được.

- Tốt! Tuy nhiên tiền dư ra, ta muốn ba phần.

- Cái này... Được!

Nam nhân họ Lạc thoáng do dự một chút liền đáp ứng.

- Nhạc thiếu. Ta đoán giá giới hạn trong lòng tiểu tử ngốc kia có thể đến 7, 8 trăm triệu. Nhạc thiếu tới đó dừng tay là được rồi. Cơ hội ngàn năm một thuở này, không gõ hắn một khoản thật có lỗi với hắn.

Tốc độ chân nguyên truyền âm của nam nhân họ Lạc và Nhạc Thiết Nham cực nhanh, Mộ Thiên Tuyết ở trong Ma Phương nhìn hết thảy ở trong mắt. Nàng tuy rằng không có khả năng nghe được chân nguyên truyền âm, nhưng sau khi biến thành thể linh hồn, cảm giác của linh hồn nhạy bén dị thường. Một chút dao động chân nguyên nhỏ bé hầu như không thể tra ra của chân nguyên truyền âm, nàng lại mơ hồ có chút phát hiện, chỉ là không thể khẳng định.

Đúng lúc này, Nhạc Thiết Nham nói:

- Lâm Minh, nếu ngươi đã muốn đọ với ta. Tốt, hôm nay ta liền cho ngươi biết tài lực của Nhạc gia ta rốt cuộc hùng hậu cỡ nào!

- 350 triệu!

Giá cả kêu đến đây đã là thái quá, số tiền này tuyệt đối không phải một đệ tử hậu bối có thể có được. Huống chi chỉ là lấy ra để mua một cô bé tác dụng còn chưa xác định.

Ánh mắt Lâm Minh phát lạnh, giọng lạnh lùng nói:

- 400 triệu!

Nhạc Thiết Nham dường như lưỡng lựmột chút, tiếp theo cười lạnh một tiếng:

- Thật có gan, ta xem ngươi có thể theo ta tới lúc nào. 500 triệu!

Lâm Minh nhướng đuôi lông mày. Vốn tính toán kêu giá 600 triệu, lại vẫn không nói ra miệng. Thái độ biến hóa trước sau của Nhạc Thiết Nham hắn tự nhiên nhìn vào trong mắt, nghĩ một cái liền cảm giác được vấn đề trong đó.

- Lâm Minh, bọn họ hẳn là hợp lại để bẫy ngươi.

Mộ Thiên Tuyết nói bên tai Lâm Minh.

- Ta cảm giác ra được.

Nắm tay Lâm Minh chậm rãi nắm chặt, dù sao nơi này là viễn cổ đế đô xa lạ, hắn đã nhiều lần nhường nhịn, giá cả 300 triệu đều đã đưa ra nhưng đối phương lại dường như bởi vậy mà cho rằng hắn là kẻ coi tiền như rác, dễ ăn hiếp, muốn hung hăng thịt một bữa. Nhịn nữa thật sự thành cháu trai!

- Sao rồi? Như vậy liền không được rồi? Quá yếu hả, ha ha ha! Vừa rồi ngươi không phải rất kiêu ngạo, liên tục hai lần tăng gấp đôi, lần này sao ngươi không dám tăng nữa? Ngươi dám tăng lên gấp đôi, ta lập tức đem nàng tặng cho ngươi, nhưng... Ngươi có phách lực này sao? Hắc hắc, nếu là người nghèo thì đừng ở trước mặt đại gia giả hào phóng. Hiện tại ngươi nhận thua cũng được, cụp đuôi, từ chỗ này cút ra ngoài!

Nhạc Thiết Nham nhìn Lâm Minh ra giá do dự liền dùng phép khích tướng kích thích Lâm Minh, khiến đối phương lại ra giá một lần. Hắn đã quyết định, bất kể Lâm Minh ra giá bao nhiêu, từ đây rút khỏi cạnh tranh, bẫy Lâm Minh này một khoản.

Nghe xong lời của Nhạc Thiết Nham, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, ánh mắt toát ra vẻ trào phúng:

- Thật sự là ra mắt vô sỉ, chưa từng thấy vô sỉ như vậy! 500 triệu? Ngươi lấy ra được sao? Các ngươi hùa nhau để bẫy ta, là coi người khác là thằng ngốc rồi!

Lâm Minh trực tiếp vạch trần sự việc, một tay sờ vào Tu Di Giới.

Nhạc Thiết Nham biến sắc, muốn phát hỏa, nhưng mà lại bị nam nhân họ Lạc cản lại. Hắn dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Nhạc thiếu, đừng giận. Hòa khí phát tài mà!

Nam nhân họ Lạc nói xong, quay sang Lâm Minh nói:

- Lâm Minh, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói bậy. Bang hội chúng ta từ trước đến giờ làm ăn chú trọng danh dự! Ngươi phỉ báng chúng ta như thế, là có rắp tâm gì?

Nói tớiđây, hắn liếc liếc tay phải đặt trên Tu Di Giới của Lâm Minh, cười lạnh một tiếng nói:

- Làm sao, chẳng lẽ ngươi còn muốn động thủ? Ngươi có thể động thủ thử xem! Ta cam đoan ngươi không đi ra khỏi cửa này! Đến chỗ này thì phải tuân quy củ nơi này. Hội giao dịch nơi này, người ra giá cao được! Muốn mua đồ vật thì kêu giá. Nhạc thiếu đã ra giá 500 triệu, ngươi có tiền, lại thêm 100 triệu, có lẽ người chính là của ngươi.

Nam nhân họ Lạc là nhìn chuẩn Tử Dương thạch thai cực kỳ trọng yếu đối với Lâm Minh, nắm được nhược điểm của Lâm Minh, hắn không tin Lâm Minh có thể thế nào. Dù sao nơi này là địa bàn của hắn, mà Lâm Minh chỉ là tu vi Cửu Vẫn. Cho dù là xuất thân tạm được, nhưng cường long không ép địa đầu xà. Lâm Minh lại có thể thế nào? Bất kể người nơi đâu đều là như thế, sẽ chèn ép người từ ngoài đến. Huống chi chuyện này còn liên lụy đến Nhạc Thiết Nham, có Nhạc gia chống lưng, nam nhân họ Lạc lại càng không sợ Lâm Minh.

Đúng vào lúc này, Lâm Minh đột nhiên lộ ra một tia ý cười lạnh băng, trong lời nói ẩn chứa một tia sát khí:

- Nếu đã như vậy, ta liền như ngươi mong muốn!

Một câu nói xong, tay phải Lâm Minh trên Tu Di Giới sờ một cái, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ!

Ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, ghế dựa phía sau Lâm Minh bị dòng khí chân nguyên nổ tan tành!

Vút!

Lâm Minh một thương đâm tới, đâm thẳng mi tâm nam nhân họ Lạc!

- Tiểu tử không biết sống chết! Muốn chết!

Nam nhân họ Lạc nguyên bản cố kỵ chỉ là sau lưng Lâm Minh khả năng tồn tại thế lực cấp Thánh địa, không nghĩ tới Lâm Minh lại dám trực tiếp động thủ công kích ở trong này, công kích một võ giả Thần Biến sơ kỳ như hắn. Như vậy thật sự là ai đều không cứu được! Bởi vì một khi Lâm Minh động thủ, bọn họ liền chiếm đủ đạo lý, phía sau Lâm Minh cho dù có thế lực cấp Thánh địa chống lưng cũng không có khả năng bất chấp đạo lý truy tra việc này.

- Ha ha! Ngươi tự tìm đường chết, không ai cứu được ngươi!

Nhạc Thiết Nham cười ha hả, chân phải đột nhiên bước ra, đạp nổ mặt đất, rồi lại giành trước nam nhân họ Lạc một bước, một quyền nện hướng Lâm Minh!

Vừa rồi bị Lâm Minh dùng tài lực nghiền ép, trong lòng hắn sớm đã nghẹn một cơn tức. Tuy rằng sau lại ra giá vãn hồi một chút thể diện, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được đây là hắn cùng nam nhân họ Lạc tung hứng. Chân chính so gia tài, hắn kém xa Lâm Minh. Nhạc Thiết Nham cao ngạo bậc nào, bị một người từ ngoài đến đè nặng như vậy, hắn sao có thể thư thái, đang hy vọng có cơ hội lấy lại thể diện. Hiện tại Lâm Minh rút ra Phượng Huyết Thương, hắn cầu còn không được.

Nhạc Thiết Nham ngay cả vũ khí đề không dùng, chỉ dựa vào thân thể công kích. Cùng lúc một quyền này nện ra, hắn đồng thời mở ra bốn môn trước của Bát Môn Độn Giáp, lực lượng thân thể tăng vọt, đồng thời phối hợp chân nguyên trong cơ thể hắn. Giống như một con mãnh hổ xuống núi, sát khí cuộn trào!

Chỉ nghe tiếng nổ rầm rầm, tất cả bàn ghế trong đại sảnh đều bị quyền phong một quyền này của Nhạc Thiết Nham ghiền nát!

Trong quá trình Lâm Minh đâm hướng nam nhân họ Lạc lại bị Nhạc Thiết Nham từ bên phải một quyền đánh úp lại, ánh mắt hắn phát lạnh, chẳng những không đình chỉ công kích của Phượng

Huyết Thương, ngược lại đột nhiên rút ra một tay, một quyền đập hướng Nhạc Thiết Nham!

Hắn lại cùng lúc công kích nam nhân họ Lạc, rút bớt một tay ra công kích Nhạc Thiết Nham!

Một màn này khiến võ giả toàn trường đều sợ ngây người. Lâm Minh chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng chín, mà Nhạc Thiết Nham là thiên tài đỉnh cấp Thần Hải sơ kỳ. Nam nhân họ Lạc tuy rằng không phải thiên tài nhưng là võ giả Thần Biến sơ kỳ, vượt qua tròn một cảnh giới lớn có dư!

Lâm Minh liền ở dưới tình huống như vậy đồng thời công kích hai người. Đây là cuồng vọng bậc nào!

Hơn nữa phương thức hắn công kích Nhạc Thiết Nham rõ ràng là quyền đối quyền!

Không dùng vũ khí chỉ bằng vào thân thể cứng đối cứng với Nhạc Thiết Nham. Mà ở trong cảm nhận của mọi người, Nhạc Thiết Nham nhưng là cao thủ pháp thể song tu, thân thể vô cùng cứng rắn!

Một màn này khiến Nhạc Thiết Nham khóe miệng nổi lên một tia cười dữ tợn:

- Ánh sáng của đom đóm cũng dám tranh sáng với mặt trăng. Ta đập ngươi thành thịt nát! Quyền bá thiên hạ!

Nhạc Thiết Nham dùng ra võ kỹ pháp thể hợp nhất, nắm tay hắn giống như một vầng mặt trời rực lửa, ánh vàng vạn trượng!

Chính tại giờ khắc này, Lâm Minh rống lớn một tiếng, toàn thân sáu môn đồng loạt mở ra, Tà Thần lực bùng nổ, máu Cổ Phượng cũng hoàn toàn thiêu đốt!

Thương Khung Bá Điển - Bách Trọng Lãng!

Rắc rắc1

Nắm tay của Lâm Minh, khớp xương kêu vang. Xương cốt của hắn nhưng là dung hợp 72 viên long cốt xá lợi, còn cứng rắn hơn cả thép thần!

Va chạm quyền đối quyền, Lâm Minh cứ như vậy một quyền nện lên nắm tay của Nhạc Thiết Nham!

Chỉ nghe một tiếng “rắc” nổ lớn, một màn khiến người không dự liệu đến đã xảy ra. Nắm tay, xương ngón tay, xương cổ tay của Nhạc Thiết Nham lại trực tiếp bị một quyền của Lâm Minh đập nát!

Xương người bình thường và xương của Lâm Minh hấp thu long cốt xá lợi va chạm, kết quả có thể nghĩ mà biết! Huống chi luyện thể thuật của hai người còn chênh nhau hai môn: Khai Môn và Cảnh Môn!

Thế cho nên, nắm tay của Lâm Minh nện lên nắm tay của Nhạc Thiết Nham giống như dùng chùy sắt đập một quả cà chua!

Nửa đoạn xương vụn máu đầm đìa từ da thịt cổ tay Nhạc Thiết Nham lòi ra, nắm tay hắn gần như thành một đống thịt nát, nhìn mà ghê người. Mà nắm tay của Lâm Minh, sau khi đập nát nắm tay của Nhạc Thiết Nham, quyền phong đánh mạnh lên ngực Nhạc Thiết Nham. Gần 20 triệu cân bùng nổ khoảng cách gần thông qua Bách Trọng Lãng tăng phúc, lại càng tăng gấp mấy lần!

Trong nháy mắt đó, Nhạc Thiết Nham chỉ cảm thấy ngực mình dường như bị một ngọn núi lớn đánh trúng. Hắn kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược ra ngoài, nện mạnh lên vách tường, trực tiếp đánh sụp nhà đá đã trải qua trận pháp thêm vào này!

Mà cùng lúc đó, công kích của Lâm Minh còn không xong, Phượng Huyết Thương của hắn vẫn đâm hướng nam nhân họ Lạc như trước!

Một màn bất thình lình hoàn toàn vượt qua đoán trước của mọi người, tuấn kiệt trẻ tuổi toàn trường đều choáng váng!

Nhạc Thiết Nham tinh luyện luyện thể thuật, một thân bắp thịt sắt thép rồi lại bị một quyền cứng đối cứng của Lâm Minh đập thành ra kết cục như thế. Dường như ở trước mặt Lâm Minh, luyện thể thuật của Nhạc Thiết Nham căn bản như trò đùa, quả thật giống như trứng gà chọi tảng đá!

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra? Lâm Minh hắn cũng là pháp thể song tu? Hắn cho dù là pháp thể song tu cũng không có khả năng mạnh như vậy chứ!

Phần đông tuấn kiệt trẻ tuổi căn bản là không kịp nghĩ kỹ, bởi vì thời điểm này Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đã đâm đến trước mắt nam nhân họ Lạc!

Chương 1142: Chấn nhiếp toàn trường

Nam nhân họ Lạc này là cảnh giới Thần Biến!

Lâm Minh - chỉ là Mệnh Vẫn tầng chín.

Thần Biến đấu Mệnh Vẫn tầng chín, kém hơn cả một cảnh giới lớn, giữa hai người cách một lạch trời! Cho dù nam nhân họ Lạc cũng không phải thiên tài, nhưng là so với những cảnh giới Thần Biến ở địa phương nhỏ thấp kém kia còn mạnh hơn không ít. Trước đó Lâm Minh một quyền đập Nhạc Thiết Nham thương nặng quả thật khiến người vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên tương đối mà nói hiện tại Lâm Minh công kích nam nhân họ Lạc càng khiến cho người trợn tròn hai mắt.

Cửu Vẫn chiến Thần Biến!

- Tiểu tử, ngươi thật sự coi mình là vô địch rồi!

Nam nhân họ Lạc nghiến răng nghiến lợi, nhưng là trong lòng lại không dám có nửa điểm sơ suất. Lâm Minh có thể một quyền trọng thương Nhạc Thiết Nham, tuy rằng trong đó có nguyên nhân Nhạc Thiết Nham khinh địch, nhưng Lâm Minh làm sao không phải là lúc lấy một địch hai, rút tay ra làm ra công kích?

Chênh lệch thực lực vừa nhìn là hiểu rõ!

Nam nhân họ Lạc cùng lúc thân thể lùi nhanh, từ trong Tu Di Giới rút ra một thanh trường đao dài năm xích. Cùng lúc đó, toàn thân hắn đều bùng lên ngọn lửa màu đen. Những ngọn lửa màu đen này ngưng tụ ở phía sau nam nhân họ Lạc, lại hình thành hư ảnh một con Cửu Đầu Xà.

Thân thể của Cửu Đầu Xà này thô to bằng vại nước, mỗi một cái đầu đều dữ tợn vô cùng, sống động như thật. Vảy trên đầu rắn đều có cỡ miệng bát, răng độc thật dài hàn quang um tùm, sát khí bừa bãi.

Hiển nhiên nam nhân họ Lạc này là thuộc tộc Cửu Đầu Xà, đem lực lượng huyết mạch đều vận dụng ra. Hắn ta đã toàn lực ứng phó!

Phì phì!

Rắn lớn chín đầu này sau khi xuất hiện, liền vồ thẳng hướng Lâm Minh!

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh đối mặt hư ảnh không giống như năng lượng ngưng tụ thành mà rõ ràng là một con rắn thái cổ sống sờ sờ.

- Huyết mạch Cửu Đầu Xà? Huyết mạch này thật đúng là phổ biến!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng. Bạch Yêu hắn gặp phải khi đánh chết Dương Vân ở Thiên Diễn Đại Lục, hắn ta đến từ Thần Vực, bị trấn áp ở Kỳ Tích Hải, cũng là huyết mạch Cửu Đầu Xà. Xem ra huyết mạch này ở Thần Vực tương đối phổ biến.

- Rắn chín đầu mà thôi, cũng dám tranh sáng với máu Rồng?

Lâm Minh quát lớn một tiếng, khớp xương toàn thân phát ra tiếng nổ bùm bùm. Những tiếng nổ vang này tụ thành tiếng rồng ngâm, thẳng hướng chân trời. Mà ở sau lưng Lâm Minh cũng ngưng kết thành hư ảnh Thương Long!

Thương Long này nhỏ hơn Cửu Đầu Xà phía sau nam nhân họ Lạc rất nhiều, nhưng là lại mang theo một luồng uy áp không cách nào hình dung!

Lâm Minh là cố ý bảy ra lực lượng máu Rồng trong cơ thể hắn. Sau khi hấp thu tủy Rồng, Lâm Minh tuy rằng không phải huyết mạch Thương Long hoàn mỹ, nhưng là đây cũng chỉ bởi vì tổng lượng huyết mạch không đủ. Chân chính luận chất lượng, lực lượng huyết mạch của Lâm Minh càng vượt xa Long Nhất của Long tộc thượng cổ.

Thần thú chân chính, Thương Long thái cổ, nguyên bản liền có một luồng áp chế trời sinh đối với huyết mạch Cửu Đầu Xà. Huống chi

Lâm Minh cùng lúc phóng ra huyết mạch Thương Long còn phóng ra không gian Hồng Mông, hai tầng lực lượng chồng cùng một chỗ, hư ảnh Cửu Đầu Xà đánh về phía Lâm Minh bị suy yếu nhanh chóng!

Lâm Minh mở ra Tà Thần lực, đem chân nguyên toàn thân rót vào trong Phượng Huyết Thương. Khoảnh khắc đó, Phượng Huyết Thương phát ra một tiếng ngâm khẽ, khí linh ngủ say trong Phượng Huyết Thương thức tỉnh!

Cho dù là khí linh thể không hoàn chỉnh, nhưng lại là khí linh căn nguyên vô cùng quý hiếm, tuyệt không phải khí linh giả bình thường có thể sánh bằng!

Phượng Huyết Thương tuy rằng là vừa mới thăng cấp Linh khí, nhưng cũng đã chỉ hơn chứ không kém so với thứ đỉnh cao trong hàng Linh khí hạ phẩm.

Với một đòn toàn lực của Lâm Minh phối hợp Phượng Huyết Thương cấp Linh khí! Trong nháy mắt đó, công kích của Phượng Huyết Thương bị tăng vọt lên hẳn mấy phần uy lực. Nơi thương mang đi qua, không gian đều chấn động rất nhỏ. Đây là tiểu thiên thế giới nơi Hội giao dịch, không chịu được sự sắc bén do Phượng Huyết Thương gây nên. Bởi vì tiểu thiên thế giới dù sao không vững chắc bằng giới lớn của Thần Vực.

Phì!

Hư ảnh Cửu Đầu Xà thật lớn bị Phượng Huyết Thương một thương xé nát, rắn chín đầu phát ra tiếng kêu thê lương. Thương mang của Lâm Minh lại thế như chẻ tre, sau khi hoàn toàn xé nát hư ảnh rắn, không chút khách khí đâm hướng nam nhân họ Lạc!

Nam nhân họ Lạc sắc mặt đại biến, hắn há miệng, rồi lại từ trong miệng phun ra một lưỡi rắn màu đen, dài 33. 3 cm to bằng ngón cái. Tiếp đó, nam nhân họ Lạc phun ra một chùm lửa màu đen, bao phủ ở trước người mình. Cùng lúc đó, hai má, ngoài thân nam nhân họ Lạc đều bao trùm một tầng vảy màu đen.

Nam nhân họ Lạc dù sao cũng là cường giả cảnh giới Thần Biến, so với Nhạc Thiết Nham vẫn mạnh hơn không ít. Hắn với lực lượng huyết mạch của mình làm dẫn, lửa đen bày ra uy lực không phải tầm thường. Trong truyền thuyết, mỗi một cái đầu của Cửu Đầu Xà đều sẽ phun ra thứ bất đồng. Có lửa ma, có băng lạnh, có nọc độc... Điều này cũng khiến cho tộc Cửu Đầu Xà chia làm chín chi nhánh. Mà nam nhân họ Lạc chính là chi nhánh lửa ma.

Lửa ma màu đen này ngay cả chân nguyên đều có thể thiêu đốt. Mà chính vào giờ khắc này, khi thương mang của Phượng Huyết Thương đâm trúng lửa đen lại dường như có linh tính, tự chủ tìm kiếm nhược điểm của lửa ma màu đen, thẩm thấu vào trong từ mọi chỗ hổng!

Xì xì xì!

Thương mang va chạm vào ngọn lửa màu đen, phát ra tiếng cắt chói tai!

- Kia... kia chẳng lẽ là... Linh khí!???

Trong đám người không biết là ai phát ra một tiếng kinh hô. Khác biệt lớn nhất giữa Linh khí và Thánh khí ở chỗ Linh khí có linh tính. Thánh khí bình thường toàn bộ dựa vào võ giả chỉ huy, bản thân vũ khí đối với năng lượng sẽ không có bất kỳ năng lực khống chế gì. Mà Linh khí có thể phối hợp võ giả phát huy công kích. Cái này giống như là sự khác biệt giữa một người phối hợp với một con rối, cùng với một người khác phối hợp đồng bọn. Hơn nữa nếu Linh khí này cùng võ giả tâm ý tương thông, như vậy bọn họ sẽ giống như chiến hữu đã hợp tác thân mật từ rất lâu, phối hợp cực kỳ ăn ý.

- Linh khí!? Đó là vũ khí ít nhất cũng là thiên tài Thần Biến trung hậu kỳ mới có thể sử dụng, làm sao có thể bị một võ giả Mệnh Vẫn như Lâm Minh sử dụng?

Thúc giục Linh khí cần lực lượng thế giới, tự nhiên liền cần cường giả cảnh giới Thần Quân. Mà số ít cường giả cảnh giới Thần Biến có thể thi triển Linh khí thì tất nhiên là thiên tài đỉnh cấp!

Nam nhân kia vừa mới phát ra tiếng kinh hô, thanh âm của hắn lập tức bị chôn vùi trong tiếng nổ cuồng mãnh!

Ầm ầm!

Sau một luồng hào quang chói mắt lóe lên, ngọn lửa màu đen bị xé mở, mà thương mang cũng hơi hơi tiêu tan. Nam nhân họ Lạc trán đổ mồ hôi, hắn cuống quít dồn chân nguyên muốn làm ra đợt công kích thứ hai. Mà lúc này, công kích tiếp theo của Lâm Minh đã đánh tới!

- Phượng Huyết Thương, Thanh Liên Hỏa Vũ!

Khoảnh khắc đó, sau lưng Lâm Minh nở rộ sen xanh yêu dị, Thanh Liên lĩnh vực cũng tự nhiên phát ra. Mỗi một bước Lâm Minh bước ra, dưới chân đều sẽ nở rộ một đóa hoa sen. Ba tầng đầu pháp tắc hệ hỏa dung hợp làm một, thậm chí pháp tắc tầng bốn đều dung hợp vào.

Thanh Liên Hỏa Vũ với Phượng Huyết Thương cấp Linh khí thi triển ra, uy lực lại càng tăng lên một cấp bậc!

- Khốn kiếp!

Trong lúc vội vàng, nam nhân họ Lạc đột nhiên bổ ra một đao. Nhưng mà ngay trong nháy mắt hắn xuất đao, hắn lại cảm giác hai tay mình quỷ dị bị đồ vật gì trói buộc, dường như một sợi thừng nhìn không thấy trói trên cổ tay hắn.

Đây là... Thế giới ý chí, hình chiếu chiến linh!

Nam nhân họ Lạc đột nhiên phóng ra cảm giác, lại “Nhìn thấy” hai tay của hắn rồi lại bị vô số xúc tua tỏa ra hào quang màu vàng lợt trói chặt!

- Chiến linh Hoàng Kim cấp đại thành!???

Nam nhân họ Lạc quá sợ hãi, hắn dùng lực giãy khỏi xúc tua ý chí. Mà chính là trì hoãn trong nháy mắt này, hắn lại đã không kịp đẩy Phượng Huyết Thương của Lâm Minh ra, chỉ có thể dựa vào ngọn lửa màu đen hứng chịu một thương này.

Bùng!

Lửa đen nổ tung, ở trước mặt thương mang sắc bén vô cùng, lửa ma chỉ cản trở thời gian mấy chớp mắt liền sụp đổ. Một thương của Lâm Minh mạnh mẽ đâm vào ngực phải nam nhân họ Lạc, xuyên thấu ra đằng sau!

- A!

Nam nhân họ Lạc phát ra một tiếng hét thảm, máu tươi phun thẳng ra!

- Này... này...

Tất cả võ giả khác nhìn mà trợn mắt há mồm, lòng bàn tay thấm mồ hôi. Đây là sức chiến đấu mạnh mẽ cỡ nào, thiên phú biến thái cỡ nào!

Nhất là Giang Vũ dẫn Lâm Minh tới đây lại càng há hốc miệng, không thể ngậm lại. Hắn nguyên bản còn muốn lôi kéo Lâm Minh giúp hắn đi tranh thủ vị trí người thừa kế gia chủ Giang gia, hiện tại lại cảm giác ý tưởng lúc trước của mình quá buồn cười.

Phần sức chiến đấu này của Lâm Minh căn bản không phải gia tộc cấp Thánh địa bình thường có thể bồi dưỡng ra! Thậm chí Thánh địa đỉnh cao cũng không thể mà phải là Thánh địa cấp Giới Vương!

Cửu Vẫn chiến Thần Biến, đây là khái niệm gì? Quả thật không thể tưởng tượng!

Lại nhìn vũ khí của Lâm Minh, Phượng Huyết Thương - Linh khí phẩm chất cực cao!

Nên biết, đối với những thiên tài đỉnh cao này mà nói, Linh khí tuy rằng quý báu nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng đạt được. Chỉ cần bọn họ tu đến cảnh giới Thần Biến hậu kỳ, gia tộc đều sẽ vì bọn họ làm ra một món linh khí hạ phẩm tiện tay. Nhưng món Linh khí này của Lâm Minh hiển nhiên bất đồng!

Thúc giục Linh khí cần thế giới trong cơ thể võ giả thai nghén ra lực lượng thế giới, bằng vào chân nguyên rất khó thúc giục. Lực lượng thế giới nói trắng ra chính là lực lượng tồn trữ trong một thế giới, bao gồm chân nguyên, lực lượng sinh mệnh, nguyên khí trời đất tinh thuần, lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh...!

Lực lượng chủng loại phức tạp nhiều như vậy dung hợp cùng một chỗ mới có thể thúc giục Linh khí. Mà Lâm Minh chỉ là một võ giả Cửu Vẫn, vừa mới ngưng tụ Hạt giống thế giới, ở đâu ra lực lượng thế giới?

Nhưng là hắn lại vẫn có thể khống chế Phượng Huyết Thương, vậy chỉ có một loại khả năng. Đó chính là Phượng Huyết Thương và Lâm Minh tâm linh tương thông, cam nguyện bị Lâm Minh sử dụng.

Khí linh của Linh khí này vô cùng có khả năng là một khí linh căn nguyên, cũng chính là khí linh bản thân vũ khí thai nghén ra, có thể tự trưởng thành!

Trưởng thành của khí linh cũng sẽ mang đến sự đề cao cho phẩm chất Linh khí. Kỳ thật chủ thể của Linh khí chỉ cần không ngừng dung hợp các loại tài liệu quý hiếm là có thể thăng cấp, duy chỉ có trưởng thành là phi thường khó khăn!

Linh khí có thể không ngừng thăng cấp, trưởng thành cùng với Linh khí sau khi rèn ra liền định hình. Chênh lệch giá trị có thể nghĩ mà biết, căn bản không thể đánh đồng!

Cấp cho một đệ tử hậu bối một mon Linh khí có khí linh căn nguyên, đây là xa xỉ bậc nào! Ngay cả Thánh địa cấp Giới Vương bình thường sợ là cũng không có phách lực này!

Lại liên hệ tình cảnh lúc trước Lâm Minh một hơi ném ra mấy trăm triệu để mua một cô bé, Giang Vũ rốt cục hiểu được - mình quá xem nhẹ xuất thân của Lâm Minh!

Chỉ riêng có tiền khả năng là gặp được cơ duyên lớn, gặp được bảo tàng.

Nhưng là một món Linh khí gần như đo đạc tạo ra, tâm ý tương thông lẫn nhau, có được khí linh chân chính, như vậy không phải cơ duyên có thể đạt được. Bởi vì Linh khí nhặt được tất nhiên là của người khác, độ phù hợp không có khả năng rất cao, với tu vi của Lâm Minh cũng không sử dụng được. Trừ phi là tông môn lớn có cao thủ ra tay luyện chế cho Lâm Minh, hao phí đủ loại tài liệu quý báu mới có thể hoàn thành vũ khí xa xỉ như vậy!

Mà cuối cùng, thực lực và thiên phú đáng sợ của Lâm Minh lại càng không có khả năng là gia tộc võ giả nhỏ có thể có được. Hắn tất nhiên xuất thân từ một thế lực siêu cấp khủng bố..

Chương 1143: Uy áp

Điều Giang Vũ nghĩ đến, những người khác cũng đều nghĩ đến. Nhạc Thiết Nham toàn thân là máu nằm trong đống loạn thạch, trong lòng phát lạnh.

Xuất thân có khả năng của Lâm Minh tạo thành áp lực không nhỏ cho bọn họ.

Nam nhân họ Lạc gian nan chống người dậy, khóe miệng lộ ra một tia chua xót, hắn cảm giác hôm nay khả năng đá lên tấm thép. Tiểu tử Lâm Minh này căn bản không phải là dê béo đang đợi làm thịt gì, mà là một con sói dữ!

Hắn miễn cưỡng đứng lên, ôm lỗ máu không ngừng trào máu ở ngực, ánh mắt nhìn lại Lâm Minh tràn ngập vẻ kinh sợ.

- Hiện tại, chúng ta có thể tiếp tục bàn giá cả rồi chứ hả!

Tay phải Lâm Minh tùy ý vung lên, một ánh đỏ lóe lên, Phượng Huyết Thương bị thu lại. Hắn tùy ý ngồi trên một chiếc ghế đá duy nhất trong phòng còn có thể ngồi được, chỉ là khuyết chỗ dựa, buông tay xuống bình tĩnh nhìn hướng nam nhân họ Lạc. Điều này khiến cho nam nhân họ Lạc trong lòng chấn động, Lâm Minh hiển nhiên là bộ dạng không hề sợ hãi, cho dù là trên địa bàn của mình cũng là như thế.

Kỳ thật, Lâm Minh xuống tay rất có chừng mực. Hắn đánh trọng thương Nhạc Thiết Nham và nam nhân họ Lạc nhưng là đều không hạ tử thủ. Trên thực tế, ở dưới loại hoàn cảnh này, bất kể là Lâm Minh hay là bên phía Nhạc Thiết Nham và nam nhân họ Lạc, đều sẽ không hạ tử thủ. Dù sao thân phận đối phương không biết, tùy tiện giết người tuyệt đối sẽ rước lấy họa.

Đối với Lâm Minh mà nói càng là như thế. Nơi có ánh mặt trời tất nhiên có bóng râm. Tuy nhiên những người này có thể thành lập thế lực ngầm ở loại địa phương như là viễn cổ đế đô, tự nhiên có chỗ bất phàm. Bọn họ tuy rằng thực lực bản thân không đủ nhưng sau lưng khẳng định có bóng dáng của nhân vật lớn nào đó, ở Phàm Nhân giới cũng là như thế. Những thế lực ngầm ở hoàng thành kia, thoạt nhìn chỉ là hạng chó mèo gà, nhưng sau lưng lại thường thường có sự che chở của cao tầng nào đó. Ý nghĩ tồn tại của hắc đạo ở chỗ có thể vì bọn họ ra tay làm một số chuyện chính mình không tiện làm.

Ở loại tình huống này, Lâm Minh đương nhiên là có đúng mực. Nhìn như xuống tay tàn nhẫn, cũng khiến đối phương ăn đủ đau khổ, kỳ thật thương của bọn họ chỉ cần tốn một ít linh dược đều có thể khỏi hẳn.

Tất cả tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây khi đối mặt với Lâm Minh đều có chút lực lượng không đủ. Mà Nhạc Thiết Nham thì thần sắc liên tục biến đổi, mắt thấy Lâm Minh không có vẻ sợ hãi, hắn rồi lại bắt đầu chột dạ ngay trên địa bàn của mình.

Hắn không biết sâu cạn của Lâm Minh, tuy rằng nam nhân họ Lạc không phải đối thủ của Lâm Minh nhưng là thế lực ngầm này cũng có mấy cường giả cảnh giới Thần Quân tọa trấn. Với thực lực của cường giả cảnh giới Thần Quân đối phó Lâm Minh tự nhiên là không thành vấn đề.

Nhưng là hiện tại, mấy vị cường giả cảnh giới Thần Quân cũng đang chú ý tới nơi này, nhưng là không ai ra tay với Lâm Minh. Bọn họ đều đang cố kỵ, cố kỵ thế lực lớn có thể có phía sau Lâm Minh.

Giết Lâm Minh, tin tức tất nhiên để lọt. Dù sao những tuấn kiệt trẻ tuổi ở trong đại sảnh này không có khả năng bị bịt miệng tất. Đừng nói bịt miệng, trọng thương một người bọn họ đều không dễ bàn giao, cho nên tin tức rất dễ dàng lọt ra.

Dưới loại tình huống như vậy, nếu như sau lưng Lâm Minh thật sự là một thế lực cấp Giới Vương giới lớn, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng. Nhân vật lớn sau lưng bọn họ cũng hơn phân nửa sẽ bởi vì sợ rước lấy họa vào thân mà vạch rõ quan hệ, coi bọn họ là tốt thí!

Đến lúc đó, bọn họ bốc hơi nhân gian đều xem như là may mắn, làm không tốt bị rút hồn luyện tủy, tra tấn vài ngàn năm.

Nhưng là, một thế lực ngầm ở hắc đạo có máu mặt cứ như vậy bị một tiểu bối Cửu Vẫn đánh mặt, đá quán, kết quả một quả rắm đều không dám đánh. Như vậy truyền ra ngoài bọn họ còn lăn lộn thế nào?

Bang hội bọn họ sẽ mất hết uy nghiêm, bị các thế lực ngầm khác nhạo báng, thậm chí ngày sau trong cạnh tranh địa bàn sẽ ở vào thế bất lợi!

Không khí lập tức lọt vào cục diện bế tắc, những cường giả trong thế lực ngầm kia cũng không xuất hiện, nhưng lại chú ý nơi này. Trước khi chưa làm rõ trạng huống, tùy tiện xuất hiện là đặt chính mình lên đầu sóng ngọn gió. Ngày sau chẳng những bang phái mất mặt, ai xuất hiện cũng sẽ cùng mất mặt theo.

- Tiểu tử này, rốt cuộc lai lịch thế nào!?

- Không biết, nếu là bị hắn lừa bịp, chúng ta đều sẽ trở thành trò cười của đế đô.

Trong một tiểu thiên thế giới một tầng đơn độc, hai lão già đang dùng chân nguyên truyền âm nghị luận. Ánh mắt của bọn họ đều tập trung lên người Lâm Minh, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Mà Lâm Minh ngồi vững trên ghế đá, sắc mặt không chút kinh hoảng.

- Không thể cứ như vậy là xong, cho dù chúng ta không dám ra tay giết hắn, ít nhất cũng phải cho hắn nếm chút đau khổ!

- Không sai. Không giết hắn nhưng không thể cứ như vậy mặc hắn rời đi! Ta trước thử hắn một chút, xem hắn có phải thật sự không sợ hãi như vậy hay không!?

Một lão già nói xong, năng lượng toàn thân âm thầm vận chuyển.

Một luồng uy áp lập tức bao phủ Lâm Minh.

Điều này tương đương nói cho Lâm Minh, có cường giả cảnh giới Thần Quân đang chú ý nơi này.

Cảm nhận được hơi thở của cường giả cảnh giới Thần Quân, đầu mày Lâm Minh nhướng lên, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh:

- Xem ra... Các ngươi không định bàn giá cả!

Giọng nói của hắn ẩn chứa từng tia sát khí, dường như căn bản không ý thức đến đang gây uy áp cho hắn chính là cường giả cảnh giới Thần Quân vậy.

Kỳ thật thân phận của Lâm Minh cũng không tính là cáo mượn oai hùm. Hắn quả thật xuất thân Thánh địa đỉnh cao. Phượng tộc thượng cổ ở tài lực tương xứng Nhạc gia, về thực lực và quy mô so với Nhạc gia còn mạnh hơn không ít.

Tuy nhiên có một điểm bất đồng với ý tưởng của đám người nam nhân họ Lạc, đó chính là Lâm Minh tới nơi này thí luyện, Phượng tộc thượng cổ cũng không biết. Thần Vực lớn như vậy, nếu Lâm Minh thật sự chết ở chỗ này Phượng tộc thượng cổ chưa chắc có thể tra ra được.

Lúc này, phần đông tuấn kiệt trẻ tuổi trong phòng đều đang quan sát, bọn họ đều cảm giác được có người đang nhắm vào Lâm Minh, rất có thể là cường giả cảnh giới Thần Quân. Nhưng là Lâm Minh lại dường như không có việc gì, sắc mặt bình tĩnh như thường.

- Tiểu tử này, làm sao lại thế!

Lão già cảnh giới Thần Quân nấp trong tiểu thiên thế giới nhăn mày, uy áp của mình trút lên người Lâm Minh, đối phương rồi lại không có phản ứng gì.

Uy áp đến từ chính linh hồn, năng lượng của áp lực linh hồn Lâm Minh chịu đựng lại còn khủng bố hơn thực lực của hắn gấp chục lần!

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ lớn, ghế đá Lâm Minh ngồi trực tiếp sụp xuống, mà Lâm Minh trực tiếp đứng lên, cười lạnh nói:

- Hạng giấu đầu lòi đuôi, hai cường giả Thần Quân đối mặt với một hậu bối lại ngay cả lộ mặt cũng không dám!

Một câu này nói ra, lão già cảnh giới Thần Quân trong tiểu thiên thế giới sắc mặt đại biến:

- Cái... cái gì!? Làm sao hắn biết chúng ta là hai người?

Vừa rồi chỉ là một lão già ra tay, một lão già khác im lặng không lên tiếng, Lâm Minh làm sao lại phát hiện được bọn họ?

Mà chính vào lúc này, hai lão già đột nhiên cảm giác được một luồng uy áp khủng bố không thể nào hình dung bao trùm xuống, làm cho bọn họ lập tức sắc mặt đại biến!

Áp lực đến từ linh hồn này mênh mông, thần bí, xa xăm, khiến linh hồn người lâm vào run rẩy!

Không chỉ là hai lão già trong tiểu thiên thế giới, những người khác trong đại sảnh cũng bị uy áp đến từ linh hồn này bao phủ!

Uy áp linh hồn bản chất là lực trường do linh hồn hình thành, tuy rằng không thể giết người nhưng lại có thể khiến người cảm giác linh hồn đang bị người tùy ý chà đạp, nghiền ép.

Nam nhân họ Lạc vốn đã bị thương nặng, sắc mặt đại biến, hô hấp đều bắt đầu trở nên khó khăn. Sắc mặt hắn tái nhợt, ngực không ngừng trào máu.

Mà ở bên cạnh nam nhân họ Lạc, Lạc Phi cũng hai vai phát run, bộ ngực đầy đặn nhấp nhô kịch liệt.

Đừng nói là hai người bọn họ, những tuấn kiệt trẻ tuổi khác dù không bị cố ý nhằm vào lại cũng cảm thấy mình dường như giống người thường không biết một chút võ công, bị lột sạch ném trong trời băng đất tuyết. Cảm giác linh hồn lạnh băng thấu xương khiến người khó thể chịu đựng.

Đây rốt cuộc là ai? Ai ở trong này?

Uy áp này tuyệt đối không phải là Lâm Minh phóng ra, Lâm Minh mạnh mấy cũng không có bản lĩnh này!

- Mức độ cường đại của linh hồn này tuyệt đối không phải Thần Quân, thậm chí không chỉ là Thánh chủ bình thường mà là Thánh chủ đỉnh cấp. Không... khả năng là nửa bước Giới Vương!

Hai lão già cảnh giới Thần Quân nấp trong tiểu thiên thế giới cả kinh la lên, bọn họ đều cảm thấy sống lưng phát lạnh. Mà nam nhân họ Lạc lại càng mặt như màu đất. Chẳng lẽ một mực có cường giả nửa bước Giới Vương ở trong tối chú ý Lâm Minh? Không trách Lâm Minh công khai lộ liễu ra vào hội giao dịch như vậy, hơn nữa trực tiếp vung tay trên hội giao dịch, đánh hai người thành trọng thương!

Có một cường giả nửa bước Giới Vương ở trong tối bảo hộ, sao có thể không cường thế?

Mà điều này cũng chứng minh, Lâm Minh tuyệt đối là Thánh địa cấp Giới Vương đi ra! Hơn nữa rất có thể là thế lực siêu cấp do Giới Vương giới lớn thành lập. Bản thân hắn cũng là thiên tài thiên phú tốt nhất trong thế lực siêu cấp này. Bằng không, hắn cũng không có khả năng có cường giả siêu cấp như vậy thủ hộ!

Thậm chí có khả năng, hắn dứt khoát là hậu nhân trực hệ của Giới Vương giới lớn.

Người như thế há là đám tôm tép nhỏ bọn họ có thể đắc tội? Ngay cả Thành chủ của viễn cổ đế đô cũng không nhất định đắc tội nổi!

Nghĩ đến đây, trong lòng nam nhân họ Lạc đều đang phát run, mà Nhạc Thiết Nham lại có xúc động đâm đầu mà chết. Mình thật sự là không biết sống chết. Tốt xấu trước đó là Lâm Minh ra tay, nếu là người kia ra tay, mình sợ là càng thảm! Hắn dứt khoát ở trong đống loạn thạch giả chết, căn bản không định đi ra.

- Nguyên bản ta định trả ngươi 20 triệu, ngươi không cần. Như vậy hiện tại một viên Tử Dương thạch cũng không có!

Lâm Minh chậm rãi lên tiếng, giọng nói hết sức cường thế. Hắn tự nhiên là đang cáo mượn oai hùm diễn trò, tuy nhiên thời điểm này càng cường thế càng không dễ bị chọc thủng. Nếu không một khi yếu thế, ngược lại nguy hiểm.

Sau khi Lâm Minh lên tiếng, mọi người chỉ cảm thấy áp lực chợt giảm, lúc trước một mực bị uy áp cường đại bao phủ, hiện tại đột nhiên bị triệt bỏ. Áp lực thay đổi đột ngột như vậy, linh hồn người thường rất khó chịu nổi.

Nam nhân họ Lạc, Lạc Phi cùng với hai trưởng lão trong tiểu thiên thế giới lập tức sắc mặt một trận ửng hồng. nam nhân họ Lạc nguyên bản trạng thái cực kém, lần này lại càng là linh hồn đều bởi vậy mà bị tổn thương!

Tuy nhiên hắn một tiếng đều không dám rên, cao thủ thần bí kia triệt bỏ uy áp khiến hắn như trút được gánh nặng.

Uy áp linh hồn vừa rồi tự nhiên là Mộ Thiên Tuyết phóng ra. Mộ Thiên Tuyết đã không còn thân thể, nhưng là thể linh hồn, cũng là cường giả nửa bước Giới Vương hàng thật giá thật. Thậm chí trong số cường giả nửa bước Giới Vương đều là nhân vật đỉnh cao!

Tuy nhiên, linh hồn của nàng vào 5 vạn năm trước bị hao tổn nghiêm trọng, một mực chưa khôi phục lại. Cho nên vừa rồi cho dù chỉ là phóng ra uy áp đối với vài cường giả cảnh giới Thần Quân, tiêu hao đối với Mộ Thiên Tuyết cũng không nhỏ, không thể kiên trì thời gian dài. Mà nếu thật sự chiến đấu với hai cường giả cảnh giới Thần Quân kia, nàng cho dù là bám lên người Lâm Minh cũng tuyệt đối thua nhiều thắng ít. Cho dù thắng thảm, sau đó Mộ Thiên Tuyết sợ là cũng sẽ bởi vì tiêu hao quá lớn mà lại lần nữa lâm vào ngủ say. Như vậy thì mất nhiều hơn được.

Huống chi, trong thế lực ngầm này tất nhiên sẽ không chỉ có hai cường giả cảnh giới Thần Quân. Cho nên một khi động thủ, Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết tuyệt đối sẽ thảm bại. Nhưng là bọn họ dưới loại tình huống như vậy, lại dùng nhiều tầng giả tượng, chấn nhiếp tất cả mọi người!

Chương 1144: Yến tiểu ngư

Lâm Minh không để ý đến nam nhân họ Lạc, lập tức đi vào cũi sắt trong góc tối tòa nhà, trước khi kịch đấu, Lâm Minh mặc dù cố ý tránh để tổn thương cô bé này, nhưng mà dưới chiến đấu cuồng mãnh, vẫn khiến cho sắc mặt cô bé tái nhợt.

Lâm Minh hai tay cầm hai cột sắt, tiện tay kéo ra, trực tiếp kéo đứt cột sắt thô tô kia.

- Theo ta đi nha!

Lâm Minh vươn tay tới trước mặt cô bé, mỉm cười ấm áp.

Cô bé cắn môi, vươn bàn tay nhỏ cầm lấy bàn tay Lâm Minh.

Lâm Minh cứ như vậy dắt cô bé đi, đi ra ngoài phòng giao dịch, hắn bước đi rất thong thả, nhưng mà loại uy áp như có như không vẫn tràn ra đại sảnh, khiến người trong đại sảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nam nhân họ Lạc nuốt một ngụm nước miếng, một câu cũng không dám nói, mà Lạc Phi còn lại hoa dung thất sắc, lùi về phía góc đại sảnh, chỉ sợ Lâm Minh nhằm vào mình.

Lâm Minh cứ như vậy dắt cô bé rời khỏi đại sảnh, không người nào dám ngăn trở.

Cho tới tận khi Lâm Minh biến mất, nam nhân họ Lạc mới thở phào một hơi, hắn cắn răng từ trong Tu Di Giới lấy ra mấy viên đan dược, bắt đầu nuốt xuống.

Hôm nay coi như hắn gặp hạn.

Tuy rằng mất hết thể diện, nhưng tốt xấu gì cuối cùng cổ uy áp khổng lồ bao phủ xuống dưới kia, chứng minh hiện trường có một cường giả nửa bước Giới Vương đang quan sát nơi này, nói trắng ra là bang hội của bọn họ là bị một đại năng nửa bước Giới Vương nghiền áp, thì cũng không tính quá dọa người.

Rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt hai mặt nhìn nhau, lần Hội giao dịch này bọn họ thật sự mở rộng tầm mắt, Thần Vực to lớn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, bọn họ đã không tồi nhưng mà so với Lâm Minh thì quả thực không thể so sánh.

- Lâm Minh này... Rốt cuộc là thiên tài của Thánh địa nào bồi dưỡng ra? Chính là Thánh địa đại giới Giới Vương tổ kiến ra sao?

Giang Vũ lẩm bẩm nói, tuy rằng hắn đã sớm biết thanh niên thiên tài của Thần Vực mạnh hơn hắn nhiều đếm không xuể. Nhưng hôm nay mới lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác lực bất tòng tâm này, loại cảm giác cường đại này, căn bản khiến người ta không có dậy lên dũng khí đuổi theo.

- Có lẽ là Thánh địa cấp Giới Vương của đại giới à, hơn nữa thiên phú Lâm Minh chỉ sợ là cho dù ở trong Thánh địa đại giới Giới Vương thì cũng là người nổi bật! Nhưng đừng quên, ở trên đại giới Giới Vương, còn có Thiên Tôn, nếu như thiên tài do Thiên Tôn bồi dưỡng ra vậy thì sẽ đạt tới trình độ nào?

- Thiên Tôn...

Nghe hai chữ như thế, Giang Vũ cười khổ. Đúng vậy. Nếu như con nối dõi của Thiên Tôn xuất thế, vậy thì sẽ như thế nào?

Không nói Thiên Tôn có thể cung cấp tài nguyên và kế thừa, chỉ là thiên phú hậu đại trực hệ của Thiên Tôn thì cũng đã khiến cho người ta cảm giác khủng bố rồi. Thiên Tôn phối ngẫu, tất nhiên cũng là cường giả siêu cấp. Kế thừa thiên phú từ cha mẹ tự nhiên là không thể tưởng tượng được rồi!

So sánh với họ mà nói, bọn họ đều là con kiến.

Giang Vũ cảm khái. Đột nhiên bên tai hắn truyền đến một đạo chân nguyên truyền âm, đúng là thanh âm Lâm Minh:. ngôn tình hay

- Ta muốn tài liệu, xin Giang huynh tiếp tục tìm giùm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một năm, ta sẽ tới lấy, cũng sẽ cấp cho giá cả.

Lâm Minh nói xong câu đó, liền người nhẹ nhàng mà đi, lưu lại Giang Vũ ngơ ngác đứng ở tại chỗ, hắn mơ hồ cảm thấy, tương lai Lâm Minh tất sẽ ở Thần Vực tỏa sáng, mà mình chỉ là người thừa kế của Thánh địa gia tộc không ngừng cố gắng, nhưng mà cũng chỉ là quần là áo lụa mà thôi.

Chênh lệch địa vị giữa hai người, có thể nghĩ mà biết.

- Nếu... Tương lai ta có thể giao hảo với Lâm Minh, như vậy ta sẽ đạt được rất nhiều ưu đãi, ít nhất cũng có thể thuận lợi kế thừa vị trí tộc trưởng gia tộc à.

Giang Vũ lẩm bẩm nói, nghĩ đến đây, hắn thầm hạ quyết tâm, nhất định nắm bắt cơ hội lần này, những việc Lâm Minh dặn dò phải làm thật tốt mới được.

...

Lúc này, Lâm Minh đã ra viễn cổ đế đô, đi tới vùng ngoại ô, hắn bay không nhanh, có vẻ cực kỳ ung dung, nhưng ở trong không gian Ma Phương, Mộ Thiên Tuyết luôn luôn phóng thích cảm giác, cảnh giác bốn phía.

Lâm Minh hô hấp bình tĩnh, sắc mặt như thường, nhưng mà thần kinh trong đầu lại căng thẳng, chuẩn bị ứng phó nguy hiểm có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Hắn không thể không phòng, vừa rồi nhìn như hắn chấn nhiếp toàn trường, kỳ thật là ở trong quỷ môn quan đi ra!

Hội giao dịch trong lòng đất kia, đối với Lâm Minh mà nói không khác gì đầm rồng hang hổ.

Lâm Minh xuất ra hiểm chiêu vung tay trong Hội giao dịch, kỳ thật chỉ là bất đắc dĩ.

Phàm là có thể tiêu tai rủi ro, Lâm Minh sẽ không hội lựa chọn động thủ, nhưng nam nhân họ Lạc kia lòng tham không đáy, bắt chẹt càng ngày càng độc, nếu như mình thực sự bị đối phương dắt mũi, đối phương thậm chí có thể tự ý bành trướng vô hạn, cuối cùng chắc gì sẽ không sinh ra ý niệm giết người?

Dù sao, nếu Lâm Minh không thể biểu hiện ra hắn có thế lực khổng lồ phía sau ủng hộ mà chỉ nhận thua thì sẽ bị người nhận định là dễ khi dễ, dưới tình huống như vậy, Lâm Minh lại mang theo tiền tài kếch xù, nhiều như vậy sẽ có rất nhiều người nghĩ hắn là tiểu nhân vật nhặt được tài sản kếch sù. Tại viễn cổ đế đô ngư long hỗn tạp này, hắn sẽ không khác gì dê béo, kết cục có thể nghĩ mà biết, rất có thể sẽ bị người ta ăn cả xương cũng không còn.

Đối đãi đám rắn độc kia, chỉ có cách độc hơn chúng, khiến cho bọn họ sợ hãi mới có thể áp chế được.

- Không có người đuổi theo, phía trước có vài cổ cảm đuổi theo ngươi một khoảng, nhưng cuối cùng đều thu lại.

Mộ Thiên Tuyết ở không gian Ma Phương nói.

- Ta đã biết.

Lâm Minh vẫn chậm rãi phi hành, một bộ dáng không chút sợ hãi, không che giấu hành tung, cũng không cố ý thay đổi phương hướng, cho tới tận khi bay xa ngàn dặm, Mộ Thiên Tuyết lại xác nhận không có bất kỳ kẻ nào truy tung, Lâm Minh mới gia tốc, một hơi độn ra trên vạn dặm, đi qua vài dãy núi, mấy lần thay đổi phương hướng, lúc này mới đứng ở trong một mảnh rừng rậm nguyên thủy không có dấu chân người.

Lâm Minh thở phào một hơi, một màn khủng bố vừa rồi, đúng là khảo nghiệm tâm thần của hắn, nhìn như hắn định liệu trước, kỳ thật nội tâm cực kỳ khẩn trương, thần kinh căng như dây thép.

Mộ Thiên Tuyết mỉm cười, nói:

- Ngươi hành động cũng không tệ lắm.

Lâm Minh cười lắc đầu:

- Mộ cô nương so với ta còn trấn định hơn nhiều, khi uy áp lúc trước phóng xuất, không có một chút cảm giác lo lắng, làm cho người ta cảm giác giống như là một cao thủ đỉnh cấp nắm tính mạng của mọi người trong tay, chỉ cần ra tay là có thể giết chết tất cả mọi người. Mà ta, cũng cũng chỉ là làm ra vẻ mà thôi.

Lâm Minh nói xong, ý niệm vừa động, thân ảnh của mình đã xuất hiện ở trong Tử Cực Giới, mà lúc này, Mộ Thiên Tuyết cũng hóa thành 1 đoàn lưu quang, đi tới thế giới Tử Cực Giới.

Ở trong này, cô bé kia ôm hai đầu gối ngồi ở bên cạnh Dược Viên, kinh ngạc nhìn kỳ cảnh 20 tòa tinh sơn màu tím trước mắt!

Mỗi một tòa tinh sơn này, đều là do vô số Tử Dương thạch và Tử Dương tinh chất đống lên.

Lâm Minh từ chỗ Tiêu Dao Đảo dùng tài phú của Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc đổi lấy Tử Dương thạch được hơn một trăm triệu, mà kế thừa tài phú Thiên Vũ Thánh địa lại hơn 3 ngàn ức, tuy nhiên toàn bộ cái sau đã đổi thành tinh tạp, tổng cộng 3600, 3700 tấm, mỗi tấm là một ức, những tinh tạp này đều có thể dùng được ở một ít đại giới, có thể bất cứ lúc nào đổi thành Tử Dương thạch hoặc là các loại đan dược.

Hiện tại, hơn 20 tòa tinh sơn màu tím này, không thể nghi ngờ gì tạo thành tấn công thị giác thật lớn đối với cô bé này.

Lúc nàng còn ở thế lực viễn cổ đế đô trong lòng đất, cho tới bây giờ đều đều không có kết quả tốt, ngay từ đầu, thế lực trong lòng đất kia muốn nghiên cứu thể chất của nàng một chút, cung ứng cho nàng không ít Tử Dương tinh, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, lúc này mới không thể không dùng cái giá 2 triệu bán nàng đi, mà từu lúc bọn họ bán ra, cô bé gần như chưa có ăn gì, bị vây trong trạng thái đói bụng rất lâu.

Kỳ thật, cho dù ngay từ đầu có Tử Dương tinh để ăn, cô bé một ngày cũng chỉ ăn mười mấy 20 khối, cũng chính là mười mấy 20 vạn Tử Dương thạch, nàng chưa từng gặp qua nhiều Tử Dương tinh chất thành tinh sơn như thế này?

Cô bé không nhịn nổi liếm liếm môi, nàng đã sớm đói bụng rồi, chỉ là không được Lâm Minh cho phép, nàng cũng chỉ có thể nhìn như vậy.

Lúc này đột nhiên nhìn thấy Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết tiến vào, cô bé hoảng sợ, cuống quít đứng lên.

Lâm Minh cười cười, đúng là một cô bé kỳ diệu, không ngờ lại dùng Tử Dương thạch làm thức ăn.

- Muốn ăn thì ăn đi.

Lâm Minh tùy ý nói.

Cô bé biết bộ dáng thèm thuồng của mình lúc trước bị Lâm Minh thấy được, có chút xấu hổ mặt đỏ lên, nàng cũng không biết xấu hổ trực tiếp ăn Tử Dương tinh, mà lại nhìn Mộ Thiên Tuyết một cái, trên mặt lộ ra thần sắc mê man:

- Ngươi là... Ngươi là tỷ tỷ ở trong đại sảnh kia?

Cô bé đột nhiên lên tiếng hỏi như thế khiến cho Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết kinh hãi.

Hai người bọn họ liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ khó tin.

- Ngươi làm sao biết được?

- Cảm... Cảm giác a, khí tức trên người của tỷ tỷ này, cùng khí tức trên người tỷ tỷ trong đại sảnh lúc trước giống nhau như đúc...

Cô bé rụt co cổ, nói.

Lâm Minh nghe xong, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía cô bé, trên người nàng rõ ràng không có một chút dấu hiệu tu vi, lúc trước Mộ Thiên Tuyết dùng uy áp linh hồn cố ý tránh nàng đi, nhưng nàng lại có thể nhớ kỹ dao động linh hồn trên người Mộ

Thiên Tuyết, cho dù là lúc này Mộ Thiên Tuyết thu liễm khí tức linh hồn, nhưng mà nàng vẫn có thể nhận ra.

Điểm này, cho dù võ giả tinh thông linh hồn cũng chưa chắc làm được.

- Ngươi tên là gì?

Mộ Thiên Tuyết lên tiếng hỏi.

- Ta... Ta tên là Yến Tiểu Ngư, gọi ta là Tiểu Ngư Nhi là được rồi.

Cô bé nhỏ giọng trả lời, thanh âm vô cùng giòn tan.

- Yến Tiểu Ngư, cái tên rất êm tai, ta hỏi ngươi mấy vấn đề, có được không?

- Tỷ tỷ hỏi đi.

Yến Tiểu Ngư không có bất kỳ cảnh giác với Mộ Thiên Tuyết.

- Ừ... Ta muốn biết xuất thân của ngươi, cha mẹ ngươi là ai? Cả đời ngươi cũng chỉ ăn Tử Dương thạch sao? Ngươi làm sao biết Tử Dương thạch thai rơi xuống?

Nghe Mộ Thiên Tuyết hỏi vậy, Yến Tiểu Ngư cố gắng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, nói:

- Không biết, Tiểu Ngư Nhi từ lúc hiểu biết, đã ở gần viễn cổ đế đô rồi, vẫn chỉ có một mình, không có cha mẹ...

- Chỉ có một người? Vậy trước đây ngươi làm sao sống sót? Ngươi làm sao khiếm được Tử Dương thạch để ăn?

Nghe Yến Tiểu Ngư nói, Lâm Minh kinh ngạc, một cô bé không có chỗ dựa mà sống sót được chỗ viễn cổ đế đô thì không có khả năng, huống chi Yến Tiểu Ngư ăn không phải là thức ăn tầm thường, chỉ ăn Tử Dương thạch, Tử Dương tinh, mấy thứ này, đi đâu mà tìm đây?

Yến Tiểu Ngư do dự một chút, nhưng vẫn nói:

- Kỳ thật... Tiểu Ngư Nhi có thể nhìn thấy Tử Dương thạch chôn ở trong lòng đất, có thể nhìn thấy rất xa, chỉ là Tiểu Ngư Nhi rất yếu, nhìn thấy Tử Dương thạch cũng không thể đào ra, chỉ là ngẫu nhiên... Có thể đào được một ít nông hơn, có thể ăn...

Nghe Yến Tiểu Ngư nói như vậy, Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết đều ngây ngẩn cả người, lại có bản lĩnh thần kỳ như vậy?

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1145: Bản lĩnh thần kỳ

- Ngươi có thể nhìn thấy Tử Dương thạch, vậy những người bắt người không biết sao?

Lâm Minh vô cùng ngoài ý muốn, Tử Dương thạch, Tử Dương tinh thường thường chôn ở chỗ sâu trong trong lòng đất, có tầng đất dày ngăn cách, hơn nữa những tầng đất dày này thường thường như Tử Sơn trong Bí cảnh Hồng Hoang, nhất định có tác dụng ngăn cách cảm giác, không dễ tra xét, nếu Yến Tiểu Ngư có bản lĩnh này, vậy nàng bằng vào điểm này, cũng đã khiến cho thế lực trong lòng đất tranh đoạt rồi.

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu, siết chặt nắm tay nhỏ nhắn tức giận nói:

- Bọn họ đều là người xấu, ta sẽ không nói cho bọn họ đâu, bằng không, Tiểu Ngư Nhi sẽ thảm rồi, khẳng định mỗi ngày sẽ bị bọn họ bắt tới đào mỏ, kỳ thật, tuy rằng Tiểu Ngư Nhi có thể nhìn thấy những thứ kia, nhưng mà nhìn lâu sẽ choáng vang mà sinh bệnh.

Yến Tiểu Ngư vừa nói như thế, Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết nhưng trong lòng vừa động, xem ra Yến Tiểu Ngư tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhát gan, nhưng rất thông minh, Tê Ngưu vì sừng tê giác quý báu của nó mà chết, voi vì ngà sáng trắng nõn của nó mà bị săn giết, một hài tử 11, 12 tuổi, có thể hiểu được che giấu thực lực của nàng thì rất không dễ dàng.

Như thế xem ra, lúc trước Tiểu Ngư Nhi ở trước mặt mọi người nói ra chuyện bản thân biết Tử Dương thạch thai rơi xuống, cũng là bất đắc dĩ, nàng cũng không biết dùng chân nguyên truyền âm, nói cho Lâm Minh tin tức này, chỉ có thể dùng phương thức nói chuyện. Cũng may mà Tiểu Ngư Nhi lần này không giấu diễm năng lực của nàng nữa, nếu không Lâm Minh không chiếm được Tử Dương thạch thai, mà Tiểu Ngư Nhi cũng sẽ không thoát khỏi biển khổ.

- Bọn họ đối với người như thế nào?

Mộ Thiên Tuyết nhớ tới Yến Tiểu Ngư lúc trước vô cùng sợ hãi nữ nhân Lạc Phi và nam nhân họ Lạc, trong lòng nhẹ nhàng thở dài.

Yến Tiểu Ngư nói:

- Lúc đầu bọn họ cho ta ăn, nhưng bắt buộc ta làm rất nhiều huấn luyện, không cho ta ngủ, nghỉ ngơi. Về sau, nữ nhân tên là Lạc Phi kia cảm thấy ta vô dụng, liền mắng ta, đánh ta, cuối cùng đem ta nhốt lại, không cho ta ăn, chỉ muốn bán ta đi, mấy ngày trước, bọn họ muốn bán ta cho một lão bà luyện được cực kỳ đáng sợ, cũng may bà già đó chê đắt mà không mua. Tiểu Ngư Nhi lúc đó rất sợ hãi, nếu tiếp tục ở lại chỗ đó, Tiểu Ngư Nhi sớm muộn gì sẽ chết mất, cho nên lúc trước ta mới gọi ca ca...

Yến Tiểu Ngư nói tới đây, có chút áy náy nhìn Lâm Minh. Lúc trước nàng không nghĩ tới, sau khi nàng kêu lên một tiếng kia lại gây nên phiền toái lớn như vậy.

- Những hắc đạo nhân kia, đúng là táng tận thiên lương...

Lâm Minh nói như vậy, nhưng trong lòng cũng hiểu được. Thế giới võ giả chính là như thế, những thế lực hắc đạo trong lòng đất kia, cũng không cần lo lắng vấn đề dư luận, vì ích lợi mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Ngay từ đầu bọn họ cho Yến Tiểu Ngư ăn Tử Dương thạch là vì muốn bồi dưỡng nàng thành tài, bán ra cái giá tốt, cho nên mới huấn luyện 1 hài tử 11, 12 tuổi khắc nghiệt như vậy, về sau lại thấy huấn luyện như thế nào cũng không có hiệu quả, cho nên muốn đem Yến Tiểu Ngư bán đi, về phần chuyện sống, chết của Yến Tiểu Ngư, bọn họ cũng không quan tâm.

- Tuy nhiên ca ca, tỷ tỷ thật là lợi hại a, đánh cho những người kia hoa rơi nước chảy.

Yến Tiểu Ngư đột nhiên nghĩ tới bộ dáng Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết lúc trước “Đại hiển thần uy”, hưng phấn nói.

Mộ Thiên Tuyết cười lắc đầu:

- Chúng ta cũng không lợi hại như ngươi nói vậy.

Nói xong, nàng không kiềm được nâng tay lên, trìu mến vuốt vuốt hai má Tiểu Ngư Nhi, dựa vào năng lượng mô phỏng ra xúc giác, cảm giác vẫn bình thường như trước.

- Tỷ tỷ, tay ngươi thật lạnh.

Yến Tiểu Ngư ngây người một chút, không có né tránh, chỉ kỳ dị nhìn Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết mỉm cười, lớn như vậy mà bị cô bé gọi mình là tỷ tỷ, cũng thật cảm thấy kỳ quái, nàng nói:

- Về sau ngươi gọi ta là cô cô đi, ta luôn luôn như vậy, thân thể lạnh lạnh.

- Cô cô...

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhưng mà vẫn nói:

- Nhưng ta thích gọi là tỷ tỷ, hơn nữa bộ dáng tỷ tỷ nhìn qua cũng không lớn hơn Tiểu Ngư Nhi nhiều nha.

- Lớn hơn sao.

Mộ Thiên Tuyết buồn cười, lại nói tiếp thời gian linh hồn nàng ở trong Ma Phương ngủ say vô cùng kỳ dị, dường như không bị tiêu hao thọ mệnh của nàng, sinh mệnh chi hỏa của nàng vẫn là trạng thái 5 vạn năm trước, chỉ khi nàng bị Lâm Minh đánh thức, mới cảm giác được thời gian trôi qua.

Khi nàng và Lâm Minh đứng chung một chỗ, giống như là thiếu nam thiếu nữ phàm nhân, đúng là dào dạt tuổi thanh xuân. Đây chính là một trong những điểm của giới tu võ khiến cho người ta mê muội, duy trì tuổi thanh xuân.

Người tu võ, luôn không cam lòng theo thời gian trôi qua, bị năm tháng chậm rãi cắn nuốt sinh mệnh và lực lượng, bọn họ chỉ có bản lĩnh di sơn đảo hải, cuối cùng lại không thoát khỏi vận mệnh bị hóa thành một bộ phận của thổ nhưỡng.

Rất nhiều thời điểm, nó lại là động lực giúp võ giả không ngừng tìm kiếm cơ duyên, trải qua hiểm cảnh sinh tử, trèo lên võ đạo đỉnh phong, trừ cảm thấy vui sướng khi nhìn ra thiên đạo ra thì chính là niềm vui khi duy trì tuổi thanh xuân càng dài, còn có sinh mệnh càng lâu đời.

Nhưng cho dù là Thiên Tôn, cũng không thể đạt tới cảnh giới vĩnh sinh bất diệt hư vô mờ mịt trong truyền thuyết, thông qua tu võ đạt tới cảnh giới bất tử, vượt qua thiên đạo có tồn tại hay không, vẫn luôn là một điều bí ẩn.

- Tốt lắm, ăn một chút gì đi, đói bụng lắm rồi chứ?

Lâm Minh nói xong, từ trong núi Tử tinh chọn mấy khối Tử Dương tinh phẩm chất thật tốt, đưa cho Yến Tiểu Ngư.

Yến Tiểu Ngư nhìn thấy những Tử Dương tinh kia, cảm thụ năng lượng vô cùng nồng đậm trong đó, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói:

- Những thứ này quá đắt tiền... Lâm Minh ca ca lấy mấy khối bình thường hơn là được rồi.

Khối Tử Dương tinh lớn này Lâm Minh lấy ra, ít nhất trị giá mấy chục vạn Tử Dương thạch, thế lực trong lòng đất kia cũng không bỏ được đem thứ xa xỉ như vậy cung cấp cho Yến Tiểu Ngư ăn, nhưng đối với thân gia 500 tỉ của Lâm Minh mà nói, mấy chục vạn chỉ là mưa bụi mà thôi.

- Ăn đi.

Mộ Thiên Tuyết cười nói:

- Chỗ đó có rất nhiều đấy, ngươi ăn không hết đâu!

Yến Tiểu Ngư có chút ngượng ngùng tiếp nhận khối Tử Dương tinh lớn này, ngại ngùng cắn một miếng nhỏ.

Trong lúc Yến Tiểu Ngư ăn Tử Dương tinh, Lâm Minh luôn luôn chú ý biến hóa của Tử Dương tinh, Tử Dương tinh rất rắn, thiết chùy cũng đập không vỡ, huống chi là dùng răng nanh để cắn, nhưng thời điểm Yến Tiểu Ngư cắn Tử Dương tinh, lại thần kỳ hòa tan một bộ phận năng lượng của Tử Dương tinh, sau đó nàng giống như cắn mứt vậy, dễ dàng cắn xuống một miếng Tử Dương tinh, nuốt xuống.

- Này...

Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết liếc nhau, đều cảm thấy khó có thể tin, đây là nguyên lý gì đây? Trên người Yến Tiểu Ngư rõ ràng 1 chút năng lượng dao động cũng không có, hoàn toàn là một cô bé phàm nhân.

- Ăn ngon thật, Tiểu Ngư Nhi cho tới bây giờ chưa ăn qua đồ ngon như vậy.

Yến Tiểu Ngư lúc đầu còn ngượng ngùng, nhưng sau khi ăn vào, càng ăn càng nhanh, càng ăn lại càng ngon, giống như cô bé đang ăn kẹo ngọt vậy.

- Loại thể chất này, đúng là nghe cũng chưa từng nghe qua.

Mộ Thiên Tuyết cảm khái, Thần Vực to lớn, không thiếu cái lạ, năm đó Mộ Thiên Tuyết cũng coi như là đọc nhiều sách vở, nhưng cũng từ chưa thấy qua có ghi chép loại thể chất này. Tử Dương thạch loại đồ vật này vốn là do nguyên khí thiên địa ngưng tụ, võ giả lấy nó để tu luyện, tuy nhiên bởi vì đại tông môn Thần Vực thường thường đều có Tu luyện địa nguyên khí thiên địa vô cùng phong phú, cho nên nhu cầu đối với Tử Dương tinh cũng không lớn, bình thường Tử Dương tinh chỉ có thể dùng để thúc dục trận pháp, thúc dục Linh hạm, thúc dục Linh khí loại hình lớn, hoặc là mở ra Bí cảnh Dị Giới.

Trực tiếp ăn Tử Dương tinh, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ mất nửa nén hương, một khối Tử Dương tinh to đã bị Tiểu Ngư Nhi ăn cho sạch sẽ.

Yến Tiểu Ngư vỗ vỗ cái bụng tròn của mình, không cẩn thận đánh lên cái đét, nàng lập tức mặt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, lúng ta lúng túng nói:

- Ăn... Ăn no, ăn ngon lắm.

Lâm Minh luôn luôn nhìn Yến Tiểu Ngư, vẻ mặt nghi hoặc, theo hắnnghĩ, năng lượng Thần Vực là bảo tồn vĩnh hằng, sẽ không đột nhiên sinh ra, cũng không đột nhiên mất đi (định luật bảo toàn năng lượng đây), phàm nhân có thể làm việc tay chân, đó là vì bọn họ ăn đồ ăn, võ giả có thể di sơn đảo hải, là dựa vào hấp thu năng lượng nguyên khí trong thiên địa, như vậy Yến Tiểu Ngư ăn nhiều Tử Dương tinh tinh thuần như vậy, vậy những năng lượng kia đi đâu rồi?

Một cô bé phàm nhân, cả đời có năng lực tiêu hao được bao nhiêu năng lượng, chỉ sợ một phần ngàn khối Tử Dương tinh lớn vừa rồi nàng ăn cũng không đạt đến.

Lâm Minh vừa rồi dùng cảm giác tra xét thân thể Yến Tiểu Ngư, men theo biến hóa Tử Dương tinh tiến vào trong cơ thể Yến Tiểu Ngư, lại phát hiện, năng lượng Tử Dương tinh đột nhiên biến mất, cứ giống như trong cơ thể Yến Tiểu Ngư có một cái động không đáy, cắn nuốt hết thảy.

Lâm Minh nhìn về phía Mộ Thiên Tuyết, Mộ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không thể lý giải, thân thể Tiểu Ngư Nhi thật sự rất khó tin, vi phạm năng lượng thiên đạo pháp tắc bảo toàn, có lẽ, những năng lượng này không có biến mất, chỉ là thông qua một phương thức đặc thù ẩn dấu đi, hoặc là bị dời đi thôi...

Cho dù là linh hồn lực Mộ Thiên Tuyết đạt tới tiêu chuẩn nửa bước Giới Vương, cũng không thể điều tra ra trong cơ thể Yến Tiểu Ngư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Quên đi, về thể chất của Tiểu Ngư Nhi, ta nghĩ về sau sẽ tìm hiểu được.

Lâm Minh không có nghĩ nhiều, thể chất Tiểu Ngư Nhi tự nhiên không phải dễ dàng tìm hiểu được như vậy, nếu không thế lực trong lòng đất viễn cổ đế đô đã sớm phát hiện dị thường.

- Tiểu Ngư Nhi, trước ngươi nói cho ta biết vị trí của Tử Dương thạch thai, là lúc ngươi tìm thức ăn nhìn thấy sao?

- Ta cũng không rõ lắm...

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu:

- Nơi kia rất là kỳ lạ... Ta nhìn thấy chỗ kia, liền cảm thấy... Thật là khó chịu, không biết vì sao nữa, ta bây giờ sẽ mang Lâm Minh ca ca đi.

- Tốt, ngươi nói phương hướng, chúng ta cùng nhau đi qua, hiện tại không vội, chúng ta nghỉ ngơi phục hồi trước.

Lâm Minh hóa thành một đạo lưu quang từ trong Tử Cực Giới đi ra, đột nhiên trong lòng hắn vừa động, khớp xương toàn thân bùm bùm nổ vang, thân thể hắn bắt đầu thay đổi, thân thể trở nên cường tráng, dung mạo trở nên bình thường, chỉ chốc lát sau, hắn đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, trên người cũng không còn nhìn thấy một chút bóng dáng của Lâm Minh nữa.

Tiếp theo, Lâm Minh vận chuyển võ kỹ phụ trợ lúc trước Mộ Thiên Tuyết dạy cho hắn, dùng để che giấu năng lượng dao động của không gian Hồng Mông, biến đổi hoàn toàn khí tức của mình. Cũng từ đó, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân sơ kỳ, cũng chưa chắc có thể nhận ra Lâm Minh.

Mà bình thường cường giả cảnh giới Thần Quân, làm sao lại rảnh rỗi đi tra xét đối phương có dịch dung hay không cơ chứ?

Cứ như vậy, lúc màn đêm buông xuống, Lâm Minh lặng yên phóng về phương hướng viễn cổ đế đô, dưới sự chỉ dẫn của Yến Tiểu Ngư tìm được chỗ Tử Dương thạch thai, mà lúc nhìn thấy nơi này, trong lòng Lâm Minh lại ngạc nhiên, làm sao... Làm sao có thể lại là chỗ này?

- - - - - oOo- - - - -

-

Chương 1146: Địa phương thần bí

- Nơi này chính là nơi chôn dấu Tử Dương thạch thai mà ngươi nói sao, ngươi xác định chứ?

Lâm Minh không thể tin hỏi Yến Tiểu Ngư, Yến Tiểu Ngư gật gật đầu nói:

- Chính là nơi này, ta nhìn thấy nó rất nhiều lần.

- Nhưng... Nơi này...

Lâm Minh chỉ tòa thành thị nguy nga lơ lửng trên bầu trời kia, đó rõ ràng là viễn cổ đế đô à!

Lâm Minh vốn còn tưởng rằng, Tử Dương thạch thai phải giấu ở nơi thâm sơn cùng cốc không có dấu chân người mới đúng chứ, cho dù là ở phụ cận viễn cổ đế đô theo như lời Yến Tiểu Ngư nói, thì cái gọi là phụ cận này cũng phải ít nhất cách mấy ngàn dặm mới đúng chứ, như thế, nó trải qua thời gian lâu như vậy mới không bị người ta phát hiện, nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ, vị trí của nó theo như lời Yến Tiểu Ngư, lại chính là viễn cổ đế đô.

- Ngươi nói Tử Dương thạch thai ở viễn cổ đế đô?

Lâm Minh ngạc nhiên hỏi.

- Là trong lòng đất nơi này.

Yến Tiểu Ngư mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, khẳng định nói.

- Trong lòng đất... Này...

Lâm Minh vẫn cảm giác không thể nào tin, trong lòng đất viễn cổ đế đô sao lại có khoáng mạch Tử Dương thạch chứ? Chẳng lẽ lúc tạo thành nơi này, nhiều đại năng như vậy cũng không thể phát hiện? Chuyện này thật sự khó tin.

- Lâm Minh, ta cũng cảm thấy khó tin, tuy nhiên Tiểu Ngư Nhi nói như vậy, tự nhiên cũng không phải dối gạt ngươi, hạ xuống xem đi, phía dưới viễn cổ đế đô này, cho dù không có Tử Dương thạch thai, cũng chắc có chút kỳ quái, chỉ là không biết, trong thành có nhiều nhóm cường giả như thế, rốt cuộc có rõ tình huống trong lòng đất hay không?

- Được!

Lâm Minh lựa chọn một cái ao trên một ngọn núi cách viễn cổ đế đô mấy trăm dặm, chui vào trong lòng đất, từ chỗ này dần dần tiến vào đất sẽ không khiến cho ai chú ý.

Bình thường trong võ giả, trừ phi là võ giả tu luyện thổ hệ pháp tắc, nếu không sẽ không dễ dàng chui vào trong lòng đất, đi trong lòng đất tiêu hao năng lượng quá lớn, so với phi hành trong không khí thì năng lượng tiêu hao gấp ngàn vạn lần, hơn nữa tốc độ năng lượng tiêu hao, sẽ theo chiều sâu mà tăng lên.

Vì thế cho dù là cường giả cảnh giới Thần Biến, nếu chui vào trong lòng đất sâu 2000 dặm thì cũng không chống đỡ được nữa, mà một khi gặp phải lún sụt sẽ bị áp lực cực lớn ép chết. Nên muốn trở ra cũng phải hao hết sứcchín trâu hai hổ.

Lâm Minh tuy rằng không tu thổ hệ pháp tắc. Tuy nhiên hắn có pháp tắc phân giải là không gian Hồng Mông, mà thổ thạch thuộc loại ngũ hành lực, tự nhiên cũng sẽ bị Hồng mông pháp tắc phân giải, mai một. Vì thế lúc Lâm Minh mở không gian Hồng Mông ra chui vào trong lòng đất. Sau khi nham thạch thổ nhưỡng tiến vào trong không gian Hồng Mông tự nhiên là bị phân giải. Hắn cứ như vậy một đường thông suốt chui vào trong lòng đất.

Trong cơ thể Lâm Minh có máu tủy Rồng, chân nguyên dày đặc đến mức tận cùng, một hơi đi qua mấy trăm dặm, nhưng mà vẫn còn tiếp tục đi qua được!

Trong quá trình này, cấu tạo và tính chất của đất đai bên cạnh Lâm Minh đã vài lần xảy ra biến hóa, rất nhiều thổ tầng và nham thạch giống như trong Bí cảnh Hồng Hoang, có thể cách ly cảm giác, kể từ đó, cho dù là Thánh chủ, Giới Vương, cũng không có khả năng nhìn thấu qua tầng nham thạch này.

Tiếp tục xâm nhập, chỗ 900 dặm, độ nóng nơi này đã rất cao, áp lực cũng lớn tới mức khủng bố, hoàn cảnh vô cùng ác liệt, mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao rất nhiều năng lượng.

- Nham thạch càng ngày càng rắn chắc.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, bình thường trong lòng đất do chiều sâu thường dùng trượng để đo, một khi dùng dặm để do vậy thì vô cùng khủng bố, bốn phía nơi này là một mảnh tối đen, cấu tạo và tính chất của đất đai nơi này trở nên càng ngày càng cứng rắn, áp lực và nhiệt độ cực lớn, cho dù kim loại cũng bị hòa tan, mỗi lần tiến thêm một bước thì vô cùng gian nan, cũng tiêu hao thể lực gấp mấy chục lần trước.

- Hả? Đây là Hạo Thiên thạch, là đá tảng mà đại tông môn dùng để kiến tạo cung điện, sức nặng có thể so với hoàng kim, vô cùng cứng rắn, mặc dù bỏ vào môi trường có độ nóng cao hơn trong dung nham gấp mười lần thì cũng sẽ không bị nung mềm.

Lâm Minh nhíu mày, hắn đoán mình đã xâm nhập trong lòng đất 1000 mấy trăm dặm, khoảng cách này là khái niệm gì? Tốc độ hành quân gấp thì một ngày cũng cũng chỉ được hơn trăm dặm, 1000 mấy trăm dặm tương đương với phàm nhân đi mười mấy ngày, mà đừng quên, đây cũng không phải là khoảng cách trên mặt đất, mà là thọc sâu vào trong lòng đất!

Yến Tiểu Ngư, một cô bé phàm nhân, làm sao có thể nhìn thấy cảnh tượng trong lòng đất sâu như vậy?

Tuy nhiên đối lời nói của Yến Tiểu Ngư, Lâm Minh lại không có bất kỳ sự hoài nghi nào, loại tín nhiệm này thuần túy là một loại trực giác.

2000 dặm!

Lâm Minh ở trong tầng Hạo Thiên thạch đi tiếp 1000 dặm, khoảng cách 1000 dặm này, tiêu hao rất lớn với chân nguyên của Lâm Minh, cho dù là không gian Hồng Mông phân giải Hạo Thiên thạch cũng cực kỳ cố sức! 1000 dặm này năng lượng tiêu hao, ít nhất gấp năm lần 1000 dặm phía trước.

- Ta hấp thu 72 mai long cốt xá lợi, lại có máu tủy Rồng, còn thừa nhận chín lần thiên kiếp, sưc chịu đựng mạnh tới mức không thể tưởng tượng được, nhưng ở trong lòng đất đi qua lâu như vậy, cũng tiêu hao hơn phân nửa năng lượng, nơi này, đúng là không phải người bình thường có thể xuống được.

Lâm Minh nuốt vào một ít đan dược, lại xuất ra mấy khối Tử Dương tinh để hấp thu năng lượng, lại lần nữa đi tới, hướng xuống phía dưới thuần túy đều là Hạo Thiên thạch, độ nóng cũng dần dần kéo lên đến mức độ gấp trăm lần nham thạch, gần như cùng cấp với 18 tầng hỏa ngục ở Hỏa Linh tinh.

Chỉ cần là đại tinh thể, hoặc là chủ đại lục Thần Vực, thì càng tiến vào sâu trong lòng đất thì càng nóng, cũng may mà Lâm Minh thông hiểu hỏa hệ pháp tắc, những nhiệt lượng này đối với hắn mà nói cũng không đáng kể chút nào, nếu không chỉ sợ là hắn nửa bước cũng khó đi.

Đến chiều sâu 2500 dặm, Hạo Thiên thạch đã bắt đầu mềm hoá, lúc đầu mềm hoá, về sau lại hòa tan thành dung nham!

Hạo Thiên thạch vốn trắng như ngọc, không chứa bất kỳ tạp chất gì, nó hòa tan thành dung nham cũng có màu trắng, thuần túy trắng như sữa vậy.

Đương nhiên, chất lỏng nhìn qua trong suốt này, kỳ thật nóng rực vô cùng, Thánh khí ngâm vào bên trong cũng bị nó hòa tan.

Đến chiều sâu này, áp lực lớn tới mức không thể nào tưởng tượng được, chung quanh đều là chất lỏng màu trắng nóng rực, kỳ thật nói là chất lỏng, nhưng mà dưới áp lực lại vô cùng dính nhớt. Cho nên muốn di chuyển ở trong thủy ngân dính nhớt này, năng lượng tiêu hao cũng rất lớn.

- Môi trường nơi này...

Lâm Minh hít sâu một hơi, tầng nham thạch Hạo Thiên thạch dày tận 1500 dặm, lơ lửng ở trên biển dung nham trắng như ngà, không nghĩ tới phía dưới viễn cổ đế đô lại có tình cảnh như vậy.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Dung nham Hạo Thiên thạch nơi này có thể ngăn cản cảm giác, cảm giác của ta chỉ tra xét được 10 trượng, sau đó sẽ bị dung nham cắn nuốt mất, cho dù là cường giả cấp Giới Vương chân chính tới đây, cũng không tra xét được khoảng cách vượt qua 20 trượng, hơn nữa cho dù chúng ta dùng năng lượng chế tạo ra ánh sáng thì cũng không xuyên qua dung nham Hạo Thiên thạch được, quả thực giống như người mù vậy.

Lâm Minh ở trong này, đúng là có mắt mà như mù, nếu không phải Yến Tiểu Ngư không ngừng chỉ rõ phương hướng, Lâm Minh muốn tìm được bảo vật thì quả thực là chê cười, Tử Dương thạch thai, cũng chỉ là một tảng đá cao bằng người mà thôi, một tảng đá lớn hơn một chút như vậy, chôn ở biển dung nham vô biên vô hạn, sâu không thấy đáy như thế, lại không thể dùng mắt nhìn được, không thể dùng cảm giác tra tìm, chỉ dùng tay sờ mó, lần mò mà tìm cho tới tận khi thế giới bị hủy diệt thì cũng không có khả năng sờ được.

- Nơi đó... Đi phía trước...

Lâm Minh dùng ý thức liên hệ vào trong Tử Cực Giới, bất cứ lúc nào cũng có thể kết nối với Tiểu Ngư Nhi, cũng không biết ánh mắt Yến Tiểu Ngư rốt cuộc làm sao lại nhìn được xa như vậy, có lẽ, Tử Dương thạch đối với nàng mà nói giống như là hải đăng trong đêm tối sáng ngời vậy, nàng không cần cảm giác, cũng không cần ánh mắt, chỉ cần cảm ứng tâm linh bản năng, cũng có thể xác định đúng phương hướng, đây là năng lực bất kỳ võ giả nào đều cũng kinh sợ.

Lâm Minh không chút nghĩ nhiều, dọc theo phương hướng Yến Tiểu Ngư chiếu sáng đi tới.

Mà phương hướng Yến Tiểu Ngư vạch ra rất kỳ quái, dường như cũng không phải một đường thẳng tắp, mà là đường cong, đi tới một hồi lâu, Lâm Minh chỉ cảm thấy dường như xuyên qua cái gì vậy, rồi sau đó, môi trường chung quanh đột nhiên thay đổi, độ nóng chợt hạ thấp hơn nhiều, tầng dung nham Hạo Thiên thạch cũng đã biến mất, hắn lại đi tới chỗ sâu trong lòng đất, thả ra thời không xuyên qua.

- Hả... Vừa rồi có phải.. Truyền tống Pháp trận không?

- Là điểm nút không gian.

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói, điểm nút không gian và truyền tống Pháp trận gần như nhau, đều là cửa vào kết nối với một không gian khác, duy nhất khác ở chỗ là, truyền tống Pháp trận là do người chế tạo, nên phải có Tử Dương thạch mới có thể vận chuyển, mà điểm nút không gian là do thiên nhiên hình thành, không cần năng lượng cũng có thể tồn tại trường kỳ.

- Điểm nút không gian, trách không được vừa rồi ta cảm giác đường đi có chút vặn vẹo, thì ra tới điểm nút không gian.

Lâm Minh hít sâu một hơi, không nghĩ tới ở chỗ sâu trong lòng đất viễn cổ đế đô lại ẩn tàng rồi một cái điểm nút không gian, điểm nút không gian vốn đã rất nhỏ, lại chôn ở chỗ sâu trong lòng đất ít nhất 5000 dặm, trong lòng đất 5000 dặm là khái niệm gì? Một ít tinh cầu bình thường, cũng chỉ có đường kính hơn vặn dặm, trong lòng đất 5000 dặm vừa lúc tương đương với trung ương tinh cầu kia!

Độ sâu như thế, cộng thêm diện tích rộng lớn khôn cùng, cảm giác không có chút hiệu quả, thị giác cũng trở nên vô dụng, hơn nữa, chung quanh điểm nút không gian còn có pháp tắc không gian vặn vẹo, điểm nút không gian tương đương là giấu ở trong thời không vặn vẹo đó, chỉ cần hơi không chút ý thì sẽ bỏ lỡ nó, nếu không phải Tiểu Ngư Nhi có cảm ứng đặc thù thì muốn tìm được nó chỉ là chuyện hoang đường.

Hơn nữa, lại có ai lại nhàn rỗi, hao phí rất nhiều năng lượng, xâm nhập vào trong lòng đất 5000 dặm chứ? Cho nên rất nhiều đại năng ở viễn cổ đế đô, chỉ sợ cũng không biết ở chỗ sâu trong thành thị phía dưới bọn họ lại ẩn tàng một cái điểm nút không gian nhỏ như vậy.

Nói không khoa trương chút nào, cho dù hiện tại Lâm Minh đi ra ngoài, lại xuống dưới một lần nữa, mặc cho trí nhớ võ giả xuất sắc như thế nào, Lâm Minh muốn ở trong biển dung nham mà cảm giác vô dụng tìm được điểm nút không gian ở trong này thì gần như là chuyện không có khả năng.

- Nơi này rốt cuộc là nơi nào...

Lâm Minh trong lòng vô cùng kinh ngạc, phía dưới viễn cổ đế đô che giấu điểm nút không gian, là trùng hợp hay là ẩn tàng bí mật gì?

- Dao động nguyên khí thiên địa thật nồng đậm, gần đây tất có năng lượng nguyên, hơn nữa... Hả? Pháp tắc không gian nơi này cũng vặn vẹo, hơn nữa không giống như là vặn vẹo tự nhiên, dường như là do trận pháp tạo thành!

Trình độ về pháp tắc không gian và pháp tắc thời gian của Mộ Thiên Tuyết không biết bỏ xa Lâm Minh là bao nhiêu, liếc mắt một cái đã nhìn ra nơi này có tồn tại dao động năng lượng của trận pháp không gian.

- Trận pháp không gian? Nơi này không phải là do người sáng lập chứ?

Lâm Minh cả kinh, đây không phải nhỏ nha, có trận pháp, tự nhiên chứng minh nơi này là có người bố trí!

Hắn không kịp nghĩ nhiều, Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói:

- Cảm giác có thể sử dụng rồi!

Nghe xong Mộ Thiên Tuyết nói, Lâm Minh thử đem cảm giác ra tra xét bên ngoài, tuy rằng vẫn bị áp chế một chút, nhưng cuối cùng có thể thấy rõ tình cảnh phạm vi mười dặm. Mà lần tìm tòi này, Lâm Minh trợn mắt há hốc mồm.

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1147: Phong Thần đại pháp

- Đây... Đây là... Ta không nhìn lầm chứ?

Lâm Minh dùng cảm giác tra xét cảnh tượng phạm vi mười dặm này, gần như không thể tin được đây là thật sự!

- Mạch khoáng Tử Dương tinh lớn như vậy? Không đúng, đây không phải là mạch khoáng Tử Dương tinh, mà là một khối Tử Dương tinh lớn vô cùng.

Bình thường Tử Dương tinh được sản xuất ra từ Tử Dương thạch mạch khoáng, giống lúc trước Lâm Minh ở Tử Sơn trong Bí cảnh Hồng Hoang tìm được Tử Dương thạch mạch khoáng cũng đã là đỉnh cấp mạch khoáng rồi, nhưng mà Tử Dương thạch kia cũng chỉ được khảm rải rác trong nham thạch Tử Sơn mà thôi, cho nên muốn khai thác ra, cần phải không ngừng sàng lcj, loại bỏ phế thạch và tạp chất.

Như vậy nhận được chỉ là Tử Dương thạch mà thôi.

Mà Tử Dương tinh là do rất ít Tử Dương thạch kết tinh ra, giống như kim cương trong tro núi lửa, đã ít lại càng ít.

Lúc trước ở trong Bí cảnh Hồng Hoang, trên trăm cao thủ Toàn Đan ở trong Tử Sơn trải qua vài ngày vài đêm không ngừng cố gắng, cũng chỉ khai thác được mấy tỉ Tử Dương thạch, trên vạn khối Tử Dương tinh đã chất thành ngọn núi nhỏ rồi.

Mà mà so với ngọn núi Tử Dương tinh trước mắt mà hiện tại Lâm Minh nhìn thấy thì thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

- Trên thế giới này, lại có Tử Dương tinh lớn như vậy? Là thiên nhiên tạo thành? Hay là do người tạo nên?

Lâm Minh cảm thấy không thể tin, đây là tài phú cực lớn tới mức nào? Quả thực không thể tính toán.

Nếu là thiên nhiên, không thể tưởng tượng được làm sao mà pháp tắc và tự nhiên lực tạo nên Tử Dương tinh lớn và thần kỳ như thế!

Mà nếu như là người tạo nên, Lâm Minh nghĩ không ra là ai có bút tích lớn như vậy, chỉ sợ phải là Thiên Tôn mới có tài lực này à, nhưng mà ngày đó vị Thiên Tôn kia vì sao phải di lưu một khối Tử Dương tinh lớn như vậy chôn ở trong không gian thần bí trong lòng đất này, đây không phải lãng phí sao?

Đây không phải Tử Dương tinh này là tài phú mà vị Thiên Tôn kia lưu lại, chờ đợi người hữu duyên đến khai thác chứ? Nếu nói như vậy, Tử Dương tinh lớn như vậy, chỉ sợ là ngay cả Thánh địa thượng tầng cũng có thể mua được à.

Nếu như mình có thể có được nó mà nói, như vậy ngày sau tài nguyên còn không phải tùy tiện sử dụng sao? Trừ những thứ mà dùng Tử Dương thạch cũng không mua được ra, chẳng hạn như xương Thần Thú, Thần Võ vô thượng vân vân, thì những cái khác hoàn toàn có thể tùy ý tiêu sài!

Tuy nhiên nếu đúng thật là Thiên Tôn kế thừa, nếu muốn kế thừa thì cũng không phải đơn giản như vậy, Lâm Minh đang miên man suy nghĩ, thì đúng lúc này, Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói:

- Khối Tử Dương tinh dường như hợp thành một chữ...

Cảm giác của Mộ Thiên Tuyết so với Lâm Minh thì mạnh hơn nhiều lắm. Lâm Minh chỉ có thể nhìn được phạm vi mười dặm, mà Mộ Thiên Tuyết có thể nhìn thấy phạm vi mấy trăm dặm, có thể thoải mái nhìn thấy toàn cảnh Tử Dương tinh cực lớn kia.

- Chữ?

Lâm Minh tâm niệm vừa động, ý thức liên hệ với Mộ Thiên Tuyết. Dùng thị giác của Mộ Thiên Tuyết để nhìn xuống không gian thần bí này. Mà rốt cục hắn cũng thấy được cảnh tượng Tử Dương tinh này.

Tử Dương tinh cực lớn, hình thành một chữ thật dài kỳ dị, mỗi một đạo bút họa của nó, đều như mạch núi liên tục! Sự tồn tại của nó, dường như tách toàn bộ thế giới này thành hai bộ phận.

Toàn bộ tự tản phát ra một cỗ khí thế mênh mông, hùng hồn, dường như đã tại trong lòng đất này ngủ say vô số năm tháng vậy!

Mà từ này, Lâm Minh căn bản không biết.

- Đây hình như là... văn tự thời Cổ Thần Vực?

Lâm Minh nhớ tới cốt giản mua được ở Hội giao dịch, văn tự trên cốt giản đơn, so với văn tự nà có chỗ tương tự, hẳn là cùng 1 hệ thống.

- Quả thật là văn tự Cổ Thần Vực, mà văn tự này ta cũng nhận ra được.

Mộ Thiên Tuyết nói, nàng năm đó vì muốn đọc được toàn bộ Thương Khung Bá Điển trong ngọc giản cổ xưa mà nàng chuyên môn nghiên cứu văn tự Cổ Thần Vực, nghiên cứu đối với văn tự Cổ Thần Vực, xem như trong đại năng Thần Vực cũng là người đứng đầu.

- Nó là từ gì?

Lâm Minh trong lòng vừa động, mở miệng hỏi.

- Từ này là từ PHONG!

- Phong?

Tâm thần Lâm Minh chấn động, lại nhìn chữ này, dường như cảm giác được trong đó phong ấn một thế giới vậy, không thể phỏng đoán!

- Trận pháp phong ấn? Trời ạ! Là cái gì vậy, cần một khối Tử Dương tinh lớn như vậy tạo thành chữ này để phong ấn? Mà người bày ra trận pháp phong ấn này, lại có tu vi gì?

Lâm Minh cảm giác toàn thân chấn động, không ngờ dùng Tử Dương tinh luyện giống như một dãy núi luyện thành một từ

PHONG, người có thể thi triển thủ đoạn như thế chỉ sợ rất có khả năng là Thiên Tôn!

Mà thứ bị hắn phong ấn trong đó, cũng sợ cũng là tồn tại cấp Thiên Tôn cấp siêu, chẳng nhẽ là Thần thú sao?

- Này... Mộ cô nương, ngươi có biết đại trận phong ấn này rốt cuộc tồn tại bao lâu không? Là người nào có thể bày ra? Ở viễn cổ đế đô, chẳng lẽ phát sinh qua đại chiến cường giả cấp Thiên Tôn sao?

Lâm Minh hít sâu một hơi, hỏi như thế.

Mộ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, nói:

- Không thể suy tính, có lẽ là mấy ức năm, hơn một tỉ năm trước, thậm chí còn lâu hơn, so với Vạn Cổ Ma Khanh ở Thiên Diễn Đại Lục không biết đã xuất hiện sớm hơn bao nhiêu năm. Mà chữ Phong này, nếu ta không đoán sai thì rất có thể là do một loại Thần Võ vô thượng Phong Thần đại pháp viết thành...

Phong Thần đại pháp này chính là một bộ Thần Võ vô thượng, Mộ Thiên Tuyết cũng chỉ nghe nói qua, nó đến tột cùng như thế nào, Mộ Thiên Tuyết vẫn chưa gặp qua, chỉ là thấy ở trên điển tịch có miêu tả một chút, cảm giác chữ Phong cực lớn này cùng loại như vậy.

- Thần Võ vô thượng!

Lâm Minh dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, cho đến bây giờ, hắn nghe qua Thần Võ vô thượng cũng chỉ đếm trên mấy ngón tay.

Trong đó hắn học được chỉ là một cái Thiên Ma võ ý, một cái Tà Thần lực, cái trước chỉ có một phần ba, cái sau rốt cuộc có đầy đủ hay không, Lâm Minh cũng không dám khẳng định.

Mà đây cũng là chuyện tình không thể làm khác được, Thần Võ vô thượng bình thường chỉ có 1 bản, kế thừa thời gian mấy trăm triệu năm, thường thường phải từng trải vô số cướp đoạt và chiến hỏa, rất có thể sẽ trở nên không trọn vẹn.

Mỗi một loại Thần Võ vô thượng, đều vô cùng quý báu. Ngay cả phụ thân Xích Chiến Vân, đại giới Giới Vương, cũng chỉ có mảnh vỡ ngọc giản một bộ Thần Võ vô thượng, mà chỉ là mảnh vỡ mà thôi, ngay cả Thần Võ vô thượng không trọn vẹn cũng đều chưa tính.

Chỉ có mảnh vỡ Thần Võ vô thượng căn bản không thể tu luyện, nhiều nhất chỉ là từ đó tìm hiểu một ít chiêu thức, công pháp mà thôi.

- Thiên Tôn bố trí Phong Thần đại pháp, phong ấn trải qua mấy ức năm, thậm chí một tỉ mấy năm, vậy tồn tại bị trấn áp kia chẳng lẽ còn có thể sống sao? Chỉ sợ Thiên Tôn năm đó phong ấn nó đều đã hóa thành đất xám rồi.

Lâm Minh nhìn Tử Dương tinh sơn trước mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên mặc kệ là tồn tại bị trấn áp kia có còn sống hay không, có thể khẳng định, hắn muốn đánh chủ ý vào Tử Dương tinh này chỉ sợ là không dễ dàng như vậy. Thiên Tôn bố trí, cho dù đã trải qua mấy ức năm, cũng vẫn khó có thể lay chuyển.

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói Tử Dương thạch thai, không phải là thứ dựng dục trong lòng Tử Dương tinh sơn chứ?

Lâm Minh nhìn về phía Yến Tiểu Ngư luôn luôn trốn ở trong Tử Cực Giới, lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy... Nó ở trong này.

- Chuyện này...

Lâm Minh trong lòng không biết nên khóc hay nên cười, kỳ thật lúc trước, hắn luôn luôn e sợ Yến Tiểu Ngư chính là Tử Dương thạch thai đã thành tinh, hóa thành hình người, nếu như vậy, nàng dùng Tử Dương thạch làm thức ăn, bao gồm có thể cảm giác được Tử Dương thạch, nhớ ở vị trí này, hết thảy đều có thể giải thích được, nói vậy thì phiền toái rồi, dù sao Lâm Minh không có khả năng lấy Yến Tiểu Ngư đi luyện dược.

Hiện tại, biết Yến Tiểu Ngư không phải Tử Dương thạch thai, Lâm

Minh không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng mà vị trí Tử Dương thạch thai này lại khiến trong lòng Lâm Minh đắng ngắt, Tử Dương thạch thai này ở trong phong ấn của Thiên Tôn, có thể lấy được sao?

Lâm Minh hỏi:

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi sao lại biết được nơi này rõ ràng như vậy, nơi này cách mặt đất ít nhất 5000 dặm à, còn điểm nút không gian, Tử Dương tinh sơn quá lớn, ngươi có thể nhìn thấy thì cũng không tính ngoài ý muốn, nhưng... Tử Dương thạch thai dựng dục trong núi Tử Dương tinh nhỏ như vậy, ngươi cũng có thể nhìn thấy sao?

Lâm Minh cảm thấy rất khó để giải thích, mà Yến Tiểu Ngư lại nghiêng cái đầu nhỏ bé, nói:

- Đúng.. Đúng vậy, bởi vì... Nó có rất nhiều a.

Yến Tiểu Ngư vừa nói như thế, Lâm Minh sửng sốt một chút, ngay sau đó Mộ Thiên Tuyết nói:

- Tiểu Ngư Nhi nói rất đúng, quả thật có rất nhiều...

Mộ Thiên Tuyết nói chưa hết lời, hình chiếu cảm giác liền thông qua linh hồn của nàng truyền lại vào trong đầu Lâm Minh, sau đó Lâm Minh cũng thấy được cảnh tượng trong Tử Dương tinh sơn, mà vừa nhìn thấy, Lâm Minh trực tiếp há hốc mồm, thật lâu không thể khép lại.

Cảm giác tiến vào bên trong Tử Dương tinh sơn, có thể nhìn thấy, dường như trong đó bao gồm một cái thế giới, cũng không biết là năng lượng biến ảo ra, hay là vật thật, nơi này có phong ấn hồ nước, rừng rậm, thảo nguyên, thậm chí Thiên Cung to lớn, rất nhiều cảnh tượng..., thủ đoạn như vậy, quả thực nghe cũng chưa từng nghe qua.

Mà ở hồ nước, trong rừng rậm này lại có một ít sinh linh.

Trong đó có người, cũng có sinh vật khác, rất nhiều sinh vật hình dạng mơ hồ, dường như còn chưa được dựng dục hoàn toàn.

- Này...

Lâm Minh hít ngược một hơi khí lạnh, hôm nay, hắn thật sự được mở rộng tầm mắt, hắn cảm giác có loại cảm giác đối mặt với Vạn Cổ Ma Khanh năm đó, hết thảy cảnh tượng nhìn vào trong mắt đều làm đảo điên nhận tri của hắn.

Vạn vật có linh, trong truyền thuyết, cỏ cây, sinh linh, cho dù là một tảng đá, trên thế giới này, trải qua vô số thời gian và sinh trưởng, đều có thể thông linh, thành tinh.

Mà những linh vật Lâm Minh nhìn thấy trước mắt này, hiển nhiên chính là Tử Dương tinh dựng dục ra!

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Dựng dục Tử Dương thạch thai phải có năng lượng khổng lồ và Tử Dương tinh tinh thuần nhất, lại phải trải qua thiên phạt và thiên đạo thanh tẩy, hấp thu vô số tinh hoa thiên địa, trải qua hơn ngàn vạn năm mới có thể thành hình! Một khối Tử Dương tinh, có thể dựng dục ra một cái Tử Dương thạch thai thì đã cực kỳ hiếm thấy, nhưng ở trong này, xuất hiện nhiều như vậy, chuẩn xác mà nói, nó đã không phải dựng dục sinh linh, mà là dựng dục ra một cái thế giới!

Thiên Tôn lưu lại Tử Dương tinh sơn to lớn như vậy, phẩm chất và năng lượng khổng lồ của nó không cần nghĩ cũng biết, lại trải qua Thần Võ vô thượng tế luyện, vượt qua thiên đạo tồn tại, trải qua một tỉ mấy năm, thậm chí có thể là mấy tỉ năm, hấp thu vô số tinh hoa thiên địa, sao có thể có thể chỉ dựng dục ra một cái Tử Dương thạch thai được chứ?

Hiện tại Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh chứng kiến, lại là một cái thế giới được dựng dục ra.

Chẳng những có sinh linh, còn có sống, núi, cỏ cây, đủ loại kỳ cảnh!

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, nói:

- Trong Thiên đạo pháp tắc, động lực hình thành vạn vật chính là năng lượng, ngay cả vũ trụ chúng ta, ban đầu đều ở trong một đoàn năng lượng vô cùng nóng cháy mới dựng dục ra, dần dần hình thành tinh cầu, sông núi, hải dương, kế tiếp chính là vật chất thông linh, hình thành các loại sinh mệnh, hiện tại Tử Dương tinh sơn trước mắt chúng ta dựng dục ra tiểu thế giới, đúng là có hiệu quả như vũ trụ chúng ta.

- Trong truyền thuyết những đại năng kia, con đường võ đạo đi đến mức tận cùng, có thể chân chính sáng lập ra đại thiên thế giới, cũng là như thế đi, không nghĩ tới, chúng ta vốn chỉ là tìm Tử Dương thạch thai, lại tìm được rồi một cái thế giới Tử Dương thạch dựng dục ra.

Chương 1148: Linh hồn cổ xưa

Phát hiện không gian kỳ dị này khiến cho Lâm Minh cảm giác tâm thần rung động, Thần Vực ẩn chứa quá nhiều bí mật, di tích thần bí trước mắt này không biết sẽ xảy ra đại chiến long trời lở đất như thế nào?

Nhân vật cấp bậc Thiên Tôn sinh tử trường tồn, thi triển bút tích kinh thiên như thế, bày ra trận pháp phong ấn này là nguyên nhân gì?

Lâm Minh không kiềm được nhìn về phía Yến Tiểu Ngư, hắn tổng thể vẫn có cảm giác, Tiểu Ngư Nhi có thể tìm được tới nơi này, có lẽ không đơn giản như vậy, hơn nữa, bí mật địa phương đầy hứa hẹn này vì sao lại chôn vùi ở dưới lòng đất viễn cổ đế đô chứ?

Thiên Tôn bày ra đại trận phong ấn này, chẳng lẽ có liên hệ với viễn cổ đế đô sao, thậm chí có thể, viễn cổ đế đô chính là do hắn thành lập, dùng làm mắt trận để trấn áp Phong Thần đại trận này?

Trong đầu Lâm Minh trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều sự việc:

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi phát hiện nơi này, hay là có ấn tượng với nơi này, cho nên mới tìm được?

Lâm Minh hỏi vấn đề này, nhưng lại khiến cho Mộ Thiên Tuyết trong lòng vừa động, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Lâm Minh, ngươi không phải là nghi ngờ Tiểu Ngư Nhi và di tích này có liên quan gì chứ?

- Không biết... Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi!

Lâm Minh cũng cảm thấy ý tưởng đột ngột này có chút hoang đường, dù sao di tích này đã tồn tại không biết bao nhiêu trăm triệu năm, chỉ sợ không có sinh mệnh gì có thể sống lâu như vậy, cho dù là ngủ say cũng tốt, đầu thai chuyển thế cũng tốt, cũng không có thể vượt qua mấy trăm triệu năm xa xôi.

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu, bộ dáng mê mang, hiển nhiên không rõ Lâm Minh đang hỏi cái gì.

- Không sao, đừng nghĩ nữa.

Lâm Minh lắc đầu, ở trong lòng đất đi qua, đi tới chỗ những linh vật bị phong ấn trong Tử Dương thạch kia.

Hắn tìm được một cái linh thai được chôn rất nông trogn Tử Dương thạch. Chưa dựng dục được thành hình, nó nhìn qua như một con khỉ con vậy.

Nhưng mà làm sao lấy được nó đây, cũng là một nan đề.

Phương pháp trực tiếp nhất là đánh nát phong ấn Tử Dương tinh này, lấy linh thai ra, nhưng mà Lâm Minh tự hiểu, một cái trận pháp phong ấn Thiên Tôn bố trí ra, không phải mình có khả năng bố trí ra.

Lâm Minh vươn tay, đặt ở trên Tử Dương tinh sơn, phong ấn kia tại linh thai trong Tử Dương tinh sơn, cách Lâm Minh chỉ ba thước, nhưng mà chỉ 3 thước này, lại là lạch trời không thể vượt qua.

- Không gian Hồng Mông!

Lâm Minh ý niệm trầm xuống, ở sau lưng hắn, một đóa hoa sen Đế Tôn màu đỏ thẫm chậm rãi nở rộ ra, không gian Hồng Mông xuất hiện. Phân giải hết thảy vật chất và pháp tắc. Lâm Minh muốn thử dùng không gian Hồng Mông bao phủ Tử Dương tinh sơn. Nhìn xem có thể phát sinh chuyện gì, nhưng mà hắn rất nhanh phải thất vọng.

Chung quanh Tử Dương tinh sơn, dường như có một cỗ lực trường vô hình, ngăn cản tất cả lực lượng thẩm thấu.

Lực lượng Lâm Minh phát ra, công kích lên cỗ lực trường này, hắn cảm thấy giống như kiến càng đẩy cây vậy, căn bản không có một chút phản ứng.

- Lâm Minh, muốn phá vỡ phong ấn này là không có khả năng, đừng nói là ngươi, cho dù cô cô ta ở trong này, chỉ sợ cũng bất lực. Trận pháp cường giả Thiên Tôn bày ra, tự thành một thế giới, cho dù đã trải qua mấy trăm triệu năm, cũng không phải người bình thường có thể phá giải được.

Thanh âm Mộ Thiên Tuyết từ trong tinh thần chi hải Lâm Minh truyền đến, Lâm Minh làm sao không biết, nhưng hắn cũng không thể cứ như vậy mà không làm gì, sau đó tay không trở về!

Đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói:

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi giúp ta một chút!

- Ừ, tốt, Lâm Minh ca ca.

Thanh âm Yến Tiểu Ngư từ trong đầu Lâm Minh vang lên.

Lâm Minh dùng chân nguyên khởi động một cái kết giới, ngăn cách áp lực và nhiệt độ cực nóng tròng lòng đất này, sau đó từ trên Tử Cực Giới điểm một cái, một đạo năng lượng dịu dàng bao lấy Tiểu Ngư Nhi, Tiểu Ngư Nhi xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh.

Dường như vì ăn Tử Dương tinh, Yến Tiểu Ngư đã khôi phục sức sống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như một quả táo chín vậy.

- Tử Dương thạch thật lớn a, so với Tiểu Ngư Nhi ban đầu muốn còn lớn hơn à.

Yến Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn Tử Dương tinh sơn thật lớn trước mắt, một đôi mắt tối đen như mực xoay tròn, trong con ngươi tỏa ra tia sáng kỳ dị, loại cảm giác này giống như một cô bé thích ăn ngọt đối mặt với một cái bánh ngọt khổng lồ vậy.

Lúc trước tuy rằng Yến Tiểu Ngư “nhìn” thấy tình cảnh nơi này, nhưng dù sao cũng không có rơi vào thế giới kỳ lạ này, nào có trực diện đối mặt với Tử Dương tinh sơn lớn như thế.

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi thử xem... Có thể cắn Tử Dương tinh đem khối này ra hay không... Ách... Cắn khối tiếp theo.

Lúc nói ra lời này, Lâm Minh lộ ra vẻ mặt cổ quái, chính hắn cũng cảm thấy hoang đường, nếu hắn cũng không làm gì được phong ấn của Thiên Tôn, lại còn bảo một cô bé trói gà không chặt đi làm, nhưng lại dùng răng nanh mà cắn thì thật là kỳ lạ.

Tuy nhiên, trên người Yến Tiểu Ngư xuất hiện nhiều chuyện kỳ dị lắm, vừa rồi lúc ở không gian Tử Cực Giới, Lâm Minh đã tận mắt nhìn thấy Yến Tiểu Ngư ăn Tử Dương tinh giống ăn kẹo vậy, mà độ cứng của Tử Dương tinh, so với kim cương ở Phàm Nhân Giới còn cứng hơn.

Mà phong ấn Thiên Tôn này, trên bản chất cũng là Tử Dương tinh, có lẽ Yến Tiểu Ngư thật sự có một chút hy vọng cắn ra cũng không biết chừng. Ở trên người Yến Tiểu Ngư, tồn tại đủ loại pháp tắc kỳ dị mà Lâm Minh không thể lý giải, rất nhiều quy tắc thiên đạo cơ bản nhất, ở trên người nàng lại không thích hợp.

Mộ Thiên Tuyết không nói gì, cách làm này của Lâm Minh nhìn như hoang đường, nhưng chưa chắc không có khả năng, vốn Yến Tiểu Ngư có thể tìm được nơi này, bản thân nó cũng đã làm một chuyện khó tin rồi.

- Cắn nó nha... Truyện ha? Tìm nga rang chính # TrùmTru ện□vn #

Yến Tiểu Ngư nhìn Tử Dương tinh sơn vô cùng to lớn trước mắt, liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt tỏa sáng, nàng dường như lại đói bụng.

- Ừ, cẩn thận một chút, không được thì cũng đừng miễn cưỡng.

Lâm Minh căn dặn, cảm giác của hắn cũng liên hệ với người Yến Tiểu Ngư, một khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh gì, hắn có thể nhanh chóng thu hồi Yến Tiểu Ngư vào trong Tử Cực Giới.

Yến Tiểu Ngư xoa xoa cái bụng nhỏ, sau đó, nàng giống 1 con mèo nhỏ nhào vào Tử Dương tinh sơn, một ngụm cắn xuống dưới.

- Roạp, roạp!

Một tiếng giòn tay vang lên, chỗ Tử Dương tinh bị Yến Tiểu Ngư cắn lên, năng lượng vốn kết cấu lại xảy ra biến hóa kỳ dị, một bộ phận năng lượng ở dưới ánh mắt chăm chú của Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh nhìn, dần dần hòa tan ra.

- Ồ... Cứng quá...

Miệng Yến Tiểu Ngư chứa một cái đồ vật, mơ hồ không rõ, nàng dường như dùng thêm vài phần sức lực, giống như cắn lên một khối bánh đông cứng vậy, gian nan đem cắn xuống 1 khối Tử Dương tinh.

- Này... Này...

Lâm Minh hít sâu một hơi, cùng Mộ Thiên Tuyết liếc nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn thấy sự kinh hãi sâu đậm.

Đứa nhỏ này... Cũng quá bưu hãn rồi chứ!

Lâm Minh vốn chỉ ôm hy vọng thử một lần, kết quả lại thành. Không biết Thiên Tôn năm đó bố trí Phong Thần đại trận, nếu như biết được trận pháp của mình thiên tân vạn khổ bố trí xuống, bị một cô bé cơi như thức ăn để ăn, thì sẽ có ý tưởng gì.

- Cứng quá a... Đau răng quá!

Yến Tiểu Ngư ôm ôm quai hàm nhỏ của mình, vừa nhẹ nhàng xoa, vừa đẩy khối Tử Dương tinh kia qua một bên, khối Tử Dương tinh kia vẫn còn ở trong hàm nàng, còn chưa bị nàng ăn.

Mộ Thiên Tuyết nhìn bộ dạng này của Yến Tiểu Ngư, nhẹ nhàng nở nụ cười, nàng nói:

- Tử Dương thạch, Tử Dương tinh vốn chính là do năng lượng thể ngưng tụ thành, thân thể Tiểu Ngư Nhi dường như có thể phân giải năng lượng, sau đó lại hấp thu năng lượng vậy, đúng là khó tin, ngay cả Tử Dương tinh mà Thiên Tôn di lưu, dùng để bố trí trận pháp, nàng cũng có thể ăn luôn.

Thiên Tôn thời đại thái cổ này, lúc trước bày ra trận pháp, hiển nhiên cũng đem năng lượng trong Tử Dương tinh luyện hóa cải tạo, chỉ là vẫn không thể vượt qua pháp tắc thân thể thần bí của Tiểu Ngư Nhi, cho nên mới phát sinh kết quả như vậy, tuy nhiên muốn trông cậy vào Tiểu Ngư Nhi ăn phong cái phong ấn khổng lồ này, vậy thì không có khả năng, cho dù qua một ức năm cũng không đủ.

Kỳ thật đừng nói ăn luôn phong ấn khổng lồ này, mà ngay cả cắn xuyên qua một tầng vách tường Tử Dương này, thu Tử Dương thạch thai kia, đối với Tiểu Ngư Nhi mà nói thì cũng là một công trình lớn.

Ngay lúc Mộ Thiên Tuyết đang miên man suy nghĩ, đột nhiên toàn bộ thế giới trong lòng đất run lên, từng tiếng nổ ầm ầm, nham thạch bốn phía kết giới không ngừng rơi xuống, Lâm Minh trong lòng cả kinh, trực tiếp thu Tiểu Ngư Nhi vào trong Tử Cực Giới, vô cùng ngưng trọng nhìn cảnh tượng bốn phía.

- Đây là...

Lâm Minh ngừng thở, hắn cảm nhận được dao động năng lượng dị thường khổng lồ, dường như có một con thái cổ cự thú xuất hiện vậy.

Mộ Thiên Tuyết trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, lúc trước nàng đã dùng cảm giác tra xét thế giới trong lòng đất qua, cũng không có phát hiện các sinh mệnh thể khác còn sống, tổng thể không đến mức bị Yến Tiểu Ngư cắn một miếng mà phong ấn khổng lồ này bị phá hủy vậy.

Đúng lúc này, một thanh âm cổ lão hùng hồn, ẩn chứa sát ý lạnh như băng, vang vọng trong toàn bộ lòng đất:

- Kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ say của bổn tôn!

- Ngủ say!

Lâm Minh lúc này cả kinh không phải nhỏ, đất thế giới trong lòng này đã trải qua mấy trăm triệu năm, không ngờ còn tồn tại sinh mệnh thể.

Nó đã ngủ say bao lâu? Thọ mệnh của nó kéo dài bao lâu?

Hơn nữa, chỉ từ khí thế, uy áp cách đối phương nói chuyện mà xem thì thực lực của nó, chỉ sợ đã đến cảnh giới cực kỳ khủng bố, cho dù không phải Thiên Tôn, cũng là tồn tại thực lực đỉnh cao! Vật như vậy, tuyệt đối không phải Lâm Minh có thể chống lại.

Mộ Thiên Tuyết trong lòng cũng kinh hãi, cảm giác phóng ra ngoài, lần này, nàng cảm giác được sự tồn tại của đối phương, một đoàn linh hồn cường đại vô cùng giấu ở trong Tử Dương tinh sơn.

Không ngờ là... Linh hồn thể giống với nàng!

Linh hồn? Không phải là linh hồn Thiên Tôn chứ?

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, từ trong khí tức của đối phương, nàng cảm nhận được sát khí, nếu như là lão quái vật cấp Thiên Tôn thì cho dù chỉ là linh hồn, cũng có thể giết chết bọn họ rất dễ dàng, mà bọn họ không hề có sức phản kháng!

- Quấy rầy giấc ngủ say của ta, các ngươi dùng cái chết để bồi tội đi...

Thanh âm cổ lão lạnh như băng kia đạm mạc, không có chút cảm tình, giống như thiên đạo vô tình, cái gọi là Thiên đạo bất nhân, coi vạn vật như chó gà, ở trước mặt thiên đạo, nhân loại và con kiến đều bình đẳng, không có bất kỳ sự khác nhau nào!

- Tiền bối, chờ một chút!

Cảm nhận được thanh âm sát ý này, lông tơ toàn thân Lâm Minh dựng đứng lên, chết ở chỗ này, vậy thì thật sự quá oan uổng, tồn tại cổ lão ngủ say này cũng không biết là ai, tính tình lại không có chỗ nói như vậy, chỉ vì bị quấy rầy giấc ngủ mà trực tiếp ra tay giết người.

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên toàn thân tới cực hạn, Phượng Huyết Thương hiện ra trong lòng bàn tay, Tà Thần lực hoàn toàn mở ra, Đế Tôn liên hoa cũng nở rộ ra, chỉ là trong nháy mắt, Lâm Minh dùng ra toàn bộ lực lượng, sự việc tới mức này, hắn tự nhiên không có khả năng ngồi chờ chết, chỉ có thể liều chết đọ sức!

- - - - - oOo- - - - -

Chương 1149: Lực lượng kinh khủng!

- Lâm Minh, mau lui lại!

Thanh âm dồn dập của Mộ Thiên Tuyết vang lên trong đầu Lâm Minh, lúc này chênh lệch kinh khủng ở giữa lực lượng cùng linh hồn của Lâm Minh, dùng đom đóm so với trăng sáng cũng không đủ để hình dung!

Sát na giữa sự sống và cái chết, Lâm Minh đột nhiên xuất ra Phượng Huyết Thương, chỗ mi tâm, máu Cổ Phượng thiêu đốt sáng quắc, phát ra kim mang chói mắt!

Lôi Hỏa lực trong Cây non Tà Thần không giữ lại chút nào quán chú vào phía trên Phượng Huyết Thương, lực lượng kinh khủng bộc phát ra, ngọn lửa Thanh Liên quấn quanh lấy Lôi đình lực, xông thẳng về linh hồn cổ xưa kia!

Lôi đình lực, khắc chế linh hồn thể nhất, Lâm Minh rót Lôi đình lực vào bên trong Thanh Liên Hỏa Vũ, đã là dùng thực lực một trăm hai mươi phần trăm!

Hắn muốn mượn lần công kích này, phi thân chạy trốn.

Dù sao linh hồn cổ xưa kia rất có thể chính là tồn tại bị Phong Thần đại pháp trấn áp kia, nếu là như vậy thì cho dù nó vô cùng cường đại, cũng phải bị trận pháp phong ấn này chế ước, mình không phải là không thể nào chạy trốn!

- Ừm?

Linh hồn cổ xưa kia thấy Đế Tôn Liên Hoa màu đỏ thẫm sau lưng Lâm Minh, phát ra một tiếng ngâm khẽ, tựa hồ có chút kinh ngạc, tuy nhiên cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, đúng lúc này, thương mang Thanh Liên có Lôi Hỏa đan vào đã xông thẳng mà đến, linh hồn cổ xưa căn bản không lưu tâm, ý niệm vừa động, chỉ nghe một tiếng "Hô" vang nhỏ, Chiến Linh của nó cuồn cuộn mãnh liệt phóng xạ đi ra ngoài.

Có cảm giác không cách nào địch nổi, đầy dẫy cả không gian, Lâm Minh phát Lôi Hỏa Thanh Liên ra, bị hình chiếu thế giới ý chí của nó cắn nuốt, phảng phất giống như hình chiếu ý chí của nó tạo thành tạo thành hắc động không nhìn thấy, cắn nuốt hết thảy.

- Biến mất?

Trong một nháy mắt, tay chân Lâm Minh băng hàn, không đơn thuần là Lôi Hỏa Thanh Liên, ngay cả không gian hồng mông của hắn dường như cũng bị hình chiếu của thế giới ý chí kia cắn nuốt!

Đây đã hoàn toàn là lực lượng pháp tắc mà hắn không thể hiểu, đối phương chỉ còn sót lại linh hồn thể, nhưng bằng vào Chiến Linh là có thể đạt tới chiến lực như thế!

- Võ kỹ của ngươi rất tốt, đây là một loại lực trường sao? Cấp bậc võ kỹ tương đối cao!

Thanh âm già nua đột nhiên vang lên, trong lời nói của linh hồn cổ xưa này tự nhiên là chỉ không gian hồng mông của Hỗn Nguyên võ ý.

Nó mặc dù kiến thức phi phàm, nhưng cũng không nhận biết không gian hồng mông, nguyên nhân tự nhiên không phải bởi vì Lâm Minh dùng võ kỹ ngụy trang không gian hồng mông, mà là bởi vì năm Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra đời tối đa cũng chính là mấy ngàn vạn năm, nói cách khác, lúc Hỗn Nguyên Thiên Tôn mới ra đời, linh hồn cổ xưa đã sớm ngủ say ở chỗ này, nó căn bản cũng không biết Hỗn Nguyên Thiên Tôn tồn tại, cũng không thể nhận biết không gian hồng mông.

- Võ kỹ cường đại như thế, đáng tiếc ngươi không phát huy ra uy lực của nó. Thật sự là phí của trời, không bằng cho bổn tôn!

Linh hồn cổ xưa cười lạnh. Hình chiếu thế giới ý chí phong tỏa hoàn toàn cả không gian, Lâm Minh có thể thấy, vô số xúc tu Chiến Linh giống như mạng nhện, phong bế phương viên trăm dặm, mà Lâm Minh giống như côn trùng Chu Võng trên mạng nhện, căn bản không thể nào chạy trốn!

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ nó không phải là tồn tại bị phong ấn ở đây trấn áp? Nếu không làm sao có thể tùy ý thi triển thần thông như thế?

Hay hoặc là, phong ấn đã buông lỏng, khiến lực lượng của nó có thể thi triển ra.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh nắm chặc Phượng Huyết Thương, thần kinh căng thẳng như dây thép, gặp phải nguy cơ trọng đại như thế, hắn phải trấn định, nếu không nửa điểm hy vọng cũng không có.

Lòng bàn tay Lâm Minh đã thấm ra mồ hôi, nhưng là ánh mắt của hắn vẫn trầm tĩnh như nước.

Nhiều năm như vậy trưởng thành tới lúc này, hắn đã đối mặt với sinh tử không biết bao nhiêu lần, lần này, cũng không phải là hung hiểm nhất, nhưng đối thủ cũng là cường đại nhất!

- Giết ta, ngươi cũng không thể có được công pháp cùng võ kỹ của ta, trên người của ta không có ngọc giản công pháp!

Lâm Minh trầm giọng nói, Thần Võ vô thượng trân quý rất ít có thể phục chế, muốn học Thần Võ vô thượng, trừ phi nhận được ngọc giản ghi lại Thần Võ vô thượng, hoặc là như Lâm Minh, có biện pháp chuyển hóa linh hồn của đối phương thành trí nhớ tinh khiết, chẳng những không thể sai, lại làm cho mình sẽ không bị linh hồn lạc ấn của đối phương ảnh hưởng.

- Vậy cũng đáng tiếc, tuy nhiên... Ngươi vẫn là phải chết!

Thanh âm của linh hồn cổ xưa hàm chứa sát ý nhàn nhạt, hình chiếu thế giới ý chí của nó vẫn bao phủ mảnh không gian này, không có cho Lâm Minh có nửa phần có thể chạy thoát.

- Tiền bối, có thể cho Lâm mỗ một lý do giết ta hay không? Lâm mỗ đối với ngươi cũng không có ý mạo phạm, đơn giản là quấy rầy giấc ngủ của ngươi, ngươi liền ra tay giết người?

Trong lòng Lâm Minh rõ ràng, những lão quái vật đã sống qua nhiều năm tháng này thường thường tích cách cố chấp, tùy ý làm, muốn dùng đạo lý thuyết phục bọn họ, để cho bọn họ tuân theo phương pháp xử lý thông thường, căn bản là một loại hy vọng xa vời, huống chi tồn tại này bị phong ấn, ban đầu có khả năng là Ma đầu thích giết chóc thành tánh. Nhưng Lâm Minh vẫn là ôm một tia hi vọng cuối cùng, hy vọng lần này mình có thể tránh khỏi chiến đấu với tỷ số thắng xa vời.

- Không tệ! Vậy thì như thế nào? Bổn tôn thi triển Tịch Diệt đại pháp, mới để cho linh hồn chịu được lực lượng năm tháng vô cùng vô tận, mỗi một lần bổn tôn thức tỉnh, cũng sẽ hao tổn thọ nguyên thật lớn! Vì để không bị người ta quấy rầy, bổn tôn đặc biệt thành lập một cái địa phương bí mật như thế để làm nơi cư trú, không nghĩ tới, ngươi lại tiến vào, nếu là thả ngươi đi ra ngoài, để ngươi tung tin tức bổn tôn ngủ say ở chỗ này đi ra ngoài, để Tử Dương Tinh Sơn vô cùng khổng lồ này phơi bày ra ánh sáng, như vậy sợ rằng sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu cường giả tự cho là đúng, cùng những tên tự cho là là thiên tài với số mệnh Tề Thiên kia tiến đến tầm bảo, bổn tôn mặc dù không sợ, nhưng ngày sau tuyệt không có an bình!

Khi linh hồn cổ xưa kia nói chuyện, chỉ nghe âm thanh quỷ khóc thần gào 'ô ô ô', không gian chỗ Lâm Minh chấn động mãnh liệt, đại lượng đất đá sụp đổ, Tử Dương Tinh giống như núi cao khổng lồ trước mặt Lâm Minh bắt đầu rung động, bề ngoài tinh thạch hiện ra một mảnh quang ảnh mông lung, từ từ tạo thành một mặt người khổng lồ.

Gương mặt này cao vài chục trượng, gương mặt hiện ra màu nâu xanh, hắn mặt không chút thay đổi, ánh mắt kiên quyết, giống như Thần Linh mắt nhìn xuống thế giới.

Hiển nhiên đây chính là bản thể của linh hồn cổ xưa kia!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đối mặt với linh hồn này, phảng phất giống như đang đối mặt với trời xanh, đây là linh hồn của Thiên Tôn sao?

Việc đã đến nước này, Lâm Minh rõ ràng, cho dù hắn phát ra lời thề tuyệt không tiết lộ bí mật gì đó cũng là chê cười không có chút ý nghĩa nào, trận chiến này đã không thể tránh khỏi!

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Minh đột nhiên vang lên chân nguyên truyền âm của Mộ Thiên Tuyết:

- Lâm Minh, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có đánh một trận, nếu là ta lâm vào ngủ say lần nữa, sau này ngươi phải dựa vào bản thân.

- Mộ cô nương!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, vội la lên.

- Không cần nhiều lời! Nếu như ta ngủ say, ngươi còn có thể thức tỉnh ta lần nữa, thậm chí ngày sau ngươi cường đại có thể cải tạo thân thể cho ta, mà nếu là ngươi chết ở chỗ này, hết thảy cố gắng của chúng ta cũng uổng phí!

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây, linh hồn bắt đầu thẩm thấu đến trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, nàng cũng không phải là đoạt xá thân thể Lâm Minh, mà là muốn dung hợp cùng linh hồn Lâm Minh trong chốc lát, cùng Lâm Minh cùng nhau chi phối thân thể, như vậy mới có thể phát huy ra lực chiến đấu chí cường, dù sao hiện tại Lâm Minh sau khi vượt qua Thiên kiếp, lực chiến đấu bản thân hắn cũng không thể khinh thường.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "Hưu" vang lên, quang mang loá mắt chớp qua, từ mi tâm của linh hồn cổ xưa, bắn ra một thanh lợi kiếm vô cùng sắc bén!

Thanh kiếm này lấy Chiến Linh cùng linh hồn chế tạo, một sát na khi nó xuất hiện, hẳn là cắt không gian Thần Vực ra!

Con ngươi Lâm Minh co rút lại, đối mặt với lực lượng không cách nào địch nổi này, một khắc này, Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đem toàn bộ lực lượng linh hồn rót vào bên trong Ma Phương!

- Thức tỉnh đi, Ma Phương, để cho ta mượn lực lượng của ngươi!

Mộ Thiên Tuyết thầm niệm chú ra những lời này, lực lượng linh hồn bắt đầu thiêu đốt.

Ở bên trong thân thể Lâm Minh, có thể đối kháng lực lượng linh hồn cổ xưa này chỉ có Ma Phương!

Ma Phương là Thần khí linh hồn, mà tồn tại cổ xưa cũng chính là linh hồn thể, chính vì như thế, Mộ Thiên Tuyết mới có một phần hy vọng mong manh có thể chiến thắng đối phương.

Lực lượng hiện tại của Lâm Minh căn bản không đủ để thúc dục Ma Phương, Ma Phương đối với Lâm Minh mà nói cũng chỉ là một bảo vật linh hồn để bị động phòng ngự.

Chỉ có thể phòng ngự, không thể công kích.

Trừ phi là lúc đối chiến với Dương Vân ở Kỳ Tích Thần Điện lúc trước, cả linh hồn của Thượng Cổ Ma Đầu cũng xông vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, muốn hoàn toàn đoạt xá Lâm Minh, như vậy phòng ngự bị động của Ma Phương, mới có thể làm cho linh hồn thể của đối phương bị thương nặng thậm chí giết chết, nếu không giống như linh hồn cổ xưa này, chỉ phân ra một phần linh hồn cùng ý chí rất nhỏ để công kích Lâm Minh, cho dù Lâm Minh mượn Ma Phương đở được, cũng không thể làm cho đối phương bị thương nặng, nhiều nhất chỉ cắn nuốt sạch công kích của một phần nhỏ linh hồn kia của Lâm Minh, không thể nào đưa đến hiệu quả thắng vì đánh bất ngờ.

Muốn chiến thắng linh hồn cổ xưa này, chỉ có chủ động thúc dục Ma Phương tới công kích, mà lấy trạng thái hiện tại của Mộ Thiên Tuyết, không thể nghi ngờ sẽ phải giao ra trả giá hết sức nặng nề, cơ hội chỉ có một lần!

Ô ô ô!

Ma Phương đang ngủ say ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh kịch liệt xoay tròn, tạo thành linh hồn phong bạo màu xám tro, sau khi linh hồn phong bạo sinh ra càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất giống như một cái hắc động cắn nuốt hết thảy.

Răng rắc!

Theo một tiếng vang chói tai, Ý Chí Kiếm linh hồn mà linh hồn cổ xưa phát ra nặng nề phách trảm vào hắc động mà Ma Phương tạo thành, hẳn là trực tiếp như đá chìm đáy biển, không có nửa điểm bóng dáng!

Linh hồn cổ xưa kia thấy một màn như vậy, đột nhiên biến sắc.

- Cỗ khí tức này, chẳng lẽ là... Làm sao lại...

Bị Ma Phương cắn nuốt linh hồn, không có để lại nửa điểm, tuy nhiên linh hồn cổ xưa kia cũng không có bị thương, hiển nhiên bị cắn nuốt một phần linh hồn đối với nó mà nói chẳng qua là bé nhỏ không đáng kể.

Nó nheo mắt lại, cẩn thận cảm giác một phần linh hồn bị cắn nuốt kia đã đi nơi nào, cuối cùng phát hiện, bộ phận linh hồn kia đã hoàn toàn mất đi liên lạc cùng bản thể của nó, ngay cả dấu vết tinh thần cũng bị xóa đi; cảm giác như vậy giống như là thật sự bị hút vào hắc động, ngăn cách ở thời không dị độ.

- Thật sự là món đồ vật đó, trên người của ngươi thậm chí có món đồ vật đó?

Linh hồn cổ xưa đột nhiên trở nên kích động, khuôn mặt vốn là đạm mạc không có chút tình cảm ba động nào tâm tình đại biến.

Lâm Minh nghe xong trong lòng đột nhiên chấn động, không nghi ngờ chút nào, đồ vật theo lời tồn tại cổ xưa này dĩ nhiên là Ma Phương.

Ma Phương!

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh nhìn thấy người ngoại trừ Thiên Vũ Thánh địa biết Ma Phương!

Trong lòng hắn nhất thời trở nên hoàn toàn cảnh giác, đối phương biết Ma Phương, tự nhiên biết giá trị của Ma Phương, vô cùng có khả năng sẽ toàn lực tranh đoạt!

Lâm Minh đang súc tích lực lượng, chuẩn bị một kích toàn lực, mà đúng lúc đó, thanh âm cổ xưa kia đột nhiên nói:

- Dừng tay đi, hiện tại thu tay lại, tổn thương đối với ngươi sẽ không quá lớn, nếu không lấy thực lực của ngươi, vận dụng món bảo vật này, sợ là chính mình cũng phải biến thành tế phẩm!

Chương 1150: Thiên địa đại kiếp!!

Năng lượng toàn thân Lâm Minh vận chuyển, lúc đó thu tay lại tự nhiên là không thể nào, nhưng nếu như đánh tiếp, lại cần thiêu đốt lực lượng linh hồn của Mộ Thiên Tuyết, Lâm Minh tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện phát ra một kích như vậy, hắn không dám khẳng định, sau khi linh hồn của Mộ Thiên Tuyết đích xác lâm vào ngủ say lần thứ hai, có thể có tổn thương vĩnh viễn hay không, nói không chừng đến lúc đó muốn thức tỉnh Mộ Thiên Tuyết một lần nữa, máu tủy Rồng cũng không đủ.

Thần kinh Lâm Minh căng thẳng, rụt rè cẩn thận đề phòng, dự phòng linh hồn cổ xưa kia phát động đánh lén.

- Hắc hắc, ngươi tựa hồ không tin bổn tôn, bổn tôn nói dừng tay, chính là sẽ không động thủ lần nữa, nếu không ngươi cho rằng, dưới tình huống bổn tôn có phòng bị, bằng vào ngươi cùng lực lượng linh hồn trên người của ngươi, cho dù vận dụng món đồ vật đó, là có thể giết chết bổn tôn sao?

Linh hồn cổ xưa cười lạnh nói.

Linh hồn cổ xưa liếc mắt một cái liền nhìn thấu Mộ Thiên Tuyết tồn tại, đây cũng là chuyện tình hợp lý, vốn là Mộ Thiên Tuyết ẩn núp ở bên trong không gian Ma Phương, linh hồn cổ xưa tự nhiên nhìn không thấu, về sau Mộ Thiên Tuyết thích phóng linh hồn lực đi ra, chuẩn bị công kích, linh hồn lực của linh hồn cổ xưa nếu so với linh hồn cổ xưa thì cường đại hơn nhiều, tự nhiên thấy rõ ràng!

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết liên thủ cũng chỉ có thể phát động một kích, dưới tình huống linh hồn cổ xưa này có phòng bị, một kích kia có thể làm đối phương trọng thương, nhưng muốn giết chết nó, quả thật rất khó, loại tồn tại cổ xưa này, không biết có bao nhiêu thủ đoạn giấu diếm, dễ dàng bị giết chết như vậy, thì nó đã tựu không có khả năng còn sống lâu như vậy.

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, vẫn là tạm thời chặc đứt liên lạc của tinh thần chi hải cùng Ma Phương, nếu không Ma Phương chỉ cần vận chuyển, cũng sẽ luôn luôn tiêu hao linh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết.

Mặc dù Ma Phương ngưng vận chuyển, nhưng linh hồn Mộ Thiên Tuyết lúc này vẫn là kết hợp cùng Lâm Minh ở chung một chỗ, có thể tùy thời thúc dục Ma Phương phát động phản kích.

- Ngươi làm sao nhận được món đồ vật đó?

Linh hồn cổ xưa kia đột nhiên hỏi.

Lâm Minh trầm mặc, chưa trả lời, linh hồn cổ xưa kia cười hắc hắc, tựa hồ lơ đễnh nói:

- Cái vấn đề này, thật ra thì cũng không trọng yếu! Bất kể nói như thế nào, cái đồ vật này ngươi có thể nhận được chính là một cuộc tạo hóa! Không nghĩ tới, không nghĩ tới, 3.6 tỉ năm a, đại kiếp khi cái đồ vật này xuất thế có lẽ lại sắp tới.

Linh hồn cổ xưa lẩm bẩm tự nói, đôi câu vài lời trong một đoạn này lại làm cho Lâm Minh đột nhiên cả kinh, 3.6 tỉ năm?

Chẳng lẽ cái linh hồn này sống 3.6 tỉ năm?

3.6 tỉ năm là cái khái niệm gì? Sinh mệnh diễn biến lịch sử của một cái tinh cầu, thường thường cũng chỉ không tới mấy ức năm mà thôi, 3.6 tỉ năm đầy đủ để một viên Hằng Tinh ra đời, rồi lại diệt vong!

Cái này so với thời gian mình nghĩ còn dài hơn nhiều, Thiên Tôn cũng không thể sống lâu như vậy!

Đừng nói là 3.6 tỉ năm, ngay cả một ức năm, cũng không người nào có thể sống đến, 'Ức' tựa hồ chính là một đạo thiên địa pháp tắc một ức năm để ước thúc thọ nguyên của võ giả, được gọi là một cái kỷ nguyên Thần Vực, không có tánh mạng con người có thể vượt qua một kỷ nguyên, Thiên Tôn mặc dù có thể ở chi phối thiên địa pháp tắc có thể ở trình độ nhất định, nhưng không phải là mỗi một thiên địa pháp tắc bọn họ cũng có thể chi phối, trước mặt pháp tắc nào đó, bọn họ đều phải cúi đầu.

Cũng tỷ như lực lượng năm tháng trôi qua này!

- Hắc hắc, ngươi tựa hồ rất giật mình? Nói cho ngươi biết cũng không sao, bổn tôn có thể sống lâu như vậy, là bởi vì bổn tôn vốn không phải là người, mà là... Khí linh!

Linh hồn cổ xưa nói như vậy, Lâm Minh thất kinh, khí linh?

Thiên! Một khí linh cường đại đến loại trình độ này, đây là khí linh cấp bậc vũ khí gì?

Khí linh cũng là tánh mạng nhưng không thuộc về tánh mạng huyết nhục, mà là một loại tánh mạng năng lượng, năm đó, Lâm Minh gặp phải Điện Linh trong thí luyện Cổ Phượng ở Thần Hoàng Đảo, cũng là tồn tại tương tự, tuổi thọ của bọn họ, nếu so với loài người, hung thú dài hơn nhiều, ngủ mười vạn năm cũng chẳng có gì lạ. Dựa theo Điện Linh kia thuyết pháp, tuổi thọ của bọn họ dài giống như nham thạch!

Như thế, còn sống mấy ức năm, cũng không kỳ quái. Hơn nữa lúc trước Lâm Minh nghe lời của linh hồn cổ xưa này, hắn là thi triển một loại bí pháp được gọi là Tịch Diệt đại pháp, mặc dù Lâm Minh không biết đây là cái gì, nhưng cũng nghĩ được đây là thủ đoạn thông qua ngủ say để kéo dài tuổi thọ.

Nghĩ đến tồn tại cổ xưa trước mắt này, là lão quái vật còn sống 3.6 tỉ năm, trong lòng Lâm Minh luôn là có chút cảm giác cực độ không thành thật.

- Đại kiếp... Ngươi nói đại kiếp là cái gì?

Lâm Minh trầm giọng hỏi.

- Là thiên địa đại kiếp! Cái thế giới này, không có gì có thể tồn tại vĩnh hằng, không có gì có thể ngăn cản được lực lượng năm tháng trôi qua, Thiên Tôn không thể, Thần thú không thể, khí linh không thể, bao gồm cả phương thiên địa này, đại thiên thế giới, cũng không thể! Cái thế giới này, cuối cùng sẽ gặp phải kiếp nạn, thậm chí nếu như kiếp nạn quá lớn, có thể sẽ làm cho vũ trụ cũng đổ! Mà kiếp nạn là cái gì bổn tôn cũng không cách nào biết trước!

Nghe lời nói của linh hồn cổ xưa này, tâm thần Lâm Minh đột nhiên chấn động.

- Vũ trụ đổ?

Đây chẳng phải là ý nghĩa ba ngàn đại thiên thế giới, ba ngàn Thần Vực, bao gồm sinh linh trong đó, toàn bộ diệt vong!

Ngay cả Thiên Tôn, ở bên trong gió lốc thế giới Hủy Diệt này, cũng như con kiến hôi vô lực sao!

- Không sai! Tuy nhiên phải không biết bao nhiêu ức năm, thậm chí ức ức năm mới có thể phát sinh, một lần kiếp nạn, không đến nổi để cho vũ trụ hủy diệt.

- Nghe ý của ngươi là, 3.6 tỉ năm trước, cũng đã xảy ra một lần kiếp nạn?

Trong lòng Lâm Minh cảm giác, chuyện theo lời linh hồn cổ xưa này, hẳn là thật sự, chẳng lẽ Ma Phương biểu thị cho đại kiếp, vốn chính là một vật không tốt? Ngày trước, trận kiếp nạn kia, làm cho thiên địa pháp tắc dị biến, từ đó, Luyện Thể pháp tắc không hề áp dụng nữa, hệ thống tụ nguyên văn minh, cũng là bắt đầu phồn vinh từ khi đó.

- Này......

Trong lòng Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ, hắn luôn luôn nghe nói, thiên địa quy tắc thay đổi, pháp thể song tu là nghịch thiên mà đi, nhưng cũng không biết vì sao thiên địa quy tắc cải biến, cho dù Mộ Thiên Tuyết cũng không cách nào trả lời, cho tới hôm nay mới biết được nguyên nhân!

Kiếp nạn làm cho thiên địa pháp tắc cũng thay đổi, kinh khủng như thế nào a?

- Hắc hắc, ta xem ngươi cũng là pháp thể song tu, thật can đảm a, hơn nữa, thực lực ngươi không kém, cơ duyên lại đầy đủ, lại tu luyện Thần Võ vô thượng, nếu là ngươi có thể đi ra một con đường trong pháp thể song tu, sâm phá Thiên Cơ, tương lai có một tia xa vời có thể trở thành Thiên Tôn!

Linh hồn cổ xưa mở miệng đánh giá, đây đúng là đánh giá cực cao về Lâm Minh. Từ xưa tới nay, vô luận thiên tài đến loại trình độ nào, cũng không dám nói chính mình tất thành Thiên Tôn, có một tia hy vọng mong manh, đã là người tài tuyệt thế!

Đột nhiên từ mi tâm linh hồn cổ xưa bắn ra một đạo cầu vồng màu xanh lá, đâm thẳng vào mi tâm Lâm Minh!

Trong lòng Lâm Minh căng thẳng, cơ hồ ý thức muốn phản kích, nhưng chợt ý thức được, một đạo thanh mang này tựa hồ cũng không có địch ý, mà là một cỗ lực lượng nhu hòa.

Hắn không có né tránh, tùy ý để đạo thanh mang này bao phủ thân thể, một luồng cảm giác hơi mát mẻ chảy khắp toàn thân, phảng phất giống như lỗ chân lông toàn thân cũng thư giãn.

Trong lòng Lâm Minh vừa động, lại biết một đạo tia sáng của linh hồn cổ xưa thực ra là xoa nhẹ vết nứt trong linh hồn Mộ Thiên Tuyết.

Mới vừa rồi, Mộ Thiên Tuyết thiêu đốt linh hồn lực thúc dục Ma Phương, mặc dù một kích mạnh nhất cũng không có phát ra, nhưng vẫn là tiêu hao đại lượng linh hồn lực, làm cho linh hồn của nàng vốn là đã bị hao tổn lại để lại vết nứt.

Linh hồn cổ xưa phát ra năng lượng linh hồn, thoáng bổ sung tổn thương linh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết, ít nhất để cho vết nứt kia không đến nổi phát tác.

Hưu!

Linh hồn Mộ Thiên Tuyết chia lìa với Lâm Minh, nàng cũng không có đem hình chiếu linh hồn thể đi ra ngoài, mà là vẫn ở bên trong tinh thần chi hải của Lâm Minh như cũ, nàng một thân bạch y, mặt tái nhợt, mới vừa rồi nhất thời thúc dục Ma Phương, đối với Mộ

Thiên Tuyết tiêu hao thật lớn.

- Lâm Minh, người này......

Mộ Thiên Tuyết cũng không nghĩ tới, khí linh cổ xưa này thế nhưng xuất thủ trị thương cho mình.

Trước khi phát hiện Ma Phương, cùng sau khi phát hiện Ma Phương, thái độ biến chuyển khổng lồ như thế, để cho trong lòng Mộ Thiên Tuyết kỳ quái, nàng cũng không cho là linh hồn cổ xưa này là hạng người thiện lương gì, đây hết thảy, nguyên nhân tự nhiên là Ma Phương.

Lâm Minh khe khẽ trầm ngâm, mở miệng nói:

- "Cảm ơn tiền bối ra tay giúp bằng hữu của ta, chẳng lẽ tiền bối có sâu xa gì cùng Ma Phương? Chẳng lẽ...

Lâm Minh nói tới đây, trong lòng đột nhiên vừa động, không khỏi sinh ra một cái ý niệm trong đầu:

- Chẳng lẽ tiền bối là bảo vật đồng loại ở bên trong Ma Phương, khí linh nào đó?

Bảo vật đồng loại Ma Phương, còn có hai kiện, linh hồn cổ xưa này, có phải là một khí linh trong đó hay không?

- Ma Phương...... Hắc hắc, tên này xưng cũng coi là chuẩn xác.

Linh hồn cổ xưa tùy ý nói:

- Ngươi thật giống như không chỉ biết Ma Phương, còn biết hai kiện đồ vật khác, thật là có hứng thú, tuy nhiên, ta không phải là bất kỳ một khí linh nào bên trong bọn họ.

Linh hồn cổ xưa lắc đầu:

- Ba đồ vật này, tựa hồ cũng không có khí linh, nếu có, bằng vào khí linh thúc dục lực lượng ba đồ vật này, uy lực sẽ không thể tưởng tượng!

- Bổn tôn là Thương Thiên Cổ Ấn - bổn mạng Linh Bảo vô thượng do Phong Thần Thiên Tôn luyện chế, bản thể của ta, thật ra thì ngươi đã nhìn thấy, chính là Tử Dương Tinh Sơn trước mặt ngươi!

Linh hồn cổ xưa nói như vậy, trong lòng Lâm Minh kinh ngạc, nguyên lai, Tử Dương Tinh Sơn này thực ra là một Linh Bảo vô thượng - Thương Thiên Cổ Ấn!

- Này...

Lâm Minh không biết nên nói gì, thứ lúc trước Tiểu Ngư Nhi cắn, hẳn là một Linh Bảo vô thượng, thần kỳ nhất chính là, Tiểu Ngư Nhi lại cắn được một mảnh nhỏ, quá hoang đường a!

Linh Bảo vô thượng, tự nhiên là một cái tồn tại cấp bậc như Thần Võ vô thượng, loại vật này, ra ngoài thiên đạo, có thể chi phối thiên địa pháp tắc ở trình độ nhất định, là tồn tại thiên đạo không cho phép, một khi ra đời, sẽ trải qua Thiên kiếp!

Tiểu Ngư Nhi, thế nhưng có thể cắn một cái phía trên Linh Bảo vô thượng?

Linh hồn cổ xưa phảng phất giống như biết Lâm Minh đang suy nghĩ gì, nó cười nói:

- Tử Dương Tinh Sơn mà tiểu cô nương kia cắn, chỉ là của ta thể biến ảo chỉ là của ta, trung tâm bản thể của ta - Thương Thiên Cổ Ấn chân chính, vẫn trấn áp mắt trận của Phong Thần đại trận này như cũ, tiểu cô nương kia mặc dù có chút đặc biệt, nhưng chưa có lớn lên, ở trong đại trận Thiên Tôn bố trí, một chút tổn thương bé nhỏ không đáng kể đã là cực hạn, muốn hoàn toàn phá hư nó, thậm chí phá hư Linh Bảo vô thượng là không thể nào.

Linh hồn cổ xưa nói như vậy, trong lòng Lâm Minh đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ, Phong Thần Thiên Tôn năm đó phí nhiều công sức, thậm chí ngay cả Linh Bảo vô thượng bổn mạng của mình cũng vận dụng, bày ra Phong Thần đại trận này, rốt cuộc là muốn phong ấn thứ gì? Thế nhưng một lần phong chính là 3.6 tỉ năm!

Chương 1151: Luyện hóa thạch thai!

Lâm Minh do dự một chút, nếu như thật sự hỏi thăm Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp cái gì, khó tránh khỏi có chút đường đột, chuyện như vậy, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn hẳn là không nguyện ý tiết lộ ra ngoài.

Suy nghĩ một chút, Lâm Minh chẳng qua là hỏi:

- Tiền bối, vãn bối muốn biết vì sao người thấy Ma Phương liền không giết ta?

Trong lòng Lâm Minh rất kỳ quái, đối phương hết sức hiểu rõ giá trị của Ma Phương, nhưng không có ý tứ xuất thủ tranh đoạt Ma Phương, có chút không hợp với lẽ thường.

Nghe được Lâm Minh hỏi thăm, khí linh cổ xưa kia nở nụ cười, thanh âm có chút mùi vị thê lương.

- Mỗi một cá nhân, mỗi một vật phẩm đều có thời đại thuộc về mình, thời đại của ta cùng Phong Thần Thiên Tôn đã qua, thời đại 3.6 tỉ năm trước, mới là thuộc về chúng ta, hiện tại ta đây, sẽ không lại đi tranh đoạt cái gì, đạo của ta đã rất khó lại đột phá, sở dĩ ta thi triển Tịch Diệt đại pháp kéo dài tánh mạng, chỉ là vì bảo vệ Phong Thần đại trận mà thôi!

- Còn lúc Thiên kiếp chân chính, yêu cầu nhân vật chủ yếu của thời đại này chống lại, hiển nhiên ta sẽ không trở thành nhân vật chủ yếu, chỉ sợ Phong Thần đại trận này không hề cần ta thủ hộ nữa, ta có thể xuất thế một lần nữa, vậy cũng nhiều nhất chỉ là một vai phụ tá trọng yếu thôi, mà ngươi, là một phần hy vọng trở thành nhân vật chủ yếu của thời đại này, dĩ nhiên ngươi có thể không thật sự làm được, cũng là không biết.

Khí linh cổ xưa nói ra lời nói này, thay vì nói là tin tưởng Lâm Minh, không bằng nói là tin tưởng Ma Phương.

Người nhận được Ma Phương, chưa chắc có thể thừa nhận số mệnh của Ma Phương, năm đó, gia gia Mộ Thiên Tuyết là đại Giới vương, bản thân Mộ Thiên Tuyết là tuyệt thế thiên tài, bọn họ cũng từng nhận được Ma Phương, nhưng cũng không thể trở thành nhân vật chủ yếu của thời đại, ngược lại bị vận rủi.

Nếu là Lâm Minh vẫn lạc. Như vậy sẽ tiếp tục có người thừa kế phần số mệnh này, cho đến khi một nhân vật chủ yếu thời đại chân chính ra đời!

Ức năm thời gian, dài biết bao, cho dù Ma Phương chia đều mỗi một vạn năm đổi lại chủ nhân một lần, cũng có thể đổi lại chủ nhân một vạn lần, trong chuyện này, luôn luôn phải là một người tài tuyệt thế.

- Tiền bối, 3.6 tỉ năm qua, vẫn là thủ hộ ở Phong Thần đại trận này?

- Không sai, ngươi là tò mò Phong Thần đại trận này trấn áp là vật gì sao? Bổn tôn khuyên ngươi vẫn là thu hồi lòng hiếu kỳ, vật này, vượt xa tưởng tượng của ngươi. Nó có liên quan cùng thiên địa đại kiếp 3.6 tỉ năm trước! Biết nó, đối với ngươi cũng không có chỗ tốt, thậm chí có thể rước lấy tai hoạ cho ngươi.

Nghe được lời nói của linh hồn cổ xưa, trong lòng Lâm Minh rùng mình, thời gian 3.6 tỉ năm dài dằng dặc, vô luận tánh mạng huyết nhục gì cũng bị trấn áp tới hôi phi yên diệt a!

Trừ phi đối phương cũng là một loại tánh mạng năng lượng như khí linh, nhưng là một đồ vật cần hưng sư động chúng để trấn áp như vậy sao? Chẳng lẽ...

Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới Ma Châu cùng Tử Tạp cũng liệt vào cùng Ma Phương kia, nếu như là chúng nó thì... Thật sự có khả năng bị trấn áp như vậy!

Nhưng suy nghĩ một chút, Lâm Minh vẫn là lắc đầu, linh hồn cổ xưa kia cũng nói, ba kiện đồ vật này, tựa hồ bản thân không có khí linh, không có khí linh gì đó, cũng có thể không có ý thức của bản thân, không đến nổi bị trấn áp phong ấn, hơn nữa... Nếu như chúng nó thật sự có khí linh thì Thương Thiên Cổ Ấn sợ là chưa chắc trấn áp được.

Lâm Minh không có tiếp tục nghĩ nữa, nếu như lực lượng của mình, một ngày kia trưởng thành đủ cường đại, thứ trấn áp ở nơi này, hắn tự nhiên sẽ biết được, thậm chí có thể... Phải đối mặt!

Hiện tại, đúng theo như lời Thương Thiên Cổ Ấn, lấy thực lực yếu ớt của chính mình, biết bí mật kinh thiên như vậy, chỉ có thể đưa tới tai hoạ.

- Tiền bối, vãn bối còn có một cái vấn đề cuối cùng, về Yến Tiểu Ngư, cũng chính là cô bé vãn bối mang đến, thân thế của nàng rốt cuộc có bí mật gì?

Linh hồn cổ xưa trầm mặc một hồi, nói:

- Về nàng, bổn tôn cũng chỉ là có một chút suy đoán mà thôi, bổn tôn ngủ say ở chỗ này quá lâu, ngoại giới phát sinh rất nhiều chuyện, bổn tôn cũng rất khó đoán ra được, vận mệnh luôn là hay thay đổi, chỉ sợ Thiên Tôn cũng khó có thể khống chế quỹ tích của số mệnh, phát triển tương lai luôn là một mảnh mê mang, nhưng thật sự đến lúc thích hợp, ngươi dù sao vẫn sẽ biết đến.

Linh hồn cổ xưa từ từ nói, thanh âm mang theo một cỗ thê lương, Lâm Minh nghe khe khẽ trầm mặc, Thiên Tôn cũng không cách nào nắm vận mệnh trong tay, nói trắng ra là, thật ra thì chính là số mệnh, cơ duyên, nhân quả,..., hết thảy kết hợp, cái này thậm chí có thể coi là một loại đường ở ngoài độc lập với quy tắc thiên đạo, hư vô mờ mịt, không cách nào phỏng đoán.

- Tiểu bối, ngươi, còn tiểu nha đầu chỉ còn linh hồn thể trên người ngươi nữa, cũng là hạng người thiên tư tuyệt đỉnh, bao gồm cả cô bé ăn Tử Dương Tinh kia, cũng không giống thường nhân, ngươi tới trong không gian ta ngủ say, muốn phá vỡ một góc đại trận, là vì lấy thứ gì sao?

- Vãn bối là vì Tử Dương thạch thai mà đến.

Lâm Minh nói thẳng.

- Tử Dương thạch thai... Linh thể dựng dục trong Tử Dương Tinh sao? Cái này dễ làm, bổn tôn phong ấn rất nhiều trong cơ thể, sẽ ban thưởng cho ngươi một quả, con đường sau này của ngươi, còn phải dựa vào một mình ngươi đi, bổn tôn sẽ chờ ngươi thời gian vạn năm, xem một chút đến tột cùng ngươi là hôi phi yên diệt, hay là trở thành nhân vật tuyệt đỉnh của Thần Vực! Ha ha ha ha!

Linh hồn cổ xưa cười lớn, sau đó, một đạo cầu vồng màu tím càn quét Lâm Minh, Lâm Minh chỉ cảm thấy không gian đột nhiên vặn vẹo, sau đó hắn liền bị cổ năng lượng này bao quanh, qua trong giây lát đã xuất hiện ở ngoài Tọa Độ Không Gian, mà lúc này, ở bên cạnh Lâm Minh, một khối Tử Dương Tinh cao bằng một người lẳng lặng trôi lơ lửng, ở bên trong Tử Dương Tinh, phong ấn một cái thạch hầu màu tím, tuy nói là thạch hầu, nhưng thoạt nhìn thật sự giống nhau, nó có con ngươi đen nhánh trong suốt, bộ lông trên người cũng không hiện chút nào, trông rất sống động.

Đây chính là Tử Dương thạch thai.

Lâm Minh vung tay lên, trực tiếp thu Tử Dương thạch thai vào trong Tử Cực Giới.

Mộ Thiên Tuyết hóa thành một đạo luồng sáng tiến vào Tử Cực Giới, nhìn thạch hầu trước mắt, nhẹ hít một hơi nói:

- Là Tử Dương thạch thai dựng dục mấy ức năm, Phong Thần Thiên Tôn bạo tay lớn như thế, lấy Tử Dương Tinh Sơn khổng lồ biến thành Thương Thiên Cổ Ấn, lấy năng lượng hợp thành trận pháp không ngừng tẩm bổ cho nó, một hơi phong tồn 3.6 tỉ năm, sinh ra Tử Dương thạch thai cũng có thể tạo thành thế giới, tùy tiện cho chúng ta một cái, cũng là cực phẩm trong cực phẩm!

Mộ Thiên Tuyết cảm khái, đồng thời cũng rung động thật sâu về thực lực của mình chênh lệch cùng Thiên Tôn, lúc Mộ Thiên Tuyết đỉnh phong, cũng chỉ là nửa bước Giới vương mà thôi.

- Quả thật như thế, Phong Thần Thiên Tôn năm đó, nói không chừng đúng là nhân vật chủ yếu đối kháng trận thiên địa đại kiếp kia. Cho đến hiện tại, trong Phong Thần đại trận cũng trấn áp thứ có liên quan cùng thiên địa đại kiếp, nhưng không biết là cái gì.

- Lâm Minh, Tử Dương thạch thai tới tay vô cùng thuận lợi, tuy nhiên tài liệu khác để luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, hơn phân nửa còn không có chuẩn bị xong, chúng ta bây giờ trở về viễn cổ đế đô cũng là lãng phí thời gian, không bằng dứt khoát dừng lại ở nơi này một thời gian ngắn, ta tinh luyện tinh hoa của Tử Dương thạch thai đi ra ngoài, ngươi tiếp tục tu luyện, linh thể của ngươi đã thành, từ Cửu Vẫn đến Thần Hải, đối với ngươi mà nói đã không có bất kỳ bình cảnh, chỉ cần hấp thu đầy đủ nguyên khí, cũng đủ nuôi trồng Hạt giống thế giới đến nảy mầm.

- Tốt!

Lúc Lâm Minh là Cửu Vẫn, hấp thu đại lượng mảnh nhỏ thiên địa pháp tắc, luôn luôn không có thời gian tìm hiểu, hắn đúng là cần thời gian từ từ tiêu hóa những thứ pháp tắc này.

Lâm Minh từ từ đi xuống độ sâu ba nghìn dặm dưới đất, bắt đầu bế quan ở chỗ này, nhiệt lượng của địa hỏa chỗ sâu dưới đất này, mặc dù không bằng 18 tầng tháp hỏa ngục, mỗi một tầng cũng ẩn chứa pháp tắc bất đồng, nhưng đối với việc Lâm Minh lĩnh ngộ Hỏa Hệ ý cảnh vẫn là có tác dụng xúc tiến tương đối.

Mà sau khi Mộ Thiên Tuyết hoàn toàn luyện hóa Tử Dương thạch thai, lấy cốt giản Lâm Minh mua được từ Hội giao dịch dưới đất ra, hiểu rõ nội dung trong cốt giản. Đây là một bộ cốt giản truyền lưu từ thời đại thượng cổ, trong đó rất nhiều ghi chép, rất có thể có giá trị không nhỏ.

Mà những ngày qua, cuộc sống của Yến Tiểu Ngư trôi qua vui vẻ nhất, trên căn bản chính là ăn ngủ, ngủ ăn.

Sau khi Tử Dương thạch thai bị Mộ Thiên Tuyết luyện hóa, tinh bì của Tử Dương Tinh còn dư lại tất cả cũng bị Yến Tiểu Ngư không chút khách khí ăn hết.

Những thứ tinh bì của Tử Dương Tinh này, so với Tử Dương Tinh bình thường, phẩm chất rõ ràng cao hơn một cái cấp bậc.

Bình thường, Tử Dương Tinh trong quặng Tử Dương thạch, hấp thu nguyên khí thiên địa từ thiên địa đồng thời cũng chậm rãi phóng thích năng lượng, cuối cùng sẽ đạt tới một cái thăng bằng, năng lượng không tăng không giảm.

Mà Tử Dương Tinh của Phong Thần đại trận lại bất đồng, chúng nó bị trận pháp ước thúc, chỉ hấp thu năng lượng, cũng không phóng thích năng lượng, những thứ tinh bì của Tử Dương Tinh này trải qua hơn 3 tỉ năm dựng dục tích lũy, độ tinh khiết năng lượng xa không phải là Tử Dương thạch khai thác trong quặng ở Tử Sơn có thể so sanh. Loại khác biệt này, giống như rượu mới vừa ủ thành, khác với rượu ủ lâu năm được cất vào hầm ngàn năm.

Yến Tiểu Ngư ăn những thứ tinh bì của Tử Dương Tinh này, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hai rặng mây đỏ, thật không như uống rượu say, bước đi cũng không yên, nàng miễn cưỡng lung lay trên mặt đất vài vòng, phù phù một tiếng ngã trên mặt đất, trực tiếp đã ngủ.

Những ngày qua, Yến Tiểu Ngư đã ăn Tử Dương Tinh giá trị mấy ngàn vạn, cái này cũng chưa tính tinh bì của Tử Dương Tinh cổ xưa vô cùng trân quý, gương mặt của nàng càng ngày càng tinh, phảng phất giống như vừa bấm là có thể bấm ra nước vậy, giống như một quả đào chín hồng.

Yến Tiểu Ngư ngủ một lần chính là bảy ngày bảy đêm, sau khi tỉnh lại, nàng thế nhưng lại đói bụng.

Mộ Thiên Tuyết dùng cảm giác dò xét thân thể Yến Tiểu Ngư một chút, vẫn không có hiện tượng chân nguyên ngưng tụ như cũ, nhưng mơ hồ lại có chút ít bất đồng.

Loại kết quả này cũng không có để cho Mộ Thiên Tuyết thất vọng, thể chất của Yến Tiểu Ngư nếu ngay cả Thương Thiên Cổ Ấn đều nói là cực kỳ đặc thù, tự nhiên không thể nào chẳng qua là tùy ý ăn Tử Dương thạch mấy ngàn vạn là có thể thức tỉnh huyết mạch của nàng.

Lần này sau khi tỉnh lại, Yến Tiểu Ngư càng ngày càng có thể ăn, nhưng là hình dạng thân thể của nàng lại không có thay đổi gì, tiếp tục ăn đại lượng nguyên khí thiên địa cũng không biết đi nơi nào.

Thời gian cứ như vậy đi qua hơn nửa năm, một ngày kia, Lâm Minh đang ngồi xuống bế quan đột nhiên thân thể chấn động, đột nhiên mở hai mắt ra, khi hắn thể nội đan điền, Hạt giống thế giới trở nên nhỏ hơn, mà ở chung quanh Hạt giống thế giới, một mảnh không gian cũng vặn vẹo kịch liệt, dường như muốn gãy lìa, đây là dấu hiệu lực lượng ủ ra ở Hạt giống thế giới bộc phát.

Lâm Minh cách Thần Hải chỉ có một bước ngắn, chỉ cần hắn nguyện ý, thậm chí có thể tùy thời đột phá, dĩ nhiên, phương thức đột phá tốt nhất vẫn là để dành lực lượng tới cực điểm, tự nhiên đột phá tốt hơn.

- Mộ cô nương, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta trở về viễn cổ đế đô đi.

Chương 1152: Thánh võ phủ!

Mặt trời mới mọc, trôi lơ lửng ở trên bầu trời viễn cổ đế đô giống như một đầu quái thú vô cùng khổng lồ, dương quang che lấp phương viên mấy vạn dặm, để lại bóng dáng khổng lồ ở Chân Vũ đại lục.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có Linh hạm, tọa kỵ muôn hình muôn vẻ xuyên qua chung quanh viễn cổ đế đô, những tọa kỵ cùng Linh hạm nhỏ này có cái giống như thớt ngựa bình thường, có cái lớn giống như núi nhỏ, từ xa nhìn lại như vô số châu chấu, vô cùng vô tận.

Đi lại ở bên trong viễn cổ đế đô, rất ít thấy võ giả Toàn Đan trở xuống, thỉnh thoảng nhìn thấy một người, nếu không phải là tuổi trẻ tuấn kiệt chưa trưởng thành, thì cũng là những võ giả bất nhập lưu kia, căn bản không thể nào dùng tiền trả phí vào thành cao quý kia.

- Lần thứ hai tới viễn cổ đế đô, thật giống như náo nhiệt hơn so sánh với tám tháng trước.

Lâm Minh sờ sờ càm, lần trước hắn tới viễn cổ đế đô, cũng cảm giác tuổi trẻ tuấn kiệt trên đường đi thật sự nhiều hơn một chút, tuổi trẻ tuấn kiệt lúc này đây, mười người nhìn thấy trên đường thì có ba bốn người thanh niên phải không vượt qua 50 tuổi.

Lâm Minh đi tới một góc của thành thị, đốt lên một đạo truyền âm phù, đây là ấn ký truyền âm mà hắn ước định cùng Giang Vũ.

Chẳng qua là sau 10 tức, Lâm Minh đã nhận được hồi âm, Giang Vũ đang chạy đến bên này.

Kể từ Hội giao dịch lần trước, Lâm Minh triển lộ ra thực lực vượt qua thiên tài Thánh Địa cấp Giới vương, Giang Vũ đã một lòng muốn có chút quan hệ cùng Lâm Minh, sự tình Lâm Minh dặn dò hắn tự nhiên sẽ tận tâm tận lực làm tốt.

- Lâm huynh!

Chẳng qua là gần nửa canh giờ, Giang Vũ với một thân bạch y xuất hiện ở trong tầm mắt Lâm Minh, mang trên mặt nụ cười hưng phấn.

- Ha ha, may mắn không làm nhục mệnh, tài liệu Lâm huynh muốn, Giang mỗ đã chuẩn bị xong!

- Vậy thì thật là cám ơn Giang huynh.

Lâm Minh chắp tay nói. Tài liệu luyện chế Trường Sinh Huyền Đan khó tìm, có không ít thứ của Thiên Môn, gia tộc của Giang Vũ ở viễn cổ đế đô cũng coi như lớn, có Giang Vũ hỗ trợ chính mình sẽ giảm đi rất nhiều thời gian.

- Về giá tiền, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, sẽ không để cho Giang huynh lỗ lả.

Giang Vũ vừa nghe, vội vàng nói:

- Lâm huynh sao lại nói như vậy, Giang mỗ chẳng qua là làm một chút chuyện tình bé nhỏ không đáng kể, huống chi cho dù là giá tiền bình thường, Giang gia ta cũng có thể một khoản lợi nhuận.

Nói nhân tình cùng Lâm Minh thì chút Tử Dương thạch này bé nhỏ không đáng kể.

- Đúng rồi, Giang huynh, ta tới viễn cổ đế đô, phát hiện rất nhiều năm thiên tài trẻ tuổi, có chuyện gì sao? Viễn cổ đế đô gần đây có phát sinh đại sự gì sao?

Lâm Minh thuận miệng vừa hỏi. Mà Giang Vũ nghe xong, mặt lộ vẻ hưng phấn nói:

- Thiên tài trẻ tuổi này đều là chạy tới tham gia Thánh Võ đại tái! Thánh Võ đại tái là cuộc thi của thiên tài thế hệ trẻ, cao thủ nhiều như mây, phần thưởng vô cùng phong phú. Tuy nhiên đáng tiếc, hiện tại cuộc so tài đã tiến hành hơn phân nửa, Lâm huynh bỏ lỡ!

Giang Vũ nói tới đây, tiếc hận lắc đầu:

- Hiện tại đã bắt đầu cuộc thi vòng loại, nếu như mấy tháng trước Lâm huynh có thể ở nơi này thì ghi danh tham gia, nhất định có thể có thành tựu xuất sắc, đạt được vô địch!

- Nga? Thánh Võ đại tái?

Đuôi lông mày Lâm Minh nhảy lên, trong lòng hắn không cảm thấy bỏ lỡ Thánh Võ đại tái này có cái gì đáng tiếc, Thánh Võ đại tái chẳng qua là Thiên Tài Chiến do viễn cổ đế đô cử hành, một cái thành thị lớn hơn nữa cũng là có hạn, bỏ lỡ cũng không có gì.

- "Đúng vậy a, gần đây không biết tại sao Chân Võ đại thế giới liên tiếp cử hành mấy cuộc thi thiên tài, mà viễn cổ đế đô chúng ta cử hành đúng là Thánh Võ đại tái này, bởi vì địa phương cử hành là Thánh Võ Phủ thế lực đứng thứ hai cấp đại Giới vương của viễn cổ đế đô!

Ở viễn cổ đế đô, có hai thế lực cấp đại Thánh Địa, một là Chân Võ Đại Thánh địa, cái Thánh Địa này, là do Giới vương đại giới của Chân Võ giới lập nên, cũng là đệ nhất Thánh Địa của Chân Võ giới, Thánh Địa thứ hai chính là Thánh Võ Phủ này

Hai Đại Thánh địa cũng chỉ là có một bộ phận thế lực phân bố ở viễn cổ đế đô, cũng không phải là toàn bộ nằm ở viễn cổ đế đô, tuy nhiên dù là như thế, cũng đủ kinh người, thành thị có thể có hai thế lực cấp đại Thánh Địa, ở cả Thần Vực cũng có thể coi là nổi danh.

- Hiện tại thời gian còn sớm, ta sẽ để cho thủ hạ chuẩn bị đầy đủ tài liệu cho Lâm huynh, không bằng Lâm huynh cùng ta đi tới hội trường của Thánh Võ đại tái, xem những thiên tài kia tỷ đấu như thế nào một chút, hiện tại Thánh Võ đại tái đã sắp tới giai đoạn sau, ra sân đều là thiên tài đứng đầu của viễn cổ đế đô, thậm chí bao gồm cả thiên tài ưu tú nhất của hai đại Thánh Địa Giới vương, tình hình chiến đấu phi phàm!

Nghe Giang Vũ nói như vậy, Lâm Minh cũng là có mấy phần ý động, hắn đến hiện tại, Thánh Địa cấp Giới vương được chứng kiến duy nhất cũng chính là Long tộc thượng cổ, nhưng hiện tại bên trong Long tộc thượng cổ đã không có cao thủ cấp Vương, cho nên đến tột cùng thiên tài Thánh Địa cấp Giới vương có thực lực như thế nào, Lâm Minh cũng không rõ ràng.

- Tốt, liền đi xem một chút đi.

Lâm Minh đi theo Giang Vũ, một đường đi tới chiến trường của Thánh Võ đại tái, càng ngày càng nhích tới gần chiến trường, tuổi trẻ tuấn kiệt dọc theo đường càng ngày càng nhiều, bên trong những người này, thậm chí thỉnh thoảng có thể thấy người sánh ngang với Bạch Đạo Hồng.

Những võ giả này, cũng là từ các địa phương của Chân Võ đại thế giới, không biết cách bao nhiêu vạn dặm chạy tới đây, trông cậy vào việc có thể nhất chiến thành danh ở viễn cổ đế đô, nhận được đại lượng vinh dự cùng phần thưởng!

- Phần thưởng của Thánh Võ đại tái là cái gì?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

Vừa hỏi, Giang Vũ hưng phấn lên, hắn nói:

- Phần thưởng rất phong phú! Đệ nhất danh, thưởng cho một quả Hóa Thần Cửu Biến Đan! Đây là đan dược Thiên giai thượng phẩm, cường giả Thần Hải hậu kỳ lúc trùng kích Thần Biến, phục dụng nó, có thể phát triển thế giới trong cơ thể của mình, lúc ở cảnh giới Thần Biến sơ kỳ, thế giới trong cơ thể sẽ vượt qua rất nhiều võ giả cảnh giới Thần Biến trung kỳ!

- Phần thưởng phải lúc Thần Hải trùng kích cảnh giới Thần Biến mới có thể sử dụng?

Lâm Minh sờ sờ cằm, vật này, đối với mình mà nói còn rất lâu mới có thể sử dụng.

- Ừm... Bình thường cuộc thi thiên tài này, cũng là thiên tài Thần Hải kỳ mới có thể tham gia, bởi vì rất nhiều võ giả Mệnh Vẫn kỳ vì tích lũy nội tình, tìm hiểu pháp tắc, thường thường liều mạng áp chế tu vi của mình, cho đến khi phá Cửu Vẫn, mới bỗng nhiên nổi tiếng! Một khi được cửu trọng thiên, sẽ loạn Càn Khôn trong nháy mắt! Cửu Vẫn qua cửu trọng thiên, có thể thừa nhận đại lượng pháp tắc tẩy lễ!

- Cửu Vẫn bình thường, Cửu Biến Hóa Thần, ở bên trong 18 cảnh giới này, chính là quan trọng nhất của Cửu Vẫn, đây là một đường ranh giới, thiên tài ở sau Cửu Vẫn, chênh lệch sẽ càng thêm rõ ràng, mạnh thì sẽ mạnh hơn, yếu thì sẽ yếu hơn! Cho nên cuộc thi thiên tài ở Thần Hải kỳ, có sức thuyết phục nhất!

Lâm Minh gật đầu, quả thật tương lai một thiên tài sẽ lấy được thành tựu gì, trình độ thiên tài rốt cuộc như thế nào, nhìn ở Thần Hải kỳ mới chuẩn xác nhất. Nếu như căn cơ Cửu Vẫn không tốt, trừ phi sau này gặp phải cơ duyên nghịch thiên, nếu không đừng hi vọng trở thành Thánh chủ.

Khi hai người nói chuyện, đã đi tới trước một tòa kiến trúc to lớn chiếm diện tích mấy trăm dặm, căn bản không cần Giang Vũ giới thiệu, Lâm Minh liền biết rằng, nơi này chính là chiến trường của Thánh Võ đại tái, võ giả chung quanh đã hợp thành nước lũ đông nghịt, từ các cửa ra vào khác nhau tiến tiến xuất xuất, những người này đại đa số là người xem.

- Thật nguy nga!

Lâm Minh thở dài nói, chỉ là một cuộc thi của thiên tài thành thị, đã đạt tới kích thước như thế.

- Ha ha, dĩ nhiên! Viễn cổ đế đô ta chính là một trong thành thị lớn nhất của Chân Võ đại thế giới, Thánh Võ Phủ cũng là thế lực Thánh Địa cấp Giới vương hàng thật giá thật, cuộc thi thiên tài do bọn họ cử hành, trình độ gần với cuộc so tài do Chân Võ Đại Thánh địa cử hành!

Nghe được Lâm Minh than thở, Giang Vũ hơi có chút tự đắc.

Tuy nhiên, vẻ tự đắc của Giang Vũ mới vừa lộ ra, liền cương ở trên mặt, lúc này, ở trước mặt Giang Vũ, một thanh niên áo lam đang đâm đầu đi tới, hắn một tay ôm một cô gái xinh đẹp, nụ cười hài hước trên mặt nhìn về phía Giang Vũ.

Thanh niên áo lam này một thân nội liễm tinh khí, vừa nhìn chính là một cao thủ, mạnh hơn so sánh với Giang Vũ!

Hắn không có chú ý Lâm Minh, chẳng qua là nhìn về phía Giang Vũ, cười nói:

- Đây không phải là đệ đệ thân ái của ta sao? Như thế nào, ngươi không phải là đã bị loại bỏ tại đại khu tái sao? Còn tới cuộc thi làm cái gì? Là tới xem tranh tài sao?

Thanh niên áo lam cười hắc hắc, mà thanh âm rơi vào trong tai Giang Vũ lại vô cùng chói tai.

Lâm Minh bất động, tình hình như thế vừa xem hiểu ngay, thanh niên áo lam trước mắt là ca ca của Giang Vũ, ở bên trong Phàm Nhân, huynh đệ còn có thể như tay chân, hai bên cùng ủng hộ, nhưng là ở đại gia tộc, nhất là giữa huynh đệ cùng cha khác mẹ, vì để tranh đoạt vị trí người thừa kế, thường thường minh tranh ám đấu, thậm chí thủ túc tương tàn, quan hệ thường thế như nước lửa, cho nên gặp mặt chê cười cũng là chuyện tình bình thường.

- Hắc hắc, Giang Vũ, thông minh một chút, ta khuyên ngươi không nên tranh giành cùng ta, vô luận thực lực bản thân ngươi, hay là thế lực thủ hạ nắm trong tay cũng không bằng ta, Thánh Võ đại tái lần này, ta cũng là một người duy nhất chiến thắng vòng loại, có thể tham gia chung kết quyết tái! Trận chiến này, thiên tài ra sân phần lớn là Thánh Địa cấp Giới vương, ta cho dù chẳng qua là chiến thắng một đối thủ, địa vị của ta trong gia tộc cũng sẽ như mặt trời ban trưa!

Chương 1153: Thiên cổ thịnh sự!

- Hắn là ca ca ngươi?

Đợi thanh niên áo lam rời đi, Lâm Minh tùy ý hỏi.

Giang Vũ mặt lộ vẻ xấu hổ:

- Để cho Lâm huynh chê cười, đúng là ca ca của ta, ra đời sớm hơn mấy năm so với ta, thực lực dĩ nhiên cũng so với mạnh hơn ta.

- Ừm... Lúc trước hắn nói Giang gia các ngươi chỉ có một mình hắn có năng lực tham gia chung kết quyết tái?

- Đúng vậy.

Giang Vũ cười khổ lắc đầu:

- Chung kết quyết tái lần này tổng cộng mới tuyển hai trăm người, trong đó chỉ là người của Thánh Võ Phủ, đã chiếm 80 người, còn lại là của nhiều thế lực, còn 120 danh ngạch dư lại, tự nhiên sẽ cạnh tranh kịch liệt, huống chi Chân Võ Đại Thánh địa, cũng có số ít đệ tử tham gia, bọn họ đã chiếm đi hơn mười người.

Trận Thánh Võ đại tái này nếu là Thánh Võ Phủ cử hành, như vậy phần thưởng tự nhiên cũng là Thánh Võ Phủ ra, mà chút ít có giá trị nhất trong đó, kết quả là hơn nửa cũng sẽ bị đệ tử của Thánh Võ Phủ nhận được, ngoại nhân là rất khó có cơ hội này, về phần Chân Võ Đại Thánh địa, nhiều lắm cũng là phái ra một chút đệ tử thực lực không tính là mạnh để tham gia náo nhiệt, sẽ không thật sự phái thiên tài đứng đầu tới đánh vào mặt Thánh Võ Phủ.

Nộp một chút Tử Dương thạch, Lâm Minh cùng Giang Vũ tiến vào trường thi đấu, may là Lâm Minh đã sớm biết trận đại quyết này thanh thế lớn, nhưng chân chính tiến vào bên trong hội trường vẫn là lấy làm kinh hãi, bên trong hội trường này thế nhưng xây dựng một cái Trung Thiên Thế Giới, ngang dọc tám trăm dặm!

Tám trăm dặm, nếu như là Lâm Minh toàn lực tiến lên, căn bản không cần tới bao lâu, nhưng nếu như xây dựng một kiến trúc phía trên, vậy thì kinh khủng!

Lúc này, ở bên trong hội trường này, sân khấu nhìn cao gần mấy trăm trượng, người xem ngồi chi chít, dõi mắt chứng kiến, người xem ở cách xa mười dặm đã như con kiến. Xa hơn nữa, đã tạo thành một mảnh đông nghịt, thậm chí khán đài trăm trượng cũng nối liền bằng một cái đai hẹp.

Trung ương khán đài bị chia làm trên trăm trường thi đấu, từng cái trường thi đấu đều đang tiến hành tranh tài, các loại năng lượng tùy ý nổ tung đánh thẳng vào trận pháp phòng hộ, hào quang chói mắt liên tiếp sáng lên, năng lượng khổng lồ nổ mạnh, cùng cả tiếng reo hò của người xem chung quanh xông thẳng lên trời!

Một hội trường siêu cấp lớn với sân khấu kiến trúc đường kính tám trăm dặm, cao mấy trăm trượng. Một ức người cũng có thể dễ dàng dung nạp!

Mà ở bên trong bầu trời, có một trận bàn khổng lồ lơ lững trên trời cao, đây là một chiến tranh trận bàn, tương tự cùng chiến tranh trận bàn của đại chiến Bát Vẫn Chiến Đế ghi chép mà năm đó Lâm Minh trông được ở Thông Thiên Tháp, tuy nhiên cấu tạo càng thêm tinh vi. Thậm chí có thể bắt chước thiên địa pháp tắc ba động ở trong hình tượng mẫu!

Lúc này, phía trên trận bàn này, hình chiếu tình hình chiến đấu của một cái trong trên trăm trường thi đấu, hai thanh niên đứng ở trung ương trận bàn, đang muốn giao thủ!

Hình ảnh bọn họ bị chiến tranh trận bàn khuếch trương lên ngàn vạn lần. Thân cao ước chừng mấy trăm trượng, đứng vững vàng ở bên trong là bầu trời bao la của trường thi đấu tám trăm dặm, giống như hai người khổng lồ, cho dù Phàm Nhân thị lực không tốt, cách trăm dặm cũng có thể thấy. Dĩ nhiên, người xem tại chỗ căn bản cũng không có Phàm Nhân, kể từ đó, thấy thì càng rõ ràng, phảng phất giống như đang ở trước mắt!

- Hảo khí thế!

Lâm Minh tán thán nói, loại trường thi đấu này, thật là cử hành với khí thế to lớn, trường thi đấu dung nạp một ức người xem, một trăm trận tranh tài đồng thời tiến hành, mà trọng điểm tranh tài, lại được chiếu ở bên trong bầu trời, để cho võ giả mỗi một góc của trường thi đấu cũng có thể dễ dàng thấy, là dễ thấy nhất!

Chỉ là một viễn cổ đế đô, cử hành cuộc so tài đã có thể đạt tới thanh thế như vậy, đây xa xa không phải là hạ giới có thể so sánh, thử nghĩ xem cuộc so tài của Thất Huyền võ phủ năm đó, so với cái này, dùng đom đóm so với trăng sáng cũng không đủ để hình dung.

Đúng lúc này, hai người kia giao thủ, hình ảnh bọn họ phát ra năng lượng ba động, kiếm quang, thương mang, Chiến Linh,..., tất cả cảnh tượng chiến đấu, cũng bị chiếu với tỷ lệ lớn hơn!

Hình ảnh lập thể chân chính, lúc kiếm mang thật lớn kia lăng không đánh xuống, cơ hồ đang ở trước mắt người xem, thậm chí bổ tới người xem!

Cái loại kiếm quang khổng lồ nhập vào cơ thể trong nháy mắt, thật sự giống như đã chết qua một hồi, cảm giác bị áp bách vô cùng thật!

Cảnh tượng kinh khủng rung động như thế, cho dù biết rõ đây chỉ là quang ảnh, nhưng cũng có thể làm cho người ta cảm thấy mạo hiểm kích thích!

Hơn nữa những người này đều là võ giả, thấy đánh nhau như vậy, rối rít phát ra tiếng hô thoả thích!

Làm võ giả, nhất là võ giả thiên tài, áp lực là rất lớn!

Áp lực cạnh tranh, áp lực của việc trải qua sinh tử hiểm cảnh, áp lực tu luyện, áp lực tích lũy nặng nề, tự nhiên cần một cơ hội phóng thích, gào lên đi ra ngoài như bây giờ vô cùng thống khoái!

- Thật điên cuồng!

Lâm Minh nhẹ hít một hơi, ở Phàm Nhân Giới, có lẽ còn có đủ loại vận động hấp dẫn người, tỷ như tranh tài môn Pô-lo, tranh tài đá banh, không khí của hiện trường sẽ điên cuồng không gì sánh được.

Nhưng là điên cuồng nữa, trình độ điên cuồng cũng không bằng một phần vạn của đại chiến cường giả ở thế giới võ giả!

Ở giới võ giả, không người nào không luyện võ, đây là cuộc so tài hoàn toàn tuyệt đối, võ đạo, chính là tất cả của võ giả, dưới tình huống như vậy, phát sinh chiến đấu ở trước mắt, lực đánh vào có thể nghĩ!

Phảng phất giống như bản thân cũng sáp nhập vào trong đó, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Người xem tại chỗ, có không ít là các thân hữu, sư huynh, sư muội, huynh đệ,..., của võ giả tranh tài, bọn họ cùng nhau reo hò, thanh âm như trời long đất lở!

- Di? Người nọ không phải là Nhạc Thiết Nham sao?

Lâm Minh đột nhiên phát hiện, tại chiến trường nào đó, có một nam tử như tháp sắt, chính là Nhạc Thiết Nham.

- Lúc trước Nhạc Thiết Nham ở trong kết giới nhiều năm như vậy, hôm nay mới đi ra ngoài, chẳng lẽ là vì Thánh Võ đại tái này?

Lâm Minh nghĩ như vậy, nhìn về phía Nhạc Thiết Nham, lúc này sắc mặt Nhạc Thiết Nham cũng không tốt, đối thủ mà hắn đối mặt, là một thanh niên tóc đỏ, hắn một đôi mày kiếm nghiêng về phía tóc mai, ánh mắt bắn tinh quang ra bốn phía, khuôn mặt tứ tứ phương phương, giống như dùng rìu cắt ra, khí thế toàn thân người này phảng phất giống như đốt lên ngọn lửa màu đỏ, tùy ý khoa trương, khí chất giống như yêu ma!

- Thật là Nhạc Thiết Nham, vận khí hắn đủ kém, đối thủ thế nhưng là một trong nhân vật lĩnh quân thế hệ trẻ của Thánh Võ Phủ, người ta gọi là Thánh Nhạc Bình - Thiếu Hoàng của Thánh Võ Phủ!

Giang Vũ lắc đầu nói, lời hắn còn chưa nói hết, đã bị chôn vùi ở bên trong tiếng reo hò kinh thiên động địa.

- Thiếu Hoàng vô địch! Thiếu Hoàng tất thắng!

Khí thế sóng sau cao hơn sóng trước, hoàn toàn áp đảo những thanh âm khác phía trên trường thi đấu, mà Nhạc Thiết Nham làm đối thủ của Thánh Nhạc Bình, áp lực có thể nghĩ!

Không cần nghĩ cũng biết, lần chiến đấu này có thể được mang lên chiến tranh trận bàn, không phải bởi vì Nhạc Thiết Nham, mà là bởi vì Thánh Nhạc Bình này.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta!

Chiến đấu còn không có đánh, Thánh Nhạc Bình đã phát ra tuyên ngôn thắng lợi.

Nhạc Thiết Nham có chút tức giận:

- Ngươi cho dù có thể thắng ta, cũng phải giao ra một chút trả giá!

Nhạc Thiết Nham rống một tiếng, rút ra một cây kích màu đồng xanh từ trong Tu Di Giới, một đập tới Thánh Nhạc Bình, ban đầu, lúc hắn đối mặt với Lâm Minh, chính là không có xuất vũ khí.

Đối chiến với Lâm Minh, hắn khinh địch. Đối chiến với Thánh Nhạc Bình là nhân vật lĩnh quân của Thánh Võ Phủ này, hắn tự nhiên phải đánh ra mười phần khí lực!

Hưu!

Nghênh đón Thánh Nhạc Bình, là một đạo thương mang màu đỏ như máu, thương mang này giống như Du Long, không chút khách khí phát tiết ở phía trên công kích của Nhạc Thiết Nham.

Chỉ nghe một tiếng nổ rất lớn, đại kích của Nhạc Thiết Nham trực tiếp bị thương mang đánh trở lại. Hắn không còn kịp dùng được chiêu thứ hai nữa, liền bị một thương của Thánh Nhạc Bình đâm vỡ tan chân nguyên hộ thể, thân thể bay ngược, máu tươi bắn tung toé!

- Thánh Nhạc Bình thắng!

Thanh âm khổng lồ thông qua trận pháp để tăng phúc quanh quẩn ở cả trường thi đấu, không khí của hiện trường càng thêm điên cuồng!

Mặc dù cái kết quả này đã sớm bên trong dự liệu, nhưng là lúc chân chính ra ngoài, những người hâm mộ ủng hộ Thánh Nhạc Bình kia, cũng phát ra tiếng hoan hô điếc tai nhức óc, ngay cả mây trên trời cũng bị giải khai.

Ngược lại là đệ tử Thánh Võ Phủ tỉnh táo hơn rất nhiều, đánh bại một thiên tài thế lực cấp Thánh Địa, thật sự không có gì đáng để hoan hô.

- Thánh Nhạc Bình, quá mạnh mẽ, một trong mấy người mạnh nhất Thánh Võ Phủ, là nhân vật lĩnh quân của thế hệ trẻ! Coi như là người thứ nhất trong thương đạo thế hệ trẻ của viễn cổ đế đô!

Ở bên cạnh Lâm Minh cùng Giang Vũ, không ít võ giả đang xem cuộc chiến than thở tự đáy lòng, tràn đầy hâm mộ đối với thực lực của Thánh Nhạc Bình, bọn họ cũng coi như người nổi bật ở trong bạn cùng lứa tuổi, nhưng là so với Thánh Nhạc Bình, đó chính là khác nhau một trời một vực.

- Thật là làm cho người ta ghen tỵ a, thực lực mạnh, khí thế đầy đủ, nữ hài tử sùng bái hắn sẽ đếm không hết, sau này Thánh Võ Phủ cũng sẽ dốc sức bồi dưỡng hắn, hắn trở thành cường giả cấp Thánh chủ cơ hồ không cần hoài nghi!

Ở Thần Vực, muốn trở thành Giới vương, cho dù là kế cuối nhất trong Giới vương, cũng khó như lên trời, cho nên đại đa số đều dưới tình huống dùng tương lai tất thành Thánh chủ để hình dung một thiên tài, đã là đánh giá cực cao.

Lâm Minh không có nói gì, yên lặng nhìn tranh tài, chiến tranh trận bàn to lớn nhất ở trung ương, tự nhiên là chuyên môn dùng để phát ra hình ảnh của trận chiến đấu giữa thiên tài mạnh nhất Thánh Võ Phủ, cuộc tranh tài nhỏ chung quanh, Lâm Minh cũng không có bỏ qua, nhìn từng cuộc từng cuộc một, dần dần, hắn cũng có hiểu rõ nhất định đối với tài nghệ trung bình của trẻ tuổi tuấn kiệt ở viễn cổ đế đô.

Trừ một tông môn riêng, lúc phát triển phạm vi đến một cái đại thế giới, trẻ tuổi tuấn kiệt quả nhiên tầng tầng lớp lớp!

Trong chuyện này không đơn thuần có các đại Thánh địa, chuẩn những thiên tài của Thánh Địa, còn có đại lượng tinh anh do các gia tộc ẩn thế bồi dưỡng ra, trừ những số đó ra, một chút lão quái vật rảnh rang, thường thường cũng sẽ thu đồ đệ để thừa kế y bát của bọn họ, cộng dồn lại, quả thực rất nhiều.

Bên trong những người này, thỉnh thoảng cũng hiện lên hắc mã, Lâm Minh đã quan sát được mấy người, bọn họ ẩn nặc ở các trường thi đấu, đều đang bảo tồn thực lực.

Tranh tài càng đánh càng kịch liệt, càng đánh càng phấn khích, cao thủ các lộ liên tiếp xuất hiện! Tuy nhiên Thánh Võ Phủ vẫn là một đầu ổn định, tam đại nhân vật lĩnh quân trong đó, Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên, cơ hồ là bách chiến bách thắng!

Cao thủ các lộ, mọi người thoạt nhìn đã thấy phi thường cường đại, nhưng là ở trên tay bọn họ lại không chống đỡ được ba chiêu!

- Thiên, bọn họ quá mạnh mẻ a! Bọn họ cũng chỉ là tu vi Thần Hải trung kỳ mà thôi! Nhưng cho dù là thiên tài Thần Hải hậu kỳ cấp Thánh Địa, ở trước mặt bọn họ cũng không chống đỡ được 10 tức thời gian, thế hệ trẻ, còn có người có thể địch nổi bọn họ sao?

- "Đúng vậy a, bọn họ còn không có triển lộ toàn bộ thực lực đâu! Thế hệ trẻ này của Thánh Võ Phủ, mạnh phi thường! Sợ là thiên tài của Chân Võ Đại Thánh địa, cũng là sàn sàn như bọn họ, tam kiệt của Thánh Võ Phủ này, ở bên trong cả Thần Vực, đều có tư cách rạng danh!

- Rạng danh Thần Vực, đó là khí phách bực nào a! Ha ha!

Những võ giả này rối rít nghị luận, càng ngày càng nóng, mà đúng lúc này, một cuộc biến cố càn quét cả hội trường đột nhiên xảy ra!

Một cỗ lực trường làm cho không người nào có thể hình dung cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống, cắn nuốt hết thảy thanh âm, hết thảy tia sáng!

Lực trường uy áp cường đại như thế, chiến đấu đang tiến hành trong sân cũng ngưng lại, lực lượng căn bản là cầm lên không nổi, mỗi người cơ hồ cũng hít thở không thông trong một nháy mắt kia, bọn họ cảm giác mình phảng phất giống như bị ngăn cách ở bên trong một cái không gian độc lập, có thể nghe được chỉ có tim của mình đập.

Thiên! Đây là lực trường gì?

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, lực trường với phạm vi kinh khủng như thế!

Lực trường này cũng không phải là đặc biệt nhằm vào chính mình, nhưng là thân ở trong đó, Lâm Minh lại cảm giác mình phảng phất giống như đối mặt với cả vũ trụ, căn bản không sinh ra nửa điểm ý niệm phản kháng.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm mênh mang hùng hồn, không cách nào hình dung quanh quẩn ở trong không gian vô cùng vô tận.

- Ba tháng saum đệ nhất hội võ ba ngàn giới Thần Vực, cử hành ở Thần Mộng giới, do Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn, hợp lại cử hành! Tất cả trẻ tuổi tuấn kiệt của Thần Vực, đều có thể tham gia1

Thanh âm khổng lồ này quanh quẩn thật lâu ở trong không gian.

Lâm Minh cả người ngây dại, Thiên Tôn cử hành Thần Vực đệ nhất hội võ? Dĩ nhiên là Thiên Tôn!

Cuộc so tài càn quét cả Thần Vực, bao hàm tất cả trẻ tuổi tuấn kiệt của Thần Vực?

Ba ngàn đại giới của Thần Vực, rất nhiều thế lực cấp Giới vương, hằng hà thế lực cấp Thánh Địa, còn có các loại gia tộc ẩn thế, truyền nhân của các loại cao thủ, số lượng không thể tưởng tượng, toàn bộ hội tụ ở Thần Mộng giới!

Trong chuyện này, thậm chí còn có truyền nhân của Thiên Tôn!

Sẽ là tràng diện như thế nào a! Tuyệt đối là thiên cổ thịnh thế!

Chương 1154: Nhan Nguyệt Nhi mấy năm sau

Theo thanh âm kia biến mất, lực trường cuồn cuộn mãnh liệt cũng như thủy triều thối lui!

Mà ở trên hội trường thật lớn, mọi người còn đắm chìm trong rung động vừa rồi, thế cho nên trận đấu cũng không tiếp tục tiến hành tiếp.

- Thần Vực đệ nhất hội võ, ha ha ha ha! Tin tức truyền lưu quả nhiên đúng, Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn! Hai đại Thiên Tôn phát động thổi đệ nhất hội võ quét toàn bộ Thần Vực! Chờ mong đã lâu! So sánh mà nói, Thánh Võ đại tái chỉ là một đồ ăn khai vị, căn bản không phát huy được trình độ chúng ta!

Ở trong trường thi đấu, Thánh Nhạc Bình ngửa mặt lên trời cười to, một đầu tóc hồng tùy ý tung bay.

- Hội võ như vậy, năm tổ chức đều bất định, nhưng tới thời điểm gần hội võ tổ chức, các thế lực lớn vẫn sẽ thu được một ít tin tức, gần nhất rất nhiều thiên tài thế lực lớn bồi dưỡng đều bởi vì hội võ đệ nhất thiên hạ này mà xuất thế, lại có rất nhiều thế lực lớn bao gồm Thánh Võ Phủ chúng ta ở bên trong, đều nhao nhao cử hành thiên tài tái, luyện binh cho đệ nhất hội võ, tin đồn vô căn cứ, quả nhiên có nguyên nhân!

Ở bên cạnh Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo cũng nói như thế, biểu tình hiển nhiên cực kỳ hưng phấn!

Gần đây viễn cổ đế đô liên tục cử hành thiên tài đại tái, chính là hướng về phía đệ nhất hội võ Thần Vực.

Đệ nhất hội võ là cơ hội tất cả thiên tài Thần Vực giao thủ, thiên tài trẻ tuổi thế lực lớn bồi dưỡng đi ra, không có người nào không phải tâm cao khí ngạo, ai cũng không cho rằng chính mình kém hơn người khác, bọn họ đều chờ mong đánh bại các thiên tài khác ở Thần Vực đệ nhất hội võ trong, đại phóng tia sáng kỳ dị!

- Thần Vực đệ nhất hội võ, Mộ cô nương, ngươi có biết không?

Lâm Minh hỏi, trong lòng hắn cũng tràn ngập chờ mong đối với Thần Vực đệ nhất hội võ này, luôn nghe nói Thần Vực lớn biết bao. Cường giả nhiều như thế nào, nhưng chân chính có bao nhiêu, cường giả có bao nhiêu, Lâm Minh chưa từng kiến thức đến.

Mà lần này, chính là cơ hội tốt! Cũng chỉ có trường thi đấu cùng sân khấu rộng lớn như vậy, có thể khiến Lâm Minh nhiệt huyết sôi trào!

- Biết. Đệ nhất hội võ chỉ có Thiên Tôn mới có thể phát động, bình thường là Thiên Tôn thay phiên cử hành!

- Bởi vì mỗi lần cử hành, thanh thế quá mức khổng lồ, các loại tài nguyên tiêu hao, nhân lực tiêu hao đều rất lớn. Cho nên không phải mỗi một đời thiên tài đều có thể gặp được. Khoảng cách hai lần hội võ có thể đạt tới 2000, 3000 năm, thậm chí dài đến 4000,5000 năm! Có chút thiên tài thế lực lớn, cảm giác thời gian gần đủ sẽ tiến vào trong thời gian kết giới. Điều chỉnh thời gian. Chờ đợi đại tái cử hành, đến gần ngày cử hành tới ra, tuy nhiên... ta năm đó cũng không làm như vậy, cũng không có vốn vượt qua đệ nhất hội võ này!

- Mộ cô nương không thể vượt qua?

Lâm Minh ngẩn ra. Ngay sau đó có chút đáng tiếc, Mộ Thiên Tuyết là người thiên phú tốt nhất mà hắn biết, nếu năm đó nàng có thể tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, tất nhiên đại phóng tia sáng kỳ dị.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Cho dù ta dự thi, cũng không dám nói nhất định có thể như thế nào, Thần Vực ngọa hổ tàng long, có rất nhiều cường giả ngươi không thể tưởng tượng, hơn nữa đệ nhất hội võ này, kỳ thật là tập hợp thiên tài tuyệt đỉnh nhất những năm gần đây, cho dù là ngươi, cạnh tranh cùng toàn bộ thiên tài tinh thần vực, kết quả như thế nào ta cũng không dám nói.

- Chủ yếu tuổi ngươi quá nhỏ, chỉ có hơn 30 tuổi, mà đệ nhất hội võ hạn định trẻ tuổi tuấn kiệt là dưới Thần Hải hậu kỳ, kỳ thi chủ yếu chính là pháp tắc, ngộ tính, chiến linh, cơ sở…, bọn họ có không ít người 50 tuổi còn dừng lại ở Thần Hải hậu kỳ cũng có thể tham gia, người như thế, tu luyện nhiều hơn 20 năm so với ngươi!

- Ta biết.

Lâm Minh lơ đểnh, ngược lại chiến ý sôi trào hơn, thiên tài trưởng thành, cần sân khấu càng rộng lớn, lúc trước Lâm Minh đi Phượng tộc thượng cổ, còn có Tiêu Dao Đảo đều là cấp Thánh địa, thậm chí thế lực không đến cấp Thánh địa, thế lực cấp Giới Vương, hắn chưa kiến thức qua, thế lực cấp Thiên Tôn, vậy càng không cần phải nói.

Thần Vực hội võ là một cái cơ hội tuyệt hảo để lịch lãm!

...

Thanh âm vang lên ở hội trường thánh vật đại tái, không đơn giản vang lên ở Chân Võ đại thế giới, mà nó đã quanh quẩn ở trong tất cả đại thế giới Thần Vực, thậm chí trong những tiểu thế giới, cũng truyền khắp thanh âm này.

Lúc này, ở tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, trong một mảnh không gian màu đỏ, ba lão nhân đứng ở phía trước một mảnh huyết trì, mà trước người bọn họ, còn có bảy tám người trẻ tuổi, trong đó một cái dung mạo thanh lệ, khí chất thanh tú cô gái, rõ ràng chính là Nhan Nguyệt Nhi.

Mấy năm không thấy, Nhan Nguyệt Nhi duyên dáng yêu kiều hơn, trong ánh mắt bớt đi chút non nớt, nhiều thêm một phần anh khí, quanh thân nàng tản phát ra khí tức càng ngày càng linh hoạt, sắc bén, làm cho người ta cảm giác giống như một thanh trường kiếm thanh tú.

- Các ngươi hẳn đã biết, Thần Vực đệ nhất hội võ, ba tháng sau sẽ cử hành!

Ở trước mặt vài người trẻ tuổi, một lão nhân chậm rãi nói, thanh âm leng keng hữu lực, người này là Phượng tộc thượng cổ Thái thượng trưởng lão, Hỏa Liệt Thạch cấp Thánh chủ đỉnh phong.

- Vâng.

Vài người trẻ tuổi gật đầu nói, bọn họ đều hít sâu vài lần, tim đập có chút mau. Đối mặt với thiên tài đại tái toàn bộ Thần Vực, bọn họ cũng có cơ hội tham gia, sao lại không kích động.

- Ân, ta không nói nhiều, ta yêu cầu đối với nhóm các ngươi chính là, ít nhất có một người, thông qua trận đấu dự tuyển, tiến vào top 10 vạn!

- Thông qua trận đấu dự tuyển, top 10 vạn?

cái người trẻ tuổi liếc nhau, đều có chút ngoài ý muốn.

- Hắc! Nghe có chút thê thảm, tuy nhiên sự thật như thế, Phượng tộc thượng cổ chúng ta, tuy rằng có được vài loại huyết mạch ưu tú nhất toàn bộ Thần Vực, nhưng có một nhược điểm trí mạng, đó chính là chúng ta cũng không phải hậu đại Phượng Hoàng chân chính, chỉ là người thường cấy ghép huyết mạch Phượng Hoàng, điểm này, Long tộc thượng cổ, Kỳ Lân tộc bọn họ giống chúng ta. Mà có chút huyết mạch thấp kém như huyết mạch Cửu Đầu Xà, tuy rằng phẩm chất kém xa chúng ta, nhưng trong tộc nhân bọn hắn, có chút tổ tiên thiên tài là đại yêu Cửu Đầu Xà chân chính, tồn tại vượt qua thiên kiếp hóa thành hình người!

- Bọn họ di truyền trực tiếp chẳng những có huyết mạch, cũng có cốt nhục, gân da, nội tạng, Phượng tộc thượng cổ chúng ta căn bản không thể so, nếu bộ tộc Phượng Hoàng muốn sinh ra hậu duệ cực kỳ nan, càng đừng nói kết hợp cùng người ta, cho nên bộ tộc Cửu Đầu Xà cũng là Thánh địa đỉnh cao!

- Toàn bộ Thần Vực, mỗi một đại giới đều có vài trăm cái Thánh địa, 3000 đại giới có 40, 50 vạn thế lực cấp Thánh địa, ngoài ra, trong 3000 đại giới có vô số thế giới cỡ trung, loại nhỏ, các loại gia tộc tu võ, cao thủ lánh đời, thế lực bí mật vân vân, điều này lại khiến cho số lượng thiên tài tăng thêm gấp đôi!

- Phượng tộc thượng cổ ở trong chút thế lực có thể là đỉnh cao, nhưng ở trên chúng ta còn có Thánh địa cấp Giới Vương cùng Thiên Tôn! Top 10 vạn, đã tương đối không tồi, ở thời đại thượng cổ, Phượng tộc thượng cổ chúng ta lấy được thành tích tốt nhất, cũng chỉ là hơn 8000 mà thôi...

Hỏa Liệt Thạch nói như vậy, trẻ tuổi tuấn kiệt ở đây đều nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác có chút rung động, thiên tài đại tái thổi quét toàn bộ tinh thần vực, so với bọn hắn nghĩ còn khủng bố hơn nhiều!

Nên biết rằng, lịch sử Phượng tộc thượng cổ cũng xuất hiện qua nhân vật tuyệt đỉnh như Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, nhưng cũng chỉ xếp hạng có hơn 8000.

Hỏa Liệt Thạch nói tới đây, chuyển hướng sang Nhan Nguyệt Nhi, nói:

- Nguyệt Nhi, vài năm nay ngươi tiến bộ rất lớn, độ Cửu Vẫn lại đạt tới ba tầng tuyệt cực hạn, lần đại tái này, ta kỳ vọng cao đối với ngươi, tuy nhiên tu vi ngươi hơi thấp một ít, chỉ có Thần Hải sơ kỳ, ba tháng này, ngươi tiến vào thời gian kết giới, đẩy tu vi lên tới Thần Hải trung kỳ, ta sẽ tự mình chỉ điểm ngươi.

Hỏa Liệt Thạch nói như vậy, Nhan Nguyệt Nhi cung kính nói:

- Vâng, trưởng lão!

- Ân...

Hỏa Liệt Thạch gật đầu, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, lắc đầu:

- Tiểu tử Lâm Minh này, không biết đi lịch lãm nơi nào, lần đại tái này hắn cũng sẽ không bỏ qua, tính thời gian, tu vi hắn cũng nên đến Thần Hải sơ kỳ rồi chứ, không biết tiểu tử Lâm Minh này độ Cửu Vẫn là mấy trọng thiên?

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, một... trưởng lão khác tiếp lời, lắc đầu:

- Lâm Minh độ Cửu Vẫn, thanh thế hẳn là còn muốn kinh người hơn so với Nhan Nguyệt Nhi, chắc chắn vượt qua ba tầng tuyệt, thậm chí vượt qua 18 trọng thiên, đạt tới cảnh giới rất cao!

- Chỉ tiếc hắn quá trẻ tuổi, tu vi Thần Hải sơ kỳ còn có chút thấp, thời gian ba tháng, cho dù tiến vào thời gian kết giới, cũng sẽ bởi vì pháp tắc trong thời gian kết giới vặn vẹo, không có khả năng chơi lớn, nếu lần Thần Vực đệ nhất hội võ này có thể chậm mười mấy 20 năm thì tốt rồi. Nếu như vậy, Lâm Minh tất nhiên đại phóng tia sáng kỳ dị, hiện tại, chỉ sợ hắn chỉ có thể vào top 1 vạn đi...

- Chỉ là top 1 vạn sao...

Hỏa Liệt Thạch yên lặng lặp lại.

Hắn hiểu biết đối với Lâm Minh cũng không nhiều, không biết Mộ Thiên Tuyết, không biết Ma Phương, không biết cây Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả, ngay cả Lâm Minh chiếm được Long cốt Chí Tôn ở trong bí cảnh Thần Thú, Hỏa Liệt Thạch đều không rõ ràng lắm, tuy nhiên hắn vẫn cảm giác bí mật trên thân Lâm Minh rất nhiều, hắn vẫn chờ mong như cũ, Lâm Minh có thể sáng tạo kỳ tích ở trong đệ nhất hội võ.

- Ta tin tưởng, không chỉ là tiến vào vạn danh...

Hỏa Liệt Thạch yên lặng nói ở trong lòng.

...

Ở Chân Võ đại thế giới, trong một tòa cung điện thật lớn lơ lửng, có một người mặc màu đen áo choàng cao lớn, hắn như ngọn núi đứng lặng ở trong đại sảnh cung điện, ở bên cạnh hắn, các loại pháp tắc đang không ngừng biến hóa, thậm chí có nguyên khí thiên địa hóa thành đủ loại linh vật, vây quanh người này không ngừng sùng bái, đây là hiện tượng pháp tắc lĩnh ngộ đến trình độ cực cao mới có.

Ở phía sau hắn, hơn 1000 người trẻ tuổi đồng loạt quỳ, từng cái đặt tay phải ở trước ngực, quỳ một gối xuống đất, cúi đầu cực thấp, lúc này trên mặt người trẻ tuổi tại đây đều tràn ngập vẻ sùng kính cùng thành kính.

Nam tử cao lớn trước mặt bọn họ không phải người khác, chính là Chân Võ đại thế giới Giới Vương, cũng là chưởng khống giả Chân Võ Đại Thánh địa, Chân Võ Giới Vương một trong 3000 đại giới Giới Vương Thần Vực!

- Bắt đầu rồi, rốt cục bắt đầu rồi! Ý nghĩ của trận hội võ này, ta nghĩ không cần ta nhiều lời, dựa theo phần thưởng dĩ vãng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, top 3 có thể trực tiếp thưởng cho một lần cơ hội học tập đầy đủ Thần Võ vô thượng! Tuy rằng sẽ không đem ngọc giản Thần Võ vô thượng cho các ngươi, nhưng sẽ là một trận tạo hóa thật lớn!

- Đương nhiên, bảo các ngươi lấy top 3 là không có khả năng, nhưng trước 1000, trước 1 vạn, cũng đều có phần thưởng vô cùng dày, ta tiêu phí nhiều tâm huyết như vậy bồi dưỡng các ngươi, chính là vì để các ngươi có thể đại phóng tia sáng kỳ dị ở ba tháng sau! Đừng làm ta thất vọng!

- Lần này người thành tích tốt nhất trong các ngươi, đồng thời tiến vào top 1000, ta sẽ đưa hắn làm người kế thừa của ta!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1155: Đại thiên thế giới đan

Thánh chủ Chân Võ Đại Thánh địa, người thừa kế Chân Võ Giới Vương, đó là quang vinh loại nào, có thể trực tiếp hưởng dụng tài nguyên quý báu nhất của Chân Võ Đại Thánh địa!

Đương nhiên, mặc dù có thể trở thành người thừa kế Chân Võ Giới Vương, tương lai muốn trở thành Giới Vương hy vọng còn cực kỳ xa vời, mà người thừa kế Chân Võ Giới Vương kỳ thật cũng có rất nhiều cái, dù sao Chân Võ Giới Vương đã sống mấy triệu năm, mấy triệu năm này, cho dù là mấy vạn năm mới tuyển một người thừa kế, hiện tại cũng đã có 100, trong nhóm người thừa kế này, có thể sinh ra một cái Giới Vương bình thường, đã là thu hoạch lớn. Nếu có thể sinh ra một cái đại giới Giới Vương, đó là việc đại hỷ toàn bộ Thánh địa đều phải vui mừng, tuy nhiên loại khả năng này thật sự không lớn.

Mặc dù như thế, Chân Võ Giới Vương hứa danh ngạch người thừa kế kế tiếp đối với những trẻ tuổi này mà nói cũng là thiên đại cơ duyên, chỉ cần được thành người thừa kế, tương lai thành tựu kém cũng có thể đi vào cao tầng Chân Võ Đại Thánh địa, trở thành nhân vật Thánh chủ đỉnh phong.

Không riêng gì Chân Võ Đại Thánh địa, các Giới Vương Thánh chủ đại Thánh địa khác, cũng nhao nhao thả ra phần thưởng kếch xù!

Một khi tiến vào Top 1 vạn Thần Vực đệ nhất hội võ, hoặc là Top 1000, chẳng những có thể được phần thưởng của Thiên Tôn, cũng có thể nhận được phần thường của bản tông, có thể nói là một bước lên trời!

Ba ngày sau, danh sách phần thưởng cụ thể của đệ nhất hội võ xuất hiện, các tổ chức tình báo lớn khắc lại vô số bản danh sách này, nhưng dù như thế, cũng là cung không đủ cầu.

Lần này phần thưởng tổng cộng cho 18000 võ giả, Top 3000, chỉ là phần thưởng tượng trưng tham dự, thường 10 triệu Tử Dương thạch, một huân chương Tử Dương tinh đối ứng thứ tự.

900 đến 3000, thưởng 20 triệu Tử Dương thạch. Đồng dạng có huân chương đối ứng thứ tự.

Tiếp tục chính là 50 triệu Tử Dương thạch, nhưng lại có thêm các loại phần thưởng khác, tỷ như Linh khí, đan dược, ngọc giản công pháp.

Hấp dẫn nhất chính là phần thưởng Top 10, thứ 10 đến thứ 5, mỗi người 30 tỉ Tử Dương thạch.

Thứ 5 đến thứ ba, mỗi người 100 tỉ.

Thứ hai thứ ba, 300 tỉ.

Thứ nhất, 500 tỉ!

Nếu có thể lấy thứ nhất, tương đương với có tài phú bằng Lâm Minh hiện giờ.

Nhưng những phần thưởng Tử Dương thạch lại chỉ là chút ngoại vật.

Hấp dẫn nhất chính là. Đệ tử thiên tài Top 10 có thể trực tiếp tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung. Cũng chính là thế lực Hạo Vũ Thiên Tôn thành lập, nhận thủ tịch đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn chỉ điểm.

Top 3 có thể trực tiếp được cơ hội tìm hiểu Thần Võ vô thượng, 4 đến 10, có thể được học một môn đỉnh cấp tuyệt học gần với Thần Võ vô thượng ở trong Hạo Vũ Thiên Cung.

Những tuyệt học này, toàn bộ đều là Hạo Vũ Thiên Tôn tự tay sáng lập. Tuy rằng không bằng Thần Võ vô thượng nhưng mạnh hơn nhiều so với võ học đại giới Giới Vương sáng tạo! Vượt qua Giới Vương đại Thánh địa kế thừa!

- Thủ tịch đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn chỉ điểm thiên tài Top 10 tu luyện...

Lâm Minh vừa động ý niệm, lại không biết tu vi thủ tịch đệ tử Hạo

Vũ Thiên Tôn như thế nào, nghe ra dường như lấy Top 1 Thần Vực đệ nhất hội võ, cũng không thể nhận được nhân vật cấp Thiên Tôn tự mình chỉ điểm.

Mộ Thiên Tuyết nhìn ra tâm tư Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, thủ tịch đệ tử Thiên Tôn đã mạnh không thể tưởng tượng, tuy rằng bọn họ không phải đại giới Giới Vương, nhưng trên thực tế, mấy đệ tử dưới trướng Thiên Tôn mạnh hơn hầu hết đại giới Giới Vương! Bọn họ đi ra từ trong thế lực cấp Thiên Tôn, có vài kẻ là hậu nhân Thiên Tôn, bọn họ kế thừa từ cha mẹ thiên phú không thể tưởng tượng, học tập đều là Thần Võ vô thượng, tài nguyên cũng không cần phải nói, người như thế, khởi đầu đã lớn hơn đại giới Giới Vương một mảng lớn, rất nhiều đại giới Giới Vương, cũng không có Thần Võ vô thượng để học!

Tuy rằng Thiên Tôn vị tất có thể sáng tạo Thần Võ vô thượng, nhưng Thiên Tôn cơ bản đều có Thần Võ vô thượng, không nhất định là chính mình sáng tạo, có thể là từ người xưa.

Mà như nhân vật tuyệt đỉnh tự nghĩ ra Thần Võ vô thượng như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Phong Thần Thiên Tôn, ở trong Thiên Tôn đều là người nổi bật. Về phần Giới Vương, đại bộ phận Giới Vương không có Thần Võ vô thượng, mặc dù là đại giới Giới Vương, có bộ Thần Võ vô thượng không trọn vẹn đã khó lường.

- Cũng đúng, thọ mệnh Thiên Tôn có mấy ngàn vạn năm, Thánh địa bọn họ tổ kiến, sợ là đại đa số đệ tử cả đời đều chưa thấy qua bản thân Thiên Tôn, về phần Thần Vực đệ nhất hội võ, tuy rằng hội tụ tất cả thiên tài tuyệt đỉnh một cái thời đại, nhưng cũng chỉ vượt qua thời gian mấy ngàn năm, đối với Thiên Tôn thọ mệnh mấy ngàn vạn năm mà nói, quá ngắn!

Lâm Minh nghĩ như vậy, cũng hiểu biết thêm về địa vị Thiên Tôn cao bao nhiêu, ở trong mắt bọn họ, sợ là ngay cả cường giả cấp Thánh chủ, cũng đều như con kiến thôi, thủ tịch đệ tử dưới trướng Thiên Tôn đã là đại nhân vật cực kỳ khó lường, đại giới Giới Vương nhìn thấy, đều phải cung kính!

- Lâm Minh, ngươi không cần quản là Thiên Tôn chỉ điểm ngươi, hay là thủ tịch đệ tử Thiên Tôn chỉ điểm ngươi, bọn họ đối với ngươi hiện tại mà nói đều là tồn tại không thể lý giải, việc cấp bách của ngươi là lo lắng làm thế nào đề cao thực lực, tiến vào Thần Vực Top 10! Thậm chí có thể, tiến vào Top 3, lấy một bộ Thần Võ vô thượng!

- Còn có ba tháng, nếu ta mở ra thời gian kết giới, ngươi có thể vào Thần Hải sơ kỳ, thậm chí đạt tới Thần Hải sơ kỳ đỉnh phong, tuy nhiên tu vi cao hơn cũng không có khả năng, pháp tắc trong thời gian kết giới dù sao có chút vặn vẹo, tìm hiểu làm nhiều công ít.

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy, Lâm Minh gật đầu, thời điểm lúc trước độ Mệnh Vẫn, Lâm Minh áp chế tu vi quá độc ác, cảnh này khiến Lâm Minh lúc phá Cửu Vẫn trực tiếp hoàn thành Mệnh Vẫn 33 trọng thiên, nhưng lại khiến cho tốc độ hắn tu luyện chậm một ít so với thiên tài cùng tuổi.

Năm đó ở Thiên Diễn Đại Lục, ngay cả nhân vật như Dương Vân, 40 tuổi đều phá Thần Hải, hiện tại Lâm Minh đã hơn 30 tuổi, vẫn như trước dừng ở Mệnh Vẫn tầng chín.

Tu vi thấp, tuổi nhỏ, tham gia trận đệ nhất hội võ này rất chịu thiệt!

Lâm Minh đang chuẩn bị tìm một chỗ, tiến vào thời gian kết giới tu luyện, đúng lúc này, trước mặt hắn sáng lên một đạo ánh lửa, là hào quang truyền âm phù.

Thanh âm Giang Vũ lập tức vang lên ở bên tai Lâm Minh:

- Lâm huynh, ba ngày sau, Viễn Cổ Đế Đô cử hành một trận hội đấu giá vô cùng long trọng! Rất nhiều thương hội đều đã xuất ra thứ trân quý đến bán đấu giá, trong đó nhất là vật phẩm quý hiếm thích hợp trẻ tuổi tuấn kiệt sử dụng, tăng lên thực lực, bao gồm đan dược, vũ khí, thiên tài địa bảo..., Lâm huynh không nên bỏ lỡ!

Giang Vũ chân nguyên truyền âm khiến Lâm Minh động lòng, hội đấu giá đế đô!

Đúng rồi!

Hiện tại bởi vì lúc trước không ngừng thiên tài tái liên tục, Viễn Cổ Đế Đô tụ tập đại lượng trẻ tuổi tuấn kiệt, mấy năm nay tuấn kiệt đều là xuất thân thế lực lớn, ít nhất cũng là gia tộc tu võ hoặc là đệ tử quan môn của cao nhân, mỗi kẻ thân gia xa xỉ!

Hiện tại Thần Vực đệ nhất hội võ sắp cử hành, cái này gọi là lâm trận mới mài gươm, mấy ngày này ai nấy đều bức thiết đề cao thực lực bản thân!

Viễn Cổ Đế Đô là nơi giao dịch phồn hoa nhất, thương gia sao có thể buông tha cơ hội này?

Hiện tại cử hành hội đấu giá chuyên môn nhằm vào trẻ tuổi tuấn kiệt, tự nhiên sẽ nóng đến mức không thể tưởng tượng! Rất nhiều vật phẩm quý hiếm có thể đề cao thực lực, sẽ khiến cho vô số trẻ tuổi tuấn kiệt tranh đoạt!

Mà những thế lực lớn kia, cũng sẽ hạ vốn gốc gia tộc của chính mình bồi dưỡng đệ tử dòng chính, làm cho bọn họ có thể lấy được một cái thành tích tốt ở trong Thần Vực đệ nhất hội võ.

- Hội đấu giá đế đô, 500 tỉ của ta, không biết có thể mua được cái gì.

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong lòng không để ý bao nhiêu, 500 tỉ đương nhiên nhiều, nhưng nếu những đại gia tộc kia thật sự hạ vốn gốc thì vẫn không thấm vào đâu!

Mặc kệ là Tiêu Dao Đảo cũng tốt, Thiên Vũ Thánh địa cũng tốt, 99% tài phú những thế lực lớn này đều là tài sản cố định, tỷ như Tiên Cung, trận pháp, Linh khí, các loại thiên tài địa bảo…, vốn lưu động chân chính sẽ không nhiều. Lấy Tiêu Dao Đảo mà nói, chỉ là Tiêu Dao Cung do Mộ Thủy Thiên lưu lại đã chiếm 8, 9 phần tài phú toàn bộ tông môn!

Nếu những thế lực này vận dụng tài sản cố định đổi Tử Dương thạch, Xích Dương Đan, như vậy sẽ tụ tập đại lượng tài phú ở trong thời gian ngắn!

Hơn nữa thời điểm Thiên Vũ Thánh địa bị huỷ diệt, Mộ Thiên Tuyết mang đi cũng chỉ là một bộ phận tài phú mà thôi, trong đó có không ít là thứ trân quý của Mộ Thiên Tuyết, nếu so sánh 500 tỉ này cùng với tổng tài phú Thiên Vũ Thánh địa, đó chỉ là muối bỏ biển mà thôi!

Thật sự cạnh tranh cùng những thiên tài tuyệt đỉnh của Thánh địa cấp Giới Vương, 500 tỉ không đủ! Nên biết rằng, lúc trước ở Hội giao dịch tư nhân, Nhạc Thiết Nham xuất ra mấy ức tài phú, lúc ấy Nhạc Thiết Nham còn chỉ là tiện tay chuẩn bị, nếu thật sự cho Nhạc Thiết Nham thời gian, để hắn không tiếc vốn gốc bán của cải lấy tiền mặt, đổi tài phú mà nói, sợ là hắn có thể gom góp mấy tỉ!

Mà Nhạc Thiết Nham này, cũng chỉ là đệ tử cấp Thánh địa mà thôi! So với thế lực như Thánh Võ Phủ còn kém xa lắm.

Lâm Minh cảm giác áp lực có chút lớn, ngẫm lại tài sản chính mình có thể bán lấy tiền mặt, thật sự không nhiều lắm, Phượng Huyết Thương không thể động, thứ khác, cũng chỉ có long cốt xá lợi có thể bán giá tốt, nhưng thứ quý báu như vậy, Lâm Minh cũng không bỏ được, hơn nữa lấy ra còn có thể dẫn tới phong ba.

Lâm Minh nghĩ nghĩ, ném ra một đạo truyền âm phù cho Giang Vũ, cũng muốn hỏi Giang Vũ có thể mượn một ít tài phú hay không, kỳ thật Lâm Minh chỉ thuận miệng hỏi một chút, hắn không trông cậy vào có thể lấy được bao nhiêu từ Giang Vũ.

Dù sao bản thân gia tộc Giang Vũ không là thế lực đỉnh cấp, hơn nữa Giang Vũ là một trong những người thừa kế dự khuyết, địa vị còn không phải cao nhất, ở thời điểm mấu chốt, tài phú có thể lưu động cũng có hạn.

Tuy nhiên khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, Giang Vũ trực tiếp mời Lâm Minh đến một cái phân bộ gia tộc bọn họ, đồng ý sẽ cho Lâm Minh mượn một bộ phận tài phú.

Tin tức Hội đấu giá, nhanh như thủy triều thổi quét toàn bộ Viễn Cổ Đế Đô, hiện tại Viễn Cổ Đế Đô, số lượng thiên tài bên trong phải dùng trăm triệu để tính toán, ba ngày sau có thể nghĩ mà biết hội đấu giá nóng đến mức nào!

Mà chỉ nửa ngày sau, Viễn Cổ Đế Đô lại nổ tung ra, bởi vì vật phẩm bán đấu giá trong hội đấu giá truyền ra ngoài, trong đó có một quả đan dược tuyệt phẩm phẩm chất đến gần Vô Thượng Thần Đan Thiên giai, tên là Đại Thiên Thế Giới Đan!

Tên như ý nghĩa, đan dược này có thể đắp nặn cùng mở rộng thế giới trong cơ thể cường giả Thần Hải, giá trị vượt qua Thập Tuyệt Ngộ Đạo Quả!.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1156: Nơi phát ra tài phú

- Đại Thiên Thế Giới Đan!

Lâm Minh rất nhanh biết được tin tức này, Đại Thiên Thế Giới Đan là một trong vật phẩm áp trục hội đấu giá lần này, đối với bất kỳ võ giả Thần Hải kỳ, thậm chí võ giả Thần Biến kỳ, đều có ưu đãi lớn lao.

- Lâm Minh, nếu ngươi có thể lấy Đại Thiên Thế Giới Đan, sẽ như hổ thêm cánh!

Ở trong đầu Lâm Minh, thanh âm Mộ Thiên Tuyết vang lên.

- Đại Thiên Thế Giới Đan... Phòng đấu giá tuyên truyền, đẳng cấp của nó đến gần Vô Thượng Thần Đan?

Vô Thượng Thần Đan, Thần Võ vô thượng, vô thượng thần binh, mấy thứ này, đều là bảo bối cấp Thiên Tôn, bởi vì chúng nó vượt qua thiên đạo, lúc sinh ra nghênh tới thiên kiếp, Đại Thiên Thế Giới Đan, tuy rằng chỉ đến gần Vô Thượng Thần Đan, nhưng giá trị cũng cũng đủ kinh người.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Luyện chế Đại Thiên Thế Giới Đan, cần vận dụng đại thiên thế giới Giới Tâm thạch, cái gọi là Giới Tâm thạch, chính là hòn đá chịu tải một cái thế giới, trình độ chắc chắn khó có thể tưởng tượng! Phá hư chúng nó rất khó, độ khó gần như hủy diệt toàn bộ đại thiên thế giới!

- Tuy nhiên, đại thiên thế giới tuy rằng củng cố, nhưng cũng không phải vĩnh tồn, Thiên Tôn, Giới Vương tuổi già sẽ trải qua Thiên Nhân ngũ suy, khi đại thiên thế giới tới gần diệt vong, cũng sẽ không ngừng tai nạn. Toàn bộ thế giới dần dần mất đi sinh cơ, nguyên khí thiên địa tán loạn, sinh mệnh tiêu vong, cho đến lúc hoàn toàn sụp đổ! Thời điểm này, Giới Tâm thạch có thể sụp đổ cùng dập nát theo đại thiên thế giới, tàn phiến của nó sẽ bị người nhận được, tuy rằng nó chắc chắn vô cùng như trước, nhưng dù sao vẫn kém rất nhiều so với Giới Tâm thạch đầy đủ, nếu có đại giới Luyện Đan Sư cấp Giới Vương ra tay, tiêu hao đại lượng năng lượng cùng thời gian, có thể luyện hóa chúng nó, lại dung nhập đủ loại thiên tài địa bảo sẽ luyện thành Đại Thiên Thế Giới Đan!

- Võ giả bước vào Thần Hải kỳ, cần khiến Hạt giống thế giới bùng nổ, ngưng tụ thế giới trong cơ thể, tuy nói nhân thể là tiểu vũ trụ, đan điền diễn biến cùng loại vũ trụ biến thiên, nhưng dù sao còn có khác nhau, thế giới trong cơ thể, vĩnh viễn không có khả năng chắc chắn giống thế giới chân chính, mà ăn vào một quả Đại Thiên Thế Giới Đan, là thế giới được dung nhập thế giới lực chân chính ở trong cơ thể. Khiến thế giới trong cơ thể có chứa đặc tính của đại thiên thế giới chân chính!

Mộ Thiên Tuyết nói chuyện làm tim Lâm Minh đập thình thịch, võ giả Thần Hải, Thần Biến, cảnh giới Thần Quân, cơ sở thâm hậu hơn người khác. Đó chính là thế giới trong cơ thể vô cùng lớn. Bởi vì võ giả hóa thần cửu biến, nơi phát ra lực lượng bọn họ chính là thế giới lực trong cơ thể.

Nếu thật sự có thể nhét một cái đại thiên thế giới ngoại giới vào trong cơ thể, khiến thế giới trong cơ thể củng cố giống với thế giới chân chính. Ưu đãi nhận được có thể nghĩ mà biết!

- Lâm Minh, Đại Thiên Thế Giới Đan này, ưu đãi đối với ngươi rất lớn, tuy nói ngươi phá Thần Hải hoàn toàn có thể dựa vào chính mình tu luyện, nhưng nếu có Đại Thiên Thế Giới Đan giúp ngươi đắp nặn thế giới trong cơ thể, như vậy thế giới trong cơ thể ngươi sinh ra sẽ chứa thuộc tính thế giới chân chính. Huống chi, cơ sở ngươi vốn vững chắc, như vậy sẽ khiến cho thế giới trong cơ thể lớn hơn nữa, càng củng cố, thực lực của ngươi càng tăng tiến vùn vụt. Nếu có Đại Thiên Thế Giới Đan, ngươi tiến vào top 10 đệ nhất hội võ, thậm chí tiến vào Top 3 đều có hy vọng, nếu không rất khó!

- Ta biết!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đạo lý này không cần Mộ Thiên Tuyết nói, Đại Thiên Thế Giới Đan chẳng những hữu dụng đối với chính mình, đối với những thiên tài Thần Hải kỳ cũng có chỗ tốt thật lớn, không ai ngại thế giới trong cơ thể củng cố thêm, bọn họ nhất định sẽ không tha. Bằng vào 500 tỉ Tử Dương thạch tranh theo chân bọn họ, chỉ sợ là trứng chọi đá!

- Đại Thiên Thế Giới Đan, ta nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm được! Để thực lực tăng tiến vùn vụt! Nếu không ba tháng sau Thần Vực đệ nhất hội võ, ưu thế của ta thật sự không lớn!

Đối với Thần Vực đệ nhất hội võ, đối mặt với tất cả thiên tài toàn bộ tinh thần vực, Lâm Minh không có tự tin mù quáng, có khi Lâm Minh sẽ bị người ta xem nhẹ, đó là bởi vì ngoại nhân không biết thực lực Lâm Minh, nhưng Mộ Thiên Tuyết hiểu thực lực Lâm Minh, nếu Mộ Thiên Tuyết đã nói độ khó rất lớn, tự nhiên sẽ không nói ngoa.

Lâm Minh có Thần Võ vô thượng không sai, nhưng những thiên tài xuất thân thế lực cấp Thiên Tôn cũng có!

Lâm Minh trưởng thành tiêu hao đại lượng tài nguyên, nhưng Thần Vực cũng có rất nhiều thiên tài số mệnh xông lên tận trời, còn có một chút thiên tài có siêu cấp lớn thế lực bồi dưỡng, tài nguyên cũng sẽ không thiếu.

Ưu thế Lâm Minh ở pháp thể song tu, chiến linh Hoàng Kim đại thành, còn có bởi vì Ma Phương, Thần Võ vô thượng, pháp thể song tu tổng hợp lại tạo thành Cửu Cửu Mệnh Vẫn33 trọng thiên.

Nhưng tương đối mà nói, tu vi hắn lại thấp một ít, tổng hợp lại, Lâm Minh có thể... không tiến vào top 10, thật sự khó mà nói.

Dù sao Thần Vực quá lớn, rất có thể sẽ xuất hiện yêu nghiệt đỉnh cấp mà Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết cũng không tưởng được.

Vì tăng lớn phần thắng chính mình, Đại Thiên Thế Giới Đan, Lâm Minh nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm được!

...

- Lâm huynh, đến đây a!

Khi Lâm Minh đi tới địa điểm ước định với Giang Vũ, hắn rõ ràng phát hiện, đây là Tinh La tiền trang lúc trước Mộ Thiên Tuyết lưu lại Tử Dương thạch.

- Nơi này...

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tinh La tiền trang.

Giang Vũ có chút ngượng ngùng nói:

- Lâm huynh, không gạt ngươi, cho dù ta vận dụng toàn bộ năng lực, mượn tiền từ trong gia tộc cũng sẽ không vượt qua ba tỉ, như muối bỏ biển! Hơn nữa lần này, đại ca của ta lại vận dụng không ít thủ đoạn, ở phương diện mượn tiền tài chèn ép ta, cố ý không muốn ta mua được thứ tốt ở hội đấu giá ba ngày sau, mà chính hắn, lại đả thông tầng tầng quan hệ, từ trong gia tộc mượn đi 6 tỉ!

Lâm Minh nghe ra oán khí trong lời Giang Vũ, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, gia tộc giống Giang gia, mặc kệ là hội đấu giá long trọng ba ngày sau, hay là Thần Vực đệ nhất hội võ ba tháng sau, cũng chỉ là một chút bọt sóng mà thôi, căn bản không tạo nổi cái gì đáng chú ý. Giang gia muốn lấy được một chút thành tích bé nhỏ không đáng kể, cũng chỉ có thể vận hết toàn lực bồi dưỡng một người, lúc này, ca ca Giang Vũ hiển nhiên có ưu thế hơi Giang Vũ.

- Vậy thì..

Lâm Minh kỳ quái trong lòng, không có gia tộc duy trì, Giang Vũ làm sao kiếm được tiền?

Giang Vũ do dự một chút, cắn răng nói:

- Hôm nay ta gọi Lâm huynh lên nơi này, là coi Lâm huynh làm bằng hữu, Tinh La tiền trang có nghiệp vụ hạng nhất, đó chính là cầm đặt cửa, đổi lấy tài phú! Ta có một bí mật, kỳ thật ta vốn chỉ là một cái đệ tử Giang gia tư chất bình thường, chết đều không có ai chú ý, nhưng ở một lần trải qua nguy hiểm trong Bí cảnh, ta ngẫu ngộ một cái đại cơ duyên, lúc này mới có ta hiện tại, có thể cùng đại ca của ta tranh chủ vị. Mà ta hiện tại, liền cầm cái này đồ vật này đi ra ngoài, đổi lấy một ít tài phú, có thể cho Lâm huynh mượn! Trợ giúp Lâm huynh ở trong Thần Vực đệ nhất hội võ ba tháng sau, nhảy vào Top 3000, đại triển quyền cước, nhất phi trùng thiên!

Giang Vũ vừa nói như vậy, Lâm Minh kinh sợ, hắn khó tin nhìn Giang Vũ, gần như không thể tin được cái lỗ tai chính mình, nghe ý tứ Giang Vũ, hắn trên thân có cái bảo vật vô cùng trọng yếu, dựa vào nó hắn mới có thành tựu hiện tại, nhưng hắn lại có thể áp cái đồ vật này đi ra ngoài, đổi lấy tài phú mượn tiền cho chính mình.

Đừng nói hắn cùng Giang Vũ chỉ là bình thủy tương phùng, cho dù là hảo huynh đệ, thời điểm thật sự liên quan đến mượn tiền toàn bộ thân gia, cũng không có vài kẻ có thể không nhăn mặt liền cho mượn!

- Giang huynh... Ngươi không sợ ta ngày sau trở mặt không nhận, không trả ngươi...

Lâm Minh xem không hiểu, loại hành vi này, nói dễ nghe là nghĩa khí, nói khó nghe chính là coi tiền như rác.

- Lâm huynh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, không như những kẻ hư giả kia, con người của ta tuy rằng tu luyện không được, nhưng nhìn người từ trước đến nay còn có vài phần ánh mắt, hơn nữa lúc trước ở Hội giao dịch trong lòng đất, ngươi chịu ra mấy trăm triệu Tử Dương thạch để mua một cái cô bé, ta nhìn ra được ngươi mua nàng cũng không phải hoàn toàn bởi vì nàng biết chỗ có Tử Dương thạch thai, là bởi vì đồng tình xuất thân của nàng. Người như vậy, sẽ không là hạng người vong ân phụ nghĩa.

- Lần này ta xem như đập nồi dìm thuyền, ta tự nhiên có thể bị ngươi lừa gạt, tuy nhiên cho dù là có ba thành hy vọng, ta cũng nguyện ý đọ sức một lần! Bởi vì ta biết cân lượng của ta, trong tương lai rất khó tranh thắng đại ca của ta, mà bởi vì mâu lúc trước, sau khi đại ca của ta thượng vị, kết cục của ta, chỉ sợ rất thảm! Năm đó ta hai bàn tay trắng, dựa vào một cái tiện mệnh, chém giết hơn 30 năm, mới hợp lại đến địa vị bây giờ, ta không muốn chết, như vậy ta chỉ có thể tập hợp tất cả mọi thứ lại, làm một lần giao tình cùng ngươi tương lai có thể trở thành Giới

Vương!

- Ta cũng không lập khế ước, ta lập khế ước, ngươi tìm cao nhân giải cũng rất dễ dàng, như vậy ta sẽ tin nhân phẩm Lâm huynh một lần, sẽ hoàn trả lại khoản tiền này!

Lâm Minh có chút kinh ngạc nhìn Giang Vũ, không nghĩ tới thanh niên thoạt nhìn thập phần bình thường này cũng là một nhân vật độc ác, dám đổ tất cả, thậm chí phân cơ duyên năm đó hắn có được cũng không phải ngẫu nhiên, người như vậy, trong tương lai hoặc là thua tan xương nát thịt, hoặc là lấy được thành tựu không nhỏ, mà hiện tại xem ra Giang Vũ chính là một kẻ được vận mệnh chiếu cố.

Lâm Minh trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Cảm ơn Giang huynh tín nhiệm, nhân tình này Lâm mỗ nhớ kỹ, tuy rằng nói khế ước có biện pháp giải, nhưng ta vẫn sẽ lập khế ước, lợi tức mượn tiền cũng từ ta mà ra, Giang huynh có thể cho mượn bao nhiêu?

- Đại khái 100 tỉ đến 200 tỉ.

Thời điểm Giang Vũ nói ra này con số, quan sát Lâm Minh phản ứng một chút, đã thấy Lâm Minh cũng không có tỏ vẻ vui mừng gì, Giang Vũ lập tức hiểu được, con số này, cũng không thể khiến Lâm Minh động tâm, Lâm Minh xuất thân, quả nhiên vô cùng khủng bố, lần hội đấu giá này, mục tiêu hắn cũng rất lớn. Chẳng lẽ là hướng về phía vài món vật phẩm áp trục đi?

Đuôi lông mày Giang Vũ nhướng lên, xem ra nếu chính mình muốn có quan hệ cùng Lâm Minh, quả nhiên vẫn khó khăn một chút, thân phận chênh lệch quá lớn.

Ở thời điểm Giang Vũ miên man suy nghĩ, Lâm Minh đã suy tư, 100 tỉ đến 200 tỉ, con số tương đương này với tất cả bảo vật lúc trước Đoạn Hồn Sơn cùng Huyền Cốt tộc đệ tử lấy được ở Bí cảnh Hồng Hoang, như thế xem ra, cơ duyên năm đó của Giang Vũ quả thật không nhỏ.

Chỉ cộng thêm khoản tiền này, tài phú Lâm Minh vẫn không đủ, hắn hỏi:

- Giang huynh nói cầm được là thao tác như thế nào? Có thể... che giấu tung tích không?

- Có thể, danh dự Tinh La tiền trang, Lâm huynh tuyệt đối có thể tin được, nó đã kinh doanh mấy triệu năm.

Giang Vũ lập tức hiểu được, Lâm Minh muốn tự thân xuất mã, mượn bảo vật đổi lấy tài phú, không biết hắn sẽ gán nợ cái gì? Đầu tiên nghĩ đến lại chính là che giấu tung tích!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1157: Vòng cổ Thần nữ

- Lâm Minh, ngươi không phải muốn áp long cốt xá lợi chứ?

Ở tinh thần chi hải Lâm Minh, thanh âm Mộ Thiên Tuyết truyền đến, hiện ở trên thân Lâm Minh có thể chất áp cái gì, đáng giá nhất chính là long cốt xá lợi.

Long cốt Chí Tôn trăm trượng, đó là thứ Giới Vương đều phải đỏ mắt, nếu Lâm Minh có loại đồ vật này, đương nhiên không có khả năng lấy ra.

Tuy nhiên chỉ long cốt xá lợi đơn thuần, giá trị cùng Long cốt Chí Tôn trăm trượng lại thấp hơn rất nhiều.

Một là long cốt xá lợi đã mất đi tủy Rồng, đối với võ giả hệ thống Tụ nguyên mà nói, giá trị tủy Rồng lớn hơn, có thể cải thiện kinh mạch, huyết mạch, mà long cốt chỉ có thể dùng để cải tạo xương cốt gân da, thích hợp võ giả luyện thể sử dụng.

Thứ hai chính là long cốt trăm trượng bị mất tủy Rồng, cũng bị Mộ Thủy Thiên luyện chế thành 108 mai long cốt xá lợi, giá trị một quả long cốt xá lợi cũng chỉ là 1/108 của long cốt kia, cho nên nếu có thể che giấu tung tích, chỉ cần xuất ra mấy viên long cốt xá lợi thật cũng không phải không thể.

- Lâm Minh, tài liệu Trường Sinh Huyền Đan đã đủ, ba tháng này ta sẽ mở lò luyện chế, long cốt xá lợi chỉ còn lại có 36 viên, lần này ta khai lô luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, ít nhất phải tiêu hao 30 viên, ngươi nhiều nhất chỉ có thể áp 6 viên!

- 6 viên...

Lâm Minh hơi hơi nhíu mi, 6 viên long cốt xá lợi, chỉ sợ không đủ!

- Một quả long cốt xá lợi có thể áp bao nhiêu?

- Rất khó nói, phải xem Giám định sư Tinh La tiền trang ra giá, tiền do áp đồ thường phải thấp hơn giá cả thị trường, ta phỏng chừng sẽ không vượt qua sáu mươi triệu.

Một viên sáu mươi triệu, 6 viên chính là 360 tỉ. Cộng thêm hơn một trăm triệu của Giang Vũ, tổng tài phú Lâm Minh vẫn không đủ 1000 tỉ.

Những tài phú này, muốn mua Đại Thiên Thế Giới Đan sợ là còn kém rất nhiều!

- Lâm Minh, Trường Sinh Huyền Đan phải luyện chế, ta tiêu phí tinh lực lớn như vậy mới nhận được Tử Dương thạch thai, tài liệu cũng đủ, tận lực cam đoan trước khi ngươi tham gia đệ nhất hội võ, mở ra Sinh Môn! Điều này ý nghĩa đối với ngươi không kém hơn nhận được Đại Thiên Thế Giới Đan!

- Ta đã biết.

Lâm Minh phát sầu trong lòng, hiện tại hắn cảm giác chính mình quả thật quá nghèo!

Muốn tích lũy cực nhiều tài phú trong khoảng thời gian ngắn. Trừ phi nhắm tới Thương Thiên Cổ Ấn, nhưng cái này cũng chỉ nghĩ mà thôi, Thương Thiên Cổ Ấn cấu thành từ Tử Dương tinh, là Phong Thần Thiên Tôn tiêu phí tinh lực thật lớn bố trí xuống dưới, đã trải qua 3.6 tỉ năm rèn luyện năng lượng. Bắt bọn nó làm tinh hoa Tử Dương bình thường mà nói. Đó là phung phí của trời.

- Tiểu Ngư Nhi. Trừ bỏ bảo tàng trong lòng đất 5000 lý ra, ngươi còn có nhìn thấy các bảo tàng Tử Dương thạch khác hay không?

Lâm Minh đột nhiên nhớ tới Yến Tiểu Ngư, ôm một chút hy vọng hỏi.

Lúc này Yến Tiểu Ngư mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ say. Lau lau cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, nghiêng đầu phản ứng một hồi lâu, lúc này mới nói:

- Lâm Minh ca ca muốn tìm bảo tàng? Ngoài thành có chút địa phương cũng có tảng đá tím, chỉ là rất sâu, có tính là bảo tàng

không?

- Ở rất sâu? Có bao nhiêu?

- Ân... Có lớn có nhỏ, lớn thì to như con heo mập, nhỏ lớn hơn nắm tay Tiểu Ngư Nhi một chút...

- Ta đã biết...

Lâm Minh lắc đầu, hắn vốn không ôm hy vọng quá lớn, cuộc đời Tiểu Ngư Nhi dường như chưa từng rời khỏi Viễn Cổ Đế Đô, phụ cận có thể có một bảo tàng đã là ngoài ý muốn, không có khả năng lại có bảo tàng thứ hai.

Ngay tại thời điểm Lâm Minh không biết như thế nào cho phải, linh quang trong đầu hắn nhoáng lên một cái chợt lóe sáng, đột nhiên nhớ tới một đồ vật.

- Mộ cô nương, ta đột nhiên nhớ tới một đồ vật, có lẽ có thể có vui mừng ngoài ý muốn, lúc trước ta luôn quên nó!

- Cái gì vậy?

Lâm Minh nói:

- Là một chuỗi sợi dây chuyền! Năm đó ta ở trong cổ mộ Thần nữ tại Vạn Cổ Ma Khanh, chiếm được một chuỗi sợi dây chuyền cùng một khối ngọc bội từ trên Thần nữ thi thể, ngọc bội kia dường như chỉ là một kiện tín vật, mà sợi dây chuyền, ta luôn luôn không biết nó đến tột cùng là cái gì, bởi vì mười mấy năm qua luôn không dùng đến, ta gần như quên nó.

- Sợi dây chuyền cùng ngọc bội Thần nữ?

Mộ Thiên Tuyết động lòng, năm đó nàng ở trong Ma Phương, cũng là trạng thái bán ngủ say, chuyện Lâm Minh trải qua, Mộ Thiên Tuyết chỉ có thể cảm giác đại khái, rất nhiều chi tiết, nàng cũng không rõ ràng lắm, tỷ như Lâm Minh nhận được Ma Châu ở trong kho báu Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, nàng cũng không biết.

- Lấy ra nhìn xem.

Lâm Minh cùng với Mộ Thiên Tuyết tiến nhập Tử Cực Giới, Lâm Minh ở trong Tử Cực Giới hơi hơi tìm tòi một chút, liền lấy ra ngọc bội Thần nữ cùng vòng cổ Thần nữ, lúc trước Lâm Minh cũng nhìn thấy một khối tạo hình cùng loại ngọc bội Thần nữ ở trên thân một cô gái Thần Khí bộ tộc, lúc ấy chính là bởi vì khối ngọc bội này, lúc trước Lâm Minh mới có thể cứu Hạ Giác ở trên đại hôn của chính mình, tiện đà Thần Khí bộ tộc cùng xuất hiện, về sau Lâm Minh có thể thuận lợi đột phá Mệnh Vẫn, thoát được kiếp nạn Tu La Thần quốc đuổi giết, ít nhiều cũng do Thần Khí bộ tộc che chở.

Bởi vì một chút này, Lâm Minh phỏng chừng ngọc bội Thần nữ kia chỉ là tín vật Thần Khí bộ tộc.

Mà sợi dây chuyền kia lại đặc thù, năng lượng hoa văn kỳ dị, pháp tắc cổ lão dao động, hiển lộ rõ bất phàm của nó.

Vòng cổ Thần nữ chỉ là vòng trang sức, cảm giác giống như sợi xích, ở phía cuối vòng trang sức, có một khối kim loại lớn bằng cỡ bàn tay, trung ương kim loại có một hình vuông lõm, nguyên bản có khả năng được khảm bảo thạch nào đó, chỉ là bảo thạch đã không thấy.

Một chuỗi sợi dây chuyền, không có bất kỳ tính dịu dàng hay nhẹ nhàng mà sợi dây chuyền nên có, ngược lại tràn ngập một cỗ hương vị cổ sơ, trầm trọng, cảm giác như là một cái xích sắt.

Về phần ngọc bội kia, toàn thân hiện ra màu xanh da trời, để trên tay lạnh lẽo, giữa ngọc bội khắc loài chim nào đó, nhìn qua trông rất bình thường.

Mộ Thiên Tuyết nhìn hồi lâu, liền thu hồi ngọc bội, ánh mắt tập trung tại phía trên sợi dây chuyền.

- Mộ cô nương, ngươi xem đi đây là cái gì?

Lâm Minh ở một bên hỏi.

Mộ Thiên Tuyết nhíu mày, hồi lâu không nói chuyện, ở dưới chiến linh ý chí tác dụng, sợi dây chuyền vững vàng lơ lửng ở trước mắt Mộ Thiên Tuyết, Lâm Minh cũng không quấy rầy, cứ như vậy qua ước chừng nửa canh giờ, Mộ Thiên Tuyết đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chìm vào trong sợi dây chuyền!

Sợi dây chuyền mất đi chiến linh chống đỡ, bỗng dưng rơi xuống, Lâm Minh theo bản năng đỡ lấy.

- Mộ cô nương!

Trong lòng Lâm Minh có chút hoảng, trong nháy mắt cảm giác được trạng thái linh hồn Mộ Thiên Tuyết rất ổn định, không có bất kỳ dị thường.

Điều này làm cho hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cứ như vậy, lại trôi qua nửa canh giờ, Mộ Thiên Tuyết hóa thành một đạo lưu quang đi ra từ trong Vòng cổ Thần nữ, nàng nói:

- Lâm Minh, cái đồ vật này, nếu ta không đoán sai, hẳn là Linh bảo do Hỗn Nguyên tự tay tạo ra!

Mộ Thiên Tuyết mở miệng kinh người, Lâm Minh chấn động trong lòng, tuy rằng loại kết quả này cũng không ngoài ý muốn, nhưng thật sự nhìn thấy một kiện đồ vật do Thiên Tôn tự tay tạo ra, vẫn khiến Lâm Minh giật mình không thôi.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn tự tay tạo ra, là Linh Bảo vô thượng!?

- Không phải...

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu:

- Linh Bảo vô thượng không dễ tạo như vậy, Thiên Tôn cả đời đại khái chỉ có thể tạo ra một kiện bản mạng Linh Bảo vô thượng, giá trị không thể đánh giá, Thiên Tôn chế tạo các đồ vật khác, sẽ không là Linh Bảo vô thượng, nhưng giá trị cực cao! Nếu ta không đoán sai, đây là một kiện Linh bảo phòng ngự, đáng tiếc... khí linh của nó đã chết.

- Ân?

Lâm Minh ngẩn ngơ:

- Khí linh đã chết?

- Thần nữ trong Vạn Cổ Ma Khanh, hẳn là thừa nhận công kích nào đó rất mạnh, Linh bảo phòng ngự cũng hơn phân nửa là trong lần công kích kia bị hủy diệt khí linh, khí linh bị diệt, giá trị Linh bảo liền suy giảm lớn, sợ là rất khó khôi phục tác dụng năm đó!

- Này...

Lâm Minh nhìn kia sợi dây chuyền một cái, không nghĩ tới, cái sợi dây chuyền này, chính là Hỗn Nguyên Thiên Tôn tự tay tạo ra, đáng tiếc, cho dù là Thiên Tôn tạo ra, cũng không trọn vẹn.

- Nếu giá trị của nó rơi xuống nhiều, có thể áp bao nhiêu tài phú?

Lâm Minh suy nghĩ.

Mộ Thiên Tuyết nhìn ra Lâm Minh lo lắng, cười nói:

- Điều này ngươi không cần lo lắng, Thiên Tôn là nhân vật gì, ngay cả Thánh chủ ở trước mặt Thiên Tôn đều là con kiến, lần đệ nhất hội võ này, nói là Thiên Tôn tổ chức, nhưng kỳ thật chỉ là đệ tử Thiên Tôn làm thay mà thôi, Thiên Tôn sao sẽ đi xử lý việc này? Ngay cả phần thưởng top 10 cũng là thủ tịch đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn chỉ điểm thay, cho dù là top 1 đệ nhất hội võ, cũng không có cơ hội. Thiên Tôn tạo ra gì đó, đừng nói không trọn vẹn khí linh, cho dù chỉ còn lại có một khối mảnh vỡ, đều có đại lượng võ giả đổ xô vào, cho dù không có bất kỳ tác dụng, sẽ đều có người cất chứa. Huống chi, một chuỗi sợi dây chuyền này còn khắc pháp tắc dao động, cũng ẩn chứa luyện khí chi lý, đối với Luyện khí sư cấp Giới Vương đều có tác dụng tham khảo, giá trị tương đối cao!

Mộ Thiên Tuyết vừa nói như vậy, Lâm Minh cũng đồng ý gật đầu, đối với Thiên Tôn thọ mệnh mấy ngàn vạn năm, thậm chí gần trăm triệu năm mà nói, mấy ngàn năm tổ chức một lần Thần Vực đệ nhất hội võ, quả thật còn không đến mức làm bọn họ chú ý!

- Sợi dây chuyền này, rốt cuộc có thể áp bao nhiêu?

- Khó mà nói.

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu:

- Cùng là Thiên Tôn, cũng có phân cao thấp, tỷ như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, còn có Thần Mộng Thiên Tôn tổ chức đệ nhất hội võ lần này, đều là người nổi bật trong Thiên Tôn, thế giới Thiên Tôn, ta cũng không biết, nhưng thứ Hỗn Nguyên Thiên Tôn tạo ra, hẳn là giá trị rất cao, hơn nữa, trong đó dường như còn có một đạo phong ấn, tuy nhiên phong ấn này, chỉ sợ trừ bỏ Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra không ai mở được, cũng không biết trong đó phong ấn cái gì...

Lâm Minh nghe được Mộ Thiên Tuyết nói như vậy, ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Cái đồ vật này, có thể dẫn tới cường giả cấp Giới Vương động tâm hay không.

- Hẳn là không đến mức, một ít vũ khí bản mạng của đại giới Giới Vương, cũng có có thể so sánh với Thiên Tôn Linh bảo, huống chi sợi dây chuyền này còn không trọn vẹn khí linh, Tinh La tiền trang làm sinh ý mấy triệu năm, bọn họ có thể bởi vì ngọc giản Thần Võ vô thượng mà tự hủy danh dự, một chuỗi sợi dây chuyền hư hao, còn chưa tới loại trình độ này.

- Được, vậy áp nó, không biết có thể áp ra bao nhiêu tài phú!

Lâm Minh thu hồi Vòng cổ Thần nữ, đi ra từ trong Tử Cực Giới, thật sự là sơn cùng thủy tận không còn đường, hi vọng lại ở trong thôn, hắn chẳng thể nghĩ tới, năm đó tìm được sợi dây chuyền ở trong Thần nữ cổ mộ, đúng lúc này lại phát huy ra tác dụng quan trọng như vậy.

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1158: Giá cầm trên trời

Bên trong Tinh La tiền trang có động thiên khác, mà bề ngoài hình bảo tháp sáu tầng, treo cao nổi trên bầu trời.

Không ít cao thủ đi tới phía trước bảo tháp lơ lửng, hóa thành một đạo ánh sáng đỏ, trực tiếp bay vào.

Lâm Minh sờ cằm, từ biệt Giang Vũ, một mình bay vào trong đó.

Lúc này trên thân hắn bao phủ một tầng ánh sáng mênh mông, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ thân hình, chớ nói dung mạo, bao nhiêu tuổi đều không thấy rõ. Đây là Tinh La tiền trang làm một chút bảo hộ người không muốn lộ ra thân phận, đương nhiên, loại ngụy trang này nếu thật sự muốn tra xét, cũng rất dễ dàng bị nhìn thấu, tuy nhiên phương diện này, danh dự Tinh La tiền trang vẫn vượt qua thử thách, nó đưa vào hoạt động nhiều năm qua như vậy, chưa từng phát sinh chuyện xâm chiếm tài vật khách nhân, cũng sẽ không đi tra xét khách nhân không muốn lộ ra dung mạo.

Sau khi Lâm Minh tiến vào bảo tháp, tầng không gian thứ nhất, tung hoành cả lý, bên trong tràn ngập tiếng cười vui vẻ rộn ràng, bọn họ đều đến áp đồ.

Lâm Minh lập tức đi lầu hai, theo như lời Giang Vũ, giá trị càng cao, phải ở lầu hai gán nợ.

- Vị công tử này xin dừng bước, có thẻ khách quý không?

Ở thời điểm Lâm Minh vừa tới lầu hai, có một nữ nhân tu vi Thần Hải hậu kỳ dung mạo xinh đẹp, thân mặc áo trắng, cản Lâm Minh lại, mỉm cười nói, tuy rằng cự tuyệt Lâm Minh đi vào, nhưng giọng điệu cũng khiến người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

- Không có.

- Thật có lỗi, nếu không có thẻ khách quý, cần tìm Giám định sư xem xét giá trị bảo vật ở lầu một, giá trị cũng đủ mới có thể đi vào lầu hai.

Nữ nhân nói tới đây, thanh âm lại đột nhiên bị kiềm hãm, nàng cảm giác được một cỗ uy áp mờ nhạt bao phủ chính mình.

Cỗ uy áp này khiến nàng cảm giác linh hồn run rẩy.

- Cao thủ Thánh chủ đỉnh phong? Không đúng... nửa bước Giới Vương!?

Trong mắt nữ nhân áo trắng hiện lên một tia kinh ngạc, lui về phía sau một bước, nàng là một võ giả cái Thần Hải hậu kỳ, có thể căn cứ uy áp Lâm Minh phóng xuất ra có thể phán đoán thực lực đại khái, phần nhãn lực này cũng không phải cao thủ Thần Hải bình thường có thể có, có thể thấy được tầng hai Tinh La tiền trang, thường xuyên có đại nhân vật xuất nhập.

Tuy nhiên dù vậy, Thánh chủ đỉnh phong, thậm chí cường giả nửa bước Giới Vương cũng cực kỳ hiếm thấy, bọn họ đều là khách quý. trên bọn họ chỉ có Giới Vương. Mà nên biết rằng, chủ nhân phía sau Tinh La tiền trang, cũng chỉ là Chân Võ Đại Giới Vương mà thôi.

Thanh âm nữ nhân áo trắng, lập tức hấp dẫn không ít người. Bọn họ nhao nhao nhìn qua Lâm Minh: Nửa bước Giới Vương? Là siêu cấp cao thủ thế lực cấp Thánh địa? Lại tự thân xuất mã. Không biết sẽ đi cầm thứ gì!

- Đây chính là cường giả nửa bước Giới Vương... Ta vẫn là lần đầu tiên gặp, thật không ngờ... nửa bước Giới Vương đều xuất mã, hội đấu giá ba tháng sau quá nóng rồi.

- Tiền bối đương nhiên có thể tiến vào, mời đi bên này.

Nữ nhân áo trắng làm một cái thủ thế, mang theo Lâm Minh lên lầu.

Lâm Minh cứ như vậy đi lên tầng thang lầu hai ở trong ánh mắt kinh diễm của mọi người, tuy nhiên không dừng lại tầng hai, mà là đi tới tầng bốn.

Vừa vào tầng bốn, một văn sĩ trung niên liền đi lên đón, cùng với nữ nhân dẫn Lâm Minh tới một cái nội thất.

Lúc này, khí tức trên thân Lâm Minh đã thu liễm, uy áp linh hồn chính là một loại lực trường, thúc dục cần tiêu hao linh hồn lực, linh hồn Mộ Thiên Tuyết tổn hại, cũng không thể phóng thích thời gian dài.

Hắn ngụy trang chính mình thành một cái cao thủ nửa bước Giới Vương, còn là vì gia tăng lợi thế chính mình, bảo đảm lần giao dịch này tuyệt đối an toàn.

- Tiền bối là vì hội đấu giá ba ngày sau mà đến đi, không biết tiền bối có cái gì muốn áp?

Văn sĩ trung niên chờ mong, nếu giá trị bảo vật áp đủ lớn, như vậy lợi tức mượn tiền một năm sẽ cực kỳ khả quan.

- Ngươi đoán không sai, ngươi xem xem mấy thứ này, giá trị như thế nào.

Lâm Minh giơ tay ném ra 6 cái long cốt xá lợi.

Luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, 30 mai long cốt xá lợi đã đủ, 6 cái long cốt xá lợi này là lưu trữ, có thể áp ra ngoài.

- Đây là...

Văn sĩ trung niên nhìn thấy 6 cái hạt châu sáng bóng này, ánh mắt sáng lên:

- Xương Thần Thú?

Hắn mở miệng nói ra chỗ quý báu của long cốt xá lợi, điều này làm cho Lâm Minh tán thưởng trong lòng, quả nhiên là nhân sĩ chuyên nghiệp, ánh mắt đảo qua biết ngay mặt hàng tầm thường hay là bảo vật đỉnh cấp.

Văn sĩ trung niên mặt lộ vẻ trịnh trọng, hắn vỗ vỗ tay, mành ngoài cửa vừa động, một cái lão nhân tinh râu dài thần quắc thước đi đến, người này chỉ có tu vi cảnh giới Thần Quân sơ kỳ, nhưng cặp mắt bắn ra tinh quang bốn phía, hiển nhiên là một Giám định sư.

Lão nhân xem xét một phen, môi giật giật, chân nguyên truyền âm cho văn sĩ trung niên kết quả, văn sĩ trung niên chậc chậc tán thưởng:

- Thì ra là long cốt xá lợi luyện hóa từ Thương Long cốt, thứ tốt! Chỉ tiếc, tủy Rồng trong đó đã bị lấy đi, chỉ còn lại có xương cốt đơn thuần, giá trị giảm đi nhiều, tuy nhiên dù vậy, một viên long cốt xá lợi, cũng quý báu hơn một giọt máu sừng Rồng rất nhiều! 6 viên long cốt xá lợi này, ta có thể để tiền bối áp ba ngàn năm trăm ức Tử Dương thạch! Không biết tiền bối nghĩ như thế nào?

Lâm Minh gật đầu, giá cả gần đúng, giá cầm đồ chỉ có 5, 6 thành nguyên giá hàng mà thôi.

- Ha ha, tiền bối quả nhiên danh tác, không biết còn có đồ vật gì có thể áp không?

Văn sĩ trung niên tự mình rót cho Lâm Minh một ly trà:

- Đây là vạn năm trà hoa Cửu Khúc Vụ Vũ, dùng linh tuyền ngâm chế mà thành, tiền bối nhấm nháp một chút.

Lâm Minh tiếp nhận chén trà, thản nhiên uống một ngụm, quả nhiên cực kỳ thơm, thậm chí có loại cảm giác linh hồn đều được làm dịu, đãi ngộ tầng bốn, đối lập đám người dưới lầu còn phải xếp hàng hỗn loạn, thật sự là cách biệt một trời một vực, đây chính là thực lực cùng tài phú mang đến chênh lệch.

Lâm Minh uống nước trà xong, xuất ra Vòng cổ Thần Nữ trong Tu Di Giới, bày biện trước mặt văn sĩ trung niên.

- Đây là... Văn sĩ trung niên mặt lộ vẻ nghi hoặc, một chuỗi sợi dây chuyền này cũng không có chỗ gì đặc biệt.

Cầm sợi dây chuyền trong tay, cực kỳ trầm trọng, có chứa cảm giác lạnh như băng, hơn nữa ẩn ẩn có một cỗ pháp tắc dao động thoát ra.

- Là Linh khí... Tuy nhiên dường như thiếu khí linh... Không đúng, đây là...

Lão nhân râu dài bên cạnh văn sĩ trung niên phản ứng, đột nhiên cả kinh, không thể tin liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, ngay sau đó nhỏ vài câu ở bên tai văn sĩ trung niên.

Văn sĩ trung niên nghe xong, hoắc mắt đứng lên:

- Thật sao!?

Lão nhân gật đầu, văn sĩ trung niên vô cùng kinh ngạc, lại tự mình xem xét một phen, đã cơ bản khẳng định lão nhân râu dài nói đúng.

Lão nhân râu dài, tuy rằng tu vi không cao, nhưng là thủ tịch Giám định sư, ánh mắt của hắn sẽ không sai, huống chi giá trị lớn như vậy, không có nắm chắc tuyệt đối, hắn cũng không dám nói.

- Là.. Linh bảo Thiên Tôn tạo ra!? Tiền bối lại có loại đồ vật này...

Văn sĩ trung niên hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Lâm Minh kính sợ hơn!

Thiên Tôn Linh bảo, bình thường chỉ có đại giới Giới Vương mới có thể có được, tỷ như đệ tử Thiên Tôn thân truyền, trưởng thành lên, cũng là cấp bậc đại giới Giới Vương, vũ khí bọn họ sử dụng, hơn phân nửa chính là Thiên Tôn Linh bảo.

Đương nhiên, một kiện này đã tổn hại, đã không thể sử dụng, tuy nhiên dù vậy, giá trị cũng rất lớn! Thủ pháp luyện khí cùng pháp tắc dao động ẩn chứa trong đó bị người cần nhận được, đều là cơ duyên chỉ có gặp mà không thể cầu!

Nhìn thấy vật ấy, dù văn sĩ trung niên nhìn quen không ít bảo vật, cũng có chút khó có thể bình tĩnh, người như hắn, chuyện làm cho bọn họ hưng phấn nhất chính là kiến thức các loại thiên địa chí bảo.

- Tiền bối, cái sợi dây chuyền này, ngài tính toán bán ra hay không? Chúng ta có thể cấp giá cả cho ngài!

Văn sĩ trung niên chà xát tay, dùng kính ngữ, loại đồ vật này, nếu không phải thời điểm hiện tại đặc thù, bình thường cũng không lấy ra bán, sẽ chỉ lấy vật đổi vật.

Mà Lâm Minh lại quyết đoán lắc đầu:

- Không bán, chỉ cầm, kỳ hạn trong vòng năm năm, sau đó ta sẽ chuộc đồ.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, Lâm Minh đương nhiên không thể bán, cho dù không có bất kỳ giá trị đối với hắn, hắn cũng sẽ chuộc đồ, đây là tôn kính đối với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, dù sao Hỗn Nguyên Thiên Tôn xem như lão sư chính mình.

- Đáng tiếc...

Văn sĩ trung niên âm thầm lắc đầu, nếu không cái đồ vật này thậm chí có thể trình lên Chân Võ Đại Giới Vương, tuy rằng bản thân Chân Võ Đại Giới Vương có được Thiên Tôn Linh bảo đầy đủ, nhưng pháp tắc ẩn chứa trong sợi dây chuyền, cũng sẽ khiến hắn sinh ra một ít hứng thú.

Thời điểm văn sĩ trung niên nói chuyện cùng Lâm Minh, lại có thêm hai Giám định sư đi vào, một lão phụ tóc bạc, còn có một trung niên gầy, hai người tính cả lão nhân râu dài hết sức chuyên chú xem xét Linh bảo tôn hại, mắt ba người đều tỏa ánh sáng, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn.

Bọn họ không ngừng biến hóa thị giác, không ngừng dùng chân nguyên truyền âm trao đổi, ước chừng dùng nửa canh giờ mới xem xét xong chuỗi Vòng cổ Thần Nữ, lão nhân râu dài dùng chân nguyên truyền âm nói cho văn sĩ trung niên kết quả, tuy nhiên thẳng đến cuối cùng, ba người bọn họ cũng không thể nhìn ra cái vòng này rốt cuộc xuất phát từ tay vị Thiên Tôn nào.

Điều này cũng trong tình lý, thế giới Thiên Tôn vô cùng thần bí, với kiến thức lão nhân râu dài, căn bản không tiếp xúc tới, hắn có thể phán đoán ra đây là Thiên Tôn Linh bảo, mơ hồ kết luận ra phẩm chất của nó đã cực kỳ khó.

Văn sĩ trung niên do dự một chút, phất tay ném ra một đạo truyền âm phù, sau một lát, hắn thu được truyền âm phù bắn về, như thế lặp lại vài lần, mới cuối cùng dừng lại, hắn vươn hai tay, 6 ngón tay, một chữ dừng lại:

- 6000 tỉ!

Oi tâm Lâm Minh nhảy dựng, hơi hơi trầm mặc, nhanh chóng trao đổi một chút với Mộ Thiên Tuyết trong tinh thần chi hải, nói:

- Được, vậy 6000 tỉ!

Chuyện kế tiếp đơn giản hơn nhiều, Lâm Minh để lại phù văn mã hóa trận pháp, lấy đi 63600 trương Tử Dương thạch tinh tạp từ Tinh La tiền trang, rời khỏi Tinh La tiền trang, cộng thêm tài phú nguyên bản của Lâm Minh, còn có Giang Vũ cung cấp hơn 1000 trương tinh tạp, tổng cộng 7 vạn trương tinh tạp, cũng chính là 7000 tỉ!

Mà lúc này, hội đấu giá bán ra Đại Thiên Thế Giới Đan, rốt cục bắt đầu!

- - - - - - - - - - oOo- - - - - - - - - -

Chương 1159: Sự kiện bán đấu giá

Chân Võ giới, vốn là một giới giao dịch phồn hoa nhất Thần Vực, viễn cổ đế đô càng là một thành phố lớn nhất, phồn hoa nhất Chân Võ giới. Nương theo ngọn gió Thần Vực đệ nhất hội võ, cử hành hội đấu giá long trọng, đây là một lần long trọng nhất trong mấy ngàn năm qua!

Trước lần hội đấu giá đế đô trọng thể này, viễn cổ đế đô đã cử hành không ít hội đấu giá nhỏ, nhưng vật phẩm đấu giá chỉ là mưa bụi so với hội đấu giá trọng yếu nhất lần này.

Hội đấu giá lần này, sẽ kéo dài liên tục ba ngày, trực tiếp đấu giá mấy ngàn món bảo vật, ngoài ra còn có 10 vạn món bảo vật không được đưa lên bàn đấu giá cho khách hàng tự mình đưa ra giá giao dịch riêng.

Nói là không đưa lên bàn được, kỳ thật cũng cực kỳ quý giá, ví dụ như Thánh khí cực phẩm đỉnh cao, năm đó hầu hết đệ tử thân truyền Phượng Tiên Cung cũng không có, nhưng ở trong này, thậm chí còn không lên được đài đấu giá.

- Hai vị công tử đây là chỗ ngồi của ngài.

Lâm Minh và Giang Vũ cùng lấy được ngọc giản dãy số, liếc qua, số đã xếp tới hơn 20 vạn, chỉ là hiện giờ người vào hội trường đấu giá đã đạt tới 20 vạn. Mà 20 vạn người này, đều phải đưa ra chứng minh tài lực nhất định, bằng không khó mà vào được.

Chỉ có thể nói, Thần Vực thật là quá lớn!

Hai người đi tới chỗ ngồi, Lâm Minh cũng không lựa chọn dịch dung, chỉ dùng mặt mũi vốn có, cũng dùng tên ban đầu.

Dịch dung ở Tinh La tiền trang là vì Tinh La tiền trang vốn bảo hộ riêng tư của khách hàng, dù cho trong ngân hàng tư nhân có cao thủ, bọn họ cũng sẽ không thi triển tất cả tra xét không lễ phép đối với Lâm Minh.

Nhưng trên hội đấu giá này, có rất nhiều khách hàng là Thánh chủ, Thánh chủ đỉnh phong, thậm chí có thể là nửa bước Giới Vương. Lâm Minh không thể thi triển Dịch Dung Thuật ở trước mặt họ, ngược lại sẽ chỉ giấu đầu lòi đuôi, dẫn tới tra xét, còn Lâm Minh lại hoàn toàn không có cách nào đối với loại tra xét đầy khiêu khích này.

Hắn dứt khoát đi ra bằng mặt thật, bị người ta chú ý cũng không sao, Lâm Minh đã thuê Tu luyện địa tốt nhất ở viễn cổ đế đô, dự tính sau khi hội đấu giá kết thúc, tu luyện ở đây ba tháng, tuyệt đối an toàn.

Sau khi tham dự đệ nhất hội võ, vậy cũng sẽ càng đảm bảo an toàn.

Địa điểm hội đấu giá lần này cùng loại với hội trường Thánh Võ đại tái, tuy nhiên diện tích nhỏ hơn, ở giữa chừa lại quảng trường khoảng 5 dặm. Chỗ ngồi rất cao, khoảng 10 dặm, như vậy mới chứa được đủ khách.

Liếc nhìn qua, chỗ ngồi không đếm hết, dày đặc như hạt cát trong sa mạc.

Ở giữa hội trường cũng có một chiến tranh trận bàn, có thể chiếu hình ảnh vật phẩm đấu giá, hiện ra trước mắt mọi người.

Lâm Minh đi theo Giang Vũ cùng vào hội trường đấu giá, ngồi ở chỗ khu vực Giang gia. Vị trí này tự nhiên không tránh khỏi gặp được Giang Phong - đại ca của Giang Vũ.

Giang Phong mỉm cười liếc Giang Vũ cùng Lâm Minh, Lâm Minh trực tiếp bị hắn bỏ qua, chỉ nhìn chăm chú vào Giang Vũ.

- Đệ đệ thân ái, thật không ngờ ngươi lại có thể gom đủ hạn ngạch tài sản thấp nhất có thể vào hội đấu giá, đi mượn của đám bạn nhậu đó hả? Chẳng lẽ ngươi mong rằng đến đây mua mấy món Thánh khí cực phẩm tiện tay, lại đi đệ nhất hội võ dạo một vòng? Tăng trưởng kiến thức?

Lời Giang Phong nói bao hàm trào phúng, hắn bóp chết con đường mượn Tử Dương thạch từ gia tộc của Giang Vũ, đoán được Giang Vũ không có bao nhiêu tiền, có thể mua vài món Thánh khí cực phẩm đã không tệ rồi. Về phần Giang Vũ có thể lấy được thành tích ở đệ nhất hội võ, vậy càng là chuyện đùa, đừng nói là Giang Vũ, Nhạc Thiết Nham cũng không được.

Giang Vũ cười lạnh, nhàn nhạt nói:

- Lần này ta đến hội đấu giá chỉ là đi cùng bằng hữu, về phần đệ nhất hội võ ba tháng sau, không làm phiền đại ca quan tâm.

- Bằng hữu?

Giang Phong liếc Lâm Minh, cười xì, cũng không nói lời xung đột gì. Dù sao hắn không oán không thù với Lâm Minh, không cần thiết đi chọc kẻ địch với mình. Hơn nữa Lâm Minh tu vi Mệnh Vẫn tầng chín, cũng khiến hắn không để trong lòng.

Lâm Minh cũng không liếc Giang Phong một cái, loại tiểu nhân vật này không lọt vào mắt hắn được. Đối thủ cạnh tranh lần này, là những tuấn kiệt trẻ tuổi Giới Vương cấp Thánh địa!

Mà những người này, đều ngồi ở ghế khách quý tầng cao nhất.

"Dường như người Chân Võ Đại Thánh địa còn chưa tới... Cũng phải, Thánh chủ Chân Võ Đại Thánh địa chính là Chân Võ Đại Giới Vương, người này kinh doanh Chân Võ đại thế giới nhiều năm, Tinh La tiền trang cũng là của hắn, đương nhiên tích lũy vô số tài phú tài nguyên. Những tài nguyên này lấy ra là đủ dùng cho đệ tử Thánh địa, điểm này chỉ là thành lập một cái Giới Vương bình thường, Thánh Võ Phủ nền tảng còn thấp không thể so sánh..."

Lâm Minh nghĩ vậy, quét nhìn một vòng các tuấn kiệt trẻ tuổi trên ghế khách quý, trong đó không riêng gì có người Thánh Võ Phủ, còn có những đệ tử siêu cấp thế lực khác. Những thế lực này đến từ bên ngoài viễn cổ đế đô, có thể ngồi ở tầng cao nhất, có lẽ là quy mô thế lực không dưới Long tộc thượng cổ!

Ở xung quanh Lâm Minh, chín thành là tuấn kiệt trẻ tuổi, bọn họ đều bàn tán xoay quanh chuyện hội đấu giá lần này cùng đệ nhất hội võ ba tháng sau.

Lâm Minh nhắm mắt dưỡng thần, mắt điếc tai ngơ với những lời nói bên ngoài. Hội đấu giá này như chiến trường, nếu không thắng được, vậy trong ba tháng này hắn sẽ khó mà tăng vọt thực lực, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc hắn tham dự Thần Vực đệ nhất hội võ! Như vậy mà muốn tiến vào hạng 10, hết sức khó khăn!

- Các vị khách tôn kính đã đợi lâu! Hội đấu giá đế đô, hiện tại bắt đầu!

Lúc này, giữa hội trường, tiếng nói quyến rũ vang lên, dễ dàng truyền khắp mười mấy dặm trong hội trường!

Lâm Minh mở mắt, nhìn thấy giữa hội trường có một nữ nhân áo đỏ đang đứng. Nữ nhân này vóc dáng nhỏ nhắn lung linh, làn da như tuyết, thân thể mềm mại, đôi mắt vũ mị tràn ngập phong tình, hết sức xinh đẹp, hơn nữa kỳ dị nhất là nữ nhân này có chiếc đuôi hồ ly lông xù trắng tinh.

- Là Hương Hương công chúa Bạch Hồ tộc, không ngờ là nàng chủ trì hội đấu giá này.

Giang Vũ ở cạnh giải thích, bốn đại gia tộc Thần thú chỗ Lâm Minh chỉ là cấy ghép huyết mạch, còn Bạch Hồ tộc này thật sự có tổ tiên Bạch Hồ, là Bạch Hồ hóa hình kết hợp cùng người sinh ra hậu duệ, xem như bán yêu, cho nên mới hiện ra đuôi hồ ly! Còn con cháu bốn đại gia tộc Thần thú, vận dụng một ít bí pháp dù có thể hiện ra hình thái Thần thú, nhưng không phải thực thể thật sự.

- Đó là... ôi, Hương Hương công chúa thiên phú cực cao, thậm chí nghe đồn không dưới tam kiệt Thánh Võ Phủ, vô số người theo đuổi. Hội đấu giá có nàng chủ trì, không ít tuấn kiệt trẻ tuổi theo đuổi sẽ nóng đầu, phá giá thật cao!

Lâm Minh không để ý:

- Không sao cả, Hương Hương công chúa này nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng giá cả vật phẩm bình thường, chân chính những vật phẩm áp trục liên quan đến con số khổng lồ, sẽ không có ai vì lấy nụ cười mỹ nhân mà tăng giá lung tung.

Lâm Minh bình thản ngồi chờ, lúc này món vật phẩm đấu giá đầu tiên đã đưa lên.

Hội đấu giá này, vật phẩm áp trục tự nhiên sẽ đặt ở cuối cùng, nhưng vật phẩm đầu tiên cũng có giá không thấp, đây là vì khởi động cảm xúc của khách hàng, cũng là giành lấy khởi đầu tốt đẹp.

Hương Hương công chúa đặt tay lên hộp vật phẩm đấu giá, cười hì hì, giòn giã nói:

- Thật cám ơn các vị khách cổ vũ, hội đấu giá đế đô lần này có chừng 30 vạn khách tham dự, tiếp theo là vật phẩm đấu giá đầu tiên, sẽ là gì đây? Hương Hương cũng không biết nha!

Hương Hương công chúa giọng ngọt ngào, làm người nghe ngứa ngáy trong lòng, nàng rất dễ dàng khơi gợi cảm xúc của các tuấn kiệt trẻ tuổi, dẫn tới không ít người hét to, yêu cầu lập tức mở hòm ra bắt đầu đấu giá.

- Vật phẩm đấu giá đầu tiên...

Hương Hương công chúa nói tới đây, chầm chậm mở hòm ra, lộ ra một viên tinh thể trong suốt, hình dạng như trẻ con cuộn mình lại, cao nửa xích. Thông qua hình chiếu chiến tranh trận bàn, có thể nhìn rõ từng hoa văn trên nó, kỳ dị nhất là trên thân thể "bé con" này có chín lỗ khiếu, trùng hợp là nó tương ứng với những khiếu huyệt trọng yếu trên thân thể người, không sai một ly. Đây không phải là người tạo hình, mà là tự nhiên hình thành, làm người ta kinh ngạc.

Ở bên cạnh tinh thể có một tấm thẻ, Hương Hương công chúa cầm lấy tấm thẻ xem qua, cười duyên nói:

- Vật phẩm đấu giá đầu tiên, Cửu Khiếu Linh Tinh! Hì hì, thì ra là thứ này, như vậy có không ít các vị khách ở đây sẽ tham dự Thần Vực đệ nhất hội võ vào ba tháng sau, nếu thực lực thua đối thủ thì không có gì để nói. Nhưng nếu thực lực không thua đối phương, nhưng lại thua trên binh khí, vậy đúng là chuyện tiếc nuối!

- Cửu Khiếu Linh Tinh này, chính là có thể dùng tẩm bổ khí linh trong Linh khí! Ta nghĩ, không cần phải nói nhiều về tác dụng của khí linh đối với Linh khí. Có món binh khí tốt, vậy đã thắng được một nửa. Cửu Khiếu Linh Tinh này, giá quy định 4 tỷ Tử Dương thạch, mỗi lần tăng giá không dưới 500 triệu Tử Dương thạch, hiện tại bắt đầu đấu giá!

Cửu Khiếu Linh Tinh!

Không ít tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều nuốt nước miếng, vật phẩm đấu giá đầu tiên lại nhắm vào Linh khí! Đừng quên, hội đấu giá lần này nhắm vào võ giả Thần Hải, võ giả Thần Hải sử dụng Linh khí thì xa xỉ cỡ nào! Loại Linh khí này phải là đại năng đỉnh cấp ra tay, tiêu hao không nhỏ cùng thời gian dài dòng mới bồi dưỡng ra. Ngoại trừ siêu cấp thế lực, tuấn kiệt trẻ tuổi khác không thể dùng nổi.

Chỉ riêng điểm này, đã có thể nhìn ra quy cách hội đấu giá lần này cao cỡ nào! Có những tuấn kiệt trẻ tuổi không dư dả gì đều trong lòng phát lạnh, xem ra dù gom đủ kim ngạch thấp nhất, đến hội đấu giá này cũng chỉ làm nền, ngay cả vật phẩm đầu tiên cũng không trả nổi 1/5 giá quy định!

"Cửu Khiếu Linh Tinh, cũng được!"

Lâm Minh thầm nghĩ, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã hợp với mình, điềm báo tốt. Nhưng cũng là trong tình lý, thứ trong hội đấu giá này chính là nhắm vào thiên tài đỉnh cao!

- 5 tỷ!

Trên thính phòng, có một thanh niên bắt đầu đấu giá. Hắn vừa lên tiếng trả giá, lập tức dẫn tới không ít ánh mắt hâm mộ khâm phục của nhiều người, điều này chứng minh thanh niên đó có một món vũ khí là Linh khí! Có thể tưởng tượng được gia tài của hắn!

Thanh niên kia mỉm cười như một chuyện bé nhỏ, chỉ sau một hơi thở, liền có người ra giá mới...

- 5.5 tỷ!

- 6 tỷ!

Giá cả liên tục kéo lên, Lâm Minh vẫn đứng yên tại chỗ, hắn biết giá ban đầu chỉ là dò đường, người mua chân chính còn chưa ra tay!

Chương 1160: Chung văn thư

- Vị khách này ra giá 7.5 tỷ, còn có vị khách nào ra giá cao hơn không?

Trên đài đấu giá, Hương Hương công chúa dùng giọng nũng nịu nói, giọng điệu này khiến rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi không khỏi tuôn trào nhiệt huyết, nhưng ngẫm lại cái giá 7.5 tỷ này, bọn họ liền xẹp hơi, thật là quá cao rồi.

- 7.5 tỷ, chậc, người ra giá đều là đại tài chủ!

Ở cạnh Lâm Minh, có những đệ tử trẻ tuổi dụng giọng điệu hâm mộ ghen tỷ xì xào, bọn họ có người lớn như vậy, tổng tài sản tiêu hao cũng không quá 7.5 tỷ, lại bị những người này dùng để mua một món Cửu Khiếu Linh Tinh Linh khí, chênh lệch không cách nào mà nói.

- Thế giới của kẻ có tiền, không thể hiểu được.

Những người này đang xì xào, đột nhiên trên tầng ghế khách quý có người lên tiếng:

- 10 tỷ!

Người lên tiếng lại là một thiếu niên nhìn khoảng 15-16 tuổi, mắt sáng má hồng, Thần Hải sơ kỳ, đương nhiên hắn cũng chỉ là nhìn như 15-16 tuổi mà thôi, có thể tu luyện đến Thần Hải kỳ, làm sao cũng phải hơn 30.

- Là Song Cực Cung Chung Văn Thư, Song Cực Cung cũng là một Thánh địa Giới Vương, quy mô gần bằng Thánh Võ Phủ. Phân bộ của bọn họ gần Bạch Nhật Hoàng Thành, trình độ phồn hoa chỉ dưới viễn cổ đế đô, đương nhiên có cử hành hội đấu giá. Đám người này, lại đi ngàn vạn dặm đến viễn cổ đế đô chúng ta tranh giành!

Ở Chân Võ giới, thế lực cấp Thánh địa Giới Vương cao nhất tự nhiên là Chân Võ Đại Thánh địa, còn Thánh Võ Phủ, Song Cực Cung đều tính là thực lực dưới cùng trong Thánh địa Giới Vương. Tuy nhiên dù vậy, các thế lực Nhạc gia Giang gia cũng không thể đi so với họ, tích lũy mấy triệu năm, bứt sợi lông tơ cũng còn to hơn chân của gia tộc nào đó.

- Hừ, các Thánh địa Giới Vương phân bố rất rộng, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, cho dù là Thánh Võ Phủ cũng có rất nhiều thế lực phân bố ở ngoài viễn cổ đế đô. Chỉ là hội đấu giá thành thị, không đủ cho bọn họ mua, đệ nhất hội võ gần tới, bọn họ tự nhiên phải tung lưới lớn mua đồ. Lần này hội đấu giá viễn cổ đế đô chính là chiến trường đánh cờ của các đại Giới Vương Thánh địa, chúng ta đừng mơ thứ tốt, có thể uống chút canh đã tốt lắm rồi.

Thánh địa bình thường, cùng các đệ tử tiểu gia tộc cũng hiểu trọng lượng của mình. Bọn họ không mua được những thứ trên đài đấu giá, nhưng vẫn còn hy vọng trước những thứ treo thẻ bán ra.

Ngay lúc này, ở ngay cạnh bọn họ, đột nhiên có một thanh niên giơ ngọc giản trong tay lên cao.

- 10.5 tỷ!

Thanh niên gọi giá ngồi trong thính phòng bên dưới, chung chỗ với các đệ tử gia tộc bình thường. Vị trí này kêu giá như thế, lập tức thu hút ánh mắt không ít người!

- Người kia là ai? Lai lịch gì thế?

Các tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây không khỏi nghĩ thế.

Lâm Minh bình tĩnh như thường, hội đấu giá lần này, hắn đã sớm chuẩn bị bị người ta chú ý, đại chiến tài chính thật sự còn ở đằng sau!

- Tiểu tử kia, không phải đang hô bậy đó chứ.

- Nói đùa, ở trên phòng đấu giá, ác ý đấu giá sẽ có hậu quả hết sức nghiêm trọng! Hơn nữa thế chấp 200 triệu Tử Dương thạch cũng sẽ không còn!

Đệ tử gia tộc bình thường, lấy ra 200 triệu Tử Dương thạch tuyệt đối tổn hại lớn, không ai thần kinh đi vứt bỏ số tiền này để lòe thiên hạ, huống chi còn có nguy hiểm bị xử tử.

Ở cạnh Lâm Minh, Giang Vũ không có gì bất ngờ, hắn đã sớm biết Lâm Minh có một món trường thương Linh khí, hơn nữa phẩm chất cực cao!

Còn Giang Phong thì trợn tròn mắt, hắn nhìn Lâm Minh, nuốt nước miếng. 10.5 tỷ, chỉ mua một món Linh Tinh tăng cường vũ khí, hơn nữa điều này chứng minh Lâm Minh có một món vũ khí là Linh khí! Đệ đệ của mình làm sao quen biết người như thế?

Chung Văn Thư có chút bất ngờ liếc Lâm Minh, lộ ra tươi cười đùa cợt, dường như không để ý kẻ cạnh tranh như Lâm Minh. Hắn thoải mái tựa vào ghế, lười biếng giơ ngọc giản trên tay, hô giá lần hai:

- 12 tỷ!

- 12.5 tỷ!

Lâm Minh không ngừng một hơi cũng hô giá lần nữa, dường như không phải ném ra Tử Dương thạch, mà là một đống đá vụn thôi.

- Thú vị!

Chung Văn Thư hừ một tiếng.

- 13 tỷ!

- 13.5 tỷ!

Mỗi lần Lâm Minh báo giá đều cao hơn 500 triệu, tuyệt không chần chờ, mặc kệ đối phương ra giá thế nào, thế hiện ra của cải hùng hậu của người, cũng quyết tâm phải mua Cửu Khiếu Linh Tinh này. Khí thế như vậy quả thật dễ khiến người ta sợ hãi, sinh ra cảm giác mặc kệ hô giá thế nào cũng không thắng được Lâm Minh.

Chung Văn Thư nhíu mày, ngồi thẳng người, như đã trở nên nghiêm túc.

- 15 tỷ!

- 15.5 tỷ!

"Tiểu tử này!"

Khuôn mặt tuấn tú của Chung Văn Thư hiện lên một tia bực bội, ánh mắt nhìn Lâm Minh dần lạnh đi.

Linh khí của hắn, tuy rằng là gia tộc bỏ ra cái giá rất lớn mới luyện chế bồi dưỡng thành, nhưng nếu thật sự bán ra cũng chỉ có giá 8-9 tỷ, một khối Cửu Khiếu Linh Tinh tăng cường uy lực khí linh đã có giá 1.6 lần cả một món Linh khí, đã lỗ vốn rồi.

Nếu không phải Lâm Minh, hắn tuyệt đối không tiêu tốn nhiều như vậy.

- 16.5 tỷ!

Chung Văn Thư giơ ngọc giản lên, trầm giọng hô. Cửu Khiếu Linh Tinh này rất có giá trị với hắn, nếu bỏ lỡ lần này, hắn thật có thể thua đối thủ trên đệ nhất hội võ vì vấn đề vũ khí. Dù sao số lượng Cửu Khiếu Linh Tinh cực kỳ hiếm thấy, không phải muốn mua là có, như vậy, ánh mắt hắn nhìn Lâm Minh càng thêm lạnh băng.

- 17 tỷ!

Lâm Minh mặt không đổi sắc, lại thêm 500 triệu. Hắn quả thật nhất định phải có Cửu Khiếu Linh Tinh, bởi vì Phượng Huyết Thương của hắn quý giá hơn nhiều so với những vũ khí của các tuấn kiệt trẻ tuổi khác!

Nguyên nhân bởi vì Phượng Huyết Thương là do chính Lâm Minh tự bồi dưỡng ra, tuấn kiệt trẻ tuổi khác thì mặc kệ xuất thân rực rỡ cỡ nào, vũ khí của bọn họ nhất định là do trưởng bối ban cho. Bởi vì bọn họ mới 30-40 tuổi, cơ duyên nghịch thiên thế nào cũng không có cách nào làm vũ khí của bọn họ sinh ra khí linh bổn nguyên.

Lâm Minh tâm ý tương thông với Phượng Huyết Thương, Linh khí của những thiên tài khác tự nhiên không thể so sánh được. Như vậy, Phượng Huyết Thương đáng cho Lâm Minh tiêu hao to lớn mua lấy Cửu Khiếu Linh Tinh, thậm chí ngày sau bồi dưỡng Phượng Huyết Thương trở thành vũ khí bổn mạng của mình.

Trên ghế khách quý, một ít đệ tử Giới Vương Thánh địa đỉnh cao nhìn Lâm Minh cạnh tranh với Chung Văn Thư, có người xem náo nhiệt, có người lại sầm mặt. Bọn họ cũng muốn Cửu Khiếu Linh Tinh này, người h vì Lâm Minh cạnh tranh với Chung Văn Thư, bọn họ không nhúng tay được. Còn hiện giờ, cái giá đã vượt qua giá trị bản thân Cửu Khiếu Linh Tinh, còn hô giá thì không có ý nghĩa, huống chi Lâm Minh có vẻ nhất định phải có Cửu Khiếu Linh Tinh, cũng làm bọn họ mất hứng thú cạnh tranh.

- Cho bọn họ tranh nhau đi, mua lấy Cửu Khiếu Linh Tinh giá cao, cũng là tiêu hao tài lực của bọn họ, xem chừng thanh niên phía dưới cũng không tính cạnh tranh mấy món vật phẩm áp trục, cho nên không kiêng dè tăng giá. Còn chúng ta phải cân nhắc mấy món cuối cùng, cho dù là 5-10 tỷ cũng rất quý giá, cọng rơm cũng có thể đè ngã lạc đà, cuối cùng có thể vì chút của cải quý giá này mà quyết định thắng thua trong cạnh tranh vật phẩm áp trục.

Nếu nói Cửu Khiếu Linh Tinh tăng lên thực lực võ giả là 1, như vậy Đại Thiên Thế Giới Đan tăng lên thực lực võ giả là mấy chục, hơn nữa một cái là nhắm vào ngoại vật, một cái nhắm vào bản thân võ giả, tự nhiên không thể so sánh giá trị.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi nghĩ vậy, cũng là ý nghĩ của Chung Văn Thư. Nhìn vào Lâm Minh thật sau, như muốn ghi nhớ kỹ dung mạo của hắn.

- Nhị thúc, tiểu tử này có dịch dung không?

Chung Văn Thư hỏi lão nhân nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, lão nhân này là hạng nhân vật cấp Thánh chủ đỉnh phong.

Lão nhân mở đôi mắt đục ngầu, nhìn Lâm Minh vài lần, mặt không biểu tình nói:

- Không có!

- Ngồi ở ghế bình dân, cũng không biết khiêm nhường, ngược lại diễu võ dương oai tranh giành với đệ tử Giới Vương Thánh địa, chính mình muốn chết! Tìm người điều tra rõ lai lịch của hắn, ta xem rốt cuộc là hắn đi ra từ gia tộc nào!

Chung Văn Thư cười lạnh không thôi, Lâm Minh không ngồi trên ghế khách quý, quá nửa không phải xuất thân Giới Vương Thánh địa, tuy nhiên vẫn cẩn thận trên hết, tra xét một phen cho ổn thỏa, miễn đá phải tấm thép.

Đương nhiên hắn không thể ra tay ở viễn cổ đế đô, nếu phạm vào quy củ, là khiêu khích Chân Võ Đại Thánh địa, nhưng ngày sau thì chưa chắc.

Cũng không phải Chung Văn Thư trừng mắt tất báo, mà là ở thế giới võ giả,vốn là cá lớn nuốt cá bé, nơi này ngoài những siêu cấp thành thị ra, những chỗ khác không có pháp luật trói buộc, giết người cướp của phổ biến, cường giả không cần nói đạo lý với kẻ yếu. Thực lực mạnh, chính là đạo lý!

Cho nên nếu một tiểu nhân vật không có bối cảnh, bất ngờ có được tài sản khổng lồ, đi tới hội đấu giá diễu võ dương oai, vậy đúng là hành vi tự tìm chết!

- 17tỷ, còn có giá cao hơn không?

Trên đài đấu giá, Hương Hương công chúa cười duyên nói, ánh mắt quét qua Chung Văn Thư cùng các tuấn kiệt trẻ tuổi Giới Vương Thánh địa, cũng chỉ có bọn họ mới có thể ra giá mới.

Không thể không nói, đôi mắt ngập nước của Hương Hương công chúa như biết nói, bên trong ẩn chứa tràn đầy phong tình, làm người ta sơ ý là muốn rơi vào đó.

Chung Văn Thư hừ lạnh, trực tiếp ở trên cao lớn tiếng nói:

- Tiểu cô nương, đừng vì chút phần trăm mà dùng ánh mắt khích ta, ngươi có xinh đẹp hơn cũng vô dụng, 17 tỷ tính là gì? Đừng nói là 17 tỷ, nếu bổn thiếu gia cao hứng, cho dù 170 tỷ bổn thiếu gia cũng bỏ ra được! Chẳng qua mục tiêu của bổn thiếu gia hôm nay là vì Đại Thiên Thế Giới Đan, lười so đo với con chuột ngồi bên dưới, Cửu Khiếu Linh Tinh này tặng cho ngươi thì có sao?

Chung Văn Thư nói, truyền khắp toàn trường, giọng diệu như không phải Lâm Minh mua được Cửu Khiếu Linh Tinh này, mà là hắn bố thí cho Lâm Minh.

Hơn nữa "con chuột nhỏ ngồi bên dưới" cũng là coi thường tất cả tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân gia tộc bình thường, làm cho bọn họ tức giận trong lòng, nhưng không cách nào phản bác. Chung Văn Thư, bọn họ không chọc nổi.

Chương 1161: Đấu giá Đại Thiên Thế Giới Đan

- Má nó, hắn nghĩ hắn là cái gì, thua còn ngang ngược như thế!

Giang Vũ hùng hổ nói.

- Làm như hắn bố thí cho chúng ta, hiểu chuyện thì biết rõ là hắn thua, không hiểu thì còn tưởng là hắn thắng chứ!

Lâm Minh không quan tâm, nói:

- Người này tính cách cao ngạo, nói không biết lựa lời, làm việc không cố kỵ, dù là thua cũng phải nói cho người ta là không phải mình kém, mà là khinh thường tranh giành. Có những thiên tài xuất thân thế lực lớn, trời sinh đã có cảm giác ưu việt hơn người, cao ngạo cũng là bình thường.

Về phần Hương Hương công chúa, nhìn Chung Văn Thư, mặt cười không chút gì xấu hổ. Theo lý thuyết nàng là đấu giá sư, sẽ được lấy phần trăm là điều mọi người đều biết, nhưng bị Chung Văn Thư nói thẳng thừng trước mặt mọi người, hơn nữa lời nói còn có ý khinh bỉ, vẫn thật là khó chịu nổi.

Tuy nhiên Hương Hương công chúa chỉ cười hì hì, nói:

- Chung công tử đã nói, tiểu nữ tử nhớ kỹ, lúc đấu giá mấy món vật phẩm áp trục, hy vọng có thể nhìn thấy Chung công tử trổ tài!

- Nếu không còn người ra giá, ta sẽ đếm lùi đó!

Hương Hương công chúa nói như vậy, Lâm Minh cũng có vẻ bất ngờ. Cô gái này không đơn giản, bị Chung Văn Thư châm chọc vẫn bình tĩnh như thế, xem ra bên ngoài đồn nàng có thiên phú bám sát tam kiệt Thánh Võ Phủ đúng là có khả năng.

- 17 tỷ lần đầu...

Hương Hương công chúa bình thản hô, mãi cho đến khi thời gian kết thúc, cũng không có người ra giá nữa.

- Chúc mừng vị khách này, nhận được Cửu Khiếu Linh Tinh!

Hương Hương công chúa mỉm cười với Lâm Minh, các tuấn kiệt trẻ tuổi xung quanh Lâm Minh đều nhìn hắn bằng ánh mắt tràn ngập phức tạp. Bọn họ làm sao cũng không ngờ tới, thanh niên ngồi cùng bọn họ, nhìn không có vẻ gì đặc biệt này lại là một đại tài chủ.

- Không biết người này có lai lịch gì?

- Không rõ, nếu xuất thân Giới Vương Thánh địa, bình thường chỉ cần bày ra thân phận, điều tra rõ ràng là sẽ được mời lên khách quý tầng trên. Thanh niên này hẳn là không phải, có lẽ là đệ tử đơn truyền của đại nhân vật nào đó. Nếu đại nhân vật kia đủ lợi hại, vậy thân phận cũng không kém hơn xuất thân Thánh địa, bằng không nếu chỉ là tiểu nhân vật may mắn nhận được cơ duyên, vậy sợ rằng hắn sẽ có nguy hiểm.

Tuấn kiệt trẻ tuổi xung quanh dùng chân nguyên truyền âm thảo luận, tràn đầy tò mò thân phận của Lâm Minh.

- Vị khách này, không biết ngài có cần đổi chỗ ngồi khác hay không?

Hương Hương công chúa khiêm nhường hỏi Lâm Minh, rõ ràng muốn mời Lâm Minh lên ghế trên.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không cần.

- Vậy được, mời ngài tự nhiên, vật phẩm đấu giá tiếp theo!

Hương Hương công chúa vừa nói, cũng mở ra chiếc hòm thứ hai.

Đây là một hộp gỗ dài hơn 5 xích, sau khi mở ra, bên trong xuất hiện một thanh kiếm, thân kiếm 4 xích, tràn ngập ánh sáng lạnh!

Đây chính là... Thánh khí thông thiên!

Linh khí không có khí linh chính là Thánh khí thông thiên, uy lực kém hơn Linh khí không ít, nhưng lại cao hơn rất nhiều so với Thánh khí cực phẩm.

Trọng yếu nhất là nếu thiên tài tuyệt đỉnh trong cường giả Thần Hải, dựa vào lực thế giới mỏng manh trong cơ thể mình đã có thể sử dụng được loại vũ khí này. Không giống Linh khí, chỉ có thiên tài cảnh giới Thần Biến mới có thể sử dụng.

- Thứ tốt, ha ha!

- Vừa lúc ta cũng dùng kiếm, không so sánh được với những kẻ có tiền dùng Linh khí, có một món Thánh khí thông thiên cũng không tệ, ít nhất độ cứng vũ khí không thua đối phương!

Trên ghế bình thường, rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi bắt đầu xoa tay. Qua lần đấu giá đầu tiên, phẩm chất vật phẩm đấu giá quả nhiên không giảm, không thì bọn họ không mua nổi.

Món bảo kiếm Thánh khí thông thiên này có giá quy định 80 triệu, ra giá đều là đệ tử gia tộc bình thường, cuối cùng có người mua với giá 160 triệu.

Kế tiếp, từng món vật phẩm đấu giá được đưa lên, giá cơ bản sẽ không quá 200 triệu, đều là tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân bình thường tiêu thủ. Đương nhiên, những cái gọi là "xuất thân bình thường", kỳ thật cũng là tông môn Thánh địa, hoặc là đại gia tộc tu võ.

Mấy thứ này, không có tác dụng lớn với mấy người như Lâm Minh.

Lâm Minh không hô giá, những thiên tài Giới Vương Thánh địa cũng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Từng món vật phẩm được bán đi, cuối cùng hội đấu giá đến gần giai đoạn cuối.

Hương Hương công chúa đi lên đài trước, giọng điệu êm dịu mà trào dâng nói:

- Trải qua ba ngày đấu giá, mấy ngàn vật phẩm đấu giá đều đã được bán ra, không có một món tồn lại. Tiếp theo, chính là cao trào cuối cùng của hội đấu giá, đấu giá cuối cùng là vật phẩm áp trục. Vật phẩm áp trục đầu tiên, cũng là Đại Thiên Thế Giới Đan quý giá nhất trong tất cả vật phẩm! Hiện tại bắt đầu đấu giá!

Vật phẩm áp trục, tổng cộng có 10 món, Đại Thiên Thế Giới Đan quý giá nhất lại đấu giá đầu tiên, mà không phải xếp cuối cùng, là vì cho các tuấn kiệt trẻ tuổi ra tay đấu giá không cố kỵ. Bằng không sẽ luôn có người nhớ thương Đại Thiên Thế Giới Đan, không dám ra tay toàn lực đấu giá đồ vật khác.

Đại Thiên Thế Giới Đan vừa xuất hiện, mọi người đều ở trong trạng thái tài chính đầy đủ nhất, có thể đối phó toàn lực! Nếu không mua được, vậy thì cũng cắt đứt ý tưởng.

Đến lúc đó lại đi mua thứ khác, cũng sẽ đập nồi dìm thuyền, bằng không sẽ trắng tay.

Không thể không nói, an bài như vậy có thể làm tất cả vật phẩm đạt tới giá trị lớn nhất, có thể cam đoan tuấn kiệt trẻ tuổi cạnh tranh lẫn nhau công bình tuyệt đối.

- Bắt đầu rồi, màn chính đã tới!

- Ha ha, ta chờ ba ngày, chính là vì Đại Thiên Thế Giới Đan cuối cùng này, trước đó sắp ngủ mất!

Ở chỗ ngồi tầng cao, các tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân Thánh địa cấp đại Giới Vương đều xoa tay xoắn áo, ở cạnh bọn họ còn có rất nhiều trưởng lão Giới Vương Thánh địa tới đây áp trận cho bọn họ, trong đó không thiếu cao thủ cấp Thánh chủ đỉnh phong.

Ở bên phía Thánh Võ Phủ, một thanh niên to con đang vuốt Tu Di Giới như đang vuốt ve nữ nhân yêu quý nhất, không cần nghĩ, bên trong Tu Di Giới này chứa tài sản kếch xù.

Thanh niên to khỏe này chính là Thánh Thiên Hạo trong tam kiệt Thánh Võ Phủ, ở cạnh hắn, Thánh Nhạc Bình tóc đỏ lười biếng nói:

- Đại ca, giữa huynh đệ chúng ta không cần tranh chấp, chúng ta hợp lực mua Đại Thiên Thế Giới Đan này, sau đó mới nói phân chia.

Cùng là thiên tài xuất thân Thánh Võ Phủ, bình thường giữa bọn họ không tính là hòa thuận, nhưng lúc này tự nhiên là cùng một hơi thở.

- Nói đúng, chúng ta cùng Tam muội liên thủ, nhất định phải nắm lấy Đại Thiên Thế Giới Đan, đây là một trận ác liệt.

Kỳ thật mặc kệ bao nhiêu người liên thủ, đằng sau tam kiệt Thánh Võ Phủ cũng đều chỉ có một Giới Vương Thánh địa mà thôi, ưu thế của bọn họ không lớn.

Ở đằng trước bọn họ, còn có mấy đệ tử thế lực Giới Vương Thánh địa, như là... Chung Văn Thư.

Lúc này, Chung Văn Thư đã thu liễm thần thái bất cần đời trước đó, không nháy mắt nhìn hộp ngọc trước người Hương Hương công chúa, như con rắn độc đang nhìn vào con mồi!

Bản thân hắn là Thần Hải sơ kỳ, lấy được Đại Thiên Thế Giới Đan, bế quan tu luyện ba tháng, điều chỉnh tốc độ thời gian trôi đi một chút, đột phá Thần Hải trung kỳ là chuyện chắc chắn. Hơn nữa thế giới trong cơ thể sẽ càng thêm củng cố, có thể lấy được thành tích ưu tú hơn trong đệ nhất hội võ, cực kỳ hữu ích trong phát triển ngày sau ở tông môn.

"Đại Thiên Thế Giới Đan, ta nhất định phải có!"

Chung Văn Thư hò hét trong lòng.

Còn các đệ tử gia tộc bình thường bên dưới, chỉ có thể xem trình diễn, đây là huyết chiến giữa các đại tài chủ. Tuy rằng bọn họ không thể tham dự, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập mong chờ, chờ xem cái giá sẽ tăng vọt tới cỡ nào.

Một viên Đại Thiên Thế Giới Đan, nhất định phải dùng Giới Tâm thạch làm chủ tài luyện luyện chế, còn Giới Tâm thạch phải là một đại thiên thế giới hết thọ mệnh tự nhiên sụp đổ mới lấy được, có thể hiểu được mức độ quý giá của nó.

Hơn nữa muốn luyện chế nó cũng không phải chuyện dễ, phải là Luyện Đan Sư cấp Giới Vương đại giới ra tay mới được. Đan dược như vậy, dù là bình thường cũng đã không thấy, hiện tại gần tới đệ nhất hội võ, càng khó mà tính được giá trị!

Người thường đều có một loại tâm lý, đó là thấy vật phẩm giá cao mà mình không mua nổi, dù là không có chút xíu liên quan gì tới mình, nhưng vẫn muốn xem nó bán ra cái giá trên trời cỡ nào. Như vậy, đến những lúc trà dư tửu hậu cũng có đề tài mà khoác lác.

- Không biết có thể đấu giá tới cỡ nào!

- Không biết, coi đi, sẽ là cái giá mà chúng ta không thể tưởng tượng!

Trước khi bắt đầu đấu giá Đại Thiên Thế Giới Đan, Hương Hương công chúa ngừng lại chừng nửa nén nhang, lúc này mới chầm chậm mở ra hộp ngọc. Hộp ngọc vừa mở ra, một viên đan dược thật tròn trực tiếp nhảy ra, toàn thân xanh biếc, chủ thể đan dược nửa trong suốt, ở giữa như phong ấn một cái tinh linh va đụng lung tung như còn sống!

Tuy nhiên bên trên hộp ngọc có một trận pháp đặc thù, chỉ cần đan dược xông tới sẽ đụng vào trận pháp, sau đó phạn văn màu vàng lóe lên, đan dược sẽ bị bắn ra, phát ra tiếng xèo xèo. Có ánh sáng năng lượng bắn ra thành những mảng hào quang, đẹp không gì tả được!

- Quả nhiên là Đại Thiên Thế Giới Đan!

Mộ Thiên Tuyết nói trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, hiển nhiên nàng cũng đã thấy qua đan dược này.

Còn những người khác, dù là tuấn kiệt trẻ tuổi Giới Vương Thánh địa, phần lớn cũng lần đầu thấy đan này.

- Thì ra đây chính là Đại Thiên Thế Giới Đan.

- Quả thật là như còn sống, khó tin được.

- Không hổ là đan dược tuyệt phẩm gần với Vô Thượng Thần Đan, khí tức như thế, đủ biết dùng nó sẽ có chỗ tốt cỡ nào!

Hương Hương công chúa nâng cả hộp ngọc lên, thông qua trận bàn hình chiếu phóng to ngàn vạn lần, hiện rõ trước mặt mọi người, nàng nói:

- Mọi người nhìn thấy tiểu sinh linh ở trong đan dược này không? Đó là linh của thế giới! Truyền thuyết nó là linh hồn của một thế giới, đương nhiên chỉ là truyền thuyết,nhưng Đại Thiên Thế Giới Đan dùng Giới Tâm thạch luyện chế, nếu thật sự có thể thai nghén thành linh hồn thế giới, cũng không phải là chuyện khiến người ta bất ngờ, mọi người nói sao? Hì hì hì hì... Viên đan dược này, cường giả Thần Hải, Thần Biến ngưng tụ thế giới trong cơ thể đều có tác dụng rất lớn, hiện tại bắt đầu đấu giá!

- Giá quy định...

Nói tới đây Hương Hương công chúa chợt ngừng lại, kéo dài giọng:

- Giá quy định là 0!

- Giá quy định là 0?

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây ngây người một lúc, nhìn nhau, bọn họ không ngờ tới giá quy định lại là 0.

Nhưng mặc kệ giá quy định thế nào, đều không có ý nghĩa trong đấu giá này, khẳng định sẽ cuối cùng giá trị Đại Thiên Thế Giới Đan sẽ lên tới độ cao khó tin.

Chương 1162: Quần hùng nổi dậy

- Giá quy định là 0, làm cho lòng người mất đi thước đo, như vậy tăng giá càng thêm khủng khiếp!

Ở ghế khách quý, một vị trưởng lão Giới Vương Thánh địa chậm rãi nói. Bởi vì Đại Thiên Thế Giới Đan bình thườngcực ít, ngẫu nhiên có giao dịch, giá cả cũng khó mà biết được. Hơn nữa giao dịch khác biệt đều chênh lệch lớn, không có phổ biến, cho nên thật sự hỏi giá Đại Thiên Thế Giới Đan, nhiều người cũng không nói chính xác được.

Dưới tình huống này, nếu Phòng đấu giá đặt giá quy định, như vậy trong tiềm thức mọi người cảm thấy đây là giá bán ra bình thường của Đại Thiên Thế Giới Đan.

Đến giá cuối cùng trên hội đấu giá lần này gấp mấy lần giá đề xuất, sẽ có người cảm thấy tốn thêm bao nhiêu là tiền, mất oan!

Như vậy sẽ khiến trong lòng người mua không thoải mái, thậm chí ảnh hưởng tới giá giao dịch cuối cùng.

Nhưng ngược lại, hội đấu giá đặt giá ban đầu quá cao, sẽ làm nhiều người ngay từ đầu sinh ra tâm lý sợ hãi, không dám ra giá, khiến cho hiện trường đấu giá lạnh tanh, vẫn không thích hợp khiến cho giá cuối cùng leo tới đỉnh cao.

Cho nên, dứt khoát niêm yết giá là 0!

Giá quy định bằng 0, làm cho những tuấn kiệt trẻ tuổi Thánh địa đỉnh cao không giàu có gì cũng nóng lòng muốn thử. Tuy rằng bọn họ cũng biết gia tài của mình không thể nào lấy được Đại Thiên Thế Giới Đan này, nhưng ban đầu đi ra khoe khoang một trận, ngày sau tốt xấu gì cũng có thể nói mình từng tham dự đấu giá Đại Thiên Thế Giới Đan.

Có mấy tuấn kiệt trẻ tuổi vừa chuẩn bị lên tiếng ra giá, lúc này một nữ nhân đội nón tre đỏ không biết tên, từ đầu tới đuôi cũng không nói gì, đột nhiên hô lên:

- 100 tỷ!

100 tỷ! Trực tiếp cắt đứt cơ hội ra giá của rất nhiều người, tổng tài sản của bọn họ còn không bằng 1/10 người ta ra giá lần đầu! Hơn nữa cô gái này còn ngồi trên ghế bình dân, chắc rằng nàng không phải đệ tử Giới Vương Thánh địa, từ đâu ra đây vậy?

- Ghê thật, vừa ra liền lên tới 100 tỷ!

Giang Vũ lâu mồ hôi trên cổ, hắn biết mấy ngày trước Lâm Minh thu gom tài chính là muốn đấu giá mấy món vật phẩm áp trục cuối cùng, nhưng rốt cuộc là Lâm Minh chuẩn bị bao nhiêu tiền, Giang Vũ không biết. Nếu vừa ra là 100 tỷ, vậy giá cuối cùng phải tăng mười mấy hai mươi lần, vậy Lâm Minh kiếm nhiều tiền như vậy từ đâu ra?

Lâm Minh liếc nhìn nữ nhân đội nón tre kia, giọng của cô ta không dịu dàng, mà lại có chút khàn khàn, nón tre treo khăn lụa đỏ. Dù chỉ là một lớp lụa mỏng manh, nhưng trên đó có năng lượng kỳ dị làm người ta không nhìn rõ dung mạo của nàng.

Nữ nhân này, từ đâu mà ra?

- 200 tỷ!

Bên phía Thánh Võ Phủ, Thánh Nhạc Bình giơ cao ngọc giản, mái tóc đỏ của hắn đặc biệt chói mắt.

- 250 tỷ!

- 300 tỷ!

- 360 tỷ!

Giá không ngừng kéo lên, bên này vừa dứt lời, bên kia lại có người ra giá!

Điều này khiến các tuấn kiệt trẻ tuổi trợn mắt há mồm, đối với bọn họ, đây là số tài khoản không thể tưởng tượng.

Lúc này, lại một âm thanh thật lớn vang lên:

- 1000 tỷ!

Một tiếng hô này làm tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân gia tộc bình thường ngừng trệ. 1000 tỷ, loại con số này ngoài dùng cho số lượng dân cư đại giới, thường thì rất ít sử dụng.

Tuy nhiên, 1000 tỷ không ngăn cản những thiên tài Thánh địa đấu giá nhiệt tình.

Lúc này, Chung Văn Thư tao nhã đứng lên, đầu tiên liếc nhìn Hương Hương công chúa, tiếp theo lại nhìn Lâm Minh, tươi cười thắng lợi đùa cợt, tiếp theo giơ cao ngọc giản, hô:

- 2000 tỷ!

Khiếp thật, lại tăng gấp đôi!

Giang Vũ nuốt nước miếng, ngẫm lại hắn cho Lâm Minh mượn 15 tỷ Tử Dương thạch, nhét răng còn không đủ! Đó là toàn bộ gia tài của hắn, hắn cảm thấy số mệnh của mình đã lên tận trời, tự cho rằng đã gặp một phần cơ duyên to lớn, nhưng so sánh với đại tài chủ chân chính, đây chỉ là trò cười.

Giang Vũ liếc Lâm Minh, phát hiện sắc mặt Lâm Minh vẫn bình thản như thường, không có vẻ bối rối, làm cho Giang Vũ bất ngờ.

"Lâm Minh còn bình tĩnh như thế? Đã tới 2000 tỷ rồi, chẳng lẽ hắn còn nắm chắc cạnh tranh được sao?"

- 2300 tỷ!

Thánh Võ Phủ Thánh Thiên Hạo bình tĩnh giơ ngọc giản, thay thế giá của Chung Văn Thư.

- Hả?

Chung Văn Thư nhướng mày, mắt lạnh nhìn về phía kêu giá, vừa lúc thấy Thánh Thiên Hạo không chút khách khí đối diện Chung Văn Thư, hai người đều xuất thân thế lực cấp Thánh địa, không ai sợ ai.

- Tốt, vậy đấu một trận đi! 2500 tỷ!

Chung Văn Thư lại hô lên giá mới, đối với những người có chỗ dựa lớn như Thánh Thiên Hạo, Thánh Nhạc Bình, hắn không có cách nào, đành phải đấu tài lực.

- 2500 tỷ, còn có giá cao hơn không?

Trên đài đấu giá, Hương Hương công chúa sôi trào hô lên, có thể chủ trì hội đấu giá như thế này, nàng cũng cực kỳ hưng phấn!

Lúc này, Lâm Minh đứng lên, hắn cùng nữ nhân nón tre ngồi là người thứ hai ở ghế bình dân còn có thể cạnh tranh với thiên tài Giới Vương Thánh địa.

Tuy nhiên, bởi vì Lâm Minh đấu giá Cửu Khiếu Linh Tinh, người ở đây đều nhận ra hắn. Lâm Minh đứng lên, lập tức thu hút ánh mắt nhiều người gần đó. COn Chung Văn Thư cũng vụt ngồi dậy, trạng thái lười biếng cũng trở thành nghiêm túc, ánh mắt hắn nhìn Lâm Minh chớp động mũi nhọn.

- 3000 tỷ!

Lâm Minh nhấn từng chữ, sau đó thản nhiên ngồi xuống. Lần hô giá này lập tức làm các tuấn kiệt trẻ tuổi bao gồm cả Giang Vũ đều ngây người!

Trước đó Lâm Minh mua được Cửu Khiếu Linh Tinh cũng chỉ tiêu tốn 17 tỷ mà thôi, dù là kinh người, nhưng vẫn làm người ta khó tiếp nhận, nhưng mà lần này là suốt 3000 tỷ!

Nếu như Lâm Minh xuất thân Giới Vương Thánh địa,vì sao không ngồi trên ghế khách quý? Lập tức bày ra thân phận đệ tử Giới Vương Thánh địa, được xác minh, có thể ngồi ở ghế khách quý, như vậy tránh được rất nhiều phiền phức. Bằng không tuấn kiệt trẻ tuổi trên ghế bình dân như hắn mà hô giá, thật sự quá chói mắt, ngày sau ra khỏi viễn cổ đế đô sẽ bị vô số người chú ý!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Mặc kệ nói thế nào, lần này Lâm Minh coi như được mọi người chú ý! Một đệ tử mơ hồ xuất thân bình thường, bê ra khoản tiền 3000 tỷ khổng lồ!

"Tiểu tử kia!"

Khóe miệng Chung Văn Thư co rút, vốn hắn tưởng Lâm Minh chỉ là có thể lớn tiếng lúc đầu, không ngờ hắn lại có có năng lực cạnh tranh trọng bảo cuối cùng. Cộng thêm đấu giá lần đầu hắn thua Lâm Minh, rõ ràng là hung hăng tát vào mặt hắn.

- Trên người tiểu tử này nhất định có bí mật, nhất định phải điều tra rõ!

Chung Văn Thư nói với lão nhân bên cạnh.

Không chỉ riêng Chung Văn Thư, bao gồm cả tam kiệt Thánh Võ Phủ, các đệ tử khác cũng chú ý tới Lâm Minh. Nhưng Thần Vực to lớn, muốn điều tra rõ chi tiết một người cũng không dễ dàng.

Chung Văn Thư đang muốn hô giá, lúc này, nữ nhân nón tre ngồi cùng ghế bình dân với Lâm Minh, dùng giọng trầm thấp khàn khàn hô lên:

- 3300 tỷ!

- Cái gì?

Vừa hô lên, lập tức làm rất nhiều người trợn mắt há mồm, một cái Lâm Minh đã là bất ngờ, nữ nhân nón tre này cũng có gia tài cả ngàn tỷ?

Thế đạo gì thế này!

Mọi người đều tập trung nhìn vào nữ nhân nón tre, bởi vì vải đỏ của đối phương có trận pháp đặc thù, dùng mắt thường không nhìn rõ được dung mạo của nữ nhân này.

- Hừ, che giấu dung mạo trước mặt lão phu, buồn cười!

Mấy lão quái vật cấp Thánh chủ không chút khách khí thả ra cảm giác, muốn trực tiếp xuyên thấu qua vải đỏ trên nón tre, muốn xem rốt cuộc nữ nhân này là thần thánh phương nào.

Ngay lúc này, một bà già bên cạnh nữ nhân ánh mắt chợt lóe sáng, một cỗ khí tức không thể tưởng tượng bùng phát ra. Những cảm giác lao tới lập tức bị cỗ khí tức khổng lồ không chút khách khí phản kích lại, cảm giác như người thường đang chạy hết tốc lực đụng mạnh vào tường đá, làm người ta hộc máu!

Mấy lão nhân ngông cuồng muốn tra xét mặt thật của nữ nhân này, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong đó một người thân thể chấn động, muốn té khỏi ghế.

Một đám lão quái vật đều sợ hãi, bọn họ biết đá trúng tấm thép rồi!

Người kia là....

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, lại nhìn sang bà già kia. Bà già bề ngoài tiều tụy, mặt khô như vỏ cây, tóc lưa thưa, thân thể còng xuống, cả người bao bọc trong áo bào xám, khí tức âm trầm, làm người ta khó tin nổi bà ta tiện tay đánh bại Thánh chủ đỉnh phong.

Sẽ không tới mức là... Giới Vương đó chứ!

Mọi người ở đây nhìn nhau, bà lão này xuất hiện làm bọn họ càng thêm hiểu một chuyện, hội đấu giá lần này tuyệt đối là ngọa hổ tàng long!

Có những người không phải xuất thân từ cấp Giới Vương Thánh *** a, nhưng đằng sau bọn họ cũng có nhân vật sâu không lường được. Những nhân vật này có thể vì lánh đời không muốn người biết, nhưng thực lực của bọn họ tuyệt đối vượt xa tưởng tượng. Còn trong Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, bọn họ có thể sẽ phái ra đệ tử, tiến vào đệ nhất hội võ rèn luyện một phen!

- Bà già này, khủng bố quá đi chứ!

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây chân nguyên truyền âm nói, ánh mắt nhìn bà già kia đều tràn đầy e ngại. Một ý niệm bắn ngược cảm giác mấy nhân vật cấp Thánh chủ, thực lực này dù cho không phải Giới Vương cũng thẳng tới Giới Vương!

- Mộ cô nương, bà già kia là Giới Vương?

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu:

- Bà ta làm ta cảm thấy rất kỳ quái, linh hồn lực không kém Giới Vương bình thường, nhưng dao động chân nguyên không bằng ta 5 vạn năm trước. Hẳn bà ta... không phải Giới Vương! Nhưng rất tiếp cận, là nhân vật đỉnh cao trong nửa bước Giới Vương! Ta càng nghiêng về phía bà ta vốn là Giới Vương, về sau bị thương hay vì nguyên nhân nào đó, rơi xuống từ cảnh giới Giới Vương!

Mộ Thiên Tuyết nhanh chóng lần theo dấu vết đưa ra phán đoán có khả năng nhất.

- Vậy sao, dù là ngã xuống từ cảnh giới Giới Vương còn khủng bố như thế, tiện tay có thể đánh bại mấy cường giả Thánh chủ, trong đó còn có Thánh chủ đỉnh phong. Nói như vậy, nữ nhân nón tre này có thể là đệ tử quan môn của bà lão kia. Hội đấu giá lần này, ta quả nhiên phải đối mặt với đối thủ mạnh lên liên tục, ta chỉ có 7000 tỷ, không biết có đủ chưa...

Lâm Minh hít sâu một hơi, vuốt Tu Di Giới trên ngón tay, sắc mặt ngưng trọng.

Chương 1163: Điên cuồng

- Mộ cô nương, bình thường cường giả cấp Giới Vương cùng với Thánh địa cấp Giới Vương, tài sản có thể có bao nhiêu?

Lâm Minh trong lòng không tự tin, hỏi Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Tài sản chia thành tài sản cố định và tiền mặt. Bất kể là cường giả Giới Vương cũng tốt, hay là Thánh địa Giới Vương cũng được, 99% tài phú đều là các loại tài sản cố định như trận pháp, cung điện, truyền tống trận, tu luyện địa... Tiền mặt sẽ không quá nhiều. Tiền cất nhiều cũng vô dụng, không bằng dùng để đổi tài nguyên, bồi dưỡng đệ tử. Năm đó, Thiên Vũ Thánh địa chúng ta cũng chỉ bảo trì vốn lưu động bốn năm ngàn tỉ mà thôi. Mà Thiên Vũ Thánh địa là Thánh địa cấp Giới Vương giới lớn, xem như là Thánh địa tương đối giàu có. Nếu là những Thánh địa Giới Vương bình thường như Thánh Võ Phủ, Song Cực Cung phỏng chừng vốn lưu động chỉ khoảng một, hai ngàn tỉ!

Lâm Minh gật gật đầu, số lượng này cũng rất là hợp lý. Xem ra lúc trước Thiên Vũ Thánh địa bị diệt, tài phú Mộ Thiên Tuyết lấy ra trong lúc vội vàng cũng chỉ khoảng 1/4, 1/5 - khoảng 1000 tỉ. Bị muội muội của Mộ Thiên Tuyết lấy đi hơn nửa, còn tồn lại trong Tinh La tiền trang không đủ 400 tỉ.

Mà Thánh địa Giới Vương bình thường, tài sản lưu động một, hai ngàn tỉ, nhưng vì hội đấu giá lần này bọn họ sẽ bán tháo một ít tài sản cố định đổi Tử Dương thạch. Tài sản chân chính của bọn họ khẳng định là trên mình!

Duy nhất đáng ăn mừng chính là, Thánh địa Giới Vương quá lớn, bọn họ không chỉ có một đệ tử đỉnh cao, cũng không chỉ tham gia một hội đấu giá, sẽ khiến cho tài chính phân tán. Đây chính là cơ hội của mình.

Khi Lâm Minh đang ước lượng tài phú của mình, giá cả đã tăng lên tới 3800 tỉ. Người ra giá bất ngờ là Thánh Nhạc Bình.

3800 tỉ tương đương với toàn bộ vốn lưu động của một Thánh địa Giới Vương cỡ trung thượng dưới tình huống bình thường. Mà một hơi tiêu hết, chỉ để mua một viên Đại Thiên Thế Giới Đan củng cố thế giới trong cơ thể, cho một thiên tài dùng một lần là không còn!

Có thể thấy được bồi dưỡng thiên tài tuyệt đỉnh đốt tiền cỡ nào!

- Tài phú tu võ tiêu hao vượt qua tưởng tượng vốn có của ta, chẳng trách tán tu không có khả năng xuất hiện thiên tài tuyệt đỉnh. Cũng chẳng trách cho dù Thánh địa cấp Giới Vương giới lớn tiêu hao thời gian mấy triệu năm cũng khó thể bồi dưỡng ra một Giới Vương thứ hai. Sẽ khiến cho rất nhiều Thánh địa Giới Vương bao gồm cả Long tộc thượng cổ, nối nghiệp không người!

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói. Ngẫm lại Chân Võ Đại Thánh địa, một cái Tinh La tiền trang đã mở mấy triệu năm, cộng thêm không ít thương hội của viễn cổ đế đô cũng là sản nghiệp của Chân Võ Đại Thánh địa. Những sản nghiệp này rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tài phú? Sợ là ngay cả chính Chân Võ Giới Vương cũng không đếm rõ!

Mà những tài phú này không có khả năng trữ lại, khẳng định ném vào dùng để bồi dưỡng hậu bối!

Nhưng mà đến tận nay mới thôi, Chân Võ đại thế giới còn chưa xuất hiện Giới Vương thứ hai! Chỉ là bồi dưỡng ra hơn 100 “Người kế thừa” Chân Võ Giới Vương. Bao gồm cả Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, trong phần thưởng của Chân Võ Giới Vương cho đệ tử có lẽ hứa hẹn một danh ngạch “Người kế thừa”.

Những “Người kế thừa” này, mỗi một người muốn trưởng thành đều phải tiêu hao lượng lớn tài phú! Nhưng là khả năng tương lai bọn họ thành tựu Giới Vương cũng không phải rất cao!

Đương nhiên, bản thân Chân Võ Giới Vương còn đang ở tráng niên, sống thêm chục triệu năm không thành vấn đề, vẫn là có hy vọng bồi dưỡng ra Giới Vương trước khi mình chết.

Nếu thật sự có thể bồi dưỡng ra một Giới Vương, đừng nói nện vào mấy ngàn tỉ, cho dù nện vào mấy triệu tỉ, Chân Võ Giới Vương cũng sẽ không nhíu mày lấy một cái!

- Xem ra ba gia tộc Thần thú lớn: Phượng tộc thượng cổ, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc, nhiều năm qua đến nay không bồi dưỡng ra một Giới Vương không phải vì nguyên nhân khác mà là vì... Nghèo!

Lâm Minh hồi tưởng lại Hỏa Phần Thiên, Tiêu Đạo Cực của Phượng tộc thượng cổ kia đều là nhân vật tuyệt đỉnh, đá khắc vật tổ bọn họ dể lại khiến Lâm Minh có loại cảm giác thể hồ quán đính. Nhưng dù là nhân vật như vậy, thành tựu của đời này cũng chỉ dừng lại ở nửa bước Giới Vương, chung quy không thể lại tiến thêm một bước!

Lúc ấy Lâm Minh còn cảm thấy khó tin, hiện tại ngẫm lại, bọn họ hơn phân nửa là lúc bỏ phàm Cửu Vẫn, hóa thần chín biến cơ sở không được tốt. Không phải là bản thân bọn họ thiên phú không đủ mà thật sự là phượng tộc thượng cổ không cung ứng nổi!

Cơ sở lập tộc của phượng tộc thượng cổ là nắm giữ bí mật Cổ Phượng niết bàn, có biện pháp kiếm được máu Cổ Phượng. Nhưng là máu Cổ Phượng này chính tộc nhân của mình sử dụng đều không đủ, không có khả năng lấy ra đổi tài nguyên.

Về phần khoáng sản của phượng tộc thượng cổ, đáng giá nhất chính là một nơi bí cảnh Thần Thú, nhưng bí cảnh Thần Thú này là địa phương cho thiên tài tuyệt đỉnh thử cơ duyên. Luận năng lực sản xuất tài phú, còn không bằng Bí cảnh Hồng Hoang của Tiêu Dao Đảo.

Bốn gia tộc Thần thú lớn cũng chỉ có Long tộc thượng cổ bằng vào tài phú và tộc nhân, thời gian trăm triệu năm từng bồi dưỡng ra hai đời Giới Vương!

Nghĩ rõ những điểm này, Lâm Minh cảm khái không thôi. Thiên tài, nếu như bởi vì thiên phú không đủ mà không thể trưởng thành, đó chính là vấn đề của chính mình, không thể trách ai được!

Nhưng nếu như là Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, bản thân thiên tư tuyệt đỉnh nhưng bởi vì tài nguyên không đủ mà cả đời không thể đột phá cảnh giới, đó chính là một loại bi ai.

Nghĩ đến toàn bộ Thần Vực, người bởi vì khuyết thiếu tài nguyên mà không thể thành tựu Giới Vương có không ít.

Nghĩ đến đây, tay của Lâm Minh không tự giác nắm chặt tay vịn. Bất kể như thế nào hắn cũng không muốn mình trở thành một trong số đó! Đại Thiên Thế Giới Đan, hắn nhất định phải giành được!

- 3900 tỉ! Còn có ai ra giá cao hơn không?

Trên đài bán đấu giá, Hương Hương Công chúa hô lớn đầy cảm xúc, thanh âm của nàng hết sức giòn tan, dễ dàng truyền khắp toàn trường.

Chung Văn Thư ngồi trên ghế khach quý không ngừng điều chỉnh tư thế của mình. Giá cả 3900 tỉ vừa rồi chính là hắn hô lên. Đến lúc này, liên quan đến khoản tiền khổng lồ mấy ngàn tỉ, cho dù hắn bình thường cao ngạo cũng khó thể trấn định.

Đúng vào lúc này, Lâm Minh đứng dậy, giọng rõ ràng mà thong thả nói:

- 5000 tỉ!

- Cái gì!?

Chung Văn Thư đột nhiên nhìn về phía Lâm Minh, cặp mắt như muốn phun ra lửa.

Thánh Võ Phủ tam kiệt Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên cũng nhìn về phía Lâm Minh. Đến hiện tại mới thôi, đại đa số đệ tử Thánh địa Giới Vương đường xa chạy tới đều đã thu tay lại, người cạnh tranh còn lại chính là bốn phương thế lực: Lâm Minh, nữ nhân mũ rộng vành đỏ, Thánh Võ Phủ tam kiệt cùng với Chung Văn Thư!

- Một hơi nâng giá lên đến 5000 tỉ, tiểu tử này là tài lực hùng hậu, tình thế bắt buộc đối với Đại Thiên Thế Giới Đan? Lại hoặc là tổng tài sản của hắn chỉ có bằng ấy, một hơi tung ra để dọa người?

Chung Văn Thư tay trái dựa vào tay vịn, tay phải không ngừng nắm tay, lại buông ra, lòng bàn tay đã bắt đầu rịn mồ hôi.

5000 tỉ đã bắt đầu tới gần tổng số tài sản hắn có được!

Thế hệ trẻ tuổi của Song Cực Cung, đệ tử đỉnh cao cũng không chỉ một mình hắn mà là có bốn người. Bốn người này thiên phú đều xấp xỉ, mỗi người đều cần tài nguyên. Vào lúc không thể cam đoan mỗi người trong đó có hy vọng thật lớn thành tựu Giới Vương, Song Cực Cung cũng sẽ không không tiếc vốn gốc, bất chấp tỉ lệ đầu tư - thu vào để bồi dưỡng ai. Điều này không đáng!

Cho nên tuy rằng Song Cực Cung thông qua các loại con đường điều động lượng lớn tài phú, thậm chí ngay cả một ít trân quý cất giữ của Cung chủ đều đi cầm, nhưng tài phú Chung Văn Thư có thể điều động lại chỉ có 5000 tỉ. Cộng thêm tích lũy của chính hắn cùng với lượng lớn nợ mấy ngày nay gom góp cũng chỉ là 5500 tỉ.

Kỳ thật điều này nghĩa là, Song Cực Cung nguyên bản sẽ không duy trì đệ tử dưới trướng mình đi mua đồ vật xa xỉ như vậy. Nếu như mỗi một thiên tài, mỗi một bước trưởng thành đều dùng tài nguyên tốt nhất, Song Cực Cung cũng không tiêu hao nổi!

- 5500 tỉ!

Chung Văn Thư cắn răng hô ra giá này, một hơi ném ra toàn bộ tài sản của mình.

Thời điểm này hắn đã không có biện pháp tăng giá từng chút một. Bởi vì nếu hắn tăng giá một hai chục triệu, người khác rất có thể ném ra cái giá vượt qua 5500 tỉ, trực tiếp khiến hắn không có biện pháp lên tiếng nữa. Chỉ có thể được ăn cả ngã về không, đánh liều một ván!

Sau khi hắn hô ra giá này liền nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong mắt không chút che giấu sát ý dày đặc!

- Tiểu tử, không nên khinh người quá đáng! Nếu như ta không đoán sai, ngươi cũng không có hậu trường quá lợi hại. Ngươi có biết sau khi ngươi thắng được Đại Thiên Thế Giới Đan này sẽ có kết cục gì? Rất nhiều người sẽ giết ngươi! Ngươi sẽ chết không có chỗ chôn! Ngươi có mạng mua, không có mạng dùng! Cho dù dùng, về sau cũng không có mạng để sống!

Lâm Minh nguyên bản vừa định đứng lên hô giá, đột nhiên nghe thấy uy hiếp của Chung Văn Thư, cười lạnh một tiếng nói:

- Thú vị! Hôm nay ta đã hấp dẫn đủ nhiều sự chú ý, cho dù hiện tại thu tay chẳng lẽ có thể thay đổi được gì? Hội trường mấy chục vạn người, con số lớn như vậy, người lòng có ác ý trong đó không biết có bao nhiêu. Như thế ta không bằng dứt khoát huênh hoang đến cùng, dùng Đại Thiên Thế Giới Đan toàn lực đề cao thực lực của mình, giành được một thành tích tốt ở đệ nhất hội võ. Đến lúc đó, còn người nào có thể muốn ta chết không có chỗ chôn sao?

- Ha ha ha ha! Ngươi nói cái gì? Ta không có nghe lầm chứ. Ngươi Mệnh Vẫn tầng chín mà thôi, không ngờ còn muốn có một chỗ đứng trên đệ nhất hội võ. Ngươi cho là ngươi là ai, thiếu niên Thiên Tôn sao? Nằm mơ giữa ban ngày, cười chết người!

Chung Văn Thư ngông cuồng cười to:

- Hiện tại thu tay lại, ta còn có thể bảo hộ ngươi. Tiếp tục đấu giá, sau này ngươi sẽ sống không bằng chết!

Nghe xong lời của Chung Văn Thư, Lâm Minh nhìn về phía hắn ta như nhìn một thằng ngốc:

- Lời não tàn như vậy, ta bằng này tuổi lần đầu tiên nghe nói. Ta cần tìm kiếm sự che chở của ngươi? Đưa thịt tới tận cửa sao?

Lâm Minh truyền âm đến đây, dứt khoát đứng dậy. Trong ánh mắt như giết người của Chung Văn Thư, hắn giơ ngọc giản lên, nói rành mạch:

- 6000 tỉ!

Lời này vừa ra, toàn trường ồ lên!

6000 tỉ, quả thật điên rồi! Hội đấu giá như vậy, trường hợp cạnh tranh điên cuồng như thế khiến người cảm thấy kinh sợ! Thanh niên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Giọng nói của Lâm Minh giống như một cái búa tạ gõ mạnh lên ngực Chung Văn Thư, trực tiếp khiến hắn lồng ngực nghẹn uất, tức giận gần như muốn hộc máu!

Hắn đã không còn nửa điểm cơ hội!

- Rất tốt! Rất tốt! Nếu đã như vậy, ngươi... chờ bị người vây giết đi!

Chung Văn Thư dùng thanh âm đe dọa Lâm Minh, kỳ thật cũng không tính là đe dọa, hắn nói là sự thật.

Lúc này, rất nhiều thế lực lớn đều đã chuẩn bị triển khai điều tra đối với thân phận của Lâm Minh. Nếu Lâm Minh không có bối cảnh, như vậy hắn không thể nghi ngờ sẽ trở thành cái đích cho mọi người nhắm vào. Đưa ra giá như vậy, quá chói mắt. Mà Lâm Minh lại không giống như nữ nhân mũ rộng vành đỏ, có một cao thủ gần tới Giới Vương bảo hộ.

- 6000 tỉ, còn có người ra giá cao hơn không?

Giọng nói của Hương Hương Công chúa cũng trở nên kích động. Khoản tiền khổng lồ như vậy, một Thánh địa Giới Vương lấy ra đều thương cân động cốt! Không thể tin nổi, nó rồi lại ra từ tay một thanh niên không tên tuổi gì!

Chương 1164: Thần đan tới tay

- Bà bà!

Trên ghế bình dân, nữ nhân mũ rộng vành đỏ dùng chân nguyên truyền âm nói, giọng có chút dồn dập.

Ở bên cạnh nữ nhân mũ rộng vành đỏ, lão bà nhìn như khô héo kia nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, nói:

- Cái giá này, quá cao! Bà bà nếu như không tiếc vốn gốc cũng có thể ra được, nhưng ngươi lúc này mới Thần Hải kỳ, đường ngày sau còn dài. Nếu như mọi trưởng thành của ngươi đều dùng tài nguyên cấp bậc này, bà bà ăn bản không cung cấp nổi cho ngươi. Tiền phải dùng đúng chỗ, mua một ít đồ giá cao hơn một chút mà không phải mua vật phẩm xa xỉ như thế... Hiệu quả của Đại Thiên Thế Giới Đan tuy tốt nhưng tương đối giá trị - hiệu quả thì thấp. Hội đấu giá này còn có vật phẩm áp trục khác, chúng ta... từ bỏ đi!

Lão bà thở dài một hơi thật mạnh, bà hiện tại chỉ có chi không thu, toàn bộ dựa vào của cải tích lũy trước kia chống đỡ, đã không dư dả gì.

- Ta biết rồi. Bà bà yên tâm, không có Đại Thiên Thế Giới Đan, ta cũng nhất định lấy được một thành tích sáng chói ở đệ nhất hội võ.

Nữ nhân mũ rộng vành đỏ nói tới đây, không vui nhìn thoáng qua Lâm Minh:

- Người này, chỉ có tu vi Mệnh Vẫn tầng chín, tranh được Đại Thiên Thế Giới Đan thật sự là phung phí của trời!

Lão bà lắc đầu nói:

- Không nên coi thường bất luận kẻ nào. Ôi, bà bà vô dụng, không cung cấp cho ngươi được bao nhiêu năm nữa rồi...

Bà nói như vậy, lưng dường như cong hơn, càng trở nên già nua.

Sau lần giá cả đột nhiên nhảy vọt thật lớn này, nữ nhân mũ rộng vành đỏ cùng Chung Văn Thư đều rời khỏi.

Mà lúc này, còn có một phương thế lực tranh với Lâm Minh, đó chính là Thánh Võ Phủ tam kiệt!

Thánh Nhạc Bình đứng dậy, nắm chặt ngọc giản trong tay, nhưng lại không báo giá. Môi hắn hơi mấp máy, chân nguyên truyền âm với Chung Văn Thư:

- Văn Thư huynh, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu. Văn Thư huynh dường như đã từ bỏ đấu giá, đem tài chính cho tại hạ vay, thế nào?

Chung Văn Thư sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Thánh Nhạc Bình, cười lạnh nói:

- Ngươi đang nằm mơ à! Vậy không bằng ngươi đem tài chính cho ta vay, ta tiếp tục tranh với Lâm Minh!

Loại chuyện này chỉ là lời nói đùa. Chung Văn Thư làm sao cam lòng đem tài phú cho Thánh Nhạc Bình vay. Huống chi không mua được Đại Thiên Thế Giới Đan, hắn cũng định lui lại mà cầu thứ khác, giữ lại tài chính để mua vật phẩm áp trục phía sau.

Thánh Nhạc Bình cắn răng nói:

- Chúng ta tự nhiên sẽ không để Văn Thư huynh chịu thiệt. Tài phú Văn Thư huynh cho chúng ta vay, chúng ta đều sẽ trả lại gấp đôi dựa theo lợi tức vay của Tinh La tiền trang. Ngoài ra, chúng ta còn có thể trực tiếp tặng Văn Thư huynh một khối Cửu Thiên Canh Kim một tấc vuông. Văn Thư huynh là tu luyện pháp tắc hệ kim nhỉ. Sau khi hấp thu khối Cửu Thiên Canh Kim này, tu vi tất nhiên sẽ càng tiến một bước. Cho dù Văn Thư huynh bởi vì đem tài phú cho chúng ta mượn mà thất lợi trong cạnh tranh vật phẩm áp trục đấu giá cuối cùng, cũng không chịu thiệt!

Thánh Nhạc Bình vừa nói như thế, Chung Văn Thư quả nhiên động lòng:

- Thật sự có Cửu Thiên Canh Kim?

Loại đồ vật này cũng là phi thường hiếm có, có tác dụng lớn đối với Chung Văn Thư.

- Đương nhiên. Vật này ta vốn cũng không bỏ được mà qua tay, muốn giữ lại ngày sau đột phá Thần Biến kỳ tìm hiểu pháp tắc thứ hai. Mới đầu ta cho rằng tài chính mình chuẩn bị đã đủ rồi, không thể tưởng đượng gặp phải kẻ điên như vậy! Hiện tại, cũng không thể không nhịn đau mà nhường, dập nồi dìm thuyền!

Chung Văn Thư trầm ngâm một hồi, nói:

- Cũng được! Tuy nhiên ta muốn gấp ba lợi tức. Đồng thời, khi cho vay, biên lai mượn tiền cần Tinh La tiền trang ra mặt đảm bảo. Phí đảm bảo, ngươi bỏ!

Nghe thấy phí đảm bảo, khóe miệng Thánh Nhạc Bình co giật một hồi. Dịch vụ đảm bảo Tinh La tiền trang cung cấp có thể phòng ngừa biên lai mượn tiền biến thành giấy vụn. Trên thực tế loại sự tình này ở thế giới võ giả rất thường thấy. Có Tinh La tiền trang đảm bảo, một khi biên lai mượn tiền ra vấn đề, Tinh La tiền trang phụ trách lấy lại tiền. Không lấy lại được, Tinh La tiền trang phải đền. Dịch vụ như vậy tự nhiên cần phí đảm bảo kếch xù, kim ngạch càng lớn phí đảm bảo lại càng cao!

Sau khi biết được điều kiện Chung Văn Thư đưa ra, sắc mặt Thánh Võ Phủ tam kiệt đều không quá tốt. Tuy nhiên hiện tại bị Lâm Minh ép đến nước này rồi, chỉ có thể như thế!

- Đồng ý!

Thánh Nhạc Bình cắn răng nói, cảm giác tim đều đang nhỏ máu. Có sự trợ giúp của Chung Văn Thư, hắn tin tưởng mình có thể thắng!

- 6000 tỉ lần thứ hai... Còn có người ra giá cao hơn không? Nếu như không, Đại Thiên Thế Giới Đan này sẽ thuộc sở hữu của vị công tử kia!

Trên đài đấu giá, Hương Hương Cung chủ nói giòn tan. Vừa rồi Thánh Nhạc Bình và Chung Văn Thư dùng chân nguyên truyền âm chỉ trao đổi trong mấy giây ngắn ngủi mà thôi.

Hương Hương Công chúa đang muốn hô lên lần thứ ba, Thánh Nhạc Bình đột nhiên giơ ngọc giản trong tay lên:

- 6300 tỉ!

Báo giá của Thánh Nhạc Bình lập tức đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người. Trời ạ! 6300 tỉ!

Đi đến cuối cùng không phải Chung Văn Thư thoạt nhìn phi thường trâu bò, cũng không phải nữ nhân mũ rộng vành đỏ thần bí mà là Thánh Võ Phủ tam kiệt!

Đầu mày Lâm Minh đột nhiên nhảy lên, mạch máu ở huyệt Thái Dương đều hơi hơi phồng lên. 6300 tỉ! Cách điểm mấu chốt 7000 tỉ của hắn đã là phi thường gần!

- Mộ cô nương. Luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, long cốt xá lợi ít nhất dùng bao nhiêu viên?

Lâm Minh bắt đầu lo sợ tiền của mình không đủ.

- 27 viên, không thể thiếu hơn nữa!

- 27 viên, như vậy ta còn có thể cầm ba viên. Nếu như không phải cầm mà đổi thành bán ra, hẳn là có thể nhiều thêm mấy ngàn tỉ...

Lâm Minh tính toán rất nhanh trong lòng. Giá cả cầm chỉ có 50, 60% giá gốc. Nếu trực tiếp bán ra có thể dư ra không ít tiền, chỉ là bán ra thì Lâm Minh có chút luyến tiếc.

- 6500 tỉ!

Lâm Minh lại lần nữa báo giá, thanh âm của hắn rất ngưng trọng! Đấu giá đến hiện tại, tất nhiên đã vượt xa giá cả giao dịch của Đại

Thiên Thế Giới Đan bình thường.

- Tiểu tử, ngươi đủ độc!

Thánh Nhạc Bình nhìn về phía Lâm Minh, ánh mắt vô cùng âm trầm:

- 6550 tỉ!

Đến nước này rồi, biên độ tăng giá đã hạ xuống rõ ràng, không ai có thể tăng thêm mấy ngàn mấy ngàn tỉ. Mỗi lần thêm 50 tỉ đối với Lâm Minh và Thánh Nhạc Bình mà nói là một khiêu chiến tâm lý thật lớn. Bởi vì tiền của bọn họ đều là vay mượn, tương lai là phải trả!

Hơn nữa, còn có lợi tức!

- 6600 tỉ!

Lâm Minh lại lần nữa hô giá, hiện tại không riêng gì Thánh Nhạc Bình hận hắn, ánh mắt hắn nhìn Thánh Nhạc Bình cũng vô cùng lạnh băng. Nếu không phải Thánh Nhạc Bình, hắn đã bắt được Đại Thiên Thế Giới Đan với giá 6000 tỉ. Giảm bớt khoản nợ 1000 tỉ đối với Lâm Minh mà nói có thể thoải mái hơn không ít.

- 6650 tỉ!

Thánh Nhạc Bình như một miếng keo siêu dính, chết không buông lỏng.

Giá cả tranh đến cuối cùng chỉ còn lại hai phương nhân mã: Lâm Minh và Thánh Võ Phủ tam kiệt. Giá cả tăng lên từng chút một, đây là một trận đại chiến không thấy máu, thương trường có đôi khi còn tàn khốc hơn chiến trường.

Đúng vào lúc này, trong mắt Lâm Minh đột nhiên hiện lên một ánh sao, hắn đứng dậy, nắm chặt ngọc giản, hít sâu một hơi la lớn:

- 7000 tỉ!

7000 tỉ! Một hơi tăng giá 350 tỉ!

Phòng đấu giá mấy chục vạn người một mảnh tĩnh lặng như tờ!

Ở bên cạnh Lâm Minh, Giang Vũ không thể tin nổi nhìn Lâm Minh, hắn nghĩ không rõ Lâm Minh rốt cuộc cầm cái gì. Ngoài ra những đệ tử Thánh địa bình thường khác nhìn về phía Lâm Minh lại đã không biết dùng biểu tình gì để tả.

Lâm Minh vào thời điểm cuối cùng, một hơi tăng giá nhiều như vậy, chính là muốn một đòn đánh tan lòng tin của Thánh Nhạc Bình! Nếu Thánh Nhạc Bình lại tăng giá, Lâm Minh liền bán ra ba viên long cốt xá lợi kia, ngay cả sáu viên cầm lúc trước cũng đổi hết thành bán ra. Như thế, còn có thể nhiều thêm 4, 5 trăm tỉ. Ngoài ra, Lâm Minh còn có một ít Lôi Đình Đạo Quả, tuy rằng giá trị còn xa không bằng long cốt xá lợi nhưng đến thời điểm này cho dù là sức nặng của một sợi rơm rạ cũng không thể phớt lờ.

Chỉ cần Thánh Nhạc Bình tăng giá, Lâm Minh sẽ hô lên 7500 tỉ, liều mạng đọ một ván. Nếu còn không có biện pháp đánh bại Thánh Nhạc Bình, vậy Lâm Minh cũng đành phải từ bỏ.

- 7000 tỉ! 7000 tỉ! Còn có càng cao không?

Hương Hương Công chúa kích động hô.

Trên trán Thánh Nhạc Bình đã rịn ra mồ hôi rậm rạp, trong đầu hắn đang không ngừng ước lượng tài phú của mình. Đây nhưung là 7000 tỉ!

Nếu thật sự cộng thêm toàn bộ tài phú của Chung Văn Thư, tài chính bọn họ hợp lại tuyệt đối sẽ vượt qua Lâm Minh. Điểm ấy Thánh Nhạc Bình sẽ không hoài nghi.

Nhưng số tiền này chỉ là vay nợ, nhất là 2000 tỉ vay Chung Văn Thư này chẳng những phải trả một khoản lợi tức kếch xù và một khối Cửu Thiên Canh Kim, chỉ riêng phí đảm bảo kia là phải trả thêm cho Tinh La tiền trang 200 tỉ! Dù sao võ giả vốn là nghề nghiệp nguy hiểm cao, nói không chừng vài năm sau người mượn tiền đều đã chết. Nếu đảm bảo, phiêu lưu cực cao, thu phí đương nhiên phải đắt!

Huống chi, tranh Đại Thiên Thế Giới Đan này, Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên đều duy trì hắn. Một khoản này cũng phải trả! Thánh Nhạc Bình nào có nhiều tài sản như vậy?

Đừng nói Lâm Minh còn có thể ra giá cao hơn, cho dù hắn có thể ra 7050 tỉ giành được lần đấu giá này, ngày sau đều sẽ giật gấu vá vai, thu không bằng chi! Mà Đại Thiên Thế Giới Đan đổi lấy đến tột cùng có đáng giá hay không, còn phải đặt dấu chấm hỏi!

Nói đến cùng, loại xa xỉ phẩm đỉnh cấp này, đó phải nên là đệ tử đỉnh cao của thế lực Thiên Tôn sử dụng. Mình là một đệ tử xuất thân Thánh địa bình thường, dùng Đại Thiên Thế Giới Đan không nổi!

Cái này giống như một bần dân, vì ăn tết mà mượn 10 lạng bạc, đi mua bánh bao, thịt kho ăn cũng đã là đồ cực tốt rồi. Để hắn dùng 10 lượng bạc vay mượn này để đi mua vây cá tổ yến, tuy rằng cũng có thể ăn nổi nhưng là hành vi cực kỳ ngu xuẩn.

Thánh Nhạc Bình liên tục mấy lần muốn giơ ngọc giản trong tay lên, nhưng cuối cùng vẫn là thả xuống.

Giọng nói của Hương Hương Công chúa vang vọng bên tai hắn, có vẻ vô cùng xa xăm...

- 7000 tỉ lần đầu tiên! Còn có người ra giá cao hơn không... 7000 tỉ lần thứ hai! Nếu không có người ra giá, Đại Thiên Thế Giới Đan này sẽ thuộc sở hữu của vị công tử kia... 7000 tỉ lần thứ ba... Bán!

- Chúc mừng vị công tử này. Với giá cả 7000 tỉ mua được Đại Thiên Thế Giới Đan!

Hương Hương Công chúa nhìn về phía Lâm Minh, trong mắt tia sáng kỳ dị lập lòe. Trên người thanh niên này thật sự là tràn ngập bí ẩn. Không biết hắn sẽ làm thế nào hóa giải một loạt phiền toái sau trận phong ba của buổi bán đấu giá này mang tới?

Toàn bộ hội trường mấy chục vạn người, không một ai vỗ tay, hiện trường một mảnh tĩnh mịch. Lâm Minh vẫn ngồi thẳng trên ghế, thân thể giống như một cái chuông đồng, lòng bàn tay của hắn lại đã hơi ướt mồ hôi.

Cuối cùng xem như... không có tung ra giá cả cuối cùng đánh liều một phen, giảm bớt cho Lâm Minh không ít gánh nặng. 7000 tỉ quăng hết vào đã là kết quả miễn cưỡng có thể chấp nhận.

- Lâm... Lâm huynh... Ngươi thật sự có nhiều tiền như vậy?

Giang Vũ còn có loại cảm giác như trong mộng mới tỉnh, nhìn về phía Lâm Minh, yết hầu lên xuống kịch liệt một hồi.

Chương 1165: Điên cuồng tu luyện

- Bán đấu giá Đại Thiên Thế Giới Đan đã chấm dứt, khách quý không mua được cũng không cần phải tiếc nuối, bởi vì vật phẩm đấu giá áp trục của chúng ta có đến những 10 món, mỗi một món đều là chí bảo trời đất! Cơ hội có nhiều! Tiếp theo, bắt đầu bán giá món thứ hai!

Trên đài đấu giá, Hương Hương Công chúa nói, nhưng mà lời nói của nàng thật sự không nhận được tự tán đồng của người nào. Chín món đồ còn lại trong vật phẩm áp trục, lúc trước rất nhiều người bọn họ thông qua đủ loại con đường cũng nhận được một bộ phận tin tức. Trừ một vật phẩm cuối cùng có khả năng bán được ngàn tỉ ra, ngoài ra không có một món nào có thể vượt qua giá cả 300 tỉ.

Trăm tỉ Tử Dương thạch đã hết sức khoa trương rồi.

Mà lúc này, Lâm Minh lại không có tính toán tiếp tục quan sát hội đấu giá. Hắn đứng lên, trực tiếp đi hướng hậu đài. Dựa theo quy định của hội đấu giá, mua được là có thể trả tiền. Lâm Minh tính toán cầm Đại Thiên Thế Giới Đan giữa đường rời đi, sau này bất kể có cái gì đều đã không quan hệ với hắn.

Lâm Minh rời đi lập tức hấp dẫn sự chú ý của không ít người, hơn nữa vài ánh mắt trong đó lạnh băng như đao. Lâm Minh thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác những ánh mắt kia đâm lên lưng mình, như mũi tên sắc bén. Hắn không cần quay đầu lại cũng biết nơi phát ra ánh mắt tới từ Thánh Võ Phủ, Chung Văn Thư bao gồm cả nữ nhân mũ rộng vành đỏ kia đối với mình cũng tràn ngập địch ý.

Thương trường như chiến trường, ngươi ở trên chiến trường đâm người ta một đao, làm sao có thể không hấp dẫn cừu hận?

- Lâm Minh, ta thật muốn nhìn, ngươi ăn Đại Thiên Thế Giới Đan lại có thể lấy được thành tích gì trong đệ nhất hội võ. Hy vọng ngươi không nên bị đào thải sớm như vậy, thi đấu dự tuyển đệ tử viễn cổ đế đô chúng ta hẳn là sẽ bị chia đến một khu. Hắc hắc! Lúc đó, ta sẽ đánh cho ngươi bán tàn!

- Chờ khi ngươi từ hiện trường đệ nhất hội võ cút đi, ngươi liền chờ đuổi giết không ngừng nghỉ đi!

Giọng nói của Thánh Nhạc Bình và Chung Văn Thư vang lên bên tai Lâm Minh, Lâm Minh căn bản lười để ý bọn họ, lập tức đi hướng lối ra. Theo sự rời đi của Lâm Minh, một ít người cố ý vô ý đứng dậy, đuổi theo hắn.

- Lâm Minh, có người đi theo ngươi.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Giang Vũ nói, trong lòng có chút bồn chồn. Những người đi theo phía sau kia, rõ ràng người tới không thiện.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, cười lạnh nói:

- Người đi theo ta chỉ là một đám hề mà thôi, bọn họ là đang chờ đợi ta rời khỏi viễn cổ đế đô. Hơn nữa, cho dù ta rời khỏi viễn cổ đế đô, những người này cũng là tốt thí mà thôi. Bọn họ cho rằng có thể được chia canh? Cực kỳ đáng cười!

Lâm Minh căn bản lười để ý tới, hắn đã thuê sẵn tu luyện địa ở viễn cổ đế đô này. Khu tu luyện địa này chính là ở trong phòng đấu giá đế đô, thuộc sản nghiệp của phòng đấu giá.

Bối cảnh của phòng đấu giá đế đô, Lâm Minh chỉ biết đại khái, trong đó có một bộ phận tương đối thuộc về Chân Võ Đại Thánh địa. Về phần sở hữu của những bộ phận khác, Lâm Minh cũng không rõ ràng. Có thể là một ít ẩn sĩ cao nhân, cũng có thể là đệ tử Thiên Tôn.

Tóm lại, đây là một tổ chức ở Chân Võ giới ai cũng không dám động, mình ở trong đó tuyệt đối an toàn.

- Khách quý số 235187, xin ngài đưa ra ngọc giản thân phận cùng với 7000 tỉ Tử Dương thạch hoặc là 700 triệu Tử Dương tinh. Nếu tiền mặt không đủ, có thể sử dụng bảo vật gán nợ.

Lâm Minh vung tay, trực tiếp bay ra hơn sáu vạn thẻ Tử Dương tinh. Những thứ này là thẻ hạn mực lớn nhất do Tinh La tiền trang phát hành, một tấm thẻ 100 triệu, có thể tùy thời đổi thành tinh thạch hoặc đan dược.

Sau đó, Lâm Minh lại vung tay, từng đống núi tinh thạch màu tím bay ra, toàn bộ là Tử Dương thạch và Tử Dương tinh. Cũng may tiểu thiên thế giới của hội đấu giá đủ lớn, có thể chứa được mười mấy gò núi tinh thạch này.

Tuy nhiên số núi tinh thạch này thoạt nhìn khủng bố, kỳ thật chỉ có 150 tỉ Tử Dương thạch mà thôi. Số này đều là tài phú Đoạn Hồn Sơn và Huyền Cốt tộc để lại.

Nhìn số tài phú này, Giang Vũ đều ngây người. Lâm Minh rốt cuộc từ đâu ra nhiều tiền như vậy? Hắn hiện tại cũng không rõ ràng Lâm Minh đến tột cùng là xuất thân thế lực bí ẩn hay là thuần bị gặp vận tốt, gặp phải cơ duyên lớn.

- Kiểm kê một chút đi.

Lâm Minh nói. Khoản tiền khổng lồ 7000 tỉ Tử Dương thạch cho dù là với tốc độ cảm giác thần thức của võ giả, muốn kiểm kê cũng không phải một chốc một lát. Nhất là số Tử Dương thạch vật thật kia càng không dễ tính toán. Hội đấu giá phái ra 10 người quản lý kim khố, dùng mất nửa canh giờ mới kiểm kê xong toàn bộ.

- Đây là Đại Thiên Thế Giới Đan của ngài!

Một nam nhân trung niên mặt mỉm cười đưa lên cho Lâm Minh một cái hộp ngọc.

Sau khi mở ra, Đại Thiên Thế Giới Đan kia bay múa cao thấp, từng vầng sáng phóng lên cao, tràn ngập chân trời!

- Không sai!

Tuy rằng tin tưởng danh dự của phòng đấu giá nhưng Mộ Thiên Tuyết vẫn tra xét kỹ lưỡng một hồi, nói cho Lâm Minh kết quả cuối cùng.

Lâm Minh vung tay, Đại Thiên Thế Giới Đan liền bị hắn thu vào Tử Cực Giới.

- Lúc trước ta đặt một mật thất tu luyện hiệu chữ Thiên tốc độ thời gian 1: 10, có thể dẫn ta đi qua không?

Lâm Minh khách khí nói. Phòng tu luyện hiệu chữ Thiên này là tu luyện địa tốt nhất của phòng đấu giá, tốc độ thời gian 1: 10 là đủ rồi. Ba tháng chính là hai năm rưỡi.

- Đương nhiên!

Văn sĩ trung niên mỉm cười:

- Công tử, mời đi bên này.

Văn sĩ trung niên dẫn Lâm Minh xuyên qua một hành lang lượn vòng. Hai bên hành lang đều là những cửa đá mật thất, trên cửa đá khắc đầy đủ loại đường vân phức tạp. Đây là trận pháp thời gian, mỗi một gian mật thất đều có thể điều chỉnh tỉ lệ tốc độ thời gian.

- Chính là gian này, mời vào!

Văn sĩ trung niên hướng về một gian mật thất tu luyện có hai cánh cửa đá màu đỏ, làm ra tư thế mời.

Lâm Minh xoay người nói với Giang Vũ:

- Cảm ơn Giang huynh cùng đi, đề nghị Giang huynh cũng tìm một gian mật thất tu luyện đi. Bọn họ tìm không thấy ta có khả năng bất lợi cho ngươi. Tuy rằng ngươi có gia tộc che chở, nhưng những người đó cũng sẽ không quá cố kỵ gia tộc của ngươi...

Tương đối với những thế lực Giới Vương mà nói, Giang gia chỉ là Thánh địa bình thường vẫn là quá nhỏ yếu một chút.

- Được.

Giang Vũ vốn liền có tính toán này.

Cứ như vậy, Lâm Minh một mình tiến vào trong mật thất tu luyện. Gian mật thất hắn chọn này là tu luyện địa Lôi Hỏa!

Sau khi tiến vào mật thất, cảnh tượng thay đổi, Lâm Minh đi vào một không gian độc lập tràn ngập nguyên khí. Mà Lâm Minh lúc này đứng trên đỉnh một ngọn núi thật lớn, chung quanh ngọn núi quấn quanh xích sắt màu đỏ sậm thô to nặng nề. Mỗi một mắt xích đều to bằng đùi người. Một đầu xích ở trên núi, một đầu khác vắt chéo mấy ngàn trượng, biến mất ở tận trời cao, đã không biết dài bao nhiêu.

Dưới núi, khắp nơi là núi lửa phun trào, dung nham lưu động. Mà ở trên đỉnh đầu thì là mây đen cuồn cuộn, sét và chớp màu tím không ngừng lóe lên!

Ở trước mặt Lâm Minh cách 10 dặm còn có một cái đỉnh đồng thau thật lớn lơ lửng ở không trung. Cái đỉnh này lớn cỡ cung điện, vô số tia sét đánh lên đỉnh phát ra tiếng nổ lớn “ầm ầm” và thần quang chói mắt. Mà ngọn lửa dưới lòng đất cũng bị cái đỉnh này hút lên, không ngừng tụ vào trong đỉnh, đã thiêu đốt không biết bao nhiêu vạn năm rồi, làm cho đỉnh nóng đỏ rực!

Đây là một kiện Linh khí bảo đỉnh, hơn nữa là vật vô chủ, để chuẩn bị cho người tu luyện tiến vào trong đó. Trong tu luyện địa bình thường đều sẽ trang bị dược đỉnh, Lâm Minh lựa chọn tu luyện địa hiệu chữ Thiên này có nguyên nhân không nhỏ chính là vì coi trọng cái dược đỉnh này.

Với lực lượng của Mộ Thiên Tuyết, dựa vào lực lượng pháp tắc hoàn toàn có thể thúc giục được Linh khí dược đỉnh. Đương nhiên, điều này không tránh khỏi có một chút tiêu hao đối với linh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết. Cũng may lúc trước Lâm Minh đấu giá được Cửu Khiếu Linh Tinh cũng là một loại dược vật dưỡng hồn.

Cửu Khiếu Linh Tinh có thể tẩm bổ khí linh, cũng có thể tẩm bổ linh hồn người ở một trình độ nhất định. Nếu như linh hồn lực không đủ, như vậy chỉ cần gỡ xuống một chút Cửu Khiếu Linh Tinh là được rồi.

- Trong tu luyện địa Lôi Hỏa này, nguyên khí hai hệ Lôi Hỏa quả nhiên phong phú vô cùng. Không hổ là tu luyện địa hiệu chữ Thiên!

Cửa đá vừa rồi Lâm Minh thông qua kỳ thật là một cái truyền tống trận, thông qua nó là có thể đi tới vùng thế giới độc lập này. Không phải Bí cảnh dị giới cũng không phải trung thiên thế giới nhân tạo mà là một trong vô số thế giới mini phân bố dày đặc trong khe hở của 3000 giới lớn Thần Vực.

Thế giới mini cỡ này bị phòng đấu giá đế đô thăm dò, luyện hóa, trở thành một nơi tu luyện tuyệt đối độc lập và cũng tuyệt đối an toàn.

Địa phương như vậy thích hợp Lâm Minh nhất!

- Được rồi, hiện tại bắt đầu điên cuồng tu luyện!

Đối mặt với vùng đất tu luyện rộng mênh mông ẩn chứa lực lượng tự nhiên khổng lồ này, Lâm Minh cảm giác máu nóng sôi trào, hào hùng vạn trượng! Đệ nhất hội võ ba tháng sau, hắn tin tưởng gấp trăm lần!

Vù vù!

Tài liệu trong Tử Cực Giới được Mộ Thiên Tuyết một hơi lấy ra, tung bay cao thấp trên bầu trời. Trong đó rõ ràng bao gồm Tử Dương thạch thai và 30 viên long cốt xá lợi.

- Lâm Minh, ta luyện chế Trường Sinh Huyền Đan trước, đại khái cần thời gian hai tháng. Ngươi tự tu luyện, tích lũy lực lượng, bồi dưỡng Hạt giống thế giới, làm chuẩn bị cho đánh vào Thần Hải kế tiếp.

Mộ Thiên Tuyết lơ lửng trên bầu trời, váy trắng chân trần, tay áo bay bay, tóc dài bay loạn. Phối hợp với bối cảnh thế giới như tận thế phía sau nàng thoạt nhìn giống như là tiên tử giáng trần, dường như có thể cưỡi gió mà đi bất cứ lúc nào.

- Được!

Lâm Minh cũng không nói lời thừa, hết thảy giao cho Mộ Thiên Tuyết, chính mình hóa thành một vệt sáng xông vào trong nguyên khí lôi hỏa của thế giới này.

Trong trời đất nguyên khí mênh mông này, cây non Tà Thần tham lam hấp thu năng lượng. Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, tùy ý múa may, hắn dường như với sức một người đấu cùng trời đất này.

Lâm Minh sau khi Cửu Vẫn, trong cơ thể có quá nhiều pháp tắc cần tìm hiểu, có quá nhiều năng lượng phải dung hợp thông suốt. Hắn có nhiều chỗ để đề cao, chỉ cần cho hắn thời gian, thực lực sẽ tăng tiến vùn vụt!

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Lâm Minh đâm ra một thương, một màn khó tin phát sinh ngay sau đó. Sông dung nham chảy trên mặt đất đột nhiên cuốn lên vòng xoáy cuồng mãnh, chính giữa vòng xoáy một gốc sen màu xanh đỏ thai nghén ra, nở rộ trong ngọn lửa ngập trời!

- Ta muốn đem ý cảnh hệ hỏa thứ tư cung hợp cả vào trong ý cảnh ba tầng đầu, tuy rằng sự thay đổi của tốc độ thời gian sẽ tạo thành một ít chướng ngại cho việc tìm hiểu ý cảnh, tuy nhiên cũng có thể khắc phục!

Lâm Minh không ngừng vung thương, hoa sen màu xanh kia rất nhanh liền lớn đến cao mấy chục trượng, đài sen chống trời!

Mà ở trên bầu trời, Mộ Thiên Tuyết một thân áo trắng, đón gió bay bay. Tất cả tài liệu luyện chế Trường Sinh Huyền Đan đều đã bị nàng ném vào trong đỉnh Linh khí đồng thau, bắt đầu luyện chế.

Đỉnh đồng thau này có thể trực tiếp hội tụ địa hỏa vô tận của thế giới phong bế này, ngọn lửa vô cùng mãnh liệt. Trừ Tử Dương thạch thai và long cốt xá lợi ra, những tài liệu khác gần như trong nháy mắt vào đỉnh liền hòa tan thành chất lỏng.

Chương 1166: Mở sinh môn

Thời gian không ngừng trôi qua.

Bên ngoài ba ngày, tu luyện địa chỗ Lâm Minh sẽ vượt qua một tháng.

Trong lúc vô tình, một tháng rưỡi qua đi.

Trong Linh khí đan đỉnh kia, Tử Dương thạch thai đã hoàn toàn hòa tan, long cốt xá lợi dung nhập vào trong đó hình thành đoàn chất lỏng như vàng, hào quang tỏa sáng.

Ngay từ đầu, đoàn chất lỏng này có đường kính hơn 33. 33cm, theo ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt, đoàn chất lỏng không ngừng nén ép, thể tích cũng đang không ngừng nhỏ lại.

Ầm ầm!

Bảo đỉnh chấn động, chung quanh thân đỉnh, các loại đường vân cổ xưa kia dường như sống dậy! Những đường vân này đều là hình cự thú hoang dã sống động như thật, hàm răng dữ tợn, móng vuốt sắc bén. Mơ hồ có thể nghe thấy từng tràng tiếng gầm rú từ trong bảo đỉnh truyền ra.

- Cái đỉnh này quả thật như là vật sống...

Lâm Minh nghe thấy tiếng gầm rú trong bảo đỉnh kia càng ngày càng to rõ, kinh ngạc quay đầu nhìn, ngay sau đó trong lòng thoải mái. Cái bảo đỉnh này là Linh khí, bản thân liền có khí linh, tuy rằng khí linh đó không phải khí linh thật chỉ là khí linh giả, nhưng khí linh giả rất nhiều lúc cũng không kém so với khí linh thật. Khuyết điểm của khí linh giả ở chỗ không thể tự chủ tu luyện trưởng thành, trừ phi là dung nhập thiên tài địa bảo như Cửu Khiếu Linh Tinh, mới có thể đề cao.

Nhưng là thật sự luẩn phẩm chất, rất nhiều khí linh giả phẩm chất cực cao. Bởi vì khi chúng nó bị nhốt vào trong Linh khí cũng đã phi thường cường đại rồi! Đây cũng là chuyện đương nhiên. Đại năng nào luyện chế Linh khí bản mạng mà không phải đi tìm kiếm những linh vật cường đại kia làm khí linh. Nào có ai chuyên chọn linh vật nhỏ yếu?

Nếu như có đại năng cấp Thiên Tôn bắt giữ linh hồn của một Thần thú làm khí linh, như vậy hoàn toàn có thể luyện chế ra Linh Bảo vô thượng.

Cái bảo đỉnh Linh khí này chính là một đại năng luyện khí đánh chết man thú thái cổ Thú mắt biếc ngươi vàng, dùng linh hồn của nó làm khí linh. Ngay cả những đường vân dữ tợn trên thân đỉnh kia cũng là thân thể của Thú mắt biếc ngươi vàng hóa thành. Điều này khiến cho bảo đỉnh này sau khi thành hình liền mang theo hơi thở cuồng mãnh bạo ngược. Ngọn lửa nó hội tụ địa hỏa bộc phát ra cũng nóng rực vô cùng, như muốn đốt trời!

Tạp thất bị luyện hóa không ngừng, tinh hoa càng ngày càng nén ép. Quả cầu chất lỏng màu vàng đường kính 33. 33cm chậm rãi biến thành ba tấc, trong lúc này Cửu Khiếu Linh Tinh lơ lửng trên đỉnh đầu Mộ Thiên Tuyết. Từng làn sương mù màu trắng từ trên Cửu Khiếu Linh Tinh hạ xuống, chậm rãi dung nhập vào trong linh hồn thể của Mộ Thiên Tuyết, hóa thành nhiều điểm màu xanh tẩm bổ thân thể của nàng.

Nếu không có Cửu Khiếu Linh Tinh này, Mộ Thiên Tuyết tuy rằng cũng có thể hoàn thành luyện chế, nhưng tiêu hao lực lượng thần hồn của nàng cực lớn. Nàng dù sao không thể điều động chân nguyên, hết thảy đều phải dùng lực lượng linh hồn thúc giục. Một lần luyện dược tiêu hao tâm huyết so với võ giả cùng cấp gấp mấy lần.

Những ngày qua, thể tích của Cửu Khiếu Linh Tinh cũng rót nhỏ hơn trước 1/10.

Đúng lúc này, Mộ Thiên Tuyết vung tay, mười mấy gốc linh dược 10 vạn năm tuổi bay vào trong dược đỉnh. Số linh dược này đều là có sẵn trong Dược Viên khi Lâm Minh tìm được Tử Cực Giới trong Kỳ Tích Thần Điện, cũng là phi thường quý báu.

Hiện giờ, Mộ Thiên Tuyết luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, dùng tinh hoa những dược vật này để dưỡng đan, đan dược đỉnh cấp như có sinh mệnh, chúng nó thậm chí có thể ăn uống, hấp thu tinh hoa của linh dược khác.

Mộ Thiên Tuyết hiện tại chính là dùng tinh hoa những đan dược này để nuôi dưỡng Trường Sinh Huyền Đan.

Dưới nhiệt độ cao, những dược thảo 10 vạn năm tuổi này lập tức khô vàng, héo rũ với tốc độ cực nhanh. Mà cùng lúc dược liệu héo rũ, số tinh hoa nước thuốc kia lại từ thân, cành lá của dược thảo không ngừng chảy ra, ngưng kết thành một thể, hội tụ vào trong chất lỏng màu vàng của Tử Dương thạch thai, dần dần dung hợp.

Không bao lâu, mười mấy loại linh dược vạn năm này hóa thành các loại tinh hoa linh dược đủ mọi màu sắc, đều bị hấp thu hết!

Đoàn chất lỏng màu vàng sau khi hấp thu tinh hoa những dược liệu này trở nên càng thêm rực rỡ, càng thêm đậm đặc, đã có độ lớn bằng quả trứng gà.

Đoàn chất lỏng dần dần quá độ đến trạng thái nửa hóa cứng, một viên thần đan sắp thành hình!

***

Thời gian từng ngày trôi qua, đến Lâm Minh tiến vào nơi tu luyện địa này đã chừng hai tháng.

Vù!

Đột nhiên một cầu vồng màu tím xẹt qua bầu trời. Khoảnh khắc đó, dường như lực lượng sấm sét trên toàn bộ bầu trời đều bị hội tụ vào một điểm. Núi sông bị xé rách, mặt đất bị nứt ra cái khe thật lớn, dung nham trong lòng đất phun trào ra như biển gầm!

Ầm ầm ầm!

Núi lửa bùng nổ, dung nham vô tận như vạn ngựa chạy chồm, ngay cả mặt đất đều đang run rẩy.

Trong cảnh tượng như tận thế này, Lâm Minh lăng không mà đứng. Một thương vừa rồi xẹt qua khoảng cách trăm dặm, ngay cả không gian của tiểu thế giới đều hơi bị chấn động. Ở dưới thân hắn, nham thạch cứng rắn hơn cả sắt thép phàm giới bị xé rách như giấy vụn, hình thành một khe núi thiên nhiên kéo dài trăm dặm.

Roẹt!

Sấm sét nhập nhoằng, giống như rắn màu tím, tùy ý múa may chung quanh Lâm Minh. Dòng điện thô to quấn quanh thân thể Lâm Minh. Khoảnh khắc này, Lâm Minh giống như là Thần Sét!

Lâm Minh nhìn thoáng qua trường thương trong tay mình, cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng. Loại lực lượng này cũng không giống so với khởi nguồn lực lượng của hắn trong dĩ vãng.

Lực lượng trước kia đều là Lâm Minh không ngừng tìm hiểu pháp tắc, sau đó dùng chân nguyên trong cơ thể dẫn động lực lượng pháp tắc. Đem nguyên khí trời đất hóa thành vũ khí, chiến đấu cho mình. Trong quá trình này, Lâm Minh luôn có một loại cảm giác lực lượng của mình quá mức nhỏ yếu, mà pháp tắc trời đất vô cùng khổng lồ, khiến người không thể không kính sợ.

Mà lần này hoàn toàn bất đồng.

Lâm Minh cảm giác pháp tắc vừa rồi sử dụng không phải là mình tìm hiểu ra, mà dường như là tới từ thân thể của hắn. Trong nháy mắt vừa rồi, Lâm Minh cảm giác thân thể của mình hòa làm một với trời đất. Pháp tắc trời đất từ trong xương thịt, gân da, nội tạng của hắn tự nhiên mà tràn ra. Dường như bản thân Lâm Minh biến thành thể ngưng kết của pháp tắc!

Mà khi hắn lợi dụng những pháp tắc này thao túng nguyên khí trời đất, không còn có loại cảm giác trúc trắc, khó khăn như trước nữa. Mà là trơn tru thông suốt, mây bay nước chảy.

Cảm giác như vậy quá tuyệt vời!

- Không ngờ ta nhanh như vậy liền chạm đến cánh cửa dung hợp ý cảnh pháp tắc Lôi đình ba tầng đầu rồi. Tuy rằng vẫn không bằng pháp tắc hệ hỏa, nhưng là cũng đang chậm rãi tới gần. Hơn nữa ta dường như còn mơ hồ cảm giác được lực lượng mới.

Khi ở Thiên Diễn Đại Lục, mấy năm Lâm Minh tu luyện trước khi chiến Dương Vân, căn cứ ngọc giản ý cảnh Lôi Đình do Khương Tử Cực của tộc Tử Điện Kỳ Lân để lại, đã lĩnh ngộ được ý cảnh ba tầng đầu của pháp tắc Lôi Đình - ý cảnh tử lực, sinh lực, cực tốc.

Tuy nhiên, ba loại ý cảnh này Lâm Minh lý giải đều không sâu, cách dung hợp chúng nó lại càng xa đến 10 vạn 8 ngàn dặm. Nhưng là hiện tại, hắn đã chạm đến cánh cửa chúng nó dung hợp.

Ở tu luyện địa hiệu chữ Thiên này hai tháng tương đương thành tựu gần một năm ở Hỏa Linh tinh.

Đây đương nhiên không phải vì tu luyện địa của phòng đấu giá đế đô tốt hơn so với Hỏa Linh tinh, mà là bởi vì khi Lâm Minh phá Cửu Vẫn, thân thể dung hợp lượng lớn pháp tắc trời đất. Hiện giờ thoáng tìm hiểu một chút, những pháp tắc này liền hiểu rõ thông suốt.

- Lâm Minh, làm rất tốt! Khi ngươi Cửu Vẫn, vượt qua 33 trọng thiên, Cửu Cửu Mệnh Vẫn, ưu đãi đối với ngươi không thể tưởng tượng. Cửu Cửu Mệnh Vẫn này là Ma Phương, Thần Võ vô thượng, chiến linh Hồng Mông cấp Hoàng kim cùng với vật phỏng chế Ma Châu phẩm chất tương đương Vô Thượng Thần Đan kia cộng đồng thúc đẩy mà thành! Ta dám nói, cho dù là truyền nhân của Thiên Tôn cũng không có ai có thể trải qua Mệnh Vẫn hoàn mỹ như ngươi! Cửu Vẫn của ngươi là độc nhất vô nhị, điều này cũng khiến cho ngươi trải qua chín lần thiên kiếp, sau khi lại trải qua pháp tắc thiên đạo gột rửa, pháp tắc khắc ghi trong cơ thể xa xa không phải thiên tài khác có thể sánh bằng. Hơn nữa bởi vì ngươi vượt qua thiên kiếp, ở một trình độ nhất định trở thành người vượt ra khỏi quy tắc thiên đạo, không bị vận mệnh khống chế. Như thế, ngươi thậm chí có thể khống chế pháp tắc thiên đạo ở một trình độ nhất định. Đương nhiên tu vi ngươi còn quá quá thấp, cho dù là khống chế cũng chỉ là một điểm nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh. Nói không chút khoa trương, thân thể Lâm Minh hiện tại, về mặt pháp tắc có thể sánh ngang Thần thú!

Những Thần thú kia đều là con cưng của pháp tắc tự nhiên, xương cốt có khắc cốt văn, máu thịt dung nhập đạo phù, ngũ tạng đều có thể kết nối trời đất, tự thành ngũ hành đại trận. Thân thể như vậy xa không phải nhân loại có thể so sánh. Chúng nó có thể giống như thiên đạo, trực tiếp sử dụng lực lượng của trời đất!

Nếu không phải thực lực của Thần thú chủ yếu dựa vào thiên phú, năng lực học tập không được, chúng nó nhất định vượt qua Thiên Tôn trong nhân loại.

Mà hiện tại, ngộ tính tương đương với yêu nghiệt của Lâm Minh, lại phối hợp thân thể về mặt pháp tắc có thể sánh ngang Thần thú. Nếu ngày sau Lâm Minh tu luyện luyện thể thuật, đem phẩm chất thân thể cũng tăng lên tới giống như Thần thú, như vậy hắn chính là một Thần thú hình người sống sờ sờ có thể tu luyện học tập.

- Mộ cô nương, đan dược cô luyện xong rồi?

Lâm Minh đột nhiên nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết, hơi hơi sửng sốt. Hai tháng này, Mộ Thiên Tuyết đều đóng lục thức, gần như ở trạng thái cách tuyệt với thế giới. Hiện tại đột nhiên xuất hiện, chắc là đan dược đã luyện xong.

- Xong rồi.

Mộ Thiên Tuyết vươn tay chỉ, Lâm Minh xoay người nhìn. Chỉ thấy bảo đỉnh luyện dược kia vẫn lơ lửng trong trời đất, địa hỏa vô tận hội tụ mà tới, đốt ở phía dưới. Vô số tia sét từ trên trời đánh xuống, tùy ý gột rửa thân đỉnh!

Loại cảm giác này thoạt nhìn giống như là thiên kiếp. Đương nhiên, Lâm Minh biết, Trường Sinh Huyền Đan này cách dẫn động thiên kiếp còn quá xa xôi, đó là dị tượng khi Vô Thượng Thần Đan ra lò mới có. Bạ có biế rag ryệ □ TrUr yệ . VN □

Đừng nói là Vô Thượng Thần Đan, cho dù là so với Đại Thiên Thế

Giới Đan, Trường Sinh Huyền Đan cũng kém không ít.

Lửa thiêu đốt, sấm sét cuồn cuộn, lực lượng bảo đỉnh tích tụ càng ngày càng nhiều, cuối cùng rốt cuộc đến một điểm tới hạn - đột nhiên bùng nổ!

Nắp dược đỉnh trực tiếp bị thổi bay, một viên đan dược cỡ trứng bồ câu, toàn thân màu vàng đỏ bay thẳng ra, dường như muốn phá vỡ trời đất bay đi.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị, thân thể nhích động. Tốc độ cực hạn của hắn bộc phát ra, trong nháy mắt xuất hiện trong quỹ tích bay của Trường Sinh Huyền Đan, một tay tóm lấy!

Thần đan, tới tay!

Cảm giác vô cùng nóng bỏng, nặng chịch. Lâm Minh cảm giác mình bắt được không phải một viên đan dược mà là một cái lõi hằng tinh bị rút nhỏ vô hạn.

- Lâm Minh, ngươi đã đạt được ngọc giản hoàn chỉnh của Thương Khung Bá Điển, mấy ngày này lĩnh ngộ đối với nó chắc là lại có tăng lên. Dựa theo công pháp ghi trong đó vận chuyển năng lượng trong cơ thể, trải qua sinh tử huyền quan, đánh vào Sinh Môn. Với cơ sở của ngươi, hẳn là không có bất kỳ vấn đề gì!

- Mặt khác, lúc trước ta tìm hiểu cốt phiến tàn khuyết kia, phát hiện đó là tổng cương của một bộ thuật luyện thể cổ, tuy rằng thiếu sót quá nhiều nhưng có một phát hiện mới!

- Ồ? Phát hiện gì?

Lâm Minh sửng sốt. Giọng điệu của Mộ Thiên Tuyết trịnh trọng như thế, hẳn là có thu hoạch không nhỏ.

Chương 1167: Thần thương như rồng

Mộ Thiên Tuyết dùng ý niệm dẫn dắt một miếng cốt phiến nho nhỏ kia, cho nó trôi nổi bay ra.

Miếng cốt phiến vỡ này thoạt nhìn thật sự không có gì đặc biệt, nếu như nó không phải đấu giá trên hội đấu giá mà đặt ở trên sạp vỉa hè, Lâm Minh rất khó phát hiện sự khác thường của nó.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Công pháp ghi chép trong miếng cốt phiến này bao gồm luyện thể sáu tầng, Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh. Trong đó công pháp về Đạo Cung Cửu Tinh tên là Cửu Tinh Quyết. Dựa theo cách nói trong cốt phiến này, Cửu Tinh Quyết sau khi luyện thành, chân chính mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, võ giả luyện thể có thể kết nối trời đất giống như võ giả tụ nguyên, thúc giục một loại năng lượng trong cơ thể, vận dụng pháp tắc trời đất. Loại năng lượng này tên là cương nguyên!

- Cương nguyên?

Lâm Minh ngẩn ra. Loại năng lượng hình thái này, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

- Cương nguyên, chân nguyên cũng giống như là hai mặt của năng lượng. Giống như là khí Hồng Mông có thể hóa thành hai khí Âm Dương. Ta có loại dự cảm, bí mật của cương nguyên khả năng quan hệ đến bí mật Đạo Cung Cửu Tinh làm thế nào mở ra.

- Quan hệ đến bí mật Đạo Cung Cửu Tinh sao...

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm. Miếng cốt phiến này tàn khuyết rồi, muốn làm rõ những bí mật này chỉ có dựa vào sự cố gắng của chính mình.

Đạo Cung Cửu Tinh vẫn là chuyện tương đối xa xôi. Lâm Minh hiện tại Bát Môn Độn Giáp còn chưa mở hết, mà hai môn cuối cùng trong Bát Môn Độn Giáp, ý nghĩa không phải tầm thường. Tương đương nửa cảnh giới lớn của thuật luyện thể.

Sáu môn đầu của Bát Môn Độn Giáp, ngoại ngạch thêm vào các loại năng lực thuộc tính của thân thể. Nhưng là đối với nâng cao sức chiến đấu đều không lớn bằng Sinh Môn và Tử Môn.

Sinh Môn ở vào trái tim, quản lý sinh lực.

Sau khi Sinh Môn mở ra, ngọn lửa sinh mệnh của võ giả sẽ vô cùng tràn trề. Máu thịt, nội tạng, gân cốt bị thương có thể tự lành rất nhanh. Thậm chí khí huyết, lửa sinh mệnh chỉ cần bị hao tổn không vượt qua một nửa đều có thể chậm rãi khôi phục.

Nghe ra, đây dường như là một cửa gia tăng lực phòng ngự và năng lực chịu đòn của võ giả. Kỳ thật không phải, tác dụng chủ yếu của Sinh Môn ở chỗ công kích!

Khí huyết và lửa sinh mệnh tái sinh là một năng lực vô cùng yêu nghiệt.

Đối với võ giả mà nói, căn nguyên sinh mệnh hết sức yếu ớt, một khi lửa sinh mệnh suy nhược, tinh huyết tổn thất, như vậy thường thường nghĩa là lực lượng sinh mệnh trôi đi, tuổi thọ bị hao tổn, thẳng đến thân thể già cả, lực lượng càng ngày càng suy nhược. Cảnh giới trực tiếp rớt xuống, ngày sau muốn tiến thêm một bước là chuyện không có khả năng.

Rất nhiều trọng thương đều sẽ gây nên kết quả như vậy. Tỷ như sư phụ của nữ nhân mũ rộng vành đỏ Lâm Minh nhìn thấy trên hội đấu giá mấy ngày hômt rước, chính là tình huống tương tự. Bà từng có khả năng đạt tới cảnh giới Giới Vương, nhưng mà bởi vì trọng thương, cảnh giới mới rớt xuống.

Mà Lâm Minh sau khi mở ra Sinh Môn, chỉ cần khí huyết và lửa sinh mệnh hao tổn không quá một nửa, có thể thong thả khôi phục. Điều này khiến cho hắn trong chiến đấu sau này có thể nhiều lần sử dụng một loại chiêu thức, đó chính là thiêu đốt tinh huyết!

Một khi thiêu đốt tinh huyết, vận dụng lực lượng căn nguyên sinh mệnh, sức chiến đấu của võ giả trong nháy mắt sẽ tăng lên một cấp bậc. Vào thời khắc nguy cơ, thoáng cái thiêu đốt 3, bốn phần tinh huyết trong cơ thể đủ để tạo nên hiệu quả xoay ngược chiến cuộc.

Lâm Minh ngồi xếp bằng trên đỉnh núi vô danh, Trường Sinh Huyền Đan cỡ trứng bồ câu bị hắn nắm ở trong tay. Mà ở trước mặt hắn, Phượng Huyết Thương cắm trên một tảng nham thạch màu đỏ sậm chắc nịch. Ở phía trên Phượng Huyết Thương lơ lửng một khối linh tinh như đứa trẻ, chính là Cửu Khiếu Linh Tinh.

Sau khi trải qua Mộ Thiên Tuyết sử dụng, Cửu Khiếu Linh Tinh hao tổn 1/8, bộ phận còn lại thì toàn bộ sẽ dùng để tẩm bổ thương linh của Phượng Huyết Thương.

Vút!

Lâm Minh đột nhiên nhổ Phượng Huyết Thương, chỉ vào ngực mình đâm mạnh vào.

Phượng Huyết Thương sắc bén đâm vào da thịt, cắt vào xương sườn, cuối cùng cắm vào trong trái tim, máu tươi bắn ra!

Lâm Minh mặt không đổi sắc, một tay nhổ Phượng Huyết Thương, tay kia đột nhiên đem Trường Sinh Huyền Đan nhét vào trong miệng vết thương. Dọc theo lỗ hổng trái tim bị cắt ra, trực tiếp chìm vào trong trái tim, cùng máu thịt dung hợp vào một chỗ!

Dựa theo ghi chép trong Thương Khung Bá Điển, phương pháp dùng của Trường Sinh Huyền Đan chính là trực tiếp nhốt vào trái tim.

Sinh Môn ở chỗ trái tim, trực tiếp đem nó nhốt vào trong đó, mượn dùng lực lượng của máu cọ xối, đem năng lượng dẫn phát ra, có thể một hơi xông mở Sinh Môn!

Đau đớn thủng tim đối với Lâm Minh mà nói không tính là gì, nhưng là ngay sau đó lực lượng Trường Sinh Huyền Đan bộc phát lại khiến thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, dường như có một cái búa tạ gõ mạnh lên tim hắn, khiến nó gần như ngừng đập.

Năng lượng khổng lồ như thế, nổ tung ngay trong trái tim Lâm Minh, loại lực xung kích này có thể nghĩ mà biết.

Tuy nhiên Lâm Minh tu luyện đến nay, không biết từng chịu đựng bao nhiêu lần thuốc mạnh như hổ như sói xung kích, cộng thêm cắn nuốt tủy rồng, hấp thu xương rồng, Bát Môn Độn Giáp mở ra đến môn thứ sáu, một bộ thân thể đã là kim cương bất hoại. Nếu là võ giả hệ thống Tụ nguyên bình thường, mặc cho lực lượng của Trường Sinh Huyền Đan nổ trong trái tim mình, sớm đã nổ tim mà chết.

Mà lúc này, ở trước mặt Lâm Minh, myty dùng chiến linh dẫn động Cửu Khiếu Linh Tinh, lại từ trong dược đỉnh Linh khí dẫn ra địa hỏa, dùng địa hỏa thiêu đốt.

Dần dần Cửu Khiếu Linh Tinh bắt đầu hóa mềm.

Mộ Thiên Tuyết bấm tay bắn ra, ba viên long cốt xá lợi bay vào trong Cửu Khiếu Linh Tinh, cùng bị địa hỏa đốt.

Viên long cốt xá lợi này là vừa rồi khi Mộ Thiên Tuyết luyện chế Trường Sinh Huyền Đan cố ý giữ lại. Luyện chế Trường Sinh Huyền Đan, 27 viên long cốt xá lợi cũng đã đủ rồi, Mộ Thiên Tuyết cũng không dùng thừa. Ba viên còn lại này bị địa hỏa luyện hóa ra tinh hoa, sau đó dung nhập vào trong Phượng Huyết Thương!

Phượng Huyết Thương do Lâm Minh tự tay thai nghén ra khí linh, hơn nữa khí linh này đã cùng với Lâm Minh trải qua thiên kiếp gột rửa, phẩm chất cực cao. Ngay sau trưởng thành, cũng hoàn toàn có thể đảm nhiệm Linh bảo bản mạng của Lâm Minh.

Ba viên long cốt xá lợi nguyên bản ở trong dược đỉnh trải qua địa hỏa luyện hóa hai tháng, hiện tại rất nhanh liền hòa vào trong Phượng Huyết Thương, không có một chút xung đột nào.

Kiếm như ngọc, đao như hổ, thương như rồng. Một cây thương, có linh tính, như vậy thật sự như là Thương Long ra biển, bay lượn chín tầng trời, thế không thể đỡ!

Long cốt xá lợi chính phù hợp đặc tính của thương, dung nhập vào trong thương linh chính là gãi đúng chỗ ngứa.

Ngoài ra, máu Phượng ẩn chứa trong Phượng Huyết Thương cũng có thể dung hợp rất tốt với lực lượng long cốt. Long phượng trình tường, hợp nhau càng thêm sức mạnh!

Cho nên lần dung hợp này thuận lợi vượt quá tưởng tượng.

Gràooooo!!!

Một tiếng rồng gầm to rõ thẳng hướng chân trời, thân Phượng Huyết Thương chấn động kịch liệt, cả cây thương rồi lại bay vọt lên trời, cắm thẳng vào trong mây đen dày đặc trên trời kia. Trong lúc nhất thời, vô số sét tím bổ vào trên Phượng Huyết Thương, như rắn tím bay múa.

Gràooooo!!!

Tiếng rồng gầm lại lần nữa vang lên, trong trời đất mơ hồ hình thành bóng rồng màu xanh. Có thể nhìn rõ vảy, sừng, răng, vuốt của rồng lấp lóe ánh xanh kia, hàn quang tỏa ra bốn phía, sống động như thật!

Sau khi dung nhập ba viên long cốt xá lợi và Cửu Khiếu Linh Tinh, Phượng Huyết Thương hoàn toàn biến hóa.

Vút!

Phượng Huyết Thương từ trên chín tầng trời bắn thẳng xuống, như một ngôi sao băng rơi xuống. Tốc độ cực hạn ma sát với không khí, gây nên tiếng nổ dữ dội. Chỉ nghe một tiếng “Rầm” thật lớn, Phượng Huyết Thương bổ đôi ngọn núi, cắm thật sâu vào lòng đất, khiến cho dung nham cuồn cuộn, lửa bắn tung tóe!

- Thương tốt!

Cho dù là Mộ Thiên Tuyết ánh mắt kén chọn cũng phát ra lời khen như vậy.

Kỳ thật đẳng cấp của Phượng Huyết Thương hiện tại, tính hết nước chẳng qua là linh khí trung phẩm, đây là bởi vì tài liệu bản thể của Phượng Huyết Thương không phải rất tốt, thương linh cũng chưa trưởng thành.

Nhưng là Phượng Huyết Thương sau khi trải qua thiên kiếp rèn luyện, trong thân thương giữ lại một tia lực lượng thiên kiếp cùng với căn nguyên thương linh, lại không phải Linh khí khác có thể sánh bằng. Theo sự trưởng thành của Lâm Minh, không gian trưởng thành của Phượng Huyết Thương ngày sau cũng khó thể đánh giá.

Mộ Thiên Tuyết không để ý đến Phượng Huyết Thương nữa, quay đầu nhìn về phía Lâm Minh. Lúc này toàn thân Lâm Minh đều bao phủ một tầng sáng vàng, dường như La Hán màu vàng, khiến người không thể nhìn thẳng.

Sinh Môn mở ra không phải là dễ dàng như vậy. Dùng Trường Sinh Huyền Đan cũng có phiêu lưu thật lớn.

Năm đó Mộ Thiên Tuyết từng dùng qua loại Trường Sinh Huyền Đan này, tràn đầy cảm thụ. Đương nhiên, cơ sở thân thể của Lâm Minh tốt hơn Mộ Thiên Tuyết năm đó rất nhiều. Cho nên Mộ Thiên Tuyết trước giờ chưa từng lo lắng Lâm Minh mở ra Sinh Môn sẽ xuất hiện ngoài ý muốn. Mà hiện tại xem ra, tình huống còn tốt hơn trong dự đoán của nàng.

Ánh mắt của Mộ Thiên Tuyết dường như xuyên qua máu thịt toàn thân Lâm Minh, nhìn thấy lửa sinh mệnh cháy bừng bừng trong cơ thể Lâm Minh. Nó thật sự như một ngọn núi lửa, chiếu sáng bầu trời.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Mộ Thiên Tuyết nổi lên một tia mỉm cười khó được. Thiên phú của Lâm Minh còn tốt hơn so với phỏng chừng nguyên bản của nàng.

- Có lẽ, hắn thật sự có thể mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, đồng thời đạt đến mức tột cùng trên hệ thống Tụ nguyên và Luyện thể. Không biết thành tựu ngày sau của hắn rốt cuộc sẽ đạt tới mức độ nào.

Mộ Thiên Tuyết thì thào tự nói, ánh mắt càng ngày càng sáng ngời. Mục tiêu của nàng chính là, cho Lâm Minh thành tựu Thiên Tôn!

Dã tâm này thật lớn, nếu như để người khác biết được, nhất định sẽ khịt mũi cười khinh bỉ.

Không nói gì khác, cho dù là hy vọng thứ nhất Thần Vực đệ nhất hội võ, trở thành đệ tử Thiên Tôn cũng xa vời đến mức khiến người nghẹt thở. Mà hiện tại, theo như Mộ Thiên Tuyết thấy, Lâm Minh có thể lấy được thứ tự gì, có thể giành được top 10, top 5 hay không đều rất khó phỏng đoán.

Đươngnhiên, đây là bởi vì Lâm Minh quá trẻ tuổi. So với tuổi bình quân của tuấn kiệt trẻ tuổi dự thi, hắn đại khái trẻ hơn khoảng 10 tuổi.

Thình! Thình! Thình! Thình!!!

Tiếng tim đập của Lâm Minh vang vọng trong trời đất, tiếng động càng lúc càng lớn, càng ngày càng mạnh. Từ mới đầu như một cái trống, đến sau lại giống như sấm sét. Cuối cùng, mỗi một lần tim đập thậm chí đều có thể khiến cho mặt đất chấn động, dung nham sôi trào.

Ngọn núi phía dưới chỗ Lâm Minh ngồi bắt đầu nứt vỡ, vô số mảnh vỡ nham thạch từ trên đỉnh lăn xuống, bụi mù bốc lên.

Từng lượt dòng máu chảy qua trái tim, mỗi một lần máu cọ xối đều mang đi lượng lớn năng lượng trong tim Lâm Minh, tẩm bổ máu thịt toàn thân. Tình huống như vậy giằng co chừng mấy canh giờ. Dần dần, năng lượng trong cơ thể Lâm Minh cũng tích tụ đến đỉnh điểm, Trường Sinh Huyền Đan nguyên bản cỡ trứng bồ câu chỉ còn lại cỡ móng tay cái.

Đúng vào lúc này, Trường Sinh Huyền Đan còn lại đột nhiên nổ tung. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, năng lượng bùng nổ, ngọn núi nơi hắn ngồi trực tiếp sụp đổ vỡ nát!

Lâm Minh thì trong khoảnh khắc đó phát ra một tiếng thét dài sảng khoái đầm đìa, tiếng thét vọng lên trời cao, ngay cả mây trên trời đều bị thổi tan. Giờ khắc này, môn thứ bảy Bát Môn Độn Giáp - Sinh Môn, rốt cục mở ra!

Chương 1168: Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu

- Tốt! Rất tốt! Ha ha ha!

Lâm Minh ngửa mặt cười dài. Hắn giờ phút này chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn ngập lực lượng bùng nổ, máu sôi trào giống như sông lớn, hùng hồn vô cùng!

Đem mạch máu mảnh dẻ so sánh với dòng sông, nghe ra không hề có đạo lý nhưng kỳ thật cũng không khoa trương chút nào. Nghe đồn, khi Cự Thần vũ trụ khai thiên tích địa niết bàn, thân thể của hắn hóa thành vạn vật, mắt hóa thành mặt trời mặt trăng, máu hóa thành dòng sông. Tuy nói đây chỉ là truyền thuyết nhưng cũng không phải lời đồn vô căn cứ. Bởi vì nếu như lúc này có người đạt được huyết mạch của Lâm Minh để luyện hóa cũng có thể luyện hóa ra một dòng sông khí huyết, chảy cuồn cuộn không thôi!

Có thể nói, hiện tại thân thể Lâm Minh đều là bảo bối!

Xương cốt dung nhập xương rồng, khắc cốt văn, ghi lại pháp tắc thiên đạo. Cơ bắp dung nhập phù văn đồng dạng cũng ẩn chứa chí lý của trời đất. Trong máu dung hợp tủy rồng, máu phượng, kết nối nguyên khí trời đất làm ít công to. Da thịt gân mỡ cũng đều trải qua năng lượng rèn luyện hồi lâu, cứng như sắt thần!

Nếu nói khi Lâm Minh sinh ra, tư chất không tốt. Như vậy tư chất của thân thể hiện tại này đã gần với yêu nghiệt!

- Phượng Huyết Thương!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, Phượng Huyết Thương giống như có linh tính từ trong đất bay ra, hóa thành một ánh đỏ dừng ở trên tay Lâm Minh.

Trường thương vào tay, Lâm Minh lập tức có một loại cảm giác máu thịt gắn liền. Dường như khoảnh khắc đó Phượng Huyết

Thương không còn là vũ khí mà biến thành một bộ phận thân thể hắn, là cánh tay nối dài.

Ông Ông Ông...

Phượng Huyết Thương hưng phấn rung động, phát ra tiếng ngâm khẽ. Lâm Minh cảm giác lực lượng toàn thân kéo lên đến mức tạn cùng, nếu không giải phóng ra thì dường như sẽ nổ tung vậy!

Lực lượng - cuồn cuộn!

Máu - sôi trào!

Lâm Minh cắn đầu lưỡi, bức ra một ngụm tinh huyết phun ở trên Phượng Huyết Thương, hắn đem hai phần tinh huyết của mình cùng thiêu đốt!

Thiêu đốt tinh huyết đổi lấy lực lượng cường đại rót vào trong cơ thể Lâm Minh. Khoảnh khắc đó, lực lượng của hắn tăng lên dữ dội, Tà Thần lực đồng thời bùng nổ, đã không biết vượt qua cực hạn của Mệnh Vẫn bao nhiêu lần. Ngay cả Hạt giống thế giới trong đan điền Lâm Minh cũng đồng thời xảy ra chấn động, dường như muốn nổ tung thành thế giới!

Tất cả lực lượng rót vào trên Phượng Huyết Thương, đột nhiên một thương đâm ra!

Vút!

Mống thương xẹt qua không gian, phát ra tiếng kêu to sắc nhọn khủng bố. Sấm sét mãnh liệt trên trời, lửa phun trào dưới đất toàn bộ bị một thương này thổi quét, hình thành một lốc xoáy thật lớn màu đỏ tía!

Dưới pháp tắc thiên đạo, lực lượng Lôi Hỏa trong một thương này đã không còn là lực lượng Ngũ Hành đơn thuần, mà là... hóa thành thiên kiếp!

Lực lượng Lôi đình hóa thành lôi kiếp trong lôi kiếp chín tầng! Lực lượng lửa thì hóa thành hỏa kiếp trong thiên kiếp chín tầng!

Giờ này khắc này, trong cơ thể Lâm Minh, cây non Tà Thần phát ra hào quang rực rỡ. Lâm Minh lúc trước phá Mệnh Vẫn tầng chín, Lôi Hỏa đại kiếp hắn chịu đựng cũng không biến mất mà là bị cây non Tà Thần hấp thu luyện hóa. Trong đó pháp tắc ẩn chứa trong lực lượng thiên kiếp lửa - sét đều bị mầm non Tà Thần hấp thu!

Hiện tại, khi Lâm Minh thiêu đốt tinh huyết bản thân, không ngờ gọi ra pháp tắc thiên đạo ngủ say trong cơ thể, đem lực lượng thiên kiếp này tái hiện ra!

Ầm ầm ầm!

Lực lượng thiên kiếp cường đại bùng nổ, khắp bầu trời đều biến thành biển lớn mênh mông màu đỏ và màu tím. Sau khi một thương này của Lâm Minh quét qua, một ngọn núi cao vạn trượng ở ngoài trăm dặm trực tiếp hóa thành mảnh vụn, ngay cả hồ dung nham khổng lồ chung quanh nó cũng bị chưng khô. Nhiệt độ cao của năng lượng va chạm làm dung nham bốc hơi! Mà từ nơi Lâm Minh vung thương đến ngọn núi cao vạn trượng kia hình thành một rãnh sâu thật lớn, dường như một con rồng thần dùng thân thể đè xuống mà ra. Lực phá hoại khủng bố như vậy cũng khiến Lâm Minh giật mình.

Một chiêu này là...

Lâm Minh nguyên bản chỉ là tính toán đồng thời dùng ra lực lượng lửa - sét dung hợp ý cảnh ba tầng đầu, không nghĩ tới lại đánh ra hiệu quả như vậy.

- Lực lượng thiên kiếp!

Mộ Thiên Tuyết nhìn thấy sức phá hoại giống như tình cảnh tận thế trước mặt, hít một hơi khí lạnh.

- Cái gì?

Lâm Minh ngạc nhiên, không kịp phản ứng.

Mộ Thiên Tuyết trịnh trọng nói:

- Lâm Minh. Khi ngươi độ Cửu Vẫn, chẳng những trong cơ thể dung nhập lượng lớn pháp tắc thiên đạo, cũng vượt qua thiên kiếp chín tầng. Trở thành nhân vật vượt ra ngoài thiên kiếp, tương lai có thể nắm giữ thiên đạo. Đương nhiên, thực lực ngươi hiện tại còn quá nhỏ yếu, không có khả năng chấp chưởng thiên đạo. Tuy nhiên... vừa rồi ngươi vận chuyển năng lượng đến cực hạn, lại trong nháy mắt gọi ra Lôi Hỏa đại kiếp bị mầm non Tà Thần hấp thu khắc ghi, tái hiện oai thiên kiếp lúc trước!

- Thiên kiếp! Chiêu thức của ta vừa rồi... tương đương với thiên kiếp?

Lâm Minh trong lòng cả kinh. Thiên kiếp chín tầng là uy lực gì, lúc ấy Lâm Minh cảm thụ sâu sắc!

Mỗi một tầng thiên kiếp đều vô cùng khủng bố, lúc ấy Lâm Minh vừa độ Cửu Vẫn, thân thể ở vào trạng thái đỉnh, nhưng cũng bị chín tầng thiên kiếp đánh cho tan xương nát thịt. Nếu không phải đánh bậy đánh bạ nuốt một viên Ma Châu sánh ngang Vô Thượng Thần Đan. Lâm Minh tất nhiên chết dưới thiên kiếp.

Nếu trong chiêu thức có thể thể hiện ra thiên kiếp, cho dù không thể tái hiện âm dương thiên kiếp lợi hại nhất kia, chỉ là có thể sử dụng Lôi Hỏa đại kiếp đã là vô cùng nghịch thiên rồi!

Nắm giữ lực lượng thiên kiếp, điều này nghe ra thật sự khó tin.

- Lâm Minh. Từ cổ đại năng sáng tạo công pháp đều là cảm hứng bộc phát ngẫu nhiên mà được. Một chiêu vừa rồi cũng xem như là ngươi tự nghĩ ra. Nó cùng ngươi trước kia căn cứ các bộ công pháp của ngươi trước kia hiểu thấu thông suốt, sáng tạo ra Trục Nhật, Truy Điện, Quán Hồng, Táng Thiên đều không giống nhau. Những chiêu thức đó nhiều nhất chỉ là món thập cẩm, chỉ là bởi vì các ngươi là ngươi sáng tạo, thích hợp ngươi thi triển mới có thể thể hiện uy lực. Nếu như để làm truyền thừa, thật sự không thấm vào đâu. Nhưng một chiêu vừa rồi ngươi sáng tạo lại bất đồng, ở độ cao pháp tắc đã đứng ở tầng cực cao, gần như tương đương độ cao của thiên đạo. Thậm chí trong tương lai, theo thực lực ngươi tăng lên, không ngừng cải tiến nó, ngươi thậm chí có thể làm cho một chiêu này vượt ra ngoài thiên đạo. Mà chiêu thức vượt ra ngoài thiên đạo chính là Thần Võ vô thượng. Một bộ chiêu thức này của ngươi hoàn toàn có thể là hình thức ban đầu của Thần Võ vô thượng trong tương lai!

- Mà ngươi đã vượt qua chín tầng thiên kiếp, hoàn toàn có thể làm được điểm này. Đến lúc đó, đây chính là Thần Võ vô thượng thuộc về chính ngươi!

Mộ Thiên Tuyết nói tới đây, thanh âm khó thể bình tĩnh, ngay cả nàng đều cảm thấy khó tin. Lâm Minh chỉ vẻn vẹn Cửu Vẫn viên mãn rồi lại chạm đến lĩnh vực của Thần Võ vô thượng. Đây đương nhiên là nhờ vào Cửu Cửu Mệnh Vẫn, chín tầng thiên kiếp cùng với vô số mảnh vỡ pháp tắc trong cơ thể hắn.

- Cô nói đây là hình thức ban đầu của Thần Võ vô thượng!?

Lâm Minh vô cùng kinh ngạc, có loại cảm giác như nằm mơ, hồi lâu không nói nên lời.

Thần Võ vô thượng chỉ có người nổi bật trong hàng Thiên Tôn mới có thể sáng tạo. Lâm Minh cho đến nay mới thôi, chỉ từng học tập qua hai loại Thần Võ vô thượng. Hai loại Thần Võ vô thượng này mỗi một loại đều ẩn chứa đại đạo, đều khiến Lâm Minh xem thế là đủ rồi!

Đặc điểm chung của chúng chính là, gần như tự thành một hệ thống pháp tắc, căn bản là không chịu thiên đạo chế ước, là tồn tại nghịch thiên.

Tuy rằng Lâm Minh chưa từng coi nhẹ mình, tự nhận là thiên phú tổng hợp ở các mặt đã gần tới đỉnh cao của Thần Vực. Nhưng là nhắc tới Thần Võ vô thượng, Lâm Minh lại luôn có cảm giác nhìn mà than thở. Hắn luôn cảm thấy chiêu thức mình sáng tạo so với Thần Võ vô thượng chính là rác rưởi. Lâm Minh ở tu vi và thực lực có tự tin, tương lai hắn có nắm chắc trở thành Thiên Tôn. Nhưng là về mặt tự nghĩ ra chiêu thức, Lâm Minh lại hoài nghi. Khi mình cho dù đạt tới cảnh giới Thiên Tôn, có thể sáng tạo ra một bộ Thần Võ vô thượng hay không?

Không nghĩ tới hiện tại, Mộ Thiên Tuyết lại nói một chiêu mình vừa dùng ra chính là hình thức ban đầu của Thần Võ vô thượng!

- Đừng tự mãn. Ta chỉ nói là một chiêu này tương lai có thể phát triển thành Thần Võ vô thượng, nhưng là nó cách Thần Võ vô thượng chính thức còn một khoảng vô cùng xa xôi, cần ngươi chậm rãi cố gắng. Mỗi một bộ Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh đều là một hệ thống pháp tắc hoàn mỹ mà độc lập, thậm chí ngươi có thể cho rằng, sáng tạo một bộ Thần Võ vô thượng chẳng khác nào sáng tạo thiên đạo của một thế giới. Lấy nó làm nền tảng, nếu như cung cấp đủ khí Hồng Mông, như vậy thậm chí có thể diễn sinh ra một thế giới chân chính. Mà Thiên Tôn sáng tạo Thần Võ vô thượng đó chính là Sáng Thế Thần của thế giới này!

- Mỗi một bộ Thần Võ vô thượng đều là tổng kết mọi sở học bình sinh của Thiên Tôn. Cho nên, Thiên Tôn tuyệt đỉnh mấy cũng nhiều nhất chỉ có thể sáng tạo ra một bộ Thần Võ vô thượng. Tuy nói Thần Võ vô thượng chỉ có Thiên Tôn có thể sáng tạo, nhưng khi hình thức ban đầu của Thần Võ vô thượng sinh ra, Thiên Tôn lại cũng có thể ở vào cảnh giới tương đối thấp. Cũng giống như ngươi hiện tại...

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy, muốn phòng ngừa Lâm Minh xuất hiện tâm tình tự mãn, tuy nhiên nàng vẫn không thể không tán thưởng. Mệnh Vẫn tầng chín liền chạm đến hình thức ban đầu Thần Võ vô thượng, thật sự là quá sớm!

- Thần Võ vô thượng, tương đương với thiên đạo của một thế giới?

Lâm Minh trong lòng ngây ra, loại cách nói này hắn lần đầu nghe qua, cảm giác trong lòng vô cùng rung động. Nếu cho Thiên Tôn đủ khí Hồng Mông, thậm chí có thể sáng tạo ra một vũ trụ mini sao?

- Lâm Minh, lần này ngươi thu hoạch rất lớn, phi thường lớn. Có lẽ hiện tại đối với ngươi còn chỉ là nâng cao về thực lực mà thôi, tuy nhiên trong tương lai ưu đãi ngươi đạt được sẽ càng ngày càng nhiều. Thu hoạch này lớn hơn nhiều so với thu hoạch ngươi hoàn mỹ mở ra Sinh Môn. Đặt tên cho bộ chiêu thức này của ngươi đi, tương lai, đem nó hoàn thiện triệt để, trở thành truyền thừa của ngươi.

- Được...

Lâm Minh từ trong rung động khôi phục lại, thoáng suy tư, dường như lẩm bẩm tự nói:

- Nếu bộ chiêu thức này thoát thai từ thiên kiếp, thuộc loại lực lượng thiên phạt, như vậy liền gọi là Thiên Đạo Phán Quyết đi!

Nếu đã là chiêu thức tương lai có không gian trưởng thành vô hạn, lấy cái tên rêu rao như vậy cũng là xứng với cái tên. Nếu không một bộ chiêu cùi bắp tự cho là Thiên Đạo Phán Quyết, như vậy sẽ bị người cười chết.

- Thiên Đạo Phán Quyết? Rất có khí thế, chỉ mong ngươi ngày sau có thể khiến cho cái tên này xứng với thực!

Mộ Thiên Tuyết nói vậy, Lâm Minh nắm chặt ta, nói:

- Ta sẽ.

- Ừm, thời gian của chúng ta không nhiều, ngươi tu luyện thêm ba tháng, sau khi tích lũy đủ lực lượng, đánh vào Thần Hải. Sau đó, thoáng củng cố tu vi, chúng ta liền xuất quan, đi tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ!

- Được!

Lâm Minh nói, trong lòng cũng hào hùng vạn trượng!

Thần Vực đệ nhất hội võ có thể kiến thức một chút những nhân vật tuyệt đỉnh cùng tuổi của Thần Vực. Xem xem, cực hạn của tuấn kiệt trẻ tuổi rốt cuộc ở chỗ nào. Cũng để xem xem, mình so sánh với bọn họ đến tột cùng là như thế nào!

Chương 1169: Rốt cuộc thành Thần Hải

Tu luyện không năm tháng, bất tri bất giác lại ba tháng qua đi.

Lâm Minh bởi vì thi triển Thiên Đạo Phán Quyết, khí huyết thiếu hụt trong cơ thể đã khôi phục lại vào một tháng rưỡi trước. Dựa theo ghi chép trong Thương Khung Bá Điển, tinh huyết tiêu hao càng ít khôi phục lại càng nhanh. Nếu tiêu hao quá nhiều, tỷ như tiêu hao năm phần, vậy chỉ sợ phải hơn nửa năm mới có thể khôi phục. Nếu tiêu hao vượt qua năm phần, như vậy dù dựa vào Sinh Môn cũng chưa chắc có thể hoàn toàn khôi phục lại.

Trải qua thời gian ba tháng, tinh khí thần của Lâm Minh đều đạt tới một điểm cực hạn, Hạt giống thế giới trong cơ thể đã thu nhỏ đến bằng cỡ hạt gạo, đạt tới bên bờ bùng nổ.

Hạt giống thế giới càng cô đọng, uy lực bộc phát ra cũng càng mạnh!

Vù Vù Vù!!!

Trong trung thiên thế giới, cuồng phong gào thét, nguyên khí trời đất vô cùng hội tụ lại, ở trên bầu trời hình thành một đám mây nguyên khí hình vòng xoáy. Điểm trung tâm của mây nguyên khí này là một ngọn núi vạn trượng màu đỏ sậm. Lâm Minh ngay trên đỉnh núi này, khoanh chân mà ngồi.

Ngọn núi vạn trượng, độ cao xấp xỉ 50 dặm, độ cao này nếu là ở Thiên Diễn Đại Lục sớm đã đâm phá Thái Cực Thiên.

Mà ở trong vùng thế giới phong bế này, độ cao như thế vừa lúc chạm đến mây sét vô cùng vô tận trên bầu trời, vươn tay là chạm.

- Thời gian đến rồi.

Lâm Minh đang tĩnh tọa chậm rãi mở hai mắt, đứng dậy. Cuồng phong mãnh liệt, Lâm Minh một thân áo trắng tùy ý phấp phới, tóc dài bay loạn. Ở bên cạnh hắn, 12 sợi xích sắt thô to giống như 12 con rồng cứngcáp. Một đầu nối trên đỉnh, một đầu khác cắm vào trong trời cao mênh mông kia, căn bản nhìn không rõ ràng.

Tích lũy ba tháng, không - hẳn nên là tích lũy của 10 năm! Lâm Minh từ 22 tuổi phá Mệnh Vẫn, đến bây giờ đã xấp xỉ 10 năm rồi. Chính vì thời khắc cuối cùng này!

Lâm Minh từ 15 tuổi trở đi tu vi tăng tiến vùn vụt, chỉ vẻn vẹn 7, 8 năm liền từ luyện thể tầng một tu luyện đến Mệnh Vẫn. Trong đó vượt qua mười mấy cảnh giới.

Mà chín tầng Mệnh Vẫn kỳ lại chiếm chừng 10 năm của Lâm Minh, cơ bản là một năm vượt qua một tầng. Vững chắc ổn hỏa, một bước chân một dấu chân, không có nửa bước vượt quá.

Tốc độ này ở trong hàng thiên tài Thần Vực xem như là bậc trung hơi chậm. Tốc độ tu luyện vững vàng như thế cũng mang đến cho Lâm Minh ưu đãi thật lớn. Vì bay vút ngày sau mà gầy dựng nền tảng vững chắc!

Mà hôm nay, Lâm Minh rốt cuộc muốn đột phá Thần Hải. Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân, ba cảnh giới lớn tổng cộng chín cảnh giới nhỏ. Cũng xưng hóa thần cửu biến, tương đương chín tầng Mệnh Vẫn. Cửu Vẫn thoát phàm, Thần Hải là hóa thần. Sau Thần Hải, Lâm Minh liền hoàn thành lột xác từ phàm đến thần.

Vù~

Vù~

Gió mạnh càng ngày càng nhanh, trung tâm tầng mây giống như phễu rủ xuống. Toàn bộ bầu trời một vùng đen kịt, mây đen vạn dặm kín vô số tia sét, như đại kích màu tím Thiên Thần ném xuống. Mà ở dưới ngọn núi, lại là biển lửa dung nham vô tận, không ngừng có núi lửa phun trào, cuồn cuộn.

Lâm Minh từ trong Tu Di Giới lấy ra Đại Thiên Thế Giới Đan, năng lượng toàn thân hội tụ đến đan điền, bất chấp hậu quả vọt vào trong Hạt giống thế giới. Tà Thần lực mở ra, máu Cổ Phượng thiêu đốt, ngay cả năng lượng vô tận trong mây nguyên khí cũng bị Lâm

Minh hấp thu điên cuồng mà tới!

Theo năng lượng rót vào, Hạt giống thế giới trong đan điền của Lâm Minh tỏa ra hào quang lóa mắt, thể tích của nó càng ngày càng nhỏ. Từ cỡ bằng hạt gạo rồi lại biến thành cỡ mắt trận, hơn nữa còn đang thu nhỏ!

Trong truyền thuyết, vụ nổ Big Bang khi vũ trụ mới hình thành chính là từ một điểm thể tích vô hạn nhỏ bắt đầu. Tất cả khí Hồng Mông cô đọng vào một điểm, mà bùng nổ thành đại thiên thế giới hiện giờ!

Lâm Minh hiện tại thai nghén thế giới trong cơ thể, cùng nguồn gốc với pháp tắc vũ trụ bùng nổ.

- Đại Thiên Thế Giới Đan!

Khi Lâm Minh cảm giác Hạt giống thế giới trong cơ thể mình đã cô đọng đến mức tận cùng, hắn đột nhiên bóp vỡ Đại Thiên Thế Giới Đan trong tay.

Đan dược vỡ nát, thế giới linh phong ấn ở trung tâm đan dược hóa thành thế giới lực vô cùng tinh thuần bay vào trong cơ thể Lâm Minh, bị hắn hấp thu toàn bộ.

Đan dược dùng 7000 tỉ Tử Dương thạch mua sắm đã là cấp cao nhất trong tất cả đan dược võ giả Thần Hải kỳ có thể sử dụng. Thiên tài của Thánh địa Giới Vương giới lớn cũng rất khó dùng nổi!

Hiện giờ, những thế giới lực này toàn bộ dung nhập vào trong Hạt giống thế giới của Lâm Minh. Chính vào giờ khắc này, Hạt giống thế giới rốt cục vỡ nát!

Hạt giống thế giới còn nhỏ hơn lỗ kim, mặt ngoài xuất hiện vô số vết rạn thật nhỏ, năng lượng vô cùng bùng nổ, đan điền của Lâm Minh trong nháy mắt sụp đổ.

Ầm!

Năng lượng hóa thành gió lốc vô cùng khủng bố, xung kích bừa bãi ra ngoài, tầng mây phạm vi mấy ngàn dặm toàn bộ bị sóng xung kích thổi bay!

Mà sau khi gió lốc năng lượng tàn phá bừa bãi, thân thể Lâm Minh lại biến mất.

Trên đỉnh núi vạn trượng này, nơi nối với bầu trời trống rỗng xuất hiện một vùng không gian vặn vẹo hoàn toàn phong bế. Lực lượng thời gian, lực lượng không gian ở trong này hoàn toàn vặn vẹo, ngay cả ánh sáng đều bị ảnh hưởng mà không thể bảo trì thẳng tắp.

Thân thể của Lâm Minh chính là bị phong bế trong không gian vặn vẹo này.

Đây là một cái kén do không gian vặn vẹo kết thành!

Mà Lâm Minh sẽ ở trong cái kén này hoàn thành biến hóa từ Mệnh Vẫn đến Thần Hải.

Gió đã ngừng thổi, sấm sét cuồn cuộn, dung nham xao động kia đều dịu xuống. Trong trời đất vô số nguyên khí không ngưng kết thành năng lượng táo bạo nữa mà hóa thành vô số đoàn linh quang bằng nắm tay. Số linh quang này chủ yếu là màu đỏ và màu tím, nhưng cũng có màu sắc vàng lam xanh đen trắng...

Linh quang càng ngày càng nhiều, từ hàng ngàn hàng vạn đến mấy chục vạn, mấy trăm vạn, vô cùng vô tận. Từ phạm vi mấy chục dặm kéo dài đến ngàn dặm. Trong cả trời đất đều phủ kín linh quang như vậy. Từ xa nhìn lại, liên thành một vùng hào quang bảy màu, cực kỳ xinh đẹp!

Mộ Thiên Tuyết lẳng lặng lơ lửng trên bầu trời, nhìn linh quang vô cùng vô tận trước mắt cùng với kén lớn lơ lửng trên không trong linh quang kia. Từng cái phù văn pháp tắc thần bí từ trong kén chiếu ra, phủ kín mặt ngoài kén, xinh đẹp như mộng như ảo.

Hạt giống thế giới vỡ nát, đan điền hóa thành tiểu thiên thế giới. Đây chính là dấu hiệu của thần hải.

Mà sau Thần Hải, pháp tắc võ giả lĩnh ngộ đều sẽ tự hóa thành một hệ thống, trở thành pháp tắc thiên đạo trong tiểu thiên thế giới này.

Kén lớn lơ lửng trên không trung trước mặt chính là hình chiếu pháp tắc thế giới trong cơ thể Lâm Minh.

Đến thời điểm này, chỉ cần chờ đợi là được. Thân thể, linh hồn của Lâm Minh, hết thảy mọi thứ đều sẽ hoàn thành lột xác ở trong kén. Quá trình này có lẽ cần thời gian một đến hai tháng.

Tuy nhiên trong lúc này cũng không phải hoàn toàn không hung hiểm. Trong quá trình Lâm Minh chân chính hóa thần, sẽ trải qua tâm ma. Bởi vì thời gian của thế giới ý thức hoàn toàn độc lập, quá trình Lâm Minh trải qua tâm ma ở trong mộng khả năng sẽ kéo dài hơn xa không chỉ hai tháng.

Tất cả võ giả khi thành tựu Thần Hải đều sẽ trải qua tâm ma. Tuy nhiên rất ít có người bởi vì không thể vượt qua tâm ma mà chết. Nhưng nếu là bị tâm ma ảnh hưởng, lại sẽ khiến linh hồn tiến hóa không hoàn toàn, làm cho cơ sở hóa thần không vững.

Những điều này Lâm Minh đều phải dựa vào chính mình. Mộ Thiên Tuyết dứt khoát ở trước kén nhắm mắt ngưng thần, tĩnh dưỡng linh hồn bản thể.

Mà ở trong kén, Lâm Minh dường như thai nhi mới thành hình, hai tay ôm đầu gối, thân thể cuộn tròn, toàn thân trần trụi. Bất đồng với thai nhi chính là: thân thể thai nhi ngâm mình trong nước ối mà thân thể Lâm Minh thì rong chơi trong biển pháp tắc.

Từng đạo phù văn pháp tắc hiện lên rồi tắt đi ở mặt ngoài thân thể Lâm Minh. Hắn nhắm hai mắt, dường như hồn nhiên chưa phát hiện.

Lâm Minh trong ngủ say, gương mặt góc cạnh rõ ràng, mái tóc dài buông xuống, bao trùm sống lưng rắn chắc. Hai chân hắn thẳng tắp, thon dài mà đầy sức bật. Mỗi một tấc da thịt, mỗi một cái đường vân cơ bắp đều là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Ở trong cái kén này, thân thể, linh hồn, mọi thứ của hắn đều đang thay đổi trong bất tri bất giác.

Trong mông lung, Lâm Minh dường như trở về thuở nhỏ. Vô số trí nhớ đều ùa vào trong lòng, trong đó rắc rối phức tạp, trình tự thác loạn không thể nói rõ.

Rồi sau đó, tình hình đột biến. Trước tiên là hắn bị Thiên Minh Tử đuổi giết, Mộ Thiên Tuyết hương tiêu ngọc vẫn, chính mình cũng bị đánh thành trọng thương, cảnh giới rơi xuống, trọn đời không thể tiến thêm. Tiếp theo lại là bí mật Ma Phương bại lộ, dẫn tới sự đuổi giết của võ giả toàn thiên hạ, cuối cùng Lâm Minh chết không có chỗ chôn. Liên đới Thiên Diễn Đại Lục cũng bị thế lực của Thiên Minh Tử càn quét hủy diệt.

Đủ loại cảnh tượng rồi lại đều phù hợp nhược điểm trong lòng Lâm Minh.

Đây chính là tâm ma, không chỗ nào không lọt, bất luận kẻ nào chỉ cần có chấp niệm, có sợ hãi là sẽ sinh ra tâm ma. Tiến hóa của lhi sẽ kèm theo sự sinh ra của tâm ma. Không thể vượt qua sẽ khiến căn cơ hóa thần bị hao tổn.

May mà ý chí Lâm Minh vô cùng cường đại, rất nhanh liền thoát khỏi những bóng ma sợ hãi này, đem tâm ma hoàn toàn đánh nát! Tiếp đó, hắn liền nhìn thấy mình giết chết Thiên Minh Tử, thành tựu Thiên Tôn, làm lại thân thể cho Mộ Thiên Tuyết, trùng kiến Thiên Vũ Thánh địa. Rồi sau đó Lâm Minh lại tăng lên tới cực hạn võ học, vượt qua Thiên Tôn, vĩnh hằng cùng thế gian, trở thành tồn tại bất diệt muôn đời. Như thế ngàn năm vạn năm, không biết bao lâu, cái loại cảm giác thao túng trời đất, nắm giữ luân hồi, chi phối pháp tắc thiên đạo, vô cùng chân thật tuyệt vời.

Loại tâm ma này chính là thể hiện chấp niệm theo đuổi đỉnh cao võ đạo của Lâm Minh.

Cho dù là Lâm Minh ý chí kiên cường, khi đối mặt với tâm ma như thế cũng sẽ bị suy giảm mạnh. Bởi vì Lâm Minh ý chí mạnh, quyết tâm theo đuổi đỉnh cao võ đạo cũng càng mạnh, tâm ma tự nhiên cũng cường đại hơn nhiều so với võ giả bình thường.

Lâm Minh không ngừng rong ruổi trong ảo giác này, không ngừng thức tỉnh rồi lại ngủ say. Dường như trải qua mấy đời mừng rỡ đau thương. Rồi sau đó đột nhiên trong lòng chấn động, hắn dường như thấy được cuối trời. Hư ảnh của Ma Phương, Ma Châu cùng với Tử Tạp, một loại cảm giác lạnh như băng đột nhiên lan khắp toàn thân. Ngay sau đó Lâm Minh đột nhiên bừng tỉnh!

Nội thị thân thể, hắn phát hiện đan điền của mình đã không còn, mà là hóa thành một vùng tiểu thiên thế giới.

Thế giới lực của Đại Thiên Thế Giới Đan liền dung nhập trong vùng tiểu thiên thế giới này. Thế giới diễn biến đã tới giai đoạn cuối.

Đúng lúc này, ở ngoài kén. Linh quang nguyên khí bảy màu vô cùng vô tận trong phạm vi ngàn dặm kia đột nhiên như vạn điểu triều phượng hội tụ lại, toàn bộ chìm vào trong kén. Trong lúc nhất thời, linh quang vô tận lóe lên, toàn bộ trời đất đều bị chiếu sáng thành bảy màu.

Khoảnh khắc đó, Mộ Thiên Tuyết đột nhiên mở mắt. Nàng biết, giờ này khắc này Lâm Minh rốt cục thành tựu Thần Hải!

Chương 1170: Xuất quan

Rắc rắc!

Trong trung thiên thế giới, kén lớn vỡ ra, Lâm Minh cưỡi gió mà ra. Lúc này hắn đã thay một thân đồ trắng do năng lượng ngưng tụ, quần áo như tuyết, khí chất xuất trần.

Sau khi đột phá Thần Hải, hơi thở của Lâm Minh càng thêm thu vào trong, sắc bén vốn ẩn chứa trong hai mắt hắn đều dần dần giấu đi, lại trở nên dịu dàng. Nếu nói trước kia Lâm Minh là một cây trường thương hàn quang ngùn ngụt, như vậy hiện tại giống như là trường thương bị để vào trong hộp. Bề ngoài nhìn như bình thường kỳ thật hơi thở thu lại. Một khi bùng nổ, long trời lở đất.

- Lâm Minh, vào tiểu thiên thế giới của ngươi!

Mộ Thiên Tuyết nói xong hóa thành một vệt sáng chìm vào trong thân thể Lâm Minh. Mà Lâm Minh cũng theo như lời Mộ Thiên Tuyết nói, mở rộng tiểu thiên thế giới của mình, cho Mộ Thiên Tuyết tiến vào trong đó.

Cảnh tượng thay đổi, hai người liền đi vào trong tiểu thiên thế giới trong cơ thể. Nơi này một vùng hoang vắng, chỉ có mặt đất trống trải cùng bầu trời yên lặng. Trong trời đất các loại nguyên khí đang du đãng không mục đích, hình thành đủ loại đồ án xinh đẹp.

Những nguyên khí trời đất này chính là vô số đoàn nguyên khí hấp thu từ bên ngoài vào khoảnh khắc Lâm Minh thành tựu Thần Hải. Hiện tại những đoàn nguyên khí này hội tụ vào trong thế giới của Lâm Minh, sẽ trở thành một bộ phận thế giới lực của hắn. Ngày sau khi hắn chiến đấu là có thể trực tiếp điều động những năng lượng này tiến hành chiến đấu.

Đây chính là nguyên nhân thực lực cường giả Thần Hải cường đại hơn Mệnh Vẫn một đoạn lớn. Bởi vì bọn họ chiến đấu có thể có lực lượng của một thế giới chống đỡ cho mình. Hiện giờ Lâm Minh vừa phá Thần Hải, thực lực tự nhiên cũng tăng tiến vùn vụt!

Hơn nữa bởi vì Đại Thiên Thế Giới Đan, Lâm Minh mới phá Thần Hải liền trực tiếp vững vàng tiến vào Thần Hải sơ kỳ, khoảng cách đỉnh cao cũng không xa. Tốc độ đề cao thực lực này quả thật nhanh hơn nhiều so với võ giả bình thường.

Ý niệm của Mộ Thiên Tuyết tùy ý quét ra ngoài, rất nhanh liền nhìn khắp tiểu thiên thế giới của Lâm Minh một lần, trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng:

- Lâm Minh. Ngươi mới thành Thần Hải, tiểu thiên thế giới trong cơ thể dọc ngang 800 dặm, còn lớn hơn thế giới trong cơ thể một số cường giả Thần Hải hậu kỳ tương đối yếu!

- Chỉ lớn hơn thế giới trong cơ thể cường giả Thần Hải hậu kỳ tương đối yếu?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên, dường như cũng không hài lòng đối với đánh giá này. Nội tình hùng hậu, cơ sở vững chắc cộng thêm Đại Thiên Thế Giới Đan. Sau khi Lâm Minh phá Thần Hải, thế giới trong cơ thể nếu như không vượt xa võ giả cùng tuổi, như vậy không bằng cắm đầu chết cho xong. Mà hiện tại nghe ý tứ của Mộ Thiên Tuyết, cũng chỉ là vượt qua cường giả Thần Hải hậu kỳ “Tương đối yếu”, Lâm Minh đương nhiên không hài lòng.

Mộ Thiên Tuyết mỉm cười nói:

- Vậy ngươi còn muốn thế nào. Độ lớn của thế giới trong cơ thể quyết định sự mạnh yếu cơ sở chân nguyên của võ giả Thần Hải. Hiện tại diện tích của thế giới trong cơ thể ngươi đã đuổi kịp và vượt qua võ giả Thần Hải hậu kỳ tương đối yếu. Đổi một loại cách nói, đó chính là dứt bỏ các mặt khác không nói, chỉ luận riêng tu vi đã không kém võ giả Thần Hải hậu kỳ bình thường. Như vậy nếu cộng thêm pháp tắc, chiến linh, Thần Võ vô thượng, pháp thể song tu, chân nguyên ngưng đọng... của ngươi, bọn họ so với ngươi đã giống như con kiến.

- Thì ra là thế...

Lâm Minh bừng tỉnh hiểu ra. Hóa ra diện tích của thế giới trong cơ thể vượt qua võ giả Thần Hải hậu kỳ tương đối yếu cũng nghĩa là tu vi của hắn có thể tương đương với bọn họ.

Tu vi vẫn đều là điểm yếu lớn nhất của Lâm Minh, hiện tại tu vi đều đuổi kịp, như vậy tiêu diệt những thật đúng là không khó khăn hơn bao nhiêu so với giẫm chết con kiến.

Hơn nữa thế giới trong cơ thể Lâm Minh càng thêm vững chắc so với cường giả Thần Hải khác. Bởi vì Đại Thiên Thế Giới Đan, đã mang theo một tia thuộc tính của thế giới chân thực. Từ điểm này mà nói, cho dù là thế giới trong cơ thể cùng diện tích, thế giới lực trong thế giới của Lâm Minh có thể cất chứa cũng nhiều hơn.

- Lâm Minh, thời gian đến rồi, chúng ta xuất quan đi!

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói.

- Hiện tại liền xuất quan? Không cần tu luyện thêm một hai tháng, củng cố tu vi một chút sao?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên. Hiện tại thời gian hai năm rưỡi mới trôi qua nửa năm mà thôi, thời gian còn dư dả.

- Không cần nữa. Hiện tại ra ngoài, cách đệ nhất hội võ cũng còn thời gian hai tháng. Cho dù là ngươi ở trên đường củng cố tu vi cũng đủ rồi. Thay đổi tốc độ thời gian trôi dù sao đối với lĩnh ngộ pháp tắc cũng hơi có chút ảnh hưởng. Khi không cần sử dụng thì không nên sử dụng, chúng ta hiện tại liền xuất quan!

- Được!

Lâm Minh gật gật đầu, ngay sau đó thân thể hắn bắn mạnh ra, hóa thành một vệt sáng bay thẳng hướng lối ra vùng tu luyện địa bí mật này.

Bế quan nửa năm, Lâm Minh rốt cục muốn đối mặt Thần Vực đệ nhất hội võ!

***

- Lâm thiếu hiệp, nhanh như vậy liền ra rồi? Thời gian lúc trước ngài đặt còn có hai năm.

Trong hành lang uốn khúc của phòng đấu giá đế đô, một nữ tu dung mạo khá đẹp nhìn thoáng qua bản đăng ký của Lâm Minh, lễ phép nói.

Nữ tiếp đãi của phòng đấu giá đế đô phần lớn là tu vi Toàn Đan, Mệnh Vẫn kỳ. Tuy rằng bọn họ thiên phú không tốt nhưng dung mạo lại người người xuất chúng, khí chất bất phàm. Có một số nữ tu vận khí tốt thậm chí có thể sẽ được nhân vật lớn coi trọng, rồi sau đó tuyển làm thị thiếp.

- Ta biết, giúp ta tính tiền đi.

Lâm Minh tùy ý nói, đột nhiên trong lòng thoáng động hỏi:

- Ngươi có biết nửa tháng này có chuyện gì đặc biệt liên quan đệ nhất hội võ xảy ra không?

Lâm Minh nói xong, tiện tay bắn ra, một bình đan dược võ giả Mệnh Vẫn kỳ sử dụng liền bay vào trong tay nữ tu.

Nữ tu theo bản năng đón lấy, không xem đan dược là cái gì, nhưng nàng ở phòng đấu giá công tác, chỉ ngửi mùi là có thể phán đoán ra đại khái giá trị, lập tức mừng rỡ cất đi. Ánh mắt nàng nhìn Lâm Minh cũng trở nên dịu dàng hơn:

- Thưa Lâm thiếu hiệp, mấy ngày này, báo danh đệ nhất hội võ đã bắt đầu. Lần này hạn chế báo danh Thần Vực đệ nhất hội võ rất rộng rãi, hoàn toàn bất đồng mấy lần trước...

- Ồ, có gì bất đồng?

Lâm Minh thuận miệng hỏi.

Nữ tu ngọt ngào cười nói:

- Đệ nhất hội võ trước kia, trừ hạn chế tuổi và tu vi ra còn phải hạn chế xuất thân. Tỷ như yêu cầu đệ tử Thánh địa, gia tộc cửu phẩm hoặc là truyền nhân của cường giả cấp Thánh chủ. Mỗi lần hội võ trước kia, Thần Vực đều sẽ phân phối danh ngạch cho mỗi một Thánh địa, rất nhiều tông môn bát phẩm thượng tầng thậm chí đều không nhất định có thể được chia danh ngạch. Trừ phi có thể tìm được cường giả cấp Thánh chủ trở lên đề cử mới được. Cho nên không ít võ giả tán tu căn bản vô duyên tham gia.

Nghe nữ tu này nói như vậy, Lâm Minh đầu tiên là ngạc nhiên rồi sau đó hiểu được. Thần Vực đệ nhất hội võ đem tất cả tán tu chặn ở ngoài cửa nghe ra dường như không công bằng, nhưng hẳn cũng là một cử chỉ bất đắc dĩ. Nếu như không hạn định tiêu chuẩn báo danh, như vậy võ giả tham gia chỉ sợ phải dùng trăm tỉ để tính. Nhiều người như vậy, làm thế nào an bài trận đấu?

Cho nên chỉ có thể cho tông môn đủ cân lượng đề cử đệ tử bổn môn, như vậy người chọn ra đều có vài phần thực lực. Trình độ bình quân của bọn họ hơn xa không phải võ giả tán tu có thể sánh bằng.

Kỳ thật bình tâm mà luận, võ giả tán tu đã không có môn phái lại không có sư phụ cấp Thánh chủ trở lên, khả năng muốn giành được thành tích nổi trội trong đệ nhất hội võ thật sự không cao. Ngay cả loại quái thai như Lâm Minh kỳ thật cũng là Thánh địa xuất thân.

Trong lòng Lâm Minh rất nhanh xẹt qua ý niệm này, hắn hỏi:

- Nghe ý tứ của ngươi, hiện tại quy tắc báo danh thay đổi rồi sao?

- Đúng vậy... Lần này hội võ chỉ hạn chế tuổi, tu vi, không hạn chế xuất thân cũng không cần danh ngạch đề cử. Tất cả thiên tài đều có thể tham gia.

- Ồ?

Lâm Minh ngẩn ra. Điều kiện rộng rãi như vậy? Như vậy người báo danh còn không phải nhiều đến không thể tưởng tượng? Loại sự kiện long trọng này, một ít tuấn kiệt trẻ tuổi tu vi vừa mới đủ tiêu chuẩn, cho dù biết rõ đi cũng chỉ là góp đủ số, nhưng là sẽ tranh nhau đi kiến thức một phen!

Dù sao mấy ngàn năm một lần, vừa khéo gặp phải sao có thể không tham dự?

- Vậy hiện tại có bao nhiêu người báo danh?

Lâm Minh hỏi.

Nữ tu nghĩ nghĩ, nói:

- Nghe nói hiện tại toàn bộ Chân Võ giới đã có 150 tỉ thiên tài báo danh rồi. Mà cách ngày hết hạn báo danh còn có hai tháng nữa. Phỏng chừng đến lúc đó, số người báo danh còn tăng lên vài lần.

- Cái này...

Cho dù Lâm Minh sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi biết được kết quả vẫn hít một hơi khí lạnh.

Một giới lớn của Thần Vực 150 tỉ, 3000 giới lớn chính là 45 vạn tỉ. Cộng thêm một ít trung, tiểu thế giới. Số lượng này cũng quá khủng bố rồi nhỉ!

Hơn nữa, đây còn chỉ là số người báo danh trong nửa tháng!

Thật sự đến khi đệ nhất hội võ bắt đầu tranh tài, ít nhất 1, 2 triệu tỉ tuấn kiệt trẻ tuổi. Muốn cho nhiều người như vậy tỷ thí, thật sự quá khó khăn. Không nói gì khác, chỉ riêng đem một triệu tỉ thiên tài này tụ tập cùng một chỗ đã là một công trình khổng lồ. Ít nhất cần phải điều động 10 tỉ Linh hạm. Cho dù là hai vị Thiên Tôn Thần Mộng, Hạo Vũ của cải phong phú mấy, nhân thủ nhiều mấy đi nữa muốn tổ chức hội võ quy mô như vậy đều lực bất tòng tâm.

Cho dù là tổ chức được, lại đi nơi nào kiếm sân bãi lớn như vậy? 1 triệu tỉ người, một tinh cầu siêu cấp đứng kín đều không đủ chỗ.

Nếu không đoán sai, hẳn là tại chỗ tiến hành đấu sơ tuyển, chia thành từng khu thi đấu. Tỷ như viễn cổ đế đô chính là một khu thi đấu, trước tuyển ra người xuất sắc, rồi tiếp tục chọn lựa. Từng vòng từng vòng một. Nếu thật sự tỷ thí như vậy, không biết phải tỷ thí bao nhiêu vòng. Hơn nữa đây gần như là không có khả năng làm được hoàn toàn công bằng công chính. Dù sao có khu thi đấu cao thủ nhiều như mây, có khu thi đấu thì căn bản không lợi hại bao nhiêu. Phân phối danh ngạch như thế nào chính là một vấn đề lớn.

Lâm Minh nghĩ vậy, lên tiếng hỏi:

- Có phải là chia khu thi đấu hay không? Như vậy người ở viễn cổ đế đô báo danh có phải là sẽ tiến hành tỷ thí ngay tại viễn cổ đế đô?

Lâm Minh hỏi vậy, mà nữ tu mỹ mạo kia lại lắc lắc đầu:

- Dường như không phải như thế, nghe nói là tất cả người dự thi cùng tỷ thí một lượt.

- Cùng tỷ thí? Làm sao có thể?

Lâm Minh cảm giác không thể tưởng tượng. Hai vị Thiên Tôn thần thông quảng đại mấy cũng không làm được điểm này hả.

- Mọi người đều nói như vậy, hẳn là không sai được. Hơn nữa địa điểm thi đấu khá đặc thù... là Thần Mộng giới.

Nữ tu khẳng định nói.

Lâm Minh vẫn là không thể lý giải. Nửa tháng trước, lời nguyên gốc của thanh âm thật lớn vang vọng toàn bộ viễn cổ đế đô kia chính là:

- Ba tháng sau Thần Vực 3000 giới đệ nhất hội võ, cử hành ở Thần Mộng giới. Do Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn liên thủ tổ chức. Tất cả tuấn kiệt trẻ tuổi của Thần Vực đều có thể tham gia!

Thần Mộng giới không phải chính là địa bàn của Thần Mộng Thiên Tôn sao. Nhưng một triệu tỉ thiên tài làm sao có thể tổ chức được nổi?

Lâm Minh đang nghĩ vậy, đột nhiên Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lâm Minh, ta hoài nghi Thần Mộng giới ở đây không phải là Thần Mộng giới trong Thần Vực 3000 giới, mà là Thần Mộng Thiên Tôn với Thần Võ vô thượng của hắn làm pháp tắc, thành lập thế giới đặc thù Thần Mộng giới!

- Hả? Thế giới dùng Thần Võ vô thượng pháp tắc thành lập lên?

Lâm Minh sửng sốt trong lòng, khó tin nhìn về phía Mộ Thiên Tuyết.

Chương 1171: Mục thiên vũ, tần hạnh hiên

- Chỉ là một loại phán đoán, cụ thể ta cũng không biết. Lúc trước ta từng nói cho ngươi, Thần Mộng Thiên Tôn là người nổi bật trong hàng Thiên Tôn, nàng phi thường thần bí. Thế lực Thần Mộng Cung cấp Thiên Tôn mà nàng thành lập cũng thần bí giống nàng. Nghe nói Thần Mộng Cung lấy nữ tu làm chủ, tổng nhân số chẳng qua ít ỏi mấy trăm người, nhưng là mỗi người hoặc là thực lực tuyệt đỉnh hoặc là thiên phú phi phàm. Một Giới Vương giới lớn đi Thần Mộng Cung, chỉ sợ nhìn thấy đại đa số người trong Thần Mộng Cung đều phải khách khách khí khí. Cho dù đối với tiểu bối cũng không dám đắc tội!

- Chỉ có mấy trăm người...

Trong lòng Lâm Minh giật mình. Hắn đi tới Thần Vực, cảm giác đối với tông môn lớn nhất của Thần Vực chính là: quy mô thật lớn. Một cái phượng tộc thượng cổ có trăm tỉ tộc nhân, Long tộc thượng cổ lại càng có ngàn tỉ tộc nhân!

Thánh Võ Phủ, Chân Võ Đại Thánh địa của viễn cổ đế đô cũng đều là khổng lồ đến kinh người. Bọn họ ở viễn cổ đế đô chỉ là một bộ phận mà thôi.

Nhưng hiện tại Mộ Thiên Tuyết lại nói, Thần Mộng Cung, một thế lực cấp Thiên Tôn lại chỉ có ít ỏi mấy trăm người, khiến Lâm Minh sao có thể không giật mình. Tuy rằng bởi vì tính thần bí của Thần Mộng Cung, con số này hơn phân nửa là không chính xác. Nhưng là có thể khẳng định, nhân số của Thần Mộng Cung nhất định rất ít.

Một Thần Mộng Cung chỉ có mấy trăm hơn ngàn người, có thể xếp vào Thánh địa cấp Thiên Tôn, trừ bởi vì có bản thân Thần Mộng Thiên Tôn tọa trảna, những người khác của Thần Mộng Cung cũng tất nhiên mỗi người là yêu nghiệt. Người nổi bật trong đó sợ là phải vượt qua Giới Vương giới lớn!

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lần này Thần Mộng Thiên Tôn có thể ra mặt chủ trì đệ nhất hội võ, ta rất giật mình. Bởi vì Thần Mộng Thiên Tôn làm người khiêm tốn, rất ít lộ diện. Mà lần này nàng lại muốn chủ trì đệ nhất hội võ, ta nghĩ... có khả năng là, truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn muốn xuất thế...

- Truyền nhân của... Thần Mộng Thiên Tôn!!!

Lâm Minh khẽ hít một hơi, loại người này thiên phú thật sự không thể phỏng chừng!

Người như thế tất có Thần Võ vô thượng, ít nhất một bộ, cũng chính là bộ của Thần Mộng Thiên Tôn tự nghĩ ra!

Hơn nữa nàng một đường trưởng thành, tuyệt đối đều dùng tài nguyên đỉnh cấp nhất. So sánh với Lâm Minh, trừ một cái Ma Phương hiện tại còn không thể hoàn toàn thúc giục, cái khác sẽ không kém so với hắn.

Vềphần thiên phú và ngộ tính yêu nghiệt, đó là không cần phải nghĩ. Đây là thứ cơ bản nhất làm làm truyền nhân Thiên Tôn.

Hết thảy tập trung vào một chỗ, nhất định sẽ tạo nên một quái thai.

Mộ Thiên Tuyết khẽ nhíu mày, nói:

- Nếu nàng cùng tuổi với ngươi, ngươi tự nhiên không sợ nàng. Nhưng là, nếu nàng lớn hơn ngươi năm tuổi...

||||| Truyện đề cử: Rể Ngoan Xuống Núi Tu Thành Chính Quả (Rể Ngoan Giá Đáo) |||||

Mộ Thiên Tuyết không nói tiếp. Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, điểm không công bình lớn nhất ngay ở vấn đề tuổi. Lớn tuổi khẳng định có ưu thế, điểm này không thể tránh khỏi.

Không nói gì khác, thử nghĩ ngay năm năm sau Lâm Minh sẽ là sức chiến đấu như thế nào? Mười năm sau lại là sức chiến đấu như thế nào? Như vậy đã khó thể tưởng tượng.

Lâm Minh tự tin luận thiên phú, hắn không sợ bất luận kẻ nào!

Nhưng bởi vì thời gian tu luyện quá ngắn, thật sự nói ở trong Thần Vực đệ nhất hội võ có thể đạt được mấy thứ hạng đầu, trước khi chưa nhìn thấy đối thủ, cũng không dám nói mạnh miệng như vậy.

- Thần Mộng Thiên Tôn... Không biết so sánh với Hỗn Nguyên Thiên Tôn thế nào. Hai người bọn họ, ai mạnh ai yếu?

Lâm Minh trong lòng tự nhủ thầm. Tuy nhiên loại sự tình này chỉ sợ chỉ có bản thân Hỗn Nguyên Thiên Tôn và Thần Mộng Thiên Tôn mới có thể nắm chắc trong lòng.

Thử nghĩ, mình miễn cưỡng cũng có thể tính là nửa truyền nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Đương nhiên, y bát chân chính của Hỗn Nguyên Thiên Tôn chỉ sợ còn ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, mình không có đạt được.

Tuy rằng cảm thấy đối thủ đáng sợ nhưng máu nóng trong cơ thể Lâm Minh cũng đang bùng cháy. Nếu đối thủ đều là trình độ như của Thánh Võ Phủ tam kiệt kia, như vậy đệ nhất hội võ này cũng thật sự không có ý tứ gì.

Có đối thủ đáng sợ, có kết quả chưa biết. Chiến đấu như vậy mới có thể khiến Lâm Minh chiến ý sôi trào!

Mục đích cuối cùng hắn tham gia Thần Vực hội võ lần này, không riêng là vì bộ Thần Võ vô thượng kia, càng là vì cùng thiên tài đỉnh cao nhất của Thần Vực so chiêu. Chỉ có chiến đấu với cao thủ đỉnh cấp thực lực tương đương, mới có thể khiến cho mình được ma luyện và tiến bộ trong chiến đấu.

- Đi thôi, chúng ta đi báo danh!

Lâm Minh rảo bước ra khỏi phòng đấu giá đế đô. Vừa ra phòng đấu giá, không cần Mộ Thiên Tuyết nhắc nhở Lâm Minh lập tức cảm giác đuọc vài luồng cảm giác tập trung mình. Có thể bị Lâm Minh phát hiện dễ dàng như vậy, tu vi đối phương chẳng qua là Thần Biến kỳ mà thôi.

- Một, hai, ba, bốn... Bốn con tép riu Thần Biến kỳ lại cũng dám đến giám thị ta. Những người này thật sự có kiên nhẫn, một mực ở phòng đấu giá đế đô này canh hơn nửa tháng, chỉ để chờ ta ra đấy.

Tu vi những người này đều ở Thần Biến trung, sơ kỳ. Loại việc nặng nhọc giám thịt người này, tự nhiên sẽ không cho cảnh giới Thần Quân đến.

Cường giả cảnh giới Thần Biến ở Thần Vực liền thuộc về loại có thể lẻ loi một mình ra ngoài xông pha, ở một tinh cầu nhỏ xa xôi còn có thể làm một vai thổ bá vương. Về phần cường giả cảnh giới Thần Quân, như vậy thì không giống. Ở trong Thánh địa đều có thể mưu cầu được một phần chức vị, ở loại tông môn bát phẩm như Tiêu Dao Đảo thì có thể lăn lộn đến làm một trưởng lão.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng. Lúc trước khi hắn ở Cửu Vẫn có thể đánh bại Thần Biến kỳ tương đối yếu, hiện tại mở ra Sinh Môn lại thành tựu Thần Hải lại càng không cần phải nói.

- Không cần để ý những người này, chúng ta đi báo danh.

- Ừm.

Lâm Minh gật gật đầu. Mặc kệ những người này là con cóc không biết trời cao đất rộng cũng tốt, lại hoặc là Thánh Võ Phủ tam kiệt, Chung Văn Thư phái tới cũng được, hắn căn bản lười để ý đến. Thậm chí nếu không phải viễn cổ đế đô cấm chỉ hết thảy đánh nhau, hắn không ngại đi lên cho bốn con tép riu này một bài học nhớ đời.

Nhìn thấy hắn động, bốn người kia liền lặng lẽ đi theo, bọn họ còn không biết mình đã bị Lâm Minh phát hiện. Trừ đám người Nhạc Thiết Nham, Giang Vũ, rất ít có người biết thực lực của Lâm Minh. Bọn họ chỉ biết là Lâm Minh có được tài phú kinh người, hơn nữa hơn phân nửa là không có bối cảnh. Nếu không hắn không đến mức ngồi ở ghế bình dân. Đó là tự tìm phiền toái cho mình.

Căn bản là không cần hỏi đường, Lâm Minh theo biển người trùng điệp là có thể tìm được điểm báo danh.

Viễn cổ đế đô tung hoành vạn dặm, chỉ riêng điểm báo danh đã thiết lập hơn một ngàn chỗ!

Mà đây còn chỉ là viễn cổ đế đô, ở thành lớn khác, tinh cầu khác của Chân Võ đại thế giới, cũng thiết lập điểm báo danh. Chỉ cần tuổi, tu vi phù hợp yêu cầu đều có thể báo danh!

Nói không chút khoa trương, đây sẽ là một lần đệ nhất hội võ số người tham gia nhiều nhất, cạnh tranh kịch liệt nhất trong lịch sử mấy triệu năm đến nay.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Thần Mộng Thiên Tôn cũng khiến cho đệ nhất hội võ lần này tăng thêm một tầng màu sắc thần bí.

Gần như mỗi một lần đệ nhất hội võ đều có truyền nhân Thiên Tôn xuất thế. Chuẩn xác mà nói, hẳn là có truyền nhân Thiên Tôn xuất thế, cho nên sư phụ Thiên Tôn của hắn mới nhân thể chủ trì một lần Thần Vực đệ nhất hội võ.

Mà truyền nhân Thiên Tôn, tương lai không có gì bất ngờ xảy ra, phấn đấu tới cường giả cấp Giới Vương một giới lớn không thành vấn đề.

Kỳ thật, “cân lượng” của thứ nhất Thần Vực đệ nhất hội võ còn cao hơn cả Giới Vương giới lớn!

Thần Vực 3000 Giới Vương giới lớn, là thời gian mấy triệu năm tích lũy, chia đều một hai ngàn năm sinh ra một người. Mà Thần Vực đệ nhất hội võ, chia đều ba, bốn ngàn năm, bốn năm ngàn năm mới cử hành một lần. Đương nhiên, trong số này cũng có không ít thiên tài, bởi vì thời gian sinh ra không thể tham gia đệ nhất hội võ.

Tuy nhiên, mỗi một lần đệ nhất hội võ đều sẽ có một thậm chí nhiều truyền nhân Thiên Tôn xuất hiện. Những truyền nhân Thiên

Tôn này tương lai cũng sẽ đạt tới trình độ Giới Vương giới lớn, nhưng bọn họ lại không tính vào trong 3000 Giới Vương giới lớn.

- Báo danh sao?

Lâm Minh xếp hàng hồi lâu, rốt cục đến phiên mình. Hắn đứng trên một trần pháp kỳ quái, trận pháp này phát ra một tầng hào quang màu xanh nhạt bao phủ hắn.

- Đây là để kiểm tra cốt linh.

Thanh âm của Mộ Thiên Tuyết vang lên bên tai Lâm Minh. Cốt linh và tuổi thọ quan hệ mật thiết, là một loại của pháp tắc thiên đạo. cũng chính là cái gọi là năm tháng trôi qua, thành trụ phá hư không, sinh trụ dị diệt, thiên nhân ngũ suy...

Pháp tắc này ngay cả Thiên Tôn đều không thể khống chế, trong vòng trăm triệu năm tất thành bụi đất.

- Vâng.

- Báo họ tên, tu vi, tông môn hoặc gia tộc tương ứng, để lại một tia dao động chân nguyên là được rồi.

Người phụ trách đăng ký báo danh là một lão nhân cao gầy, ném cho Lâm Minh một khối ngọc giản. Ngọc giản này dùng để ghi lại dao động chân nguyên của Lâm Minh, loại đồ vật này tương tự vân tay, một khi khắc ghi, phối hợp một chút tin tức như tên họ, tuổi... như vậy là có thể tập trung một người.

Lâm Minh khắc lại tên họ, tu vi vào trong ngọc giản. Khi điền tông môn, hắn dứt khoát điền vào Phượng tộc thượng cổ. Hắn lần này tham gia Thần Vực hội võ, tất nhiên sẽ tỏa sáng. Đừng nói là top 10, top 3, cho dù là top 10000 cũng là thứ tự có thể khiến toàn bộ Thần Vực dõi mắt, sẽ khiến cho vô số thế lực chú ý; sẽ mang đến cho tông môn tương ứng của mình vinh quang vô thượng. Ân tình này tự nhiên là cho Phượng tộc thượng cổ.

Dù sao, Phượng tộc thượng cổ bất kể là Phượng tiên tử hay là Hỏa Liệt Thạch đều có ân với hắn. Ấn tượng của Lâm Minh đối với

Phượng tộc thượng cổ cũng không sai. Cho dù là Bạch Đạo Hồng của Phượng Tiên Cung đối mặt với Lâm Minh có thiên phú hơn xa chính mình cũng không hề có chút ghen tị và xa lánh, ngược lại cho Lâm Minh sự chiếu cố thích hợp.

Về phần đối với mình có ân còn có Mộ Thủy Thiên của Tiêu Dao Đảo. Tuy nhiên Mộ Thủy Thiên không thể xuất hiện trước mặt công chúng, Tiêu Dao Đảo cũng không thích hợp dẫn tới quá nhiều chú ý, đương nhiên không thể báo.

Lão nhân cao gầy thu hồi ngọc giản, kiểm tra đối chiếu tin tức, sau khi xác định tuổi tu vi đều phù hợp liền lười biếng nói:

- Người tiếp theo.

Thân phận của Lâm Minh thật sự không đủ dẫn tới chú ý gì. Đệ tử Thánh địa, Thần Hải sơ kỳ, chỉ là một loại thân phận bậc trung thượng trong hàng tỉ thiên tài báo danh mà thôi.

Khi Lâm Minh báo danh lại làm sao cũng không nghĩ tới, ở Tạo Hóa giới - một đại thế giới khác của Thần Vực cách Chân Võ đại thế giới không biết bao nhiêu tỉ dặm có một tông môn bát phẩm tên là Vô Gian Giáo. Ở trong tông môn này có hai nữ nhân cực kỳ trọng yếu trong sinh mệnh của Lâm Minh...

Chính là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên!

Từ biệt nhiều năm, hai nàng đã là tu vi Thần Hải kỳ, đương nhiên bọn họ có thể rất nhanh thăng cấp Thần Hải chủ yếu là bởi vì kết giới thời gian Tạo Hóa lão nhân bố trí, dùng tốc độ thời gian trôi 1: 10 để tu luyện. Nhất là Tần Hạnh Hiên tu luyện thời gian càng dài.

Ngoài ra, hai nàng không phải lo lắng đến vấn đề sức chiến đấu và tích lũy như Lâm Minh. Đồng thời khi Lâm Minh phi thăng, Phượng tiên tử lấy ba năm tu vi cộng thêm hạt giống lửa do máu Cổ Phượng ngưng tụ mà thành đánh vào trong thân thể Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ. Trong đó còn bao hàm mảnh vỡ pháp tắc hệ hỏa, có thể trợ giúp bọn họ ít nhất đột phá Mệnh Vẫn tầng tám thuận lợi thành tựu Thần Hải.

Mà hai nàng sau khi thành tựu Thần Hải liền thông qua Tạo Hóa lão nhân tiếp dẫn, phi thăng đến Thần Vực...

Chương 1172: Sự vất vả của đệ tử ngoại môn

Tạo Hóa lão nhân chính là đệ tử của Vô Gian Giáo, hắn tự đặt tên Tạo Hóa lão nhân kỳ thật chính là lấy tên của đại thế giới Tạo Hóa giới làm tên.

Hắn là một người tiếp dẫn thần vực, đệ tử tiếp dẫn đến tự nhiên cũng đến Vô Gian Giáo, trở thành đệ tử ngoại môn của Vô Gian Giáo.

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên trước khi phi thăng đã mơ hồ đoán được muốn ở Thần Vực tìm được Lâm Minh không dễ. Nhưng khi thật sự đến Vô Gian Giáo, họ lại phát hiện lúc trước bọn họ vẫn xem nhẹ độ khó này.

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều ra mắt Phượng tiên tử, rất rõ ràng Lâm Minh là bị tiếp dẫn đến Phượng tộc thượng cổ. Đây cũng là manh mối duy nhất bọn họ có thể tới Thần Vực tìm Lâm Minh.

Vốn tưởng rằng chỉ cần tìm đến Phượng tộc thượng cổ là có thể tìm được Lâm Minh. Nhưng đến Vô Gian Giáo, bọn họ nhiều lần hỏi thăm, tra tìm tư liệu biết được Phượng tộc thượng cổ chia làm 72 cung, phân tán ở mấy giới lớn. Mà bọn họ cũng không biết Lâm Minh rốt cuộc là ở giới nào.

Mà một lần lữ hành vượt giới lớn, chỉ riêng phí truyền tống và tiêu hao năng lượng Linh hạm, như thế nào đều phải triệu Tử Dương thạch. Mà tiền hàng tháng hai tỷ muội bọn họ ở Vô Gian Giáo có thể được lĩnh chẳng qua mới 10 khối Tử Dương thạch. Tích tiền như vậy, chết già đều không có khả năng tích đủ.

Huống chi, lữ hành vượt qua giới lớn ít nhất phải là cường giả cảnh giới Thần Biến. Bởi vì ở giữa giới lớn và giới lớn, giặc cướp hoành hành, giết người cướp của là chuyện như cơm bữa. Nếu là nữ nhân xinh đẹp, như vậy kết cục lại cang vô cùng thê thảm. Rất có thể bị người bán làm nữ nô, hoặc bị người thải bổ, hút khô tinh hoa sinh mệnh.

Dưới tình huống như vậy, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên muốn tìm được Lâm Minh thật sự quá khó khăn.

- Mục tỷ tỷ, chúng ta đã tới Thần Vực nửa năm rồi. Nhưng là... cứ tiếp tục như vậy, làm sao tìm Lâm đại ca đây?

Ở khu nuôi dưỡng trân thú của Vô Gian Giáo, Tần Hạnh Hiên mặc một bộ trang phục màu xanh mộc mạc, không có bất kỳ trang sức hoa lệ. Gương mặt phấn nộn, mái tóc đen xinh đẹp mềm mại được buộc tùy ý bằng một cái khăn tay màu xanh bằng bàn tay, tay áo, ống quần được xắn lên, trên trán còn vương bọt nước tươi mát. Nghiễm nhiên là một thiếu nữ nông thôn người thường thanh tú thuần phác.

Tần Hạnh Hiên lúc này, trong tay cầm một bó linh thảo, đang cho một con linh thú dạng ngựa trắng ăn. Linh thú này có một cái linh giác dễ nhìn, một bộ da lông tuyết trắng.

ở Thần Vực, cường giả Thần Hải kỳ trừ phi là thiên tài nếu không cuộc sống cũng không dễ chịu. Tỷ như ở Vô Gian Giáo này, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên chỉ là đệ tử ngoại môn. Đệ tử ngoại môn không có khả năng một lòng tu luyện giống như đệ tử thân truyền, đồng thời hưởng thụ tài nguyên ưu tú, mà là phải lao động tương đối nhiều và nặng nhọc.

Vô Gian Giáo là một tông môn khá nghèo, không giống như Tiêu Dao Đảo có một Bí cảnh Hồng Hoang tương đối giàu có. Điều này khiến cho đệ tử Vô Gian Giáo cần làm các loại công việc. Tỷ như quản lý dược điền, nuôi nâng linh thú... Dựa vào những việc này để kiếm tiền cho tông môn. Như thế mới có thể cung cấp duy trì tài nguyên tiêu hao cho trưởng lão và phần đông đệ tử thân truyền.

- Chúng ta hiện tại là không có bất kỳ biện pháp. Với tu vi của chúng ta, nếu tiến hành lữ hành đường dài, sợ là sẽ bị người ăn đến xương cốt cũng không còn. Chỉ có thể cố gắng tu luyện... đến cảnh giới Thần Biến, có tích tụ nhất định mới có thể đi tìm Lâm Minh.

Mục Thiên Vũ vừa nói vừa cân các loại linh thảo rồi sau đó cho một ít thịt hung thú trộn vào nhau, điều phối thức ăn.

Nuôi nấng linh thú cũng không phải một việc nhẹ nhàng, mỗi ngày phải canh năm rời giường, nấu canh linh thảo, điều phối thức ăn, dọn dẹp chuồng thú. Trời chưa sáng liền bắt đầu cho linh thú ăn.

Kế tiếp, hai nàng buổi sáng còn phải quản lý dược điền. Linh dược trong dược điền này, tinh quý khkó được. Phải thi triển linh quyết từng cây một, bón phân xua trùng. Chăm sóc một khối dược điền không lớn, thời gian buổi sáng liền trôi qua.

Buổi chiều hai nàng lại phải đến chuồng thú, cho linh thú ăn bữa thứ hai, cho đến chạng vạng bọn họ mới có thể tự do tu luyện.

Mà ở Vô Gian Giáo, muốn ngọc giản tu luyện các loại công pháp, hoặc là nghe trưởng lão giảng bài đều cần điểm cống hiến tông môn. Thử nghĩ, Vô Gian Giáo có mấy vạn đệ tử ngoại môn, lại chỉ có hai mươi mấy trưởng lão giảng bài, tự nhiên không phải mỗi đệ tử ngoại môn đều có thể tùy ý nghe giảng.

Với thực lực của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cơ bản không thể tham gia nhiệm vụ chiến đấu của tông môn, phương thức kiếm điểm cống hiến duy nhất chính là làm lao động tạp dịch. Cho nên công tác hai nàng làm nhiều hơn nữ đệ tử bình thường rất nhiều.

Hai người bọn họ, 10 ngày mới có thể nghe giảng một lần, vào Tàng Thư Lâu một lần, xem công pháp Nhân giai. Về phần truyền thừa hạch tâm nhất của Vô Gian Giáo, họ cũng không được học đến.

Tuy nhiên cho dù như thế, hai người cũng mỗi ngày học tập đến rất khuya, thảo luận luận bàn với nhau. Có vấn đề không hiểu đều ghi nhớ, đi thỉnh giáo sư huynh sư tỷ. Đương nhiên loại thỉnh giáo này không phải miễn phí, cần chi trả điểm cống hiến nhất định.

Phương thức tu luyện như vậy, nghe ra vô cùng vất vả nhưng vẫn nhanh hơn tốc độ tu luyện ở hạ giới rất nhiều. Bởi vì nguyên khí trời đất của Thần Vực không phải hạ giới có thể so sánh. Huống chi, Thiên Diễn Đại Lục còn là một đại lục bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn phong tỏa, ở Thiên Diễn Đại Lục muốn đột phá cảnh giới Thần Biến gần như là chuyện không có khả năng. Mà ở Thần Vực, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên tuy rằng tư chất không tính là tốt, nhưng là đột phá cảnh giới Thần Biến vẫn có hy vọng rất lớn. Phá Thần Biến mới xem như là hết khổ, ít nhất có thể làm một chấp sự tông môn, tiền hàng tháng cũng sẽ thêm rấtnhiều. Còn có thể tham gia nhiệm vụ chiến đấu, ngày sau đi tìm Lâm Minh mới có khả năng.

- Không biết Lâm Minh hắn hiện tại ở Phượng tộc thượng cổ sống thế nào. Với thiên phú của hắn, hẳn là có thể trở thành đệ tử hạch tâm rồi nhỉ...

Mỗi khi nhớ tới Lâm Minh, trong lòng Mục Thiên Vũ đều có chút thấp thỏm không yên. Không đến Thần Vực như thế nào cũng không thể tưởng tượng được sự rộng lớn của nó. Hiện tại xem xem, chỉ riêng một cái Vô Gian Giáo đã có hơn 30 cường giả cảnh giới Thần Quân, mấy ngàn cảnh giới Thần Biến, cùng với bảy, tám vạn đệ tử Thần Hải.

Mà Vô Gian Giáo đặt ở toàn bộ Tạo Hóa giới chỉ là một tông môn nhỏ mà thôi, mà Tạo Hóa giới lại là một trong 3000 giới lớn của Thần Vực.

Một khi mở rộng đến toàn bộ Thần Vực, như vậy thật sự là Cửu Vẫn nhiều như chó con, Thần Quân chạy đầy đất.

Cho nên mặc dù Lâm Minh lúc trước ở Thiên Diễn Đại Lục thiên phú nghịch thiên, nhưng là hiện tại trong lòng Mục Thiên Vũ cũng vẫn luôn cảm thấy không yên. Dù sao Thần Vực thiên tài quá nhiều, Lâm Minh chưa chắc có thể xưng hùng. Huống chi Lâm Minh tiến vào tông môn lớn, tương ứng cạnh tranh cũng sẽ tàn khốc. Lâm Minh ở Phượng tộc thượng cổ sống được như ý sao? Có thể nào bởi vì thân phận người phi thăng hạ giới mà bị người xa lánh hay không?

Nếu mình và Tần Hạnh Hiên đi tìm, có thể thêm phiền cho hắn hay không?

Một điểm cuối cùng mới là Mục Thiên Vũ băn khoăn nhất.

- Hạnh Hiên, chúng ta hiện tại đừng nghĩ gì cả, tu luyện thật tốt, đến lúc đó thật sự đi Phượng tộc thượng cổ không thể trở thành gánh nặng của Lâm Minh.

- Vâng.

Tần Hạnh Hiên dùng sức gật mạnh đầu.

Đúng vào lúc này, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đột nhiên nghe thấy tiếng chuông đồng ở Dược Viên phía sau Vô Gian Cung vang lên, đây là đang triệu tập đệ tử ngoại môn chăm nom Dược Viên.

- Là dược điền chúng ta phụ trách!

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cuống quít buông công việc trong tay xuống chạy qua. Vô Gian Giáo quy củ sâm nghiêm, một khi đến muộn, trừng phạt rất nghiêm trọng. Nhẹ thì trừ điểm cống hiến, nặng thì giam giữ. Bất kể loại nào, hai nàng đều không chịu đựng nổi.

- Chẳng lẽ là dược liệu xảy ra chuyện gì?

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều thấp thỏm trong lòng, một khi dược điền xảy ra chuyện, đó nhưng là trách nhiệm lớn mà bọn họ không gánh vác nổi!

Khi chạy vội tới dược điền, Mục Thiên Vũ nhìn thấy trên đất trống trước dược điền đã có bảy tám nữ đệ tử. Họ đều là đệ tử ngoại môn, bình thường quản lý Dược Viên đều là nữ đệ tử làm.

Mà phía trước bảy, tám nữ đệ tử này là một nữ nhân áo đỏ mắt xếch. Nữ nhân này là một đệ tử nội môn rất có địa vị, cũng là người quản lý dược điền.

Nhìn thấy Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên vội vàng chạy tới, nữ nhân áo đỏ nhíu mày, không khách khí nói:

- Chậm tay chậm chân, không trách dược điền chăm nom không ra làm sao!

- Không ra làm sao???

Mục Thiên Vũ nhịp thở rối loạn, tim đập chậm nhịp, cho rằng dược điền đã xảy ra chuyện. Nàng vội vàng nhìn thoáng qua dược điền mình được phân công chăm nom. Từng gốc linh thảo tốt lành, dường như không có vấn đề gì lớn mà...

Nàng thoáng yên lòng, lại liếc mắt nhìn những nữ đệ tử khác một cái, lại phát hiện bọn họ cả đám đều câm như hến, hiển nhiên vừa rồi bị giáo huấn.

Nên biết, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên vì điểm cống hiến, chăm sóc dược điền phi thường cẩn thận, chỉ sợ xảy ra sai sót gì. Nếu không cẩn thận làm chết một gốc dược thảo, bọn họ đều sẽ làm không công một tháng.

- Không cần nhìn nữa!

Nữ nhân áo đỏ hừ lạnh một tiếng, đôi mày liễu mi xếch nhếch lên:

- Các ngươi cho là chăm dược thảo không chết là được rồi sao? Ta muốn chính là dược thảo nở hoa kết quả! Nhìn xem dược các ngươi chăm đi, bệnh rù rù, còn dùng sao được? Hôm nay đại trưởng lão Linh Đan Các cùng với ba vị trưởng lão nội môn phải thu thập 36000 linh dược làm phụ dược, dùng Cửu Vị Thần Thảo khai lô luyện chế Cửu Vị Đại Hoàn Đan Thiên giai trung phẩm cho Vu Hữu Minh sư huynh tẩy tinh phạt tủy, tăng tiến thêm một bước!

- Các ngươi biết đây là chuyện lớn cỡ nào không? Các ngươi biết cái gì là đan dược Thiên giai trung phẩm không? Bất kỳ đan dược, linh thực, treo một cái tên “Thiên” đều là khó lường! Chậm trễ lần luyện đan này, giết chết các ngươi 100 lần đều không đền nổi! Ta mặc kệ các ngươi trước đây làm ăn thế nào, từ hôm nay trở đi, tất cả các ngươi không hề có thời gian nghỉ ngơi, tất cả tinh lực mỗi ngày đều phải đặt vào Dược Viên! Mỗi một gốc dược thảo đều phải bỏ ra 120% tâm huyết!

- Không có thời gian nghỉ ngơi...

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra được một tia chua xót. Kỳ thật đối với võ giả Thần Hải kỳ mà nói, một ngày đả tọa nửa canh giờ là sẽ tinh lực dồi dào, không có thời gian nghỉ ngơi thật đúng là không tính cái gì. Nhưng là, thiếu số thời gian này, bọn họ còn tu luyện thế nào?

Về phần những đệ tử ngoại môn khác, nghe thấy tin tức này tự nhiên cũng không thể cảm thấy vui vẻ. Đan dược Thiên giai trung phẩm đối với các nàng mà nói là chuyện vô cùng xa xôi. Về phần đại danh của Vu Hữu Minh sư huynh, ngược lại là như sấm bên tai. Hắn là đệ nhất nhân trong đệ tử thân truyền, con cưng của trời do tông môn mất nhiều công sức bồi dưỡng. Đối với những đệ tử ngoại môn bình thường như bọn họ mà nói chính là giống như Thần linh.

- Đại trưởng lão Linh Đan Các cùng ba trưởng lão nội môn, không ngờ trả giá lớn như vậy vì Vu Hữu Minh sư huynh tẩy tinh phạt tủy...

Có một số nữ đệ tử thì thào lặp lại, trong lòng ngoài hâm mộ vẫn là hâm mộ. Đều là đệ tử Thần Hải, chênh lệch số mệnh sao lại lớn vậy chứ?

- Hừ, không cần kỳ quái. Nói cho các ngươi cũng không sao. Thần Vực thiên tài đệ nhất hội võ bốn năm ngàn năm tổ chức một lần sắp bắt đầu, bao trùm toàn bộ 3000 giới lớn Thần Vực! Vu Hữu Minh sư huynh là đệ tử có thiên phú nhất của Vô Gian Giáo ta, Vô Gian Giáo chúng ta liền trông cậy vào Vu sư huynh để dương danh! Ai vào thời điểm mấu chốt để xảy ra sai sót, ta tuyệt đối không tha cho nàng!

- Thần Vực thiên tài đệ nhất hội võ?

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đồng thời ngây ra một chút, Tần Hạnh Hiên trong lòng khẽ động, nhỏ giọng nói:

- Mục tỷ tỷ, tỷ nói Lâm Minh có khả năng tham gia hay không?

Chương 1173: Thần Mộng giới

Nghe được lời của Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ ngây ra. Lâm Minh tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ?

Thật sự có khả năng!

Theo như Mục Thiên Vũ thấy, với thiên phú và ngộ tính của Lâm Minh, cho dù là Thần Vực thiên tài cực nhiều, Lâm Minh ở Phượng tộc thượng cổ cũng sẽ chậm rãi trổ hết tài năng, trở thành người nổi bật trong đó. Kể từ đó, Lâm Minh đại biểu Phượng tộc thượng cổ đi tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ cũng là chuyện vô cùng có khả năng.

Nếu như Lâm Minh tham gia đệ nhất hội võ, mình có phải là có thể tìm được hắn hay không đây? Dù sao Vu Hữu Minh sư huynh của Vô Gian Giáo cũng sẽ tham gia đệ nhất hội võ. Nếu mình xin phép, kỳ thật là có một chút khả năng cùng đại bộ đội tiến về hiện trường so tài. Dù sao hành động lớn như vậy, tông môn cũng sẽ phái một ít đệ tử ngoại môn phụ trách một số việc vặt.

- Hạnh Hiên, bất kể thế nào, chúng ta mấy tháng này trước tiên chăm sóc Dược Viên cho tốt. Vu Phượng sư tỷ này làm người hà khắc, thích bới lông tìm vết. Chúng ta không xảy ra sai lầm đều có thể bị bới móc, huống chi là nếu như có chỗ nào sai sót, như vậy sẽ càng bị xử phạt rất thảm! Chỉ có làm hết thảy tận thiện tận mỹ, chúng ta mới có khả năng theo cùng đi đệ nhất hội võ. Dù sao loại chuyện trọng đại này, sợ là ai cũng không muốn bỏ qua. Cho dù là làm việc vặt, cũng có không ít người muốn tranh!

- Vâng... ta biết!

Tần Hạnh Hiên gật mạnh đầu.

***

Thời gian chậm rãi trôi qua, cách ngày cử hành đệ nhất hội võ càng ngày càng gần. Mà Lâm Minh vẫn là thân ở viễn cổ đế đô, không hề nghe thấy bất kỳ tin tức gì về việc phải lên đường đi Thần Mộng giới.

Nguyên bản dựa theo dự đoán của Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết, Thần Mộng giới hẳn là không gian Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập ra. Về phần không gian lớn cỡ nào, như vậy thì khó thể tưởng tượng. Dù sao đủ để chứa được tỉ tỉ thiên tài.

Kỳ thật Thiên Tôn sáng lập ra không gian có thể chứa được tỉ tỉ thiên tài không kỳ quái, nhưng khiến Lâm Minh cảm thấy kỳ quái chính là, dùng biện pháp gì đem nhiều thiên tài như vậy hội tụ đến Thần Mộng giới?

Nên biết rằng, khoảng cách giữa giới lớn trong vũ trụ là vô cùng xa xôi, một lần lữ hành vượt giới lớn phải là linh hạm có thể đại dịch chuyển hư không, hơn nữa còn phải thông qua rất nhiều truyền tống trận. Những truyền tống trận này đều cần Tử Dương thạch để khởi động. Một lần lữ hành, thế nào cũng phải hao tổn mấy trăm ngàn, hơn triệu Tử Dương thạch. Trừ phi là thiên tài xuất thân thế lực lớn, nếu không căn bản không móc ra nổi cái giá tiền này.

Mà nếu như để Thần Mộng Thiên Tôn và Hạo Vũ Thiên Tôn tổ chức sự tình này, như vậy phải xuất động 10 tỉ linh hạm đồng thời thành lập vô số truyền tống trận ở Thần Mộng giới. Đó lại càng là chuyện không có khả năng.

Hơn nữa, hiện tại cách Thần Vực đệ nhất hội võ bắt đầu đã chỉ còn nửa tháng. Thời gian ngắn như vậy muốn hoàn thành lữ hành vượt giới lớn sợ là không đủ.

Lâm Minh nghi hoặc trong lòng, ngoài thời gian tu luyện đi tìm hiểu tình huống báo danh đệ nhất hội võ. Vừa nghe hắn cũng âm thầm líu lưỡi. Hiện tại cách ngày hết hạn báo danh còn 10 ngày, nhưng chỉ riêng một cái Chân Võ đại thế giới, số người báo danh đã đạt tới 22000 tỉ. Số người báo danh của toàn bộ Thần Vực cộng hết lại, không biết có bao nhiêu. Nhiều người như vậy cùng so tài, nên sơ tuyển như thế nào?

Cho dù Thiên Tôn thần thông quảng đại mấy cũng rất khó hoàn thành một công trình khổng lồ như vậy chứ hả.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ta cũng cảm thấy khó tin, tuy nhiên... khi gia gia còn sống, từng nhiều lần nhắc tới sự cường đại của Thần Mộng Thiên Tôn và Thần Mộng Cung. Nếu đệ nhất hội võ lần này là Thần Mộng Thiên Tôn chủ trì, ngươi không cần phải lo lắng nữa.

Lâm Minh nói:

- Ta tự nhiên sẽ không cho rằng Thần Mộng Thiên Tôn và Hạo Vũ Thiên Tôn chủ trì Thần Vực đệ nhất hội võ sẽ xảy ra trò cười, chỉ là kỳ quái phương thức so tài mà thôi... Tuy nhiên, Mộ cô nương lúc trước nói Thần Mộng Thiên Tôn có thể hơn so với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, ta vẫn có chút giật mình... Pháp tắc hỗn độn là thứ căn nguyên nhất khi vũ trụ mới hình thành, Hỗn Nguyên Thiên Tôn tìm hiểu pháp tắc Hỗn Độn Hồng Mông, cảm giác đã là tồn tại cấp bậc cao nhất trong tất cả pháp tắc. Hơn nữa trình độ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở mặt này đã là đăng phong tạo cực, ở trong không gian ý chí của hắn đều có khí hồng mông chân chính. Không biết Thần Mộng Thiên Tôn tìm hiểu pháp tắc gì, rồi lại có thể so sánh với Hỗn Nguyên Thiên Tôn...

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Đây chỉ là phán đoán của ta mà thôi, chưa chắc đã chuẩn. Giữa Thiên Tôn ai mạnh ai yếu, ta cũng không thể biết được...

Ngay khi Lâm Minh và Mộ Thiên Tuyết nói chuyện với nhau, đột nhiên ở chân trời xa xôi lóe lên một luồng hào quang chói mắt. Tiếp theo sau, một luồng thần quang như cột chống trời phóng lên trời cao, cắm thẳng chân trời!

Lâm Minh giật nảy mình, dõi mắt nhìn lại, phỏng đoán vị trí cột sáng kia cách bọn họ ít nhất xa mấy vạn dặm. Nhưng là khoảng cách này thoạt nhìn vẫn to như cánh tay, nếu thật sự đến trước mặt cột sáng đó, không biết phải to như thế nào!!!

Chỉ nhìn cột sáng kia, Lâm Minh liền cảm giác rung động toàn thân tâm. Dường như có một luồng uy áp thật lớn bao phủ lên người mình, khiến hắn có cảm giác nghẹt thở!

Không riêng gì Lâm Minh, toàn bộ viễn cổ đế đô bao gồm người trong phạm vi mấy chục vạn dặm lấy viễn cổ đế đô làm trung tâm đều nhìn thấy cột sáng vô cùng to lớn này!

Cột sáng này khiến người có một loại xúc động muốn quỳ bái. Nó dường như là Thiên thần, ở trước mặt hắn ngay cả hít thở đều trở nên khó khăn.

Theo sự xuất hiện của cột sáng này, thanh âm mênh mang lúc trước Lâm Minh nghe thấy trên hội trường Thánh Võ đại tái lại lần nữa truyền đến...

- Thần Mộng Thiên Tôn đã ở 3000 giới lớn Thần Vực chiếu xuống ánh sáng Thần Mộng, tất cả người dự thi đi tới ánh sáng Thần Mộng gần nhất trong phạm vi vạn dặm, sau đó đem chân nguyên và tinh thần lực rót vào ánh sáng Thần Mộng, bản thể sẽ rơi vào ngủ say, ý thức tiến vào không gian trong mộng - Thần Mộng giới!

- Một tháng rưỡi sau, đệ nhất hội võ chính thức bắt đầu ở Thần Mộng giới!

- ánh sáng Thần Mộng trong phạm vi vạn dặm, trừ người dự thi bất luận kẻ nào không thể tiến vào. Nếu không sẽ bị ánh sáng Thần Mộng cắn nuốt linh hồn mà chết!

Thanh âm mênh mang vang vọng thật lâu ở Thần Vực, đây là một giọng nam trung khí mười phần. Nếu như không đoán sai, là thanh âm của Hạo Vũ Thiên Tôn!

Thanh âm lặp lại ba lần, sau đó chậm rãi biến mất. Thẳng đến sau khi thanh âm biến mất, Lâm Minh mới khôi phục lại từ trong rung động toàn thân tâm, cảm giác trên người đã toát một lớp mồ hôi mịn. Mà một số người ở bên cạnh hắn lại càng không chịu nổi, có một số thậm chí đã quỳ rạp trên mặt đất.

Nghĩ lại lời vừa rồi của Hạo Vũ Thiên Tôn, Lâm Minh cảm giác khó tin. Tới gần ánh sáng Thần Mộng, dùng chân nguyên rót vào trong, bản thể sẽ rơi vào ngủ say, ý thức tiến vào không gian trong mơ -

Thần Mộng giới?

Thần Mộng giới này chẳng lẽ không phải là một thế giới chân thật, mà là cái gọi là thế giới trong mơ?

Tất cả thiên tài, bản thể ngủ say, ý thức tiến vào thế giới trong mơ, ở trong thế giới trong mơ tiến hành đệ nhất hội võ?

Đây chính là năng lực của Thần Mộng Thiên Tôn? Đồng thời ở 3000 giới lớn Thần Vực bố trí vô số ánh sáng Thần Mộng, khiến cho tỉ tỉ thiên tài đồng thời ngủ say, đồng thời cùng một giấc mơ?

Điều này cũng quá khủng bố rồi chứ hả!!!???

Mộ Thiên Tuyết cũng hít một hơi khí lạnh, nói:

- Thì ra là như vậy, cái gọi là Thần Mộng giới là ý tứ này. Nếu ta không đoán sai, đây là Thần Mộng Thiên Tôn tự sáng lập ra, với Thần Võ vô thượng có liên quan cảnh trong mơ làm pháp tắc thế giới, sáng lạp ra không gian Thần Mộng đồng thời chứa được tỉ tỉ thiên tài, căn bản không cần đem bọn họ tụ tập lại. Hơn nữa so tài trong không gian trong mơ, như vậy tài nguyên tiêu hao cũng sẽ giảm bớt rất nhiều. Đây thật là... thủ đoạn khiến người không thể lý giải...

- Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn...

Lâm Minh thì thào tự nói. Những người nổi bật trong hàng Thiên Tôn này quả nhiên mỗi người đều có thủ đoạn động trời. Như vậy, truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn tu tập Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn, thực lực của nàng có thể nghĩ mà biết. Không biết sẽ dùng loại thủ đoạn như thế nào để chiến đấu...

Lâm Minh nghĩ vậy, trong lòng lại càng thêm chiến ý sôi trào. Lần Thần Vực hội võ này, so với tưởng tượng nguyên bản của hắn càng thêm khổng lồ, kết quả cũng càng thêm khó bề biết trước.

- Đi thôi, chúng ta hiện tại liền tiến vào không gian Thần Mộng, xem xem không gian Thần Mộng này đến tột cùng là tình cảnh gì.

***

Không riêng là Lâm Minh, rất nhiều thiên tài ở viễn cổ đế đô cũng đều đang xuất phát tiến về cột ánh sáng Thần Mộng khổng lồ.

Rất nhanh, trên đường từ viễn cổ đế đô tới cột sáng thật lớn kia liền tụ tập dòng người đông nghìn nghịt. Những người này, có người một mình phi hành, có người túm năm tụm ba, có người cưỡi tọa kỵ. Che phủ trời đất, trùng trùng điệp điệp, giống như nạn châu chấu.

Khi Lâm Minh bước vào ánh sáng Thần Mộng phạm vi vạn dặm, lập tức cảm giác quy tắc trời đất đã xảy ra thay đổi. Giống như là vừa rồi tiến vào một vùng thời không dị độ.

- Là kết giới!

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ở trong phạm vi vạn dặm ánh sáng Thần Mộng này, có một tầng kết giới. Ta đoán nếu như không phải là người dự thi đã ghi lại dao động chân nguyên, không thể tiến vào trong. Cố tiến vào sẽ giống như lời Hạo Vũ Thiên Tôn nói, bị ánh sáng Thần Mộng chắn nuốt linh hồn mà chết. Làm như vậy cũng là vì cam đoan sự an toàn của người dự thi. Nếu không các ngươi ngủ say ở trong này, tinh thần tiến vào trong không gian Thần Mộng, nếu có người gây bất lợi đối với thể xác của các ngươi, vậy thì hỏng bét!

- Hẳn là vậy!

Lâm Minh gật gật đầu, tiến vào sâu hơn.

Ngay từ đầu tiến vào kết giới, những thiên tài dự thi này đều có lòng phòng bị lẫn nhau, không ai dám tùy ý đem tinh thần lực và chân nguyên rót vào trong ánh sáng Thần Mộng. Dù sao nếu chìm vào ngủ say, như vậy mình hoàn toàn không phòng bị, bị người cướp sạch cũng không biết.

Tuy nhiên, sau lại bọn họ rất nhanh phát hiện, lo lắng là dư thừa. Một khi người nào đó đem ý thức liên hệ với ánh sáng Thần Mộng, sau đó chìm vào ngủ say, quanh người hắn lập tức sẽ hình thành một tầng lực trường, bảo vệ hắn.

Một tầng lực trường này cùng lực trường phạm vi vạn dặm quanh ánh sáng Thần Mộng có chỗ tương tự. Như thế xem ra, trong phạm vi vạn dặm quanh ánh sáng Thần Mộng nếu như ra tay tranh đấu, chỉ sợ kết cục sẽ rất thảm!

Chương 1174: Pháp tắc mộng cảnh thần kỳ

Lâm Minh tiến vào trong kết giới liền bắt đầu quan sát người dự thi chung quanh, phát hiện bọn họ cũng không phải toàn bộ là thiên tài đỉnh cao. Trên thực tế, trong những người dự thi này, cường giả Thần Hải Mệnh Vẫn tầng tám chiếm bộ phận tương đối.

Đây là bởi vì Thần Mộng Thiên Tôn và Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không quy định người dự thi phải đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín, mà là chỉ cần trước một giai đoạn tuổi nào đó có thể đạt tới Thần Hải đều có thể dự thi.

Tuy nhiên, dù là có không ít Thần Hải Bát Vẫn nhưng là có tự tin tới dự thi cũng đều là người nổi bật trong đó.

Trên thực tế, trong đệ tử tông môn lớn của Thần Vực có một bộ phận tương đối là Mệnh Vẫn tầng tám. Năm đó Phượng Minh Cung một trong 72 phân cung Phượng tộc thượng cổ, từ trên tinh cầu hơn một tỉ dân cư tuyển đệ tử, có không ít đệ tử Hỏa Điểu Điện (tương đương đệ tử ngoại môn chính là Mệnh Vẫn tầng tám.

Nhưng là võ giả Mệnh Vẫn tầng tám bởi vì nhân tố các phương diện, thực lực chênh lệch lẫn nhau vẫn thật lớn. Mệnh Vẫn tầng tám yếu nhất chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn, mà một ít thiên tài đỉnh cao trong đó thậm chí có thể tiến vào Phượng Hoàng Điện, trở thành đệ tử thân truyền. Mà sức chiến đấu của bọn họ thậm chí còn hơn so với thiên tài Cửu Vẫn yếu nhất.

Điều này giống như, cùng là Mệnh Vẫn tầng chín, Lâm Minh giết cường giả Cửu Vẫn nhất trọng thiên, chỉ cần một ý niệm là đủ rồi. Chênh lệch dùng khác nhau một trời một vực cũng không đủ để hình dung.

Đương nhiên, bất kể những thiên tài Bát Vẫn dự thi này ở trong cùng lứa tuổi là cường đại như thế nào, bọn họ muốn ở trong Thần Vực đệ nhất hội võ này lấy được thành tích gì, đó đều là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Bản thân bọn họ cũng biết điểm này, tới nơi này chỉ là vì kiến thức không khí hoành tráng của đệ nhất hội võ mà thôi.

Ở bên cạnh Lâm Minh, rất nhiều người đã trước thời hạn tiến vào không gian Thần Mộng. Lâm Minh cũng đem ý thức liên hệ vào trong cột ánh sáng Thần Mộng thật lớn, tiếp theo sau hắn cảm giác dao động chân nguyên của mình dường như bị một loại pháp tắc nào đó trong ánh sáng Thần Mộng nghiệm chứng một lúc. Sau khi nghiệm chứng thông qua, Lâm Minh chỉ cảm thấy một luồng lực hút thật lớn không thể chống cự truyền đến. Ý thức, linh hồn của hắn đều bị lực hút này đảo ngược cuốn vào trong ánh sáng Thần Mộng, tầm nhìn cũng một vùng mông lung!

Khi Lâm Minh một lần nữa mở mắt, hắn phát hiện đã tới bên trong một tòa thành.

Kiến trúc nguy nga, tường thành cao lớn, đường phố rộng rãi...

Thành thị này là...

Lâm Minh trong lòng sửng sốt, thành thị này không phải là viễn cổ đế đô sao.

Lâm Minh ở viễn cổ đế đô lâu như vậy, tường thành và kiến trúc kia hắn sẽ không nhận lầm. Huống chi địa phương này còn là trung tâm thành thị gần Phòng đấu giá đế đô, chiêu bài của nó còn treo ở đó kìa!

Chuyện gì xảy ra, mình tiến vào Thần Mộng giới thất bại, bị truyền tống trở về rồi?

Lâm Minh rất là không biết nói gì. Nhưng là rất nhanh hắn liền phát hiện có vấn đề gì đó không đúng. Đó chính là, viễn cổ đế đô nguyên bản đám người ồn ào nhộn nhịp không thấy, trở nên hết sức trống trải. Thậm chí Phòng đấu giá đế đô đông như trẩy hội hiện giờ cũng vắng hoe!

Sẽ không phải là...

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên ý thức đến một loại khả năng, cảm giác bao trùm ra ngoài. Vừa nhìn hắn lập tức hít một hơi khí lạnh!

Ở phụ cận Phòng đấu giá đế đô rồi lại tụ tập không ít tuấn kiệt trẻ tuổi, mà bọn họ... tất cả đều là người dự thi Thần Vực đệ nhất hội võ lần này!

Đồng thời còn không ngừng có người truyền tống tới. Nói cách khác, nơi này không phải viễn cổ đế đô mà là Thần Mộng giới chân chính!

Bộ dạng của Thần Mộng giới rồi lại giống như viễn cổ đế đô?

Không đúng!

Phải nói là, Thần Mộng giới giống như là hình chiếu của thế giới thật, cho nên nơi này mới bày ra bộ dạng của viễn cổ đế đô.

Lâm Minh rất nhanh ý thức được những điểm này. Mình ở phụ cận viễn cổ đế đô tiến vào Thần Mộng giới, nhìn thấy chính là viễn cổ đế đô. Nếu là tiến vào ở phụ cận Tiêu Dao Đảo, như vậynhìn thấy không phải chính là Tiêu Dao Đảo chứ!

Chẳng lẽ nói... Thần Mộng giới kỳ thật tương đương đem toàn bộ Thần Vực chiếu vào trong thế giới trong mơ. Thần Mộng giới cũng rộng lớn giống Thần Vực?

Ý thức được điểm này, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh. Thần Mộng Thiên Tôn rốt cuộc là một người như thế nào hả!

- Đúng rồi, xem xem đồ vật của ta!

Lâm Minh vội vàng đem cảm giác tra xét vào trong Tử Cực Giới, lại phát hiện rất nhiều đồ vật như Phượng Huyết Thương, đan dược, ngọc giản công pháp, thậm chí dược điền, tạp vật... của hắn không thiếu thứ nào.

Ngay cả Ma Phương, mầm non Tà Thần đều có!

Thân thể của hắn, máu Cổ Phượng, máu tủy rồng, long cốt xá lợi, Bát Môn Độn Giáp tất cả mọi thứ không thiếu thứ nào so với hiện thực!

Chỉ là... không thấy Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi.

Có Ma Phương, vì sao Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi không có? Lâm Minh trong lòng căng thẳng. Nguyên bản hai người này đều ở trong không gian Ma Phương. Đem Tiểu Ngư Nhi chuyển vào không gian Ma Phương một là vì càng thêm an toàn, hai là vì làm bạn với Mộ Thiên Tuyết. Nhưng là hiện tại, Ma Phương còn nguyên nhưng hai người bọn họ lại không thấy.

Tuy nhiên Lâm Minh chỉ thoáng hoảng hốt rồi lập tức nghĩ thông suốt. Mình là bị choáng váng rồi. Ma Phương hiện tại trong cơ thể chỉ sợ chỉ là hình chiếu của Ma Phương chân chính trong không gian trong mơ mà thôi. Ma Phương chân chính còn giấu ở trong thân thể rơi vào ngủ say của mình ở bên ngoài. Mà Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi cũng ở đó!

Lâm Minh ở trong không gian Ma Phương để lại không ít Tử Dương thạch, tuy rằng lúc trước hắn một hơi tiêu 7000 tỉ Tử Dương thạch, nhưng là để lại một ít làm đồ ăn cho Tiểu Ngư Nhi chỉ là mưa bụi mà thôi. Hai người bọn họ ở không gian Ma Phương cũng tuyệt đối an toàn. Không gian Ma Phương có pháp tắc độc lập của mình, bất kể là đại trận phong tỏa năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn bày ra ở Thiên Diễn Đại Lục hay là ánh sáng Thần Mộng hiện giờ Thần Mộng Thiên Tôn bay ra đều không thể đem người trong không gian Ma Phương ngăn cản ở ngoài.

- Thật sự quá chân thực, hết thảy đều giống hiện thực. Lực lượng, công pháp, thể chất của ta, ngay cả Thần Võ vô thượng đều hoàn mỹ chiếu ra. Quả thật là thần thông khó tin!

Lâm Minh cảm khái như vậy, đột nhiên nghe thấy một tràng thanh âm tranh đoạt.

- Trời! Thánh khí cực phẩm cứ như vậy bày ở trong này không có người quản?

- Còn có đan dược cực phẩm a! Đan dược Địa giai thượng phẩm này, một hũ lớn như vậy!

- Thánh khí! Đan dược! Đây là Bách Bảo Hiên của viễn cổ đế đô, nơi chuyên bán đồ tốt. Ha ha ha, phát tài rồi! Trước kia loại địa phương này ta căn bản cửa đều không vào được, hiện tại tùy tiện lấy a!

Một thanh niên Thần Hải hậu kỳ Bát Vẫn lưng hùm vai gấu, để râu quai nón cười ha hả. Thánh khí cực phẩm, năm đó Hỏa Viêm Quảng Cửu Vẫn tứ trọng thiên cũng không có một món. Đối với tán tu Bát Vẫn mà nói, đừng nói là Thánh khí cực phẩm, cho dù là Thánh khí thượng phẩm cũng là hàng xa xỉ!

Những binh khí này bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ trong mộng mà thôi, muốn đạt được? Táng gia bại sản cũng không mua nổi!

- Ha ha. Đáng giá, đáng giá. Nguyên bản biết chính mình đủ tiêu chuẩn tham gia đệ nhất hội võ chỉ là xem náo nhiệt, không nghĩ tới có thể dùng Thánh khí cực phẩm một hồi. Sướng!

- Cái này là của ta!

- Đây là của ta!

Những tuấn kiệt trẻ tuổi xuất thân tán tu này đã bắt đầu tranh đoạt. Đúng vào lúc này, bọn họ đột nhiên nghĩ ra. Cướp Bách Bảo Hiên làm gì? Muốn cướp cũng phải cướp Phòng đấu giá đế đô!

Trong Phòng đấu giá đế đô có Linh khí và đan dược Thiên giai.

- Các huynh đệ, đi Phòng đấu giá đế đô!

Một đám cường giả Thần Hải Bát Vẫn giống như xuất thân giặc cướp, xông về phía Phòng đấu giá đế đô. Kỳ thật Thần Vực tuy lớn nhưng là muốn chọn lựa ra tỉ tỉ thiên tài đỉnh cao cũng không có khả năng. Đại bộ phận người dự thi là thiên tài bình thường mà thôi, đặt ở địa phương nhỏ của Thần Vực vẫn là rất trâu bò. Đặt ở viễn cổ đế đô, như vậy chẳng là gì cả. Nguyên bản những người này ở viễn cổ đế đô tựa như ăn mày từ nông thôn đến, hiện tại cái gì đều có thể tùy tiện cướp đoạt, sao có thể không hoan hô nhảy nhót.

Lâm Minh trong lòng khẽ động, cũng rảo bước chân đi vào Phòng đấu giá đế đô.

Tuy rằng hắn cho là ở Thần Mộng giới này không có khả năng xuất hiện tình huống đan dược Thiên giai, Linh khí tùy tiện dùng, nhưng cũng không dám khẳng định. Thần Mộng giới này rõ ràng là hình chiếu của Thần Vực, chưa chắc không có những thứ này. Hơn nữa Thần Mộng giới và thế giới thật quả thật giống nhau như đúc, những đan dược Thiên giai, Linh khí này cũng hơn phân nửa có thể phát huy hiệu quả giống thế giới thật!

Như thế vẫn là đi xem xem tương đối tốt. Vạn nhất thật sự là đan dược Thiên giai, Linh khí đầy đường, mình cũng phải xem chuẩn cơ hội, tranh đoạt một ít tài nguyên để sử dụng cho đệ nhất hội võ mới được.

Nhưng mà, Lâm Minh vừa mới đi vào Phòng đấu giá đế đô đột nhiên cảm giác một luồng lực lượng khổng lồ bộc phát ra. Hắn thật ra không sao, nhưng mấy cường giả Thần Hải Bát Vẫn phía trước trực tiếp bị đánh bay!

- Đều cút!

Một thanh âm bá đạo truyền đến, bốn cường giả Thần Hải trung kỳ trang phục thị vệ trực tiếp quét một đám ô hợp kia ra ngoài. Trong lúc nhất thời những người này ngã trái ngã phải, kêu khổ không ngừng.

Thực lực chênh lệch không phải một điểm nửa điểm.

- Bốn Thần Hải Cửu Vẫn còn chỉ là thị vệ, chủ nhân của bọn họ là ai?

Lâm Minh vừa mới sinh ra ý niệm này liền nhìn thấy một thiếu niên bộ dạng 15, 16 tuổi, mắt sáng răng trắng tùy ý chọn lựa vật phẩm trưng bầy trong Phòng đấu giá đế đô.

Người này chính là Chung Văn Thư cùng Lâm Minh tranh đoạt Đại

Thiên Thế Giới Đan.

Thật là oan gia ngõ hẹp, tuy nhiên cũng ở trong tình lý. Nếu có thể tùy tiện chọn lựa tài nguyên, Chung Văn Thư tự nhiên sẽ không bỏ qua miếng thịt béo Phòng đấu giá đế đô này.

- Hừ, quả nhiên đều là rác rưởi! Ta đã nói, thiên hạ làm sao có thể có chuyện tốt như vậy chứ! Nếu thật sự là ở Phòng đấu giá đế đô này có thể tùy tiện lấy được đan dược Thiên giai tuyệt phẩm, như vậy ta liền lấy bảy, tám viên Đại Thiên Thế Giới Đan ăn chơi! Lại truyền tống đến cung điện chỗ Thánh địa Thiên Tôn, kiếm bộ Thần Võ vô thượng. Nếu như tài nguyên truyền thừa theo kịp, đệ tử Thiên Tôn lại tính là cái gì! Ta vẫn có thể tranh cùng bọn họ một lần!

Chung Văn Thư nói lời ngông cuồng. Nguyên nhân đệ tử Thiên Tôn khiến người cảm giác không thể với tới, ngoài thiên phú của bọn họ ra càng bởi vì tài nguyên và truyền thừa bọn họ có thể hưởng dụng khiến người không theo kịp.

Với tài lực hùng hậu của thế lực cấp Thiên Tôn, mua loại đan dược siêu cấp xa xỉ như Đại Thiên Thế Giới Đan này cũng không phải việc khó. Truyền thừa lại càng không cần phải nói, đều có Thần Võ vô thượng.

- Ha ha. Chung huynh còn đang vì chuyện Đại Thiên Thế Giới Đan mà canh cánh trong lòng à!

Theo một tiếng cười sang sảng truyền đến, cửa phòng bên hông bị đẩy ra, hai nam một nữ lững thững đi tới. Cầm đầu chính là một thanh niên tóc đỏ, đi sau hắn là một nam nhân cường tráng, một thiếu nữ quyến rũ. Bọn họ chính là Thánh Võ Phủ tam kiệt Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên.

- Bên kia chúng ta đã tìm rồi, vũ khí cấp cao nhất chỉ là Thánh khí cực phẩm, đan dược không có loại nào vượt qua Thiên giai. Đối với một số người của gia tộc bình thường, tông môn nhỏ ngược lại là thứ tốt, đối với chúng ta mà nói, nói là rác rưởi cũng không đủ!

Thánh Nhạc Bình lười biếng nói, hắn tiến vào Thần Mộng giới sớm hơn Chung Văn Thư một bước, cho nên đi tới Phòng đấu giá trước!

Chương 1175: Chân Võ Đại Thánh địa

- Hừ, ngươi cũng không phải canh cánh trong lòng đối với chuyện Đại Thiên Thế Giới Đan bị cướp đi sao!

Chung Văn Thư cảm giác được giọng điệu chế nhạo trong lời nói của Thánh Nhạc Bình, không khách khí đánh trả.

Phòng đấu giá đế đô, đệ tử Thánh địa Giới Vương gần như đều là vì Đại Thiên Thế Giới Đan mà đến. Kết quả toàn bộ bại trận, hơn nữa là bại bởi một tiểu tử nghi là xuất thân tông môn bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là Thánh địa bình thường!

Kết quả bọn họ không thể không đi tranh đoạt chín món vật phẩm đấu giá áp trục phía sau. Đương nhiên trong đó không có một món nào có thể sánh với Đại Thiên Thế Giới Đan, điều này làm cho bọn họ làm sao có thể nuốt được cơn giận này. Nên biết loại đồ vật Đại Thiên Thế Giới Đan này, nếu không phải nương theo gió đông của lần đệ nhất hội võ này, cho dù là những đệ tử tông môn Giới Vương bình thường bọn họ cũng không được hưởng thụ đến, là đồ xa xỉ cực đoan.

- Nói không ghi hận là giả! Đại Thiên Thế Giới Đan, để cho một đồ con hoang gặp vận lớn, chiếm được tài phú kếch xù giành được quả thật là lãng phí! Hơn nữa đồ con hoang này sau khi mua Đại Thiên Thế Giới Đan liền trống trong tu luyện địa hiệu chữ Thiên của Phòng đấu giá đế đô một mực không ra, căn bản không có biện pháp gì với hắn!

Câu nói phía sau này của Thánh Nhạc Bình là dùng chân nguyên truyền âm, loại chuyện giết người cướp của mà chưa thành này hắn tự nhiên sẽ không nói ra công khai trắng trợn.

Hắn hiện tại cũng đã an bài sẵn người, chuẩn bị sau khi đệ nhất hội võ kết thúc, Lâm Minh bị đào thải liền ra tay với Lâm Minh.

Chung Văn Thư cười dữ tợn, chân nguyên truyền âm nói:

- Nhạc Bình huynh chắc là đã an bài sẵn người đối phó Lâm Minh hả. Hắc hắc, thật khéo, ta cũng an bài người rồi. Đến lúc đó, để xem xem chúng ta ai cướp được. Tuy nhiên... có hứng thú với hắn cũng không chỉ hai nhà chúng ta!

Lâm Minh sau khi giành được Đại Thiên Thế Giới Đan, nhiều ngày như vậy qua đi, một mực co đầu rút cổ không ra. Điều này cũng từ một phương diện chứng minh xuất thân Lâm Minh quả thật không được tốt lắm, ít nhất không phải Thánh địa cấp Giới Vương, nếu không sẽ không tự tìm phiền toái.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh còn có thể lấy ra 7000 tỉ Tử Dương thạch mua Đại Thiên Thế Giới Đan, chứng minh hắn tất nhiên có cơ duyên nghịch thiên. Dưới sự kích thích của cơ duyên, sợ là có không ít người muốn chia một chén canh từ trên người Lâm Minh.

Khi Chung Văn Thư đang cùng Thánh Nhạc Bình dùng chân nguyên truyền âm trao đổi, đột nhiên đầu mày khẽ động, trong lòng như có phát hiện đột nhiên xoay người, nhìn về phía nơi nào đó trong đám người.

Ở hướng đó, Lâm Minh đang đứng chắp tay sau lưng!

Mà vừa rồi Chung Văn Thư đột nhiên sinh ra cảm ứng chính là bởi vì ánh mắt của Lâm Minh.

- Lâm Minh!

Chung Văn Thư sớm đã biết tên của Lâm Minh, ánh mắt phát lạnh, liên tục cười lạnh:

- Tốt! Tốt! Ta sớm biết ngươi sẽ tới tham gia đệ nhất hội võ, không nghĩ tới liền gặp ngươi nhanh như vậy!

Chung Văn Thư mắt lộ sát khí. Ở tu luyện địa hiệu chữ Thiên ở viễn cổ đế đô hắn tự nhiên không thể làm gì Lâm Minh, nhưng hiện tại Lâm Minh còn không phải mặc hắn nhào nặn.

- Hắn đã thăng cấp Thần Hải rồi!

Thánh Yên Nhiên trong Thánh Võ Phủ tam kiệt nói. Nàng là nữ tính duy nhất trong Thánh Võ Phủ tam kiệt, tuy rằng bề ngoài xinh đẹp nhưng là lúc này nụ cười lạnh trên mặt nàng lại không khác gì Thánh Nhạc Bình, Chung Văn Thư.

Với tư chất của Lâm Minh, tiến vào tu luyện địa chữ Thiên tùy tiện điều chỉnh tốc độ thời gian một chút, thăng cấp Thần Hải rất dễ dàng. Mà điều này cũng nghĩa là, hắn tất nhiên đã ăn Đại Thiên Thế Giới Đan rồi!

- Đáng chết!

Sắc mặt Thánh Nhạc Bình, Chung Văn Thư thoắt một cái trở nên âm trầm:

- Thật sự là sơn hào hải vị cho chó ăn, quỳnh tương ngọc lộ tưới cây cỏ. Tên rác rưởi ngươi cũng xứng với Đại Thiên Thế Giới Đan. Ta sẽ cho ngươi ăn thế nào thì nhổ ra thế ấy!

Tuy rằng biết Lâm Minh mua Đại Thiên Thế Giới Đan tất nhiên sẽ ăn ngay lập tức, nhưng hiện tại thật sự xác nhận Đại Thiên Thế Giới Đan đã không còn, bọn họ vẫn hết sức phẫn nộ và không cam lòng! Nếu Lâm Minh tiêu phí số tiền lớn mua Đại Thiên Thế Giới Đan rồi sau đó bị bọn họ làm thịt, một đồng trinh không mất cướp được Đại Thiên Thế Giới Đan, như vậy mới hoàn mỹ.

- Nhổ ra? Ngươi muốn ta nhổ ra cho ngươi sao?

Lâm Minh cười lạnh nói, một tay đã sờ hướng Tử Cực Giới.

- Muốn chết!

Chung Văn Thư rặn ra từ ngữ hung tợn này từ trong kẽ răng, tiếp đó chỉ nghe “rào” một tiếng, mười mấy võ giả vây quanh Lâm Minh. Những đệ tử Thánh địa Giới Vương này, bọn họ tham gia đệ nhất hội võ đều mang đến không ít người hầu. Những người này phần lớn đều là tuấn kiệt trẻ tuổi vì tài nguyên mà dựa vào bọn họ, cũng chính là tục xưng là tiểu đệ. Tuy rằng là người hầu nhưng đám người Chung Văn Thư ánh mắt cực cao, người có thể bị bọn họ thu vào dưới trướng đều là Thần Hải Cửu Vẫn. Đặt ở trong Thánh địa bình thường đều là đệ tử hạch tâm thượng tầng.

Những người dự thi khác bên cạnh Lâm Minh nhìn thấy cảnh tượng này lập tức biến sắc, nhao nhao lui về phía sau, chỉ sợ bị tai bay vạ gió.

Trong nháy mắt, Lâm Minh một người đối mặt với mười mấy đối thủ. Tất cả đều là Thần Hải Cửu Vẫn, càng có thiên tài Thánh địa Giới Vương đỉnh cấp như là Chung Văn Thư.

Chung Văn Thư mặt cười đầy ác độ, từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Minh. Ánh mắt đó dường như đang nhìn thịt cá trên thớt.

- Chậc chậc chậc! Tép riu, thật sự là oan gia ngõ hẹp. Rơi vào trong tay ta xem như ngươi xui xẻo! Xem ra, ngươi vô duyên tham gia đệ nhất hội võ rồi. Ta lập tức đưa ngươi quy tiên, ta cũng muốn biết nếu tử vong trong không gian trong mơ này sẽ như thế nào? Có thể nào linh hồn bị hao tổn, đánh mất tư cách, thậm chí khả năng trực tiếp tử vong hay không đây?

- Ta thật là chờ mong. Các ngươi chặt hai tay hai chân, cắt mũi cắt tai hắn! Muốn hành hạ thế nào thì hành hạ, trước đừng làm chết. Ai hành hạ hắn kêu lớn nhất, thê lương nhất ta có phần thưởng thêm!

Chung Văn Thư ra lệnh một tiếng. Tuy rằng hắn rất muốn tự tay tra tấn Lâm Minh, nhưng không tùy tiện động thủ, bởi vì hắn còn không rõ quy tắc của không gian trong mơ này là như thế nào. Để cho thủ hạ động thủ, vạn vô nhất thất. Cho dù là động thủ trước khi thi đấu là trái quy tắc, cũng là thủ hạ chịu hậu quả mà thôi.

- Được! Thiếu gia yên tâm đi!

Đám người này vừa nghe nói tra tấn người hơn nữa còn có phần thưởng đều nổi hứng thú. Bọn họ mỗi người đều là tu vi Thần Hải trung hậu kỳ, mà Lâm Minh lại chỉ là Thần Hải sơ kỳ.

Về phần động thủ trước thi đấu là trái quy tắc gì đó, Thiên Tôn cũng không nói, dù thế nào không có khả năng phạt nặng, nhiều nhất đánh mất tư cách tham gia. Nhưng những người này nguyên bản đã không tính toán lấy được thành tích gì, bọn họ tới nơi này chỉ là vì làm việc vặt cho chủ tử và đối phó tiểu lâu la mà thôi.

- Hừ!

Lâm Minh ánh mắt phát lạnh, không nghĩ tới chỉ là tới Phòng đấu giá này một chuyến tìm kiếm bảo vật liền gặp phải mấy con chó điên. Thôi, không cần chờ đến thi đấu bắt đầu, hiện tại liền đánh nhau. Hắn ở tu luyện địa chữ Thiên tu luyện thời gian nửa năm, đột phá Thần Hải kỳ lại mở Sinh Môn, toàn thân tràn ngập lực lượng, đang muốn đánh một trận thống khoái!

Về phần quy tắc gì gì đó, nếu là đối phương ra tay trước, cho dù quy tắc không cho phép cũng sẽ không trừng phạt đến mình. Nếu không quy tắc này cũng quá não tàn.

Theo một vệt đỏ lóe lên, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ!

Cùng lúc đó, mười mấy người hầu của Chung Văn Thư và Thánh Võ Phủ cười ha hả nhào về phía Lâm Minh.

Mà ngay khi bọn họ họ điều động chân nguyên muốn phát động công kích với Lâm Minh, lại đột nhiên biến sắc, cảm giác lực lượng trong cơ thể đang bị hút ra nhanh chóng.

Ngay cả Lâm Minh cũng cảm thấy lực lượng của mình mất đi, điều này khiến hắn trong lòng cả kinh, lập tức thu tay lại.

- Phịch! Phịch!

Mười mấy tiểu đệ rồi lại như là bị rút xương, nhũn chi chi lăn trên đất, ngã thành một đống.

- Cái gì?

Tất cả tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều ngây ra, Chung Văn Thư nhướng mày, lập tức hiểu được. Đây tất nhiên là quy tắc của Thần Mộng giới gây nên, trước khi thi đấu chính thức bắt đầu, bất luận kẻ nào không được động thủ. Nhiều nhất chỉ là thả ra khí thế áp bách người khác một chút, nhưng nếu thật sự động sát khí sẽ lập tức bị rút hết lực lượng.

Lâm Minh đương nhiên cũng nghĩ tới điểm này, xem ra hiện tại động thủ là không có khả năng rồi. Cũng đúng, toàn bộ Thần Vực tỉ tỉ tuấn kiệt trẻ tuổi tụ tập tại Thần Mộng giới, mỗi nơi tập kết sợ là có hàng triệu, chục triệu thiên tài. Những thiên tài này thường thường trời sinh tính cao ngạo, thật sự xảy ra xung đột gì, đánh nhau quả thật rất bình thường, thậm chí có thể xảy ra đánh hội đồng. Như vậy đến khi đệ nhất hội võ chính thức bắt đầu, rất nhiều người bị đánh thương đánh tàn, sẽ rất khó thi đấu nữa.

- Đồ con hoang, xem như ngươi gặp may!

Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo không cam lòng nói.

- Đây cũng là lời ta muốn nói!

Lâm Minh thu hồi Phượng Huyết Thương.

- A! Tiểu đệ đệ ngươi thật đúng là tự tin. Một đệ tử nhiều nhất chỉ là xuất thân Thánh địa bình thường, lại dám kiêu ngạo như vậy. Như vậy chờ đệ nhất hội võ bắt đầu, tỷ tỷ ta chiếu cố ngươi thật tốt!

Khóe miệng Thánh Yên Nhiên nổi lên một nụ cười nghiền ngẫm trêu đùa.

Ngay khi đám người Thánh Nhạc Bình ngông cuồng bừa bãi, đột nhiên một giọng nói mềm nhẹ truyền đến:

- Đây không phải người của Thánh Võ Phủ và Song Cực Cung sao, thật sự là náo nhiệt!

Thanh âm bất thình lình khiến mọi người sửng sốt, đều quay đầu nhìn lại. Lại thấy ở trong góc phòng không biết khi nào xuất hiện một nam một nữ.

Đôi nam nữ này đều là dáng người thon thả cân đối, làn da có màu tiểu mạch sáng bóng. Ở mi tâm bọn họ đều khắc một ký hiệu kỳ dị, thoạt nhìn như là một từ “Chân” trừu tượng.

Mà khi nhìn thấy ký hiệu này, Thánh Võ Phủ tam kiệt cùng với Chung Văn Thư đồng thời biến sắc.

- Chân Võ Đại Thánh địa!

Biểu tình, ngôn ngữ của bọn họ như vậy hiển nhiên có ý kiêng kỵ sâu sắc đối với Chân Võ Đại Thánh địa này!

Chân Võ Đại Thánh địa, chủ nhân chân chính của Chân Võ giới, người chưởng khống phía sau màn của Tinh La tiền trang. Ngay cả Phòng đấu giá đế đô đều có một bộ phận cổ phần tương đương thuộc về Chân Võ Đại Thánh địa.

Là một thế lực siêu cấp do Giới Vương giới lớn thành lập, cho dù là Thánh Võ Phủ tam kiệt và Chung Văn Thư kiêu ngạo mấy cũng phải thu liễm vẻ huênh hoang. Bọn họ dù sao chỉ là thế lực do Giới Vương bình thường thành lập mà thôi, tương lai nếu không có gì ngoài ý muốn sẽ không người kế tục, một lần nữa biến thành Thánh địa đỉnh cao.

Thử nghĩ mà xem, ở Phòng đấu giá đế đô, đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa không xuất hiện lấy một người, là bọn họ không có hứng thú đối với đồ vật trên hội đấu giá sao? Chỉ sợ không phải!

Nguyên nhân hơn phân nửa là Chân Võ Đại Thánh địa thông qua Tinh La tiền trang và các loại sản nghiệp tích lũy của cải thật sự rất phong phú, như vậy nếu Chân Võ Giới Vương vì lần đệ nhất hội võ này lấy ra một ít thiên tài địa bảo tồn kho cho thế hệ trẻ tuổi sử dụng cũng là chuyện rất bình thường.

Đối mặt với một nam một nữ xuất hiện trước mắt, cho dù là Thánh Nhạc Bình cao ngạo, trong lòng cũng sinh ra cảm giác sợ hãi mơ hồ.

Lâm Minh mặt mày tỉnh bơ, khi một nam một nữ này xuất hiện hắn đã lập tức phát hiện, tuy nhiên vẫn cảm giác kinh ngạc sâu sắc đối với tốc độ và cách thức xuất hiện của hai người. Người xuất thân thế lực Giới Vương giới lớn quả nhiên không thể khinh thường.

Chương 1176: Ma Phương dị biến

Chân Võ đại thế giới không có thế lực cấp Thiên Tôn, kể từ đó Chân Võ Đại Thánh địa đã là thế lực lớn thứ nhất rồi. Mà đệ tử trẻ tuổi từ Chân Võ Đại Thánh địa đi ra cũng tự nhiên khiến người có lòng kính sợ.

- Ha ha, để võ đạo đồng tu của Chân Võ Đại Thánh địa chê cười, chỉ là một ít mâu thuẫn nhỏ mà thôi.

- Ta đã nghe nói rồi... Đại Thiên Thế Giới Đan bị một thanh niên họ Lâm không hề có tên tuổi cầm đi, chính là ngươi hả...

Nam thanh niên làn da tiểu mạch của Chân Võ Đại Thánh địa cười nhìn về phía Lâm Minh, mỗi động tác cử chỉ của hắn đều hiển lộ ra hết vẻ cao quý, dường như là vương tử vậy. Loại cao quý này là vừa sinh ra đã có.

Lâm Minh mặt mày tỉnh bơ, nam thanh niên kia đột nhiên chậm rãi nói:

- Phượng tộc thượng cổ... Lâm Minh, ta không nói sai chứ.

Hắn đột nhiên kêu ra xuất thân của Lâm Minh, Lâm Minh trong lòng cả kinh. Những ngày này rất nhiều người đều đang tra xuất thân của hắn, nhưng Thần Vực thật sự quá rộng lớn, tra xuất thân của một người nói dễ hơn làm. Cho dù là hắn ta xuất thân thế lực cấp Thánh địa cũng sẽ như thế.

Tên - căn bản không thể dùng làm cơ sở tra tìm, bởi vì trên thế giới này trùng tên trùng họ quá nhiều.

Thậm chí ngay cả dung mạo đều không thể làm cơ sở tra tìm. Bởi vì tỉ tỉ nhân khẩu, diện mạo tương tự cũng phi thường nhiều, muốn ở Thần Vực tra xuất thân của một người, là một công trình khổng lồ.

- Các ngươi... từ đệ nhất hội võ đạt được tư liệu?

Lâm Minh nói như vậy xem như là ngầm thừa nhận đối với xuất thân của mình. Khi hắn báo danh tham gia đệ nhất hội võ, cũng điền xuất thân của mình.

Nữ nhân yểu điệu bên cạnh thanh niên da tiểu mạch cười khúc khích, vô cùng thân thiết khoác tay nam nhân bên cạnh, nũng nịu nói:

- Tư liệu, tin tức, thành tích thi đấu của người dự thi đệ nhất hội võ, đều sẽ công bố thế gian sau khi trận đấu bắt đầu. Trước đó, Thánh địa cấp Giới Vương chúng ta cũng không tra đến. Chúng ta có thể biết được ngươi là bởi vì Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta hàng năm sưu tập tư liệu thiên tài các thế lực cấp Thánh địa. Tuy rằng thiên tài Thánh địa bình thường đối với chúng ta không có uy hiếp gì, nhưng cũng là hiểu một chút tương đối tốt, cho nên mới có thể tìm được ngươi.

Nữ nhân yểu điệu này tùy ý nói, lại khiến tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây giật mình. Nên biết, thế lực cấp Thánh địa toàn bộ Thần Vực rất nhiều, hơn nữa khoảng cách giữa lẫn nhau phi thường xa. Chú ý tư liệu những Thánh địa này, không nói gì khác chỉ riêng chi trả truyền đưa tình báo đã đắt khiến người ta líu lưỡi. Truyền đưa tin tức giữa giới lớn cũng phải tiêu hao lượng lớn Tử Dương thạch. Chân Võ Đại Thánh địa có thể đạt được tư liệu thiên tài của tất cả Thánh địa, hơn phân nửa là có một mạng lưới tình báo khổng lồ chống đỡ. Tiêu hao thành lập mạng lưới tình báo cùng duy trì hàng năm có thể nghĩ mà biết.

- Tiểu tử này quả nhiên chỉ là xuất thân Thánh địa bình thường, không có gì phải cố kỵ nữa.

Chung Văn Thư cười lạnh một tiếng. Phượng tộc thượng cổ tuy rằng là tồn tại đỉnh cao trong hàng Thánh địa bình thường, tuy nhiên so với Thánh địa Giới Vương lại kém rất nhiều. Bởi vì thực lực Giới Vương đối với Thánh chủ thật sự chênh lệch quá lớn, nếu Thánh địa bình thường bị thiệt thòi từ chỗ Thánh địa Giới Vương, muốn đòi lại công bằng là chuyện rất khó.

- Hắc hắc. Đệ nhất hội võ lần này, là tranh hùng giữa truyền nhân

Thiên Tôn và thiên tài đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương. Truyền nhân Thiên Tôn ôm hết top 5, thứ tự còn lại do thiên tài đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương cạnh tranh. Về phần đệ tử của Thánh địa bình thường chỉ là làm nền và đá kê chân mà thôi. Đệ tử của tông môn bát phẩm và tán tu, ngay cả làm nền đều không tính, nhiều nhất chỉ có thể làm tốt thí!

Thánh Nhạc Bình kiêu ngạo nói. Đệ tử trẻ tuổi ở đây đại đa số đều xuất thân tông môn nhỏ và tán tu, đừng nói tông môn bát phẩm, tông môn thất phẩm đều có. Nghe thấy lời của Thánh Nhạc Bình, bọn họ lập tức giận trừng mắt nhìn.

- Ngoài miệng nói thì lợi hại. Ngươi thật cho rằng, đệ tử Thánh địa Giới Vương là thiên hạ vô địch? Các ngươi không khỏi cũng quá coi thường anh hùng thiên hạ! Nói cho các ngươi, cao thủ ở dân gian. Thần Vực nhân khẩu vô số, có cơ duyên nghịch thiên có khối người. Rất nhiều cơ duyên, ngươi căn bản không tưởng tượng được, đừng vội nói lời ngông cuồng!

Một thanh niên thấp lùn xem bộ dạng là xuất thân tán tu đứng ra nói. Rất nhiều thiên tài tán tu gặp phải cơ duyên lớn, cũng là tương đối cao ngạo. Cho dù là đối mặt với thế lực cấp Thánh địa Giới Vương cũng sẽ không chịu thua. Mà thanh niên thấp lùn này hiển nhiên chính là một người có cơ duyên lớn.

- Thật sự là ếch ngồi đáy giếng, một kẻ đần độn!

Chung Văn Thư cười lạnh, đột nhiên thò tay chộp, toàn thân khớp xương nổ vang bùm bụp, khí thế của hắn đột nhiên bộc phát ra. Khoảnh khắc đó hắn giống như một con cự thú thái cổ, khiến người không rét mà run.

Mọi người có mặt lập tức có một loại cảm giác dường như bị hung thú cắn cổ, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đúng lúc này, chỉ nghe “Bùng” một tiếng, thanh niên thấp lùn vừa nói chuyện bất ngờ kêu một tiếng đau đớn, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đánh mạnh lên vách tường.

- Làm sao có thể!?

Đệ tử tán tu và tông môn nhỏ ở đây đều trong lòng kinh hãi. Trước khi trận đấu bắt đầu không phải không cho động thủ sao?

Thanh niên thấp lùn không bị thương, chật vật bò dậy sắc mặt tái nhợt, cũng không thể tin nổi nhìn về phía Chung Văn Thư. Hắn làm như thế nào? Không phải không thể công kích sao?

- Là khí thế!

Trong đám người đột nhiên có người nói. Lúc trước một đám ô hợp tiến vào Phòng đấu giá đã từng bị bốn thị về Thần Hải Cửu Vẫn liên thủ phát ra khí thế quét ra ngoài. Không gian trong mơ này cấm chém giết sống mái, cấm sát khí nhưng là cũng không cấm khí thế.

Chung Văn Thư hiển nhiên là phát hiện điểm này cho nên mới ra tay không kiêng nể gì. Cho nên thanh niên thấp lùn này thuần túy là bị khí thế của Chung Văn Thư đánh bay.

Dám đứng ra thế nào cũng có lòng tin đối với chính mình, cũng hẳn là từng có kỳ ngộ không nhỏ. Nhưng đối mặt với Chung Văn Thư lại chật vật không chịu nổi như thế...

Điều này khiến không ít tán tu càng cảm thấy sống lưng phát lạnh. Bọn họ nguyên bản tự tin tràn đầy, ôm tâm tư nổi danh Thần Vực đến tham gia đệ nhất hội võ, muốn giẫm lên đầu những thiên tài tông môn lớn kia một bước lên mây. Nên biết, bọn họ đại đa số người hoặc nhiều hoặc ít có chút kỳ ngộ, mà người vẫn luôn có loại tâm tính: chân mệnh thiên tử nói không chừng chính là của ta, không tin chính mình kém so với người khác. Nhưng hiện tại nhìn thấy sự cường đại của Chung Văn Thư, bọn họ lại thoáng cái bị đánh nát lòng tin. Thiên tài đỉnh cao của Thần Vực, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ!

Chung Văn Thư khinh thường cười, không hề để ý tới thanh niên thấp lùn nằm trên mặt đất kia, mà là như cười như không nhìn về phía Lâm Minh một cái, liếm liếm môi:

- Ngươi ngược lại là khôn hơn đám đần độn kia một chút. Ta chờ ngươi! Thật sự là không chờ đợi được muốn thi đấu bắt đầu rồi!

- Ta cũng thế.

Lâm Minh cười, tươi cười như vậy rơi vào trong mắt mọi người lại khiến bọn họ tim đập thình thịch.

Tiểu tử này, sau khi thấy được sự cường đại của Chung Văn Thư còn có thể nói lời huênh hoang như vậy!

Hắn là cường đại thật sự! Hai là đang giả vờ?

Không để ý tới nghị luận của những người này, Lâm Minh ra khỏi Phòng đấu giá, hắn tùy ý tìm kiếm một chỗ ở. Viễn cổ đế đô này phòng trống rất nhiều, Lâm Minh từ trong Tu Di Giới lấy ra một bộ trận pháp giản dị, bố trí pháp trận cho chỗ ở của mình. Dưới tình huống không thể vận dụng chân nguyên công kích, một trận pháp đơn giản có thể đem tất cả thiên tài đỉnh cao này chặn lại ở ngoài. Bằng vào khí thế là không thể phá được trận pháp phòng ngự.

Thời gian một tháng, Lâm Minh sẽ không lãng phí, mà là lựa chọn ở nơi này tu luyện.

Hắn thật sự muốn biết chính là, mọi thứ nơi này đều giống y hệt thế giới thật, như vậy ở trong này tu luyện được đề cao có phải là cũng có thể phản ứng đến bản thể của chính mình hay không?

Lâm Minh đột nhiên sinh ra ý tưởng này liền bắt đầu thực tiễn. Hắn ngồi xếp bằng trên giường đá, nhắm mắt dưỡng thần, tinh thần tiến vào trong trạng thái không linh, hết thảy lập tức trở nên buông lỏng.

Không gian trong mộng ẩn chứa pháp tắc đầy đủ do Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập, trong đó huyền diệu vô số kể. Hơn nữa những pháp tắc này độc lập ở ngoài pháp tắc Thần Vực. Ở trong này tu luyện có lẽ không giống thế giới bên ngoài.

Lâm Minh không tu luyện không đầu không đuôi, mà là trước tiên phân tích pháp tắc mộng cảnh nơi này. Đương nhiên, với bản lĩnh của hắn không có khả năng tìm hiểu huyền diệu của pháp tắc thế giới trong mơ, hắn chỉ là muốn tìm đến rốt cuộc bộ công pháp nào của mình thích hợp tu luyện trong không gian trong mơ, tốc độ tu luyện nhanh nhất.

Đầu tiên là Cổ Phượng Quyết, Thương Khung Bá Điển, Hỗn Độn Cương Đấu Kinh, thậm chí Đại Hoang Kích Quyết đều lần lượt thí nghiệm. Kết quả hiệu quả cũng không rõ ràng.

Kế tiếp, Lâm Minh dùng ra hai bộ Thần Võ vô thượng: Tà Thần lực và Thiên Ma võ ý!

Hai bộ công pháp này cũng không thể tạo được hiệu quả vén mây thấy mặt trời.

Tuy rằng hai bộ Thần Võ vô thượng và pháp tắc mộng cảnh của Thần Mộng Thiên Tôn có cấp bậc giống nhau, nhưng là trình độ Lâm Minh tu luyện Thần Võ vô thượng đương nhiên xa không bằng Thần Mộng Thiên Tôn.

Muốn sáng tạo Thần Võ vô thượng cần tinh lực nửa đời của cường giả cấp Thiên Tôn, muốn tu luyện tự nhiên cũng không phải đơn giản như vậy. Tu luyện đến mức tận cùng lại càng khó càng thêm khó.

Tà Thần lực của Lâm Minh tu luyện đến hiện tại cũng chỉ là đào tạo ra cây non Tà Thần, hơn nữa còn trải qua rất nhiều cơ duyên, hấp thu lượng lớn tinh hoa Lôi Hỏa, ngay cả thiên kiếp Lôi Hỏa đều bị hắn hấp thu. Nhưng cũng chỉ là thành tựu này mà thôi.

Về phần Thiên Ma võ ý của Lâm Minh, đó lại càng là chỉ bày ra uy lực một góc núi băng của Hỗn Nguyên võ ý chân chính mà thôi.

Kể từ đó, Thần Võ vô thượng của Lâm Minh cũng bị pháp tắc mộng cảnh áp chế gắt gao.

- Thần Võ vô thượng cũng không được, ta cũng không có công pháp mạnh hơn...

Lâm Minh đang thì thào tự nói đột nhiên trong lòng thoáng động, Ma Phương trong đan điền của mình hơi chấn động rất nhỏ.

- Hả?

Lâm Minh trong lòng cả kinh. Ma Phương!

Ma Phương vì sao lại sinh ra năng lượng chấn động? Lâm Minh đạt được Ma Phương đến hiện tại, thủy chung không thể có lực lượng sử dụng Ma Phương. Năm đó khi Mộ Thiên Tuyết sử dụng Ma Phương, thực lực nhưng là nửa bước Giới Vương!

Nội thị thân thể, Lâm Minh rõ ràng phát hiện, không gian trong mơ chung quanh Ma Phương xuất hiện vặn vẹo rất nhỏ. Từng chùm tia sáng trong suốt trống rỗng hiện lên. Đường nét bảy màu như mộng như ảo lưu chuyển ở mặt ngoài Ma Phương.

Những đường nét này biến hóa khó lường, xinh đẹp cực kỳ, dường như ẩn chứa huyền diệu vô cùng.

- Kỳ quái, Ma Phương làm sao lại xảy ra dị biến? Nó không phải còn đang trong thân thể ngủ say của ta sao? Hay là nói, không gian trong mơ này cũng hoàn mỹ đến cảnh giới ngay cả loại thần vật Ma Phương này đều có thể hoàn mỹ phục chế?

Lâm Minh nghĩ vậy, rất nhanh liền nghĩ thông suốt. Linh hồn của mình nói là ở trong không gian trong mộng, kỳ thật vẫn còn trong thân thể ngủ say của mình. Ma Phương ở trong tiểu thiên thế giới trong cơ thể, đương nhiên là liên hệ được.

Huống chi, ba loại đồ vật Ma Châu, Tử Tạp, Ma Phương xuất hiện ở dị tượng Cửu Vẫn phân biệt là Thần khí tinh, khí, thần. Mà Ma Phương chính là đại biểu của "thần", cũng chính là linh hồn Thần khí. Mà Thần Mộng giới do Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập cũng là thế giới do thần hồn hình thành, hiển nhiên là không ngăn cách được Ma Phương. Ma Phương mới là lão tổ tông cội nguồn của thế giới linh hồn!

Chương 1177: Pháp tắc Thần Mộng

Sau khi nghĩ thông những điều này, Lâm Minh bắt đầu cẩn thận quan sát Ma Phương.

Đường nét bảy màu chung quanh Ma Phương càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sáng lạn. Chúng nó mỗi một giây đều xảy ra biến hóa vô cùng, dường như một cảnh trong mơ xinh đẹp, khiến người mê muội.

- Những đường nét này, chẳng lẽ là...

Lâm Minh đột nhiên chấn động trong lòng, hắn nhớ tới đường vân thần bí trên đá khắc Hỗn Độn, giữa hai cái rồi lại có chỗ tương tự!

Những đường vân này kỳ thật đại biểu cho quỹ tích vận động của năng lượng căn nguyên của một thế giới. Mà thứ này nếu đổi một loại cách nói, đó chính là pháp tắc.

Đột nhiên ý thức được điểm này, Lâm Minh hít sâu một hơi khí lạnh.

- Đường nét bảy màu này dĩ nhiên là pháp tắc Thần Mộng do Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập!

Đá khắc Hỗn Độn vì sao quý báu? Chính là bởi vì nó khắc lại pháp tắc căn nguyên ở nơi vũ trụ hình thành. Tìm hiểu đá khắc Hỗn Độn chẳng khác nào tìm hiểu pháp tắc vũ trụ. Mà bình thường, pháp tắc vũ trụ sớm đã dung hợp vào trong tinh thể, không gian, thời gian, vạn vật, muốn tách chúng nó ra để tìm hiểu nói dễ hơn làm. Cần công pháp đỉnh cấp cùng với ngộ tính cực cao.

Nhưng là hiện tại, pháp tắc của không gian trong mơ này rồi lại bị Ma Phương phân giải. Lâm Minh vận dụng Thần Võ vô thượng cũng không thể vặn vẹo pháp tắc của không gian Thần Mộng, lại bị Ma Phương cử trọng nhược khinh như thế phân giải ra!

- Không hổ là linh hồn Thần khí, pháp tắc Thiên Tôn sáng lập cũng bị nó phá giải dễ dàng như thế!

Lâm Minh nhìn những đường nét mộng ảo xinh đẹp kia, trong lòng vô cùng kích động. Những đường nét này kỳ thật cấu tạo đơn giản, nhưng là khi chúng nó động, hoặc là xoay tròn hoặc là đan xen, hoặc là vờn quanh, tạo thành vô số đồ hình phức tạp, trong đó ẩn chứa đủ loại huyền ảo.

Loại kết hợp hoàn mỹ đơn giản với phức tạp này, khắp nơi lộ ra một loại đẹp mộng ảo hài hòa, khiến người say mê.

- Nếu ta tìm hiểu những thứ này, có thể nhòm được một tia bí mật của pháp tắc Thần Mộng hay không?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên ý thức đến điểm này, ngay sau đó trở nên kích động.

Pháp tắc Thần Mộng này là cái gì, đó nhưng là Thần Võ vô thượng!

Hơn nữa, còn không phải Thần Võ vô thượng bình thường!

Đây là tổng kết sở học cả đời của Thần Mộng Thiên Tôn, vô cùng có khả năng là... tồn tại cùng một đẳng cấp so với Hỗn Nguyên võ ý mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng lập!

Nếu không phải đích thân Thiên Tôn truyền thục, hoặc là nhìn thấy ngọc giản ghi lại pháp tắc Thần Mộng, căn bản không ai có năng lực căn cứ vào không gian Thần Mộng tìm hiểu được bất kỳ thứ gì. Mà hiện tại, Lâm Minh lại nhìn thấy được pháp tắc căn nguyên tạo thành Thần Mộng giới này. Đây không thể nghi ngờ là một hồi cơ duyên lớn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Minh sáng lên, nhìn những đường nét thần kỳ kia càng trở nên nóng bỏng.

Chỉ sợ, cho dù là truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn đều không chiếm được loại kỳ ngộ này. Mà là phải gian khổ tìm hiểu, không ngừng lĩnh hội mới có thể đi học tập một bộ Thần Võ vô thượng này của Thần Mộng Thiên Tôn.

Đương nhiên, truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn có ngọc giản đầy đủ của bộ Thần Võ vô thượng này, đây không phải là điều Lâm Minh có thể so sánh.

- Nếu như ta giành được top 10 Thần Vực hội võ lần này, có thể đạt được một lần cơ hội tìm hiểu Thần Võ vô thượng đầy đủ. Có khả năng... lựa chọn Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn hay không?

Lâm Minh nghĩ vậy, rồi lại lắc lắc đầu, chỉ sợ hy vọng không lớn. Dựa theo cách nói công khai của đệ nhất hội võ, nếu giành được top 10, sẽ tới Thần Cung của Hạo Vũ Thiên Tôn, nhận sự chỉ điểm của thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn. Mà Thần Võ vô thượng học tập được cũng hơn phân nửa là truyền thừa trong Hạo Vũ Thần Cung.

Top 10 thưởng cho Thần Võ vô thượng đã là ban ân lớn lao rồi, muốn chọn ba lấy bốn, chỉ sợ không hiện thực. Hơn nữa Thần Mộng Cung thần bí như thế, khả năng mở rộng truyền thừa thật sự xa vời.

Lâm Minh có chút tiếc hận than một hơi. Nếu không học được, vậy phải nhân dịp hiện tại tìm hiểu nhiều một chút! Tuy rằng tìm hiểu được bộ Thần Võ vô thượng này đó là người si nói mộng, nhưng là tìm hiểu đến một ít pháp tắc Thần Mộng lại cũng không khó.

Pháp tắc Thần Mộng này đều là tinh hoa sở học cả đời của Thần Mộng Thiên Tôn!

Lâm Minh khoanh chân mà ngồi, năng lượng chìm vào tiểu thiên thế giới trong cơ thể, tiến vào Không linh võ ý, bắt đầu bế quan dốc sức tìm hiểu.

Sau khi hoàn mỹ mở ra Khai Môn, ngộ tính của Lâm Minh cực kỳ xuất chúng, so với thiên tài đỉnh cao của Thần Vực cũng không kém bao nhiêu!

Nếu không phải như thế, cho dù Ma Phương đã đem pháp tắc Thần Mộng phá giải phân tích, muốn tìm hiểu huyền diệu trong đó cũng là một chuyện tương đối khó khăn.

- Thật huyền diệu, quả thật như là một thế giới mới, lĩnh vực mới, độc lập ở ngoài pháp tắc thông dụng của Thần Vực. Ta khi ở Cửu Vẫn nhận pháp tắc thiên đạo gột rửa, rồi lại không có một chút đồ vật liên quan pháp tắc Thần Mộng!

Pháp tắc Thần Mộng, mặc dù có chữ “Mộng” nhưng là cùng với những thứ ảo giác, cảnh trong mơ này có khác biệt về bản chất. Thần Mộng Thiên Tôn gần như là dùng sở học cả đời của mình tìm hiểu ra một thế giới, xây dựng hệ thống pháp tắc của toàn bộ thế giới.

Theo Lâm Minh tìm hiểu, đường nét bảy màu chung quanh Ma Phương càng ngày càng nhiều, động cũng càng ngày càng nhanh.

Vũ trụ nơi Thần Vực, khi đường nét pháp tắc phản ứng trên đá khắc Hỗn Độn với màu xám thẫm làm cách điệu, phong cách nặng chịch, cổ xưa, có một số chỗ sẽ bị đứt gãy, vặn vẹo.

Mà đường nét của pháp tắc Thần Mộng, màu sắc sặc sỡ, như mộng như ảo, đường nét linh động hoạt bát, không ngừng biến hóa, khiến người nắm bắt không chừng.

Hiện tại ngẫm lại, đường nét trên đá khắc Hỗn Độn kỳ thật có thể nói là khắc họa của khí Hồng Mông.

Mà đường nét của pháp tắc Thần Mộng, thì vừa khéo là mơ mộng muôn màu muôn vẻ trong giấc ngủ say...

Lâm Minh rất nhanh đắm chìm trong sự hấp dẫn của pháp tắc. Tu luyện không năm tháng, thời gian không ngừng trôi qua, trong nháy mắt một tháng rưỡi qua đi.

Một tháng rưỡi chính là ngày Thần Vực đệ nhất hội võ sẽ bắt đầu. Mà về phần thời gian báo danh đệ nhất hội võ đã sớm hết hạn vào một tháng trước. Tuấn kiệt trẻ tuổi báo danh cơ bản đều đã tiến vào Thần Mộng giới!

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng!

Ngày này, 3000 giới Thần Vực, cư dân các thành thị lớn, đệ tử các tông môn lớn, các lộ võ đạo tông sư, cao thủ lánh đời... đều tập hợp đến bên ngoài các địa điểm so tài, chờ đợi đệ nhất hội võ bắt đầu.

Những người bọn họ có không ít người là sư phụ, thân thuộc, bằng hữu, sư huynh đệ... của người dự thi.

- Bắt đầu rồi, rốt cuộc sắp bắt đầu rồi!

ở nơi khảo hạch của Xích Quang giới, Hỏa Liệt Thạch đứng ở phía trước một cột thần quang mộng ảo thô to, tuấn kiệt trẻ tuổi của Phượng tộc thượng cổ bao gồm Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Bình ngay trong cột thần quang mộng ảo này.

- Lâm Minh hẳn là cũng tham gia đệ nhất hội võ lần này nhỉ, cũng không biết hắn ở giới nào.

Hỏa Liệt Thạch thì thào tự nói, đúng vào lúc này ánh sáng Thần Mộng thật lớn trước mắt hắn đột nhiên thu liễm lại, hóa thành một quang cầu thật lớn đường kính hơn vạn dặm bao phủ tất cả đệ tử dự thi vào trong.

Mà cùng lúc đó, ở 3000 giới Thần Vực, trên vùng trời mỗi một giới đều hiện lên một quyển trục màu vàng thật lớn.

Chỉ riêng độ rộng của quyển trục này đã có chừng 40, 50 vạn dặm!

Nó giống như một bức Càn Khôn Đồ cất chứa trời đất, từ từ mở ra, lộ ra bản thể.

Chỉ riêng nhìn quyển trục này, những người quan sát đều cảm thấy áp lực cực lớn, dường như đối mặt với thiên uy.

- Mau nhìn, trên quyển trục có chữ!

Có người hô, người người đều nhìn qua. Quả nhiên trên quyển trục rõ ràng có khắc những chữ màu vàng, trong đó có viết tên.

Phía sau những cái tên này đều kèm theo môn phái tương ứng cùng với tuổi của bọn họ. Xem ra là người dự thi Thần Vực đệ nhất hội võ.

Quyển trục không ngừng mở ra, càng ngày càng dài, tên cũng càng ngày càng nhiều. Trừ đệ tử tông môn cùng tên môn phái ra, còn có rất nhiều đệ tử quan môn do đại năng thu, phía sau tên đi kèm họ tên của sư phụ bọn họ. Tán tu không có sư phụ cũng không có môn phái tương ứng thì là để trống.

Tốc độ quyển trục mở ra càng lúc càng nhanh, cuối cùng không ngờ kéo ra đến độ dài mấy triệu dặm!

Rộng 50 vạn dặm, dài mấy triệu dặm, đại đa số địa phương trên đại lục giới lớn, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy quyển trục này. Ít nhất cũng có thể nhìn thấy hào quang quyển trục phát ra.

Mà tới gần quyển trục trong vòng trăm dặm, có thể nhìn thấy vô số tên họ rậm rạp viết trên quyển trục. Những cái tên này thoạt nhìn thì nhỏ, nhưng nếu đến gần lại sẽ nhìn thấy chúng nó kỳ thật vuông đến 1m, chân chính là chữ to bằng cái đấu.

- Dường như không riêng gì Xích Quang giới chúng ta, tên họ ở giới khác cũng viết ở trong đó. Sùng Dương Thánh địa kia là của Thừa Thiên giới đó.

Một đệ tử Phượng tộc thượng cổ nói.

- Không sai. 3000 giới lớn, tỉ tỉ thiên tài, họ tên của tất cả mọi người đều được viết ở trên quyển trục. Quyển trục lượng tin tức khủng bố như vậy, khẳng định là bút tích của Thiên Tôn rồi!

Hỏa Liệt Thạch híp mắt lại, hắn đoán quyển trục đồng dạng xuất hiện vào lúc này cũng nhất định xuất hiện ở các giới khác Thần Vực, mỗi một giới đều có!

Trên một quyển trục ít nhất có viết 100 triệu tỉ chữ, nếu không phải thi triển thần thông để viết, viết 10 vạn năm đều chưa xong!

***

Lúc này, ở một tiểu thế giới không biết tên của Thần Vực, trên một tinh cầu nhỏ hoang vắng không hề có sức sống, một lão già ngửa đầu nhìn trời, ngẩn ngơ xuất thần, dường như một khúc gỗ mục.

Thật lâu sau, lão thì thào:

- pháp tắc Thần Mộng chiếu ra Bảng cáo thị... Thần Mộng, ngươi đem địa điểm đệ nhất hội võ tổ chức ở Thần Mộng giới, tập hợp tỉ tỉ thiên tài, ngay cả tán tu cũng không sót. Lại dùng pháp tắc Thần Mộng vẽ ra bảng cáo thị danh sách, thi triển thủ đoạn như thế là bởi vì dự cảm đến đại kiếp nạn sắp phủ xuống sao...

Lão chống gậy gỗ đào, thân thể lọm khọm, thoạt nhìn giống như lão già gần đất xa trời.

- Thời đại đã là của ngươi, ngươi làm cái gì, chắc là trong lòng có cân nhắc.

Lão già như đang đối thoại với Thần Mộng Thiên Tôn, hoặc như là thì thào tự nói. Nói đến đây, lão ho khan dữ dội, mái tóc như cỏ dại thưa thớt héo rũ, hốc mắt hõm sâu, màu da ảm đạm không ánh sáng, đầy nếp nhăn. Quần áo cũng dính đầy vết bẩn, thậm chí mơ hồ tỏa ra một mùi hôi thối nhàn nhạt.

Đây là dấu hiệu của Thiên nhân ngũ suy.

Người bình thường đều là từ tráng niên trở nên già cả, lửa sinh mệnh dần dần mỏng manh, cuối cùng sinh mệnh khô kiệt mà chết. Trong quá trình này đại khái chiếm 1/3 nhân sinh.

Mà đại năng đỉnh cấp Thần Vực, trong tuổi thọ ngàn vạn năm có 999 vạn năm thời gian đều là nét mặt tỏa sáng, thẳng đến khi bọn họ sắp chết sẽ trải qua thiên nhân ngũ suy. Cái gọi là ngũ suy chính là: quần áo dơ bẩn, đầu tóc héo rũ, nách đổ mồ hôi, thân thể hôi thối, chán nản cuộc sống vốn yên vui.

Trải qua thiên nhân ngũ suy cũng nghĩa là lửa sinh mệnh bắt đầu chậm rãi trôi đi, cũng là lúc thọ chung chính tẩm.

- Năm tháng a... Thật sự là đối thủ đáng sợ, không thể chiến thắng. Từ xưa đến nay, từng xuất hiện người có thể siêu thoát ở ngoài quy tắc của nó, lại cũng không có kết cục tốt... Nói đến cùng, vẫn là thua...

Lão già cảm khái, nói xong liền xoay người đi hướng một gian nhà gỗ đơn sơ...

Chương 1178: Chém giết bắt đầu

Ngay vào lúc ánh sáng Thần Mộng hóa thành kết giới năng lượng, quyển trục màu vàng che phủ bầu trời. Ở toàn bộ Thần Vực bao gồm toàn bộ Thần Mộng giới, thanh âm mênh mang kia của Hạo Vũ Thiên Tôn lại lần nữa vang lên, giống như thần chuông mộ cổ, trống thần gõ vang, vang vọng trong trời đất, rung động lòng người.

- Thần Vực 3000 giới, đệ nhất hội võ - hiện tại bắt đầu!

- Bắt đầu rồi, rốt cuộc bắt đầu rồi!

Tất cả người xem của 3000 giới Thần Vực đều nghe được thanh âm này, trong lòng trở nên kích động. Mà ở Thần Mộng giới, tất cả người dự thi cũng thần kinh căng thẳng. Nói không chút khoa trương, đệ nhất hội võ lần này đối với rất nhiều người bọn họ mà nói là một trong vài thời điểm trọng yếu nhất trong cuộc đời!

Điều này quan hệ mức độ được trọng thị của bọn họ ngày sau ở trong thế lực tương ứng. Thậm chí là mấu chốt có thể trở thành người thừa kế hay không. Mà một ít tán tu có cơ duyên lớn cũng muốn nhân đây xông ra thành tích, bị các thế lực lớn của Thần Vực chú ý, lôi kéo. Bọn họ không cầu có thể lọt vào vòng sau, chỉ cần có thể xếp hạng gần trước, kiên trì đến rất nhiều trận đấu về sau, như vậy là đủ rồi.

Lâm Minh cũng nghe thấy thanh âm này, có chút tiếc nuối lắc đầu:

- Vậy mà đã bắt đầu rồi, pháp tắc Thần Mộng của ta vừa mới nhập môn, đang đề cao. Đáng tiếc, nếu như có thể đợi thêm mấy tháng nữa thì tốt rồi!

Vào lúc những người dự thi khác đều đang khẩn trương chuẩn bị, Lâm Minh lại đang mưu toan phá giải Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn. Nói ra, tuyệt đối khiến người kinh ngạc rớt cằm. Khiến cho những người khác khó thể tưởng tượng chính là: Lâm Minh thật sự tìm hiểu ra rất nhiều thứ.

- Sau đây, ta tuyên bố quy tắc!

Thanh âm của Hạo Vũ Thiên Tôn lại lần nữa truyền đến, chấn vang màng nhĩ mọi người.

- Tất cả người dự thi, ở trong thành thị của Thần Mộng giới tuyệt đối an toàn, nhưng là một khi ra khỏi thành thị, các ngươi sẽ đối mặt với…” Ác mộng”! Những ác mộng này là năng lượng của Thần Mộng giới ngưng tụ mà thành, muôn hình vạn trạng. Có một số giống người, có một số giống man thú thái cổ, có một số giống sinh mệnh trạng thái năng lượng. Chúng nó có thể sử dụng pháp tắc, điều động năng lượng, thậm chí có một số có trí tuệ không kém loài người. Đánh chết chúng nó có thể thu hoạch giá trị công huân. Cuối cùng, lấy số lượng giá trị công huân để phán đoán thành tích cao thấp của các ngươi! Ba thagns sau sẽ tiến hành lần đầu tiên đào thải, tỷ lệ đào thải là… 99%! Mỗi một đại thế giới chỉ để lại người có giá trị công huân xếp 1% thứ hạng đầu. Sáu tháng sau, trên cơ sở 1% còn lại của lần đào thải thứ nhất bắt đầu lần đào thải thứ hai, tỷ lệ đào thải là 0. 0099%. Mỗi một đại thế giới chỉ để lại 1/100000 người! Chín tháng sau lần đào thải thứ ba, đồng dạng lấy người xuất sắc lúc trước làm cơ số, tỷ lệ đào thải là 0. 000099%. Mỗi một đại thế giới chỉ để lại 1/1tỉ người! (Đừng quan tâm con số, nhức đầu chết! @_@)

Khi giọng nói hùng hồn này tuyên bố quy tắc, tuấn kiệt trẻ tuổi có mặt đều là hít sâu một hơi khí lạnh. Tỷ lệ đào thải này… quá biến thái!!!

Ba vòng đào thải, trong 1/100 x 1/1000 x 1/10000 x 1/1tỉ mới chọn ra một người!

Cái gì gọi là cạnh tranh tàn khốc, chính là đây!

Lâm Minh cũng cảm giác sâu sắc sự khủng bố của vòng thứ nhất đệ nhất hội võ, tuy nhiên ngẫm lại cũng rất bình thường! Toàn bộ Thần Vực, nhưng là có một hai tỉ tỉ thiên tài tham gia, cơ số khổng lồ như vậy, cho dù là chọn một trong một tỉ, cũng còn có thể còn lại 10 triệu!

Đây vẫn như trước là con số khủng bố!

- Cạnh tranh kịch liệt mới thú vị!

Lâm Minh thì thào. Hạo Vũ Thiên Tôn lại nói:

- Trong thành thị có các loại vũ khí, thuốc trị thương, Tử Dương tinh, có thể tùy ý sử dụng, bổ sung năng lượng tiêu hao trong chiến đấu. giết chết ác mộng cũng có thể cắn nuốt ác ma đạt được năng lượng. Hoặc là trực tiếp nhận được vũ khí và đồ tiếp tế trên người ác mộng.

- Đồng thời, ác mộng giết chết người dự thi, chúng nó cũng sẽ giành được tiến hóa, trở nên càng ngày càng mạnh. Giá trị công huân cũng càng ngày càng cao!

- Ngoài ra, chỉ cần ra khỏi thành thị, giữa người dự thi cũng có thể săn giết lẫn nhau!

- Giết chết đối phương, có thể đạt được 60% vật phẩm trong mơ trên người đối phương cùng với 0- 60% giá trị công huân! Người bị giết, một ngày sau có thể sống lại, giữ lại bốn phần vật phẩm và giá trị công huân. Số lần sống lại - không hạn chế!

Lời vừa nói ra, tất cả người dự thi đều ngây người. Cùng là người dự thi cũng có thể săn giết lẫn nhau! Điều này nghĩa là chỉ cần ra khỏi thành chẳng những phải đối mặt uy hiếp đến từ ác mộng, càng phải đối mặt uy hiếp đến từ người dự thi khác. Thậm chí uy hiếp của người dự thi mới là một mặt chủ yếu nhất!

Dù sao giết chết ác mộng chỉ có thể đạt được giá trị công huân của một con ác mộng. Mà giết chết người dự thi có thể trực tiếp giành được 0- 60% tất cả tích lũy của đối phương. Con số này khẳng định có lời hơn nhiều so với giết ác mộng!

Tuy nhiên vì sao là 0- 60%? Mà không phải là một tỷ lệ cố định? Chẳng lẽ đạt được tỷ lệ bao nhiêu xem vận may?

Đây là nghi vấn trong lòng đại đa số người dự thi.

Lâm Minh cũng hơi hơi nhíu mày. Loại quy tắc này rõ ràng có lợi cho những người mang tùy tùng tới tham gia đệ nhất hội võ, tỷ như đám người Chung Văn Thư.

Cho tùy tùng phân tán ra giết ác ma, rồi sau đó tùy tùng cam lòng bị chủ nhân của bọn họ giết. Như vậy giá trị công huân của bọn họ có thể tích lũy rất nhanh.

Chung Văn Thư vẫn là đệ tử Thánh địa Giới Vương bình thường, hơn nữa tiểu đệ dẫn theo không nhiều cũng không mạnh. Nhưng là nhiều người như vậy tham gia đệ nhất hội võ, khẳng định có người mang mấy chục tiểu đệ, như vậy tốc độ giết địch liền hết sức khả quan!

Ngoài ra, còn có một số người tài sản phong phú, khoản lớn tiền tài hoàn toàn có thể dùng để thu mua một ít tán tu bần cùng cho mình giết. Nguyên bản chính là hơn phân nửa người dự thi là giới góp náo nhiệt, ôm tâm tư không cầu thứ tự, chỉ cầu tham gia. Người như vậy, cho bọn họ mấy chục vạn Tử Dương thạch là có thể dễ dàng thu mua.

Một khi biến thành kết quả như vậy, so tài liền mất đi ý nghĩa.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, Hạo Vũ Thiên Tôn tiếp tục bổ sung:

- Giết chết người dự thi được bao nhiêu giá trị công huân và vật phẩm, phải xem chênh lệch giá trị công huân giữa người giết và người bị giết. Người giết giá trị công huân thấp hơn người bị giết, đạt được đủ 60% giá trị công huân. Nếu như cao hơn người bị giết, cứ cao hơn 2 lần, giá trị công huân đạt được giảm một nửa! Mà người bị giết, bất kể giá trị công huân của đối thủ như thế nào, đều sẽ tổn thất 60% giá trị công huân và vật phẩm trong mơ!

- Thì ra là thế.

Lâm Minh trong lòng giật mình hiểu ra. Quy tắc như vậy thật đúng là nghiêm khắc. Nếu như giá trị công huân là gấp 3 đối thủ, như vậy chỉ có thể đạt được 15% Diệt Thần Châu của đối thủ. Nếu như là gấp 4, như vậy chỉ có 7. 5%. Trên nữa, gấp 5, gấp 10, như vậy xem nhẹ bất kể.

Đối thủ vốn là giá trị công huân thấp hơn ngươi nhiều như vậy, lại chỉ đạt được mấy phần trăm của đối thủ, còn không có lời bằng giết mấy ác mộng thú.

Như vậy, cho dù là rất nhiều người mang tiểu đệ đến, tiểu đệ của bọn họ cũng mất đi tác dụng. Bởi vì thực lực tiểu đệ bình thường thấp hơn nhiều chủ nhân, rất nhanh giá trị công huân sẽ bị chủ nhân bỏ xa. Cho dù giết bọn họ, đạt được đề cao cũng cực kỳ bé nhỏ.

Hơn nữa một khi tiểu đệ bị giết, bất kể chủ nhân đạt được bao nhiêu giá trị công huân, tiểu đệ đều sẽ tổn thất cố định 60%. Chỉ cần bị giết một hai lần, sau vòng đào thải thứ nhất bọn họ sẽ bị knock out. Như vậy, tác dụng bọn họ có thể tạo nên gần như bằng không.

Đây là một trận chém giết cực kỳ công bằng!

Hết thảy thành tích toàn bộ xem thực lực cá nhân!

- Thú vị!

Thánh Nhạc Bình liếm liếm môi, với sự cao ngạo của hắn nguyên bản là không tính toán gian dối.

- Hắc hắc. Lúc này, có thù báo thù, có oán báo oán, cảm giác khống chế sinh tử của người khác, rất tốt!

Chung Văn Thư hưng phấn cười. Trong viễn cổ đế đô không thể động thủ, hiện tại phàm là người hắn nhìn không vừa mắt đều có thể giải quyết!

- Hiện tại, hội võ vòng thứ nhất chính thức bắt đầu! Thời gian đào thải vòng thứ nhất vào ba tháng sau!

Thanh âm Hạo Vũ Thiên Tôn nói tới đây hoàn toàn biến mất, cùng lúc đó ở phương hướng cách viễn cổ đế đô hết sức xa xôi truyền đến những tiếng gầm rống long trời lở đất, lúc cao lúc thấp, liên miên không dứt, giống như tiếng rống giận của cự thú thái cổ!

- Là ác mộng!

- Ha ha ha. Các huynh đệ, còn chờ cái gì. Lao ra đi, giết cho sảng khoái!

Một đám người dự thi Thần Hải Bát Vẫn nhiệt liệt hoan hô, những người này, mỗi người hung thần ác sát. Trên thực tế nghề nghiệp của bọn họ trước khi dự thi cũng hết sức phù hợp tướng mạo bọn họ. Bọn họ là một đám hải tặc không gian, chuyên môn đánh cướp những võ giả lữ hành đường dài. Dám ở Thần Hải hậu kỳ liền đi ra làm cường đạo, bọn họ tự nhiên có vài phần bản lĩnh. Đoàn hải tặc chỉ lấy tinh anh, thà thiếu không ẩu. Chỉ cần con mồi không vượt qua thần biến kỳ, không có ai có thể chạy thoát khỏi tay bọn họ. Vì thế đệ nhất hội võ lần này, bọn họ muốn tới thử tay, tạo dựng danh tiếng!

- Ha ha ha, lão đại nói đúng lắm. Binh khí vừa vào tay, Thánh khí cực phẩm, đang muốn thử đao đây! Thật sự là vừa buồn ngủ liền có người tặng gối đầu!

- Không sai. Huynh đệ chúng ta liền thi nhau, lát nữa ai giết được nhiều!

Một đám hải tặc không gian cầm các loại vũ khí xông ra ngoài thành. Những vũ khí này đều là Thánh khí cực phẩm nhặt được trong tiệm binh khí viễn cổ đế đô, đối với hải tặc mà nói đương nhiên là vũ khí tốt khó được.

Một đám hải tặc xen lẫn trong phần đông người dự thi, giống như nạn châu chấu bay ra viễn cổ đế đô.

- Tìm được rồi, kia chính là ác mộng thú, bộ dạng quá bỉ ổi hả!

Một đám hải tặc chỉ vào một đám đen thui nấp trong hẻm núi, thoạt nhìn giống như động vật loại sơn sương. Hơi thở mỏng manh, thật sự không có tính uy hiếp gì.

- Hẳn là ác mộng thú cấp thấp, coi như là món điểm tâm ngọt đi. Các huynh đệ, giết chúng nó, lại đi giết ác mộng thú cao cấp!

Khi võ giả lão đại ra lệnh một tiếng, mười mấy hải tặc nhào qua.

Mà chính vào lúc này, mười mấy con ác mộng thú bộ dạng sơn dương kia cũng phát hiện đám hải tặc nhào tới này, bốn chân chúng nó đột nhiên giậm mạnh, sau đó nham thạch dưới chân chúng nó đột nhiên nứt toác ra, mười mấy con sơn dương hóa thành mười mấy mống sáng màu đen, với tốc độ khó tin vọt thẳng tới!

- A a a!

Đương trường liền có bảy tám tên hải tặc bị tông đứt thân thể, máu thịt tung tóe!

- Cái gì!?

Vài tên hải tặc may mắn thoát khỏi tai nạn đều trợn tròn mắt. Sao lại lợi hại như vậy!!!?

- Cẩn thận một chút, kết trận!

Khi võ giả lão đại kia còn muốn tổ chức các huynh đệ tuyệt cảnh phản công, chuyển bại thành thắng, thì lại là tiếng kêu thảm liên tục. Sau đợt xung kích thứ hai, huynh đệ bên cạnh hắn trong nháy mắt chết sạch. Sau đó, mười mấy con sơn dương màu đen này đồng thời xông về phía hải tặc lão đại.

Hải tặc lão đại hoàn toàn tròn mắt!

- Đây cmn là tình huống gì...

Đây là một câu nói cuối cùng của hải tặc lão đại, ngay sau đó trước mắt hắn tối sầm, thân thể chia năm xẻ tay, hóa thành một đoàn năng lượng linh hồn thuần túy, bay trở về viễn cổ đế đô đầu thai lại.

Mà đám ác mộng thú bộ dạng sơn dương kia, sau khi giết chết mười mấy hải tặc, xương cốt toàn thân phát ra tiếng nổ vang “bùm bụp”, trên đầu mọc ra gai xương, con mắt dần dần trở nên đỏ tươi, hơi thở cũng dần dần trở nên cường đại. Chúng nó đang tiến hóa.

Cảnh tượng đồng dạng trình diễn ở rất nhiều nơi, sự cường đại của ác mộng thú vượt qua tưởng tượng của rất nhiều người!

Chương 1179: Giá trị công huân

- Ồ? Linh hồn của thật nhiều người bay trở về rồi...

Lâm Minh đang đả tọa căn bản không cần mở hai mắt là có thể cảm giác được một ít năng lượng linh hồn đại biểu cho võ giả từ ngoài thành bay về. Đây là những ngày này hắn tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng giới gây nên, nếu không người dự thi bình thường không thể nhìn thấy quỹ tích vận động của linh hồn.

- Đã chết rất nhiều người, xem ra ác mộng thú không dễ đối phó...

Lâm Minh không có gì bất ngờ. Thần Vực hội võ lần này là nhằm vào thiên tài đỉnh cao Thần Vực. Những người ngay cả Cửu Vẫn đều không đến này số đã định vòng thứ nhất dự tuyển sẽ bị đào thải.

Thần Vực hội võ lần này tuy rằng số người tham gia đạt tới cấp số tỉ tỉ, nhưng lại phi thường công bằng. Sẽ không tồn tại có người mạnh bởi vì vận khí không tốt mà bị chia đến tiểu tổ tử vong, trực tiếp bị đào thải. Cũng sẽ không xuất hiện có kẻ yếu bởi vì vận khí nghịch thiên mà được thứ hạng cao.

Hiện tượng gian lận lại càng sẽ không xảy ra. Bất kể thiên tài của Thánh địa Giới Vương hay là tán tu bình dân, bất kể giới nào trong 3000 giới đều ở trên cùng vạch xuất phát. Ai thực lực mạnh, người đó có thể thông qua dự tuyển.

Điều này cũng khiến Lâm Minh cảm khái năng lực của Thần Mộng Thiên Tôn. Thần Vực hội võ tỉ tỉ thiên tài tụ tập cùng một chỗ, nguyên bản theo hắn thấy gần như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng lại bị Thần Mộng Thiên Tôn hoàn thành dễ dàng như thế. Hơn nữa kết quả thi đấu tuyệt đối công chính công bình!

- Giết chết võ giả, ác mộng thú sẽ tiến hóa, theo đó giá trị công huân đạt được khi giết chết chúng nó cũng sẽ càng ngày càng cao. Đồng thời, một số thiên tài Cửu Vẫn có năng lực giết chết ác mộng thú, giá trị công huân bọn họ tích lũy cũn sẽ càng ngày càng nhiều. Nói cách khác, ngay từ đầu ra ngoài giết địch, hiệu suất rất thấp. Chân chính kéo giãn chênh lệch là một hai tháng sau.

Lâm Minh ý thức được điểm này, ngược lại cũng không vội gì. Thời gian ba tháng này với hắn mà nói là phi thường quý giá. Tìm hiểu Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn trọng yếu hơn nhiều so với thành tích đơn thuần. Mà giá trị công huân hay gì gì đó, chỉ cần có thể cam đoan thông qua vòng loại là được rồi.

Ở phụ cận viễn cổ đế đô, tử vong đang không ngừng trình diễn. Không riêng là người dự thi Thần Hải Bát Vẫn, cho dù là Thần Hải Cửu Vẫn cũng vẫn có nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa rất nhiều ác mộng thú còn đã tiến hóa một lần, lại càng hung mãnh phi thường!

Rất nhiều người dự thi vì mạng sống không thể không liên hợp lại, cùng nhau săn giết ác mộng thú đơn lẻ. Làm như vậy, bọn họ chỉ có thể chia đều giá trị công huân. Giá trị công huân của một con cự ma tộc bình thường chỉ có 10, bốn năm người bọn họ liên hợp lại, giá trị công huân mỗi người nhận được chỉ có hai, ba điểm đáng thương. Không cần nghĩ cũng biết, khi thời hạn ba tháng tới, bọn họ tất nhiên bị đào thải.

- Như này cũng quá khó chứ! Ác mộng thú biến thái như thế, ai có thể đối phó được!

Vài người dự thi thật vất vả hợp lực đánh chết một con ác mộng thú, hậm hực nói.

- Loại khảo hạch này vốn không phải người thường có thể qua! Cho dù thực lực mạnh mấy, gặp phải một đám ác mộng thú vây công, cũng xong đời! Sau đó tất cả cố gắng lúc trước trôi theo dòng nước! Nhân tố vận khí quá lớn!

Người đầu lĩnh trong đội võ giả này oán giận nói.

- Lão đại, phía trước có tình huống...

Đúng lúc này, một đội viên đột nhiên nói, mọi người tập trung nhìn vào, lập tức da đầu tê dại. Trong một nơi rừng rậm phía trước cách đó không xa, bóng đen thấp thoáng, nhìn ra có mấy chục con ác mộng thú!

Một ngày này trải qua mấy lần ác chiến sinh tử, bọn họ rất rõ ràng mấy chục con ác mộng thú tụ tập cùng một chỗ là khái niệm gì. Đám người bọn họ tuyệt đối sẽ bị miểu sát!

Tuy rằng nói bọn họ ở Thần Mộng giới chỉ là thể linh hồn, bị giết chết còn có thể sống lại. Nhưng loại lực rung động trực diện tử vong này vẫn là khiến người khó thể chịu đựng!

- Thu liễm hơi thở, rút!

Võ giả đầu lĩnh đè thấp khí thế, dùng chân nguyên truyền âm nói.

Những người khác đều như gặp đại địch, cẩn thận thu liễm hơi thở, từng bước một lùi về sau. Bọn họ cũng không muốn mấy điểm, mười mấy điểm lúc trước thật không dễ dàng kiếm được lập tức ném đi hơn phân nửa.

Mà chính vào lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy một tràng tiếng kêu to truyền đến, rồi sau đó một cái bóng màu đỏ nhảy vào rừng rậm.

Tốc độ của bóng đỏ quá nhanh, thế cho nên bọn họ căn bản không thể nhìn rõ. Thẳng đến khi bóng đỏ kia cùng mấy chục con ác mộng thú va chạm vào một chỗ, khơi dậy phần đông ác mộng thú phẫn nộ gầm rú, lúc này bọn họ mới kịp phản ứng.

Bóng đỏ kia là một người dự thi, hơn nữa xem bóng lưng còn là một nữ tính!

- Nữ nhân điên này!

- Con bà nó! Ngươi muốn chết đừng kéo theo chúng ta!

Những võ giả này nhìn thấy bóng đỏ kia chọc giận ác mộng thú lập tức sợ tới mức mặt như màu đất. Một khi ác mộng thú giết nữ nhân điên kia, bọn họ cũng sẽ bị ác mộng thú nổi giận nghiền thành thịt nát!

Mọi người đang muốn chạy trốn, mà đúng lúc này chỉ nghe một tiếng “ầm” thật lớn, vô số đại thụ che trời bị nổ bay, bốn năm con ác mộng thú kêu thảm, bị nổ văng thật cao, máu thịt tung tóe. Mà bóng đỏ kia lại như một làn khói nhẹ, nhẹ nhàng qua lại trong đàn thú. Trong tay nàng cầm một đôi phi luân, hàn quang um tùm, bay đến đâu ác mộng thú ở đó liền bị máu thịt tung tay. Quả thật giống như Thần Chết đang gặt hái sinh mệnh!

- Điều... Điều này sao có thể!?

Toàn bộ đám người này đều sợ ngây người. Ác mộng thú bọn họ hợp lực mới có thể miễn cưỡng đánh chết, rồi lại bị một nữ nhân giết chết giống như giết gà thịt chó. Chênh lệch như vậy cũng quá lớn! Bọn họ trước đó tuy rằng biết Thần Vực cực lớn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nhưng trong tiềm thức lại thủy chung cảm thấy thực lực của mình tuy rằng đánh không lại những thiên tài đỉnh cao của Thánh địa lớn, nhưng là chênh lệch không nhiều. Nhưng là hiện tại, lòng tự tin của bọn họ bị nữ nhân áo đỏ trước mắt đánh tan trong nháy mắt!

Chỉ thời gian 10 hơi thở ngắn ngủi, mấy chục con ác mộng thú toàn bộ bị nữ nhân áo đỏ kia đánh chết!

Nàng cứ như vậy ung dung đứng trong thây tàn thịt nát chia năm xẻ bảy, toàn thân nhuộm máu.

Nàng dáng người thon dài, trên đầu đội một cái nón rộng vành, nhìn không rõ dung mạo. Lộ vẻ thần bí vô cùng.

- 35 con ác mộng thú, cộng thêm 70 con lúc trước. Ta đã giết hơn 100 con, cũng chính là hơn 1000 giá trị công huân. Không biết Chung Văn Thư, Thánh Võ Phủ tam kiệt kia lại như thế nào. Còn tên tiểu tử mua Đại Thiên Thế Giới Đan kia đi nữa... Hừ, ta muốn chứng minh cho mọi người xem, chỉ có tài nguyên, thiên phú thực lực bản thân không được cũng không hề ý nghĩa! Ta tuy rằng xuất thân không bằng các ngươi, tài phú không bằng các ngươi, nhưng là thực lực vẫn mạnh hơn các ngươi. Thứ nhất viễn cổ đế đô này, ta cầm chắc rồi!

Nữ nhân nón rộng vành lẩm bà lẩm bẩm, giọng nói mang theo một tia khàn khàn, điều này khiến cho thanh âm của nàng không hề có một chút mỹ cảm đáng nói.

Cùng lúc đó ở khu vực khác, Chung Văn Thư, Thánh Võ Phủ tam kiệt đều đang chém giết kịch liệt.

- Các ngươi không cần ra tay, ra tay ngược lại chia giá trị công huân của ta. Các ngươi chỉ cần giúp ta dẫn ác mộng thú qua đây là được rồi, càng nhiều càng tốt! Tốt nhất có ác mộng thú đã tiến hóa!

Chung Văn Thư một cước đạp vỡ sọ một con ác mộng thú, trên mặt treo nụ cười tự tin:

- Công pháp của ta vừa lúc am hiểu quần công, ta thật muốn nhìn, toàn bộ viễn cổ đế đô, tốc độ tăng trưởng giá trị công huân của ai có thể nhanh bằng ta!

- Đúng rồi. Ta kêu các ngươi dò xét hành tung của đồ con hoang mua Đại Thiên Thế Giới Đan kia, còn không phát hiện sao? Mau chóng tìm ra hắn, ta muốn chiêu đãi hắn thật tốt! Vừa lúc Thần Mộng giới này có thể sống lại, ta sẽ chờ hắn sống lại một lần giết một lần, đánh cho hắn một nghèo hai trắng, nhìn thấy ta liền tè ra quần!

Chung Văn Thư cười bừa bãi, một tiểu đệ bên cạnh hắn nói:

- Thiếu gia, tên rác rưởi Lâm Minh kia dường như co đầu rút cổ trong thành, còn chưa đi ra!

- Hả?

Chung Văn Thư nhướng mày:

- Đồ con hoang này, biết rõ ta muốn tìm hắn phiền toái, không dám đi ra?

- Hẳn là vậy!

- Thật khó chịu! Vốn là giết hắn còn có thể đoạt được giá trị công huân của hắn, hiện tại cho dù giết hắn cũng không có ý nghĩa.

Theo như Chung Văn Thư thấy, phương thức trả thù tốt nhất chính là cùng lúc giết chết Lâm Minh, còn đem mọi cố gắng của hắn ta chiếm làm của mình. Nhưng là hiện tại lại không được, khoái cảm trả thù sẽ giảm thật nhiều.

- Hừ, ta cũng không tin. Nếu hắn không ra săn giết ác mộng thú, vòng thứ nhất sẽ bị đào thải. Đồ con hoang này tuy rằng so với ta mà nói không đáng nhắc tới, nhưng là với cơ sở của hắn vượt qua hai vòng đầu vẫn là có thể. Ta cũng không tin, hắn cam lòng bị đào thải trực tiếp. Ta chờ xem, chỉ cần hắn vừa ra ngoài liền miểu sát hắn, giết bảy, tám mươi lần, chết đi sống lại!

- Ha ha, thiếu gia nói chí lý! Thiếu gia yên tâm, chúng ta đã thu mua được mấy người dự thi ở ngoài thành, chỉ cần tiểu tử kia vừa xuất hiện, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đem tin tức của hắn báo cho chúng ta. Đến lúc đó nhất định để thiếu gia tự mình động thủ, hành hạ hắn thống khoái!

- Tốt, làm không tồi! Hiện tại các ngươi nhanh đi tìm ác mộng thú, ta muốn cam đoan giá trị công huân của ta đứng thứ nhất viễn cổ đế đô! Ta chẳng những muốn thông qua đấu dự tuyển, còn muốn tranh thủ với thành tích top 5 Chân Võ đại thế giới vào vòng sau!

Dã tâm của Chung Văn Thư rất lớn, hắn hiện tại tuy rằng là thiên tài đỉnh cao nhất trong thế hệ trẻ Song Cực Cung, nhưng là tông môn sẽ không không tiếc vốn gốc bồi dưỡng hắn. Tỷ như linh dược loại Đại Thiên Thế Giới Đan, là không có khả năng cho hắn ăn. Hắn phải chứng minh mình có đủ giá trị, thậm chí có tiềm lực trở thành Giới Vương! Chỉ cần lấy được top 5 Chân Võ đại thế giới, mới có đủ tư cách khiến cho cao tầng của Song Cực Cung coi trọng. Thậm chí trong tương lai, vào vòng chung kết Thần Vực đệ nhất hội võ tiến vào top 1 vạn, top 8000, trở thành người thứ nhất của Song Cực Cung mấy vạn năm đến nay!

***

Chém giết ở Thần Mộng giới đang tiến hành với khí thế hừng hực. Mà ở bên ngoài Thần Mộng giới, vô số người xem lại đang chú ý quyển trục màu vàng thật lớn trên bầu trời kia. Bọn họ phát hiện, vị trí của phần đông cái tên trên quyển trục đang xảy ra thay đổi.

- Xem! Có người phía sau tên xuất hiện con số! 1027, đây là số gì?

Rất nhiều người phát hiện, cùng lúc vị trí tên trên quyển trục thay đổi, rất nhiều tên phía sau đi kèm con số. Mới đầu chỉ có rải rác vài cái, dần dần loại tên này càng ngày càng nhiều.

- 1130, 1150... Những con số này đều đang tăng lên. Xem, kia còn có người 2000!

- Chớ nói 2000, 2500 đều có! Xem xu thế, rất nhanh sẽ đột phá 3000 rồi! Hơn nữa, vừa rồi ta còn nhìn thấy có người phía sau tên vừa xuất hiện con số lại biến mất!

- Con số này đại biểu cái gì?

Rất nhiều người trong lòng sinh ra nghi vấn như vậy.

- Hẳn là giá trị công huân! Những con số này đại biểu cho giá trị công huân!

Khi Hạo Vũ Thiên Tôn vận dụng đai jpháp lực truyền âm toàn bộ Thần Vực, những người xem này cũng nghe được quy tắc thi đấu. Những con số này dùng giá trị công huân để giải thích mới là hợp lý nhất!

Chương 1180: Xếp hạng

- Hóa ra là giá trị công huân. Nói có đạo lý, nhưng vì sao chỉ có số ít người phía sau tên có kèm giá trị công huân, hầu hết võ giả phía sau đều trống?

Tuy rằng nói tên kèm con số trên quyển trục màu vàng có rất nhiều, nhưng là đó là vì quyển trục thật sự quá lớn, tên rậm rạp vô số kể. Nếu như chân chính thống kê, kỳ thật tên họ xuất hiện con số ngay cả một phần ngàn cũng không tới.

- Hẳn là giá trị công huân không đến 1000 là không biểu hiện rồi. Cho dù là Thiên Tôn, đem giá trị công huân của 1 triệu tỉ thiên tài biến hóa đều biểu hiện hết ra, sợ là cũng không dễ dàng! Lúc trước võ giả xuất hiện con số rồi lại biến mất hẳn chính là loại người giá trị công huân vừa vượt 1000 liền bị ác mộng thú giết chết, kết quả giá trị công huân rơi xuống, mới có thể biến mất.

Thần Mộng Thiên Tôn đem biến hóa giá trị công huân của người dự thi biểu hiện ra, tự nhiên không phải dựa vào linh hồn lực của bản thân nàng, nếu không cho dù thần hồn của nàng có cường đại mấy đi nữa, cũng không thể đồng thời biểu hiện ra tình huống biến hóa giá trị công huân của nhiều thiên tài như vậy.

Nàng dựa vào chính là, pháp tắc trời đất của Thần Mộng giới!

Khi mọi thứ này trở thành một bộ phận của pháp tắc Thần Mộng, do toàn bộ thế giới đi hoàn thành phần thống kê này, như vậy Thần Mộng Thiên Tôn liền chỉ cần cung cấp năng lượng là được rồi.

- Thì ra là như vậy. Nói như vậy, hiện tại người có thể hiện ra giá trị công huân trên quyển trục màu vàng đều là người nổi bật! Bọn họ tương lai rất có khả năng thông qua vòng thứ nhất, thậm chí vòng thứ hai!

- Không sai! Tên của những người này sợ là sẽ bị các thế lực lớn chú ý tới, nhất là những người giá trị công huân tăng lên nhanh nhất kia!

Ở rất nhiều góc của Thần Vực, không biết có bao nhiêu người đang làm ra nghị luận như vậy.

Nhưng mà bọn họ rất nhanh liền phát hiện một vấn đề. Bọn họ tuy rằng có thể nhìn thấy tình huống giá trị công huân của tất cả người dự thi toàn bộ Thần Vực nhưng là rất khó tìm được những người trước đó bọn họ đã nhận biết, muốn chú ý!

Dù sao quyển trục màu vàng thật sự quá lớn, rộng mấy chục vạn dặm, dài mấy trăm vạn dặm. Cho dù là Thánh chủ cũng không có cách nào đem thần thức bao phủ lên toàn bộ quyển trục màu vàng. Cho dù là bao phủ, trong vô cùng tận cái tên cũng sẽ vì tìm ra được mà thần hồn cạn kiệt.

- Không biết Văn Thư hắn thế nào rồi.

Vài lão nhân của Song Cực Cung hơi hơi nhíu mày. Bọn họ đều là tu vi nửa bước Thánh chủ, là nhân vật tương đối trọng yếu của dòng dõi Chung gia. Với năng lực của bọn họ, muốn ở trong triệu tỉ thiên tài tìm được tên Chung Văn Thư thật sự là một công trình khổng lồ.

Đương nhiên, Song Cực Cung chủ ngược lại là có năng lực tìm được Chung Văn Thư, nhưng Giới Vương lại không có thời gian rảnh rỗi vừa mới bắt đầu thi đấu liền chạy tới xem cuộc chiến. Bọn họ cần chú ý chỉ là vòng chung kết cuối cùng mà thôi.

Ngay khi vài trưởng lão phát sầu, đột nhiên một cái xe liễn màu vàng xẹt qua bầu trời. Ở trên xe liễn rõ ràng có đứng một người trung niên mặt như quan ngọc. Hắn mặc một bộ áo gấm hoa, lưng thắt đai ngọc Tử Kim, mặt nở nụ cười, một thân khí xa hoa quý phái.

- Ồ? Phó chủ tịch của Phòng đấu giá đế đô!

Một trưởng lão Song Cực Cung liếc mắt liền nhận ra người trung niên áo gấm này.

- Chư vị!

Người trung niên áo gấm cưỡi thần liễn màu vàng, lơ lửng cao cao trên không trung, ánh vàng tỏa ra bốn phía, dẫn tới sự chú ý của vô số người. Mà thanh âm của hắn cũng dễ dàng truyền khắp khu vực phạm vi mười vạn dặm. Tu vi của hắn rõ ràng là nửa bước Giới Vương!

Cường giả nửa bước Giới Vương đã là nhân vật đỉnh cao trong không biết bao nhiêu trăm triệu người xem trong phạm vi mười vạn dặm.

Mọi người đều nhìn người trung niên áo gấm này, không biết hắn muốn làm gì.

Người trung niên áo gấm mỉm cười nói:

- Phòng đấu giá đế đô ta được Thần Mộng Thiên Tôn trao quyền, đặc biệt đến bán ra ngọc giản tra xét, có thể tra xét tình huống xếp hạng của người dự thi. Cũng căn cứ tên, môn phái, tra xét giá trị công huân của bất kỳ võ giả. Số lần sử dụng không hạn chế, mỗi một khối ngọc giản giá bán 10 triệu Tử Dương thạch. Số lượng có hạn, cho nên giá bán hơi cao.

Người trung niên áo gấm nói xong, lấy ra một chồng ngọc giản xanh biếc như ngọc.

Ngọc giản nho nhỏ này, trong đó chỉ khắc trận pháp đơn giản, có thể liên hệ đến hình chiếu trong mơ của Thần Mộng giới và quyển trục màu vàng. Lại muốn bán ra đến 10 triệu Tử Dương thạch!

Trong lúc nhất thời, phần đông tán tu, võ giả gia tộc nhỏ ở đây đều âm thầm líu lưỡi. Cái giá này, đánh chết bọn họ cũng lấy không ra. Hơn nữa chỉ vì xem thành tích một cái mà tiêu pha như thế, quá xa xỉ!

Tuy nhiên người của gia tộc lớn lại không quan tâm, một trưởng lão của Song Cực Cung cười ha hả:

- Sử chân nhân, ngươi tới vừa khéo, lão phu đang lo không tìm thấy thành tích của hậu bối gia tộc. Ta muốn một khối.

- Được!

Người trung niên áo gấm tiện tay vung lên, một cái ngọc giản bay hướng trưởng lão Song Cực Cung. Mà cùng lúc đó, một cái nhẫn chứa Tử Dương thạch cũng bay trở về trong tay hắn.

10 triệu Tử Dương thạch một khối ngọc giản, Phòng đấu giá đế đô bọn họ chỉ có thể rút ra 10%, còn lại đều phải nộp lên cho Thần Mộng Thiên Tôn. Trên thực tế những ngọc giản này chính là đệ tử của Thần Mộng Cung chế tạo. Tuy rằng chế tạo đơn giản nhưng trong đó ẩn chứa một tia pháp tắc Thần Mộng, người khác đừng mơ tưởng làm nhái.

Thần Mộng Thiên Tôn chủ trì Thần Vực đệ nhất hội võ này, hình chiếu ánh sáng Thần Mộng, duy trì Thần Mộng giới vận chuyển, duy trì phần đông quyển trục màu vàng to lớn vô cùng của 3000 giới Thần Vực đều phải tiêu hao năng lượng khủng bố.

Cho dù là tài sản Thần Mộng Thiên Tôn nhiều không đếm xuể cũng không thể tiêu hao uổng phí như vậy, cho nên cần có thủ đoạn doanh thu.

Tiêu thụ đồng dạng đều đang được thi hành ở dưới mỗi một quyển trục màu vàng thật lớn ở 3000 giới Thần Vực. Đại lý tiêu thụ đều là mấy thương hội đỉnh cao của một đại thế giới, mà người có thể mua nổi ngọc giản cũng đều là thế lực lớn.

- Tìm được rồi. Song Cực Cung - Chung Văn Thư, 5300 giá trị công huân! Ha ha, Văn Thư quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người! Dẫn trước thật xa!

Trưởng lão Song Cực Cung sau khi cầm lấy ngọc giản liền lập tức tra tìm tên Chung Văn Thư. Đương nhiên, chỉ tìm riêng Chung Văn Thư là khẳng định không tìm được, trùng tên quá nhiều. Nhưng là cộng thêm ba chữ Song Cực Cung, như vậy liền không sai được.

- Tuy nhiên... Văn Thư còn không phải cao nhất. Chân Võ Đại Thánh địa có người cao hơn, người thứ nhất đã 6000 giá trị công huân rồi.

- Đã rất không tồi rồi! Chúng ta lập tức đem tin tức vui mừng này bẩm báo gia chủ, tuy nhiên xếp hạng hiện tại không chuẩn xác. Đến phía sau mới sẽ hình thành kết cục ổn định, nhìn ra thành tích chân chính!

Cùng lúc đó, Thánh Võ Phủ cũng mua được ngọc giản Thần Mộng. Trên ngọc giản này cũng bày ra la liệt mười mấy cái tên, Thánh Võ Phủ tam kiệt toàn bộ đều có trong đó. Giá trị công huân của bọn họ đều ở vào khoảng 5000.

Điều này cũng khiến rất nhiều trưởng lão của Thánh Võ Phủ rất là vừa lòng.

Mà lúc này, ở Tạo Hóa giới, đồng dạng có quyển trục màu vàng thật lớn lơ lửng trên bầu trời. Dưới quyển trục màu vàng, một phụ nhân xinh đẹp cũng đang tiêu thụ ngọc giản Thần Mộng.

- 10 triệu Tử Dương thạch, quá đắt!

Trưởng lão Vô Gian Giáo nhíu mày. Bọn họ chỉ là tông môn bát phẩm, 10 triệu Tử Dương thạch ngược lại là lấy ra được, nhưng chỉ vì biết thành tích trước mấy tháng mà tiêu pha, lại có chút luyến tiếc. Nhưng là khăng khăng lần này Vu Hữu Minh mà tông môn trả giá thật lớn bồi dưỡng đang trong thi đấu, bọn họ cũng bức thiết muốn biết thành tích của hắn ta rốt cuộc như thế nào.

- Cùng với tông môn bát phẩm khác mua chung đi. Mua riêng hơi xa xỉ, tài phú của Vô Gian Giáo chúng ta đều là môn hạ đệ tử công tác kiếm tới, không dư dả.

- Đúng, mua chung.

Trưởng lão Vô Gian Giáo rất nhanh liền nghĩ tới biện pháp này, vì thế bọn họ liên hệ mấy tông môn bát phẩm quan hệ tốt, hợp nhau để mua một khối ngọc giản Thần Mộng.

Sau đó, bọn họ không chờ đợi kịp tra xét thành tích của Vu Hữu Minh.

- 3150, thành tích này xếp hạng là vào khoảng... 1 đến 2 triệu Tạo Hóa giới!

Chỉ có top 1 vạn, ngọc giản Thần Mộng mới sẽ biểu hiện ra thành tích cụ thể. Còn lại đều chỉ là biểu hiện một phạm vi đại khái.

- Xếp hạng 1 hai triệu...

Đệ tử Vô Gian Giáo nhao nhao nghị luận, lại không biết xếp hạng này rốt cuộc là khái niệm gì.

- Xem ra lọt vào vòng sau là không có khả năng rồi...

Một trưởng lão nói như vậy. Đây chỉ là xếp hạng ở Tạo Hóa giới, mở rộng ra toàn bộ Thần Vực còn phải nhân lên 3000. Mà số người lọt vào vòng sau toàn bộ Thần Vực mới 10 triệu người. Chia đều ra một giới lớn, phải xếp hạng trước 30 vạn. Như vậy liền rất khó đến lượt Vu Hữu Minh.

Tuy nhiên dù là như vậy những trưởng lão này cũng tương đương vừa lòng. Bọn họ mới là một tông môn bát phẩm mà thôi, rất nhiều thiên tài thế lực cấp Thánh địa cũng không có khả năng lọt vào vòng sau. Người có thể thông qua trước đều là những tồn tại gần tới Thánh địa Giới Vương trong số thế lực cấp Thánh địa.

Vài tông môn bát phẩm khác cùng Vô Gian Giáo hợp lực bỏ tiền mua ngọc giản Thần Mộng cũng đều tra xét ra thành tích của thiên tài tông môn mình, kết quả đều là sau ba triệu. Không so không biết, vừa so liền hiện ra chênh lệch. Vu Hữu Minh rõ ràng dẫn trước thật xa.

Điều này lập tức khiến trưởng lão Vô Gian Giáo tâm tình thật tốt, phó môn chủ đắc ý vuốt râu:

- Đứa bé Hữu Minh này, rất tốt, không bồi dưỡng uổng công!

- Đúng vậy, có lẽ ngày sau có thể tới nửa bước Thánh chủ đấy!

Các trưởng lão Vô Gian Giáo đều như tắm gió xuân, trưởng lão của tông môn bát phẩm khác thì chua xót tặng lời chúc phúc. Phần đông đệ tử Vô Gian Giáo đi theo cũng là một mảnh vui mừng.

Mà trong rất nhiều đệ tử đi theo, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên rõ ràng cũng ở trong đó.

- Tỷ tỷ, ngọc giản kia...

Tần Hạnh Hiên nhỏ giọng nói.

- Ta biết.

Trong lòng Mục Thiên Vũ cũng đang rối rắm, chỉ cần dùng ngọc giản này tra một cái là có thể tra được Lâm Minh. Nàng không quan tâm thành tích của Lâm Minh, chỉ muốn biết Lâm Minh rốt cục có tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ hay không. Nếu là có, ở giới nào. Biết được giới nơi Lâm Minh ở, có thể khẳng định phân cung nơi Lâm Minh. Đến lúc đó đi tìm Lâm Minh liền dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng với thân phận đệ tử ngoại môn của mình thật sự là quá thấp, dựa vào công tác 120% cố gắng, hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ luyện chế Cửu Vị Đại Hoàn Đan mới thật không dễ dàng tranh thủ được hai danh ngạch đệ tử tạp dịch đi theo, có thể đến xem đệ nhất hội võ. Nhưng là trực tiếp đối thoại với trưởng lão, nàng lại hoàn toàn không có tư cách này.

Cắn răng, Mục Thiên Vũ vẫn đi ra một bước nói:

- Trưởng lão, đệ tử có một chuyện muốn cầu.

- Hả?

Trưởng lão Vô Gian Giáo nhìn lại, Mục Thiên Vũ đột nhiên từ trong đội ngũ đệ tử ngoại môn đứng ra hết sức là đột ngột.

Vu Phượng phụ trách phân công quản lý đệ tử ngoại môn lập tức biến sắc, một đôi mày liễu xếch dựng ngược, lạnh lùng nói:

- Mục Thiên Vũ, ngươi có biết quy củ hay không, còn không mau trở về!

Vô Gian Giáo quy củ sâm nghiêm, nếu Mục Thiên Vũ khiến cho trưởng lão không vui, như vậy nàng là người phân công quản lý, đều có thể để lại ấn tượng không tốt cho trưởng lão.

Tuy nhiên hôm nay, bởi vì thành tích của Vu Hữu Minh, tâm tình của trưởng lão Vô Gian Giáo hiển nhiên không tồi. Hắn không so đo sự vô lễ của Mục Thiên Vũ mà phất tay áo nói:

- Chuyện gì, cho nàng nói đi.

Chương 1181: Tung tích của Lâm Minh

- Cảm ơn trưởng lão!

Mục Thiên Vũ vội vàng nói cám ơn.

Vu Phượng nghiến răng, hung hăng trừng mắt nhìn Mục Thiên Vũ, lạnh giọng nói:

- Có chuyện gì, còn không mau nói.

Nói xong, nàng dùng chân nguyên truyền âm nói với Mục Thiên Vũ:

- Trở về ta mới thu thập ngươi, thật sự là càng ngày càng không lớn không nhỏ. Ngay cả đệ tử nội môn cũng không dám đường đột nói chuyện với trưởng lão như vậy. Lần này có thành tích của Vu sư huynh trước đó, đại trưởng lão tâm tìh không tồi, xem như ngươi gặp may. Nếu không, ngươi sẽ liên lụy ta xui xẻo theo!

Vu Phượng nói như vậy thật ra cũng không phải là cố ý nói ngoa. Cái này giống như ở phàm nhân giới, trong rất nhiều quốc gia, dân chúng cáo quan bất kể có lý vô lý trước đánh 50 đại bản, cho dù quan tòa thắng cũng phải lưu đày 2000 dặm.

Thế giới của võ giả đồng dạng tôn ti rõ ràng. Đệ tử ngoại môn ở loại trường hợp trang trọng này, trực tiếp thỉnh cầu trưởng lão làm việc cho mình là hành vi cực độ vô lễ.

Mục Thiên Vũ bất chấp uy hiếp của Vu Phượng, đơn giản mà rõ ràng nói với đại trưởng lão Vô Gian Giáo:

- Hồi trưởng lão. Phu quân của đệ tử có thể cũng đang tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, đệ tử hy vọng có thể nhân cơ hội này tìm được phu quân, thỉnh cầu đại trưởng lão thành toàn!

Giọng điệu của Mục Thiên Vũ hết sức thành khẩn, đại trưởng lão đầu mày khẽ động, lộ vẻ ngoài ý muốn:

- Ồ? Phu quân của ngươi cũng đang tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ? Hắn là Thần Hải kỳ Mệnh Vẫn mấy tầng?

Đệ nhất hội võ yêu cầu tuổi tu vi, người có thể thỏa mãn yêu cầu này, tốc độ tu luyện đều xem như tầng lớp đỉnh cao trong võ giả cùng tuổi. Bình thường mà nói, người như thế thiên phú đều sẽ không kém. Trên thực tế, trong số người dự thi đệ nhất hội võ, cho dù là người thực lực kém cỏi nhất, ném tới Vô Gian Giáo đều có thể xếp hàng đỉnh cao trong đệ tử nội môn, trở thành đệ tử hạch tâm cũng có khả năng.

Hiện tại bởi vì sự quật khởi của Vu Hữu Minh, cao tầng của Vô Gian Giáo xem như thỏa thuê mãn nguyện. Nếu có thể hấp thu thêm một đệ tử hạch tâm, đương nhiên là chuyện tốt. Vì thế đại trưởng lão liền động tâm tư muốn hấp thu Lâm Minh vào Vô Gian Giáo.

- Hồi trưởng lão, khi đệ tử và phu quân tách ra, phu quân còn chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm. Nhưng là phu quân thiên phú cực cao, hẳn là thuận lợi vượt qua Mệnh Vẫn tầng chín!

Mục Thiên Vũ không quá hiểu biết Mệnh Vẫn tầng chín đến tột cùng là khái niệm gì, nhưng là nhìn thấy trong hàng đệ tử hạch tâm của Vô Gian Giáo cũng có 20 người Mệnh Vẫn tầng chín. Lâm Minh dù thế nào cũng không đến mức kém so với bọn họ.

- Cửu Vẫn sao?

Đại trưởng lão chỉ cười cười, hiển nhiên không tin tưởng phỏng đoán của Mục Thiên Vũ. Mục Thiên Vũ chỉ là người phi thăng hạ giới, lại làm sao biết khoảng cách chênh lệch giữa Thần Hải Bát Vẫn đến Thần Hải Cửu Vẫn. Hơn nữa nữ tính vốn là khuynh hướng phu quân mình là mạnh nhất.

Đại trưởng lão lơ đễnh nói:

- Nếu đã như vậy, ta liền giúp ngươi tìm xem. Nếu tìm được, có thể cho hắn gia nhập Vô Gian Giáo, cho vợ chồng các ngươi đoàn tụ.

- Điều này... Phu quân đã gia nhập tông môn khác rồi...

Mục Thiên Vũ khó xử nói.

Mà nàng vừa nói như vậy, Vu Phượng lại cả giận nói:

- Mục Thiên Vũ, ngươi nói kiểu gì vậy. Đại trưởng lão đây là để mắt các ngươi. Ngươi còn không tạ ơn. Quả thật không biết tốt xấu!

- Không sao!

Đại trưởng lão khoát tay, ngắt lời Vu Phượng. Hấp thu Lâm Minh vào Vô Gian Giáo hắn cũng chỉ là nói thuận miệng, đệ tử như Lâm Minh nhiều một ít tự nhiên là tốt, nếu như không vào cũng không đến mức là tổn thất:

- Nếu gia nhập tông môn khác, vậy thì thôi. Là tông môn gì, phu quân ngươi tên gọi là gì, ta giúp ngươi tra tìm một chút.

- Dạ... Phu quân ở Phượng tộc thượng cổ, gọi là Lâm Minh!

- Phượng tộc thượng cổ?

Nghe xong lời của Mục Thiên Vũ, đại trưởng lão đột nhiên sửng sốt, dường như bị nghẹn. Mà Vu Phượng kia đầu tiên là ngây người một lát, rồi sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt khi nhìn lại Mục Thiên Vũ có chút không yên và mất tự nhiên.

Thánh địa đỉnh cao của 3000 giới Thần Vực vẫn là tương đương nổi danh, trí nhớ của võ giả cũng tốt. Phàm là Thánh địa đỉnh cao hoặc ít hoặc nhiều đều có chút hiểu biết. Phượng tộc thượng cổ nhưng là cường đại hơn Vô Gian Giáo bọn họ mấy trăm hơn ngàn lần!

- Hắn là đệ tử Phượng tộc thượng cổ? HƠn nữa còn tham gia đệ nhất hội võ? Đại trưởng lão một lần nữa đánh giá Mục Thiên Vũ. Thánh địa đỉnh cao bình thường sẽ chỉ chọn ra đệ tử cực kỳ xuất sắc của bọn họ để tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, sẽ không phái người tới tham gia cho đủ số. Nếu Mục Thiên Vũ nói là thật, như vậy phu quân nàng ở trong Phượng tộc thượng cổ chỉ sợ cũng lăn lộn tương đối không tồi. Như vậy liền khó lường.

Tuy rằng trong lòng không tin tưởng là bao, nhưng ánh mắt hắn ta nhìn Mục Thiên Vũ vẫn dịu dàng vài phần, giọng điệu cũng càng thêm ôn hòa:

- Ngươi xác định hắn tham gia đệ nhất hội võ?

- Điều này... Ta cũng chỉ là đoán...

Mục Thiên Vũ làm sao có thể khẳng định, nhưng là nàng tin tưởng, nếu như Phượng tộc thượng cổ muốn chọn đệ tử tham gia đệ nhất hội võ, Lâm Minh hẳn là có thể được chọn!

- Ừm... Cũng đúng! Các ngươi tách ra đã nhiều năm, cũng không quá hiểu nhỉ.

Đại trưởng lão lắc lắc đầu, thầm nghĩ vừa rồi mình nghĩ sai. Phu quân của Mục Thiên Vũ nói không chừng chỉ là đệ tử ngoại môn của Phượng tộc thượng cổ, nếu là vậy căn bản không tính là gì.

- Dạ... Tách ra đã rất nhiều năm rồi.

Mục Thiên Vũ trong lòng cũng có chút không nắm chắc.

Đại trưởng lão cũng không để trong lòng, bắt đầu dùng ngọc giản Thần Mộng sưu tầm “Lâm Minh Phượng tộc thượng cổ”.

Giờ khắc này, tim của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều treo cao, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm vào ngọc giản Thần Mộng trong tay đại trưởng lão. Thật sự đến thời điểm này, họ rất sợ không tìm được Lâm Minh. Nếu không tìm được, kỳ thật có hai loại khả năng. Một là Lâm Minh bởi vì ở trong đệ tử Phượng tộc thượng cổ thiên phú xếp hạng không đủ, không thể tham gia. Nhưng Mục Thiên Vũ cho rằng loại khả năng này không phải rất lớn. Loại khả năng thứ hai chính là... Lâm Minh đã xảy ra ngoài ý muốn!

Thần Vực vô cùng hung hiểm, cao thủ vô số kể. Mà Lâm Minh khi phi thăng Thần Vực mới là Mệnh Vẫn tầng năm, đặt ở Thần Vực đó chính là một con kiến. Hơn nữa sự trưởng thành của thiên tài là phi thường tàn khốc. Cần không ngừng trải qua hiểm cảnh sống chết, đi tìm cơ duyên. Một khi Lâm Minh có gì ngoài ý muốn, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên căn bản không dám tưởng tượng loại hậu quả đó.

Giữa bọn họ đều không dám nói loại khả năng này, nhưng là trong lòng làm sao có thể không lo lắng. Điều này giống như là nữ nhân người thường biết được trượng phu ra biển, cho dù là xác suất xảy ra tai nạn biển rất nhỏ cũng sẽ thấp thỏm lo âu, trắng đêm không ngủ.

Đây cũng là một loại lo lắng, thúc đẩy Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên muốn đến Thần Vực nhìn Lâm Minh một cái. Chỉ là bọn họ xem nhẹ độ khó để tìm đến Lâm Minh.

Ngọc giản Thần Mộng nho nhỏ lúc này trở thành thứ duy nhất trong mắt hai nàng, thời gian dường như chậm lại vào giờ khắc này.

- Ồ? Thật đúng là tìm được rồi!

Khi nhìn thấy ngọc giản Thần Mộng lóe ánh xanh, đại trưởng lão lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên lập tức trong lòng vui mừng quá đỗi.

Lâm Minh quả nhiên tham gia! Trọng yếu nhất là, điều này nghĩa là Lâm Minh bình yên!

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cảm giác mũi chua xót, suýt nữa rơi lệ. Nếu như tính cả thời gian trong kết giới thời gian, bọn họ đã cùng Lâm Minh tách ra đã mấy chục năm rồi. Lúc này trong lòng bọn họ quan tâm không phải thành tích của Lâm Minh và xếp hạng thiên phú trong số tuấn kiệt trẻ tuổi Phượng tộc thượng cổ. Bọn họ chỉ muốn biết được tin tức của Lâm Minh. Như thế, cho dù là không thấy được Lâm Minh, bọn họ cũng thỏa mãn hơn phân nửa.

- Thật sự có, giá trị công huân bao nhiêu?

Ở bên cạnh đại trưởng lão Vô Gian Giáo, phó giáo chủ thuận miệng hỏi. Sự tình lúc trước phát sinh ở bên này hắn tuy biết nhưng là không quá mức chú ý.

- Hẳn là không tới 1000 giá trị công huân. Không biểu hiện.

Đại trưởng lão nói như vậy, trong lòng cũng sinh ra một cảm giác về sự ưu việt. Đệ tử Vô Gian Giáo bọn họ phái ra trừ Vu Hữu Minh tỏa sáng ra còn có hai đệ tử hạch tâm khác cũng tích lũy vượt quá 1000 giá trị công huân. Mà đệ tử của Phượng tộc thượng cổ, chẳng qua cũng thế mà thôi, rồi lại còn không biểu hiện giá trị công huân.

- Không nghĩ tới, Phượng tộc thượng cổ là Thánh địa đỉnh cao cũng sẽ phái đệ tử đến cho đủ số a!

Phó giáo chủ như cười như không nói, tâm tình rất là vui sướng. Hắn không hạ thấp giọng, trưởng lão của mấy tông môn bát phẩm chung quanh tự nhiên cũng nghe được. Đối với hcuyện này bọn họ cũng không thể nói gì. Vô Gian Giáo hiện tại là xuân phong đắc ý, bọn họ nói gì đều vô dụng.

- Tuy nhiên có chút kỳ quái, đệ tử Phượng tộc thượng cổ không phải đều ở những địa phương như Thừa Thiên giới, Xích Quang giới tham gia đệ nhất hội võ sao, tại sao Lâm Minh này ở Chân Võ đại thế giới?

- Điều này... không rõ lắm.

Đại trưởng lão lắc đầu, cũng không thèm để ý những việc nhỏ này, hắn cũng không để ý đến Mục Thiên Vũ nữa. Loại khúc nhạc đệm nhỏ này, tự nhiên không để ở trong lòng nhân vật cấp bậc như hắn.

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên lúc này căn bản là không đặt tâm tư ở thành tích của Lâm Minh. Nếu không phải là trường hợp hiện tại, hai người bọn họ sớm đã kích động ôm nhau rồi. Hai người hiện tại chỉ là dùng sức nắm tay đối phương, truyền lại tâm tình giữa lẫn nhau.

Nhìn thấy hốc mắt Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên hơi ướt át, Vu Phượng khinh thường cười, chân nguyên truyền âm nói:

- Đáng cao hứng thành như vậy sao? Không biết còn tưởng rằng phu quân các ngươi lấy được top 1 triệu đấy! Hiện tại ngay cả giá trị công huân cũng không hiện, vui mừng cái gì? Hơn nữa, phu quân các ngươi ở Chân Võ đại thế giới, các ngươi ở Tạo Hóa giới, cách không biết bao nhiêu tỉ dặm. Đi về một chuyến khó như lên trời, cho dù có thể đi về, biển người mênh mông đi đâu tìm người? Sợ là đời này cũng không thấy nữa. Ta xem các ngươi không bằng lại tìm người khác mà gả cho xong đi!

Vu Phượng rất không vừa ý đệ tử dưới trướng mình không nghe quản giáo, ở trước mặt trưởng lão ăn nói lung tung, ảnh hưởng hình tượng của mình. Lại ghen tị Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên có thể gả cho một phu quân có thể tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, thiên phú đạt tới ngang trình độ đệ tử hạch tâm của Vô Gian Giáo liền mở miệng châm chọc một phen. Điều này lập tức khiến Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên trong lòng trầm xuống, tay nắm cùng một chỗ cũng theo bản năng tách ra.

Đúng vậy. Biển người mênh mông, ở giữa cách ngàn vạn trời sao, muốn gặp Lâm Minh nói dễ hơn làm!? Sợ là sau đệ nhất hội võ lần này, bọn họ sẽ lại mất tin tức của Lâm Minh. Xác suất tìm được Lâm Minh không khác gì tìm một hạt bụi nhỏ trong vũ trụ mênh mông.

- Hạnh Hiên muội muội, đừng nản chí. Chúng ta trước khi tới đây không phải đã tính trước rồi sao. Nếu không tìm được Lâm Minh... Ngay tại Thần Vực cố gắng tu luyện đến cảnh giới Thần Biến trung hậu kỳ, dựa vào pháp tắc Phượng tiên tử tiền bối cho chúng ta, cùng với tích lũy năm đó Lâm Minh để lại cho chúng ta, cố cắng một chút luôn là có hy vọng. Như vậy... Chúng ta cũng có năng lực một lần nữa trở lại Thiên Diễn Đại Lục, có thanh xuân dài hơn, tiếp tục chờ đợi...

Tiêu hao tài phú từ Thần Vực quay về hạ giới cũng xấp xỉ lữ hành vượt giới lớn. cảnh giới Thần Biến trung hậu kỳ miễn cưỡng có thể hoàn thành. Hơn nữa kết giới Hỗn Nguyên Thiên Tôn để lại trong vị diện Thiên Diễn Đại Lục cũng không cấm người phi thăng bản giới. Đây cũng là điều năm xưa Phượng tiên tử từng đoán. Nếu không Nam Cương Vu Thần liền không có biện pháp quay về Thiên Diễn Đại Lục thành lập 72 Vu Thần Tháp!

Chương 1182: Lâm Minh ra tay

Ở Thần Mộng giới, Lâm Minh vẫn ngồi xếp bằng trên giường đá như trước, không nhúc nhích. Đã 65 ngày rồi, Lâm Minh một mực tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng.

Lúc mới đầu, chỉ có một bộ phận không gian nhỏ chung quanh Ma Phương sẽ xuất hiện đường nét pháp tắc, đến về sau theo Lâm Minh chậm rãi tìm hiểu, những đường nét màu sắc sặc sỡ này đã mở rộng đến phạm vi 3 xích không gian bên người Lâm Minh.

Nếu có người bước vào gian phòng này là có thể nhìn thấy vô số đường nét như mộng ảo tung bay cao thấp, giống như những con cá bảy màu xinh đẹp.

Đúng vào lúc này, Lâm Minh đang trầm lặng đột nhiên mở mắt. Khoảnh khắc đó, ở mi tâm hắn lóe sáng chói mắt, loại lóe sáng này là ánh sáng linh hồn. Nếu không phải là người thông hiểu pháp tắc linh hồn là không nhìn thấy. Nhưng dù nhìn không thấy, trong nháy mắt bọn họ bị ánh sáng linh hồn này chiếu rọi, linh hồn của bọn họ sẽ bị tổn thương. Nếu cường độ linh hồn không đủ như vậy linh hồn sẽ trực tiếp tan thành mây khói!

- Thu!

Lâm Minh khẽ quát một tiếng, một đường nét bảy màu nào đó bay múa trước mặt hắn dường như đột nhiên bị một luồng sức mạnh to lớn trói buộc. Rồi sau đó nó lại bị luồng sức mạnh này kéo bay hướng Lâm Minh, chậm rãi chìm vào trong mi tâm của hắn, hình thành một ký hiệu mộng ảo mê ly. Ký hiệu này đang không ngừng biến hóa, cuối cùng tiến vào trong da thịt hắn, hoàn toàn biến mất.

Đường nét này đã bị Lâm Minh hút vào tinh thần chi hải, rồi sau đó một màn khó tin xảy ra. Đường nét này cuối cùng khắc lên linh hồn Lâm Minh, hình thành một cái dấu ấn hình thoi. Mà chung quanh dấu ấn này dường như bao phủ một quầng sáng bảy màu, hết sức xinh đẹp.

- Phù văn thứ hai, rốt cuộc khắc được phù văn Thần Mộng thứ hai! Pháp tắc Thần Mộng quả nhiên không giống bình thường. Lúc trước ta phá Cửu Vẫn, tiếp nhận pháp tắc thiên đạo gột rửa, được xưng là có thể tiếp nhận tất cả pháp tắc của vũ trụ này gột rửa. Nhưng cho dù là như vậy, những phù văn pháp tắc này cũng chỉ là khắc lên trên xương cốt, hình thành cốt văn hoặc là vùi ở trong máu thịt nội tạng. Chưa từng có cái nào có thể khắc lên linh hồn. Đây là lần đầu tiên!

Lâm Minh nhìn dấu ấn lấp lánh trong linh hồn mình, phát ra lời cảm khái. Pháp tắc Thần Mộng này cùng với những pháp tắc tinh thần công kích, linh hồn công kích có bất đồng về bản chất, căn bản không phải là thứ trên cùng một cấp bậc. Những pháp tắc đó chưa từng nghe nói có thể để lại phù ấn ở trên linh hồn.

- Thời gian 65 ngày mới khắc được hai cái phù văn pháp tắc. Ta có Ma Phương phụ trợ, có thể trực tiếp nhìn thấy quỹ tích vận động của năng lượng pháp tắc đều tu luyện khó khăn như thế, nếu không có Ma Phương, muốn tìm hiểu ra cái gì căn bản là người si nói mộng. pháp tắc Thần Mộng này thật sự là thâm ảo khó hiểu. Hơn nữa còn có một vấn đề trọng yếu là… ta còn không biết bộ pháp tắc này làm thế nào ứng dụng vào trong chiến đấu…

Tìm hiểu được quy luật pháp tắc cũng chưa chắc có thể lập tức đem nó chuyển biến thành sức chiến đấu, còn cần một cái phương pháp. Phương pháp này chính là cái gọi là công pháp, võ kỹ. Lâm Minh hiện tại mặc dù có Ma Phương nhưng là không biết Thần Võ vô thượng của pháp tắc Thần Mộng là cái gì, hết thảy đều cần chính mình nghiên cứu và tìm hiểu.

Lâm Minh đoán, nói không chừng số người của Thần Mộng Cung thưa thớt như thế cũng là bởi vì pháp tắc Thần Mộng quá khó học. Mới đầu học tập pháp tắc Thần Mộng cần đại năng thông hiểu nó cầm tay dạy, thậm chí truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn đều là Thần Mộng Thiên Tôn đích thân chỉ đạo. Học tập cái nà nhất định có yêu cầu vô cùng hà khắc đối với ngộ tính.

- Chỉ còn lại 25 ngày, muốn khắc dấu ấn linh hồn thứ ba đã không đủ thời gian nữa. Ta còn phải kiếm một ít giá trị công huân. Thật đáng tiếc, thời gian ba tháng quá ngắn.

Lâm Minh từ trên giường đá nhảy xuống. Thời gian 25 ngày đối với hắn mà nói là đủ rồi. Những ngày này tuy là hắn một mực tu luyện nhưng có thể cảm giác được sự lưu động của năng lượng linh hồn trên bầu trời. Mỗi ngày đều có lượng lớn người chết. Bọn họ có thể là chết dưới vuốt của ác mộng thú, cũng có thể là bị người dự thi khác giết chết. Tuy rằng đến thời gian này rất nhiều người dự thi đã biết mình thông qua vòng dự tuyển thứ nhất không có bất kỳ hy vọng, nhưng cũng muốn ra ngoài lịch lãm kiến thức một chút. Điều này tất sẽ khiến cho đẳng cấp của ác mộng thú càng ngày càng cao, mà giá trị công huân tích lũy của những cao thủ kia cũng càng ngày càng khoa trương.

- Ta chỉ cần giết chết mấy con ác mộng thú cấp cao hoặc là giết chết một hai người dự thi giá trị công huân cao, là có thể thoải mái thông qua vòng thứ nhất.

Lâm Minh nghĩ vậy, đi ra khỏi viễn cổ đế đô. Thời gian hai tháng, hắn lần đầu tiên đi ra khỏi viễn cổ đế đô.

Hít thở không khí ngoài thành, hết thảy đều giống y hệt thế giới thật. Điều này làm cho Lâm Minh một lần nữa cảm khái thủ đoạn của Thần Mộng Thiên Tôn.

- Tiểu tử kia xuất hiện rồi!

Ở ngoài thành viễn cổ đế đô, Lâm Minh vừa xuất hiện lập tức dẫn tới sự chú ý của hai võ giả. Hai người này đều là Thần Hải trung kỳ Bát Vẫn, bọn họ biết rõ vòng thứ nhất sẽ bị đào thải, cũng lười đi săn giết ác mộng thú, mà tiếp nhận sự thu mua của thủ hạ Chung Văn Thư, thủ ở cửa thành trông chừng.

Hiện tại Lâm Minh vừa xuất hiện bọn họ liền lập tức phát hiện.

- Ha ha, quá tốt rồi. Thủ hơn hai tháng, cuối cùng không phí công. Tiểu tử này cuối cùng đi ra rồi.

- Như vậy 5 vạn Tử Dương thạch của chúng ta có thể tới tay rồi. Tới tham gia đệ nhất hội võ này không có thu hoạch khác, nhưng có thể kiếm được 5 vạn Tử Dương thạch cũng không tệ. Cẩn thận đừng đắc ý vênh váo bị hắn phát hiện, thực lực của hắn lợi hại hơn huynh đệ chúng ta không ít.

- Yên tâm đi. Chúng ta ở trong mật cảnh thượng cổ đó tìm được bản bí pháp tuyệt đỉnh “Vô ảnh vô tung” kia, cũng không phải là luyện toi công. Theo dõi, giám thị đều sở trường. Nếu không phải dựa vào bản lĩnh này, chúng ta còn không nhận được vụ làm ăn này đâu!

Hai người dùng chân nguyên truyền âm trao đổi rất nhanh, ánh mắt lại không nhìn Lâm Minh. Thủ đoạn giám thị của bọn họ cũng là căn cứ vào “bí pháp tuyệt đỉnh” kia, tự cho là tương đối bí ẩn.

Nhưng cho dù là như vậy Lâm Minh lại vẫn ngay lập tức phát hiện được bọn họ. Thật sự là thực lực chênh lệch quá lớn, hơn nữa Lâm Minh còn thông hiểu bộ phận nhỏ pháp tắc Thần Mộng.

Sờ sờ cằm, khóe miệng Lâm Minh nổi lên một độ cong nghiền ngẫm. Mình đang lo giá trị công huân đây, hiện tại xem ra là có người muốn đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi.

Không để ý đến hai con tép riu này, Lâm Minh triển khai trận pháp giống như một làn khói đen bay về phía một mảnh rừng rậm.

Tuy rằng Lâm Minh giảm tốc độ đến rất chậm nhưng hai tên tiểu đệ này vẫn theo dấu đến suýt nữa chết mệt.

- Tiểu tử này làm sao có thể chạy nhanh như vậy! Đuổi kịp “Vô ảnh vô tung” của chúng ta rồi!

- Vô nghĩa. Hắn tất nhiên biết có người muốn giết hắn, đương nhiên ra khỏi thành liền chạy như điên. Hơn nữa hắn thực lực lại mạnh, đương nhiên là tốc độ nhanh. Nhìn, hắn tiến vào mảnh rừng rậm kia rồi. Ác mộng thú ở đó không ít, hắn khẳng định sẽ dừng lại một hồi.

Từ rất xa nhìn thấy Lâm Minh tiến vào rừng rậm, hai người trong lòng mừng rỡ, vội vàng thông báo tin tức.

Lâm Minh lúc này đang ở trong rừng rậm đối mặt với ba con ác mộng thú.

Ba con ác mộng thú đều là ngoại hình báo, chúng nó tạo thành thế tam giác đối mặt Lâm Minh, phát ra tiếng gầm khẽ.

Mà lúc này, ở trong mắt Lâm Minh chúng nó cũng không còn là ba con ác mộng thú mà là phân giải thành vô số đường nét.

Đường nét màu xám, không có sắc bóng gì, so với pháp tắc Thần Mộng lúc trước Lâm Minh tìm hiểu thì ảm đạm hơn nhiều.

Nhưng là Lâm Minh nhìn những đường nét này lại đột nhiên sinh ra một ít hiểu ra.

- Hóa ra đây là ác mộng thú! Ác mộng thú của Thần Mộng giới, là năng lượng của Thần Mộng giới ngưng tụ mà thành. Những năng lượng này nguyên bản lượn lờ trong Thần Mộng giới, bị sức mạnh của pháp tắc ngưng kết cùng một chỗ, biến thành những thứ tràn ngập tính công kích này. Nếu như đổi một loại cách nói, những năng lượng này có thể được xưng là… nguyên khí trời đất!

Lâm Minh đột nhiên nghĩ thông suốt. Ác mộng thú của Thần Mộng giới kỳ thật về bản chất cùng nguyên khí trời đất ở bên ngoài là nhất trí. Tuy nhiên nguyên khí trời đất không có tính công kích gì mà ác mộng thú lại có thể giết người.

Ở bên ngoài, hấp thu nguyên khí trời đất có thể tu luyện.

Ở Thần Mộng giới, giết chết ác mộng thú hấp thu năng lượng trong đó cũng có thể tu luyện.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, phải thông hiểu bộ Thần Võ vô thượng của pháp tắc Thần Mộng kia.

Lâm Minh nguyên bản ngộ tính liền cực cao, hiện tại căn cứ vào sự phá giải của Ma Phương, hắn đã mơ hồ đoán được một bộ phận nội dung Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn.

Đó chính là: có thể ở Thần Mộng giới dùng bộ Thần Võ vô thượng này giết chết ác mộng thú, hấp thu năng lượng trong đó đạt tới mục đích tăng cường chính mình!

Nếu như suy đoán này là sự thật, như vậy Thần Mộng Thiên Tôn tương đương với sáng lập một bộ phương pháp tu luyện hoàn chỉnh mà độc lập khác. Thần Võ vô thượng quả nhiên mỗi một loại đều rất giỏi!

Tà Thần lực, Hỗn Nguyên võ ý, pháp tắc Thần Mộng. Mỗi một loại đều huyền diệu vô cùng!

Ý thức được những điểm này, Lâm Minh càng trở nên vô cùng khát cầu đối với nội dung của pháp tắc Thần Mộng. Nếu như có thể hiểu thấu huyền cơ trong đó, như vậy tương đương Lâm Minh có thể vừa nhận khảo hạch vừa đề cao thực lực trong Thần Mộng giới.

Người dự thi khác chỉ có thể tăng trưởng kinh nghiệm chiến đấu, mà chính mình lại có thể đề cao về mọi mặt!

Chính vào lúc này, Lâm Minh đột nhiên nghe thấy ba con báo màu đen phía trước phát ra một tiếng gầm, tạo thành hình tam giác xông về phía mình.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, lẩm bẩm:

- Các ngươi liền làm vật thí nghiệm của ta đi!

Ngón tay hắn bắn ra, chỉ thấy ba vệt sáng lóe lên, chân nguyên rót vào trong chiến linh Hoàng Kim trong nháy mắt xuyên thủng mi tâm của ba con ác mộng thú. Thân thể chúng đột nhiên run lên rồi kêu thảm ngã trên mặt đất, lăn thành một đống.

Sau đó, ba con ác mộng thú này cứ như vậy biến mất, hóa thành nhiều điểm năng lượng dật tán lên trên bầu trời. Mà theo như Lâm Minh thấy, những năng lượng này chính là vô số đường nét màu xám tạo thành.

Những đường nét màu xám này so với đường nét bảy màu Ma Phương phân giải lúc trước thì cấp bậc thấp hơn nhiều.

- Những thứ này, về ta.

Lâm Minh thò tay ngoắc một cái, dưới sự dẫn dắt của pháp tắc mộng cảnh những năng lượng này ngoan ngoãn chìm vào trong cơ thể Lâm Minh, tiến vào trong linh hồn của hắn tẩm bổ cho hai dấu ấn linh hồn kia.

Dấu ấn linh hồn càng trở nên rực rỡ!

Lâm Minh dựa theo pháp tắc Thần Mộng quả thật hấp thu được những năng lượng này. Tuy rằng tỷ lệ lợi dụng vẫn còn không cao nhưng đã có thể tin tưởng điều này quả thật có thể đề cao tu vi của hắn. Tựa như ở bên ngoài hấp thu nguyên khí trời đất vậy, nhưng là tốc độ nhanh hơn không ít.

Đây còn chỉ là săn giết ác mộng thú cấp thấp, nếu săn giết đám ác mộng thú đỉnh cao kia thì sao? Như vậy tốc độ tu luyện chẳng phải là càng nhanh!

Ngay khi Lâm Minh nghĩ vậy, trong một hẻm núi ở ngoài mấy trăm dặm, Chung Văn Thư tay nâng kiếm hạ, một con ác mộng thú bị hắn chém thành hai đoạn, máu bắn tung tóe. Săn giết đám ác mộng thú cao cấp này, Chung Văn Thư cũng phải hơi nghiêm túc một chút.

- Thiếu gia, những thám tử kia truyền đến tin tức. Đồ con hoang mua Đại Thiên Thế Giới Đan kia rốt cục xuất hiện rồi!

Chính vào lúc này, một tiểu đệ của Chung Văn Thư chạy tới nói.

Chương 1183: Rốt cục động rồi!

- Ngươi nói gì? Lâm Minh mua đi Đại Thiên Thế Giới Đan kia rốt cục dám từ trong mai rùa vươn đầu ra rồi?

Chung Văn Thư nghe được tin tức này, trên mặt lộ ra nụ cười khoái ý cợt nhả.

- Đúng vậy! Thiếu gia, hai người ta tìm tuy rằng thực lực không cao nhưng là theo dõi giám thị gì gì đó tuyệt đối đáng tin! Hiện tại con rùa nhỏ kia ngay ở trong rừng rậm ngoài thành săn giết ác mộng thú!

- Tốt! Làm không tồi!

Chung Văn Thư tâm tình rất sảng khoái:

- Cũng đúng. Đều đã hơn hai tháng rồi, con rùa nhỏ này rốt cục không nhịn được nữa. Lúc trước hắn không dám ra khỏi thành, hiện tại vòng đào thải thứ nhất sắp tới, hắn tiếp tục co đầu rụt cổ, chỉ có thể đối mặt đào thải!

- Nếu hắn đã ra rồi, chúng ta không đi mổ xẻ mai rùa của hắn thì thật xin lỗi hắn. Tuy rằng giết hắn không có giá trị công huân, nhưng là có thể khiến bản thiếu gia tâm tình càng sảng khoái!

Chung Văn Thư cười ha hả. Mấy ngày này hắn một mực đều đang săn giết ác mộng thú. Một tháng trước hắn còn có thể hành hạ người dự thi khác để tìm vui, bởi vì giết bọn họ đạt được giá trị công huân còn nhiều hơn so với săn giết ác mộng thú. Còn có gì so với cướp đoạt đồ vật người khác vất vả tích cóp từng ly từng tí càng có khoái cảm chứ?

Nhưng là về sau, theo giá trị công huân của hắn càng ngày càng cao, săn giết người dự thi bình thường đã vô dụng. Người mạnh hơn, hắn cũng có chút kiêng kỵ, sợ lưỡng bại câu thương.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể giết ác mộng thú. Giết ác mộng thú bất kể giá trị công huân cao bao nhiêu đều không bị chiết khấu.

Nhưng như vậy thật sự quá buồn tẻ. Giết hơn hai tháng, Chung Văn Thư cảm giác trên đầu đều đã mọc mầm.

Vì tổng xếp hạng của hắn ở Chân Võ giới, Chung Văn Thư có thể nói là cần cù chịu khó, không có nửa phần lười biếng. Hiện tại thành tích của hắn đã chen đến thứ 19 đại thế giới. Tuy rằng nói, cách mục tiêu top 5 của hắn còn có khoảng cách hết sức xa xôi, nhưng kỳ thật đã tương đương không tồi rồi. Bởi vì Chân Võ giới có vài cái Thánh địa Giới Vương, ngoài ra còn có mấy gia tộc lánh đời và đệ tử của mấy cao thủ đỉnh cao, còn có một đầu sỏ lớn nhất - Chân Võ Đại Thánh địa!

Xếp thứ 19 của một giới lớn đã là thành tích toàn bộ Thần Vực nhìn vào. Nếu là một tán tu đạt được thành tích này sớm đã hấp dẫn sự chú ý của vô số thế lực, một ít Thánh địa Giới Vương đều sẽ đưa ra đủ bảng giá để lôi kéo.

Trên thực tế, thời điểm này dưới quyển trục màu vàng thật lớn, trưởng lão của Song Cực Cung nhất là trưởng lão thuộc về Chung gia kia bao gồm gia chủ đều mặt đầy tươi cười. Chung Văn Thư có thể xem như là kiêu ngạo của Chung gia bọn họ. Nếu có thể bảo trì thành tích này đến chấm dứt, chính là thành tích tốt top 20 giới lớn, tương lai tổng thành tích đệ nhất hội võ có hy vọng tiến top 5000.

- Tiền đồ của Văn Thư có thể nói là một mảnh sáng ngời, tương lai thành tựu Giới Vương có hy vọng. Ha ha!

Một người trung niên áo bào rộng cười nói.

- Trương huynh ngươi đây là đang chửi xéo ta à. Văn Thư muốn thành tựu Giới Vương hy vọng quá xa vời, tuy nhiên tương lai thành tựu Thánh chủ đỉnh thậm chí nửa bước Giới Vương vẫn là có thể!

Tuy rằng biết rõ là lời tâng bốc nhưng là gia chủ Chung gia vẫn rất vui vẻ.

Mà lúc này, trong rừng rậm phụ cận viễn cổ đế đô, Lâm Minh giống như một con báo săn nhẹ nhàng xuyên qua, từng mảnh rừng rậm ở bên cạnh hắn chợt lóe rồi biến mất.

Vút!

Một chùm sáng chân nguyên rót vào chiến linh lóe lên, một con ác mộng thú bộ dạng mãnh hổ bị Lâm Minh một đòn xuyên thủng cổ họng, giết chết tại chỗ, gọn gàng sạch sẽ.

Mãnh hổ lập tức hóa thành năng lượng tinh thuần, những năng lượng này chậm rãi bay về phía Lâm Minh. Lâm Minh vươn tay, đầu ngón tay có nhiều điểm hào quang hiện lên, giống như sao sáng trong đêm đen. Rồi sau đó, năng lượng do mãnh hổ tử vong hóa thành biến thành đường nét màu vàng nhạt, tiếp đó bị Lâm Minh trực tiếp hấp thu.

Những đường nét màu vàng nhạt này dưới sự hướng dẫn của pháp tắc mộng cảnh tiến vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, tẩm bổ hai dấu ấn Thần Mộng kia.

- Ác mộng thú loại hổ này, năng lượng là gấp năm lần ác mộng thú loại báo, vừa khéo giá trị công huân cũng là năm lần. Ác mộng thú loại hổ là 100 điểm, mà ác mộng thú loại báo kia chỉ là 20 điểm. Xem ra bản chất của giá trị công huân chính là đơn vị của năng lượng Thần Mộng.

Lâm Minh rất nhanh liền nghĩ thông suốt. Kỳ thật bản chất của đệ nhất hội võ lần này chính là xem ai đánh tan, đạt được năng lượng ở cảnh trong mơ. Năng lượng trong mơ tích lũy quá nhiều, giá trị công huân tự nhiên tăng lên. Mọi thứ này đều xảy ra dưới pháp tắc của không gian trong mơ, không cần Thần Mộng Thiên Tôn đi tính toán. Thật sự là tiết kiệm thời gian tiết kiệm sức.

Chẳng qua là những người không hiểu pháp tắc Thần Mộng kia chỉ là khiến năng lượng trong mơ thêm vào trên người mình, căn bản không có biện pháp lợi dụng nó. Có thể nói là vào bảo sơn lại tay không mà về. Đáng tiếc!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cũng từ trong đáy lòng cảm ơn Ma

Phương. Không có Ma Phương, hắn muốn tìm hiểu Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn đó là người si nói mộng. Càng đừng nói có loại cơ duyên này.

- Ma Phương thật sự là một món kỳ vật, đáng tiếc ta cho đến bây giờ đều không thể nắm giữ nó. Vận dụng Ma Phương còn cần Mộ cô nương ra tay, nhưng Mộ cô nương khăng khăng lại chỉ còn có linh hồn thể...

Lâm Minh lầu bà lầu bầu, ý thức chìm vào tinh thần chi hải. Bởi vì hấp thu năng lượng Thần Mộng, thực lực của mình quả thật đang đề cao. Tốc độ đề cao này nhanh hơn bên ngoài không ít. Điều này cũng là trong tình lý, dù sao đây chính là Thần Võ vô thượng.

- Ta hiện tại chỉ có 960 giá trị công huân, giết thêm vài con ác mộng thú là phá 1000.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi đột nhiên cảm thấy ở phía trước cách không xa lại có một con ác mộng thú loại mãnh hổ. Trong lòng hắn thoáng động, thân thể như tên rời cũng bay vọt ra ngoài, trước khi ác mộng thú loại hổ đó kịp phản ứng liền một chưởng vỗ xuống. Theo một tiếng “Rắc” khẽ, Lâm Minh dễ dàng vặn gãy cổ con ác mộng thú loại hổ này.

Giá trị công huân phá 1000!

Mà chính vào lúc này, Lâm Minh chỉ cảm thấy có thứ gì chui vào trong tinh thần chi hải của mình, với lý giải của hắn đối với pháp tắc mộng cảnh, có thể trong nháy mắt khu trừ thứ này. Tuy nhiên hắn cảm giác nó không có ác ý liền mặc nó tiến vào trong tinh thần chi hải của mình, hóa thành một hình chiếu.

- Ồ, có thể tra xét được xếp hạng của ta rồi?

Lâm Minh hơi bất ngờ, xem ra sau khi giá trị công huân phá 1000 là có thể tra xét xếp hạng. Như vậy có thể khiến người dự thi biết mình có phải ở bên bờ gần bị đào thải hay không.

Nội dung của tin tức hình chiếu là:

- Lâm Minh Phượng tộc thượng cổ, giá trị công huân 1060, xếp hạng trên 100 triệu (không thể thống kê). Không ở vào top 1%, không thể thông qua vòng đào thải thứ nhất.

Nhìn thấy xếp hạng này, Lâm Minh tự giễu cười cười:

- Xếp hạng này đủ thảm...

Xem ra trên 100 triệu đều không được thống kê. Nhưng là chỉ riêng Chân Võ đại thế giới liền có mấy ngàn tỉ người dự thi, tiến vào top 100 triệu tương đương chọn một trong một vạn, nói dễ hơn làm?

Không nghĩ tới Thần Mộng giới còn có nêu lên có thể thông qua vòng thứ nhất hay không, như vậy khiến trong lòng người dự thi có so đo. Ngược lại là một quy tắc rất nhân tính óa.

Mà lúc này, dưới quyển trục màu vàng Xích Quang giới, có một cung điện lơ lửng thật cao trên không trung. Cung điện này là một món Linh khí, vòng đấu dự tuyển đệ nhất hội võ này nhưng là sẽ kéo dài thời gian chín tháng, các nhân vật lớn của một số thế lực lớn tự nhiên sẽ không màn trời chiếu đất, mà lấy ra cung điện Linh khí nghỉ ngơi trong đó.

Lúc này trong cung điện ngồi một vòng không ít nhân vật lớn có tuổi. Bọn họ đều là nhân vật cao tầng xuất thân Thánh địa đỉnh cao, thậm chí còn có cao tầng của Thánh địa Giới Vương. Đương nhiên, tu vi người địa vị cao nhất cũng chỉ là nửa bước Giới Vương mà thôi, Giới Vương chân chính sẽ không tới. Chỉ có vòng chung kết mới có thể hấp dẫn nhân vật cấp bậc này.

Một người trong số này chính là Thái thượng trưởng lão của Phượng tộc thượng cổ Hỏa Liệt Thạch.

- Hỏa trưởng lão, Lâm sư đệ...giá trị công huân của Lâm sư đệ rốt cục động rồi!

Phượng tộc thượng cổ mua hai khối ngọc giản Thần Mộng, một khối trong tay Hỏa Liệt Thạch, còn có một khối được đệ tử Phượng tộc thượng cổ nhìn chằm chằm 12 canh giờ không gián đoạn. Xem xét biến hóa xếp hạng mỗi một người dự thi của Phượng tộc thượng cổ, trong đó tên của Lâm Minh tự nhiên hiện ra trong đó.

Ngay từ đầu tra được Lâm Minh cũng tham gia đệ nhất hội võ này, Hỏa Liệt Thạch cũng là tương đối cao hứng. Hơn nữa trước tên Lâm Minh có tiền tố Phượng tộc thượng cổ khiến Hỏa Liệt Thạch rất là vừa lòng. Hắn chỉ chờ Lâm Minh làm cho Phượng tộc thượng cổ nở mày nở mặt!

Kết quả... Sau khi vòng thứ nhất chính thức bắt đầu, thời gian nửa canh giờ trôi qua, người ta đều đã hai ba ngàn giá trị công huân rồi mà Lâm Minh lại không nhúc nhích.

Hỏa Liệt Thạch vốn tưởng rằng Lâm Minh là đang tìm kiếm mục tiêu, ác mộng thú yếu hắn khinh thường ra tay, muốn tìm con cường đại để làm một phát bỗng nhiên nổi tiếng.

Vì thế Hỏa Liệt Thạch kiên nhẫn chờ, chờ đợi Lâm Minh sau khi bỗng nhiên nổi tiếng, hắn tiện đi ra ngoài khoe khoang cùng bạn cũ một phen.

Kết quả lần chờ này chính là một ngày!

Mặt của Hỏa Liệt Thạch đều chờ đến tái xanh, giá trị công huân của Lâm Minh vẫn không nhúc nhích nửa điểm, vẫn như trước không biểu hiện thứ tự!

Thằng nhãi ranh này muốn làm gì!

Hỏa Liệt Thạch tuy rằng không biết Lâm Minh chiếm được Long cốt Chí Tôn càng không biết hắn vượt qua Cửu Cửu Mệnh Vẫn, chịu đựng chín lần thiên kiếp. Lại đấu giá được Đại Thiên Thế Giới Đan, mở ra Sinh Môn.

Nhưng cho dù là không tính những thứ này, chỉ bằng vào thành tích Lâm Minh hoàn thành Thiên Nhân Trảm của thí luyện Cổ Phượng, vào vòng sau cũng là chuyện ván đã đóng thuyền. Thiên phú của hắn hơn xa Nhan Nguyệt Nhi, không có khả năng một ngày còn không có động tĩnh!

Hỏa Liệt Thạch lửa giận bốc cao ba trượng, thi thoảng tra tìm thành tích của Lâm Minh một chút. Kết quả ước chừng hai tháng Lâm Minh giống như là đã chết, không có nửa điểm phản ứng.

Thẳng đến hiện tại, rốt cục có một chút động tĩnh.

- Tiểu tử chết bầm, ngươi cuối cùng nhúc nhích rồi. Ngươi muốn đùa chết lão già ta sao!

Hỏa Liệt Thạch ngoác miệng chửi, mở miệng là tiểu tử chết bầm, thò đầu qua nhìn ngọc giản Thần Mộng, 1060...

Mặt của Hỏa Liệt Thạch liền đen!

Tốt rồi! Kém một chút là tiêu chuẩn thấp nhất.

Hỏa Liệt Thạch rốt cục bùng nổ.

- Thằng nhãi ranh này, làm cái trò gì thế. Ta cũng không tin, hai tháng rồi hắn liền làm ra thành tích này cho ta xem!

Hỏa Liệt Thạch không nghĩ ra, Lâm Minh không đi ra khỏi thành giết địch còn có thể làm gì? Đó là không gian trong mơ, cũng không phải không gian chân thật, ngay cả thân thể cũng không có, hắn dù thế nào cũng không đến mức ở trong không gian trong mơ tu luyện chứ?

Không tu luyện lại có thể làm gì? Biết mình nhất định có thể qua, cố ý giả trâu bò đi ngủ?

Hỏa Liệt Thạch nghĩ không hiểu cho nên càng cảm thấy tiểu tử Lâm Minh này đáng giận. Nên biết, với tính tình của Hỏa Liệt Thạch, chỉ cần vừa ra ngoài, ai cũng không cho phép nói nhà mình không được. Trước mặt người ngoài, nhắc tới người nhà mình trước giờ đều là trâu bò nhất, không có một trong.

Trước khi thi đấu bắt đầu, Hỏa Liệt Thạch ngoác miệng tận trời khen ngợi, kết quả Lâm Minh làm ra như vậy khiến gương mặt già nua của hắn bị bạn cũ đánh vang "bôm bốp".

Chương 1184: Ai cho các ngươi lòng can đảm

- Làm sao? Hỏa huynh, xếp hạng của Lâm hiền điệt rốt cục có động tĩnh rồi hả?

Một lão già mặc áo dài màu xanh, để chòm râu thật dài, trên đầu mọc một đôi sừng rồng cười tủm tỉm nói. Hắn là trưởng lão đến từ Long tộc thượng cổ, Hỏa Liệt Thạch đặt cho hắn một cái ngoại hiệu, gọi là Tiếu Diện Long (Rồng mặt cười).

4 gia tộc Thần thú tuy rằng cùng tiến cùng lùi, liên hợp lại so với Thánh địa Giới Vương còn vượt hơn một bậc. Nhưng là giữa bốn gia tộc vẫn có cạnh tranh rất kịch liệt. Đều hy vọng tộc mình có thể vượt qua ba tộc khác. Nhưng mà trên thực tế nhiều năm qua như vậy đến nay, mỗi lần bốn tộc phân cao thấp, chiếm thượng phong trên cơ bản là Long tộc thượng cổ.

Lúc trước Hỏa Liệt Thạch nhìn thấy Lâm Minh cũng tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, cộng thêm Tiêu Bình và Nhan Nguyệt Nhi, lão lập tức cảm giác được thời điểm Phượng tộc thượng cổ nở mày nở mặt đã đến. Bắt đầu thật là trâu bò nói khoác lên tận trời trước mặt Tiếu Diện Long.

Kết quả về sau, không có về sau…

Hỏa Liệt Thạch hoàn toàn tắt lửa, mà Tiếu Diện Long này là cười vui vẻ nhất. Hiện tại hắn thò tới xem thành tích của Lâm Minh, tự nhiên có ý tứ chế nhạo.

Hắn cũng đoán được Lâm Minh là bởi vì nguyên nhân nào đó mà ngay từ đầu không ra tay, nhưng thành tích kém chính là kém. Hơn nữa, ngươi ngay từ đầu bị bỏ xa, về sau so với người khác sẽ luôn thiếu một chút. Nếu muốn đuổi theo sẽ phải trả giá cố gắng, xếp hạng tự nhiên sẽ thấp hơn chút, rất khó qua được Long Nhất của Long tộc thượng cổ bọn họ. (Sau khi Long Nhất chết, Long Nhị đứng kế trên Bảng Thần Mệnh tiến lên, tự động thay thế bổ sung thành Long Nhất).

Hiện tại thành tích của bốn tộc lấy Long Nhất là cao nhất, Xích Quang giới xếp hạng thứ 72. Nhan Nguyệt Nhi kế tiếp, Xích Quang giới xếp hạng 97.

Hỏa Liệt Thạch trực tiếp thu hồi ngọc giản Thần Mộng, không cho Tiếu Diện Long xem mà là hầm hừ nói:

- Thành tích của Lâm Minh chỉ là vừa mới khởi bước thôi, ngươi vội cái gì.

- Ha ha, không vội. Lúc này còn thời gian hơn nửa tháng, Lâm hiền điệt thật đúng là có thể Lã Vọng buông cần, thật sự là tâm tính tốt. Tuy nhiên, với thiên phú của Lâm hiền điệt, bất kể kém như thế nào vòng thứ nhất đều có thể thuận lợi thông qua. Chỉ là so với Long Nhất còn kém xa!

Tiếu Diện Long cười rất bỉ ổi. Lúc trước Hỏa Liệt Thạch nhưng thả ra lời nói Lâm Minh quét ngang Long Nhất như đùa, hiện tại hắn đương nhiên muốn trả lại. Hắn chậm rì rì từ trong Tu Di Giới lấy ra một khối ngọc giản Thần Mộng, phớt lờ ánh mắt âm trầm của Hỏa Liệt Thạch, bắt đầu tra thành tích của Lâm Minh…

***

Thần Mộng giới.

Vút!

Một vệt cầu vồng xẹt qua rừng rậm, lại là một con ác mộng thú bị Lâm Minh cắt rơi đầu.

- Giết mấy chục con rồi, giá trị công huân hơi ít. Đến bây giờ còn chưa tiến vào top 1%!

Lâm Minh trong thời gian ngắn như vậy cho dù giết ác mộng thú nhanh mấy cũng không so được với người khác chậm rãi tích lũy giết hai tháng.

- Vùng rừng rậm này ác mộng thú phân bố quá ít, cấp bậc cũng quá thấp, không thích hợp ta. Đám người đưa giá trị công huân kia sao còn chưa đến, ở rừng rậm cấp thấp này đợi bọn họ lâu vậy rồi.

Lâm Minh nhíu nhíu mày, đúng lúc này hắn đột nhiên cảm giác một luồng thần niệm quét về nơi này. Sau đó hắn liền cảm giác được dao động năng lượng. Rốt cục tới rồi! Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong, mình ở viễn cổ đế đô kẻ thù rất nhiều, không biết tới là người nào?

- Chung thiếu, chính là nơi này, không sai. Huynh đệ chúng ta một mực theo sau!

- Ha ha, thằng này một mực đều không biết mình bị theo dấu!

Hai võ giả thấp nhỏ đột nhiên từ trong rừng rậm nhảy ra, trên người bọn họ đều trùm áo choàng thùng thình. Mà ở phía sau bọn họ thì đi theo Chung Văn Thư mặt cười đầy ác độc, cùng với bảy tám tiểu đệ của Chung Văn Thư.

Hai người thấp nhỏ trùm áo choàng cười lớn nhìn về phía Lâm Minh:

- Tiểu tử ngốc, không nghĩ tới hả! Ha ha!

- Ngã ở trong tay huynh đệ chúng ta, ngươi không oan!

- Nhận mệnh đi, phàm là người bị huynh đệ chúng ta nhằm vào, cho dù thực lực cao hơn chúng ta gấp 10 cũng không thoát được!

Lâm Minh như nhìn thằng ngốc nhìn về phía hai võ giả theo dấu giống như hai thằng hề nhảy ra này, cảm khái nói:

- Là ai cho các ngươi lòng can đảm như vậy, cho các ngươi trâu bò như vậy?

- Cái… Cái gì?

Hai võ giả thấp nhỏ ngây ra, hắn không phải nên rất kinh ngạc rồi sau đó sợ vỡ mật sao? Làm sao còn trấn định như vậy?

Lâm Minh lười để ý bọn họ, trực tiếp nhìn về phía Chung Văn Thư:

- Thì ra là ngươi. Ta đã cho rằng tới đầu tiên sẽ là nhân vật nhỏ, không nghĩ tới là một con cá lớn.

Chung Văn Thư lộ ra vẻ ngoài ý muốn, sờ sờ cằm, đăm chiêu nhìn Lâm Minh:

- Ngươi là muốn nói với ta, ngươi đã sớm phát hiện bị theo dõi, cố ý ở chỗ này chờ ta.

Lâm Minh không đáp lời, chỉ lấy ra Phượng Huyết Thương, ý tứ đã rất rõ ràng.

Hai người thấp nhỏ theo dõi kia mặt trướng đỏ bừng, vội vàng nói:

- Chung thiếu, tiểu tử này chết đến đầu còn cứng miệng giả trâu bò. Nếu hắn sớm biết làm sao có thể không chạy!

- Đúng vậy. Thuật theo dõi của huynh đệ chúng ta trừ phi là cường giả Thần Biến trung hậu kỳ, nếu không đừng mơ phát hiện!

Chung Văn Thư căn bản lười để ý đến hai nhân vật nhỏ này, mà đầy hứng thú nhìn hướng Lâm Minh:

- Xem ra ngươi khả năng là thật sự phát hiện. Phát hiện còn ở nơi này chờ ta, tự tin của ngươi vượt quá tưởng tượng của ta. Ngươi sẽ không cho rằng ta là tới đưa giá trị công huân chứ?

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong, cười nói:

- Ta vốn tưởng rằng ngươi rất ngốc, không nghĩ tới ngươi còn có chút tự mình hiểu lấy. Một câu cuối cùng xem như ngươi nói đúng, tuy nhiên bỏ đi hai từ “cho rằng” là đúng. Ngươi chính là đến đưa giá trị công huân, không biết ngươi có thể đưa bao nhiêu giá trị công huân đây?

- Hừ!

Chung Văn Thư ánh mắt lạnh lùng.

Mà các tiểu đệ của hắn lại càng phẫn nộ:

- Thật sự là tiểu tử không biết sống chết, dưới tình huống như vậy còn có thể cười được, ta thấy hắn là thần kinh có vấn đề rồi. Thiếu gia, đừng nhiều lời với hắn, hắn chính là người điên thêm đần độn!

- Các huynh đệ, chúng ta động thủ chặt tay chân hắn, xem hắn còn ngông cuồng hay không!

Những người này đều là Thần Hải Cửu Vẫn, đặt ở Thánh địa đỉnh cao tuy rằng không làm được đệ tử đỉnh cao nhưng cũng đều là hàng đệ tử hạch tâm. Huống chi hiện tại bọn họ vẫn là tám người liên thủ, hơn nữa tu vi lại đều là Thần Hải trung hậu kỳ.

Tám Thần Hải trung hậu kỳ đối phó một Thần Hải sơ kỳ như Lâm Minh, cho dù có thể nhìn ra Lâm Minh cơ sở vững chắc, khí thế kinh người cũng quả quyết không có lý do thua trận.

- Bày trận!

Bọn họ không sơ suất khinh địch, vừa lên liền bố trí chiến trận, đồng loạt chiến Lâm Minh!

Tám người phân biệt đứng ở tám phương vị bát quái, bày thành trận Bát Quái Âm Dương. Trong lúc nhất thời năng lượng cuồn cuộn dâng trào, hội tụ sức mạnh của tám người phát động tấn công điên cuồng hướng Lâm Minh!

Vù Vù Vù!!

Hào quang của tám món binh khí hội tụ lại hình thành dòng lũ năng lượng, thăng hướng Lâm Minh!

- Cũng tốt, trước thu giá trị công huân của các ngươi, hẳn là cũng có không ít!

Lâm Minh cười thoải mái. Những người này tuy rằng kém xa so với chủ nhân của bọn họ, nhưng là cũng miễn cưỡng có năng lực thông qua vòng thứ nhất. Giá trị công huân trên người hẳn là cũng xem như khả quan.

Ý niệm đắm chìm vào trong cây non Tà Thần, Lôi Hỏa lực phun trào mà ra, ở trên Phượng Huyết Thương đan vào thành thần quang hai màu đỏ tím.

Quán Hồng!

Nguyên khí lôi hỏa bừa bãi phát ra thần quang chói mắt, sóng khí khủng bố tràn ra ngoài. Tuyệt chiêu nguyên bản Lâm Minh tự nghĩ ra hiện tại lại chỉ là chiêu thức bình thường.

Ầm!

Theo tiếng nổ lớn khủng bố, thương mang hai màu đỏ tím không chút khách khí đâm vào trên dòng lũ năng lượng do tám món binh khí phát ra, trực tiếp dã man xé rách dòng lũ này, tiếp đó lao về phía chiến trận bát quái của tiểu đệ Chung Văn Thư.

- Cái gì!?

Tám người sắc mặt đại biến, liều mạng thúc giục năng lượng trong cơ thể, muốn đánh tan thương mang của Lâm Minh. Nhưng mà kết quả lại là phí công! Hào quang của chiến trận trực tiếp bị thương mang xé rách, mắt thấy vài tên tiểu đệ này sắp chết oan uổng, trong mắt Chung Văn Thư chợt lóe ánh sao. Hắn bước ra một bước, trường kiếm trong tay nhắm chuẩn thương mang chém thẳng xuống, muốn cứu thủ hạ của mình.

Mà chính vào lúc này, khóe miệng Lâm Minh nhếch lên một độ cong trêu đùa, trầm giọng nói:

- Nổ!

Ầm ầm!

Lôi hỏa đan xen, năng lượng táo bạo mà hỗn loạn trong nháy mắt phát ra uy lực khủng bố.

Diện tích bùng nổ thật sự quá lớn, cho dù là Chung Văn Thư cũng không thể trong nháy mắt mở ra kết giới ngăn cản tất cả dư ba vụ nổ. Kiếm quang hắn lóe lên, cũng chỉ là cắn vào non nửa sóng năng lượng, bảo vệ toàn thân mình, mà tiểu đệ của hắn thì thảm. Dưới tình huống mất trận pháp bảo hộ, bị năng lượng trút xuống, từng người chân nguyên hộ thể vỡ nát, toàn thân máu thịt tung tóe, quỷ khóc sói tru.

Phù Phù Phù!!

Trong đó năm tên tiểu đệ sau khi thân thể xé rách trực tiếp hóa thành một làn khói nhẹ biến mất, chạy về viễn cổ đế đô đầu thai.

Mà ba người khác cũng bị nổ máu thịt bầy nhầy, thoi thóp.

Một đòn của Lâm Minh thoải mái phá vỡ chiến trận tám người, đánh chết năm người trong đó lại khiến ba người khác hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Hơn nữa đây còn là dưới tình huống Chung Văn Thư ra tay ngăn cản, nếu không ba người kia cũng đừng mơ sống.

Nhìn thấy một màn này, hai võ giả lúc trước phụ trách giám thị theo dõi Lâm Minh lập tức trợn tròn mắt, ánh mắt lại nhìn về Lâm Minh đều là hoảng sợ. Nghĩ đến hành vi và ngôn ngữ lúc trước, bọn họ theo bản năng lùi lại mấy bước, hai chân run rẩy.

Nên biết, mâu thuẫn xảy ra ở không gian trong mơ là có khả năng giải quyết trong hiện thực. Ở không gian trong mơ, Lâm Minh không thể chân chính giết bọn họ, nhưng đi thế giới thật với thực lực hiện tại Lâm Minh bày ra nếu muốn động thủ bọn họ căn bản ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Mà ở bên kia, sắc mặt Chung Văn Thư đã âm trầm như nước!

Vừa rồi hắn ra tay cứu viện nhưng lại bị Lâm Minh chơi xỏ.

Lâm Minh kích nổ Lôi hỏa lực, đối mặt với bùng nổ rộng rãi như thế, Chung Văn Thư tới gần điểm bùng nổ căn bản không thi triển ra thu đoạn bảo hộ hữu hiệu gì, trơ mắt nhìn thủ hạ bị Lâm Minh giết chết.

Lâm Minh không phải dựa vào thực lực mà thắng, mà là dựa vào âm mưu để thắng!. Chíh chủ, ủ bạ đọc chg □ TMTỆ N . □

Tuy rằng sự tình là như vậy nhưng theo như người khác thấy hắn không thể cứu viện thành công chính là không thành công, lộ ra hắn không bằng Lâm Minh. Điều này khiến hắn làm sao không nổi giận.

- Đồ con hoang, ngươi có gan!

Chung Văn Thư nghiến răng nói.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, tiện tay ngoắc một cái đem năng lượng mộng cảnh trên người năm người toàn bộ hút vào trong linh hồn của mình, tẩm bổ hai dấu ấn linh hồn kia.

Lâm Minh đoán không sai. Người dự thi sau khi đánh chết ác mộng thú, năng lượng trong mơ mang theo trên người cũng có thể bị hắn lợi dụng.

Lâm Minh nhìn thoáng qua xếp hạng giá trị công huân của mình trong tinh thần chi hải, cười nói với Chung Văn Thư:

- Thủ hạ của ngươi xem ra còn không tính quá kém, một lần liền cho ta hai vạn giá trị công huân. Lúc này, xếp hạng của ta tiến vào top 1% rồi. Bọn họ xem như là món ngọt khai vị, kế tiếp nên ăn món chính rồi!

Chương 1185: Âm dương song kiếm

- Món chính? Ha ha ha ha!

Chung Văn Thư cười ha hả:

- Chung Văn Thư ta tung hoành Chân Võ đại thế giới nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị người coi là món ăn! Ngươi thật đúng là đủ ngông cuồng. Ngươi cho là, có thể đánh chết thủ hạ của ta là có thực lực ép quá ta?

Chung Văn Thư lúc này, lửa giận đã dâng lên đến đỉnh điểm, hắn chỉ muốn đem Lâm Minh bầm thây vạn đoạn.

- Lâm Minh, ta sẽ không riêng gì giết ngươi trong không gian trong mơ, đợi đến thi đấu chấm dứt, ta sẽ còn điều động lực lượng Song Cực Cung dưới sự quản hạt của ta giết chết ngươi ở thế giới thật. Một nhân vật nhỏ thân mang trọng bảo như ngươi, giống như đứa trẻ tay cầm vàng đi trong phố xá sầm uất. Ngươi muốn giết ngươi không biết có bao nhiêu. Cho dù ngươi xuất thân Thánh địa, nhưng Thánh địa của ngươi ở Xích Quang giới xa xôi, đối với Chân Võ đại thế giới lại có ảnh hưởng gì? Chỉ cần làm được không để lại chứng cớ, Phượng tộc thượng cổ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Bọn họ lại có thể làm gì Song Cực Cung chúng ta? Ha ha ha!

Chung Văn Thư nói xong, lại từ trong Tu Di Giới rút một thanh kiếm. Tổng cộng hai thanh, đều là bảo kiếm cấp Linh khí. Tuy rằng phẩm chất hai thanh kiếm này xa không bằng Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, nhưng lại rất rõ ràng là một đôi. Một món Linh khí có thể cho võ giả Thần Hải kỳ sử dụng, giá trị của nó đã không nhỏ, nếu là Linh khí thành đôi lại càng hiếm thấy.

Một đôi kiếm này, một đen một trắng!

Chung Văn Thư hai tay giao nhau, kiếm phong băng hàn lần lượt thay đổi. Cùng lúc đó, trên trường kiếm ở tay trái hắn phủ kín một tầng ánh sáng trắng chói mắt, mà trường kiếm ở tay phải lại đen nhánh không có mảy may tia sáng. Chỉ là ở nơi xa hơn 33. 3 cm chung quanh mũi kiếm màu đen ẩn hiện nhiều điểm ánh sao, bị hấp thu không ngừng vào trong kiếm. Dường như thanh kiếm này chính là một cái hố đen, không ngừng cắn nuốt năng lượng chung quanh.

- Kiếm trắng tên Quán Nhật, kiếm đen tên Ám Thạch. Có thể khiến ta đồng thời ra hai thanh kiếm, ngươi cho dù là chết cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

- Hắc bạch song kiếm? Pháp tắc Âm Dương?

Lâm Minh lộ ra vẻ ngoài ý muốn, hắn rõ ràng cảm nhận được dao động của Pháp tắc Âm Dương trên song kiếm của Chung Văn Thư. Hơn nữa Pháp tắc Âm Dương này của Chung Văn Thư đã song song tu đến ý cảnh tầng thứ bốn.

Pháp tắc Âm Dương cũng xem như là pháp tắc đẳng cấp khá cao trong vũ trụ, tuy rằng không bằng pháp tắc Hồng Mông nhưng là lại ở trên pháp tắc Ngũ Hành.

Chung Văn Thư dù sao cũng là người xuất thân Thánh địa Giới Vương, một Giới Vương cho dù chỉ là Giới Vương bình thường đều có thực lực có thể lọt vào top 10 Thần Vực đệ nhất hội võ, thậm chí là top 5. Bọn họ gần với truyền nhân Thiên Tôn, thậm chí một số người trong đó còn thắng hơn truyền nhân Thiên Tôn. Dù sao không phải mỗi một truyền nhân Thiên Tôn đều có thể trưởng thành!

Nhân vật kỳ tài ngút trời như vậy, pháp tắc tìm hiểu quả nhiên không thể khinh thường.

Lâm Minh cũng thoáng trở nên nghiêm túc, nhưng cũng chỉ là nghiêm túc mà thôi.

Một tên Chung Văn Thư nếu như mình đều không thể đánh chết, còn nói gì đi tranh top 5 tổng thành tích đệ nhất hội võ, thậm chí top 3.

- Chết!

Trong nháy mắt Chung Văn Thư phun ra từ này, thân thể hắn đột nhiên hóa thành một cái bóng mờ, gần như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh, Quán Nhật Kiếm đâm thẳng ra.

Tốc độ khó tin, ngực trái Lâm Minh bị trực tiếp đâm thủng, kiếm quang sau khi xuyên qua thân thể Lâm Minh, tùy ý trút xuống ở trong rừng rậm. Ở phía sau Lâm Minh, một mảnh rừng rậm bị quét ngang hơn phân nửa, vô số đại thụ che trời bị nhổ tận gốc. Ở trong ánh sáng trắng chói mắt bị hóa thành tro bụi!

Trong nháy mắt, trong rừng rậm xuất hiện một cái rãnh thật lớn.

- A!

Hai võ giả thấp bé giám thị Lâm Minh phát ra một tiếng kinh hãi. Lâm Minh vừa rồi lợi hại như vậy, cứ vậy bị miểu sát rồi sao?

Bọn họ còn chưa kịp phân tích tình huống trước mắt, chính vào lúc này sau lưng bọn họ đột nhiên vang lên một giọng nói:

- Tốc độ không tệ, đáng tiếc ánh mắt không tốt.

Giọng nói này chính là của Lâm Minh.

Hai võ giả thấp bé tại chỗ sợ tới mức lông tơ dựng ngược, chân đều nhũn ra. Lâm Minh rồi lại ngay ở sau lưng bọn họ một mét, hắn vừa rồi né khỏi kiếm của Chung Văn Thư, xuất hiện sau lưng bọn họ, bọn họ lại không mảy may phát hiện.

Hai tên võ giả gần như nhũn chi chi ngã xuống đất, dùng cả tay lẫn chân chạy ra, chỉ sợ bị dư ba chiến đấu của hai người công kích đến.

- Nói khoác không biết ngượng. Lần này, ngươi không có vận may như vậy nữa!

Chung Văn Thư sắc mặt âm trầm, lúc này hắn đổi tay phải công kích. Trên mũi kiếm Ám Thạch trên tay phải cuốn lên vòng xoáy màu đen, ngay cả hào quang vốn không nhiều trong rừng rậm cũng bị Ám Thạch Kiếm cắnnuốt. Trong lúc nhất thời, dường như trong cả trời đất chỉ còn lại thanh kiếm này, chém thẳng về phía Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể của mình bị một loại sức mạnh kỳ dị hấp dẫn, tốc độ khó có thể phát huy. Đây là ý cảnh cắn nuốt của pháp tắc Hắc Ám, vặn vẹo không gian, lôi kéo hành động của mình.

Lâm Minh không hoảng không loạn, Phượng Huyết Thương chỉ xéo mặt đất, đối mặt kiếm quang của Chung Văn Thư:

- Nếu ngươi có thể đem Âm Dương hợp nhất, còn có thể tạo thành một ít phiền toái đối với ta. Hiện tại ngươi dường như chỉ có thể dùng một thanh kiếm, đối với ta mà nói không hề ý nghĩa!

Lâm Minh nói tới đây, trong mắt lóe ánh vàng, Tà Thần lực mở ra, ngọn lửa nóng rực từ trong mầm non Tà Thần bộc phát ra, hóa thành ngọn lửa đầy trời thiêu đốt bóng tối đậm đặc dính nhầy này. Ở trên Phượng Huyết Thương, một đóa sen xanh từ từ nở rộ, ở tim sen một cột sáng màu đỏ lửa chói mắt thắp sáng cả bầu trời, xé rách bóng tối.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Lâm Minh dung hợp bốn tầng đầu pháp tắc hệ hỏa, đồng thời trong chiêu thức rót vào lôi đình lực, Phượng Huyết Thương mang theo một luồng khí thế không thể đỡ, xé nát mặt đất, ở trong rừng rậm rậm rạp cắt ra một hẻm núi lạch trời thật sâu. Vô số cây bị hóa thành bột phấn tung bay!

Ầm!

Chiêu thức của Chung Văn Thư và Lâm Minh không hề hoa lệ va chạm cùng một chỗ, trong lúc nhất thời lốc xoáy màu đen nghiền nát cả vùng rừng rậm, mà ở trung tâm lốc xoáy màu đen, sen xanh chọc trời!

Va chạm cuồng mãnh khiến lồng ngực Chung Văn Thư nhộn nhạo, yết hầu ngọt lịm, một ngụm máu ngược trào lên, khóe miệng trực tiếp tràn ra tơ máu.

- Tiểu tử này!

Chung Văn Thư trong lòng nổi giận, nguyên bản khi nhìn thấy Lâm Minh trong nháy mắt miểu sát năm tên thủ hạ của mình, hắn đã hiểu được Lâm Minh khó giải quyết. Nhưng là hiện tại chính thức giao thủ, hắn lại phát hiện mức độ khó giải quyết còn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Vừa rồi hắn thi triển Ám Thạch Kiếm tuy rằng không phải công kích mạnh nhất của hắn, nhưng là không kém bao nhiêu, không ngờ cũng chỉ là kết quả này.

- Một chiêu vừa rồi, hắn cũng tất nhiên tiêu hao không ít, thừa cơ hội này liều chết đọ một lần!

Ánh lửa đầy trời, Chung Văn Thư hạ quyết tâm, mạnh mẽ tụ lên một ngụm chân nguyên, vọt thẳng vào trong biển lửa cuồn cuộn. Hắn cảm giác mức độ dày đặc của chân nguyên mình mơ hồ không bằng Lâm Minh, chỉ có thể thừa cơ hội này đội dư ba bùng nổ đánh lén, hy vọng có thể tạo thành kết quả chuyển bại thành thắng.

Coong Coong Coong!!!

Năng lượng bừa bãi đánh lên chân nguyên hộ thể của Chung Văn Thư khiến cho khí huyết lực trong cơ thể hắn càng thêm bất ổn, nhưng là hắn cũng bất chấp.

- Kiếm nuốt nhật nguyệt!

Chung Văn Thư mặc kệ thân thể bị thương của mình, cố gượng thúc giục Ám Thạch Kiếm, xé nát ngọn lửa cuồn cuộn này, thi triển ra một kiếm mạnh nhất của hắn. Áo nghĩa cao nhất của Ám Thạch Kiếm, cắn nuốt hết thảy năng lượng, máu thịt, linh hồn, được xưng ngay cả mặt trời trăng sao đều có thể nuốt. Tuy rằng hắn hiện tại còn xa không làm được điểm này, nhưng là "Kiếm nuốt nhật nguyệt" vừa ra cũng gần như vô địch cùng cấp!

Vù Vù Vù!!!

Ám Thạch Kiếm của Chung Văn Thư gần như ngưng hóa thành một hố đen, lượng lớn dư ba năng lượng bị hố đen cắn nuốt, dung hợp thành một bộ phận năng lượng của Chung Văn Thư!

Dư ba năng lượng bị hoàn toàn phá vỡ, phía sau năng lượng hỗn loạn, xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Minh!

- Ngươi xong rồi!

Chung Văn Thư sắc mặt dữ tợn, Ám Thạch Kiếm trong tay trực tiếp đâm ra!

Thi triển “Kiếm nuốt nhật nguyệt”, cánh tay, trán, mạch máu của Chung Văn Thư không chịu nổi áp lực lớn mà đều vỡ ra, Chung Văn Thư gần như liều thân thể trọng thương, phát ra một đòn mạnh nhất!

Hố đen năng lượng này bị hắn trực tiếp đánh về phía Lâm Minh.

- Nuốt đi, nuốt hết máu thịt của hắn!

Chung Văn Thư hò hét trong lòng, nhưng mà ngay khi hố đen này sắp chạm đến thân thể Lâm Minh, sau lưng Lâm Minh một đóa hoa sen màu đỏ thẫm chậm rãi nở rộ.

Hoa sen Đế Tôn - không gian Hồng Mông!

Rầm Rầm Rầm!!!

Hố đen chạm vào không gian Hồng Mông, năng lượng va chạm dữ dội phát sinh một chuỗi vụ nổ. Lâm Minh mặt không chút thay đổi, Phượng Huyết Thương đâm thẳng ra, một thương đâm vào chính giữa hố đen.

- Ngu ngốc! Công kích pháp tắc cắn nuốt của ta, ngươi sẽ chỉ bị nuốt nhanh hơn!

Chung Văn Thư toàn thân là máu, Quán Nhật Kiếm ở tay trái cầm ngang, chuẩn bị tụ lên một điểm chân nguyên cuối cùng, phát ra công kích cuối cùng, khóa chặt cục diện chiến thắng.

Mà chính vào lúc này, một màn khiến hắn trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Hố đen hỗn loạn hắn phát ra rồi lại bị một thương của Lâm Minh đánh nát, rồi sau đó năng lượng màu đen rậm rạp dính nhầy kia rồi lại bị một luồng sức mạnh vô hình cắn nuốt!

“Kiếm nuốt nhật nguyệt” được xưng là cắn nuốt mặt trời trăng sao ngược lại bị pháp tắc khác cắn nuốt!

Hỗn Độn sinh Âm Dương, Âm Dương hóa Ngũ Hành. Pháp tắc Âm Dương tuy rằng vượt qua pháp tắc Ngũ Hành nhưng vẫn ở dưới pháp tắc Hồng Mông. Cho dù là hố đen chân chính, khi vũ trụ hủy diệt, trời đất trọng khai cũng sẽ bị pháp tắc Hồng Mông cắn nuốt!

Huống chi, chiêu kiếm này của Chung Văn Thư còn xa không đạt tới cảnh giới của hố đen.

- Điều này sao có thể!? Đó là chiêu thức gì!

Chung Văn Thư cảm giác không thể tin nổi, Quán Nhật Kiếm của hắn muốn đâm ra. Nhưng ngay cả công kích mạnh nhất của Ám Thạch Kiếm đều không làm gì được Lâm Minh, Quán Nhật Kiếm lại có tác dụng gì?

Mà ngay trong nháy mắt này, Lâm Minh đã đi tới trước mặt Chung Văn Thư, Phượng Huyết Thương ngay ở trên cao cách đỉnh đầu hắn một mét, bổ xéo xuống!

Con ngươi in ngược mũi nhọn lạnh lẽo của Phượng Huyết Thương, trong lòng Chung Văn Thư dâng lên một tia tuyệt vọng, giơ kiếm đón đánh, nhưng mà kết quả lại không công cán gì.

Xịch!

Phượng Huyết Thương từ vai phải Chung Văn Thư chém xuống, chém xéo hông ngực, từ sườn trái chém ra. Máu tươi tung tóe, thân hình của Chung Văn Thư trực tiếp bị Lâm Minh chém làm hai đoạn!

Trong nháy mắt nửa người trái văng lên, trong mắt Chung Văn Thư vẫn tràn ngập vẻ khó tin. Giá trị công huân hắn mất hai tháng thời gian chiến đấu không gián đoạn tích lũy, top 20 Chân Võ đại thế giới của hắn trực tiếp hóa thành bọt nước. Tất cả cố gắng của hắn chỉ là làm đồ cưới cho người khác.

Loại cảm giác này khiến Chung Văn Thư buồn bực muốn chết!

Nhưng mà ý thức của hắn cũng chỉ tới đây. Ngay sau đó, đầu của hắn trực tiếp bị Phượng Huyết Thương xuyên thủng, máu văng tung tóe. Thi thể thiếu non nửa của Chung Văn Thư ra sức giãy dụa một chút rồi sau đó ngã xuống đất, tử vong tại trận!

Tiếp theo, cả người Chung Văn Thư đều hóa thành quầng sáng năng lượng, tản mát ra...

Chương 1186: Thứ tự tăng vọt

Vào lúc Lâm Minh và Chung Văn Thư giao thủ, ở Xích Quang đại thế giới, trong cung điện lơ lửng dưới quyển trục màu vàng, 4 gia tộc Thần thú cùng với mấy tông môn bát phẩm đỉnh cao dựa vào bọn họ, bao gồm một ít cao tầng của Xích Quang giới đều tụ tập. Bọn họ một mực nói chuyện phiếm, thảo luận trường hợp rầm rộ chưa từng có của Thần Vực đệ nhất hội võ lần này.

Một lúc nào đó, ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, đệ tử Phượng tộc thượng cổ mọi thời khắc phụ trách xem xét ngọc giản Thần Mộng đột nhiên ánh mắt sáng lên, vội vàng bẩm báo với Hỏa Liệt Thạch:

- Hỏa trưởng lão. Thành tích của Lâm sư đệ tăng lên tới 2 vạn giá trị công huân rồi. Hiện tại xếp hạng ở Chân Võ đại thế giới có thể tiến vào top 1%.

- Hả, 2 vạn?

Hỏa Liệt Thạch trong lòng khẽ động, tiểu tử này rốt cục bắt đầu phát lực rồi. Nhưng mới chỉ 2 vạn, còn chưa đủ.

Trên thực tế, Lâm Minh thời điểm này mới đi ra, có lượng lớn ác mộng thú cao cấp và người dự thi giá trị công huân cao để giết. Mới đầu giá trị công huân của hắn tăng trưởng nhanh là đúng. Sau khi hắn đánh chết vài tên tiểu đệ của Chung Văn Thư, cũng quả thật một hơi tăng trưởng 2 vạn giá trị công huân.

Nhưng là về sau sẽ chậm lại, vấn đề mấu chốt là Lâm Minh có thể tăng đến bao nhiêu. Hỏa Liệt Thạch rất sợ Lâm Minh chỉ đủ thông qua vòng dự tuyển thứ nhất liền lười giết chóc, mặc cho giá trị công huân bảo trì trên một mức khá thấp. Như vậy khuôn mặt già này của lão sẽ bị đánh sưng.

- Lâm hiền điệt rốt cuộc đến 2 vạn rồi nha, như vậy có thể thông qua vòng dự tuyển thứ nhất rồi, đáng mừng đáng mừng.

Tiếu Diện Long của Long tộc thượng cổ sờ sờ sừng rồng trên đầu mình, cười ha hả nói.

Tuy là chúc mừng nhưng đối với thiên tài tuyệt đỉnh mà nói, thông qua vòng thứ nhất là chuyện dĩ nhiên, thật sự không phải chuyện đáng khoe gì. Trong lời chúc mừng này hiển nhiên có mùi vị chế nhạo.

Hỏa Liệt Thạch sau khi nghe xong sắc mặt tự nhiên không quá dễ nhìn. Hắn đối với lão già không chiến đấu đều muốn biến ảo ra sừng rồng này tràn ngập chán ghét. Long tộc thượng cổ cũng không phải hậu duệ trực hệ của Long tộc, thân thể chân chính là không có sừng rồng. Sừng rồng năng lượng biến ảo ra, nói trắng ra chính là giả trâu bò.

- Gấp cái gì. Hiện tại mới vừa bắt đầu, phía sau còn có hơn 20 ngày đây. Kết quả sẽ là như thế nào, khó nói!

Hỏa Liệt Thạch tức giận trả lại một câu.

- Ha ha! Hỏa huynh nói đúng, lão hủ rất chờ mong đó!

Tiếu Diện Long vuốt chòm râu, không nhanh không chậm nói:

- Vừa rồi Lâm hiền điệt hẳn là đánh chết một người dự thi hả. Cho nên giá trị công huân mới có thể tăng vọt. Tuy nhiên giá trị công huân này nhưng là càng về sau càng khó tăng. Bởi vì giá trị công huân cao rồi, giết người khác nhận được giá trị công huân tự nhiên sẽ ít đi. Tỷ như Long Nhất của tộc chúng ta, một tháng trước giá trị công huân đã tích lũy đến hơn 1. 3 triệu rồi, hiện tại tháng thứ hai qua đi cũng chỉ hơn 1. 6 triệu mà thôi!

Tiếu Diện Long lắc lắc đầu, tuy rằng biểu tình dường như đang tiếc hận nhưng trong lời nói của hắn rõ ràng có thành phần khoe khoang. Nghe vào tai Hỏa Liệt Thạch thế nào đều có vài phần xúc động muốn đập lão ta một trận.

Tuy nhiên Tiếu Diện Long nói cũng là thật. Càng lên cao giá trị công huân càng khó tăng, hơn nữa chênh lệch cũng càng lúc càng lớn. Giá trị công huân 2 vạn, xếp hạng sau 100 triệu. Giá trị công huân hơn 1. 6 triệu liền trực tiếp xếp hạng 72 đại thế giới. Chênh lệch có thể nghĩ mà biết.

Bình thường mà nói, sau thời gian dài tích lũy, thực lực gì liền đối ứng với giá trị công huân của giai đoạn đó, di động sẽ không quá lớn.

Hỏa Liệt Thạch lười để ý đến Tiếu Diện Long, chỉ là lúc nhìn lúc không vào ngọc giản Thần Mộng, chờ mong giá trị công huân của Lâm Minh lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Thời gian hai mươi mấy hơi thở qua đi, giá trị công huân của Lâm Minh vẫn không nhúc nhích. Mà đúng vào lúc này, ngọc giản Thần Mộng đột nhiên lóe lên một tầng ánh xanh nhàn nhạt, tên của Lâm Minh đột nhiên lóe sáng một cái rồi sau đó giá trị công huân ở phía sau vọt lên điên cuồng!

Con số hàng vạn tăng vọt, trong nháy mắt đột phá 10 vạn. Kế tiếp, con số hàng chục vạn cũng đang nhảy điên cuồng. 60... 70... 80... 90... 1 triệu!

- Trời ạ!

Đệ tử Phượng tộc thượng cổ phụ trách ngọc giản Thần Mộng cả kinh kêu ra tiếng. Đảo mắt một cái 1 triệu, tuy nhiên còn không phải điểm cuối. 1. 5 triệu đã nhanh chóng vượt qua, thẳng đến gần 2 triệu!

- Cái gì?

Hỏa Liệt Thạch trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào ngọc giản Thần Mộng.

Tiếu Diện Long nghe thấy tiếng kinh hô của hai người, sửng sốt một chút, đứng dậy nhìn về phía ngọc giản trong tay đệ tử Phượng tộc thượng cổ kia. Chỉ thấy một chuỗi con số tăng vọt như điên, khiến người hoa mắt.

- Làm... Làm sao...

Tiếu Diện Long có chút choáng váng:

- Lâm Minh hắn... làm cái gì?

Hỏa Liệt Thạch tập trung tinh thần nhìn ngọc giản Thần Mộng, một lời không nói.

2 triệu - không hề trì hoãn xông phá!

Trực tiếp đem 1. 6 triệu của Long Nhất ném lại phía sau.

Con số này đã từ nhảy vọt hàng chục vạn biến thành đơn vị hàng triệu.

Sau 2 triệu... hàng triệu lại nhảy một cái. 3 triệu!

3. 1 triệu!

3. 2 triệu!

3. 3 triệu!

Thẳng đến lúc 3. 36 triệu, con số này mới dừng lại.

Lâm Minh một hơi từ 2 vạn trực tiếp vọt tới 3. 36 triệu!

Thứ tự từ ngoài 100 triệu, không thể thống kê trực tiếp nhảy lên tới thứ 28 Chân Võ đại thế giới!

Đừng nói Tiếu Diện Long trợn tròn mắt, ngay cả Hỏa Liệt Thạch cũng đều tròn mắt. Kỳ thật hiểu biết của Hỏa Liệt Thạch đối với Lâm Minh cũng không nhiều. Rất nhiều bí mật của Lâm Minh, Hỏa Liệt Thạch cũng không biết, càng không biết tốc độ tăng trưởng thực lực khủng bố của Lâm Minh sau khi rời Phượng tộc thượng cổ.

Kỳ vọng nguyên bản của Hỏa Liệt Thạch chính là: có thể đem Lâm Minh bồi dưỡng thành nhân vật hạng nhất như là Hỏa Phần Thiên, Tiêu Đạo Cực. Trong tương lai trở thành một người nửa bước Giới Vương, dẫn dắt Phượng tộc thượng cổ khôi phục vinh quang của thời kỳ cường thịnh.

Đệ nhất hội võ lần này, kỳ vọng của Hỏa Liệt Thạch đối với Lâm Minh cũng không cao, cũng chính là thông qua vòng dự tuyển đồng thời đạt được một thành tích tốt trong vòng bán kết, tranh thủ tiến vào top 10 vạn toàn bộ Thần Vực. Về phần lọt vào vòng chung kết cuối cùng, Hỏa Liệt Thạch không trông cậy. Bởi vì dựa theo thời gian suy tính, tu vi hiện tại của Lâm Minh cũng chỉ là Thần Hải sơ kỳ, về mặt tu vi và thời gian tu luyện quá chịu thiệt!

Nhưng lão không nghĩ tới, Lâm Minh cho lão một cái ngạc nhiên vui mừng thật lớn!

Lúc này mới chỉ vẻn vẹn động thủ vài canh giờ liền một hơi nhảy lên đến thứ 28 Chân Võ đại thế giới. Xem ra còn có thể vọt lên phía trước một đoạn lớn, thậm chí có thể tiến vào top 10, top 5 đều có khả năng lớn!

Biến cố xếp hạng của Lâm Minh lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người trong cung điện. Mọi người đều nhìn lại, trong đó cũng có trưởng lão của Kỳ Lân tộc và Đại Bằng tộc, cùng với rất nhiều nhân vật của tông môn bát phẩm đỉnh cấp. Những tông môn bát phẩm này cơ bản đều là môn chủ đích thân tới.

Mọi người đều nhìn về phía ngọc giản Thần Mộng trong tay Hỏa Liệt Thạch, con số dài ngoằng kia khiến người hoa mắt.

Đúng vào lúc này, Hỏa Liệt Thạch nguyên bản trợn tròn mắt đột nhiên phản ứng lại, bắt đầu cười to – cười to sảng khoái đầm đìa, không chút che giấu sự đắc ý của mình:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt! Làm rất tốt! Ta đã nói mà, với thực lực của Lâm Minh, quét ngang mấy con rồng nhỏ còn không phải như đùa, đã sớm nên như vậy rồi! Lúc này mới động thủ vài canh giờ thôi! Điểm số 3. 36 triệu, điểm của rồng nhỏ kia bao nhiêu nhỉ? 1. 6 triệu đúng không. Ha ha, tăng lên gấp đôi còn thêm một khúc!

Giọng của Hỏa Liệt Thạch nguyên bản chính là cái loại siêu cấp lớn, một khi rống lên ngay cả pháp trận cách âm đều không ngăn được. Hơn nữa lần này lão hò hét chỉ sợ người khác không biết, ngay cả người bên ngoài cung điện đều sắp nghe được. Người trong đại sảnh cung điện càng bị lão chấn cho lỗ tai run lên.

Mặt của Tiếu Diện Long đã hoàn toàn đen xạm, hắn không ngốc. Thứ tự của Lâm Minh có thể có một lần bay vọt như vậy, có một loại khả năng. Đó chính là, hắn ta giết chết một thiên tài tuyệt đỉnh của Thánh địa Giới Vương, nếu không tuyệt đối không thể có thứ tự này!

Thực lực như vậy, là Long Nhất tuyệt đối không so được. Đừng nói là Long Nhất hiện tại, cho dù là thiên tài Long Nhất lúc trước chết trong Bí cảnh Thần Thú kia cũng tuyệt đối không được.

Hơn nữa, theo thời gian suy tính, Lâm Minh hoàn thành trận chiến đấu này chỉ sợ căn bản là không dùng bao lâu. Thực lực như vậy thật sự khiến người kinh sợ.

Điều Tiếu Diện Long nghĩ đến, trưởng lão những Thánh địa khác đương nhiên sẽ không nghĩ không ra.

Trong lúc nhất thời các loại tiếng chúc mừng không dứt bên tai.

- Chúc mừng Hỏa trưởng lão!

- Ha ha, việc vui lớn a. Phượng tộc thượng cổ lần này nhặt được bảo rồi.

- Lâm hiền điệt thiên phú này, ngày sau trở thành nửa bước Giới Vương là chuyện nắm chắc rồi!

Trưởng lão trong đại sảnh đều chúc mừng, bất kể có phải thật lòng hay không, Hỏa Liệt Thạch đều tiếp nhận. Lão cười sang sảng:

- Ánh mắt lão phu nhìn người cho tới bây giờ không sai được. Lâm Minh này ở trong thí luyện Cổ Phượng liền hoàn thành Thiên Nhân Trảm, rồi sau đó tự mình ra ngoài lịch lãm. Hiện tại xem ra, thành tựu càng lớn! Tuy nhiên, chỉ là tính tình quá tùy ý. Vòng dự tuyển lần này, hắn căn bản là không nghiêm túc thôi!

Hỏa Liệt Thạch dùng giọng điệu rất muốn ăn đòn nói, Tiếu Diện Long nghe mà khóe miệng giật liên tục. Lão già này tuyệt đối là loại người cho lão vài phần ánh mặt trời là có thể chiếu sáng một cái tinh cầu. Hôm nay, hắn từng nghĩ ngẩng đầu lên.

***

Thần Mộng giới.

Lâm Minh đứng ở trong rừng rậm gần như bị san thành đất bằng, trong tầm nhìn của hắn quầng sáng năng lượng sau khi Chung Văn Thư chết hóa thành đã phân giải thành đường nét đỏ vàng quấn vào nhau thành một đống. Tuy rằng những đường nét đỏ vàng này sáng lạn kém xa không so được với đường nét pháp tắc Thần Mộng lúc trước hắn lợi dụng Ma Phương hấp thu, nhưng lại lớn mạnh hơn nhiều so với đường nét những con ác mộng thú để lại sau khi chết. Điều này cũng nghĩ là năng lượng ẩn chứa trong đó lớn mạnh hơn hàng ngàn hàng vạn lần.

Lâm Minh mặc cho đoàn năng lượng này chậm rãi bay tới trước người mình, chậm rãi vươn tay, chạm vào quầng sáng năng lượng. Trong lúc nhất thời, những đường nét đỏ vàng này lập tức hỗn loạn hóa thành vô số vệt sáng, vù một cái chìm vào trong thân thể Lâm Minh. harry potter fanfic

Năng lượng cảnh trong mơ mát lạnh giống như suối mát chảy khắp thân thể Lâm Minh. Cuối cùng tụ vào trong linh hồn của Lâm Minh, tẩm bổ dấu ấn linh hồn của Lâm Minh. Hai dấu ấn này lập tức hào quang mãnh liệt, đó là một loại cảm giác đến gần viên mãn.

Kế tiếp, Lâm Minh lập tức cảm thấy linh hồn của mình dường như bị một loại sức mạnh vô hình nhấc lên cao. Loại cảm giác này giống như là một người đang bò một ngôi tháp cao, từ tầng một đến đỉnh, sau đó từ trên đỉnh ra sức nhảy lại cũng không ngã xuống mà từ đó mọc cánh thành tiên.

Cảm giác nhẹ bẫng dường như ngự trị trên thế giới, dùng ánh mắt thần linh nhìn xuống toàn bộ thế giới. Cảm giác như vậy khiến người có một loại cảm giác Lâm Minh đều chìm vào cảm giác tinh lọc.

Lâm Minh nhìn thấy, linh hồn của hắn trong thức hải đang phát sáng, dường như trong khoảnh khắc đó hắn đã trải qua sự gột rửa thần thánh nào đó, linh hồn sinh ra lột xác.

Mà ở trong tinh thần chi hải của hắn, chiến linh cũng được làm dịu, mơ hồ đã tới gần Hoàng kim viên mãn.

Đây chính là công hiệu của pháp tắc mộng cảnh Thần Võ vô thượng, Lâm Minh dùng hai tháng tìm hiểu cộng thêm sự gột rửa của năng lượng trong mơ, hiện giờ rốt cuộc nhìn thấy thu hoạch.

Chương 1187: Mục tiêu – Hẻm núi ác mộng

- Cứ tiếp tục như vậy, có lẽ ta có thể ở Thần Mộng giới lợi dụng thời gian chín tháng này trực tiếp tu thành Thần Hải trung kỳ. Hơn nữa về mặt linh hồn và chiến linh đạt được ưu đãi càng lớn!

Ý thức được những điều này, Lâm Minh trong lòng vui vẻ. Với thực lực và tu vi của hắn hiện tại đi đối mặt truyền nhân Thiên Tôn, hắn quả thật không có tin tưởng gì. Một khi truyền nhân Thiên Tôn là tu vi Thần Hải hậu kỳ, như vậy hy vọng Lâm Minh có thể thắng càng xa vời.

Nhưng là, nếu như có thể tu đến Thần Hải trung kỳ, đó lại là một phần quang cảnh khác.

Tuy nhiên, muốn tu luyện là phải tích lũy năng lượng Thần Mộng. Lâm Minh phát hiện, mình sau khi đánh chết Chung Văn Thư một hơi hấp thu lượng lớn năng lượng Thần Mộng cũng không phải hoàn toàn có thể lợi dụng. Mà là chỉ có thể lợi dụng một bộ phận nhỏ trong đó, đại bộ phận đều tản mát.

- Không biết Thần Võ vô thượng đầy đủ của Thần Mộng Thiên Tôn đến tột cùng là cái gì. Nếu ta có thể học được, có Ma Phương phụ trợ, thực lực bản thân cùng với tốc độ tu luyện tất nhiên sẽ tăng vọt lên một tầng.

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói. Đúng vào lúc này, hắn chú ý tới hai võ giả thấp bé theo dõi mình đang còn sống, hai người bọn họ may mắn tránh khỏi dư ba vụ nổ nhưng là sớm đã sợ vỡ mật. Đối với bọn họ mà nói, chạy trốn là chuyện không có khả năng. Thực lực chênh lệch lớn như vậy, với cảm giác của Lâm Minh bọn họ căn bản không có khả năng chạy thoát.

Về phần ở lại trong này, bọn họ lại càng một giây như một năm, sống không bằng chết.

Hiện tại đột nhiên nhìn thấy Lâm Minh nhìn lại, hai người bọn họ lập tức sợ tới mức hồn vía lên mây.

Ở Thần Mộng giới này tử vong cũng không đáng sợ, bọn họ chỉ sợ ở bên ngoài cũng bị liên lụy. Hiện tại mắt thấy Lâm Minh còn ác hơn Chung Văn Thư, đắc tội nhân vật như vậy, tuyệt đối khiến người ăn ngủ khó yên.

- Lâm đại hiệp tha mạng, chúng ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn. Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, liền coi chúng ta là cái rắm, tha chúng ta đi.

Lâm Minh lạnh giọng cười. Hai người này đối với hắn mà nói như là con rệp, bóp chết rất dễ dàng nhưng lại không có ý nghĩa gì.

- Hai người Chung Nguyên, nói cho ta biết tình báo về Thánh Võ Phủ tam kiệt.

- Thánh... Thánh Võ Phủ tam kiệt?

Hai võ giả thấp bé đều nuốt một ngụm nước miếng. Theo bản năng cho rằng Lâm Minh muốn cho bọn họ đi giám thị Thánh Võ Phủ tam kiệt. Nếu như vậy, kết cục đắc tội Thánh Võ Phủ tam kiệt sợ là còn thảm hơn so với đắc tội Lâm Minh. Dù sao bọn họ còn muốn lăn lộn ở Chân Võ đại thế giới.

- Ta không cần các ngươi đi giám thị Thánh Võ Phủ tam kiệt, các ngươi chỉ sợ cũng không có bản lĩnh ấy. Chỉ cần nói cho ta biết nơi bọn họ thường đi cùng với địa điểm săn giết ác mộng thú cao cấp nhất ở phụ cận viễn cổ đế đô là được rồi!

Lâm Minh tin tưởng, Thánh Võ Phủ tam kiệt sẽ không cố ý lảng tránh hắn, thậm chí còn có khả năng chuyên môn tới tìm hắn phiền toái. Muốn tìm được ba người này, rất dễ dàng.

- Dạ... Dạ...

Hai võ giả thấp bé gật đầu như gà mổ thóc, vội vàng nói ra tình huống của Thánh Võ Phủ tam kiệt:

- Lâm đại hiệp, Thánh Võ Phủ tam kiệt kia thường xuyên đi hẻm núi ác mộng, ác mộng thú nơi đó cấp bậc rất cao, thậm chí còn có một số đầu sỏ ngay cả những người như Chung Văn Thư đều không dám trêu chọc. Đúng rồi, hẻm núi ác mộng trừ Thánh Võ Phủ tam kiệt còn có một nữ nhân nón rộng vành đỏ. Nữ nhân này đặc biệt ác, giết người không chớp mắt, ngay cả Thánh Võ Phủ tam kiệt và Chung Văn Thư đều kiêng kỵ nàng.

Hai võ giả thấp bé giới thiệu vắn tắt mà rất nhanh, những tin tức này đối với Lâm Minh cũng rất có tác dụng:

- Hẻm núi ác mộng... Hẳn là võ giả của Thần Mộng giới đặt tên. Còn có nữ nhân mũ rộng vành đỏ kia, hẳn là nữ nhân lúc trước cùng ta tranh đoạt Đại Thiên Thế Giới Đan ấy. Đệ tử quan môn của người mạnh cấp Giới Vương bị rớt cảnh giới.

Lâm Minh không quá mức lo lắng:

- Hẻm núi ác mộng ở đâu?

- Hồi Lâm đại hiệp, ngay ở nơi cách viễn cổ đế đô 3000 dặm về hướng đông nam. Cao thủ của viễn cổ đế đô gần như đều ở đó.

- Ừm...

Lâm Minh nói đến đây hơi hơi trầm ngâm, đột nhiên cười nói:

- Tuy rằng ta không sợ các ngươi tiết lộ tin tức cho Thánh Võ Phủ tam kiệt, nhưng là nếu bọn họ trốn đi hoặc bố trí bẫy rập đối với ta, vẫn là có chút phiền phức. Cho nên, các ngươi có thể ngủ một giấc. Yên tâm, thế giới thật ta sẽ không tìm các ngươi phiền toái.

Lâm Minh nói xong nhấc tay lên, hai võ giả thấp bé hoảng sợ, tuy nhiên bọn họ lập tức kịp phản ứng, một người trong đó nói:

- Cảm ơn Lâm đại hiệp tha thứ chúng ta, không cần Lâm đại hiệp động thủ, tự huynh đệ chúng ta có thể thu phục.

Hai võ giả thấp bé nói xong nhìn nhau, từ trong Tu Di Giới rút binh khí, nhắm chuẩn tim đối phương. Nghiến răng, nhắm mắt lại đâm mạnh xuống!

Phốc! Phốc!

Máu văng tung tóe, hai võ giả thấp bé rồi lại cứ như vậy tự sát. Lâm Minh nhìn mà có chút ngây người, hai người này thật là đủ độc.

Tuy là không gian trong mơ nhưng loại cảm giác binh khí đâm vào tim này không khác gì ở thế giới thật. Dũng khí tự sát cũng không phải ai đều có thể có.

Hai võ giả thấp bé rất nhanh liền hóa thành hai sợi hồn phách, bay về viễn cổ đế đô. Bọn họ muốn sống lại cũng phải một ngày sau. Hai người đã tính sẵn, sau khi sống lại liền ở trong thành không did dâu hết, thẳng đến đào thải vòng thứ nhất tới. Bọn họ sẽ đương nhiên bị đào thải sau đó liền mau chóng thu thập đồ vật chạy mất dạng. Nếu không bị cuốn vào trong vòng xoáy cạnh tranh của những vị đầu sỏ này, không cẩn thận một chút là mạng không còn.

Lâm Minh lại nhìn thoáng qua ba tiểu đệ dưới tay Chung Văn Thư còn sống, ba người đã thoi thóp. Lâm Minh bắn ra ba luồng khí tên chân nguyên, trong nháy mắt kết thúc tính mạng bọn họ.

Ba người này tuy rằng cũng có một chút giá trị công huân, nhưng bởi vì chênh lệch với Lâm Minh quá lớn, cộng vào người Lâm Minh, mỗi người chỉ có 10 điểm, gần như xem nhẹ bất kể.

Nhìn thoang qua xếp hạng giá trị công huân của mình, chỉ là thứ 28. Thứ hạng này không tính cao.

- Ta lấy được sáu phần giá trị công huân của Chung Văn Thư, chỉ là xếp hạng 28, phỏng chừng xếp hạng vốn có của Chung Văn Thư ở vào khoảng 20... Thánh Võ Phủ tam kiệt sẽ không vượt qua xếp hạng của Chung Văn Thư. Nói cách khác toàn bộ Chân Võ đại thế giới ít nhất có mười mấy người ta không biết xếp ở phía trước Chung Văn Thư. Những người này hẳn là đại bộ phận ra từ Chân Võ Đại Thánh địa, hơn nữa giá trị công huân của bọn họ hẳn là càng tới gần trình tự đỉnh cao. Chênh lệch lại càng lớn.

Khi giá trị công huân ở khoảng mấy ngàn, cộng thêm vài giá trị công huân là có thể tiến vào trên một triệu. Mà khi đến top 10 đại thế giới, cộng thêm 1 triệu giá trị công huân không nhất định có thể tăng thêm một hạng.

Lâm Minh nghĩ vậy, không lập tức bay về phía hẻm núi ác mộng mà ngồi xuống ngay trong rừng rậm này điều tức một hồi lâu, tiêu hóa năng lượng mộng cảnh sau khi Chung Văn Thư chết để lại.

Càng tìm hiểu những năng lượng mộng cảnh này, Lâm Minh lại càng mê muội đối với pháp tắc Thần Mộng.

Bộ Thần Võ vô thượng này, Lâm Minh rất muốn lấy được.

Vào lúc Lâm Minh tìm hiểu Thần Võ vô thượng, Chung Văn Thư còn đang sống lại, sống lại ở không gian trong mơ cần thời gian một ngày.

Thân thể Chung Văn Thư đang thong thả hình thành, mà ý thức hắn cũng đã thanh tỉnh vào một giờ trước. Thậm chí hắn đã có thể tra xét đến xếp hạng giá trị công huân của mình.

- 2. 24 triệu giá trị công huân, xếp hạng 46 Chân Võ đại thế giới!

Nhìn thấy thứ tự này, Chung Văn Thư muốn phát điên. Cố gắng của hắn, chém giết không gián đoạn suốt hai tháng, chỉ trong một lúc trôi theo dòng nước!

Từ 47 đến top 20 không biết phải trả giá bao nhiêu tâm huyết. Kết quả mọi thứ đều làm đồ cưới cho người khác!

Lâm Minh lặng lẽ hai tháng, đột nhiên ra tay, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi liền dã man cướp đi thành quả lao động của hắn, nhảy đến top 30. Mà hắn thì lại rớt xuống thứ 46!

Hắn làm sao có thể không hận!

- Lâm Minh, ta với ngươi thế bất lưỡng lập!

Chung Văn Thư nghiến răng nghiến lợi, mà lúc này ở dưới quyển trục màu vàng ở Chân Võ đại thế giới, trưởng lão của Song Cực Cung cũng thấy được sự rớt hạng thê thảm của Chung Văn Thư.

- Đây là chuyện gì xảy ra!?

- Văn Thư thoáng một cái rớt xuống thứ 46 rồi! Giá trị công huân từ 5. 6 triệu, rơi xuống 2. 24 triệu, rớt mạnh sáu phần. Đây hiển nhiên là bị giết!

Gia chủ Chung gia Song Cực Cung nghiến răng nghiến lợi nói, ngọc giản Thần Mộng trong tay gần như bị hắn bóp nát.

- Là ai làm!? Là ác mộng thú hay là người dự thi?

- Khả năng ác mộng thú không lớn, Văn Thư đã lịch lãm thời gian hơn hai tháng, không có khả năng không biết thực lực đối lập giữa mình và ác mộng thú. Hắn sẽ không chết dưới vuốt của ác mộng thú, chín phần khả năng là bị người dự thi khác giết, chỉ là không biết là ai.

Một trưởng lão Song Cực Cung sắc mặt âm trầm nói. Thi đấu trọng đại quan hệ đến danh dự tông môn thậm chí tiền đồ cá nhân như vậy, giết chết người khác tự nhiên sẽ kết thù. Bình thường giữa Thánh địa Giới Vương, nếu nhận thức lẫn nhau đều sẽ bình yên vô sự. Tựa như Thánh Võ Phủ tam kiệt không có khả năng ra tay với Chung Văn Thư vậy.

- Hiện tại chúng ta không tra được, chúng ta không biết người dự thi có những ai, cũng không biết thứ tự của ai vừa rồi tăng vọt.

- Chờ một chút xem, chờ Văn Thư ra ngoài liền rõ ràng chân tướng.

Người của Song Cực Cung cũng chỉ có thể tạm thời nén xuống một hơi này. Nếu là Chân Võ Đại Thánh địa động thủ, bọn họ cũng không thể thế nào, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Dù sao giết chóc giữa người dự thi lẫn nhau vốn chính là quy tắc cho phép, nhưng nếu là một thế lực không bằng Song Cực Cung bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ phương pháp lấy lại cả vốn lẫn lời.

Lúc này ở Thần Mộng giới, ước chừng tám canh giờ trôi qua. Lâm Minh đang đả tọa đột nhiên mở mắt. Lực lượng cảnh trong mơ do Chung Văn Thư mang đến cho hắn, hắn đã tiêu hóa xấp xỉ.

Lâm Minh lẩm bẩm:

- Còn có bốn canh giờ nữa là một ngày, Chung Văn Thư và thủ hạ của hắn cũng sắp sống lại rồi. Nếu bọn họ thông báo cho Thánh Võ Phủ tam kiệt, đối với ta mà nói có chút phiền phức.

Lâm Minh không sợ Chung Văn Thư đi tìm Thánh Võ Phủ tam kiệt liên hợp lại đối phó với hắn, chỉ sợ Thánh Võ Phủ tam kiệt sau khi biết được tin tức nấp đi. Đương nhiên, loại khả năng này kỳ thật không lớn. Một là Thánh Võ Phủ tam kiệt vốn tính cách cao ngạo. Hai là Chung Văn Thư cũng khẳng định mừng rỡ nhìn thấy xếp hạng của người khác cũng bị rớt xuống, như vậy hắn có thể tăng lên ba hạng.

Lâm Minh đứng lên, thân hình nhoáng một cái bay thẳng về phía hẻm núi ác mộng.

Ở trên bầu trời Thần Mộng giới bay thẳng xuyên thủng là một loại hành vi cực độ kiêu ngạo, như vậy sẽ dẫn tới sự chú ýcủa rất nhiều ác mộng thú. Trong lúc nhất thời, trên bầu trời có phần đông ác mộng thú có thể bay lượn nhào về phía Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ là ý niệm khẽ động, ngón tay liên tục phát ra tên khí chân nguyên rót vào chiến linh, dễ dàng đánh chết chúng nó.

- Giá trị công huân thật thấp, hơn nữa lực phòng ngự rất mạnh. Khó trách rất ít có người dự thi lựa chọn đánh chết đám ác mộng thú trên không này.

Khoảng cách 3000 dặm đối với Lâm Minh mà nói thật sự không tính là gì. Rất nhanh trong tầm nhìn của hắn liền xuất hiện một hẻm núi sâu thẳm. Hẳn chính là hẻm núi ác mộng không thể nghi ngờ gì nữa!

Chương 1188: Tuyên chiến

Vù!

Lâm Minh từ trên trời hạ xuống, chính thức bước vào hẻm núi ác mộng.

Trong hẻm núi này, trừ ngẫy nhiên có vài cây nấm cao lớn như cây dù khổng lồ ra, không có bất kỳ thảm thực vật nào. Những cây nấm này phi thường tươi đẹp, hơn nữa tỏa ánh sáng mờ nhạt, vừa nhìn là biết có kịch độc.

Xuyên qua rừng nấm, đập vào mắt đều là nham thạch màu đen cứng rắn. Những nham thạch này đã rạn nứt, nhuộm máu loang lổ.

Ác mộng thú sau khi chết thi thể sẽ biến mất, cũng chỉ có số ít vết máu sẽ để lại. Những vết máu này kỳ thật cũng là năng lượng mộng cảnh ngưng tụ thành, chỉ là chưa kịp tiêu tan.

Theo Lâm Minh xâm nhập hẻm núi, chung quanh bắt đầu xuất hiện các loại dấu vết chém giết. Hơn nữa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Mảng lớn khe sâu, nham thạch vỡ nát, thân núi nứt toác, các loại Thánh khí gãy rời cắm ở trong khe hở, nhìn mà ghê người.

Nham thạch ở hẻm núi ác mộng này đều cứng rắn hơn sắt thép gấp trăm lần, cũng chỉ có như vậy có thể cam đoan chúng nó trong vụ nổ chân nguyên kịch liệt chỉ bị phá thành mảnh nhỏ, còn có thể miễn cưỡng duy trì hình thể. Nếu không chỉ sợ hẻm núi ác mộng này đều không tồn tại.

Gió trong hẻm núi giống như dao sắc, càng ngày càng mạnh, tùy ý thổi quần áo của Lâm Minh bay phấp phới.

Ánh sáng rất u ám, chỉ có ánh sao thưa thớt từ bầu trời hẹp hòi trên đỉnh đầu rọi xuống. Tuy nhiên đối với võ giả mà nói, ánh sáng như thế nào không quan trọng!

Rống! Rống! Rống!

Trong bóng tối truyền đến tiếng gầm rống của ác mộng thú, tiếng rống như tiếng sấm cuồn cuộn, rung chuyển mặt đất. Chỉ nghe thấy tiếng rống này là có thể cảm giác được đám ác mộng thú này không tầm thường.

- Hả?

Ý niệm Lâm Minh thoáng động, đột nhiên cảm giác được vài luồng sát khí che giấu vô cùng tốt tập trung vào mình. Hắn mặt không đổi sắc chạm vào Tu Di Giới, ánh mắt và cảm giác xuyên qua bóng tối. Lại thấy ở cách xa 10 trượng trong nham thạch màu đen có bốn người nấp kín, chỉ chờ mình vừa đi qua liền phát động đánh bất ngờ.

Bốn người này đang trao đổi lẫn nhau:

- Gương mặt lạ, không biết!

- Mới tới, hẳn là có thể ăn được!

Mấy người này dùng chân nguyên truyền âm trao đổi rất nhanh. Thường lăn lộn ở hẻm núi ác mộng, ai có thể trêu chọc ai không thể dây vào, bọn họ trong lòng ít nhiều có so đo, sẽ không gây tranh chấp lung tung. Thiên tài đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương như là Thánh Võ Phủ tam kiệt, không thể nghi ngờ là người đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi thực vật, không có người sẽ có mưu đồ với bọn họ.

Đồng dạng, những thiên tài Thánh địa Giới Vương này bình thường cũng sẽ không đi giết người khác. Bởi vì giá trị công huân của bọn họ cao hơn những người khác quá nhiều, dưới áp chế của quy tắc giết những người khác cũng không có ý nghĩa quá lớn. Cho nên dưới đa số tình huống, giữa rất nhiều người dự thi trong hẻm núi ác mộng duy trì sự cân bằng tinh tế mà yếu ớt.

Bọn họ căn cứ vào thực lực phân chia phạm vi săn bắn. Người thực lực mạnh, phạm vi được chia tự nhiên lại càng lớn, càng tốt.

Nhưng một khi có gương mặt mới tiến vào, loại cân bằng này sẽ bị phá vỡ. Luôn có người sẽ coi người mới tới trở thành món ăn ngon vừa miệng.

- Ẩn giấu hơi thở, chờ hắn đi tới gần liền đánh lén!

- Tốt. Chúng ta bốn đánh một, hẳn là có thể miểu sát. Cũng không biết sẽ có bao nhiêu giá trị công huân, không đến 10 vạn liền không có ý nghĩa. Như vậy sau khi giảm %, bốn người chúng ta chia căn bản không cầm được cái gì.

- Người dám một mình tới hẻm núi ác mộng, ít nhiều có chút bản lĩnh hả. Hy vọng không phải đồ ngu.

Bốn võ giả đang bày kế cho Lâm Minh một lần đánh lén. Mà chính vào lúc này bọn họ đột nhiên sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy một luồng sát khí kinh khủng ngập trời trùm xuống. Một cây trường thương màu đỏ thẫm giống như rắn độc trong bóng đêm, khóa chặt cổ họng!

- Cẩn thận!

Bốn người đều như gặp đại địch, bọn họ ý thức được lần này gặp phải thứ dữ rồi!

Đối phương không ngờ có thể phát hiện bọn họ mai phục trước thời hạn, đồng thời trong nháy mắt phát ra công kích cuồng mãnh như thế.

- Đồng loạt ra tay!

Người cầm đầu trong bọn hô lên, nhưng mà sự liên thủ của bọn họ không tạo nên bất kỳ hiệu quả gì. Bọn họ chỉ cảm thấy năng lượng trên người nhanh chóng trôi đi, dường như căn bản không tụ được sức lực. Tiếp theo, ánh đỏ lóe lên, bọn họ cảm giác cổ chợt lạnh, máu tươi bắn ra.

Trong nháy mắt, ý thức nhanh chóng bị rút ra...

Đây là cảm giác tử vong. Bọn họ đã cảm thụ không chỉ một lần.

Trên thực tế, bọn họ ở hẻm núi ác mộng đi trên lằn ranh sinh tử, mỗi người đều đã chết ba bốn lần.

Lâm Minh thu hồi Phượng Huyết Thương, vừa rồi hắn chỉ ra một thương, gọn gàng sạch sẽ!

Có hai người chưa chết hẳn phát ra tiếng rên rỉ, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới một gương mặt mới đột nhiên toát ra không ngờ lợi hại như vậy. Nhân vật hung dữ phụ cận viễn cổ đế đô bọn họ đều hoặc ít hoặc nhiều hiểu biết một ít, căn bản không có nhân vật này! Chẳng lẽ là thành thị khác tới? Như vậy bọn họ thật sự gặp xui xẻo rồi!

Tuy nhiên với giá trị công huân của bọn họ, cho dù bị giết liền vài lần cũng có thể thoải mái thông qua vòng đào thải thứ nhất, có nhiều cơ hội.

- Giết những người này căn bản không được bao nhiêu giá trị công huân, quy tắc áp chế thật chặt.

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu. Năng lượng mộng cảnh trên người bốn người này phát ra hắn căn bản là lười lợi dụng, có thể có có thể không.

- Còn có một người chưa tắt thở...

Lâm Minh đột nhiên nghĩ tới cái gì, đi lên trước ngồi xuống, hỏi người đang thoi thóp này:

- Nói cho ta biết, Thánh Võ Phủ tam kiệt ở bên trong sao?

- Ngu... ngu ngốc... Ngươi tìm Thánh Võ Phủ tam kiệt... là muốn chịu chết hả. Hắc hắc...

Võ giả này trong khi nói miệng không ngừng hộc máu, hắn cũng không tham gia hội đấu giá ở viễn cổ đế đô, không biết Lâm Minh. Chỉ cho là Lâm Minh là người ở thành thị lân cận đến khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt.

- Điều này không cần ngươi nhọc lòng. Nếu ngươi không muốn nói cũng được, về sau cũng đừng ra khỏi thành nữa. Ta gặp lần nào là giết lần đó.

Lâm Minh một cước giẫm lên ngực võ giả kia, hắn ta lập tức hít thở khó khăn, toàn thân co giật, liên tục ho ra máu.

- Bọn họ... ngay... ngay tại bên trong...

- Tốt... Còn có một vấn đề, các ngươi vì sao đánh lén ta? Hay là mỗi một người dự thi vào hẻm núi ác mộng các ngươi đều sẽ đánh lén?

Lâm Minh tuy rằng không nghe được chân nguyên truyền âm của bốn người này nhưng là theo lý giải của hắn đối với pháp tắc Thần Mộng càng ngày càng sâu, linh hồn cảm giác của hắn đã vô cùng nhạy bén. Sát ý đối phương lộ ra đối với mình tuyệt đối sẽ không cảm giác sai.

- Bởi vì... Ngươi là gương mặt lạ...

- Thì ra là thế.

Lâm Minh buông lỏng chân.

Gương mặt lạ liền nghĩa là dê béo sao? Cũng có thể lý giải. Xem ra nếu mình muốn tiến vào sâu trong hẻm núi ác mộng, phải phí không ít công phu. Chẳng những phải đối mặt ác mộng thú còn phải đối mặt đánh lén của rất nhiều người dự thi. Tuy rằng Lâm Minh không sợ những người này nhưng là sẽ chậm trễ không ít thời gian.

Thời gian của hắn nhưng là rất quý giá!

Đến hiện tại, xếp hạng giá trị công huân đối với Lâm Minh mà nói đã là thứ yếu, hắn giết người chủ yếu là vì cướp đoạt đủ năng lượng mộng cảnh, cung cấp cho hắn tiếp tục tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng.

Một bộ Thần Võ vô thượng đặt ở trước mặt mình. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nào có đạo lý không tìm hiểu. Mỗi một giây hắn ở Thần Mộng giới đều phải tận dụng.

Lâm Minh một cước đem người dự thi bán sống bán chết kia văng ra, nhìn thoáng qua hẻm núi ác mộng u ám sâu thẳm, đột nhiên vận chân nguyên, hét lớn:

- Thánh Võ Phủ tam kiệt! Đi ra!

Một tiếng hét to này, âm ba sinh ra sau khi được rót năng lượng giống như gió lốc sóng xung kích vọt vào trong hẻm núi. Nơi nó đi qua ngay cả nham thạch đều bị chấn nát.

- Đi ra!

- Đi ra!

- Đi ra!

Thanh âm thật lớn vang vọng trong hẻm núi ác mộng, bị vách đá phản xạ vô số lần, đặc biệt vang dội.

Giờ khắc này, gần như tất cả người dự thi ở trong hẻm núi ác mộng đều nghe thấy tiếng hét này.

Bọn họ đều có chút sững sờ. Người nào – kiêu ngạo như vậy!

- Có người đang khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt!

- Chẳng lẽ là Chung Văn Thư? Hay là nữ nhân nón rộng vành kia?

- Ngươi ngu à? Đó rõ ràng là thanh âm của nam nhân, hơn nữa Chung Văn Thư làm sao có thể làm như vậy. Hắn nếu chống lại một người trong Thánh Võ Phủ tam kiệt còn có ưu thế, nếu như đồng thời đối mặt ba người, như vậy chỉ có nước chạy trốn. Đừng quên ba người này nhưng là xuất thân Thánh địa Giới Vương, ngươi dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, bọn họ khẳng định có thể tạo thành chiến trận!

- Đúng, chiến trận!

Một khi tạo thành chiến trận, uy lực tự nhiên không đơn giản là $1+1+1=3$ như vậy, sức chiến đấu sẽ tăng gấp bội!

Chỉ sợ cao thủ của Chân Võ Đại Thánh địa cũng sẽ có điều kiêng kỵ nhỉ!

Biết những điều này còn dám khiêu chiến, không phải người điên thì là người hung dữ chân chính.

- Có lẽ khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt cũng là một tiểu đội mấy người tạo thành thì sao?

- Có thể. Chúng ta ra ngoài xem, có lẽ là từ thành thị khác tới. Chân Võ đại thế giới cũng không chỉ có một thành thị viễn cổ đế đô!

Rất nhiều người dự thi sinh ra hứng thú đối với trận chiến này, bọn họ đều ùa ra ngoài hẻm núi ác mộng. Trong số này cũng bao gồm một nữ nhân áo đỏ.

Dáng người nàng thon dài cân đối, đầu đội một cái nón rộng vành, dung mạo hoàn toàn bị che lấp, thanh âm khàn khàn mà khó nghe:

- Thú vị. Là giọng của người kia, ta sẽ không nghe lầm. Ta nguyên bản tính toán, mười ngày sau lần lượt khiêu chiến các ngươi, chứng minh ta là mạnh nhất. Không thể tưởng được, ngươi lại làm điều này trước ta một bước. Cũng tốt, ta liền xem xem, ngươi có tự tin gì dám một mình đối mặt Thánh Võ Phủ tam kiệt.

Nữ nhân áo đỏ nón rộng vành tốc độ cực nhanh giống như một vạch đỏ lao về phía miệng hẻm núi ác mộng.

- Đại ca, có nghe thấy không, có người đang khiêu chiến chúng ta!

Thánh Nhạc Bình mái tóc màu đỏ nghe thấy thanh âm của Lâm Minh, cười nói:

- Chuyện thú vị như vậy, đến Thần Mộng giới lâu như vậy rồi lần đầu tiên gặp phải!

- Nghe thanh âm hình như là tiểu đệ đệ mua Đại Thiên Thế Giới Đan kia đó, thật thú vị. Sau khi hắn tiến vào Thần Mộng giới liền co đầu rút cổ ở viễn cổ đế đô chừng hai tháng, hiện tại rốt cục đi ra, không ngờ trực tiếp tìm tới chúng ta. Tự tin này, chậc chậc!

Thánh Yên Nhiên ở một bên dịu dàng nói, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập nụ cười phong tình vạn chủng.

- Đi, ra ngoài! Hắn tới vừa lúc, tuy nhiên chúng ta cũng đừng khinh địch. Tiểu tử này hơn phân nửa có cơ duyên gì!

Thánh Thiên Hạo vuốt cằm nói.

- Hừ. Tới tham gia đệ nhất hội võ, người có cơ duyên không biết có bao nhiêu, không có gì đáng ngạc nhiên. Mấu chốt vẫn là xem thiên phú bản thân. Đi, ra ngoài gặp tiểu tử điên này. Hắn không tới tìm ta, ta cũng sẽ tìm hắn. Cơn giận ở Phòng đấu giá đế đô kia, ta đã sớm muốn trút ra.

Thánh Nhạc Bình giọng căm hận nói. Thảm bại ở Phòng đấu giá đế đô, hắn ghi nhớ như mới.

Ba người thu hồi binh khí, đồng thời bay về phía miệng hẻm núi ác mộng.

Chương 1189: Chiến tam kiệt (Thượng)

Rống! Rống!

Mấy con ác mộng thú hung mãnh từ trong hẻm núi vọt ra, vồ thẳng tới Lâm Minh!

Lời tuyên chiến của Lâm Minh không chỉ hấp dẫn phần đông võ giả trong hẻm núi ác mộng, cũng dẫn tới ác mộng thú. Mấy con ác mộng thú này toàn thân phủ kín gai xương dữ tợn, khí thế kinh người. So với ác mộng thú Lâm Minh săn giết trong mảnh rừng nhỏ lúc trước thì lớn mạnh hơn rất nhiều lần.

Lâm Minh thân không nhúc nhích, Phượng Huyết Thương giống như rắn độc điểm ra, dễ dàng xuyên thủng mi tâm đám ác mộng thú này.

Phốc Phốc Phốc!!!

Mấy con ác mộng thú này đang chạy nhanh thân thể đột nhiên bổ nhào, ngã lăn thành một đống, chạm mạnh lên vách đá, máu tươi tung tóe.

Nham thạch cứng rắn hơn sắt thép gấp trăm lần bị đụng vỡ thành mảnh nhỏ.

- Thật là lợi hại, người đó là...

Rất nhiều người nhìn thấy tình cảnh Lâm Minh dễ dàng giết chết ác mộng thú. Một màn này, đại đa số người trong bọn họ làm không được.

- Ta nhận ra hắn, là tiểu tử mua Đại Thiên Thế Giới Đan ở Phòng đấu giá đế đô kia.

- Không sai. 7000 tỉ Tử Dương thạch mua Đại Thiên Thế Giới Đan, chính là người này. Quả thật là kêu giá kêu phát điên luôn!

Trong đám võ giả hiện tại chạy tới có không ít người tham gia hội đấu giá đế đô, có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với Lâm Minh.

Rất nhiều người bọn họ nguyên bản còn tưởng rằng lần này khiêu khích Thánh Võ Phủ tam kiệt cũng sẽ là một tiểu đội, khả năng đến từ thành thị khác. Không nghĩ tới chỉ là một mình Lâm Minh!

- Cừ thật. Ở Phòng đấu giá đế đô, tiểu tử này cùng thiên tài của mấy cái Thánh địa Giới Vương kết thù, hiện tại không ngờ còn tới khiêu khích. Đây là muốn làm cho thù hận trở thành không đội trời chung sao!

- Ngươi ngu à. Giữa mấy người bọn họ sớm đã trở mặt rồi. Tiểu tử này không đến tìm Thánh Võ Phủ tam kiệt, Thánh Võ Phủ tam kiệt cũng sẽ đi tìm hắn. Tuy nhiên hắn một người khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt, có phải là có chút ngu ngốc hay không?. Truyện Kiếm Hiệp

- Ta cũng cảm thấy hơi ngốc. Thánh Võ Phủ tam kiệt một mạch tương liên, không có khả năng để hắn tiêu diệt từng bộ phận. Hắn nếu có thể thắng, vậy không phải là xấp xỉ thiên tài đỉnh cao nhất của Chân Võ Đại Thánh địa rồi!

Võ giả chạy tới càng ngày càng nhiều, đối với hành vi của Lâm Minh phần lớn tràn ngập hoài nghi. Một người chống lại Thánh Võ Phủ tam kiệt, có phần thực lực này ở toàn bộ Chân Võ đại thế giới sợ là có thể xếp vào top 5 rồi. Nếu nói tiểu tử thoạt nhìn không có gì đặc biệt trước mắt này chính là võ giả xếp hạng top 5 trong thế hệ trẻ Chân Võ đại thế giới, bọn họ rất khó tin tưởng.

Có người nghe thấy nghị luận như vậy, mặt lộ vẻ châm chọc nói:

- Ta nghe nói tiểu tử này từ khi tiến vào Thần Mộng giới liền co đầu rút cổ ở viễn cổ đế đô không ra nửa bước, thẳng đến hiện tại mới lần đầu tiên đi ra. Vừa ra liền khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt, ta thấy hắn khả năng tinh thần có vấn đề.

Nên biết đây nhưng là không gian trong mơ, nơi chỉ có hình thái linh hồn và ý thức tồn tại, tu luyện cũng không tu đến bản thể. Bọn họ thật sự nghĩ không thông Lâm Minh ở viễn cổ đế đô hai tháng đều đã làm gì.

Hơn nữa Lâm Minh chẳng những ở hai tháng cái gì đều không làm, khiến người không nói được nhất chính là, hắn vừa ra thành liền không nói hai lời khiêu chiến Thánh Võ Phủ tam kiệt. Loại hành vi này thật sự không giống như của người bình thường.

Đúng vào lúc này, một nữ nhân áo đỏ mũ rộng vành lao ra hẻm núi ác mộng, thân hình nàng hết sức nhẹ nhàng, giống như một con bướm hạ xuống trên một cây nấm độc thật lớn lóe ánh mờ, không phát ra nửa điểm tiếng vang.

Mà cùng lúc nữ nhân này hạ xuống, lập tức khiến không ít người thân thể run run, theo bản năng rời xa nàng.

Mới đầu khi mọi người tới hẻm núi ác mộng săn bắn, cùng lúc đánh chết ác mộng thú, vì đạt được giá trị công huân săn giết giữa những người dự thi cũng là phi thường phổ biến.

Nữ nhân mũ rộng vành đỏ này lẻ loi một mình, cũng không phải xuất thân Thánh địa Giới Vương, tự nhiên là mục tiêu săn bắn tuyệt hảo. Rất nhiều võ giả bao gồm cả tiểu đội có mưu đồ với nữ nhân này. Có đánh lén, tiến công chính diện, thậm chí ý đồ xấu xa. Kết quả đều bị nữ nhân mũ rộng vành đỏ này giết ngược. Hơn nữa nàng ra tay cực kỳ tàn nhẫn quả quyết, người chết thường thường mổ bụng lòi ruột, tứ chi không đầy đủ.

Dần dần cũng không có người dám đối phó nữ nhân mũ rộng vành đỏ này nữa. Nhìn thấy nàng, mọi người đều đi đường vòng.

Mà nữ nhân mũ rộng vành đỏ này cũng tự nhiên mà chiếm cứ một khu vực săn bắn phi thường tốt trong hẻm núi ác mộng, gần với Thánh Võ Phủ tam kiệt.

Đương nhiên, cho dù là nữ nhân mũ rộng vành đỏ ở trong cảm nhận của mọi người cũng không so được với Thánh Võ Phủ tam kiệt. Dù sao bọn họ là ba người, hơn nữa mỗi người là cao thủ đỉnh cao. Nếu liên hợp lại, hẳn là chiến lực mạnh nhất trong vùng viễn cổ đế đô này.

Nữ nhân mũ rộng vành đỏ nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh cũng nhìn về phía nàng. Hai người đều không nói gì nhưng đều từ trong ánh mắt của nhau cảm nhận được một luồng chiến ý.

Chính vào lúc này, một tiếng cười sang sảng truyền đến:

- Ha ha ha ha! Ta nói là ai, dám kêu gào kiêu ngạo như vậy. Quả nhiên là ngươi!

Một nam nhân đầu đầy tóc đỏ bắt mắt từ trong hẻm núi ác mộng lao ra. Người này mặt vuông vức giống như dao chẻ, khí thế toàn thân giống như ngọn lửa màu đỏ thiêu đốt hừng hực, khí chất giống như yêu ma.

Hắn chính là lão nhị Thánh Nhạc Bình trong Thánh Võ Phủ tam kiệt.

Tuy rằng Thánh Nhạc Bình không phải đại ca, nhưng là bởi vì tính cách huênh hoang của hắn ngược lại nhiều người biết hơn so với lão đại Thánh Thiên Hạo.

Sau khi đứng vững, Thánh Nhạc Bình từ trong Tu Di Giới rút ra một cây trường thương màu đỏ. Vũ khí của hắn cũng là thương, hơn nữa bề ngoài thoạt nhìn cực kỳ tương tự Phượng Huyết Thương.

Sau Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo và Thánh Yên Nhiên theo sát mà tới. Thánh Thiên Hạo thân hình cao lớn cường tráng, chiều cao 2. 5m cao hơn người thường hai cái đầu. Vũ khí của hắn là một thanh trọng kiếm màu đen cao bằng một người, rộng 20cm.

Mà so với Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên thì có vẻ cực kỳ nhỏ xinh, nàng rồi lại ngồi trên bờ vai rộng lớn của Thánh Thiên Hạo. Vũ khí của nàng rất đặc biệt, là một đôi vòng tròn màu xanh, thoạt nhìn giống như là rắn độc, có thể dễ dàng vòng quanh thắt lưng.

Thánh Võ Phủ tam kiệt đều có đặc điểm riêng, phương thức chiến đấu cũng hỗ trợ lẫn nhau. Đại ca Thánh Thiên Hạo am hiểu sức mạnh và công kích mãnh liệt. Mà tam muội Thánh Yên Nhiên thì am hiểu tốc độ, có thể chạy quanh đánh lén. Cuối cùng là Thánh

Nhạc Bình, công kích linh hoạt sắc bén, các mặt đều hết sức xuất sắc.

Ba người liên hợp cùng một chỗ có thể phát huy ra sức chiến đấu càng thêm mạnh mẽ. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ bị mọi người đặt cùng một chỗ xưng hô chung.

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, mũi thương vạch ra một vòng tròn trên mặt đất. Chiến đấu – chạm phát nổ ngay!

Mọi người đều lùi xa một chút, chờ xem trận đại chiến này. Đây kahr năng là một trận quyết đấu đặc sắc, cũng có thể là một trò cười. Nếu Lâm Minh vừa bắt đầu liền bị miểu sát, cũng không kỳ quái. Dù sao ai cũng đều chưa từng thấy qua Lâm Minh và thiên tài đỉnh cao so chiêu.

Nhìn thấy vũ khí của Lâm Minh, khóe miệng Thánh Nhạc Bình nổi lên một độ cong nghiền ngẫm:

- Thương, thú vị. Ta cũng là dùng thương, được xưng là thương đạo đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi viễn cổ đế đô. Lần này, ta thật muốn nhìn, thương của ngươi so với thương của ta lại có thể thế nào! Đại ca, tam muội, các ngươi không cần ra tay, một mình ta đối phó hắn là được rồi!

Thánh Nhạc Bình nói xong, tiện tay run một đóa hoa thương, mũi thương chỉ thẳng Lâm Minh, ý tứ khiêu khích không cần nói cũng biết.

Thánh Thiên Hạo hơi hơi nhíu mày, cũng không ngăn cản Thánh Nhạc Bình, mặc hắn cùng Lâm Minh một chọi một. Thánh Võ Phủ tam kiệt bọn họ tuy rằng cũng thường xuyên cùng nhau đối địch, nhnưg đây thường thường đều là đối mặt với một ít người mạnh đời trước, hoặc là sư huynh sư tỷ lớn hơn bọn họ trăm tuổi. Đối phó người cùng tuổi mà còn liên thủ công kích, quả thật có chút hạ thấp giá trị.

- Chuẩn bị xong chưa? Thương thứ nhất của ta!

Thánh Nhạc Bình trước khi xuất thương không ngờ nhắc nhở Lâm

Minh, lòng tự tin có thể thấy lốm đốm. Lâm Minh chỉ cười nhạt, mũi thương vẫn chỉ xéo mặt đất.

Đúng vào lúc này, Thánh Nhạc Bình động. Nham thạch màu đen cứng rắn sau lưng hắn đột nhiên vỡ ra, thân thể hóa thành một bóng mờ, trong nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Minh, một thương đánh xuống!

Một đòn này khí thế như cầu vồng, nhưng khiến người cảm giác vô cùng quỷ dị chính là: trong nháy mắt một thương của hắn đánh xuống, tốc độ lại đột nhiên giảm chậm. Một thương này rồi lại giống như một thương của người thường đánh ra, tốc độ rất chậm, đơn giản không mỹ miều, không có bất kỳ điểm gì đặc biệt.

Một màn như vậy mang đến cho người ta một loại cảm giác không hài hòa.

- Một thương chậm như vậy, là khinh thường Lâm Minh, cố ý khiêu khích sao?

- Ngươi ngu ngốc, đây là pháp tắc thời gian! Hơn nữa là pháp tắc thời gian ngưng tụ được kết giới thời gian, cảnh giới phi thường cao! Một thương này hạ xuống, 100 ngươi đều phải chết!

Võ giả vây xem dùng chân nguyên truyền âm nhanh chóng trao đổi, mà lúc này một thương của Thánh Nhạc Bình không ngờ còn chưa hạ xuống!

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương đi hắn, lại phát hiện tốc độ của hắn trở nên chậm hơn so với Thánh Nhạc Bình, dường như thân thể bị trói buộc, căn bản không thể phát huy!

Pháp tắc thời gian – ý cảnh Chậm!

Thánh Nhạc Bình là đệ tử đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương, tự nhiên có vài phần bản lĩnh. Pháp tắc thời gian của hắn đã lính ngộ đến cảnh giới cực cao, với chút tri thức thời không Lâm Minh học cùng với Tạo Hóa lão nhân kia căn bản theo không kịp. Chỉ cần ở trong vùng kết giới thời gian bị Thánh Nhạc Bình ảnh hưởng, Lâm Minh sẽ bị quản chế mọi nơi!

Mắt thấy thương của Thánh Nhạc Bình sắp điểm lên trái tim Lâm Minh, hắn quát lớn một tiếng, khớp xương toàn thân nổ vang đôm đốp, chỉ là ở trong kết giới thời gian những tiếng động này đều bị kéo dài vặn vẹo, có vẻ quái dị vô cùng.

Kinh Môn mở ra!

Kim Bằng Phá Hư!

Huyền lôi quang ảnh!

Lâm Minh trong nháy mắt đem tốc độ toàn thân phát huy đến mức tận cùng. Kết giới thời gian là dựa theo tỷ lệ để giảm tốc độ thời gian trôi, nếu tốc độ của chính Lâm Minh cực nhanh, cho dù là bị giảm chậm đến 1% vẫn là có khả năng có ưu thế!

Keng!

Cùng lúc thân thể Lâm Minh lùi lại, Phượng Huyết Thương chắn ngang trước ngực, hiểm lại càng hiểm chặn được một đòn này!

Một bên là vội vàng đón đánh, một bên là khí thế như cầu vồng. Thế cho nên khoảnh khắc Lâm Minh ngăn cản một đòn này, thân thể hắn bay ngược ra ngoài, lùi liền mấy chục trượng. Thẳng đến khi hắn sắp đụng vào một tảng nham thạch màu đen, hắn mới lật tay đem Phượng Huyết Thương cắm ngược ra, cắm mạnh vào nham thạch ổn định thân thể.

Két két két!

Phượng Huyết Thương bị lực đánh vào ép đến cong thành một vầng trăng tròn.

- Hắc, tốc độ không tệ nha!

Thánh Nhạc Bình trêu tức nói, trong lời nói tràn ngập giọng điệu miệt thị và ngả ngớn:

- Không biết vận tốt của ngươi có thể được bao lâu.

- Ồ?

Khí huyết trong cơ thể Lâm Minh hơi hơi xao động, đồng thời phát hiện chân nguyên Thánh Nhạc Bình phát ra cực kỳ xảo quyệt, sau khi chui vào trong cơ thể mình phá hoại bừa bãi, hơn nữa tính dai rất mạnh. Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh mà nói không phải vấn đề. Hắn thấp thu máu phượng tủy rồng xương rồng, lại mở Sinh Môn, cường độ thân thể xa không phải là chút chân nguyên hơi có vẻ quỷ dị này là có thể phá hoại. Ý niệm hắn thoáng động trực tiếp tiêu diệt luồng chân nguyên này.

Một đòn này, Thánh Nhạc Bình chiếm thượng phong rõ ràng, mà Lâm Minh thì dường như chịu thiệt ngầm!

Chương 1190: Chiến tam kiệt (Hạ)

- Chặn được rồi! Ý cảnh thời gian huyền diệu như vậy tiểu tử này cũng có thể ngăn cản, quả nhiên có chút trình độ.

- Miễn cưỡng ngăn cản, vẫn là bị thương ngầm. Hắn trúng Huyền Minh Kình của Thánh Nhạc Bình, hơn nữa lần tới chỉ sợ sẽ không có vận tốt như vậy nữa. Kết giới thời gian của Thánh Nhạc Bình sẽ càng ngày càng mạnh!

- Tuy nhiên tiểu tử kia đã rất không tệ rồi. Thánh Nhạc Bình là thiên tài đỉnh cao của Chân Võ đại thế giới, sợ là xếp hạng đến 30 trở về trước rồi nhỉ! Điều này chứng minh tiểu tử này có thực lực địch nổi thiên tài đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương. Thật sự không biết là như thế nào tu luyện ra.

Sự mạnh mẽ của một thương vừa rồi của Thánh Nhạc Bình rành rành trước mắt. Trên thực tế trước mặt nhiều người như vậy Thánh Nhạc Bình cũng là muốn một thương lập uy, kết quả Lâm Minh vẫn đỡ được. Chỉ riêng một chiêu này đã khiến những người này cảm giác Lâm Minh không đơn giản, ít nhất sẽ không ra gây trò cười.

- Có lẽ không cần chúng ta động thủ rồi, lão nhị có thể thu phục.

Thánh Thiên Hạo thân hình cao lớn, hai tay khoanh trước ngực, như có chút suy nghĩ nói.

Thánh Nhạc Bình cười nói:

- Ta vừa rồi chỉ là đem tốc độ thời gian trôi trong nháy mắt giảm chậm trăm lần, kế tiếp sẽ không đơn giản chỉ trăm lần. Thương thứ hai, ngươi chuẩn bị xong chưa!

Thánh Nhạc Bình lại lần nữa lên tiếng nhắc nhở Lâm Minh, loại phương thức tác chiến huênh hoang này khiến người ghé mắt nhìn.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, thờ ơ, mũi Phượng Huyết Thương như trước chỉ xéo mặt đất:

- Lời thừa của ngươi có thể đừng nhiều như vậy không? Tiết kiệm thời gian chút, thời gian của ta rất quý giá.

- Muốn chết!

Thánh Nhạc Bình giận dữ, thân thể lại bộc phát. Lần này, hắn từ thân pháp liền bắt đầu vận dụng ý cảnh thời gian, khiến người thoạt nhìn tốc độ của hắn cực chậm. Đi tới trước mặt Lâm Minh dường như mất thật lâu, lại dường như chỉ trong một chớp mắt.

Một thương đâm xuống, thẳng đến mi tâm!

Pháp tắc thời gian – ý cảnh Chậm chính là khiến tốc độ mình giảm chậm đồng thời giảm chậm tốc độ của đối thủ. Chẳng những động tác, ngay cả tư duy, cảm giác, phản ứng toàn bộ đều chậm lại.

Lâm Minh mắt thấy một thương này đâm tới nhưng lại không mở Kinh Môn nữa, hắn biết cho dù tốc độ mình nhanh nữa cũng không tránh khỏi một thương này của Thánh Nhạc Bình.

Hắn nguyên bản ôm tâm tư dùng lý giải của mình đối với pháp tắc thời gian và tốc độ cực hạn để đọ một lần với Thánh Nhạc Bình. Nhưng sau một lần thử, hắn liền biết mình ở mặt này xa không phải đối thủ của Thánh Nhạc Bình. Như vậy lần này, hắn chỉ có thể trở về lĩnh vực quen thuộc của mình, dùng sức mạnh tuyệt đối áp chế, dùng lực để thắng!

Ý niệm Lâm Minh đột nhiên trầm xuống, ở mi tâm, máu Cổ Phượng thiêu đốt hừng hực, năng lượng khủng bố trong cơ thể tùy ý bộc phát ra.

Khoảnh khắc đó, ở sau lưng Lâm Minh, một đóa hoa sen màu đỏ từ từ nở rộ.

Thiên Ma võ ý – không gian Hồng Mông!

Vù!

Sức mạnh mênh mông hùng hậu khó thể hình dung, tỏa ra che phủ trời đất, bao phủ toàn bộ không gian.

Kết giới thời gian bản chất cũng là lực trường, dùng năng lượng lớn mạnh làm méo tốc độ thời gian trôi trong phạm vi nhất định quanh người. Bất kỳ người nào bước vào kết giới đều sẽ không tự chủ được bị ảnh hưởng.

Mà không gian Hồng Mông của Lâm Minh đồng dạng như thế, chỉ là pháp tắc Hồng Mông càng hơn xa trên pháp tắc thời gian. Bởi vì khi vũ trụ mới sinh ra, một mảnh hỗn độn, ngay cả thời gian, không gian đều bị nén ép ở trong khí Hồng Mông, không thể tách rời.

Không gian Hồng Mông cùng kết giới thời gian va chạm cùng một chỗ, hai loại lực trường chèn ép lẫn nhau, hình thành một cái màng mỏng hình bán cầu. Một bên là màu xám thâm trầm, một bên thì hoàn toàn trong suốt. Hào quang bắn ra khắp nơi, xinh đẹp mà chói mắt.

Rầm Rầm Rầm Rầm!!!

Trong nháy mắt vô số tiếng sấm sét nổ vang, không hề gián đoạn, càng ngày càng mạnh. Loại thanh âm này đủ để khiến võ giả Mệnh Vẫn kỳ bình thường sau khi nghe được tim đập gia tốc, kinh mạch bị thương. Thậm chí trực tiếp tim ngừng đập, mạch máu vỡ tung mà chết!

Khoảnh khắc đó, Thánh Nhạc Bình chỉ cảm thấy mình dường như tông lên một ngọn núi lớn, mà kết giới thời gian của hắn thì dường như một cái vỏ trứng mỏng manh. Theo một tiếng “rắc” nhỏ, vỏ trứng vỡ tan, thân thể Thánh Nhạc Bình chấn động, suýt nữa phun ra một búng máu.

Ngay sau đó hắn liền cảm giác thân thể của mình dường như lọt vào trong đầm lầy, lực lượng nhanh chóng trôi qua, chân nguyên cũng đang bị rút ra. Trong không gian kỳ quái này, lực lượng hắn có thể tụ lại không đủ một nửa!

Mà chính vào lúc này, Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương vọt thẳng về phía hắn.

- Không xong!

Thánh Nhạc Bình trong nháy mắt lông tơ dựng ngược, mà ở bên cạnh Thánh Nhạc Bình không xa, Thánh Thiên Hạo, Thánh Yên Nhiên cũng sắc mặt đại biến.

- Lão nhị có nguy hiểm. Ra tay!

Không cần Thánh Thiên Hạo lên tiếng, Thánh Yên Nhiên đã từ trên vai hắn nhảy dựng lên, thẳng về phía Thánh Nhạc Bình.

- Không gian Hồng Mông, bùng nổ!

Lâm Minh trong mắt ánh sao bùng lên, tuy rằng hắn không sợ Thánh Võ Phủ tam kiệt liên thủ nhưng là có thể với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh chết một người đương nhiên sẽ thoải mái hơn nhiều. Hắn dứt khoát mở ra Tà Thần lực, không gian Hồng Mông đột nhiên bùng nổ, sức mạnh phát huy đến lớn nhất.

Coong!

Song hoàn của Thánh Yên Nhiên chém mạnh lên kết giới của không gian Hồng Mông, nhưng mà lại không thể phá vỡ. Cùng lúc đó Lâm Minh đã đi tới trước mặt Thánh Nhạc Bình.

Thánh Nhạc Bình quá sợ hãi!

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Không trải qua bất kỳ tụ lực, Lâm Minh trực tiếp phát ra một thương cuối cùng của Bách Trọng Lãng. Một thương cuối cùng này kỳ thật cũng là từ mấy lần công kích tạo thành, những lực lượng này chồng cùng một chỗ, có thể bộc phát ra uy lực không gì sánh bằng.

Thánh Nhạc Bình bị không gian Hồng Mông áp chế, gian nan giơ thương Linh khí trong tay, muốn ngăn cản một đòn này. Nhưng mà hắn lại làm sao có thể đỡ được. Trước sau hai chiêu của Lâm Minh, thực lực biến hóa quá nhanh, hắn căn bản không kịp phản ứng!

Bách Trọng Lãng dễ dàng nghiền nát thương mang của Thánh Nhạc Bình, đâm thẳng mi tâm hắn mà đến!

Đúng vào lúc này, đột nhiên một luồng chân nguyên màu vàng đất như hải triều cuồn cuộn tràn vào trong thân thể Thánh Nhạc Bình, cùng Phượng Huyết Thương của Lâm Minh va chạm cùng một chỗ. Luồng sức mạnh này thâm hậu, hùng hồn, giống như là mặt đất vậy!

Một thương này của Lâm Minh sau khi đụng nát thương mang của Thánh Nhạc Bình, lại va chạm với luồng sức mạnh này, phát ra bùng nổ cuồng mãnh.

Thánh Nhạc Bình đứng mũi chịu sào đột nhiên phun ra một búng máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

- Hả?

Lâm Minh đột nhiên sửng sốt, ánh mắt trong nháy mắt khóa chặt Thánh Thiên Hạo trong Thánh Võ Phủ tam kiệt.

Sóng khí màu vàng đất vừa rồi chính là hắn ta phát ra, luồng sức mạnh có kèm một luồng dao động quỷ dị và lực xuyên thấu, rồi lại cách không gian Hồng Mông truyền vào. Hơn nữa trải qua tầng tầng suy giảm của không gian Hồng Mông, vẫn có thể phát huy ra sức mạnh như vậy, thật sự có chút đặc biệt.

Pháp tắc đất?

Lâm Minh đột nhiên ý thức được, Thánh Thiên Hạo này hẳn là một cao thủ tu luyện pháp tắc đất.

Thánh Võ Phủ thật không hổ là Thánh địa Giới Vương, các loại pháp tắc cái gì cần đều có. Có thể tùy ý chọn một loại, hơn nữa đều có thể đạt tới cảnh giới cực cao.

Ầm ầm!

Thánh Nhạc Bình bị văng mạnh lên một tảng nham thạch màu đen, đụng nát tảng nham thạch đó, mà hắn thì miệng phun bọt máu. Tuy rằng bởi vì Thánh Thiên Hạo ra tay chi viện hắn cũng không bị thương quá nặng, nhưng lại có vẻ vô cùng chật vật!

Nhìn bộ dạng này của Thánh Nhạc Bình, võ giả toàn trường đều ngây người. Chiến cuộc chuyển biến quá nhanh, nhanh đến vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Lâm Minh vừa rồi sau chiêu đầu còn rơi vào hạ phong, trong nháy mắt chuyển bại thành thắng, thậm chí suýt nữa một đòn đánh chết Thánh Nhạc Bình. Cuối cùng dựa vào Thánh Võ Phủ tam kiệt liên thủ mới giữ được tính mạng của Thánh Nhạc Bình.

Tại sao lại như vậy?

Trong đám người, nữ nhân mũ rộng vành đỏ đầy thâm ý nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt có một phần thưởng thức cũng có một phần trịnh trọng. Toàn bộ quá trình chiến đấu nàng nhìn rõ ràng. Mới đầu Lâm Minh là muốn thử pháp tắc thời gian của Thánh Nhạc Bình, muốn dựa vào lý giải đối với pháp tắc thời gian của mình dùng xảo kình hóa giải chiêu thức của Thánh Nhạc Bình. Đây là lấy sở đoản của mình chống lại sở trường của địch. Dám làm như thế là căn cứ vào lòng tin to lớn đối với thực lực của mình, tuy nhiên hắn vẫn thất bại, đòn thứ nhất liền rơi xuống hạ phong. Vì thế hắn đổi thành dùng sức mạnh tuyệt đối áp chế để phá kết giới thời gian. Kết quả chính là như thế...

- Tiểu tử mua Đại Thiên Thế Giới Đan này... Sức mạnh tuyệt đối của hắn không khỏi quá khủng bố! Bao gồm cả ám kình lúc trước Thánh Nhạc Bình để lại trong cơ thể hắn cũng không tạo nên bất kỳ tác dụng gì. Sức mạnh thật đáng sợ!

Nữ nhân mũ rộng vành đỏ thầm nghĩ trong lòng, đồng thời không ngừng so sánh thực lực của mình với Lâm Minh.

Vút!

Thánh Yên Nhiên thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Thánh Nhạc Bình, quan tâm hỏi:

- Nhị ca, ngươi không sao chứ.

- Chết tiệt!

Thánh Nhạc Bình mặt xám mày tro bò dậy, thẹn quá thành giận, hận không thể xé sống Lâm Minh.

Mà ở bên kia, Thánh Thiên Hạo thì nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, giống như một con mãnh hổ nhắm vào con mồi.

- Xem ra... Thánh Thiên Hạo này mới là người mạnh nhất trong Thánh Võ Phủ tam kiệt. Hắn tu không ngờ là pháp tắc đất...

Lâm Minh tự nói. Pháp tắc đất là pháp tắc Ngũ Hành đương nhiên cấp thấp hơn pháp tắc thời không, nhưng trên thực tế ngay cả Thiên Tôn cũng không nhất định có thể đem một loại pháp tắc nghiên cứu đến mức tận cùng. Pháp tắc thời không cao cấp là không giả, nhưng lĩnh ngộ không đủ cũng sẽ bị pháp tắc Ngũ Hành đánh bại.

- Xem nhẹ ngươi rồi!

Thánh Thiên Hạo sắc mặt hơi trầm, đâu chỉ là xem nhẹ. Thực lực của Lâm Minh thoải mái thắng bất kỳ người nào trong số bọn họ!

Lâm Minh mỉm cười, thuận miệng nói:

- Ngươi còn có chút bản lĩnh, đệ đệ kia của ngươi trừ pháp tắc thời gian miễn cưỡng tính được, mặt khác thật sự hơi kém. Sức chiến đấu tổng hợp so với Chung Văn Thư sợ là một nửa đều không bằng.

Những lời này của Lâm Minh nói thoạt nhìn tùy ý nhưng rơi vào trong tai người khác lại không khác gì một quả bom tấn. Lâm Minh nói vậy hiển nhiên đã từng giao thủ với Chung Văn Thư!

Giọng điệu thoải mái như vậy, lại thêm Lâm Minh yên lành đứng ở chỗ này, như vậy Chung Văn Thư chẳng lẽ đã...

- Chung Văn Thư bị hắn giết rồi?

- Không thể nào...

Những người dự thi đang xem cuộc chiến hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được ánh mắt không thể tin và kinh sợ. Chung Văn Thư là viễn cổ đế đô đệ nhất nhân, Chân Võ Đại Thánh địa nguyên bản ở viễn cổ đế đô còn có mấy đệ tử, nhưng là bọn họ sau lại đều rời đi. Vì thế xếp hạng của Chung Văn Thư chính là thứ nhất. Nhưng là hiện tại, hắn ta lại chết dưới thương của Lâm Minh.

Điều này cũng nghĩa là, xếp hạng của Lâm Minh sớm đã tăng vọt, hơn xa không phải nhân vật cùng một cấp bậc với bọn họ.

- Thật đáng sợ!

- Tiểu tử này rốt cuộc là lai lịch gì?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Minh đều tràn ngập ý sợ hãi. Hiện tại Lâm Minh đối mặt với Thánh Võ Phủ tam kiệt đều có thể chiếm ưu thế, như vậy giết chết Chung Văn Thư cũng rất có khả năng!

- Chẳng lẽ lần này, ngay cả Thánh Võ Phủ tam kiệt đều có khả năng chết trong tay hắn?

Chương 1191: Sức mạnh phá trăm triệu

Thánh Võ Phủ tam kiệt tạo thành thế tam giác vây quanh Lâm Minh. Thánh Nhạc Bình giận nổ phổi, hận không thể lập tức đem Lâm Minh bầm thây vạn đoạn. Mà ở trước người Thánh Nhạc Bình, Thánh Thiên Hạo sắc mặt âm trầm, dường như đang kiêng kỵ cái gì.

- Lâm Minh đúng không, người của Chân Võ Đại Thánh địa gọi ngươi như vậy...

Thánh Thiên Hạo lên tiếng. Hắn tính cách trầm ổn, lúc trước rất ít trực tiếp giao thiệp với Lâm Minh.

Lâm Minh không trả lời xem như là ngầm thừanhận.

- Ta nghe nói ngươi ra từ thế lực cấp Thánh địa, hơn nữa chỗ dựa của ngươi ở Xích Quang giới xa xôi. Ngươi tốt nhất làm rõ tình huống, ở Chân Võ đại thế giới đối nghịch với Song Cực Cung chúng ta, sẽ có kết cục gì?

Thánh Thiên Hạo uy hiếp nói, mà thanh âm này rơi vào trong tai người khác lại hoàn toàn chứng minh - Thánh Thiên Hạo sợ hãi! Nếu không sao đến mức lôi bối cảnh ra uy hiếp Lâm Minh? Trực tiếp giết chết không phải là xong rồi.

Thánh Võ Phủ tam kiệt liên thủ lại đều kiêng kỵ Lâm Minh. Tuy rằng một lần va chạm lúc trước khiến người không cảm thấy kết quả này ngoài ý muốn, nhưng chân chính từ trong miệng Thánh Thiên Hạo nói ra vẫn khiến bọn họ giật mình. Lâm Minh này, biến thái cỡ nào!

- Ngươi muốn nói gì?

Lâm Minh nhếch miệng cười.

- Làm người lưu một đường, thật sự đánh bừa, chúng ta cũng không sợ ngươi. Chỉ là, ta không muốn có bất kỳ tổn hại mà thôi.

Giá trị công huân đã tăng trưởng đến trình độ này, bất kể ngươi ta tử vong một lần đều sẽ trả giá trầm trọng. Mà ngươi ta thực lực đạt tới loại trình độ này, đều có thể thoải mái qua dự tuyển vào vòng sau. Chúng ta cần chỉ là xếp hạng càng cao mà thôi...

Thánh Thiên Hạo ồm ồm nói. Thánh Võ Phủ tam kiệt bọn họ tuy rằng được xưng ba đại thiên tài xuất sắc nhất của Thánh Võ Phủ, nhưng Thánh Võ Phủ cũng không phải là một lòng. Bọn họ hưởng thủ đủ nhiều tài nguyên đồng thời cũng cần chịu đựng nghi ngờ và khảo nghiệm đến từ mọi mặt. Bọn họ cần một thành tích chói mắt để người phản đối trong Thánh Võ Phủ câm miệng. Nếu không sẽ mang áp lực đến cho gia tộc xuất thân của bọn họ.

Nguyên bản nếu như giết Lâm Minh dễ dàng như trở bàn tay, vậy thì giết cũng là giết. Nhưng là hiện tại theo như Thánh Thiên Hạo thấy, Lâm Minh trước mắt có chút sâu không lường được, ngay cả Chung Văn Thư đều chết trong tay hắn ta, như vậy ba người bọn họ chiến Lâm Minh tất nhiên sẽ thiệt hại, thậm chí khả năng không địch lại. Dưới loại tình huống này, còn xung đột với Lâm Minh hiển nhiên không khôn ngoan.

Lâm Minh cười nói:

- Tính toán của các ngươi thật là tốt. Lúc trước tưởng tượng giẫm ta như giẫm một con kiến, hiện tại phát hiện không có khả năng liền muốn cầu hòa. Thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao?

Lâm Minh nói xong, Phượng Huyết Thương run lên, chỉ thẳng mi tâm Thánh Thiên Hạo.

Thánh Nhạc Bình nổi giận:

- Đại ca, nói thừa với hắn nhiều như vậy làm gì. Ba người chúng ta liên thủ còn sợ hắn hay sao!

Sắc mặt Thánh Thiên Hạo hoàn toàn trầm xuống:

- Xem ra ngươi thật là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Sau đệ nhất hội võ lần này, ngươi liền chờ chịu đựng lửa giận của Song Cực Cung đi. Động thủ!

Thánh Thiên Hạo hét lớn một tiếng, ba người đồng thời ra tay. Thánh Thiên Hạo tại chỗ không nhúc nhích, mà Thánh Nhạc Bình và Thánh Yên Nhiên từ hai hướng bất đồng công tới Lâm Minh.

- Hậu Thổ Lực Trường!

Năng lượng màu vàng đất toàn thân Thánh Thiên Hạo bùng nổ, Hậu Thổ Lực Trường che trời phủ xuống. Thánh Võ Phủ tam kiệt đều có được lĩnh vực lực trường. Sau khi kết giới thời gian của Thánh Nhạc Bình đối với Lâm Minh không có hiệu quả, do Thánh Thiên Hạo phát ra Hậu Thổ Lực Trường.

Lực trường này với pháp tắc hệ thổ làm cơ sở, chỉ cần thân ở trong đó đều sẽ bị đè ép của núi cao và mặt đất. Người tu vi không đủ sẽ trực tiếp bị ép thành thịt nát. Người tu vi hùng mạnh cũng sẽ toàn thân hành động bị quản chế, thậm chí nội tạng bị tổn thương.

Hậu Thổ Lực Trường trùm xuống, võ giả chung quanh chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bực, nhao nhao rút lui. Lúc này bọn họ cách Thánh Thiên Hạo rất xa hơn nữa còn không phải đứng mũi chịu sào, nhưng dù vậy cũng có loại cảm giác như có một ngọn núi lớn đè lên người, ngay cả hô hấp đều khó khăn. Sự mạnh mẽ của lực trường này có thể nghĩ mà biết.

Đúng vào lúc này, Thánh Yên Nhiên nũng nịu quát một tiếng, thân thể hóa thành một bóng mờ màu đỏ lao thẳng đến Lâm Minh. Hai vòng trong tay một cái chỉ thẳng cổ họng Lâm Minh, một cái khác công hướng hạ thể, ra tay cực kỳ ác độc.

Trong nháy mắt Thánh Yên Nhiên công kích, Thánh Nhạc Bình đem pháp tắc thời gian - ý cảnh Nhanh thêm vào lên người Thánh Yên Nhiên. Bởi sự tồn tại của không gian Hồng Mông, hắn không thể dùng pháp tắc thời gian giảm chậm tốc độ của Lâm Minh, nhưng là tăng nhanh hơn tốc độ của Thánh Yên Nhiên lại rất dễ dàng, hiệu quả là như nhau.

Ba người liên thủ công kích, phối hợp ăn ý không kẽ hở. Đây là năng lực rất nhiều năm phối hợp tác chiến mới bồi dưỡng ra, hiện giờ thi triển ra sắc bén vô cùng!

Công kích như vậy khiến võ giả vây xem chung quanh căn bản không thở nổi, ngay cả nữ nhân mũ rộng vành đỏ cũng lộ vẻ kinh ngạc. Thánh Võ Phủ tam kiệt, bất kỳ người nào nàng không sợ, phải nói là toàn thắng. Nhưng là ba người liên thủ, sức chiến đấu lại có thể tăng lên gấp mấy lần, lại khiến nàng kiêng kỵ.

Đối mặt với Hậu Thổ Lực Trường bao trùm trời đất này, đối mặt với tập sát của Thánh Yên Nhiên, Lâm Minh chỉ quát lớn một tiếng, khớp xương toàn thân nổ vang đôm đốp.

Bát Môn Độn Giáp, bảy môn cùng mở!

Gràooooo!

Chỉ nghe một tiếng thét dài giống như rồng gầm xông thẳng lên trời, tiếng rồng gầm này lại là tiếng khớp xương Lâm Minh phát ra.

Lâm Minh bảy môn cùng mở, sức mạnh trong nháy mắt tăng lên đến 40 triệu cân. Khoảnh khắc đó, sau lưng Lâm Minh hiện ra một hư ảnh Thương Long thật lớn. Sức mạnh khủng bố 40 triệu cân với xương rồng cứng rắn như sắt thần để duy trì, sẽ bộc phát ra uy lực bậc nào!

Đột nhiên bước ra một cước, sức mạnh khủng bố bộc phát ra, Hậu Thổ Lực Trường trực tiếp bị Lâm Minh dùng sức mạnh chấn vỡ!

Ầm ầm!

Thánh Thiên Hạo nổi tiếng về sức mạnh lại trực tiếp bị luồng sức mạnh khủng bố này của Lâm Minh chấn cho liên tục lùi lại, chân nguyên trong cơ thể hỗn loạn, nội tạng bị thương tổn. Mà cùng lúc đó, Lâm Minh một thương đâm ra, chính đón đầu Thánh Yên Nhiên đang với tốc độ cực hạn bay vụt tới.

Thánh Yên Nhiên mặt hoa biến sắc!

- Chết!

Lâm Minh không chút thương hương tiếc ngọc, Phượng Huyết Thương đón đập đập xuống, xuống tay không chút lưu tình. Sức mạnh khủng bố trút xuống, tay phải Thánh Yên Nhiên đột nhiên chấn động, vòng Linh khí trong tay trực tiếp bị Phượng Huyết Thương đánh nát, liên đới tay phải của nàng cũng bị gãy xương cùng lúc!

Thánh Yên Nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, Phượng Huyết Thương đập thật mạnh lên trên chân nguyên hộ thể của nàng. Chân nguyên hộ thể vỡ nát, Thánh Yên Nhiên trực tiếp bị đập bay! Mà tốc độ Thánh Yên Nhiên bay ngược ra ngoài, còn nhanh hơn so với tốc độ nàng bay tới, khiến võ giả chung quanh xem cuộc chiến căn bản không kịp phản ứng.

- Tam muội!

Thánh Nhạc Bình muốn trong nháy mắt đó dùng pháp tắc thời gian – ý cảnh Chậm cứu Thánh Yên Nhiên. Nhưng đúng vào lúc này, hắn lại cảm giác một luồng sức mạnh mênh mông hùng hậu bao phủ, chính là không gian Hồng Mông!

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy hào quang hai màu Lôi Hỏa lóe lên trước người mình, năng lượng xao động sắp bùng nổ!

Hắn bất chấp Thánh Yên Nhiên!

Bùng!

Thân thể Thánh Yên Nhiên như vẫn thạch rơi xuống đất, đập mạnh vào trong vách đá màu đen. Vách đá này còn cứng rắn hơn sắt thép gấp trăm lần, lại bị thân thể của Thánh Yên Nhiên đập xuyên ra một hang động hình người sâu bảy, tám trượng. Xương cốt toàn thân Thánh Yên Nhiên đứt ra từng khúc, miệng phun máu tươi.

Mà cùng lúc đó, Lôi Hỏa lực trong mầm non Tà Thần bùng nổ giữa Thánh Nhạc Bình và Thánh Thiên Hạo!

Ầm ầm!

Tiếng vang khủng bố, dư ba chân nguyên bừa bãi điên cuồng tràn ra. Lượng lớn nham thạch màu đen bị xốc lên hóa thành bột phấn. Võ giả chung quanh đều bị luồng sức mạnh này ép cho liên tục lui về phía sau.

Mà lúc này, Lâm Minh đón đầu dư ba vụ nổ lao vọt ra, Phượng Huyết Thương trong tay đột nhiên nện hướng Thánh Thiên Hạo!

Thánh Thiên Hạo sắc mặt đại biến. Mắt thấy Phượng Huyết Thương nện tới, hắn căn bản không dám dùng trọng kiếm để tiếp, sức mạnh chênh lệch quá lớn!

- Lâm Minh. Song Cực Cung sẽ bắt ngươi trả giá lớn!

Thánh Thiên Hạo biết rõ với tốc độ của mình không có khả năng tránh khỏi Lâm Minh, dứt khoát tay cầm trọng kiếm đột nhiên bổ về phía đầu Lâm Minh, muốn đồng quy vu tận.

Mà Lâm Minh chỉ cười lạnh một tiếng. Chiến linh Hoàng Kim, ý chí hình chiếu!

Khoảnh khắc đó, ở mi tâm Lâm Minh, chiến linh Hồng Mông Hoàng Kim đại thành gào thét mà ra. Không gian mấy trượng chung quanh Lâm Minh toàn bộ đều ở vào dưới sự ảnh hưởng ý chí của hắn, vô số xúc tua ý chí quấn quanh Thánh Thiên Hạo!

Một khắc đó, Thánh Thiên Hạo chỉ cảm thấy mình dường như côn trùng bay bị mạng nhện dính lại, tuy rằng hắn cũng có chiến linh Bạch Ngân đại thành nhưng chênh lệch với Lâm Minh quá lớn, căn bản không phát huy ra tác dụng.

Sức mạnh đột nhiên bị kiềm hãm, tiếp theo xúc tua ý chí bị giãy đứt. Tuy rằng Thánh Thiên Hạo trong nháy mắt thoát khỏi sự trói buộc của xúc tua nhưng chỉ trong nháy mắt trì hoãn này, cũng đã muộn!

Phượng Huyết Thương đã đâm về phía trái tim Thánh Thiên Hạo. Hiện tại Thánh Thiên Hạo muốn đồng quy vu tận cũng không có khả năng.

- Thổ nguyên hộ thể!

Thánh Thiên Hạo hét lên điên cuồng, toàn thân sáng lên một tầng bảo hộ màu vàng đất dày dặn. Cùng lúc đó, thân thể của hắn cũng phủ lên tầng giáp cát đất thật dày. Pháp tắc hệ thổ ở mặt phòng ngự gần như là nhất trong Ngũ Hành, Thánh Thiên Hạo muốn dùng lực phòng ngự tuyệt đối để đỡ Phượng Huyết Thương.

Mà Lâm Minh không thèm quan tâm, vẫn như cũ một thương đâm xuống.

Coong!

Phượng Huyết Thương không chút khách khí đâm lên trên thổ nguyên hộ thể của Thánh Thiên Hạo. Năng lượng tràn ngập linh tính có mặt khắp nơi, chuyên môn công kích điểm mỏng yếu trên tầng phòng ngự của Thánh Thiên Hạo. Đây là một trong những năng lực của Linh khí.

Nhưng mà thổ nguyên hộ thể của Thánh Thiên Hạo vẫn chặn được những năng lượng này.

Lâm Minh mặt không biểu tình, trong nháy mắt rút thương đâm tiếp!

Một thương lại một thương, tốc độ thương của Lâm Minh nhanh đến không thể tưởng tượng, thương sau nhanh hơn thương trước, mạnh hơn thương trước. Sức mạnh của những chiêu thương này, rồi lại dần dần chồng lên cùng một chỗ, giống như hải triều cuồn cuộn, sóng sau cao hơn sóng trước.

Rắc Rắc Rắc!!!

Theo một tiếng vang khẽ, trên thổ nguyên hộ thể của Thánh Thiên Hạo xuất hiện tầng tầng vết rạn, trên trán Thánh Thiên Hạo toát mồ hôi lạnh.

Hắn rốt cục ý thức được một tiểm: Lâm Minh trong nháy mắt đâm ra nhiều thương như vậy, kỳ thật là vì đem sức mạnh chồng lên cùng một chỗ.

Nhưng là... đã muộn rồi!

Sau khi Lâm Minh đâm ra 99 thương, 100 thương – sức mạnh hoàn toàn bùng nổ!

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Chỉ có đâm ra 99 thương trước đó, sức mạnh không ngừng tích tụ, một thương cuối cùng bộc phát ra mới có thể đạt tới mạnh nhất. Như này mạnh hơn nhiều so với thương pháp Bách Trọng Lãng vội vàng phát ra!

Lực lớn 40 triệu cân thi triển Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng, mấy lần công kích chồng cùng một chỗ. Sức mạnh Lâm Minh bộc phát ra trong nháy mắt đó trực tiếp đột phá mức 100 triệu!

Đây mới là thương pháp Bách Trọng Lãng hoàn chỉnh!

Ầm!

Phượng Huyết Thương đập thật mạnh lên thổ nguyên hộ thể của Thánh Thiên Hạo, thổ nguyên hộ thể hoàn toàn vỡ nát. Liên đới tầng giáp cát đất bao phủ bên ngoài thân Thánh Thiên Hạo cũng vỡ thành mảnh nhỏ. Ngực của Thánh Thiên Hạo bị Phượng Huyết Thương đập vỡ, xương sườn đều gãy, tim phổi vỡ nát. Hắn hộc mạnh ra một ngụm máu tươi, thân thể như bao tải nặng nề văng ra ngoài. Sức lực và cảm giác từ trên người hắn mau chóng trôi đi.

Thánh Thiên Hạo mạnh nhất trong Thánh Võ Phủ tam kiệt bị Lâm Minh một thương giải quyết, cộng thêm Thánh Yên Nhiên trọng thương sắp chết. Điều này cũng nghĩa là, Lâm Minh đã hoàn toàn thắng trận chiến đấu này!

Chương 1192: Giá trị công huân tăng vọt

Thánh Võ Phủ tam kiệt trong nháy mắt chỉ còn lại một mình Thánh Nhạc Bình.

Mà từ bắt đầu chiến đấu đến hiện tại, tuy rằng giao thủ vô cùng kịch liệt nhưng quá trình chiến đấu lại hết sức ngắn ngủi. Lâm Minh đồng thời chiến đấu với ba người, mỗi lần đều là va chạm kịch liệt, không hề đứt quãng, lại mặt không đỏ tim không đập mạnh, mức độ dày đặc của chân nguyên khiến người khó thể tưởng tượng.

- Cứ như vậy... Thắng rồi?

- Chiến đấu đã xong?

Phần đông người dự thi có mặt còn có loại cảm giác không thể tin, như ở trong mộng. Tuy rằng dự đoán được thực lực Lâm Minh khả năng mơ hồ thắng hơn Thánh Võ Phủ tam kiệt, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại thắng hơn nhiều như vậy. Quả thật không cùng một cấp bậc, nghiền ép từ đầu chí cuối!

Pháp tắc thời gian của Thánh Nhạc Bình bị pháp tắc đẳng cấp cao hơn của Lâm Minh nghiền ép. Lực phòng ngự siêu mạnh và Hậu Thổ Lực Trường của Thánh Thiên Hạo bị Lâm Minh dùng sức mạnh phá vỡ. Tốc độ Thánh Yên Nhiên cực nhanh lại chung quy không thể thoát khỏi một đòn đón đầu của Lâm Minh với chiến linh Hoàng Kim phụ trợ.

Từ chiến đấu đến bây giờ, các mặt của Lâm Minh đều có thể nói là hoàn mỹ, không có nhược điểm, toàn là ưu thế.

Nữ nhân mũ rộng vành đỏ hít sâu một hơi:

- Người này...

Nàng lắc lắc đầu, đối thủ như vậy đã không cùng một cấp bậc với nàng. Nàng có lẽ có vốn liếng đánh một trận với Thánh Võ Phủ tam kiệt, nhưng muốn thắng lợi cũng rất khó, nghiền ép lại càng là chuyện không có khả năng.

Lâm Minh nhìn về phía Thánh Nhạc Bình, sắc mặt Thánh Nhạc Bình khó coi đến cực điểm:

- Lâm Minh, ngươi không nên khinh người quá đáng. Ngươi sẽ không vĩnh viễn ở trong không gian trong mơ. Sau khi đệ nhất hội võ chấm dứt, ngươi nhất định sẽ trả giá lớn!

Lâm Minh cười nói:

- Tương lai ta trả giá thế nào ta không quan tâm, tuy nhiên hiện tại ngươi lập tức phải trả giá lớn rồi!

Lâm Minh nói xong, thân hình nhoáng lên hóa thành một cái bóng mờ bắn mạnh hướng Thánh Nhạc Bình!

A A A!!!

Thánh Nhạc Bình phát ra một tiếng thét điên cuồng, trường thương trong tay huyết quang sáng ngời, đột nhiên đâm hướng Lâm Minh. Mà giãy giụa của hắn lại hoàn toàn phí công vô ích!

Không gian Hồng Mông trùm xuống, sức lực của Thánh Nhạc Bình bị hút ra nhanh chóng. Mà cùng lúc đó, một thương của Lâm Minh cũng đập mạnh xuống.

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Bốn tầng đầu ý cảnh hệ hỏa dung hợp lẫn nhau, một gốc sen xanh thật lớn chậm rãi nở rộ. Cột lửa to lớn phóng lên trời cao, nuốt hết mọi thứ.

Thánh Nhạc Bình phát ra một tiếng điên cuồng, thân thể hóa thành tro tàn trong ngọn lửa tàn phá bừa bãi.

Thánh Nhạc Bình – Chết!

Sau khi hắn chết, thân thể hóa thành một đoàn năng lượng mộng cảnh tinh thuần, ở trên trời không ngừng biến hóa các loại hình dạng.

Lâm Minh thò tay ngoắc, không chút khách khí hút những năng lượng này qua.

Năng lượng dọc theo đầu ngón tay hắn chìm vào cơ thể, làm dịu dấu ấn Thần Mộng trong linh hồn. Trong quá trình này Lâm Minh cố ý quan sát tình huống võ giả chung quanh một chút. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, trừ hắn ra căn bản là không có người phát hiện được những năng lượng mộng cảnh này.

Năng lượng mộng cảnh là một loại năng lượng thể cực kỳ đặc thù, nó tuy rằng thoạt nhìn có quan hệ chặt chẽ với linh hồn, tinh thần, nhưng lại có bất đồng về bản chất. Đây cũng không phải là thần hồn công kích đơn thuần, mà là một thứ hoàn toàn vượt ra ngoài trình tự.

Năng lượng mộng cảnh chính là Thần Mộng Thiên Tôn sáng tạo sao? Nàng căn cứ vào pháp tắc Thần Mộng, sáng tạo ra một hệ thống hoàn toàn mới?

Lâm Minh thì thào tự nói, càng ngày càng tràn ngập tò mò đối với Thần Mộng Thiên Tôn. Chính theo như lời Mộ Thiên Tuyết, địa vị của Thần Mộng Thiên Tôn tuyệt đối không thấp so với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nàng là nhân vật ở vào đỉnh cao nhất trong toàn bộ Thần Vực.

Hấp thu xong tất cả năng lượng của Thánh Nhạc Bình, Lâm Minh nhìn thoáng qua giá trị công huân của mình. Con số lại lần nữa tăng vọt!

Nguyên bản giá trị công huân của Lâm Minh là 3. 36 triệu. Giết chết Thánh Nhạc Bình, tăng vọt 2. 97 triệu, đạt tới 6. 33 triệu!

Mà hiện tại xếp hạng của Lâm Minh cũng nhảy vọt đến thứ 17 Chân Võ Đại Thánh địa!

Tuy nhiên, đây còn chưa phải kết thúc. Lâm Minh nhìn về phía Thánh Thiên Hạo đã mất sức chiến đấu, Thánh Thiên Hạo cũng nhìn về phía Lâm Minh.

Phổi hắn đã hoàn toàn vỡ nát, trái tim cũng bị thương tổn, còn thoi thóp một hơi, thật sự là sinh mệnh lực mạnh mẽ.

Hắn đã nói không ra lời nhưng ý lạnh băng ẩn chứa trong ánh mắt lại hết sức rõ ràng.

Lâm Minh cười cười, căn bản không để ở trong lòng. Tay nâng thương xuống, trực tiếp đâm thủng cổ họng của Thánh Thiên Hạo. Lại giết chết một!

Thân thể Thánh Thiên Hạo cũng hóa thành một luồng năng lượng mộng cảnh, bị Lâm Minh hấp thu.

Giá trị công huân lại lần nữa tăng vọt!

Tuy nhiên tăng trưởng lần này ít hơn giết chết Thánh Nhạc Bình một nửa. Đây là bởi vì giá trị công huân của Lâm Minh đã vượt qua Thánh Thiên Hạo, chỉ có thể đạt được ba phần.

- 7. 81 triệu, xếp hạng 14 Chân Võ đại thế giới!

- Còn một người cuối cùng.

Lâm Minh nhìn về phía Thánh Yên Nhiên cuối cùng. Thánh Yên Nhiên lúc này toàn thân là máu, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, thoạt nhìn khiến người hết sức thương tiếc. Tuy nhiên tâm tình Lâm Minh không chút dao động, một thương đâm ra, thương mang mảnh khảnh trong nháy mắt đâm xuyên qua ngực Thánh Yên Nhiên.

- Ngươi thật độc... Truyện mới cập nhật

Thánh Yên Nhiên ôm ngực, phun ra mấy chữ cuối cùng này, cũng không tránh khỏi vận mệnh hóa thành năng lượng bị Lâm Minh hấp thu.

Đến tận đây, Thánh Võ Phủ tam kiệt – toàn bộ chết trận!

Giá trị công huân của Lâm Minh cũng tăng vọt tới 9. 11 triệu cuối cùng! Xếp hạng 12 Chân Võ đại thế giới!

- 9 triệu, còn không thể tiến vào top 10. Xem ra top 10 ít nhất phải chục triệu trở lên!

Lúc trước Chung Văn Thư 5. 6 triệu giá trị công huân, xếp hạng 19, tăng gấp đôi 11 triệu tiến vào top 10 cũng là ở trong tình lý. Như thế xem ra, top 5 chỉ sợ cần 20, 30 triệu; top 3 lại càng khủng bố. Thứ nhất... không biết có thể có bao nhiêu.

- Thật điên cuồng!

Lâm Minh nói vậy, ngẩng đầu nhìn thoáng qua những người dự thi khác.

Vừa thấy Lâm Minh nhìn lại, những người này lập tức trong lòng bị kiềm hãm, theo bản năng liền lùi ra sau. Tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, Lâm Minh cũng không có lý do giết bọn họ. Giá trị công huân của bọn họ quá thấp, giết cũng phí công.

Ý thức được điều này, bọn họ ngược lại thoáng trở nên trấn định. Chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Minh còn không tránh khỏi mang theo vẻ sợ hãi.

- Lâm Minh quá điên cuồng. Hiện tại hắn giết sướng rồi, nhưng ngày sau làm sao đối mặt sự trả thù của Thánh Võ Phủ?

- Ai biết... Nói không chừng gia nhập thế lực lớn. Thực lực Lâm Minh mạnh như vậy, chỉ sợ toàn bộ Thần Vực top 3000 đều có khả năng. Thế lực cấp Giới Vương đều sẽ tranh giành hấp thu hắn.

- Top 3000 quá khoa trương chứ hả. Top 3000 nghĩa là... phải có thực lực xếp thứ nhất đại thế giới. Đó nhưng là thứ nhất đại thế giới a!

Một đại thế giới, người dự thi có hàng tỉ tỉ, hơn nữa người có thể đến dự thi đều là thiên tài trong cùng lứa tuổi. Xếp thứ nhất trong tỉ tỉ thiên tài, đây là khái niệm gì? Ngay cả đệ tử thứ nhất của Chân Võ Đại Thánh địa cũng không dám nói hắn có thể xếp hạng thứ nhất ở Chân Võ đại thế giới, chỉ có thể nói xác suất thứ nhất tương đối lớn mà thôi.

- Giết Thánh Võ Phủ tam kiệt, năng lượng mộng cảnh trong cơ thể ta hấp thu đã bão hòa rồi, đủ cho ta tìm hiểu pháp tắc mộng cảnh. Hơn nữa muốn giá trị công huân lại tiến thêm một bước, cũng chỉ có thể rời khỏi viễn cổ đế đô, đi săn giết cao thủ đỉnh cao của thành thị khác. Với ta mà nói, quá lãng phí thời gian, không bằng về thành tu luyện...

Lâm Minh lẩm bà lẩm bẩm, thân thể hóa thành một vệt sáng bay về phía viễn cổ đế đô.

Mà thẳng đến khi bóng dáng Lâm Minh biến mất ở chân trời, phần đông người dự thi mới đột nhiên thở nhẹ một hơi. Sát tinh này rốt cục đi rồi!

Người thường và hổ ở cùng một chỗ, cho dù là một con hổ đã ăn no cũng khó tránh khỏi tim đập thình thịch.

- Địa phương này không thể ở, nhất là người giá trị công huân 1 triệu trở lên, mau chóng nấp đi đi.

- Đúng. Nấp đi, hoặc dứt khoát đừng ra khỏi thành nữa. Nếu không rất dễ dàng bị Thánh Võ Phủ tam kiệt giết.

Chúng võ giả ở hẻm núi ác mộng dùng chân nguyên truyền âm trao đổi lẫn nhau. Chỉ trong một ngày, Thánh Võ Phủ tam kiệt cùng với Chung Văn Thư đều bị giết, giá trị công huân của bọn hắn tổn thất thật lớn, những ngày này khẳng định sẽ săn giết người dự thi khác để cướp đoạt giá trị công huân. Tiếp tục ở lại hẻm núi ác mộng rất có khả năng trở thành con mồi của bọn hắn.

***

Lúc này, trong thần cung dưới quyển trục màu vàng ở Xích Quang giới.

Hỏa Liệt Thạch một tay cầm một cái ấm tử sa, vừa uống trà vừa lớn tiếng khoác lác. Lão lúc này mặt đầy ánh hồng, có thể nói là xuân phong đắc ý.

- Ta sớm nói mà, ánh mắt nhìn người của ta đã lúc nào không chuẩn? Ta nói Lâm Minh lần này đệ nhất hội võ nhất định bỗng nhiên nổi tiếng. Thế nào, thấy rồi chứ. Chút thời gian như vậy cũng đã hơn 3 triệu giá trị công huân, xếp hạng 28 rồi. Lại qua vài ngày, khả năng sẽ vọt vào top 20, chờ khi dự tuyển chấm dứt, có lẽ sẽ tiến vào top 5 Chân Võ đại thế giới. Ha ha ha!

Hỏa Liệt Thạch đang khoác lác tứ tung. Kỳ thật Lâm Minh đến tột cùng có thể đạt tới độ cao gì, trong lòng Hỏa Liệt Thạch cũng không chắc. Dù sao lão đối với tình huống của Lâm Minh cũng không hiểu gì, chuyện xảy ra ở Tiêu Dao Cung của Lâm Minh, lão lại càng hoàn toàn không biết. Top 10 một đại thế giới, theo như Hỏa Liệt Thạch thấy đã là thành tích rất khoa trương rồi. Kỳ thật lúc trước xếp hạng của Lâm Minh tăng vọt, hiển nhiên là đánh chết một đệ tử Thánh địa Giới Vương bình thường, đây đại khái cũng chính là thực lực top 10. Tuy nhiên Hỏa Liệt Thạch nhất thời lỡ miệng, nói thành top 5.

- Hỏa lão đầu, ngươi không sợ gió lớn tụt đầu lưỡi! Ta nhớ trước khi bắt đầu, ngươi chỉ nói Lâm Minh chỉ là có thể tiến vào top 50, quét ngang ba tộc chúng ta, hiện tại ngươi liền sửa miệng nói là top 5 rồi? Ta nói này, ngươi nói có thể đáng tin một chút hay không.

- Ha ha ha. Hỏa lão đầu, ngươi càng ngày càng biết chém gió. Ta thấy ngươi căn bản cũng không biết tình huống của Lâm Minh, rõ ràng đang nói lung tung.

- Ta nói lung tung lúc nào!

Hỏa Liệt Thạch trừng mắt, râu ria đều dựng ngược.

- Lâm Minh mấy năm trước liền rời Phượng tộc thượng cổ ra ngoài lịch lãm, Lâm Minh có thể đạt được thứ tự gì trong lòng ngươi căn bản không có khái niệm gì. Ngươi nói top 5 thuần túy là đang chém gió!

Những lão già của bốn gia tộc Thần thú này, trong lòng đã ngầm thừa nhận sự khủng bố của Lâm Minh, nhưng là vẫn nhao nhao trêu đùa Hỏa Liệt Thạch.

Hỏa Liệt Thạch đang muốn nói gì thì đúng vào lúc này đệ tử Phượng tộc thượng cổ phụ trách mọi lúc xem xét ngọc giản Thần Mộng đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi:

- Hỏa... Hỏa trưởng lão!

- Chuyện gì? Rối hết cả lên!

Hỏa Liệt Thạch quay đầu nhìn qua.

Đệ tử kia nuốt một ngụm nước miếng, há há miệng, nói:

- Giá trị công huân của Lâm sư đệ vừa rồi đột nhiên nhảy liên tục đến 9. 11 triệu, xếp hạng 12 đại thế giới...

- Cái gì!?

Tất cả trưởng lão bao gồm cả Hỏa Liệt Thạch đều ngây người. Không quá nửa nén hương trước, giá trị công huân của Lâm Minh còn chỉ là 3. 36 triệu, sao mới chút thời gian này đã 9. 11 triệu rồi?

Chương 1193: Pháp tắc Thần Mộng nghịch thiên

- 9. 11 triệu, tăng vọt gần 6 triệu giá trị công huân. Hắn giết một cao thủ xếp hạng top 10 một đại thế giới sao?

Rất nhiều trưởng lão trong lòng đều sinh ra ý nghĩ như vậy. 9. 11 triệu, xếp hạng 12 đại thế giới. Như vậy top 10 hẳn là 10 triệu trở lên. Giết chết một người, gần như vừa lúc gia tăng 6 triệu giá trị công huân.

Điều này nghĩa là, Lâm Minh có năng lực đánh chết thiên tài top 10 đại thế giới. Là đánh chết mà không phải đánh bại.

Kể từ đó, lời dự đoán của Hỏa Liệt Thạch, chờ khi vòng dự tuyển chấm dứt, Lâm Minh lọt vào top 5 Chân Võ đại thế giới có khả năng rất lớn!

Thậm chí, top 5 đều có khả năng không phải cực hạn của Lâm Minh!

Mọi người đều nhìn về phía Hỏa Liệt Thạch, lần này Hỏa Liệt Thạch lại không kiêu ngạo cười lớn mà sửng sốt một hồi lâu, lẩm bẩm:

- Móa, ta chỉ là thuận miệng nói, thật đúng là bị ta nói trúng rồi.

***

Lúc này, ở trong không gian mộng cảnh, Lâm Minh đã về tới chỗ ở của mình ở viễn cổ đế đô, bắt đầu bế quan tu luyện.

Tu luyện đến hiện tại, Lâm Minh lợi dụng Ma Phương phá giải pháp tắc Thần Mộng, mỗi một bước đều cần tiêu hao năng lượng mộng cảnh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn săn giết Chung Văn Thư và Thánh Võ Phủ tam kiệt.

- Dấu ấn Thần Mộng đã bão hòa rồi, không hấp thu năng lượng mộng cảnh nữa. Ta có phải nên tạo ra dấu ấn Thần Mộng thứ ba hay không?

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói. Hắn đem năng lượng của Thánh Võ Phủ tam kiệt rót vào trong dấu ấn linh hồn, lại phát hiện hai dấu ấn này đã bão hòa, năng lượng không thể tăng trưởng.

Vì thế Lâm Minh liền ổn định tâm tình, bắt đầu một lần nữa phá giải, tìm hiểu đường nét màu sắc rực rỡ chung quanh Ma Phương, tính toán ngưng kết ra dấu ấn Thần Mộng thứ ba.

Ánh sáng năng lượng bảy màu chậm rãi rót vào trong thân thể Lâm Minh, trải qua kinh mạch, tụ vào linh hồn. Dần dần, Lâm Minh cảm giác sức mạnh của mình đang bành trướng, thân thể phát sinh biến hóa khó thể nói rõ. Cường độ linh hồn của hắn đang tăng trường từng đoạn, năng lượng kỳ dị dọc theo kinh mạch Lâm Minh điên cuồng trào ra. Từ trong khiếu huyệt, lỗ chân lông không ngừng tản ra, vọt vào trong không gian chung quanh, gây nên tầng tầng gợn sóng bảy màu.

Nếu có người xông vào gian mật thất này, lại thông hiểu pháp tắc Thần Mộng, là có thể nhìn thấy Lâm Minh bị vô số ánh sáng rực rỡ bao quanh. Từng vòng gợn sóng, màu sắc mỗi một vòng đều không giống nhau. Như mộng như ảo, đẹp không tả xiết!

Pháp tắc Thần Mộng, mang theo một chữ “Thần”. Mỗi một lần điều động đều như Chân Tiên giáng trần, điềm lành từng đợt.

Loại cảm giác này, tuyệt không thể tả!

- Sức mạnh của ta đang gia tăng, nhưng là tu vi lại không đề cao rất nhiều. Vẫn không đột phá Thần Hải trung kỳ, nhưng là thực lực của ta lại đang tăng cường chân thật. Sức mạnh dư ra này là từ đâu tới, chẳng lẽ...

Lâm Minh lẩm bẩm, dần dần ý thức được nguyên nhân sức mạnh của mình tăng cường.

Thân thể của võ giả, năng lượng, chân nguyên có thể chứa là có hạn.

Võ giả Hậu Thiên Tiên Thiên, chỉ có đan điền có thể cất chứa chân nguyên. Võ giả Toàn Đan, có tinh hạch Toàn Đan có thể nén ép chân nguyên, tự nhiên vượt qua Hậu Thiên Tiên Thiên. Về phần võ giả Mệnh Vẫn, toàn thân lột xác thành linh thể, toàn bộ có thể cất chứa chân nguyên. Mà sau khi đến Thần Hải, trong cơ thể mở thế giới, dùng thế giới để chứa chân nguyên, hội tụ thành thế giới lực.

Cảnh giới sau cao hơn cảnh giới trước, cấp bậc rõ ràng.

Nhưng bất kể là tu vi như thế nào, đều có một điểm giống nhau. Đó chính là cảnh giới bất đồng đều là dùng thể xác để chứa năng lượng, một khi mất thân thể liền mất đi năng lực điều động chân nguyên, thế giới lực. Tỷ như Mộ Thiên Tuyết, cho dù nàng kỳ tài ngút trời, trước khi chết đạt tới cảnh giới nửa bước Giới Vương, nhưng hiện tại khi chỉ còn lại thể linh hồn, vẫn không thể điều động chân nguyên, chỉ có thể dựa vào pháp tắc và chiến linh để chiến đấu.

Võ giả hệ thống tụ nguyên, chân nguyên, thế giới lực chính là hết thảy. Mất năng lực điều động năng lượng giống như chim mất cánh, sức chiến đấu có thể phát huy ra cực kỳ bé nhỏ. Mộ Thiên Tuyết hiện tại cũng chính là đối phó cường giả Cảnh giới Thần Quân yếu nhất một chút mà thôi.

Nhưng là hiện tại, Lâm Minh tu bộ Thần Võ vô thượng do Thần Mộng Thiên Tôn sáng tạo này, lại phát hiện theo mình tu luyện càng ngày càng sâu, hắn có thể dùng linh hồn để chứa chân nguyên!

Chân nguyên do linh hồn cất chứa chính là năng lượng Thần Mộng trong không gian mộng cảnh này chuyển hóa mà đến.

Ở bên ngoài, võ giả hấp thu nguyên khí trời đất, chuyển hóa thành chân nguyên.

Mà ở Thần Mộng giới, võ giả hấp thu năng lượng Thần Mộng chuyển hóa thành chân nguyên!

Dấu ấn Thần Mộng này chính là dấu hiệu năng lượng ngưng tụ.

Kể từ đó, chân nguyên không giới hạn trong thân thể nữa mà là có không gian phát huy càng thêm rộng lớn, ưu đãi có thể nghĩ mà biết.

Một là: tăng lớn tổng lượng chân nguyên võ giả có thể chứa, tỷ như Lâm Minh. Hiện tại thực lực đang tăng trưởng nhưng lại không đột phá Thần Hải trung kỳ, tương đương là thực lực ngoại ngạch thêm vào.

Hai là: linh hồn dung nhập chân nguyên, có thể làm cho linh hồn càng thêm cứng cỏi. Nếu gặp phải tình huống như Mộ Thiên Tuyết, mất thân thể chỉ còn lại linh hồn, như vậy bằng vào linh hồn đều có thể phát huy ra sức chiến đấu cực mạnh.

Lâm Minh không chút nghi ngờ, Thần Mộng Thiên Tôn cho dù không cần thân thể, chỉ riêng linh hồn xuất khiếu đều có thể thoải mái tiêu diệt Thánh Chủ, thậm chí là Giới Vương giới lớn.

Cho tới nay mới thôi, Lâm Minh dùng Ma Phương tìm hiểu pháp tắc mộng cảnh gần ba tháng, rốt cục đạt được chỗ tốt thiết thực của pháp tắc Thần Mộng. Mới đầu hắn dù có rất nhiều lĩnh ngộ, nhưng là thủy chung không thể đem pháp tắc Thần Mộng dùng vào thực chiến. Nhưng là hiện tại đã khác rồi.

- Nếu như ta có thể để Mộ cô nương tìm hiểu bộ Thần Võ vô thượng này, với thiên phú của nàng cộng thêm Ma Phương phụ trợ, tất nhiên có thể tu có thành tựu. Như vậy có thể đề cao thật lớn sức chiến đấu của nàng, cũng không đến mức một lần ra tay liền khiến cho linh hồn chìm vào ngủ say nữa. Hơn nữa bộ Thần Võ vô thượng này cũng có thể tăng cường cường độ linh hồn của Mộ cô nương, ngày sau khi một lần nữa ngưng tụ thân thể càng thêm thuận lợi, sau khi ngưng tụ thân thể cũng càng mạnh mẽ hơn!

Nghĩ đến đây, Lâm Minh mừng rỡ trong lòng. Sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, ích lợi giữa lẫn nhau cũng không thể tách rời. Hắn đối với Mộ Thiên Tuyết có một loại cảm tình đặc thù, có thể giúp được Mộ Thiên Tuyết, hắn cao hứng từ đáy lòng.

Hắn càng ngày càng muốn học được bộ Thần Võ vô thượng này. Tương đối mà nói, ý nghĩa của bộ Thần Võ vô thượng này không kém chút nào so với Tà Thần lực và không gian Hồng Mông.

Đương nhiên, có thể đạt được bộ Thần Võ vô thượng này hay không còn là ẩn số chưa biết, hết thảy đều phải xem ý tứ của Thần Mộng Thiên Tôn. Lâm Minh đoán, Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh làm phần thưởng đệ nhất hội võ, hơn phân nửa sẽ không phải truyền thừa của Thần Mộng Thiên Tôn hoặc Hạo Vũ Thiên Tôn tự nghĩ ra, mà rất có khả năng là truyền thừa của Thiên Tôn viễn cổ mà hai vị Thiên Tôn đạt được từ trong di tích thượng cổ nào đó.

Thần Võ vô thượng như vậy tuy rằng cũng cực kỳ quý báu nhưng lại không phải là thứ Lâm Minh muốn nhất.

- Bất kể có thể đạt được Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn hay không, ta hiện tại đều phải quý trọng mỗi một giây để tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng này. Nếu tương lai có thể đạt được thì tốt nhất, như vậy ta hiện tại tìm hiểu có thể coi là cơ sở. Nếu như không đạt được, hiện tại lại càng phải tìm hiểu nhiều một chút.

- Năng lượng Thần Mộng ta săn giết Thánh Võ Phủ tam kiệt nhận được, hẳn là đủ cho ta khắc ghi dấu ấn Thần Mộng thứ ba. Kế tiếp ta phải đi tìm con mồi, tích lũy năng lượng Thần Mộng. Tuy rằng sẽ đắc tội một số người, tuy nhiên cũng không có biện pháp...

Lâm Minh bây giờ thật sự không sợ đắc tội ai, chỉ cần hắn có thể giành được top 10 đệ nhất hội võ toàn bộ Thần Vực, đến lúc đó vạn người nhìn vào, được thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn tự mình chỉ điểm, những Thánh địa Giới Vương kia sao dám động đến hắn. Nên biết, thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn bất kể tư lịch, địa vị, thực lực đều vượt qua Giới Vương giới lớn bình thường. Hơn nữa, chém giết trong không gian mộng cảnh cũng là trong phạm vi quy tắc cho phép, cũng sẽ không tạo thành thương vong chân chính. Tuy rằng sẽ đắc tội người khác, nhưng không đến mức không chết không ngớt.

Lâm Minh nghĩ vậy, tiếp tục đắm chìm trong tu luyện.

Mà lúc này, kỳ hạn ba tháng rốt cục đến.

Vòng đào thải thứ nhất đấu dự tuyển tới!

Phần trăm đào thải – 99%!

Đây tuyệt đối là một con số khiến người dự thi bình thường tuyệt vọng. Sau vòng đào thải thứ nhất, tất cả võ giả tới góp cho đủ số đều sẽ bị gạt ra, không một ngoại lệ.

Rất nhiều người dự thi chờ đợi thời khắc tuyên phán vận mệnh này. Vào lúc giờ tý, cả bầu trời sáng rực lên, bất kể trong thành thị hay là ở hoang dã, rất nhiều võ giả đều có thể nhìn thấy hào quang lấp lánh trên bầu trời.

Rồi sau đó, người nào đó bên cạnh bọn họ hoặc là chính bọn họ, thân thể đột nhiên tan rã, im hơi lặng tiếng hóa thành vô số điểm sáng biến mất...

Có võ giả sẽ bởi vì thân thể đột nhiên tan rã mà phát ra tiếng kêu sợ hãi, có một số thì hết sức im lặng. Quá trình tan rã không đau đớn, chỉ cảm giác ý thức đột nhiên mơ hồ, rồi sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Ở viễn cổ đế đô càng ngày càng nhiều võ giả thân thể hóa thành điểm sáng, có lúc một con đường đều không có một võ giả còn thừa lại, toàn bộ bị đào thải!

Ở Tạo Hóa giới, 3000 tỉ người dự thi, một lần đào thải 270 tỉ người, chỉ còn lại 30 tỉ!

Một võ giả sẽ hóa thành vạn ngàn điểm sáng, 3000 tỉ võ giả hóa thành điểm sáng đếm không xuể, giống như đom đóm bay lên bầu trời. Ở trên trời hội tụ thành sông sao sáng lạn, chiếu sáng cả đại thế giới!

Loại cảnh tượng này thật sự quá đồ sộ!

Tất cả người đào thải, linh hồn của bọn họ đều rời khỏi không gian Thần Mộng, rồi sau đó bọn họ đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Còn chưa kịp mở mắt liền cảm thấy trời đất quay cuồng, bản thể của bọn họ cũng bị truyền tống ra khỏi phạm vi vạn dặm quanh ánh sáng Thần Mộng.

- Vu sư tỷ! Không sao chứ!

Ở Vô Gian Giáo, ba bốn đệ tử hạch tâm tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ bị đá ra, bọn họ đều chỉ là Thần Hải Bát Vẫn mà thôi. Mà tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, không thể đạt tới Mệnh Vẫn tầng chín, khả năng thông qua vòng thứ nhất gần như là bằng không.

- Không sao.

Đệ tử được gọi là Vu sư tỷ kia lắc lắc đầu, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

- Tình huống bên trong thế nào!

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo vội vàng hỏi.

- Thiên tài quá nhiều!

Vu sư tỷ này lòng còn sợ hãi nói:

- Cao thủ vô số kể, ngay cả Vu sư huynh ở trong đó cũng phải thật cẩn thận. Hơi sơ ý một cái là có thể bị giết, người có thể giết chết Vu sư huynh, quá nhiều quá nhiều!

Nghe miêu tả của Vu sư huynh này, người của Vô Gian Giáo đều âm thầm líu lưỡi. Vu Hữu Minh Vu sư huynh gần như là thần trong cảm nhận của bọn họ, nhưng ở trong Thần Vực đệ nhất hội võ cũng có vẻ nhỏ bé như thế.

- Vu sư huynh hẳn là có thể lại thông qua vòng đào thải thứ hai, nhưng là cuối cùng đào thải vòng thứ ba chỉ sợ rất khó!

Vu sư tỷ này nói như vậy. Đúng vào lúc này, quyển trục màu vàng bao phủ một triệu dặm trên bầu trời đã xảy ra biến hóa thật lớn.

- Hả?

Mọi người đều không kìm nổi ngẩng đầu nhìn trời. Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cũng nhìn lên trời, ôm hy vọng gần như bằng không đi tìm cái tên mà bọn họ ngày nghĩ đêm mong...

Chương 1194: Phong thần bảng

Lúc này ở trên bầu trời, quyển trục màu vàng đang cuộn lại.

Tên khắc trên quyển trục, biến mất từng cái một!

Những cái tên biến mất này không cần phải nói, toàn bộ đều là bị đào thải.

Mênh mông tỉ tỉ thiên tài, cho dù sau khi đào thải 99% vẫn còn triệu tỉ thiên tài. Muốn từ trong nhiều cái tên như vậy tìm được Lâm Minh, không khác gì biển rộng tìm kim.

- Thiên Vũ tỷ tỷ, tỷ nói Lâm đại ca có thể bị đào thải hay không?

Tần Hạnh Hiên nhìn những cái tên không ngừng biến mất trên bầu trời, lo lắng nói.

Trước khi Lâm Minh phi thăng chỉ là Mệnh Vẫn tầng năm, tu vi rất thấp, mọi mặt đều không đạt đến mức tận cùng. So sánh với thiên tài tuyệt đỉnh của Thần Vực quả thật không có ưu thế gì. Cho nên Tần Hạnh Hiên mới lo lắng.

Nàng kỳ thật cũng không phải lo lắng Lâm Minh không lấy được thành tích tốt, trên thực tế đối với Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ mà nói, Lâm Minh là thực lực gì, thiên phú gì đều không trọng yếu, trọng yếu nhất là bọn họ có thể nhìn thấy Lâm Minh. Nếu như Lâm Minh bị đào thải, cũng nghĩa là manh mối duy nhất tìm kiếm Lâm Minh của bọn họ lại đứt, cũng không nhìn thấy Lâm Minh nữa.

- Sẽ không đâu... Phu quân lúc trước không thể vượt qua 1000 giá trị công huân, tất nhiên là có một số nguyên nhân. Chàng xuất sắc như vậy, hẳn là có thể thông qua vòng sơ tuyển thứ nhất. Ta cũng không tin, phu quân của chúng ta sẽ không bằng đệ tử hạch tâm của Vô Gian Giáo.

Mục Thiên Vũ cắn răng nói, kỳ thật trong lòng cũng không nắm chắc.

Nên biết Vô Gian Giáo mặc dù có vài đệ tử bị đào thải, nhưng là còn có mấy đệ tử thông qua vòng sơ tuyển thứ nhất, vẫn còn ở trong không gian Thần Mộng.

Lâm Minh ở trong lòng Mục Thiên Vũ là phi thường xuất sắc, làm sao có thể không bằng đệ tử hạch tâm của Vô Gian Giáo.

- Vậy phải làm sao bây giờ, lại tìm Đại trưởng lão tra một lần nữa cũng không có khả năng.

Tần Hạnh Hiên nhìn tên trên bảng danh sách biến mất từng mảng lớn, trong lòng nôn nóng vạn phần.

Lúc trước Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên thỉnh cầu đại trưởng lão thông qua ngọc giản Thần Mộng tra tìm Lâm Minh có tham gia đệ nhất hội võ này hay không, đại trưởng lão tra xét một lần đã là khai ân, không có khả năng lại tra lần thứ hai. Mà ngọc giản Thần Mộng này là đạo cụ trọng yếu mấy môn phái góp vốn để mua, tự nhiên phải giữ lại quan sát tình huống biến hóa xếp hạng của đệ tử quan trọng, làm sao có thể một mực giữ một vị trí cho Lâm Minh. Cho nên tên của Lâm Minh sớm đã bị cắt bỏ. Trừ Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên ra, ai cũng không đem Lâm Minh để ở trong lòng.

Tần Hạnh Hiên không kìm nổi nhìn về phía ngọc giản Thần Mộng nắm trong tay đại trưởng lão, nàng cỡ nào muốn mượn dùng một chút, chỉ một chút là tốt rồi.

Mà nàng vừa mới lộ ra loại ánh mắt khát vọng này, đột nhiên một giọng nói lạnh băng nổ vang bên tai:

- Ngươi nhìn loạn cái gì đấy, không hiểu quy củ sao!

Tần Hạnh Hiên sợ nhảy dựng, vội vàng nhìn thẳng phía trước, nhìn thấy Vu Phượng mày liễu dựng ngược. Hiển nhiên vừa rồi chính là nàng ta dùng chân nguyên truyền âm răn dạy Tần Hạnh Hiên.

Dựa theo quy củ của Vô Gian Giáo, ở loại trường hợp trang trọng này, dưới tình huống trưởng lão rất nhiều môn phái có mặt, đệ tử ngoại môn làm đội ngũ lễ nghi và làm mặt tiền, phải mắt nhìn phía trước, đứng nghiêm chỉnh. Không được nói chuyện, không cho phép nhìn ngang nhìn ngửa, trên người ngứa cũng không thể gãi một chút.

Cái này giống như là cung nữ trong cung ở phàm giới, nói sai một câu, trực đêm ngáp ngủ, sẽ bị xử phạt về thể xác, đánh trượng, đánh chết đều có khả năng.

Đương nhiên, đệ tử ngoại môn của Vô Gian Giáo, tình huống vẫn tốt hơn nhiều so với cung nữ, không đến mức nghiêm khắc như vậy. Tuy nhiên, trước mặt trưởng lão rất nhiều môn phái khác, nhìn ngang nhìn ngửa vẫn sẽ để lại cho trưởng lão rất không tốt. Liên đới Vu Phượng sẽ bị gieo vào một ấn tượng trị quân không nghiêm.

- Hai người các ngươi... trở về lại thu thập Chung Nguyên!

Vu Phượng hung tợn nói, sau đó có chút lo lắng liếc đại trưởng lão một cái. May mà đại trưởng lão căn bản không chú ý bên này.

Lúc này, đại trưởng lão của Vô Gian Giáo còn đang quan tâm an ủi những đệ tử hạch tâm vòng thứ nhất liền bị đào thải, trên mặt đầy tươi cười.

Hắn đương nhiên cao hứng. Lần này Vô Gian Giáo bọn họ phái ra 20 đệ tử ưu tú nhất, đào thải năm người, còn lại 15 người tiến vào vòng thứ hai. Phần trăm đào thải 1/4, thành tích tốt hơn nhiều so với mấy tông môn bát phẩm giao hảo với mình. Huống chi còn có một Vu Hữu Minh hiện tại xếp hạng ở khoảng 25- 40 vạn đại thế giới. Như thế xem ra, thông qua vòng thứ hai cũng không có bất kỳ vấn đề. Đương nhiên vòng thứ ba liền không quá có khả năng.

Một đệ tử tông môn bát phẩm, có thể có thành tích này đủ để kiêu ngạo. Nên biết, Tạo Hóa giới có phần đông thế lực cấp Thánh địa, trong đó một số thế lực quy mô không nhỏ so với Phượng tộc thượng cổ, có trăm tỉ tộc nhân. Ngoài ra, võ giả của trung thế giới, tiểu thế giới phụ cận Tạo Hóa giới cũng đều chạy tới Tạo Hóa giới ở gần nhất để tham gia đệ nhất hội võ.

- Ha ha. Vu trưởng lão, Hữu Minh thật đúng là không chịu thua kém đó!

- Thật đáng mừng. Vu trưởng lão sau khi phú quý cũng đừng quên đám lão già chúng ta nhé!

- Mời khách, nhất định phải mời khách. Một vò rượu Vạn Năm Linh Tê kia của ngươi, ta thèm nhỏ dãi đã lâu rồi.

Trưởng lão những môn phái khác tuy rằng trong lòng ghen tị nhưng cũng chỉ có thể nói một số lời chúc mừng khách khí. Nụ cười trên mặt đại trưởng lão Vô Gian Giáo càng đậm, khó được phóng khoáng nói:

- Lưu lão đầu, một đao này của ngươi thịt thật là ác. Rượu Vạn Năm Linh Tê này của ta, nhưng là dùng Linh Tê đỉnh cấp ủ, cất vào hầm vạn năm, giá trị một triệu Tử Dương thạch. Cũng thôi, lần này liền đưa ra cho mấy vị lão hữu uống mệt nghỉ một phen. Ha ha ha!

Đại trưởng lão thoải mái cười to, mà những lời này lọt vào trong tai Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên lại chỉ có thể khiến bọn họ cảm khái. Người có địa vị, uống một vò rượu chính là một triệu Tử Dương thạch. Mà bọn họ lại vì một triệu Tử Dương thạch phí dụng lữ hành mà buồn rầu đau khổ vạn phần. Bọn họ một tháng vất vả cần cù lao động mới có 10 khối Tử Dương thạch, cộng thêm 200 độ cống hiến. Cho dù không tu võ, đem độ cống hiến đổi hết thành Tử Dương thạch cũng chỉ mới là 210 mà thôi.

Ngay vào lúc hai nàng cảm khái trong lòng, đột nhiên ở chân trời xa xôi, phía dưới quyển trục màu vàng thật lớn có một luồng thần quang rọi xuống.

Luồng thần quang này hình trụ tròn, to lớn vô cùng. Sau khi nó gắn liền mặt đất, rồi lại bắt đầu từ một bên từ từ trải ra, càng ngày càng dài. Đây cũng là một quyển trục, chỉ là không còn là màu vàng mà là màu vàng tía!

Ở ngoài cùng đầu trục có viết ba chữ to: Phong Thần Bảng!

Ba chữ, mỗi một chữ đều đội trời đạp đất, to lớn vô cùng. Nét chữ khí thế hùng hồn, như rồng bay, khiến người vừa nhìn liền có loại cảm giác linh hồn hơi rung động.

- Phong Thần Bảng!?

- Cái tên này...

Rất nhiều người xem cuộc chiến ở Tạo Hóa đại thế giới đều hai mặt nhìn nhau. Ở Tạo Hóa giới cũng có không ít bảng xếp hạng thực lực, thiên phú của võ giả. Tỷ như cái gì Tiềm Long Bảng, Thiên Võ Bảng... Quyền uy nhất cũng chính là Tạo Hóa Bảng. Nhưng chưa từng có bảng danh sách nào dám gọi tên khí phách như vậy.

- Xem kia còn có hai chữ sơ tuyển!

- Phong Thần Bảng – sơ tuyển!

Hiển nhiên, bảng danh sách này sẽ còn trải qua đào thải nữa.

Quyển trục màu vàng tía trải ra, rồi lại vây thành một hình cung thật lớn, đem rất nhiều người vây xem vào trong.

Cuối cùng, đầu đuôi quyển trục gắn liền, hình thành một vòng tròn thật lớn có thể vây quanh tinh cầu.

Lúc này, trên quyển trục bắt đầu xuất hiện tên.

Chữ của những cái tên này đều lớn hơn chữ trên quyển trục màu vàng hàng ngàn hàng vạn lần. Một chữ giống như là một ngọn núi!

Rất nhiều cái tên cùng xuất hiện, trong lúc nhất thời sợ là có mấy chục vạn cái tên được viết trên bảng danh sách.

- Đây là xếp hạng, bắt đầu từ thứ nhất!

- Xếp mấy chục vạn người a, là xếp hạng của Tạo Hóa đại thế giới chúng ta?

Mắt thấy từ mép trục bảng danh sách, bắt đầu từ thứ nhất xếp lần lượt về sau. Phần đông võ giả vây xem đều trở nên hưng phấn. Trong số bọn họ, đại đa số không mua nổi ngọc giản Thần Mộng, căn bản không xem được xếp hạng. Cho dù có thể mua được ngọc giản Thần Mộng, cũng chỉ có thể tra được xếp hạng võ giả mình biết tên, xuất thân, không có biện pháp xem toàn bộ xếp hạng. Mà hiện tại, không ngờ bày ra một bảng danh sách hoàn chỉnh!

- Có mấy chục vạn cái tên a! Như vậy Vu Hữu Minh sư huynh xếp hạng khoảng 25 đến 40 vạn Tạo Hóa đại thế giới, có lẽ sẽ xuất hiện ở phía trên!

- Đúng, rất có khả năng!

Không biết là đệ tử nào của Vô Gian Giáo nói một câu, toàn bộ Vô Gian Giáo đều trở nên hưng phấn. Đây chính là bảng danh sách tối cao được hai vị Thiên Tôn đặt tên Phong Thần Bảng!

Mặc dù đây chỉ là sơ tuyển, phía sau hẳn là còn đào thải rất nhiều, nhưng là có thể xuất hiện ở phía trên một đoạn thời gian cũng là vinh quang lớn lao!

Mà bọn họ là đệ tử đồng môn của võ giả xuất hiện trên bảng danh sách, đi ra ngoài kể lại cũng là một chuyện phi thường nở mày nở mặt. Hơn nữa chuyện này vẫn là có chứng cứ để tra, không phải khoác lác. Ngày sau ra khỏi Vô Gian Giáo, tùy tiện nói ra ở trường hợp nào sợ là đều có thể dẫn tới ánh mắt khâm phục và tán thưởng. Dù sao đối với rất nhiều người mà nói, người xuất hiện trên bảng danh sách tương đương với nhân vật truyền thuyết.

- Mau tìm xem Vu sư huynh có ở phía trên hay không!

- Chia nhau tìm!

Rất nhiều đệ tử Vô Gian Giáo đều trở nên hưng phấn, mấy vị trưởng lão lại càng mặt đầy ý mừng. Đây chính là cơ hội để Vô Gian Giáo lộ mặt, bởi vì Vu Hữu Minh xuất hiện ở trên bảng danh sách sẽ treo lên tiền tố Vô Gian Giáo!

- Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn cũng tìm giúp đi. Ai tìm được trước nhất, thưởng 3 vạn Tử Dương thạch, 3 vạn cống hiến!

Một trưởng lão nói với đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn. Mấy chục vạn tên đối với võ giả cảm giác mạnh mẽ có thể trong nháy mắt đảo qua hàng trăm hàng ngàn cái tên mà nói căn bản không tính nhiều. Cho dù khoảng cách rất xa cũng có thể rất nhanh tìm ra tên của Vu Hữu Minh. Nói có phần thưởng hậu hĩnh, chỉ là bởi vì trưởng lão Vô Gian Giáo tâm tình tốt mà thôi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tên của Vu Hữu Minh xuất hiện trên quyển trục.

Nghe thấy phần thưởng hậu hĩnh như vậy, các đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn lập tức mừng rỡ trong lòng, đều trố con mắt bắt đầu tìm kiếm tên trên quyển trục thật lớn. Cơ hội chợt hiện rồi mất, nhiều võ giả như vậy tìm kiếm danh sách mấy chục vạn người, muốn tìm một cái tên quá nhanh.

Mà Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên ở trong phần đông đệ tử ngoại môn cũng vội vàng giúp đỡ dò tìm bảng danh sách. Nếu có thể có ba vạn Tử Dương thạch, ba vạn cống hiến này, bọn họ tu đến cảnh giới Thần Biến sẽ nhanh hơn, càng có khả năng!

Mà đến cảnh giới Thần Biến, độ cống hiến và Tử Dương thạch được lĩnh cũng không phải là Thần Hải kỳ có thể so sánh. Đây là một cơ hội thật lớn.

Nhưng mà sau khi bọn họ bắt đầu tìm kiếm, lại phát hiện tên xuất hiện trên bảng danh sách này, tiền tố của chúng đại đa số là Thánh địa Giới Vương, thậm chí rất nhiều Thánh địa Giới Vương giới lớn. Tỷ như Thừa Thiên Đại Thánh địa, Tu Quang Đại Thánh địa...

Đây không phải bảng danh sách của Tạo Hóa giới mà là bảng danh sách tổng bao gồm toàn bộ 3000 giới lớn của Thần Vực!

Chương 1195: Xếp hạng của Lâm Minh

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Đúng rồi, nếu như dựa theo phương thức thi đấu của vòng dự tuyển, mỗi người đều có một giá trị công huân tương ứng, kỳ thật là có thể tiến hành xếp hạng ở toàn bộ Thần Vực!

Xếp hạng lúc trước đều tiến hành trong giới lớn, nhưng hiện tại có thêm ra một cái xếp hạng tổng bao trùm toàn bộ Thần Vực!

3000 giới lớn, tổng cộng mới mấy chục vạn người lên bảng, chuẩn xác mà nói là 30 vạn!

Chia đều mỗi một giới lớn chỉ có 100 người!

Nghĩ đến đây, rất nhiều võ giả tra tìm xếp hạng Phong Thần Bảng đều ngây ngẩn cả người, trong lòng có loại cảm giác rung động sâu sắc!

Xếp hạng tổng của người nổi bật sinh ra trong 1 triệu tỉ thiên tài của toàn bộ Thần Vực!

Đây là khí thế bậc nào!

Không trách gọi là Phong Thần Bảng!

Những người này kỳ thật đã trước thời hạn thông qua vòng dự tuyển, bởi vì vòng dự tuyển sẽ chọn 10 triệu người, mà xếp trên Phong Thần Bảng chỉ có 30 vạn mà thôi!

Hơn nữa, 30 vạn này còn chỉ là sơ tuyển. Nhưng cho dù là sơ tuyển, chỉ cần là người lên bảng đều là “con cưng của trời” trong “con cưng của trời”. Tương lai có thể thành tựu Thánh Chủ hậu kỳ, Thánh Chủ đỉnh thậm chí người xếp hạng cao có thể đánh vào nửa bước Giới Vương!

Nên biết, bọn họ đều là nhân vật xếp top 100 của một đại thế giới!

- Khó được! Khó được!

- Thật là đại thủ bút. Thần Vực đệ nhất hội võ lần này Thần Mộng Thiên Tôn chủ trì chỉ sợ là một lần long trọng nhất chục triệu năm qua, rồi lại liệt ra một bảng xếp hạng tổng thiên tài Thần Vực, tình huống trọng đại chưa từng có!

- Đây cũng không có biện pháp. Thiên Tôn khác, ai cũng không có loại năng lực như của Thần Mộng Thiên Tôn này. Thần Vực đệ nhất hội võ dĩ vãng, tập hợp 100 tỉ thiên tài tiến hành thi đấu, đều sẽ phải tiêu hao vô số tài nguyên, càng đừng nói là triệu tỉ. Muốn đưa ra một bảng xếp hạng tổng, lại càng là chuyện không có khả năng. Thậm chí chỉ là trăm tỉ người dự thi đều rất khó để bọn họ tiến hành thi đấu hoàn toàn công bằng.

Vô Gian Giáo cùng với các trưởng lão của mấy tông môn giao hảo với Vô Gian Giáo đều đang cảm khái. Tuy nhiên cứ như vậy, Vu Hữu Minh muốn lên bảng đã là không có khả năng. Hắn ở Tạo Hóa đại thế giới chẳng qua xếp hạng 25- 40 vạn, mở rộng ra toàn bộ Thần Vực, sẽ xếp đến thứ tự xấp xỉ 800 triệu đến 1 tỉ.

Thứ tự 1 tỉ làm sao có thể xếp lên Phong Thần Bảng chỉ chứa 30 vạn người này.

- Ôi, đáng tiếc...

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo lắc đầu, âm thầm chửi thầm trong bụng làm sao không cho Tạo Hóa đại thế giới một cái bảng xếp hạng riêng chứ.

Khi hắn đang cảm khái đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi.

- A!!!.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành = = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc

= =

- Hả?

Đại trưởng lão nhíu mày thật chặt. Ở trước mặt rất nhiều trưởng lão tông môn khác, hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì.

Hắn quay đầu nhìn, lại thấy đệ tử phát ra tiếng kêu bất ngờ là đệ tử nội môn Vu Phượng.

Đệ tử này, đại trưởng lão có chút ấn tượng, tuy rằng thiên phú tu luyện không được tốt lắm, nhưng là xử lý quan hệ rất không tệ. Các loại thủ đoạn vận dụng thích đáng, thống trị đệ tử dưới trướng nghiêm khắc. Nhiệm vụ, tạp dịch tông môn giao cho nàng trước giờ chưa từng có lúc xảy ra sai lầm. Nguyên bản đại trưởng lão cũng ôm tâm tư đề bạt nàng làm một tổng quản nội vụ, sao hôm nay lại thất lễ như thế?

- Vu Phượng, ngươi kêu cái gì?

Đại trưởng lão sắc mặt lạnh lùng, không vui quát lớn.

Vu Phượng sợ nhảy dựng, lại quên lập tức thỉnh tội mà là một tay che miệng, tay kia không biết để chỗ nào cho tốt, ấp a ấp úng nói:

- Đại trưởng lão... ta... bên kia... ta...

Nàng thật sự không dám tin được điều đã nhìn thấy. Nhưng là, đây khăng khăng là không thể thật hơn được nữa!

Nàng không muốn nói, không dám nói cái mình nhìn thấy. Nhưng mà, lúc này sắc mặt đại trưởng lão càng ngày càng sa sầm, sao có thể cho phép nàng giấu diếm. Dù sao ở trước mặt khách, ấp a ấp úng như vậy tự nhiên sẽ tạo thành ấn tượng rất không tốt. Nếu cuối cùng còn giấu diếm, như vậy không thể nghi ngờ là ấn tượng càng tệ.

- Chuyện gì vậy, ấp a ấp úng! Không biết lớn nhỏ!

Đây đã là phê bình hết sức nghiêm khắc, nếu không phải ở trước mặt khách, chỉ sợ đại trưởng lão sẽ trực tiếp xử phạt Vu Phượng.

Vu Phượng mặt tái nhợt, chỉ có thể nói thật:

- Bên kia... tên trên Phong Thần Bảng... là...

Vu Phượng chỉ vào một hướng trên Phong Thần Bảng, mọi người đều nhìn qua, đại trưởng lão cũng cau mày xoay người nhìn qua.

Ở phương hướng đại khái Vu Phượng chỉ vào, bởi vì khoảng cách quá xa, cho dù là mỗi một chữ đều đội trời đạp đất, thoạt nhìn vẫn còn có không ít tên của võ giả chồng chất cùng một chỗ. Nhưng là với thị lực của võ giả có thể thoải mái nhận ra.

Một cái tên phi thường khó tin nhảy vào trong tầm mắt của đại trưởng lão và rất nhiều đệ tử.

Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh!

Giá trị công huân: 9118670 tròn!

Xếp hạng Phong Thần Bảng: 29867!

- Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh!?

Sao lại là cái tên này!?

Đại trưởng lão đột nhiên ngây người, mà ở bên cạnh hắn, một ít đệ tử cùng với rất nhiều trưởng lão lúc trước nghe thấy lời cầu xin của Mục Thiên Vũ cũng trong nháy mắt hai mắt trợn tròn, miệng khẽ há ra, thật lâu không thể ngậm lại.

Tuy rằng đối với bọn họ mà nói, mới đầu nghe thấy cái tên Lâm Minh này đều không để ở trong lòng, nhưng là võ giả trí nhớ siêu phàm, tự nhiên không có khả năng quên mất.

Đây là tình huống gì?

Nếu chỉ riêng là tên, còn có thể trùng. Nhưng nếu như lại thêm xuất thân Phượng tộc thượng cổ, như vậy trùng tên gần như là không có khả năng. Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, lúc trước đại trưởng lão đã từng tìm tòi Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh, chỉ có một kết quả, chính là bản thân Lâm Minh không thể nghi ngờ!

Phu quân của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên!

Mục Thiên Vũ? Tần Hạnh Hiên?

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo đột nhiên nhìn về phía hai nàng, suýt nữa cắn vào lưỡi mình.

Mà Vu Phượng phụ trách phân công quản lý Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, hai chân đều bắt đầu nhũn ra, nghĩ đến cử chỉ việc làm của mình lúc trước, cảm giác tay đều hơi run run.

Đây nhưng là Phong Thần Bảng a! Hơn nữa không phải là thứ mấy chục vạn tương đối xếp sau mà là top 3 vạn!

Đây là khái niệm gì? Điều này nghĩa là nhân vật xếp hạng top 10 đại thế giới, không biết bao nhiêu thiên tài đỉnh cao của Thánh địa Giới Vương bị hắn giẫm ở dưới chân!

Người như vậy, tương lai trưởng thành rất có thể là nửa bước Giới Vương, có thể khiến cho một Thánh địa bình thường lâm vào kiêng kỵ. Có thể khiến cho Thánh địa Giới Vương hao hết tâm tư lôi kéo.

Mà Vô Gian Giáo bọn họ chỉ là một tông môn bát phẩm, trong tông môn cao nhất Cảnh giới Thần Quân, ngay cả nửa bước Thánh Chủ đều không có, nhét kẽ răng đều không đủ.

Đại trưởng lão ngơ ngác nhìn về phía Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên. Những trưởng lão Vô Gian Giáo khác, rất nhiều trưởng lão tông môn giao hảo, đệ tử hạch tâm, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn bao gồm cả Vu Phượng ở trong đều nhìn về phía Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên.

Hai nàng bọn họ, có phu quân như vậy?

Mà lúc này, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cũng ở vào trạng thái ngây dại, còn chưa phục hồi tinh thần từ trong rung động vừa rồi. Cái tên Lâm Minh xuất hiện ở top 3 vạn Phong Thần Bảng, điều này nghĩa là hắn đã trước thời hạn thông qua dự tuyển. Chuẩn xác mà nói, hiện tại có thể thông qua dự tuyển hay không đối với Lâm Minh mà nói đã không phải là vấn đề cần cân nhắc. Lâm Minh cần cân nhắc chính là, cuối cùng hắn có thể đạt được thành tích gì trong đệ nhất hội võ.

- Phu quân của chúng ta không ngờ xếp top 10 đại thế giới?

Mục Thiên Vũ thì thào tự nói, không thể tin nổi. Vu Hữu Minh mà lúc trước nàng cảm giác rất mạnh lại chỉ là xếp hạng 25- 40 vạn đại thế giới, chênh lệch này có thể thấy rõ ràng!

Tuy rằng Mục Thiên Vũ một mực nói, mình tin tưởng Lâm Minh mặc dù ở Thần Vực cũng có thể xông ra một vùng trời. Nhưng là hoàn toàn không nghĩ tới, vùng trời này lại rộng lớn như thế!

- Thiên Vũ tỷ tỷ, chúng ta... chúng ta...

Tần Hạnh Hiên nói không ra lời, tâm tình nàng vô cùng phức tạp, vô cùng kích động. Tuy nói nàng quan tâm không phải thành tích của Lâm Minh, nhưng là thành tích của Lâm Minh xuất chúng như thế, nàng lại kiêu ngạo vô cùng. Đây là phu quân của họ, người thân mật, trọng yếu nhất của họ. Nhất là Tần Hạnh Hiên, nàng gần như có thể nói là theo Lâm Minh cùng nhau trưởng thành.

Lại nhìn Vô Gian Giáo, có đệ tử có thể tiến vào top mấy chục vạn đại thế giới đều có thể khiến trưởng lão cười toe toét không ngậm miệng, huống chi phu quân bọn họ là top 10! Nàng có thể không kiêu ngạo sao?

- Hạnh Hiên muội muội, chúng ta có thể nhìn thấy chàng, nhất định có thể nhìn thấy chàng rồi!

Mục Thiên Vũ không kìm nổi chảy nước mắt. Nàng lúc này cũng tâm tình kích động nhưng là đầu óc rất thanh tỉnh. Mẹ hãnh diện vì con, vợ hãnh diện vì chồng. Lâm Minh giành được thành tích cao như thế, Vô Gian Giáo rất có thể trực tiếp phái người hộ tống họ đi gặp Lâm Minh.

Lâm Minh thành tích như thế, cho dù là trong đệ nhất hội võ biển người mờ mịt, tìm được hắn cũng phi thường dễ dàng. Nếu như vậy, mọi khó khăn lúc trước đều không là khó khăn nữa!

Nghĩ đến có thể gặp mặt Lâm Minh, Mục Thiên Vũ sao có thể không cao hứng!

Ý thức được những điều này, Mục Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía đại trưởng lão Vô Gian Giáo. Mà đại trưởng lão lúc này nhìn thấy Mục Thiên Vũ nhìn lại, biểu tình lại cực kỳ đặc sắc.

Chương 1196: Chân võ thành

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo bị Mục Thiên Vũ nhìn chằm chằm, thật sự không biết nên dùng biểu tình gì, nên nói gì. Tâm tình hắn giờ phút này phi thường phức tạp.

Nhân vật tuyệt đỉnh như là Lâm Minh, vợ của hắn làm sao lại ở trong môn phái nhỏ như của mình? Điều này quả thật khó thể tin nổi.

- Cái kia… Hai vị cô nương này… Các vị…

Đại trưởng lão đột nhiên phát hiện, hắn căn bản không biết tên của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên. Tuy nhiên gọi đệ tử của mình là “Vị cô nương này” thật sự vô cùng vô cùng ngượng miệng.

Ngược lại là Mục Thiên Vũ rất biết ý, nói:

- Đệ tử Mục Thiên Vũ, đây là tỷ muội của ta – Tần Hạnh Hiên.

- Ồ…

Đại trưởng lão mặt xấu hổ:

- Các ngươi là người phi thăng hạ giới?

Những lời này thuần túy là lời gợi chuyện. Người phi thăng hạ giới vừa tới Thần Vực không lâu, đặc điểm hết sức rõ ràng, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

- Dạ.

Mục Thiên Vũ gật gật đầu.

- A… Người phi thăng hạ giới, không dễ dàng nha. Có thể ở địa phương tài nguyên thiếu thốn như hạ giới tu đến Thần Hải Bát Vẫn, thật sự là tư chất hơn người.

Đảo mắt, người phi thăng hạ giới ở Thần Vực phổ biến bị kỳ thị được xếp vào hàng ngũ tư chất hơn người. Đối với loại chuyển biến này, những trưởng lão khác cũng chỉ có thể nhìn nhau cười khổ.

Bọn họ cũng hiểu được, dường như Lâm Minh và Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên đều là xuất thân hạ giới. Kể từ đó, thật ra có thể giải thích rõ ràng. Lâm Minh phi thăng trước một bước, vợ của hắn đến Thần Vực tìm hắn.

Kết quả hai nàng mới tới Thần Vực, thực lực thấp kém, lại không biết phu quân bọn họ đã mạnh mẽ như thế, cho nên gặp phải rất nhiều chuyện không thuận. Mà không thuận này trong đó một bộ phận tương đương là Vô Gian Giáo tạo thành.

Nghĩ đến đây, rất nhiều trưởng lão Vô Gian Giáo trong lòng đắng ngắt. Tuy rằng nói cử chỉ việc làm của Vô Gian Giáo không có gì đáng trách, nhưng là lần này chính là xui xẻo như vậy. Nếu sớm biết phu quân của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên có năng lực lớn như vậy, ngay từ đầu coi là Bồ Tát hầu hạ, vậy không phải là nhặt miễn phí một cái ân tình to lớn sao!

Nếu là hiện tại, chỉ cầu Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên không nên nhớ thù mới tốt.

Mấy trưởng lão ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng vẫn là đại trưởng lão lên tiếng. Hắn hết sức may mắn, lúc trước không cự tuyệt thỉnh cầu muốn tra tìm Lâm Minh của Mục Thiên Vũ. Nếu không thật sự là hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

- Nói như vậy, phu quân các ngươi cũng là người phi thăng hạ giới?

Đại trưởng lão hỏi.

- Vâng.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau. Người phi thăng hạ giới có thể đem thực lực tăng lên tới loại trình độ này, đây là yêu nghiệt như thế nào chứ! Thành tựu của Lâm Minh tương lai chỉ sợ sẽ càng cao!

- Phu quân của hai vị cô nương thật sự khiến người khâm phục. Sợ là một tỉ vị diện hạ giới, thời gian vạn năm đều không ra thiên tài đỉnh cao như phu quân các vị. Thật sự là khiến lão hủ hổ thẹn.

- Mặt khác, chuyện kia...

Đại trưởng lão nói tới đây ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ:

- Ta biết hai vị cô nương lúc trước bị oan ức, sự vất vả của đệ tử ngoại môn lão hủ rất là rõ ràng. Chỉ là, đây là đạo sinh tồn của đại đa số tông môn Thần Vực, không có cách nào khác. Thường nói, rồng ăn cá, bị quản chế bởi ngư phu cầm chim. Lão hủ ở đây nhận lỗi với hai vị cô nương, hy vọng hai vị có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Rồng trên trời hóa thành cá bơi trong nước, lại có khả năng bị ngư phu bắt, chim chóc săn mồi. Đây không thể nói là sai của ngư phu và chim chóc. Trên thực tế, 99% tông môn của Thần Vực đều cần đệ tử ngoại môn làm việc nặng nhọc. Tỷ như Tiêu Dao Đảo cũng cần đệ tử ngoại môn mạo hiểm tính mạng lấy quặng. Phượng tộc thượng cổ cũng là như thế.

Tông môn cũng giống như thương hội ở thế tục, dù thế nào cũng phải có công nhân sản xuất tài phú, nếu không ở đâu ra tài nguyên? Đây là pháp tắc sinh tồn ở Thần Vực. Tông môn không phải tổ chức từ thiện, võ giả Thần Hải không phải thiên tài của Thần Vực, sống chính là gian khổ như vậy.

Mục Thiên Vũ cũng rất rõ ràng điểm này, nàng nói:

- Đại trưởng lão nói quá lời. Nửa năm nay còn phải cảm tạ sự chiếu cố của Vô Gian Giáo.

Mục Thiên Vũ quả thật sẽ không oán hận Vô Gian Giáo. Trên thực tế Tạo Hóa lão nhân đã từng nói trước khi bọn họ phi thăng, địa vị của lão ở Vô Gian Giáo vốn là không cao, người phi thăng hắn tiếp dẫn sau khi phi thăng Vô Gian Giáo đều phải căn cứ thiên phú để bố trí tài nguyên, lao động.

Hơn nữa, Mục Thiên Vũ hiện tại dù sao còn chưa gặp Lâm Minh, diễu võ giương oai là hành vi cực kỳ ngu xuẩn. Dù sao có thể tìm được Lâm Minh hay không còn cần trông cậy vào Vô Gian Giáo đấy.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo ngầm thở nhẹ một hơi:

- Người tới, dẫn hai vị cô nương vào điện thượng khách nghỉ ngơi. Vu Phượng, ngươi đi theo cùng phụ trách chiếu cố ăn ở của hai vị cô nương. Nếu ra sai lầm, ta chỉ hỏi ngươi!

Một câu cuối cùng của đại trưởng lão cực kỳ nghiêm khắc, làm Vu Phượng sợ nhảy dựng. Vu Phượng biết, an bài như vậy là cố ý, là vì dùng chuyển đổi vai diễn để xóa bỏ oán niệm trong lòng Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ.

Tuy rằng địa vị trong nháy mắt từ chủ nhân biến thành nô tài, nhưng Vu Phượng cũng chỉ mặt cười làm lành, khiêm tốn cung kính hành lễ với hai nàng.

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo lấy ra một cái cung điện lơ lửng Thánh khí thông thiên, ra hiệu Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên tiến vào nghỉ ngơi. Hắn nói:

- Hai vị cô nương yên tâm, chỉ cần sơ tuyển đệ nhất hội võ chấm dứt, lão hủ sẽ đích thân hộ tống hai vị đi địa điểm đấu bán kết gặp phu quân các vị. Cam đoan vạn vô nhất thất.

Đại trưởng lão vỗ ngực cam đoan, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên nghe xong trong lòng mừng rỡ. Nhất là Tần Hạnh Hiên, sống mũi cay cay, nước mắt suýt nữa trào ra. Trả giá nhiều như vậy rốt cục đợi được đến ngày này, có thể nhìn thấy Lâm Minh.

***

Mà lúc này, ở trong Thần Mộng giới, vòng thứ hai đấu dự tuyển chính thức bắt đầu!

Lâm Minh thân ở viễn cổ đế đô, đang tu luyện đột nhiên nghe thấy ngoài thành truyền đến tiếng gầm rống liên tiếp, những tiếng rống này đều là do ác mộng thú phát ra.

Lâm Minh tu tập pháp tắc Thần Mộng, chỉ riêng từ trong những tiếng gầm rống này là có thể cảm giác ra, sau khi vòng đào thải thứ hai bắt đầu, ác mộng thú tập thể tiến hóa!

Điều này nghĩa là, giá trị công huân đạt được khi săn giết đám ác mộng thú này sẽ càng cao. Đồng thời cũng tất nhiên càng thêm hung hiểm!

Giá trị công huân cao đối với những võ giả xếp hạng gần sau mà nói, nghĩa là cơ hội. Nhưng đồng thời đối mặt ác mộng thú càng thêm mạnh mẽ cũng sẽ khiến cho bọn họ càng dễ dàng mất mạng!

Dù là thế nào, vòng đấu thứ hai này sẽ càng thêm thảm thiết, bởi vì tỷ lệ đào thải sẽ lớn gấp 10 vòng thứ nhất. Đào thải 999/1000!

Vù!

Vù!

Nhóm linh hồn đầu tiên, từ trên bầu trời bay vụt mà tới, về đến trong thành trì viễn cổ đế đô bắt đầu sống lại.

Cảnh tượng những linh hồn này bay vào đều lọt vào trong mắt Lâm Minh. Đợt thứ hai bắt đầu mới mấy khắc qua đi, đã có nhiều võ giả như vậy bị giết rồi!

Chiến đấu thảm thiết vượt qua tưởng tượng!

Trong chiến đấu kịch liệt độ khó tăng nhiều như vậy, giá trị công huân sẽ sinh ra lượng lớn. Người cao sẽ càng ngày càng cao, người thấp sẽ càng ngày càng thấp. Đồng thời cũng sẽ có rất nhiều ác mộng thú bởi vì săn giết được người mạnh mà tiến hóa đến nông nỗi khó tin.

Những điều này đều khiến Lâm Minh trong lòng dâng trào chiến ý!

Nếu không phải là muốn tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng, hắn hận không thể hiện tại liền ra khỏi thành chém giết một phen.

- Pháp tắc Thần Mộng của ta, lại ngưng tụ hai cái dấu ấn linh hồn là có thể đi ra ngoài đại chiến một trận. Đồng thời cũng phải cướp đoạt năng lượng mộng cảnh cung cấp cho ta rèn luyện linh hồn!

Lâm Minh nghĩ vậy, hai tay không ngừng kết ấn, tốc độ càng ngày càng nhanh. Đường nét năng lượng bảy màu không ngừng hội tụ vào trong cơ thể Lâm Minh, khắc lên linh hồn của hắn. Dấu ấn linh hồn thứ ba dần dần hoàn thiện.

Mà cùng lúc đó, ở ngoài viễn cổ đế đô.

Bốn gã cao thủ đỉnh cao tụ cùng một chỗ. Bốn người này chính là Thánh Võ Phủ tam kiệt và Chung Văn Thư.

- Ha ha. Ở nơi này gặp được Văn Thư huynh thật là khéo. Đúng rồi, huynh đệ chúng ta đã chuẩn bị đổi địa phương. Văn Thư huynh có muốn đi cùng hay không?

Thánh Võ Phủ tam kiệt cũng là ngẫu nhiên gặp Chung Văn Thư. Bốn người đều là huynh đệ chung hoạn nạn, tuy nhiên dù sao nền tảng vẫn còn. Tuy rằng bị Lâm Minh giết một lần, nhưng là sau lại trải qua chém giết một tháng, giá trị công huân lại tăng lên một bộ phận. Hiện tại Chung Văn Thư xếp hạng 25 Chân Võ đại thế giới, mà Thánh Võ Phủ tam kiệt cũng đều xếp khoảng 30.

Sắc mặt Chung Văn Thư không quá tốt, hắn biết cái gọi là đổi địa phương của Thánh Võ Phủ tam kiệt có một bộ phận nguyên nhân là sợ vòng dự tuyển thứ hai lại đụng phải Lâm Minh.

- Các ngươi đổi đi, tự ta đi riêng!

Chung Văn Thư cắn môi, tính cách cao ngạo khiến hắn không chịu thua thiệt ngoài miệng. Tuy nhiên hắn cũng rõ ràng, mình muốnc hiến thắng Lâm Minh căn bản là chuyện không hiện thực.

- Hắc. Văn Thư huynh đừng vội chối từ, nghe xem tính toán của chúng ta. Chúng ta chuẩn bị đi Chân Võ Thành ở ngoài trăm triệu dặm, đó là đại bản doanh của Chân Võ đại thế giới cũng là thành thị lớn thứ nhất của Chân Võ đại thế giới. Số lượng thiên tài trong Chân Võ Thành nhiều hơn viễn cổ đế đô chúng ta rất nhiều! Văn Thư huynh cùng đi, bốn người chúng ta có thể chiếu cố lẫn nhau. Nếu không ở Chân Võ Thành, chúng ta chỉ là một ngọn sóng nhỏ mà thôi!

Chung Văn Thư trầm mặc.

Viễn cổ đế đô quả thật cũng xem như là một trong mấy thành thị lớn nhất của Chân Võ đại thế giới, nhưng là lớn của viễn cổ đế đô chủ yếu thể hiện ở thương nghiệp. Thương nghiệp phát đạt, dân cư thành thị rất nhiều.

Nhưng thật sự luận số lượng cao thủ, viễn cổ đế đô xa không bằng Chân Võ Thành. Chân Võ Thành là trái tim của Chân Võ đại thế giới, thành thị lệ thuộc trực tiếp vào Chân Võ Đại Thánh địa. Chỉ là ở trong thế giới thật, tư cách võ giả tiến vào Chân Võ Thành rất nghiêm ngặt, không phải ai đều có thể đi vào, cho nên thương nghiệp bị hạn chế.

Nhưng là hiện tại, ở không gian mộng cảnh thì khác. Bất kỳ người nào đều có thể ra vào Chân Võ Thành, điều này khiến cho Chân Võ Thành không hề nghi ngờ trở thành thành thị hiện tại cao thủ nhiều nhất của Chân Võ đại thế giới.

Lúc trước khi đám người Chung Văn Thư mới vào Thần Mộng giới, ở Phòng đấu giá đế đô nhìn thấy hai gã thiên tài của Chân Võ đại thế giới, bọn họ bởi vì chưởng quản Tinh La tiền trang ở viễn cổ đế đô tham gia đệ nhất hội võ. Nhưng là thật sự tiến vào Thần Mộng giới cũng không dừng lại ở viễn cổ đế đô mà liên tục chuyển chiến trường đến Chân Võ Thành.

Viễn cổ đế đô xem như là thành thị thứ hai, nhưng là chênh lệch so với Chân Võ Thành không phải một điểm nửa điểm. Hiện tại trừ một mình Lâm Minh ra, 19 người khác trong top 20 toàn bộ đều là của Chân Võ Thành.

Chung Văn Thư cắn môi, cuối cùng vẫn nói:

- Được, đi Chân Võ Thành. Viễn cổ đế đô này không có tiền đồ gì, vòng loại thứ nhất còn có thể tranh một cái, vòng thứ hai sẽ chỉ trở ngại ta đạt được giá trị công huân càng cao.

- Ha ha. Tốt, chúng ta hiện tại liền xuất phát!

Thánh Thiên Hạo cười lớn nói.

Chương 1197: Truyền nhân Thiên Tôn

Thần Vực 3000 giới, tương ứng Thần Mộng giới 3000 giới. Chém giết vô tận diễn ra trên mỗi một thế giới.

Vòng đào thải thứ hai, điểm kéo giãn càng rộng!

Mà trên bức Phong Thần Bảng to lớn này, khiến người chú ý tự nhiên sẽ không phải là Lâm Minh xếp hạng 3 vạn mà là vương giả top 10 trên bảng!

Thần Vực 3000 giới, con dân mỗi một giới đều chăm chú nhìn vào mấy cái tên chói mắt này, bọn họ là tượng trưng cho thần thoại.

Nhất là top 1 trong đó, càng đặc biệt chói mắt. Nét bút viết cái tên này giống y hệt ba chữ Phong Thần Bảng, cỡ chữ cũng tương đương, lớn hơn những cái tên khác gấp đôi có dư.

Ma Thần Cung: Tiểu Ma Tiên.

Giá trị công huân: 116570820.

Phong Thần Bảng xếp hạng: nhất!

Người này là một người duy nhất giá trị công huân vượt trăm triệu, hơn nữa cao hơn người thứ hai một khoảng lớn!

Cái tên Tiểu Ma Tiên đối với võ giả Thần Vực mà nói rất xa lạ. Cùng với nói là tên kỳ thật càng như là một cái danh hiệu, hơn nữa dường như là danh hiệu của nữ nhân.

Tiền tố xuất thân Ma Thần Cung cũng nghĩa là nữ nhân này cũng không phải ra từ Thần Mộng Cung. Trên thực tế người của Thần Mộng Cung cũng không tham gia dự tuyển, bọn họ trực tiếp liền được quyết định lọt vào vòng sau.

Lúc này ở Tu Quang giới, trong một vùng đầm lầy thật lớn màu đen tuyền, ba bốn võ giả tay cầm các loại binh khí, đang chiến đấu kịch liệt với một con mãng xà.

Con mãng xà này, thân to như đại thụ, có ba cái đầu thật lớn, mỗi một cái đều phun ra khói độc màu sắc khác nhau. Cỏ cây chỉ cần một tia khói nhẹ thoáng tới gần là sẽ lập tức bị ăn mòn héo rũ, thậm chí ngay cả đất đầm lầy dính phải khói độc đều sẽ bị ăn mòn.

Nếu Lâm Minh ở nơi này có thể đại khái phỏng chừng con mãng xà lớn này sau khi giết chết sợ là có thể đạt được mấy ngàn giá trị công huân. Tuyệt đối là một con cự thú có thể khiến Thánh địa thiên tài bình thường chạy trối chết.

Tuy nhiên bốn võ giả này lại có thể cùng mãng xà chiến thành một đoàn, hiển nhiên thực lực không tồi.

Một rắn bốn người quần đấu một hồi lâu, trong đó một nam nhân bộ dạng thư sinh nhìn chuẩn cơ hội, một luồng kiếm quang chém trúng yếu điểm bảy tấc. Thân rắn cứng đờ, liền bị bốn võ giả cùng ùa lên trực tiếp giết chết.

- Ha ha! Sau khi vòng đào thải thứ hai bắt đầu, giá trị công huân giết chết ác mộng thú cao hơn thật nhiều!

- Không sai. Con rắn lớn này rồi lại có 5000 giá trị công huân, mỗi người chúng ta đều được chia hơn 1000. Ác mộng thú giá trị công huân cao nhất lúc trước chúng ta săn giết cũng chỉ là 1800 mà thôi. Lúc này võ giả giá trị công huân cao sẽ càng ngày càng nhiều. Xếp hạng top 50 Tu Quang giới khả năng sẽ một lần nữa tẩy bài! Đây là cơ hội của chúng ta.

- Đúng, các huynh đệ thêm chút sức. Chen vào top 50, cho lão gia tử nở mày nở mặt!

Mấy người đang nói, đột nhiên ngẩn ra. Bọn họ kinh ngạc nhìn thấy, trong vùng đầm lầy dính lầy này có một cô bé mặc quần áo màu đen, bộ dạng thoạt nhìn 15, 16 tuổi. Nàng có một mái tóc dài màu đen như thác, ánh mắt đen nhánh mà sáng ngời, trên trán để mái chỉnh tề, thoạt nhìn như một tinh linh cổ quái.

Cô bé cẩn thận xách góc váy, dường như sợ dính phải bùn của đầm lầy, từng bước đi tới.

Bốn người nhìn nhau đều có chút ngây người. Cô bé này là người nào! Nếu không thích bị bùn đầm lầy làm dơ quần áo, bay lên là được rồi. Võ giả Tiên Thiên có thể bay, cô bé dự thị này không có khả năng không đến Tiên Thiên.

Thanh niên bộ dạng thư sinh trong bốn người còn đang nghi hoặc, lúc này mới phát hiện hóa ra cô bé này mỗi một bước đều giẫm trên một mảnh lá rụng nho nhỏ, dựa vào sức nổi của lá chống đỡ thân thể, vô cùng nhẹ nhàng.

Có thể làm được một bước này, nàng đương nhiên là có thể bay, nhưng lại cố ý sử dụng loại phương pháp rườm rà này, dường như là tính trẻ nít quấy phá. Đang hưởng thụ quá trình thú vị giẫm lá rơi đi tới.

- Tiểu cô nương này là ai hả, dường như chưa từng thấy nàng.

Địa điểm bốn người giết ác mộng thú xem như là nơi cao cấp nhất phụ cận chủ thành, người có thể đi lại ở nơi này đều có mấy phần bản lĩnh. Bọn họ hẳn là có chút ấn tượng mới đúng. Huống chi cô bé áo đen này đặc biệt như vậy.

Đúng vào lúc này, cô bé áo đen đột nhiên ngẩng đầu nhìn bốn người, nở nụ cười giòn tan, nụ cười nhìn thế nào đều có vẻ không có ý tốt.

Nàng có một gương mặt đáng yêu như Thiên sứ, nhưng khi cười lại lộ ra một đôi răng nanh nhọn hoắt như tiểu ác ma.

- Tiểu nha đầu, ngươi cười cái gì! Ngươi là ai, thành thị lân cận tới sao?

Một nam nhân cao lớn trong bốn người ồm ồm nói. Có thể xuất hiện ở nơi này, bọn họ lại không nhận ra rất có khả năng là ở thành thị lân cận tới nơi này thu gặt giá trị công huân.

Cô bé áo đen dường như không nghe thấy, nàng còn đang cười, tiếng như chuông bạc.

- Mẹ nó, ngươi cười cái rắm. Lão tử lập tức xử lý ngươi, xem ngươi cười cái gì.

Nam nhân thô lỗ nói, mà ở bên cạnh hắn, thanh niên bộ dạng thư sinh nhướng mày nói:

- Lão tam cẩn thận. Tiểu nha đầu này chỉ sợ không dễ chọc.

- Có thể có cái gì, không phải chính là thành thị lân cận tới sao, lúc trước ta lại không phải chưa từng thấy qua. Một tiểu nha đầu có thể làm gì được ta!

Nam nhân cao lớn không cho là đúng nói, mà lúc này cô bé áo đen kia lên tiếng.

- Khách khách khách. Cao to đen hôi, ta không phải thành thị lân cận tới mà là đại thế giới lân cận tới. Ta đến từ Ma Thần giới. Ở đó người thoáng lợi hại một chút đều bị ta giết đến hết điểm, thật không thú vị cho nên ta mới tới nơi này dạo chơi. Các ngươi hẳn là điểm không ít hả?

- Điểm? Giá trị công huân?

Nam nhân cao lớn trợn tròn mắt, đột nhiên kịp phản ứng:

- Ngươi nói gì? Ngươi là từ Ma Thần giới, đại thế giới lân cận tới?

Nhưng là ngay sau đó, hắn lại kịp phản ứng, làm sao người ta nói gì mình liền tin cái đó. Hắn cười lạnh nói:

- Thật sự là chém gió không sợ cùn dao. Còn đại thế giới lân cận tới! Ngươi bản lĩnh thật lớn! Ở Thần Mộng giới này, làm sao ngươi tiến hành lữ hành vượt giới lớn? Xem ngươi da thịt mịn màng, giống như một búp bê, làm đồ ăn cho đại gia còn ngại không đủ!

Nam nhân cao lớn nói xong, ha hả cười lớn. Nhưng mà tiếng cười của hắn được một nửa lại chợt im bặt.

Hắn toàn thân ngây ra, không thể tin nổi cúi đầu. Ở vị trí cổ họng và tim hắn thêm một vệt máu, dường như có cái gì đó chui vào. Tiếp đó hắn liền cảm giác lấy miệng vết thương đó làm trung tâm, kinh mạch toàn thân mình dường như bị đóng băng, ý thức dần dần mơ hồ, sức lực không ngừng mất đi. Đây là cảm giác tử vong, hắn đã không phải lần đầu tiên trải qua.

- Ta... chết như thế nào?

Đây là một cái ý niệm cuối cùng của hắn, rồi sau đó cắm đầu ngã xuống.

Ba người khác nhìn mà vô cùng giật mình.

- Lão tam!

Thanh niên bộ dạng thư sinh cả kinh kêu lên, nhưng là lúc này lý trí lại nói cho hắn, muốn báo thù cho lão tam là chuyện không có khả năng. Cô bé này khủng bố đến khiến người khó có thể tin, tuyệt đối là mấy người đỉnh cao nhất của một đại thế giới. Mà bọn họ lại chỉ là võ giả xếp hạng 6, 7 chục mà thôi.

Vừa rồi, bọn họ thậm chí không nhìn rõ lão tam chết như thế nào!

- Tách ra chạy trốn!

Thanh niên thư sinh quyết đoán ra lệnh, hai người khác cũng như gặp đại địch, đều dùng ra thân pháp nhanh nhất chạy hướng bất đồng.

Cô bé hơi hơi ngạc nhiên, ngay sau đó cười khanh khách:

- Thật thông minh, cho các ngươi năm hơi thở làm phần thưởng.

Cô bé nhắm mắt lại bắt đầu đếm, ung dung không vội giống như là một đứa nhỏ chơi trốn tìm vậy.

Sau khi đếm từ một đến năm, cô bé mở to mắt, cười nói:

- Ta muốn bắt đầu đuổi các ngươi.

Nói xong, thân thể nàng hóa thành nhiều điểm ánh sao, chợt biến mất rồi sau đó lại như thuấn di xuất hiện ở ngoài 10 dặm. Lại nhoáng lên một cái rồi là 20 dặm.

Nên biết, Thần Mộng giới này gần như giống y hệt Thần Vực chân chính, không gian cực kỳ vững chắc. Muốn xuyên qua không gian tiến hành thuấn di cự ly ngắn là cực kỳ khó khăn. Điều này yêu cầu lý giải đối với pháp tắc không gian đạt tới cảnh giới cực cao.

Cuối cùng, bốn người đều không thể thoát khỏi tay cô bé.

Cổ họng và trái tim mỗi người đều thêm ra một cái vết máu tinh tế, mà sau khi thi thể của bọn họ biến mất, một miếng vàng lá nhỏ mỏng liền rơi ra, hiển nhiên chính là cái này giết chết bọn họ.

- Giá trị công huân thật ít, tổng điểm của ta gần như không nhúc nhích. Bọn họ xếp hạng quá thấp, ta phải tìm người xếp top 3 Tu Quang đại thế giới. Chỉ có giết bọn họ mới có điểm.

Cô bé áo đen thì thào lẩm bẩm, thân thể hóa thành nhiều điểm ánh sao biến mất.

***

Lúc này, ở trong một tòa quỳnh lâu mỹ ngọc điêu khắc mà thành, một thanh niên áo lam đeo một thanh trường kiếm màu xanh, nhìn Phong Thần Bảng phía chân trời.

Thanh niên này mặt như quan ngọc, mi tâm có một nốt son, nhìn qua giống như một con mắt.

- Băng Mộng sư muội, Tiểu Ma Tiên sư muội quả nhiên xếp đến thứ nhất rồi. Nàng thật đúng là vênh vang, bỏ xa người thứ hai xấp xỉ 30 triệu giá trị công huân. Ta thấy những thiên tài Thánh địa Giới Vương giới lớn kia không có cách nào sống. Thiên tài của Ma Thần giới thật đáng thương, bọn họ ngay xả xếp hạng top 5000 đều không có, khẳng định là bị Tiểu Ma Tiên sư muội giết thảm rồi. Thậm chí ngay cả thiên tài giới lân cận Ma Thần giới chỉ sợ đều bị xui xẻo theo. Tiểu sư muội trời sinh tính vênh vang, ham chơi. Nguyên bản nàng có thể trực tiếp tham gia vòng công kích, kết quả nàng cứ muốn đi tham gia dự tuyển ăn hiếp người, không nể mặt chút nào. Ta đoán Giới Vương giới lớn của Ma Thần giới, mặt mũi đều tái xanh rồi!

Bên cạnh thanh niên áo lam này là một thiếu nữ mặc đồ màu lam băng, hiển nhiên chính là Băng Mộng sư muội mà thanh niên xưng hô.

Thiếu nữ này thoạt nhìn chỉ 16, 17 tuổi, băng cơ ngọc cốt, tay thon dài, trên người nàng dường như quanh quẩn một tầng mây khói mông lung. Theo nhất cử nhất động của nàng, đều có nhiều điểm ánh sao như mộng ảo rải xuống, mờ ảo mà thánh khiết.

Dung mạo của nàng mơ hồ trong mây khói mông lung này, căn bản nhìn không rõ ràng. Chỉ có thể mơ hồ cảm giác ra, nàng có khuôn mặt đường nét hoàn mỹ tinh xảo, có một đôi mắt như suối mát.

Thiếu nữ chỉ lạnh nhạt gật gật đầu, không đáp lời, vẫn như trước nhìn hướng Phong Thần Bảng nơi chân trời xa xôi.

Cảm giác nàng mang đến cho người ta giống như một làn sương lạnh từ trên Cửu Thiên Tiên Cung bay xuống, xinh đẹp mà không ăn khói lửa nhân gian.

Thanh niên áo lam dường như không hề bởi vì sự lạnh nhạt của thiếu nữ mà có gì bất mãn, ngược lại tiếp tục hưng trí dạt dào nói:

- Ngược lại là Bạch Nghiêu sư đệ, tính cách nội liễm hơn nhiều. Thân là đệ tử Thiên Tôn cũng chỉ giết vào đến top 10 mà thôi. Không giống như Tiểu Ma Tiên sư muội, đem thiên tài giới lớn bọn họ giết cho cuộc sống không thể tự gánh vác.

Thanh niên áo lam nói rất tùy ý, trên thực tế theo như bọn họ thấy Thần Vực đệ nhất hội võ này cơ bản có thể xem là cạnh tranh giữa các truyền nhân Thiên Tôn. Những thiên tài khác muốn chen vào cái vòng của bọn họ, cơ bản là không có khả năng.

Chương 1198: Quái vật thần bí

Không gian mộng cảnh, Chân Võ giới.

Ở Chân Võ đại thế giới về phía tây nam Chân Võ Thành 3000 dặm có một dãy núi nhấp nhô liên miên, tên là Phong Ma lĩnh. Trong dãy núi này cây cối che trời, hung thú đầy đất. Ở trong thế giới thật, Phong Ma lĩnh là địa phương cung cấp cho cảnh giới Thần Hải trình độ bình thường lịch lãm. Mà ở trong không gian mộng cảnh này, sự hùng mạnh của Phong Ma lĩnh thoáng một cái tăng lên mười mấy lần. Cảnh giới Thần Hải trình độ bình thường tiến vào nơi này chính là bị miểu sát, thậm chí cảnh giới Thần Biến kém một chút đều có nguy hiểm tính mạng.

Vì thế ở không gian mộng cảnh, người tới nơi này lịch lãm gần như đều là cao thủ đỉnh cao top 200 toàn bộ đại thế giới.

Nhưng cho dù là như vậy cũng có tử thương.

Ầm Ầm Ầm Ầm!!!

Tiếng nổ mạnh khủng bố vang vọng trong núi, vô số sóng khí phun trào bừa bãi, từng gốc đại thu mười người ôm bị nhổ lên như rơm rạ, ném lên bầu trời.

Trong vụ nổ mãnh liệt như vậy, một con ác mộng thú toàn thân gai xương, bộ dạng dữ tợn chậm rãi ngã xuống đất, hoàn toàn tử vong.

Săn giết như vậy ở Phong Ma lĩnh mỗi thời mỗi khắc đều đang trình diễn. Người giết chết con ác mộng thú dữ tợn này đều là cao thủ xếp hạng khoảng 100 đại thế giới.

- Ồ? Đây là cái gì?

Các võ giả giết chết ác mộng thú đột nhiên phát hiện sau khi thi thể ác mộng thú này biến mất, rồi lại để lại một miếng tinh thể màu tím bằng bàn tay ở chỗ nó chết. Trong tinh thể dường như phong ấn cái gì, nhìn kỹ giống như một thanh kiếm nhỏ màu xanh. Nó ở trong tinh thể màu tím tả xung hữu đột, dường như muốn lao ra.

Mấy tên võ giả đều sợ ngây người, nhiều ngày như vậy bọn họ giết chết ác mộng thú vô số, lần đầu tiên nhìn thấy loại đồ vật này.

Trong đó một võ giả do dự một chút, thật cẩn thận đem tinh thể màu tím này cầm vào trong tay. Sờ vào tay có một loại cảm giác vô cùng lạnh lẽo, dường như thấm vào trong máu thịt, xâm nhập linh hồn, khiến hắn cảm thấy toàn thân dường như bị thể hồ quán đính. Thậm chí hắn mơ hồ cảm thấy, pháp tắc nào đó trước kia mình lĩnh ngộ khó khăn đột nhiên có chỗ hiểu ra...

Loại hiểu ra này mông lung mờ ảo, giống như người thường có một chuyện nghĩ mãi không hiểu, kết quả nằm mơ đột nhiên liền nghĩ tới biện pháp giải quyết đại khái mà mơ hồ vậy.

Võ giả này đương trường liền sinh ra một luồng ý niệm kỳ dị, hắn muốn đem tinh thể màu tím này trực tiếp nuốt vào, bởi vì hắn cảm nhận được linh tính của tinh thể màu tím này. Hắn có loại dự cảm, ăn nó vào có thể đạt được chỗ tốt lớn lao.

Tuy nhiên hắn vẫn khắc chế ý niệm này, muốn nghiên cứu trước một chút. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cảm thấy tinh thể màu tím cùng những đan dược, bnk do năng lượng ngưng thành trong thành thị kia đều không giống nhau. Những đồ vật đó tuy rằng chân thật nhưng vẫn mơ hồ có thể cảm thấy chúng nó thuộc loại vật phẩm giả thuyết của không gian mộng cảnh. Nhưng tinh thể màu tím trước mắt này vô cùng chân thật, như là đồ vật của thế giới thật. Loại cảm giác không hiểu tại sao này là trong khoảnh khắc hắn chạm vào khối tinh thể màu tím này mà cảm nhận được.

- Bá Đao, đó là cái gì vậy hả?

Mấy đồng bạn chung quanh võ giả này thuận miệng hỏi. Bọn họ cũng cảm thấy tinh thể màu tím kia kỳ diệu nhưng cũng không quá để ý. Dù sao đây là không gian mộng cảnh mà không phải thế giới thật, nếu thế giới thật như vậy vô cùng có khả năng là thiên tài địa bảo gì đó. Tất nhiên phải nghiên cứu kỹ một phen, sau khi ước lượng giá trị rồi chia đều. Thậm chí nếu giá trị quá mức quý báu, vì thế đối đầu sinh tử đều có khả năng.

Nhưng trong không gian mộng cảnh này, đồ tốt mấy một khi tỉnh giấc cũng liền không có. Bọn họ đương nhiên không để ý. Lại nói, nó cũng chưa chắc là đồ tốt gì.

- Không có gì, phỏng chừng là một ít kỳ vật ác mộng thú này nuốt vào. Ta cảm thấy đẹp mắt, giữ lại chơi.

Võ giả được gọi là Bá Đao nói xong, tiện tay ném vậy kia vào Tu Di Giới.

Đồng bạn của hắn đa số không thèm để ý, nhưng là có một hai người lại hơi hơi nhíu mày, cảm giác lời giải thích của Bá Đao rất gượng ép. Kỳ vật ác mộng thú nuốt vào? Có loại đồ vật này sao?

Hơn nữa, trong lời nói của Bá Đao rõ ràng là muốn làm nhạt chuyện này đi, mặt không đổi sắc giữ lại tinh thể màu tím này.

- Ta nói... Chờ một chút.

Một người đột nhiên lên tiếng.

Bá Đao thu được tinh thể màu tím trong lòng hơi hơi trầm xuống, mặt ngoài tỉnh bơ, lơ đễnh nói:

- Chuyện gì?

Người lên tiếng kia trầm ngâm một lát, nói:

- Bằng hữu, đồ vật vẫn là lấy ra, mọi người cùng nhau giám định một chút, xem xem có gì nguy hiểm không. Ngươi biết... không gian mộng cảnh này, nguy cơ khắp nơi, đồ vật ngươi mang theo chưa chắc không có khả năng là một con ác mộng thú mạnh mẽ đang nở. Như vậy chúng ta đều sẽ có nguy hiểm!

Phương thức nói chuyện của người này phi thường thông minh, không trực tiếp đưa ra bản thân hoài nghi Bá Đao tham ô bảo bối, mà là nói ra một lý do ai cũng đều thấy hợp lý, cũng không thể cự tuyệt.

Loại sinh vật cổ quái ác mộng thú này, ai biết ấu thể của chúng nó là cái dạng gì, tinh thể màu tím kia cổ quái như thế, trong đó giống như còn phong ấn một vật sống, thật sự có khả năng là ấu thể ác mộng thú.

- Cũng đúng. Bá Đao, lấy ra xem xem, cẩn thận sống vạn năm.

Lại có người nói hùa theo.

Bá Đao xấu hổ cười cười, một tay chậm rì rì sờ hướng Tu Di Giới. Hắn biết nếu không lấy ra khẳng định sẽ bị hoài nghi.

Trong lòng hắn trong nháy mắt này có chút do dự, có muốn từ đây chạy trốn hay không. Tuy nhiên ngẫm lại, hết thảy lúc trước chỉ là cảm giác của mình, có lẽ cảm giác không chuẩn thì sao? Dù sao loại chuyện này, bản thân đã là khó tin.

- Nếu là ta nghĩ sai, nghĩ nhiều, như vậy thì quá ngốc. Tuy nhiên... hiểu ra đối với pháp tắc lúc trước lại rất là chân thật, đến tột cùng đây là thứ gì.

Bá Đao nghĩ vậy, động tác sờ tinh thể màu tím rất chậm.

- Nếu như thật sự là thứ tốt, như vậy ta vì nó ở không gian mộng cảnh bị giết cũng không có gì không được. Chỉ là xếp hạng tụt xuống một chút, còn có thể đuổi lại. Tuy nhiên, trước khi trận đấu bắt đầu, Hạo Vũ Thiên Tôn từng nói. Nếu người dự thi bị giết, như vậy vật phẩm giả thuyết hắn nhận được trong Tu Di Giới cũng sẽ rơi xuống 60%. Thứ này có thể nào cũng rơi xuống hay không? Ta rốt cuộc nên làm gì bây giờ, đánh cược một keo sao?

Lòng bàn tay Bá Đao hơi rịn mồ hôi, ngón tay đã dừng lại trên Tu Di Giới thời gian hai hơi thở rồi. Thời gian này dài đến quá đáng, một số bằng hữu của Bá Đao đều mơ hồ cảm giác được có chút không thích hợp. Nhất là hai người mới đầu liền đưa ra nghi ngờ, tâm niệm lại càng hơi hơi trầm xuống, tay phải nắm chặt binh khí.

Không khí có chút khẩn trương. Chính vào lúc này đọt nhiên có một tiếng thét bén nhọn mơ hồ truyền đến, chợt nghe dường như ở chân trời nhưng trong nháy mắt gần như ngay ở bên tai!

Bá Đao chỉ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, một luồng khí lạnh mãnh liệt ập vào trong lòng. Sát khí lạnh như băng khiến hắn gần như trong nháy mắt linh hồn lâm vào vỡ vụn.

Nguy hiểm!

Bá Đao trong lòng kinhhãi, trong nháy mắt muốn vồ mạnh tới trước. Nhưng là... đã muộn rồi!

Hắn chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, ngay sau đó tầm nhìn cũng càng ngày càng đen, trời đất xoay tròn, ý thức nhanh chóng mất đi. Kế tiếp, không biết gì hết nữa.

Mà những đồng bạn kia của hắn chỉ thấy một vệt sáng đỏ lóe lên, Bá Đao liền đầu – thân chia lìa!

- Chết như thế nào!? Ai giết hắn!?

Những người này căn bản là không nhìn rõ, bọn họ trong lòng kinh hai, nắm chặt binh khí, toàn thân tập trung 120% cảnh giác.

Bọn họ lúc này mới phát hiện, Tu Di Giới của Bá Đao đã bị đánh nát trong nháy mắt ánh đỏ kia tập kích. Đồ vật loạn lung tung rơi xuống đất, duy chỉ có tinh thể màu tím kia biến mất!

- Mọi người cẩn thận, lưng tựa lưng, chúng ta gặp phải cao thủ rồi. Đừng hoảng, nếu không chết càng nhanh!

Người làm đội trưởng trong nhóm lớn tiếng hô, ổn định quân tâm.

Nhưng mà cố gắng của hắn lại là phí công vô ích, chênh lệch quá lớn!

Vào lúc mấy võ giả tụ vào một chỗ, ánh sáng đỏ lại lóe lên. Lại là hai người, thân đầu chia lìa. Đầu của bọn họ bay lên cao mấy trượng, máu như suối phun!

- Đại ca!

Mọi người trong lòng đều vô cùng sợ hãi. Tuy rằng nói là không gian mộng cảnh nhưng đối mặt với đối thủ quỷ dị như thế bọn họ đều cảm thấy áp lực thật lớn!

- Tách ra trốn!

Đội trưởng điên cuồng gào thét, nhưng mà hắn cũng biết quyết định tách ra chạy trốn chỉ sợ cũng không có bất kỳ ý nghĩa. Bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Phốc! Phốc! A!

Trong nháy mắt hắn chạy trốn, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng kêu thảm thiết và tiếng trầm đục của thi thể ngã xuống đất. Hắn thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng máu chảy ra ngoài ồ ồ.

- Đều chết rồi sao?

Trong lòng đội trưởng kia hiện lên ý niệm này, chỉ cảm thấy đầu nhẹ bẫng, ngay sau đó trời đất xoay mòng mòng. Đầu lâu của hắn cứ như vậy từ trên thân bay ra ngoài. Hắn nhìn thấy thân thể không đầu của mình còn đang chạy theo quán tính. Sau đó thân thể chạy đó đột nhiên bị một móng vuốt mọc đầu lông đỏ, sắc bén vô cùng bắt lấy.

Móng vuốt kia chỉ chộp mạnh một cái, rồi sau đó một màn khó tin xảy ra. Thân thể của hắn không ngờ quỷ dị từ một thi thể không đầu cao bảy xích trong phút chốc co thành một đoàn cầu tròn rộng không đủ tới một xích. Dường như tinh hoa máu thịt, ngay cả xương cốt, nội tạng của hắn đều bị hút khô trong nháy mắt đó, chỉ để lại một đống quần áo và da người vo viên lại một chỗ...

Hắn cố gắng mở to mắt, duy trì tầm nhìn càng ngày càng mơ hồ nhìn thoáng qua chủ nhân của móng vuốt màu đỏ kia, lại chỉ có thể nhìn thấy mông lung. Nó dường như cao hơn một người, hình thể cũng tương tự người, đứng thẳng đi lại, trong móng vuốt của nó cầm tinh thể màu tím lúc trước Bá Đao nhặt được, dường như muốn nuốt vào.

Nhưng mà khi võ giả này muốn nhìn rõ quái vật này đến tột cùng là người là thú hay là yêu, bộ dạng như thế nào... Thì bởi vì đầu hắn xoay tròn, tầm nhìn của hắn đã biến đổi, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời và mặt đất xoay tròn.

- Đây là... thứ gì!

Đây là một ý niệm cuối cùng của võ giả này, rồi sau đó đầu lâu của hắn cứ như vậy rớt mạnh xuống đất, máu vãi đầy đất.

Rống Rống rống... Ngao!!!

Tiếng gào bén nhọn lại lần nữa vang lên, quanh quẩn trong Phong Ma lĩnh, càng ngày càng xa.

Khúc nhạc đệm xảy ra trong Phong Ma lĩnh này căn bản không có người biết. Phong Ma lĩnh quá lớn, cho dù tiếng gào kia bị người nghe thấy cũng sẽ không dẫn tới sự hoài nghi của đám người. Dù sao mỗi ngày ở trong Phong Ma lĩnh không biết sẽ có bao nhiêu tiếng gào vang lên.

Nhưng là dần dần, trong Phong Ma lĩnh liên tục phát sinh mấy đợt sự kiện tử vong của cao thủ. Những cao thủ bị giết này đều là độc nhân xếp hạng top 100 đại thế giới!

Vài ngày sau, chuyện này rốt cục truyền ra!

Bởi vì người bị giết cũng có thể sống lại, ngay từ đầu bọn họ xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, không để lọ ra quái vật trong Phong Ma lĩnh này. Nhưng theo người chết càng ngày càng nhiều, chuyện này cũng không giấu được nữa.

Mọi người đều biết, trong Phong Ma lĩnh xuất hiện một con quái vật lông đỏ, thực lực mạnh mẽ khó tin, người nhìn thấy nó không một người sống. Hơn nữa thậm chí không thể khẳng định, quái vật lông đỏ này rốt cuộc là người dự thi hay là ác mộng thú!???

Chương 1199: Tiến về Chân Võ Thành

Chém giết ở Chân Võ đại thế giới càng ngày càng kịch liệt, võ giả hội tụ đến phụ cận Chân Võ Thành cũng càng ngày càng nhiều. Tương đối với viễn cổ đế đô mà nói, Chân Võ Thành có được khu săn giết càng thêm rộng lớn, chỉ riêng một cái Phong Ma lĩnh đã dọc ngang phạm vi gần ngàn dặm.

Tuy rằng Phong Ma lĩnh là khu săn giết cao cấp nhất phụ cận Phong Ma lĩnh, nhưng cũng không phải mỗi một võ giả xếp hạng cao đều lựa chọn Phong Ma lĩnh. Tỷ như Thánh Võ Phủ tam kiệt cùng với Chung Văn Thư, liền lựa chọn một hẻm núi vô danh gần Phong Ma lĩnh. Vùng hẻm núi này quanh co sâu thẳm, bí mật, cấp bậc ác mộng thú cũng không thấp.

Bọn họ lựa chọn nơi này chủ yếu là vì an toàn.

Bất kể Lâm Minh hay là một số cao thủ của Chân Võ Thành đều có thể săn giết bọn họ.

- Nghe nói chưa? Ở Phong Ma lĩnh xuất hiện một con quái vật lông đỏ kỳ quái, chuyên môn săn giết cao thủ. Thậm chí có cao thủ xếp hạng gần chúng ta đã bị giết.

Thánh Thiên Hạo trong Thánh Võ Phủ tam kiệt trịnh trọng nói.

- Loại sự tình này những cao thủ xếp hạng top 10 kia sẽ xử lý thôi, chúng ta không cần nhọc lòng. Địa phương này của chúng ta hẳn là sẽ không bị lan đến, tương đối an toàn. Hơn nữa, hiện tại đã qua năm tháng, cách vòng đào thải thứ hai tới, chỉ còn lại một tháng. Vòng đào thải thứ hai tỷ lệ càng khoa trương, Lâm Minh kia khả năng lại muốn động thủ.

- Đồ con hoang này không biết lén lén lút lút muốn làm cái gì, cứ đến cuối cùng mới ló ra. Bất kể nói thế nào, chúng ta tránh hắn là được.

Nhắc tới Lâm Minh, Thánh Nhạc Bình liền nghiến răng nghiến lợi.

Lúc trước ba người bọn họ đối chiến Lâm Minh, cái loại cảm giác vô lực chênh lệch thật lớn khiến hắn nhớ còn như in, quả thật là sỉ nhục trong đời hắn.

Phán đoán của Thánh Võ Phủ tam kiệt không sai chút nào, Lâm Minh từ sau khi giết chết Thánh Võ Phủ tam kiệt một mực đều bế quan, chưa từng ra ngoài săn bắn lấy một lần. Xếp hạng của hắn đang tụt xuống rất nhanh.

Sau khi vòng đào thải thứ hai bắt đầu, giá trị công huân săn giết ác mộng thú đột nhiên đề cao. Phần đông người dự thi giá trị công huân tích lũy cực nhanh, mà Lâm Minh thủy chung giậm chân tại chỗ, xếp hạng tự nhiên liền tụt xuống.

Ngày đầu tiên hắn từ top 3 vạn Phong Thần Bảng hạ xuống 3. 3 vạn. Sau đó với tốc độ mỗi ngày rơi xuống 2, 3 ngàn. Chỉ vẻn vẹn một tháng hắn liền rớt xuống đến thứ 10 vạn Phong Thần Bảng.

Mà càng về sau, chênh lệch giá trị công huân càng không rõ ràng, tụt xuống cũng càng nhanh. Đến hiện tại, Lâm Minh đã rớt xuống thứ 28 vạn.

Mà Phong Thần Bảng cũng chỉ xếp đến 30 vạn toàn bộ Thần Vực. Nói cách khác, Lâm Minh mắt thấy sắp rớt ra khỏi Phong Thần Bảng.

Ở Tạo Hóa đại thế giới, loại biến hóa xếp hạng này của Lâm Minh tự nhiên rơi vào trong mắt phần đông đệ tử và trưởng lão của Vô Gian Giáo.

- Tên Lâm Minh kia, phu quân của Mục sư muội... làm sao xếp hạng tụt thê thảm vậy.

- Đúng vậy, lúc trước hắn không phải rất lợi hại sao?

- Sắp rớt khỏi bảng xếp hạng rồi.

Thời gian lâu dần, rất nhiều đệ tử Vô Gian Giáo không tránh khỏi thấp giọng nghị luận. Mà lúc này một giọng nói nghiêm khắc vang lên:

- Xếp hạng của Lâm Minh hạ xuống chỉ là bởi vì hắn trong thời gian hai tháng này không ra tay mà thôi. Hơn nữa, cho dù bỏ nguyên nhân này không nói đến, hắn thật sự chỉ xếp hạng 28 vạn cũng là nhân vật trong tương lai có thể thành tựu Thánh Chủ hậu kỳ. Người ta một người phi thăng hạ giới có thể đạt tới loại thành tích này, lại nhìn lại những võ giả bản địa Thần Vực các ngươi, lại lấy được thành tích gì, có tư cách gì bình luận người khác!

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo hung hăng khiển trách, những đệ tử kia lập tức ngượng ngùng im tiếng.

Đại trưởng lão hung hăng nhìn chúng đệ tử một cái. Hắn nói như vậy tự nhiên là bởi vì lúc trước, khi Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên thỉnh cầu hắn hỗ trợ tra tìm thành tích của Lâm Minh, Lâm Minh thời gian rất dài đều không thể vượt quá 1000 giá trị công huân. Bởi vậy có thể thấy được, Lâm Minh hơn phân nửa là bởi vì nguyên nhân nào đó mà không phát lực. Mà lần này khả năng cũng là như vậy.

- Lâm Minh này... thật đúng là Lã Vọng buông cần. Một tháng nữa chính là vòng đào thải thứ hai, hắn hẳn là có thể một lần nữa giết về khoảng 3 vạn nhỉ.

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo lẩm bẩm, kỳ thật trong lòng cũng không có bao nhiêu tin tưởng. Lần trước hắn không nhìn từ đầu chí cuối biến hóa xếp hạng của Lâm Minh, chỉ nhận được một kết quả đột ngột.

Mà lần này hắn thật sự là nhìn từ đầu chí cuối đây.

Lúc này, trong cung điện lơ lửng phía trên Vô Gian Giáo, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cũng nhìn Phong Thần Bảng.

Tuy rằng hai người đều đoán được nguyên nhân xếp hạng của Lâm Minh tụt xuống, nhưng là cái cách tụt xuống này vẫn khiến người có chút khẩn trương. Hơn nữa Tần Hạnh Hiên mấy ngày nay một mực tâm thần không yên, chỉ sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Nàng cũng không phải để ý thực lực của Lâm Minh, mà là nếu Lâm Minh không thể lấy được một thành tích tốt trên Phong Thần Bảng, Vô

Gian Giáo chưa chắc sẽ hộ tống họ đi tìm Lâm Minh nữa.

Nhìn thấy Tần Hạnh Hiên bộ dạng đứng ngồi không yên, Mục Thiên Vũ nhẹ giọng nói:

- Hạnh Hiên muội muội không cần phải gấp gáp. Thực lực của phu quân chúng ta không cần lo lắng chút nào, cho dù hắn ở trong thí luyện gặp phải người mạnh hơn bị đánh bại, cũng có thể rất nhanh đuổi kịp. Ít nhất có thể đạt được thành tích lần trước.

- Ừm... ta biết.

Tần Hạnh Hiên gật mạnh đầu.

Mà lúc này, ở viễn cổ đế đô Chân Võ đại thế giới, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên giường đá đột nhiên mở mắt, đường nét bảy màu phủ kín chung quanh hắn giống như là cá voi hút nước hội tụ vào thân thể hắn. Ngay sau đó lại tiến vào trong linh hồn, khắc lên phía ngoài linh hồn, hình thành dấu ấn Thần Mộng thứ tư.

Bốn dấu ấn Thần Mộng, đều không giống nhau. Trong đó hai cái hình thành sớm nhất rõ ràng hào quang sáng ngời, mà hai cái mới nhất thì ánh sáng ảm đạm. Đây là nguyên nhân còn chưa dùng năng lượng Thần Mộng tẩm bổ.

Từ khi tiến vào không gian Thần Mộng trở đi, trước trước sau sau khổ tu năm tháng, Lâm Minh phát hiện mình trừ đạt được ưu đãi thật lớn về mặt linh hồn ra, tu vi bản thân cũng đang dần dần tăng trưởng, ngày càng tới gần Thần Hải trung kỳ.

Chiến linh của hắn cũng gần tới Hoàng Kim viên mãn. Chiến linh sau khi đạt tới Hoàng Kim viên mãn, cảnh giới kế tiếp chính là chiến linh Bích Hồn. Đến lúc đó, cường độ của chiến linh lại sẽ có nhảy vọt về chất.

Lâm Minh nhắm mắt cảm thụ một hồi, lẩm bẩm:

- Cường độ linh hồn ta hiện tại so với trước khi tu luyện pháp tắc Thần Mộng thì tăng cường gấp đôi có dư! Loại biên độ tăng cường này thật là đáng sợ. Thần Mộng Thiên Tôn thật sự là kỳ tài ngút trời, rồi lại có thể ở lĩnh vực linh hồn sáng lập ramột bộ thủ đoạn lịch lãm linh hồn độc lập mà lại huyền ảo như vậy. Đem chân nguyên dung nhập vào trong linh hồn...

Lâm Minh cảm khái. Linh hồn của chính mình so sánh với linh hồn của võ giả cùng cảnh giới không tu tập pháp tắc Thần Mộng, cũng giống như người có tố chất thân thể đồng dạng, một người tu luyện võ công còn một người chỉ dựa vào sức lực bẩm sinh. Chênh lệch không cần phải nói cũng biết. Thật sự có thể nói là linh hồn biết võ thuật, ai cũng không ngăn được.

Linh hồn lớn mạnh sẽ có các loại ưu đãi. Tỷ như cảm giác, học tập luyện dược, luyện khí... Ngày sau gia tăng tu vi cũng sẽ không bởi vì linh hồn mà gặp phải bình cảnh.

Đương nhiên, ưu đãi trực tiếp nhất hiện tại chính là cường độ cảm giác gia tăng. Phạm vi cảm giác của Lâm Minh hiện tại ước chừng được tăng gấp đôi.

Hơn nữa độ rõ nét cũng đề cao gấp đôi!

Nhất là độ mẫn cảm đối với năng lượng Thần Mộng lại bởi vì lý giải của Lâm Minh đối với pháp tắc Thần Mộng càng ngày càng rõ ràng mà tăng lên gấp mười có dư!

Hiện tại chỉ cần Lâm Minh nhắm mắt lại, hắn liền có thể rõ ràng cảm giác được, tất cả quầng sáng năng lượng Thần Mộng trong phạm vi trăm dặm chung quanh. Những quầng sáng này có lớn có nhỏ, có sáng có mờ. Cái càng sáng càng lớn tự nhiên đại biểu cho nơi tụ tập năng lượng Thần Mộng càng mạnh.

Mà những nơi tụ tập năng lượng này chỉ có hai loại tình huống. Hoặc là người dự thi hoặc là ác mộng thú.

Lâm Minh phát hiện, năng lượng Thần Mộng ác mộng thú mang theo so với người dự thi vẫn là có sự khác biệt. Năng lượng Thần Mộng ác mộng thú mang theo tương đối đơn điệu hơn, thường thường chỉ có một loại màu sắc chủ đạo.

Mà năng lượng Thần Mộng của người dự thi càng tạp. Bọn họ là sau khi đánh chết lượng lớn ác mộng thú đạt được năng lượng Thần Mộng bất đồng mà tích lũy lại.

- Nên ra ngoài săn bắn rồi. Ta cần đánh chết người dự thi hoặc là ác mộng thú đạt được năng lượng mộng cảnh để tẩm bổ dấu ấn Thần Mộng.

Lâm Minh lẩm bẩm, ra khỏi nơi tu luyện, tiến về hẻm núi ác mộng cách viễn cổ đế đô hơn ngàn dặm.

Nhưng mà trên đường đi hắn lại phát hiện số lượng cao thủ thật sự là không nhiều, với cảm giác của hắn có thể dễ dàng tìm ra năng lượng Thần Mộng lớn mạnh trong phạm vi trăm dặm. Phạm vi tìm tòi rộng lớn như thế, lại vẫn không tìm được cao thủ.

Nếu như võ giả số lượng ít, như vậy ác mộng thú tự nhiên cũng liền tiến hóa chậm, giá trị công huân của ác mộng thú liền thấp.

- Cao thủ đều đi đâu rồi, chẳng lẽ là đi thành thị khác?

Lâm Minh hơi hơi nhíu mày. Lại nói tiếp, sau khi trải qua vòng đào thải thứ nhất, người dự thi của Chân Võ đại thế giới chỉ còn lại có 1%. Số lượng thưa thớt như vậy chỉ cần tập trung ở một chỗ mới có thể đạt được giá trị công huân. Như thế xem ra, võ giả ở viễn cổ đế đô khả năng là di dời rồi.

Lâm Minh sau khi bắt sống một võ giả mạnh nhất ở phụ cận, liền khẳng định phán đoán của mình:

- Chân Võ Thành, cao thủ ở viễn cổ đế đô đều đi Chân Võ Thành sao...

Chương 1200: Cứu người

- Nơi này chính là Chân Võ Thành sao...

Lâm Minh nhìn thành thị thật lớn trước mắt. So với sự phồn hoa và rộng lớn của viễn cổ đế đô, Chân Võ Thành lại có vẻ nhỏ hơn một chút. Tuy nhiên tuy rằng diện tích nhỏ hơn chút nhưng là về khí thế lại ở trên viễn cổ đế đô. Chỉ riêng tường thành của Chân Võ Thành liền toàn bộ từ kim loại có thể rèn ra Thánh khí luyện chế thành. Trong đó bố trí đại trận, có thể nói vững chắc không thể phá!

Lâm Minh đem cảm giác lan tràn ra ngoài, lại phát hiện ở phụ cận hắn, cao thủ không phải rất nhiều. Điều này cũng bình thường. Dưới phần lớn tình huống, cao thủ đều tụ tập ở nơi ác mộng thú cao cấp tụ tập phụ cận chủ thành hoặc là ở trong thành thị. Lâm Minh hiện tại cách Chân Võ Thành còn khoảng mấy trăm dặm, số lượng võ giả không nhiều.

- Ta hiện tại hẳn là xếp hạng một hai trăm đại thế giới rồi nhỉ, nói không chừng càng thấp. Sau khi vòng đào thải thứ hai này bắt đầu, ác mộng thú tập thể tiến hóa, giá trị công huân của những người dự thi này tăng trưởng rất nhanh.

Lâm Minh lẩm bẩm, chuẩn bị vào thành đi tìm một nơi ở cố định, yên ổn dừng chân trước mới ra thành săn bắn. Mà chính vào lúc này, hắn nghe thấy một tràng tiếng nổ dữ dội, thanh âm dày đặc mà dồn dập, hiển nhiên có năng lượng đang va chạm dữ dội.

Lâm Minh tâm niệm trầm xuống, liền ở trong thế giới cảm giác tìm được một nơi năng lượng va chạm. 5 đoàn sáng năng lượng, trong đó hai đoàn màu sắc chính là màu xám trắng, rõ ràng là ác mộng thú. Ba đoàn còn lại thì màu sắc pha tạp, tự nhiên là võ giả.

Tuy nhiên trường hợp này không phải là võ giả đang đuổi giết ác mộng thú mà là ngược lại.

Ba võ giả, một nam hai nữ, đều mặc áo dài màu vàng, tay cầm trường kiếm thánh khí cực phẩm. Dạng thức của quần áo và trường kiếm đều là như nhau, hiển nhiên là ra từ một môn phái. Mà võ giả có thể tự mang thánh khí cực phẩm đến dự thi đại đa số đều là thiên tài thượng tầng xuất thân thế lực cấp Thánh địa. Thực lực bình thường đều tàm tạm.

Ba võ giả bị hai con ác mộng thú bộ dạng kên kên đuổi giết. Ác mộng thú bộ dạng kên kên này toàn thân bao phủ lông màu đen, có ba cái đầu, trên mỗi cái đầu đều có một bướu thịt thật lớn, miệng sắc bén như đao, cổ không có lông bày ra màu thịt trụi lủi, thoạt nhìn cực kỳ xấu xí.

- Sư huynh, chúng ta có nên tách ra trốn không.

Một sư muội áo vàng nhìn thấy ác mộng thú xấu xí kia sắp đuổi kịp, gương mặt tái nhợt. Trong lòng nàng rõ ràng, thực lực bọn họ so với kên kên lớn này chênh lệch quá xa, nó chỉ cần mổ một cái, mình sẽ bị cắn đứt ngang hông, nội tạng máu tươi tung tóe.

Tuy rằng biết sẽ không chết thật, nhưng là cảnh tượng như vậy vẫn giống như là ác mộng, bởi vì cảm thụ quá chân thật. Cảm giác trải qua tử vong cũng không ra làm sao. Hơn nữa giá trị công huân của bọn họ những ngày này vất vả tích cóp, cũng sẽ thoáng một cái rớt đi hơn nửa. Mà với thực lực của bọn họ muốn thông qua vòng đào thải thứ hai tàn khốc, vốn đã hết sức miễn cưỡng. Hiện tại lại chết một lần, trên cơ bản là không có hy vọng.

- Không nên tách ra. Có hai con ác mộng thú, chúng ta tách ra chạy cũng chết ít nhất hai người. Hơn nữa hiện tại phụ cận Chân Võ Thành vô cùng nguy hiểm, sau khi tách ra chết càng nhanh! Kiên trì một lát, chúng ta sắp bay đến Chân Võ Thành rồi. Chỉ cần tới Chân Võ Thành, cấm chế trên thành sẽ trực tiếp cưỡng chế chuyển dời hai con ác mộng thú ghê tởm này đi.

Sư huynh áo vàng nói vậy, càng liều mạng chạy. Mà chính vào lúc này hắn đột nhiên phát hiện, ở cách đó không xa có một thanh niên áo lam không nahnh không chậm bay tới. Động tác của hắn ta rất nhẹ nhàng, rõ ràng là bay về phía mình.

Thanh niên áo lam này chính là Lâm Minh.

- Có người!

Thanh niên áo vàng mắt thấy Lâm Minh bay về phía bên này, lập tức trong lòng vui vẻ. Hắn cũng không trông cậy vào Lâm Minh chiến thắng ác mộng thú khủng bố đang đuổi theo bọn họ, bởi vì hai con ác mộng thú này nếu đổi thành xếp hạng của người dự thi ở Chân Võ đại thế giới, phỏng chừng có thể xếp đến top 1–10 vạn, phi thường mạnh mẽ. Mà nơi này cũng không phải khu săn giết cao cấp phụ cận Chân Võ Thành, gặp phải cao thủ khả năng không lớn. Tùy tiện gặp được một cao thủ xếp hạng top 1 vạn, xác suất lại càng vô cùng xa vời.

Tuy nhiên có người luôn là có cơ hội xoay chuyển cục diện. Cho dù tệ nhất, phân tán một chút sức chú ý của ác mộng thú cũng tốt rồi.

- Vị huynh đài này, cứu mạng. Chúng ta đệ tử Ngũ Hoa Sơn, nếu có thể cứu chúng ta một mạng, chờ đệ nhất hội võ chấm dứt tất có hậu tạ.

Nghe thấy nam nhân hô lớn, Lâm Minh buồn cười trong lòng. Kỳ thật ở Thần Mộng giới, giữa người dự thi không bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi, càng đừng nói cứu người. Mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, cứu người không phải thằng ngốc sao? Đương nhiên, đối với Lâm Minh mà nói, nam nhân này căn bản không thể tính là đối thủ cạnh tranh.

Lâm Minh thần sắc như thường, đứng yên không nhúc nhích. Nam nhân kia mắt thấy tư thế này của Lâm Minh, chỉ sợ Lâm Minh khinh địch, vừa lên liền bị miểu sát. Hắn vội ho:

- Huynh đài cẩn thận, hai con ác mộng thú này là ở Phong Ma lĩnh chạy ra, tương đối khó giải quyết. Huynh đài cùng chúng ta hợp lực, phối hợp...

Nam nhân còn chưa nói dứt, chỉ thấy thần mang sáng chói xẹt qua phía chân trời, rọi vào mắt khiến hắn không thể mở mắt.

Thần mang kia gần như là áp sát thân thể hắn mà qua, tốc độ nhanh đến khó tin. Trong nháy mắt bị thần mang sạt qua, nam nhân chỉ cảm thấy lông tơ dựng ngược, dường như lọt vào vực sâu địa ngục, vô cùng rét lạnh.

Cảm giác đồng dạng cũng thể hiện ở trên người hai vị sư muội áo vàng sau lưng hắn. Hai nàng đều trong lòng kinh hãi, mồ hôi đầm đìa.

Mà ngay khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “A a” hai tiếng kêu thảm thiết.

Bọn họ đột nhiên quay đầu nhìn, ba người đều hoàn toàn ngây ra. Ở sau lưng bọn họ, hai con kên kên tổng cộng sáu cái đầu đều bị cắt xuống đồng loạt, miệng vết thương vô cùng chỉnh tề, thủ đoạn gọn gàng sạch sẽ, không chút dây dưa dài dòng.

Phụp! Phụp!

Hai con ác mộng thú đã chết hẳn, thi thể trực tiếp rớt xuống, rồi sau đó ở giữa không trung đã bị phân giải, trở thành năng lượng mộng cảnh tinh thuần bị Lâm Minh trực tiếp hấp thu.

Mắt thấy ác mộng thú vừa rồi khí thế hùng hổ chỉ trong nháy mắt liền bị miểu sát, thanh niên nuốt một ngụm nước miếng quay đầu lại không thể tin nổi nhìn Lâm Minh. Hai thiếu nữ áo vàng cũng miệng há ra, thật lâu không thể ngậm lại.

Thật sự là gặp vận lớn rồi. Tùy tiện gặp phải một người dĩ nhiên là cao thủ đỉnh cao, hơn nữa chỉ sợ không chỉ xếp hạng top 10 vạn. Rất có thể là top 10000 thậm chí là top 1000. Đó chính là nhân vật tuyệt đỉnh có thể thông qua vòng dự tuyển.

- Đa tạ huynh đài ra tay tương trợ!

Thanh niên vội vàng ôm quyền thi lễ, trên mặt có vui sướng sống sót sau tai nạn, cũng có một tia xấu hổ. Nhớ tới lúc trước lôi xuất thân của mình ra, hơn phân nửa ở trong mắt thanh niên áo lam trước mắt chính là một truyện cười.

Hai thiếu nữ áo vàng cũng vội vàng thi lễ, lộ đầy cung kính. Một là cảm tạ, hai là cũng sợ Lâm Minh mất hứng, trực tiếp giết chết bọn họ. Ở không gian Thần Mộng, giết người quá là phổ biến.

- Chuyện nhỏ như con thỏ, ta chỉ là có mấy chuyện muốn hỏi các ngươi.

Lâm Minh cứu những người này chủ yếu là vì hiểu biết tình huống Chân Võ Thành. Hắn vừa tới Chân Võ Thành, đối với tình huống chung quanh hoàn toàn không biết. Tỷ như Chân Võ Thành có cao thủ nào, có địa phương nào có ác mộng thú cao cấp có thể săn giết...

- Huynh đài xin hỏi, chúng ta biết là nói hết.

- Ừm. Ta hỏi các ngươi, phụ cận Chân Võ Thành khắp nơi đều là loại ác mộng thú mạnh mẽ cùng một cấp bậc như hai con vừa rồi sao?

Lâm Minh trong lòng kỳ quái. Nơi này cách Chân Võ Thành rất gần, không ngờ lại có ác mộng thú mạnh như vậy. Trong 1 vạn võ giả sợ là 9999 người đều không phải đối thủ. Điều này khiến cho những võ giả thực lực hơi yếu, có thể thông qua vòng đào thải thứ hai, không thể thông qua vòng đào thải thứ ba còn sống thế nào?

Nghe thấy Lâm Minh hỏi vậy, thanh niên kia lộ vẻ cười khổ nói:

- Không phải như thế. Chúng ta nơi đây là ngoại thành phía đông Chân Võ Thành, vốn từ phía đông Chân Võ Thành đi ra không có nơi tụ tập ác mộng thú cao cấp gì. Cho nên nơi này rất ít có cao thủ thường lui tới, cấp bậc ác mộng thú cũng thấp, ba sư huynh muội chúng ta cũng đủ ứng phó. Tuy nhiên trước đó vài ngày, Phong Ma lĩnh đã xảy ra chuyện. Ra một con quái vật lông đỏ phi thường thần bí, hơn nữa vô cùng hùng mạnh. Nó chẳng những giết người còn giết ác mộng thú, nghe nói nó cướp đoạt được một cái tinh thể màu tím, tiến hóa hay là thế nào ta cũng không biết cụ thể. Tóm lại là quái vật lông đỏ thần bí kia dường như có thể phát ra một loại uy áp, ác mộng thú cao cấp ở Phong Ma lĩnh đều sợ nó, kết quả bên kia gà bay chó sủa. Vì thế liền có một ít ác mộng thú cao cấp bị đuổi ra ngoài. Có một số liền đi tới nơi tụ tập ác mộng thú cấp thấp, đám tôm tép chúng ta liền thảm.

- Phong Ma lĩnh?

- Đúng... Huynh đài nhất định là mới tới, không biết Phong Ma lĩnh. Phong Ma lĩnh này ở cách Chân Võ Thành 3000 dặm về hướng tây nam, là một dãy núi liên miên nhấp nhô. Trong dãy núi, cây cối che trời, khắp nơi là thung lũng vực sâu, ác mộng thú cao cấp đầy rẫy. Là nơi săn bắn mà cao thủ Chân Võ Thành thích nhất. Tuy nhiên hiện tại, bởi sự tình quái lông đỏ, ác mộng thú cấp cao ở Phong Ma lĩnh không nhiều như trước nữa. Cộng thêm uy hiếp từ chính quái lông đỏ, có một số cao thủ cũng rời khỏi Phong Ma lĩnh, đi khu săn bắn bậc thấp tiến hành săn bắn.

- Thì ra là như vậy.

Lâm Minh lẩm bẩm, nảy sinh hứng thú nồng đậm đối với Phong Ma lĩnh này.

Thanh niên áo vàng dường như đã sớm đoán được Lâm Minh sẽ có phản ứng này, có lòng tốt khuyên nhủ:

- Tại hạ biết huynh đài bản lĩnh cao cường, nhưng nếu muốn đi Phong Ma lĩnh, vẫn là khuyên huynh đài cân nhắc kỹ một chút. Hiện tại không phải xếp hạng top 100 Chân Võ đại thế giới, rất khó lăn lộn ở Phong Ma lĩnh. Cho dù là top 100, bị quái lông đỏ kia gặp phải, cũng bị miểu sát trong nháy mắt. Phỏng chừng top 10, cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng trước mặt quái lông đỏ kia mà thôi.

Theo như thanh niên áo vàng thấy, top 10 đại thế giới đó tuyệt đối là nhân vật trong truyền thuyết. Chỉ là miểu sát hai con kên kên kia, cách top 10 đại thế giới còn rất xa.

Lâm Minh mỉm cười, cũng không giải thích. Phong Ma lĩnh hắn đương nhiên là muốn đi.

Thanh niên áo vàng biết Lâm Minh không nghe lọt lời nói của mình cũng không nói nhiều cái gì, dù sao chỉ là bèo nước gặp nhau. Hắn ôm quyền nói:

- Huynh đài là muốn vào thành hả? Chúng ta cùng đi, thế nào?

- Ừm, ta tùy tiện tìm một chỗ ở rồi chuẩn bị ra ngoài săn bắn.

Lâm Minh tùy ý nói, hai thiếu nữ nghe xong ngược lại trong lòng vui vẻ. Có Lâm Minh, bọn họ tuyệt đối an toàn. Bọn họ đã tính sẵn, lần này vào thành rồi ra, nhất định đổi nơi săn giết cấp thấp hơn. Nơi này thật sự quá đáng sợ.

Chương 1201: Ra tay giết hại

Dưới sự chỉ dẫn của 3 đệ tử Ngũ Hoa Sơn, Lâm Minh tìm được một chỗ ở vô cùng tốt trong Chân Võ Thành. Mà trong quá trình mấy người đi đường, Lâm Minh cũng từ trong đối thoại hiểu được tình huống của một số cao thủ trong Chân Võ Thành.

Mấy người mạnh nhất trong đó, bởi vì giữa bọn họ cũng không chính thức giao thủ, khó mà nói ai mạnh ai yếu, chỉ có một cảm giác đại khái.

Trong đó đại đa số người cho rằng, Long Nha là Chân Võ đại thế giới đệ nhất nhân. Long Nha chỉ là một danh hiệu, không ai biết tên của hắn. Ở Thần Mộng giới, những người này đều là dùng danh hiệu để xưng hô.

Vũ khí của Long Nha là một cây Long Nha Kiếm, thân phận của hắn phi thường thần bí. Hắn cũng không phải xuất thân Chân Võ Đại Thánh địa, thmạ chí khả năng không phải xuất thân Thánh địa Giới Vương. Đến tột cùng hắn xuất thân từ nơi nào, không người biết hiểu.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định đó là, xếp hạng giá trị công huân của Long Nha ở Chân Võ đại thế giới cũng không phải thứ nhất, chỉ trong top 5 mà thôi.

Xếp hạng thứ nhất là thiên tài đỉnh cao xuất thân Chân Võ Đại Thánh địa – Võ Quy Vân.

Võ Quy Vân không hề nghi ngờ là một trong mấy người mạnh nhất Chân Võ đại thế giới.

Lâm Minh sau khi biết những điều này, nghi hoặc hỏi:

- Nếu Võ Quy Vân xếp hạng thứ nhất, vì sao người ủng hộ Long Nha nhiều hơn?

Thanh niên áo vàng nói:

- Ta chỉ nói một điểm là ngươi có thể cảm giác ra đại khái. Đó chính làng của Chân Võ Đại Thánh địa nhìn thấy Long Nha đều đi vòng. Long Nha chọn một khu vực săn bắn, người của Chân Võ Đại Thánh địa căn bản không ai dám đoạt. Mà những người khác đừng mơ có đãi ngộ này. Chân Võ Đại Thánh địa chính là quái vật lớn của Chân Võ Thành, ai nhìn bọn họ đều trong lòng phát run!

- Ồ?

Đầu mày Lâm Minh nhướng lên. Ở viễn cổ đế đô chưa từng có chuyện như vậy. Xuất thân trừ bỏ có thể tượng trưng thực lực, không có ưu đãi gì khác. Không nghĩ tới ở Chân Võ Thành có thể trực tiếp dùng xuất thân Chân Võ Đại Thánh địa để ép người.

Thanh niên áo vàng nói:

- Ngươi nghĩ kỹ là biết. Ở Chân Võ Thành, thực lực chỉnh thể thiên tài của Chân Võ Đại Thánh địa là mạnh nhất, ai cũng không dám chọc bọn họ. Cho dù ngươi thực lực mạnh hơn bọn họ, cũng không dám động. Nơi săn bắn tốt nhất phụ cận Chân Võ Thành đều bị bọn họ chiếm, người khác được chia đến rất ít. Mà nếu ngươi gặp phải bọn họ ở dã ngoại, như vậy chỉ có đạo lý bọn họ giết ngươi. Nếu bọn họ không giết được ngươi, xem như ngươi may mắn. Tuy nhiên nếu ngươi muốn trả thù là không có khả năng. Ngươi phải nhịn, nếu không ngươi giết một tên, ngày hôm sau hắn sống lại sẽ tìm người mạnh hơn tới. Sẽ luôn có người có thể giết được ngươi. Cái này và bang phái giang hồ là cùng một đạo lý. Một bang phái lớn, cho dù là nhân vật nhỏ, cũng không dám tùy tiện giết chết, nếu không tương đương làm bẽ mặt bang phái đó. Bọn họ có thể phái người đuổi giết ngươi khắp thiên hạ.

- Trừ phi... ngươi mạnh hơn so với người của toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa!

- Mà Long Nha liền làm được điểm này!

Thanh niên áo vàng nói tới đây, mặt đầy vẻ khâm phục. Hiển nhiên cực kỳ sùng bái đối với Long Nha có thể với sức một người đối mặt toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa.

Lâm Minh nghe xong, kính nể Long Nha đồng thời cũng khẽ thở dài một hơi. Xem ra, cho dù là Thần Mộng Thiên Tôn vận dụng Thần Mộng giới để chủ trì Thần Vực đệ nhất hội võ này cũng không thể khiến cho tỉ tỉ thiên tài cạnh tranh công bằng tuyệt đối. Thiên tài xuất thân thế lực lớn so với thiên tài xuất thân bình dân thì nội tình lớn hơn nhiều kiếm được giá trị công huân tự nhiên càng dễ dàng.

Tuy nhiên, Thần Mộng Thiên Tôn có thể làm được một bước này đã là phi thường hoàn mỹ. Chỉ cần qua vòng dự tuyển thứ nhất, thi đấu vòng sau sẽ càng thêm công bằng công chính.

- Nói như vậy, Long Nha và Võ Quy Vân từng giao thủ?

Lâm Minh lên tiếng hỏi.

- Chỉ là nghe đồn. Hai người giao thủ trong nháy mắt, từng có một lần. một thiên tài xếp hạng cực kỳ cao của Chân Võ Đại Thánh địa muốn giết chết Long Nha, cướp đoạt giá trị công huân, đề cao xếp hạng của mình. Kết quả hắn đi giết Long Nha, bị Long Nha dễ dàng giết ngược.

- Sau đó, người này sau khi sống lại tìm đến đại sư huynh Võ Quy Vân của mình, nhờ Võ Quy Vân ra tay đi đối phó Long Nha, báo thù cho mình. Nghe đồn, Võ Quy Vân và Long Nha gặp nhau ở Phong Ma lĩnh. Hai người chỉ giao thủ một chiêu, Võ Quy Vân bị Long Nha một kiếm bức lui. Rồi sau đó, Võ Quy Vân không nói điều gì, dẫn theo mấy sư đệ của mình bỏ đi. Mấy sư đệ kia cũng đều là nhân vật xếp hạng khá cao của Chân Võ Đại Thánh địa, nhưng ba bốn con người đều không thể làm gì được Long Nha. Từ đó về sau, người của Chân Võ Đại Thánh địa cũng không có ai dám ra tay với Long Nha nữa. Nhìn thấy Long Nha, bọn họ đều bỏ trốn mất dạng.

- Long Nha có phải thật sự từng giao thủ với Võ Quy Vân hay không chúng ta không biết, nhưng là người của Chân Võ Đại Thánh địa e ngại Long Nha đây là chuyện ai cũng nhìn thấy. Cho nên rất nhiều người mới thề thốt cho rằng Long Nha mới là cao thủ đệ nhất Chân Võ đại thế giới. Dù sao xếp hạng giá trị công huân không nói lên điều gì, có một số cao thủ không nhất định để ý danh dự, bọn họ muốn chỉ là khiêu chiến.

Thanh niên áo vàng một hơi nói nhiều như vậy, Lâm Minh ngược lại sinh ra hứng thú rất lớn đối với Long Nha này.

- Võ Quy Vân... Long Nha... Long Nha này ngược lại thân phận thần bí, không ngờ xuất thân không phải Chân Võ Đại Thánh địa lại có thực lực mạnh mẽ như thế. Tuy nhiên, Thần Vực rộng lớn như thế, có một số người cơ duyên nghịch thiên, thiên phú cũng nghịch thiên, chẳng có gì lạ...

Thiên tài của Thánh địa Giới Vương giới lớn đương nhiên mạnh, nhưng là Thánh địa Giới Vương giới lớn dù sao nhân số có hạn. Một Thánh địa Giới Vương siêu cấp, cùng lắm trăm tỉ tộc nhân, thiên tài đỉnh cao trong bọn họ so với người nổi bật trong tỉ tỉ tỉ chúng sinh Thần Vực, ai mạnh ai yếu vẫn là một ẩn số chưa biết!

- Trước đi Phong Ma lĩnh đi...

Lâm Minh tính toán như vậy, ra khỏi Chân Võ Thành, triển khai thân pháp chạy băng băng về phía Phong Ma lĩnh.

Khoảng cách 3000 dặm đối với Lâm Minh mà nói chỉ là thời gian một nén hương.

Tới gần Phong Ma lĩnh, trong thế giới cảm giác của Lâm Minh, phần đông quầng sáng năng lượng Thần Mộng sáng ngời mà to lớn lần lượt xuất hiện. Trong đó không ít quầng sáng còn mạnh hơn cả Lâm Minh.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì hiện tại xếp hạng của Lâm Minh tụt xuống, đại khái tụt xuống đến ngoài 100 của Chân Võ đại thế giới.

- Bên kia, có rất nhiều ác mộng thú mạnh mẽ. Giết chết chúng nó, có thể đạt được không ít giá trị công huân.

Dưới cảm giác của Lâm Minh rà quét, bất kỳ ác mộng thú mạnh mẽ đều không trốn khỏi hai mắt của hắn. Nếu là cao thủ thực lực giống như Lâm Minh tới giết ác mộng thú, sẽ không có ai tốc độ nhanh hơn Lâm Minh.

Khi Lâm Minh vừa mới bay về phía mấy con ác mộng thú kia đột nhiên nghe thấy một giọng nói âm trầm mà ẩn chứa sát khí vang lên:

- Bằng hữu! Đây là địa bàn của chúng ta, không hiểu quy củ sao!?

Lâm Minh nhướng mày, xoay người nhìn qua. Lại thấy ở cách đó không xa có 6 võ giả. Thể hình bọn họ đều không giống nhau, nhưng lại mặc đồng phục, bên ngực phải đều thêu một ký hiệu kỳ dị. Thoạt nhìn giống như là một chữ “Chân” trừu tượng.

Ký hiệu này Lâm Minh từng thấy rất nhiều lần ở viễn cổ đế đô. Đến Thần Mộng giới, cũng từng thấy trên trán của hai thiên tài Chân Võ Đại Thánh địa. Rất hiển nhiên, 6 người này xuất thân Chân Võ Đại Thánh địa.

- Chậc. Quả thật y như lời ba người Ngũ Hoa Sơn kia nói. Người của Chân Võ Đại Thánh địa ở Chân Võ Thành đều là đi ngang. Khu vực săn bắn tốt nhất đều bị bọn họ chiếm cứ, võ giả xuất thân bình dân và thế lực nhỏ chỉ có thể húp cháo.

Lâm Minh đang nghĩ vậy, lúc này một người trong số 6 người kia nói:

- Đại ca, khách khí với hắn như vậy làm gì. Vừa nhìn là biết mới tới, trực tiếp xử lý là xong. Cũng không biết thằng ngốc này có giá trị công huân để lấy hay không?

Thanh âm người này phi thường lớn, căn bản là không kiêng dè Lâm Minh. Mà ở bên cạnh hắn, một người dường như là đội trưởng cũng chính là kẻ mới đầu lên tiếng kêu Lâm Minh rời đi. Hắn da ngăm đen, thân hình cao lớn, ánh mắt có mấy phần sắc bén.

Hắn híp mắt lại đánh giá tu vi Lâm Minh một lần, cảm giác có vẻ nhìn không thấu.

Người nhìn không thấu, hắn sẽ không tùy tiện ra tay, tuy nhiên hắn cũng không sợ hãi chút nào. Ở toàn bộ Chân Võ Thành, trừ số ít mấy người, còn không có ai dám động bọn họ.

- Ta nói một lần cuối cùng, lập tức rời khỏi nơi này, đây là khu săn bắn của chúng ta.

Lời nói của hắn cũng không có điểm nào thô lỗ và mắng chửi, nhưng kỳ thật ẩn chứa sát khí và uy hiếp, hùng hổ dọa người.

- Nghe thấy không? Không muốn chết mau cút đi, xem như ngươi vận khí tốt!

Tiểu đệ bên cạnh nam nhân ngăm đen lại lần nữa kêu gào. Tiểu đệ này kỳ thật không phải người của Chân Võ Đại Thánh địa, chỉ là tiểu lâu la dựa vào nam nhân ngăm đen mà thôi. Rất nhiều lúc, chủ nhân mặt không đổi sắc, ngược lại là chó săn nóng lòng biểu hiện.

Lâm Minh nở nụ cười, khóe miệng nổi lên một tia khinh miệt, giống như nhìn kẻ ngốc nhìn thằng hề đang kêu gào kia:

- Ta sống nhiều năm như vậy đều là hai chân đi dường, cái gì là cút (nv: cổn = cút, lăn. Chơi chữ)? Hay là ngươi làm mẫu một chút?

- Muốn chết!

Tiểu đệ kia trong lòng giận dữ, dẫn đầu ra tay. Mà cùng lúc hắn ra tay, năm người khác cũng động. Nam nhân ngăm đen tuy rằng có vài phần kiêng kỵ Lâm Minh, nhưng cũng chỉ là bởi vì nhìn không thấu chi tiết của Lâm Minh mà không phải là sợ Lâm Minh.

Vút! Vút!

Hai thanh trường kiếm hóa thành vệt sáng đâm tới tim và cổ họng Lâm Minh. Cùng lúc đó, có người như làn khói nhẹ đi tới phía sau Lâm Minh, đao sống dày trong tay bổ về phía gáy hắn.

Hết thảy đều trong chớp mắt.

Nhưng mà ngay khi bọn họ cho rằng đã đắc thủ, Lâm Minh động.

Tốc độ nhanh đến khó tin, bọn họ căn bản không kịp phản ứng. Thân thể Lâm Minh đột nhiên lay động một trận, kéo ra bóng mờ thật dài. Công kích của sáu người toàn bộ đánh trượt!

Vút!

Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ, Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, mũi thương lạnh băng vạch ra một vành trăng tròn dưới bầu trời đêm. Chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đơn giản, không dùng bất kỳ võ kỹ, ba đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa toàn bộ đầu – mình chia lìa, máu văng tung tóe.

Trong nháy mắt miểu sát ba người, còn lại ba người.

Trong ba người này bao gồm nam nhân ngăm đen dường như là thủ lĩnh, cùng với tên chó săn kêu gào lúc trước.

- Cái gì!?

Ba người dự thi còn lại, mắt thấy ba cỗ thi thể trên mặt đất và máu vãi ra, biến hóa bất thình lình làm cho bọn họ trong lòng rất là sợ hãi. Bọn họ biết, lần này tuyệt đối là đá lên tấm thép, thực lực chênh lệch quá lớn, ngay cả khả năng chạy trốn cũng không có.

Tuy rằng đá lên tấm thép, nhưng là nam nhân ngăm đen vẫn có thể bảo trì trấn định, bởi vì hắn có chỗ dựa vững chắc.

Mắt thấy Lâm Minh mặt không biểu tình vung Phượng Huyết Thương lên, tim hắn bóp mạnh, trầm giọng nói:

- Dừng tay! Xin lỗi bằng hữu, vừa rồi có nhiều đắc tội, hiểu lầm một hồi. Chúng ta là đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa, chừa chút thể diện. Ba người vừa rồi ngươi giết, coi như ngươi không biết, ta có thể làm chủ giúp ngươi gánh vác, sẽ không có người trả thù ngươi.

Nam nhân ngăm đen sợ hãi Lâm Minh không biết bọn họ là xuất thân Chân Võ Đại Thánh địa, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Chương 1202: Tinh khí thần tam tu

Lâm Minh sau khi nghe thấy lời nam nhân ngăm đen nói, nở nụ cười, cười rất bừa bãi.

Nhìn thấy Lâm Minh cười, tên chó săn lúc trước vênh vang cũng không còn dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi, mà già dái non hột nói:

- Rất buồn cười sao, ngươi cười cái gì?

Ngay sau đó hắn lại chỉ vào ký hiệu trên ngực phải mình, nói:

- Dấu ấn Chân Võ, không thể làm giả. Trong không gian mộng cảnh này cũng có thể tra. Chỉ cần rót chân nguyên vào, ngươi liền có thể biết được sự bất đồng của nó!

Lâm Minh còn đang cười:

- Ta đang cười các ngươi nói lời thừa. Ngươi cho rằng, ta không biết các ngươi thuộc Chân Võ Đại Thánh địa?

- Ngươi...!!!

Nam nhân ngăm đen sắc mặt cứng đờ, trầm giọng nói:

- Chân Võ Đại Thánh địa là thế lực thống trị của Chân Võ Thành hiện tại. Nếu ngươi giết đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa, tất nhiên sẽ bị giết ngược. Ngươi không phải cho rằng, ngươi có thể đối mặt với toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa chứ! Mạng của chúng ta không đáng tiền, chết cũng không thiệt hai bao nhiêu giá trị công huân, nhưng huynh đài thì không giống. Giá trị công huân của huynh đài có thể xếp hạng top 50 Chân Võ Đại Thánh địa hả!

Nam nhân ngăm đen gần như là gằn từng từ, ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết.

- Đối mặt với toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa?

Lâm Minh sờ sờ cằm:

- Ngươi không nói ta còn không nghĩ ra. Ngươi vừa nói ta ngược lại cảm thấy không tồi. Ta đang cần giá trị công huân đây! Nếu có người đến đưa đồ ăn, ai đến cũng không chối từ!

- Ngươi!

Nam nhân ngăm đen sắc mặt trầm xuống, từ trong miệng hộc ra bốn chữ:

- Không biết sống chết!

- Đồng loạt ra tay!

Nam nhân ngăm đen quát lớn một tiếng. Gặp phải kẻ điên như vậy, hắn đã không định sống nữa. Ba người phản công lúc sắp chết, công kích đặc biệt sắc bén. Nhưng ở trước mặt Lâm Minh đều chỉ là mây bay.

Phượng Huyết Thương quét nang, tất cả công kích toàn bộ bị phá tan!

- Ngươi sẽ trả giá lớn!

Nam nhân ngăm đen thét lớn, đao sống dày trong tay đâm thẳng cổ họng Lâm Minh. Nhưng mà Phượng Huyết Thương lại giành trước một bước, đâm xuyên tim hắn.

Ngay sau đó, mống thương đảo qua, hai người còn lại cũng toàn bộ bị giết. Máu thịt tung tóe!

- Ta nhớ... ngươi... rồi...

Nam nhân ngăm đen trợn trừng hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Minh, thân thể chậm rãi nhũn xuống.

6 người trong thời gian mười hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ tử vong. Thân thể bọn họ hóa thành năng lượng mộng cảnh tinh thuần tràn vào trong cơ thể Lâm Minh. Bị dấu ấn Thần Mộng trong linh hồn

Lâm Minh hấp thu.

- 6 người, mang đến cho ta 1 triệu giá trị công huân. Không ít!

Lâm Minh tra xét giá trị công huân của mình, vừa lúc đột phá 10 triệu. Phỏng chừng xếp hạng của những người này đều là ngoài top 200 đại thế giới. Trong đó xếp hạng của nam nhân da ngăm đen kia xếp hạng cao nhất, một người đại khái cống hiến 50 vạn giá trị công huân. Năm người còn lại cống hiến 50 vạn khác. So với người dự thi thứ tự đồng dạng trong vòng thứ nhất lúc trước, giá trị công huân gia tăng quá nhiều. Nếu không Lâm Minh giết người xếp hạng này, căn bản không có biến hóa giá trị công huân rõ ràng.

- Dấu ấn Thần Mộng cũng càng thêm viên mãn rồi... Tuy nhiên hai cái dấu ấn Thần Mộng này nhu cầu đối với năng lượng mộng cảnh so với hai cái trước còn lớn hơn. Dường như cứ ngưng tụ một dấu ấn Thần Mộng, năng lượng mộng cảnh cần đều sẽ... Không biết tu luyện đến phía sau, sẽ xảy ra tình huống gì? Ta không có Thần Võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập, chỉ dựa vào Ma Phương tìm hiểu nghiên cứu. Cho dù Ma Phương nghịch thiên đến mấy cũng không được. Mới đầu còn miễn cưỡng có thể ứng phó, càng về sau sẽ càng hụt hơi.

Theo lý giải của Lâm Minh đối với pháp tắc Thần Mộng càng ngày càng sâu, hắn càng khâm phục Thần Mộng Thiên Tôn hơn. Năm đó Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập bộ Thần Võ vô thượng này không biết là như thế nào nghiên cứu ra.

Lâm Minh dần dần ý thức được, pháp tắc Thần Mộng không đơn giản là một bộ hệ thống pháp tắc độc lập, càng có khả năng là một bộ hệ thống tu luyện độc lập!

Hiện tại Lâm Minh đã biết hệ thống tu luyện chỉ có hai loại. Một loại là hệ thống Luyện thể, một loại là hệ thống Tụ nguyên.

Cẩn thận ngẫm lại, luyện thể chính là luyện thể xác, đổi thành cách nói tinh khí thần, tinh hoa máu thịt tức là “Tinh”. Luyện thể tức là luyện tinh, đem tinh hoa máu thịt bản thân ngưng tụ, đến cuối cùng thân thể giống như Thần thú. Lực phòng ngự vô cùng lớn mạnh, giơ tay nhấc chân đất rung núi lở.

Mà hệ thống Tụ nguyên, đó chính là luyện đan điền, luyện thế giới trong cơ thể, không ngừng cô đọng năng lượng. Dùng cách nói tinh khí thần, năng lượng, nguyên khí trời đất chính là “Khí”. Tụ nguyên chính là luyện khí, dùng thuật hô hấp thổ nạp, hội tụ linh khí trong trời đất, tụ tập tinh hoa nhật nguyệt, tuân theo linh lực của tự nhiên.

Mà bất kể luyện thể hay là luyện khí đều có thứ không thể luyện được, chính là thần hồn.

Bình thường phương pháp đề cao cường độ thần hồn của võ giả chính là học tập một đến hai loại kỹ năng phụ trợ. Tỷ như luyện dược, luyện khí, vẽ trận pháp... để tăng cường độ linh hồn.

Lại có một số tông môn cũng khai phát ra một số bí pháp rèn luyện thần hồn. Tỷ như Thái Nhất Linh Hồn Quyết Lâm Minh học tập sớm nhất, nhưng là loại phương pháp rèn luyện này cũng không dung nhập chân nguyên vào trong linh hồn, chỉ tăng cường linh hồn đơn thuần mà thôi.

Chênh lệch giữa Thái Nhất Linh Hồn Quyết và pháp tắc Thần Mộng... lấy ví dụ như loại trước giống như người thường rèn luyện thân thể. Mỗi ngày chạy bộ, cử tạ, nhảy ếch. Thời gian kéo dài, tố chất thân thể tự nhiên đề cao.

Mà loại sau thì chính là ở tông môn tập võ, không ngừng tu luyện nâng cao cảnh giới. Đến phía sau có thể dời non lấp biển, phúc vũ phiên vân. Chênh lệch giữa hai loại có thể nghĩ mà biết.

Cứ suy diễn như vậy, nếu pháp tắc Thần Mộng phát triển hoàn thiện, nó rất có thể chính là một bộ hệ thống tu luyện tu thần mới.

Ba hệ thống luyện thể, tụ nguyên, tu thần - đủ tinh khí thần!

Nếu như một võ giả, tinh khí thần tam tu, tương lai sẽ đạt được thành tựu gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Minh tràn ngập chờ mong.

Cơ thể người, ba loại tinh khí thần không thể thiếu thứ nào. Chỉ tu riêng luyện thể, hoặc là tu luyện khí đều sẽ có yếu huyệt và nhược điểm.

Võ giả tụ nguyên thân thể yếu ớt, phải mọi lục mở chân nguyên hộ thể. Một khi chân nguyên hộ thể vỡ nát, thân thể rất dễ dàng vỡ vụn.

Cũng giống như Lâm Minh hiện tại giết người, cho dù là người mạnh Thần Hải, Thần Biến, bóp nát trái tim, cắt rơi đầu vẫn sẽ chết.

Mà võ giả chỉ luyện thể, tuy rằng thân thể mạnh mẽ nhưng độ linh hoạt không đủ, không có hệ thống tụ nguyên chống đỡ, tốc độ, lực công kích, lực bộc phát đều không thể phát huy đến lớn nhất.

Mà cho dù võ giả pháp thể song tu cũng là có chỗ thiếu sót.

Giống như là Mộ Thiên Tuyết, nhân vật kỳ tài ngút trời, tương lai có thể thành Giới Vương giới lớn, dưới tình huống pháp thể song tu, tuổi còn trẻ thành tựu nửa bước Giới Vương, hơn nữa gần như sắp luyện thành Đạo Cung Cửu Tinh trong truyền thuyết. Nhưng nàng như vậy, một khi thân thể và thế giới trong cơ thể vỡ nát chỉ còn lại thần hồn, vẫn là vô cùng yếu ớt. Chẳng những sức chiến đấu hạ xuống cảnh giới Thần Quân sơ kỳ bình thường nhất, hơn nữa sử dụng năng lượng quá độ còn có thể bởi vì linh hồn bị hao tổn mà chìm vào ngủ say.

Nói đến cùng chính là linh hồn yếu ớt gây nên. Nếu linh hồn của Mộ Thiên Tuyết có thể tu luyện đến cảnh giới cực cao, linh hồn trực tiếp điều động năng lượng, như vậy tuyệt đối sẽ không phải là như hiện tại. Cho dù là người mạnh cấp Thánh Chủ đối mặt với Mộ Thiên Tuyết chỉ còn thể linh hồn cũng sẽ bị miểu sát!

Nếu như nói, trên thế giới này thật sự tồn tại đỉnh võ đạo, người đạt tới đỉnh võ đạo có thể trở thành Chân thần, tuổi thọ vượt qua thiên địa nhật nguyệt, vượt qua đại thế giới. Như vậy người như vậy chưa chắc không có khả năng chính là người đồng thời đạt tới mức tận cùng ở ba mặt tinh khí thần.

Tinh khí thần đồng thời đạt đến tận cùng, có thể sẽ phát sinh biến hóa về chất hay không?

Lâm Minh nghĩ vậy, cũng cảm khái. Chính mình pháp thể song tu đều chưa tu thành, lúc này lại thêm một hệ thống tu thần!

Ba loại đồng tu, nếu tu thành khả năng khiến cho Lâm Minh trở thành một võ giả thành tựu đáng sợ nhất từ xưa đến nay!

Nhưng mà, nếu như không tu thành, như vậy nghĩa là lãng phí công sức vô ích, lãng phí thời gian.

Đương nhiên, lựa chọn phương thức tu luyện gì đối với Lâm Minh mà nói căn bản là không cần lo lắng. Tính cách của hắn, số đã định hắn gặp phải cơ hội là sẽ không bỏ qua, tất nhiên tinh khí thần cùng tu.

Hơn nữa, Lâm Minh còn có lợi khí hoàn toàn có thể xưng là gian dối nghịch thiên – Ma Phương!

Thời gian một ngày, Lâm Minh đều không ngừng đánh chết ác mộng thú trong Phong Ma lĩnh, đồng thời cũng quen thuộc hoàn cảnh Phong Ma lĩnh. Có linh hồn lớn mạnh làm duy trì, cộng thêm hiểu biết đối với pháp tắc Thần Mộng, dùng cảm giác tra xét phụ cận. Trong phạm vi trăm dặm, bất kỳ ác mộng thú và người dự thi mạnh mẽ đều không thoát khỏi cảm ứng của Lâm Minh. Lâm Minh có thể phát hiện bọn họ, bọn họ lại không phát hiện được Lâm Minh. Điều này khiến cho Lâm Minh chiếm ưu thế thật lớn.

Theo săn giết không ngừng tiến hành, năng lượng mộng cảnh tích tụ trong cơ thể Lâm Minh càng ngày càng lớn mạnh.

Mà vào lúc này ở Chân Võ Thành, nhóm 6 võ giả của Chân Võ Đại Thánh địa bị Lâm Minh đánh chết kia rốt cục sống lại...

Trong bóng tối, nam nhân ngăm đen đột nhiên mở mắt, hai mắt phát ra ánh mắt phẫn nộ và dữ tợn:

- Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!

Chương 1203: Ngự long

Ầm!

Thanh niên da đen phẫn nộ từ trong chỗ ở của mình vọt ra, mái tóc dài tùy ý tung bay, biểu tình như một con sói đói phẫn nộ. Mà theo sát sau hắn, vài sư huynh đệ và tiểu đệ của hắn cũng từ trong chỗ ở vọt ra.

Những người này đều mặt đầy phẫn nộ.

- Đại ca! Người này cũng dám...

- Không cần nói nữa. Chúng ta đi tìm Ngự Long sư huynh, nhất định sẽ khiến cho hắn trả giá đắt!

Thanh niên ngăm đen nghiến răng nghiến lợi nói.

- Tốt. Hắc hắc. Ngự Long sư huynh xếp hạng top 10 đại thế giới, lần này giết cho hắn sinh hoạt không thể tự gánh vác!

Tiểu đệ của thanh niên ngăm đen cười dữ tợn.

- Hừ! Chân Võ Đại Thánh địa ta sao dễ dàng ăn hiếp như vậy, trừ phi hắn từ nay về sau không ra thành, nếu không ra một lần giết hai lần, thẳng đến hắn quỳ cầu xin tha thứ, ta mới cân nhắc bỏ qua.

- Ha ha! Đại ca nói đúng, còn phải bắt hắn đứng không nhúc nhích, ngoan ngoãn cho chúng ta mỗi người giết một lần, bù lại giá trị công huân.

- Đúng vậy!

Mấy người nhao nhao phụ họa, thanh niên ngăm đen khẽ sờ lên Tu Di Giới, một luồng hào quang truyền âm phù xẹt qua phía chân trời. Ở Thần Mộng giới cũng có thể sử dụng truyền âm phù.

Rất nhanh mấy người liền nhận được hồi âm.

- Vận khí thật tốt. Ngự Long sư huynh không ra ngoài săn bắn, ngay ở trong thành. Chúng ta đi qua. Ha ha!

- Tốt!

Mọi người đi theo thanh niên ngăm đen, nhoáng lên vài cái liền tới chỗ ở của "Ngự Long sư huynh" kia.

Thanh niên ngăm đen kia cung kính đứng thẳng người, nói:

- Ngự Long sư huynh, đệ tử Bạch Võ Đường Chân Võ Đại Thánh địa Đổng Tiêu cầu kiến!

Thanh niên ngăm đen báo xong, vẫn duy trì tư thế ôm quyền. Qua một hồi lâu, trong phòng mới truyền ra một giọng nói lạnh lùng:

- Vào đi.

- Dạ.

Thanh niên ngăm đen cung kính đẩy cửa, trong phòng bố trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường đá. Một thanh niên tóc bạc ngồi xếp bằng trên giường đá, trên người hắn quấn quanh một con rắn lớn màu đỏ thẫm. Trên đầu nó có một sừng, thuộc về một loại khế ước thú cao cấp, được xưng là Giác long. Bắt nguồn của xưng hô Ngự Long sư huynh cũng chính là bởi vì con rắn này.

- Bái kiến Ngự Long sư huynh.

Đám người thanh niên ngăm đen nhao nhao thi lễ, Ngự Long gật gật đầu nói:

- Nói đi, chuyện gì?

- Bẩm sư huynh, đệ tử Bạch Võ Đường ta ở khu săn bắn Ất 3 Phong Ma lĩnh lịch lãm. Nhưng là ngày hôm qua, một tiểu tử không hiểu quy củ xông vào khu săn bắn của chúng ta, phớt lờ lời khuyên bảo của chúng ta hơn nữa đột nhiên ra tay tập kích, đánh chết toàn bộ chúng ta!

Thanh niên ngăm đen nói đầy căm phẫn, năm người khác nhao nhao phụ họa, dường như bị oan ức thật lớn vậy.

Ngự Long sư huynh cười lạnh một tiếng nói:

- Các ngươi làm việc ta còn không rõ ràng sao. Tất nhiên là các ngươi cho rằng đối phương dễ ăn hiếp mới gợi nên trận tranh chấp này. Kết quả đá lên tấm thép, ngược lại bị giết. Tuy nhiên bất kể nguyên nhân là cái gì, giết đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa ta cũng không phải là giết không công. Ta sẽ ra tay một lần.

Bị Ngự Long nói trúng, sắc mặt thanh niên ngăm đen có chút xấu hổ. Tuy nhiên nghe thấy lời ra tay một lần, thanh niên ngăm đen có chút không cam lòng nói:

- Ngự Long sư huynh, giết một lần quá dễ dàng cho hắn. Lúc trước chúng ta quả thật nghĩ rằng tiểu tử kia dễ ăn hiếp, nhưng là sau lại, huynh đệ chúng ta và hắn tranh chấp, đưa ra Chân Võ Đại Thánh địa, tiểu tử kia nói một câu: ta đang cần giá trị công huân đây! Nếu người của Chân Võ Đại Thánh địa đến đưa đồ ăn, ai đến cũng không cự tuyệt. Những lời này, ta có thể thề với võ đạo chi tâm, không có nửa điểm nói quá!

- Hả?

Ngự Long sau khi nghe thấy câu này khẽ nhướng mày, sắc mặt trở nên âm trầm:

- Nói đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta là tặng giá trị công huân?

- Thật 100%! Biểu tình của hắn cực kỳ kiêu ngạo, hoàn toàn không đem Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta để vào mắt!

Thanh niên ngăm đen vội vàng nói.

- Ta biết rồi.

Ngự Long đứng lên, mắt hơi híp lại, từ trong khe hở lộ ra từng tia sáng lạnh.

Thanh niên ngăm đen nhìn thấy biểu tình của Ngự Long, lập tức trong lòng vui vẻ. Hắn biết, đâu là dấu hiệu Ngự Long sư huynh động sát khí. Ngự Long sư huynh bình thường ít lời, nhưng mà hậu quả chọc giận hắn lại rất nghiêm trọng.

- Hắn đang ở đâu?

Ngự Long hỏi ngắn gọn.

- Hẳn là ở Phong Ma lĩnh...

Ngự Long không nói thêm gì, hắn tùy ý bước ra một cước, rời khỏi phòng. Sau đó hóa thành một vệt sáng bay về phía Phong Ma lĩnh.

- Quá tốt rồi. Chúng ta đi theo!

Thanh niên ngăm đen nói với vài võ giả phía sau, mấy người đều sảng khoái trong lòng.

- Không muốn chết sẽ không phải chết, đều là ngươi tự tìm. Vốn ngươi nếu chỉ là giết chết chúng ta, còn sẽ không gây nên hậu quả nghiêm trọng như vậy. Khăng khăng ngươi miệng bẩn nói ra một câu như vậy, chọc giận Ngự Long sư huynh! Ha ha!

Thanh niên ngăm đen cười điên cuồng trong lòng, cùng với năm người khác cũng bay về phía Phong Ma lĩnh.

***

Lúc này ở Tạo Hóa đại thế giới, trong cung điện lơ lửng trên không nơi tụ tập của Vô Gian Giáo.

Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cùng với chư vị trưởng lão của Vô Gian Giáo đều tụ tập trong một đại sảnh, từ cửa sổ đại sảnh này nhìn phía chân trời xa xôi.

Ở đó, có thể nhìn thấy rõ ràng Phong Thần Bảng vô cùng to lớn, gắn liền trời đất.

- Thiên Vũ tỷ tỷ, tỷ xem xếp hạng của Lâm đại ca lại lên cao rồi!

Tần Hạnh Hiên ngạc nhiên vui mừng nói:

- Vừa rồi thoáng một cái tăng lên 8000! Tuy rằng hiện tại tốc độ giảm xuống, tuy nhiên cũng đang vững vàng tăng lên, chỉ tăng không hạ!

Nguyên bản xếp hạng của Lâm Minh đều rơi xuống đến 29. 6 vạn rồi, mắt thấy sắp rơi khỏi Phong Thần Bảng, Tần Hạnh Hiên phi thường sốt ruột. Mà hiện tại, xếp hạng của Lâm Minh đã vọt lên tới trước 28 vạn.

Điều này khiến Tần Hạnh Hiên, bao gồm cả Mục Thiên Vũ sớm đã chắc chắn xếp hạng của Lâm Minh khẳng định sẽ tăng trưởng đều mừng rỡ. Thành tích của Lâm Minh càng cao, cân nặng ở Vô Gian Giáo sẽ càng đủ, bọn họ tìm đến Lâm Minh cũng sẽ càng dễ dàng.

Mục Thiên Vũ nói:

- Lúc trước xếp hạng của phu quân tăng vọt 8000, hẳn là đánh chết một người dự thi. Hiện tại tốc độ chậm lại, hẳn là đang đánh chết ác mộng thú. Dựa theo xu thế này, phu quân hẳn là sẽ chậm rãi trở lại top 3 vạn.

Lâm Minh đánh chết sáu người đám thanh niên ngăm đen, đạt được hơn 1 triệu giá trị công huân. Tuy nhiên đám người thanh niên ngăm đen cũng không được xếp trên Phong Thần Bảng, giá trị công huân cũng không cao. Cho nên dù Lâm Minh một hơi giết sáu người, xếp hạng tăng lên cũng không nhiều, chỉ có 8000 mà thôi.

Trên thực tế, trải qua thời gian hai tháng này, hiện tại người dự thi xếp hạng cao trên bảng xếp hạng, giá trị công huân cao đến kinh người. Chênh lệch giữa Lâm Minh và bọn họ đã phi thường khủng bố.

- Ha ha ha! Lúc trước lão phu cũng từng nói, với năng lực của Lâm thiếu hiệp, tuyệt đối sẽ không tiếp tục rớt xuống như vậy. Không biết Lâm thiếu hiệp đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, mỗi lần đến thời điểm cuối cùng mới động thủ. Tuy nhiên chỉ cần động thủ là tốt rồi, một khi Lâm thiếu hiệp phát lực, xếp hạng tất nhiên tăng vọt. Chỉ trong thời gian chúng ta nói chuyện, xếp hạng của Lâm thiếu hiệp lại tăng lên mười mấy. Theo tốc độ này, hết ngày hôm nay là lại có thể tăng thêm 1, 2 vạn, một tháng sau về đến xếp hạng top 3 vạn trước đó tuyệt đối không thành vấn đề. Thậm chí có thể vọt lên tới top 2 vạn! Ha ha!

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo cười lớn:

- Hai vị không nên nôn nóng. Chỉ cần vòng dự tuyển chấm đứt, Lâm thiếu hiệp sẽ được ban tổ chức đệ nhất hội võ dời đến địa điểm bán kết. Đến lúc đó, lão phu sẽ đích thân hộ tống hai vị đi tìm Lâm thiếu hiệp. Đấu bán kết chỉ có 10 triệu người, với thành tích của Lâm thiếu hiệp, tìm được hắn hẳn là rất dễ dàng.

- Vậy cảm ơn đại trưởng lão. Phần ân tình này của đại trưởng lão, đệ tử và phu quân đều sẽ khắc ghi trong lòng.

Mục Thiên Vũ thành khẩn nói. Nàng rất rõ ràng đại trưởng lão làm như vậy chính là hướng về phía Lâm Minh, cho nên cố ý gợi ra Lâm Minh ở trong lời nói, để cho đại trưởng lão yên tâm.

Đại trưởng lão nghe ra được ý tứ trong lời Mục Thiên Vũ, vuốt râu, mặt đầy tươi cười.

***

Lúc này, ở Phong Ma lĩnh Thần Mộng giới.

Trên thân núi màu đen cứng rắn hơn xa sắt thép gấp trăm lần, chung quanh là những vết nứt thật lớn nhìn mà ghê người, dường như những cái miệng của khổng lồ của dã thú. Thi thể chia năm xẻ bảy, tùy ý rơi rụng trên nham thạch, sau đó dần dần nhạt đi, biến mất; hóa thành năng lượng tinh thuần bị Lâm Minh hấp thu. Để lại cuối cùng chỉ có một tầng vết máu nhàn nhạt, còn có mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, thủy chung không thể xua tan.

- Năng lượng của ác mộng thú bình thường thật sự có chút không thấm vào đâu, trừ phi đánh chết mấy con đầu sỏ, hoặc là đánh chết những người dự thi giá trị công huân tích lũy chục triệu trở lên, năng lượng mộng cảnh đạt được mới rõ ràng. Nếu không ta muốn để cho dấu ấn Thần Mộng thứ ba, thứ tư viên mãn không biết phải bao lâu.

Lâm Minh lẩm bà lẩm bẩm, nhắm hai mắt, đem vị trí của tát cả ác mộng thú lớn mạnh và người dự thi trong phạm vi trăm dặm thu hết vào trong mắt, sau đó hắn chọn một phương hướng, thân thể nhoáng lên rồi biến mất.

Vù!

Bóng người màu lam xẹt qua bầu trời, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Lâm Minh hạ xuống độn quang, đứng trên một tảng đá thật lớn.

- Người nào!?

Trong nháy mắt Lâm Minh chạm đất, mấy võ giả lập tức nhìn về phía hắn, mỗi người chân nguyên lưu chuyển, toàn thân đề phòng, vũ khí cũng nhắm vào Lâm Minh.

Bọn họ đều mặc đồng phục tông môn của Chân Võ Đại Thánh địa, ngực thêu dấu ấn của Chân Võ Đại Thánh địa. Tuy nhiên, sau khi bọn họ nhìn thấy bộ dạng của Lâm Minh, sắc mặt lập tức không quá tốt.

- Là cao thủ dùng thương gần nhất mới xuất hiện kia!

- Đúng vậy! Cây thương đỏ kia!

Hai ba ngày nay, Lâm Minh ở Phong Ma lĩnh đánh chết không ít ác mộng thú hùng mạnh, cùng với một ít võ giả mắt mù muốn đối phó hắn cũng bị hắn giết ngược gọn gàng sạch sẽ. Một số cảnh tượng Lâm Minh chiến đấu tự nhiên bị võ giả khác nhìn thấy.

Giữa người dự thi bất đồng sẽ kết thành tổ chức bất đồng, chia sẻ tình báo. Bởi vậy ở Phong Ma lĩnh, một người mạnh mẽ sẽ luôn rất nhanh nổi tiếng, mới đầu sẽ có kẻ đui mù đưa tới tận miệng. Mà khi ngươi nhiều lần bay ra thực lực mạnh mẽ vô cùng, mọi người sẽ chậm rãi trốn tránh ngươi.

Lâm Minh hiện tại chính là loại tình huống này.

Nếu là võ giả bình thường, xuất hiện ở trên địa bàn của Chân Võ Đại Thánh địa, đã sớm bị đuổi đi. Mà Lâm Minh thì không giống, ngược lại là kiêng kỵ trong lòng đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa.

- Bằng hữu, ngươi muốn cướp mảnh đất này?

Trong vài đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa, một thanh niên tóc đen cầm đầu trầm giọng nói.

Lâm Minh mỉm cười:

- Vòng dự tuyển ở Thần Mộng giới này vốn chính là tùy ý săn bắn, mỗi một nơi đều là đất vô chủ, sao lại có cách nói đoạt này?

- Ngươi...

Thanh niên tóc đen sa sầm nét mặt, lại không dám phát tác. Hắn biết rõ mình không phải đối thủ của Lâm Minh, nhưng cứ như vậy rút đi hắn lại không nuốt trôi cơn giận này.

Ngay khi hắn tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên nghe thấy trên bầu trời một tràng tiếng kêu to truyền đến. Quay đầu nhìn, chính nhìn thấy một cái bóng mơ hồ cấp tốc bay tới.

- Đó hình như là... Ngự Long sư huynh? Ha ha. Ngự Long sư huynh tới rồi... Quá tốt rồi!

Chương 1204: Pháp tắc Sinh Mệnh

- Ngự Long sư huynh!?

Nghe thấy lời của thanh niên tóc đen này, những võ giả khác đều nhìn lên bầu trời, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân tóc bạc từ trên trời bay tới. Tốc độ của hắn thoạt nhìn cũng không nhanh, nhưng trong quá trình phi hành lại sinh ra ma sát kịch liệt với không khí chung quanh, phát ra tiếng âm bạo thật lớn. Điều này tự nhiên nói rõ, phán đoán tốc độ nam nhân tóc bạc của mọi người là sai.

Chỉ trong vài chớp mắt, nam nhân tóc bạc liền từ chân trời bay tới trước mặt mọi người, hạ xuống độn quang, giẫm mạnh lên một tảng đá đen lớn, khiến cho nó nổ tung, đá vụn bắn ra. Chỉ riêng khí thế như vậy đã khiến lòng người kinh hãi không thôi.

Thanh niên tóc bạc này sau khi đứng vững liền ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Minh, cuồng phong gào thét, quần áo của hắn theo gió bay bay, mái tóc dài màu trắng tùy ý tung bay.

Con ngươi của hắn không ngờ là màu xám trắng, hơn nữa kỳ dị nhất chính là hình dạng rồi lại có hình trứng dựng đứng, giống hệt con ngươi của rắn.

Mà trên vai hắn, một con rắn lớn màu đỏ cuộn mình. Trên đầu con rắn này có một cái sừng, thân thể thô to quấn quanh người hắn. Đầu rắn ở một bên mặt của hắn, hướng về Lâm Minh thè lưỡi, lộ ra răng nanh dữ tợn.

Nhìn thấy con rắn một sừng này, mấy đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa đều mừng rỡ:

- Quả nhiên là Ngự Long sư huynh!

- Ha ha. Ngự Long sư huynh nhưng là cao thủ đỉnh cấp xếp top 10 Chân Võ Đại Thánh địa. Tốt rồi!

- Hừ, ngươi biết cái gì. Thực lực của Ngự Long sư huynh cũng không chỉ top 10, ít nhất có thể xếp đến thứ sáu, bảy. Chỉ là Ngự Long sư huynh không thích nổi bật mà thôi.

Ngự Long tới lập tức khiến cho một đám đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa nhao nhao tâng bốc. Mà loại tâng bốc này Ngự Long hiển nhiên không thích, hơi hơi nhíu mày. Những đệ tử kia vừa thấy tâng bốc không đúng chỗ lập tức im miệng, chuyển sang lên án hành vi phạm tội của Lâm Minh...

- Ngự Long sư huynh, ngươi phải làm chủ cho chúng sư đệ. Tên dùng thương này chẳng những muốn đuổi chúng ta khỏi khu săn bắn vất vả giành được, hơn nữa còn muốn ra tay với chúng ta!

- Đúng vậy. Hai ngày này, người này đã giết rất nhiều đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa. Hắn thực lực cao cường, chúng ta chỉ có thể bị ăn hiếp, trốn cũng không xong. Hắn hoàn toàn phớt lờ uy nghiêm của Chân Võ Đại Thánh địa ta!

- Quá kiêu ngạo! Căn bản không đem Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta để vào trong mắt!

Những người này đang nói, lại có vài luồng độn quang từ trên bầu trời hạ xuống. Những người này chính là sáu đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa bị Lâm Minh đánh chết khi mới đến Phong Ma lĩnh.

Kẻ thủ gặp mặt hết sức đỏ mắt. Thanh niên ngăm đen sau khi nhìn thấy Lâm Minh, liền lộ ra nụ cười hung hăng dữ tợn:

- Tiểu tử. Tìm một ngày rưỡi, cuối cùng tìm được ngươi rồi, ta biết ngay ngươi ở Phong Ma lĩnh. Ngươi thật kiêu ngạo đúng không, ha ha ha! Ta lần này xem ngươi còn làm sao kiêu ngạo nữa. Cũng dám nói người của Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta đều là đưa đồ ăn cho ngươi. Ngươi xong rồi, về sau ngươi ra khỏi thành một lần là chết một lần. Chân Võ Đại Thánh địa sẽ giết ngươi đến 0 giá trị công huân!

- Hắc hắc, đại ca nói không sai. Thức thời thì mau quỳ xuống cầu xin tha thứ, chúng ta còn có thể bớt giết ngươi vài lần.

Tiểu đệ của thanh niên ngăm đen cũng hùa theo.

Mà lời nói của bọn họ lại dẫn tới sự phản cảm của Ngự Long, hắn lạnh lùng nhìn hai người một cái. Ánh mắt này khiến cho hai người lập tức thanh âm bị kiềm hãm, cười gượng hai tiếng không nói gì nữa.

Ngự Long quay đầu nhìn hướng Lâm Minh, chậm rãi mà lạnh băng nói:

- Ngươi từng nói... Chân Võ Đại Thánh địa tìm ngươi, ngươi cầu còn không được. Nói đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa ta đều là tặng giá trị công huân cho ngươi... Có phải không?

Thanh âm của Ngự Long tuy rằng thong thả nhưng là lại ẩn chứa một luồng áp lực. Nếu là võ giả tu vi yếu, chỉ cần bị hắn hỏi liền khó thể chịu đựng luồng uy áp này.

Lâm Minh mỉm cười:

- Ngươi vì cái này mà đến. Không sai, những lời này là ta nói. Chân Võ Đại Thánh địa các ngươi ỷ thế hiếp người, chiếm giữ khu săn bắn. Một cái Phong Ma lĩnh, địa phương tốt nhất đều bị các ngươi chiếm hết, người khác chỉ có thể húp cháo. Đến gần sẽ bị các ngươi uy hiếp, thậm chí đánh chết. Hơn nữa chỉ có các ngươi giết người khác, người khác lại không thể giết đệ tử của các ngươi. Nào có đạo lý như vậy? Nếu đã có người nói, chỉ cần ta dám động bọn họ liền giết ta 0 giá trị công huân, vậy ta không bằng tương kế tựu kế, liền đứng ở chỗ này chờ. Các ngươi đến một người ta giết một, đến hai người ta giết một đôi. Được copy ại □ rùmr yệ□V □

Lâm Minh không chút sợ hãi áp lực do khí thế của Ngự Long mang tới, phải nói là hoàn toàn không cảm giác.

Ngự Long biểu tình trầm mặc, mắt hơi nheo lại, mà ánh mắt toát ra trong khe mắt lại phát ra sát khí vô tận.

- Ta bất kể nguyên nhân là cái gì, ta cũng bất chấp Chân Võ Đại Thánh địa ta bình thường làm việc như thế nào. Bọn họ là bọn họ, ta là ta. Vốn ngươi giết đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa ta, ta sẽ không làm gì ngươi, mà ngươi không nên miệt thị Chân Võ Đại Thánh địa ta. Như vậy, kết cục của ngươi chỉ có chết!

Trong khi nói, trên tay hắn có thêm một thanh kiếm. Thanh kiếm này xuất hiện phi thường đột ngột, không ai nhìn thấy hắn lấy ra thế nào. Dường như thanh kiếm này ngay từ đầu đã ở trên tay hắn.

Kiếm này rõ ràng là một món Linh khí.

Thân kiếm đỏ thẫm như máu, rộng không đến một tấc, mỏng như cánh ve, mềm đến không cần sức là có thể làm nó cong gãy. Quả thật như là một cái đai ngọc màu đỏ vậy.

Lâm Minh nhìn thoáng qua thanh kiếm, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn. Binh khí càng cổ quái càng không dễ dàng đối phó. Bởi vì ngươi không quen thuộc nó.

Ngự Long trước mắt này bất kể là vũ khí hay là con rắn một sừng quấn trên người hắn kia đều hết sức kỳ lạ. Nếu là đối thủ thực lực gần, thậm chí là mạnh hơn hắn ta một chút, gặp phải hắn ta đều sẽ hết sức kiêng kỵ. Hơi không cẩn thận là sẽ bởi vì chiêu thức cổ quái của đối phương mà lật thuyền trong cống.

Lâm Minh rút Phượng Huyết Thương, tay phải tùy ý run lên, thân thương đột nhiên chấn động, phát ra tiếng ù ù mơ hồ.

Ngự Long mặt không biểu tình, chính vào lúc này con rắn trên vai hắn phát ra ánh đỏ chói mắt, rồi sau đó trong ánh đỏ mãnh liệt này, một màn khó tin đã xảy ra. Thân thể con rắn này dường như tan rã, hòa vào trong thân thể Ngự Long.

Ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, còn có loại chuyện này? Đây là năng lực của khế ước thú?

Đúng lúc này, Ngự Long động. Hắn động im hơi lặng tiếng, nhưng là tốc độ lại nhanh đến khó tin. Chỉ trong một nháy mắt liền đi tới trước mặt Lâm Minh, nhuyễn kiếm trong tay đâm thẳng tới Lâm Minh.

Bởi vì tốc độ Ngự Long ra tay quá nhanh, giống như là dùng hết toàn lực vung một cái dây lưng, trong nháy mắt vung lên dây lưng đột nhiên nhũn ra, đầu cuối tụt lại phía sau. Nhưng khi sức mạnh vung lên đạt tới cuối, cuối dây lưng sẽ bị phất ra, với tốc độ nhanh hơn bắn về phía kẻ địch. Loại binh khí này cùng với nói là kiếm không bằng nói là một cái roi!

Vút!

Một tiếng vang nhỏ, trường kiếm màu đỏ đột nhiên thẳng băng, mũi kiếm giống như lưỡi rắn độc đâm thẳng mi tâm Lâm Minh.

Trong nháy mắt trường kiếm tới gần mi tâm, Lâm Minh chỉ cảm thấy máu trong cơ thể sôi trào, sức mạnh khí huyết dường như bị một loại sức mạnh nào đó dắt đi, chỉ chực vọt ra!

- Pháp tắc Máu?

Ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, chân nguyên trong cơ thể vận chuyển, dựa vào luyện thể thuật của hắn áp chế khí huyết xao động trong cơ thể. Thân thể khẽ động hóa thành một cái bóng mờ lui nhanh ra ngoài.

Vút!

Kiếm quang trượt qua bả vai Lâm Minh bắn ra, thẳng lên trời. Tuy rằng không bắn trúng Lâm Minh lại khiến khí huyết toàn thân hắn sôi trào.

Cảm giác của Lâm Minh theo luồng kiếm quang màu đỏ kia, chỉ thấy khi kiếm quang kia bắn lên trời, xẹt qua bên cạnh một con ác mộng thú đang bay, giữa kiếm quang và ác mộng thú còn cách mười mấy trượng. Nhưng khiến người cảm thấy khó tin chính là, sau khi kiếm quang xẹt qua, thân thể con ác mộng thú đang bay kia đột nhiên chấn động, rồi sau đó giống như một túi máu căng đầy, đột nhiên vỡ ra!

Máu thịt tung tóe, máu tươi vãi ra!

Trong nháy mắt, một con ác mộng thú phi hành liền biến thành thịt nát máu loãng, hơn nữa nó căn bản không bị kiếm quang của Ngự Long đánh trúng, chỉ vẻn vẹn là bởi vì kiếm quang dẫn động khí huyết trong cơ thể.

Đây chính là một loại ý cảnh của pháp tắc Máu, dẫn động khí huyết trong cơ thể kẻ địch,, khiến cho sức mạnh khí huyết bùng nổ, đem tinh hoa máu thịt dẫn ra khỏi cơ thể kẻ địch, khiến thân thể đối phương nổ tung mà chết.

Chỉ cần bị kiếm quang tới gần chính là kết cục như vậy!

Lâm Minh khẽ hít một hơi, phương thức chiến đấu của Ngự Long này xảo quyệt như thế, võ giả bình thường tự cho là tránh thoát kiếm quang của hắn kỳ thật đã chết rồi!

Ngay cả Lâm Minh cũng bị một chút ảnh hưởng. Hắn hấp thu xương Rồng máu Phượng, sức mạnh khí huyết trong cơ thể vững chắc không giả. Nhưng là một mặt khác, khí huyết trong cơ thể Lâm Minh cũng mạnh mẽ hơn xa so với võ giả bình thường. Một khi bị pháp tắc Máu dẫn dắt, năng lượng bộc phát ra cũng càng mạnh.

- Ồ? Võ giả luyện thể!

Cảm ứng của Ngự Long đối với sức mạnh khí huyết hết sức nhạy bén, liếc mắt một cái liền nhìn ra Lâm Minh là một võ giả luyện thể, hơn nữa thành tựu tương đối cao.

- Pháp tắc Máu?

Lâm Minh nhìn về phía Ngự Long, trong mắt có một tia hưng phấn và ngoài ý muốn. Hắn nảy sinh hứng thú đối với thủ pháp tác chiến của Ngự Long. Trên thực tế, sau khi tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, Lâm Minh đã ở trên một võ đài càng thêm rộng lớn, kiến thức đến thiên tài đỉnh cao đến từ các nơi của Thần Vực. Những người này, thủ pháp tác chiến tầng tầng bất tận, rất nhiều thiên tài lĩnh ngộ pháp tắc tinh diệu, quỷ dị khiến Lâm Minh mở rộng tầm mắt.

Những người này, có lẽ không phải đối thủ của Lâm Minh, nhưng là thủ pháp tác chiến của bọn họ lại có thể tăng trưởng kiến thức cả hắn. Ngày sau gặp phải người cùng loại, không đến mức bởi vì phương thức tác chiến quỷ dị của đối phương mà chịu thiệt.

Ngự Long mặt không biểu tình, thấp giọng nói:

- Không phải pháp tắc Máu mà là... pháp tắc Sinh Mệnh!

Lời còn chưa dứt, Ngự Long lại lần nữa lao ra, vẫn là một kiếm không thay đổi đâm hướng Lâm Minh. Đầu mày Lâm Minh khẽ nhướng lên, thân thể lùi nhanh, muốn một lần nữa né tránh kiếm của Ngự Long. Mà chính vào lúc này, một màn càng khiến cho Lâm Minh giật mình đã xảy ra. Thân thể của Ngự Long dường như đột nhiên không có xương, biến thành một khối mì tùy ý kéo dài, cánh tay hắn đột nhiên vươn ra đến mấy trượng, đuổi thẳng đến Lâm Minh!

Một kiếm đâm hướng ngực của Lâm Minh!

Đây là...

Đồng tử Lâm Minh đột nhiên co rụt lại. Thân thể người rồi lại có thể xảy ra thay đổi như vậy?

Hắn đem Phượng Huyết Thương chắn ngang trước ngực, một thương đánh xuống, muốn đỡ một kiếm này. Nhưng mà lúc này, thân kiếm mềm mại kia đột nhiên như một con linh xà bám lên cán Phượng Huyết Thương, rồi sau đó vòng qua Phượng Huyết Thương, vẫn như trước hướng về phía Lâm Minh, không chút khách khí đâm tới.

Chương 1205: Sức mạnh tuyệt đối áp chế

- Cái gì!?

Lâm Minh trong lòng kinh hãi. Thanh niên tóc bạc này chẳng những cánh tay như một con mãng xà có thể tùy ý uốn khúc, ngay cả vũ khí đều giống như linh xà, có thể quấn quanh vũ khí của người khác!

Loại phương thức tác chiến quỷ dị này nếu là đối thủ không quen thuộc, trận chiến đầu tiên nhất định sẽ chịu thiệt.

Đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa ở đây nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

- Tuyệt kỹ pháp tắc Sinh Mệnh của Ngự Long sư huynh!

- Có thể tùy ý thay đổi bất kỳ bộ vị nào của thân thể, bao gồm da thịt, xương cốt, nội tạng. Cánh tay có thể nhanh chóng kéo dài mười mấy trượng đuổi theo kẻ địch, linh hoạt vô cùng, không ai có thể tránh khỏi! Tiểu tử này xong rồi. Ha ha!

Đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa đối với Ngự Long tin tưởng mười phần, không nói thiên phú gì, chỉ riêng tu vi Ngự Long đã đạt tới Thần Hải hậu kỳ, mà Lâm Minh lại chỉ là Thần Hải sơ kỳ. Bọn họ không tin, có người có thể dưới tình huống hơn kém hai cảnh giới nhỏ, vượt cấp chiến thắng thiên tài đỉnh cao của Chân Võ Đại Thánh địa.

Lâm Minh mắt thấy nhuyễn kiếm đâm hướng ngực mình, mà Phượng Huyết Thương lại bị nhuyễn kiếm quấn quanh, trong lòng biết đã không có khả năng tránh khỏi. Tâm thần đột nhiên chìm vào thế giới trong cơ thể, năng lượng toàn thân bùng nổ.

Hỗn Nguyên võ ý – Không gian Hồng Mông!

Coong!

Chân nguyên hộ thể của Lâm Minh bị trường kiếm như rắn độc đột nhiên xuyên thủng! Chân nguyên hộ thể của hắn tương đối dày đặc, nhưng mà trường kiếm mềm mại như rắn độc này lại lấy điểm phá mặt, xé mở chân nguyên hộ thể của hắn!

Mà chính vào lúc này, sau lưng Lâm Minh một đóa hoa sen Đế Tôn màu đỏ thẫm lặng yên nở rộ. Không gian Hồng Mông cổ xưa tang thương phủ xuống. Giống như ngọn núi ngàn vạn cân đập thật mạnh lên trường kiếm màu đỏ, hung hăng trấn áp!

Xích!

Trường kiếm linh tính mất hết, nhưng mà vẫn như trước đâm tới mặt Lâm Minh.

Bát Môn Độn Giáp Cảnh Môn!

Sức mạnh xương Rồng, dung hợp!

Phượng Huyết Thương bị quấn quanh, Lâm Minh mở ra Cảnh Môn chủ phòng ngự, sức mạnh xương Rồng trong cơ thể bùng nổ. Khớp xương ở bàn tay phải nổ vang “Bùm bùm”, trong nháy mắt toàn bộ tay phải bao phủ trong thần quang màu xanh da trời. Một cánh tay phải cứng như sắt thần. Hắn rồi lại không dùng Phượng Huyết Thương, một tay chộp hướng nhuyễn kiếm màu đỏ.

Một màn này khiến võ giả có mặt đều tâm thần hoảng hốt. Dùng tấm thân máu thịt để chộp Linh khí nhuyễn kiếm. Không cần tay nữa sao?

Trong lúc chớp nhoáng, mọi người căn bản không kịp phản ứng. Tay phải của Lâm Minh đã chộp lên nửa trên của thân kiếm, vừa khéo giống như bắt ba tấc của rắn!

- Lôi đình lực!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, Tử Sư Lôi Nguyên và sức mạnh lôi đình thiên kiếp thai nghén trong mầm non Tà Thần tùy ý bộc phát ra, toàn bộ vọt về phía tay phải Lâm Minh. Mũi kiếm hoàn toàn bị ánh tím bao phủ, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhuyễn kiếm rên rỉ!

Bởi vì nhuyễn kiếm giãy giụa, tay phải của Lâm Minh đang không ngừng đổ máu. Tuy nhiên như vậy đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì, mặc cho nhuyễn kiếm vặn vẹo thế nào thủy chung không thể chạy khỏi bàn tay hắn.

- Này... Làm sao có thể!?

- Tay không bắt được Linh khí nhuyễn kiếm?

Đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa chung quanh đều trợn tròn mắt, bản thân Ngự Long cũng trong mắt ánh sao bùng lên. Không ngờ tay trần ngăn cản Xà huyết nhuyễn kiếm của hắn?

Máu Cổ Phượng, thiêu đốt!

Khoảnh khắc đó, ở mi tâm Lâm Minh, dấu ấn Phượng Hoàng phát ra ánh vàng chói mắt, Tà Thần lực trong cơ thể hắn cũng hoàn toàn mở ra, không gian Hồng Mông bùng nổ đến lớn nhất. Ngự Long hoảng sợ phát hiện, Linh khí nhuyễn kiếm của mình rồi lại gần như mất liên hệ!

- Thuật luyện thể khó tin, xương cốt cơ gân cứng cỏi đến khủng bố. Cộng thêm trấn áp của lực trường kỳ dị kia đối với Xà huyết nhuyễn kiếm... Đối thủ đáng sợ!

Ngự Long rất nhanh phân tích ra nguyên nhân xuất hiện một màn này, hắn tự nhiên không có khả năng mất đi Xà huyết nhuyễn kiếm, nếu không trận chiến này căn bản không cần đánh nữa.

Bóng người nhoáng lên, Ngự Long trực tiếp vọt vào không gian Hồng Mông!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, một tay chộp Xà huyết nhuyễn kiếm, một tay cầm Phượng Huyết Thương đâm thẳng hướng Ngự Long!

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Theo tiếng nổ của ngọn lửa, một đóa sen xanh che trời nở rộ trên Phượng Huyết Thương. Cột lửa chói mắt thẳng lên trời cao!

Ngay vào lúc một thương này của Lâm Minh đâm thẳng tim Ngự Long, đồng tử hắn ta co rụt lại, quát khẽ:

- Độc Long!

Vù!

Một ron rắn một sừng không ngờ xé rách làn da ở ngực Ngự Long, đột nhiên từ trong lao ra, mang theo một chùm máu tươi cắn hướng cổ họng Lâm Minh.

Ngự Long này rồi lại đem rắn dung nhập vào thân thể của mình, có thể từ bất kỳ bộ vị nào của thân thể toát ra công kích kẻ địch, khiến người khó lòng phòng bị!

Loại thủ pháp tác chiến này là căn cứ vào lý giải sâu sắc của Ngự Long đối với pháp tắc Sinh Mệnh mới có thể làm được. Mà Lâm Minh trước kia chưa từng ra mắt.

Thủ đoạn tác chiến thần kỳ!

Trong con ngươi Lâm Minh thiêu đốt chiến ý, kiến thức nhiều thủ pháp tác chiến như vậy hắn cực kỳ hưng phấn.

Mắt thấy con rắn vọt tới, Lâm Minh cười to nói:

- Pháp tắc thật thần kỳ, nhưng là dưới sức mạnh tuyệt đối áp chế, pháp tắc huyền diệu mấy cũng không có ý nghĩa!

Lâm Minh quát lớn một tiếng, cùng lúc dẫn động Thanh Liên Hỏa Vũ, Tà Thần lực trong cơ thể mở ra đến mức tận cùng. Lôi đình lực trong mầm non Tà Thần như nước lũ vỡ đê tràn vào trong đóa sen xanh.

Lôi Hỏa giao nhau, năng lượng khủng bố bùng nổ!

Ầm ầm!

Bùng nổ cuồng mãnh thổi quét phạm vi mấy trăm dặm, vô số đá lớn màu đen cứng rắn bị sóng xung kích của năng lượng phá hủy, vỡ thành mảnh nhỏ!

Mà bảy tám đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa kia đều bị luồng năng lượng khổng lồ này hất bay. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm không ngừng.

Rắn một sừng ở ngực Ngự Long đứng mũi chịu sào chịu một đòn này của Lâm Minh, đầu rắn thật lớn máu thịt bầy nhầy!

Mà bản thân Ngự Long, chân nguyên hộ thể cũng hoàn toàn vỡ nát, tuy nhiên da toàn thân hắn bao phủ một lớp vảy rắn bằng nắm tay, khó khăn lắm chặn được năng lượng bùng nổ, toàn thân nhuộm máu.

- Chặn được?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên. Một thương này tuy rằng không phải công kích mạnh nhất của hắn, nhưng là dưới tình huống thiêu đốt máu Phượng, lai mở ra Tà Thần lực, đã là một đòn mạnh nhất Lâm Minh làm ra trong năm tháng tham gia dự tuyển đệ nhất hội võ này, lại bị Ngự Long chặn lại. Tuy rằng đối phương toàn thân là máu, bị thương nặng nhưng dù sao cũng là chặn lại.

- Lực phòng ngự thật mạnh, với pháp tắc Sinh Mệnh thay đổi kết cấu thân thể, ở bên ngoài phủ một lớp vảy rắn, cùng thuật luyện thể có diệu dụng dị khúc đồng công!

Thuật luyện thể và pháp tắc Sinh Mệnh đều là khai phá nhằm vào thân thể, khí huyết, nhưng hai loại có khác biệt rất lớn.

Thuật luyện thể là rèn luyện thân thể, có thể khiến thân thể không ngừng trở nên mạnh hơn. Ở trên cơ sở này phát triển ra chiến kỹ mạnh mẽ như Bách Trọng Lãng, luyện lực như tơ.

Mà pháp tắc Sinh Mệnh chỉ là thay đổi kết cấu thân thể, khiến kết cấu thân thể càng thích hợp chiến đấu tình cảnh bất đồng. Lại không thể rèn luyện thân thể, cũng không thể làm thân thể trở nên mạnh hưn.

Nói trắng ra là, thuật luyện thể là một bộ võ công đầy đủ, có công pháp có võ kỹ.

Mà pháp tắc Sinh Mệnh chỉ là một loại chiêu thức và kỹ xảo. Chênh lệch tự nhiên to lớn vô cùng.

Đương nhiên, thuật luyện thể Lâm Minh hiện tại tu tập còn cực kỳ có hạn, chiến kỹ chỉ có mấy loại ít ỏi.

- Nếu ta có thể trên cơ sở tu luyện thuật luyện thể lại tìm hiểu pháp tắc Sinh Mệnh, tùy ý thay đổi kết cấu thân thể. Như vậy tăng thêm sức mạnh sẽ không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Lâm Minh nghĩ vậy, mà lúc này Ngự Long đứng ngơ ngác, dùng một loại ánh mắt khó tin nhìn về phía Lâm Minh.

- Ngươi chỉ là Thần Hải sơ kỳ, rồi lại có chân nguyên dày đặc như vậy...

Ngự Long không thể tin tưởng. Hắn là tu vi Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa chân nguyên so với thiên tài cùng cấp thì dày đặc hơn rất nhiều lần.

Nhưng là hiện tại, hắn rồi lại thua bởi Lâm Minh ở mức độ dày đặc của chân nguyên!

Lâm Minh biểu tình lạnh lùng. Cường độ chân nguyên của hắn quả thật vượt xa Ngự Long. Không nói đến thiêu đốt máu Cổ Phượng và mở ra Tà Thần lực, chỉ riêng dùng Đại Thiên Thế Giới Đan khiến cho thế giới trong cơ thể Lâm Minh dọc ngang 800 dặm. Còn lớn hơn so với Thần Hải hậu kỳ tương đối yếu.

Thế giới trong cơ thể khổng lồ, lại thêm trong thế giới cùng diện tích, Lâm Minh bởi vì mật độ chân nguyên lớn, sức mạnh chứa ở thế giới trong cơ thể. Hai thứ cộng lại, mức độ chân nguyên dày đặc của Lâm Minh liền không thể tưởng tượng.

- Ngươi thua!

Lâm Minh lạnh lùng nói, tay phải của hắn còn nắm Xà huyết nhuyễn kiếm của Ngự Long! Xà huyết nhuyễn kiếm này liều mạng giãy giụa, lại thủy chung không thể giãy thoát. Mà tay phải của Lâm Minh cũng máu thịt bầy nhầy, miệng vết thương sâu có thể nhìn thấy xương. Tuy nhiên điều này đối với Lâm Minh đã mở Sinh Môn, lại có xương Rồng máu Phượng chống đỡ mà nói chỉ là một chút thương nhỏ bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Xà huyết nhuyễn kiếm, mắt thấy sắp mất liên hệ với Ngự Long. Điều này nghĩa là, binh khí bị cướp đi.

Một trận chiến đấu, đánh đến cuối cùng binh khí của mình đều mất. Đây là chênh lệch sức mạnh cỡ nào!

Ngự Long cười thảm một tiếng.

Sức mạnh tuyệt đối khiến phương thức tác chiến quỷ dị kia của hắn không hề có đất dụng võ. Trên thực tế, nếu không phải Lâm Minh muốn kiến thức một chút thủ pháp tác chiến kỳ lạ của Ngự Long, như vậy Lâm Minh hoàn toàn có thể đánh bại Ngự Long trong vòng năm hơi thở.

- Ta không phải bại bởi kỹ xảo và pháp tắc của ngươi, mà là bại bởi... Sức mạnh tuyệt đối của ngươi!

Ngự Long không cam lòng nói.

- Kỹ xảo? Pháp tắc?

Lâm Minh khẽ cười một tiếng:

- Đó là bởi vì, ngươi không thể ép ra kỹ xảo và pháp tắc của ta mà thôi.

Lâm Minh khi vượt Cửu Cửu Mệnh Vẫn, trong cơ thể ngưng tụ vô số mảnh vỡ pháp tắc. Tuy rằng những mảnh vỡ pháp tắc này hắn còn chưa thể tìm hiểu toàn bộ, nhưng vẫn vì Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc mà đặt nền móng hết sức vững chắc.

- Đi chết đi.

Ánh mắt Lâm Minh đột nhiên phát lạnh, Phượng Huyết Thương trong tay đâm thẳng ra.

Hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua Ngự Long, giá trị công huân của đối phương đối với hắn mà nói ý nghĩa trọng đại.

Mắt thấy Lâm Minh đánh tới, Ngự Long quát lớn một tiếng, khớp xương toàn thân nổ vang “Bùm bùm”. Thân thể hắn rồi lại đồng hóa với rắn, ở phía sau hiện ra hư ảnh một con mãng xà màu đỏ thật lớn.

Hắn muốn liều chết đọ sức!

Ba ba ba!

Thân thể Ngự Long nổ tung, khớp xương dường như biến mất, thân thể bắt đầu kéo dài, cùng mãng xà màu đỏ sau lưng hắn chồng lên một chỗ, vồ thẳng tới Lâm Minh.

Nhưng mà, mất vũ khí hắn tương đương là dùng tấm thân máu thịt va chạm với Phượng Huyết Thương.

Pháp tắc Sinh Mệnh hắn tu tập cũng không thể mang đến cho hắn thân thể mạnh mẽ như Lâm Minh!

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Trong nháy mắt bảy môn trong Bát Môn Độn Giáp trong cơ thể Lâm Minh đồng loạt mở ra, sức mạnh điên cuồng tăng vọt đến mấy chục triệu cân, dưới sự tăng phúc của Bách Trọng Lãng, sức mạnh lại tăng lên vài lần, thẳng tới đại quan 100 triệu!

Một đòn như vậy ngưng tụ lên Phượng Huyết Thương, uy lực phát ra vô cùng khủng bố!

Mới đầu giao thủ kỳ thật đã định sẵn kết cục. Ngự Long mất vũ khí chỉ bằng tấm thân máu thịt cho dù là liều chết đọ sức cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lâm Minh.

Chênh lệch quá xa.

Bùng!

Một tiếng nổ lớn, thân thể Ngự Long tính cả hư ảnh mãng xà đỏ sau lưng hắn đều bị một thương của Lâm Minh đập nát không hề trì hoãn, máu thịt tung tóe! Cả người Ngự Long gần như hóa thành sương máu!

Chương 1206: Cái chết của Ngự Long

Trận chiến này, Ngự Long – chết!

Về phần Lâm Minh, từ đầu đến cuối, trừ tay phải bị thương có thể nhìn thấy xương ra, không còn thương thế khác.

Mà thương ở tay phải đối với Lâm Minh mà nói cũng là hoàn toàn có thể tránh khỏi. Hắn từ bỏ dùng không gian Hồng Mông và Bát Môn Độn Giáp trấn áp Xà huyết nhuyễn kiếm cũng có thể giết chết Ngự Long, chỉ là hắn không làm vậy mà thôi.

Từ sau khi Lâm Minh động thủ, hắn liền dùng sức mạnh tuyệt đối áp chế Ngự Long, thậm chí khiến cho pháp tắc của đối phương cũng không có đường phát huy.

Chênh lệch rõ ràng có thể thấy!

Tình cảnh Ngự Long bị giết tự nhiên rơi vào trong mắt phần đông đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa ở chung quanh cách đó không xa.

Bọn họ còn ở vào trạng thái dại ra, không thể tin được đây là thật.

Ngự Long sư huynh... đã chết!

Dưới tình huống tu vi hai người chênh lệch hai cảnh giới nhỏ, Ngự Long bị Lâm Minh đánh chết, hơn nữa toàn bộ quá trình không hề trì hoãn, thực lực chênh lệch vô cùng rõ ràng.

Mắt thấy mưa máu vãi trên không trung, những đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa này đang nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ hoảng hốt và sợ hãi.

- Điều này làm sao có thể?

- Hắn rốt cuộc là xuất thân gì?

- Vượt qua hai cảnh giới nhỏ đánh chết đệ tử Thánh địa Giới

Vương giới lớn, truyền nhân Thiên Tôn đại khái cũng chính là trình độ này hả!

Những đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa này tự nhiên không biết thực lực chân chính của truyền nhân Thiên Tôn, tuy nhiên nghĩ đến cũng sẽ không mạnh hơn yêu nghiệt trước mắt này quá nhiều.

Bọn họ ở Phong Ma lĩnh Chân Võ Thành tùy tiện gặp phải một người không ngờ là yêu nghiệt có thể so với truyền nhân Thiên Tôn?

Điều này khiến bọn họ đều cảm giác khủng bố và không thể tin nổi!

Lâm Minh quay đầu, nhìn về phía những người này. Ánh mắt của hắn bình tĩnh, lạnh lùng giống như loài người nhìn xuống con kiến vậy.

Ánh mắt này lại khiến đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa có mặt trong lòng đột nhiên co rụt lại, có loại cảm giác linh hồn đều bị đông lại. Dường như ánh mắt của Lâm Minh chính là hai luồng thương mang thực chất hóa, thẳng đến giữa mi tâm mọi người, khiến cho bọn họ khó thể hô hấp.

- Tách ra trốn!

Những đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa này đột nhiên tỉnh ngộ, bỏ chạy tứ tán!

- Các ngươi, trốn không thoát. Đều đi chết đi!

Thân hình Lâm Minh nhoáng lên, liền vọt tới chỗ đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa bỏ chạy tứ tán, Phượng Huyết Thương trong tay run lên, vô số thương nhỏ màu máu bay ra bốn phía.

Những thương nhỏ màu máu này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền đuổi kịp những đệ tử chạy trốn kia. Chỉ nghe tiếng “phốc phốc”, những người này đều bị thương nhỏ màu máu xuyên thủng thân thể, cả đám kêu thảm thiết mà chết!

Tổng cộng tám chín đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa, chỉ trong vòng ba hơi thở gần như bị Lâm Minh đánh chết sạch sẽ, quá trình vô cùng thoải mái.

Trong những người này, chỉ có thanh niên ngăm đen thực lực mạnh nhất, hắn sau khi bị bảy tám mũi thương xuyên thủng thân thể lại còn giữ lại một hơi, tuy nhiên cũng đã thoi thóp.

- Ma quỷ... Quả thật là ma quỷ...

Thanh niên ngăm đen thì thào nói ra những lời này, mạng của hắn cũng chỉ còn lại mấy hơi thở.

Thời gian chỉ vẻn vẹn hai ngày rưỡi, thanh niên ngăm đen chết liền hai lần trong tay Lâm Minh, giá trị công huân chỉ còn lại 16%.

Tổn thất này không thể nói là không thảm trọng!

- Theo như lời ngươi nói... Không muốn chết sẽ không phải chết.

Lời nói lạnh lùng của Lâm Minh vang lên bên tai thanh niên ngăm đen, nếu không phải hắn ta ngay từ đầu nghĩ rằng Lâm Minh dễ ăn hiếp, sẽ không chết lần đầu tiên. Sau khi chết lần đầu thành thật sống, không đến tìm thù cũng sẽ không chết lần thứ hai.

Phốc!

Lại là một cây thương nhỏ màu máu xuyên thủng thiên linh của thanh niên ngăm đen, hắn ta thất khiếu đổ máu, hoàn toàn tử vong!

- Giết hết rồi, tuy nhiên giá trị công huân của những người này thật sự không thấm vào đâu.

Lâm Minh lắc lắc đầu, ngay cả luyện hóa bọn họ đều lười, hắn đem ánh mắt tập trung vào Ngự Long sau khi chết, đâu mới là mục đích hàng đầu.

Dưới tác dụng của pháp tắc mộng cảnh, thân thể của Ngự Long rất nhanh hóa thành năng lượng mộng cảnh tinh thuần chậm rãi bay về phía Lâm Minh.

Trong tầm nhìn cảm giác của Lâm Minh, đoàn năng lượng này hiện ra bảy màu, đây tuyệt đối là một đoàn năng lượng mạnh nhất từ khi Lâm Minh tham gia dự tuyển đệ nhất hội võ năm tháng đến nay.

Nếu có thể liên tục hấp thu đoàn năng lượng mộng cảnh như vậy, Lâm Minh rất nhanh là có thể cho dấu ấn Thần Mộng thứ ba, thứ tư của mình viên mãn.

- Lúc trước những đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa này nói, Ngự Long này dường như là xếp hạng top 10 Chân Võ đại thế giới, không biết giá trị công huân của hắn là bao nhiêu...

Lâm Minh vươn tay phải, dẫn dắt những năng lượng thể bảy màu kia chậm rãi chảy vào thân thể của mình.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh có loại cảm giác thể hồ quán đính, năng lượng mộng cảnh ấm áp chảy khắp toàn thân. Rồi sau đó chậm rãi tụ vào linh hồn, làm dịu linh hồn lớn mạnh, trưởng thành.

Lâm Minh dường như về tới thời thiếu niên khi vừa nhận được Ma Phương, khi mới 15, 16 tuổi, mới vào võ đạo. Cái loại cảm giác sức mạnh cấp tốc tăng trưởng này giống hệt hiện tại.

Có thể nói là tuyệt không thể tả!

Lâm Minh tại chỗ tìm một thung lũng thanh tịnh, cả người chìm vào trong thung lũng, bắt đầu ngồi xuống điều tức, rèn luyện dấu ấn Thần Mộng.

***

Mà lúc này, ở Tạo Hóa đại thế giới, trong cung điện treo giữa trời của Vô Gian Giáo.

Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cùng với rất nhiều trưởng lão của Vô Gian Giáo đều ở trong đại sảnh.

Có đệ tử Vô Gian Giáo chuyên môn phụ trách mọi lúc nhìn chằm chằm xếp hạng giá trị công huân của Lâm Minh trên Phong Thần Bảng.

Mấy ngày này, xếp hạng giá trị công huân của Lâm Minh một mực tăng lên vững vàng, từ 29 vạn lục tục lên tới 26 vạn.

Dựa theo tốc độ này, khi vòng đào thải thứ hai tới, Lâm Minh trở về top 3 vạn đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Lúc hoàng hôn, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây rộng lớn, xuyên thấu qua Phong Thần Bảng thật lớn khiến cho Phong Thần Bảng màu vàng này càng trở nên vàng chói lọi. Giống như bức tranh cuốn núi sông màu vàng, tráng lệ vô cùng.

Mà chính vào lúc này, tên của Lâm Minh trên bảng danh sách đột nhiên nháy vài cái rồi sau đó đột nhiên biến mất. Điều này nghĩa là xếp hạng của Lâm Minh xảy ra biến hóa, vị trí tự nhiên cũng xảy ra thay đổi.

- Xếp hạng của Lâm thiếu hiệp thay đổi!

Vài đệ tử Vô Gian Giáo phát hiện điểm này, lập tức bắt đầu tìm kiếm xếp hạng mới của Lâm Minh. Mấy ngày nay, xếp hạng của Lâm Minh đã xảy ra mấy lần nhảy vọt. Bình thường nhảy vọt xếp hạng khá dài cũng chỉ là mấy chục đến mấy trăm, liếc mắt lên trên một cái rất dễ dàng tìm được vị trí mới của Lâm Minh.

Tuy nhiên lần này, bốn năm đệ tử Vô Gian Giáo bọn họ một hơi đảo qua mấy ngàn người cũng không phát hiện Lâm Minh.

- Đại trưởng lão, tên của Lâm thiếu hiệp không thấy!

Không lập tức tìm được Lâm Minh, vài đệ tử Vô Gian Giáo bẩm báo Đại trưởng lão.

- Hả?

Đại trưởng lão nguyên bản đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt.

- Chúng ta vừa rồi tìm lên trên hơn vạn người đều không tìm được xếp hạng của Lâm thiếu hiệp, sẽ không phải là...

Vài đệ tử kia nói tới đây cũng không nói tiếp, từ trên bảng xếp hạng đột nhiên biến mất, trừ thứ tự tăng vọt ra cũng có khả năng là thứ tự giảm mạnh, tỷ như bị giết.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, một đại thế giới Thần Vực, cao thủ không biết có bao nhiêu. Cho dù là Ngự Long của Chân Võ Đại Thánh địa, nhân vật bậc này theo như đệ tử Vô Gian Giáo thấy đã là thiên tài cấp truyền thuyết cũng bị Lâm Minh giết. Không thể nói thực lực của Ngự Long không được, chỉ có thể nói là vận khí của Ngự Long không tốt, đá lên tấm thép.

Đại trưởng lão hơi hơi trầm ngâm, hạ lệnh:

- Các ngươi tách ra, hai người tìm lên trên, hai người tìm xuống dưới...

Đại trưởng lão còn chưa nói xong, đột nhiên nhớ tới, hắn còn có ngọc giản Thần Mộng. Lúc trước xếp hạng của Lâm Minh bởi vì xuất hiện trên Phong Thần Bảng, căn bản không cần ngọc giản Thần Mộng là có thể nhìn thấy, thế cho nên đại trưởng lão trong lúc nhất thời xem nhẹ ngọc giản Thần Mộng.

- Không cần, ta dùng ngọc giản Thần Mộng tra một cái là biết!

Đại trưởng lão nói xong, lấy ra ngọc giản Thần Mộng, mà Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên cũng đều hướng ánh mắt nhìn lại. Tần Hạnh Hiên có chút khẩn trương. Quan tâm sẽ bị loạn, nàng có chút sợ hãi Lâm Minh bị cao thủ giết. Dù sao cho dù Lâm Minh thực lực cao cường cũng có khả năng gặp phải người càng mạnh.

Mục Thiên Vũ cũng hít sâu một hơi, yên lặng nhìn đại trưởng lão dùng thần niệm đưa vào tin tức của Lâm Minh.

Rất nhanh trên ngọc giản hiện ra tên Lâm Minh.

Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh!

Mà ở phía sau tên của Lâm Minh là giá trị công huân của hắn. Giá trị này đang biến hóa, chuẩn xác mà nói là đang tăng trưởng điên cuồng.

Chỉ riêng con số hiện tại đang hiện ra đã là 21 triệu! Hơn nữa còn đang tăng lên 1 triệu một lần!

Trong nháy mắt đã là 28 triệu, kế đó đột phá 30 triệu!

31 triệu, 33 triệu, 35 triệu...

Mắt thấy con số này tăng trưởng dường như phát điên, đại trưởng lão hít một hơi khí lạnh. Lâm Minh đây là giết một người mạnh như thế nào a!

Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên đều trợn tròn mắt, con mắt không chớp nhìn ngọc giản Thần Mộng.

Giá trị công huân của Lâm Minh không hề trì hoãn đột phá 40 triệu, tiếp theo liền tiến về 50 triệu!

43 triệu, 44 triệu, 45 triệu...

Cuối cùng, giá trị công huân của Lâm Minh dừng ở 46 triệu.

Từ 15, 16 triệu đến 46 triệu, một hơi gia tăng 30 triệu. Điều này nghĩa là nguyên bản giá trị công huân của Ngự Long là 50 triệu.

Mà xếp hạng của Lâm Minh cũng lên tới thứ 15 Chân Võ Đại Thánh địa! (Ngọc giản Thần Mộng chỉ biểu hiện xếp hạng đại thế giới)

Lúc trước, khi vòng đào thải thứ nhất đệ nhất hội võ chấm dứt, đại trưởng lão Vô Gian Giáo nhìn thấy xếp hạng của Lâm Minh, xếp hạng của Lâm Minh đã ổn định. Hắn cũng không giống như Hỏa Liệt Thạch, tận mắt nhìn thấy xếp hạng của Lâm Minh tăng vọt. Theo hắn, một hơi đem xếp hạng đề cao đến loại trình độ này thật sự khó thể tưởng tượng.

Bởi vì một hơi nhảy lên đến thứ 15, ít nhất cũng là giết cao thủ xếp hạng khoảng top 10 Chân Võ Đại Thánh địa. Có thể đánh chết cao thủ bậc này, nghĩa là thực lực của Lâm Minh có thể xếp đến thứ sáu, bảy một đại thế giới. Cũng chính là trình độ của đỉnh cao nhất trong thiên tài Thánh địa Giới Vương giới lớn!

Điều này đối với Vô Gian Giáo mà nói tuyệt đối là thiên phú như thần thoại!

- Đại trưởng lão, tìm được xếp hạng của Lâm thiếu hiệp trên Phong Thần Bảng rồi. Là thứ 30862!

Biết xếp hạng của Lâm Minh rất dễ dàng tìm được vị trí của hắn. Bởi vì Chân Võ đại thế giới tương đối phồn hoa, cao thủ khá nhiều, xếp hạng thứ 15 cũng có thể xếp đến khoảng 3 vạn toàn bộ Thần Vực.

- 3 vạn rồi. Trong nháy mắt từ 26 vạn bay lên tới 3 vạn... Ta vốn nghĩ rằng phải một tháng...

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo thì thào tự nói. Điều này nghĩa là thực lực của Lâm Minh xa xa không chỉ như vậy. Hắn đã khó thể tưởng tượng ra thành tựu của Lâm Minh tương lai sẽ như thế nào!

Chương 1207: Võ quy vân

Lúc này, ở trung ương Chân Võ Thành có một tòa cung điện lơ lửng hùng vĩ nhất toàn thành. Cung điện này toàn thân màu xám, trang nghiêm trang trọng, khiến người chỉ tới gần là có thể cảm nhận được một luồng khí mênh mông hùng hồn, khiến lòng người sinh ra cảm giác kính sợ.

Cung điện này ở Thần Vực thế giới thật chính là nơi tổng bộ của Chân Võ Đại Thánh địa ở Chân Võ Thành.

Chân Võ Đại Thánh địa, môn phái chủ thể ở trên Chân Võ Sơn, là một vùng không gian độc lập Chân Võ Giới Vương dùng đại pháp lực mở ra. Thể tích của Chân Võ Sơn tương đương với một tinh cầu cỡ lớn.

Về phần tổng bộ ở Chân Võ Thành chỉ là tổng bộ của Chân Võ Đại Thánh địa ở ngoại giới, thuộc bộ thế tục. Tuy nhiên dù là như thế, tổng bộ này cũng là địa phương thần thánh nhất của Chân Võ Thành ở thế giới thật. Bình thương căn bản không ai có thể tới gần.

Mà hiện tại ở không gian Thần Mộng, tình huống cũng xấp xỉ.

Chung quanh cung điện lơ lửng màu xám này, không cho phép bất kỳ võ giả không phải Chân Võ Đại Thánh địa nào tiến vào, ngay cả Chân Võ Đại Thánh địa cũng chỉ có đệ tử thân truyền có thể đi vào.

Đây là tượng trưng uy nghiêm của Chân Võ Đại Thánh địa.

Lúc này trong cung điện màu xám, một thanh niên mặc trường bào màu trắng ngồi xếp bằng trên một vương tọa rộng lớn, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nam nhân này, ở mi tâm có dấu ấn hình thoi màu đỏ thẫm, ánh mắt như kiếm, dung mạo rất có vẻ bình thường. Bờ vai rộng lớn, ngón tay thon dài. Bên cạnh hắn có tầng tầng dấu ấn phù văn đang bay múa.

Mà chính vào lúc này, theo một tiếng “Phừng” nhỏ, một đạo truyền âm phù bùng cháy trước mặt hắn, ngọn lửa sáng ngời.

- Hả?

Thanh niên áo bào trắng mở mắt.

- Ngự Long sư đệ đã chết! Ai làm?

Thanh niên áo bào trắng đứng lên, thân thể hóa thành một vệt sáng bay ra cung điện màu xám. Hắn đứng trên đỉnh cung điện, áo trắng theo gió mà bay.

Sau một lát, một đôi một nam một nữ mặc đồng phục tông môn Chân Võ Đại Thánh địa bay tới.

Dấu hiệu Chân Võ Đại Thánh địa trên trang phục hai người này lớn hơn đệ tử bình thường rất nhiều.

Bọn họ phân biệt là võ giả xếp hạng thứ ba và thứ bảy đại thế giới này. Trong số người dự thi xếp hạng top 20 của Chân Võ đại thế giới, Chân Võ Đại Thánh địa chiếm gần sáu phần!

Tỉ lệ này tương đương khủng bố.

- Đại sư huynh, Ngự Long sư đệ đã chết!

Nam đệ tử trong đôi nam nữ này mở miệng nói. Trong các đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa, có thể được không dùng bất kỳ họ, tên liền trực tiếp xưng là Đại sư huynh chỉ có một người. Đó chính là đệ tử thứ nhất Chân Võ Đại Thánh địa Võ Quy Vân!

Thanh niên áo bào trắng này rõ ràng là Võ Quy Vân.

Nam nhân nói chuyện tiếp tục nói:

- Một canh giờ trước, Đổng Liễn sư đệ xếp hạng 11 phát hiện thứ tự của mình tăng lên một. Mà giá trị công huân của hắn cũng không biến hóa, liền hoài nghi có người dự thi top 10 bỏ mình ngoài ý muốn. Mà top 10, Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta chiếm sáu người. Đổng Liễn sư đệ lo lắng là chúng ta xảy ra chuyện liền dùng truyền âm phù liên hệ từng người. Duy chỉ có Ngự Long sư đệ không liên hệ được, hơn nữa xếp hạng đệ tử của chúng ta xếp trước Ngự Long sư đệ đều không thay đổi, đệ tử xếp hạng phía sau Ngự Long sư đệ thì tăng lên một. Hẳn là xác nhận Ngự Long sư đệ đã tử vong không nghi ngờ!

- Tra rõ nguyên nhân cái chết chưa? Là ác mộng thú hay là người dự thi?

Võ Quy Vân trầm giọng nói. Với thực lực của Ngự Long, ác mộng thú bình thường không có khả năng giết chết hắn, nhưng dù sao luôn có một số ác mộng thú biến dị tồn tại, có khả năng uy hiếp đến cao thủ xếp top 10 đại thế giới. Tỷ như quái vật lông đỏ kia.

- Hẳn là người dự thi!

Nam nhân nói chuyện khẳng định.

Sắc mặt Võ Quy Vân trầm xuống. Một tháng trước, một Long Nha khiêu chiến uy nghiêm Chân Võ Đại Thánh địa đã khiến hắn mất hết uy nghiêm, từ đó về sau trong lòng thêm một cái xương. Không nghĩ tới, hiện tại lại có đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa bị giết, hơn nữa còn là đệ tử đỉnh cao.

- Đại sư huynh, đã tra được. Lúc trước Ngự Long sư đệ tới Phong Ma lĩnh, là vì tìm kiếm một người. Hai ngày trước Ngự Long sư đệ vận dùng một lần mạng lưới tình báo của Chân Võ Đại Thánh địa ta, tìm một võ giả dùng trường thương màu đỏ. Hiện tại đã tra ra, võ giả sử dụng trường thương màu đỏ này kêu Lâm Minh, từng ở Phòng đấu giá đế đô mua một viên Đại Thiên Thế Giới Đan. Điểm ấy, Vũ Hồng sư muội biết.

Phía sau nam nhân nói chuyện kia có một nữ nhân dáng người thon thả yểu điệu, làn da nàng hơi có màu tiểu mạch, có vẻ hết sức khỏe đẹp, dã tính. Nếu như Lâm Minh ở đây có thể liếc mắt nhận ra, nữ nhân này chính là một gã thiên tài của Chân Võ Đại Thánh địa hắn nhìn thấy ở Phòng đấu giá đế đô khi mới tới Thần Mộng giới.

Nàng này mìm cười, nói:

- Ừm. Khi ta vừa tới Thần Mộng giới từng gặp hắn, vốn không để ở trong lòng. Không nghĩ tới, thực lực của hắn vượt qua dự đoán của ta...

- Ồ?

Thanh niên áo bào trắng lông mày hơi động:

- Vượt qua dự đoán như thế nào?

- Theo ta biết. Lúc ấy mấy cao thủ mạnh nhất viễn cổ đế đô, Thánh Thiên Hạo, Thánh Nhạc Bình, Thánh Yên Nhiên được xưng Thánh Võ Phủ tam kiệt, cùng với Chung Văn Thư của Song Cực Cung đều từng bị Lâm Minh giết. Sau lại, mấy người này đều chạy tới Chân Võ Thành.

- Hừ!

Võ Quy Vân hừ lạnh một tiếng nói:

- Cái gì Thánh Võ Phủ tam kiệt. Thánh Võ Phủ chẳng qua là một thế lực do một người không biết gặp cơ duyên gì đột phá Giới Vương, vạn năm trước mới thành lập lên. Lại có thể có bao nhiêu nội tình lại dám vọng xưng Thánh Võ Giới Vương!

Võ Quy Vân đối với Thánh Võ Phủ hiển nhiên tràn ngập khinh thường. Bọn họ gọi Chân Võ, Thánh Võ Giới Vương liền bào chế ra một cái Thánh Võ. Nếu không phải Chân Võ Giới Vương trời sinh tính đạm bạc, không thèm để ý việc này, nếu không thoáng thi triển chút thủ đoạn, Thánh Võ Phủ chỉ có thể ngoan ngoãn đổi tên. Nếu không thì cũng đừng mơ tồn tại.

- Tuy nhiên tiểu tử kêu Lâm Minh này rồi lại có thể mua được Đại Thiên Thế Giới Đan của Phòng đấu giá đế đô, cũng hẳn là gặp được một phần cơ duyên thật lớn, nếu không hắn tuyệt đối không có tài lực này. Ngay cả Chân Võ Đại Thánh địa ta, dựa vào Tinh La tiền trang, Phòng đấu giá đế đô, hãng buôn Chân Võ... rất nhiều sản nghiệp tích lũy thời gian một triệu năm cũng rất ít phát cho đệ tử thân truyền loại đan dược xa xỉ cấp bậc Đại Thiên Thế Giới Đan này! Chỉ có làm ra cống hiến tương đương, hoặc thật sự là thiên phú nghịch thiên, mới có thể phát cho một viên!

- Không sai. Lâm Minh này khẳng định có cơ duyên, hắn dường như xuất thân bình thường. Theo chúng ta điều tra, hắn là xuất thân từ Phượng tộc thượng cổ, thế lực Thánh địa đỉnh cao.

- Thánh địa đỉnh cao? Vậy chẳng phải là ngay cả Thánh Võ Phủ cũng không bằng!

Giọng điệu Võ Quy Vân rất tùy ý. Với địa vị của hắn, thế lực cấp Thánh địa quả thật không để vào mắt.

- Đúng vậy. Tuy nhiên Lâm Minh này thiên phú phi phàm, lại có cơ duyên lớn, không thể coi là đệ tử Thánh địa bình thường để xem. Hắn trời sinh tính tàn nhẫn, khi vừa tới Chân Võ Thành liền ngay tại Phong Ma lĩnh giết không ít người, tùy ý chiếm khu săn bắn của đệ tử cấp thấp Chân Võ Đại Thánh địa ta. Nếu ai phản kháng một chút, liền bị hắn giết.

Nữ nhân nói tới đây, ánh mắt Võ Quy Vân hơi hơi phát lạnh:

- Tùy ý giết người của Chân Võ Đại Thánh địa ta, ngay cả Long Nha cũng không có lá gan này...

Long Nha của Chân Võ Thành được cho là đệ nhất coa thủ, người của Chân Võ Đại Thánh địa không ai dám chọc Long Nha. Nhưng là trái lại, Long Nha cũng không ra tay đối với người của Chân Võ Đại Thánh địa. Hai bên hòa bình ở chung.

Mà Lâm Minh mấy ngày này, không nói giết chết Ngự Long xếp hạng top 10, chỉ riêng đệ tử khác của Chân Võ Đại Thánh địa cũng giết mấy chục người. Theo như Võ Quy Vân thấy, những đệ tử cấp thấp này đối với Lâm Minh mà nói căn bản không cung cấp bao nhiêu giá trị công huân, nhưng Lâm Minh vẫn giết không tha. Đây không thể nghi ngờ là hung hăng đánh mặt của Chân Võ Đại Thánh địa bọn họ.

Thiếu nữ cao gầy làn da tiểu mạch kia nói:

- Đại sư huynh là muốn ra tay đối phó Lâm Minh?

- Ta phải giết chết hắn. Hắn còn vênh vang hơn Long Nha, đã cưỡi trên đầu trên cổ Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta rồi. Không giết hắn, mọi người sẽ chỉ cho rằng Chân Võ Đại Thánh địa ta dễ ăn hiếp. Ngày sau, người khiêu chiến quyền uy của chúng ta càng ngày càng nhiều. Những người tham gia đệ nhất hội võ này đều là cao tầng các thế lực lớn tương lai, thậm chí là người cầm lái. Nếu chúng ta để bọn họ gieo xuống ấn tượng Chân Võ Đại Thánh địa yếu đuối dễ ức hiếp, thậm chí sẽ làm uy danh của Chân Võ Đại Thánh địa bị ảnh hưởng trong thế giới thật. Một số sinh ý và sản nghiệp của chúng ta chưa chắc có thể thuận lợi như hiện tại.

Theo Võ Quy Vân thấy, một tông môn hoành hành bá đạo sẽ khiến cho mọi người oán thầm, nhưng bọn họ sẽ sợ tông môn này. Nhưng nếu một tông môn yếu đuối, mọi người cũng sẽ không nghĩ đến chỗ tốt của tông môn này, sẽ chỉ làm trầm trọng thêm, được voi đòi tiên muốn từ trong tông môn này mò được chỗ tốt.

Đây chính là tính người.

Cho nên Võ Quy Vân ở trong đệ nhất hội võ cường thế như vậy. Một là vì để Chân Võ Đại Thánh địa có một thành tích càng tốt. Hai cũng là vì nói cho những người quyết sách tương lai của các thế lực lớn này, Chân Võ Đại Thánh địa rốt cuộc cường thế cỡ nào, làm cho bọn họ tương lai quản lý các thế lực lớn thành thật, không nên có ý niệm xấu.

- Vậy, ta cho môn hạ đệ tử xác định vị trí của Lâm Minh. Hành vi của hắn vênh vang như thế, chỉ cần vài canh giờ là có thể xác định. Nếu không chúng ta hiện tại liền đuổi tới Phong Ma lĩnh?

- Không. Ta ở cửa thành chờ hắn, để cho hắn tới!

Võ Quy Vân nói với vẻ “vênh mặt hất hàm”. Hắn tự cho mình là rất cao, bắt hắn vượt qua khoảng cách 3000 dặm, chuyên môn đi Phong Ma lĩnh khiêu chiến một tiểu tử chưa từng nghe tên, đối phương còn là xuất thân Thánh địa bình thường, hắn cho là tự hạ thân phận.

Nam đệ tử bên cạnh Võ Quy Vân cười nói:

- Nói đúng lắm, bắt Lâm Minh tới tìm chúng ta. Đại sư huynh thân phận bậc nào, làm sao có thể đi tìm hắn. Tuy nhiên chỉ sợ tiểu tử này không có gan tới.

- Hừ! Một khi hắn đã kiêu ngạo như thế, không đến mức không dám xuất chiến.

- Được, ta lập tức đi làm.

Nam đệ tử kia nói, đốt lên một cái truyền âm phù, tin tức rất nhanh liền gửi đi.

Mấy tháng này, Chân Võ Đại Thánh địa có đệ tử chuyên môn phụ trách tình báo liên lạc, tin tức rất nhanh truyền đến chỗ đệ tử tiền tuyến ở Phong Ma lĩnh.

- Đại sư huynh rốt cục muốn ra tay rồi. Ha ha!

Đệ tử nội môn của Chân Võ Đại Thánh địa nhận được tin tức này đều mừng rỡ.

Theo bọn họ, đại sư huynh bọn họ chính là nhân vật như thần, ngay cả Long Nha, bọn họ cũng không tin hắn ta có thể vượt qua đại sư huynh.

- Tốt. Ngày tận thế của tiểu tử này đến rồi! Mấy ngày này hắn gần như đi ngang Phong Ma lĩnh, ức hiếp chúng ta đến nông nỗi thê thảm như vậy. Hắn thật đúng là cho rằng Chân Võ Đại Thánh địa ta không người!

- Đại sư huynh kêu chúng ta nhanh chóng tìm được tiểu tử kia, kêu hắn ngoan ngoãn đi Chân Võ Thành chịu chết. Chúng ta mau chóng chia nhau tìm đi!

Một đệ tử nói, liền muốn triển khai thân pháp đi tìm Lâm Minh.

Mà một đệ tử khác phì cười một tiếng nói:

- Tìm Lâm Minh còn không đơn giản, cần chúng ta đích thân đi tìm. Xem ta đây!

Đệ tử đó nói xong, bay lên bầu trời, dồn khí đan điền, thân thể trướng lên như một con cóc. Hắn hô lớn:

- Lâm Minh! Giờ chết của ngươi đến rồi! Đại sư huynh Chân Võ Đại Thánh địa ta ở Chân Võ Thành chờ ngươi chiến một trận. Mau mau tới tìm chết đi! Ha ha ha!

Với công pháp đặc thù đem chân nguyên rót vào trong sóng âm, thanh âm của đệ tử này dễ dàng bao phủ hơn 1000 dặm, lập tức truyền khắp non nửa Phong Ma lĩnh.

Chương 1208: Trận chiến đỉnh cao Chân Võ giới

Trong Phong Ma lĩnh rộng lớn có rất nhiều u cốc, những u cốc này quanh co sâu thẳm, hết sức bí mật. Nếu tiến vào trong, dùng trận pháp bịt kín lối vòa, sẽ hình thành một nơi tu luyện tương đối an toàn.

Lâm Minh lúc này liền ở trong một u cốc khép kín, đả tọa tu luyện.

Từ chỗ Ngự Long hấp thu đến năng lượng mộng cảnh, Lâm Minh toàn bộ dùng để tẩm bổ dấu ấn Thần Mộng thứ ba. Hiện tại, dấu ấn Thần Mộng này hào quang lòe lòe, lại thêm chút nữa là có thể viên mãn.

- Tinh khí thần của cơ thể người, mỗi một loại đối ứng với một hệ thống tu luyện... Đồng dạng, ba loại đồ vật Ma Phương, Ma Châu cùng Tử Tạp đối ứng với tinh khí thần. Đây không phải trùng hợp mà là đạo lý nguyên bản tồn tại trong vũ trụ. Vô số năm qua, ba loại hệ thống tu luyện này bị không ngừng khai phá ra, chỉ vì pháp tắc vũ trụ hiện tại chỉ có hệ thống tụ nguyên thực dụng nhất.

- Nếu như không đoán sai, ba món bảo vật Ma Phương, Ma Châu, Tử Tạp bản thân chính là Thần khí cao nhất đối ứng ba hệ thống tu luyện tu thần, luyện thể, tụ nguyên. Có chúng nó trong tay, tu luyện hệ thống tương ứng sẽ làm ít công to. Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn với Lôi Phạt Thiên Tôn đại chiến, chín phần có khả năng là vì Ma Châu. Hỗn Nguyên Thiên Tôn hẳn cũng là pháp thể song tu, mà với tu vi Thiên Tôn của hắn cộng thêm phụ trợ của Ma Châu, tất nhiên tu thành Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh cảm giác, trong lòng mình đối với những bí văn thượng cổ này càng ngày càng rõ ràng. Thiên Vũ Thánh địa có thể đạt được Ma Phương hoàn toàn là dựa vào vận khí. Có lẽ, vào rất nhiều triệu năm trước, Ma Phương cũng từng xuất thế, bị võ giả cơ duyên lớn nào đó đạt được, thậm chí khả năng dứt khoát nhấc lên một hồi kiếp nạn.

- Ta nếu là có thể tập hợp đủ Ma Phương, Ma Châu, Tử Tạp, lại tinh khí thần tam tu, không biết thực lực sẽ đạt tới loại cảnh giới nào...

Trình độ như vậy, Lâm Minh cảm giác đã không thể tưởng tượng.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn sở dĩ được coi là nhân vật mạnh mẽ nhất trong Thiên Tôn, hơn phân nửa là bởi vì, bọn họ cùng lúc tu luyện hệ thống tụ nguyên, ở một hệ thống khác cũng có thành tựu cực cao. Điều này không phải Thiên Tôn khác có thể sánh bằng.

- Ta hiện tại chủ tu tụ nguyên và luyện thể, nếu có thể đạt được Tử Tạp và Ma Châu thì tốt rồi.

Lâm Minh phát hện kỳ thật Ma Phương đối với mình giai đoạn hiện tại mà nói là giá trị nhỏ nhất, bởi vì thành tựu của hắn về mặt tu thần thấp nhất.

- Đợi sau khi ta có đủ thực lực, nhất định phải đi Vạn Cổ Ma Khanh một lần... Đi xem xem trong đó đến tột cùng có bí mật gì. Viên Ma Châu kia có phải thật sự ở trong đó hay không...

Lâm Minh nghĩ vậy. Đúng vào lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy trên bầu trời xa xôi truyền đến một tiếng hô mơ hồ không rõ. Nhưng là bởi vì thanh âm này vang vọng nhiều lần trong núi rừng và tầng mây, đã liền thành một mảnh, khó thể nhận rõ.

Mơ hồ, Lâm Minh dường như nghe thấy tên mình.

- Hả?

Đầu mày Lâm Minh nhướng lên, thân hình thoáng động, ngay sau đó hắn đã ra khỏi u cốc của mình.

Đem chân nguyên rót vào hai tai,, Lâm Minh lơ lửng trên trời, rốt cục nghe rõ những tiếng hô này.

- Lâm Minh, giờ chết của ngươi đã đến! Mau tới nhận lấy cái chết!

- Lâm Minh, đại sư huynh Chân Võ Đại Thánh địa ta ở cửa thành chờ ngươi, có dám chiến một trận!?

- Lâm Minh, đồ rùa đen rụt đầu, còn không dám đi ra sao?

Không chỉ một đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa đang hô, thanh âm liên miên không ngừng, với chân nguyên rót vào trong đó bao phủ toàn bộ Phong Ma lĩnh.

- Đại sư huynh của Chân Võ Đại Thánh địa, là Võ Quy Vân sao?

Lâm Minh tự nhiên nhớ được cái tên theo như lời đệ tử Ngũ Hoa Sơn nói, giá trị công huân xếp hạng thứ nhất toàn bộ Chân Võ đại thế giới.

Thực lực của hắn bị cho rằng kém hơn Long Nha, hẳn là cao thủ xếp hạng thứ hai toàn bộ Chân Võ đại thế giới.

- Võ Quy Vân, ở cửa Chân Võ Thành chờ ta ứng chiến?

Lâm Minh vuốt cằm, khóe miệng lộ ra một tia cười nghiền ngẫm:

- Thú vị. Ta vốn còn đang muốn tìm ngươi, ngươi lại tới tìm ta, hơn nữa tuyên chiến vênh vang như thế. Nếu ta không đi thật sự là xin lỗi ngươi.

Võ Quy Vân khiêu chiến, Lâm Minh cầu còn không được. Đối phương nhưng là người giá trị công huân xếp hạng cao nhất toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa, giết chết hắn, năng lượng mộng cảnh đạt được tất nhiên hết sức khả quan. Cũng đủ để cho Lâm Minh đem dấu ấn Thần Mộng tu luyện đến gần tới viên mãn.

Có đến mấy đội đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa ở trên trời vừa bay vừa hô, không riêng gì Lâm Minh, những người dự thi khác ở Phong Ma lĩnh cũng nghe được.

- Lâm Minh là ai? Không ngờ đáng cho Võ Quy Vân tuyên chiến? Chẳng lẽ là cái tên gần nhất nhiều lần ra tay đối với Chân Võ Đại Thánh địa kia?

- Không sai, chính là hắn! Ta là từ viễn cổ đế đô tới. Lâm Minh này lúc trước ở Phòng đấu giá đế đô dùng 7000 tỉ mua đi Đại Thiên Thế Giới Đan.

- Cái gì? 7000 tỉ? Là Tử Dương thạch!?

Đột nhiên nghe thấy con số 7000 tỉ, không ít người dự thi ở đây đều choáng. Bọn họ đại đa số chỉ là xuất thân thế lực Thánh địa bình thường, 7000 tỉ là con số trên trời.

- Đương nhiên là Tử Dương thạch. Lâm Minh này quả thật lợi hại, đã giết thật nhiều cao thủ. Nhưng là, hắn không biết khiêm tốn, quá vênh vang. Hơn nữa ức hiếp đệ tử cấp thấp của Chân Võ Đại Thánh địa đến như vậy. Hiện tại... Chân Võ Đại Thánh địa rốt cục muốn ra tay với hắn...

- Chân Võ Đại Thánh địa cường thế quen rồi, uy nghiêm không cho phép khinh nhờn. Không biết Lâm Minh có dám xuất chiến hay không. Đi, chúng ta về thành xem xem.

- Ừ, ta cũng đang có ý này.

Phần đông võ giả trong Phong Ma lĩnh sau khi nghe thấy đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa tuyên chiến, nhao nhao ùa về Chân Võ Thành.

Trong đó còn bao gồm kẻ thù của Lâm Minh – Thánh Võ Phủ tam kiệt cùng với Chung Văn Thư.

- Lâm Minh này, tự tìm đường chết, không ngờ chọc tới trên đầu Chân Võ Đại Thánh địa. Ha ha ha!

Chung Văn Thư vui sướng khi người gặp họa cười to.

- Tuy rằng không thể tự tay giết chếthắn, nhưng là có thể nhìn thấy hắn chết cũng coi như trút được cơn giận.

Thánh Nhạc Bình phụ họa.

Tuy nhiên, lão đại Thánh Thiên Hạo trong Thánh Võ Phủ tam kiệt lại hơi hơi trầm ngâm. Sự mạnh mẽ của Lâm Minh, hắn ghi nhớ sâu sắc, hơn nữa luôn có một loại cảm giác sâu không lường được. Cho dù là Võ Quy Vân, có thể đánh chết Lâm Minh hay không chỉ sợ cũng là một ẩn số chưa biết.

- Chúng ta đi, về thành xem kịch vui!

Thánh Nhạc Bình hưng phấn nói.

***

Chân Võ Thành hùng vĩ, rất nhanh liền tụ tập phần đông người dự thi. Trên không thành thị là nơi cấm chỉ đánh nhau, đa số võ giả đều bay đến khu vực an toàn này, có thể yên tâm quan sát chiến đấu.

Lúc này ở cửa Chân Võ Thành, bảy tám đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa đứng thành một hàng. Bảy tám người này rõ ràng đều là đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa.

Mà ở trước mặt bọn họ có bày một cái long ỷ do kim loại đúc thành, lưng ghế điêu khắc rất nhiều đồ án long phượng tinh xảo đẹp đẽ. Võ Quy Vân mặc chiến y màu trắng, trường bào màu trắng, nghiêm chỉnh ngồi trên long ỷ, một tay nắm chặt chống trên má, tư thế hết sức thoải mái.

- Đại sư huynh, tiểu tử này này sợ là không dám tới. Nếu hắn không đến, chúng ta không phải chờ phí công?

Vài tên đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa nói.

Võ Quy Vân mỉm cười nói:

- Không cần lo lắng, hắn đã đến rồi... Lập tức sẽ xuất hiện.

- Ồ?

Mấy người lập tức nhìn về phía chân trời, chỉ thấy ở hướng đó xuất hiện một bóng người mơ hồ. Đó là một thanh niên áo lam, tốc độ phi hành của hắn cực nhanh, một giây trước còn ở chân trời, đảo mắt đã đến trước mắt.

- Quả nhiên là hắn!

- Thật đúng là dám đến, lá gan cũng thật không nhỏ!

Vù!!!

Lâm Minh vững vàng hạ xuống trên quảng trường thật lớn phía trước Chân Võ Thành, hắn tới lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

Những người chưa từng nhìn thấy Lâm Minh đều muốn xem xem, người này rốt cuộc là ba đầu sáu tay ra sao, rồi lại có thể công nhiên đối đầu Chân Võ Đại Thánh địa, còn khiến cho Võ Quy Vân tự mình ra tay.

- Hắn chính là Lâm Minh!

- Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt!

Chợt nhìn, Lâm Minh quả thật không có gì đặc biệt. Chỉ là chân nguyên càng thêm dày đặc, ánh mắt càng thêm sáng ngời. Nhưng chỉ bằng vào hai điểm này rất khó phán đoán thực lực chân chính của hắn.

- Lâm Minh?

Võ Quy Vân như trước ngồi trên long ỷ, đơn giản mà trực tiếp hỏi.

- Võ Quy Vân?

Lâm Minh không trả lời, lại hỏi lại một câu, trong khi nói khóe miệng hắn hơi hơi nhếch lên, mặt có vẻ hưng phấn.

- Thú vị!

Võ Quy Vân đứng lên:

- Xem ra ngươi tự tin tràn đầy tới đây, căn bản là không cho rằng trận đấu này sẽ thua...

- Ngươi không phải cũng giống vậy.

Lâm Minh chậm rãi rút Phượng Huyết Thương từ trong Tử Cực Giới, tay phải cầm cán thương chắn ngang, mũi thương ở trong không khí xẹt qua một đường cong lạnh băng rồi sau đó chỉ thẳng mi tâm Võ Quy Vân, ý khiêu khích không cần nói cũng biết.

- Xem ra, chúng ta đều là người tuyệt đối tự tin đối với thực lực của mình!

Võ Quy Vân cười lạnh, từ trong Tu Di Giới rút ra một thanh Linh khí trường kiếm. Người của Chân Võ Đại Thánh địa phần đông là dùng kiếm.

- Nói nhiều vô ích, chiến đi!

Chữ “chiến” vừa ra, khí thế Lâm Minh tăng vọt. Hắn khoảnh khắc đó giống như một ngọn núi cao không thể với tới, khiến người không thể nhìn lên.

Chương 1209: Mạnh gặp mạnh hơn

Xì Xì Xì!!!

Khí thế của Lâm Minh dường như ngưng hóa thành thực chất, sắc bén như mũi thương xé rách không khí đâm thẳng chân nguyên hộ thể của Võ Quy Vân, phát ra tiếng vang chói tai.

Võ Quy Vân như trước không hề động đậy, lạnh nhạt nói:

- Khí thế không tồi! Ngươi quả thật có vài phần bản lĩnh. Như vậy, ngươi hiện tại liền chịu đựng khí thế của ta đi!

Võ Quy Vân nói xong hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân như hải dương mênh mông tùy ý lao ra. Luồng khí thế này rồi lại tụ thành một dòng lũ vọt thẳng chân trời, ngay cả mây trên trời đều bị xua tan. Người dự thi phụ cận đều bị luồng khí thế này ép cho liên tục lùi lại.

Quả nhiên là bễ nghễ thiên hạ, không ai bì nổi!

- Ha ha ha! Đại sư huynh quả nhiên lợi hại!

- Chỉ bằng khí thế đã có thực lực như vậy, đại sư huynh tuyệt đối là người mạnh thứ nhất Chân Võ đại thế giới, gần đến truyền nhân Thiên Tôn. Thần chắn giết thần, phật cản giết phật!

- Ai còn dám nói Long Nha lợi hại hơn đại sư huynh? Đại sư huynh chiến lực như vậy toàn bộ khai hỏa, ai có thể chắn? Đừng nói Lâm Minh này còn chỉ là Thần Hải sơ kỳ! Nếu hắn có thể thắng đại sư huynh, thiên phú của hắn chẳng phải là vượt qua truyền nhân Thiên Tôn rồi!

Lâm Minh là Thần Hải sơ kỳ đỉnh, đối chiến Võ Quy Vân Thần Hải hậu kỳ, phần chênh lệch tu vi này thoạt nhìn không lớn. Bình thường Lâm Minh vượt cấp vài cảnh giới nhỏ chiến đấu đơn giản như ăn cơm uống nước, nhưng đối với thiên tài đỉnh cao mà nói, các mặt đều đã tới gần cực hạn, tu vi liền trở thành nhân tố ảnh hưởng rất lớn. Võ Quy Vân thiên phú như thế, nếu bị người vượt cấp hai cảnh giới nhỏ đánh bại, vậy thật sự là chuyện không thể tưởng tượng.

Nhìn thấy Võ Quy Vân đại triển thần uy, đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa chung quanh đều mở to mắt nhìn chằm chằm vào sân thi đấu, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết nào của trận chiến.

Rắc!

Võ Quy Vân bước ra một bước, nham thạch vỡ nát. Một cước này dường như giẫm lên trái tim mọi người, tim đập đều đột nhiên bị khựng lại.

- Để ta xem xem, ngươi có bản lĩnh để ta vận dụng Thần Võ vô thượng hay không đi!

Võ Quy Vân lời này vừa ra, võ giả của Chân Võ Đại Thánh địa còn không cảm thấy gì, nhưng là những người dự thi khác đều sợ ngây người.

Thần Võ vô thượng!

Bốn chữ này đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là từ ngữ trong truyền thuyết.

- Võ Quy Vân lại cũng biết Thần Võ vô thượng?

- Trời! Thần Võ vô thượng! Đó là võ học đỉnh cấp Thiên Tôn khai sáng nha!

Những võ giả xuất thân Thánh địa bình thường hoặc là gia tộc tu võ này đều khiếp sợ đến nói không ra lời, trong ngôn ngữ tràn đầy ý hâm mộ sâu sắc. Thần Võ vô thượng là thứ mà bọn họ nhìn lên đều không thể.

Mà đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa nhìn thấy phản ứng của những người này, một luồng cảm giác tự hào sâu sắc tự nhiên sinh ra. Cho dù là bọn họ căn bản không được học Thần Võ vô thượng, cũng vì Thánh địa của mình có thể có Thần Võ vô thượng mà tự hào.

Thần Võ vô thượng của Chân Võ Đại Thánh địa là Chân Võ Giới Vương tuổi trẻ du lịch Thần Vực mà đạt được. Trên thực tế, một bộ phận Thánh địa Giới Vương giới lớn có thể có Thần Võ vô thượng đều là bởi vì Giới Vương giới lớn của bọn họ quá mạnh mẽ. Những Giới Vương giới lớn này nếu như thời thiếu niên tham gia đệ nhất hội võ, hoàn toàn có thể giành được thành tích top 3. Người như vậy số mệnh ngập trời, đạt được Thần Võ vô thượng cũng sẽ không kỳ quái.

Tuy nhiên, dù có Thần Võ vô thượng cũng chỉ có người thứ nhất trong đệ tử thân truyền mỗi một đời mới có tư cách đến Chân Võ Thần Cung tu tập Thần Võ vô thượng. Bởi vì ngọc giản chỉ có một, hơn nữa còn không trọn vẹn.

Một khối ngọc giản chỉ có thể cung cấp cho một người tìm hiểu. Chân Võ Đại Thánh địa nhiều người như vậy, trừ thiên tài ra còn có cao tầng muốn tu luyện Thần Võ vô thượng. Nhiều người như vậy xếp hạng, làm sao có khả năng đến lượt đệ tử bình thường?

Hơn nữa bởi vì không trọn vẹn, đệ tử trẻ tuổi khi tu luyện Thần Võ vô thượng thường thường cần cao thủ đỉnh cao tự mình chỉ điểm. Cái này lại càng tăng lớn phí tổn học tập một lần. Đệ tử trẻ tuổi trừ Võ Quy Vân ra, đám người Ngự Long đều không thể hưởng thụ đến.

- Hừ. Thần Võ vô thượng, Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta từ khi thành lập đã có, Võ Quy Vân sư huynh biết Thần Võ vô thượng có gì kỳ quái.

Một đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa cố ý dùng giọng điệu đương nhiên và khinh thường, kỳ thật trong lòng hắn vô cùng đắc ý.

- Đây chính là nội tình của Thánh địa Giới Vương giới lớn. Tuy rằng Chân Võ đại thế giới có thật nhiều Thánh địa Giới Vương như Song Cực Cung, Thánh Võ Phủ... nhưng là những Thánh địa Giới Vương khác bất kể truyền thừa, thời gian, tài phú, số lượng thiên tài so với Chân Võ Đại Thánh địa chúng ta căn bản không có nửa điểm khả năng so sánh.

Bị những thiên tài xuất thân Thánh địa bình thường, gia tộc tu võ dùng ánh mắt sùng bái và hâm mộ nhìn vào, những đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa này đều cảm giác hạnh phúc tăng vọt. Điều này giống như, quý tộc hoàng đô đi tới đám nhà giàu nông thôn khoe khoang, cảm giác về sự ưu việt đến từ xuất thân tự nhiên sinh ra.

Bọn họ không khỏi nói một câu trong lòng: “Đám dế nhũi chưa từng trải việc đời.”

- Đám người các ngươi lần này cũng xem như mở rộng tầm mắt, có thể kiến thức đến Thần Võ vô thượng chân chính. Chỉ mong tiểu tử ngốc kêu Lâm Minh kia có thể có bản lĩnh làm cho Võ Quy Vân vận dụng Thần Võ vô thượng. Nếu không các ngươi liền không nhìn thấy...

Một đệ tử tặc lưỡi nói, trong lòng hắn nhưng thật ra hy vọng Lâm Minh có thể kiên trì nhiều một lát, bởi vì bản thân hắn cũng chưa từng thấy qua Võ Quy Vân vận dụng Thần Võ vô thượng.

Lúc này ở trung ương chiến trường, Lâm Minh hờ hững nhìn Võ Quy Vân.

Thần Võ vô thượng...

Không biết Thần Võ vô thượng của Chân Võ Đại Thánh địa rốt cuộc là cái gì?

Năm đó khi Lâm Minh giao thủ với Xích Chiến Vân của Xích Quang Đại Thánh địa, Xích Chiến Vân học tập cũng không phải Thần Võ vô thượng mà là công pháp Xích Quang Giới Vương giới lớn căn cứ một khối Thần Võ vô thượng thiếu sót tìm hiểu ra. Nói đến cùng vẫn là Xích Quang Giới Vương tự nghĩ ra.

Công pháp Xích Quang Giới Vương tự nghĩ ra hiển nhiên là không thể so sánh với công pháp nguyên bản do Thiên Tôn sáng tạo.

Từ đây có thể nhìn ra chênh lệch. Đồng dạng là Thánh địa Giới Vương giới lớn, Xích Quang Đại Thánh địa rõ ràng không bằng Chân Võ Đại Thánh địa.

Đúng vào lúc này, Võ Quy Vân ra tay. Kiếm của hắn phát ra ánh vàng vạn trượng, kiếm khí sắc bén cắt qua mọi trở ngại.

- Phong mang diệu thế!

Một kiếm chém ra, một cột sáng cỡ một trượng chia tách bầu trời, xé rách mặt đất. Nơi kiếm khí đi qua, nham thạch màu đen cứng rắn bị chém ra hố sâu nhìn không thấy đáy.

Đối mặt với một kiếm khí thế hùng hổ này, Lâm Minh không chút hoang mang. Tà Thần lực mở ra, Phượng Huyết Thương trong tay từ trên đỉnh đầu cao cao nện xuống, mang theo khí thế trước giờ chưa từng có, đập mạnh trên mặt đất. Chỉ nghe một tiếng "Ầm" thật lớn, một luồng sóng khí càng hung mãnh hơn so với Võ Quy Vân thổi quét mà ra, nơi đi qua vô số nham thạch bị vỡ nát, đá vụn bắn lên tận trời.

Một luồng thương mang, một luồng kiếm quang cứ như vậy va chạm cùng một chỗ. Trong lúc nhất thời, mọi tiếng động trong trời đất đều bị cắn nuốt. Lực va chạm đáng sợ hình thành sóng xung kích khủng bố, mãnh liệt bùng nổ!

Vô số đã vụn nổ bay, thân núi rạn nứt. Võ giả chung quanh nhao nhao kêu sợ hãi mở chân nguyên hộ thể, liên tiếp lui ra phía sau. Có một số người trực tiếp bị chấn động trọng thương hộc máu. Bọn họ đều là đệ tử thiên tài, ở nơi cách mấy trăm trượng xem chiến đấu, lại cũng bị dòng khí gây thương tích.

Bởi vậy có thể thấy được, khí thế của hai người giao thủ.

Đúng vào lúc này, Lâm Minh đột nhiên bước ra một bước, thân thể hóa thành bóng mờ mông lung. Bảy môn cùng mở, sức mạnh trong nháy mắt kéo lên đến mấy chục triệu cân. Lâm Minh lúc này có thể nói là một con Thần thú hình người!

- Ngươi vẫn là vận dụng Thần Võ vô thượng của ngươi đi thôi!

Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Ầm ầm!

Thần lực vượt qua trăm triệu cân bộc phát ra, hoàn toàn rót vào trên thân Phượng Huyết Thương chỉ to bằng cánh tay. Sức mạnh tập trung như thế bùng nổ đã là không thể tưởng tượng, căn bản không phải là kiếm có thể đón đỡ.

Đồng tử Võ Quy Vân co rụt lại, hắn biết rõ không thể dùng sức địch lại một thương này của Lâm Minh, thân thể đột nhiên trở nên mơ hồ.

Võ Quy Vân thân là cao thủ thứ nhất Chân Võ Đại Thánh địa, tự nhiên cũng không phải hạng tầm thường. Hắn có được công kích tối cao đồng thời có được thân pháp siêu phàm. Thân hình hắn trong nháy mắt hóa thành 108 bóng mờ, căn bản không nhận rõ thật giả.

- Nói khoác không biết ngượng, lực công kích chiêu thương của ngươi mạnh lại như thế nào, đánh không tới kẻ địch cũng vô dụng. Thân pháp của ta tuy rằng không phải Thần Võ vô thượng, nhưng là thân pháp đỉnh cấp do Chân Võ Giới Vương tự nghĩ ra!

Võ Quy Vân cười điên cuồng, sức mạnh của thương là so với kiếm, nhưng là chỉ cần thân pháp đủ nhanh là có thể tránh khỏi.

Lâm Minh mỉm cười, năng lượng chìm vào thế giới trong cơ thể, Tà Thần lực mở ra. Thiên Ma võ ý bùng nổ!

Vù!

Theo hoa sen màu đỏ nở rộ, năng lượng mênh mông bao phủ toàn bộ khu vực. Không gian Hồng Mông mở ra!

Thân pháp của Võ Quy Vân về bản chất là ý cảnh Nhanh, nhưng mà dưới sự bao phủ của không gian Hồng Mông, 108 bóng người lập tức biến mất 107 cái, ngay cả bản thân Võ Quy Vân cũng bị không gian Hồng Mông ảnh hưởng đến, sức mạnh bị suy yếu trên diện rộng, chân nguyên lưu chuyển không thông suốt.

Đây là lực trường gì?

Võ Quy Vân trong lòng đại hãi, mà lúc này Lâm Minh đã đánh tới trước mắt!

Phượng Huyết Thương trong tay bổ thẳng xuống!

Võ Quy Vân đồng tử co rụt, kiếm trong tay chém ra, bổ mạnh về phía Lâm Minh.

Rắc!

Dưới sức mạnh khổng lồ trăm triệu cân, kiếm quang Võ Quy Vân phát ra bị phá nát không hề trì hoãn, Phượng Huyết Thương bổ thẳng xuống, chém về phía thiên linh của Võ Quy Vân. truyện xuyên nhanh

Sắc mặt Võ Quy Vân biến đổi mạnh:

- Chân Võ hộ thể đại pháp!

Trong nháy mắt Phượng Huyết Thương sắp đánh trúng Võ Quy Vân, chung quanh thân thể Võ Quy Vân hình thành vách chắn màu vàng dày dặn, đây rõ ràng là pháp tắc hệ Kim.

Chân Võ Đại Thánh địa bao la vạn tượng, mỗi một đệ tử đều có thể tìm được pháp tắc và công pháp thích hợp với mình nhất.

Lâm Minh căn bản không quan tâm, một thương không chút khách khí bổ lên hộ thuẫn màu vàng. Chỉ nghe tiếng “Rắc” thật lớn, hộ thuẫn màu vàng sinh ra thật nhiều vết rạn, hoàn toàn vỡ vụn!

Tuy nhiên bởi vì hộ thuẫn màu vàng này hoãn xung, Võ Quy Vân miễn cưỡng rút ra Linh khí kiếm, lại chém kiếm thứ hai!

Rắc!

Kiếm quang chói mắt chém thật mạnh lên Phượng Huyết Thương, thân thể Võ Quy Vân giống như bị một ngọn núi tông vào, trong nháy mắt bay ngược ra ngoài.

Sức mạnh thật lớn cũng không hoàn toàn bị chặn lại, vẫn có một bộ phận truyền vào trong cơ thể Võ Quy Vân, khiến khí huyết toàn thân hắn sôi trào.

Hắn bay ngược ra chừng mười mấy dặm mới dừng được thân thể.

Một đòn này, Võ Quy Vân chịu thiệt lớn, hắn bình phục khí huyết xao động trong cơ thể mình, nhìn thẳng Lâm Minh, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Ngươi...

Võ Quy Vân không thể tưởng tượng, Lâm Minh có lực bùng nổ khủng bố như vậy rồi lại chỉ là Thần Hải sơ kỳ!?

- Đây là lực trường gì!?

Lâm Minh không trả lời, lạnh nhạt nói:

- Ngươi vẫn là dùng ra Thần Võ vô thượng của ngươi đi!

Chương 1210: Thác thiên ma công

Mắt thấy Võ Quy Vân bị Lâm Minh một thương đập bay, đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa đều choáng váng. Đại sư huynh vô địch trong mắt bọn họ rồi lại bị Lâm Minh đánh bay?

Đây là tình huống gì?

- Đại sư huynh!

- Đại sư huynh không sao chứ!

Một ít đệ tử quan tâm hô.

- Đại sư huynh làm sao có thể có việc gì. Vừa rồi đại sư huynh còn chưa phát huy ra toàn bộ thực lực, Thần Võ vô thượng cũng chưa vận dụng.

Một ít đệ tử sùng bái Võ Quy Vân nói. Đối với người có thần tượng mà nói, cho dù thần tượng của bọn họ thật sự không bằng ai, bọn họ cũng không muốn thừa nhận. Bởi vì thừa nhận chẳng khác nào phủ định chính mình. Huống chi hiện tại Võ Quy Vân còn có Thần Võ vô thượng chưa hề vận dụng.

Đệ tử bình thường của Chân Võ Đại Thánh địa căn bản là không biết thực lực chân chính của Võ Quy Vân, chỉ là tưởng tượng lung tung mà thôi. Mà cao thủ mấy hạng đầu của Chân Võ Đại Thánh địa lại hết sức rõ ràng đối với át chủ bài của Võ Quy Vân. Võ Quy Vân một khi dùng ra toàn bộ thực lực, sức chiến đấu sẽ tăng gấp bội, thực lực không phải bình thường.

- Đại sư huynh gặp được đối thủ rồi!

- Lâm Minh này thật sự khó tin. Quy Vân Kiếm của đại sư huynh hoàn toàn không phải đối thủ. Xem ra phải ra thanh kiếm thứ hai Cự Huyết Kiếm rồi.

Võ Quy Vân rõ ràng có hai thanh kiếm.

- Tiểu tử này, làm sao có thể áp chế Võ Quy Vân!

Chung Văn Thư tránh ở trong đám người, không thể tiếp nhận một màn xảy ra trước mắt này. Hắn oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, nghiến răng nghiến lợi nói.

Vốn Chung Văn Thư là đến xem trò vui, chờ xem Lâm Minh bị giết, bị hành. Kết quả thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh mạnh mẽ đến loại trình độ này, một thương ép lui Võ Quy Vân!

- Chiến đấu còn chưa kết thúc, Võ Quy Vân còn có Thần Võ vô thượng. Hươu chết tay ai còn chưa biết chừng!

Thánh Nhạc Bình trầm giọng nói. Rất nhiều lúc, chiến đấu một mực đều là nghiêng về một bên. Mà một bên bị áp chế kia đột nhiên đánh ra một chiêu như nét bút của Thần, lập tức chuyển bại thành thắng cũng không kỳ quái. Huống chi nét bút của Thần này của Võ Quy Vân là Thần Võ vô thượng chân chính.

Đối với đệ tử Thánh địa Giới Vương bình thường mà nói, Thần Võ vô thượng là công pháp bọn họ nhìn lên không kịp.

- Thần Võ vô thượng sao...

Thánh Thiên Hạo hơi hơi trầm ngâm, trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác, chỉ sợ dù là Võ Quy Vân có Thần Võ vô thượng, kết quả thắng thua đều chưa chắc!

Hắn luôn cảm giác Lâm Minh quá thần bí, quá mạnh mẽ, có chút vượt qua lẽ thường.

Đối mặt với Lâm Minh, ngươi mạnh hắn liền mạnh theo, luôn có thể thoải mái áp chế đối thủ. Ngươi vĩnh viễn không biết cực hạn của hắn ở đâu.

Khó thể tưởng tượng. Đây lại là một võ giả Thần Hải sơ kỳ.

- Võ Quy Vân rốt cục muốn ra Thần Võ vô thượng rồi!

- Không biết Thần Võ vô thượng rốt cuộc là công pháp như thế nào. Ta đều chờ không nổi nữa!

Rất nhiều võ giả vây xem đều đánh bóng con mắt.

Kỳ thật những người này, căn bản cũng không biết Thần Võ vô thượng là thứ cấp bậc gì. Thấy đều chưa từng, càng không nói là hiểu biết. Bọn họ không có khả năng căncứ vào độ mạnh yếu của một bộ công pháp liền phân rõ nó rốt cuộc có phải Thần Võ vô thượng hay không. Đừng nói là những tiểu bối này, cho dù Thánh Chủ, Giới Vương cũng không dễ phân biệt. Bởi vì rất nhiều Thần Võ vô thượng đều là thứ bí mật, căn bản không người biết hiểu.

- Ngươi đến tột cùng là người nào!?

Võ Quy Vân nhìn chằm chằm Lâm Minh, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn không tin, một đệ tử xuất thân Thánh địa đỉnh cao có thể đạt tới loại thiên phú này. Truyền nhân Thiên Tôn khi ở Thần Hải sơ kỳ sợ là chẳng qua cũng thế hả!

- Ngươi không phải đã tra rồi?

Lâm Minh lơ đễnh hỏi lại một câu.

- Hừ!

Võ Quy Vân hừ lạnh hai tiếng:

- Thiên phú ngươi quả thật cao đến không thể tưởng tượng, nhưng là thắng lợi cuối cùng vẫn là thực lực tuyệt đối. Ngươi muốn kiến thức Thần Võ vô thượng của ta? Như vậy... như ngươi mong muốn!

Võ Quy Vân trong khi nói chuyện khí thế của mình càng ngày càng mạnh mẽ. Theo tiếng khớp xương nổ “bùm bùm” thật to, thân thể hắn bắt đầu cất cao, năng lượng vô tận từ thế giới trong cơ thể hắn trào ra, ở mặt ngoài thân thể hắn hình thành một lớp vảy mịn, thoạt nhìn giống như ác ma.

Thần Võ vô thượng này rồi lại giao cho Võ Quy Vân năng lực biến thân.

- Năng lượng trong cơ thể hắn đang tăng cường.

Lâm Minh híp mắt lại, cảm giác năng lượng trong cơ thể Võ Quy Vân có được đang không ngừng tăng lên. Thần Võ vô thượng hắn ta thi triển, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là một bộ Thần Võ vô thượng gia tăng lực công kích.

Hai bộ Thần Võ vô thượng của Lâm Minh hiện tại, một bộ Tà Thần lực thuộc loại bí pháp, tác dụng chủ yếu là phụ trợ tu luyện và lĩnh ngộ pháp tắc. Lôi Hỏa lực của Lâm Minh đều là Tà Thần lực mang đến.

Mà không gian Hồng Mông thì lại là Thần Võ vô thượng có tính phụ trợ.

Lâm Minh đến hiện tại mới thôi còn chưa từng ra mắt Thần Võ vô thượng trực tiếp công kích.

- Bộ Thần Võ vô thượng này tên là Thác Thiên Ma Công! Là Thần Võ vô thượng hệ biến thân. Thác Thiên Ma Công đầy đủ, một khi thi triển ra có thể khiến cho người đạt được sức mạnh của ác ma, trực tiếp biến thân làm ác ma. Các loại năng lực của người sử dụng, bao gồm tốc độ, lực công kích, lực phòng ngự thậm chí ngay cả lĩnh ngộ pháp tắc đều đề cao gấp gội. Thác Thiên Ma Công của ta tuy rằng cũng không hoàn chỉnh, nhưng uy lực của nó cũng không thể tưởng tượng! Tiếp chiêu đi!

Võ Quy Vân cười điên cuồng, hắn rồi lại thu hồi trường kiếm, lại từ trong Tu Di Giới thay đổi một thanh trọng kiếm!

Hai thanh kiếm của Võ Quy Vân, một nhẹ một nặng. Kiếm nhẹ tên là Quy Vân Kiếm, phối hợp tốc độ vô thượng của hắn, dùng để thi triển pháp tắc Gió, Kim, ý cảnh Nhanh.

Mà thanh trọng kiếm Cự Huyết Kiếm toàn thân đỏ thẫm này mới là thực lực mạnh nhất của hắn.

- Ồ? Hai thanh kiếm?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động. Cho đến nay mới thôi, hắn đã ra mắt mấy võ giả dòng song kiếm, bao gồm Khương Bạc Vân của Thất Huyền Cốc, chính là hai thanh kiếm.

Chung Văn Thư của Song Cực Cung cũng vậy. Hắn ta có được hắc bạch song kiếm, phân biệt thi triển pháp tắc Âm Dương. Đây cũng là nguồn gốc cái tên Song Cực Cung, một âm một dương, hai cực đoan.

Võ giả dòng song kiếm thường thường cũng không phải hai thanh kiếm cùng sử dụng mà là kiếm bất đồng có tác dụng bất đồng. Trường kiếm tốc độ tuy nhanh, góc độ xảo quyệt biến hóa vô cùng nhưng là lực công kích hơi kém. Trong đối mặt chính diện với loại chiêu thức cuồng mãnh như Bách Trọng Lãng của Lâm Minh, kiếm quang có vẻ hơi yếu, rất khó chống đỡ.

Vì thế, bọn họ liền khai phá ra thanh kiếm thứ hai.

Cự Huyết Kiếm tuy rằng là hình dạng kiếm nhưng không phải dùng để đâm chém, mà là dùng đập mạnh kiểu đại khai đại hợp.

Đây là một cực đoan khác của kiếm đạo - trọng kiếm vô phong!

Hiện tại phối hợp với Thác Thiên Ma Công nguyên bản khiến cho năng lượng của Võ Quy Vân tăng lên mấy lần, sức mạnh, lực công kích của hắn cũng tăng vọt lên một cấp bậc mới, không phải lúc bình thường!

- Hắc hắc. Nhắc nhở ngươi một câu, Cự Huyết Kiếm toàn thân từ Xích Huyết Tinh Kim tạo thành, nặng tới 1. 2 triệu cân. Dưới trạng thái Thác Thiên Ma Công, Cự Huyết Kiếm của ta có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Võ giả hệ thống tụ nguyên không có khả năng có sức mạnh thân thể như võ giả hệ thống luyện thể. Nhưng là bọn họ đem chân nguyên rót vào trong binh khí, đồng dạng có thể dùng năng lượng thúc giục binh khí nặng nề như vậy, chỉ là không linh hoạt như võ giả luyện thể mà thôi.

Lâm Minh mỉm cười, lên tiếng:

- Là định cứng đối cứng sao!

- Đến đi!

Võ Quy Vân hét lớn một tiếng, thân thể nhảy dựng lên!

Sức nặng to lớn như thế khiến hắn một cước đạp nham thạch nát bấy.

Ầm ầm!

Võ Quy Vân một kiếm bổ chém xuống, mà khoảnh khắc đó máu toàn thân Lâm Minh sôi trào. Đại chiến thoải mái đầm đìa như vậy, hắn cầu còn không được.

Bát Môn Độn Giáp bảy môn cùng mở! Sức mạnh xương Rồng hoàn toàn bùng nổ!

Rống!

Theo một tiếng rống dài, khoảnh khắc đó trong cơ thể Lâm Minh dường như có một con chân long đang sống lại!

Tất cả võ giả tại đây nghe thấy tiếng rồng gầm vang dội này, đều cảm thấy sức mạnh khí huyết trong cơ thể trở nên xao động, muốn phun trào mà ra, nhịp tim đều bị ảnh hưởng.

Luồng sức mạnh này!

Mọi người đều kinh hãi trong lòng. Đạo Cung Cửu Tinh của thuật luyện thể là thần thoại, trừ Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thể đạt tới cảnh giới này ra, cũng không có người đạt tới.

Về phần Bát Môn Độn Giáp, tuy rằng không đến mức là thần thoại, nhưng là hai môn cuối cùng của nó cũng là truyền thuyết, gần như không người đạt tới. Bọn họ căn bản là chưa từng kiến thức qua.

Lâm Minh mở ra bảy môn, đồng tử co rụt lại, cơ bắp toàn thân phồng lên. Tay cầm Phượng Huyết Thương, nhắm chuẩn một kiếm này của Võ Quy Vân, đập mạnh xuống.

Rắc!

Cự Huyết Kiếm và Phượng Huyết Thương va chạm vào nhau không hề hoa lệ. Với địa phương hai người đứng làm trung tâm, chugn quanh vô số nền đá đen toàn bộ dập nát nổ tung, hình thành vết rạn như mạng nhện, tùy ý lan tràn ra ngoài.

Va chạm khủng bố như thế, cho dù là Thánh khí cực phẩm cũng sẽ vỡ nát trong nháy mắt. Mà vũ khí của Lâm Minh và Võ Quy Vân đều là Linh khí, hơn nữa phẩm chất cực cao. Cho dù là va chạm kịch liệt như vậy cũng không có bất kỳ tổn thương gì.

Rắc rắc!

Phượng Huyết Thương cong thành hình trăng tròn.

Hai chân Lâm Minh lún sâu xuống đất, mặt đất dập nát, gần như nổ thành bụi bặm.

- Ngươi!

Võ Quy Vân hai tay cầm kiếm nhìn Lâm Minh, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi:

- Ngươi rồi lại có sức mạnh to lớn như vậy? Làm sao có thể!?

Rắc!

Võ Quy Vân vung kiếm chém tiếp!

Lâm Minh rút thương quét ngang!

Thương kiếm chạm nhau, tiếng kim loại va chạm nổ vang vọng trời đất!

Keng! Keng! Keng!

Va chạm liên tục! Hai người va chạm bừa bãi, lấy nhanh đánh nhanh, lấy mạnh chiến mạnh!

Hai người bọn họ giao thủ, nham thạch, thổ địa đều bị nứt toác ra, vô số đá vụn bay tung tóe. Thanh âm thật lớn giống như một chiếc chuông thần đang không ngừng gõ vang trong trời đất. Mỗi một lần chuông thần nổ vang, đều như gõ lên trái tim mọi người, khiến người ta chỉ nghe thấy tiếng nổ đã cảm thấy khí huyết dâng trào, huyết mạch xao động!

Đệ tử tu vi yếu, một đám sắc mặt tái nhợt, căn bản không thể đứng gần. Cho dù bọn họ rất muốn xem hết trận chiến này, cũng không thể không lùi ra thật xa. Nếu không sẽ bị chấn vỡ nội tạng, thất khiếu đổ máu mà chết!

Đây là bởi vì, hai người giao thủ phát ra năng lượng thật lớn, đều ẩn chứa trong sóng âm. Võ giả tu vi không đủ thậm chí sẽ trực tiếp bị chấn nổ tan xác mà chết!

Ầm ầm!

Núi sông chấn động, mặt đất run rẩy, rất nhiều tảng đá đen thật lớn từ trên thân núi lăn xuống, dường như một trận động đất đi qua Phong Ma lĩnh!

Cảnh tượng chiến đấu như vậy khiến người khó có thể tin, không thể tưởng tượng!

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, quyết đấu của hai cao thủ đỉnh Chân Võ đại thế giới rồi lại sẽ diễn biến thành ra cảnh tượng như vậy.

Cao thủ hệ thống tụ nguyên bình thường chiến đấu, đều là chiêu thức hoa lệ va chạm, pháp tắc phức tạp quyết đấu. Chưa từng có giống như hai người này, bằng phương thức dã man, trực tiếp nhất, dùng sức mạnh đọ sức với nhau!

Chương 1211: Đánh chết Võ Quy Vân

- Không ngờ còn có loại phương thức chiến đấu này!

Đệ tử Thánh địa bình thường đối với loại phương thức chiến đấu này có thể nói là chưa từng nghe qua

- Chỉ dựa vào sức mạnh thân thể cũng có thể bộc phát ra sức chiến đấu khủng bố như thế?

Có rất nhiều người đều cảm thấy khó tin. Trong quan niệm của đại đa số người, chân nguyên mới là mạnh nhất, đại đa số pháp tắc võ giả lĩnh ngộ cũng đều có liên quan năng lượng. Pháp tắc của chân nguyên chỉ có chân nguyên mới có thể phối hợp với nó, mà sức mạnh thân thể thì không thể nào hợp với những pháp tắc này. Tục truyền bởi vì thiên đạo quy tắc thay đổi, rất ít có pháp tắc áp dụng cho sức mạnh thân thể.

Cho nên sức mạnh thân thể không mạnh mẽ bằng chân nguyên là được công nhận.

- Cũng không phải thế...

Một người dự thi xếp hạng gần top 10 lắc lắc đầu nói:

- Lâm Minh là bằng vào sức mạnh thân thể chiến đấu, mà Võ Quy Vân vẫn là dựa vào Chung Nguyên chiến đấu, chỉ là hắn vận dụng Thần Võ vô thượng khiến lực bộc phát của hắn đạt tới hiệu quả như thế mà thôi. Đây cũng không phải là sức mạnh thân thể của hắn...

Võ giả dùng chân nguyên thúc giục vũ khí, cũng có thể bộc phát ra sức mạnh khủng bố. tỷ như chân nguyên rót vào trong búa tạ đánh ra có thể giống như vẫn thạch rơi xuống đất. Điều này cùng hiệu quả võ giả luyện thể dùng lực ném ra là giống nhau.

- Lâm Minh người này, pháp thể song tu, hơn nữa đồng thời đạt được thành tựu cực cao ở hệ thống tụ nguyên và luyện thể. Thật không biết thuật luyện thể của hắn đến tột cùn đạt tới cảnh giới gì? Thật sự là yêu nghiệt!

Trong lúc mọi người nói chuyện với nhau, Lâm Minh và Võ Quy Vân đã giao thủ trên trăm chiêu!

Hai người ở trên bầu trời gần như hóa thành hai ngôi sao băng, va chạm kịch liệt, tách ra, lại va chạm lại tách ra!

Mỗi một lần va chạm đều trời sụp đất nứt, khí xông tận trời!

Ầm!

Võ Quy Vân chém ra một kiếm, thân hình Lâm Minh nhoáng lên hóa thành một bóng sáng né tránh. Một kiếm này chém trên một ngọn núi lớn màu đen, chỉ thấy một luồng thần quang lóe lên, ngọn núi này từ sườn núi trở lên bị cắt xéo một kiếm. Thân núi gần ngàn trượng, từ sườn núi trượt xuống xiên xiên, phát ra tiếng nổ lớn "ầm ầm", mặt đất đều hơi bị chấn động.

Mà kế tiếp, Lâm Minh một thương đánh ra, Võ Quy Vân tránh khỏi. Một thương này mang theo khí thế trước nay chưa từng có, xuyên thủng xiên xiên một vách núi cao ngàn trượng. Từ đầu chí cuối đâm ra một lỗ lớn thông suốt cao một người. Tiếp theo chỉ nghe tiếng nổ "ào ào" thật lớn, nửa vách núi đều sụp xuống!

Nhìn thấy giao thủ kịch liệt như vậy, phần đông người dự thi có mặt đều nói không ra lời. Hai người kia đều là dã thú hình người.

Nhưng mà trong chiến đấu kịch liệt này, Võ Quy Vân càng đánh càng kinh hãi!

Hắn vốn tưởng rằng dùng ra Thác Thiên Ma Công, cho dù không thể lập tức đánh bại Lâm Minh nhưng cũng có thể rất nhanh thành lập ưu thế, chiếm được thế thắng. Nhưng là không nghĩ tới, lâm vào chiến đấu gay cấn!

Sức mạnh, tính dai, sức bền của Lâm Minh đều vượt qua tưởng tượng của hắn!

Hiện tại, đã giao thủ hơn trăm chiêu, mỗi một chiêu đều điều động năng lượng khủng bố, đối với thân thể là tiêu hao thật lớn. Nhưng là Lâm Minh căn bản không có chút cảm giác, ngược lại nhàn nhã có thừa. mà nhìn lại Võ Quy Vân đã hết sức miễn cưỡng, thể lực chống đỡ hết nổi!

- Không có khả năng! Làm sao có thể! Tiêu hao như vậy, hắn dùng bí pháp gì để chống đỡ? Thân thể hắn là động không đáy sao? Có thể vô hạn lượng cất chứa chân nguyên?

Võ Quy Vân không thể tin tưởng, Lâm Minh quả thật giống như một cỗ máy không biết mệt mỏi, đánh như thế nào thực lực đều không thấy yếu bớt, thậm chí có thể nói là càng đánh càng hăng!

Mà hắn, chân nguyên trong cơ thể đã tiêu hao hơn nửa, hoàn toàn bằng vào một ý niệm chống đỡ. Đã cạn kiệt thể lực, cạn kiệt chân nguyên rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn rất khó cam đoan duy trì sức chiến đấu của mình.

- Tiểu tử này rốt cuộc là đang cắn răng kiên trì, cố ý biểu hiện ra bộ dạng nhàn nhã có thừa hay là sức bền thật sự mạnh mẽ đến loại trình độ này?

Võ Quy Vân trong lòng khẩn trương, hắn tiếp tục như vậy ắt thua không nghi ngờ, chỉ có thể liều chết đọ sức!

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ lớn, hai người lại va chạm vào một chỗ. Phượng Huyết Thương hơi hơi cong lên, hai tay Lâm Minh giơ ngang Phượng Huyết Thương, nhìn Võ Quy Vân, khóe miệng nhếch lên một độ cong. Chiến đấu chỉ bằng vào sức mạnh thân thể như vậy khiến hắn chiến ý thiêu đốt, máu nóng sôi trào, đánh rất sảng khoái!

Nhưng mà dường như... Võ Quy Vân đã rất khó bồi hắn tiếp tục.

- Đến đây là dừng rồi sao?

- Ngươi...!

Võ Quy Vân cắn chặt răng, hắn cảm giác mình bởi vì chân nguyên tiêu hao quá độ đã không chịu nổi sức mạnh của Lâm Minh nữa!

Lâm Minh đột nhiên quát lớn một tiếng, cơ bắp hai tay phồng lên, gân xanh vặn vẹo, khớp xương phát ra tiếng nổ đùng đùng. Rồi sau đó, hai chân hắn bước qua, với chân kéo theo thắt lưng, sức mạnh trải qua xương Rồng truyền lại, do Đỗ Môn tăng lên, dùng ra sức mạnh toàn thân đột nhiên đẩy về phía trước!

Bùm!

Nham thạch dưới chân Lâm Minh hoàn toàn nổ tung, mà Võ Quy Vân chỉ cảm thấy một luồng lực lớn truyền đến. Thân thể hắn giống như lá rụng trong bão táp, trực tiếp bị Lâm Minh đẩy bay người ra ngoài.

Ầm!

Võ Quy Vân đụng nát một ngọn núi, đá vụn bay loạn. Toàn thân khí huyết cuồn cuộn, vô cùng chật vật. Bởi có chân nguyên hộ thể, hắn cũng không bị thương, nhưng là trực tiếp bị văng ra chứng minh hắn dần lộ dấu hiệu thua trận.

- Võ Quy Vân sắp thua sao?

- Thể lực hắn không đủ. Khó có thể tin, va chạm kịch liệt như vậy, Lâm Minh rồi lại từ đầu chí cuối mặt không đổi sắc. Thể lực hắn căn bản là không thấy tiêu hao, dường như vừa rồi chiến đấu kịch liệt không phải là hắn. Điều này sao có thể!?

Phần đông võ giả nhìn về phía Lâm Minh đều tràn ngập vẻ khó tin. Chỉ cần nhìn Phong Ma lĩnh đã bị phá hủy hoàn toàn thay đổi diện mạo kia là có thể tưởng tượng ra năng lượng thật lớn tiêu hao của trận chiến này. Nhưng mà Lâm Minh lại không có mảy may cảm giác. Đây còn là người sao?

Mũi thương của Lâm Minh chỉ thẳng Võ Quy Vân, lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua!

Sức bền và năng lực khôi phục, một mực đều là ưu thế lớn nhất của Lâm Minh. Hiện giờ Lâm Minh hấp thu long tủy, long cốt của Thương Long, lại thêm Hưu Môn vật phỏng chế Ma Châu đã nuốt, sức mạnh khí huyết củahắn đã mạnh mẽ đến khó tin. Chiến đấu trình độ như vậy hắn hoàn toàn có thể bằng vào tự khôi phục để ứng phó, căn bản là không tiêu hao gì thể lực của hắn.

- Hươu chết tay ai còn chưa chắc!

Võ Quy Vân cắn răng nói, trên trán gân xanh nổi lên, nắm chặt Cự Huyết Kiếm, đem sức mạnh toàn thân còn lại, rót vào trong không giữ lại chút nào!

Hắn muốn liều chết đọ sức.

Rắc Rắc Rắc!!!

Mạch máu trên người Võ Quy Vân phồng lên, bộ phận làn da nứt ra, máu văng tung tóe.

Đối mặt với một đòn cuối cùng của Võ Quy Vân, Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, mũi thương chỉ xéo mặt đất, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

- Kiếm toái hoàn vũ!

Võ Quy Vân quát lớn một tiếng, thân thể nhảy vọt ra, đem sức mạnh toàn thân rót vào trong một đòn này, chém thẳng mi tâm Lâm Minh!

Lâm Minh mắt thấy một kiếm này chém tới, ý niệm chìm vào thế giới trong cơ thể. Tà Thần lực thiêu đốt, cùng với sức mạnh của Bát Môn Độn Giáp hoàn toàn bộc phát ra.

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Sức mạnh toàn thân Lâm Minh chồng lên một chỗ, giống như hải triều mãnh liệt, sóng sau cao hơn sóng trước. Những sức mạnh này cuối cùng hoàn toàn hội tụ lại, không chút khách khí bổ chém về phía Võ Quy Vân.

Một phương là liều chết đọ sức, một phương là vận sức chờ phát động. Đây là một lần va chạm mạnh nhất của hai người từ giao thủ đến hiện tại!

Ầm ầm!

Giống như vẫn thạch rơi xuống đất, trời đất ảm đạm, vô số đá vụn bị năng lượng thật lớn thổi bay lên trời. Trọng kiếm trong tay Võ Quy Vân bay lên thật cao, chân nguyên hộ thể của hắn giống như là vỏ trứng vỡ nát, bản thân hắn bị Phượng Huyết Thương trực tiếp đánh trúng. Ngũ tạng lục phủ vỡ hết toàn bộ, xương cốt toàn thân đứt từng khúc, thân thể giống như một đống thịt nát bị quẳng ra ngoài.

Bùng!

Thi thể tàn khuyết không đầy đủ của Võ Quy Vân rơi trên mặt đất, xương đầu của hắn đã vỡ vụn, máu thành vòi to dọc theo trán hắn chảy xuống. Hắn nhìn bầu trời, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin và mờ mịt. Hắn há há miệng muốn nói gì, chung quy một chữ đều không nói ra, ý thức nhanh chóng mất đi.

Võ Quy Vân – chết trận!

Nhìn Võ Quy Vân máu tươi tung bay, lại nhìn mặt đất màu đen vỡ thành mảnh nhỏ trong phạm vi mấy trăm dặm kia, cùng với Lâm Minh cầm thương đứng thẳng trên mặt đất.

Võ giả toàn trường một câu đều không thể nói ra.

Võ Quy Vân rồi lại chết trong tay Lâm Minh!

Chênh lệch hai cảnh giới nhỏ, Võ Quy Vân bị Lâm Minh đánh chết! Đây quả thật là kết quả khó thể tin tưởng. Điều này nghĩa là Lâm Minh tương lai vô cùng có khả năng thành tựu Giới Vương!

Chân Võ Đại Thánh địa, những đệ tử sùng bái Võ Quy Vân kia hoàn toàn trợn tròn mắt, không thể tiếp nhận sự thật này. Võ Quy Vân ở trong cảm nhận của bọn họ chính là nhân vật như thần, lại bại bởi Lâm Minh!

Về phần những võ giả chờ xem trò vui của Lâm Minh kia lại càng hoàn toàn choáng váng.

Chung Văn Thư và Thánh Nhạc Bình chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, không thể nói nên lời. Bọn họ nguyên bản còn muốn ra khỏi Thần Mộng giới liền bắt đầu trả thù Lâm Minh. Nhưng là hiện tại, Lâm Minh như vậy tương lai thậm chí có khả năng trở thành nhân vật Giới Vương giới lớn. Không phải Giới Vương giới lớn sợ cũng là Giới Vương bình thường. Song Cực Cung, Thánh Võ Phủ bọn họ cũng chỉ có một Giới Vương bình thường tọa trấn, làm sao có thể đắc tội nổi!

Loại người như Lâm Minh, rất có khả năng dẫn tới sự chú ý của thế lực siêu cấp, ở trước mặt những thế lực kia, Song Cực Cung Thánh Võ Phủ bọn họ căn bản là không thấm vào đâu.

Thánh Thiên Hạo thở dài một hơi, thì thào nói:

- Từ nay về sau, chúng ta tránh khỏi Lâm Minh. Sau khi ra Thần Mộng giới, chúng ta lập tức chuẩn bị lễ trọng, đưa đến Phượng tộc thượng cổ, tốt nhất có thể hóa giải mâu thuẫn này. Giữa chúng ta và Lâm Minh nguyên bản không phải là kẻ thù sống mái... Chỉ mong hắn không nên thù dai. Về phần ám sát Lâm Minh hay gì gì, tuyệt đối không thể đi làm. Loại nhân vật tương lai có thể thành Giới Vương này, số mệnh ngập trời, không nói thế lực siêu cấp khả năng che chở hắn, giao hảo hắn sẽ ra tay can thiệp, cho dù hắn không ai che chở, chúng ta muốn giết hắn cũng tuyệt đối không dễ dàng. Giết không chết, như vậy tương lai chính là chúng ta chết!

Thánh Thiên Hạo trong khi nói chuyện, khe khẽ lắc đầu. Hắn nguyên bản cảm giác Lâm Minh sâu không lường được, nhưng là cũng không nghĩ tới hắn ta lại mạnh đến loại trình độ này. Hắn ta chiến đấu với Võ Quy Vân, có dùng ra toàn bộ thực lực hay không còn là ẩn số chưa biết! Người như vậy, dùng yêu nghiệt đã không thể hình dung.

Thánh Nhạc Bình cảm giác lòng tin của mình bị Lâm Minh chà đạp, nghiền nát không nương tay chút nào. Nhưng là hắn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Hắn tuy rằng cao ngạo nhưng cũng không ngốc, biết rõ Thánh Thiên Hạo nói là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Mà lúc này, trên mặt đất vỡ vụn, thi thể Võ Quy Vân chậm rãi hóa thành năng lượng tình thuần, chậm rãi bay về phía Lâm Minh. Trong tầm nhìn của Lâm Minh, đoàn năng lượng này từ vô số ánh sáng màu tổ hợp thành, hào quang chói mắt trước nay chưa từng có. Tuyệt đối là đoàn năng lượng mộng cảnh mạnh nhất hắn từng ra mắt!

Chương 1212: Công huân phá trăm triệu!

- Võ Quy Vân... Không biết có thể mang đến cho ta bao nhiêu năng lượng mộng cảnh?

Lâm Minh hiện tại đánh chết cao thủ, theo đuổi đã không phải giá trị công huân mà là muốn chiếm được năng lượng mộng cảnh của đối phương, hoàn thiện dấu ấn Thần Mộng. Tu luyện hệ thống tu thần khiến hắn vô cùng si mê.

Khi mới chạm đến một lĩnh vực mới, tốc độ thực lực tăng lên luôn luôn phi thường mau.

Lâm Minh vươn tay phải hấp thu toàn bộ những năng lượng mộng cảnh này. Một cảm giác sảng khoái trước giờ chưa từng có chảy khắp toàn thân. Loại cảm giác này giống như là người đi trong sa mạc nhiều ngày, đói khát khó nhịn, đột nhiên tìm được một ốc đảo, nhảy vào trong dòng nước mát tắm rửa một phen.

Lâm Minh hiện tại thật sự muốn cảm tạ Võ Quy Vân. Nếu không phải Võ Quy Vân lợi dụng mạng lưới thế lực của Chân Võ Đại Thánh địa, thông qua cướp đoạt và hoành hành bá đạo tích lũy nhiều giá trị công huân như vậy, cũng sẽ không làm lợi cho hắn.

Đây chính là sáu phần tất cả năng lượng Võ Quy Vân cố gắng tích tụ năm tháng nay.

Nhìn thoáng qua giá trị công huân, con số quả nhiên đang tăng vọt. Tốc độ tăng lên nhanh hơn trước kia mấy lần!

Xếp hạng nguyên bản của Lâm Minh chỉ là thứ 15 Chân Võ đại thế giới, mà hiện tại lại với tốc độ thế không thể đỡ vọt vào top 10, phóng về phía top 5, top 3!

Lúc này ở Tạo Hóa đại thế giới, Vô Gian Giáo có đệ tử chuyên môn cả ngày 12 canh giờ nhìn chằm chằm xếp hạng của Lâm Minh. Lần này là dùng ngọc giản Thần Mộng chuyên để theo dõi Lâm Minh.

Mà ở Phượng tộc thượng cổ, Lâm Minh đồng dạng cũng được hưởng đãi ngộ này. Mỗi lần xếp hạng hắn tăng lên, bao gồm biến hóa giá trị công huân đều bị ghi lại.

Bọn họ đồng thời thấy được giá trị công huân của Lâm Minh tăng vọt.

Tốc độ tăng trưởng này có thể nói là điên cuồng. Hoàn toàn là mấy triệu mấy triệu nhảy lên, thoáng cái liền xông phá 50 triệu, kế tiếp là 60, 70 triệu!

Giá trị công huân của Lâm Minh khiến người xem hết hồn, không thể nói nên lời. Một chuỗi con số kia dường như đã mất ý nghĩa vốn có.

- 80 triệu rồi... Sắp 90 triệu! Lâm thiếu hiệp sẽ không phải là giết cao thủ xếp hạng top 3 đại thế giới chứ!

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo giọng run rẩy nói.

Mà Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều ngừng thở. Nguyên bản Lâm Minh có thể xếp đến 15 đại thế giới, trọng lượng ở Vô Gian Giáo cũng đã đủ rồi! Nếu Lâm Minh có thể đến Vô Gian Giáo, đủ khiến cho toàn bộ Vô Gian Giáo bao gồm Giáo chủ, Phó giáo chủ, Thái thượng trưởng lão, đại trưởng lão... tất cả cao tầng tập thể xuất động, khom người đón chào.

Nhưng là hiện tại, thành tựu của Lâm Minh lại xa không chỉ thứ 15 đại thế giới. Hiện tại đã vọt vào top 10, mắt thấy đến top 5, lại lên nữa đã khó thể tin nổi rồi!

Cho dù hiện tại, tốc độ giá trị công huân của Lâm Minh tăng trưởng cũng không chậm lại mảy may, với xu thế không thể đỡ đạt tới 90 triệu!

Kế tiếp, 93 triệu, 96 triệu, 99 triệu...

Phá trăm triệu!!!

Giá trị công huân của Lâm Minh đột phá cửa ải lớn 100 triệu!

Nhìn thấy một màn này, Hỏa Liệt Thạch ở trong cung điện Xích Quang giới cười ha hả nói:

- Ta nói cái gì nhỉ. Ta đã sớm nói, giá trị công huân của Lâm Minh vòng thứ hai khẳng định sẽ phá trăm triệu. Hiện tại các ngươi xem xem, ít nhất có thể đến 150 triệu hả! Tiểu tử này, khẳng định là giết cao thủ xếp hạng thứ nhất Chân Võ đại thế giới. Không cần nghĩ, thứ nhất đại thế giới lại làm sao, tính cái rắm!

Hỏa Liệt Thạch râu ria đều bay lên, hắn lúc này mặt đỏ hồng hào, đầy hưng phấn!

Dường như Lâm Minh lập tức sẽ quyền đánh Thánh nữ Thần Mộng Cung, chân đá truyền nhân Hạo Vũ Thiên Tôn vậy.

Mà ba gia tộc Thần thú còn lại, nhìn bộ dạng Hỏa Liệt Thạch cười đến tùy ý thèm ăn đòn như vậy, trong lòng đều rất là không có tư vị!

Đều là gia tộc Thần thú, đệ tử của mọi người chênh lệch làm sao lớn như vậy chứ?

Nhất là Long tộc thượng cổ, Tiếu Diện Long nhìn thấy xếp hạng của Lâm Minh cũng không cười nổi nữa. Long tộc thượng cổ bọn họ một mực đều là gia tộc đứng đầu không hề trì hoãn của bốn gia tộc Thần thú, Phượng tộc thượng cổ chỉ có thể tính thế lực thứ hai, thứ ba. Nhưng là hiện tại, Long tộc thượng cổ bọn họ trả giá rất lớn, tỉ mỉ bồi dưỡng ra Long Nhất còn đang vì xếp hạng top 50 đại thế giới mà cố gắng (kỳ thật cơ bản không có hy vọng đạt tới). Mà đệ tử của Phượng tộc thượng cổ lại đã vọt vào top 5 đại thế giới, hơn nữa còn đang tăng lên. Phỏng chừng top 3 đều không thành vấn đề.

Chênh lệch giữa top 3 và top 50, có thể dùng khác nhau một trời một vực để hình dung.

Phá trăm triệu cũng không phải là cực hạn giá trị công huân của Lâm Minh. Con số cuối cùng dừng lại ở 143 triệu. Đánh chết Võ Quy Vân, thoáng một cái mang đến cho Lâm Minh 96 triệu giá trị công huân!

Mà xếp hạng của hắn cũng nhảy vọt trở thành thứ hai Chân Võ đại thế giới!

Giết chết Võ Quy Vân xếp thứ nhất cũng không nghĩa là Lâm Minh có thể giành được thứ nhất. Trên thực tế chênh lệch giá trị công huân giữa Võ Quy Vân nguyên bản và người thứ hai cũng chỉ là một, hai chục triệu. Lâm Minh đạt được sáu phần giá trị công huân của Võ Quy Vân, cộng thêm số mình vốn có, tổng giá trị công huân cuối cùng vẫn kém một chút, đành phải thứ hai.

Biến hóa xếp hạng của Lâm Minh lần này đã không chỉ giới hạn đám người Mục Thiên Vũ, Hỏa Liệt Thạch chú ý. Biến hóa xếp hạng của hắn thể hiện trên Phong Thần Bảng ở tất cả giới lớn của 3000 giới Thần Vực. Mà Phong Thần Bảng này được vô số thế lực lớn chú ý!

Sau khi Lâm Minh đánh chết Võ Quy Vân, tên của hắn từ vị trí 3 vạn Phong Thần Bảng chợt biến mất, với tốc độ cực nhanh vọt lên trên, một hơi vọt vào hơn 3000, đứng ở thứ 3670.

Phong Thần Bảng là bảng danh sách của toàn bộ Thần Vực, chỉ riêng hai chữ Phong Thần đã bày ra phân lượng của nó.

Nếu có thể xếp top 3000 trên Phong Thần Bảng, chia đều đến một đại thế giới, đó chính là thứ nhất đại thế giới!

Hiện tại Lâm Minh chỉ kém mấy trăm người là có thể tiến vào top 3000, đủ dẫn tới sự chú ý của toàn bộ Thần Vực.

Võ giả Thần Vực trí nhớ rất mạnh, mấy ngày trước top 5000 có những người nào hầu như đều nhớ kỹ. Những người này đều là người mạnh tối cao của Thần Vực tương lai, trong đó tất nhiên có Giới Vương sinh ra!

Những người còn lại tuy rằng không có khả năng trở thành Giới Vương, nhưng là nửa bước Giới Vương cũng không có bất kỳ vấn đề. Nửa bước Giới Vương tuy rằng kém xa Giới Vương, nhưng cũng là đối tượng các thế lực lớn liều mạng lôi kéo. Rất nhiều

Thánh địa Giới Vương bình thường, trừ Giới Vương tọa trấn ra đều không nhất định có nửa bước Giới Vương. Một khi xuất hiện một nửa bước Giới Vương mới đều sẽ trở thành đối tượng để Thánh địa Giới Vương bình thường liều mạng lôi kéo.

Ở Thừa Thiên giới, dưới quyển trục màu vàng, Phong Thần Bảng, vô số võ giả đều đang chú ý biến hóa của bảng danh sách.

Phượng Minh Cung, trạm thứ nhất sau khi Lâm Minh phi thăng Thần Vực, một trong 72 phân cung của Phượng tộc thượng cổ. Là nơi khởi bước hành trình Thần Vực của Lâm Minh.

Đệ tử Phượng Minh Cung cũng đang chú ý Phong Thần Bảng. Một đám nhân vật trọng yếu của Phượng Minh Cung như Phượng tiên tử, Bạch Đạo Hồng... đều có mặt.

Trừ Phượng Minh Cung ra còn có Lung Phượng Cung chỉ thu nữ đệ tử, xuất thân năm đó của Nhan Nguyệt Nhi, cũng đang chú ý Phong Thần Bảng. Đại sư tỷ Lộ Tiểu Diên cầm đầu, bên cạnh mang theo một đám nữ đệ tử xinh đẹp oanh oanh yến yến. Bọn họ nguyên bản là tới xem Nhan Nguyệt Nhi. Là đệ tử xuất sắc nhất của Lung Phượng Cung, Nhan Nguyệt Nhi sớm đã bị hấp thu đến tổng bộ. Bọn họ muốn xem thành tích của Nhan Nguyệt Nhi chỉ có thể thông qua Phong Thần Bảng.

Mà hiện tại, người của Phượng Minh Cung, Lung Phượng Cung đều nhìn thấy được cái tên ở vào hàng đầu Phong Thần Bảng, vô cùng chói mắt kia – Phượng tộc thượng cổ Lâm Minh!

Quét ngang rất nhiều thiên tài Thánh địa Giới Vương giới lớn, trở thành một nhân vật cấp Vương giả của đại thế giới. Điều nàyngay cả Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên năm đó đều chưa từng làm được!

- Lâm Minh... Hắn chỉ là một người phi thăng hạ giới...

Phượng tiên tử thì thào tự nói. Nàng vẫn nhớ rõ, cảnh tượng năm đó ở thí luyện cấp Vương hạ giới, ở Hoàng Thành viễn cổ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Minh. Lúc ấy nàng còn chỉ cho rằng, Lâm Minh tương lai có thể thành tựu Thần Quân hậu kỳ, cùng lắm trở thành nhân vật trọng yếu của một phân cung Phượng tộc thượng cổ. Sau lại, Phượng tiên tử tự mình mang Lâm Minh phi thăng Thần Vực, dẫn hắn đi tới Phượng Minh Cung.

Nàng lúc đó thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, thanh niên không bắt mắt này rồi lại đạt tới thành tựu khó tin như thế!

Mà ở phụ cận Phượng Minh Cung, Lộ Tiểu Diên cùng với phần đông đệ tử Lung Phượng Cung cùng tham gia thí luyện Hỏa Linh tinh với Lâm Minh cũng đều cảm xúc phập phồng. Không ít người trong số bọn họ ở Hỏa Linh tinh tận mắt nhìn thấy Lâm Minh.

Lúc trước Lâm Minh ở Hỏa Linh tinh hoàn thành Thiên Nhân Trảm, lấy đến tinh huyết Cổ Phượng, bọn họ cũng hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Minh sẽ đạt tới độ cao hiện giờ.

Nghĩ đến cảnh tượng năm đó Lâm Minh lực chiến Xích Chiến Vân, ở trong Huyễn Thần Trận quét ngang tám phương. Lại nhìn cái tên chói mắt hiện giờ treo trên Phong Thần Bảng mày, bộ phận nhỏ đệ tử Lung Phượng Cung thậm chí khuôn mặt ửng đỏ, tâm thần nhộn nhạo.

Ở thế giới võ giả, thiên phú, nội hàm, phẩm cách của một người là nguồn gốc mị lực hấp dẫn khác phái nhất. Những thứ này Lâm Minh đều có, ngay cả khí chất, diện mạo cũng hơn người, tự nhiên khiến cho khác phái ái mộ.

Chương 1213: Căn nguyên tinh thần

Lâm Minh cũng không biết xếp hạng của mình được Phong Thần Bảng chiếu ở 3000 giới lớn, hắn cũng không quan tâm. Tâm tư của hắn hiện tại đều tập trung vào tu luyện pháp tắc Thần Mộng. Sau khi hắn hấp thu năng lượng mộng cảnh của Võ Quy Vân liền bay thẳng về Chân Võ Thành, hắn muốn bế quan rèn luyện dấu ấn Thần Mộng.

Mà đệ tử chung quanh Chân Võ Thành đều nhường đường cho hắn.

Thẳng đến khi Lâm Minh rời đi, bọn họ còn ngơ ngác đứng tại chỗ, có chút không dám tin tưởng mọi thứ phát sinh lúc trước.

Tu vi Thần Hải sơ kỳ có thể có chiến lực như vậy, không thể tưởng tượng Lâm Minh sau khi thành tựu Thần Quân, Thánh Chủ sẽ mạnh mẽ đến loại trình độ nào.

Bất kể thế nào, cái tên Lâm Minh từ hôm nay trở đi nhất định nổi tiếng Chân Võ đại thế giới!

Lâm Minh trở lại chỗ ở của mình, xếp bằng trên giường đá. Hắn không lập tức bắt đầu tu luyện mà nhắm mắt suy nghĩ quá trình chiến đấu vừa rồi, từ trong nhớ lại tìm kiếm đề cao.

Trận chiến này, bộ phận khiến Lâm Minh ấn tượng sâu sắc nhất chính là Thần Võ vô thượng Thác Thiên Ma Công mà Võ Quy Vân dùng ra.

Theo như lời Võ Quy Vân nói, đây là một bộ Thần Võ vô thượng hệ biến thân, kêu gọi sức mạnh của Ma Thần đem bản thân biến thành Ma Thần, là Thần Võ vô thượng Ma đạo.

Bộ Thần Võ vô thượng này thiếu sót rất nhiều, Thác Thiên Ma Công đầy đủ có thể đồng thời tăng cường tốc độ, lực bộc phát, phòng ngự... của võ giả trên diện rộng, toàn diện đề cao. Mà Thác Thiên Ma Công của Võ Quy Vân chỉ thể hiện ở phương diện lực bộc phát, khiến cho nó tăng lên mấy lần. Điều này khiến cho, hắn lại có thể dùng chân nguyên để chính diện chống lại lực lớn trăm triệu cân của Lâm Minh.

- Nếu như ta có thể có được Thác Thiên Ma Công, Thương Khung Bá Điển của ta tất nhiên tiến thêm một bước. Khi thi triển ra Bách Trọng Lãng, uy lực không thể tưởng tượng!

Trong lòng Lâm Minh không khỏi nảy sinh ra ý nghĩ như vậy. Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu cười khổ.

Hắn hiện tại phàm là Thần Võ vô thượng nhìn thấy, mỗi một loại đều có trợ giúp lớn đối với hắn, hắn đều muốn.

Chỉ có thể nói, Thần Võ vô thượng quá nghịch thiên, là tổng kết tất cả thành tựu trong đời Thiên Tôn, vốn không có cái nào không mạnh.

Lúc này, ở nơi nào đó đông nam Chân Võ Thành, dưới một gốc cây nở rộ đóa hoa bảy mày, một thanh niên áo đen dựa lưng vào cây ngồi trong bụi cỏ. Trên tay hắn quấn băng vải, chân trái duỗi thẳng, gối phải gập, tay phải tùy ý gác trên đầu gối, tư thế hết sức thích ý.

Hắn dường như ngồi ở nơi này rất lâu rồi, bả vai, thân thể đều rơi đầy cánh hoa, đầu ngón tay đậu một con bướm. Con bướm kia đang khẽ đập cánh, cảnh tượng vô cùng tường hòa, yên lặng.

- Chết rồi sao... Lâm Minh này, không ngờ có thể giết Võ Quy Vân, thật là một đối thủ thú vị.

Thanh niên áo đen lẩm bẩm, hắn có một đôi mắt sáng ngời đen nhánh, tóc ngắn ngang tai đen như mực, phi thường sạch sẽ, thanh tú.

Chỉ là sắc mặt hắn đặc biệt tái nhợt, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng mạch máu dưới làn da màu xanh, giống như bệnh nặng mới khỏi.

Đầu ngón tay hắn hơi động, con bướm đậu trên đầu ngón tay hắn bay lên, bay vào trong bụi hoa rậm rạp trên tán cây kia.

Thanh niên áo đen nhìn thấy cảnh này, nở nụ cười. Mà chính vào lúc này hắn đột nhiên tâm niệm thoáng động, quay đầu nhìn về phía bụi hoa xa xa.

- Xuất hiện đi, phát hiện ngươi rồi!

Theo tiếng vang "tốc tốc", bụi hoa bị tách ra, một quái vật màu đỏ toàn thân lân giáp màu đỏ và lông đỏ chậm rãi đi ra. Bộ dạng nó giống như một con khỉ vượn màu đỏ, tứ chi chấm đất, dung mạo dữ tợn.

Nhìn thấy quái vật lông đỏ này, thanh niên áo đen sờ sờ trán, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ:

- Ngươi thật đúng là như thế nào đều không thể cắt đuôi, đuổi theo ta chừng bảy ngày rồi, muốn đồ vật này như vậy sao?

Thanh niên áo đen vẫn ngồi thích ý như trước, một cái tinh thể màu tím như ảo thuật xuất hiện trong tay hắn.

Đây là một cái tinh thể màu tím phi thường xinh đẹp, chỉ bằng cỡ nắm tay trẻ em. Ở trung tâm tinh thể màu tím có một đường nét màu lam, đang không ngừng nhích động, dường như mộtcon rắn nhỏ màu lam vậy.

Thanh niên áo đen khẽ tung viên tinh thể màu tím này, nó bay lên hạ xuống, từ lòng bàn tay nhảy lên rồi hạ xuống.

Quái vật lông đỏ nhìn thấy cảnh này, trong con ngươi màu lam sẫm lập tức hiện lên một tia sáng lạnh tham lam.

Nhưng là nó cũng không lập tức ra tay, hiển nhiên đang kiêng kỵ thanh niên áo đen này.

Thanh niên áo đen cười biếng đứng lên nói:

- Ngươi đuổi theo không bỏ như vậy, muốn thứ này như vậy sao. Có thể nói cho ta, nó là cái gì không? Còn ngươi... lại là cái gì?

Không nên nói cho ta ngươi là ác mộng thú, ta biết ngươi khác với chúng nó, có một số khác biệt ta nói không nên lời.

Quái vật lông đỏ trầm mặc, chỉ là nhìn chằm chằm tay của thanh niên áo đen.

- Ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời ta, mỗi lần ta nói chuyện ta đều có thể nhìn thấy ánh mắt ngươi biến hóa, ngươi khẳng định có trí tuệ. Tự giới thiệu một chút, ta gọi “Nha”, chỉ một chữ. Một người lưu lãng không gian, không có chỗ ở cố định. Những người ở Chân Võ đại thế giới kia đều gọi ta Long Nha, ngươi cũng có thể xưng hô ta như vậy. Nếu như... ngươi biết nói chuyện.

Quái vật lông đỏ như trước không có phản ứng, Long Nha dường như đặc biệt kiên nhẫn, tự mình nói:

- Ta có thể cảm giác được, Thần Mộng giới này có cổ quái. Từ khi vừa mới vào Thần Mộng giới ta liền có loại cảm giác này. Mọi thứ nơi này đều quá chân thật, giống như một thế giới chân thật, thật sự tồn tại mà không phải là sáng tạo ra. Ta cảm giác, thế giới này có bí mật, chỉ là ta không biết. Bao gồm tinh thể màu tím này cũng có bí mật. Ta có thể cảm giác được nó rất không tầm thường nhưng là lại không ngộ ra chỗ kỳ dị của nó. Loại cảm giác này, ta rất không thích.

- Nói cho ta biết, tinh thể màu tím này là cái gì, ngươi lại là cái gì? Nếu ngươi có thể hiểu lời ta, như vậy nên có thể truyền tin tức cho ta, cho dù ngươi không thể nói chuyện, ít nhất cũng biết năng lượng truyền âm chứ?

Trong khi Long Nha nói, quái vật lông đỏ kia đột nhiên rít gào một tiếng, vọt tới. Đồng tử Long Nha co rút lại, đột nhiên bổ ra một kiếm, bổ trúng lên thân thể quái vật lông đỏ. Nhưng mà thân thể quái vật lông đỏ kia cứng như kim cương, sau khi bị bổ trúng, kiếm quang nổ tung, phát ra tiếng giòn vang như kim loại giao nhau. Một kiếm khí thế mạnh mẽ đủ có thể chia cắt dãy núi này của Long Nha, chỉ chém rớt của nó mấy sợi lông!

- Tốt!

Long Nha không sợ hãi mà lại cười, lại bổ ra một kiếm, càng thêm hung hiểm so với lúc trước. Một mống kiếm màu vàng to hơn trượng hóa thành một cột sáng thẳng tắp, đánh thật mạnh lên trên người quái vật lông đỏ.

Bùm!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, quái vật lông đỏ bị đánh bay ra ngoài, nó vẫn như trước không bị thương.

Mà Long Nha cũng như một con chim lớn, thân thể lùi nhanh mấy chục trượng. Hắn nhìn chằm chằm quái vật lông đỏ, liếm liếm môi nói:

- Chậc, thật khó giải quyết!

Long Nha cười hắc hắc, ánh mắt nở rộ chiến ý hừng hực, dường như vì có đối thủ này mà cảm thấy hưng phấn.

Phàm là thiên tài, rất ít có người không thích chiến đấu. Một đối thủ thực lực xấp xỉ sẽ khơi dậy ý chí chiến đấu của bọn họ, làm cho bọn họ chiến ý sôi trào.

Căn nguyên tinh thần (2)

- Ngươi không mở miệng, ta liền đánh cho tới ngươi mở miệng!

Long Nha khẽ quát một tiếng, lại lần nữa ra tay, trường kiếm trong tay liên hoàn bổ ra!

Một kiếm nối một kiếm, kiếm quang vô cùng sắc bén!

Trong lúc nhất thời, quái vật lông đỏ không biết đã ăn bao nhiêu kiếm. Nó bị đau phát ra tiếng gầm phẫn nộ. Một thân lông đỏ như châm cứng dựng ngược lên.

Khóe miệng Long Nha nổi lên một độ cong:

- Nếu thân thể ngươi chắc chắn như thế, ta liền xem xem ngươi rốt cuộc có thể chịu đựng được pháp tắc của ta hay không. Thế giới này... sắc bén nhất không phải lưỡi kiếm mà là không gian đứt gãy. Khi không gian đứt gãy, tất cả mọi thứ đều sẽ theo không gian kia đứt gãy. Ta xem xe, ngươi có thể chịu đựng được hay không!

Long Nha cầm ngang kiếm, không gian chung quanh hắn xảy ra vặn vẹo mắt thường có thể thấy. Kiếm của hắn ở trong không gian vặn vẹo cũng dường như cong gãy.

Mà quái vật lông đỏ kia cũng cảm nhận được uy hiếp, phát ra tiếng gầm thấp như đe dọa.

Vút!

Long Nha chém ra một kiếm, ánh kiếm chiếu sáng thế gian, thần quang chói mắt thẳng lên trời xanh!

Quái vật lông đỏ phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, thanh âm vang động núi sông!

Hai người giao thủ kịch liệt, cách xa ngàn dặm đều có thể rõ ràng cảm nhận được năng lượng chấn động kịch liệt!

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Là bên kia, có người nào đang đánh nhau!

- Thật kịch liệt. Cách xa như vậy ta đều có thể cảm thấy tâm thần run sợ. Trời ạ, rốt cuộc là ai đang giao thủ?

- Mức độ kịch liệt sợ là không kém chút nào so với vừa rồi Lâm Minh và Võ Quy Vân giao thủ. Võ Quy Vân đã chết, Lâm Minh lại vào thành, còn có thể có hai người nào có thể bộc phát ra chiến đấu khủng bố như thế?

- Có khả năng có Long Nha, chỉ là không biết đối thủ là ai?

- Chúng ta đi qua xem xem.

Mấy trăm võ giả đều thu liễm hơi thở, rất nhanh lao về phía địa điểm chiến đấu.

Bao gồm cả võ giả ở khu vực khác cũng có người bị hấp dẫn.

Thần quang tận trời, trời đất dường như bị tách ra, tiếng nổ mạnh không dứt bên tai!

Nhưng mà chính vào lúc mọi người tới gần, tiếng nổ mạnh kia lại đột nhiên tắt đi, sau một lát hoàn toàn biến mất!

Khi mọi người chạy tới, chỉ thấy mặt đất, sông núi phạm vi trăm dặm hoàn toàn bị xới lên, những khe rãnh sâu không thấy đáy dọc ngang bừa bãi. Đây hiển nhiên là kiếm khí để lại!

- Nơi này có máu.

- Sẽ là máu của ai?

- Đây là... lông màu đỏ! Là quái vật lông đỏ kia!

Có người phát hiện, ở bên cạnh một chút vết máu kia có một nhúm lông đỏ, hiển nhiên là quái vật kia để lại.

- Không sai. Là Long Nha và quái vật lông đỏ đang giao thủ, không biết thắng bại như thế nào. Quái vật lông đỏ kia hẳn là không chết, có lẽ chạy rồi... Thật là đáng sợ. Bất kể là Long Nha hay là quái vật lông đỏ kia đều không phải là chúng ta có thể đối phó. Gặp phải quái vật lông đỏ, chúng ta chạy xa hết mức có thể!

- Không biết Lâm Minh so với bọn họ rốt cuộc thế nào?

Những võ giả này cảm thụ dao động chân nguyên còn để lại trong không khí, cả đám đều kinh hãi không thôi. Chân Võ đại thế giới, cường giả ùn ùn bất tận, đệ nhất thiên tài của Chân Võ Đại Thánh địa rồi lại không phải mạnh nhất. Hiện tại thậm chí ngay cả quái vật lông đỏ kia đều có khả năng mạnh hơn Võ Quy Vân.

- Thật sự là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân... Thần Vực to lớn hơn xa không phải là chúng ta có thể tưởng tượng. Chúng ta lúc trước... quá xem thường những võ giả tự do hoặc là những thiên tài xuất thân tông môn nhỏ kia.

Một đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa cảm khái nói.

- Quả thật... Số lượng của bọn họ quá lớn, luôncó người có cơ duyên vô cùng nghịch thiên, hoặc là người có thiên phú cao đến không thể tưởng tượng. Tỉ tỉ sinh linh, có thể từ trong đó nổi bật, đều là người tài tuyệt thế. Rất nhiều trong đó còn đáng sợ hơn so với thiên tài của Thánh địa Giới Vương giới lớn. Đại sư huynh và Ngự Long sư huynh đều bại, đường của chúng ta còn dài...

Không ít đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa đều cảm giác Thần Vực đệ nhất hội võ lần này cho bọn họ một bài học ấn tượng sâu đậm.

***

Lúc này, ở trong một vùng trời sao xa xôi, có một tòa quỳnh lâu mỹ ngọc điêu thành. Trước lan can bằng ngọc của quỳnh lâu này, một thanh niên áo trắng dựa lan can mà đứng.

Thanh niên áo trắng này khí chất bất phàm, ở mi tâm có một điểm son, phối hợp với dung mạo anh tuấn của hắn, thoạt nhìn có chút yêu dị.

Ở trước mặt thanh niên áo trắng có một cái gương tinh thạch lớn màu lam, đang chiếu tình cảnh chiến đấu trong 3000 giới lớn Thần Vực. Tấm gương ở Thần Mộng Cung này có thể nhìn thấy cảnh tượng ở Thần Mộng giới, tuy nhiên phạm vi có thể nhìn thấy rất có hạn. Thần Vực 3000 giới lớn, không biết có bao nhiêu người, mỗi thời mỗi khắc không biết xảy ra bao nhiêu chiến đấu. Gương tinh thạch này có thể nhìn thấy ngay cả giọt nước trong biển đều không phải.

Lúc này trên gương tinh thạch đang chiếu ra một khối tinh thể màu tím. Trong tinh thể màu tím này có một tia năng lượng linh động đang không ngừng nhúc nhích, dường như muốn giãy ra ngoài.

- Băng Mộng sư muội, đây chẳng lẽ là căn nguyên tinh thần?

Thanh niên áo trắng chỉ vào tinh thể màu tím trong gương hỏi:

- Thần Mộng sư thúc sẽ không phải là bỏ căn nguyên tinh thần vào trong Thần Mộng giới chứ, chẳng lẽ là dùng nó làm phần thưởng sao?

Thanh niên áo trắng không thể tin hỏi. Ở bên cạnh thanh niên áo trắng có một thiếu nữ mặc váy dài băng lam, nàng băng cơ ngọc cốt, hơi thở như lan. Nàng chính là đệ tử thân truyền của Thần Mộng Thiên Tôn - Băng Mộng.

Kỳ thật, cho dù là dùng đệ tử thân truyền đều không đủ để hình dung địa vị của Băng Mộng ở trong Thần Mộng Cung. Nàng hiện tại là Thánh nữ Thần Mộng Cung, là truyền nhân kế thừa của Thần Mộng Thiên Tôn.

Thiếu nữ váy lam khẽ lắc đầu, lên tiếng nói:

- Chỉ là hình thức ban đầu của căn nguyên tinh thần... là sư tôn luyện hóa ra.

Thiếu nữ áo lam nói hời hợt, nhưng là thanh niên áo trắng nghe xong lại âm thầm líu lưỡi:

- Căn nguyên tinh thần nhưng là đồ vật cùng một cấp bậc khí Hồng Mông. Khí Hồng Mông là căn nguyên của vật chất. Căn nguyên tinh thần thì là căn nguyên của vũ trụ “Thần”, cũng là cơ sở của pháp tắc Thần Mộng. Khí Hồng Mông có thể tạo vật, căn nguyên tinh thần dường như cũng có thể tạo vật. Thần Mộng sư thúc tự mình luyện hóa ra căn nguyên tinh thần, cho dù là một ít hình thức ban đầu cũng rất khó lường. Thần Mộng sư thúc thật đúng là hào phóng a!

Thiếu nữ áo lam thản nhiên nói:

- Người có duyên được. Muốn đạt được nó cũng không phải dễ dàng như vậy...

- Không sai. Đạt được không dễ dàng, luyện hóa lại càng khó. Người linh hồn không lớn mạnh, ngộ tính không đủ đừng mơ luyện hóa. Ngay cả ta cũng phải nghiêm túc ứng phó mới được, hơi không cẩn thận là sẽ thất bại. Tuy nhiên nếu như thật sự có thể dung hợp một sợi, đối với linh hồn mà nói là ưu đãi lớn lao. Ta đều thấy hâm mộ. Sớm biết ta cũng tham gia vòng đấu dự tuyển này.

Thanh niên áo trắng tặc lưỡi nói. Khí Hồng Mông, căn nguyên tinh thần đều là đồ vật gần như tuyệt tích trong vũ trụ này, căn bản là không thể tìm được.

Chúng nó chỉ tồn tại trong một số bí tàng vũ trụ, hoặc là bị nhân vật tuyệt đỉnh cất chứa luyện hóa. Tỷ như khí Hồng Mông đã bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn luyện hóa, mà căn nguyên tinh thần thì bị Thần Mộng Thiên Tôn luyện hóa.

Chương 1214: Vòng cuối cùng

Thời gian từng ngày trôi qua. Khi đệ nhất hội võ bắt đầu được năm tháng rưỡi, Phong Thần Bảng lại có biến hóa.

Là bảng danh sách được các thế lực lớn Thần Vực chú ý chặt chẽ mọi lúc, bất kỳ gió thổi cỏ lay trên Phong Thần Bảng đều sẽ ngay lập tức được thông báo cho đại lão các phương. Rất nhiều thiên tài lúc trước chưa hề tên tuổi, đều dần lộ mũi nhọn trên Phong Thần Bảng, tiến vào trong tầm nhìn của các nhân vật lớn Thần Vực.

Mà cái tên làn này xuất hiện chính là “Nha”.

“Nha” đồng dạng thuộc về khu thi đấu Chân Võ đại thế giới, không ghi rõ xuất thân, chỉ biết là võ giả tự do.

Như vậy, hoặc là hắn xuất thân tán tu hoặc là gia tộc bí mật không muốn tiết lộ thân phận, hoặc là đệ tử quan môn của đại năng đỉnh cấp.

“Nha” cùng Lâm Minh mấy ngày trước cực kỳ nổi tiếng là giống nhau, cũng là một chú ngựa ô ra ngoài dự kiến của mọi người.

Hơn nữa chú ngựa ô này so với Lâm Minh càng đen hơn, hắn rồi lại một hơi vọt vào thứ 997 Phong Thần Bảng. Xông vào top 1000 đương nhiên cũng là thứ nhất Chân Võ đại thế giới không hề nghi ngờ!

Sự xuất hiện của “Nha” hoàn toàn bao trùm nổi bật lúc trước của Lâm Minh. Ngôn Tình Xuyên Không

Lúc ấy thành tích tốt nhất của Lâm Minh chỉ là hơn 3000 mà thôi. So với top 1000 của “Nha” còn kém không ít. Dù sao xếp hạng càng lên trước lại càng khó tăng lên.

Xếp hạng 1000 Phong Thần Bảng, xem như là một lằn ranh. Trước 1000 đều là nhân vật khó lường. Mỗi người trong bọn họ đều là người tài tuyệt thế. Bọn họ đi tới một Thánh địa, Thánh Chủ

Thánh địa đều phải khom người đón chào.

- Tiểu tử này, từ chỗ nào toát ra!

Hỏa Liệt Thạch nhìn thấy “Nha” của Chân Võ đại thế giới vượt qua Lâm Minh, tương đối khó chịu. Xếp hạng của Lâm Minh gần nhất chẳng những không có tiến bộ hơn nữa còn rơi xuống thẳng tắp, đã hạ xuống đến hơn 8000 trên Phong Thần Bảng rồi.

Điều này làm cho Hỏa Liệt Thạch càng thêm khó chịu:

- Tiểu tử Lâm Minh này, mỗi một lần đều là cái tính này! Hắn rốt cuộc đang mần mò cái gì đây?

Lâm Minh sau khi đánh chết Võ Quy Vân cũng liền không ra ngoài chém giết nữa, một mực ở trong Chân Võ Thành tĩnh tâm bế quan. Năng lượng mộng cảnh Võ Quy Vân mang đến thật sự lớn mạnh, Lâm Minh sau khi đem dấu ấn Thần Mộng thứ ba tu luyện viên mãn, lại đem dấu ấn Thần Mộng thứ tư tu luyện đến tám phần. Khoảng cách viên mãn cũng không xa.

- Gần đây... Tử thương nhiều lên.

Lâm Minh ngẩng đầu, có thể nhìn thấy trên trời không ngừng có linh hồn bay về, về trong Chân Võ Thành sống lại. Những người dự thi chết đi này, thực lực càng ngày càng mạnh. Thậm chí trong đó có không ít người hẳn là có thể xếp đến top 1000 đại thế giới. Đương nhiên, những người này cho dù bị giết vài lần, bọn họ vẫn đều có thể dễ dàng thông qua sơ tuyển, sẽ không bị đào thải.

- Dường như mấy ngày này, thế giới bên ngoài lại xảy ra một ít dị biến... Không biết đến tột cùng là làm sao.

Lâm Minh lẩm bà lẩm bẩm, hắn không biết trong những ngày hắn bế quan, ác mộng thú ngoài thành càng ngày càng hung tàn, cuồng mãnh. Trong đó thậm chí xuất hiện một ít ác mộng thú, đánh chết chúng nó sẽ trực tiếp đạt được mấy triệu giá trị công huân. Những võ giảgiá trị công huân tăng tiến vùn vụt kia, hơn phân nửa là đánh chết những ác mộng thú biến dị này mà tích lũy lên.

Đương nhiên, thực lực đám ác mộng thú biến dị này đã mạnh mẽ đến khó thể tưởng tượng. Ngay cả võ giả xếp hạng khoảng 20 đại thế giới, hơi sơ ý một cái đều sẽ chết dưới móng vuốt của đám ác mộng thú này.

Tuy rằng chỉ là tử vong trong không gian mộng cảnh mô phỏng ra, nhưng là cảm giác bị ác mộng thú xé sống thân thể vẫn khiến cho những người dự thi kia lòng còn sợ hãi!

Trừ ác mộng thú biến dị ra, quái vật lông đỏ mấy ngày trước từng xuất hiện ở Phong Ma lĩnh, nghi là đại chiến với Long Nha một trận cũng lần nữa xuất hiện.

Quái vật này sức lớn vô cùng, thân như kim cương. Lúc trước nó từng biến mất mười mấy ngày, hiện tại lại nhảy ra, giết chết đệ tử đỉnh cao của Chân Võ Đại Thánh địa, xếp hạng thứ bảy Chân Võ đại thế giới – Ngô Chiêm Phong.

Dường như trong quá trình đánh chết người dự thi, quái vật lông đỏ này cũng càng ngày càng mạnh mẽ, khiến người nhắc tới là biến sắc, chỉ sợ lúc ra ngoài gặp phải nó.

Gặp phải một ít người dự thi thực lực mạnh mẽ, đối phương còn chưa chắc sẽ giết ngươi, bởi vì giết một ít người giá trị công huân thấp hơn đối với bọn họ mà nói không có ý nghĩa. Nhưng quái vật lông đỏ này thì khác, ai gặp phải người đó chết. Ngay cả cao thủ xếp hạng thứ bảy đại thế giới, giở hết mọi thế võ đều không thể chạy thoát từ trong tay nó, càng đừng nói người khác.

Chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, mà lúc này kỳ hạn sáu tháng cũng càng ngày càng tới gần. Vòng đào thải thứ ba rốt cục tới...

Tỷ lệ đào thải 999/1000!

Lại nhân với 99% của vòng đào thải thứ nhất.

Hai vòng đào thải đầu, tổng tỷ lệ đào thải là 1: 10000.

Người có thể từ trong 10 vạn người này bộc lộ tài năng, không hề nghi ngờ là thiên tài trong thiên tài.

- Xếp hạng của ta biến thành thứ tư rồi?

Khi tháng thứ sáu sắp kết thúc, Lâm Minh nhìn thoáng qua xếp hạng của mình, đã rơi xuống thứ tư. Tuy nhiên đối với điều này hắn cũng không quá để ý. Dù sao nhắm mắt lại hắn đều có thể thông qua sơ tuyển.

- Võ Quy Vân kia, khả năng đã đuổi kịp rồi. Trong hai người đuổi kịp ta, nói không chừng có hắn. Với thực lực của hắn, sau khi rớt xuống lại đuổi kịp rất dễ dàng. Còn có một người không biết sẽ là ai, có lẽ là tên Long Nha kia...

Ở Thần Mộng giới, trên cơ bản là thực lực thế nào đối ứng với xếp hạng thế ấy. Một khi đạt tới xếp hạng này, sau đó rất khó tăng lên nữa.

Đúng vào lúc này, trên bầu trời Thần Mộng giới sáng lên hào quang chói mắt. Một luồng năng lượng mênh mang từ trên trời phủ xuống, mang theo uy áp vô cùng khổng lồ.

Rất nhiều võ giả sau khi bị luồng uy áp này bao phủ, thân thể bọn họ liền “bùm” một cái nổ tung, rồi sau đó hóa thành nhiều điểm ánh sao, tiêu tan trong không gian.

Võ giả thân thể nổ tung càng ngày càng nhiều, không gian chung quanh tràn ngập ánh sao vô tận. Nhất là Chân Võ Thành nơi võ giả tập trung, ánh sao liền thành một mảnh, dường như ngân hà đổ xuống thế gian.

Trải qua vòng đào thải thứ hai này, hơn 2 ngàn tỉ võ giả tham gia đệ nhất hội võ ở Chân Võ đại thế giới chỉ còn lại hơn 20 triệu.

Hơn 20 triệu này, sau vòng đào thải thứ ba sẽ chỉ còn lại 2000 người, cạnh tranh phi thường tàn khốc.

Vòng thứ nhất, thứ hai còn có võ giả khinh thường đánh chết võ giả giá trị công huân thấp. Mà sau vòng thứ ba bắt đầu, mức độ thảm thiết của chiến đấu sẽ thăng cấp vùn vụt. Bởi vì người giá trị công huân thấp đều bị đào thải, có thể lưu lại, giá trị công huân ít cũng có chục triệu. Nếu như chênh lệch không quá lớn, giá trị công huân đạt được khi giết chết một người đều sẽ tương đương khả quan.

Đào thải, máu tanh, tàn khốc. Toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa đã định sẵn sẽ trở thành chiến trường Tu La giết mổ hết thảy sinh linh.

Trải qua thời gian chừng một canh giờ, vòng đào thải thứ hai chấm dứt. Tất cả người dự thi giá trị công huân không đủ toàn bộ hóa thành ánh sao biến mất. Những người này trở lại thế giới thật liền bị bắn ra khỏi phạm vi vạn dặm quanh ánh sáng Thần Mộng.

Mà chính vào lúc này, một thanh âm như tiếng sấm cuồn cuộn truyền khắp 3000 giới lớn trong không gian Thần Mộng. Đây rõ ràng là thanh âm của Hạo Vũ Thiên Tôn. Cũng chỉ có Thiên Tôn có thể truyền âm toàn bộ Thần Vực.

- Vòng thứ ba, vòng cuối cùng dự tuyển. Chỉ cần thông qua vòng đào thải này chính là thông qua dự tuyển! Từ giờ trở đi, thành thị sẽ không cấm giết chóc nữa, các ngươi... tận tình hưởng thụ bữa tiệc thịnh soạn của trận giết chóc này đi!

Hạo Vũ Thiên Tôn nói rất ngắn gọn, nhưng là mang đến sự chấn động rất lớn cho phần đông người dự thi.

Sau khi vòng đào thải thứ ba bắt đầu, thành thị không còn an toàn!

Nguyên bản ba tháng cuối cùng, chém giết giữa người dự thi và người dự thi, người dự thi và ác mộng thú đều sẽ điên cuồng thăng cấp. Nhưng là hiện tại lại biết được, ngay cả thành thị đều sẽ không còn an toàn. Như vậy kẻ yếu sẽ không còn chốn dung thân! Mỗi một đại thế giới đều sẽ trở thành chiến trường chém giết triệt để!

- Thành thị đều không an toàn, như vậy chúng ta ở chỗ nào nghỉ ngơi?

- Chẳng lẽ ở dã ngoại? Nhưng là dã ngoại có ác mộng thú. Hơn nữa dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, sau khi vòng đào thải thứ ba bắt đầu, ác mộng thú khẳng định sẽ lại mạnh mẽ hơn mấy lần, chúng ta sợ là sẽ chết thành quỷ mất...

Một ít võ giả nguyên bản là dốc hết vốn liếng, thật không dễ dàng mới chen vào top 10 vạn biết được loại thay đổi quy tắc này, tâm tình đều có chút trầm trọng.

Cho dù sẽ không thật sự tử vong, nhưng là mỗi ngày bị giết, liên tục thời gian ba tháng cũng tuyệt đối không phải là chuyện khoái trá gì.

Tuy nhiên đối với những võ giả có tuyệt đối tự tin đối với thực lực của mình lại bởi vậy mà trở nên hưng phấn.

- Thú vị!

- Ha ha. Lúc trước có một số người đắc tội ta, trốn ở trong thành không ra. Lúc này xem bọn họ còn trốn thế nào!

- Giết đi, giết đi. Giết cho thống khoái!

Vòng đào thải thứ ba, cạnh tranh càng thêm tàn khốc khiến rất nhiều người mạnh máu nóng sôi trào.

Sau khi thanh âm của Hạo Vũ Thiên Tôn biến mất không lâu, ở nơi nào đó trong Chân Võ Thành liền sinh ra dao động năng lượng cuồng mạnh. Trong đó xen lẫn tiếng quá chói tai và kêu thảm của võ giả, hiển nhiên có bộ phận nhỏ người dự thi đã bắt đầu động thủ!

Đồng thời cũng có võ giả từ trong Chân Võ Thành bỏ chạy ra ngoài. Tương đối mà nói, dã ngoại tuy rằng sẽ đối mặt ác mộng thú, nhưng là tìm thung lũng bí ẩn trốn cũng an toàn hơn nhiều so với Chân Võ Thành.

Lâm Minh từ trên giường đá đứng lên, đi ra khỏi nơi bế quan, hắn có thể cảm giác trong không khí tràn ngập một luồng sát khí. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh sao vô tận tràn ngập bầu trời lúc trước đã biến mất, mây đen đầy trời chồng chất, cuồng phong gào thét.

Sau khi Lâm Minh xuất hiện, không ít người dự thi nhìn thấy Lâm Minh, sau khi nhìn rõ diện mạo lập tức đều tránh đi, chỉ sợ bị Lâm Minh thuận tay giết chết.

Đối với đám tiểu lâu la này, Lâm Minh không có hứng thú gì. Hắn thả ra cảm giác, với lý giải của mình đối với pháp tắc mộng cảnh, tìm kiếm năng lượng mộng cảnh lớn mạnh chung quanh. Theo Lâm Minh tu luyện pháp tắc Thần Mộng, cảm giác của hắn đã có thể bao phủ phạm vi 500 dặm.

Mà vừa tra xét, sắc mặt Lâm Minh lại hơi hơi thay đổi. Trong tầm nhìn cảm giác của hắn, trừ đoàn năng lượng bảy màu tượng trưng cho người dự thi phân bố trong Chân Võ Thành, ở ngoài mấy trăm dặm còn có vô cùng vô tận đoàn năng lượng mộng cảnh tụ tập ở một chỗ. Chúng nó giống như là sóng thần, với tốc độ cực nhanh ùa về phía Chân Võ Thành. Những đoàn năng lượng này che phủ trời đất, vô cùng vô tận, không biết có bao nhiêu!

Là ác mộng thú!?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên cả kinh. Loại đoàn năng lượng mộng cảnh này, cơ bản liền đại biểu cho ác mộng thú. Tại sao lại nhiều như vậy?

Lâm Minh bay lên trời cao, dõi mắt nhìn qua. Vừa nhìn hắn liền hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy chân trời xa xôi, ác mộng thú vô cùng vô tận nối liền thành hải dương màu đen, kéo dài mấy ngàn dặm. Số lượng sợ là có trên trăm triệu.

Đám ác mộng thú này đang xông giết về phía Chân Võ Đại Thánh địa!!!

Chương 1215: Ác mộng thú triều

100 triệu thú triều giống như tuyết lở biển gầm, một khi vọt qua sợ là toàn bộ Chân Võ Thành đều sẽ bị bao phủ. Cho dù là Lâm Minh bị cuốn vào trong thú triều ngập trời đất, vô cùng vô tận như vậy cũng là có đi không về. Nên biết, trong thú triều này có một số ác mộng thú biến dị mạnh mẽ nhất, thậm chí có thể tương đương cao thủ xếp hạng 20, 30 đại thế giới.

Ác mộng thú biến dị siêu cấp như vậy, Lâm Minh giết chết bốn năm con đều không có vấn đề gì. Nhưng nếu là mấy trăm, hơn ngàn, Lâm Minh ngay cả chạy đều rất khó thoát, về phần võ giả khác càng không cần phải nói.

- Đệ nhất hội võ này thật đúng là tàn khốc, nhất là vòng cuối cùngnày.

Lâm Minh chỉ thoáng tra xét phân bố của thú triều một phen, không có bao nhiêu do dự liền trực tiếp xoay người phi độn. Ở lại chỉ là chịu chết.

Tốc độ thú triều tràn tới cực nhanh, trong nháy mắt khoảng cách Chân Võ Thành chỉ 2, 3 trăm dặm. Với thị lực của võ giả đã có thể nhận ra trong một vùng bóng đen như mây kia đến tột cùng có cái gì rồi.

Huyết điểu vô cùng vô tận, mãng xà bay lượn, sư thứu có bốn móng vuốt, hắc hổ có cánh, thiết giáp tê ngưu, voi ma mút cuồng bạo, bầy yêu lang chạy chồm, khó thể đếm rõ.

- Trời! Kia là cái gì!

- Là ác mộng thú, đàn thú triều!

Rất nhiều võ giả ở Chân Võ Thành đều nhìn thấy đàn thú triều khủng bố này, bọn họ đều có chút ngây người.

Loại thú triều này là người có thể ngăn cản được sao?

Hai vòng đào thải trước, một mực đều là người dự thi săn giết ác mộng thú. Mà lần này là ác mộng thú công thành, muốn nuốt hết người dự thi.

- Chạy mau!

- Điên rồi. Đây là muốn toàn bộ Chân Võ Thành toàn quân bị diệt sao!?

Đối mặt với thú triều như vậy công thành, không có võ giả có lòng nào ở lại. Bao gồm đám đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa cũng nhao nhao chạy trốn.

Ở lại ắt phải chết không nghi ngờ.

Ba mặt đông tây nam đều là thú triều, võ giả trong thành có thể chạy cũng chỉ có phương bắc. Tất cả mọi người đều chạy về hướng bắc.

Mà hướng chính bắc Chân Võ Thành cũng không phải tuyệt đối an toàn. Trên trời có lượng lớn quái điểu và thằn lằn bay ùa về phía đám người.

- Thần Mộng Thiên Tôn, đây là mô phỏng ra một hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc, lịch lãm người mạnh sao?

Lâm Minh nhìn thoáng qua đàn ác mộng thú phi hành trước mắt, trong đó có một ít thủ lĩnh ác mộng thú thực lực phi thường mạnh mẽ, gần như tương đương thiên tài đỉnh cao của Thánh địa bình thường. Một đám ác mộng thú như vậy tụ tập lại, Lâm Minh cảm giác võ giả có thể xông qua chúng nó, một ngàn không còn một!

Kể từ đó, vòng đào thải thứ ba này chỉ sợ là chuẩn bị cho những người ở tầng đỉnh cao nhất trong số người dự thi. Võ giả bình thường đừng nói thông qua sơ tuyển, ngay cả năng lực sinh tồn ở thế giới này cũng không có. Có thể sống sót, mới có tư cách cạnh tranh dự tuyển vào vòng sau.

- Pháp tắc Hủy Diệt, Xích Sao!

Lâm Minh một thương đâm ra, pháp tắc hệ hỏa và không gian dung hợp. Vô số mảnh vỡ ngôi sao giống như vô số phi đao bắn ra. Mấy chục con ác mộng thú trước mặt Lâm Minh trực tiếp bị dao sắc cắt, vỡ thành mảnh nhỏ, máu tươi thịt nát như mưa to vãi xuống. Rồi sau đó hóa thành năng lượng mộng cảnh tinh thuần bị Lâm Minh hấp thu.

Giá trị công huân của đám ác mộng thú này lại cao hơn một chút so với vòng đào thải thứ hai, tuy nhiên võ giả thực lực không đủ, giữ mạng đều miễn cưỡng càng không nói đến lấy giá trị công huân.

Trong lòng Lâm Minh hiện lên những ý niệm này, trường thương trong tay giống như rắn đỏ vung lên, nơi đi qua ác mộng thú đều nổ tung.

- Người kia... ba thương liền giết hơn trăm ác mộng thú!

- Quá lợi hại, hắn là... Ồ? Hắn là Lâm Minh! Tên yêu nghiệt đánh bại Võ Quy Vân kia!

- Chúng ta theo kịp hắn!

Trong đám người chạy trốn, rất nhanh liền có người nhận ra Lâm Minh, nhao nhao tụ về phía hắn.

Lâm Minh cũng không phản đối những người này đi theo, nhưng cũng sẽ không ngoại ngạch chiếu cố bọn họ. Tốc độ của hắn rất nhanh, có thể theo kịp hay không thì phải xem chính bọn họ.

Phượng Huyết Thương mở đường, nơi Lâm Minh đi qua lượng lớn thi thể hung thú rơi vãi. Những thi thể này khi rơi xuống một nửa liền hóa thành năng lượng mộng cảnh bị Lâm Minh hấp thu.

Mặc dù Lâm Minh vừa chiến đấu vừa chạy, tốc độ của hắn cũng vượt xa võ giả bình thường. Rất nhiều người không theo kịp hắn rớt lại phía sau, sau đó bị ác mộng thú trên không nuốt sống!

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai!

Nhìn lượng lớn người tử thương trên không, lại nhìn Chân Võ Thành sau lưng đã bị thú triều bao phủ, giống như hải dương màu đen, không ít người dự thi trong lòng phát lạnh. Nếu Chân Võ Thành bị bao phủ, bọn họ chết rồi còn làm thế nào sống lại? Là có thể chuyển sinh đến địa phương khác ngoài Chân Võ Thành sao?

Hiện tại đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, những tiếng kêu thảm vang lên sau lưng bọn họ nhắc nhở bọn họ, chỉ cần chậm một bước, chờ đợi bọn họ chính là đào thải và tử vong.

Lâm Minh một đường chạy như điên gần ngàn dặm, giết hơn ngàn ác mộng thú, tích lũy được mấy triệu giá trị công huân. Sau lưng hắn đi theo mấy trăm cao thủ, trong đó có không ít người thực lực cũng rất mạnh. Bọn họ cũng đang một đường chém giết, tuy rằng kém xa không nhanh bằng Lâm Minh, nhưng một đám người cộng lại số lượng ác mộng thú giết được vẫn sẽ vượt qua Lâm Minh.

Mà đúng vào lúc này, ở trên bầu trời xa xa, ba con quái điểu màu tím xen lẫn trong một đám huyết điểu vồ về phía Lâm Minh.

Đám quái điểu này có gương mặt giống như người, bốn cánh tay, cánh như cánh dơi.

- Không tốt, là ác mộng thú biến dị!

Vài võ giả phát ra tiếng kinh hô, ác mộng thú biến dị phi thường khó giải quyết. Dơi mặt người trước mắt tuy rằng ở trong ác mộng thú biến dị chỉ là loại cấp thấp, trung nhưng là một hơi có đến ba con, cũng khiến người khó thể chịu đựng. Nhất là hiện tại dưới sự truy kích của thú triều, chậm trễ một chút xíu thời gian đều có thể bị thú triều bao phủ!

- Cẩn thận!

Có võ giả cả kinh kêu lên, mà Lâm Minh mắt thấy ba con ác mộng thú này đánh tới lại không thèm để ý chút nào, vẫn chỉ là một thương đánh ra.

Xẹt!

Tia điện màu tím xẹt qua bầu trời, ba con ác mộng thú bị Lâm Minh một thương chặt đứt ngang lưng, máu thịt và mảnh xương bay loạn.

- Này...

Vài võ giả đều há hốc miệng, tuy rằng biết Lâm Minh rất mạnh nhưng đến tột cùng là mạnh cỡ nào bọn họ lại chưa từng tự mình thể nghiệm. Tuy rằng nhìn thấy Lâm Minh và Võ Quy Vân đánh một trận, Lâm Minh thắng Võ Quy Vân nhưng Võ Quy Vân rốt cuộc là thực lực gì, bọn họ cũng không có khái niệm gì.

Nhưng là hiện tại, đám ác mộng thú biến dị kia là bọn họ đã được cảm nhận rõ ràng, muốn đánh chết một con ác mộng thú biến dị, bọn họ phải mười mấy người mai phục trước, phối hợp các loại trận pháp, phối hợp công kích ăn ý, mỗi người một việc mới có thể miễn cưỡng đánh chết. Mà hiện tại Lâm Minh một thương liền giết ba con, thực lực chênh lệch đã không thể hình dung.

- Cứ như vậy bị giết rồi... Quá mạnh!

- Khó thể tưởng tượng hắn chỉ là Thần Hải sơ kỳ.

Vài võ giả thời điểm này cũng bất chấp nghị luận, bọn họ đều đuổi theo bước chân Lâm Minh. Một khi rớt lại cơ bản là chết.

Mà lúc này, ác mộng thú rốt cục dần dần trở nên thưa thớt. Bọn họ đi tới một thung lũng không biết tên. Ở Thần Vực, thung lũng, núi sâu như vậy quá nhiều.

- Chính bắc Chân Võ Thành 3000 dặm, đại khái là dãy núi Bạch Nham. Chúng ta hiện tại ở phụ cận dãy núi Bạch Nham.

Một võ giả quen thuộc hoàn cảnh chung quanh Chân Võ Thành nói. Bọn họ lúc này mới phát hiện, không riêng gì bọn họ còn có không ít người dự thi cũng tụ lại dãy núi Bạch Nham. Trên cơ bản mỗi một đội người dự thi đều có một người mạnh đỉnh cao dẫn dắt. Nếu như không phải như vậy, tử thương sẽ càng thêm thảm trọng.

- Nhanh nghỉ ngơi hồi phục, không biết khi nào sẽ còn có đàn ác mộng thú đánh tới!

- Đúng. Hơn nữa địa phương võ giả tụ tập cũng không an toàn. Dãy núi Bạch Nham này địa hình phức tạp, có người khả năng sẽ động sát tâm.

Vài võ giả đang nói đột nhiên ở một bên cách bọn họ mấy chục dặm, tiếng kêu thảm chợt vang lên, xen lẫn tiếng năng lượng bùng nổ. Dường như chuyên môn để nghiệm chứng lời bọn họ vừa mới nói.

Sau đó, tiếng gầm cuồng mãnh vang vọng trời đất. Thanh âm khủng bố này, chỉ nghe không thôi đều cảm thấy tinh thần run sợ, da đầu tê dại.

- Cái gì vậy!?

Tất cả võ giả đều trở nên khẩn trương, bao gồm Lâm Minh cũng ánh mắt hơi ngưng trọng, trở nên nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, dãy núi trước mặt mọi người bị hoàn toàn nổ tung ra!

Đất đá bay loạn, vô số cây lớn che trời hóa thành tro bụi.

Trong sóng năng lượng bùng nổ khủng bố như vậy, một con quái vật lông đỏ nhảy lên thật cao. Mà ở trước người nó, bốn võ giả bị đuôi lân giáp màu đỏ giống như roi kia của nó quấn lấy, ba người trong đó đã bị gai đuôi sắc nhọn đâm xuyên tim, máu tươi tung tóe. Mà một người cuối cùng thì dùng cương đao miễn cưỡng kẹp được cái đuôi, muốn giãy ra ngoài.

Đúng vào lúc này, quái vật lông đỏ đột nhiên vung móng vuốt, một vuốt đập lên thiên linh võ giả dùng cương đao kia. Võ giả kia thân thể chấn động, đầu nổ tung, óc bắn ra. Kế tiếp móng vuốt quái vật lông đỏ liên tục vung lên, bốn võ giả toàn bộ chia năm xẻ bảy!

Một đòn miểu sát bốn người!

- Trời... Trời ạ!

Ở bên cạnh Lâm Minh, một người dự thi nhìn tình cảnh trên không, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

- Võ giả dùng cương đao kia là Đổng Bích Thư, đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa, một người mạnh xếp hạng 12, 13 Chân Võ đại thế giới. Cứ như vậy bị giết như giết gà giết chó!

Phía trước đồn đãi, quái vật lông đỏ từng giết chết Ngô Chiêm Phong xếp thứ bảy đại thế giới, nhưng là trong ấn tượng của mọi người, quái vật lông đỏ hẳn là trải qua một phen chiến đấu kịch liệt mới giết được Ngô Chiêm Phong. Thực lực chân chính của đôi bên, chênh lệch sẽ không quá đáng.

Nhưng là hiện tại, mắt thấy Đổng Bích Thư xếp hạng mười mấy đại thế giới bị quái vật lông đỏ đánh chết dễ dàng như vậy, cùng với giết ba người khác cũng không có gì khác biệt. Điều này khiến cho mọi người lông tơ dựng ngược. Quái vật lông đỏ này rốt cuộc là tồn tại như thế nào?

- Thừa dịp lực chú ý của quái vật lông đỏ không ở chỗ này, chúng ta chạy mau!

Một võ giả vội vàng dùng chân nguyên truyền âm nói.

- Đừng! Chúng ta không thể chạy, chạy một cái khẳng định bị nó phát hiện. Với tốc độ của chúng ta, cho dù tách ra chạy cũng sẽ bị nó đánh chết. Chúng ta nín thở, cách xa mấy chục dặm có lẽ nó sẽ không chú ý nơi này. Tự cầu nhiều phúc đi!

Chạy khẳng định sẽ chết, không chạy còn có thể mù mờ qua được. Sự thật chính là bất đắc dĩ như vậy, bọn họ không có lựa chọn.

Mà lúc này Lâm Minh lại mắt không chớp nhìn chằm chằm quái vật lông đỏ kia, ánh mắt tỏa sáng.

Trong tầm nhìn hắn dùng cảm giác Thần Mộng hình thành, quái vật lông đỏ này hoàn toàn hiện ra bảy màu. Nó mang đến cho Lâm Minh một loại cảm giác phi thường đặc biệt. Năng lượng mộng cảnh trên người nó tuy rằng không tính rất mạnh, nhưng dày đặc, cổ xưa, mênh mông. Khiến Lâm Minh nảy sinh ý muốn chiếm hữu từ trong đáy lòng.

- Quái vật này, trên người có bí mật gì?

Lâm Minh lẩm bẩm, một tay nắm chặt Phượng Huyết Thương.

Chương 1216: Quái vật lông đỏ tiến hóa

Ánh mắt của Lâm Minh thủy chung khóa chặt trên người quái vật lông đỏ. Quái vật này thân cao đại khái một trượng, lông toàn thân sắc bén như kim, ở ngực cổ và lưng bao phủ những miếng vảy giáp màu đen, nhìn qua vừa dày vừa cứng rắn. Thân thể hắn hùng tráng, móng vuốt sắc bén có lực, ở sau lưng hắn có mọc một cái đuôi vừa nhỏ vừa dài. Trên đuôi bao phủ từng đoạn khớp xương, giống như một cái roi sắt. Chót đuôi có một cái gai xương sắc bén, hàn quang um tùm. Ba võ giả vừa rồi chính là bị gai xương này đâm thủng tim.

Chính vào lúc này, Lâm Minh nhìn thấy quái vật lông đỏ kia vươn móng vuốt, từ trong thi thể Đổng Bích Thư vỡ thành mảnh nhỏ kia móc ra một khối kết tinh màu tím. Trong khối kết tinh này phong ấn một con rắn nhỏ màu đỏ, con rắn chuyển động lên xuống, giống như vậy sống.

Nhìn thấy tinh thể màu tím này, ánh mắt Lâm Minh đột nhiên sáng ngời. Đây là...

Lâm Minh trừng lớn hai mắt, hắn tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy tinh thể màu tím này, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác hết sức đặc biệt với nó. Dường như... tinh thể đó chính là một bộ phận linh hồn của hắn.

Lâm Minh phóng ra cảm giác, tập trung vào viên tinh thể kia, trong thế giới cảm giác, năng lượng mộng cảnh chung quanh đều hóa thành quầng sáng đủ mọi màu sắc. Pháp tắc mộng cảnh thì biến thành đường nét bảy màu, mà viên tinh thể màu tím kia thì lại là bọ dạng đứa trẻ màu tím. Nó có ngũ quan rõ ràng, làn da bóng loáng mềm mại, linh động đáng yêu.

- Tinh thể màu tím này quả thật như là có sinh mệnh...

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này. Dưới tình huống lý giải cực sâu đối với pháp tắc mộng cảnh, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra tinh thể màu tím này không tầm thường.

Hắn có một loại dự cảm, nếu đạt được tinh thể màu tím này đối với tu luyện pháp tắc Thần Mộng của hắn có ưu đãi không thể đo lường.

Mà ngay khi Lâm Minh nghĩ vậy, quái vật lông đỏ kia lại một ngụm nuốt tinh thể màu tím, tốc độ nhanh đến khiến người không kịp phản ứng.

Tinh thể màu tím kia sau khi tiến vào thân thể quái vật lông đỏ liền hoàn toàn hòa tan, cùng linh hồn của nó dung hợp làm một. Quái vật lông đỏ phát ra một tiếng gầm cực kỳ sảng khoái, thân thể của nó bắt đầu phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm”, cốt giáp của nó bắt đầu nhiều lên, đuôi dài hơn. Cơ bắp sau lưng không ngừng mấp máy. Kế đó một đôi bọc thịt phồng lên, dường như có cái gì muốn từ trong bọc thịt vọt ra.

Quái vật lông đỏ kia dường như chịu đựng đau đớn thật lớn, nó tụ tập sức mạnh toàn thân đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ như sấm rền. Tiếp đó bọc thịt sau lưng hắn vỡ nát, phun ra chất nhầy màu xanh, mà trong những chất nhầy này một đôi gai xương bao phủ màng thịt đột nhiên vọt ra. Kế đó màng thịt mở ra, rồi lại hình thành một đôi cánh màu máu, giống như là cánh dơi hút máu.

Quái vật lông đỏ này rồi lại có cánh. Rất hiển nhiên, bởi vì ăn tinh thể màu tím kia, quái vật lông đỏ tiến hóa!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, chân nguyên trong cơ thể lưu chuyển. Tinh thể màu tím kia đối với tu luyện pháp tắc Thần Mộng của hắn tuyệt đối có ưu đãi thật lớn, mà quái vật lông đỏ này lại ăn tinh thể màu tím.

Quái vật lông đỏ dường như có một ít bất đồng so với ác mộng thú bình thường, nhưng nói cho cùng đều là quái vật trong không gian Thần Mộng. Nếu giết chết nó, cũng có thể đạt được năng lượng mộng cảnh, mà trong những năng lượng mộng cảnh đó sẽ ẩn chứa năng lượng của tinh thể màu tím.

Lâm Minh híp mắt lại, dùng cảm giác và pháp tắc Thần Mộng mình hiểu phân tích năng lượng mộng cảnh và pháp tắc mộng cảnh ẩn chứa trong cơ thể quái vật lông đỏ. Hắn mơ hồ cảm giác được, quái vật lông đỏ này chỉ sợ đã nuốt không chỉ một viên tinh thể màu tím. Vào lúc những người dự thi khác vì giá trị công huân chém giết sống mái, quái vật lông đỏ này lại đang im hơi lặng tiếng sưu tập tinh thể màu tím, cắn nuốt từng cái.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh cảm thấy có chút khó tin. Quái vật lông đỏ này rốt cuộc là cái gì, là Thần Mộng Thiên Tôn chế tạo ra sao? Làm sao cảm giác quái vật lông đỏ này dường như có tư tưởng của riêng mình vậy.

Hắn gần như định động thủ ngay. Mà chính vào lúc này chỉ nghe một tiếng nổ lớn, ánh vàng chói mắt bắn thẳng lênt rời, một thanh niên áo bào trắng như sao băng bay tới.

Thanh niên này không phải người khác chính là đệ tử thứ nhất của Chân Võ Đại Thánh địa – Võ Quy Vân.

Vù vù!

Theo sát Võ Quy Vân lại là hai đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa bay vào không trung. Bọn họ đều là nhân vật xếp hạng top 10 Chân Võ Đại Thánh địa, thực lực không hề thua kém Ngự Long.

Nhìn thấy quái vật lông đỏ này, trong mắt Võ Quy Vân hiện lên một tia sát khí:

- Rốt cuộc tìm được ngươi! Quái vật ngươi đã giết đệ tử hạch tâm Ngô Chiếm Phong của Chân Võ Đại Thánh địa ta, vừa rồi lại đánh chết sư đệ ta Đổng Bích Thư. Ngươi hoành hành lâu như vậy, hôm nay ta phải bắt ngươi trả giá, đánh chết ngươi cũng xem như trừ hại cho Chân Võ đại thế giới!

Võ Quy Vân từ trong Tu Di Giới rút ra Cự Huyết Kiếm, hắn đương nhiên biết sự đáng sợ của quái vật lông đỏ này. Đối mặt với tên này, Võ Quy Vân không dám có bất kỳ sơ suất, ngay từ đầu liền lấy ra Cự Huyết Kiếm.

Mà đúng lúc này, quái vật lông đỏ đột nhiên gầm lên một tiếng, cánh sau lưng nó giang ra, đột nhiên xông giết về phía Võ Quy Vân!

Nguyên bản quái vật lông đỏ này đã có được sức mạnh khủng bố và lực phòng ngự kinh người, mà hiện tại sau khi nó cắn nuốt tinh thể màu tím kia, lại đạt được tốc độ cực hạn!

Quá nhanh, nhanh đến mức căn bản khiến người không kịp phản ứng!

Đồng tử Võ Quy Vân co rụt lại, trong nháy mắt vận chuyển Thần Võ vô thượng Thác Thiên Ma Công!

Sức mạnh tăng vọt mấy lần, Võ Quy Vân hét lớn một tiếng, tay cầm Cự Huyết Kiếm nặng nề, một kiếm bổ chém hướng quái vật lông đỏ!

Keng!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Cự Huyết Kiếm của Võ Quy Vân rồi lại bị quái vật lông đỏ này một trảo đón đỡ. Mũi kiếm lạnh lẽ kẹt ở trên móng vuốt sắc bén của quái vật lông đỏ, dường như thép đúc, không thể nhúc nhích chút nào.

Võ Quy Vân sắc mặt đại biến, tại sao mạnh như vậy!? Va chạm vừa rồi, hắn chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn, hổ khẩu tê dại!

Sức mạnh của quái vật này quả thật còn mạnh hơn so với Lâm Minh từng giao thủ với hắn!

Về phần tốc độ thì không kém Long Nha.

Quái vật lông đỏ này đến tột cùng là tình huống gì, là ác mộng thú sao? Thần Mộng Thiên Tôn vì sao muốn chế tạo ra ác mộng thú mạnh mẽ như vậy? Ngay cả chính mình đều đánh không lại, lại có bao nhiêu người có thể đánh chết nó?

Ác mộng thú vốn chính là để cho người dự thi đánh chết, tích lũy giá trị công huân. Nếu chế tạo ra một con ác mộng thú ai đều không giết chết được, ngược lại ai gặp người đó chết, vậy không phải hoàn toàn mất ý nghĩa khảo hạch sao?

Trong lòng Võ Quy Vân hiện lên ý niệm này, nhưng mà lúc này hắn chỉ cảm giác cánh tay bị dần dần tăng lực, hắn không ngừng lùi lại, gần như không nắm được Cự Huyết Kiếm nữa.

Mà chính vào lúc này, phía sau Võ Quy Vân, hai đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa một trái một phải giáp công quái vật lông đỏ!

Hai người bọn họ, một người tay cầm trường kiếm 1. 5m, một người khác thì cầm đại đao sống dày. Mắt thấy Võ Quy Vân rơi xuống hạ phong, bọn họ đương nhiên phải ra tay.

- Cẩn thận!

Võ Quy Vân hô lên, nhưng mà đã muộn. Quái vật lông đỏ gầm một tiếng, đuôi của nó giống như roi vung ra!

Vút!

Tiếng bén nhọn dường như xé rách không gian.

- Đồng loạt ra tay!

- Chém đuôi nó!

Hai người kia cũng không phải mãng phu, bọn họ đều cảm nhận được sự khủng bố của quái vật lông đỏ này, một đao một kiếm hợp lực chém về phía đuôi thép của nó.

Keng!

Binh khí và đuôi thép chạm nhau, hai người chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, binh khí như muốn rời tay. Trong đó thanh kiếm hơi giòn yếu hơn rồi lại phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, dường như sức mạnh lớn hơn chút nữa là sẽ bị vụt gãy.

Mà cái đuôi thép kia vụt trên đao kiếm chẳng những không tổn thương mảy may, ngược lại chót đuôi bởi vì tốc độ cực nhanh mà vòng qua đao kiếm, bắn mạnh về phía tim một gã đệ tử.

Tên kia đồng tử co rụt, thân thể lui nhanh, muốn tránh thoát một đòn này.

Nhưng mà tốc độ cái đuôi thật sự quá nhanh!

Hắn chỉ miễn cưỡng tránh khỏi yếu hại nơi tim, gai xương kia giống như tên nhọn bắn thủng giấy mỏng đâm xuyên chân nguyên hộ thể của hắn rồi sau đó không chút khách khí đâm vào thân thể hắn, xuyên thủng vai phải!

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, căn bản không kịp phản ứng. Mà chính vào lúc này chỉ nghe một tiếng "Vù" khẽ, cái đuôi kia đột nhiên vung lên, toàn bộ vai phải, xương quai xanh cùng với máu thịt của hắn đều bị cái đuôi hất bay!

Nửa người máu thịt bầy nhầy, hắn kêu thảm một tiếng, sắc mặt tái nhợt!

- Tứ sư đệ!

Võ Quy Vân trong lòng nổi giận, hét lớn một tiếng, khớp xương toàn thân nổ vang, thân thể cất cao, bao trùm vảy giáp, cơ bắp toàn thân gồ lên. Hắn dùng ra Thác Thiên Ma Công trạng thái cực hạn.

Coong!

Võ Quy Vân dùng sức nắm Cự Huyết Kiếm, miễn cưỡng rút ra từ trong tay quái vật lông đỏ, một kiếm bổ xuống!

Kiếm toái hoàn vũ!

Võ Quy Vân dùng ra một đòn mạnh nhất của mình!

Nhưng mà quái vật lông đỏ này căn bản phớt lờ, hai vuốt của nó đột nhiên đẩy ra phía trước. Một vuốt chộp vào trọng kiếm của Võ Quy Vân, một vuốt khác chộp vào cổ họng hắn!

Mắt thấy công kích dã man bá đạo của quái vật lông đỏ này, Võ Quy Vân mặt dữ tợn thúc giục toàn bộ sức lực, như trước đem một kiếm này chém xuống.

Keng!

Cự kiếm chém lên móng vuốt, tiếng động như đá chạm chuông đồng. Vảy giáp của quái vật lông đỏ rốt cuộc bị chém vỡ một miếng, mà lúc này một móng vuốt khác của nó lại chộp đến trước mắt Võ Quy Vân.

Một vuốt chộp xuống!

Võ Quy Vân đã không có khả năng lui về phía sau, khoảnh khắc đó chung quanh thân thể hắn đột nhiên toát ra vách chắn màu vàng dày dặn. Đây là pháp tắc hệ Kim Chân Võ hộ thể đại pháp mà hắn lĩnh ngộ.

Khi giao thủ với Lâm Minh hắn từng liều mạng hộ thuẫn vỡ nát miễn cưỡng dùng một chiêu này đỡ Bách Trọng Lãng lần đầu tiên của Lâm Minh, có thể thấy được sự mạnh mẽ của chiêu này.

Rắc!

Móng vuốt của quái vật lông đỏ không chút khách khí đập lên hộ thuẫn màu vàng, hộ thuẫn vô cùng chắc chắn đột nhiên chấn động, lập tức bị quái vật lông đỏ xé ra hơn một nửa!

Phốc!

Một vuốt này sau khi phá vỡ hộ thuẫn, hung hăng chộp vào trên vai phải Võ Quy Vân. Thân thể hắn đột nhiên chấn động, bay ngược ra ngoài, vai phải gần như bị đánh nát!

- Làm sao có thể mạnh như vậy!

Võ Quy Vân môi run run, cả cánh tay phải vô lực rũ xuống, căn bản không dùng được sức.

Mà võ giả ở chung quanh dãy núi Bạch Nham cũng đều nhìn thấy cảnh tượng này, cả đám hít một hơi khí lạnh. Võ Quy Vân tuy rằng bại bởi Lâm Minh, cũng nghe đồn thực lực không bằng Long Nha, nhưng thực lực của hắn là không thể nghi ngờ. Không ngờ mới mấy chiêu đã bị đánh bại? Quái vật lông đỏ kia rốt cuộc là thứ gì?

Chương 1217: Sinh mệnh linh hồn

Quái vật lông đỏ đánh Võ Quy Vân trọng thương, lại gầm một tiếng, tiếp tục xông tới. Nó giơ móng vuốt sắc bén, chỉ cần một đòn này hạ xuống thân thể Võ Quy Vân sợ là sẽ bị xé thành hai đoạn!

Khoảnh khắc chỉ mạnh treo chuông, Võ Quy Vân đột nhiên kéo cánh tay đã gãy của mình xuống, dùng sức bóp. Cả cánh tay phải trong nháy mắt nổ tung thành vô số mưa máu.

Ma Thể Chi Giải Đại Pháp!

Võ Quy Vân diện mạo dữ tợn, thân thể hắn đem những mưa máu này hoàn toàn hấp thu, vảy giáp bao phủ bên ngoài thân thể lại thêm một tầng màu đỏ như máu quỷ dị.

Khoảnh khắc đó, Võ Quy Vân khí thế tăng vọt, sức mạnh của hắn rồi lại lần nữa tăng gấp đôi. So với lúc đánh cùng Lâm Minh, càng thêm mạnh mẽ!

- Đây là chiêu thức gì? Rồi lại có thể cắn nuốt máu thịt của mình, đổi lấy sức mạnh cực hạn!

- Khẳng định là công pháp Ma đạo. Thác Thiên Ma Công cũng là công pháp Ma đạo. Chân Võ Giới Vương hẳn là chiếm được kế thừa của đại năng Ma đạo nào đó!

- Một chiêu này khẳng định tiêu hao khí huyết thật lớn, lúc trước Võ Quy Vân chiến Lâm Minh, ngay từ đâu không sử dụng. Sau lại tiêu hao quá lớn, có dùng cũng không dùng được nữa. Nếu ngay từ đầu Võ Quy Vân liền dùng ra loại công pháp này chiến đấu với Lâm Minh, sợ là kết quả chiến đấu khó mà nói.

Võ giả chung quanh dùng chân nguyên truyền âm nhanh chóng nghị luận. Tuy nhiên, một chiêu này của Võ Quy Vân là chiêu thức liều mạng, phương pháp chiến đấu tự nổ bộ phận thân thể để tăng cường tiềm lực. Ở trong luận võ bình thường sẽ không sử dụng, nếu không cho dù thắng cũng là chuyện chật vật không chịu nổi, rất là mất mặt.

Mắt thấy quái vật lông đỏ đánh tới, Võ Quy Vân hét lớn một tiếng, tay cầm Cự Huyết Kiếm đột nhiên một kiếm bổ xuống!

Rắc!

Cự Huyết Kiếm và hai móng của quái vật lông đỏ va chạm kịch liệt, quái vật lông đỏ rốt cục phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể bị Cự Huyết Kiếm bổ cấp tốc lui về phía sau. Mà cùng lúc đó thân thể Võ Quy Vân cũng như sao xẹt bay ngược ra ngoài.

Va chạm kịch liệt vừa rồi, tay trái hắn cũng nổ tung gãy xương, Cự Huyết Kiếm xoay tròn bay ra. Võ Quy Vân hộc búng máu to, hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà!

Tất cả chiêu thức của hắn đã hoàn toàn dùng ra!

Mà nhìn lại quái vật lông đỏ, tuy rằng cũng bị đánh lui, hai móng nhuộm máu, da tróc thịt bong nhưng đối với nó sinh mệnh lực mạnh mẽ mà nói đều chỉ là thương nhỏ mà thôi.

Lực phòng ngự của nó đã khủng bố đến khiến người ta trong lòng sinh cảm giác tuyệt vọng. Tay không đối kháng Linh khí trung phẩm, hơn nữa linh khí trung phẩm này còn là đệ nhất thiên tài đại thế giới sử dụng, chiến lực toàn bộ khai hỏa, thiêu hốt khí huyết lực. Dù vậy cũng không thể làm gì quái vật lông đỏ!

Xem đến đây, rất nhiều võ giả đều đã phán định, Võ Quy Vân ắt thua không nghi ngờ. Bọn họ không muốn bị tai bay vạ gió, đã chuẩn bị chạy trốn. Phụ cận dãy núi Bạch Nham có chừng mấy vạn võ giả, bởi vì nơi này địa hình phức tạp, bọn họ chỉ cần ẩn nấp hơi thở chạy tứ tán, quái vật lông đỏ cũng không có bản lĩnh giết bao nhiêu.

Thân thể lùi ra của quái vật lông đỏ rất nhanh liền dừng ổn, nó đang muốn hướng về Võ Quy Vân phát ra một đòn cuối cùng, triệt để giết chết võ giả loài người khiêu chiến uy nghiêm của nó. Mà chính vào lúc này, trong lòng nó chợt sinh điềm báo!

Đột nhiên quay đầu, chỉ thấy ở ngoài mấy dặm, một thanh niên áo lam tay cầm trường thương màu đỏ bắn nhanh đến!

Thanh niên áo lam này mi tâm lóe lên dấu ấn màu đỏ, toàn thân bao phủ sét và lửa, tốc độ nhanh như sao băng!

Võ giả ẩn nấp trong các thung lũng, hẻm núi của dãy núi Bạch Nham cũng đều nhìn thấy thanh niên áo lam này.

- Là Lâm Minh!

Có người phát ra tiếng kinh hô. Thực lực quái vật lông đỏ rành rành trước mắt mọi người, dõi mắt toàn bộ Chân Võ đại thế giới cũng chỉ có Lâm Minh, dám ra tay vào lúc này!

- Điên rồi!

- Người tài cao gan cũng lớn!

Cho dù là Lâm Minh, tất cả mọi người cũng không coi trọng. Quái vật lông đỏ này không biết chi tiết, thực lực chân chính của nó cực hạn là gì còn rất khó nói rõ. Chỉ riêng hiện tại bày ra cũng đã khiến người tuyệt vọng. Mà mọi người nhìn thấy, lúc Lâm Minh chiến đấu Võ Quy Vân, ưu thế cũng không tính quá lớn. Muốn chiến thắng quái vật lông đỏ kia chỉ sợ hy vọng xa vời.

Tốc độ của Lâm Minh càng lúc càng nhanh, Bát Môn Độn Giáp bảy môn đều mở, Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, máu Cổ Phượng cũng hoàn toàn thiêu đốt. Một người một thương, giống như một ngôi sao băng ngang qua bầu trời, sức mạnh khủng bố trong khoảnh khắc đó hoàn toàn bộc phát ra!

Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Quái vật lông đỏ phát ra một tiếng rít gào, chiêu thức không thay đổi, vẫn như trước vươn móng vuốt, hướng về Lâm Minh chộp mạnh!

Công kích vô cùng đơn gnả nhưng không ai cảm thấy nó đơn giản.

Cao thủ top 10 đại thế giới dưới một đòn như vậy sẽ bị miểu sát trong nháy mắt.

Va chạm đồng dạng, lúc trước là Võ Quy Vân mà hiện tại đổi thành Lâm Minh!

Mọi người đều mở to mắt!

Rắc!

Phượng Huyết Thương đập mạnh lên hai móng của quái vật lông đỏ. Khoảnh khắc đó Lâm Minh chỉ cảm thấy hổ khẩu rung mạnh, một luồng lực phản chấn cuồng mạnh dọc theo Phượng Huyết Thương truyền đến. Truyền vào ngũ tạng lục phủ, tứ chi bách hài, chấn cho hắn khí huyết sôi trào, năng lượng hỗn loạn.

Lúc này hắn mới biết, móng vuốt công kích nhìn như đơn giản của quái vật lông đỏ này kỳ thật ẩn chứa sức mạnh pháp tắc. Những cao thủ kia bị nó đánh bay không riêng là bởi vì lực đánh vào, cũng bởi vì pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Tuy nhiên Bách Trọng Lãng của Lâm Minh cũng không phải đơn giản như vậy. Sức lớn trăm triệu cân toàn bộ rót vào Phượng Huyết Thương, lực công kích phát ra đã khó thể tưởng tượng. Hơn nữa công kích như vậy còn như hải triều, ngập trời mà đến, liên miên không dứt!

Ầm!

Năng lượng bùng nổ, lần này va chạm Lâm Minh và quái vật lông đỏ đồng thời lui về phía sau. Lâm Minh khí huyết nhộn nhạo, hổ khẩu tê dại, mà trên cánh tay quái vật lông đỏ kia cũng da thịt nứt ra, hơi hơi rỉ máu.

Nhìn thấy hai vuốt hơi hơi rỉ máu của quái vật lông đỏ, ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, lực phòng ngự thật biến thái!

Đây tuyệt đối là lực phòng ngự khủng bố nhất trong tất cả đối thủ Lâm Minh đối mặt đến giờ. So với lực phòng ngự của hắn khủng bố hơn nhiều, sợ là thật sự vượt qua Thần thú tuổi nhỏ!

- Quái vật này, khó giải quyết!

Lâm Minh ánh mắt ngưng trọng, Bách Trọng Lãng gần như dưới trạng thái khai hỏa toàn bộ rồi lại không thể trọng thương nó.

- Công kích của Lâm Minh cũng không có hiệu quả! Vừa rồi một đòn kia của Lâm Minh chính là một chiêu cuối cùng đánh bại Võ Quy Vân, nhưng là không gây thương tổn cho quái vật lông đỏ! Hơn nữa quái vật kia vừa rồi chỉ là vội vàng phản kích, không thương đến Lâm Minh. Nếu thật sự chính diện va chạm vài lần, Lâm Minh hơn phân nửa cũng không đỡ được.

- Lâm Minh chỉ sợ... bó tay.

- Long Nha đâu? Sao Long Nha không có mặt? Nếu Lâm Minh cộng thêm ln, hai người có lẽ còn có một chút hy vọng!

Phần đông võ giả ở dãy núi Bạch Nham dưới tình huống như vậy tự nhiên nghĩ tới Long Nha. Long Nha một mực rất thần bí, xuất thân là một điều bí ẩn, thực lực cũng là một điều bí ẩn. Tuy nhiên gần nhất mọi người chậm rãi phỏng đoán ra, người thứ nhất giá trị công huân của Chân Võ đại thế giới hiện tại chính là Long Nha. Đa số người cho rằng Long Nha với Lâm Minh có thực lực xấp xỉ.

Trên trời coa, Lâm Minh nhìn quái vật lông đỏ, nó cũng nhìn Lâm Minh. Đôi mắt xanh thẫm của nó, đồng tử như lỗ kim, ánh mắt khiếp người.

Mà ở xa vài dặm, Võ Quy Vân toàn thân là máu nằm trong đống loạn thạch. Vai phải dập nát, mất cánh tay phải, đã hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Võ Quy Vân nhìn Lâm Minh trên bầu trời, sắc mặt phức tạp.

Kỳ thật Võ Quy Vân là bởi vì sư đệ của mình bị quái vật lông đỏ đánh chết ngay trước mặt, khi đó còn có đệ tử khác của Chân Võ Đại Thánh địa. Hắn thân là đại sư huynh, không có khả năng không xuất hiện, cho nên hắn mới bất chấp mọi thứ lao ra. Cho dù hắn biết rõ quái vật lông đỏ này phi thường khó giải quyết.

Mà Lâm Minh thì khác, hắn hoàn toàn có thể bỏ đi, nhưng là hắn vẫn xuất hiện, hoàn toàn vì chiến đấu mà chiến đấu.

- Đối mặt với quái vật mạnh như vậy hắn lại đều dám xông lên, thật sự là người điên! Chẳng lẽ chiến đấu với ta hắn còn không dùng toàn bộ thực lực sao? Nếu đó chính là cực hạn của hắn, khẳng định phải thua!

Võ Quy Vân lẩm bẩm, từ trong Tu Di Giới lấy ra một viên đan dược nuốt vào.

Lúc này, trừ Chân Võ đại thế giới ra, rất nhiều đại thế giới đều xuất hiện quái thú mạnh mẽ cùng loại quái vật lông đỏ ở Chân Võ đại thế giới. Rất nhiều cao thủ thứ nhất đại thế giới cũng phải nuốt hận trước mặt chúng nó! Về phần võ giả bình thường thì càng không cần phải nói, gặp mặt là bị miểu sát.

Quái vật như vậy đã vượt xa trình độ của truyền nhân Thánh địa Giới Vương giới lớn. Sự tồn tại của chúng căn bản không phải vì khảo hạch vòng dự tuyển, mà là vì thật sự chọn ra những thiên tài mạnh nhất kia.

- Thần Mộng sư thúc thủ đoạn thật hay. Đầu tiên là thú triều công thành, tiếp theo chính là những quái vật mạnh nhất này xuất hiện. Hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc như thế, người dự thi thực lực không đủ, ngay cả sống một ngày đều là hy vọng xa vời.

Trong Thần Mộng Cung, thanh niên áo trắng vai đeo trường kiếm tặc lưỡi nói.

- Hoàn cảnh tàn khốc mới có thể rèn luyện người...

Ở bên cạnh thanh niên áo trắng, Băng Mộng thần sắc bình tĩnh.

- Không sai, chúng ta cũng là như vậy mà trưởng thành. Rất nhiều võ giả bình dân hoặc xuất thân Thánh địa bình thường, luôn cho rằng truyền nhân Thiên Tôn chúng ta vừa sinh ra liền được hưởng điều kiện vô cùng ưu việt, học truyền thừa tốt nhất, tương lai được tiến cử trở thành Giới Vương. Kỳ thật, khi chúng ta trưởng thành lại phải đối mặt lịch lãm vô cùng khắc nghiệt, ở trong lịch lãm tử vong ngã xuống là chuyện thường có. Mà độ khó của lịch lãm sợ là đệ tử hạch tâm của Thánh địa Giới Vương đi qua đều sẽ toàn quân bị diệt.

Thanh niên áo trắng nhớ tới những lịch lãm mà mình trải qua, lòng còn sợ hãi.

- Đúng rồi. Băng Mộng sư muội, những quái vật đặc thù xuất hiện ở đại thế giới kia rốt cuộc là cái gì? Ta cảm giác chúng nó cũng không phải ác mộng thú bình thường!

Băng Mộng chậm rãi gật đầu nói:

- Là sinh mệnh linh hồn năm xưa sư tôn bắt được, chúng nó đều là sống, mà không phải pháp tắc chế tạo ra.

- Sinh mệnh linh hồn?

Thanh niên áo trắng hơi hơi ngạc nhiên. Nếu được xưng là sinh mệnh linh hồn, tự nhiên là có khác biệt với linh hồn của loài người.

- Chẳng lẽ là sinh mệnh trời sinh không có thể xác, chỉ có linh hồn? Thần Mộng sư thúc ở chỗ nào bắt được nhiều sinh mệnh linh hồn như vậy. Thần Vực còn có loại địa phương này?

Thanh niên áo trắng hỏi ra một chuỗi câu hỏi, mà Băng Mộng dường như không có ý định nhiều lời, ngậm miệng không nói nữa.

Thanh niên áo trắng hiểu tính tình của Băng Mộng, điều nàng không muốn nói có hỏi thế nào cũng vô dụng, cũng đành phải thôi.

Tùy ý nhìn thoáng qua tình huống của 3000 đại thế giới, có một số đại thế giới ngay cả cao thủ xếp hạng thứ nhất đều bị giết. Mà những người không bị giết kia, cũng chỉ là không gặp phải mà thôi.

Nhìn tới đây, thanh niên áo trắng không kìm được lắc đầu, lẩm bẩm:

- Thần Mộng sư thúc dù để lại hình thức ban đầu căn nguyên tinh thần trong Thần Mộng giới làm phần thưởng, tuy nhiên trừ Tiểu Ma Tiên sư muội sợ là không có người nào có thể đạt được... Độ khó này, quá lớn!

Chương 1218: Chiến quái vật lông đỏ

Trên bầu trời, Lâm Minh một thân áo lam, tay cầm trường thương lăng không mà đứng. Bản thân hắn cũng như một cây thương, đứng thẳng tắp!

Mà ở trước mặt hắn, quái vật lông đỏ thân thể cuộn thành một đống, giống như là một con mãnh hổ tụ thế muốn tấn công. Đối mặt quái vật lông đỏ này, bất kể là ai đều sẽ chịu đựng áp lực thật lớn.

Vài tên đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa đã lùi ra rất xa, những người dự thi khác nấp trong dãy núi Bạch Nham cũng kéo giãn khoảng cách mấy chục dặm với chiến trường. Rất ít có người tin tưởng Lâm Minh có thể thắng. Mà một khi Lâm Minh bại trận, bất kể hắn chạy thoát hay chết, kế tiếp không may liền có khả năng chính là những người dự thi bọn họ. Đến lúc đó tách ra chạy trốn vẫn là cách xa một chút thì nắm chắc sinh tồn lớn hơn một chút.

Mà chính vào lúc này, quái vật lông đỏ kia động. Nó giang cánh thịt màu đỏ, giống như một con dơi lớn vọt hướn Lâm Minh. Tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng. Nó không dùng bất kỳ chiêu thức, chỉ vươn móng vuốt chụp hướng cổ họng Lâm Minh!

Đây là lần đầu tiên quái vật lông đỏ chính thức công kích Lâm Minh. Lần trước chỉ là vội vàng phản kích mà thôi.

Vừa rồi quái vật lông đỏ chiến Võ Quy Vân chính là một lần tấn công không hề hoa lệ như vậy. Đem Võ Quy Vân đồng thời thi triển Thác Thiên Ma Công cùng Ma Thể Chi Giải Đại Pháp, trạng thái toàn bộ khai hỏa, đánh cho trọng thương.

Một đòn này, phi thường khủng bố!

Lâm Minh nếu có thể đỡ được một đòn này, còn miễn cưỡng có tư cách đối kháng quái vật lông đỏ. Nếu không chính là miểu sát trong nháy mắt!

Mọi người đều mở to hai mắt.

Mắt thấy quái vật lông đỏ xông tới, Lâm Minh đồng tử co rụt, khớp xương toàn thân nổ vang. Sức mạnh xương Rồng, máu Phượng toàn bộ dung hợp với thân thể. Khoảnh khắc đó, sau lưng Lâm Minh đồng thời hiện ra hư ảnh Thương Long và Phượng Hoàng màu vàng.

Tiếng rồng gầm to rõ, cùng với tiếng phượng hót réo rắt vang vọng phía chân trời. Hai tay Lâm Minh đột nhiên trầm xuống, Phượng Huyết Thương trong tay cấp tốc đâm ra. Trong nháy mắt đâm liền trăm thương.

100 thương này cuối cùng hội tụ thành một luồng, hình thành mống thương màu xanh da trời to một trượng, vọt hướng quái vật lông đỏ.

Một đòn này, Lâm Minh dùng hết sức mạnh toàn thân. Có thể nói là một đòn mạnh nhất ở trạng thái luyện thể của hắn!

Ầm!

Sóng khí cuồn cuộn, một thương của Lâm Minh đánh mạnh lên móng vuốt quái vật lông đỏ. Năng lượng bùng nổ, không gian chấn động.

Vảy giáp trên móng vuốt quái vật lông đỏ bị vỡ nát, mà cùng lúc đó một luồng lực chấn động lớn mạnh dọc theo Phượng Huyết Thương truyền hướng thân thể Lâm Minh.

Luồng lực chấn động này giống như là dao động của đất, mênh mông mà kéo dài không dứt. Chân nguyên hộ thể trên người Lâm Minh sau khi bị lực dao động thổi quét, trong nháy mắt vỡ nát!

Lực dao động kế đó vọt vào thân thể hắn, vọt vào kinh mạch toàn thân, nội tạng xương cốt trong nháy mắt khí huyết hắn nhộn nhạo, năng lượng hỗn loạn. Một ít kinh mạch, gân da, cơ bắp đều bị một ít tổn hại!

Nếu không phải thân thể Lâm Minh dung hợp Long cốt Chí Tôn, lại mở ra Cảnh Môn, chỉ riêng một đòn này là có thể khiến hắn ngũ tạng vỡ nát, xương cốt toàn thân đứt rời từng khúc. Kết cục cũng không tốt hơn Võ Quy Vân bao nhiêu.

- Lực chấn động thật mạnh, đây là... pháp tắc Đất sao? Khó trách Võ Quy Vân trạng thái mạnh nhất cũng bị quái vật lông đỏ này một đòn đánh bại!

Ánh mắt Lâm Minh hơi hơi ngưng trọng. Quái vật lông đỏ sở dĩ mạnh mẽ chính là bởi vì mỗi một đòn của nó đều kèm theo sức mạnh pháp tắc. Chỉ cần tiếp xúc với nó, luồng lực chấn động cuồng mãnh kia sẽ truyền vào trong thân thể đối thủ.

Chân nguyên hộ thể của Lâm Minh đã xem như vững chắc, nhưng ở trước mặt quái vật lông đỏ vẫn vỡ nát trong nháy mắt, căn bản không thể chống đỡ!

Cũng may thể xác Lâm Minh đồng dạng phòng ngự mạnh mẽ, nhưng dù vậy thân thể hắn cũng bị tổn thương rất nhỏ.

- Đỡ được rồi... Lâm Minh rồi lại đỡ được công kích của quái vật lông đỏ! Trời, vừa rồi chân nguyên hộ thể của hắn đã vỡ nát, hắn làm sao đỡ được? Chẳng lẽ là bằng vào lực phòng ngự của thân thể? Quả là yêu nghiệt!

- Không có khả năng hoàn toàn đỡ được. Chân nguyên hộ thể vỡ nát, dư ba khí kình khẳng định sẽ đánh lên người Lâm Minh. Cho dù Lâm Minh đồng tu thuật luyện thể, thân thể phòng ngự mạnh mẽ cũng sẽ bị hao tổn, để lại thương ngầm. Tích lũy lại, sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh. Ngươi xem tay hắn, đang đổ máu!

Cánh tay Lâm Minh quả thật đang đổ máu, vừa rồi hắn chịu đựng luồng lực đánh vào thật lớn này, hổ khẩu bị chấn nát, mạch máu trên cánh tay cũng bị vỡ. Từng luồng máu tươi dọc theo mu bàn tay hắn chảy xuống, nhỏ lên Phượng Huyết Thương, đỏ tươi vô cùng.

- Vậy cũng không dễ dàng rồi. Ngươi xem quái vật lông đỏ kia, còn không phải cũng hai tay vỡ nát đổ máu.

Có người chân nguyên truyền âm nói.

- Đừng lấy người so với quái vật. Thể chất của quái vật kia là người có thể so sánh sao? Lâm Minh yêu nghiệt mấy cũng không so được. Ta có dự cảm, năng lực khôi phục và năng lực chịu đòn của quái vật này sẽ vượt qua tưởng tượng. Mà Lâm Minh, tiếp tục va chạm, thương ngầm sẽ tích lũy, cuối cùng bị thua.

Võ giả kia vừa mới nói xong, dường như vì muốn nghiệm chứng lời của hắn, trên hai móng của quái vật lông đỏ, bắp thịt mấp máy, máu chảy tự nhiên mà ngừng lại. Thậm chí vảy giáp đều đang chậm rãi mọc ra, chữa trị.

Nguyên bản trước sau mấy lần va chạm với Võ Quy Vân, Lâm Minh, nó cũng bị thương không nhẹ. Nhưng chỉ thời gian mấy hô hấp, cánh tay của nó liền tự lành!

Nhìn thấy một màn này, người dự thi ở dãy núi Bạch Nham đều hít một hơi khí lạnh.

Thật vất vả đả thương nó một chút xíu, nhất là Võ Quy Vân gần như là liều mạng mới tạo thành tổn thương. Kết quả trong nháy mắt nó liền tự khôi phục!

Điều này tuyệt đối sẽ trong nháy mắt đánh tan lòng tin của võ giả đối chiến với nó.

Đây phải là lực khôi phục biến thái cỡ nào. Quái vật như vậy, còn để người làm sao đánh!?

Bất kể là ai, đối mặt với đối thủ tốc độ sức mạnh khủng bố, phòng ngự vô địch, sức bền thâm hậu, lực khôi phục biến thái như vậy cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng!

- Xong rồi, không ai có thể thắng nó!

- Chỉ sợ Lâm Minh và Long Nha cộng lại cũng không được!

- Lực khôi phục quá biến thái, tương đương Thần thú tuổi nhỏ!

Mọi người đang nghị luận, lúc này Lâm Minh ở trên không, máu tươi trên cánh tay hắn cũng đang chậm rãi ngừng lại. Cơ bắp mấp máy, miệng vết thương khép lại, máu thịt làn da toàn bộ đều mọc ra mới. Sau một lát, cánh tay Lâm Minh khôi phục như lúc ban đầu, liên đới kinh mạch, mạch máu vỗn đứt trong cơ thể cũng đều chầm chậm khép lại. Thương ngầm bị tiêu trừ hoàn toàn!

Nhìn thấy Lâm Minh tự khôi phục, tất cả người dự thi đều trợn tròn mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin.

- Không phải chứ! Lâm Minh cũng có thể tự khôi phục!?

- Ta xác định hắn không uống thuốc. Hơn nữa cho dù uống thuốc cũng rất ít có đan dược lực khôi phục mạnh mẽ như vậy. Có thể tạo hiệu quả trong chiến đấu!

- Cơ thể người làm sao có thể có lực khôi phục giống như hung thú vậy? Chẳng lẽ là pháp tắc Sinh Mệnh?

Có người đột nhiên nói. Nếu như pháp tắc Sinh Mệnh tu luyện đến cảnh giới cực cao, quả thật có thể ở trình độ nhất định khống chế tế bào máu thịt của mình sống lại, hoàn thành chữa trị một ít khí quan không yếu hại. Cũng chính là khí quan máu thịt trừ tim, não, tủy ra. Hơn nữa phải trả giá tiêu hao năng lượng chân nguyên thật lớn, không thể sử dụng nhiều lần.

- Nếu là pháp tắc Sinh Mệnh, vậy cũng vẫn vô dụng. Lâm Minh sẽ rất nhanh hao hết năng lượng.

- Sức bền của người không có biện pháp so sánh với hung thú. Huống chi Lâm Minh gặp phải còn là một con biến thái như vậy!

Sự mạnh mẽ của quái vật lông đỏ đã ăn sâu vào lòng người, đối mặt với nó khí thế trước tiên yếu ba phần.

Lúc này, quái vật lông đỏ trừng đôi mắt xanh biếc của nó, sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Minh. Nó dường như không nghĩ tới, một đòn hẳn phải giết của mình rồi lại bị Lâm Minh đỡ được. Rồi sau đó, Lâm Minh còn có thể tự chữa trị thân thể bị thương giống như nó.

Nó phát ra tiếng rống trầm thấp, chậm rãi chuyển động móng vuốt, cổ, phát ra tiếng vang kẽo kẹt. Mà Lâm Minh cũng chuyển động cổ tay, đối mặt quái vật lông đỏ, ánh mắt sắc bén.

Rống!

Theo một tiếng gầm của quái vật lông đỏ, chiến đấu một lần nữa triển khai!

Đây là một trận đọ máu cứng đối cứng! Trường thương màu đỏ cùng móng vuốt màu đỏ mỗi lần va chạm đều phát ra tiếng nổ lớn như kim loại – đá giao nhau!

Rầm! Rầm! Rầm!

Va chạm của sức mạnh vượt qua trăm triệu cân, thân núi nổ tung, đá vụn tung tóe. Chỉ riêng dư ba của một người một thú giao thủ cũng đã có thể san bằng dãy núi.

Sự mạnh mẽ của quái vật lông đỏ này vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh. Mỗi một lần công kích, lực chấn động lớn mạnh đều sẽ truyền vào thân thể Lâm Minh, chân nguyên hộ thể của hắn đều sẽ vỡ nát!

Công kích mạnh mẽ như vậy, so với Võ Quy Vân mạnh hơn mấy lần! Đổi là người khác tới, một đòn là có thể không chết thì thương.

Cho dù là thân thể Lâm Minh dung nhập máu Phượng tủy Rồng, lực khôi phục và chịu đòn đều đạt tới trình độ khó tin. Nhưng là cứ cứng đối cứng như vậy, hắn vẫn cảm thấy khí huyết hỗn loạn, năng lượng ở trong kinh mạch đâm thẳng xuyên thủng.

Tuy nhiên cùng lúc Lâm Minh chịu đựng từng đợt trọng thương, quái vật lông đỏ cũng không dễ chịu.

Quái vật lông đỏ quả thật sức mạnh và sức bật đều gấp mấy lần

Võ Quy Vân, nhưng là kỹ xảo chiến đấu của nó lại nghiêm trọng không đủ. Nó mỗi lần va chạm với Lâm Minh đều phải chịu đựng ít nhất hai lần Phượng Huyết Thương của Lâm Minh công kích.

Phượng Huyết Thương là Linh khí phẩm chất cực cao, sự sắc bén của nó không thể nghi ngờ. Sau khi chiến linh Hoàng Kim của Lâm Minh rót vào, cho dù là thân thể quái vật lông đỏ như sắt thần nhưng dù thế nào cũng bị Phượng Huyết Thương để lại vết thương.

Từng lần vết máu tích lũy cũng là thương thế không nhẹ.

Cơ bắp quái vật lông đỏ đang mấp máy, chữa trị vết thương để lại trên người, máu Rồng Phượng trong cơ thể Lâm Minh gia tốc lưu chuyển, đồng dạng đang chữa trị thương ngầm.

Bọn họ đang đọ sức bền, đọ năng lực khôi phục!

Kịch đấu như vậy đã kéo dài thời gian mấy chục hơi thở, va chạm giữa một người một thú vượt qua 100 lần!

Mỗi một lần đều giống như hai tinh cầu va chạm, mỗi một lần đều khiến mặt đất núi sông chấn động. Tiếng vang lớn như vậy đánh sâu vào trái tim phần đông võ giả ở dãy núi Bạch Nham, giống như búa tạ gõ vào. Chấn cho bọn họ mạch máu xao động, tim đập đều bị ảnh hưởng.

Chiến đấu kịch liệt như vậy, Lâm Minh cũng không giống như trong dự kiến của mọi người – dần dần chân nguyên không đủ. Mà là từ đầu chí cuối đều không lộ ra bất kỳ dấu hiệu thất bại. Hơn trăm lần va chạm, hắn vẫn vô cùng mạnh mẽ, giống như khủng long hình người.

Người dự thi ở dãy núi Bạch Nham đều nhìn mà ngây người. Trời! Đây là sức bền khủng bố cỡ nào!

Trận chiến với Võ Quy Vân, tuy rằng Lâm Minh cũng thể hiện ra sự mạnh mẽ của sức bền, nhưng tương đối mà nói lần đó đọ sức thì “ôn hòa” hơn nhiều. Hiện tại Lâm Minh cùng quái vật lông đỏ kia va chạm, hoàn toàn có thể nói là va chạm giữa máu và máu.

Mỗi lần va chạm tất nhiên bị thương! Chẳng những phải chịu đựng năng lượng tiêu hao thật lớn như vậy còn phải không ngừng thúc giục năng lượng để chữa trị thân thể, tiếp tục chống đỡ, tiêu hao lớn đến không thể tưởng tượng!

Chương 1219: Lôi chi thiên kiếp

- Điên rồi... Thân thể của Lâm Minh này, không kém chút nào so với quái vật lông đỏ kia!

- Ít nhất va chạm 120 lần rồi. Thân thể Lâm Minh mỗi lần đều sẽ chịu đựng sự đánh vào của dư ba năng lượng, khó tránh khỏi có tổn thương. Kết quả hắn đều khôi phục lại. Đây còn là người sao?

Đám người dự thi ở dãy núi Bạch Nham nhìn tranh đấu kịch liệt như thế trên bầu trời, đều đã không thể nói nên lời.

Mà ở bên phía Chân Võ Đại Thánh địa, Võ Quy Vân sau khi dùng một ít linh đan diệu dược, đã khôi phục một chút nguyên khí. Hắn nhìn Lâm Minh trên bầu trời, mặt lộ vẻ phức tạp.

Hiển nhiên, lúc trước hắn dùng Thác Thiên Ma Công cùng Lâm Minh cứng đối cứng, hoàn toàn chính là tiết tấu tìm chết.

Đấu cùng Lâm Minh, cho dù thể lực hắn lâu dài hơn nữa gấp mười, sợ là cũng thua. Chênh lệch quá lớn!

Khi mọi người đang nhao nhao nghị luận, Lâm Minh và quái vật lông đỏ đã đụng nhau 200 lần. Quái vật lông đỏ hai móng đều là máu tươi, da thịt trước ngực nứt ra, vảy giáp lật lên, trong miệng đều đang sủi bọt máu ra ngoài. Thân thể của nó còn đang không ngừng tự chữa trị, nhưng là tốc độ chữa trị rõ ràng đã chậm lại.

Nó nhìn Lâm Minh, trong con ngươi xanh thẳm không rõ là sắc thái gì.

Nhìn lại tiêu hao của Lâm Minh cũng không nhỏ, tuy nhiên phương thức chiến đấu như vậy hắn cũng tương đối thích. Lực phản chấn mạnh mẽ đó, cảm giác đau đớn chân thật đều khiến hắn máu nóng sôi trào.

Lâm Minh thò tay lau tơ máu trào ra ngoài khóe miệng, trên mặt lộ ra nụ cười:

- Ngươi dường như có trí tuệ, có điều bất đồng ác mộng thú khác. Ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói không?

Lâm Minh đột nhiên chân nguyên truyền âm nói, trong ánh mắt quái vật lông đỏ hiện lên một luồng hào quang khác lạ.

- Dường như là nghe hiểu... Nói cho ta biết, tinh thể màu tím kia rốt cuộc là cái gì?

Hiểu biết của Lâm Minh đối với không gian Thần Mộng rất ít, hắn muốn đạt được tin tức.

Đúng vào lúc này, quái vật lông đỏ phát ra một tiếng gầm nhẹ, cánh sau lưng nó lại lần nữa giang ra, khí huyết toàn thân xông lên tận trời, như ống khói cuồn cuộn. Dưới tác dụng của khí huyết mạnh mẽ như thế, thân thể của nó lại lần nữa lành lại!

Vào lúc mọi người đều cho rằng, quái vật lông đỏ muốn phát ra một đòn mạnh nhất, lúc này một màn khiến người không kịp liệu đến đã xảy ra. Quái vật lông đỏ này rồi lại xoay người, bay trốn về một phương hướng.

Tốc độ của nó phi thường nhanh, trong nháy mắt liền xẹt qua khoảng cách mấy chục dặm, cấp tốc phi hành gây nên tiếng âm bạo sắc bén, thuấn di cũng chẳng qua như thế!

- Cái gì!?

Võ giả ở dãy núi Bạch Nham đều ngây ngẩn cả người.

- Lâm Minh rồi lại đánh chạy quái vật kia!

- Điều này... Điều này cũng... Quá mạnh rồi! Quái vật như vậy rồi lại bị đánh chạy.

- Lâm Minh này, còn quái vật hơn cả qv!

Mọi người giật mình không biết nên dùng biểu tình gì. Đây là bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy ác mộng thú biết chạy trốn.

Vào lúc mọi người đều cho rằng chiến đấu từ đây chấm dứt, thân thể Lâm Minh cũng đã hóa thành một ánh đỏ, đuổi thẳng ác mộng thú!

Bát Môn Độn Giáp, Huyền lôi quang ảnh đồng thời vận chuyển, lại mở ra Kinh Môn gia tăng tốc độ. Tốc độ Lâm Minh nhanh đến không thể tưởng tượng, thậm chí so với quái vật lông đỏ kia còn nhanh hơn một chút!

Trong nháy mắt Lâm Minh hóa thành một bóng mờ, biến mất phía chân trời.

- Đuổi theo rồi. Vậy cũng đuổi!

Mọi người mắt thấy một người một thú với tốc độ khó tin trước sau biến mất đều hết chỗ nói.

Lâm Minh đánh chạy ác mộng thú kia rồi lại còn muốn đuổi, hung mãnh bậc nào!

- Giặc cùng đường chớ đuổi, huống chi ác mộng thú kia vốn chưa chắc kém so với Lâm Minh. Tùy tiện đuổi theo, sợ là có nguy hiểm.

- Hiện tại khắp nơi đều là thú triều, chỉ cần quái vật lông đỏ trốn vào trong thú triều, Lâm Minh chỉ có thể bỏ qua. Ngược lại, nếu Lâm Minh không cẩn thận cuốn vào trong vòng vây công của ác mộng thú, đối mặt hàng trăm hàng ngàn ác mộng thú biến dị, hắn có mạnh nữa cũng sẽ ngã xuống.

- Đúng vậy. Đánh bại và đánh chết là hai nhẽ. Quái vật lông đỏ kia tốc độ quá nhanh, nếu nó một lòng muốn chạy trốn, đừng mơ giết chết nó. Trừ phi thực lực mạnh hơn nó rất nhiều. Cứ như vậy đuổi theo quá lỗ mãng.

Theo mọi người thấy, sức bền và thực lực Lâm Minh mạnh mẽ là không giả, nhưng vừa rồi va chạm giữa Lâm Minh và quái vật lông đỏ, quái vật lông đỏ kia cũng không rơi vào hạ phong, chưa chắc kém hơn Lâm Minh bao nhiêu. Có lẽ nó sợ thể lực tiêu hao quá nhiều, lại bị cao thủ khác thừa cơ đánh lén nên mới chạy trốn.

Dưới tình huống như vậy, không có người cho rằng Lâm Minh đuổi theo sẽ có nghĩa lý gì. Ngược lại có thể thân lọt vào thú triều mà bị giết ngược.

Lúc này, Lâm Minh đuổi theo quái vật lông đỏ đã bay ra mấy trăm dặm.

Lâm Minh nhíu chặt mày. Điều những người dự thi kia nghĩ đến, Lâm Minh đương nhiên cũng nghĩ đến. Đuổi nó, phi thường nguy hiểm!

Nhưng quái vật lông đỏ này quan hệ đến rất nhiều bí mật, thậm chí quan hệ đến việc tu luyện pháp tắc Thần Mộng của hắn, không thể không đuổi.

Lâm Minh sợ nhất chính là, quái vật lông đỏ nhảy vào trong thú triều. Đến lúc đó hắn chỉ có thể bỏ qua.

Tuy nhiên khiến Lâm Minh có chút ngoài ý muốn chính là: hiện tại thú triều đang ở Chân Võ Thành mà phương hướng quái vật lông đỏ bay trốn hiển nhiên không phải Chân Võ Thành.

- Kỳ quái. Quái vật này hẳn là có trí tuệ, nó vì sao không đem ta dẫn vào Chân Võ Thành, đến lúc đó nó liền ở thế bất bại. Chẳng lẽ nó có một số hiểm địa càng thêm hung hiểm, muốn dẫn ta qua đó...

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này, cắn chặt răng, năng lượng gia tốc vận chuyển.

Với tốc độ của hắn, xẹt qua khoảng cách trăm dặm chỉ là mấy hơi thở mà thôi!

Mà tốc độ này lại cũng chỉ nhanh hơn quái vật lông đỏ kia một chút mà thôi, muốn đuổi kịp nó còn cần không ít thời gian. Thời gian này đủ cho bọn họ chạy đến Chân Võ Thành qua lại mấy lần.

- Khó giải quyết!

Lâm Minh cũng không lo lắng quái vật lông đỏ dẫn hắn vào hiểm địa, hắn còn có một chút thủ đoạn bảo mệnh. Lùi một vạn bước mà nói, cho dù chết thật cũng không có gì, dù sao không gian Thần Mộng này sẽ không thật sự tử vong. Về phần xếp hạng thành tích rớt xuống, Lâm Minh cũng không thèm để ý.

Năng lượng đặc thù trên người quái vật lông đỏ mang theo mới là thứ Lâm Minh coi trọng nhất.

Một đuổi một chạy, không bao lâu đã bay ra tám, chín ngàn dặm. Tốc độ bọn họ nhanh đến mức khiến ác mộng thú ven đường căn bản không kịp phản ứng.

Thậm chí, bọn họ còn xuyên qua một đàn ác mộng thú quy mô nhỏ.

Đúng lúc này, dị biến chợt sinh. Khi quái vật lông đỏ sắp xuyên qua đàn ác mộng thú cỡ nhỏ này, một con Thiết Dực Phi Long màu tím, đột nhiên vồ tới quái vật lông đỏ!

Ác mộng thú bình thường không có khả năng đuổi kịp tốc độ quái vật lông đỏ, mà Thiết Dực Phi Long này lại là ác mộng thú biến dị, hơn nữa bản thân nó chính là ác mộng thú am hiểu tốc độ, đuổi kịp quái vật lông đỏ không thành vấn đề.

- Ồ?

Ánh mắt Lâm Minh sáng lên, ác mộng thú rồi lại sẽ công kích quái vật lông đỏ?

Đúng rồi, quái vật lông đỏ này vốn không phải là ác mộng thú, bị công kích cũng không kỳ quái. Không trách nó không lựa chọn bay hướng Chân Võ Thành.

Như vậy quái vật lông đỏ này đến tột cùng là thứ gì?

Trong đầu Lâm Minh trong nháy mắt xẹt qua những ý niệm này, mà chính vào lúc này quái vật lông đỏ đột nhiên phát ra một tiếng gầm như sấm rền. Nó đột nhiên vươn móng vuốt một trảo vỗ nát đầu của Thiết Dực Phi Long kia.

Thiết Dực Phi Long biến dị tương đương cao thủ xếp hạng 40, 50 đại thế giới ở trước mặt quái vật lông đỏ lại yếu ớt giống như một con gà.

Nhưng mà, tuy rằng quái vật lông đỏ trong nháy mắt đánh chết rồng bay, nhưng là cũng trì hoãn trong nháy mắt. Chính là trì hoãn trong nháy mắt này khiến ánh mắt Lâm Minh sáng lên:

- Cơ hội!

Lâm Minh vận chuyển năng lượng đến cực hạn, liều năng lượng tiêu hao nhanh chóng, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ nhanh nhất, một hơi vọt tới sau lưng quái vật lông đỏ một dặm. Khoảng cách một dặm đã không tính là gì!

- Chỉ có một chiêu kia thôi. Tuy rằng còn không thành thục, nhưng ta cũng không có chiêu thức uy lực lớn hơn!

Giờ khắc này, Lâm Minh cũng không giữ lại gì nữa. Lúc trước bởi vì hắn ưa thích phương thức chiến đấu của thuật luyện thể, cộng thêm không muốn bại lộ ra một chiêu kia quá sớm trước mặt mọi người, cho nên vẫn chưa sử dụng. Mà hiện tại, thời cơ mất sẽ không đến nữa, hắn tự nhiên phải toàn lực ứng phó.

- Thiên Ma võ ý – không gian Hồng Mông!

Ở sau lưng Lâm Minh, hoa sen Đế Tôn đột nhiên nở rộ, không gian Hồng Mông trong nháy mắt bao phủ quái vật lông đỏ. Dưới sự bao phủ của không gian Hồng Mông áp chế hết thảy pháp tắc, tốc độ quái vật lông đỏ đột nhiên chậm lại. Mà nhân cơ hội này Lâm Minh vọt tới ngay phía sau quái vật lông đỏ!

Khoảnh khắc đó, sức mạnh trong cơ thể Lâm Minh kịch liệt tăng lên. Tà Thần lực, sức mạnh trong máu Cổ Phượng phun trào không hề giữ lại. Tất cả sức mạnh trải qua hội tụ ở thế giới trong cơ thể Lâm Minh, rót vào trên Phượng Huyết Thương, bộc phát ra!

Xì Xì Xì!!!

Trên bầu trời cuồn cuộn vô hạn sấm sét, hội tụ vào trên Phượng Huyết Thương của Lâm Minh. Mống thương xẹt qua không gian, phát ra tiếng kêu to khủng bố sắc bén. Tất cả sấm sét đều bị một thương này của Lâm Minh lôi cuốn, hình thành vòng xoáy màu tím giữa trời đất!

Khoảnh khắc đó, dường như thế giới đều muốn vỡ vụn!

Thiên Đạo Phán Quyết – Lôi Chi Thiên Kiếp (Sét của thiên kiếp)!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, trong mầm non Tà Thần ở thế giới trong cơ thể Lâm Minh, sức mạnh lôi kiếp của Cửu Vẫn thiên kiếp ẩn giấu hoàn toàn bùng nổ.

Sức mạnh lôi phạt ở trên pháp tắc thiên đạo, chém thẳng tới quái vật lông đỏ!

Đây cũng là hình thức ban đầu của Thần Võ vô thượng Lâm Minh tự nghĩ ra!

Roẹt... Rầm!

Phượng Huyết Thương cuốn theo vô hạn sấm sét xẹt qua bầu trời, không gian chấn động. Trên bầu trời biến thành lôi vực màu tím! Đàn thú triều nho nhỏ kia có một nửa ác mộng thú bị cuốn vào trong đó, trong nháy mắt toàn bộ hóa thành tro bụi!

Quái vật lông đỏ kia phát ra tiếng kêu thê lương, nhưng mà nó thân ở trong không gian Hồng Mông, vốn tốc độ thong thả hơn rất nhiều. Huống chi, một thương này của Lâm Minh tương đương thiên kiếp, dưới pháp tắc tuyệt đối áp chế, không ai có thể né tránh thiên kiếp, chỉ có thể chịu đựng và chống cự!

Rống!

Quái vật lông đỏ phát ra tiếng gầm thê lương, vươn hai móng, đột nhiên chộp hướng mống thương sấm sét này!

Rầm!

Thần quang chói mắt lấp lánh bầu trời, mọi vật thế gian đều như bị cắn nuốt. Trên phạm vi trăm dặm, tất cả núi sông bị sức mạnh khủng bố này đánh sập, kế đó bị san thành đất bằng. Hồ nước trong nháy mắt bốc hơi, vô số đại thụ che trời hóa thành tro bụi.

Song chưởng của quái vật lông đỏ kia cũng ở trong sức mạnh khủng bố này bị đốt cháy xém, tiếp đó nổ tung.

Trường thương của Lâm Minh thế đi không ngừng, đâm mạnh vào ngực quái vật lông đỏ!

Phốc!

Phượng Huyết Thương xuyên qua cơ thể, xuyên ra sau lưng quái vật lông đỏ. Máu tươi tung tóe, kế đó lại bị năng lượng bốc hơi. Da lông, vảy giáp của quái vật lông đỏ trong khoảnh khắc đó bị sức mạnh của lôi kiếp hoàn toàn đốt trọi!

Cột sáng màu tím thô to mà khủng bố chiếu lên trời cao!

Chương 1220: Ánh sét chói lòa

Vụ nổ khủng bố thổi quét bầu trời phạm vi mấy trăm dặm, sóng xung kích cuồng mãnh thổi nát hết mọi trở ngại. Trong nháy mắt đó dường như một vầng mặt trời tím rớt xuống mặt đất!

Thần quang như vậy cách xa vạn dặm đều có thể nhìn rõ!

Ngao Ngao Ngao Ngao!!!

Quái vật lông đỏ phát ra tiếng rống thê lương, thân thể của nó bị xuyên thủng một lỗ lớn cháy đen gần bằng bàn tay. Trái tim bị đốt mất một nửa, máu toàn bộ bị đốt khô!

Nó ra sức vươn móng vuốt, dùng hết sức lực cuối cùng chộp hướng đầu Lâm Minh!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, Phượng Huyết Thương trong tay vung mạnh ra!

Phốc!

Nửa bên người quái vật lông đỏ bị xé rách, máu thịt tung bay!

Nhưng mà quái vật này, sinh mệnh lực mạnh mẽ đến khó thể tưởng tượng. Nó kéo thân thể trọng thương, lại tấn công hướng Lâm Minh. Lâm Minh mặt không biểu tình, đột nhiên đâm ra một thương, mang theo lôi đình lực cuồng mãnh, trực tiếp xuyên thủng đầu quái vật lông đỏ.

Đâm, ngoáy. Đầu của quái vật lông đỏ nổ tung giống như dưa hấu, thân thể cường tráng của nó đột nhiên giật giật vài cái, rốt cục... hoàn toàn tử vong!

- Rốt cục giết chết.

Lâm Minh thở ra một hơi, mà lúc này bởi vì một đòn vừa rồi của Lâm Minh, trên bầu trời còn bao phủ mây sét thật dày. Đám mây sét này ngưng tụ thành một lốc xoáy thật lớn, sét màu tím lấp lánh đầy trời. Một đòn này của hắn rồi lại chế tạo một vùng lôi vực tạm thời. Trong lôi vực ánh tím vô cùng, cách rất xa đều có thể nhìn rõ mồn một.

Mà ở dãy núi Bạch Nham, phần đông người dự thi của Chân Võ Thành còn chưa rời đi. Bọn họ nguyên bản còn đang tính toán sau khi mất Chân Võ Thành, ngày sau nên làm thế nào. Đúng vào lúc này bọn họ nhìn thấy ở chân trời xa xa, một cột sáng màu tím chiếu thẳng lên trời!

- Mau nhìn, kia là cái gì!?

Không biết là ai hô một câu, mọi người nhao nhao nhìn qua. Chỉ thấy bầu trời xa xa đã biến thành một vùng màu tím, vô số ánh sét mơ hồ giáng xuống bừa bãi!

- Thần quang do sấm sét sinh ra?

- Đây tất nhiên là pháp tắc Sấm sét (lôi đình). Xa như vậy liền có uy lực lớn như vậy. Trời, không biết là ai đang giao thủ?

Từ dãy núi Bạch Nham nhìn qua, cột sáng này chỉ là một cái nho nhỏ, nhưng lực rung động do nó tạo thành lại không thể tưởng tượng. Bầu trời bởi vì cột sáng màu tím này mà mây đen dày đặc. Tất cả võ giả đều cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa trong một chiêu này. Loại cảm giác này cách xa vạn dặm đều khiến người ta tâm thần run sợ!

- Phương hướng kia... không phải là phương hướng Lâm Minh và quái vật lông đỏ bay đi sao?

- Đúng! Không sai, chính là phương hướng đó. Chẳng lẽ... đó là Lâm Minh đang giao thủ với quái vật lông đỏ?

- Trời!? Đó là chiêu thứ thế nào, thủ đoạn thế nào hả? Là Lâm Minh phát ra hay là quái vật lông đỏ?

Có người hoảng sợ hô lên, trong thanh âm mang theo cảm giác kính sợ. Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ khó thể tin nổi. Thực lực như vậy không khỏi cũng quá khủng bố rồi hả!

Lúc này, một đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa xếp hạng top 20 đại thế giới hơi hơi trầm ngâm, nói:

- Hẳn đều không phải...

- Quái vật lông đỏ nếu như có thực lực này sẽ không cần chạy trốn. Mà Lâm Minh, cảm giác điểm mạnh nhất của hắn là thuật luyện thể, luận hệ thống tụ nguyên, vận dụng pháp tắc hắn dường như hơi kém. Hai người bọn họ đều không phát ra được công kích như vậy!

- Vậy lại sẽ là ai? Chẳng lẽ là nhân vật khác càng thêm mạnh mẽ của Chân Võ đại thế giới? Tỷ như một loại quái vật siêu cấp mạnh hơn quái vật lông đỏ, hoàng giả trong ác mộng thú?

Có người đột nhiên đưa ra ý tưởng kỳ lạ. Thần Mộng giới có thể sinh ra dị chủng quái vật lông đỏ này, như vậy lại sinh ra một ác mộng thú hoàng giả cũng không kỳ quái.

Nếu thật sự có loại quái vật này, Lâm Minh đuổi giết quái vật lông đỏ sợ là đã dữ nhiều lành ít rồi!

- Có khả năng... Như vậy sợ là Lâm Minh đã chết rồi. Giặc cùng đường chớ đuổi, cổ nhân nói chớ có sai. Lâm Minh quá lỗ mãng.

- Chủ yếu là sau khi vòng đào thải thứ ba bắt đầu, thú triều quá mạnh, nếu không Lâm Minh không đến mức xảy ra chuyện. Tuy nhiên, chỉ cần Lâm Minh không ngốc nữa, với thực lực của hắn cũng sẽ rất nhanh vọt trở lại top 3 đại thế giới.

Mọi người nhao nhao đoán, nhưng lại không ai dám đi ra ngoài vạn dặm để nhìn tình huống chân thật đến tột cùng như thế nào.

Với thực lực của bọn họ, đừng nói là gặp phải quái vật lông đỏ, cùng với ác mộng thú hoàng giả thần bí mà không biết có thể xuất hiện kia, cho dù gặp phải đàn thú triều gì đó cũng đủ cho bọn họ xong đời. Làm không tốt, chính là bị ác mộng thú ăn tươi ngay cả cặn cũng không còn sót!

- Nếu thật sự xuất hiện ác mộng thú hoàng giả như vậy, điều kiện sinh tồn của chúng ta không thể nghi ngờ là chó cắn áo rách. Vì xác nhận một chút, các vị sư huynh xếp hạng top 10, xem xem biến hóa xếp hạng của mình, có phải là tiến thêm một bậc?

Một đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa đột nhiên nói.

Xếp hạng đại thế giới, bọn họ đại khái đều rõ ràng. Bởi vì tình huống trong top 10 của đệ tử Chân Võ Đại Thánh địa bọn họ đều biết hiểu, những người khác không phải của Chân Võ Đại Thánh địa, thoáng suy đoán một chút cũng có thể biết.

Lâm Minh vốn là xếp hạng thứ bốn Chân Võ đại thế giới, nếu hắn bị giết hẳn là sẽ rớt xuống khoảng thứ 10. Xem xem người dự thi từ 5 đến 10 có phải là tiến lên một bậc hay không là có thể phán đoán ra.

Khi thú triều bùng nổ, đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa đều tụ tập cùng mộtchỗ, trong đó liền có đến mấy người xếp hạng top 10. Bọn họ lập tức xem xét xếp hạng của mình, hơi hơi nhíu mày nói:

- Xếp hạng của ta không thay đổi.

- Ta cũng không thay đổi.

- Hả? Đều không thay đổi? Nói vậy là Lâm Minh không chết?

Võ giả đề nghị kia cảm thấy khó thể tưởng tượng.

Mà chính vào lúc này một đệ tử hạch tâm của Chân Võ Đại Thánh địa đột nhiên nghĩ tới cái gì, tra xét xếp hạng của mình một chút. Vừa tra hắn liền hít một hơi khí lạnh.

Hắn chính là võ giả nguyên bản xếp hạng thứ ba Chân Võ đại thế giới, mà hiện tại xếp hạng của hắn biến thành thứ bốn!

Đệ tử xếp hạng thứ 5 đến 10 đều không có biến hóa, duy chỉ có hắn tụt xuống một bậc. Như vậy nghĩa là, hắn cùng người thứ bốn nguyên bản trao đổi vị trí!

Mà người này tự nhiên chính là Lâm Minh!

- Giá trị công huân của Lâm... Lâm Minh đột nhiên vượt qua ta!

Top 5 đại thế giới, cứ giữa hai người chênh lệch giá trị công huân đều gần chục triệu. Dưới tình huống bình thường, trừ phi Lâm Minh đánh chết cao thủ top 10 đại thế giới, nếu không không có khả năng nhảy một cái vượt qua hắn. Mà hiện tại, Lâm Minh đuổi theo quái vật lông đỏ, không có khả năng có cơ hội đánh chết những cao thủ khác. Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là Lâm Minh giết chết quái vật lông đỏ kia, trong nháy mắt giành được lượng lớn giá trị công huân!

Võ giả ở đây đều không phải người ngốc, đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ ba đại thế giới kia sau khi nói ra biến hóa xếp hạng của Lâm Minh, mọi người đột nhiên ý thức được khả năng này!

Mà lúc này, Võ Quy Vân còn chưa hồi phục nguyên khí tra xét một chút giá trị công huân của mình, vừa nhìn ngón tay hắn hơi hơi phát run...

Giá trị công huân của Lâm Minh cũng vượt qua hắn!

- Đại sư huynh...

Cũng có không ít người nghĩ tới Võ Quy Vân, đều nhìn qua. Sau khi nhìn thấy sắc mặt của Võ Quy Vân, trong lòng bọn họ liền sinh ra một loại dự cảm.

Chẳng lẽ...

Võ Quy Vân chua xót cười, lắc đầu nói:

- Vượt qua rồi... Giá trị công huân của Lâm Minh cũng vượt qua ta, ta thành thứ ba...

Lời nói của Võ Quy Vân càng thêm khẳng định phán đoán lúc trước. Một hơi nhảy lên hai ba chục triệu giá trị công huân, tuyệt đối là đánh chết cao thủ đỉnh cấp mới có thể đạt được. Như vậy khả năng duy nhất chính là: Lâm Minh giết chết quái vật lông đỏ!

Đánh bại, đánh chết vốn hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng. Ngẫm lại tốc độ đáng sợ, phòng ngự đáng sợ của quái vật lông đỏ, cùng với sức bền khủng bố của nó, muốn đánh chết nó – nói dễ hơn làm!? Chỉ sợ bốn năm võ giả chỉnh thể thực lực cao hơn nó một bậc hợp lực vây giết nó đều không giữ nó lại được!

Mà hiện tại, nó lại chết ở trong tay Lâm Minh!

Hơn nữa còn là ở trong thú triều vô cùng vô tận, Lâm Minh đuổi theo hơn nữa đánh chết nó.

Điều này sao có thể!?

Lại nhìn cột sáng màu tím chiếu lên trời kia, không ít người đột nhiên nghĩ đến. Cột sáng kia... chẳng lẽ là Lâm Minh phát ra?

Ý thức được điểm này, mọi người đều cả kinh há hốc miệng. Lại nhìn lôi vực ở ngoài vạn dặm kia, vẫn kéo dài không dứt!

Cảm giác Lâm Minh mang đến cho người ta một mực đều là một võ giả lấy thuật luyện thể làm chủ. Hắn đánh bại Võ Quy Vân bao gồm chiến đấu quái vật lông đỏ đều dựa vào thuật luyện thể. Ở phương diện hệ thống tụ nguyên, nhất là lĩnh ngộ pháp tắc, Lâm Minh cũng không thấy có gì nổi bật.

Mà hiện tại nhìn thấy lôi vực thật lớn khủng bố do pháp tắc Sấm sét tạo thành kia, bọn họ đều không thể nói nên lời. Pháp tắc Sấm sét loại trình độ này, sẽ là loại sức mạnh to lớn nào!

Chẳng lẽ mạnh nhất của Lâm Minh vẫn là pháp tắc, chỉ là từ đầu chí cuối đều không có người có thể ép hắn sử dụng đến?

- Điều này... quá khó tin!

- Thật sự là yêu quái... Thuật luyện thể vô địch, lực khôi phục và sức bền vô địch, ngay cả hệ thống tụ nguyên và lĩnh ngộ pháp tắc cũng đến loại trình độ này... Vụ nổ khủng bố như vậy, sẽ là loại chiêu thức gì mới có thể tạo thành? Chênh lệch giữa chúng ta với hắn, quá xa...

Chương 1221: Thứ nhất đại thế giới

Sét màu tím vẫn chói mắt, mây sét phủ khắp bầu trời thật lâu không ngớt.

Đám đệ tử hạch tâm xếp hạng cao của Chân Võ Đại Thánh địa nhìn mây sét đều có loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Mà lúc này ở ngoài vạn dặm, Lâm Minh sau khi đánh chết quái vật lông đỏ, thi thể nó hóa thành năng lượng mộng cảnh tinh thuần. Những năng lượng mộng cảnh này tươi đẹp, tinh thuần hơn bất kỳ những gì trước đó Lâm Minh từng gặp.

Loại cảm giác này giống như sự khác biệt giữa Tử Dương thạch và Tử Dương tinh.

Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm, không vội vã lập tức hấp thu năng lượng mộng cảnh, mà là đem đoàn năng lượng mộng cảnh này kéo xuống, chính mình rơi vào trong một thung lũng yên tĩnh, dùng trận pháp che giấu vị trí của mình. Không gian Thần Mộng hiện tại, thú triều ác mộng thú tràn lan, muốn hấp thu đoàn năng lượng mộng cảnh này phải có một môi trường an toàn.

Sau khi làm xong mọi việc, ý niệm Lâm Minh khẽ động, năng lượng mộng cảnh trước mắt đột nhiên vỡ ra hóa thành vô số ánh sao chìm vào trong thân thể Lâm Minh.

Năng lượng tinh thuần lớn mạnh hội tụ thành từng dòng năng lượng tràn vào linh hồn Lâm Minh. Dấu ấn Thần Mộng phát ra ánh sáng chói mắt, với tốc độ khó tin đến gần viên mãn.

Dĩ vãng Lâm Minh sau khi hấp thu năng lượng mộng cảnh thế nào cũng phải bế quan một tháng mới có thể khiến dấu ấn Thần Mộng chậm rãi viên mãn. Mà hiện giờ, chỉ trong thời gian một nén hương ngắn ngủi, dấu ấn Thần Mộng thứ tư đã hoàn toàn viên mãn.

Không chỉ như thế, năng lượng mộng cảnh còn thừa rất nhiều.

Tra xét giá trị công huân của mình, Lâm Minh hơi hơi giật mình. Giá trị công huân của hắn rồi lại một hơi đạt tới 238 triệu, từ thứ bốn nguyên bản biến thành thứ nhất!

Đánh chết quái vật lông đỏ rồi lại một hơi đạt được gần 100 triệu giá trị công huân!

Biến hóa xếp hạng của Lâm Minh lúc này cũng thể hiện trên Phong Thần Bảng.

Ở toàn bộ Thần Vực, hiện tại trừ Vô Gian Giáo và Phượng tộc thượng cổ ra còn có không ít thế lực lớn đang chú ý xếp hạng của Lâm Minh. Phàm là người dự thi top 1 vạn đều có tư cách được Thánh địa Giới Vương giới lớn chú ý cả ngày 12 canh giờ. Huống chi xếp hạng tốt nhất của Lâm Minh còn từng đạt tới hơn 3000.

Mà lần này, xếp hạng của Lâm Minh từ vị trí hơn 8000 trên Phong Thần Bảng đột nhiên biến mất, một hơi vọt tới trước 1000, dừng ở 890 hơn nữa vượt qua Long Nha!

1000 là một ranh giới. Đạt tới vị trí này, tương lai thậm chí có một chúthy vọng nhỏ bé trở thành Giới Vương bình thường!

Chỉ cần treo danh hiệu Giới Vương, cho dù không phải Giới Vương giới lớn cũng đều là nhân vật uy chấn một phương.

Bình thường thành tựu tương lai của truyền nhân Thiên Tôn cũng chỉ là Giới Vương mà thôi.

Về phần thành tựu tương lai của truyền nhân Giới Vương giới lớn đó chính là Thánh Chủ, giỏi lắm trở thành nửa bước Giới Vương.

Cảnh giới của truyền nhân tương lai, bình thường thấp hơn so với sư phụ của bọn họ một cấp. Lấy ngay Chân Võ Đại Thánh địa tích lũy sâu dày mà nói, thời gian mấy triệu năm này, Chân Võ Giới Vương bồi dưỡng hơn 100 truyền nhân, trong đó cũng chưa từng sinh ra một Giới Vương bình thường. Có thể thấy sinh ra một Giới Vương khó khăn cỡ nào.

Lúc này, ở một đại thế giới xa xôi, ngoại ô một thành lớn tụ tập hơn vạn võ giả. Trong đó mười mấy võ giả mặc áo đỏ tụ cùng một chỗ, tu vi bọn họ đều còn chỉ là Mệnh Vẫn kỳ.

- Mau nhìn, xếp hạng của Lâm sư huynh đã xảy ra biến hóa lớn!

- Thứ 890 Phong Thần Bảng, vượt qua Long Nha, thứ nhất đại thế giới rồi! Rốt cuộc thứ nhất, quá tốt rồi!

Mười mấy võ giả mặc áo đỏ này đều là đệ tử của Phượng tộc thượng cổ. Phượng tộc thượng cổ phân bố rất rộng, trải rộng mấy giới lớn của Thần Vực.

Hiện tại, những phân cung xa xôi kia bao gồm một ít đệ tử ra ngoài lịch lãm đều biết Lâm Minh. Biết Phượng tộc thượng cổ bọn họ ra một thiên tài khó lường!

Bọn họ là đệ tử của Phượng tộc thượng cổ, trong lòng đều tràn ngập tự hào.

Thứ nhất đại thế giới, xếp hạng top 1000 toàn bộ Thần Vực!

Thành tựu này đủ để danh lưu sử sách!.

= = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Mà ở Xích Quang giới, trong một tòa lầu các xanh vàng rực rỡ, một nam trung niên thân hình cao lớn, đầy đầu tóc dài màu đỏ đại mã kim đao ngồi trên ghế thái sư, trên án kỷ trước mặt hắn bày một chén rượu đồng xanh và một bầu rượu.

Người trung niên tóc đỏ híp mắt lại nhìn Phong Thần Bảng, lẩm bẩm:

- Lâm Minh này chính là tên hậu bối ở Huyễn Thần Trận hoàn thành Thiên Nhân Trảm, cũng tiêu diệt thần niệm của ta kia sao... Không nghĩ tới, ở vị trí top 1000 Phong Thần Bảng nhìn thấy hắn.

Nam nhân trung niên này chính là Xích Long sứ Xích Chiến Vân của Xích Quang giới.

Hắn cảm thán một tiếng. Hắn hiện tại đã không ngông cuồng như mấy vạn năm trước nữa, bởi vì hắn biết rõ ràng, Thánh Chủ lên trên mỗi một bước đều khó khăn cỡ nào. Hắn đã bị kẹt ở cửa Giới Vương này 15000 năm, không gặp được cơ duyên kinh thế căn bản không có bất kỳ khả năng đột phá. Mà hiện tại thiên phú của Lâm Minh hiển nhiên đã vượt xa hắn.

- Phượng tộc thượng cổ thật sự là quật khởi rồi... Vốn ta tưởng rằng, tương lai Lâm Minh sẽ trưởng thành nhân vật như Tiêu Đạo Cực, Hỏa Phần Thiên, hiện tại xem ra vẫn là xem nhẹ hắn! Thật sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước!

Xích Chiến Vân lắc đầu, cầm chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

***

Lúc này ở Thần Mộng giới, Lâm Minh chỉ cảm thấy linh hồn của mình dường như rời cơ thể, toàn thân nhẹ bẫng, không có bất kỳ trọng lượng. Hắn đi tới một thế giới màu sắc rực rỡ, bốn phía đều là đường nét như mộng ảo, không ngừng biến hóa.

Mà giữa những đường nét này có một viên tinh thể màu tím lơ lửng. Tinh thể màu tím này có hình trụ lục lăng, ở chính giữa phong ấn ba sợi dây mảnh.

Ba sợi dây mảnh này phân biệt có ba loại màu sắc bất đồng: đỏ, tím, lam. Ba sợi dây mảnh đều đang không ngừng di động, dường như vậy sống.

- Tinh thể màu tím này... cùng viên lúc trước quái vật lông đỏ nuốt vào cũng không giống. Trong tinh thể màu tím đó chỉ phong ấn một sợi dây mảnh, mà trong viên tinh thể màu tím này lại có ba...

Nếu như không đoán sai, quái vật lông đỏ kia lúc trước còn nuốt vào tinh thể màu tím tương tự. Dây mảnh trong mỗi một tinh thể màu tím đều hội tụ cùng một chỗ, mới hình thành viên tinh thể màu tím cuối cùng này.

- Bí mật của tinh thể màu tím kỳ thật hẳn là ở trên những sợi dây mảnh này!

Lâm Minh mơ hồ cảm thấy, kỳ thật cái gọi là tinh thể màu tím chỉ là vật dẫn dùng để phong ấn những sợi dây mảnh này thôi. Sợi dây mảnh mới là mấu chốt.

Lâm Minh tập trung nhìn những sợi dây này một hồi, không biết vì sao nhìn chúng nó Lâm Minh có một loại cảm giác hết hồn.

- Như thế nào mới có thể tìm hiểu bí mật những sợi dây nhỏ này? Cắn nuốt chúng nó sao?

Lâm Minh nghĩ đến cách làm lúc trước của quái vật lông đỏ, chính là nuốt chúng nó.

Do dự một hồi, Lâm Minh rốt cục làm ra quyết định. Hắn vươn tay, chậm rãi dẫn dắt những sợi dây mảnh này bay vào đầu ngón tay của mình.

Những sợi dây mảnh này trong nháy mắt chạm vào thân thể Lâm Minh liền như ba con linh xà, trong nháy mắt chui vào trong thân thể Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ cảm thấy một luồng năng lượng vô cùng lạnh lẽo dọc theo tay hắn nhanh chóng lan tràn lên trên. Kế đó liền chui vào trong linh hồn của hắn.

Khoảnh khắc đó Lâm Minh chỉ cảm thấy tinh thần chi hải đột nhiên chấn động, cảm giác đau đớn kịch liệt ập tới, dường như bị rắn độc cắn. Hắn kêu một tiếng đau đớn, thân thể gần như ngã xuống đất.

Cảm giác đau đớn kịch liệt ập tới, dườngnhư có thứ gì đang liều mạng chui vào đầu mình. Loại cảm giác này giống như khi Lâm

Minh lần đầu tiên mở ra Ma Phương hấp thu linh hồn vô chủ.

Khi mở ra Ma Phương, ý chí lực của Lâm Minh còn vô cùng nhỏ yếu, hiện tại ý chí lực của hắn sớm đã không thể so sánh. Nhưng tương ứng, một tia năng lượng thần bí này cũng lớn mạnh hơn mảnh vỡ linh hồn vô chủ năm đó ngàn vạn lần!

Lâm Minh thủ vững tâm thần, muốn dùng ý chí lực chịu đựng loại đau đớn dữ dội đến từ linh hồn này. Nhưng mà hắn lại cảm giác được, một luồng sức mạnh thật lớn không thể chống cự vọt thẳng vào trong linh hồn thể của hắn. Dưới loại sức mạnh cực kỳ đáng sợ này, hắn đã hoàn toàn mất đi quyền khống chế thân thể.

Trong nháy mắt, rét lạnh khủng bố xâm nhập toàn thân Lâm Minh, loại cảm giác này giống như về đến thời đại người phàm, người trần trụi đứng trong trời băng đất tuyết. Thân thể Lâm Minh rất nhanh bao phủ một lớp băng.

Băng càng ngày càng dày, linh hồn bị đóng băng, Lâm Minh cảm giác mình hoàn toàn không nhúc nhích được, ngay cả mắt cũng không thể chớp một cái. Khi băng tích lũy đến trình độ nhất định, mặt băng bắt đầu xuất hiện tầng tầng vết rạn.

Rắc Rắc Rắc!!!

Vết rạn lan tràn, thân thể Lâm Minh cùng với cả băng bắt đầu nứt nẻ, tan rã!

Đến một bước này, cho dù ý chí Lâm Minh kiên cường mấy lúc này cũng xuất hiện kinh hoảng và sợ hãi. Xuất hiện trong thế giới ý chí màu sắc rực rỡ này, thân thể của hắn kỳ thật chính là linh hồn. Linh hồn vỡ nát, người còn sống làm sao?

Tâm niệm Lâm Minh xoay chuyển nhanh chóng, không ngừng thử các loại cố gắng. Nhưng mà bất kể hắn điều động chiến linh hay thủ vững tâm thần đều không hề ý nghĩa!

Mắt thấy trên linh hồn thể bắt đầu xuất hiện vết rạn, hắn cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào pháp tắc kỳ lạ đặc biệt của Thần Mộng giới, có sự tồn tại của pháp tắc này cho dù linh hồn vỡ nát cũng sẽ không chết. Cũng giống như vượt Mệnh Vẫn ba tầng sau vỡ thần trọng ngưng.

Khi thân thể bắt đầu vỡ nát, một cơn đau đớn linh hồn xé rách lập tức ập đến!

Loại đau trực tiếp đến từ linh hồn này còn thống khổ hơn tan xương nát thịt của thân thể gấp chục lần, trăm lần. Lâm Minh mắt thấy vết rạn trên người mình càng ngày càng nhiều, linh hồn thể đã giòn yếu đến cực hạn.

Đến cuối cùng, thân thể Lâm Minh hoàn toàn nổ tung ra, hóa thành vô số điểm sáng linh hồn tản ra bốn phía.

Lần này mức độ linh hồn vỡ nát lại so với lúc trước Lâm Minh vượt Mệnh Vẫn ba tầng sau chỉ hơn chứ không kém!

Lâm Minh chỉ cảm thấy ý thức của mình mơ hồ, thần niệm không rõ, nhưng mà sức mạnh linh hồn vỡ nát thật sự quá mạnh mẽ, hắn căn bản không thể chống đỡ.

Trong mơ hồ, Lâm Minh nhìn thấy được ba dòng năng lượng đỏ, tím, lam nguyên bản phong ấn trong tinh thể màu tím hội tụ mà đến, dung nhập vào trong những điểm sáng linh hồn này.

Rồi sau đó, lấy ba dòng năng lượng này làm hạch tâm, vô số điểm sáng linh hồn trải rộng trên bầu trời bắt đầu hội tụ lại. Linh hồn của Lâm Minh đang chậm rãi khôi phục.

Thân thể, tứ chi, ngũ quan của hắn lại lần nữa ngưng tụ thành, ý thức cũng dần dần trở nên rõ ràng. Sau giây lát, linh hồn của Lâm Minh hoàn toàn phục hồi như cũ, mà ba sợi năng lượng kia cũng biến mất.

- Đây là... Chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh nhìn hai tay hoàn hảo của mình, trong mắt tràn ngập sắc thái khó tin:

- Linh hồn lực của ta tăng cường rồi, hơn nữa một hơi tăng cường mấy lần!

Cảm thấy biến hóa của cường độ linh hồn của mình, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh!

Chương 1222: Chiến linh Hoàng Kim viên mãn

- Ba sợi năng lượng kỳ dị kia rồi lại có thể phân giải linh hồn ta sau đó với chúng nó làm hạch tâm, một lần nữa ngưng tụ. Quá trình này quả thật cùng toái thần trọng ngưng của Mệnh Vẫn ba tầng sau có hiệu quả dị khúc đồng công!

- Linh hồn lực tăng cường gần gấp ba, ta hút vào rốt cuộc là thứ gì, hiệu quả cũng quá mạnh mẽ!

Lâm Minh có loại cảm giác không thể tin, chỉ ba sợi năng lượng mỏng manh vô cùng ấy rồi lại có thể đạt t i hiệu quả nghịch thiên như vậy.

Bình phục tâm thần cảm thụ tinh thần chi hải của mình, Lâm Minh đột nhiên tâm niệm khẽ động, hắn cảm giác trong đầu mình có thêm một vài thứ.

- Đây là...

Lâm Minh nhắm mắt cảm giác, một ít hình vẽ thấp thoáng, mơ hồ, văn tự phức tạp cổ xưa trước sau xẹt qua trong đầu hắn.

Những hình vẽ này cổ quái thần bí, Lâm Minh trong lúc nhất thời không làm rõ chúng nó là cái gì. Thẳng đến khi trong đầu hắn xuất hiện một đàn quái thú, hình dạng có nhiều điểm tương tự so với quái vật lông đỏ lúc trước hắn giết, hắn mới đột nhiên ý thức được, đây hẳn là trí nhớ của quái vật lông đỏ kia!

- Ta cắn nuốt năng lượng mộng cảnh sau khi quái vật lông đỏ chết đi để lại, rồi lại đạt được trí nhớ của nó? Chẳng lẽ là bởi vì Ma Phương?

Lâm Minh cảm giác, lần này cắn nuốt trí nhớ quả thật giống như cảm giác khi hắn 15 tuổi lần đầu tiên dùng Ma Phương để dung hợp mảnh nhỏ linh hồn.

Hiện tại Lâm Minh đã bất chấp nghiên cứu vì sao có thể nhìn thấy phần trí nhớ này, hắn bức thiết muốn ở trong những trí nhớ này sưu tầm đến rất nhiều bí mật liên quan đến Ma Phương, bản thân quái vật lông đỏ.

Hắn ổn định tâm tình, ngồi xếp bằng trên đất, bắt đầu dung hợp trí nhớ từng chút một. Có lẽ bởi vì sự bất đồng về bản chất của quái vật lông đỏ và linh hồn người, khiến trí nhớ cũng có khác biệt. Lâm Minh dung hợp những trí nhớ này phi thường cố sức, thậm chí ngay những văn tự cổ quái kia, Lâm Minh đều khó có thể ngay lập tức hiểu được. Mà phải không ngừng sưu tầm ý tứ tương ứng trong trí nhớ của quái vật lông đỏ.

Trí nhớ thiếu sót quá dữ dội, Lâm Minh tìm hồi lâu mới rốt cuộc tìm được một chút manh mối.

- Hình thức ban đầu của căn nguyên tinh thần... Ba sợi năng lượng linh hồn ta hấp thu này kỳ thật là ba sợi căn nguyên tinh thần hình thức ban đầu. Chỉ là hình thức ban đầu đã lợi hại như vậy, như vậy căn nguyên tinh thần chân chính sẽ đạt tới tình trạng gì? Căn nguyên tinh thần này lại là thứ gì?

Từ ngữ hình thức ban đầu này Lâm Minh cũng không xa lạ. Khí Hồng Mông cũng có cái gọi là khí Hồng Mông hình thức ban đầu.

- Chẳng lẽ căn nguyên tinh thần này... là thứ cùng loại khí Hồng Mông?

Trong lòng Lâm Minh không khỏi sinh ra ý niệm như vậy. Hắn tiếp tục sưu tầm xuống dưới, tìm kiếm tin tức khác.

- Ồ... Đây là...

Tâm thần Lâm Minh chấn động, bình tâm nhìn xuống, sau khi biết được tin tức trong lòng hắn rung động không hiểu.

- Khí Hồng Mông... khí Thái Sơ... Căn nguyên tinh thần!

- Ba loại khí căn nguyên!

Nguyên bản Lâm Minh một mực cho rằng, Hồng Mông chính là cơ sở của vũ trụ này, là thứ sơ khai nhất, căn nguyên nhất của vũ trụ. Mà hiện tại hắn mới biết được, căn nguyên của vũ trụ không riêng có khí Hồng Mông, còn có hai loại khác.

Khí Hồng Mông là căn nguyên vật chất.

Khí Thái Sơ là căn nguyên năng lượng.

Tinh thần căn nguyên thì là căn nguyên linh hồn.

Vũ trụ này là có hồn, chẳng những vũ trụ có hồn, hằng tinh hành tinh đồng dạng có hồn, cũng chính là tinh hồn.

Mà hồn của vũ trụ, đổi một xưng hô khác đó chính là thiên đạo!

Thiên đạo sáng suốt, có mặt khắp nơi. Pháp tắc võ giả tu luyện đều là đang thuận theo thiên đạo, lấy quy tắc thiên đạo để cho mình sử dụng, phát huy ra chiêu thức mạnh nhất.

Công pháp, võ kỹ, các loại ý cảnh đều là thủ đoạn vận dụng thiên đạo mà thôi.

Muốn vượt qua thiên đạo sẽ phải chịu đựng sự trừng phạt của thiên đạo, cũng chính là thiên kiếp. Vượt qua thiên kiếp là có thể vượt ra ngoài thiên đạo, thậm chí tự mình đặt ra quy tắc. Loài người đạt tới loại trình độ này, vậy chính là Thiên Tôn rồi!

Thiên Tôn, trong danh hiệu này có mang một chữ “Thiên”, bản thân cũng liền ngụ ý địa vị ngang với thiên đạo.

Mà khi thêm một chữ “Tôn”, “Thiên” và “Tôn” liên hợp lại, chính là “đồng tôn với trời”!

Đây chính là hàm nghĩa của Thiên Tôn!

Lâm Minh mới đầu một mực đều không hiểu, thiên đạo là vật gì. Nó cực kỳ trừu tượng, nhưng đồng thời nó lại dường như có được tư tưởng, sẽ trừng phạt tồn tại làm trái với nó.

Mà hiện giờ, Lâm Minh rốt cục có loại cảm giác rộng mở trong sáng. Thiên đạo tức hồn của vũ trụ.

Mà cái gọi là căn nguyên tinh thần này thì là thứ khi vũ trụ mới hình thành, diễn sinh thành thiên đạo.

Hồn của vũ trụ có thể nói thành "Thần" trong tinh khí thần.

Vũ trụ có hồn đồng thời cũng có thân thể!

Trời trăng sao, sông sao mênh mông, đại thiên thế giới. Các loại vật chất trong vũ trụ này chính là thân thể của vũ trụ!

Bao gồm tất cả sinh linh: loài người, cỏ cây, muôn thú... cũng đều là một bộ phân của thân thể vũ trụ.

Khí Hồng Mông thì hình thành vạn vật trời đất, căn nguyên của thân thể vũ trụ.

Thân thể của vũ trụ cũng có thể xưng là "Tinh".

Cuối cùng... Khí Thái Sơ.

Căn nguyên hình thành năng lượng, mọi nguyên khí trong vũ trụ, các loại hình thái năng lượng đều là từ khí Thái Sơ này diễn biến mà ra.

Nó có thể xưng là "Khí" của vũ trụ.

Người có tinh khí thần, đối ứng toàn bộ vũ trụ đồng dạng có tinh khí thần.

Khí Hồng Mông đối ứng "Tinh"; khí Thái Sơ đối ứng "Khí"; căn nguyên tinh thần thì đối ứng "Thần"!

Số lượng của khí căn nguyên vừa đúng là ba, cái gọi là Tam Sinh Vạn Vật!

Trong nháy mắt Lâm Minh hiểu rõ ràng những đạo lý này, cảm giác tinh thần chi hải của mình đột nhiên chấn động, dường như có một tầng màng ngăn bị đột phá. Rất nhiều đạo lý, pháp tắc lập tức hiểu thấu thông suốt. Trong nháy mắt đó Lâm Minh cảm giác sức mạnh của mình đang điên cuồng tăng trưởng, linh hồn lực của hắn cũng đang đề cao với một tốc độ khủng bố.

Ý cảnh Lôi Hỏa của Lâm Minh, bốn tầng đầu hoàn toàn dung hợp. Mà chiến linh trong tinh thần chi hải của hắn phát sinh chấn động dữ dội. Trong chấn động, tất cả sức mạnh trên chiến linh Hồng Mông càng trở nên thu liễm, chiến linh trở nên càng thêm ngưng thực, sắc bén. Nó rồi lại trong biến hóa như vậy, từ Hoàng Kim đại thành đột phá trực tiếp đạt tới cảnh giới Hoàng Kim viên mãn.

Khoảng cách chiến linh Bích Hồn chỉ kém một bước.

Mà sau chiến linh Bích Hồn đó lại chính là một vùng trời khác!

Lâm Minh bình tâm lại, hắn phát hiện phần đông pháp tắc khi mình vượt Cửu Vẫn chôn vào trong máu thịt của mình đều có xu thế dung hợp với mình. Mà pháp tắc Lôi đình và pháp tắc hệ Hỏa lại càng ở trong nháy mắt vừa rồi đạt tới ý cảnh bốn tầng đầu viên mãn. Bao gồm ý cảnh tầng thứ năm, Lâm Minh cũng mơ hồ có điều lĩnh ngộ.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Lâm Minh đạt được ưu đãi thật lớn, tuy rằng cảnh giới của hắn không đột phá nhưng thực lực lại chân thật tăng trưởng một đoạn. Đây chủ yếu thể hiện ở lĩnh ngộ và lợi dụng đối với pháp tắc.

Hiện tại nếu Lâm Minh thi triển ra Thiên Đạo Phán Quyết, uy lực sẽ càng mạnh.

Cho dù là hắn chỉ là thi triển Quán Hồng, Truy Điện, Trục Nhật, Táng Thiên cơ sở nhất cũng đều là chiêu thức phi thường mạnh mẽ. Sử dụng ra một chiêu hoàn toàn có thể đánh chết đệ tử hạch tâm của Thánh địa Giới Vương giới lớn xếp hạng khoảng top 10.

Lâm Minh cảm nhận biến hóa thân thể của mình, trong lòng mừng như điên. Hiện tại hắn ở Thần Mộng giới là không có thân thể, nếu không vừa rồi chỉ sợ sẽ phải đột phá Thần Hải trung kỳ rồi.

Tuy nhiên linh hồn đột phá, năng lượng trong thế giới trong cơ thể cũng tụ tập đến viên mãn. Chỉ cần hắn ra khỏi Thần Mộng giới, không mất bao nhiêu công sức là có thể trực tiếp đột phá Thần Hải trung kỳ. Có thể nói là nước chảy thành sông.

- Hóa ra... Ba món đồ Ma Phương, Ma Châu, Tử Tạp kỳ thật đối ứng căn nguyên tinh thần, khí Hồng Mông, khí Thái Sơ. Chúng nó là ngưng tụ của vũ trụ tinh khí thần.

Trong lòng Lâm Minh đối với lai lịch và tác dụng của ba món thần vật này càng trở nên rõ ràng trong sáng.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn chiếm được Ma Châu cũng chính là “Tinh” của vũ trụ. Bởi vậy hắn có thể pháp thể song tu, trái tim rời khỏi thân thể 10 vạn năm, vẫn đập không thôi, chính là được lợi từ Ma Châu. Mà khí Hồng Mông hắn tu luyện cũng là cănnguyên của “Máu thịt” vũ trụ, khó trách Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thể đạt được thành tích kinh người như thế ở pháp tắc Hồng Mông.

Lâm Minh rất nhanh đem bí mật của Hỗn Nguyên Thiên Tôn và Vạn Cổ Ma Khanh đoán đúng tám chín phần mười. Xem ra nếu mình đạt được Ma Châu, sẽ có tác dụng hết sức mấu chốt đối với mình tu luyện pháp tắc Hồng Mông.

Pháp tắc Hồng Mông kỳ thật chính là pháp tắc của “Tinh” vũ trụ. Thậm chí trong Ma Châu khả năng còn có khí Hồng Mông cũng chưa biết chừng.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn là pháp thể song tu, mà Thần Mộng Thiên Tôn tu luyện căn nguyên tinh thần, xem như pháp thần song tu. Cho nên nàng mới có thể chế tạo Thần Mộng giới, cũng ở trong Thần Mộng giới để lại hình thức ban đầu của căn nguyên tinh thần. Những căn nguyên tinh thần hình thức ban đầu này có lẽ nguyên bản chính là phần thưởng cho người dự thi, tuy nhiên người có thể đạt được nó sợ là ít lại càng ít.

Lâm Minh lẩm bẩm. Với sự mạnh mẽ của quái vật lông đỏ này, thiên tài đại thế giới bình thường căn bản đừng mơ giết chết nó.

Tuy nhiên đây cũng là chuyện nằm trong tình lý. Hình thức ban đầu của căn nguyên tinh thần chắc là hết sức quý báu, Thần Mộng Thiên Tôn tự nhiên không có khả năng tùy ý ban thưởng, sẽ chỉ ban thưởng cho thiên tài đỉnh cao nhất!

Chương 1223: Thiên minh tử

Thần Vực 3000 giới, Hạo Vũ giới.

Đồng dạng là Thần Vực 3000 giới lớn, nhưng là diện tích giới lớn bất đồng, số lượng cao thủ chênh nhau rất lớn.

Hạo Vũ giới chính là giới lớn xếp hạng top 10 trong Thần Vực 3000 giới. Diện tích của nó so với Xích Quang giới nơi tổng bộ của Phượng tộc thượng cổ lớn hơn hai mươi mấy lần. So với Chân Võ giới phồn hoa cũng lớn hơn 7, 8 lần. Số lượng cao thủ hơn xa không phải giới bình thường có thể sánh bằng.

Những đại thế giới đỉnh cao nhất này còn có một xưng hô khác, chúng nó được xưng là thế giới thứ nhất. Thế giới thứ nhất tổng cộng chỉ có 100.

Mà loại đại thế giới gần với thế giới thứ nhất như Chân Võ giới thì được xưng là thế giới thứ hai. Thế giới thứ hai này có mấy trăm cái.

Về phần Xích Quang giới, Thừa Thiên giới thì thuộc về thế giới thứ ba. Thế giới thứ ba số lượng nhiều nhất, có hơn 2000 cái.

Thế giới thứ nhất chẳng những diện tích lớn, cao thủ nhiều hơn nữa trong đó không ít thế giới thứ nhất là nơi cư trú của Thiên Tôn! Đây cũng xem như là một dấu hiệu ẩn tính bình định thế giới thứ nhất!

Nhân vật thứ hạng cao chân chính trên Phong Thần Bảng hơn phân nửa là xuất thân thế giới thứ nhất.

Hạo Vũ giới đứng hàng thế giới thứ nhất chính là nơi thánh cung của Hạo Vũ Thiên Tôn - Hạo Vũ Thiên Cung

Lúc này, ở một đại điện của Hạo Vũ Thiên Cung, một đám người tụ tập ở nơi này. Tu vi những người này đều sâu không lường được, tuy nhiên lúc này ở Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ đều tận lực thu liễm hơi thở, thoạt nhìn không khác gì người bình thường.

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, trừ phi là Thiên Tôn, nếu không nhân vật tôn quý mấy cũngphải bày ra vẻ khiêm tốn.

Trong đám người này, một nam nhân khôi ngô thân cao gần 3m, thân mặc áo bào gấm rộng thùng thịnh, đầu vuông tai to ngồi chủ vị. Hắn giơ chén rượu cười nói:

- Mấy người xếp hạng cao nhất quả nhiên vẫn là truyền nhân Thiên Tôn. Tuy nhiên Quảng Vũ Giới Vương, Quảng Vũ Thánh địa các ngươi cũng là không tồi. Trừ truyền nhân Thiên Tôn ra, top 10 Phong Thần Bảng liền có một người thuộc Quảng Vũ Đại Thánh địa.

Quảng Vũ Giới Vương chính là Giới Vương giới lớn của Hạo Vũ giới. Tuy nhiên bởivì phải kiêng tên húy của Hạo Vũ Thiên Cung, cho nên cái tên “Hạo Vũ Đại Thánh địa” bọn họ đương nhiên là không lấy, chỉ có thể xưng Quảng Vũ Đại Thánh địa. Tương ứng, Giới Vương giới lớn của Hạo Vũ giới cũng chỉ có thể được gọi là Quảng Vũ Giới Vương.

- Ha ha. Tôn Sứ đại nhân, lời khen này lão hủ không dám đương. Quảng Vũ Thánh địa ta cũng chỉ có một mình Bác nhi, miễn miễn cưỡng cưỡng chạm đến thứ 12 Phong Thần Bảng. Trừ truyền nhân Thiên Tôn không tính, Bác nhi cũng chỉ miễn cưỡng ở đuôi top 10. Những đệ tử khác, gần như toàn quân bị diệt!

Chỗ ngồi bên dưới nam nhân áo gấm khôi ngô, một lão nhân áo xanh tinh thần quắc thước vuốt râu nói. Hắn tuy là giọng khiêm tốn, nhưng là tươi cười trong giọng điệu lại không thể che giấu. Hiển nhiên đối với một đệ tử duy nhất của Quảng Vũ Thánh địa bọn họ vọt vào top 10 phi thường hài lòng.

- Vũ Văn Bác hiền điệt lần này có hy vọng không nhỏ, tiến vào top 10 đệ nhất hội võ. Đến lúc đó, hắn cũng có thể đến Hạo Vũ Thiên Cung.

Nam nhân khôi ngô áo gấm khẽ cười nói.

- Ha ha. Top 10 không dám nghĩ, tuy nhiên nếu thật sự có một chút hy vọng như vậy, còn cần Tôn Sứ đại nhân chiếu cố nhiều một phen.

Lão nhân áo xanh nói đến đây, ôm quyền thi lễ.

Nam nhân khôi ngô áo gấm này chính là thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn, Tôn Sứ thứ nhất của Hạo Vũ Thiên Cung, gọi là Hạo Vũ Tử.

Xưng hô có thể với tục danh của Hạo Vũ Thiên Cung rồi sau đó trực tiếp thêm "Tử", có thể thấy được địa vị của Hạo Vũ Tử này.

Cái gọi là thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không phải là như Võ Quy Vân, chỉ là thủ tịch đệ tử trong một đời đệ tử. Mà là một người thành tựu cao nhất trong không biết đời đệ tử của thế lực Thiên Tôn thành lập mấy chục triệu năm đến nay.

Trên thực tế, Hạo Vũ Tử hiện giờ sớm đã đạt tới cảnh giới nửa bước Thiên Tôn!

Tuy nói nửa bước Thiên Tôn cách Thiên Tôn chân chính còn có khoảng cách cực kỳ xa xôi, nhưng là so với Giới Vương giới lớn thì mạnh hơn quá nhiều.

Cộng thêm Hạo Vũ Tử thân phận đặc thù có thể trực tiếp đại biểu Hạo Vũ Thiên Tôn, địa vị của Hạo Vũ Tử ở xa trên Giới Vương giới lớn. Cho dù là Giới Vương giới lớn của thế giới thứ nhất nhìn thấy Hạo Vũ Tử cũng phải thật cung kính.

Mà đệ nhất hội võ lần này, phần thưởng của top 10 đệ tử đạt được tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung, đạt được thủ tịch đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn tự mình chỉ điểm. Thủ tịch đệ tử này đương nhiên cũng là Hạo Vũ Tử.

Hạo Vũ Tử cười to nói:

- Quảng Vũ Giới Vương quá khiêm tốn. Tuy nói là chỉ có top 10 có thể vào Hạo Vũ Thiên Cung, tuy nhiên truyền nhân Thiên Tôn chân chính cho dù là vào top 10 cũng khẳng định chướng mắt vị sư phụ gà mờ ta đây. Bọn họ đương nhiên sẽ không đến Hạo Vũ Thiên Cung. Đến lúc đó cho dù Vũ Văn hiền điệt kém một chút tiến vào top 10 cũng là có thể đến Hạo Vũ Thiên Cung.

Nghe thấy Hạo Vũ Tử nói như vậy, Quảng Vũ Giới Vương trong lòng vui vẻ, liên tục cảm ơn. Có thể tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung, cho dù là không học được Thần Võ vô thượng cũng có thể học được võ học Hạo Vũ Thiên Tôn tự nghĩ ra. Những võ học đó đặt ở Quảng Vũ Đại Thánh địa cũng đều là tầng đỉnh cao.

- Đệ nhất hội võ lần này, thật sự là trường hợp long trọng chưa từng có. So với mấy chục lần trước đều long trọng hơn, có thể nói thiên tài xuất hiện lớp lớp. Còn có Thiên Minh Tử, Thiên Minh Đại Thánh địa các ngươi lần này cũng là bỗng nhiên nổi tiếng, chỉ kém hơn Quảng Vũ Đại Thánh địa một chút xíu, đã có đệ tử vọt vào top 15 Phong Thần Bảng. Tiểu tử kia là hậu nhân dòng chính của ngươi hả? Tên là U Vô Tận, ta nhớ không lầm chứ?

Hạo Vũ Tử nói với một nam nhân áo đen ngồi một bên đại sảnh.

Nam nhân áo đen này dung mạo thanh tú tuấn dật, thoạt nhìn chỉ hơn 20 tuổi, hai tay hắn để ngang trên đầu gối. Bàn tay trắng nõn, mười ngón thon dài xinh đẹp. Hai tròng mắt hắn hiện ra màu đỏ như máu tươi, khiến hắn thoạt nhìn có chút yêu dị.

Người này chính là kẻ thù không đội trời chung của Mộ Thiên Tuyết, cũng là đầu sỏ gây nên hủy diệt Thiên Vũ Thánh địa – Thiên Minh Tử.

Năm đó khi Thiên Minh Tử hủy diệt Thiên Vũ Thánh địa cũng đã thành tựu Giới Vương, hiện tại lại qua 5 vạn năm, tu vi của hắn lại càng đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Nam nhân áo đen mỉm cười, nói ngắn gọn:

- Khó được Tôn Sứ đại nhân ghi nhớ tục danh của Vô Tận, cảm ơn Tôn Sứ khích lệ.

- Ha ha. Thiên Minh Tử, không cần khách khí như vậy, tuổi thọ của ngươi vừa mới qua 10 vạn nhỉ? Mấy vạn năm trước, ngươi liền thành tựu Giới Vương, hiện tại đã là Giới Vương giới lớn, hơn nữa còn quản lý thế giới thứ nhất như Ma Thủy đại thế giới. Tương lai ngươi thành tựu nửa bước Thiên Tôn cũng không kỳ quái. Thiên phú này, bổn tọa đều phải ghen tị.

Hạo Vũ Tử tính cách hào sảng, cười lớn nói.

Hắn vừa nói vậy, cũng khơi mào mọi người trong đại sảnh thảo luận.

- Đúng vậy. Thiên Minh Giới Vương thành lập Thiên Minh Đại Thánh địa mới không quá 5 vạn năm, rồi lại lấy được thành tích đáng kiêu ngạo như vậy. Thật sự khiến lão hủ rất là hổ thẹn. Quảng Vũ Đại Thánh địa ta đã tồn tại hơn 700 vạn năm, quy mô hiện tại cũng xấp xỉ!

Quảng Vũ Giới Vương cười khen tặng.

- Nói không sai. Thiên Minh Giới Vương là người trẻ tuổi nhất trong chúng ta năm đó, nhưng là thực lực lại đã mơ hồ ở trên chúng ta, tươgn lai ít nhất cũng thành tựu nửa bước Thiên Tôn.

- Đúng. Ngay cả hậu nhân dòng chính của Thiên Minh Tử, U Vô Tận hiền điệt cũng xuất chúng như thế, tương lai vô cùng có khả năng thành tựu Giới Vương!

Người ngồi trong đại sảnh này, thân phận kém nhất cũng là Giới Vương bình thường, trong đó cũng có không ít Giới Vương giới lớn của thế giới thứ hai, thế giới thứ nhất. Nhưng là hiện tại, những nhân vật lớn rất có thân phận này đều nhao nhao khen ngợi đối với Thiên Minh Tử, chỉ bởi vì uy danh của Thiên Minh Tử thật sự là quá hiển hách.

Hắn là một người trẻ nhất trong số người thành tựu Giới Vương giới lớn mười vạn năm qua.

Thiên Minh Thánh địa hắn thành lập chỉ mất thời gian 5 vạn năm liền phát triển đến quy mô bậc này, hơn nữa theo lời đồn hắn giành được sự thưởng thức của bá chủ chân chính của Ma Thủy đại thế giới Ma Thủy Thiên Tôn. Nhân vật như vậy, tương lai có thể nghĩ mà biết.

Hắn thậm chí có một đường hy vọng thành tựu Thiên Tôn. Thiên Tôn là khái niệm bậc nào? Toàn bộ Thần Vực, thời gian triệu năm đại khái cũng chỉ sinh ra một Thiên Tôn. Đây xa không phải Giới Vương có thể sánh bằng.

Đối với một nhân vật như vậy, cho dù không thể làm tốt quan hệ cũng ít nhất không thể đắc tội.

Thiên Minh Tử mặt khẽ mỉm cười nói:

- Các vị khen quá rồi. U mỗ trong chư vị chỉ là vãn bối, đường ngày sau còn dài, còn cần các vị tiền bối chiếu cố nhiều hơn mới được. Vô Tận cũng chỉ là lấy được một chút thành tích nhỏ mà thôi, so với Tiểu Ma Tiên tiên tử của Ma Thủy Thiên Cung, căn bản không thể so sánh.

Đại thế giới nơi Thiên Minh Tử chính là Ma Thủy đại thế giới. Thánh địa hắn thành lập kiêng tên húy của Ma Thủy, vừa lúc liền lấy danh hiệu của bản thân để đặt tên.

***

Vào lúc ở Hạo Vũ Thiên Cung phát sinh ra buổi nói chuyện như vậy, ở Thần Mộng giới Lâm Minh như trước đang tra xét trí nhớ của quái vật lông đỏ. Hắn đã tra xét ba ngày rồi.

Hắn có phát hiện mới khiến hắn vô cùng giật mình.

Trong trí nhớ của quái vật lông đỏ này tràn ngập các loại cảnh tượng thần bí ly kỳ. Những cảnh tượng này tổ hợp lại, Lâm Minh phát hiện quái vật lông đỏ rồi lại đến từ một không gian dị độ. Không gian dị độ này bị quái vật lông đỏ xưng là “Hồn giới”.

Ở trong Hồn giới, tất cả sinh mệnh đều là sinh mệnh ở trạng thái linh hồn (linh hồn thể)!

Mà quái vật lông đỏ cũng là một sinh mệnh linh hồn, nó ở Thần Mộng giới biểu hiện ra chính là linh hồn thể của nó!

Hồn giới cũng không phải Thần Vực 3000 đại thế giới, nó rộng lớn khôn cùng, khó thể phỏng chừng. Diện tích của nó lớn hơn một đại thế giới của Thần Vực rất nhiều. Đây dường như là một thế giới độc lập ở ngoài Thần Vực!

- Vũ trụ này không ngờ còn có địa phương như vạy? Nó chẳng lẽ thuộc loại bí cảnh Dị Giới?

Lâm Minh hít sâu một hơi, cảm thấy hết sức khiếp sợ. Hắn nguyên bản tưởng rằng Thần Vực chính là toàn bộ của vũ trụ, mà hiện tại xem ra, chỉ sợ cũng không phải như thế.

Nếu Hồn giới là một nơi nào đó thuộc loại bí cảnh Dị Giới, như vậy sự rộng lớn của bí cảnh Dị Giới cũng vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh.

Trong trí nhớ của quái vật lông đỏ, Thần Mộng Thiên Tôn từng đến Hồn giới.

Đó đã là chuyện phi thường xa xôi, Thần Mộng Thiên Tôn lúc ấy tu vi còn rất thấp.

Quái vật lông đỏ cùng với một số hồn thú khác của Hồn giới mưu toan công kích Thần Mộng Thiên Tôn, nhưng mà kết quả chúng nó lại bị Thần Mộng Thiên Tôn đánh bại toàn bộ.

Thần Mộng Thiên Tôn cũng không đánh chết chúng nó mà đem toàn bộ chúng nó khóa vào Thần Mộng giới. Thần Mộng giới liền thành lồng giam của chúng.

Biết được những tin tức này, Lâm Minh hơi hơi trầm ngâm. Hắn đoán, Hồn giới có lẽ là một nơi bí cảnh Dị Giới, mà Thần Mộng Thiên Tôn năm đó tu vi thấp có lẽ giống như mình tiến vào trong bí cảnh Dị Giới lịch lãm, cuối cùng đạt được cơ duyên lớn, biết được bí mật của Hồn giới hơn nữa cuối cùng lấy đó làm cơ sở thành lập nên pháp tắc Thần Mộng hoàn chỉnh, sáng lập Thần Võ vô thượng!

Chương 1224: Kết quả cuối cùng vòng dự tuyển

Trí nhớ của quái vật lông đỏ mang đến cho Lâm Minh rất nhiều tin tức phi thường hữu dụng.

Trừ biết được sự tồn tại của Hồn giới ra, Lâm Minh còn từ trong trí nhớ của nó tìm được một ít công pháp thuộc về Hồn giới, cũng chính là công pháp tu luyện của hệ thống tu thần.

Nhưng mà, có lẽ bởi vì quái vật lông đỏ không thuộc về loài người, cũng hoặc là vì pháp tắc bất đồng, công pháp tu luyện trong trí nhớ của nó Lâm Minh lại không thể trực tiếp tu luyện. Hắn chỉ có thể căn cứ vào những công pháp này cùng với lý giải của mình đối với pháp tắc Thần Mộng, lĩnh ngộ một số thứ có giá trị với mình.

Liên tiếp mấy ngày Lâm Minh đều ở trong thung lũng yên tĩnh xa xôi này bế quan, trong lúc đó mấy lần đàn thú triều cỡ nhỏ xẹt qua trên không nơi Lâm Minh bế quan, lại đều không thể nhìn thấu trận pháp che giấu của Lâm Minh.

Sau khi tiêu hóa xong công pháp trong trí nhớ quái vật lông đỏ, Lâm Minh cũng không xuất quan mà tiếp tục bắt đầu tìm hiểu pháp tắc Thần Mộng, ngưng kết dấu ấn Thần Mộng thứ năm.

Ở trong cơ thể của hắn còn lại không ít năng lượng Thần Mộng chưa sử dụng.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng ngày. Ở Thần Mộng giới 3000 đại thế giới, mỗi ngày không ngừng trình diễn chém giết.

Từng đợt thú triều, thành thị bị chiếm, người dự thi bị ác mộng thú chia nhau ăn...

Săn giết của người dự thi đối với ác mộng thú, tàn sát giữa người dự thi. Mỗi thời mỗi khắc đều không biết đã chết bao nhiêu người.

Địa điểm sống lại của những người này từ sống lại ở thành thị hai vòng trước biến thành tùy cơ sống lại ngoài hoang dã hiện tại. Có đôi khi vận khí không tốt, trực tiếp sống lại trong đàn thú triều, lập tức lại chết một lần.

Cho nên cái giá phải trả cho tử vong tương đối nặng nề!

Người yếu căn bản không có không gian sinh tồn. Bọn họ trừ bị giết vẫn là bị giết.

Mà những cái gọi là "Người yếu" này kỳ thật rất nhiều người đặt ở trong một Thánh địa bình thường đều là người nổi bật, mà ở trong này bọn họ lại không hề có sức chống cự.

Xích!

Một vệt sáng xanh xẹt qua bầu trời, không gian dường như đứt gãy, một thanh niên áo đen tay cầm một thanh Long Nha Kiếm, bả vai nhuộm máu.

Mà ở phía sau hắn, một con mãnh thú hình người thân cao hơn 6m ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi chảy đầy đất.

Con mãnh thú này là thú biến dị hoàng giả của Tu Quang đại thế giới, ngay cả cao thủ xếp hạng thứ ba Tu Quang đại thế giới đều chết dưới móng vuốt của nó.

Mà hiện tại, con thú biến dị hoàng giả này bị thanh niên áo đen này giết chết.

Thanh niên áo đen này chính là Long Nha.

Hắn vào trước khi vòng đào thải thứ hai kết thúc, ở Chân Võ đại thế giới đánh chết một con ác mộng thú biến dị siêu cấp. Từ trên thi thể ác mộng thú biến dị này chiếm được một lệnh bài truyền tống. Hắn phát hiện, dùng lệnh bài truyền tống này rồi lại có thể đi tới đại thế giới khác.

Không hề nghi ngờ, những đệ tử đỉnh cao xếp hạng toàn bộ Thần Vực kia cũng đều đạt được lệnh bài như vậy. Nếu không bọn họ không có khả năng tích lũy giá trị công huân cao như vậy.

Chỉ có không ngừng qua lại trong 3000 giới lớn, săn giết yêu nghiệt đỉnh cấp của các đại thế giới thậm chí là xếp hạng top 100 Phong Thần Bảng, giá trị công huân của bọn họ mới có thể tích lũy đến cao như vậy.

Vì thế, Long Nha sau khi vòng đào thải thứ ba bắt đầu cũng đã rời khỏi Chân Võ giới, đi đại thế giới khác tìm kiếm cao thủ đỉnh cao quyết đấu.

Long Nha quan tâm không phải giá trị công huân mà là đối thủ có thể địch lại hắn.

Chiến đấu là ý nghĩa sinh tồn của hắn. Hắn tới tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ này chính là vì tìm kiếm đối thủ càng mạnh, rèn luyện thực lực của mình.

Từ sau khi chiếm được lệnh bài này, giá trị công huân của Long Nha tăng trưởng cực nhanh.

Khi vòng đào thải thứ ba vừa mới bắt đầu, hắn bị Lâm Minh vượt qua một thời gian ngắn ngủi, sau đó giá trị công huân của hắn rất nhanh liền trở về thứ nhất Chân Võ đại thế giới, đồng thời dẫn đầu thật xa.

Thời gian một tháng hắn vọt vào top 500 Phong Thần Bảng, kế tiếp là top 300, 200 thẳng đến... top 100!

Khi Long Nha vọt vào top 100, toàn bộ Chân Võ Đại Thánh địa đều sôi trào!

Top 100 toàn bộ Thần Vực, đây quả thật là một thành tích khó thể tin nổi!

Chân Võ Đại Thánh địa chỉ là thế giới thứ hai, kém xa so với thế giới thứ nhất. Nhưng là hiện tại, bọn họ lại có đệ tử tiến vào top 100 Thần Vực. Đây thật sự là một thành tích như thần thoại!

Top 1000 là một lằn ranh, top 100 đồng dạng cũng là một lằn ranh!

Tiến vào top 1000, tương lai cũng chỉ là thành tựu nửa bước Giới Vương.

Mà tiến vào top 100, tương lai lại có một đường hy vọng thành tựu Giới Vương chân chính

Chỉ cần ở cảnh giới Thần Biến lại gặp cơ duyên, cảnh giới Giới Vương cũng không phải là mộng!

Xếp hạng của Long Nha bị toàn bộ Thần Vực chú ý, thậm chí ngay cả thủ tịch đệ tử Hạo Vũ Tử của Hạo Vũ Thiên Cung đều chú ý tới Long Nha. Bởi vì Long Nha không ghi rõ xuất thân, điều này ở trong số võ giả top 100 Phong Thần Bảng hết sức hiếm thấy.

- Long Nha đã tiến vào thứ 97 rồi, xếp hạng hai số, thật là khủng bố! Chân Võ Đại Thánh địa ta khi nào thì ra thiên tài tuyệt đỉnh như vậy? Tra cho ta, Long Nha này rốt cuộc là lai lịch gì!

Ở Chân Võ Đại Thánh địa, Chân Võ Giới Vương tự mình hạ lệnh. Hắn cảm giác được, thực lực chân chính của Long Nha thậm chí không chỉ top 100!

Sự xuất hiện của Long Nha bao trùm tất cả thiên tài của Chân Võ Đại Thánh địa, cũng bao gồm cả Lâm Minh.

Trên thực tế, Lâm Minh trừ khi vòng đào thải thứ ba vừa mới bắt đầu, ngắn ngủi vọt vào top 1000 Thần Vực, sau đó hắn liền rất nhanh lặng xuống.

Vòng đào thải thứ ba, giá trị công huân của ác mộng thú lại lần nữa gia tăng, sau khi Lâm Minh bế quan xếp hạng của hắn theo lẽ đương nhiên bắt đầu hạ xuống.

Long Nha, Võ Quy Vân trước sau vượt qua hắn.

Hắn một lần nữa về tới thứ tư Chân Võ Đại Thánh địa, thứ tự cũng rớt xuống đến thứ 8, 9 nghìn trên Phong Thần Bảng.

Tuy rằng rất nhiều người đều rõ ràng, thực lực của Lâm Minh xa không chỉ vậy, nhưng cho dù thành tích tốt nhất của Lâm Minh cũng kém so với thứ 97 của Long Nha một khoảng lớn.

Có Long Nha, Lâm Minh tự nhiên lu mờ đi rất nhiều.

Trừ Long Nha ra, trên Phong Thần Bảng còn có một số cái tên chói mắt.

Trong đó bao gồm U Vô Tận của Thiên Minh Thánh địa.

Thanh niên này mặc áo đen, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn thậm chí có mấy phần cảm giác yếu ớt. Nhưng là thực lực của hắn lại vô cùng đáng sợ.

Vũ khí của hắn là một thanh võ sĩ đao hẹp dài, thân đao dài hơn 1m, rộng gần tám phân.

Hơn nửa năm nay, người dự thi, ác mộng thú chết dưới thanh trường đao này nhiều không đếm xuể.

U Vô Tận đồng dạng cũng có một tấm lệnh bài qua lại giữa đại thế giới, cao thủ của rất nhiều đại thế giới chết dưới đao của hắn, trở thành đá kê chân cho hắn leo lên trên!

- Không biết hiện tại khoảng cách mục tiêu top 10 của ta còn bao xa...

U Vô Tận yên lặng lau máu trên trường đao. Người dự thi chỉ có thể tra được xếp hạng của mình ở đại thế giới mà không thể tra được tổng xếp hạng Thần Vực.

Yên lặng thu hồi trường đao, ở bốn phía U Vô Tận mấy chục người chết nằm ngang dọc. thi thể của bọn họ toàn bộ bị cắt ra chỉnh tề, dưới võ sĩ đao của hắn không có thi thể người nào có thể bảo tồn hoàn hảo.

Những thi thể này rất nhanh liền biến mất, hóa thành năng lượng mộng cảnh tượng trưng cho giá trị công huân tiến vào trong cơ thể U Vô Tận.

Bọn họ đều là đệ tử của Thánh địa Giới Vương giới lớn đại thế giới sở tại, hiện giờ toàn bộ bị U Vô Tận giết chết.

- Giá trị công huân của những người này quá ít.

U Vô Tận lắc đầu, giẫm mặt đất đầy vết máu rời đi.

- Ta phải đánh chết người mạnh hơn, dùng thi thể của bọn họ trải con đường vương giả của ta. Lần đệ nhất hội võ này, là cơ hội tốt nhất của ta. Ta phải biểu hiện đến mức tận cùng, dẫn tới sự chú ý của Ma Thủy Thiên Tôn.

Trước khi U Vô Tận tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, Thiên Minh Tử từng nói cho hắn, khiến hắn ở trong đệ nhất hội võ không nên có bất kỳ giữ lại, phải toàn lực ứng phó giành được thành tích tốt nhất. Như thế, Ma Thủy Thiên Tôn khả năng sẽ chú ý tới hắn, thậm chí có khả năng đạt được kế thừa Thần Võ vô thượng của Ma Thủy Thiên Cung.

Đây là cơ hội của U Vô Tận, hắn muốn thành tựu Giới Vương giới lớn. Có sự duy trì của thế lực Thiên Tôn, cho dù cũng không phải bản thân Thiên Tôn, chỉ là đệ tử Thiên Tôn đều sẽ khiến hắn đi tới một bước này dễ dàng hơn nhiều.

Xếp hạng của U Vô Tận vẫn là 18 Phong Thần Bảng, không tính truyền nhân Thiên Tôn có thể xếp thứ 15.

Về phần người thứ nhất Phong Thần Bảng, vẫn là Tiểu Ma Tiên. Vào tháng thứ tám, giá trị công huân của nàng đã tích lũy phá 1 tỉ!

Mà người thứ hai phía sau nàng, giá trị công huân chỉ có 890 triệu.

Không hề nghi ngờ, Tiểu Ma Tiên là cái tên chói mắt nhất lần Thần Vực đệ nhất hội võ này, không có một trong!

Không có bất kỳ người nào có thể vượt qua mũi nhọn của nàng.

Tình hình như vậy một mực kéo dài đến tháng thứ chín. Vòng đào thải cuối cùng của dự tuyển đệ nhất hội võ sắp tới!

Càng là mấy ngày cuối cùng, chém giết lại càng điên cuồng. Đám người dự thi đều phát điên, dũng mãnh không sợ chết xông giết hướng đàn ác mộng thú.

Giữa người dự thi cũng là săn giết điên cuồng.

Thông qua vòng dự tuyển có thể nói là một bước lên trời!

Nếu là thiên tài Thánh địa, sẽ mang đến cho tông môn sở tại vinh quang thật lớn, trở về tông môn sẽ nhận được phần thưởng phong phú.

Nếu là tán tu và võ giả tự do, vậy lại càng không cần phải nói. Thông qua vòng dự tuyển, sẽ khiến cho bọn họ tiến vào trong tầm nhìn của thế lực lớn, sẽ bị liều mạng lôi kéo, từ nay về sau hưởng thụ các loại tài nguyên, con đường tu luyện một đường bằng phẳng!

Nhưng mà, mặc cho bọn họ chém giết thế nào, cố gắng đã làm ra của tuyệt đại đa số trong bọn họ lại đều không thể thay đổi vận mệnh. Bởi vì tỉ lệ đào thải của vòng cuối cùng thật sự là quá khủng bố.

1 vạn chọn 1!

Một đại thế giới sẽ chỉ còn lại mấy nghìn người!

Từ mới đầu mấy ngàn tỉ người dự thi, sàng chọn đến cuối cùng chỉ còn lại mấy nghìn người. Thông qua dự tuyển vào vòng sau tổng tỉ lệ là 1: 1tỉ, quả thật là tỉ lệ đào thải khiến người tuyệt vọng.

Bùng! Bùng! Bùng!

Thành thị, dã ngoại, vô số người dự thi trong nháy mắt vòng dự tuyển chấm dứt nổ tung thành vô số ánh sao. Rất nhiều lúc, một thành nhỏ của một đại thế giới đều toàn quân bị diệt. Trong thành thị không có một võ giả đủ tư cách! Cũng chỉ có mỗi thành thị lớn nhất của đại thế giới có thể còn lại võ giả nhiều nhất.

Thế giới thứ nhất như Hạo Vũ giới, bởi vì tổng số người dự thi nhiều, có thể còn lại gần vạn người.

Mà về phần thế giới thứ ba như là Thừa Thiên giới, Xích Quang giới, cũng chỉ có thể còn lại một, hai ngàn người.

Mà Thánh địa đỉnh cao như Phượng tộc thượng cổ, lottc, đệ tử thông qua vòng dự tuyển của bọn họ cũng chỉ có hàng đơn vị mà thôi.

Đây xem như là không tồi rồi, rất nhiều Thánh địa trung, hạ trong đó, dứt khoát rớt sạch.

Vút!

Nhan Nguyệt Nhi sau khi thông qua vòng dự tuyển, từ Thần Mộng giới bị bắn ra ngoài, xếp hạng cuối cùng của nàng là thứ 96 Xích Quang giới, miễn cưỡng tiến vào top 100 đại thế giới.

Nhưng mà xếp hạng này, chính Nhan Nguyệt Nhi cũng không hài lòng.

- Ha ha, Nguyệt nhi, ra rồi hả. Làm không tệ!

Hỏa Liệt Thạch rảo bước tới, mặt đầy tươi cười.

Nhan Nguyệt Nhi sửng sốt một hồi. Thái thượng trưởng lão một mực đối với mình yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc làm sao hôm nay tâm tình tốt như vậy?

Chương 1225: Gặp gỡ định mệnh

- Sư tôn.

Nhan Nguyệt Nhi hành lễ với Hỏa Liệt Thạch. Trong đoạn thời gian Lâm Minh rời Phượng tộc thượng cổ này, Nhan Nguyệt Nhi đã chính thức bái Hỏa Liệt Thạch làm sư phụ.

Hỏa Liệt Thạch ha hả cười lớn:

- Không tệ! Biểu hiện rất không tệ! Tiêu Bình cũng không tệ.

Tiêu Bình, từng là đệ tử thứ nhất của Phượng tộc thượng cổ, tuy nhiên hiện tại đã bị Nhan Nguyệt Nhi vượt qua. Tiêu Bình lần này tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ cũng chỉ lấy được thành tích hơn 150, kém rất nhiều so với Nhan Nguyệt Nhi.

- Cảm ơn Thái thượng trưởng lão khích lệ.

Tiêu Bình miễn cưỡng cười cười, trong lòng có chút không phải tư vị. Bị một thiếu nữ nhỏ hơn mình tám, chín tuổi, cảnh giới cũng thấp hơn mình một tầng vượt mặt, hắn cảm thấy rất mất mặt.

- Thu thập một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát đi tham gia vòng bán kết. Lần này Phượng tộc thượng cổ chúng ta có bốn đệ tử tiến vào bán kết, mùa thu hoạch lớn.

- Bốn đệ tử?

Nhan Nguyệt Nhi và Tiêu Bình đều sửng sốt. Bọn họ cùng là đệ tử Phượng tộc thượng cổ, khi ở Thần Mộng giới liền có liên hệ, biết tình huống đại khái giá trị công huân của nhau. Cũng có thể đoán trước ai có thể vào vòng sau ai không thể. Tính thế nào đều chỉ có ba đệ tử có thể vào vòng sau. Trừ nàng và Tiêu Bình ra còn có một đệ tử hạch tâm xếp hạng hơn 1800 đại thế giới, khó khăn lắm đủ tiêu chuẩn vào vòng sau.

Như vậy người thứ tư là ai?

Hỏa Liệt Thạch đã sớm dự đoán được Nhan Nguyệt Nhi và Tiêu Bình có câu hỏi này, thần thần bí bí nói:

- Người thứ tư này các ngươi cũng biết, hẳn là có thể đoán được...

- Chẳng lẽ là... Lâm Minh Lâm sư huynh?

Nhan Nguyệt Nhi đột nhiên nghĩ đến, Lâm Minh vài năm trước rời Phượng tộc thượng cổ một mình lịch lãm. Hiện tại tính toán, cũng nên Thần Hải sơ kỳ hoặc trung kỳ rồi. Với thiên phú của Lâm Minh, tự nhiên là sẽ không bỏ qua việc trọng đại này!

- Không sai, chính là Lâm Minh!

Hỏa Liệt Thạch đắc ý vuốt râu, trên mặt không giấu được nụ cười.

Nhan Nguyệt Nhi trong lòng tỉnh ngộ, không trách tâm tình Hỏa Liệt Thạch tốt như vậy. Hóa ra Lâm Minh cũng tham gia đệ nhất hội võ. Với thiên phú của Lâm Minh, tự nhiên là làm cho Phượng tộc thượng cổ nở mày nở mặt. Nghĩ đến đây, trên mặt Nhan Nguyệt Nhi lộ ra vẻ phức tạp. Nàng đối với Lâm Minh có loại cảm giác nói không nên lời.

- Thành tích của Lâm sư huynh chắc là cao hơn chúng ta rất nhiều hả?

Nhan Nguyệt Nhi nói.

- Ha ha. Lâm Minh nhưng là cho chúng ta một ngạc nhiên vui mừng. Lúc hắn xếp hạng cao nhất, vọt vào top 1000 bảng tổng Thần Vực, thứ nhất Chân Võ đại thế giới. Nhưng là về sau, tiểu tử này lại lười, thứ tự lại rơi xuống, cuối cùng chỉ là thứ tư Chân Võ đại thế giới. Thành tích top 1 vạn bảng tổng Thần Vực vào vòng sau.

Hỏa Liệt Thạch vừa nói thế, cho dù là Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Bình sớm có chuẩn bị tâm lý vẫn hít một hơi khí lạnh. Từng vọt vào thứ nhất Chân Võ đại thế giới. Chân Võ đại thế giới nhưng là thuộc loại thế giới thứ hai, thành tích này cũng quá biến thái.

- Lâm sư huynh, thật sự là...

Nhan Nguyệt Nhi khẽ thở dài một hơi. Nàng mấy năm nay, ở tu luyện không có nửa phần lười biếng, hơn nữa nàng cũng đem huyết mạch của mình phát huy đến mức tận cùng. Nghĩ đến có thể chậm rãi đuổi kịp bước chân Lâm Minh, ít nhất có thể nhìn thấy bóng lưng của nó. Nhưng là hiện tại, ngược lại chênh lệch càng ngày càng xa.

Về phần Tiêu Bình, hắn há há miệng, không biết nên nói gì cho phải, trong lòng hắn vừa là ghen tị vừa hâm mộ. Hắn hiện tại đều hoài nghi, năm đó khi ở bí cảnh Thần Thú, Long cốt Chí Tôn có phải bị Lâm Minh trộm đi hay không?

Long cốt Chí Tôn đột nhiên biến mất, Lâm Minh cũng không rõ tung tích. Hắn vốn tưởng rằng Lâm Minh đã chết, kết quả cuối cùng khi bị bí cảnh Thần Thú truyền tống ra ngoài, lại nhìn thấy Lâm Minh. Bởi vì lúc ấy tu vi Lâm Minh quá thấp, thực lực so với bọn họ mà nói nhỏ bé không đáng kể, hắn cũng không có quá nhiều hoài nghi. Nhưng hiện tại xem xem, Tiêu Bình lại cảm thấy nhiều điểm đáng ngờ.

Tiểu tử này, trên người sợ là có bí mật gì!

Nhưng là hắn cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà htôi. Cho dù xác định Lâm Minh lấy đi Long cốt Chí Tôn thì lại làm sao. Với địa vị của Lâm Minh hiện tại, bọn họ không có khả năng đem Long cốt Chí Tôn của Lâm Minh móc ra, ngược lại Phượng tộc thượng cổ sợ là còn có thể ban cho Lâm Minh vài giọt tinh huyết Phượng Hoàng!

Đó là tinh huyết Phượng Hoàng a! Nghĩ thôi Tiêu Bình đều cảm thấy đau lòng. Hắn cả đời này, nếu không có gì ngoài ý muốn, đừng mơ đạt được một giọt.

- Bán kết cử hành thế nào? Quy tắc gì?

Nhan Nguyệt Nhi hỏi Hỏa Liệt Thạch. Tuy nói tỉ lệ vòng đào thải, vào vòng sau đạt đến 1: 1tỉ khiến người tuyệt vọng, nhưng là số Long người dự thi tham gia đệ nhất hội võ thật sự quá lớn. Dưới tỉ lệ đào thải cao như vậy, toàn bộ Thần Vực thông qua vòng dự tuyển vẫn có khoảng 10 triệu. Nhiều người như vậy, sàng chọn cũng không dễ dàng.

Hỏa Liệt Thạch nói:

- Quy tắc đã đưa xuống. Mỗi 100 giới lớn chia làm một tổ, trận đấu tiến hành trong một thế giới loại nhỏ. 100 giới lớn trong đó thậm chí có không ít người dự thi của thế giới thứ nhất, thế giới thứ hai. Số người tham gia tổng cộng hơn 30 vạn, cuối cùng bán kết vào vòng sau chỉ có khoảng 300 người.

- Chỉ chọn... 3... 300 người?

Tiêu Bình há há miệng. Tỉ lệ đào thải này cũng quá khoa trương. 100 giới lớn, trong đó bao gồm không ít thế giới thứ nhất, thế giới thứ hai, chỉ chọn 300 người.

Điều này nghĩa là muốn vào vòng sau ít nhất phải có thực lực xếp hạng top 3 đại thế giới mới được. Mà trên thực tế Xích Quang giới bọn họ thuộc loại thế giới thứ ba, trọng lượng của top 3 còn thấp hơn một chút, phỏng chừng phải thứ hai thậm chí thứ nhất mới có thể thăng cấp!

Nói cách khác, hắn cùng Nhan Nguyệt Nhi bất kể cố gắng như thế nào đều không có khả năng thông qua vòng bán kết.

Bọn họ sẽ dừng lại ở bán kết.

Nghĩ đến hắn từ đó phải từ biệt lôi đài đệ nhất hội võ, trong lòng Tiêu Bình vẫn cảm thấy phiền muộn vạn phần. Tuy rằng sớm biết người mạnh Thần Vực như mây trên trời, mình ở trong đó căn bản nhỏ bé không đáng kể. Nhưng Tiêu Bình luôn mơ hồ chờ mong, hắn có khả năng bỗng nhiên nổi tiếng. Mà hiện tại, hắn lại ngay cả bán kết đều không thể thông qua, hơn nữa kém rất xa.

Nhan Nguyệt Nhi cũng tự biết không có khả năng thông qua bán kết, hơn nữa hoàn toàn không có hy vọng, toàn bộ Phượng tộc thượng cổ cũng chỉ có Lâm Minh có thể thông qua.

Nàng hỏi:

- Phương pháp thi đấu là gì?

- Không biết.

Hỏa Liệt Thạch lắc đầu:

- Lâm Minh ở Chân Võ đại thế giới, cùng giới lớn nơi chúng ta đây cũng không xa. Lần này bán kết, có thể sẽ gặp được hắn!

- Vậy sao...

Nhan Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, trong lòng không biết là cảm giác gì. Cách biệt mấy năm, không biết Lâm Minh hiện tại đến tột cùng như thế nào?

***

Lúc này, sân thi đấu vòng dự tuyển đệ nhất hội võ Chân Võ đại thế giới.

Vù!

Linh hồn thể của Lâm Minh từ Thần Mộng giới bị bắn ra, thân thể của hắn khôi phục tri giác.

Hắn nắm chặt tay, đứng lên, ở trong phạm vi quanh hắn 10 dặm có rải rác mấy người dự thi cùng thông qua vòng dự tuyển như hắn.

Nhớ ngày đó, khi tiến vào ánh sáng Thần Mộng, nơi này chật kín người, trong phạm vi một dặm tràn ngập người dự thi đếm không xuể. Nhưng là hiện tại, lại chỉ còn lại một nhúm rải rác này.

- Lâm Minh.

Ngay trong nháy mắt Lâm Minh khôi phục ý thức, trong đầu hắn vang lên một thanh âm quen thuộc. Thanh âm này chính thuộc về Mộ Thiên Tuyết.

- Mộ cô nương.

Ý niệm Lâm Minh thoáng động, ngay sau đó ý niệm của hắn liền tiến vào không gian Ma Phương.

Ở trong này, hắn nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết cùng với Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi đang ngủ. Sức ăn của tiểu cô nương này càng lúc càng lớn, lúc trước Lâm Minh để lại trong không gian Ma Phương 8, 9 triệu Tử Dương thạch không ngờ bị nàng ăn hết tám phần.

Lâm Minh hiện tại có thể nói là sạch trơn. Tiền to đi mua Đại Thiên Thế Giới Đan, còn lại một ít tiền nhỏ cũng bị Tiểu Ngư Nhi ăn sạch sẽ. Không chỉ như thế, hắn còn nợ thêm 6500 tỉ.

Nghĩ đến tiền nợ này, Lâm Minh liền có chút không biết nói gì.

Sau khi Lâm Minh tiến vào không gian Ma Phương, Tiểu Ngư Nhi dường như có điều cảm ứng, tỉnh lại, dụi con mắt nhập nhèm. Sau khi nhìn thấy Lâm Minh, nàng đầu tiên là sửng sốt rồi sau đó hưng phấn nở nụ cười.

- Lâm Minh ca ca!

- Tiểu Ngư Nhi.

Lâm Minh dắt tay Tiểu Ngư Nhi. Bộ dạng của nàng chỉ là 11, 12 tuổi, tuy rằng không biết tuổi chân thật của nàng nhưng ở trong mắt Lâm Minh nàng chỉ là một đứa bé.

Hơn nửa năm nay, Tiểu Ngư Nhi gần như là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không buồn không lo.

- Chúng ta phải lên đường đi tham gia bán kết. Bán kết dường như không ở Thần Mộng giới nữa mà là phải ngồi linh hạm đi địa điểm chỉ định.

Lâm Minh nói như vậy, đột nhiên trong lòng thoáng động, nói:

- Có tin tức.

Ý thức của hắn trong nháy mắt rời khỏi không gian Ma Phương. Cùng lúc đó một ánh lửa truyền âm phù cháy lên trước mặt Lâm Minh.

Đây là tin tức của Giang Vũ ở viễn cổ đế đô truyền đến.

Lúc trước Lâm Minh mua Đại Thiên Thế Giới Đan, Giang Vũ dưới tình huống không quá rõ ràng chi tiết của Lâm Minh, liền cho Lâm Minh vay trăm tỉ Tử Dương thạch. Tuy rằng không nhiều, nhưng là trăm tỉ Tử Dương thạch này thật sự có tác dụng. Đối với Giang Vũ, ấn tượng của Lâm Minh vẫn là không tệ.

- Lâm huynh, chúc mừng!

Giang Vũ sau khi dùng truyền âm phù xác định vị trí của Lâm Minh liền vội vã chạy tới, từ rất xa liền hô lên. Hắn lúc này có thể nói là vui mừng quá đỗi. Thành tích của Lâm Minh so với nguyên bản hắn nghĩ tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Đệ tử của Chân Võ đại thế giới đều bị Lâm Minh vượt mặt. Giang Vũ biết, mình lần này là gặp được quý nhân!

Chỉ cần cùng Lâm Minh tạo một chút quan hệ, địa vị của hắn ở trong gia tộc đều sẽ vọt lên thẳng tắp.

- Lâm huynh, danh sách vòng bán kết đã phát xuống rồi. Ta đã đi mua một phần ngọc giản, ngươi có muốn xem hay không?

Giang Vũ nói xong, như hiến vật quý đưa ra một cái ngọc giản.

Lâm Minh đón lấy, cảm giác đảo qua, trên ngọc giản liệt kê ra 100 giới lớn Thần Vực.

Những giới lớn Thần Vực này lớn nhỏ không đồng nhất. Lớn có 1 vạn người dự thi, nhỏ chỉ có một hai ngàn. Tổng số hơn 30 vạn người.

Trong đó cái tên của Xích Quang giới hấp dẫn sự chú ý của Lâm

Minh. Bởi vì tổng bộ Phượng tộc thượng cổ ngay ở giới này.

Hắn đang muốn tìm một chút xem Phượng tộc thượng cổ có người quen hay không, chính vào lúc này hắn đột nhiên cảm thấy trong tinh thần chi hải, ý thức của Mộ Thiên Tuyết dao động mãnh liệt.

- Mộ cô nương, làm sao vậy?

Lâm Minh hơi hơi ngạc nhiên. Trong ấn tượng của hắn, Mộ Thiên Tuyết là loại người mừng giận không lộ ra mặt, rất hiếm thấy nàng thất thố như thế.

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, lông mi thật dài hơi hơi rung động. Thật lâu sau nàng mở mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ lạnh băng.

Nàng gần như là gằn từng từ:

- Truyền nhân của Thiên Minh Tử, ở trong đó!

- Hả?

Lâm Minh cả kinh trong lòng.

Thiên Minh Tử!

Cái tên này hắn từng nghe nói qua không biết bao nhiêu lần, nhưng là hôm nay hắn rốt cục lần đầu tiên chính thức tiếp xúc đến!

Truyền nhân của Thiên Minh Tử, không nghĩ tới mình đấu bán kết liền gặp phải truyền nhân của Thiên Minh Tử. Thật sự là gặp gỡ trong định mệnh.

Chương 1226: Lâm minh, long nha

Lâm Minh rất nhanh đảo qua ngọc giản một lần, ở trong đó nhìn thấy một thế lực nghi là Thiên Minh Tử thành lập – Thiên Minh Thánh địa.

- Mộ cô nương nói chính là... Thiên Minh Thánh địa?

- Không sai! Chính là Thiên Minh Thánh địa. Thiên Minh Tử vốn họ U, thế lực hắn nguyên bản thành lập cũng gọi U Minh Thánh địa, sau lại đổi thành Thiên Minh. U Vô Tận này là truyền nhân của Thiên Minh Tử!

Mộ Thiên Tuyết lạnh giọng nói.

Thù diệt tộc diệt môn, lại khiến Mộ Thiên Tuyết mất thân thể, linh hồn ngủ say năm vạn năm; người thân ly tán, người đi theo chết vô số kể. Thù hận như thế không đội trời chung!

Mộ Thiên Tuyết hận không thể đem Thiên Minh Tử bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro.

- Ta biết rồi.

Lâm Minh đảo qua xếp hạng của U Vô Tận, xếp hạng 18 Phong Thần Bảng!

Xếp hạng 18 toàn bộ Thần Vực, đây là một thành tích hết sức khoa trương!

- Lần này bán kết, ngươi tất nhiên phải đánh bại hắn. Nếu chúng ta ngay cả truyền nhân của Thiên Minh Tử đều không thể đánh bại, càng đừng mơ đi đánh bại Thiên Minh Tử nữa!

Mộ Thiên Tuyết nói như thế. Nếu là Thiên Minh Tử thời niên thiếu tới tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ sợ là cũng không kém chút nào so với truyền nhân Thiên Tôn.

- Ta sẽ!

Lâm Minh gật gật đầu.

Đúng lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu Lâm Minh đột nhiên trở nên méo mó, hình thành từng vòng gợn sóng không gian. Kế tiếp, một cái Linh hạm thật lớn từ trong gợn sóngkg bay ra, che phủ bóng râm màu xám.

Chiếc Linh hạm này, thân hạm dài tới mấy chục dặm, rộng hơn chục dặm. Cả Linh hạm tản ra dao động năng lượng mạnh mẽ, đây hiển nhiên là một món Linh khí.

Linh hạm dừng ổn, một người trung niên mặc áo trắng từ trong Linh hạm bay ra, lăng không đứng giữa không trung.

Người này thân cao ~3m, hắn đứng ở không trung, sau lưng hình thành một vòng sáng mơ hồ, nhất cử nhất động đều dẫn động pháp tắc dao động.

- Người nọ là...

Lâm Minh ngẩng đầu, tất cả người dự thi thông qua dự tuyển cũng đều nhìn về phía người này.

- Chư vị!

Người áo trắng lên tiếng, thanh âm của hắn vang dội, dễ dàng truyền khắp phạm vi mấy ngàn dặm, mỗi người đều nghe rõ rành rành.

- Tại hạ đệ tử thứ 76 của Hạo Vũ Thiên Cung, phụng lệnh đại sư huynh tiến đến tiếp dẫn chư vị tiến về Mục Nguyệt tinh, cũng chính là địa điểm vòng bán kết lần này. Thời gian đi đường sẽ liên tục ba tháng, chư vị có thể chuẩn bị sẵn sàng, rồi sau đó theo ta xuất phát.

Sau một phen lời của người áo trắng, mọi người ở đây đều âm thầm giật mình.

Trong một thế lực cấp Thiên Tôn, đệ tử vô số, nhưng là nếu như trong đó đệ tử có số xếp hạng như vậy sẽ chỉ là đệ tử thân truyền của Thiên Tôn.

Trong sinh mệnh dài dòng đạt tới gần trăm triệu năm của Thiên Tôn, đệ tử thân truyền bọn họ thu cũng chính là mấy trăm người mà thôi, chia đều mấy triệu năm mới thu một đệ tử.

Trong số những người này, người nổi bật có thể thành tựu nửa bước Thiên Tôn, còn lại cũng là Giới Vương giới lớn, hoặc là Giới Vương bình thường.

Đương nhiên, trong đó ngẫu nhiên cũng sẽ có yêu nghiệt đỉnh cao, trở thành một Thiên Tôn. Trong lịch sử từng xuất hiện thế lực cấp Thiên Tôn có hai Thiên Tôn, lực ảnh hưởng của loại thế lực này đã đạt tới trình độ khủng bố!

Người áo trắng trước mắt này chính là một người mạnh Giới Vương bình thường!

- Tiếp dẫn chúng ta, rồi lại vận dụng một Giới Vương?

Lâm Minh hơi ngạc nhiên, vậy thật sự quá mức long trọng. 30 khu thi đấu bán kết liền vận dụng 30 Giới Vương.

Mộ Thiên Tuyết ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh nói:

- Người này chỉ là một tia hóa thân mà thôi. Người mạnh đỉnh cấp, ý niệm khẽ động hình thành vạn ngàn hóa thân, có thể làm chuyện bất đồng.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh trong lòng tán thưởng. Hóa thân người áo trắng này thật sự quá mức giống thật, căn bản không có gì khác so với người thật.

Lâm Minh cũng không có gì cần thu thập, trực tiếp bay hướng linh hạm.

Không ít người cùng với Lâm Minh, đều tiến vào linh hạm. Vừa vào trong, dường như đi tới một vùng thế giới khác.

Trong linh hạm có vùng trời khác, nơi này có thể nhìn thấy thảo nguyên, rừng rậm xanh um tươi tốt. Trong đó chim hót hương hoa, bừng bừng sức sống.

Mấy chục nữ đệ tử xinh đẹp đã ở trong linh hạm chờ đợi, phụ trách dẫn dắt phần đông người dự thi tiến vào trong phòng của mình.

Mỗi người đều có một nơi nghỉ ngơi riêng, không gian bên trong hết sức rộng rãi.

Khi Lâm Minh đi tới nơi nghỉ ngơi, cảm giác nơi này chính là một động phủ hoàn thiện.

Trong đó có tĩnh thất bế quan tu luyện, có thao trường thí nghiệm chiêu thức, có nơi luyện đan, luyện khí. Thậm chí còn có một vườn thuốc xanh um tươi tốt, trong đó dược liệu có thể tùy ý lấy dùng.

- Chỉ riêng nguyên khí trời đất trong nơi nghỉ ngơi của linh hạm này là có thể sánh bằng nơi tu luyện tốt nhất của thế lực cấp Thánh địa bình thường rồi. So với nơi tu luyện chữ Thiên của Phòng đấu giá đế đô cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Minh chặc chặc tán thưởng. Đây còn chỉ là một chiếc linh hạm, tác dụng chủ yếu là dùng để đi đường. Nếu là ở trong Hạo Vũ Thiên Cung, nơi chuyên môn dùng để tu luyện, như vậy điều kiện tu luyện có thể nghĩ mà biết. Đây chính là nội tình của thế lực cấp Thiên Tôn.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Bản thân linh hạm này chính là Linh khí thượng phẩm, có pháp trận chuyên môn dùng để hội tụ nguyên khí trời đất. Giá trị của cả linh hạm so với Tiêu Dao Cung của Tiêu Dao Đảo cũng xấp xỉ.

Một chiếc linh hạm dùng để đưa đón đệ tử, giá trị liền sánh bằng Tiêu Dao Cung dùng để trấn áp số mệnh của Tiêu Dao Đảo. Chênh lệch của thế lực Thiên Tôn và tông môn bát phẩm có thể thấy rõ ràng.

- Lâm thiếu hiệp, nếu ngài muốn ăn cái gì, chỉ cần viết trên ngọc giản, để vào trong truyền tống trận, đồ ăn sẽ được đưa tới.

Nữ đệ tử tiếp đãi Lâm Minh, một tay chỉ vào một cái bàn, cung kính nói.

Lâm Minh nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên bàn kia có bày 10 cái ngọc giản, tùy tiện cầm lấy một cái ngọc giản nhìn. Trong ngọc giản này khắc mấy trăm loại đồ ăn uống, 10 cái ngọc giản chính là mấy ngàn loại đồ ăn uống.

Trong số này, mỗi một loại đều dùng các loại thiên tài địa bảo, linh chi linh dược chế tạo mà thành, là canh thuốc xứng với tên. Tài liệu dùng trong đó, tuy rằng không đến mức quý báu như xương Rồng, tủy Phượng, nhưng cũng có thể khiến cho Thánh địa cho thiên tài ăn cũng vô cùng đau lòng.

Mà những thứ này chỉ là thức ăn bình thường cung ứng cho người dự thi bán kết mà thôi.

Lâm Minh cầm lấy một ngọc giản trắng, tùy ý chọn một ít thức ăn, sau khi khắc xong để vào trong truyền tống trận. Không đến một nén hương, liền có một hộp đồ ăn được cánh hoa bằng ngọc bao bọc xuất hiện, sau khi mở ra, một mùi hương của thuốc cùng cơm nồng nặc trộn cùng một chỗ ập vào mũi.

- Thật sự là đồ ăn ngon.

Lâm Minh tán thưởng, không khách khí lấy ra dùng. Mà chính vào lúc này đột nhiên tâm niệm khẽ động, dừng đũa chậm rãi đi ra khỏi động phủ, lại thấy ở ngoài động phủ có một thanh niên áo đen đứng đó.

Thanh niên áo đen này dung mạo gầy yếu, đôi mắt sáng ngời đen nhánh, tóc ngắn ngang tai, gọn gàng sạch sẽ. Sắc mặt hắn tái nhợt kỳ lạ, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh dưới làn da. Hai tay của hắn quấn băng vải, trên băng vải dính đầy vết máu, trên tay hắn đeo một cái nhẫn tạo hình rất khác biệt.

Thanh niên này chỉ tùy ý đứng đó liền như một thanh bảo kiếm giấu ở trong vỏ, sắc bén mà nội liễm.

Đồng tử Lâm Minh hơi hơi co rụt lại, trong đầu hắn trong nháy mắt nghĩ đến một cái tên. Toàn bộ Chân Võ đại thế giới cũng chỉ có hắn ta có thể mang đến cho mình cảm giác như vậy.

- Long Nha?

- Lâm Minh?

Hai người gần như đồng thời lên tiếng, rồi sau đó bọn họ đều cười, mắt nhìn nhau, chiến ý hừng hực!

Đây là cảm giác tuyệt thế thiên kiêu một thời đại gặp nhau mới có, khát vọng đánh bại đối phương, rồi lại “tinh tinh tương tích”. (Người có tính cách, chí thú, cảnh ngộ tương đồng thì thường bảo vệ, đồng tình, hỗ trợ cho nhau.)

- Đáng tiếc, vòng dự tuyển không thể gặp được ngươi. Ta rất muốn cùng ngươi giao thủ, chỉ là ngươi rất ít ra ngoài săn bắn, vài lần đều bỏ lỡ. Mà vòng đào thải thứ ba bắt đầu ta liền rời khỏi Chân Võ giới!

Long Nha nói.

- Ta cũng như vậy. Ngươi hành tung thần bí, ta luôn là không gặp được ngươi.

Hai người đều là thiên tài đỉnh cao đồng dạng lấy chiến đấu là một bộ phận trọng yếu nhất trong sinh mệnh của mình. Mà kỳ phùng địch thủ, cùng thiên tài đỉnh cao cùng thời đại, cùng tuổi chiến đấu càng có thể khiến cho bọn họ máu nóng sục sôi.

- Trận chiến của chúng ta, sớm muộn sẽ đánh. Ta cảm giác ngươi ở vòng dự tuyển không phát huy ra toàn bộ thực lực. Ngươi sẽ là một đối thủ thú vị.

Long Nha nhìn Lâm Minh nói.

- Như nhau.

Lâm Minh mỉm cười. Đối mặt Long Nha, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương. Loại cảm giác này cũng không phải là căn cứ vào tu vi, cơ sở, pháp tắc... tổng hợp thực lực của đối phương phán đoán, mà là một loại trực giác hoàn toàn. Đso là trực giác Lâm Minh trải qua vô số chiến đấu, chiến thắng vô số thiên tài đỉnh cao cùng lứa tuổi hình thành.

- Ta chờ ngươi!

- Ta cũng vậy!

***

Khi Lâm Minh ngồi linh hạm chuẩn bị tới Mục Nguyệt tinh, ở Tạo Hóa giới Vô Gian Giáo cũng đang làm chuẩn bị xuất hành.

Đệ tử mạnh nhất của Vô Gian Giáo bọn họ - Vu Hữu Minh cũng kết thúc lịch trình đệ nhất hội võ của hắn. Thành tích cuối cùng cách thông qua dự tuyển còn kém rất xa, đương nhiên là bị đào thải.

Lúc này, mọi người của Vô Gian Giáo đã lên linh hạm, chuẩn bị đi tới Mục Nguyệt tinh.

Lần này xuất hành, toàn giáo trưởng lão xuất động, cùng với rất nhiều đệ tử thân truyền cùng hộ tống Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đi tới Mục Nguyệt tinh.

Thậm chí ngay cả Giáo chủ lúc trước không tới xem đệ nhất hội võ cũng đều đặc biệt từ nơi bế quan của Vô Gian Giáo chạy tới, tính toán trên đường hội hợp với đại bộ đội.

Đội hình như thế là nghi thức bái kiến long trọng nhất của Vô Gian Giáo.

Lúc này ở trong linh hạm, Vu Hữu Minh nhìn Mục Thiên Vũ và Tần

Hạnh Hiên, vẻ mặt phức tạp. Hắn đến giờ còn thấy không thể tin nổi, phu quân của bọn họ rồi lại từng xếp đến top 1000 Phong Thần Bảng, thứ nhất Chân Võ đại thế giới.

Nên biết, xếp hạng cuối cùng của Vu Hữu Minh chỉ là hơn 20 vạn Tạo Hóa đại thế giới mà thôi. Trong vòng đào thải thứ ba, hắn chính là thuộc loại người yếu không thể sinh tồn, bị ác mộng thú hành hạ đến chết không biết bao nhiêu lần.

Chỉ có tự mình trải qua vòng đào thải thứ ba đệ nhất hội võ mới có thể hiểu được sâu sắc, cao thủ trong số người dự thi đệ nhất hội võ rốt cuộc biến thái cỡ nào. Theo Vu Hữu Minh thấy đó quả thật đều không phải là người!

Có một lần, hắn bị hơn 20 con ác mộng thú đuổi cho lên trời xuống đất, đám ác mộng thú này tùy tiện lấy ra một con đều có thể trong nháy mắt miểu sát hắn vài lần. Chỉ là chúng nó không am hiểu tốc độ, hắn mới có thể tạm thời giữ được tính mạng.

Mà hắn chạy chừng 15p, gặp được một võ giả. Võ giả này chỉ ra một kiếm, liền đánh chết toàn bộ hơn 20 con ác mộng thú.

Sau lại Vu Hữu Minh mới biết, võ giả này xếp hạng tổng ở Tạo Hóa giới cũng chỉ hơn 70 mà thôi.

Hơn 70 cùng với người thứ nhất, đó là chênh lệch cỡ nào

Vu Hữu Minh cảm giác chênh lệch giữa mình với Lâm Minh đã rất khó tưởng tượng. Hắn vô cùng hoài nghi phu quân của hai nữ nhân trước mắt này rốt cuộc có phải là Lâm Minh xếp hạng thứ nhất Chân Võ đại thế giới hay không. Có lẽ họ nhận sai người cũng chưa biết chừng.

Chương 1227: Tự nghĩ chiêu thức – Hóa Hư

- Ngươi nói nhận sai rồi?

Đại trưởng lão nhìn về phía Vu Hữu Minh.

Vừa rồi Vu Hữu Minh đem hoài nghi của mình nói cho đại trưởng lão, hắn sợ Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên nhận sai người.

Vu Hữu Minh nói:

- Ta không phải hoài nghi nhân phẩm của hai sư muội, chuyện lớn như vậy bọn họ cũng không dám nói lung tung. Nói ra cũng không có bất kỳ chỗ tốt đối với các nàng. Ta chỉ sợ vạn nhất, là Phượng tộc thượng cổ có người trùng têm với phu quân của bọn họ thì sao? Lúc trước ta từng tra, Phượng tộc thượng cổ cũng có 100 tỉ tộc nhân, trong 100 tỉ có người tên Lâm Minh, tìm ra mấy ngàn cũng không hiếm lạ...

- Chuyện này...

Đại trưởng lão tròn mắt. Lại nói tiếp, thật sự có khả năng này. Trên thực tế lúc trước hắn cũng bởi vì thuộc về Phượng tộc thượng cổ và miêu tả của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên tương xứng, tuổi cũng chỉ chênh một hai tuổi, mới tự cho rằng Lâm Minh trên Phong Thần Bảng là phu quân của hai nàng. (Một số thiên tài ngẫu nhiên tiến vào kết giới thời gian, làm cho tuổi thực tế nhiều hơn dự đoán một hai tuổi cũng là chuyện bình thường).

Sau lại, xếp hạng của Lâm Minh băng vọt, thậm chí một lần vọt lên tới thứ nhất đại thế giới, đại trưởng lão toàn thân đắm chìm trong khiếp sợ, thế cho nên đã quên suy xét đến khả năng Vu Hữu Minh nói.

Đại trưởng lão nói:

- Quả thật có khả năng trùng tên... Nhưng là cũng có khả năng chính là hắn. Dựa theo cách nói của hai nữ đệ tử này, phu quân của bọn họ ở hạ giới đã biểu hiện hết sức ưu tú...

Đại trưởng lão nói như vậy, chính mình cũng cảm thấy lý do thoái thác có vẻ không ổn. Hạ giới biểu hiện ưu tú là có thể giành được thứ nhất đại thế giới sao?

Vu Hữu Minh nói:

- Hạ giới ưu tú, ý nghĩa không lớn. Ta tự mình tham gia đệ nhất hội võ, vô cùng hiểu biết người ở vòng cuối lọt vào vòng sau khủng bố cỡ nào. Huống chi Lâm Minh kia còn từng giành được thứ nhất đại thế giới. Nói thật, ta cũng không quá tin tưởng. Một người phi thăng hạ giới gần như có thể bị xưng là nguyên trụ dân, có thể đạt tới độ cao như vậy. Nếu như chúng ta đi tìm người mạnh gọi là Lâm Minh kia, kết quả phát hiện ra sai người, vậy thì xấu hổ.

Vu Hữu Minh nói ra lo lắng của mình.

Nghĩ đến bọn họ cho thiên tài tuyệt đỉnh kia làm ra hai người vợ không hiểu ra sao, hơn nữa còn vượt vực tỉ dặm không gian đi nhận thân. Sắc mặt đại trưởng lão trong nháy mắt có chút khó coi.

Đó sẽ là trường hợp xấu hổ cỡ nào?

Nếu Lâm Minh kia tính tình không tốt hoặc là vợ chính thức của hắn cũng có mặt, vậy càng khó thể xong việc.

- Còn nữa... Đại đa số thiên tài, một lòng theo đuổi đỉnh của võ đạo, bọn họ đối với nữ nhân thậm chí đối với thân tình đều chưa chắc coi trọng. Có rất nhiều người phi thăng, vừa đến Thần Vực, liên hệ của bọn họ đối với gia đình thành lập ở hạ giới liền phai nhạt.

Vu Hữu Minh chậm rãi nói. Cũng không phải nói võ giả bạc bẽo, mà là rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh, tương lai cho dù chỉ là thành tựu Thánh Chủ, có thể có mấy triệu thậm chí hơn chục triệu năm tuổi thọ. Thời gian dài dòng như vậy, vợ, người thân của bọn họ đã sớm chết. Trong sinh mệnh dài dòng của bọn họ, chỉ chiếm một chút xíu thời gian rất nhỏ. Hơn nữa gia đình thành lập ở hạ giới lại càng sớm đã trải qua thay đổi không biết lớn cỡ nào!

Tỷ như Nam Cương Vu Thần năm đó, ở Thần Vực qua mấy vạn năm, bởi vì muốn bế tử quan, vì giải quyết mọi vướng bận, chấp niệm và tâm ma trong lòng mới trở về nhìn lại thần quốc năm xưa mình thành lập. Nhưng khi đó, thần quốc đã diệt vong! Nam Cương Vu Thần đành phải để lại 72 Vu Thần Tháp, tận khả năng để lại cho hậu nhân một tia cơ duyên, mượn đó để giải quyết vướng bận.

Vu Hữu Minh nói ra lo lắng thứ hai của bản thân, đại trưởng lão nhíu mày. Hắn nghĩ nghĩ, vẫn nói:

- Bất kể nói thế nào, đi xem đã. Trước thăm dò rõ tình huống, ngoài ra ngươi đi nói với hai người bọn họ, để bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt. Một khi xuất hiện ngoài ý muốn, không nên đi chọc cho người mạnh kia không vui... Thôi, vẫn là để ta đi nói.

- Dạ.

Vu Hữu Minh gật gật đầu.

Đại trưởng lão lập tức liền tìm đến Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, đem phán đoán và lo lắng của mình nói uyển chuyển một lần.

Tuy rằng giọng điệu hắn vòng vo uyển chuyển, nhưng Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên làm sao có thể không nghe hiểu. Hai nàng lập tức cũng trong lòng không nắm chắc.

Bọn họ cũng không lo lắng Lâm Minh sẽ phai nhạt cảm tình, chỉ là có chút lo lắng “Lâm Minh” trên Phong Thần Bảng cũng không phải là phu quân của họ.

Cho dù họ đối với Lâm Minh lòng tin mười phần, nhưng thành tựu thứ nhất đại thế giới vẫn là quá khoa trương!

Bọn họ mấy ngày này đối với phân chia cấp bậc thế lực lớn của

Thần Vực cũng có chút hiểu biết.

Năm đó, Lâm Minh cũng chỉ là được cao tầng của một phân cung Phượng tộc thượng cổ đón đi, mà lực lượng trung tâm của Phượng tộc thượng cổ ở tổng bộ. 72 phân cung chọn riêng ra một cái, cũng chính là tương đương tông môn bát phẩm đỉnh cấp, xấp xỉ Tiêu Dao Đảo. Khoảng cách Thánh địa cũng chỉ kém một chút xíu.

Cho dù là Lâm Minh có thể trở thành đệ tử ưu tú nhất trong phân cung kia, cách thứ nhất đại thế giới cũng kém quá xa.

Bình thường thứ nhất đại thế giới đều phải thiên tài thứ nhất của Thánh địa Giới Vương giới lớn mới được.

Hai nàng khó tránh khỏi có điều lo lắng, lòng tin không đủ.

Đại trưởng lão an ủi:

- Mục cô nương, Tần cô nương. Lão hủ nói những điều này không phải hoài nghi các ngươi, chỉ là hy vọng các ngươi có chuẩn bị tâm lý. Cho dù là tình huống không như chúng ta tưởng tượng, chúng ta cũng sẽ dẫn các ngươi đi Mục Nguyệt tinh.

Tuy rằng hy vọng không lớn, nhưng là đại trưởng lão vẫn muốn cùng hai nàng làm tốt quan hệ. Ân tình ở loại thời điểm này trọng yếu hơn nhiều so với dệt hoa trên gấm - sau khi xác định thân phận của Lâm Minh.

- Vậy... Cảm ơn đại trưởng lão.

Mục Thiên Vũ miễn cưỡng cười, tâm sự trùng trùng nói.

Nếu Lâm Minh trên Phong Thần Bảng không phải phu quân của bọn họ, bọn họ lần này đi Mục Nguyệt tinh lại sẽ bỏ lỡ cùng Lâm Minh...

***

Thời gian trôi qua cực nhanh, một tháng, hai tháng...

Linh hạm chỗ Lâm Minh ngồi một mực phi hành, không ngừng xuyên qua hư không.

Mục đích Mục Nguyệt tinh của bọn họ, ở trong một tiểu thế giới độc lập. Tiểu thế giới này là một trong vô cùng nhiều tiểu thế giới trong khe hở đại thế giới Thần Vực. Đường kính của nó chỉ có một phần trăm triệu Chân Võ đại thế giới.

Trong lúc lữ hành, Lâm Minh trừ mới đầu gặp Long Nha một lần ra, thời gian còn lại đều một mực khổ tu.

Hắn đang cảm thụ hồi tưởng lại lĩnh ngộ pháp tắc đạt được trong nháy mắt cắn nuốt hình thức ban đầu căn nguyên tinh thần ở Thần Mộng giới.

Lâm Minh hiện tại muốn tìm hiểu pháp tắc đều không cần ngọc giản pháp tắc nữa. Nnhư ngọc giản ý cảnh trân quý cất giữ trong Phượng tộc thượng cổ, trợ giúp đối với Lâm Minh cũng không phải là rất lớn. Thậm chí ngay cả đá khắc vật tổ, bia đá cực đạo mà nhân vật như Hỏa Phần Thiên, Tiêu Đạo Cực để lại đối với Lâm Minh mà nói cũng không có giá trị quá lớn.

Bởi vì thân thể của chính Lâm Minh chính là một đá khắc vật tổ tốt nhất.

Trong máu thịt, xương cốt, nội tạng bao gồm linh hồn của hắn đều khắc vô số phù văn pháp tắc!

Những phù văn pháp tắc này đều là khi Lâm Minh vượt Cửu Cửu Mệnh Vẫn, từ trong mây thiên kiếp hấp thu tới.

Loại cơ duyên lớn trải qua chín tầng thiên kiếp, Cửu Cửu Mệnh Vẫn này, truyền nhân Thiên Tôn cũng không có. Lâm Minh là bởi vì dưới rất nhiều cơ duyên xảo hợp như Ma Phương,... mới được trải qua, có thể nói là duy nhất ở Thần Vực!

Có những pháp tắc này, Lâm Minh chỉ cần bế quan chăm chỉ tìm hiểu là được. Hơn nữa bởi vì những pháp tắc này đã dung hợp máu thịt của mình trước thời hạn, khi lĩnh ngộ làm ít công to.

Cộng thêm những pháp tắc này đều là nguyên khí trời đất tự nhiên hình thành, hoàn toàn không tồn tại sai lầm và cực hạn, chỉ cần lĩnh ngộ được đều là tinh túy. Bởi vậy tìm hiểu pháp tắc bản thân tốt hơn rất nhiều so với tìm hiểu đá khắc vật tổ người khác để lại.

Hơn hai tháng ngắn ngủi, bởi vì Lâm Minh ở trong không gian Thần Mộng, cường độ linh hồn được đề cao rất lớn, lại đạt được một tia căn nguyên tinh thần hình thức ban đầu, hiện tại tốc độ hắn lĩnh ngộ pháp tắc đã vô cùng khủng bố. Chỉ luận riêng ngộ tính, Lâm Minh cũng tuyệt đối là trình độ thiên tài đỉnh cao Thần Vực!

- Pháp tắc hệ hỏa... ý cảnh tầng thứ năm. Đây chính là ý cảnh tầng thứ năm của pháp tắc hệ hỏa sao...

Ý cảnh Ngũ Hành, ý cảnh tầng thứ bốn không một ngoại lệ đều là hóa hình, khiến cho nguyên khí ngũ hành có linh tính, một luồng sức mạnh nguyên khí tương đương mấy luồng trong quá khứ.

Mà ý cảnh tầng thứ năm là một lằn ranh. Bốn tầng đầu đều là cơ sở, mà tầng thứ năm độ khó đột nhiên gia tăng, rất khó lĩnh ngộ. Lâm Minh hiện tại rốt cục chạm đến.

Lâm Minh đột nhiên mở mắt, trong con ngươi đen nhánh đột nhiên lóe lên một ngọn lửa. Không phải ảo giác mà là ngọn lửa chân chính.

Pháp tắc hệ hỏa ý cảnh tầng thứ năm – hư hỏa!

Lửa không chỉ có ngọn lửa chân thật thiêu đốt trong thế giới thật, còn có lửa giận, lửa ghen tị, lửa lòng... Những ngọn lửa này chính là hư hỏa.

Hư hỏa một khi cháy lên, hết sức khủng bố. Võ giả vận dụng ý cảnh Hỏa, nếu như vận dụng sức mạnh hư hỏa của bản thân dung nhập vào trong thực hỏa, là có thể hư thật kết hợp khiến lực sát thương tăng vọt lên một tầng.

Người bị pháp tắc hư hỏa đánh trúng, cảm xúc của hắn đều sẽ bị ảnh hưởng. Nếu lúc này tâm chí hắn không ổn, nếu như nổi giận như vậy uy lực sẽ càng thêm lớn mạnh, khó có thể chịu đựng. Cuối cùng ngọn lửa từ trong cơ thể hắn phát ra, đem linh hồn của hắn đều thiêu đốt sạch.

- Hư thật kết hợp, cảnh giới hư hỏa!

Lâm Minh lẩm bẩm, Phượng Huyết Thương trong tay có linh tính nhảy ra. Khoảnh khắc đó thân thể hắn dấy lên ngọn lửa hừng hực, màu sắc của nó là màu tím.

Đây là ngọn lửa từ chỗ sâu trong lòng hắn phát ra, trong ánh mắt của hắn cũng có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương, ngọn lửa toàn thân toàn bộ rót lên trên Phượng Huyết Thương. Toàn bộ Phượng Huyết Thương hiện ra hai màu đỏ tím.

Màu đỏ là thực hỏa, màu tím là hư hỏa!

Hư thật kết hợp, một thương giản dị tự nhiên không sinh ra bất kỳ dao động không gian, cũng không sinh ra nguyên khí bùng nổ mãnh liệt, nhìn qua thậm chí không hề bắt mắt. Nhưng mà Lâm Minh lại biết, một thương này nếu đâm lên thân người, người tâm tính tu vi không đủ sẽ bị thực hỏa thiêu thân, đồng thời hư hỏa trong cơ thể cũng sẽ đột nhiên bùng nổ. Cuối cùng trong ngoài hô ứng, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

- Chiêu thức tốt!

Giọng nói Mộ Thiên Tuyết vang lên trong đầu Lâm Minh. Những ngày này Mộ Thiên Tuyết cũng đang tìm hiểu pháp tắc, nàng tìm hiểu chính là mảnh xương tàn khuyết Lâm Minh mua từ viễn cổ đế đô kia, nàng từ đó tìm hiểu được không ít thứ có giá trị.

- Một chiêu này, xuất kỳ bất ý, rất khó phòng bị. Hơi không cẩn thận là sẽ bị thiệt.

Mộ Thiên Tuyết nói.

Lâm Minh gật gật đầu. Những năm gần đây hắn tự nghĩ ra không ít chiêu thức, nhưng theo cảnh giới của hắn không ngừng tăng lên, chiêu thức trong quá khứ bởi vì kỹ xảo không đủ, dần dần không dùng nữa.

Một chiêu vừa rồi là chiêu thức tự nghĩ ra sau khi hắn lần đầu tiên lĩnh ngộ pháp tắc tầng thứ năm ý cảnh Ngũ Hành, dấu hiệu cho một bắt đầu mới.

Lâm Minh lẩm bẩm:

- Nếu là chiêu thức do pháp tắc hư hỏa diễn sinh ra, vậy gọi nó là Hóa Hư đi.

Chương 1228: Phong thần đài

- Chúng ta sắp đến Mục Nguyệt tinh, tất cả người dự thi xin thu thập sẵn hành trang, chuẩn bị rời linh hạm. Mười ngày sau, bán kết chính thức bắt đầu!

Khi tròn kỳ hạn ba tháng, một giọng nói lạnh lung quanh quẩn trong linh hạm.

Đám người dự thi của Chân Võ đại thế giới rốt cục đến địa điểm cử hành bán kết đệ nhất hội võ lần này.

- Rốt cục đến rồi sao...

Lâm Minh đứng ở trước cửa sổ mạn tàu, có thể rõ ràng nhìn thấy một viên tinh cầu màu xanh lam lơ lửng trong trời sao vô tận.

Trên tinh cầu này, 70% diện tích là thủy vực, đường kính hơn trăm triệu dặm.

Đây là tinh cầu tư nhân của Hạo Vũ Thiên Tôn, trên tinh cầu sức sống bừng bừng, nhưng lại không có loài người, một mực ở vào trạng thái để không. Hiện giờ dùng làm một trong 30 địa điểm cử hành bán kết đệ nhất hội võ.

Linh hạm một lần cuối cùng xuyên qua không gian, trực tiếp đáp xuống Mục Nguyệt tinh.

- Tất cả người dự thi xin rời khỏi linh hạm, bán kết mười ngày sau bắt đầu.

Thanh âm không mang theo chút cảm tình nào lại lần nữa vang lên, Lâm Minh bay ra ngoài linh hạm, lại nhìn thấy trên bầu trời đã dừng mấy chục chiếc linh hạm.

Mục Nguyệt tinh tổng cộng hội tụ người dự thi của 100 đại thế giới, mỗi một đại thế giới đều có một linh hạm chuyên môn phụ trách đưa đón người dự thi.

Hiện tại, phần đông linh hạm lơ lửng trên bầu trời, như những ngọn núi nhỏ lơ lửng. Mấy chục vạn người dự thi từ trong linh hạm bay xuống, từ xa nhìn lại giống như một đàn kiến.

- 30 vạn người tụ tập ở một chỗ, không biết là so như thế nào.

Lâm Minh tự nói. Nhiều người như vậy cùng một chỗ, xem ra lại không tính toán vận dụng Thần Mộng giới, muốn làm được công bình công chính, thực không dễ dàng.

- Ồ... Kia là cái gì.

Lâm Minh đột nhiên phát hiện, phía dưới phần đông linh hạm, trên bình nguyên rộng lớn có một tòa thần đài màu vàng tía thật lớn. Độ cao của nó sợ là tới mấy chục vạn trượng! Dài rộng càng liên miên không có cuối, khó thể đánh giá bằng mắt thường. Từng chiếc linh hạm thật lớn liền vòng quanh bốn phía tòa thần đài này. Linh hạm nguyên bản cũng có thể xưng là quái vật khổng lồ, ở trước mặt tòa thần đài này lại giống như là một đám côn trùng bay nhỏ.

- Quá lớn. Đây là tế đàn?

Lâm Minh trong lòng khiếp sợ. Nếu như đem tòa thần đài này so với ngọn núi, như vậy tuyệt đối là ngọn núi hùng vĩ nhất từ khi Lâm Minh sinh ra tới nay.

Trên thần đài này rõ ràng có mấy chục bậc thềm, mỗi một bậc đều cao vạn trượng, rộng vạn trượng. Thoạt nhìn như một vùng tiểu thế giới.

Khiến cho Lâm Minh kinh ngạc nhất chính là: bên trên tòa thần đài này, nguyên khí trời đất rồi lại ngưng hóa thành thực chất, hội tụ thành giọt chất lỏng. Những giọt chất lỏng này hội tụ cùng một chỗ, tạo thành dòng nước róc rách, từ trên bậc cao nhất chậm rãi chảy xuống, càng tụ càng nhiều. Đến mấy bậc thềm cuối cùng, quả thật giống như là thác nước!

Nguyên khí trời đất giống như thác, sông lớn, khó thể phỏng chừng tổng lượng trong đó. Những nguyên khí trời đất này tự nhiên không phải từ Mục Nguyệt tinh hội tụ đến, mà là tồn trữ ở trong thần đài. Nếu có thể đem những nguyên khí trời đất này toàn bộ chuyển hóa thành chân nguyên, thúc giục ra ngoài công kích, lực công kích của nó có thể nghĩ mà biết!

Phần đông võ giả trên bầu trời đều phát hiện sự bao la hùng vĩ và kỳ lạ của tòa thần đài này.

Có một chút võ giả tò mò muốn bay qua xem, nhưng mà còn chưa đến gần lại đột nhiên cảm thấy một luồng uy áp khủng bố không thể hình dung phủ xuống, những thiên tài tuyệt thế này rồi lại như côn trùng gãy cánh, liều mạng bay lượn lại càng bay càng thấp, cuối cùng trực tiếp từ trên trời cao rớt xuống!

Cũng may thực lực những võ giả này đều cao cường, có chân nguyên hộ thể còn không đến mức ngã bị thương.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

- Trên thần đài này toát ra một luồng uy áp kinh khủng!

Phần đông nhân vật thiên kiêu đều ngẩng đầu, nhìn thần đài vàng tía nguy nga trước mắt.

Thần đài này không biết là loại vật liệu đá nào tạo thành, chất đá cũng không bóng loáng, ngược lại phủ kín đường vân, vô cùng thô ráp. Nhìn kỹ lại phát hiện những đường vân này cũng không phải tùy ý khắc mà là ẩn chứa thiên cơ. Có điểm cùng loại đường vânt rên đá khắc Hỗn Độn.

Mỗi một bậc đường vân đều có điều bất đồng, đếm kỹ, trên thần đài thật lớn này tổng cộng 33 bậc!

33 bậc đá tượng trưng 33 tầng trời!

Nhìn thấy con số này, Lâm Minh trong lòng khẽ động. Lại là 33. Chính mình vượt qua Cửu Vẫn 33 tầng trời, bậc đá nơi này cũng có 33 bậc!

- Đã sớm nghe được truyền thuyết, trời có 33 tầng, nhưng ta lại vẫn không biết, rốt cục 33 tầng trời là ý tứ gì? Khi ở Thiên Diễn Đại Lục, ta nghe nói trời có sáu tầng. Ta bay lên trời cao, lên trên tìm tòi, đúng thật là sáu tầng trời. Tầng dưới cùng là Bình Lưu Thiên, kế tiếp là Thái Cực Thiên. Mỗi một tầng trời đều có cảnh tượng bất đồng. Tuy nhiên tinh cầu nơi Thiên Diễn Đại Lục chỉ là một tinh cầu nhỏ bé không đáng kể của một giới trong 1 tỉ hạ giới. Trời của nó đối với 33 tầng trời của Thần Vực không có ý nghĩa gì. Không biết 33 tầng trời này rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là một địa phương đặc thù?

Trong lòng Lâm Minh sớm có nghi hoặc, thậm chí ngay cả tên của 33 tầng trời đều truyền thuyết xôn xao, không có một cách nói quyền uy.

Lúc này ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết nói:

- Cách nói 33 tầng trời tồn tại đã lâu, đến tột cùng như thế nào ta cũng không biết. Tòa thần đài trước mắt này, có cổ quái. Nếu ta không nhìn lầm, tài liệu luyện chế nó là Tuyên Cổ Thần Thạch một trong ba loại kỳ thạch Thần Vực. Đây là tài liệu tạo ra binh khí Thiên Đạo!

- Hả? Tuyên Cổ Thần Thạch?

Lâm Minh trong lòng ngạc nhiên, đúng vào lúc này một thanh âm thật lớn truyền khắp toàn bộ Mục Nguyệt tinh.

- Bán kết của đệ nhất hội võ cử hành ngay tại bậc đá trên Phong Thần Đài trước mắt các ngươi chứng kiến! Phong Thần Đài là Thần khí một vị Thiên Tôn đỉnh cấp thời đại thượng cổ luyện chế ra! Nghe nói người có thể lên đỉnh đài này là có thể Phong Thần!

Người lên đỉnh đài này là có thể Phong Thần, đây là khẩu khí bậc nào! Mấy chục vạn người dự thi ở đây nghe xong đều âm thầm líu lưỡi.

- Tuy nhiên món Thần khí này đã sớm thất lạc, Phong Thần Đài trước mắt các ngươi là Thiên Tôn Linh bảo sư tôn ta Hạo Vũ Thiên

Tôn trải qua thời gian 10 vạn năm tìm hiểu thiên đạo, tinh nghiên ngọc giản Phong Thần Đài thượng cổ mà luyện chế ra.

- Món Thiên Tôn Linh bảo này với một tinh cầu làm tài liệu chủ thể, luyện chế thời gian vạn năm hình thành phôi thô, rồi sau đó gai nhập 33 loại tài liệu quý hiếm bao gồm Tuyên Cổ Thần Thạch, cuối cùng luyện chế mà thành!

Người nói chuyện chính là đệ tử thứ 76 dưới trướng Hạo Vũ Thiên Tôn, cũng chính là người mạnh Giới Vương dùng hóa thân đón đám người Lâm Minh đến Mục Nguyệt tinh!

Tuy nhiên lần này người trên Mục Nguyệt tinh lại không phải là hóa thân mà là bản tôn!

Vòng bán kết tổ chức trên Mục Nguyệt tinh này chính là đệ tử thứ 76 của Hạo Vũ Thiên Tôn tự mình chủ trì!

Một người mạnh cấp Giới Vương đến chủ trì bán kết, cũng xem như là long trọng.

- Không ngờ là luyện hóa trọn viên tinh cầu để làm chủ thể Thiên Tôn Linh bảo, không hổ là bút tích của Thiên Tôn! Tuy nhiên, nghe ra món Thiên Tôn Linh bảo này vẫn là dựa theo Phong Thần Đài thượng cổ để chế tạo. Nói trắng ra là, chính là vật phỏng chế, chẳng qua là vật phỏng chế cấp Thiên Tôn Linh bảo mà thôi.

- Một món vật phỏng chế đã kinh người như thế, Phong Thần Đài chân chính sẽ là mạnh mẽ bậc nào. Khó trách nói người lên đỉnh đài này là có thể Phong Thần! Tuy nhiên... danh hiệu Phong Thần này... Sẽ không phải là Phong Thần Thiên Tôn luyện chế chứ?

Ý niệm Lâm Minh khẽ động, đầu tiên nghĩ tới Phong Thần Thiên Tôn!

Phong Thần Thiên Tôn không hề nghi ngờ cũng là một Thiên Tôn mạnh mẽ vô cùng. Ít nhất cũng là cùng một cấp bậc với Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Nói không chừng còn muốn vượt qua Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Bởi vì từ lần trước Lâm Minh nhìn thấy, di tích thượng cổ Thương Thiên Cổ Ấn dưới viễn cổ đế đô mà xem, Phong Thần Thiên Tôn chỉ sợ cùng đại kiếp trời đất 3. 6 tỉ năm trước có quan hệ lớn lao. Thậm chí là nhân vật chính của trận đại kiếp đó!

- Phong Thần Đài dĩ nhiên là Thần khí. Thần khí dường như là vượt qua Thiên Tôn Linh bảo!

Lúc trước khi Lâm Minh đi con đường của Đế giả ở Vạn Cổ Ma Khanh, nhìn thấy tàn hồn của Ma Đế, hắn từ trong miệng đối phương biết được, Hỗn Nguyên Thiên Tôn năm đó chế tạo con đường của Đế giả chính là vì luyện chế một món Thần khí.

Nhưng cuối cùng thất bại, chính mình cũng ngã xuống. Trong này liên quan đến rất nhiều bí mật giữa Thiên Tôn, Ma Đế cũng không biết hiểu.

Bởi vậy phỏng đoán, Thần khí hẳn là vượt qua Thiên Tôn Linh bảo, nếu không với năng lực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, luyện chế một món Thiên Tôn Linh bảo không đến mức tốn công mất sức như thế, cuối cùng còn thất bại.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đúng vào lúc này thanh âm của đệ tử 76 Hạo Vũ Thiên Tôn lại lần nữa vang lên:

- Sau đây ta tuyên bố quy tắc so tài của vòng bán kết này!

Quy tắc so tài?

Tất cả người dự thi đều cả kinh trong lòng, lập tức dựng lỗ tai, cẩn thận nghe ngóng. Điều này trực tiếp quan hệ đến thành tích đệ nhất hội võ của bọn họ lần này, thậm chí là tiền đồ tương lai, tự nhiên là phải nghe rõ!

- Ta chính là người chủ trì của bán kết lần này, đệ tử 76 của Hạo Vũ Thiên Tôn, các ngươi có thể xưng ta là Tiêu Đạo Tử!

- Bán kết cử hành ngay trên Phong Thần Đài. Phong Thần Đài ẩn chứa uy áp Thiên Tôn, cho dù là uy áp này hiện tại thu liễm đi rất nhiều, nhưng vẫn tạo thành áp lực thật lớn đối với võ giả. Chống lại loại áp lực này không chỉ cần tu vi thâm hậu, cũng cần nhuệ khí, thiên phú, ý chí, thiếu một thứ cũng không được! Phong Thần Đài là khảo nghiệm tổng hợp đối với các ngươi, nếu như không chịu nổi áp lực, đừng nói là leo lên Phong Thần Đài, cho dù là đứng trên Phong Thần Đài đều không có khả năng.

- Ngoài ra, trên Phong Thần Đài, cứ lên một bậc các ngươi đều phải đánh bại một đối thủ hùng mạnh! Trên Phong Thần Đài 21 bậc đầu đã bố trí sẵn trận pháp, trong trận pháp sẽ sinh ra tinh thần thể mô phỏng thực lực tương đương, đánh bại chúng nó có thể leo lên bậc kế tiếp. Ngược lại, trực tiếp mất tư cách!

- Về phần 12 bậc cuối ùng, sẽ không phải là đối chiến với tinh thần thể nữa mà là trực tiếp lựa chọn một người dự thi. Đánh bại đối phương mới có thể đi lên bậc tiếp theo, nếu không sẽ tụt một bậc. Các ngươi có thể bị đánh bại năm lần, nếu như sau khi bị đánh bại lần thứ sáu, sẽ mất tư cách!

Tiêu Đạo Tử nói như thế, mà rất nhiều võ giả ở đây nghe xong lại âm thầm líu lưỡi. Chỉ riêng đứng trên Phong Thần Đài đều phải chịu đựng uy áp thật lớn. Chiến đấu dưới loại tình huống như vậy, tiêu hao thân thể chịu đựng có thể nghĩ mà biết!

21 bậc đầu còn đỡ, chỉ là đối chiến với tinh thần thể mô phỏng do trận pháp hình thành. Mà 12 bậc phía sau thì là chiến đấu với thiên tài cùng là người dự thi. Thiên tài có thể đi đến một bước đó, người nào không phải nhân vật tuyệt đỉnh. Đây chính là cường cường gặp mặt chân chính!

Mà về phần hạn chế có thể thất bại năm lần thì là vì phòng ngừa có một số cao thủ vận khí quá kém, thực lực bản thân mình có đủ lại gặp người mạnh hơn, không đi mấy bậc đã bị đào thải.

- Trong trận đấu không thể giết chết đối thủ, sau khi đối phương nhận thua không thể tiếp tục công kích. Cuối cùng, cầu chúc các ngươi lên đỉnh. Tuy rằng hy vọng này cực kỳ xa vời.

Thanh âm cuối cùng của Tiêu Đạo Tử lại khơi dậy lòng nghịch phản của thiên tài ở đây. Bọn họ đều là con cưng trong con cưng của trời, ngươi nói ta không thể lên đỉnh, vậy ta càng muốn lên đỉnh!

Chương 1229: Một vé khó cầu

- Tiêu Đạo Tử rồi lại nói các ngươi không có một người có thể lên đỉnh, thật sự là xem thường chúng ta quá!

Một võ giả áo gấm lưng đeo trường kiếm nhíu mày nói.

- Hắc hắc. Tiêu Đạo Tử tiền bối tự nhiên kiến thức phi phàm, hắn nói chúng ta không ai có thể lên đỉnh, chỉ sợ độ khó của lên đỉnh này... sẽ rất lớn.

Ở bên cạnh võ giả áo gấm có một người dự thi chen vào.

Lời của hắn lập tức dẫn tới không ít ánh mắt khinh miệt:

- Không nên dùng tiêu chuẩn của chính ngươi để đánh giá người khác. Đại sư huynh của chúng ta là thứ nhất Vãng Sinh đại thế giới! Hơn nữa là thiên tài xuất chúng nhất của Vãng Sinh Đại Thánh địa gần triệu năm nay. Vòng dự tuyển trước, đại sư huynh của chúng ta giữ lại hơn phân nửa thực lực, đều thoải mái giành được thứ nhất đại thế giới. Tuy rằng đại sư huynh ở vòng dự tuyển giết người vô số, nhưng là mũi kiếm đều chưa từng dính máu, được xưng Nhất Kiếm Vãng Sinh Kiếm Vô Huyết. Các ngươi biết cái gì!

Ở phía sau võ giả áo gấm, đệ tử đồng dạng mặc áo gấm lưng đeo trường kiếm nói. Những người này hiển nhiên chính là những đệ tử hạch tâm khác của Vãng Sinh Đại Thánh địa, cũng là sư đệ của Kiếm Vô Huyết. Một Thánh địa Giới Vương giới lớn có mấy trăm đệ tử lọt vào vòng sau cũng không hiếm lạ.

- Thiên tài Thánh địa Giới Vương giới lớn một triệu năm ra một lần!

Võ giả lúc trước nói chuyện nghe danh tiếng này sửng sốt một hồi, nếu như không phải khoác lác, vậy quả là mạnh mẽ:

- Nếu thật sự là thiên tài một triệu năm ra một lần, vậy tương lai không phải có hy vọng trở thành Giới Vương bình thường rồi!

Mấy võ giả lập tức dùng ánh mắt kính sợ nhìn về phía Kiếm Vô Huyết.

- Có hy vọng trở thành Giới Vương bình thường?

Đuôi lông màu Kiếm Vô Huyết giật gaiạt, cười khẽ một tiếng:

- Chim sẻ sao biết chí của Phượng Hoàng...

Lúc này ở Mục Nguyệt tinh, trong mấychục vạn người dự thi không ít nhân vật lòng tin mười phần giống như Kiếm Vô Huyết.

Trong bọn họ có rất nhiều người ở vòng dự tuyển bởi vì vận khí không tốt, cũng không đạt được lệnh bài qua lại đại thế giới, giá trị công huân tự nhiên có hạn.

Còn có một số người thì cố ý giữ lại thực lực. Hiện tại bọn họ đều mài đấm xoa tay, chờ đợi đánh sâu vào Phong Thần Đài này!

Thiên tài luôn là cao ngạo, nhất là võ giả từ nhỏ đến lớn đeo danh hiệu thiên tài thứ nhất của Thánh địa Giới Vương giới lớn trưởng thành lên. Đều là lòng tin mười phần đối với chính mình, không ai sẽ cho rằng mình không bằng người khác.

Trên một ngọn núi màu đen, một võ giả áo đen cách Phong Thần Đài trăm dặm, đón gió mà đứng. Người này sắc mặt tái nhợt, con ngươi màu đỏ, toàn thân tỏa ra một luồng yêu khí nhàn nhạt. Hắn chính là truyền nhân của Thiên Minh Tử - U Vô Tận!

- Không ai có thể lên đỉnh sao? Thú vị! Ta không sợ độ khó khiêu chiến không đủ, chỉ sợ độ khó quá thấp! Tổ phụ người chờ xem! Xem ta lực ép toàn trường, một bước lên trời, đạt được sự chú ý của Ma Thủy Thiên Tôn!

U Vô Tận vuốt trường đao trong tay mình, ngồi xếp bằng trên ngọn núi đá đen, rất nhanh tiến vào trạng thái minh tưởng. Đây chính là một trong những điểm thiên tài võ đạo tuyệt đỉnh không giống người thường. Bọn họ sẽ không lãng phí bất kỳ một chút thời gian nào, không có lúc nào là không tu luyện.

Lúc này Lâm Minh cũng nhìn Phong Thần Đài, trầm mặc không nói. Vào một thời điểm nào đó, trong lòng hắn đột nhiên khẽ động, quay đầu nhìn lại, xuyên qua không biết bao nhiêu bóng người, ở trên bầu trời xa xôi hắn nhìn thấy Long Nha một thân đồ đen.

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung, tuy rằng cách xa như vậy nhưng là bọn họ lại có thể rõ ràng cảm nhận được chiến ý trong ánh mắt của nhau.

- Nếu ta có thể leo lên đến tầng 32, không biết còn có người làm đối thủ của ta hay không...

Thanh âm của Long Nha cách mấy chục dặm truyền vào trong tai Lâm Minh.

- Nếu không có đối thủ không biết sẽ như thế nào... Có lẽ sẽ có đối thủ mô phỏng tinh thần thể xuất hiện cũng có khả năng.

Lâm Minh cười cười. Leo lên Phong Thần Đài phải chịu đựng uy áp áp Thiên Tôn.

Tuy nhiên uy áp Thiên Tôn khảo nghiệm là tiêu chuẩn tổng hợp ý chí, thiên phú, cơ sở, nhưng là chân chính xem trình độ thiên tài của một người trẻ tuổi vẫn là phải khảo nghiệm thực chiến!

Bởi vậy quy tắc vòng bán kết yêu cầu là, chẳng những phải chịu đựng áp lực của Phong Thần Đài còn phải ở mỗi một bậc đánh bại một đối thủ mạnh mẽ, như thế mới có thể tiếp tục đi tới!

Tuy nhiên như vậy lại khả năng sẽ ở một bậc nào đó gần đỉnh đã không còn có người có thể đứng ở độ cao ngang nhau, gây nên cục diện chiến không thể chiến.

Mười ngày chờ đợi đối với võ giả sinh mệnh dài lâu mà nói thật sự quá ngắn ngủi. Mười ngày này, 90% thiên tài đều trở về nơi bế quan của mình trong linh hạm, tiếp tục tu luyện.

Lâm Minh cũng không ngoại lệ.

Phong Thần Đài chính là một trận tiêu hao chiến kéo dài, độ cao mấy chục vạn trượng kia căn bản không thể phi hành, muốn leo lên Phong Thần Đài nhất định phải tay không leo lên từng bước một!

Điều này cũng nghĩa là, trận so tài này chỉ sợ sẽ kéo dài mấy ngày!

Đại chiến như thế, đám người dự thi đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Mà thời gian mười ngày này lại có phần đông người xem từ các nơi Thần Vực chạy tới.

Không ngừng có linh hạm vượt qua hư không bay vào Mục Nguyệt tinh.

Mà cùng lúc đó, bên phía Hạo Vũ Thiên Cung do Tiêu Đạo Tử tự mình ra tay, liên hợp một ít đệ tử hạch tâm thông hiểu pháp tắc Đất, vây quanh Phong Thần Đài dựng lên một khán phòng vô cùng to lớn!

Khán phòng này cao ngất trong mây, chủ thể toàn bộ là do đá núi thô to dựng đứng xếp thành, không có bất kỳ người nào gia công, thậm chí căn bản không có chỗ ngồi, chỉ có vị trí đại khái mà thôi.

Chỉ riêng một vị trí xếp thành hàng có thể chứa được mấy vạn người. Vị trí như vậy làm thành một vòng tròn thật lớn đường kính ngàn dặm, có thể thoải mái chứa được mấy tỉ người xem!

Vé vào cửa do Hạo Vũ Thiên Cung thống nhất bán ra, muốn mua được một tấm rất khó!

Mấy tỉ tấm vé, nghe thì nhiều nhưng là nơi này tụ tập người dự thi của 100 giới lớn Thần Vực, còn có vô số kể thế giới trung, nhỏ. Mỗi một giới lớn cũng chỉ có thể được chia một hai chục triệu mà thôi.

Trừ số vé chia cho các Thánh địa Giới Vương giới lớn, các thế gia võ đạo lớn, danh túc các lộ giới võ học, lại trừ số phiếu chia cho thân hữu của mỗi một người dự thi.

Số phiếu có thể chia đến mỗi một đại thế giới, công khai bán ra kỳ thật không quá chục triệu. Trong đó thế giới thứ ba, số vé lại càng ít, chỉ vẻn vẹn mấy triệu.

Mà giới lớn Thần Vực không biết có bao nhiêu nhân khẩu, quả thật khó thể đếm hết. nên biết chỉ riêng thiên tài cả một giới lớn tham gia đệ nhất hội võ, đều có mấy ngàn tỉ.

Người muốn xem bán kết đệ nhất hội võ, không biết tăng lên bao nhiêu lần. Trong đó các Đại Thánh địa thì là quần thể tiêu phí vé vào cửa chủ yếu. Ngay như quái vật lớn như Long tộc thượng cổ, 800 phân cung mỗi một phân cung đều có một đám cao tầng, cộng thêm cao thủ của tổng bộ Long tộc thượng cổ cùng với rất nhiều đệ tử hạch tâm! Nếu mặc cho bọn họ mua, chỉ riêng Long tộc thượng cổ là có thể thoải mái tiêu hao hơn 1 vạn vé. Đây hiển nhiên là không được.

Cho nên Hạo Vũ Thánh địa đối với tư cách mua vé vào cửa tiến hành hạn chế nghiêm khắc. Không riêng có tiền là được, mà là cần địa vị và thân phận hoặc là tu vi đạt tới Thánh Chủ.

Rất nhiều thương nhân giàu có muốn mua một tấm vé đều không có phương pháp.

Hơn nữa vé một khi bán ra là sẽ để lại dấu ấn tinh thần, không thể qua tay. Cho nên có thể đạt được một tấm vé, chính là tượng trưng cho địa vị và thân phận!

- Đại trưởng lão, chúng ta không mua được vé!

Đệ tử Vô Gian Giáo trở về báo cáo.

- Biết rồi.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, có chút bất đắc dĩ. Vô Gian Giáo bọn họ ở trong tông môn bát phẩm cũng không tính là nổi bật, chỉ là một thành viên trong không biết bao nhiêu thế lực bát phẩm của Thần Vực, ngay cả một đóa bọt sóng nhỏ đều không tính. Tông môn bọn họ có một thiên tài Vu Hữu Minh xuất sắc nhất trong lịch sử từ trước tới nay cũng chỉ miễn cưỡng xếp hạng mấy chục vạn đại thế giới. Nếu dựa theo tiêu chuẩn bình thường hàng năm, kỳ thật có thể xếp đến mấy triệu đều rất không tệ rồi.

Trên địa bàn của bọn họ còn có thể hô gió gọi mưa, mà đến Mục Nguyệt tinh vô số thế lực lớn tập hợp này, ngay cả một tấm vé vào cửa đều không mua được.

Nếu trong tông môn bọn họ có người mạnh Thánh Chủ, cũng không đến mức thảm như vậy.

- Chờ đi. Nghe nói toàn bộ quá trình bán kết sẽ dùng trận bàn chiến tranh ghi lại rồi sau đó bán ra công khai. Chúng ta chỉ có thể chờ đến lúc đó. Không có biện pháp, muốn trực tiếp tiến vào linh thú của Chân Võ đại thế giới lại càng là chuyện không có khả năng.

Đại trưởng lão nói như thế, Mục Thiên Vũ ở một bên nghe cũng bó tay không có biện pháp. Bọn họ căn bản đừng nghĩ nhìn thấy Lâm Minh. Phạm vi trăm dặm quanh 100 linh hạm đại thế giới kia đều là vùng cấm, ai cũng không được đi vào. Ngay cả cao tầng của thế lực người dự thi đến cũng không ngoại lệ.

Đây cũng là chuyện không làm sao được. Mấy chục vạn người dự thi, đoàn thân hữu ít nhất có chục triệu, toàn bộ bay lên tới tới lui lui, lối ra linh hạm đều bị chen vỡ.

- Đúng rồi. Không gặp được phu quân, có thể đi tìm Phượng tộc thượng cổ trước, trực tiếp chứng thực. Nếu tên trên Phong Thần Bảng kia chính là phu quân, đòi Phượng tộc thượng cổ vé vào cửa là được rồi.

Mục Thiên Vũ thầm than mình nóng lòng sẽ bị loạn. Phượng tộc thượng cổ là Thánh địa đỉnh cao, trong đó có phần đông người mạnh cấp Thánh Chủ, kiếm được vé vào cửa vẫn là rất dễ dàng. Huống chi, Phượng tộc thượng cổ còn có đệ tử đang tham gia bán kết, còn có thể trực tiếp được chia số định mức thêm vào.

Mục Thiên Vũ lập tức đem ý tưởng nói với đại trưởng lão, ánh mắt hắn sáng lên:

- Ngươi còn biết người của Phượng tộc thượng cổ?

- Đệ tử chỉ biết một người, trưởng lão cao tầng phân cung lúc trước tiếp phu quân đi Thần Vực. Nàng hẳn là cũng tới xem bán kết.

Phượng tiên tử vốn chính là nhân vật trọng yếu của Phượng Minh Cung, lại là người tiếp dẫn Lâm Minh phi thăng Thần Vực, không có lý do không đến xem trận đấu.

- Ừm, chúng ta gặp cao tầng của Phượng tộc thượng cổ vẫn là có khả năng.

Đại trưởng lão gật đầu nói, mà Vu Hữu Minh ở bên cạnh hắn lại có chút lo lắng. Hắn muốn nói gì, vẫn là lắc lắc đầu. Đều đã đến một bước này, cũng không có khả năng từ đây quay về, dù sao cũng phải gặp một lần.

***

- Hả? Có người muốn gặp ta?

Phượng tiên tử ở trong linh hạm Phượng tộc thượng cổ nhận được tin tức này, có chút bất ngờ:

- Là những người nào?

- Bọn họ một đoàn bốn người, muốn gặp tiên tử chính là hai nữ nhân. Hai người tự xưng năm đó cùng tiên tử có duyên gặp mặt một lần ở một vị diện hạ giới gọi là Thiên Diễn Đại Lục.

- Thiên Diễn Đại Lục... Hai nữ nhân, chẳng lẽ là...

Phượng tiên tử trong lòng khẽ động, vội nói:

- Mau mời họ vào, đi đại điện của Thái thượng trưởng lão Hỏa Liệt Thạch, để Hỏa trưởng lão cũng gặp các nàng đi!

Phượng tiên tử đã đoán người đến là ai rồi. Lâm Minh tương lai rất có khả năng trở thành Giới Vương, đối với vợ của hắn ở hạ giới tự nhiên là phải tử tế!

- Dạ!

Đệ tử phụ trách truyền lời khom người cáo lui, không bao lâu sau Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Vu Hữu Minh cùng đại trưởng lão Vô Gian Giáo tiến vào trong đại điện linh hạm của Phượng tộc thượng cổ.

Trong đại điện có ba người, Hỏa Liệt Thạch, Phượng Minh Cung chủ cùng Phượng tiên tử.

Chương 1230: Bán kết bắt đầu

Trong ba người của Phượng tộc thượng cổ, Hỏa Liệt Thạch là Thánh Chủ đỉnh, Phượng Minh Cung chủ là Thánh Chủ, Phượng tiên tử thì là nửa bước Thánh Chủ.

Ba người ngồi ở một chỗ, đại trưởng lão Vô Gian Giáo lập tức cảm thấy áp lực không nhỏ. Hắn mới là Thần Quân hậu kỳ mà thôi, so với ba người trước mắt còn kém xa.

Đây chính là nội tình của Thánh địa đỉnh cao.

Vu Hữu Minh cũng có chút tâm tình khẩn trương, hắn một mực lo lắng nhận sai không dễ xong việc.

Bốn người nhìn thấy Hỏa Liệt Thạch đều phải thi lễ, dù sao thân phận chênh lệch quá lớn.

Mà khi Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đang định thi lễ, Phượng tiên tử đã tiến lên một bước, đón hai người:

- Hai vị cô nương, mau mau miễn lễ. Mời ngồi.

Phượng tiên tử thò tay chỉ, mấy cái ghế dựa liền bay tới.

- Phượng tiên tử tiền bối, chúng ta hôm nay là tới...

Trước khi không nhận được kết quả chính thức, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều có chút thấp thỏm không yên.

- Gặp Lâm Minh đúng không.

Phượng tiên tử hơi mỉm cười:

- Hiện tại Lâm Minh ở trong linh hạm Chân Võ đại thế giới bế quan. Đừng nói là các ngươi, chúng ta cũng không gặp được hắn.

Một phen lời này của Phượng tiên tử đã tương đương khẳng định

Lâm Minh trên Phong Thần Bảng chính là phu quân của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên!

Tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, hai nàng đều có loại cảm giác gần như mừng quá hóa khóc. Cũng không phải vì Lâm Minh đạt được thành tích tốt cỡ nào mà là bọn họ rốt cục có thể thuận lợi nhìn thấy Lâm Minh. Chỉ cần khi bán kết bắt đầu là có thể tận mắt nhìn thấy.

Nghĩ đến sắp gặp mặt, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều cảm giác sống mũi cay cay.

Mà về phần Vu Hữu Minh và đại trưởng lão Vô Gian Giáo, thì là nuốt một ngụm nước miếng thật to, trong miệng phát khô.

Thật đúng là phu quân của bọn họ!

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy ánh mắt phức tạp khiếp sợ, may mắn xen lẫn cùng một chỗ!

Đại trưởng lão đương nhiên là may mắn, cho dù là trong lòng hắn có hoài nghi mấy cũng đối với hai nàng thủy chung lễ ngộ có thừa. Lần này, cược đúng rồi!

- Ha ha ha!

Đúng lúc này, Hỏa Liệt Thạch cười rộ lên, nhìn hai nàng vuốt râu nói:

- Không tệ, không tệ! Các ngươi có thể từ hạ giới tìm đến, chắc là trải qua muôn vàn khó khăn, thật sự là vợ chồng tình thâm đó. Lão phu xem các ngươi cũng là tu luyện pháp tắc hệ Hỏa, trên người dường như còn có một chút huyết mạch Phượng tộc mỏng manh, không bằng liền ở lại Phượng tộc thượng cổ ta. Lão phu sẽ tìm người chỉ điểm các ngươi.

Hỏa Liệt Thạch nói chuyện oang oang, chấn động tai người run lên. Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên ngây người một chút rồi sau đó nhìn về phía đại trưởng lão Vô Gian Giáo.

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo sửng sốt một chút, lúc này mới cuống quít phản ứng lại, vội vàng truyền âm nói:

- Hai vị cô nương cứ việc ở lại Phượng tộc thượng cổ, mặc kệ chúng ta.

Nói đùa à. Một thiên tài đỉnh cấp xếp hạng top 1000 Thần Vực, vợ của hắn, cái miếu nhỏ Vô Gian Giáo bọn họ nào dám thu.

- Cảm ơn tiền bối!

Hai nàng thi lễ với Hỏa Liệt Thạch.

Hỏa Liệt Thạch hào phóng tiếp nhận, đây gần như tương đương lễ bái sư. Hai nàng ngày sau tu luyện, hắn cũng sẽ chỉ điểm thêm.

- Còn có một ngày là bán kết, Phượng tộc thượng cổ chúng ta bởi vì Lâm Minh được chia thêm 500 vé. Các ngươi cũng cùng tới xem đi, tận mắt nhìn thấy thành tựu của phu quân mình.

Hỏa Liệt Thạch tùy ý nói. 500 vé vào cửa chia ra mấy cái dư dả.

- Cảm ơn tiền bối.

Hai nàng mừng rỡ, vội vàng nói.

Mà Vu Hữu Minh ở một bên nghe, cũng nuốt một ngụm nước miếng thật lớn. Vé vào cửa bán kết hắn cũng muốn. Xem quyết đấu của thiên tài đỉnh cao nhất Thần Vực đối với hắn mở rộng tầm mắt, bao gồm thành tựu tương lai đều có lợi thật lớn!

Hỏa Liệt Thạch liếc Vu Hữu Minh và đại trưởng lão Vô Gian Giáo một cái, hắn vừa rồi từ trong ánh mắt trưng cầu ý kiến của Mục Thiên Vũ, đã đoán được quan hệ giữa hai người bọn họ và Mục Thiên Vũ. Chắc là hai nàng có thể đến Mục Nguyệt tinh cũng là nhờ sự trợ giúp của bọn họ.

Vì thế hắn cười ha hả nói:

- Các ngươi nếu muốn nhìn, cũng tới đi!

Hai người vừa nghe trong lòng mừng rỡ, vội vàng cảm ơn.

Đây chính là một phần lễ lớn. Trực tiếp xem so tài, khoảng cách gần tiếp xúc uy áp của Phong Thần Đài, nhìn đường vân pháp tắc trên Phong Thần Đài kia đối với bọn họ mà nói đều là một hồi cơ duyên!

***

Thời gian rất nhanh đến ngày thứ 10, bán kết chính thức bắt đầu!

Từ ngày thứ 9, hội trường so tài liền bắt đầu an bài chỗ ngồi. May mắn những võ giả này đều biết bay, có thể trực tiếp nhảy lên khán đài tới chỗ ngồi của mình, nếu không mấy tỉ người ngay cả cửa đều không vào được.

Cho dù như thế, cũng mất thời gian suốt một ngày mới an bài thỏa đáng khán đài thật lớn này.

Mấy tỉ người tụ tập ở một chỗ là khái niệm gì, dõi mắt nhìn qua toàn bộ rộn ràng nhốn nháo, vô cùng vô tận. Nhìn lên trên, không thấy đỉnh, nhìn phía trước không thấy bên cạnh!

Trên bầu trời cũng đều là người, bay vào bay ra như châu chấu!

Hơn nữa người có thể ngồi ở chỗ này, đều là nhân vật có máu mặt của các giới lớn, rất nhiều người ở khu vực nơi sở tại đều là bá chủ một phương, giẫm chân một cái đều có thể khiến mặt đất chấn động. Nhưng là ở trong này, bọn họ lại chỉ là một người xem bình thường.

- Người thật là nhiều.

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo cảm khái nói. Hắn và Vu Hữu Minh có thể ngồi ở chỗ này thật không dễ dàng, người chung quanh thân phận đều cao hơn bọn họ.

Hơn nữa nhờ phúc của Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, bọn họ được an bài đến một vị trí không tồi. Khu vực này đồng thời có thể nhìn thấy tình huống hai mặt của Phong Thần Đài.

Phong Thần Đài vuông chằn chặn, chân chính có đệ tử leo lên, chính là hai mặt đông và nam. Người xem cũng đều tụ tập ở nơi này. Tuy nhiên có người xem ở một số nơi chỉ có thể nhìn thấy một mặt mà thôi.

Đúng lúc này, từ trong 100 linh hạm trên bầu trời, 30 vạn thiên tài bay ra!

Sự xuất hiện của bọn họ cũng biểu thị, bán kết chính thức bắt đầu!

- Mau nhìn! Đám người dự thi ra rồi!

- Nhiều người như vậy, tùy tiện lấy ra một người, đều là thiên tài đỉnh cao!

- Tập hợp tinh anh của 100 giới lớn! Trận bán kết này nhất định vô cùng đặc sắc!

Khi phần đông thiên tài bay tới, toàn bộ sân thi đấu vang lên tiếng hò hét kh ủng bố. Nhiều người như vậy hoan hô lên, thanh âm đó kh ủng bố biết bao, ngay cả mây trên trời đều bị xua tan!

- Các vị người xem, các vị thiên tài đến từ 100 đại thế giới cùng phần đông trung thế giới, tiểu thế giới của Thần Vực!

Đúng lúc này, ở góc đông nam Phong Thần Đài xuất hiện một đôi mỹ nữ cao gầy, thanh âm của bọn họ thông qua trận pháp đặc thù, bao phủ toàn trường.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, phát hiện hai mỹ nữ này không ngờ giống nhau như đúc, hiển nhiên là song sinh. Hai tỷ muội bọn họ cùng là đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung!

- Bán kết lập tức sẽ bắt đầu, trên Phong Thần Đài ngay cả Thánh Chủ đều không thể phi hành. Cho nên muốn lên Phong Thần Đài chỉ có thể tay không leo lên!

- Chiến thắng đối thủ là có thể tiếp tục leo lên bậc tiếp theo, ngược lại sẽ rớt xuống một bậc. Người không thể chống đỡ nổi hoặc là thất bại năm lần, sẽ bị quét ra khỏi Phong Thần Đài. Người vào vòng sau cuối cùng, căn cứ cấp số lên bậc thềm cao nhất để phán định. Người cấp số ngang nhau, căn cứ thời gian và số lần tử vong để bình định! Người vào vòng sau cuối cùng là 300 người!

- Trong quá trình thi đấu, không thể dồn vào chỗ chết. Một khi hai người giao thủ, không cho phép có người khác nhúng tay. Nếu không sẽ mất tư cách!

30 vạn thiên tài, bay tới dưới chân Phong Thần Đài. Phong Thần Đài cao 33 vạn trượng, mỗi một bậc đều tương đương một vách núi cao vạn trượng, cộng thêm uy áp Thiên Tôn thủy chung bao phủ kia. Muốn leo lên, nói dễ hơn làm!

- Thật cao!

Lâm Minh ngửa đầunhìn trời, thẳng đứng vạn trượng, cao không thấy đỉnh.

Trên bậc thứ nhất Phong Thần Đài nguy nga này, có thác nước do nguyên khí trời đất hình thành trút xuống. Khi thác nước chảy tới góc Phong Thần Đài bị Phong Thần Đài một lần nữa hấp thu, tuần hoàn.

- Còn không bắt đầu leo lên, uy áp này đã không yếu rồi. Năm đó nhân vật hạng nhất của Phượng Minh Cung Hỏa Viêm Quảng căn bản không chịu đựng nổi. Tuy nhiên những người trước mắt này, chịu đựng đều rất thoải mái, không ai duy trì khó khăn. Quả nhiên có thể thông qua vòng dự tuyển đều là nhân vật tuyệt đỉnh.

Lâm Minh đảo qua một vòng, đem biểu hiện của 30 vạn thiên tài thu vào đáy mắt. Những người này, tập hợp tất cả yêu nghiệt của 100 giới lớn!

- Lâm đại ca... Ta nhìn thấy Lâm đại ca rồi!

Cảm giác của võ giả đảo qua mấy chục vạn người căn bản không mất bao nhiêu thời gian. Huống chi Tần Hạnh Hiên đối với Lâm

Minh vô cùng quen thuộc, nàng gần như ngay lập tức liền nhìn thấy Lâm Minh. Bóng lưng vô cùng quen thuộc kia, hắn mặc một bộ áo lam, ngửa đầu nhìn Phong Thần Đài hùng vĩ.

Mục Thiên Vũ nắm chặt tay Tần Hạnh Hiên, sống mũi cũng cay cay. Trải qua muôn vàn khó khăn, rốt cục nhìn thấy Lâm Minh, sao có thể không mừng quá mà khóc. Nàng hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình nói:

- Không nên gọi chàng, để chàng yên tâm thi đấu, không bị phân tâm.

- Ta biết...

Tần Hạnh Hiên kích động nói.

Tất cả người dự thi xếp thành một hàng ngang đứng ở dưới Phong Thần Đài. Lúc này, hai nữ nhân đến từ Hạo Vũ Thiên Cung hô:

- Các vị! Thi đấu hiện tại bắt đầu!

Vút Vút Vút!!!

Hai nàng vừa dứt lời, lập tức phần đông thiên tài đều nhảy lên, đón dòng thác nguyên khí trời đất, giống như cá chép vượt Long Môn!

Trên Phong Thần Đài cấm bay nhưng là vẫn có thể nhảy. Có người dự thi, tụ một ngụm chân nguyên, thậm chí có thể dưới uy áp bao phủ nhảy một cái mấy trăm trượng.

Mấy chục vạn thiên tài qua lại trong thác nước, hai tay bọn họ chộp lấy vách thềm đá Phong Thần Đài thô ráp, lần lượt mượn lực, nhảy vọt!

Tốc độ bọn họ cực nhanh, vọt thẳng mà lên, không hề tạm dừng!

- Có thể có biểu hiện như thế dưới uy áp Thiên Tôn, thật sự là hậu sinh khả úy!

Trên khán đài, người mạnh khắp nơi tán thưởng.

- Không sai, tuy nhiên vẫn là có khác biệt. Có một số người mắt thấy sắp lên bậc một, nhưng có một số người mới bò lên không đến 30%.

Trong mấy chục vạn thiên tài, có mấy người sắp leo lên bậc thứ nhất Phong Thần Đài. Trong số này liền có U Vô Tận!

- Sắp lên tới đỉnh. Bậc thứ nhất căn bản không tính là gì, phía sau hẳn là sẽ càng ngày càng khó. Ta chẳng những phải lên đ ỉnh, hơn nữa phải một đường dẫn đầu, toàn chiến toàn thắng, vượt qua tất cả mọi người!

Trong con ngươi đỏ như máu của U Vô Tận, lóe lên hào quang chói mắt.

Mà ở phía sau hắn, lạc hậu mấy trăm trượng, theo sát một võ giả lưng đeo trường kiếm. Hắn chính là Nhất Kiếm Vãng Sinh Kiếm Vô Huyết.

- Hắc, tốc độ rất nhanh, tuy nhiên tốc độ không phải là hết thảy. Trận tranh đấu Phong Thần Đài này, cuối cùng muốn xem vẫn là thực lực. Thứ nhất này, ta cầm chắc rồi!

Chương 1231: Cái gì là kiêu ngạo

Mấy chục vạn võ giả, trèo lên vách dựng đứng, từ xa nhìn lại vô cùng tráng quan.

Tốc độ Lâm Minh bình bình thường thường, tuy nhiên mỗi một bước của hắn đều rất ổn. Trên thực tế, Lâm Minh cũng không phải cố ý giảm chậm tốc độ, mà là lúc trèo lên Phong Thần Đài, hơi thở, uy áp, xúc cảm của bản thân Phong Thần Đài bao gồm nguyên khí trời đát chảy trong đó tổng hợp lại mang đến cho Lâm Minh một loại cảm giác khó thể tả.

- Vách đá Phong Thần Đài thô ráp, chênh vênh, cổ xưa, sờ đường vân nham thạch này giống như sờ vào năm tháng.

Trong lòng Lâm Minh không hiểu có cảm giác này. Khi hắn trèo lên Phong Thần Đài liền phát hiện, đường vân khắc trên bậc đá Phong Thần Đài ẩn chứa ý cảnh phi thường huyền diệu, hắn rất muốn dừng lại phẩm ngộ (nhấm nháp, thưởng thức, hiểu ra) một phen, nhưng hiện tại không có thời gian.

Lần này bán kết cũng sẽ kéo dài mấy ngày, cho dù mấy ngày này Lâm Minh một mực nghiên cứu Phong Thần Đài cũng không nghiên cứu ra nhiều bao nhiêu.

- Phong Thần Đài, truyền thuyết là Thần khí thượng cổ, tồn tại vượt qua Thiên Tôn Linh bảo. Lên đài này có thể thành thần, cho nên có tên Phong Thần Đài!

- Đây hẳn không phải nói suông. Hạo Vũ Thiên Tôn tạo ra Phong Thần Đài, tuy rằng chỉ là vật phỏng chế, nhưng cũng ẩn chứa một tia ý cảnh của Phong Thần Đài thượng cổ. Nếu ta có thể tìm hiểu, đối với ta có ưu đãi lớn lao.

- Nếu như có một ngày kia, ta có thể có duyên nhìn thấy Phong Thần Đài thượng cổ chân chính, để ta trèo lên 33 bậc Phong Thần Đài thượng cổ không biết lại sẽ là quang cảnh gì!

Lâm Minh cảm khái trong lòng, với tốc độ leo lên không nhanh không chậm của hắn, thô sơ giản lược cảm thụ ý cảnh của Phong Thần Đài.

Nếu nói đám người U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết chỉ là một mực theo đuổi tốc độ, theo đuổi thứ nhất, như vậy giờ phút này ở dưới chân Lâm Minh Phong Thần Đài dường như là một chén trà thơm. Hắn đang chậm rãi phẩm ngọ, cho dù là không phẩm ngộ ra cái gì cũng là lịch lãm đối với tâm cảnh của mình.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, có không ít người đã sắp lên bậc thứ nhất. Về phần Long Nha, lựa chọn ở một mặt khác của Phong Thần Đài, tạm thời không nhìn thấy.

Đúng lúc này, trong mấy chục vạn võ giả rốt cục có một người nhảy lên bậc thứ nhất Phong Thần Đài!

- Lên rồi! Người thứ nhất lên bậc thứ nhất Phong Thần Đài – U Vô Tận đến từ Ma Thủy đại thế giới!

Ở dưới Phong Thần Đài, đôi thiếu nữ song sinh kia cao giọng hô lên, thanh âm thông qua pháp trận khuếch đại âm thanh, truyền khắp toàn trường.

- U Vô Tận!

- U Vô Tận!

- U Vô Tận!

- U sư huynh, cố lên!

Theo thanh âm của thiếu nữ song sinh, một khu nào đó trên khán đài một đoàn người trẻ tuổi đang điên cuồng hò hét, hoan hô!

Không hề nghi ngờ, bọn họ chính là đệ tử hạch tâm của Thiên Minh Đại Thánh địa – Thánh địa nơi U Vô Tận!

- U Vô Tận, thành đấu vòng dự tuyển, 18 Phong Thần Bảng, thứ hai Ma Thủy đại thế giới. Nhân tiện nhắc tới, thứ nhất Ma Thủy đại thế giới là truyền nhân của Ma Thủy Thiên Tôn Tiểu Ma Tiên!

Khi thiếu nữ song sinh hô tên Tiểu Ma Tiên, người xem dưới đài đều phát ra từng đợt kinh hô.

Cái tên này như sấm bên tai! Từ vòng dự tuyển bắt đầu, lúc Phong Thần Bảng xuất hiện, Tiểu Ma Tiên liền xếp thứ nhất Phong Thần Bảng, đều chưa một lần bị vượt qua hơn nữa một đường dẫn đầu xa xa!

Tiểu Ma Tiên căn bản không cần tham gia bán kết, có thể trực tiếp thăng cấp. Kỳ thật nàng ngay cả vòng dự tuyển đều không cần tham gia, tham gia chỉ là vì nổi bật. Hiện tại nổi bật đã đủ rồi, mà bán kết phải ngồi linh hạm ba tháng, xa xôi tỉ dặm đi tới “địa phương nhỏ” Mục Nguyệt tinh này tham gia, Tiểu Ma Tiên lập tức liền không có hứng thú. Cho nên Mục Nguyệt tinh bán kết, Tiểu Ma Tiên vắng mặt.

Đối với truyền nhân Thiên Tôn vào thẳng chung kết, không có bất kỳ người dự thi nào có ý kiến. Đây là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu.

- U Vô Tận này là người nào? Không ngờ lợi hại như vậy.

- Ngươi choáng à. Hắn là đệ tử thứ nhất của Thiên Minh Đại Thánh địa, tương lai có khả năng rất lớn trở thành Giới Vương bình thường, thậm chí có hy vọng thành tựu Giới Vương giới lớn!

Có một ít võ giả ở đây là người tham gia vòng dự tuyển đệ nhất hội võ bị đào thải ra, bọn họ tự nhiên chưa từng xem qua Phong Thần Bảng, không rõ uy danh của U Vô Tận. Nếu là người một đường theo dõi dự tuyển, sao có thể không biết U Vô Tận xếp hạng 18 Phong Thần Bảng.

Rất nhiều trưởng lão của Thiên Minh Đại Thánh địa nghe thấy mấy lời nghị luận này cũng mỉm cười trong lòng, hậu bối Vô Tận này bọn họ rất hài lòng.

Vút!

Một tinh thần thể giả thuyết xuất hiện trước mặt U Vô Tận, đây là đối thủ của hắn.

Trong nháy mắt tinh thần thể vừa mới hành động kia, U Vô Tận động.

Rút đao! Xuất đao!

Động tác liền mạch, rất nhiều người chỉ cảm giác thân thể U Vô Tận dường như động một cái, căn bản là không thể nhìn thấy ánh đao, trường đao đã vào vỏ!

Tinh thần thể trước mặt U Vô Tận, cổ ngoẹo đi, thân thể ầm ầm nổ tung.

- Miểu sát! U Vô Tận thăng cấp bậc thứ hai!

Hai thiếu nữ song sinh cùng la lên, thanh âm giòn tan truyền khắp toàn trường.

- Móa! Có thật không vậy!

- Vậy là đánh xong rồi? Vậy cũng quá mạnh chứ hả!

Rất nhiều đệ tử hạch tâm là người xem đều trợn to mắt nhìn, rất nhiều danh túc đức cao vọng trọng cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc. Bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng khảo hạch bán kết quá mức đơn giản, chỉ có thể nói U Vô Tận thật sự quá bi3n thái.

- Ha ha, Vô Tận không sự mong đợi của mọi người, quả nhiên là thứ nhất.

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Tử cười sang sảng nói.

Hạo Vũ Tử bao gồm Thánh Chủ của rất nhiều Thánh địa Giới Vương giới lớn, bọn họ vẫn như trước ở Hạo Vũ Thiên Cung, nhưng là bọn họ lại có thể đồng thời nhìn thấy tất cả tình huống của 30 sân thi đấu bán kết.

Đến trình độ bọn họ, cần chú ý không phải là một giới nào mà là tình huống biểu hiện của tất cả thiên tài Thần Vực.

30 sân đấu bán kết, phương thức thi đấu mỗi một sân đấu áp dụng đều không giống nhau. Tuy nhiên tổng thể mà nói đều là hết sức công bình, sẽ không xuất hiện tình huống một ít thiên tài bởi vì chia tổ không tốt mà bị đào thải quá sớm.

Thiên Minh Tử cười cười, khiêm tốn nói:

- Chỉ là tạm thời thứ nhất mà thôi. Thằng nhóc Vô Tận này chính là thích nổi bật, hẳn là có rất nhiều người còn không bày ra thực lực.

- Ha ha, Thiên Minh huynh quá khiêm tốn rồi. Còn có ai là đối thủ của Vô Tận.

- Đúng. Khu thi đấu Mục Nguyệt tinh, xếp hạng cao nhất chính là Vô Tận thứ 18, dẫn đầu thật xa.

Rất nhiều Giới Vương nhao nhao khen tặng.

Thiên Minh Tử chỉ cười cười, không nói nhiều.

Hắn nhìn U Vô Tận trên Phong Thần Đài, yên lặng nói:

- Bán kết còn không đủ để được Ma Thủy Thiên Tôn chú ý, chỉ có chung kết cùng một chỗ với truyền nhân Thiên Tôn mới là vũ đài của ngươi!

Sau U Vô Tận, đám người Kiếm Vô Huyết cũng lần lượt lên bậc thứ nhất. Chiến đấu của bọn họ cũng gọn gàng sạch sẽ, thời gian một chớp mắt liền miểu sát tinh thần thể. Tốc độ đánh chết tương đương U Vô Tận!

Khi đối thủ quá yếu, đã không thể dùng chúng nó để nhận ra sự chênh lệch giữa cao thủ đỉnh cấp.

- Kiếm Vô Huyết!

- Kiếm Vô Huyết!

Khi Kiếm Vô Huyết miểu sát tinh thần thể, bắt đầu trèo lên bậc thứ hai Thần Vực, đệ tử của Vãng Sinh Đại Thánh địa cũng đang liều mạng hò hét hoan hô. Trong đó có rất nhiều nữ đệ tử hiển nhiên sùng bái thậm chí là ái mộ Kiếm Vô Huyết, hô rất vang dội giòn tan.

- Thật nhiều người ủng hộ.

- Thật điên cuồng. Tuy nhiên Kiếm Vô Huyết này quả thật kh ủng bố.

Rất nhiều thiên tài ở trên khán phòng nhao nhao nghị luận, mà Vu Hữu Minh ngồi ở trong những người này, đôi tay nắm thật chặt. Mấy chục vạn người trên Phong Thần Đài, bất kỳ người nào đều có thể mang đến cho hắn lực chấn động thật mạnh.

Hôm nay, hắn có thể nói là mở rộng tầm mắt, cũng cảm nhận sâu sắc sự kh ủng bố của thiên tài tuyệt đỉnh!

Cũng may mắn đi tới sân thi đấu bán kết, nếu không hắn vĩnh viễn không có cơ hội kiến thức đến bầu trời của những thiên tài yêu nghiệt này, chỉ có thể là ếch ngồi đáy giếng!

Khi tập đoàn thứ nhất, thứ hai lục tục bắt đầu leo lên bậc thứ hai Phong Thần Đài, tập đoàn thứ ba cũng chính tập đoàn chỗ Lâm Minh cũng lên bậc thứ nhất Phong Thần Đài.

- Lâm sư huynh, hơi tụt hậu...

Trên khán phòng, Nhan Nguyệt Nhi lẩm bẩm, dường như có chút sốt ruột. Tập đoàn thứ ba xem như là tập đoàn trung thượng, nhưng là Nhan Nguyệt Nhi cho rằng Lâm Minh hẳn là có thể tốt hơn. Dù sao hắn từng tiến vào top 1000 Phong Thần Bảng.

30 khu thi đấu bán kết, một khu chọn 3, 4 trăm người, tổng cộng chọn gần 1 vạn người vào chung kết. Dựa theo xếp hạng 1000, Lâm Minh khẳng định có thể thông qua bán kết.

Ở bên cạnh Nhan Nguyệt Nhi, Hỏa Liệt Thạch vuốt râu cười ha hả nói:

- Nguyệt nhi đừng gấp, lúc này vừa mới bắt đầu mà. Ngươi có biết thi marathon phàm nhân cử hành, người mới đầu chạy phía trước đến cuối cùng vọt lên đều sẽ ngắc ngoải. Chỉ có người mới đầu hiểu được giữ lại thực lực, cuối cùng mới giành được thứ hạng tốt.

- Điều này... Được rồi.

Nhan Nguyệt Nhi nghe so sánhnày, có chút dở khóc dở cười. Tuy nhiên nàng cũng tin tưởng, thành tích của Lâm Minh tất nhiên sẽ vọt lên vào cuối cùng. Vòng dự tuyển, thành tích của Lâm Minh vài lần nhảy vọt, sau đó liền bất động. Đây hiển nhiên là bởi vì Lâm Minh giữ lại thực lực. Vấn đề là thực lực của Lâm Minh đến tột cùng giữ lại bao nhiêu?

- Đây chính là tinh thần thể do trận pháp diễn sinh ra?

Lâm Minh ở bậc thềm thứ nhất, đối mặt tinh thần thể trận pháp, không ít người bên cạnh hắn đã bắt đầu chiến đấu kịch liệt với tinh thần thể.

Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên nhìn thấy một màn này đều là lòng căng thẳng. Đây là trận chiến đầu tiên của Lâm Minh, tuy cho rằng Lâm Minh sẽ thắng nhưng là quan tâm sẽ bị loạn, bọn họ đều không biết quá trình chiến đấu đến tột cùng như thế nào.

Vu Hữu Minh, đại trưởng lão Vô Gian Giáo cũng đều mở to mắt, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ cảnh tượng nào.

Lâm Minh chỉ đánh giá trên dưới tinh thần thể kia một lần, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn thấu đối phương.

- Tinh thần thể này chỉ là năng lượng mạnh mẽ, dao động pháp tắc rất yếu, chỉ có mẽ ngoài thôi. Đối với người mạnh Thần Hải bình thường mà nói hơi khó giải quyết, tuy nhiên đối với ta mà nói không tính là gì...

Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đều không ra, trong nháy mắt tinh thần thể nhảy lên, song chỉ điểm ra, hai luồng thương mang do ngón tay phát ra bắn nhanh mà đến, trong nháy mắt xuyên thủng đầu tinh thần thể.

Bùm!

Tinh thần thể nổ tung!

Một đòn miểu sát!

- Cái này...

Vu Hữu Minh nuốt một ngụm nước miếng, vậy là xong rồi!?

Quả thật là cùng một tốc độ đánh chết với đám người U Vô Tận.

- Quá... quá lợi hại!

Đại trưởng lão Vô Gian Giáo cũng không nói nên lời. Hắn hiện tại đều đã hoài nghi, lại qua mười mấy hai mươi năm, Lâm Minh có phải là có thể miểu sát chính mình giống như miểu sát tinh thần thể kia hay không?

Đây còn là người trẻ tuổi sao? Quả thật là yêu quái.

- Mau nhìn người kia, cũng là một đòn đánh chết tinh thần thể giả thuyết!

Mấy tỉ đôi mắt nhìn chằm chằm Phong Thần Đài, tự nhiên có rất nhiều người chú ý tới Lâm Minh. Tốc độ đánh chết bậc này so với tập đoàn thứ nhất, thứ hai không kém chút nào!

- Sân đấu bán kết, quả nhiên cao thủ như mây, bất kỳ người nào đều không thể khinh thường!

- Ha ha. Nhìn thấy không, cái người miểu sát tinh thần thể kia là thuộc Phượng tộc thượng cổ ta đó!

Giờ khắc này, đệ tử của Phượng tộc thượng cổ đều tràn ngập cảm giác tự hào!

Lâm Minh thuộc về Phượng tộc thượng cổ bọn họ, bọn họ chỉ là thế lực Thánh địa đỉnh cao, tài nguyên thế yếu, kế thừa thế yếu.

Nhưng bọn họ vẫn như cũ có thể ra một thiên tài tuyệt đỉnh vượt qua Thánh địa Giới Vương giới lớn!

Cái gì là kiêu ngao?

Đây chính là kiêu ngạo!

- Lâm Minh!

- Lâm Minh!

- Lâm Minh!

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ cũng bắt đầu liều mạng hò hét! Thanh âm trầm bổng!

Chương 1232: Cạnh tranh tàn khốc

- Lâm Minh!

- Lâm Minh!

Thanh âm to rõ quanh quẩn trong mây!

Các đệ tử của Phượng tộc thượng cổ dốc hết sức lực toàn thân hò hét, bọn họ sao có thể không kích động!

Ở Thần Vực, thực lực chính là hết thảy.

Có thực lực sẽ được tôn kính, bất kể là cá nhân hay là tông môn.

Thực lực kém tự nhiên thấp hơn người ta một cái đầu. Mấy vạn năm trước, Phượng tộc thượng cổ muốn cùng Xích Quang Đại Thánh địa quan hệ thông gia chính là bởi vì Xích Quang Đại Thánh địa là thế lực cấp Giới Vương giới lớn, mà Phượng tộc thượng cổ bọn họ chỉ là Thánh địa đỉnh cao.

Nhưng là hiện tại, thiên tài của Xích Quang Đại Thánh địa đã bị Lâm Minh vượt qua toàn bộ!

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ đều cảm giác nở mày nở mặt!

Giờ khắc này, là vinh quang thuộc về Phượng tộc thượng cổ bọn họ!

- Tốt. Hô to lên, bao trùm bọn họ, át tiếng hô của bọn họ! Đám nhóc con, cho các ngươi vênh váo!

Hỏa Liệt Thạch không hề có chút dáng vẻ trưởng lão, ở trên khán đài mặt màu đỏ bừng, liên tục vỗ đùi. Mấy tỉ người xem ở đây, hô không chỉ một cái tên Lâm Minh. Đám người dự thi đang cạnh tranh, đoàn thân hữu cũng đang cạnh tranh, so xem ai hô to hơn.

Người trẻ tuổi có thể đi tới hiện trường đều là người nổi bật trong cùng lứa tuổi, từng tên võ giả đem chân nguyên rót vào thanh âm, đó là cảnh tượng kh ủng bố điên cuồng bậc nào. Ngay cả núi sông ở ngoài trăm dặm đều bị chấn đến đá lăn lông lốc!

- Thật điên cuồng, ngay cả ta đều muốn hô lên.

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, Phượng tiên tử cười nói.

Thân ở hiện trường rất dễ dàng bị bầu không khí hiện trường lây nhiễm, cảm giác đó cùng quan sát chiến tranh trận bàn là hoàn toàn không giống.

Ngay cả giới phàm nhân, một trận đấu cầu ngựa, phạm vi bao phủ chỉ vẻn vẹn một nước nhỏ, ở hiện trường đều có thể khơi dậy sự điên cuồng của fans hâm mộ. Huống chi là đệ nhất hội võ thổi quét toàn bộ Thần Vực!

- Ha ha. Sớm biết vậy thì mang nhiều đệ tử lớn giọng một chút, chân nguyên rót vào trong thanh âm, hô vỡ toàn trường.

Hỏa Liệt Thạch cười lớn nói, mặt đầy ánh đỏ.

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch cách không xa, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên hai tay nắm chặt cùng một chỗ.

= = = = = = = = = = = Truyện vừa hoàn thành
= = = = = = = = = = =
1. Tâm Niệm Em Đã Lâu
2. Vì Sao Loại A Này Mà Cũng Có O
3. Đừng Làm Nũng Với Anh
4. Nhân Vật Chính Truyện Ngược Không Cho Ta Khóc
= =

Lúc này, tâm tư của hai nàng hết sức phức tạp.

Một mặt bọn họ vì Lâm Minh mà cảm thấy tự hào và kiêu ngạo. Ở trên Phong Thần Đài, bóng dáng được vạn người nhìn chăm chú kia, cái tên được hò hét ca tụng kia là phu quân của bọn họ.

Nhưng đồng thời, bọn họ cũng vì sự trưởng thành nhanh chóng của Lâm Minh mà cảm thấy một tia bất an. Bọn họ đã gần như không nhìn thấy bóng lưng hắn nữa.

- Phu quân... thật lợi hại...

Tần Hạnh Hiên nhỏ giọng nói.

Mục Thiên Vũ biết Tần Hạnh Hiên đang nghĩ gì, dùng sức nắm tay Tần Hạnh Hiên. Hai nàng những năm nay cùng nhau đi, cùng trải qua mưa mưa gió gió, sớm đã tâm ý tương thông, tình như tỷ muội.

***

Lúc này, Lâm Minh đã bắt đầu trèo lên bậc thứ hai Phong Thần Đài.

Lâm Minh phát hiện, tuy nói chung quanh Phong Thần Đài bao phủ uy áp Thiên Tôn, nhưng nếu đặt trên mặt bậc thềm, uy áp phải chịu thì nhỏ hơn nhiều, chỉ có lúc leo lên uy áp phải chịu mới lớn nhất.

Dường như những uy áp này giống như thác nước từ trên trút xuống.

Nếu cơ sở thâm hậu, ở trên mặt thềm thậm chí có thể thoáng nghỉ ngơi, khôi phục một ít nguyên khí, lại tiếp tục trèo lên. Kể từ đó, những người trèo nhanh kia còn có thể dừng lại khôi phục một ít thể lực.

- Tầng thứ hai Phong Thần Đài, đường vân vách đá thoáng có bất đồng so với tầng một. Không biết loại bất đồng này ẩn chứa đạo lý gì...

Uy áp Thiên Tôn trên bậc đá trút xuống, đối với Lâm Minh không có quá nhiều ảnh hưởng, hắn càng cảm thấy hứng thú là sự bất đồng của mỗi bậc đá.

Thần Vực 33 trời, vẫn luôn là một truyền thuyết, đến tột cùng có tồn tại hay không, ngay cả Mộ Thiên Tuyết cũng không biết hiểu.

Nhưng thời đại thượng cổ, người mạnh tuyệt thế tạo ra Phong Thần Đài nếu đã đem Phong Thần Đài tạo thành 33 bậc, đối ứng 33 trời cộng thêm khi Lâm Minh độ Cửu Vẫn cũng quả thật vượt qua Cửu Cửu Mệnh Vẫn 33 tầng trời.

Như vậy có thể khẳng định, 33 tầng trời nhất định ẩn chứa một loại đại đạo chí lý nào đó, chỉ là Lâm Minh hiện tại còn không biết nó là cái gì.

- Có lẽ, trên 33 bậc đá trên Phong Thần Đài, sự bất đồng của đường vân pháp tắc đối ứng với quy tắc bất đồng của 33 tầng trời?

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này, tuy nhiên loại chuyện này cũng chỉ có Thiên Tôn hoặc là khí linh của Phong Thần Đài có thể biết hiểu.

Phong Thần Đài tự nhiên có khí linh, vũ khí Linh khí trở lên đều có khí linh. Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, khí linh còn chưa trưởng thành. Một món Thiên Tôn Linh bảo, khí linh của nó chỉ sợ đã là một lão tiền bối rồi.

Tựa như khí linh của Thương Thiên Cổ Ấn sống 3. 6 tỉ năm, thực lực và lịch duyệt của nó đều khó thể đo lường.

- Khí linh kia hẳn là cũng đang nhìn vòng bán kết này, tuy nhiên trừ phi biểu hiện nghịch thiên, nếu không căn bản sẽ không dẫn tới sự chú ý của nó.

Leo lên Phong Thần Đài, Lâm Minh chẳng những không vì tốc độ siêu phàm của mình mà cảm thấy bất kỳ tự kiêu, ngược lại càng trở nên cảm giác lĩnh vực mình không biết còn quá nhiều quá nhiều.

Hệ thống tu thần của Thần Mộng Thiên Tôn, thăm dò đối với Hồn giới, bao gồm 33 bậc Phong Thần Đài của Hạo Vũ Thiên Tôn đều cho Lâm Minh một bài học trọng yếu.

- Nhân vật có thể trở thành Thiên Tôn, đều không phải tầm thường, đường của ta còn dài!

Lâm Minh phát ra cảm khái như vậy. Thiên Tôn Thần Vực là thời gian 100 triệu năm tích lũy, mỗi một người đều thủ đoạn thông thiên!

Lúc này, ở bậc thứ nhất Phong Thần Đài đã leo lên càng ngày càng nhiều đệ tử. Những thiên tài thông qua vòng dự tuyển này căn bản chính là thể tập hợp của một đám quái vật, đón uy áp k hủng bố như thế của Phong Thần Đài lại không có một ai không chịu nổi, tất cả đều leo lên.

- Thật sự là một đám yêu nghiệt, ta so với bọn họ... kém xa!

Trên khán đài, Vu Hữu Minh cảm thán nói. Chỉ xem quyết đấu của những người này với tinh thần thể là có thể cảm giác ra, trình độ của bọn họ ở pháp tắc tu vi so với mình là một trời một vực.

Mà đối mặt với đối thủ bậc thứ nhất cũng không có người dự thi nào không địch lại, trải qua một phen chiến đấu kịch liệt, bọn họ đều chiến thắng chỉ là tốc độ nhanh chậm khác nhau.

Đám người dự thi bắt đầu leo lên bậc thứ hai.

Uy áp Thiên Tôn trên bậc thứ hai Phong Thần Đài rõ ràng tăng cường một bậc, có không ít người cảm thấy chịu đựng hết sức khó khăn!

Mà lúc này, tập đoàn thứ nhất dẫn đầu đã bắt đầu lên bậc thứ hai Phong Thần Đài, bắt đầu quyết đấu với tinh thần thể.

- U Vô Tận! Lại là U Vô Tận, người thứ nhất lên bậc thứ hai Phong Thần Đài. Hắn bắt đầu chiến đấu đối mặt tinh thần thể!

Thiếu nữ song sinh phát ra tiếng kêu như vậy.

Loại thanh âm này, trừ khiến người xem kích động ra đối với người dự thi trên đài cũng là một loại áp lực.

Hơn nữa đối với những người dự thi ở vào tập đoàn cuối cùng kia mà nói, bọn họ mới vừa chiến thắng tinh thần thể giả thuyết ở bậc thứ nhất, mất không ít sức lực, kết quả người dẫn đầu đã tới bậc thứ hai.

- Cái tên U Vô Tận kia, cùng với đám người sắp lên bậc thứ ba... làm sao có thể nhanh như vậy!?

Một ít người dự thi sau khi cảm nhận được uy áp ở bậc hai, lập tức liền cảm thấy muốn chịu đựng uy áp như vậy trèo lên độ cao vạn trượng là nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành.

Nhưng khăng khăng hiện tại đã có người hoàn thành rồi.

Áp lực!

Bọn họ đều cảm nhận được áp lực, cho dù những người dự thi này mỗi người đều tâm tính tố chất không tồi, nhưng là dưới cái nhìn chăm chú của mấy tỉ người xem, người thân bạn tốt của bọn họ đều có mặt, thậm chí mời trưởng lão của môn phái giao hảo đến xem, có chút ý tứ khoe khoang. Kết quả bọn họ lại rớt xuống cuối cùng trong mấy chục vạn người, sao có thể không có áp lực?

Tuy nói có thể tham gia vòng bán kết cũng đã là vinh quang lớn lao, nhưng lúc này bọn họ lại cảm thấy rất mất mặt!

Những võ giả này đều đang cắn răng kiên trì. Bọn họ mới trèo lên chỉ mấy trăm trượng, đã gần tới cực hạn.

- Trèo không nổi nữa, uy áp càng ngày càng kh ủng bố, tay chân đều như là dính cứng... Ta cùng U Vô Tận kia thật sự là trèo cùng một cái Phong Thần Đài?

- Làm sao có thể. Mấy chục vạn người, ta dĩ nhiên là một người kém cỏi nhất?

Một võ giả áo đỏ bởi vì chống đỡ không nổi uy áp mà ánh mắt mê ly, trên trán hắn đã đầy mồ hôi, ngón tay đã mài rách, thấm ra máu tươi, nhuộm đỏ vách đá Phong Thần Đài. Nhưng là rất nhanh, tia máu tươi này liền bị dòng nước do nguyên khí trời đất hình thành xối cọ sạch sẽ.

- Ta từ nhỏ đến lớn đều là một người xuất chúng nhất trong tông môn, ngay cả sư phụ đều khen ta là thiên tài thứ nhất của môn phái vạn năm đến nay. Trong tông môn mấy vạn sư đệ đều lấy ta làm gương, không biết bao nhiêu sư muội ái mộ ta, mơ mộng gả cho ta, thậm chí làm thị thiếp đều cam tâm tình nguyện. Bọn họ cũng bởi vì ta, có thể được phát vé vào cửa để xem vòng bán kết này, lòng đầy hy vọng ta có thể sáng tạo kỳ tích. Kết quả, ta rồi lại là người đầu tiên bị đào thải!

- 30 vạn người này, đều mạnh hơn ta!? Cái gọi là thiên tài thứ nhất tông môn vạn năm ta đây, đến đây trở thành một trò cười?

- Làm sao có thể!?

- Ta không cam lòng! Ta không tin!

Võ giả áo đỏ trong lòng hò hét, mà đúng vào lúc này thanh âm của thiếu nữ song sinh dưới Phong Thần Đài thông qua pháp trận khuếch đại âm thanh truyền khắp toàn trường.

- U Vô Tận đã đánh bại tinh thần thể giả thuyết thứ hai, bắt đầu xuất phát hướng về bậc thứ ba! Trời ạ, đây thật sự là tốc độ kh ủng bố. Để cho chúng ta cổ vũ cho hắn, hy vọng hắn có thể một đường liên chiến liên thắng, bảo trì đến cuối cùng!

Theo lời nói của thiếu nữ song sinh, trên khán đài người xem lại lần nữa điên cuồng.

Thậm chí rất nhiều đệ tử không phải của Thiên Minh Đại Thánh địa cũng hô tên của U Vô Tận!

- U Vô Tận!

- U Vô Tận!

Từng đợt thanh âm giống như búa tạ gõ mạnh vào trong lòng võ giả áo đỏ, đối lập với khí thế như cầu vồng của U Vô Tận, vạn người nhìn vòa, hắn chịu đựng không nổi.

Khoảnh khắc đó, hắn cỡ nào hy vọng chính mình cũng là người mạnh nhất người thứ nhất lên đ ỉnh kia, cho dù là dùng một nửa tuổi thọ để đổi lấy vinh quang này hắn cũng nguyện ý.

- A!

Võ giả áo đỏ phát ra một tiếng rống, tay phải hắn rốt cục không chịu nổi áp lực lớn, từ trên vách đá thô ráp trượt xuống, để lại năm vết ngón tay máu tươi thịt nát. Tiếng kêu thảm thiết của hắn quanh quẩn trên vách đá vạn trượng...

Vào lúc võ giả áo đỏ sắp ngã xuống bậc thứ nhất Phong Thần Đài, một luồng sức mạnh vô hình nâng hắn, trực tiếp đưa hắn ra ngoài.

Ở trong không gian u ám nào đó bên trong Phong Thần Đài, một lão nhân áo xám thân thể mông lung khe khẽ lắc đầu. Người vừa rồi ra tay cứu võ giả áo đỏ chính là lão.

Trong trận đấu bao phủ 100 giới lớn Thần Vực này, thiên tài cũng không còn là thiên tài. Cạnh tranh của con đường cường đại chính là tàn khốc như vậy.

Mà ở trên khán đài, ở khu vực nào đó một đám thiếu nữ sớm đã nhìn mà lòng thắt chặt, thậm chí có vài thiếu nữ hơi nhỏ một chút bởi vì nghe thấy tiếng hô không cam lòng cuối cùng kia của võ giả áo đỏ mà vành mắt ẩm ướt.

Đại sư huynh bọn họ kính yêu cứ như vậy thất bại.

Mấy chục vạn người, người thứ nhất thất bại!

Chương 1233: Bộc lộ mũi nhọn

Sau võ giả áo đỏ, người thất bại càng ngày càng nhiều.

Trên thực tế rất nhiều người bọn họ đều đã đến cực hạn, chỉ là liều mạng dốc một luồng sức mạnh, cố gắng kiên trì, ai cũng không muốn làm người thất bại thứ nhất.

Hiện tại có người đội sổ, mới thất bại thì dễ nhìn hơn nhiều.

Vì thế luồng sức này buông lỏng, những người này lập tức từ trên vách đá vạn trượng rơi xuống.

Trong nháy mắt bọn họ rơi xuống đất đều bị một luồng năng lượng vô hình nâng lên, đưa ra Phong Thần Đài.

Rất nhanh liền có mấy trăm võ giả bị đào thải, tuy nhiên tương đối với số lượng mấy chục vạn của vòng bán kết mà nói đây chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

99% võ giả có thể lên bậc thứ hai Phong Thần Đài.

Mà lúc này, Lâm Minh đã lên bậc thứ hai.

Cảnh tượng chung quanh thay đổi, một võ giả áo vàng xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh. Người này khuôn mặt mơ hồ, tay cầm một thanh trường kiếm, nhìn dao động chân nguyên của hắn, là Thần Hải hậu kỳ.

Đương nhiên, thực lực chân chính của hắn thì mạnh mẽ hơn võ giả Thần Hải hậu kỳ bình thường không ít.

Đây là trận chiến thứ hai của Lâm Minh!

Lâm Minh thần sắc ung dung, đối với hắn mà nói bậc thềm phía trước không có bất kỳ độ khó. Mười ngón hắn bắn liên tiếp, mười luồng thương mang b ắn ra, xuyên qua yếu hại quanh thân võ giả áo vàng. Theo một tiếng "Bụp" khẽ vang, võ giả áo vàng nổ thành mưa ánh sáng.

Tốc độ thương mang quá nhanh, khiến tinh thần thể căn bản không kịp phản ứng!

- Lại là miểu sát!

- Quá lợi hại. Đến bây giờ Lâm Minh đều chưa xuất vũ khí, chỉ dùng ngón tay bắn ra thương mang liền đủ để miểu sát tinh thần thể.

- Lâm Minh quá mạnh mẽ, có thể quét ngang 99% thiên tài Thánh địa Giới Vương giới lớn! Không biết cực hạn của hắn ở chỗ nào.

Càng ngày càng nhiều người chú ý Lâm Minh.

Mà thiếu nữ song sinh dưới Phong Thần Đài cũng đúng lúc đem ánh mắt chuyển dời lên người Lâm Minh.

- Lâm Minh ở vào tập đoàn thứ ba đã liên tục miểu sát tinh thần thể, tuy rằng tốc độ hắn trèo lên không nhanh nhưng là sức chiến đấu không hề thua kém các võ giả ở tập đoàn thứ nhất chút nào. Lâm Minh cũng là một cường địch tiềm tàng. Xem như là một chú ngựa ô! Thần kỳ nhất chính là, hắn chỉ là xuất thân từ một Thánh địa đỉnh cao – Phượng tộc thượng cổ, mà cũng không phải Thánh địa Giới Vương giới lớn!

Thanh âm thiếu nữ song sinh cao vút, truyền khắp toàn trường, ở đây có mấy chục vạn thiên tài, có thể được người chủ trì chuyên môn giới thiệu, đó nhưng là vinh quang thật lớn.

Nhất là Phượng tộc thượng cổ cũng bị liên đới điểm danh. Ở trường hợp này, có thể bị điểm danh gần như đều là Thánh địa Giới Vương giới lớn, mà Phượng tộc thượng cổ bọn họ rồi lại cũng đạt được phần quang vinh này!

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ - sôi trào!

Bọn họ đang liều mạng hoan hô. Hoan hô Lâm Minh, hoan hô Phượng tộc thượng cổ!

Giờ phút này, các võ giả của Long tộc thượng cổ, Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc đều cảm thấy trong lòng ê ẩm. Bọn họ cũng là gia tộc Thần thú, nhưng chênh lệch này quá rõ ràng.

- Ha ha. Hôm nay kiếm đủ mặt mũi rầu! Yến Phượng Tiên, ngươi đem Lâm Minh từ hạ giới đón lên, có công lớn nha!

Hỏa Liệt Thạch nói với Phượng tiên tử ở bên cạnh. Yến Phượng Tiên là tên của Phượng tiên tử, Phượng tiên tử chỉ là tên hiệu, với địa vị của Hỏa Liệt Thạch tự nhiên là gọi thẳng tên.

Phượng tiên tử cười nói:

- Năm đó vãn bối tiếp dẫn Lâm Minh đến Thần Vực cũng hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Minh sẽ có thành tích hiện tại. Lúc ở hạ giới khi thí luyện cấp Vương Hoàng Thành viễn cổ, vãn bối lần đầu tiên gặp Lâm Minh. Hắn khi đó còn xa không có thiên phú hiện tại. Ai có thể nghĩ đến, thành tựu của hắn sẽ kinh người như thế, trưởng thành cũng sẽ nhanh như vậy.

- Đúng. Lão phu cũng hoàn toàn không nghĩ tới, Phượng Minh Cung rồi lại có thể hấp thu một thiên tài như vậy.

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch còn có ngồi một lão nhân áo đỏ. Hắn là Phượng Minh Cung chủ Liêm Trinh, là một Cung chủ tuổi tác đã cao. Liêm Trinh gần đây một mực bế quan, hy vọng khi còn sống lại có đột phá.

Liêm Trinh vuốt râu, mặt đầy ý cười. Tuy rằng Lâm Minh và hắn không có quan hệ gì, thậm chí hắn hôm nay mới lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Minh. Tuy nhiên bất kể nói như thế nào, Lâm Minh cũng là từ Phượng Minh Cung bọn họ đi ra.

- Ha ha, bất kể nói như thế nào, Yến Phượng Tiên ngươi không công không thể không! Đúng rồi, Liêm Trinh, ngươi lại qua 80, 100 năm liền lui xuống đi.

Hỏa Liệt Thạch đột nhiên quay đầu nói với Liêm Trinh.

Liêm Trinh sửng sốt một chút, trong lòng lập tức hiểu được ý của Hỏa Liệt Thạch. Mà Phượng tiên tử cũng là trong lòng căng thẳng. Nàng cũng ý thức được Hỏa Liệt Thạch có thể muốn nói gì, điều này làm cho nàng hai tay hơi hơi xiết chặt, hít sâu một hơi.

Rốt cục đến thời điểm này rồi sao?

- Ừm, già rồi. Ta đại khái còn có vạn năm tuổi tho, tuy rằng hy vọng không lớn, nhưng là phải đánh liều một phen Thánh Chủ trung kỳ này. Lần này thoái vị, ta sẽ bắt đầu bế tử quan...

Liêm Trinh thở dài một hơi, nhìn những thiên tài trên Phong Thần Đài, trong đó hơn phân nửa thành tựu tương lai sẽ cao hơn chính mình.

Cho dù là những người đã bị đào thải kia, tương lai bọn họ cũng có khả năng trở thành Thánh Chủ.

Mà hắn lại đã mặt trời sắp lặn, khó tránh khỏi sinh lòng cảm khái.

Hỏa Liệt Thạch tuổi cũng không nhỏ, nghe thấy Liêm Trinh cảm khái cũng lòng có điều đồng cảm, thở dài:

- Người tập võ chúng ta, cả đời đều tranh mệnh với trời, có khả năng thông thiên lại cũng không chịu nổi năm tháng trôi đi, tuổi thọ hết hóa thành đất vàng. Một thân tu vi cũng là không, ai đều sẽ không cam lòng. Đây cũng là một trong những nguồn động lực để chúng ta thời thiếu niên mạo hiểm các loại nguy hiểm ngã xuống, vào sinh ra tử, thăm dò con đường võ đạo. Bế tử quan cũng tốt, một lòng tiềm tu vẫn là có khả năng đột phá.

Nhắc tới đại nạn của người tu võ, giọng điệu của Hỏa Liệt Thạch cũng trầm trọng hơn một chút, không có già mà không làm gương như vừa rồi.

- Cho dù đột phá cũng là kéo dài hơi tàn vài năm mà thôi.

Liêm Trinh tự giễu cười cười, tuổi của hắn còn lớn hơn Hỏa Liệt Thạch rất nhiều.

- Hỏa trưởng lão, ngài nhắc tới cái này là muốn hỏi người được chọn hạ giới của Phượng Minh Cung chủ hả?

Liêm Trinh không kiêng kỵ gì, trực tiếp chỉ ra.

- Không sai!

Hỏa Liệt Thạch gật gật đầu, với vị trí Thái thượng trưởng lão của hắn, quyền lực quyết định Cung chủ một phân cung vẫn là phải có, tuy nhiên vẫn phải tôn trọng ý kiến của Liêm Trinh một chút. Liêm Trinh tuy rằng địa vị thấp hơn hắn rất nhiều, nhưng bối phận lại rất cao, xuất phát từ điểm này cũng phải thông báo một tiếng.

- Ta muốn chọn Yến Phượng Tiên.

Hỏa Liệt Thạch nói thẳng.

Cho dù là Phượng tiên tử sớm có chuẩn bị tâm lý, nghe thấy tin tức này vẫn là tâm tình khó thể bình tĩnh. Nàng cũng là một nữ nhân có dã tâm, nếu không không có khả năng với một thân phận xuất thân bình dân ở Phượng Minh Cung cùng Tiêu Cửu Dương thâm căn cố đế tranh đoạt ngôi vị Cung chủ.

Trở thành cung chủ, nắm giữ tài nguyên của một cung, đãi ngộ đạt được cùng với Phó cung chủ không thể so sánh. Đối với tu luyện ngày sau của mình cũng có lợi thật lớn.

Nhưng mà Phượng tiên tử cũng biết, hy vọng mình thành công lên ngôi phi thường xa vời, bởi vì Tiêu Cửu Dương chẳng những có sự duy trì của Tiêu gia – một trong ba gia tộc lớn Phượng tộc thượng cổ hơn nữa hắn ta ở Phượng Minh Cung còn có rất nhiều vây cánh. Ngay cả thực lực bản thân hắn ta so với mình cũng chỉ hơn chứ không kém!

Dưới loại tình huống này, Phượng tiên tử muốn thắng, rất khó!

Nhưng là không nghĩ tới hôm nay, cái ngày này thật sự có thể đến. Có Hỏa Liệt Thạch lên tiếng, chuyện này không sai được!

Nên biết, mình hiện tại chỉ là nửa bước Thánh Chủ, cách cảnh giới

Thánh Chủ chỉ kém một bước vào bậc cửa. Nếu như định ra vị trí người thừa kế Cung chủ của mình, như vậy Phượng tộc thượng cổ tự nhiên sẽ phê xuống tài nguyên, toàn lực trợ giúp mình đột phá cảnh giới Thánh Chủ. Bởi vì dựa theo quy định của Phượng tộc thượng cổ, Cung chủ 72 phân cung đều phải là Thánh Chủ sơ kỳ!

Liêm Trinh cười ha hả nói:

- Phượng Tiên tuổi còn trẻ đã nửa bước Thánh Chủ, trong vòng trăm năm có hy vọng Thánh Chủ! Chỉ cần đột phá Thánh Chủ, về tình về lý vị trí này Phượng Tiên ngồi lên đều có thể nói thông. Có Hỏa trưởng lão lên tiếng, lại càng vững vàng chắc chắn. Chỉ là... Hỏa trưởng lão, Cửu Dương cũng là không tồi, vẫn hy vọng Hỏa trưởng lão đối với Cửu Dương cũng có thể có một sự bố trí thích đáng.

Tiêu Cửu Dương là nhân vật trọng yếu của Tiêu gia, Liêm Trinh làm người khéo đưa đẩy, tự nhiên cũng không muốn đắc tội Tiêu gia.

Hỏa Liệt Thạch nói:

- Tiêu Cửu Dương lão phu cũng sẽ an bài một vị trí xấp xỉ. Đúng rồi, Yến Phượng Tiên. Ngươi có nguyện ý đến tổng bộ Phượng tộc thượng cổ không? Nếu nguyện ý, tổng bộ sẽ cho ngươi an bài vị trí không kém Cung chủ phân cung.

- Vãn bối nguyện ý ở lại Phượng Minh Cung!

Phượng tiên tử không có bao nhiêu do dự liền nói thẳng. Phượng Minh Cung là gốc rễ của nàng, rất nhiều đệ tử, người ủng hộ của nàng đều ở Phượng Minh Cung, sao có thể dễ dàng rời đi?

Hơn nữa lên làm Phượng Minh Cung chủ cũng là tâm nguyện của nàng từ rất lâu đến nay, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

- Tốt, vậy chuyện này liền định ra. Yến Phượng Tiên, chính ngươi cũng phải cố gắng, khi kỳ hạn đổi vị tới, nếu như ngươi còn không tới Thánh Chủ, vậy lão phu cũng lực bất tòng tâm. Bên phía tổng bộ, sẽ tận lực duy trì ngươi tu luyện!

Có lời của Hỏa Liệt Thạch tương đương là cầm Thánh chỉ. Hỏa Liệt Thạch tuy rằng tính cách vênh vang, thoạt nhìn có chút không đáng tin, nhưng lời nói ra lại chưa từng nuốt lời.

- Cảm ơn Hỏa trưởng lão.

Phượng tiên tử mừng rỡ nói. Vốn là cho dù không có tông môn duy trì, nàng trong vòng trăm năm cũng có thể thành tựu Thánh Chủ. Hiện tại lại càng không có vấn đề gì.

Giờ khắc này, tâm tình của Phượng tiên tử vô cùng phức tạp. Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, năm đó tiếp dẫn Lâm Minh chỉ là bồi dưỡng một người duy trì, nguyên bản cho rằng ít nhất phải bồi dưỡng trăm năm mới có thể trở thành một trợ lực lớn cho mình. Nhưng là hiện tại, chỉ vẻn vẹn mấy năm nàng liền bởi vì Lâm Minh, trực tiếp được tiến cử thành Phượng Minh Cung chủ!

Vận mệnh thật sự quá kỳ diệu!

***

Lâm Minh đã bắt đầu leo lên bậc thứ ba Phong Thần Đài. Hắn vững bước đi lên, dường như không có gì có thể ngăn cản hắn.

Mà đúng vào lúc này, thiếu nữ song sinh dưới Phong Thần Đài hô lên:

- Thanh niên áo đen vũ khí là kiếm, xếp hạng top 100 Phong Thần Bảng, tên là “Nha” cũng là một đòn miểu sát tinh thần thể ở bậc thứ hai. Vòng bán kết lần này, cao thủ thật sự quá nhiều!

- “Nha” giống như Lâm Minh, tốc độ leo lên không nhanh, nhưng là chiến lực kinh người. Hai người như cùng một khuôn, hơn nữa bọn họ còn là cùng ra từ Chân Võ Đại Thánh địa. Thật sự là trùng hợp kinh người. Ta đoán bọn họ ở thế giới thật là bạn tốt cũng chưa biết chừng!

Hai thiếu nữ song sinh luân phiên giới thiệu, thanh âm giòn tan, hết sức êm tai.

- Xuất thân của “Nha” cũng là khó bề phân biệt, còn ly kỳ hơn so với Lâm Minh. Hắn rồi lại là một võ giả tự do, cũng chính là tán tu thường nói. Trời ạ, tán tu! Quả thật không thể tin nổi. Tuy nhiên ta đoán, hắn hẳn là có một vị sư phụ hùng mạnh không muốn công khai tên họ đang dạy hắn. Nếu không một người là không có khả năng đi đến một bước này!

Hai mặt đông, nam Phong Thần Đài đều có võ giả đang leo lên. Long Nha bị phân đến bên kia Phong Thần Đài, cùng với Lâm Minh không thể nhìn thấy lẫn nhau.

Hai người đều nghe thấy giới thiệu của thiếu nữ song sinh, mỉm cười. Giữa hai người bọn họ cũng có cảm giác tinh tinh tương tích. Thiếu nữ song sinh nói không sai. Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, quả thật là cao thủ nhiều như mây, Lâm Minh cũng không dám nói mình cuối cùng có thể đi đến một bước nào. Chỉ riêng một tên Long Nha đã sâu không lường được, phía sau còn có mấy vị truyền nhân Thiên Tôn, cạnh tranh phi thường kịch liệt. Nhưng Lâm Minh cũng cảm thấy phi thường hưng phấn!

Chương 1234: Khí linh Phong Thần Đài

Phong Thần Đài là một trận chiến lâu dài!

33 tầng, càng trèo lên cao càng cố sức! Tuy rằng nói trên mặt bằng bậc thềm, áp lực thoáng nhỏ, có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhưng là khi đến tầng cao, uy áp tự nhiên cũng sẽ không nhỏ, muốn nghỉ ngơi cũng không dễ dàng, phải một hơi trèo lên!

Đến vị trí hiện tại, bán kết bắt đầu đã qua hai canh giờ.

Tập đoàn thứ nhất bao gồm U Vô Tận ở trong đã trèo lên đến bậc thứ tám.

Mà Lâm Minh còn ở bậc thứ sáu.

Phía dưới còn có một số võ giả đang trèo lên bậc thứ bốn. Rất nhiều người đã sức cùng lực kiệt, nhưng là bọn họ lại vẫn đang duy trì bằng vào một hơi.

Rất nhiều người đã biết rõ không có hy vọng lên bậc thứ bốn, nhưng là bọn họ lại vẫn đang thử cực hạn của mình. Chịu đựng uy áp Thiên Tôn gột rửa, trèo lên Phong Thần Đài, cũng là một cơ duyên khó được.

Phong Thần Đài thượng cổ - dám gọi cái tên này, dám xưng người lên đài này là có thể Phong Thần chính là bởi vì 33 bậc này chịu đựng sự gột rửa của Phong Thần Đài, có thể đột phá cực hạn bản thân, đào móc tiềm lực.

Vật phỏng chế Phong Thần Đài do Hạo Vũ Thiên Tôn luyện chế, tuy rằng xa không bằng Phong Thần Đài thượng cổ, nhưng cũng có hiệu quả tương tự.

Cuồng phong gào thét, dòng nước do nguyên khí trời đất hình thành không ngừng từ trên đài trút xuống. Hơn 20 vạn người dự thi đang cùng Phong Thần Đài làm ra chiến đấu khó khăn gian khổ.

Hai người chủ trì dưới đài vẫn như trước tình cảm mãnh liệt giải thích tình huống vòng bán kết.

Dần dần, mặt trời lặn, sao mọc đầy trời.

Đối với người xem ở đây mà nói, xem trạn đấu kéo dài thời gian mấy ngày căn bản không tính là gì. Bọn họ bình thường tĩnh tọa một lần cũng không chỉ chút thời gian ấy.

Lâm Minh đi trên mặt bậc thứ sáu, hắn đi rất chậm nhưng lại rất vững vàng.

Võ giả bình thường đều là khi trèo vách núi cao tốc độ thong thả, khi đi đất bằng đều triển khai thân pháp đi tới thật nhanh, không ai lãng phí thời gian trên đất bằng. Tuy nhiên Lâm Minh lại không thèm để ý chút thời gian ấy, hắn đang phẩm ngộ loại cảm giác mờ nhạt giẫm trên nền bằng.

Dòng nước nguyên khí trời đất vừa mới trùm qua mặt chân Lâm Minh, chảy qua ào ào, giống như là đi trong một dòng suối nhỏ trong suốt.

- 33 tầng trời đối ứng 33 bậc Phong Thần Đài. Mỗi một bậc cảm giác đều hoàn toàn bất đồng...

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói. Trong tất cả mọi người ở đây, hắn ngay từ đầu liền cảm nhận được Phong Thần Đài không giống tầm thường. Hơn nữa theo hắn không ngừng trèo lên, một tầng rồi lại một tầng, loại cảm giác kỳ dị này càng trở nên mãnh liệt.

Mà người khác bao gồm cả U Vô Tận ở trong, cảm giác đối với Phong Thần Đài đều không phải rất sâu.

Đây cũng không phải là vì ngộ tính của Lâm Minh hơn xa U Vô Tận, mà là bởi vì hắn là người có cảm thụ sâu nhất đối với 33 tầng trời trong mấy chục vạn người này.

Chỉ có hắn vượt qua Cửu Cửu Mệnh Vẫn 33 tầng trời.

Lâm Minh suy đoán, Phong Thần Đài ra từ tay Phong Thần Thiên Tôn, loại Thần khí thượng cổ này rất nhiều lúc đều dùng tên của người chế tạo ra nó để đặt tên.

- Phong Thần Thiên Tôn rốt cuộc là người nào? Hắn cùng với đại kiếp nạn 3. 6 tỉ năm trước lại có quan hệ gì? Hắn ở trong đó đóng vai gì? Trấn áp dưới Thương Thiên Cổ Ấn dtccu là cái gì? Sao đến mức khiến khí linh của Thương Thiên Cổ Ấn một hơi trấn áp 3. 6 tỉ năm, thậm chí khí linh của Thương Thiên Cổ Ấn đều phải thi triển bí pháp ngủ say mới có thể khiến tuổi thọ của mình kéo dài đến lâu dài như vậy.

- Thế giới này còn có tồn tại nào có thể sống quá khí linh, hơn nữa còn là dưới tình huống bị phong ấn?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra rất nhiều nghi vấn. Hắn còn nhớ rõ, đại kiếp trời đất theo như lời Thương Thiên Cổ Ấn nói.

Bởi vì hồi kiếp nạn 3. 6 tỉ năm trước đó, ngay cả quy tắc trời đất đều bị thay đổi!

Từ đó về sau, pháp tắc luyện thể không còn thích hợp, văn minh của hệ thống tụ nguyên cũng bắt đầu phồn vinh từ khi đó!

Bởi vậy có thể thấy được, sự kh ủng bố của trận kiếp nạn đó. Lâm Minh rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là kiếp nạn bậc nào có thể thổi quét toàn bộ Thần Vực, khiến rất nhiều Thiên Tôn đều không đủ sức chống cự!

Lâm Minh suy nghĩ, mà lúc này hắn lại không biết có một đôi mắt đang âm thầm chú ý đến hắn.

Chủ nhân của ánh mắt này toàn thân bao bọc trong sương mù màu xám mênh mông, bề ngoài là bộ dạng lão nhân loài người, nhưng là lão lại không phải nhân loại mà là khí linh.

Nó ở sâu trong Phong Thần Đài, đem tình huống thi đấu của mấy chục vạn thiên tài thu hết vào đáy mắt.

Nó cũng phụ trách bảo hộ những người dự thi này, một khi ai gặp phải nguy hiểm tính mạng liền ra tay cứu giúp.

- Tiểu tử này, có chút đặc biệt, thật thú vị! Vốn tưởng rằng lần này lại là tiểu tử Hạo Vũ kia muốn bớt việc, đem lão phu kéo tới làm bảo mẫu chiếu cố những tiểu tử này. Không nghĩ tới, gặp được một tiểu tử thú vị như vậy. Hắn dường như có thể cảm nhận được một tia ý cảnh mỏng manh ẩn chứa trong 33 bậc Phong Thần Đài kia, thuộc loại ý cảnh của 33 tầng trời. Tuy rằng thời gian ngắn như vậy, hắn không thể phẩm ngộ ra cái gì, tuy nhiên với tu vi của hắn hẳn là không cảm giác được mới đúng! Không biết tiểu tử này có cơ duyên gì.

Lão nhân lẩm bà lẩm bẩm, đột nhiên nở nụ cười:

- Xem tiểu tử này giấu kỹ không lộ, một phần thực lực đều không dùng ra, ở đây nhàn nhã tự nhiên quả thật như là du lịch. Lão phu phải chào hỏi hắn một cái, không thể để hắn thoải mái như vậy nữa. Cũng thuật tiện xem hắn rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào, thử xem trình độ của hắn. Nếu là lọt vào mắt lão phu, đề cử với tiểu tử Hạo Vũ kia một chút.

Khóe miệng lão nhân nổi lên một độ cong, ngay sau đó nhẹ nhàng bắn ra một điểm sáng mờ nhạt, lặng yên không một tiếng động chìm vào vách đá Phong Thần Đài.

- Ồ... Mới đầu không cần quá nhiệt tình, phải từ từ mà tiến, chậm rãi mới thú vị... Chỉ mong tiểu tử này đừng để lão phu thất vọng mới tốt.

Lão nhân cười hắc hắc, lòng đầy chờ mong chờ xem biểu hiện của Lâm Minh.

***

Lâm Minh đang suy nghĩ đột nhiên cảm giác không gian chung quanh vặn vẹo một hồi, loại cảm giác này hắn tương đương quen thuộc. Điều này nghĩa là trận pháp phát động, tinh thần thể giả thuyết xuất hiện.

Tinh thần thức hải ở bậc thứ sáu thật sự không khơi dậy hứng thú gì của Lâm Minh, chỉ xem những người khác phần lớn đều có thể thoải mái quá quan là hiểu rõ.

Tinh thần thể này chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, không xuất vũ khí đều có thể thoải mái miểu sát.

Tinh thần thể xuất hiện ở chỗ cách Lâm Minh 10 trượng!

Tinh thần thể này mặc chiến bào màu đỏ, tay cầm một cây trường thương màu đỏ, có chút tương tự Phượng Huyết Thương của Lâm Minh.

- Thương? Thú vị!

Lâm Minh như trước không xuất Phượng Huyết Thương, hắn từ đầu chí cuối đều dùng tay thay thương.

Vút!

Bóng sáng tinh thần thể kia động, tốc độ mau lẹ vô cùng, trường thương trong tay giống như rắn độc thò ra, góc độ cực kỳ xảo quyệt.

Một thương đâm ra, ánh sét dẫn động, đây rõ ràng là pháp tắc hệ Lôi, hơn nữa đã đạt tới ý cảnh Lôi tầng thứ bốn – hóa hình.

- Tinh thần thể bậc thứ sáu, chiêu thức và pháp tắc đều có trình độ tương đối!

Thân hình Lâm Minh lui nhanh, thoải mái tránh thoát một thương này của bóng sáng tinh thần thể, ngón trỏ tay phải điểm ra.

Vút!

Thương mang xuyên thẳng mi tâm tinh thần thể.

Mà bóng sáng tinh thần thể kia phản ứng cực nhanh, nó nghiêng đầu đi, rồi lại né khỏi công kích của Lâm Minh.

- Ồ!

Trong lòng Lâm Minh hơi ngoài ý muốn, chiêu thức trong tay biến đổi, ánh tím sáng ngời.

Hắn đồng dạng dùng ra ý cảnh Lôi tầng thứ bốn – hóa hình.

Sét hóa hình đã có ý thức và linh tính của mình, đồng dạng một luồng năng lượng, uy lực là mấy lần nguyên lai.

Hơn nữa năng lượng Ngũ Hành có linh tính cũng không dễ tránh!

Lâm Minh mười ngón bắ n ra.

Bùm!

Thương mang của tinh thần thể bị đánh nát, Lâm Minh vốn tưởng rằng đã kết thúc. Đúng vào lúc này, khóe miệng tinh thần thể kia nổi lên một độ cong, ngay sau đó trường thương run lên, rồi lại đánh nát toàn bộ chỉ mang của Lâm Minh.

- Hả!?

Lâm Minh ngây ra một lát. Với phỏng đoán của hắn, tinh thần thể bậc thứ sáu này tuyệt đối không có năng lực đánh nát chỉ mang của mình, nếu không những người dự thi khác làm sao có thể vượt qua thoải mái như vậy.

- Có cổ quái!

Trong lòng Lâm Minh phản ứng cực nhanh.

Sự ra khác thường, hắn cũng sẽ không sơ suất, tránh cho lật thuyền trong mương. Hơn nữa vừa rồi ý cười cổ quái của hư ảnh tinh thần thể kia khiến Lâm Minh nhớ được rất rõ ràng, hư ảnh tinh thần thể trận pháp này sinh ra còn có biểu tình nhân tính hóa như vậy?

- Lâm Minh đến từ Phượng tộc thượng cổ vẫn không xuất vũ khí, tuy nhiên đối mặt với đối thủ bậc thứ sáu, hiển nhiên mạnh mẽ hơn nhiều. Lâm Minh một đòn không có kết quả, dường như gặp một chút phiền toái nhỏ. Hắn vẫn không định vận dụng vũ khí sao? Thật sự là người tài cao gan cũng lớn!

Người dự thi là trọng điểm chú ý của hai người chủ trì chỉ có mười mấy người.

Lâm Minh chính là một trong số đó. Về phần khí linh của Phong Thần Đài động tay chân, bọn họ căn bản không nhìn ra được. Đừng nói là bọn họ, ngay cả Giới Vương bình thường đều không nhìn ra được. Bao gồm đương sự Lâm Minh cũng chỉ cảm thấy kỳ quái lại không biếtkỳ quái ở chỗ nào.

- Lâm Minh nên xuất thương rồi. Còn không xuất thương, sợ là lật thuyền trong mương!

- Đúng vậy. Sơ suất quá cũng không tốt. Về sau đối chiến người dự thi còn có thể có cơ hội thất bại năm lần, nhưng đối mặt với tinh thần thể phía trước, thất bại một lần là mất tư cách.

Ở bên phía Xích Quang giới, rất nhiều võ giả đang nghị luận, có chút ý tứ sốt ruột thay cho Lâm Minh.

Bọn họ cũng không phải ra từ Phượng tộc thượng cổ, nhưng cũng duy trì Lâm Minh.

Bọn họ đều là một ít Thánh địa tầng chót của Xích Quang giới. Nguyên bản bọn họ cũngn có thiên tài tông môn tham gia bán kết, nhưng là mấy bậc trước liền thất bại. Bọn họ không có người để duy trì, liền chuyển sang duy trì Lâm Minh. Dù sao tổng bộ Phượng tộc thượng cổ ở Xích Quang giới, bọn họ dù thế nào cũng xem như dính chút quan hệ.

Giữa các đại thế giới cũng có tranh đua. Xuất thân từ đại thế giới người mạnh như mây, đi ra ngoài đều sẽ có lòng tin.

Ngược lại, xuất thân một ít đại thế giới tương đối yếu, ra ngoài nói mình thiên tài như thế nào đều sẽ bị khinh bỉ, sẽ bị nói là thiên tài từ nông thôn đến.

Nếu Xích Quang giới có thể ra một Thiên Tôn, Thiên Tôn đó lại lựa chọn ở Xích Quang giới phát triển thế lực, như vậy Xích Quang giới thậm chí có thể bởi vậy mà thăng cấp đến hàng ngũ thế giới thứ hai! Năng lượng của Thiên Tôn là phi thường khủng bố, một Thiên Tôn đủ để ảnh hưởng xếp hạng chỉnh thể của một đại thế giới!

Hư ảnh tinh thần thể một thương đâm tới, Lâm Minh vận dụng ba phần chân nguyên, như trước vẫn không ra thương, càng không vận dụng Tà Thần lực, Bát Môn Độn Giáp nhưng là tốc độ, sức mạnh của hắn đều áp chế tinh thần thể.

Nhưng là tính dai của hư ảnh tinh thần thể này rất mạnh, luôn ở thời khắc mấu chốt phá vỡ một đòn tất sát của Lâm Minh.

- Thú vị!

Lâm Minh có chút hứng thú, cũng có chút nghiêm túc. Sau khi tránh thoát một thương của hư ảnh tinh thần thể, hắn lại lần nữa bắn ra năm luồng chỉ mang ánh sét.

Hư ảnh tinh thần thể muốn trò cũ dùng lại, đánh tan năm luồng chỉ mang này.

Mà lúc này Lâm Minh đột nhiên mỉm cười, một tay khác như chớp bắn ra, bắn ra năm luồng chỉ mang ngọn lửa.

Lôi Hỏa tương giao, trực tiếp bùng nổ!

Ầm!

Hư ảnh tinh thần thể bị nổ thành vô số điểm sáng vỡ nát biến mất!

Chương 1235: Không cần vũ khí

- Ồ, tiểu tử này còn biết ý cảnh Hỏa, hơn nữa hai tầng ý cảnh Lôi Hỏa lĩnh ngộ đều rất cao. Nhìn hắn không chế ý cảnh trình độ thành thạo như thế, chỉ sợ đã chạm đến bậc cửa ý cảnh tầng năm rồi.

Lão nhân vuốt cằm, lộ ra vẻ cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Giữa tầng bốn và tầng năm ý cảnh pháp tắc Ngũ Hành cách một khoảng cách thật lớn, rất nhiều người mạnh cả đời đều bị kẹt ở tầng này!

Bao gồm một ít người mạnh Thần Quân hơi yếu đều chưa thể bước ra một bước này.

Nói cách khác, Lâm Minh hiện nay lĩnh ngộ đối với pháp tắc đã vượt qua không ít người mạnh Thần Quân rồi.

- Từ từ sẽ đến, xem lão phu từng chút từng chút thử bản lĩnh của ngươi. Tiểu tử, đừng có ý kiến nha. Có thể bị lão phu thử là chuyện tốt, người khác muốn cầu đều không được. Ha ha ha!

Khí linh Phong Thần Đài cười hắc hắc, nó muốn biết Lâm Minh rốt cục có bí mật gì, rồi lại có thể chạm đến ý cảnh 33 tầng trời mà ngay cả rất nhiều người mạnh Giới Vương đều không thể chạm đến.

Đây cũng không phải lời phóng đại. 33 tầng trời cho dù là Mộ Thiên Tuyết cũng không biết. Cho dù là năm đó Mộ Thiên Tuyết trạng thái mạnh nhất đi tới Phong Thần Đài cũng không nhất định có thể cảm giác được.

***

- Các vị người xem, Lâm Minh quả thật đến cuối cùng cũng không lấy ra vũ khí, tuy rằng chiến đấu kịch liệt một đoạn thời gian, nhưng là vẫn thủ thắng!

- Tuy nhiên bậc thứ bảy, bậc thứ tám chỉ sợ sẽ không thể nhẹ nhàng như vậy nữa. Thực lực của tinh thần thể sẽ càng ngày càng mạnh, đối chiến với tinh thần thể cho dù một lần thất bại cũng xem như mất tư cách. Chư vị tuyển thủ dự thi phải chú ý, chớ nên khinh địch, lật thuyền trong mương.

Sau khi Lâm Minh đánh chết tinh thần thể bậc thứ sáu, thanh âm của người chủ trì dưới đài vang lên.

- Nói đúng lắm! Cẩn thận sống vạn năm!

- Vẫn là ổn một chút là hơn!

Phần đông võ giả của Xích Quang giới nhao nhao nghị luận.

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ cũng nghĩ như vậy:

- Lâm sư huynh, cẩn thận một chút!

- Lâm sư huynh, đừng khinh địch!

Đám đệ tử trẻ tuổi nhao nhao hô lên. Kỳ thật tuổi của Lâm Minh đều trẻ hơn so với đại đa số đệ tử ở đây, tư lịch cũng ít, nhưng bởi vì sự mạnh mẽ của Lâm Minh, bọn họ đều thói quen hô Lâm Minh sư huynh. Đây xem như là lệ thường của tông môn võ đạo. Một thiên tài thứ nhất của Thánh địa Giới Vương giới lớn luôn có một xưng hô đặc biệt cố định, đó chính là đại sư huynh hoặc đại sư tỷ.

Phượng tộc thượng cổ thật không dễ dàng ra một nhân vật rất có khả năng tiến vào top 1000 tổng xếp hạng hội võ, thậm chí là top 500. Nếu bởi vì sơ suất mà thua trận, vậy thì oan chết mất.

Mọi người đang hò hét, mà lúc này người chủ trì dưới đài đột nhiên “A” một tiếng, dõi mắt nhìn bậc thứ tám Phong Thần Đài, lập tức bị nghẹn. Hai người bọn họ vừa mới báo cho mọi người phải cẩn thận một chút, thì ở bậc thứ tám Phong Thần Đài, U Vô Tận lại thu trường đao khi đối mặt kẻ địch tinh thần thể.

- U Vô Tận, không ngờ cũng thu hồi vũ khí!

- Hắn muốn tay không đối địch sao?

Lời nói của người chủ trì lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhao nhao nhìn hướng bậc thứ tám, chỉ thấy U Vô Tận đứng thẳng trên bậc thứ tám đối mặt với một nam nhân khôi ngô sử dụng chùy lớn.

Tinh thần thể hùng tráng này mang đến cho người ta uy áp rất mạnh.

- Thật khôi ngô, giống như một ngọn núi thịt. U Vô Tận định tay không đối phó tên này sao?

- Lâm Minh là ở bậc thứ sáu không dùng vũ khí, mà U Vô Tận là ở bậc thứ tám không dùng vũ khí! Thiên tài quả nhiên kiêu ngạo!

- Đây là lời gì vậy! U Vô Tận xếp hạng 18 Phong Thần Bảng, xếp thứ nhất trong 30 vạn người. Không nên đem U Vô Tận đánh đồng với người xếp hạng mấy trăm, mấy ngàn được không. Trừ U Vô Tận cũng chỉ có “Nha” và Kiếm Vô Huyết tiến vào top 100 Phong Thần Bảng mà thôi!

Trong đám người có đệ tử của Ma Thủy đại thế giới lập tức khinh thường nói.

Thần Vực đệ nhất hội võ, 30 địa điểm đấu bán kết, mỗi một địa điểm cũng chia đều ba người dự thi tiến vào top 100 Phong Thần Bảng.

Trong lúc mọi người nói chuyện, U Vô Tận đã dùng nam nhân tinh thần thể sử dụng chùy lớn kia giao thủ.

Tinh thần thể phát ra một tiếng gầm giận dữ, chùy lớn trong tay đập thẳng xuống!

Mà U Vô Tận chỉ cười lạnh một tiếng, thân thể hóa thành một chuỗi bóng mờ, trong nháy mắt đi tới trước người tinh thần thể, trực tiếp đối mặt với chùy lớn đập thẳng xuống.

Chùy lớn như vậy với sức bộc phát mạnh mẽ như vậy đập ra, một ngọn núi đều sẽ bị đập sụp!

Người xem phát ra từng đợt kinh hô.

Mà U Vô Tận mặt không chút thay đổi, chỉ đánh ra một chưởng nhẹ bẫng. Một chưởng này nhìn như rất chậm, hơn nữa không có bất kỳ sức lực, nhưng là dường như xuyên qua không gian, trong nháy mắt chùy lớn của nam nhân khôi ngô hạ xuống, ấn lên lồ ng ngực hắn.

Khoảnh khắc đó thời gian dường như ngừng lại.

Thân thể nam nhân khôi ngô đột nhiên cứng đờ, đôi chùy lớn nặng nề kia cũng hoàn toàn trái với quy luật vật lý trong nháy mắt dừng ở không trung.

Rồi sau đó, một màn khó thể tin nổi đã xảy ra.

Chỉ nghe tiếng “Rắc”, thân thể nam nhân khôi ngô dường như thủy tinh điêu khắc, rồi lại xuất hiện những vết rạn. Kế đó đột nhiên vỡ vụn, hóa thành mảnh vụn đầy đất!

- Trời! Đây là chiêu thức gì!

Một người sống sờ sờ đảo mắt biến thành mảnh vụn, công kích khó tin nổi.

- Là pháp tắc hệ Băng, pháp tắc Thời không, ý cảnh Chấn Động, kết hợp của ba loại pháp tắc và một loại ý cảnh. Khó tin! Chỉ là một chưởng nhẹ bẫng như vậy rồi lại có thể dung hợp nhiều ý cảnh pháp tắc như vậy. Quá mạnh mẽ!

- U Vô Tận thật sự là một thiên tài tuyệt đỉnh. Võ giả bình thường, trong chiêu thức dung hợp hai loại pháp tắc đã là khó được rồi.

Pháp tắc, ý cảnh đều là cách gọi không rõ ràng, bình thường phân chia cũng không rõ ràng, nhưng là đại khái vẫn có chút khác biệt. Pháp tắc càng lớn một chút, mà ý cảnh thì càng cụ thể.

Tỷ như chước nhiệt là ý cảnh Hỏa tầng thứ nhất, mà toàn bộ chín tầng ý cảnh Hỏa thì có thể cùng xưng là pháp tắc hệ Hỏa.

- U Vô Tận!

- U Vô Tận!

Sau khi U Vô Tận thắng lợi, đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh địa đều bắt đầu hò hét điên cuồng!

Bậc thứ tám, không cần vũ khí, một chưởng nhẹ bẫng dung hợp bốn loại ý cảnh pháp tắc, kỹ kinh toàn trường!

- Quá mạnh mẽ!

- Ha ha ha, vẫn là U sư huynh chúng ta thứ nhất! Mấy bậc trước, tinh thần thể quá yếu, đều là miểu sát, không nhìn ra khác biệt. Hiện tại, khác biệt rõ ràng!

- Không sai. Sau bậc thứ tám, còn có thể làm được mỗi lần đều miểu sát mới là nhân vật tuyệt đỉnh. Mấy bậc trước, ngay cả chó mèo đều có thể làm được miểu sát, tính là bản lĩnh gì!

- Không sai! Cái tên kêu Lâm Minh kia, không cần binh khí tính cái rắm! Có bản lĩnh, đến bậc thứ tám còn không dùng binh khí, còn có thể miểu sát!

- Không ai có thể tranh với U sư huynh chúng ta!

Đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh địa lúc này có thể nói là vinh dự tăng vọt, đại Thánh địa bọn họ bản thân chinh là xuất thân thế giới thứ nhất Ma Thủy đại thế giới, hiện tại bất kể thực lực hay là đệ tử thứ nhất hoàn toàn xứng đáng là thứ nhất!

- Mẹ nó! Sao mạnh như vậy!

Hỏa Liệt Thạch mắt trợn trừng, cũng không thể không thừa nhận, U Vô Tận này thật sự quá bi3n thái.

Vào lúc phần đông người xem bao gồm Hỏa Liệt Thạch đều bị U Vô Tận làm khiếp sợ, ở thế giới bên trong Phong Thần Đài, khí linh Phong Thần Đài lại ngay cả nhìn đều không thèm nhìn U Vô Tận lấy một cái.

Loại chiêu thức trình độ này nó thật sự không có bất kỳ hứng thú, nó vẫn đang chú ý Lâm Minh:

- Tiểu tử kia, sắp đến bậc thứ bảy rồi. Đến bậc thứ bảy lão phu lại đến thử ngươi. Đừng nóng vội, ha ha!

Chương 1236: Bậc thứ 20

Một đường tiến tới, U Vô Tận vẫn dẫn đầu, thế như che tre.

Theo sát phía sau U Vô Tận là Kiếm Vô Huyết. Kiếm Vô Huyết ở bậc thứ tám cũng thoải mái thủ thắng, tuy nhiên hắn cũng không thu hồi binh khí giống như U Vô Tận mà là vẫn sử dụng kiếm. Đối với một ít người dự thi không dùng binh khí tác chiến, Kiếm Vô Huyết căn bản không có cảm giác gì, cũng không điên theo.

Một kiếm gi ết chết tinh thần thể, Kiếm Vô Huyết tiếp tục trèo lên bậc thứ chín.

- Ha ha, vẫn là đại sư huynh vững vàng.

- Là một kiếm khách, kiếm không rời tay, hư danh không có ý nghĩa.

- Đúng, điên theo thật vô nghĩa! Kỳ thật đại sư huynh tuy nói kiếm không rời tay, nhưng hắn đã có thể làm được đến cảnh giới trong tay không kiếm trong lòng có kiếm. Trong tay có kiếm hay không lại có gì khác nhau.

Trên khán đài, Phượng tiên tử nghe được lời giải thích của người chủ trì và hoan hô của người xem, lắc lắc đầu nói:

- Lâm Minh lúc trước không dùng binh khí hẳn chỉ là cảm thấy không cần thiết, tiện tay mà làm. Không nghĩ tới một chút việc nhỏ như vậy rồi lại cũng bị đem ra so sánh.

Hỏa Liệt Thạch nói:

- Không kỳ quái. Trong vòng bán kết, trèo lên Phong Thần Đài, cạnh tranh của thiên tài không chỉ riêng tốc độ, còn phải so quá trình đánh chết tinh thần thể có ung dung hay không. Rất nhiều người là vì thành danh!

- Võ giả nền tảng nông cạn, thành danh là vì được thế lực lớn chú ý, hấp thu.

- Mà những võ giả xuất thân thế lực lớn, nền tảng thâm hậu kia, thì là hy vọng chính mình thành danh mang vinh quang đến cho đại Thánh địa của mình. Thậm chí có thể được Thiên Tôn chú ý!

Thiên Tôn chọn truyền nhân cũng chọn trong phần đông thế lực lớn Thần Vực, mà các lần đệ nhất hội võ đều là một nơi không tệ để Thiên Tôn chọn truyền nhân.

Một Thiên Tôn, thời gian một đời gần trăm triệu năm, cũng chỉ thu mấy trăm thậm chí không đến một trăm truyền nhân.

Những người này kém nhất cũng là Giới Vương bình thường.

Nên nói là, Giới Vương bình thường trong đám truyền nhân Thiên Tôn đều là thuộc loại không gian không phát triển tốt, tiềm lực dùng hết.

Mà người phát triển tốt, như thế nào cũng là Giới Vương giới lớn hoặc là nửa bước Thiên Tôn, thậm chí có người trở thành Thiên Tôn đời mới!

Dưới tình huống như vậy, nếu như đệ tử của Thánh địa Giới Vương giới lớn nào được Thiên Tôn lựa chọn, đó tuyệt đối là vinh quang lớn lao.

Thánh địa Giới Vương giới lớn nơi đệ tử đó đều sẽ mời khách rộng rãi, bày tiệc đãi thiên hạ hào kiệt, cử hành lễ mừng long trọng liên tục mấy ngày.

Loại cảm giác này cũng giống như ở giới phàm nhân có con gái nhà phú quý nào được gả vào hoàng cung làm Quý phi vậy.

Tuy nói về sau cơ hội lại nhìn thấy con gái không nhiều, nhưng là con gái ở trong cung phát triển tốt sẽ mang đến ưu đãi lớn lao cho gia tộc mình.

Quan hệ giữa đại Thánh địa và Thiên Tôn Thiên Cung tương tự như thế.

Hiện tại, U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết đều có tính toán này. Mục tiêu của hai người bọn họ đều là trở thành truyền nhân Thiên Tôn.

Mà người chủ trì của vòng bán kết này chính là đệ tử thân truyền của Thiên Tôn, nếu bọn họ biểu hiện tốt là có khả năng được Thiên Tôn chú ý!

Không sợ ngươi ra hết nổi bật, chỉ sợ ngươi không đủ nổi bật!

- Lên đ ỉnh! Mục tiêu của ta chỉ có một! Tiêu Đạo Tử nói chúng ta lên đ ỉnh hy vọng xa vời, ta khăng khăng phải lên đ ỉnh cho mọi người xem!

U Vô Tận toàn thân máu nóng sục sôi, sau 15’, hắn đã đánh bại tinh thần thể bậc thứ chín.

Vẫn như trước tay không đối địch. Hiện tại đối mặt với tinh thần thể ở chín bậc đầu thậm chí mười mấy bậc, dùng vũ khí hay không đối với U Vô Tận mà nói khác biệt không lớn.

Mà Lâm Minh lúc này cũng bắt đầu đối mặt đối thủ bậc thứ bảy.

Đối thủ của hắn là một nữ nhân áo trắng tóc dài, khuôn mặt mơ hồ.

Những tinh thần thể giả thuyết này, thân hình, chiêu thức, công pháp của mỗi người đều không giống nhau, Lâm Minh phỏng đoán, trận pháp tinh thần thể trên Phong Thần Đài bậc khác nhau hẳn là tương tự Huyễn Thần Trận của Phượng tộc thượng cổ, có thể ghi lại chiêu thức và đặc điểm võ công của người từng qua trận pháp, lại dựa vào những thứ này sinh ra đối thủ giả thuyết.

Những đối thủ giả thuyết này cực kỳ tương tự người thật. Nhược điểm người thật có, chúng nó cũng sẽ có.

Vũ khí nữ nhân tóc dài dùng là một thanh nhuyễn kiếm, Lâm Minh vừa nhìn thấy đối phương, cảm giác ra đặc điểm dao động chân nguyên, tất cả vũ khí, đặc điểm bộ pháp, đại khái đoán ra đối phương hẳn là một võ giả am hiểu tốc độ.

Nếu có thể áp chế ở mặt tốc độ nàng am hiểu nhất, như vậy là có thể trong nháy mắt đánh bại nàng.

Truy Điện!

Ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, trực tiếp mở ra Huyền lôi quang ảnh, chân đạp thân pháp Kim Bằng Phá Hư, dùng chiêu thức công kích nhanh nhất của hắn – Truy Điện!

Vút!

Điện mang màu tím xẹt qua bầu trời, trực tiếp đánh trúng nữ nhân áo trắng!

Tốc độ của nàng nhanh nhưng so với Lâm Minh còn kém xa.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt!!!

Điện mang lóe lên, nhưng là lúc này một màn khiến Lâm Minh cực kỳ giật mình đã xảy ra. Nguyên bản công kích của hắn, cho dù là người mạnh cảnh giới Thần Biến bình thường cũng không chịu được, nhưng nữ nhân áo trắng này lại lông tóc vô thương. Chân nguyên hộ thể của nàng hoàn toàn miễn dịch pháp tắc hệ Lôi của Lâm Minh.

- Ồ? Sức mạnh của nàng ngược lại đang tăng cường? Nàng dường như có thể hấp thu sức mạnh pháp tắc Lôi đình của ta để sử dụng, điều này sao có thể?

Lâm Minh cả kinh nói không nên lời. Chân nguyên hộ thể của nữ nhân kia rồi lại có thể hấp thu công kích lôi đình của mình chuyển hóa thành lực lượng cho nàng sử dụng.

Loại năng lực này cũng chỉ có trên người một số hung thú thái cổ nào đó, thậm chí Thần thú mới có. Hung thú thái cổ năng lực ở một loại pháp tắc nào đó đạt đến mức tận cùng, có thể hoàn toàn miễn dịch công kích của pháp tắc đó.

Tỷ như Lôi Long thái cổ trong truyền thuyết. Ngươi dùng lôi đình công kích nó, căn bản tương đương đưa thuốc bổ, trừ phi lôi đình lực của ngươi có thể đạt tới trình độ phớt lờ pháp tắc trời đất. Tỷ như người mạnh đỉnh cấp cấp bậc Lôi Phạt Thiên Tôn.

Có loại năng lực này không phải Thần thú thì cũng gần đến Thần thú, trước giờ chưa từng nghe nói loài người có loại năng lực này.

Ngay cả mầm non Tà Thần của Lâm Minh, bản thân đẳng cấp là Thần Võ vô thượng cũng chỉ có thể hấp thu Lôi Hỏa lực cảnh giới không vượt qua chính mình mà thôi. Lôi Hỏa lực quá mạnh công kích lên người Lâm Minh, cũng sẽ khiến Lâm Minh bị thương nặng.

- Kỳ quái! Làm sao lại xuất hiện loại đối thủ này, đây mới bậc thứ bảy!

Lâm Minh trong lòng khó hiểu, nhưng là động tác trong tay hắn lại không nhàn rỗi. Lôi đình công kích vô hiệu, hắn đổi thành ngọn lửa công kích!

Một chiêu Trục Nhật bắ n ra, bắn trúng thân thể nữ nhân áo tắng. Mà lúc này, chuyện khiến Lâm Minh càng thêm không thể tin đã xảy ra. Nữ nhân áo trắng đồng dạng miễn dịch công kích hệ hỏa!

- Công kích hệ hỏa cũng miễn dịch? Miễn dịch lôi, hỏa. Dường như cố ý nhằm vào ta vậy!

Lâm Minh cảm thấy không thích hợp. Từ bậc thứ sáu trở đi liền sự ra khác thường. Đối thủ hắn đối mặt rõ ràng mạnh mẽ hơn nhiều so với người khác!

- Là ta trúng thưởng? Gặp phải cửa ải che giấu độ khó lớn hơn? Hay là có người động tay chân, chuyên môn nhằm vào ta? Kỳ quái, ta không biết ai, lại không có kẻ thù gì, vì sao nhằm vào ta?

Kẻ thù Lâm Minh trêu vào, bối cảnh mạnh nhất chẳng qua là Thánh Võ Phủ tam kiệt, Chung Văn Thư, Võ Quy Vân. Bọn họ cũng chỉ là Thánh địa Giới Vương mà thôi, không có khả năng ảnh hưởng đến Thần Vực đệ nhất hội võ.

- Lôi Hỏa đều không được, như vậy ta liền dùng sức mạnh tuyệt đối đánh bại ngươi!

Lâm Minh hiện tại cũng lười suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trực tiếp rút ra Phượng Huyết Thương, mở bốn môn đầu của Bát Môn Độn Giáp. Sức mạnh thuộc về Thương Môn bộc phát ra, lực công kích của Lâm Minh tăng gấp bội.

Một thương đâm ra, tốc độ đạt đến mức tận cùng, sức mạnh 8, 9 triệu cân bộc phát ra. Chỉ nghe một tiếng "Bùm", nữ nhân áo trắng bị đánh nát thành vô số điểm sáng!

- Quả nhiên là pháp thể song tu.

Trong thế giới bên trong Phong Thần Đài, lão nhân áo xám đầu mày khẽ nhướng. Nó có ý làm khó dễ Lâm Minh, thí nghiệm chiêu mới của Lâm Minh.

- Pháp thể song tu, thuật luyện thể mở ra đến môn thứ bốn Thương Môn. Thiên tài có thể lựa chọn pháp thể song tu, đã thật lâu không thấy rồi. Trong số Thiên Tôn cũng không có. Cũng chỉ có một ít thiên tài thế lực nhỏ tự cho là đúng mới có thể lựa chọn pháp thể song tu.

- Tiểu tử Hạo Vũ kia cũng là kiên quyết phản đối pháp thể song tu. Dù sao không ai có thể giống như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, trải qua cơ duyên đặc thù bậc ấy! Mà không có cơ duyên, dưới chế ước của pháp tắc thiên đạo hiện tại, Đạo Cung Cửu Tinh căn bản là ma chú không thể phá vỡ. Kỳ thật chớ nói Đạo Cung Cửu Tinh, cho dù Sinh Tử huyền quan trong Bát Môn Độn Giáp cũng không mấy người có thể đột phá.

Lão nhân vuốt râu, con đường võ đạo bác đại tinh thâm, đan tu một loại hệ thống tu luyện là có thể thành tựu Thiên Tôn. Nhưng là tỉ tỉ sinh linh lại có bao nhiêu người có thể thành tựu Thiên Tôn?

Một loại hệ thống tu luyện không đạt tới cực hạn, lại đi kiêm loại khác, căn bản chính là theo đuổi xa vời. Huống chi, thuật luyện thể còn bị pháp tắc thiên đạo phong cấm.

Lão nhân áo xám cũng không xem trọng pháp thể song tu.

- Tiểu tử này rồi lại lựa chọn pháp thể song tu, hắn là quá độ tự tin hay là sư phụ hắn hồ đồ? Lại hoặc là hắn có át chủ bài khác? Cốt linh hơn 30 tuổi, hệ thống tụ nguyên tu luyện đến loại tình trạng này, thuật luyện thể nhiều nhất mở bốn môn, xem như là không tệ rồi. Tiếp tục đi tới sợ là sẽ lầm lỡ, bậc tiếp theo ta tiếp tục xem tình huống mặt khác của hắn...

Lão nhân áo xám lẩm bẩm, thuật luyện thể của Lâm Minh nó cũng không coi trọng.

- Lâm sư huynh, hơi kỳ quái nha.

- Liên tiếp hai bậc, thắng đều không thoải mái. Bậc thứ bảy lại càng là vũ khí đều dùng ra. Mà càng về sau độ khó càng lớn.

- Có chút nguy hiểm...

Ở Phượng tộc thượng cổ và Xích Quang giới có không ít người lo lắng thay cho Lâm Minh. Khí linh Phong Thần Đài thực lực bậc nào, nó động tay chân rất ít có người có thể nhìn ra được.

- Hừ, các ngươi lo lắng lung tung cái gì. Lâm sư huynh còn có bản lĩnh thật sự chưa dùng ra mà, hắn tất nhiên giữ lại thực lực. Đặc sắc còn ở phía sau đấy! Hơn nữa, lần này bán kết vào vòng sau top 300 là được rồi, có thể tham gia chung kết chính là thắng lợi.

Đệ tử nói chuyện nói đến phía sau, cũng có chút lòng tin không đủ.

Bọn họ ngoài miệng tuy rằng không chịu thua nhưng trên thực tế cứ theo xu thế này phát triển, biểu hiện cuối cùng của Lâm Minh ở vòng bán kết sẽ như thế nào, bọn họ cũng trong lòng không chắc.

Về phần thiếu nữ song sinh dưới Phong Thần Đài cũng không bàn luận Lâm Minh nữa. Bọn họ chỉ chú ý người mạnh, lực chú ý tự nhiên chuyển dời lên người vài võ giả ở tập đoàn thứ nhất. Bọn họ mới là nhân vật chói mắt nhất trong vòng bán kết này.

Trong đó U Vô Tận và Kiếm Vô Huyết tranh phong lại càng là tiêu điểm chú ý của mọi người.

Cứ như vậy, hơn 20 vạn người dự thi không ngừng leo lên trên!

Bậc thứ 10, 11, 12, 13, 14...

Bậc sau khó hơn bậc trước!

Người đào thải càng ngày càng nhiều.

U Vô Tận lại càng là đã đi tới bậc thứ 20, lại đi lên một bậc đã không còn là quyết đấu với tinh thần thể mà là phải đánh bại người dự thi khác!

Chương 1237: Chém giết bắt đầu

Phong Thần Đài, 21 bậc đầu chỉ là quyết đấu với tinh thần thể giả thuyết trong trận pháp, bắt đầu từ bậc thứ 22 sẽ không còn đối chiến với tinh thần thể nữa mà phải tùy ý đánh bại một người dự thi khác cùng bậc.

Cái này liền xuất hiện một vấn đề, đó chính là tập đoàn thứ nhất xếp hạng càng cao, chỉnh thể thực lực của bọn họ cũng càng mạnh, gặp phải đối thủ cũng càng lợi hại.

Cho nên muốn bảo trì ở tập đoàn thứ nhất là phải trả giá lớn.

Người thực lực không đủ sẽ bị đánh bại, xếp hạng rơi xuống.

Một người dự thi chỉ có năm lần cơ hội bị đánh bại, bọn họ tự nhiên sẽ không muốn lãng phí.

Có một ít người ý thức được vấn đề này, bắt đầu cố ý giảm tốc độ. Nếu một hơi xông lên bậc thứ 22, trực tiếp đối mặt với U Vô Tận, đó cũng không phải chuyện khoái trá gì.

Trên thực tế, người có thể trèo lên bậc thứ 22 chỉ là số rất ít.

Hiện tại trải qua đào thải thời gian dài như vậy, nguyên bản 30 vạn người chỉ còn lại mười mấy vạn. Mà trong số này hầu hết căn bản không có khả năng trèo lên bậc thứ 22, bọn họ ở trước đó là sẽ bị đào thải rồi.

Một điểm không hề nghi ngờ là, nếu như ngay cả bậc thứ 22 đều không đến, đó căn bản là không có khả năng lọt vào vòng sau.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, ban ngày đêm tối luân phiên. Bán kết đã tiến hành được hai ngày!

Hai ngày 24 canh giờ, đối với tâm lý, thể lực, sức bền của người dự thi đều là một khảo nghiệm thật lớn.

Rất nhiều người dự thi hoặc là không chịu nổi uy áp Thiên Tôn, hoặc là không thể chiến thắng tinh thần thể hoặc thể lực không đủ mà bị đào thải.

Chênh lệch đang không ngừng tăng lớn!

Mười mấy vạn người giống như con kiến bò đầy chiếc bánh, phân bố ở khu vực rộng lớn trên Phong Thần Đài.

Vào lúc một số người còn đang vì bậc thứ 11 mà cố gắng, U Vô Tận đã chiến thắng đối thủ tinh thần thể bậc thứ 21, bắt đầu trèo lên bậc thứ 22.

Tinh thần thể bậc thứ 21, U Vô Tận như trước đánh bại rất nhẹ nhàng.

Kết quả này không có người bất ngờ, hắn một đường đánh chết tinh thần thể đều thế như chẻ tre.

Người của Thiên Minh Đại Thánh địa càng trở nên điên cuồng hò hét cho U Vô Tận, toàn bộ sân đấu dường như chỉ có một thanh âm “U Vô Tận” này.

Mà bên phía Phượng tộc thượng cổ, các đệ tử đều không lên tiếng gì.

Tình huống của Phượng tộc thượng cổ cũng không lạc quan.

Phượng tộc thượng cổ tính cả Lâm Minh tổng cộng có bốn đệ tử tiến vào vòng bán kết. Người thực lực kém cỏi nhất đã bị đào thải.

Tình thế của Tiêu Bình cũng không cho phép lạc quan.

Hắn có thể tới bậc thứ 22 hay không còn là một vấn đề.

Có thể đại khái cam đoan lên bậc thứ 22 cũng chỉ có Lâm Minh và Nhan Nguyệt Nhi. Nhưng là xông lên bậc thứ 22 mới là cạnh tranh tàn khốc nhất bắt đầu. Thời điểm đó, chém giết với người dự thi, khảo nghiệm chính là thực lực chân chính.

Từ bậc thứ 21 trèo lên bậc thứ 22, tốc độ U Vô Tận trèo lên vẫn như trước không chậm.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn là người thứ nhất lên đ ỉnh!

Sau khi lên đ ỉnh, U Vô Tận liền đứng trên nền bậc thứ 22, chờ đợi người dự thi khác lên.

Hắn ôm trường đao, đón gió mà đứng, rất có khí thế quân lâm thiên hạ.

Giờ khắc này, bởi sự tồn tại của U Vô Tận, rất nhiều võ giả đều cảm nhận được áp lực nặng nề. Bọn họ có chút không dám trèo lên. Trèo lên chẳng khác nào phải đối mặt với U Vô Tận.

- U Vô Tận đã lên bậc thứ 22, một mình hắn chấn nhiếp toàn bộ người dự thi! Ồ... Không, vẫn có người trèo lên, hắn là Kiếm Vô Huyết!

Hai người chủ trì lớn tiếng nói. Bởi vì vị trí hiện tại tiến hành trận đấu quá cao, vì có thể nhìn rõ toàn trường, bọn họ đã đứng lên linh hạm giải thích.

Kiếm Vô Huyết chỉ lạc hậu so với U Vô Tận một chút, sau khi U Vô Tận lên bậc thứ 22 15’, Kiếm Vô Huyết cũng trèo lên.

Hai người đứng cách xa mấy trăm trượng, đối chọi gay gắt!

Tất cả người xem đều nín thở!

Ngay từ đầu chính là trận chiến Vương giả sao? Quá k1ch thích!

Tuy nhiên bọn họ chờ một hồi lâu, hai người lại không động thủ, chỉ đứng như vậy.

- Cũng đúng... Bọn họ sẽ không động thủ sớm như vậy. Hai người bọn họ lại không ngốc, cho dù U Vô Tận có thể chiến thắng Kiếm Vô Huyết cũng phải trả giá không nhỏ, ảnh hưởng đến thành tích về sau!

- Đúng. Bậc thứ 22, còn không phải lúc bọn họ động thủ.

Hiển nhiên, U Vô Tận và Kiếm Vô Huyết đều coi nhau là đối thủ mạnh mẽ của vòng bán kết Phong Thần Đài này. Hai người giao thủ, thế nào cũng phải bậc thứ 30 về sau.

Kế tiếp, lại có người thứ ba trèo lên bậc thứ 22.

Người nọ chính là một kiếm khách áo tím, danh hiệu của hắn là Tử kiếm khách, xếp hạng top 300 Phong Thần Bảng, đồng dạng cũng là thứ nhất đại thế giới nơi hắn dự thi.

Có thể là người thứ ba trèo lên bậc thứ 22 Phong Thần Đài cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn.

Tử kiếm khách đến vẫn như trước không làm cho Kiếm Vô Huyết và U Vô Tận động thủ.

Bọn họ còn đang chờ.

Dần dần, lá gan của những người khác cũng lớn lên, càng ngày càng nhiều người trèo lên bậc thứ 22.

Tuynhiên phạm vi trăm trượng quanh những người mạnh đỉnh cấp như Kiếm Vô Huyết, U Vô Tận đều không có người dám vào, chỉ sợ khi bọn họ động thủ sẽ tìm đến chính mình.

Cứ như vậy, nhoáng một cái ba canh giờ trôi qua. Bậc thứ 22 đã đứng mấy ngàn người dự thi.

Không có người động thủ!

Tất cả người mạnh không hẹn mà cùng dừng ở bậc thứ 22 khôi phục thể lực.

Bọn họ đang chờ đợi người yếu hơn trèo lên.

Bậc thứ 22 sẽ là cuộc săn của người mạnh đối với người yếu.

Mà lúc này, Lâm Minh cũng trèo lên bậc thứ 22.

Hắn xen lẫn trong mười mấy người, không ai chú ý tới hắn.

Kỳ thật bắt đầu từ bậc thứ mười mấy, Lâm Minh liền phát hiện. Tuy rằng luôn có người nào đó đang nhằm vào mình, nhưng là đối phương cũng sẽ không làm quá mức, những tinh thần thể kia luôn ở một phương diện năng lực hết sức nổi bật, tạo thành một chút phiền toái nhỏ cho mình. Nhưng chân chính chém giết cũng không đến mức tiêu hao bao nhiêu thể lực của Lâm Minh.

Nói tóm lại, không giống như làm khó dễ mà như là thử.

Thử điểm mấu chốt của hắn, thử năng lực của hắn.

Điều này làm cho Lâm Minh càng trở nên kỳ quái. Chẳng lẽ có nhân vật lớn nào chú ý đến mình?

Mình từ đầu chí cuối biểu hiện bình thường trong quy củ, bọn họ muốn chú ý cũng nên chú ý U Vô Tận mới đúng.

Tốc độ Lâm Minh không nhanh nhưng cũng không chậm, cuối cùng là theo tập đoàn thứ ba lên bậc thứ 22.

- Người thật là nhiều.

Khi từ dưới trèo lên, Lâm Minh nhìn không thấy tình huống bậc thứ 22. Hiện tại nhìn quanh bốn phía, phỏng chừng có bốn, năm nghìn người. Tùy tiện đảo qua một cái liền phát hiện mười mấy người mạnh đỉnh cấp. Trong đó thậm chí có người gần bằng Võ Quy Vân.

Thật sự là cao thủ nhiều như mây. Người có thể lên bậc thứ 22 đều là nhân vật tương lai nhắm mắt lại đều có thể thành Thánh Chủ.

Những người này, vị trí đứng cũng là có chú ý. Trên cơ bản ai mang đến cho người khác cảm giác rất mạnh, người chung quanh hắn ta liền thưa thớt, mọi người đều sợ bị tai bay vạ gió. Mà ai mang đến cho người khác cảm giác yếu hơn, quanh hắn người sẽ nhiều. Mọi người đều muốn đi bóp quả hồng mềm này.

Sau khi Lâm Minh đứng ở bậc thứ 22, có ba người mặt không đổi sắc đi hướng Lâm Minh, mơ hồ vây quanh hắn. Trong đó một võ giả cao cao gầy gầy, trông như cây sậy còn cười cười với hắn. Chỉ là trong nụ cười của hắn ta có chút hương vị không có ý tốt.

Bọn họ phán đoán người yếu dựa vào: một là xem cảm giác, hai là xem thời gian tốc độ đối phương trèo lên Phong Thần Đài bậc thứ 22. Càng muộn thì bị cho rằng càng yếu.

Tuy rằng phán đoán như vậy chưa chắc chuẩn xác, nhưng là đáng tin hơn so với đoán mò.

Dù sao tất cả võ giả ở đây, liếc mắt một cái đều là cơ sở vững chắc, pháp tắc dao động mãnh liệt, lại thêm rất nhiều trong đó ẩn giấu khí thế. Muốn phán đoán chuẩn xác thực lực của đối phương rất khó.

- Long ca, Phi ca. Khó được có tiểu từ Thần Hải sơ kỳ, nhường cho ta đi.

Võ giả cây sậy lúc trước nhếch miệng cười với Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói với hai người kia.

- Hắc hắc. Thần Hải sơ kỳ, cũng không nhất định yếu!

- Điểm ấy tiểu đệ đương nhiên hiểu được, tuy nhiên dưới điều kiện ngang nhau, người tu vi thấp dù sao cũng dễ đối phó hơn tu vi cao một chút chứ? Long ca, Phi ca, các ngươi thực lực mạnh, tiểu đệ thực lực yếu. Khó được có một đối thủ tốc độ chậm, tu vi cũng thấp, thoạt nhìn như là quả hồng mềm, xin chiếu cố tiểu đệ đi.

Võ giả cây sậy vì giành lấy đối thủ Lâm Minh này, nói lời tâng bốc. Hắn căn bản không biết Lâm Minh. Tuy rằng lúc trước người chủ trì từng giới thiệu qua Lâm Minh, nhưng lúc ấy người dự thi đều đang trèo Phong Thần Đài, nghe giải thích cũng không biết Lâm Minh trong lời giải thích đến tột cùng là ai. Bao gồm cả đám người U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết cũng không biết Lâm Minh.

- Lâm sư huynh bị người nhắm vào.

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ một mực chú ý Lâm Minh, Lâm Minh là một người duy nhất trèo lên bậc thứ 22 của Phượng tộc thượng cổ.

Mà Nhan Nguyệt Nhi và Tiêu Bình còn ở bậc thứ 20 cố gắng.

- Hừ, cho là Lâm sư huynh chúng ta dễ ăn hiếp sao! Chỉ là không biết đối thủ thực lực thế nào...

Đối thủ có thể trèo lên bậc thứ 22, ai cũng không thể khinh thường.

- Những người này, coi ta là dê béo rồi.

Lâm Minh mỉm cười:

- Ta trèo lên tốc độ chậm, lại là Thần Hải sơ kỳ, không bị nhắm vào ngược lại mới kỳ quá. Tu vi của ta ở trong số người tham gia bán kết là một tầng thấp nhất. Cũng tốt, ta còn đang phát sầu tìm đối thủ, vừa lúc liền có đối thủ đưa đến tận cửa.

Lâm Minh nở nụ cười.

Võ giả cây sậy nhìn thấy ý cười của Lâm Minh, hơi hơi nhíu mày. Tiểu tử này còn cười được?

Hắn đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng năng lượng nổ vang, ngay sau đó một tiếng hét thảm truyền đến. Có người động thủ!

Người thứ nhất động thủ chính là U Vô Tận!

Hắn vận dụng pháp tắc Không gian, trong nháy mắt xuyên qua khoảng cách vạn trượng, đi tới trước mặt một người cách hắn xa nhất! U Vô Tận phi thường có cá tính, ai cách hắn xa nhất, hắn ngược lại giết người đó!

Người đó lập tức sợ tới mức hồn vía lên mây.

Vũ khí trong tay hắn đang muốn đánh ra, nhưng mà lúc này trường đao của U Vô Tận lại đã chém lên chân nguyên hộ thể của hắn.

Bùm!

Chân nguyên hộ thể vỡ nát, người kia hộc máu bay ngược ra ngoài!

U Vô Tận nương tay. Đây chính là thế giới thật, chết không thể sống lại, mà quy tắc trận đấu cũng cấm chỉ cố ý giết người.

Võ giả bị đánh bay còn chưa rơi xuống đất trong nháy mắt bị một luồng năng lượng màu tím bao bọc.

Luồng năng lượng màu tím này đang nhanh chóng chữa trị thương thế của hắn, đồng thời bọc lấy hắn bay về phía bậc thứ 21.

Thua một lần là sẽ lùi lại một bậc!

U Vô Tận động thủ thành một tín hiệu, trong nháy mắt này lượng lớn người dự thi ra tay. Chém giết bắt đầu!

Chương 1238: Nói xin lỗi nên là ta

- Bắt đầu chém giết rồi!

- Đại chiến bùng nổ!

Thanh âm của hai người chủ trì đột nhiên cao vút.

Giờ khắc này, rất nhiều người dự thi ở bậc thứ 22 đồng loạt ra tay.

Người dự thi cùng là bậc thứ 22, thực lực giữa lẫn nhau chênh lệch lại phi thường lớn!

Người thực lực mạnh đánh chết người thực lực yếu chỉ cần thời gian mấy giây.

Mà ngay từ đầu, những người mạnh kia đều đã chọn sẵn mục tiêu, sau khi chém giết bắt đầu bọn họ liền trực tiếp xông tới mục tiêu của mình!

Đây trên cơ bản chính là một trận giết hại của người mạnh đối với người yếu!

Đương nhiên, cũng có một số người phán đoán sai thực lực của đối thủ. Một khi phán đoán sai lầm sẽ rơi vào khổ chiến, thậm chí có khả năng đá vào tấm thép, bị giết ngược lại.

Nhãn lực chuẩn xác hay không cũng thành tiêu chuẩn trọng yếu của rất nhiều người dự thi có thể thoải mái thông qua bậc thứ 22 hay không.

Người nhãn lực kém, không trách được người khác.

Đương nhiên, luôn có một số không may. Thực lực của mình vốn đã rất mạnh, lại bị người càng mạnh tiện tay giết. Loại người này cũng chỉ có thể trách bộ dạng của mình không tốt.

Trong nháy mắt chém giết bắt đầu, chúng võ giả trên khán đài, tâm tình đều trở nên hưng phấn đến cực điểm.

Có đồng môn đệ tử đang tranh tài trên Phong Thần Đài càng không cần phải nói, đó tuyệt đối là liều mạng hò hét.

Người không có đồng môn đệ tử ở trên đài, hoặc là đồng môn đệ tử đã bị đào thải, bọn họ cũng hò hét. Cổ vũ cho những võ giả tới từ cùng đại thế giới với bọn họ.

Tóm lại, ở hiện trường mấy tỉ người này, nhìn thấy mấy chục vạn thiên tài cạnh tranh, ai cũng đều sẽ bị bầu không khí lây lan mà trở nên điên cuồng!

Con đường tu võ của võ giả, các loại nguy hiểm, báo thù, các loại tu luyện buồn tẻ mà cường độ cao. Vào sinh ra tử, ngươi lừa ta gạt. Mỗi người đều sinh hoạt dưới áp lực thật lớn, bọn họ cần giải phóng!

- Long Nhất sư huynh, cố lên!

Bốn đại gia tộc Thần thú, từ Lâm Minh ra cũng chỉ có Long Nhất đúng lúc trèo lên bậc thứ 22, trở thành một trong bốn, năm nghìn võ giả ở bậc thứ 22.

100 đại thế giới, xếp hạng bốn, năm nghìn. Thành tích này đã là rất mạnh mẽ!

- Lâm sư huynh bị nhằm vào rồi!

- Lâm sư huynh cẩn thận!

Bên phía Phượng tộc thượng cổ, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Lâm Minh. Lúc này ở bậc thứ 22 Phong Thần Đài, một võ giả như cây sậy, tay cầm trường côn đi hướng Lâm Minh. Bậc thứ 22 nhưng là người nào đều có, rất có khả năng gặp phải một ít thiên tài hùng mạnh!

Tần Hạnh Hiên đôi tay trong nháy mắt nắm chặt. Mục Thiên Vũ cầm tay Tần Hạnh Hiên, cũng có thể cảm giác được sự khẩn trương của Tần Hạnh Hiên. Đây chính là chiến đấu ở thế giới thật, làm không tốt sẽ trọng thương.

Năng lượng bùng nổ, tiếng kêu thảm, cuồng phong, thanh âm như sấm rền, sóng xung kích cuồng mãnh tàn phá bừa bãi chung quanh. Mà võ giả cây sậy, cùng lúc toàn lực cảnh giác bốn phía, trường côn của hắn chỉ hướng mi tâm của Lâm Minh!

- Tiểu tử, xin lỗi, tầng này chính là giết hại của cao thủ đối với người yếu, người yếu số đã định chỉ có thể là đá kê chân. Quy tắc như thế, ta sẽ xuống tay nhẹ một chút. Rơi vào trong tay ta, xem như ngươi gặp may, ít nhất sẽ không trọng thương ảnh hưởng đến trận đấu tiếp.

Võ giả cây sậy cười hắc hắc, run trường côn trong tay, khí cơ tỏa ra hoàn toàn tập trung Lâm Minh. Khoảnh khắc đó, hắn ta giống như là con nhện giăng lưới bắt côn trùng.

Lâm Minh cười nói:

- Nói xin lỗi nên là ta. Tuy nhiên rơi vào trong tay ta, ngươi cũng là may mắn. Ta xuống tay rất có chừng mực, ngươi yên tâm.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Võ giả cây sậy trừng mắt, một tiểu tử Thần Hải sơ kỳ rồi lại vênh váo với mình như vậy!

- Ta đổi ý rồi, trận chiến này ta sẽ cho ngươi gãy mấy cái xương!

Võ giả cây sậy hét lớn một tiếng, trường côn trong tay đón đầu đập hướng Lâm Minh.

Tốc độ hắn rất nhanh, một côn đập ra ẩn chứa sự dày nặng của pháp tắc Đất.

Dường như một côn này của hắn giống như một ngọn núi lớn sụp xuống, chẳng những uy lực kh ủng bố hơn nữa căn bản khiến người tránh không có đường tránh!

Người có thể lên bậc thứ 22 đều là nhân vật xếp hạng top 50 đại thế giới, dùng con cưng của trời để hình dung cũng không đủ. Chiêu thức của bọn họ tự nhiên sẽ không bình thường!

Võ giả cây sậy cho dù là tự nhận ăn chắc Lâm Minh, nhưng vừa ra tay vẫn là toàn lực ứng phó. Ở bậc thứ 22, không có ai là người yếu chân chính, chỉ là tương đối yếu một chút thôi, khinh địch sẽ chết rất thảm.

Đồng tử của Lâm Minh ánh ngược mỗi một động tác của võ giả cây sậy rõ rành rành.

- Pháp tắc Đất, ý cảnh tầng bốn, hơn nữa đã đem ý cảnh bốn tầng đầu dung hợp hoàn mỹ. Tương đương cảnh giới trước khi ta lĩnh ngộ ý cảnh Lôi Hỏa tầng thứ năm!

Lâm Minh liếc mắt một cái nhìn thấu trình độ thực lực của võ giả cây sậy:

- Lần này ta đối mặt người dự thi mà không phải tinh thần thể, sẽ không bị động tay chân nữa chứ.

Lâm Minh không chút hoang mang, Phượng Huyết Thương trong tay quét ngang mà ra. Hắn chỉ dùng pháp tắc hệ Hỏa, đồng dạng đem ý cảnh bốn tầng đầu dung hợp – Thanh Liên Hỏa Vũ!

Vù Vù Vù!!!

Lửa thiêu đốt, theo một thương của Lâm Minh đâm ra, từng đóa sen xanh nở rộ.

Tốc độ xuất thương của Lâm Minh cực nhanh, chân nguyên màu vàng đất do võ giả cây sậy phát ra bị thiêu đốt. Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, ngọn lửa màu xanh liền đốt tới trước mặt.

- Cái gì!?

Võ giả cây sậy trong lòng kinh hãi.

Hắn lập tức ý thức được, cái tên trước mắt này mạnh mẽ hơn mình tưởng rất nhiều!

- Có lầm hay không! Tùy tiện tìm một võ giả Thần Hải sơ kỳ đều mạnh như vậy, lực công kích không ngờ so với ta chỉ hơn chứ không kém!

Võ giả cây sậy lùi nhanh ra ngoài, cùng lúc đó một tầng hộ thuẫn màu vàng đất thật dày xuất hiện ở trước mắt.

Hộ thuẫn Đất!

Pháp tắc hệ Thổ, công kích là hạng yếu, mà phòng ngự càng xuất sắc.

Võ giả cây sậy đối với Hộ thuẫn Đất của mình rất có lòng tin!

- Xui xẻo! Gặp phải cao thủ pháp tắc hệ Hỏa, nhìn nhầm rồi! Ta chỉ có thể phòng thủ phản kích, chiến thuật vu hồi, sau khi đỡ được mấy đợt công kích mãnh liệt đầu của hắn, xem chuẩn cơ hội một đòn đánh bại hắn, tận lực tiết kiệm thể lực. Nếu không đến bậc thứ 24, 25 ta liền nguy hiểm!

Võ giả cây sậy tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, là võ giả pháp tắc hệ Thổ, phòng thủ phản kích là lĩnh vực hắn am hiểu nhất.

Nhưng mà ngay khi ngọn lửa màu xanh đốt đến Hộ thuẫn Đất của võ giả cây sậy, cảnh tượng khiến hắn không thể tin đã xảy ra.

Chân nguyên hệ Hỏa kia không chỗ nào không vào, hơn nữa có một tia thuộc tính sinh sôi không ngừng, đang rất nhanh thiêu đốt làm tan rã Hộ thuẫn Đất của võ giả cây sậy!

Dựa theo tốc độ này, chỉ cần không quá thời gian mấy giây, Hộ thuẫn Đất của hắn sẽ bị đốt xuyên!

- Làm sao có thể? Hắn rõ ràng cũng là pháp tắc hệ Hỏa ý cảnh bốn tầng mà thôi, không ngờ có thể đốt xuyên hộ thuẫn của ta?

Võ giả cây sậy căn bản là không kịp nghĩ kỹ, hắn đang muốn biến chiêu. Mà lúc này Lâm Minh đột nhiên bước ra một bước, xuất hiện ở trước mắt võ giả cây sậy.

Bát Môn Độn Giáp, bốn môn cùng mở!

Sức mạnh mấy triệu cân bộc phát ra, một thương của Lâm Minh đập lên hộ thuẫn màu vàng đất.

Rắc!

Giống như búa tạ triệu cân đập lên chuông đồng, tiếng nổ kh ủng bố phát ra, Hộ thuẫn Đất của võ giả cây sậy xuất hiện những vết rạn!

- Nứt... Nứt rồi?

Võ giả cây sậy vốn tưởng rằng hộ thuẫn của mình ít nhất còn có thể chống đỡ thời gian mấy giây, cho hắn lâm thời biến chiêu. Nhưng hộ thuẫn vào lúc này hoàn toàn vỡ nát.

Phượng Huyết Thương của Lâm Minh thuận thế đập tới trước mặt võ giả cây sậy.

Võ giả cây sậy sợ tới mức hồn vía lên mây, hắn đang muốn từ trong Tu Di Giới lấy ra một món pháp bảo thuẫn lại đã không còn kịp.

Phượng Huyết Thương vụt mạnh lên chân nguyên hộ thể của võ giả cây sậy.

Công kích mà ngay cả Hộ thuẫn Đất đều không thể ngăn cản, chân nguyên hộ thể lại có tác dụng gì.

Theo một tiếng “Bùm” vang lên, võ giả cây sậy hừ thảm một tiếng, “Òa” một cái phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Mà tay phải của hắn vừa mới từ trong Tu Di Giới lấy ra một tấm thuẫn màu vàng. Tấm thuẫn này cao nửa người, vàng chói lọi, không ngờ còn lại cấp Linh khí hạ phẩm. Nhưng là đã không kịp sử dụng nữa.

Công kích của Lâm Minh quá nhanh quá mạnh, thế như chẻ tre, khiến hắn ta không kịp phòng ngự. Khi lấy thuẫn ra, người đã bay ra ngoài rồi!

- Mẹ nó... Cũng quá mạnh chứ hả...

Võ giả cây sậy há há miệng, phun ra một ngụm bọt máu, mà đúng lúc này một luồng năng lượng màu tím bao bọc hắn.

Một mặt trị liệu thương thế của hắn, một mặt đưa hắn xuống bậc thứ 21.

Điều này nghĩa là, hắn còn phải lại trèo lên bậc thứ 22 một lần. Trèo thêm một lần tự nhiên sẽ tiêu hao thể lực.

- Lâm sư huynh thắng!

- Lợi hại như vậy, thắng thật thoải mái!

Nhìn thấy Lâm Minh dễ dàng giành thắng lợi như vậy, đệ tử của Phượng tộc thượng cổ đều có chút ngây người. Nguyên bản bọn họ cho rằng, Lâm Minh cho dù thắng cũng phải đánh một hồi lâu.

- Quá tốt rồi! Cuối cùng xem như không gặp phải đám bi3n thái kia. Ha ha, cây sậy kia vừa nhìn chính là bộ dạng yếu không ra gió, làm sao có thể so được với Lâm sư huynh.

- Lâm sư huynh thật lợi hại!

Các đệ tử của Phượng tộc thượng cổ đều mừng rỡ trong lòng, bọn họ tự nhiên sẽ không cho rằng người trong nhà yếu hơn so với người khác. Ai cũng sẽ không dập khí thế nhà mình, tôn uy phong người khác. Cho dù là trong lòng nghĩ như vậy cũng sẽ không nói ra.

- Người gầy, chết tiệt!

Ở bên cạnh Lâm Minh cách không xa, mấy tên lúc trước cùng võ giả cây sậy vây Lâm Minh, trợn mắt nhìn hắn, hiển nhiên bọn họ là đồng bạn.

Một người trong đó rồi lại cũng kết thúc chiến đấu. Có thể kết thúc chiến đấu sớm như vậy tự nhiên cũng không phải người yếu.

Hắn nhìn chằm chằm Lâm Minh, trong mắt hiện lên một vẻ kiêng kỵ.

Lâm Minh phớt lờ, muốn chiến đấu hắn tiếp, tuy nhiên nghĩ đến đối phương cũng không có lá gan này.

Người kia cuối cùng cũng không ném lại lời độc, ngược lại xông về phía bậc thứ 23.

Lúc này ở bậc thứ 22 còn có rất nhiều người đang chiến đấu kịch liệt. Chiến đấu đều là một chọi một, người khác không thể nhúng tay.

Rất nhiều người thực lực chênh lệch không lớn, như vậy chiến đấu liền vất vả. Cho dù thắng cũng phải tiêu hao lượng lớn thể lực, còn cần ở bậc thứ 22 nghỉ ngơi một phen.

Kỳ thật tranh tài Phong Thần Đài cũng không cấm sử dụng đan dược khôi phục, nhưng là dược lực ẩn chứa trong đan dược khôi phục luôn cùng dao động chân nguyên của bản thân võ giả không quá ăn khớp. Dùng ba bốn viên còn được, dùng nhiều chân nguyên sẽ không thuần, làm cho sức chiến đấu bị ảnh hưởng.

Không ít người giống như Lâm Minh, sớm đã kết thúc chiến đấu. Bọn họ nhao nhao nhảy lên vách đá, trèo lên bậc thứ 23. Càng lên cao, đối thủ lại càng mạnh.

Lâm Minh cũng thả người nhảy vọt, thân thể giống như một con chim, vọt một cái cao mấy chục trượng.

Bậc thứ 23, uy áp lại tăng cường, tuy nhiên những người sớm đã thắng lợi đều là cao thủ trong cao thủ. Đối mặt với uy áp như vậy, tốc độ trèo lên của bọn họ vẫn là rất nhanh.

Chương 1239: Con gái Xích Chiến Vân

Khi Lâm Minh bắt đầu trèo lên bậc thứ 23, Long Nhất của Long tộc thượng cổ lại bại!

Đánh bại Long Nhất là một thanh niên vóc dáng nhỏ tướng mạo xấu xí, thoạt nhìn thật sự không có gì đặc biệt. Nhưng Long Nhất ở trước mặt hắn lại thua rất thảm.

Chỉ có thể nói, cao thủ vòng bán kết thật sự quá nhiều.

Long Nhất bị đánh về bậc thứ 21, kết quả ngược lại rơi ở phía sau Nhan Nguyệt Nhi.

- Long Nhất của Long tộc thua!

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, Phượng tiên tử nói.

- Ừ... Nhìn thấy rồi.

Hỏa Liệt Thạch gật gật đầu, lơ đãng quay đầu nhìn một cái, vừa khéo nhìn thấy Tiếu Diện Long phụ trách dẫn đội của Long tộc thượng cổ.

Tiếu Diện Long lúc này, một chút cũng không cười nổi.

Mà Hỏa Liệt Thạch cũng không có ý tứ cười trên nỗi đau người khác, càng không bởi vì Lâm Minh thắng lợi mà đắc ý vênh váo. Bởi vì mức độ kịch liệt của vòng bán kết này, hơn xa không phải dự tuyển có thể so sánh. Càng về sau càng kịch liệt, Hỏa Liệt Thạch cũng không thoải mái nổi.

Cảm nhận được ánh mắt của Hỏa Liệt Thạch, Tiếu Diện Long cũng nhìn lại, nói:

- Hắc hắc. Lão Hỏa, xem ra 4 gia tộc Thần thú chỉ còn lại duy nhất Lâm Minh của Phượng tộc thượng cổ các ngươi. Long Nhất nhiều nhất cũng chỉ trèo lên khoảng bậc thứ 23, 24, không có khả năng lên cao nữa. Nhan Nguyệt Nhi của các ngươi cũng xấp xỉ. Long Nhị, Long Tam, Tiêu Bình cùng với đệ tử của Kỳ Lân tộc, Đại Bằng tộc càng kém. Bọn họ không ai có thể vào vòng sau.

Bán kết vào vòng sau nghĩa là tiến vào top 1 vạn Thần Vực. Điều này đối với đám người Long Nhất và Nhan Nguyệt Nhi mà nói quả thật hơi khó khăn.

- Lâm Minh có thể vào chung kết!

Hỏa Liệt Thạch khẳng định nói.

- Ha ha, chỉ mong vậy, tuy rằng trong lòng ta hơi chua. Nhưng vẫn là hy vọng 4 gia tộc Thần thú không cần cạo trọc mới tốt.

4 gia tộc Thần thú tuy rằng ngày thường tranh đua lẫn nhau, thậm chí ngáng chân nhau, nhưng khi đối mặt kẻ thù bên ngoài, bọn họ vẫn một mạch tương liên, bảo hộ ích lợi của 4 gia tộc Thần thú.

Cho nên bất kể một gia tộc nào, có thể ra một người mạnh ra hồn đều là một việc vui. Đương nhiên, ra ở trong tộc mình là tốt nhất.

Hỏa Liệt Thạch không nói thêm gì, hắn nhìn về phía Lâm Minh trên Phong Thần Đài. Vênh vang xưa nay toàn bộ thu liễm, sắc mặt cũng hơi hơi ngưng trọng.

Vòng bán kết, một bước sống, một bước chết!

Bởi vì những cao thủ trên sân đấu, thực lực chênh lệch rất lớn. Trận này ngươi dễ dàng đánh bại người khác. Trận sau khả năng là ngươi bị người khác đánh bại dễ dàng!

Cho nên mỗi một lần chiến đấu đều không thoải mái.

Mà lúc này, càng ngày càng nhiều võ giả lên bậc thứ 23 Phong Thần Đài.

Cũng giống tình huống lúc trước, võ giả lên bậc thứ 23 trước đang chờ đợi người lên sau.

Võ giả có thể trước tiên lên bậc thứ 23 có ưu thế rất lớn.

Trên Phong Thần Đài, bọn họ có thể ngồi xuống điều tức, luyện hóa tạp chất trong đan dược khôi phục, làm cho chính mình ở vào trạng thái chiến đấu càng tốt.

Bậc thứ 23 rất nhanh tụ tập 3000 người.

Lần này, không còn là U Vô Tận khơi dậy chém giết tập thể, mà là ai chọn xong đối thủ, chiến đấu có thể bắt đầu.

Lúc này, có người chậm rãi đi hướng Lâm Minh.

Đây là một nữ nhân cao gầy dáng người nóng bỏng, bước chân tuyệt đẹp, cao nhã như mèo.

Nàng có một mái tóc dài màu đỏ bắt mắt, da toàn thân cũng không phải trắng nõn như ngọc mà thiên hướng màu tiểu mạch khỏe mạnh khêu gợi. Thân trên mặc áo da bó sát, da không biết từ loại hung thú nào, trên da khắc hoa văn thiên nhiên xinh đẹp. Tuy rằng hung thú đã tử vong nhưng là trong những hoa văn này vẫn tỏa ra dao động pháp tắc mờ nhạt, cũng biểu thị cấp bậc của hung thú này rất cao.

Áo da bó sát rất ngắn, lộ ra vùng bụng bằng phẳng và cái rốn khêu gợi của nàng, cũng làm nổi bật hai ngọn núi cao ngất.

Th@n dưới nàng này mặc váy da ngắn nhỏ, cùng một tài liệu với áo thân trên, càng làm nổi bật đôi chân dài và bờ m ông căng tròn.

Vũ khí của nàng là một thanh loan đao tròn, độ dài thân đao không quá một xích, lưỡi đao hàn quang um tùm, độ cong duyên dáng khoa trương và dữ tợn của tử vong hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

Nữ nhân mỉm cười nhìn về phía Lâm Minh, lộ ra loan đao trong tay.

- Nữ nhân này...

Lâm Minh nhướng mày, nàng này mang đến cho người ta cảm giác giống như là một con báo cái hoang dã mạnh mẽ, xinh đẹp lại tràn ngập lực bộc phát ra tính nguy hiểm.

Nữ nhân này lợi hại hơn nhiều so với võ giả cây sậy lúc trước.

Trên khán đài, võ giả của Phượng tộc thượng cổ đều chú ý tới một màn này.

- Nàng kia... cho ta cảm giác hơi quen thuộc.

Ở bên cạnh Hỏa Liệt Thạch, Liêm Trinh Cung chủ nhíu mày nói.

Hỏa Liệt Thạch sửng sốt một hồi, cười khổ nói:

- Nếu ta không đoán sai, nàng là con gái của Xíc Long sứ Xích Chiến Vân của Xích Quang Đại Thánh địa, mẫu thân của nàng không có gì bất ngờ xảy ra chính là con gái của tộc trưởng tiền nhiệm Phượng tộc thượng cổ chúng ta, tiểu công chúa có được huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ. Năm đó, không biết bao nhiêu đệ tử trong tộc coi tiểu công chúa là tình nhân trong mộng, kết quả cuối cùng nàng gả cho Xích Chiến Vân.

Hỏa Liệt Thạch nói tới đây, thở dài một hơi. Hắn cũng từng là người theo đuổi của tiểu công chúa.

Kỳ thật Phượng tộc thượng cổ đem tiểu công chúa gả cho Xích Chiến Vân, tuy rằng là quan hệ thông gia chính trị rõ ràng, nhưng cũng không phải là ủy khuất tiểu công chúa. Xích Chiến Vân xem như là nhân kiệt, hơn nữa bởi vì xuất thân, mỹ mạo và nguyên âm máu Phượng của tiểu công chúa, Xích Chiến Vân cũng sẽ không lạnh nhạt nàng.

Tuy nhiên Hỏa Liệt Thạch vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện này. Theo hắn thấy, dùng phương thức thông gia để đổi lấy ích lợi, đó là bi ai của một tông môn.

- Như vậy, không trách được. Nàng và mẫu thân nàng thật sự khá giống nhau, chỉ là màu da và tóc bất đồng. Màu da và tóc này hẳn là di truyền từ phụ thân nàng!

Liêm Trinh gật đầu nói, cũng vẻ mặt phức tạp. Không nghĩ tới, có một ngày như vậy, Lâm Minh và con gái của tiểu công chúa Phượng tộc thượng cổ trở thành đối thủ, chém giết lẫn nhau!

- Không riêng màu da giống phụ thân nàng, tính cách hẳn là cũng giống. Ở trên người nàng, không tìm thấy loại dịu dàng và hiền thục của tiểu công chúa.

Xích Chiến Vân năm đó chính là da thịt màu đồng cổ, mái tóc dài màu đỏ, tính cách vênh vang.

Hiện giờ con gái của hắn cũng là như thế.

- Ngươi gọi Lâm Minh đúng không? Ta biết ngươi!

Nữ nhân tóc đỏ mở miệng, nàng rồi lại biết Lâm Minh.

- Ngươi là..?

Lâm Minh hơi bất ngờ. Hắn lại không giống U Vô Tận, trực tiếp vọt vào top 20 Phong Thần Bảng, người của toàn bộ Thần Vực đều biết. Mà khi vòng dự tuyển chấm dứt, xếp hạng Phong Thần Bảng của hắn đều gần đến 1 vạn, hẳn là còn chưa tới loại trình trạng bị người chú ý mới đúng.

- Cha ta là Xích Chiến Vân. Ta nghe phụ thân từng nói, ngươi đánh bại ảo giác tinh thần thể năm đó phụ thân để lại trong Huyễn Thần Trận Phượng tộc thượng cổ. Có phải hay không?

Lâm Minh ngây ra một lúc, dĩ nhiên là con gái của Xích Chiến Vân, quá hí kịch. Mình đánh bại Xích Chiến Vân, con gái của hắn ta lại xuất hiện!

Như vậy nghe ra, nữ nhân này là cố ý tìm tới mình?

Hắn tỉ mỉ đánh giá nữ nhân trước mắt lại một lần, ở trên người đối phương hắn tìm được một tia hơi thở thuộc loại Phượng tộc thượng cổ. Không hề nghi ngờ, trên người đối phương có huyết mạch Cổ Phượng, tuy nhiên mật độ huyết mạch của nàng loãng hơn nhiều so với Nhan Nguyệt Nhi. Đây chính là khuyết điểm của cấy ghép huyết mạch Cổ Phượng, chỉ cần sinh nở đời sau, huyết mạch sẽ chậm rãi nhạt dần, cuối cùng cho đến biến mất.

- Mẫu thân của ngươi là tiểu công chúa của Phượng tộc thượng cổ.

Lâm Minh lúc trước ở Hỏa Linh tinh tự nhiên cũng nghe nói qua đoạn lời đồn này.

- Không sai, tuy nhiên mẫu thân ta là một nữ nhân yếu đuối, may mắn ta không giống nàng.

Nữ nhân tóc đỏ nói vậy, một tay vuốt lưỡi của loan đao. Đồng thời vươn đầu lưỡi li3m trên lưỡi đao một cái, cảnh tượng cực kỳ dã tính, gợi cảm.

Lâm Minh nhướng mày. Những lời này của nàng ta, hắn rất không muốn nghe. Dường như nàng xem thường mẫu thân của chính mình:

- Ngươi ta cũng xem như từ cùng một nguồn, ngươi định cùng ta là địch?

Theo Lâm Minh, nữ nhân tóc đỏ đến khiêu chiến, tự nhiên là có long tin có thể thắng. Mục tiêu của nàng chính là muốn giẫm hắn, tiếp tục trèo lên bậc thứ 24. Hai thiên tài vốn là ra cùng một nhánh, lại giẫm đối phương thăng cấp, không khỏi không nể tình.

Nữ nhân tóc đỏ khẽ cười:

- Từ cùng một nguồn? Ngươi nghĩ nhiều rồi. Ta thuộc về Xích Quang Đại Thánh địa, xuất thân thế lực Giới Vương giới lớn, mà ngươi là của Phượng tộc thượng cổ, chỉ là Thánh địa bình thường, ở đâu ra cách nói cùng nguồn?

- Ta chiến ngươi không phải bởi vì để mắt ngươi, chỉ là bởi vì nghe nói ngươi ở trong Huyễn Thần Trận đánh bại hư ảnh tinh thần thể phụ thân để lại khi còn trẻ. Tuy rằng nói hư ảnh tinh thần thể kia căn bản không thể đại biểu thực lực chân chính của phụ thân khi còn trẻ, nhưng chuyện này vẫn khiến ta rất không thoải mái. Ngươi chỉ là võ giả bình dân, phụ thân làm sao có thể bại bởi ngươi? Cho nên, ta muốn đánh bại ngươi.

Nữ nhân tóc đỏ nói với lẽ đương nhiên, trong lời nói mang theo một luồng ngạo khí mơ hồ. Đó là cảm giác trời sinh cao hơn người một bậc. Trên thực tế, đối với một số người của Thánh địa Giới Vương giới lớn mà nói, bọn họ quả thật khinh thường Thánh địa bình thường. Nhất là loại người như Lâm Minh, ở trong Thánh địa bình thường đều là rễ cỏ, lại càng là rễ cỏ trong rễ cỏ.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh cảm thấy buồn cười.

- Ngươi còn cười ra được. Thật thú vị, xem ra ngươi không ý thức được tình cảnh của ngươi! Ngươi rất nhanh sẽ không cười nổi nữa, trước khi chiến đấu bắt đầu, ta muốn khuyên ngươi một câu. Thiên phú của ta là một người xuất sắc nhất trong gần trăm con của phụ thân, so với phụ thân thời niên thiếu còn mạnh hơn. Cuối cùng, nói cho ngươi tên của ta, nhớ kỹ ta gọi Xích Như Ngọc.

Xích Như Ngọc có thể cùng Lâm Minh gặp nhau trong Thần Vực đệ nhất hội võ, nói khéo cũng không khéo. Loại thế lực đỉnh cao như Xích Quang Đại Thánh địa, tự nhiên không có khả năng làm cho đệ tử xuất chúng của bọn họ bỏ qua đệ nhất hội võ. Như Xích Như Ngọc vốn là quá tuổi tham gia đệ nhất hội võ, nhưng là nàng mấy trăm năm trước tiến vào kết giới thời gian, điều chỉnh tốc độ thời gian trôi. Thời gian mấy trăm năm, nàng ở trong kết giới chỉ qua mấy năm mà thôi.

- Nếu đã như vậy, ta liền thay mẫu thân ngươi quản giáo ngươi một lần!

Lâm Minh rút Phượng Huyết Thương, nắm đối với nữ nhân năm đó đi xa tới Xích Quang Đại Thánh địa quan hệ thông gia, luôn ôm một tia đồng tình. Mà hiện tại, con gái của nàng lại ra vẻ lấy Xích Quang Đại Thánh địa là vinh dự, Phượng tộc thượng cổ là sỉ nhục, khiến hắn rất không thoải mái.

- Quản giáo ta? Hắc! Ngươi muốn chết!

Xích Như Ngọc mắt lộ sát khí, mà ở trên khán đài một nam trung niên thân hình cao lớn tóc đỏ đang nhìn trận chiến này.

Hắn chính là Xích Chiến Vân.

- Ngọc nhi, thật đúng là khiến ta đau đầu. Nàng loại tính cách này sớm muộn sẽ chịu thiệt... Ta sớm đã báo cho nàng, Lâm Minh kia không đơn giản, kết quả chiến đấu ta đều nói không chính xác, tỉ lệ thắng có thể còn không đến năm phần. Nàng lại vẫn tự tin tràn đầy như vậy, ôi...

Lâm Minh hiện tại không biết mạnh mẽ hơn so với năm xưa xông Huyễn Thần Trận bao nhiêu lần.

Tuy nhiên đối thủ của hắn cũng mạnh mẽ. Xích Chiến Vân ở Huyễn Thần Trận năm đó chỉ là Mệnh Vẫn tầng tám, mà Xích Như Ngọc hiện tại lại là Thần Hải hậu kỳ. Đây cũng là vốn liếng tự tin của Xích Như Ngọc. Đối với thiên tài như nàng mà nói, Thần Hải hậu kỳ nếu đánh không lại Thần Hải sơ kỳ, vậy thật sự là vô cùng nhục nhã!

Chương 1240: Tuyệt đối áp chế

Chương này không có bản dịch nên đọc tạm bản convert nhé. Từ ngữ hơi khó hiểu ráng nha.

"Tuy nhiên ngươi chỉ là bình thường Thánh Địa xuất thân, nhưng ta cũng sẽ biết toàn lực ứng phó, từ vừa mới bắt đầu, ta tựu sẽ khiến ngươi minh bạch, Xích Quang Đại Thánh Địa nội tình, ta sẽ bằng mạnh thực lực đánh bại ngươi, lại để cho ngươi biết giữa chúng ta chênh lệch!"

Xích Như Ngọc đang khi nói chuyện, trên mặt của nàng, bắt đầu xuất hiện một ít màu đỏ lân phiến, tóc của nàng, bắt đầu biến trường, thậm chí liền thân hình của nàng, đều trở nên càng cao hơn chọn.

Nàng cặp kia chân, thẳng tắp thon dài, tràn đầy lực lượng, một khi lực lượng này bạo phát đi ra, mặc dù là một đoạn có thể chế tạo Linh khí thần thiết, đều có thể bị đơn giản đá gãy.

"Xích Quang gia tộc huyết mạch —— Chước Huyết!" Thính phòng bên trên, Hỏa Liệt Thạch ngưng trọng nói.

Tại Thần Vực, có rất nhiều gia tộc, có được của mình huyết mạch truyền thừa.

Chước Huyết huyết mạch, huyết dịch như lửa, tuy nhiên nó so Cổ Phượng huyết mạch, căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng thắng tại nồng độ đại. Bọn hắn Chước Huyết huyết mạch, là có thể di truyền, hơn nữa nồng độ không giảm. Bọn hắn Xích Quang gia tộc, thông qua không ngừng sàng chọn hậu đại, huyết mạch hội càng ngày càng đậm hơn, đây là khắc khi bọn hắn trong khung gien, không thể cải biến!

Mà Thượng Cổ Phượng tộc Phượng Hoàng huyết mạch, chỉ là Hậu Thiên cấy ghép, di truyền trình độ rất thấp, hơn nữa cho dù cấy ghép, cũng chỉ có thể cấy ghép thoáng, bởi vì cao phẩm chất Phượng huyết quá trân quý.

"Hô ——" Xích Như Ngọc trên người, dấy lên ngập trời Hỏa Diễm, Xích Quang Giới Vương gia tộc, cũng là dùng hỏa, đây cũng là Xích Chiến Vân cưới Thượng Cổ Phượng tộc tiểu công chúa nguyên nhân.

"Ngọc Nhi... Tuy nhiên ngôn ngữ khoa trương một ít, nhưng đánh chính là coi như đáng tin cậy, không có mù quáng khinh địch, có lẽ có thể thắng..." Tại thính phòng bên trên, Xích Chiến Vân nói như thế, Xích Như Ngọc toàn bộ thực lực, hắn đều thanh thanh sở sở, nhưng Lâm Minh thực lực hôm nay cực hạn ở nơi nào, hắn lại cũng không hiểu biết, có thể hay không thắng, tựu xem Lâm Minh thực lực là hay không vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Lúc này, tại Phong Thần đài 23 giai, Lâm Minh đối mặt thi triển Chước Huyết huyết mạch Xích Như Ngọc. Chỉ là cười nhạt một tiếng, "Ngươi muốn cho ta biết rõ giữa chúng ta chênh lệch, thế nhưng mà... Chênh lệch này đến tột cùng là ai chênh lệch ai, lại chỉ sợ cùng ngươi muốn không giống với."

"Thật sự là dõng dạc! Ngươi một người bình thường Thánh Địa xuất thân đệ tử, thật không ngờ cuồng vọng, ta ngược lại muốn nhìn ngươi như thế nào xong việc!"

"Ông —— "

Xích Như Ngọc loan đao giơ lên cao, một khắc này. Tại sau lưng nàng tạo thành một cái Hỏa Diễm Tiên Vương hư ảnh, Chước Huyết một kích, Hỏa Diễm rừng rực, như là thiên quân vạn mã lao nhanh, hừng hực Hỏa Diễm thiêu đốt âm thanh truyền khắp toàn trường.

Tại tương đối yên lặng 23 giai, như vậy thanh thế to lớn chiến đấu cực kỳ dễ thấy!

Phải biết rằng. 23 giai dùng khổng lồ Thiên Tôn uy áp bao phủ, thực lực yếu một ít Võ Giả, căn bản phát huy không đến ba thành thực lực, căn bản đừng muốn đánh nhau ra như vậy thanh thế to lớn công kích!

"Xích Viêm lĩnh vực! Đây là Xích Viêm lĩnh vực!"

Hỏa Diễm Lĩnh vực, có rất nhiều loại, hiện tại Xích Như Ngọc thi triển đi ra Xích Viêm lĩnh vực, nếu so với Thanh Liên lĩnh vực còn cường đại hơn. Trong loại lĩnh vực này, sáp nhập vào Xích Quang gia tộc Chước Huyết huyết mạch.

Cái này ngập trời Hỏa Diễm đốt đốt lúc thức dậy, toàn trường người xem, kể cả 23 tầng Võ Giả, đều chú ý tới bên này tình huống.

Có hai đại cường giả tại quyết đấu!

"Ân? Có người dùng ra Xích Viêm lĩnh vực, hay vẫn là một nữ tử, ta nhớ ra rồi, nàng là Xích Quang Đại Thánh Địa bồi dưỡng được đến tuyệt đỉnh thiên tài Xích Như Ngọc. Là Xích Quang Đại Thế Giới đỉnh tiêm cao thủ, đối thủ của nàng là... Ồ, đối thủ của nàng là Lâm Minh!"

Tại Phong Thần đài phía trước trôi nổi linh trong đò, hai cái người chủ trì khoa trương hô, các nàng phía trước xem qua trận đấu tư liệu, nhận thức ở đây đại đa số thiên tài.

Vốn là các nàng đã không thế nào chú ý Lâm Minh rồi, nhưng là bây giờ. Lâm Minh lại lần nữa hấp dẫn chú ý của các nàng, ở đây rất nhiều người xem, cũng chú ý tới tại đây.

Đúng lúc này, Xích Như Ngọc xuất thủ. Loan đao phách trảm mà hạ!

Một khắc này. Xích Như Ngọc phảng phất như sau lưng nàng Hỏa Diễm Tiên Vương dung hợp làm một, Xích Viêm lĩnh vực phóng xạ ra, bao phủ toàn trường.

Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, hoành thương quét qua!

Thanh Liên Hỏa Vũ!

Dùng Hỏa Hệ pháp tắc đối chiến Hỏa Hệ pháp tắc, một đóa che trời Thanh Liên phẫn nộ tách ra, ngọn lửa màu xanh cột sáng, thẳng mặc mà ra!

Nhưng mà đang ở cái này đạo hỏa diễm cột sáng phóng tới Xích Như Ngọc ánh đao trong nháy mắt, Hỏa Diễm cột sáng lại phảng phất nhận lấy thật lớn lực cản, tốc độ bỗng nhiên trì hoãn chậm lại!

Tới trái lại, Xích Như Ngọc loan đao lại thế như chẻ tre, làm cho lòng người vì sợ mà tâm rung động.

"Của ta Xích Viêm lĩnh vực, không cần tiêu hao bất luận cái gì Chân Nguyên có thể tự nhiên mà vậy hội tụ Hỏa hệ Thiên Địa Nguyên Khí, hiệu lệnh thiên hạ Hỏa Diễm, ngươi dùng Hỏa Hệ pháp tắc cùng ta quyết đấu, căn bản là muốn chết."

Xích Như Ngọc cười lạnh một tiếng, ánh đao trong chốc lát huyễn hóa ra trăm ngàn đạo, mỗi một đạo ánh đao, cũng như đồng nhất miếng hồng cánh sen, trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Không tràn ngập vô số Hồng Liên bông hoa, tràng diện sáng lạn vô cùng!

"Đã ngươi nói như vậy, ta hết lần này tới lần khác muốn dùng Hỏa Hệ pháp tắc đánh bại ngươi!"

Lâm Minh nở nụ cười, luận Hỏa Hệ pháp tắc, vô luận là lĩnh ngộ hay vẫn là vận dụng, hắn chưa bao giờ hội chột dạ, thực tế đối với bạn cùng lứa tuổi mà nói, hắn tự tin là tuyệt đối Vương giả!

Xích Như Ngọc có được Xích Viêm lĩnh vực, mà hắn có được Vô Thượng Thần Võ!

Không chỉ như thế, Lâm Minh Hỏa Hệ pháp tắc, còn lĩnh ngộ đã đến đệ ngũ trọng ý cảnh —— Hư Hỏa! Đây cũng là một loại thiên tài căn bản không cách nào ngưỡng mộ cảnh giới.

Ngay tại Xích Như Ngọc đánh tới trong nháy mắt, tại Lâm Minh Thể Nội Thế Giới bên trong, Tà Thần cây non phẫn nộ mở rộng ra đến, Hỏa Diễm Chi Lực như thủy triều một loại bộc phát, Tà Thần Chi Lực mở ra đến mức tận cùng!

Trong nháy mắt đó, tại Lâm Minh thương mang phía trên, phảng phất bám vào một cây thần thụ hư ảnh, cái này một cái hư ảnh chỉ là lập tức thoáng hiện, mà như vậy trong nháy mắt, lại làm cho Lâm Minh thương mang sắc bén mấy lần!

Liền thiên địa gian Hỏa Hệ pháp tắc, đã ở một khắc này chịu ảnh hưởng mà vặn vẹo, vốn là như thủy triều một loại tuôn hướng Xích Như Ngọc Hỏa Diễm nguyên khí không hề dấu hiệu bị ngăn cách, rồi sau đó bị Lâm Minh thu nạp tới!

"Bồng bồng bồng!"

Cái kia mạn thiên phi vũ sen hồng cánh hoa, tại thần thụ hư ảnh trong trong khoảnh khắc hóa thành hư ảo, phảng phất bị thiêu hủy một loại!

Tại Xích Viêm lĩnh vực ở trong, Hỏa Diễm nguyên khí, vậy mà trái lại bị Lâm Minh đã khống chế!

Cái gì?

Xích Như Ngọc trong nội tâm đột nhiên cả kinh, nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp tình cảnh như vậy!

Cùng loại pháp tắc Võ Giả quyết đấu, ai có thể khống chế nên pháp tắc Thiên Địa Nguyên Khí, có thể trực tiếp áp chế người khác.

Nàng vốn là tựu ngộ tính cực cao, còn kế thừa Xích Quang gia tộc Chước Huyết huyết mạch, đồng thời lại từ nàng hoàn mỹ Cổ Phượng huyết mạch mẫu thân chỗ đó kế thừa một điểm Phượng Hoàng chi huyết, có vẽ rồng điểm mắt hiệu quả, lĩnh ngộ Xích Viêm lĩnh vực về sau, nàng càng là tự tin tại Hỏa Hệ pháp tắc phương diện, không người có thể đưa ra phải!

Nhưng là bây giờ, nàng lại bị Lâm Minh áp chế.

"Lĩnh vực toàn bộ triển khai!"

Một khắc này, Xích Như Ngọc toàn thân tách ra vạn đạo kim quang, toàn thân của nàng làn da. Đều nổi lên một tầng hỏa hồng chi sắc.

Đây là Chước Huyết huyết mạch mở ra đến mức tận cùng.

Đối mặt toàn lực ứng phó Xích Như Ngọc, Lâm Minh chỉ là một thương chém ra.

"Liệt!"

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chung quanh không gian sở hữu Hỏa hệ nguyên khí, toàn bộ bị Lâm Minh một phát này mang tất cả, Xích Như Ngọc Hỏa Diễm Lĩnh vực, bị xé mở một cái cự đại lỗ hổng!

Lâm Minh đi nhanh bước vào Xích Viêm trong lĩnh vực, giờ khắc này. Hắn tựu như cùng một cái Chiến Thần một loại, thế không thể đỡ, hắn đi qua địa phương, hết thảy Hỏa Diễm nguyên khí đều hướng hắn tụ lại tới, thậm chí có Hỏa Diễm nguyên khí, hình thành nguyên một đám Hỏa Diễm linh vật. Như lửa quạ, Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Lang các loại, tại vây quanh Lâm Minh cúng bái! Đây là Hỏa Hệ pháp tắc lĩnh ngộ đến cực cao tầng thứ mới có hiện tượng, quân lâm thiên hạ!

Ẩn ẩn, tại Lâm Minh sau lưng, có một cây thần thụ hư ảnh, tại khôn cùng trong ngọn lửa nảy mầm, trường cao. Thành che trời đại thụ!

Biển lửa chủng thần thụ!

Như vậy dị tượng, ở đây tất cả mọi người thấy được, nhưng là không có ai biết nó tượng trưng cho cái gì.

"Đây chẳng lẽ là..."

Tại Phong Thần đài bên trong, Áo xám lão giả chú ý hết thảy, cái này gốc thần thụ thực tế khiến nó chú ý.

Áo xám lão giả đối với Lâm Minh rất cảm thấy hứng thú, nếu như nói Lâm Minh có Vô Thượng Thần Võ, nó cũng không cảm thấy kỳ quái. Nhưng mấu chốt là, nó cũng không biết Tà Thần Chi Lực.

Thần Vực đã không biết tồn tại bao nhiêu trăm triệu năm. Thượng Cổ thời đại phía trước còn có Thượng Cổ thời đại, một mực ngược dòng tìm hiểu đến vũ trụ hình thành mới bắt đầu!

Này trong đó, sinh ra đời bao nhiêu ngày tôn, ai cũng nói không rõ ràng, trong những Thiên Tôn này, có tương đương một bộ phận sáng tác Vô Thượng Thần Võ.

Trong đó chín thành Vô Thượng Thần Võ thất lạc, nhưng còn có một bộ phận. Bảo tồn xuống dưới, chúng khả năng tại một ít không muốn người biết Thái Cổ Bí Cảnh bên trong.

Đôi khi, những Bí Cảnh này thậm chí không có thể nguy hiểm, dù sao thời gian quá lâu. Cho dù có một ít lợi hại trận pháp cũng suy yếu rồi, có cái gì lợi hại thủ hộ thú cũng thọ nguyên hao hết mà chết rồi.

Đạt được chúng, thậm chí khả năng không nhìn thực lực, chỉ là xem vận khí.

Áo xám lão giả, dù là kiến thức phi phàm, cũng không có khả năng nhận thức sở hữu Vô Thượng Thần Võ, điểm này, ai cũng làm không được.

Mà bởi vì rất nhiều Vô Thượng Thần Võ đặc thù tính, ví dụ như Tà Thần Chi Lực, cũng không phải là tính công kích Vô Thượng Thần Võ, nó chỉ là phụ trợ bí pháp, chứng kiến Lâm Minh sau lưng cái kia một cây tại khôn cùng biển lửa đột ngột từ mặt đất mọc lên che trời đại thụ, ngươi thậm chí không cách nào phán đoán, nó đến tột cùng xuất từ bí pháp, hay vẫn là xuất từ Lâm Minh bản thân tu vi, thể chất, huyết mạch mà sinh ra dị tượng.

"Có ý tứ, thiếu niên này, đến tột cùng cái gì lai lịch."

Áo xám lão giả thì thào tự nói lấy, "Cái này tiểu nữ oa căn bản bức không xuất ra thực lực của hắn đến, bất quá khá tốt, lần này đấu bán kết, còn có mấy cái như dạng thiên tài, bọn hắn nếu như cùng Lâm Minh giao thủ, có thể nhìn ra một chút."

Lúc này, tại Phong Thần đài 23 giai, Lâm Minh đã giết đã đến Xích Như Ngọc trước mặt, sở hữu Hỏa hệ nguyên khí, đều bị Lâm Minh mang tất cả.

"Ngươi!"

Xích Như Ngọc đồng tử co rút lại, nàng Xích Viêm lĩnh vực, lại bị vạch tìm tòi! Không chỉ như thế, tại lĩnh vực của mình bên trong, đối phương còn có thể hoàn toàn khống chế Hỏa Hệ pháp tắc, khắp nơi áp chế nàng.

"Lâm Minh vậy mà mạnh như vậy!"

Tại thính phòng bên trên, Hỏa Liệt Thạch cũng là cực kỳ giật mình, thiên phú như thế xuất chúng Xích Như Ngọc, bị Lâm Minh hoàn toàn đè nặng đánh, đây là hắn ngay từ đầu hoàn toàn thật không ngờ, dù sao Lâm Minh tại dự tuyển thi đấu bên trong đích biểu hiện, bọn hắn căn bản không thấy được, chỉ có thể nhìn đến Lâm Minh công huân giá trị biến hóa mà thôi.

Công huân giá trị bao nhiêu, cùng chiến đấu chân chính lực là hai việc khác nhau, nếu không Thần Vực Đệ Nhất Hội Võ, dứt khoát dùng công huân giá trị cao thấp đến sắp xếp định bài danh là được rồi.

Lâm Minh không quan tâm, mi tâm tầm đó, Cổ Phượng chi huyết đột nhiên thiêu đốt, phát ra sí mục kim mang!

Đã phía trước nói dùng Hỏa Hệ pháp tắc đánh bại Xích Như Ngọc, hắn tựu cũng không vận dụng Luyện Thể thuật cùng Lôi Đình pháp tắc, tại Lâm Minh trong mắt, Xích Như Ngọc cũng chính là một cái Đại Giới Giới Vương Thánh Địa bài danh đỉnh tiêm thiên tài mà thôi, mà Xích Quang Đại Thánh Địa, chỉ là một cái thế giới thứ ba, nói cách khác, Xích Như Ngọc còn chưa hẳn so ra mà vượt Thế Giới Thứ Hai Chân Vũ Đại Thế Giới xuất thân Vũ Quy Vân.

Chương 1241: Quá bỉ ổi!

Phừng!

Một thương quét ngang.

Lĩnh vực Xích Viêm giống như giấy vụn lại bị xé rách, một thương này của Lâm Minh quét về phía hông Xích Như Ngọc.

Coong!

Loan đao dựng lên, Xích Như Ngọc chặn lại một thương này, nhưng mà viên nguyệt loan đao vốn chính là vũ khí nổi danh với công kích linh hoạt cổ quái, biến hóa quỷ dị đa đoan. Chân chính cứng đối cứng, nó còn không bằng kiếm!

Lần này cứng đối cứng, Xích Như Ngọc rõ ràng bị thiệt. Nàng chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, hổ khẩu tê dại, toàn thân bị hất văng lên.

Lâm Minh bước ra một bước, thi triển Kim Bằng Phá Hư, trong nháy mắt đuổi theo Xích Như Ngọc.

Giơ thương lại đập!

Coong! Coong! Coong!

Từng đợt va chạm cuồng mãnh, Xích Như Ngọc cánh tay tê dại, hổ khẩu chảy máu, nhưng mà công kích của Lâm Minh hùng hổ dọa người, căn bản không cho nàng bất kỳ cơ hội phản công!

Nàng có pháp tắc hệ hỏa trình độ lĩnh ngộ không tồi, nhưng là bị cây non Tà Thần áp chế!

Nàng có lĩnh vực Xích Viêm nhưng là bị Lâm Minh xé rách!

Nàng có đao pháp xảo quyệt mà biến hóa khó lường, lại bị Lâm Minh ép phải cứng đối cứng, căn bản thi triển không ra!

Mọi mặt nàng đều bị áp chế!

Người xem tại sân đấu xem trận chiến này đều hoàn toàn không nói nên lời. Xích Như Ngọc kia nghe người chủ trì giới thiệu dường như là thiên tài của một đại thế giới, làm sao bị áp chế thảm như vậy?

- Lâm Minh này, không ngờ mạnh như vậy? Đối thủ của hắn nhưng là nhân vật đỉnh cao của Xích Quang giới. Không phải nghe nói Lâm Minh xếp hạng khoảng 1 vạn Phong Thần Bảng sao?

- Khoảng 1 vạn cũng rất lợi hại rồi. Hơn nữa xếp hạng Phong Thần Bảng không đại biểu thực lực.

- Quá mạnh. Ở bậc thứ 23 Phong Thần Đài còn có thể bảo trì công kích cuồng mãnh như vậy, dường như không hề bị áp chế vậy.

Phần đông người xem nhao nhao nghị luận. Lâm Minh hiện tại rõ ràng mạnh mẽ hơn Xích Như Ngọc không chỉ nửa điểm một điểm. Thực lực chân thật của hắn tới trình độ nào, rất khó nói rõ.

- Lâm Minh... Hắn làm sao lại trưởng thành nhanh như vậy!

Sắc mặt Xích Chiến Vân hơi hơi trầm xuống, hắn cảm thấy không thể tin nổi. Năm đó ở trong Huyễn Thần Trận, Lâm Minh với tu vi Thất Vẫn chiến thắng hắn Mệnh Vẫn tầng tám, thiên phú là mạnh hơn hắn nhưng cũng không quá nhiều. So với con gái hắn Xích Như Ngọc cũng chỉ là tám lạng nửa cân. Nhưng là hiện tại, chênh lệch này quá xa rồi!

Mà ở giữa chiến trường, Xích Như Ngọc phát điên:

- Ngươi nhớ kỹ cho ta, có một ngày ta sẽ đem ngươi đốt thành tro bụi!

Xích Như Ngọc phát ra tiếng rống như vậy. Cùng với nói là uy hiếp còn không bằng nói là nàng mất hết mặt mũi, thẹn quá thành giận!

Sự cao ngạo của nàng là từ nhỏ dưỡng thành, phụ thân nàng là nhân vật cao tầng của Xích Quang Đại Thánh địa, huyết mạch của nàng lại kế thừa huyết mạch Chước Huyết và máu Cổ Phượng. Thiên phú kinh người, đương nhiên cao ngạo.

- Nếu thực lực của ngươi có thể cao như lòng dạ vậy, ta mặc ngươi đốt. Đáng tiếc, ngươi không có bản lĩnh này.

Lâm Minh một thương quét ngang xuống, đột nhiên phá vỡ ánh đao của Xích Như Ngọc, quét về phía thân thể nàng!

Trong vòng bán kết, vốn không cho phép gi ết chết đối thủ, Lâm Minh liền dứt khoát tránh khỏi yếu hại quanh người Xích Như Ngọc. Một thương này quét về phía mông của Xích Như Ngọc.

Ngọn lửa mãnh liệt, thế không thể đỡ.

Khuôn mặt Xích Như Ngọc đỏ bừng, một đao bổ chém xuống thật mạnh. Nhưng mà mặc cho hổ khẩu của nàng đều chấn rách ra, lại cũng không ngăn được thương mang của Lâm Minh.

Bùm!

Chân nguyên hộ thể chỉ thoáng ngăn cản Phượng Huyết Thương một chút liền trực tiếp vỡ tan.

Một thương này của Lâm Minh trực tiếp vụt lên bờ m ông cong vểnh của Xích Như Ngọc.

Không dùng mũi thương công kích, chỉ dùng cán thương vụt xuống, giống như một cái gậy. Xích Như Ngọc kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy mông nóng rát đau đớn, ngọn lửa đốt trên váy da của nàng!

Trong nháy mắt ngọn lửa bùng lên, Xích Như Ngọc trong lòng khẩn trương. Váy da của nàng dùng da Vạn Niên Hỏa Tê chế thành, tính dai có thể so với thánh khí cực phẩm, nhưng là cũng không chịu được công kích trực tiếp của Lâm Minh như vậy. Vụt vài lần tất nhiên sẽ bị hư hỏng, đến lúc đó kết cục chính là cảnh xuân lộ ra ngoài. Đó quả thật là không thể tưởng tượng.

Trên khán đài, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Váy da của Xích Như Ngọc rõ ràng đen một mảnh, đường đường thiên tài đỉnh cao của Xích Quang Đại Thánh địa, con cưng của trời rồi lại bị người đánh mông.

- Ta... Ta liều mạng với ngươi!

Xích Như Ngọc phát điên.

Đây quả thật là vô cùng nhục nhã. Trước mặt mấy tỉ người bị một nữ nhân vụt mông.

Cha mẹ quản giáo con nhỏ mới có thể như vậy. Một thiếu nữ đến tầm tuổi này như nàng, nào bị đối xử như vậy, huống chi là trước mắt bao người.

Nàng lúc này mới nghĩ đến, lúc trước Lâm Minh từng nói thay mẫu thân quản giáo nàng.

Giờ khắc này, trong lòng Xích Như Ngọc lửa giận bừng bừng.

Nàng giận phát điên! Chuyện hôm nay tất nhiên truyền thành trò cười, cho dù là nàng ngày sau trở thành chủ nhân của Xích Quang Đại Thánh địa, chuyện này cũng sẽ bị người lén nghị luận, đồng thời bị đối thủ dùng để chế nhạo. Là sỉ nhục không thể rửa sạch!

- Ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Xích Như Ngọc giống như một con mèo cái nổi giận nhào về phía Lâm Minh, nhưng mà chênh lệch thực lực tuyệt đối căn bản không thể bù lại.

Lâm Minh một thương đánh nát ánh đao của nàng, lại vụt hướng mông nàng.

Mắt thấy thương mang chói mắt này, Xích Như Ngọc sắp khóc!

Bộp!

Một đòn này, xuống tay càng nặng!

Xích Như Ngọc trực tiếp bị một thương vụt bay!

Nàng kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược ra ngoài!

Mà Lâm Minh đuổi sát mà lên.

Kỳ thật chỉ cần Xích Như Ngọc nói một tiếng nhận thua là có thể kết thúc chiến đấu, nhưng nàng khăng khăng quật cường không mở miệng. Bởi vì cho dù chủ động nhận thua cũng là sỉ nhục!

Lâm Minh trong nháy mắt đi tới trước người Xích Như Ngọc, trường thương trong tay đang muốn vụt xuống. Mà giờ khắc này, trong ánh mắt phẫn nộ của Xích Như Ngọc rồi lại chứa một tia cầu xin. Nàng bị đánh sợ, còn đánh nữa váy da của nàng thật sự đi tong, cho dù nàng dùng năng lượng lửa biến hóa ra quần áo mặc lên người, nhưng quần áo biến hóa này còn không chắc chắn bằng váy da hỏa tê, căn bản không có khả năng che được cảnh xuân.

Đúng lúc này, một giọng nói trung khí mười phần truyền đến:

- Đủ rồi!

Trong nháy mắt, một bóng người màu đỏ từ trên khán đài bay lên, bay thẳng hướng Phong Thần Đài. Một luồng năng lượng khổng lồ trút xuống. Phượng Huyết Thương của Lâm Minh dường như bị núi đè, căn bản không thể vụt xuống!

- Hả?

Lâm Minh nhướng mày, xoay người nhìn. Chỉ thấy một nam trung niên thân hình cao lớn, tóc đỏ bay lên xuất hiện ở chỗ cách mình mấy vạn trượng. Người này cùng khí tức Xích Chiến Vân trong Huyễn Thần Trận năm đó tương tự, hiển nhiên là Xích Chiến Vân không nghi ngờ gì.

Xích Chiến Vân lúc này sắc mặt âm trầm, tuy rằng hắn cũng hy vọng Xích Như Ngọc bị chút thiệt thòi, nhưng tuyệt đối không phải là như vậy. Người cha nào cũng không muốn con gái mình bị loại nhục nhã uất ức này.

- Phụ thân!

Xích Như Ngọc sống mũi cay xè, trong lúc nhất thời tất cả phẫn nộ và oan ức đều phát ti3t ra:

- Phụ thân, thay con giết hắn, đốt hắn thành tro bụi! Thay con giết hắn!

- Đủ rồi!

Xích Chiến Vân phẫn nộ quát:

- Ngươi còn ngại mất mặt chưa đủ!?

- Thực lực không bằng người bị khi dễ làm nhục, ngươi có thể nói gì? Ta đã sớm báo cho ngươi, không nên tự cao tự đại coi trời bằng vung!

Xích Chiến Vân vừa dứt lời, một hư ảnh liền trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hắn. Người này khí thế càng mạnh mẽ hơn so với hắn, thực lực cũng vững vàng ép Xích Chiến Vân một bậc!

Hắn ta lơ lửng trên trời cao, nhìn xuống Xích Chiến Vân, không mang theo bất kỳ cảm tình:

- Nơi này là sân thi đấu Thần Vực đệ nhất hội võ, bất kỳ người không liên quan không được tới gần. Nếu không, đừng trách ta không khách khí!

Người này chính là đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn – Tiêu Đạo Tử!

Là người mạnh Giới Vương lại là truyền nhân Thiên Tôn, cho dù là Xích Quang Giới Vương tới hắn cũng sẽ không nể mặt, huống chi là một tên Xích Chiến Vân.

Bất kể bối phận hay là thực lực, Xích Chiến Vân đều xa không bằng Tiêu Đạo Tử.

- Thật xin lỗi, Tiêu Đạo Tử tiền bối, vãn bối lập tức rời đi.

Đối mặt với Tiêu Đạo Tử, Xích Chiến Vân rất khiêm tốn. Cho dù Xích Quang Đại Thánh địa cũng chỉ là một Thánh địa của thế giới thứ ba, ở trước mặt Hạo Vũ Thiên Cung căn bản không tính là gì.

- Phụ thân, con...

Xích Như Ngọc vội sắp khóc, nàng không ở lại trên Phong Thần Đài này nữa, quá mất mặt!

Xích Chiến Vân sắc mặt phát lạnh, lạnh giọng nói:

- Thành thật thi đấu xong cho ta, thực lực của ngươi có thể vào vòng sau. Nếu không vào được vòng sau, ta sẽ phạt ngươi cấm bế trăm năm! Chuyện hôm nay, coi như là giáo huấn của ngươi, còn nữa...

Xích Chiến Vân chuyển hướng Lâm Minh:

- Tiểu tử, chuyện hôm nay, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Xích Chiến Vân ném xuống câu nói này, trực tiếp bay đi. Kỳ thật một câu cuối cùng của hắn cũng chỉ là lời gỡ gạc thể diện mà thôi, hắn căn bản không thể làm gì Lâm Minh. Thực lực của Lâm Minh chỉ sợ sẽ tỏa sáng trong đệ nhất hội võ, hắn cũng không thể làm gì Lâm Minh.

Trên khán đài, đệ tử Phượng tộc thượng cổ nhìn thấy từng cảnh tượng như vậy phát sinh, đều nói không nên lời.

- Tiểu tử này, cũng quá bỉ ổi!

Hỏa Liệt Thạch nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên cười hắc hắc:

- Tuy nhiên... ta thích!

- Hai gậy này, đánh tốt lắm. Xích Quang Đại Thánh địa, lão phu sớm đã nhìn không vừa mắt. Nhất là cô nhóc đanh đá kia, nên hung hăng vụt mông nàng!

Những lời này Hỏa Liệt Thạch cũng chỉ là nói riêng mà thôi, Phượng tiên tử và Liêm Trinh ở gần nghe xong đều không có lời nào để nói.

Chương 1242: Nhân số giảm mạnh

Trận chiến của Lâm Minh với Xích Như Ngọc, là chiến đấu bùng nổ dữ dội nhất trên Phong Thần Đài cho đến nay mới thôi. Cũng là quyết đấu cao cấp nhất, được tất cả mọi người chú ý.

Ngay cả U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết, sau khi chiến thắng đối thủ cũng không lập tức trèo lên bậc thứ 24 Phong Thần Đài, mà dừng lại xem xong toàn bộ quá trình chiến đấu của Lâm Minh.

- Thú vị!

Khóe miệng U Vô Tận nhếch lên một độ cong, xoay người đi hướng bậc thứ 24.

Kiếm Vô Huyết cũng cùng trèo lên bậc thứ 24. Ở trong mắt bọn họ, Lâm Minh chỉ là đáng chú ý mà thôi, lại không cần cố kỵ.

Về phần những người dự thi khác, lại không thể ung dung giống như hai người này. Áp lực do Lâm Minh mang tới quá lớn!

- Cái tên kh ủng bố!

- Căn bản không có khả năng chiến thắng!

- Vốn độc nhân như U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết, Long Nha đã ép chúng ta không thở nổi, kết quả còn thi thoảng có ngựa ô giống như Lâm Minh nhảy ra, điều này còn làm cho người sống nữa hay không. Loại người như chúng ta, không cẩn thận một chút, là sẽ lật thuyền!

Võ giả ở đây, có 99% đối với Lâm Minh không có bất kỳ lòng tin gì!

- Kẻ này không tệ a, là người dự thi của Chân Võ giới các ngươi sao? Dường như không phải là đệ tử của Chân Võ Đại Thánh địa các ngươi hả?

Ở bên cạnh Võ Quy Vân, một kiếm khách áo đen tóc xanh mở miệng nói.

- Không phải.

Võ Quy Vân nhíu nhíu mày, hắn cũng không muốn nhắc tới Lâm Minh, đây là sỉ nhục của hắn.

- Quả nhiên. Ta biết mà, nếu là loại người này ở Chân Võ Đại Thánh địa các ngươi, ta sớm đã biết mới đúng. Ta nói Quy Vân huynh, ngươi mới là đại ca của Chân Võ giới hả. Cái tên Long Nha kia còn chưa tính, không chọc nổi. Nhưng là hiện tại, ngay cả danh tiếng của Lâm Minh này đều sắp vượt qua ngươi, chẳng lẽ ngươi cứ nhìn như vậy?

Theo như thanh niên tóc xanh, Xích Như Ngọc là võ giả xuất thân thế giới thứ ba, thực lực tự nhiên không bằng Võ Quy Vân, Võ Quy Vân và Lâm Minh vẫn là có thể đánh một trận.

Hắn tự nhiên không biết, Võ Quy Vân đã sớm thua trong tay Lâm Minh, chiến đấu phát sinh ở Thần Mộng giới, không thể công khai quan sát.

- Nhìn thì lại làm sao, chẳng lẽ danh tiếng của ai vượt qua ta, ta đều phải đi khiêu chiến hắn? Ta có bệnh?

Võ Quy Vân hỏi ngược lại.

Võ giả tóc xanh ngây ra, đây cũng không giống phong cách hành sự xưa nay của vương quốc tâm cao khí ngạo:

- Chẳng lẽ ngươi tự nhận không phải đối thủ của hắn?

Võ giả tóc xanh có chút xem không hiểu. Theo như hắn thấy, Võ Quy Vân trốn tránh Long Nha là đương nhiên, về phần Lâm Minh tuy rằng chiến thắng Xích Như Ngọc nhưng vẫn là có thể đánh một trận. Nhưng hiện tại nghe ý tứ của Võ Quy Vân, thậm chí có khả năng từng chịu thiệt dưới tay Lâm Minh.

- Điều này không cần ngươi nhọc lòng, muốn đi ngươi đi, ta không có tâm tư này.

Võ Quy Vân không nói lời thừa nữa, xoay người đi hướng bậc thứ 24. Hắn lại không ngốc, biết rõ sẽ bị Lâm Minh “hành” một trận, làm sao lại tự tìm mất mặt. Hắn cho rằng, trận chiến vừa rồi, thực lực của Lâm Minh phát huy chỉ sợ không đến một nửa.

Võ Quy Vân thậm chí hoài nghi, Lâm Minh nếu chống lại Long Nha hoặc là Kiếm Vô Huyết, đều không biết ai mạnh ai yếu.

Loại bi3n thái này, ai gặp kẻ đó không may, hắn trốn đều không kịp nữa là.

Về phần kiếm khách vừa rồi nói chuyện, Võ Quy Vân ước gì hắn đi chỗ Lâm Minh ngã cắm đầu một phát. Lòng người chính là như vậy, chịu thiệt trong tay một người, hơn nữa biết rõ nỗi nhục này không thể rửa, như vậy liền hy vọng người khác cũng giống như chính mình, cũng xui xẻo một phen.

Võ Quy Vân nhảy lên vách đá bậc thứ 24, với thực lực của hắn chỉ cần không gặp phải bi3n thái, vững bước tăng lên, cuối cùng vào vòng sau là hoàn toàn không có vấn đề.

- Quá kinh người. Lâm Minh lúc trước yên lặng hồi lâu, không ngờ một lần hành động đánh bại Xích Như Ngọc số một số hai Xích Quang Đại Thánh địa. Hơn nữa là thoải mái đánh bại. Xem ra lúc trước Lâm Minh là cố ý bảo tồn thực lực!

Ở trên linh hạm, hai người chủ trì nói. Bọn họ đương nhiên không biết lúc trước Lâm Minh bị người có ý thử.

- Lâm sư huynh không ngờ chiến thắng võ giả xếp hạng số một số hai Xích Quang Đại Thánh địa? Hơn nữa... rất thoải mái?

Ở bậc thứ 21, Nhan Nguyệt Nhi nghe thấy tin tức này, giật mình rất lớn. Bởi vì vị trí, nàng không nhìn thấy chiến đấu của Lâm Minh.

Xích Quang Đại Thánh địa nhưng là bá chủ của Xích Quang giới nơi tổng bộ Phượng tộc thượng cổ. Bọn họ đối với Phượng tộc thượng cổ mà nói giống như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, hiện giờ lại bị Lâm Minh chiến thắng.

Ngay khi Nhan Nguyệt Nhi cảm thấy khó tin, các đệ tử Phượng tộc thượng cổ nhao nhao hoan hô.

- Lâm sư huynh quá trâu bò!

- Ha ha, đánh sảng khoái! Quá sung sướng!

- Phượng tộc thượng cổ chúng ta lần này xem như là nở mày nở mặt!

Đệ tử Phượng tộc thượng cổ tương đối kích động. Luôn bị Xích Quang Đại Thánh địa ép, thậm chí chính bọn họ đều chưa từng sinh ra ý niệm ép ngược lại Xích Quang Đại Thánh địa, mà hiện tại Lâm Minh lại làm được.

Chân chính quét ngang Xích Quang Đại Thánh địa! Khí phách như vậy, khiến bọn họ làm sao có thể không sung sướng?

Lúc này, Lâm Minh cũng bắt đầu trèo bậc thứ 24. Lâm Minh trèo vẫn rất ổn như trước, tốc độ không nhanh nhưng lại có vẻ rất thoải mái.

Bậc thứ 24, nhân số của tập đoàn thứ nhất lại thiếu một nửa, chỉ còn lại 1600 người.

Cho dù điều tức chừng một canh giờ, phía sau lại trèo lên cũng chỉ là thêm hai, ba trăm người mà thôi.

Ngay từ đầu người thuộc tập đoàn thứ nhất thủ thắng đều có thể trèo lên bậc thứ 24, nhưng là mấy đợt người dự thi phía sau cho dù thắng đối thủ cũng không nhất định có thể trèo lên bậc thứ 24.

Bọn họ có một số người là ở bậc thứ 22, 24 phía trước bị người mạnh đánh bại một lần, tuy rằng được khí linh Phong Thần Đài trị lành thương thế, nhưng tiêu hao thể lực lại không thể bù được.

Tuy nói thua một lần cũng còn có bốn lần cơ hội, nhưng sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với thành tích về sau.

Khi Lâm Minh ngồi vững ở bậc thứ 24, khoảng cách trăm trượng chung quanh hắn không ngờ thành khu không người!

Bọn họ đều sợ bị Lâm Minh nhắm vào.

Đây là đãi ngộ chỉ có đám yêu nghiệt Long Nha, Kiếm Vô Huyết mới có!

Hiện tại thực lực của Lâm Minh đã bị nhận định là top 10 trong tất cả cao thủ vòng bán kết!

- Ha ha! Chung quanh Lâm sư huynh căn bản không ai dám tới gần!

- Lúc trước đám ngu ngốc kia còn tới chủ động tìm Lâm Minh sư huynh gây phiền toái, hiện tại đều trốn tránh Lâm Minh sư huynh. Thật khí phách!

- Đúng! Người có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này, tổng cộng cũng chỉ chục người. Trong số này, tu vi Lâm sư huynh thấp nhất!

Loại cảm giác một mình ngồi Phong Thần Đài, trăm trượng chung quanh không người này quả thật có chút hương vị cao thủ tịch mịch.

Vào lúc võ giả Phượng tộc thượng cổ nhao nhao hò hét cổ vũ Lâm Minh, chiến đấu ở bậc thứ 24 bắt đầu!

Hiện tại tổng số người tổng cộng còn không đến 1900, phía sau đã cơ bản không có ai có thể lên được nữa.

1900 người chém giết lẫn nhau, có thể đi lên bậc thứ 25 sẽ lại ít thêm một nửa!

Lâm Minh đứng lên, võ giả chung quanh hắn lập tức có chút khẩn trương, một số người bắt đầu lùi lại. Mà chính vào lúc này, Lâm Minh động. Tốc độ của hắn rất nhanh, một bước bước ra, đi tới trước người một võ giả vóc dáng nhỏ.

Võ giả kia chiều cao chỉ tới ngực Lâm Minh, so với nữ nhân bình thường còn thấp hơn không ít. Trên mặt hắn còn có ít lông, bộ dạng giống như một con khỉ, hiển nhiên huyết thống đặc thù.

Hắn nhìn thấy Lâm Minh xông tới, suýt nữa cắn đầu lưỡi mình.

- Móa, không xui xẻo như vậy chứ!

Đã cách xa như vậy rồi, vẫn là bị sát tinh này nhắm vào!

Hắn cũng không phải không muốn chạy xa hơn, mấu chốt là địa phương khác còn có yêu nghiệt khác, thế nào cũng phải gặp phải một hai người. Hơn nữa tên U Vô Tận kia rõ ràng hoàn toàn xem tâm tình. Có lúc ai cách hắn xa hắn đánh người đó, có lúc lại đánh người gần nhất.

Bị mười mấy người mạnh đỉnh cấp đó chọn trúng, chỉ có thể trách bộ dạng mình không tốt.

- Chậm đã! Đại hiệp chớ động thủ!

Trong nháy mắt Lâm Minh vọt tới, võ giả vóc dáng nhỏ đó rống lớn. Thanh âm hắn sắc nhọn, tính xuyên thấu cực mạnh, có chút giống tiếng rít do khỉ phát ra.

- Hả?

Động tác Lâm Minh chậm lại.

Võ giả vóc dáng nhỏ cười hắc hắc:

- Không cần lão nhân gia ngài động thủ, ta tự giải quyết.

Võ giả vóc dáng nhỏ nói xong, một đường chạy chậm đến bên mép vách núi bậc thứ 24, rồi sau đó không nói hai lời trực tiếp nhảy xuống.

Lâm Minh nhìn đến đây, trực tiếp hết lời.

Như vậy cũng được?

Kỳ thật chủ động nhận thua quả thật tốt hơn nhiều so với bị đánh bại.

Phong Thần Đài là một trận chiến lâu dài, bất kể trèo lên hay là chiến đấu đều cần tiêu hao lượng lớn thể lực.

Hơn nữa là lần này nối lần kia, không ngừng tích lũy!

Rất nhiều người không phải là tích lũy thua năm lần knock- out, cũng không phải không chống được uy áp Thiên Tôn, mà là bị hao hết thể lực. Sau khi hao hết thể lực lại uống thuốc, chân nguyên trong cơ thể pha tạp, thực lực phát huy ra không được một nửa, tự nhiên bị đào thải.

Cứ như vậy, Lâm Minh ở bậc thứ 24, không chiến mà thắng!

Bậc thứ 25, đối thủ lại nhận thua!

Người nhận thua không chỉ đối thủ của Lâm Minh, đối thủ của U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết, Long Nha cũng nhận thua!

Nhân số lại giảm, người có thể trèo lên bậc thứ 26 chỉ còn lại không đến 500!

30 vạn người, hiện tại chỉ còn lại có bằng ấy!

Nhưng là 500 người này vẫn không thể toàn bộ vào vòng sau.

Khu thi đấu chỗ Lâm Minh, cuối cùng sẽ chỉ chọn ra 300 người có thể thông qua bán kết.

300 người này, sẽ ưu tiên lựa chọn người trèo cao nhất. Nếu cùng tầng, thì ưu tiên võ giả dùng thời gian ít nhất. Cho nên rất nhiều người dự thi biết rõ đi theo tập đoàn thứ nhất có khả năng đào thải cũng sẽ căng da đầu theo sau, bởi vì dùng thời gian ít nhất.

Người như đám Nhan Nguyệt Nhi, Long Nhất tuy rằng hiện tại còn chưa bị đào thải, nhưng là bọn họ muốn vào vòng sau đã là chuyện không có khả năng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, 300 người thông qua bán kết, 99% sẽ sinh ra trong 500 người này. Còn lại chỉ có kẻ không may vận khí quá tệ, liên tục gặp phải yêu nghiệt mới có thể người ở sau mà lên, vọt vào top 300.

Bậc thứ 26, uy áp lại tăng lên.

Dòng nước nguyên khí trời đất trên vách đá bậc thứ 26 đã rất nhạt, mà uy áp Thiên Tôn lại giống như thác nước trút xuống!

Hơn nữa càng lên cao uy áp lại càng mạnh.

- Làm... làm sao có thể. Ta... bò không nổi nữa!

Giữa đường đi lên bậc thứ 26, một võ giả đã đến cực hạn, mỗi một bước đều bò cực kỳ gian nan.

- Ta một đường tới nay đều là toàn thắng, cũng một mực ở tập đoàn thứ nhất. Nhưng là ta... rồi lại bò không nổi...

Võ giả đó cắn răng, liều mạng kiên trì, nhưng mà uy áp càng ngày càng khổng lồ trút xuống bừa bãi trên người hắn, rốt cuộc hắn trượt tay, từ trên vách đá cao mấy ngàn trượng rớt xuống dưới.

Đây là lần đầu tiên có người dự thi ở tập đoàn thứ nhất đồng thời trước đó một mực bảo trì toàn thắng, bởi vì không chịu nổi uy áp Thiên Tôn từ trên vách đá rớt xuống!

Điều này nghĩa là, về sau đào thải mỗi một tầng đều sẽ vượt qua một nửa!

Một tầng đào thải hơn một nửa, tốc độ đào thải này quá kh ủng bố. Không mất bao lâu, trên toàn bộ Phong Thần Đài sẽ chỉ còn lại số người hàng đơn vị.

Đến lúc đó, chỉ có đám người Lâm Minh, U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết, Long Nha!

Đó là cường cường va chạm chân chính, căn bản không thể trốn tránh!

Chương 1243: Họa từ miệng mà ra

- Tập đoàn thứ nhất, có người rơi xuống rồi!

- Quá đáng sợ chứ hả! Những người này đều gần như là xếp hạng top 5 đại thế giới, là tinh anh trong tinh anh. Lại cũng không chịu nổi uy áp bậc thứ 26!

Lúc trước Lâm Minh chiến Xích Như Ngọc, trên đài còn có 1900 người, chia đều mỗi một đại thế giới là top 20. Hiện tại chỉ còn lại có 500, chia đều đến mỗi đại thế giới, chính là thiên tài xếp hạng top 5.

Top 5, đều có người không trèo lên được bậc thứ 26, phía sau căn bản không cần phải nghĩ.

- Lúc này mới bậc thứ 26 đấy! Phía sau sẽ càng ngày càng khó! Chỉ sợ đến mấy bậc cuối cùng, độ khó sẽ còn tăng vọt một tầng!

- Lúc trước Tiêu Đạo Tử tiền bối từng nói, chúc cho đám người dự thi lên đ ỉnh. Nhưng là hy vọng lên đ ỉnh lại vô hạn xa vời. Ta nguyên bản còn tưởng là lời phóng đại, hiện tại xem ra chỉ sợ thật sự không ai có thể lên đ ỉnh!

Ở trên khán đài, có người nghĩ tới lời nói của Tiêu Đạo Tử lúc trước.

- Vô hạn xa vời, U Vô Tận cũng không được sao?

Có võ giả của Ma Thủy đại thế giới nói, theo như bọn họ thấy, U Vô Tận quả thật mạnh mẽ.

- U Vô Tận? Hắc hắc... các ngươi biết cái gì, U Vô Tận, bậc thứ 32 đều không lên được!

Trong đám người đột nhiên có một thanh âm vang lên, lên tiếng chính là một lão nhân tóc bạc. Lời của lão lập tức khiến cho một đám người giận trừng mắt nhìn. Lão già này là ai!

- Một đám tiểu bối vô tri! Các ngươi cho rằng Phong Thần Đài là cái gì? Còn lên đ ỉnh! Tiêu Đạo Tử tiền bối nói, hy vọng lên đ ỉnh xa vời, chỉ là cách nói khách khí, kỳ thật căn bản là không có người lên đ ỉnh! Phong Thần Đài đã không phải lần đầu tiên dùng cho Thần Vực đệ nhất hội võ rồi.

Lão nhân vừa nói vậy, chúng tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây lập tức bị khơi dậy hứng thú:

- Không phải lần đầu tiên dùng cho Thần Vực đệ nhất hội võ? Từng dùng lúc nào?

Mọi người lập tức muốn biết, đệ nhất hội võ trước kia, tình huống biểu hiện của thiên tài trên Phong Thần Đài đến tột cùng như thế nào.

- Phong Thần Đài 10 vạn năm trước liền từng dùng một lần, cũng là dùng ở vòng bán kết liên hợp mấy trăm đại thế giới. Lão phu biết, đừng nói là lên đ ỉnh 33 tầng, cho dù là 32 tầng cũng không có người đi lên! Lúc ấy quy tắc so tài chính là, khi tất cả võ giả đều bị Phong Thần Đài văng ra ngoài, so tài chấm dứt. Nói cách khác, Phong Thần Đài này căn bản là không thể trèo lên đ ỉnh!

- Thì ra là như vậy.

- Ngay cả tầng 32 đều không đến, độ khó quá bi3n thái chứ hả.

Mọi người nhao nhao tỉnh ngộ. Nếu như vậy, trèo lên Phong Thần Đài căn bản chính là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Lúc này trên Phong Thần Đài, Tiêu Đạo Tử lăng không ngồi xếp bằng trong hư không, nhắm mắt dưỡng thần.

Hết thảy trên Phong Thần Đài, người xem nghị luận dường như đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

- Thiên tài lần này tốt hơn ta nghĩ rất nhiều... Thẳng đến bậc thứ 26, trong tập đoàn thứ nhất mới có người bởi vì không chịu nổi uy áp bị đào thải. Có lẽ có người có thể lên bậc thứ 32.

Tiêu Đạo Tử thì thào tự nói. Hết thảy phát sinh trên Phong Thần Đài đều dưới cảm giác của hắn.

Từ người dự thi thứ nhất ở vào tập đoàn thứ nhất bởi vì không chịu nổi uy áp của Phong Thần Đài mà ngã xuống, thời gian 30' ngắn ngủi, lại có mười mấy người từ bậc thứ 26 Phong Thần Đài rơi xuống!

Võ giả cuối cùng trèo lên bậc thứ 26 tổng cộng chỉ có 478 người.

Điều chỉnh một hai canh giờ, phía sau lục tục trèo lên mười mấy võ giả, trong đó bao gồm Xích Như Ngọc. Những người này vốn thực lực rất mạnh, chỉ là vận khí không tốt gặp phải người càng mạnh, cho nên mới thua.

Sau khi Xích Như Ngọc đi lên bậc thứ 26, một lời không nói, tìm một góc không có người ngồi xuống, trốn khỏi Lâm Minh thật xa.

Sau mười mấy võ giả này, cũng không có người có thể lên bậc thứ 26 nữa.

Nhan Nguyệt Nhi, Long Nhất của 4 gia tộc Thần thú cũng bị đào thải, tuy rằng còn có một số người ở tầng hơn 20 đau khổ giãy giụa, nhưng là bọn họ đã không có khả năng vào vòng sau nữa.

Nói cách khác, 300 người có thể tiến vào chung kết sinh ra ngay trong 490 người này. Trên cơ bản, thắng trận này liền có khả năng tương đương thăng cấp!

Mà một khi thua, chẳng những phải rơi xuống một bậc, hơn nữa rơi về bậc thứ 25 còn phải đánh thêm một trận mới có thể trở lại bậc thứ 26. Sau đó chờ đợi võ giả bậc thứ 27 bị đào thải xuống dưới, quyết đấu. Đây sẽ là một trận khổ chiến.

Chiến đấu sắp bắt đầu, rất nhiều người dự thi đều sắc mặt ngưng trọng. Đây là một trận chiến trực tiếp liên quan đến tương lai bọn họ.

- Ta chọn... Ngươi, làm đối thủ của ta.

Lâm Minh đi tới trước mặt một võ giả, người này chính là bằng hữu của Võ Quy Vân, kiếm khách tóc xanh lúc trước xúi giục Võ Quy Vân khiêu chiến Lâm Minh.

Sau khi nhận khiêu chiến của Lâm Minh, biểu tình của kiếm khách tóc xanh này cực kỳ đặc sắc.

Mà Võ Quy Vân ở bên cạnh ngây một lát, lập tức trong lòng tràn đầy tâm tình cười trên nỗi đau người khác. Hiển nhiên hắn và "bằng hữu" này cũng chỉ là thân thiện mặt ngoài mà thôi.

- Xứng đáng!

Võ Quy Vân nói trong lòng:

- Bình thường diễu võ dương oai, lần này xem ngươi còn thế nào kiêu ngạo. Ngoan ngoãn húc phải đinh một lần đi! Nếu ngươi có thể thắng, sau này ta đi lùi!

Kiếm khách tóc xanh sắc mặt âm trầm, hắn rất hoài nghi Lâm Minh lúc trước phát hiện ra hắn và Võ Quy Vân nghị luận, nếu không làm sao khéo như vậy.

- Họa là từ miệng mà ra, ta thật là lắm miệng!

Kiếm khách tóc xanh hiện tại hối hận ruột đều xanh, hắn rất hoài nghi Võ Quy Vân từng chịu thiệt dưới tay Lâm Minh. Nếu là như thế, hắn sẽ không hề có khả năng thắng lợi, bởi vì thực lực của hắn thậm chí mơ hồ không bằng Võ Quy Vân.

- Quy Vân huynh, ngươi nói cho ta biết, lúc trước có phải ngươi đã từng giao thủ với Lâm Minh hay không?

Kiếm khách tóc xanh dùng chân nguyên truyền âm hỏi, hắn rất hối hận lúc trước không đều tra rõ tình báo của Lâm Minh, nguyên nhân chủ yếu là xếp hạng của Lâm Minh ở dự tuyển cũng không cao, hắn không chú ý. Nếu không hỏi người dự thi của Chân Võ đại thế giới một chút, không khó biết được Võ Quy Vân rốt cuộc có phải thua bởi Lâm Minh hay không.

Nếu thật sự thua, hắn liền không cần do dự, trực tiếp nhận thua, bảo tồn thể lực.

Võ Quy Vân cười nhạt đối với câu hỏi của kiếm khách tóc xanh, hắn áp chế tâm tư cười trên nỗi đau người khác, hỏi ngược lại:

- Chu Hùng. Lúc trước ngươi không phải còn cổ động ta đi khiêu chiến Lâm Minh sao? Ta cùng thực lực của ngươi cũng xấp xỉ, làm sao hiện tại Lâm Minh tìm tới ngươi, ngươi định trực tiếp nhận thua?

Nghe thấy Võ Quy Vân nói, sắc mặt kiếm khách tóc xanh trở nên khó coi, Võ Quy Vân căn bản chính là rõ ràng không muốn nói.

Bất kể giữa Võ Quy Vân và Lâm Minh rốt cuộc đã xảy ra cái gì, trực tiếp nhận thua hắn đều có chút không cam lòng. Hắn cũng là một cao thủ xếp hạng số một số hai trong thế giới thứ hai!

Hơn nữa, cho dù bại bởi Lâm Minh hắn cũng vẫn có nắm chăc vào vòng sau.

- Ngươi không nói thì thôi, ngươi thật cho là ta không dám chiến!

Kiếm khách tóc xanh hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng Lâm Minh.

Cắn chặt răng, hắn nói:

- Người khác sợ ngươi, ta lại không sợ! Ngươi cho rằng ta là nắm mì? Muốn bóp là bóp? Ta sẽ làm ngươi hối hận, lựa chọn ngươi đã làm ra!

Kiếm khách tóc xanh đột nhiên rút trường kiếm, kiếm chỉ Lâm Minh. Ở chỗ ngồi tông môn của hắn lập tức bộc phát ra tiếng hô như thủy triều.

- Chu sư huynh cố lên!

- Tất thắng!

- Tất thắng!

- Chu sư huynh kiếm bình thiên hạ!

Kiếm khách tóc xanh hiển nhiên cũng ra từ một Thánh địa Giới Vương giới lớn, số lượng đoàn thân hữu rất nhiều, chừng mấy ngàn người, thanh thế to lớn. Bình thường Thánh địa đỉnh cao như Phượng tộc thượng cổ, căn bản không được chia nhiều vé vào cửa như vậy.

Kiếm khách tóc xanh như gặp đại địch, đi ra từng bước, kiếm thế toàn thân phát ra bừa bãi, hình thành lĩnh vực kiếm.

Tiếng khí rít sắc bén, cắt không khí, loại lĩnh vực kiếm này hoàn toàn là kiếm thế của võ giả tạo thành, căn bản không cần tiêu hao bất kỳ chân nguyên, kiếm thế tự nhiên mà hình thành kiếm khí công kích. Võ giả tu vi không đủ, chỉ cần lọt vào lĩnh vực kiếm, sẽ bị loạn kiếm miểu sát. Người thực lực mạnh cũng sẽ bị ảnh hưởng, mà không thể không phân tâm phòng ngự.

- Là kiếm vực. Chu sư huynh vừa lên liền thi triển kiếm vực rồi!

- Chu sư huynh nghiêm túc rồi, đây nhất định là một trận long tranh hổ đấu!

Lâm Minh kia quả thật lợi hại, nhưng ta càng coi trọng Chu sư huynh!

Người nhà mình biết chuyện nhà mình. Những đệ tử hạch tâm thiên phú kém một chút này rất khó nhận rõ thực lực của thiên tài tuyệt đỉnh rốt cuộc ai mạnh ai yếu. Bọn họ cũng căn bản không biết thực lực cực hạn của Chu Hùng ở chỗ nào, chỉ biết Chu sư huynh bọn họ phi thường lợi hại mà thôi.

Ngay khi những đệ tử này nhìn thấy kiếm vực kích động không hiểu, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một luồng thương mang vô cùng thô to bắn thẳng bầu trời, kiếm vực trực tiếp bị xé rách!

Tiếng hoan hô của bọn họ lập tức tắc tịt hơn phân nửa.

Kiếm vực không ngờ cứ như vậy bị phá?

Đoàn thân hữu của Chu Hùng trên khán đài còn chưa kịp phản ứng, đúng vào lúc này Lâm Minh đã tay cầm Phượng Huyết Thương vọt vào kiếm vực, thương mang của hắn bao phủ toàn thân. Lượng lớn kiếm khí bị xé rách.

Trường thương quét ngang, kiếm khách tóc xanh hét lớn một tiếng, kiếm quang bừa bãi trút xuống, dường như ngân hà đổ xuống, thanh thế to lớn.

Kiếm khách tóc xanh này là cao thủ mấy thứ hạng đầu của đại thế giới, cũng là có chút bản lĩnh.

Ầm Ầm Ầm!!!. đam mỹ hài

Va chạm cuồng mãnh, Lâm Minh và kiếm khách tóc xanh trong nháy mắt giao thủ bảy tám hiệp, tuy rằng kịch liệt nhưng kỳ thật Lâm Minh vững vàng chiếm thế thượng phong. Mỗi một luồng thương mang của hắn đều có thể đánh nát ba bốn luồng kiếm quang của kiếm khách tóc xanh.

- Hội tâm nhất kiếm!

Vào lúc bị thương mang của Lâm Minh áp chế đến cực hạn, kiếm khách tóc xanh kiếm đi mũi lệch, đột nhiên đâm ra một kiếm. Kiếm quang ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, đâm thẳng ngực Lâm Minh.

Loại kiếm quang nén ép cao độ này, chẳng những vô cùng sắc bén hơn nữa tốc độ cực nhanh, khó lòng phòng bị. Nếu là thực lực không đủ, thật sự có khả năng trúng chiêu từ đó bại trận.

Nhưng mà kiếm quang của kiếm khách tóc xanh sắc bén, thương mang của Lâm Minh càng thêm cuồng mãnh. Hắn mở Bát Môn Độn Giáp và Tà Thần lực, đột nhiên một thương đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn, Hội tâm nhất kiếm của kiếm khách tóc xanh vỡ nát, một thương của Lâm Minh như Thái Sơn áp đỉnh đập thẳng xuống.

Ầm Ầm!!!

Phượng Huyết Thương đập thật mạnh lên Phong Thần Đài!

Đây cũng chính là Thiên Tôn Linh bảo, nếu như là núi sông mặt đất, một thương này có có thể đập núi sông sụp đổ, mặt đất lún sâu.

Kiếm khách tóc xanh bị sóng xung kích cuồng mãnh thổi bay ra.

Thân thể hắn còn chưa ổn định, đột nhiên trong lòng cả kinh, dịch ngang thật nhanh.

Nhưng mà đã muộn, một sợi thương mang sạt qua vai phải hắn, quẹt vỡ chân nguyên hộ thể, mang theo một chùm mưa máu!

- Còn đánh sao?

Lâm Minh nhìn về phía kiếm khách tóc xanh.

- Ngươi độc!

Kiếm khách tóc xanh nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, từ trong kẽ răng rặn ra mấy từ:

- Ta... nhận thua!

- Đa tạ

Lâm Minh thu hồi Phượng Huyết Thương!

Chương 1244: 15 người

- Võ Quy Vân, ta nhớ kỹ!

Kiếm khách tóc xanh oán giận nhìn thoáng qua Võ Quy Vân, từ bậc thềm 26 nhảy xuống.

Mà Võ Quy Vân vẻ mặt tự nhiên, hắn cũng không sợ Chu Hùng, thậm chí xuất thân của Võ Quy Vân đích còn tốt hơn không ít so với Chu Hùng, Chân Võ Đại Thánh địa, cho dù là ở trong thế giới thứ hai, đều xem như một đại Thánh địa giàu có, hắn lại cảm thấy, Lâm Minh xuống tay quá nhẹ.

Toàn bộ bạn bè thân nhân kiếm khách tóc xanh phải chịu lửa giận, 1 khu vực, mấy ngàn đệ tử, lặng ngắt như tờ.

Mà đối lập là Phượng tộc thượng cổ bên này, bộc phát ra tiếng hoan hô như thủy triều vậy.

Trận đấu bán kết này, tiếng hoan hô của Phượng tộc thượng cổ gần như là nhiều nhất, trừ bọn họ ra thì chính là tiếng la xung thiên của Thiên Minh Đại Thánh Địa.

- Lâm sư huynh quá mạnh mẽ rồi!

- Quả thực bách chiến bách thắng!

Tại trong tiếng hoan hô này, Lâm Minh bắt đầu leo lên bậc thứ 27!

Hắn là nhóm võ giả đầu tiên bắt đầu leo lên bậc thứ 27, trước hắn chính là U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết và ít người mà thôi.

Bậc thứ 27 cách tầng đỉnh rất gần, Lâm Minh cũng muốn biết, đến tột cùng mình có thể đi được tới bước nào.

Phong Thần Đài nếu đã dám xưng, chỉ cần đăng đỉnh là có thể Phong Thần, tất nhiên sẽ có một chút thần diệu.

Tuy rằng Phong Thần Đài mà Lâm Minh leo lên chỉ là phỏng chế phẩm, nhưng mà cũng có thể có một tia huyền ảo.

Bậc thứ 27, uy áp lại lần nữa tăng lên.

Phong Thần Đài càng đến phía sau, mỗi một lần uy áp tăng lên với biên độ lại càng lớn.

Trong lúc Lâm Minh leo lên tới khoảng cách 5000 trượng, võ giả phía sau hắn cũng bắt đầu nhao nhao leo lên bậc thứ hai bảy. Trong đó có một người Lâm Minh quen biết.

Đó là một nữ nhân áo đỏ mang nón tre. Đúng là nữ nhân thanh âm khàn khàn mà Lâm Minh mấy lần gặp ở Chân Võ đại thế giới.

Sư phụ của nàng là Giới Vương, bản thân nàng cũng có thiên phú xuất chúng, một đường thắng liên tiếp tới đây, nhưng lúc nàng leo lên bậc thứ 27, cũng xuất hiện tình thế khó chống đỡ được.

- Nàng cũng không chống lại được rồi, hai trăm người có thể lên bậc thứ hai bảy này thì không tồi rồi.

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này, ý nghĩa này, chỉ cần có thể leo lên bậc thứ 27 thì đều có thể đấu vòng sau.

Mà không leo lên được thì sẽ cùng võ giả bậc thứ 26, bao gồm cả võ giả bậc thứ 25 xông lên tranh đoạt gần trăm danh ngạch còn lại. Mà chuyện này tương đương với cạnh tranh với mấy trăm người, quá trình chiến đấu như vậy là cực kỳ thảm thiết.

Uy áp càng ngày càng mạnh. Càng lên cao thì càng như thế. Một hơi leo lên 1 vạn trượng, nói thì dễ hơn làm.

Nhân số đang không ngừng giảm bớt!

Vốn người bậc thứ 26 thắng đối thủ liền có tư cách leo lên bậc thứ 27. Có gần 250 người nhưng lúc leo lên hơn phân nửa liền chỉ còn 210 người, người chân chính bò lên đ ỉnh chỉ còn lại 202 người.

Chỉ là một bậc thứ 27 của Phong Thần Đài 27 mà đã đào thải hơn một phần năm người thắng trong đó rồi!

- Con bà nó, cuối cùng cũng lên được!

Võ Quy Vân thở dài một hơi, Phong Thần Đài này quá bi3n thái đi! Với thực lực của hắn, leo lên tới đây cũng phải cố hết sức.

Võ Quy Vân thật vất vả thở hổn hển được mấy hơi, đột nhiên sắc mặt căng thẳng, hầu kết co rút một cái.

Hắn nhìn thấy một thanh niên áo đen sắc mặt tái nhợt, đồng tử phiếm hồng đi tới phía mình, thanh niên áo đen này, đúng là U Vô Tận!

Võ Quy Vân đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng, không phải xui xẻo như vậy chứ!

Hắn vô cùng hy vọng U Vô Tận chỉ đi ngang qua, nhưng mà ánh mắt tên kia lại rõ ràng tập trung vào người mình.

- Ta... Ta nói, có thể... Có thể hay không cấp... Cấp cho mặt mũi cho ta... Ta thật vất vả mới leo lên tới đây...

Võ Quy Vân lo lắng, căng thẳng nói.

Mà sắc mặt U Vô Tận lại lạnh lùng kiên quyết, mờ nhạt nói:

- Ngươi tự đi xuống phía dưới, hay là để ta tiễn ngươi đi?

- Ta...

Võ Quy Vân mặt khổ nhăn lại giống như quả mướp đắng, thật vất vả mới leo lên được, mới gần đạt tới yêu cầu, nếu lại leo thêm một lần, còn có chuyện gì càng chán nản hơn so với chuyện này?

- Ta... Ta lập tức xuống phía dưới.

Võ Quy Vân giờ khắc này, nhìn vách núi cao vạn trượng phía dưới, trong lòng muốn chết, hắn lần đầu tiên cảm nhận được, thực lực của mình là thấp kém cỡ nào, bị người ép tới mức muốn phản kháng cũng không được.

Thực lực kém, cũng chỉ có thể như thế.

Không riêng gì Võ Quy Vân, còn có đối thủ Lâm Minh lựa chọn, cũng tự động nhận thua, thiên tài xếp hạng số một số hai đại thế giới căn bản không có năng lực cùng Lâm Minh chiến một trận.

U Vô Tận thấy một màn như vậy, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, vẻ tươi cười có chút yêu dị:

- Lâm Minh đúng không?

Bước chân Lâm Minh hơi dừng lại, xoay người nhìn về phía U Vô Tận.

- Ngươi khiến ta có vài phần hứng thú, một Long Nha, một Kiếm Vô Huyết, một người là ngươi, đúng là có thể khiến ta nghiêm túc một chút, còn có một Tử kiếm khách, cũng không tồi! Bậc thứ 31, hoặc là bậc thứ 32, ta chờ ngươi cùng giao thủ, nếu ngươi có thể leo lên được thì hãng nói.

Lâm Minh nhếch miệng cười:

- Không cần ngươi nói, ta cũng sẽ cùng ngươi chiến một trận.

Lần đấu bán kết này, đánh bại U Vô Tận, chính là một trong mục tiêu cả hắn, cũng là bắt đầu để ngày sau hắn đánh bại Thiên Minh Tử.

- Có ý tứ, hy vọng ngươi đừng cho ta thất vọng.

U Vô Tận xoay người leo lên bậc thứ 28.

Lâm Minh cũng leo lên bậc thứ 28.

Mặc dưới uy áp Thiên Tôn kh ủng bố, thân pháp của hai người vẫn ung dung như trước.

Bậc thứ 27 chỉ có 202 người lên được, bậc thứ 28 nhất định không đến trăm người, chia đều ra một đại thế giới, ngay cả một võ giả cũng không có, rất nhiều đại thế giới đều trắng tay về.

- Hai tên yêu nghiệt này, bắt đầu leo lên bậc thứ 28 rồi!

- Long Nha, Kiếm Vô Huyết cũng bắt đầu leo lên rồi, còn có tên Tử kiếm khách kia.

- Không biết phương diện này ai là người mạnh nhất, dựa theo xếp hạng Phong Thần Bảng, U Vô Tận có cơ hội dẫn đầu nhất.

- Xếp hạng Phong Thần Bảng, không có nghĩa là thực lực chân thật, tựa như Lâm Minh kia, xếp hạng Phong Thần Bảng đều xếp hạng thứ 1 vạn, cho dù hắn xếp hạng tốt nhất cũng không tính dẫn đầu, rất nhiều người có thực lực vẫn không phát huy ra, tuy nhiên U Vô Tận quả thật lợi hại, nghe đồn, tương lai hắn có thể trở thành Giới Vương, thậm chí có một chút hy vọng, vấn đỉnh đại giới Giới Vương!

Đại giới Giới Vương, 1 Giới chủ có số lượng của nó, bởi vì truyền nhân của Thiên Tôn tồn tại, cho nên danh tiếng so với Thần Vực đệ nhất hơi thấp hơn một ít, nhưng cũng không quá thấp.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, cho dù thiên tài của Thánh địa đại giới Giới Vương đứng đầu bồi dưỡng ra, cũng rất khó trở thành đại giứoi Giới Vương, cũng chỉ có đỉnh cao thiên tài như U Vô Tận của Thiên Minh Đại Thánh Địa, như Vũ Văn Bác của Quảng Vũ Đại Thánh địa, bọn họ ở Thần Biến kỳ, Thần Quân kỳ nếu như lại có kỳ ngộ thì mới có thể có một chút hy vọng.

Bậc thứ 28!

Cuối cùng có thể đứng ở chỗ này, chỉ còn lại có 80 người!

Sau một phen chiến đấu kịch liệt, đến bậc thứ 29, lại ít đi hơn phân nửa.

Chỉ còn lại 30 người.

100 đại thế giới, chỉ tuyển ra được 30 người, đây là loại tỉ lệ đào

thải khoa trương cỡ nào!

Lúc này Lâm Minh, thấy được Long Nha, lúc trước Long Nha luôn tại một sườn khác của Phong Thần Đài leo lên, hai người gần như chưa từng thấy mặt.

Nhưng đến bậc thứ 29 rồi, tổng cộng chỉ còn lại 30 người, nhân số quá ít, cộng thêm bò tới đây, chu vi Phong Thần Đài đã hẹp đi rất nhiều rồi, võ giả hai mặt đông, nam, tự nhiên tụ lại cùng nhau.

- Ngươi quả nhiên đứng ở chỗ này.

Long Nha mờ nhạt nói một câu, vẻ mặt một bộ đương nhiên, Lâm Minh leo lên bậc này, đã sớm nằm trong dự kiến của hắn.

- Cũng vậy.

Lâm Minh cười cười nói.

- Phong Thần Đài này gần như không có khả năng leo đến bậc đỉnh, mục tiêu của ta, là đứng ở bậc thứ 32, ta ở nơi đó chờ ngươi, nếu ngươi có thể leo lên được thì hãng nói...

Cuồng phong ở độ cao 29 vạn trượng, Long Nha bình tĩnh nói, quần áo phần phật tung bay, dáng người hắn thon dài, dung mạo thanh tú, ánh mắt ẩn hàm một phần linh hoạt (sắc bén) của một thiếu niên 17, 18 tuổi, nhưng mà cử chỉ, lời nói, lại nội liễm thâm trầm, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

- Không có khả năng đăng đỉnh?

Lâm Minh hơi hơi ngoài ý muốn, mục tiêu của Long Nha cũng chỉ là bậc thứ 32?

- Xem ra ngươi không biết gì về Phong Thần Đài?

- Nghe nói, đây là chi chỉ đắc ý của Hạo Vũ Thiên Tôn, từ khi xuất hiện hàng nhái (ý nói phỏng chế) Phong Thần Đài của Hạo Vũ Thiên Tôn, ở Hạo Vũ Thiên Cung, hơn 100 truyền nhân của Hạo Vũ Thiên Tôn đều đã từng leo qua Phong Thần Đài, đây là một loại lịch lãm đối với bọn họ, nhưng mà truyền nhân Thần Hải kỳ, bao gồm Thần Hải hậu kỳ, đều không có người nào đăng đỉnh được.

- Có loại chuyện này?

Lâm Minh hít sâu một hơi, thì ra là thế, trách không được Tiêu Đạo Tử tự tin như thế, một lời xác nhận mấy chục vạn thiên tài ở đây, hy vọng đăng đỉnh đều vô cùng xa vời, xem ra đây vẫn còn là cách nói uyển chuyển.

Tuy nhiên Long Nha lại biết chuyện bên trong Hạo Vũ Thiên Cung, dường như xuất thân của hắn cũng không có bình thường như vậy, Lâm Minh đối với chuyện này cũng không kỳ quái, mặc dù là tán tu, muốn trưởng thành đến trình độ này, cũng phải có một lão sư cường đại giúp đỡ, nếu không chính là chuyện không có khả năng!

Lâm Minh tự xem cơ duyên của mình đã rất cao, nhưng Lâm Minh cũng có lão sư, ngay từ đầu là mảnh nhỏ linh hồn trong Ma Phương, về sau Ma Quang cũng chỉ điểm không ít cho hắn, kế tiếp là Mộ Thiên Tuyết, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đều có thể tính là 1 nửa sư phụ của Lâm Minh. Lâm Minh đều như thế, huống chi là người khác.

Đến độ cao bậc thứ 29 rồi, chỉ còn lại có 30 người, không có người nào chủ động nhận thua.

Độ cao này cho dù thua, cũng có thể vững vàng đấu vòng sau, huống chi mỗi người bọn họ đều là hạng người cực kỳ kiêu ngạo, luôn tin tưởng mười phần vào mình, không có người cho rằng mình kém cạnh người khác, cho dù gặp phải Lâm Minh, cũng toàn lực chiến một trận!

Mà đối mặt với những người này, Lâm Minh cũng không thể đánh bại thoải mái như Xích Như Ngọc, Chu Hùng, mà phải vận dụng một phần thực lực tương ứng, sau một phen chiến đấu kịch liệt mới có thể thủ thắng.

Đối thủ mà Lâm Minh lựa chọn là một đao khách áo đỏ, đối phương xuất đao như điện, hơn nữa xung quanh hắn hình thành đao vực.

- Tại trường thi đấu bán kết này, lĩnh vực lực trường và vân vân, đúng là không đáng giá tiền, gần như mỗi người đều có!

Lâm Minh cũng cảm khái, trong đó có một ít người có tới hai lĩnh vực.

Hơn nữa hình như Thanh Liên lĩnh vực của mình, loại lĩnh vực cấp thấp này cũng không có trọng dụng gì.

Đao khách áo đỏ kia cũng là chiến ý hừng hực, Lâm Minh cùng hắn chiến đấu kịch liệt mười mấy hiệp, sau khi Lâm Minh đồng thời mở ra Tà Thần lực, thiêu đốt máu Cổ Phượng, đồng thời vận dụng lực lượng của Bát Môn Độn Giáp, rốt cục mới đánh bại được!

Cuối cùng, đạt được tư cách leo lên bậc thứ 30 chỉ còn lại có 15 người!

Lần đầu tiên từ bậc thứ 20 bước lên bậc thứ 30, đến nơi này mới có thể mơ hồ nhìn thấy tầng đỉnh của Phong Thần Đài.

- Chỉ có 15 người đạt được tư cách trèo lên, không biết leo lên đi bậc tiếp theo sẽ có bao nhiêu người?

Ở trên thính phòng, Hỏa Liệt Thạch lẩm bẩm nói, 15 người ở đây, cho dù kém nhất thì tu vi tương lai đều là nửa bước Giới Vương trở lên! Đại tái đỉnh cấp như vậy, đến cuối cùng gay cấn cạnh tranh, đúng là khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Chương 1245: Biến dị hai tròng mắt

Hạo Vũ đại thế giới, trong Hạo Vũ Thiên Cung.

Hai mươi mấy người đầu sỏ của Thần Vực tụ tập ở trong này, bọn họ thông qua 30 khối thủy tinh khổng lồ, quan sát tình huống chiến đấu ba mươi chiến trường.

30 chiến trường thi đấu bán kết, từng người áp dụng những phương thức chiến đấu khác nhau, trong đó có mười trường thi đấu đã cho ra kết quả cuối cùng, bọn họ đều là nhân tuyển trong 300 người thăng cấp tiến vào trận chung kết.

- Cuồng Chiến, Vũ Mặc, Địch Nhung, Vũ Văn Bác... Bốn người này đều là thiên tài hiếm có, lần hội võ Thần Vực đệ nhất này, đúng là mùa đại thu hoạch!

Hạo Vũ Tử cười lớn nói, hắn điểm ra mấy người này, đều là nhân vật đứng đầu ở khu thi đấu bán kết của bọn họ, mà bọn họ có khả năng nhất nhảy vào top 20.

- Ha ha, vẫn là không so được với truyền nhân của Thiên Tôn.

Quảng Vũ Giới Vương cười mở miệng nói, Vũ Văn Bác chính là đệ tử của Quảng Vũ Đại Thánh địa bọn họ.

- Cũng đã rất không tồi rồi, nhất là trong đó có mấy người, nếu nói thực lực của bọn họ so với truyền nhân của Thiên Tôn còn kém một ít, đó cũng là kém về tài nguyên và kế thừa mà thôi, luận thiên phú cũng không kém lắm.

Hạo Vũ Tử nói ra bình luận từ đáy lòng, đây đã là tán dương rất lớn rồi, tài nguyên mà truyền nhân Thiên Tôn sử dụng quả thật xa xỉ, chẳng hạn như Đại Thiên Thế Giới Đan dùng ở Thần Hải kỳ, có thể khiến Thánh địa đại giới Giới Vương đều cảm thấy đau lòng, mà đối với truyền nhân của Thiên Tôn mà nói, đó chỉ là chuẩn bị mà thôi.

- Lần này, ta sẽ đề nghị với Hạo Vũ Thiên Tôn, tăng thêm vài cái danh ngạch, lấy thêm vài thiên tài nữa vào Hạo Vũ Thiên Cung, Cuồng Chiến, Vũ Văn Bác bọn họ, đều có hi vọng.

Hạo Vũ Tử nói như thế, mà mấy đại giới Giới Vương đang ngồi nghe xong, trong lòng đều mừng rỡ, nhiều thêm một danh ngạch, đều có ý nghĩa với lại tiêu hao một khoảng tài nguyên kếch xu, Thiên Tôn là giàu có, nhưng cũng không tùy ý lãng phí tích lũy của mình.

Nên biết rằng, ở trong Thiên Tôn Thiên Cung, có rất nhiều đãi ngộ mà ở Thánh địa đại giới Giới Vương những thiên tài bọn họ vĩnh viễn không nhận được, mà những thứ này có lợi rất lớn đối với sự trưởng thành của thiên tài bọn họ, bọn họ đều mong đợi, có thể đưa đệ tử tông môn của mình vào trong Thiên Tôn Thiên Cung lịch lãm. Cho dù là chỉ là lịch lãm một thời gian cũng tốt.

- Ừ, đúng rồi, U Vô Tận của Thiên Minh Thánh địa các ngươi thế nào rồi?

Hạo Vũ Tử đột nhiên nhìn về phía Thiên Minh Tử nói.

- Vô Tận còn không so được với họ...

Thiên Minh Tử cười trả lời:

- Trên trường thi đấu, lại xuất hiện mấy chú ngựa ô, thực lực cùng tiềm lực của bọn họ rất không tồi.

- Ồ?

Hạo Vũ Tử nghe đến đây cảm thấy hứng thú. Người của Thiên Minh Tử vốn có thiên phú cực cao, thậm chí mơ hồ vượt qua người của Hạo Vũ Tử, người có thể để Thiên Minh Tử nói là không tồi, tự nhiên vô cùng xuất chúng.

Không riêng gì Hạo Vũ Tử, nhóm Giới Vương ở đây đều nhìn về phía trường thi đấu bán kết Mục Nguyệt tinh. Tiến độ trận đấu ở Mục Nguyệt tinh cũng đã chậm lại rồi, tuy nhiên cũng đã tiến vào giai đoạn chót.

- Ồ! Bậc thứ 30 lại có mười người đi lên. Không tồi, rất không tồi, có lẽ có người có thể leo lên bậc thứ 32, tuy nhiên nếu muốn chân chính đi lên thì rất khó.

Hạo Vũ Tử cảm thấy rất vừa lòng. Là người của Hạo Vũ Thiên Cung, hắn rất rõ ràng độ khó của Phong Thần Đài, vốn hắn phỏng đoán, bốn năm người lên bậc thứ 30 thì đã là rất không tồi rồi.

- Thiên Minh Tử, ngươi nói ai là ngựa ô?

- Một người tên là Lâm Minh, thanh niên áo đen dùng thương, một... người khác tên là Long Nha, thanh niên tái nhợt sử dụng kiếm. Chính là hai người bọn họ.

Trong lúc Thiên Minh Tử nói chuyện, Lâm Minh, Long Nha đều đang ở trong chiến đấu kịch liệt, đối thủ của bọn họ đều là nhân vật xếp trước 300 ở Phong Thần Bảng, ngẫu nhiên có người nằm ngoài 300, chỉ là bọn họ ở trước trận dự tuyển không có phát huy ra toàn lực mà thôi.

Lúc trước trong quá trình từ bậc thứ 29 leo lên bậc thứ 30. 15 người chỉ còn lại mười người đi lên bậc thứ 30, tỉ lệ đào thải là một phần ba.

Chiến đấu kịch liệt, khí thế hừng hực.

Toàn bộ bậc thứ 30 đều bao phủ trong uy áp Thiên Tôn cường đại, thiên tài bình thường tại đây muốn đứng thẳng cũng đều rất khó khăn, càng đừng nói là đánh nhau, bởi vì có áp chế khí tức, bọn họ căn bản không thể phát huy ra một thành thực lực.

Mà 10 thiên tài trước mắt, uy thế giao thủ liên hợp lại, lại hình thành quang hồng chói mắt, bắn thẳng lên bắc đẩu!

- Ha ha, Thần Vực 3000 giới, tỉ tỉ sinh linh, thiên tài đúng là không ít! Tuy nhiên, vẫn là Vô Tận hiền điệt siêu quần, xuất chúng nhất, ta thấy Vô Tận hiền điệt, có khả năng đi lên bậc thứ 32! Những người khác, hẳn là còn ba, bốn người, có thể đi lên bậc thứ 31, bậc thứ 31 thì đã rất nghịch thiên rồi.

Quảng Vũ Giới Vương tán thưởng nói, mà Thiên Minh Tử chỉ mỉm cười, không đáp.

Mà lúc này, ở trên Phong Thần Đài, trải qua chiến đấu kịch liệt, rốt cục quyết ra năm người thắng lợi, Lâm Minh, Long Nha, U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết, còn có Tử kiếm khách biểu hiện ở trận đấu dự tuyển vô cùng chói mắt.

Năm người đều là người thắng nằm trong dự kiến của mọi người.

Nhưng quan trọng là năm người này mới lên được bậc thứ 30, lên trên còn ba bậc nữa.

Nếu dựa theo tỉ lệ lúc trước mà tính, bậc một đào thải hơn phân nửa, chỉ sợ đừng nói không ai có thể leo lên bậc thứ 33, mà cho dù lên tới bậc thứ 32 đều vô cùng khó khăn.

- Tiêu Đạo Tử nói chính xác, bậc thứ 33 đúng là không có người có thể lên.

- Hẳn là không thể đi lên rồi, U Vô Tận cũng không được...

Dưới đài có người dùng chân nguyên truyền âm nghị luận, đấu bán kết đến trình độ này, mấy tỉ người toàn bộ trường thi đấu đều không thể ồn ào được, tĩnh tâm và chờ đợi thành tích cuối cùng, đợi cho những này lúc đi lên bậc thứ 31, bất kể là ai chiến đấu với, thì đều là một màn chiến đấu vô cùng phấn khích.

Đúng lúc này, Tiêu Đạo Tử luôn luôn lơ lửng ở trên bầu trời Phong Thần Đài mở hai mắt ra, thanh âm nhàn nhạt lại truyền khắp toàn trường.

- Nếu người đi lên bậc thứ 31 là số lẻ, như vậy người đi lên đầu tiên liệt vào thứ nhất, cũng chính là U Vô Tận, có thể miễn chiến, trực tiếp leo lên bậc thứ 32, người còn lại chiến đấu với nhau, người thắng trèo lên bậc thứ 32.

- Số lẻ, U Vô Tận miễn chiến?

- Đúng là chiếm tiện nghi lớn, cách mấy bậc trước đó, cho dù miễn chiến cũng tiết kiệm được rất nhiều thể lực, mà hiện tại, đến bậc thứ 31 rồi, miễn chiến một lần, ưu đãi quá lớn!

- Không sai, năm người này đều là cao thủ đỉnh cao, toàn bộ bọn họ rất có thể leo lên bậc thứ 31, đến lúc đó miễn chiến một lần, có thể khiến U Vô Tận càng leo lên cao hơn.

Giống Phượng tộc thượng cổ, hướng sinh (giống người hướng dẫn tình nguyện) Thánh địa chỗ Kiếm Vô Huyết, bao gồm các đệ tử chỗ tông môn Tử kiếm khách đều cảm thấy rất không công bằng.

Mà Thiên Minh Đại Thánh Địa lại hoan hô!

- Ha ha ha, thật tốt quá, U sư huynh có thể miễn chiến. Tuy nhiên U sư huynh cũng xứng đáng được nó, thành tích của U sư huynh là tốt nhất.

- Như vậy, U sư huynh có hi vọng tấn công bậc thứ 32, 33!

- Kỳ thật U sư huynh cho dù không được miễn chiến, cũng có thể dễ dàng thắng lợi!

Ở trên Phong Thần Đài, U Vô Tận mặt không đổi sắc, hai đấm lại hơi hơi nắm chặt:

- Tốt lắm! Đây là quy tắc rất có lợi cho ta.

Cho dù U Vô Tận cực độ tự phụ, đối mặt với Phong Thần Đài cao không thể với tới, hắn cũng không có lo lắng. Nếu có thể tiết kiệm một ít thể lực thì ưu đãi rất lớn.

- Nếu ta có thể miễn chiến một lần, ta sẽ lấy được thành tích càng chói mắt hơn, thậm chí khiến Ma Thủy Thiên Tôn chú ý!

U Vô Tận tràn ngập tin tưởng!

- Bắt đầu leo lên đi!

Tiêu Đạo Tử mờ nhạt nói một câu, một lần nữa nhắm hai mắt lại, ngồi xếp bằng trên hư không.

Năm cao thủ đỉnh cao đến từ 100 đại thế giới, cùng nhau nhảy lên vách đá Phong Thần Đài.

Mà vừa tiếp xúc với vách đá trong nháy mắt. Lâm Minh lập tức cảm thấy áp lực không nhỏ.

- Uy áp thật cường đại, hơn nữa... Không chỉ áp lực đến từ chân nguyên, mà còn đến từ linh hồn...

Lâm Minh cảm giác, trong nháy mắt mình leo lên bậc thứ 30 Phong Thần Đài, liền có một cỗ lực lượng cuồng mãnh, nhảy vào trong tinh thần chi hải của mình.

- Uy áp linh hồn đối với ta mà nói không tính là cái gì. Nhưng mà đối với những người khác mà nói, chắc là một khảo nghiệm không nhỏ.

Sau khi Lâm Minh ở Thần Mộng giới tinh luyện linh hồn, linh hồn lực của hắn hơn xa võ giả cùng giai, loại uy áp linh hồn này hắn vẫn có thể thoải mái chịu đựng được.

Hắn vững bước bay lên vách đá thô ráp của Phong Thần Đài.

Càng đến tầng đỉnh, Lâm Minh càng cảm thấy ý cảnh trên vách đá bậc thứ 33 của Phong Thần Đài càng mãnh liệt.

Mà những người khác cũng không ung dung như Lâm Minh.

Leo lên Phong Thần Đài, các loại ảo giác nhao nhao đánh úp lại!

Chinh chiến! Giết chóc! Tâm ma!

Long Nha chỉ cảm thấy mình dường như leo lên Tu La tràng, bên tai hắn, toàn bộ đều là tiếng oán khóc của oán linh!

Thanh âm mạnh mẽ, chấn rung màng nhĩ, từng đạo kiếm khí, xuyên qua thân thể mình, dường như muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn.

- Phong Thần Đài. Quả nhiên danh bất hư truyền, thú vị!

Long Nha nhắm mắt lại, thời điểm lại lần nữa mở ra, con ngươi của hắn hoàn toàn thay đổi, đồng tử như một cây tế châm, mà xung quanh cây tế châm lại bao phủ hoa văn kỳ dị.

Cặp mắt thần bí khó lường như vậy, khiến người ta không dám đối diện, dường như liếc hắn một cái, linh hồn đều bị hút vào vậy.

Sau khi hai tròng mắt biến dị. Tất cả ảo giác, đều bị ánh mắt Long Nha đảo qua, căn bản không ảnh hưởng được tới tâm thần hắn.

Hắn bắt đầu vững bước bay lên, nhưng mà mặt Long Nha nhìn về phía Phong Thần Đài, cho nên không có người nào nhận ra được ánh mắt khác thường của hắn.

Mà về phần U Vô Tận, Kiếm Vô Huyết cũng cố gắng rất nhiều.

- Lúc này mới là bậc thứ 31 mà đã kh ủng bố như vậy rồi!

Kiếm Vô Huyết nhíu nhíu mày.

- Sát Lục kiếm ý, bùng nổ!

1 khắc kia, mi tâm của Kiếm Vô Huyết sáng lên thần mang đỏ thẫm, sát khí toàn thân hắn ngưng hóa đến mức tận cùng, dùng sát khí của bản thân để chống lại ảo giác.

Không ngừng leo lên, trên trán Kiếm Vô Huyết thấm ra mồ hôi, đi lại khó khăn, hiển nhiên hắn không được thoải mái như Long Nha.

Về phần U Vô Tận, gần như Kiếm Vô Huyết, cũng là bằng vào thực lực thâm hậu của mình, cứng rắn đối kháng uy áp, leo lên bậc thứ 31, đối với hắn cũng là một cuộc khảo nghiệm thật lớn!

Mà ở trong năm người, Tử kiếm khách rơi xuống cuối cùng, hắn sắc mặt tái nhợt, ngón tay phát run, từng bước một khó khăn leo lên trên, nhưng mà hắn lại giống như người rơi vào vũng bùn vậy, tốc độ càng ngày càng chậm.

- Những thứ này đều là ảo giác! Đều là ảo giác! Không ảnh hưởng được tới ta! Không ảnh hướng được tới ta!

Tử kiếm khách hò hét ở trong lòng, muốn hoàn toàn dứt bỏ những cảnh tượng lung tung trong đầu này, nhưng mà lúc này, trạng thái thân thể hắn không tốt, thể lực bị tiêu hao không ít, hiện tại đối mặt với hai tầng uy áp linh hồn và chân nguyên trên Phong Thần Đài, hắn có chút không chống đỡ được.

Ảo thuật đúng là cường đại, cho dù ngươi biết rõ nó là ảo thuật, nhưng cũng bị ảnh hưởng.

- Ta... Dừng ở cuối cùng sao? Ta kém cỏi nhất sao?

Ảo giác và sự thật không ngừng thay đổi, Tử kiếm khách chỉ cảm thấy thể lực của mình đang nhanh chóng trôi qua, mà cảnh tượng không ngừng luân phiên thoáng hiện, hắn loáng thoáng thấy được, đám người Lâm Minh, Long Nha đều đã bỏ xa hắn một khoảng lớn.

Hắn giống như một phàm nhân ngã xuống vách núi cao, trọng thương sắp chết, muốn leo lên vách núi cao không thấy đỉnh kia, nhưng mà đó là chuyện căn bản khiến người ta tuyệt vọng.

...

Chương 1246: Lâm Minh VS U Vô Tận

- Tử kiếm khách gặp chuyện gì vậy?

- Hắn đang leo loạn, căn bản không đi thẳng tắp.

Người trên thính phòng đều chú ý tới dị thường của Tử kiếm khách, hắn đã bị bốn người kia bỏ rất xa rồi.

- Đại sư huynh, ngươi làm sao vậy, tỉnh lại a!

- Đại sư huynh, kiên trì lên.

Người của Thánh địa chỗ Tử kiếm khách đều lo lắng hô to, nhưng mà tiếng la của bọn họ, Tử kiếm khách lại hoàn toàn không nghe được.

Hắn ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt đã mê mang, ý thức đã hoàn toàn mơ hồ.

- Máu... Tay ta nắm chính là máu? Ta dường như đang leo ở trong huyết trì. Không có điểm cuối, không có giới hạn...

Tử kiếm khách cảm giác mỗi một bước mình leo lên đều giống như chụp vào núi đao, bàn tay, hai chân đều trở nên đau đớn.

Thể lực của hắn tiêu hao đến mức tận cùng, toàn thân dường như cõng lên vạn cân, dường như chết ngay lập tức vậy.

Hắn chỉ dựa vào một cỗ ý niệm, mạnh mẽ cầm lấy thứ mình cầm, mỗi một bước vô lực trèo lên.

Tử kiếm khách hoàn toàn mất đi ý thức, trong nháy mắt năng lượng đình chỉ lưu chuyển, thân thể hắn không chịu nổi áp lực cực lớn bậc thứ 31, xương ngón tay trực tiếp gãy. Võ giả hệ thống Tụ nguyên, bản thân thân thể đã rất yếu ớt, không có năng lượng bảo hộ, căn bản không chịu nổi tấn công.

Máu tươi loang lổ rơi xuống, Tử kiếm khách từ trên vách đá té xuống.

Một cỗ năng lượng, cầm chân Tử kiếm khách, hắn hoàn toàn thất bại!

- Tử kiếm khách cũng thất bại! Hắn là người thứ ba đi lên bậc thứ 22, không ngờ không thể leo lên bậc thứ 31!

- Trời ạ, bậc này độ khó lớn lắm! Vậy bậc thứ 32, 33 là người có thể đi lên sao?

Vốn rất nhiều người nghĩ Tử kiếm khách tuy rằng không bằng U Vô Tận, nhưng mà thực lực cũng gần như đám người Long Nha, Lâm Minh. Nhưng hiện tại mới biết được, chênh lệch lại lớn như vậy.

- Bốn người bọn họ đã sắp lên rồi.

- Lâm Minh, Long Nha, U Vô Tận dẫn đầu, Kiếm Vô Huyết rời về phía sau một chút, đây có thể đại biểu cho chênh lệch thực lực của bọn họ không?

- Chưa chắc, khảo nghiệm thực lực chân chính vẫn là thực chiến, Phong Thần Đài là khảo nghiệm tổng hợp tu vi và tiềm lực của bọn họ mà thôi.

- Xem ra bốn người này đều có thể lên rồi, bốn người bọn họ sắp giao thủ rồi.

- Thật là chờ mong a. Bất kể là hai người nào, đều là một trận long tranh hổ đấu!

- Này, hai vị này!

U Vô Tận nhìn về phía Lâm Minh và Long Nha, cảm giác khó có thể tin,

- Hai người bọn họ làm sao lại leo nhanh như vậy. Ta gần như toàn lực ứng phó rồi. Cũng chỉ miễn cưỡng giữ được một tốc độ theo chân bọn họ.

- Hay là hai người bọn họ miễn dịch với uy áp linh hồn?

Tưởng tượng ra lời nói của Tiêu Đạo Tử lúc trước, Phong Thần Đài không đơn giản là khảo nghiệm mức độ tu vi và chân nguyên thâm hậu, còn là khảo nghiệm ý chí, tiềm lực và một ít nhân tố tổng hợp. U Vô Tận liền cảm thấy có chút chói tai.

Hắn tự tin thực lực và mức độ chân nguyên thâm hậu của mình đều ở trên Lâm Minh và Long Nha, chẳng lẽ tiềm lực không bằng đối phương, cho nên hai người mới trung hòa được điểm này, để cho tốc độ ba người bọn họ miễn cưỡng ngang nhau?

- Tiềm lực của ta không bằng hai người bọn họ?

U Vô Tận không thể chấp nhận.

Ở trong thế giới quan của hắn, truyền nhân của Thiên Tôn mạnh hơn hắn, hắn có thể chấp nhận, dù sao thiên phú, kế thừa, tài nguyên của người ta cũng không phải là thiên tài xuất thân từ Thánh địa đại giới Giới Vương có thể so sánh được.

Nhưng tiểu thế lực, thậm chí ngựa ô từ trong bình dân cũng sàn sàn như hắn, hắn lại không tiếp thụ được!

Nên biết rằng, U Vô Tận gần 40 năm trưởng thành này, tiêu hao vô số tài nguyên, chỉ nói những tài nguyên này đã không phải Tử Dương thạch, mà là Cửu Dương ngọc.

Cửu Dương ngọc là ngọc thạch tổng hợp từ chín loại dương khí của cao thủ nửa bước Thiên Tôn trở lên, bao gồm Tử Dương tinh ở bên trong đích,. Một khối Cửu Dương ngọc, gần như tương đương 100 triệu Tử Dương tinh, cũng chính là ngàn tỉ Tử Dương thạch.

Hiện tại, U Vô Tận dùng nhiều tài nguyên như vậy, còn tập được Thần Võ vô thượng, so với hai võ giả bình dân cũng không có ưu thế quá lớn, điều này làm cho U Vô Tận làm sao tiếp nhận được, hắn có loại cảm giác những tài nguyên kia đều dùng lên người chó vậy.

- Bọn họ không có khả năng so được với ta, ta cũng không tin, bọn họ hơn phân nửa có bí pháp chống cự uy áp linh hòn, hoặc là linh hồn lực dị thường cường đại, cho nên mới có thể đạt tới tốc độ này...

U Vô Tận đoán như vậy, kỳ thật hắn đã đoán đúng hơn phân nửa.

Lâm Minh và Long Nha đều có năng lực miễn dịch đối với uy áp linh hồn rất mạnh, một người tu luyện linh hồn, một người khác là linh hồn thể đặc thù.

Sau nửa canh giờ, Long Nha là người đầu tiên leo lên bậc thứ 31 của Phong Thần Đài.

Mà sau Long Nha 20 hơi thở, U Vô Tận và Lâm Minh gần như cùng tiến lên.

Lúc này, con ngươi của Long Nha đã khôi phục lại bình thường, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, nhìn qua thập phần thanh tú, thật sự khó có thể tưởng tượng được, hắn là một cường giả thực lực kh ủng bố như thế.

- Hai người kia, tiêu hao cũng không lớn... Bọn họ khẳng định có bí pháp chống cự lại uy áp linh hồn.

U Vô Tận nhìn thấy bộ dáng Lâm Minh và Long Nha, càng khẳng định suy đoán của mình:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ dùng thực lực tuyệt đối, đánh bại các ngươi!

Lại qua một khắc, Kiếm Vô Huyết rơi ở vị trí cuối cùng, gian nan leo lên bậc thứ 31.

Bốn người đều đã leo lên, không hề nghi ngờ, trừ bốn người bọn họ ra, sau đó không có người nào leo lên nữa.

Quyết chiến, chính là bốn người bọn họ!

- Rất kịch liệt rồi! Bốn người đều là cao thủ đỉnh cao, ai đánh với ai?

- Ta cảm giác Kiếm Vô Huyết yếu nhất, Lâm Minh và Long Nha gần như nhau, mà U Vô Tận mạnh nhất!

Biểu hiện ở bậc thứ 21, Kiếm Vô Huyết kém một ít, mà ba người bọn họ sàn sàn như nhau. Nhưng mọi người đều thấy, U Vô Tận là Thần Hải hậu kỳ, chân nguyên tu vi sâu nhất, Lâm Minh và Long Nha chỉ thắng hắn ở tiềm lực, nếu chân chính giao chiến, vẫn là U Vô Tận mạnh hơn.

- Lâm Minh này đúng là tên bi3n thái, hắn mới là Thần Hải sơ kỳ đỉnh phong, cũng không biết hắn làm sao tu luyện được.

- Nghe nói hắn chỉ là xuất thân từ thế lực cấp Thánh địa, vậy khiến những thiên tài Thánh địa đại giới Giới Vương kia dùng cái để hình dung?

...

Lúc này cách Phong Thần Đài mấy trăm dặm, trong một chiếc Linh hạm lơ lửng trên trời cao.

Ở trong Linh hạm, một nam nhân vĩ ngạn mặc áo bào đen rộng thùng thình, ngồi ở trên ghế Hắc Thạch rộng thùng thình, xuyên qua cửa sổ mạn tàu nhìn về phía Phong Thần Đài, khoảng cách xa xôi như thế, hắn vẫn có thể nhìn thấy tình cảnh trên Phong Thần Đài cực kỳ rõ ràng.

- Bốn người, có hai người báo danh ở Chân Võ giới ta, nhưng kỳ thật bọn họ cũng không là người của Chân Võ giới ta, càng không thuộc Chân Võ Đại Thánh địa ta, bọn họ một người là tán tu đi ngang qua, sư phụ thần bí, lai lịch không rõ, một người là đệ tử Thánh Địa đỉnh cao, nhưng mà bọn họ vẫn đứng ở trên bậc thứ 31! Mà đệ tử ta cho các ngươi tỉ mỉ bồi dưỡng, toàn bộ lại bị đào thải ở bậc thứ 27! Ta dùng Tinh La tiền trang, Phòng đấu giá đế đô làm tiền lời, làm hậu thuẫn tài lực của các ngươi, có Thần Võ vô thượng không trọn vẹn làm kế thừa, kết quả các ngươi lại cho ta một bài thi như vậy?

Nam nhân áo bào đen cực kỳ phẫn nộ, hắn đúng là đại giới Giới Vương của Chân Võ giới, kỳ thật, Chân Võ Đại Thánh địa vốn chỉ là thế lực thế giới thứ hai, không ai có thể lên bậc thứ 30 cũng là chuyện rất bình thường, nhưng hiện tại trong bốn người đứng trên bậc thứ 31, có hai người đều báo danh là người Chân Võ giới, nhưng mà lại không có quan hệ với Chân Võ giới bọn họ, điều này khiến những người này cũng không cảm thấy vinh hạnh gì.

Võ giả trước người nam nhân áo bào đen đều hết sức lo sợ quỳ rạp trên đất, căn bản không ai dám hé răng.

Nam nhân áo bào đen thở dài một tiếng:

- Hơn 100 vạn năm rồi, tài nguyên tiêu hao vô số, nếu qua tiếp 1 triệu năm, Chân Võ Đại Thánh địa ta vẫn không thể bồi dưỡng ra Giới Vương thứ hai, vậy cũng chính là số mệnh đã định sẵn, chỉ có thể như thế thôi...

Người áo bào đen lắc đầu, không nói thêm gì nữa, một mình hắn cũng có thể dẫn dắt Chân Võ Đại Thánh địa, nhưng dù sao cũng không thể chống đỡ được mãi...

Lúc này ở trên Phong Thần Đài, bốn người cũng không khai chiến, mà lại nghỉ ngơi một hồi lâu, mà thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi này lại có lợi với Kiếm Vô Huyết nhất, hắn chính là người tiêu hao nhiều nhất trong bốn người. a chương nhanh nhấ ại { Y Ệ . vn }

Bậc thứ 31 uy áp rất nặng, mặc dù là đất bằng phẳng, Kiếm Vô Huyết cũng cảm giác được thực lực của mình bị áp chế thêm bốn thành.

- Tên ăn mày này còn leo lên nhanh hơn cả ta, Phong Thần Đài đúng là quỷ dị, căn bản không có biện pháp phát huy ra kiếm chiêu của ta, lần này, lần chiến đấu này, dùng kiếm đạo của ta, ta cũng không tin, thất bại trên tay hai tên tiểu tử Thần Hải sơ kỳ và Thần Hải trung kỳ!

Kỳ thật đệ tử hạch tâm ở Thánh địa đại giới Giới Vương cố ý bồi dưỡng đi tham gia hội võ Thần Vực đệ nhất mà nói, muốn cam đoan đệ tử ở thời điểm Thần Hải hậu kỳ tham gia hội võ đệ nhất là rất dễ dàng, chỉ cần dùng kết giới thời gian hơi chút điều chỉnh thời gian một chút là được.

Cho nên đám người Xích Như Ngọc, Võ Quy Vân, U Vô Tận đều là Thần Hải hậu kỳ.

Không phải Thần Hải hậu kỳ thì sẽ chịu thiệt rất lớn, cũng chỉ có những tiểu thế lực không có tổ chức thống nhất kia, mới phái ra một đoàn đệ tử Thần Hải sơ kỳ, trung kỳ đi làm vật hi sinh, dù sao đối với bọn họ mà nói, lấy được thành tích là chuyện không có khả năng.

- Lựa chọn đối thủ của các ngươi!

Tiêu Đạo Tử sắc mặt lạnh lùng nói ra, mặt hắn dường như là Vạn Niên Băng Sơn, mặc kệ đệ tử trên Phong Thần Đài biểu hiện kinh người như thế nào, hắn đều không có phản ứng gì, dường như hết thảy điều này đều là chuyện đương nhiên, lại hoặc là nói, hiện tại độ cao bậc thứ 31, ở trong mắt Tiêu Đạo Tử thì cũng không tính là cái gì!

Tiêu Đạo Tử vừa dứt lời, mấy tỉ người liền nín thở.

Mà ở bậc thứ 31 trên Phong Thần Đài, bốn người Lâm Minh, U Vô Tận, Long Nha, Kiếm Vô Huyết đối diện nhau, trong ánh mắt bọn họ đều ẩn chứa chiến ý lành lạnh, không khí dường như nóng lên.

- Bí pháp phụ trợ linh hồn của hai người các ngươi đúng là không tồi à, dùng ở trong này đúng là chiếm tiện nghi.

U Vô Tận là người đầu tiên mở miệng nói.

- Ồ? Ngươi muốn nói điều gì?

Lâm Minh lông mày nhướng lên.

- Đừng có chối nữa, các ngươi không thể gạt được ánh mắt của ta, hiện tại là thực lực quyết đấu, dựa vào bản lãnh chiến đấu thật sự, các ngươi chọn trước, hay là ta chọn trước?

Trong giọng nói của U Vô Tận cực kỳ tự tin, dường như liệt mình vào người thống trị trong bốn người vậy.

Long Nha trầm mặc không nói, mà Lâm Minh nhếch miệng nở nụ cười,

- Ngươi đã để ta chọn trước, ta đây từ chối thì bất kính rồi, như vậy... Ta liền chọn ngươi đi!

Thương của Lâm Minh chỉ U Vô Tận!

1 động tác này dẫn tới sóng to gió lớn!

Trong bốn người, mọi người đều thấy Kiếm Vô Huyết là yếu hon một chút, chọn trước mà nói thì chọn Kiếm Vô Huyết là thích hợp nhất, nhưng Lâm Minh lại chọn người nhìn qua mạnh nhất - U Vô Tận!

- Lâm Minh này quá ngông cuồng rồi.

- Thật lợi hại!

Nhìn thấy mũi thương dày đặc của Lâm Minh, trong ánh mắt U Vô Tận hiện lên một tia sát khí:

- Ngươi rất có khí phách!

Chương 1247: Anh hùng thiếu niên

Mũi thương Lâm Minh thẳng chỉ U Vô Tận, Thiên Minh Đại Thánh Địa, đều đỏ mắt, U sư huynh bọn họ thi đấu lần Thần Vực hội võ Mục Nguyệt tinh đấu trường này từ đầu tới đuôi, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất nhân, sao có thể chịu được khiêu khích như thế!

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng!

- Hắn điên rồi đi! Không ngờ dám khiêu chiến U sư huynh, hắn nghĩ như thế nào vậy!

- Muốn lập danh chứ còn có thể nghĩ như thế nào, hắn muốn dẫm lên U sư huynh để nổi danh, nhưng, hắc hắc, hắn chọn sai đối tượng rồi.

- Chúng ta cùng ngồi chờ hắn bị U sư huynh đánh cho tè ra quần.

Không có ai đi diệt uy phong nhà mình, tăng cường khí thế người khác, huống chi biểu hiện U Vô Tận cho tới nay đều là mạnh nhất, người Thiên Minh Đại Thánh Địa ủng hộ U Vô Tận, tự nhiên cười nhạt đối với cách làm khoa trương của Lâm Minh.

Ngay cả Phượng tộc thượng cổ, cũng có chút khó hiểu.

- Lâm sư huynh cũng quá liều rồi, vừa lên đã muốn chiến U Vô Tận, không phải còn có Kiếm Vô Huyết sao...

- Ngươi lo lắng cái gì, Lâm sư huynh khẳng định còn có bản lãnh thật sự không dùng đến, hơn nữa, loại thiên tài giống Lâm sư huynh, đều là chiến đấu mà sống, muốn khiêu chiến phải khiêu chiến kẻ mạnh nhất.

- Đúng, thắng thua không việc gì, quan trọng là... Không thể làm yếu đi chiến ý chính mình! Chiến Kiếm Vô Huyết tính là cái gì, muốn chiến phải chiến kẻ mạnh nhất!

- Đúng vậy đúng vậy, hiện tại mũi thương Lâm sư huynh chỉ thẳng

U Vô Tận, thật sự đẹp trai ngây người!

Nữ đệ tử Phượng tộc thượng cổ, nhìn Lâm Minh một tay cầm thương hiên ngang, tư thế oai hùng mũi thương chỉ thẳng U Vô Tận, đều có chút mê trai.

Lâm Minh thời điểm này, một thân trang phục màu đen, thân thể thẳng như một cây phi lao, quần áo phần phật. Tóc dài theo gió bay múa, mắt sáng quắc nhìn chằm chằm U Vô Tận, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt như kiếm, như điện!

Một người, ở dưới mấy tỉ người xem, vượt cấp khiêu chiến đệ nhất thiên tài 100 đại thế giới tương lai có hi vọng thành tựu Giới Vương, quả thật là cực hạn thiên tài!

Mỗi loại sự vật, có cực hạn của chính mình!

Phong nhã hào hoa. Anh hùng thiếu niên!

Nhân vật như thế, tiền đồ không thể lường, khí chất vô cùng sắc bén, dáng người hơn người, tự nhiên khiến cho vô số thiếu nữ ái mộ.

- Ha ha. Có ý tứ. Thiên Minh Tử, ngươi xem tốt kia thất hắc mã, phải khiêu chiến các ngươi Thiên Minh Đại Thánh Địa đích thứ nhất đệ tử nha.

Ở Hạo Vũ Thiên Cung. Hạo Vũ Tử hưng trí dạt dào, một trận đấu bán kết, có thể được nhân vật như Hạo Vũ Tử chú ý quả thật không dễ dàng.

Thiên Minh Tử cười cười không tỏ thái độ.

Quảng Vũ Giới Vương nói:

- Hắn cho dù lợi hại, tất nhiên cũng không phải đối thủ Vô Tận hiền điệt, Vô Tận hiền điệt, có hi vọng tấn công top 10 đệ nhất hội võ Địa Bảng!

Thần Vực đệ nhất hội võ, sẽ sinh ra hai cái bảng, một cái chính là

Thiên bảng, cũng chính là tổng bảng, bao hàm tất cả đệ tử Thiên Tôn Thiên Cung, cùng với danh sách tổng bảng phần đông thiên tài 3000 đại giới.

Chữ Thiên trong bảng chính là ám chỉ thiên tôn.

Có Thiên bảng, đối ứng chính là Địa Bảng, đó chính là trừ truyền nhân Thiên Tôn ra, bỏ đệ tử Thiên Cung ra, thiên tài 3000 đại giới còn lại sắp xếp tạo thành bảng.

Dù sao, để thiên tài bình thường ganh đua cao thấp cùng đệ tử Thiên Cung vốn không công bình.

Địa Bảng top 10, đã cực kỳ cường hãn.

Phía trước phần thưởng Hạo Vũ Tử ưng thuận cho đệ nhất hội võ, tỷ như trong Top 3 truyền thụ một bộ Thần Võ vô thượng, top 10 có thể tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung được Hạo Vũ Tử chỉ điểm, cơ bản là nhằm vào Địa Bảng.

Đây cũng là chuyện trong tình lý, các nhân vật giống Tiểu Ma Tiên, người ta nguyên vốn xuất thân Ma Thủy Thiên Cung, Ma Thủy Thiên Cung không thể kém hơn Hạo Vũ Thiên Cung, nàng sao có thể để ý tài nguyên Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Cung có gì, Ma Thủy Thiên Cung cũng có thứ đó.

Quảng Vũ Giới Vương vừa nói như thế, lại một cái Giới Vương phụ họa:

- Lần này Vô Tận hiền điệt biểu hiện tốt, vào Thiên Tôn Thiên Cung là chuyện tất nhiên.

- Nói không chừng, người Ma Thủy Thiên Cung sẽ đến đoạt, ha ha ha!

Giới Vương đang ngồi nhao nhao cười ha hả, một là bọn họ thật sự xem trọng U Vô Tận, thứ hai là vì giao hảo Thiên Minh Tử, dù sao tiền đồ của Thiên Minh Tử tốt nhất trong đông đảo Giới Vương, thành tựu tương lai thậm chí có thể ở trên Hạo Vũ Tử!

Hơn nữa quan hệ giữa Thiên Minh Tử cùng Ma Thủy Thiên Cung rất tốt, đồng thời chiếm được Ma Thủy Thiên Tôn thưởng thức, nguyên nhân chính là mấy vạn năm trước, Thiên Minh Tử tiến vào Ma Thủy Thiên Cung, thời gian lịch lãm ở trong Ma Thủy Thiên Cung rất lâu.

Cái này giống như, hiện tại thiên tài bị tuyển nhập vào Hạo Vũ Thiên Cung, một tầng quan hệ này không giống tầm thường!

...

Lúc này ở trên Phong Thần Đài, thanh âm Mộ Thiên Tuyết vang lên bên tai Lâm Minh:

- Lâm Minh, Thiên Minh Tử xuất thân Thiên Vũ Thánh địa, Thiên Vũ Thánh địa chủ tu băng hệ pháp tắc cùng pháp tắc thời không, Thiên Minh Tử thành tựu trên 3 loại pháp tắc có thể nói đăng phong tạo cực! U Vô Tận là truyền nhân hắn, cũng phải am hiểu những phương diện này.

- Cái này ta biết.

Lâm Minh nhìn U Vô Tận, U Vô Tận tùy ý đánh ra một chưởng, có thể ẩn chứa 3,4 loại ý cảnh.

- Mộ cô nương, lúc trước ngọc giản Thần Võ vô thượng của Thiên Vũ Thánh địa ở trên tay Thiên Minh Tử đích đi, như thế U Vô Tận cũng sẽ..?

Nhắc tới Thần Võ vô thượng, hai tròng mắt Mộ Thiên Tuyết hiện lên một tia cừu hận:

- Đúng vậy, Thần Võ vô thượng của Thiên Vũ Thánh địa so với Thác Thiên Ma Công của Chân Võ Đại Thánh còn đầy đủ hơn rất nhiều, tuy nhiên bộ Thần Võ vô thượng này, là bí pháp tính phụ trợ, tác dụng ở trong chiến đấu có thể xem nhẹ.

- Nga?

Lâm Minh vừa động trong lòng, kỳ thật hắn cảm giác, bí pháp

Thần Võ vô thượng tính chất phụ trợ mới quý báu hơn, nó liên quan đến thành tựu ngươi ngày sau, mà vào Thần Võ vô thượng tính chất công kích giá trị thấp hơn, nó chỉ có thể đề cao thực lực của ngươi.

Tỷ như Tà Thần lực là bí pháp phụ trợ hạng nhất, nếu không có nó, trình độ Lâm Minh ở trên ý cảnh Lôi Hỏa sẽ không đạt tới loại trình độ này, thậm chí lúc trước độ thiên kiếp cũng không thành công.

- Ta đã biết, Thần Võ vô thượng của Thiên Vũ Thánh, một ngày kia ta nhất định thu hồi!

Lâm Minh nói như thế, đúng lúc này, khí thế trên thân U Vô Tận hoàn toàn bộc phát ra!

Ở trên Phong Thần Đài, U Vô Tận một thân áo đen, dường như thành duy nhất trong thiên địa, ngay cả thính phòng cách xa xôi, cũng nhận được khí thế U Vô Tận ảnh hưởng, cái loại cảm giác này, dường như bị người dùng đao chỉ vào mi tâm, cả người băng hàn!

Đây là đao thế của U Vô Tận! Sát khí dày đặc đích, giống như đêm tối từ từ thổi quét toàn trường.

- Thế thật đáng sợ, phát huy đao thế đến loại trình độ này, chỉ dựa vào đao thế có thể giết người!

- Quả thật đáng sợ! Mấu chốt là, đây là đao thế bộc phát ra ở đao thế Phong Thần Đài 31 tầng, tuy nói uy áp trên đất bằng phẳng Phong Thần Đài nhỏ hơn so với uy áp trên vách núi cao, nhưng áp chế chân nguyên, ở dưới uy áp ảnh hưởng còn có thể đạt tới loại trình độ này, thật sự là hậu sinh khả uý...

Ngay cả Hỏa Liệt Thạch luôn luôn cho rằng người nhà chính mình mới rất trâu bò, lúc này vẻ mặt cũng ngưng trọng, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng cùng khiếp sợ, hắn không thể không thừa nhận U Vô Tận cường đại.

Mà ở Thiên Minh Đại Thánh Địa, phần đông đệ tử sớm đã vô cùng kích động.

- U sư huynh vô địch!

- U sư huynh tất thắng!

- Ha ha! Đây mới là phong phạm Vương giả!

Đúng lúc này, U Vô Tận xuất đao, trường đao4 xích, rộng chừng 8 phân, chuôi đao dài chừng một xích, đây là một thanh đao linh khí trung phẩm, tuy rằng phẩm chất không bằng Phượng Huyết Thương, nhưng hiện tại Phượng Huyết Thương còn không trưởng thành, uy lực chuôi đao này, kỳ thật ở trên Phượng Huyết Thương!

Một đao chém ra, trường đao vù vù!

Trong nháy mắt, không gian bên cạnh U Vô Tận dường như vặn vẹo, bản thân U Vô Tận giấu ở trong không gian vặn vẹo này, nhân đao hợp nhất.

Không gian, hình thành gợn sóng rõ ràng, quay chung quanh thân đao, cắt hết thảy!

Nhìn thấy một đao này, đồng tử Lâm Minh hơi co lại, có đại năng thông hiểu pháp tắc không gian từng xác nhận, phong duệ nhất trên thế giới này không phải vũ khí đại sư luyện khí tạo ra, mà là không gian, thời điểm trên không trung nứt ra có thể xé mở hết thảy!

Tuy rằng U Vô Tận không thể xé mở không gian Thần Vực vô cùng củng cố, nhưng có thể hình thành không gian gợn sóng ở chung quanh thân đao!

Chỉ là tùy ý một đao đã lợi hại như vậy.

Một đao này, chắn như thế nào?

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn, trẻ tuổi tuấn kiệt có thể ngồi ở chỗ này, cơ bản đều là hạng người kỳ tài ngút trời, nhưng bọn hắn để chính mình đổi đến vị trí đối mặt với U Vô Tận, lại thất vọng phát hiện, bọn họ chỉ sợ 1 chiêu đều không tiếp được! Mà đây còn chỉ là đao thứ nhất của U Vô Tận, xem như thử, chiêu thức phía sau chân chính lợi hại còn chưa ra!

- Thật mạnh! Lâm Minh nguy hiểm!

Đối mặt với một đao này, thân thể Lâm Minh lách sang một bên, Phượng Huyết Thương đột nhiên chém ra, trường thương ô ngâm, thương mang màu xanh da trời giống như Hắc Giao trào ra, va chạm thật mạnh ở trên đao mang.

Xuy xuy xuy!

Đao mang với thương mang giao phong kịch liệt, thanh âm vô cùng chói tai nổ vang truyền ra, không gian gợn sóng chung quanh đao mang không ngừng bị tan rã, nhưng thương mang màu xanh da trời cũng đang không ngừng vỡ vụn, hơn nữa tốc độ vỡ vụn nhanh hơn.

Khóe miệng U Vô Tận nổi lên một tia mỉm cười, không gian được xưng công kích phong duệ nhất, cắt hết thảy, há là hư danh!

Khi hắn nghĩ đến, thương mang của Lâm Minh sẽ rất nhanh bị đao mang chính mình cắn nuốt, một màn thần kỳ đã xảy ra, những thương mang vỡ vụn rồi lại có thể ngưng tụ một lần nữa, lại sống lại!

- Sinh sôi không thôi?

Đuôi lông mày U Vô Tận nhướng lên, thương mang này rõ ràng mang theo một tia thuộc tính sinh sôi không thôi.

Sinh sôi không thôi, là một loại ý cảnh đặc thù, khi nó diễn biến đến mức tận cùng, chính là ý cảnh Bất Hủ!

Sau khi Lâm Minh hấp thu Long cốt Chí Tôn của Thương Long thái cổ, thuộc tính chân nguyên sinh sôi không thôi càng trở nên rõ ràng.

Bồng!

Gợn sóng trên không trung bị tan rã đến mức tận cùng, thương mang đao mang đồng thời bạo toái, hóa thành hai ánh sáng màu đen cùng màu xanh da trời.

Chiêu thứ nhất đối hợp lại, thế lực ngang nhau!

- Cứ như vậy mà đỡ?

- Ta còn tưởng rằng Lâm Minh sẽ mệt.

- Thật là lợi hại!

Cao thủ giao thủ một lần, cho dù là thử, cũng đủ để nhìn ra rất nhiều thứ, hai bên đều tiện tay một kích, nhưng ẩn chứa vô số pháp tắc huyền diệu!

- Không sai, ngươi đáng giá để ta nghiêm túc một chút, tuy nhiên cũng chỉ là nghiêm túc mà thôi!

U Vô Tận cười ha ha, trong nháy mắt thân thể hắn hóa thành cầu vồng, thẳng hướng Lâm Minh mà đến!

Chương 1248: Cường cường va chạm

Nguồn không có nội dung, mong độc giả thông cảm!

Chương 1249: U Vô Tận bại trận

- Thiên phú không bằng ngươi, thực lực cũng không bằng ngươi?

U Vô Tận nghe Lâm Minh nói, mỉm cười, cười rất thú vị!

- Ha ha ha ha ha ha ha! Ta còn không nói thiên phú của ngươi thật sự có thể xếp đứng đầu 100 đại thế giới, chỉ nói thiên phú của ngươi là đỉnh điểm tiêu chuẩn, ngươi đã cảm thấy giỏi lắm, nghĩ rằng thiên phú của mình là vô địch thiên hạ hay sao? Chẳng những thiên phú vô địch, thực lực cũng vô địch? Còn muốn cho ta biết? Đúng là cho ngươi cây cọc, ngươi liền trèo lên tới trời!

U Vô Tận dùng chân nguyên nhập thêm, tiếng nói truyền khắp toàn trường!

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nghe được liền bùng nổ, toàn bộ khu vực Thiên Minh Đại Thánh Địa rối tung cả lên.

- Tiểu tử này, quá kiêu ngạo!

- U sư huynh, đánh hắn tàn phế, đánh cho mẹ hắn cũng nhìn không ra!

- Đánh tiểu tử kia tàn phế đi! Ném hắn từ trên Phong Thần Đài xuống nát thành tương!

Nên biết, Thiên Minh Đại Thánh Địa có địa vị khác thường, cộng thêm nhân tố U Vô Tận, người ở đây chỉ riêng võ giả Thiên Minh Đại Thánh Địa đã có hơn một vạn người, trong đó tám chín ngàn người là võ giả trẻ tuổi.

Hiện trường đệ nhất hội võ, người xem đều điên cuồng, đừng nói võ giả quen giải quyết vấn đề bằng bạo lực, dù là ở quốc gia người phàm, một trận bóng đá cũng có thể xảy ra bạo động, một khi người hâm mộ trở nên điên cuồng, giẫm đạp gây thương vong mấy trăm người cũng không có gì lạ.

Hiện tại, tám chín ngàn đệ tử trẻ tuổi Thiên Minh Đại Thánh Địa trở nên điên cuồng, ngay cả đệ tử Ma Thủy Giới cũng trở nên điên cuồng, thế lực bọn họ vốn có đệ tử tương ứng tham gia vòng đấu, hiện tại đều bị loại, chỉ có U Vô Tận cùng thuộc đại thế giới với bọn họ, quan hệ gần nhất, đương nhiên phải ủng hộ U Vô Tận.

Tiêu Đạo Tử mở mắt ra, khẽ nhíu mày, bóng người khẽ động, liền bay lên trên thính phòng, một cỗ uy áp hùng hồn bao phủ bên dưới, đám người xem điên cuồng bị uy áp đè xuống, lập tức khống chế được toàn trường. Bằng không hội trường mấy tỷ người như vậy, trong đó mỗi người đều có thực lực mạnh mẽ, một khi xảy ra bạo loạn gì, đừng nói Tiêu Đạo Tử, dù cho Giới Vương giới lớn cũng không áp chế nổi, có lẽ phải Thiên Tôn ra mặt mới giải quyết được.

Bên phía Phượng tộc thượng cổ, nhìn thấy người Thiên Minh Đại Thánh Địa trở nên điên cuồng, đệ tử Phượng tộc thượng cổ cũng bắt đầu gào thét theo. Phượng tộc thượng cổ chỉ có mấy trăm người mà thôi, nhưng mỗi một đệ tử đều ra sức gào thét!

- Lâm Minh tất thắng!

- Lâm sư huynh vô địch!

Mặc kệ trong lòng bọn họ có tin tưởng Lâm Minh hay không, vào lúc này cũng không thể làm yếu khí thế được!

Trên thực tế, ở hiện trường Thần Vực đệ nhất hội võ mà cảm giác vinh dự tông môn chính là tất cả, mọi người đều rất dễ bị lây nhiễm. Lúc này, bọn họ căn bản sẽ không nghĩ tới Lâm Minh có thể thắng được hay không, bảo vệ vinh dự tông môn, tăng cường uy danh người phe mình mới là quan trọng nhất!

- U Vô Tận còn không muốn thừa nhận thiên phú của mình không bằng Lâm Minh, kỳ thật điều này đã rõ ràng. Tuy nhiên hắn cũng nói đúng một điều, thực lực của Lâm Minh hiện tại quả thật không đủ, có lẽ vẫn không thắng được. Nhưng chỉ cần có thời gian, không tới mấy năm, Lâm Minh sẽ vượt qua U Vô Tận, dù sao trong bốn người, Lâm Minh nhỏ tuổi nhất, tiền đồ của hắn đương nhiên cũng rực rỡ nhất!

Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, một ít trưởng lão không có chút quan hệ gì với Lâm Minh, U Vô Tận, thản nhiên thảo luận.

- Hắc, U Vô Tận tuyệt đối không thể thua trận đấu này, đã thua thiên phú, lại thua thực lực, vậy hắn quả thật là thua đến mình đầy thương tích!

Hiện tại U Vô Tận thắng trận này là dĩ nhiên, không thắng được, vậy thì mất hết thể diến

Trên Phong Thần Đài, U Vô Tận bắt đầu chầm chậm đi về phía Lâm Minh, lúc này xảy ra cảnh tượng kỳ dị, U Vô Tận đi mỗi ba bước liền để lại một cái bóng, cái bóng này giống y như U Vô Tận, cũng cầm trường đao, cũng khí thế kinh người. Nó không giống như cái bóng để lại khi di chuyển ở tốc độ quá nhanh, thực tế tốc độ hiện tại của U Vô Tận tuyệt đối không nhanh, chỉ đi bộ như người thường, để lại ba cái tàn ảnh, tính cả U Vô Tận là tổng cộng bốn người.

- Thuật phân thân?

- Không đúng, là pháp tắc Không Gian!

U Vô Tận có trình độ cực cao trên pháp tắc thời không, mà tìm hiểu pháp tắc Không Gian đến trình độ nhất định, sẽ hình thành hình chiếu kính tượng trong không gian khác nhau.

Kính tượng không giống như ảo ảnh, nó chân chính có được lực công kích, căn cứ trình độ lý giải pháp tắc Không Gian khác biệt mà lực công kích chênh lệch từ một đến mười thành của bản thể!

Nếu có thể chân chính đạt đến 10 thành, vậy đó là kính tượng hoàn mỹ, thậm chí đạt đến mức tận cùng, kính tượng có thể kế thừa pháp tắc, võ kỹ cùng kinh nghiệm chiến đấu của bản tôn, đó chính là cảnh giới không thể giải thích được.

Hơn nữa, điểm trọng yếu nhất là kính tượng không sợ công kích, đánh nát kính tượng không khó, nhưng mà ngươi đánh nát kính tượng của hắn, hắn có thể chế tạo ra cái mới, chỉ tiêu hao một chút chân nguyên mà thôi.

- Đó là kính tượng không gian, pháp tắc Không Gian dung hợp ý cảnh bốn tầng đầu đến mức hoàn mỹ, đồng thời miễn cưỡng chạm tới ngưỡng ý cảnh tầng năm, mới có thể chế tạo ra kính tượng không gian!

- Lâm Minh là yêu nghiệt, U Vô Tận cũng vậy, pháp tắc thời không được gọi là hai loại pháp tắc khó tìm hiểu nhất, hắn trẻ tuổi như vậy đã thấu hiểu đến cỡ này, làm cho người đời trước làm sao chịu nổi!

Trên Phong Thần Đài, hiện tại Lâm Minh đang là một đấu bốn!

Bốn U Vô Tận, đồng thời ra tay!

Bốn thanh trường đao đồng thời chém ra, trên bầu trời mây đen tụ tập, tuyết rơi đầy trời!

- Tuyết phiêu tám ngàn dặm!

Dùng pháp tắc Không Gian chế tạo ra kính tượng không gian, đồng thời thi triển ra sát chiêu pháp tắc hệ băng, U Vô Tận dung hợp pháp tắc, thiên phú này thật là làm người ta khâm phục!

Chỉ một chiêu Tuyết phiêu tám ngàn dặm này, mỗi một bông tuyết đều ẩn chứa ý cảnh pháp tắc, một khi chạm phải sẽ có thể trực tiếp đóng băng cường giả Mệnh Vẫn, ngàn vạn bông tuyết rơi xuống, đóng băng ngàn dặm, giết sạch ngàn vạn sinh linh trong phạm vi này!

Đối với U Vô Tận, đây là sát chiêu áp rương, vốn định sử dụng trên trận chung kết Thần Vực đệ nhất hội võ, hiện tại bị Lâm Minh bức ép, hắn đành phải lấy ra dùng.

Đối mặt với một đòn này, Lâm Minh chỉ xéo trường thương, sau lưng hắn, Đế Tôn liên hoa lặng lẽ nở rộ.

Trong lúc U Vô Tận toàn lực đối phó, hắn trực tiếp mở ra không gian Hồng Mông! Lực lượng mênh mông xa xưa bùng phát ra, bông tuyết vô tận rơi vào không gian Hồng Mông, liền trực tiếp tan rã!

Sử dụng không gian Hồng Mông, từ lúc Lâm Minh tham gia võ Thần Vực đã thương lượng với Mộ Thiên Tuyết mới quyết định.

Đối mặt với đông đảo cao thủ Thần Vực, cùng với truyền nhân Thiên Tôn thực lực sâu không lường, sớm muộn gì cũng phải dùng tới không gian Hồng Mông, bằng không Lâm Minh đừng mơ chiến thắng, dù sao hắn mới là Thần Hải sơ kỳ.

Nếu như tối tăm thu trận trên đệ nhất hội võ, Lâm Minh cũng vô duyên tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung, càng đừng nói đi theo Thần Mộng Thiên Tôn học tập pháp tắc Thần Mộng mà Lâm Minh vô cùng khao khát!

Không gian Hồng Mông trải qua Mộ Thiên Tuyết ngụy trang, dù là Giới Vương cũng không nhìn ra, trừ khi bọn họ tận mắt thấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn thi triển không gian Hồng Mông. Mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật nào, địa vị ngang với Thần Mộng Thiên Tôn. Thần Mộng Thiên Tôn thần bí thế nào, dù ngươi giành được hạng nhất Thiên bảng Thần Vực đệ nhất hội võ, cũng không gặp được nàng!

Giới Vương, Giới Vương giới lớn bình thường, cũng không có khả năng gặp được nàng! Càng đừng nói muốn thấy Thần Mộng Thiên Tôn ra tay toàn lực, có lẽ chỉ cùng là nhân vật Thiên Tôn mới có cơ hội này!

Nói cách khác, trừ khi là nhân vật Thiên Tôn như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, bằng không dù cho đệ tử của Thiên Tôn như Hạo Vũ Tử cũng chưa chắc nhìn ra được không gian Hồng Mông sau khi đã ngụy trang.

Về phần không gian Hồng Mông bị Thiên Tôn nhận ra, e rằng là chuyện không thể tránh khỏi. Tuy nhiên Lâm Minh tin tưởng, các nhân vật này nhất định biết đại chiến 10 vạn năm trước, các tuyệt thế cường giả Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Lôi Phạt Thiên Tôn cũng ở trong đó.

Trận chiến đó, điều động vô số cao thủ Thần Vực, còn liên lụy tới Thần thú, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn cũng có thể ngã xuống trong trận chiến này!

Chuyện lớn như vậy, đều là cường giả Thiên Tôn làm sao không biết?

Bọn họ cũng sẽ đoán được, Hỗn Nguyên Thiên Tôn để lại truyền thừa của hắn trên Thiên Diễn Đại Lục.

Nhưng bọn họ lại coi như không thấy chuyện đó, nguyên do này, nhất định không đơn giản như đã nghĩ.

Nói cách khác, người có thể nhận ra không gian Hồng Mông, sẽ phải biết nơi truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, người không nhận ra không gian Hồng Mông, vậy cái gì cũng không biết, bị bọn họ nhìn ra không gian Hồng Mông cũng chẳng sao.

Nói lùi thật xa, dù có người dòm ngó Thần Võ vô thượng Hỗn Nguyên võ ý này, nhưng cũng không thể nào lấy được từ trên người Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh căn bản không có ngọc giản, bắt Lâm Minh, sưu hồn cũng vô dụng.

Đương nhiên là có nguy hiểm, nhưng mà Lâm Minh phải cược một phen! Cược sau khi hắn tỏa sáng rực rỡ trên đệ nhất hội võ, căn bản sẽ không có ai đụng tới hắn được.

Tài nguyên trong Thiên Cung là thứ yếu, pháp tắc Thần Mộng lại quá trọng yếu đối với hắn, hắn không thể bỏ qua cơ hội náy

Trong nháy mắt sử dụng không gian Hồng Mông, ở Hạo Vũ Thiên Cung, các đại năng đang ngồi đều chú ý tới lực trường kỳ dị có thể hòa tan Tuyết phiêu tám ngàn dặm!

- Hả, đó là?

- Là kỹ năng lĩnh vực, lực trường thật mạnh, không lẽ là Thần Võ vô thượng hay sao?

Mấy đại cường giả Giới Vương đều nhìn ra được khiếp sợ trong ánh mắt mọi người.

- Hẳn là cấp bậc Thần Võ vô thượng! Hơn nữa mức độ hoàn chỉnh rất cao, có thể được hai ba thành rồi... Lâm Minh này quả nhiên có kỳ ngộ, thế lực như Cổ Phượng tộc không có Thần Võ vô thượng.

- Trong tình lý, không có kỳ ngộ, hắn làm sao trưởng thành được đến cỡ này, có thể đứng trên 31 bậc Phong Thần Đài, bao gồm Long Nha kia, cũng nhất định có kỳ ngộ kinh thiên!

Lâm Minh có Thần Võ vô thượng, các Giới Vương này dù có kinh ngạc, nhưng thật ra đã sớm nghĩ tới.

Có thể đứng trên độ cao này, ai không có Thần Võ vô thượng? Các Giới Vương giới lớn Thánh địa không có hoàn chỉnh cũng có khiếm khuyết, còn như truyền nhân Thiên Tôn thì ít nhất cũng có một bộ Thần Võ vô thượng đầy đủ!

Tuy nhiên ở trung ương đại sảnh, Hạo Vũ Tử lộ ra dị sắc.

"Lực trường này, thoạt nhìn giống như..."

Trong đầu Hạo Vũ Tử có một chút liên tưởng, hắn còn chưa kịp phân biệt, lúc này trong đá thủy tinh phát ra ánh sáng chói lọi, Lâm Minh đã chiến đấu với U Vô Tận!

Trong khoảng khắc đó, cả người Lâm Minh bùng cháy, ngọn lửa tím hừng hực, phát ra từ sâu trong nội tâm hắn! Ngay cả trong mắt của hắn, cũng có ngọn lửa đang thiêu cháy.

Tà Thần lực của hắn mở ra đến tận cùng, máu Phượng Hoàng cũng bốc cháy, trên Phượng Huyết Thương bùng lên thần quang hai màu tím đỏ!

Màu tím là hư hỏa! Màu đỏ là thật hỏa!

Thần quang giao nhau, hư thật kết hợp, một thương này là ứng dụng cực hạn pháp tắc hệ hỏa của Lâm Minh!

Nếu nói U Vô Tận đồng thời đứng ở ngưỡng cửa ý cảnh tầng thứ năm pháp tắc Không Gian và pháp tắc hệ thủy, thành tựu này khiến người ta ngước nhìn.

Như vậy Lâm Minh đã bước qua cánh cửa ý cảnh tầng thứ năm pháp tắc hệ hỏa, chân chính đạt đến cảnh hư hỏa!

Ý cảnh tầng thứ năm là một ranh giới, bước qua cùng chạm tới ngưỡng cửa là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt. Đây chính là thu hoạch lớn nhất sau khi Lâm Minh tiến vào không gian Thần Mộng, cắn nuốt căn nguyên tinh thần sơ hình!

"Ý cảnh hư hỏa hóa hư!"

Lâm Minh đưa ngọn lửa toàn thân truyền vào Phượng Huyết Thương!

Phượng Huyết Thương hai màu tím đỏ giao nhau, đối mặt với Tuyết phiêu tám ngàn dặm của bốn U Vô Tận nhìn không có gì nổi bật. Nhưng nháy mắt khi Đế Tôn liên hoa bao bọc toàn thân Lâm Minh, tốc độ của Lâm Minh bùng phát tận cùng, trực tiếp xé tan màn tuyết!

Mặc kệ U Vô Tận thúc đẩy ngàn vạn bông tuyết, hình thành lốc xoáy trắng to lớn quét thẳng vào Lâm Minh, Lâm Minh vẫn thế không thể đỡ, phá tan tất cả!

Trước tiên dùng không gian Hồng Mông san bằng tăng phúc lực công kích từ pháp tắc Không Gian của U Vô Tận.

Sau đó dùng ý cảnh hư hỏa chân chính bước vào ý cảnh tầng thứ năm, đánh tan Tuyết phiêu tám ngàn dặm của U Vô Tận!

Cùng là pháp tắc Ngũ Hành, ý cảnh hệ hỏa tầng năm đấu ý cảnh hệ thủy tầng bốn, mạnh yếu rõ ràng!

Lâm Minh một thương phá vỡ ánh đao đầy trời của U Vô Tận, cuối cùng đâm tới trước mặt U Vô Tận.

Trong bốn U Vô Tận này, võ giả bình thường khó phân biệt được, nhưng đối với Lâm Minh thì không thành vấn đề. Không gian Hồng

Mông chụp xuống, năng lượng kính tượng không gian bị áp chế, mơ hồ có xu thế tán loạn. Tuy rằng không có khả năng làm chúng thật sự tán loạn, nhưng đủ cho Lâm Minh nháy mắt nhận ra bản tôn của U Vô Tận!

Trường thương chỉ thẳng vào ngực U Vô Tận, trong lòng U Vô Tận kinh hãi!

Hắn vung đao chém tới Lâm Minh, nhưng lúc này lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh ra, hắn vội vàng phát ra chiêu thức làm sao có thể ngăn cản được Lâm Minh!

Phượng Huyết Thương phá vỡ đao mang cuối cùng của U Vô Tận, không chút khách khí đâm lên chân nguyên hộ thể của U Vô Tận!

Ầm!

Chân nguyên hộ thể nổ tung, lực lượng hư hỏa ồ ạt trút vào người U Vô Tận, trong nháy mắt này, trong lòng U Vô Tận tràn ngập lửa giận, lửa đố kỵ vô tận!

Hắn hận, hắn không cam lòng, hắn đố kỵ thiên phú Lâm Minh cao hơn hắn, hắn căm hận mình thua tan tác ở trước mắt bao người!

Lửa đố kỵ, lửa giận toàn thuộc về hư hỏa, một chiêu của Lâm Minh, giận dữ cùng đố kỵ trong lòng U Vô Tận bị mở rộng đến tận cùng, ngay càng cuồng bạo, muốn thiêu cháy cả người U Vô Tận!

Hai mắt hắn đỏ rực, thân thể như muốn bùng nổ!

- Thua đi!

Có quy tắc kiềm chế, lại có Tiêu Đạo Tử nhìn ở một bên, Lâm Minh tự nhiên không thể hạ sát thủ, Phượng Huyết Thương quét ngang, cán thương đánh mạnh lên ngực U Vô Tận.

Lúc này chân nguyên hộ thể của U Vô Tận đã vỡ, bị cán thương đánh ngay giữa ngực, hắn bỗng phun máu văng ra sau!

Khoảng khắc đó, U Vô Tận ngông cuồng tự đại, thân thể xoay tròn, té mạnh xuống Phong Thần Đài, máu nhuộm đầy áo!

U Vô Tận, bại trận!

Lâm Minh hít sâu một hơi, điều tiết chân nguyên hơi hỗn loạn, thu hồi Phượng Huyết Thương. Dưới áp lực tầng 31, thi triển hóa hư, Lâm Minh cũng tiêu hao không nhỏ.

Hội trường luận võ, một mảnh lặng ngắt, ngay cả Tiêu Đạo Tử luôn lạnh nhạt cũng mở mắt, vẻ mặt kinh dị nhìn Lâm Minh.

Chương 1250

Tiêu Đạo Tử là đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn, ra vào Hạo Vũ Thiên Cung, trong thọ mệnh 100 vạn năm của hắn, gặp qua không biết bao nhiêu thiên kiều tuyệt đỉnh, hơn nữa những thiên tài này đều là cấp bậc truyền nhân Thiên Tôn!

Chỉ riêng đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn đã có mấy trăm người, Tiêu Đạo Tử cũng đã gặp qua những Thiên Tôn khác!

Dưới tình huống đó, một trận bán kết nho nhỏ trên Phong Thần Đài thật sự không làm Tiêu Đạo Tử có quá nhiều hứng thú, cho nên hắn mới ngồi yên trên cao, nhắm mắt yên lặng, vô cùng bình đạm. Ngay cả U Vô Tận vốn là đệ nhất nhân cũng không lọt được vào mắt Tiêu Đạo Tử.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại khiến Tiêu Đạo Tử toát ra kinh dị.

Hắn khiếp sợ không phải là thực lực của Lâm Minh, thực lực của Lâm Minh trong mắt hắn còn không tính là quá sức, hắn khiếp sợ là thiên phú của Lâm Minh.

Mới khoảng 30 tuổi, Thần Hải sơ kỳ chiến thắng U Vô Tận Thần Hải hậu kỳ, thiên phú như thế theo sát truyền nhân Thiên Tôn! Mà Lâm Minh lại không phải trưởng thành ở Thiên Tôn Thiên Cung, tài nguyên truyền thừa sư phụ, mọi mặt đều bị bất lợi lớn, như vậy tính ra lại càng thêm đáng sợ!

"Thằng nhóc này... thật là không thể tưởng tượng!"

Tiêu Đạo Tử chỉ một câu không thể tưởng tượng, đã là đánh giá hết sức cao, người xem bên dưới càng không biết phải nói gì nữa.

Các đệ tử trẻ tuổi Thiên Minh Đại Thánh Địa trước đó vô cùng điên cuồng, toàn bộ như bị xối chậu nước lạnh, toàn bộ tắt lửa!

Đại sư huynh đánh đâu thắng đó trong mắt bọn họ, bị thua như thế, thua thiên phú, thua cả thực lực, thua đến tan tác!

- Lâm sư huynh... quá lợi hại!

Nhan Nguyệt Nhi đã trở về thính phòng, trận đấu của nàng đã xong, lại thấy được cảnh Lâm Minh chiến thắng U Vô Tận.

Đệ tử Phượng tộc thượng cổ đều ngây người, dù ở trong mắt bọn họ, Lâm sư huynh luôn là mạnh nhất. Nhưng không ngờ tới, Lâm Minh thật sự thế không thể cản, đánh bại U Vô Tận như vậy!

Hơn nữa Lâm Minh lĩnh ngộ, là ý cảnh tầng thứ năm pháp tắc hệ hỏa!

Tuổi hơn 30, bước vào đại điện ý cảnh cao tầng, hoàn thành đột phá mà rất nhiều võ giả thế hệ trước cả đời cũng không làm được!

Pháp tắc của U Vô Tận coi như đủ mạnh, nhưng mà hắn cũng không thể lĩnh ngộ được ý cảnh tầng thứ năm!

- Lâm Minh! Vương giả!

Trên thính phòng có người hô lên!

Tiếng hô của hắn, liền dẫn tới từng đợt sóng hò hét.

- Lâm Minh! Vương giả!

- Lâm Minh! Vương giả!

Không chỉ còn là Phượng tộc thượng cổ đang hò reo, mà là toàn bộ thính phòng, mấy tỷ người xem đều đang hoan hô!

Mấy tỷ người, hình thành sóng âm khủng bố vang vọng 10 vạn dặm, chấn động trời cao, đánh tan mây mù!

Trận đấu bán kết, sinh ra một thiên tài có thiên phú sánh với truyền nhân Thiên Tôn, đây là chuyện không dễ dàng!

Võ giả ở đây, dù là xuất thân Thánh địa Giới Vương giới lớn, nhưng so sánh với Thiên Cung Thiên Tôn thì chỉ là rễ cỏ. Lâm Minh dùng thực lực chân chính nói cho bọn họ, là rễ cỏ với xuất thân, tài nguyên, sư phụ, truyền thừa đều kém xa, vẫn có hy vọng đạt tới tiêu chuẩn truyền nhân Thiên Tôn!

Khoảng khắc đó, Lâm Minh như trở thành duy nhất trên Phong Thần Đài, thống trị anh hào thiên hạ, ngạo thế nhân gian!

"Lâm Minh đã thắng... Ý cảnh pháp tắc tầng thứ năm, còn có một bộ Thần Võ vô thượng..."

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Tử trầm ngâm, hắn hít một hơi, nhìn toàn trường xung quanh, bỗng phát hiện trong các Giới Vương, có một người trung niên áo đen đang nhìn mình.

Người trung niên hai mắt sâu thẳm, tròng mắt đỏ rực, vẻ mặt mỉm cười, nhưng không biết sao, ánh mắt này lại khiến tâm thần Hạo Vũ Tử nhảy dựng.

- Thiên Minh Tử, có chuyện gì vậy?

- Không có gì, ha ha...

Thiên Minh Tử vẫn mỉm cười, giống như không có gì làm nhiễu loạn tâm thần của hắn. Ngay cả U Vô Tận hậu nhân của hắn, cả hai mặt thiên phú, thực lực đều bị Lâm Minh áp chế, hắn cũng không thu liễm vẻ tươi cười, bình tĩnh như thế không phải Giới Vương nào cũng có được.

Rất nhiều Giới Vương đều là càng già càng sĩ diện, bản thân bọn họ đã không còn gì để tranh đấu, ai mạnh ai yếu gần như sẽ không thay đổi, chỉ còn có đệ tử hậu bối mới tranh đấu mạnh yếu. Đây cũng là chuyện thường tình, hàng xóm gặp mặt, còn gì thành tựu hơn là so sánh đứa nhỏ.

Giới Vương bình thường, nếu đệ tử hậu bối bị người ta nghiền tới tan tành, đã sớm dựng râu trợn mắt như núi lửa, nhưng Thiên Minh Tử căn bản không có vẻ gì để ý, vẫn trò chuyện vui vẻ với người khác.

"Hả..."

Hạo Vũ Tử nhướng mày.

"Chẳng lẽ Thiên Minh Tử cũng ý thức được loại của lực trường Lâm Minh không tầm thường, muốn tìm manh mối trên sắc mặt của ta?"

Trong lòng Hạo Vũ Tử xẹt qua nghi hoặc này, thực lực đến cỡ này, thông qua một ánh mắt của người khác cũng sẽ nghĩ tới rất nhiều thứ.

"Trước đó Lâm Minh thi triển lực trường kia, làm ta nhớ tới một người, tuy rằng ta chưa gặp qua, nhưng lại nghe sư tôn nhắc tới người này. Đồng thời sư tôn cực kỳ bội phục người đó, ấn theo sư tôn miêu tả, Lâm Minh thi triển ra lực trường kia có chỗ tương tự với bản lĩnh của người đó!"

"Chuyện này, ta nên bẩm báo cho sư tôn, để ngài quyết định!"

Trong lòng Hạo Vũ Tử nhanh chóng xẹt qua ý nghĩ này, mặt ngoài lại không đổi sắc, không ai biết hắn nghĩ gì.

- Đáng tiếc, Vô Tận hiền điệt chỉ thiếu một chút, thua bởi một chiêu.

Quảng Vũ Giới Vương vuốt râu, chậc chậc thở dài, bộ dáng rất đáng tiếc, giống như U Vô Tận là đệ tử của hắn vậy.

- Ừm... Vô Tận hiền điệt đồng thời lĩnh ngộ pháp tắc thời không cùng pháp tắc hệ tủy, ba loại pháp tắc, phân tán tinh lực một chút, không so được Lâm Minh chỉ lĩnh ngộ một pháp tắc. Bằng không Vô Tận hiền điệt có thể cũng chạm tới ý cảnh tầng thứ năm, vậy sẽ là tràng cảnh khác, chưa chắc hươu chết về tay ai.

Lại có cường giả Giới Vương phụ họa, đều tìm lý do thất bại cho U Vô Tận.

Kỳ thật theo bọn họ thấy, thiên phú của Lâm Minh theo kịp truyền nhân Thiên Tôn thì sao chứ? Trước mắt Thiên Minh Tử cũng có thiên phú vượt qua phần lớn truyền nhân Thiên Tôn!

Thành tựu tương lai của hắn sẽ vô cùng đáng sợ, một cái U Vô Tận thất bại, tính là gì đối với Thiên Minh Tử? Cho nên những Giới Vương này đều nói tốt cho Thiên Minh Tử, cũng là vì giao hảo với hắn.

Thiên Minh Tử lại không để ý, chỉ nói:

- Các vị quá đề cao Vô Tận rồi, hậu nhân của ta đúng là không nên thân, sử dụng nhiều tài nguyên như thế, thành tựu lại chỉ miễn cưỡng đủ xem. Còn Lâm Minh kia, xuất thân Thánh địa đỉnh cao đã có thành tích như thế, quả thật là thiên phú kinh người, Vô Tận thua không oan!

- Ha ha! U huynh độ lượng như vậy, thật là làm chúng ta hổ thẹn.

- Đúng vậy, tiểu bối đều có tạo hóa của tiểu bối, chúng ta cố chấp thành tựu mà bọn nó giành được, sẽ lại tăng thêm áp lực cho chúng, rơi xuống tiểu thừa.

- Vẫn là U huynh phong thái bình thản, đáng để tôn sùng.

Mọi người đều chúc tụng, nhưng không ai nhắc tới Lâm Minh thi triển ra Thần Võ vô thượng. Bọn họ chỉ coi đây là một phần cơ duyên của Lâm Minh, hạng người như Lâm Minh, có cơ duyên như thế cũng là trong tình lý.

Nếu là thiên tài bình thường, lấy được một phần cơ duyên như thế, bị người ta biết được sẽ dẫn tới họa sát thân.

Còn thiên phú của Lâm Minh có thể sánh với truyền nhân Thiên Tôn, thân phận này cũng gánh nổi phần cơ duyên đó, cho nên sẽ không dẫn tới người dòm ngó.

Cũng chỉ có Hạo Vũ Tử, biết rõ phần cơ duyên này căn bản không tầm thường

Hiện trường đệ nhất hội võ, tiếng hoan hô như thủy triều kéo dài đến một nén nhang mới ngừng lại.

U Vô Tận bị loại, Lâm Minh ngồi xuống điều tức ở tầng 31 Phong Thần Đài.

Ở bên kia, Long Nha cùng Kiếm Vô Huyết còn chưa đánh.

Trước đó bọn họ đều đang nhìn trận đấu của Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn qua, vừa lúc đón ánh mắt của Long Nha.

Long Nha mỉm cười, chỉ nhàn nhạt một câu.

- Ngươi đánh rất khá.

Đánh giá như vậy cũng có nghĩa, dù Long Nha thấy được thực lực của Lâm Minh đến trình độ này, cũng chỉ là thưởng thức mà không phải mặc cảm.

Đối thủ như vậy, quả thật làm Lâm Minh tràn ngập mong chờ, chiến ý sôi trào.

Về phần Kiếm Vô Huyết, sắc mặt ngưng trọng, hắn biết rõ nếu là mình đối mặt với Lâm Minh, nhất định sẽ thua!

"Tiểu tử này, tại sao biến thái như thế!"

Kiếm Vô Huyết nắm chặt kiếm trong tay, trong lòng có cảm giác bất lực. Lâm Minh quá mạnh mẽ!

Lúc này, Long Nha xoay người lại gọi Kiếm Vô Huyết:

- Vị bằng hữu này, tới chúng ta rồi.

Biểu tình của Long Nha rất bình tĩnh, mà biểu tình này ở trong mắt Kiếm Vô Huyết chính là làm dáng, là biểu hiện không hề để hắn vào mắt!

Bằng không một trận đánh trọng đại như thế, hắn làm sao mà bình thản như vậy.

"Tiểu tử này, thật coi ta như quả thị mềm, hắn nghĩ rằng trình độ của hắn cũng ngang với Lâm Minh? Hắn nghĩ rằng có thể tùy ý nhào nặn ta?"

Trong lòng Kiếm Vô Huyết nghẹn một cục, hắn phải chứng minh cho người khác thấy, dù hắn kém hơn Lâm Minh, nhưng cũng là nhân vật hạng nhất! Long Nha trước mắt dù nhìn trâu bò dữ dội, nhưng chưa chắc là mạnh hơn mình!

Vù!

Kiếm Vô Huyết xuất kiếm!

Kiếm Vô Huyết là danh hiệu, không phải tên, Nhất Kiếm Vãng Sinh Kiếm Vô Huyết, là bởi vì tốc độ kiếm của hắn quá nhanh, sau khi giết người, thân kiếm cũng không dính máu, cho nên mới có tên này!

Như vậy, kiếm của Kiếm Vô Huyết tự nhiên nhanh đến cực hán

Kiếm khí đầy trời như gió lốc vô tận quét tới Long Nha.

Kiếm Vô Huyết tìm hiểu là ý cảnh Phong, lúc này kiếm khí của Kiếm Vô Huyết dung nhập vào trong gió, gió tức là kiếm, kiếm tức là gió! Ngay từ đầu không thấy thân kiếm, còn có thể nhìn thấy kiếm quang cực kỳ mơ hồ, sau đó ngay cả kiếm quang cũng hoàn toàn biến mất!

Dù là đao pháp của U Vô Tận cũng thua xa tốc độ kiếm nhanh của Kiếm Vô Huyết! Kiếm phong nhanh đến tận cùng, làm người ta hoa mắt, không nhìn thấy rõ, còn làm sao mà cản được?

Ngay lúc này, Long Nha cũng rút ra vũ khí của mình, một thanh binh khí nhình giống kiếm cũng giống đao. Nói là kiếm, vì ở cuối nó gấp khúc, nói là đao, vì hai mặt đều có lưỡi, ở giữa có gờ kiếm, cuối mũi sắc bén.

Nói tới hình dạng của nó, đây là một cái răng nanh cong cong, cho nên đặt tên là Long Nha Kiếm. Danh hiệu Long Nha, cũng tới từ thanh kiếm này

- Tốc độ rất nhanh, nhưng công kích không đủ.

Long Nha xuất kiếm, kiếm khí chói mắt quét qua thiên địa, ngay cả không gian cũng chấn động theo. Trong nháy mắt, kiếm quang vô tận của Kiếm Vô Huyết bị một kiếm của Long Nha xé nát!

Dùng lực lượng tuyệt đối, trực tiếp áp chế kiếm khí của Kiếm Vô Huyết!

Dùng sức phá vạn kỹ xảo, khi chênh lệch lực lượng đạt tới điểm tuyệt đối, chỉ có kỹ xảo đã không thể bù đắp được nữa.

"Lực công kích thật mạnh."

Trong ánh mắt Lâm Minh toát ra tia sáng, lực công kích của Long Nha quá biến thái. Nên biết, một chiêu của hắn chỉ là công kích tiện tay, hắn còn chưa sử dụng công kích lợi hại hơn nữa.

"Xem ra trận chiến này sẽ lập tức kết thúc, chênh lệch giữa Kiếm Vô Huyết và Long Nha là quá lớn!"

Chương 1251

- Trong kiếm chiêu dung nhập pháp tắc không gian, với chấn động của không gian, phá vỡ Phong ý cảnh của ta!

Kiếm Vô Huyết một kích không có kết quả, thân ảnh bạo lui, công kích của Long Nha khiến hắn kinh sợ, kiếm chiêu vừa rồi của hắn là dùng kiếm khí hùng hậu, nhiễu loạn dòng khí, khiến kiếm khí một mảnh không gian loạn động, hình thành 1 chiêu thức cùng loại với kiếm chi lĩnh vực.

Kiếm pháp như vậy, so với kiếm khí không gian chấn động chân chính còn kém quá xa. Chỉ được cái là giống mà thôi, nhưng dù là như thế cũng đã đủ kinh người rồi. Một chiêu này của Kiếm Vô Huyết không biết đã đánh bại bao nhiêu đối thủ rồi.

Nhưng hiện tại, Long Nha tiện tay một kiếm, lại chính là không gian nhiễu loạn chân chính, phá mở kiếm chiêu của Kiếm Vô Huyết, hắn lý giải pháp tắc không gian, không ngờ lại mạnh tới mức độ như vậy.

- Thật là đáng sợ!

Kiếm Vô Huyết nắm chặt chuôi kiếm, hắn ý thức được Long Nha trước mắt, tuyệt đối là đối thủ cùng tuổi cường đại nhất mà hắn đối mặt từ lúc chào đời tới nay!

Đúng lúc này, Long Nha lại xuất kiếm lần nữa.

Trong nháy mắt ra một kiếm này, con ngươi Long Nha trở nên sáng rực như bầu trời đầy sao, đồng tử trở nên ngưng tụ, rút vào một chtus, mà xung quanh lại phủ kín vô số hoa văn phức tạp, cặp mắt thần bí khó lường như vậy, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

- Đây là!

Kiếm Vô Huyết bị một đôi con ngươi này khiến toàn thân băng hàn, mà cùng lúc đó, Long Nha đã xuất kiếm rồi!

Xuất một kiếm này, thân ảnh Long Nha đã chia ra làm tám, từ tám phương hướng tấn công tới Kiếm Vô Huyết!

- Cái gì?

Kiếm Vô Huyết trong lòng kinh hãi không hiểu!

Không gian kính tượng, chia ra làm tám, nhân vật chân chính đứng ở trong điện phủ pháp tắc không gian tầng thứ năm!

Pháp tắc không gian tầng thứ năm. Sơ với pháp tắc Ngũ Hành thì càng khó hơn, nhân vật thiên phú tuyệt đỉnh như U Vô Tận, chạm đến cánh cửa pháp tắc ý cảnh tầng thứ năm, không gian kính tượng chia ra làm 4, đã khiến cho vô số người kinh hãi, mà Long Nha lại tu thành ý cảnh Không gian tầng thứ năm rồi!

Điều này sao có thể...

Kiếm Vô Huyết đứng như chôn chân, Long Nha tại trong nháy mắt kia thi triển ra thực lực tới cực hạn, gần như đánh tan kiếm tâm của hắn, khiến hắn khó có thể sinh ra dũng khí phản kháng.

Chênh lệch quá lớn!

Phản kháng. Cũng là vô dụng!

- Tuyệt Tinh kiếm!

Kiếm Vô Huyết cắn răng. Dẫn động tinh tú chi lực, phát ra một kích mạnh nhất của bản thân, 1 khắc kia, ánh sáng tinh tú trên bầu trời hội tụ lại giống như một dòng sông ngân hà trút xuống, sáng rực vô cùng.

Nhưng mà kiếm quang Kiếm Vô Huyết phát ra. Ở trong nháy mắt nhằm về phía Long Nha liên bị tám đạo thân ảnh hợp kích đánh tan.

- Hưu!

Tám thân ảnh hợp nhất, Long Nha giống như quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau Kiếm Vô Huyết. Long Nha Kiếm cong cong chống lên lưng Kiếm Vô Huyết.

- Ngươi bị đánh bại!

Long Nha mờ nhạt nói.

1 khắc kia, Kiếm Vô Huyết thân thể cứng đờ, lòng bàn tay, lưng đều ướt sũng mồ hồi.

Quá đáng sợ!

Không cách nào hình dung cảm giác này, trong nháy mắt bị Long Nha vọt tới kia, nhìn thẳng vào con ngươi của Long Nha, Kiếm Vô Huyết chỉ cảm thấy giống như đã chết qua rồi vậy.

Căn bản không thể phản kháng!

- Tách!

Một giọt mồ hôi từ đầu ngón tay Kiếm Vô Huyết rơi xuống, ở trên không trung liền vỡ vụn ra, ở dưới uy áp Thiên Tôn vô hình lại hóa thành sương biến mất.

Thân thể Kiếm Vô Huyết giống như bức tượng, không hề nhúc nhích.

Mấy tỉ người trên hội trường cũng yên tĩnh!

Long Nha đúng là đáng sợ!

Ở trong bầu trời, Tiêu Đạo Tử không biết khi nào đã đứng lên, hắn nhìn Long Nha, vẻ mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Chỉ là một trận đấu bán kết, vậy mà lại xuất hiện một tuyệt thế thiên tài, thiên phú của Long Nha này cũng vô cùng khủng bố, khó có thể hình dung!

Tiêu Đạo Tử hít sâu một hơi, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn.

- Chuyện này, ta muốn cấp báo cho Hạo Vũ Tử sư huynh, tuy nhiên... Hạo Vũ Tử sư huynh có thể đã chú ý nơi này rồi...

Hội trường yên tĩnh khoảng mười mấy hơi thở, đột nhiên phát ra tiếng nghị luận như thủy triều.

- Long Nha này quá mạnh mẽ rồi! Kiếm Vô Huyết tuy rằng không bằng U Vô Tận, nhưng mà cũng là cao thủ nhất đẳng 100 đại thế giới rồi, hướng sinh đại Thánh địa cũng là Thánh địa thế giới thứ nhất, nhưng Kiếm Vô Huyết ở trước mặt Long Nha, ngay cả tự tin cũng không có.

- Không thể trách được Kiếm Vô Huyết, đúng là không thể chống cự được, không gian kính tượng chia làm tám, so với U Vô Tận còn nhiều gấp đôi! Tuổi còn trẻ mà đã đạt tới ý cảnh pháp tắc không gian tầng thứ năm, quả thực là yêu nghiệt!

- Pháp tắc không gian, so với pháp tắc Ngũ Hành thì khó hơn rất nhiều, một khi tu thành, uy lực cũng càng cường đại! Không thể tưởng tượng thành tựu tương lai của Long Nha sẽ đạt tới loại trình độ nào, truyền nhân của Thiên Tôn chẳng qua cũng chỉ có thế thôi.

- Long Nha này còn mạnh hơn cả Lâm Minh à!

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, chuyện này cũng không kỳ quái! Một khi mở rộng đến toàn bộ Thần Vực, tỉ tỉ sinh linh, vẫn luôn mạnh xuất hiện ra những thiên tài ngươi không thể tưởng tượng được đâu, mà lần hội võ Thần Vực đệ nhất này đúng là đạt tới cường thịnh.

Thiên tài đúng là nhiều lắm!

Long Nha, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng tiên tử, Bạch Nghiêu, Lâm Minh...

So sánh với nhau mà nói, U Vô Tận đều ảm đạm thất sắc, Lâm Minh cũng dường như bởi vì trẻ tuổi, mà hơi non nớt một chút.

Lúc này, U Vô Tận còn ở trên đài, hắn cũng chứng kiến trận chiến giữa Long Nha và Kiếm Vô Huyết, khuôn mặt hắn hiện lên nụ cười thảm.

Hắn biết tuổi của Long Nha, so với hắn còn nhỏ hơn vài tuổi! Nhưng lại ở trên lĩnh vực pháp tắc không gian mà hắn luôn làm kiêu ngạo nhất, hoàn toàn triệt để đánh bại hắn!

Đả kích lớn nhất đối với một người, chính là dùng lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất đánh bại hắn, lần Phong Thần Đài quyết đấu này, đối với lòng tự tin của U Vô Tận cũng là lần đả kích thật lớn.

Đúng lúc này, hội trường mấy tỉ người vang lên tiếng hoan hô kịch liệt.

Bọn họ cùng nhau hô lên tên Long Nha, toàn trường vô cùng điên cuồng!

- Quá mạnh mẽ rồi, trận hội võ Thần Vực đệ nhất này, Long Nha chỉ sợ có thể đám người cùng Tiểu Ma Tiên tranh cao thấp!

- Không sai, lần đấu bán kết Mục Nguyệt tinh này, Long Nha là mạnh nhất! Hắn vừa rồi chỉ là dùng ra không gian ý cảnh tầng thứ năm, mà đã thoải mái đánh bại Kiếm Vô Huyết, thực lực chân chính của hắn còn chưa hoàn toàn hiện lộ ra đâu, ai dám nói hắn không có Thần Võ vô thượng chứ?

- Nói tới Thần Võ vô thượng, danh ngạch trước 3 Địa Bảng tu tập Thần Võ vô thượng nhất định có Long Nha! Tuy nhiên hắn có thể chiến thắng truyền nhân Thiên Tôn Tiểu Ma Tiên hay không, vẫn là khó nói, dù sao cũng là truyền nhân Thiên Tôn. Chúng ta không thể biết được. Về phần Lâm Minh, tuy rằng thiên phú cực cao, nhưng mà thực lực còn kém một chút, top 10 Địa Bảng chắc là không thành vấn đề, top 10 Thiên bảng có chút khó.

- Long Nha và Lâm Minh, tương lai đều là đại giới Giới Vương a, hai đại giới Giới Vương tụ tập cùng một chỗ, chẳng nhẽ đây là trạng thái thay đổi?

Mấy tỉ người đều điên cuồng nghị luận. Ở bên Phượng tộc thượng cổ. Phượng tiên tử cảm giác trái tim mình nhảy lên bình bịch, người tuổi trẻ này đúng là đáng sợ!

- Hắn cũng thật lợi hại.

Lâm Minh nhìn về phía Long Nha, trong lòng âm thầm nói, tuy rằng hắn và U Vô Tận chiến một trận cũng có chút giữ lại. Nhưng mà ai mà biết Long Nha bảo lưu lại bao nhiêu? Kiếm Vô Huyết căn bản không thể đủ tư cách để cho Long Nha phát huy ra thực lực chân chính.

Theo Lâm Minh thấy, Long Nha có thể dùng từ sâu không lường được để hình dung. Đây là một đối thủ cực kỳ đáng sợ!

Hắn rất ngạc nhiên, Long Nha rốt cuộc có kỳ ngộ gì.

...

- Con ngươi kia...

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Tử day trán. Dường như đang khổ tư.

Mà rất nhiều Giới Vương đang ngồi, cũng bị một kiếm cuối cùng của Long Nha chấn kinh, Lâm Minh đã làm cho bọn họ kinh hãi, mà Long Nha thậm chí còn làm cho bọn họ có chút kinh sợ.

Không có người nào trong bọn họ ý thức được đồng tử dị thường của Long Nha, phải nói, tuy rằng chú ý tới phần dị thường này, nhưng mà ở Thần Vực, huyết mạch đặc thù, thể chất đặc thù nhiều lắm, xuất hiện một cái đồng tử kỳ dị cũng chẳng có gì lạ.

Hạo Vũ Tử suy nghĩ một hồi lâu, yên lặng kết ấn quyết, ghi lại toàn bộ Thần Võ vô thượng của Lâm Minh và con ngươi đặc thù của Long Nha ghi lại trên ấn quyết, trực tiếp thông báo cho sư tôn Hạo Vũ Thiên Tôn của hắn!

...

Lúc này, ở Mục Nguyệt tinh Phong Thần Đài, tiếng hoan hô như sóng biển suốt một khắc mới dừng lại.

Người chủ trì đại tái, Tiêu Đạo Tử lăng không lơ lửng ở trên Phong Thần Đài, nhìn xuống Lâm Minh và Long Nha.

- Hai người các ngươi. Đúng là rất không tệ! Bổn tọa không phải lần đầu tiên chủ trì đấu bán kết hội võ Thần Vực đệ nhất, nhưng để cho bổn tọa đánh giá như vậy, mấy chục vạn năm này cũng không vượt qua mười người, lần đấu bán kết này, không ngờ lại có hai người!

- Cả đời bổn tọa gặp qua vô số thiên tài, trong đó không biết bao nhiêu hạng người thiên tư tuyệt đỉnh, nhưng mà hai người các ngươi, vẫn là khiến ta ấn tượng nhất, chỉ bởi vì... Xuất thân của các ngươi!

- Phong Thần Đài ngay trước mắt các ngươi, bậc thứ 32! 33! Các ngươi trèo lên đi, xuất ra thực lực cực hạn của các ngươi! Ta muốn nhìn một chút, đến tột cùng các ngươi có thể đi đến bước nào!

Tiêu Đạo Tử khó khi nói như vậy, phải nói từ lúc đấu bán kết tới nay, Tiêu Đạo Tử ngoài tuyên bố quy tắc ra, tất cả những lời nói cộng lại cũng không nhiều bằng những lời vừa giờ.

Có thể thấy được địa vị của Lâm Minh và Long Nha ở trong mắt Tiêu Đạo Tử.

Nhưng mà dù vậy, Tiêu Đạo Tử cũng chỉ dùng một câu: - Ta muốn nhìn một chút, đến tột cùng các ngươi có thể đi đến bước nào.

Mà không phải nói: - Ta muốn nhìn một chút, đến tột cùng các ngươi có thể đăng đỉnh hay không?

Nói cách khác, Tiêu Đạo Tử nhận định, cho dù là Lâm Minh và Long Nha đạt tới loại trình độ này, bọn họ cũng không thể đăng đỉnh được.

Phong Thần Đài tuy rằng chỉ là phỏng chế phẩm, nhưng dù sao cũng là do Hạo Vũ Thiên Tôn tự mình luyện chế, là Thiên Tôn Linh bảo, nếu muốn ở Thần Hải kỳ đăng đỉnh, nói dễ hơn làm!

- Rốt cục bắt đầu rồi!

- Quyết đấu cuối cùng! Vốn còn tưởng rằng sẽ là quyết đấu giữa U Vô Tận và Kiếm Vô Huyết, không nghĩ tới chính là hai con ngựa ô này quyết đấu! Hai người này so với U Vô Tận và Kiếm Vô Huyết, càng kích động lòng người hơn, không biết bọn họ trèo lên bậc nào trong hai bậc cuối cùng của Phong Thần Đài?

- Ta cảm thấy Long Nha hội phàn cao hơn một ít, tuy nhiên tuy rằng Lâm Minh không cao hơn Long Nha, nhưng chắc là cũng lên được tới bậc thứ 32.

Trong truyền thuyết, liên tục hội võ vài giới đệ nhất, đều chọn Phong Thần Đài là chiến trường đấu bán kết, đều không có ai có thể leo lên bậc thứ 32, càng đừng nói bậc thứ 33.

- Bắt đầu đi!

Lâm Minh và Long Nha liếc nhau, đều từ trong đôi mắt đối phương cảm nhận được chiến ý với nhau, hai người bọn họ đồng thời nhảy lên vách đá bậc thứ 32 Phong Thần Đài!

Vách đá vạn trượng cao ngất tận trời!

Uy áp bậc thứ 32 so với uy áp bậc thứ 31 thì gia tăng nhiều lắm, trong nháy mắt Lâm Minh cũng cảm nhận được áp lực.

- Uy áp thật cường đại, một khi đã như vậy, để cho uy áp Thiên Tôn này tới càng mạnh hơn một chút đi.

Chương 1252: Thân phận của Long Nha

Trên biển mây vô tận mờ mịt, có vô số tòa tiên sơn lơ lửng, mà trên một tòa tiên sơn cao nghìn trượng trong đó là một mảnh cây cối xanh U Minh Sâm Lâm, màu sắc rực rỡ, mơ hồ có thể thấy thác nước từ trên tiên sơn chảy xuống, giống như dải tơ tuyết trắng vạn trượng, trút vào trong mây, biến mất không thấy.

Ở trong phần đông tiên sơn, có một chỗ không gian độc lập, trong không gian phủ kín suối mát sáng như kim cương, nước suối róc rách, tôm cá vui đùa, từng đóa hoa thủy tiên nở rộ, các loại linh điểu bay qua bay lại, từng đạo cầu vồng vắt qua, muôn màu muôn vẻ.

Tại phía trước phiến Tiên Trì này, có một tòa trúc ốc xanh biếc, trúc ốc nhìn qua rất đơn sơ, nhưng mà tới gần lại ngửi được mùi cây trúc.

Ánh sáng ấm áp chiếu xuống, chiếu lên thân trúc khiến nó lại càng thêm xanh biếc. Đúng lúc này, cửa trúc ốc bị đẩy ra, một nữ nhân áo trắng từ trong phòng trúc chậm rãi đi ra, nàng nhìn qua giống như một nữ phàm nhân hơn 20 tuổi, tay cầm bình tưới hoa, trên người tản ra khí tức thánh khiết.

Nơi nàng đi qua, trên người lại buông xuống vạn đạo quang hoa như dải tơ, mà dung mạo lại như ẩn trong sương mù, khiến người ta mơ hồ không rõ, rõ ràng nhìn thấy thân ảnh của nàng, nhưng lại không nắm giữ được vị trí của nàng.

Nàng bình thản đi qua, hoa thơm ngoái đầu chào, chim chóc vây quanh nàng bay múa, líu lo ca hát.

Nữ nhân áo trắng đi đến trước một bụi hoa, dốc bình nước, tưới cho hoa. Mà nước trong bình lại không phải nước bình thường mà lại là tiên tuyền cam lộ, tùy tiện lấy được một giọt, đưa cho Luyện Đan Sư cấp Thánh chủ mà nói, đều là tài liệu luyện đan tuyệt hảo.

Nhưng ở trong tay nữ nhân áo trắng, lại chỉ dùng để tưới hoa.

Mà hoa nàng tưới cũng không phải hoa bình thường. Mà là thiên tài địa bảo có thể khiến Giới Vương đỏ mắt, nhưng mà ở trong này, tác dụng của mấy thiên tài địa bảo này cũng không phải là luyện dược, chỉ là để ngắm, những đóa hoa này, đều là thiên địa kỳ trân, tự nhiên rực rỡ vô cùng.

Lúc này, ở trong suối mát, hai con cá nhỏ màu đỏ xinh đẹp lập tức nhảy lên mặt nước, ở trên không trung hóa thành hai thiếu nữ xinh đẹp.

Hai thiếu nữ này nhìn qua chỉ có 16 17 tuổi. Toàn thân lõa lồ, chỉ có một tầng nước chảy giống như lụa mỏng, hai đỉnh nụ hoa dục phóng, đùi rất tròn thon dài.

Hai thiếu nữ, tản ra khí tức vô cùng thanh xuân, xinh đẹp không giống người trần.

Họ rõ ràng đều xuất thân từ Yêu tộc. Mà cũng là cá ở trong Tiên trì này. Nhưng cũng không phải là cá bình thường, mà tu vi cực cao, ngư yêu có thể biến ảo thành lớn. Một người bọn họ tùy ý tiến vào trong đại thế giới, đều là thiên chi kiêu nữ có thể khiến một phương khiếp sợ.

Tuy nhiên ở trong này, họ chỉ là cá cảnh, lẳng lặng tu luyện, sống vui vẻ qua ngày, không có người nào biết được.

- Tiên tử, Hạo Vũ Thiên Tôn muốn gặp ngài.

Hai thiếu nữ nói.

- Ừ...

Nữ nhân áo trắng ngâm khẽ một tiếng, đứng người lên.

Hai thiếu nữ lại lần nữa biến thành cá màu đỏ, tiếp tục xuyên qua lá cây thủy tiên trong nước, đúng lúc này, không gian chung quanh đã xảy ra chấn động rất nhỏ, một khối thủy tinh hình lăng trụ lục giác từ trong không gian truyền ra, lơ lửng tại trong tiểu thế giới này.

Khối thủy tinh hình lăng trụ lục giác này hai đầu đều đặc, tản ra u quang màu đen, chỉ cao khoảng nửa người thường, nhưng mà trong nó hình như phong ấn một vũ trụ vậy, khiến cho người ta lúc đối mặt với nó, đột nhiên sinh ra một cảm giác quỳ bái.

- Thần Mộng!

Trong thủy tinh hình lăng trụ lục giác biến ảo ra một khuôn mặt người giống như kim loại, trong thanh âm, khí thế vô cùng.

Ở trong Thần Vực mênh mông, Thiên Tôn rất ít khi gặp mặt nhau, bọn họ thường là bế quan, hoặc là quy ẩn, đến trình độ của bọn họ, trên thế giới này rất ít chuyện có thể tác động tới tâm thần bọn họ.

Ngay cả hội võ Thần Vực đệ nhất, vô số thiên tài Thần Vực đến xem, là thổi quét muôn đời thịnh thế của Thần Vực, từng người bọn họ đều xoa tay, đều muốn ở trên hội võ đệ nhất phóng ra hào quang chói mắt. Nhưng mà hội võ đệ nhất này, đối với Thiên Tôn mà nói, cũng chỉ chuyện nhỏ không đáng kể.

Toàn bộ Thần Vực, không biết bao nhiêu vạn năm mới có thể sinh ra một Thiên Tôn, cho dù là nhất hội võ đứng đầu Thiên bảng đệ, thì hy vọng trở thành Thiên Tôn cũng vô cùng nhỏ.

Không trở thành được Thiên Tôn, chỉ là đại giới Giới Vương, thật sự không thể khiến cho bọn họ chú ý.

Bởi vậy tổ chức hội võ đệ nhất, cơ bản đều do đệ tử của bọn hắn thi hành, mà Hạo Vũ Thiên Tôn từ đầu tới cuối cũng chỉ phụ trách giải quyết truyền âm mà thôi.

Điểm này Hạo Vũ Thiên Tôn phải làm, cũng vì đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn căn bản không thể truyền âm tỉ tỉ sinh linh toàn bộ Thần Vực, nếu không Hạo Vũ Thiên Tôn từ đầu tới đuôi cũng không xuất hiện.

Dưới tình huống như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn trực tiếp đem hình chiếu thần thức tới nơi quy ẩn của Thần Mộng Thiên Tôn, đúng là chuyện này không bình thường.

Nữ nhân áo trắng buông bình nước tưới ra, nhìn về phía thần thức hình chiếu của Hạo Vũ Thiên Tôn, đang chờ đợi hắn nói ra ý đồ đến của mình. Da thịt nàng như mỹ ngọc, dung mạo tuy rằng nhìn không rõ, nhưng mà từ trên người nàng, lại có thể cảm giác được một cỗ khí tức thông minh, không linh.

- Thần Mộng, nếu ta không tính sai mà nói thì... Truyền nhân của Tam Sinh lão nhân đã xuất thế rồi.

Hạo Vũ Thiên Tôn đi thẳng vào vấn đề.

- Tam Sinh lão nhân...

Nữ nhân áo trắng dường như nhớ lại, lão nhân này, là tiền bối của nàng và Hạo Vũ, năm đó, nàng vừa mới bước vào con đường võ đạo, Tam Sinh lão nhân cũng đã là Thiên Tôn!

- 300 triệu năm rồi...

Nữ nhân áo trắng thì thào tự nói, dường như mở ra một quyển sách lịch sử nặng trịch vậy, 300 triệu năm, năm tháng dài biết bao!

- Đúng, 300 triệu năm rồi! Như thế mà tính, Tam Sinh tiền bối chỉ sợ đã ngủ say ở trong kết giới ít nhất 200 triệu năm! Nếu Tam Sinh tiền bối thức tỉnh đúng lúc này, đồng thời tìm được truyền nhân rồi, chỉ sợ là lão nhân gia hắn đã có dự cảm rồi...

Thủy tinh màu đen nói xong, đột nhiên hình chiếu mặt người trong đó biến mất, mà biến thành một hình chiếu một thanh niên áo đen, thanh niên áo đen này lưng đeo Long Nha Kiếm, đúng là Long Nha!

- Chính là hắn?

- Đúng! Tên người này có một chữ Nha, tên hiệu Long Nha, ta để đệ tử tra xét đấu loại của hắn, ngay từ đầu, hắn biểu hiện cũng không thần kỳ, có thể hắn ẩn tàng thực lực, hoặc là, hắn ở Thần Mộng giới tìm được cơ duyên, chẳng hạn như... Hình thức ban đầu của Tinh thần căn nguyên, sau đó, đánh thức Tam Sinh Đồng! Vì thế, thực lực của hắn tăng tiến vùn vụt!

- Tam Sinh Đồng!

Nữ nhân áo trắng rốt cục động dung, Tam Sinh Đồng, là Thần Võ vô thượng của Tam Sinh lão nhân.

Đây là một loại Thần Võ vô thượng cực kỳ đặc thù, muốn học thành nó, không đơn giản cần kế thừa của Tam Sinh Đồng, hơn nữa càng cần một loại thể chất đặc thù.

Mà nó chỉ có thể truyền con một từng đời, một thế hệ truyền một thế hệ, chẳng những học tập cực kỳ khó khăn, hơn nữa cần Tam Sinh lão nhân tự mình truyền thụ, nếu không thì không thể học thành.

Ngay từ đầu tu tập Tam Sinh Đồng, nếu không thể mở ra nó, ngược lại thực lực sẽ bị áp chế, có vẻ không bằng thiên tài cùng thế hệ, nhưng mà một khi mở ra, uy lực của nó sẽ cực kỳ khủng bố!

Mà trên thế giới này, thứ có thể khiến nữ nhân áo trắng động dung đã rất ít, rất ít, Tam Sinh Đồng tính một trong những thứ đó.

- Ta đã tra qua, cốt linh của Nha là 36, tu vi Thần Hải trung kỳ, 36 tuổi mở ra Tam Sinh Đồng, quả thật khiến cho người ta ngạc nhiên thán phục rồi, lần hội võ đệ nhất này, hắn sẽ có chỗ đứng nhỏ nhoi! Chỉ tiếc, hắn vừa mới mở ra Tam Sinh Đồng, thực lực còn chưa hoàn toàn phát huy ra được, nên muốn thắng đám người Băng Mộng, chỉ sợ là rất khó.

Hạo Vũ Thiên Tôn chậc chậc nói, 36 tuổi, đối với thọ mệnh dài dằng dặc tương lai của Nha thì chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Hắn nói như vậy, ánh mắt nữ nhân áo trắng cũng chú ý tới người bên cạnh Nha, một thanh niên cũng mặc áo đen, thanh niên này khiến cho nữ nhân áo trắng có một cảm giác không hiểu.

- Hắn là...

- Ừ, người này cũng vô cùng đặc thù, hắn là một người hạ giới phi thăng, hắn tập được Thần Võ vô thượng Hỗn Nguyên võ ý của Hỗn Nguyên lưu lại!

- Hỗn Nguyên võ ý, là truyền nhân của Hỗn Nguyên?

Nữ nhân áo trắng hơi hơi ngạc nhiên, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, tên này có rất nhiều ý nghĩa, hắn cùng với Thần Mộng, Hạo Vũ đều là nhân vật cùng thời đại, tuyệt đại tao nhã!

- Không phải! Hắn chỉ học được một phần của Hỗn Nguyên võ ý, theo ta đoán trắc, hẳn là hắn ngẫu nhiên có được cơ duyên, phát hiện ra kế thừa của Hỗn Nguyên lưu lại, nhưng mà hắn vẫn chưa thể thông qua khảo nghiệm của Hỗn Nguyên, cho nên hắn không thể nhận được kế thừa chân chính của Hỗn Nguyên, không tính là truyền nhân của Hỗn Nguyên, chỉ có thể nói là một tiểu tử may mắn. Thực lực của hắn kém hơn Nha một ít, tiềm lực lại càng kém hơn rất nhiều.

Hạo Vũ Thiên Tôn chỉ là căn cứ theo không gian Hồng Mông mà Lâm Minh thi triển ra, liền đoán được đại khái, Lâm Minh quả thật không nhận được kế thừa chân chính của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, chỉ là chiếm được một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Mà trên thực tế, thời điểm Lâm Minh năm đó đi trên con đường của Đế giả, vẫn là võ giả hạ giới, tu vi cũng chỉ là Mệnh Vẫn, tiềm lực xa không bằng hiện tại, nếu nói lúc ấy Lâm Minh không thể thông qua khảo nghiệm của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cũng không đủ, đương nhiên, so với những người khác ở Thiên Diễn Đại Lục, Lâm Minh đã tốt hơn rất nhiều rồi.

- Trước khi tiểu tử kia thông qua toàn bộ khảo nghiệm của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, hắn không tính là truyền nhân của Hỗn Nguyên, tuy nhiên khảo nghiệm của Hỗn Nguyên, cũng không phải dễ dàng thông qua như vậy, tương lai của hắn thì còn phải trông mòn mắt.

- Người chúng ta hiện tại phải chú ý chính là Nha, thực lực của hắn bây giờ có lẽ còn kém một chút, nhưng mà ở 36 tuổi có thể mở ra Tam Sinh Đồng, tiềm lực của hắn thập phần khủng bố. Tương lai, thiên địa đại kiếp kia tới, có lẽ Nha sẽ trở thành một trong những nhân vật chính thời đại này. Mà Lâm Minh, nếu hắn trưởng thành, trong tương lai lại gặp được cơ duyên mà nói, cũng có thể trở thành một vai phụ trọng yếu.

Một cái thời đại, nhân vật chính có mấy người, vai phụ lại có rất nhiều, năm đó Phong Thần Thiên Tôn cũng không phải nhân vật chính duy nhất.

Đối với lời này của Hạo Vũ Thiên Tôn, nữ nhân áo trắng không nói gì, nàng chỉ vung tay lên, một phương tiểu thế giới này đều biến mất, trong phút chốc biến thành trường thi đấu bán kết Mục Nguyệt tinh.

* Truyền hình trực tiếp (tranh đai thế giới hạng cân Thần Hải ^_^)!

Biển người mờ mịt, mấy tỉ người xem, mà biển người vô tận lại nhìn hai người Lâm Minh cùng Long Nha đang leo lên Phong Thần Đài mà hò hét, mà hoan hô!

Nữ nhân áo trắng lẳng lặng lơ lửng ở trong bầu trời, cùng thần niệm hình chiếu Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn về phía Long Nha và Lâm Minh, đem hết thảy trên Phong Thần Đài thu vào đáy mắt.

Hạo Vũ Thiên Tôn mỉm cười, nói:

- Vẫn là năng lực của ngươi tiện lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn thành Thần Mộng hình chiếu, cảnh tượng giống như đúc với thật. Được rồi, để chúng ta nhìn xem, truyền nhân của Tam Sinh lão nhân, hậu bối tên Nha này, ở trên Phong Thần Đài lão phu luyện chế rốt cuộc đi được tới bước nào?

Chương 1253: Trầm ngộ ý cảnh

- Long Nha!

- Long Nha!

- Lâm Minh!

- Lâm Minh!

Mấy tỉ người điên cuồng hò hét, đến lúc này, đã chẳng phân biệt đại thế giới với đại thế giới nữa, người Phượng tộc thượng cổ ở chỗ Xích Quang giới cũng vậy, người của Chân Võ đại thế giới cũng vậy, thậm chí người đại thế giới Ma Thủy cũng la lên.

Toàn trường vô cùng điên cuồng, mọi người đều hy vọng, hai người trên đài có thể sáng tạo kỳ tích, kỳ tích thuộc về võ giả!

Nhất là Long Nha được mọi người chú ý, thực lực đứng đầu trên trăm đại thế giới trên Mục Nguyệt tinh, có khả năng rất lớn phá vỡ thần thoại mà Thiên Tôn Thiên Cung lưu lại.

Lúc này ở trên Phong Thần Đài, Lâm Minh và Long Nha đã leo lên đến một phần mười độ cao bậc thứ 32 của Phong Thần Đài, cũng chính là 1000 trượng!

Bậc thứ 32 Phong Thần Đài trong khu đấu bán kết mấy hội võ Thần Vực đệ nhất liên tục cũng không có người nào leo lên được, độ khó của nó có thể nghĩ mà biết.

- Đúng là một việc trọng đại của khu thi đấu Mục Nguyệt tinh, một triệu năm khó gặp được toàn trường như vậy!

Trên thính phòng mấy tỉ người, tại vị trí cao nhất, có một tòa có vị trí đặc biệt nhất, tòa thính phòng này tự thành một tiểu thế giới, bên trong có ngồi một đám lão nhân, đều là nhân vật trọng yếu của 100 đại thế giới này.

Phần lớn trong số bọn họ đều là Thánh chủ đỉnh phong, nửa bước Giới Vương, nhưng không có Giới Vương chân chính.

Cường giả Giới Vương, trừ bỏ Thiên Minh Tử có thân phận đại giới Giới Vương ra, có thể tụ tập ở trong Thiên Tôn Thiên Cung, cùng với đệ tử của Thiên Tôn cùng nhau thông qua thủy tinh kính quan sát trận đấu ra, thì cũng có thể giống như Chân Võ Đại Giới Vương, trực tiếp cưỡi Linh hạm, bay đến trời cao quan sát. Mà đây là chuyện mà chỉ có Giới Vương mới có đặc quyền này, những người khác không được phi hành trên trời, nếu không bầu trời trên trường thi đấu khu đấu bán kết đã sớm tụ tập đầy người rồi.

Trừ bỏ Giới Vương ra, bình thường cao tầng của đại thế giới, chỉ có thể đến hiện trường, ở một tòa vị trí cao quan sát.

Những người ở đây đều là nhân vật uy chấn một phương, nhưng hiện tại nhìn thấy Long Nha và Lâm Minh, đều vô cùng cảm khái, Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Tương lai hai người kia khó mà tưởng tượng được.

- Khó tin. Hai người, tuyệt đại song kiêu, hiện tại chẳng phân biệt được cao thấp a!

- Ừ, Long Nha rất giỏi. Lâm Minh cũng rất nổi tiếng. Hắn chỉ có tu vi Thần Hải sơ kỳ. Đến bây giờ còn sánh ngang bước chân Long Nha, đúng là không đơn giản!

Vốn mọi người còn nghĩ, Lâm Minh sẽ bị Long Nha chậm rãi bỏ xa. Nhưng mà Lâm Minh leo lên tới 1000 trượng, cũng không bị Long Nha bỏ sau.

...

Gió gào thét!

Tiếng hò hét vẫn tiếp tục!

Phong Thần Đài cao 33 vạn trượng, sừng sững trong thiên địa, Lâm Minh và Long Nha ở trên này không bắt mắt cỡ nào, nhưng, trong tương lai bọn họ chính là nhân vật chống đỡ toàn bộ Thần Vực!

1000 trượng, 2000 trượng, 3000 trượng...

Độ cao Lâm Minh không ngừng tăng lên, hắn cũng luôn sóng vai cùng Long Nha!

Theo độ cao tăng lên, uy áp cũng càng ngày càng mãnh liệt!

- Phong Thần Đài đúng là kỳ diệu! Văn lộ mỗi một nơi cao, đều ẩn chứa khí tức đại đạo pháp tắc.

Lâm Minh thở hào hển, hắn hít thở mỗi một hơi đều rất dài, hít cũng như thở, mỗi hơi như tiễn, một ngụm khí tức hít vào, gấp trăm lần so với người thường.

Hơn nữa người thường hút vào chỉ là không khí, Lâm Minh hô hấp cũng không phải không khí, mà là nguyên khí thiên địa.

Uy áp như thủy triều mãnh liệt đè xuống, không đơn giản là uy áp Thiên Tôn, Lâm Minh cảm giác chung quanh còn tràn ngập 1 cỗ pháp tắc hỗn loạn.

Những lực lượng pháp tắc này, không hề có kết cấu, thậm chí với pháp tắc Lâm Minh lĩnh ngộ cũng có một chút khác biệt.

Nếu không thể vận chuyển pháp tắc bản thân chống đỡ chúng, sẽ bị chúng xé rách.

Mỗi một bước đều vô cùng gian khổ.

Đi lên từng bước, Lâm Minh còn cảm giác mình như trèo lên vách núi dựng đứng cao chót vót, bước tiếp theo, hắn liền cảm giác như mình rơi vào vũng bùn, lại bước một bước, là tiến vào trong chất lỏng dính nhớt vậy.

Đôi khi lại có một cỗ trọng lực mãnh liệt vọt tới, cánh tay có cảm giác như bị đứt lìa, nếu không phải là Lâm Minh, mà đổi thành một võ giả khác, không có thân thể cường đại và chân nguyên dày đặc như Lâm Minh, một khi bị cỗ trọng lực này úp tới, sẽ trực tiếp bị kéo xuống.

Có đôi khi một cỗ lực lượng hỗn loạn vọt tới, trực tiếp tấn công chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, những lực lượng hỗn loạn này, không kém gì một kích toàn lực của cường giả Thần Hải hậu kỳ. Nếu là bình thường, bình thường cường giả Thần Hải hậu kỳ công kích, Lâm Minh căn bản không có chút cảm giác, nhưng mà lúc này đang trong quá trình leo lên Phong Thần Đài, lực lượng của Lâm Minh tiêu hao rất lớn, chịu đựng một kích như vậy, tuyệt đối không thoải mái.

- Vù!

Lâm Minh thở dài một hơi, lúc này mới lên cao 3000 mấy trăm trượng, phía trước còn có hơn 6000 trượng nữa!

Dựa theo tình huống này mà đi, Lâm Minh mình cảm giác leo lên bậc thứ 32 thì hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mà chỉ vẻn vẹn bậc thứ 32, cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của Lâm Minh!

Hắn muốn nếm thử bậc thứ 33, nhưng tình huống hiện tại, leo lên bậc thứ 33 chỉ sợ leo lên mấy trăm trượng sẽ bị trực tiếp đánh rơi xuống dưới!

Phong Thần Đài được xưng Thần Hải kỳ không thể trèo lên, Hạo Vũ Thiên Tôn tạo ra Phong Thần Đài nhiều như vậy, căn bản không có đệ tử Thần Hải kỳ nào leo qua, tự nhiên không phải nói suông.

Nên biết rằng, những người này đều là truyền nhân của Hạo Vũ Thiên Tôn, đại đa số bọn họ vẫn là ở Thần Hải hậu kỳ leo lên Phong Thần Đài, mà Lâm Minh lại chỉ ở Thần Hải sơ kỳ.

Lâm Minh không hy vọng xa vời leo lên bậc thứ 33, nhưng ít ra, trong quá trình hắn leo lên bậc thứ 33 thì phải đạt được cực hạn của bản thân, sáng tạo ra một cái cực hạn!

Lâm Minh quay đầu nhìn thoáng qua Long Nha, Long Nha cách Lâm Minh không xa, tốc độ của hắn tương đương với Lâm Minh.

Lúc này, con ngươi của hắn đã biến thành hơi vàng, con ngươi phủ kiến hoa văn phức tạp thần bí.

- Đôi mắt này...

Lâm Minh trong lòng hơi động, không phải lần đầu tiên nhìn thấy con ngươi của Long Nha.

Tuy rằng hắn không rõ đôi mắt này rốt cuộc có bí mật gì, nhưng mà hắn có thể khẳng định, Long Nha bởi vì có đôi mắt này mà có năng lực lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc càng mạnh, kể từ đó, Long Nha cũng chịu lực tác động nhỏ hơn mình.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Minh, Long Nha nhìn lại Lâm Minh, đôi mắt biến dị kia hiện lên ánh mắt sắc bén vô cùng, dường như liếc mắt một cái nhìn thấu lòng người vậy.

Long Nha cười cười, tiếp tục trèo lên.

Mà Lâm Minh lúc này lại hơi chậm lại, hắn hít sâu một hơi, tâm thần trầm xuống.

Nhắm mắt suy nghĩ!

Từ ngay từ đầu tiếp xúc Phong Thần Đài, Lâm Minh đã cảm nhận được được cỗ ý cảnh 33 tầng như có như không!

Mà cỗ ý cảnh này từ đầu đến cuối tràn ngập mỗi một góc của Phong Thần Đài, người khác không cảm giác được, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác được rõ ràng.

33 tầng, đến tột cùng là cái gì?

Lâm Minh không thể nói rõ, nhưng mà hắn có thể khẳng định, nó cũng không phải truyền thuyết và nói suông.

Lâm Minh vượt qua được 33 tầng Cửu Vẫn, trong đó đã ẩn chứa đại đạo pháp tắc rồi.

- Lâm Minh sao lại không di chuyển nữa?

Người xem chỉ nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên ngừng leo lên, vốn tốc độ của Lâm Minh thủy chung ngang hàng với Long Nha, nhưng hiện tại, Lâm Minh đột nhiên ngừng lại, đã bị Long Nha bỏ xa ra.

- Hắn không đủ thể lực chống đỡ, dừng lại nghỉ ngơi sao?

Võ giả leo lên Phong Thần Đài, dưới tình huống không thể phi hành, giống như phàm nhân leo lên vách đá dựng đứng, quả thật phải khôi phục thể lực.

- Nghỉ ngơi một chút cũng tốt, còn hơn bị hao hết chân nguyên rơi xuống Phong Thần Đài.

- Xem ra Long Nha sẽ thuận lời đi lên bậc thứ 32, Lâm Minh chỉ sợ có chút khó khăn, tuy nhiên cho dù hắn bây giờ bị rơi xuống, cũng đã rất không tồi rồi, đừng quên hắn mới là Thần Hải sơ kỳ!

Độ cao hiện tại của Lâm Minh là khoảng 3500 trượng ở bậc thứ 32, cho dù lập tức thất bại, cũng không có người cười nhạo Lâm Minh, bọn họ nào có tư cách này!

Năm đó ở Phong Thần Đài tổ chức đấu bán kết hội võ đệ nhất, không biết bao nhiêu tuyệt thế thiên tài Thần Hải hậu kỳ, cũng từ bậc thứ 32 rơi xuống.

- Không sai, Thần Hải sơ kỳ chiến thắng U Vô Tận, trên Phong Thần Đài leo lên 3500 trượng bậc thứ 32, hơn nữa nghỉ ngơi một chút, chỉ sợ có thể tiếp tục leo lên mấy ngàn trượng nữa, như vậy đã đủ để kiêu ngạo rồi.

Lúc này, Long Nha đã leo đến 4500 trượng, Lâm Minh vẫn ngưng lại ở độ cao 3500 trượng.

Bậc thứ 32, cho dù là Long Nha cũng leo lên rất chậm, leo lên 1000 trượng này cũng phải mất 30 phút.

Lâm Minh vừa trầm tư là 30 phút.

- Vẫn còn nghỉ ngơi? Cho dù ngừng lại ở vách núi cao cũng phải chịu uy áp, cánh tay Lâm Minh không rát sao?

- Thần trí của hắn đã mê man rồi, chỉ còn 1 hơi thở chống đỡ...

- Lâm sư huynh, tỉnh lại đi!

- Lâm sư huynh, cố lên!

Đệ tử trẻ tuổi của Phượng tộc thượng cổ luôn cổ vũ vì Lâm Minh.

Bọn họ vừa la lên, chỉ nghe bùng một tiếng!

Một tiếng nổ vang, một cỗ lực lượng hỗn loạn lao đến, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh bạo toái, mà Lâm Minh hồn nhiên chưa phát giác.

Trán hắn chảy ra một tia máu tươi.

Cho dù Lâm Minh đã mở ra Cảnh Môn, lại dung hợp Long cốt Chí Tôn, phòng ngự thân thể vô cùng cường đại, nhưng mà dưới tình huống tiêu hao thật lớn, lại cố ý không thúc dục chân nguyên hộ thể và long cốt chi lực, tương đương với trạng thái thả lỏng để mặc cho cường giả Thần Hải hậu kỳ đánh vào một kích, cho nên mới bị thương.

- Lâm sư huynh!

Đệ tử của Phượng tộc thượng cổ hoảng sợ, mà sau khi chân nguyên hộ thể của Lâm Minh nổ tung, hắn cũng không hình thành ra chân nguyên hộ thể mới.

- Lâm sư huynh cẩn thận!

Võ giả của Phượng tộc thượng cổ lại hô lên, lại một đạo năng lượng hỗn loạn vọt lại, trực tiếp công kích lên lưng Lâm Minh!

Không có chân nguyên hộ thể, trực tiếp chịu đựng cổ năng lượng này tấn công!

- Bồng!

Thân thê rLâm Minh đột nhiên chấn động, quần áo sau lưng bị xé rách, máu tươi đầm đìa.

- Lâm đại ca!

Tần Hạnh Hiên thấy một màn như vậy, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Ngay từ đầu, mặc kệ Lâm Minh hay là Long Nha, đều toàn lực thúc dục chân nguyên hộ thể, cứng rắn đối kháng công kích của năng lượng hỗn loạn bậc thứ 32, thân thể hoặc là pháp y nhuyễn giáp chỉ chịu đựng dư ba.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh lại tùy ý tán đi chân nguyên hộ thể, trực tiếp dùng thân thể cứng rắn đối kháng công kích hỗn loạn, nếu là võ giả bình thường, một kích kia sẽ đánh cho thân thể chia năm sẻ bảy.

- Lâm Minh hắn có phải đã hôn mê rồi hay không?

- Có lầm hay không, hắn hôn mê mà còn mạnh như vậy? Ngay cả chịu hai đòn nghiêm trọng như vậy cũng không bị rơi xuống?

Mọi người đều cho rằng hắn thật sự hôn mê rồi, nên bị một kích đánh xuống mới đúng.

Chương 1254: Thần lực

- Lâm Minh tiểu tử này, lại đang làm trò gì vậy?

Hỏa Liệt Thạch lòng nóng như lửa đốt: năng lượng hỗn loạn kia lại đến vài lần, chỉ sợ Lâm Minh cũng khó giữ được cái mạng nhỏ rồi.

Tiêu Đạo Tử cũng đứng lên, do dự không biết có nên ra tay cứu giúp hay không.

Vốn hắn định trực tiếp cho ngưng hẳn trận đấu của Lâm Minh, phòng ngừa Lâm Minh bị dòng khí hỗn loạn làm trọng thương chết đi, nhưng sau một phen tra xét, hắn lại phát hiện, ý thức của Lâm Minh đang tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, dường như nửa mộng nửa tỉnh: loại trạng thái này cùng loại với ngộ đạo.

Lần này, đích thực Tiêu Đạo Tử càng thêm do dự.

"Tiểu tử này lại đúng lúc này tiến vào trạng thái ngộ đạo ư?"

Trạng thái ngộ đạo, chỉ có cơ duyên gặp mà không thể cầu, đương nhiên hắn không thể cắt ngang, nhưng dưới tình huống như vậy, ngộ đạo có thể sẽ chết người.

Không riêng gì Tiêu Đạo Tử, ở trong Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn cùng Thần Mộng Thiên Tôn cũng nhìn thấy trạng thái của Lâm Minh lúc này.

- Thời điểm này cũng tìm hiểu pháp tắc, dường như hắn... phát hiện ý cảnh đặc thù nào đó ẩn chứa ở trong Phong Thần Đài?

Hạo Vũ Thiên Tôn kinh ngạc nói. Ý cảnh đặc thù trong Phong Thần Đài, chính là ý cảnh 33 trọng thiên, ý cảnh này là năm đó Phong Thần Đài cổ lưu lại. Hắn cũng là tìm được mảnh vỡ khí linh của Phong Thần Đài cổ mới có hiểu biết rất nhiều về thứ này, sau đó tạo ra Phong Thần Đài.

- Không ngờ hắn lại cảm nhận được ý cảnh của 33 trọng thiên, đúng là ta xem nhẹ hắn rồi! Đáng tiếc cảnh giới của hắn quá thấp, có cảm giác được cũng không có biện pháp lĩnh ngộ! Cho dù là Long Nha kỳ tài ngút trời, còn có Tam Sinh Đồng nhìn thấu hết thảy pháp tắc... cũng không phải dễ dàng như vậy!

Hạo Vũ Thiên Tôn lắc lắc đầu, ý cảnh 33 trọng thiên rất khó lĩnh ngộ, bởi vì quy tắc thiên đạo của Thần Vực hiện tại cùng với Thần Vực thống trị 3. 6 tỉ năm qua, đã đoạn tuyệt ý cảnh 33 trọng thiên rồi.

Năm đó hắn luyện chế Phong Thần Đài của Mục Nguyệt Tinh, kỳ thật luận về hiểu biết của ý cảnh 33 trọng thiên, so ra hắn còn kém lão nhân áo xám trong bóng tối chủ trì trận so đấu, cũng chính là khí linh Phong Thần Đài kia.

Khí linh Phong Thần Đài này là Hạo Vũ Thiên Tôn dùng mảnh vỡ khí linh của Phong Thần Đài chân chính, dung hợp một đạo tàn hồn Thần thú cô đọng mà thành. Thông qua quá trình luyện chế Phong Thần Đài, Hạo Vũ Thiên Tôn có một ít hiểu biết về ý cảnh 33 trọng thiên. Đây mới là thu hoạch chủ yếu của Hạo Vũ Thiên Tôn trong việc luyện chế Phong Thần Đài. Hạo Vũ Thiên Tôn chọn dùng loại phương thức lĩnh ngộ vòng vèo này cũng là chuyện không thể làm khác được. Dù sao Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không có Ma Phương, nhận được mảnh vỡ khí linh, cũng không thể giống như Lâm Minh trực tiếp cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn, có thể trực tiếp lĩnh ngộ ý cảnh 33 trọng thiên trong khí linh.

- Thật đúng là nghé con mới sinh không sợ hổ! Tuy nhiên tiểu tử kia có thể cảm nhận được ý cảnh 33 trọng thiên tồn tại trên Phong Thần Đài, cũng là cực kỳ hiếm có, tất nhiên hắn có chỗ bất phàm!

Hạo Vũ Thiên Tôn nói như vậy, nữ nhân áo trắng lại chỉ nhìn vào Lâm Minh, một đôi mắt đẹp lóe sáng, như có điều suy nghĩ.

- Thần Mộng! Nàng suy nghĩ gì vậy?

Nữ nhân áo trắng mỉm cười, nói:

- Ta chỉ là đang kỳ quái, trên thân người thanh niên này, có một tia khí tức của pháp tắc Thần Mộng...

- Pháp tắc Thần Mộng, làm sao có thể? Đó không phải là pháp tắc chuyên biệt của nàng sao? Đúng rồi, hắn từng đi qua Thần Mộng giới, có thể bởi vì cơ duyên tốt nắm giữ được một tia căn nguyên tinh thần hình thức ban đầu chăng, cho nên trên thân mới mang theo khí tức của pháp tắc Thần Mộng?

Hạo Vũ Thiên Tôn đột nhiên nghĩ tới điểm này. Nữ nhân áo trắng không có trả lời, nhưng nàng biết rằng khí tức của pháp tắc Thần Mộng trên thân Lâm Minh, còn xa không phải đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, lại là hai luồng năng lượng hỗn độn tấn công trên thân thể Lâm Minh.

Xương bả vai Lâm Minh gần như vỡ nát, đầu vai đẫm máu.

Kế tiếp, cánh tay phải hắn cũng bị đánh trúng, cả một cánh tay máu thịt bầy nhầy.

Ở dưới tình huống uy áp của Thiên Tôn cực lớn đè ép kẻ leo lên Phong Thần Đài, cánh tay, bả vai bị thương gần như tương đương tuyên án trận đấu của Lâm Minh chấm dứt, bởi vì võ giả toàn bộ dựa vào lực lượng của cánh tay và hai chân, mới có thể chống đỡ uy áp của Thiên Tôn trên Phong Thần Đài.

- Xong rồi! Không biết Lâm Minh hắn đang làm gì, cánh tay bị thương như vậy còn làm thế nào leo lên!

- Sợ là hắn đã... mất đi ý thức rồi chăng!

Người xem ở chung quanh kêu lên, Lâm Minh đã hoàn toàn không nghe được, hiện tại hắn đang chìm trong trạng thái ngộ đạo quên mình. Ngay từ đầu leo lên Phong Thần Đài, hắn luôn luôn dùng chân nguyên hộ thể chống cự công kích của luồng năng lượng lưu kỳ dị mà hỗn loạn trên Phong Thần Đài kia.

Với chân nguyên, tu vi, cơ sở, cùng với trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của Lâm Minh, từ đầu tới giờ cầm cự với năng lượng hỗn loạn này leo lên tầng 32 cũng không tính cái gì, nhưng cũng chính là dừng lại ở đây, hắn mới phát hiện: ngay từ đầu, hắn dùng chân nguyên hộ thể chống đỡ công kích của cổ năng lượng lưu hỗn loạn này... chính là cách làm sai lầm!

Cái này giống như hiền giả phàm nhân trị thủy, nếu chỉ là mê muội lấp đất vây chặn, cuối cùng chỉ làm cho lũ lớn bất ngờ bùng phát càng mãnh liệt.

Mà chọn dùng phương thức khai thông, mở rộng dòng sông, xây dựng đập chứa nước, mới có thể trị tận gốc nước lũ.

Hiện tại Lâm Minh chính là loại tình huống này, hắn không tiếp tục sử dụng chân nguyên hộ thể cứng rắn chống lại công kích, mà trực tiếp dùng thân thể để chịu đựng công kích của năng lượng, dẫn đạo chúng vào trong kinh mạch, để tìm hiểu, lĩnh ngộ, luyện hóa... Quá trình như vậy đương nhiên vô cùng hung hiểm, cũng vô cùng thống khổ, kinh mạch hắn đứt từng khúc, thương tích đầy mình.

Nhưng một khi để Lâm Minh nắm giữ phương pháp luyện hóa năng lượng kỳ dị này, hắn liền có thể ở trình độ nhất định nào đó thu nạp năng lượng này cho mình dùng, chẳng những trèo lên trên Phong Thần Đài là một việc “làm một mẻ, khoẻ suốt đời”, mà còn có thể thu được thêm nhiều ưu đãi!

Năng lượng của 33 trọng thiên vô cùng thần bí! Nếu là võ giả bình thường nếu muốn hấp thu sử dụng nó hoàn toàn là người si nói mộng.

Nhưng Lâm Minh đột phá 33 trọng thiên Cửu Vẫn, trải qua cửu trọng thiên kiếp, thì không hẳn không có khả năng này!

Mọi người đang nói, lại là một đạo năng lượng lưu hỗn độn, càng thêm mãnh liệt so với tất cả năng lượng lưu vừa rồi, ập thẳng tới đầu của Lâm Minh!

Một kích này nếu đánh trúng hắn, khẳng định phải trọng thương!

Thế mà Lâm Minh vẫn như trước không chút động tâm, hồn nhiên như không phát hiện!

Tiêu Đạo Tử co rụt ánh mắt lại, đang định ra tay, đúng lúc này, trong đầu hắn vang lên một thanh âm: “Đừng động tới!”

Trong nháy mắt Tiêu Đạo Tử nhận ra thanh âm này xuất phát từ khí linh của Phong Thần Đài, là lão nhân áo xám trong bóng tối chủ trì trận đấu kia.

Đối với lão nhân áo xám này, sư phụ Hạo Vũ Thiên Tôn của hắn đều đối xử ngang hàng, vô cùng khách sáo gọi một tiếng Phong lão, huống chi là Tiêu Đạo Tử.

Vì thế Tiêu Đạo Tử quả thực không nhúc nhích, mà một kích kia cũng vô cùng chính xác mạnh mẽ đánh lên trên thiên linh của Lâm Minh!

“Ầm!”

Máu tươi phụt ra, trên đầu của Lâm Minh tất cả đều là máu tươi!

- Lâm đại ca!

Nhìn thấy vết thương loang lổ vết máu trông thấy ghê người kia, Tần Hạnh Hiên bật khóc, ngón tay nàng và thanh âm đều run run.

- Như thế nào còn không ngưng hẳn trận đấu?

- Tiêu Đạo Tử tiền bối kia đang làm gì vậy, nếu không ngưng hẳn trận đấu, Lâm sư huynh nguy rồi!

- Sư phụ! Ngài đi cứu... cứu Lâm sư huynh đi!

Mấy nữ đệ tử, bắt đầu năn nỉ sư phụ bọn họ.

Đệ tử Phượng tộc thượng cổ đều vô cùng kích động: Phượng tộc thượng cổ bọn họ thật vất vả mới xuất hiện một thiên tài như vậy, nếu để xảy ra sai lầm gì, vậy không phải là lấy mạng của bọn họ sao.

- Đều câm miệng cho ta!

Hỏa Liệt Thạch gào lên một tiếng, ở trong thanh âm rót vào công lực thâm hậu của hắn, toàn bộ tất cả đệ tử la hoảng đều bị áp chế xuống. Tuy rằng hắn cũng rất lo lắng, nhưng Tiêu Đạo Tử không có ra tay đương nhiên có lý do của hắn.

- Các ngươi cho rằng ánh mắt của các ngươi nhìn thấy còn chuẩn xác hơn so với Tiêu Đạo Tử tiền bối sao? Đều thành thật ngồi tại chỗ im lặng cho ta!

Hỏa Liệt Thạch vừa nói như vậy, những đệ tử này đều yên tĩnh lại.

Tần Hạnh Hiên hai mắt rưng rưng, nắm chặt tay với Mục Thiên Vũ.

Ở một bên họ, Nhan Nguyệt Nhi ngồi gần Phong Thần Đài nhất, nàng cũng nắm chặt đôi bàn tay mềm, ánh mắt căng thẳng nhìn Lâm Minh trên Phong Thần Đài.

Công kích hết lần này tới lần khác, toàn bộ Lâm Minh đều dùng thân thể để chịu đựng.

Toàn thân hắn đều là máu tươi, gần như biến thành một người máu... Một màn này đừng nói là Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ cùng đệ tử của Phượng tộc thượng cổ, mà bao gồm đệ tử của đại thế giới khác trông thấy cũng hết hồn.

- Lâm Minh này rốt cuộc định làm gì vậy?

- Đúng vậy! Không được thì đi xuống chứ, đừng lấy sinh mệnh ra đùa!

- Bị thương nặng như vậy, sắp tắt thở rồi chăng!

Thời điểm này có đệ tử sốt ruột thay cho Lâm Minh, đương nhiên cũng có rất nhiều người vui vẻ sôi nổi nhìn Lâm Minh.

Con người luôn có lòng ghen tị, ước gì người cường đại hơn so với bọn họ đều chết hết đi càng tốt, đặc biệt là đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh Địa bị Lâm Minh làm bẽ mặt, thì đều hận ước gì Lâm

Minh càng thê thảm càng tốt.

- Ha ha ha... Lâm Minh tên ngốc này, ta xem ra hắn phải chết ở chỗ này rồi!

- Không biết là cái gì đang công kích Lâm Minh, mà hắn lại cứng rắn chống cự? Hừ hừ... Ập trên đầu... giáng xuống đầu... đánh hung nữa đi!

Đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh Địa kỳ thật không nhìn thấy năng lượng của 33 trọng thiên. Loại năng lượng này bọn họ không cảm nhận được, bọn họ chỉ nhìn thấy Lâm Minh bị đánh trông rất thê thảm, tuy nhiên bọn họ cũng không dám quát to khoa trương lắm, chỉ là nhỏ giọng kêu lên, thanh âm của bọn họ chìm trong tiếng hò hét của mấy tỉ người xem, vốn cũng không ầm ĩ lắm.

Mà lúc này, U Vô Tận đã xuống dưới Phong Thần Đài từ lâu, hắn nhìn Lâm Minh lúc này mình đầy thương tích, trong cặp mắt hắn lóe lên tia sáng tàn nhẫn: “Tuy rằng không biết tiểu tử Lâm Minh rốt cuộc đang làm gì, nhưng tình trạng của hắn hiện tại khẳng định rất nguy hiểm! Ngay cả Tiêu Đạo Tử đều trông rất căng thẳng, không biết có nên ra tay hay không, phỏng chừng không cẩn thận một chút, tiểu tử này sẽ chết ở trong này, chết thật ra càng tốt...”

Trong con ngươi màu đỏ tươi của U Vô Tận lóe lên một tia hung quang. Đúng lúc này, một luồng năng lượng lưu hỗn loạn càng mạnh hơn, ngưng tụ ở sau thân Lâm Minh, luồng năng lượng lưu này cường đại gấp mấy lần so với năng lượng lưu trước đó, hơn nữa hướng công kích của nó rõ ràng là sau gáy của Lâm Minh!

Ở trên Phong Thần Đài, Tiêu Đạo Tử nhìn thấy một màn như vậy, liền hết sức chăm chú, mắt thấy sắp ra tay.

Mà đúng lúc này, lại xảy ra một màn khó tin!

Ngay khoảnh khắc luồng năng lượng kia tới sát gáy Lâm Minh, đúng là chia làm hai đường, trong đó một luồng lớn hơn đại khái chiếm hết chín thành, đột nhiên nó chuyển hướng lướt qua một bên cần cổ; còn luồng nhỏ kia cũng bay về phía Lâm Minh, sau đó chìm vào trong gáy Lâm Minh; không ngờ không có tạo thành thương tổn cho Lâm Minh, mà giống như trâu đất xuống biển biến mất không thấy!

- Cái gì!?

Tiêu Đạo Tử vô cùng sửng sốt, một màn vừa rồi thật giống như là Lâm Minh hấp thu luôn luồng năng lượng hỗn loạn kia!

Người xem ở đây, vốn cũng không biết mới vừa xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có lão nhân áo xám khí linh của Phong Thần Đài, Tiêu Đạo Tử, cùng với Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn ở Thần Mộng Thiên Cung, mới nhìn thấy rõ ràng một màn vừa rồi: một luồng năng lượng hỗn độn trên Phong Thần Đài, Lâm Minh hấp thu kia có một cái tên chuyên biệt là Thần lực!

Chương 1255: Lên thẳng mây xanh

- Hắn vậy mà lại hấp thu Thần lực rồi ư?

Hạo Vũ Thiên Tôn lộ vẻ mặt kinh sợ. Vấn đề này đã không phải là ngộ tính nữa rồi, dù ngươi ngộ tính cao tới đâu, không có tích lũy tu vi cũng không có khả năng hiểu được Thần lực, huống chi thời gian còn ngắn ngủi như vậy. Cái này giống như một đứa trẻ dù có thiên tài mấy đi nữa, dưới tình huống mới chỉ ba tuổi, ngươi cho hắn tính toán cửu chương, hắn cũng không có khả năng tính ra được.

- Thần Mộng! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn về phía Thần Mộng hỏi. Ở trong tất cả Thiên Tôn, thực lực của Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không tính xuất chúng, mà Thần Mộng Thiên Tôn lại là một trong mấy người đỉnh cao nhất trong các Thiên Tôn.

Thần Mộng Thiên Tôn nhỏ giọng nói:

- Ta thật ra có vài suy đoán, tuy nhiên vẫn là xem tiếp mới có thể khẳng định được...

Thần Mộng Thiên Tôn nói giọng mờ ảo, nói cũng như chưa nói.

Ngay khoảnh khắc đó, ở trên Phong Thần Đài, Lâm Minh đã hiểu ra hoàn toàn.

Sở dĩ năng lượng 33 trọng thiên trên Phong Thần Đài làm cho người ta có cảm giác hỗn loạn, khiến người ta không thể hấp thu luyện hóa, là bởi vì trong nó bao hàm toàn diện!

Năng lượng trên thế giới này, có một số quy tắc thiên đạo thích hợp với Thần Vực, nhưng có số lại không thích hợp.

Năng lượng của Thần Vực phổ biến nhất chính là chân nguyên, mà năng lượng 33 trọng thiên trên Phong Thần Đài, lại bao gồm chân nguyên ở bên trong, không nhiều không ít tổng cộng có 33 loại!

Trong đó trừ chân nguyên ra, còn có hai loại năng lượng Lâm Minh rất quen thuộc, một loại là cương nguyên dùng tu luyện hệ thống Luyện thể. Còn có một loại khác là năng lượng linh hồn dùng tu luyện pháp tắc Thần Mộng, Lâm Minh gọi là “thần nguyên”.

Lúc này Lâm Minh mới biết được, thời điểm tu luyện linh hồn ở Thần Mộng giới, năng lượng Thần Mộng tràn ngập Thần Mộng giới kia, có thể dùng để ngưng kết ác mộng thú, có thể cung cấp cho mình tu luyện chính là thần nguyên.

- Chân nguyên, thần nguyên, cương nguyên, nếu nói chúng đều là năng lượng thích hợp nhất cho một loại quy tắc thiên đạo, như vậy ta tạm thời có thể gọi chúng là ba loại lực lượng thiên đạo. Trừ ba loại này ra, không ngờ lại còn có 30 loại năng lượng... Con đường võ đạo rốt cuộc có bao nhiêu bí mật có thể thăm dò đây?

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu. Hắn có thể hấp thu sử dụng ba loại năng lượng chính mình quen thuộc, mà 30 loại còn lại hắn không thể chi phối, chỉ có thể loại trừ đẩy chúng đi.

Vì thế mới xuất hiện một màn trước đó. Sau khi một luồng năng lượng hỗn loạn nhằm tới phía Lâm Minh, một phân thành hai, trong đó chín thành năng lượng bị Lâm Minh đẩy đi loại bỏ, chỉ có một thành năng lượng cũng chính là chân nguyên, thần nguyên, cương nguyên, được Lâm Minh hấp thu.

Mà lúc này, rất nhiều võ giả theo dõi vẫn như cũ không biết biến hóa phát sinh trên thân Lâm Minh.

Đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh Địa vẫn còn đang bàn tán ầm ĩ.

- Tiểu tử này thật đúng là chịu đánh tốt nha!

- Ha ha... Chịu đánh thì càng tốt! Chúng ta có thể xem nhiều thêm một hồi trò hay đây!

- Đúng! Màn diễn này xem thật thống khoái, đánh hung hăng nữa đi!

Ngay thời điểm những đệ tử này cười nói hi hi ha ha, đột nhiên Lâm Minh lại mở ra hai mắt!

Dường như hắn có điều cảm giác bất chợt quay đầu lại nhìn lướt qua một cái, ánh mắt đảo qua chỗ Phượng tộc thượng cổ, còn có chỗ Thiên Minh Đại Thánh Địa.

- Cái gì!?

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Minh, đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa đều ngẩn ngơ, không ngờ Lâm Minh tỉnh lại rồi!

Mà đệ tử của Phượng tộc thượng cổ thì lại vô cùng mừng rỡ: rốt cục Lâm sư huynh của họ đã tỉnh lại rồi!

- Con bà nó! Không ngờ đã tỉnh lại?

- Hồi quang phản chiếu chăng? Bị thương nặng như vậy, toàn thân đều là máu, tỉnh thì sao chứ? Còn không phải sắp buông bỏ hay sao?

- Đáng tiếc chúng ta không còn trò hay để xem nữa rồi!

Đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa đang nói, đúng lúc này, khớp xương toàn thân Lâm Minh bắt đầu phát ra tiếng vang “rốp rốp”, những miệng vết thương máu thịt bầy nhầy trên thân hắn kia cũng bắt đầu mấp máy, rồi miệng vết thương bắt đầu khép lại với tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được rõ ràng!

Máu ngừng chảy, kinh mạch nối lại, xương cốt vỡ vụn cũng đang tân sinh.

- Cái gì?

Người xem ở đây đều vô cùng kinh ngạc, đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa thì toàn bộ trợn tròn mắt, đây là lực khôi phục cái gì vậy chứ? Rõ ràng hắn bị thương nặng như vậy, cũng không có uống thuốc, làm sao thân thể đột nhiên bắt đầu tự mình khôi phục?

Mọi người không kịp suy nghĩ, mà lúc này, Lâm Minh đã nhích động rồi!

Hắn bắt đầu leo tiếp lên Phong Thần Đài!

Lâm Minh một mặt vừa leo, một mặt hấp thu năng lượng hỗn độn trên Phong Thần Đài, hắn leo lên tần suất cũng không mau, nhưng mỗi nhích lên một bước, chính là khoảng cách gần một trượng!

Khoảng cách một trượng so với một người đều cao, nói cách khác, Lâm Minh hoàn toàn là leo nhảy vượt lên phía Phong Thần Đài! Dường như Lâm Minh không phải leo lên Phong Thần Đài, mà giống như một con linh vượn leo lên một cây cổ thụ.

Nhìn thấy biến hóa bất thình lình này, các đệ tử của Thiên Minh Đại Thánh Địa trợn trừng mắt nhìn, thiếu chút nữa lọt tròng mắt ra ngoài.

- Điều này sao có thể?

- Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng hắn đã tới cực hạn rồi mà!

Mọi người cảm thấy thật khó tin: bị thương nặng như vậy mà lại có thể khôi phục nhanh chóng, 32 tầng Phong Thần Đài lại cũng có thể leo lên thoải mái như thế?

- Tiểu tử giỏi lắm!

Lão nhân áo xám bên trong không gian Phong Thần Đài nhìn thấy một màn như vậy, cũng chặc chặc lưỡi ngợi khen, Vốn trước đó lão vì Lâm Minh mới vừa bước vào Phong Thần Đài đã có thể cảm nhận được ý cảnh 33 trọng thiên, mà cảm thấy bất phàm, hiện tại xem ra lão vẫn còn xem nhẹ Lâm Minh rồi.

Lâm Minh lên thẳng mây xanh, 10 trượng, 50 trượng, 100 trượng, 200 trượng, 300 trượng!

Tốc độ cực nhanh, vững vàng mà lại thoải mái!

Ở Phượng tộc thượng cổ bên này, các đệ tử ở đây đều vô cùng kích động!

Một vài đệ tử đứng bật lên, bắt đầu ra sức hò hét, gần như có kích động muốn xông lên Phong Thần Đài.

- Lâm sư huynh, cố lên!

- Lâm sư huynh, hãy vọt tới tầng cao nhất!

Mắt thấy Lâm Minh leo lên với khí thế như rồng, các đệ tử Phượng tộc thượng cổ đều theo hắn điên cuồng lên rồi, một số nữ đệ tử kích động đến rơi nước mắt!

Lâm Minh là niềm kiêu hãnh của Phượng tộc thượng cổ bọn họ!

Từ lúc Phượng tộc thượng cổ bọn họ xuất hiện tới nay, chưa từng có một ngày, đứng ở trên võ đài đệ nhất hội võ Thần Vực, được toàn bộ Thần Vực chú mục như vậy!

- Lâm sư huynh quá lợi hại mà!

- Vừa rồi không biết đã xảy ra chuyện gì, khẳng định Lâm sư huynh đã tìm được quy luật gì rồi, trong thời gian ngắn như vậy mà phát hiện quy luật của Phong Thần Đài, phần ngộ tính này còn vượt hơn yêu nghiệt, thật sự là con cưng của trời mà!

Quần chúng của trận đấu bán kết Mục Nguyệt Tinh, làm sao biết được ý cảnh 33 trọng thiên trên Phong Thần Đài, vốn cũng không phải dựa vào ngộ tính là có thể lĩnh ngộ được.

Bọn họ chỉ xem Lâm Minh là ngộ tính nghịch thiên, nhìn thấu pháp tắc của Phong Thần Đài.

- Các ngươi đoán xem Lâm sư huynh có thể leo lên đến đâu?

- Ai mà biết, 32 bậc khẳng định không có vấn đề, 33 bậc cũng có thể leo lên một bộ phận đi! Có lẽ... có lẽ Lâm sư huynh có thể vượt qua Long Nha!

Nhắc tới vượt qua Long Nha, đệ tử Phượng tộc thượng cổ càng trở nên kích động. Long Nha nhưng được xem là cường giả có thể so sánh với truyền nhân của Thiên Tôn.

Phong Thần Đài là đồng thời phản ứng tu vi và tiềm lực của võ giả, tu vi càng cao, tiềm lực càng lớn, thì sẽ leo lên càng cao!

Chỉ cần vượt qua Long Nha, trên ý nghĩa nhất định nào đó, chẳng khác nào vượt qua truyền nhân của Thiên Tôn!

- Lâm Minh này, thật để hắn làm được rồi! Ta cũng nên đi tới xem sao!

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn hít sâu một hơi, nói.

Hắn đứng lên, bước ra một bước, lại bước vào hư không, xuyên qua trong không gian loạn lưu vô tận. Tốc độ của hắn nhanh đến không thể tưởng tượng. Đây là dịch chuyển thuật hư không chỉ có cường giả cảnh giới Thần Quân trở lên mới có thể thi triển, nhưng mà ở dưới chân Hạo Vũ Thiên Tôn, còn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với cường giả cảnh giới Thần Quân thi triển.

Một bước, có thể vượt qua một đại giới Thần Vực!

Hạo Vũ Thiên Tôn dường như tùy ý đi tới như lửng thửng đi dạo trong sân nhà, thoáng cái lướt qua mấy trăm đại thế giới. Lúc này, rốt cục hắn từ trong hư không bước ra, ở trước mặt hắn là một mảng lầu các lơ lửng giữa không trung. Cung điện lầu các dùng mỹ ngọc trắng nõn tạo ra, xinh đẹp như mộng ảo.

Đây chính là Thần Mộng Thiên Cung. Ngay từ đầu, chỉ là hình chiếu thần thức của Hạo Vũ Thiên Tôn đi tới Thần Mộng Thiên Cung, ngưng hóa thành mặt người hư cấu, còn lần này chính là bản thân hắn tự mình đi tới Thần Mộng Thiên Cung!

Hạo Vũ Thiên Tôn, mặc một thân trường bào màu vàng, gương mặt vuông vức, tướng mạo cương nghị, ngũ quan đều giống như kim loại luyện chế thành.

Dáng người hắn vô cùng cao lớn, đứng ở trước mặt người bình thường, giống như người khổng lồ.

Lâm Minh xuất hiện, làm cho bản tôn Hạo Vũ Thiên Tôn chạy tới Thần Mộng Thiên Cung, bởi vậy có thể thấy được Hạo Vũ Thiên Tôn coi trọng đối với Lâm Minh.

“Thần Mộng...”

Hạo Vũ Thiên Tôn ở trong lòng kêu gọi một tiếng, đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một giọng nữ mờ ảo, quanh quẩn ở bên tai Hạo Vũ Thiên Tôn:

“Vào đi.”

Hạo Vũ Thiên Tôn bước ra một bước, ngay sau đó, hắn đi tới nơi ẩn cư của Thần Mộng Thiên Tôn trong Thần Mộng Thiên Cung.

Ở giữa những bụi hoa cây xanh tươi tốt, Thần Mộng Thiên Tôn mặc một thân váy dài màu trắng, bình thản đứng đó. Dáng người nàng cao vừa, hai chân thon dài, khuôn mặt lạnh nhạt, toàn thân trên dưới tự nhiên mà vậy tản phát ra khí tức thánh khiết, trí tuệ.

Chỉ là xem hình dáng Thần Mộng Thiên Tôn, khẳng định không ai nghĩ tới nàng là một cường giả tuyệt thế sống vượt qua 10 triệu năm, mà chỉ nghĩ nàng là một thiếu nữ hoàn mỹ, thanh xuân, xinh đẹp không nhiễm bụi trần!

Nhìn thấy Thần Mộng Thiên Tôn như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn thở dài một hơi trong lòng, tất cả suy nghĩ nảy lên trái tim, hắn có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ tụ thành một câu đơn giản:

- Chúng ta... có tới 1 triệu năm không gặp rồi chứ!

Khi Hạo Vũ Thiên Tôn nói câu này, quả thủy tinh màu đen lơ lửng ở không trung kia chìm vào thân thể hắn. Đây là hình chiếu thần niệm lúc trước dung hợp với bản tôn hắn:

- Thời gian thật sự là quá nhanh! Thọ mệnh chúng ta dài lâu, nhưng cũng không chịu nổi 1 triệu năm!

Hạo Vũ Thiên Tôn cảm khái nói.

Nữ nhân áo trắng nhẹ nhàng lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Thiên đạo cũng có Luân Hồi, huống chi cuộc đời của chúng ta! Theo ý ta, một đời người trăm triệu năm, cũng chỉ là một giấc mộng hư không, mây khói qua đi tỉnh mộng thành không, hết thảy chỉ lướt qua trong giây lát!

Hạo Vũ Thiên Tôn nở nụ cười, nói:

- Nàng vẫn là bộ dáng cũ, không linh không có gì, gương sáng không vết bụi, dường như thế gian không có gì có thể kích lên gợn sóng trong lòng nàng, đối với nàng mà nói, chúng nó đều là "mộng" mà thôi! Loại tâm cảnh này, ta là không sánh được rồi!

Dừng một chút, Hạo Vũ Thiên Tôn lại nói tiếp:

- Lần này ta đến đây, là tới nói với nàng chuyện Long Nha cùng Lâm Minh. Nói đến buồn cười, ta đường đường là Thiên Tôn, mà lại thời điểm nhìn thấy một tiểu bối còn phải đích thân đi xem mắt. Ta như thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh kia nhìn như không có chỗ đặc thù gì nhiều lắm, thậm chí ngay cả kế thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng không thể lấy toàn bộ, mà lại có thể lĩnh ngộ pháp tắc ý cảnh 33 trọng thiên!

- Lâm Minh, Long Nha, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng, Bạch Nghiêu... Ngoài ra, còn có đệ tử ưu tú của các Thiên Tôn khác, nhiều thiên kiêu tuyệt thế xuất thế như vậy, sợ là dấu hiệu báo trước đại kiếp nạn sắp đến rồi!

Chương 1256: Leo lên bậc 33

- Đại kiếp nạn sắp tới...

Thần Mộng Thiên Tôn tự nói, dường như đang nhớ lại những năm tháng vô tận đắm chìm giữa dòng sông lịch sử nặng nề kia.

Đương nhiên, loại đại kiếp nạn thiên đạo này, cho dù nói sắp xảy ra, chỉ sợ cũng phải tiếp theo mấy vạn năm, thậm chí mấy triệu năm, mấy chục triệu năm nữa.

Đến tột cùng là thời điểm nào, ai cũng nói không chính xác.

Trong thời gian này, thậm chí có thể có Thiên Tôn bạn cố tri ngã xuống, Thiên Tôn mới sinh ra.

Đúng lúc này, Hạo Vũ Thiên Tôn vừa động trong lòng, nhìn về phía Phong Thần Đài.

- Long Nha cũng bắt đầu phát lực rồi đây... Tam Sinh Đồng, quả nhiên danh bất hư truyền!

Hạo Vũ Thiên Tôn xem trọng Long Nha, chính là vì Tam Sinh Đồng là một bộ Thần Võ vô thượng đầy đủ, cũng là một loại thể chất nghịch thiên, được xưng là nhìn thấu hết thảy pháp tắc, cho dù ở trong Thần Võ vô thượng, cũng khẳng định là người nổi bật!

Cùng là Thần Võ vô thượng, chênh lệch cũng rất lớn.

Lúc này, ở bậc 32 Phong Thần Đài, Lâm Minh đã leo lên đến độ cao 5000 trượng, tốc độ của hắn như trước không giảm, dường như không có gì có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Thế nhưng thời điểm hắn bắt đầu leo lên tới đây, Long Nha cũng đã lên đến độ cao 8000 trượng.

Hắn cúi đầu, liếc mắt nhìn Lâm Minh một cái, trong con ngươi che kín hoa văn phức tạp vốn cũng nhìn không thấy bất kỳ sắc thái gì.

“Hắn là lĩnh ngộ pháp tắc đặc thù của Phong Thần Đài rồi ư?” Trong lòng Long Nha hiện lên ý niệm này, hắn không cảm nhận được ý cảnh của 33 trọng thiên, nhưng lại biết ở trên Phong Thần Đài bao phủ một tầng pháp tắc đặc thù.

“Dùng thời gian hơn nửa canh giờ, ở trên vách đá dựng đứng của Phong Thần Đài ngộ đạo, tìm hiểu được pháp tắc đặc thù của Phong Thần Đài, có thể làm được đến một bước này, thật rất giỏi! Ta có thể lĩnh ngộ một vài thứ ở trên Phong Thần Đài, là dựa vào Tam Sinh Đồng. Lâm Minh nhưng không có Tam Sinh Đồng!”

Long Nha cảm thấy bội phục từ đáy lòng. Kỳ thật hắn ở tầng 32 Phong Thần Đài cũng càng leo lên càng thoải mái. Long Nha là thiên tài cỡ nào, hắn cũng không nhất thời mê muội cậy mạnh dùng sức chống đỡ tấn công của Thần lực ẩn chứa 33 loại lực lượng thiên đạo này, mà vừa leo hắn vừa suy nghĩ quy luật của Thần lực.

Đương nhiên, Long Nha không có khả năng tìm hiểu ý cảnh 33 trọng thiên giống như Lâm Minh, hắn cũng không có vượt qua 33 trọng thiên Cửu Vẫn, nhưng Long Nha có con bài chưa lật của hắn, đó chính là Tam Sinh Đồng được xưng là nhìn thấu hết thảy pháp tắc!

Ở dưới Tam Sinh Đồng, pháp tắc không trốn tránh vào đâu được!

Long Nha có thể với cốt linh 36 tuổi, lĩnh ngộ pháp tắc không gian ý cảnh tầng thứ năm, chính là công lao của Tam Sinh Đồng.

Nguyên vốn, pháp tắc không gian của Long Nha cũng chỉ mới dừng lại ở ý cảnh tầng thứ bốn mà thôi. Mà sau khi hắn mở ra Tam Sinh Đồng, vẻn vẹn chỉ trong thời gian ba tháng trên đường bay đi Mục Nguyệt Tinh, pháp tắc không gian của hắn đã bước vào tầng thứ năm, pháp tắc thời gian tiếp qua mấy tháng cũng đồng dạng sẽ đột phá tầng thứ năm. Từ đó có thể nghĩ mà biết chỗ nghịch thiên của Tam Sinh Đồng!

Bằng vào Tam Sinh Đồng, Long Nha có thể nhìn thấy quỹ tích lưu động của Thần lực, tuy rằng hắn không có khả năng trực tiếp hấp thu Thần lực giống như Lâm Minh, nhưng hắn có thể chậm rãi tổng kết quy luật lưu động của Thần lực, căn cứ vào những quy luật này, điều chỉnh quỹ tích leo lên của mình, tránh đi tấn công cường đại của Thần lực, chuyên chọn hướng Thần lực nhỏ yếu để leo lên.

Cứ như vậy, ở thời điểm Lâm Minh với tốc độ cực nhanh leo thẳng tắp lên Phong Thần Đài, quỹ tích leo lên của Long Nha đột nhiên đã xảy ra vặn vẹo, hắn bắt đầu chợt đông chợt tây, thoắt trái thoắt phải!

Từng đạo Thần lực giống như sóng thủy triều lướt qua chung quanh thân thể Long Nha, căn bản là không có tấn công đến thân thể Long Nha. Kể từ đó, Long Nha chịu đựng tấn công đương nhiên rất nhỏ, tốc độ của hắn cũng bắt đầu tăng lên rất nhanh!

Ngay từ đầu, hắn vẫn là leo lên chợt trái chợt phải, đến sau lại, hắn rõ ràng là nhảy vượt ở trên vách đá dựng đứng của Phong Thần Đài. Mỗi một lần nhảy vượt đều né tránh 7, 8 đạo công kích của Thần lực!

- Các ngươi mau nhìn xem Long Nha kìa!

- Trời ạ! Có loại quỹ tích leo lên thế này ư!

Long Nha lúc này cũng giống như một con linh vượn, không ngừng nhảy vượt trái phải, tốc độ leo lên phía trước càng lúc càng nhanh.

- Thật lợi hại! Tuy rằng không biết Long Nha đã lĩnh ngộ được cái gì rồi, nhưng loại quỹ tích leo lên của hắn này, khẳng định có hàm nghĩa đặc thù nào đó, phù hợp với pháp tắc của Phong Thần Đài!

- Thiên chi kiêu tử! Thật đúng là thiên chi kiêu tử! Lâm Minh đã đủ yêu nghiệt rồi, nhưng Long Nha thủy chung vẫn có thể áp trên Lâm Minh một bậc: Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc của Phong Thần Đài, Long Nha cũng lĩnh ngộ, nhưng quá trình lĩnh ngộ pháp tắc của Long Nha thoải mái hơn! Lâm Minh còn phải dừng lại, phải trả cái giá bị thương nặng mới lĩnh ngộ được, mà Long Nha thì vừa leo lên, vừa lĩnh ngộ!

Quần chúng của Mục Nguyệt Tinh đâu biết rằng Lâm Minh cùng Long Nha lĩnh ngộ pháp tắc bản chất khác nhau: Lâm Minh là thật sự lĩnh ngộ ý cảnh 33 trọng thiên, hấp thu một phần mười Thần lực cho mình sử dụng.

Mà Long Nha thì chỉ là dùng Tam Sinh Đồng nhìn thấu quỹ tích lưu động của Thần lực, ở trong di chuyển tránh né công kích của Thần lực, chỉ xem như mưu lợi mà thôi.

Tuy nhiên ở trong mắt bọn họ xem ra, hiện tại Long Nha leo lên thật sự là cảnh đẹp ý vui, giống như xem tạp kỹ giữa trời cao!

Mà Lâm Minh thì trầm ổn hơn nhiều, thẳng tắp leo lên phía trước, không có chút gợn sóng gì.

Sau hai khắc, thời điểm Lâm Minh leo lên đến 6000 trượng, Long Nha đã nhảy lên mảnh đất bằng phẳng trên bậc 32 Phong Thần Đài!

Long Nha, dẫn đầu đi lên bậc 32!

- Long Nha!

- Long Nha!

- Rất giỏi!!!

- Vương giả!

Quần chúng phát ra tiếng hoan hô như sóng thủy triều, đến ngay cả đệ tử của Phượng tộc thượng cổ cũng hoan hô Long Nha.

Loại thiên phú này thật sự khiến người ta ngạc nhiên thán phục.

Thiên tài bình thường giao chiến với Lâm Minh, một khi Lâm Minh đưa ra ưu thế và để lộ ra con bài chưa lật của hắn, đối thủ hơn phân nửa đã bại trận rồi, ít nhất cũng dần dần lộ ra hiện tượng thất bại.

Chỉ có Long Nha, đồng thời với Lâm Minh lần lượt đột phá cực hạn bản thân, Long Nha lại cũng có thể lần lượt bùng phát tiềm lực, nhận được lĩnh ngộ mới, tiếp tục sáng tạo độ cao mới!

Đây chính là chỗ khác nhau giữa thiên tài tuyệt thế và thiên tài bình thường!

Vì thế trước mắt quần chúng ở đây xem ra, Long Nha cho tới bây giờ vốn không có bị Lâm Minh áp chế xuống dưới, ngược lại dường như còn đè lên trên Lâm Minh.

Lại qua thời gian mấy khắc, Lâm Minh cũng không có gì bất ngờ, thuận lợi đi lên bậc 32.

Hai đại thiên tài tuyệt thế gặp nhau ở bậc 32!

Nên biết rằng, mấy lần đấu bán kết đệ nhất hội võ Thần Vực trước đây, cũng không có một người đi lên tới bậc 32, hiện giờ thoáng cái xuất hiện hai người.

Vương giả quyết đấu!

Quần chúng phát ra tiếng hoan hô như sóng thủy triều. Ai nấy đều chờ mong thời điểm kích động lòng người này, giờ này khắc này, khán giả vô cùng điên cuồng.

Mà ở trên Phong Thần Đài, hai người Lâm Minh cùng Long Nha đứng cách xa nhau chừng 50 trượng, hai người thân mình cao xấp xỉ, dáng người tương đương, chỉ là gương mặt Lâm Minh càng thêm góc cạnh rõ ràng, hơn người; mà khuôn mặt Long Nha thì có vẻ hơi thanh tú, màu da tái nhợt.

- Lâm Minh! Ngươi đúng là một đối thủ khiến ta tán thưởng!

Long Nha mở miệng nói, thân thể hắn tùy ý nhích động. Động tác của hắn nhìn như không có ý nghĩa gì, lại làm cho hắn ở dưới uy áp của bậc 32 vẫn giữ được trạng thái ung dung nhất, không giống như đang chịu đựng tấn công của Thần lực.

- Ngươi cũng vậy, ngươi là nhân vật thiên tài nhất từ khi ta tập võ mười mấy năm tới nay gặp được. Đa số thời điểm đều là người khác xem nhẹ ta, mà lần này ta lại xem nhẹ ngươi rồi! Ở thời điểm ta nghĩ đã có thể thắng ngươi, ngươi lại như trước có thể có đột phá!

Trong lúc Lâm Minh nói chuyện, tay chạm vào Tu Di Giới của mình, dựa theo quy tắc của Phong Thần Đài, mỗi leo lên một tầng đều cần chiến thắng một đối thủ, mà hiện tại trên bậc 32 cũng chỉ có hai người bọn họ! Đương nhiên đối thủ chính là hai người bọn họ đấu với nhau!

Long Nha nhìn thoáng qua động tác của Lâm Minh, nói:

- Hiện tại ngươi đã muốn chiến một trận với ta ư?

- Quy tắc như thế mà thôi!

Lâm Minh nói, kỳ thật hắn cũng không muốn ở thời điểm này đã đấu với Long Nha, công bằng mà nói, đối mặt với Long Nha hắn không có bất kỳ lòng tin gì, hắn không biết cực hạn của Long Nha như thế nào.

Long Nha bật cười, nói:

- Quy tắc chỉ là quy tắc, ta không nghĩ hiện tại giao đấu với ngươi! Nguyên nhân rất đơn giản, tuy rằng ta rất có tin tưởng đối với trận chiến này, nhưng có thắng khẳng định cũng không thoải mái, ít nhất bị trọng thương, đồng thời tiêu hao hết tám chín thành chân nguyên. Dưới tình huống như vậy, cho dù ta nghỉ ngơi thật lâu ở bậc 32 này, cũng nghỉ ngơi không đủ, muốn leo lên bậc 33 Phong Thần Đài vốn chính là chuyện không có khả năng! Ngươi thấy thế nào?

Lâm Minh hơi động trong lòng, kỳ thật hắn sao không biết điểm ấy: chiến một trận với Long Nha, sẽ không còn sức lực leo lên Phong Thần Đài.

Mà Lâm Minh rất muốn toàn lực leo lên bậc 33 Phong Thần Đài, tuy rằng Phong Thần Đài này chỉ là Thiên Tôn Linh bảo của Hạo Vũ Thiên Tôn chế tạo ra, cũng không phải là Phong Thần Đài thượng cổ, nhưng xác thực có ý cảnh 33 trọng thiên ẩn chứa trong đó. Lĩnh ngộ ý cảnh này đối với Lâm Minh mà nói sẽ có ưu đãi thật lớn, cơ duyên như thế đương nhiên hắn không nghĩ bỏ lỡ.

Lâm Minh nhìn về phía Long Nha, buông ra Tu Di Giới.

Long Nha cũng nhìn về phía Lâm Minh, mỉm cười.

Rồi sau đó, hai người bọn họ cùng nhau nhìn về phía Tiêu Đạo Tử, người chủ trì của trận đấu bán kết đệ nhất hội võ Mục Nguyệt Tinh.

Có thể miễn đi một trận chiến này, trực tiếp trèo lên bậc 33 hay không, tự nhiên là do hắn định đoạt.

Tiêu Đạo Tử cười ha hả, nói:

- Được! Hai người các ngươi có chí leo lên bậc 33 Phong Thần Đài, bổn tọa rất tán thưởng! Bậc 33 Phong Thần Đài là một truyền thuyết, được xưng là dưới Thần Biến không thể leo lên tới. Đương nhiên, nói là truyền thuyết, kỳ thật là truyền thuyết hạn chế với Hạo Vũ Thiên Cung. Bởi vì Phong Thần Đài trừ ở thời điểm đấu bán kết đệ nhất hội võ Thần Vực mới lấy ra sử dụng, thời điểm còn lại, đều đặt ở trong Hạo Vũ Thiên Cung, cung cấp cho đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung lịch lãm! Các đệ tử của Thiên Tôn khác, mỗi người bọn họ đều từng có lịch lãm, thật ra cũng sẽ không leo lên Phong Thần Đài!

- Thời điểm sư tôn 860 vạn tuổi tạo ra Phong Thần Đài, cho tới nay đã hơn 2 triệu năm rồi, đệ tử dưới Thần Biến kỳ, mặc dù là đệ tử thân truyền của sư tôn, cũng chưa từng có người nào lên tới đỉnh! Có đệ tử leo lên cao nhất đến bậc 32 linh 7000 trượng, khoảng cách tới đỉnh còn có 3000 trượng cuối cùng! Mà tên đệ tử kia lúc ấy cũng là tu vi Thần Hải hậu kỳ!

- Hôm nay, hai người các ngươi, một là Thần Hải trung kỳ, một là Thần Hải sơ kỳ, có thể đi đến một bước này, đã đủ để kiêu ngạo rồi, các ngươi không cần giao đấu hãy trực tiếp leo lên Phong Thần Đài đi!

Người xem ở đây nghe tuyên bố của Tiêu Đạo Tử, trong lòng đều có một chút thất vọng, dù sao đã bỏ lỡ một trận quyết đấu phấn khích giữa Vương giả một thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng tương ứng, bọn họ cũng có thể theo dõi tiếp Lâm Minh cùng Long Nha với thể lực toàn thịnh, trực tiếp leo lên bậc 33 Phong Thần Đài, đây cũng là một sự kiện trọng đại muôn đời!

- Quá kích động mà!

- Vương giả một thế hệ trẻ tuổi, không biết bọn họ có thể leo lên đến độ cao bao nhiêu? Có không có khả năng lên tới đỉnh?

- Lên tới đỉnh? Ha ha... Ngươi quá ngây thơ rồi! Lên tới đỉnh là không có khả năng, nhưng leo lên mấy ngàn trượng tuyệt đối không thành vấn đề! Thậm chí Long Nha có khả năng tới gần điểm ghi lại của đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung lưu lại, mà Lâm Minh cho dù kém một ít, cũng có thể leo đến 3, 4000 trượng!

Chương 1257: Mưu lợi

Lâm Minh, Long Nha đồng thời đứng trước vách đá dựng đứng bậc cuối cùng Phong Thần Đài, ngẩng đầu nhìn lên, vách cao vạn trượng, thẳng lên tận trời.

Nhìn một bậc cuối cùng của Phong Thần Đài, trong lòng Lâm Minh trào lên một cảm giác hào hùng!

Một ngày kia, có lẽ hắn có thể tìm đến Phong Thần Đài chân chính, đi cảm thụ ý cảnh 33 tầng trời hư vô mờ mịt kia.

Lâm Minh có một loại cảm giác, ý cảnh 33 tầng trời ẩn chứa một loại bí mật nào có của đạo lý trời đất, chính mình muốn trèo lên đỉnh võ đạo, nếu như không thể hiểu được đạo lý trời đất hùng vĩ nhất, là không có nửa phần hy vọng.

Đúng lúc này, Long Nha mở ra Tam Sinh Đồng, ở trong tầm nhìn của hắn tất cả năng lượng hỗn loạn trên Phong Thần Đài đều in ngược rõ rành rành.

Hắn rất nhanh liền nhìn chuẩn một con đường năng lượng hỗn loạn ít nhất, đứng dậy nhảy mạnh một cái!

Ở không trung, thân thể Long Nha không ngừng biến hóa tư thế, thậm chí điều chỉnh phương hướng, dùng diện tích chịu lực nhỏ nhất để xuyên qua dòng năng lượng hỗn loạn.

Hắn giống như én biển bay trong bão táp, ngay cả gió lốc và sấm sét vô cùng dày đặc cũng có thể dễ dàng né tránh, xuyên qua.

Bốp!

Long Nha một tay bắt lấy Phong Thần Đài, cú nhảy này cao mười trượng!

- Thật lợi hại. Bậc thứ 33 Phong Thần Đài, nhảy cao mười trượng!

Ngay từ đầu, mượn đất bằng nhảy lên, độ cao có thể nhảy vọt là cao nhất, về sau sẽ càng ngày càng khó. Tuy nhiên cho dù là vậy, bậc thứ 33 đều có thể nhảy mười trượng, vẫn khiến người cảm thấy ngạc nhiên thán phục.

- Quá mạnh. Ngươi nhìn quỹ tích nhảy vọt của hắn không phải đường thẳng mà là mấy lần thay đổi phương hướng trên không, khẳng định là phù hợp pháp tắc nào đó. Những động tác nhìn như không tác dụng gì này, kỳ thật đều ẩn chứa các loại huyền diệu.

- Thật kỳ quái. Phong Thần Đài cấm bay mà, Long Nha ở không trung thanh đổi phương hướng là làm như thế nào?

Khán giả nhao nhao nghị luận. Bọn họ không nhìn thấy Thần lực căn bản là không thể lý giải động tác của Long Nha. Mà ở trên không Phong Thần Đài, Tiêu Đạo Tử lại nhìn rõ ràng. Long Nha có thể thay đổi phương hướng trên không là nhìn thấu sự lưu chuyển của Thần lực, dùng nguyên khí bản thân xung kích vào mặt bên Thần lực, rồi sau đó bằng vào luồng lực phản xung này thay đổi phương hướng.

Muốn làm được một bước này, cần sức phán đoán phi thường chuẩn xác mới có thể bắt được cơ hội trong nháy mắt chợt hiện rồi mất kia. Nếu không sẽ chỉ bị Thần lực cản trả, khéo quá hóa vụng.

- Long Nha này dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, thật là yêu nghiệt!

Không hề nghi ngờ, ngộ tính của Long Nha vốn là đỉnh cao, cộng thêm phụ trợ của tiểu sư đệ, Long Nha ngày sau sẽ ở phương diện pháp tắc lấy được thành tựu khiến người cảm thấy khó tin!

Lúc này, ánh mắt của tất cả người xem lại tụ tập trên người Lâm Minh.

Bọn họ muốn nhìn Lâm Minh có thể nhảy cao bao nhiêu?

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn bậc đá bậc thứ 33, hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- 33 tầng trời Phong Thần Đài, nếu như có một ngày ta có thể bước lên con đường đỉnh của võ đạo, như vậy liền bắt đầu từ nơi này đi!

Khoảnh khắc đó, mi tâm Lâm Minh phát ra một luồng sáng lóe, hắn đột nhiên mở ra Bát Môn Độn Giáp, sức mạnh toàn thân cấp tốc kéo lên.

Hắn rùn người xuống thật sâu, ngửa đầu nhìn trời, đột nhiên nhảy lên! Sức mạnh khoảnh khắc đó bộc phát ra cho dù dưới hai chân Lâm Minh là một khối sắt thần cũng sẽ bị hắn đạp vỡ vụn ra!

Sức mạnh Lâm Minh nhảy lên gấp mười Long Nha, nhưng mà hắn chỉ vừa nhảy lên liền trực tiếp đón đầu Thần lực đánh vào!

Nếu nói Long Nha là én biển xuyên qua bão táp, tránh né sự cọ rửa của mưa bão, như vậy Lâm Minh chính là người cá ngược dòng nước xiết nhảy lên thác nước. Không có kỹ xảo, chỉ dựa vào sức mạnh tuyệt đối đột phá!

Ba trượng, năm trượng, bảy trượng, chín trượng!

Cho dù là Lâm Minh có thể lĩnh ngộ một bộ phận Thần lực, dưới loại đánh vào như vậy cũng tốc độ giảm mạnh!

Bộp!

Lâm Minh chộp vào vách đá Phong Thần Đài, độ cao hắn nhảy lên cũng là mười trượng!

Uy áp khủng bố không ngừng đánh vào trên người Lâm Minh, mà cánh tay hắn giống như thép đúc nắm chặt vách đá.

- Ồ? Cũng là mười trượng! Lâm Minh thật tài, khí thế đến bây giờ đều không yếu chút nào.

- Hắc hắc. Bậc thứ 33 là đánh lâu dài, ngay từ đầu không nhìn ra cái gì, đến phía sau sẽ kéo giãn chênh lệch!

Khán giả tập trung tinh thần quan sát mỗi một phần biến hóa trên Phong Thần Đài, Lâm Minh và Long Nha cùng trèo lên!

- Uy áp thật mạnh, Thần lực thật mạnh. So với bậc thứ 32, lớn mạnh hơn mấy lần. Chỉ mới đầu đã như vậy, lên trên nữa cường độ có thể nghĩ mà biết! Chẳng trách Tiêu Đạo Tử tiền bối nói, Hạo Vũ Thiên Cung này hơn 2 triệu năm qua, rất nhiều đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn trèo lên Phong Thần Đài, Thần Hải kỳ không thể lên đỉnh. Hơn hai triệu năm, nếu Hạo Vũ Thiên Tôn mấy vạn năm thu một đệ tử thân truyền, hơn 2 triệu năm cũng có thể thu nhận mấy chục đệ tử.

Từng luồng Thần lực lớn mạnh đánh tới Lâm Minh, mỗi một luồng đều là một chia thành hai, chín phần năng lượng tan mất, trong đó một phần bị Lâm Minh hấp thu.

Lâm Minh cảm giác thân thể của mình dường như một miếng bọt biển, không ngừng hấp thu năng lượng. Mà năng lượng ẩn chứa trong Thần lực thật sự quá mức cuồng mãnh, hắn cảm giác nội tạng toàn thân mình như đang thiêu đốt, kinh mạch phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm”, dường như sắp không chịu nổi sự gột rửa của những năng lượng này.

Mà nhìn lại Long Nha, hắn dựa vào Tam Sinh Đồng nhìn thấu quỹ tích lưu động của năng lượng để tránh né Thần lực.

Một người là tránh né, một người là hứng chịu, Long Nha tự nhiên thoải mái hơn Lâm Minh rất nhiều.

- Long Nha là mưu lợi.

Ở Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn nói. Tiểu sư đệ nhìn thấu sự vận chuyển của pháp tắc, quá mức nghịch thiên.

- Tuy rằng phương pháp của Lâm Minh càng thêm khó được, nhưng nếu chỉ nói riêng hiệu quả, hiện tại là Lâm Minh chịu thiệt. Thần lực hắn chỉ có thể hấp thu một bộ phận rất nhỏ, một bộ phận khác phải đánh văng chúng nó ra, thể lực của hắn sẽ tiêu hao càng nhanh. Không biết Lâm Minh có thể kiên trì đến bước nào.

Hạo Vũ Thiên Tôn là người tạo ra Phong Thần Đài, hắn hết sức rõ ràng khi đến mấy ngàn trượng cuối cùng mới là lúc độ khó Phong Thần Đài biến thái nhất. Lâm Minh và Long Nha muốn trèo lên, gần như không có khả năng.

Mà ở bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn hơi thở như lan, nhẹ giọng nói:

- Mưu lợi chung quy chỉ là tả đạo, nhất thời mưu lợi thì được, lại không có khả năng một mực như thế.

- Đương nhiên.

Hạo Vũ Thiên Tôn cười ha hả:

- Vật phỏng chế Phong Thần Đài này của ta, có một phần thần vận của Phong Thần Đài thượng cổ. Tuy rằng chỉ là một phần thần vạn, nhưng cũng không phải võ giả Thần Hải kỳ có thể trèo lên. Long Nha hiện tại có thể mưu lợi, nhưng không có khả năng một mực mưu lợi. tuy nhiên bằng vào phương pháp mưu lợi của hắn, trèo lên bảy, tám ngàn trượng cũng là có khả năng. Mà Lâm Minh cũng giống như vậy, hắn muốn dựa vào phương thức thức chịu đựng để chống đỡ mấy ngàn trượng cuối cùng này lại là chuyện gần như không có khả năng, trừ phi đến lúc đó hắn lại có đột phá. Chỉ là ta nghĩ không rõ, Lâm Minh vì sao có thể cảm nhận được pháp tắc 33 tầng trời. Ta thậm chí hoài nghi, Lâm Minh có thể đạt được một tia truyền thừa ý cảnh có liên quan 33 tầng trời Phong Thần Đài thượng cổ. Nếu như vậy, hắn thật sự là một tiểu tử may mắn.

Hạo Vũ Thiên Tôn nhận định, tu vi như Lâm Minh muốn lĩnh ngộ ý cảnh 33 tầng trời là không có khả năng, trừ phi có cơ duyên khác. Đây đã không phải vấn đề ngộ tính hay không.

Thần Mộng Thiên Tôn như có điều suy nghĩ, không nói nhiều lời.

Dần dần, Long Nha dẫn đầu.

Ngay từ đầu Long Nha chỉ là dẫn đầu mấy trượng, sau đó mười mấy trượng, mấy chục trượng.

Lâm Minh cũng không mù quáng đi so tốc độ, hắn chỉ là vững vàng chộp lấy đường vân thô ráp trên Phong Thần Đài, một bên chịu đựng cọ rửa của Thần lực một bên phẩm ngộ ý cảnh. Khi Thần lực chảy qua bên người, hắn lại có một loại cảm giác năm tháng chảy qua.

Ý cảnh 33 tầng trời, bao hàm toàn diện. Lâm Minh thậm chí đang hoài nghi, cái gọi là 33 tầng trời này có thể nào sẽ là 33 loại năng lượng hay không?

- Quả nhiên cơ sở của Long Nha thâm hậu hơn một chút. Chỉ sợ càng về sau, chênh lệch giữa hai người sẽ càng lớn.

- Long Nha trèo lên bậc thứ 33 trước Lâm Minh, đây cũng là trong tình lý.

- Không thể nói như vậy, các ngươi đừng quên Lâm Minh mới Thần Hải sơ kỳ. Trận chiến Phong Thần Đài này chiến đến hiện tại đã không có người thất bại. Hai người bọn họ trừ không nói chuyện thực lực, chỉ luận tiềm lực so với đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn đều chỉ hơn chứ không kém!

Thời gian trôi qua, dần dần một canh giờ qua đi!

Bậc thứ 33 Phong Thần Đài không phải tầm thường. Thời gian chừng một canh giờ, Lâm Minh và Long Nha cũng chỉ trèo được 2500 trượng mà thôi!

Long Nha lúc này đã dẫn trước Lâm Minh 200 trượng. Hắn cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy Lâm Minh vững bước về phía trước, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên thán phục.

- Phương pháp của Lâm Minh và ta hoàn toàn bất đồng, tiêu hao càng lớn. Thể lực của hắn không ngờ có thể duy trì đến hiện tại còn có thừa sức, thật sự là sức bền và lực khôi phục khó tin.

Long Nha nghĩ vậy, đột nhiên sắc mặt hơi hơi biến đổi. Hắn cảm giác lúc này ở trước mặt hắn Thần lực đột nhiên bạo loạn, trở nên dày đặc.

Nếu nói ngay từ đầu Long Nha còn có thể tìm được một con đường né tránh Thần lực ở trong năng lượng hỗn loạn, như vậy hiện tại muốn làm được một bước này lại gần như không có khả năng.

Khe hở giữa Thần lực với nhau phi thường nhỏ, căn bản không tránh được!

Ở Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn chuyên chú nhìn Long Nha. Phong Thần Đài không có khả năng dùng phương thức mưu lợi trèo đến cuối cùng, hắn muốn xem Long Nha làm thế nào ứng đối một cửa này.

Long Nha dừng lại ở chỗ này một hồi, con ngươi giống như mũi kim đem Thần lực dày đặc trước mặt thu hết vào đáy mắt.

- Pháp tắc Không gian ý cảnh tầng thứ năm – Tu Di Giới Tử!

Hai mắt Long Nha chợt lóe hàn mang, khoảnh khắc đó năng lượng không gian quanh người hắn đột nhiên xảy ra vặn vẹo, một ít khe hở Thần lực nguyên bản thoạt nhìn căn bản không có khả năng thông qua, sau khi pháp tắc Không gian phát sinh biến hóa, lại có thể thông qua.

- Dùng Tu Di Giới Tử thu nhỏ không gian bản thân, thông qua khe hở nguyên bản không có khả năng thông qua. Long Nha này thật sự là có thể lần lượt cho ta ngạc nhiên vui mừng! Năm đó, sau khi ta tạo ra Phong Thần Đài, Hạo Hư Tử xuất sắc nhất trong đệ tử Thần Hải kỳ trèo lên cao nhất 7000 trượng bậc thứ 32. Tuy nhiên khi đó hắn đã là Thần Hải hậu kỳ rồi. Long Nha có hy vọng phá vỡ kỷ lục hắn để lại.

Hạo Vũ Thiên Tôn một mực đều rất coi trọng Long Nha, hắn ở trong rất nhiều Thiên Tôn, thực lực chỉ có thể xem như không tồi, so với Thần Mộng Thiên Tôn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Tam Sinh lão nhân còn có chênh lệch rất lớn.

Long Nha nhưng là đệ tử của Tam Sinh lão nhân, hơn nữa là đệ tử duy nhất!

Tam Sinh lão nhân 300 triệu năm qua chỉ bồi dưỡng một truyền nhân như vậy, nếu Long Nha ở Thần Hải trung kỳ liền quét ngang các đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn nhận hơn 2 triệu năm qua, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng sẽ không cảm thấy khiếp sợ. Thậm chí hắn cảm giác đây là chuyện trong tình lý.

- Long Nha hẳn là có thể phá kỷ lục, chỉ là Lâm Minh này ta lại nhìn không hiểu. Trên người hắn có quá nhiều bí ẩn.

Chương 1258: Thiên kiếp

Hạo Vũ Thiên Tôn lẩm bẩm, ánh mắt tập trung lên người Lâm Minh. Lúc này, Lâm Minh cũng trèo đến khu vực Thần lực dày đặc.

Lâm Minh vững bước tiến tới, Thần lực hỗn loạn điên cuồng đánh lên người Lâm Minh. Bởi vì phương pháp bất đồng, đối với Lâm Minh mà nói Thần lực dày đặc hay không đều chịu đựng giống nhau, khác nhau chỉ là tiêu hao thể lực bao nhiêu mà thôi.

Mỗi phút mỗi giây, chân nguyên trong cơ thể Lâm Minh đều đang tiêu hao rất nhanh, cùng lúc đó Thần lực táo bạo trong cơ thể hắn lại đang không ngừng tăng nhiều.

Phong Thần Đài 33 bậc, càng lên cao áp lực lại càng lớn.

Lâm Minh cảm giác mình giống như một con thuyền đơn trong biển rộng sóng dữ dội, mỗi một bước trèo lên đều phải bỏ ra cố gắng rất nhiều.

- Đã 4000 trượng rồi... Phong Thần Đài quả nhiên danh bất hư truyền. Ta bước đầu hiểu ý cảnh 33 tầng trời lại như trước trèo gian khổ như thế. Lúc trước những truyền nhân của Hạo Vũ Thiên Tôn kia cũng không biết là làm thế nào leo lên.

Đệ tử thân truyền Hạo Vũ Thiên Tôn thu đều bất phàm, mỗi người đều có bản lĩnh sở trường của mình. Hoặc là ngộ tính cực cao hoặc là thể chất đặc thù, còn có rất nhiều là toàn năng mọi mặt.

Bọn họ trèo lên Phong Thần Đài có thể nói là bát tiên quá hải, ai nấy lộ thần thông. Nhưng không có một người là giống như Lâm Minh, trực tiếp phân giải, hấp thu Thần lực. Mà là dùng loại biện pháp tương tự Long Nha, cũng chính là né tránh!

Tránh khỏi tất cả Thần lực, chỉ cần chịu đựng uy áp Thiên Tôn, tự nhiên là thoải mái hơn nhiều. Dùng lời của Hạo Vũ Thiên Tôn, chính là mưu lợi.

Nhưng là mưu lợi ở Phong Thần Đài, nhiều nhất chỉ giới hạn ở 5000 trượng đầu.

Đến 5000 trượng về sau, Thần lực lại lần nữa cuồng bạo.

Phong Thần Đài lúc này giống như biển cả phẫn nộ rít gào, Thần lực hội tụ thành dòng lũ biển gầm, từng đợt gào thét điên cuồng ập tới!

- Hả?

Long Nha thần sắc biến đổi, Thần lực thật sự quá khủng bố. Thế cho nên không gian Tu Di Giới Tử của hắn gần như sắp bị xé rách!

Tu Di Giới Tử trong ý cảnh Không gian chính là đem đại thế giới cất vào trong tiểu thế giới. Long Nha hiện tại là thành lập một kết giới ở bên cạnh mình, lợi dụng pháp tắc của Tu Di Giới Tử xuyên qua khe hở của Thần lực.

Nhưng mà sau khi qua 5000 trượng, Thần lực quá mức cuồng mãnh, sắp đánh nát kết giới không gian của hắn.

- Thật lợi hại. Cứ tiếp tục như vậy, ta căn bản không kiên trì được bao lâu. Một khi kết giới không gian vỡ vụn, luồng năng lượng hỗn loạn kia sẽ trực tiếp đánh vào chân nguyên hộ thể của ta. Với cường độ năng lượng hiện tại, ta trúng liền ba luồng là có thể trọng thương gần chết!

Sắc mặt Long Nha hơi hơi trầm xuống. Khoảnh khắc đó, hai mắt hắn đột nhiên dấy lên ngọn lửa, ánh đỏ nhàn nhạt từ trong con ngươi hắn phát ra, kinh mạch chung quanh mắt đều nhô lên, trở nên vô cùng dữ tợn.

Tam Sinh Đồng Vạn Pháp Hư Không!

Vạn Pháp Hư Không là một loại trạng thái của Thần Võ vô thượng Tam Sinh Đồng. Tam Sinh Đồng là một loại Thần Võ vô thượng giống như Bát Môn Độn Giáp, có thể mở ra nhiều loại trạng thái. Mỗi một loại trạng thái đều có tác dụng tương ứng, đồng thời những trạng thái này, loại sau khó mở hơn loại trước.

Năm đó Tam Sinh lão nhân thậm chí có thể đồng loạt mở bảy, tám loại trạng thái. Tam Sinh lão nhân dưới loại trạng thái này gần như cùng cấp với Thần!

Vạn Pháp Hư Không xem như là loại trạng thái thứ nhất của Tam Sinh Đồng, cũng là loại đơn giản nhất.

Nhưng là Long Nha dù sao cũng vừa mới lĩnh ngộ Tam Sinh Đồng thời gian mấy tháng, sử dụng Vạn Pháp Hư Không cực kỳ miễn cưỡng. Mở ra sẽ rất nhanh tiêu hao thể lực, không thể duy trì thời gian dài, thậm chí đối với thân thể tạo thành gánh nặng rất lớn.

- Vạn Pháp Hư Không... Hảo tiểu tử!

Hạo Vũ Thiên Tôn ánh mắt ngưng trọng:

- 36 tuổi liền mở ra Vạn Pháp Hư Không, lại qua mấy ngàn năm có lẽ hắn có thể mở ra đến ba bốn loại trạng thái. Thành tựu tương lai thật sự không thể đo lường.

Long Nha dưới trạng thái Vạn Pháp Hư Không, mỗi một đợt Thần lực đều trở nên cực kỳ rõ ràng trong mắt hắn, ý cảnh Không gian lại lần nữa tăng mạnh.

Trên người hắn dấy lên ngọn lửa có thể thấy bằng mắt thương. Đây kỳ thật là sức mạnh Tam Sinh Đồng có hình giống ngọn lửa.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt người xem, bọn họ đều phát ra từng đợt tiếng kinh hô.

Bọn họ đương nhiên không biết bộ Thần Võ vô thượng tiểu sư đệ này, đừng nói là bọn họ ngay cả Tiêu Đạo Tử đều không biết. Dù sao bản thân Tiêu Đạo Tử tuổi thọ mới chỉ một triệu, Tam Sinh lão nhân 2, 3 trăm triệu năm trước liền thành danh đối với hắn mà nói là quá xa xôi.

- Đã 5000 trượng rồi, vượt qua đa số đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung năm đó. Ta năm đó cũng chỉ là trèo lên 3000 trượng mà thôi, kém xa không bằng hai người bọn họ.

Tiêu Đạo Tử cũng không thể không khâm phục. Hai yêu nghiệt tuyệt thế này, một người Thần Hải trung kỳ, một người Thần Hải sơ kỳ, rồi lại có thể quét ngang hơn phân nửa truyền nhân Thiên Tôn của Hạo Vũ Thiên Cung, thiên phú lại càng hơn xa hắn năm đó.

Lúc này, ở một vùng tinh vực hẻo lánh Thần Vực, trong một thời không không biết tên, một lão nhân dường như gỗ mục ngơ ngác đứng trên mặt đất hoang vắng.

Đây là một tinh cầu nhỏ không hề có sức sống, đường kính tinh cầu không quá ngàn dặm, trên tinh cầu trừ nhà gỗ đơn sơ của lão nhân ra cũng không còn kiến trúc gì khác, có vẻ vô cùng lẻ loi trống vắng.

Lão nhân chống gậy gỗ đào, thân thể còng xuống, giống như khô héo, da trên mặt hắn đều đã nhăn nhúm vào một chỗ. Hốc mắt hõm sâu, tóc thưa thớt, răng rụng, quần áo trên người dính đầy vết bẩn, toàn thân tỏa ra một luồng hơi thở tanh hôi nhàn nhạt, giống như là mùi vị của người chết!

Đây là dấu hiệu của thiên nhân ngũ suy, đại năng Thần Vực khi tử vong phải trải qua thiên nhân ngũ suy. Quần áo bẩn, tóc héo rũ, dưới nách chảy mồ hôi, thân thể hôi thối, không còn cảm giác.

Người mạnh Thần Vực thiên nhân ngũ suy, đã là thời gian không nhiều, cho dù năm xưa hắn oai phong một cõi, bị vô số người mạnh sùng bái, nhưng hiện tại hắn chỉ là một lão già gần đất xa trời.

- Vạn Pháp Hư Không sao...” Nha”, ngươi quả thật không làm ta thất vọng. Ngươi là truyền nhân duy nhất ta đi qua ngàn vạn tinh vực tìm được, thế giới tương lai là của ngươi! Đại kiếp nạn cũng có khả năng bình yên vượt qua, như thế ta cũng có thể yên tâm rầu...

Lão nhân yên lặng nói, hai mắt lão hoàn toàn tối đen, không có tròng trắng. Mà chính là đôi mắt này lại dường như nhìn thấu vô tận thời không, có thể thấu hiểu mọi bí mật thế gian!

- Cuộc đời ta nhìn thấu mọi pháp tắc, nhìn thấu mọi hư ảo, duy chỉ có không nhìn thấu vận mệnh của mình! Võ giả tu võ, cho dù trở thành thế gian đệ nhất cao thủ, vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh luân hồi, không thể chiến thắng sự trôi qua của năm tháng. Thiên Tôn được xưng vượt qua thiên đạo, nhưng trên thực tế... vẫn là không thể hoàn toàn vượt qua...

Lão nhân bùi ngùi thở dài, đột nhiên ho khan dữ dội.

Lúc này, ở Phong Thần Đài Mục Nguyệt tinh, Long Nha đã trèo lên đến độ cao 5300 trượng. Lâm Minh thì ở độ cao 4900 trượng, sắp tới khu Thần lực cuồng bạo 5000 trượng.

Long Nha lúc này toàn thân dấy lên ngọn lửa màu tím, mỗi một bước của hắn đều đang khiêu chiến cực hạn của chính mình. Thần lực dữ dội cùng pháp tắc Không Gian do Long Nha mở ra va chạm vào nhau, tóe ra vô số quầng sáng màu tím sáng lạn, xinh đẹp như mộng như ảo!

Mới đầu, mấy tỉ người xem căn bản không nhìn thấy Thần lực lưu động, bọn họ chỉ có thể từ phản ứng của Long Nha và Lâm Minh tưởng tượng sự đau khổ bọn họ chịu đựng ở bậc thứ 33Phong Thần Đài.

Tưởng tượng chung quy là không sướng!

Thẳng đến hiện tại, bởi vì sức mạnh pháp tắc Không Gian Long Nha phóng ra cùng Thần lực trực tiếp va chạm, bọn họ mới nhìn đến trận chiến kịch liệt này, đương nhiên kích động không hiểu lý do!

- Thật lợi hại. Long Nha thẳng đến hiện tại mới dùng ra át chủ bài của hắn, thật sự là không thể tưởng tượng cực hạn của hắn!

- Long Nha làowr độ cao 5000 trượng toàn diện bộc phát, có thể thấy được 5000 trượng lên trên, độ khó lại tăng vọt một cấp bậc. Hiện tại Lâm Minh còn chưa đến 5000 trượng, không biết hắn có thể qua được cửa ải 5000 trượng này hay không?

- Độ khó quá lớn. Lâm Minh chống đỡ đến giờ đã rất không tệ rồi. Các ngươi không nghe Tiêu Đạo Tử tiền bối nói sao, phần đông đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn, kỷ lục cao nhất tạo ra cũng chỉ là 7000 trượng, còn là ở Thần Hải hậu kỳ, càng về sau càng khó. Long Nha có một chút khả năng phá kỷ lục này, mà Lâm Minh khả năng sẽ dừng bước ở khoảng 5 đến 6 ngàn trượng.

Người xem ở đây đang nói, đột nhiên bầu trời phía trên bậc thứ 33 Phong Thần Đài xảy ra dị biến. Theo tiếng vang “Ù ù”, mây đen bắt đầu hội tụ.

Hiện trường mấy tỉ người, tiếng hô như sấm dậy. Tầng mây nguyên bản phạm vi mấy ngàn dặm toàn bộ đều bị tiếng hô thổi tan. Nhưng là hiện tại, tầng mây rồi lại hội tụ?

- Biến thiên rồi? Đây là chuyện gì xảy ra?

- Tầng mây... Đây không phải mây bình thường mà là mây nguyên khí!

- Không đúng, khác với mây nguyên khí!

Mây do nguyên khí trời đất tụ thành, mọi người nhìn thấy nhiều nhất chính là mây nguyên khí độ Cửu Vẫn.

Mà hiện tại, năng lượng trong tầng mây hội tụ thật dày này lại không giống nguyên khí trời đất bình thường, mà là vô cùng hỗn loạn, bao la vạn tượng!

Võ giả ở đây tuy rằng không cảm nhận được Thần lực, nhưng là năng lượng của mây nguyên khí bọn họ vẫn là có thể nhận rõ. Đây tuyệt đối không phải là mây nguyên khí bình thường!

Tầng mây càng ngày càng dày nặng, không còn đơn thuần là màu đen nữa mà là kèm theo màu đỏ thẫm như máu. Dần dần, năng lượng phạm vi mấy vạn dặm toàn bộ hội tụ về đây hình thành một lốc xoáy màu đỏ thật lớn!

Mà bậc thứ 33 Phong Thần Đài chính là trung tâm của lốc xoáy này!

- Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì?

- Đây là thiên địa dị tượng sao? Bởi vì Long Nha sắp trèo lên đến 6000 trượng mà bộc phát ra thiên địa dị tượng?

Phàm là thiên địa dị tượng đều là tuyệt đỉnh yêu nghiệt đột phá cảnh giới, tu thành thần công; lại hoặc là thần đan, thần binh xuất thế mới có thể dẫn động ra, không phải tầm thường!

Ầm ầm!

Trong tầng mây, ánh sét lóe lên!

Đây kỳ thật không phải sét ngũ hành bình thường, mà là dòng năng lượng tốc độ cao sản sinh do năng lượng quá độ ngưng tụ.

Tiêu Đạo Tử ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng. Hắn lại biết, đây căn bản không phải thiên địa dị tượng gì, mà là một cửa thiên kiếp biến thái nhất phải trải qua khi trèo lên độ cao mấy ngàn trượng cuối cùng của bậc thứ 33 Phong Thần Đài!

Từ sau 6000 trượng, thiên kiếp sẽ thủy chung xuyên suốt Phong Thần Đài!

Đây chính là cửa ải trí mạng võ giả Thần Hải kỳ không thể vượt qua! Hạo Hư Tử năm đó cũng là dừng bước ở thiên kiếp!

Hiện tại, bất kể là Long Nha hay là Lâm Minh cũng đều sẽ dừng bước trong thiên kiếp ở mấy ngàn trượng cuối cùng này!

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Minh có thể trèo đến độ cao thiên kiếp phủ xuống. Nếu Lâm Minh có thể làm được điểm này thì cũng đã phá kỷ lục của Thần Hải sơ kỳ rồi. Kỷ lục Thần Hải sơ kỳ Hạo Vũ Thiên Cung để lại cũng chỉ là 5000 trượng mà thôi.

- Thiên kiếp rốt cục tới rồi. Cửa ải cuối cùng của Phong Thần Đài cũng là một cửa không thể vượt qua.

Ở Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn ánh mắt sáng quắc, hắn muốn nhìn Lâm Minh và Long Nha ở trong thiên kiếp đến tột cùng biểu hiện ra sao.

Chương 1259: Lôi nguyên tuyệt sát

Đoàng!

Một luồng sét màu tím bổ xuống, giống như rồng uốn lượn!

Cột sét này thô to chừng mấy trượng, với thế không thể đỡ bổ xuống Phong Thần Đài, chạy bừa bãi. Khắp thu vực 3300 trượng phía trên Phong Thần Đài trở thành một vùng Tử Hải!

Người xem ở đây cho dù là cách rất xa, nhìn thấy cảnh tượng như vậy vẫn cảm thấy rung động phát ra từ nội tâm. Không hề nghi ngờ, tuấn kiệt trẻ tuổi trong số bọn họ nếu như đặt mình trong vùng biển tím kia sẽ trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

- Là thiên kiếp! Trời ạ, đó là kiếp vân!

- Thiên kiếp bao phủ hơn 3000 trượng cuối cùng. Trèo lên Phong Thần Đài đến cuối cùng không ngờ còn phải hứng chịu thiên kiếp? Độ khó này cũng quá biến thái chứ hả! Không trách Hạo Vũ Thiên Cung 2 triệu năm qua, mấy chục hơn trăm nhân vật thiên kiêu đều chưa từng có một người có thể lên đỉnh Phong Thần Đài!

- Cho dù Long Nha cũng không có khả năng sáng tạo kỳ tích. Dưới loại tình huống này muốn đỡ được thiên kiếp căn bản không có khả năng. Nếu như ta đoán không sai, càng lên cao thiên kiếp lại càng lợi hại. Long Nha chỉ sợ cũng chỉ là lên được độ cao 7000 trượng nhỉ!

Mấy tỉ người xem ở đây, rất ít có người coi trọng Long Nha. Thiên kiếp há là trò đùa, cho dù ở trên đất bằng, Long Nha ở vào trạng thái toàn thịnh đều phải chuẩn bị kỹ càng mới có khả năng thông qua. Huống chi là ở trên Phong Thần Đài, dưới tình huống thể lực Long Nha đã tiêu hao không ít.

- Thiên kiếp sao...

Trong hai mắt Long Nha bùng cháy ngọn lửa màu tím, hắn cắn

Long Nha Kiếm vào miệng, lưỡi đao sắc bén ánh hàm răng trắng như tuyết, hàn quang um tùm.

- Năm đó trong bảy món Thần khí sư tôn liệt kê cho ta, Phong Thần Đài thượng cổ xếp thứ ba, đã mất tích. Phong Thần Đài hiện giờ Hạo Vũ Thiên Tôn tạo ra là mượn dùng một sợi tàn hồn khí linh Phong Thần Đài thượng cổ luyện chế mà thành. Tuy nhiên dù là như thế, sư tôn cũng từng xác nhận, Phong Thần Đài phỏng chế này cũng không phải ta có thể trèo lên. Hiện tại thiên kiếp đã phủ xuống, để ta xem xem, Tam Sinh Đồng của ta có thể giúp ta đi đến nước nào!

Đối mặt với Tử Hải vô tận kia, người bình thường chỉ sợ căn bản là mất hết can đảm nhảy vào trong đó, mà Long Nha lại là chiến ý hừng hực.

Hắn chắn chặt Long Nha Kiếm, từng bước từng bước bò tới Tử Hải!

Từ độ cao 5000 trượng đến khu vực nơi Lôi vực còn có 1700 trượng. Đoạn khoảng cách này Long Nha cũng đã bò thời gian tương đối dài. Khi bò đến 6500 trượng, Long Nha đã đầu đầy mồ hôi, trên trán gân xanh gồ lên!

Bảo trì trạng thái Vạn Pháp Hư Không đối với thân thể Long Nha gánh nặng rất lớn!

6500 trượng, cách Tử Hải còn hơn 200 trượng. Mà đúng vào lúc này, luồng sét thứ nhất rời khỏi Tử Hải bổ thẳng xuống dưới!

Đoàng!

Tiếng nổ lớn khủng bố giống như Thần rống giận. Thân thể Long Nha đột nhiên chấn động, kết giới không gian chung quanh thân thể hắn rồi lại vỡ vụn giống như vỏ trứng!

- Kết giới không gian vỡ rồi!

Người xem nhìn thấy cảnh tượng này, đều nín thở, trong lúc điện quang hỏa thạch căn bản không kịp phản ứng, sét màu tím bổ vỡ kết giới không gian, bổ thẳng hướng Long Nha.

Mà đúng lúc này, bên cạnh Long Nha lại lần nữa xuất hiện một kết giới không gian, lần thứ hai chặn được luồng sét này.

- Kết giới không gian hai tầng!?

Không nghĩ tới sau khi tầng kết giới không gian thứ nhất vỡ vụn, ở bên cạnh Long Nha còn có tầng kết giới không gian thứ hai. Tầng kết giới này vừa lúc chặn công kích của sấm sét.

Bản thân Long Nha, lông tóc vô thương.

- Chặn rồi, thật tài!

- Pháp tắc Không Gian đã lĩnh ngộ đến bố trì nhiều tầng không gian, 36 tuổi có thể đạt tới loại trình độ này, thật sự khó thể tin nổi!

Rầm! Rầm! Rầm!

Từng luồng sét cuồng mãnh bổ xuống, toàn bộ bổ vào trên kết giới không gian bên cạnh Long Nha.

Một luồng sét bổ nát một tầng kết giới không gian, nhưng mà ở quanh mình Long Nha, kết giới không gian mới lại không ngừng sinh ra. Như vậy dĩ nhiên là hình thành một cân bằng.

Long Nha cứ như vậy hứng từng luồng sét, bò hướng Lôi vực màu tím!

Độ cao 6700 trượng, cách đỉnh của Phong Thần Đài vừa khéo còn 3300 trượng!

Thời điểm này, Lôi vực ngay trước mắt.

Long Nha ở vị trí này đã có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố ẩn chứa trong Lôi vực màu tím đó.

- Sắp vào Lôi vực rồi!

- 6700 trượng, cách kỷ lục độ cao 7000 trượng đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn sáng tạo, chỉ còn lại 300 trượng. Nói cách khác, năm đó đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn vừa vào Lôi vực cũng rất nhanh liền bại trận!

Tất cả người xem đều đánh bóng con mắt nhìn, Long Nha cắn răng vọt vào Lôi vực!

Vừa vào Lôi vực, sấm sét như sóng triều, ngay cả hư không đều như bị đánh thủng! Dưới đại dương mênh mông màu tím như vậy, võ giả thân ở trong đó giống như một con thuyền đơn trong biển giận gầm gừ, có vẻ vô cùng nhỏ bé, có khả năng lật úp bất cứ lúc nào!

Ánh tím tràn ngập mỗi một tấc không gian trong tầm nhìn, tiếng sấm đinh tai nhức óc. Kết giới không gian chung quanh Long Nha giống như tầng băng dưới mặt chời chói chang, nhanh chóng tan rã!

RầmRầmRầmRầmRầm!

Giống như tận thế, mọi thứ trên đời đều dường như sắp bị hủy diệt theo.

Toàn thân Long Nha thiêu đốt ngọn lửa màu tím, từng tầng sét gột rửa toàn thân, không thể tưởng tượng lúc này hắn đang trải qua đau khổ cỡ nào.

Kết giới không gian đang không ngừng vỡ nát, lực khôi phục của Long Nha tuy rằng không bằng Lâm Minh, nhưng cũng cực kỳ kinh người. Trong loại tiêu hao như vậy, hắnn rồi lại có thể chống đỡ được.

6800 trượng! 6900 trượng!

Khoảng cách kỷ lục của Hạo Hư Tử sáng tạo chỉ còn lạic so 100 trượng!

Mà lúc này, toàn thân Long Nha gân xanh gồ lên, mạch máu nhô lên, trong mắt hắn đã không nhìn thấy con mắt, chỉ còn lại ngọn lửa màu tím cháy bừng bừng!

- Kỷ lục sắp phá rồi!

- Long Nha cố lên!

- Long Nha!

- Long Nha!

Rất nhiều người hò hét vì Long Nha, có các thiếu nữ trẻ tuổi thét chói tai vì Long Nha!

Kỷ lục ngay ở trước mắt, Phong Thần Đài thử thách chính là tu vi và tiềm lực. Mà dưới tình huống tu vi không cao, không đủ để dựa vào tu vi để chống cự thiên kiếp, như vậy thứ để thử thách chỉ có một loại – đó chính là tiềm lực!

Chỉ cần vượt kỷ lục này, liền chứng minh tiềm lực của Long Nha đã dễ dàng quét ngang các đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung!

Thần Hải sơ kỳ đạt tới 7000 trượng, Long Nha sẽ sáng tạo một truyền kỳ!

Rầm Rầm Rầm!!!

Thiên kiếp càng ngày càng cuồng mãnh, da của Long Nha đã bắt đầu nứt nẻ, từng mảng máu rỉ ra, khóe miệng của hắn cũng chảy ra tơ máu!

Nhưng mà hắn vẫn vững bước tiến tới.

Rốt cục, hắn vượt qua độ cao 7000 trượng, phá vỡ kỷ lục của Hạo Hư Tử!

Ngay trong khoảnh khắc đó, toàn bộ sân đấu mấy tỉ người xem phát ra tiếng hoan hô như thủy triều!

Long Nha rốt cuộc sáng tạo kỳ tích thuộc về hắn!

Sau khi vượt qua 7000 trượng, Lôi vực đã xảy ra kịch biến. Ở trong Lôi vực, sấm sét vô tận kia rồi lại ngưng tụ thành những con hung thú!

Đám hung thú này có con giống mãng xà, có con giống thằn lằn, có con giống hổ báo, có con giống giao long. Cả đám giương nanh múa vuốt vồ tới Long Nha!

- Trời! Kia là cái gì!?

- Là linh thể so sấm sét ngưng tụ, cũng chính là Lôi Linh! Không, đó đều là Lôi Nguyên!

Lôi Nguyên chính là năng lượng sinh mệnh do tinh hoa của sét ngưng tụ thành, Tử Sư Lôi Nguyên lúc trước Lâm Minh hấp thu cũng là một loại Lôi Nguyên.

Một cái Lôi Nguyên muốn thai nghén ra, phải trải qua thời gian mấy chục triệu năm, thậm chí hơn trăm triệu năm, trải qua vô số xảo hợp mới có thể thành hình.

Mà hiện tại, trên bậc thứ 33 Phong Thần Đài thoáng một cái xuất hiện hơn 20 Lôi Nguyên!

Tất cả Lôi Nguyên đều nhào về phía Long Nha!

Mỗi một cái Lôi Nguyên đều có thực lực diệt sát người mạnh Thần Biến sơ kỳ!

Võ giả Thần Hải kỳ bình thường, trực tiếp liền bị miểu sát, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng rất khó đối phó, huống chi là ở trong Lôi vực màu tím vô tận này.

Long Nha rút Long Nha Kiếm trong miệng ra, trên thân kiếm nhộn nhạo từng luồng gợn sóng không gian!

- Không gian chấn động!

Đột nhiên chém ra một kiếm, không gian chung quanh Long Nha

Kiếm toàn bộ đều trở nên chấn động tốc độ cao! Lực cắt của vũ khí chấn động tốc độ cao hơn xa trạng thái bình thường, huống chi Long Nha hiện tại là làm không gian chấn động mà không phải vũ khí. Không gian được cho là thứ sắc bén nhất thế gian!

Bùng Bùng Bùng Bùng!!!

Liên tục bốn Lôi Nguyên bị Long Nha đánh tan!

Mà lúc này, Lôi Nguyên phía sau theo sát mà lên, Long Nha căn bản không kịp xuất kiếm!

Mắt thấy Long Nha sắp bị phần đông Lôi Nguyên nhào lên người, trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Long Nha hét lớn một tiếng.

- Kính Tượng Phân Thân!

Vút Vút Vút!!!

Một chuỗi bảy bóng người từ trên người Long Nha vọt ra, đây là hình chiếu kính tượng không gian Long Nha thi triển khi đánh bại U Vô Tận, thân thể một chia làm tám!

Bảy bóng người đồng thời xuất kích, mỗi một cái đánh tan ba đạo Lôi Nguyên, trong nháy mắt đánh tan 21 đạo Lôi Nguyên. Nhưng mà vẫn có hai đạo Lôi Nguyên cuối cùng lọt qua lưới công kích của Long Nha, không chút khách khí vọt lên người hắn!

Ầm Ầm!!!

Một đạo Lôi Nguyên đụng nát kết giới không gian bên cạnh Long Nha, đạo Lôi Nguyên thứ hai đụng mạnh lên chân nguyên hộ thể của hắn!

Năng lượng sinh mệnh do lôi đình lực đan dệt mà thành, sức mạnh khủng bố biết bao, hơn xa so với lôi điện lúc trước!

Chân nguyên hộ thể của Long Nha trực tiếp vỡ nát, lôi đình lực oanh kích thân thể Long Nha!

Rất nhiều người xem phát ra tiếng kinh hô, một ít thiếu nữ lòng thầm mến Long Nha lại càng sợ tới mức nhắm chặt hai mắt không dám nhìn.

Mà lúc này, trên người Long Nha đột nhiên bộc phát ra ngọn lửa màu tím chói mắt, tử viêm và lôi mang đan vào cùng một chỗ, cả bầu trời đều biến thành thế giới màu tím vô tận, lấp lóe khiến mọi người căn bản không mở được mắt!

Mọi người đều theo bản năng đưa mắt tránh khỏi, rồi sau đó lập tức nhìn lại.

- Thế nào rồi!?

- Vượt qua rồi sao!

- Vượt qua rồi... Nhưng là mắt hắn...

- Bởi vì cạn kiệt quá độ, một con mắt của Long Nha đã bị thương nặng. Cứ tiếp tục như vậy, Long Nha chỉ sợ nhiều nhất bò đến 8000 trượng.

Lúc này Long Nha trên Phong Thần Đài, khóe mắt phải đã nứt ra, mạch máu vỡ, máu tươi chảy ra.

Ngọn lửa màu tím bên mắt phải gần như tắt ngóm.

Tu luyện Tam Sinh Đồng, con mắt có năng lực tự lành rất mạnh, vết thương như vậy chỉ cần tu dưỡng một đoạn thời gian là có thể khôi phục. Nhưng mà hiện tại, con mắt bị thương nghĩa là Long Nha cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

- Thật sự là quá đáng sợ. 27 Lôi Nguyên Tuyệt Sát Trận, không ngờ cũng bị Long Nha vượt qua, hắn chỉ trả giá một con mắt. Hiện tại đã 7700 trượng, xem ra hắn thật sự có hy vọng đột phá độ cao 8000 trượng.

Trên vùng trời Phong Thần Đài, Tiêu Đạo Tử tán thưởng nói. Hắn hết sức rõ ràng sự khủng bố của 27 Lôi Nguyên Tuyệt Sát Trận.

Đúng lúc này, trong lòng Tiêu Đạo Tử thoáng động, ánh mắt dời xuống phía dưới, lại nhìn thấy Lâm Minh lúc trước tụt lại sau Long Nha 1000 trượng cũng sắp bò đến Lôi vực màu tím rồi.

- Ồ, Lâm Minh rồi lại cũng bò đến độ cao gần thiên kiếp, khá lắm!

Chương 1260: Long Nha bại trận

Bậc thứ 33 Phong Thần Đài, Long Nha có thể nói là vạn người nhìn vào. Mà Lâm Minh bò chậm hơn nhiều, người chú ý hắn kém xa so với Long Nha. Dưới tình huống bình thường, mọi người chỉ chú ý thứ nhất.

Hiện tại, Long Nha cũng tới gần Lôi vực màu tím, tự nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý.

- Lâm Minh không ngờ cũng có thể bò đến độ cao này!

- Thật lợi hại! Ta vốn cho rằng hắn có thể tới 5000 trượng chính là cực hạn, không nghĩ tới cũng tới gần 6700 trượng. Không biết Lâm Minh có thể ở trong Lôi vực 3300 trượng chống được bao lâu?

- 3300 trượng Lôi vực? Hắc hắc, Lâm Minh chỉ có Thần Hải sơ kỳ, chỉ sợ hắn không bò được đến Lôi vực liền không kiên trì được nữa. Đừng quên, khi tới gần Lôi vực cũng đã phải hứng chịu công kích của thiên kiếp rồi.

Lúc trước Long Nha cách Lôi vực một, hai trăm trượng cũng đã dẫn động lôi kiếp trong Tử Hải.

- Lâm Minh khẳng định không bằng Long Nha. Hắn có thể chân chính bò vào Lôi vực cũng đã là thiên phú nghịch thiên, phía sau không có khả năng thông qua, càng đừng nói 27 Lôi Nguyên Tuyệt Sát Trận ở độ cao 7000 trượng.

Yêu cầu của mọi người đối với Lâm Minh không cao, dù sao tu vi Lâm Minh không bằng Long Nha.

Ngay khi mọi người nhao nhao nghị luận, theo tiếng nổ vang “đì đoàng”, một luồng sét giống như rắn mắt thấy sắp thoát ly Tử Hải vọt tới Lâm Minh.

- Đến rồi! Luồng sét thứ nhất!

- Long Nha là dựa vào kết giới không gian chặn lại, lần này xem xem Lâm Minh làm sao chặn! Nếu không chặn được những luồng sét ly tán này, căn bản không thể tiến vào Lôi vực 3300 trượng!

Mọi người đều trừng mắt thật to, chờ xem sách lược ứng đối của Lâm Minh. Trên Phong Thần Đài, thân thể chịu đựng uy áp Thiên Tôn, lại không thể phi hành. Muốn tránh sét là không có khả năng, chỉ có thể hứng chịu!

Muốn trực tiếp chống đỡ sấm sét cuồng mãnh như vậy, nói dễ hơn làm. Tuấn kiệt trẻ tuổi ngồi trên khán đài, không ai có lòng tin này.

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn, chính vào lúc này một luồng sét đã hoàn toàn thoát ly Tử hải, mang theo năng lượng vô cùng cuồng mãnh bổ tới Lâm Minh!

Ánh mắt Lâm Minh thoáng ngưng, Cảnh Môn chủ quản phòng ngự mở ra, sức mạnh xương Rồng vận chuyển. Cùng lúc đó, Lâm Minh đem chân nguyên hộ thể thúc giục đến cực hạn, mặc cho sấm sét màu tím đánh lên người mình!

Khoảnh khắc đó, tất cả người xem đều choáng váng!

- Hứng lôi kiếp!?

- Quá điên cuồng, điều này làm sao có thể chịu được!?

Lâm Minh cũng không giống như Long Nha, có kết giới không gian hộ thể. Chỉ riêng kết giới không gian liền có thể ngăn cản đại bộ phận công kích cho Long Nha, mà Lâm Minh trực tiếp dùng chân nguyên hộ thể hứng chịu, lực xung kích phải chịu không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Rầm!

Lôi đình rèn thể, thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, chân nguyên hộ thể sau khi chịu đựng hơn phân nửa Lôi đình lực trực tiếp vỡ nát. Lôi đình lực còn lại thì toàn bộ rót vào trong kinh mạch thân thể Lâm Minh, trong đó chín phần trực tiếp bị cây non Tà Thần hấp thu.

Ngoài ra còn lại một tia Lôi đình lực tan ra vào trong kinh mạch Lâm Minh, kinh mạch thân thể Lâm Minh được rèn luyện. Một tia Lôi đình lực này căn bản không thể tạo thành ảnh hưởng đối với thân thể hắn.

Hắn chỉ là thân hình hơi lắc lư một cái, tiếp tục bò về phía trước.

- Cái này... ta không nhìn lầm chứ!

- Vậy là xong rồi? Vừa rồi luồng sét thật sự bổ vào trên người Lâm Minh? Hay là bổ trật?

Mấy võ giả lúc trước nói chuyện hai mặt nhìn nhau, đều có chút choáng váng. Lâm Minh đỡ lôi kiếp sao có thể nhẹ nhàng như vậy? Bị một đạo lôi kiếp bổ trúng, thân thể lắc lư một cái, tiếp tục bò giống như không có chuyện gì! Quá biến thái hả!

Khi bọn họ đang hoài nghi mình có phải là hoa mắt hay không, lại liên tục mấy luồng sét bổ lên người Lâm Minh. Thân thể Lâm Minh lắc lư vài cái, vẫn không bị ảnh hưởng như trước.

- Móa!

- Quá trâu bò!

Tất cả người xem nhìn thấy cảnh này đều khiếp sợ không hiểu. Nguyên bản cho rằng Lâm Minh đến bây giờ tuy còn không đến mức dầu hết đèn khô, nhưng là xấp xỉ đến cực hạn rồi, không nghĩ tới hắn lại có thể đỡ lôi kiếp thoải mái như thế.

Bọn họ lại làm sao biết được, cây non Tà Thần trong thế giới trong cơ thể Lâm Minh khi độ Cửu Vẫn liền hấp thu sức mạnh chín tầng thiên kiếp.

Đó nhưng là chín tầng thiên kiếp chân chính - Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Âm Dương cửu kiếp hợp nhất, chín loại năng lượng căn nguyên vũ trụ liên hợp lại, chân chính đại biểu thiên đạo!

Trừ sức mạnh hủy diệt của thiên kiếp không nói, chỉ nói riêng phẩm chất, chín tầng thiên kiếp Lâm Minh trải qua khi độ Cửu Vẫn so với lôi kiếp Lôi vực trên Phong Thần Đài hiện tại cao hơn một tầng. Dù sao Phong Thần Đài hiện tại chỉ là vật phỏng chế Hạo Vũ Thiên Tôn dùng mảnh vỡ khí linh Phong Thần Đài thượng cổ luyện chế, ý cảnh 33 tầng trời ẩn chứa trong đó, khó tránh khỏi thiếu sót.

- Lâm Minh rốt cuộc chọn dùng phương pháp gì? Thật sự là khó tin. Đám thiên tài này, mỗi người thủ đoạn như vô cùng vô tận, khiến người khiếp sợ.

- Có lẽ có dị bảo gì đó. Ta không tin một võ giả Thần Hải sơ kỳ có thể trực tiếp dùng thân thể hứng lôi kiếp, hắn khẳng định có biện pháp mưu lợi. Kế tiếp hắn sẽ tiến vào Tử Hải, xem hắn có thể đến 7000 trượng hay không. Sau khi đến 7000 trượng, hắn sẽ trực tiếp chịu đựng 27 đạo Lôi Nguyên công kích, đến lúc đó phương pháp mưu lợi gì cũng đều vô dụng.

Trong lúc mọi người nghị luận, Lâm Minh chính thức tiến vào Lôi vực 3300 trượng!

Rầm Rầm Rầm!!!

Tiếng sấm rung trời, xuyên thủng màng tai!

Trong trời đất đều là một mảnh tím mênh mông, Lâm Minh bị Lôi vực màu tím này hoàn toàn bao phủ!

- Lôi vực... tương tự 8000 dặm Kỳ Tích Hải trên không đầm lầy màu đen. Không biết lần này thiên kiếp sẽ có cái gì, nếu như chỉ vẻn vẹn giới hạn ở lôi kiếp, đối với ta mà nói không tính là gì.

Ánh sét mãnh liệt tràn ngập tầm nhìn, mà Lâm Minh nhìn như không thấy, bám vách đá trèo thẳng lên.

Roẹt Roẹt Roẹt!!!

Biển sét vô tận gột rửa thân thể Lâm Minh, thế giới trong cơ thể hắn, kinh mạch quanh thân đều tràn ngập tia sét!

- Tiểu tử này, làm sao làm được? Hắn là thân thể Lôi linh? Hoặc là tu tập một bộ Thần Võ vô thượng pháp tắc hệ Lôi?

Ở Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn lộ vẻ kinh ngạc, biểu hiện của Lâm Minh ra ngoài ý liệu của hắn.

Nhưng mà ngay sau đó hắn lại phủ định phán đoán của mình.

- Không đúng! Lôi kiếp lực đại biểu ý chí thiên đạo, căn bản giống sấm sét Ngũ Hành bình thường. Cho dù tu luyện công pháp hệ Lôi tốt đến mấy, cũng không có khả năng hấp thu lôi kiếp cho mình sử dụng. Điều này vi phạm lẽ thường.

Hạo Vũ Thiên Tôn thì thào tự nói, lại nghĩ không thông Lâm Minh đến tột cùng là như thế nào làm được.

Cho dù là Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không thể nhìn ra Lâm Minh có từng vượt qua thiên kiếp hay chưa, hơn nữa Cửu Vẫn lôi kiếp 33 tầng trời từ xưa đến nay đã ít lại càng ít.

Chính Hạo Vũ Thiên Tôn cũng chưa từng độ Cửu Vẫn 33 tầng trời, căn bản không rõ ràng Cửu Vẫn đến loại trình độ này sẽ có biến hóa cỡ nào.

Mà đúng lúc này, Long Nha đã bò đến độ cao 8000 trượng Phong Thần Đài, đột phá giới hạn 8000 trượng!

8000 trượng Phong Thần Đài, thành tích khoa trương biết bao, ngay cả Hạo Vũ Thiên Tôn đều phải ngạc nhiên thán phục.

- Truyền nhân của Tam Sinh lão nhân quả nhiên lợi hại, so với tất cả đệ tử ta thu mấy triệu năm nay đều mạnh hơn nhiều! Long Nha này, nói riêng tiềm lực, sợ là so với Băng Mộng cũng không kém quá nhiều nhỉ.

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn, ý ngầm trong lời nói của hắn là, thiên phú của Long Nha vẫn kém Băng Mộng một chút!

Băng Mộng là truyền nhân của Thần Mộng Thiên Tôn, Thánh nữ đương nhiệm Thần Mộng Thiên Cung, tương lai có khả năng rất lớn thành tựu Thiên Tôn!

Tam Sinh lão nhân và Thần Mộng Thiên Tôn cũng không phải nhân vật cùng một thời đại, khi thực lực Thần Mộng Thiên Tôn trưởng thành, đi đến đỉnh của Thần Vực, Tam Sinh lão nhân đã già. Bởi vậy hai người bọn họ chưa từng so qua ai mạnh ai yếu.

Nhưng là theo như Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn thật sự có thể dùng sâu không lường được để hình dung. Hắn thậm chí hoài nghi, Thần Mộng Thiên Tôn còn lợi hại hơn so với thời điểm Tam Sinh lão nhân mạnh mẽ nhất năm xưa.

Mà đồ đệ của Thần Mộng Thiên Tôn, Băng Mộng tiên tử cũng là sâu không lường được!

Hạo Vũ Thiên Tôn đang nghĩ ngợi, đúng lúc này Long Nha thân ở độ cao 8000 trượng bậc thứ 33, bên cạnh xuất hiện vô số phù văn pháp tắc.

Phù văn đủ mọi màu sắc, khác hẳn so với pháp tắc hiện có của Thần Vực, không ai có thể thấu hiểu hàm nghĩa của chúng nó. Sau khi những phù văn pháp tắc này xuất hiện, lại ngưng tụ cùng một chỗ hình thành một tấm bia đá pháp tắc vuông vức!

- Đây là... Đạo Bi do pháp tắc ngưng tụ mà thành!

Mọi người kinh ngạc nhìn thấy 33 bia đá pháp tắc do phù văn pháp tắc ngưng tụ mà thành ở độ cao 8000 trượng.

Từ cổ Thần Vực có rất nhiều đại năng, trước khi chết sẽ tiêu phí lượng lớn thời gian đem pháp tắc ý cảnh cả đời tìm hiểu khắc trên bia đá, hình thành vật tổ Đạo Bi, cung cấp cho người sau tìm hiểu.

Mà hiện tại, trên bầu trời thiên địa đại đạo tự ngưng tụ thành 33 Đạo Bi, khiến người tâm thần chấn động. Đạo Bi do pháp tắc trời đất ngưng tụ, chẳng phải là thứ cùng một cấp bậc với đá khắc Hỗn Độn?

Phong Thần Đài 33 tầng trời, trèo đến nơi này đã không còn là lôi kiếp mà là pháp tắc Đạo Bi do phù văn pháp tắc ngưng tụ mà thành, trực tiếp dùng Đạo Bi oanh sát!

Long Nha trên Phong Thần Đài, mắt thấy 33 Đạo Bi ngưng tụ, lại lần nữa rút Long Nha Kiếm. Tay phải hắn đã tràn đầy máu tươi, máu chảy ồ ồ hội tụ trên lưỡi Long Nha Kiếm, lạnh như băng, đỏ đến vô cùng đẹp đẽ!

Mắt phải hắn gần như mù, trong mắt trái còn lại vẫn có ngọn lửa màu tím đang cháy bừng bừng!

- 33 Đạo Bi! Mặc kệ ta có phải dừng bước ở chỗ này hay không, ta đều sẽ toàn lực chiến một trận!

Long Nha lúc này, chân nguyên tiêu hao hơn sáu phần, nhưng là chiến ý vẫn không giảm!

Vù!

Đạo Bi thứ nhất vọt tới Long Nha!

Đây là một Đạo Bi màu đỏ như máu, Long Nha đâm ra một kiếm.

- Thời không chấn sát kiếm!

Dùng sức mạnh không gian chấn động rót vào thân kiếm, một kiếm của Long Nha vọt vào trong Đạo Bi. Đạo Bi nổ mạnh, mà thân thể Long Nha đột nhiên chấn động, hổ khẩu hắn nứt toạc, tràn ra một tia máu!

- Thật mạnh!

Long Nha toàn thân khí huyết cuồn cuộn, một đòn vừa rồi hắn tuy rằng miễn cưỡng đỡ được, nhưng lại bị một chút nội thương.

Mà lúc này, 32 Đạo Bi còn lại cũng trước sau vọt tới.

Đồng tử Long Nha hơi hơi co rụt lại:

- Kính Tượng Phân Thân!

Long Nha chia ra làm tám, bảy cái phân thân mỗi cái đón hướng một pháp tắc Đạo Bi. Hai bên đụng vào một chỗ, trực tiếp mai một!

Nhưng mà Đạo Bi còn lại vẫn có hơn 20 cái!

- Phá hư nhất kiếm!

Long Nha cắn chặt răng, lại là một kiếm chém ra, một mạch ba Đạo Bi bị chém thành hai đoạn, mà Đạo Bi còn lại hắn cũng không thể ngăn cản được nữa, trực tiếp đánh lên người hắn!

Rầm Rầm Rầm!!!

Đạo Bi nổ tung, chân nguyên hộ thể của Long Nha vỡ nát, ngực hõm vào, điên cuồng hộc máu. Trong nháy mắt cuối cùng, lão nhân áo xám trong Phong Thần Đài ra tay, cứu lấy Long Nha gần như đã hôn mê.

Đến tận đây, Long Nha bại trận!

Chương 1261: Thiên kiếp của Lâm Minh

- Long Nha thua rồi, Phong Thần Đài Hạo Vũ Thiên Tôn luyện chế này quả nhiên Thần Hải kỳ không thể trèo lên!

- Ngay cả Long Nha đều thua, nhưng là hắn có thể trèo đến 8000 trượng, đã phá kỷ lục của Hạo Vũ Thiên Cung, rất giỏi!

Nhìn Long Nha bị năng lượng bao bọc, từ Phong Thần Đài chậm rãi bay xuống, mấy tỉ người xem ở đây đều vô cùng rung động. Đây là một trận bán kết đỉnh cấp triệu năm khó gặp một lần! Có thể thấy một thiên tài tuyệt thế như vậy trèo lên Phong Thần Đài, đó là khó được cỡ nào. Đối với thiên tài trẻ tuổi mà nói, trải qua lần này có thể mở rộng tầm mắt, thậm chí ở một trình độ nhất định ảnh hưởng thành tựu ngày sau của bọn họ.

- Chúng ta còn kém xa.

- Thật sự là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Nguyên bản tưởng răng Kiếm Vô Huyết, U Vô Tận đã rất lợi hại, không nghĩ tới với Long Nha, bọn họ đều không tính là gì.

- Chúng ta phải cố gắng. Xuất thân của Long Nha, Lâm Minh trên đài cũng chưa chắc xuất chúng!

Không có người biết, Long Nha kỳ thật cũng là truyền nhân Thiên Tôn.

- Đừng vội kết luận. Sau lưng Long Nha này rất có khả năng có một sư phụ thực lực mạnh mẽ đến mức ngươi không thể lý giải. Mà Lâm Minh kia, cũng không biết có cơ duyên nghịch thiên gì. Thiên tài có thể trưởng thành đến nước này đều không phải là ngẫu nhiên.

Mọi người nói xong, ánh mắt đều tụ tập lên người Lâm Minh. Hiện tại toàn bộ Phong Thần Đài chỉ còn lại một mình Lâm Minh.

Lâm Minh còn ở chỗ 6800 trượng, vừa mới tiến vào Lôi vực. Hắn ít nhất phải trải qua hai lần đại kiếp nạn mới có thể đến độ cao 8000 trượng Long Nha trèo lên.

- Lâm Minh có thể đi đến hiện tại thật sự là ngoài ý muốn!

- Đúng! Trong số thiên tài ở Phong Thần Đài, hắn tu vi thấp nhất, không nghĩ tới thời gian kiên trì là dài nhất. Tuy nhiên hắn vẫn kém hơn Long Nha không ít, Lôi Nguyên Tuyệt Sát Trận 7000 trượng chỉ sợ là sẽ đưa hắn chung kết!

Theo như mọi người thấy, Lâm Minh tuy rằng không bằng Long Nha nhưng cũng là nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh, thành tựu tương lai không thể đo lường.

Mấy tỉ người chú ý Lâm Minh, tốc độ trèo lên của hắn cũng không nhanh nhưng mỗi một bước đều rất vững vàng.

Vô tận sấm sét đánh lên người Lâm Minh, dòng điện cọ rửa bừa bãi toàn thân, cho dù là nhìn từ xa, cảnh tượng bậc này đều khiến người rùng mình sởn tóc gáy.

Phấn đông tuấn kiệt trẻ tuổi không kìm được tưởng tượng, nếu mình đặt mình trong Lôi vực, sẽ là kết cục gì.

6900 trương, 6960 trượng, 7000 trượng!

Lâm Minh rốt cục bò đến địa phương Lôi Nguyên đại kiếp nạn!

Đại kiếp nạn 27 Lôi Nguyên cho dù là Long Nha cũng không thể hoàn toàn chống đỡ, hắn ở chỗ này cạn kiệt thể lực, kết quả mất đi mắt phải, khiến cho lực lượng bị suy giảm mạnh. Từ đó khiến cho hắn trực tiếp bại trận ở 8000 trượng.

- Đại kiếp nạn 27 Lôi Nguyên! Lúc trước những Lôi Nguyên bị Long Nha đánh tan kia, Lâm Minh còn có thể trải qua sao?

- Không biết. Nếu Lâm Minh có thể bởi vậy mà tránh thoát Lôi Nguyên đại kiếp nạn, vậy thì may mắn.

- Nếu như vậy, thành tích của Lâm Minh ở bậc thứ 33 Phong Thần

Đài sẽ có chút kém cỏi.

Tuy rằng nói Lôi Nguyên, Nguồn lửa đều khó thể ma diệt, nhưng là sau một lần bị đánh tan, tụ tập lại cũng cần thời gian. Mọi người đang đoán Lâm Minh có thể thừa dịp trống này bò qua cửa ải khó 7000 trượng.

Khi bọn họ đang hoài nghi, trong Tử Hải ở bậc thứ 33 Phong Thần Đài đột nhiên vang lên tiếng "Ù ù", vô tận sấm sét hội tụ lại, hình thành đủ loại hư ảnh!

Những hư ảnh này giống như các loại hung thú thiên kỳ bách quái, chính là 27 đạo Lôi Nguyên.

- Xuất hiện rồi, Lôi Nguyên đại kiếp nạn! Hơn nữa uy lực không giảm chút nào so với Long Nha. Phong Thần Đài quả nhiên không tầm thường, không phải dựa vào mưu lợi là có thể trèo lên.

- Lúc này xem Lâm Minh làm sao qua!

Lúc trước Long Nha vượt qua 27 Lôi Nguyên đại kiếp nạn, dựa vào bản tôn đánh nát mấy đạo Lôi Nguyên, lại phóng ra bảy cái Kính Tượng Phân Thân, lại đánh nát 21 đạo Lôi Nguyên, còn lại dùng kết giới không gian hứng chịu.

Có thể nói, vì vượt qua 27 Lôi Nguyên đại kiếp nạn này, Long Nha là thủ đoạn ra hết, ngay cả mắt phải đều ném vào.

Mà trình độ của Lâm Minh ở pháp tắc Không Gian xa chưa đạt tới mức ngưng tụ Kính Tượng Phân Thân, chỉ dựa vào bản tôn làm sao có thể đồng thời chống cự lại 27 đạo Lôi Nguyên?

Tất cả người xem đều mở mắt thật to, đệ tử Phượng tộc thượng cổ lại càng là nín thở, trái tim dâng lên đến tận họng. Ngay cả Tiêu Đạo Tử cũng tập trung toàn bộ tinh thần, chuẩn bị ra tay cứu Lâm Minh bất cứ lúc nào, tránh cho Lâm Minh trọng thương thậm chí trực tiếp bị Lôi Nguyên đánh chết. Nếu thiên tài tuyệt đỉnh bởi vì trèo lên Phong Thần Đài mà chết, như vậy Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ sẽ thành trò cười lớn của Thần Vực.

Tiêu Đạo Tử thậm chí vì thế chuyên môn chuẩn bị sẵn thời gian ngừng lại. Ở trong nháy mắt chỉ mành treo chuông này cũng chỉ có thời gian ngừng lại mới có thể tranh thủ đủ thời gian cho hắn.

Rầm Rầm Rầm!!!

Sấm sét rít gào, Tử Hải mênh mông, 27 đạo Lôi Nguyên cùng ập đến Lâm Minh!

Trên Phong Thần Đài, Lâm Minh mắt thấy 27 đạo Lôi Nguyên này ngưng kết, chân nguyên toàn thân lưu chuyển, năng lượng thế giới trong cơ thể kích động!

Lúc trước hắn đã nhìn qua Long Nha độ kiếp Lôi Nguyên, trong lòng sớm có tính toán.

Những Lôi Nguyên này đều tuân theo ý chí thiên đạo, đã không còn là Lôi Nguyên bình thường mà là lực thiên phạt ở trên pháp tắc hệ Lôi Ngũ Hành, cùng độ cao với pháp tắc thiên đạo.

Loại lực thiên phạt này, công pháp hệ Lôi căn bản là khó thể không chế, mà Lâm Minh lại là một ngoại lệ.

- Đến đây!

Lâm Minh tay phải đưa ra, Phượng Huyết Thương nhảy vào trong lòng bàn tay, trong hai mắt hắn in ngược vô tận hải triều màu tím! Đây là một thế giới sét vô cùng mãnh liệt!

- Tà Thần lực, toàn bộ khai hỏa!

Lâm Minh điên cuồng hét lên một tiếng, cây non Tà Thần trong thế giới trong cơ thể bộc phát ra Lôi đình lực như thủy triều. Số Lôi đình lực này đều là lực lôi kiếp lấy từ trong thiên kiếp Cửu Vẫn, so với Lôi Nguyên màu tím của Phong Thần Đài, phẩm chất thậm chí còn cao hơn!

- Cái gì!?

- Lại là hứng chịu thiên kiếp!!!

Mắt thấy Lâm Minh một mực chờ 27 đạo Lôi Nguyên cùng nhau vọt tới, rồi sau đó không chút do dự một thương chém ra, tất cả người xem đều trợn trừng hai mắt.

Bao gồm Hạo Vũ Thiên Tôn, Tiêu Đạo Tử cũng đều khiếp sợ vô cùng. Nguyên bản cho rằng Lâm Minh hứng lôi kiếp đã đủ biến thái rồi, không nghĩ tới hắn hiện tại hứng luôn 27 đạo Lôi Nguyên!

Bùng nổ năng lượng khoảng cách gần khủng bố như thế, trong nháy mắt có thể khiến cao thủ đỉnh cấp hóa thành tro bụi!

Thật là điên cuồng!

Ngay trong nháy mắt 27 đạo Lôi Nguyên và Phượng Huyết Thương tiếp xúc, ở phía sau Lâm Minh, một gốc cây thần điên cuồng sinh trưởng!

Vô tận cành lá lan tràn, điên cuồng hấp thu năng lượng sấm sét, tán cây che trời!

Chỉ trong khoảnh khắc, hư ảnh một gốc cây thần cao mấy vạn trượng cắm rễ trên Phong Thần Đài, như cột chống trời!

Chung quanh cây, vô số luồng sét như bị nó chi phối, như thủy triều hội tụ mà đến! Màu tím trong nháy mắt đó cắn nuốt bầu trời mặt đất, trở thành màu sắc duy nhất thế giới.

- Trời ạ! Đó là cái gì?

Rất nhiều người phát ra tiếng kinh hô! Trong nháy mắt vốn tưởng rằng Lâm Minh ắt bại, xuất hiện một gốc cây thần, khai thiên lập địa, vạn sét cúng bái!

- Thiên địa dị tượng!? Đây là thiên địa dị tượng gì?

Nghịch chuyển bậc này thật sự quá khiến người ta giật mình! So với cảnh tượng lúc trước Long Nha dùng bảy Kính Tượng Phân Thân phá Lôi Nguyên đại kiếp nạn còn rung động gấp trăm ngàn lần!

Đương nhiên, cho dù Lâm Minh cho gọi ra hư ảnh cây Tà Thần, hấp thu lượng lớn lực lôi kiếp, nhưng là thân thể hắn chịu đựng Lôi Nguyên gột rửa cũng không phải tầm thường!

Năng lượng khủng bố tràn ngập trong nội tạng, kinh mạch, mạch máu Lâm Minh, chạy chồm bừa bãi, giống như vạn ngàn ngựa hoang.

Lâm Minh trong nháy mắt da tróc thịt bong, vô số mạch máu vỡ ra, quần áo nhuộm máu, gần như là thân thể không có chỗ lành.

Tuy rằng nhìn bề ngoài Lâm Minh bị thương nặng, nhưng là giờ này khắc này khí thế của hắn lại đạt tới đỉnh cao nhất!

Lâm Minh giờ khắc này toàn thân năng lượng bùng nổ, khí huyết lực giống như khói báo động cuồn cuộn, thẳng lên tận trời. Mọi người từ xa nhìn lại đều có thể nhìn thấy sinh mệnh lực của hắn giống như ngọn lửa bất diệt hừng hực thiêu đốt, khiến người không thể nhìn thẳng!

- Trời, hắn làng sao?

- Bị luồng sét đánh chính diện, toàn thân da thịt gần như không có một chỗ hoàn hảo, nhưng hắn ngược lại bộc phát ra khí thế càng mạnh, quả thật giống như là Phượng Hoàng Bất Tử. Phượng Hoàng có thể tắm lửa sống lại, mà Lâm Minh thì là bùng nổ trong biển sét!

Không có người biết, khoảnh khắc đó ở trong thế giới trong cơ thể Lâm Minh đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Cây non Tà Thần tùy ý hấp thu lượng lớn lực thiên phạt, rồi lại bắt đầu một đợt biến hóa mới!

Cây non Tà Thần nguyên bản chỉ có mấy phiến lá, bắt đầu cao lớn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cành lá non nớt không ngừng mọc ra, mỗi một cái lá đều không giống nhau. Có cái giống như đỉnh nhỏ, có cái giống như phi kiếm, có cái giống hung thú. Rễ cây uốn lượn mà cứng cáp cũng đang không ngừng vươn dài. Những rễ cây này cắm sâu trong thế giới trong cơ thể Lâm Minh.

Từ giờ khắc này, cây non Tà Thần chân chính mọc rễ!

Nếu hiện tại có người tiến vào thế giới trong cơ thể Lâm Minh, sẽ nhìn thấy một cái cây nhỏ chân thật, nó chỉ cao bằng đứa trẻ, quật cường duỗi cành vươn lá, sức sống bừng bừng.

Lâm Minh rất rõ ràng, hiện tại cây này thoạt nhìn không hề bắt mắt, nhưng nó ngày sau sẽ trưởng thành làm một gốc cây thần vạn trượng, trở thành hóa thân của lửa và sét.

Trong nháy mắt cây Tà Thần hoàn thành tiến hóa, Lâm Minh mở hai mắt. Khoảnh khắc đó, pháp tắc Lôi đình ở chung quanh hắn đều bởi vì ánh mắt của hắn mà xuất hiện vặn vẹo, mơ hồ tụ về phía hắn.

Trong lúc nhất thời, khí thế Lâm Minh đang kịch liệt tăng lên, lại tăng lên, thẳng đến khi đạt tới đỉnh điểm trước nay chưa từng có!

Nhìn thấy Lâm Minh như vậy, sân đấu mấy tỉ người xem một mảnh tĩnh mịch. Bao gồm Tiêu Đạo Tử chủ trì trận đấu cũng hoàn toàn nói không ra lời. Thời gian ngừng lại hắn chuẩn bị sẵn còn giữ lại trong tay, lại hoàn toàn không dùng đến.

Quá biến thái!

Long Nha thủ đoạn ra hết, dựa vào đủ mọi kỹ xảo mới miễn cưỡng vượt qua 27 Lôi Nguyên đại kiếp nạn, sau khi vượt qua còn mất một mắt, lực lượng sụt giảm mạnh.

Nhưng là Lâm Minh đối mặt 27 Lôi Nguyên đại kiếp nạn, trực tiếp hứng lấy!

Cách làm điên cuồng như thế, không ngờ hắn cũng có thể vượt qua Lôi Nguyên đại kiếp nạn. Hơn nữa sau khi độ kiếp, nguyên bản hắn toàn thân đẫm máu, thương tích đầy mình, nhưng là khí thế không giảm ngược lại tăng lên, huyết khi xông trời. Điều này sao có thể!?

- Chẳng lẽ Lâm Minh lúc trước là lợidụng lôi kiếp rèn thể? Nếu thật là như vậy, cũng quá điên cuồng!

- Có lẽ thật sự là như thế, nếu không làm sao giải thích hắn đột nhiên trở nên mạnh hơn. Thật không biết thân thể hắn rốt cuộc là như thế nào luyện ra!

Mọi người không thể không kinh hãi. Thân thể Lâm Minh quá khủng bố. Võ giả bình thường trực tiếp bị luồng sét như vậy đánh trúng đã sớm hóa thành tro bụi, nhưng Lâm Minh lại còn có thể dùng sét rèn thể.

Chương 1262: Đạo Bi trấn sát

Thiên kiếp luyện thể, quả là không thể tưởng tượng!

Thiên kiếp vốn là lực thiên phạt hủy diệt mọi thứ, sử dụng các loại thủ đoạn chống cự còn không kịp, huống chi là trực tiếp dùng thân thể thừa nhận.

Lấy Long Nha mà nói, hắn đã là thiên tài rồi, nhưng đừng nói dùng thiên kiếp luyện thể, chỉ riêng ba bốn đạo Lôi Nguyên cùng đánh lên kết giới không gian cũng làm hắn không chịu nổi.

Cũng vì nguyên nhân này, rất nhiều người cho rằng Lâm Minh không có khả năng biến thái như vậy. Đừng nói Long Nha biểu hiện ra thực lực vượt qua Lâm Minh, nói lùi lại, dù cho Long Nha không bằng Lâm Minh, cũng sẽ không chênh lệch quá lớn mới đúng.

Làm sao mà một bên tùy ý dẫn thiên kiếp luyện thể, bên kia lại bị thiên kiếp đánh cho thảm như vậy?

- Ta không cho rằng Lâm Minh có bản lĩnh này, trước đó Long Nha luôn luôn leo nhanh hơn Lâm Minh, hơn nữa quá trình hắn leo lên cũng nhẹ nhàng hơn Lâm Minh. Nhưng vào 3300 trượng Lôi Nguyên, Long Nha lại không bằng Lâm Minh, ta đoán là vì Lâm Minh trùng hợp có một loại dị bảo nào đó che chắn, hoặc là hấp thu được sấm sét!

Trong đám đông có người lên tiếng, ý kiến của hắn liền được không ít người đồng ý.

Dù sao lịch sử Thần Vực đã xa không thể tìm hiểu, xưa nay có không biết bao nhiêu nhân vật nghịch thiên xuất hiện, trong đó cũng có khả năng có một số người luyện chế Pháp bảo thần kỳ có thể che chắn lôi kiếp trên Phong Thần Đài.

- Đúng, ta cũng hoài nghi, Lâm Minh thừa nhận 27 đạo Lôi Nguyên Tuyệt Sát thật sự quá thoải mái. Thân thể hắn giống như không hề bị sấm sét công kích, hơn nữa hắn vốn tu luyện pháp tắc hệ lôi và hệ hỏa, có bảo vật hệ lôi cũng không kỳ quái!

- Bảo vật cũng là một bộ phận thực lực, nhưng dù sao cũng là vật ngoài thân. Nếu Lâm Minh dựa vào bảo vật đi tới nước này, dù rằng rất khá, nhưng cũng không nói là kỳ tích.

- Nói như vậy, Lâm Minh chỉ là may mắn hơn, thử thách Phong Thần Đài vừa trúng tủ của hắn.

- Hắc, vận số cũng là một bộ phận của thực lực mà, vận số của Long Nha còn kém lắm.

Mọi người xì xào bàn tán, cách nói này nhanh chóng truyền ra, Lâm Minh có dị bảo liền làm người ta dễ tiếp nhận hơn.

Lúc này, Lâm Minh lại bò lên cao 100 trượng, hướng tới 8000 trượng!

Từ 7000 trượng đến 8000 trượng, biển sét màu tím càng thêm hung bạo, một tia sét thật to như con rồng gào thét giãy giụa, khí thế kinh khủng toát ra cuồng bạo vô tận.

Lúc này toàn thân Lâm Minh đã bao bọc trong sấm sét, toàn thân tỏa ra lôi uy vô tận!

Lâm Minh trong trạng thái này, càng khẳng định suy đoán của nhiều người, bằng không làm sao hắn lại coi như không thấy nhiều sấm sét như thế?

- Tiểu tử này! Rốt cuộc có bao nhiêu bí mật trên người?

Ở Thần Mộng Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn thì thào, vốn Lâm Minh có thể lĩnh ngộ ý cảnh 33 trọng thiên, Hạo Vũ Thiên Tôn đã chắc chắn trên người Lâm Minh nhất định có bí mật, bằng không làm sao hắn lĩnh ngộ được loại ý cảnh này.

Còn bây giờ, Lâm Minh thế không thể cản đột phá 27 Lôi Nguyên sát trận, thậm chí còn hấp thu một bộ phận Lôi Nguyên lực cho mình dùng, lại làm Hạo Vũ Thiên Tôn không còn lời nào mà nói được. Đó là lực thiên kiếp hoàn toàn khác với sấm sét thông thường, vậy mà vẫn bị Lâm Minh luyện hóa?

Lúc này, ở bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn khẽ nói:

- Hạo Vũ, dường như ngươi vẫn luôn nghĩ rằng Lâm Minh nhặt được bảo vật nghịch thiên nào đó, hoặc là đụng được cơ duyên gì, dựa vào ngoại lực mà ngươi không nhìn ra mới làm được điều này?

- Chẳng lẽ không phải?

Hạo Vũ Thiên Tôn quay lại nhìn nữ nhân áo trắng bên cạnh, hắn không cho rằng một cái võ giả Thần Hải kỳ, chỉ dựa vào lực lượng bản thân mà làm được đến mức này.

Về phần các loại bảo vật kỳ quái, bởi vì Thần Vực thật sự quá rộng lớn, vô biên vô hạn, có bảo vật mà Hạo Vũ Thiên Tôn không nhìn ra cũng quá bình thường. Chỉ nói riêng Ma Phương, Thần Vực hiện tại đã không có bao nhiêu người nhận ra, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn thì lại biết, nhưng nó là tới khi Lâm Minh vận dụng Ma Phương muốn cắn nuốt mới phát hiện ra trên người Lâm Minh có chứa Ma Phương.

Nữ nhân áo trắng mỉm cười, nói:

- Cơ duyên, bảo vật, Lâm Minh tự nhiên có mấy thứ này, hơn nữa theo như ngươi nói, nhất định rất nghịch thiên. Nhưng mà hắn có thể luyện hóa lực thiên kiếp thì chưa chắc là mượn ngoại lực, mà có thể xuất phát từ nguyên nhân bản thân hắn...

- Nguyên nhân bản thân?

Hạo Vũ Thiên Tôn khẽ nhíu mày:

- Công pháp hệ lôi cấp bậc Thần Võ vô thượng, độ cao pháp tắc cũng chỉ là ngang với lôi kiếp, chưa chắc có thể lợi dụng lôi kiếp. Tu vi Lâm Minh mới Thần Hải sơ kỳ, ngươi nói hắn sử dụng lực lượng của bản thân, có thể luyện hóa được thiên kiếp?

Hạo Vũ Thiên Tôn nhất thời không nghĩ ra được loại khả năng này, Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Nếu Lâm Minh từng trải qua thiên kiếp... Như vậy từ bản chất, bản thân Lâm Minh cũng vượt qua pháp tắc thiên đạo, như thế lại phối hợp thần công hệ lôi, cũng có loại khả năng này...

Thần Mộng Thiên Tôn vừa nói như thế, Hạo Vũ Thiên Tôn liền kinh hãi.

- Trải qua thiên kiếp? Ngươi nói hắn ở Thần Hải kỳ đã dẫn phát thiên kiếp? Sao lại thế được?

Thiên kiếp là trừng phạt của thiên đạo, khi có thứ gì vượt qua lực thiên đạo trói buộc, thiên đạo mới sẽ đánh xuống thiên kiếp tiêu diệt loại tồn tại nghịch thiên này.

Cho tới nay, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng chỉ thừa nhận ba lượt thiên kiếp.

Một lần là lúc hắn trở thành Thiên Tôn, trải qua thiên kiếp lần đầu tiên, cũng là một lần khủng bố nhất.

Hai lần sau, đều là Hạo Vũ Thiên Tôn luyện chế Thiên Tôn Linh bảo dẫn xuống, đây là thiên kiếp mà bảo vật phải chịu, không phải là bản thân Hạo Vũ Thiên Tôn.

Hai lần thiên kiếp bảo vật, lần đầu tiên bởi vì phẩm chất bảo vật không đủ mà bị thiên kiếp phá hủy, không thể hoàn thành. Lần thứ hai thì luyện chế thành công, thành phẩm chính là Phong Thần Đài phỏng chế hiện tại.

Trừ bỏ Thiên Tôn Linh bảo ra, biên soạn Thần Võ vô thượng cũng sẽ dẫn tới thiên kiếp, tuy nhiên Thần Võ vô thượng của Hạo Vũ Thiên Tôn chỉ mới hoàn thành một nửa, còn chưa tới trình độ dẫn phát thiên kiếp.

Thường nói trời không tuyệt đường người, thiên kiếp luôn chừa lại một đường sinh cơ, một khi vượt qua thiên kiếp sẽ có chỗ tốt cực lớn!

Có rất nhiều võ giả thiên tài thực lực vượt xa cùng cấp, trong đó rất nhiều người tu vi là Thánh chủ, Giới Vương, bọn họ cũng muốn dẫn phát thiên kiếp rèn luyện bản thân, dùng để vượt qua thiên đạo hạn chế. Nhưng bọn họ không có bản lĩnh này, Lâm Minh mới Thần Hải sơ kỳ, làm sao mà được?

Hạo Vũ Thiên Tôn cảm thấy không thể tưởng tượng, dù là Thần thú, lúc còn non (ngang cấp Thần Hải kỳ của loài người), cũng không thể dẫn động thiên kiếp.

Thần Mộng Thiên Tôn không nói nữa, mà lặng lẽ quan sát Lâm Minh leo lên Phong Thần Đài.

Hạo Vũ Thiên Tôn cũng im lặng không lên tiếng, hắn biết rõ nếu Thần Mộng nói như vậy, tự nhiên là nhìn ra vài thứ, có một chút nắm chắc.

Quả thật là thế, như vậy thiếu niên Lâm Minh này quá khủng bố, thậm chí tiềm lực còn lớn hơn Long Nha nắm giữ Tam Sinh Đồng!

Lúc này, Long Nha vốn hôn mê cũng đã tỉnh lại, hắn được trực tiếp đưa vào Linh hạm Hạo Vũ Thiên Cung. Từ cửa sổ Linh hạm, có thể trực tiếp quan sát tình hình trận đấu. Hơn nữa bởi vì nhìn từ trên cao, càng nhìn rõ ràng hơn với người trên khán đài.

Hắn lập tức nhìn thấy Lâm Minh.

"Độ cao này..."

Long Nha hít sâu một hơi, vốn hắn tự nhận là với thực lực của mình nếu thực chiến đấu với Lâm Minh, phần thắng sẽ lớn hơn một chút. Nhưng hiện tại Lâm Minh đã leo tới 7700-7800 trượng, chỉ còn cách kỷ lục của hắn khoảng 200-300 trượng mà thôi.

Mà lúc Long Nha leo tới đây, đã tiêu hao gần nửa chân nguyên, trạng thái đã xuống mức thấp nhất.

Nhưng nhìn lại Lâm Minh, toàn thân lóe lên sấm sét, thân thể như biến thành sấm, khí huyết tận trời, mạnh mẽ vượt xa bản thân mình.

"Hắn đã làm như thế nào?"

Trong lòng Long Nha ngạc nhiên, thực lực Lâm Minh lẽ ra không bằng mình, cũng không có Tam Sinh Đồng nhìn thấu được pháp tắc.

Thậm chí lúc Lâm Minh leo lên Phong Thần Đài, lựa chọn biện pháp theo Long Nha thấy là chọi cứng càng thêm tốn sức hơn, thua xa Long Nha tránh né thoải mái.

Nhưng hiện tại, Lâm Minh đã leo đến độ cao này mà vẫn ở trạng thái toàn thịnh, Long Nha đến đó lại đã là cực hạn.

Long Nha không nghĩ ra được là vì sao.

"Ta không thấy được ngươi làm sao đến được Lôi Nguyên Tuyệt Sát 7000 trượng, Đạo Bi đại kiếp nạn 8000 trượng, ta muốn xem làm sao ngươi vượt qua."

Đã đến mức này, Long Nha muốn xem Lâm Minh làm sao vượt qua 8000 trượng.

Thời gian trôi qua từng chút một, thân thể Lâm Minh đang gào thét, xương cốt nổ vang, thậm chí ngay cả linh hồn cũng tràn đầy sấm sét.

Lúc này, cuối cùng Lâm Minh đến được độ cao 8000 trượng, chỉ cần lướt qua độ cao này, sẽ trực tiếp chịu đựng 33 Đạo Bi công kích!

33 Đạo Bi, đã không còn là Lôi đình lực, mà là pháp tắc thiên địa ngưng tụ thành, đại biểu ý chí thiên đạo, uy lực mạnh hơn nhiều so với Lôi Nguyên trước đó.

Lúc trước Long Nha biến ảo ra kính tượng không gian, mỗi một cái đều có thể chém giết ba cái Lôi Nguyên. Nhưng mà đối phó Đạo Bi lại chỉ chém giết được một cái, đủ hiểu được chênh lệch trong đó.

Mọi người xem, đều ngừng thở.

- 8000 trượng! Cuối cùng 8000 trượng rồi!

- Hắc hắc, đã muốn chờ tới lúc này, Lâm Minh sẽ lập tức phải thừa nhận kiếp 33 Đạo Bi. Trước đó ta vẫn luôn hoài nghi Lâm Minh có bảo vật hệ lôi có thể luyện hóa những sấm sét kia. Nếu như vậy, bây giờ đối mặt với 33 Đạo Bi, hắn sẽ phải lộ nguyên hình rồi.

- Không phải ngươi hoài nghi, mà vốn là như thế, ngoài ra không có cách giải thích nào khác. Lâm Minh đúng là mạnh, nhưng không có thái quá đến cỡ này! Hiện tại hắn phải trải qua kiếp 33 Đạo Bi không giống như Lôi đình lực, những Đạo Bi này đều là pháp tắc chân chính ngưng tụ thành. Nếu Lâm Minh thật có bảo vật, vậy bảo vật cũng phải mất hiệu lực, không còn khả năng mưu lợi nữa.

Mọi người đang nói, lúc này bên cạnh Lâm Minh đã bắt đầu xuất hiện vô số phù văn pháp tắc. Những phù văn pháp tắc này có màu sắc khác nhau, màu sắc khác biệt đại biểu cho pháp tắc khác biệt, hơn nữa kỳ dị nhất chính là những pháp tắc này có khác biệt rất lớn với pháp tắc hiện trên Thần Vực.

Lâm Minh nhìn phù văn pháp tắc không ngừng biến hóa xung quanh, như có suy nghĩ.

"Những phù văn pháp tắc này là pháp tắc của 33 trọng thiên, trong đó không chỉ bao hàm pháp tắc hệ thống Tụ nguyên, cũng bao hàm pháp tắc luyện thể, thậm chí là pháp tắc Thần Mộng... có thể coi như bao hàm toàn diện!"

Lâm Minh vẫn không biết 33 trọng thiên rốt cuộc là gì, nhưng hiện tại hắn có được khái niệm mơ hồ. 33 trọng thiên, đại biểu tất cả hệ thống năng lượng trong vũ trụ, tổng hợp tất cả đại đạo tu võ!

Như thế, chỉ có hiểu được 33 trọng thiên, con đường võ đạo của mình mới có thể lên đến đỉnh cao!

Chương 1263: Tam nguyên tụ đỉnh

Phù văn pháp tắc đủ màu sắc, ngưng tụ một chỗ, bắt đầu hình thành 33 Đạo Bi.

Mỗi một Đạo Bi đều lưu chuyển thần quang, tỏa ra khí tức bao la!

Theo pháp tắc pháp tắc xuất hiện, lôi trì liền ẩn xuống.

Ầm! Ầm! Ầm!

Đạo Bi va chạm lẫn nhau, trong thiên địa như có chuông thần đang vang rền.

Âm thanh lớn như thế đánh vào trái tim mọi người, nhịp tim cũng bị rung chuyển.

Đạo Bi đại kiếp nạn, nơi mà Long Nha thất bại.

Cũng là nơi mà mọi người cho rằng Lâm Minh cũng sẽ thất bại.

Kỳ thật người xem ở đây cho rằng Lâm Minh có bảo vật hệ lôi hộ thể tuy rằng không đúng, nhưng từ ý nghĩ khác, quả thật Lâm Minh có sức chống cự siêu phàm đối với thiên kiếp hệ lôi. Tuy rằng bọn họ phỏng đoán sai lầm, nhưng mà kết quả lại không khác mấy.

Hiện tại không phải là thiên kiếp sấm sét, quả thật là thử thách cực lớn đối với Lâm Minh.

Mọi người bao gồm cả Long Nha đều tập trung nhìn vào Lâm Minh, lần này Lâm Minh không còn khả năng mưu lợi nữa.

Vù!

33 Đạo Bi cùng đánh về phía Lâm Minh!

Lâm Minh cầm lấy Phượng Huyết Thương, khoảng khắc đồng loạt mở ra bảy môn trong Bát Môn Độn Giáp. Thế giới trong cơ thể Lâm Minh, cây non Tà Thần vừa mới tiến hóa bộc phát ra năng lượng như thủy triều, những năng lượng này đều là lực lôi kiếp mới hấp thu khi nãy!

"Lôi kiếp!"

Lâm Minh đâm ra một thương! Lực lôi kiếp hung bạo đánh mạnh lên 33 Đạo Bi, hình thành hàng rào điện. 33 Đạo Bi bị lôi kiếp đánh trúng, tuy rằng không tan vỡ, nhưng tốc độ chợt giảm, nháy mắt hào quang mờ đi nhiều!

"Hả? Hắn có thể thu dùng lôi kiếp công kích ngược lại Đạo Bi?"

Tiêu Đạo Tử ở ngay gần Lâm Minh, nhìn thấy rõ ràng, đây là một chuyện mà theo hắn là không thể nào xảy ra. Người xem đều sửng sốt, Lâm Minh công kích nằm ngoài dự liệu của mọi người, lại có thể lợi dụng được thiên kiếp?

Bọn họ căn bản không kịp suy nghĩ, lúc này trình tự sắp xếp 33 Đạo Bi đã thay đổi, lấy 3 Đạo Bi làm trung tâm, 30 Đạo Bi còn lại xoay quanh, vị trí mỗi một Đạo Bi đều ẩn chứa huyền diệu, rõ ràng đây là một đại trận!

- Trời ạ! 33 Đạo Bi hình thành đại trận!

- Đáng sợ, lúc đó Long Nha cũng không trải qua cảnh này! Những Đạo Bi công kích phân tán đã lợi hại như vậy, lại còn hình thành đại trận thế thì sẽ đến cỡ nào nữa?

Sau khi hình thành đại trận, cho dù là đại trận cấp thấp cũng có thể khiến lực công kích tăng lên gấp bội. Huống chi dùng ngón chân cũng hiểu, Đạo Bi tượng trưng cho 33 bậc Phong Thần Đài, tượng trưng cho lực thiên kiếp, độ cao pháp tắc thiên kiếp, nào phải người thường có thể hiểu được?

Pháp tắc thiên đạo tự nhiên bố trí thành đại trận, trình độ tinh diệu đạt đến mức khó tin, 33 Đạo Bi đánh xuống, uy lực sẽ vô cùng khủng bố!

- Lâm Minh quá xui xẻo, ngay từ đầu hắn không thể đánh nát Đạo Bi, kết quả gặp phải đại trận Đạo Bi, hiện tại đừng nói thông qua đại kiếp nạn Đạo Bi, làm không xong sẽ nguy hiểm tới tính mạng!

- Đại trận này vô cùng huyền diệu, ta hoài nghi cho dù cường giả Thần Quân trung kỳ cũng chưa chắc chịu nổi!

Một lão nhân nửa bước Giới Vương nói, người này là Đại sư trận pháp, là Trận Pháp Sư, hắn rất rõ ràng chỗ khủng bố của đại trận 33 Đạo Bi trước mặt!

- Cái gì? Quá cỡ đi chứ! Thế thì còn có ai vượt qua được Phong Thần Đài!

Cường giả Thần Quân trung kỳ là khái niệm gì, Lâm Minh có nghịch thiên hơn cũng chỉ tu vi Thần Hải sơ kỳ, nói thực lực có thể dốc sức đấu cường giả Thần Biến hậu kỳ, gặp phải cường giả Thần Quân, tuyệt đối không chống nổi.

Hiện tại đối mặt với 33 Đạo Bi mà cường giả cảnh giới Thần Quân cũng phải bó tay, đủ biết áp lực cỡ nào, tuyệt đối không có khả năng chống đỡ được.

Độ khó cỡ này, đã không phải là cường giả Thần Hải kỳ có thể thông qua được.

- Có nên gọi Tiêu Đạo Tử tiền bối ngăn chặn trận đấu hay không?

- Đúng vậy, Lâm sư huynh đã là hai hạng đầu trong đấu rồi, không cần phải mạo hiểm như thế nữa!

Bên phía Phượng tộc thượng cổ, rất nhiều đệ tử trong lòng căng thẳng, ngay cả Hỏa Liệt Thạch cũng trán toát mồ hôi, nhìn Phong Thần Đài không chớp mắt.

Tần Hạnh Hiên sắc mặt trắng bệch, mắt hạnh rưng rưng.

Hỏa Liệt Thạch cắn môi, nói:

- Lúc này đã không phải vấn đề hạng mấy, mà là Lâm Minh muốn thừa nhận thiên kiếp, khiêu chiến cực hạn của Phong Thần Đài!

Hỏa Liệt Thạch cảm nhận được chiến ý của Lâm Minh, lúc này không có khả năng ngăn chặn, chỉ có thể dựa vào Tiêu Đạo Tử bảo vệ được Lâm Minh.

Lúc này, Tiêu Đạo Tử xưa nay vẫn luôn bình thản cũng trở nên luống cuống, nếu Lâm Minh thật sự lựa chọn đụng đầu với đại trận bia đá, năng lượng bộc phát ra trong nháy mắt có thể trực tiếp hủy diệt Lâm Minh. Nếu lúc đó Tiêu Đạo Tử mới ra tay, dù cho thời gian ngừng lại, cũng vẫn không kịp!

Nhưng hắn cũng không thể vì sợ không cứu kịp Lâm Minh mà ngăn cản trận đấu, bởi vì hắn vậy hắn buộc phải kêu gọi khí linh Phong Thần Đài. Bằng không dưới tình huống này để cho tuyệt thế thiên tài như Lâm Minh ngã xuống ở đây, không nói Hạo Vũ Thiên Cung sẽ bị người ta cười chê, cũng sẽ là tổn thất lớn của giới võ học Thần Vực.

Tội danh này, Tiêu Đạo Tử không gánh nổi.

"Ngươi đừng động, mọi chuyện có ta!"

Khí linh Phong Thần Đài truyền lại tin tức, lúc này lão nhân áo xám cũng hết sức chăm chú, mắt không chớp nhìn Lâm Minh như đang gặp đại địch.

Thiên kiếp Phong Thần Đài không bị nó khống chế, đây là ý cảnh 33 trọng thiên ẩn chứa trong Phong Thần Đài tự nhiên dẫn tới, muốn chinh phục Phong Thần Đài, sẽ phải chịu đựng thiên kiếp.

Ở Thần Mộng, nhìn thấy Tiêu Đạo Tử cùng lão nhân áo xám như gặp đại địch, Hạo Vũ Thiên Tôn cười hắc hắc nói:

- Đạo Bi tuyệt sát 8000 trượng, ngay cả Tiêu Đạo Tử cùng Phong lão cũng căng thẳng thần kinh, chuẩn bị ra tay vào lúc khẩn cấp. Lần này ta xem mà không còn gì để nói, để xem Lâm Minh còn có thủ đoạn gì!

Mấy lần nhìn nhầm liên tục, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không nói lung tung nữa, chừa lại đường lui cho mình, miễn cho không ngẩng đầu được.

Ầm ầm!

33 Đạo Bi xoay tròn, giống như chiếc cối xay khổng lồ, đè xuống Lâm Minh.

Ba chiếc Đạo Bi ở chính giữa là trung tâm, chín cái ở vòng giữa, ngoài cùng là 21 cái!

Trong nháy mắt nhìn thấy đại trận Đạo Bi, Lâm Minh liền có cảm giác, đại trận Đạo Bi này chính là thể hiện 33 trọng thiên ý cảnh. Đồng thời hắn cũng biết, mình tuyệt đối không có sức chống lại đại trận này, đối đầu trực diện, tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt!

"Ba bia đá ở giữa, pháp tắc không giống nhau, chúng nó là đại biểu tinh khí thần, tượng trưng ngưng kết ba đại hệ thống luyện thể, tụ nguyên, tu thần!"

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe lên, 33 trọng thiên ý cảnh, Lâm Minh không có khả năng lĩnh ngộ toàn bộ, người mà hắn vượt qua 33 trọng thiên Cửu Vẫn, còn là tam tu tinh khí thần! Ba tấm Đạo Bi ở giữa 33 trọng thiên ý cảnh, hắn có thể nhìn thấu!

Ba tấm Đạo Bi này, lại vừa đúng là trung tâm 33 trọng thiên ý cảnh!

"Để cho ta... cược một phen!"

Khoảng khắc đó, Lâm Minh sử dụng tới toàn bộ lực lượng của mình.

Hệ thống Luyện thể, bảy môn cùng mở, vận dụng lực long cốt!

Hệ thống Tụ nguyên, Tà Thần lực bùng nổ, thiêu đốt máu Cổ Phượng.

Hệ thống Tu thần, Lâm Minh hấp thu tất cả Thần Mộng năng lượng trong không gian mộng cảnh của hắn, ngay cả chiến linh

Hồng Mông Hoàng Kim viên mãn, toàn bộ đều nhập vào trong linh hồn!

Khoảng khắc này, Lâm Minh đạt tới trạng thái mạnh nhất chưa từng có!

Tam nguyên tụ đỉnh! Tinh khí thần hợp nhất!

Phượng Huyết Thương đột nhiên vung lên, thương mang nhắm ngay trung tâm đại trận Đạo Bi 33 trọng thiên, tiến thẳng ngàn dặm!

Trong nháy mắt, hào quang đỏ rực chói mắt trở thành màu sắc duy nhất trong thiên địa, thương mang không gì chống nổi mạnh mẽ đâm xuyên qua đại trận 33 trọng thiên!

Ầm!

Lâm Minh cảm giác cánh tay chấn động mạnh, lòng bàn tay nứt toát, Phượng Huyết Thương chấn động dữ dội, các loại phù văn pháp tắc, dấu ấn Thần Mộng chôn sâu trong máu thịt, thế giới trong cơ thể, trong linh hồn, lúc này bùng lên hào quang chói mắt!

Những hào quang này, lần lượt tỏa sáng cùng pháp tắc trên ba bia đá! Đây là vì phù văn pháp tắc trên bia đá vốn là đồng nguyên với phù văn pháp tắc khắc ghi trong người Lâm Minh!

Rắc rắc rắc!

Trong thần quang chói mắt, ba tấm bia đá trung tâm xuất hiện vết rạn màu vàng, sắp vỡ vụn!

- Vỡ rồi?

- Trời ạ! Đạo Bi vỡ rồi!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, ba tấm bia đá trung tâm đại trận 33 trọng thiên ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ pháp tắc lan tỏa xung quánh

Ba tấm bia đá nháy mắt vỡ nát, đại trận 33 trọng thiên cũng bị phá, 30 tấm bia đá còn lại cũng mất hết hào quang, cùng nhau nổ tung.

Năng lượng khủng bố bùng phát như thủy triều, Lâm Minh rốt cuộc chỉ phá vỡ ba tấm bia đá ở trung ương. Dù nói ba tấm bia đá này chính là mắt trận, nhưng 30 tấm bia đá còn lại cũng không thể coi thường. Lúc chúng nó bùng nổ vì hệ thống năng lượng sụp đổ, sóng xung kích hung bạo quét ngang Lâm Minh!

Bùm!

Chân nguyên hộ thể của Lâm Minh trực tiếp nổ nát, năng lượng khủng bố trút lên người hắn, trực tiếp bị thân thể thừa nhận!

Nhất thời, cả người Lâm Minh da tróc thịt bong, máu thịt đầm đìa!

Hắn bị trọng thương, đại trận 33 trọng thiên, dù cho Lâm Minh tam tu tinh khí thần, khoảng khắc cuối cùng tam nguyên tụ đỉnh đánh tan chân nguyên của nó, cũng trọng thương.

Tuy nhiên lúc này mấy tỷ người không phải chú ý Lâm Minh bị trọng thương, mà là đại trận 33 trọng thiên ngay cả cường giả cảnh giới Thần Quân cũng không thể chống đỡ, vậy mà lại bị Lâm Minh phá được!

Sao lại thế này?

Khán giả đều trở nên điên cuồng!

- Chẳng lẽ thực lực của Lâm Minh đã đạt tới cảnh giới cường giả Thần Quân trung hậu kỳ hay sao? Thần Hải sơ kỳ chiến cảnh giới Thần Quân trung hậu kỳ, Thiên Tôn thiếu niên còn bị hắn ném xa mấy vạn dặm rồi!

- Không thể nào, không ai có thể chiến thắng đối thủ mà bỏ qua hai đại cảnh giới Thần Biến, Thần Quân. Điều này đã vượt qua pháp tắc thiên đạo, hiện tại Lâm Minh tuyệt không có thực lực cường giả cảnh giới Thần Quân! Ta đoán trong nháy mắt hắn bị đại trận Đạo Bi áp chế, nhìn thấu được huyền diệu đại trận này, cho nên trùng hợp phá được trận!

- Trẻ ranh vô tri, các ngươi biết cái gì?

Nghe những tuấn kiệt trẻ tuổi nói thế, một vị Đại sư trận pháp nổi giận:

- Phá đại trận Đạo Bi? Ngươi có biết trong trận pháp vừa rồi ẩn chưa bao nhiêu huyền diệu, vô số phù văn, lão phu căn bản chưa từng thấy. Nếu như tìm hiểu nó, đừng nói là lão phu, cho dù là Trận Pháp Sư Giới Vương giới lớn hao tốn thời gian thật dài cũng chưa chắc hiểu được! Làm sao Lâm Minh có thể hiểu thấu?

Nhắc tới trận pháp, rất đông Đại sư trận pháp trở nên kích động vô cùng, trận pháp vừa nãy bọn họ nhìn không hiểu một chút xíu nào, nếu bị Lâm Minh phá trận trong thời gian ngắn ngủi như thế, bọn họ sống còn ý nghĩa gì nữa?

Chương 1264: Hấp thu phù văn pháp tắc

Trên khán đài xảy ra tranh cãi kịch liệt, đại bộ phận người cho rằng thực lực của Lâm Minh không có khả năng đạt tới cảnh giới Thần Quân, muốn phá vỡ đại trận Đạo Bi này chỉ có thể một loại khả năng khám phá trận pháp huyền diệu.

Nhưng một bộ phận nhỏ khác, chủ yếu với Trận Pháp sư là chính, những người này lại phủ định không thừa nhận Lâm Minh có khả năng khám phá trận pháp. Về phần Lâm Minh rốt cuộc làm sao quá quan bọn họ mặc kệ, dù sao phá trận là không có khả năng.

Lâm Minh mới bao tuổi? Tu vi mới bao nhiêu? Dường như ngay cả Trận Pháp sư đều không phải. Như vậy đều có thể trong nháy mắt phá trận pháp mà bọn họ nhìn đều không hiểu, đây quả thật là làm nhục bọn họ.

Bọn họ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, kỳ thật phù văn pháp tắc khắc trên 33 Đạo Bi có một bộ phận tương đương vào lúc Lâm Minh độ Cửu Vẫn 33 trọng thiên cũng đã theo pháp tắc thiên đạo cùng khắc vào trong máu thịt, cốt tủy Lâm Minh, trở thành một bộ phận của sinh mệnh của hắn.

- Lâm Minh dường như... thương khá nặng!

Vào lúc rất nhiều người kịch liệt tranh luận, có người chú ý tới tình huống của Lâm Minh hiện tại.

Hắn bị thương rất nặng.

Tay phải gãy xương, nửa cẳng tay dưới mềm oặt rũ xuống, toàn thân đều là máu, da thịt không hề có chỗ nào hoàn hảo, chân nguyên cũng tiêu hao không ít.

Lâm Minh chỉ dựa vào tay trái bám vách đá Phong Thần Đài, chậm rãi điều tức, nghỉ ngơi.

Dưới tình huống uy áp Thiên Tôn mạnh mẽ và Thần lực hỗn loạn mọi nơi đánh vào trên Phong Thần Đài, muốn nghỉ ngơi nào có dễ dàng.

Lâm Minh hít sâu một hơi, sức mạnh xương Rồng lưu chuyển, xương cốt tay phải phát ra một tiếng “rắc” nhỏ, một lần nữa nối lại.

Lực khôi phục tương đương khủng bố! Mọi người đã sớm kiến thức qua, cũng không ngoài ý muốn.

Tuy nhiên thương thế lần này có điều bất đồng thương thế bình thường. Đây là thương thế do pháp tắc thiên đạo tạo thành, cho dù Lâm Minh sinh mệnh lực kinh người, muốn trong thời gian ngắn khôi phục cũng là không có khả năng.

Lâm Minh vung tay lên, nguyên khí trời đất bắt đầu khởi động, quần áo trên người hắn vốn rách bươm trong nháy mắt rực rỡ hẳn lên. Hiện tại quần áo của Lâm Minh cơ bản đều là năng lượng ngưng tụ mà thành, đổi một bộ hết sức tiện lợi.

Quần áo như tuyết, ngón tay phải Lâm Minh nhẹ nhàng bắn ra, từ trong Tu Di Giới lấy ra một viên đan dược nuốt vào.

- Lâm Minh uống thuốc rồi!

- Sao ta thấy hắn dường như lần đầu uống thuốc vậy?

- Đúng. Là lần đầu tiên. Yêu nghiệt này, một mực chống đỡ đến bây giờ mới dùng viên đan dược thứ nhất, thật không biết là thể lực gì.

- Được rồi. Dù sao cũng biết tiểu tử này cũng là người. Cũng có lúc không chống đỡ nổi phải uống thuốc.

Một ít đệ tử trẻ tuổi trêu chọc nói. Thật sự là một màn lúc trước Lâm Minh công phá Đạo Bi đại kiếp nạn quá mức kinh người, quả thật là không phải loài người.

Sau khi ăn đan dược, Lâm Minh cảm giác vẫn không áp chế được thương thế trong cơ thể, chân nguyên vận chuyển đều bị ảnh hưởng.

- Có một tia đan độc, tuy nhiên còn trong phạm vi chịu đựng được.

Lâm Minh lẩm bẩm. Phong Thần Đài cũng không cấm dùng đan dược, tuy nhiên dùng đan dược tuy rằng có thể khôi phục thể lực, trị liệu thương thế nhưng cũng sẽ mang đến đan độc. Dựa vào đan dược khôi phục thể lực là không có khả năng khiến cho võ giả ở vào trạng thái đỉnh.

- 33 tầng trời, pháp tắc công kích thật sự là không tầm thường, vết thương để lại trên người ta muốn khôi phục đều rất khó.

Lâm Minh hơi hơi nhíu mày, trèo lên tầng cao nhất Phong Thần Đài, hắn ở vào trạng thái đỉnh nhất đều chưa chắc có thể thành công. Nếu như bị thương lại càng khó.

- Ồ? Đây là...

Lâm Minh đột nhiên trong lòng khẽ động, nhìn về phía chung quanh thân thể.

Lúc trước sau khi hắn đánh tan 33 Đạo Bi, những mảnh vỡ Đạo Bi này đều bị trở lại như cũ thành phù văn pháp tắc, hiện tại lơ lửng bốn phía Lâm Minh.

Phù văn pháp tắc đủ mọi màu sắc, từng cái huyền diệu vô cùng. Những thứ này đều là đồ vật vượt ra ngoài thiên đạo Thần Vực, cùng phù văn pháp tắc ẩn giấu trong cơ thể Lâm Minh mơ hồ kêu gọi lẫn nhau.

- Là mảnh vỡ pháp tắc của ý cảnh 33 tầng trời. Những thứ này đối với ta mà nói có tác dụng lớn.

Lâm Minh đột nhiên trong lòng khẽ động, đồng thời vận chuyển sức mạnh pháp tắc ba hệ tinh khí thần, Thần lực chung quanh đã bị đánh tan bị hắn hấp dẫn, bắt đầu hội tụ, hình thành lốc xoáy của Thần lực.

Mà những mảnh vỡ pháp tắc kia, thì như nước chảy bèo trôi, cùng nhau trôi về phía Lâm Minh. Bị Lâm Minh hấp thu giống như cá voi hút nước!

Những pháp tắc này sau khi chìm vào thân thể Lâm Minh, khắc vào trong xương cốt, máu thịt, nội tạng, thậm chí tiến vào thế giới trong cơ thể Lâm Minh, trở thành phù văn thế giới. Lại hoặc là xâm nhập vào linh hồn của hắn, trở thành dấu ấn linh hồn.

Lượng lớn mảnh vỡ pháp tắc cùng phù văn pháp tắc vốn có trong cơ thể Lâm Minh lần lượt đối chiếu. Lâm Minh trong nháy mắt đó đạt được rất nhiều cảm thụ hiểu ra. Ý cảnh 33 tầng trời càng thêm rõ ràng, con đường tinh khí thần tam tu cũng càng rõ ràng hơn!

- Lâm Minh, hắn đang hấp thu mảnh vỡ pháp tắc!

- Này... Hắn rồi lại có thể hấp thu mảnh vỡ pháp tắc của 33 tầng trời?

Một màn này rơi vào trong mắt mọi người, bọn họ đều vô cùng giật mình, nhất là Long Nha lại càng như thế. Hắn tự mình trèo đến độ cao giống Lâm Minh, tự mình đã trải qua 33 Đạo Bi oanh sát, phi thường rõ ràng pháp tắc ẩn chứa trong đó là cổ quái cỡ nào. Cho dù là hắn có Tam Sinh Đồng cũng chỉ có thể nhìn rõ quỹ tích lưu chuyển của pháp tắc lại không thể phá giải những pháp tắc này.

Muốn hấp thu lại càng không có khả năng.

- Lâm Minh là làm như thế nào?

Long Nha cảm giác không thể lý giải. Ở phương diện pháp tắc, hắn có được Tam Sinh Đồng, ngạo thị bạn cùng lứa tuổi. Nhưng là hiện tại, ở ý cảnh 33 tầng trời, hắn lại hoàn toàn không bằng Lâm Minh.

Sau khi 33 Đạo Bi vỡ nát, những phù văn pháp tắc kia bay tán loạn bốn phía, vô cùng vô tận. Mà lốc xoáy Thần lực Lâm Minh gây nên dùng thời gian chừng non nửa canh giờ, đem tất cả pháp tắc hấp thu sạch sẽ!

Mặc dù tất cả mọi người đều không biết Lâm Minh rốt cuộc là làm như thế nào được, nhưng có một điểm khẳng định Lâm Minh nhất định vừa rồi đạt được ưu đãi thật lớn!

Cho dù là những ưu đãi này không thể lập tức chuyển biến thành thực lực, cũng sẽ có tác dụng thật lớn đối với trưởng thành của hắn ngày sau!

Thiên tài bình thường trèo lên 33 tầng trời Phong Thần Đài đều chịu đựng đủ loại đau khổ, mà Lâm Minh trèo lên Phong Thần Đài lại mò được ưu đãi lớn lao. Điều này làm cho mọi người đều cảm thấy hâm mộ thật sâu.

Thiên tài không ngừng trưởng thành mọi phút mọi giây, cái gọi là số mệnh ngập trời chính là dưới điều kiện ngang nhau, đồ vật người khác không thể lợi dụng, hắn có thể lợi dụng. Đồ vật người khác không đạt được, hắn có biện pháp đạt được. Bí cảnh nguy hiểm người khác sẽ chết, hắn thông qua cố gắng hết sức, thi triển đủ loại thủ đoạn, có thể hóa hiểm nguy thành bình yên, chạy thoát kiếp nạn thậm chí ôm bảo mà về.

Đây chính là số mệnh, ý nghĩa của nó hoàn toàn khác với vận khí.

Sau khi đem phần đông phù văn pháp tắc một hơi hấp thu, Lâm Minh cảm giác thương thế trong cơ thể mình thoáng khôi phục một ít, nhưng thân thể vẫn không được. Chân nguyên chỉ có bảy phần trạng thái toàn thịnh, không có hai ba ngày tĩnh tâm nghỉ ngơi dưỡng sức, sợ là rất khó khôi phục.

- Khụ!

Lâm Minh ho ra một ngụm máu ngược, áo trắng vừa dùng năng lượng biến ảo ra bị nhuộm đỏ tươi, hết sức chói mắt!

Thương thế của Lâm Minh quả thật không nhẹ, nhưng mà hắn chỉ lau miệng, tiếp tục tiến tới!

Mọi người đều nhìn ra được, Lâm Minh hiện tại đã bị thương nặng, toàn thân nhuốm máu. Khí huyết lúc trước vọt lên tận trời một mực thiêu đốt bừng bừng cũng suy yếu đi rất nhiều. Hắn muốn chân chính trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài sợ là rất khó rất khó. Nhưng dù vậy, Lâm Minh hiện tại lại không lộ ra nửa phần suy sụp, ngược lại dũng cảm tiến tới, thế không thể đỡ!

Loại tinh thần này, ý chí này khiến người khiếp sợ.

Ngay cả Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ một mực lo lắng an nguy của Lâm Minh cũng đang cổ vũ cho Lâm Minh, hy vọng phu quân của bọn họ có thể trèo lên càng cao.

- Tiểu tử này, không ngờ là tinh khí thần tam tu!

Hạo Vũ Thiên Tôn hít sâu một hơi, đã không biết nên nói gì. Quá trình Lâm Minh phá trận hắn nhìn rõ rành rành, tam nguyên tụ đỉnh người khác không nhận biết, nhưng là Hạo Vũ Thiên Tôn sao có thể không nhận ra:

- Hệ thống tụ nguyên, luyện thể không cần phải nói, pháp tắc Thần Mộng này hắn học từ đâu? Pháp tắc Thần Mộng không phải chỉ có người của Thần Mộng Thiên Cung các ngươi biết sao?

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn lại khẽ lắc đầu:

- Thế giới rộng lớn khôn cùng, pháp tắc Thần Mộng không nhất định chỉ là truyền thừa của Thần Mộng Thiên Cung. Cho dù hiện tại toàn bộ Thần Vực chỉ có Thần Mộng Thiên Cung có được pháp tắc Thần Mộng, nhưng là ở thời đại thượng cổ, lại có ai có thể khẳng định không có người thông hiểu hệ thống tu thần chứ? Nếu Lâm Minh tìm được truyền thừa của một người mạnh tuyệt thế hệ thống tu thần, hắn thông hiểu pháp tắc Thần Mộng cũng không kỳ quái.

- Nhưng là...

Hạo Vũ Thiên Tôn hơi hơi nhíu mày, cách nói của Thần Mộng Thiên Tôn tuy rằng hợp lý, nhưng là khiến người khó thể tiếp nhận.

Theo như Hạo Vũ Thiên Tôn thấy, nếu là như vậy số mệnh, thiên phú của Lâm Minh cũng quá nghịch thiên. Đầu tiên là gặp được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, pháp thể song tu, lại gặp được truyền thừa của một đại năng tu thần thượng cổ, tinh khí thần tam tu. Không chỉ như thế, Lâm Minh còn tiếp xúc đến ý cảnh 33 tầng trời.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến hiện tại mới thôi, Lâm Minh trèo lên bậc cuối cùng Phong Thần Đài đã dùng thời gian nửa ngày, cũng chính là sáu bảy canh giờ.

Phong Thần Đài 8000 trượng trở lên đã không còn có biển sét nữa mà là Thần lực càng thêm hỗn loạn.

Những Thần lực này mãnh liệt cuồng bạo, bừa bãi gột rửa thân thể Lâm Minh!

Thần lực ở 8000 trượng, Lâm Minh tuy rằng có thể hấp thu chi phối một bộ phận, nhưng vẫn là có không ít oanh kích trên chân nguyên hộ thể của Lâm Minh. Có đôi khi thậm chí có thể đánh vỡ chân nguyên hộ thể, như vậy liền để lại một vết thương trên mình Lâm Minh. Vết thương tích lũy nhiều, quần áo lúc trước hắn ngưng tụ ra lại rách thành mảnh nhỏ.

Một đường trèo lên này, máu thịt Lâm Minh nứt ra, rồi sau đó lại khép lại dưới năng lực khôi phục mạnh mẽ của hắn. Lại nứt ra, lại khép lại. Lặp lại như thế, Lâm Minh không biết bị thương bao nhiêu lần, chảy bao nhiêu máu, quần áo của hắn đều thay đổi vài lần, mỗi lần đều vết máu loang lổ!

Mọi người đều hoài nghi, máu của Lâm Minh đều sắp chảy khô, khó thể tưởng tượng hắn thừa nhận đau khổ bao lớn.

Mà dưới trạng thái như vậy, Lâm Minh từng bước gian nan trèo lên độ cao 9000 trượng!

Chân nguyên của Lâm Minh bởi vì không ngừng thúc giục chân nguyên hộ thể và sức mạnh xương Rồng, không ngừng chữa trị thân thể, chỉ còn lại có sáu phần.

Mà lúc này, ở chung quanh Lâm Minh, dị biến chợt sinh ra!

Thần lực mãnh liệt ở trên trời rít gào, những Thần lực này không ngừng va chạm lẫn nhau, ngưng tụ rồi lại hình thành những hư ảnh người mạnh mơ hồ. Những hư ảnh này khuôn mặt mơ hồ, chiều cao giống người bình thường, trong tay cầm những món binh khí. Dĩ nhiên là sinh mệnh năng lượng ngưng tụ mà thành.

- Lại tới nữa sao...

Lâm Minh hít sâu một hơi, trạng thái của hắn hiện tại thật gay go!

Người xem cũng phát hiện ra một điểm này. Lâm Minh đã gần đến cực hạn, sáu phần chân nguyên có thể phát huy ra chiến lực cực kỳ có hạn, sức người không phải là vô cùng. Lâm Minh còn có thể qua được cửa ải này sao?

Chương 1265: Ba kiếp tinh khí thần

Lâm Minh tuy rằng ở 8000 trượng lúc trước sáng tạo kỳ tích, nhưng là hiện tại thể lực hắn tiêu hao nghiêm trọng, mạnh mấy cũng không phát huy ra. Muốn tiếp tục tiến tới đã rất khó.

Mọi người đều chú ý Lâm Minh, đây có lẽ là trận chiến cuối cùng của hắn, tuy nhiên Thần Hải sơ kỳ đạt tới độ cao 9000 trượng đã đủ để lưu danh sử sách.

Trên bầu trời hư ảnh do Thần lực ngưng tụ thành không ngừng tăng nhiều, mãi cho đến 33 người!

33 sinh mệnh do Thần lực ngưng tụ mà thành, đại kiếp nạn ở độ cao 9000 trượng!

Lâm Minh liếc mắt nhìn qua, lại thấy hơi thở mỗi một hư ảnh này phát ra đều hoàn toàn bất đồng. Trong đó ba người ở trung tâm Lâm Minh nhìn rõ ràng, hơi thở trên người bọn họ phát ra phân biệt chính là tụ nguyên, luyện thể, tu thần.

Hư ảnh võ giả hệ thống tụ nguyên tu vi là Thần Biến sơ kỳ, hư ảnh võ giả hệ thống luyện thể đã mở ra tất cả các môn trong Bát Môn Độn Giáp. Về phần hệ thống tu thần cuối cùng tu luyện đến cảnh giới gì, Lâm Minh nhìn không ra.

Những người này, đều là hư ảnh năng lượng tu luyện hệ thống đơn nhất, tổng cộng 33 người!

- Bọn họ đều là nhân vật thiên tài dưới các loại pháp tắc thiên đạo, ta một lần phải đối phó 33 người?

Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, một người đối phó 33 người, độ khó có thể nghĩ mà biết!

- Độ khó của Phong Thần Đài quả thật biến thái!

- Thua là bình thường, thắng chính là kỳ tích. Phải nói là kỳ tích trên cả kỳ tích.

Mọi người đang nói, chỉ nghe một tiếng “Ầm”, sát khí bộc phát ra, giống như đại dương mênh mông thổi quét trời đất!

Ba hư ảnh cầm đầu trong 33 người, trong đó một người tay cầm quyền trượng màu vàng, xông giết hướng về phía Lâm Minh. Hư ảnh này thân hình cao lớn khôi ngô, tuy rằng là hư ảnh năng lượng nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh khí huyết cuồng mãnh của hắn, thẳng lên tận trời!

Là cao thủ hệ thống luyện thể, đả thông Sinh Tử huyền quan, Bát Môn Độn Giáp toàn bộ mở ra, bước tiếp theo chính là Đạo Cung Cửu Tinh. Năng lượng mênh mông như biển rót vào trong quyền trượng màu vàng, phóng ra hào quang chói mắt như mặt trời, dường như muốn chế tài hết thảy!

- Đây chính là cương nguyên!?

Lâm Minh đồng tử co rụt, dựa theo văn tự thượng cổ Mộ Thiên Tuyết từ trên miếng xương tàn khuyết kia phiên dịch ra, cương nguyên chính là năng lượng hệ thống luyện thể có được, đối ứng với chân nguyên của hệ thống tụ nguyên, thần nguyên của hệ thống tu thần.

- Cương nguyên... Để ta xem xem sau khi đem nó tu luyện ra đến tột cùng có loại uy lực gì!

Lâm Minh cùng hư ảnh màu vàng này chiến đấu kịch liệt vào một chỗ, hắn đã không phải trạng thái tốt nhất, căn bản không cho phép bất kỳ giữ lại, vừa bắt đầu chiến đấu là phải toàn lực ứng phó giành lấy tiên cơ, tốt nhất có thể đánh chết mấy người trong đó, nếu không ắt bại không nghi ngờ.

Tà Thần lực!

Bát Môn Độn Giáp!

Dấu ấn Thần Mộng!

Lâm Minh vừa lên liền khiến cho ba bộ hệ thống tinh khí thần đồng thời kéo lên tới trạng thái mạnh nhất.

Tam nguyên tụ đỉnh!

Một thương vung mạnh ra, hội tụ Thần lực cuồng mãnh chung quanh, ẩn chứa thần uy thiên đạo. Lâm Minh hiện tại, bằng vào lý giải của mình đối với ý cảnh 33 tầng trời cộng thêm hấp thu phần đông phù văn pháp tắc, đã có thể ở một trình độ nhất định thao túng Thần lực chung quanh.

Phượng Huyết Thương và quyền trượng màu vàng giao nhau!

Không có va chạm trong dự đoán, hư ảnh màu vàng kia trực tiếp đánh lên người Lâm Minh, hoàn toàn bùng nổ ra!

Ánh sáng lóe chói mắt cắn nuốt hết thảy, dưới sự chiếu rọi của chùm sáng này, thân thể Lâm Minh đều đang thiêu đốt, toàn thân đẫm máu!

- Đây không phải võ giả chân chính mà là thiên kiếp biến thành, cùng bọn họ tác chiến không tồn tại cách nói so chiêu, chỉ có thể chịu đựng năng lượng xung kích!

Nguyên bản tưởng rằng Lâm Minh sẽ cùng những hư ảnh này đại chiến, không nghĩ tới là trực tiếp chịu đựng xung kích, cũng giống như lôi kiếp.

Chỉ là hiện tại, hư ảnh võ giả do Thần lực và pháp tắc ngưng tụ lại, mạnh mẽ hơn lôi kiếp lúc trước rất nhiều lần!

Phừng Phừng Phừng!!!

Lâm Minh cảm giác máu thịt của mình đều đang thiêu đốt. Xương máu rạn nứt, da cháy đen, ngũ tạng lục phủ như dời non lấp bể. Hư ảnh màu vàng này tu luyện là pháp tắc luyện thể, nó đánh xuống chính là kiếp thân thể!

Hư ảnh tay cầm quyền trượng màu vàng đã đả thông Sinh Tử huyền quan, Bát Môn cùng mở, cảnh giới luyện thể còn mạnh mẽ hơn Lâm Minh. Không chịu đựng nổi chính là kết cục tan thành mây khói. Cho dù chịu đựng được, nếu bị thương quá nặng, 32 kiếp nạn phía sau Lâm Minh cũng không có khả năng vượt qua.

Đúng vào giờ khắc này, chỉ nghe một tiếng rồng gầm cao vút, ở phía sau Lâm Minh xuất hiện hư ảnh Thương Long, xương cốt toàn thân hắn nổ vang, khí huyết xông trời, trực tiếp thổi tan năng lượng màu vàng chung quanh!

Cảnh giới luyện thể của Lâm Minh tuy rằng so với hư ảnh năng lượng tay cầm quyền trượng màu vàng kém một môn, nhưng là hắn hấp thu Long cốt Chí Tôn, khiến cho thân thể đã mang thuộc tính Thần thú, miễn cưỡng vượt qua một kiếp này.

Phốc!

Lâm Minh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lắc lư muốn ngã, hắn bằng vào một cỗ ý niệm chống đỡ.

Lâm Minh muốn trèo lên Phong Thần Đài, hắn đã cảm thấy Phong Thần Đài này là cơ duyên của hắn. Ý cảnh 33 tầng trời rất có thể liên quan đến bí mật võ đạo đỉnh, nếu không nhân cơ hội này cảm ngộ sâu hơn một chút, ngày sau chưa chắc còn có cơ duyên như vậy.

- Chịu được rồi!

- Quả thật là Thần thú hình người, thật là biến thái. Võ giả bình thường chịu đựng kiếp nạn như vậy sớm đã chết!

- Quả thật biến thái. Vừa rồi phía sau hắn hiện ra hư ảnh Thương Long, thân thể hắn chỉ sợ thật sự dung hợp một bộ phận xương máu Thần thú! Tuy nhiên phía sau còn có 32 tầng thiên kiếp, hơn nữa lúc này mới 9000 trượng, làm sao có thể kiên trì được?

Mà ở Phượng tộc thượng cổ, Long tộc thượng cổ, nhìn thấy hư ảnh Thương Long phía sau Lâm Minh, bọn họ đều không tránh khỏi hoài nghi, lúc trước ở bí cảnh Thần Thú, Long cốt Chí Tôn mất tích kia sợ là đã bị Lâm Minh chiếm được.

- Tiểu tử này, làm sao làm được?

Hỏa Liệt Thạch cảm thấy khó tin. Lúc ấy phần đông thiên tài đi bí cảnh Thần Thú, thực lực Lâm Minh ở trong đó xem như là nhỏ yếu nhất. Nhất là Long tộc thượng cổ phái ra phần đông đệ tử, còn có Long Nhất đời trước dẫn đội. Người đó so với Long Nhất hiện tại cũng chính là Long Nhị lúc ấy mạnh hơn rất nhiều, Lâm Minh ở trước mặt bọn họ chạy đều chạy không thoát, không ngờ cũng có thể chiếm được Long cốt Chí Tôn?

Hỏa Liệt Thạch là cảm thấy kỳ quái, mà Long tộc thượng cổ lại chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Lâm Minh hiện giờ như mặt trời ban trưa, Thánh địa Giới Vương giới lớn cũng không dám động hắn huống chi là Long tộc thượng cổ bọn họ? Về phần cái chết của LongNhất, bọn họ cũng không thể xác định có liên quan tới Lâm Minh. Dù sao khi đó Lâm Minh quá yếu căn bản không có khả năng có thực lực đánh chết Long Nhất. Long Nhất có lẽ là chết dưới sự vây công của bí cảnh ác ma.

Trên vách đá dựng đứng Phong Thần Đài, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này, đạo hư ảnh thiên kiếp thứ hai xông giết mà tới!

Hư ảnh này mơ hồ là hình dạng một nữ nhân, công kích của nó mang theo cầu vồng sáng màu tím xinh đẹp, từng đạo phù văn thần bí lưu chuyển chung quanh. Đây là võ giả hệ thống tu thần!

Hư ảnh pháp tắc của hệ thống tu thần, nhằm vào chính là linh hồn!

Thần quang bao phủ, toàn thân Lâm Minh đắm chìm trong hào quang màu tím. Thần niệm linh hồn của hắn cũng hoàn toàn đặt mình trong thiên kiếp, chịu đựng gột rửa!

Sự thống khổ của linh hồn thiêu đốt so với thân thể vỡ vụn còn lớn mạnh hơn trăm lần, Lâm Minh sắc mặt tái nhợt, hai mắt sung huyết!

Hắn cảm giác đầu của mình dường như vỡ ra, linh hồn bị xé rách, đau đớn như khoan tim!

- Chiến linh Hồng Mông!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, khoảnh khắc này ở mi tâm Lâm Minh vọt ra một mống sáng màu vàng lợt, như một thanh tuyệt thế thần kiếm đâm thủng trời xanh!

Biển sáng màu tím trực tiếp bị thanh thần kiếm này chia làm đôi!

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều vô cùng rung động.

- Đó là... Chiến linh Hoàng Kim viên mãn!

- Không chỉ là chiến linh Hoàng Kim viên mãn, hơn nữa còn mang theo thuộc tính thần bí khó lường!

- Khủng bố! Chiến linh này, võ giả cảnh giới Thần Quân cũng chưa chắc có thể có được!

- Dùng Ý Chí Kiếm trực tiếp chém nát biển tím, uy lực đáng sợ!

Chiến linh là thể hiện của ý chí võ đạo, trong nháy mắt chiến linh Hồng Mông vọt ra, đạo thiên kiếp thứ hai – nữ nhân áo tím do pháp tắc hệ thống tu thần ngưng tụ cũng bị Lâm Minh đánh tan.

Lâm Minh tuy rằng đầu đau vô cùng nhưng là linh hồn của hắn xem như bình yên vượt qua kiếp này.

Nhưng hắn căn bản không kịp thở dốc một hơi, hư ảnh thứ ba, võ giả Thần Biến kỳ hệ thống tụ nguyên cũng vọt xuống dưới!

Đây là một hư ảnh màu lam, tay cầm một thanh hung kiếm, mang theo sát khí mênh mông như trời biển vọt thẳng hướng Lâm Minh!

Kiếp thứ ba!

Ầm!

Hư ảnh áo lam một đòn vọt vào thế giới trong cơ thể Lâm Minh.

Kiếp nạn của hệ thống tụ nguyên, nếu như trước Thần Hải thì đánh vào đan điền, chấn vỡ Toàn Đan.

Nếu là sau Thần Hải, như vậy sẽ đánh vào thế giới trong cơ thể võ giả, khiến thế giới sụp đổ!

Đại kiếp nạn nhằm vào thế giới trong cơ thể, chân nguyên toàn thân Lâm Minh lưu chuyển đến tận cùng, không hề giữ lại rót vào trong cây non Tà Thần.

- Sinh trưởng đi, cây Tà Thần!

Cho dù Lâm Minh toàn thân máu thịt đầm đìa, da thịt bị đánh nát bươm, linh hồn thần niệm cũng đang chịu đựng công kích, nhưng là hắn vẫn không buông bỏ. Ở trong thế giới trong cơ thể của hắn, cây Tà Thần trấn áp cơ sở thế giới điên cuồng sinh trưởng, vô số cành lá đón hư ảnh màu lam vọt thẳng tới này!

Phốc Phốc Phốc!!!

Hư ảnh màu lam bị cây Tà Thần hoàn toàn bao gọc, cành nhánh bị năng lượng vô cùng sắc bén chấn vỡ, nhưng mà những cành nhánh chấn vỡ này cũng không héo rũ ngược lại bị thu vào trong cây Tà Thần, trong nháy mắt lại mọc ra cành mới.

Toàn thân Lâm Minh đều bị hư ảnh cây thần bao phủ, năng lượng trong cơ thể hắn dường như đại dương mênh mông, vô cùng vô tận!

Năng lượng màu lam bị cắn nuốt, hòa tan không ngừng, cho dù là thân thể Lâm Minh thoạt nhìn đã không thành hình người, nhưng là ngọn lửa sinh mệnh của hắn lại đang cháy hừng hực.

Ầm!

Ánh lam tiêu tan, kiếp thứ ba cũng bị Lâm Minh đánh tan.

- Lại chống đỡ được rồi!

- Hư ảnh Thương Long, chiến linh Hoàng Kim viên mãn mang theo thuộc tính đặc thù, còn có hư ảnh cây thần cuối cùng. Mỗi một loại dị tượng đều biểu thị một bí mật trên người Lâm Minh. Hắn rốt cuộc là như thế nào trưởng thành đến nông nỗi này?

- Thân thể dung hợp xương máu Thần thú, có ý chí vô cùng lớn mạnh, cộng thêm một bộ truyền thừa vô cùng thần bí. Hắn có thể trèo đến độ cao 9000 trượng là trong tình lý!

- Thiên tài Thần Vực triệu năm gặp một lần, tương lai có hy vọng trở thành Thiên Tôn!

Trên khán đài khách quý phần đông nhân vật có thân phận đang nghị luận. Lâm Minh không giống như Long Nha, đột nhiên triển lộ ra tài hoa ở một mặt nào đó, khiếp sợ toàn trường.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn chậm rãi triển lộ ra năng lực, thiên phú ở các mặt lại khiến người cảm thấy vô cùng rung động. Những nhân tố này khiến tiềm lực của Lâm Minh rồi lại hoàn toàn vượt qua Long Nha!

Chương 1266: Thần Hải trung kỳ

Sau khi Lâm Minh hứng chịu ba lượt thiên kiếp này, 30 hư ảnh còn lại, trong đó chín cái cùng nhau vọt tới Lâm Minh!

Chín hư ảnh, mỗi một cái đều là ngưng tụ của pháp tắc.

Những hư ảnh này lấy ra đơn lẻ tuy nhiên không mạnh mẽ bằng ba cái lúc trước, nhưng là chín cái cộng lại, uy lực mạnh mẽ hơn gấp đôi ba cái lúc trước. Đau khổ Lâm Minh chịu đựng càng thêm khủng bố!

Cây Tà Thần điên cuồng sinh trưởng, Thương Long thét dài, chiến linh Hồng Mông ngưng tụ thành Ý Chí Kiếm tùy ý múa may!

Mỗi một đạo thiên kiếp hạ xuống, thương thế của Lâm Minh đều sẽ nặng thêm một phần. Thân thể, ý chí, thế giới trong cơ thể hắn đều hơn xa võ giả cùng cấp, nhưng chịu đựng xung kích như vậy lại vẫn có xu thế hoàn toàn sụp đổ!

Tiêu Đạo Tử trên bầu trời, lão nhân áo xám trong Phong Thần Đài đều đang chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào Lâm Minh không kiên trì nổi. Nhưng mà Lâm Minh tuy rằng gần đến cực hạn, hắn lại vẫn anh dũng đấu tranh.

Trong cơ thể Lâm Minh, ba loại lực lượng tinh khí thần không ngừng hội tụ, va chạm, dưới tình huống bất tri bất giác ba loại năng lượng này rồi lại có xu thế dung hợp.

Pháp tắc 33 tầng trời đều là với tinh khí thần làm cơ sở diễn biến mà ra, ba loại tinh khí thần chính là chủ thể và cơ sở.

Lâm Minh khi trèo lên Phong Thần Đài bậc thứ 32 liền hấp thu lượng lớn Thần lực, mà Thần lực này chính là ba loại lực lượng này dung hợp mà thành. Người khác không thể lợi dụng nhưng Lâm Minh lại có thể.

Mà lúc trước Lâm Minh đánh tan 33 pháp tắc Đạo Bi, hấp thu mảnh vỡ pháp tắc 33 tầng trời, cũng vào giờ khắc này bị ba tầng lực lượng dần dần dung hợp cắn nuốt, dung hợp.

Phù văn luyện thể dung nhập máu thịt.

Phù văn tu thần dung nhập linh hồn.

Phù văn tụ nguyên hội tụ vào thế giới trong cơ thể.

Các loại phù văn pháp tắc bất đồng ai vào chỗ nấy, bao gồm cả phù văn thiên đạo Lâm Minh hấp thu khi độ Cửu Vẫn cũng đều bắt đầu chính thức dung hợp với Lâm Minh.

Hấp thu Thần lực, mảnh vỡ pháp tắc, ý cảnh 33 tầng trời. Ba loại cộng lại, trong lúc vô tình thể xác, linh hồn, thế giới trong cơ thể đã tàn phá không chịu nổi của Lâm Minh đều đang lột xác không nhận thấy được!

Đây là một loại chất biến, căn bản không người có thể nhận thấy!

Rầm Rầm Rầm!!!

Sức mạnh của chín đạo thiên kiếp cuối cùng hội tụ vào một chỗ, phát sinh bùng nổ cuồng mãnh!

Khoảnh khắc đó, thần quang vô tận nuốt trời đất, mở mắt mà như mù.

Thân hình Lâm Minh ở sâu trong đó, giống như một sợi khói nhẹ, trong nháy mắt mất tung tích.

Mặt đất rung chuyển, khán đài vĩ đại hơn núi gấp trăm lần thậm chi đều xuất hiện vết rách, hư không đều bị đánh thủng!

- Quá đáng sợ!

- Bùng nổ như vậy, ai có thể sống sót?

Thần quang kéo dài chừng thời gian mười hơi thở mới chậm rãi tiêu tan. Phong Thần Đài một lần nữa trở nên bình tĩnh, mọi người vội vã nhìn qua. Lâm Minh lúc này, tình huống thoạt nhìn gay go đến cực điểm.

Nguyên bản Lâm Minh vẫn là toàn thân nhuộm máu, mà hiện tại máu đều bị đốt khô, thân thể cũng khô héo cháy đen, trên người rất nhiều nơi thậm chí lộ xương. Xương cốt nguyên bản màu trắng bị thần quang hừng hực đốt thành màu đen.

Thậm chí ngay cả linh hồn của Lâm Minh cũng trở nên yên lặng, sức sống tiêu tan.

- Lâm Minh ngã xuống rồi?

- Chết rồi!? Không có khả năng chứ!

- Tuyệt đối sẽ không. Nhân kiệt như vậy ở trong một trận so tài ngã xuống, đây quả là trào phúng!

Mọi người không thể tiếp nhận. Không nói lúc trước Lâm Minh nhiều lần sáng tạo kỳ tích, cho dù hắn thực lực không đủ, nhưng có Tiêu Đạo Tử ở đây Lâm Minh làm sao sẽ chết ở trong thử thách.

- Lâm Minh!

Tần Hạnh Hiên suýt nữa ngất đi.

- Muội muội đừng hoảng hốt, nhìn Tiêu Đạo Tử tiền bối, hắn còn chưa ra tay!

Mục Thiên Vũ lúc này cũng vô cùng lo lắng, nhưng là nàng còn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh. Ánh mắt của nàng ngay từ đầu liền thi thoảng quét về phía Tiêu Đạo Tử.

Tiêu Đạo Tử tuy rằng sắc mặt ngưng trọng, mấy lần muốn ra tay nhưng là cuối cùng vẫn đều không nhúc nhích.

Điều này chứng minh, tình huống còn miễn cưỡng ở trong tầm khống chế của hắn, Lâm Minh còn sống!

Thời gian vào khoảnh khắc đó dường như ngừng lại, người quan tâm Lâm Minh, đều là tim nhảy lên cổ họng. Người thù hận Lâm Minh, tỷ như đệ tử Thiên Minh Đại Thánh địa chỗ U Vô Tận đều hy vọng Lâm Minh từ đây chết đi.

Rắc Rắc Rắc!!!

Theo tiếng vỡ vụn rất nhỏ vang lên, mặt ngoài thân thể Lâm Minh xuất hiện tầng tầng vết rạn. Da thịt đen ngòm như bị cháy xém rớt xuống, lộ ra một làn da trong suốt như ngọc.

Lâm Minh mở hai mắt, khoảnh khắc đó trong ánh mắt dường như in ngược toàn bộ vũ trụ. Ánh mắt xuyên thủng hư vô, nhìn thấu pháp tắc!

Lâm Minh còn sống!

- Lâm Minh!

Tần Hạnh Hiên vành mắt rưng rưng.

- Tiểu tử này, muốn hù chết ai!

Hỏa Liệt Thạch cũng thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thật hắn vừa rồi cảm giác, sức sống của Lâm Minh kỳ thật ẩn giấu trong cơ thể dường như trạng thái ngủ đông, đang trải qua một loại lột xác. Tuy nhiên hiện tại Lâm Minh chính thức tỉnh lại, Hỏa Liệt Thạch mới có thể yên tâm.

- Chín tầng thiên kiếp cùng nhau giáng xuống cũng không chết?

- Đừng nói chết hay không, chẳng lẽ ngươi không phát hiện, máu thịt, xương cốt thậm chí ngay cả lông của hắn đều đạt được tân sinh! Điều này sao có thể?

Sức khôi phục của người là có hạn, cho dù là võ giả luyện thể luyện đến cảnh giới cực cao, sức mạnh khí huyết vô cùng lớn mạnh cũng không có khả năng trong nháy mắt khôi phục tất cả thương thế trên người mình.

Thương nặng như của Lâm Minh, sức khôi phục mạnh mấy cũng phải thời gian một hai ngày mới có thể khỏi hẳn. Hơn nữa trong quá trình khỏi hẳn còn phải tiêu hao một ít dược liệu trân quý cùng với lượng lớn năng lượng. Tình huống trước mắt vượt qua lẽ thường.

- Đúng! Hắn làm sao có thể đột nhiên đạt được tân sinh? Quả thật giống như là đúc lại thân thể vậy.

- Loại tình huống này, trừ phi là nuốt thần dược vô thượng!

Mọi người cảm giác không thể lý giải, mà lúc này một ít người đột nhiên phát hiện Lâm Minh dường như có chút không giống. Nhưng đến tột cùng là chỗ nào không giống, bọn họ lại nói không nên lời.

- Hơi thở của Lâm Minh biến đổi! Chuyện gì xảy ra?

- Hắn... Hắn đột phá Thần Hải trung kỳ rồi!

- Hả? Thần Hải trung kỳ!

Cảm giác của mọi người đảo qua thế giới trong cơ thể Lâm Minh, hoảng sợ phát hiện Lâm Minh đã là tu vi Thần Hải trung kỳ, cũng giống như Long Nha. Bất đồng chính là, Long Nha là Thần Hải trung kỳ đỉnh mà Lâm Minh là mới vào Thần Hải trung kỳ. Tuy nhiên với cơ sở của Lâm Minh, tốc độ củng cố tu vi rất nhanh, tăng lên đến Thần Hải trung kỳ đỉnh căn bản không mất bao lâu.

Nếu nói lúc trước Lâm Minh tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ một mực chịu thiệt về tu vi, như vậy hiện tại hắn đã bù lại một bộ phận chênh lệch tương đương rồi!

Cho dù là trong truyền nhân Thiên Tôn, Tiểu Ma Tiên cũng chỉ là Thần Hải trung kỳ.

Trong nháy mắt chín tầng thiên kiếp giáng xuống, mảnh vỡ pháp tắc trong cơ thể Lâm Minh hoàn toàn dung hợp. Cây Tà Thần hấp thu lượng lớn năng lượng cũng mở rộng thế giới trong cơ thể Lâm Minh. Cộng thêm tích lũy lúc trước, bước vào Thần Hải trung kỳ là nước chảy thành sông.

Nhưng mà, mọi người cũng không biết, ưu đãi vừa rồi Lâm Minh đạt được lại xa xa không chỉ đơn giản là bước vào Thần Hải trung kỳ như vậy!

Trong thiên kiếp gột rửa vừa rồi, ba loại năng lượng tinh khí thần trong cơ thể Lâm Minh bắt đầu dung hợp, mảnh vỡ pháp tắc sau khi dung nhập linh hồn, thân thể, thế giới trong cơ thể, hơi thở, thể chất của Lâm Minh đều hoàn toàn bất đồng trong khoảnh khắc đó!

Nếu nói lúc trước Lâm Minh chỉ là nhận thấy được ý cảnh 33 tầng trời, như vậy hiện tại hắn liền chân chính bước vào bậc cửa ý cảnh 33 tầng trời!

Hiện tại hơi thở trên người Lâm Minh, nếu như dùng ngôn ngữ để hình dung, chính là hơi thở như Thần. Đương nhiên nó rất nhạt, gần như có thể xem nhẹ bất kể.

Những thứ này, người xem không hiểu ý cảnh 33 tầng trời không có khả năng biết được.

Thậm chí ngay cả khí linh Phong Thần Đài cũng không thể liếc mắt một cái nhìn thấu. Dù sao lão nhân áo xám chỉ là một tia tàn hồn của khí linh Phong Thần Đài, dung hợp mảnh vỡ hồn phách Thần thú ngưng tụ mà thành, cũng không phải là khí linh Phong Thần Đài thượng cổ nguyên bản. Lý giải của nó đối với ý cảnh 33 tầng trời Phong Thần Đài tồn tại thiếu hụt trời sinh.

Nếu Lâm Minh đem mọi bí mật của mình triển khai ở trước mắt lão nhân áo xám, nó tự nhiên có thể tra xét rõ ràng, nhưng Lâm Minh sẽ không làm như vậy.

- Lâm Minh rồi lại đột phá vào thời khắc mấu chốt!

- Hiện tại Lâm Minh và Long Nha tu vi giống nhau!

- Hắn rất có khả năng thật sự trèo qua 9000 trượng, thật khủng bố!

9000 trượng 33 hư ảnh thiên kiếp, một lần giáng xuống ba đạo, một lần giáng xuống chín đạo, còn có 21 đạo.

21 hư ảnh thiên kiếp này trải rộng chung quanh Lâm Minh, vào khoảnh khắc này cùng nhau xông tới!

Hư không chấn động, thanh thế kinh người. Trên khán đài cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đó.

Chín đạo thiên kiếp đã mạnh mẽ như vậy huống chi là 21 đạo!

Tất cả mọi người đều chú ý Lâm Minh. Hắn vừa mới đột phá cảnh giới, hơn nữa dường như trải qua chuyển biến tương tự Phượng Hoàng tắm lửa niết bàn, đẩy vào đường chết rồi sau đó sống.

Lâm Minh dưới loại tình huống này không thể nghi ngờ càng thêm mạnh mẽ.

Hiện tại bọn họ đều muốn xem xem, Lâm Minh rốt cuộc thực lực lớn mạnh đến loại trình độ nào, làm thế nào ngăn cản 21 đạo thiên kiếp cuối cùng này!

- Đến rồi... Phong Thần Đài này quả nhiên là cơ duyên của ta. Ta vượt qua Cửu Vẫn 33 tầng trời, đối ứng pháp tắc 33 tầng trời.

Đối mặt 21 đạo thiên kiếp đồng loạt oanh kích, Lâm Minh không xuất thương, hắn trực tiếp đem năng lượng ba hệ của mình toàn bộ thúc giục đến mức tận cùng, hứng lấy xung kích của 21 hư ảnh thiên kiếp này!

- Cừ thật, trực tiếp hứng lấy!

- Không hứng lấy cũng không có biện pháp, những hư ảnh này tuy là hình thái võ giả loài người, nhưng là bọn họ sau khi làm ra một lần công kích sẽ tiêu tan, hơn nữa công kích này không thể ngăn cản.

Năng lượng thổi quét, thần mang tận trời.

21 đạo thiên kiếp toàn bộ đánh vào trong cơ thể Lâm Minh!

Linh hồn, thể xác, thế giới trong cơ thể hắn lại lần nữa chịu đựng thiên kiếp gột rửa. Ba phần tinh khí thần, thiên kiếp đối ứng mỗi một loại đều là bảy đạo.

Cho dù là Lâm Minh đột phá Thần Hải trung kỳ, thực lực tăng cường thật lớn, hiện giờ lại chịu đựng thiên kiếp này cũng không thoải mái.

Ở phía sau Lâm Minh, hư ảnh Thương Long và cây Tà Thần lại lần nữa hiện lên, Ý Chí Kiếm cũng bổ chém mà ra.

Chém giết kịch liệt giằng co chừng thời gian mấy chục hơi thở, thần quang mới chậm rãi tiêu tan, trời đất một lần nữa khôi phục yên lặng.

Da thịt trong suốt nguyên bản mới sinh ra của Lâm Minh lại lần nữa vỡ vụn, toàn thân nhuộm máu, xương cốt toàn thân đều sắp bị đánh tan. Tuy nhiên trên mặt hắn lại treo nụ cười. Đại kiếp nạn độ cao 9000 trượng rốt cuộc bị hắn vượt qua!

Nguyên bản đã định sẵn thất bại, nhưng là đột phá vào thời khắc mấu chốt lại khiến hắn dùng tu vi Thần Hải trung kỳ vượt qua kiếp này. Không chỉ như thế, Lâm Minh còn đạt được chỗ tốt thêm vào. Thiên kiếp gột rửa thúc đẩy ba loại lực lượng trong cơ thể hắn bắt đầu dung hợp.

Vòng bán kết Phong Thần Đài này đối với Lâm Minh mà nói, cơ duyên mang đến tuy rằng không lớn bằng khi hắn vượt qua Cửu Vẫn 33 tầng trời, nhưng là cũng không kém bao nhiêu!

Chương 1267: Cuối con đường

- Quả nhiên thông qua 9000 trượng!

- Thật là thế không thể đỡ, Lâm Minh hắn sẽ không thật sự lên tới đỉnh chứ!

Thời điểm này, nếu nói Lâm Minh có thể lên tới đỉnh, rất nhiều người tuy rằng cảm thấy rung động, nhưng cũng không ngoài dự liệu. Thời điểm Lâm Minh còn chưa đột phá Thần Hải trung kỳ đã vượt qua đại kiếp 8000 trượng, sau khi đột phá vượt qua đại kiếp 9000 trượng, lên thêm một bước tới đỉnh cũng không kỳ quái.

- Không biết, ai có thể nói chuẩn xác sau 9000 trượng có thứ gì?

- Thần thoại có thể sắp bị phá vỡ, tuy rằng chỉ là có thể, nhưng sẽ trở thành khoảnh khắc ghi vào lịch sử!

Giờ khắc này, bầu không khí của trường thi đấu đã vô cùng sôi động, rất nhiều người đều đang bàn tán điên cuồng.

Đệ tử Phượng tộc thượng cổ càng là hưng phấn không hiểu, bọn họ có bao giờ từng nghĩ tới, lại có một ngày người xuất thân từ dòng họ của mình, có thể phá vỡ thần thoại của Thiên Tôn Thiên Cung lưu lại.

Ở trên Phong Thần Đài, Lâm Minh đối với từng đợt từng đợt tiếng reo hò hoan hô như sóng thủy triều kia, lại làm như mắt điếc tai ngơ, hắn giữ cho thân thể của mình ở độ cao 9000 trượng, chậm rãi hô hấp điều chỉnh.

Cánh tay, thân thể hắn vặn vẹo nhẹ nhàng, theo tiếng vang “rốp rốp”, toàn bộ xương cốt bị thiên kiếp đánh sai lệch vị đều khôi phục nguyên trạng.

Miệng vết thương trên thân mình cũng đang chậm rãi khép lại, hiện tại thương tích của Lâm Minh cũng không tính nặng lắm, chỉ trong mấy khắc tu dưỡng, đã khôi phục gần như bình thường!

“Trải qua thiên kiếp lần này, chiến linh của ta cũng sắp đến gần giai đoạn của chiến linh Bích Hồn rồi; thân thể cũng nhận được thanh tẩy. Hiện tại cơ thể của ta cho dù không có long cốt, máu Phượng, tư chất tu luyện của ta cũng hơn xa người phi thường có thể sánh bằng! Hơn nữa lực phòng ngự của thân thể lại tăng lên một bậc cao.

Lâm Minh nội thị toàn thân, ở các mặt thể hiện ưu đãi khi leo lên Phong Thần Đài, đối với người khác leo lên Phong Thần Đài là cực khổ, mà đối với Lâm Minh thì đó lại là xác minh độ Cửu Vẫn đối với pháp tắc thời gian của mình, là một mối cơ duyên thật lớn.

Hiện tại hắn chỉ có một mục đích, đó chính là lên tới đỉnh! Leo lên không ngừng, dùng hết một tia khí lực cuối cùng đi lên bậc 33!

Phong Thần Đài thượng cổ, kẻ lên tới đỉnh đài này, có thể xưng là Phong Thần cũng không phải là nói suông, mà là nó thật sự có thể mang đến ba tầng thanh tẩy linh hồn, thân thể cùng thế giới trong cơ thể cho người, xúc tiến dung hợp tinh khí thần của người.

Cơ sở của Lâm Minh hiện tại còn quá kém, dù Phong Thần Đài thượng cổ chân chính đặt ở trước mắt hắn, hắn cũng không có khả năng leo lên.

Mà Phong Thần Đài phỏng chế này thì đơn giản hơn nhiều, đồng thời có được một lũ ý cảnh của Phong Thần Đài chân chính, thật thích hợp với hắn, cơ hội như thế sao hắn có thể không nắm bắt?

Từng bước một leo lên phía trước, không ngừng, bước chân của Lâm Minh vững chắc mà lại vững vàng!

Sau 9000 trượng không hề có thiên kiếp, cũng không còn có Thần lực, mà một loại lực lượng hư vô mờ mịt bao phủ ở nơi này.

Trong quá trình Lâm Minh leo lên, có cảm giác dường như mình cách tuyệt với thế gian, như là đi tới một không gian dị độ nào đó.

Trong không gian này tràn ngập một khí tức kỳ dị, mà Lâm Minh chưa từng có cảm giác qua.

Leo lên tới nơi này, Lâm Minh không có cảm nhận được áp lực, điều này làm cho hắn cảm thấy rất kỳ lạ, theo lý thuyết từ bậc 33 càng đi về sau hẳn là càng khó mới phải.

“Chẳng lẽ không gian kỳ dị này chỉ là ảo giác, mà thật ra ta đã rơi vào trong ảo trận mê cung rồi sao?” Trong lòng Lâm Minh sinh ra ý niệm này, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không có khả năng lắm.

Phong Thần Đài từ đầu đến cuối đều xâu chuỗi ý cảnh 33 trọng thiên, đối với khảo nghiệm của người thí luyện cũng căn cứ vào thứ này, đó là lịch lãm của võ giả đối với ba loại căn nguyên sinh mệnh tinh khí thần.

Về phần ảo trận các thứ, với Lâm Minh xem ra là thuộc loại một số gì đó nhánh cuối kèm theo, còn kém xa so với căn nguyên pháp tắc, không nên xuất hiện ở vị trí gần bậc 33.

Thời điểm trong lòng Lâm Minh cảm thấy kỳ lạ, quần chúng cũng đang nghi hoặc.

- Lâm Minh dường như leo lên rất thoải mái? Ta thấy dường như hắn không có mảy may khó khăn gì!

Một võ giả nhỏ giọng nói.

- Đừng lầm! Nhất định Lâm Minh đang trải qua đau khổ chúng ta khó có thể tưởng tượng, chỉ là ngươi không nhìn thấy mà thôi! Nếu đổi lại là ngươi đi lên, ắt lập tức tan xương nát thịt!

- Đúng! Ngươi thoạt nhìn thấy đơn giản, kỳ thật hung hiểm không thể tưởng tượng! Đây cũng chính là Lâm Minh, nếu đổi là người khác đi lên, thời gian một hô hấp đều không trụ được!

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi nhao nhao bàn tán, từng người nói với bộ dáng rất chắc chắn, Lâm Minh liên tiếp phá đại kiếp của 8000 trượng, 9000 trượng, đã làm cho rất nhiều đệ tử trẻ tuổi tông môn bội phục Lâm Minh sát đất, xem hắn là thần tượng.

Quả thật Lâm Minh rất dễ dàng chiếm được võ giả trẻ tuổi sùng bái, bởi vì Lâm Minh là xuất thân bình thường nhất trong tất cả thiên tài, ngay cả Thánh địa Giới Vương đều không phải, nhưng mà hắn lại có thể lấy được thành tựu như thế, ở phương diện tiềm lực lực áp tất cả truyền nhân Thiên Tôn của Hạo Vũ Thiên Cung 2 triệu năm qua. Việc này đâu phải là hai chữ "chuyên tâm" có thể hình dung.

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây, nhìn thấy Lâm Minh mới biết được, xuất thân không tốt, giống nhau cũng có cơ hội đứng ở sân khấu cao nhất của Thần Vực, trở thành cao thủ đỉnh phong.

- 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài rốt cuộc là thứ gì?

Ở trên chỗ tôn vị có người hỏi, những đại nhân vật này tràn ngập tò mò với 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài.

Nhưng bởi vì Phong Thần Đài chỉ dành cho nội bộ Hạo Vũ Thiên Cung sử dụng, ở trên đệ nhất hội võ bình thường tuy rằng ngẫu nhiên lấy ra, nhưng người dự thi trong đệ nhất hội võ nhiều nhất cũng chỉ là leo đến bậc 32, 1000 trượng cuối cùng kia rốt cuộc có thứ gì, ngay cả Giới Vương cũng không biết.

- Ta thật ra biết một ít!

Đột nhiên một lão nhân áo xám lên tiếng nói. Lão vừa nói, lập tức thu hút ánh mắt mọi người trong đại điện.

- A? Chu trưởng lão biết à?

- Ừm! Ta vốn chính là người của Hạo Vũ giới, là môn hạ ở Quảng Vũ Đại Thánh địa, mấy vạn năm trước một sư huynh của ta may mắn được tuyển vào Hạo Vũ Thiên Cung, cũng từng leo lên Phong Thần Đài, tuy rằng hắn không thể leo lên bậc 33, nhưng biết rõ tình huống mấy ngàn trượng cuối cùng của Phong Thần Đài!

Một ít đại giới ở chỗ của Thiên Tôn, đệ tử Thánh địa đại giới Giới Vương đối ứng, sẽ có khả năng được Thiên Tôn Thiên Cung tuyển vào, U Vô Tận chính là ôm tâm tư này muốn đi vào Ma Thủy Thiên Cung. Tuy nhiên sau khi chiến một trận Phong Thần Đài bại trận, hắn cũng rất khó có cơ hội này nữa. Ma Thủy Thiên Tôn cũng là độc nhân trong các Thiên Tôn, tiêu chuẩn tuyển đệ tử của Ma Thủy Thiên Cung cao hơn không ít so với Hạo Vũ Thiên Cung.

Lão nhân nói tiếp:

- Ở Hạo Vũ Thiên Cung, 1000 trượng cuối cùng cũng có đệ tử leo lên, đương nhiên bọn họ đều là Thần Biến kỳ mới đi lên được. Tình huống của 1000 trượng cuối cùng vì người mà khác nhau, mỗi người trải qua đều bất đồng. Nghe sư huynh ta nói, đến bây giờ hắn còn chưa từng biết được có hai người nào trải qua tình huống giống nhau!

- Hả? Có chuyện như vậy ư?

Mọi người nghe lão nhân nói, đều bị khơi dậy hứng thú nhao nhao nói.

- Hạo Vũ Thiên Tôn tuy rằng là người chế tạo Phong Thần Đài, nhưng rất nhiều tình huống của Phong Thần Đài đều vượt qua khống chế của Hạo Vũ Thiên Tôn. Phát sinh loại tình huống này cũng là ngoài dự liệu của Hạo Vũ Thiên Tôn. Lão nhân gia ngài suy đoán, các thứ trải qua ở 1000 trượng cuối cùng là căn cứ vào công pháp tu luyện, cơ duyên, cơ sở, thể chất đặc điểm, ý chí, thiên phú, tiềm lực, huyết mạch, ngộ tính của bản thân võ giả... các thứ đã trải qua tất cả nhân tố thêm vào cùng một chỗ để quyết định! Cho nên đủ các loại các dạng, không thể đoán trước. Thậm chí có khi còn có thể sinh ra dị tượng kèm theo!

- Dị tượng!?

Mọi người đều cả kinh trong lòng, phàm là liên quan đến dị tượng, đều là chuyện khó lường.

- Không sai! Càng là có tiềm lực thiên phú kinh người, càng là tu luyện công pháp thần kỳ, leo lên 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài, sẽ càng xuất hiện chuyện khiến người ta khó có thể dự liệu. Ngẫu nhiên có yêu nghiệt thiên phú kinh người leo lên 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài xuất hiện dị tượng thiên địa cũng không có gì lạ. Lúc trước Thần Hải ghi lại Hạo Hư Tử sáng tạo 7000 trượng, ở thời điểm hắn là Thần Biến kỳ leo lên 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài, đã từng xuất hiện dị tượng!

- Thì ra là thế! Phong Thần Đài này thật đúng là thần kỳ!

Mọi người không kiềm nổi tán thưởng.

- Đúng! Nó vâng chịu pháp tắc thiên địa thần kỳ, đã vượt qua lý giải của chúng ta!

Mọi người đang bàn luận, Lâm Minh đã leo lên đến độ cao 9100 trượng của Phong Thần Đài, không có xuất hiện bất kỳ trạng huống dị thường gì.

Lâm Minh rất cẩn thận, tuy rằng áp lực rất nhỏ, nhưng hắn leo lên cũng không mau.

Hắn biết rõ, kiếp nạn nên tới vẫn sẽ tới, sẽ không bởi vì hắn leo lên mau hoặc chậm mà thay đổi.

9200 trượng, 9300 trượng!

Từng bước một, vững bước leo lên.

Chỉ còn lại có 700 trượng cuối cùng, một khi lên tới đỉnh Phong Thần Đài, sẽ là một lần thanh tẩy và siêu thoát sinh mệnh đối với Lâm Minh!

Đúng lúc này, tâm thần Lâm Minh chấn động, đột nhiên hắn cảm nhận được ý chí khủng bố như nước thủy triều thanh tẩy xuống!

Trong ý chí này ẩn chứa vô tận sát khí, sôi trào cuồn cuộn giống như sóng thần!

“Đến rồi sao? Sẽ là thứ gì đây!?”

Lâm Minh hết sức chăm chú, ý chí khủng bố kia càng ngày càng cường đại.

Toàn bộ bầu trời đều bao phủ ở trong sát hải hỗn độn, thiên địa đều mất đi màu sắc vốn có!

"Đây là..." Trong lòng Lâm Minh vô cùng căng thẳng, sát khí trước mắt này quá khủng bố đi! Khẳng định là sát khí khủng bố nhất từ trước tới nay Lâm Minh mới gặp được, thật không thể tưởng tượng.

Ngay khoảnh khắc đó, Lâm Minh cảm giác dường như mình hoàn toàn cách tuyệt với thế gian, thậm chí ngay cả Phong Thần Đài đều không thấy, hắn ở chỗ sâu trong tinh không trống trải, không bờ không bến.

Trong mơ hồ, Lâm Minh nhìn thấy ở chân trời, có một đám vật gì đó bay qua đây.

Thị lực của Lâm Minh vô cùng tốt, cách từ rất xa cũng nhìn thấy rõ ràng, lần này vừa thấy, trong nháy mắt Lâm Minh trợn trừng lớn hai mắt.

- Đó là... Trời ạ!

Lâm Minh kinh hoàng trong lòng, đồng tử co rút lại, đó dĩ nhiên là rồng... là rồng chân chính!

Không riêng gì rồng, còn có các loại Thần thú khác.

Băng Phượng, Hỏa Phượng, còn có một loại Hắc Phượng Hoàng cho tới bây giờ Lâm Minh chưa từng nghe nói qua.

Toan Nghê, Thao Thiết, Bạch Trạch, Kỳ Lân...

Ước chừng hơn 200 con!

Những con Thần thú này không ngừng trở thành lớn, tiếp tục thành lớn, từ lớn bằng cỡ bàn tay đến bằng cỡ một thân người, tiếp đến bằng cỡ một gian phòng, bằng cỡ ngọn núi... cuối cùng thân hình chúng trở thành lớn đến vài trăm dặm, thậm chí mấy ngàn dặm, gần như cùng cấp như một viên hành tinh nhỏ!

Trên mỗi một con Thần thú không ngờ đều có người đứng, nói chính xác là một đội quân. Bọn họ mặc chiến giáp màu vàng đứng ngay ngắn chỉnh tề.

Mà ở trước người bọn họ, còn đứng một tướng lãnh.

Trên thân mỗi một con Thần thú đều có một tướng lãnh, cùng với đội quân hơn một vạn.

Những binh sĩ quân đội này, mỗi người đều có khí tức vô cùng khủng bố, Lâm Minh giật mình phát hiện: chính mình lại không phải là đối thủ của bất kỳ một binh sĩ nào.

“Bọn họ... là Thần Quân? Không đúng! Là Thánh Chủ!”

Dùng Thánh Chủ để làm binh sĩ!? Mấy trăm vạn Thánh Chủ!?

Thấy rõ ràng điểm này, Lâm Minh vô cùng khiếp sợ, những binh sĩ này không ít người đã tóc trắng xoá, da mặt đầy nếp nhăn, hiển nhiên đã rất cao tuổi. Trong ấn tượng của Lâm Minh, bọn họ hẳn phải đều là nhân vật thân ở địa vị cao, là người chủ của tông môn, nhưng hiện tại, bọn họ đều là binh sĩ!

Lâm Minh không thể tin nhìn về phía tướng lãnh đứng ở phía trước binh sĩ, đối mặt với bọn họ dường như hắn đối mặt với toàn bộ vũ trụ, có một loại cảm giác kính sợ không cách nào hình dung được.

“Thiên Tôn!”

Trong đầu Lâm Minh lóe ra từ ngữ này, dùng Thánh Chủ làm binh, dùng Thiên Tôn làm tướng!

Một chi đội ngũ này rốt cuộc là thế nào chứ! Sợ là phải dùng hết tất cả lực lượng của Thần Vực chăng? Có chuyện gì, có thể làm tất cả cao thủ Thần Vực xuất động? Chẳng lẽ là...

Đại kiếp nạn!?

Trong lòng Lâm Minh chợt nghĩ tới đại kiếp thiên địa theo như lời của Thương Thiên Cổ Ấn... Trong lúc nhất thời, không nói nên lời...

Chương 1268: Hư ảnh Thiên Tôn

Đại kiếp nạn thượng cổ là một trường chiến tranh thổi quét toàn bộ Thần Vực hay sao?

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này, quy mô to lớn của trận chiến tranh này khiến Lâm Minh cảm giác khó có thể tưởng tượng, ngay cả quy tắc thiên đạo đều bởi vậy mà biến đổi.

Phải là loại chiến tranh khủng bố tới mức nào, mới có thể đánh tan pháp tắc thiên đạo?

Đúng lúc này, Lâm Minh nhìn thấy ở trong hư không hiện ra một cái thần đài màu vàng tía thật lớn, một nam nhân khôi ngô cao lớn, mặc trường bào màu trắng đứng ở trên thần đài.

Tay phải hắn cầm một cây quyền trượng hoàng kim, tay trái cầm một ấn vuông cổ dày nặng. Ngay khoảnh khắc, hắn đứng ở trên thần đài dường như biến thành duy nhất ở thế gian.

Một mình hắn đối mặt với quân đội tạo thành bởi 200 Thiên Tôn, mấy trăm vạn Thánh Chủ.

“Đó là Phong Thần Thiên Tôn?”

Lâm Minh hiện lên ý niệm này trong lòng.

Phong Thần Thiên Tôn, là thủ lĩnh của Thần Vực 3. 6 tỉ năm trước!

Thân ảnh kia cách rất xa, nhưng trong nháy mắt Lâm Minh nhìn thấy hắn, lại tâm thần chấn động mạnh, nhìn hắn giống như là đối mặt với vũ trụ cùng tinh tú thái cổ.

Tiếp theo sau, uy áp khủng bố giống như thác nước ép thẳng xuống dưới, sát khí mờ mịt mênh mông. Thân mình Lâm Minh ở trong uy áp như thế, cảm giác dường như mình một chiếc lục bình, bất cứ lúc nào sẽ bị nuốt mất.

“Đây là ý chí của Thiên Tôn? Là ký ức của Phong Thần Đài!”

Lâm Minh chấn động tâm thần, hiện tại đã không hề nghi ngờ, Phong Thần Đài thượng cổ đúng là Thần khí của Phong Thần Thiên Tôn, mà đại ấn trong tay Phong Thần Thiên Tôn kia chính là Thương Thiên Cổ Ấn.

3. 6 tỉ năm trước, Phong Thần Thiên Tôn dẫn dắt cao thủ Thần Vực thượng cổ chống cự lại đại kiếp nạn, hắn chính là đứng ở trên Phong Thần Đài điểm binh!

Đến sau này, Phong Thần Đài thượng cổ mất tích sau đại kiếp nạn, thậm chí có thể nó đã gặp phải đòn nghiêm trọng, bị tổn thương nghiêm trọng. Nếu không không có khả năng Hạo Vũ Thiên Tôn nhận được một lũ khí linh của Phong Thần Đài thượng cổ để luyện chế phỏng chế phẩm Phong Thần Đài này.

Mà Thương Thiên Cổ Ấn thì bị Phong Thần Thiên Tôn dùng để trấn áp một tồn tại không biết tên. Một lần trấn áp này chính là 3. 6 tỉ năm, không thể tưởng tượng, rốt cuộc phía dưới Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp là thứ gì mà lại có thể sống lâu như vậy!

Lâm Minh có nghi hoặc này trong lòng, nhưng lúc này, hắn cũng khó có thể suy nghĩ tiếp, uy áp từ trên Phong Thần Đài quá mức khủng bố, tùy ý trút xuống áp lực mênh mông ở trên thân Lâm Minh. Thân thể hắn, linh hồn, trong thế giới cơ thể hắn đồng thời chịu đựng uy áp này thanh tẩy.

Thần niệm dường như sắp sụp đổ vỡ nát. Thế giới trong cơ thể mấy lần sắp sụp xuống. Đây là uy áp của Phong Thần Thiên Tôn khi đứng ở Phong Thần Đài năm đó lưu lại.

Là ý niệm võ đạo của mấy trăm Thiên Tôn, mấy trăm vạn cường giả Thánh Chủ, Giới Vương hội tụ mà thành ý chí khủng bố, thống trị vạn vật thương sinh linh!

Cho dù là đã trải qua thời gian 3. 6 tỉ năm, cho dù là Phong Thần Đài của Hạo Vũ Thiên Tôn luyện chế, chỉ là lấy một lũ tàn hồn khí linh của Phong Thần Đài nguyên bản, nhưng vẫn như trước khiến Lâm Minh khó có thể chịu đựng!

Ở dưới loại uy áp này, trên trán Lâm Minh tuôn đầy mồ hôi; trên cánh tay nổi vồng gân xanh như những con giun.

Ở trong tay Phong Thần Thiên Tôn, Thương Thiên Cổ Ấn rất nặng kia chậm rãi lơ lửng lên. Ngân hoa vạn trượng từ trên Thương Thiên Cổ Ấn buông xuống, tùy ý bay múa ở trên bầu trời, một cổ uy nghiêm của Thần lan tỏa ra.

Mấy trăm vạn cao thủ Thần Vực, thần sắc trang nghiêm trang trọng, không có phát ra một mảy may thanh âm, cuồng phong thổi quét phần phật, giờ này khắc này, ý niệm của bọn họ hội tụ thành dòng thác lũ khủng bố đánh nát hư không!

Thời không mất đi, chúng sinh run rẩy!

Lâm Minh đau khổ chống đỡ, mạch máu toàn thân hắn đều gần như sắp bị vỡ vụn, nhưng hắn vẫn như trước từng bước một leo lên phía trước.

Vô cùng gian nan, ý chí của hắn ở dưới loại uy áp này, dường như là một khối thần thiết đang được rèn luyện.

- Lâm Minh đang trải qua cái gì?

- Là cái gì vậy? Chúng ta không nhìn thấy!

Rất nhiều đệ tử phát hiện ra vẻ dị thường của Lâm Minh, hiển nhiên Lâm Minh đang chịu đựng đau khổ nào đó. Đại kiếp nạn 7000 trượng, 8000 trượng, 9000 trượng phía trước, bọn họ đều xem thấy rất rõ ràng, nhưng hiện tại lại hoàn toàn không biết Lâm Minh đã trải qua điều gì.

- 1000 trượng cuối cùng của Phong Thần Đài vì người mà khác biệt, nhưng từ xưa đến nay, cũng chưa từng có cường giả Thần Hải nào leo lên tới 1000 trượng cuối cùng, Lâm Minh đang trải qua điều gì rất khó nói!

- Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng có thể làm Lâm Minh gian nan như thế, tất nhiên là kiếp nạn chúng ta khó có thể tưởng tượng!

Đừng nói là người xem bình thường ở đây, cho dù là rất nhiều cao thủ ở trên tôn vị, thậm chí Giới Vương Tiêu Đạo Tử cũng không biết giờ này khắc này Lâm Minh đang trải qua thứ gì.

Thời gian ở khoảnh khắc đó dường như trở nên vô cùng chậm chạp, dường như Lâm Minh thấy được đại chiến thổi quét thiên địa; thấy được ức vạn sinh linh rơi xuống và bị thiêu cháy; thấy được tinh tú vỡ nát; thế giới sụp đổ; Phượng Hoàng Niết Bàn; Thương Long thây đầy đất; máu Thần thú chảy như sông; Thiên Tôn cũng phải ngã xuống; mà cái mạng của Thánh Chủ thì càng giống như bụi bặm giữa không trung... mỗi thời mỗi khắc đều có người tan đi.

Tình cảnh mênh mang, hùng hồn, áp lực, thảm thiết như thế!

Thân ở trong đó cũng không cách nào thấy rõ, nhưng sát khí, ý chí khủng bố kia thì lại tấn công tâm thần của Lâm Minh, khiến thần niệm của hắn mấy lần suýt hỏng mất!

- Chiến linh Hồng Mông!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, tế ra chiến linh Hồng Mông cùng với Ý Chí Kiếm mở đường.

Ý Chí Kiếm màu vàng lợt va chạm với sát hải!

“Coong!”

Ý Chí Kiếm bình thường mọi việc đều thuận lợi mà trong nháy mắt chém bổ vào sát hải kia, Lâm Minh cảm giác thức hải chấn động mạnh, lực phản chấn khiến linh hồn thống khổ như bị xé rách. Nhưng mà hắn không có từ đó bỏ qua, vẫn như trước chịu đựng đau nhức dùng Ý Chí Kiếm mở đường: nếu không ở dưới uy áp như thế, khẳng định hắn không leo lên được.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, một khắc, nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ...

Lâm Minh cố hết sức bằng vào một cổ ý chí bất khuất, leo lên đến chỗ 9900 trượng của Phong Thần Đài!

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, chân nguyên cạn kiệt, Ý Chí Kiếm đã hoàn toàn ảm đạm xuống... Khó có thể tưởng tượng dọc theo đường đi này hắn đã trải qua đau khổ đến mức nào.

Cho dù là Lâm Minh cơ sở vô cùng thâm hậu, lúc này cũng đã đạt tới cực hạn, hắn hoàn toàn bằng vào một cỗ ý niệm chống đỡ leo đến nơi này.

Ngón tay bị ma sát mài mòn, môi cắn đến rướm máu, mồ hôi làm mờ hai mắt, mọi thanh âm đều dường như rời xa Lâm Minh... Hắn chỉ cắn chặt hàm răng, từng bước một leo lên phía trước!

9950 trượng, 9960 trượng...

Mắt thấy sắp lên tới đỉnh!

Giờ khắc này, tất cả người xem đều vô cùng kích động đứng lên.

- Lâm Minh thật sự sắp lên tới đỉnh rồi ư!?

- Khó nói! Giờ khắc cuối cùng này, rất có thể sẽ trải qua một trận kiếp nạn còn khủng bố hơn! Cũng giống như kiếp nạn trải qua ở 8000 trượng, 9000 trượng trước đó!

- Kiếp nạn 1 vạn trượng không biết là bộ dáng gì nữa, hiện tại rất khó nói Lâm Minh có thể leo lên tới đỉnh hay không!

Tuy rằng không biết Lâm Minh trước đó đã trải qua điều gì, nhưng mọi người đều nhìn ra được: kỳ thật là hắn bằng vào một ý niệm ngoan cường mới leo lên đến nơi này, bản thân hắn đã sớm hư thoát rồi!

Nếu ở độ cao 1 vạn trượng lại trải qua kiếp nạn, thực có thể càng khủng bố hơn so với kiếp nạn 9000 trượng, Lâm Minh nếu muốn một lần nữa vượt qua gần như là chuyện không có khả năng.

Thời điểm ở 9000 trượng, Lâm Minh là dựa vào đột phá Thần Hải trung kỳ sáng tạo kỳ tích, như vậy hiện tại trừ phi Lâm Minh đột phá tiếp Thần Hải hậu kỳ, nếu không chỉ có thể thất bại.

Mà hắn vừa mới đột phá Thần Hải trung kỳ, nếu muốn lập tức đột phá tiếp Thần Hải hậu kỳ hiển nhiên là không có khả năng.

- 9990 trượng rồi!

- Tới thời điểm cuối cùng!

Mọi người đều như ngừng thở. Ngay giờ khắc này, đột nhiên cảm giác nguyên khí thiên địa chung quanh Phong Thần Đài đột nhiên hỗn loạn cả lên, bùng phát ra năng lượng khủng bố, Phong Thần Đài to lớn kia không ngờ lại bắt đầu lay động, dường như có một con Chân Long sống lại ở bên trong Phong Thần Đài.

- Có kiếp nạn thật ư?

- Kiếp nạn vào thời điểm này, làm sao hắn có thể gánh được?

Lúc này mọi người đều cảm thấy tiếc hận thay cho Lâm Minh. Nếu 1 vạn trượng mà còn có kiếp nạn, thì độ khó của Phong Thần Đài thật sự quá biến thái rồi, hoàn toàn không phải con người có thể leo lên tới đỉnh.

- Đó là cái gì?!?

Đột nhiên có người chỉ vào tầng cao nhất của Phong Thần Đài kêu lên.

- Xem kìa trên bậc 33 của Phong Thần Đài có một bóng người!

Mọi người đều vô cùng kinh hãi. Ở chỗ cao nhất trên Phong Thần Đài đang đứng hư ảnh của một người áo trắng cao lớn, hắn chắp hai tay sau lưng, như là đứng ở trong dòng chảy thời gian vĩnh hằng, dung nhập trong thiên địa mờ mịt, phóng mắt nhìn về tương lai và viễn cổ.

Tuy rằng chỉ là hư ảnh, nhưng ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện, lại giống như kẻ thống trị trong thiên địa quân lâm thế gian, mấy tỉ người ở đây đều có một loại xúc động muốn quỳ bái. Tiêu Đạo Tử đang lơ lửng trên bầu trời, tức thì bị lực lượng này chấn nhiếp, hoàn toàn không thể duy trì trạng thái phi hành!

Tiêu Đạo Tử vô cùng kinh hãi trong lòng, vội vàng bấm một cái ấn quyết, bay ngược ra sau mấy vạn trượng, khó khăn lắm mới ổn định được thân mình, chậm rãi hạ xuống, cuối cùng dừng ở trên mặt đất.

Trên vùng trời Phong Thần Đài cấm bay, nhưng đó là đối với đệ tử trẻ tuổi, còn Tiêu Đạo Tử thân là Giới Vương, vẫn có biện pháp phi hành, nhưng hiện tại ở trước mặt hư ảnh này, hắn lại không bay lên được, điều này sao không khiến hắn sợ hãi như thế!

“Người nọ là...”

Tiêu Đạo Tử xoay chuyển tâm niệm nhanh chóng: chỉ là một hư ảnh, nhưng khí thế của hắn, thậm chí còn cường đại hơn so với Thiên Tôn bình thường! Tiêu Đạo Tử nghĩ không ra là ai có thần uy bực này!

Chuyện này cũng khó trách, Thiên Tôn thượng cổ đều là nhân vật của 3. 6 tỉ năm trước, đừng nói là Tiêu Đạo Tử, ngay cả Hạo Vũ Thiên Tôn đều không biết! Nếu không phải Lâm Minh tìm được Thương Thiên Cổ Ấn ở phía dưới đế đô viễn cổ, hắn cũng không có khả năng biết Phong Thần Thiên Tôn.

- Hắn là ai vậy? Khí thế thật đáng sợ! Đối mặt với hắn giống như đối mặt với tinh tú thái cổ!

- Chỉ là hư ảnh mà đã như thế, bản thân hắn thì sẽ đạt tới trình độ loại nào?

- Không biết! Chẳng lẽ là Hạo Vũ Thiên Tôn?

- Khẳng định không phải Hạo Vũ Thiên Tôn! Không biết đây là vị Vương giả thượng cổ nào!

Mọi người nhao nhao bàn tán, mà ở trên Phong Thần Đài, Lâm Minh gần như ý thức mơ hồ, cũng nhìn thấy hư ảnh này.

Người khác không biết, Lâm Minh lại biết rõ người này là Phong Thần Thiên Tôn!

Hư ảnh của Phong Thần Thiên Tôn đang đứng ở trước mặt hắn, cách hắn chỉ có khoảng cách mười trượng cuối cùng!

- Phong... Thần... Thiên... Tôn...

Lâm Minh mấp máy môi, nhưng lúc này hắn đã không còn phát ra tiếng, hắn chỉ nhìn vào Phong Thần Thiên Tôn, khóe miệng tràn ra đầy máu.

Hư ảnh cao lớn màu trắng chậm rãi bước đi thong thả trên Phong Thần Đài, hắn chậm rãi đi tới bên mép Phong Thần Đài. Lâm Minh ngửa đầu nhìn lên, lại không thấy rõ gương mặt hắn, chỉ có thể cảm nhận được ở trên thân hắn một khí tức hùng vĩ mênh mông, dường như hắn đạp trên dòng sông năm tháng mờ mịt vô tận, vượt qua thời gian 3. 6 tỉ năm mà đến đây!

Hư ảnh của Phong Thần Thiên Tôn cúi đầu nhìn về phía Lâm Minh, hai tròng mắt hắn giống như hư không sâu sắc, dù làm cách nào cũng không nhìn thấu.

Đối mặt với Phong Thần Thiên Tôn, tuy rằng Lâm Minh không biết, nhưng lại khâm phục tự đáy lòng: hắn lưng đeo nặng lịch sử Thần Vực hàng 3. 6 tỉ năm về trước!

Lâm Minh muốn mở miệng kêu một tiếng “tiền bối”, nhưng mà hắn không cách nào phát ra một tia thanh âm. Đúng lúc này, Phong Thần Thiên Tôn hờ hững vươn tay, chậm rãi khắc thứ gì đó ở trên hư không...

Chương 1269: L3n đỉnh

Lúc ngón tay Phong Thần Thiên Tôn xẹt qua hư không, để lại quỹ tích màu vàng tía, những đường quỹ tích ánh sáng kết hợp tạo thành phù văn màu vàng tía kỳ dị.

Lâm Minh ngây ra một lúc, chữ phù màu vàng tía này như tỏa ra ma lực kỳ dị, làm cho Lâm Minh vừa nhìn thấy chúng liền hãm vào trong đó.

Đây là...

Tâm thần Lâm Minh chấn động!

Ngón tay Phong Thần Thiên Tôn không ngừng, khắc ra phù văn thứ nhất, liền tiếp tục cái thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Liên tục khắc ra, mỗi một nét của hắn rất chậm, khắc ra quỹ tích huyền diệu xa xưa, tựa như ẩn chứa chí lý thiên địa.

Toàn bộ quá trình không có một chút tiếng động, hoàn toàn là trao đổi im lặng.

Lúc này, trong mắt Lâm Minh chỉ có những phù văn thần bí này, không còn gì khác.

Kỳ thật hắn không hiểu được Phong Thần Thiên Tôn khắc cái gì, nhưng mơ hồ cảm giác được những phù văn này là trân bảo vô cùng quý giá, ẩn chứa huyền ảo đại đạo thiên địa!

Khoảng khắc, Lâm Minh hoàn toàn tiến vào trang thái không linh, mọi thứ xung quanh đều mất đi ý nghĩa đối với hắn.

Trên thính phòng, mấy tỷ người cũng thấy cảnh tượng này.

- Cái bóng kia là ai, hắn đang làm gì?

- Đó hẳn là dấu ấn thần hồn của đại năng thượng cổ trên Phong

Thần Đài, trải qua mấy trăm triệu năm, thậm chí hàng tỷ năm cũng không phai mờ! Chẳng lẽ là vì Lâm Minh, nó bị kinh động? Trời ạ, thật là không thể tưởng tượng!

- Nghe nói thiên tài tuyệt thế leo lên một bước cuối cùng trên Phong Thần Đài, sẽ xuất hiện thiên địa dị tượng, Hạo Hư Tử Hạo Vũ Thiên Cung, Thần Biến kỳ leo đến một ngàn trượng cuối cùng trên Phong Thần Đài, đã từng xuất hiện thiên địa dị tượng. Có lẽ, cái bóng đại năng này chính là thiên địa dị tượng của Lâm Minh khi lên đến Phong Thần Đài!

- Thật không thể tưởng tượng, kinh động đại năng thượng cổ! Hình như hắn đang viết gì đó!

- Đúng là viết gì đó, chỉ là ta hoàn toàn không nhìn rõ, hình như bị thứ gì che chắn!

Mọi người căn bản không nhìn rõ những chữ viết kia, rõ ràng thấy cái bóng đang khắc từng nét, nhưng trong quá trình hắn khắc ra, lực lượng pháp tắc thiên đạo xung quanh như bị vặn vẹo, làm bọn họ không thể nhìn rõ ràng.

- Là chữ? Hay là phù văn? Ai nhìn ra đang viết cái gì?

Nhiều người ra sức mở to mắt, liều mạng muốn nhìn rõ cái bóng Thiên Tôn đang viết cái gì. Nhưng bọn họ càng ra sức nhìn, ánh mắt lại càng mờ nhạt, cuối cùng cả ngón tay của cái bóng Thiên Tôn cũng không thấy rõ được.

- Thật đáng tiếc!

- Nhìn không ra!

Mọi người đều mơ hồ đoán được, cái bóng trên Phong Thần Đài có thể là người nổi bật trong Thiên Tôn, bằng không làm sao chỉ với một cái bóng để lại mà đã khủng bố như thế.

Chữ viết, phù văn khắc ra, nói không chừng ẩn chứa thiên địa đại đạo nào đó, nếu có thể nhớ được chúng, sẽ được lợi không ít!

- Chúng ta không nhìn rõ, vậy Lâm Minh có thể thấy rõ được không?

- Chẳng lẽ cái bóng này đặc biệt xuất hiện, khắc chữ cho Lâm Minh xem?

Mọi người xì xào bàn tán, vừa kinh sợ lại vừa hâm mộ.

Thần quang màu vàng tía bao phủ, như vạn sợi tơ rũ xuống bao phủ Lâm Minh cùng cái bóng Thiên Tôn, không ai thấy được trên bậc 33 Phong Thần Đài đã xảy ra chuyện gì.

Trong hào quang chói mắt này, Lâm Minh cảm thấy thân thể mình dường như không còn trọng lượng, hắn trừng mắt nhìn những phù văn thần bí bay vào người mình, một phần chôn sâu vào máu thịt, một phần in lên linh hồn lực, còn có một bộ phận bay vào thế giới trong cơ thể hắn.

"Rốt cuộc đây là cái gì? Pháp tắc? Tin tức? Hay là cả hai?"

Lâm Minh hít sâu một hơi.

Ngay khoảng khắc đó, hào quang biến mất, cái bóng Phong Thần Thiên Tôn cũng biến mất theo, hóa thành đốm sáng vàng tía bay đi như cánh hoa.

Trong nháy mắt cuối cùng, Lâm Minh cảm nhận được bên trong hào quang có một cỗ ý chí mạnh mẽ, dường như kèm theo bất khuất cùng không cam lòng....

"Phong Thần Thiên Tôn..."

Tâm thần Lâm Minh vô cùng phức tạp, trong nháy mắt Phong Thần Thiên Tôn biến mất, uy áp ngập trời cũng khôi phục bình thường.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

- Cái bóng đại năng cổ biến mất, phù văn hắn khắc ra cũng không thấy.

Mọi người không thấy cảnh phù văn màu vàng tím nhập vào người Lâm Minh, hoàn toàn không rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. 1000 trượng cuối cùng trên Phong Thần Đài, hoàn toàn không giống như bọn họ dự đoán.

Vốn bọn họ nghĩ, Lâm Minh sẽ còn phải chịu đựng một lần thiên kiếp khủng bố, thậm chí có thể thất bại, nhưng không ngờ tới lại là kết quả này.

Lâm Minh hít sâu một hơi, cầm lấy Phong Thần Đài thô ráp, từng bước đi tới!

10 trượng, 9 trượng, 8 trượng, 7 trượng, 6 trượng, 5 trượng...

Chỉ còn vài bước liền lên đỉnh, nhưng Lâm Minh không hề nóng vội, mỗi một bước vô cùng vững vàng.

Hàng tỷ người ngừng thở, tập trung vào Lâm Minh.

Khoảng khắc cuối cùng, thời gian dường như trở nên vô cùng chậm chạp.

Lâm Minh vững vàng giơ tay phải, bám lên bờ bậc 33 Phong Thần Đài.

Tay phải dùng sức, hắn như dùng hết sức của bản thân, chậm rãi kéo thân thể đi lên.

Đầu tiên là tay chạm đất, sau đó thân người, hai chân, Lâm Minh nửa quỳ trên bậc 33 Phong Thần Đài, chậm rãi đứng thẳng dậy.

Lên đỉnh 33 bậc Phong Thần Đài!

Khoảng khắc đó, Lâm Minhcảm thấy sinh mệnh của mình nhận được một loại tẩy rửa không rõ, hắn đứng trên độ cao 33 vạn trượng, nhìn xuống mặt đất mênh mông, nhìn ra ngân hà xa xăm!

Vào lúc này, thân thể, linh hồn, thế giới trong cơ thể hắn đều được thăng hoa và lột xác, bắt đầu chầm chậm dung hợp.

- Lên đỉnh, cuối cùng lên đỉnh rồi!

- Thần tích!

Hàng tỷ người xem, khoảng khắc đó không có hoan hô, bọn họ đều chìm đắm trong rung động không thể nói nên lời.

Yên lặng chừng mười mấy nhịp thở, ghế người xem liền sôi trào!

- Lên đỉnh Phong Thần Đài, quả là như nằm mơ! Lâm Minh tuyệt đối là tuyệt thế thiên kiều triệu năm qua trên khắp Thần Vực!

- Tiềm lực thiên phú không thể lường được, tương lai có khả năng trở thành nhân vật Thiên Tôn!

- Vượt xa truyền nhân Thiên Tôn!

Truyền nhân Thiên Tôn mà mọi người nói, là chỉ riêng phương diện tiềm lực. Lâm Minh leo lên Phong Thần Đài đạt tới trình độ này, không phải vì thực lực của hắn, mà là vì hắn vượt qua 33 trọng thiên Mệnh Vẫn, lại trải qua thiên kiếp, bằng không sẽ không có khả năng lên đỉnh.

Ở Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn Lâm Minh đứng trên bậc 33 Phong Thần Đài, mấy lần muốn mở miệng, lại không biết phải nói gì.

Yên lặng mấy chục nhịp thở, hắn mới chầm chậm nói:

- Thần Mộng, cái bóng cuối cùng, đó là Phong Thần Thiên Tôn?

Thần Mộng Thiên Tôn gật đầu, khẽ nói:

- Ta cũng chưa từng gặp bản thân hắn, nhưng có thể cảm nhận khái quát khí tức, hẳn là không sai.

- Ừ, ta cũng cảm nhận một chút, thật là làm ta rung động. Ta dùng mảnh vỡ Phong Thần Đài thượng cổ, cộng thêm vô số Tuyên Cổ Thần Thạch luyện chế thành Phong Thần Đài hiện tại, nhưng dù thế, Phong Thần Đài có thể chiếu ra cái bóng của Phong Thần tiền bối, thực lực của hắn đã không thể tưởng tượng. Có lẽ dùng Thiên Tôn cũng không đủ hình dung được hắn, không biế cuối cùng Phong Thần tiền bối viết xuống những gì trên không trung?

Hạo Vũ Thiên Tôn vô cùng cảm khái, cùng là danh hiệu Thiên Tôn, kỳ thật hắn không có chút so sánh với Phong Thần Thiên Tôn. Hoặc là, kỳ thật Phong Thần Thiên Tôn đã vượt qua phạm trù Thiên Tôn.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Ta cũng chỉ thấy được một phần bút tích của Phong Thần tiền bối, hẳn là pháp tắc cao nhất 33 trọng thiên. Trong đó còn có thể bao hàm một ít tin tức, miêu tả trận chiến 3.6 tỷ năm trước.

3.6 tỷ năm, thời gian vô cùng xa xưa, mặc dù Thần Vực có Thiên Tôn thọ mệnh đạt tới gần trăm triệu năm, nhưng vẫn có rất nhiều thứ trôi đi trong dòng sông lịch sử.

Cũng tương tự, tuổi thọ người phàm là gần trăm năm, như vậy chuyện 3600 năm trước, ai mà nói rõ được? Huống chi sau trận đại kiếp nạn kia, rất nhiều cao thủ cũng ngã xuống, ngay cả văn minh võ đạo cũng bị đánh xuống trạng thái nguyên thủy, rất nhiều thứ phải phát triển lại lần nữa.

Một số bí ẩn, cũng theo đó biến mất trong dòng sông lịch sử, cũng chỉ có những nhân vật đỉnh cao Thần Vực mới biết sơ sơ.

Nghe Thần Mộng Thiên Tôn nhắc tới 33 trọng thiên, Hạo Vũ Thiên Tôn nhíu mày nói:

- Đến nay ta vẫn chưa rõ, rốt cuộc Lâm Minh đã trải qua cơ duyên gì, có thể tiếp xúc tới ý cảnh 33 trọng thiên. Bởi vì quy tắc thiên đạo thay đổi, Thần Vực bị giam cầm, hiện tại đã rất khó lĩnh ngộ những pháp tắc này.

Hạo Vũ Thiên Tôn nhận định trước khi Lâm Minh lên Phong Thần Đài đã tiếp xúc tới 33 trọng thiên 33 trọng thiên, bằng không làm sao có thể lĩnh ngộ được.

Thần Mộng Thiên Tôn xa xăm nói:

- Lâm Minh quả thật đã lĩnh ngộ ý cảnh 33 trọng thiên trước khi leo lên Phong Thần Đài, nhưng chưa chắc là vì cơ duyên gây ra, có lẽ là bản thân hắn hiểu được.

Hạo Vũ Thiên Tôn sửng sốt:

- Tự mình hiểu được, làm sao như thế? Bị pháp tắc thiên đạo Thần Vực hạn chế, căn bản không tiếp xúc được ý cảnh 33 trọng thiên!

- Có khả năng, ví dụ... nếu Lâm Minh đột phá Cửu Vẫn 33 trọng thiên, lúc chịu pháp tắc thiên đạo tẩy rửa, tiếp xúc tới ý cảnh 33 trọng thiên, thậm chí lúc đó thừa nhận lực thiên kiếp. Nếu nói thế, cũng có thể giải thích được Lâm Minh lợi dụng thiên kiếp...

Thần Mộng Thiên Tôn trước mắt là một trong những nhân vật dẫn đầu Thiên Tôn Thần Vực, nàng hiểu biết Cửu Vẫn 33 trọng thiên nhiều hơn là Hạo Vũ Thiên Tôn.

Hạo Vũ Thiên Tôn nghe xong liền khiếp sợ nhìn:

- 33 trọng thiên... Cửu Vẫn?

Bản thân Hạo Vũ Thiên Tôn lúc trước độ Cửu Vẫn cũng chỉ dừng lại ở 30 trọng thiên, 90 dặm mây nguyên khí.

Bởi vậy hắn cũng không rõ nếu vượt qua Cửu Vẫn 33 trọng thiên sẽ gặp được gì.

Nếu đúng như Thần Mộng Thiên Tôn nói, thành tựu tương lai của Lâm Minh thật là khó tưởng tượng.

Đương nhiên, nếu thật sự nói hắn có thể trở thành nhân vật như đại năng thời cổ, vậy còn xa lắm, dù sao thành tựu của những nhân vật đó cũng không phải toàn xem là độ Cửu Vẫn mấy trọng thiên.

Bởi vì đi phàm Cửu Vẫn chỉ là khởi bước của con đường tu võ, sau này còn có rất nhiều cảnh giớ. Những cảnh giới này cần mỗi bước phải vững chắc, hơn nữa còn có rất nhiều tài nguyên đắp lên cùng tích lũy cơ duyên mới thành công.

Thiên Tôn xưa nay đều là vậy, thiên phú, số mệnh, tài nguyên, truyền thừa, thiếu một thứ cũng không được.

- Lâm Minh có thể kinh động cái bóng của Phong Thần Thiên Tôn, từ ý nghĩa đã xem như được Phong Thần Thiên Tôn thưởng thức. Nếu ta không đoán sai, nguyên nhân đúng là ý cảnh 33 trọng thiên, vậy lùi về 3.6 tỷ năm trước, Lâm Minh có thể được Phong Thần Thiên Tôn thu làm đệ tử.

Thần Mộng Thiên Tôn bỗng nhiên nói, Phong Thần Thiên Tôn chính là nhân vật tuyệt đỉnh tam tu tinh khí thần.

Chương 1270: Đông như trẩy hội

L3n đỉnh Phong Thần Đài, là một lần chiến đấu mệt mỏi nhất của Lâm Minh từ trước đến nay, chỉ riêng thời gian đã tốn mất bảy ngày bảy đêm.

Bảy ngày bảy đêm, Lâm Minh ngoài giữa đường dùng đan dược một lần, còn lại đều dựa vào thân thể tự khôi phục.

Bảy ngày mỏi mệt, mãi cho đến khoảng khắc cuối cùng đã gần như đèn cạn dầu, nếu đến độ cao 1 vạn trượng mà tùy tiện có một lần thử thách nhắm vào Lâm Minh, mà không phải cái bóng của Phong Thần Thiên Tôn, Lâm Minh đã thất bại rồi.

Lâm Minh không nhớ mình làm sao xuống khỏi Phong Thần Đài, hắn vừa mới xuống liền chìm vào trạng thái ngủ say mỏi mệt cực độ....

Ở bên ngoài, hàng tỷ người đã điên cuồng! Tin tức về trận chiến Phong Thần Đài lan tràn như bão tuyết ra khắp Thần Vực.

Mấy tỷ người, đều là nhân vật cao tầng 100 đại thế giới, cùng vô số trung thế giới, tiểu thế giới, hoặc là trưởng lão tông môn, hoặc là ẩn sĩ hiền giả, hoặc là tuấn kiệt trẻ tuổi.

Năng lực cùng tốc độ truyền bá tin tức của bọn họ không thể so sánh với người thường, nhất thời Lâm Minh, Long Nha liền trở thành cái tên cực kỳ chói mắt, nhất là Lâm Minh, vang dội bốn phương!

Đương nhiên, đối với một bộ phận người, lên đỉnh Phong Thần Đài là khái niệm gì thì bọn họ không hiểu, bởi vì vốn là Phong Thần Đài đã không nổi danh.

Trước nay Thiên Tôn là đại danh từ thần bí, mọi người cũng không hiểu gì về Thiên Tôn của thế giới mình, huống chi số lượng Thiên Tôn Thần Vực cũng không ít, chỉ riêng thành lập Thiên Cung được nhiều người biết tới cũng đã trăm cái, còn không tính Thiên Tôn ẩn cư như Tam Sinh lão nhân.

Có nhiều Thiên Tôn như thế, một món Linh bảo của một vị Thiên Tôn trong đó, làm sao có mấy người biết?

Tuy rằng Phong Thần Đài cũng từng xuất hiện trước mặt công chúng, nhưng đó đã là 10 vạn năm trước, thậm chí là mấy chục vạn năm, xa xôi như thế, mọi người đã sớm quên đi rồi.

Đừng nói là đệ tử Thánh địa bình thường, dù là U Vô Tận trước đó cũng không biết lên đỉnh Phong Thần Đài khó khăn cỡ nào.

Rất nhiều người chỉ là biết Lâm Minh giành được hạng nhất vòng đấu Mục Nguyệt tinh, rốt cuộc lợi hại cỡ nào, thì không cách nào tưởng tượng được.

....

Nơi này là một phương đại thiên thế giới độc lập, là nhân vật tuyệt đỉnh dùng đại pháp lực mạnh mẽ sáng lập ra. Ngang dọc đều lên tới trên trăm triệu dặm, còn lớn hơn cả Thiên Diễn Đại Lục và Thánh Ma Đại Lục cộng lại!

Võ giả bình thường sáng lập trung thiên thế giới đã khó lường, càng huống chi là sáng lập ra đại thiên thế giới chân chính.

Ở trong phương thế giới này, có một tòa cung điện ngọc trắng, trong cung điện hương hoa thơm ngát, chim muông hót líu lo, tựa như thảo nguyên dã ngoại. Tiên hạc ngậm linh chi, vượn trắng hái quả đào, nước suối chảy khắp nơi không phải là nước bình thường, mà là quỳnh tương ngọc lộ, người phàm uống một ngụm cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Giữa tiên cảnh nhân gian này, có một đám nữ nhân áo mỏng múa hát êm dịu, mỗi người dung mạo xinh đẹp, thân thể duyên dáng làm người ta si mê.

Tu vi những nữ nhân này đều là Thần Hải kỳ, hơn nữa thiên phú không kém, nhưng hiện tại bọn họ là ca sĩ, vũ nữ, hầu hạ khách của chủ nhân, là mười mấy nam nữ thanh niên.

Mười mấy người này, đều có khí chất bất phàm, rõ ràng đều là kiệt xuất.

- Nghe nói vòng đấu bán kết đã xong.

Một thanh niên tóc đỏ nâng ly rượu cười nói.

- Ồ? Tình huống thế nào? Có xuất hiện mấy đối thủ nào cũng được không?

Bên cạnh thanh niên tóc đỏ, một nam nhân mặc chiến giáp màu bạc vừa ăn nho, vừa lười biếng hỏi.

Dám dùng giọng điệu này nói chuyện, gọi những võ giả 3000 đại thế giới trải qua tầng tầng lựa chọn là đối thủ "cũng được". Thân phận của bọn họ quá rõ ràng, chính là truyền nhân Thiên Tôn!

Truyền nhân Thiên Tôn, cũng chia làm nhiều loại, bản thân Thiên Tôn cũng có mạnh yếu, ngang với Giới Vương bình thường và Giới Vương giới lớn. Ngoài ra, cùng là đệ tử của một Thiên Tôn, cũng có đệ tử hạng nhất và đệ tử hạng chót.

Dựa theo lệ thường của đệ nhất hội võ, Thiên Tôn nào có đệ tử đứng đầu xuất thế, sẽ ra mặt tổ chức đệ nhất hội võ, hơn nữa bình thường thì Thiên Tôn có thể tổ chức đệ nhất hội võ đều có thực lực không kém, kém nhất cũng phải là cấp bậc Hạo Vũ Thiên Tôn.

Những Thiên Tôn yếu hơn cơ bản sẽ không tổ chức đệ nhất hội võ, như vậy truyền nhân của bọn họ sẽ phả tham dự đệ nhất hội võ mà người khác tổ chức.

Mười mấy người này, phần lớn là tình huống đó, bọn họ là truyền nhân Thiên Tôn, cũng không cần thông qua đấu loại và đấu bán kết, trực tiếp tham gia trận chung kết.

- Quả thật xuất hiện mấy người cũngd, ta nghe mấy cái đấu bán kết Bạch Quang tinh hạng nhất Huyết Đồ, La Hoàng tinh hạng nhất hạng nhì Hồng Vũ, Sào Quang. Trong đó nổi bật nhất là hạng nhất hạng nhì Mục Nguyệt tinh, Lâm Minh, Long Nha. Hơn nữa Lâm

Minh kia, được xưng là vượt qua truyền nhân Thiên Tôn.

- Vượt qua chúng ta?

Nhiều người ở đây mỉm cười.

- Chỉ là những kẻ chưa thấy chuyện đời bình luận lung tung, bọn họ ngay cả Thiên Cung là tròn hay méo cũng chưa thấy, còn dám ngông cuồng nói truyền nhân Thiên Tôn, buồn cười!

- Không cần để ý tới những người phàm đó, Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, không phải truyền nhân Thiên Tôn ôm hết thứ hạng, thiên tài các đại thế giới khác cũng chỉ tranh giành Địa Bảng, Thiên Bảng căn bản không có chỗ cho bọn chúng đứng vững.

Truyền nhân Thiên Tôn đều rất cao ngạo, vừa nghe có người vượt qua bọn họ, đương nhiên là bọn họ không phục.

Nhưng thanh niên nói chuyện lúc trước lại nói:

- Lần này không giống, Lâm Minh kia thật sự rất lợi hại. Nghe nói hắn leo đến 33 bậc Phong Thần Đài, sáng tạo kỳ tích.

Thanh niên này vừa dứt lời, trong mười mấy thanh niên nam nữ này có một người suýt nữa phun rượu ra.

- Lục Vũ, ngươi làm sao vậy?

- 33 bậc Phong Thần Đài rất giỏi lắm?

- Đúng rồi, Phong Thần Đài hình như là Linh bảo của Hạo Vũ Thiên Tôn, ngươi không phải là Hạo Vũ Thiên Cung đó chứ?

Nam nhân gọi Lục Vũ kia há miệng, sắc mặt trắng bệch. Không phải người Hạo Vũ Thiên Cung, cho dù biết Phong Thần Đài khó lên, cũng khó mà có khái niệm trực quan, nhưng Lục Vũ là đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung, hiểu sâu sắc Thần Hải kỳ leo lên Phong Thần Đài là biến thái cỡ nào!

"Giỏi... giỏi lắm? Nào chỉ là giỏi lắm?"

Trong lòng Lục Vũ điên cuồng gào thét, nếu Lâm Minh tham gia đệ nhất hội võ, vậy khẳng định là Thần Hải kỳ.

Hắn cắn răng, nói:

- Các ngươi ăn trước, ta về một chuyến.

Lục Vũ phản ứng lại, bỏ rượu trở về, hắn phải chứng thực sự thật của chuyện này.

Những người khác nhìn nhau, đều thấy một tia khó hiểu trong mắt đối phương. Lục Vũ phản ứng có quá mức hay không?

- Lâm Minh kia làm hắn phản ứng lớn như thế?

- Ta cũn nghe nói một chút về Phong Thần Đài này, Phong Thần Đài chủ yếu thử thách tiềm lực, Lâm Minh này có tiềm lực vượt qua chúng ta?

- Ta không tin, dù sao lập tức sẽ đánh chung kết rồi, ta muốn xem Lâm Minh này ba đầu sáu tay thế nào.

- Đúng, tới lúc đó sẽ biết, tới đây, chúng ta uống rượu tiếp.

....

Xích Quang giới, tổng bộ Phượng tộc thượng cổ.

Phượng tộc thượng cổ vốn là thế lực lớn xếp hạng không kém ở Xích Quang giới, bình thường tổng bộ Phượng tộc thượng cổ đã có người qua lại, trên bầu trời tràn ngập các loại thú cưỡi hùng mạnh, Linh chu thần liễn hoa lệ, vô số Thần Quân, thậm chí là cao thủ Thánh Chủ

Mà mấy ngày nay, võ giả đến chơi Phượng tộc thượng cổ càng hơn gấp trăm lần!

Khắp bầu trời bị các thú cưỡi, Linh chu lấp đầy.

Võ giả đến thăm, thực lực càng tăng thêm một cấp, vốn là Thần Quân, Thánh Chủ.

Hiện tại là Thánh Chủ, nửa bước Giới Vương, ngẫu nhiên còn có cường giả Giới Vương!

Thậm chí Thánh Chủ yếu một chút, nhìn thấy Linh hạm của cường giả Thánh Chủ đỉnh phong, thậm chí còn có Giới Vương đại Thánh địa đi qua lại, bọn họ cũng ngượng đi vào.

Mọi người, không cần hỏi, đều là tới vì Lâm Minh.

Trong đó phần lớn nhân vật cấp Thánh chủ, bọn họ chỉ là đến kết giao Phượng tộc thượng cổ, bọn họ cũng biết Lâm Minh là hạng nhân vật nào, làm sao có thể gặp bọn họ?

Trong những người này, có một nhóm người tu vi thấp nhất, thực lực mạnh nhất trong bọn họ mới là Thần Quân hậu kỳ mà thôi. Nhưng những người này, lại có một chỗ ở trong Phượng tộc thượng cổ, còn được tính là lễ đãi.

Bọn họ đều là Vô Gian Giáo Tạo Hóa giới.

- Ôi, nhờ phúc hai nữ đệ tử kia, chúng ta thật là thành thượng khách rồi.

Người áo bào đen dẫn đầu, là Giáo chủ Vô Gian Giáo, bất đắc dĩ nói thế. Bình thường hắn cũng coi như là nhân vật có thân phận, nhưng ở trong Phượng tộc thượng cổ hiện giờ, chẳng là cái gì cả. Những khách đến thăm người sau lợi hại hơn người trước, đừng nói nhân vật thủ lĩnh, ngay cả người hầu của người ta cũng có thể đánh 10 người như mình.

Nhưng dù là thế, đừng nói gặp Lâm Minh, dù là cao tầng Phượng tộc thượng cổ cũng chưa chắc gặp được! Chỉ có thể gặp Nội vụ sứ, Hình pháp trưởng lão, Truyền công trưởng lão...

- Quả thật, trận thế này thật là quá cỡ.

- Chúng ta đúng là ếch ngồi đáy giếng, lần này đến đây xem như mở rộng tầm mắt.

Mấy trưởng lão đều cảm khái, ở bên cạnh bọn họ, Vu Hữu Minh im lặng không nói. Lúc này tâm tình của hắn hết sức phức tạp, đã có lúc, hắn cũng là thiên kiều, từ nhỏ đến lớn bao phủ trong vầng sáng thiên tài, hưởng thụ vô số người sùng bài. Nhưng hiện tại, so với Lâm Minh, hắn chỉ là trò cười.

"Ta muốn cố gắng tu luyện, tuy rằng không có khả năng đạt đến trình độ này, nhưng ít ra có một ngày, có thể khiến Vô Gian Giáo vì ta mà người ra vào không ngớt!"

Vu Hữu Minh xiết chặt nắm tay, thầm hạ quyết tâm. Nhưng trên thực tế, Thần Vực xưa nay có không biết bao nhiêu võ giả, bọn họ lúc còn trẻ tuổi không chỉ một lần hạ loại quyết tâm này, nhưng mà chân chính thực hiện được lại lưa thưa không mấy, rất nhiều người thậm chí còn ngã xuống trước khi trưởng thành lên.

Con đường võ đạo, vô cùng tàn khốc.

Lúc này Phượng tộc thượng cổ đúng là như trời giữa ban trưa, mấy đại Thái thượng trưởng lão, bao gồm cả tộc trưởng Phượng tộc thượng cổ đều đang đón khách đến sứt đầu mẻ trán. Tuy rằng bọn họ đến nịnh bợ Phượng tộc thượng cổ, nhưng mỗi người đều là đại nhân vật các giới khắp nơi, không thể nào lạnh nhạt được.

Tuy nhiên bọn họ vừa đón khách, cũng có chút lo lắng, bởi vì sau khi Lâm Minh trở về, liền ngủ mãi không tỉnh.

Đến bây giờ, đã hơn 10 ngày rồi.

Hỏa Liệt Thạch càng thêm lo lắng, Lâm Minh ngủ quá lâu, hơn nữa không rõ nguyên nhân.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn tra xét tình huống của Lâm Minh, nhưng hoàn toàn không có kết quả.

Thậm chí ngay cả Tiêu Đạo Tử cũng tới một chuyến, nhưng cũng không tra ra nguyên cớ gì, nếu nói là mệt nhọc quá độ thì thật là không giải thích ra, bằng lực khôi phục của Lâm Minh, nhất quyết không tới mức thế này.

Chương 1271: Cuối cùng gặp lại

- Hỏa trưởng lão, rất nhiều người đang ở ngoài chờ gặp Lâm Minh đấy. Thật sự là đau đầu, ôi...

Gia chủ Tiêu gia Phượng tộc thượng cổ nói với Hỏa Liệt Thạch.

- Đối ngoại liền tuyên bố Lâm Minh đang bế quan lĩnh ngộ ý cảnh Phong Thần Đài, một mực không gặp. Bọn họ thích chờ thì để bọn họ chờ đi!

Phượng tộc thượng cổ cũng không muốn đem tin tức Lâm Minh ngủ say tản ra ngoài, điều này sẽ tạo thành một ít ảnh hưởng không tốt. Vốn Lâm Minh xuất chúng như thế, đã có người đỏ mắt.

Những người này bản lĩnh khác không có, bịa đặt sinh sự lại là sở trường, cho dù Lâm Minh kỳ thật vốn không sao cũng sẽ có người lấy đến làm văn vẻ, chờ xem trò cười của Phượng tộc thượng cổ.

- Bọn họ có một số người... cho rằng chúng ta đang lấy cớ Lâm Minh bế quan từ chối, tuy rằng ngoài miệng không nói kỳ thật trong lòng sẽ chửi thầm chúng ta kiêu căng.

- Mặc kệ, không phải là một ít Thánh Chủ và nửa bước Giới Vương sao? Thích làm gì thì làm! Coi chúng ta muốn gặp bọn họ sao!

Hỏa Liệt Thạch căn bản lười để ý đến những người này, chỉ có người mạnh Giới Vương đến hắn mới có thể kiên nhẫn giải thích một chút.

- Tiểu tử Lâm Minh này, không biết lại đang làm gì!

Hỏa Liệt Thạch có chút tức bể phổi, hắn quả thật rất nóng ruột. Không nói Lâm Minh tiếp tục ngủ khả năng sẽ chậm trễ hành trình chung kết Thần Vực đệ nhất hội võ, sợ nhất là Lâm Minh thật sự bị thương ngầm gì ở trên Phong Thần Đài.

Phong Thần Đài nguyên bản vô cùng huyền diệu, nếu thần hồn, thức hải bị thương tổn kỳ dị gì, bọn họ nhìn không ra cũng không kỳ quái.

20 ngày rồi.

Lâm Minh vẫn đang ngủ say, hắn dường như làm một giấc mơ dài dòng. Hắn mơ thấy mình về tới 3. 6 tỉ năm trước, cùng thượng cổ chủng tộc đại chiến, nhiều lần bại cường địch, giết người vô số, trở thành anh hào tuyệt thế của một thời đại.

Trong lúc này, hắn tìm kiếm bí cảnh, thực lực nhiều lần đột phá, cùng huynh đệ kết bái, thành lập tông môn thống trị thiên hạ, mũi nhọn cái thế.

Cuối cùng, hắn tu vi đại thành, bước lên đỉnh võ đạo, sáng lập Thần Võ vô thượng, chống lại thiên địa đại kiếp nạn...

Trận chiến này, trời đất kinh quỷ thần khiếp.

Từng cảnh tượng đều vô cùng chân thật, Lâm Minh ở trong đó yên lặng không biết bao nhiêu năm tháng, đột nhiên bừng tỉnh. Hắn lúc này mới phát hiện mình nằm trên một chiếc giường rộng lớn, toàn thân bị mồ hôi ướt đẫm.

Mà ở bên cạnh hắn có hai nữ nhân dịu dàng, đang ngạc nhiên vui mừng đan xen nhìn hắn.

Dung nhan xinh đẹp của hai nàng, Lâm Minh vô cùng quen thuộc. Chính là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên.

- Vũ nhi? Hạnh Hiên?

Lâm Minh ngây người một chút, trong đầu một đống hỗn độn:

- Các nàng?

Trong lúc nhất thời, thời không thác loạn, Lâm Minh gần như không nhận rõ đâu là cảnh trong mơ đâu là hiện thực. Chỉ là giấc mơ lúc trước quá chân thật.

- Lâm Minh, chàng rốt cuộc tỉnh.

- Lâm đại ca.

Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đều mừng quá mà khóc. Lâm Minh đã ngủ hơn một tháng, trong thời gian này rất nhiều nhân vật cao tầng Thần Vực bao gồm Tiêu Đạo Tử đều từng nhìn qua Lâm Minh. Tiêu Đạo Tử cũng không thể nói rõ Lâm Minh đang trải qua cái gì, chỉ là nói tinh thần chi hải của Lâm Minh vô cùng sinh động, hẳn là không có gì trở ngại.

Nhưng là không có gì trở ngại lại một mực ngủ say không tỉnh, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên sao có thể không lo lắng. Bọn họ một mực canh giữ bên cạnh Lâm Minh, thẳng đến hiện tại Lâm Minh rốt cuộc tỉnh lại.

- Đây là chỗ nào?

- Là tổng bộ Phượng tộc thượng cổ! Lâm đại ca, sau khi chàng từ trên bậc thứ 33 Phong Thần Đài xuống, liền một mực ngủ say, hiện tại đã ngủ hơn một tháng rồi!

- Hơn một tháng.

Lâm Minh day day trán, không ngờ đã ngủ hơn một tháng:

- Vũ nhi, Hạnh Hiên, các nàng đến Thần Vực rồi?

Ngủ say một tháng, đột nhiên tỉnh lại, có thể nhìn thấy hai bóng hình xinh đẹp mình vô cùng quen thuộc này, trong lòng Lâm Minh không hiểu dâng lên một luồng ấm áp.

Đây là một loại cảm giác đã lâu, chính là cái gọi là ấm áp và hạnh phúc.

Mà từ khi Lâm Minh bước lên con đường võ đạo, loại tình cảm này quả thật trải qua không nhiều. Hắn hàng năm đều vượt qua trong chém giết, chinh chiến, nhiều lần trải qua hiểm cảnh, vào sinh ra tử!

Tuy rằng Lâm Minh thích chiến đấu và mạo hiểm, nhưng là trường kỳ như thế lại khó tránh khỏi chịu đựng áp lực thật lớn!

Hiện giờ hắn ngủ say mới tỉnh, sau khi nhìn thấy bóng dáng hai nàng, ngửi hơi thở quen thuộc trên người bọn họ, một luồng cảm xúc không hiểu, cần giải phóng dâng lên trong lòng. Hắn ôm Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn hít.

Hắn nhẹ giọng nói:

- Có thể nhìn thấy các nàng ở đây thật tốt.

Không có lời dư thừa, cũng không có nhu tình mật ý giữa nam nữ, chỉ là một câu nói rất thẳng thắn, lại khiến Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên mũi cay cay, nước mắt không kìm nổi lăn xuống.

Mặc dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng khoảng cách với Lâm Minh quả thật càng ngày càng xa.

Đây là một loại cảm giác cao không thể với tới. Dưới tình huống như vậy, hai nàng khi nhìn thấy Lâm Minh không thể tránh khỏi sẽ có một loại câu nệ bởi vì thiếu cảm giác an toàn. Nhưng vào giờ khắc này, theo cái ôm của Lâm Minh, lại khiến một tia ngăn cách giống như tuyết dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tan rã...

- Vũ nhi, Hạnh Hiên, các nàng là như thế nào tới Thần Vực?

Ôm nhau thật lâu, ba người tách ra, Lâm Minh lại hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ đều cảm giác lòng chua xót. Hai người bọn họ tới Thần Vực đã một năm, trải qua vô số gian khổ, may mà cuối cùng tình thế xoay chuyển thuận lợi gặp được Lâm Minh. Nếu không còn không biết phải bao lâu.

Mục Thiên Vũ nói:

- Hạ giới đã ổn định vững vàng, có trợ giúp của Tạo Hóa lão nhân, Phượng tộc thượng cổ hiện tại đã ổn định đồng thời thay thế Tu La Thần quốc, trở thành một trong bốn đại Thần quốc. Kỳ thật tông môn đã không quá cần chúng ta nữa, mà chúng ta không muốn ở hạ giới sống uổng thời gian...

Mục Thiên Vũ một phen lời nói ra, Lâm Minh từ trong ánh mắt hai nàng đọc hiểu tâm tư của họ.

Bọn họ là không muốn chênh lệch với mình càng ngày càng xa. Nếu Lâm Minh một mực ở Thần Vực, bọn họ ở hạ giới. Chênh lệch giữa ba người bọn họ sẽ chỉ càng ngày càng lớn, bất kể là thực lực, tu vi, tuổi thọ hay khoảng cách.

Võ giả của Thiên Diễn Đại Lục sẽ dừng bước ở Thần Hải hậu kỳ, mà Thần Hải hậu kỳ nhiều nhất một vạn năm tuổi thọ mà thôi. Mà tuổi thọ tương lai của Lâm Minh sợ là phải dùng trăm triệu năm để tính toán.

Ngoài ra, Lâm Minh vừa tới Thần Vực, liên tục mấy năm không hề tin tức, sống chết cũng không biết, bọn họ sao có thể yên tâm? Dù sao theo như bọn họ thấy, ở Thần Vực, võ giả Thần Hải kỳ căn bản không tính là gì, thần biến kỳ cũng chỉ là miễn cưỡng tự bảo vệ mình. Mà lúc Lâm Minh phi thăng Thần Vực mới chỉ có Mệnh Vẫn tầng năm. Cho dù là Lâm Minh thiên tài đến mấy, bị người đánh chết cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Tổng hợp đủ loại, bọn họ liền tới. Quá trình trong đó bọn họ cũng không miêu tả, nhưng là Lâm Minh cũng có thể nghĩ đến, chắc là bọn họ trải qua đủ loại khổ cực.

- Khổ cho các nàng.

Lâm Minh thở dài một hơi.

Hắn một lòng hướng võ, quả thật ở mặt cảm tình mất đi rất nhiều.

Trên thực tế, Lâm Minh vẫn là khá tốt. Có rất nhiều thiên tài tuyệt thế, cao thủ, bọn họ đối với thân tình, ái tình sớm đã nhạt như nước ốc.

Những cao thủ võ đạo này, động một cái là tuổi thọ mấy trăm năm, thậm trí trên ngàn, vạn năm. Nếu là bọn họ xuất thân thế lực lớn, cha mẹ đồng dạng là cao thủ tuyệt thế còn tốt một chút. Nếu bọn họ chỉ là xuất thân bình dân, như vậy cho dù bọn họ áp dụng đủ loại thủ đoạn kéo dài tuổi thọ của cha mẹ, cha mẹ cũng chỉ sống được mấy vạn năm, chục vạn năm, cuối cùng vẫn là phải chết.

Về phần vợ con lại càng như thế. Những người này thường thường mỗi một thời đại đều có vợ con bất đồng, bởi vì tốc độ trưởng thành của bọn họ thật sự quá nhanh, không có người có thể theo cùng bọn họ.

Vợ con thời trẻ tuổi sẽ chậm rãi già nua, chết đi. Trừ phi có thể kết bạn con cưng của trời như là Tiểu Ma Tiên. Mà thiên tài xuất thân bình dân, thời trẻ của bọn họ thường thường chỉ là rễ cỏ, làm sao có thể kết bạn nữ nhân bậc ấy?

Trừ tình yêu ra, tình cảm con cái cũng mỏng manh vô cùng. Con cái của cao thủ tuyệt thế có thể đạt tới ba con số, hơn nữa con cái cũng rất khó sống qua cha mẹ bọn họ. Người thường yêu thương con cái là bởi vì bọn họ tuổi thọ ngắn ngủi, con cái là kéo dài sinh mệnh của bọn họ. Nhưng là thiên tài đỉnh cao, lại không tồn tại tình huống như vậy.

Lâu ngày chày tháng, một ít võ giả thường thường sẽ hình thành hai cực đoan. Hoặc là một lòng hướng võ, thanh tâm quả dục. Hoặc chính là thu nạp thị thiếp rộng lớn, con cái thành đàn.

Lâm Minh và hai nàng ôm nhau không nói, hồi lâu mới chậm rãi tách ra. Lâm Minh sờ sờ mái tóc Mục Thiên Vũ, nhẹ giọng nói:

- Các nàng ngày sau liền ở lại Phượng tộc thượng cổ đi? Ta nói Thái thượng trưởng lão an bài cho các nàng.

Với tài nguyên của Phượng tộc thượng cổ dùng để bồi dưỡng Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, nếu chỉ cầu cảnh giới không cầu sức chiến đấu, đem Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên chồng chất lên cảnh giới Thần Quân cũng không tính khó.

- Lâm Minh, bên ngoài rất nhiều người muốn gặp chàng đấy.

Mục Thiên Vũ đột nhiên nhớ đến chuyện này, nói với Lâm Minh.

- Người nào?

- Chủ yếu là thế lực cấp Thánh địa Xích Quang giới và đại thế giới phụ cận. Thậm chí thế lực cấp Giới Vương cũng phái người tới.

- Đều không gặp.

Lâm Minh lắc lắc đầu, một lời phủ quyết. Khoảng cách vòng chung kết tổng càng ngày càng gần, thời gian của hắn phải dùng để tu luyện, vô cùng quý giá.

Chương 1272: Tinh huyết Cổ Phượng

Lâm Minh dắt tay Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ ra khỏi phòng. Mà lúc này, Hỏa Liệt Thạch nhận được tin tức hùng hục chạy đến.

- Tiểu tử ngươi, cuối cùng tỉnh ngủ rồi! Mấy ngày này suýt nữa làm ta vội chết!

Hỏa Liệt Thạch một tay vỗ trên vai Lâm Minh. Đây nếu như là võ giả hệ thống tụ nguyên bình thường, nếu không dùng chân nguyên hộ thể sẽ bị một vỗ này làm cho gẫy xương.

Lâm Minh và Hỏa Liệt Thạch cũng xem như là quan hệ sư đồ, hai người ở tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, thí luyện Hỏa Linh tinh đều ở chung thời gian rất dài, đã phi thường quen thuộc. Cảm giác Hỏa Liệt Thạch mang đến cho Lâm Minh căn bản không giống như là sư phụ, mà giống như một bạn tốt vong niên.

- Lâm Minh ra mắt Hỏa trưởng lão. Lúc trước đệ tử trèo lên Phong Thần Đài quá mức mỏi mệt, cho nên mới ngủ lâu như vậy, để ngài lo lắng.

- Được rồi, thôi ngay trò này đi. Trong quá trình ngươi ngủ say những ngày này rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Đây là vấn đề Hỏa Liệt Thạch một mực quan tâm. Tiêu Đạo Tử nói tinh thần chi hải của Lâm Minh vô cùng sinh động, nhưng lại không thể biết được hắn đang trải qua cái gì.

Lâm Minh nói:

- Ta nằm một giấc mơ rất dài, mơ thấy rất nhiều tình cảnh hỗn loạn. Ngoài ra, ta cảm giác thần hồn, thân thể, thế giới trong cơ thể của mình đều ở trong giấc mơ này được gột rửa, đối với lĩnh ngộ một ít pháp tắc cũng càng sâu.

Lâm Minh hiện tại nghĩ lại cảnh trong mơ lúc trước, quả thật như là đã trảiq ua một lần nhân sinh đầy đủ vậy, trở về đến 3. 6 tỉ năm trước, thành lập Thiên Cung, thống trị thiên hạ, chống lại đại kiếp nạn, muôn đời bất diệt.

Mỗi một đoạn nhân sinh đều là triều dâng sóng dậy, vô cùng chân thật, thế cho nên Lâm Minh đang hoài nghi, có phải đoạn nhân sinh 3. 6 tỉ năm trước này chính là trí nhớ của Phong Thần Thiên Tôn?

Phong Thần Thiên Tôn đồng thời gieo dấu ấn phù văn ở trong thân thể, linh hồn, thế giới trong cơ thể Lâm Minh. Trong những dấu ấn phù văn này trừ pháp tắc 33 tầng trời ra còn mang theo một bộ phận trí nhớ của Phong Thần Thiên Tôn, mà những trí nhớ này đều với hình thức cảnh trong mơ bị Lâm Minh cảm giác đến.

Ở trong mơ, Lâm Minh nghĩ rằng mình chính là Phong Thần Thiên Tôn, cho nên mới xuất hiện chuyện trở về thời đại thượng cổ 3. 6 tỉ năm trước. Loại giải thích này hợp lý nhất.

Bởi vì thiên địa đại kiếp nạn, Phong Thần Thiên Tôn, Phong Thần Đài thượng cổ... rất nhiều thứ quan hệ trọng đại, có thể liên lụy đến rất nhiều bí ẩn. Cho nên Lâm Minh cũng không nói tỉ mỉ với Hỏa Liệt Thạch, chỉ lướt qua cảnh trong mơ.

- Tiểu tử. Ngươi lần này nhưng là khiến Phượng tộc thượng cổ nở mày nở mặt lắm lắm. Mạnh mẽ trèo lên Phong Thần Đài bậc thứ 33, ngay cả Long Nha đều bị vượt. Đúng rồi, thân phận của Long Nha kia, hiện tại cũng nghe được một ít tiếng gió. Đã xác nhận là đệ tử quan môn của một thế ngoại cao nhân. Nhưng đến tột cùng người đó là ai lại không thể khẳng định.

Nguyên bản đối với võ giả bình thường mà nói, Thiên Tôn liền cực kỳ thần bí. Trừ những Thiên Tôn thành lập Thiên Cung, quản lý một giới kia, mọi người còn có thể gọi tên ra, còn lại một ít ẩn sĩ căn bản không người biết hiểu.

Huống chi Tam Sinh lão nhân còn là nhân vật thành danh 300 triệu năm trước, đừng nói Hỏa Liệt Thạch, cho dù Giới Vương giới lớn đều không biết hiểu.

Lâm Minh gật gật đầu, kỳ thật hắn sớm có phán đoán. Nếu không có người dạy, không có tài nguyên, một võ giả không có bất kỳ cơ sở muốn trưởng thành, không nói tuyệt đối không có khả năng nhưng cũng là chuyện xác suất xa vời đến có thể xem nhẹ bất kể.

- Ha ha! Như vậy, tiểu tử ngươi chính là ngựa ô lớn nhất. Không có một sư phụ ra hồn, lại có thành tích bậc này, thật sự là nở mặt!

Hỏa Liệt Thạch cười lớn, lại vô vai Lâm Minh:

- Đúng rồi, ngươi theo ta đến một chút, lão tộc trưởng muốn gặp ngươi.

- Lão tộc trưởng?

Lâm Minh ngây ra một hồi. Ở Phượng tộc thượng cổ, đương nhiệm tộc trưởng còn trẻ hơn Hỏa Liệt Thạch, nhưng là ở trên đương nhiệm tộc trưởng còn có mấy tộc trưởng. Những tộc trưởng này đều là nhân vật sau khi làm tộc trưởng mấy vạn năm lui ra, bế quan tiềm tu. Những người này là hòn đá tảng chân chính của Phượng tộc thượng cổ, thực lực mạnh mẽ hơn nhiều so với Hỏa Liệt Thạch.

Lâm Minh đi theo Hỏa Liệt Thạch, bay qua từng vùng lầu quỳnh điện ngọc, đi lên một ngọn tiên sơn vạn trượng, cuối cùng hạ xuống đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, khắp nơi trồng Hỏa Ngô Đồng, lượng lớn linh điểu giống như Phượng Hoàng qua lại trong rừng ngô đồng. Cuối rừng ngô đồng có một ngôi đại điện đỏ rực như lửa, nơi này chính là nơi bế quan ẩn cư của các lão tộc trưởng.

Đứng ở trong rừng ngô đồng này, Hỏa Liệt Thạch một mực vênh vang cũng thu liễm tính tình, cung kính hành lễ một cái, hướng về đại điện cao giọng nói:

- Đệ tử Hỏa Liệt Thạch, đã dẫn Lâm Minh tới rồi.

- Ừm! Vào đi!

Theo một thanh âm già nua truyền ra, Lâm Minh và Hỏa Liệt Thạch đi vào trong cung điện.

Trong đại điện, toàn bộ do hỏa ngọc màu đỏ thẫm tạo ra, một nam một nữ hai người ngồi trên thủ tọa. Nam dáng người gầy, mái tóc bạc trắng. Nữ tươi cười hiền lành, mặc trường bào đỏ. Trừ đường nét trên mặt nàng có thể nhận ra nàng thời trẻ tuổi nhất định là một người đẹp.

- Ha ha. Lâm Minh! Đều ngồi xuống đi!

Lão nhân tóc bạc trắng vung tay cười nói.

- Lâm Minh. Lần này gọi ngươi đến, một là vì xem xem thiên tài khó được của Phượng tộc thượng cổ ta. Thứ hai cũng là một điểm trọng yếu hơn, Phượng tộc thượng cổ có đồ vật cho ngươi.

Lão nhân tóc bạc trắng nói xong từ trong Tu Di Giới lấy ra một cái hộp ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve. Loại động tác này giống như là tình lang vuốt ve người yêu của hắn. Hiển nhiên lão nhân tóc bạc trắng hết sức yêu quý hộp ngọc này.

- Đây chẳng lẽ là...

Hỏa Liệt Thạch mắt trợn trừng, trong lòng đã có phán đoán. Hiện tại Lâm Minh trưởng thành đến nước này, đồ vật có giá trị nhất Phượng tộc thượng cổ đối với hắn mà nói chỉ sợ cũng chỉ có một loại...

Lão nhân tóc bạc trắng vuốt ve hồi lâu mới phun ra một hơi thật mạnh, mở hộp ngọc, từ trong lấy ra một bình ngọc xanh biếc trong suốt. Trong bình ngọc này chứa nửa bình máu màu đỏ sậm, nhìn số lượng sợ là có hơn 20 giọt.

- Đây là tinh huyết Cổ Phượng!

Cho dù trong lòng đã có phán đoán, nhưng là nhìn thấy nhiều tinh huyết Cổ Phượng như vậy, Hỏa Liệt Thạch vẫn rung động trong lòng. Hắn đời này nhìn thấy tinh huyết Cổ Phượng số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa một lần chỉ nhìn thấy một giọt, đã bao giờ nhìn thấy nhiều như vậy.

Tinh huyết Cổ Phượng đối với Phượng tộc thượng cổ mà nói quý báu biết bao, trừ các đời tộc trưởng ra, cho dù là phó tộc trưởng, Thái thượng trưởng lão đều chưa chắc có thể đạt được một giọt!

Hiện tại, lão nhân tóc bạc trắng lại một lần lấy ra nhiều như vậy, sợ là vận dụng hơn nửa tồn kho của Phượng tộc thượng cổ rồi!

- Cái này...

Lâm Minh khẽ hít một hơi, trong lòng cảm giác phần lễ vật này quá nặng nề.

Đây là bảo vật áp đáy hòm của Phượng tộc thượng cổ, nếu cho mình, ngay sau bồi dưỡng thiên tài sẽ khiến tài nguyên khẩn trương.

Lão nhân tóc bạc tắng nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, nói:

- Yên tâm, đây là sáu phần lượng tồn tinh huyết Cổ Phượng của Phượng tộc thượng cổ, ở chỗ ta còn giữ lại bốn phần, đại khái khoảng mười mấy giọt. Để lại ngày sau sử dụng số này cũng đủ rồi, còn lại ngươi liền nhận lấy đi, dùng để củng cố tu vi Thần Hải trung kỳ của ngươi, tranh thủ có thể cho ngươi có một chỗ đứng trên Thiên Bảng của đệ nhất hội võ!

Phong Thần Đài chủ yếu khảo nghiệm là tiềm lực. Lâm Minh qua Phong Thần Đài cũng là dựa vào ý cảnh 33 tầng trời. Nếu chân chính thực chiến, Phong Thần Đài trèo được cao, thực chiến không nhất định mạnh. Nếu không bán kết Mục Nguyệt tinh cũng sẽ không chế định quy tắc mỗi một tầng đều phải đánh bại một đối thủ mới có thể tiếp tục trèo lên. Chỉ có chiến đấu mới là tiêu chuẩn duy nhất khảo nghiệm thực lực.

Cho nên, lão nhân tóc bạc trắng cũng không thể khẳng định, Lâm Minh rốt cuộc có thể ở trong Thiên Bảng đi đến bước nào.

Tuy nhiên bất kể nói như thế nào, Lâm Minh tiến vào top 3 Địa Bảng, lấy đến bộ Thần Võ vô thượng đầy đủ kia đều hẳn là không có vấn đề. Lão nhân tóc bạc trắng vào lúc này lấy ra tinh huyết Cổ

Phượng. Một là vì trưởng thành của Lâm Minh ngày sau, hai cũng là vì khiến Lâm Minh ở trong vòng chung kết phát huy càng vững vàng một chút.

- Còn không mau thu, chuyện tốt như vậy!

Hỏa Liệt Thạch nhìn thấy Lâm Minh có chút do dự, một tay vỗ lên lưng hắn.

Lâm Minh đành phải đi qua, cung kính đón lấy tinh huyết Cổ Phượng.

Tinh huyết Cổ Phượng này quả thật hữu dụng đối với hắn. Từ sau khi hấp thu Long cốt Chí Tôn, mật độ huyết mạch Long tộc trong cơ thể Lâm Minh đã sớm vượt qua huyết mạch Phượng tộc. Nếu có tinh huyết Cổ Phượng này điều chỉnh một chút, hiệu quả sẽ càng tốt.

Bình nhỏ chỉ chứa hơn 20 giọt tinh huyết Cổ Phượng, vô cùng nặng nề. Sức nặng của tinh huyết Cổ Phượng hơn xa máu bình thường ngàn vạn lần.

- Cảm ơn lão tộc trưởng, ân này Lâm Minh ghi nhớ.

Lâm Minh không có nhiều ngôn ngữ, chỉ là một câu hứa hẹn đơn giản, lão nhân tóc bạc trắng nghe vào đã phi thường vừa lòng.

Hắn biết, người võ đạo chi tâm vô cùng kiên định như Lâm Minh, hứa hẹn nói ra chính là “nặng tựa ngàn vàng”.

Hắn lấy ra sáu phần tồn kho của Phượng tộc thượng cổ, vì chính là điều này. Hy vọng Phượng tộc thượng cổ có thể ngày sau thăng cấp làm Thánh địa Giới Vương, thậm chí mạnh hơn.

- Tốt. Ngươi đi xuống đi. Cách tổng chung kết còn có thời gian hai tháng, ta sẽ cho Hỏa Liệt Thạch đi cùng ngươi, trước dùng kết giới thời gian cho ngươi hấp thu thật tốt số tinh huyết Cổ Phượng này, sau đó ngươi liền xuất phát đi sân thi đấu chung kết. Lâm Minh, ngươi lần này vì ta tranh được vinh dự lớn lao, phải nói phần vinh dự này đã lớn đến mức khiến Phượng tộc thượng cổ ta có chút chịu không nổi. Phượng tộc thượng cổ đối với ngươi mà nói cũng là quá nhỏ. Ta muốn nói chính là, ngày sau bất kể ngươi ở nơi nào, không nên quên nơi này còn có một cái nhà của ngươi.

Lão nhân tóc bạc trắng tươi cười hiền hòa, ngôn ngữ cũng cực kỳ thành khẩn, mang đến cho người cảm giác hết sức thân thiết. Lâm Minh hành lễ thật sâu nói:

- Đệ tử ghi nhớ!

- Ừm, tốt. Ta nghĩ lần này chiến trường chủ yếu của ngươi là tranh ở Thiên Bảng, Địa Bảng đối với ngươi mà nói đã không có độ khó gì. Nói cách khác, ngươi tất nhiên giành được tư cách vào ở Thiên Tôn Thiên Cung. Cơ hội này, ngươi phải nắm cho chắc. Ngươi ở Thiên Cung lấy được thành tích, Phượng tộc thượng cổ ta cũng sẽ vinh quang theo.

- Rõ!

Lâm Minh nói ngắn gọn.

- Được rồi, ngươi đi xuống đi, để Hỏa Liệt Thạch bồi ngươi luyện hóa tinh huyết Cổ Phượng. Còn có thê tử của ngươi, Phượng tộc thượng cổ cũng sẽ chiếu cố giúp ngươi. Ngươi cứ yên tâm đi, với tài nguyên của Phượng tộc thượng cổ, để bọn họ tiến vào cảnh giới Thần Quân không thành vấn đề. Đến lúc đó, tuổi thọ thanh xuân của bọn họ cũng đều đủ dài, khi đó ngươi sợ là đã tiến vào Giới Vương, hơn nữa là người nổi bật trong Giới Vương. Ngươi trái lại đến bồi dưỡng họ đều thoải mái hơn nhiều.

Lời của lão nhân tóc bạc trắng tránh cho buồn phiền ở sau của Lâm Minh.

Lâm Minh không thể một mực mang theo hai nàng, có Phượng tộc thượng cổ chiếu cố bọn họ thì không gì thích hợp hơn!

Chương 1273: Thần Hải trung kỳ đại thành

Đây là một vùng đại lục rộng lớn, trên đại lục khắp nơi chảy dung nham màu đỏ sậm. Trên trời lơ lửng từng viên tinh cầu hoang vắng cổ xưa, mặt ngoài phủ đầy hố vẫn thạch, thương tích đầy mình.

Lâm Minh đứng trên vách núi, trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh và lửa, nguyên khí hệ hỏa nồng đậm đến cực điểm, gần như muốn bốc cháy ở không trung.

Nơi này là nơi tu luyện tốt nhất ở tổng bộ Phượng tộc thượng cổ, tên là vùng đất Niết Bàn.

- Thế nào? Địa phương này không tệ chứ!

Ở bên cạnh Lâm Minh, Hỏa Liệt Thạch cười hắc hắc nói.

- Địa phương tốt!

Lâm Minh gật đầu. Nơi tu luyện này xem như tài phú quý giá của Phượng tộc thượng cổ, bình thường đều cấp cho lão tộc trưởng và Thái thượng trưởng lão sử dụng. Đệ tử trẻ tuổi có thể tiến vào thời gian cũng không nhiều.

- Nơi tu luyện này tự mang kết giới thời không, sau khi tiến vào tốc độ thời gian trôi 12: 1, vừa lúc một tháng tương đương một năm. Ngươi ở trong này tu luyện mười ngày, chính là bốn tháng, sau đó chúng ta xuất phát đi Hạo Vũ đại thế giới. Nơi đó là sân thi đấu chung kết, thời gian vừa khéo.

- Hỏa trưởng lão nhọc lòng.

Lâm Minh nói.

- Đừng nói vô nghĩa, việc không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại liền bắt đầu đi!

Hỏa Liệt Thạch nói xong, lấy ra bình ngọc nhỏ chứa tinh huyết Cổ Phượng. Nhìn tinh huyết Cổ Phượng này, Hỏa Liệt Thạch đều thèm đỏ mắt. Chính mình cũng chưa từng hưởng thụ loại đãi ngộ này, mà Lâm Minh lại một lần hấp thu hơn 20 giọt!

Tinh huyết Cổ Phượng, càng là người trẻ tuổi hiệu quả hấp thu lại càng tốt. Bọn họ là lúc đặt nền tảng. Về phần loại lão già như Hỏa Liệt Thạch, hấp thu tinh huyết Cổ Phượng cũng không có tác dụng quá lớn.

- Thật xa xỉ! Tuy nhiên ta đoán tiểu tử ngươi trưởng thành đến bây giờ, gặp được không ít cơ duyên, phỏng chừng lúc xa xỉ hơn thế này cũng có.

Hỏa Liệt Thạch dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, Lâm Minh tất nhiên từng nhiều lần tìm được thiên tài địa bảo vô cùng quý báu, đồng thời cũng đã lén sử dụng.

Lâm Minh chỉ cười cười không trả lời. Hỏa Liệt Thạch nói không sai, không nói gì khác, Long cốt Chí Tôn so với tinh huyết Cổ Phượng càng thêm quý báu.

Hỏa Liệt Thạch búng tay, bình ngọc lập tức vỡ ra, huyết cầu như hạt thủy tinh chậm rãi bay ra. Đây là hơn 20 giọt tinh huyết Cổ Phượng ngưng tụ mà thành.

Theo sự xuất hiện của tinh huyết Cổ Phượng, nguyên khí hệ hỏa trong trời đất chung quanh không ngờ trong nháy mắt trở nên hỗn loạn!

Những nguyên khí hệ hỏa này đều bị tiểu huyết cầu hấp dẫn tới, hình thành vòng xoáy màu đỏ thẫm, tiếp đó ở trên bầu trời trống rỗng thiêu đốt, chân chính hư không nổi lửa.

- Lực lượng pháp tắc thật mạnh.

Lâm Minh tán thưởng nói. Hắn đã không phải lần đầu tiên hấp thu tinh huyết Cổ Phượng. Tuy nhiên lúc trước hấp thu chỉ là một giọt mà lần này hấp thu hơn 20 giọt, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy, chung quanh huyết cầu tinh huyết Cổ Phượng, không gian đều xảy ra vặn vẹo rất nhỏ. Đây là sức mạnh pháp tắc khổng lồ ẩn chứa trong tinh huyết Cổ Phượng gây nên!

Những sức mạnh pháp tắc này đều là pháp tắc đại đạo khắc trong cơ thể thần thú Phượng Hoàng. Thần thú và loài người bất đồng. Khi loài người sinh ra, lĩnh ngộ pháp tắc là không, hoàn toàn dựa vào ngày sau học tập khổ tu. Mà khi Thần thú sinh ra, các loại pháp tắc cũng đã khắc ở trong máu thịt xương cốt chúng nó, trở thành một bộ phận thân thể. Cho nên bất kỳ bộ vị toàn thân trên dưới của Thần thú đều là chí bảo, huống chi còn là tinh huyết ngưng tụ toàn bộ tinh hoa sinh mệnh của Phượng Hoàng!

- Chuẩn bị tốt. Võ giả Thần Hải kỳ bình thường, nếu như một lần chịu đựng hơn 20 giọt tinh huyết Cổ Phượng, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị năng lượng hệ hỏa khủng bố ẩn chứa trong đó đốt thành tro. Tuy nhiên với cơ sở của ngươi hẳn là không thành vấn đề, chỉ là phải chịu chút khổ mà thôi.

Hỏa Liệt Thạch nói xong, đột nhiên ra tay với Lâm Minh. Móng tay ngón trỏ của hắn đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, một đòn xuyên thấu chân nguyên hộ thể của Lâm Minh, tiếp đó xuyên thấu da thịt cứng rắn của Lâm Minh, một mực đâm thẳng đến trái tim!

Cho dù là Lâm Minh pháp thể song tu, lực phòng ngự kinh người, nhưng ở dưới tay Hỏa Liệt Thạch cũng mỏng yếu như tờ giấy, dễ dàng có thể xuyên thấu. Đây chính là tuyệt đối áp chế do tu vi chênh lệch thật lớn mang đến.

- Chuẩn bị xong chưa? Ta sẽ đem tinh huyết Cổ Phượng trực tiếp cấy vào trái tim ngươi, theo dòng máu chảy khắp toàn thân. Loại phương thức cấy ghép này triệt để nhất, nhưng là trái tim của ngươi phải chịu đựng gánh nặng rất lớn, bởi vì tinh huyết Cổ Phượng là rất nặng!

Một giọt tinh huyết Cổ Phượng nặng như hồ nước! Muốn chịu đựng hơn 20 giọt tinh huyết Cổ Phượng xen lẫn vào trong dòng máu của mình, cần một trái tim vô cùng mạnh mẽ.

- Chuẩn bị xong rồi.

Lâm Minh gật gật đầu, hắn đối với thân thể của mình có lòng tin mười phần.

- Tốt!

Hỏa Liệt Thạch cong tay bắn ra, tinh huyết Cổ Phượng hóa thành một mống sáng màu đỏ, trong nháy mắt chìm vào trong cơ thể Lâm Minh. Tinh huyết bay vào trái tim, giống như ngọn lửa thiêu đốt.

Lâm Minh trong nháy mắt đó liền cảm giác tinh huyết nặng nề mang đến gánh nặng thật lớn cho trái tim, suýt nữa khiến tim ngừng đập.

- Bát Môn Độn Giáp Sinh Môn mở ra!

Sinh Môn chính ở vào trái tim, trực tiếp chịu đựng sức mạnh của tinh huyết Cổ Phượng.

Trong nháy mắt Sinh Môn mở ra, năng lượng toàn thân Lâm Minh bùng nổ, khí huyết xông trời. Mơ hồ ở sau lưng Lâm Minh hình thành hai tầng hư ảnh Phượng Hoàng và Thương Long, trái tim hắn bắt đầu thong thả mà nặng nề đập.

Thình! Thình! Thình!

Tiếng tim đập nặng nề quanh quẩn trong trời đất, giống như một chiếc trống thần đang gõ vang.

Hỏa Liệt Thạch ngay bên cạnh nhìn, hắn không hề lo lắng cho Lâm Minh chút nào. Hắn biết, loại quái thai như Lâm Minh hấp thu hơn 20 giọt tinh huyết Cổ Phượng căn bản chính là có kinh mà không hiểm, cường độ thân thể quả thật khiến người không thể tin.

Thình! Thình! Thình!

Tim đập của Lâm Minh càng ngày càng có lực, nhưng là tốc độ lại vẫn thong thả, gần như một hai giây mới đập một lần. Mỗi lần đập đều ép ra lượng lớn máu tươi chảy khắp toàn thân.

Phừng Phừng Phừng!!!

Nguyên khí trời đất gào thét, lượng lớn năng lượng hệ hỏa bị hấp dẫn tới, quay quanh Lâm Minh hình thành lốc xoáy nguyên khí hệ hỏa.

Tinh huyết không ngừng bị trái tim bơm vào trong mạch máu, hóa thành ngàn tia vạn sợi dung nhập toàn thân Lâm Minh, ngọn lửa như thực chất hóa chảy trong cơ thể Lâm Minh.

Một luồng ý chí cuồng mãnh theo đó bao phủ xuống dưới. Khoảnh khắc đó, trong cảm giác của Lâm Minh, mọi thứ chung quanh đều biến mất, hắn dường như thấy được một con thần thú Phượng Hoàng trên một gốc cây thần, tắm lửa thiêu đốt.

Đây là một gốc cây khổng lồ đến không thể hình dung!

Cây cao vạn dặm, thân cây cổ xưa hùng hồn, trên chạc cây thật lớn vươn mình thậm chí có thể chống đỡ một viên hành tinh nhỏ. Một cái lá rơi xuống nước đều có thể trở thành một hòn đảo thật lớn. Rễ của nó xuyên thấu toàn bộ tinh cầu, xâm nhập vào trong dung nham tinh hạch vô cùng nóng rực, hấp thu năng lượng!

Đây là một gốc Thần Thụ Ngô Đồng, một gốc Thần Thụ Ngô Đồng có thể hút khô toàn bộ nhiệt lượng bên trong một viên tinh cầu đường kính mấy vạn dặm!

Trên gốc Thần Thụ Ngô Đồng này, Phượng Hoàng thân dài ngàn dặm sinh sống!

Phượng Hoàng ngàn dặm, đậu trên cây thần vạn dặm, tắm lửa niết bàn!

Khoảnh khắc đó, ngọn lửa khủng bố thổi quét toàn bộ tinh cầu, toàn bộ thế giới đều hóa thành biển lửa.

Nhìn những cảnh tượng như thế giới tận thế này, Lâm Minh rất rõ ràng, đây là trí nhớ của Thần thú Phượng Hoàng mang theo trong

20 giọt tinh huyết hắn hấp thu.

Trong những trí nhớ này đều ẩn chứa lĩnh ngộ pháp tắc.

Lâm Minh đắm chìm trong đó, khoảnh khắc đó hắn dường như hóa thân thành Phượng Hoàng, dùng thị giác của Phượng Hoàng nhìn vạn vật trời đất, biển lửa mênh mông; nhìn nguyên khí lửa lưu động, nhìn pháp tắc hỏa vận chuyển. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy kết cấu vi mô nhất của sự vật, nhìn thấy hai khí Âm Dương đâu ra đấy sinh ra và mất đi...

Tình cảnh huyền diệu như thế không biết giằng co bao lâu, Lâm Minh đột nhiên từ trạng thái hỗn độn tỉnh lại, mở mắt. Trong nháy mắt đó, trong mắt Lâm Minh rõ ràng có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Pháp tắc hệ Hỏa của hắn trong lĩnh ngộ lúc trước đã vững vàng tiến vào cảnh giới hư hỏa, gần tới hư hỏa đại thành.

Tuổi khoảng 30, ở trong pháp tắc một hệ nào đó đạt tới trình độ như thế tuyệt đối là lông phượng sừng lân, đương nhiên loại người có thủ đoạn gần như gian dối như Long Nha không trong số này. Trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của hắn ta còn mạnh hơn Lâm Minh.

- Ba ngày rồi! Ngươi lần này ngộ đạo chính là ba ngày, xem ngươi lĩnh ngộ không tồi, tu vi cũng là Thần Hải trung kỳ đại thành. Chỉ cần dùng thêm một ít thời gian để tích lũy, luyện hóa, đó chính là Thần Hải trung kỳ đỉnh rồi!

Vào lúc Lâm Minh ngộ đạo, Hỏa Liệt Thạch một mực ngồi xếp bằng bên cạnh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, dòng khí hắn hút vào rồi lại tụ thành hai con rắn dài, ở không trung cuộn mình bay múa. Nội thị thế giới trong cơ thể, quả nhiên lại lần nữa mở rộng. Tu vi của Lâm Minh hiện tại đã tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng, tích lũy của hắn lúc trước quá sâu dày.

- Được, vậy ta liền tu luyện đến Thần Hải trung kỳ đỉnh rồi sau đó đi tham gia chung kết Thần Vực đệ nhất hội võ!

Lâm Minh lúc này, chiến ý hừng hực! Hắn đã không chờ đợi được muốn đi sân thi đấu vòng chung kết, kiến thức những cường địch kia. Mấy ngày này, hắn cũng đại khái biết được, truyền nhân của Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không tính xuất chúng, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên càng mạnh đều là đệ tử của Thiên Tôn khác.

Chương 1274: Hạo Vũ giới trận chung kết

Chương này không có bản dịch nên đọc tạm bản convert nhé. Từ ngữ hơi khó hiểu ráng nha.

Đối với tuổi thọ kéo dài Võ Giả mà nói, lúc tu luyện cơ hồ không có tuế nguyệt khái niệm, bốn tháng thời gian thoáng một cái đã qua!

"Lâm Minh, nên xuất phát!"

Cháy rực đúng vậy thanh âm tại Lâm Minh vang lên bên tai, Lâm Minh mở hai mắt ra, theo trên vách núi đứng thẳng lên, hắn tùy ý một động tác, đều có thể khiến cho pháp tắc cộng minh, có vô số Hỏa Diễm, tại Lâm Minh bên người lưu chuyển, vây quanh hắn hình thành đủ loại Hỏa hệ linh vật, quỳ bái.

Lâm Minh Hỏa Hệ pháp tắc, đã là tầng thứ năm ý cảnh đại thành, mà tu vi của hắn cũng đã là Thần Hải trung kỳ đỉnh phong!

Mặc dù nói nếu như dùng một so một trăm thời gian kết giới, lại để cho Lâm Minh tu luyện cái hai ba năm thời gian, một hơi đột phá Thần Hải hậu kỳ cũng không thành vấn đề, nhưng là như vậy hội tạo thành căn cơ bất ổn.

Kết quả là cũng chỉ có tu vi tăng lên, phương diện khác theo không kịp, không công lãng phí Lâm Minh tiềm lực.

Thiên tài phát triển, không phải đơn giản bế quan có thể tạo nên, cũng chỉ có những tại kia một cái cảnh giới tạp vài vạn năm đám lão già này, mới có thể dùng trăm ngàn năm thời gian bế quan khổ ngộ, đi chết nấu một cái cảnh giới cánh cửa.

Đương nhiên những người này, ngày sau cũng sẽ không còn có tiến bộ.

"Tốt! Rất không tồi!" Hỏa Liệt Thạch nhìn xem Lâm Minh, thoả mãn nói.

Lúc này Lâm Minh, toàn thân tràn đầy lực lượng, thực lực của hắn cũng đạt tới cực thịnh đỉnh phong.

Cái này bốn tháng đến, Lâm Minh thực lực càng thêm củng cố, hắn không thể chờ đợi được muốn đánh một trận.

Hắn muốn đối mặt là cả Thần Vực trải qua tầng tầng sàng chọn tuyển ra một vạn thiên tài, cái này một vạn thiên tài, tùy tiện một cái đều là Đại Thế Giới bài danh Top 3 đích nhân vật, thiên chi kiêu tử bên trong đích thiên chi kiêu tử! Bình thường tùy tiện lấy ra một cái, đều là lại để cho vô số người sùng bái, lại để cho vô số thế lực lớn nâng ở lòng bàn tay tuyệt đỉnh nhân vật.

Nhưng là bây giờ, tụ tập khởi nhiều như vậy. Cũng là không lộ vẻ kỳ lạ quý hiếm rồi.

Những người này chính giữa, hơn phân nửa cũng đã sơ bộ đụng chạm đến bọn hắn chỗ pháp tắc tầng thứ năm ý cảnh, đương nhiên, chính thức có thể đứng tại tầng thứ năm ý cảnh trong cung điện, lại ít càng thêm ít.

Trừ lần đó ra. Bọn hắn căn cơ, Chân Nguyên thâm hậu trình độ, đều xa không phải bình thường thiên mới có thể so với.

Cũng chỉ có thiên tài như vậy, có thể kích thích Lâm Minh ý chí chiến đấu, hiện tại Lâm Minh, nếu như gặp được 40 ngày trước Long Nha, Lâm Minh có đầy đủ nắm chắc chiến thắng hắn!

Đương nhiên. Đó là 40 ngày trước Long Nha.

Khi đó Long Nha vừa mới mở ra Tam Sinh Đồng, thực lực chưa bạo tăng. Mà những ngày này, nếu như Long Nha tĩnh tâm tiềm tu, thực lực kia tất nhiên tăng trưởng nhanh chóng.

Bất quá càng là như thế, Lâm Minh lại càng là cảm thấy chiến ý sôi trào.

...

Thượng Cổ Phượng tộc tổng bộ, Lâm Minh trong chỗ. Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ đều đang đợi lấy Lâm Minh, Thượng Cổ Phượng tộc Tộc trưởng, mấy cái Thái Thượng trưởng lão, kể cả Nhan Nguyệt Nhi, Tiêu Bình bọn người, đều cùng nhau đi tới Hạo Vũ giới trận chung kết hiện trường.

Trận chung kết vé vào cửa, nếu so với Mục Nguyệt Tinh đấu bán kết khẩn trương gấp trăm lần! Chỉ là đấu bán kết một tấm vé vào cửa, đều bị Tạo Hóa Môn cái loại nầy Bát phẩm tông môn lực bất tòng tâm. Về phần trận chung kết, nếu như không phải Lâm Minh, toàn bộ Thượng Cổ Phượng tộc, cũng có thể phân đến chính là hai ba phiếu vé mà thôi, một ít nhược một điểm Thánh Địa, thậm chí một phiếu cũng sẽ không có.

"Lên đường đi!"

Hỏa Liệt Thạch vung tay lên, tất cả mọi người bay về phía linh hạm, lúc này đây lữ hành, sắp sửa tiếp tục đem thời gian gần hai tháng...

...

Thần Vực cái nào đó không biết không gian, một khỏa hoang vu trên tinh cầu.

Một cái thân bối uốn lượn trường kiếm Hắc y Võ Giả. Quỳ một gối xuống tại một cái hình như tiều tụy lão giả sau lưng, lão giả ngửa mặt nhìn về phía Tinh Không, bóng lưng đìu hiu.

Cái này Hắc y Võ Giả, đúng là Long Nha, phía trước lão giả là sư phụ của hắn —— Tam Sinh lão nhân.

"Ba trăm triệu năm. Ngươi là vi sư hành tẩu 3000 đại giới, ngàn vạn tinh vực, tìm kiếm được xuất sắc nhất thiên tài, quan trọng nhất là, ngươi thích hợp tu luyện vi sư Tam Sinh Đồng, vi sư cuộc đời hết thảy đều đã truyền thụ cho ngươi, về phần Phong Thần đài thất bại, ngươi không cần để ở trong lòng, đây không phải là bởi vì Lâm Minh thực lực siêu việt ngươi, mà là vì hắn sớm cũng đã thông hiểu ba mươi ba trọng thiên ý cảnh, hắn leo lên Phong Thần đài nguyên vốn là có thật lớn ưu thế..."

"Theo ý nào đó đã nói, ngươi dựa vào Tam Sinh Đồng leo lên Phong Thần đài, đó là mưu lợi, mà Lâm Minh cũng giống như thế, mưu lợi trình độ so ngươi càng lớn! Cho nên hai người các ngươi, một cái có thể leo đến tám ngàn trượng, cái khác, thậm chí có thể trèo lên đỉnh! Đều phá Hạo Vũ Thiên Cung ghi chép."

"Hạo Vũ tên tiểu bối này, bởi vì một ít ngẫu nhiên cơ duyên luyện chế ra Phong Thần đài, hắn Thiên Cung bên trong đích đệ tử, lại cả đám đều tìm không thấy cái gì mưu lợi đích thủ đoạn, tại Phong Thần đài trước mặt, tự nhiên cát bụi gãy kích."

"Đi thôi, đi chỉnh cái Thần Vực rộng lớn sân khấu, đi trên Thiên bảng tranh giành một cái Top 3."

Tam Sinh lão nhân thanh âm tiêu điều, như là mùa đông hoang vu tiếng gió.

"Vâng, sư phụ!"

Long Nha đứng người lên, hắn hai mắt biến hóa lấy bất đồng sắc thái, trong đó giống như ẩn chứa bao hàm vạn vật thế giới một loại.

Cái này một gần hai tháng, Long Nha cũng đã xảy ra cực biến hóa lớn!

Tu vi của hắn, đã nhảy lên tới Thần Hải hậu kỳ!

Vốn là Long Nha cũng đã tại Thần Hải trung kỳ đỉnh phong dừng lại đầy đủ nhiều thời giờ, tích lũy đã đầy đủ, đột phá Thần Hải hậu kỳ, là nước chảy thành sông.

Trừ lần đó ra, hắn pháp tắc ý cảnh, đã tới gần tại tầng thứ năm ý cảnh viên mãn, thậm chí đối với tầng thứ sáu ý cảnh, đều đã có một tia mơ hồ cảm ứng!

Bực này sự tình nếu như truyền đi, tuyệt đối kinh thế hãi tục!

"Răng, ngươi phải chú ý Thần Mộng đệ tử, Thần Mộng là một cái nữ tử hiếm thấy, nàng so về vi sư lúc tuổi còn trẻ... Thực lực càng mạnh hơn nữa!"

"So lão sư còn mạnh hơn?" Long Nha ngẩn ngơ, tại trong ấn tượng của hắn, hắn lão sư đã là gần đất xa trời, nhưng y nguyên có hoạt động ngôi sao sức mạnh to lớn, hắn khi còn trẻ thời điểm, thực lực không cách nào tưởng tượng mạnh cỡ bao nhiêu, hắn đã từng bái kiến, hôm nay Thiên Tôn nhìn thấy hắn lão sư, cũng là cung kính.

Trong một dưới tình huống, Thần Mộng Thiên Tôn vậy mà so sư phụ của mình còn mạnh hơn?

"Thần Mộng chỉ có một ngàn vạn năm tuổi thọ, so về sư phụ ngươi mạnh hơn nhiều lắm, tương lai của nàng bất khả hạn lượng, còn lần này, Băng Mộng càng là Thần Mộng coi trọng nhất đệ tử, dùng Thần Mộng mỏng tính tình, vậy mà vận dụng Thần Mộng giới đến tổ chức lần này Đệ Nhất Hội Võ, chỉ sợ cũng là vì để cho Băng Mộng có một lần thí luyện cơ hội. Đây là Thần Mộng ngàn vạn năm đến, lần thứ nhất tổ chức Đệ Nhất Hội Võ, như vậy Băng Mộng chỉ sợ cũng là nàng cái này ngàn vạn năm đến, bồi dưỡng được đến nhất đệ tử xuất sắc, có thể thấy được Băng Mộng sức nặng rồi, ngươi nếu như có thể sớm ba năm mở ra Tam Sinh Đồng, có lẽ cùng nàng còn có lực đánh một trận, đến ở hiện tại..."

Tam Sinh lão nhân nói đến đây lắc đầu, Long Nha yên lặng nắm chặc nắm đấm, hắn biết rõ lão sư không biết bắn tên không đích, lão sư Tam Sinh Đồng, được xưng khám phá hết thảy, không đơn thuần là pháp tắc, thậm chí có thể mơ hồ cảm giác được tương lai, xem đến thời gian chi sông chảy về phía.

"Còn có cái kia Lâm Minh, cũng là ngươi cường lực nhất đối thủ, ta có dự cảm, hắn những ngày này, lại có tiến bộ rất lớn, hơn nữa trên người hắn bao phủ Đại Khí Vận, có kinh thế cơ duyên, ngươi cùng hắn là Song Long gặp nhau, có thể ở thời đại này, thiên tài cũng lên, cái này là vận mệnh của các ngươi!"

"Đồ nhi biết rõ!"

"Đi thôi, đi Hạo Vũ giới tham gia trận chung kết a..."

"Vâng, sư phụ!"

Chương 1275: Thí nghiệm pháp tắc

Hạo Vũ giới, một thế giới độc lập bị người mạnh dùng sức sáng lập ra.

Ở trong này có một tòa lôi đài thật lớn, nền lôi đài toàn bộ do Lôi Văn Cương tạo ra, đồng thời hòa vào một ít Tuyên Cổ Thần Thạch. Cao thủ Thần Quân cũng đừng mơ để lại một vết nông trên nền độ cứng bậc này.

Chung quanh lôi đài này có khán đài to lớn có thể chứa mấy trăm triệu người xem. Chỉ riêng độ cao khán đài đã đạt tới chục dặm. Tuy nhiên khán đài này so với khán đài lâm thời Tiêu Đạo Tử dựng lên ở Mục Nguyệt tinh lại còn nhỏ hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân vé vào cửa túng thiếu như vậy.

Ở cách lôi đài ngoài trăm dặm có một dãy cung điện, cung điện nơi này liên miên thành vùng, mỗi một tòa đều chạm khắc tỉ mỉ, xa hoa hùng vĩ. Nơi này chính là chỗ ở của phần đông thiên tài của 3000 giới lớn.

Trải qua 1. 5 tháng phi hành, vài lần hư không đại dịch chuyển, Lâm Minh rốt cục đi tới nơi chung kết Hạo Vũ giới.

- Nơi này chính là Hạo Vũ giới!

Lâm Minh từ trong linh hạm xuống dưới, phát hiện nguyên khí trời đất của Hạo Vũ giới so với Thừa Thiên giới, Chân Võ giới càng thêm hỗn loạn, cũng càng thêm đậm đặc!

Đối với thiên tài như Lâm Minh mà nói, có nơi tu luyện chuyên biệt ngược lại không bị ảnh hưởng, nhưng một ít võ giả rễ cỏ, chỉ có thể ở bên ngoài tu luyện, như vậy ảnh hưởng sẽ tương đối lớn.

Nếu như ở Hạo Vũ giới tu luyện, muốn khống chế nguyên khí lưu chuyển càng thêm khó khăn, nhưng nếu là thói quen tiếp tục tu luyện, như vậy thành tựu cũng sẽ càng cao.

Hỏa Liệt Thạch trước khi đến chỗ chung kết đã liên hệ với người phụ trách Hạo Vũ Thiên Cung, xác định chỗ ở của bọn họ là cung điện số 52.

Dựa theo an bài của Hạo Vũ Thiên Cung, 30 cung điện phía trước đều là chuẩn bị cho truyền nhân Thiên Tôn, cũng chính là đệ tử dòng chính của Thiên Tôn.

Kế tiếp, cung điện 31 đến 60 thì là người thứ nhất các khu thi đấu, thật sự là vô cùng đồ sộ, mỗi người trong này đều là quái thi. Tuy nhiên, đại đa số trong số này đều không đáng Lâm Minh chú ý, Lâm Minh muốn tìm chỉ là mấy người chân chính có thể uy hiếp đến hắn, tỷ như Long Nha, Băng Mộng...

- Lâm Minh?

Lâm Minh đột nhiên bị người gọi lại, quay người nhìn. Người tới làmột võ giả một bộ đồ tím, Lâm Minh đối với hắn có chút ấn tượng, hắn là Tử kiếm khách ở bán kết Mục Nguyệt tinh, cuối cùng trèo lên bậc thứ 31 Phong Thần Đài thất bại. Thực lực ở khu thi đấu Mục Nguyệt tinh có thể xếp đến top 5.

Quản trường này có chừng mấy trăm tuấn kiệt trẻ tuổi, nam có nữ có. Ở trong đám người dựng đứng một đài thủy tinh thật lớn, trên đài thủy tinh bày ra các loại màu sắc.

- Đây là thứ gì?

- Là dùng để thí nghiệm pháp tắc. Ta ở trong cung Giới Vương của chúng ta cũng từng ra mắt, có thể thí nghiệm trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của người thí luyện. Tuy nhiên cái này so với ta từng thấy lúc trước thì lớn hơn rất nhiều lần.

Tử kiếm khách giải thích. Hiển nhiên đây chính là một trong những nơi đi thú vị theo như lời hắn.

Lâm Minh trong lòng thoáng động, còn có pháp khí có thể thí nghiệm trình độ lĩnh ngộ pháp tắc?

- Đi, ta dẫn ngươi đi xem xem.

Lâm Minh theo Tử kiếm khách này đi qua. Đài thủy tinh tổng cộng chia làm chín tầng sắc thái, phân biệt là đỏ cam vàng lục lam chàm tím đen trắng. Mỗi một tầng sắc thái tương ứng một tầng ý cảnh pháp tắc.

Khi Lâm Minh đi qua, vừa khéonhìn thấy một võ giả từ trên đài thủy tinh xuống. Bốn tầng đầu đài thủy tinh đều lóe ánh sáng màu chói mắt, mà tầng thứ năm chỉ là hết sức mông lung sáng lên một chút rồi nhanh chóng mờ đi.

- Pháp tắc tầng thứ tư cực hạn, miễn cưỡng lĩnh ngộ đến ý cảnh tầng năm, phi thường không tồi.

Rất nhiều người ở đây đều đem pháp tắc mình tu tu luyện đến cực hạn tầng bốn, khác biệt ngay ở chỗ có thể lĩnh ngộ được ý cảnh tầng năm hay không, lĩnh ngộ được bao nhiêu.

Trên tầng năm, cứ tăng một chút xíu đều là tiến bộ khó lường rồi.

- Tống sư huynh uy vũ. Ha ha, so với đệ tử hạch tâm Thiên Cung vừa rồi đi lên cũng không kém mà!

- Ngươi lời này là thế nào, chúng ta vì sao kém so với bọn họ? Sư phụ của bọn họ chẳng qua là Giới Vương giới lớn, chúng ta cũng vậy! Lần này số thứ tự cung điện là dựa theo thứ tự. Truyền nhân Thiên Tôn xếp ở 30 số đầu, mà người thứ nhất mỗi khu bán kết sắp xếp số 31 đến 60. Kế tiếp là đệ tử hạch tâm của Thiên Tôn Thiên Cung, cuối cùng mới là chúng ta. Thật sự là xem thường chúng ta mà.

- Đúng. Những đệ tử hạch tâm của Thiên Tôn Thiên Cung kia không phải là truyền nhân Thiên Tôn gì, chẳng qua là đồ đệ của đồ đệ Thiên Tôn thu mà thôi, dựa vào cái gì xếp ở trước chúng ta!

- Chung kết phải cho bọn họ đẹp mặt. Ỷ vào một cái thân phận ngụy đệ tử Thiên Cung, quả thật là không đem chúng ta để vào mắt! Kỳ thật bọn họ ngay cả mặt Thiên Tôn đều không nhìn thấy, cáo mượn oai hùm mà thôi.

Ở bên ngoài đám người, Lâm Minh nghe thấy nghị luận như vậy.

Thiên tài hết sức cao ngạo, số hiệu lớn nhỏ Hạo Vũ Thiên Cung đưa ra, có thể từ ý nghĩa nhất định nhìn ra, sự cao thấp của địa vị đệ tử Thiên Tôn và đệ tử thế lực bình thường ở trong mắt Hạo Vũ Thiên Cung.

Nguyên bản đệ tử Thiên Tôn Thiên Cung cùng đệ tử Thánh địa Giới Vương khó thể hòa thuận ở chung. Đệ tử Thiên Tôn Thiên Cung tự mang mộtloại cảm giác về sự ưu việt, mà đệ tử Thánh địa Giới Vương giới lớn thì đối với bọn họ sẽ có lòng ghen tị. Hiện tại bởi vì chuyện số hiệu cung điện, tự nhiên dễ dàng gây nên sự oán thầm của một số người.

- Hắc... Một đám nông dân chưa thấy sự đời. Mới đánh ra thành tích như vậy đã dương dương tự đắc. Thật sự là ngu ngốc.

Ở trong đám người, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, khiến cho mọi người giận trợn mắt nhìn, đều quay đầu nhìn qua. Lại thấy người nói chuyện mặc một bộ đồ trắng, ngực thêu ký hiệu trời sao mặt đất, đây chính là dấu hiệu của đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung.

- Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung!

- Đệ tử hạch tâm? Hay là đệ tử thân truyền?

Nguyên bản những thiên tài này bị trào phúng đều vô cùng phẫn nộ, nhưng là chống lại đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung này, bọn họ lại có chút không đủ lòng tin. Bởi vì khí thế của đối phương thật sự quá mạnh, có loại cảm giác không thể địch nổi.

- Ngươi kiêu ngạo cái gì, có bản lĩnh lên thử một lần, không nên chỉ biết đứng ở chỗ này nói mạnh miệng!

Trong số đệ tử Thánh địa Giới Vương có người không phục hô lên.

- Ha ha, sớm biết các ngươi sẽ không chịu phục. Nếu đã như vậy, ta cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Đệ tử kia nói xong liền đi vào giữa đám người, lười biếng bày ra một tư thế mở đầu, rồi sau đó đánh ra một chưởng. Theo sóng gợn dao động của pháp tắc Không Gian sinh ra, bốn tầng đầu thủy tinh phát ra hào quang mãnh liệt chói mắt, mà tầng thứ năm cũng mông lung sáng lên một lát, kéo dài chừng mấy giây.

Điều này chứng minh, ý cảnh pháp tắc đối phương lĩnh ngộ không phải là mơ hồ cảm giác đến tầng thứ năm, mà là xem như miễn cưỡng chạm đến bậc cửa ý cảnh tầng năm. So với U Vô Tận cũng là tám lạng nửa cân!

Mà U Vô Tận bản thân chính là cao thủ đỉnh cao xếp hạng đại thế giới, nếu không phải hai quái thai Lâm Minh, Long Nha, hắn chính là thứ nhất đại thế giới, mạnh hơn so với 99% người ở đây!

Chương 1276: Băng mộng, tiểu ma tiên

Hạo Vũ Thiên Cung tùy tiện ramột đệ tử, còn không phải đệ tử thân truyền của Thiên Tôn đã gần như đạt tới trình độ thứ nhất bán kết khu vực. Điều này làm cho rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây lập tức nói không ra lời.

- Hắn... Hắn là ai?

Vài tên đệ tử Thánh địa vừa lên tiếng vừa rồi, mặt đều trướng hơi đỏ bừng.

Bọn họ còn không làm rõ ràng thân phận của đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung kia, chỉ thấy tên kia đổi một bàn tay, trong tay nổi lên hào quang màu vàng rực nhàn nhạt, lại một chưởng đánh lên đài thủy tinh.

Lần trước là pháp tắc Không Gian, mà lần này hắn ra tay chính là pháp tắc hệ Kim!

Đài thủy tinh lại lần nữa hào quang chói mắt, hào quang bốn tầng đầu không cần phải nói, tầng thứ năm cũng mông lung sáng lên một hai giây. Pháp tắc hệ Kim của hắn tuy rằng hơi kém so với pháp tắc Không Gian một chút, nhưng cũng xem như miễn cưỡng chạm đến bậc cửa ý cảnh tầng năm.

Hai loại pháp tắc kiêm tu hơn nữa đều là cảnh giới ý cảnh tầng bốn viên mãn, sắp đột phá ý cảnh tầng năm, chênh lệch rõ ràng như thế lập tức khiến rất nhiều người ở đây hoàn toàn không biết nói gì.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung, ánh mắt đảo qua toàn trường, đầu hơi hơi ngẩng lên, mà người lúc trước khiêu chiến hắn, mặt đều trướng thành màu gan heo, lại căn bản không có lời để nói. Trước mắt bao người, bọn họ xem như là mất hết mặt mũi.

Những người này đều là thiên tài của các thế giới lớn, vốn nghĩ rằng đệ nhất hội võ, tuy rằng không nói bỗng nhiên nổi tiếng, nhưng ít ra có thể ở trên sân khấu này vinh quang rực sáng một phen. Nhưng hiện tại đệ nhất hội võ còn chưa bắt đầu, bọn họ đã bị người đả kích triệt để một lần.

- Bản nhân Triệu Cơ, sư tôn là Hạo Vũ Tử, các ngươi nhớ kỹ.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung đó đắc ý nói. Hạo Vũ Tử là thủ tịch đệ tử dưới trướng Hạo Vũ Thiên Tôn. Tu vi nửa bước Thiên Tôn cộng thêm tài nguyên của Hạo Vũ Thiên Cung duy trì, đồ đệ hắn dạy ra thực lực có thể nghĩ mà biết. Có thể hai tầng pháp tắc chạm đến bậc cửa ý cảnh tầng năm cũng không hiếm lạ.

Rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi, nhưng là lại bị ép cho không thể ngẩng đầu. Đệ tử thân truyền Thiên Tôn bọn họ không sánh bằng thì cũng thôi, hiện tại ngay cả đệ tử hạch tâm của Thiên Cung đều ép bọn họ một bậc.

- Hắc hắc. Nói lời thật, có thể để cho người thứ nhất 30 khu bán kết xếp ở phía trước chúng ta, xem như là cất nhắc các ngươi. Đừng không biết đủ!

Triệu Cơ cười lạnh nói, mà lời này lại khiến Tử kiếm khách nhíu mày:

- Lâm huynh, nhìn tên kia đuôi vểnh lên trời rồi, ngay cả ngươi cũng mắng vào.

Lâm Minh xếp hạng thứ nhất bán kết khu vực Mục Nguyệt tinh, xếp hạng trước 60. Hiện giờ Triệu Cơ nói như vậy, tự nhiên cũng làm thấp cả Lâm Minh vào một chỗ.

Lâm Minh nói:

- Mặc hắn đi. Tranh giành khí phách nơi này không có ý nghĩa gì. Cho dù thành tích sáng đến mấy cũng sẽ không ảnh hưởng đến tổng thành tích Thần Vực đệ nhất hội võ. Hơn nữa cao thủ chân chính, ra tay biết có hay không.

Lâm Minh rất rõ ràng, rất nhiều võ giả của đệ nhất hội võ lần này, nhất là một ít truyền nhân Thiên Tôn nhất định lĩnh ngộ ý cảnh tầng năm mà không phải đơn giản chạm đến bậc cửa vô cùng nông cạn như vậy!

Mà những người này, lại không ra tay!

Lâm Minh và Tử kiếm khách đối thoại không kiêng kỵ gì, Triệu Cơ tự nhiên nghe được, hắn cười lạnh một tiếng nói:

- Nói thì có vẻ mạnh lắm, không bằng lên đài luyện luyện đi, xem các ngươi có bao nhiêu cân lượng. Thật là khoác lác không biết ngượng!

Triệu Cơ khiêu khích nói, mọi người ở đây lập tức nhìn về phía Lâm Minh. Trong mấy trăm người này tự nhiên có đệ tử khu vực Mục Nguyệt tinh, bọn họ liếc mắt một cái liền nhận ra Lâm Minh.

- Đó không phải là Lâm Minh sao?

- Đúng, là Lâm Minh, người thứ nhất khu vực Mục Nguyệt tinh!

- Người thứ nhất Lâm Minh, người thứ hai Long Nha, đều là thiên tài tuyệt đỉnh!

Rất nhiều đệ tử khu vực Mục Nguyệt tinh sau khi nhìn thấy Lâm Minh đều kêu ra tiếng.

Về phần người của khu thi đấu khác, đối với Lâm Minh cảm giác không phải rất lớn. Đối với bọn họ mà nói, thứ nhất khu vực nhiều mà.

- Thứ nhất khu vực Mục Nguyệt tinh sao? Chính là hắn?

- Hắn phỏng chừng xêm xêm Huyết Đồ thứ nhất khu thi đấu chúng ta!

Mọi người đang nói, mà ở dưới đài thủy tinh, Triệu Cơ toàn thân đương trường cứng ở đó. Thân thể hắn không nhúc nhích, gương mặt đã trướng đỏ rực. Cái này cùng với đệ tử Thánh địa Giới Vương lúc trước bị hắn quở trách mặt đỏ bừng lúc trước là y hệt.

- Ngươi... Ngươi chính là... Lâm Minh?

Triệu Cơ nuốt một ngụm nước miếng, nói chuyện đều có chút không lưu loát.

Không phải đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung, rất khó tưởng tượng trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài là khái niệm gì.

Những đệ tử khu thi đấu khác nghe nói Lâm Minh lên đỉnh Phong Thần Đài cũng chỉ là cảm giác có vẻ rất lợi hại, đến tột cùng lợi hại cỡ nào lại không rõ ràng. Nhưng Triệu Cơ là đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung, chính mắt nhìn thấy một đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn thoạt nhìn vô cùng mạnh mẽ bị chiết kích trầm sa ở trước Phong Thần Đài, thậm chí 1000 trượng bậc thứ 33 đều không trèo lên nổi. Dưới loại tình huống này, Lâm Minh có thể lên đỉnh là khái niệm gì?

Mới đầu Triệu Cơ biết được tin tức này là không thể tin tưởng, nhưng mà sau khi chứng thực từ sư phụ, lại tuyệt vọng biết được, tin tức này thật đến không thể thật hơn.

Cho dù Lâm Minh là mưu lợi, hoặc là có bảo vật hộ thân cũng tốt, tiềm lực của hắn ta đều không thể nghi ngờ. Tuyệt đối không phải người như hắn có thể so sánh. Bởi vì hắn ngay cả bậc thứ 33 đều không trèo lên.

Chênh lệch to lớn có thể nghĩ mà biết!

- Đúng, hắn chính là Lâm Minh.

Tử kiếm khách nói, khóe miệng hơi vểnh lên. Hắn đại khái biết được, sự rung động của cái tên Lâm Minh này đối với đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung.

- Lâm Minh...

Sắc mặt Triệu Cơ rất không tự nhiên, ở trước mặt Lâm Minh hắn căn bản không có tự tin. Tuy nhiên thua người không thua trận, hắn cắn răng nói:

- Sư huynh ta rất muốn gặp ngươi, ngươi trèo lên Phong Thần Đài thành tích quả thật nghịch thiên, nhưng ngươi là mưu lợi nhỉ!

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Phong Thần Đài vốn là khảo nghiệm lĩnh ngộ pháp tắc, có thể mưu lợi hay không dựa vào bản lĩnh cá nhân. Phương pháp ngay ở chỗ đó, có thể tìm được hay không chính là vấn đề của chính mình.

Triệu Cơ bị Lâm Minh một câu kê tủ đứng, không còn lời nào để nói.

Hắn rất rõ ràng, bất kể Lâm Minh là như thế nào trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài, hắn chống lại Lâm Minh đều chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Cho nên hắn dứt khoát đi xuống đài thủy tinh. Lúc trước nói quá vẹn toàn, hiện giờ tự mình vả mặt. Triệu Cơ cảm giác mặt mũi không ánh sáng.

Đúng vào lúc này, toàn trường đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Một ít người bắt đầu nhìn về một phương hướng. Một số người khác như có phát giác, cũng nhao nhao nhìn qua.

Chỉ thấy một thiếu nữ thoạt nhìn 15, 16 tuổi, mặc váy đen đi tới, như một tinh linh đêm tối vậy.

Nàng tóc dài đen nhánh, như thác nước buông thẳng đến eo, đôi mắt giống như trẻ con mới sinh, vô cùng sáng ngời.

Mấy trăm người ở đây lập tức im lặng có thể nghe tiếng kim rơi.

- Tiểu Ma Tiên!

- Đệ tử thân truyền của Ma Thủy Thiên Cung, cũng là hậu nhân trực hệ của Ma Thủy Thiên Tôn!

Mà khiến người muốn nín thở nhất chính là, ở bên cạnh Tiểu Ma

Tiên còn có một nữ nhân mặc váy thuần trắng. Nàng này dáng người cao gầy, toàn thân tỏa ra một loại hơi thở thần thành không thể xâm phạm, khiến người chỉ nhìn nàng một cái liền tự thấy xấu hổ.

Nữ nhân cùng xuất hiện một lượt với Tiểu Ma Tiên, lại mạnh mẽ hoàn mỹ như vậy, tên của nàng cũng tự nhiên được gọi ra. Đó chính là Băng Mộng tiên tử!

Chương 1277: Con của Hắc Phượng

Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng – hai nữ nhân tuyệt thế sóng vai xuất hiện ở nơi này, lập tức khiến võ giả có mặt sinh ramột loại cảm giác tự thấy xấu hổ. Hai nữ nhân này, bất kể thân phận, thực lực đều khiến người cảm giác xa không thể với tới. Mặc dù là đệ tử thế lực Giới Vương lúc trước bởi vì số hiệu cung điện mà phê bình kín đáo, cũng không có ai có ý kiến đối với đệ tử thân truyền Thiên Tôn chân chính xếp hạng ở top 30. Chênh lệch thật sự quá rõ ràng.

Băng Mộng không cần phải nói, nàng một mực được đồn đãi là đệ tử đắc ý nhất của Thần Mộng Thiên Tôn thu nhận chục triệu năm qua.

Thần Mộng Thiên Tôn đã là một trong mấy người ở tầng thứ đỉnh cao nhất Thần Vực hiện tại, đệ tử xuất sắc nhất nàng thu trong đời thực lực có thể nghĩ mà biết.

Tuy nhiên Băng Mộng tiên tử một mực làm người điệu thấp, chiêu thức, pháp tắc nàng sở hữu đều là một bí ẩn, căn bản không người biết hiểu.

Về phần Tiểu Ma Tiên, trời sinh tính vênh vang ham chơi, mọi người đối với thực lực của nàng ngược lại có hiểu biết chút ít.

Vòng dự tuyển, sự khủng bố của Tiểu Ma Tiên ăn sâu vào lòng người, 3000 giới lớn Thần Mộng giới, Tiểu Ma Tiên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thế không thể đỡ.

Mà đây còn không phải là toàn bộ thực lực của nàng, cực hạn thực lực chân chính của nàng ở chỗ nào, cũng khó thể phỏng đoán.

- Bọn họ chính là Tiểu Ma Tiên và Băng Mộng...

Lâm Minh nhìn hai nàng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tiểu Ma Tiên không ngờ chỉ là tu vi Thần Hải trung kỳ, cũng giống như mình.

Vềphần Băng Mộng tiên tử, Lâm Minh phát hiện, căn bản nhìn không rõ tu vi của nàng.

Thế giới trong cơ thể nàng dường như bao phủ một tầng sương mù, mơ hồ không rõ. Đừng nói là thế giới trong cơ thể nàng, cho dù khuôn mặt của nàng cũng dường như bao phủ dưới một tầng lụa như mộng như ảo, khiến người nhìn không rõ ràng.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Tử kiếm khách nói:

- Lâm huynh. Băng Mộng tiên tử hết sức thần bí, nàng ở trường hợp công chúng trước giờ đều dùng pháp tắc Thần Mộng che giấu dung mạo, khiến người nhìn thế nào đều không rõ ràng.

- Về phần Tiểu Ma Tiên, ta nghe nói qua một ít tình huống của nàng. Tuy rằng không tính là bí mật gì, nhưng cũng không phải người người đều biết... Sau khi ta biết những tư liệu này, một chút lòng tin đều không còn... Thiên phú của nàng thật sự đã tới nông nỗi không thể tưởng tượng.

Tử kiếm khách nói như vậy, thấy Lâm Minh dường như đối với lời của hắn cũng không quá mức để ý, nói tiếp:

- Lâm huynh. Không phải ta nói chuyện giật gân. Thiên phú của ngươi theo chúng ta thấy đã là nghịch thiên trong nghịch thiên, nhưng nếu như so với Tiểu Ma Tiên, chỉ sợ còn kém không ít...

- Ồ?

Lâm Minh cóchút kinh dị nhìn về phía Tử kiếm khách. Theo như Tử kiếm khách thấy, thiên phú của Tiểu Ma Tiên còn mạnh hơn mình rất nhiều?

Phong Thần Đài khảo nghiệm chủ yếu là tiềm lực. Lâm Minh trèo lên Phong Thần Đài tuy rằng là mưu lợi một chút, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ chính là: tiềm lực của hắn đã quét ngang mấy chục đệ tử Thiên Tôn của Hạo Vũ Thiên Cung 2 triệu năm qua.

Bởi vì Tử kiếm khách đối với hắn không hiểu biết, cho rằng hắn kém so với Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh cũng không kỳ quái. Nhưng là Tử kiếm khách nói chính là: Lâm Minh so với Tiểu Ma Tiên kém hơn không ít.

Điều này khiến Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên Tiểu Ma Tiên có chỗ đặc thù.

- Nói nghe xem.

Tử kiếm khách nói:

- Lâm huynh. Ta biết ngươi ẩn giấu một ít bí mật, cũng là át chủ bài của ngươi. Thành tựu tương lai của ngươi nhất định không thể tưởng tượng. Tuy nhiên so với Tiểu Ma Tiên này sợ là thật sự kém một chút. Nàng thật sự là yêu nghiệt trong yêu nghiệt. Ta nói trước một điểm, tuổi của Tiểu Ma Tiên này nhỏ hơn ngươi rất nhiều, dường như chỉ có 26 tuổi.

- 26 tuổi!?

Lâm Minh nghe thấy tuổi này, quả thật bị kinh sợ. 26 tuổi Thần Hải trung kỳ? Tu vi và tuổi này truyền ra ngoài quả thật nghe rợn cả người!

Thiên tài tuyệt đỉnh cho dù là không tu pháp tắc, bất kể cơ sở, công pháp, một lòng đề cao thực lực, bất kể hậu quả ăn các loại linh đan diệu dược cũng chưa chắc có thể vào 26 tuổi đạt tới Thần Hải trung kỳ.

Mà Tiểu Ma Tiên này hiển nhiên không phải loại tình huống này, thực lực của nàng không thể nghi ngờ, bất kể tìm hiểu pháp tắc hay là cơ sở đều hơn xa người cùng tuổi!

Lâm Minh không thể tưởng tượng, thời gian của nàng dùng như thế nào.

Phản ứng của Lâm Minh ở trong dự kiến của Tử kiếm khách, hắn nói:

- Tiểu Ma Tiên có thể có phần thành tựu này, là bởi vì huyết mạch đặc thù trên người nàng. Mẹ của nàng không phải loài người...

Tử kiếm khách nói như vậy, Lâm Minh thoáng sửng sốt:

- Mẹ không phải loài người? Chẳng lẽ là Ma tộc?

Ở Thần Vực, trừ loài người ra, số lượng của chủng tộc khác đều hết sức thưa thớt. Tỷ như Cự Ma tộc, Ải Ma tộc của Ma tộc, bọn họ chỉ là tụ tập nhiều ở số ít mấy giới, số lượng so với loài người mà nói không đáng nhắc tới.

Trong ấn tượng của Lâm Minh, nếu Ma Thủy Thiên Tôn được xưng Ma Thủy, như vậy nếu mẹ của Tiểu Ma Tiên là Ma tộc cũng không kỳ quái.

Tử kiếm khách lắc đầu nói:

- Không phải Ma tộc, là Yêu tộc. Nói ra chỉ sợ dọa ngươi nhảy dựng. Truyền thuyết mẹ của Tiểu Ma Tiên là một con Hắc Phượng Hoàng...

Tử kiếm khách vừa nói như thế, Lâm Minh toàn thân khiếp sợ:

- Hắc Phượng Hoàng? Thần thú!?

Trong ấn tượng của Lâm Minh, Phượng Hoàng thường thấy nhất chính là Hỏa Phượng, số ít Băng Phượng. Về phần Hắc Phượng Hoàng này, Lâm Minh từng thấy ở trong mộng cảnh của Phong Thần Thiên Tôn. Ở Thần Vực hiện tại, sợ là đã tuyệt tích rồi.

Tuy nhiên đây không phải trọng điểm. Thiên Tôn loài người nguyên bản là ngang nhau với Thần thú, thậm chí thực lực vượt qua Thần thú. Thiên Cung của Ma Thủy Thiên Tôn có Thần thú, cho dù là Thần thú tiền sử, Lâm Minh cũng không kỳ quái. Lâm Minh cảm thấy khó tin chính là Thần thú tuy rằng có thể biến hóa thành người, nhưng là giữa bọn họ và loài người cho dù giao hợp thế nào cũng gần như không có khả năng có đời sau sinh ra!

Đừng nói là Thần thú và loài người, cho dù là giữa Thần thú với nhau, muốn sinh ra một đời sau đều cực kỳ khó khăn. Càng là giống loài mạnh mẽ càng khó sinh sôi nảy nở. Đây dường như là cân bằng của pháp tắc tự nhiên. Nếu không Thần thú nếu có số lượng hơn trăm triệu, như vậy quét ngang Thần Vực là chuyện phi thường đơn giản.

Dưới tình huống như vậy, giữa Thần thú và loài người làm sao có thể có đời sau?

Lâm Minh rốt cục biết Tử kiếm khách vì sao nói thiên phú của mình không bằng Tiểu Ma Tiên rồi.

Thần thú nguyên bản chínhlà con cưng của pháp tắc trời đất, toàn thân trên dưới chúng nó đều là bảo vật, trong xương cốt nội tạng đều khắc phù văn pháp tắc huyền diệu nhất. Một con Thần thú sinh ra, không cần tu luyện, trưởng thành sẽ có thực lực gần với Thiên Tôn.

Đương nhiên, tương ứng chúng nó cũng có khuyết điểm. Đó chính là pháp tắc chúng nó có được vừa sinh ra liền cơ bản định hình, cho dù tu luyện ảnh hưởng cũng không lớn. Năng lực học tập của chúng nó kém so với loài người rất nhiều.

Nhưng là, nếu như có thể đem loài người và Thần thú kết hợp, đồng thời kế thừa năng lực học tập của loài người cùng với thiên phú nghịch thiên của Thần thú, như vậy sẽ khủng bố cỡ nào. Quả thật không thể tưởng tượng!

Hơn nữa Tiểu Ma Tiên này còn là hậu nhân trực hệ của Ma Thủy Thiên Tôn, cha của nàng cũng tất nhiên là nhân vật tuyệt đỉnh, nếu không làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Thần thú biến hóa thành loài người?

Cha là nhân vật tuyệt đỉnh, mẹ là Thần thú. Ông nội là người nổi bật trong Thiên Tôn!

Loại xuất thân này, gần như cao đến đỉnh điểm không thể cao hơn nữa!

Nói Tiểu Ma Tiên là con cưng của trời thứ nhất Thần Vực cũng không quá!

- Phượng tộc thượng cổ... Ở trước mặt Tiểu Ma Tiên thật sự là hoàn toàn không thể so sánh...

Lâm Minh cảm khái trong lòng. Cổ Phượng tộc cho dù cấy ghép huyết mạch Cổ Phượng như thế nào chăng nữa, so với Tiểu Ma Tiên mà nói đều không đáng nhắc tới. Nàng là thân phượng thai chân chính, máu thịt xương cốt thậm chí linh hồn đều khắc ghi đặc tính Thần thú.

- Khó trách, Tiểu Ma Tiên 26 tuổi liền có thể tu đến Thần Hải trung kỳ đồng thời còn có thể lĩnh ngộ pháp tắc đến loại trình độ này. Những pháp tắc kia, đều đã được khắc vào trong thân thể của nàng từ khi vừa sinh ra rồi...

Lâm Minh trong lòng thoải mái. Tiểu Ma Tiên căn bản không cần giống như những thiên tài khác gian khổ tìm hiểu pháp tắc, trong cơ thể của chính mình có sẵn, chậm rãi tiêu hóa là được rồi. Chênh lệch bậc này, quả thật khiến người chán nản.

- Đúng vậy. Cộng thêm tài nguyên và truyền thừa của Ma Thủy Thiên Cung, thật sự là không thể so.

Tử kiếm khách cũng là hâm mộ từ đáy lòng. Ở trước mặt Tiểu Ma Tiên, chính mình thật sự có thể nói là một con kiến, chênh lệch quá lớn.

- Tỷ tỷ, ở đó thật nhiều người, thật náo nhiệt đó!

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy nhiều người như vậy tụ tập quanh đài thủy tinh, bật cười khanh khách, lộ ra một đôi răng nanh nhọn ở khóe miệng.

- Bọn họ đang thí nghiệm độ lĩnh ngộ phat.

Băng Mộng tiên tử nhẹ nhàng nói, thanh âm giống như tiên âm mờ ảo trên núi tuyết vạn trượng truyền tới.

- Ồ, có chuyện thú vị như vậy.

Tiểu Ma Tiên vừa tới Hạo Vũ giới, còn chưa đi dạo:

- Ta cũng tới chơi đùa, Băng Mộng tỷ tỷ không thử sao.

Tiểu Ma Tiên tùy ý nói, Băng Mộng mỉm cười khẽ nói:

- Không.

- Vậy để ta.

Tiểu Ma Tiên nói xong đi vào trong đám người, mọi người tự phát nhường đường cho nàng.

Tuy rằng Tiểu Ma Tiên vô cùng túy ý, thoạt nhìn thuần túy là tùy tiện chơi đùa, nhưng là những người khác đều mở to mắt, nín thở, chờ xem biểu hiện của nàng.

Nàng là nhân vật chân chính đứng trên đỉnh của thế hệ trẻ tuổi!

Đứng trước đài thủy tinh, Tiểu Ma Tiên cũng không có bất kỳ động tác chuẩn bị, trực tiếp ra tay, một chưởng nhẹ bẵng đánh ra. Trong nháy mắt đó, trong lòng bàn tay Tiểu Ma Tiên hiện lên một chùm lửa đen, mà chính vào lúc một chùm lửa đen này bốc cháy, toàn bộ đài thủy tinh, năm tàng đầu đều lóe lên huyễn quang chói mắt, dường như muốn nổ tung. Ngay cả tầng thứ sáu đều nhẹ nhàng hiện lên một vầng sáng!

Pháp tắc căn nguyên tầng năm viên mãn, thậm chí chạm đến ý cảnh tầng sáu!

Nhìn thấy tình cảnh bậc này, tất cả mọi người ở đây đều cả kinh nói không ra lời. Thiên tài bình thường, có thể chạm đến ý cảnh tầng năm đã rất giỏi rồi, mà Tiểu Ma Tiên rồi lại trực tiếp chạm đến ý cảnh tầng sáu. Phần trình độ lĩnh ngộ pháp tắc này, yêu nghiệt biết bao.

- Quá mạnh!

Tử kiếm khách ở bên cạnh Lâm Minh cảm khái nói. Trình độ lĩnh ngộ pháp tắc này, bỏ xa hắn 18 con phố, hắn chỉ là đạt tới ý cảnh tầng năm đại thành mà thôi.

- Tiểu Ma Tiên tùy tiện ra tay liền đạt tới trình độ bậc này, nàng hẳn là còn chưa dùng hết toàn lực. Phương diện pháp tắc, ta kém nàng thật xa.

Lâm Minh lắc đầu. Hắn lĩnh ngộ pháp tắc đã đủ xuất chúng, nhưng so với loại yêu nghiệt thể chất Thần thú chân chính thân thể khắc phù văn pháp tắc như Tiểu Ma Tiên này, còn kém không ít.

Tiểu Ma Tiên đối với thành tích này không có phản ứng gì, vẫn cười hì hì:

- Băng Mộng tỷ tỷ, tỷ cũng đến thử xem đi!

Nàng hoàn toàn là tư thế tùy tiện chơi đùa. Đối với thiên tài khác mà nói, đài thủy tinh dùng để tranh mạnh đấu hung, tranh đoạt thể diện. Đối với Tiểu Ma Tiên mà nói chỉ là một món đồ chơi thú vị mà thôi.

Băng Mộng cười cười, lắc đầu nói:

- Không cần.

- Được rồi. Băng Mộng tỷ tỷ ngươi cũng quá trầm lặng, ra ngoài dạo nhiều một chút mà. Chúng ta đi bên kia...

Chương 1278: Chung kết bắt đầu

- Tiểu Ma Tiên sư muội, thật sự là lợi hại. Bội phục, bội phục! Triệu mỗ bội phục sát đất!

Vào lúc Tiểu Ma Tiên đang muốn rời đi, đệ tử của Hạo Vũ Tử - Triệu Cơ mặt đầy tươi cười chào đón:

- Tại hạ Triệu Cơ, thật sự là hạnh ngộ.

- Ngươi là ai?

Tiểu Ma Tiên liếc Triệu Cơ một cái, hiển nhiên không có hứng thú để ý nhiều bộ dạng đối phương.

- Tại hạ đệ tử dưới trướng Hạo Vũ Tử Hạo Vũ Thiên Cung.

Triệu Cơ lôi ra đại danh của sư phụ hắn, nhưng mà thân phận của hắn thật sự không thể khơi dậy hứng thú gì của Tiểu Ma Tiên. Nàng chỉ lạnh nhạt "Ờ" một tiếng rồi trực tiếp khoác tay Băng Mộng tiên tử, cùng nàng ta rời khỏi đài thủy tinh.

Để lại một mình Triệu Cơ còn duy trì tư thế ôm quyền, điều này khiến hắn hết sức xấu hổ.

Kỳ thật từ đầu chí cuối, Tiểu Ma Tiên đều không nhìn võ giả chung quanh mấy cái, điều này khiến cho Lâm Minh mơ hồ cảm giác được: Tiểu Ma Tiên tuy rằng trời sinh hoạt bát, tính trẻ con chưa hết, nhưng là hoạt bát và tính trẻ con của nàng cũng chỉ là đối với người quen thuộc với nàng, đối với người xa lạ nhất là người xa lạ thiên phú thực lực đều cực kỳ bình thường đối với nàng mà nói, trong thâm tâm nàng lại phi thường cao ngạo.

Tiểu Ma Tiên đến thí nghiệm Phong Thần Đài chỉ là vì chơi vui, mà không phải là biểu hiện năng lực của mình ở trong võ giả bình dân. Điều này đối với nàng mà nói căn bản là không có ý nghĩa. Điều này giống như loài người sẽ không lộ cảm giác về sự ưu việt ở trong đàn kiến, căn bản là không cùng một tầng thứ.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Minh nói với Tử kiếm khách. Ngay khi bọn họ sắp rời đi, Lâm Minh đột nhiên phát hiện, ở trước đài thủy tinh xuất hiện một võ giả áo đen lưng đeo trường kiếm gấp khúc, người này không ngờ là Long Nha.

- Long Nha, hắn cũng tới thí nghiệm?

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm này, đúng lúc này, chỉ thấy Long Nha đánh ra một chưởng. Một chưởng này lại có cảm giác thời gian trôi qua. Một chưởng ấn lên đài thủy tinh, toàn bộ đài thủy tinh bốn tầng đầu sáng lên hào quang chói mắt, hào quang vọt thẳng tầng năm, cuối cùng cũng thắp sáng tầng năm, sáng chừng mười mấy giây mới chậm rãi tắt.

- Hắn chính là Long Nha! Có thể khiến tầng năm đài thủy tinh sáng lâu như vậy, pháp tắc của hắn vững vàng bước vào ý cảnh tầng năm!

- Thành tích này so với Tiểu Ma Tiên tuy rằng kém rất nhiều, nhưng là cũng đủ kinh người.

- Người này là người thứ hai khu thi đấu Mục Nguyệt tinh, thành tích bán kết chỉ dưới mỗi Lâm Minh! Nên nói là tiềm lực sau Lâm Minh, thực lực chưa chắc rõ ràng.

Có thể nhận ra Long Nha đều là người của khu thi đấu Mục Nguyệt tinh. Ở khu vực Mục Nguyệt tinh, Long Nha tuy rằng bị Lâm Minh hoàn toàn đánh bại, nhưng là cũng để lại cho mọi người ấn tượng cực kỳ sâu sắc!

Nên nói hai người Long Nha, Lâm Minh cùng những người khác hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

- Pháp tắc tầng năm đại thành, sợ là thành tích mạnh nhất dưới truyền nhân Thiên Tôn rồi hả!

- Thậm chí có một ít truyền nhân Thiên Tôn hơi yếu cũng chẳng qua như thế! Khu thi đấu Mục Nguyệt tinh làm sao mạnh như vậy. Còn có tên Lâm Minh kia, chẳng phải là càng lợi hại.

Một số người của khu thi đấu khác nhao nhao nghị luận. Mà người của khu thi đấu Mục Nguyệt tinh đều có một loại cảm giác tự hào. Bọn họ sớm biết sự lợi hại của Lâm Minh và Long Nha, nhưng nói ra người khác đều có điều nghi ngờ, hiện tại lại là tận mắt nhìn thấy.

Đứng ngoài mấy chục trượng, Lâm Minh tận mắt nhìn toàn bộ cảnh tượng.

- Long Nha... Hắn ở trên đài thủy tinh dùng dĩ nhiên là pháp tắc Thời Gian.

Lâm Minh hít sâu một hơi, mà lúc trước Lâm Minh biết, Long Nha xuất chúng nhất chính là pháp tắc Không Gian. Vào lúc U Vô Tận có thể dùng ra bốn tầng không gian kính tượng, Long Nha đã có thể dùng ra tám tầng kính tượng, vững vàng bước vào bậc cửa pháp tắc tầng năm, chênh lệch rõ ràng có thể thấy.

Mà hiện tại, pháp tắc Thời Gian của Long Nha không ngờ cũng đạt tới tầng thứ năm, pháp tắc Thời Gian còn không biết đến loại cảnh giới nào!

Pháp tắc Thời Gian, pháp tắc Không Gian đều là một trong hai loại pháp tắc khó nhất cũng là mạnh nhất. Trong đó pháp tắc Thời Gian càng thêm trừu tượng, mơ hồ so với pháp tắc Không Gian còn khó hơn.

- Long Nha... Thật đáng sợ! Hắn ở trong thời gian mấy tháng này, trình độ lĩnh ngộ pháp tắc đề cao thật lớn, hơn nữa tu vi cũng đạt tới Thần Hải hậu kỳ, không biết hắn còn có điều giữ lại hay không. Trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của ta không sánh bằng hắn.

Ở phương diện pháp tắc, Lâm Minh quả thật không bằng Long Nha cũng không bằng Tiểu Ma Tiên, tuy nhiên thực chiến cũng không hoàn toàn xem trình độ lĩnh ngộ pháp tắc. Còn có ảnh hưởng của các phương diện khác.

***

Thời gian mười ngày nhoáng cái qua đi, trừ Băng Mộng sâu không lường được và Tiểu Ma Tiên ra, Lâm Minh lại gặp được mấy truyền nhân Thiên Tôn thực lực rất mạnh.

Sáng sớm ngày thứ 11, Lâm Minh đang tĩnh tọa trong cung điện của mình, đột nhiên một thanh âm truyền vào trong đầu.

- Tất cả người dự thi của khu chung kết đến quảng trường tập hợp, tổng chung kết cuối cùng của đệ nhất hội võ, hôm nay bắt đầu!

Một thanh âm uy nghiêm truyền khắp toàn bộ khu cung điện, Lâm Minh đột nhiên mở mắt. Rốt cục bắt đầu – chung kết cuối cùng!

Toàn bộ sân thi đấu, một vạn tuấn kiệt trẻ tuổi lục tục đi ra cung điện của mình, đi tới giữa quảng trường.

Ở nơi này đã hội tụ mấy chục người mạnh Giới Vương, bọn họ đều là người chủ trì các khu vực bán kết, trong đó Tiêu Đạo Tử rõ ràng có mặt. Mấy chục Giới Vương cùng một chỗ, mức độ hùng mạnh của khí thế có thể nghĩ mà biết!

Một vạn thiên tài, đều yên lặng như tờ, chờ đợi quyết đấu cuối cùng tiến đến.

- Chư vị!

Sau khi tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ, một nam nhân khôi ngô mặc trường bào trắng từ bầu trời từ từ hạ xuống. Hắn dáng người cao ngất, khí thế mạnh mẽ, toàn thân đều tỏa ra uy áp khủng bố.

- Bổn tọa thủ tịch đệ tử dưới trướng Hạo Vũ Thiên Tôn – Hạo Vũ Tử, đại biểu Hạo Vũ Thiên Cung hoan nghênh các ngươi. Các ngươi đều rất ưu tú!

- Hạo Vũ Tử?

- Hắn chính là Hạo Vũ Tử? Nếu chúng ta có thể tiến vào Địa Bảng top 10, là có thể tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung, cũng chính là sẽ nhận sự chỉ điểm của hắn?

- Hạo Vũ Tử tiền bối là tu vi nửa bước Thiên Tôn, chỉ điểm chúng ta dư dả. Cho dù là Giới Vương giới lớn của thế giới thứ nhất, ở trước mặt Hạo Vũ Tử tiền bối cũng phải lễ nhường ba phần.

Thiên tài trẻ tuổi ở đây dùng chân nguyên truyền âm nghị luận riêng. Đối với rất nhiều người bọn họ mà nói, Hạo Vũ Tử đã là nhân vật lợi hại nhất mấy chục năm đến nay bọn họ từng gặp.

- Sau đây ta tuyên bố quy tắc. Tất cả các ngươi tiến hành chia tổ đấu loại, tổ đã chia xong rồi.

Hạo Vũ Tử nói xong, vung tay lên. Ở trước mặt mọi người xuất hiện một màn sáng thật lớn. Màn sáng này rộng trăm trượng, phía trên liệt kê một vạn cái tên. Phía sau mỗi tên đều có một dãy số, cũng chính là đánh số của cung điện mọi người đã ở.

1 vạn người bị chia làm 10 tổ lớn, mỗi tổ 1000 người.

- 1000 người, như vậy làm sao đánh? Chẳng lẽ là thí luyện đào thải tương tự Phong Thần Đài sao?

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý niệm này. Nếu như vì cam đoan tuyệt đối công bằng mà tiến hành đấu luân lưu, mỗi người đều phải đánh trọn 999 trận. Như vậy không khỏi quá rườm rà.

Đúng vào lúc này hắn phát hiện, trong mỗi một tổ 1000 người đều chia làm hai bộ phận. Bộ phận thứ nhất chỉ có 30 người, trên là màu đỏ. Mà bộ phận thứ hai lại có 970 người, tên là màu trắng.

Tên của Lâm Minh là màu đỏ, nhưng là tên của rất nhiều đệ tử hạch tâm Thiên Cung đều là màu trắng.

Trên bầu trời, Hạo Vũ Tử nói:

- Mỗi một tổ lớn căn cứ thành tích bán kết và biểu hiện thực lực của các ngươi, chia làm hai tổ nhỏ. Tổ thứ nhất 30 người, tổ thứ hai 970 người. Trong số người tổ thứ hai này, mỗi người có được ba lần cơ hội phát động khiêu chiến đối với người của tổ thứ nhất. Nếu trong ba lần thắng bất kỳ một lần, là có thể thay thế vị trí của đối phương. Trái lại, nếu như ba lần đều thất bại, thì trực tiếp bị đào thải! Mà võ giả tổ thứ nhất bị đào thải đến tổ thứ ba, cũng có ba lần cơ hội khiêu chiến. Đều thất bại, vẫn như cũ bị đào thải! Thẳng đến tất cả mọi người của tổ thứ hai mất tư cách!

Nghe thấy quy tắc này, trong lòng mọi người bị xếp vào tổ thứ hai đều có chút không thoải mái. Nói trắng ra là Hạo Vũ Thiên Cung căn bản không coi trọng người của tổ thứ hai, tính toán trực tiếp đào thải bọn họ. Chế định quy tắc này xem như cho bọn họ một cơ hội cuối cùng.

- Thật sự là xem thường người quá mức.

- Chúng ta tuy rằng không có khả năng tiến vào top 10 Địa Bảng, nhưng cũng không đến mức trực tiếp bị xếp vào hàng ngũ bị đào thải chứ!

Trong một vạn người, người của tổ thứ nhất tổng cộng mới 300, trong đó 200 người là truyền nhân Thiên Tôn và đệ tử hạch tâm Thiên Cung. 100 người còn lại thì là tuấn kiệt trẻ tuổi chọn ra trong 30 khu vực thi đấu.

Điều này khiến cho rất nhiều người thứ ba, thứ tư của bán kết khu vực đều bị xếp vào tổ thứ hai.

Thậm chí có mấy khu thi đấu không may, thứ hai đại thế giới của bọn họ cũng bị xếp vào tổ thứ hai.

Điều này lập tức khiến lửa giận trong lòng bọn họ bùng cháy:

- Đây là ý gì? Ta là người thứ hai khu bán kết chúng ta, dựa vào cái gì ta ở tổ thứ hai. Có khu thi đấu người thứ năm đều ở tổ thứ nhất!

- Quy tắc chia tổ này quá võ đoán!

Những người này nói chính là khu thi đấu Mục Nguyệt tinh. Người thứ năm khu thi đấu Mục Nguyệt tinh – Tử kiếm khách đều bị xếp vào tổ thứ nhất, càng không nói đến Lâm Minh, Long Nha.

Chương 1279: Sát lục thành

- Quy tắc phân tổ này không công bằng, dựa vào đâu chúng ta có người là thứ nhì khu vực còn bị phân vào tổ thứ hai, có một số khu người thứ năm đều có thể vào tổ thứ nhất!

- Đúng! Không công bằng! Ta muốn hỏi xem tiêu chuẩn phân tổ rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ chỉ là phán đoán chủ quan?

Thiên tài ở đây rất nhiều người đều có ngạo khí, bị người xem thường như vậy lại là đãi ngộ không công chính, bọn họ đương nhiên không phục.

- Đều câm miệng cho ta!

Hạo Vũ Tử còn chưa nói, ở bên cạnhhắn vài Giới chủ lớn tiếng quát. Bọn họ thân là Giới chủ, một khi đem uy áp phóng ra, căn bản không phải đám tiểu bối này có thể chịu đựng. Rất nhiều người lập tức mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Quy tắc chính là quy tắc, các ngươi chỉ có thể tuân thủ, không thể phản đối. Về phần nguyên nhân chế định quy tắc, ta không có nghĩa vụ giải thích với các ngươi.

Hạo Vũ Tử giọng lạnh lùng, căn bản lười nói nhiều.

Đối với người địa vị như hắn mà nói, đám tiểu tử trước mắt này tuy là con cưng của trời, nhưng trưởng thành của con đường võ giả dài lâu gian khổ biết bao, lại tràn ngập nguy hiểm. Có thể trưởng thành hay không, trưởng thành đến tình trạng gì đều là ẩn số chưa biết. Một vạn người trước mắt, kỳ thật chỉ có một bộ phận rất nhỏ có thể tới cảnh giới Giới Vương trở lên, những người khác cũng chỉ là dừng ở Thánh Chủ mà thôi.

Như vậy tự nhiên không đáng cho Hạo Vũ Tử chú ý nhiều.

- Đám ngu ngốc này, cho rằng bọn họ lợi hại cỡ nào. Trong một vạn người chỉ chọn 300 người, nói lời thật, ta có thể được chọn trúng đều cảm thấy có chút bất ngờ, phỏng chừng ta là dưới chót.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Tử kiếm khách lắc đầu nói. Trước khi đến hiện trường tổng chung kết, đám người Lâm Minh, Long Nha đều tu luyện mà Tử kiếm khách đã luyện đến đỉnh. Thời gian ba tháng cũng không đủ cho hắn có đề cao gì, cho nên thời gian của hắn đều dùng để nghiên cứu đối thủ.

Trong một vạn người này, hắn sưu tập tư liệu của suốt 1000 người, đồng thời toàn bộ phân tích kỹ càng, cuối cùng hắn cảm giác rra người mạnh hơn hắn đều có mấy trăm.

- Lâm huynh, ta là nhờ phúc của ngươi và Long Nha. Ngươi và Long Nha quá mạnh mẽ, phỏng chừng xếp hạng Mục Nguyệt tinh căn bản không tính các ngươi, cho nên U Vô Tận tính thành thứ nhất, ta tính thứ ba. Cho nên mới chọn vào năm người.

Tử kiếm khách rất tự biết lấy mình. Đừng nói hắn cao thủ hắn đang nghiên cứu tư liệu, rất nhiều người ở đây đều mạnh hơn hắn.

- Tất cả mọi người, đi theo ta!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng nói. Mà đúng lúc này, theo tiếng nổ ầm ầm, ở cách mọi người không xa, mặt đất rộng chừng mấy chục dặm thụt xuống, mà ở chính giữa mặt đất thụt xuống này có một tòa thành kim loại từ dưới đất dâng lên. Tòa thành này uy vũ dữ tợn, màu sắc đỏ như máu chói mắt, toàn thân tỏa ra một luồng hơi thở cổ xư hùng hồn, không biết dùng tài liệu gì tạo ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy tòa thành kim loại này, ở đây không ít tuấn kiệt trẻ tuổi đều cảm giác trong lòng run run. Khi đối mặt với tòa thành này, bọn họ cảm giác lông tóc trên người đều dựng ngược, khó thể tự nhiên.

- Đây là Sát Lục Thành! Là một món Thiên Tôn Linh bảo của sư tôn ta Hạo Vũ Tử tiền bối từ trong huyết trì trăm triệu năm của Sát Lục Địa Ngục vớt ra, mang theo khí sát phạt khủng bố! Chiến trường sơ tuyển cử hành ngay trong tòa Sát Lục Thành này, các ngươi có thể đi vào. Nếu như cửa đều không vào được, cũng liền không có tư cách thi đấu nữa.

Hạo Vũ Tử nói như vậy, tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây hai mặt nhìn nhau, hóa ra còn có vòng đào thải. Sơ tuyển của vòng chung kết này mới đầu chính là muốn đào thải lượng lớn đối thủ xuất chiến, đơn giản hóa thi đấu. Dưới tình huống không ảnh hưởng tính công bằng thi đấu, tận lượng giảm bớt số lượng khu thi đấu.

- Sát Lục Địa Ngục, huyết trì trăm triệu năm... Không biết đó là địa phương nào, ròi lại có thể vớt được Thiên Tôn Linh bảo.

Hạo Vũ Thiên Tôn hơn 10 triệu năm đến nay, Thiên Tôn Linh bảo chính mình tạo ra chỉ có hai món. Nhưng là Thiên Tôn Linh bảo của hắn kỳ thật rất nhiều, phần lớn đều đến từ các loại cơ duyên, là Thiên Tôn thượng cổ để lại.

- Sát Lục Địa Ngục, cùng với Hồn giới lúc trước Thần Mộng Thiên Tôn trải qua, đều là nơi kỳ dị. Ta chưa từng nghe nói qua.

Lâm Minh cảm khái trong lòng. Thần Vực thật sự quá rộng lớn, có rất nhiều bí cảnh hắn trình tự không đủ, căn bản nghe đều sẽ không nghe được.

- Hiện tại các ngươi có thể tiến vào rồi.

Hạo Vũ Tử lạnh lùng nói.

- Sát Lục Thành, tốt! Ta phải tiến vào Sát Lục Thành thoải mái hơn so với người khác, làm cho bọn họ nhìn lại thật kỹ xem, không ngờ xếp ta vào hàng ngũ đào thải.

- Thời điểm bỗng nhiên nổi tiếng của ta đến rồi! Tuy rằng không có khả năng so với những tên biến thái kia, nhưng chỉ cần mạnh hơn bảy tám phần người ở đây, ta liền đủ để nổi danh Thần Vực!

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi nhìn thấy Sát Lục Thành đều chiến ý hừng hực, nhất là những võ giả cảm giác chính mình vốn nên xếp ở tổ thứ nhất. Bọn họ là thiên tài trẻ tuổi của các đại thế giới đỉnh cao, phần lớn là người tranh cường hiếu thắng, chưa từng e ngại khiêu chiến. Hiện tại bị người khinh bỉ như thế, trong lòng tự nhiên nghẹn một ngụm lửa.

Sát Lục Thành dài rộng đều 20 dặm, ở cửa thành đến quảng trường chỗ mọi người hiện tại có một vực sâu rộng ba dặm. Cúi đầu nhìn khiến người hít một hơi khí lạnh. Dưới vực sâu dĩ nhiên là một dòng sông máu, tỏa ra khí máu tanh nồng đậm! Mơ hồ có tiếng quỷ khóc truyền ra, dường như trong sông máu phong ấn vô số linh hồn thống khổ.

- Đây không phải ảo giác, là sông máu thật. Hơn nữa không phải máu bình thường, hẳn là cùng cái gọi là huyết trì trăm triệu năm kia có liên quan.

Lâm Minh nghĩ vậy. Mà ở trên quảng trường, có mấy chục đệ tử không chờ đợi thêm được bay hướng Sát Lục Thành.

- Xông!

- Tuy rằng không có khả năng giành được thứ nhất đệ nhất hội võ, nhưng ta muốn là người thứ nhất lên thành!

Rất nhiều cao thủ còn chưa động, có một số người liền ôm tâm tư muốn lên Sát Lục Thành đầu tiên. Như vậy bọn họ ra ngoài cũng có chút vốn liếng để khoe khoang.

- Thì ra là áp lực đến từ sát khí và oán linh mà thôi, tuy rằng có chút phiền toái nhỏ nhưng không đủ để cản trở ta!

Mấy chục người trong nháy mắt bay qua khoảng cách một hai dặm, mắt thấy thắng lợi ngay trước mắt, thậm chí trên mặt bọn họ đã lộ ra một chút vui mừng. Đúng lúc này, từ trong huyết trì vực sâu đột nhiên toát ra mấy cái huyết thủ thật lớn, nhắm chuẩn những thiên tài này một chưởng vỗ xuống.

- Phá!

Rất nhiều thiên tài phát động công kích hướng huyết thủ, nhưng mà công kích của bọn họ rồi lại như trâu đất xuống biển, trực tiếp tan biến.

- Không!

Rất nhiều người phát ra tiếng kêu thảm, nhưng mà bọn họ trong nháy mắt bị huyết thủ nuốt chửng, mất bóng dáng.

Chỉ có hai người, hiểm lại càng hiểm tránh khỏi huyết thủ, thân thể lắc la lắc lư lên cửa thành Sát Lục Thành.

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều người ở đây đều hít một hơi khí lạnh.

Mấy chục người không ngờ chỉ qua được hai người, tuy rằng nói đám người vừa bắt đầu hành động này đều là thuộc tổ thứ hai, thực lực cũng không mạnh mẽ gì, nhưng tỉ lệ đào thải này cũng quá kinh người. Làm không tốt tổ thứ hai đều căn bản là không còn lại bao nhiêu.

- Có độ khó. Huyết thủ kia không thể dùng sức địch lại, phải tránh nó.

Rất nhiều người hấp thu giáo huấn, lại là mấy chục người nhao nhao bay về phía Sát Lục Thành. Ảnh hưởng của sát khí và oán linh, bọn họ có thể đối phó, khi huyết thủ kia toát ra bọn họ đều né tránh. Nhưng mà trong đó hơn 90% số người không thể né tránh, cuối cùng người lên được Sát Lục Thành chỉ ba bốn người mà thôi.

So với vừa rồi không tốt hơn bao nhiêu.

- Độ khó này...!

Rất nhiều người biến sắc mặt.

Mà đúng lúc này, một nam nhân mặc áo trắng, dáng người khôi ngô ha ha cười xông về phía Sát Lục Thành. Hắn cũng không cùng người khác, một mình vọt qua. Một cái huyết thủ thật lớn chộp về phía hắn, hắn rồi lại không tránh không né, từ trong Tu Di Giới rút ra một cây trường côn, một côn đánh lên huyết thủ, trực tiếp đánh tan huyết thủ hơn phân nửa!

Sương máu vung vãi, hắn liền nhẹ nhàng như vậy đi lên Sát Lục Thành.

- Người kia là ai? Thật mạnh!

- Hắn gọi Thạch Quật, không biết xuất thân gì, hoàn toàn là một chú ngựa ô; thứ nhất khu thi đấu chúng ta, dùng một cây trường côn. Quá mạnh!

Ở nơi này, bình thường thứ nhất khu vực cũng chỉ có người khu đó nhận biết, người của khu vực khác đều không biết rõ lắm.

- Tiểu tử dùng trường côn này, rất không tồi, dường như kêu Thạch Quật. Xem ra lúc hắn đấu bán kết còn ẩn giấu thực lực.

- Không phải che giấu thực lực, mà là hắn đã là thứ nhất rồi, không ai có thể ép ra thực lực chân chính của hắn. Không biết là đệ tử của vị cao nhân nào.

Các Giới Vương ở đây dùng chân nguyên truyền âm nghị luận, hiển nhiên Thạch Quật có thể đánh tan huyết thủ khiến bọn họ phi thường bất ngờ.

Theo sát sau Thạch Quật là một võ giả sắc mặt tái nhợt, dĩ nhiên là U Vô Tận. Hắn cũng noi theo Thạch Quật, muốn đánh tan huyết thủ, kết quả liên tục hai lần công kích đều không có hiệu quả gì, ngược lại chính mình suýt nữa bị huyết thủ bắt lấy. Hắn dùng ra ý cảnh không gian lúc này mới tránh được huyết thủ, vững vàng lên Sát Lục Thành.

Sắc mặt U Vô Tận có chút khó coi, không sánh bằng truyền nhân Thiên Tôn, không bằng Lâm Minh, Long Nha thì cũng thôi. Làm sao tùy tiện toát ra một tên cũng mạnh hơn mình nhiều như vậy!

Tuy nhiên ở trên võ đài toàn bộ Thần Vực, U Vô Tận chỉ là vai phụ, căn bản không có bao nhiêu người chú ý hắn. Có thể đi lên Sát Lục Thành đã rất xuất sắc rồi, ai còn quản hắn có thể đánh tan huyết thủ hay không.

Sau U Vô Tận, Long Nha cũng một kiếm chém huyết thủ, dễ dàng như bỡn lên Sát Lục Thành.

- Lại một người chém huyết thủ!

- Lợi hại! Huyết thủ kia ta đã công kích, quả thật có loại cảm giác chuồn chuồn lay cột đá. Long Nha này dường như vẫn là thứ hai khu vực hả? Không biết Lâm Minh thứ nhất của bọn họ là trình độ ra sao?

Mọi người đang nghị luận, Lâm Minh động.

Hắn ở không trung thoải mái bước chậm, sát khí và oán khí ở trong huyết trì căn bản không thể tạo thành ảnh hưởng đối với hắn. Đúng lúc này một cái huyết thủ chộp tới.

Lâm Minh một thương quét ra, trực tiếp quét đứt ngang huyết thủ từ cổ tay!

Nhìn thấy bộ dạng Lâm Minh hời hợt bâng quơ từ đầu chí cuối, rất nhiều người hoàn toàn không có tính tình.

- Quả nhiên là biến thái! Mục Nguyệt tinh ra hai tên biến thái, Long Nha kia nếu đi khu thi đấu khác, tuyệt đối là thứ nhất ổn thỏa! Nhưng trong mạnh lại có mạnh hơn, hắn chỉ là thứ hai!

Lên Sát Lục Thành, Lâm Minh nhìn Thạch Quật một cái, hắn có thể cảm giác được võ giả bề ngoài khôi ngô hào phóng này rất mạnh. Có thể đánh tan huyết thủ thoải mái như thế, lực công kích của hắn ta tương đương khủng bố.

- Không ngờ cũng là pháp thể song tu!

Lâm Minh liếc mắt nhìn ra, đối phương cũng đem thuật luyện thể tu luyện đến Bát Môn Độn Giáp, thậm chí cảnh giới của hắn ta không dưới chính mình!

- Hắn làm như thế nào tu luyện được?

Trong mắt Lâm Minh chợt lóe ánh sao, Thần Vực đệ nhất hội võ lần này thật đúng là ngọa hổ tàng long! Rồi lại có người có thể đạt được thành tựu như thế ở thuật luyện thể, nhất định có cơ duyên nghịch thiên.

Chương 1280: Không người khiêu chiến

Sau Long Nha, Lâm Minh, có rất nhiều người lục tục lên Sát Lục Thành.

Bao gồm truyền nhân Thiên Tôn cũng không có quyền lực miễn chiến nữa.

- Đó là Bạch Nghiêu! Đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn!

Bạch Nghiêu tính cách điệu thấp, tuy rằng cũng tham gia vòng dự tuyển nhưng là một mực không lộ bản lĩnh, ở khu tuyển thủ cũng rất ít ra ngoài, không có bao nhiêu người nhận biết hắn.

Bạch Nghiêu không có bất kỳ bất ngờ thoải mái đánh tan huyết thủ, đứng ở trong cửa thành Sát Lục Thành.

Sau bnghi, Tiểu Ma Tiên cũng thoải mái đi lên, nàng thậm chí còn có ý cùng huyết thủ đấu giằng dai một lát mới đánh tan. Võ giả khác chỉ sợ công kích né tránh không kịp mà đối với Tiểu Ma Tiên mà nói lại là đồ chơi vui.

Kế tiếp, Băng Mộng tiên tử.

Chỉ thấy Băng Mộng khẽ nhấc tay, toàn thân bao phủ một tầng toái quang, những toái quang như mộng ảo này vờn quanh Băng Mộng, trong lúc nhất thời như vô số cánh hoa xinh đẹp. Rồi sau đó, nàng cứ vậy trống rỗng biến mất.

Ngay sau đó, trên cửa thành Sát Lục Thành, toái quang mông lung xuất hiện, như anh đào nở rộ. Bản thân Băng Mộng như tiên tử xuất hiện trong cánh hoa, một mình giữa thế gian. Nàng dường như thần nữ từ Cửu Thiên Tiên Cung giáng trần, toàn thân trên dưới đều lộ ra hơi thở thánh khiết, mặc dù tiến vào Sát Lục Thành nàng cũng sẽ không lây dính nửa điểm khí máu tanh.

Băng Mộng cứ như vậy không rõ tại sao tiến vào Sát Lục Thành, dường như những cánh hoa kia đưa nàng vào. Từ đầu chí cuối mọi người căn bản nhìn không ra nàng ra tay như thế nào, lại vận dụng pháp tắc gì!

- Đây là thuấn di?

- Không có khả năng! Sức mạnh không gian chung quanh Sát Lục Thành này phi thường ngưng thật, lạicó sát khí oán linh ngăn cản. Chúng ta ngay cả bay qua đều rất khó khăn, làm sao có thể thuấn di?

- Quá đáng sợ chứ hả, ngay cả nàng dùng pháp tắc gì đều không biết, còn có ai là đối thủ của nàng?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Băng Mộng tiên tử đều tràn ngập vẻ kính sợ. Tiểu Ma Tiên kỳ tài ngút trời, nhưng dù sao mới chỉ 26 tuổi, trẻ tuổi nghĩa là thực lực thế nào cũng sẽ yếu hơn một chút.

Hơn nữa sau khi hiểu biết tư liệu của Tiểu Ma Tiên, tuy rằng có loại cảm giác không theo kịp, nhưng tốt xấu xem như nhìn thấy rõ ràng. Không giống Băng Mộng tiên tử, từ đầu chí cuối đều là một bí ẩn, căn bản không ai có mảy may hiểu biết đối với nàng.

- Không phải pháp tắc Thời Gian. Băng Mộng này thật đáng sợ...

Long Nha lẩm bà lẩm bẩm, là người hiểu biết pháp tắc Không Gian sâu đậm, chạm đến ý cảnh tầng sáu pháp tắc Không Gian, Long Nha đương nhiên có thể nhận ra Băng Mộng tiên tử vừa rồi có vận dụng sức mạnh không gian hay không.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Rất nhiều võ giả đều đang cảm khái Băng Mộng khủng bố như thế, không biết thực lực cực hạn của nàng rốt cuộc ở chỗ nào.

Sau Băng Mộng, đại đa số người dự thi đều có chút ảm đạm thất sắc, dù là người có thể đánh tan huyết thủ thoạt nhìn cũng không có gì.

Rất nhanh, một vạn người đều thử tiến vào Sát Lục Thành, cuối cùng tổng cộng chỉ có 890 người thành công.

- Một vạn người, thoáng cái bị loại hơn 90%!

- Thật biến thái. Vốn cho rằng sau khi tiến vào chung kết, ít nhất có thể kiếm được danh tiếng, không nghĩ tới còn có rất nhiều người căn bản ngay cả cơ hội lên lôi đài cũng không có!

- Thiên tài quá nhiều, cạnh tranh đương nhiên tàn khốc!

Cho dù là người lên Sát Lục Thành cũng phát ra cảm khái như vậy.

Mà một ít võ giả lúc trước cảm giác mình giỏi giang, cũng thu liễm lòng khinh thị. Chênh lệch bày ra ở đó, rất nhiều người chỉ là miễn cưỡng quá quan, mà có một bộ phân người lại có thể đánh tan huyết thủ. Còn có người như Băng Mộng tiên tử, căn bản không biết nàng lên như thế nào.

- Chiến đấu bắt đầu đi!

Một Giới Vương chủ trì so tài tuyên bố.

Trong mười tổ lớn, người bị đào thải đều là tập đoàn thứ hai, người của tập đoàn thứ nhất toàn bộ quá quan.

Chỗ Lâm Minh chính là tổ thứ ba, người của tập đoàn thứ hai tổng cộng có 62, bọn họ phải khiêu chiến 30 người của tập đoàn thứ nhất.

- Long Nha?

Lâm Minh sửng sốt một hồi. Lúc trước còn không chú ý, mình và Long Nha đều phân đến tổ thứ ba. Ngoài ra còn có Tử kiếm khách.

- Lựa chọn đối thủ của các ngươi, mỗi người các ngươi chỉ có ba lần cơ hội.

Trọng tài chủ trì trận đấu là một lão nhân cao gầy, mặc áo dài xanh, tiên phong đạo cốt.

62 người đều lựa chọn đối thủ của mình, căn bản không ai chọn

Lâm Minh và Long Nha.

Đây cũng là chuyện trong tình lý. Bọn họ là số ít mấy tên yêu nghiệt có thể đánh bại huyết thủ trong toàn tổ, thực lực bậc này lên đánh với bọn họ không phải là chịu chết sao?

Trừ Lâm Minh ra còn có mấy người không bị chọn đến, bọn họ cơ bản là truyền nhân Thiên Tôn hoặc đệ tử Thiên Cung, hoặc là thứ nhất khu vực của vong bán kết.

Còn lại mỗi người đều phân đến ba bốn đối thủ, thậm chí có một số lúc tiến vào Sát Lục Thành biểu hiện không tốt, tỷ như Tử kiếm khách bị bảy tám người đồng thời lựa chọn. Đến đây, dự tuyển của Sát Lục Thành một là vì giảm bớt số sân thi đấu, hai cũng là vì đệ tử của tập đoàn thứ hai này có thể có nhận biết đại khái, biết được ai mạnh ai yếu, sẽ không không công lãng phí cơ hội.

Lâm Minh nghĩ vậy, lúc này hắn cảm giác được một ánh mắt dừng ở trên người mình, quay đầu nhìn lại. Đó là một thanh niên áo trắng, đầu cạo trọc, trên đầu có chín chấm, mặc trường bào rộng rãi chân đi giầy rơm, cách ăn mặc kiểu tăng lữ.

- Tăng lữ...

Lâm Minh đầu mày khẽ động.

- Lâm thí chủ, hạnh ngộ. Tại hạ đệ tử Phổ Đà Sơn Hành Si.

- Phổ Đà Sơn...

Lâm Minh thoáng sửng sốt, hắn dường như chưa từng nghe qua Phổ Đà Sơn.

Ngay khi Lâm Minh sưu tầm tin tức có liên quan Phổ Đà Sơn ở trong đầu, bên tai hắn vang lên tiếng chân nguyên truyền âm của Tử kiếm khách.

- Lâm huynh. Phổ Đà Sơn là thế lực cấp Thiên Tôn Thiên Cung, bình thường vô cùng điệu thấp. Nhưng kỳ thật nó là tông môn tồn tại lâu đời nhất, hơn nữa truyền thuyết trong tông môn bọn họ có hai vị Thiên Tôn!

- Hai vị Thiên Tôn?

Lâm Minh ngây ra một lát, không ngờ là thế lực có hai vị Thiên Tôn!

- Thế lực hai Thiên Tôn phi thường ít, Thần Mộng Thiên Cung, Ma Thủy Thiên Cung về sau hẳn cũng là như thế. Băng Mộng tiên tử và Tiểu Ma Tiên đều có thể nói là thiếu niên Thiên Tôn, tuy nhiên bất kể Thần Mộng Thiên Cung hay là Ma Thủy Thiên Cung đều so ra kém Phổ Đà Sơn. Đó chính là khác biệt chênh lệch về nội tình. Nghe nói Phổ Đà Sơn đã tồn tại 3. 6 tỉ năm rồi...

- 3. 6 tỉ năm!

Lâm Minh hít một hơi khí lạnh. Một thế lực có thể tồn tại 3. 6 tỉ năm, thật là đáng sợ!

- Chẳng lẽ Phổ Đà Sơn 3. 6 tỉ năm một mực có Thiên Tôn sinh ra? Như vậy thế lực bọn họ chẳng phải là sinh ra mấy chục vị Thiên Tôn?

- Điều này ta liền không rõ. Phổ Đà Sơn phi thường thần bí, ta cũng là vì tham gia đệ nhất hội võ tra xét tư liệu mới hiểu biết một ít.

Lâm Minh nhìn Hành Si một cái thật sâu, tăng lữ này trên người tản ra một loại hơi thở mênh mông như biển, hiển nhiên cũng là một cao thủ tuyệt đỉnh.

- Cao thủ thật sự quá nhiều, ngọa hổ tàng long!

Lâm Minh cảm khái trong lòng đồng thời ôm quyền hướng Hành Si.

- Hạnh ngộ.

Đối với khách khí, Lâm Minh tự nhiên cũng lễ phép.

Mà lúc này, chém giết kịch liệt của vòng đấu loại bắt đầu. Mỗi một tổ lớn đều có mười mấy trận so tài đồng thời tiến hành, đại đa số thời điểm đều là người dự thi của tập đoàn thứ hai thất bại.

Chiến đấu liên tục, mọi lúc đều có người bị đào thải. Chém giết kịch liệt như vậy đối với Lâm Minh lại không có bất kỳ ảnh hưởng. Thẳng đến lúc hoàng hôn đấu loại chấm dứt, một vạn người cuối cùng chỉ chọn ra 300 người bắt đầu tiến hành đấu tiểu tổ. Một tổ chỉ có 30 người.

Tử kiếm khách rất bất hạnh, cũng bị đào thải.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp. Hắn nguyên bản xếp vào tập đoàn thứ nhất có chút miễn cưỡng. Khu vực Mục Nguyệt tinh cuối cùng chỉ còn lại bốn người Lâm Minh, Long Nha, U Vô Tận và Kiếm Vô Huyết.

Đối với võ giả mà nói, ban ngày ban tối đều không có gì khác nhau, sau khi thoáng nghỉ ngơi mấy canh giờ, đấu tiểu tổ liền bắt đầu.

Mà lúc này vẫn là lúc nửa đêm.

- Tiết tấu thật nhanh!

Lâm Minh nghĩ thầm trong lòng, không ngờ ngay cả thời gian nghỉ ngơi một đêm cũng không có.

Nhìn danh sách đối chiến một chút, tiểu tổ 30 người, mỗi người chỉ cần đánh 15 trận là được rồi. Đối thủ của Lâm Minh phần lớn là đệ tử hạch tâm của Thiên Cung, số ít top 3 khu vực, không gặp phải truyền nhân Thiên Tôn chân chính cũng không gặp phải Long Nha. Phàm là cao thủ tuyệt đỉnh bị cho là tuyển thủ hạ giống đều bị tách ra.

- Trận đầu! Lâm Minh vs Thương Lương! Long Nha vs Ngô Quân! Hành Si vs Hằng Anh!

Trong sâu đấu tổ lớn, trọng tài lớn tiếng nói. Người thứ nhất ra sân chính là Lâm Minh, đây cũng là chuyện trong tình lý. Lâm Minh lúc trước một trận đều không đánh, hiện tại tự nhiên là người thứ nhất ra sân.

Đối thủ của hắn Thương Lương chính là đệ tử hạch tâm Thiên Cung, ở cung điện số 90. Từ con số này cũng có thể ở trình độ nhất định phản ánh ra thực lực của hắn ta.

Chương 1281: Thực lực chênh lệch

Thương Lương ra sân là một võ giả tóc bạc, tay cầm một cây trường thương màu đen, vũ khí giống Lâm Minh.

Lâm Minh cũng yên lặng rút Phượng Huyết Thương từ trong Tu Di Giới ra.

- Thương? Thú vị!

Thương Lương mỉm cười nói:

- Ta có ấn tượng với ngươi, thứ nhất khu thi đấu Mục Nguyệt tinh. Có rất nhiều người đồn đãi ngươi có thể thoải mái tiến vào top 3 Địa Bảng, thậm chí ở trên Thiên Bảng tỏa sáng kỳ dị, vô cùng có khả năng tiến vào top 10 Thiên Bảng.

Dựa theo lệ thường của đệ nhất hội võ, đệ tử thân truyền của Thiên Tôn và đệ tử hạch tâm Thiên Cung đều tính ở Thiên Bảng. Mà điba thì phải bài trừ những người này. Cơ bản có thể ở Địa Bảng độc chiếm ngôi đầu đều là đệ tử của Thánh địa Giới Vương giới lớn.

Trong đệ nhất hội võ lần trước, top 3 Địa Bảng, xếp hạng ở trong Thiên Bảng liền tương đối bình thường. Truyền nhân Thiên Tôn không cần phải nói, rất nhiều đệ tử hạch tâm Thiên Cung cũng chính là đệ tử ở tập đoàn thứ hai đều mạnh hơn so với đệ tử của Thánh địa Giới Vương giới lớn.

Bởi vì sư phụ của những người này rất có thể là nửa bước Thiên Tôn, đồng thời truyền thừa, tài nguyên đều tốt hơn rất nhiều, cũng có Thần Võ vô thượng để học. Đệ tử của Thánh địa Giới Vương giới lớn rất khó sánh bằng.

Thương Lương chính là một đệ tử hạch tâm Thiên Cung như vậy. Là đệ tử hạch tâm Thiên Cung, bọn họ tự nhiên phi thường cao ngạo. Nhưng cho dù Thương Lương cao ngạo tới đâu cũng không cho rằng mình có nửa phần khả năng tiến vào top 10 Thiên Bảng.

Bởi vì đệ nhất hội võ lần này thanh thế quá mức to lớn. Theo đệ nhất hội võ cử hành, đệ tử thân truyền Thiên Tôn sau lại tới tham gia càng ngày càng nhiều. Mới đầu chỉ có không đến chục người, đến giờ khi chung kết cử hành đã có 30 người rồi.

Đây là tình huống rất ít gặp của đệ nhất hội võ các lần trước. Tỷ như đệ nhất hội võ lần trước, cũng chỉ có 7 truyền nhân Thiên Tôn tham gia, lại trước nữa cũng rất ít vượt qua 10 người.

Điều này khiến cho, đệ nhất hội võ lần này phân lượng của top 10 Thiên Bảng phi thường cao, muốn lọt vào top 10 tuyệt đối phải trải qua một trận chém giết máu tanh!

30 truyền nhân Thiên Tôn, phân biệt đến từ hơn 20 Thiên Cung. Mỗi người đều là yêu nghiệt, hơn nữa tu vi cơ bản Thần Hải hậu kỳ. Chống lại bất kỳ người nào trong bọn họ, Thương Lương đều không có lòng tin gì, nhưng dưới tình huống như vậy có người đồn đãi ồn ào Lâm Minh Thần Hải trung kỳ có cơ hội tiến vào top 10, vậy không phải nghĩa là Lâm Minh có thể thoải mái chiến thắng hắn?

Thương Lương đối với chuyện này đương nhiên không phục.

- Lâm Minh vô cùng có khả năng tiến vào top 10 Thiên Bảng? Ai truyền?

Chung quanh lôi đài, quan sát trận đấu cũng đều là người dự thi, có một số người vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cách nói Lâm Minh có thể tiến vào top 10 Thiên Bảng.

- Không biết, nghe nói hắn là thứ nhất khu vực Mục Nguyệt tinh, tiềm lực thắng cả Long Nha, thực lực phỏng chừng cũng không kém. Mà Long Nha kia cũng là một cao thủ đỉnh cao.

- Long Nha? Chẳng qua là võ giả bình dân mà thôi...

Một đệ tử Thiên Cung lơ đễnh nói, ánh mắt ném hướng một lôi đài khác. Trận đấu tiến hành ở đó chính là Long Nha vs Ngô Quân. Ngô Quân cũng là đệ tử Thiên Cung tập đoàn thứ hai, số cung điện 130, kém hơn Thương Lương một chút.

Lâm Minh nghe xong lời của Thương Lương, mỉm cười nói:

- Có khả năng tiến vào top 10 Thiên Bảng? Đây đại khái là đánh giá của đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung đối với ta hả.

Đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung cho rằng Lâm Minh trèo lên Phong Thần Đài là tìm được yếu quyết, tuy nhiên dù vậy cũng quá mức kinh người, đã nhận định Lâm Minh tiềm lực vô cùng. Chỉ đáng tiếc bởi vì Lâm Minh tuổi quá trẻ, so với đa số truyền nhân Thiên Tôn đều nhỏ hơn 5, 6 tuổi, lúc này mới đem vị trí của Lâm Minh nhận định thành top 10. Đánh giá này trực tiếp vượt qua phần đông truyền nhân Thiên Tôn. Bị thiên tài nhỏ hơn mình 5, 6 tuổi đánh bại đối với truyền nhân Thiên Tôn mà nói tuyệt đối là vô cùng nhục nhã. Chỉ mới nghĩ Lâm Minh năm sáu năm sau có thể đạt tới thực lực gì là có thể tưởng tượng khái niệm chênh lệch năm sáu tuổi.

- Bản thân sư thừa Thương Nguyệt Thiên Tôn thủ tịch đệ tử Thương Nguyệt Tử, đặc biệt đến lãnh giáo. Ta muốn dùng trận chiến này nói cho ngươi, chênh lệch Thiên Bảng và Địa Bảng là rất lớn, cho dù những người chúng ta cũng không phải truyền nhân trực thuộc Thiên Tôn cũng có được Thần Võ vô thượng để học!

Thương Lương cũng không nói có thể trực tiếp chiến thắng Lâm Minh, hắn tin tưởng không có lửa làm sao có khói. Nhưng hắn cũng không tin Lâm Minh có thể đánh bại nhiều cường địch như vậy tiến vào top 10.

- Thương Lương này thật sự là thằng ngốc.

Ở dưới lôi đài, Triệu Cơ cười trên đau khổ người khác. Nói cũng khéo, hắn ngay ở tổ của Lâm Minh. Là đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung, hắn biết rõ sự đáng sợ của Lâm Minh. Thương Lương quá xui xẻo.

- May mà hắn không nói mình có thể chiến thắng Lâm Minh, nếu không lát nữa mặt đều phải sưng lên.

Ở bên cạnh Triệu Cơ, một đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung khác cũng là giọng điệu xem náo nhiệt. Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ, bị Lâm Minh vượt mặt, tự nhiên cũng vui vẻ nhìn thấy đệ tử Thiên Cung khác bị ăn quả đắng.

Ngay khi Thương Lương còn muốn nói vài câu, hắn đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng trầm đục. Dường như là tiếng động người nào đụng lên quầng sáng bảo hộ lôi đài.

Hắn quay đầu nhìn, lập tức vô cùng kinh ngạc. Ở một lôi đài khác, Ngô Quân đối chiến với Long Nha không ngờ đã chân nguyên hộ thể toàn thân vỡ nát, miệng trào máu tươi, ngã mạnh trên đất. Mà Long Nha tay cầm một thanh trường kiếm cong cong đứng chính giữa lôi đài, bộ dạng căn bản không tiêu hao gì.

Trận chiến đấu này gần như chỉ thời gian mấy giây liền kết thúc!

- Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Thương Lương trừng lớn hai mắt. Ngô Quân đối chiến với Long Nha hắn cũng nhận biết, tuy rằng không bằng mình nhưng là có thực lực cạnh tranh top 100 Thiên Bảng, không ngờ bị Long Nha trực tiếp miểu sát!

- Lợi hại, hai tầng không gian kính tượng, một chiêu liền giải quyết!

- Hai tầng không gian kính tượng không tính là cao minh, cực hạn của Long Nha tuyệt đối không chỉ như thế, không biết hắn đạt tới cảnh giới gì!

- Khó trách có người truyền ồn ào, Long Nha có khả năng tiến vào top 10 Thiên Bảng, hiện tại xem ra lời đồn này khả năng có chút phóng đại nhưng cũng chưa chắc không chuẩn xác.

Chung quanh lôi đài của Long Nha, rất nhiều người quan sát trận đấu vừa rồi, có thể nói là như chớp giật lửa tóe, chỉ trong nháy mắt liền phân thắng bại!

Mặt của Thương Lương đen xạm, hắn không thể không biết, ở khu vực Mục Nguyệt tinh Long Nha chỉ là thứ hai mà Lâm Minh là thứ nhất!

- Ngươi nói xong chưa? Có thể bắt đầu rồi chứ! Ngươi xem bên kia đều đánh xong rồi.

Giọng điệu Lâm Minh rất tùy ý, Thương Lương nghe vào lại hết sức chói tai. Hiển nhiên Lâm Minh căn bản không coi hắn thành đối thủ chân chính. Ý tứ ngầm của lời này chính là trận chiến giữa bọn họ cũng sẽ chấm dứt rất nhanh.

- Đáng giận! Thương nguyệt đương không!

Thương Lương hét lớn một tiếng, toàn thân trên dưới bao phủ một tầng ánh trăng như nước. Phía sau Thương Lương, một vầng trăng sáng rõ từ từ dâng lên. Vầng trăng này mang đến cho người ta một loại hơi thở cổ xưa mênh mông, khiến người khó thể nhìn thẳng.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt của rất nhiều người, lập tức khiến họ ánh mắt sáng lên.

- Là Thần Võ vô thượng! Thần Võ vô thượng của Thương Nguyệt Thiên Cung – Thượng Cổ Thương Nguyệt!

Kỳ thật Thượng Cổ Thương Nguyệt cũng không phải là một bộ Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh. Rất nhiều Thiên Tôn phải dùng tinh lực cả đời để sáng tác một bộ Thần Võ vô thượng, thời gian mấy chục triệu năm mới hoàn thành một nửa, đến chết cũng chưa chắc sáng tạo xong. Đây cũng là một trong những nguyên nhân rất nhiều Thần Võ vô thượng không trọn vẹn.

Thượng Cổ Thương Nguyệt chính là tình huống như vậy.

- Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Đệ tử hạch tâm Thiên Cung, cho dù thực lực không đủ cũng có Thần Võ vô thượng tọa trận. Lúc trước Ngô Quân quá khinh địch, Thần Võ vô thượng cũng không có. Thương Lương hấp thu giáo huấn, vừa lên liền toàn lực ứng phó.

- Có Thương Lương có thể tạo thành phiền toái đối với Lâm Minh, dù sao thực lực bản thân hắn cũng mạnh hơn Ngô Quân.

Đến nước này rồi, cho dù Thương Lương tế ra Thần Võ vô thượng cũng rất ít có người cho rằng hắn có thể đánh bại Lâm Minh. Nếu như Lâm Minh và Long Nha cùng một cấp bậc, như vậy chênh lệch với Thương Lương vẫn là khá lớn.

Nhưng là bằng vào Thần Võ vô thượng giằng co một hồi, tiêu hao Lâm Minh một ít hẳn là rất có khả năng.

- Thần Võ vô thượng? Đáng tiếc ngươi chỉ luyện một ít da lông.

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, một thương vung ra. Thương mang lóe lên, ở trước người Thương Lương, một vòng Thượng Cổ Thương Nguyệt kia trực tiếp bị đâm xuyên. Tuy rằng còn không vỡ nát nhưng hào quang cũng kịch liệt ảm đạm.

- Hả? Ẩn chứa ý cảnh Năm Tháng? Không trách có một loại cảm giác cổ xưa mênh mang, quả nhiên bất kỳ một bộ Thần Võ vô thượng nào đều không đơn giản như vậy. Đáng tiếc Thương Lương học quá nông, Thiên Tôn Thiên Cung tuy rằng thường thường có không chỉ một bộ Thần Võ vô thượng truyền thừa, nhưng là người muốn học quá nhiều, thời gian ngọc giản phân đến trong tay đệ tử cũng rất có hạn. Muốn nghiên cứu sâu chỉ có truyền nhân Thiên Tôn mới có thể.

Thương mang của Lâm Minh ngoáy một cái, sấm sét vô tận thả ra, trực tiếp xé nát vầng Thượng Cổ Thương Nguyệt kia.

- Đơn giản như vậy liền phá?

Đó nhưng là Thần Võ vô thượng, cho dù là Thương Lương học không hoàn toàn nhưng là cũng không nên dễ dàng bị phá như vậy. Lâm Minh từng bước đi hướng Thương Lương.

- Khinh người quá đáng, đây là ngươi ép ta!

Thương Lương hét lớn một tiếng:

- Thượng Cổ Thương Nguyệt thức thứ hai – Nguyệt Sái Càn Khôn!

Thương Lương lần thứ hai ra tay, chân nguyên bùng nổ đến mức tận cùng, toàn thân gân xanh gồ lên, hiển nhiên có chút dốc hết lực lượng của mình.

Nhưng mà đối mặt với Thương Lương toàn lực ra tay, Lâm Minh vẫn chỉ là một thương đâm ra, trên thân thương lửa sét lóe lên, Thượng Cổ Thương Nguyệt trực tiếp bị thương mang của Lâm Minh tước đi hơn nửa.

Bùng!

Chân nguyên hộ thể của Thương Lương vỡ nát, cả người bay ngược ra ngoài, ngã mạnh trên lôi đài.

Lâm Minh không hề trì hoãn giành thắng lợi, chênh lệch so với tưởng tượng nguyên bản của mọi người còn lớn hơn.

- Sớm biết sẽ như vậy. Thương Lương này và Lâm Minh căn bản không cùng một cấp bậc. Chúng ta nói Lâm Minh có thể tiến vào top 10, lại có rất nhiều người không tin.

Dưới lôi đài, một đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung khinh thường nói. Phong Thần Đài của Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ làm sao dễ trèo lên như vậy? Không có thủ pháp mưu lợi, khẳng định không thể đi lên. Có thủ pháp mưu lợi cũng khó như lên trời.

- Không có biện pháp, mọi người đều chỉ tin tưởng mắt mình nhìn thấy, tai nghe không đáng tin. Huống chi đệ nhất hội võ lần này khu vực bán kết quá nhiều, khu nào không đem thứ nhất của bọn họ thổi thành người thứ nhất trên trời dưới đất!

Nói chuyện chính là Triệu Cơ, tuy rằng hắn nhìn Lâm Minh không vui, nhưng không thể không thừa nhận sự mạnh mẽ của Lâm Minh.

- Sau trận chiến này, Lâm Minh chỉ sợ không cần đánh nữa, rất nhiều người gặp phải Lâm Minh sẽ trực tiếp nhận thua. Dù sao đấu tiểu tổ 30 người, mỗi người phải đánh 15 trận. Từ bỏ một trận bảo tồn thể lực, đối với chiến đấu về sau có lợi hơn.

Đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung đoán không sai. Sau khi chiến thắng

Thương Lương, trận đấu thứ hai của Lâm Minh, đối thủ trực tiếp nhận thua.

Trận thứ ba, bốn, năm cũng là như vậy.

Lâm Minh thoải mái năm thắng liên tiếp, mà tình huống của Long Nha cũng như vậy. Theo như mọi người thấy, đấu tiểu tổ đối với thiên tài như Lâm Minh mà nói chính là đi ngang sân khấu mà thôi, võ đài bọn họ ra sức là tổng chung kết cuối cùng.

Chương 1282: Thoải mái vào vòng sau

Bởi vì trong vòng đấu tiểu tổ, cao thủ hạ giống căn bản là sẽ không gặp nhau. Lâm Minh một đường thông suốt không trở ngại, trong đó gần như không gặp chống cự liền 10 thắng liên tiếp.

Long Nha cũng 10 thắng liên tiếp, ngoài ra hai đệ tử thân truyền Thiên Tôn bao gồm Hành Si trong đó cũng 10 thắng liên tiếp không hề trì hoãn.

Tuy là vòng tiểu tổ, nhưng là cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ. Rất nhanh liền có người thích góp vui tổng kết ra 50 người mạnh nhất của các tổ. Lâm Minh, Long Nha đều ở trong đó. 30 đệ tử thân truyền Thiên Tôn, tự nhiên cũng không thiếu một người. Đệ tử thân truyền Thiên Tôn vốn không có người yếu, người yếu căn bản không có tư cách trở thành đệ tử Thiên Tôn.

Đáng giá nhắc tới là Thần Mộng Thiên Cung, trừ Thiên Cung Thánh nữ Băng Mộng tiên tử ra còn có ba đệ tử hạch tâm khác. Ba người này cũng một không không sót được chọn vào danh sách 50 người.

Ba người được hợp xưng là Thần Mộng tam tiên tử, tên của bọn họ phân biệt là Băng Huyễn, Băng Vân, Băng Nguyệt.

Ở Thần Mộng Thiên Cung, đệ tử cùng lứa Băng Mộng đều là đời chữ Băng, tuy nhiên chỉ có đệ tử thứ nhất mới có tư cách xưng hô là “Mộng”.

Tên của Băng Mộng chính là bởi vậy mà có.

- Thần Mộng Thiên Cung... Quả thật mạnh mẽ.

Ở tiểu tổ ba tiên tử, Lâm Minh yên lặng quan sát trận đấu của bọn họ, phát ra lời cảm khái.

Người trên lôi đài chính là Băng Nguyệt. Nàng chỉ nhìn đối thủ một cái, cũng không dùng bất kỳ chiêu thức liền phân thắng bại.

Đối thủ của nàng cứ như vậy mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, sức mạnh hoàn toàn biến mất.

Mà người này ở bán kết khu vực cũng là thiên tài xếp hạng thứ hai, thiên tài xếp hạng thứ hai của 100 đại thế giới ở trước mặt Băng Nguyệt không hề có sức chống cự.

- Băng Nguyệt thắng!

Giới Vương phụ trách chủ trì trận đấu, mặt không biểu tình tuyên bố. Kết quả như vậy đã ở trong dự kiến.

Ba tiên tử tuy rằng mạnh mẽ, nhưng là đối thủ gặp phải bọn họ lại rất ít có người bỏ cuộc. Bởi vì bọn họ thân phận đặc thù. Là đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung, bọn họ là đại danh từ của thần bí, hoàn mỹ. Cho dù biết rõ không địch lại, cũng có rất nhiều thiên tài muốn đánh một trận. Về sau ít nhất có thể khoe khoang. Bọn họ và các tiên tử của Thần Mộng Thiên Cung từng chiến đấu với nhau, cho dù bại thật thê thảm cũng xem như là đề tài câu chuyện.

Bại bởi tiên tử của Thần Mộng Thiên Cung không mất mặt, ngược lại là chuyện đáng để khoe khoang.

- Thần Mộng Thiên Cung thật sự là một thế lực kỳ dị. Đệ tử của Thiên Cung khác động cái là quá tỉ, mà Thần Mộng Thiên Cung lại chỉ có vẻn vẹn mấy trăm người, mỗi một đệ tử đều là tinh anh trong tinh anh!

Ở trong đầu Lâm Minh đột nhiên vang lên một giọng nói, Lâm Minh thoáng sửng sốt, vui vẻ nói:

- Mộ cô nương, cô bế quan xong rồi?

Lúc trước Lâm Minh tham gia so tài Phong Thần Đài, Mộ Thiên Tuyết cũng bế quan dốc lòng tu luyện thần hồn đồng thời tìm hiểu sự huyền bí của thuật luyện thể, cho Lâm Minh một ít chỉ điểm, hiện tại nàng vừa chấm dứt bế quan.

Có không gian Ma Phương, cho dù là Thiên Tôn cũng không phát hiện được Mộ Thiên Tuyết. Đương nhiên kỳ thật phát hiện được cũng không có gì.

- Ừm, ta lại từ trong mảnh xương tàn khuyết kia lĩnh ngộ được một ít đồ vật, cùng Thương Khung Bá Điển lần lượt ấn chứng, rất nhiều thứ lúc trước không hiểu cũng hiểu rõ ràng rồi. Thương Khung Bá Điển Bách Trọng Lãng lúc trước có thể lại tiến thêm một bước.

- Tiểu Ngư Nhi thế nào rồi?

Lâm Minh đã lâu không chú ý không gian Ma Phương, mặc cho Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi ở trong sinh hoạt.

- Tiểu Ngư Nhi ngủ càng ngày càng nhiều, tuy rằng ăn rất nhiều Tử Dương tinh nhưng thể chất của nàng vẫn không có gì biến hóa.

Mộ Thiên Tuyết lắc lắc đầu, tuy rằng phán đoán Tiểu Ngư Nhi xuất thân đặc biệt, tất nhiên không phải bé gái bình thường. Nhưng là đến giờ mới thôi, đều không chân chính làm Tiểu Ngư Nhi thể hiện ra chỗ đặc thù của nàng.

Hơn nữa trưởng thành của Tiểu Ngư Nhi dường như chậm hơn nhiều so với bé gái bình thường. Thời gian dài như vậy, nàng vẫn bộ dạng tiểu cô nương 11, 12 tuổi.

Trong 50 người, trừ Thần Mộng tam tiên tử còn có một người dẫn tới sự chú ý của Lâm Minh.

Người này tên Quân Bích Nguyệt, mặc một bộ đồ trắng, toàn thân trên dưới có một luồng khí chất thư sinh u buồn. Bên hông hắn đeo một bầu rượu, tay cầm một thanh trường kiếm. Kỳ dị chính là, thanh trường kiếm này không ngờ rỉ sét loang lổ, thoạt nhìn giống như một thanh kiếm sắt bình thường sau khi dính đầy vết máu sinh ra rỉ sét.

- Vũ khí này...

Lâm Minh nhìn thấy thanh kiếm này, trong lòng có một loại cảm giác khó thể hình dung. Đây tuyệt đối không phải một thanh kiếm bình thường, trên thân kiếm truyền đến một luồng uy áp nhàn nhạt, mà khăng khăng Lâm Minh lại nhìn không ra cấp bậc của nó, căn bản không thể phán đoán ra nó có thuộc loại Linh khí hay không.

- Đây rốt cuộc là...

Lâm Minh nhìn thanh kiếm thật lâu. Nếu là tuyệt thế bảo kiếm, vì sao lại rỉ sét. Đó rõ ràng là rỉ sét chân chính mà không phải cố ý làm ra ngụy trang.

- Ta cũng không nhìn ra huyền cơ của món binh khí đó.

Ở không gian Ma Phương, Mộ Thiên Tuyết lắc đầu nói, binh khí này nàng cũng không nhìn thấu:

- Có khả năng là cơ duyên của Quân Bích Nguyệt kia cũng không chừng, tựa như Ma Phương của ngươi.

- Có thể.

Lâm Minh cảm khái trong lòng. Thần Vực 3000 giới lớn tỉ tỉ sinh linh, quả nhiên người có cơ duyên nghịch thiên quá nhiều. Thạch Quật pháp thể song tu lúc trước, Long Nha có Tam Sinh Đồng, cùng với Quân Bích Nguyệt hiện tại. Những người này đều mang đến cho Lâm Minh một loại cảm giác sâu không lường được.

Thời gian trôi qua cực nhanh, đã đến buổi tối ngày thứ hai. Đến tận đây, đại chiến đã tiến hành hai ngày một đêm.

Có trận đấu cực kỳ kịch liệt, mà có trận đấu lại chênh lệch quá xa.

Thẳng đến trận đấu thứ 15 cuối cùng, Lâm Minh mới gặp phải một đối thủ toàn lực cùng hắn chiến một trận, đối phương tới từ Hạo Vũ Thiên Cung.

- Ngươi rất mạnh, nhưng ta sẽ không cứ như vậy buông tay. Ta rất muốn biết, ngươi rốt cuộc là như thế nào trèo lên Phong Thần Đài.

Đối với đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung mà nói, Phong Thần Đài là một thần thoại, mà người dẫn đầu phá vỡ thần thoại này không phải đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ mà là Lâm Minh. Điều này làm cho bọn họ không thể chấp nhận. Một ít đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung hy vọng có thể cùng Lâm Minh đánh một trận, nghiệm chứng một chút xem Lâm Minh rốt cuộc là thực lực gì.

Võ giả này đối mặt Lâm Minh, toàn thân run lên, khớp xương rung động bùm bùm. Số cung điện của hắn là 72, 14 trận trước chỉ thua một trận bởi đệ tử Phổ Đà Sơn Hành Si. Đây cũng là thất bại nằm trong tình lý. Hành Si là truyền nhân Thiên Tôn, hơn nữa xuất thân Thiên Cung nội tình sâu nhất toàn bộ Thần Vực, căn bản không có khả năng chiến thắng.

- Tiếp ta một chiêu, Mãnh Long Quá Giang!

Đối phương vừa ra tay liền là sát chiêu thế không thể đỡ, giống như cuồng long hung mãnh, một đao bổ về phía phần mặt Lâm Minh. Trong nháy mắt, không gian chung quanh Lâm Minh đều bị tập trung, trong công kích của đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung này mang theo ý cảnh Không Gian, hơn nữa trình độ không thấp, là tầng thứ bốn đại thành.

- Thanh Liên Hỏa Vũ!

Lâm Minh mặt không biểu tình, một thương vung ra. Pháp tắc hệ hỏa dung hợp, thương mang cuồng mãnh hội tụ thành một mống sáng, trong nháy mắt đánh tan đao mang của đối phương!

So với Lâm Minh, hắn thật sự kém quá xa, thực lực chênh lệch tuyệt đối và pháp tắc áp chế căn bản khiến hắn không thể chống lại.

- Cái gì!?

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung kia trợn tròn hai mắt, hắn biết mình không phải đối thủ của Lâm Minh nhưng mà chỉ khi chân chính đối mặt mới biết được chênh lệch lớn cỡ nào.

Vút!

Lâm Minh lại ra thương thứ hai, một thương này trực tiếp xé mở chân nguyên hộ thể của đối phương, đem hắn đánh bay ra ngoài.

- Lâm Minh thắng!

Người mạnh Giới Vương chủ trì trận đấu không có bất kỳ vẻ bất ngờ, đến tận đây Lâm Minh 15 chiến toàn thắng, vòng tiểu tổ thuận lợi vào vòng sau, kế tiếp chờ đợi Lâm Minh chính là tổng chung kết.

Chương 1283: Ma thủy thiên tôn

Sáng sớm, trong đại thiên thế giới mở ra ở Hạo Vũ đại thế giới, mặt trời còn chưa lên, bầu trời một vùng xanh lờ mờ. Nhưng trên quảng trường của đại thiên thế giới lại đã tụ tập vô số người xem.

Trên mặt đất, vô số đám người giống như là kiến đông nghìn nghịt. Trên bầu trời người dày đặc như ong. Những người này toàn bộ chạy tới sân thi đấu.

Vòng dự tuyển và tiểu tổ trong Sát Lục Thành lúc trước không công khai, chung kết cuối cùng trực tiếp cử hành trong sân thi đấu có thể chứa được mấy trăm triệu người. Chỉ cần có vé vào cửa là có thể tới hiện trường quan sát.

Vé vào cửa tổng chung kết vô cùng khẩn trương. Tổng cộng mấy trăm triệu vé vào cửa, phân đến một hai trăm Thiên Tôn Thiên Cung, 3000 đại thế giới cùng vô tận trung tiểu thế giới. Chia đều một đại thế giới cũng chỉ được phân đến 3, 5 vạn tấm vé vào cửa mà thôi.

Trưởng lão, thủ tịch đệ tử các Thánh địa Thánh Chủ, Thánh địa Giới Vương; vương công quý tộc thần quốc cấp Giới Vương, thậm chí người mạnh Giới Vương chân chính. Mấy trăm triệu người tụ tập ở trên khán đài, tùy tiện một người đều là nhân vật phong vân danh chấn một phương, khiến tỉ người kính sợ. Nhưng là hiện tại, ở trên khán đài bọn họ cũng chỉ là một thành viên bình thường, thậm chí rất nhiều người ngay cả một vị trí tốt đều không có.

Một vạn thiên tài lúc trước tham gia vòng tiểu tổ, cuối cùng chỉ quyết ra tập đoàn thứ nhất 50 người xếp hạng cao nhất tham gia chung kết cuối cùng.

Trừ 50 người này ra, người phía sa còn phải trải qua một loạt đào thải càng thêm tàn khốc để cạnh tranh xếp hạng còn lại. Cuối cùng người có tư cách xếp hạng có 300 người, sẽ phân ra hai bảng danh sách – Thiên Bảng và Địa Bảng.

- Tập đoàn thứ nhất chỉ có 50 người, trong đó riêng truyền nhân Thiên Tôn liền có 30, người còn lại cạnh tranh 20 danh ngạch còn lại. Cạnh tranh quá kịch liệt.

- Đệ nhất hội võ lần này tuyệt đối là một lần long trọng nhất mấy chục vạn năm đến nay. Đây là bởi vì Thần Mộng Thiên Tôn vận dụng Thần Mộng giới, bao quát tất cả thiên tài Thần Vực, là thịnh thế chưa từng có!

- Đúng! Có thể tham gia thịnh thế như vậy, thật sự là may mắn. Nhiều Giới Vương giới lớn như vậy cũng đều tự mình tới xem thi đấu.

Mọi người đang bàn luận, đột nhiên nghe thấy một tiếng rống khủng bố truyền khắp bầu trời. Một loại uy áp khó thể hình dung bao phủ, tiếng vang lớn quanh quẩn trên trời, vang vọng vòm trời, ngay cả hư không đều như bị chấn vỡ!

- Trời! Đây là thanh âm gì?

- Linh hồn đều sắp bị chấn vỡ!

Đối mặt với thanh âm không biết từ đâu truyền đến này, mọi người chỉ cảm thấy màng nhi đều như sắp bị đánh thủng, thần hồn đều chịu đựng không nổi chấn động như vậy, dường như muốn hồn bay phách lạc.

Đúng lúc này một màn khiến người rung động xảy ra. Trên bầu trời, một vùng hư không thật lớn bị xé ra, dòng năng lượng khủng bố từ trong vùng hư không này bừa bãi lan tràn ra ngoài. Một cái đầu lâu thật to dài đến trăm dặm từ trong hư không nhô ra. Nó có một sừng dữ tợn, vảy thật lớn tối đen như mực. Đó không ngờ là một cái đầu rồng màu đen!

- Đó là... Rồng!?

- Là Rồng Đen, Thần thú! Thần thú chân chính!

Ở đây rất nhiều người xem phát ra tiếng kinh hô, 99% trong số bọn họ căn bản chưa từng ra mắt Thần thú, hơn nữa dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ cả đời đều sẽ không nhìn thấy ththu!

Thần thú ở Thần Vực gần như là tồn tại địa vị ngang bằng Thiên Tôn.

- Rồng... Thật sự là Rồng!

Đại trưởng lão của Long tộc thượng cổ toàn thân cứng đờ ở đó. Nói ra thì bi kịch, hắn là đại trưởng lão Long tộc thượng cổ cũng chưa từng nhìn thấy rồng thật còn sống.

- Đây chính là Rồng...

Lâm Minh ở khu tuyển thủ cũng cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Đối mặt với Thần thú, nhìn vào nó đều có thể cảm nhận được uy áp thật lớn.

- Dĩ nhiên là Rồng, chẳng lẽ có Thiên Tôn phủ xuống?

Rất nhiều người đều nghĩ đến điểm này. Bọn họ biết, có một ít Thiên Tôn thực lực mạnh mẽ, bọn họ dùng Thần thú làm vật cưỡi.

- Rồng Đen... Hình như là... Ma Thủy Thiên Tôn!

Ở trong đám người, luôn có một ít nhân vật cao tầng, hiểu biết đối với Thiên Tôn. Rồng Đen chính là vật cưỡi của Ma Thủy Thiên Tôn.

- Ma Thủy Thiên Tôn!

Nhắc tới cái tên này, rất nhiều người đột nhiên biến sắc. Ma Thủy Thiên Tôn cũng là một nhân vật đỉnh cao trong hàng Thiên Tôn, hắn nguyên bản là một ma đầu, trên đường chứng đạo Thiên Tôn, giết người vô số!

Trước kia, khi hắn còn là người mạnh nửa bước Giới Vương, bởi vì giết người quá nhiều khiến cho nhiều người tức giận, một ít thế lực lớn liên thủ muốn diệt trừ, kết quả lại không thể thành công. Về sau, Ma Thủy Thiên Tôn đột phá cảnh giới Giới Vương, ngược lại đem những thế lực lớn bao vây tiêu diệt hắn diệt trừ toàn bộ, chó gà không tha!

Trận chiến ấy, người bị giết phải dùng đơn vị tỉ tỉ để đo đếm.

Một ma đầu như vậy, thời gian rất dài khiến người nghe tin sợ mất mật, thẳng đến hắn trở thành Thiên Tôn mới chậm rãi ẩn nấp, không muốn người biết. Nhưng là võ giả thế hệ trước, nghe thấy hung danh của hắn vẫn là trong lòng phát lạnh.

- Ma Thủy Thiên Tôn rồi lại tự mình tới đây?

- Là tới xem Tiểu Ma Tiên sao?

- Đệ nhất hội võ lần này, rồi lại khiến Thiên Tôn tự mình tới xem!

Mọi người nhao nhao phát ra tiếng kinh hô.

Đệ nhất hội võ trước, Thiên Tôn căn bản sẽ không chú ý nhiều, bởi vì Thiên Tôn một triệu năm mới sinh ra một người. Mà đệ nhất hội võ cứ 4 5 ngàn năm cử hành một lần, thứ nhất đệ nhất hội võ cùng Thiên Tôn căn bản không cùng một cấp bậc. Trừ phi là võ giả đồng dạng có thể trở thành Thiên Tôn mới đáng giá Thiên Tôn chú ý.

- Ha ha ha! Đúng là Ma Thủy huynh thân tới, mời bên này!

Trên trời đột nhiên vang lên một thanh âm trung khí mười phần, thanh âm này Lâm Minh nghe rõ ràng, chính là Hạo Vũ Thiên Tôn.

Ma Thủy Thiên Tôn xuất hiện, Hạo Vũ Thiên Tôn tự nhiên ra mặt.

Hạo Vũ Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn đồng thời chú ý lần đệ nhất hội võ này, thậm chí Thần Mộng Thiên Tôn cũng có khả năng đang nhìn. Sự chú ý của ba vị Thiên Tôn, long trọng chưa từng có!

Sự xuất hiện của Ma Thủy Thiên Tôn khiến bầu không khí trong sân càng thêm nhiệt liệt. Tuy rằng bọn họ từ đầu chí cuối đều không thể nhìn thấy bản thân Ma Thủy Thiên Tôn, nhưng là biết có thể cùng nhân vật cấp Thiên Tôn cùng xem trận đấu cũng tuyệt đối là chuyện khiến người kích động hưng phấn.

- Ngay cả Thiên Tôn đều tới, cao thủ đệ nhất hội võ lần này quá nhiều. Lâm sư huynh so với bọn họ...

Bên phía Phượng tộc thượng cổ, Nhan Nguyệt Nhi có chút lo lắng nói. Tuy rằng nàng biết Lâm Minh rất mạnh, nhưng là tư liệu rất nhiều thiên tài lúc trước nàng đã xem, lại là người sau khủng bố hơn người trước. Tùy tiện lấy ra một người đều mang đến cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

- Chư vị! Hoan nghênh các ngươi tới Hạo Vũ Thiên Cung, ta là người chủ trì tổng chung kết đệ nhất hội võ – Hạo Vũ Tử!

Trên không trung sân thi đấu to lớn như vậy, một nam nhân dáng người khôi ngô lơ lửng trên cao. Thân hình hắn trải qua ảo trận phóng đại, khiến cho mấy trăm triệu người xem ở đây đều nhìn rõ rành rành.

- Hiện tại ta tuyên bố quy tắc so tài. Tổng chung kết tổng cộng có 50 thiên tài tham gia, chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất mỗi người chiến 18 trận. Căn cứ biểu hiện 18 trận này, đem 50 thiên tài chia làm hai tập đoàn. Tập đoàn thứ nhất 10 người, tập đoàn thứ hai 40 người. Cuối cùng từ 10 người của tập đoàn thứ nhất tiến hành tổng chung kết, quyết ra top 10 tổng bảng.

- Người của tập đoàn thứ hai thông qua đấu vòng tròn quyết ra xếp hạng 40 vị trí sau. 3 người đứng đầu có tư cách khiêu chiến người của tập đoàn thứ nhất, thắng liền thay thế.

Quy tắc tổng chung kết cũng không phức tạp, không phải mỗi người đều phải giao thủ với nhau. Nếu có thể tiến vào tập đoàn thứ nhất, kỳ thật chỉ cần đánh 27 trận là được rồi.

- 18 trận trước hẳn là độ khó không lớn, 9 trận sau, mỗi trận đều phải đối mặt cao thủ top 10 tổng bảng. Đó đều sẽ là một trận đại chiến.

Lâm Minh sau khi nghe xong quy tắc, trong lòng hiện lên ý niệm này. Mà đúng lúc này, ở giữa sân Hạo Vũ Tử lớn tiếng nói:

- Sau đây bắt đầu trận đấu đầu tiên – Băng Mộng vs Lăng Phong!

Trận đầu chính là Băng Mộng ra sân!

Đây cũng là trong tình lý. Băng Mộng là người được chọn đoạt giải quán quân cao nhất đệ nhất hội võ lần này, tuy rằng thực lực của Tiểu Ma Tiên cũng không yếu, nhưng tuổi nàng quá nhỏ, thiên phú cao mấy cũng không thể bù lại chênh lệch tuyệt đối của thời gian.

- Băng Mộng!

- Băng Mộng tiên tử!

Nghe thấy trận đầu chính là Băng Mộng, rất nhiều người xem ở đây, nhất là tuấn kiệt trẻ tuổi trong đó đều bắt đầu lớn tiếng hô tên Băng Mộng.

Rất nhiều người không biết Long Nha, Lâm Minh, không biết Bạch Nghiêu, Hành Si, nhưng là không thể không biết Băng Mộng và Tiểu Ma Tiên. Băng Mộng bản thân chính là danh từ hoàn mỹ, thần bí, là người tình trong mộng của vô số tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Vực.

Hiện tại nhìn thấy Băng Mộng ra sân đầu tiên, bọn họ sao có thể không kích động?

Lăng Phong đối thủ của Băng Mộng đồng dạng tới từ Thiên Tôn Thiên Cung, là đệ tử hạch tâm của Thiên Cung. Trong vòng tiểu tổ lúc trước hắn cũng một đường toàn thắng, biểu hiện nổi trội, tuyệt đối không phải người yếu.

- Tên kia a, đừng đánh nữa, mau nhận thua đi!

- Đúng. Thằng xui xẻo kia mau nhận thua đi, tránh cho tự rước lấy nhục.

Lăng Phong quả thật xui xẻo. Trận đầu xuất chiến còn gặp phải Băng Mộng, hiện tại vừa ra sân lập tức liền bị rất nhiều người sùng bái Băng Mộng vây công.

Sắc mặt Lăng Phong rất khó coi:

- Đám người này, thật sự là xem thường người ta.

Lăng Phong đương nhiên sẽ không cho rằng mình là đối thủ của Băng Mộng, nhưng hắn là một thiên tài đỉnh cao, xưa nay tự tin, không cho rằng mình sẽ thật sự không chịu nổi một đòn, ít nhất có thể cùng Băng Mộng đánh một trận.

Hắn không định nhận thua.

- Trận đấu bắt đầu!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng tuyên bố, cùng lúc đó, Lăng Phong trực tiếp vọt tới Băng Mộng. Hắn dùng một thanh trọng kiếm cao bằng người, một kiếm bổ hướng Băng Mộng, xuống tay như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ.

Mà Băng Mộng căn bản không chút động tâm, nàng chỉ khẽ vung tay, dường như một làn gió xuân ấm áp thổi qua. Ngay sau đó, thân hình Lăng Phong bay vù vù trên trời đột nhiên khựng lại, chân nguyên hộ thể toàn thân vỡ nát, cả người như diều đứt dây ngã cắm đầu xuống đất.

Toàn bộ quá trình căn bản không ai nhìn rõ Băng Mộng ra tay như thế nào. Trận đấu vừa mới bắt đầu liền kết thúc, mà vị trí của Băng Mộng đều không động lấy một chút xíu.

- Băng Mộng thắng!

Hạo Vũ Tử mặt không biểu tình tuyên bố, mà mấy trăm triệu người xem ở đây cho dù làng sùng bái của Băng Mộng đều có chút ngẩn người.

- Là ảo giác công kích?

- Không đúng! Chân nguyên hộ thể của Lăng Phong rõ ràng là bị thứ gì nổ tung, ảo giác công kích sao có thể có hiệu quả này?

Băng Mộng mạnh không đáng sợ, đáng sợ chính là mọi người căn bản không biết nàng mạnh ở chỗ nào.

Chiêu thức, pháp tắc nàng vận dụng như ảo giác công kích, nhưng kỳ thật cũng không đơn giản như vậy, khiến người không rõ đầu cua tai nheo.

- Thật đáng sợ. Gặp phải Băng Mộng, có lẽ thua thế nào cũng không biết!

Rất nhiều thiên tài dự thi, ánh mắt nhìn Băng Mộng đều có chút khiếp sợ. Mà khán đài mấy trăm triệu người, sau khi trải qua yên lặng ngắn ngủi, bộc phát ra tiếng hoan hô như thủy triều.

- Băng Mộng! Băng Mộng!

Tiếng hò hét nhiệt liệt kéo dài chừng mấy chục hơi thở mới chậm rãi lắng xuống.

Chương 1284: Lâm Minh vs Băng Nguyệt

- Đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung thật sự là quá lợi hại, không riêng gì Băng Mộng, ngoài ra còn có Thần Mộng tam tiên tử, thực lực cũng không kém. Thậm chí mạnh hơn so với truyền nhân Thiên Tôn hơi yếu!

- Đúng. Thần Mộng Thiên Cung thu đệ tử quá ít, truyền nhân trực thuộc của Thần Mộng Thiên Tôn chân chính nghe nói chỉ có 10, tính cả đệ tử hạch tâm Thần Mộng Thiên Cung tổng cộng mới mấy trăm đệ tử. Thần Mộng tam tiên tử không kém so với truyền nhân Thiên Tôn bình thường.

Nên biết, rất nhiều Thiên Tôn truyền nhân đều có một hai trăm người, tỷ như Hạo Vũ Thiên Tôn chính là như thế. Mà toàn bộ đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung cộng lại mới nhiều bằng truyền nhân Thiên Tôn của Thiên Cung khác.

- Không sai. Thần Mộng tam tiên tử tuy rằng không phải truyền nhân Thiên Tôn, nhưng là cũng phải coi bọn họ là truyền nhân Thiên Tôn. Cộng thêm bọn họ chiêu thức cổ quái, pháp tắc đặc thù, trong trận đấu gặp phải bọn họ còn không bằng gặp phải truyền nhân Thiên Tôn bình thường khác.

- Trận thứ hai, Hành Si vs Diệp Hách!

Người thứ hai xuất chiến chính là Hành Si của Phổ Đà Sơn.

- Phổ Đà Sơn, không nghĩ tới... Phổ Đà Sơn rồi lại có truyền nhân xuất thế...

Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết thì thào nói.

- Mộ cô nương biết Phổ Đà Sơn?

- Ừm, biết một chút. Trước kia gia gia từng nói qua, nó là tông môn lịch sử lâu đời nhất Thần Vực, có lịch sử 3. 6 tỉ năm. Nếu nói đại kiếp nạn theo như lời Thương Thiên Cổ Ấn phát sinh vào 3. 6 tỉ năm trước, như vậy Phổ Đà Sơn gần như là sau khi đại kiếp nạn vượt qua không lâu liền bắt đầu xuất hiện, sau đó chậm rãi phát triển đến quy mô ngày nay!

- Ồ? Nói như vậy, Phổ Đà Sơn rất có khả năng hiểu biết chuyện thượng cổ đại kiếp nạn?

- Điều này không rõ lắm. Đại kiếp nạn lần đó chỉ sợ hủy diệt rất nhiều văn minh võ đạo, khiến cho rất nhiều thứ không được lưu truyền đến nay. Thời gian 3. 6 tỉ năm quá xa xôi, đủ để chôn vùi rất nhiều thứ. Hơn nữa nếu tất cả cao thủ tham gia trận chiến đại kiếp nạn đó chết hết, lịch sử chỉ sợ càng khó bề phân biệt. Mà khi đó, Phổ Đà Sơn rốt cuộc sắm vai gì cũng rất khó nói rõ.

- Bất kể nói như thế nào, nội tình của Phổ Đà Sơn quả thật sâu đến đáng sợ. Nó có được truyền thừa Thần Võ vô thượng nhiều nhất toàn bộ Thần Vực. 3. 6 tỉ năm qua, Thiên Tôn nó sinh ra cộng lại thậm chí có thể đạt tới hai con số!

Thiên Tôn hai con số, kinh người biết bao. Cho dù chỉ có 10 Thiên Tôn, trong đó một nửa Thiên Tôn sáng lập Thần Võ vô thượng, như vậy Phổ Đà Sơn liền ít nhất có năm bộ Thần Võ vô thượng!

Tông môn khác làm sao so sánh?

Truyền thừa này có thể nói nghịch thiên!

- Phổ Đà Sơn trước giờ khiêm tốn, lần này có truyền nhân xuất thế, nói không chừng thật sự có liên quan đến cái gọi là đại kiếp nạn kia.

Mộ Thiên Tuyết chậm rãi nói, Lâm Minh cũng cảm khái trong lòng. Thiên tài của tổng chung kết thật sự quá nhiều, người người xuất chúng, mà tổng quán quân cuối cùng chỉ có một. Hành Si này cũng là sâu không lường được, thậm chí hắn và Băng Mộng ai mạnh ai yếu Lâm Minh cũng không dám nói. Huống chi còn có Tiểu Ma Tiên, Long Nha cùng với một ít ngựa ô giấu kỹ không lộ, lại tỷ như Lâm Minh chính là loại tình huống này.

Quần hùng tranh ngôi chí tôn!

Vương giả cuối cùng lại sẽ chỉ có một người!

Muốn thứ nhất, quá khó. Bất kể đối với ai mà nói đều là như thế!

Lâm Minh đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện, số hiệu của Hành Si cũng chính là đánh số cung điện là số hai. Băng Mộng tiên tử là Thánh nữ của Thần Mộng Thiên Cung, địa vị hiển hách lại là chủ nhà, lấy đến số một là trong tình lý. Mà số hai liền kề sau không phải Tiểu Ma Tiên cũng không phải Bạch Nghiêu đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn, cùng là chủ nhà mà là Hành Si!

Từ chi tiết nhỏ này có thể nhìn ra được sự đặc thù địa vị Phổ Đà Sơn.

Diệp Hách đối thủ của Hành Si cũng là thứ nhất khu vực bán kết, hơn nữa không phải thứ nhất bình thường. Thực lực của hắn rành rành trước mắt mọi người, có thể đứng ở top 50 cũng đã nói rõ vấn đề.

- Diệp Hách này xem như là người nổi bật của Thánh địa Giới Vương 3000 giới lớn, nhưng đừng nói là chen vào top 10 Thiên Bảng, cho dù top 40 đều rất khó. Bởi vì đệ nhất hội võ lần này tình huống đặc thù, thiên tài của Thánh địa Giới Vương đã khó có nơi đặt chân.

- Đúng vậy. U Vô Tận vốn cũng rất mạnh, hiện tại top 50 đều không tiến vào, thời điểm tổng chung kết, truyền nhân Thiên Tôn lâm thời thêm vào quá nhiều.

Trận chiến Hành Si và Diệp Hách, căn bản không có người coi trọng Diệp Hách, ngay cả đồng môn đệ tử của Diệp Hách cũng là như thế, chênh lệch quá lớn.

Mà kết quả trận đấu cũng không có kỳ tích gì phát sinh, phương thức chiến đấu của Hành Si ngược lại không khó bề phân biệt giống như Băng Mộng tiên tử, hắn chỉ là dùng chưởng pháp Phật môn đơn giản liền thoải mái thủ thắng. Từ đầu chí cuối cũng đều không vận dụng Thần Võ vô thượng, biểu hiện thoạt nhìn nằm trong quy củ, bình bình thường thường. Nhưng là không ai cho rằng Hành Si thật sự bình thường.

Sau Hành Si, xuất chiến là Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh lúc này mới biết số hiệu của Tiểu Ma Tiên là số ba.

- Xem ra số hiệu từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, phản ánh thực lực của Thiên Tôn Thiên Cung. Ma Thủy Thiên Cung có lẽ xếp thứ ba trong hơn 20 Thiên Cung. Về phần Phổ Đà Sơn xếp thứ hai, chẳng lẽ kém hơn Thần Mộng Thiên Cung?

Lâm Minh âm thầm cân nhắc trong lòng. Thiên Cung thật sự quá thần bí. Phổ Đà Sơn và Thần Mộng Thiên Cung, với tin tức Lâm Minh có được, rất khó tưởng tượng chúng nó rốt cuộc là ai mạnh hơn một chút.

Trận đấu tiến hành lần lượt, thắng lợi phần lớn là truyền nhân Thiên Tôn. Thiên tài Thánh địa Giới Vương nguyên bản có thể chen vào trong 50 người đã rất ít, bị một phen càn quét xuống, gần như toàn quân bị diệt.

Số hiệu của Lâm Minh rất gần sau, hắn ra sân tự nhiên cũng rất muộn. Thẳng đến trận thứ 18 Hạo Vũ Tử mới đọc đến tên hắn.

- Trận thứ 18, Lâm Minh vs Băng Nguyệt!

- Ồ? Đối chiến Băng Nguyệt?

Lâm Minh ngẩn ra. Băng Nguyệt chính là một trong Thần Mộng tam tiên tử, ba người này tuy rằng không phải đệ tử thân truyền của Thần Mộng Thiên Tôn, nhưng đó không phải bởi vì bọn họ yếu mà là đệ tử thân truyền Thần Mộng Thiên Tôn thu thật sự là quá ít. Thời gian chục triệu năm chỉ vẻn vẹn thu 10 người.

Dưới tình huống như vậy, những đệ tử khác của Thần Mộng Thiên Cung không hề kém so với truyền nhân Thiên Tôn của Thiên Cung khác.

- Cái này... Lâm sư huynh vận khí quá kém, trận chiến đầu tiên liền gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

Trên khán đài, Nhan Nguyệt Nhi lo lắng nói. Hỏa Liệt Thạch lắc đầu nói:

- Cũng không thể nói như vậy. Phải nói là trong 50 người này không có mấy người yếu, gặp phải Thần Mộng tam tiên tử cũng không kỳ quái.

- Chúng ta hẳn nên tin tưởng Lâm Minh, hắn có năng lực vọt vào tổng bảng top 10. Băng Nguyệt tuy rằng khó giải quyết, nhưng hẳn cũng không phải đối thủ của hắn.

Hỏa Liệt Thạch nói như vậy kỳ thật trong lòng lại hoàn toàn không có khái niệm đối với thực lực của Lâm Minh. Lâm Minh giấu quá sâu, Hỏa Liệt Thạch cũng không biết hắn rốt cuộc là tình huống gì.

Lâm Minh đi lên lôi đài, ở trước người hắn là một nữ nhân thân mặc quần áo bó màu trắng. Thân thể nàng thon thả cao gầy, thoạt nhìn không quá 17, 18, tóc ngắn ngang tai, thoạt nhìn gọn gàng sạch sẽ.

Nhìn thấy Lâm Minh lên đài, trên mặt Băng Nguyệt treo nụ cười nhàn nhạt:

- Thần Mộng Thiên Cung Băng Nguyệt, xin chỉ giáo.

Thanh âm của nàng rất dễ nghe, cử chỉ lời nói đều nho nhã lễ độ, cũng không có loại lạnh nhạt không ăn khói lửa nhân gian như Băng Mộng, ngược lại mang đến cho người cảm giác đoan trang dịu dàng.

- Xin chỉ giáo.

Lâm Minh cũng hành lễ nói.

Mà đúng lúc này, người xem có mặt, rất nhiều địa phương lại vang lên tiếng xì.

- Tên kia a, đừng đánh nữa, mau nhận thua đi!

- Nhìn chướng mắt, mau nhận thua đi!

Người ủng hộ của Thần Mộng Thiên Cung phi thường nhiều, lúc trước Băng Mộng tiên tử xuất chiến chính là như thế. Đối thủ của nàng Lăng Phong bị các loại châm chọc khiêu khích.

Theo như phần đông tuấn kiệt trẻ tuổi Thần Vực, các đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung chính là nữ thần trong lòng bọn họ, thực lực mạnh mẽ, thiên phú cao địa vị cao, thánh khiết không thể xâm phạm. Các mặt gần như hoàn mỹ.

Rất nhiều người nằm mơ đều muốn cưới được một đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung, nâng niu chiều chuộng, đáng tiếc một trong những cung quy của Thần Mộng Thiên Cung chính là cả đời không gả. Dưới tình huống như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể ý dâm, căn bản đừng mơ có bất kỳ qua lại với các nàng.

Nhưng cố tình hiện tại có một nam nhân, thiên phú tốt hơn bọn họ, thực lực mạnh hơn bọn họ, còn có thể giao thủ với các nữ thần của Thần Mộng Thiên Cung. Bọn họ đương nhiên ghen tị và không vui.

Đối với những tiếng xì này, Lâm Minh mắt điếc tai ngơ, yên lặng rút Phượng Huyết Thương.

- Trận đấu bắt đầu!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng nói.

Trong nháy mắt thanh âm truyền ra, toàn thân Băng Nguyệt sáng lên ánh sáng mờ nhạt.

Lâm Minh chỉ cảm thấy cảnh tượng chung quanh thay đổi, hắn đi tới một nơi chiến trường. Đây là chiến tranh của phàm nhân, mà chính hắn lại biến thành bộ dạng một phàm nhân trung niên hơn 30 tuổi, tu vi võ đạo gần như bằng không.

Chiến tranh, chém giết, lính hoảng ngựa loạn.

Nhưng Lâm Minh lại thực lực thấp kém, không có bất kỳ chỗ xuất sắc, ở trong chiến tranh như vậy nước chảy bèo trôi. Hắn có vợ, có con, ở trong chiến loạn chịu khổ, bất cứ lúc nào có thể chết đi, mà hắn lại bất lực.

- Ta không nhặt được Ma Phương...

- Không có tích lũy mới đầu của Ma Phương, ta căn bản không thể vượt qua đoạn năm tháng khó khăn nhất kia, kết quả là ta bị người ám hại, bị thương ngầm, cả đời không thể tập võ, phải đối mặt với một nhân sinh áp lực mà vô vọng như thế. Đây xem như là ta của một thế giới song song sao...

Trong lòng Lâm Minh hết sức rõ ràng, những thứ này đều là ảo giác, ở trong đầu hắn chiến linh Hồng Mông phát sáng ngời ngời, bảo vệ tâm thần.

- Quả nhiên là ảo thuật công kích, chuyên môn công kích địa phương mềm yếu nhất trong lòng ta. Ta sợ nhất là cái gì? Chỉ sợ trừ mất đi người thân, ta sợ nhất chính là một thân tu vi của ta. Mà ảo thuật này chính là làm ta trở về phàm nhân, đối mặt nhân sinh vô cùng cực khổ.

- Ảo thuật của Băng Nguyệt không bằng Băng Mộng, nhưng là vẫn có thể nhìn ra một chút huyền bí của pháp tắc Thần Mộng.

Mục tiêu của Lâm Minh là Băng Mộng, trước đó hắn cần hiểu biết pháp tắc Băng Mộng tu luyện. Băng Nguyệt chính là một đối tượng tuyệt hảo, cho nên hắn không vội phá vỡ không gian ảo thuật này.

- Là ảo thuật công kích. Lâm Minh trúng ảo thuật công kích?

Vòng dự tuyển lúc trước, phàm là võ giả bị Thần Mộng tam tiên tử nhìn một cái, gần như trong nháy mắt liền bị thua. Lâm Minh hiện tại ngơ ngác đứng tại chỗ, khiến người căn bản không thể rõ ràng tình huống của hắn.

- Ồ?

Trên lôi đài, Băng Nguyệt khẽ nhíu mày. Nàng cảm giác ảo thuật của mình thủy chung không thể xâm lấn tinh thần chi hải của Lâm

Minh, mà là bị bài xích ở ngoài.

- Ý chí người này thật mạnh mẽ, căn bản không thể dùng ảo thuật công kích đánh bại.

- Băng Nguyệt gặp phải đối thủ rồi. Ý chí phòng ngự của hắn giọt nước không lọt.

Bên phía Thần Mộng Thiên Cung, Băng Huyễn và Băng Vân đều chú ý trận đấu.

- Không có biện pháp, xem ra Băng Nguyệt phải toàn lực ứng phó, chỉ có thể ra Ngự Linh Thuật rồi.

Chương 1285: Ngự linh thuật

Giữa sân đấu, khắp nơi tràn ngập ánh tím mờ ảo, toàn thân Lâm Minh bị ánh tím bao phủ, đã lâm vào không gian dị độ tinh thần.

Mọi người không thể biết được Lâm Minh ở trong thế giới tinh thần rốt cuộc trải qua cái gì, bọn họ chỉ biết là ảo thuật công kích của Thần Mộng Thiên Cung phi thường khủng bố. Lúc trước bọn họ đối mặt bất kỳ đối thủ, chỉ nhìn một cái, thắng bại liền phân ra! Chênh lệch to lớn có thể nghĩ mà biết.

Ngay khi cục diện chiến đấu khó bề phân biệt, Băng Nguyệt đột nhiên từ trong Tu Di Giới rút ra một thanh vũ khí tạo hình cổ quái. Giống như kiếm lại giống loan đao, lưỡi như trăng non, không có chắn tay, chuôi kiếm còn không dài bằng nắm tay, muốn nắm chắc cũng không dễ dàng.

Kiếm như vậy, đối với rất nhiều võ giả mà nói là đẹp mà không hiệu quả, nhưng là không ai cho rằng Thần Mộng Thiên Cung sẽ dùng binh khí đẹp mà không hiệu quả. Thanh kiếm này nhất định có chỗ đặc biệt của nó.

- Đây là Tân Nguyệt Loan Nhận, binh khí chuyên biệt của Thần Mộng Thiên Cung. Phương thức công kích hết sức đặc thù. Lúc trước ta sớm nghe nói, nhưng là hiện giờ lại lần đầu tiên nhìn thấy, trước đó căn bản không có người có thể ép bọn họ lấy ra vũ khí.

Trên khán đài có hạng người kiến thức rộng rãi, một lời nói ra lai lịch của binh khí này.

Mọi người vừa nghe nói phương thức công kích đặc thù, liền đều mở to mắt, chờ đợi xem chỗ đặc thù của Tân Nguyệt Loan Nhận này.

Tân Nguyệt Loan Nhận chỉ dài ba xích nắm trong tay Băng Nguyệt, ánh sáng lạnh dày đặc. Đúng lúc này, Băng Nguyệt động. Tốc độ của nàng nhanh đến khó thể tưởng tượng, thân thể yểu điệu kéo ra một chuỗi tàn ảnh, thẳng hướng Lâm Minh!

- Ồ!? Ảo thuật công kích đồng thời thêm vào thực thể công kích?

Nguyên bản ảo thuật công kích khiến đối phương rơi vào ảo giác không thể tự kiềm chế, thời điểm này đã có đại bộ phận thiên tài không đỡ được, trực tiếp bị thua.

Cho dù có một số người ý chí mạnh mẽ có thể đỡ được ảo giác công kích, nhưng cũng hơn phân nửa là đau khổ chống đỡ, bị ảnh hưởng rất lớn.

Nếu như vào lúc này đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung lại phát ra thực thể công kích, như vậy quả thật như cắt dưa thái rau, đối phương rơi vào ảo thuật căn bản không hề có sức chống cự!

Tân Nguyệt Loan Nhận lạnh lẽo thẳng đến cổ họng Lâm Minh, rất nhiều người xem phát ra tiếng kinh hô.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt, theo ý chí năng lượng của hắn bùng nổ, thế giới ảo thuật bao phủ hắn ầm ầm vỡ nát.

Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ, đâm thẳng mi tâm Băng Nguyệt!

Tình huống biến hóa thật sự quá nhanh, mọi người căn bản không kịp phản ứng. Lâm Minh rồi lại trong nháy mắt phá nát thế giới ảo giác, phát ra phản kích.

Khoảnh khắc đó, hai mắt Băng Nguyệt chợt ngưng, thân thể nàng đột nhiên ở không trung xảy ra vặn vẹo quỷ dị. Tân Nguyệt Loan Nhận vào khoảnh khắc sắp tiếp xúc Phượng Huyết Thương rời tay mà ra. Lúc này, một màn khó tin xảy ra. Thanh Tân Nguyệt Loan Nhận này đột nhiên tách ra, một thanh rồi lại chia thành bảy miếng mỏng hình trăng lưỡi liềm, mỗi một cái đều có thể coi như một thanh vũ khí độc lập để sử dụng.

Tân Nguyệt Loan Nhận không ngờ là bảy thanh vũ khí hợp lại.

- Ngự Linh Thuật!

Băng Nguyệt quát khẽ một tiếng, ở mi tâm nàng, Ý Chí Kiếm màu vàng nhạt bộc phát ra, đây rõ ràng là chiến linh Hoàng Kim giai đoạn thành hình.

Chiến linh này một chia làm bảy, phân biệt rót vào trong bảy thanh Tân Nguyệt Loan Nhận. Đao mang gào thét, bảy thanh Tân Nguyệt Loan Nhận xoay tròn bay múa đâm thẳng đến Lâm Minh!

- Đây là...

Lâm Minh trong lòng chấn động. Loại thủ pháp tác chiến này hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bảy thanh Tân Nguyệt Loan Nhận hóa thành bảy cầu vồng màu lam, tốc độ mỗi một cái đều nhanh đến không thể tưởng tượng, căn bản không thể nắm giữ quỹ tích của chúng.

Bảy lưỡi dao đâm thẳng đến yếu hại quanh thân Lâm Minh!

Lâm Minh đồng tử co rút lại, cho dù với tốc độ của hắn, muốn ở khoảng cách gần như vậy đỡ được bảy đạo loan nhận công kích góc độ xảo quyệt như thế, hơn nữa có thể tùy thời thay đổi phương hướng căn bản không có khả năng.

- Không gian Hồng Mông!

Năng lượng toàn thân Lâm Minh trong nháy mắt bùng nổ, ở phía sau hắn hoa sen Đế Tôn nở rộ, không gian Hồng Mông mênh mông hùng hồn cuồn cuộn mãnh liệt bao phủ xuống.

Không gian Hồng Mông mai một mọi pháp tắc, bảy lưỡi dao sau khi tiến vào không gian Hồng Mông, tốc độ đột nhiên giảm chậm.

Cùng lúc đó, Bát Môn Độn Giáp của Lâm Minh bảy môn đồng loạt mở ra, sức mạnh toàn thân bộc phát đến cực hạn, Phượng Huyết Thương hoành tảo thiên quân!

Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh!!!

Theo tiếng nổ vang giòn tan, bảy lưỡi dao toàn bộ bị Lâm Minh đánh bay!

- Cái gì!?

Băng Nguyệt mặt hoa thất sắc. Ngự Linh Thuật là một bộ công pháp hết sức mạnh mẽ của Thần Mộng Thiên Cung, dùng chiến linh thao túng phi kiếm, giết người ngoài ngàn dặm, có thể nói là xuất kỳ bất ý, khiến người khó lòng phòng bị. Cho dù là võ giả thực lực mạnh hơn nàng một chút, đều có khả năng nuốt hận dưới một chiêu này. Mà Lâm Minh rồi lại cứ như vậy phá vỡ Ngự Linh Thuật.

Lâm Minh đột nhiên bước ra một bước, Phượng Huyết Thương trong tay đập thẳng mà xuống. Khoảnh khắc đó, nguyên khí trời đất thổi quét thành lốc xoáy cuồng mãnh, ngọn lửa phun trào.

- Thanh Liên Hỏa Vũ!

Thương mang màu đỏ to bằng thùng nước bắn thẳng ra, đánh mạnh lên chân nguyên hộ thể của Băng Nguyệt.

Theo một tiếng “Bùng” nổ vang, chân nguyên hộ thể của Băng Nguyệt trực tiếp vỡ nát, thân thể bay ngược ra ngoài, quần áo nhuốm máu.

- Lâm Minh thắng!

Hạo Vũ Tử nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, tuyên bố.

Mà hội trường thi đấu, một mảnh lặng ngắt như tờ. Trận chiến đấu này từ mới đầu ảo thuật nặng nề quyết đấu đến cuối cùng đột nhiên bùng nổ, tình huống chiến đấu thay đổi nhanh chóng, vô cùng kịch liệt. Thay đổi như vậy khiến người hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, không kịp nhìn theo. Người thực lực yếu một chút thậm chí không thể nhìn rõ quỹ tích công kích của Tân Nguyệt Loan Nhận, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ:

- Sao lại thế này, đã xảy ra chuyện gì?

Một ít người căn bản không nhìn rõ.

- Lâm Minh thắng rồi!

- Vô nghĩa, điều này còn cần ngươi nói. Đáng chết, tiểu tử này gặp vận cứt chó rồi!

Ở đây rất nhiều người là người ngưỡng mộ và sùng bái bany, bọn họ coi Băng Nguyệt là nữ thần, nhìn thấy Băng Nguyệt bị Lâm Minh đánh cho hộc máu, trong lòng sao có thể thoải mái.

- Đừng nói lời ngu ngốc. Băng Nguyệt vừa rồi thi triển chính là Ngự Linh Thuật của Thần Mộng Thiên Cung, dùng chiến linh thúc giục vũ khí công kích. Chiến linh càng mạnh mẽ, uy lực chiêu thức lại càng lợi hại, cộng thêm có thể ở không trung thay đổi quỹ tích công kích, căn bản khó lòng phòng bị. Vốn là đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung, chiến linh liền mạnh hơn thiên tài bình thường rất nhiều, vừa rồi nhìn chiến linh của Băng Nguyệt lại càng đã là Hoàng Kim thành hình, phối hợp Ngự Linh Thuật công kích, sẽ phát huy ra uy lực khó thể tưởng tượng. Nhưng lại bị Lâm Minh đánh bại trong nháy mắt, Băng Nguyệt căn bản không phải đối thủ. Phải nói là, truyền nhân Thiên Tôn bình thường đều không có khả năng thắng được Lâm Minh.

Rất nhiều người sắc mặt ngưng trọng. Không gian Hồng Mông cuối cùng bộc phát ra của Lâm Minh khiến người kiến thức bất phàm ấn tượng sâu đậm. Đương nhiên, bọn họ không nhận ra lai lịch của không gian Hồng Mông này. Cho dù là người mạnh Giới Vương giới lớn cũng cơ bản không có cơ hội xem nhân vật cấp bậc Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra tay.

- Tiểu tử Lâm Minh này, mấy tháng không gặp lại mạnh hơn rồi.

Ở trong một vùng không gian độc lập của Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn sau khi tận mắt nhìn trận chiến này phát ra lời cảm khái như vậy.

Mà bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, có một nam nhân toàn thân bao phủ trong sương mù đen. Hắn thân hình cao lớn khôi ngô, bả vai rộng lớn, trên trán bao phủ vảy màu đen, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân ma khí dày đặc, khiến người nhìn một cái liền trong lòng phát lạnh.

Người này chính là Ma Thủy Thiên Tôn. Nhìn thấy đại chiến lúc trước, Ma Thủy Thiên Tôn thoáng trầm ngâm giây lát, trầm giọng nói:

- Tiểu tử kia thi triển là Hỗn Nguyên võ ý? Là Thần Võ vô thượng của tên Hỗn Nguyên kia?

Thanh âm hắn giống như kim loại, khiến người nghe cảm thấy vô cùng lạnh băng. Người khác không nhận ra không gian Hồng Mông, Ma Thủy Thiên Tôn đương nhiên nhận ra.

Hạo Vũ Thiên Tôn nghe được lời của Ma Thủy hơi hơi nhíu mày. Hắn biết, Ma Thủy là một người tùy tính, không giữ quy củ. Chỉ cần là thứ hắn coi trọng, đều sẽ kiếm vào tay:

- Quả thật là truyền thừa Hỗn Nguyên để lại. Ma Thủy, ta khuyên ngươi vẫn là đừng có ý đồ với truyền thừa của Hỗn Nguyên, nó chưa chắc thích hợp ngươi. Ngươi đã có Thần Võ vô thượng của riêng mình, thứ người khác sáng lập ra dù sao không tiện tay bằng của mình. Về phần tài phú gì gì đó, ngươi cũng không thiếu. Huống chi Hỗn Nguyên ở địa phương để lại truyền thừa bố trí rất nhiều chuẩn bị ở sau, cho dù ngươi tự mình đi một chuyến cũng chưa chắc có thể chiếm được.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn trước khi chết để lại trận pháp mạnh mẽ phong tỏa tinh cầu nơi Thiên Diễn Đại Lục, võ giả Thần Vực Thần Hải trở lên căn bản không thể tiến vào.

Ma Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười:

- Tên Hỗn Nguyên kia không biết sống hay chết, cho dù hắn còn để lại một dòng ý thức, chỉ sợ đã sớm tan thành mảnh nhỏ. Khi hắn toàn thịnh, ta quả thật kém hắn một chút, nhưng hiện tại hắn đã chết, lại qua thời gian dài như vậy, chuẩn bị ở sau hắn bay ra làm sao có thể ngăn được ta?

Ma Thủy Thiên Tôn nói như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn nhíu mày càng chặt. Ma Thủy và Hỗn Nguyên vốn quan hệ không ra làm sao, hiện tại Hỗn Nguyên đã chết, Ma Thủy nếu nảy sinh ý niệm quật mồ đào bảo, như vậy đối với truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn mà nói không thể nghi ngờ là một hồi tai nạn. Ở Ma Thủy Thiên Cung, truyền thừa của Hỗn Nguyên căn bản sẽ không đạt được phát dương và phát triển tốt, nhiều nhất chỉ gia tăng thêm truyền thừa và một khoản tiền của phi nghĩa cho Ma Thủy Thiên Cung. Quả thật là phung phí của trời.

Chính vào lúc Hạo Vũ Thiên Tôn không biết thế nào cho phải, ở bên cạnh hắn Thần Mộng Thiên Tôn sâu kín nói:

- An bài của Hỗn Nguyên tự có ngụ ý, Ma Thủy, ngươi vẫn là không nên nhúng tay thì hơn.

Thanh âm nhàn nhạt không hề có dao động cảm tình, nhưng là trong ngôn ngữ lại mang theo một cỗ uy nghiêm không cho phép nghi ngờ. Cỗ uy nghiêm này mơ hồ hình thành một luồng uy áp, giống như phàm nhân tiếp thánh chỉ của Đế Vương, căn bản không thể phản kháng.

Ma Thủy Thiên Tôn nhíu mày, vẫn là trở nên trầm mặc, sau một hồi lâu trầm giọng nói:

- Ta biết rồi.

Chỉ một câu nói, áp chế Ma Thủy Thiên Tôn, ngay cả Hạo Vũ Thiên Tôn đều có chút kinh ngạc nhìn Thần Mộng Thiên Tôn một cái. Hắn mơ hồ cảm thấy, mấy trăm triệu năm nay, hắn càng ngày càng nhìn không rõ Thần Mộng. Thực lực của nàng rốt cuộc đến trình độ gì, trong lòng Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không hề có chút khái niệm.

- Ma Thủy kiêng kỵ Thần Mộng như thế, chẳng lẽ giữa bọn họ từng có giao thủ?

Trong lòng Hạo Vũ Thiên Tôn hiện lên ý niệm như vậy.

Lúc này, Lâm Minh từ trên lôi đài đi xuống. Chiến đấu vừa rồi, rung động lớn nhất mang đến cho Lâm Minh chính là Ngự Linh

Thuật.

- Chiến linh còn có thể dùng như vậy?

Chiến linh của Lâm Minh rất mạnh, nhưng là gần đây sử dụng lại không nhiều, chỉ là dùng để phụ trợ công kích hoặc là ảnh hưởng hành động của đối thủ. Một mực không thể phát huy ra uy lực lớn nhất của chiến linh.

Hiện tại nhìn thấy chiêu thức của Băng Nguyệt, tâm tư của Lâm Minh trở nên linh hoạt:

- Băng Nguyệt thi triển Ngự Linh Thuật, đã lợi hại như thế. Nếu như ta học được Ngự Linh Thuật, phối hợp chiến linh Hồng Mông của ta, sức chiến đấu sẽ đạt tới trình độ nào?

Chương 1286: Ba kiếm

- Trận thứ 19, Long Nha vs Vũ Văn Bác!

Hạo Vũ Tử trên đài lớn tiếng tuyên bố. Long Nha và Lâm Minh cùng ra từ khu thi đấu Mục Nguyệt tinh, thực lực lại xấp xỉ. Thứ tự ra sân của hai người chính là lần lượt nhau, sau Lâm Minh chính là Long Nha.

Vũ Văn Bác đối thủ của Long Nha đến từ Hạo Vũ giới, là hậu nhân trực hệ của Quảng Vũ Giới Vương. Lúc trước xếp hạng vòng dự tuyển của hắn vượt qua U Vô Tận.

Sự mạnh mẽ của Long Nha, mọi người đều biết rõ. Nhất là sau khi Lâm Minh chiến thắng Băng Nguyệt, đã rất ít người coi trọng Vũ Văn Bác. Nhưng là Vũ Văn Bác ra sân vẫn khơi dậy tiếng hoan hô nhiệt liệt trên khán đài. Là thế lực bản thổ của Hạo Vũ giới – nơi tổ chức đệ nhất hội võ, người ủng hộ của Vũ Văn Bác rất nhiều.

- Xin chỉ giáo.

Long Nha hành lễ.

Đối mặt với Long Nha, Vũ Văn Bác sắc mặt ngưng trọng.

Theo Hạo Vũ Tử tuyên bố trận đấu bắt đầu, Vũ Văn Bác vừa ra tay liền toàn lực ứng phó. Hắn biết, phần thắng Long Nha rất nhỏ, không toàn lực ra tay càng không có mảy may cơ hội.

- Một kiếm ngàn dặm!

Vũ Văn Bác bổ ra một kiếm, kiếm quang hội tụ thành một chùm sáng, ngưng tụ đến cực hạn. Chung quanh kiếm quang, không gian xảy ra vặn vẹo kịch liệt, rồi lại đem kiếm quang này che giấu, khiến cho nó gần như ẩn hình.

Một kiếm tốc độ cực nhanh mà khó thể nắm giữ như thế, có thể nghĩ mà biết khó tránh cỡ nào.

Nhưng mà đáng tiếc, hắn gặp phải Long Nha.

Vào khoảnh khắc kiếm quang một kiếm ngàn dặm kia tới gần Long Nha, chung quanh Long Nha, tốc độ thời gian trôi đột nhiên chậm lại, tương ứng kiếm quang của Vũ Văn Bác cũng chậm lại.

Long Nha rất ung dung tránh được kiếm quang, trường kiếm trong tay men theo kiếm quang bổ xéo lên, đâm thẳng ngực Vũ Văn Bác.

Vù Vù Vù!!!

Năng lượng gào thét, Vũ Văn Bác đồng tử co rụt, thân thể bay nhanh ra ngoài.

Nhưng mà cùng lúc đó, thân thể Long Nha một chia làm bốn, từ bốn phương hướng đồng thời công tới Vũ Văn Bác. Không gian kính tượng cũng không phải là ảo giác mà là phân thân chân chính, có được một bộ phận lực công kích của bản thể.

Bốn kiếm hợp một, Vũ Văn Bác rống lớn một tiếng, vung kiếm ngăn cản, nhưng mà thực lực chênh lệch quá xa.

Bùng!

Kiếm quang vỡ nát, thân thể Vũ Văn Bác bay ngược ra ngoài, thua không hề trì hoãn.

- Long Nha thắng!

Hạo Vũ Tử nhìn Long Nha một cái thật sâu. Kết quả trận chiến này sớm trong dự kiến, vòng thứ nhất chung kết, trước khi quyết ra 10 người của tập đoàn thứ nhất, những trận chiến này đối với thiên tài đỉnh cao mà nói căn bản là không có độ khó gì.

- Long Nha này quá mạnh mẽ! Hai vị từ Mục Nguyệt tinh đi ra, Lâm Minh, Long Nha đều là biến thái!

- Nghe nói Long Nha có một đôi mắt kỳ dị. Một khi mở ra, sức chiến đấu tăng gấp bội. Mà hiện tại, đôi mắt của hắn căn bản không dùng, chênh lệch giữa Vũ Văn Bác và hắn quá lớn, căn bản không cần sử dụng.

Mọi người cũng không biết Tam Sinh Đồng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được điểm mạnh mẽ của pháp tắc kỳ dị của Long Nha.

- Trận thứ 20, Lan Lăng vs Quân Bích Nguyệt!

Hạo Vũ Tử lại tuyên bố.

Lan Lăng chính là đệ tử của Tiêu Dao Thiên Tôn!

Tiêu Dao Thiên Tôn, thực lực địa vị ở hàng Thiên Tôn đều là trung thượng, đệ tử của Tiêu Dao Thiên Cung ở đệ nhất hội võ các lần trước cũng lấy được thành tích cực kỳ huy hoàng.

Lan Lăng hết sức tự tin đi lên lôi đài, mà ở trước người hắn Quân Bích Nguyệt vai đeo một thanh trường kiếm, hông treo một bầu rượu, trong tay ôm một con thỏ nhỏ vừa trắng vừa đáng yêu.

- Thỏ con, ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta đi một lúc rồi về.

Quân Bích Nguyệt nói xong, nhẹ nhàng đem con thỏ nhỏ đặt ở trên ghế, yêu thương sờ sờ thân thể lông xù của nó. Rồi sau đó gỡ trường kiếm xuống, đi hướng lôi đài.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Lan Lăng nhếch lên một độ cong nghiền ngẫm:

- Đã đến lúc này rồi ngươi còn có tâm tình yêu thỏ?

Quân Bích Nguyệt không đáp lời.

Bị người phớt lờ như vậy, Lan Lăng có chút tức giận:

- Ngươi không nhận thua sao?

- Nhận thua? Vì sao ta phải nhận thua? Ta nghĩ ta đánh bại ngươi, dùng ba kiếm hẳn là đủ rồi.

Quân Bích Nguyệt vừa nói như thế, toàn trường đều kinh.

- Ba kiếm!?

Lan Lăng cũng không phải nhân vật cùng một cấp bậc Vũ Văn Bác, hắn là truyền nhân Thiên Tôn chính gốc, hơn nữa ở trong số truyền nhân Thiên Tôn cũng không phải kẻ yếu. Thậm chí có một số người cho rằng Lan Lăng có tư cách tranh top 10. Dưới tình huống như vậy, Quân Bích Nguyệt này dám nói ra lời nói ba kiếm đánh bại Lan Lăng, đây là ngông cuồng bậc nào.

- Tiểu tử này là lai lịch gì? Hắn điên rồi?

- Ba kiếm đánh bại Lan Lăng? Tiểu Ma Tiên mới dám nói loại lời này chứ!

- Quá ngông cuồng!

Rất nhiều người nhìn mà liên tục trợn mắt. Lúc trước Quân Bích Nguyệt trừ một cái thứ nhất khu vực căn bản là không có biểu hiện gì sáng chói. Mà thứ nhất khu vực bán kết thật sự không tính là gì, ngay cả top 50 đều không vào được.

- Ha ha ha ha!

Lan Lăng cười rộ lên điên cuồng:

- Thú vị, thú vị! Không biết đã bao lâu ta không nghe nói qua lời ngông cuồng như vậy. Ba kiếm đánh bại ta? Tốt! Tốt! Vậy ta liền xem xem ngươi đánh bại ta thế nào!

Keng!

Lan Lăng rút ra một thanh trường đao, tuy rằng hắn đang cười nhưng nụ cười của hắn lại vô cùng lạnh băng, toàn thân sát khí đằng đằng. Từ một điểm này là nhìn ra được hắn căn bản không phải đang cười mà là bởi vì sự miệt thị của Quân Bích Nguyệt mà tràn ngập sát khí!

Quân Bích Nguyệt yên lặng rút trường kiếm ra. Trường kiếm bốn xích, mũi kiếm không phải lạnh lẽo trong tưởng tượng mà là phủ kín rỉ sét màu xám nâu. Loại rỉ sét này giống như là trường kiếm do sắt thường rèn ra dính máu không lau, sau thời gian dài để lại.

Quân Bích Nguyệt tay cầm một thanh trường kiếm như vậy đứng ngạo nghễ. Hắn một bộ áo trắng thắng tuyết, dung mạo thanh tú, toàn thân toát ra một luồng khí chất thư sinh u buồn. Nếu hắn không phải cầm trường kiếm, ở quốc gia phàm nhân nhìn thấy hắn, thật sự sẽ cho rằng hắn là một sĩ tử tham gia kỳ thi. Kỳ thật dù hắn cầm kiếm cũng không giống võ giả, bởi vì thanh kiếm này thật sự thoạt nhìn có chút sứt mẻ cũ nát, ném ở trên đường đều không ai nhặt.

- Kiếm này cũng có thể giết người? Ta thấy ngươi điên mất rồi.

Lan Lăng liếc trường kiếm kia một cái, cười lạnh nói.

Thoạt nhìn bề ngoài, thanh kiếm này thật giống như một đoạn sắt thường, nhưng là Lâm Minh lại mơ hồ cảm giác được trong nó ẩn chứa Thần lực đặc thù. Lực lượng không thể hình dung, thậm chí tương tự Phong Thần Đài.

- Kiếm này...

Lâm Minh nhíu mày:

- Quân Bích Nguyệt rốt cuộc là xuất thân gì?

- Kiếm thứ nhất! Quang!

Đúng lúc này, Quân Bích Nguyệt động. Một kiếm chém ra, cắn nuốt hào quang, mọi tia sáng chung quanh toàn bộ vì một kiếm này mà vặn vẹo, hội tụ lại. Trong nháy mắt, trong phạm vi 10 dặm chung quanh Quân Bích Nguyệt trở thành một vùng thế giới tối đen!

- Đây là...

Lan Lăng đột nhiên ngẩn ra. Hắn còn chưa kịp phản ứng, trên thân kiếm của Quân Bích Nguyệt phát ra hào quang chói mắt. Đối lập mãnh liệt giữa tối tăm và sáng ngời, chọc vào mắt người. Loại ánh sáng này cũng không phải là ánh sáng bình thường, cho dù là võ giả cũng không thể nhìn thẳng, sẽ bị tia sáng tổn thương.

Ngay cả Lâm Minh cũng không kìm lòng được nhắm mắt lại, mà ở bên cạnh Lâm Minh không xa, Long Nha đồng tử co rụt, con ngươi biến thành hình mũi kim. Hắn rõ ràng mở ra Tam Sinh Đồng.

- Thao túng tia sáng?

Có võ giả phát ra tiếng kinh hô như vậy.

- Không đúng, là pháp tắc Âm Dương!

Lâm Minh đồng tử co rụt, hắn trải qua chín tầng thiên kiếp, hai tầng cuối cùng chính là Âm Dương đại kiếp. Hắn đương nhiên biết sự mạnh mẽ của pháp tắc Âm Dương.

Ở Thần Vực, pháp tắc Không Gian, Thời Gian đều là một trong những pháp tắc khó tu luyện nhất, uy lực mạnh nhất. Nhưng chúng nó chỉ là một trong, cũng không phải vương giả tuyệt đối chân chính. Có một số pháp tắc có thể sánh ngang với chúng, chính như là pháp tắc Âm Dương!

Hai khí Âm Dương là nền tảng diễn sinh vạn vật, thậm chí người tu luyện pháp tắc Âm Dương còn ít hơn so với người tu luyện pháp tắc Thời Không.

- Vương Giả Tiêu Dao!

Vào lúc hai tầng thần quang âm dương cắn nuốt hết thảy, Lan Lăng hét lớn một tiếng, đao mang màu đỏ như cột chống trời thẳng lên cao, gần như muốn bổ chém bầu trời. Nhìn thấy đao mang hùng vĩ này, rất nhiều võ giả ở đây đều không hiểu sinh ra một loại cảm giác hồi hộp.

- Thần Võ vô thượng, đây tuyệt đối là Thần Võ vô thượng!

- Không sai. Là Thần Võ vô thượng Vương Giả Tiêu Dao của Tiêu Dao Thiên Tôn. Tuy rằng bộ Thần Võ vô thượng này còn chưa viết xong, nhưng dù sao cũng là Thần Võ vô thượng, uy lực không thể địch nổi!

Lan Lăng dùng ra Thần Võ vô thượng, muốn đem pháp tắc Âm Dương của Quân Bích Nguyệt và thân thể của hắn cùng nhau bổ ra! Nhưng là điều này lại từ bên cạnh chứng minh, Quân Bích Nguyệt thật sự quá mạnh, khiến Lan Lăng không thể không vừa lên liền dùng toàn lực ứng phó.

Một võ giả xuất thân bình dân, làm được một bước này đã đủ để kiêu ngạo.

- Kiếm thứ hai! Trảm!

Quân Bích Nguyệt nhắm chuẩn đao mang kia, một kiếm quét ngang. Cũng không biết hắn dùng chiêu thức gì, chỉ thấy trời đất chấn động, trời trăng mất sáng, mọi vật thế gian đều dường như vì một kiếm này mà biến thành hai màu đen trắng. Đao mang Lan Lăng phát ra, trực tiếp bị một kiếm này của Quân Bích Nguyệt xé rách, hoàn toàn vỡ nát!

Tuy nhiên cùng lúc đó, kiếm quang của Quân Bích Nguyệt cũng tan rã, kiếm quang và đao mang triệt tiêu lẫn nhau, biến mất vô hình.

- Kiếm thứ ba! Bại!

Không thể tưởng tượng, Quân Bích Nguyệt sau khi phát ra hai chiêu kiếm không thể địch nổi, rồi lại trong thời gian 1/10 chớp mắt lần nữa bổ ra kiếm thứ ba!

Mà kiếm thứ ba, uy lực thậm chí mạnh hơn kiếm thứ nhất và thứ hai!

Mà nhìn lại Lan Lăng, sau khi dùng ra nửa bộ Thần Võ vô thượng do Tiêu Dao Thiên Tôn sáng lập, lực cũ đã hết lực mới chưa sinh, trơ mắt nhìn một kiếm này của Quân Bích Nguyệt bổ tới!

- Làm sao có thể?

Trên mặt Lan Lăng đầy vẻ khó tin, hắn không thể tin được, Quân

Bích Nguyệt làm sao có thể có được lực lượng mạnh mẽ như vậy, liên tiếp phát ra ba kiếm khủng bố như thế. Lực lượng thế giới của hắn ta dùng không hết sao?

Hắn đã không kịp có ý niệm này, một kiếm cuối cùng của Quân Bích Nguyệt trực tiếp bổ nát đao mang còn lại không nhiều của hắn, rồi sau đó không chút khách khí chém lên chân nguyên hộ thể của hắn.

Chỉ nghe một tiếng “Bùng” nổ vang, chân nguyên hộ thể của Lan Lăng vỡ nát, thân thể như bao tải rách trực tiếp bay ra ngoài.

Lan Lăng hộc ngụm máu lớn, ngã mạnh trên đất, thua hoàn toàn triệt để.

Tất cả người xem đều sợ ngây người.

Nói ba kiếm là ba kiếm, không hơn một kiếm không thiếu một kiếm. Quân Bích Nguyệt cứ như vậy hoàn toàn triệt để đánh bại đối thủ.

Mà đối thủ của hắn, là truyền nhân Thiên Tôn chân chính, đặt ở trong số truyền nhân Thiên Tôn địa vị cũng không thấp, thua quá thảm.

Quân Bích Nguyệt này đến tột cùng là lai lịch gì?

Ngay cả Lâm Minh đã sớm chú ý Quân Bích Nguyệt, đều hiện đầy vẻ bất ngờ. Lan Lăng quả thật rất mạnh, điều này càng làm nổi bật sự biến thái của Quân Bích Nguyệt.

Hiện tại Lâm Minh thậm chí hoài nghi, Long Nha thật sự chống lại Quân Bích Nguyệt rốt cuộc ai mạnh hơn một chút?

- Quân Bích Nguyệt này... Nghe nói hắn là võ giả bình dân, điều này sao có thể?

Lúc trước truyền rộng rãi Long Nha là xuất thân bình dân, nhưng trên thực tế Long Nha cũng là truyền nhân Thiên Tôn. Hiện tại nghe đồn Quân Bích Nguyệt là xuất thân bình dân, một võ giả xuất thân bình dân có thể đi đến nước này?

Chương 1287: Phong thần thập nhị tử

- Thanh kiếm này, có vấn đề...

Ở trong đầu Lâm Minh, giọng nói của Mộ Thiên Tuyết đột nhiên vang lên.

Một thanh kiếm kỳ quái, rõ ràng rỉ sét loang lổ, nhưng lại ẩn chứa một luồng sức mạnh thần bí.

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng là nhìn không thấu. Có khả năng thanh kiếm này chính là cơ duyên của hắn.

Phát tích mới đầu của Lâm Minh chính là dựa vào Ma Phương, đương nhiên sau lại Lâm Minh dựa vào chính mình từng bước đi tới, nghị lực, số mệnh, võ đạo chi tâm kiên định, thiếu một thứ cũng không được.

Nếu có người cũng đạt được một món đồ vật nghịch thiên, đồng thời có được đại nghị lực, đại khí vận, trưởng thành đến độ cao ba chiêu đánh chết truyền nhân Thiên Tôn cũng không hiếm lạ.

Quân Bích Nguyệt có khả năng chính là người như thế. Nếu thật là như thế, như vậy hắn chính là một thiên tài rễ cỏ triệt để, xác suất một phần tỷ tỷ, cực kỳ khó được.

Lâm Minh đang suy nghĩ, Quân Bích Nguyệt đã về đến chỗ ngồi của mình. Hắn lại ôm con thỏ trắng nhỏ kia lên, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi sự chung quanh, bao gồm sự kinh ngạc, ủng hồ của người xem cùng với ánh mắt kiêng kỵ, tò mò của người dự thi đối với hắn đều không có bất kỳ ảnh hưởng. Đối với những thứ này, hắn không hề quan tâm.

Mà con thỏ trắng nhỏ kia, ở trong hoàn cảnh sát ý bừa bãi như vậy dường như cũng không biểu hiện ra sự bất an, mà rất bình tĩnh rúc trên đùi Quân Bích Nguyệt, híp con mắt màu đỏ, dường như rất hưởng thụ Quân Bích Nguyệt vuốt ve.

- Lâm Minh, con thỏ kia... có cổ quái.

- Hả?

Lâm Minh sửng sốt:

- Cổ quái gì?

- Nó căn bản không phải con thỏ. Phải nói là, chỉ là mượn ngoại hình của thỏ mà thôi, bên trong là một cái linh hồn thần bí. Con thỏ kia là cơ thể sống nhờ của nó.

- Linh hồn thần bí? Là sư phụ dạy dỗ Quân Bích Nguyệt?

Lâm Minh bật thốt. Theo hắn thấy, một người muốn trưởng thành đến trình độ Quân Bích Nguyệt, rất có khả năng có một vị sư phụ ở trong tối trợ giúp.

- Chỉ sợ không phải...

Mộ Thiên Tuyết lắc lắc đầu:

- Linh hồn kia làm cho người ta cảm giác rất yếu ớt, dường như là một nữ nhân tầm thường... không thể giải thích. Quân Bích Nguyệt này từ đầu chí cuối đều tràn ngập bí mật.

Một thanh niên thư sinh u buồn ôm một con thỏ, hông treo bầu rượu, tay cầm một thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ. Tổ hợp không ra gì cả này lại phát ra sức chiến đấu khủng bố như thế.

Chỉ có thể nói, Thần Vực quá lớn, thiên tài quá nhiều.

Lúc này ở Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng chú ý trường kiếm trong tay Quân Bích Nguyệt:

- Thanh kiếm này... Sẽ không phải là Thần khí chứ!

Cho dù là Hạo Vũ Thiên Tôn cũng nhìn không thấu thanh kiếm này. Phải nói là, hắn cảm giác thanh kiếm đó hẳn là một kiện Thiên Tôn Linh bảo, nhưng là một kiện Thiên Tôn Linh bảo lại làm sao có thể bị một võ giả Thần Hải kỳ thúc giục được, hơn nữa phát ra đủ loại sức mạnh không biết.

Ở cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn lắc đầu nói:

- Không phải Thần khí nhưng là hơn cả Thần khí... Nó vốn quả thật chỉ là một kiện Thiên Tôn Linh bảo, phải nói là Thiên Tôn Linh bảo đỉnh cao, vấn đề xuất hiện ở vết máu trên thân kiếm.

- Vết máu!?

Hạo Vũ Thiên Tôn ngẩn ra:

- Vết máu ngươi nói chính là những vệt rỉ sét loang lổ kia?

Nguyên bản rỉ sét này thoạt nhìn giống như là sắt thường dính màu mà không lau để lại, hiện tại nghe ý tứ của Thần Mộng Thiên Tôn, quả thật như thế.

Tuy nhiên... vết máu có thể khiến Thiên Tôn Linh bảo rỉ sét, sẽ là máu tươi của người nào?

Thiên Tôn Linh bảo đã là Thiên Tôn luyện chế, cao thủ cấp Thiên Tôn nếu dùng hết toàn lực có thể phá hủy. Nhưng chỉ vẻn vẹn vài giọt máu tươi vẩy lên liền khiến cho Thiên Tôn Linh bảo rỉ sét, đây là khái niệm gì?

Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên thở dài một hơi sâu kín, nói:

- Linh bảo có linh, chúng nó sẽ lựa chọn chủ nhân của mình. Trên người Lâm Minh cũng có linh bảo, Long Nha thì là lựa chọn của Tam Sinh lão nhân. Đại kiếp nạn phủ xuống, rất nhiều linh vật cổ xưa đều có dự cảm. Sự xuất thế của chúng nó cũng không phải là trùng hợp. Cho nên đệ nhất hội võ lần này, thiên tài cùng trỗi dậy, có lẽ đệ nhất hội võ lần sau cũng là như thế...

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn lo lắng trùng trùng. Hắn biết rõ địa vị của mình hiện tại theo như rất nhiều người thấy là cao không thể với tới, nhưng là khi chân chính đối mặt với đại kiếp nạn, hắn chỉ là một đóa bọt sóng nhỏ trong cơn sóng to, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

- Chỉ mong lớp người trẻ tuổi này có thể trưởng thành trước khi đại kiếp nạn tới.

Hạo Vũ Thiên Tôn yên lặng nói, đây là vì chính hắn cũng là vì Thần Vực.

Mà ở bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, trong mắt Ma Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia sáng mờ mịt, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Trong sân đấu, sau Quân Bích Nguyệt, Thạch Quật pháp thể song tu cũng ra sân. Thạch Quật ở trận chiến này cũng thể hiện ra sức chiến đấu siêu phàm, khiến người ghé mắt.

Mà kế sau Thạch Quật lại xuất hiện một nhân vật yêu nghiệt. Người này không phải loài người, tục truyền là Yêu tộc Vương tử. Danh hiệu của hắn phi thường cuồng vọng, xưng Yêu Tôn, thân có huyết mạch Vương giả. Cùng hắn giao thủ cũng là truyền nhân Thiên Tôn, nhưng là bị hắn đánh cho vô cùng thê thảm, chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một bên. Thậm chí có thể nói là đang trêu đùa đối thủ, giống như mèo vờn chuột.

- Yêu Tôn?

Lâm Minh chú ý tới thanh niên này:

- Yêu tộc Vương tử lại tới tham gia đệ nhất hội võ của Nhân tộc, điều này cũng được sao?

Lâm Minh nghĩ trong lòng, ánh mắt tập trung trên người thanh niên Yêu tộc. Người tự xưng Yêu Tôn này, tuy rằng vô cùng cuồng vọng, nhưng là thực lực quả thật rất mạnh.

- Thật kém cỏi. Đây chính là thực lực của truyền nhân Thiên Tôn đại biểu trình độ mạnh nhất của thiên tài loài người sao?

Thanh niên Yêu tộc khinh thường nói, một câu này khiến cho không ít thiên tài loài người trợn mắt nhìn.

- Nhìn cái gì vậy, có bản lĩnh tới đánh bại ta. Nhưng là các ngươi có thực lực này sao? Ha ha ha ha!

Thanh niên Yêu tộc cười rộ điên cuồng, tiếng cười vô cùng vênh váo tự đắc. Mà rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi đối mặt với thanh niên Yêu tộc này không có tự tin gì. Bọn họ ngay cả truyền nhân Thiên Tôn thua ở trong tay thanh niên Yêu tộc đều đánh không lại.

- Đều tránh ra cho bản tôn!

Thanh niên Yêu tộc hét lớn một tiếng, thanh âm mang theo một luồng lực xuyên thấu kỳ dị, chấn cho lỗ tai run lên. Rất nhiều thiên tài không tự chủ được tránh ra, thanh niên Yêu tộc nghênh ngang đi tới vị trí của mình ngồi xuống. Tư thế đại mã kim đao, không ai bì nổi.

Lâm Minh không chú ý hắn quá nhiều, thu hồi ánh mắt. Lúc này, một trận cuối cùng của đấu vòng tròn vòng thứ nhất cũng là trận chiến đấu thứ 25 cũng bắt đầu.

Hai người ra sân thực lực chênh lệch không lớn, trong đó một người là Huyết Đồ xuất thân Thánh địa Giới Vương giới lớn, hắn gian nan chiến thắng đối thủ. Đến tận đây, Thánh địa Giới Vương giới lớn của Thần Vực 3000 giới, người thông qua vòng thứ nhất còn chiến thắng chỉ có một mình Huyết Đồ.

Ngoài ra, toàn quân bị diệt!

Vòng đấu thứ nhất, tuy là trận đấu nhẹ nhàng nhất nhưng là cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

Chỉ riêng bằng vào thực lực bày ra, người nhiều chuyện đã bắt đầu suy đoán top 10 của đệ nhất hội võ lần này, thậm chí mở đánh cuộc.

Mấy trăm triệu người ở đây đều là nhân vật đỉnh cao của Thần Vực, tài sản thế lực đều không thể tưởng tượng. Tùy tiện đánh cuộc chính là một khoản tiền lớn số lượng vô cùng lớn.

- Nghe nói chưa? Có người bình định Phong Thần Thập Nhị Tử.

Ở khu tuyển thủ, có võ giả bàn luận.

- Ồ? Phong Thần Thập Nhị Tử?

- Đúng, 12 người, tương lai có thể Phong Thần!

Phong Thần là một cách nói mơ hồ, đại khái chính là tiềm lực to lớn, thành tựu tương lai không thể đo lường. Nhưng đến tột cùng có thể đạt tới cảnh giới gì lại rất khó nói.

Cách nói này tự nhiên đến từ Phong Thần Bảng của Thần Mộng Thiên Tôn.

Hiện giờ, đến vòng chung kết cuối cùng, có thể nói hai chữ Phong Thần bị nén ép đến 12 người, cũng chính là Phong Thần Thập Nhị Tử.

- Phong Thần Thập Nhị Tử là những người nào?

- Đầu tiên là ba nhân vật tương lai tất Phong Thần: Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si. Băng Mộng thứ nhất, Tiểu Ma Tiên và Hành Si rất khó nói ai mạnh ai yếu. Nhưng nếu chỉ luận tiềm lực, Tiểu Ma Tiên chỉ sợ là có một không hai toàn trường.

- Kế tiếp, Quân Bích Nguyệt, Yêu tộc Vương tử theo sát phái sau, đứng hàng thứ bốn thứ năm. Xếp hạng phía sau rất khó nói rõ, rất nhiều cách nói đều không đồng nhất. Lâm Minh, Long Nha, Bạch Nghiêu, Thạch Quật, Công Dương Đao, Hoa Huyễn... những người này tư liệu không đủ, không có biện pháp bình định thực lực.

Tin tức mấy người bàn luận cũng truyền vào trong tai Lâm Minh.

- Phong Thần Thập Nhị Tử?

Lâm Minh mỉm cười:

- Tuy rằng xếp hạng của những người này chưa chắc chuẩn xác, tuy nhiên mấy người ta chú ý tới thật đúng là đều ở bên trong. Không có gì bất ngờ xảy ra, thập cường sẽ sinh ra trong 12 người này.

Lâm Minh không cho rằng Long Nha yếu hơn Quân Bích Nguyệt. Rất nhiều người không biết thực lực của Long Nha, xếp hạng tự nhiên không chính xác. Nhưng là top 3, chỉ sợ thật sự là có khả năng. Hành Si mang đến cho người cảm giác đồng dạng sâu không lường được. Kỳ thật Hành Si đã không cần thực lực biểu hiện. Chỉ riêng danh tiếng truyền nhân Phổ Đà Sơn đủ khiến cho hắn đạt được sự kính sợ của vô số người.

Chương 1288: Trận chiến Thập Nhị Tử

Vòng chung kết 500 người tham gia, bộ phận thứ nhất mỗi người đánh trọn 18 trận, quyết ra 10 người tiến vào chung kết cuối cùng.

Trận đấu của một bộ phận này toàn bộ do trọng tài Hạo Vũ Tử an bài, tận lực đem người mạnh tách ra.

Lâm Minh sau khi chiến thắng đối thủ vòng thứ nhất, liên chiến liên thắng, đối thủ hắn gặp được về sau thực lực toàn bộ đều không bằng Băng Nguyệt.

- Ta nhận thua.

Đối mặt với Lâm Minh, Huyết Đồ thật sự không dâng lên nổi dũng khí chiến đấu. Nếu là loại thực lực đối phương mạnh hơn mình nhưng không quá nhiều, Huyết Đồ còn có thể chiến một trận, tuy bại mà quang vinh, xem như là ma luyện đối với chính mình.

Nhưng đối mặt với loại nhân vật bị xếp vào Phong Thần Thập Nhị Tử như là Lâm Minh, Huyết Đồ biết rõ mình vừa lên trong vòng hai chiêu là sẽ bị thua, trước mặt mấy trăm triệu người xem, sao phải tự rước lấy nhục? Không bằng giữ lại lực lượng, đối phó đối thủ phía sau. Bởi vì bất kể chiến tích kém bao nhiêu, đều phải đánh trọn 18 trận, ai cũng không hy vọng 18 trận của mình toàn chiến toàn bại. Ít nhất phải thắng một hai trận, không đến mức quá mất mặt.

Rất nhanh, Lâm Minh liền thắng liên tiếp 17 trận, chỉ còn lại một trận cuối cùng.

Người đồng dạng thắng liên tiếp 17 trận có rất nhiều, nhưng là trận chiến cuối cùng của tập đoàn thứ nhất sẽ chỉ thu nạp 10 người. Kể từ đó, trận đấu cuối cùng trong 18 trận, những người này phải gặp nhau. Phong Thần Thập Nhị Tử cũng không ngoại lệ.

Đối thủ lần này của Lâm Minh là Công Dương Đao đồng dạng được xếp vào Phong Thần Thập Nhị Tử.

Trận đấu này, ai thắng người đó có thể tiến vào 10 người cuối cùng.

Đồng dạng, Long Nha, Thạch Quật, Bạch Nghiêu thậm chí Quân Bích Nguyệt đều gặp được đối thủ 17 trận toàn thắng.

Trận chiến cuối cùng, mức độ kịch liệt xa không phải chiến đấu lúc trước có thể sánh bằng.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương đi lên lôi đài, đối thủ của hắn là một thanh niên gầy gò lưng đeo đao lớn sống dày. Hắn không cao, làn da ngăm đen, càng làm nổi bật sự to lớn của thanh đao đeo sau lưng. Độ rộng thân đao gần như rộng bằng thân thể của hắn.

- Ngươi chính là Lâm Minh?

Thanh niên gầy gò lạnh lùng nhìn về phía Lâm Minh, cái loại ánh mắt này mang đến cho người ta cảm giác giống như dã thú đang nhắm vào con mồi. Không có khinh thị, không có cuồng vọng, có chỉ là hung ác cực độ.

Người như thế, tuyệt đối rất mạnh, bọn họ thân kinh bách chiến, nhiều lần trải qua hiểm cảnh, trực giác chiến đấu vô cùng khủng bố, bình tĩnh và điên cuồng cực độ.

Điều này cũng khiến cho khi bọn họ đối mặt đối thủ có khí thế như dã thú.

Có thể xếp vào Phong Thần Thập Nhị Tử tự nhiên tuyệt đối không phải hạng tầm phào.

- Công Dương Đao, truyền nhân Đao Hoàng. Đao Hoàng tiền bối là Thiên Tôn lánh đời, thành danh vào 50 triệu năm trước, một thân đao pháp xuất thần nhập hóa!

Hạo Vũ Tử hiếm thấy giới thiệu lý lịch Công Dương Đao, đây chủ yếu là bởi vì trừ những đại nhân vật đỉnh cao kia ra, ngay cả người mạnh Giới Vương bình thường cũng chưa chắc từng nghe nói qua Đao Hoàng. Lão nhân này thành danh quá sớm, năm đó được dự bị là đao đạo đệ nhất nhân, nhưng là hắn mấy chục vạn năm gần nhất đều đang ẩn cư, đã rất ít có người biết.

Thiên Tôn lánh đời, không thành lập Thiên Cung, tài phú có được tự nhiên sẽ ít hơn Thiên Tôn bình thường một chút. Kể từ đó, bọn họ cũng sẽ không thu quá nhiều đệ tử thân truyền. Một Thiên Tôn lánh đời cùng lắm thu nhận mười mấy hai chục đệ tử, chia đều mấy triệu năm mới thu một người. Bọn họ thu đồ đệ cực kỳ hà khắc, tố chất chỉnh thể tự nhiên mạnh hơn truyền nhân Thiên Tôn của đại đa số Thiên Tôn Thiên Cung.

- Có thể được Hạo Vũ Tử chuyên môn giới thiệu, Đao Hoàng này nhất định không phải tầm thường!

- Công Dương Đao này là một độc nhân! Lâm Minh cũng là độc nhân. Lúc này, hai tên biến thái gặp nhau, không biết ai càng mạnh.

Cảnh tượng Lâm Minh chiến thắng Băng Nguyệt mọi người ký ức hãy còn như mới, không ai cho rằng Lâm Minh yếu.

- Trận đấu lúc trước của hai người ta đều xem qua, cảm giác Công Dương Đao ở mặt chiêu thức hết sức hung tàn, chính diện va chạm hơi thắng một chút. Mà Lâm Minh là toàn tài, pháp tắc, tốc độ, lực lượng đều tinh thông, hẳn là kéo vào đánh lâu dài, dùng ưu thế cân đối thủ thắng!

Mọi người đang bàn luận, trên lôi đài Công Dương Đao rút trường đao trên lưng ra, chậm rãi vuốt ve lưỡi đao nói:

- Ta từ nhỏ theo sư phụ hành tẩu thiên hạ. Sư phụ tổng cộng 22 đệ tử, hiện tại chỉ còn lại hai, còn lại đều đã chết trong lịch lãm. Đây là ta lần đầu tiên tham gia hội võ lịch lãm, mà ngươi là một miếng đá mài dao rất tốt của ta.

Công Dương Đao nói ra một phen lời, toàn trường đều cả kinh. 22 đệ tử đã chết 19 người, đối với đệ tử của mình cũng tàn khốc như vậy? Đồ đệ có thể được Đao Hoàng nhìn trúng, nhất định là hạng người thiên phú kinh người, không ngờ mặc họ chết trong lịch lãm, 10 không còn một! Đao Hoàng này, thật sự là tâm độc.

- Đao Hoàng làm người chính là như thế, tục truyền hắn lúc rất nhỏ liền bị tổ chức sát thủ bắt đi làm sát thủ, trại huấn luyện sát thủ 1 vạn người, cuối cùng chỉ có thể sống sót một người. Không có lịch lãm chết chóc và máu tanh, không bồi dưỡng ra cao thủ. Khi Đao Hoàng thu đồ sẽ nói rõ ràng, nếu sợ chết có thể cự tuyệt.

Ở trên khán đài có một lão nhân có hiểu biết về Đao Hoàng, giải thích như thế.

Người nghe đều líu lưỡi. Những thế lực lớn kia, thế lực nào không coi đệ tử thứ nhất của mình thành bảo bối che chở, tham gia lịch lãm một lần đều sẽ để lại đủ loại chuẩn bị ở sau, chỉ sợ bọn họ thật sự mất mạng.

Đao Hoàng lại mặc đệ tử tử vong.

Mà Công Dương Đao này có thể ở trong hai mươi mấy thiên tài sống sót, thực lực có thể nghĩ mà biết!

- Ngươi coi ta là đá mài dao? Ta chỉ sợ đao của ngươi sẽ bị mài gãy...

Lâm Minh nói xong, Phượng Huyết Thương chắn ngang, mũi thương vạch ra một vầng trăng tròn trên mặt đất.

Hô!!!

Trên lôi đài, Công Dương Đao đột nhiên hóa thành một đợt cuồng phong xông về phía Lâm Minh, nhấc tay bổ ra một đao. Ở phía sau thân thể hắn hình thành đao khí như gió xoáy, những đao khí này dung hợp lẫn nhau. Người tinh mắt nhìn cẩn thận là có thể nhìn thấy những đao mang này kỳ thật đầu đuôi nối liền, tầng tầng lớp lớp. Chẳng những công kích sắc bén, hơn nữa còn có đặc tính phòng ngự.

- Hoàng giả đao vực, một trong những tuyệt kỹ sở trường của Đao Hoàng tiền bối!

Thiên tài đỉnh cao như là Công Dương Đao, có kỹ năng lĩnh vực thật sự không có gì lạ. Hoàng giả đao vực một khi thi triển ra, công phòng một thể, hết sức khó đối phó. Cho dù là vạn ngàn cao thủ võ đạo dùng thần cung đồng loạt bắn cũng khó thể bắn vào trong đao mang. Bất kỳ kẻ địch tiến vào trong đó đều sẽ bị đao mang điên cuồng nghiền nát.

Công Dương Đao hét lớn một tiếng, khớp xương thân thể hắn phát ra một chuỗi “bùm bùm” nổ vang, thân thể nguyên bản gầy gò cơ bắp tăng vọt, đột nhiên trở nên cường tráng.

- Huyết trì địa ngục!

Công Dương Đao đột nhiên bổ ra một đao, đao mang như ánh chớp, sát khí mênh mông trút xuống, cảm giác khủng bố khó thể hình dung. Loại sát khí này là Công Dương Đao trải qua vô số chém giết sinh tử tích lũy lại, ngưng hóa thành yêu ma thực chất hóa.

Khoảnh khắc đó, ở sau lưng Công Dương Đao hình thành hư ảnh Ma Vương màu đỏ như máu. Đối mặt với một đao này, mọi người cảm giác dường như đặt mình trong tu la dịa ngục, bị vô số huyết trì nuốt, không biết sinh tử, bị giày vò!

- Loại đao chiêu này!

Lâm Minh đồng tử co rụt. Đao chiêu của Công Dương Đao không rực rỡ và hoa lệ như rất nhiều thiên tài, mà hoàn toàn là điên cuồng và giết chóc, cảm giác giống như đối mặt hung thú thái cổ. Dùng một câu hình dung chính là hung mãnh đến mức tận cùng.

Công Dương Đao, đao thế trước giờ chưa từng có, trong 17 trận đấu trước không một ai có thể chính diện chống lại đao chiêu của hắn, tất cả người xem đều trợn tròn mắt nhìn về phía Lâm Minh, xem hắn ứng đối như thế nào!

Lâm Minh đột nhiên lùi sau một bước, hai gối rùn xuống, hoành thương đứng vững, toàn thân Bát Môn Độn Giáp bảy môn mở ra, Tà Thần lực thiêu đốt.

Phượng Huyết Thương từ dưới mà lên, vung ra thật mạnh, giống như một vầng trăng tròn đón đỡ một đòn này của Công Dương Đao!

Bùng!

Thương đao chạm nhau, năng lượng khủng bố tản ra bừa bãi, lực đánh vào mạnh mẽ khiến Lâm Minh đột nhiên đạp mạnh mặt đất, giẫm trên nền do Lôi văn cương và Tuyên Cổ Thần Thạch lót thành. Loại nền này vô cùng cứng rắn, lúc này mới chống được lực đánh vào của Lâm Minh.

Lâm Minh cứ như vậy song chưởng giơ cao lên đỉnh đầu, dùng Phượng Huyết Thương vững vàng chặn một đao này của Công Dương Đao.

Trong mắt Công Dương Đao hiện lên một tia kinh ngạc:

- Không ngờ có thể chính diện đón đỡ đao chiêu của ta? Trong cùng tuổi, ngươi là người thứ nhất!

Công Dương Đao cũng không phải nói ngoa. Đao chiêu của hắn quả thật hung mãnh, điểm này người xem ở đây cũng là cảm giác như đích thân trải qua. Cho dù cách nhau rất xa, bọn họ cũng cảm giác như đao mang sau lưng, khiến sống lưng phát lạnh.

- Người thứ nhất?

Lâm Minh khẽ cười một tiếng:

- Ta nghĩ ngươi rất nhanh là sẽ phát hiện, sẽ có người thứ hai, người thứ ba. Ngoài ra... ta không riêng gì đỡ được đao chiêu của ngươi.

Lâm Minh đột nhiên dùng lực, với chân kéo thắt lưng, một thương vẩy ra, trực tiếp hất văng Công Dương Đao.

Hắn đột nhiên tiến lên một bước, thẳng hướng Công Dương Đao:

- Thanh Liên Hỏa Vũ!

Toàn thân sức mạnh mấy chục triệu cân bùng nổ, sức mạnh cơ bắp và uy lực của pháp tắc hệ Hỏa chồng lên một chỗ. Lâm Minh hướng về phía Công Dương Đao đập mạnh xuống.

Rắc Rắc Rắc!!!

Đao mang của Hoàng giả đao vực trực tiếp bị Lâm Minh dùng sức mạnh xé rách, vô số đao khí vỡ nát, giống như miếng lụa xé rách!

Một thương này của Lâm Minh đập xuống thật mạnh, ngọn lửa gào thét!

Sắc mặt ánh mắt Công Dương Đao ngưng trọng, đao sống dày trong tay bổ xiên mà lên, chém thẳng Phượng Huyết Thương!

Đồng dạng công kích chính diện, vừa rồi Lâm Minh đón đỡ Công Dương Đao, hiện tại đến lượt Công Dương Đao tới ngăn cản Lâm Minh.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn khủng bố, Công Dương Đao lùi liền mấy bước, sau đó thân thể trực tiếp bay ngược ra ngoài!

Công Dương Đao với chiêu thức hung mãnh nổi tiếng rồi lại bị Lâm Minh đánh bay!

Người xem chưa kịp phát ra tiếng kinh hô, đúng vào lúc này Lâm Minh đột nhiên tiến lên một bước, Phượng Huyết Thương trong tay lại đập xuống!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thương sau mạnh hơn thương trước, thương sau dữ hơn thương trước, thương mang như sóng triều cuồn cuộn, gào thét không dứt. Công Dương Đao liên chiến liên lùi, cánh tay tê rần. Mà Lâm Minh lại càng đánh càng hăng, chiêu thương càng ngày càng hung tàn.

Chính diện áp chế!

Rất nhiều người lúc trước không khẳng định Lâm Minh và Công Dương Đao rốt cuộc ai mạnh ai yếu, theo bọn họ thấy trận chiến này ai thắng ai thua đều chẳng có gì lạ. Nhưng là mọi người tuyệt đối không nghĩ tới, Lâm Minh ở trong công kích chính diện Công Dương Đao am hiểu nhất, áp đảo Công Dương Đao.

Một chiêu một thức đều là cuồn cuộn không dứt, không cho đối phương bất kỳ cơ hội!

Đây là lực lượng gì?

Quái vật!

Rất nhanh, trên lôi đài Lâm Minh và Công Dương Đao liền giao thủ 100 chiêu! Ngay trong nháy mắt này, Lâm Minh hét lớn một tiếng, 100 chiêu thương phía trước hợp làm một thể, bộc phát ra uy lực vô cùng khủng bố, giống như mãnh long xuống núi, không thể địch lại!

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Một thương này vụt mạnh lên lưỡi đao của Công Dương Đao.

Bùm!

Công Dương Đao chỉ cảm thấy hổ khẩu chấn động mạnh, cánh tay tê rần, lưỡi đao bị trực tiếp ép tới trước ngực. Thân thể hắn đột nhiên bay ngược ra mấy trăm trượng, đập nát lớp đá ngoài mới nhảy lên, một thân quần áo rách nát, toàn thân khí huyết quay cuồng.

Chương 1289: Trận chiến cuối cùng bắt đầu

- Lâm Minh này, một thương đánh bay Công Dương Đao!

Người xem ở đây đều hơi ngây ra. Lâm Minh quá mạnh, tốc độ pháp tắc đều xuất chúng, chính diện va chạm lại khủng bố như thế. Hắn là một võ giả loại toàn năng, căn bản không có điểm yếu.

- Xem ra xếp hạng của Lâm Minh còn phải tăng lên trên.

- Ngươi rất lợi hại.

Công Dương Đao đứng thẳng người, hai tay đột nhiên xé một cái, xé rách áo trên rách mướp, lộ ra một thân cơ bắp ngăm đen như thép ròng. Hắn không biết là thể chất gì, thân thể nguyên bản gầy gò đột nhiên liền kích hoạt huyết mạch, cơ bắp toàn thân tăng vọt, lực lượng mạnh mẽ vô cùng.

Công Dương Đao giống như dã thú nhìn về phía Lâm Minh, lau tơ máu trào ra khóe miệng.

- Ồ? Còn có thể đứng lên?

Lâm Minh có chút kinh ngạc. Hắn rất rõ ràng sức mạnh một đòn vừa rồi của mình, gần như vận hết toàn lực. Nhưng là năng lực chống cự của Công Dương Đao vượt qua tưởng tượng, có thể xếp vào Phong Thần Thập Nhị Tử, hắn ta quả nhiên không phải tầm thường.

Có thể dự đoán, càng về sau chiến đấu càng gian nan! Người mạnh như Long Nha, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng, Hành Si, không ai dễ đối phó.

- Trận chiến này, ta kỳ thật đã thua rồi. Sư phụ nói không sai, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, tu luyện của ta còn chưa đủ. Tuy nhiên ta sẽ không chịu thua từ đây, ta còn có một chiêu cuối cùng. Nếu là ngươi có thể đỡ được, ta liền nhận thua!

Lôi đài luận bàn, vốn chính là điểm đến là ngừng. Một chiêu bị thua, nghiêm khắc mà nói đã xem như thua rồi.

Công Dương Đao hai tay múa may, bày ra một thức mở đầu. Thức mở đầu này bày ra, khí thế của hắn thay đổi, trở nên khát máu mà cuồng bạo, giống như một ác ma. Trong mắt hắn, toàn bộ toát ra khát vọng đối với máu tươi.

- Huyết Ngục Đao Kinh thức thứ nhất – Trảm Ma!

Công Dương Đao nói ra từng từ một tên gọi của một chiêu này. Đây là tôn kính đối với sư phụ hắn. Huyết Ngục Đao Kinh chính là Thần Võ vô thượng sư phụ hắn sáng tạo ra!

- Hậu bối Công Dương Đao này rồi lại luyện thành Huyết Ngục Đao Kinh. Bản đao pháp này Đao Hoàng tiền bối tổng kết tất cả đao đạo trong đời, trong đó ẩn chứa rất nhiều chiêu thức, cũng ẩn chứa rất nhiều pháp tắc. Tuy nhiên Huyết Ngục Đao Kinh này khác với rất nhiều Thần Võ vô thượng, muốn tu luyện nó yêu cầu cực cao. Không nghĩ tới Công Dương Đao rồi lại luyện thành chiêu thứ nhất.

Trên khán đài khách quý một lão nhân áo xanh chậm rãi nói. Mỗi một bộ Thần Võ vô thượng đều là bao la vạn tượng, trong đó ẩn chứa nội dung cực kỳ phong phú, là tổng kết ngộ đạo cả đời mấy chục triệu năm của Thiên Tôn.

Đúng lúc này, Công Dương Đao động. Thân thể hắn hóa thành một cái bóng màu đỏ, đao sống dày trong tay bổ thẳng xuống. Một đao này dường như muốn chia lìa trời đất, cắn nuốt hết thảy!

Một đao bổ chém ra, trong con ngươi của Công Dương Đao toát ra một tia khát vọng. Khoảnh khắc đó, trong trời đất dường như chỉ còn lại một đao này. Người xem ở đây, cho dù cách xa mấy chục dặm đều có loại ảo giác bị một đao này bổ chém, bị ánh đao ảnh hưởng, khí huyết toàn thân hỗn loạn.

Lâm Minh đứng mũi chịu sào, chỉ cảm thấy trong nháy mắt đó mạch máu toàn thân mình dường như đều muốn vỡ ra, máu tươi chảy ngược, không thể chịu đựng.

Đây là pháp tắc Máu dựa vào pháp tắc dẫn động máu toàn thân kẻ địch. Nếu một đao này chém trong trăm vạn đại quân, như vậy trăm vạn người bị đao mang ảnh hưởng đều sẽ khí huyết toàn thân lao ra mạch máu, mưa máu vãi ra, vỡ thành thịt nát. Đó là đổ máu đục lỗ chân chính, huyết trì địa ngục!

Tên của Huyết Ngục Đao Kinh có một bộ phận chính là từ đó mà ra. Năm xưa Đao Hoàng bằng vào một môn đao pháp này, giết người vô số!

- Chết đi!

Công Dương Đao hét lớn một tiếng, đao mang màu đỏ như cự mãng bổ xuống thật mạnh!

Lâm Minh trong nháy mắt đó Bát Môn Độn Giáp đồng loạt mở ra, Tà Thần lực bùng nổ, máu Cổ Phượng cũng thiêu đốt, trạng thái đạt tới cực hạn.

Một thương đâm mạnh ra, ở sau lưng Lâm Minh đột nhiên xuất hiện hư ảnh một gốc cây thần, tán cây che trời. Dưới sự bao phủ của hư ảnh cây thần này, sức mạnh khí huyết của Lâm Minh đột nhiên trở nên vững vàng, mặc cho Huyết Ngục Đao Kinh cuồng mãnh vô cùng, Lâm Minh lại vững như Thái Sơn.

- Nổ!

Lôi Hỏa giao nhau, bộc phát ra uy lực mạnh nhất. Một đòn này của Lâm Minh trực tiếp làm đao mang màu đỏ thẫm của Công Dương Đao nổ tan nát, vô số mảnh vỡ đao mang như thiên nữ tán hoa bắn vụt ra ngoài, một tầng đá ngoài của nền đất vỡ nát thành bột mịt!

Phốc!

Công Dương Đao đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lắc lư một chút, sắc mặt hơi hơi trắng bệch.

- Thua, tâm phục khẩu phục!

Công Dương Đao dùng đao chống đất, miễn cưỡng đứng vững thân thể. Chiêu thức vừa rồi đối với thân thể hắn gánh nặng quá lớn, hơn nữa còn bị Lâm Minh phản công, bị thương càng nặng! Hắn còn có thể đứng ở chỗ này, đã là nguyên nhân hắn huyết mạch đặc thù, thân thể mạnh mẽ.

- Không đứng trên võ đài của toàn bộ Thần Vực, không thể tưởng tượng thế giới này còn có nhiều nhân vật tuyệt đỉnh như vậy. Sư phụ nói không sai, đường của ta còn dài.

Công Dương Đao nhắm mắt lại, lẩm bẩm. Lúc trước Đao Hoàng nhắc nhở Công Dương Đao chỉ là lịch lãm mà thôi, căn bản không có khả năng giành được thứ nhất.

Trong lòng Công Dương Đao nguyên bản còn có chút không phục, nhưng là hiện tại xem ra quả thật như thế! Hắn là một trong hai người còn sót lại trải qua vô số lịch lãm sinh tử trong số 22 đệ tử tuyệt đỉnh của Đao Hoàng, lại có huyết mạch đặc thù, thể chất có thể so với hung thú thái cổ, đồng thời ngộ tính cực cao. Tu vi Thần Hải hậu kỳ liền luyện thành thức thứ nhất Huyết Ngục Đao Kinh, Đao Hoàng cầm tay dạy, tài nguyên truyền thừa không thiếu thứ nào. Dưới tình huống như vậy vẫn thua, hơn nữa thua hoàn toàn triệt để, ngay cả top 10 đều không vào được!

Chỉ có thể nói, Thần Vực thiên tài thật sự quá nhiều, trong đó nhân vật tuyệt đỉnh tụ tập đủ loại đại khí vận lên người đã không thể tưởng tượng!

Công Dương Đao ảm đạm ra sân, toàn trường một mảnh yên tĩnh. Rất nhiều người không nghĩ tới, một chiêu cuối cùng của Công Dương Đao mạnh như vậy, nhưng là vẫn bị Lâm Minh đỡ được, Lâm Minh giống như một ngọn núi, không thể lay chuyển!

Đến bây giờ mới thôi, Lâm Minh tuy rằng biểu hiện không chói mắt bằng Quân Bích Nguyệt, Yêu tộc Vương tử, nhưng cũng chưa từng thất bại. Điều này khiến người không thể đoán trước cực hạn của hắn ở đâu.

- Phong Thần Thập Nhị Tử... không, hiện tại nên gọi là Phong

Thần Thập Nhị Tử. Lâm Minh có lẽ có thể xếp vào top 6.

- Làm sao ngươi biết? Đừng đoán mò, với ánh mắt của ngươi, nhìn những người này như thầy bói mù xem voi. Vừa rồi Lâm Minh khẳng định không dùng hết toàn lực, tuy nhiên đám người Quân Bích Nguyệt cũng không ngoại lệ, đều có giữ lại. Bọn họ chân chính ai mạnh ai yếu, căn bản không ai nói rõ ràng. Tuy nhiên lên trên nữa, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên chỉ sợ địa vị không thể lay chuyển. Về phần Hành Si, ta thật ra chưa từng thấy hắn triển lộ thực lực, chỉ là đồn đãi hắn rất đáng sợ.

- Hành Si không cần hoài nghi, hắn làm việc điệu thấp, không lộ tài năng. Nhưng là thực lực của hắn là những đại nhân vật kia khẳng định, căn bản không dựa vào biểu hiện ở đệ nhất hội võ.

Kết quả xếp hạng Thiên Bảng cuối cùng đã khó bề phân biệt. Không ai nói trước được trong 10 người này còn có ngựa ô càng lớn hay không. Mấy truyền nhân Thiên Tôn nổi bật nhất cũng khó thể phán đoán ai mạnh ai yếu.

- Lâm Minh thắng!

Hạo Vũ Tử trịnh trọng tuyên bố. Theo thi đấu không ngừng tiến hành, ngay cả Hạo Vũ Tử cũng khó thể bình tĩnh. Lần này Thần Vực đệ nhất hội võ hơn xa những lần trước, nhân vật xếp mấy thứ hạng đầu tương lai đều có hy vọng trở thành Thiên Tôn.

Đệ nhất hội võ trước kia, truyền nhân Thiên Tôn xếp hạng thứ nhất Thiên Bảng, tương lai nhiều nhất chính là nửa bước Thiên Tôn. Mà đệ tử Giới Vương giới lớn thứ nhất Địa Bảng, tương lai nhiều nhất cũng chính là Giới Vương giới lớn.

Thường thường đệ nhất hội võ trên một triệu năm mới có một Thiên Tôn sinh ra.

Nhưng hiện tại hội võ lần này liền ra ba thiếu niên Thiên Tôn, hơn nữa những người này một khi thành tựu Thiên Tôn, chỉ sợ không phải Thiên Tôn bình thường. Trong đó Tiểu Ma Tiên tiềm lực lớn nhất, tương lai vô cùng có khả năng trở thành người nổi bật trong Thiên Tôn. Không nói sánh ngang Thần Mộng Thiên Tôn, cũng ít nhất có thể ngang với Ma Thủy Thiên Tôn! Điều này liền không thể tưởng tượng.

Tận mắt nhìn nhiều thiếu niên Thiên Tôn như vậy, Hạo Vũ Tử sao có thể bình tĩnh:

- Loạn thế xuất anh hùng. Nhiều thiên tài như vậy xuất hiện, điềm báo của đại kiếp nạn sao?

Một vòng cuối cùng đấu dự tuyển, có rất nhiều người toàn thắng quyết đấu lẫn nhau, đều đặc sắc!

Sau Lâm Minh, đám người Bạch Nghiêu, Long Nha, Quân Bích Nguyệt cũng đều thuận lợi đánh bại đối thủ, trực tiếp gia nhập danh sách quyết chiến cuối cùng!

Điểm này, Lâm Minh không hề ngoài ý muốn.

Một trận cuối cùng, Thạch Quật cũng chiến thằng người cuối cùng trong Phong Thần Thập Nhị Tử, thuận lợi thăng cấp.

Đến tận đây, người thăng cấp trận chiến cuối cùng có:

Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si, Lâm Minh, Bạch Nghiêu, Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Yêu tộc Vương tử, Thạch Quật, Hoa Huyễn.

Tuy rằng nói kết quả trận đấu ai cũng nói không chính xác, nhưng là vẫn có thể đại khái đoán ra hết thảy. Căn cứ những dự đoán này, Hạo Vũ Thiên Cung mở đánh cược.

Lúc trước chỉ là thế lực Giới Vương đánh cược nhỏ lẻ mà thôi, mà lần này là thế lực Thiên Tôn trực tiếp chủ trì. Hạo Vũ Thiên Cung là ban tổ chức, tự nhiên có quyền lợi này.

Tỷ lệ cược phân biệt là:

Băng Mộng đạt thứ nhất: 1: 1. 5, Tiểu Ma Tiên, Hành Si 1: 2.

Quân Bích Nguyệt đạt thứ nhất: 1: 6. 5, vào top 3 1: 2.

Lâm Minh, Yêu tộc Vương tử đạt thứ nhất: 1: 7, vào top 3 1: 3.

Long Nha đạt thứ nhất: 1: 8, top 3 1: 4.

Thạch Quật vào top 3: 1: 10.

Hoa Huyễn vào top 3: 1: 15.

Cuối cùng Bạch Nghiêu là đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung, bị gạt ra ngoài đánh cược, bất kể hắn xếp hạng thứ mấy đều không tính. Đây là vì phòng ngừa có người nói ra nói vào. Tuy rằng nói thế lực Thiên Tôn không đến mức bởi vì thu nhập cá cược mà cho đệ tử dưới trướng bán độ trong khi luận võ, nhưng là phải ngăn chặn một ít người có dụng tâm kín đáo mượn đề tài ăn nói lung tung.

Tỷ lệ cược này vừa công khai lập tức dẫn tới một phen nghị luận nhiệt liệt.

Ba người Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si không có tỷ lệ cược top 3, tự nhiên là nhận định xác suất bọn họ vào top 3 phi thường lớn. Mà phía sau Thạch Quật, Hoa Huyễn lại không có tỷ lệ cược thứ nhất, cũng chính là nhận định không có khả năng.

Điều này khiến cho Hoa Huyễn và Thạch Quật cực kỳ buồn bực:

- Đám người của Hạo Vũ Thiên Cung này thật sự là quá xem thường chúng ta.

- Bọn họ chỉ nhìn thấy đám người Lâm Minh, Quân Bích Nguyệt, quá không coi ai ra gì!

Hoa Huyễn và Thạch Quật không phát tác, bọn họ chỉ có thể dựa vào thành tích của mình để làm bẽ mặt, nhưng là có người không vui.

- Ta chỉ có 1: 7?

Yêu tộc Vương tử nhìn tỷ lệ cược, ha hả cười lớn:

- Ai đặt ra tỷ lệ cược não tàn như vậy? Tên Lâm Minh kia tính là cái gì, không ngờ đặt song song bản tôn!? Còn tên Quân Bích Nguyệt kia nữa, rồi lại còn xếp hạng ở phía trước bản tôn!

Thanh âm của Yêu tộc Vương tử rất lớn, không hề che giấu, Lâm Minh và Quân Bích Nguyệt đều nghe được.

Quân Bích Nguyệt ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn ôm con thỏ trong lòng. Mà Lâm Minh ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Yêu tộc Vương tử.

Chương 1290: Các ngươi cho nợ không?

Tỷ lệ cược này tự nhiên không có khả năng là Hạo Vũ Thiên Tôn đặt ra, hắn không có tâm tình này. Nó là một người mạnh Giới Vương chủ trì nội vụ tông môn trong Hạo Vũ Thiên Cung đặt ra. Hạo Vũ Thiên Cung một tỷ đệ tử, bình thường tài nguyên tiêu hao rất nhiều, tự nhiên phải tìm cơ hội kiếm tài nguyên.

Đối với loại người mạnh Giới Vương bình thường này, Yêu tộc Vương tử căn bản sẽ không tôn kính. Bởi vì thành tựu tương lai của hắn tuyệt đối không chỉ Giới Vương bình thường, cộng thêm nơi hắn xuất thân người mạnh Giới Vương có đầy, thậm chí lần này hắn xuất hành liền có người mạnh Giới Vương giới lớn của Yêu tộc cùng đi.

Cho nên hắn nói lên không chút khách khí, liên đới Lâm Minh Quân Bích Nguyệt đều bị hắn mắng.

Nghe thấy Yêu tộc Vương tử nói tỷ lệ cược này não tàn, đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung chủ trì trận đấu lạnh lùng nói:

- Ngươi nói chuyện khách khí một chút cho ta! Tỷ lệ cược Hạo Vũ Thiên Cung chúng ta đặt ra, không đến phiên ngươi nghị luận!

Đệ tử này bản thân chính là người mạnh Bhần Biến kỳ, có thể ở Hạo Vũ Thiên Cung đương nhiên sẽ không là người mạnh Thần Biến kỳ bình thường, mà là tuấn kiệt trẻ tuổi thực lực xuất chúng.

Nhưng đối mặt với người này, Yêu tộc Vương tử không chút sợ hãi, cười to nói:

- Một đám người kiến thức nông cạn, rồi lại đem bản tôn và mấy tên loài người hèn mọn này đánh đống! Bản tôn lười nói nhảm với ngươi, 30 khối Cửu Dương Ngọc, bản tôn mua mình thắng!

Yêu tộc Vương tử nói xong, đánh ra 30 khối ngọc thạch chín màu cỡ nắm tay. Hắn cực kỳ kiêu ngạo. Các ngươi xếp tỷ lệ cược của ta thấp, ta liền mua mình thắng.

Cửu Dương Ngọc là đá năng lượng cao thủ nửa bước Thiên Tôn trở lên lấy tinh hoa Tử Dương tinh kết hợp chín loại dương khí luyện chế mà thành. Một khối Cửu Dương Ngọc tương đương 100 triệu Tử Dương tinh, cũng chính là ngàn tỉ Tử Dương thạch.

Lâm Minh lúc trước mua Đại Thiên Thế Giới Đan, tổng cộng tiêu phí 7000 tỉ Tử Dương thạch cũng chính là bảy khối Cửu Dương Ngọc. Mà Yêu tộc Vương tử này, một hơi ném ra 30 khối Cửu Dương Ngọc.

Chỉ có thể nói, chênh lệch giữa thế lực bất đồng thật sự quá lớn. Lâm Minh lúc trước là cùng Thánh địa Giới Vương bình thường, chuẩn xác mà nói là đệ tử thiên tài trong Thánh địa Giới Vương bình thường cạnh tranh Đại Thiên Thế Giới Đan.

Đệ tử của một Thánh địa Giới Vương bình thường cũng chính là nhân vật cấp bậc Chung Văn Thư, Thánh Võ Phủ tam kiệt, ngay cả Võ Quy Vân đều kém xa, điều động 7000 tỉ Tử Dương thạch đã là cực hạn. Cùng với loại người nổi bật trong thế lực Thiên Tôn như Yêu tộc Vương tử này làm sao có khả năng so sánh.

Đối phương tùy tiện nhổ sợi lông tơ đều to hơn đùi Chung Văn Thư. Có thể tưởng tượng, loại đồ vật cấp bậc Đại Thiên Thế Giới Đan này, đối với đám người Chung Văn Thư xem như xa xỉ, đối với người như Yêu tộc Vương tử căn bản không tính là gì. Thậm chí bọn họ khả năng có tài nguyên càng tốt.

- Tùy tiện. Vốn là chúng ta không cấm người dự thi tham dự, điều kiện tiên quyết là ngươi có bản lĩnh này! Ngươi muốn đưa Cửu Dương Ngọc cho chúng ta, chúng ta cười còn không kị.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung cười lạnh nói.

- Hắc hắc! Loài người các ngươi đều tự nhiên như vậy sao? Ngươi đại khái đã quên. Lúc trước đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung các ngươi ở trên lôi đài bị bản tôn hành hạ thương tích đầy mình, nhận thua cầu xin tha thứ. Bản tôn ra 15 khối Cửu Dương Ngọc mua bản tôn top 3!

Yêu tộc Vương tử tuy rằng kiêu ngạo, nhưng không nói quá tuyệt. Hắn và Lâm Minh giống nhau, tỷ lệ cược thứ nhất là 1: 7, tỷ lệ cược top 3 là 1: 3. Nói cách khác, Yêu tộc Vương tử chỉ cần giành được top 3, hắn có thể lấy về 60 khối Cửu Dương Ngọc, kiếm lời gấp đôi.

Yêu tộc Vương tử là có tự tin top 3, nếu như vậy hắn vừa được thể diện lại thắng Cửu Dương Ngọc.

- Thật sự là người làm bậy có thể sống, tự làm bậy không thể sống.

Lâm Minh cười lạnh nói. Hắn cũng không rõ ràng thực lực cực hạn của Yêu tộc Vương tử là cái gì, nhưng hắn lại khẳng định Long Nha, Quân Bích Nguyệt đều là người bị xem nhẹ nghiêm trọng, bao gồm chính hắn cũng là như thế! Tu vi, cơ sở... đều có thể liếc mắt một cái nhìn thấu, nhưng là ai cũng không nhìn thấu được át chủ bài và thực lực cực hạn của người khác. Thiên Tôn cũng không ngoại lệ. Trong 10 thiên tài này, cao thủ như mây, ngọa hổ tàng long!

Cho dù là Thạch Quật không được xem trọng, Lâm Minh cũng tuyệt đối sẽ không coi nhẹ hắn. Người này, pháp thể song tu, có cơ duyên lớn, cũng có khả năng là một con ngựa ô.

- Ngươi nói gì?

Yêu tộc Vương tử ánh mắt phát lạnh, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

- Tự làm bậy, không thể sống!

Lâm Minh bình tĩnh lặp lại. Lúc trước Yêu tộc Vương tử chĩa mũi giáo trước, ngôn ngữ đều là khinh miệt và khinh thường Lâm Minh, hắn tự nhiên sẽ không mặc hắn làm nhục mà nén giận.

- Ngươi tính là thứ gì, dám mạo phạm bản tôn!

Yêu tộc Vương tử sờ Tu Di Giới, dường như muốn ra tay.

- Khu tuyển thủ cấm đáh nhau, nếu không trực tiếp mất tư cách.

Các ngươi muốn đánh, lên lôi đài mà đánh!

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung nói lạnh như băng, Yêu tộc Vương tử sắc mặt âm trầm:

- Hừ! Chỉ bằng bào thể chất của loài người các ngươi, nếu như không phải số lượng rất nhiều, dựa vào cái gì áp chế Yêu tộc chúng ta. Con chuột có thể chiếm lĩnh cả thế giới, nhưng là chỉ có hùng sư mới có thể xưng vương trên thế giới này. Ngươi, chẳng qua là một con tương đối lớn trong đàn chuột mà thôi!

Yêu tộc Vương tử chỉ vào Lâm Minh nói. Là Yêu tộc có được huyết mạch vương tộc, Yêu tộc Vương tử là người phi thường cao ngạo. Nếu nói riêng huyết mạch, trong số mọi người ở đây chỉ có Tiểu Ma Tiên vững vàng đè Yêu tộc Vương tử một bậc. Nhưng mà Tiểu Ma Tiên kỳ thật cũng không thể xem như loài người, cho nên Yêu tộc Vương tử mới có thể nói lời ngông cuồng.

Lâm Minh như nhìn tâm thần nhìn Yêu tộc Vương tử một cái, phớt lờ lời ngông cuồng của hắn ta, ngược lại chuyển hướng đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung nói:

- Vị sư huynh này, ta cũng muốn mua mười mấy hai mươi Cửu Dương Ngọc, mua mình thắng.

- Đương nhiên có thể.

Đối với Lâm Minh, thái độ của Hạo Vũ Thiên Cung này phi thường tốt. Nói đùa à, Lâm Minh là người trèo lên Phong Thần Đài bậc thứ 33, tuy rằng trưởng lão Hạo Vũ Thiên Cung đã chứng minh, Lâm Minh có thể trèo lên Phong Thần Đài là tìm được phương pháp đặc thù. Nhưng bất kể nói như thế nào, điều này cũng đủ kinh người. Chứng minh Lâm Minh tiềm lực vô hạn.

Hơn nữa Lâm Minh cũng không vênh váo, một đường đi tới biểu hiện đúng quy củ, điều này cũng khiến đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung này đối với Lâm Minh có hảo cảm. Hắn cảm giác thực lực của Lâm Minh không chỉ như vậy.

Bị Lâm Minh phớt lờ, Yêu tộc Vương tử ánh mắt phát lạnh, sát khí giàn giụa.

Nhưng mà, Lâm Minh vẫn không để ý đến hắn, nói với đệ tử Thiên Cung kia:

- Ta muốn hỏi... Cá cược của các ngươi có nhận nợ không?

- Ặc... Nợ?

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung ngây ra một lát, gần như cho rằng mình nghe lầm.

Hắn vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Lâm Minh. Theo như hắn thấy, loại thiên tài tuyệt thế như Lâm Minh, tài sản không nói có thể đuổi kịp và vượt qua Giới Vương lâu đời, nhưng là tuyệt đối không phải thế lực lớn bình thường có thể so sánh. Nhưng là hiện tại, gom ra mười mấy hai mươi Cửu Dương Ngọc để tham gia cá cược còn muốn nợ, điều này cũng quá khó coi chứ hả.

Hắn nào biết, Lâm Minh hiện tại còn thiếu nợ bảy khối Cửu Dương Ngọc, hắn toàn thân trên dưới trống trơn, ngay cả đồ vật để gán nợ cũng không có.

Lâm Minh còn trông cậy dựa vào cá cược thắng chút tiền để bù lỗ thủng mua Đại Thiên Thế Giới Đan đây.

- Ha ha ha ha!

Yêu tộc Vương tử điên cuồng cười rộ:

- Ta thấy ngươi là nghèo đên rồi hả! Vay tiền tham gia cá cược, tựa như đám dân cờ bạc vay nặng lại, cùng hung cực ác vô tích sự kia. Loại nhân vật như ăn mày nhà ngươi rồi lại cũng xứng có tỷ lệ cược ngang với bản tôn, quả thật là sỉ nhục của bản tôn!

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Yêu tộc Vương tử một cái, chậm rãi nói:

- Đặt song song với loại nhân yêu như ngươi, ta cũng cảm thấy sỉ nhục. Ngươi không cần kêu gào, chúng ta sớm muộn sẽ giao thủ.

- Cái gì!?

Yêu tộc Vương tử giận dữ, toàn thân yêu khí bùng nổ:

- Ngươi muốn chết!

- Dừng tay! Lặp lại lần nữa, ở nơi này giao thủ, lập tức mất tư cách!

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung quát lớn.

Yêu tộc Vương tử đành phải dừng lại, mắt hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Minh.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung dùng truyền âm phù hỏi bộ nội vụ Hạo Vũ Thiên Cung, cuối cùng nhận được trả lời là: Nếu là Lâm Minh, có thể cho phép cá cược nợ.

Đây cũng xem như là tặng Lâm Minh một ân tình. Nếu là Lâm Minh có thể lấy được, là bản lĩnh của hắn, thiên tài tuyệt đỉnh như vậy vốn đáng giá lôi kéo. Nếu Lâm Minh không lấy được, vậy Hạo Vũ Thiên Cung cũng không tổn thất cái gì.

Đến nông nỗi như Lâm Minh, chỉ riêng cái tên liền tuyệt đối không đơn giản là mấy chục khối Cửu Dương Ngọc!

Thiếu nợ không tính là gì.

- Được. Ta cược ta vào top 3, 15 Cửu Dương Ngọc!

Lâm Minh cũng không nói quá tuyệt đối. Hắn đặt chỉ là top 3. Hắn không biết cực hạn của Hành Si, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên đến tột cùng là ở đâu, đi tranh thứ nhất hắn cũng có áp lực rất lớn.

- Có thể!

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung ghi lại tiền cược của Lâm Minh, mà lúc này trận chiến cuối cùng bắt đầu!

Mỗi người đánh chín trận, người số trận thắng cao nhất có thể xếp thứ nhất Thiên Bảng!

Hạo Vũ Tử đứng ở chính giữa lôi đài, tuyên bố trận đấu bắt đầu. Trận đầu bất ngờ chính là Yêu tộc Vương tử ra sân, đối thủ của hắn không phải Lâm Minh mà là Hoa Huyễn. Điều này cũng nằm trong tình lý. Lâm Minh và Yêu tộc Vương tử đều là người dự thi xếp hạng cao, trận đầu căn bản sẽ không gặp nhau.

Hoa Huyễn và Yêu tộc Vương tử đi lên đài, Yêu tộc Vương tử khinh thường nhìn Hoa Huyễn một cái:

- Loại rác rưởi này, ta căn bản lười chiến đấu với hắn. Ta muốn chiến Lâm Minh! Cho Lâm Minh đi lên!

Yêu tộc Vương tử rất muốn cùng Lâm Minh đánh một trận, hắn muốn hung hăng hành hạ Lâm Minh, đồng thời dùng kết quả chiến đấu nói cho bộ nội vụ của Hạo Vũ Thiên Cung, đem mình và Lâm Minh xếp ở cùng một cấp bậc tỷ lệ cược là chuyện ngu xuẩn cỡ nào!

Bị Yêu tộc Vương tử khinh miệt như thế, Hoa Huyễn giận tím mặt:

- Khinh người quá đáng! Ngươi có bản lĩnh trước thắng ta rồi tính!

- Hừ, loại rác rưởi ngươi, ta cho dù chỉ dùng chiêu thức bình thường, thắng ngươi cũng không quá năm chiêu. Nếu như ngươi không muốn tự rước lấy nhục thì mau mau nhận thua, còn có thể giữ lại một chút thể diện đáng thương.

Tượng đất còn có ba phần tính tình, huống chi Hoa Huyễn cũng là thiên tài tuyệt đỉnh. Hắn nguyên bản đối với trận chiến này cũng có chút lòng tin không đủ, nhưng là hiện tại bị nhục nhã như thế, trong lòng nổi giận, “Keng” một cái rút binh khí ra:

- Ra chiêu đi!

Yêu tộc Vương tử căn bản không thèm để ý, nhìn về phía Hạo Vũ Tử.

Hạo Vũ Tử khẽ nhíu mày. Thằng ôn này, vênh váo như thê, thật sự làm cho người ghét. Tuy nhiên Yêu tộc trời sinh như thế, tính cách của bọn họ phi thường rõ ràng. Hoặc là cùng hung cực ác, hoặc là dịu ngoan đôn hậu, hoặc là điên cuồng hung tàn. Đây là bản tính của bọn họ vốn là hung thú, sẽ không che giấu giống như loài người. Tính cách phức tạp, lại có lòng dạ.

Tính cách của Yêu tộc Vương tử này chính là cuồng vọng vênh váo.

- Nếu ngươi muốn chiến Lâm Minh, trận tiếp theo có thể bắt đầu. Nhưng là trận chiến này ngươi phải đánh xong trước.

Hạo Vũ Tử cũng không ngại điều chỉnh thứ tự thi đấu. Nhưng là đã ra sân rồi, không có đạo lý lại đi xuống.

- Tốt! Hắc hắc.

Yêu tộc Vương tử li3m li3m môi, nhìn về phía Hoa Huyễn:

- Xem như ngươi không may. Ta trước tiên miểu sát ngươi, lại hành hạ Lâm Minh!

Chương 1291: Chiến Yêu tộc Vương tử

- Ngươi nói thừa thật nhiều, cũng không sợ gió lớn cụt đầu lưỡi. Ta hôm nay liền xem xem, ngươi làm sao miểu sát ta!

Hoa Huyễn cũng đầy bụng lửa giận, bất kỳ ai bị người hạ thấp ba phen bốn bận như thế cũng sẽ nổi giận.

Chiến đấu vừa bắt đầu Hoa Huyễn liền bày ra một tầng thuẫn nguyên khí thật dày ở chung quanh thân thể.

Hoa Huyễn cũng là truyền nhân Thiên Tôn, hắn tu luyện là pháp tắc Không Gian và pháp tắc hệ Kim. Pháp tắc hệ Kim, công kích sắc bén, phòng ngự cũng kim cương bất hoại, vô cùng dày dặn, không hề thua kém pháp tắc hệ Thổ.

Một tầng thuẫn sáng màu vàng hoàn toàn bao phủ Hoa Huyễn, hắn đã bày rõ tư thái, đánh phòng thủ chiến. Yêu tộc Vương tử tuy rằng kiêu ngạo, nhưng là thực lực của hắn ta bày ra ở đó, chỉ riêng từ chiến đấu lúc trước mà xem, hắn ta đều xấp xỉ so với Quân Bích Nguyệt, Lâm Minh. Hoa Huyễn tuy rằng có lòng tin với chính mình, nhưng là cũng không cho rằng mình có phần thắng lớn bao nhiêu. Hơn nữa Yêu tộc Vương tử kiêu ngạo như thế, tất nhiên có một chút át chủ bài chưa dùng.

Đối phương đã nói lời chắc chắn, hắn thua cũng không dọa người, chỉ cần chống đỡ một đoạn thời gian là đủ rồi.

- Mai rùa của ngươi bố trí xong rồi chứ?

Yêu tộc Vương tử khoanh tay trước ngực, bộ dạng cực kỳ thích ý.

- Bớt vênh váo, ta căn bản không cần ngươi chờ, muốn ra tay phụng bồi bất cứ lúc nào!

Hoa Huyễn phẫn nộ quát.

- Tốt. Để bản tôn thử xem, mai rùa của ngươi cứng cỡ nào.

Yêu tộc Vương tử cười lớn, rút vũ khí ra, một thanh chiến kích dài một trượng!

Lưỡi kích lạnh lẽo, sát khí bừa bãi, đầu chiến kích có lưỡi sắc bén, có thể đâm cũng có thể chém!

Binh khí nặng như vậy, cần sức mạnh, năng lượng thật lớn để duy trì, như thế mới có thể phát huy ra lực bộc phát thế không thể đỡ.

Thân thể của võ giả Yêu tộc nguyên bản có quá nhiều ưu thế so với loài người. Bọn họ huyết mạch mạnh mẽ, trong xương cốt thân thể khắc pháp tắc, càng là vương tộc ưu thế của huyết mạch, pháp tắc lại càng lớn.

Một bộ phận thực lực tương đương của bọn họ sẽ theo tuổi của bọn họ tăng trưởng mà tự nhiên triển lộ ra, tu luyện có thể ảnh hưởng chỉ là một bộ phận nhỏ.

Cho nên thiên phú của võ giả Yêu tộc phi thường trọng yếu. Một Yêu tộc vừa sinh ra, chỉ xem huyết mạch và thiên phú của bọn họ, thành tựu tương lai của bọn họ liền có thể quyết định ra hơn phân nửa.

Yêu tộc Vương tử tự nhiên là người nổi bật trong thiên tài Yêu tộc.

- Đỡ ta một kích! Kích Phá Càn Khôn!

Yêu tộc Vương tử toàn thân năng lượng bùng nổ, sức mạnh phun trào không hề thua kém so với võ giả luyện thể loài người. Phối hợp với yêu nguyên hắn bộc phát ra, cách không một kích, kích mang giống như mãnh long quá giang, thế không thể đỡ!

Ầm ầm!

Kích mang không chút khách khí đánh lên trên thuẫn nguyên khí hệ kim của Hoa Huyễn. Giống như trụ đồng thật lớn đụng chuông vàng, phát ra tiếng vang thật lớn!

Thanh âm cuồng mãnh truyền ra xa mấy ngàn dặm. Thân thể Hoa

Huyễn chấn động mạnh, toàn thân khí huyết quay cuồng. Hộ thuẫn hệ kim của hắn tuy rằng miễn cưỡng chống đỡ được một kích này, nhưng là trên hộ thuẫn đã xuất hiện vết rách mơ hồ.

- Chết tiệt!

Hoa Huyễn cắn chặt răng, liều mạng rót chân nguyên của chính mình. Pháp tắc hệ Kim của hắn cũng bước vào bậc cửa ý cảnh tầng năm, nếu từ bỏ công kích, chỉ phòng ngự, rất khó công phá!

- Thú vị!

Yêu tộc Vương tử vung kích đập tiếp!

- Khí Định Thiên Hạ!

Trong nháy mắt một kích này chém ra, Hoa Huyễn chỉ cảm thấy sức mạnh không gian chung quanh trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, một luồng sức mạnh vô hình đã khống chế sức mạnh không gian, hướng về Hoa Huyễn đè ép!

Dùng sức mạnh không gian đè ép hộ thuẫn hệ kim của Hoa Huyễn!

Yêu tộc Vương tử ở mặt thao túng pháp tắc Không Gian cũng đạt tới thành tựu cực cao, bước vào ý cảnh tầng năm! Đây cũng không phải là chính hắn lĩnh ngộ học tập mà là đại bộ phận pháp tắc khắc ở trong cơ thể hắn. Một khi trưởng thành, hơi chút tu luyện và danh sư chỉ điểm là có thể hiểu thông suốt.

Đè ép của sức mạnh không gian, Hoa Huyễn nguyên bản đã đến cực hạn đã rất khó kiên trì thêm.

Vết rạn trên hộ thuẫn càng dày đặc!

Hoa Huyễn cắn rách môi, hàm răng ngậm máu, nhưng đã khó thể chịu đựng công kích như vậy!

- Mai rùa của ngươi còn thật cứng, chiêu thứ ba tiễn ngươi về trời!

- Hư Không Băng Diệt!

Yêu tộc Vương tử chém ra kích thứ ba, sức mạnh không gian nguyên bản đè ép thuẫn nguyên khí của Hoa Huyễn đồng loạt vỡ nát!

Rắc Rắc Rắc!!!

Không gian vặn vẹo kịch liệt, dường như muốn vỡ nát. Hư Không Băng Diệt có thể hủy diệt không gian Thần Vực vững chắc, một khi không gian vững chắc như vậy vỡ nát, sức mạnh không gian bộc phát ra có thể trong nháy mắt đem võ giả nghiền thành mảnh vỡ.

Yêu tộc Vương tử còn xa không đạt tới loại cảnh giới này, nhưng chỉ riêng khiến không gian bất ổn, sức mạnh không gian lọt ra, tàn phá bừa bãi là đã có thể phát huy ra uy lực khủng bố.

Rất nhiều đại năng công nhận, đồ vật sắc bén nhất trên thế giới không phải vũ khí mà là không gian!

Kích thứ ba của Yêu tộc Vương tử, pháp tắc đã tăng lên tới độ cao cực kỳ khủng bố. Hoa Huyễn cũng không còn sức ngăn cản, thuẫn nguyên khí hệ kim của hắn hoàn toàn sụp đổ, cả người hộc máu bay ngược ra ngoài!

Trận chiến này, Hoa Huyễn bại hoàn toàn triệt để, chênh lệch thật sự quá rõ ràng.

- Thua, chênh lệch quá lớn! Hoa Huyễn đã toàn lực ứng phó, vẫn là bị hành hạ hoàn toàn!

- Ừ... Hoa Huyễn kỳ thật đã rất mạnh, tuy nhiên hắn tiến vào top 10 vẫn là có một chút thành phần vận may. Luận thực lực, hắn hẳn là không bằng cddư.

Vòng công kích quyết ra top 10 tập đoàn thứ nhất, vòng cuối cùng toàn bộ dựa vào Hạo Vũ Tử an bài. Thắng liền vào top 10, thua chính là tập đoàn thứ hai. Hạo Vũ Tử cũng không phải thần, rất khó phân biệt mạnh yếu của các thiên tài, cho nên xuất hiện tình huống không công bằng chẳng có gì lạ.

Tuy nhiên sau đó người dự thi xếp hạng cao của tập đoàn thứ hai vẫn là có thể khiêu chiến người xếp chót của top 10, quyết ra xếp hạng cuối cùng. Tiến vào tập đoàn thứ nhất chưa chắc có thể top 10.

- Khụ khụ!

Hoa Huyễn dùng kiếm chống đỡ thân thể, nửa quỳ trên mặt đất, lại ho ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên bị thương không nhẹ.

- Hừ! Chống đỡ đến chiêu thứ ba của bản tôn, ngươi còn không tính quá phế. Trong loài người, ngươi xem như không tệ rồi.

Yêu tộc Vương tử khinh thường nói, lời nói như vậy tự nhiên dẫn tới sự phẫn nộ của người xem.

- Đồ nhãi ranh này, quá kiêu ngạo!

- Hắn cho rằng Yêu tộc bọn họ trâu bò cỡ nào?

- Một thằng thần kinh!

Yêu tộc Vương tử gan lớn bằng trời, lại ngông cuồng đến cực điểm, ở giữa sân nói ra lời như vậy hiển nhiên là muốn thu hút thù hận.

Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều là thế lực lớn xuất thân, người nào không kiêu ngạo.

Tuy nhiên Yêu tộc Vương tử căn bản không quan tâm, bộ dạng lão tử chính là vênh váo, ngươi có thể làm gì được ta.

- Bản tôn cốt linh 31, những kẻ loài người hèn mọn sủa loạn trên khán đài kia, các ngươi bất kỳ võ giả nào cốt linh 50 trở xuống, nếu có không phục có thể cùng bản tôn chiến một trận!

Yêu tộc Vương tử dùng yêu nguyên rót vào thanh âm, lớn tiếng nói, thanh âm dễ dàng truyền khắp toàn trường.

Mà sau khi nghe thấy thanh âm này, rất nhiều võ giả kêu gào điên cuồng ở đây lập tức tắt lửa.

- Cốt linh 31!?

- Đồ biến thái này!

Cốt linh 31 tuổi thật sự quá trẻ tuổi! Võ giả tham gia đệ nhất hội võ tuổi bình quân ở 40 trở lên, như Long Nha 36 tuổi đều đã xem như trẻ tuổi rồi. Một ít tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây, rất nhiều người đã 40, 50 tuổi. Nhưng là thực lực của bọn họ tăng lên gấp 10 cũng không phải đối thủ của Yêu tộc Vương tử này. Như thế, cũng chỉ có thể tắt lửa, không có lòng tin phản bác. Bởi vì chênh lệch thật sự quá xa!

- Để Tiểu Ma Tiên ra sân, nhất định đánh tàn hắn!

Rất nhiều võ giả nuốt không trôi cơn tức này. Một tên Yêu tộc Vương tử đi tới địa bàn của Nhân tộc bọn họ hành hạ thiên tài nhân tộc, rồi sau đó bắn pháo toàn bản đồ, giết chết một mảnh còn không ai có thể đứng ra chống lại. Ý niệm của bọn họ làm sao có thể thông suốt?

Tuy nhiên, bọn họ cũng biết rõ không phải đối thủ của Yêu tộc Vương tử, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào những nhân vật tuyệt đỉnh trong vòng công kích đệ nhất hội võ kia. Ở phương diện thực lực và thiên phú đồng thời vượt qua Yêu tộc Vương tử.

- Tiểu Ma Tiên ngược lại là tuổi rất nhỏ. Nghe nói chỉ hơn 20 tuổi, nhưng là nàng không thể tính là loài người hoàn toàn.

Thiên phú của Tiểu Ma Tiên vượt qua Yêu tộc Vương tử, nhưng là một nửa huyết mạch trên người nàng đến từ Hắc Phượng Hoàng, xem như là nửa yêu.

Để Tiểu Ma Tiên đánh bại Yêu tộc Vương tử không có ý nghĩa gì, điều này tương đương Yêu tộc đánh bại Yêu tộc.

Yêu tộc Vương tử cuồng vọng mấy cũng không phủ nhận thiên phú của Tiểu Ma Tiên. Mà trừ Tiểu Ma Tiên, Yêu tộc Vương tử căn bản xem thường bất kỳ kẻ nào khác. Ngay cả Băng Mộng, hắn đều cảm thấy thiên phú của đối phương không cao bằng mình. Hành Si càng không cần phải nói.

- Tên loài người kêu Lâm Minh kia, ngươi không lên chiến một trận sao?

Yêu tộc Vương tử hắc hắc cười, nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt tràn đầy ý khiêu khích. Hắn muốn ở trên mặt Lâm Minh tìm được biểu tình sợ hãi và tiến thoái lưỡng nan, nhưng mà hắn thất vọng:

- Tiểu tử này, thật là có thể chống. Hừ, ta xem bề ngoài lãnh ngạo của ngươi còn có thể chống được đến lúc nào!

Lâm Minh nhìn về phía Hạo Vũ Tử, Hạo Vũ Tử nói:

- Nếu như các ngươi dàn xếp được, hai bên đều nguyện ý đấu trước thời hạn, bổn tọa không phản đối!

Thứ tự thi đấu thật ra không quan trọng, Hạo Vũ Tử cũng không quen nhìn Yêu tộc Vương tử, nhưng là hắn không thể không thừa nhận Yêu tộc Vương tử này rất mạnh mẽ!

Tiềm lực của Yêu tộc Vương tử cùng với Lâm Minh là hai loại hình. Hạo Vũ Tử đã biết, Lâm Minh có thể trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài là bởi vì hắn lĩnh ngộ đến một loại pháp tắc đặc thù, ngày sau thành tựu không thể đo lường. Nhưng trước khi Lâm Minh đem loại pháp tắc này chuyển biến thành sức chiến đấu thực tế, hắn muốn đánh bại Yêu tộc Vương tử chỉ sợ rất khó.

Bởi vì thiên phú của Yêu tộc Vương tử đã theo trưởng thành của hắn mà hoàn mỹ thể hiện ra. Theo thời gian trôi qua mỗi một phút giây, thân thể của hắn đều đang dung hợp pháp tắc, sức mạnh của hắn đều đang tăng cường.

Đây chính là ưu thế của Yêu tộc!

Nếu như Lâm Minh thua, chẳng những là chuyện của chính Lâm Minh, Hạo Vũ Thiên Cung cũng sẽ mất mặt theo. Bởi vì tất cả đệ tử của Hạo Vũ Thiên Cung bọn họ lúc trước đều bị Lâm Minh vượt qua.

Đối với chuyện này, Hạo Vũ Tử không thể không cân nhắc. Đến trình độ như hắn, mặt mũi rất trọng yếu.

Hạo Vũ Tử nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, nói:

- Chính ngươi cẩn thận, người này rất mạnh.

- Cảm ơn tiền bối nhắc nhở, trong lòng ta nắm chắc.

- Ừm... được rồi.

Hai người dùng chân nguyên truyền âm trao đổi rất nhanh, Lâm Minh cứ như vậy tay cầm trường thương đứng ở trước mặt Yêu tộc Vương tử.

Trường thương đấu hung kích!

Lâm Minh không lập tức ra tay, hắn dùng mũi thương chỉ thẳng Yêu tộc Vương tử, lạnh giọng nói:

- Ngươi cốt linh 31, nói cũng khéo, ta cũng chưa tới 32, xem như cùng tuổi! Ta ngược lại rất ít gặp được đối thủ cùng tuổi ta.

Lâm Minh nói ra những lời này, toàn trường đều giật mình. Lâm Minh rồi lại cũng chỉ mới 31 tuổi!?

Người xem ở đây, chú ý Lâm Minh, biết được tuổi của Lâm Minh dù sao cũng là số ít. Đại đa số người vẫn là lần đầu tiên nghe nói Lâm Minh trẻ tuổi như thế, không ngờ còn cùng tuổi Yêu tộc Vương tử.

Trận chiến này là quyết đấu vô cùng công bình!

Chương 1292: Tà Thần oai

- Lâm Minh không ngờ cũng là 31 tuổi! Cùng tuổi tên ngu ngốc Yêu tộc kia!

- Khó được! Lúc này có trò hay để xem!

Lúc trước Yêu tộc Vương tử dùng thiên phú của mình để khoác lác, tuyên bố mình cốt linh 31 tuổi, tuấn kiệt trẻ tuổi 50 trở xuống đều có thể khiêu chiến. Nhưng mà lời tuy nói như vậy, tuấn kiệt trẻ tuổi 50 tuổi chân chính cho dù có thể thắng Yêu tộc Vương tử cũng không vẻ vang.

Chân chính muốn áp chế hắn, tốt nhất là thiên tài cùng tuổi. Không nghĩ tới, Lâm Minh chính cùng tuổi với hắn. Trận chiến đấu này tự nhiên khiến người máu nóng sôi trào.

- Lâm Minh thật sự là yêu nghiệt. 31 tuổi đạt tới loại trình độ này, tương lai còn không biết sẽ như thế nào.

- Nhưng nếu chống lại Yêu tộc Vương tử này...

Người xem đương nhiên hy vọng Lâm Minh có thể hành hạ Yêu tộc Vương tử, nhưng là thực lực của đối phương thật sự rất mạnh, chân chính đánh nhau, phần thắng của Lâm Minh rất khó nói.

- Lâm Minh! Lâm Minh!

Rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi phát ra tiếng hò hét.

- Đánh chết hắn!

- Hành hạ đến chết! Hành hạ đến chết!

Đừng nói tuấn kiệt trẻ tuổi, ngay cả một ít thiếu nữ võ giả cũng đều đang hò hét cổ vũ cho Lâm Minh, bức thiết hy vọng Lâm Minh có thể thắng. Đây thật sự là bởi vì Yêu tộc Vương tử quá thu hút thù hận.

Yêu tộc Vương tử nhìn Lâm Minh dùng mũi thương chỉ vào chính mình, liên tục cười lạnh:

- Bao lâu rồi, không có người dám dùng binh khí chỉ vào người ta. Rất tốt, ta sẽ đánh gãy xương cốt toàn thân ngươi!

Dùng mũi thương chỉ người, bản thân chính là dấu hiệu khiêu khích. Nếu là thường ngày, Lâm Minh rất ít làm như vậy. Trước kia hắn khiêu chiến người khác cũng chỉ có hai lần là dùng mũi thương chỉ người tuyên chiến. Một lần là thời thiếu niên, mũi thương chỉ thẳng Chu Viêm. Đó xem như là vì chính hắn mà chiến. Lần thứ hai là ở trên Phong Thần Đài, mũi thương chỉ thẳng U Vô Tận, xem như là vì Thiên Vũ Thánh địa đòi lại một chút lãi.

Yêu tộc Vương tử tay cầm chiến kích, mũi kích chỉ thẳng Lâm Minh, xem như đáp lại.

Cường cường đụng nhau, thiên tài đỉnh cao của Nhân tộc và Yêu tộc giao thủ!

- Vương tử điện hạ vẫn bộc lộ tài năng như vậy.

Trên khán đài, hai lão nhân áo bào trắng dùng chân nguyên truyền âm trao đổi riêng với nhau. Hai người bọn họ đều là người mạnh Yêu tộc, một người là Giới Vương giới lớn, một là Giới Vương bình thường.

Đi lại ở thế giới loài người, người mạnh Giới Vương đã đủ ứng phó rất nhiều chuyện rồi. Thiên Tôn không có khả năng ra tay với Yêu tộc Vương tử, nếu không tương đương khơi mào đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc.

- Bộc lộ tài năng cũng là thành lập trên cơ sở thực lực tuyệt đối, chưa chắc là chuyện xấu.

Một lão nhân khác chậm rãi nói. Hiển nhiên đối với Yêu tộc Vương tử phi thường có lòng tin.

Yêu tộc không giống với Nhân tộc. Nhân tộc là tất cả Thiên Tôn đặt ngang hàng, phân tán các giới lớn. Mà Yêu tộc chỉ có một Thiên Tôn mạnh mẽ nhất, là Yêu Đế, những Thiên Tôn Yêu tộc khác đều phải phục tùng người này. Kỳ thật số lượng Thiên Tôn Yêu tộc rất ít, xa không bằng loài người. Yêu tộc Vương tử này kỳ thật là cháu trai của Yêu Đế đương nhiệm, hai tên Giới Vương này thì đều là thần tử của Yêu Đế.

Trên lôi đài, Yêu tộc Vương tử cười ha hả:

- Ta tương lai, số đã định sẽ thành tựu Thiên Tôn Yêu tộc. Con đường của Yêu Tôn phải dùng máu tươi của vô số thiên tài trải lót, ngươi liền làm một trong số đó đi!

Yêu tộc Vương tử ngôn ngữ cực kỳ kiêu ngạo, Lâm Minh nghe đến đây mới giật mình hiểu ra. Lúc trước hắn tự xưng Yêu Tôn là ý tứ gì, hóa ra Yêu Tôn chính là Yêu tộc Thiên Tôn.

Yêu tộc Vương tử chỉ vẻn vẹn tu vi Thần Hải kỳ liền dám tự xưng Yêu Tôn, điều này chẳng khác nào Lâm Minh tự xưng Tà Thần Thiên Tôn, Thương Long Thiên Tôn. Lâm Minh cho dù tự tin mấy cũng tuyệt đối không đảm đương nổi danh hiệu này.

Nhưng là Yêu tộc Vương tử lại dám như thế. Đây là cuồng vọng bậc nào.

- Con mẹ nó, kẻ này chính là một người điên.

Trên khán đài có người nói như vậy.

- Quả thật đủ điên cuồng. truyền nhân Thiên Tôn của Nhân tộc, cho dù lúc ở nửa bước Thiên Tôn cũng không dám xưng là Thiên Tôn, nửa bước Thiên Tôn chính là nửa bước Thiên Tôn.

Mọi người đang nói, đúng vào lúc này, theo một tiếng “Ông” thật dài, Yêu tộc Vương tử ra tay. Hắn tay cầm đại kích, bổ mạnh tới Lâm Minh!

Tốc độ của Yêu tộc Vương tử nhanh đến khó thể tưởng tượng, tốc độ cực hạn, sức bộc phát của thân thể, cộng thêm thần binh đại kích. Uy lực chính diện tấn công như vậy có thể nghĩ mà biết!

Võ giả loài người bình thường căn bản là không dám cứng đối cứng với hắn.

Nhưng mà Lâm Minh chưa từng sợ tấn công chính diện!

Tay cầm Phượng Huyết Thương, Lâm Minh lùi sau một bước, vững vàng giẫm trên mặt đất. Một chiêu Thanh Liên Hỏa Vũ đón đầu Yêu tộc Vương tử mà đến!

Phừng Phừng Phừng!!!

Trên trời, ngọn lửa vô tận tràn ngập, sen xanh che trời.

Rắc!

Dường như sấm sét nổ vang, năng lượng cuồng bạo như thủy triều tuôn trào mãnh liệt. Lớp đá ngoài mặt đất trực tiếp bị hất bay tảng lớn, như gió thu cuốn lá vàng.

Hai người đồng thời lùi nhanh, nơi bọn họ đứng, lớp đá ngoài phạm vi mấy chục dặm chung quanh toàn bộ hóa thành bột phấn. Va chạm khủng bố như thế, so với chiến đấu của người mạnh Thần Biến kỳ càng thêm kịch liệt hung tàn. Nhưng là khán giả biết, một đòn này chỉ là dò đường mà thôi! Bất kể là Lâm Minh hay là Yêu tộc Vương tử đều là tùy tiện ra đòn, bản lĩnh thật sự của bọn họ còn chưa dùng ra.

- Yêu tộc Vương tử này chính là độc nhân tác chiến chính diện, Lâm Minh càng là như thế. Lúc trước Công Dương Đao đều bị hắn áp chế. Hai người đều là biến thái, trình độ kịch liệt của trận chiến này sẽ khó thể tưởng tượng.

Rầm Rầm Rầm!!!

Lâm Minh và Yêu tộc Vương tử trong nháy mắt giao thủ mười mấy chiêu, chiêu nào chiêu nấy hung tàn!

Lâm Minh là mở ra Bát Môn Độn Giáp, mà Yêu tộc Vương tử thì là thể chất đặc thù, có thể so với hung thú thái cổ.

- Khí Định Thiên Hạ!

Yêu tộc Vương tử chém ra một kích, trong đó ẩn chứa pháp tắc Không Gian tầng thứ năm. Lâm Minh chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, sức mạnh không gian chung quanh trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, không gian hình thành lồng giam vô hình, đè ép hắn ở trong. Mọi động tác bao gồm phản kích, né tránh đều không thể thi triển.

- Chết đi!

Yêu tộc Vương tử hét lớn một tiếng, một kích đập hướng Lâm Minh.

Pháp tắc Không Gian nhiều loại nhiều kiểu, biến hóa vô cùng. Long Nha giỏi về chế tạo kính tượng không gian, chiêu thức quỷ dị; mà Yêu tộc Vương tử lại là lợi dụng không gian phong tỏa hành động của đối phương, trực tiếp dùng bạo lực chiến thắng đối phương.

Một cây hung kích đó, khí thế khổng lồ.

Tất cả người xem đều trừng mắt thật to, không thể không thừa nhận một điểm là: Lâm Minh ở mặt pháp tắc rất chịu thiệt!

Lâm Minh tìm hiểu pháp tắc Lôi Hỏa, ở cảnh giới ngang nhau đối với pháp tắc Thời Gian, Không Gian hơi có không đủ.

Dưới sự phong tỏa của sức mạnh không gian, ý cảnh pháp tắc Không Gian của Lâm Minh không đủ sẽ rất khó tránh thoát.

Mắt thấy công kích của Yêu tộc Vương tử đập tới, sức mạnh toàn thân Lâm Minh bùng nổ, Tà Thần lực mở ra đến cực hạn. Ở mi tâm, máu Cổ Phượng cũng thiêu đốt hừng hực, trong nháy mắt hắn đâm ra 100 trương. 100 thương này cuối cùng dung hợp làm một, bộc phát ra uy lực vô cùng khủng bố.

- Thương Khung Bá Điển – Bách Trọng Lãng!

Phượng Huyết Thương không chút khách khí đâm lên lồng giam không gian, trực tiếp xé rách những lực lượng không gian hỗn loạn kia. Lâm Minh rồi lại trực tiếp dùng sức mạnh tuyệt đối đánh vỡ lồng giam không gian!

Bùng!

Lực lượng không gian trực tiếp bị cắt đứt, Lâm Minh trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, thân hình nhoáng lên tránh khỏi một kích này của Yêu tộc Vương tử. Nếu không cho dù với phòng ngự của Lâm Minh, bị cây hung kích này chính diện đập trúng, chỉ sợ cũng phải xương thịt vỡ nát, trọng thương bị thua!

- Hả? Không ngờ có thể bằng vào sức mạnh phá vỡ lồng giam không gian của ta?

Yêu tộc Vương tử hơi kinh ngạc. Không ai so với hắn càng thêm rõ ràng sức mạnh của Khí Định Thiên Hạ. Nhưng là Lâm Minh vẫn có thể tránh thoát.

- Ngươi thật không tệ. Nhưng lần sau, ngươi sẽ không gặp may như vậy nữa!

Yêu tộc Vương tử cười lạnh một tiếng, thân thể của hắn đột nhiên phát ra một chuỗi nổ vang, bắt đầu biến hóa. Trên mặt hắn xuất hiện vảy, bọc thịt sau lưng gồ lên, một đôi cánh giang ra, hắn rồi lại biến thành thân thể nửa người nửa yêu!

Yêu tộc huyết thống cổ xưa, so với loài người, bọn họ càng giống như hung thú. Rất nhiều thành viên Yêu tộc đều có thể hoàn thành biến thân.

Một khi biến thân, bọn họ sẽ càng gần sát hung thú, có thể dung hợp vận dụng pháp tắc khắc trong cơ thể càng tốt, khiến cho chiêu thức phát huy ra uy lực càng mạnh mẽ, đồng thời sức bộc phát, tốc độ đều tăng vọt một khoảng lớn.

- Tên điên kia biến thân rồi!

- Lúc này phiền toái rồi. Lâm Minh hẳn là còn có chuẩn bị sở sau, nhưng là Yêu tộc Vương tử sau khi biến thân pháp tắc sẽ càng thêm mạnh mẽ. Pháp tắc Không Gian vốn uy lực rất mạnh, áp chế pháp tắc Lôi Hỏa của Lâm Minh. Nếu như Lâm Minh dùng pháp tắc Lôi Hỏa quyết đấu, sẽ chịu thiệt lớn. Mà dùng sức mạnh thoát khỏi, chung quy không phải là vương đạo.

Người xem đang nghị luận, Yêu tộc Vương tử lần nữa ra tay.

- Khí Định Thiên Hạ!

Một kích chém ra, sức mạnh không gian chung quanh thân thể Lâm Minh lại lần nữa trở nên hỗn loạn, đem hắn hoàn toàn giam cầm!

- Hư Không Băng Diệt, hủy diệt cùng không gian đi!

Yêu tộc Vương tử cười điên cuồng, ở chung quanh Lâm Minh, lực lượng không gian trong nháy mắt sụp đổ, lực lượng không gian tàn phá bừa bãi giống như nước lũ bộc phát ra, điên cuồng thổi quét toàn thân Lâm Minh.

Hắn rõ ràng muốn dùng pháp tắc áp chế Lâm Minh.

Đối mặt với một kích cuồng mãnh này, Lâm Minh quát lớn một tiếng, ở thế giới trong cơ thể của hắn, cây Tà Thần trực tiếp bị hắn gọi ra, ở sau lưng hắn hình thành hư ảnh cây thần. Trên cây, một con Thương Long cùng một con Hỏa Phượng đang xoay quanh!

Hư ảnh cây thần, Long Phượng trình tường!

- Ngươi cho là pháp tắc Không Gian thật sự có thể hoàn toàn áp chế ta về mặt pháp tắc?

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, đột nhiên chém ra một thương. Ngọn lửa và sấm sét cuồng mãnh ở không trung dung hợp, phát ra uy lực không thể tưởng tượng. Trong nháy mắt đó, trên bầu trời tràn ngập thần quang chói mắt, dường như một vầng mặt trời trống rỗng mọc lên! Những thần quang này giống như vô số kiếm sắc, trực tiếp chặt đứt vòng xoáy do lực lượng không gian hình thành!

Pháp tắc Lôi Hỏa quả thật không bằng pháp tắc Thời Không, nhưng là pháp tắc Lôi Hỏa của Lâm Minh lại không phải tầm thường. Chúng nó với Tà Thần lực làm chủ đạo, vượt ra ngoài pháp tắc thiên đạo đồng thời ẩn chứa lôi kiếp và hỏa kiếp. Độ cao cùng với pháp tắc Lôi Hỏa bình thường là hoàn toàn bất đồng!

Khi Lâm Minh gọi ra hư ảnh cây Tà Thần, pháp tắc Lôi Hỏa của hắn mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất!

Vừa rồi đối mặt với Khí Định Thiên Hạ của Yêu tộc Vương tử, Lâm Minh dùng sức mạnh thoát khỏi.

Mà lần này, đối mặt với Khí Định Thiên Hạ của Yêu tộc Vương tử sau khi biến thân, hắn dùng pháp tắc Lôi Hỏa quyết đấu! Sức mạnh pháp tắc hai hệ bùng nổ đủ để xé rách lồng giam không gian.

- Cái gì!?

Yêu tộc Vương tử sắc mặt đại biến, hắn rõ ràng nhìn ra, pháp tắc hệ Hỏa của Lâm Minh cũng là ý cảnh tầng năm mà thôi, pháp tắc hệ Lôi thậm chí càng thấp hơn một chút. Hai cái tổng hợp, cùng pháp tắc Không Gian của hắn hơn kém không bao nhiêu. Nhưng dựa theo ưu khuyết của bản thân pháp tắc, pháp tắc Không Gian của hắn hẳn là áp chế pháp tắc Lôi Hỏa. Nhưng mà sự tình lại ra ngoài dự kiến, Lâm Minh rồi lại dưới tình huống như vậy, dựa vào sức mạnh Lôi Hỏa manh mẽ xé rách lồng giam không gian. Điều này khiến hắn làm sao không sợ hãi?

Không riêng gì Yêu tộc Vương tử, khán giả cũng bất ngờ. Bọn họ không nghĩ tới Lâm Minh không ngờ hung tàn như vậy, pháp tắc Lôi Hỏa cùng cấp bậc rồi lại phá pháp tắc Không Gian.

- Hóa hư!

Lâm Minh căn bản không cho Yêu tộc Vương tử bất kỳ cơ hội, thế thương khẽ chuyển, ý cảnh Hỏa bốn tầng đầu dung hợp, ý cảnh tầng năm cũng bám vào trên Phượng Huyết Thương, một thương đâm thẳng trái tim Yêu tộc Vương tử.

Chương 1293: Hành hung Yêu tộc

Hóa hư là chiêu thức Lâm Minh nghĩ ra, dùng hư hỏa công kích tâm thần của đối thủ. Lửa giận, lửa ghen của đối thủ đều sẽ thành vũ khí của Lâm Minh, bị hắn lợi dụng, đem đối thủ đốt cháy, cắn nuốt!

Mà Yêu tộc Vương tử chính là một người vô cùng cuồng vọng, rất dễ tức giận mà lửa ghen công tâm. Dùng hóa hư công kích Yêu tộc Vương tử, uy lực tăng gấp bội!

Phừng Phừng Phừng!!!

Ngọn lửa hư ảo cháy hừng hực, một thương này của Lâm Minh giống như giòi bám xương, căn bản không thể né tránh.

Yêu tộc Vương tử đồng tử hơi co rụt, hắn chỉ cảm thấy lửa giận toàn thân mình đều dường như bị một thương này đốt cháu, lửa giận công tâm!

Hư hỏa!

Yêu tộc Vương tử kiến thức phi phàm, tự nhiên nhận ra ngọn lửa này, chính là hư hỏa ý cảnh Hỏa tầng năm. Yêu tộc Vương tử rất rõ ràng nhược điểm của mình, nếu bị một thương này đánh trúng, thắng bại lập tức hiện ra!

Lâm Minh từ lúc dùng Tà Thần Lôi Hỏa xé mở lồng giam không gian đến dùng hóa hư công kích Yêu tộc Vương tử, một loạt công phòng chuyển đổi này giống như chớp giật, khiến người căn bản không kịp phản ứng.

Mắt thấy thương này đâm tới, Yêu tộc Vương tử ánh mắt thoáng ngưng, năng lượng toàn thân bùng nổ!

- Vạn Yêu Lĩnh Vực!

Yêu tộc Vương tử quát lớn một tiếng, trong nháy mắt đó trong cơ thể hắn vang lên vô số tiếng kêu gào khủng bố. Những tiếng kêu này như rồng ngâm, hổ gầm, thanh âm ngân nga không dứt, truyền khắp chân trời!

Rống Rống Rống!!!

Từ trong thân thể Yêu tộc Vương tử lao ra vô số hư ảnh đại yêu!

Những đại yêu này, con lớn thân cao mười trượng có dư, con nhỏ chỉ bằng cỡ bàn tay, hình dạng của chúng nó cũng muôn hình vạn trạng. Có con đầu người thân sư tử, có con như ngưu quỷ xà thần, còn có con cầm roi gai xương dữ tợn, máu chảy đầm đìa!

Trong nháy mắt, từ trong cơ thể Yêu tộc Vương tử lao ra 9999 yêu ma, bao phủ khu vực phạm vi mấy dặm quanh người hắn!

Hư hỏa Lâm Minh phát ra rồi lại bị những yêu mà này toàn bộ xé rách, cắn nuốt!

- Ồ? Đây là...

Trong lòng Lâm Minh cả kinh. Tới võ đài Thần Vực đệ nhất hội võ, hắn không riêng gì nhìn thấy đủ loại thiên tài khó thể tin nổi, cũng không chỉ một lần nhìn thấy các loại chiêu thức thần kỳ. Chiêu thức trước mắt dường như một loại lĩnh vực, không ngờ còn có loại lĩnh vực này.

- Ha ha ha! Vạn Yêu Lĩnh Vực của ta như thế nào? Ta xem ngươi làm sao công phá!

Yêu tộc Vương tử khoa trương cười lớn!

- Vạn Yêu Lĩnh Vực, không nghĩ tới Yêu tộc Vương tử này có được Vạn Yêu Lĩnh Vực...

Ở trên ghế khách quý, có một số nhân vật lớn kiến thức phi phàm, đối với công pháp Yêu tộc tương đối hiểu biết.

- Võ giả thiên tài Yêu tộc, bởi vì huyết mạch vương tộc tôn quý trong cơ thể, có thể hấp dẫn phần đông yêu ma tới triều bái, hình thành yêu ma lĩnh vực. Căn cứ cấp bậc bất đồng có Bách Yêu Lĩnh Vực, Thiên Yêu Lĩnh Vực, Vạn Yêu Lĩnh Vực và Thập Vạn Yêu Ma trong truyền thuyết. Loại cuối cùng chỉ là truyền thuyết, Vạn Yêu Lĩnh Vực đã có thể nói là đỉnh cấp rồi.

Một lão già áo trắng sâu kín nói, ở bên cạnh hắn còn có một người trung niên gầy gò cũng khẽ gật đầu:

- 9999 yêu ma cộng thêm bản thân Yêu tộc Vương tử, đúng là một vạn yêu ma. Vạn Yêu Lĩnh Vực hoàn mỹ được xưng không thể công phá, đồng thời cũng có được lực công kích rất mạnh. Bất kỳ ai bước vào Vạn Yêu Lĩnh Vực đều sẽ bị cắn nuốt. Một khi triển khai Vạn Yêu Lĩnh Vực, tương đương một vạn yêu ma đối phó một người. Loại lĩnh vực công phòng một thể này, so với Hoàng giả đao vực của Công Dương Đao lúc trước cao minh hơn nhiều.

- Không nên luôn thổi phồng khí thế tộc khác, diệt uy phong của mình. Lâm Minh cũng không tệ, có thể với pháp tắc Lôi Hỏa xé rách pháp tắc Không Gian cùng cấp bậc. Trận chiến đấu này bất kể kết quả như thế nào, cũng không có người thua. Người trẻ tuổi thế hệ này, thật sự là quá mạnh.

Vạn Yêu Lĩnh Vực của Yêu tộc là kiêu ngạo của huyết mạch vương giả. Nếu là loạn quân chém giết, một vương tộc Yêu tộc mở ra Vạn Yêu Lĩnh Vực lao vào trong loạn quân, mặc cho vạn yêu cắn nuốt máu thịt, sẽ là thế không thể đỡ. Hơn nữa yêu ma sau khi cắn nuốt máu thịt sẽ càng thêm mạnh mẽ, hung tàn, cuối cùng càng đánh càng hăng. Trăm vạn đại quân đều có thể bị một người giết hại sạch sẽ!

Yêu tộc Vương tử nhìn Lâm Minh, cười lạnh liên tục:

- Hắc hắc. Vạn Yêu Lĩnh Vực của bản tôn có thể giết sạch sinh linh thiên hạ, một loài người như ngươi, chút thịt lớn hơn con chuột một tí còn chưa đủ ta ăn! Chết đi!

Yêu tộc Vương tử nói rồi, tay cầm hung kích hướng về phía Lâm Minh xông giết!

- Kích Phá Càn Khôn!

Một kích đập xuống, giống như núi sập, cùng lúc đó tất cả yêu ma bên cạnh Yêu tộc Vương tử cũng xông về phía Lâm Minh!

Tính cả Yêu tộc Vương tử, tròn một vnạ yêu ma, lại thêm một kích vô cùng hung tàn này. Công kích khủng bố như thế, cho dù là người xem cách xa mấy chục dặm nhìn mà cũng trong lòng run sợ. Nếu thân ở trong Vạn Yêu Lĩnh Vực kia, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị cắn nuốt đến ngay cả cặn bã cũng không còn!

Một người chiến vạn yêu, làm sao đánh!

Khoảnh khắc đó, đối mặt với Yêu tộc Vương tử khí thế hùng hổ, Lâm Minh như trước mắt không đổi sắc, cầm xéo Phượng Huyết Thương, toàn bộ chân nguyên và sức mạnh thế giới đều từ thế giới trong cơ thể Lâm Minh bộc phát ra!

Vạn ma gào thét, Lâm Minh đứng ngạo nghễ ở đó, thân thể thẳng tắp, giống như một cây phi lao!

- Nở rộ đi - - hoa sen Đế Tôn!

Khoảnh khắc đó, ở sau lưng Lâm Minh, hoa sen đỏ như máu từ từ nở rộ, đỏ đến yêu diễm, đỏ như nhỏ máu!

Đây rõ ràng chính là Hỗn Nguyên võ ý!

Không gian Hồng Mông dày đặc mênh mang bộc phát ra, giống như gió lốc thổi quét toàn trường. Luồng hơi thở mênh mang này hóa thành một dòng lũ vọt thẳng hướng vạn yêu.

Không gian Hồng Mông mai một hết thảy. Pháp tắc, máu thịt, linh hồn, yêu ma toàn bộ đều không ngoại lệ!

Đây gần như là lĩnh vực tầng cao nhất của con đường võ đạo Thần Vực, Vạn Yêu Lĩnh Vực cũng phải bị áp chế!

Bùng Bùng Bùng Bùng Bùng!!!

Dưới sự bao phủ của không gian Hồng Mông, từng cái yêu ma đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, rên rỉ, sau đó trực tiếp tan biến!

Lượng lớn yêu ma tan biến, hóa thành hình thức ban đầu của khí Hồng mông.

- Cái gì!?

Yêu tộc Vương tử trong lòng kinh hãi, Vạn Yêu Lĩnh Vực của hắn không ngờ bị phá! Không riêng gì Yêu tộc Vương tử, người xem ở đây cũng nhìn mà khiếp sợ vô cùng. Lĩnh vực của Lâm Minh rồi lại lợi hại như thế, hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu thủ đoạn?

- Yêu ma của ta!

Yêu tộc Vương tử hai mắt đỏ như máu, yêu ma đã chết còn có thể bổ sung, nhưng là phải dùng máu thịt bồi dưỡng, phi thường phiền toái.

- Ngươi muốn chết!

Mắt thấy yêu ma chính mình giết hại vô số sinh linh nuôi nấng lên bị Lâm Minh giết chết như vậy, Yêu tộc Vương tử tay cầm hung kích, một kích đập hướng thiên linh Lâm Minh!

Nhưng mà tiến vào trong không gian Hồng Mông, sức mạnh của hắn nhanh chóng mất đi, một luồng hơi thở vô cùng dày đặc khiến mỗi một động tác của hắn đều phải trả giá sức mạnh gấp mấy lần mới có thể hoàn thành.

- Loại lĩnh vực này!

Yêu tộc Vương tử trong lòng kinh hãi, hắn cảm giác mình dường như lọt vào trong đầm lầy, tốc độ giảm mạnh.

Mà cùng lúc đó, Lâm Minh vọt thẳng hướng Yêu tộc Vương tử.

- Chết đi, Hóa hư!

Lâm Minh đâm ra một thương, dưới áp chế của không gian Hồng Mông, thương mang của Phượng Huyết Thương tiến quân thần tốc, đâm thẳng trước mặt Yêu tộc Vương tử!

- Đồ chuột nhắt ngươi!

Yêu tộc Vương tử trong lòng nổi giận, khớp xương toàn thân lại lần nữa phát ra tiếng nổ vang “bùm bùm”, thân thể bao phủ một tầng màu đỏ vô cùng đẹp đẽ, dường như vận dụng bí pháp nào đó!

Hắn mạnh mẽ giãy khỏi trói buộc của không gian Hồng Mông, một kích đập hướng Phượng Huyết Thương!

Bùng!

Thương kích giao nhau, sức mạnh khủng bố thổi quét bừa bãi!

Trong nháy mắt đó, Yêu tộc Vương tử cảm giác một luồng lửa quỷ dị giống như rắn độc chui vào trong thân thể của mình!

Luồng lửa này thoạt nhìn không hề bắt mắt, nhưng là sau khi vọt vào thân thể của mình lại khiến tâm thần của hắn trong nháy mắt thất thủ.

Phừng Phừng Phừng!!!

Lửa giận thiêu đốt, phẫn nộ bao phủ thần trí của hắn. Yêu tộc Vương tử hai mắt đỏ như máu, mạch máu toàn thân gồ lên, dường như muốn vỡ tung.

Đây chính là Hư hỏa oai, hơn nữa hư hỏa của Lâm Minh là do cây Tà Thần biến ảo ra, càng hơn lửa thường.

- Kết thúc rồi!

Lâm Minh lạnh lùng nói, trường thương trong tay đập thẳng xuống!

Bùng!

Phượng Huyết Thương vụt mạnh lên trên thân thể của Yêu tộc Vương tử, trực tiếp vụt cho chân nguyên hộ thể của hắn ta vỡ nát như vỏ trứng!

- Dừng tay!

Trên khán đài đột nhiên vang lên một thanh âm già nua.

Nhưng mà Lâm Minh không thèm quan tâm, lại một thương vụt ra, vụt mạnh lên ngực Yêu tộc Vương tử, trực tiếp khiến hắn xương sườn lõm vào, thân thể bay ngược ra!

Bùng!

Yêu tộc Vương tử giống như một đống thịt nhão bay ngang ra ngoài, thân thể áp sát mặt đất bay ra mấy ngàn trượng, đánh vỡ vô số lớp đá ngoài, lúc này mới rơi xuống bên mép lôi đài.

Người xem toàn trường một mảnh yên tĩnh. Lâm Minh quá mạnh, dùng pháp tắc Lôi Hỏa phá pháp tắc Không Gian cùng cấp bậc, lại dùng một loại lĩnh vực kỳ dị phá Vạn Yêu Lĩnh Vực. Hiện tại trực tiếp đánh bại Yêu tộc Vương tử, một đường đi tới khí thế như cầu vồng, thế không thể đỡ!

- Thiếu chủ!

Hai lão nhân Yêu tộc như cuồng phong vọt tới bên cạnh Yêu tộc Vương tử, cuống quít xem xét tình huống của hắn ta.

Kỳ thật với thể chất của Yêu tộc Vương tử, sức khôi phục thậm chí không kém Lâm Minh. Cho dù bị vụt gãy toàn bộ xương sườn cũng không mất bao lâu là có thể phục hồi như cũ. Nếu như dùng thuốc tốt nhất, như vậy lại càng nhanh.

- Ngươi...!!!

Một lão nhân Yêu tộc Giới Vương đột nhiên ngẩng đầu, như rắn độc nhìn chằm chằm Lâm Minh:

- Loài người, lão phu kêu ngươi dừng tay, ngươi điếc sao?

Lão nhân Yêu tộc này vô cùng bá đạo, lên tiếng chính là chửi mắng ngập đầu.

Nghe thấy lời lão nhân Yêu tộc, Lâm Minh ngây ra. Ra mắt bá đạo, chưa từng thấy bá đạo như vậy. Hắn tuy rằng trời sinh tính điệu thấp, không thích cùng người tranh cãi miệng lưỡi, nhưng hiện tại đối mặt với lão nhân Yêu tộc ất ơ này, hắn giận cực mà cười:

- Ngươi tính là thứ gì, ta dựa vào cái gì nghe lời ngươi? Ta thấy lão thất phu ngươi thần kinh không bình thường rồi.

Nghe thấy lời nói của Lâm Minh, lão nhân Yêu tộc này trong mắt đột nhiên hiện lên một tia sát khí:

- Ngươi muốn chết!

Nói xong, hắn liền muốn xông lên lôi đài. Tộc nhân Yêu tộc, nhất là vương tộc, mỗi tên đều cao ngạo vô cùng, duy ngã độc tôn. Ở trong khái niệm của bọn họ, mọi người đều phải kính sợ bọn họ, bất kỳ người nào không phục tùng bọn họ đều nên bị diệt trừ.

Nhưng mà lão nhân Yêu tộc vừa mới bước lên lôi đài, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng bố đón đầu bổ tới. Luồng sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, căn bản không thể ngăn cản. Thân thể hắn đột nhiên chấn động, trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngã thật mạnh lên vách tường khán đài, một ngụm máu tươi phun ra.

- Ai!?

Lão nhân Yêu tộc tuy rằng chật vật, kỳ thật không bị thương nặng, hộc máu đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì.

Hạo Vũ Tử chậm rãi đi tới, như nhìn ngu ngốc nhìn về phía lão nhân Yêu tộc, lạnh lùng nói:

- Ta! Lôi đài chung kết, không được tự tiện xông vào, đánh ngươi xem như là nhẹ.

Hạo Vũ Tử tu vi nửa bước Thiên Tôn, cùng Giới Vương bình thường so sánh tự nhiên là chênh lệch thật lớn!

Chương 1294: Khám phá pháp tắc

Chương này không có bản dịch, tạm thời đọc tạm bản convert nha.

"Hạo Vũ Tử, ngươi vậy mà ra tay công kích lão phu, ngươi muốn khơi mào nhân loại cùng Yêu tộc chiến tranh sao?"

Hai cái Yêu tộc lão giả, chỉ là Giới Vương tu vi, nhưng lại không sợ trời không sợ đất, trên thực tế Yêu tộc rất nhiều Vương giả đều là như thế này tính cách, bọn hắn căn bản không biết nén giận, cũng sẽ không biết sợ hãi cường giả. Bọn họ là một cái điên cuồng chủng tộc, đã từng có người bắt đi bọn hắn trong tộc có được Vương tộc huyết mạch hài đồng, dùng cho luyện đan, kết quả Yêu tộc đem người nọ chỗ thế lực, kể cả chỗ tinh cầu, toàn bộ đồ diệt.

Rất nhiều người cũng biết, Yêu tộc là tên điên, bọn hắn thực chất bên trong, tựu dấu diếm dã thú bản tính, như chó dại một loại, một khi chọc bọn hắn, nếu không chắc chắn thu nhận điên cuồng trả thù, dù là thân vẫn cũng sẽ không tiếc.

Bất quá Hạo Vũ Tử đối với những căn bản này không sợ, hắn lạnh lùng cười cười, nói ra: "Hai người các ngươi mệnh, còn không có như vậy đáng giá, coi chừng ta đánh gãy toàn thân của các ngươi cốt cách, đem các ngươi đưa về Yêu tộc đi, tại địa bàn của ta, tựu cho ta thành thật một chút!"

Rất nhiều người tộc, không quen nhìn Yêu tộc, Ma tộc những dị tộc này, trong lịch sử, cũng bộc phát qua nhân tộc cùng chủng tộc khác đại chiến, nhưng là chân chính xoắn diệt đối phương, hay là muốn trả giá thật lớn một cái giá lớn, ít khả năng.

Cho nên hiện tại Thần Vực, vẫn là mấy đại chủng tộc cùng tồn tại. Thiên Diễn Đại Lục Cự Ma tộc, Ải Ma tộc, Man tộc, đều xem như Ma tộc chi nhánh, Yêu Tinh tộc tắc thì cùng Yêu tộc đáp thượng một chút quan hệ, kỳ thật càng tiếp cận Nhân tộc, dù sao Thiên Diễn Đại Lục ngăn cách quá lâu, một ít huyết mạch lưu truyền tới, trải qua mười vạn năm phồn diễn sinh sống, cũng chầm chậm làm giảm bớt.

Hai cái Yêu tộc trưởng lão mặt mũi tràn đầy hung quang, bọn hắn nhìn về phía Hạo Vũ Tử, lại nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

"Chúng ta đi!"

Hai đại Yêu tộc trưởng lão · đem Yêu tộc vương tử đưa xuống dưới, bọn hắn không có tính toán như vậy xám xịt ly khai, Yêu tộc cao ngạo cũng không cho phép bọn hắn làm như vậy.

Bọn hắn sẽ tiếp tục so xuống dưới, chiến đấu, giết chóc, đây mới là bọn hắn sinh hoạt chủ đề.

"Lâm Minh chiến thắng!"

Hạo Vũ Tử đại thịnh tuyên bố, nhìn về phía Lâm Minh trong ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng · vốn là Lâm Minh mưu lợi leo lên Phong Thần đài, Hạo Vũ Tử tuy nhiên coi trọng · nhưng cũng không có đến kinh hãi tình trạng · mà bây giờ, Lâm Minh dùng Thần Hải trung kỳ tu vi, ba mươi mốt tuổi Cốt Linh đi đến một bước này, có thể nói Thần Vực trăm vạn năm kỳ tài, nếu như không phải hắn sanh ra ở tên thiên tài này cũng khởi đích niên đại, Lâm Minh hào quang nhất định lại để cho tất cả mọi người ảm đạm thất sắc!

"Lâm Minh quá mạnh mẽ! Đáng đánh, quá hả giận · cái kia Yêu tộc tên điên · nên đánh như vậy."

"Cực kỳ khủng khiếp rồi, như vậy xuống dưới Lâm Minh rất có thể trùng kích Top 3!"

"Top 3? Cái kia muốn cùng Tiểu Ma Tiên, Hành Si, Băng Mộng tranh hùng, ngươi xem ba người bọn hắn, cái nào có thể thay thế xuống?"

Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng, Hành Si ba người đã xâm nhập thể xác và tinh thần, cho người một loại cao không thể trèo lên cảm giác.

"Cái kia Hành Si rốt cuộc là cái gì thực lực chúng ta không biết, Tiểu Ma Tiên cũng chỉ là nghe đồn rất lợi hại, thực lực của bọn hắn chúng ta đều không có tận mắt nhìn thấy · thế nhưng mà Lâm Minh, chúng ta là thấy rất rõ ràng a! Cái kia Yêu tộc vương tử cũng không yếu a, đồng dạng bị Lâm Minh làm ra rồi."

Lâm Minh lần lượt chứng minh chính mình, không dựa vào người khác đồn đãi, không chỗ tựa lưng sau thế lực thêm phân, hoàn toàn dựa vào lần lượt thực chiến, càng làm cho người tin phục.

Hơn nữa Lâm Minh là tiểu thế lực xuất thân, càng có thể chiếm được một ít Giới Vương thế lực · thánh thế lực tuổi trẻ tuấn kiệt hảo cảm. Nguyên bổn thiên tôn truyền nhân, giống như là đặt ở những Giới Vương này thế lực · thánh thế lực đệ tử trên người Đại Sơn, bọn hắn vô luận thiên phú, tài nguyên, truyền thừa đều không bằng người khác, khó tránh khỏi sinh ra không cách nào chống lại ý niệm trong đầu, nhưng là bây giờ có Lâm Minh, hắn dùng chính mình thực lực tuyệt đối nói cho mọi người, tiểu thế lực xuất thân, đồng dạng có thể thành tựu tuyệt đỉnh thiên tài.

Điều này thật sự là ủng hộ nhân tâm!

Đương nhiên, có người sùng bái Lâm Minh, cũng có rất nhiều người ghen ghét, vô luận như thế nào, Lâm Minh đều đứng ở chỉnh cái Thần Vực trên võ đài, giờ khắc này, toàn bộ Thần Vực thế lực lớn, không có không biết tên hắn.

Lâm Minh đi xuống đài đến, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Yêu tộc vương tử thực lực xác thực không kém, một trận chiến này Lâm Minh tuy nhiên còn có một chút chiêu thức vô dụng thôi đi ra, nhưng là thắng được không thoải mái.

"Lâm Minh, ngươi nghỉ ngơi thật tốt thoáng một phát, vòng thứ nhất, ngươi hội ngưng chiến, bất quá kế tiếp một vòng, ngươi đem hội cái thứ nhất lên sân khấu, chính giữa cách lưỡng cuộc tranh tài, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si vòng thứ nhất đều luân không, vòng thứ nhất sau khi kết thúc, hội nghỉ ngơi một canh giờ, ngươi không có vấn đề a?"

Tại Lâm Minh bên tai, Hạo Vũ Tử Chân Nguyên truyền âm vang lên.

Vừa rồi Lâm Minh cùng Yêu tộc vương tử một trận chiến là tạm thời chọc vào đi, Lâm Minh vốn là vòng thứ nhất chiến đấu còn không có đánh, cái này lại để cho chiến đấu phân tổ phát sanh biến hóa, bởi vì Yêu tộc vương tử một người đánh cho hai trận, làm cho những người còn lại là số lẻ, không có biện pháp phân phối trận đấu rồi, vì vậy Hạo Vũ Thiên Cung dứt khoát lại để cho Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si ba người đồng thời luân không.

Làm như vậy, cũng là vì lại để cho trận đấu càng công bình, bởi vì này ba người thực lực không thể nghi ngờ, ai đụng phải bọn hắn ai chịu thiệt, mặc dù tại Hạo Vũ Tử xem ra, Lâm Minh có khả năng cùng bọn họ một trận chiến, nhưng là cũng sẽ biết át chủ bài ra hết, làm cho hắn ở phía sau trong chiến đấu chịu thiệt, cho nên trực tiếp luân không là tốt nhất cách làm.

"Không có vấn đề, ta muốn hỏi một chút đối thủ là ai?" Lâm Minh đối với Hạo Vũ Tử nói ra. Lâm Minh sự khôi phục sức khỏe xa so Hạo Vũ Tử tưởng tượng cường đại, đối chiến Yêu tộc vương tử những tiêu hao này không đáng kể chút nào.

"Đối thủ của ngươi là... Long Nha!"

Hạo Vũ Tử kéo dài thanh âm nói ra, Lâm Minh nghe xong trong nội tâm có chút rùng mình.

Long Nha!

Rốt cục muốn cùng Long Nha giao thủ! Lâm Minh cùng Long Nha coi như là hữu duyên, dự tuyển! Tựu cùng một chỗ, bọn hắn cùng một chỗ phát triển, thậm chí Long Nha bởi vì mở ra Tam Sinh Đồng, phát triển biên độ so Lâm Minh càng lớn hơn một chút.

Vô luận dự tuyển thi đấu hay vẫn là đấu bán kết, hai người đều bởi vì đủ loại nguyên nhân không có giao thủ, mà bây giờ, rốt cục muốn một trận chiến.

Cái này chỉ sợ là một hồi trận đánh ác liệt! Cũng là bởi vì nguyên nhân này, Hạo Vũ Tử mới chuyên môn dặn dò Lâm Minh cần nghỉ ngơi tốt.

"Ta đã biết!"

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, hắn đã có chút không thể chờ đợi được rồi.

Kế tiếp vòng thứ nhất cuộc chiến thứ ba, đúng là Long Nha xuất chiến, đối thủ của hắn là Thạch Quật.

Chính thức coi được Thạch Quật đích xác rất ít người, dù là lúc trước Thạch Quật tại leo lên Sát Lục Chi Thành thời điểm, một kích đánh bại Huyết Thủ.

"Thạch Quật ······ Pháp Thể Song Tu, đối chiến Long Nha Tam Sinh Đồng, cái này có ý tứ rồi, Thạch Quật tiểu gia hỏa này, tựa hồ cũng có chút kỳ ngộ, nếu không không có khả năng đem Pháp Thể Song Tu tu luyện tới loại trình độ này."

Tại Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Tử vừa cười vừa nói, Lâm Minh đã ở chú ý Thạch Quật.

Tại Long Nha cùng Thạch Quật lên sân khấu thời điểm, trên lôi đài vang lên thủy triều một loại tiếng hoan hô, nhưng là phần lớn người đang hô hoán Long Nha danh tự, có rất ít la lên Thạch Quật.

Long Nha tướng mạo thanh tú, làn da tái nhợt, mà Thạch Quật lại cao lớn thô kệch, tại ngoại hình bên trên, Long Nha tựu thắng được đại đa số nữ tính đệ tử trẻ tuổi hoan nghênh, huống chi Long Nha biểu hiện ra thực lực, cũng so Thạch Quật muốn cường.

"Tên gia hỏa này, thật sự là đem người xem thường rồi, tên mặt trắng nhỏ này, ta cũng không tin đánh không lại hắn!"

Thạch Quật tại trong lòng nói ra, hắn không biết xem thấp Long Nha, Long Nha thực lực xác thực kinh người, nhưng là hắn đối với chính mình cũng có mười phần tin tưởng.

"Uống!"

Thạch Quật quát lên một tiếng lớn, toàn thân khí thế vô hạn kéo lên, một khắc này, đứng tại lôi đài bên trong đích hắn phảng phất một núi cao! Hắn tu luyện chính là Thổ hệ pháp tắc, hơn nữa cũng đem Thổ hệ pháp tắc tu luyện tới đệ ngũ trọng ý cảnh đại thành.

"Thiên Sơn ấn!"

Thạch Quật cầm trong tay trường côn, xuất thủ trước, một kích này, hắn liền đem chính mình lĩnh ngộ Đại Địa pháp tắc vận dụng đến cực hạn, một chiêu đánh ra, như là núi cao nghiêng sập, đại địa văng tung tóe!

Long Nha cầm trong tay Long Nha kiếm, sắc mặt lạnh nhạt, con của hắn đã biến thành cây kim hình dạng, hắn thình lình mở ra Tam Sinh Đồng.

"Rầm rầm rầm!"

Vô cùng Thổ hệ nguyên khí hội tụ, hội tụ thành màu vàng đất hào quang, tại trên bầu trời hình thành một tòa vạn trượng núi cao, trùng trùng điệp điệp đánh tới hướng Long Nha!

Khán giả thấy như vậy một màn, đều phát ra kinh hô, một tòa vạn trượng núi cao sức nặng quả thực không cách nào đoán chừng, lại chấm dứt đối với năng lượng quán chú sau nện xuống đến, đại địa đều muốn nát bấy! Võ Giả như thế nào ngăn cản?

Một kích này, không thể địch nổi!

Tất cả mọi người nhìn về phía Long Nha, Long Nha như cũ là một bộ bình tĩnh biểu lộ, trong mắt hắn, Thạch Quật Thổ hệ pháp tắc là bất luận cái cái gì một tia lưu chuyển đều bị hắn thấy rất rõ ràng.

Trong nháy mắt đó, Long Nha xuất kiếm rồi, vô dụng thôi bất luận cái gì pháp tắc, chỉ là đơn giản ở thân kiếm quán chú Chân Nguyên, bay bổng một kiếm đâm về vạn trượng Đại Sơn.

"Cái gì!?"

"Dùng bốn thước trường kiếm, đối kháng Thạch Quật vạn trượng

Đại Sơn?"

"Quá điên cuồng! Thạch Quật Thổ hệ pháp tắc, đã sớm đạt tới nguyên khí thực chất hóa cảnh giới, cái này núi không phải hư ảnh, là chân chân chính chính nguyên khí Đại Sơn, chính diện va chạm xuống, Long Nha cánh tay chỉ sợ đều muốn đứt rời!"

Mọi người đang nói, Long Nha đã một kiếm đâm vào núi cao một loại điểm, trong tích tắc yên tĩnh, thời gian phảng phất tại một khắc này đình chỉ.

Long Nha năng lượng, toàn bộ quán chú trong lòng núi, so sánh với Thạch Quật bộc phát ra năng lượng yếu nhược không lớn lắm, nhưng mà trong khoảnh khắc đó, không thể tưởng tượng nổi một màn đã xảy ra.

Nguyên khí Đại Sơn, theo Long Nha đâm trúng cái kia một điểm, đột nhiên rạn nứt ra, vô số vết rạn, bò đầy sơn thể, như là mạng nhện một loại.

"Ầm ầm!"

Sông núi vỡ vụn, cả tòa nguyên khí Đại Sơn, nát bấy thành vô số hòn đá, triệt để sụp đổ!

"Cái gì!?"

"Hắn làm sao làm được?"

"Một kiếm nát bấy vạn trượng Đại Sơn!"

Toàn trường người xem đều là quá sợ hãi, liền Lâm Minh đều là đồng tử co rụt lại, nếu như Long Nha dùng thực lực tuyệt đối áp chế Thạch Quật, Lâm Minh cảm thấy là hợp tình lý, nhưng là tựu như vậy nhẹ nhàng bâng quơ một kiếm, tựu triệt để đánh nát Thạch Quật một kích toàn lực.

"Cặp kia mắt ……" Lâm Minh nhìn về phía Long Nha con ngươi, "Đôi mắt này, có thể xem thấu pháp tắc, Thạch Quật pháp tắc tại Long Nha con mắt trước mặt không chỗ nào ẩn trốn!"

Lâm Minh cũng không biết Long Nha đôi mắt này lai lịch, nhưng là hắn lại có thể đại khái đoán chừng ra đôi mắt này một ít năng lực, thính phòng bên trên vô cùng nhiều cường giả cũng là như thế.

"Cái này Long Nha có thể khám phá pháp tắc, cho nên mới lập tức tìm được Thạch Quật chiêu thức nhược điểm, đơn giản đánh nát Thạch Quật huyễn hóa ra đến nguyên khí Đại Sơn, nếu như ai pháp tắc đều bị cái kia Long Nha một lập tức mặc, còn thế nào chiến đấu? Hắn cơ hồ dựng ở thế bất bại rồi!"

"Ta nghe nói Long Nha bản thân Thời Không pháp tắc cũng đã tu luyện tới cực cao cảnh giới, khám phá người khác pháp tắc, rồi sau đó dùng chính mình Thời Không pháp tắc công kích đối thủ, đáng sợ người trẻ tuổi!"

"Ta vốn tưởng rằng Lâm Minh nhất định phải trước bốn, thậm chí Top 3, hiện tại cũng nói không chính xác rồi, những hắc mã này, một thớt so một thớt hắc! Lâm Minh cùng Long Nha, thật không biết ai mạnh ai yếu."

Chương 1295: Khó bề phân biệt

Hai mắt của Long Nha thật sự khiến người lạnh lòng, mọi chiêu thức, pháp tắc đều bị nhìn thấu, khiến người căn bản không dâng lên nổi dũng khí chống lại.

Mắt thấy tuyệt chiêu Thiên Sơn Ấn của mình bị đánh tan, sắc mặt Thạch Quật rất khó coi.

- Ngươi quả thật lợi hại, tuy nhiên thực lực của ta không chỉ đơn giản là pháp tắc hệ Thổ. Chỉ bằng vào đôi mắt kia, ngươi còn không thể chiến thắng ta.

Thạch Quật hét lớn một tiếng, khớp xương toàn thân nổ vang, hắn trực tiếp mở ra Bát Môn Độn Giáp, ở phía sau lưng hiện ra một con rùa thật lớn.

Con rùa này có một cái đầu rồng thật lớn, thân phủ mai cứng, bốn chân giống như voi, thân lớn như núi.

- Là hư ảnh Long Quy!

Rồng sinh chín con, Long Quy chính là một trong số đó.

- Bát Môn Độn Giáp của Thạch Quật mở ra bảy môn, cũng giống như ta, hơn nữa hắn còn có thể gọi ra hư ảnh Long Quy. Sợ là đạt được cơ duyên có liên quan Long Quy.

Lâm Minh đang suy nghĩ, Thạch Quật cười ha hả:

- Ta mười năm trước thăm dò bí cảnh Dị Giới, chiếm được một quả trứng Long Quy ngủ say. Ta dùng phương pháp đặc thù, mất thời gian đến mấy năm ăn quả trứng Long Quy này từng chút một. Trừ pháp tắc không nói, sức mạnh thân thể của ta cũng đạt tới đỉnh cực cao!

Thạch Quật lời này vừa nói ra, người xem toàn trường đều trong lòng ngạc nhiên. Vận khí của Thạch Quật này cũng quá tốt chứ hả!

Giá trị của trứng Long Quy nhưng là muốn vượt qua Long cốt Chí Tôn do Lâm Minh đạt được. Huyết mạch Long Quy tuy rằng không bằng Thương Long, nhưng là Thạch Quật đạt được chính là trứng Long Quy còn có sức sống, tự nhiên quý báu hơn nhiều so với một đoạn xương Thương Long đã chết nhiều năm.

Một quả trứng Long Quy xuất thế, người mạnh Giới Vương giới lớn đều phải vì thế mà tranh vỡ đầu.

- Thì ra là thế, không trách Thạch Quật có thể mở ra bảy môn đầu của Bát Môn Độn Giáp.

Lâm Minh nói thầm trong lòng. Dưới quy tắc thiên đạo hiện có, Bát Môn Độn Giáp mở đến loại trình độ này, không có cơ duyên là không có khả năng.

Kỳ thật chỗ tốt của trứng Long Quy đối với Thạch Quật xa xa không đơn giản chỉ là mở ra Bát Môn Độn Giáp. Long Quy vốn chính là Thần thú hệ thổ, cùng pháp tắc của Thạch Quật hợp nhau càng tăng mạnh, cho nên Thạch Quật mới có thể nhảy vọt trở thành cao thủ đỉnh cao.

Nguyên bản Thạch Quật cho rằng đệ nhất hội võ lần này hắn ắt được top 3, nhưng là hiện tại, tuyển thủ mạnh như mây trên trời, hắn tùy tiện gặp phải một người, không ngờ đều ép hắn dùng ra toàn bộ thực lực.

Thạch Quật nói xong những điều này, quay đầu nhìn Lâm Minh một cái, trong ánh mắt mang theo một tia cảm giác về sự ưu việt nhàn nhạt.

Lâm Minh thoáng sửng sốt, ngay sau đó hiểu được ý tứ của đối phương.

Lâm Minh khi chiến đấu gọi ra hư ảnh Thương Long, tự nhiên rơi vào trong mắt Thạch Quật. Thạch Quật ăn trứng Long Quy, có thể mơ hồ cảm nhận được cường độ của sức mạnh Thương Long trong cơ thể Lâm Minh. Hắn đoán Lâm Minh là chiếm được đồ vật dạng như xương, máu Rồng. Luận cơ duyên lớn nhỏ, Lâm Minh tự nhiên không bằng Thạch Quật.

Cùng là võ giả luyện thể, cần dựa vào cơ duyên mở ra Bát Môn Độn Giáp, Thạch Quật tự nhiên muốn cùng Lâm Minh so sánh một phen về cơ duyên. Lâm Minh ở mặt này không bằng Thạch Quật, Thạch Quật tự nhiên có một loại cảm giác về sự ưu việt đến từ số mệnh.

Thực lực chưa chắc có thể sánh bằng Lâm Minh, cơ duyên mạnh hơn Lâm Minh cũng là ưu thế. Cho nên Thạch Quật mới nhìn Lâm Minh một cái.

- Thì ra là thế, tuy nhiên vậy thì sao?

Long Nha nhìn về phía Thạch Quật, sắc mặt bình tĩnh.

Nhìn thấy Long Nha phản ứng như vậy, Thạch Quật nhướng mày:

- Hừ, cố làm ra vẻ!

Long Nha yên lặng lau lưỡi kiếm Long Nha Kiếm, bình tĩnh nói:

- Cơ duyên, số mệnh là bộ phận trọng yếu tổ thành thiên tài, nhưng cũng không phải tất cả. Ngươi cho là chính mình gặp phải một phần cơ duyên lớn, có thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh Thần Vực. Như vậy ngươi sai rồi.

Theo như Long Nha thấy, nhân vật như Lâm Minh, Quân Bích Nguyệt, xuất thân bình dân, trưởng thành đến nông nỗi như bây giờ, tất nhiên gặp được cơ duyên kinh thế. Nhưng là bọn họ cũng không toàn bộ dựa vào cơ duyên đi đến một bước này. Thần Vực nhiều sinh linh như vậy, người vận may có nhiều. Nhưng là thiên tài có thể đứng ở chỗ này, lại chỉ lác đác mấy người mà thôi.

Thạch Quật trước mặt cũng là người có cơ duyên, nhưng mà so với Lâm Minh và Quân Bích Nguyệt hắn lại kém một số thứ.

- Lời thừa thật nhiều, ra tay đi. Ta dùng thuật luyện thể chiến đấu, căn bản không cần dựa vào pháp tắc, ta xem ngươi làm thế nào nhìn thấu điểm yếu của ta.

Thạch Quật nói xong, toàn thân bùng nổ, hắn giống như một con man thú thái cổ trực tiếp xông về phía Long Nha!

Vào khoảnh khắc đó, Long Nha trong lòng giếng cổ không gợn sóng, hắn nhẹ nhàng sờ chuôi Long Nha Kiếm, yên lặng nói:

- Ngươi không dùng pháp tắc, như vậy để ta dùng.

Vào khoảnh khắc trường côn của Thạch Quật sắp chạm vào trên người Long Nha, thời gian chợt chậm lại! Lực lượng thời gian bên cạnh Thạch Quật trong nháy mắt đó bị Long Nha làm vặn vẹo!

Thạch Quật phản ứng cực nhanh, khớp xương toàn thân nổ vang, lực lớn triệu cân bùng nổ, muốn bằng vào sức mạnh tránh thoát trói buộc của pháp tắc Thời Gian!

Rắc rắc!

Lực lượng thời gian bị xông phá, cơ bắp toàn thân Thạch Quật gồ lên, mạch máu nhô lên. Nhưng mà giờ khắc này hắn lại cảm giác lâm vào trong lốc xoáy thời gian, không phân biệt hiện tại, quá khứ và tương lai, thậm chí tư duy đều gần như đình trệ. Trình độ về pháp tắc Thời Gian của Long Nha hơn xa tưởng tượng của Thạch Quật.

Nếu là võ giả bình thường, pháp tắc Thời Gian yếu một chút, rất dễ dàng bị Thạch Quật dùng sức mạnh xông phá. Nhưng mà Long Nha thật sự quá mạnh mẽ, bất kể chân nguyên, pháp tắc đều cao hơn Thạch Quật một cấp bậc, Thạch Quật căn bản không thể chống lại.

Vút!

Thân hình Long Nha nhoáng lên, cùng Thạch Quật giao nhau mà qua, Long Nha Kiếm xé rách chân nguyên hộ thể của Thạch Quật, để lại trên cổ hắn một vạch máu tinh tế.

Thạch Quật thân thể cứng ngắc, toàn thân lạnh như băng. Trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm giác mình dường như đã chết một lần, trong nháy mắt trường kiếm của Long Nha chém tới đó, thật sự như Tử Thần phủ xuống!

Mà khiến Thạch Quật khiếp sợ nhất chính là, cho dù tốc độ hắn không bằng Long Nha, hắn cũng có chân nguyên hộ thể, cũng có thuật luyện thể hộ thể. Nhưng mà hết thảy điều này ở trước mặt kiếm của Long Nha yếu ớt giống như giấy. Long Nha cứ như vậy một kiếm lặng yên không tiếng động cắt mở chân nguyên hộ thể cùng phòng ngự ngoài thân của Thạch Quật. Chỉ cần kiếm của hắn đi thêm ba bốn tấc, đầu của Thạch Quật đều sẽ bị Long Nha cắt rơi!

- Làm... Làm sao có thể...

Ánh mắt Thạch Quật đờ đẫn, trên người toàn là mồ hôi lạnh:

- Phòng ngự của ta làm sao lại kém không chịu nổi như thế.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, công kích của Long Nha quá nhanh quá sắc bén, cho dù là cách xa như vậy, bọn họ đều cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Đây chính là thực lực chân chính của Long Nha?

- Công kích thật mạnh!

Lâm Minh đồng tử hơi co rụt. Công kích của Long Nha quá sắc bén, cho dù với phòng ngự của Lâm Minh cũng không có lòng tin đỡ được. Chiến đấu với Long Nha, không thể bị hắn chém trúng, nếu không tất nhiên thương nặng!

Long Nha thu hồi trường kiếm, lạnh nhạt nhìn Thạch Quật một cái, giọng lạnh lùng:

- Cắt mở phòng ngự của ngươi không phải lưỡi kiếm mà là không gian.

Ngay từ đầu, kiếm của Long Nha vốn không tiếp xúc với da của Thạch Quật mà là dựa vào lực lượng không gian cắt mở phòng ngự của Thạch Quật.

Đến loại trình độ như Long Nha, hắn vận dụng pháp tắc Không Gian, không cần lưỡi kiếm giết người, trực tiếp dùng lực lượng không gian có thể giết người ở ngoài trăm bước. Không gian vô hình vô ảnh, muốn né tránh hết sức khó khăn!

Võ giả tinh thông pháp tắc Không Gian đáng sợ, kiếm khách tinh thông pháp tắc Không Gian càng đáng sợ. Không gian càng thêm sắc bén so với lưỡi kiếm!

- Long Nha này... còn là người sao?

- Thạch Quật tuyệt đối không yếu, nhưng so với Long Nha, chênh lệch quá xa!

Không ai sẽ cho rằng Thạch Quật yếu, hắn bản thân là truyền nhân Thiên Tôn, tuy rằng Thiên Cung nơi hắn ở xem như là tầng chót trong Thiên Cung, nhưng là bản thân hắn thiên phú nghịch thiên, cắn nuốt trứng Long Quy. Thiên hạ có mấy người có thể có loại cơ duyên này? Thạch Quật dưới trạng thái như vậy, đối mặt với Long Nha rồi lại bị đánh cho thê thảm như vậy!

- Quá biến thái. Thực lực này, nói không chừng còn mạnh hơn Lâm Minh!

Lâm Minh đối chiến Yêu tộc Vương tử, còn đánh một hồi lâu. Thạch Quật tuy nói khả năng không bằng Yêu tộc Vương tử, nhưng là thua hoàn toàn triệt để, không hề có sức đánh trả.

- Long Nha chỉ sợ có vốn liếng cạnh tranh top 3... Hết chỗ nói rồi, ta hiện tại đều không biết top 3 đến tột cùng sẽ là ai nữa.

Mới đầu mọi người đều cho rằng Tiểu Ma Tiên, Hành Si, Băng Mộng là xác định vững chắc top 3. Nhưng là hiện tại, Lâm Minh, Long Nha, người sau mạnh hơn người trước, thoạt nhìn đều không thể chiến thắng. Điều này khiến cho kết quả thi đấu khó bề phân biệt, tràn ngập biến số.

- Đừng quên còn có Quân Bích Nguyệt. Ngươi xem từ đầu đến giờ, hắn một mực ôm con thỏ, chiến đấu kịch liệt như vậy, Lâm Minh và Long Nha biến thái như thế, hắn đều mặt không đổi sắc. Ngươi nói hắn có thể yếu sao?

Quân Bích Nguyệt lúc trước ba chiêu đánh bại một gã truyền nhân Thiên Tôn, mà truyền nhân Thiên Tôn kia cũng không phải hạng vô danh. Sau khi thua bởi Quân Bích Nguyệt, truyền nhân Thiên Tôn kia trong 17 trận chiến đấu còn lại đều giữ toàn thắng, thành tích ở tập đoàn thứ hai cũng là đỉnh cao. Thậm chí có khả năng cùng với Công Dương Đao phát ra khiêu chiến đối với mấy người cuối cùng của tập đoàn thứ nhất. Vị trí của Hoa Huyễn chưa chắc giữ được.

Chính là độc nhân như vậy, ở trước mặt Quân Bích Nguyệt lại thua thê thảm như thế. Quân Bích Nguyệt từ đầu đến giờ luôn là bộ dạng xem nhạt hết thảy, dường như tất cả mọi chuyện đều không quan hệ với hắn. Bao gồm cả khiêu khích của Yêu tộc Vương tử lúc trước, chiến đấu của đối thủ hắn đều không chú ý. Kỳ quái nhất chính là, hắn từ đầu chí cuối đều ôm một con thỏ, chậm rãi vuốt ve bộ lông nó. Loại chuyện này bình thường chỉ có thiếu nữ mới làm, Quân Bích Nguyệt làm như vậy cũng quá ẻo lả chứ hả.

Con thỏ kia chẳng lẽ có điểm đặc thù gì?

- Đệ nhất hội võ lần này, mức độ kịch liệt đã không thể tưởng tượng.

- Ta đều không chờ đợi được nữa! Thật muốn xem bọn họ giao thủ!

Khi mọi người đang nói, lúc này Hạo Vũ Tử đi lên lôi đài, lớn tiếng nói:

- Trận thứ bốn, Quân Bích Nguyệt vs Bạch Nghiêu!

Lời vừa nói ra, toàn trường sôi trào!

Lại là một trận đấu nặng ký, về phần Bạch Nghiêu càng không cần phải nói, là đệ tử xuất chúng nhất của Hạo Vũ Thiên Cung mấy chục vạn năm đến nay. Hạo Vũ Thiên Tôn lần này ra mặt chủ trì đệ nhất hội võ, có nguyên nhân rất lớn chính là vì Bạch Nghiêu.

Là bề mặt của Hạo Vũ Thiên Cung, Bạch Nghiêu tự nhiên cũng thực lực kinh người.

Hơn nữa, trong tỷ lệ cược đưa ra, cũng không đưa ra Bạch Nghiêu, điều này cũng càng khiến mọi người chờ mong, thực lực của Bạch Nghiêu sẽ tới trình độ nào.

- Bạch Nghiêu, không sao chứ.

Trước khi Bạch Nghiêu ra sân, vài tên sư huynh nói với hắn. Tuy rằng bọn họ đối với hắn có lòng tin, nhưng là Quân Bích Nguyệt quá biến thái, muốn đánh thắng rất không dễ dàng.

- Ta rất tốt.

Bạch Nghiêu hít sâu một hơi.

- Ừm, hết sức là tốt rồi. Quân Bích Nguyệt này không dễ đối phó, hiện tại thực lực bày ra đã không phải tầm thường rồi.

- Ta biết.

Bạch Nghiêu chậm rãi quấn chặt băng tay, vai đeo trường kiếm đi lên lôi đài. Trận chiến này, áp lực của hắn không nhỏ!

Chương 1296: Song tinh quyết đấu

- Bạch Nghiêu, xin chỉ giáo!

Bạch Nghiêu đứng trên lôi đài, tay cầm một thanh trọng kiếm, đối mặt với Quân Bích Nguyệt. Quân Bích Nguyệt vẻ mặt hờ hững, trong tay hắn vẫn cầm thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ kia.

- Bạch Nghiêu! Bạch Nghiêu!

Trên khán đài phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, đây là sân nhà của Hạo Vũ Thiên Cung, cổ vũ Bạch Nghiêu đương nhiên là nhiều.

Bạch Nghiêu bình tĩnh tâm thần, trận chiến này hắn không thể thua. Nếu không, thua khí thế, sau này hắn đối mặt với đám người Lâm Minh, Long Nha, chỉ sợ sẽ một đường thua trận. Ba người Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, Hành Si càng không cần phải nói.

Điều này chỉ có thể nói Bạch Nghiêu xui xẻo. Bạch Nghiêu đã rất mạnh rồi, các lần hội võ trước, thực lực như Bạch Nghiêu ở Thiên Bảng tranh top 3 dư dả, mà hiện tại liên tiếp ba chú ngựa ô nhảy ra, người sau mạnh hơn người trước. Một người ba chiêu bại truyền nhân Thiên Tôn, một người hành hung Yêu tộc Vương tử, một người là đệ tử duy nhất của Tam Sinh lão nhân. Mà Tam Sinh lão nhân là đại năng thái cổ mà Thần Mộng Thiên Tôn đều sẽ tôn kính mấy phần, một đôi Tam Sinh Đồng nhìn thấu mọi pháp tắc. Điều này còn để cho người sống hay không?

Áp lực của hắn sao có thể không lớn.

Dù sao hắn là chủ nhà, nếu là thua bởi võ giả bình dân, rất khó coi. Rất bất hạnh, đối thủ của hắn Quân Bích Nguyệt chính là người như vậy. Thực lực cao đến thái quá, cố tình không có bất kỳ bối cảnh.

- Ra tay đi.

Quân Bích Nguyệt nói.

Bạch Nghiêu không hề khách khí, dẫn đầu ra tay.

- Hạo Vũ Thần Công!

Bạch Nghiêu vừa lên liền dùng ra Thần Võ vô thượng của Hạo Vũ Thiên Cung. Trong nháy mắt đó, khí thế của hắn bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một mực tăng đến gấp đôi còn không ngừng, cuối cùng khí thế của hắn ước chừng gấp ba vốn có.

Chẳng những khí thế biến thành gấp ba, chân nguyên, thế giới lực trong cơ thể hắn toàn bộ đều biến thành gấp ba vốn có.

- Ồ? Hạo Vũ Thần Công này?

Lâm Minh hơi hơi kinh hãi. Công pháp trực tiếp làm khí thế tăng vọt, cùng loại Tà Thần lực, nhưng là biên độ gia tăng lớn hơn Tà Thần lực. Hơn nữa Tà Thần lực là tính bộc phát mà Hạo Vũ Thần Công dường như là tính kéo dài. Chỉ riêng từ điểm này, quả thật Hạo Vũ Thần Công càng mạnh, tuy nhiên trọng điểm của Tà Thần lực ở chỗ cây Tà Thần cùng với Lôi Hỏa lực vượt ra ngoài pháp tắc thiên đạo. Điểm này không phải Hạo Vũ Thiên Cung có thể so sánh.

- Không nghĩ tới, Bạch Nghiêu đã đem Hạo Vũ Thần Công luyện đến giai đoạn thứ hai rồi.

- Bạch Nghiêu quả thật thiên phú kinh người, lúc trước trên Phong Thần Đài cũng trèo đến 6500 trượng. Tuy rằng so với Lâm Minh và Long Nha thì kém rất nhiều, nhưng đó là bởi vì phương pháp của hắn không được, Phong Thần Đài cũng không thể nói rõ hết thảy. Đệ nhất hội võ này thiên tài tập hợp, hy vọng Bạch Nghiêu có thể sáng tạo kỳ tích đi.

Hạo Vũ Thiên Cung là một bộ Thần Võ vô thượng phụ trợ, nguyên lý cơ bản của nó là ở trong cơ thể sáng lập thế giới trong cơ thể thứ hai, thậm chí thứ ba, thứ tư, thứ năm. Bạch Nghiêu hiện tại đã sáng lập thế giới trong cơ thể thứ ba, chính đang không ngừng hoàn thiện.

- Thần Võ vô thượng, mỗi một loại đều có thể xưng nghịch thiên, mà Thiên Tôn có thể sáng tạo Thần Võ vô thượng đều không phải hạng tầm thường.

Dưới sự phụ trợ của Hạo Vũ Thiên Cung, Bạch Nghiêu ra tay:

- Kim Quang Thuấn Sát Kiếm.

Bạch Nghiêu tu luyện chính là pháp tắc hệ Kim, dưới sự duy trì của Hạo Vũ Thiên Cung, một kiếm này chém ra uy lực không hề kém so với một đòn toàn lực của người mạnh Thần Biến hậu kỳ.

Đối mặt với một đòn này, Quân Bích Nguyệt lùi sau một bước, một tay vẽ hờ thái cực. Hai khí Âm Dương dung hợp mà đến, ở trên không hình thành đồ án Thái Cực Âm Dương Ngư. Thái Cực Đồ xoay tròn, dường như cất chứa vô số huyền diệu. Kiếm quang của Bạch Nghiêu đâm vào trên Thái Cực Đồ, một màn quỷ dị đã xảy ra. Kiếm quang rồi lại như trâu đất xuống biển, hoàn toàn biến mất.

- Cái gì!?

Bạch Nghiêu trong lòng kinh hãi. Hắn bởi vì quá độ coi trọng trận chiến này, vừa lên liền vận chuyển Hạo Vũ Thần Công, phát ra một đòn toàn lực. Uy lực một đòn này là mạnh, nhưng là lại dường như một quyền mạnh nhất đánh lên bị bông, căn bản không dùng ra sức.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Bạch Nghiêu không kịp nghĩ kỹ, lúc này Quân Bích Nguyệt đã một kiếm đâm tới.

Một thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ bao phủ hào quang hai màu Âm Dương đâm thẳng ngực Bạch Nghiêu! Trong nháy mắt đó, mọi thứ trên đời đều biến thành hai màu đen trắng đơn điệu, công kích vô cùng quỷ dị!

- Kim Diệu Trảm!

Bạch Nghiêu cắn răng, đột nhiên bổ ra một kiếm, cùng kiếm quang của Quân Bích Nguyệt va chạm mạnh cùng một chỗ. Hai luồng kiếm quang triệt tiêu lẫn nhau, không có năng lực bùng nổ. Kiếm quang, chân nguyên, thế giới lực đều dường như bị một luồng sức mạnh vô hình cắn nuốt trong nháy mắt đó, cái gì cũng không còn lại, im lặng quỷ dị.

Loại cảm giác tịch diệt này khiến Bạch Nghiêu trong lòng hoảng hốt. Chiêu thức của Quân Bích Nguyệt quá quỷ dị, chiến đấu với hắn có loại cảm giác vô cùng áp lực.

Vút!

Quân Bích Nguyệt lại đâm ra một kiếm, đồng dạng pháp tắc Âm Dương nhưng là uy lực mạnh hơn vừa rồi, tốc độ cũng nhanh hơn, không thể nắm giữ quỹ tích.

Âm Dương Đồ xoay tròn, dường như muốn cất chứa mọi thứ trong trời đất.

Giữa hai kiếm này không hề có giãn cách, chân nguyên của Quân Bích Nguyệt dường như vô cùng vô tận.

Bạch Nghiêu trong lòng kinh hãi, may mắn hắn có Hạo Vũ Thần Công tương trợ, trong cơ thể ba cái thế giới, thế giới lực xem như là theo kịp. Bằng vào luồng sức mạnh này, Bạch Nghiêu và Quân Bích Nguyệt chiến đấu kịch liệt.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm... năm kiếm... 10 kiếm. Kiếm của Quân Bích Nguyệt càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh. Kiếm quang và chiêu thức của Bạch Nghiêu sau khi va chạm không ngừng tan biến, lại tan biến, đều tiêu tan trong không gian, hóa thành vô hình.

Rõ ràng là công kích vô cùng kịch liệt, nhưng là lại không tạo thành bất kỳ năng lượng bùng nổ cuồng mãnh, loại cảm giác cực độ im lặng này khiến người xem đều không rõ tại sao, cảm giác nhìn rất là khó chịu.

Rất nhanh, Quân Bích Nguyệt đánh ra 63 kiếm!

Mà Bạch Nghiêu miễn cưỡng ứng phó, tuy rằng có chút chật vật mà vội vàng nhưng cuối cùng bằng vào chân nguyên thâm hậu gấp ba so với thiên tài bình thường mà chống chọi được!

Cường độ chân nguyên của Bạch Nghiêu kỳ thật vượt qua Quân Bích Nguyệt, chỉ là về mặt pháp tắc Quân Bích Nguyệt chiếm ưu thế rất lớn. Kiếm quang của Bạch Nghiêu không rõ lý do bị cắn nuốt, thậm chí Bạch Nghiêu khó thể làm rõ ràng Quân Bích Nguyệt rốt cuộc là làm như thế nào.

Đây cũng chính là Bạch Nghiêu có Hạo Vũ Thần Công duy trì, nếu đổi là truyền nhân Thiên Tôn bình thường, đã sớm bị thua.

- Quân Bích Nguyệt này rốt cuộc tu luyện công pháp gì, rồi lại ở cường độ ra chiêu áp chế Bạch Nghiêu sư huynh!

- Ưu thế lớn nhất của Bạch sư huynh chính là cường độ chân nguyên, nếu ở mặt này còn bị Quân Bích Nguyệt kia áp chế, vậy thì nguy hiểm.

- Các ngươi làm sao đều ca ngợi người mà diệt uy phong chính mình. Bạch sư huynh còn có một ưu thế, đó chính là lực kéo dài! Hạo Vũ Thần Công của Thiên Cung chúng ta là công pháp chiến lực liên tục tốt nhất trong Thần Võ vô thượng! Chỉ cần Bạch sư huynh đem Quân Bích Nguyệt kéo vào đánh lâu dài, vậy là thắng!

Trong cơ thể Bạch Nghiêu có ba cái thế giới trong cơ thể, tổng lượng chân nguyên nhiều không nói, thậm chí hắn có thể đem hai thế giới dùng để vận chuyển công pháp, thế giới thứ ba dùng để nghỉ ngơi lấy sức, khôi phục thể lực. Cứ như vậy chiến đấu, quả thật kéo dài, cùng Quân Bích Nguyệt đánh lâu như vậy Bạch Nghiêu quả thật không tiêu hao quá lớn, có thể một mực chiến đấu tiếp.

Mà đúng lúc này, sau khi Quân Bích Nguyệt đánh ra 63 kiếm, chiêu thức của hắn đột nhiên chậm lại. Gián đoạn như vậy kéo dài thời gian chừng một hơi thở, tiếp theo hắn đánh ra kiếm thứ 64!

Ngay khi Quân Bích Nguyệt đánh ra kiếm thứ 64, dị biến chợt sinh ra!

Ở chung quanh Quân Bích Nguyệt và Bạch Nghiêu xuất hiện mấy chục cái Âm Dương Thái Cực Đồ, đếm kỹ chính là 63 cái!

Vị trí của 63 cái Âm Dương Thái Cực Đồ này chính là nơi Quân Bích Nguyệt và Bạch Nghiêu vừa rồi giao thủ 63 lần. Mỗi lần bọn họ giao thủ, kiếm quang đều tan biến, nhìn như biến mất kỳ thật cũng không phải như thế. Mà là đem năng lượng giấu đi, hóa thành Âm Dương Thái Cực Đồ!

Hiện giờ kiếm thứ 64 của Quân Bích Nguyệt đem tất cả Thái Cực Đồ toàn bộ gọi ra, kết hợp Thái Cực Đồ kiếm thứ 64 diễn sinh ra, tổng cộng 64 Thái Cực Đồ!

Cái gọi là vô cực sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái sinh lục thập tứ quái!

Quân Bích Nguyệt dùng ra chính là 64 Âm Dương Kiếm!

Trong nháy mắt, 64 Âm Dương Đồ kết hợp, phong tỏa mọi không gian né tránh của Bạch Nghiêu. Bạch Nghiêu cảm giác mình dường như lọt vào một không gian độc lập, bị trận đồ phong tỏa, căn bản không có phương hướng né tránh!

Bùng!

Thái Cực Đồ đồng loạt nổ tung, Bạch Nghiêu trong nháy mắt đó chân nguyên hộ thể vỡ nát, toàn thân nhuốm máu, thân thể bay ngược ra ngoài.

Bùng!

Bạch Nghiêu ngã mạnh trên đất, Quân Bích Nguyệt nương tay vào khoảnh khắc cuối cùng, ngoài ra Bạch Nghiêu không bị thương nặng gì. Hắn đứng dậy, nhìn về phía Quân Bích Nguyệt, cười khổ một tiếng nói:

- Ta thua.

Hóa ra 64 kiếm này của Quân Bích Nguyệt xem như là một bộ kiếm chiêu, 63 kiếm lúc trước đều là mở đường cho một kiếm cuối cùng. Mà Bạch Nghiêu căn bản là không thể nhìn thấu huyền cơ trong đó, chênh lệch quá xa.

- Quân Bích Nguyệt thắng!

Hạo Vũ Tử lên đài tuyên bố, trong lòng lại không phải tư vị. Kỳ thật không đưa ra tỷ lệ cược của Bạch Nghiêu, một là vì tránh hiềm nghi, hai là vì để giữ lại cho Hạo Vũ Thiên Cung một chút thể diện. Nguyên bản dựa theo phỏng đoán của Hạo Vũ Tử, tỷ lệ cược của Bạch Nghiêu sẽ xếp ở phía sau Lâm Minh, Quân Bích Nguyệt, Long Nha thậm chí là Yêu tộc Vương tử, thật sự hơi khó coi.

Trận chiến Bạch Nghiêu với Quân Bích Nguyệt, không có bất kỳ kỳ tích phát sinh, thật sự là chênh lệch khá lớn.

- Hạo Vũ Thiên Cung chúng ta, vẫn là nội tình không đủ...

Hạo Vũ Tử thở dài một hơi. Đệ tử xuất sắc nhất mấy chục vạn năm đến nay, lại thua thảm như vậy. Đương nhiên điều này cũng có liên quan với Bạch Nghiêu thời vận không tốt.

- Đa tạ.

Quân Bích Nguyệt thản nhiên nói một câu, lập tức đi xuống lôi đài, ngồi trở lại vị trí của mình. Sau khi thu hồi trường kiếm, lại ôm lấy con thỏ trắng kia của hắn, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn thấy một màn này, mấy trăm triệu người xem ở đây đều có chút không nói gì. Đây rốt cuộc là một người kỳ quái bậc nào chứ!

Thực lực mạnh như vậy, nhưng là cử chỉ kỳ quái như thế.

Theo Quân Bích Nguyệt chiến thắng Bạch Nghiêu, vòng thứ nhất chung kết chính thức chấm dứt. Nghỉ ngơi một canh giờ, vòng thứ hai bắt đầu.

Trận chiến đầu tiên chính là – Lâm Minh vs Long Nha!

Khi Hạo Vũ Tử ở trên lôi đài tuyên bố trận chiến này bắt đầu, người xem toàn trường đều sôi trào.

Lâm Minh vs Long Nha.

Đại quyết đấu của hai đại tân tinh!

Trận chiến Long Nha vs Thạch Quật làm cho người ta ấn tượng quá sâu, con mắt nhìn thấu mọi pháp tắc đồng thời có được pháp tắc Thời Không mạnh nhất. Long Nha gần như không thể chiến thắng.

Mà một màn Lâm Minh hành hung Yêu tộc Vương tử cũng khiến người ấn tượng thật sâu, dường như tiềm lực vô hạn.

Hai tên bi3n thái này gặp nhau, chắc chắn là một trận đại chiến có một không hai!

Mọi người đều muốn biết, đến tột cùng ai có thể thắng!

Lâm Minh và Long Nha chậm rãi đi lên loda, mà lúc này Quân Bích Nguyệt một mực nhắm mắt dưỡng thần lại cũng mở mắt, quan sát quyết đấu của Lâm Minh và Long Nha!

Chương 1297: Nhanh như chớp giật

Trên lôi đài, Long Nha một bộ đồ đen, trên tay quấn băng vải màu trắng, tay cầm Long Nha Kiếm đứng thẳng. Sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, ánh mắt sáng rực như sao.

Lâm Minh một bộ đồ lam, tay cầm Phượng Huyết Thương, thân thể đứng thẳng tắp.

- Ta chú ý ngươi rất lâu rồi.

Long Nha đột nhiên lên tiếng.

Lâm Minh cười nói:

- Ta cũng vậy.

- Ta một mực muốn cùng ngươi chiến một trận. Ở Phong Thần Đài, chúng ta đều không phải trạng thái tốt nhất, hơn nữa vì trèo lên bậc thứ 33 cũng không thể không bảo tồn thể lực, kết quả một mực chờ đến hiện tại. Trận chiến này, ta chờ mong đã lâu, ta sẽ dốc hết toàn lực.

- Ta cũng vậy.

Trả lời giống nhau như đúc, cũng biểu lộ sự coi trong lẫn nhau giữa Lâm Minh và Long Nha.

- Lâm Minh!

- Lâm Minh!

- Long Nha!

- Long Nha!

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, khán giả liền bắt đầu hò hét, hô tên hai người. Cơ bản đều là tuấn kiệt trẻ tuổi của các thế lực lớn, bọn họ đương nhiên điên cuồng. Quyết đấu cấp bậc như vậy, nhưng là vạn năm khó gặp! Bọn họ ở thời trẻ tuổi có thể quan sát một lần, đối với bọn họ mà nói đều là một hồi cơ duyên lớn lao. Vừa có thể học tập chiêu thức, chiến kỹ cũng có thể mở rộng tầm mắt.

- Thật náo nhiệt!

Ở khu tuyển thủ, đột nhiên truyền đến một giọng nữ giòn tan như chuông bạc, mọi người xoay người nhìn. Chỉ thấy một thiếu nữ áo đen như tinh linh trống rỗng xuất hiện, không ai nhìn rõ nàng xuất hiện như thế nào, dường như nàng vốn đã ở nơi này.

- Tiểu Ma Tiên!

Rất nhiều người trong nháy mắt nhận ra thiếu nữ này, chính là hậu nhân dòng chính của Ma Thủy Thiên Tôn, nữ nhân thần kỳ có được huyết thống nửa Phượng Hoàng. Nàng có thể nói là Thần Vực đệ nhất!

Ở bên cạnh Tiểu Ma Tiên còn có một nữ nhân áo trắng toàn thân tỏa ra hơi thở thánh khiết, không cần phải nói, nàng tự nhiên là Băng Mộng.

Khuôn mặt Băng Mộng vẫn mơ hồ không rõ, dường như vĩnh viễn bao phủ ở trong một đám mây mù.

Mà cách hai nàng không xa còn có một thanh niên đầu trọc cao gầy, đi giầy rơm mặc áo vải trắng rộng thùng thình, trên đầu có chín chấm giới. Thanh niên này chính là Hành Si.

Băng Mộng, Hành Si, Tiểu Ma Tiên ba đại cao thủ đồng thời đến quan sát trận đấu của Lâm Minh và Long Nha. Từ một điểm này cũng có thể nhìn ra trận chiến này không phải tầm thường!

- Tiểu Ma Tiên sư muội!

Bạch Nghiêu nhìn thấy ba người xuất hiện, chủ động chào hỏi. Bọn họ là quen biết cũ.

- Bạch Nghiêu sư huynh, ngươi thua khá thảm đấy.

Tiểu Ma Tiên nói điều không nên nói, Bạch Nghiêu có chút xấu hổ vuốt mũi, nói:

- Kỹ không bằng người, thua tâm phục khẩu phục. Ngược lại là Tiểu Ma Tiên sư muội ngươi, đối mặt với Lâm Minh, Long Nha, Quân Bích Nguyệt, có lòng tin không?

Tiểu Ma Tiên thiên phú tuy cao nhưng tuổi quá nhỏ, thực chiến thật sự quá chịu thiệt.

- Hì hì hì...

Tiểu Ma Tiên cười khanh khách, điêu ngoa nói:

- Ngươi đoán!

- Ặc!

Bạch Nghiêu thanh âm tắc nghẹn, ngay sau đó bất đắc dĩ lắc đầu. Tuy rằng quen thuộc Tiểu Ma Tiên nhưng là Bạch Nghiêu cũng không biết Tiểu Ma Tiên rốt cuộc trưởng thành đến nước nào. Theo hắn thấy, Long Nha và Quân Bích Nguyệt tuy rằng mạnh mẽ nhưng là muốn chiến thắng Tiểu Ma Tiên chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Thực lực của Tiểu Ma Tiên tăng trưởng có thể dùng một ngày ngàn dặm để hình dung, đó thật sự là ăn cơm, uống nước thực lực đều có thể tăng trưởng. Ngủ một giấc dậy, pháp tắc liền tiến bộ một bậc. Ai có thể so sánh?

Chỉ đáng tiếc, Tiểu Ma Tiên dường như vĩnh viễn không lớn, luôn là lòng ham chơi quá nặng, bằng không nếu như nàng một lòng khổ tu như Hành Si, thực lực hiện tại sẽ chỉ càng cao!

Ở trên lôi đài, Hạo Vũ Tử chậm rãi đi tới giữa Lâm Minh và Long Nha, lớn tiếng tuyên bố:

- Trận đấu bắt đầu!

Trong nháy mắt đó, Long Nha động.

Tốc độ hắn cực nhanh, khoảng cách giữa hắn và Lâm Minh chỉ cần thời gian 1/10 chớp mắt là có thể xẹt qua.

Vút!

Cùng lúc Long Nha bay vụt, thân hình hắn một chia làm bốn!

Không gian kính tượng!

Bốn Long Nha đồng thời vung ra Long Nha Kiếm trong tay, trong lúc nhất thời tất cả phương hướng né tránh của Lâm Minh đều bị bịt kín!

Lâm Minh đồng tử co rụt, hắn biết Long Nha sớm tại Phong Thần Đài đã có thể biến ảo ra tám không gian kính tượng, hiện tại chỉ biến ảo ra bốn rõ ràng là công kích thăm dò. Nhưng chính là công kích thăm dò này cũng sắc bén vô cùng, so với công kích tám không gian kính tượng Long Nha làm ra mấy tháng trước ở trên Phong Thần Đài đánh bại U Vô Tận cũng chỉ có hơn chứ không kém!

Chỉ thấy bốn vệt đỏ nhàn nhạt sáng lên, tốc độ nhanh đến khó tin, đồng thời xuyên qua thân thể Lâm Minh.

Xịch Xịch Xịch!!!

Kiếm quang sau khi xuyên qua thân thể Lâm Minh đâm trên mặt đất, lớp đá ngoài vỡ nát. Khán giả phát ra tiếng kinh hô, bọn họ sẽ không tin tưởng trận đấu cứ như vậy kết thúc. Nhưng mà rung động của một màn này vẫn là quá mạnh! Tuy rằng đoán được đó khả năng chỉ là tàn ảnh, nhưng là tốc độ của Lâm Minh quá nhanh, khiến tàn ảnh thật sự không thể thật hơn!

- Tốc độ của ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng.

Khuôn mặt Long Nha trở nên nghiêm túc, chuẩn xác mà nói là bốn Long Nha, biểu tình của bọn họ giống nhau như đúc, nói chuyện cũng là trăm miệng một lời.

Bọn họ nói xong câu đó, tàn ảnh của Lâm Minh mới chậm rãi biến mất.

Mấy trăm triệu người xem đều nhìn hướng bốn Long Nha trên đài, võ giả trẻ tuổi căn bản không nhận rõ thật giả, bởi vì bốn Long Nha này là kính tượng mà không phải ảo giác. Giống như người chiếu trong gương ra, động tác biểu tình đều giống nhau.

Bốn Long Nha, ánh mắt đồng thời bắt đầu biến hóa, đồng tử thu nhỏ, lại thu nhỏ, thẳng đến biến thành một điểm như đầu kim, trong mắt phủ kín hoa văn thần bí. Liên đới mạch máu chung quanh mắt Long Nha cũng đều hơi hơi gồ lên.

Hắn rõ ràng mở ra Tam Sinh Đồng.

Nhìn thấy đôi mắt này, sắc mặt Lâm Minh cũng trở nên ngưng trọng. Long Nha dưới trạng thái như thế mới là trạng thái đáng sợ nhất của hắn.

- Bộ công pháp này của ta tên là Tam Sinh Đồng!

Long Nha đột nhiên lên tiếng:

- Đây là bí kỹ mạnh nhất sư tôn truyền thụ cho ta, nhắc nhở ngươi một chút. Dưới trạng thái Tam Sinh Đồng, pháp tắc Thời Không của ta mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất. Ta hiện tại, muốn ra chiêu!

Long Nha trước khi ra chiêu rồi lại nhắc nhở Lâm Minh, tương đối tự tin!

Đương nhiên, hắn cũng là vi tuyệt đối công bình. Chỉ bằng vào bản lĩnh từng người, ở trạng thái mạnh nhất quyết đấu một trận!

Người xem toàn trường đều trợn tròn mắt, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một khoảnh khắc nào. Chiêu thức của Long Nha đương nhiên là pháp tắc Thời Không, mà bản thân Long Nha chính là biến thái đem pháp tắc hai tầng thời gian, không gian đều tu luyện đến ý cảnh tầng năm. Hai loại pháp tắc này kết hợp lại, không biết uy lực sẽ mạnh cỡ nào!

Rất nhiều người đều vì Lâm Minh mà toát mồ hôi. Bởi vì Lâm Minh hiện tại bày ra cũng chỉ là pháp tắc hệ Hỏa ý cảnh tầng năm mà thôi.

Đúng lúc này, Long Nha bắt đầu chậm rãi di động bước chân, bộ pháp của hắn rất kỳ quái, có nhanh có chậm, phương hướng không chừng, dường như đang đi ở một không gian mê cung. Thân hình của bốn Long Nha trong loại dời bước này đều bắt đầu chậm rãi tách ra, một thành hai, bốn thành tám!

Long Nha dùng ra tám đạo không gian kính tượng.

Uy lực của tám không gian kính tượng so với bốn không gian kính tượng ít nhất mạnh hơn gấp đôi, thậm chí còn không chỉ vậy!

Xịch Xịch Xịch Xịch!!!

Tám Long Nha đồng thời xuất kiếm, trên thân kiếm đỏ như máu bao phủ một tầng hào quang màu xám đen, đây là lực lượng không gian thực chất hóa!

Ô ô ô!

Không gian chấn động, Long Nha vào khoảnh khắc đó xuất kiếm.

Tám thanh kiếm, mỗi một thanh đều biến ảo ra ngàn vạn luồng kiếm quang.

Trong lúc nhất thời, đầy trời đều phủ kín bóng kiếm của Long Nha. Những bóng kiếm này đều không phải hư ảo, cũng là không gian kính tượng!

Dùng không gian chiếu ra kiếm quang, công kích không chỗ nào không có mặt.

Toàn bộ sân thi đấu mấy trăm triệu người nhìn một màn này đều phát ra tiếng kêu cả kinh. Đó là ngàn vạn luồng kiếm quang, phong tỏa mọi phương hướng né tránh. Hơn nữa mỗi một luồng kiếm quang đều mơ hồ ẩn chứa pháp tắc Thời Gian, căn bản không thể phán đoán quỹ tích của chúng. Cho dù là tốc độ ngươi nhanh mấy cũng không có khả năng né tránh!

Về phần phòng ngự, đó càng là nói đùa. Những kiếm quang này dung hợp làm một, núi cao do đá thần chất thành đều phải hóa thành tro bụi!

Làm sao chắn!?

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Lâm Minh đem Tà Thần lực bùng nổ đến mức tận cùng, Bát Môn Độn Giáp mở ra, máu Cổ Phượng cũng thiêu đốt. Đối mặt với Long Nha, hắn không thể không toàn lực ứng phó!

- Nở rộ đi – hoa sen Đế Tôn!

Theo một tiếng rồng ngâm cao vút, Thương Long bay lên trời, mà ở sau lưng Lâm Minh, một đóa hoa sen Đế Tôn đỏ thẫm như máu chậm rãi nở rộ. Không gian Hồng Mông bộc phát ra, che phủ trời đất đón hướng ngàn vạn kiếm quang.

Xùy Xùy Xùy Xùy!!!

Kiếm quang đâm vào không gian Hồng Mông, cùng khí Hồng Mông hình thức ban đầu va chạm kịch liệt!

Khí Hồng Mông hình thức ban đầu nặng nề như núi bị kiếm quang xoắn đứt, cùng lúc đó kiếm quang cũng tiêu tán trong vô hình!

Không gian Hồng Mông, tụ tập công kích, phòng ngự, áp chế vào một thể, cho dù là Lâm Minh chỉ đạt được 1/3 truyền thừa cũng là vô cùng khủng bố!

Bùng!

Bùng nổ bừa bãi thổi quét ra, vạn ngàn kiếm quang của Long Nha không ngờ tan biến 99% trong không gian Hồng Mông.

Kiếm quang còn sót lại vọt đến chung quanh thân thể Lâm Minh, trường thương Lâm Minh quét ngang, giống như Thần Long Bãi Vĩ. Mũi thương ở trên hư không vạch ra một vầng trăng tròn. Chỉ thấy một chuỗi nổ vang liên tiếp, tất cả kiếm quang còn thừa đều bị Lâm Minh đánh nát!

Hết thảy trở về tan biến!

Vô số tuấn kiệt trẻ tuổi đều nhìn choáng váng.

- Trời ạ! Vậy mà đều có thể đỡ được!

Chiêu thức theo bọn họ gần như là hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi lại bị Lâm Minh phá giải! Không gian Hồng Mông mai một hết thảy quả thật là một trong những chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh. Một khi dùng ra, uy lực không thể địch nổi.

Ngay trong nháy mắt này, Lâm Minh đột nhiên bước ra một bước, không gian Hồng Mông của hắn tùy ý lan tràn, hoàn toàn bao phủ Long Nha!

Mà Long Nha vừa mới dùng ra một chiêu, lực cũ đã hết lực mới chưa sinh, trung môn mở rộng!

Lâm Minh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn tăng tốc độ của mình lên tới cực hạn, đột nhiên vọt ra, một thương đâm thẳng xuống!

Vù!

Không gian Hồng Mông đem Long Nha bao phủ vào trong, trong nháy mắt sức mạnh của Long Nha nhanh chóng trôi đi, chân nguyên bị không gian Hồng Mông phân giải, liên đới không gian kính tượng hắn biến ảo ra cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Lâm Minh chỉ dùng thời gian một phần ngàn chớp mắt liền nhận ra bản thể của Long Nha!

- Truy Điện!

Một thương đâm ra, ánh điện chớp lóe!

Lâm Minh dùng không gian là Hóa hư hoặc là Thanh Liên Hỏa Vũ uy lực càng lớn, mà là Truy Điện tốc độ nhanh nhất trong tất cả chiêu thức của hắn. Thời cơ chiến đấu chợt hiện rồi qua, lúc này so chính là tốc độ phát chiêu!

Tốc độ nhanh đến vượt ra phản ứng của tất cả mọi người, trong mắt Long Nha ánh sao lóe lên, lập tức ánh mắt trở nên lạnh băng.

- Lợi hại, đáng tiếc...

Long Nha trong nháy mắt tám thân hình dung hợp vào một chỗ, hắn đột nhiên một kiếm xoay chuyển, với một góc độ khó tin đâm xiên ra...

Chương 1298: Trận chiến tuyệt thế

Một kiếm này của Long Nha, quỹ tích công kích cực kỳ quỷ dị. Hắn không phải công hướng Lâm Minh, cũng không phải công hướng thương mang của Lâm Minh mà là công hướng hư không!

Lúc một kiếm đâm ra, trong con ngươi Long Nha lóe lên một ánh sao!

Khoảnh khắc đó, vận chuyển của các loại năng lượng trong không gian Hồng Mông toàn bộ in ngược trong Tam Sinh Đồng của Long Nha.

Lực lượng không gian!

Lực lượng không gian bám trên Long Nha Kiếm đột nhiên bùng nổ. Chỉ nghe tiếng “Xịch xịch”, mười mấy dòng khí Hồng Mông hình thức ban đầu bị Long Nha chặt đứt. Long Nha trong nháy mắt đó, áp lực giảm mạnh, hắn chân bước phiêu dật, thân thể kéo ra một bóng mờ chợt lóe rồi mất, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng!

Bùng!

Long Nha phá vỡ không gian Hồng Mông, thân hình bay ra. Mà cùng lúc đó, một thương kia của Lâm Minh cũng trượt, chạm mạnh xuống đất.

Lớp đá ngoài nổ tung, đá vụn bay loạn!

- Ồ? Phá vỡ không gian Hồng Mông của ta!

Lâm Minh nhìn về phía Long Nha, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Kỳ thật không gian Hồng Mông của Lâm Minh nguyên bản cũng không phải không thể phá. Không gian Hồng Mông càng tới gần vị trí Lâm Minh cường độ lại càng lớn, mà càng tới gần bên rìa cường độ lại càng nhỏ. Long Nha có thể dùng lực lượng tuyệt đối thoát khỏi không gian Hồng Mông cũng không kỳ quái.

Nhưng Long Nha vừa rồi không phải dùng lực lượng tuyệt đối thoát khỏi mà là với Tam Sinh Đồng làm phụ trợ, nhìn thấu năng lượng vận chuyển của không gian Hồng Mông, một kiếm cắt mở không gian Hồng Mông. Điều này liền khó được.

- Không gian Hồng Mông của ta... vẫn là không luyện đến nơi đến chốn. Phải nói là, ta căn bản chưa luyện thành!

Lâm Minh lẩm bẩm, hắn không cho rằng không gian Hồng Mông kém Tam Sinh Đồng. Hỗn Nguyên Thiên Tôn thậm chí là độc nhân không dưới Thần Mộng Thiên Tôn, thực lực của hắn không thể nghi ngờ. Thần Võ vô thượng hắn sáng tạo cũng tuyệt đối uy lực khủng bố.

Nhưng mà vấn đề là, Lâm Minh căn bản không tính là truyền nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Khi hắn tiến vào con đường Đế giả Vạn Cổ Ma Khanh, Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã sống chết không biết, chỉ vẻn vẹn để lại một ít truyền thừa và di tích.

Lâm Minh khi đó còn không có năng lực thông qua khảo nghiệm của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, tu vi hắn quá thấp, thiên phú cũng không rõ ràng, thất bại là chuyện đương nhiên.

Hỗn Nguyên võ ý, Lâm Minh chỉ học một chút da lông.

Nhưng nhìn lại Long Nha, hắn là đệ tử duy nhất Tam Sinh lão nhân thu trong 300 triệu năm, có Tam Sinh lão nhân cầm tay dạy, địa phương không hiểu cũng giảng giải rõ ràng. Đồng thời các loại tài nguyên Tam Sinh lão nhân có được cũng không hề giữ lại dùng lên người Long Nha.

Điều này sao có thể so sánh!

Vì vậy, không gian Hồng Mông bị Tam Sinh Đồng nhìn thấu cũng chẳng có gì lạ!

- Lĩnh vực của ngươi, ta ra vào tự do. Tam Sinh Đồng là vua của vạn pháp, dưới Tam Sinh Đồng, tất cả pháp tắc không thể trốn tránh!

Long Nha tay cầm huyết kiếm, tự tin nói.

Mà nghe thấy phen lời này của Long Nha, Lâm Minh mỉm cười:

- Vậy sao? Rất không khéo, ta ở phương diện pháp tắc rất có tự tin, có thể thử xem!

Lâm Minh lời ra kinh người, người xem toàn trường đều ngây một lát.

Long Nha vừa rồi nói Tam Sinh Đồng là vua vạn pháp, tuy rằng rất nhiều người cảm thấy không phục, nhưng là bọn họ không có biện pháp nghi ngờ, dù sao sự thật bày ra ở đó. Ai chiến đấu với Long Nha, đều sẽ cảm thấy không có lòng tin. Chiêu thức bị liếc mắt nhìn thấu, còn đánh cái gì?

Nhưng là Lâm Minh, hắn lại nói chính mình ở phương diện pháp tắc cũng có tự tin?

Lâm Minh pháp tắc yếu gần như là mọi người đều biết.

Lâm Minh pháp tắc hệ Hỏa tầng năm đại thành, hệ Lôi càng kém một chút. So với pháp tắc Thời Không, Âm Dương xuất thần nhập hóa của Long Nha, Quân Bích Nguyệt, thật sự có chút không đủ. Kỳ thật điều này không thể nói Lâm Minh yếu mà là những người khác quá biến thái.

Thực lực của Lâm Minh và Long Nha quả thật rất khó phán đoán, nhưng là phân tích kỹ lưỡng, Lâm Minh là mạnh toàn diện. Bất kể sức bền, phòng ngự, tốc độ, pháp tắc, công kích, thân thể, linh hồn, ý chí, lĩnh vực, không có bất kỳ mặt nào tụt hậu, tất cả đều tới gần trình độ đỉnh cao.

Nhưng cũng chỉ là tới gần đỉnh cao mà không phải đỉnh cao chân chính. Mang đến cho người ta cảm giác là: Lâm Minh không có một “Chiêu ruột” chân chính, các mặt đều mạnh nhưng là các mặt đều không phải vô địch.

Mà Tam Sinh Đồng của Long Nha, ở phương diện pháp tắc chính là vô địch.

Bất luận kẻ nào đừng mơ dùng pháp tắc chiến đấu với Long Nha, nếu không sẽ bị nhìn thấu! Mà võ giả không có pháp tắc, còn đánh thế nào?

Càng đừng nói Long Nha ở phương diện pháp tắc Thời Không còn có thành tựu kinh người như thế. Chiến đấu với hắn, ngươi không thể dùng pháp tắc, mà hắn lại có thể dùng. Đây không phải là chờ bị ăn đòn sao?

Hiện tại, không gian Hồng Mông mạnh nhất của Lâm Minh cũng bị Long Nha nhìn thấu, rất nhiều người đều vì Lâm Minh mà toát mồ hôi, cảm giác Lâm Minh có vẻ bấp bênh.

- Vậy sao, vậy ta liền lĩnh giáo pháp tắc của ngươi một chút.

Long Nha tay cầm trường kiếm, thân hình chia ra làm tám, bảy bóng người còn lại giống như là từ trong thân thể hắn đi ra. Pháp tắc Không Gian đến loại trình độ này, thi triển không gian kính tượng đã là cử trọng nhược khinh, thuần thục tự nhiên.

Phượng Huyết Thương của Lâm Minh khẽ chuyển, chân nguyên tụ vào thế giới trong cơ thể, cây non Tà Thần điên cuồng sinh trưởng.

Ở sau lưng Lâm Minh hình thành hư ảnh cây Tà Thần thật lớn!

Cây thần chừng vạn trượng, đâm thẳng trời xanh!

Người xem ở đây cũng không nhận biết bộ Thần Võ vô thượng Tà Thần lực này, nhưng là bọn họ đối với cây Tà Thần này lại ấn tượng cực sâu. Lúc trước Lâm Minh chính là sau khi gọi ra cây Tà Thần này dùng pháp tắc Lôi Hỏa mạnh mẽ phá vỡ lồng giam không gian của Yêu tộc Vương tử.

Ở cùng cấp bậc, pháp trận hệ Hỏa phá pháp tắc Không Gian, đây là khái niệm gì. Có thể thấy được gốc cây thần này không phải tầm thường! Mà hiện tại, Lâm Minh dùng cây Tà Thần để đối phó Long Nha.

- Hóa hư!

Lâm Minh đâm ra một thương, gọi ra hư hỏa bám lên Phượng Huyết Thương, lửa tím hừng hực, ép thẳng tới Long Nha.

Đây là ngọn lửa mơ hồ vượt ra ngoài thiên đạo, không phải tầm thường. Đối mặt với với lửa lớn ngập trời, Long Nha mặt không đổi sắc, một đôi con ngươi như đầu kim, thu hết tất cả động tác của Lâm Minh vào đáy mắt!

- Cái gì!?

Long Nha trong lòng cả kinh, hắn phát hiện, hư hỏa này quỹ tích mờ ảo, khó có thể nhìn thấu. Thậm chí Tam Sinh Đồng của hắn đều cảm giác bị ngọn lửa thiêu đốt, đau đớn như kim đâm!

- Ngọn lửa hư ảo? Pháp tắc hệ Hỏa của Lâm Minh quả nhiên không giống võ giả bình thường, độ cao pháp tắc càng cao. Cho dù là Tam Sinh Đồng của ta cũng gần như nhìn không thấu, nhưng là...

Long Nha tự nói, đột nhiên trong hai mắt dấy lên ngọn lửa ngập trời, ánh đỏ lóa mắt từ trong con ngươi hắn phát ra, giống như kiếm sắc. Chung quanh mắt hắn, kinh mạch nhô lên, mạch máu căng phồng, trở nên vô cùng dữ tợn.

Tam Sinh Đồng – Vạn Pháp Hư Không!

Long Nha rõ ràng mở ra Vạn Pháp Hư Không! Ở trên Phong Thần Đài, Long Nha đã từng sử dụng một lần, nó là một loại trạng thái của Thần Võ vô thượng Tam Sinh Đồng. Tam Sinh Đồng có được nhiều loại trạng thái, có thể đồng thời mở ra. Khi tu luyện đến mức tận cùng, tất cả trạng thái đồng loạt mở, có thể khiến pháp tắc thiên đạo trở về yên lặng.

Long Nha tuy rằng còn xa không đạt tới loại trình độ này, nhưng là chỉ riêng Vạn Pháp Hư Không này là có thể khiến cho năng lực nhìn thấu pháp tắc của hắn tăng vọt mấy lần!

- Nhìn thấy rồi!

Trong tầm nhìn của Long Nha, năng lượng hư hỏa vận chuyển bị hắn nhìn rõ rành rành!

- Tan biến đi!

Tám Long Nha đồng thời bổ ra một kiếm, trên tám thanh Long Nha Kiếm, ngàn vạn luồng lực lượng không gian bùng nổ, tất cả lực lượng không gian dường như có linh tính công hướng Lâm Minh.

Lực lượng không gian sắc bén nhất, không chỗ nào không vào, chặt đứt mọi thứ!

Mà dưới sự khống chế của Long Nha, những lực lượng không gian này toàn bộ cắt về phía suy yếu của hư hỏa.

Lửa tím ngập trời bị những lực lượng không gian như gai nhọn này rót vào, đột nhiên trở nên run rẩy, rồi sau đó “Bùng” một tiếng thật lớn, hoàn toàn nổ tung!

Lửa tím phun trào, vô số ánh tím bắn ra bừa bãi, Hóa hư của Lâm Minh cũng bị phá!

Hô!!!!!

Long Nha thở ra một hơi, cảm giác hai mắt đau đớn, thậm chí một ít kinh mạch ở khóe mắt hắn đều rỉ ra nhiều vết máu, có vẻ đỏ thẫm vô cùng. Mặc dù Long Nha tới Thần Hải hậu kỳ, dùng ra Vạn Pháp Hư Không vẫn là cực kỳ miễn cưỡng. Chẳng những sẽ tiêu hao chân nguyên và thế giới lực thật lớn, hơn nữa tạo thành gánh nặng rất lớn cho đôi mắt. Sử dụng nhiều, con mắt sẽ bởi vì áp lực quá lớn mà mạch máu vỡ nát, thậm chí gây nên mù giai đoạn.

Cho nên loại trạng thái này Long Nha chỉ có thể bảo trì thời gian rất ngắn.

Long Nha nắm chặt trường kiếm trong tay, hắn lúc này, hai mắt thiêu đốt ngọn lửa, giống như hai vầng mặt trời. Mà kinh mạch mạch máu quanh mắt tỏa ra chính như ánh mặt trời.

Long Nha như vậy có vẻ khá dữ tợn.

Hắn nhìn Lâm Minh, trầm giọng nói:

- Lâm Minh, Hư hỏa của ngươi quả nhiên lợi hại, đây cũng là Thần Võ vô thượng hả. Nếu không không đạt tới loại độ cao này!

Tà Thần lực là Thần Võ vô thượng, mức độ hoàn chỉnh cao hơn Hỗn Nguyên võ ý.

Nhưng là Lâm Minh cũng không trông cậy nó thật sự hoàn chỉnh. Thần Võ vô thượng ở trong di tích viễn cổ khai quật ra, hơn phân nửa là không trọn vẹn. Chỉ là hiện tại Lâm Minh còn chưa tu luyện tới đủ cảnh giới, không thể phán đoán Tà Thần lực hoàn chỉnh hay không. Mà tu luyện Tà Thần lực cũng không dễ dàng, cần không ngừng hấp thu cách loại dị hỏa, thần lôi trong trời đất mới có thể tẩm bổ cây Tà Thần không ngừng trưởng thành.

Chỉ riêng hiện tại mà xem, mức độ tinh diệu của Tà Thần lực ở phương diện pháp tắc đã hết sức khoa trương, Long Nha muốn nhìn thấu đều rất không dễ dàng.

Long Nha nói:

- Ngươi ép ra Vạn Pháp Hư Không của ta, hư vậy chiến đấu liền tới gần giai đoạn cuối. Bởi vì trạng thái này của ta nhiều nhất duy trì thời gian nửa nén hương.

Tám Long Nha đồng thời nói, bọn họ bắt đầu chậm rãi dời bước, bộ pháp có nhanh có chậm. Mà lúc này, một màn khiến người trợn mắt há hốc mồm xảy ra.

Thân thể Long Nha rồi lại lần nữa phân liệt, một thành hai, tám thành 16!

Có đến 16 Long Nha xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh!

- Cái gì!?

Người xem ở đây toàn bộ đều kinh hãi không hiểu, ngay cả những

Thánh Chủ, Giới Vương đều cả kinh thất sắc. 16 tầng không gian kính tượng, đã chạm đến lĩnh vực pháp tắc Không Gian ý cảnh tầng sáu rồi!

Tuy rằng chỉ là chạm đến, cách chân chính bước vào ý cảnh tầng sáu còn rất xa, nhưng là cũng khiến người cảm thấy khiếp sợ!

- Quá đáng sợ, người trẻ tuổi như vậy!

- Người mạnh nửa bước Thánh Chủ cũng chỉ là đạt tới trình độ này mà thôi! Luận riêng lĩnh ngộ pháp tắc, Long Nha đã vượt qua tiêu chuẩn nửa bước Thánh Chủ rồi!

- Già rồi, già thật rồi. Thiên tài thời đại này đã vượt qua hiểu biết của chúng ta!

36 tuổi chạm đến ý cảnh tầng sáu, đã không thể tưởng tượng. Hơn nữa Long Nha tu luyện còn là pháp tắc Không Gian nổi tiếng gian nan, điều này khiến cho rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây tự thấy xấu hổ. Chênh lệch thật sự quá xa!

- Kết thúc rồi. Ta ở trạng thái này cũng chỉ có thể đánh ra một đòn, nhưng là... đủ rồi!

16 Long Nha nhìn về phía Lâm Minh, đồng thời xuất ra Long Nha Kiếm, lạnh lùng nói.

Chương 1299: Thiên đạo phán quyết

Một đòn cuối cùng của Long Nha cũng là một đòn mạnh nhất.

Lúc trước tám Long Nha tập thể công kích đã khủng bố như thế, hiện tại hắn biến ảo ra 16 thân hình, đồng thời mở ra Tam Sinh Đồng trạng thái Vạn Pháp Hư Không, uy lực của công kích có thể nghĩ mà biết!

Mà nhìn lại Lâm Minh, ý cảnh hệ hỏa tầng năm Hóa hư với cây Tà Thần thêm vào cũng bị Long Nha công phá, bất kỳ pháp tắc dường như đều bị Long Nha nhìn thấu. Ngươi chỉ cần dùng pháp tắc công kích Long Nha, đều sẽ bị kiềm chế!

Lôi Hỏa lực mang đến cho người ta ấn tượng thủy chung kém pháp tắc Thời Không một bậc, huống chi Long Nha còn có Tam Sinh Đồng. Tam Sinh Đồng là một bộ Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh, hơn nữa là một tầng đỉnh cao nhất trong Thần Võ vô thượng, uy lực có thể thấy được lốm đốm.

- Một đòn cuối cùng, ta muốn ra chiêu!

Long Nha lại lần nữa nhắc nhở Lâm Minh, tương đối tự tin!

Đối mặt với một kiếm cuối cùng của Long Nha, Lâm Minh sắc mặt lạnh lùng kiên quyết. Nếu pháp tắc không thể dùng, Lâm Minh căn bản không có biện pháp đánh với Long Nha.

Chuyện tới bây giờ, hắn cũng chỉ có một chiêu cuối cùng, một chiêu pháp tắc công kích duy nhất có khả năng không bị Long Nha nhìn thấu. Một chiêu độ cao pháp tắc vượt ra ngoài thiên đạo.

Khoảnh khắc đó, năng lượng toàn thân Lâm Minh bùng nổ đến mức tận cùng, ở sau lưng hắn lại lần nữa hiện ra hư ảnh cây Tà Thần.

- Lại là hư ảnh một gốc cây thần này? Vô dụng. Pháp tắc Lôi Hỏa cây thần này phóng ra tuy rằng huyền diệu, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấu!

Long Nha cũng không phải khoe khoang, hư hỏa lúc trước đã bị hắn nhìn thấu.

Nhìn thấy Lâm Minh vào lúc quyết đấu cuối cùng rồi lại tế ra chiêu thức đồng dạng, võ giả của Phượng tộc thượng cổ đều toát mồ hôi thay hắn. Vẫn là Lôi Hỏa lực? Một chiêu này được không?

- Tiếp ta một kiếm này. Hư Không Tận Diệt!

16 Long Nha đồng loạt ra kiếm, 16 luồng kiếm quang bắn thẳng mà đến.

Rầm Rầm Rầm!!!

Hư không chấn động, thời gian vặn vẹo. Uy lực của một kiếm này đã đạt tới cực hạn của võ giả Thần Hải.

Mà cùng lúc đó, Lâm Minh cũng xuất thương!

Toàn bộ ý chí chiến linh, thế giới lực, năng lượng chân nguyên của hắn đều rót vào trong một thương này. Khoảnh khắc đó, lực lượng của Lâm Minh giống như núi lửa phun trào, kịch liệt tăng lên, mảnh vỡ pháp tắc hắn dung hợp trong cơ thể khi vượt Mệnh Vẫn tầng chín cũng đều bị kích hoạt trong khoảnh khắc đó.

Lực lượng của Lâm Minh càng ngày càng mạnh mẽ, rất nhanh liền vượt qua Long Nha, thậm chí còn đang tăng lên!

- Năng lượng mạnh mẽ cũng vô dụng, pháp tắc mới là môi giới năng lượng vận dụng. Chỉ cần ta phá vỡ pháp tắc của ngươi, năng lượng của ngươi liền không hề có đất dụng võ! Bại đi!

Long Nha hét lớn một tiếng, tất cả kiếm quang hội tụ thành một luồng sáng đỏ, liên đới lực lượng không gian, thời gian đều bị một kiếm này thổi quét!

Mà chính vào khoảnh khắc đó, ở thế giới trong cơ thể Lâm Minh, lực lượng Lôi Hỏa thiên kiếp hấp thu trong cây Tà Thần toàn bộ dâng trào, trên bầu trời sau lưng Lâm Minh đột nhiên vang lên một tiếng kêu to khủng bố, vô tận lôi đình lực bộc phát ra, biến thành một biển sét màu tím.

Trong biển sét đó, ngọn lửa gào thét, hóa thành sông dung nham cuồn cuộn!

Sét!

Lửa!

Hai loại năng lượng cuồng bạo ở không trung đan vào nhau, lực lượng vô cùng vô tận khiến thiên địa run rẩy!

Thiên Đạo Phán Quyết, Lôi Hỏa song kiếp!

Lâm Minh dùng ra một đòn mạnh nhất của mình, cũng là công pháp mạnh nhất hắn tự nghĩ ra!

- Đây là...!!!

Ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn thấy một màn như vậy đột nhiên trợn tròn mắt.

- Thiên kiếp lực? Độ cao pháp tắc cùng cấp thiên đạo? Lâm Minh đang triệu hoán thiên kiếp?

Ngay cả Thần Mộng Thiên Tôn cũng hơi bị động dung. Công pháp cùng cấp thiên đạo, đó căn bản chính là Thần Võ vô thượng!

Bình thường Thiên Tôn sáng tạo ra Thần Võ vô thượng, chân chính đạt tới mức độ chi phối pháp tắc thiên đạo cũng cần phải tu luyện đến cảnh giới cực cao mới được. Nhất định không phải võ giả Thần Hải kỳ có thể đạt tới.

Đó là bởi vì, khi Thiên Tôn bắt đầu sáng lập Thần Võ vô thượng, thường thường đều đã đạt tới cảnh giới cực cao. Công pháp bọn họ ở cảnh giới này sáng tạo ra, muốn hoàn toàn tu thành, thế nào cũng phải cùng đạt tới cảnh giới giống như bọn họ mới được.

Tỷ như Long Nha muốn tu luyện Tam Sinh Đồng đến mức tận cùng, ít nhất phải tu vi Thiên Tôn!

Trước đó, Tam Sinh Đồng của Long Nha cũng chỉ có thể phát huy ra một bộ phận uy lực rất nhỏ mà thôi.

Nhưng Thiên Đạo Phán Quyết của Lâm Minh lại hoàn toàn bất đồng. Hắn ở Thần Hải kỳ sáng lập ra bộ chiêu thức này, hoàn toàn có thể ở Thần Hải kỳ liền đem nó phát huy đến mức tận cùng!

Đây là công pháp hoàn toàn thuộc về Lâm Minh! Cũng là công pháp thích hợp Lâm Minh nhất!

Rầm Rầm Rầm Rầm Rầm!!!

Sét và lửa gào thét, toàn bộ bầu trời đều hóa thành đại dương mênh mông màu đỏ và tím!

Một thương này của Lâm Minh cùng Long Nha đụng vào một chỗ!

Khoảnh khắc đó, hai mắt Long Nha lóe ánh sao, hắn muốn dựa vào Vạn Pháp Hư Không để nhìn thấu Thiên Đạo Phán Quyết, nhưng mà vừa nhìn hai mắt hắn đau đớn, chỉ cảm thấy trong tầm nhìn đều là màu đỏ tím, một vùng mờ mịt, căn bản không thể nhìn thấu năng lượng cấu thành Lôi Hỏa thiên kiếp.

- Cái gì!?

Long Nha trong lòng kinh hãi. Hắn mở ra Vạn Pháp Hư Không rồi lại cũng không nhìn thấu chiêu thức của Lâm Minh!

Long Nha trong lòng cả kinh, lập tức hiểu ra. Cũng không phải nói Thiên Đạo Phán Quyết mạnh mẽ hơn so với Tam Sinh Đồng, mà là bởi vì trình độ tu luyện Tam Sinh Đồng của Long Nha còn chưa đủ.

Hai bộ công pháp, giả thiết độ cao pháp tắc của Tam Sinh Đồng là 100, Thiên Đạo Phán Quyết là 10. Một người tu luyện công pháp Tam Sinh Đồng chỉ tu luyện đến 1% đương nhiên không bằng một người khác tu luyện Thiên Đạo Phán Quyết đến 100%.

Đây chính là chỗ chênh lệch, thiên kiếp lực vượt qua thiên đạo, Long Nha căn bản không thể nhìn thấu.

Nhìn không thấu pháp tắc, Long Nha cũng chỉ có thể dốc hết toàn lực cùng Lâm Minh va chạm chính diện!

Nhưng mà cường độ chân nguyên vốn có của Lâm Minh cộng thêm lực lượng Bát Môn Độn Giáp bộc phát ra liền vượt qua Long Nha, huống chi lại mượn dùng thiên kiếp oai!

Ầm!

Thương mang và kiếm quang va chạm, toàn bộ lớp đá ngoài lôi đài bị năng lượng cuồng mãnh này thổi quét, lớp đá ngoài hoàn toàn biến mất chỉ để lại nền Tuyên Cổ Thần Thạch cứng rắn. Tình cảnh giống như tận thế!

Coong Coong Coong Coong!!!

Trừ bản tôn Long Nha ra, 15 không gian kính tượng toàn bộ vỡ nát trong nháy mắt đó!

Mà bản thể Long Nha cũng bị sét và lửa vây quanh, hắn dùng Long Nha Kiếm chống đỡ thương mang của Lâm Minh, thân thể bị thương mang đánh bay ngược ra ngoài.

Coong!

Kết giới không gian hộ thân chung quanh thân thể Long Nha đầu tiên vỡ nát! Một tầng lại một tầng vỡ ra!

Rắc Rắc Rắc!!!

Kết giới không gian vỡ vụn, sét và lửa cũng đang không ngừng tan rã. Khóe miệng Long Nha trào máu, hổ khẩu vỡ nát. Đây là lực đánh vào mạnh mẽ xuyên qua phòng ngự của hắn tạo thành thương tổn và chấn động đối với hắn.

Bùng!

Khoảnh khắc đó, chân nguyên hộ thể của Long Nha rốt cục không chống đỡ nổi, hoàn toàn vỡ ra!

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Long Nha hét lớn một tiếng, dốc hết lực lượng toàn thân, lượng lớn lực lượng không gian hội tụ lại, đem một luồng thương mang này trực tiếp ép vỡ!

Trong khoảnh khắc đó, mạch máu khóe mắt Long Nha vỡ ra, máu tươi bay tung tóe, bản thân hắn cũng phun mạnh một ngụm máu tươi, lảo đảo lùi mười mấy bước mới dùng Long Nha Kiếm chống đất miễn cưỡng đứng vững.

Long Nha ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt nhuốm máu nhìn về phía Lâm Minh, trong con ngươi vẫn là ngọn lửa bùng lên, căn bản nhìn không ra biểu tình!

- Ngươi rồi lại... có thể sáng tạo ra loại chiêu thức này? Ta dùng Tam Sinh Đồng đều không thể nhìn thấu.

Long Nha trong khi nói chuyện khóe miệng một mực đổ máu.

Lâm Minh trong lòng kinh ngạc. Thiên Đạo Phán Quyết gần như là chiêu thức mạnh nhất của hắn, dưới tình huống pháp tắc không bị áp chế, lực lượng cũng hoàn toàn vượt qua Long Nha, Long Nha rồi lại còn có thể chống đỡ đến loại trình độ này, không hộc máu ngã xuống đất.

Long Nha này quả thật mạnh đến biến thái. Hắn có thể chống đỡ được chính là bởi vì pháp tắc Không Gian của hắn thật sự quá mạnh mẽ, bất kể là công kích hay phòng ngự, nếu không hắn sớm đã hộc máu thương nặng.

Tuy nhiên, Long Nha không ngã xuống đất cũng không nghĩa là hắn còn có thể cùng Lâm Minh đánh một trận. Vừa rồi hắn mở ra trạng thái Vạn Pháp Hư Không, gánh nặng đối với thân thể đã rất lớn, đồng thời vào thời khắc cuối cùng dốc hết tiềm lực, lực lượng của hắn đã hao hết. Hai mắt Long Nha, ngọn lửa dần dần biến mất, hóa thành con ngươi bình thường, sắc mặt hắn cũng càng trở nên tái nhợt, chân nguyên tiêu hao đến chỉ còn lại ba, bốn phần.

Trọng yếu nhất là, con mắt Long Nha bởi vì gánh nặng quá lớn, đã vỡ mạch máu, không thể lại mở ra Tam Sinh Đồng.

Trận chiến này, kết quả đã định!

Long Nha ở độ cao pháp tắc là mạnh, nhưng là hắn cũng có nhược điểm, sức bền của hắn không bằng Lâm Minh, lực chịu đòn của thân thể lại càng bị Lâm Minh bỏ xa tít mù. Nếu là Lâm Minh, bị một lần công kích như vậy đánh trúng, hắn ít nhất còn có thể bảo trì tám phần sức chiến đấu.

Nhưng là đến trên người Long Nha, liền không đủ sức tái chiến.

- Ta nhận thua.

Long Nha lau máu tươi ở khóe miệng, yên lặng nói.

Ba chữ này rõ ràng truyền khắp toàn trường, khán đài mấy trăm triệu người lặng ngắt như tờ.

Trận chiến này...

Lâm Minh thắng!

Long Nha bại!

Kết quả không tính là ngoài ý liệu, dù sao Lâm Minh cũng rất mạnh, ai thắng ai thua đều không kỳ quái. Chỉ là quá trình chiến đấu vẫn là quá rung động.

- Lâm Minh quá mạnh! Ta thật sự hoài nghi hắn phải top 3!

- Thật không biết hắn và đám người Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng đánh nhau sẽ là kết quả gì?

- Ta rất muốn biết một chiêu cuối cùng kia của Lâm Minh là cái gì? Sao ta có loại cảm giác đối mặt với thiên địa?

Không ít võ giả ở đây tuy rằng không nhận ra thiên kiếp nhưng là bọn họ mỗi người cũng xem như là rồng phượng trong loài người, đối với thiên đạo đã có loại cảm giác xa xăm.

- Không rõ, ta cũng có đồng cảm. Ta cảm thấy chiêu thức đó của Lâm Minh tương tự khi một số người mạnh tuyệt đỉnh thi triển ra Thần Võ vô thượng.

- Đây không biết có phải là cực hạn của hắn hay không? Là cực hạn còn đỡ, nếu không phải cực hạn thì thật là đáng sợ!

Ở Hạo Vũ Thiên Cung, đối mặt với chiến quả như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn và Thần Mộng Thiên Tôn đều trậm mặt không nói.

Sau một hồi lâu, Thần Mộng Thiên Tôn sâu kín thở dài một hơi, nhẹ giọng nói:

- Đó là Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu!

Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu!

Hạo Vũ Thiên Tôn cũng thở ra một hơi thật mạnh, hắn tự nhiên cũng nhìn ra điểm này.

Thần Võ vô thượng của Lâm Minh còn rất yếu, đừng nói so với Thần Võ vô thượng hoàn chỉnh do Thần Mộng Thiên Tôn, Tam Sinh lão nhân sáng tạo ra, cho dù là so với Thần Võ vô thượng do những Thiên Tôn tầng trung, thượng sáng tạo, chỉ hoàn thành một bộ phận rất nhỏ, vĩnh viễn đều vô vọng triệt để hoàn thành cũng yếu hơn rất nhiều.

Nhưng đừng quên Lâm Minh mới 31 tuổi.

Hắn có rất nhiều thời gian, có tiền đồ không thể đo lường. Theo trưởng thành của Lâm Minh, bộ Thần Võ vô thượng này tất nhiên sẽ được hoàn thiện không ngừng, lại hoàn thiện. Thẳng đến bao la vạn tượng, ẩn chứa vô cùng pháp tắc, đạt tới độ cao không thể tin được, thậm chí có thể sánh bằng Mộng Võ do Thần Mộng Thiên Tôn sáng tạo, Hỗn Nguyên võ ý do Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng tạo!

Chương 1300: Hấp thiên ma công

Long Nha thu hồi trường kiếm, nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, nói:

- Trận chiến này, ta thua tâm phục khẩu phục. Tuy nhiên lần sau, ta sẽ thắng ngươi!

Lâm Minh nói:

- Lời này ta đã nghe qua rất nhiều lần rồi, tuy nhiên đến hiện tại mới thôi, không có bất kỳ một lần ứng nghiệm.

Lâm Minh vừa nói ra lời này, người xem toàn trường đều âm thầm líu lưỡi.

Lời nói này, thoáng hiển lộ khí phách...

- Long Nha này đã rất cuồng rồi, Lâm Minh càng cuồng.

- Ngươi sai rồi. Không phải là bọn họ cuồng ngạo, mà là bọn họ lời thật nói ra lịch sử. Chúng ta nghe vào rất khoa trương, cho nên liền thành cuồng ngạo. Kỳ thật hai người này tính cách tương tự, đều là người bình thường ẩn nhẫn không phát, động một cái liền phát ra một đòn trí mạng!

Long Nha không đáp lời nữa, xoay người xuống dưới. Lâm Minh nhìn theo bóng lưng của hắn ta, trong lòng hắn rõ ràng tiềm lực của Long Nha quả thật không phải bất kỳ một thiên tài nào hắn đánh bại lúc trước có thể có được.

Long Nha đây là vừa mới mở ra Tam Sinh Đồng, thực lực đang ở vào thời kỳ tăng vọt, còn chưa hoàn toàn phát huy ra. Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn tất nhiên trở thành nhân vật tuyệt đỉnh Thần Vực.

Đương nhiên, Lâm Minh tin tưởng. Long Nha trưởng thành nhanh, mình trưởng thành càng nhanh. Phong Thần Đài 33 bậc, hắn lĩnh ngộ được ý cảnh 33 tầng trời. Một phần ý cảnh này là bất luận người nào khác đều không có.

- Lâm Minh, trận chiến này đối với ngươi mà nói gần như là thủ đoạn ra hết, phía sau còn có vài thiên tài sâu không lường được. Đánh với bọn họ, muốn thắng cũng không dễ dàng.

Ở trong đầu Lâm Minh, thanh âm của Mộ Thiên Tuyết vang lên.

Nguyên bản Mộ Thiên Tuyết liền không coi trọng Lâm Minh có thể lấy được top 3, sau lại thực lực của Lâm Minh vượt qua tưởng tượng của nàng, nhưng là đồng dạng thực lực của đối thủ của Lâm Minh cũng vượt qua dự kiến của nàng.

Hiện tại, đối mặt với một vài người đỉnh cao nhất trong Phong Thần Thập Tử này, Lâm Minh vẫn không có gì nắm chắc.

- Long Nha quả thật mạnh, không dùng Thiên Đạo Phán Quyết, ta không thắng được hắn.

Lâm Minh tham gia đệ nhất hội võ, lần đầu tiên ở trước công chúng dùng ra Thiên Đạo Phán Quyết, thật sự là không thể giữ lại.

- Đối thủ trận kế không biết sẽ là ai... Hẳn là sẽ không gặp phải ba người Tiểu Ma Tiên, Hành Si, Băng Mộng, nhưng là Quân Bích Nguyệt thì chưa chắc.

Trong Phong Thần Thập Tử, trừ Thạch Quật, Hoa Huyễn không tính, mấy người xếp hạng cao, ai cũng không thể phán đoán mạnh yếu, chỉ có đánh qua mới biết.

Nếu thật sự đấu với Quân Bích Nguyệt, Lâm Minh cũng phải toàn lực đánh một trận. 64 Âm Dương Kiếm của đối phương đem tất cả lực lượng dung hợp làm một, một chiêu này thật sự khủng bố.

- Trận thứ hai đợt thứ hai – Tiểu Ma Tiên vs Yêu Tôn!

Tên dự thi của Yêu tộc Vương tử chính là Yêu Tôn, Hạo Vũ Tử tự nhiên dựa theo danh sách tuyên bố. Bản ý của Yêu Tôn chính là Yêu tộc Thiên Tôn.

Yêu tộc Vương tử dù sao cũng là người có được huyết mạch Yêu tộc, sau khi bị Lâm Minh hành hung một trận, hiện tại vài canh giờ qua đi, cộng thêm sử dụng các loại thuốc tốt, đã sinh long hoạt hổ, khôi phục đến trạng thái đỉnh nhất.

Thân hình hắn khẽ động, như thuấn di xuất hiện ở trên đài. Ở trước mặt hắn, vô số lông chim màu đen trống rỗng xuất hiện, bóng sáng vây quanh. Tiểu Ma Tiên như tinh linh đêm tối cũng xuất hiện trên lôi đài. Một màn ra sân đẹp mắt như vậy khiến rất nhiều người xem ở đây phát ra tiếng kinh hô.

Tiểu Ma Tiên thật sự là tình nhân trong mộng của quá nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi.

Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên hoàn toàn xứng đáng là hai Nữ thần của Thần Vực. Băng Mộng thần bí, thánh khiết. Tiểu Ma Tiên linh động, đáng yêu. Đều khiến cho không ít tuấn kiệt trẻ tuổi ngày đêm mong nhớ. Huống chi Tiểu Ma Tiên thân có huyết mạch Hắc Phượng, đây chính là máu Hắc Phượng chân chính. Nếu như có thể đạt được nguyên âm của nàng, ưu đãi quả thật không thể tưởng tượng.

Chẳng những thể chất của mình có thể được cải thiện thật lớn, thiên phú nhảy vọt ngàn dặm, hơn nữa có thể trực tiếp in vào pháp tắc lửa đen ở trong cơ thể. Tương lai, ăn cơm ngủ nghỉ, thực lực đều có thể được đề cao!

Ưu đãi như vậy, ai không muốn?

Huống chi Tiểu Ma Tiên bản thân chính là thiên tiên mỹ nữ, gia gia còn là Ma Thủy Thiên Tôn. Cưới Tiểu Ma Tiên, một bước lên trời!

Yêu tộc Vương tử cười to nói:

- Tiểu Ma Tiên. Chậc, bộ dạng quả thật xinh đẹp! Bản tôn nói cho ngươi, ta sẽ tới tham gia đệ nhất hội võ nhàm chán như vậy, chính là vì gặp ngươi một mặt. Ta đối với ngươi, ngưỡng mộ đã lâu!

Yêu tộc Vương tử nói ra lời này, tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây lập tức liên tục trợn trắng mắt.

Yêu tộc Vương tử này thật sự là da mặt còn dày hơn tường thành. Nếu ngươi một đường chiến thắng, ngươi nói đệ nhất hội võ này nhàm chán, ai cũng không dám nói gì. Kết quả bị Lâm Minh đánh cho mẹ đều không nhận ra, ngươi cũng dám nói đệ nhất hội võ nhàm chán?

Quả thật là thò mặt ra nói: ta chính là bỉ ổi đê tiện, ngươi tát ta đi, ngươi tát ta đi!

- Thằng ngu này, đời này ta chưa từng thấy ngu như vậy!

- Nói thật, nếu ta là hắn, bị Lâm Minh giẫm thảm như vậy, hiện tại đứng lên đều là một loại dũng khí. Ta thật sự bội phục da mặt của hắn!

- Đừng lấy quan niệm của ngươi để đánh giá người của Yêu tộc, nếu không sẽ điên đấy. Đối với bọn họ mà nói, khôn sống mống chết, cá lớn nuốt cá bé. Làm cái gì nói cái gì toàn bộ dựa vào yêu thích của chính mình, đối với bọn họ mà nói không tồn tại cách nói da mặt này.

Trên khán đài một mảnh tranh cãi, cho dù là người ngông cuồng đến mấy, da mặt dầy mấy đi nữa ở trước mặt Yêu tộc Vương tử cũng cam bái hạ phong.

Tiểu Ma Tiên vuốt cằm nhỏ xinh của mình, đầy hứng thú Yêu tộc Vương tử, vẻ mặt đó quả thật như là tiểu ma nữ gặp phải món đồ chơi ưa thích vậy.

- Ngươi nói như vậy, ta có phải nên tỏ vẻ vinh hạnh hay không đây?

- Ha ha, vinh hạnh thì không dám, bản tôn nói những điều này chỉ là hy vọng ngươi có thể minh bạch tâm ý của ta. Ngươi cũng xem như người của Yêu tộc chúng ta, luôn cùng loài người xen lẫn cũng một chỗ sẽ bị bọn họ làm nhạt huyết mạch, làm cho đời sau càng ngày càng kém. Không bằng theo ta về Yêu tộc, tương lai ta thành Yêu Đế, ngươi chính là Đế hậu.

- Đ. m!

Trên khán đài, có người đã bão nổi.

- Ta chịu không nổi rồi, thần tới cứu ta đi!

- Mau đưa thằng ngu này quét ra ngoài!

Yêu tộc Vương tử không ngờ dám nhúng chàm Tiểu Ma Tiên, còn muốn cưới Tiểu Ma Tiên về Yêu tộc. Trước mặt công chúng, đào góc tường của Nhân tộc, thật sự là điên rồi. Hắn nếu là thắng, nói vậy thì cũng thôi. Mấu chốt lúc trước hắn bị Lâm Minh đánh cho thật thảm, còn dám nói như vậy. Tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều sắp hỏng mất.

Nghe thấy Yêu tộc Vương tử nói muốn cưới mình, Tiểu Ma Tiên không ngờ cũng không giận, mà là cười vui nói:

- Tốt. Tuy nhiên phu quân tương lai của ta nhất định phải có thể đánh thắng ta, hơn nữa phải thứ nhất Thần Vực! Nếu ngươi thắng ta, ta gả cho ngươi! Tuy nhiên... Nếu ngươi bại bởi ta, làm nô lệ của ta, thế nào?

Tiểu Ma Tiên này cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu. Thua liền làm nô lệ của nàng, ai dám đáp ứng?

Quả nhiên, cho dù Yêu tộc Vương tử kiêu ngạo mấy cũng không dám đáp ứng, trầm giọng nói:

- Huyết mạch vương tộc của ta chưa thức tỉnh, một khi thức tỉnh, tu vi một ngày ngàn dặm. Thành tựu hiện tại, không phải là tương lai. Sẽ có một ngày, ta sẽ trở thành Yêu Đế mạnh nhất Yêu tộc!

- Hì hì hì. Ta chờ, tuy nhiên hiện tại... Ngươi trước tiên ở dưới tay ta chống đỡ qua ba chiêu rồi tính.

Tiểu Ma Tiên nói xong, đột nhiên ra tay.

Theo một tiếng phượng hót thê lương, ở sau lưng Tiểu Ma Tiên xuất hiện hư ảnh một con Hắc Phượng Hoàng thật lớn. Lông vũ màu đen, ngọn lửa màu đen, giương cánh bay lên trời!

Khoảnh khắc đó, một luồng hơi thở thần thánh to lớn bao phủ toàn bộ sân thi đấu!

- Hơi thở Phượng tộc thật mạnh. Ngay cả huyết mạch trên người ta đều mơ hồ cộng minh!

Lâm Minh trong lòng thất kinh. Hắn cảm giác trên trán hơi nóng lên, dấu ấn Cổ Phượng kia mơ hồ hiện ra. Vốn là máu đồng nguyên, nhưng là mật độ huyết mạch, Lâm Minh tự nhiên xa xa không bằng Tiểu Ma Tiên. Điều này khiến cho, huyết mạch trong cơ thể hắn bị Tiểu Ma Tiên áp chế.

Lâm Minh nhưng là hấp thu lượng lớn tinh huyết Cổ Phượng, lại còn là như thế, những cường giả khác của Phượng tộc thượng cổ bị áp chế lại càng thêm rõ ràng.

Đối mặt với Tiểu Ma Tiên trạng thái như vậy, Yêu tộc Vương tử nào dám nương tay, kỳ thật trong lòng hắn cũng rõ ràng, mình căn bản không phải đối thủ của Tiểu Ma Tiên.

Hung kích trong tay đâm ra, lực lượng không gian vận chuyển.

Khí Định Thiên Hạ!

Rắc!

Lực lượng không gian bao phủ xuống, Yêu tộc Vương tử muốn bằng vào lực lượng không gian trói buộc Hắc Phượng Hoàng kia, nhưng mà thực lực chênh lệch thật sự quá xa. Hắc Phượng Hoàng đột nhiên giương cánh, trực tiếp xé nát tất cả lực lượng không gian!

- Kích Phá Càn Khôn!

Yêu tộc Vương tử lại chém ra một kích, Tiểu Ma Tiên ha ha cười duyên, từ trong Tu Di Giới rút ra một cái roi to bằng ngón tay. Roi này dài ba trượng, toàn thân đen nhánh, không thấy một tia sáng bóng.

- Long Cân Tiên! (roi gân rồng)

Trên ghế khách quý, một lão nhân không kìm nổi cả kinh kêu lên.

Rất nhiều vũ khí lấy danh hiệu có liên quan tới rồng, tỷ như gân rồng, râu rồng. Nhưng trên thực tế chỉ là ví von và khoa trương, cũng không phải thật sự cùng Rồng có quan hệ.

Nhưng cái roi này của Tiểu Ma Tiên lại là chân chính dùng một đoạn gân rồng luyện chế mà thành! Bản thân cứng rắn không thể phá hủy, đánh người, một roi vụt nát chân nguyên hộ thể của đối phương, lực lượng thẳng vào cốt tủy, hơn nữa có thể vụt đánh linh hồn, cực kỳ khủng bố.

Coong!

Long Cân Tiên và hung kích của Yêu tộc Vương tử va chạm vào một chỗ, roi vòng qua cán kích, vụt mạnh hướng Yêu tộc Vương tử.

Yêu tộc Vương tử trong lòng kinh hãi, năng lượng toàn thân bùng nổ, thân thể lui mạnh ra ngoài.

Nhưng mà một roi này giống như là rắn độc, đuổi thẳng tới, tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng, trong nháy mắt đuổi tới trước mặt hắn!

Hây!!!

Yêu tộc Vương tử hét lớn một tiếng, muốn vung kích ngăn cản, nhưng mà lại đã muộn.

Thân hình Tiểu Ma Tiên nhoáng lên, cánh tay như ngó sen dùng sức, trường tiên trong tay trong nháy mắt xuyên qua chân nguyên hộ thể của Yêu tộc Vương tử, xuyên qua cơ thể mà vào!

Phốc!

Đầu roi xuyên qua bả vai Yêu tộc Vương tử, máu tươi vung vãi!

Đối với Yêu tộc mà nói, thương như vậy còn không tính là gì, nhưng mà Tiểu Ma Tiên cười tà, chân nguyên toàn thân nghịch chuyển. Trường tiên này như có linh tính quấn chặt Yêu tộc Vương tử.

- Hấp Thiên Ma Công!

Khoảnh khắc đó, phạm vi trăm dặm chung quanh, tất cả nguyên khí trời đất toàn bộ hướng về Tiểu Ma Tiên hội tụ mà đến, tính cả chân nguyên, khí huyết lực thậm chí mảnh vỡ pháp tắc trong cơ thể Yêu tộc Vương tử toàn bộ bị Hấp Thiên Ma Công của Tiểu Ma Tiên hấp dẫn, giống như gió lốc thổi quét mà đến!

Những năng lượng này toàn bộ hội tụ vào trong thân thể Tiểu Ma Tiên, Yêu tộc Vương tử quá sợ hãi!

- Cái gì!?

Hắn cảm giác lực lượng của mình đang nhanh chóng mất đi, loại mất đi này không phải tạm thời mà là vĩnh cửu!

Tiểu Ma Tiên đang hút chân nguyên và thế giới lực của hắn!

Hấp Thiên Ma Công này chính là Thần Võ vô thượng do Ma Thủy Thiên Tôn sáng lập, vĩnh cửu hấp thu chân nguyên của đối thủ cho mình dùng, sẽ trực tiếp khiến cho đối phương tu vi hạ thấp, hơn nữa không thể khôi phục!

Mọi người đều nghĩ rằng Tiểu Ma Tiên đáng yêu, vì vậy bọn họ quên Tiểu Ma Tiên là cháu gái Ma Thủy Thiên Tôn, cũng là một ma nữ chân chính!

Yêu tộc Vương tử dùng lời nói mạo phạm Tiểu Ma Tiên, đổi lấy kết cục như thế!

Chương 1301: Hành si

- Yêu nữ, ngươi dám!

Hai đại Giới Vương Yêu tộc nghe thấy tiếng hét thảm của Yêu tộc Vương tử, lúc này mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, bọn họ nguyên bản căn bản không biết Hấp Thiên Ma Công.

Hai đại Giới Vương đồng thời ra tay.

Mà đúng vào lúc này, thân hình Hạo Vũ Tử nhoáng lên một cái, đi tới giữa bọn họ và Tiểu Ma Tiên, tay áo vung lên. Hai Giới Vương Yêu tộc trực tiếp bị một cơn cuồng phóng quét ra ngoài.

Cùng lúc đó, Hạo Vũ Tử xoay người một chưởng đánh xuống, một luồng chưởng phong sắc bén trực tiếp chặt đứt năng lượng liên hệ giữa Tiểu Ma Tiên và Yêu tộc Vương tử.

Hắn là trọng tài, tự nhiên không thể ngồi xem loại chuyện này xảy ra. Tiểu Ma Tiên rồi lại trực tiếp hấp thu năng lượng và khí huyết lực của Yêu tộc Vương tử, làm hơi quá mức.

Vút Vút Vút!!!

Long Cân Tiên trực tiếp thu về. Theo một tiếng “Rầm” của vật nặng rơi xuống đất, Yêu tộc Vương tử ngã trên mặt đất.

Mà Tiểu Ma Tiên như một con bướm đen, nhẹ bẵng hạ xuống đất, nàng nhìn Yêu tộc Vương tử sắc mặt tái nhợt, trên mặt nở rộ một nụ cười tà tà, lộ ra một đôi răng nanh nhỏ đáng yêu.

Nhìn thấy một màn này, võ giả ở đây đều cảm thấy sống lưng phát lạnh. Tiểu Ma Tiên này cũng không phải đèn cạn dầu, xuống tay đủ ác. Yêu tộc Vương tử bởi vì lời nói đùa giỡn nàng mấy câu, kết quả nàng liền dùng Hấp Thiên Ma Công đối phó hắn.

Hơn nữa trước khi động thủ, không hề cảm giác ra tức giận và sát khí của Tiểu Ma Tiên, nàng thủy chung cười tủm tỉm.

Một số tuấn kiệt trẻ tuổi coi Tiểu Ma Tiên là người tình trong mộng không kìm nổi rụt cổ. Trong lòng bọn họ bắt đầu ước lượng, cái mạng nhỏ này của mình có đủ cho Tiểu Ma Tiên giày vò hay không.

Không có bản lĩnh cứng rắn, nào dám đi trêu chọc tiểu ma nữ này, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào.

- Yêu nữ, ngươi...!

Hai Giới Vương Yêu tộc trong lòng giận dữ.

- Ta làm sao?

Tiểu Ma Tiên chớp đôi mắt to đen, đầy vẻ vô tội.

- Còn làm sao nữa, chuyện tốt ngươi làm! Chuyện này, tuyệt đối không thể cứ như vậy cho qua!

Hai Giới Vương Yêu tộc đã tra xét qua tình huống của Yêu tộc Vương tử, toàn thân chân nguyên hắn chỉ một thoáng thiệt hại 15%.

Đây là thiệt hại vĩnh cửu, liên đới thế giới trong cơ thể hắn, pháp tắc lĩnh ngộ đều bị Hấp Thiên Ma Công cắn nuốt rất nhiều. Muốn bù lại, chỉ sợ phải mất một hai năm khổ công.

Tổn thất này đối với thiên tài mà nói thật sự quá nặng nề! Sẽ làm chậm trễ trưởng thành của bọn họ.

Tiểu Ma Tiên chỉ vào Yêu tộc Vương tử sắc mặt tái nhợt, gần như hôn mê, oan ức nói:

- Việc này có thể trách ta sao? Các ngươi vừa rồi chẳng lẽ không nghe thấy, hắn nói mình lợi hại cỡ nào, đệ nhất Thần Vực có hay không, tương lai sẽ thành Yêu Đế có hay không? Hơn nữa hắn còn tự xưng Yêu Tôn – Yêu tộc Thiên Tôn đấy! Người ta một nữ nhân yếu đuối, trước khi ra sân còn rất khẩn trương đây!

- Ta sợ đánh không lại hắn, đương nhiên phải toàn lực ứng phó. Ta lợi hại nhất chính là Hấp Thiên Ma Công, vốn tưởng rằng hắn có thể thoải mái đón dỡ, kết quả... ai biết là loại kết quả này...

Tiểu Ma Tiên nhún vai, miệng nhếch lên, ánh mắt đen nhánh dường như biết nói, vô tội đến cực điểm. Thế cho nên mọi người đều cảm thấy nàng nói là sự thật, nàng thật sự bởi vì quá mức ngây thơ, không nhận ra thực lực chân chính của Yêu tộc Vương tử, không cẩn thận đánh nặng tay.

Hai Giới Vương Yêu tộc đương trường bị những lời này của Tiểu Ma Tiên chặn họng.

Mà tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây, sửng sốt hồi lâu, ngay sau đó cười rộ lên.

Tuy rằng trong lòng rõ ràng, Tiểu Ma Tiên này tuyệt đối là tiểu ma nữ tâm ngoan thủ lạt, nhưng là vẻ mặt, ngôn ngữ, động tác của nàng kết hợp lại, thật sự khiến người cảm giác đáng yêu vô cùng.

Ngay cả Băng Mộng tiên tử đều mặt mang ý cười. Tiểu Ma Tiên này tuyệt đối là kẻ chuyên gây họa, tuy nhiên có Ma Thủy Thiên Tôn đứng sau lưng nàng, gây họa thế nào cũng không ai dám làm gì nàng.

- Ngươi... Rất tốt. Lão phu mặc kệ ngươi nói là thật hay giả, hiện tại mau đem chân nguyên thiếu hụt của thiếu chủ chúng ta trả lại đi!

Một lão nhân trong hai Giới Vương lớn tiếng rống lên.

- Không trả lại được!

Tiểu Ma Tiên lắc đầu:

- Ta cũng muốn trả lại, đáng tiếc không có bản lĩnh này. Một khi ta đem năng lượng hút lại, liền đem nó ép vào một vị trí đặc biệt ở thế giới trong cơ thể ta, trở thành ma lực chuyên biệt của ta, người khác không dùng được.

Hấp Thiên Ma Công, có thể cắn nuốt tu vi của người khác cường hóa chính mình, nhưng là không thể vô hạn cường hóa. Ở thế giới trong cơ thể võ giả tu luyện Hấp Thiên Ma Công, thế giới lực của chính mình và thế giới lực của người khác là tách biệt, làm như vậy là vì cam đoan củng cố cơ sở tu luyện.

Hai lão nhân Giới Vương sao chịu để yên, mà đúng lúc này, bên tai bọn họ vang lên chân nguyên truyền âm lạnh băng của Hạo Vũ Tử:

- Ta khuyên hai vị dừng ở đây. Ta nhắc nhở các ngươi một chút, gia gia của Tiểu Ma Tiên – Ma Thủy Thiên Tôn ngay ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, chú ý trận đấu này đấy. Vị tiền bối này trời sinh tính mừng giận thất thường, giết người vô số. Về phần cái gì Nhân tộc Yêu tộc đại chiến, các ngươi cũng không cần lấy ra dọa người, hắn mới thèm quản. Các ngươi nếu còn muốn sống sót trở về thì yên tĩnh một chút.

Một phen lời của Hạo Vũ Tử giống như một chậu nước lạnh tưới xuống, hai lão nhân Giới Vương lập tức thanh tỉnh.

Bọn họ xưa nay kiêu ngạo quen, mà hôm nay đá lên tấm thép.

Tiểu Ma Tiên này, bối cảnh rất cứng rắn!

- Thằng ngu Yêu tộc này, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Xứng đáng!

- Ha ha ha, sướng! Trước có Lâm Minh hành hung thằng ngu này, lại có Tiểu Ma Tiên hút công lực hắn. Quá sung sướng!

Tuấn kiệt trẻ tuổi đang xem cuộc chiến ở đây đều rất là vui mừng, bọn họ đã sớm không quen nhìn Yêu tộc Vương tử kia. Trận chiến này, xem như một trận xem mà sung sướng nhất từ khi tổng chung kết đệ nhất hội võ bắt đầu tới nay.

- Thực lực của Tiểu Ma Tiên, cũng rất đáng sợ...

Trận chiến này, Lâm Minh chú ý không phải cảnh tượng Tiểu Ma Tiên hành hung Yêu tộc Vương tử sung sướng cỡ nào, mà là thực lực bản thân Tiểu Ma Tiên.

Hiện tại Tiểu Ma Tiên dùng ra Hấp Thiên Ma Công, dùng để hấp thu chân nguyên và khí huyết lực của Yêu tộc Vương tử, uy lực đã phi thường khủng bố. Nhưng uy lực chân chính của Hấp Thiên Ma Công hiển nhiên không chỉ như thế, lực lượng hấp thu không phải là lãng phí vô ích, mà là cất chứa trong cơ thể Tiểu Ma Tiên, tất nhiên có thể sử dụng ra, trực tiếp công kích đối thủ. Chỉ sợ đó mới là công kích mạnh nhất của Hấp Thiên Ma Công.

Kế tiếp, trận thứ ba vòng hai.

Quân Bích Nguyệt vs Hoa Huyễn.

Đây là một trận đấu căn bản không hề trì hoãn, Hoa Huyễn rất dứt khoát, vừa lên liền nhận thua.

Trận thứ bốn – Bạch Nghiêu vs Băng Mộng.

Bạch Nghiêu cũng không hàm hồ, thoáng ứng phó một chút cũng nhận thua.

Hai trận thi đấu đều là chênh lệch quá lớn, thật sự không có gì phải đánh.

Điều này khiến cho một ít người xem chờ xem biểu hiện của Băng Mộng khá thất vọng.

Lúc trước Băng Mộng căn bản không gặp phải đối thủ nào ra hồn, mỗi một lần chiến đấu đều không thi triển ra thực lực gì, khiến rất nhiều người không rõ ràng pháp tắc và chiêu thức của Băng Mộng rốt cuộc là như thế nào.

Như đám người Quân Bích Nguyệt, Lâm Minh, tuy rằng cũng mang đến cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được, nhưng ít nhất cũng biết chiêu thức của bọn họ.

Vốn trông cậy Bạch Nghiêu có thể khiến cho Băng Mộng thi triển ra một ít thủ đoạn, kết quả trận chiến này lại không đánh.

- Bạch Nghiêu này, vận khí thật không tốt...

Ở trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết nói. Vốn năm nay hẳn là Hạo Vũ Thiên Cung tỏa sáng kỳ dị. Hạo Vũ Thiên Cung vốn là thế lực Thiên Tôn không quá lợi hại, ra một thiên tài như Bạch Nghiêu không dễ dàng. Hạo Vũ Thiên Cung có thể ra mặt tổ chức đệ nhất hội võ, đại khái cũng ôm ý tứ ra chút danh tiếng.

Nhưng hiện tại, thiên tài quá nhiều, Bạch Nghiêu xuất chiến một trận là thua một trận, đến bây giờ mới thôi còn chưa từng thắng. Hơn nữa kế tiếp, sợ là phải thua. Thậm chí Yêu tộc Vương tử kia, Bạch Nghiêu đều hơn phân nửa đánh không lại.

Ở trên sân nhà của chính mình thua nhiều như vậy, cho dù là Bạch Nghiêu từ trước đến giờ tâm tính không tồi, hiện tại cũng sẽ cảm thấy có chút xấu hổ.

Trận cuối cùng vòng hai, Hành Si vs Thạch Quật!

Thạch Quật này ngược lại rất có tính cách, không chịu nhận thua.

- Hành Si! Người người đều nói ngươi rất mạnh, ta cũng tin tưởng ngươi rất mạnh. Nhưng là không chiến liền nhận thua không phải phong cách của ta!

Thạch Quật rút trường côn ra, nhắm thẳng Hành Si.

Hành Si hai tay hợp thập, hành lễ một cái, chậm rãi nói:

- Thí chủ nói đùa. Phổ Đà Sơn tuy rằng truyền thừa thâm hậu, nhưng Hành Si chỉ vẻn vẹn không đến 40 cốt linh, có thể học được chung quy có hạn.

Hành Si vừa nói như vậy, rất nhiều người xem đúng là cảm thấy như thế. Phổ Đà Sơn kế thừa 3. 6 tỉ năm, trong đó các loại công pháp, bí tịch sớm đã vô số kể, nhưng là công pháp nhiều cũng không nghĩa là truyền nhân liền mạnh. Công pháp nhiều mấy cũng chỉ có thể chọn học mấy loại mà thôi, làm sao học được hết?

Hành Si lại nói:

- Phổ Đà Sơn sáu bộ Thần Võ vô thượng, 108 tuyệt kỹ, Hành Si từ sáu tuổi liền bắt đầu học tập, bất đắc dĩ tư chất ngu dốt, đến bây giờ mới thôi, Thần Võ vô thượng chỉ tu được một chút da lông, 108 tuyệt kỹ ngược lại có hai loại miễn cưỡng luyện được ra hồn. Một bộ quyền pháp Thông Bối Quyền cùng với một bộ thân pháp Ly Miêu Phiên Tường.

Hành Si vừa nói ra lời này, Thạch Quật nghe mà có chút trợn tròn mắt, người xem chung quanh cũng cực độ hết lời.

Tên công pháp này... cũng quá tệ hả!

Nghe thế nào đều giống như công phu mèo ba chân ở thế giới phàm nhân, cùng pháp tắc, ý chí... võ giả chủ lưu tu luyện, căn bản không hề liên quan.

Xem Hấp Thiên Ma Công của Tiểu Ma Tiên, Tam Sinh Đồng của Long Nha, nghe ra liền khí phách, thần bí, uy lực không tầm thường.

So với chúng nó, Thông Bối Quyền gì đó quả thật quá yếu ớt.

- Thông Bối Quyền? Tốt, ta liền kiến thức một phen!

Thạch Quật nói xong liền ra chiêu, hắn vừa ra tay liền mở ra bảy môn đầu Bát Môn Độn Giáp, tính cả pháp tắc hệ Thổ của hắn cũng đồng loạt dùng đến mức tận cùng. Đối mặt với Hành Si, hắn không dám khinh địch.

Đối mặt với Thạch Quật khí thế hung hăng, Hành Si hai tay mở ra, xương cốt toàn thân phát ra tiếng kêu răng rắc.

- Càn Khôn Nhất Côn!

Thạch Quật đập mạnh ra một côn, phía sau hắn xuất hiện hư ảnh Long Quy.

Mà đối mặt với một côn này, Hành Si lại hai bàn tay trần đón đỡ.

Hắn ra tay như điện, khi mọi người căn bản không kịp phản ứng, hắn một tay đặt lên trường côn của Thạch Quật, một kéo một gạt, chiêu thức nhìn như giản dị tự nhiên, nhưng vừa lúc đánh trúng một điểm lực lượng yếu nhất của trường côn.

Một côn này đã bị Hành Si tay không đẩy ra!

Cái gì?

Thạch Quật trong lòng kinh hãi, hắn không kịp phản ứng. Lúc này, Hành Si đã một quyền đánh ra, đập mạnh lên thổ nguyên thuẫn hộ thể của Thạch Quật.

Rắc Rắc Rắc!!!

Thổ nguyên thuẫn bị Hành Si một quyền đập cho nứt nẻ!

Thạch Quật vừa sợ vừa hoảng, quá trình chiến đấu với Hành Si hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn!

Trường côn quét ngang, Thạch Quật quét mạnh một côn về phía hông Hành Si. Mà thân thể Hành Si như là bông tuyết, dường như bị côn phong của một côn này của Thạch Quật vụt tới thổi bay. Hắn như quỷ mị đi tới bên cạnh Thạch Quật, lại một quyền đánh ra.

Bùng!

Thổ nguyên thuẫn của Thạch Quật hoàn toàn vỡ nát! Mà ngón tay của Hành Si xuyên thấu qua phòng ngự của Thạch Quật, nhẹ nhàng điểm lên một điểm nào đó trên lưng Thạch Quật.

Chính là một điểm như vậy khiến toàn thân Thạch Quật trong nháy mắt tê dại, trường côn trong tay cũng rời tay rơi xuống!

- Đa tạ!

Thân hình Hành Si nhoáng lên, về tới vị trí đứng lúc ban đầu, dường như từ đầu chí cuối hắn đều chưa từng động đậy.

Chương 1302: Lâm Minh vs Tiểu Ma Tiên

- Hành Si thắng!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng tuyên bố, mà người xem tại đây còn có chút chưa kịp phục hồi tinh thần.

Hành Si từ đầu chí cuối đều không sử dụng bất kỳ pháp tắc, thậm chí ngay cả chân nguyên đều dùng không rõ ràng, khó thể tưởng tượng hắn là như thế nào chiến thắng Thạch Quật.

- Hành Si này, chỉ là dựa vào chiêu thức thủ thắng?

Lâm Minh cảm thấy khó tin. Hành Si ra tay, công kích đều là điểm mỏng yếu nhất trong võ kỹ của Thạch Quật, lấy yếu thắng mạnh, không hề lãng phí một tia lực lượng, hơn nữa không dùng pháp tắc, khiến người ngạc nhiên.

Mà Hành Si có thể thoải mái mau lẹ như thế tới gần Thạch Quật, ở trong nháy mắt chiêu thức của đối phương lộ ra sơ hở đánh tan, thì đều là dựa vào thân pháp của hắn – Ly Miêu Phiên Tường.

Ly miêu chính là mèo rừng, truyền thuyết mèo rừng từ trên tháp cực cao ngã xuống đều sẽ không chết. Thân pháp của Hành Si dùng Ly Miêu Phiên Tường để đặt tên, nghe ra thì thấp kém, kỳ thật mộc mạc rõ ràng. Thân pháp này chính là dùng động tác đơn giản nhất trực tiếp nhất đạt tới hiệu quả tốt nhất. Một bộ thân pháp tuyệt thế, kỳ thật không nhất định cần một cái tên vang dội để giữ thể diện, Ly Miêu Phiên Tường này so với Kim Bằng Phá Hư của Lâm Minh còn thắng hơn một bậc.

- Không biết là vì tiền bối nào của Phổ Đà Sơn, sáng lập ra võ công như vậy, rồi lại dùng tên tùy ý như vậy để đặt...

Lâm Minh cảm khái trong lòng, mà lúc này Mộ Thiên Tuyết nói:

- Đệ tử Phổ Đà Sơn tự xưng khổ hạnh tăng, những tiền bối Phổ Đà Sơn kia, thời gian cả đời đều dùng để khắc khổ tu hành, tu luyện, nghiên cứu phật pháp, công pháp. Bọn họ mỗi người đều là võ đạo đại sư, mà bọn họ sau khi sáng lập công pháp, đối với tên của công pháp chỉ là nghĩ tới cái gì liền tùy ý lấy một cái, tùy tính tùy tâm. Đây cũng là cảnh giới mà võ giả Phổ Đà Sơn theo đuổi. thậm chí công pháp này có nhận được sự ca ngợi của đời sau hay không, bọn họ cũng không thèm để ý. Rất nhiều người, căn bản không để lại tên họ của mình trên ngọc giản công pháp.

- Như vậy... Không trách Phổ Đà Sơn có thể truyền thừa lâu như vậy, một tông môn điệu thấp, nội tình lại sâu đến đáng sợ. Mà võ giả trong tông môn, một lòng khổ tu, không nổi tranh chấp, thế lực như vậy, ai sẽ dây vào?

Lâm Minh trong lòng thoải mái. Một tông môn hung ác, ai chọc liền điên cuồng trả thù, tuy rằng cũng có thể khiến người kiêng kỵ, nhưng là thời gian dài, sẽ có khả năng tiêu vong. Dù sao trên thế giới này luôn có thế lực còn ác hơn cả ngươi, mà tông môn điệu thấp như Phổ Đà Sơn, không gây oán cừu, bản thân lại mạnh mới có khả năng kéo dài nhất.

- Hành Si cũng là đối thủ đáng sợ, hơn nữa chiêu thức vừa rồi của hắn không dùng pháp tắc. Ai lại biết được, pháp tắc của hắn đến tình trạng gì?

Lâm Minh lẩm bẩm. Nếu đối chiến Hành Si, hắn căn bản không nói trước được kết quả.

Lúc này, chung kết vòng thứ hai cũng kết thúc.

Hạo Vũ Tử đi lên lôi đài, lớn tiếng nói:

- Vòng thứ hai chấm dứt, báo trước trận đấu thứ nhất vòng ba. Hạo Vũ Thiên Cung chuyên môn nhằm vào trận thi đấu này, mở một ván bài độc lập, mọi người có thể đơn độc chọn cược. Đối với chọn cược lúc trước cũng không ảnh hưởng.

Hạo Vũ Tử vừa nói như thế, lập tức khơi dậy nhiệt tình của người xem ở đây. Đáng để mở ván bài độc lập tự nhiên là một trận thi đấu có trọng lượng.

- Trận thi đấu thiết lập ván bài độc lập này là... Lâm Minh vs Tiểu Ma Tiên!

Hạo Vũ Tử lời này vừa ra, người xem tại đây đều phát ra tiếng kinh hô.

Trận thi đấu này quả thật đáng giá chờ mong!

Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh. Một người được xưng thiếu nữ thiên tài đệ nhất Thần Vực, công pháp ác độc, là một tiểu yêu nữ ăn thịt không nhả xương. Mà một người khác lý lịch thần bí, từ tham gia đệ nhất hội võ đến giờ chưa bại một lần. Cho dù đối thủ mạnh mấy, hắn cũng có thể gặp mạnh càng mạnh, đánh bại. Nhất là trận chiến phía trước, chiến thắng Long Nha có được Tam Sinh Đồng, đem danh vọng của Lâm Minh đẩy lên một đỉnh cao trước giờ chưa từng có.

Hai người đều mang đến cho người ta một loại cảm giác vô địch. Mà vô địch gặp vô địch, sẽ có một bên phải thất bại.

Nghe thấy lời của Hạo Vũ Tử, Lâm Minh quay đầu nhìn Tiểu Ma Tiên một cái. Cái nhìn này, vừa khéo cùng ánh mắt của Tiểu Ma Tiên chạm nhau, nàng đang cười tủm tỉm nhìn về phía Lâm Minh.

- Không nghĩ tới, ta sẽ phải đối chiến Tiểu Ma Tiên nhanh như vậy. Nguyên bản ta cho rằng phải chiến Quân Bích Nguyệt trước.

Lúc này mới vòng thứ ba, rồi lại phải cùng ba tuyển thủ hạt giống giao phong!

Trận chiến này cũng trên cơ bản là trận tranh đoạt danh ngạch top 3!

Hạo Vũ Tử nói:

- Tỷ lệ cược của trận đấu này là: cược Tiểu Ma Tiên thắng 1: 1. 4; cược Lâm Minh thắng 1: 2. 9!

Dùng chiến cuộc kết quả chưa biết để đánh bạc tự nhiên có thể mang đến cho mọi người cảm giác kích thích. Hơn nữa tỷ lệ cược

Hạo Vũ Thiên Cung đưa ra cũng rất phúc hậu. Nếu đồng thời mua Tiểu Ma Tiên 100 triệu Tử Dương thạch, lại mua Lâm Minh 50 triệu. Bất kể ai thắng đều sẽ không thiệt bao nhiêu.

Điều này tự nhiên càng thêm khơi dậy mọi người nhiệt tình đặt cược.

- Từ tỷ lệ cược mà xem, Hạo Vũ Thiên Cung càng coi trọng Tiểu Ma Tiên. Tuy nhiên Lâm Minh cho dù bại bởi Tiểu Ma Tiên, chỉ sợ cũng có thể xếp thứ bốn.

- Phần thắng của Tiểu Ma Tiên thoạt nhìn là lớn hơn một chút, nhưng là Lâm Minh cũng không thể khinh thường. Chiến đấu khó tin lúc trước, Lâm Minh đều thắng. Đối chiến Tiểu Ma Tiên, cũng có thể sẽ có kết quả bất ngờ.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, bên nào thoạt nhìn đều không có vẻ thất bại. Đương nhiên, nếu thật sự phải từ trong đó chọn ra một người, coi trọng Tiểu Ma Tiên nhiều hơn một chút. Dù sao nàng là cháu ruột của Ma Thủy Thiên Tôn, mẫu thân còn là Thần thú chân chính. Đời sau của người và Thần thú, trăm triệu năm không gặp một lần, có thể nói là kỳ tích của sinh mệnh.

- Hì hì... Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên chủ động chào hỏi Lâm Minh:

- Lát nữa phải hạ thủ lưu tình nha!

Tiểu Ma Tiên lộ ra một nụ cười hoạt bát, Lâm Minh cười nói:

- Ta cũng muốn hạ thủ lưu tình, chỉ sợ không có tư cách này.

- Hì hì, ta biết ngươi còn có át chủ bài chưa dùng ra, nói cho ta biết là cái gì đi!

Nghe thấy lời Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh có chút không lời, không ngờ còn có trực tiếp hỏi át chủ bài của người khác:

- Ta gần như không có át chủ bài gì, Long Nha rất mạnh, ta không có khả năng nương tay.

- Nhỏ mọn, biết ngay ngươi không chịu nói.

Tiểu Ma Tiên trợn mắt xem thường, xoay người bỏ đi.

Phen đối thoại này khiến Lâm Minh dở khóc dở cười.

- Lâm Minh, trận chiến này ngươi nắm chắc bao nhiêu phần?

Ở trong tinh thần chi hải, Mộ Thiên Tuyết hỏi.

- Không biết, ta không đoán ra thực lực cực hạn của Tiểu Ma Tiên. Nàng là Thần Hải trung kỳ, ta cũng là Thần Hải trung kỳ. Nếu trận chiến này ta thua, đó chính là thua thật, không tìm được bất kỳ lý do!

Lâm Minh trưởng thành đến giờ, đây là lần đầu tiên cùng một đối thủ cùng cấp chân chính chiến một trận, lại không nắm chắc mười phần chiến thắng đối thủ. Huống chi tuổi của Tiểu Ma Tiên còn nhỏ hơn Lâm Minh, như thế thiên phú có thể thấy được rõ ràng.

- Không cần tự coi nhẹ mình. Môi trường trưởng thành của Tiểu Ma Tiên tốt hơn ngươi nhiều lắm. Nàng sinh ra ở một trong những thế lực đỉnh cao nhất Thần Vực, thiên phú cũng thật sự quá mạnh mẽ. Mà ngươi ngay từ đầu ở Thiên Vận Quốc lãng phí lượng lớn thời gian. Nói ngay lúc 15 tuổi, một chút truyền nhân Thiên Tôn hơn phân nửa đã ở Thần Vực lộ ra mũi nhọn, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, tìm hiểu pháp tắc, tu luyện Thần Võ vô thượng. Mà ngươi lại còn đang vì một danh ngạch nhập học Thất Huyền võ phủ cần tu khổ luyện. Sau đó ngươi trưởng thành cũng nhiều lần trải qua gian khổ, vì ở trong Ma Thần Đế Cung giành được một gốc Phạm Thiên Long Căn, ngươi vào sinh ra tử, đọ sức với đám người Huyễn Vô Cơ mạnh mẽ hơn ngươi mấy chục lần. Mà loại linh dược cấp bậc Phạm Thiên Long Căn này, đối với những truyền nhân Thiên Tôn này mà nói, đó chính là chuyện cười. Ngay cả Đại Thiên Thế Giới Đan ngươi mất khoản tiền lớn mua được, đối với truyền nhân Thiên Tôn cấp bậc như Tiểu Ma Tiên mà nói cũng chỉ là đan dược thường dùng mà thôi.

Những lời này của Mộ Thiên Tuyết cũng nói ra gian khổ của võ giả hạ giới và võ giả bình dân. Bọn họ có thể trưởng thành đến trình độ cùng truyền nhân Thiên Tôn tranh phong, bản thân chính là một kỳ tích! Loại xác suất này nhỏ đến có thể xem nhẹ bất kể, cũng chỉ có dựa vào tổng lượng phần đông sinh linh không đếm xuể của Thần Vực và hạ giới mới có thể xuất hiện một người.

- Mộ cô nương, khó khăn ở hạ giới tuy rằng gian khổ, tuy rằng lãng phí rất nhiều thời gian, nhưng cũng là tài phú quý giá của ta. Nếu không có hành trình hạ giới, đầu tiên ta sẽ không lấy được Ma Phương, cũng sẽ không tìm được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, không thể ma luyện ra ý chí của ta. Vận mệnh của một người, mọi nhân quả đều không thể giả thiết. Nếu như ta không phải từ hạ giới một đường đi tới, mà là trực tiếp sinh ra ở thế lực Thiên Tôn Thần Vực, thành tựu của ta khả năng kém xa không bằng hiện tại, chỉ là một truyền nhân Thiên Tôn bình thường mà thôi. Có thể đạt tới trình độ như Hoa Huyễn sợ là đã khó lường rồi.

Lâm Minh nói ra một phen lời, từng từ như triết lý, Mộ Thiên Tuyết cũng gật đầu:

- Ngươi nói rất đúng. Chỉ cần ngươi đem mọi thứ của ngươi tiếp tục giữ vững, nhất định có thể sáng tạo kỳ tích càng vĩ đại. Hơn nữa ngươi hiện tại lĩnh ngộ được ý cảnh 33 tầng trời, ngày sau có thể có một phần khả năng ngươi có thể đạt tới cảnh giới của Phong Thần Thiên Tôn!

- Phong Thần Thiên Tôn sao...

Lâm Minh hít sâu một hơi. Hắn không thể tưởng tượng 3. 6 tỉ năm trước là tình cảnh gì, nhưng là Phong Thần Thiên Tôn đến hiện tại mới thôi quả thật là một Thiên Tôn đáng sợ nhất hắn biết. Đáng sợ hơn cả Thần Mộng Thiên Tôn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn. Có lẽ, hắn ta đã vượt qua cảnh giới Thiên Tôn.

Đương nhiên, những chuyện này đối với Lâm Minh mà nói vẫn là quá mức xa xôi, không cần phải nghĩ. Hắn nhắm mắt, bắt đầu ngồi xuống dưỡng thần, điều tiết trạng thái cho trận đấu tiếp theo.

Tiếng ồn ào, nghị luận của người xem toàn bộ đều không thể ảnh hưởng đến hắn.

Thẳng đến một canh giờ sau, Lâm Minh mở mắt. Quyết chiến với Tiểu Ma Tiên – đã tới!

Rất nhiều nhân vật lớn của Thần Vực đều đang chú ý trận chiến này. Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn cũng là như thế.

Khản giả lại càng điên cuồng. Lúc trước đã có lượng lớn người xem đặt cược cho Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên. Mấy trăm triệu người xem, cho dù chỉ có một phần mười tham dự đánh cược, một người cược 10 tỉ, đó chính là ván cược liên quan đến tài phú kếch xù mấy trăm ngàn tỉ, cũng chính là mấy chục vạn Cửu Dương Ngọc. Mà cược 10 tỉ đối với đệ tử thế lực lớn ở đây mà nói thật sự không tính là gì.

Ván cược lớn như vậy, cũng chỉ có thế lực Thiên Tôn mới có thể thoải mái nuốt trôi. Thế lực nhỏ nào dám làm ông chủ trong loại ván cược này, một khi đền tiền đó thật sự là vốn gốc không về.

Lâm Minh đi lên lôi đài, tay cầm Phượng Huyết Thương, cùng Tiểu Ma Tiên đứng cách xa trăm trượng.

Tiểu Ma Tiên vẫn cười tủm tỉm như trước, không ai biết át chủ bài và thực lực cực hạn của nàng. Thoạt nhìn, nàng dường như lòng tin tràn trề đối với trận chiến này.

- Trận đấu bắt đầu!

Theo một tiếng ra lệnh của Hạo Vũ Tử, Lâm Minh cầm ngang Phượng Huyết Thương, chân nguyên toàn thân bùng nổ. Tiểu Ma Tiên cũng thu liễm nụ cười, từ trong Tu Di Giới rút ra cây Long Cân Tiên thật dài kia. Roi đen nhánh, không thấy một tia sáng bóng, lại tỏa ra một luồng hơi thở khiến lòng người kinh sợ.

Chương 1303: Long Phượng song tuyệt

Trên lôi đài, hơi thở của hai người đều là vô cùng cường thịnh. Lâm Minh bên này toàn thân hơi thở sắc bén, đâm phá hết thảy. Mà Tiểu Ma Tiên bên kia, khí thế như ngọn lửa ngập trời, thẳng lên tận trời.

Đúng vào lúc này, Tiểu Ma Tiên ra chiêu, nàng đột nhiên vụt ra một roi. Chỉ nghe tiếng không khí gào thét, một roi này của Tiểu Ma Tiên dường như vụt mở không gian, cho dù là một ngọn núi ở trước mặt nàng cũng sẽ bị một roi vụt đứt!

Roi mềm vốn là một loại vũ khí rất khó luyện chế cũng rất khó tinh tu. Nhưng là một khi luyện thành, quỹ tích biến hóa đa đoan, khiến người khó thể phòng ngự!

Lâm Minh một thương chém ra, thương mang sắc bén đón đỡ một roi này. Theo tiếng nổ “Bùm bùm”, bóng roi và thương mang chạm vào một chỗ, thanh âm khủng bố giống như sấm sét cùng nổ.

Trong con ngươi của Tiểu Ma Tiên, lửa đen lóe lên, toàn thân nàng đều bao phủ một tầng ngọn lửa màu đen. Sau khi bị ngọn lửa bao phủ, tốc độ của nàng đột nhiên tăng vọt một tầng!

Hắc Phượng Hoàng vốn chính là thần điểu không trung, tốc độ của nó vị tất so ra kém Kim Sí Đại Bằng.

- Ha ha ha ha!

Tiểu Ma Tiên phát ra một tràng cười duyên:

- Bổn cô nương cùng rất nhiều người thế hệ trẻ giao thủ, phàm là người không theo kịp tốc độ của bổn cô nương, căn bản không có khả năng cùng ta chiến một trận!

Thanh âm của Tiểu Ma Tiên vang trong giống như phượng hót, nàng trong khi nói chuyện đột nhiên một roi vụt hướng Lâm Minh. Một roi này cuốn lên vạn ngàn bóng roi, cuồn cuộn mãnh liệt, che đậy bầu trời, chỉ một thoáng hoàn toàn bao phủ Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên bất kể là tốc độ công kích hay tốc độ bản thân đều độc nhất vô nhị, chỉ có thể nói là nàng là một thiếu nữ được trời cao chiếu cố, ở mặt thiên phú không người có thể hơn được!

Kim Bằng Phá Hư! Huyền lôi quang ảnh!

Lâm Minh vận chuyển hai loại thân pháp tốc độ cực nhanh đồng thời còn mở ra Kinh Môn, đem tốc độ cực hạn của hắn bộc phát ra.

Vút Vút Vút!!!

Lâm Minh trong nháy mắt tránh khỏi trăm bóng roi, tốc độ của hắn cực nhanh, ở trên bầu trời hình thành mấy chục bóng mờ!

Nhưng mà bóng roi thật sự quá nhiều, tốc độ quá nhanh, những bóng mờ này vừa mới sinh ra liền trong nháy mắt bị bóng roi xuyên thủng, hóa thành vô hình!

Mặc dù Lâm Minh thân pháp linh hoạt cũng bị bóng roi càng ngày càng nhiều phong tỏa, dần dần bị ép vào góc chết!

- Võ kỹ thân pháp của Lâm Minh, cấp bậc không đủ!

Ở trên ghế khách quý, có một lão nhân Giới Vương phát ra cảm khái như vậy. Tu vi đến tình trạng bọn họ, trừ Thần Võ vô thượng không dễ phán đoán ra, những công pháp khác bọn họ liếc mắt là có thể nhìn ra mạnh yếu.

- Đây chính là vấn đề truyền thừa. Xuất thân của Lâm Minh khiến hắn bị hạn chế rất lớn. Nếu không có một môn thân pháp Thiên Tôn là cơ bản nhất.

Kim Bằng Phá Hư, Huyền lôi quang ảnh đều không phải là võ kỹ Thiên Tôn sáng lập. Khi ở hạ giới, đương nhiên kinh thế hãi tục, nhưng đến Thần Vực, so với thiên tài của thế lực Thiên Tôn liền có vẻ yếu ớt.

Nếu không phải Lâm Minh có Kinh Môn duy trì, mạnh mẽ tăng lên tốc độ, bị bóng roi như vậy bao phủ, chỉ sợ trong nháy mắt là sẽ bị thua.

- Bị ép vào góc chết rồi, xem ngươi còn có thể thế nào.

Khóe miệng Tiểu Ma Tiên nổi lên một độ cong. Lâm Minh giờ khắc này bị vô tận bóng roi bao phủ, không còn có phương hướng né tránh.

- Hoa sen Đế Tôn – không gian Hồng Mông!

Ở sau lưng Lâm Minh đột nhiên hiện ra hư ảnh Thương Long, một gốc hoa sen màu đỏ như máu từ từ nở rộ. Không gian Hồng Mông mênh mang bộc phát ra, đem tất cả bóng roi nuốt vào trong đó!

Bốp Bốp Bốp Bốp!!!

Tiếng nổ khủng bố, rất nhiều bóng roi ở trong không gian Hồng Mông bùng nổ, nhưng công kích của Tiểu Ma Tiên thật sự quá sắc bén, vẫn có không ít nguyên khí xuyên qua không gian Hồng Mông, như mũi dùi nhọn chui vào chân nguyên hộ thể của Lâm Minh.

Theo tiếng "bùm bùm bốp bốp", chân nguyên hộ thể của Lâm Minh phát ra một tràng tiếng nổ vang, lực lượng vọt vào trong cơ thể hắn, làm loạn bừa bãi!

- Cảnh Môn!

Lâm Minh mở ra Cảnh Môn, đồng thời điều động sức mạnh xương Rồng, lực phòng ngự đột nhiên tăng vọt một cấp bậc, thế giới lực sinh sôi không ngừng từ thế giới trong cơ thể Lâm Minh bộc phát ra, trực tiếp áp chế chân nguyên hỗn loạn trong cơ thể hắn.

Hô!!!

Lâm Minh hạ xuống trên lôi đài, sắc mặt hơi hơi ửng hồng, khí huyết trong cơ thể sôi trào. Tốc độ của Tiểu Ma Tiên quả thật khủng bố, công kích cũng xảo quyệt sắc bén, giống như rắn độc.

- Ồ, đỡ được rồi?

Trong mắt Tiểu Ma Tiên hiện lên một tia bất ngờ:

- Lĩnh vực của ngươi thật là thần kỳ, nhiều công kích của ta như vậy không ngờ cũng có thể nuốt hết. Xem ra lực công kích của ta hiện tại còn chưa đủ, tuy nhiên cũng chỉ có lần này. Kế tiếp ta sẽ toàn lực ứng phó, khuyên ngươi vẫn là mau chóng lấy ra toàn bộ bản lĩnh đi, nếu không sẽ thua rất khó coi đó!

Tiểu Ma Tiên trong khi nói chuyện, hai tay nâng lên, khoảnh khắc đó, trong phạm vi mấy chục dặm chung quanh tất cả lực lượng lửa toàn bộ thổi quét mà đến, hội tụ thành một lốc xoáy người thật lớn. Khí thế trên người nàng kịch liệt kéo lên, ở phía sau nàng dần dần ngưng tụ thành một cái bóng Hắc Phượng Hoàng. Đây đã không phải hư ảnh mà là một con Hắc Phượng Hoàng rất sống động, giống như là thật vậy!

Theo sự xuất hiện của Hắc Phượng Hoàng, một luồng uy áp thuộc về Thần thú truyền khắp toàn trường!

Hắc Phượng Hoàng ngửa mặt thét dài, tiếng hót vang động non sông. Khoảnh khắc đó, ở phía sau Tiểu Ma Tiên trống rỗng vươn ra một đôi cánh đen!

Đôi cánh này hết sức rộng rãi, mở ra độ rộng một trượng rưỡi, hợp lại có thể thoải mái hoàn toàn bao bọc thân thể nhỏ xinh của Tiểu Ma Tiên vào.

Đây là cánh của Phượng Hoàng.

Không phải năng lượng biến ảo ra mà là cánh máu thịt chân chính!

Đôi cánh này là một bộ phận của thân thể Tiểu Ma Tiên, cũng là dấu hiệu là hậu duệ Phượng Hoàng của nàng!

Cánh khẽ vỗ, thân thể Tiểu Ma Tiên lơ lửng dâng lên. Nàng lúc này giống như là Thiên sứ bóng tối, thần bí, xinh đẹp, lại có được lực lượng khủng bố.

- Nhắc nhở ngươi nha, sau khi triển khai cánh Hắc Phượng, chiêu thức của ta mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Ngoài ra, phòng ngự thân thể của ta rất mạnh đó. Công kích bình thường căn bản không có biện pháp phá vỡ phòng ngự của ta đâu!

Tiểu Ma Tiên hì hì cười, thân thể mạnh mẽ di truyền từ mẫu thân nàng, cho dù là không cần tu luyện, cường độ thân thể của nàng cũng vượt xa rất nhiều võ giả luyện thể.

Nhìn Tiểu Ma Tiên lơ lửng trên trời cao, người xem ở đây đều có chút tròn mắt. Tiểu Ma Tiên biến ảo ra cánh Hắc Phượng quả thật giống như Nữ thần đêm tối, khí chất, lực lượng của nàng đều đã không phải tầm thường, toàn thân tỏa ra hơi thở thánh khiết.

- Đáng sợ! Hậu duệ của Thần thú và người, kỳ tích sinh mệnh toàn bộ Thần Vực trăm triệu năm không gặp, quả nhiên thực lực phi phàm!

- Đâu chỉ là trăm triệu năm không gặp, chỉ sợ 3. 6 tỉ năm này, yêu nghiệt như Tiểu Ma Tiên, một bàn tay đều đếm không đầy! Thậm chí có thể, nàng là duy nhất!

Hậu đại của người và Thần thú, trong lịch sử khả năng có, nhưng mà dòng sông năm tháng của 3. 6 tỉ năm thật sự quá dài lâu, đã không thể ngược dòng. Ai cũng không biết thời đại thượng cổ đã từng có tiền lệ như vậy hay không.

- Chúng ta vẫn là xem nhẹ thực lực của Tiểu Ma Tiên! Vốn tưởng rằng nàng là một người tương đối yếu nhất trong số ba vị truyền nhân Thiên Tôn mạnh nhất, dù sao tuổi của nàng bày ra ở đó, hiện tại xem ra chưa chắc. Đừng quên nàng đánh đến giờ, ngay cả Hấp Thiên Ma Công đều không dùng, lực lượng pháp tắc đến gần tầng thứ sáu cũng không dùng!

- Trận chiến này, Lâm Minh chỉ sợ phải thua!

- Thua cũng không mất mặt, Lâm Minh đã phi thường không tồi rồi. Có thể với xuất thân Thánh địa đỉnh cao lại là thân thể phàm nhân đi tới một bước này, đủ để kiêu ngạo.

Cuồng phong tàn phá bừa bãi, Lâm Minh đứng ở chính giữa lôi đài, giống như một cây phi lao, đứng thẳng tắp.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên triển khai cánh Hắc Phượng, hắn liền rõ ràng. Đây sẽ là một trận chiến đấu cực kỳ gian khổ, Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không phải đối thủ hắn có thể một chiêu đánh bại, bởi vì phòng ngự của đối phương đồng dạng xuất chúng.

Rống!

Ở sau lưng Lâm Minh hiện ra hư ảnh Thương Long, hắn đem lực lượng xương Rồng vận dụng đến mức tận cùng, một rồng một phượng, long phượng song tuyệt!

- Ngươi từng hấp thu máu Thương Long hả, thú vị. Đáng tiếc mật độ huyết mạch của ngươi xa không thể so sánh với ta!

Tiểu Ma Tiên cười, lời nói của nàng đến từ tự tin tuyệt đối. Trong Nhân tộc, bất kỳ huyết mạch của bất kỳ thiên tài nào đều kém xa nàng!

- Tiếp chiêu!

Tiểu Ma Tiên song chưởng mở ra, thân thể vọt ra, đồng thời một roi vụt mạnh hướng Lâm Minh!

Một roi này so với lúc trước uy lực mạnh hơn mấy lần, đầu roi mang theo ngọn lửa màu đen. Tiểu Ma Tiên rõ ràng dùng ra pháp tắc công kích của nàng! Với thân thể Phượng Hoàng sau khi biến thân, tính cả pháp tắc hệ Hỏa, tự nhiên sắc bén vô cùng!

Cây Tà Thần!

Lâm Minh không có bất kỳ giữ lại, lực lượng toàn thân rót vào trong thế giới trong cơ thể, gọi ra hư ảnh cây Tà Thần. Hắn đem Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, đột nhiên một thương đâm ra. Sen xanh che trời cùng với roi đen sắc bén va chạm thật mạnh cùng một chỗ.

Dùng cây Tà Thần áp chế pháp tắc lửa đen của Tiểu Ma Tiên!

Khoảnh khắc đó, toàn bộ cây Tà Thần đều như bùng cháy lên, trên bầu trời hư ảnh Thương Long và Hắc Phượng giao hội, long phượng tranh đua!

Chương 1304: Lực ép Tiểu Ma Tiên

- Lâm Minh lại biến ảo ra hư ảnh cây thần kia!

Trên khán đài có người la lên. Hư ảnh cây Tà Thần lúc trước trấn nát pháp tắc Không Gian của Yêu tộc Vương tử, cùng cảnh giới pháp tắc hệ Hỏa dập nát pháp tắc Không Gian, khiến người ấn tượng sâu sắc. Tuy rằng không biết hư ảnh cây thần này là chuyện gì xảy ra, nhưng là bọn họ rõ ràng, chỉ cần gọi ra hư ảnh cây thần này, sức chiến đấu của Lâm Minh liền tăng gấp bội!

Tiểu Ma Tiên nhìn hư ảnh cây Tà Thần phát ra hào quang chói mắt, nàng liếc mắt nhìn ra, đây chính là pháp tắc hệ Hỏa ngưng kết mà thành!

- Ha ha ha!

Tiểu Ma Tiên phát ra một tràng cười duyên trong vắt:

- Lâm Minh! Ngươi thực lực tuy mạnh, nhưng là lâm chiến lại ra hết chiêu kém. Ngươi rồi lại dùng pháp tắc hệ Hỏa để đối phó ta?

Nàng chính là tổ tông của pháp tắc hệ Hỏa, rồi lại có người dùng pháp tắc hệ Hỏa đối phó nàng, nàng sao có thể không cười?

- Phượng Hoàng là linh hồn hệ hỏa của toàn bộ Thần Vực, điểm tối cao tượng trưng cho pháp tắc hệ Hỏa! Ta là hóa thân Hắc Phượng, vương hậu lửa. Ta xem ngươi làm sao dùng pháp tắc hệ Hỏa tranh với ta! Ta muốn đem gốc cây nhỏ này của ngươi đốt thành than!

Tiểu Ma Tiên quát một tiếng yêu kiều, cánh đen che trời, Phượng Hoàng Lửa sau lưng nàng phóng lên trời cao, toàn bộ chìm vào trong chiêu thức của nàng. Trong lúc nhất thời, lửa đen khủng bố hóa thành biển lửa vô tận, toàn bộ bầu trời đều là một vùng đen rừng rực!

Cảnh tượng giống như địa ngục tận thế, người xem nhao nhao phát ra tiếng kinh hô. Cho dù là cách xa mấy chục dặm, bọn họ cũng cảm giác bị ngọn lửa thiêu đốt muốn bùng cháy lên. Rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi toàn lực mở ra chân nguyên hộ thể mới có thể miễn cưỡng chống đỡ oai ngọn lửa của Tiểu Ma Tiên!

Kể từ đó, chính diện chịu đựng ngọn lửa của Tiểu Ma Tiên tấn công, áp lực có thể nghĩ mà biết!

Đối mặt với công kích toàn lực của Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh đem Tà Thần lực mở ra đến mức tận cùng, máu Cổ Phượng thiêu đốt!

Hắn sáng quắc nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, gằn từng tiếng:

- Nếu ngươi là vương hậu lửa, ta chính là quân vương lửa! Chúng ta liền xem xem, đến tột cùng là ngọn lửa của ai càng mạnh!

Thanh âm của Lâm Minh như sấm cuồn cuộn truyền khắp toàn trường!

Võ giả ở đây nghe xong đều choáng váng. Vương hậu lửa, quân vương lửa. Đó không phải là một đôi sao? Tuy rằng Lâm Minh khả năng căn bản là không có ý tứ khác, nhưng Tiểu Ma Tiên cao ngạo cỡ nào, điều này chẳng khác nào chạm vào vảy ngược của nàng. Muốn hỏi hậu quả, cứ nhìn kết cục Yêu tộc Vương tử dùng lời nói đùa giỡn Tiểu Ma Tiên là biết hiểu!

- Quân vương lửa! Ha ha ha! Ta liền xem xem ngươi như thế nào làm quân vương của ngươi!

Tiếng cười trong vắt của Tiểu Ma Tiên kia vang vọng trời cao. Gương mặt nàng, làn da trên cánh tay đều xuất hiện ký hiệu thần bí phức tạp. Những ký hiệu này không phải gì khác, chính là phù văn pháp tắc Hắc Phượng Hoàng được khắc trong cơ thể, cũng chính là thần tích pháp tắc khi Hắc Phượng Hoàng vừa sinh ra liền khắc ở trong xương thịt chúng nó!

Tiểu Ma Tiên mười ngón liên tục động, thời gian một chớp mắt đánh ra trăm ngàn ấn quyết. Những ấn quyết này toàn bộ chìm vào trong ngọn lửa. Khoảnh khắc đó, ngọn lửa ngập trời, giống như đem một vầng mặt trời đen rực lửa đưa đến nhân gian!

Tiểu Ma Tiên thi triển ra phù văn pháp tắc đã là toàn lực ứng phó, nàng nổi giận.

- Đáng sợ! Uy lực ngọn lửa Tiểu Ma Tiên thả ra quá mạnh!

- Như vậy làm sao đỡ! Trình độ ở pháp tắc hệ Hỏa của Lâm Minh dường như không bằng Tiểu Ma Tiên!

Rất ít có người coi trọng Lâm Minh. Tiểu Ma Tiên sớm đã đạt tới pháp tắc hệ Hỏa tầng năm viên mãn, mới bước vào cảnh giới pháp tắc hệ Hỏa tầng thứ sáu.

Mà nhìn lại Lâm Minh, nếu như hắn không phải có thể che giấu, vẫn là pháp tắc hệ Hỏa tầng năm đại thành!

Huống chi, Tiểu Ma Tiên là thân thể Hắc Phượng, điều này cũng khiến cho uy lực pháp tắc của nàng càng lớn. Lâm Minh chỉ là phàm thể, độ dung hợp ngọn lửa làm sao có thể bằng được Phượng Hoàng.

Đối mặt với một đòn tất sát này, áp chế đến cấp bậc pháp tắc, Lâm Minh đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm sương máu tinh huyết. Sương máu này dung nhập vào trong hư ảnh cây Tà Thần bao phủ Lâm Minh.

- Thiêu đốt tinh huyết?

- Không, đây là năng lực của Sinh Môn, môn thứ bảy Bát Môn Độn Giáp. Võ giả mở ra Sinh Môn, toàn thân khí huyết lực khôi phục lực cực mạnh, ngọn lửa sinh mệnh suy yếu đều có thể một lần nữa bồi dưỡng lên. Tinh huyết của bọn họ có thể thiêu đốt bất cứ lúc nào, phát huy ra uy lực mạnh nhất!

Ở đây không ít võ giả hiểu thuật luyện thể. Võ giả hệ thống tụ nguyên, thiêu đốt tinh huyết chính là đang liều mạng. Trong luận võ bình thường, không phải chiến đấu sinh tử, căn bản không có khả năng thiêu đốt tinh huyết, nếu không giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Mà võ giả mở ra Sinh Môn, thiêu đốt tinh huyết lại là át chủ bài bọn họ thường dùng, trong luận võ dùng ra cũng không hiếm lạ.

Sinh Môn thiêu đốt tinh huyết, đây là một trong mấy thủ đoạn cuối cùng của Lâm Minh!

Khoảnh khắc đó, toàn bộ cây Tà Thần phát ra ánh chớp chói mắt! Nó đón đầu lửa đen cuồn cuộn của Tiểu Ma Tiên!

Ầm!

Cây Tà Thần cắm rễ trong biển lửa, tùy ý hấp thu năng lượng trong đó!

Mà biển lửa cuồn cuộn kia lại muốn đem cây Tà Thần cắn nuốt. Rắn lửa cuồng mãnh thổi quét cây thần, cả cây đều cháy lên, bị lửa đen hừng hực vây quanh!

Một màn này giống như là cảnh tượng Phượng Hoàng Niết Bàn khi Lâm Minh cắn nuốt tinh huyết Cổ Phượng nhìn thấy. Phượng Hoàng thân dài ngàn dặm, đậu trên cây Thánh Hỏa Ngô Đồng vạn dặm. Mà cây Thánh Hỏa Ngô Đồng đó thì cắm rễ trong một viên hằng tinh, tất cả bộ rễ xâm nhập đến nội hạch của hằng tinh!

Tình cảnh trước mắt chính là tình cảnh như vậy. Cây Tà Thần như Thánh Hỏa Ngô Đồng, ngọn lửa màu đen Tiểu Ma Tiên phát ra thì như mặt trời đen rực lửa.

Hai vương giả hệ hỏa trẻ tuổi tranh phong!

Rầm Rầm Rầm Rầm!!!

Sóng lửa nuốt trời, toàn bộ trời đất đều biến sắc, hư không đều bị đốt thủng!

- Trời ạ, đây còn là pháp tắc hệ Hỏa sao?

- Khủng bố. Pháp tắc hệ Hỏa cũng có thể đạt tới loại trình độ này?

Trong ấn tượng của võ giả bình thường, pháp tắc hệ Hỏa thuộc loại pháp tắc Ngũ Hành, xem như là một trong những pháp tắc tương đối đơn giản, uy lực bình thường. Nó kém xa không mạnh mẽ bằng pháp tắc Thời Không, pháp tắc Âm Dương!

Nhưng hiện tại, ngọn lửa đốt thủng hư không, pháp tắc hệ Hỏa Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên thi triển ra khiến người kinh sợ!

Đây chính là độ cao pháp tắc bất đồng. Ngọn lửa của Tiểu Ma Tiên là Phượng Hoàng chân viêm. Phượng Hoàng luận trình độ vận dụng pháp tắc hệ Hỏa không kém so với Thiên Tôn, ngọn lửa ngày ngang với cấp bậc Thần Võ vô thượng.

Mà hư ảnh cây Tà Thần của Lâm Minh, đến từ di tích viễn cổ, không thể khẳng định nguồn gốc. Nhưng là ngay cả thiên kiếp đều có thể khống chế, uy lực không thể nghi ngờ là Thần Võ vô thượng phẩm chất cực cao.

Độ cao pháp tắc của hai người rốt cuộc ai cao hơn, phải chân chính đánh qua mới biết!

- Chặn được rồi, làm sao có thể!?

Tiểu Ma Tiên trong lòng khiếp sợ vô cùng. Nàng nguyên bản tưởng rằng, triển khai cánh Hắc Phượng, kích hoạt huyết mạch Hắc Phượng trong cơ thể mình đồng thời với lực lượng pháp tắc hệ Hỏa tầng năm viên mãn công kích Lâm Minh, là đã có thể phân ra thắng bại.

Lâm Minh sau lại thi triển cây Tà Thần, với thiêu thức lửa đối lửa, càng khiến nàng chắc chắn trận chiến này sẽ thắng rất thoải mái. Bởi vì nàng nhìn ra được, pháp tắc hệ Hỏa của Lâm Minh kém nàng một chút, huống chi trên thế giới này chỉ cần là ngọn lửa đều sẽ bị nàng khống chế.

Dưới loại tình huống này, nàng không có lý do thua. Nhưng là hiện tại, cây Tà Thần kia của Lâm Minh mạnh mẽ hơn xa tưởng tượng của Tiểu Ma Tiên, đánh đến thế lực ngang nhau!

- Ta không tin, cho dù hắn có thể tạm thời chống đỡ, cũng tất nhiên là ta thắng. Ta có thân thể Phượng Hoàng, sức bền hơn xa người thường có thể sánh bằng. Huống chi, hắn còn thiêu đốt tinh huyết, cho dù là có Sinh Môn duy trì, tinh huyết cũng không có khả năng một mực thiêu đốt!

- Lửa đốt trời sao!

Tiểu Ma Tiên lại một lần đánh ra ấn quyết. Lửa đen xông lên tận trời, thổi quét trời sao!

Cây Tà Thần của Lâm Minh mơ hồ bị áp chế!

Nhưng mà tuy rằng cây Tà Thần bị lửa mạnh áp chế, vẫn ngoan cường vô cùng, thậm chí mơ hồ ma diễm của Tiểu Ma Tiên đang bị cây Tà Thần hấp thu!

Tuy rằng rất thong thả nhưng quả thật là đang bị hấp thu!

Tu vi pháp tắc của Lâm Minh không bằng Tiểu Ma Tiên, thiêu đốt tinh huyết chính là bù lại điểm này. Như thế có thể nói, hai người ở tu vi pháp tắc gần như ngang cấp, mà ở phẩm chất và độ cao pháp tắc mình tu, Lâm Minh lại mơ hồ áp chế Tiểu Ma Tiên!

Đây không riêng là vì bản thân công pháp Tà Thần lực vô cùng mạnh mẽ, càng bởi vì Tà Thần lực của Lâm Minh từng độ thiên kiếp!

Phượng Hoàng quả thật mạnh mẽ, nhưng là Tiểu Ma Tiên hiện tại còn đang thời trẻ, không có khả năng phát huy ra oai lửa Phượng Hoàng chân chính. Đồng thời nàng cũng chưa từng trải qua thiên kiếp!

- Không có khả năng!

Tiểu Ma Tiên không thể tiếp nhạn, nàng ở lĩnh vực vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất rồi lại không thể đánh bại đối phương! Nàng nhưng là Phượng Hoàng mà!

- Hây!

Tiểu Ma Tiên quát một tiếng, năng lượng toàn thân tuôn trào, phù văn pháp tắc toàn thân đều lóe sáng, toàn lực ứng phó công hướng Lâm Minh.

Khoảnh khắc đó, áp lực của Lâm Minh tăng gấp bội. Mà trong sóng lửa dữ dội này, tâm niệm Lâm Minh đột nhiên chìm xuống, đem lực lượng toàn thân mình kích nổ!

- Thiên Đạo Phán Quyết – Hỏa Kiếp!

Lâm Minh hoàn toàn bộc phát ra hỏa kiếp lực trong cây Tà Thần, lực lượng khủng bố hoàn toàn ở trên pháp tắc thiên đạo, chém thẳng Tiểu Ma Tiên!

Thiên Đạo Phán Quyết, hỏa kiếp lực cộng thêm Sinh Môn thiêu đốt tinh huyết, Lâm Minh đã toàn lực ứng phó.

Ngọn lửa càng thêm cuồng mãnh hội tụ vào trong cây Tà Thần, không gian chấn động, mặt đất run rẩy. Mọi thứ trên đời đều bị ngọn lửa cuồng mãnh cắn nuốt.

Thậm chí ngay cả trên nền lôi đài lót Tuyên Cổ Thần Thạch đều gần như hòa tan!

Ở độ cao pháp tắc, hỏa kiếp lực của Thiên Đạo Phán Quyết xem như là Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu Lâm Minh chân chính tu thành. Ở giai đoạn Thần Hải gần như cao ngang thiên đạo, đây đã là đạt tới cực hạn.

Mà lửa Phượng Hoàng của Tiểu Ma Tiên, phải tới Thần Quân, Thánh Chủ, Thiên Tôn mới có thể đạt tới cảnh giới không thể địch nổi. Tuy rằng tiềm lực thật lớn, nhưng là hiện tại lại bị Lâm Minh áp chế vững vàng!

Từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, Thiên Đạo Phán Quyết bao hàm Lôi Hỏa song kiếp đã không còn là Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu đơn giản Lâm Minh tự nghĩ ra, mà là Thần Võ vô thượng bản tiến hóa sau khi Tà Thần lực trải qua và dung hợp thiên kiếp.

Cây Tà Thần cuối cùng bao trùm sóng lửa khủng bố do Tiểu Ma

Tiên phát ra, vọt thẳng đến Tiểu Ma Tiên!

Khoảnh khắc đó, Tiểu Ma Tiên mặt hoa thất sắc.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, nàng khép lại hai cánh, dùng cánh Hắc Phượng Hoàng rộng rãi bao bọc thân thể của chính mình.

Cánh Hắc Phượng không sợ ngọn lửa thiêu đốt, nhưng mà trong vụ nổ cuồng mãnh này, Tiểu Ma Tiên vẫn bị đòn nghiêm trọng.

Nàng kêu một tiếng kinh hãi, thân thể bị ngọn lửa bao bọc, giống như một ngôi sao băng thiêu đốt bay thẳng ra ngoài!

Ầm ầm!

Tiểu Ma Tiên bắn thẳng ra ngoài lôi đài, lực va đập khủng bố đụng cho vô số đất đá nổ tung, ngay cả khán đài đều sụp xuống một đoạn. Nếu không phải trên khán đài có rất nhiều cường giả Thánh Chủ thủ hộ hậu bối, chính là một lần va chạm này đều phải tử thương một đám!

Nhìn bên mép lôi đài đã hoàn toàn hòa tan, hố sâu phạm vi mấy dặm cùng với Tiểu Ma Tiên ở trong hố sâu. Người xem ở đây đều hồi lâu không nói gì.

Chương 1305: Vượt qua Thiên Tôn

Sân đấu mấy trăm triệu một mảnh yên tĩnh, hố sâu thật lớn thiêu đốt ngọn lửa, nham thạch đều hòa tan thành dung nham, sóng nhiệt khủng bố từng đợt ập tới. Độ nóng phạm vi mấy chục dặm giống như lò lửa.

Tiểu Ma Tiên ở trong hố sâu, thân thể đều bị dung nham bao phủ, căn bản nhìn không rõ ràng.

Sự mạnh mẽ của Lâm Minh vượt ra đoán trước của mọi người, hắn với thiêu đốt tinh huyết làm giá phải trả, ở pháp tắc hệ Hỏa vượt qua Tiểu Ma Tiên.

- Tiểu Ma Tiên thua rồi?

- Không thua, nàng chỉ là bị đánh trúng bị thương mà thôi!

- Thực lực của Tiểu Ma Tiên so với chúng ta nghĩ còn mạnh hơn, tuy nhiên Lâm Minh càng biến thái! Dưới loại tình huống này, không ngờ cũng áp chế Tiểu Ma Tiên!

Mọi người đang nói, dung nham trong hố sâu đột nhiên nổ tung, Tiểu Ma Tiên giang hai cánh, vọt thẳng ra!

Trong nháy mắt Lâm Minh công kích tới, nàng khép hai cánh lại, cộng thêm chân nguyên hộ thể, cứng rắn chịu một đòn này!

Cánh của Hắc Phượng Hoàng trưởng thành chân chính, mức độ chắc chắn vượt qua Thiên Tôn Linh bảo. Luận công kích – nó có thể cắt một thế giới. Luận phòng ngự - nó có thể chịu đựng một đòn toàn lực của Thiên Tôn!

Tiểu Ma Tiên vẫn còn nhỏ, tự nhiên không có năng lực như vậy, nhưng là cánh của nàng cũng đã đạt tới tiêu chuẩn linh khí thượng phẩm. Đây là vũ khí ẩn tính của nàng, tiến có thể công lui có thể phòng!

Tiểu Ma Tiên lúc này, hai cánh nhuốm máu, quần áo của nàng cũng có tổn hại rất nhỏ. Gương mặt xinh đẹp hơi hơi tái nhợt, mang thêm cho nàng mấy phần cảm giác đẹp đẽ.

Tuy rằng chịu đựng một đòn này của Lâm Minh nhưng là nàng bị thương không nhẹ.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên lao ra hố sâu, Lâm Minh hít một hơi khí lạnh. Thân thể Thần thú quả nhiên biến thái!

Huyết mạch Hắc Phượng Hoàng mang đến cho Tiểu Ma Tiên không chỉ là lĩnh ngộ pháp tắc và độ hòa hợp ngọn lửa, càng có thân thể mạnh mẽ. Lực phòng ngự thân thể của Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không kém so với Lâm Minh, muốn một đòn đánh bại nàng cơ bản không có khả năng.

Cuồng phong nổi lên bốn phía, Tiểu Ma Tiên quần áo bay bay, tóc đen bay múa, quần áo tổn hại rất nhỏ chẳng những không khiến nàng có vẻ chật vật ngược lại có một vẻ đẹp khác.

Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh, lên tiếng:

- Ngươi là người thứ nhất trong võ giả cùng cảnh giới thương đến ta.

Tiểu Ma Tiên thanh âm to rõ, truyền khắp toàn trường, không ai cho rằng lời nói của nàng có bất kỳ chỗ phóng đại nào, Tiểu Ma Tiên có thể nói vô địch đồng cảnh giới.

Mà Lâm Minh kia cũng là như thế!

- Ngươi cũng là người thứ nhất trong võ giả cùng cảnh giới ép ta đến loại trình độ này!

Lâm Minh không thể không khâm phục thiên phú của Tiểu Ma Tiên. Một đòn vừa rồi hắn quả thật là hơi chiếm thượng phong, nhưng là đừng quên Tiểu Ma Tiên chỉ có 26 tuổi!

Nếu lại cho Tiểu Ma Tiên thời gian năm năm, để nàng trưởng thành lên, như vậy thực lực của nàng sẽ không thể tưởng tượng.

Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, người thiên phú mạnh nhất, tương lai thành tựu cao nhất có lẽ không phải Băng Mộng, không phải Hành Si mà là Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh trừ phi tiến thêm một bước lĩnh ngộ ý cảnh 33 tầng trời, đi lên con đường của Phong Thần Thiên Tôn năm đó, nếu không ở mặt thiên phú hắn cũng không sánh bằng Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh, sau người nàng trống rỗng xuất hiện một vòng xoáy màu đen. Vòng xoáy này giống như ngân hà mênh mông, chậm rãi xoay tròn.

Đây là... Hấp Thiên Ma Công!

Người xem ở đây phát ra tiếng kinh hô. Hấp Thiên Ma Công – Thần Võ vô thượng do Ma Thủy Thiên Tôn sáng lập, công pháp ác độc vô cùng. Nếu là Ma Thủy Thiên Tôn thi triển ra, có thể trong nháy mắt hút khô khí huyết và sức sống của trên trăm triệu sinh linh.

Bởi vì bộ công pháp này, Ma Thủy Thiên Tôn hung danh rõ rệt, năm đó khi hắn vẫn là cảnh giới Thánh Chủ, cũng đã sáng lập Hấp Thiên Ma Công hình thức ban đầu. Hắn khi đó, thế lực Giới Vương cũng không dám trêu chọc.

- Tiểu Ma Tiên muốn thi triển ra Hấp Thiên Ma Công rồi, không biết Lâm Minh có thể đỡ được hay không.

- Hơi khó. Đừng nhìn Lâm Minh vừa rồi chiếm thượng phong, nhưng là chân chính trạng thái của hai người bọn họ hiện tại ai tốt hơn còn không chính xác, ta cảm taháy nội tình của Tiểu Ma Tiên càng thâm hậu hơn một chút.

Vừa rồi Tiểu Ma Tiên quả thật bị thương, nhưng là thân thể Thần thú mạnh mẽ biết bao, bị một chút thương cũng sẽ không quá ảnh hưởng sức chiến đấu.

Mà Lâm Minh vừa rồi chiếm thượng phong không giả, nhưng cũng thiêu đốt tinh huyết.

Sinh Môn tuy rằng có thể khôi phục khí huyết lực của võ giả, nhưng cũng cần thời gian. Tinh huyết bản mạng không thể một mực thiêu đốt. Nói cách khác, trạng thái toàn thắng của Lâm Minh vừa rồi không thể bảo trì kéo dài.

Ù... ù... ù...!!!

Lốc xoáy màu đen càng chuyển càng nhanh, ở trong cuồng phong Tiểu Ma Tiên mái tóc dài đen dựng thẳng bay xõa, giống như một đóa hồng đen nở rộ!

- Lâm Minh, thân thể Hắc Phượng của ta vẫn chưa hoàn thành lột xác, một khi lột xác, đánh bại ngươi rất thoải mái!

Trong truyền thuyết, Phượng Hoàng phải từng trải Thần phượng cửu biến, cũng chính là chín lần niết bàn. Mỗi một lần niết bàn đều là một lần tắm lửa sống lại.

Phượng Hoàng tắm lửa sống lại sẽ trở nên càng thêm mạnh mẽ, nhưng mà Phượng Hoàng chân chính hoàn thành chín lần niết bàn đã ít lại càng ít. Phượng Hoàng sáu biến, bảy biến thực lực đã phi thường nghịch thiên rồi.

Tiểu Ma Tiên hiện tại ngay cả biến thứ nhất đều chưa hoàn thành.

Chỉ cần hoàn thành biến thứ nhất, Tiểu Ma Tiên cũng sẽ trải qua thiên kiếp, mà máu thịt toàn thân nàng tắm lửa thiêu đốt cũng sẽ khiến thực lực của nàng tăng tiến vùn vụt, đạt được năng lực thiêu đốt tinh huyết.

Tiểu Ma Tiên như vậy sẽ phi thường khủng bố.

- Mục tiêu của ta là vượt qua cảnh giới Thiên Tôn, ta sẽ không để ngươi cản trở con đường Phong Thần của ta.

Tiểu Ma Tiên lời ra kinh người, rất nhiều người xem nghe thấy lời của nàng đều kinh hãi không hiểu.

Vượt qua cảnh giới Thiên Tôn!???

Thiên tài tuyệt đỉnh bình thường lập chí trở thành Giới Vương giới lớn đều đã là chí hướng rất giỏi rồi, nếu nói lập chí trở thành Thiên Tôn, hơn phân nửa sẽ bị người chê cười. Ngay cả Bạch Nghiêu cũng không có dũng khí nói vậy.

Nhưng hiện tại Tiểu Ma Tiên nói, dĩ nhiên là vượt qua Thiên Tôn. Điều này khiến cho người ta sao có thể không khiếp sợ. Rất nhiều người không khỏi suy nghĩ, trên Thiên Tôn còn có cảnh giới sao?

Từ xưa cảnh giới Thiên Tôn đã thần bí vô cùng, trên Thiên Tôn chính là đỉnh võ đạo hư vô mờ mịt trong đồn đãi sao?

- Tiểu Ma Tiên này, quá ngông cuồng! Trên Thiên Tôn là cảnh giới gì còn chưa biết, từ xưa đến nay sợ là đều chưa từng có người đạt tới.

- Đừng vội có kết luận. Lịch sử Thần Vực lâu đời đến không thể tưởng tượng, ngươi lại làm sao biết trong lịch sử chưa từng có người vượt qua Thiên Tôn. Ta từng nghe nói qua, thời đại thượng cổ, 3. 6 tỉ năm trước từng có cường giả tuyệt thế bị hoài nghi đã vượt qua Thiên Tôn. Mà Tiểu Ma Tiên này tuyệt đối là thiên tài thứ nhất Thần Vực trăm triệu năm tới nay. Nàng vượt qua Thiên Tôn chưa chắc không có khả năng.

- Không sai. Tiểu Ma Tiên có thể ở trường hợp này nói ra lời vượt qua Thiên Tôn, đó hơn phân nửa là trên Thiên Tôn thật sự còn có cảnh giới thần bí!

Đối với mọi người ở đây mà nói, Thiên Tôn đã hư vô mờ mịt, trên Thiên Tôn lại càng không thể lý giải.

Lúc này ở phía sau Tiểu Ma Tiên, lực lượng của lốc xoáy màu đen đã kéo lên đến mức tận cùng.

- Lâm Minh, nhắc nhở ngươi một chút. Hấp Thiên Ma Công là một loại công pháp bá đạo vô cùng, có thể hấp thu hết thảy chân nguyên. Pháp tắc hệ Hỏa của ngươi tuy rằng mạnh mẽ, nhưng là cũng không khắc chế được Hấp Thiên Ma Công. Hơn nữa, ta không thể hoàn toàn khống chế lực lượng của Hấp Thiên Ma Công, một khi dùng ra có thể sẽ tạo thành tổn thương vĩnh cửu đối với thế giới trong cơ thể ngươi. Nếu ngươi hiện tại nhận thua còn kịp.

Tiểu Ma Tiên trong khi nói chuyện chậm rãi lui vào trong lốc xoáy, cùng vòng xoáy màu đen này hòa làm một thể.

- Nhiều lời vô ích, ra chiêu đi.

Lâm Minh toàn thân chiến ý sôi trào, từ sau khi đến Thần Vực đây là một trận chiến sảng khoái đầm đìa nhất của hắn, tất cả thủ đoạn ra hết.

- Vậy thì đừng trách ta!

- Hấp... Thiên... Ma... Công!!!

Trong khoảnh khắc đó, phạm vi trăm dặm chung quanh, tất cả nguyên khí thiên địa toàn bộ thổi quét hướng Tiểu Ma Tiên. Một luồng lực lượng khủng bố bao phủ Lâm Minh, bừa bãi cướp đoạt chân nguyên trong cơ thể hắn.

- Luồng lực hút này...!

Lâm Minh toàn thân chân nguyên nội liễm, cây non Tà Thần trấn áp thế giới trong cơ thể, nhưng mà hắn vẫn phát hiện nền tảng thế giới của chính mình có xu thế buông lỏng!

- Hấp Thiên Ma Công quả nhiên bá đạo!

Lâm Minh rõ ràng, một khi hắn không thể ổn định thế giới trong cơ thể, để cho thế giới hỏng mất, như vậy thật sự sẽ tạo thành tổn thương vĩnh cửu đối với hắn!

- Cây Tà Thần cũng không thể trấn áp?

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, hắn dùng cây Tà Thần trấn áp thế giới trong cơ thể, vẫn là hiệu quả cực kỳ bé nhỏ!

Công pháp thiên hạ, một vật hàng một vật, giữa các công pháp khắc chế lẫn nhau, nhưng là không có một hệ công pháp nào là vô địch.

Lâm Minh dùng cây Tà Thần áp chế Phượng Hoàng chân thể và pháp tắc hệ Hỏa tầng năm viên mãn của Tiểu Ma Tiên, đó là bởi vì cây Tà Thần chính là Quân vương hệ hỏa, có thể khắc chế ngọn lửa.

Nhưng là hiện tại, đối mặt với Hấp Thiên Ma Công, cây Tà Thần liền vô dụng.

Bởi vì Hấp Thiên Ma Công vừa không phải pháp tắc hệ Hỏa cũng không phải pháp tắc lôi đình mà là thuộc loại cắn nuốt và hắc ám.

- Ngươi còn không nhận thua, vậy thì muộn rồi!

Tuy rằng Lâm Minh lúc trước cũng từng có hiềm nghi dùng lời nói mạo phạm Tiểu Ma Tiên, tuy nhiên Tiểu Ma Tiên cũng khâm phục thiên phú và thực lực của Lâm Minh, xem như tinh tinh tương tích. Nàng nhắc nhở đến một bước này đã là hết lòng hết dạ.

- Hừ, gian ngoan mất linh, đừng trách ta nữa!

Tiểu Ma Tiên mười ngón liên tục động, trong nháy mắt đánh ra mấy trăm ấn quyết màu đen. Những ấn quyết này toàn bộ dung nhập vào trong vòng xoáy, lốc xoáy màu đen bắt đầu ép hướng Lâm Minh.

Khoảnh khắc đó, Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, chân nguyên của hắn không ngừng từ thế giới trong cơ thể trôi đi. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần lại qua thời gian mười giây hắn sẽ bị hút sạch lực lượng, kế đó trực tiếp tổn thất bản mạng chân nguyên và khí huyết lực.

Đó chính là tổn thất vĩnh cửu, không thể bù lại!

- Chỉ có thể liều chết ra sức, một đòn cuối cùng, không thể đánh bại Tiểu Ma Tiên chính là ta thua.

Lâm Minh hiện tại cũng chỉ có thiêu đốt tinh huyết rồi sau đó vận dụng Thiên Đạo Phán Quyết phát ra một đòn mạnh nhất, trực tiếp oanh kích lốc xoáy màu đen kia, đánh tan Hấp Thiên Ma Công!

Khi hắn đang định vận dụng một chiêu này, đột nhiên ở trong linh hồn của hắn một luồng năng lượng thần bí tuôn vào thế giới trong cơ thể hắn. Cùng với chân nguyên trong thế giới trong cơ thể hắn dung hợp cùng một chỗ.

- Đây là...

Lâm Minh trong lòng thất kinh, đây là thần nguyên của hệ thống Tu thần!

Hắn còn chưa kịp nghĩ kỹ, trong thân thể của hắn, máu chảy xuôi, năng lượng luyện thể trong kinh mạch cũng trào vào thế giới trong cơ thể hắn.

Đây là cương nguyên của hệ thống Luyện Thể.

Khoảnh khắc đó, thần nguyên, cương nguyên, chân nguyên ở thế giới trong cơ thể Lâm Minh dung hợp!

Trước đó, Lâm Minh tuy rằng cũng có thể trong nháy mắt đem ba loại năng lượng dung hợp, nhưng là lại chưa từng như hôm nay, hai loại năng lượng khác trực tiếp rót vào thế giới trong cơ thể. Bởi vì thế giới trong cơ thể chỉ là lĩnh vực của chân nguyên, tựa như linh hồn chỉ là lĩnh vực của thần nguyên, căn bản không thể liên hệ.

Ầm!

Ba loại năng lượng đồng thời trấn áp xuống, thế giới trong cơ thể Lâm Minh trong nháy mắt rồi lại trở nên vững vàng!

Chương 1306: Oai của pháp tắc 33 tầng trời

Ba loại năng lượng giống như ba đại pháp ấn, tạo thành thế chân vạc đứng vững, trấn áp gắt gao thế giới trong cơ thể Lâm Minh. Mặc cho Hấp Thiên Ma Công cuốn lên lốc xoáy cuồng mãnh như thế nào cũng không thể lay chuyển.

Có thể phát sinh tình huống như vậycũng là bởi vì độ cao pháp tắc bất đồng.

Hấp Thiên Ma Công cho dù cấp bậc cao tới đâu cũng là công pháp của hệ thống Tụ nguyên, nó hút chính là chân nguyên.

Mà thế giới trong cơ thể Lâm Minh hiện tại, chân nguyên thần nguyên cương nguyên ba loại năng lượng dung hợp biến thành Thần lực của pháp tắc 33 tầng trời, vượt qua giới hạn của chân nguyên. Hấp Thiên Ma Công căn bản không thể hấp thu.

- Hả!?

Ở trong lốc xoáy màu đen, Tiểu Ma Tiên đột nhiên trong lòng cả kinh, đối mặt với Lâm Minh lại lần nữa xuất hiện tình cảnh ngoài ý muốn!

- Ngươi làm sao có thể miễn dịch Hấp Thiên Ma Công của ta!

Tiểu Ma Tiên cảm thấy không thể lý giải, cho dù là cường giả cảnh giới Thần Quân ở trong này cũng không dám nói không bị Hấp Thiên Ma Công của nàng ảnh hưởng.

Mắt thấy Hấp Thiên Ma Công của mình đột nhiên mất hiệu lực, Tiểu Ma Tiên muốn lâm thời biến chiêu. Mà lúc này Lâm Minh lại đã xông giết mà tới.

- Tam nguyên tụ đỉnh!

Ba loại lực lượng thần nguyên, chân nguyên, cương nguyên dung hợp làm một, Lâm Minh đâm mạnh ra một thương. Tất cả lực lượng trong cơ thể hắn đều rót vào trong một thương này!

Tam nguyên tụ đỉnh cũng là một trong những chiêu thức mạnh nhất của Lâm Minh ngoài Thiên Đạo Phán Quyết!

Ở Phong Thần Đài bậc thứ 33, Lâm Minh từng thi triển Tam nguyên tụ đỉnh để chống lại đại kiếp nạn Đạo bi ở Phong Thần Đài 8000 trượng, đồng thời dựa vào đây một lần hành động đánh tan đại kiếp nạn. Mà Long Nha cũng trèo lên Phong Thần Đài như Lâm Minh lại thất bại ở một cửa đại kiếp nạn Đạo Bi này.

Hiện nay, Lâm Minh không chỉ là thi triển ra Tam nguyên tụ đỉnh, hơn nữa còn dung nhập Lôi Hỏa thiên kiếp lực ở trong đó!

Đây gần như tương đương với Lâm Minh dùng Thần lực làm cơ sở lực lượng thúc giục Thiên Đạo Phán Quyết.

Trong nháy mắt đó, ở sau lưng Lâm Minh, cây Tà Thần che trời chậm rãi hiện lên.

Ở trong cơ thể Lâm Minh, chôn sâu trong máu thịt của hắn, dấu ấn pháp tắc 33 tầng trời ở thế giới trong cơ thể và linh hồn vào giờ khắc này đều tỏa ra hào quang chói mắt!

Chung quanh thân thể Lâm Minh trống rỗng hiện ra hư ảnh của 33 khối bia đá thiên đạo!

Nhìn thấy hư ảnh này, ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn trong lòng kinh hãi!

33 bia đá này chính là đại kiếp nạn Đạo Bi ở độ cao 8000 trượng bậc thứ 33 Phong Thần Đài. Chiêu thức của Lâm Minh rồi lại mơ hồ bày ra một ít thần vận của đại kiếp nạn Đạo Bi.

Đây tự nhiên là dị tượng hiện ra trong chiêu thức của Lâm Minh sau khi lĩnh ngộ ý cảnh 33 tầng trời.

Ý cảnh 33 tầng trời không phải là lĩnh ngộ suông, nó đối với pháp tắc và chiến đấu của Lâm Minh đều có đề cao về bản chất. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, loại hiệu quả đề cao này sẽ càng ngày càng mạnh.

Đây cũng là vốn liếng để Lâm Minh chân chính chống lại những thiên tài tuyệt đỉnh Thần Vực này.

Tiểu Ma Tiên mắt thấy Hấp Thiên Ma Công mất đi hiệu lực, Lâm Minh vọt thẳng tới, nàng đột nhiên nghịch chuyển chân nguyên toàn thân, lốc xoáy màu đen sau lưng nàng bắt đầu xoay ngược.

- Nghịch thế - Hấp Thiên Ma Công!

Hấp Thiên Ma Công có thể cắn nuốt năng lượng tự nhiên cũng có thể thả ra năng lượng.

Nghịch Thế Hấp Thiên Ma Công chính là đem năng lượng Tiểu Ma Tiên hấp thu trong cơ thể phóng ra, tiêu diệt kẻ địch!

Lốc xoáy màu đen thật lớn bắt đầu bị nén ép.

Mộtvòng lốc xoáy màu đen này rơi vào trong tay Tiểu Ma Tiên, bị nàng đánh mạnh ra.

Lốc xoáy màu đen hình thành một bức Đạo Đồ, cùng Tam nguyên tụ đỉnh ủa Lâm Minh va chạm cùng một chỗ!

Trong nháy mắt đó, thần mang đáng sợ bắn ra bừa bãi, bao phủ trời đất.

Ầm!

Lâm Minh cánh tay rung mạnh, hổ khẩu nứt toác, Phượng Huyết Thương đâm vào trên Đạo Đồ Hấp Thiên Ma Công cong thành một vầng trăng tròn. Hư ảnh 33 Đạo Bi cùng với Lôi Hỏa lực cùng nhau đánh xuống.

Rắc Rắc Rắc!!!

Đạo Đồ Hấp Thiên Ma Công xuất hiện những vết rạn! Rồi sau đó hoàn toàn sụp đổ!

- Cái gì!?

Tiểu Ma Tiên mặt hoa thất sắc, cả kinh kêu ra tiếng. Nghịch Thế Hấp Thiên Ma Công của nàng không ngờ cũng bị công phá.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, Tiểu Ma Tiên khép hai cánh lại, cứng rắn chịu đựng một đòn này của Lâm Minh!

Bùng!

Tiểu Ma Tiên lại bị đánh bay, lần này đôi cánh của nàng gần như bị thương mang xuyên thủng, thân thể của nàng đụng mạnh vào mặt đát nham thạch, nổ vỡ vô số đất đá.

Năng lượng khủng bố dần dần tản đi.

Lâm Minh miệng hộc máu tươi, cánh tay phải đã gãy xương, lồng ngực cũng đầy là màu!

Đây là thương tổn và lực phản chấn do Nghịch Thế Hấp Thiên Ma Công tạo thành.

Sự mạnh mẽ của Tiểu Ma Tiên hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh. Nguyên bản hắn cho rằng, chính mình tuy rằng muốn giành được thứ nhất rất khó, nhưng là hẳn có thể tiến vào top 3. Mà nếu như sớm biết Tiểu Ma Tiên là thực lực như vậy, Lâm Minh chỉ sợ trước khi thi đấu bắt đầu sẽ không nghĩ như vậy.

Bụi bậm lắng xuống, năng lượng tản đi, Lâm Minh chống Phượng Huyết Thương hạ xuống mặt đất, nội tạng của hắn nhiều chỗ tổn hại, bị thương không nhẹ.

Nhìn thấy kết quả đối chiến như vậy, người xem toàn trường đều không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình của chính mình.

Trận chiến này thực lực song phương mạnh mẽ khiến người khó thể tin nổi.

- Tiểu Ma Tiên sư muội trưởng thành quá nhiều, lúc này mới một năm không thấy, thiên phú khiến người khiếp sợ.

Ở trên ghế tuyển thủ, Bạch Nghiêu cảm khái như thế. Hắn và Tiểu Ma Tiên xem như bằng hữu, chỉ vẻn vẹn một năm trước Tiểu Ma Tiên vẫn là Thần Hải sơ kỳ, lúc ấy hắn cảm thấy Tiểu Ma Tiên mạnh hơn mình không bao nhiêu.

Hiện tại một năm qua đi, Bạch Nghiêu tiến bộ một ít, Tiểu Ma Tiên lại càng thực lực tăng tiến vùn vụt, đã không thể tưởng tượng.

Lại cho nàng thời gian mấy năm, như vậy còn thế nào nữa?

Càng đáng sợ chính là Lâm Minh, trận chiến này hắn dùng ra các loại thủ đoạn, vẫn như cũ áp chế Tiểu Ma Tiên. Hiện tại, xem như thắng thảm. Hắn với thân thể phàm nhân, dưới cảnh giới cùng là Thần Hải trung kỳ đánh bại Tiểu Ma Tiên có được huyết mạch Thần thú, thật sự khó tin!

- Hắn có thể trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài quả nhiên không phải tầm thường. Trong chiêu thức của hắn vừa rồi có dung nhập ý cảnh bậc thứ 33 Phong Thần Đài. Thật sự không thể tưởng tượng cảnh giới pháp tắc của hắn.

Bạch Nghiêu đang nghĩ ngợi, mà lúc này Tiểu Ma Tiên trong hố sâu lại lần nữa bay ra.

Tuy nhiên hiện tại, đôi cánh màu đen kia của nàng đã đều là máu tươi, cánh từ gốc dưới sườn bị thương mang xuyên thủng, gương mặt xinh đẹp của nàng cũng trở nên tái nhợt, mang đến cho người một loại cảm giác bệnh nặng sắp chết.

- Còn chưa ngã xuống...

Lâm Minh mí mắt nhảy lên, lúc này trạng thái của hắn cũng cực kỳ hỏng bét, với Tam nguyên tụ đỉnh dung hợp chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên trong cơ thể sau đó thi triển thiên kiếp lực đã vượt qua cực hạn chịu đựng của thân thể. Một chiêu này là cực hạn của hắn, thi triển ra, linh hồn, thân thể và thế giới trong cơ thể hắn đều không chịu nổi gánh nặng, khí huyết toàn thân hỗn loạn, căn bản không đủ sức tái chiến.

Nhưng cho dù là như thế cũng không thể hoàn toàn đánh bại Tiểu Ma Tiên, thân thể Thần thú có thể thấy được mạnh mẽ biết bao!

- Ta vốn tưởng rằng, lực phòng ngự thân thể của Tiểu Ma Tiên cũng xấp xỉ ta, hiện tại xem ra đôi cánh kia của nàng lực phòng ngự còn mạnh hơn ta.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này, Tiểu Ma Tiên lại phun ra một búng máu, cánh sau lưng nàng bắt đầu chậm rãi co rút lại, phù văn bên ngoài thân nàng cũng chầm chậm biến mất.

Thời gian mấy giây, Tiểu Ma Tiên hoàn toàn biến thành bộ dạng loài người, thân thể cũng gần như đứng không vững, nàng không thể bảo trì trạng thái Phượng Hoàng chân thể nữa.

Lâm Minh thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể không thể kiên trì quá lâu, Tiểu Ma Tiên thi triển Phượng Hoàng chân thể cũng không phải có thể vô hạn thi triển. Ít nhất trước khi Phượng Hoàng chân thể của nàng trải qua lần đầu tiên niết bàn và thiên kiếp, chính là trạng thái như vậy.

- Ngươi...

Tiểu Ma Tiên cắn chặt hàm răng, trạng thái của nàng kém hơn cả Lâm Minh. Không có Phượng Hoàng chân thể, nàng gần như chỉ là một nữ nhân yếu đuối, vô cùng suy yếu. Nhưng mà một bàn tay nhỏ bé trắng mịn của nàng vẫn nắm chặt Long Cân Tiên, dường như không chịu thua.

- Được rồi, muội muội, ngươi thua.

Đúng lúc này, một thanh âm thản nhiên vang lên trong sân, Băng Mộng tiên tử giống như Thần nữ trên Thần cung chín tầng trời chậm rãi bay xuống. Theo nàng hạ xuống, sóng nhiệt gào thét khắp nơi bởi pháp tắc hệ Hỏa trên lôi đài hoàn toàn rút lui, giống như bị một làn gió lạnh thổi tan.

Băng Mộng tiên tử bước nhẹ nhàng đi tới cạnh Tiểu Ma Tiên, khẽ đỡ nàng dậy rồi sau đó nhìn Lâm Minh một cái, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Minh chừng mấy giây rồi nhẹ giọng nói:

- Ngươi thật sự rất đặc biệt.

Một câu nói đơn giản ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa.

Trận chiến này...

Tiểu Ma Tiên bại, Lâm Minh thắng thảm!

Người xem ở đây vẫn có chút chưa kịp phục hồi tinh thần, dường như đang ở trong mơ.

- Lâm Minh không ngờ lại thắng nữa... Hắn muốn thắng đến khi nào?

- Thật sự không nghĩ tới, tuy nhiên trận chiến này, hắn là ra hết thủ đoạn rồi.

- Cùng cảnh giới đánh bại Tiểu Ma Tiên thân thể Thần thú, dùng thiếu niên Thiên Tôn đều không đủ để hình dung.

Thiếu niên Thiên Tôn xem như là xưng hô vinh quang nhất để hình dung thiên tài ở Thần Vực. Nhưng là hiện tại, trên sân thi đấu đệ nhất hội võ còn có 6 người có thể gánh vác được xưng hô như vậy.

Mà nếu là hình dung Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, thiếu niên Thiên Tôn đều có vẻ không đủ.

Chương 1307: Gay cấn (1)

- Tiểu tử Lâm Minh này...

Ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn chăm chú vào Lâm Minh thật lâu. Lúc trước Lâm Minh trèo lên bậc thứ 33 Phong Thần Đài xem như là sáng tạo kỳ tích, tuy nhiên Hạo Vũ Thiên Tôn đoán Lâm Minh là bởi vì cơ duyên đặc thù nào đó, trước thời hạn tiếp xúc đến ý cảnh 33 tầng trời, có thành phần mưu lợi.

Hơn nữa ý cảnh 33 tầng trời tuy rằng có liên quan Phong Thần Thiên Tôn, uy lực không thể tưởng tượng, nhưng dù sao nó thuộc loại ý cảnh thượng cổ. Hiện tại thời đại đã bất đồng, hơn nữa truyền thừa của ý cảnh 33 tầng trời cũng gần như đoạn tuyệt, tương lai Lâm Minh có thể đem nó phát huy hay không vẫn là một ẩn số chưa biết.

Chỉ bằng vào điểm này, Lâm Minh còn không đủ để đặt song song với đám người Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng.

Nhưng ngay tại vừa rồi, Lâm Minh rồi lại biến ảo ra hư ảnh thiên kiếp Đạo Bi ở bậc thứ 33 Phong Thần Đài trong chiêu thức, cuối cùng hiểm lại càng hiểm đánh bại Tiểu Ma Tiên, khiến Hạo Vũ Thiên Tôn không thể không kinh.

Ở cùng cấp bậc, lực ép Thần thú Thánh thể, quá mức nghe rợn cả người!

- Thật không biết, Lâm Minh ngày sau có thể đạt tới thành tựu gì!

Hạo Vũ Thiên Tôn thì thào tự nói.

Mà lúc này, ở bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn sâu kín nói:

- 3. 6 tỉ năm một luân hồi. 3. 6 tỉ năm trước, Thần Vực từng sinh ra một cường giả tuyệt thế vượt qua Thiên Tôn, hiện tại có lẽ lại có khả năng xuất hiện rồi...

- Cái gì?

Hạo Vũ Thiên Tôn quay đầu lại, khó tin nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn:

- Ngươi sẽ không phải là muốn nói, Lâm Minh có thể vượt qua Thiên Tôn!?

Theo như Hạo Vũ Thiên Tôn thấy, Thiên Tôn gần như là cực hạn võ đạo, tuy rằng hắn cũng biết trên Thiên Tôn trong truyền thuyết còn có cảnh giới, nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, ngay cả Tiểu Ma Tiên tuyên bố nàng muốn vượt qua Thiên Tôn, Hạo Vũ cũng không cho là thật.

Vượt qua Thiên Tôn, nói dễ hơn làm!?

Nhưng là hiện tại, Thần Mộng Thiên Tôn rồi lại nói như vậy, Hạo Vũ ngây ra. Hắn rõ ràng với tính cách của Thần Mộng Thiên Tôn, quả quyết sẽ không nói lung tung. Hơn nữa Thần Mộng vô cùng thần bí, nàng nhìn xa hơn người thường, tu vi cũng đến cảnh giới khiến Hạo Vũ Thiên Tôn không thể lý giải.

Thậm chí nếu hiện tại Hạo Vũ Thiên Tôn biết được, Thần Mộng đã thấy được cảnh giới vượt qua Thiên Tôn ở nơi nào, hắn cũng sẽ không kinh ngạc, chỉ là sẽ cảm thấy rung động mà thôi.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Vượt qua Thiên Tôn đã không chỉ vẻn vẹn là vấn đề của số mệnh, thiên phú, còn cần thời đại tạo nên. Hiện tại thời đại này quả thật có khả năng sinh ra nhân vật tuyệt đỉnh như vậy. Nhưng có thể là Lâm Minh hay không lại chưa chắc. Chỉ có thể nói Lâm Minh có một chút khả năng.

- Vậy Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng...

- Tiểu Ma Tiên cũng có khả năng, về phần Băng Mộng, nàng có đường của nàng. Một con đường cô độc mà độc lập, trừ nàng và ta ra không ai có thể can thiệp và phỏng đoán.

- Hả?

Hạo Vũ Thiên Tôn ngây ra một chút. Xuất thân và thân thể của Băng Mộng chẳng lẽ có gì đặc biệt sao?

Hắn có lòng muốn hỏi cái gì, nhưng xem Thần Mộng căn bản không có ý nói nhiều, chỉ có thể đè xuống nghi vấn trong lòng.

Lúc này, ở sân thi đấu, tiếng hoan hô và bàn luận của mấy trăm triệu khán giả vẫn như thủy triều, đợt này nối đợt kia, thật lâu không thể bình ổn!

Mặc dù rất nhiều người bởi vì Lâm Minh mà thua Tử Dương tinh nhưng là bọn họ đối với Lâm Minh vẫn là tán thưởng chiếm đa số. Kỳ thật đối với tuấn kiệt trẻ tuổi có thể ngồi ở sân thi đấu vòng chung kết mà nói, số lượng mấy trăm triệu bọn họ còn thua nổi.

Trận chiến giữa Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên thật sự quá mức rung động, vượt qua lý giải và tưởng tượng của rất nhiều người bọn họ.

Hơn nữa đối với võ giả đang xem cuộc chiến mà nói, cũng xem như là một hồi cơ duyên.

Đừng nói là hậu bối, tuấn kiệt trẻ tuổi tông môn bình thường, cho dù là cường giả Thánh Chủ, nửa bước Giới Vương sau khi nhìn cũng có một chút dẫn dắt!

Đây không phải là lời phóng đại. Cường giả Thánh Chủ và Giới Vương bình thường, tu vi thực lực đương nhiên hơn xa Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, nhưng là luận độ cao pháp tắc, bọn họ cũng chỉ là pháp tắc phàm đạo, lệ thuộc ở dưới thiên đạo.

Nhưng hai người Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, một người tự nghĩ ra Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu, có được ý cảnh 33 tầng trời, sau khi phóng ra Lôi Hỏa song kiếp ẩn chứa trong cây Tà Thần, chiêu thức của Lâm Minh đã có thần vận của thiên đạo. Nói không chút khoa trương, Lâm Minh hiện tại chính là bản nhược hóa của Thiên Tôn.

Về phần Tiểu Ma Tiên, như vậy lại càng không cần phải nói. Thần thú trưởng thành, đó chính là nhân vật cấp bậc Thiên Tôn. Phượng Hoàng chân hỏa của Tiểu Ma Tiên cũng có thần vận của Thiên Tôn.

Hai người đều là pháp tắc hệ Hỏa, nhưng là lại đánh ra độ cao pháp tắc khiến pháp tắc Không Gian, pháp tắc Thời Gian đều theo không kịp!

Loại trình độ này, tuấn kiệt trẻ tuổi đã khó thể lý giải, trình độ của bọn họ căn bản không đủ, phải Thần Quân, Thánh Chủ, nửa bước Giới Vương mới có thể nhìn ra chỗ cường đại trong chiêu thức này, từ trong đó đạt được lĩnh ngộ.

Hai võ giả Thần Hải trung kỳ đánh ra chiến đấu ngay cả Thánh Chủ đều phải nghiên cứu, kinh người biết bao!

Lâm Minh có thể thắng được một trận chiến như vậy, thật sự là kinh thế hãi tục, hắn một bước liền bước vào hàng ngũ thiên tài đỉnh cao nhất thế hệ trẻ tuổi Thần Vực, vượt qua Long Nha, có thể tranh phong với Băng Mộng.

Trận đấu đã sớm chấm dứt, mà Tiểu Ma Tiên lại vẫn nắm chặt Long Cân Tiên, đứng ở giữa lôi đài không xuống dưới.

- Lâm Minh, trận chiến này ta nhận thua, nhưng ta không phục. Nửa năm sau ta muốn cùng ngươi tái chiến một trận!

Tiểu Ma Tiên cắn đôi răng nanh trắng muốt như ngọc, nắm tay nhỏ nắm chặt. Nàng nội tâm cao ngạo, cùng cấp thua bởi người khác, đây là lần đầu tiên trong đời nàng!

Nàng đương nhiên không cam lòng!

- Nửa năm...

Lâm Minh đuôi mày nhướng lên, kỳ hạn nửa năm đối với Tiểu Ma Tiên mà nói đủ khiến cho thực lực của nàng trưởng thành một khoảng lớn. Hơn nữa tục truyền Tiểu Ma Tiên trời sinh tính ham chơi, tính trẻ con chưa dứt, bình thường tu luyện không cố gắng như đám người Hành Si. Nếu bởi vì lần thất bại này, nàng phấn khởi tiến lên, như vậy sau nửa năm thực lực của nàng thật sự là khó thể đo lường.

Hơn nữa Phượng Hoàng thần thể của nàng một khi trải qua lần đầu tiên niết bàn, càng là không thể tưởng tượng.

Lâm Minh cũng cảm nhận được áp lực!

Lời tuyên chiến của Tiểu Ma Tiên lực uy hiếp lớn hơn so với Long Nha.

- Ta chờ ngươi.

Lâm Minh gằn từng từ. Thiên phú của hắn hiện tại quả thật còn chưa đủ, chiến thắng Tiểu Ma Tiên dựa vào là ưu thế tuổi, đây không phải thắng lợi hắn muốn. Nếu cùng tuổi không thể áp chế Tiểu Ma Tiên, hắn còn làm thế nào truy tìm đỉnh võ đạo.

Chỉ có khi tuổi xấp xỉ, cảnh giới ngang nhau, Lâm Minh đánh bại Tiểu Ma Tiên mới tính là thắng chân chính.

Trận đấu đặc sắc tuyệt luân này hoàn toàn chấm dứt, Hạo Vũ Thiên Cung kiếm không ít, người mua Tiểu Ma Tiên thắng vẫn chiếm đại đa số.

Lúc này, Hạo Vũ Tử đi lên đài, lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị khán giả, vì tiết kiệm thời gian và gia tăng tính đáng nhìn và kịch liệt của trận đấu, vừa rồi tổ trọng tài sau khi trải qua thảo luận nhất trí quyết định: Đem 10 người chung kết chia làm hai tổ, tổ thứ nhất sáu người, tổ thứ hai bốn người. Người của tổ thứ nhất và thứ hai sẽ không hề quyết đấu lẫn nhau.

- Top 1- 6 sẽ do sáu người của tổ thứ nhất tiến hành thi đấu vòng tròn quyết ra, top 6- 10 từ tổ thứ hai quyết ra. Sau khi trận đấu kết thúc, người thứ nhất của tổ hai có thể lựa chọn quyết chiến với người thứ sáu của tổ một. Thắng liền thay thế, trở thành người thứ sáu!

Hạo Vũ Tử vừa nói như thế, người xem ở đây đều sửng sốt một hồi. Chia tổ?

- Sáu người tổ thứ nhất, mặc định là top 1- 6, không biết là ai?

- Điều này còn cần nói. Lần này chung kết rõ ràng là hai cực phân hóa, người mạnh mạnh thái quá, chênh lệch với yếu quá xa. Tuy rằng người thứ nhất tổ hai có tư cách khiêu chiến người cuối cùng tổ mộ, nhưng là cũng chỉ cho có mà thôi, kết quả khẳng định là thua, không cần nghĩ!

- Đúng... Như vậy cũng tốt, thẳng vào chủ đề, tránh cho một số trận đấu vừa bắt đầu đã biết kết quả! Tuy nhiên cứ như vậy, chiến đấu cũng tiến vào giai đoạn gay cấn, mỗi một trận đều là cường cường va chạm!

Quyết định của Hạo Vũ Tử thắng được sự tán thành của không ít người xem, như vậy sẽ làm trận đấu càng thêm chặt chẽ, không lôi thôi dài dòng.

- Hiện tại, ta tuyên bố danh sách sáu người tổ thứ nhất, phân biệt là: Băng Mộng, Hành Si, Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh, Long Nha, Quân Bích Nguyệt!

- Kế tiếp, danh sách tổ hai: Yêu Tôn, Bạch Nghiêu, Thạch Quật, Hoa Huyễn.

Phần danh sách này ở trong dự kiến của mọi người, ngay cả người cao ngạo như Yêu tộc Vương tử đều không thể phản đối. Hắn chỉ nắm chặt tay, răng cắn rôm rốp. Lần đệ nhất hội võ này, đối với hắn mà nói quả thật là vô cùng nhục nhã!

Hắn rồi lại ngay cả tổ thứ nhất đều không thể tiến vào, chỉ có thể đánh ở tổ hai.

Cho dù hắn ở tổ hai toàn thắng cũng là mất mặt! Sau khi trở về, hắn tất nhiên bị huynh đệ của mình cười nhạo. Hắn tuy rằng khoác lác bừa bãi chính mình tương lai sẽ trở thành Yêu Đế, nhưng kỳ thật hắn trở thành Yêu Đế còn phải trải qua vô số cạnh tranh, các huynh đệ tỷ muội của hắn có không ít người cạnh tranh có trọng lượng, hắn có thành công hay không còn là ẩn số chưa biết.

- Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh, các ngươi nhớ kỹ cho ta!

Yêu tộc Vương tử đem cừu hận của hắn đổ hết lên người Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, chính là hai người đó đánh cho hắn hoa rơi nước chảy. Nhất là Tiểu Ma Tiên lại càng hấp thu chân nguyên bản mạng của hắn, khiến hắn mất hết mặt mũi, hơn nữa tu vi tổn hao nhiều.

***

Sau khi chia tổ chấm dứt, trận đấu duy nhất cho nghỉ ba canh giờ, cho tuyển thủ khôi phục thể lực.

Đây cũng là vì Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh, hai người bọn họ tiêu hao lớn nhất.

Sau ba canh giờ, Hạo Vũ Tử tuyên bố trận đấu kế tiếp.

Tất cả người xem ở đây đều kích động hưng phấn!

Sáu người tổ thứ nhất, không ai yếu. Bọn họ bất kể ai đánh với ai đều sẽ là một trận long tranh hổ đấu, tràn ngập chờ mong.

- Các vị khán giả! Hiện tại trận đấu phân tổ mới sắp bắt đầu, ba trận thi đấu vòng thứ nhất: Băng Mộng vs Long Nha! Lâm Minh vs Quân Bích Nguyệt! Hành Si vs Tiểu Ma Tiên!

- Vòng đấu này, Hạo Vũ Thiên Cung nhằm vào chiến đấu giữa Hành Si và Tiểu Ma Tiên mở đánh cuộc. Hành Si thắng, tỷ lệ cược 1: 1. 6. Tiểu Ma Tiên thắng 1: 2. 1.

Hạo Vũ Thiên Cung mỗi một vòng đấu đều sẽ đưa ra một ván cược độc lập, nhằm vào trận đấu được chú ý nhất, hồi hộp nhất.

Hành Si khiêm tốn thần bí, cùng Tiểu Ma Tiên chiến đấu hắn khẳng định phải toàn lực thi triển, mọi người rốt cục có thể nhìn thấy bản lĩnh chân chính của hắn. Về phần Lâm Minh vs Quân Bích Nguyệt cũng là một trận quyết đấu đặc sắc, tuy rằng hiện tại tiếng hô của Lâm Minh càng cao, nhưng là Quân Bích Nguyệt một mực vô cùng thần bí, gây bất ngờ cũng có một chút khả năng.

- Đối chiến Quân Bích Nguyệt sao.

Lâm Minh nhìn về phía Quân Bích Nguyệt ở khu tuyển thủ cách đó không xa, đối phương lăng không ngồi xếp bằng, thân mặc đồ trắng, ôm thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ, tóc trắng như tuyết!

Đối với đối thủ thần bí, Lâm Minh chưa từng khinh thị.

Mà lúc này, Băng Mộng và Long Nha đã đi lên lôi đài. Băng Mộng cố nhiên cường đại, nhưng Long Nha cũng tuyệt đối không phải là một người yếu. Trận đấu này, rất nhiều người đều chờ mong, chờ xem bản lĩnh của Băng Mộng.

Không gian Thần Mộng (2)

»-(¯`v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯`v´¯)-»

vipvandan.vn

vipvandan.vn:

Chương 1307: Không gian Thần Mộng (2)

Trên lôi đài, Băng Mộng mặc một thân váy dài thanh lịch, quần áo bay bay. Thân thể của nàng lơ lừng trên mặt đất chừng một gang, mũi chân rời đất, dung mạo bao phủ trong một tầng sương mù, khiến người nhìn không rõ ràng.

Ở trước người nàng cách 50 trượng, Long Nha một thân đồ đen, trên tay quấn băng vải màu trắng, ánh mắt yên lặng. Hắn đã dự cảm đến sự mạnh mẽ của Thần Mộng, mức độ kịch liệt của Thần Vực đệ nhất hội võ lần này vượt qua đoán trước của sư phụ hắn.

- Băng Mộng tiên tử, rốt cục có thể thấy được mấy phần thực lực của ngươi rồi.

Lâm Minh nhìn Băng Mộng trên lôi đài. Trước đó, Băng Mộng gần như là được tiến cử vào vòng chung kết, căn bản không gặp phải đối thủ gì ra hồn.

Đây không phải là tổ trọng tài của đệ nhất hội võ thiên vị Băng Mộng, mà là bởi vì Băng Mộng quá mạnh, bất kỳ tuyển thủ hạ giống nào nếu gặp nàng quá sớm đều chịu thiệt, thủ đoạn ra hết còn đánh không thắng, chẳng những khiến người nhìn ra át chủ bài còn làm hao mòn nhuệ khí, lãng phí thể lực.

Dưới tình huống như vậy, không có người nguyện ý giao thủ với Băng Mộng, đối thủ của Băng Mộng đều là những người dự thi dùng để góp cho đủ số kia. Bởi vậy Lâm Minh căn bản không biết chiêu thức và pháp tắc của nàng.

- Trận đấu bắt đầu!

Theo Hạo Vũ Tử tuyên bố, trên lôi đài thổi lên một cơn gió lạnh, ở dưới chân Băng Mộng hiện lên một đóa sen băng màu trắng. Đóa sen này sáng bóng trong suốt, giống như lưu ly.

Nhìn thấy đóa sen băng này, Lâm Minh ngây ra một hồi, hắn mơ hồ cảm giác ra, trong đóa sen này ẩn chứa một luồng hơi thở pháp tắc thần bí.

Những pháp tắc này cùng loại dấu ấn Thần Mộng Lâm Minh lĩnh ngộ ra ở Thần Mộng giới, chính là pháp tắc huyền ảo nhất của hệ thống Tu thần. Hơn nữa so với Lâm Minh lĩnh ngộ ở không gian Thần Mộng càng thêm cao thâm, huyền diệu, có loại cảm giác khiến người không thể nhìn lên.

- Hơi thở này chẳng lẽ là... Thần Mộng Thiên Tôn khắc xuống?

Trong lòng Lâm Minh không khỏi hiện lên ý niệm này. Lại nói tiếp, Băng Mộng là Thánh nữ của Thần Mộng Thiên Cung, cũng là một người xuất sắc nhất trong mấy đệ tử thân truyền ít ỏi không nhiều lắm của Thần Mộng Thiên Tôn. Thần Mộng tự mình ra tay vì Băng Mộng tiên tử tạo ra cái gì cũng nằm trong tình lý.

Đóa sen băng này nhìn như bình thường kỳ thật không phải tầm thường, nó chính là vũ khí của Băng Mộng.

Thần Mộng Thiên Tôn có thể thoải mái tạo ra Thiên Tôn Linh bảo, vì một hậu bối đệ tử chế tạo vũ khí, uy lực có thể nghĩ mà biết.

- Vũ khí hình dạng hoa sen?

Long Nha nhìn về phía sen băng dưới chân Băng Mộng, không dám có chút sơ suất, hắn đã mở ra Tam Sinh Đồng.

- Không gian kính tượng!

Thân hình Long Nha thoáng động, thân thể một thành hai, hai thành bốn... thẳng đến chia thành 16 cái.

Đối mặt với Băng Mộng, hắn không có bất kỳ giữ lại, ngay từ đầu liền dùng ra 16 không gian kính tượng.

16 kính tượng đồng loạt ra tay, trong lúc nhất thời lực lượng không gian chung quanh Long Nha toàn bộ trở nên hỗn loạn, không gian bị kiếm phong hấp dẫn, trở thành một bộ phận của kiếm phong sát khí.

Cùng lúc đó, thời gian hoàn toàn hỗn loạn, kiếm của Long Nha nhìn như thong thả kỳ thật lại tốc độ cực nhanh, nhanh chậm giao thoa khiến người không thể nhận ra. Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu, nếu trên lôi đài đối mặt với Long Nha, căn bản đừng mơ tránh khỏi công kích như vậy.

Đối mặt với 16 kính tượng, sen băng dưới chân Băng Mộng lăng không bay lên, từng cánh hoa bắn ra.

Mỗi một cánh hoa này đều từ bảy cái băng tinh tạo thành, có lớn có nhỏ, mỗi cái đều sáng bóng trong suốt, lạnh lẽo phát sáng.

Trong nháy mắt, một đóa sen băng liền hóa thành vô số băng tinh.

- Ngự Linh Thuật.

Băng Mộng môi hồng khẽ hé, ở mi tâm nàng biến ảo ra dấu ấn một đóa hoa sen màu vàng, đây là chiến linh của nàng.

Chiến linh của Băng Mộng rõ ràng đạt tới Hoàng Kim viên mãn!

Chiến linh dung nhập vào trong băng tinh, trong nháy mắt tất cả băng tinh bắn mạnh bừa bãi, ở không trung hội tụ thành một thanh kiếm sắc. Thanh kiếm này mỗi một bộ phận tạo thành đều ẩn chứa pháp tắc độc lập. Chỉ trong khoảnh khắc, 16 kính tượng của Long Nha liền có một nửa bị băng tinh đánh tan.

- Tam Sinh Đồng, Vạn Pháp Hư Không!

Trong khoảnh khắc đó, hai mắt Long Nha dấy lên ngọn lửa, kinh mạch mạch máu quanh mắt hoàn toàn gồ lên, trong tầm nhìn của Long Nha quỹ tích của tất cả băng tinh đều bị hắn hoàn toàn nhìn thấu!

Tám không gian kính tượng còn sót lại đột nhiên dung hợp làm một, Long Nha đâm ra một kiếm xiên xiên. Một kiếm nhìn như không hề hoa lệ, đâm vào một điểm nào đó của đàn kiếm băng tinh, chỉ nghe một tiếng giòn vang, đàn kiếm băng tinh trong nháy mắt sụp đổ!

Long Nha toàn thân khí huyết sôi trào, lùi nhanh ra ngoài, mà Băng Mộng tiên tử trong hai mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Tam Sinh Đồng của Long Nha quả nhiên không phải tầm thường, không ngờ có thể tìm được nhược điểm của đàn kiếm băng tinh Ngự Linh Thuật của nàng.

Ngự Linh Thuật của Thần Mộng Thiên Cung là võ kỹ Thần Mộng Thiên Tôn sáng tạo, tuy rằng không phải Thần Võ vô thượng nhưng cũng đẳng cấp cực cao, yêu cầu của nó đối với chiến linh cực kỳ hà khắc.

Đương nhiên, Ngự Linh Thuật bị Long Nha nhìn thấu không phải bởi vì Ngự Linh Thuật Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập lỗ hổng quá nhiều, mà là Băng Mộng tu luyện còn chưa đâu vào đâu, nhất là đối với Tam Sinh Đồng của Long Nha mà nói.

Lần này giao thủ nhanh như chớp giật, Long Nha rồi lại không rơi vào hạ phong.

Người xem ở đây đều nhìn mà tặc lưỡi ngợi khen, tuy nhiên có trận chiến của Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh ở phía trước, bọn họ sớm có chuẩn bị tâm lý, không đến mức phản ứng quá kịch liệt.

- Băng Mộng chỉ là Thần Hải hậu kỳ rồi lại đã đạt tới chiến linh Hoàng Kim viên mãn, thật sự khó tin.

- Không sai, đệ tử Thần Mộng Thiên Cung bởi vì là pháp thần đồng tu, lại có không gian Thần Mộng lịch lãm nguyên thần, bất kể linh hồn, chiến linh đều hết sức mạnh mẽ. Chiến linh của Băng Mộng tuyệt đối là thứ nhất Thần Vực trong thế hệ trẻ, không người có thể so sánh.

- Thần kỳ nhất chính là Long Nha, ta đã cho rằng hắn sẽ trực tiếp bị thua, không nghĩ tới hắn lại có thể nhìn thấu Ngự Linh Thuật do Băng Mộng thi triển.

Long Nha mạnh mẽ là không giả, nhưng dù sao thua bởi Lâm Minh, thần thoại vô địch của hắn đã bị phá vỡ. Rất nhiều người cho rằng, hắn gặp phải Băng Mộng sẽ bị thua rất nhanh.

- Ngự Linh Thuật...

Dưới lôi đài, Lâm Minh nhớ lại công kích vừa rồi của Băng Mộng, công pháp dùng chiến linh rót vào trong vũ khí, đánh chết đối thủ kỳ thật cũng không chỉ một loại Ngự Linh Thuật. chúng nó có thể phân loại làm một hệ thống, cũng chính là bí pháp chiến linh.

Loại bí pháp này nhìn như đơn giản, kỳ thật ẩn chứa đủ loại kỹ xảo. Võ giả bình thường khống chế hai ba món vũ khí đã là cực hạn, nhưng là Băng Mộng rồi lại có thể khống chế nhiều băng tinh như vậy, chồng lên lẫn nhau, uy lực thật lớn.

Đây cũng là trong tình lý. Ngự Linh Thuật là võ kỹ Thần Mộng Thiên Tôn sáng lập, xa không phải bí pháp chiến linh khác có thể sánh bằng, đối với chiến linh yêu cầu cao, uy lực cũng càng mạnh.

- Chiến linh của ta trước mắt chỉ là tác dụng phụ trợ, ở mặt linh hồn và ý chí có kỳ hiệu, nhưng là trong thực chiến cũng chỉ là tăng phúc công kích. Nếu có thể học được Ngự Linh Thuật, hẳn là đối với tính đa biến chiến đấu của ta có đề cao rất lớn.

Lâm Minh nghĩ vậy, ở trên lôi đài, thân hình Long Nha lại chia ra 16 kính tượng.

Hắn vẫn duy trì trạng thái Vạn Pháp Hư Không.

Long Nha trong lòng rõ ràng, chiến đấu càng kéo dài đối với hắn lại càng bất lợi.

- Hư Không Tận Diệt!

16 Long Nha cùng xuất kiếm, 16 luồng kiếm quang giao thoa bắn tới, đây là một trong những chiêu thức mạnh nhất của hắn. Trong trận chiến với Lâm Minh lúc trước, hắn chính là bằng vào một chiêu này bức ra Thiên Đạo Phán Quyết của Lâm Minh.

Rầm Rầm Rầm!!!

Hư không chấn động, lực lượng không gian bắn ra bừa bãi, lực lượng thời gian cũng theo đó vặn vẹo. Trong một kiếm đồng thời ẩn chứa pháp tắc Thời Không tầng năm đại thành, có thể tưởng tượng uy lực của nó.

Mà ngay tại giờ khắc này, Long Nha chỉ cảm thấy cảnh tượng chung quanh Băng Mộng chợt biến, một luồng cảm giác thê lương khó thể hình dung lan tràn, hắn cảm giác dường như đến trong một thời không dị độ.

Đây là...

Hư không vô cùng vô tận, Băng Mộng đứng ở trung tâm thời không, hai mắt nhắm nghiền, tóc dài màu lam băng tùy ý bay múa. Ở bên cạnh nàng, ánh sao như mộng ảo rọi xuống, làm nổi bật sự mờ ảo và thánh khiết của nàng.

- Không... Gian... Thần... Mộng!

Băng Mộng nhẹ nhàng nói ra bốn từ này, trong lúc nhất thời trong vùng không gian này ùa ra rất nhiều hung thú. Đám hung thú này từng con dữ tợn vô cùng, hơi thở mạnh mẽ, chúng nó vừa xuất hiện liền gầm lên bừa bãi, tiếng gầm khủng bố hội tụ cùng một chỗ, vang vọng tầng mây.

Nhìn thấy đám hung thú này, Lâm Minh trong lòng kinh hãi:

- Đây là... ác mộng thú!

Đám hung thú này giống như ác mộng thú Lâm Minh gặp ở Thần Mộng giới, hơn nữa càng thêm mạnh mẽ. Nên nói là, đã đạt tới tiêu chuẩn quái vật lông đỏ bị Lâm Minh đánh chết ở trong Thần Mộng giới.

Một quái vật lông đỏ đã phi thường khó đối phó, nhưng là hiện tại ở bên cạnh Băng Mộng trong nháy mắt xuất hiện mấy chục con!

Mấy chục con ác mộng thú đồng thời xông giết hướng về phía Long Nha.

Người xem ở đây nhìn mà cả kinh thất sắc, đây tính là công pháp gì?

- Đây là thuật triệu hoán? Lại hoặc là ảo thuật?

- Không gian Thần Mộng, rốt cuộc là lĩnh vực gì? Lĩnh vực có thể triệu hoán ra hung thú?

Khán giả hoàn toàn nhìn không hiểu, mà ở dưới lôi đài, Lâm Minh lại hiểu. Dù sao hắn đã đối với pháp tắc Thần Mộng có nhiều hiểu biết.

- Lĩnh vực Thần Mộng... Thì ra là thế, đây là không gian thuộc về Băng Mộng, nếu nói không gian này là một giấc mộng, như vậy Băng Mộng chính là người tạo mộng. Mọi thứ trong không gian này đều chịu sự chi phối của nàng, nàng nói phải có ánh sáng, như vậy liền có ánh sáng. Nàng nói phải có bóng tối, như vậy chính là bóng tối. Nàng muốn triệu hoán hồn thú là sẽ có hồn thú. Nàng là thần của vùng không gian này, chỉ cần bước vào không gian này, hết thảy đều phải chịu đựng ý chí của nàng!

- Đây là một vùng... không gian tuyệt đối! Ở trong này, nàng gần như vô địch!

Không gian Thần Mộng tuyệt đối là một loại lĩnh vực đáng sợ, so sánh với nó, ảo thuật do những đệ tử Thần Mộng Thiên Cung như Băng Nguyệt, Băng Huyễn thi triển ra thật sự là nhỏ bé không đáng kể.

Có thể tưởng tượng, đây mới là bí kỹ hạch tâm Mộng Võ của Thần Mộng Thiên Tôn, đệ tử còn lại, những đệ tử không phải thân truyền như Băng Huyễn, Băng Nguyệt kia có lẽ không có cơ hội học được không gian Thần Mộng, có lẽ bọn họ học không được.

Băng Mộng thi triển ra không gian Thần Mộng mới là Băng Mộng đáng sợ nhất. 16 luồng kiếm quang của Long Nha vọt vào trong lĩnh vực Thần Mộng, trực tiếp bị mười mấy con ác mộng thú cản lại.

Bùng Bùng Bùng Bùng!!!

Ác mộng thú bị kiếm quang xé rách, máu tươi rơi vãi, nhưng mà cùng lúc đó kiếm quang của Long Nha cũng tiêu hao hầu như không còn!

Trong nháy mắt lại là mười mấy con ác mộng thú xông hướng Long Nha.

Long Nha ánh mắt thoáng ngưng, đang định lùi nhanh ra ngoài. Mà lúc này, Băng Mộng vươn tay chỉ, ở sau lưng Long Nha đột nhiên xuất hiện một cái lồng giam do năng lượng Thần Mộng ngưng tụ thành, trực tiếp đem Long Nha nhốt lại.

Long Nha trong lòng kinh hãi, muốn dùng Tam Sinh Đồng xé rách lồng giam này, nhưng mà công kích của Băng Mộng tới quá nhanh. Mười mấy con ác mộng thú va chạm thật mạnh lên người Long Nha, hắn miệng phun máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Chương 1308: Lâm Minh vs Quân Bích Nguyệt

Trận chiến của Băng Mộng với Long Nha, Long Nha bại Băng Mộng thắng!

- Năng lực của Băng Mộng, thật đáng sợ!

- Có lẽ, nàng còn không chỉ như vậy! Nàng hẳn là có chiêu thức chưa dùng ra!

- Băng Mộng giành được thứ nhất hẳn là không có trì hoãn. Ta thấy Hành Si hơn phân nửa không phải đối thủ của nàng.

Nguyên bản Băng Mộng chính là người có hy vọng đoạt quán quân lớn nhất, có thể uy hiếp Băng Mộng chỉ có Hành Si. Tiểu Ma Tiên đều không được coi trọng, dù sao nàng quá trẻ.

Thẳng đến trận chiến với Lâm Minh, mọi người mới ý thức được sự mạnh mẽ của Tiểu Ma Tiên. Thần thú chân thể thật sự biến thái, bất kể lực phòng ngự hay là độ hòa hợp pháp tắc, đều đạt tới cảnh giới khó tin.

Mọi người một đợt cho rằng, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên có lẽ sẽ không kém hơn Băng Mộng bao nhiêu. Nhưng hiện tại, thực lực của Băng Mộng tiên tử thi triển ra thật sự khiến người kinh sợ. Long Nha đã không yếu, trận chiến với Lâm Minh cũng không kém bao nhiêu, kết quả bị Băng Mộng bại hoàn toàn.

- Pháp tắc Tam Sinh Đồng của Long Nha, một khắc cuối cùng không có thi triển ra. Nếu thi triển, có lẽ có một chút xíu khả năng, nhìn thấu không gian Thần Mộng.

Lâm Minh yên lặng suy diễn ở trong lòng. Long Nha có thể nhìn thấu không gian Thần Mộng hay không là một ẩn số chưa biết, cho dù có thể nhìn thấu sợ cũng cần thời gian. Mà Băng Mộng rõ ràng sẽ không cho Long Nha thời gian này, điều này cũng định sẵn thất bại của Long Nha.

Lúc này, cách sân thi đấu đệ nhất hội võ không biết bao nhiêu tỉ dặm, có một vùng không gian không biết.

Trên một tinh cầu nhỏ hoang vu, một lão nhân tay cầm quải trượng gỗ khô héo yên lặng nhìn từng màn trên lôi đài. Hắn toàn thân già nua rách nát, chỉ có đôi mắt kia bao la vạn tượng, thi thoảng lóe lên phù ấn pháp tắc đại đạo.

Đây là một trạng thái khác của Tam Sinh Đồng, bằng vào trạng thái này lão nhân có thể nhìn rõ ràng sự tình đang xảy ra ở bất kỳ góc nào trong vũ trụ. So với hiện trường quan sát còn rõ ràng hơn nhiều.

- Băng Mộng tiên tử... Thì ra là thế...

Lão nhân chậm rãi nói, đôi mắt kia dường như nhìn thấu sương mù thần bí trên mặt Băng Mộng.

- Ta liền kỳ quái, với tính tình đạm bạc của Thần Mộng ngươi, vì sao ở trên người tiểu oa nhi Băng Mộng đầu nhập nhiều tinh lực như vậy, thậm chí không tiếc hao phí căn nguyên tinh thần đề cao thực lực của nàng. Thì ra là thế...

Tam Sinh lão nhân thở dài một tiếng, dường như càng thêm già nua.

- Hậu sinh khả úy, thật là hậu sinh khả úy. Ngươi hẳn là đã nhìn thấy một bước kia hả, ngươi là muốn mượn vào thời đại này, bước ra một bước này. Mà Băng Mộng chính là mấu chốt ngươi bước ra một bước này. Khó trách “Nha” bại thảm như vậy...

- Với Thần Vực tỉ tỉ chúng sinh làm quân cờ, với 33 tầng trời làm bàn cờ, phách lực của ngươi đủ lớn. Thần Vực đệ nhất hội võ lần này, bản thân chính là bắt đầu của ván cờ của ngươi hả? Chỉ vẻn vẹn thời gian chục triệu năm, ngươi lại đã đi tới nông nỗi này. Có lẽ ngươi thật sự có thể thành công, mà ta đã già rồi, ta chỉ là muốn tìm kiếm một truyền nhân, kế thừa y bát của ta. Ngươi lại muốn vượt qua đại kiếp nạn, tồn tại vĩnh viễn cùng trời đất. Ta xa không bằng ngươi...

Lão nhân thì thào tự nói, khép đôi mắt đầy nếp nhăn kia. Chục triệu năm trước, Thần Mộng Thiên Tôn ở trước mặt hắn còn chỉ là một thiếu nữ non nớt mà thôi. Nhưng hiện nay, nàng lại đã đạt tới cảnh giới khó tin, chạm đến bậc cửa "Một bước ki", cũng chính là vượt qua cảnh giới Thiên Tôn.

Nhưng mà cho dù vượt qua Thiên Tôn, đối kháng kiếp nạn cũng chưa chắc có thể thành công.

Bởi vì 3. 6 tỉ năm trước, Phong Thần Thiên Tôn có được tài hoa vượt xa Thần Mộng Thiên Tôn, cũng vẫn ngã xuống trong kiếp nạn.

Tam Sinh lão nhân thật tình hy vọng Thần Mộng có thể dẫn dắt chúng sinh vượt qua một kiếp này, nhưng mà độ khó quá lớn.

Khi Băng Mộng đi xuống đài, tuyển thủ ở đây đều cảm thấy áp lực thật lớn. Băng Mộng quả thật gây cho người ta một loại cảm giác không thể chiến thắng.

Mà lúc này trên lôi đài, Hạo Vũ Tử tuyên bố:

- Trận thứ hai, Lâm Minh vs Quân Bích Nguyệt. Mời hai vị lên đài!

- Đối chiến Quân Bích Nguyệt sao...

Lâm Minh quay đầu nhìn Quân Bích Nguyệt một cái. Quân Bích Nguyệt đang ngồi ngay ngắn trên ghế đá lau trường kiếm, mỗi một lần hắn đều rất nghiêm túc. Tóc dài tùy ý phất lên mũi kiếm lạnh lẽo, mang đến cho người một loại cảm giác thê lương.

Kiếm như sương, tóc như tuyết.

Lâm Minh chậm rãi đi lên lôi đài, mà Quân Bích Nguyệt thì cực kỳ nghiêm túc làm xong một lần chà lau cuối cùng, rồi sau đó thân thể hắn lăng không bay lên, giống như một làn gió nhẹ hạ xuống trên lôi đài.

Hai người đối mắt, đều cảm nhận được chiến ý của nhau.

- Xin chỉ giáo.

Lâm Minh hành lễ, cùng lúc đó Phượng Huyết Thương vạch ngang, trên mũi thương hàn quang lưu chuyển.

Vút!

Lâm Minh đột nhiên đâm ra một thương, pháp tắc hệ Hỏa ý cảnh tầng bốn dung hợp, ngọn lửa ngập trời trong nháy mắt thổi quét phạm vi vài dặm, một gốc sen xanh thật lớn từ từ nở rộ.

Mà chính vào lúc này, trên sen xanh một điểm kiếm quang như hàn tinh lạnh băng lóe lên, Quân Bích Nguyệt không biết từ khi nào đã bay khỏi vị trí cũ, tay cầm trường kiếm kỳ dị kia, một kiếm bổ ra xiên xiên.

Một kiếm này mang theo khí thế vô cùng sắc bén nhưng lại không thấy một tia sát khí, ngược lại ẩn chứa một cỗ phong tình phiêu dật non nước như tranh vẽ, khiến người sờ không thấu.

Một kiếm quỷ dị như thế, Lâm Minh lại không nhìn ra trong đó ẩn chứa pháp tắc gì, chỉ cảm thấy nó là hoàn mỹ như thế. Bất kể góc độ công kích hay là phương thức lưu chuyển của năng lượng đều khiến người cảm thấy không có kẽ hở!

- Lôi đình lực!

Mắt thấy một kiếm của Quân Bích Nguyệt đâm tới, Lâm Minh ở trong Thanh Liên Hỏa Vũ trực tiếp rót vào lôi đình lực. Lôi Hỏa giao nhau, theo một tiếng nổ lớn, cả gốc sen xanh bùng nổ.

Kiếm thế của Quân Bích Nguyệt bị luồng năng lượng tùy ý phát tiết này công phá!

Cùng lúc đó, Lâm Minh lại đánh ra một thương. Một thương này mang theo oai Lôi Hỏa ý cảnh tầng năm quét ngang mà đến!

Vút! Vút!

Sét và lửa hai loại năng lượng khủng bố đồng thời xông về phía Quân Bích Nguyệt, ở trước người Quân Bích Nguyệt giao nhau. Chỉ cần hai loại năng lượng gặp nhau, ắt sẽ bộc phát ra lực bùng nổ vô cùng khủng bố. Trừ phí là người có được Thần thú chân thể phòng ngự nghịch thiên như của Tiểu Ma Tiên, nếu không ắt sẽ bị thương.

Vù vù!

Sét và lửa tuôn trào mãnh liệt đã đem Quân Bích Nguyệt vây vào trong.

Đúng lúc này, một màn khó tin đã xảy ra.

Quân Bích Nguyệt rồi lại tay không đón hướng sét và lửa của Lâm Minh. Vào khoảnh khắc Quân Bích Nguyệt dùng hai tay đón đỡ hai luồng năng lượng này, hai luồng năng lượng vô cùng táo bạo này rồi lại không hiểu ra sao trở nên bình tĩnh, trong xa xăm chúng nó dường như bị loại dẫn dắt nào đó, theo hai tay của Quân Bích Nguyệt nhanh chóng lưu động.

Quân Bích Nguyệt một bên bay ngược mà ra, một bên hai tay vẽ hờ thái cực.

Hai luồng năng lượng ở không trung lưu chuyển giao hội, hình thành lốc xoáy hai màu. Hai loại màu sắc càng ngày càng ngưng tụ, cuối cùng ở trên bầu trời hóa thành đồ án Thái Cực Âm Dương Ngư. Lôi Hỏa lực của Lâm Minh rồi lại bị Quân Bích Nguyệt chuyển biến thành một vòng Âm Dương Thái Cực Đồ!

- Đây là!!!

Lâm Minh ngây ra.

Người xem ở đây cũng khiếp sợ không hiểu, đây tính là công pháp gì?

Đem năng lượng của đối thủ hoàn toàn thu dùng khống chế, hình thành Thái Cực Âm Dương Ngư hài hòa bình tĩnh.

- Ý cảnh đáng sợ!

Lâm Minh nhìn về phía Quân Bích Nguyệt, trong nháy mắt toát ra một tia khâm phục. Thành tựu của Quân Bích Nguyệt ở ý cảnh pháp tắc không thể tưởng tượng, hắn vừa rồi chỉ là tùy ý một kiếm liền mang đến cho người ta một loại cảm giác không một kẽ hở!

Mà đáng sợ nhất là, hắn rồi lại có thể đem năng lượng của địch hấp thu lại, dùng pháp tắc Âm Dương khống chế. Khó tin!

Hai tay Quân Bích Nguyệt chậm rãi dừng lại, một vòng Thái Cực Đồ do năng lượng Lôi Hỏa hình thành kia lơ lửng giữa không trung, chậm rãi xoay tròn. Lâm Minh cảm giác, chính mình đã mất liên hệ với nó.

Quân Bích Nguyệt chậm rãi nói:

- Mọi vật thế gian, bất kể năng lượng, vật chất, sinh mệnh đều ẩn chứa hai tầng thuộc tính âm dương. Âm cực mà dương, dương cực mà âm. Lôi Hỏa lực của ngươi cũng không ngoại lệ, chỉ cần khống chế Âm Dương lực của nó, nó sẽ cho ta sử dụng.

Quân Bích Nguyệt vừa nói như thế, người xem nghe xong đều âm thầm líu lưỡi.

Pháp tắc biến thái như thế?

Bình thường võ giả giao chiến, hai luồng năng lượng va chạm vào nhau, đều xảy ra bùng nổ, nhưng Quân Bích Nguyệt lại không phải như thế.

Lúc trước đệ tử thân truyền của Hạo Vũ Thiên Tôn Bạch Nghiêu và Quân Bích Nguyệt giao chiến, Quân Bích Nguyệt ra liền 63 kiếm. Mỗi một lần kiếm quang va chạm, năng lượng đều quỷ dị không bộc phát ra, mà chuyển hóa thành Âm Dương Đồ. Trogn Âm Dương Đồ này đồng thời ẩn chứa lực lượng của Bạch Nghiêu và Quân Bích Nguyệt.

Mãi cho đến cuối cùng, Quân Bích Nguyệt đâm ra kiếm thứ 64, 64 vòng Âm Dương Đồ giao hợp cùng một chỗ, như vậy xa không phải Bạch Nghiêu có thể ngăn cản. Điểm đáng sợ của Quân Bích Nguyệt ở chỗ, hắn có thể mượn năng lượng của đối thủ cho mình sử dụng.

Đây là cảnh giới tối cao của Âm Dương Thái Cực, quy kết thành hai chữ, đó chính là điều hòa.

Âm Dương điều hòa, thiên nhân hợp nhất.

- Chiêu thức của Quân Bích Nguyệt quá quỷ dị!

- Đánh với hắn, thua không hiểu tại sao!

- Năng lượng đều thành của hắn, còn làm sao thắng?

Đối với tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây mà nói, pháp tắc Quân Bích Nguyệt vận dụng đã hoàn toàn vượt qua phạm trù lý giải của bọn họ.

- Thì ra là thế, ta hiểu rồi.

Lâm Minh nhìn Âm Dương đồ trên bầu trời nói:

- Hai luồng nữ nhân này đã cho ngươi sử dụng rồi hả, trở thành một trong những Thái Cực Đồ của ngươi. Thái Cực Đồ tích lũy càng mạnh, công kích của ngươi cũng càng mạnh?

- Không sai!

Quân Bích Nguyệt nói xong, lại một kiếm chém ra.

Một kiếm nhìn như bình thường không có gì kỳ lạ, ẩn chứa pháp tắc Âm Dương, viên dung một thể, không một kẽ hở!

Một kiếm lại một kiếm, mỗi một kiếm ra một vòng Thái Cực Đồ.

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, lần lượt lui về phía sau, Tà Thần lực toàn thân mở ra đến mức tận cùng. Bảy môn cùng mở ra, máu Cổ Phượng thiêu đốt hừng hực.

- Quân Bích Nguyệt, ngươi chẳng lẽ muốn như vậy một mực ra đến kiếm thứ 64?

Lâm Minh trong khi nói chuyện, khí tức toàn thân kịch liệt kéo lên, trong nháy mắt đó hắn giống như một ngọn núi lớn vạn trượng, không thể nhìn lên.

- Pháp tắc của ngươi rất mạnh, nhưng là ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, vẫn sẽ bị áp chế! Âm Dương điều hòa, vốn là cần lực lượng của hai người xấp xỉ, nhưng là nếu lực lượng của ta mạnh hơn ngươi quá nhiều, cân bằng còn có thể duy trì hay không?

Khoảnh khắc đó, ở sau lưng Lâm Minh, hư ảnh cây Tà Thần chậm rãi hiện lên. Lôi Hỏa thiên kiếp oai tùy ý tuôn ra. Lôi Hỏa lực như vậy, mênh mang, hùng hồn, ẩn chứa oai đại đạo.

- Thiên Đạo Phán Quyết!

Trong nháy mắt Lâm Minh thi triển ra Thiên Đạo Phán Quyết, trong thiên địa hóa thành hải dương màu tím và màu đỏ mênh mang. Thiên lôi cuồn cuộn, ngọn lửa gào thét, ở không trung trên Lâm Minh gần như hình thành thiên địa kiếp vân.

Thiên đạo lực là vô tình nhất, lực lượng khủng bố như vậy, ép thẳng xuống Quân Bích Nguyệt.

Pháp tắc của Quân Bích Nguyệt quỷ dị, như vậy Lâm Minh liền lựa chọn dùng lực lượng tuyệt đối, trực tiếp áp chế.

Chương 1309: Lại tiến một bước

- Lại là một chiêu này, Thiên Đạo Phán Quyết!

Trên khán đài có người la lên.

- Một chiêu này của Lâm Minh đã dùng ba lần rồi, nhưng cho dù là Tiểu Ma Tiên đối mặt với nó cũng bị trọng thương!

Thiên Đạo Phán Quyết – Thần Võ vô thượng Lâm Minh tự nghĩ ra, tuy rằng dùng qua rất nhiều lần cũng không có người có thể chân chính phá giải nó.

Ầm Ầm Ầm!!!

Uy lực của lôi kiếp và hỏa kiếp bừa bãi trút xuống, Quân Bích Nguyệt sắc mặt ngưng trọng, hai tay vẽ hờ thái cực. Trong lúc nhất thời, mọi vật trong thiên địa đều dường như hóa thành hai màu đen trắng, không còn màu sắc gì khác.

Ở dưới chân Quân Bích Nguyệt hình thành mộtvòng Âm Dương đồ to lớn phạm vi mấy dặm. Ở trong Âm Dương đồ này, thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ kia tỏa ra hào quang nhà nhạt. Hào quang này tuy mỏng manh nhưng bắn thẳng vào lòng người, mang đến cho người ta một loại cảm giác khó thể hình dung.

- Âm Dương Linh Thần Kiếm, Tam Giới Hóa Hư!

Quân Bích Nguyệt đâm ra một kiếm, trong nháy mắt đó, thanh kiếm trong tay hắn kia dườngnhư sống lại, trên thân kiếm mỗi một vết rỉ sét đều biến ảo ra phù văn pháp tắc phức tạp.

Dựa theo dự đoán của Thần Mộng Thiên Tôn, những rỉ sét này không phải gì khác mà là máu Thần Linh chân chính!

Cái gì là Thần Linh, chỉ sợ chỉ có nhân vật vượt qua Thiên Tôn mới xứng với xưng hô này.

Một kiếm chém xuống, hải dương đỏ tím mãnh liệt trên bầu trời đều bị hút tới, hóa thành lốc xoáy pháp tắc.

Quân Bích Nguyệt rốt cục dùng ra một đòn mạnh nhất của hắn!

Sự mạnh mẽ của Quân Bích Nguyệt cũng không hoàn toàn ở pháp tắc Âm Dương của hắn mà là ở kiếm trong tay hắn. Đây là một thanh thần kiếm ngay cả Thần Mộng Thiên Tôn đều lưu ý vài phần!

Khi Quân Bích Nguyệt hoàn toàn thúc giục ra uy lực của thanh thần kiếm này, hắn mới có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Khoảnh khắc đó, mấy trăm triệu người xem ở đây chỉ thấy một vòng Âm Dương đồ thật lớn đón hướng biển lửa và sét gào thét trên bầu trời.

Hai thứ chạm nhau, phát ra tiếng nổ khủng bố.

- Hả?

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, hắn bỗng nhiên phát hiện, Lôi Hỏa song kiếp do mình phát ra rồi lại đang bị Âm Dương đồ này hấp thu.

Quân Bích Nguyệt rồi lại muốn dùng Âm Dương đồ nuốt Thiên Đạo Phán Quyết của hắn?

Lâm Minh không chút nghi ngờ, với năng lực vận dụng pháp tắc của Quân Bích Nguyệt, một khi cắn nuốt Thiên Đạo Phán Quyết của hắn, như vậy sẽ lấy nó làm cơ sở hình thành một vòng Âm Dương đồ. Rồi sau đó, tất cả Âm Dương đồ dung hợp làm một, một kiếm cuối cùng của Quân Bích Nguyệt sẽ phát huy ra lực lượng khó thể đo lường. Chính mình rất có thể trong nháy mắt bị thua, cũng chính là bị lực lượng của chính mình đánh bại.

- Lợi hại, nhưng là...

Lâm Minh đột nhiên thương thế khẽ chuyển, ở trong cơ thể hắn cương nguyên, thần nguyên, chân nguyên toàn bộ hội tụ vào thế giới trong cơ thể, hoàn toàn dung hợp.

- Tam nguyên tụ đỉnh!

Lâm Minh đem Thần lực do ba loại năng lượng hội hợp mà thành rót vào trong Phượng Huyết Thương, khoảnh khắc đó lực lượng của hắn lại lần nữa tăng vọt.

Thần lực do ba loại năng lượng cương nguyên, thần nguyên, chân nguyên hội tụ mà thành cùng chân nguyên đơn thuần có bất đồng về chất. Thần lực tuôn trào hội tụ vào trong Thiên Đạo Phán Quyết, ở chung quanh thân thể Lâm Minh hình thành hư ảnh 33 Đạo bi!

33 Đạo bi ẩn chứa thần vận của Phong Thần Đài, tượng trưng cho ý cảnh 33 tầng trời, lúc này cùng một lượt đánh xuống, toàn bộ đánh lên trên Thái Cực Âm Dương đồ!

Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm!!!

Từng khối Đạo bi vỡ ra, cứ một khối vỡ ra Âm Dương Thái Cực Đồ kia liền đột nhiên chấn động, sinh ra một vết rạn.

Trong khoảnh khắc tất cả Đạo bi vỡ nát, Âm Dương Thái Cực Đồ kia cũng hoàn toàn nứt ra.

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ lớn khủng bố, hào quang hai màu đen trắng bao phủ toàn bộ sân đấu, mấy trăm triệu người xem ở đây đều cảm thấy một luồng khí tức áp lực không hiểu.

Thẳng đến tất cả năng lượng tiêu tán, mọi người nhao nhao nhìn vào trong sân. Lại thấy Lâm Minh và Quân Bích Nguyệt hai người đứng cách xa nhau trăm trượng, hai người bọn họ đều tiêu hao không nhỏ, mà công kích của bọn họ lại đồng thời tan biến, va chạm vừa rồi xem như là ngang tài ngang sức.

- Lâm Minh dùng ra Thiên Đạo Phán Quyết đều không thể đánh bại

Quân Bích Nguyệt?

- Tại sao lại như vậy?

- Quân Bích Nguyệt này cũng quá khủng bố chứ hả!

Thiên Đạo Phán Quyết mang đến cho người ta ấn tượng quá sâu. Võ kỹ có thể xưng Thần Võ vô thượng hình thức ban đầu tự nhiên không phải hư danh. Trong hai trận chiến đấu của Lâm Minh, Thiên Đạo Phán Quyết trước bại Long Nha, lại bại Tiểu Ma Tiên, uy lực vô cùng.

Rất nhiều người đều cho rằng, khi Lâm Minh dùng ra Thiên Đạo Phán Quyết, Quân Bích Nguyệt cơ bản không có khả năng đỡ được. Hơn nữa lần này còn là bản tăng cường của Thiên Đạo Phán Quyết, ngay cả Tiểu Ma Tiên đều bại dưới chiêu này.

Nhưng kết quả vượt qua đoán trước, Quân Bích Nguyệt không biết dùng thủ đoạn gì, Thái Cực Đồ kia rồi lại cường đại như thế, cùng Thiên Đạo Phán Quyết triệt tiêu lẫn nhau.

- Mạnh như vậy!

Trong lòng Lâm Minh hết sức giật mình, hắn vốn cũng chắc chắn mình sẽ thắng, bởi vì hắn cảm giác Quân Bích Nguyệt tuy rằng pháp tắc tinh diệu, nhưng cũng có nhược điểm. Lực lượng và cường độ năng lượng của hắn ta xa không bằng chính mình và Tiểu Ma Tiên.

Cho nên Lâm Minh mới tính toán dùng Thiên Đạo Phán Quyết để phá vỡ cân bằng của Âm Dương trận đồ, một lần hành động giành chiến thắng!

Với Tam nguyên tụ đỉnh thi triển Thiên Đạo Phán Quyết đều bị đón đỡ, như vậy Lâm Minh chỉ còn lại một chiêu cuối cùng, đó chính là thiêu đố tinh huyết Sinh Môn, khiến cho chính mình đạt tới trạng thái mạnh nhất, thi triển công kích cuối cùng. Nhưng mà sau một đòn này, tuy rằng có thể đánh bị thương Quân Bích Nguyệt, nhưng là chính mình cũng tiêuhao thật lớn. Hơn nữa phía sau còn phải đối chiến Hành Si, Băng Mộng, lại thiêu đốt tinh huyết một lần, Lâm Minh căn bản không có vốn liếng gì đánh với bọn họ.

Lâm Minh trong lòng giật mình, tuy nhiên Quân Bích Nguyệt lúc này càng giật mình hơn. Hắn lúc này sắc mặt tái nhợt, tóc bạc hỗn độn, kinh dị nhìn về phía Lâm Minh:

- Ngươi rồi lại phá Âm Dương Linh Thần Kiếm của ta?

Âm Dương Linh Thần Kiếm là át chủ bài của Quân Bích Nguyệt, cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn chiến đấu với Lâm Minh.

- Phá thì lại làm sao, ngươi còn không phải phá Thiên Đạo Phán Quyết của ta! Một đòn mạnh nhất của ta đều không thể thương đến ngươi!

Lâm Minh cảm thấy chính mình mới nên giật mình mới đúng, trận chiến này hắn đã không có nắm chắc quá lớn.

Quân Bích Nguyệt lắc đầu nói:

- Không đồng dạng. Trận chiến này, ta nhận thua!

Quân Bích Nguyệt nói xong, xoay người đi xuống đài. Lâm Minh ngây ra, mấy trăm triệu người xem ở đây bao gồm tổ trọng tài cũng đều choáng.

Nhận thua?

Rõ ràng là trường hợp ngang tài ngang sức, Quân Bích Nguyệt rồi lại nhận thua?

- Ngươi vì sao nhận thua?

Lâm Minh không thể lý giải.

Quân Bích Nguyệt cũng không quay đầu, chân nguyên truyền âm mỏng manh truyền vào trong tai của Lâm Minh.

- Chiêu vừa rồi của ta, vận dụng không phải lực lượng của chính ta mà là lực lượng bản thân Âm Dương Linh Thần Kiếm. Đây là một thanh thần kiếm, uy lực vô cùng, chỉ là ta có thể điều động hết sức có hạn mà thôi... Ta mượn dùng lực lượng của Âm Dương Linh Thần Kiếm, lại còn đánh ngang tay với ngươi đã không cần thiết phải tiếp tục tái chiến. Ta thua khâm phục khẩu phục, còn đánh nữa không phải ngươi ta đang chiến đấu mà là ngươi đang chiến đấu với kiếm của ta.

- Lực lượng bản thân Âm Dương Linh Thần Kiếm?

Lâm Minh hơi hơi ngây ra, thì ra là thế, chẳng trách hắn cảm giác Quân Bích Nguyệt hẳn là không đến mức mạnh như vậy, nhưng là chiến lực hắn phát huy ra vượt qua tưởng tượng.

- Lực lượng bản thân vũ khí chính là một bộ phận của thực lực võ giả, ngươi không cần phân biệt rõ ràng như vậy. Các lần đệ nhất hội võ cũng ngầm thừa nhận điểm này, nếu không thì phải sử dụng binh khí thống nhất.

Vũ khí, pháp bảo đều là mộtbộ phận của thực lực võ giả, đây là quy tắc ngầm giới võ học ngầm thừa nhận. Dùng ưu thế vũ khí đánh bại đối thủ, tuy rằng thắng không vẻ vang nhưng là sự thật không thể phủ nhận.

- Kiếm của ta... Không giống.

Quân Bích Nguyệt lắc đầu, không nói tiếp.

- Lâm Minh, ngươi ta cùng thuộc về người phi thăng hạ giới, ta khuyên ngươi một câu. Không nên muốn thắng Băng Mộng, nàng cùng chúng ta không giống.

- Ồ? Ngươi là người phi thăng hạ giới!???

Lâm Minh giật mình, Quân Bích Nguyệt dĩ nhiên là người phi thăng hạ giới?

Người phi thăng sau khi tiến vào Thần Vực, chỉ cần thời gian mấy năm, chân nguyên trong cơ thể cùng Thần Vực đồng hóa, liền nhìn không ra khác biệt. Nếu Quân Bích Nguyệt không chủ động nói ra, Lâm Minh thật sự không biết hắn dĩ nhiên là người phi thăng hạ giới.

Một người phi thăng hạ giới có thể đi tới loại trình độ này, có thể nói là nghịch thiên!

Rất hiển nhiên, thanh kiếm trong tay Quân Bích Nguyệt tạo nên tác dụng rất lớn.

- Ngươi thật sự là số mệnh nghịch thiên.

- Ngươi cũng giống nhau...

Quân Bích Nguyệt nói tới đây thở dài một hơi, ngôn ngữ lại có chút tiêu điều.

Lâm Minh luôn cảm giác sau lưng Quân Bích Nguyệt có chuyện xưa gì, nhưng là loại chuyện này hắn cũng không có khả năng hỏi.

- Nghe lời ngươi nói, ngươi biết một số chuyện của Băng Mộng?

Lâm Minh cũng cảm thấy Băng Mộng có chút đặc biệt, nhưng là cũng không rõ ràng đặc biệt ở chỗ nào. Băng Mộng nguyên bản vô cùng thần bí, chỉ sợ trừ mấy người của Thần Mộng Thiên Cung, ngay cả người của Hạo Vũ Thiên Cung cũng không rõ ràng. Quân Bích Nguyệt làm sao sẽ biết?

- Kiếm của ta nói cho ta biết.

Quân Bích Nguyệt nói xong câu đó, không nói thêm gì, sải bước đi xuống lôi đài.

Lâm Minh lại ngây ngẩn cả người, kiếm của hắn nói cho hắn?

Bởi vậy có thể thấy được, kiếm của Quân Bích Nguyệt tất nhiên có một khí linh cường đại, cũng chính là Kiếm linh!

Mà Kiếm linh này không biết sống thời gian dài cỡ nào, có được tri thức vô cùng phong phú. Điểm này chỉ riêng từ nó có thể nhìn thấu huyền cơ ẩn giấu trên người Băng Mộng là có thể biết được.

- Kiếm linh này nhất định là sư phụ của Quân Bích Nguyệt.

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý niệm như vậy, như thế Quân Bích Nguyệt vì sao mạnh mẽ như vậy cũng có thể lý giỉa. Có một Kiếm linh chỉ sợ có thể sánh ngang Thương Thiên Cổ Ấn làm sư phụ, tiến bộ có thể konhanh sao? Nếu không một người phi thăng hạ giới làm sao có thể đi tới một bước này?

- Trận chiến này, Lâm Minh thắng!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng tuyên bố.

Lâm Minh lại tiến một bước! Đến hiện tại mới thôi, toàn trường bảo trì thắng liên tiếp cũng chỉ còn lại ba người: Lâm Minh, Băng Mộng, Hành Si!

- Lại thắng! Quân Bích Nguyệt làm sao nhận thua không hiểu ra sao thế? Chẳng lẽ là nhường?

- Đừng choáng váng. Lúc này làm sao có thể có người nhường. Một chiêu vừa rồi của Quân Bích Nguyệt sợ là cạn kiệt thể lực, hơn nữa chỉ có thể dùng một lần. Thiên Đạo Phán Quyết của Lâm Minh nhưng không chỉ có thể dùng một lần, khi đấu với Tiểu Ma Tiên đã dùng hai lần. Cho nên Quân Bích Nguyệt biết rõ không địch lại mới nhận thua. Biết rõ phải thua còn đánh, không bằng giữ lại thể lực đối chiến Long Nha và Tiểu Ma Tiên. Quân Bích Nguyệt vẫn là có một chút hy vọng tranh với Tiểu Ma Tiên.

- Ta xem khó. Khi Lâm Minh đối chiến Tiểu Ma Tiên, là thiêu đốt tinh huyết, đấu Quân Bích Nguyệt lại không dùng!

Trong vô tình, Lâm Minh trở thành vật chuẩn đánh giá thực lực rất nhiều cao thủ, hắn trừ Băng Mộng và Hành Si ra, đều đã giao thủ với những người khác.

Mà trận chiến vừa rồi, đến va chạm pháp tắc, năng lượng cuối cùng, ở đây trừ cao thủ cảnh giới Thánh Chủ trở lên, rất khó nhìn rõ ràng. Về phần năng lượng lưu chuyển của bản thân Âm Dương Linh Thần Kiếm, cho dù cường giả Giới Vương cũng nhìn không ra.

Chương 1310: Vô ý tái hiện luân hồi

- Quân Bích Nguyệt thật không đơn giản!

Trong nội thế giới của Lâm Minh, đột nhiên Mộ Thiên Tuyết nói ra,

- Kiếm nằm trong tay của hắn có lẽ linh hồn đang ngủ say rất đáng sợ, nó có thể là khí linh, cũng có thể là tàn hồn thiên tôn, nếu như là tàn hồn thiên tôn thì hơn phân nửa không phải thiên tôn bình thường.

- Ân... Ta đã đoán như vậy, nếu như tàn hồn tự mình ra ta diệt sát ta thì chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Lâm Minh không chút nghi ngờ thực lực cường đại của tàn hồn, dù nó chỉ là tàn hồn.

Tàn hồn này đã dung hợp làm một thể với Âm Dương Linh Thần kiếm, dùng kiếm là thân, có thể phát huy ra chiến lực khủng bố, Quân Bích Nguyệt dám ở trước mặt dùng thanh kiếm này tất có chỗ dựa.

Mặc dù nói Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn sẽ không ngấp nghé thanh kiếm của Quân Bích Nguyệt, nhưng là ngày sau Quân Bích Nguyệt một mình một người lịch lãm rèn luyện thì có không ít cường giả Giới Vương ra tay với hắn, có một tàn hồn Thiên tôn làm khí linh cho thanh kiếm, như vậy ai cũng đừng mong tổn thương Quân Bích Nguyệt, cho dù giết Quân Bích Nguyệt cũng không có khả năng hàng phục thanh kiếm này.

- Quân Bích Nguyệt này số mệnh mười phần, có thể được thanh kiếm chọn trúng chắc chắn có chỗ bất phàm, hơn nữa tính tình của hắn cũng không có điểm nào bắt bẻ được, nội liễm, thâm trầm, chính trực...

Lâm Minh nhìn qua Quân Bích Nguyệt, hắn ôm tháy độ đứng ngoài quan sát.

Bại bởi Lâm Minh, Quân Bích Nguyệt cũng không có chỗ nào thua kém cả, loại tâm tính võ đạo này tương lai đi được rất xa, không dễ hình thành tâm ma.

Lâm Minh có thể đoán được Quân Bích Nguyệt tương lai không lâu sẽ biến thành cường giả tuyệt thế, cho dù không phải nhân vật chính cũng sẽ trở thành vai diễn trọng yếu phối hợp.

- Lâm Minh, kế tiếp ngươi chiến đấu chỉ còn lại hai trận, đấu với Hành Si, đấu với Băng Mộng! Đấu với Hành Si, ngươi còn hi vọng, đối với Băng Mộng thì ngươi không có khả năng thắng.

Mộ Thiên Tuyết suy đoán, lúc ấy chiến với Long Nha, Băng Mộng còn chưa có thi triển thực lực mạnh mẽ của mình, dựa theo phỏng đoán thì chênh lệch của Lâm Minh cùng Băng Mộng không phải một hai lần, bởi vì Lâm Minh chỉ mạnh hơn Long Nha vài phần.

Huống chi Long Nha không bằng Băng Mộng cũng được Âm Dương Linh Thần Kiếm khẳng định, đây là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm tháng, lời hắn nói ra không thể nào sai được.

- Ta biết rõ, chớ nói Băng Mộng, cho dù là đấu với Hành Si cũng khó thắng đấy! Nhưng mà ta vẫn rất chờ mong.

Lâm Minh sẽ không mù quáng tự đại, hắn nhỏ tuổi hơn Hành Si năm tuổi, cảnh giới cũng thấp hơn một tầng.

Thân là khổ hạnh tăng của Phổ Đà sơn, từ khi sinh ra đã được dùng bí pháp đoán thể, sau khi hiểu chuyện thì dốc lòng tu hành, trải qua vô số rèn luyện. Đạp trên cực khổ và con đường tu hành cô độc trải qua hơn bốn mươi năm, thực lực há có thể xem thường?

Lâm Minh nghĩ điểm này thì Hành Si lên đài.

Đối thủ của hắn chính là Tiểu Ma Tiên!

Tâận thứ hai bắt đầu.

Đối chiến Tiểu Ma Tiên thì Hành Si cuối cùng không có tay không tấc sắc, mà là rút vũ khí của mình, một thanh trường côn chín xích toàn thân phong cách cổ xưa tự nhiên. Trang trí duy nhất chính là hoa văn tự nhiên của trường côn.

Trường côn này mang cho người ta cảm giác rất nhẹ, nhưng rất co dãn, không biết làm từ thần thụ nào.

Tiểu Ma Tiên rút Long Cân Tiên của mình ra, nhìn qua Hành Si cười hì hì nói ra:

- Ca ca đầu trọc, ngươi nên nhường ta một chút!

Hành Si chắp tay trước ngực. Tay cầm trường côn hơi nghiêng, niệm một câu phật hiệu, nói ra:

- Tiểu Ma Tiên sư muội nói giỡn, Hành Si tư chất ngu dốt. Chỉ dựa vào thời gian tích lũy và chăm chỉ khổ tu mới đứng ở đây, nhường nhịn thì không cần nói.

- Hành Si thật sự là quá khiêm tốn.

- Đúng vậy a, nhưng mà truyền thừa của Phổ Đà sơn chính là tu hành khiêm tốn, nói ít làm nhiều, cũng không phải tận lực làm ra vẻ.

Thiên tài giống như Hành Si mỗi ngày nói mình tư chất ngu dốt, lại có vẻ mặt nhã nhặn với người khác sẽ bị người ta nói là giả vờ, nhưng mà Hành Si chính là khiêm tốn thật sự.

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Hành Si chơi vui như vậy, nàng trêu đùa:

- Ngươi tư chất ngu dốt thì người khác sống trên thân chó à?

Hành Si nói:

- Dù tư chất bần tăng ngu dốt nhưng mà lòng mang đại đạo, ở trước mặt đại đạo chúng sinh đều là con sâu cái kiến, thật sự không có gì đáng khoe khoan.

- Chậc chậc, nghiêm trang đúng là không thú vị ah, được rồi, chúng ta bắt đầu đi!

Tiểu Ma Tiên nói xong hai cánh phượng đen mở ra, trên mặt cũng có pháp tắc hiển hiện, nàng lần nữa biến thành phượng hoàng.

Trước khi bị Lâm Minh xuyên thủng hai cánh, hôm nay đã khôi phục lại, bởi vậy có thể thấy phượng hoàng chân thể cường đại, sức khôi phục khủng khiếp hơn Lâm Mi nghĩ nhiều.

- Phượng hoàng chân vũ, chín ngàn chín trăm kiếm!

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên quát một tiếng, trên người nàng sát khí bắn ra ngoài, lông vũ trên hai cánh của nàng biến ảo thành vô cùng rừng kiếm!

Lông vũ hóa thành trường kiếm đều có chiều dài một trượng, hắc quang um tùm, hàn khí bức người.

Lông vũ hai cánh hóa thành trường kiếm toàn bộ! Vừa nhìn qua là hàn quang bức người, kinh động nhân tâm.

- Sát khí thật mạnh, một chiêu này của Tiểu Ma Tiên trước kia chưa từng dùng qua!

- Đánh với Lâm Minh cũng đã đánh tới mức độ đó mà Tiểu Ma Tiên vẫn còn lưu thủ, không... Không phải lưu thủ, mà là nàng chưa sử dụng được chiêu mạnh nhất của mình.

- Phượng vũ nguyên bản chính là tài liệu luyện khí tuyệt hảo, Tiểu Ma Tiên dùng lông vũ của mình biến ảo thành vũ khí, một chiêu này uy lực rất mạnh, hiển nhiên là cấp bậc tuyệt sát.

Thiên phú của Tiểu Ma Tiên đạt đến mức tận cùng, chiêu thức quá nhiều, lĩnh ngộ pháp tắc cũng vô cùng phong phú chiến với Lâm Minh nàng còn nhiều chiêu chưa sử dụng, chỉ va chạm mấy lần đã bị đánh bại rồi.

Đương nhiên cho dù dùng những chiêu này Tiểu Ma Tiên cũng không cách nào thắng, Lâm Minh cường đại chính là dùng pháp tắc cao cấp hơn áp chế.

- XIU....XIU... XÍU...UU!!

Chín ngàn chín trăm phượng vũ chi kiếm toàn bộ đâm về Hành Si, đối mặt rừng kiếm rét lạnh Hành Si mặt không đổi sắc, thân ảnh khẽ động và hắn như con mèo rừng lao tới, hắn thi triển chính là thân pháp "Ly Miêu Phiên Tường".

Tuy bộ thân pháp này nghe tên thấp kém, kỳ thật phẩm chất cực cao, do Hành Si thi triển đi ra càng xuất thần nhập hóa, từng đạo kiếm quang không cái nào đâm trúng hắn cả.

- La Hán côn!

Trường côn trongtay Hành Si hóa thành rừng côn ảnh, một cây phượng vũ biến ảo thành trường kiếm bị hắn đánh nát.

Động tác của Hành Si ngắn gọn mộc mạc, nhưng lại như nước chảy mây trôi, cho người ta cảm giác hài hòa, nhìn chiêu thức của hắn là một loại hưởng thụ.

Đúng lúc nàyTiểu Ma Tiên thay đổi chiêu thức, trên bầu trời xuất hiện mây lửa, hắc viêm vô cùng nện xuống cộng thêm chín ngàn chín trăm phượng vũ chi kiếm cùng tấn công Hành Si.

Phượng vũ chi kiếm và hỏa diễm bao phủ cả phiến thiên địa đều bao phủ sát cơ.

Phượng Hoàng Chân Hỏa cùng phượng vũ chi kiếm dung hợp trực tiếp tăng mức độ pháp tắc của Tiểu Ma Tiên lên tới trình độ Thiên Đạo.

Đối mặt một kích như thế Hành Si không dùng La Hán côn, hắn phải đổi chiêu.

Sắc mặt Hành Si ngưng trọng, áo bào toàn thân của hắn phiêu động, hai tay vươn ngang và từng đạo phạn văn hiển hiện ra ngoài, vầng sáng lưu chuyển cực kỳ đẹp mắt.

Trong tối tăm có phật âm lưu chuyển kéo dài, rốt cuộc Hành Si đã dùng bản lĩnh thật sự, là thần võ vô thượng của Phổ Đà sơn.

- Luân Hồi Bàn!

Trong tay Hành Si cầm cầm trường côn quét qua, trường côn qua và lưu lại quỹ tích vàng nhạt trong hư không, quỹ tích này tạo thành hình cái tháp, trong tháp ẩn chứa sáo đạo hào quang, mỗi đạo hào quang là một ảo ảnh. Chúng biến ảo hành huyết ma, quỷ đói, súc vật, quỷ nô, nhân loại, thiên thần.

Nhìn thấy vòng tháp này, trong lòng Lâm Minh ngẩn ngơ, đây chính là Lục Đạo Phật Đồ, dường như hắn đã gặp qua ở nơi nào rồi!

Lâm Minh không kịp ngẫm nghĩ nữa, từ trên bầu trời chiêu thức của Hành Si cùng Tiểu Ma Tiên đụng vào nhau, chín ngàn chín trăm kiếm xỏ xuyên qua tháp, cả hai cùng bộc phát.

Tiểu Ma Tiên kinh hô một tiếng, thân thể bay rớt ra ngoài, chín ngàn chín trăm kiếm tính cả Phượng Hoàng Chân Hỏa toàn bộ bị Luân Hồi Bàn thu nạp, hóa thành vô hình!

Cùng lúc đó Luân Hồi Bàn của Hành Si cũng tiêu tán, va chạm hiện giờ hắn và Tiểu Ma Tiên thế lực ngang nhau, nhưng mà chân nguyên của Tiểu Ma Tiên hỗn loạn giống như tiêu hao, nhưng mà khí tức của Hành Si trầm ổn giống như ngọn núi bất động.

Từ điểm này có thể thấy nội tình của Hành Si còn thâm hậu hơn Tiểu Ma Tiên thâm nhiều lắm.

Khổ tu tích lũy gần bốn mươi năm há là trò đùa?

Dưới lôi đài Lâm Minh nhíu mày, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Hành Si, trong nội tâm ẩn ẩn suy đoán.

Đúng lúc này Tiểu Ma Tiên đột kích lần nữa, lúc này đây nàng mang toàn bộ phù văn phượng hoàng pháp tắc toàn bộ rót vào trong ngọn lửa, hắc viêm cuồn cuộn, quét qua ngàn dặm!

Hỏa diễm gào thét xông tới, sau lưng Tiểu Ma Tiên thiên địa nguyên khí điên cuồng nghịch chuyển, hội tụ thành vòng xoáy lớn.

- Hấp Thiên Ma Công!

Sau khi dùng Phượng Hoàng Chân Hỏa lại dùng Hấp Thiên Ma Công, Tiểu Ma Tiên đúng là đã dùng toàn lực ứng phó.

Mà đúng lúc này sau lưng Hành Si hiện ra vòng xoáy.

Không giống như vòng xoáy nguyên khí củaTiểu Ma Tiên, vòng xoáy này dường như dung nhập thống khổ và trắc trở, chỉ cần nhìn qua vòng xoáy thì mọi người như trải qua luân hồi tính mạng, quên mất mình.

Vòng xoáy màu đen này cuối cùng nhất chui vào trong hai mắt Hành Si trong, hắn giống như nhìn thấy tất cả.

- Luân hồi lĩnh vực, khổ hải vô biên, siêu độ chúng sinh!

Hành Si chậm rãi nói ra mấy chữ, chung quanh thân thể của hắn hình thành không gian riêng biệt, dường như linh hồn đang chịu khổ.

Mà Lâm Minh nhìn thấy lĩnh vực này, hắn cũng thở dài. Luân hồi lĩnh vực của Hành Si kỳ thật đồng nguyên với võ ý luân hồi của hắn.

Lục Đạo Phật Đồ trước kia Lâm Minh sẽ cảm thấy quen mắt, đó là bởi vì trong Nam Cương Vu thần tháp, Lâm Minh xông vào tầng thứ nhất trải qua lục đạo luân hồi, hắn đánh chết huyết ma, quỷ đói, súc vật, vu nô, nhân loại, thiên thần đối ứng với ấn ký của Hành Si.

- Chẳng lẽ Nam Cương Vu thần năm đó chính là đệ tử bên ngoài của Phổ Đà sơn?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này, hắn suy đoán Nam Cương Vu thần có khả năng đạt tới Thần Quân cảnh, mà đệ tử bên ngoài Phổ Đà sơn có lẽ yêu cầu không cao, cho dù Nam Cương Vu thần không thể vào Phổ Đà sơn cũng có được liên quan thật lớn với Phổ Đà Sơn.

Chương 1311: Đấu hành si

Lục đạo luân hồi chính là lý niệm của phật, luân hồi võ ý của Lâm Minh xuất phát từ phật hiệu là hợp tình lý. Lâm Minh đạp vào võ đạo chi lộ sơ kỳ thì luân hồi võ ý phát huy tác dụng rất lớn, về sau Lâm Minh dần dần vứt bỏ, chủ yếu là bởi vì luân hồi võ ý chậm rãi không theo kịp tốc độ tăng trưởng của Lâm Minh.

Dù sao Nam Cương Vu thần cũng chỉ là cường giả Thần Vực lưu lại truyền thừa, phẩm cấp phi thường có hạn.

Mà bây giờ trên người Hành Si, Lâm Minh lại nhìn thấy luân hồi võ ý cấp độ cao hơn, thậm chí nó có thể hình thành Luân Hồi Bàn, đây là võ học vô thượng.

Quả thật như thế, luân hồi võ ý cũng có không gian tăng lên thật lớn, có thể mở rộng thành lĩnh vực thì khó có được, hơn nữa luân hồi võ ý có đủ loại liên hệ với tu thần, cả hai kết hợp nói không chừng có thể giúp hệ thống tu thần của Lâm Minh tăng lên cấp độ cao hơn.

Lâm Minh nghĩ như vậy và trên lôi đài Tiểu Ma Tiên cùng Hành Si chiến đấu đã tới giai đoạn gai cấn.

Dùng luân hồi lĩnh vực đấu với Hấp Thiên Ma Công!

Trên bầu trời hai vòng xoáy khổng lồ xoắn giết nhau, chúng không ngừng ma diệt lẫn nhau! Trình độ chiến đấu còn kịch liệt hơn Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đấu một trận.

Tiểu Ma Tiên dùng Hấp Thiên Ma Công còn không thể dao động căn cơ của Hành Si.

Không nói đến nội thế giới của Hành Si có Luân Hồi Bàn trấn áp, đơn thuần bản tâm của hắn vô cùng kiên định, trên người hắn có một loại thiền tính, an nhẫn bất động như sơn!

- Oanh!

Vòng xoáy bạo toáim năng lượng điên cuồng bạo phát ra ngoài, chiêu thức của Tiểu Ma Tiên biến hóa.

- Nghịch thế Hấp Thiên Ma Công!

Năng lượng hắc ám khổng lồ hiện ra, Hành Si ngồi xếp bằng trong hư không, tay cầm đài sen bất động như núi.

Hành Si làm vậy khiến người ta sinh ra cảm giác không chiến mà thắng, trụ cột của hắn quá vững chắc, bất luận công kích gì cũng khó có thể cấu thành uy hiếp cho hắn.

- Oanh!

Hào quang mất đi, sắc mặt Tiểu Ma Tiên tái nhợt, nàng lùi xa mười trượng.

Nàng cũng không có bị thương, từ đầu đến cuối Hành Si đều không chính thức ra tay với nàng, chỉ công kích hóa giải chiêu thức của Tiểu Ma Tiên mà thôi.

Đương nhiên trong chiêu thức va chạm cũng không tránh được lực phản chấn.

- Không đánh, không đánh.

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên thu hồi chiêu thức, nói:

- Ngươi không thể nhường cho ta một chút sao. Ngươi giả bộ còn không được à?

Hành Si mỉm cười, chắp tay trước ngực, nói ra:

- Tiểu Ma Tiên sư muội thi triển chiêu thức công kích quá mạnh mẽ, bần tăng lại lớn hơn tiểu sư muội mười hai tuổi, bởi vì lớn tuổi hơn cho nên miễn cưỡng chiến thắng mà thôi. Nếu dùng hết toàn lực chiến đấu thì ta có thể bị thương, sợ rằng không chế không tốt thực bị đánh trọng thương, khi đó còn thảm hại hơn.

- Gạt người, không phải ngươi tu thành kim cương bất hoại thân sao? Ta làm sao có thể một kích đánh ngươi bị thương chứ?

Tiểu Ma Tiên bĩu môi, càn quấy nói ra.

Người ở trong tràng nghe vậy thì cổ quái. Đều có chút ngẩn người, Tiểu Ma Tiên cứ như vậy nhận thua.

Trận chiến đấu này tuy kịch liệt, nhưng kỳ thật vẫn là Hành Si chiếm thượng phong, thậm chí có thể nói là nhường cho Tiểu Ma Tiên, hắn căn bản không có chính thức ra tay.

Hơn nữa nghe ý của Tiểu Ma Tiên thì lực phòng ngự của Tiểu Ma Tiên vô cùng khủng bố.

Cái gì kim cương bát hoại thân, tất đối là bí kỹ phật môn.

- Im lặng! Bản thân thực lực mạnh, pháp tắc mạnh, căn cơ vững chắc thì phòng ngự phải biến thái rồi. Ai đánh thắng được hắn?

- Nói không chừng Hành Si công kích cũng phi thường khủng bố, từ đầu đến cuối hắn không có chính thức ra tay với Tiểu Ma Tiên.

- Chỉ sợ chỉ có Băng Mộng mới có thể chiến thắng Hành Si, thậm chí khả năng Hành Si không so được với Băng Mộng.

- Xem ra top ba đã định rồi, đệ nhất đệ nhị chính là Băng Mộng Hành Si, Lâm Minh đệ tam! Ba người phía sau ta đoán Tiểu Ma Tiên là đệ tứ, đệ ngũ đệ lục là Long Nha và Quân Bích Nguyệt!

- Hành Si ba mươi tám tuổi, khổ tu ba mươi tám năm, ngươi cho rằng tu không à. Ngươi nghĩ lại Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên thời điểm ba mươi tám tuổi đạt tới mức độ nào?

Đấu võ vốn là chuyện không công bằng, nhân tố tuổi ảnh hưởng thật lớn.

- Lâm Minh, Hành Si quá lợi hại.

Trong không gian ma phương, Mộ Thiên Tuyết nói ra lời từ đáy lòng, trừ Băng Mộng là nhân tố không rõ ra, trong đám trẻ tuổi tuấn kiệt thì thiên phú của Hành Si không phải cao nhất, nhưng mà thực lực của hắn không nghi ngờ là mạnh nhất, Tiểu Ma Tiên mạnh như vậy vẫn bị áp chế.

Ta biết rõ Long Nha hai năm sau sợ rằng chỉ sàn sàn với Hành Si mà thôi, nếu như ta hai năm không tu luyện lại đi chiến Long Nha, một chút nắm chắc cũng không có.

Đấu võ cần nhất là thiên phú, Tiểu Ma Tiên hoàn toàn xứng đáng thứ nhất, Lâm Minh trước khi phát ra ý cảnh ba mươi ba trọng thiên thì tạm thời thứ hai, Băng Mộng không biết, Hành Si cùng Quân Bích Nguyệt, Long Nha ba người thiên phú không sai biệt lắm, đặt song song bốn năm sáu.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Không vội, ngươi có là thời gian, có thể không ngừng mạnh mẽ hơn.

- Ân.

Lâm Minh gật đầu, Địa bảng đệ nhất đã đủ có thành tích ngạo nhân rồi, Thiên Bảng hắn chỉ có thể hết sức.

Sau khi chiến đấu chấm dứt, Hạo Vũ Tử tuyên bố vòng tiếp theo bắt đầu.

Trận đầu là -- Lâm Minh với Hành Si!

Trận thứ hai, Tiểu Ma Tiên với Băng Mộng.

Trận thứ ba, Quân Bích Nguyệt với Long Nha.

Lúc này đây trận đấu của Quân Bích Nguyệt với Long Nha, Hạo Vũ Thiên Cung xếp đặt mà quyết định.

Về phần Lâm Minh đấu với Hành Si, Tiểu Ma Tiên đấu với Băng Mộng cái hai trận này không cần xếp đặt, bởi vì đúng là không cần phải đánh bạc gì, tuy cũng có một chút hy vọng nhưng hy vọng quá nhỏ, Hành Si tỉ lệ đặt cược rất thấp, dù vậy chỉ sợ cũng có nhiều người áp Hành Si, Hạo Vũ Thiên Cung bồi thường rất lớn.

- Quả nhiên là đấu với Hành Si.

Lâm Minh hít sâu một hơi, không hề nghi ngờ đây là ác chiến.

Thời gian nghỉ ngơi hai giơ qua đi, một vòng chiến mới bắt đầu

Lâm Minh từ trong tĩnh tọa thức dậy, đi lên lôi đài, hắn nhìn qua Hành Si mặc tăng bào, chân mang giày cơm đầu trọc đang nhìn mình cười tủm tỉm, Hành Si đã chờ lâu trên lôi đài, hắn lên lôi đài sớm một giờ, tĩnh tọa chờ đợi.

Nhìn thấy Lâm Minh lên đài, hắn chậm rãi đứng dậy, đứng cách Lâm Minh trăm trượng.

- Lâm thí chủ, bần tăng hữu lễ.

Hành Si chắp tay trước ngực thi lễ.

Lâm Minh cũng hoàn lễ, hắn có ấn tượng không tồi với Hành, đối phương vô dục vô cầu, thanh tâm quả dục, một lòng tu hành, loại người này phẩm tính không kém.

Nhìn thấy hai người đi lên lôi đài, trong nháy mắt mọi người nhìn chằm chằm vào Hành Si cùng Lâm Minh, e sợ bỏ qua cảnh đặc sắc.

Rất nhiều người thậm chí cho rằng Hành Si chiến với Băng Mộng một trận còn có khả năng, mà Lâm Minh cường đại rõ như ban ngày, tuy rằng không bằng Hành Si nhưng ít ra cũng bức được Hành Si xuất một chút át chủ bài, đây là một hồi ác chiến.

- Trận đấu bắt đầu!

Hạo Vũ Tử lớn tiếng nói.

Sau khi Hạo Vũ Tử tuyên bố, Hành Si rút trường côn ra và khí tức biến hóa.

Ngay từ đầu Hành Si chỉ là một tiểu hòa thượng tích cách ôn hòa, mà bây giờ hắn ngưng trọng, thâm trầm, toàn thân ẩn chứa lực lượng đáng sợ, giống như ngọn núi lớn.

Tăng bào của hắn tung bay, toàn thân cao thấp không có chút nào sơ hở, không chê vào đâu được.

- Lâm thí chủ, ra tay đi!

Hành Si dù chiến đấu thế nào cũng bảo đối thủ xuất thủ trước. Lâm Minh cũng sẽ không khách khí, đột nhiên đâm ra một thương, phượng huyết thương có hỏa diễm màu tím bao phủ, ý cảnh hỏa hệ tứ trọng dung hợp và ngũ trọng bao phủ đầu thương.

Hóa hư!

Ngay từ đầu đã dùng pháp tắc ngũ trọng, Lâm Minh rất rõ ràng chiêu này không cùng cấp bậc với Thanh Liên Hỏa Vũ, nhưng mà không có tư cách thăm dò Hành Si, bởi vì chẳng cách nào phá được phòng ngự của đối thủ.

- Hư hỏa ý cảnh?

Sắc mặt Hành Si hơi động một chút, trường côn trong tay đập tới, ánh vàng rực rỡ lóe lên, sau lưng Hành Siw xuất hiện phật ảnh.

Đối chiến Lâm Minh, Hành Si cũng không sử dụng "La Hán côn ", "Ly Miêu Phiên Tường" các loại chiêu thức đơn giản, vừa công kích là dùng pháp tắc.

Tuy như vậy nhưng những chiêu thức đơn giản không phải vô dụng, chúng cũng đã dung nhập vào trong thực chất của Hành Si!

Hành Si từng chiêu từng thức, mỗi một động tác đều xuất ra từ kinh nghiệm tổng kết của vô số tiền bối đại năng trong Phổ Đà sơn, ẩn chứa đạo lý tinh diệu! Trên thực tế đệ tử thân truyền của Phổ Đà sơn ngay từ lúc nhỏ đã được bọn họ tài bồi, cho dù là xuất quyền, xuất côn, luyện khinh công, thậm chí xách nước, quét rác, đi đường, ăn cơm, ngủ, mỗi một động tác đều dung nhập động tác vũ kỹ huyền diệu.

Chiêu thức đơn thuần không có khả năng tạo ra Thiên Tôn, nhưng mà cảnh giới Thiên Tôn càng hiểu được chiêu thức, lại tổng hợp chiêu thức đơn giản chiếm ưu thế.

Hành Si chính là luyện tập như thế trải qua tích lũy tháng ngày cho nên mang các chiêu thức đơn giản dung nhập vào bản thân, trở thành thói quen, thậm chí trở thành một bộ phận tính mạng của hắn.

- Bồng!

Lâm Minh hóa hư tử hỏa, trực tiếp bị côn ảnh của Hành Si đánh nát!

Hành Si không phải tam sinh đồng, nhưng mà một kích của hắn vừa đúng nện vào nơi yếu kém nhất của chiêu thức, đây chính là trực giác võ đạo.

Dư âm tử hỏa nổ tung còn lưu lại cũng không có tạo thành uy hiếp gì với Hành Si cả, Hành Si là người xuất gia, vốn đã quen tham sân giới si, ảnh hưởng của tử hỏa rất nhỏ.

- Lâm thí chủ tuổi còn trẻ pháp tắc đã có tạo nghệ cao, hơn nữa dường như là chiêu thức tự nghĩ ra, ngộ tính đúng là kinh người, kế tiếp bần tăng nên ra tay rồi.

Khi Hành Si đang nói chuyện, sau lưng của hắn hội tụ năng lượng màu xám, một đạo khí áp kinh người hiện ra.

Đây là lần đầu tiên Hành Si ra tay trên ý nghĩa, trước đó đấu với Tiểu Ma Tiên hắn lấy phòng ngự làm chủ, nhưng bây giờ là chủ động công kích!

- Luân Hồi Bàn!

Hành Si hai tay cầm côn, hư họa trăng rằm, sau lưng của hắn xuất hiện một tháp tinh diệu, cái tháp này bao hàm toàn diện giống như ẩn chứa tất cả.

Đây chính là võ học vô thượng của Phổ Đà sơn.

Chương 1312: Luân hồi đấu luân hồi

- Lại là Luân Hồi Bàn! Trước đó Tiểu Ma Tiên thua dưới chiêu này.

Trong khán sáng nhìn thấy sau lưng Hành Si xuất hiện hư ảnh Luân Hồi Bàn thì ấn tượng sâu đậm, Luân Hồi Bàn quá mạnh mẽ, mặc cho Tiểu Ma Tiên thi triển phượng hoàng chân thể cũng không thể đánh tan được.

Một chiêu này uy lực không thể nghi ngờ là quá cường đại.

- Xem Lâm Minh ngăn cản như thế nào!

- Ầm ầm!

Luân Hồi Bàn trấn áp xuống, Hành Si đứng ở trung ương Luân Hồi Bàn và tăng bào phần phật, không gió tự bay.

Luân Hồi Bàn chưa tới, Lâm Minh cảm thấy áp lực đáng sợ, rõ ràng là công pháp phật môn, nhưng kỳ thật trong Luân Hồi Bàn ẩn chứa hàn khí lạnh giá, giống như cương châm đâm vào cơ thể Lâm Minh.

Loại hàn khí này ẩn chứa luân hồi chi lực trong Luân Hồi Bàn.

Tuy trong công pháp phật môn tràn ngập quang minh chí vĩ, chú ý thiện đạo, từ bi, nhưng mà nó vĩnh viễn không thiếu hụt giết chóc, chú oán, huyết trì địa ngục, chiến trường tu la các loại ác đạo.

Có ác mới có thiện, thiện ác gắn bó không thể phân cách.

Nếu như không có ác, không có sát phạt, không có thống khổ, không có sinh lão bệnh tử, không có tu la địa ngục, thế gian này chỉ có yên vui, mọi người tận hưởng cực lạc thì phật đi độ ai?

Như thế chỉ sợ thế gian không người nào tin phật, ác đạo chính là bộ phận không thể thiếu của phật môn.

Phật môn có lục đạo luân hồi, trong chỉ có thiên đạo cùng nhân gian đạo là đạo thuần túy, tu la vùa chính vưa tà, ba đạo sau đều là tà ác.

Đối mặt Luân Hồi Bàn, Lâm Minh không có khả năng lại có lưu thủ, nếu không hắn sẽ thua ngay.

Hắn không có nghi ngờ uy lực chiêu thức của Hành Si, hắn biết tuyệt đối mạnh hơn Tiểu Ma Tiên nhiều.

Toàn thân Lâm thần lực tà ác bốc lên cao, cổ phượng chi huyết thiêu đốt, ba loại tinh huyết trong người dung hợp.

Ba nguyên tụ đỉnh, Thiên Đạo Tài Quyết!

Hư ảnh tà thần hiện ra sau lưng của Lâm Minh phối hợp với Thiên Đạo Tài Quyết đối kháng Luân Hồi Bàn!

Một khắc này trên trời mây đen cuồn cuộn, lực lượng khủng bố tùy ý hình thành. Hình thành thanh lôi hỏa và thiên phạt chi kiếm đâm thẳng Luân Hồi Bàn!

Răng rắc!

Thiên phạt chi kiếm trùng trùng điệp điệp chém lên trên Luân Hồi Bàn lên, lực lượng khủng bố bộc phát, thiên phạt chi kiếm của Lâm Minh cũng không ngừng vỡ vụn ra, áp thẳng vào Luân Hồi Bàn!

Ầm ầm!

Luân Hồi Bàn giống như cự thú khủng bố, mài nhỏ tất cả, không ngừng bị áp chế.

Hành Si đứng trên Luân Hồi Bàn. Khí tức toàn thân đại thịnh, giống như giẫm nát tất cả dưới chân của mình.

Luân Hồi Bàn tiếp tục trầm xuống, không có người hoài nghi một khi nó đè xuống thì cho dù ngọn núi vạn trượng cũng nghiền thành phấn vụn.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, khớp xương toàn thân rung động, long cốt trong người bạo phát.

Lực lượng khủng bố từng đạo từng đạo bộc phát trong cơ thể Lâm Minh, bảy môn mở ra, lực lượng thân thể của hắn dùng trăm triệu cân mà cân nhắc!

Uống!

Cơ bắp toàn thân Lâm Minh bạo lên, gân xanh nhô lên. Mạch máu sôi sục, hắn Tất cả lực lượng của hắn đều quán chú vào phượng huyết thương, thiên phạt chi kiếm đứt gãy lại xuất hiện lần nữa.

Tạch tạch tạch!

Tiếng nổ tung làm người ta kinh hãi vang vọng, thiên phạt chi kiếm lần nữa chém vào trung ương của Luân Hồi Bàn, đột nhiên Luân Hồi Bàn run lên, trung ương của nó xuất hiện tiếng rạn nứt.

Sau khi vết nứt xuất hiện, Luân Hồi Bàn hào quang bỗng nhiên ảm đạm rất nhiều. Hạ thấp xu thế ngừng!

Mà Lâm Minh dùng lôi kiếp cùng hỏa kiếp huyễn hóa ra thiên phạt chi kiếm không ngừng vỡ vụn, lại không ngừng tân sinh, năng lượng toàn thân Lâm Minh toàn vận chuyển tới cực hạn, tiêu hao khủng bố như thế giống như cường giả tiêu hao toàn bộ năng lượng trong nội thế giới dẫn tới sụp đổ.

Thế nhưng mà Lâm Minh nương tựa vào căn cơ vững chắc, ngạnh kháng đỡ được.

Tuy chỉ miễn cưỡng nhưng hắn thật sự ngăn cản được Luân Hồi Bàn trùng kích!

Mà Luân Hồi Bàn rạn nứt càng ngày càng nhiều, lập tức sắp bị vỡ vụn.

- Ngăn cản! Lâm Minh không ngờ có thể ngăn cản công kích chính diện của Hành Si!

Hành Si mang cho người ta cảm giác thâm bất khả trắc, không thể địch nổi. Đại đa số người cho rằng thực lực hai bên chênh lệch quá lớn. Nếu như Hành Si không nương tay thì Lâm Minh nhanh chóng bại trận.

Nhưng mà bây giờ Hành Si dùng võ thuật vô thượng Luân Hồi Bàn công kích Lâm Minh, lại bị Lâm Minh đỡ được, chuyện này làm bọn họ khiếp sợ.

- Ồ?

Hành Si cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn, dường như cũng kinh nghi khi Lâm Minh có thể đánh nát Luân Hồi Bàn, đây cơ hồ là một kích toàn lực của hắn.

Mắt thấy Luân Hồi Bàn vết rạn nứt càng nhiều, sắc mặt Hành Si như thường, hắn nói ra:

- Lâm thí chủ quả nhiên thiên phú kinh người, không tới ba năm bần tăng chỉ sợ không áp được ngươi, nhưng mà bây giờ Lâm thí chủ Thiên Đạo Tài Quyết lĩnh ngộ pháp tắc mặc dù cao, nhưng mà vẫn thiếu tích lũy và nội tình, một chiêu này Lâm thí chủ vừa lĩnh ngộ không lâu a...

Thực lực của Hành Si chẳng những kinh người, hơn nữa hắn quanh năm chìm đắm trong võ đạo, cũng luyện ra nhãn lực cực cao, có thể rất nhanh hiểu rõ ưu khuyết điểm của đối phương.

Thiên Đạo Tài Quyết của Lâm Minh cách đây không lâu vừa lĩnh ngộ thành, đến bây giờ số lần sử dụng rải rác không có mấy, xác thực khiếm khuyết nội tình, bị Hành Si một câu nói toạc ra.

Hành Si đang nói chuyện chỉ nghe tiếng nổ mạnh ầm vang, Luân Hồi Bàn dưới chân của hắn bị Lâm Mi đánh tan.

Thiên Đạo Tài Quyết chém thẳng tới Hành Si!

Đối mặt công kích của Lâm Minh thì Hành Si miệng niệm phật hiệu, toàn thân kim mang lập loè.

- Luân hồi lĩnh vực, Bát Bộ Phù Đồ!

Hành Si nhẹ giọng nói ra mấy chữ này, những Luân Hồi Bàn vỡ vụn bắt đầu tỏa luân hồi chi lực khắp nơi bị Hành Si hấp thu lại, xoay quanh thân thể và hình thành lĩnh vực.

Rồi sau đó "Loảng xoảng" vang lên thật lớn, một cái tháp toàn thân màu vàng bao phủ thân thể Hành Si, cái tháp này có thần quang lưu chuyển, khí tức đại đạo tràn ngập các nơi, thần tháp cũng có tám tầng, mỗi một tầng đều có khí tức thần minh.

Những thầ minh này có diện mạo khác nhau, trang nghiêm thần thánh, có tướng mạo dữ tợn, sát khí um tùm, quả nhiên là có phật tổ và tu la.

Phù Đồ được gọi là Phật tháp!

Hành Si triệu hoán Bát Bộ Phù Đồ, trong đó có tám vị thần linh trấn áp, trong lúc nhất thời hư không trăm trượng chung quanh Hành Si đều bị bảo tháp trấn áp, hình thành một đạo thần vực không thể lưu chuyển.

- Oanh!

Lâm Minh Thiên Đạo Tài Quyết chém lên Bát Bộ Phù Đồ và lôi hỏa chi lực bạo phát.

Thân tháp đột nhiên run lên, hào quang bỗng nhiên ảm đạm xuống. Mà thần minh trong tháp của Hành Si cũng không có bị thương, phải nói căn bản không bị trùng kích gì.

Mọi người nhìn thấy màn này vô cùng hoảng sợ.

Phòng ngự của Hành Si thật đáng sợ!

Bất kể là Luân Hồi Bàn hay là Bát Bộ Phù Đồ hiện tại, đều cho người ta cảm giác không thể rung chuyển.

Hơn nữa điểm chết người nhất là bản thân Hành Si đúng như Tiểu

Ma Tiên nói. Còn có "Kim cương bất hoại thể", ngay cả người cao ngạo như Tiểu Ma Tiên cũng tự nhận trước mặt mọi người là không phá nổi!

Lâm Minh nhìn qua Hành si, sắc mặt ngưng trọng, Hành Si đúng như hắn nghĩ. Hắn là đối thủ có lực phòng ngự quá biến thái. Có lẽ hắn không có năng lực lĩnh ngộ và pháp tắc thân hòa độ nghịch thiên như Tiểu Ma Tiên, nhưng chỉ dựa vào căn cư của hắn và chiêu thức tầng tầng lớp lớp, cũng có thể đả bại đối thủ cùng giai.

- Lâm thí chủ, nhắc nhở ngươi một chút, bần tăng thi triển Bát Bộ Phù Đồ thừa nhận tám tôn thần minh phật lực gia trì, pháp tắc hòa hợp. Công phòng nhất thể, trừ phi thực lực của ngươi vượt qua bần tăng quá nhiều, nếu không không có khả năng đánh nát Bát Bộ Phù Đồ của ta từ bên ngoài, mà bần tăng ở trong Bát Bộ Phù Đồ cho nên không có bị công kích ảnh hưởng, nhưng mà Bát Bộ Phù Đồ cũng lấy luân hồi chi lực làm căn cơ, nói cho cùng chính là chiêu thức diễn sinh ra từ Luân Hồi Bàn, nếu như ngươi có thể khám phá lĩnh vực của bần tăng, có thể phá giải chiêu này từ căn bản.

Thời điểm kịch chiến Hành Si lại nói ra cách phá giải chiêu thức của bản thân, đệ tử Phổ Đà luận võ đúng là có phong cách riêng.

Mọi người ở đây im lặng.

- Hành Si đúng là không uổng cái pháp danh ‘ si ’ của mình, rõ ràng chủ động nói cho người khác biết nhược điểm trong chiêu thức của mình, chờ người khác phá giải.

- Chớ ngu, cái gì mà gọi là nhược điểm? Ai có thể khám phá lĩnh vực luân hồi của hắn? Nói đùa à?

Luân hồi lĩnh vực của Hành Si cũng chỉ có Long Nha tam sinh đồng là có thể khám phá một chút. Về phần những người khác không phải có ngộ tính thì căn bản không cách nào nhìn thấu.

- Luân hồi lĩnh vực...

Trong đầu Lâm Minh hồi tưởng lại Nam Cương võ thần lưu lại bảy mươi hai Vu thần tháp, trong Vu thần trong tháp Lâm Minh nhìn thấy luân hồi muôn đời, càng nhận thức sâu về luân hồi võ ý.

Hiện tại đối mặt luân hồi lĩnh vực của Hành Si, dùng lý giải về luân hồi võ ý của Lâm Minh thì có thể nhìn thấu huyền cơ không?

Không thể không nói loại hy vọng này quá xa vời.

Dù Lâm Minh ngộ tính lại cao, nhưng căn bản Nam Cương Vu thần không thể nào tiếp xúc tới truyền thừa hạch tâm là Luân Hồi Bàn được, hắn tối đa tối đa cũng chỉ là đệ tử bên ngoài của Phổ Đà sơn, dùng công pháp đệ tử bên ngoài đi phá giải công pháp đệ tử thân truyền của Thiên tôn sao?

Tuy biết rõ không có khả năng, nhưng mà Lâm Minh vẫn có ý định thử một lần, không cầu thành công nhưng mặc dù thất bại cũng xem như lịch luyện luân hồi võ ý, công pháp cường đại như thế mình không thể nào tùy ý hoang phế nó được, mà là phải tìm hiểu nhiều hơn.

Lâm Minh nghiêng phượng huyết thương, hít sâu một hơi sau một khắc khí thế của hắn biến hóa.

Sau lưng của hắn ngưng tụ luân hồi chi lực, hai con ngươi của hắn biến thành vòng xoáy.

Lâm Minh đã thi triển luân hồi võ ý, mà người xem trong tràng lập tức ngây người vì kinh ngạc.

Chương 1313: Tiểu luân hồi đạo

- Sau lưng Lâm Minh là cái gì? Chẳng lẽ cũng là Luân Hồi Bàn?

- Không thể nào, Lâm Minh làm sao có được Luân Hồi Bàn? Đây không phải là truyền thừa tuyệt mật của Phổ Đà sơn sao?

Trong đám người trẻ tuổi tuấn kiệt, nhìn thấy ánh mắt Lâm Minh hóa thành vòng xoáy màu đen, chung quanh thân thể của Lâm Hinh hội tụ luân hồi chi lực đều giật mình.

Loại cảm giác này không khác gì Hành Si cả!

Mà Luân Hồi Bàn với tư cách võ học vô thượng của Phổ Đà sơn, là ngọc giản nguyên vẹn chính thức, đã ít càng thêm ít, đệ tử hạch tâm của bổn môn còn không đủ học, làm sao có thể đi truyền thụ cho bên ngoài?

Hơn nữa mặc dù là phật môn dùng nhân đạo làm giáo nghĩa, cũng tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn đi công khai võ học của mình.

- Lâm Minh làm sao biết được võ học của phật môn!

- Nhìn con mắt Lâm Minh ta cảm giác mình như lâm vào trong sương mù vậy, không cẩn thận tâm thần sắc thất thủ.

Trong suy nghĩ của mọi người Lâm Minh chính là quái tài, dứt bỏ tu vị không nói ra, phương diện khác Lâm Minh không có sơ hở, hiện tại hắn còn biết rõ võ học vô thượng của phật môn thì người khác sống thế nào nữa?

Mà lúc này một lão đầu cảnh giới Thánh Chủ lắc đầu, nói:

- Không đúng... Đây không phải Luân Hồi Bàn, Luân Hồi Bàn được chư thiên vạn vật thừa nhận, có thể luân hồi Thiên Đạo, có khí thế không thể nghịch chuyển, Lâm Minh thi triển ra còn kém rất nhiều, hắn chỉ là tiểu luân hồi đạo mà thôi...

- Đúng vậy, Luân Hồi Bàn là võ học vô thượng, chính là bí thuật bất truyền của Phổ Đà sơn, chỉ có đệ tử hạch tâm và đệ tử thân truyền của Thiên tôn mới có thể học tập, Lâm Minh không có khả năng học được. Hắn thi triển ra chỉ là tiểu luân hồi đạo, tiểu luân hồi đạo rất phổ biến, rất nhiều phật môn đều có được, muốn học tập cũng không tính khó khăn.

- Kẻ này thật đáng sợ, tiểu luân hồi đạo cũng không tính là công pháp quá tinh thâm, thậm chí có thể nói là công pháp yếu nhược, nó dường như là cường giả Giới Vương sáng tạo ra mà thôi. Về sau có không ít người luyện tới đại thành, kể từ đó chế tác ngọc giản rất nhiều, Thánh Chủ, Thần Quân đều có thê học tập. Có thể nói là công pháp truyền lưu rộng rãi, Lâm Minh có thể tu tập tới đại thành, thậm chí còn khiến nó có một tia say mê hấp dẫn như Luân Hồi Bàn đã là không tưởng tượng nổi rồi.

- Xác thực không thể tưởng tượng nổi. Lão phu ngay từ đầu còn có chút hiểu lầm.

Một bộ công pháp bị người ta luyện tới cảnh giới cao nhất, như vậy người nọ có thể chế tác công pháp ngọc giản nguyên vẹn, công pháp vô thượng cũng như vậy, chỉ tiếc có thể tu luyện võ học vô thượng tới mức tận cùng thật sự rất khó khăn rất khó khăn, Thiên Tôn cũng chưa chắc làm được, dù sao người khác sáng tạo công pháp vô thượng không phù hợp với mình..

Dưới loại tình huống này tiểu luân hồi đạo tuy chỉ là hàng thường, nhưng mà tông phái phật đạo cấp Giới Vương lại có được dễ dàng. Công pháp như vậy uy lực tự nhiên không được.

Muốn nói giật mình nhất không thể nghi ngờ là đệ tử Phổ Đà sơn.

Trong hàng ghế của Phổ Đà sơn đều là tăng lữ, vải bố áo trắng, hoặc là vải bố tăng bào màu vàng, chân mang giầy rơm, cho dù thực lực của bọn họ thâm bất khả trắc nhưng cho dù thế nào đi ra ngoài vẫn là quần áo đơn giản như vậy.

- Lâm Minh kẻ này tuệ căn cực cao, linh hồn của hắn ẩn chứa lực lượng đặc thù. Nếu như không phải nhờ loại lực lượng này, tiểu luân hồi đạo của hắn không thể đạt tới cảnh giới này.

Một lão tăng lông mi trắng nói ra, giọng của hắn trầm bổng du dương, làm cho người nghe hết sức thoải mái.

Bên cạnh lão tăng có một thanh niên cao gầy chắp tay trước ngực, niệm một câu phật hiệu.

- Đệ tử hổ thẹn. Tiểu luân hồi đạo đệ tử học được từ lúc nhỏ, cũng được thiền sư chỉ điểm, nhưng mà cho tới bây giờ còn kém hơn một nửa của Lâm thí chủ, hơn nữa còn buông tha thật nhanh.

Đối với đệ tử Phổ Đà sơn mà nói. Tiểu luân hồi đạo chỉ là công pháp nhập môn, giống như Cơ Sở Thương Quyết và Cơ Sở Kiếm Quyết của các môn phái bình thường, học tập một thời gian ngắn có thể tu luyện công pháp cao hơn.

Thanh niên cao gầy nó chuyện tên là Đạo Si, cũng là đệ tử thân truyền của Thiên Tôn Phổ Đà sơn, thực lực và thiên phú kém Hành Si một chút, so về căn cơ thì vững vàng hơn nhiều, tuyệt không phải hạng người bình thường.

- Lâm Minh xác thực có tuệ căn cực cao, nhưng mà trong tâm cố chấp, sát phạt qua thịnh, chưa hẳn thích hợp với phật môn...

Lão tăng lắc đầu, dường như động tâm ái tài, kỳ thật hắn cũng tinh tường, lần này tranh đệ nhất nếu Lâm Minh muốn gia nhập thế lực Thiên tôn thật sự quá đơn giản, trừ khó tiến vào Thần Mộng Thiên Cung ra, bởi vì Thần Mộng Thiên Cung không thu nam đệ tử, những thiên cung khác có thể tùy tiện lựa chọn..

Nói về nội tình thì Phổ Đà sơn cũng chẳng kém gì Thần Mộng Thiên Cung, Phổ Đà sơn ngược lại không thu nữ đệ tử, bởi vậy đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này trên lôi đài Lâm Minh mình thi triển uy lực luân hồi võ ý mà kinh ngạc.

Luân hồi võ ý hắn không cần từ lâu, đây là công pháp trọng điểm công kích linh hồn, từ khi thực lực của hắn tiến bộ thì nó tiến yếu hơn quá nhiều.

Hiện tại đột nhiên thi triển ra dường như bởi vì mình tu luyện thần mộng pháp tắc, luân hồi võ ý cũng có tiến bộ thật lớn, đương nhiên nếu như đổi thành Thiên Đạo Tài Quyết, tam nguyên tụ đỉnh những tuyệt chiêu ẩn giấu của Lâm Minh thì không bằng, nhưng mà cũng giúp Lâm Minh đang dạng chiêu thức và tính linh hoạt.

- Lâm thí chủ, ngươi làm cho bần tăng ngạc nhiên đấy, tiểu luân hồi đạo lại có thể tu luyện tới mức này, bần tăng mặc cảm, nếu như Lâm thí chủ thuở nhỏ gia nhập Phổ Đà sơn, chỉ sợ hiện tại đã là cao tăng rồi, thực lực còn vượt qua bần tăng.

Lâm Minh mỉm cười,

- Nguyên lai công pháp này tên là tiểu luân hồi đạo sao? Nhưng mà tại hạ không quá nhiều hứng thú với xuất gia, đành phải vô duyên không nghe được phật hiệu, nhiều lời vô ích, chiến đi!

Chữ chiến vừa ra thì khí thế Lâm Minh tăng nhiều, kỳ thật Lâm Minh cũng rõ ràng chỉ dùng tiểu luân hồi đạo đối kháng Hành Si là không thể nào, hy vọng duy nhất của hắn là dùng tiểu luân hồi đạo hiểu rõ bí mật luân hồi lĩnh vực của Hành Si mà thôi, cuối cùng đánh phá Bát Bộ Phù Đồ của Hành Si.

- Vậy thì bần tăng không khách khí, dùng đẳng cấp công pháp áp chế Lâm thí chủ, thật sự thắng mà không võ, nhưng mà bất đắc dĩ Hành Si tư chất chưa đủ, dùng tiểu luân hồi đạo đối kháng Lâm thí chủ thì thua không thể nghi ngờ, chỉ có thể như thế.

Hành Si nói tuy khiêm tốn, nhưng một câu "Thắng mà không võ" vẫn là ám chỉ, mặc dù bởi vì Lâm Minh thi triển tiểu luân hồi đạo làm cho chiến cuộc nhìn có chút biến hóa, nhưng cuối cùng thắng vẫn là Hành Si. Hành Si nói cẩn thận như vậy nhưng cuộc chiến không có thay đổi.

Lâm Minh dùng tiểu luân hồi đạo làm cho người ta kinh diễm là vì hắn phát huy công pháp nát tới mức này, mà cũng không phải công pháp này mạnh bao nhiêu, về phần khám phá luân hồi lĩnh vực càng là chuyện không có khả năng, công pháp thần võ vô thượng há dễ dàng khám phá như vậy?

- Lâm Minh quá có hại chịu thiệt.

- Đúng vậy, dùng công pháp Giới Vương bình thường đối kháng thần võ vô thượng, hơn nữa luận căn cơ và nội tình Lâm Minh cũng không bằng Hành Si, chỉ bằng thiên phú thì không thắng được.

- Đáng tiếc hắn vẫn còn rất trẻ, Thiên Đạo Tài Quyết bị phá thì hắn đã không có thủ đoạn hữu hiệu hơn.

Mọi người nói chuyệ thì trên người Hành Si bao phủ Bát Bộ Phù Đồ bắt đầu xoay tròn, mỗi thần minh trên một tầng như sống lại.

- Ầm ầm!

Hư không giống như bị đánh rách tả tơi, Bát Bộ Phù Đồ trùng trùng điệp điệp trấn áp Lâm Minh.

Trong nháy mắt đó Lâm Minh cảm thấy thân thể như bị một đạo khí cơ cường đại áp xuống căn bản không thể động đậy.

- Công pháp thần võ vô thượng của phật môn quả nhiên cường đại, mặc kệ ta có lấy trứng chọi đá hay không, một trận chiến này ta đều dùng toàn lực ứng phó!

Lâm Minh thúc dục luân hồi võ ý tới tận cùng, cùng lúc đó hắn mở tà thần lực, thậm chí đồng thời thiêu đốt bổn mạng tinh huyết.

Lần thiêu đốt tinh huyết thứ ai đã là cực hạn của Lâm Minh, mặc dù còn khôi phục nhưng máu huyết cũng không thể lại thiêu đốt tiếp.

Hồng Mông không gian!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, sau lưng Huyết Đế Tôn Liên Hoa nở ra.

Hồng Mông không gian có thể nói là lĩnh vực chi vương!

- Hô --

Lâm Minh dùng thiêu đốt máu huyết đổi lực lượng thúc dục Hồng Mông không gian, làm cho Hồng Mông không gian mạnh tới âận cùng, phạm vi bao phủ mười dặm, trực tiếp chống lại luân hồi lĩnh vực của Hành Si.

Dùng Hồng Mông không gian đối kháng luân hồi lĩnh vực!

Hai chủng công pháp thần võ vô thượng đụng nhau, lĩnh vực đấu lĩnh vực!

Bồng bồng bồng!

Hồng Mông chi khí nặng nề trút xuống luân hồi trong lĩnh vực! Từng sợi tinh hồn trong luân hồi lĩnh vực vỡ nát, cùng lúc đó Hồng Mông không gian cũng bị chặt đứt.

Đây là một va chạm đáng sợ.

- Ân?

Trong nội tâm Hành Si cả kinh, hắn vốn cho rằng Lâm Minh ý định trực tiếp dùng tiểu luân hồi đạo đối kháng Bát Bộ Phù Đồ cầu hắn, như vậy hắn phải thua không thể nghi ngờ, càng không khả năng nhìn thấu luân hồi lĩnh vực.

Nhưng mà hiện tại Lâm Minh đã có ý định khác, hắn dùng Hồng Mông không gian đến suy yếu luân hồi lĩnh vực, sau đó dùng tiểu luân hồi đạo cắt nhập trong đó!

Hành Si là nhân vật bậc nào, tri thức và kinh nghiệm võ đạo của hắn đã đến đăng phong tạo cực, vừa nhìn đã hiểu ý của Lâm Minh.

- Tạch tạch tạch Tạch...

Luân hồi lĩnh vực bị Hồng Mông không gian không ngừng xơi tái áp chế!

- Cái gì!?

Mọi người đều không ngờ rằng Lâm Minh đang ở hạ phong tuyệt đối còn có thể sử dụng chiêu thức áp chế Hành Si, Hồng Mông không gian cường đại vượt xa dự đoán của mọi người.

Tuy Hồng Mông không gian không hoàn chỉnh, nhưng mà đó là kỹ năng chuyên chúc, mà Luân Hồi Bàn chính là công pháp thần võ vô thượng phức tạp, trong đó có siêu độ chúng sinh, Bát Bộ Phù Đồ, khổ hải trầm luân... Rất nhiều kỹ năng ở trong đó, luân hồi lĩnh vực chỉ là một loại trong đó mà thôi, như thế tự nhiên Hồng Mông không gian còn hơn luân hồi lĩnh vực!

- PHÁ...

Lâm Minh hét lớn một tiếng, cầm trường thương trong tay tiến quân thần tốc, chỉ nghe âm thanh xé rách tơ lụa vang lên, Lâm Minh trực tiếp xông vào luân hồi lĩnh vực.

Trong lúc nhất thời các loán linh địa ngục, linh hồn cực khổ toàn bộ đánh tới Lâm Minh!

Lâm Minh trong tích tắc này tâm thần thất thủ, hắn cảm giác đầu của mình như lâm vào bể khổ vô tận, trở thành một thành viên của oán linh, trong lúc hỗn loạn trải qua vô số luân hồi và công kích mình.

- Tỉnh lại!

Lâm Minh cắn đầu lưỡi một cái, vận chuyển luân hồi võ ý và hai mắt hình thành vòng xoáy khổng lồ, cắn nát tất cả oán linh.

Thần thức của hắn khôi phục thanh tỉnh.

- Đây là luân hồi lĩnh vực!

Hai mắt Lâm Minh như thôn phệ hào quang, hắn muốn nhìn rõ luân hồi lĩnh vực này.

Mà đúng lúc này Lâm Minh nghe được giọng của tai Hành Si.

- Lâm thí chủ đúng là nhân kiệt, thủ đoạn chiến đấu cao siêu, phách lực mười phần, đáng tiếc bần tăng không cho ngươi thành công đâu...

Chương 1314: Luân hồi chi Phong Thần

- Lâm thí chủ đúng là nhân kiệt, thủ đoạn chiến đấu như thế phách lực mười phần, đáng tiếc bần tăng không thể cho ngươi thành công.

Giọng của Hành Si kéo dài trầm ổn, nương theo theo phật âm mênh mông giống như ý chí phật tổ không thể làm trái.

Hai tay của hắn đặt ở trước ngực, tay niết hình bông sen, sau lưng xuất hiện khe hở kim sắc.

Từng đạo phạm âm, phật văn từ trong người của Hành Si hiện ra, không ngừng lưu chuyển trong luân hồi lĩnh vực..

- Luân Hồi Bàn, Tâm Bồ Đề.

Từ khi Hành Si nói ra mấy chữ này, trong mi tâm của hắn có một quang điểm màu vàng hiển hiện ra, sau đó trong quang điểm này có một quang điểm bay ra ngoài!

Xá lợi vừa xuất hiện thì kim quang lập loè, đâm rách hư không, những hào quang nay như hóa thành thực chất, cắt hết tất cả.

- Tâm bồ đề! trong người Hành Si không ngờ có tâm bồ đề! Chẳng trách hắn lợi hại như vậy!

Trên tôn vị có mấy lão giả nhìn thấy quang điểm này thì nhận ra nó là cái gì.

- Không được! Không được! Truyền thuyết tâm bồ đề là do anh linh của Phật tổ chuyển thế, vừa ra đời đã là Lạt Ma, chẳng trách gần đây trong Phổ Đà sơn không ít đệ tử thân truyền tham gia luận võ, chỉ sợ là vì cho Hành Si lịch lãm, tương lai trở thành đệ tam Thiên Tôn của Phổ Đà Sơn

- Thực không được, một người có phượng hoàng thể, một có được tâm bồ đề, một thánh nữ Thần Mộng Cung, ba người không xuất thân thế lực Thiên Tôn nhưng lại có thiên phú yêu nghiệt, sáu người này ai cũng có thể xưng bá đương thời, nhưng làmà bây giờ bọn họ tụ hợp lại nơi đây.

- Lâm Minh không có nửa điểm cơ hội, Hành Si thiên phú không kém hơn hắn bao nhiêu. Huống chi hắn khổ tu nhiều năm như vậy.

Cái gọi là anh linh Phật tổ chỉ là truyền thuyết truyền lưu trong phật môn, có người phỏng đoán, hắn có đại năng lực, thực lực siêu việt Thiên tôn đại năng, sau khi hắn tọa hóa thì di thể hóa thành nhiều hạt xá lợi những hạt xá lợi này gọi là tâm bô đề.

Chúng vô cùng thần bí, lại mang theo một ít tuệ căn của phật, từ trong bụng mẹ đã có.

Mỗi một đệ tử nhà phật đều có tâm bồ đề, sau khi đệ tử trưởng thành sẽ hấp thu tâm bồ đê này dùng để trấn áp nội thế giới.

Đệ tử nhà phật có được tâm bồ đề ngàn vạn năm, thậm chí mấy ngàn vạn năm mới ra một, vô cùng hi hữu. Những người này trừ phi vẫn lạc trên đường, nếu không cơ hồ trở thành cao tăng, Thiên tôn!

Hành Si có được tâm bồ đề. Bản thân của hắn lại khắc khổ tu luyen, thực lực của hắn đến tận đây cũng là hợp tình lý!

Trong thế hệ trẻ trừ Băng Mộng ra không có người nào hơn hắn.

- Lâm thí chủ, ngươi bức bần tăng tế tâm bồ đề, đã là thủ đoạn cuối cùng của bần tăng, dùng tâm bồ đề trấn áp luân hồi lĩnh vực, luân hồi lĩnh vực uy lực sẽ tăng lên mấy lần, Lâm thí chủ không còn cơ hội.

Hành Si nói xong trực tiếp khảm nạm tâm bồ đề lên Bát Bộ Phù Đồ.

Một khắc này Bát Bộ Phù Đồ tỏa ra hào quang to lớn, Bát Bộ Phù Đồ hùng vĩ trực tiếp trấn áp Lâm Minh.

Tạch tạch tạch!

Bát Bộ Phù Đồ đánh vào Hồng Mông không gian, Hồng Mông không gian phát ra âm thanh không gánh chịu nổi, ngực của Lâm Minh cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, nhưng mà đối phó Hành Si vẫn kém một chút.

Ầm ầm!

Chỉ nghe tiếng nổ và Hồng Mông không gian bị Bát Bộ Phù Đồ chấn vỡ!

Nhưng mà Hồng Mông không gian dù sao cũng là thần khí vô thượng, Bát Bộ Phù Đồ chấn vỡ Hồng Mông không gian cũng ảm đạm nhiều.

Luân Hồi Bàn cực lớn xoay tròn, không có Hồng Mông không gian che chở Lâm Minh bị đưa vào trong luân hồi lĩnh vực, thừa nhận luân hồi trùng kích!

Đại lượng luân hồi chi lực và oán linh vô tận nhảy vào tinh thần của Lâm Minh, thân thể của hắn chấn động mạnh, tinh thần chi hải vặn vẹo xé rách thống khổ không chịu nổi.

- Tỉnh lại!

Lâm Minh cắn chặt răng, trong tinh thần hải của hắn có vòng xoáy hiện ra, đây là luân hồi võ ý.

Dùng tiểu luân hồi đạo đối kháng Hành Si!

Ầm ầm!

Trong tinh thần hải của Lâm Minh, một phương Luân Hồi Bàn hiện ra và áp vào vòng xoáy.

Luân Hồi Bàn còn lớn hơn luân hồi võ ý của Lâm Minh luân gấp mười lần! Trung ương Luân Hồi Bàn có hư ảnh ý chí của Hành Si.

- Toái đi.

Hành Si nói một câu, Luân Hồi Bàn không chút khách khí đụng vào vòng xoáy trong tinh thần hải của Lâm Minh.

Va chạm mạnh mẽ làm tinh thần của Lâm Minh như bị nghiền nát.

Nhưng mà một khắc này trong tinh thần hải cua Lâm Minh có mấy đạo phù văn pháp tắc, những phù văn pháp tắc nỳ chính là ấn ký Thần Mộng.

Những ấn ký Thần Mộng này khắc lên luna hồi võ ý, giúp đỡ vòng xoay không tan.

- Ân!

Trong lòng Hành Si đột nhiên cả kinh, hắn vốn cho rằng mình đã thắng, kết quả không nghĩ tới linh hồn của Lâm Minh cứng cỏi như vậy, trong lúc nhất thời khó có thể trấn áp.

Xoẹt!

Trong tinh thần hải của Lâm Minh, Luân Hồi Bàn và vòng xoáy giao kích kịch liệt.

Hành Si miệng niệm phật âm, tâm bồ đề ở giữa mi tâm của hắn sáng lên, Bát Bộ Phù Đồ trấn áp vòng xoáy không ngừng vỡ vụn.

Lâm Minh tu thần pháp tắc trong tinh khí thần là yếu nhất trong ba cái, hắn chỉ mới tu luyện mấy tháng mà thôi, chỉ cần bằng vào tiểu luân hồi đạo kết hợp ngăn cản Luân Hồi Bàn vẫn chưa đủ, huống chi hiện tại Hành Si sử dụng tâm bồ đề.

Lâm Minh toàn lực chèo chống, hắn cảm giác linh hồn đau đớn kịch liệt, tinh thần hải huyễn hóa ra thân hình vặn vẹo của ý chí thể, hiển nhiên thừa nhận áp lực thật lớn.

Dưới áp chế nặng nề như vậy, trong lòng Lâm Minh sinh ra ảo giác.

Hắn giống như trở lại thời điểm phàm nhân, tụ tập một chỗ với cha mẹ, cưới vợ là công chúa Thiên Vận Quốc, trên chiến trường lập nhiều kỳ công, công cao chấn thế.

Trong nháy mắt hắn lại đứng ở thần vực, bởi vì bí mật ma phương bại lộ nên bị vô số cường giả đuổi giết, đến bước đường cùng nhiều lần hãm tuyệt cảnh!

Thậm chí hắn còn nhìn thấy mình bị phế bỏ võ công, bị cừu nhân bắt được chịu đủ tra tấn.

Mỗi giả thuyết nhân sinh xẹt qua trong đầu của Lâm Minh, hắn biết rõ đây là ảo giác nhưng khó tỉnh lại.

Đây là Luân Hồi Bàn, muôn đời luân hồi, trong luân hồi nhân sinh mỗi đời khác nhau, không cách nào nói rõ thiệt giả.

Lâm Minh cũng mê mang trong đó, thời gian dường như mất đi ý nghĩa, hắn lâm vào luân hồi dài dòng, tuy nhiên hắn có thể bảo trì thanh tỉnh nhưng không cách nào tỉnh táo lại.

Trong lúc mộng mị giống như một giấc chiêm bao, tâm thần Lâm Minh cả kinh.

Trong mộng này hắn xuyên việt đến thần vực ba mươi sáu ức năm trước, tổ kiến thiên cung, chúa tể thiên hạ, đối kháng đại kiếp nạn, từ cổ chí kim bất diệt.

Cảm giác này giống như đã từng trải qua!

Thời điểm Lâm Minh từ Phong Thần đài tam thập tam giai, hắn cảm thấy dường như giấc mộng đã qua, bởi vì này mộng hắn ngủ say trọn vẹn nhiều tháng, hắn là đệ tử phượng tộc thượng cổ, Viêm Thạch, Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ đều hoảng sợ không nhẹ.

Mà bây giờ giấc mộng tái hiện! Hơn nữa còn chân thật hơn cả lúc trước.

Lâm Minh càng vững tin đây chính là linh hồn của Phong Thần Thiên tôn gieo vào thân thể của hắn ấn kỳ phù văn trong nội thế giới, những ấn ký phù văn này ẩn chứa trí nhớ và lĩnh ngộ pháp tắc của Phong Thần Thiên tôn.

Thời điểm Lâm Minh trải qua luân hồi muôn đời trí nhớ cũng biến thành nhân sinh của Lâm Minh.

Trong mông lung Lâm Minh đi vào một Man Hoang đại lục rộng lớn.

Trong đại lục này khí tức khủng bố, khác với bất luận Thần Vực nào của chủ đại lục, chỉ đứng ở đây cũng cảm giác được uy áp nhàn nhạt, loại uy áp này không tới từ cường giả, mà tới từ đại lục.

Đây là uy áp thế giới.

Một thân hình nam tử to lớn thân mặc áo bào trắng đứng giữa Man Hoang thổ địa này, ngửa đầu nhìn lên trời, toàn thân cao thấp của hắn toát ra khí tức đại đạo, những khí tức này ngưng tụ thành đạo văn tỏa ra khắp nơi.

Nhìn thấy đạo vân này Lâm Minh có cảm giác như từng quen biết.

Đây là...

Đột nhiên Lâm Minh chấn động, đây là lúc Phong Thần đài tam thập tam giai Phong Thần Thiên tôn viết xuống đạo văn trong cơ thể của mình.

Từng sợi đạo vân không ngừng rõ ràng trong đầu của Lâm Minh, trong lòng Lâm Minh không ngừng lĩnh ngộ, những lĩnh ngộ này không phải của Lâm Minh, mà là Phong Thần Thiên tôn.

Lâm Minh trải qua nhân sinh và lĩnh ngộ pháp tắc của Phong Thần Thiên tôn.

Ban đầu ở Phong Thần đài tam thập tam giai, nhữngđạo vân, ấn phù này chính là phần thưởng quý giá nhất của Phong Thần Thiên tôn!

Từ đạo văn hiển hiện, bên cạnh nam tử to lớn này, thời gian chi lực, không gian chi lực đều vặn vẹo..

Đây là thời không pháp tắc của Phong Thần Thiên tôn!

Lâm Minh một khắc này giống như hóa thân thành Phong Thần Thiên tôn, quan sát pháp tắc lưu chuyển, loại thể ngộ này vô cùng thần kỳ.

- Những pháp tắc, lĩnh ngộ này là Phong Thần tiền bối lưu cho ta?

Trước kia nhìn thấy những cảnh trong mơ ở Phong Thần đài, Lâm Minh bởi vì thân thể vô cùng mỏi mệt, tinh khí thần toàn bộ tiêu hao cho nên không thể lĩnh ngộ những pháp tắc này, còn lần này ý thức của hắn thanh tỉnh nên nhìn thấy rất rõ ràng.

Phong Thần Thiên tôn trực tiếp lưu lại ấn ký pháp tắc trong người Lâm Minh!

Ưu thế truyền nhân của Phong Thần Thiên tôn ở đâu?

Không đơn thuần là tài nguyên, thiên phú, trọng yếu nhất bọn họ có lão sư tốt.

Một lão sư thành tựu Thiên tôn lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Đạo ưu việt, có danh sư như vậy chỉ điểm còn sợ không tiến bộ?

Mà Lâm Minh trước đó cho tới bây giờ còn chưa chính thức có lão sư cường adij, Mộ Thiên Tuyết lợi hại, nhưng nàng lợi hại chính là thiên phú, luận tu vị trạng thái lúc đỉnh phong của nàng chưa đạt tới Giới Vương.

Lúc này đây Lâm Minh rốt cuộc tìm được người chỉ điểm, hơn nữa người này thực lực đạt tới cảnh giới không tưởng tượng nổi, hắn rất có thể là đệ nhất cường giả Thần Vực ba mươi sáu ức năm trước!

Không chỉ có như thế, truyền nhân của Thiên Tôn bình thường từ chỗ lão sư học được chỉ là truyền miệng hoặc quan sát ngọc giản, không có lão sư nào hao phí linh hồn bổn mngj gieo ấn ký pháp tắc bổn nguyên cho bọn họ cả.

Chương 1315: Phong Thần chi hồn

- Lâm Minh tại sao đứng bất động, bại sao?

- Luân hồi lĩnh vực quá mạnh mẽ, thất bại là bình thường...

Lúc này ở trên lôi đài Hành Si chân đạp Luân Hồi Bàn, cao cao lơ lửng ở giữa không trung, mà Lâm Minh bị bao phủ tron luân hồi lĩnh vực, trên người ẩn ẩn lưu chuyển một ít đạo vân kỳ lạ, những đạo văn này không ai hiểu được.

Thoạt nhìn Lâm Minh đang mất đi ý thức.

Chấm dứt?

Thần thoại thuộc về Lâm Minh đã kết thúc?

Từ khi bước lên lôi đài, trừ thi đấu dự tuyển thì Lâm Minh không phải đệ nhất ra, thời điểm còn lại Lâm Minh khó bị bại.

Cho dù đối thủ cường đại, thoạt nhìn địch nhân là vô địch thì hắn đều dùng thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi bộc phát siêu cường, cùng sức bật khổng bố đánh bại.

Tiểu Ma Tiên, Quân Bích Nguyệt, Long Nha đều là như thế.

Tuy rất nhiều người cũng biết thực lực của Hành Si còn mạnh hơn Lâm Minh nhưng trong tiềm thức bọn họ vẫn cảm thấy Lâm Minh thất bại dường như là một chuyện không tưởng tượng nổi.

- Đã nghịch thiên, một đệ tử thánh địa có thể bước tới bước này!

- Hành Si quá mạnh mẽ, gần bốn mươi năm không phải sống uổng.

Mọi người nói như vậy mà Hành Si trên lôi đài cũng trầm mặc, với tư cách người điều khiển Luân Hồi Bàn thì trong cảm giác của Hành Si từ đầu đến cuối, Luân Hồi Bàn của mình chưa triệt để trấn trụ Lâm Minh.

Linh hồn của Lâm Minh dẻo dai tới mức không thể tưởng tượng, ấn ký thần mộng kỳ dị làm cho hắn dùng tiểu luân hồi đạo ngạnh kháng Luân Hồi Bàn, thậm chí hắn dùng tâm bồ đề chỉ áp chế Lâm Minh mà không thể đánh tan hắn.

Tuy Lâm Minh lâm vào trong luân hồi muôn đời, nhưng mà ý thức của hắn vẫn thanh tỉnh, loại cảm giác này giống như cọng cỏ đứng vững trong bão tố, dù bão tố mạnh thế nào cũng không thể thổi đứt cọng cỏ.

Còn kém một chút như vậy Hành Si cảm giác mình không có thắng, mà đang giằng co với Lâm Minh, không ngừng ép Lâm Minh vào ảo cảnh..

Cảm giác này làm cho hắn buông tha chống cự.

Hành Si yên lặng nhìn qua Lâm Minh trong luân hồi lĩnh vực, thân thể của hắn có các loại phù văn pháp tắc lưu chuyển khó hiểu.

Lúc này Hạo Vũ Tử trên lôi đài cẩn thận quan sát Lâm Minh một phen, nhìn Hành Si nói ra.

- Trận đấu chấm dứt...

Hành Si lắc đầu, nói:

- Hạo Vũ Tử tiền bối, chiêu thức của vãn bối chưa từng triệt để đánh tan ý chí phòng ngự của Lâm thí chủ, Lâm thí chủ bởi vì nguyên nhân nào đó chính mình chủ động buông tha phòng ngự linh hồn, hãm nhập luân hồi và thừa nhận luân hồi chi lực...

- Mặc kệ nguyên nhân là cái gì, hiện tại ngươi thắng là sự thật!

Hãm nhập luân hồi đạo, Lâm Minh căn bản không có khả năng phòng ngự gì, Hành Si đã thắng.

- Nên chờ một chút đi, ta cảm giác Lâm thí chủ trải qua chuyện gì đó.

Hành Si nói như thế, với tư cách đệ tử Phổ Đà sơn, tính tình của Hành Si trời sinh nhân hậu, hắn không muốn thắng mà không võ.

Hạo Vũ Tử có chút trầm ngâm, gật đầu nói:

- Được rồi, đợi thêm một nén hương, Hành Si tiểu sư phụ phẩm cách làm cho người ta tán thưởng.

Trong lôi đài diễn ra tràng cảnh kỳ dị như thế, Hành Si thu hồi Luân Hồi Bàn chắp tay trước ngực, đứng giữa lôi đài, mà Lâm Minh lơ lửng ở giữa không trung, bị luân hồi lực mỏng manh bao phủ, chung quanh thân thể có đạo vân lưu chuyển.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung thắp một nén hương.

Hương chậm rãi thiêu đốt, khói xanh lượn lờ.

- Vì cái gì còn phải đợi, không phải đã chấm dứt sao?

- Không biết xảy ra chuyện gì, dường như Lâm Minh gặp tình huống gì đó, chờ hắn tỉnh táo lại.

- Trúng Luân Hồi Bàn củ Hành Si rất khó tỉnh a, có lẽ tinh hồn bị thương nhẹ.

Luân Hồi Bàn công phòng nhất thể, lúc trước Hành Si đối mặt Tiểu Ma Tiên còn không có dùng Luân Hồi Bàn công kích Tiểu Ma Tiên, nhưng đối mặt với Hành Si thì không giống.

Lâm Minh thừa nhận công kích của Luân Hồi Bàn thì mọi người đều nhìn thấy, Luân Hồi Bàn công kích quá khủng bố.

Mặc dù mạnh như Lâm Minh thì thân thể, phòng ngự linh hồn mạnh hơn nữa cũng trúng chiêu.

Nén hương càng ngày càng ngắn, mà Lâm Minh vẫn lâm vào ngủ say, hoàn toàn không có ý thức tỉnh.

Rốt cục hương đốt rụi.

Hạo Vũ Tử đi đến đài, cũng có ý định tuyên bố.

Trên khán dài những người trẻ tuổi tuấn kiệt đầy tiếc hậ, tuy nhiên lại rõ ràng Lâm Minh bại bởi Hành Si là không thể tránh được, thật sự chênh lệch quá lớn, nhưng mà bước ra một bước này ai cũng ngóng trông có kỳ tích phát sinh, kết quả còn có kỳ tích.

Hạo Vũ Tử nhìn qua lớn tiếng tuyên bố:

- Hành Si thắng!

GIọng nói to truyền khắp toàn trường, ý nghĩa trận đấu đã chấm dứt.

Lâm Minh thua ở Hành Si.

- Lâm thí chủ dường như có ngoài ý muốn, thỉnh tiền bối nhìn một chút.

Hành Si niệm một câu phật hiệu, nói như thế.

Hạo Vũ Tử gật gật đầu, khẽ vẫy tay thân thể Lâm Minh lăng không bay tới.

Hạo Vũ Tử khoác tay lên thiên linh của Lâm Minh, muốn dò xét tình huống linh hồn chi hải của Lâm Minh, nhưng vừa tra thì Hạo Vũ Tử nhíu mày.

Tinh thần chi hải của Lâm Minh có một đoàn bạch quang bao phủ không thể dò xét.

- Kỳ quái.

Hạo Vũ Tử cảm giác không tin nổi, chính mình có tu vi nửa bước Thiên tôn cũng không thể dò xét tinh thần chi hải của tiểu bối?

- Đã xảy ra chuyện gì? Đưa Lâm Minh vào trong gian phòng yên tĩnh nhất, cho hắn nghỉ ngơi đi, tìm Tân Thân Tử xem hắn, lát nữa lão phu sẽ đi qua.

Hạo Vũ Thiên Cung Tân Thân Tử có tạo nghệ phương diện linh hồn chi hải còn hơn cả Hạo Vũ Tử.

Đệ tử Hạo Vũ Thiên Cung mang Lâm Minh xuống, loại tình huống này rất nhiều người nhìn ra không đúng.

Chỉ sợ Lâm Minh bị thương không nhẹ.

Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên càng lo lắng, đương nhiên các nàng sốt ruột, nhưng mà khu vực tuyển thủ Hạo Vũ Thiên Cung không phải các nàng đi vào.

- Lâm đại ca không có việc gì, hòa thượng kia sao ra tay nặng vậy?

- Không trách người ta, phu quân cí khả năng tao ngộ tình huống đặc biệt, đừng quên phu quân trước kia ngủ say ở Phong Thần đài nhiều tháng đấy.

Mục Thiên Vũ vừa nói như vậy thì tộc nhân phượng tộc lo lắng hơn. Nếu quả thật như trước thì đây không phải chuyện tốt.

Ngủ say chỉ có thể là linh hồn bị thương mà thôi.

- Lâm sư huynh từ trước tới giờ không thường xuyên ngủ say, nói không chừng thời gian ngủ say càng lâu hơn.

Một đệ tử nhỏ giọng nói ra.

- Đừng nói mò.

Hỏa Liệt Thạch tức giận nói ra, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Sau khi trận đấu Lâm Minh kết thúc thì trận đấu tiếp tục.

Tiểu Ma Tiên đấu với Băng Mộng!

Đây là chiến đấu mọi người chờ mong nhưng không có lo lắng gì cả, hai nữ nhân xuất sắc nhất Thần Vực đấu nhau, hai nữ có đều hàm súc, là người tình trong mộng của nhiều người, một trận chiến này rất nóng bỏng.

Rất nhiều thanh niên đều hô điên cuồng, nhưng mà trong lòng đệ tử phượng tộc đầy lo lắng

Lúc này trong phòng nghỉ của Hạo Vũ Thiên Cung, một lão giả có chòm râu dê, đầu đội mũ cao dò xét Lâm Minh và nhíu mày.

- Tân Thân Tử tiền bối, tình huống thế nào?

Một đệ tử trẻ tuổi hỏi thăm, là đệ tử hạch tâm của Hạo Vũ Thiên Cung.

- Trong tinh thần chi hải của Lâm Minh có một ít đường vân kỳ lạ, lão phu cô lậu quả văn, chưa bao giờ thấy qua.

- Chúng ta làm sao bây giờ, có nên bẩm báo sư tổ không?

Sư tổ người trẻ tuổi nói chính là Hạo Vũ Thiên Tôn.

Tân Thân Tử nói:

- Thật sự nhìn không ra mánh khóe, cũng chỉ có thể phiền toái sư tôn, Lâm Minh thiên phú đầy đủ cho sư tôn ra tay, không nên chậm trễ, nếu không chúng ta không đảm đương nổi.

Người trong Thần Vực biết rõ người có hi vọng trở thành Thiên tôn cũng không nhiều, mà thiên tài không có khả năng thành Thiên thì không có tư cách kinh động cường giả Thiên tôn, cũng giống như người bình thường sẽ không đi chữa thương cho con kiến.

Thời điểm Tân Thân Tử suy nghĩ liên tục, chuẩn bị tự mình đi hỏi thăm Hạo Vũ Thiên Tôn thì một đạo hỏa quang trong mắt Tân Thân Tử sáng lên.

Trong này nghe được giọng của Hạo Vũ Thiên Tôn.

- Các ngươi không cần để ý tới Lâm Minh, hắn nghỉ ngơi là được.

Hạo Vũ Thiên Tôi nói như vậy, bọn người Tân Thân Tử không vẽ rắn thêm chân, lập tức rời đi.

Trên lôi đài đánh ra khí thế hừng hực.

Mà Lâm Minh cũng lâm vào trong mộng, hắn mơ thấy mình biến thành Phong Thần Thiên tôn.

Hắn dùng thị giác của Phong Thần Thiên tôn đối đãi với thế giới, dùng tư duy của Phong Thần Thiên tôn suy nghĩ vấn đề.

Phong Thần Thiên tôn tu luyện Lâm Minh cũng đi theo tu luyện.

Phong Thần Thiên tôn tìm hiểu pháp tắc, Lâm Minh cũng đi theo tìm hiểu pháp tắc.

Cường giả Phong Thần Thiên tôn quyết đấu, Lâm Minh cũng trải qua đánh nhau kịch liệt.

Một phần cảm ngộ khắc sâu vào trái tim của Lâm Minh, những cảm ngộ này cũng không sâu, dù sao là lĩnh ngộ của Phong Thần Thiên tôn, không phải Lâm Minh có được, chưa hẳn thích hợp Lâm Minh, thậm chí đại đa số Lâm Minh căn bản không hiểu.

Nhưng mà chúng vẫn có dấn dắt thật lớn với Lâm Minh, dùng thị giác của Thiên tôn thị giác đi đối đãi thế giới, nghiên cứu pháp tắc thì hắn chẳng khác gì Thiên tôn, loại cơ hội này ai có thể có được.

Hơn nữa xác thực mà nói Phong Thần Thiên tôn căn bản không chỉ có cảnh giới Thiên tôn.

Trong mộng không có khái niệm thời gian, Lâm Minh không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, ở trong đó rất nhiều trí nhớ nhanh chóng trải qua trái tim Lâm Minh, hắn cũng quên đi thật nhanh, tới cuối cùng những thứ Lâm Minh có thể hiểu không nhiều.

Trong bất tri bất giác Lâm Minh không ngừng hoàn thiện ý cảnh tam thập tam thiên, tiến hóa hân thể của hắn, tinh khí thần bắt đầu chậm rãi dung hợp, không còn là năng lượng dung hợp, mà là tinh khí thần chân chính dung hợp.

Linh hồn hắn triệt để dung nhập vào trong huyết nhục, huyết nhục dung nhập nội thế giới, nội thế giới cùng một nhịp thở với tinh thần chi hải.

Dần dần trong đầu Lâm Minh cũng hiểu ra một công pháp thần võ vô thượng, Phong Thần Đại Pháp!

Đến tận đây Lâm Minh rốt cục hiểu Phong Thần Thiên tôn khắc vào trong người của mình không đơn thuần là pháp tắc đạo vân, còn có mảnh vỡ linh hồn vô chủ của Phong Thần Thiên tôn, cũng giống như mảnh vỡ linh hồn trong ma phương, nó còn trân quý hơn hàng tỉ lần.

Một mảnh vỡ linh hồn vô chủ vượt qua Thiên tôn đại năng!

Chương 1316: Tu luyện trong mộng

Phong Thần Thiên tôn cả đời tu luyện tất cả tuyệt học đều ghi bên trong, đây là công pháp toàn diện chứ không phải chiêu thức.

Trong đó liên quan tới rất nhiều pháp tắc của Thần Vực, kể cả ngũ hành pháp tắc, tánh mạng pháp tắc, Âm Dương pháp tắc...

Nhưng mà giảng giải nhiều nhất chính là thời gian, không gian pháp tắc.

Hai chủng pháp tắc này cũng là pháp tắc chủ tu của Phong Thần Thiên tôn!

Lúc trước Lâm Minh ở dưới Cổ Đế tìm hiểu Thương Sinh Cổ Ấn, Phong Thần Thiên tôn dùng Thương Sinh Cổ Ấn làm trận nhãn trấn áp một tồn tại không biết, hắn thi triển Phong Ấn Thuật cũng có ghi lại trong đây.

Lâm Minh vẫn không cách nào tưởng tượng rốt cuộc thứ Phong Thần Thiên tôn trấn áp hàng ức năm kia có bị ma diệt hay không?

Mặc dù hiện tại Lâm Minh kế thừa một mảnh vỡ linh hồn không trọn vẹn của Phong Thần Thiên tôn cũng không có trí nhớ liên quan tới phương diện này.

Lâm Minh cứ như vậy mà ngủ say, không ngừng thể ngộ trí nhớ của Phong Thần Thiên tôn lưu lại.

Mà ở trên lôi đài đấu võ đang tiến hành.

Tiểu Ma Tiên đấu với Băng Mộng thì Băng Mộng không có bất kỳ ngoài ý muốn chiến thắng Tiểu Ma Tiên, đến bây giờ toàn trường bảo trì toàn thắng chính là Băng Mộng cùng Hành Si hai người.

Phân tổ thức ba là Quân Bích Nguyệt đấu Long Nha.

Một trận chiến này rất nhiều người chờ mong, tuy hai người này bại trong tay Lâm Minh nhưng chênh lệch cũng không lớn, thực tế Quân Bích Nguyệt còn ngạnh kháng Thiên Đạo Tài Quyết của Lâm Minh.

Quân Bích Nguyệt vừa vào đấu đã sử dụng Âm Dương pháp tắc nhưng bị pháp tắc của Long Nha ngăn cản.

Kể từ đó Long Nha tự nhiên áp chế Quân Bích Nguyệt. Quân Bích Nguyệt dùng tuyệt chiêu sáu mươi bốn Âm Dương Bát Quái Kiếm cũng bị Long Nha đánh tan.

Nhưng mà Quân Bích Nguyệt tính bền dẻo rất mạnh, tuy nhiều lần bị áp chế nhưn không có bại.

Hai người kịch chiến hơn nửa canh giời, giao thủ hơn một ngàn chiêu, nhao nhao bị thương thì đạt tới cực hạn, cuối cùng nhất Quân Bích Nguyệt sức chịu đựng mạnh hơn, dùng ưu thế rất nhỏ gian nan thắng Long Nha.

Bởi vì thắng lợi gian nan. Kỳ thật cũng nói rõ hai người vốn là thế lực ngang nhau, ai thắng ai thua do vận khí chiếm ưu thế lớn nhất.

Đến tận đây trận đấu phân sáu người đã chấm dứt. Mà Lâm Minh còn chưa tỉnh.

Hạo Vũ Tử tuyên bố vòng thứ ba bắt đầu.

Vòng này vốn là Lâm Minh giao thủ với Băng Mộng. Nhưng vì Lâm Minh lâm vào ngủ say cho nên Băng Mộng luân không, chỉ còn lại Hành Si, Long Nha, Tiểu Ma Tiên, Quân Bích Nguyệt bốn người đấu nhau. Mà bọn họ đại đa số đã giao thủ với nhau, kỳ thật kết quả không khác biệt lắm.

Hai cuộc tranh tài theo thứ tự là Hành Si đấu Quân Bích Nguyệt, Long Nha đấu Tiểu Ma Tiên.

Hai trận đấu này người xem giảm đi thật nhiều.

- Băng Mộng không có lên sân khấu... Vẫn chờ xem Băng Mộng đấu với Lâm Minh đấy!

Có chút người xem biết được Băng Mộng lại luân không, có chút bất mãn.

Băng Mộng đúng là người tình trong mộng của nhiều người, bọn họ tới đây là xem Băng Mộng đấu, dù trận đấu của Băng Mộng cùng Lâm Minh không có gì bất ngờ, nhưng mà bọn họ cũng muốn xem Băng Mộng nghiền áp đối thủ.

Chỉ có thể nói Băng Mộng nhân khí rất cao.

Người ủng hộ Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên quá nhiều, nhân khí của Lâm Minh quá thấp.

Lâm Minh lúc này vẫn hôn mê như trước, thậm chí bỏ qua cả vòng đấu thứ ba, làm cho Băng Mộng luân không, chuyện này chứng minh thương thế của Lâm Minh thật nặng.

Loại tổn thương này sẽ lưu lại di chứng.

Đối với một thiên tài mà nói đấy là cái giá quá lớn! Thậm chí khả năng ảnh hưởng thành tựu ngày sau.

- Bị thương thật nặng nha, Lâm Minh bồi lớn rồi. Hạo Vũ Tử không phải trọng tài sao, tại sao không ngăn trận đấu chứ?

- Nào có dễ dàng như vậy, những thiên tài này không nên dùng lẽ thường cân nhắc, cho dù là nửa bước Thiên tôn, khi bọn họ giao thủ vẫn không phán đoán được ai mạnh ai yếu, ngoài ý muốn là khó tránh khỏi, Lâm Minh lần này đúng là trẻ tuổi khí thịnh.

Từ khi Lâm Minh hôn mê kéo dài, tin tức Lâm Minh trọng thương truyền lưu càng ngày càng mạnh, mọi người đều nghe nói Lâm Minh bởi vì đối kháng Hành Si cậy mạnh cho nên linh hồn bị thương, bị thương rất nặng, ngay cả Hạo Vũ Tử cũng không chữa được.

Lòng ganh tỵ mọi người đều có, nhìn thấy Lâm Minh gặp rủi ro một ít người cảm thấy rất tiếc hận, nhung mà có không ít người hả hê, ví dụ như đệ tử Thiên Minh Thánh Địa U Vô Tẫn, Lâm Minh bị thương càng nặng càng tốt.

Lúc này Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Tử nhìn qua Thần Mộng nói:

- Lâm Minh đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác hắn không giống nhu bị thương linh hồn nha, vì sao bất tỉnh lâu như vậy?

Phong Thần Thiên tôn lưu lại ấn ký thần hồn, đừng nói là Hạo Vũ Thiên Tôn, cho dù Thần Mộng Thiên Tôn cũng không dò xét rõ ràng.

Thần Mộng Thiên Tôn lắc đầu, nói ra:

- Khó có thể nói rõ, có lẽ có quan hệ tới việc hắn loe lên Phong Thần đài tam thập tam thiên nha.

- Nếu không tỉnh thì trận đấu cũng đánh xong rồi, chỉ còn lại có hắn và Băng Mộng, chẳng lẽ phán Lâm Minh thua?

Tuy Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không cho rằng Lâm Minh có khả năng thắng, nhưng mà phán thua thì quá qua loa.

Thần Mộng nói:

- Cho Lâm Minh vào kết giới thời gian đi, dùng thời gian trôi qua trăm lần, hắn tổng chắc sẽ tỉnh lại, nhân vật như hắn không dễ dàng chết được, đường của hắn còn dài.

Thần Mộng nói như vậy Hạo Vũ Thiên Tôn cũng đành phải đồng ý, mệnh Tân Thân Tử đi bố trí một kết giới thời gian gia tốc trăm lần cho Lâm Minh.

Tân Thân Tử cũng là cao thủ Giới Vương, bố trí kết giới quá dễ dàng, mang Lâm Minh an trí tốt thì vung tay lên, bốn con thỏ ngọc từ linh thú đồ bay ra, biến ảo thành bốn thiếu nữ trẻ tuổi.

Bốn thiếu nữ này đều xuất thân Yêu tộc, tu vị tương đương với nhân loại Toàn Đan Cảnh hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa có thể đột phá cảnh giới. Thỏ ngọc thân là Yêu tộc, tính cách nhu thuận ngoan ngoãn, các nàng ngẫu nhiên gặp rủi ro bị Tân Thân Tử cứu, Tân

Thân Tử lại vừa vặn có linh thú đồ liền thu nhận các nàng, xem như đệ tử ký danh.

- Bốn các ngươi phụ trách chiếu cố Lâm Minh, không được có sơ suất gì, thẳng đến khi hắn tỉnh lại, nếu có tình huống gì phải báo ngay.

- Vâng.

Cứ như vậy trong kết giới có bốn thiếu nữ thỏ ngọc Toàn Đan Cảnh chiếu cố Lâm Minh, có thể nói rất cẩn thận.

Nhưng mà thời điểm mấy thiếu nữ chiếu cố Lâm Minh, các nàng đều tuyệt đối không ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy.

Rất nhanh nửa năm qua đi, Lâm Minh vẫn ngủ say như trước.

Thời gian dài như vậy vẫn nhìn qua một người, sinh hoạt tự nhiên buồn tẻ, cũng may Lâm Minh tướng mạo cũng xem như anh tuấn bất phàm, khí chất hơn người, nhìn qua cũng thoải mái.

Mãi cho đến tháng tám, chín tháng...

Lâm Minh một mực không có tỉnh lại.

Người bình thường nếu ngủ say lâu như vậy thì thân thể đã sớm có mùi, nhưng mà thân thể Lâm Minh vẫn sạch sẽ, ngược lại còn tỏa ra khí tức nam nhân nhàn nhạt, làm cho người ta ngửi thấy cảm giác thoải mái, kể từ đó cũng không cần lau chùi thân thể, hoặc tắm rửa cho Lâm Minh.

Chậm rãi, một năm qua đi...

Một năm đã qua Lâm Minh vẫn không ngừng thể ngộ trong thế giới Luân Hồi, hắn đắm chìm trong biển pháp tắc, quên thời gian, quên tất cả.

Mỗi ngày không ngừng thể ngộ, có đôi khi Lâm Minh giống như tảng đá, ngồi xuống một tháng không nhúc nhích, trong mộng chung quanh thân thể hắn là vô số mảnh vỡ pháp tắc, những đạo vân này như nước chảy, tự nhiên lưu chuyển quanh người Lâm Minh, rồi sau đó lại chậm rãi chui vào trong khiếu huyệt, hết thảy vô cùng hòa hợp.

Phong Thần Thiên tôn là nhân vật bậc nào, ấn ký hắn lưu lại có phù ăn pháp tắc, còn có mảnh vỡ trí nhớ, há có thể vài tháng là lĩnh ngộ xong?

Dù ngộ tính của Lâm Minh muốn triệt để lĩnh ngộ những vật này và tu thành Phong Thần Đại Pháp quá khó khăn.

Thời gian một năm Lâm Minh chỉ thể ngộ được một phần mười pháp tắc mà Phong Thần Thiên tôn lưu lại, Phong Thần Đại Pháp chỉ mới miễn cưỡng nhập môn.

Pháp tắc còn thật nhiều, Lâm Minh hiện tại không lĩnh ngộ được, bởi vì cảnh giới không đủ.

Bởi vì cảnh giới của Phong Thần Thiên tôn rất cao, lưu lại một mảnh vỡ linh hồn cho cũng đủ cho Lâm Minh hưởng thụ trăm năm, trải qua hai ba đại cảnh giới cũng chưa chắc lĩnh ngộ xong.

Kỳ thật chuyện này cũng chỉ có trình độ của Lâm Minh có thể làm mà thôi, đổi người khác dù là Hành Si, Quân Bích Nguyệt thiên tài tuyệt đỉnh, đối mặt Phong Thần pháp tắc cũng có chút vô lực.

Bởi vì bọn họ chưa từng lĩnh ngộ ý cảnh tam thập tam thiên, Lâm Minh bởi vì có được điều này mới được truyền thừa của Phong Thần Thiên tôn.

Chương 1317: Tu luyện Phong Thần Đại Pháp

Một năm một tháng qua đi, một ngày này Lâm Minh đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt.

Thân thể của hắn đang ngồi tĩnh tọa trong vũ trụ rộng lớn không biết, không gian vũ trụ này tràn ngập bụi bặm, nhìn không thấy gì, tất cả chung quanh đều mông lung, trong không gian tràn ngập không gian hỗn loạn cùng thời gian chi lực, không gian vặn vẹo khó có thể phân biệt phương hướng, tốc độ thời gian trôi qua cũng hỗn loạn, sâu trong này ngay cả hô hấp và tim đập cũng bị áp chế.

- Đây là không gian nào?

Lâm Minh thì thào tự nói, đứng dậy hai mắt sáng ngời, hắn gọi không gian này là Phong Thần không gian.

Mỗi lần tới Phong Thần không gian, Lâm Minh đều có nhiều thể ngộ.

Hai mắt Lâm Minh nhắm lại, bắt đầu yên lặng cảm thụ không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc, cái phiến vũ trụ này giống như không gian nguyên thủy hình thành vũ trụ vậy, pháp tắc đều trong trạng thái hỗn loạn, muốn cảm ngộ pháp tắc rất dễ dàng.

Trong thời gian một năm Lâm Minh cảm ngộ thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc tới ngũ trọng đại thành.

Phải biết rằng trước đó tạo nghệ thời không pháp tắc của Lâm Minh không cao, so sánh với thiên tài thánh địa bình thường tự nhiên hơn xa nhiều lắm, cho dù so sánh với truyền nhân Thiên tôn, Long Nha, thậm chí Yêu tộc vương tử cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Minh có hai chủng pháp tắc này không đến nổi không có biện pháp thi triển trong thực chiến, nếu không đối mặt Yêu tộc vương tử Lâm Minh cũng không cần tế hư ảnh Tà Thần, bởi vì lôi hỏa pháp tắc căn bản không không có vốn liếng như thời không pháp tắc.

Thời không pháp tắc khó học khó tinh, Lâm Minh chỉ dùng một năm mà cảm ngộ tới ngũ giai đại thành, càng vượt qua Yêu tộc vương tử, hơi kém Long Nha, tiến bộ này làm người ta kinh hãi.

Hơn nữa Lâm Minh cảnh giới thời không pháp tắc không bằng Long Nha, nhưng mà Phong Thần Thiên tôn lĩnh ngộ thời không pháp tắc, đẳng cấp pháp tắc cực cao, hơn xa thời không pháp tắc bình thường.

Lâm Minh cảm ngộ thời không pháp tắc, ngay một khắc này không gian vũ trụ bắt đầu hội tụ vào trung tâm, càng tụ càng nhiều, hình thành sương mù bụi cực lớn, những sương mù bụi này nhìn như mỏng manh, nhưng mà thể tích vô cùng vô tận, sức nặng trong đó vượt qua trăm tỷ cân.

Bụi bậm sương mù hình thành ngôi sao?

Lâm Minh kinh ngạc đến ngây người.

- Đây chính là quá trình hình thành ngôi sao?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì ngôi sao cực lớn này bốc cháy lên, trong người của ngôi sao bộc phát hào quang khủng bố, bộc phát này còn vượt qua một kích toàn lực của Thiên tôn nhiều lắm.

Lâm Minh nhớ tới lúc hấp thu máu cổ phượng, ở trong thế giới ảo giác hắn nhìn thấy cảnh cổ phượng niết bàn, lúc trước phượng hoàng cũng ở trong tinh cầu cực sáng này dục hỏa trọng sinh.

Không hề nghi ngờ đây là một khỏa mặt trời!

- Mình đang nhìn thấy mặt trời hình thành?

Lâm Minh nghĩ như vậy, cảm giác thân thể chung quanh, hỏa hệ nguyên khí xao động, chung quanh càng ngày càng nóng bỏng, bởi vì này khỏa mặt trời phóng xuất ra nhiệt lượng, chung quanh độ ấm đủ để cho kim tinh lập tức hóa thành hơi nước, dù là một khỏa hằng tinh rơi tại đây, cũng sẽ biết rất nhanh bị mặt trời hòa tan, triệt để biến mất.

Lâm Minh cũng không có lùi lại, hắn đối mặt với mặt trời và lĩnh ngộ hỏa hệ pháp tắc.

Hỏa hệ pháp tắc của hắn dừng lại ở ngũ trọng ý cảnh thật lâu, vẫn không đụng chạm tới cánh cửa lục trọng, hắn cũng khiến độ cao pháp tắc của Lâm Minh hơi kém hơn bọn người Long Nha một chút.

Như vậy pháp tắc lục trọng chính là mặt trời, là thái dương chi hỏa.

Phượng hoàng niết bàn phải dùng thái dương chi hỏa mới có thể niết bàn, thời điểm chúng niết bàn đều lựa chọn trung ương hằng tinh, càng là phượng hoàng cường đại sẽ lựa chọn hằng tinh càng nóng.

Chỉ có mặt trời chính thức mới có thể lĩnh ngộ được pháp tắc hỏa hệ lục trọng chân chính!

Dùng tu vi của Lâm Minh hiện tại muốn triệt để lĩnh ngộ dương viêm còn quá sớm, căn bản không có khả năng, nhưng mà cánh cửa ý cảnh của dương viêm được pháp tắc hỏa hệ bao phủ vào bên trong, uy lực của chiêu thức tăng lên không thể tưởng tượng nổi.

Mặt trời càng ngày càng rừng rực, toàn thân Lâm Minh giống như bốc cháy lên, hắn không ngừng cảm ngộ, nhận thức, thời khắc này càng ngày càng bành trướng mãnh liệt, giống như đang nổ tung.

Trong lòng Lâm Minh trong nội tâm cả kinh, hắn cảm giác mặt trời trước mặt sắp nổ tung nên hắn rút lui.

- Vù vù vù --

Hỏa diễm khủng bố quét qua Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn xác định nếu đây không phải không gian ảo giác, trong nháy mắt vừa rồi hắn tuyệt đối phải hóa thành tro bụi, dù cách xa trăm vạn dặm cũng vậy.

Hỏa diễm dần dần tán đi, mặt trời bị hủy diệt, bắt đầu dần dần co lại, thể tích của nó càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại hàng tỉ lần, cơ hồ vật chất và ánh sáng cũng bị nó hút vào.

Dần dần nó diễm biến thành bóng tối.

Cảnh này Lâm Minh nhìn rõ ràng, từ trong thuyết pháp của Phong Thần Thiên tôn thì nó gọi là hỗn độn.

Chung quanh mỗi quả hỗn độn này hình thành một lĩnh vực tuyệt đối loại nhỏ.

Trong Phong Thần Đại Pháp có không gian xưng là hỗn độn kết giới, bất luận là vật chất gì xông vào trong kết giới thì không cách nào đi ra nữa, đây là kết giới thời gian và không gian tuyệt đối, mặc dù Thiên tôn rơi vào trong đó cũng không có ngoại lệ.

Trong hỗn độn kết giới thì nó sẽ hủy diệt vật chất, không gian cùng thời gian chính là pháp tắc chung kết vật chất rơi vào trong đó.

Mà Phong Thần Thiên tôn lúc này không chỉ tu luyện pháp tắc, cảnh giới cũng tu luyện tới mức hỗn độn, hắn có thể làm cho thời gian và không gian chung kết trong hỗn độn.

Đây cũng là cảnh giới cực cao mà Phong Thần Đại Pháp tu luyện tới.

Trực tiếp chế tạo hỗn độn, chấm dứt thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc, mặc dù là thần linh cũng bị phon ấn vĩnh cửu không cách nào đi ra!

Phong Thần, Phong Thần!

Phong Thần Thiên tôn cùng danh tiếng Phong Thần Đại Pháp cũng có là như vậy, cũng không khoa trương năm đó Phong Thần Thiên tôn thực sự có thể phong sát thần linh, bởi vì hắn đã vượt qua Thiên tôn, cũng là cảnh giới chân thần.

Lâm Minh đương nhiên không có tu luyện tới cảnh giới này, nhưng mà mô phỏng của kết giới hỗn độn là quá mới mẽ, Lâm Minh vẫn miễn cưỡng làm được.

Sau khi tận mắt nhìn thấy hỗn độn thì Lâm Minh tu luyện Phong Thần Đại Pháp có chỗ tốt lớn lao.

Lâm Minh nhìn qua hỗn độn và ngồi xuống, trong đầu nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, yên lặng nói ra:

- Phong bế không gian, không gì có thể đánh vỡ không gian, phong bế thời gian, cơ hồ tất cả người tiến vào trong kết giới hỗn độn đều lâm vào vĩnh hằng bất động, tư duy, than thể đều dừng lại, đây hết thảy kết hợp lại, vật chất, thời gian, không gian đều bị áp súc tới tận cùng, đây mới thực sự là phong ấn.

Lâm Minh nói như vậy nội thế giới của hắn không ngừng biến hóa.

Nô thế giới bao hàm lực lượng thế giới, cơ hồ tất cả năng lượng đều hội tụ lại, chậm rãi hình thành vòng xoáy, Lâm Minh dùng năng lượng của mình mô phỏng mặt trời.

Phong Thần Đại Pháp, tiêu chí tu luyện sơ bộ chính là nội thế giới ngưng kết thành một tiểu hỗn độn, ngày sau tu luyện tất cả đều triển khai trong tiểu hỗn độn này.

Lâm Minh hiện tại lâm vào giấc mộng, nhưng mà quá trình ngưng tụ tiểu hỗn độn đang diễn ra trong người của hắn trong sự thật, một khi có sai lầm gì Lâm Minh cũng bị nội thế giới nổ tung mà chết đi.

Quá trình này gấp không được, giống như tinh thể sinh ra đời và phát triển, mất đi quá trình này cơ thể không có gì, nó phải trải qua phát triển và diễn biến.

Mà thời gian lúc này đã qua một trăm ngày, bên ngoài đã là bốn ngày.

Hiện tại đã là ngày ngưng chiến thứ hai, người xem không chờ được nữa.

- Làm cái gì, trận cuối cùng Hành Si đấu Băng Mộng đã kéo hai ngày, chẳng lẽ hôm nay còn không đánh? Đây không phải phá hư khẩu vị của người ta sao?

Trong người xem đã có người đang chờ trận đấu của Hành Si với Băng Mộng, đây không thể nghi ngờ là trận đấu đặc sắc nhất.

- Nghe nói tổ chức đại hội muốn tổ chức Băng Mộng đối với Hành Si từ lâu rồi, ngay từ đầu là muốn Băng Mộng cùng Lâm Minh đánh xong, thế nhưng mà Lâm Minh trọng thương đến bây giờ cũng không tỉnh, cho nên kéo dài tới bây giờ.

Hai trận đấu này Hành Si đấu Băng Mộng về tình về lý là đặc ở cuối cùng, bọn họ mới là người đấu áp trục, cũng là trận đấu tranh quán quân. Nhưng mà bởi vì Lâm Minh linh hồn trọng thương vẫn ngủ say, ngược lại Lâm Minh cùng Băng Mộng bắt đầu sau.

Chương 1318: Cuộc chiến áp trục

- Đợi Lâm Minh tỉnh đấu với Băng Mộng, sau đó tiến hành chiến đấu cuối cùng? Có lầm hay không ah!

Rất nhiều người nghe xong lời này đều tức giận, bọn họ họ tới đây xem là xem Băng Mộng đấu, cũng không phải tới xem Lâm Minh, Lâm Minh đánh hay không chẳng là gì với bọn họ, nói sau, là Lâm Minh bị thương, cậy mạnh bị thương, kết quả bởi vì tổn thương nên không đấu, còn trách ai được?

- Nghe nói Lâm Minh đã tiến vào kết giới thời gian rồi, bên trong một ngày là nhiều ngày của chúng ta.

- Thời gian kết giới? Không phải chứ, tiến vào thời gian kết giới có thể dễ dàng vượt qua mấy tháng, hắn vẫn chưa tỉnh? Hắn sẽ không chết chứ?

Rất nhiều người bất mãn nhưng chẳng có biện pháp nào.

Cứ như vậy đã tới ngày thứ năm.

Khoảng cách Lâm Minh tiến vào thời gian kết giới đã là một năm ba tháng.

- Đã sắp năm trăm ngày mà Lâm Minh còn chưa tỉnh?

Ở chỗ ngồi của Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn cau mày, tình hình của Lâm Minh hiển nhiên rất phức tạp, mà thời gian hắn ngủ say vượt qua Hạo Vũ Thiên Tôn dự tính.

- Thần Mộng, Lâm đã xảy ra cái gì ngoài ý muốn sao, làm cho tinh thần chi hải bị hao tổn, không tỉnh lại?

Thần mộng yên lặng trong chốc lát. Chậm rãi nói ra:

- Ta cho đệ tử xem rồi. Điều chỉnh tốc độ thời gian lên gấp một trăm năm mươi lần, mặt khác Hành Si cùng Băng Mộng phải đấu, không thể chờ lâu như vậy. Đến khi Lâm Minh tỉnh lại hắn có thể đấu với Băng Mộng.

Ý của Thần Mộng chính là khẳng định Lâm Minh nhất định sẽ tỉnh lại, Hạo Vũ Thiên Tôn đành phải lắc đầu.

Thần Mộng ra mặt tổ chức giải đấu này. Tương đương với việc Băng Mộng sẽ gia tăng kinh nghiệm trong lần đại chiến này, bây giờ chỉ còn lại mình Lâm Minh, Thần Mộng có dự cảm lần này Lâm Minh ngủ say có quan hệ tới Phong Thần đài, cũng không đơn giản như vậy.

Kể từ đó Lâm Minh sẽ là đối thủ không tệ của Băng Mộng.

Nhận được mệnh lệnh Tân Thân Tử tăng tốc độ kết giới tăng lên một trăm năm mươi lần.

Thời gian trong kết giới thời gian tăng lên rất khoa trương, pháp tắc bên trong càng không ổn định, kết giới gấp một trăm năm mươi lần đã rất khó ở trong đó thể ngộ pháp tắc ở bên ngoài, bởi vì thật sự quá hỗn loạn.

Nhưng mà Lâm Minh là đang ngủ say tiêu hoa pháp tắc mà Phong Thần Thiên tôn lưu lại, cũng không liên quan tới pháp tắc ở bên ngoài, cho nên không có bất cứ vấn đề gì.

Trong không gian mộng cảnh này, nội thế giới của Lâm Minh lúc này bành trướng như quang cầu, sắp bộc phát!

Một khi bộc phát sẽ tạo thành ảnh hưởng không tưởng tượng nổi với Lâm Minh, nếu như không thể áp xuống nội thế giới sẽ bị vỡ tan.

Lâm Minh ngưng tụ quang cầu này trong một tháng, nhưng mà hắn còn đang điều chỉnh, chờ đợi, ưu hóa năng lượng, bước này phong hiểm cực lớn, cũng không đủ nắm chắc Lâm Minh cũng không dám cầm tính mạng của mình đi mạo hiểm làm gì.

Thời điểm Lâm Minh chuyên tâm tu luyện thì Hạo Vũ Thiên Cung trên lôi đài, Hành Si cùng Băng Mộng đã chiến đấu cuối cùng

Một trận chiến này đương nhiên không thể thiếu đánh bạc. Hạo Vũ Thiên Cung cho ra tỉ lệ đặt cược là Băng Mộng thắng một bồi 1.3, Hành Si thắng một bồi 2.7.

Cho dù người đặt Băng Mộng chiếm đại đa số, nhưng nhìn tốt Hành Si cũng không ít, dù sao Hành Si làm người ít xuất hiện, hắn chiến đấu cơ bản đều có giữ lại, thắng được không quá phận, cho nên thực lực cực hạn của Hành Si là gì còn rất khó nói.

Huống chi Hành Si trước kia đánh Lâm Minh trọng thương linh hồn, đến nay hôn mê bất tỉnh, chuyện này càng làm Hành Si cao giá hơn.

Lại nói tỉ lệ của Băng Mộng thấp có chút không dám nhìn thẳng, đặt xuống một tỷ chỉ kiếm được ba trăm triệu mà thôi, không có ý gì cho nên áp Hành Si vẫn không ít.

- Băng Mộng sư muội, bần tăng hữu lễ.

Đứng tại trên lôi đài Hành Si cung kính thi lễ.

Thần sắc Băng Mộng bình tĩnh, quần áo bồng bềnh, mặc dù đối mặt Hành Si hay là trận đấu mấu chốt, Băng Mộng cũng không có cảm xúc gì chấn động cả, giống như tất cả không có thứ gì khiến nàng chấn động.

- Trận đấu bắt đầu!

Hạo Vũ Tử tuyên bố, mấy tỷ người xem thi đấu lập tức bạo phát.

Hành Si lùi ra sau mấy bước, sau lưng hắn hiện ra cái tháp màu vàng, dưới chân của hắn xuất hiện quang luân là Luân Hồi Bàn!

Từ khi bắt đầu chiến đấu Hành Si tế ra Luân Hồi Bàn, cũng nhìn ra hắn xem trọng Băng Mộng thế nào.

Với tư cách một khổ hạnh tăng, Hành Si bình thường dùng tu hành làm chủ, trời sinh tính ít xuất hiện, không thích tranh chấp, nhưng mà với tư cách tranh giành tuổi trẻ đệ nhất, hắn cũng vì mình có được đối thủ xứng tay mà hưng phấn, cái gọi là kỳ phùng địch thủ không phải ai cũng được.

Toàn thân Băng Mộng có nước hoa lưu chuyển, nàng dùng thần mộng không gian của mình.

Cho đến tận này Băng Mộng tham gia đấu võ vẫn dựa vào hai chiêu thủ thắng, một chiêu là ảo thuật, một chiêu chính là thần mộng không gian!

Đối phó kẻ yếu Băng Mộng chỉ cần nhìn đối phương thì ảo thuật giúp nàng thắng ngay lập tức.

Còn đối phó Tiểu Ma Tiên, Long Nha thì nàng phỉa dùng thần mộng không gian, có thể chiến thắng đối thủ.

- Hô --

Một đạo hàn khí bắn ra bốn phía, trên lôi đài hiện ra một tầng băng sương bao phủ.

Thân thể Băng Mộng ở trên bầu trời, hai chân nàng trần trụi, mái tóc màu xanh da trời tung bay, thần mộng không gian bao phủ cả lôi đài.

Chỉ cần bước vào không gian này tương đương bước vào trong "Mộng"của Băng Mộng, trong mộng này Băng Mộng chính là thần, tất cả phải vận chuyển theo ý chí của Băng Mộng.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Tất cả ác mộng thú dữ tợn hiện ra trong không gian, nhìn Hành Si phẫn nộ gào thét!

Hành Si chắp tay trước ngực, mặt mỉm cười, nói:

- Thần mộng không gian, quả nhiên không giống người thường, bần tăng sẽ ra tay!

Hành Si nói chuyện và Luân Hồi Bàn bay thẳng ra ngoài hiển hóa luân hồi bao phủ Băng Mộng.

Tạch tạch tạch!

Pháp luân xoay tròn thật nhanh, đường nó đi ác mộng thú bị cắt ra, đầu thân chỗ khác biệt, máu tươi tung bay!

Những ác mộng thú này tùy tiện con nào tham gia đấu võ lần này cũng có thể đứng trước hai mươi, nhưng mà trước mặt Luân Hồi Bàn của Hành Si thì giống như bị cắt cỏ vậy.

Trong nháy mắt Luân Hồi Bàn đã di động tới trước mặt Băng Mộng.

Luân Hồi Bàn tụ tập tinh thần công kích và vật lý, Hành Si rất rõ ràng, tinh thần công kích với Băng Mộng mà không có tác dụng, hắn chỉ có thể cậy vào công kích vật lý.

Mắt thấy Luân Hồi Bàn chém ngang Băng Mộng thì rất nhiều người tới xem Băng Mộng dù biết rõ thực lực Băng Mộng chân chánh còn chưa hiểu lộ ra, bọn họ nhanh chóng kinh hô, dù sao Hành Si không phải là kẻ yếu.

Ở này trong tích tắc vô số tinh quang từ Băng Mộng hội tụ trong lòng bàn tay, một tường đá phong cách cổ xưa mọc lên từ trong đất!

Lúc mới bắt đầu không thấy nhanh, nhưng mà trong nháy mắt nó đã cao tới ngàn trượng.

Trong nháy mắt Băng Mộng xuất hiện trên vách đá ngàn trượng kia.

Khủng bố to lớn, cao không thấy đỉnh tường đá, tỏa ra hồn khí mạnh mẽ, từ trên cái tường đá có cái đầu quỷ vô cùng dữ tợn, đang nhe răng cười với thế nhân.

So sánh với tường đá khủng bố này thì Luân Hồi Bàn giống như một cánh cửa mà thôi, thật sự không có ý nghĩa.

- Ầm ầm!

Luân Hồi Bàn cắt vào trong tường đá, pháp luân chuyển động đá vụn vẩy ra, phát ra tiếng nổ mạng rợn người, cuối cùng nhất bị cắt vào hơn phân nửa thì lực lượng bị tiêu hao hết và sụp đổ.

Nhìn thấy một màn này mọi người ngây người.

Đây là sức mạnh to lớn

Luân Hồi Bàn của Hành Si uy lực rõ như ban ngày, Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên đều thua dưới chiêu này! Nhưng mà bây giờ trước mặt Băng Mộng thì nó bị hóa giải.

- Băng Mộng thật đáng sợ, trong thần mộng không gian thì nàng chính là vô địch, bởi vì trong không gian này trong nháy mắt chế tạo ra pháp tắc và mọi thứ, nàng có thể chế tạo thần tường, cũng có thể chế tạo thần kiếm, thần thương, cho dù công kích hay phòng thủ vẫn mạnh tới tận cùng! Luân Hồi Bàn nếu không ai nhìn thấy uy lực thì thôi, nhưng khi nhìn thấy ai cũng phải công nhận nó khủng bố, nhưng mà với Băng Mộng thì nó vô dụng!

- Đúng rồi, thần mộng không gian quá mức nghịch thiên, đối kháng Băng Mộng trong đó phải thua không thể nghi ngờ, Hành Si có lẽ còn có rất nhiều thủ đoạn, nhưng mà thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Băng Mộng lần đầu giao thủ đã áp chế Hành Si, hơn nũa còn hiển lộ ra sự cường đại của thần mộng không gian, mà uy lực của nó khiến người ta tuyệt vọng.

Chương 1319: Mộng hồn tiên khúc

Đây cũng là hợp tình lý, không nói trước tu vi của Băng Mộng thâm hậu nhất, đơn thuần võ học phẩm cấp vô thượng cũng chỉ có Lâm Minh dùng Hồng Mông không gian là có thể so sánh được với băng mộng không gian của Băng Mộng.

Nhưng mà Hồng Mông không gian của Lâm Minh không trọn vẹn, mà Băng Mộng dùng thần mộng không gian là nguyên vẹn, kể từ đó cũng phân rõ cao thấp.

Hơn nữa Băng Mộng tuổi cũng không lớn, còn nhỏ hơn Hành Si ba tuổi, chuyện này làm cho nhiều người khó có thể tưởng tượng nàng đã có cơ duyên đặc thù gì, hoặc là thể chất đặc thù mà đi tới bước này.

Trong thần mộng không gian này bức tường ngàn trượng đã biến mất, Hành Si nhìn qua Băng Mộng, khâm phục nói:

- Thần mộng lĩnh vực quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu tăng chỉ có thể dùng toàn lực ứng phó, tâm bồ đề.

Hành Si nói chuyện thì tay niết liên hoa, trong mi tâm của hắn có xá lợi màu vàng hiện ra, cuối cùng khảm lên mi tâm của Hành Si.

Tâm bồ đề vừa xuất hiện thì khí thế của Hành Si biến hóa, thân thể của hắn chậm rãi trôi nổi lên cao, sau đầu của hắn có tám khe hở, phối hợp với một điểm màu vàng thì hắn chẳng khác gì phật tổ.

- Rầm rầm rầm oanh!

Một tòa tháp màu vàng từ trên cao giáng xuống, trấn áp bốn phía của Hành Si. Ngay cả băng mộng không gian cũng chấn động giống như bị xé rách.

Đây là Bát Bộ Phù Đồ của Hành Si.

Tám tôn thần minh từ trong tháp hiện ra, trong lúc nhất thời chung quanh Hành Si cũng hình thành một không gian lĩnh vực cường đại, đây là lĩnh vực luân hồi.

Nhưng mà dù sao luân hồi lĩnh vực còn chưa đủ, bị thần mộng lĩnh vực áp chế cực kỳ cường đại.

Người ở trong sân nhìn qua Hành Si cho dù dùng ra Bát Bộ Phù Đồ cũng kém Băng Mộng một chút. Muốn thắng, rất khó!

Hành Si đánh ra một chưởng và bảo tháp trấn áp Băng Mộng, Băng Mộng như duỗi bàn tay thon dài ra. Bát Bộ Phù Đồ nện xuống trong nháy mắt. Đỉnh đầu của Băng Mộng xuất hiện sương mù che chắn. Những ánh sáng màu lam này mở ra, một cái thần thủ màu xanh hiện ra ngoài.

- Ầm ầm!

Bát Bộ Phù Đồ nện thẳng vào thần thủ, mà thần thủ vững vàng nâng Bát Bộ Phù Đồ!

Thấy một màn này vô số người kinh hô, trong truyền thuyết thái cổ có Thiên tôn nâng tháp, một tay nâng tháp tỏa ra thần lực cái thế! Hiện tại Băng Mộng hiển hóa bàn tay khổng lồ trong thần mộng không gian chẳng khác gì Thiên tôn nâng tháp.

- Hành Si đang làm cái gì?

- Không biết!

Người trẻ tuổi tuấn kiệt ở đây không rõ, cho dù là cao thủ thế hệ trước cũng không rõ Hành Si đang làm gì, tuy thực lực của bọn họ hơn xa Hành Si nhưng mà ngộ tính và quan sát thì chưa hẳn hơn Hành Si tiểu bối này.

Hành Si liên tục điểm ngón tay và mấy ngàn đạo phù văn hiện ra, những ấn ký này chui vào trong hư không, một sát na kia bàn tay khổng lồ ngưng tụ trong hư không, hình thái của nó bắt đầu mông lung.

- Bát Bộ Phù Đồ, bát môn kim tỏa!

Hành Si hét lớn một tiếng, trong tám vị thần linh của Bát Bộ Phù Đồ thay nhau bay ra, bay về phía Băng Mộng, biến ảo thành khóa phù văn phong ấn tất cá.

Trong lúc nhất thời thần mộng không gian run lên kịch liệt, giống như muốn xé nứt tất cả, bàn tay khổng lồ xuất hiện vết rách và hư không nứt ra.

Nhìn thấy một màn này Băng Mộng dù tĩnh như hồ nước cũng phải động dung, trong mắt đẹp hiện ra thần thái kinh ngạc.

- Ngươi khám phá lĩnh vực!

Băng Mộng nói không màng danh lợi, thập phần êm tai và gương mặt mông lung, gương mặt mông lung sáng ngời hiện ra.

- Băng Mộng sư muội nói quá lời, bần tăng còn không có bản lĩnh khám phá ra, nhưng mà bần tăng cho rằng mặc dù thần mộng lĩnh vực là cảnh trong mơ của Băng Mộng sư muội, Băng Mộng sư muội chính là thần linh trong đây, nhưng cũng không thể thao túng và khống chế pháp tắc quá cường đại, nếu không cho dù Thiên tôn cũng phải thua chứ nói gì tới bần tăng.

- Cho nên tiểu tăng trải qua cẩn thận quan sát, phát hiện ác mộng thú cũng tốt, suy nghĩ của tiên tử cũng được, thần tường cũng xong, bàn tay khổng lồ hay thế cũng vậy, kỳ thật cũng lăng không chế tạo ra... Mà dựa vào năng lượng đặc thù của băng mộng không gian trợ giúp, gọi nó là băng mông năng lượng sao? Phàm đồ vật có uy lực vượt qua tương tượng đều không thể chế tạo.

- Bần tăng lợi dụng Bát Bộ Phù Đồ bức bách tiên tư hội tụ chín thành băng mộng năng lượng vào một chỗ, rồi sau đó dùng bát môn kim tỏa chỉ cần phong ấn năng lượng trong thần mộng không gian, như vậy băng mộng không gian cũng mất đi ý nghĩa.

Hành Si không nóng không vội, mà phần đông người xem đều vô cùng rõ ràng, chỉ giao thủ mấy chiêu thì Hành Si nhìn ra nhược điểm của băng mộng không gian, hắn vừa nhìn qua Bát Bộ Phù Đồ chứ không nhìn Băng Mộng, hắn đã sớm dự liệu được năng lực công kích này quá mạnh mẽ, mục đích của hắn là hội tụ băng mộng năng lượng và dùng bát môn kim tỏa phong ấn.

Kể từ đó Băng Mộng cắt bỏ cánh chim và uy lực tăng lên nhiều.

Nói ra quá đơn giản, nhưng nếu như không phải người cường đại như Hành Si có thủ đoạn và phong ấn chi lực, cho dù biết rõ cách phá giải băng mộng không gian cũng không cách nào làm được.

Mọi người đều sợ hãi thán phục Hành Si nhạy cảm với chiến đấu, năng lực như thế là do hắn khắc khổ mà tạo được.

- Thì ra là thế, Hành Si sư huynh nhãn lực hơn người, Băng Mộng bội phục, nhưng mà thần mộng không gian cũng không dừng lại chút nào...

Băng Mộng đang nói chuyện, dưới chân của nàng xuất hiện đóa sen, cùng lúc đó từ trong tu di giới có đồ vật như cầm bay ra.

Cái cầm này sáng óng ánh như mực, băng điêu tinh khiết mài thành, trên đàn tổng cộng mười tám dây đàn mang theo hoa văn thần nữ.

Đây hiển nhiên là pháp khí của Băng Mộng, trước đó Băng Mộng chỉ dùng vũ khí hoa sen, nhưng lại chưa bao giờ phát hiện cổ cầm này.

Đàn cổ ngang dọc, Băng Mộng xếp bằng trên liên hoa, bàn tay trắng nõn thon dài điểm lên dây đàn.

Trong lúc nhất thời giống như tri âm tri kỷ, tiếng đàn Cửu Thiên thần khúc lưu chuyển như sấm khiến người ta say mê.

- Khúc này tên là Mộng Hồn Tiên Khúc, nếu như ta tấu xong một khúc này Hành Si sư huynh chỉ sợ không có khả năng thắng lợi, trừ phi ngươi có thể kết thúc cầm khúc của ta.

Băng Mộng cũng nhìn qua một ít người, nàng tấu một khúc này, Hành Si thua không nghi ngờ, như vậy tự nhiên có nắm chắc mười phần.

Hành Si cười nói:

- Băng Mộng sư muội cầm kỹ đúng là kinh diễm, bần tăng ngược lại là rất muốn thưởng thức cho xong, nhưng mà xác thực như Băng Mộng sư muội nói, nếu như sư muộn chấm dứt diễn tấu bần tăng phải thua không thể nghi ngờ, cho nên chỉ có thể ra tay trước khi tiếng đàn chấm dứt.

Hành Si lần nữa triệu hồi Luân Hồi Bàn, mi tâm kim quang đại phóng, lúc này đây Luân Hồi Bàn có đườn kính chừng ngàn trượng, một phương Luân Hồi Bàn che đậy trời xanh.

- Lục đạo trầm luân!

Hành Si tay niết hoa sen, mi tâm có xá lợi của phật tổ khảm lên Luân Hồi Bàn, một khắc này sáu đạo thân ảnh trong Luân Hồi Bàn hiện ra.

Sáu đạo thân ảnh này không giống nhau.

Sáu đạo thân ảnh này là địa ngục đạo, quỷ đói đạo, súc vật đạo, tu la đạo, nhân gian đạo, thiên đạo.

Sáu thân ảnh xuất hiện có công năng khác nhau nện vào Băng Mộng, thần sắc Băng Mộng bình tĩnh, tay phật đàn cổ, mười ngón tay đàn linh động, phát ra đủ loại âm thanh mỹ diệu vô cùng, những âm thanh này hiện ra bên người Băng Mộng và huyễn hóa ra nhiều tranh vẽ.

Đây là rừng cây um tùm tươi tốt, tuyết sơn mờ ảo, băng tuyết sơ dung, nước suối róc rách, tiếng nước leng keng, lúc này đã vào đêm và trăng nhô lên cao, ánh mắt trong trẻo và bỏ ra tất cả, tất cả như cát trắng nằm trên đất.

Cảnh đẹp như thế làm cho người ta như si mê như say sưa, đúng là không cách nào tưởng tượng, bộ dạng cảnh đẹp này có thể giết người.

- Đây chính là tiên khúc tịnh thổ.

Dưới đài có người kinh hô, trong phàm nhân có đàn kỹ cực cao, có thể bằng vào tiếng đàn kể lại câu truyện đáng quý, hoặc là một phen miêu tả cảnh đẹp, thậm chí cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ diệu.

Mà ở võ học giới, tu vị tinh thâm nhạc công, tắc thì thực có được đem khúc đàn trong chỗ miêu tả cảnh đẹp chính thức hiện ra huyễn hóa ra đến năng lực!

Không còn dựa vào tưởng tượng của người nghe mà bày tỏ. Dùng tiếng đàn đan vào thành một phương lĩnh vực và hóa thành tiên cảnh.

- Không có đơn giản như vậy... Đây không chỉ là tịnh thổ, mà là băng mộng không gian của Băng Mộng, mà tiên khúc này vừa ra hình thành một loại lĩnh vực hoàn toàn mới, uy lực càng vượt qua băng mộng không gian! Là một loại lĩnh vực đáng sợ! Hiện tại Băng Mộng không phải dùng tiếng đàn, mà là đạo âm.

Mà tiên khúc tịnh thổ cũng hóa thành ảo cảnh thực chất.

Cả hai hỗ trợ lẫn nhau, một khi kết hợp uy lực khó có thể tưởng tượng.

Chương 1320: Tu thành đại pháp

Băng Mộng có thiên phú không thể tưởng tượng nổi, mấy tỷ người xem nhìn qua Băng Mộng rốt cuộc vì sao lợi hại như vậy, nếu như là thiên tài bình thường dù sinh ra Thần Mộng Thiên Cung, có Thần Mộng Thiên Tôn tự mình chỉ điểm, cũng không thể phát triển tới tình trạng này.

Băng Mộng quá mức thần bí, nàng phát triển người ta không quá rõ ràng.

Ở trong tiên khúc của Băng Mộng người ta lâm vào trong mờ ảo không rõ ràng, rõ ràng nàng trước mặt giống như đừng bên ngoài dòng sông thời gian, căn bản không cách nào chạm tới.

Hư ảnh lục đạo của Hành Si nhảy vào tiên khúc tịnh thổ, nước suối huy sái, địa ngục đạo, quỷ đói đạo, súc vật đạo ba đại thân ảnh tà ác hiện ra, vậy mà trực tiếp bị nước suối này tinh lục, thân thể tiêu tán, hóa thành vô hình, mà hư ảnh tu la đạo vừa chính vừa tà cũng hoàn toàn ngốc trệ, hung quang trong mắt ma diệt hung quan.

Chỉ có hai thân ảnh nhân gian đạo và thiên đạo là tồn tại, mà khúc âm của Băng Mộng vốn chỉ là khúc âm bình thường, hiện tại biến thành âm sát phạt, trong lúc nhất thời như vạn mã bôn đằng, thiên băng địa liệt!

Sát cơ đáng sợ tràn ngập trong khúc âm, như sói điên mạnh mẽ!

Trong tíc tắc tiến vào trong tiên âm,hư ảnh nhân gian đạo của Hành Si vỡ vụn ra giống như thủy tinh, nó bị sát cơ trong đó chấn vỡ!

Về phần hư ảnh thiên đạo thực lực rõ ràng cường đại hơn nhiều, nó bị bao phủ trong sát cơ cường đại vẫn phóng thẳng về Băng Mộng.

Thần sắc Băng Mộng lạnh lùng, hư ảnh thiên đạo vọt tới trước mặt và tay phải của nàng vòng qua dây đàn, mười tám dây đàn bắn ra, chỉ nghe "Phốc phốc phốc!" Âm thanh hư ảnh thiên đạo bị mười tám dây đàn bao phủ, nó phát ra tiếng gào thét thống khổ, cuối cùng nổ tung và tiêu tán mất!

Đến tận đây hư ảnh lục đạo toàn bộ bị Băng Mộng đánh tan!.

Làm xong tất cả, thần sắc Băng Mộng bình tĩnh nhưng nàng vẫn khảy đàn như trước. Toàn bô tinh lực của nàng đặt vào trong tiếng đàn, tất cả chung quanh không quan hệ tới nàng.

Mộng Hồn Tiên Khúc đã tấu hết hai phần ba, còn một phần ba nữa nhưng Băng Mộng đã dừng lại.

Băng Mộng đã từng nói qua chỉ cần nàng tấu hết Mộng Hồn Tiên Khúc, Hành Si thua không nghi ngờ, rất nhiều người xem đều muốn biết Mộng Hồn Tiên Khúc tấu xong sẽ xảy ra chuyện gì.

- Hành Si còn có cái gì có thể đánh nhau với Mộng Hồn Tiên Khúc sao?

Rất nhiều người nhìn qua Hành Si, chờ xem hắn còn tuyệt chiêu cuối cùng hay không!

Bên ngoài trăm trượng, sắc mặt Hành Si hơi tái nhợt, tâm bồ đề dưới tình huống bình thường, lục đạo trầm luân và áp chế tất cả.

Mắt thấy Băng Mộng sắp hoàn thành Mộng Hồn Tiên Khúc thì Hành Si bất đắc dĩ cười cười, nói ra:

- Ta nhận thua.

Ba chữ này không lớn nhưng vang vọng toàn trường.

Tuy người xem nghi ngờ kết quả này, nhưng mà chân chính nghe Hành Si nói ra vẫn còn có chút thất vọng, không thể lắng nghe nguyên vẹn Mộng Hồn Tiên Khúc, cũng không thể nhìn quyết đấu cuối cùng nên thất lạc.

- Băng Mộng thật đáng sợ, Hành Si không thể kiên trì cho tới khi

Băng Mộng tấu xong Mộng Hồn Tiên Khúc.

- Thực lực của Băng Mộng đúng là vượt qua cùng thế hệ quá nhiều, thật không biết nàng tu luyện như thế nào, nghe nói nàng cũng chỉ ba mươi lăm tuổi mà thôi.

Ba mươi lăm tuổi đối với Thiên tôn cả trăm triệu năm tuổi thọ thì chẳng là gì, tương đương tuổi của trẻ sơ sinh chưa đủ nửa canh giờ của phàm nhân. Như thế tiền đồ bất khả hạn lượng!

Quân Bích Nguyệt nhìn qua Băng Mộng và im lặng, trước kia hắn chiến một trận với Băng Mộng nhưng chênh lệch quá lớn.

Đúng lúc này trong đầu Quân Bích Nguyệt vang lên âm thanh già nua.

- Bích Nguyệt, Băng Mộng cũng không phải phàm nhân, một đời tuổi trẻ sợ không ai thắng được nàng, ngươi không cần nghĩ nhiều, ngược lại là mau chóng đuổi kịp Lâm Minh, Hành Si là chính đồ, hai người này ngươi còn có thể vượt qua, về phần Tiểu Ma Tiên thì ngươi khó mà vượt qua nàng, nàng cũng là người được vận mệnh chiếu cố, thiên phú rất cao! Cao đến mức không tưởng tượng nổi, là người một tay che trời.

- Kể cả Long Nha ngươi cũng không thể khinh thị, hắn bại bởi ngươi đó là bởi vì Tam Sinh Đồng của hắn vừa lĩnh ngộ không lâu, chỉ có thể mở trạng thái vạn pháp hư không, nếu như cho hắn thời gian thì hắn có thể vượt qua ngươi.

Nghe lão giả nói thì nàng hiển nhiên hiểu rất nhiều, tình huống của Tam Sinh Đồng cũng hiêu rõ ràng.

- Ta biết rõ, kiếm lão.

Quân Bích Nguyệt im lặng gật đầu, đây chính là khí linh đang nới.

Đến tận đây chiến đấu đã chấm dứt, còn không có đánh trận đấu cũng chỉ còn lại một hồi, chính là Băng Mộng cùng Lâm Minh quyết đấu với nhau.

Nhưng mà đại đa số người xem không quan tâm, dù sao mọi người thấy đây chỉ là vẽ rắn thêm châ mà thôi, huống chi Lâm Minh còn chưa tỉnh lại.

Đương nhiên cũng có nhiều người đánh thêm một trận, những người này hơn phân nửa là người hâm mộ Băng Mộng cuồng nhiệt, bọn họ nguyện ý xem toàn bộ trận đấu của Băng Mộng, cho dù Lâm Minh hay ai cũng không là gì.

Băng Mộng chiến thắng Hành Si thì uy vọng của nàng tăng cao cực điểm.

Nàng thần bí, nàng thánh khiết, xinh đẹp, còn có thực lực cường đại, tất cả những điểm này khiến nhiều người điên cuồng.

Đương nhiên đệ tử trẻ tuổi dù xuất thân thế nào, cũng âm thầm nhìn qua Băng Mộng, không ai có tưởng tượng mình sẽ có được Băng Mộng, đối với mọi người mà nói Băng Mộng chính là nữ thần không thể xâm phạm, bọn họ biết rõ cho dù mình mạnh hơn gấp mười lần, gia thế lớn hơn gấp mười lần cũng không có khả năng xứng đôi Băng Mộng, chênh lệch quá xa.

- Băng Mộng tỷ tỷ, ngươi không thấy được bên ngoài đều điên lên nha!

Trong phòng nghỉ của Hạo Vũ Thiên Cung Tiểu Ma Tiên khoa trương một câu, nàng biết đấu võ đã chấm dứt, nhưng mà mọi người còn không có rời đi, nhất là những người hâm mộ Băng Mộng càng tụ tập cùng một chỗ, đã nghĩ ngợi làm thế nào nhìn thấy Băng Mộng.

Băng Mộng chỉ nhẹ nhàng cười cười, đối với chuyện có nhiều người hâm mộ truy phủng nhiều như thế nàng không có cảm giác nào. Nàng đột nhiên hỏi Tiểu Ma Tiên:

- Muội muội, Lâm Minh như thế nào rồi?

- Lâm Minh?

Tiểu Ma Tiên có chút kinh ngạc, nàng không biết vì sao Băng Mộng đột nhiên quan tâm tới Lâm Minh.

- Ta không rõ lắm nha, hắn dường như bị thương thật nặng, vẫn còn trong kết giới thời gian không có tỉnh lại, tỷ tỷ, ngươi quan tâm người khác sao?

- Không có gì.

Băng Mộng nhàn nhạt lắc đầu, chuyện nàng hỏi tới Lâm Minh bởi vì Thần Mộng đã nói qua, lần này nàng còn phải chiến đấu với Lâm Minh.

Lúc này trong kết giới thời gian Lâm Minh tu luyện đạt tới giai đoạn sau cùng, hắn đã ở chỗ này năm trăm ngày, cũng chính là một năm rưỡi.

Trước khi Lâm Minh tiến vào trong kết giới thời gian là ba mươi hai tuổi, hiện tại một năm rưỡi qua đi hắn đã ba mươi ba rồi.

Không biết trong tối tăm có phải có trùng hợp hay không, ba mươi ba tuổi càng phù hợp với con số tam thập tam thiên.

Một tuổi một trọng thiên!

- Bắt đầu đi...

Lâm Minh hít sâu một hơi, đến bây giờ không biết hắn đã làm ra chuẩn bị tới tận cùng, còn kém một lần đánh cược cuối cùng mà thôi.

Trong đầu Phong Thần Đại Pháp đã suy diễn toàn bộ nội dung cả rồi, năng lượng toàn thân đều dựa vào Phong Thần Đại Pháp vận chuyển, chân nguyên và thế giới chi lực của hắn đang dồn vào trong quang cầu.

- Tà Thần Thụ!

Hô -- Hư ảnh Tà Thần Thụ hiện ra trong nội thế giới của Lâm Minh, lôi đình chi lực cùng hỏa diễm chi lực đang chớp động dưới tán cây!

- Lôi chi thiên kiếp, hỏa chi thiên kiếp!

Lâm Minh thình lình vùi hai thiên kiếp này vào trong năng lượng quang cầu.

Lôi hỏa chi lực trong ngũ hành là táo bạo nhất, huống chi là lôi chi thiên kiếp và hỏa chi thiên khiếp.

Vốn năng lượng quang cầu đã không ổn định, ẩn chứa rất nhiều năng lượng, bạo tạc nổ tung thì không khống chế tốt, sẽ nứt vỡ nội thế giới của Lâm Minh, kết cục có thể nghĩ.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh còn chưa đủ khiến năng lượng này nổ tung, hắn càng muốn gia nhập song lôi kiếp vào trong đó.

Uy lực nổ tung như thế không hề nghi ngờ sẽ càng cuồng mãnh, nhưng mà Lâm Minh tận mắt nhìn thấy hỗn độn hình thành thì càng biết rõ năng lượng hắn ẩn chứa càng nhiều, vật chất càng nhiều, nổ tung càng mạnh mẽ, sau khi nổ tung lực hút sinh ra càng khủng bố.

Một hỗn độn có thể thôn phệ một mặt trời.

Lôi hỏa chi lực bị năng lượng quang cầu hấp thu, cả năng lượng quang cầu trở nên không ổn định, giống như mất đi khống chế tùy thời nổ tung lên.

- Còn chưa đủ!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, cơ bắp toàn thân căng cứng và mồ hôi chảy ròng.

Thời điểm này bất luận sai lầm nhỏ nhất nào cũng khiến hắn vạn kiếp bất phục.

Phong Thần Đại Pháp với tư cách Phong Thần Thiên tôn sáng tạo ra sao có thể là trò đùa, dùng thiên phú của Lâm Minh muốn luyện thành cũng khó khăn, những người khác tu luyện căn bản đồng đẳng với tự sát.

Năng lượng càng ngày càng hung mãnh, năng lượng quang cầu càng ngày càng không khống chế được.

- Tam nguyên tụ đỉnh!

Lâm Minh mang cương nguyên và thần nguyên đưa vào trong nội thế giới, ba loại năng lượng hợp nhất muỗn cưỡng trung hòa năng lượng bạo loạn, hình thành một cân đối vi diệu, đây đã là hắn vượt qua cửa ải sau cùng, nếu duy trì được mấy hô hấp với Lâm Minh mà nói đã đủ rồi.

Hắn hít sâu một hơi, hai mắt của hắn sáng ngời trong bóng tối.

- Nở rộ đi bông hoa xinh đẹp!

Chương 1321: Tu thành đại pháp

Thời điểm Lâm Minh lầm bầm lầu bầu nói ra những lời này hắn triệt để buông ra! Hắn không còn khống chế năng lượng quang cầu cho nên tùy ý cho năng lượng của nó nổ tung.

Trong lúc nhất thời bóng tối trong nội thế giới của Lâm Minh tỏa ra hào quang chói mắt, giống như vô số thần kiếm xé rách tất cả.

- Rầm rầm rầm oanh!

Năng lượng khủng bố tỏa ra như thủy triều, trực tiếp xông tới biên giới nội thế giới của Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời nội thế giới của Lâm Minh thừa nhận trùng kích không thể tưởng tượng nổi, rách tung tóe.

- Tạch tạch tạch Tạch...

Đại lượng mảnh vỡ không gian xé nứt nội thế giới của Lâm Minh, bị cổ man lực này xé rách, mở rộng ra, đau đớn không cách nào hình dung truyền tới, trong nháy mắt đó Lâm Minh cảm giác hắn giống như chết đi!

Loại biến hóa này trực tiếp nhắm vào bản thể của Lâm Minh, đột nhiên bản thể của hắn sinh ra chấn động và phun ra một ngụm máu tươi.

- Ầm ầm!

Giường đá dưới thân của Lâm Minh bị lực lượng không tưởng tượng nổi chấn sụp đổ.

Bốn thiếu nữ thỏ ngọc đang chiếu cố Lâm Minh trong kết giới thời gian nhìn thấy một màn này thì giật mình.

Mắt thấy sắc mặt của Lâm Minh tái nhợt, thân thể run rẩy, miệng, lỗ mũi đều có máu tràn ra thì các nàng hoảng sợ.

Vốn Lâm Minh trọng thương ngủ say một năm rưỡi, hiện tại đột nhiên bị như vậy thì ai cũng nghĩ hắn đi đời nhà ma.

Tình huống của Lâm Minh càng ngày càng kém, sắc mặt của hắn đã biến thành đỏ tím, ngay cả lỗ tai và con mắt cũng chảy máu.

Bốn thiếu nữ thỏ ngọc hoảng sợ tới cực điểm.

- Nhanh, nhanh báo cáo cho Tân Thân Tử tiền bối Lâm Minh nhanh không được!

Một thiếu nữ nói xong vội vội vàng vàng dùng Truyền Âm Phù, thiếu nữ thỏ ngọc nhất tộc này tâm địa thiện lương, hiện tại chung sớm chiều với Lâm Minh một năm rưỡi, Lâm Minh đột nhiên phát sinh biến cố thì các nàng đầy lo lắng.

Truyền Âm Phù sáng lên và tắt, thân thể Lâm Minh đột nhiên run lên và áo của hắ bởi vì không chịu nổi trùng kích cho nên trực tiếp vỡ ra! Đây chính là áo cà sa thánh khí, nhưng mà dưới trùng kích này lại không chịu nổi.

Tân Thân Tử nhận được tin tức thì trong lòng cả kinh, quyết đoán báo cáo nhanh cho Hạo Vũ Thiên Tôn, đồng thời chạy thẳng tới kết giới, Lâm Minh thân phận đặc thù, một khi xuất hiện sai lầm gì chính là tổn thất lớn.

Lúc này ở trong Hạo Vũ Thiên Cung, trước mặt Hạo Vũ Thiên Tôn là Truyền Âm Phù sáng ngời.

- Ân? Lâm Minh trọng thương thổ huyết, tánh mạng đã đi tới cuối cùng?

Hạo Vũ Thiên Tôn vốn đang cho rằng Lâm Minh đã sắp tỉnh, không nghĩ tới nhận được tin tức này.

- Thần Mộng.

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn qua Thần Mộng, Thần Mộng nhíu mày nói ra.

- Chúng ta đi xem một chút đi.

- Cũng chỉ có thể như thế.

Hạo Vũ Thiên Tôn gật gật đầu, tình huống của Lâm Minh vô cùng phức tạp, hắn cũng khó nhìn trên người Lâm Minh xảy ra cái gì.

Hai đại Thiên Tôn thân hình khẽ động, sau một khắc bọn họ đã nhảy ra khỏi kết giới thời gian, chỉ thấy toàn thân Lâm Minh xanh xao, thất khiếu chảy máu và giường đá hắn nằm cũng đổ nát.

- Tham kiến sư tôn! Tham kiến Thần Mộng tiền bối!

Tân Thân Tử hành lễ với Hạo Vũ Thiên Tôn cùng Thần Mộng Thiên Tôn, bốn thỏ ngọc nghe được Tân Thân Tử xưng hô thì kêu lên sợ hãi, các nàng làm thế nào cũng không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện hai người lại chính là Thiên tôn.

Hai đại Thiên Tôn lại đi nhìn Lâm Minh, hơn nữa là dắt tay nhau tới?

Các nàng cuống quít quỳ rạp trên đất, đi lên hành lễ, Thiên tôn chênh lệch vớiToàn Đan và Thần Hải giống như đế vương và bình dân, hành đại lễ là hợp lý.

- Xảy ra chuyện gì?

Hạo Vũ Thiên Tôn nhíu mày nhìn qua Tân Thân Tử.

Tân Thân Tử nói:

- Đệ tử vừa mới dò xét qua, nội thế giới của Lâm Minh đột nhiên sinh ra hỗn loạn, ẩn ẩn có xu thế sụp đổ, nhưng mà đệ tử vô năng không biết đã xảy ra biến cố gì, tuy đệ tử cưỡng ép đình chỉ loại biến hóa này, nhưng mà làm vậy cảm thấy không ổn, chỉ chờ kết giới thời gian bao phủ Lâm Minh, làm cho nội thế giới của hắn biến hóa chậm lại và đợi sư tôn hàng lâm.

Thời gian kết giới có thể gia tốc thì tự nhiên cũng có thể giảm tốc, Hạo Vũ Thiên Tôn chính là muốn dò xét, đột nhiên Thần Mộng Thiên Tôn điểm nhẹ ngón tay, trực mở thời gian kết giới mf Tân Thân Tử bố trí xuống.

- Thần Mộng?

Hạo Vũ Thiên Tôn có chút kinh ngạc, nhưng mà Thần Mộng làm vậy là có lý do của nàng.

Thần Mộng Thiên Tôn khẽ lắc đầu, nói ra:

- Không cần bối rối, có lẽ không có việc gì...

- Ân?

Hạo Vũ Thiên Tôn nao nao, chợt dùng cảm giác dò xét nội thế giới của Lâm Minh và cảm thấy nội thế giới này đang sinh ra biến hóa không biết.

Trong nội thế giới này bắt đầu trở nên thâm bất khả trắc, thậm chí ẩn ẩn có cảm giác thu nạp hắn.

Tuy loại cảm giác này đối với Hạo Vũ Thiên Tôn thật sự mà nói rất yếu, chỉ cần tâm niệm khẽ động là thế thoát ra được, nhưng mà thần niệm Hạo Vũ Thiên Tôn quá mạnh mẽ, nếu như võ giả tu vi thấp thì nói không chừng sẽ bị vòng xoáy này hấp thu đấy..

- Nội thế giới này...

Trong lòng Hạo Vũ Thiên Tôn cả kinh, rất nhiều võ giả thể chất, huyết mạch đều đặc thù, ví dụ như Tiểu Ma Tiên có phượng hoàng chân thể, ví dụ như Hành Si là phật tổ chuyển thế.

Mà nhiều khi linh hồn, nội thế giới cũng xuất hiện dị thường, biến dị linh hồn, biến phổ thể! Biến dị nội thế giới với thiên tài mà nói quá hiếm, Hạo Vũ Thiên Tôn hoài nghi Lâm Minh chính là loại này.

- Biến dị nội thế giới sao?

Trong đầu Hạo Vũ Thiên Tôn hiện ra suy nghĩ này, quả thật như thế thì Lâm Minh này quá mức nghịch thiên rồi, thiên phú bực này, hơn nữa biến dị nội thế giới thì thiên tài nào còn sống được?

Lúc này trong mộng cảnh, Lâm Minh vẫn ngồi trong không gian hư vô bát ngát như trước, sắc mặt của hắn tái nhợt nhưng mà khí tức đã bình thường lại.

Phong bạo sinh ra trong nội thế giới của hắn đã biến trong đó bừa bộn, trừ hư ảnh Tà Thần thụ ra, còn lại sông núi, nước chảy, hồ nước toàn bộ bị phá hủy!

Nhưng mà trong phế tích này có quang điểm sáng ngời, ánh sáng đi qua thì sinh ra biến hóa kỳ dị, ánh sáng đi qua đâu thì nơi đó vặn vẹo, nếu như không phải võ giả tinh thông không gian pháp tắc thì vĩnh viễn không thấy điểm này, bởi vì nó vặn vẹo giấu trong ánh sáng nên không thấy được.

Điểm ấy chính là hạt giống mà Lâm Minh tu luyện Phong Thiên Đại Pháp!

Hỗn động chính là tinh thể đáng sợ nhất trong vũ trụ, cơ hồ không gì phá được hỗn độn, một khỏa hỗn động rơi vào trong mặt trời cực lớn cắn nuốt mặt trời này sạch sẽ, cuối cùng sinh ra lực nổ tung không chịu nổi.

Lâm Minh dùng chân nguyên mô phỏng hằng tinh, cuối cùng nhất ngưng tụ mà thành hỗn động, tuy còn chưa đạt tới trình độ này, nhưng mà khi tu vị Lâm Minh tăng lên, nó có thể chậm rãi phát triển, trong đó ẩn chứa tổng năng lượng càng ngày càng mạnh, hấp lực càng ngày càng khủng bố, thẳng đến khi hút thời gian và không gian vào trong, diễn biến thành không gian đứt gãy và điểm chung kết mới dừng.

Trong tíc tức Lâm Minh ngưng tụ hạt giống hỗn độn, hắn đã mở ra cánh cổng thần bí.

Từ trong cánh cổng có khí tức đại đạo dồi dào ập vào mặt.

Khí tức đại đạo này khác với thiên tài bình thường độ cửu vẫn được pháp tắc Thiên Đạo thừa nhận và tẩy lễ, phải nói hoàn toàn không thể so sánh, cổ khí tức này ẩn chứa ý cảnh tam thập tam thiên, cơ hồ đứng vào hàng pháp tắc chí cao.

Đại đạo mênh mong đột nhiên rót vào trong nội thế giới của Lâm Minh, năng lượng trong nội thế giới đã tiêu hao sạch lại sinh ra lần nữa.

Năng lượng cầu nổ tung sinh ra lực lượng quá khủng bố, cho dù căn cơ của Lâm Minh không có vững chắc, nhưng mà biên giới nội thế giới vẫn xuất hiện không ít nơi vỡ vụn.

Hiện tại những tổn thương này đang được chữa trị lại.

Toái Liệt Nham thạch dung nhập đại địa, sông núi sinh ra, thế giới chi lực vô cùng nồng đậm ngưng kết thành khí vân trên bầu trời, bởi vì tầng mây thực sự quá nặng nề.

Những nguyên khí này nhanh chóng lấp đầy dòng sông khô cạn, hình thành một dòng suối tưới tắm mặt đất.

Thổ địa có dòng suối cahyr ra cỏ cây nẩy mầm, linh hoa tranh sắc.

Một khắc này thực lực của Lâm Minh liên tục tăng len, đạt tới độ cao chưa từng có.

Hô --

Sau đó đạo khí tức to lớn từ trong người Lâm Minh phát ra, giống như thủy ngân nặng nề và lưu chuyển tùy ý.

Cảm nhận được đạo chính khí hạo nhiên này, trong lòng Hạo Vũ Thiên Tôn cả kinh, đây rõ ràng là khí tức của tam thập tam thiên đại đạo, năm đó Hạo Vũ Thiên Tôn đạt được thượng cổ tàn hồn khí linh Phong Thần đài này cho nên hắn cảm giác được khí tức này.

Hai Thiên tôn và Tân Thân Tử bị khí tức này bao phủ nhưng không có phản ứng gì, bọn họ nhiều nhất bị khí tức mênh mông mạnh mẽ này làm sợ hãi thán phục mà thôi, mà bốn thiếu nữ thỏ ngọc sau lưng ba người đang quỳ xuống, sau khi được đạo khí tức này tẩy lễ có cảm giác tinh thần hoảng hốt, thoát thai hoán cốt.

Trong mấy hô hắp ngắn ngủi các nàng được ích lợi không nhỏ, thậm chí ẩn ân có dấu hiệu đột phá cảnh giới.

- Cái này... Đây là...

Mấy thiếu nữ khuôn mặt đỏ bừng, cơ duyên như thế đột phá cảnh giới không thành vấn đề, mà là pháp tắc trong cơ thể các nàng không ngừng tăng lên, thành tựu võ đạo của các nàng ngày sau sẽ được năng cao một bước.

Đương nhiên các nàng kích động rồi, nếu không phải có hai Thiên tôn ở đây, các nàng sẽ kích động nhảy dựng lên..

Tân Thân Tử hiểu ý cười cười, nói ra:

- Vất vả năm trăm ngày của các ngươi đã được hồi báo, xem như nhân quả trong tối tăm.

Tân Thân Tử không biết trên người Lâm Minh đã xảy ra cái gì, không hề nghi ngờ hắn đạt được một hồi cơ duyên lớn lao, thực lực đột nhiên tăng mạnh!

Phần cơ duyên này rất kinh người, nhưng mà sau khi Lâm Minh đột phá tỏa ra khí tức giúp bốn thiếu nữ thỏ ngọc được ích lợi không nhỏ, thực lực tăng thêm mãnh liệt có thể thấy rõ ràng.

Tân Thân Tử nhìn qua Hạo Vũ Thiên Tôn, mà Hạo Vũ Thiên Tôn lại nhìn qua Thần Mộng, hắn muốn biết trên người Lâm Minh rốt cuộc xảy ra cái gì.

- Nguyên nhân là Phong Thần đài sao?

Trong lòng Hạo Vũ Thiên Tôn sinh ra nhiều phỏng đoán, hắn đã lấy mảnh vỡ cổ Phong Thần đài luyện chế ra phỏng chế phẩm Phong Thần đài, trong đó cũng ẩn chứa thần vận của tam thập tam thiên.

Hiện tại xem ra Lâm Minh sau khi leo lên Phong Thần đài cảm ngộ, thẳng cho tới hôm nay mới bắt đầu tiêu hóa, chuyến biến thành thực lực chân chính của mình.

Chương 1322: Thức tỉnh và xuất quan

Thần Mộng Thiên Tôn nhẹ nhàng gật đầu, nói ra:

- Lâm Minh leo lên Phong Thần đài đến ba mươi ba tầng, thừa nhận ý cảnh tam thập tam thiên Phong Thần đài tẩy lễ, ý cảnh này tẩy lễ có ảnh hưởng tới hắn thật lớn, trước đó bởi vì thời gian quá ngắn, ảnh hưởng của tam thập tam thiên vẫn ẩn, theo thời gian qua đi phần thời gian này vẫn rõ ràng.

Hạo Vũ Thiên Tôn nghe được Thần Mộng khẳng định, lắc đầu, thở dài một hơi nói:

- Đây là số mệnh cho phép, so với Lâm Minh thì bản tôn xa xa không bằng, bản tôn chỉ có vận khí, không có số mệnh, kết quả không công làm mai mối cho vãn bối như Lâm Minh này...

Nhắc tới ý cảnh tam thập tam thiên, Hạo Vũ Thiên Tôn cảm khái, chính thức ngay từ đầu đạt được mảnh vỡ thượng cổ phong thần đài, muốn nói vận khí Hạo Vũ Thiên Tôn tuyệt không kém.

Nhưng mà Hạo Vũ Thiên Tôn tìm hiểu mảnh vỡ Phong Thần đài nhiều năm qua, tuy cũng đạt tới cánh cửa của ý cảnh tam thập tam thiên, nhưng mà hắn không thể chuyển hóa thành thực lực của mình, mà mảnh vỡ Phong Thần đài hắn cũng xem là căn cơ luyện chế thành một kiện Thiên tôn Linh Bảo.

Thu hoạch của hắn so với Lâm Minh hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.

Đi vào bảo sơn mà tay không quay về, đây cũng không phải là vận khí không được, mà là số mệnh không được.

Vận khí chỉ là một bộ phận của số mệnh, thiên phú, nghị lực, ngộ tính, tâm trí còn không trọng yếu bằng số mệnh.

Vận khí chỉ cung cấp cơ hội cho ngươi, có thể nắm chắc cơ hội hay không thì khó nói.

Thần Mộng Thiên Tôn chậm rãi nói ra:

- Lâm Minh xác thực số mệnh kinh người, nếu là thời đại trước thì Lâm Minh phát triển chắc chắn là nhân vật lãnh tụ trong Thiên tôn, mà bây giờ trong đại thế Lâm Minh thậm chí có cơ hội vượt qua Thiên tôn, thành tựu Chân Thần!

- Chân Thần!? Quá mức rồi!

Hạo Vũ Thiên Tôn nghe thế thì phản ứng to lớn, tuy hắn cũng biết Lâm Minh thiên phú nghịch thiên, nhưng mà cảnh giới Chân Thần trong truyền thuyết ngay cả nhân vật như Tiểu Ma Tiên thì Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không thấy tương lai nàng có khả năng đạt tới Chân Thần.

Dù Thần Mộng Thiên Tôn dùng lời lẽ kinh người, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng không thể tiếp nhận, Chân Thần dễ thành như vậy?

- Từ xưa đến nay bao nhiêu Thiên tôn cũng không có nhìn thấy ai thành tựu Chân Thần, ngay cả Thần Mộng ngươi các phương diện đều đạt tới tận cùng cũng không phải chẳng bước qua một bước này sao? Ngươi khen ngợi Lâm Minh đúng là quá cao rồi, thiên tài như Lâm Minh ta không tin trong một tỷ năm trong thần vực và hạ giới chưa từng sinh ra đâu, nói không xa, chỉ Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng có ai là kém sao?

- Đừng nói một tỷ năm, cho dù ba tỷ năm cũng chưa từng có đại năng Chân Thần ra đời, tối đa chỉ nghe qua một ít truyền thuyết, nhưng mà những truyền thuyết này là nói ngoa, không thể tin được.

Hạo Vũ Thiên Tôn hiển nhiên thập phần mẫn cảm với mấy chữ Chân Thần, đây là chuyện hợp tình lý, có truyền thuyết thành tựu Chân Thần là có thể luyện hóa ngôi sao, nát bấy một phương thế giới, còn có truyền thuyết sau khi tiến vào Chân Thần thì thọ nguyên vĩnh viễn, vĩnh tồn bất hủ!

Cái trước còn không coi vào đâu, thực lực đề cao tới mức người ta mê muội nhưng có thể tiếp nhận, dù sao Thiên tôn cường đại có thể đánh nát ngôi sao. Đương nhiên nói đánh nát ngôi sao cũng chỉ là đánh nát ngôi sao, tinh cầu, chính thức muốn hủy diệt một hành tinh thì ngàn khó vạn khó.

Truy cầu thực lực mạnh hơn nữa chính là tâm nguyện của tất cả võ giả, nhưng kỳ thật chính thức hấp dẫn Thiên tôn chính là truyền thuyết tuổi thọ vĩnh viễn, vĩnh tồn bất hủ.

Lực hấp dẫn này với Thiên tôn là quá lớn.

Võ đạo tu luyện tới cảnh giới Thiên tôn có thể khống chế thế gian, áp đảo hàng tỉ sinh linh, ai cam nguyện một lúc nào đó hóa thành bụi đất?

Thần Mộng nói:

- Nếu là trước kia thì không có khả năng, mà bây giờ đại thế thực sự có hy vọng này, không riêng Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng có hi vọng, thậm chí hy vọng càng lớn hơn.

Thần Mộng nói thế Hạo Vũ Thiên Tôn còn muốn nói điều gì, nhưng cũng vô lực phản bác. Mặc dù hắn là Thiên tôn cũng cảm giác được đại thế hàng lâm, nghe có chút xa xôi, Chân Thần chẳng lẽ do đại thế tạo nên sao?

Hạo Vũ Thiên Tôn trầm mặc một hồi lâu, nói ra:

- Dựa theo ngươi nói như vậy ngươi sẽ cho rằng Lâm Minh có thể chiến với Băng Mộng sao?

Hạo Vũ Thiên Tôn cũng cảm giác Băng Mộng thần bí cùng dị thường, đối với tuổi trẻ tuấn kiệt thì tìm kẻ chiến thắng Băng Mộng là không có khả năng.

Thần Mộng chậm rãi nói ra:

- Băng Mộng siêu việt quá nhiều người trong cùn thế hệ, bảo Lâm Minh đấu với Băng Mộng thì quá không công bằng.

Nàng chỉ nói tới đây và không nói nữa, Băng Mộng là vãn bối do

Thần Mộng bồi dưỡng nên, cực hạn của nàng là cái gì đương nhiên Thần Mộng có thể hiểu rõ ràng.

Nàng đã vượt qua khái niệm tuổi trẻ tuấn kiệt.

Đúng lúc này Lâm Minh đang nằm trên giường đá đột nhiên ho khan, sau khi ho khan là phun ra một ngụm máu tươi.

Thần mộng nhìn qua Lâm Minh và bấm tay, một viên đan dược bay qua, viên đan dược này toàn thân trong suốt tản ra một cổ hàn khí, quả thực là không khác băng tinh tạo thành.

Đan dược chậm rãi bay tới trước mặt một thiếu nữ thỏ ngọc, Thần Mộng nói:

- Mang đan dược cho Lâm Minh ăn vào, nói cho hắn biết một giờ sau hắn phải chiến đấu với Băng Mộng!

- Nhớ kỹ, hắn chỉ có thời gian một giờ.

Thần Mọn nói xong lời này biến mất không thấy gì nữa.

Thời điểm này Lâm Minh mở mắt ra, đập vào mắt là bốn thiếu nữ thỏ ngọc.

Ngủ say năm trăm ngày cho nên hắn còn mông lung với thế giới này, hắn cũng không có thực sự lâm vào trong luân hồi nên còn thoát ra được, tuy Lâm Minh không đánh lại Hành Si, nhưng chênh lệch cũng không quá lớn, hắn có năng lực chống cự Luân Hồi Bàn, hiện tại hôn mê bất tỉnh kỳ thật là do bản thân hắn tự nguyện như thế, bởi vì Lâm Minh rõ ràng bốn thiếu nữ này đã chiếu cố hắn năm trăm ngày.

- Cảm ơn các ngươi.

Lâm Minh cảm tạ, thiếu nữ thỏ ngọc tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, lá gan lại nhỏ, nghe Lâm Minh nói vậy thì các nàng hoảng hốt, Lâm Minh nhân vật bậc nào, thân phận chênh lệch như ngày và đêm!

Cảm ơn này các nàng không đảm đương nổi.

- Lâm... Lâm sư huynh, đừng nói với chúng ta như vậy.

Một thiếu nữ thỏ ngọc rối loạn nói câu này.

- Đúng... Đúng, vừa rồi Thần Mộng tiền bối nói... Ngươi nuốt đan dược này vào... Một giờ sau... Phải lên lôi đài đấu với Băng Mộng sư tỷ một trận!

- Chiến với Băng Mộng...

Lâm Minh xoa xoa cái trán, cảm giác như một giác chiêm bao, giống như đã trải qua mấy vạn năm rồi, hồi tưởng lại thì cảm thấy đấu võ quá xa xôi.

...

Sau khi Lâm Minh tỉnh lại, cách trận đấu của Băng Mộng cùng Hành Si đã qua nủa ngày rồi, chín thành người xem chưa rời khỏi Hạo Vũ Thiên Cung, nhưng cũng có chưa tới một thành lên linh hạm chuẩn bị rời khỏi Hạo Vũ Giới.

Mà lúc này Hạo Vũ Thiên Cung phát ra tin tức Băng Mộng chiến đấu...

- Cái gì!? Băng Mộng sắp lên lôi đài?

- Quá tốt! Chúng ta nhanh đi xem đi!

Rất nhiều người hâm mộ Băng Mộng nghe nói Băng Mộng lên lôi đài thì hưng phấn không nhịn được, trước đó Băng Mộng đánh với Hành Si đã tiến vào cung điện, không có trở ra, chuyện này làm cho đám hâm mộ đứng chờ trước cửa cảm thấy thất vọng, hiện tại biết được có thể gặp mặt má hồng thì nhanh chóng đi về.

Những lão giả của các tông môn trấn định thật nhiều, bọn họ đương nhiên sẽ không đi hâm mộ một tiểu nữ cho dù nàng xuất chúng và hoàn mỹ thế nào.

- Đấu với ai!

Một trung niên nhân trưởng bối của đám trẻ tuổi hỏi.

- Đấu với Lâm Minh!

Đệ tử báo tin hưng phấn nói.

- Lâm Minh? Hắn rốt cục tỉnh? Nghe nói ngủ hơn một năm còn tỉnh lại, thật không dễ dàng.

Trung niên nhân lắc đầu, trong lời nói không cho là đúng.

Tuy hiện tại Lâm Minh đã tỉnh lại, nhưng mà rất nhiều ngườ suy đoán Lâm Minh sợ rằng sẽ lưu lại di chứng nào đó, bởi vì linh hồn trọng thương ngủ say đã hơn một năm, trong nội cung của Thiên tôn có nhiều dược liệu trân quý mà vẫn hôn mê lâu như thế, có thể là vết thương nhẹ sao?

- Một mao đầu tiểu tử làm việc xúc động lại trọng thương mới khỏi, không có gì hay mà xem, ta còn tưởng rằng là Băng Mộng tỷ thí với người thế hệ trước, như vậy còn có chút đáng xem...

Hành Si còn mạnh hơn Lâm Minh rất nhiều nhưng vẫn bị Băng Mộng đánh bại, Băng Mộng dùng Mộng Hồn Tiên Khúc còn chưa hết đã chủ động nhận thua, chớ nói chi là Lâm Minh, thời kỳ toàn thịnh của hắn còn không ngăn được một chiêu của Băng Mộng.

Mọi người trong thấy trận chiến này không đáng xem nhưng mà đám hâm mộ thì cuồng nhiệt không nói nổi, trừ người hâm mộ của Băng Mộng thì bọn họ không nhìn chiến đấu của Băng Mộng, chỉ nhìn Băng Mộng thôi.

Quả nhiên thanh niên cười ha hả, nói:

- Quản Băng Mộng đấu với ai, dù sao ta chỉ xem Băng Mộng, cũng không phải xem đối thủ của các nàng, lại nói Băng Mộng có thể thua hay sao? Lại nói tiếp còn phải cảm tạ Lâm Minh, nếu không phải hắn kịp thời tỉnh lại thì chúng ta đã bỏ qua trận đấu này rồi!

Chương 1323: Thân phận của Băng Mộng

- Lâm Minh rốt cục tỉnh rồi...

Dưới khoảng cách xa như thế, Quân Bích Nguyệt nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh linh hồn bị thương làm cho hắn cảm thấy bất ngờ, cũng rất không minh bạch, trực giác nói cho hắn biết Lâm Minh chỉ sợ không có bị thương linh hồn, chỉ sợ có ẩn tình khác.

- Khí thế của hắn dường như khôn giống.

Quân Bích Nguyệt phi thường mẫn cảm, cho dù Lâm Minh hiện tại nghỉ ngơi dưỡng sức, hắn giống như cây thương ẩn nấp trong võ, mũi nhọn dấu diếm, nhưng mà Quân Bích Nguyệt vẫn từ trên người Lâm Minh cảm nhận được khí tức khác biệt.

Hắn thậm chí cảm giác trong thân thể Lâm Minh giống như đang lâm vào tiểu vũ trụ, có một loại cảm giác thanh thúy khó hình dung.

- Hắc, cái gọi là tiểu tử Lâm Minh thì đúng là có chút môn đạo, đã qua một năm rưỡi, trên người hắn đúng là sinh ra biến hóa, xem như nhân họa đắc phúc, nhưng mà với tiểu oa Băng Mộng thì là gì.

Trong tu di giới của Quân Bích Nguyệt có âm thanh lười biếng của lão giả vang lên, trong lời nói hiển thị rõ ngả ngớn.

- Kiếm lão, ngài khẳng định?

- Đương nhiên! Ngươi cho rằng Băng Mộng là ai? Trong thiên tài bình thường có ai ở tuổi Băng Mộng đạt tới Thần Hải hậu kỳ hay không? Hành Si không được sao? Xuất thân Phổ Đà sơn và có truyền thừa còn mạnh hơn Thần Mộng Thiên Cung, căn bản là xuất thân mạnh nhất, bản thân của hắn mấy ngàn vạn năm qua thậm chí trên triệu năm đã xuất hiện phật tổ chuyển thế thân, tu thành kim cương bất hoại thể, có được tâm bồ đề, Phật tổ xá lợi, khi sinh ra đã được dùng bí pháp, bí dược luyện thể, hiểu chuyện đã bắt đầu tu luyện, khổ tu hơn ba mươi năm, giới sắc, giới sân, giới tham, đồng tử chi thân đều còn, tâm tính, thiên phú, ngộ tính các phương diện đều không cần bàn, hoàn mỹ trong hoàn mỹ, đã đạt tới cực hạn của thiên tài, thế nhưng đấu với Băng Mộng vẫn thua.

Lão giả nói đến đây bĩu môi, dường như nghĩ tới chuyện gì đó.

- Băng Mộng xác thực cường đại, ta thua xa nàng.

Quân Bích Nguyệt cũng tự nhận kém xa Băng Mộng.

- Băng Mộng này nếu như lão phu không nhìn lầm, nàng trên cơ bản chính chính là Thần Mộng Thiên tôn, vì cầu đột phá cảnh giới cho nên tự chém mình một kiếm, sau đó phân nguyên thần thành hai nửa sau đó cho chuyển thế, cho nên lúc này mới có Băng Mộng, đợi tới khi Băng Mộng tu thành Thiên tôn đỉnh phong thì hai nàng hợp thể, ngưng tụ tu vi của hai Thiên tôn đỉnh phong thì một hơi đột phá cảnh giới Chân Thần, nữ nhân này đúng là có phách lực và dã tâm.

Kiếm lão nói lời này Quân Bích Nguyệt cả kinh trong lòng.

- Ân? Kiếm lão ngươi nói Băng Mộng là chuyển thế thân của Thần Mộng?

- Chín phần mười là thế, linh hồn chấn động của hai người tương tự! Nhưng mà ta chưa từng chính thức đối mặt với Thần Mộng, cũng không dám hoàn toàn khẳng định, chỉ cảm nhận được khí tức cách kết giới thôi, ta bây giờ là bị thương quá nặng, nếu như thời kỳ toàn thịnh cũng không cần quá mức kiêng kị nàng. Nếu như không phải ta suy đoán như vậy, Băng Mộng làm sao mạnh như vậy? Nàng căn bản chính là phiên bản trẻ tuổi của Thần Mộng, hơn nữa phải nói bởi vì nàng hiện tại ít đi rất nhiều đường quanh co cho nên tuổi trẻ đã có thực lực như thế này.

Kiếm lão nói như vậy Quân Bích Nguyệt nhớ tới lời này có người từng nói qua, Băng Mộng cùng Thần Mộng Thiên Tôn rất giống nhau.

Khí chất như nhau, thần bí như nhau, hoàn mỹ như nhau và thực lực kinh người.

Nếu như Băng Mộng và Thần Mộng ở cùng nhau, xem nhẹ tu vị không nói thì nghiễm nhiên là tỷ muội song sinh.

Thời gian trận đấu thứ hai còn nửa giờ, ván đấu cuối cùng Hạo Vũ Thiên Cung cũng mở ván bài.

Thần mộng thắng 1:0,01, Lâm Minh thắng 1:80.

Tỷ lệ đặt cược này quá khoa trương.

Đánh bạc Băng Mộng thắng, cho dù thắng cũng chỉ nă được 1%, chuyện này quá mức không nói nữa, hơn nữa tiền đặt cược còn hạn chế mức cao nhất và không thể áp thêm.

Dù vậy rất nhiều người vẫn mua mua Băng Mộng thắng, tuy không thắng nhiều nhưng thịt ít vẫn là thịt.

- Chỉ có 1%, Hạo Vũ Thiên Cung phúc lợi sao? Lần đấu võ này Hạo Vũ Thiên Cung thắng không ít nha!

- Đúng vậy, ta trước kia áp Lâm Minh thắng không ít Tử Dương tinh đấy, thằng này thắng Tiểu Ma Tiên một trận chiến cho nên bạo lớn! Nhưng mà hắc hắc, dù là 1%, ta vẫn mua Băng Mộng thắng.

Trong mắt của nhiều người thì Hạo Vũ Thiên Cung đang tán tài, cũng cho mọi người chút ngon ngọt sau quyết đấu.

- Là 1:80 sao? Tỉ lệ quá khoa trương rồi.

Lâm Minh lúc này cười tự giễu, trước đó mình thắng được không ít, lần này hắn cũng không ngại áp Cửu Dương ngọc chơi một chút.

Lâm Minh cuối cùng vẫn áp hai khối Cửu Dương ngọc, chính hắn cũng hoàn toàn không có nắm chắc thắng Băng Mộng, hai khối Cửu Dương ngọc cá độ thua thì thua, không có gì lớn.

Thời gian một giờ qua đi, Lâm Minh đứng dưới lôi đài hô hấp vững vàng, tay phải khẽ vuốt Phượng Huyết Thương, lòng yên tĩnh như nước.

Băng Mộng thần sắc bình tĩnh, dưới chân của nàng ngưng tụ vô số băng tinh, hình thành một đóa băng liên như mộng như ảo, băng liên chậm rãi xoay tròn, nhìn thấy đóa băng liên này Lâm Minh cảm thấy tâm thần của mình như bị nó hút vào trong, đóa băng liên này Thần Mộng Thiên Tôn tự mình luyện chế!

Ngự linh thuật!

Sau đó Hạo Vũ Tử tuyên bố trận đấu bắt đầu, băng liên dưới chân Băng Mộng tản ra, mỗi một đóa hoa liên đều có băng tinh tạo thành, một quả băng tinh mỏng như cánh ve nhưng lại rét lạnh tỏa ra hàn khí, sát cơ lẫm liệt.

Đây là bí kỹ của Thần Mộng Thiên Cung, dùng chiến linh thao tác vũ khí công kích từ xa.

- XÍU...UU!

Vô số băng liên tinh thể tụ hợp trên không hình thành băng kiếm chém xuống.

Mặc dù chỉ là một kích tiện tay của Băng Mộng nhưng mà uy lực của nó vô cùng khủng bố, tuy không bằng Luân Hồi Bàn của Hành Si, nhưng cũng không kém quá hiều, quả quyết không phải dễ dàng đón đỡ như thế.

Mọi người đều cho rằng Lâm Minh sẽ dùng hư ảnh Tà Thần Thụ, hoặc là Thiên Đạo Tài Quyết, cũng chỉ có như vậy mới có thể ngăn cản ngự linh thuật của Băng Mộng, mà đúng lúc này Lâm Minh lui ra phía sau một bước, Phượng Huyết Thương có hỏa diễm pháp tắc hiện ra.

Chỉ bằng vào hỏa diễm pháp tắc?

Mọi người không nghĩ tới Lâm Minh dùng hỏa diễm pháp tắc đấu với ngự linh thuật của Băng Mộng, quá liều lĩnh a!

Trong tíc tắc băng kiếm bay tới, Lâm Minh đâm ra ngoài một thương, pháp tắc hỏa hệ dung hợp, thậm chí ngọn lửa này có một tia dương viêm.

Hỏa hệ pháp tắc lục trọng là dương viêm, cho dù Lâm Minh chỉ sờ mó cánh cửa và còn xa mới có thể lãnh ngộ, nhưng vẫn khiến một kích của Lâm Minh uy lực vô cùng.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, thương mang tạc toái, mà băng kiếm của Băng Mộng cũng bị đánh tan

- Ngăn cản được?

Người xem vô cùng ngạc nhiên, Lâm Minh dùng hỏa diễm pháp tắc không có gì lạ, làm cho người ta giật mình là hắn chỉ bằng hỏa diễm pháp tắc là làm được điểm này.

- Nếu như ta không nhìn lầm, hỏa hệ pháp tắc của Lâm Minh dường như chạm vào ý cảnh lục trọng, chuyện này sao có thể?

Chương 1324: Tuyệt đại song kiêu

Ý cảnh đệ lục trọng đại thành đến đệ ngũ trọng viên mãn nghe thì chỉ còn cách một bước, nhưng trên thực tế không biết bao nhiêu cường giả Thần Quân cả đời còn không cách nào đột phá được.

- Lâm Minh đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ những trận đấu lúc trước hắn ẩn dấu thực lực?

- Hắn thua thảm trong tay của Hành Si như vậy, làm sao có thể ẩn dấu thực lực, hắn tất nhiên trong khoảng thời gian này tăng cao thực lực của mình lên.

- Không có khả năng, lúc trước linh hồn của hắn bị thương, lâm vào ngủ say, còn có thể tu luyện?

Rất nhiều người căn bản không tin tưởng, thiên phú của Lâm Minh làm cho không ít người ghen ghét, khó khăn bởi vì Lâm Minh cậy mạnh cho nên bị trọng thương, ngủ say một năm rưỡi mới tỉnh lại, thậm chí còn lưu lại di chứng, đối với Lâm Minh làm chuyện ngu xuẩn như thế rất nhiều người lòng mang lòng ganh tỵ đã không giấu diếm được tâm tư đố kỵ và hả hê.

Nhưng qua một năm rưỡi Lâm Minh lại xuất hiện trên lôi đài, hơn nữa phương diện pháp tắc có đột phá, chuyện này bọn họ làm sao tiếp nhận được?

Lúc này đã có người không cho là đúng nói ra:

- Lâm Minh đại khái đã lĩnh ngộ pháp tắc tới ngũ trọng đại viên mãn, thậm chí so với các thiên tài ở đây thì Lâm Minh là kém cỏi nhất, hiện tại cũng chỉ đuổi kịp và san bằng bình quân mà thôi.

Tuy lời này mang theo ý ranh tỵ rõ ràng, nhưng kỳ thật nói là sự thật, Lâm Minh ở phương diện pháp tắc yếu, hiện tại pháp tắc chỉ so được với Long Nha mà thôi.

- Băng Mộng không thể là người bình thường, nàng chắc chắn có bí mật nào đó cho nên mới áp đảo được các thiên tài khác.

Thân phận của Băng Mộng trừ một ít Thiên tôn ra không có người nào biết rõ cả. Người trẻ tuổi chỉ cho rằng Băng Minh thâm bất khả trắc. Những lão giả sống lâu thành tinh cho nên ánh mắt rất độc, tuy bọn họ không biết Băng Mộng là chuyển thế thân của Thần Mộng Thiên tôn, nhưng có thể khẳng định trên người Băng Mộng có bí mật đặc thù.

Một trận chiến này không có người coi được Lâm Minh, cho dù Kiếm lão của Quân Bích Nguyệt cũng như thế, kể cả Lâm Minh cũng không có nắm chắc cái gì.

Trên lôi đài mắt phượng của Băng Mộng hiện ra một tia kinh ngạc, tuy nhiên nàng biết rõ Lâm Minh trong một năm rưỡi này không phải ngủ say, nhưng mà không nghĩ tới thực lực của Lâm Minh tăng nhiều như thế.

- Ngươi dường như tu luyện suốt một năm rưỡi đấy!

Trong hư vô mờ mịt có giọng nói truyền vào tai của Lâm Minh, giống như tiên âm từ tiên giới.

- Xem như thế đi.

Lâm Minh thản nhiên trả lời.

- Ngươi tu luyện trong tốc độ gấp một trăm lần sao?

Băng Mộng có chút trầm ngâm, trong kết giới thời gian tu luyện chân nguyên, phá tan bình cảnh không bị ảnh hưởng, pháp tắc sẽ có chút ít vặn vẹo và cảm ngộ khác với ngoại giới. Hơn nữa thời gian trong kết giới cũng sẽ gia tăng số tuổi, tiêu hao tuổi thọ, bởi vậy trừ tình huống đặc thù, nếu không thiên tài bình thường sẽ không chọn tu luyện trong kết giới thời gian.

- Lâm sư đệ quả nhiên đặc biệt, ta muốn biết một chút thành quả tu luyện của ngươi.

Băng Mộng nói xong tay phải đưa lên, trong lòng bàn tay giống như có hơi nước xuất hiện, trong lúc nhất thời giống như vô số băng liên nở rộ quanh người Băng Mộng.

Lôi đài biến mất, Lâm Minh cùng Băng Mộng đã đi vào thế ngoại đào viên.

Đây chính là thần mộng không gian!

Ngay khi thăm dò xong, Băng Mộng rốt cục thi triển chiêu bài của mình, thần mộng không gian.

Thần mộng không gian vừa ra ai dám tranh phong?

Trong không gian này Băng Mộng là chúa tể tuyệt đối.

- Băng Mộng rốt cục nghiêm túc rồi.

Mọi người nhanh chóng nhìn qua Lâm Minh, vốn cho rằng Băng Mộng sẽ không sớm dùng chiêu này, dưới tình huống giữ thực lực sẽ giao thủ với Lâm Minh vượt qua mấy chiêu, nhưng mà bây giờ trải qua một chiêu thăm dò Băng Mộng liền dùng thần mộng không gian, chuyện này có ý nghĩa trận đấu sẽ chấm dứt.

- Đây là thần mộng không gian... Đứng trong không gian này thì ra có cảm giác như thế.

Tuy Lâm Minh đã sớm nhìn thấy thần mộng không gian, nhưng chính thức trải nghiệm là lần đầu tiên.

Trong không gian này ảo giác trong đầu Lâm Minh bộc phát, chỉ cần nghĩ cái gì sẽ xuất hiện thứ hắn sợ nhất và thứ hắn khát vọng nhất.

Chỉ cần sắc ma đứng ở đây sẽ nhanh chóng lâm vào mộng đẹp hương diễm, không thể tự thoát ra được.

Người ham mê tài bảo thì dễ dàng phát hiện vô số bảo tàng, toàn bộ thuộc sở hữu của mình.

Người ý chí không kiên định trúng chiêu này của Băng Mộng, căn bản không cần Băng Mộng dùng bất cứ ảo giác gì trong thần mộng không gian cả, trực tiếp nghiền áp ý chí người đó.

Hống hống hống!

Chỉ nghe từng tiếng kêu truyền tới, năng lượng trong hư vô tại của thần mộng không gian ngưng kết ác mộng thú lao thẳng về phía Lâm Minh.

Cùng lúc đó hai tay Băng Mộng hợp lại, chung quanh Lâm Minh trống rỗng xuất hiện lồng giam màu tím, bao phủ hắn hoàn toàn vào bên trong, lông giam này do năng lượng thần mộng biến thành, tuyệt không phải dễ dàng xé rách.

Đối mặt công kích của thần mộng không gian, toàn bộ năng lượng quấn quanh Lâm Minh, một khắc này sau lưng của Lâm Minh xuất hiện đóa hoa, là Đế Tôn Liên Hoa!

Đế Tôn Liên Hoa vừa ra, một đạo khí tức đại đạo mênh mông hiện ra ngoài, tùy ý trùng kích thần mộng không gian, trong tích tắc phạm vi mười trượng chung quanh Lâm Minh xuất hiện nhiều băng liên bị nghiền nát, hóa thành vô số băng tinh, tính cả lồng giam sau lưng Lâm Minh cũng nổi sóng gió và vỡ vụn.

Thần mộng không gian bị lực lượng Lâm Minh đẩy ra!

- Phốc phốc phốc

Toàn bộ ác mộng thú lao tới phạm vi này cũng bị nghiền nát, Lâm Minh đứng vững trên hư không.

Xoẹt!

Lồng giam thần mộng không gian sau lưng Lâm Minh bị hắn xé rách.

Khí tức Hồng Mông không gian không ngừng tỏa ra, ngăn cản phạm vi mười trượng chung quanh với pháp tắc thần mộng không gian, mặc dù chỉ có phạm vi mười trượng nhưng rất kinh người.

Người xem nhìn thấy một màn này cũng kinh ngạc tới ngây người, Lâm Minh dựa vào lĩnh vực bản thân ngạnh kháng không gian trong thần mộng không gian, ngạnh kháng mở không gian trong lĩnh vực của Băng Mộng.

Từ khi thi đấu tới bây giờ, thần mộng không gian vẫn là đệ nhất lĩnh vực, không người nào có thể chống lại, Hành Si cũng không được.

Lâm Minh hiện tại dùng Hồng Mông không gian đối kháng thần mộng không gian, tuy còn bị áp chế nhưng rất khó có được! Ít nhất chuyện này trước đó chưa từng xảy ra.

- Tại sao lại xảy ra chuyện này?

- Vì sao thực lực Lâm Minh tăng lên nhiều như vậy?

Thời điểm này không ai cho rằng Lâm Minh đánh với Băng Mộng đánh là vận khí tốt, hoặc là ngẫu nhiên, thực lực của hắn tăng vọt là chắc chắn!

- Lúc trước hắn ngủ say đã xảy ra chuyện gì? Ai truyền đạo vào linh hồn của hắn hay sao? Linh hồn bị thương ngủ say một năm rưỡi, khả năng thực lực tăng thêm mạnh mẽ?

Trước đó Lâm Minh "Bị thương" ngủ say, rất nhiều người đều cười hắn xúc động ngu xuẩn, không biết sâu cạn, nhưng mà bây giờ đủ loại dấu hiệu cho thấy Lâm Minh cũng không phải bị thương linh hồn đơn giản như vậy, mà là trải qua kỳ ngộ không tưởng tượng nổi.

Hắn có thể là đốn ngộ, cũng có thể là đột phá!

Những người cười Lâm Minh ngu xuẩn mới là đồ ngu xuẩn.

- Lâm Minh quả nhiên không đơn giản, trước đó có người nói nếu như không tính Băng Mộng, thiên phú của hắn gần với Tiểu Ma Tiên, thậm chí còn không kém gì Hành Si cả, hiện tại xem ra đánh giá đó còn làm thấp hắn đi.

- Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên có thể xem như song kiêu trong trẻ tuổi tuấn kiệt.

- Đúng vậy, đáng tiếc... Thực lực Băng Mộng quá mạnh mẽ, hiện tại thi triển thần mộng không gian căn bản không phải thực lực chân chính của nàng, Băng Mộng căn bản không thể đánh giá như lẽ thường!"

Cho dù Lâm Minh biểu hiện ra thực lực mạnh hơn nữa, đối mặt Băng Mộng và có chút hư nhược.

Trên lôi đài Băng Mộng nhìn qua Lâm Minh, lúc này mặc cho nàng như thúc dục thần mộng không gian như thế nào cũng chỉ có thể áp chế Lâm Minh Hồng Mông không gian, không cách nào chính thức đánh bại nó.

Băng Mộng chậm rãi giơ tay phải lên, dưới người của nàng băng liên càng ngày càng nhiều, nhiều đóa băng liên nở rộ, không ngừng lan tràn, cả lôi đài đều tràn ngập băng liên xinh đẹp.

Ngay cả Lâm Minh ở trong Hồng Mông không gian cũng bị băng liên chậm rãi rót vào, nhìn thấy một màn này Lâm Minh nhíu mày lại, hắn cảm giác Băng Mộng trong nháy mắt vừa rồi khí tức tăng lên mấy lần.

Không hổ là đệ nhất nhân trong trẻ tuổi tuấn kiệt đời này, nàng chân chính thâm bất khả trắc!

Một khắc này Băng Mộng trước mặt trở nên thần bí khó lường, năng lượng trong mộng cảnh ngưng tụ thành một quyển sách dày đặc.

Mở cuốn sách này ra và Băng Mộng nói mấy chữ.

- Viên Mộng Thánh Điển!

Mộng đại biểu nguyện vọng của người, thần mộng chi lực kỳ thật cũng là một loại nguyện lực, trước mặt mọi người sinh nguyện lực tụ hợp lại sẽ thập phần khủng bố.

Chương 1325: Viên mộng thánh điển

Rất nhiều người cam nguyện cúng bái Băng Mộng, hiến nguyện lực bản thân cung cấp Băng Mộng sở dụng. Vô số nguyện lực lao thẳng về phía Băng Mộng, những nguyện lực này không chỉ tới từ đám hâm mộ cuồng nhiệt, còn đến từ vô số sinh linh của vị diện khác, chúng đều nghe theo Băng Mộng.

- Mộng tức chấp niệm, chuyện trong mộng chính là chuyện khiến người ta nhớ mãi không quên.

- Mộng tức tâm nguyện, chuyện trong mộng chính là đau khổ của ngươi ở kiếp trước kiếp.

Lúc này vô số nguyện lực đang quấn quanh Băng Mộng.

- Thần Mộng Thiên Cung thật đáng sợ!"

- Pháp tắc thần mộng quá đáng sợ, giống như pháp tắc khiến người ta mê trong đó! Pháp tắc này chỉ Thần Mộng Thiên Tôn mới có, nhưng mà pháp tắc hiện tại hiển hóa trong thần mộng không gian, Viên Mộng Thánh Điển, Mộng Hồn Tiên Khúc ba chiêu thức cường đại, chúng ta ai cũng không biết nó còn có thủ đoạn gì!

Thần Mộng Thiên Cung vô cùng thần bí, nội tình thâm bất khả trắc, hơn nữa Thần Mộng Thiên Cung đệ tử rất thưa thớt, xưa nay lánh đời không ra, cho dù là cường giả Giới Vương tới đây xem thi đấu mới biết được sự tồn tại của thần mộng không gian.

Nguyện lực to lớn đang ngưng tụ thành hư ảnh trong thần mộng không gian, hư ảnh này thật giống Băng Mộng, toàn thân tỏa ra khí tức tinh khiết thần thánh, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, bễ nghễ thế gian.

Đây là vô số nguyện lực chúng sinh ngưng tụ thành thần!

Tạch tạch tạch!

Thời điểm này nguyện lực thành thần công kích Hồng Mông không gian và sinh ra lắc lư kịch liệt, từng đạo vết rạn ẩn ẩn sinh ra trên kết giới Hồng Mông không gian, tùy ý lan tràn ra khắp Hồng Mông không gian, sắp vỡ nát!

Lúc này đây Hồng Mông không gian không bị áp chế vỡ vụn ra.

Lâm Minh dùng Hỗn Nguyên võ ý không trọn vẹn đối kháng Băng Mộng có pháp tắc thần mộng nguyện vẹn đã khó có thể chống cự!

Ầm ầm!

Một cước của thần linh đạp vào Hồng Mông không gian, trực tiếp đạp nát một góc của Hồng Mông không gian, thâm thể Lâm Minh chấn động, lúc này lùi mấy bước và sắc mặt tái nhợt.

- Niệm lực ngưng tụ mà thành thần linh! Mang theo ý chí vô cùng khủng bố, pháp tắc và lĩnh vực bình thường khó ngăn cản nó công kích!

Rất nhiều cao thủ ở đây mặc dù không hiểu thần mộng không gian, nhưng mà sau khi Băng Mộng chính thức dùng pháp tắc thần mộng thì chỗ lợi hại của nó bọn họ cũng xem rõ ràng.

Ngay cả Hành Si cũng phải chắp tay trước ngực, trong nội tâm cảm khái, phật môn có vô số tính đồ, Phật tổ Thiên tôn cũng có thể hội tụ tín ngưỡng chúng sinh phát huy ra sức mạnh to lớn.

Nhưng mà trong phật môn người có thể sử dụng nguyện lực lại không ai ngoài Thiên tôn cả.

Cường giả Thần Hải, Thần Biến bình thường tối đa chỉ có thể gia nhập một tia tín ngưỡng vào trong chiêu thức cho nên có thể phát huy ra sức chiến đấu rất có hạn, còn không bằng Băng Mộng, chỉ là Thần Hải hậu kỳ đã phát huy uy lực như thế.

Nguyện lực thần linh đạp thêm một cước, vết nứt trong Hồng Mông không gian càng ngày càng nhiều, sắp tới cực hạn.

Lâm Minh trong chốc lát đánh ra mấy ngàn bí quyết, những ấn quyết này trải rộng không gian ngàn dặm.

Phong Thần Đại Pháp -- Cấm Thần Ấn!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, tất cả thần ấn phù văn toàn bộ bay vào trong nguyện lực thần linh. Lâm Minh chính là muốn dựa vào thực lực bản thân phong ấn nguyện lực thần linh này.

Nhưng mà nguyện lực thần linh là tồn tại nào? Đó là Băng Mộng tụ tập tín ngưỡng lực từ các không gian khác nhau tới đây, dùng thần mộng pháp tắc và tu vi của mình sáng tạo ra, muốn phong ấn nó nào có dễ dàng như vậy?

Trái lại Lâm Minh phát ra phù văn càng ngày càng ảm đạm, cũng không có tản mát ra năng lượng chấn động kinh người nào, thoạt nhìn không chút nào thu hút.

Giờ khắc này không có người tin tưởng Lâm Minh dùng Cấm Thần Ấn có tác dụng gì với nguyện lực thần linh, kể cả Băng Mộng, Hành Si, Quân Bích Nguyệt, kiếm lão cũng có suy nghĩ như thế.

Ầm ầm!

Niệm lực thần linh đạp ra bước thi ba, triệt để đạp toái Hồng Mông không gian!

Một khắc này Lâm Minh đã bị chặt đứt liên hệ với Hồng Mông không gian, sợ bị thương cắn trả, mà hắn phát ra Cấm Thần Ấn cũng đã rơi vào nguyện lực thần linh.

Niệm lực thần linh giống như không có ảnh hưởng gì, đạp ra cái thứ tư, lúc này nó còn cách Lâm Minh gần hơn.

Bá!

Nó rút một thanh thần kiếm trong cơ thể ra, đang muốn chém Lâm Minh một kiếm thì thân thể của nó sinh ra chấn động, run rẩy kịch liệt.

Trong người nó Phong Thần ấn bí quyết đã sinh ra biến cố!

Những ấn quyết này nhìn bình thường, nhưng sau khi chúng chui vào trong thân thể nguyện lực thần linh thì giống như dã thú thôn phệ lực lượng của người khác.

Những ấn bí quyết này giống như có năng lực thôn phệ, mặc dù niệm lực của chúng sinh cũng không ngoại lệ.

Phong Thần Đại Pháp là phong ấn chi pháp, cũng là thôn phệ chi pháp, nó có thể nuốt cả hỗn độn sau đó phong ấn lại

Chỉ thấy Lâm Minh và nguyện lực thần linh hình thành vô số đầu năng lượng, đại lượng niệm lực của chúng sinh bị Lâm Minh hấp thu!

Thấy một màn như vậy, người xem không dám tin tưởng nổi.

- Đây là công pháp gì?

- Làm sao có thể, hắn có thể hấp thu nguyện lực, làm sao có thể?

Ở đây có một ít lão giả hiểu được niệm lực của chúng sinh, mọi người cam nguyện dâng tín ngưỡng lựcđó là bởi vì trong lòng có thần linh tin ngưỡng, đối với ác thần diệt thần linh của mình thì bọn họ tự nhiên sẽ chống lại, thà chết chứ không chịu khuất phục.

- Đây là niệm lực?

Lâm Minh một khắc này cảm giác hạt giống hỗn độn của mình gia tăng thật nhanh, hạt giống lực lượng hỗn độn nhanh chóng mạnh mẽ!

Nhưng mà chúng sinh niệm lực một khi rời khỏi niệm lực thần linh thì chúng vô cùng táo bạo, dường như muốn cắn trả chính mình.

Rầm rầm rầm!

Rất nhiều cổ niệm lực đang tự bạo trong nội thế giới của Lâm Minh Thể, muốn ngọc thạch câu phần với Lâm Minh, mà Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, vòng xoáy hỗn động vận chuyển mạnh hơn, thôn phệ tất cả!

Niệm lực tuy mạnh nhưng chỉ là một loại năng lượng, không chịu nổi năng lượng hỗn độn.

Sau khi thôn phệ nhiều tín ngưỡng, khí thế của Lâm Minh không giảm trái lại còn tăng, không có dấu hiệu bị cắn trả, chuyện này làm người xem cả kinh không nói nên lời.

Ngay cả niệm lực cũng có thể thôn phệ mà không cắn trả? Chuyện này quá biến thái rồi, bọn họ căn bản không cách nào tưởng tượng nổi Lâm Minh làm sao làm được điểm này.

- Ngươi có thể phong ấn luyện hóa niệm lực?

Băng Mộng nhìn qua Lâm Minh thật sâu, trên mặt có một tia ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng,Viên Mộng Thánh Điển vừa ra thì trận đấu sẽ chấm dứt, không nghĩ tới Lâm Minh lại dùng một loại công pháp không tưởng tượng nổi phong ấn đại lượng chúng sinh niệm lực.

Nhưng mà mặc dù Viên Mộng Thánh Điển bị Lâm Minh khắc chế, Băng Mộng cũng không có thất kinh, giống như mọi thứ trên thế gian không có gì làm cho nàng quan tâm. Nàng điểm một ngón tay, niệm lực thần linh lúc này phân giải ra, biến thành vô số niệm lực.

Đã dùng vòng xoáy hỗn động trắng trợn thôn phệ phong ấn chúng sinh niệm lực, niệm lực trong thần mộng không gian tách ra, trực tiếp đuổi giết Lâm Minh!

Lúc này chúng sinh niệm lực đã bị Phong Thần Đại Pháp phong ấn chín thành, nhưng mà một thành lực lượng hội tụ thành một dòng lũ niệm lực tấn công Lâm Minh.

Một khắc này Lâm Minh bởi vì dừng Cấm Thần Lục, lực cũ đã hết lực mới không sinh, đối mặt biến cố đột nhiên này Lâm Minh dùng tinh thần chi hải của mình.

- Hồng Mông chiến linh!

XÍU...UU!!

Chỉ nghe một tiếng kêu to, Hồng Mông chiến linh bay thẳng ra ngoài! Khi Lâm Minh ngủ say một năm rưỡi trong kết giới thời gian, Hồng Mông chiến linh đã chậm rãi đụng chạm tới cánh cửa bích hồn chiến linh.

Hồng Mông chiến linh hình thành ý chí chi kiếm nghênh tiếp chúng sinh niệm lực!

Hai phe đều là lực lượng ý chí hình thành, một phương là ý niệm của Lâm Minh, một phương là niệm lực chúng sinh còn sót lại, cả hai không chút khách khí kích đụng vào nhau!

Răng rắc!

Trong lúc nhất thời ánh sáng ý chí chói lọi cả hư không, niệm lực nát bấy như nước lũ, ý chí chi kiếm của Lâm Minh cũng đứt đoạn! Ý niệm va chạm mạnh mẽ, nhấc lên tinh thần phong bạo, trẻ tuổi tuấn kiệt chủ động dâng hiến tín ngưỡng của mình bị quét vào trong ý niệm phong bạo thì thân thể run lên.

Đám võ giả của những thế lực kia càng ngây người.

- Hoàng kim viên mãn chiến linh! Lâm Minh cũng có hoàng kim viên mãn chiến linh?

- Không đơn thuần là hoàng kim viên mãn, xác thực mà nói đã rảo bước lên bích hồn chiến linh rồi, dùng không bao lâu có thể đột phá! Đáng sợ, chiến linh của hắn có thể va chạm với Băng Mộng chiến linh.

Băng Mộng chiến linh đúng là hoàng kim viên mãn, nhưng mà so sánh với Lâm Minh còn thiếu thần vận của bích lục chiến linh.

Phải biết rằng Băng Mộng xuất thân từ Thần Mộng Thiên Cung, người của Thần Mộng Thiên Cung vốn có linh hồn, ý chí vượt xa người khác, chiến linh mạnh hơn là bình thường.

Nhưng mà Lâm Minh xuất thân thánh địa bình thường, cũng chưa nghe nói qua hắn có sư phụ lợi hại gì, không ngờ có thể tu luyện tới cảnh giới này, đây tính là cái gì?

Chiến linh mạnh, ngộ tính mạnh, phòng ngự mạnh, sức chịu đựng mạnh, lĩnh vực mạnh, pháp tắc đệ ngũ trọng viên mãn, căn cơ vững chắc đến mức tận cùng, công pháp mạnh tới mức có thể luyện hóa niệm lực, có cho thiên tài khác còn sống không?

Lâm Minh tồn tại làm cho rất nhiều người căn bản không có dũng khí ngẩng đầu lên.

- Trên người Lâm Minh rốt cuộc có bí mật gì? Chiến linh đạt tới loại tình trạng này, phóng ấn chi pháp của hắn quá khủng bố, bộ phong ấn chi pháp này tuyệt đối là cấp thần võ vô thượng, hơn nữa là đỉnh cấp nhất, nếu không không có khả năng phong ấn chúng sinh niệm lực!

- Đúng vậy, lúc trước Lâm Minh thi triển phong ấn chi pháp chiến đấu với Hành Si một trận thì hắn tuyệt đối sẽ thắng!

Chương 1326: Hắc ám vĩnh hằng

Dưới lôi đài, Hành Si yên lặng chú ý Lâm Minh cùng Băng Mộng chiến đấu, chắp tay trước ngực. Nhẹ niệm một câu phật hiệu, Hành Si vốn cảm giác lúc chiến đấu với Lâm Minh có kỳ quái, hắn cảm giác Lâm Minh có lẽ không có bị trọng thương, hiện tại hắn rốt cục hiểu Lâm Minh đúng là không có bị thương gì cả, hắn ngủ say một năm là đang âm thầm tu luyện, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thần thương xuất thế.

Trên lôi đài Băng Mộng nhìn qua ý chí của mình vỡ vụn trên hư không. Trong hai mắt hiện ra sắc thái kỳ dị.

Nàng dùng chân nguyên truyền âm với Lâm Minh:

- Ta trước khi lên đài, sư tôn đã khuyên bảo qua ta phải xem trọng cuộc chiến này, là một lần ma luyện với ta. Ta không cho là đúng. Nhưng mà bây giờ hiểu được nó không sai, ta xác thực đánh giá thấp ngươi, ngươi thi triển công pháp thần bí này quyết không dưới Mộng Vũ.

Mộng Vũ đương nhiên là công pháp thần võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Cung, mà Băng Mộng lại không nghĩ tới Phong Thần Đại Pháp lại ngạnh kháng với nó được.

Bởi vì Lâm Minh leo lên Phong Thần đài chỉ là phỏng chế phẩm mà Hạo Vũ Thiên Tôn chế tác, năm đó Hạo Vũ Thiên Tôn cũng chỉ đạt được mảnh vỡ của thượng cổ Phong Thần đài, cũng không có được truyền thừa nguyên vẹn của Phong Thần Thiên tôn.

Lâm Minh bò lên trên Phong Thần đài ba thập tam giai về sau, chỉ là đạt được một quả Phong Thần Thiên tôn linh hồn mảnh vỡ, trong đó Phong Thần **, cũng không hoàn chỉnh, chính thức nếu như là nguyên vẹn Phong Thần **, nó cấp bậc, đã vượt qua Thiên tôn công pháp giới hạn.

Băng Mộng nói xong câu đó thì yên lặng từ trong tu di giới lấy một đàn cổ màu xanh da trời ra.

Toàn thân đàn cổ óng ánh như ngọc, giống như thủy tinh tinh khiết chế thành, mười tám dây đàn tỏa ra hàn quang mạnh mẽ.

Trong đàn cổ này toát ra một loại khí thế thần bí khó tả, giống như trong đó có linh hồn nữ thần.

- Cầm tên mộng hồn, khúc tên Mộng Hồn Tiên Khúc.

Băng Mộng nói câu này thì người xem đều ngừng thở, Băng Mộng rốt cục đã dùng tới Mộng Hồn Tiên Khúc.

- Nhanh... Thông tri sư bá đi, đây là cuộc chiến đỉnh phong của bọn họ! Thông tri bọn họ nhanh chạy tới đây đi.

- Thông tri sư thúc, một trận chiến này bỏ qua quá đáng tiếc.

Người xem ở đây đa phần là người hâm mộ Băng Mộng, các trưởng bối đã rời đi vì cho rằng không đáng xem.

Lúc này tại trên chiếc linh hạm, một trung niên nhân hiện ra hào quang, là hào quang của truyền âm phù.

- Ân? Băng Mộng cùng Lâm Minh chiến đấu tới giai đoạn gay cấn, vẫn bất phân thắng bại, Băng Mộng đã dùng mộng hồn cầm?

Sau khi nhận được tin tức này trung niên kinh ngạc.

- Ngươi nói?

Trên linh hạm có người sủng sốt, nếu đưa tin không phải hậu bối của hắn, không có lý do lừa gạt, những tên trưởng bối này mới không tin tưởng.

- Mặc kệ, đi nhìn xem, truyền âm phù nói Lâm Minh khả năng không có bị thương, hắn ngủ say kỳ thật chính là trạng thái đốn ngộ, hơn nữa đốn ngộ thật lâu!

Trước kia Hạo Vũ Thiên Cung truyền đến tin tức, Lâm Minh đã tiến vào kết giới thời gian trăm lần, nếu như Lâm Minh đốn ngộ trong kết giới thì quá mạnh mẽ rồi.

Người nhận được tin tức ngày càng nhiều, trên không trung có nhiều cao thủ bay lên, từ xa nhìn lại có ngàn vạn võ giả đang bay tới, giống như chấm nhỏ dày đặc và nhiều như châu chấu.

Trong tràng thi đấu có âm nhạc vang lên, Mộng Hồn Tiên Khúc đã tấu!

Chung quanh Băng Mộng đã hình thành sơn thủy khác nhau giống như tịnh thổ.

Ngay lúc đó thần mộng không gian bao phủ xuống và trảo Lâm Minh vào trong đó, Băng Mộng dùng khúc hóa tịnh thổ, lại thi triển thần mộng không gian!

Một khắc này tiên khúc tịnh thổ và thần mộng không gian dung hợp làm một, chỉ thấy trên lôi đài cánh hoa rơi xuống, hương thơm xông vào mũi, mà Băng Mộng ở trong đó, thân mặc váy dài màu xanh, lăng không ngồi xếp bằng và mộng hồn cầm đặt ngang gối, nàng lúc này như Cửu Thiên Huyền tiên hạ phàm.

Tiếng đàn du dương, Băng Mộng khẽ hé đôi môi đỏ mộng và ngân nga khúc nhạc của mình, âm nhạc vang vọng cả lôi đài như là vận mệnh nhấp nhô.

- Ta muốn thành Thiên tôn, ta trở thành Thiên tôn, ngàn vạn đại đạo đã thông hiểu đạo lí, ba ngàn đại giới, chúng sinh, phải tùy tùng ta, ta muốn chứng bất hủ.

- Ta muốn thành Chân Thần, ta trở thành Chân Thần, Thiên Đạo pháp tắc do ta khống chế, Tam Thập Tam Thiên, vạn linh vạn vật, phàm niệm do ta khống chế, ta có thể giải mộng, tránh vận mệnh gông xiềng, siêu thoát nhân quả luân hồi!

Giọng cua Băng Mộng vang vọng trên lôi đài.

Trong lời nói của nàng --

Muốn thành Thiên tôn!

Muốn thành Chân Thần!

Thiên tôn không có người hoài nghi, Băng Mộng có thể trở thành Thiên tôn, hơn nữa là Thiên tôn cường đại.

Nhưng mà trở thành Chân Thần thì ức vạn năm qua chưa từng xuất hiện.

Nhưng mà bây giờ Băng Mộng trong miệng nói ra lại trung khí mười phần, mang theo khí tức chân thật đáng tin, giống như đây không phải tâm nguyện, mà là nàng tự tin làm được.

Lúc này đạo âm vang vọng giống như thủy triều ập thẳng vào Lâm Minh.

Lâm Minh nhắm hai mắt lại, năng lượng toàn thân hiện ra, tóc dài của hắn tùy ý tung bay, quần áo toàn thân bay múa, một khắc này trong cơ thể của hắn có một tinh thể trôi nổi, tinh thê mau đen này lớn như hạt đậu, nhưng mà thời điểm nó xuất hiện hư không bị vặn gãy.

Hư không đứt gãy, vặn gảy Thần Vực không gian!

Không còn lf vặn vẹo, không còn là rung động lắc lư, là đứt gãy chân chính!

Người xem nơi đây thấy một màn như vậy đều rung động không nói nên lời.

Thần Vực không gian phi thường vững chắc!

Rất nhiều thiên tài có thể rung chuyển không gian, vặn vẹo không gian chi lực không quá kỳ lạ, nhưng chân chính xé rách hư không của Thần Vực là chuyện không tưởng.

Mà Lâm Minh Thần Hải Kỳ lại làm được!

- Tinh thể màu đen là?

- Không! Ta chưa thấy qua!

Lâm Minh dùng tinh thể màu đen này chính là hỗn độn của hắn!

Phong Thần Thiên tôn tồn ba mươi sáu ức năm trước, Phong Thần Đại Pháp lại thất truyền từ lâu, đừng nói là thánh chủ, Giới Vương, cho dù là cao thủ Thiên tôn có kiến thức uyên bác như kiếm lão, tam sinh lão nhân cũng không biết Phong Thần Đại Pháp!

- Đây là...

Ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, Thần Mộng Thiên Tôn trấn định thần nhàn cũng phỉa động dung, nàng không biết Lâm Minh thi triển là công pháp gì.

...

Trong tích tắc hạt giống xuất hiện, ở giữa thiên địa tất cả thiên dịa nguyên khí đều tiến vào trong hạt giống hỗn độn, thần mộng không gian cũng không ngoại lệ, thậm chí tiên khúc tịnh thổ cũng bị hấp thu vào, tịnh thổ vỡ vụn.

- Như ngươi muốn thành thần, như vậy ta liền phong thần, thôn phệ tất cả lực lượng, tất cả vật chất lâm vào vĩnh hằng, trong lồng giam không gian không được tấn chức, vĩnh viễn hãm nhập luân hồi! Phong Thần Đại Pháp thôn phệ ấn -- hắc ám vĩnh hằng!

Dùng hạt giống hỗn độn, mô phỏng ra lỗ đen của vũ trụ, chính thức thôn phệ hết thảy!

Tất cả âm thanh đại đạo đều bị thôn phệ, nhưng mà thi triển chiêu này Lâm Minh tiêu hao cũng thật lớn, hắn mạch toàn thân của hắn bạo lên, gân xanh bạo lộ ra ngoài.

Dùng tu vị của Lâm Minh thi triển Phong Thần Đại Pháp "Cấm Thần Ấn" còn có thể chèo chống, thi triển "Hắc ám vĩnh hằng " cũng là cực hạn của hắn.

Tạch tạch tạch Tạch...

Tiên khúc Tịnh thổ không ngừng bị xé rách, mộng hồn đạo âm cũng bị bức đứt, Băng Mộng Mộng Hồn Tiên Khúc cũng bị phá!

- PHÁ... Lâm Minh đã phá Mộng Hồn Tiên Khúc?

- Không thể tin nổi, chẳng lẽ Lâm Minh sẽ thắng? Thắng được Băng Mộng, đây chính là nhân vật tuyệt thế trong hàng trẻ tuổi đấy!

Mọi người cũng không dám nghĩ Lâm Minh có thể bức Băng Mộng tới mức này.

- Công pháp như thế...

Băng Mộng nhìn qua hạt giống hỗn độn của Lâm Minh, rốt cục không còn bảo trì dung nhan bất động nữa.

- Chiêu thức của ngươi vượt qua tưởng tượng của ta... Như vậy ta chỉ có thể dùng chương cuối cùng của Mộng Hồn Tiên Khúc, nhắc nhở ngươi một chút, chương cuối vừa ra ta cũng không nắm chắc uy lực của nó.

Chương 1327: Chương cuối Mộng Hồn Tiên Khúc!

Chương cuối Mộng Hồn Tiên Khúc!

Nghe được Băng Mộng nói vậy thì người ở đây đều ngừng thở, thời điểm đấu với Hành Si thì Băng Mộng từng nói qua, Mộng Hồn Tiên Khúc tấu xong Hành Si phải thua không thể nghi ngờ, như vậy chương cuối của Mộng Hồn Tiên Khúc tất nhiên có uy lực to lớn cực điểm.

- Chương cuối mộng hồn có thể phai mờ tất cả pháp tắc, xóa bỏ đại đạo, ngươi tự giải quyết cho tốt.

Băng Mộng không nắm chắc uy lực của chương cuối, chiêu này vừa ra Lâm Minh có thể đỡ được, nhưng khả năng trọng thương sắp chết, thậm chí trực tiếp vẫn lạc. Nhưng mà đánh tới mức này Băng Mộng cũng không có khả năng khích lệ Lâm Minh dừng tay, chỉ có thể chiến.

Giờ khắc này trong Hạo Vũ Thiên Cung, Thần Mộng Thiên Tôn giật mình, dường như muốn ngăn cản Băng Mộng, nhưng mà do dự mấy hơi thì lắc đầu, mặc cho Băng Mộng đánh một trận với Lâm Minh, nàng tin tưởng số mệnh của Lâm Minh ngập trời, sẽ không dễ dàng vẫn lạc, mà Băng Mộng là hóa thân của nàng càng không thể chết được.

Khúc nhạc này Mộng Hồn Tiên Khúc là sát phạt chi âm, lại quy về bình thản, chương cuối mộng hồn không có khí thế to lớn khôn cùng, bễ nghễ thế gian, ngược lại trở về yên lặng, trong lúc nhất thời tiên khúc mạnh mẽ, vô số óng cánh hoa óng ánh bay múa, tóc dài Băng Mộng bay múa, trên bờ vai Băng Mộng một thân váy màu xanh da trời, xếp bằng ở trên đất, một khắc này hóa thành vĩnh hằng.

Đúng lúc này một đạo tinh thể màu đen thần bí, sau lưng Băng Mộng chậm rãi hiển hiện ra, càng lúc càng lớn, chương cuối của Mộng Hồn Tiên Khúc cuối cùng hóa thành tinh thể, một hư ảnh tinh thể hình tứ giác có sáu mặt, nhìn qua không chút thu hút, nhưng mà nhìn thấy nó thì tâm thần Lâm Minh rung động.

Nó dĩ nhiên là ma phương!

Băng Mộng vào lúc này triệu hồi hư ảnh ma phương.

Trên ma phương này khắc rất nhiều chữ màu đen, những chữ màu đen này có ấn tượng khắc sâu với Lâm Minh!

Năm đó hắn đạt được ma phương thì trên ma phương có nhiều chữ khắc màu đen, những chữ khắc này khác nhau, cho tới bây giờ Lâm Minh còn không hiểu chúng là gì.

Lâm Minh tuyệt đối thật không ngờ chương cuối của Băng Mộng Mộng Hồn Tiên Khúc lại dùng năng lượng bản thân hiển hóa hư ảnh ma phương.

- Không phải ma phương đang ở trong cơ thể của ta sao?

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, ý niệm lập tức liên lạc với không gian ma phương, mà Mộ Thiên Tuyết, Tiểu Ngư Nhi đều sống tốt trong ma phương.

Ma phương còn ở trong người của mình, không sai.

- Ta hiểu rồi, hư ảnh ma phương của Băng Mộng tuy có một tia khí tức của ma phương, nhưng mà so với ma phương chính thức thì kém quá xa.

- Chẳng lẽ... Các nàng có được phỏng chế phẩm ma phương sao?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này, Băng Mộng triệu hồi hư ảnh ma phương có hình dáng giống ma phương như đúc, nhưng mà khí tức kém quá xa, muốn nói Thần Mộng Thiên Cung có được phỏng chế phẩm ma phương là có khả năng.

Trong lúc nhất thời Lâm Minh ẩn ẩn cảm thấy ma phương trong người xao động, dường như nó muốn cắn nuốt sạch hư ảnh ma phương trên đỉnh đầu của Băng Mộng.

Lâm Minh không thể chủ động triệu hoán ma phương, nhưng mà một khi ma phương xuất hiện xao động thì Lâm Minh có thể dùng năng lượng thúc dục, trực tiếp cho ma phương xuất kích, như vậy ma phương không thể nghi ngờ bị Băng Mộng phát hiện.

Ma phương ngủ say trong người Lâm Minh căn bản không có người nào phát hiện, cho dù là Cổ Đế lịch duyệt vô cùng phong phú, sống ít nhất ba mươi sáu ức năm nếu không bị ma phương công kích cũng không phát hiện được.

Chỉ cần ma phương ở trong người Lâm Minh là an toàn.

Thế nhưng mà một khi ma phương chủ động xuất kích thì sự tồn tại của nó sẽ bị cả tỷ người phát hiện!

Trong đó đại đa số người không biết ma phương. Nhưng mà Thần Mộng Thiên Tôn không có khả năng không biết, trừ chuyện đó ra còn có thiên minh tử giấu kín từ một nơi bí mật gần đó cũng nhận ra ma phương, chính mình từ nay về sau sẽ bị thiên minh tử nhìn chằm chằm vào.

Đây là chuyện Lâm Minh không thể không cân nhắc.

Cho dù là Thần Mộng Thiên Tôn, Lâm Minh cũng không tin.

Nó là một kiện chí bảo, thực tế với Thần Mộng Thiên Tôn mà nói nó là chí bảo chân chính!

Lúc trước khí linh đã nói bản thân không phải nhân loại, hơn nữa nó có sứ mạng trong người, đại nạn buông xuống thì ma phương không còn tác dụng, thế nhưng mà Thần Mộng Thiên Tôn đạt được ma phương nói không chừng có biện pháp trở thành Chân Thần.

Lâm Minh không dám mạo hiểm.

Lui một bước thì công kích ma phương của Băng Mộng cũng không có thực lực chân chính gì.

Lâm Minh hít sâu một hơi, toàn bộ năng lượng quán chú vào trong hạt giống hỗn độn.

Vượt qua cực hạn vận chuyển công pháp, mạch máu trong hai tay Lâm Minh muốn nổ tung lên.

Lâm Minh rất rõ ràng một kích của Băng Mộng rất cường đại, đối phương sau khi trúng hắc ám vĩnh hằng vẫn tấu được chương cuối mộng hồn, chuyện này nói rõ Băng Mộng nắm chắc đánh vỡ hắc ám vĩnh hằng.

- Tà Thần Thụ!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, sau lưng của hắn xuất hiện hư ảnh Tà Thần Thụ!

Một khắc này Tà Thần Thụ ẩn chứa lôi hỏa chi kiếp đã xuất hiện, trước người Lâm Minh có năng lượng hai màu xuất hiện.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Đột nhiên Lâm Minh đâm ra một thương, vận dụng hạt giống hỗn độn phóng tới Băng Mộng!

- Phốc phốc phốc!

Mạch máu trên cánh tay Lâm Minh hoàn toàn nổ tung, kinh mạch cũng đứt gãy nhiều chỗ, nội tạng tổn hại, đây là một kích mạnh nhất mà Lâm Minh có thể thi triển! Cũng đã vượt qua phụ tải của thân thể!

Một kích như thế va chạm với hư ảnh ma phương của Băng Mộng.

Trong nháy mắt đó phạm vi hư không vài dặm trong Thần Vực cũng bị đục lỗ, đục lỗ này lại không có chút rung động lắc lư nào cả.

Thần quang chói mắt làm toàn trường bị lóa mắt.

Năng lượng khủng bố tiết ra ngoài, Hạo Vũ Tử tự mình ra trận thi triển lĩnh vực của bản thân mới hóa giải được chấn động mạnh mẽ này, tránh tai họa cho khán giả, nếu không những người tu vi yếu có khả năng vẫn lạc.

- Thật đáng sợ!

- Không cách nào tưởng tượng Lâm Minh lại cường đại tới mức này!

- Rốt cuộc là ai thắng?

Mọi người cực lực nhìn qua trung ương lôi đài, mà ở trên lôi đài hắc ám hỗn động đang bộc phát trên cao, ngăn cách ánh mắt của mọi người, căn bản không biết tình huống đang thế nào.

Trong hư không hắc ám này Lâm Minh một tay chống phượng huyết thương, nửa quỳ trên mặt đất, quần áo bị máu tươi nhuộm ướt, hai tay huyết nhục mơ hồ, trong đó kinh mạch, nội tạng bị tổn hại nhiều chỗ, mạch máu tổn hại.

Mà trước mặt Lâm Minh, thân thể Băng Mộng mất đi chèo chống nhưng vẫn lơ lửng như cũ, không có ngã xuống, nàng lọt vào trọng thương, từ khi bắt đầu tới bây giờ Băng Mộng lần đầu tiên bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ.

Bởi vì trọng thương cho nên đám sương che phủ gương mặt của nàng tán đi, lộ ra dung nhan tuyệt thế như trăng rằm.

Băng cơ ngọc cốt, hồn nhiên thiên thành, nàng giống như đóa tuyết liên tươi mát trên băng sơn, không nhiễm khí tức của trần thế, mà lúc nàysắc mặt của nàng sắc hơi tái nhợt, mái tóc dài màu xanh rủ xuống, khóe miệng có máu tươi chảy ra, càng làm cho người ta thêm thương tiếc.

- Ngươi...

Băng Mộng muốn dùng ảo thuật che dấu dung nhan, nhưng mà bởi vì đã bị chương cuối mộng hồn cắn trả quá nặng, năng lượng trong người của nàng hỗn loạn, chỉ cần động một chút thương thế nặng hơn, vết thương chảy máu.

Lúc này Băng Mộng đành dùng sa mỏng che dung mạo lại.

Nàng nhíu mày càng làm cho nàng xinh đẹp động lòng người.

Chương 1328: Kết quả cuối cùng

Hỗn động tọa thành kết giới duy trì thời gian không dài, mà thời gian này không gian vặn vẹo, triệt để ngăn cách ánh sáng.

Sáu mười hô hấp qua đi mọi người mới nhìn rõ cảnh tượng trong tràng.

Lâm Minh dùng phượng huyết thương chống thân thể, toàn thân nhuốm máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ, mà trước mặt Lâm Minh Băng Mộng mang một tầng sa mỏng, tóc dài tung bay và khí tức suy yếu, hiển nhiên cũng bị thương.

- Băng Mộng bị Lâm Minh đả thương!

- Bắt đầu thi đấu đến bây giờ Băng Mộng lần đầu tiên bị thương!

Cho dù Băng Mộng dùng chương cuối mộng hồn hay là hắc ám vĩnh hằng của Lâm Minh đều hao tốn nhiều thể lực, năng lượng của nàng cũng hỗn loạn không điều động được, mà hai chiêu này va chạm khí tức ngang nhau, hai người đều bị chiêu thức cắn trả, một thân chân nguyên hỗn loạn, kinh mạch đứt gãy, khó có thể tái chiến.

Nếu như là chém giết sinh tử còn chưa chấm dứt, hai người sẽ tự hủy căn cơ làm đại giá tiếp tục chiến đấu.

Nhưng bây giờ là luận võ, căn bản không cần suy giảm tới căn cơ và tính mạng của mình và đối phương.

- Ta không thắng ngươi!

Băng Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, thu hồi đàn cổ của mình.

- Kỳ thật hai chúng ta đều bị trọng thương.

Lâm Minh bị thương xác thực nặng hơn Băng Mộng nhiều lắm, chỉ nhìn vết máu là biết rõ xương cốt toàn thân cúa Lâm Minh đã bị đánh gãy, nội tạng chấn thương.

Kỳ thật phòng ngự củaLâm Minh càng mạnh hơn nữa, nhưng mà bị thương nặng hơn Băng Mộng cũng có ý nghĩa chiêu thức của Lâm Minh ẩn ẩn bị chương cuối mộng hồn áp chế.

Nhưng mà dù như thế bị áp chế là một việc, kết quả cuối cùn khi chiến đấu là chuyện khác. Bởi vì Lâm Minh có năng lực kháng đả kích mạnh hơn so với Băng Mộng. Thương thế của hắn thành như vậy còn hiểu được thế nhưng mà Băng Mộng nếu bị thương nặng thì không thể đứng vững.

- Ngươi đã mở ra sinh môn, nếu chém giết sinh tử thì có lẽ ngươi sẽ là người đứng lên cuối cùng, dừng ở đây đi.

- Đang có ý đó!

Lâm Minh dùng hắc ám vĩnh hằng phối hợp Thiên Đạo Tài Quyết đánh ra một kích mạnh nhất đều bị chương cuối mộng hồn áp chế, Lâm Minh đã biết rõ chính mình căn bản không thể thắng Băng Mộng. Hắn đã dùng công kích mạnh nhất. Tuy nhiên còn không có thiêu đốt máu huyết sinh môn, nhưng thật sự là do chiêu thức của Lâm Minh đạt tới cực hạn, trong tình huống đó dù thiêu đốt máu huyết sinh môn thì kết quả Lâm Minh cũng không thắng được.

Một kích mạnh nhất không thắng nổi. Hiện tại thân bị trọng thương. Đã không cần thiết chiến đấu tiếp.

Nhìn thấy Băng Mộng cùng Lâm Minh hai người không tiếp tục tái chiến. Người xem toàn trường hai mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì.

- Vậy xem như hòa?

Đấu võ lần này là trận cuối cùng, là quyết đấu đỉnh phong chân chính nhưng nó lại là hòa.

Thời điểm này còn có rất nhiều trưởng lão tông môn, nhân vật thánh chủ đang cưỡi linh hạm về địa điểm xuất phát, vội vàng bay tới nhìn thấy kết quả như vậy thì sững sờ. - Cái gì!? Đánh xong!

- Đánh xong, nói đùa gì vậy! Ta vừa đuổi tới!

Rất nhiều thánh chủ rất phiền muộn, những người này thường thường đều là là nhân vật uy tín lâu năm của Thần Vực, thậm chí là bá chủ một phương, nhận được tin tức thì chạy tới đây, nhưng vẫn chậm! Dù sao bọn họ lúc trước nhiều người cưỡi linh hạm rời khỏi Hạo Vũ Giới Chủ đại lục, cho dù bọn họ có thể xé rách không gian, hư không chuyển dời cũng không có nhanh như thế.

- Thế hoà không phân thắng bại? Dĩ nhiên là thế hoà không phân thắng bại? Lâm Minh có thể đánh hòa với Băng Mộng sao!

Nghe được thế hoà không phân thắng bại thì nhiều thánh chủ càng hối hận, thế hoà không phân thắng bại ý nghĩa cuộc chiến đấu này ngang tài ngang sức, chiến đấu vô cùng kịch liệt, song phương là thiên tài ức vạn năm khó gặp, một đời xuất hiện hai người, hơn nữa cùng quyết đấu với nhau càng có thể ngộ không thể cầu....

- Chấm dứt.

Hạo Vũ Tử đi lên lôi đài, nhìn qua Lâm Minh và trong nội tâm cảm khái vô hạn, thanh niên này tương lai sẽ không thể tưởng tượng, không thể nghi ngờ sẽ vượt qua mình, thậm chí vượt qua sư tôn của hắn.

- Lâm Minh, sư tôn lão phu truyền lời bảo ngươi vào Hạo Vũ Thiên Cung, một giờ sau ngươi đi qua.

- Ân.

Bị Thiên tôn tuyên triệu, Lâm Minh không có bất kỳ ngoài ý muốn, thời điểm tổ chức lôi đài, tiến vào top ba địa bản Hạo Vũ Thiên Cung sẽ do Hạo Vũ Tử chỉ điểm, mà hiện tại xem ra Hạo Vũ Tử hiển nhiên thực lực không đủ, hắn cũng cũng chỉ có thể chỉ điểm một ít thiên tài cảnh giới Giới Vương mà thôi.

Luận võ chấm dứt triệt để, mà người trong tràng cực kỳ hưng phấn không có tán đi, mà là đang thảo luận chiến đấu kịch liệt vừa rồi.

Hội trường ngồi gần ba tỷ người, ngay từ đầu không đi ra cảm thấy may mắn trong lòng, người không xem được thì tiếc nuối, những người này hối hận không kiềm được.

Một ván cuối cùng không có thắng thua, tiền cược hoàn trả lại.

Nửa canh giờ sau đã có xếp hạng.

Đệ thập: Công Dương Đao!

Đệ cửu: Thạch Quật, thắng hiểm Công Dương Đao, bảo trụ đệ cửu.

Đệ bát: Bạch Nghiêu.

Đệ lục: Long Nha, đệ ngũ Quân Bích Nguyệt.

Đệ tứ: Tiểu Ma Tiên!

Đệ thập tới đệ tứ không có bất kỳ lo lắng, mà xếp trước ba mới là vấn đề.

Nếu dựa theo quy tắc Hành Si thua một tràng còn lại toàn thắng, xem như xếp thứ hai, Lâm Minh thua một tràng, hòa một tràng xếp thứ ba.

Chẳng qua nếu như quy tắc thì xếp hạng của Hành Si trên Lâm Minh phía lại nói không qua, Hành Si cũng không muốn như thế, hắn biết rõ chính mình thắng Lâm Minh kỳ thật căn bản không tính toán.

Thực lực của Hành Si xác thực mnhj hơn Lâm Minh trước khi ngủ say nửa phần, còn Lâm Minh sau khi thức tỉnh ai thắng thua còn khó nói.

Vì vậy Hành Si đệ tam.

Mà Băng Mộng cùng Lâm Minh hai người thực lực sàn sàn nhau, một trận chiến cuối cùng không phân thắng bại, như vậy dựa theo quy tắc chế định ngay từ đầu, Băng Mộng thắng nhiều hơn một trận xếp đệ nhất, Lâm Minh đệ nhị.

- Tộc trưởng, Lâm Minh đạt đệ nhị!

Thượng cổ phượng tộc chuyên môn ghi chép tất cả trận chiến của Lâm Minh và ghi thành tích vào ngọc giản.

Đệ nhị là thành tích gần như thần thoại, thực tế lúc này luận võ quần hùng cùng lên, vượt qua các cuộc đấu trước kia.

Thành tích khoa trương như thế, mặc dù là trời sinh tính đường hoàng như Hỏa Liệt Thạch cũng cười không nổi.

Hắn cầm ngọc giản có chút không có phục hồi tinh thần lại, cảm giác mình đang nằm mơ.

Thành tích tốt nhất của thượng cổ phượng tộc cũng chỉ giết tiến vào tám ngàn tên, Hỏa Liệt Thạch đưa ra yêu cầu bọn người Nhan Nguyệt Nhi chỉ là tiến vào mười ngàn mà thôi, đệ nhị đúng là thành tích khủng bố! Rất nhanh, Lâm Minh cùng Băng Mộng đánh xong trạn chiến cuối cùng, bị mấy tỷ người xem và vô số thế lực lớn thông qua các loại tình báo tỏa ra ngoài, chỉ mấy ngỳ đã truyền ra khắp Thần Vực.

Hiện tại trừ phi là cường giả Thần Biến Kỳ của các tinh cầu cằn cỗi ra, nếu không cho dù là Tiểu Thế Giới, tiểu vị diện cũng biết được đại danh của Lâm Minh.

Mà Lâm Minh cùng Băng Mộng chiến đấu với nhau được chế tác thành vài tỷ ngọc giản, phàm là thế lực lớn cơ bản đều có thể mua lấy một bộ.

Những chuyện này là nói sau, lúc này Lâm Minh đang ở sâu trong Hạo Vũ Thiên Cung, dược Hạo Vũ Tử dẫn dắt đi tới trước mặt Thần Mộng Thiên Tôn cùng Hạo Vũ Thiên Tôn.

Đối mặt Lâm Minh một tiểu bối, hai đại Thiên tôn tận lực thu liễm uy áp, nhưng mà Lâm Minh vẫn cảm nhận được uy áp khủng khiếp từ hai người bọn họ. - Lâm Minh, ngươi có rất nhiều chuyện cần hỏi đúng không?

Đầu tiên mở miệng là nữ tử áo trắng, Lâm Minh không chút nghi ngờ nàng chính là Thần Mộng Thiên Tôn.

Hắn đương nhiên có rất nhiều lời muốn hỏi, hắn không hỏi công pháp thần võ vô thượng của Thần Mộng Thiên Cung, hắn muốn biết ba mươi sáu ức năm diễn ra một lần thiên địa đại kiếp là gì, hắn còn muốn biết mươi vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên tôn vì sao phải đi vào Thiên Diễn đại lục, tại đó chiến với Lôi Thần Thiên tôn một trận và vẫn lạc.

Chương 1329: Bí mật đại kiếp nạn

- Vãn bối Lâm Minh bái kiến Thần Mộng Thiên Tôn tiền bối, bái kiến Hạo Vũ Thiên Tôn tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ, rồi mới lên tiếng:

- Như tiền bối nói vãn bối đúng là có chuyện cần tiền bối chỉ điểm.

- Nói đi."

Thần Mộng vung tay lên, cảnh vật chung quanh đại biến, ba người xuất hiện trong thải nguyên xanh ngát, chung quanh đều là cây cỏ và nước suối leng keng, đẹp không sao tả xiết.

Đây là kết giới Thần Mộng Thiên Tôn bố trí xuống, trong kết giới này bọn họ nói cái gì cũng không sợ bị nghe trộm.

- Tiền bối, vãn bối muốn hỏi trước kia đã từng nghe nói qua, chỉ cần vào trước top ba địa bản là có thể tiến vào Thiên tôn thiên cung, học tập một môn công pháp thần võ vô thượng, vãn bối muốn hỏi môn thần võ vô thượng này có thể chọn hay không?

- Ah?

Thần Mộng Thiên Tôn mỉm cười, nói:

- Ngươi muốn chọn cái gì?

- Vãn bối muốn chọn Mộng Vũ do tiền bối sáng tạo.

Lâm Minh thản nhiên nói ra, Thần Mộng Thiên Tôn cũng không ngoài ý muốn, mà Hạo Vũ Thiên Tôn thì cười rộ lên.

- Tiểu tử, xem ra ngươi chướng mắt thần võ vô thượng của Hạo Vũ Thiên Cung nha!!

- Tiền bối làm vãn bối sợ đấy, Hạo Vũ tiền bối sáng lập thần võ vô thượng có thể sáng tạo nội thế giới thứ hai, tổn sản lượng hơn sa võ giả cùng cấp, vãn bối cũng rất muốn học, nhưng mà so sánh thì vãn bối thấy Mộng Vũ thích hợp với mình hơn. - Hắc hắc, theo bản tôn quan sát, trên người của ngươi thần võ vô thượng không ít nha!

Hạo Vũ Thiên Tôn đột nhiên nói ra, hiện tại trên người Lâm Minh có nhiều công pháp thần võ vô thượng, nếu như không tính thần võ vô thượng hình thức ban đầu do mình sáng tạo ra, cũng không tính Mộng Vũ học được chút da lông thì ba thần võ vô thượng, theo thứ tự là Tà Thần Lực, Hồng Mông không gian, còn có Phong Thần đại pháp phẩm chất cực cao nhưng không trọn vẹn.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối vận khí tốt chút ít, xác thực bởi vì ngẫu ngộ đạt được truyền thừa của tiền bối.

- Ân... Ngươi có thần võ vô thượng không ít, học được nhiều chưa hẳn có thể tinh, chọn một bộ phát triển là được rồi.

Mỗi một bộ thần võ vô thượng đều đủ cho thiên tài tu luyện tới Thiên tôn, học nhiều tuy có thể gia tăng lĩnh ngộ pháp tắc, đề cao thực lực, nhưng mà tinh lực không đủ.

Ví dụ như Hành Si, kỳ thật hắn chỉ học một bộ thần võ vô thượng, từ khi đạp vào võ đạo chi lộ, hắn vẫn tinh nghiên Luân Hồi Bàn cho tới bây giờ.

Lâm Minh mặc dù biết điểm này, nhưng mà hắn vẫn dựa theo con đường mình tính ra mà đi, giống như hắn lựa chọn pháp thể song tu, hiện tại lựa chọn tinh khí thần tam tu.

- Mộng Vũ, ngươi có thể học, nhưng mà ta không thu ngươi làm đệ tử!

Thần Mộng Thiên Tôn nói như thế Hạo Vũ Thiên Tôn nghe xong cũng ngạc nhiên, đồ đệ tốt như vậy đưa tới cửa mà không thu?

- Thần Mộng, ngươi nói Thần Mộng Thiên Cung không thu nam đệ tử, cho nên mới không thu Lâm Minh? Ta không biết ngươi lúc ấy vì sao định ra quy củ này, nhưng mà Lâm Minh không thể phá lệ sao?

Hạo Vũ Thiên Tôn nói thẳng, trong mắt hắn Lâm Minh thành tựu ngày sau bất khả hạn lượng, nếu như hắn gia nhập Thần Mộng Thiên Cung, hơn nữa có một Băng Mộng thì ai dám tranh phong với Thần Mộng Thiên Cung?

Đáng giá cân nhắc duy nhất là Lâm Minh cùng Băng Mộng hai người đều là tuyệt đối, vạn nhất hai người ở chung thời gian dài sinh sôi tình cảm thì xúc phạm kiêng kỵ của Thần Mộng.

Kỳ thật Hạo Vũ Thiên Tôn đối với thân phận của Băng Mộng đã có một ít suy đoán rồi, nếu như Băng Mộng là nguyên thần của Thần Mộng biến thành, chuyện này càng là tối kỵ.

Đương nhiên những chuyện này hắn chỉ nghĩ mà thôi, quả quyết không nói thẳng ra.

Thần Mộng Thiên Tôn lắc đầu, nói:

- Ta không thu Lâm Minh làm đồ đệ là có nguyên nhân khác. Ta nói thẳng, Lâm Minh ngươi không thích hợp học tập Mộng Vũ, bởi vì... Ngươi không có tinh thần bổn nguyên, ngươi suy nghĩ kỹ càng.

- Tinh thần bổn nguyên?

Lâm Minh nao nao, từ ngữ này hắn từng nghe qua, nhưng tinh thần bổn nguyên là cái gì thì hắn không biết.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Người có tinh khí thần, vũ trụ cũng có tinh khí thần, tinh của vũ trụ là vật chất, khí của vũ trụ là năng lượng, thần là Thiên Đạo pháp tắc, ba cái này chính là bổn nguyên, ngươi biết Hồng Mông chi khí chứ?

Lâm Minh gật đầu, Hồng Mông chi khí hắn quen thuộc, nhưng mà đây là căn bản của Hồng Mông không gian.

- Đúng vậy, Hỗn Nguyên Thiên tôn có thể chấp chưởng Hồng Mông đại đạo, nguyên nhân rất lớn là do hắn có được nhiều Hồng Mông chi khí, Hồng Mông chi khí là bổn nguyên vật chất.

- Trừ Hồng Mông chi khí ra, trên thế giới này còn có hai chủng bổn nguyên, theo thứ tự là Thái Sơ chi khí cùng tinh thần bổn nguyên, chúng có một là đối ứng của ‘ khí ’, một đối ứng ‘ thần ’, mà ta sáng tạo Thần Mộng pháp tắc chính là cậy vào tinh thần bổn nguyên!

- Thần Mộng Thiên Cung, nhân số ít càng thêm ít, chỉ có mấy trăm người, ta tự mình nhận lấy đệ tử trong thời gian gần ngàn vạn năm cũng chỉ có mười người, cũng bởi vì hạn chế này nên đệ tử ta nhất định phải có một tia tinh thần bổn nguyên, mà ngươi không có được, nhất định không cách nào tu luyện Thần Mộng pháp tắc ra được thành tích gì.

Thần Mộng Thiên Tôn nói rõ nguyên nhân, Lâm Minh lúc này mới tỉnh ngộ, chẳng trách Thần Mộng Thiên Cung người ít như vậy.

Hồng Mông chi khí, Thái Sơ chi khí, tinh thần bổn nguyên ba cái này chính là bổn nguyên chi khí của vũ trụ tinh khí thần, thuyết pháp nỳ Lâm Minh lần đầu nghe được.

- Hiện tại, ngươi còn muốn học Mộng Vũ sao?

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn qua Lâm Minh, chậm rãi nói ra.

- Muốn học.

Lâm Minh không chút do dự trả lời, tinh khí thần tam tu quan hệ đến tam thập tam trọng thiên pháp tắc, hắn tự nhiên sẽ không buông tha.

- Được rồi...

Thần Mộng Thiên Tôn không có phản đối nữa.

- Nếu ngươi kiên trì thì ta không phản đối, chỉ hy vọng ngươi không nên hoang phế thời gian.

Với tư cách người sáng tạo Mộng Vũ, Thần Mộng Thiên Tôn có thể khẳng định không có tinh thần bổn nguyên nhất định không tu thành Mộng Vũ, nhưng mà đối với Lâm Minh phát triển Thần Mộng Thiên Tôn cũng không nguyện ý can thiệp, nàng tin tưởng Lâm Minh có số mệnh của mình, nếu như hắn bị người khác can thiệp, vậy không đi tới bước này.

- Tạ Thần Mộng tiền bối thành toàn.

Lâm Minh vui vẻ nói, chỉ cần có thể học được Mộng Vũ, có thể làm đệ tử Thần Mộng hay không có quan hệ gì.

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối còn có vấn đề, liên quan đến đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm, vãn bối muốn biết đại kiếp nạn rốt cuồ là cái gì.

Trên Phong Thần đài Lâm Minh đã nhìn qua một ít hình ảnh về đại kiếp nạn.

Phong Thần Thiên tôn đứng trên Phong Thần đài, dùng Thiên tôn và thánh chủ làm vũ khí, thần thú bay lượn che khuất bầu trời giống như ngôi sao, tràng cảnh bực này rung động nhân tâm.

- Đại kiếp nạn...

Nhắc tới mấy chữ này ngữ khí của Thần Mộng Thiên Tôn có chút mờ ảo.

- Vũ trụ sinh ra đời đã không biết bao nhiêu năm, có lẽ ngàn tỷ năm, có lẽ mấy trăm ngàn tỷ năm, ở trong đó võ đạo văn minh đã bị hủy diệt nhiều lần, thậm chí thiên thiên này từng rách nát và hủy diệt, lại từng sống lại, nếu như vũ trụ hủy diệt, như vậy Chân Thần cũng không thể trốn thoát, nếu như từ lịch sử ngàn tỷ năm của vũ trụ thì cái gọi là ‘ đại kiếp nạn ’, thật sự rất nhiều, trước mặt vũ trụ thì Thiên tôn cũng là con sâu cái kiến.

Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên cảm khái, Lâm Minh trầm mặc không nói, lẳng lặng lắng nghe.

- Hiện tại theo đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm hẳn là ba mươi ba trọng thiên bích biến mất.

Thần Mộng Thiên Tôn nhàn nhạt nói ra, mà Lâm Minh nghe xong trong nội tâm rùng mình.

- Ba mươi ba trọng thiên bích chướng? Đó là gì?

Ý cảnh tam thập tam thiên chính là pháp tắc mà Lâm Minh sở tu, nhưng rốt cuộc ba mươi ba trọng thiên bích là gì thì Lâm Minh đến bây giờ cũng không biết.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Ngươi nên biết trong Thần Vực có dị giới bí cảnh vô tận không?

Lâm Minh gật đầu, dị giới bí cảnh hắn đi qua hai lần, một lần tới bí cảnh tứ thần thú gia tộc chưởng quản, thần thú bí cảnh, một cái khác là hồng hoang bí cảnh do Tiêu Dao Đảo quản.

Hai bí cảnh này Lâm Minh một lần thu hoạch Chí Tôn long cốt, lần khác nhận được nhiều tài phú.

- Tiền bối nói bức tường ngăn cản chẳng lẽ chính chính là vách tường ngăn cản dị bí cảnh?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, đột nhiên nói như thế.

Muốn thông qua tầng bức tường ngăn cản phải thông qua Truyền Tống Trận, phải tiêu hao lớn lượng Tử Dương thạch, hơn nữa truyền tống người tu vi không cao, tu vị càng cao tiêu hao năng lượng càng lớn.

Cũng bởi vì nguyên nhân này tứ thần thú gia tộc thần thú bí cảnh hay là Tiêu Dao Đảo hồng hoang bí cảnh, mỗi lần đi vào đều tốn hao nhiều tài nguyên xa xỉ.

- Đúng vậy, bức tường ngăn cách dị giới bí cảnh kỳ thật chính là bức tường ba mươi ba tầng, kỳ thật Thần Vực liên tiếp với các giới khác, trời có ba mươi ba tầng, mà Thần Vực kỳ thật chỉ là một trong ba mươi ba tầng, nó tên là thần la thiên.

Thần Mộng Thiên Tôn nói chậm chạp, nhưng mà nàng nói ra câu này chẳng khác gì búa tạ nện vào đầu Lâm Minh.

Trời có ba mươi ba tầng, Thần Vực chỉ là một trong số đó.

Cái này!

Lâm Minh triệt để ngây người, hắn vẫn cảm giác Thần Vực đã lớn đến khủng bố, nhưng mà bây giờ mới biết thế giới như Thần Vực còn có ba mươi hai cái!

Thần Mộng Thiên Tôn lại nói:

- Tam Thập Tam Thiên có vách tường không gian ngăn cách, bức tường không này ngăn cản tất cả sinh linh, tồn tại càng cường đại càng khó thông qua, nhưng mà vách tường này có chu kỳ suy yếu và biến mất, đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước chính là bức thường không gian biến mất.

- Bên ngoài Thần Vực có chủng tộc khác, hoặc là tử địch của nhân loại, hơn nữa là vì tài nguyên của Thần Vực, chúng thèm tài nguyên này, đây là đại chiến diệt tộc, năm đó trận chiến ấy làm tất cả cao thủ võ đạo của Thần Vực biến mất không còn! Năm đó đứng đầu võ đạo là -- Phong Thần Thiên tôn, cũng chết trong trận chiến này...

Nghe được Thần Mộng Thiên Tôn nói, Lâm Minh cảm xúc phập phồng.

- Dị tộc?

- Đúng, cùng hình thái tính mạng nhân loại, tu luyện pháp tắc khác nhau là dị tộc, kỳ thật ngươi tu luyện ý cảnh tam thập tam thiên sở dĩ được vinh dự là ý cảnh chí cao cũng là nguyên nhân này, nó áp dụng cho toàn bộ ba mươi ba thế giới, cũng áp dụng cho dị tộc.

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra câu kinh người, Lâm Minh nghe được rung động vô cùng, thì ra là thế, đây mới là chân diện mục của pháp tắc tam thập tam thiên, mà Phong Thần Thiên tôn tu luyện chính là pháp tắc tam thập tam thiên.

Chương 1330: Hỗn Nguyên Thiên tôn chi mê

- Thần Mộng tiền bối, năm đó vãn bối tham dự võ tuyển đánh chết một con quái vật tóc đỏ, nhìn thấy một ít cảnh tượng trong đầu của nó, nó dường như tới từ ‘ hồn giới ’?

Trong Thần Mộng giới, Lâm Minh đánh chết con quái vật tóc đỏ và hấp thu tinh thần bổn nguyên hình thức ban đầu của nó, cũng vì vậy mà đọc đến tóc đỏ quái trí nhớ biết được nó là bị Thần Mộng giới nhốt lại.

Lúc ấy Lâm Minh còn kỳ quái, hồn giới căn bản không phải bộ phận nào của Thần Vực cả.

- Đúng vậy, hồn giới chính là một trong tam thập tam thiên, mà ác mộng thú thuộc về Hồn tộc.

- Trong tam thập tam thiên có ba đại tộc số lượng nhiều nhất, nhân tộc, thánh tộc, Hồn Tộc. Ở trong đó Nhân tộc dùng hệ thống tu luyện tụ nguyên làm chủ, thánh tộc dùng tu luyện luyện thể làm chủ, Hồn Tộc thì chủ tu thần.

- Ba chủng tộc này tồn tại từ thật lâu rồi, mà năm tháng trôi qua mỗi chủng tộc đều từng có huy hoàng của mình, Nhân tộc cũng từng cường thịnh nhất thời, chiếm cứ một hai vực trong tam thập tam thiên, nhưng mà gần mười tỷ nưm qua Nhân tộc lại càng ngày càng yếu thế, hiện nay không ngừng bị hai tộc khác xơi tái, những thiên vực vốn bị nhân tộc chiếm thì tộc nhân ở đó hoặc là bị giết chóc, hoặc là biến thành đầy tớ, thậm chí khả năng hiện tại nhân loại còn có được chủ quyền thiên vực, nhưng mà không còn qua lại với Thần Vực, cho nên trận chiến ba mươi sáu ức năm trước liên quan tới tồn vong của chủng tộc, dù là Thiên tôn có mâu thuẫn với nhau thật nhiều, nhưng thời khắc chủng tộc tồn vong cũng nhao nhao buông thành kiến nhất trí đối ngoại.

Thần Mộng bình tĩnh nói ra lịch sử ba mươi sáu ức năm trước, Lâm Minh nghe xong cảm xúc phập phồng. Khó có thể tưởng tượng trận chiến năm đó bi tráng như thế, mà Phong Thần Thiên tôn với tư cách đứng đầu trận chiến đã trải qua ly kỳ gì?

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối còn có câu hỏi, về Hỗn Nguyên Thiên tôn, vãn bối muốn biết mươi vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn đi vào Thiên Diễn đại lục?

Nếu như nói Hỗn Nguyên Thiên tôn và Lôi Phạt Thiên tôn kịch chiến là vì Ma Châu, Lâm Minh ngược lại có thể lý giải. Nhưng mà hắn không hiểu năm đó bọn họ lựa chọn Thiên Diễn đại lục đại chiến Đối với Thần Vực mà nói đây là vị diện hạ giới không có ý nghĩa.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Hỗn Nguyên chọn Thiên Diễn đại lục đó là vì bản thân Hỗn Nguyên chính là người hạ giới phi thăng, mà Thiên Diễn đại lục chính là cố hương của hắn.

- Cái gì?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên cả kinh. Hỗn Nguyên dĩ nhiên là người hạ giới phi thăng. Hơn nữa xuất từ Thiên Diễn đại lục!

- Chuyện của Hỗn Nguyên ta không hiểu rõ ràng, hắn tám trăm vạn năm trước từ hạ giới phi thăng lên, quật khởi như sao chổi. Tốc độ phát triển nhanh đến kinh người, sau khi hắn thành Thiên tôn thì biến thành một trong những Thiên tôn mạnh nhất của Thần Vự.

- Về sau hắn xoay chuyển luân hồi của Thiên Diễn đại lục, đây là bởi vì Hỗn Nguyên chưởng khống Hồng Mông chi khí, tu luyện tới cực hạn có thể trực tiếp mượn nhờ lực lượng vũ trụ tinh thể giúp Thiên Diễn đại lục cố hướng của Hỗn Nguyên sinh ra liên hệ kỳ diệu với Hỗn Nguyên Thiên tôn, mà Thiên Diễn tinh có tinh khí của Hỗn Nguyên dung hợp, làm cho sức chiến đấu của bản thân tăng lên thật nhiều.

- Thì ra là như vậy.

Trong lòng Lâm Minh tỉnh ngộ, Hồng Mông chi khí là trước khi thiên địa hình thành diễn biến thành vạn vật, là bổn nguyên vạn vật, trong vũ trụ tất cả tinh thể, cho dù là hằng tinh, hành tinh, tinh vân đều là Hồng Mông chi khí diễn biến mà thành, Hỗn Nguyên Thiên tôn tu luyện Hồng Mông pháp tắc tới cực hạn, mượn nhờ lực lượng tinh thể là hợp lý.

Lâm Minh suy đoán Hỗn Nguyên Thiên tôn có thể quật khởi nhanh như sao chổi rất có thể do Ma Châu, sau đó ma phương từ trong không gian hỗn loạn tiến vào trong Thiên Diễn đại lục, nói không chừng cũng là do Ma Châu cùng ma phương có lực hấp dẫn nào đó.

Như thế mới có chuyện Lâm Minh nhặt được ma phương, mới có Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết quen biết, mới có hắn quật khởi.

Nhất định đây là thời đại đại kiếp nạn nên quần hùng vùng lên, vô số linh bảo xuất thế, đây nhất định là thời đại vũ bão.

Nghĩ thông suốt điểm này Lâm Minh đang hoang mang cũng tiêu tán không ít, nhưng lúc này Lâm Minh có nghi vấn mới.

Lâm Minh lại nói:

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối còn có một chuyện không rõ, năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn đã là Thiên tôn tuyệt đỉnh, ngài nói hắn thân ở Thiên Diễn đại lục, có Thiên Diễn tinh làm hậu thuẫn, thực lực càng mạnh hơn nữa, loại tình huống này vì sao còn có người cám công kích hắn? Người này dường như là Lôi Phạt Thiên tôn? Hắn cũng là Thiên tôn tuyệt đỉnh?

Thần Mộng nói:

- Ngươi nói những chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, về phần Hỗn Nguyên biến mất bí ẩn rất nhiều, Lôi Phạt xác thực năm đó công kích Hỗn Nguyên Thiên tôn, nhưng mà chỉ là một trong đó mà thôi, luận thực lực Lôi Phạt tự nhiên không bằng Hỗn Nguyên, nhưng mà kết quả lại không như dự đoán, ta hoài nghi một trận chiến này còn có độc thủ sau màn tham dự, ví dụ như... Dị tộc Tam Thập Tam Thiên!

- Đây chỉ là phỏng đoán của ta, nhưng mà cho dù chúng có thực lực làm vậy cũng phải trả cái giá thê thảm, chuyện này chứng minh trên ngừi Hỗn Nguyên Thiên tôn có đồ vật khiến chúng dám trả giá lớn như vậy...

- Ta hiểu rồi.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tâm tình có chút trầm trọng.

Tuy chuyện còn nhiều điểm không rõ ràng lắm, nhưng đã có thể đoán được đại khái, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra nguyên nhân làm dị tộc động thủ là vì Ma Châu.

Lâm Minh cảm thấy may mắn lúc mình giao thủ với Băng Mộng còn ngăn cản ma phương xúc động, bằng không hiện tại Lâm Minh chỉ có thể mang ma phương giao cho Thần Mộng, hắn căn bản không thể khống chế vì lo sợ mất mạng.

- Lâm Minh, ngươi có phải quyết định cùng ta quay về Thần Mộng Thiên Cung, ta cũng không có thời gian chỉ điểm ngươi, bởi vì sau khi quay về Băng Mộng sắp đột phá Thần Biến, ta và Băng Mộng cùng bế quan!

Băng Mộng với tư cách nguyên thần hóa thân của Thần Mộng, nàng mỗi lần đột phá với Thần Mộng mà nói là chuyện rất trọng yếu, liên quan tới ngày sau nàng có thành Chân Thần hay không, đối với chuyện này Thần Mộng tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó.

- Vâng! Vãn bối không cần Thần Mộng tiền bối tự mình chỉ điểm, chỉ cần có Mộng Vũ ngọc giản là đủ.

- Ngươi là muốn tự học sao? Tự học Mộng Vũ... Phi thường khó, hơn nữa ngươi không có tinh thần bổn nguyên, khó càng thêm khó, ta không hy vọng ngươi đi đường quanh co, ta hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, phải chăng đã quyết định?

- Vâng!

Lâm Minh không chút do dự nói ra, Băng Mộng than nhẹ một tiếng.

- Ngươi cố ý như thế, ta đây không nói thêm gì, cho ngươi ba ngày cáo biệt với thân nhân băng hữu, về sau đi thiên cung.

Chương 1331: Nước nữ nhi

Thần Mộng cho Lâm Minh thời gian ba ngày đoàn tự với người thân bằng hữu, mấy ngày này thượng cổ phượng tộc ngụ ở tróng Hạo Vũ Thiên Cung, trước phủ đệ có vô số người tới bái phỏng, linh hạm, linh thuyền, xoay quanh trên không phủ đệ.

Không hề nghi ngờ bọn họ tới bái phỏng Lâm Minh.

Trong phủ đệ Lâm Minh cùng Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên ở cùng một chỗ, hắn lập tức rời đi, đi lần này không biết bao lâu mới về, tự nhiên sẽ không chậm trễ thời gian xã giao với người không quen biết bên ngoài.

Đương nhiên những người kia cũng hiểu, tương lai nếu Lâm Minh không vẫn lạc liền có thể thành tựu Thiên tôn, vắng vẻ bọn họ là bình thường.

Bọn họ cũng không cần gặp Lâm Minh, gặp cao tàng thượng cổ phượng tộc đưa hạ lễ là được rồi.

Thời gian ba ngày qua đi thật nhanh, Lâm Minh từ biệt mọi người, một mình tiến tới trước Hạo Vũ Thiên Cung, đi tới gặp Thần Mộng Thiên Tôn cũng về Thần Mộng Thiên Cung.

...

Tuy Lâm Minh trong mấy năm qua đi lại trong Thần Vực gặp không ít động thiên phúc địa, cảnh đẹp kinh thế, nhưng mà khi tới Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh vẫn có cảm giác rung động.

Biển mây mênh mông có tiên sơn nổi lơ lửng, những tiên sơn này có nhiều dị thú trân quý, thiên địa kỳ trân, có vô số linh tuyền từ đó tuôn ra.

Thần Mộng Thiên Cung hư vô mờ ảo, trong tiên sơn xinh đẹp như mộng như ảo.

Bên ngoài Thần Mộng Thiên Cung nhìn qua không lớn, kỳ thật bên trong lớn như một đại thế giới.

Mỗi một tấc của Thần Mộng Thiên Cung đều có phạm vi cả ngàn dặm, tương đương với một quốc gia phàm nhân, mà diện tích thế giới của đệ tử chân truyền và trưởng lão càng lớn hơn nữa.

Mỗi một tòa thế giới đều có cung điện rộng lớn, đây là phủ đệ của Thần Mộng Thiên Cung

Những phủ đệ này kiểu dáng, phong cách đều bố trí theo yêu thích của người ở lại, ưa thích xa hoa thì cung điện do ngọc điêu khắc thành, còn lớn hơn hoàng cung hoàng đế phàm nhân cả ngàn lần, lầu các hành lang gấp khúc vô số, hòn non bộ và đủ loại kỳ trân.

Ưa thích tự nhiên đơn giản thường thường chỉ là một căn phòng trúc xanh biết, trúc hương xông vào mũi tươi mát vô hạn.

- Ha ha, Lâm sư đệ, ngươi là nham nhân duy nhất trong vài vạn năm qua tiến vào Thần Mộng Thiên Cung đấy.

Dẫn đầu Lâm Minh là sư tỷ tên Băng Lộ, lớn hơn Lâm Minh vài tuổi, nàng kiều diễm xinh đẹp, bộ ngực lớn và cặp mông to tròn ưỡng ra, nàng giống như quả đào chín mộng.

Thần Mộng Thiên Cung dùng nước Nữ Nhi để hình dung cũng không đủ. Mặc dù đệ tử chính thức, trưởng lão chỉ có mấy trăm người, nhưng mà thị nữ có thể phục thị đệ tử và trưởng lão có tới mấy ngàn người.Cộng thêm trong Thần Mộng Thiên Cung có một ít bông hoa, tiên thảo, linh điểu đều có thể biến ảo thành hình người, kể từ đó nữ tử thì càng nhiều.

Một nước Nữ Nhi vài vạn năm không có nam tử xuất nhập, hiện tại Lâm Minh một nam nhân tiến vào liền câu dẫn hiếu kỳ của nữ tử.

Lúc Lâm Minh đi qua tiên trì thì có hai con cá xinh đẹp nhảy lên mặt nước, trên không trung biến thành hai thiếu nữ xinh đẹp, các nàng thoạt nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân bao phủ lụa mỏng tỏa ánh trăng, trước lụa mỏng lộ ra bộ ngực to tròn và cặp chân thẳng tắp, bởi vì lụa mỏng tơ lụa cho nên đôi thỏ ngọc của các nàng lung linh ẩn hiện.

Các nàng đều là Yêu tộc, đã lớn như vậy cho tới bây giờ chưa thấy qua nam nhân, các nàng bình thường ở trong Thần Mộng Thiên Cung ăn mặc tùy ý, chơi đùa đùa giỡn chỉ có nữ tử nên mặc lụa mỏng cho dễ hoạt động, hoặc các nàng xốc quần áo đồng bạn lên tỏa xuân quang vô hạn.

Các nàng đơn thuần như thủy tinh, căn bản không biết các nàng mặc như vậy sẽ bị nam nhân làm thiệt thòi.

Hai thiếu nữ hiếu kỳ nhìn qua Lâm Minh, con mắt sáng ngời như hài tử, nhìn không nháy mắt.

Như thế làm cho Lâm Minh xấu hổ không thôi, đôi mắt không biết nhìn đi đâu.

Hắn không nghĩ tới Thần Mộng Thiên Tôn trực tiếp giao hắn cho Băng Lộ sư tỷ, chọn một nơi ở lại có tràng cảnh này.

- Ai nha, Lăng Hồng, Lăng Ngọc, hai người các ngươi muốn chết rồi!

Băng Lộ dở khóc dở cười, nàng là người phụ trách một ít nội vụ trong Thần Mộng Thiên Cung, phải biết rằng Thần Mộng Thiên Cung cũng có sản nghiệp, hơn nữa sản nghiệp rất nhiều, đây là tài phú phải có duy trì nơi đây, nếu không miệng ăn núi lở. Bởi vậy Băng Lộ ngẫu nhiên đi ra khỏi Thần Mộng Thiên Cung xử lý tục sự, tự nhiên sẽ không giống hai thiếu nữ Yêu tộc tinh khiết như giấy trắng, ngay cả chuyện nam nữ cũng không rõ ràng.

Hai thiếu nữ vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong đó một còn cười ha ha, giống như tiểu hài tử nhìn thấy sự vật hiếm lạ, vô cùng hưng phấn.

Đối với các nàng mà nói một nam tử trẻ tuổi xác thực quá kỳ lạ quý hiếm.

- Hai người các ngươi, ta nói các ngươi nghe không?

Băng Lộ không biết nên nói cái gì, vội vàng đứng chắn trước mặt hai nàng, miễn bị Lâm Minh nhìn mà thiệt thòi, trong đó Lăng Ngọc nhìn qua Lâm Minh cười khanh khách.

- Ta tên là Lăng Ngọc, đây là tỷ tỷ Lăng Hồng, nhà của chúng ta trong cái ao này, có rảnh tới tìm hai chúng ta chơi.

Nói xong hai thiếu nữ này bị Băng Lộ buộc hóa thành con cá, một lần nữa trở lại trong nước, các nàng nghịch ngợm trong nước trong suốt, vuốt đuôi cá và bọt nước bạc bắn lên, những bọt nước này thậm chí tung tóe lên người Lâm Minh giống như hai nàng chơi đùa với Lâm Minh.

- Cái này... Thật sự xấu hổ, những hài tử này bình thường quen tùy tiện, cũng chưa từng thấy qua nam tử.

Băng Lộ nói như vậy Lâm Minh càng xấu hổ, hắn sờ sờ cái mũi, nói ra:

- Xin lỗi là ta mới phải, mạo muội xâm nhập nơi ở của các giai nhân!

Nhìn thấy Lâm Minh phản ứng như thế Băng Lộ ngược lại cảm thấy có chút thú vị, nàng cười hì hì, nói ra:

- Kỳ thật các nàng còn cảm thấy mới lạ đấy, căn bản cũng không biết chú ý, ta vừa rồi cũng đã nói ít nhất vài vạn năm Thần Mộng Thiên Cung chưa có nam nhân đi qua, cho dù trước kia từng có cũng thường thường phải đi chánh điện, bái phỏng sư tôn, trưởng lão cái gì đó và rời khỏi, không có nam tử nào có thể vào nội cung Thần Mộng Thiên Cung.

- Đã từng có thanh niên thiên phú xuất chúng bái sư tôn làm sư, nhưng dù nam tử thiên phú tốt thế nào sư tôn cũng không thu làm đệ tử, Lâm sư đệ đúng là trường hợp đặc biệt trong đặc biệt, có thể thấy được sư tôn xem trọng ngươi lắm đấy.

Băng Lộ có chút hâm mộ nói ra, có thể được Thần Mộng Thiên Tôn đối đãi như thế chính là tạo hóa.

Kỳ thật Thần Mộng Thiên Tôn xem ra, Lâm Minh rất có thể là nhân vật chính trong đại kiếp nạn, thậm chí có thể quan hệ tới sinh tử tồn vong của nhân loại, nhân vật như thế Thần Mộng tự nhiên sẽ đặc biệt đối đãi, tận lực thỏa mãn yêu cầu của Lâm Minh, tận khả năng giúp Lâm Minh phát triển đề cao thực lực của hắn.

Đối với đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước và sinh tử tồn vong của nhân loại, cho Lâm Minh tiến vào Thần Mộng Thiên Cung xem xuân sắc của các thiếu nữ chỉ là việc nhỏ.

Thậm chí Thần Mộng đã ngầm đồng ý Lâm Minh tiến vào Thần Mộng Thiên Cung, cũng không có cho Lâm Minh tiến vào Thần Mộng Thiên Cung ngay, chính là muốn Lâm Minh phát sinh chuyện tình ái với đệ tử ở đây, như vậy chỉ sợ Thần Mộng Thiên Tôn cũng ngầm đồng ý cho Lâm Minh làm vậy.

- Băng Lộ sư tỷ, ta nghe nói Thần Mộng Thiên Cung không cho phép nữ tử lập gia đình, phải cả đời thủ thân như ngọc, không biết có việc này hay không?

Lâm Minh đột nhiên hỏi, kỳ thật trong mắt hắn định ra quy luật này thật sự có chút nghiêm khắc, không nói tàn phá nữ tử, nhưn tuyệt đối không phải là quy định tình người.

Hắn vẫn không rõ Thần Mộng Thiên Tôn vì cái gì định ra quy định như vậy, chỉ sợ Thần Mộng Thiên Cung có một ít thiếu nữ cả đời chưa nhìn thấy bao nhiêu nam nhân, tưởng tượng một đám nữ nhân sinh ra tới khi chết đi chưa từng nhìn thấy nam nhân đúng là bi kịch.

Chương 1332: Lâm Minh quyết định

- Đệ tử Thần Mộng cung không được lập gia đình kỳ thật là từ xưa tới nay...

Nhắc tới cung quy này thần sắc Băng Lộ lạnh nhạt, dường như lơ đễnh.

- Trước kia Thần Mộng sư tôn xuất thân thế lực Giới Vương Huyễn Mộng Cung, đệ tử Huyễn Mộng Cung tu tập ảo thuật cũng lấy nữ nhân làm chủ, lúc ấy có quy định này, đệ tử hạch tâm không được xuất giá, nếu như đệ tử trong môn phát sinh tư tình với đệ tử hạch tâm thì hậu quả rất nghiêm trọng.

- Về sau, Thần Mộng sư tôn tại Huyễn Mộng Cung trò giỏi hơn thầy, tu luyện ảo thuật diễn biến đến mức tận cùng, đồng thời còn sáng lập ra Thần Mộng pháp tắc, thành tựu Thiên tôn, dùng thế lực Huyễn Mộng Cung làm căn cơ, tổ kiến Thần Mộng Thiên Cung.

- Mà quy định đệ tử hạch tâm không được lập gia đình cũng kéo dài xuống, bởi vì tu tập Thần Mộng pháp tắc cần bảo trì thân thể nguyên âm thì hiệu quả tốt nhất, đồng thời đệ tử Thần Mộng Thiên Cung nhiều hoặc ít phải có tinh thần bổn nguyên, nếu như giao hợp với nam tử thì tinh thần bổn nguyên sẽ thao nguyên âm sói mòn ra ngoài, làm cho tu vi chúng ta bị hao tổn, cho nên mới có quy định này.

- Nếu như đệ tử trong cung cố ý lập gia đình cũng không phải là không thể được, nhưng mà phải rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung...

- Thì ra là như vậy.

Lâm Minh gật đầu, rất nhiều công pháp xác thực yêu cầu nam nữ tu luyện có nguyên âm, nguyên dương, trong giới võ học một ít nam tử, nữ tử vì truy tìm võ đạo, cả đời không nếm chuyện nam nữ cũng không hiếm gặp.

Về phần nói nữ tử cả đời không được lập gia đình, nghe không nhân tính, nhưng Thần Vực có không ít tông môn như vậy, ví dụ như nam đệ tử Phổ Đà sơn cả đời không được gần nữ sắc, phải bảo trì đồng tử.

Lâm Minh trong quá trình đi tới trước gặp qua không ít nữ tử xinh đẹp. Các nàng nhao nhao hiếu kỳ nhìn qua Lâm Minh, chuyện này làm cho Lâm Minh xấu hổ.

Đúng vào lúc này một giọng nói nghiêm khắc già nua vang lên.

- Các ngươi ở trước mặt người ngoài mặc như thế còn ra thể thống gì?

Giọng nói này vang lên làm các thiếu nữ giật mình, hiển nhiên hết sức e ngại giọng nói này.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão bà cầm quải trượng đi tới, dáng người gầy còm, đi lại vững vàng. Toàn thân cao thấp tự nhiên tỏa ra khí thế không giận tự uy. Làm cho người ta đối mặt nàng ta thì e ngại ba phần.

Đám thiếu nữ vây quanh Lâm Minh vui đùa thu hồi nụ cười lại, đều câm như hến.

- Các ngươi tuổi còn trẻ, đây là thời điểm chuyên tâm tu luyện. Không nên vì chút chuyện không cần thiết mà phân tâm. Đều quay về nơi mình tu luyện đi, bế quan một năm.

Bà lão vừa nói như vậy thì đám tiểu thiếu nữ tâm chơi còn rất nặng đi bế quan lâu như thế, thật sự là kham khổ tịch mịch.

- Ngươi chính là Lâm Minh?

Bà lão gầy còm nhìn qua Lâm Minh, bên cạnh Lâm Minh là Băng Lộ vội vàng dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Đây là Uyển Huyễn sư thái, là Giới Vương của Huyễn Mộng Cung năm đó, hôm nay đã có tu vi nửa bước Thiên tôn, nàng là ta thái thượng trưởng lão của Thần Mộng Thiên Cung.

Băng Lộ e sợ cho Lâm Minh đường đột với người này, trước tiên cáo tri Lâm Minh thân phận của bà lão.

Năm đó là Giới Vương của Huyễn Mộng Cung, hôm nay tối thiểu cũng phải sống hơn trăm ngàn năm rồi, thọ nguyên đoán chừng cũng không còn lại bao nhiêu, về phần nói đột phá Thiên tôn, đối với nàng ta mà nói là không có khả năng.

Một võ giả đến tuổi xế chiều thì đột phá không thể đột phá, thọ nguyên cũng còn thừa không nhiều, tính cách là cổ quái nhất, hỉ nộ vô thường.

Đối với loại người này Lâm Minh tự nhiên sẽ không đi trêu chọc đắc tội, hắn thi lễ, nói ra:

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến sư thái.

- Ân, ngươi đi theo ta, Băng Lộ, ngươi lui ra đi.

Bà lão nói xong tay áo vung lên, sau một khắc Lâm Minh và bà lão gầy còm tiến vào không gian độc lập.

Không gian này khác với không gian khác là chẳng có kỳ trân gì đó, mà là một mảnh hoang vu, nhìn qua cí vài phần tiêu điều.

Uyển Huyễn sư thái quay đầu và con mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, nói:

- Ngươi dường như không có tinh thần bổn nguyên?

- Vâng.

Lâm Minh gật đầu.

Uyển Huyễn sư thái có chút nhíu mày, nói:

- Không có tinh thần bổn nguyên, ngươi lại còn muốn học Mộng Vũ?

Trong mắt của nàng ta thì Lâm Minh nhất định học không thành

Mộng Vũ, lại còn muốn tới Thần Mộng Thiên Cung, động cơ chưa hẳn là đơn thuần, rất nhiều nam tử đều xem mỹ nữ trong Thần Mộng Thiên Cung là thiên đường.

Hơn nữa nếu như lấy nguyên âm nữ tử Thần Mộng Thiên Cung thì tu vi của mình có tăng trưởng, thậm chí có lợi thật lớn. Uyển Huyễn sư thái đối với nam nhân như vậy thập phần phản cảm, hận không thể gặp một giết một.

Đương nhiên Lâm Minh không giống, cho dù thực phát sinh loại chuyện nỳ nàng cũng không có khả năng động thủ, bởi vì Lâm Minh là do Thần Mộng Thiên Tôn bảo kê, kỳ thật Uyển Huyễn sư thái cũng không cần phải nịnh nọt Lâm Minh, nàng vốn không còn bao nhiêu thọ nguyên, cũng không có khả năng đột phá cảnh giới, đợi Lâm Minh thành Thiên tôn thì nàng đã xuống mồ.

Cảm nhận được địch ý của Uyển Huyễn sư thái thì Lâm Minh nhíu mày, hắn học tập Mộng Vũ không phải dựa vào tinh thần bổn nguyên, mà là dựa vào ma phương, có thể hay học thành hay không chẳng cần hoài nghi.

- Vãn bối học tập Mộng Vũ là do Thần Mộng tiền bối cho phép.

Lâm Minh không muốn bị lão thái này làm khó dễ, trực tiếp chuyển ra Thần Mộng Thiên Tôn.

- Hừ, ngươi không cần cầm Thần Mộng tới dọa ta, ta không biết nàng vì cái gì đáp ứng yêu cầu này của ngươi, thậm chí cho phép ngươi tiến vào Thần Mộng Thiên Cung nghiêm cấm nm nhân, nhưng mà nàng đã đáp ứng thì ta cũng không thể nói gì hơn, từ hôm nay trở đi ngươi sẽ tu luyện trong không gian nỳ, ta có thể mang ngọc giản Mộng Vũ đệ nhất trọng giao cho ngươi, mặt khác Thần Mộng Thiên Cung đều là nữ quyến, trừ đại điện vf võ đài ra, địa phương còn lại ngươi không được xông loạn, nếu như ngươi muốn đi Tàng Thư các, có thể cáo tri ta, ta sẽ bảo đệ tử mang sách vỡ tới cho ngươi. Mặt khác ngươi phải biết quy củ của Thần Mộng Thiên Cung, ngàn vạn năm trước Thần Mộng Thiên Cung chính la Huyễn Mộng Cung, một khi có nam đệ tử cùng nữ đệ tử hạch tâm phát sinh tư tình, kẻ nhẹ trục xuất sư môn, kẻ nặng phế bỏ tu vị, nếu như phát sinh quan hệ thì kết cục chỉ có một, đó là thiến. Hiện tại những quy định này buông lỏng nhiều, hơn nữa ngươi cũng không phải là đệ tử Thần Mộng Thiên Cung, ta không có thể tùy ý xử phạt ngươi, nhưng mà hy vọng ngươi xử trí cho tốt.

Uyển Huyễn sư thái nói ra lời này tràn ngập ý cảnh cáo, Lâm Minh nghe được thì nhíu mày. Tuy hắn không phải cao tăng thanh tâm quả dục gì, nhưng mà chuyện nam nữ hắn vẫn khắc chế, cho dù trong Thần Mộng Thiên Cung mỹ nữ như mây cũng vậy.

- Uyển Huyễn sư thái, ta cũng chỉ tới Thần Mộng Thiên Cung tu luyện, chỉ cần ghi nhớ toàn bộ nội dung Mộng Vũ thì ta sẽ rời đi, rồi sau đó ta tự hành tu luyện là được.

Lâm Minh nói như vậy cũng là quyết định mấy ngày suy nghĩ.

Hiện tại việc hắn muốn làm chính là xoay chuyển thiên địa của Thiên Diễn đại lục, đi một chuyến tới Vạn Cổ Ma Khanh.

Về phần tu luyện Mộng Vũ thì Lâm Minh tạm thời còn không vội, có thể từ từ sẽ đến, huống hồ Thần Mộng cùng Băng Mộng cùng bế quan rồi, cũng không có khả năng chỉ điểm hắn, ở lại Thần Mộng Thiên Cung cũng ý nghĩa không lớn.

Huống hồ Lâm Minh có được ma phương, nếu như vẫn ở trong Thần Mộng Thiên Cung thì nói không hừng có dấu vết để lại, Lâm Minh không muốn bốc lên nguy hiểm.

Bởi vì có đủ loại nguyên nhân, Lâm Minh quyết định ghi nhớ toàn bộ Mộng Vũ thì hắn rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung, đi tới Vạn Cổ Ma Khanh.

- Ân?

Uyển Huyễn sư thái có chút ngoài ý muốn nhìn qua Lâm Minh.

- Không có tinh thần bổn nguyên còn muốn tự tu luyện, ngươi cho rằng Mộng Vũ dễ dàng luyện thành sao? Hơn nữa thoát ly ngọc giản tu luyện thần võ vô thượng sẽ khó càng thêm khó.

Đối mặt Uyển Huyễn sư thái có chút hoài nghi, Lâm Minh có chút phiền.

- Ta chỉ muốn ngọc giản Mộng Vũ của Thần Mộng Thiên Tôn, ghi nhớ xong ta sẽ rời đi.

- Vậy ngươi tự tiện!

Uyển Huyễn sư thái cười lạnh một tiếng.

- Ba ngày sau đó ta sẽ đưa ngọc giản Mộng Vũ tới cho ngươi, ngươi có một trăm ngày ghi nhớ nó.

Uyển Huyễn sư thái nói xong trực tiếp tự rời đi, nàng cũng không có nuốt lời, ba ngày sau đó quả nhiên có đệ tử thân truyền Thần Mộng mang ngọc giản Mộng Vũ tới.

Nguyên bộ ngọc giản Mộng Vũ tổng cộng có ba khối, ba khối ngọc giản đặt trong hộp ngọc giống như thời không độc lạp, một tầng pháp tắc phù văn lưu chuyển trên hộp ngọc.

Đây là ngọc giản Mộng Vũ, năm đó Thần Mộng Thiên Tôn tự mình soạn ngọc giản, những ngọc giản này đều dùng tài liệu đặc thù chế thành, dùng pháp tắc gi trì phù văn, cường giả Giới Vương đều rất khó phá hư, chúng hội tụ pháp tắc tinh hoa suốt đời của Thần Mộng Thiên Tôn.

- Lâm Minh, ngươi quyết định phải rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung tiến về Thiên Diễn đại lục sao?

- Ân...

Lâm Minh gật gật đầu, nói:

- Năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại kết giới có thể ngăn cách giới khác, cơ hồ ngăn cản tất cả võ giả Thần Hải Kỳ tiến vào Thiên Diễn đại lục, như vậyta nghĩ có lẽ Thần Hải kỳ kỳ thật chính là thời cơ tốt nhất tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, ta hiện tại đi vào có lẽ đủ rồi, bất kể là Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa hay là bí mật Ma Châu đối với ta mà nói có ý nghĩa phi phàm.

Chương 1333: Tìm hiểu trăm ngày

Lâm Minh mang ý niệm đắm chìm trong ngọc giản Thần Mộng, hắn cảm giác tinh thần chi hải của mình giống như bị châm đâm vào, loại cảm giác này là do ý niệm ẩn chứa trong ngọc giản Thần Mộng này quá mức mạnh mẽ. Lâm Minh không chút nghi ngờ, không nói tu luyện Thần Mộng pháp tắc, chỉ cần đọc ngọc giản Thần Mộng này cũng là phương pháp rèn luyện thần hồn tốt nhất, năng lượng trong ngọc giản Thần Mộng này giống như điện giật, có thể kích thích linh hồn của võ giả, trường kỳ đọc nó đối với tinh thần, ý chí có chỗ tốt thật lớn.

Trong ngọc giản Thần Mộng này có rất nhiều bộ phận.

Bộ phận lớn nhất chính là ảo thuật.

Những ảo thuật này từ công kích tới ngụy trang, lại đến ảo trận, không chỗ nào chê được.

Trong đó có một ảo thuật dịch dung "Thoát thai hoán cốt quyết" có thể khiến võ giả Thần Quân cảnh sau khi dịch dung cường giả Giới Vương cũng không nhận ra.

Trên thực tế đây không đơn thuần là ảo thuật, còn phải phối hợp giữa thân thể và thần hồn mới có thể hoàn thành, bộ Dịch Dung Thuật này mặc dù không có sức chiến đấu, nhưng mà thập phần hữu dụng.

Kế tiếp Ngự Linh Thuật, Thần Mộng không gian, Mộng Hồn Tiên Khúc, Viên Mộng Thánh Điển là các công pháp đỉnh cấp của Băng Mộng thi triển ra đều có ghi trong ngọc giản Thần Mộng này, có thể nói đây là đại bộ phận tập hợp truyền thừ đỉnh cấp của Thần Mộng Thiên Cung.

Ở phương diện này cho dù là Uyển Huyễn sư thái cũng không động tay cái gì, cũng không có giấu diếm Lâm Minh, đây cũng không phải Uyển Huyễn sư thái có tâm tính thật tốt, mà là nàng căn bản không cho rằng Lâm Minh có thể trong trăm ngày học được cái gì.

Ngọc giản Thần Mộng bao hàm toàn diện, trong đó liên quan tới các loại pháp tắc, chú ấn càng vô cùng phức tạp, nếu như không có lý giải nhất định, muốn ghi nhớ nó rất khó, cho dù võ giả Thần Hải Cảnh có bản lĩnh gặp không quên cũng vô dụng.

Giống như cao thủ cờ vây của phàm nhân có thể dễ dàng ghi nhớ những ván cờ đánh qua, mỗi vị trí đặt cờ trước sau đều rành mạch. Có thể phục chế bàn cờ hoàn mỹ. Nhưng nếu như người không hiểu cờ vây, dù hắn nhìn cả vạn lần cũng không nhớ kỹ.

- Ngọc giản Thần Mộng này đúng là quá phức tạp, bên trong bao hàm toàn diện. Một trăm ngày tuy ta có thể nhớ kỹ, nhưng nhất định nhiều chỗ mơ hồ.

Lâm Minh rất cảm tạ Thần Mộng Thiên Tôn, nàng không ngại mang truyền thừa hạch tâm của mình cho Lâm Minh đọc, chuyện này là ân tình không nhỏ.

Quá trình tìm hiểu pháp tắc thập phần buồn tẻ, mà Lâm Minh lại hoàn toàn không xem là gì rất nhanh tiến vào thế giới pháp tắc, luận khổ tu công pháp khắc khổ thì Lâm Minh chẳng kém hơn Hành Si chút nào, đây là phẩm tính cần thiết của võ giả, cần nhịn được tịch mịch, nếu không động cái bế quan mấy năm thậm chí mấy chục năm phàm nhan không chịu nổi.

Cứ như vậy Lâm Minh ngồi xuống suy nghĩ, khi thì đi qua đi lại, khi thì khắc lên không trung, Thần Mộng pháp tắc Lâm Minh hiểu từng chút một.

- Thì ra Thần Mộng không gian bản chất chính là chế tạo kết giới quanh mình. Dùng năng lượng Thần Mộng tràn ngập trong đó, dùng tinh thần bổn nguyên điều khiển.

Lâm Minh ý niệm liên lạc với ấn ký trong linh hồn chi hải của mình, trước đó hắn thu thập năng lượng tản mạn trong Thần Mộng không gian được lấy ra, được Lâm Minh điều khiển bày ra đủ loại trạng thái trước mặt.

Bởi vì ma phương tồn tại, Lâm Minh có thể dễ dàng nhìn thấy quỹ tích lưu chuyển năng lượng Thần Mộng, còn nhìn rõ ràng hơn đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung.

Bản thân ma phương là thiên địa chí bảo do năng lượng "Thần" của vũ trụ ngưng kết thành, nếu quả thật có thể thúc dục ma phương giết địch, sợ rằng Thiên tôn đều bị xoắn giết linh hồn, có bảo vật như thế, dù Lâm Minh chỉ có thể vận dụng chút lực lượng của nó cũng có thể được lợi không ít khi tu luyện thần hồn.

Bất tri bất giác một tầng kết giới như có như không hiện ra chung quanh Lâm Minh, mà Lâm Minh thì lâm vào suy nghĩ lâu dài, quên mất hết thảy. Triệt để tiến vào Thần Mộng pháp tắc.

Hắn giống như cát hút nước.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, tu luyện không tuế nguyệt, thời điểm Lâm Minh quên mất thời gian thì trăm ngày quá ngắn ngủi.

- Một trăm ngày thời gian đã đến!

Lâm Minh ngồi xếp bằng, bên tai đột nhiên nghe được giọng của bà lão, giọng này có chút bá đạo dã man.

Lâm Minh mở hai mắt ra, ở trước mặt hắn một tầng lưu quang chậm rãi ngưng tụ, dần dần ngưng tụ thành thân ảnh bà lão áo bào xanh, dáng người gầy còm không hợp với quần áo trên người.

Nàng tự nhiên là Uyển Huyễn sư thái.

- Xem hết chưa?

Khóe miệng già nua của Uyển huyễn sư hiện ra đường cong chế nhạo, nàng không cho rằng Lâm Minh thật sự có thể xem xét ngọc giản Thần Mộng.

Lâm Minh lắc đầu, chi tiết nói:

- Không thấy xong.

Thời gin trăm ngày đủ cho Lâm Minh quét qua ngọc giản Thần Mộng, nhưng mà hắn không tự giác lĩnh ngộ Thần Mộng pháp tắc trong ngọc giản, quá trình này hắn không ngừng suy diễn, thời gian một trăm ngày dĩ nhiên là không đủ dùng.

- Hắc hắc.

Uyển Huyễn sư thái xùy cười một tiếng, một bộ ta biết ngay mà.

Uyển Huyễn sư thái cho rằng Lâm Minh chính là có ý đồ bất chính với Thần Mộng Thiên Cung, muốn dụ dỗ thiếu nữ, dù sao nữ tử trong Thần Mộng Thiên Cung mỗi người đều thập phần xuất chúng, hơn nữa nếu như có thể lấy nguyên âm của các nàng còn có lợi thật lớn. Nếu không Lâm Minh làm sao lại đi chọn Thần Mộng pháp tắc không thích hợp.

Nàng không nghĩ ra Thần Mộng vì sao đáp ứng yêu cầu của tiểu tử này, nhưng mà đã Thần Mộng đáp ứng, nàng cũng không thể phản đối, dù sao Thần Mộng mới là chủ nhân chính thức của Thần Mộng Thiên Cung.

- Tốt, ta cho ngươi thêm một trăm ngày, đây là một trăm ngày cuối cùng, ngọc giản Thần Mộng trong Thần Mộng Thiên Cung số lượng cực kỳ có hạn, hai khối kia còn có phục chế phẩm, khối cuối cùng là bản lẻ, ta không có khả năng cho ngươi lấy đi.

Điểm này Uyển Huyễn sư thái ngược lại không phải cố ý làm khó dễ Lâm Minh, bất luận là môn phái nào cũng có tình huống này, truyền thừa thần võ cực kỳ trân quý, phân cho mỗi đệ tử thời gian học tập rất có hạn.

Lâm Minh đã mặc kệ thái độ Uyển Huyễn sư thái, hắn nói ra:

- Ta không vội mà tiếp tục tham ngộ Thần Mộng ngọc giản, một trăm ngày này ta có nhiều chỗ không hiểu, muốn mượn Tàng Thư các của quý cung dùng một lát.

Trước đó Uyển Huyễn sư thái đã nói nếu như Lâm Minh muốn đi Tàng Thư các đọc sách thì nàng tìm người đưa qua, nhưng mà chỉ có Lâm Minh mới hiểu mình cần cái gì, tự nhiên tự mình đi Tàng

Thư các mới thuận tiện.

Uyển Huyễn sư thái nhướng mày, vốn muốn cự tuyệt nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, chế nhạo nói ra:

- Ngươi muốn đi Tàng Thư các, có thể ah.

Chương 1334: Di hồn thuật

Thần Mộng Thiên Cung, Tàng Thư các, ở vào trong khôn gian độc lập của Thần Mộng Thiên Cung, tấm bảng cực lớn dùng Cổ Thần vực ngữ ghi thành "Tàng Thư các" ba chữ lớn, trên tấm bảng này ẩn chứa khí tức tuế nguyệt.

Sau khi Lâm Minh đi vào Tàng Thư các thì cảm giác một đạo thần thức như có như không bao phủ bản thân, nếu như không phải hắn tu luyện Mộng Vũ, đối với thần hồn cảm giác càng ngày càng nhạy cảm thì rất khó phát hiện đạo thần thức nỳ.

Hắn biết rõ đây là có người đang âm thầm nhìn mình.

Lâm Minh không để ý tới tới, hắn chậm rãi hành tẩu trong Tàng Thư các, phóng nhãn nhìn lại thấy một loạt giá sách, toàn bộ đều là ngọc giản chỉnh tề, những ngọc giản này tùy ý một khối đều có thể ghi lại tin tức khổng lồ, trong đó chẳng những kể cả bí pháp Thần Mộng Thiên Cung, cũng bao hàm lịch sử của Thần Vực, địa lý, phong thổ ba ngàn đại thế giới, khu vực thế lực nhiều loại tin tức.

Lâm Minh tùy ý lật tới lật lui, đột nhiên hắn dừng lại.

- Ân?

Lâm Minh thình lình phát hiện sau khi hắn đi vào càng sâu trong Tàng Thư các chỗ thì ở đó có một tầng kết giới bao phủ mình, tầng kết giới này cùng loại với Băng Mộng Thần Mộng không gian, nhưng có điểm khác.

Kết giới trong Tàng Thư các này cường đại hơn Băng Mộng Thần Mộng không gian không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng nó không có tính công kích, tác dụng duy nhất chính là trở ngại Lâm Minh tiếp tục đi tới.

- Thì ra là thế, trong Tàng Thư có loại cổ quái này?

Lâm Minh nhớ tới trước đó Uyển Huyễn sư thái tươi cười chế nhạo mình, nàng hiểu hắn không thể tiến vào Tàng Thư các quá sâu, nếu như không hiểu cahcs phá giải tầng kết giới này thì căn bản không có khả năng tiến vào chỗ sâu nhất.

Loại thiết trí này cũng không kỳ lạ quý hiếm, tông môn bình thường đều là như vậy, hạch tâm truyền thừa sẽ không truyền thừa liên tục, hơn nữa đệ tử tu vi càng cao quyền hạn càng lớn.

Mà tầng kết giới này với Lâm Minh mà nói cũng không coi vào đâu, chỉ cần thông hiểu Thần Mộng pháp tắc lf có thể dễ dàng hỗn loạn năng lượng Thần Mộng là đi qua được.

Lâm Minh ý niệm khẽ động. Chung quanh thân thể của hắn năng lượng Thần Mộng giống như nước chảy hiện ra, Lâm Minh đi nhanh vào trong đó.

- Đi vào?

Uyển Huyễn sư thái vẫn âm thầm quan sát Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn, muốn bước vào tầng kết giới này phải có năng lực vạn dụng Thần Mộng pháp tắc nhất định, nếu không vận dụng man lực xông vào lập tức bị kết giới công kích, nàng vốn tưởng rằng Lâm Minh nhất định sẽ tự cao căn cơ thâm hậu, thực lực cường đại xông vào Tàng Thư các, kết quả sẽ bị trận pháp trong Tàng Thư các đánh bay ra ngoài.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới Lâm Minh vận chuyển Thần Mộng pháp tắc. Dễ dàng tiến vào Tàng Thư các.

Thời gian một trăm ngày Lâm Minh tự học ngọc giản Thần Mộng, không có lão sư dạy và không có tinh thần bổn nguyên, hắn làm sao học được ảo diệu của Thần Mộng pháp tắc?

Uyển Huyễn sư thái cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trên thế giới này có người thiên tài đến loại trình độ này sao?

Lâm Minh vừa đi vừa xem ngọc giản. Thỉnh thoảng dừng lại tìm hiểu một phen.

- Ân? Di Hồn Thuật?

Lâm Minh thình lình nhìn qua ô vương nhìn thấy tên Di Hồn Thuật bí pháp, bí pháp này là một bộ đoạt xá chi pháp, có thể trợ giúp người mất đi thân thể đoạt xá một thân thể mới.

Đối với người mất đi thân thể và đoạt xá thân thể mới chưa hẳn thích hợp chính mình, bởi vì thân thể cùng thần hồn không phù hợp. Cả hai cưỡng ép ép mài hợp thì cho dù là thân thể hay thần hồn đều tổn thương cực lớn, cho nên đoạt xá không thể tùy ý thi triển.

Mà bộ bí pháp này chính là bí pháp hỗ trợ đoạt xá, có thể làm tác dụng khi đoạt xá giảm xuống thấp nhát.

Đây là bí pháp do cổ đại Thiên tôn sáng lập. Tuy không có lực công kích hay phụ trợ tu luyện gì đó, không có liệt và hàng thần võ vô thượng, nhưng trên thực tế phẩm cấp cực cao, thực tế với thần hồn mất thân thể càng quý giá.

Lâm Minh đương nhiên không cần, nhưng mà hai linh hồn thể Lâm Minh quen biết là Ma Quang cùng Mộ Thiên Tuyết thì cần.

Hai người bọn họ có ân với Lâm Minh, Lâm Minh đã từng đáp ứng giúp bọn họ tìm kiếm than thể phù hợp, Di Hồn Thuật này xem như đưa than sưỡi ấm trong ngày tuyết rơi.

- Mộ cô nương.

- Ân, ta biết rõ, bộ công pháp này ta và ngươi cùng nhớ kỹ, lần này vừa vặn phải về Thiên Diễn đại lục, ngươi đáp ứng than thể cho Ma Quang cũng giải quyết rồi.

Thân thể Mộ Thiên Tuyết không dễ giải quyết, nhưng mà Ma Quang dễ hơn nhiều.

Ma Quang năm đó tu vị không cao, Lâm Minh đánh giá đối ứng với nhân loai cũng chính là Thần Biến, tu vị Thần Quân tại Thần Vực thì không khó tìm thân thể cho Ma Quang.

Di Hồn Thuật tuy phẩm cấp rất cao nhưng không phức tạp, Lâm Minh dừng ở chỗ này hơn mười ngày đã học được bí pháp này.

Cứ như vậy Lâm Minh ở trong Tàng Thư các không ngừng đọc, tìm hiểu, hắn đi cũng càng ngày càng sâu.

Một tháng sau, Lâm Minh tiến vào sâu trong Tàng Thư các, tại đây Thần Mộng kết giới mạnh hơn bên ngoài nhiều, nhưng mà dùng lý giải của Lâm Minh với Thần Mộng pháp tắc cũng không khó khăn.

Một màn này rơi vào trong mắt Uyển Huyễn sư thái càng khiến nàng giật mình. Nàng nghĩ mãi không thông, Lâm Minh làm thế nào học Thần Mộng pháp tắc tới trình độ này. - Gặp quỷ rồi, tiểu tử này có thể đi vào trung bộ của Tàng Thư các? Tiến vào ngoại bộ Tàng Thư các thì Uyển Huyễn sư thái miễn cưỡng dùng Lâm Minh có thiên phú kinh người, ngộ tính kinh người mà nói phục chính mình, thế nhưng mà nàng không nghĩ tới Lâm Minh tiến vào ngoại bộ Tàng Thư các xong lại nhẹ nhàng đi vào trung bộ của Tàng Thư các, ngộ tính cao không hợp thói thường, tự học Thần Mộng pháp tắc có thể tới mức độ này? Chẳng lẽ đây mới là ngộ tính của thiên tài?

Một tháng, hai tháng, ba tháng, tháng tư...

Ngoại bộ Tàng Thư các đi tới trung bộ, trong khu vực này Lâm Minh càng vào càng sâu. Trong trung bộ Tàng Thư các đọc ngọc giản tăng thêm tri thức và tích lũy phong phú, đồng thời không có đối kháng Thần Mộng kết giới trong Tàng Thư các, đây với Lâm Minh mà nói là rèn luyện.

- Hô --

Lâm Minh một bước tới kết giới thứ ba của Tàng Thư các, trong khu vực này của Tàng Thư các Lâm Minh cảm thấy áp lực không nhỏ, nhưng mà qua điều chỉnh thời gian ngắn hắn như trước có thể ứng phó tự nhiên.

Vì ngăn ngừa quá mức chói mắt, Lâm Minh cố ý giả ra bộ dáng chống đỡ hết nổi, trên trán đổ mồ hôi và thở dốc.

Thế nhưng mà mặc dù Lâm Minh cố ý lộ ra không chịu nổi, nhưng mà Uyển Huyễn sư thái âm thầm quan sát Lâm Minh không như vậy.

Ngay từ đầu Uyển Huyễn sư thái là kinh ngạc, càng về sau trực tiếp chết lặng. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng quy kết tất cả vào thiên phú của Lâm Minh.

Dù là Uyển Huyễn sư thái không thích Lâm Minh, không thừa nhận cũng không được thiên phú của Lâm Minh cả Thần Vực cũng chỉ có Tiểu Ma Tiên có thể sánh với Lâm Minh.

Ở dạng này Lâm Minh trong Tàng Thư các một trăm năm mươi ngày, lại lần nữa đọc tìm hiểu ngọc giản Thần Mộng một trăm ngày, tổng cộng ở trong Thnaf Mộng Thiên Cung một năm, hắn lúc này mới rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung, chuẩn bị hạ giới.

Đến Thần Hải Kỳ phương diện tu vị đột phá cũng không nóng nảy, bốn mươi tuổi bước vào Thần Hải cũng không muộn, trọng yếu nhất là căn cơ kiên cố và lĩnh ngộ pháp tắc.

Có những thứ này, ngày sau tu luyện thành đại đạo của mình là bằng phẳng trong suốt.

- Uyển Huyễn sư thái, vãn bối cáo từ, đa tạ Uyển Huyễn sư thái chiếu cố một năm qua.

Băng Mộng cùng Thần Mộng đang bế quan, Lâm Minh chỉ có thể cáo từ Uyển Huyễn sư thái.

Uyển Huyễn sư thái mí mắt run vài cái, sắc mặt thật không tốt. Đối mặt yêu nghiệt như Lâm Minh nàng đã không biết nên nói cái gì, trước kia nàng cho rằng Lâm Minh tới Thần Mộng Thiên Cung có ý đồ bất chính, hiện tại mới biết được Lâm Minh đang học tập Thần Mộng pháp tắc, thiên phú của hắn vượt qua phạm vi lý giải của nàng, không cách nào hình dung.

Kỳ thật Uyển Huyễn sư thái cũng nghĩ qua Lâm Minh có thể có bí mật khắc, nhưng mà sức tưởng tượng của nàng phong phú cũng sẽ không nghĩ tới ma phương, về ma phương bản thân chính là mê đề, nàng chỉ suy đoán, Lâm Minh có bảo vật gia tăng ngộ tính, nếu không quá khó có thể tin.

Khẽ cắn môi Uyển Huyễn sư thái tháo cái nhẫn ra, lạnh lùng nói ra:

- Đây là Thần Mộng lưu cho ngươi.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, trực tiếp nhận lấy, Thần Mộng Thiên Tôn tận lực giao cho hắn, hắn cũng không có khách khí làm gì, nhìn cũng không nhìn thu lại, Lâm Minh hành lễ nói:

- Cảm ơn tiền bối, cũng thay vãn bối cám ơn Thần Mộng Thiên Tôn, vãn bối cáo từ.

Nói xong Lâm Minh hóa thành một đạo cầu bay ra ngoài.

Lưu lại Uyển Huyễn sư thái còn có chút ngây người, qua thật lâu nàng mới giận tái mặt, thì thào tự nói nói ra:

- Người trẻ tuổi hiện tại càng ngày càng đáng sợ, Lâm Minh này quả là yêu ma trên đời, ngộ tính này ta... Không cách nào tưởng tượng...

Chương 1335: Hỗn Nguyên linh căn

Rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung thì Lâm Minh mang ý niệm chìm vào tu di giới mà Uyển Huyễn sư thái cho mình, bên trong chỉ có một đạo ngọc bài, trong ngọc bài này có một tia khí tức của Thần Mộng Thiên Tôn, Lâm Minh thoáng dò xét một phen, xác định đây là bùa hộ mệnh.

Lâm Minh thiên phú cực cao, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng, nhưng mà hiện tại hắn chưa lớn lên, Thần Mộng Thiên Tôn dùng một tia khí tức của mình làm bùa hộ mệnh cho hắn, cho Lâm Minh dùng phòng thân, nhưng mà loại bùa hộ mệnh này cũng chỉ có thể sử dụng một lần.

Một lần dùng là dự phòng ngoài ý muốn, đã đủ rồi, lúc khác Lâm Minh vẫn phải dựa vào bản thân mình đi lịch lãm rèn luyện trải qua nguy hiểm, thiên tài phát triển vốn chính là như thế, hoặc là dựa vào bản thân giết ra một con đường máu đi tới võ đạo đỉnh phong, hoặc là vẫn lạc quy về bụi đất.

- Thần Mộng Thiên Tôn đối xử với ta không tệ.

Lâm Minh hiểu được cảm ơn, Thần Mộng Thiên Tôn không thân không quen với mình, làm được loại trình độ này xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, đương nhiên Lâm Minh biết rõ Thần Mộng Thiên Tôn đối đãi với mình như thế là đo đại kiếp nạn sắp tới.

Hiện tại Lâm Minh trước khi xoay chuyển Thiên Diễn đại lục thì phỉa tìm một thân thể cho Ma Quang, điểm này với phải làm vì hắn đã hứa rồi, bản thân Ma Quang xem như hung thú Ma tộc, bắt được một ít hung thú Ma tộc tư chất tốt và dùng Di Hồn Thuật là chắc chắn hơn nhiều.

- Mộ cô nương, trong Thần Vực thì chủng loại hung thú Ma tộc nhiều nhất và thực lực mạnh nhất nằm ở đâu?

Lâm Minh hỏi Mộ Thiên Tuyết.

- Muốn nói hung thú Ma tộc thì đi tới Ma Thủy Giới, cũng là đại giới của Ma Thủy Thiên tôn, thế giới này Ma tộc nhiều nhất, cự ma, thấp ma, Man tộc cộng lại số lượng còn nhiều hơn cả nhân tộc, thậm chí bản thân Ma Thủy Thiên tôn cũng có một ít huyết thống ma tộc.

- Ma thủy giới, đay chẳng phải là chỗ mà Thiên Minh Tử sao?

Lâm Minh nghĩ ngợi, Thiên Minh Tử thành lập thiên minh thánh địa đang ở Ma Thủy Giới.

- Không tệ! Hắn chính là Giới Vương của Ma Thủy Giới!

Mặc dù dùng tính cách hơi đạm mạc của Mộ Thiên Tuyết thì khi nhắc tới Thiên Minh Tử cũng hận thấu xương, không cách nào bình tĩnh.

- Ân... Ma thủy giới...

Lâm Minh những năm này cũng điều tra thiên minh đại thánh địa, thiên minh đại thánh địa có hơn hai trăm tỷ nhân khẩu.

Hai trăm tỷ nghe thì nhiều, kỳ thật dùng tốc độ sinh sôi nảy nở của nhân loại, hơn nữa võ giả có tuổi kéo dài, nhân khẩu qua vài chục năm vượt qua hai trăm tỷ là quá dễ dàng. - Đi Ma Thủy Giới tìm thân thể thích hợp cho Ma Quang.

Lâm Minh hiện tại cũng mua sắm linh hạm của mình, chỉ cần thiêu đốt Tử Dương thạch là có thể chuyển dời hư không, tiến tới Ma Thủy Giới cần thời gian mấy tháng.

Lâm Minh tuyệt không gấp, mấy tháng này hắn cũng đang tiêu hóa những gì lĩnh ngộ trong Thần Mộng Thiên Cung qua.

Lâm Minh cứ như thế tiến vòa trạng thái không minh, đủ loại ấn ký Thần Mộng đang lưu chuyển trong người.

Thời điểm này hắn tu luyện vô cùng nhập thần, Lâm Minh cơ hồ cảm giác không thấy thời gian trôi qua, chỉ nháy mắt là ba tháng đã qua, một ngày này Lâm Minh đột nhiên cảm giác một ít, đột nhiên mở hai mắt ra giống như xảy ra chuyện gì đó.

- Lâm Minh, như thế nào?

Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh tâm ý tương thông, mở miệng hỏi.

- Mộ cô nương, ta cảm giác mình tiếp tục sư dụng ma phương trong thời gian dài lĩnh ngộ Thần Mộng pháp tắc, dường như thần hồn của ta có chút liên hệ đặc biệt với ma phương, ta dường như có thể thúc dục một ít lực lượng của ma phương...

Trước đó Lâm Minh chưa bao giờ có thể thúc dục ma phương, cũng chỉ có Mộ Thiên Tuyết có được khả năng này, nhưng mà Mộ Thiên Tuyết hiện tại chỉ là linh hồn không có thân thể, thúc dục ma phương một lần hội sẽ tiêu hao thật nhiều linh hồn lực, thậm chí khả năng lâm vào ngủ say lần nữa, nghiêm trọng có khả năng linh hồn hao hết mà chết.

- Ngươi có thể thúc dục ma phương?

Trong lòn Mộ Thiên Tuyết cả kinh, chợt đại hỉ, Lâm Minh lúc này mới Thần Hải Kỳ, lại có thể cảm nhận được một ít lực lượng của ma phương, đợi Lâm Minh đến Thần Quân Cảnh, Thánh Chủ Cảnh, như vậy hắn sẽ thúc dục được nhiều lực lượng của ma phương, nếu làm thủ đoạn chiến đấu thì lực sát thương của Lâm Minh sẽ tăng lên tới mức đáng sợ, đến lúc đó cho dù là cường giả Giới Vương thì Lâm Minh tế ma phương ra vẫn đánh chết như thường.

- Đúng vậy!

Lâm Minh thừa nhận.

Thời điểm Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh nói chuyện với nhau thì linh hạm chấn động, tiến vào một thiên địa rộng lớn, đây chính là Ma Thuy Đại Thế Giới.

... Ma Thủy Tùng Lâm có vô số ma thú, Lâm Minh muốn bắt một con ma thú loại chó, nếu như còn tốt hơn bản thể của Ma Quang, tư chất rất tốt thì có thể đáp lại ân tình của Ma Quang, nếu lúc trước không phải có Ma Quang, cho dù Lâm Minh cưỡng ép dùng cổ truyền tống trận tới Thánh Ma đại lục hay là Thập Nhị Thông Thiên tháp đối mặt nô ấn của Cực Tinh Tháp Chủ đều có nguy cơ vẫn lạc.

Nhưng mà muốn từ trong Ma Thủy Tùng Lâm tìm được một con có tư chất tốt và tuổi không lớn, các loại phương diện đều thích hợp với Ma Quang cũng không phải dễ dàng như vậy.

Lâm Minh liên tiếp tìm năm ngày cũng không có thu hoạch, chỉ có vài đầu hơi kém nhưng Lâm Minh không chọn.

Vào ngày thứ sáu Lâm Minh vẫn tìm kiếm ma thú loại chó, đúng lúc này hắn cảm giác trong rừng nhiệt đới cách đó không xa có chân nguyên chấn động, những chân nguyên chấn động này không phải là hung thú, mà là nhân loại, trong Ma Thủy Tùng Lâm thường xuyên có võ giả lịch lãm, học tập bản lĩnh chiến đấu, hoặc là chém giết hung thú lấy tài liệu trên người của nó làm giàu.

Đối với loại tình huống này Lâm Minh đã gặp vô số lần, bởi vì linh hồn lực của hắn xuất chúng nên phát hiện đối phương trước tiên.

- Một, hai, ba... Sáu, bảy, tám, tổng cộng tám người, đều là võ giả Thần Hải Kỳ, khoảng cách rừng rậm của mình còn có chướng khí rừng nhiệt đới dày đặc, nhưng mà khí tức và câu chuyện của họ ta vẫn nghe rõ ràng.

Lâm Minh tu luyện hơn một năm, tu luyện Thần Mộng pháp tắc, pháp tắc đề cao và uy lực của tam nguyên tụ đỉnh cao hơn vài phần, trừ chuyện đó ra các phương diện của hắn cũng xuất chúng, đợi một thời gian nếu như Lâm Minh có thể tu luyện hệ thống tu thần và luyện thể tới mức cao thì thực lực của hắn sẽ tăng lên thật cao.

Đương nhiên đây không phải dễ dàng, trước kia Thần Mộng Thiên Tôn đều nói qua, tam đại chủng tộc trong tam thập tam thiên gồm nhân loại, thánh tộc, Hồn Tộc, trong đó hệ thống tụ nguyên thích hợp với nhân loại nhất, thực tế trong Thần Vực càng là như vậy, tu thần khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Lâm Minh bất động thanh sắc che dấu thân hình của mình, nếu như không phải thập phần tất yếu thì hắn không muốn tiếp xúc với người của Ma Thủy Đại Thế Giới để tránh phức tạp.

- La sư huynh, chúng ta tìm khắp một tháng còn không có tìm được tung tích Hỗn Nguyên linh căn, ta xem chúng ta thật sự vô công rồi, Ma Thủy Tùng Lâm lớn như vậy, tìm một cái Hỗn Nguyên linh căn nhỏ như lòng bàn tay không khác mò kim đáy biển.

- Đừng phàn nàn, tìm được khả năng tuy không lớn, nhưng mà chúng ta nhiều người, lần này Thiên Minh Đại Thánh Địa của chúng ta một hơi phái ra trăm vạn đệ tử, trải rộng các nơi của Ma Thủy Tùng Lâm và cẩn thận tra tìm, một khi ai tìm được dấu vết để lại sẽ lập công lớn, ban thưởng quả thực rất hiếm có không thể tưởng tượng, ngươi đã biết Hỗn Nguyên linh căn ẩn chứa một tia Hỗn Độn chi khí, có hiệu quả thật lớn trong rèn luyện thân thể, không biết thực sự thứ này có được ai sẽ dùng, chậc chậc, ta đoán là U Vô Tẫn Đại sư huynh dùng.

La sư huynh nói chuyện mang theo hâm mộ rất sâu, hắn chỉ là đệ tử nội môn, thân phận chênh lệch với U Vô Tẫn quá lớn.

- Ta thấy chưa hẳn rồi, Hứa trưởng lão có chỗ hữu dụng đấy, nhắc tới cũng kỳ quái, mấy ngàn năm gần đây sư tổ vẫn vơ vét các loại thiên tài địa bảo, trong đó có ngoài chín thành dược vật luyện thể, đây là vì cái gì? Chẳng lẽ sư tổ muốn pháp thể song tu?

Tên đệ tử nội môn này trung khí mười phần, tám chín phần mười là chưởng khống giả chính thức của Thiên Minh Đại Thánh Địa -- Thiên Minh Tử. Trong lòng Lâm Minh rùng mình, người của Thiên Minh Đại Thánh Địa? Đúng là oan gia ngõ hẹp.

- Hỗn Nguyên linh căn, chẳng lẽ là thiên địa linh căn trong truyền thuyết do một tia Hỗn Nguyên linh khí tạo thành? Loại linh căn này có chỗ tốt không tưởng tượng nổi với luyện thể, nếu mình đạt được có thể một hơi mở tử môn, đến lúc đó tám môn độn giáp đã mở thì ta có thể bức thẳng cảnh giới Đạo Môn Cửu Tinh.

- Nhưng mà kỳ quái, vừa rồi tên đệ tử này nói chuyện, Thiên Minh Tử vẫn đang tìm kiếm dược vật luyện thể chẳng lẽ nói Thiên Minh Tử cũng muốn chuyển hướng pháp thể song tu?

Thiên Minh Tử người này Mộ Thiên Tuyết tuy thống hận, nhưng cũng không thể không đánh giá cực cao, cho dù hắn tàn nhẫn thì thiên phú và lòng dạ cũng kiến người ta kiêng kị. Năm đó gia gia của Mộ Thiên Tuyết là Giới Vương, tuyệt không phải hạng người bình thường, nhưng mà vẫn bị Thiên Minh Tử hại chết.

- Có lẽ Thiên Minh Tử này không phải pháp thể song tu...

Mộ Thiên Tuyết phủ định hoàn toàn.

- Pháp thể song tu nhất định phải làm sớm, nếu không mệnh vẫn ngưng tụ linh thể thì muốn pháp thể song tu khó càng thêm khó, ngươi có nhiều điều kiện tiện lợi như thế, hơn nữa từ khi đạp vào võ đạo đã đi theo đường pháp thể song tu, đi đến bây giờ cũng khó khăn trùng trùng điệp điệp, Thiên Minh Tử sẽ không có được điều kiện tốt như thế.

- Vậy hắn tìm dược vật luyện thể cho ai? Chẵng lẽ là U Vô Tẫn sao?

- Càng không có khả năng.

Mộ Thiên Tuyết lúc này chối bỏ.

- Ta cũng cực kỳ hiểu Thiên Minh Tử, trong lòng hắn chỉ có chính hắn trọng yếu nhất, tính mạng ngàn vạn người không trân quý bằng móng tay của hắn, nếu hắn phế khí lực nhiều như thế thì chắc chắn là vì chính mình.

- Như vậy...

Lâm Minh nhíu mày, hắn không nghĩ tới đi tới Ma Thủy Tùng Lâm một chuyến rõ ràng gặp được người của Thiên Minh Đại Thánh Địa, nhưng có được tin tức Hỗn Nguyên linh căn thiên địa linh vật, nếu hắn gặp được há có thể bỏ qua?

Chương 1336: Cửu tinh thiên đan

Thiên Minh Đại Thánh Địa vẫn tìm kiếm dược vật luyện thể, làm cho nội tâm Lâm Minh kỳ quái, lúc tham gia lôi đài thì Lâm Minh nhìn thấy cao thủ luyện thể quá ít, cũng chỉ có mình Thạch Quật mà thôi.

Thạch Quật là có kỳ ngộ, ăn trứng Long Quy cho nên tốt hơn Chí Tôn Long Cốt của Lâm Minh nhiều, nhưng mà bằng vào Luyện Thể Thuật không thể nào cải biến được cái gì, trong trận đấu với Bạch Nghiêu hắn vẫn thua.

Ở phương diện luyện thể thì đầu nhập cùng sản xuất không có quan hệ trực tiếp với nhau.

Nhưng với Lâm Minh mà nói thì không có vấn đề này, hắn tu luyện ý cảnh tam thập tam thiên, tinh khí thần tam tu, tu luyện Luyện Thể Thuật là phải làm.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì một đạo truyền âm phù xuất hiện trước mặt đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa, nghe được tin tức trong truyền âm phù thì đám đệ tử nhíu mày.

- Đám tán tu này không được, lại có một nhóm người toàn quân bị diệt, bị ma thú ăn.

Một tên đệ tử khác tiếp lời.

- Tán tu là đồ kém cỏi, Ma Thủy Tùng Lâm đối với bọn chúng mà nói quá nguy hiểm, nhưng mà không có biện pháp, Ma Thủy Tùng Lâm lớn như vậy dựa vào chúng ta mà nói quá khó tìm, không thể không chiêu một ít tán tu hỗ trợ làm bia đỡ đạn.

Những người này nói chuyện thì Lâm Minh nghe được tâm niệm khẽ động, hắn vốn có ý định lặng lẽ đi theo đám người này, không nghĩ tới bọn chúng lại thuê tán tu trợ giúp, kể từ đó hắn có thể trà trộn vào trong.

Âm thầm vận chuyển Dịch Dung Thuật học được trong Thần Mộng Thiên Cung, dung mạo của Lâm Minh bắt đầu phát sinh biến hóa, dáng người trở nên càng thấp, hình thể càng thêm gầy còm, dung mạo vốn bất phàm cũng trở nên bình thường, về phần tu vị thì Lâm Minh ngược lại không cần che dấu, tu vi Thần Hải Kỳ không ai chú ý cả.

Cứ như vậy Lâm Minh đi tới trước mặt đám người này.

- Đứng lại, người nào?

Tên đệ tử cầm đầu Thiên Minh Đại Thánh Địa là một tên đầu trọc, nhìn thấy Lâm Minh thì trực tiếp rút binh khí, người này gương mặt xem như anh tuấn, nhưng mà trên mặt có vết sẹo dài thì càng trở nên dữ tợn.

Lâm Minh nhìn qua đám đệ tử này, đều là quần áo và trang sức thống nhất của Thiên Minh Đại Thánh Địa, Lâm Minh ôm quyền thi lễ, cười nói:

- Thì ra là đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa, tại hạ là một kẻ tán tu, nghe nói Thiên Minh Đại Thánh Địa gần đây thuê tán tu sưu tìm bảo vật, không biết còn có việc này?

Tên đệ tử cầm đầu dò xét Lâm Minh một phen, tu vi trên Thần Hải Kỳ, hơn nữa bởi vì Lâm Minh tận lực che dấu nội thế giới cho nên thoạt nhìn tu vị của hắn không phải rất vững chắc, là tiêu chuẩn của tán tu.

Thanh niên đầu trọc hiện ra thần thái khinh thị, từ trong tu di giới xuất ra một tấm thẻ bài, tùy ý ném cho Lâm Minh.

- Cầm khối thẻ bài này, mỗi ngày nhận lấy nhiệm vụ đi theo đội ngũ sưu tầm, trong thẻ bài này ghi chép hành trình một ngày của ngươi, rồi sau đó đi tới Thương Minh Thánh Địa lãnh thù lao, phát hiện Hỗn Nguyên linh căn thì khối thẻ bài này tự động vỡ vụn, truyền tin tức quay về thì đó là công lớn, sẽ có trọng thưởng, không nên làm cái gì, Hỗn Nguyên linh căn có linh, không phải ngươi có thể bắt được.

Thanh niên đầu trọc miễn cưỡng nói ra, với tán tu như Lâm Minh thì hắn không quá quan tâm, những người này tiến vào Ma Thủy Tùng Lâm xác xuất vẫn lạc rất lớn, chỉ là pháo hôi.

- Hảo hảo tìm, nếu như ngươi biểu hiện cố gắng thậm chí có thể thu vào trong Thương Minh Thánh Địa, làm một đệ tử tạp dịch cũng có khả năng.

Tên đầu trọc ném quả táo ngọt.

Rất nhiều tán tu thì đây là hấp dẫn trí mạng, thanh niên đầu trọc tin tưởng bằng vào điểm này sẽ kích động lên.

Đệ tử tạp dịch?

Lâm Minh sờ sờ cái mũi, đệ tử tạp dịch nói trắng ra chính là người hầu hạ, loại chức vị này căn bản không có tài nguyên gì, cho dù làm đệ tử tạp dịch của Thiên Minh Đại Thánh Địa thì có thể làm gì? Chỉ có thể mang ra sử dụng một chút mà thôi.

Lúc này Mộ Thiên Tuyết nói với Lâm Minh:

- Ma thủy Đại Thế Giới cường giả như mây, hơn nữa ma tộc chiếm đa số, tình huống thập phần hỗn loạn, không phải cường giả không dám ra ngoài, chuyện giết người cướp của quá phổ biến, tán tu và tiểu tông môn bảo vệ tính mạng không dễ dàng, tu hành càng gian nan, mà bọn họ không có thân gia du lịch vũ trụ, cho nên có thể gia nhập Thiên Minh Đại Thánh Địa với bọn họ mà nói là chuyện đáng mừng, ít nhất an toàn không lo, hơn nữa cho dù là truyền thừa gân gà của Thiên Minh Đại Thánh Địa với bọn họ mà nói vô cùng trân quý, bọn họ rất nhiều người còn không có truyền thừa.

- Như vậy...

Lâm Minh cảm khái, võ giả tầng dưới chót của Thần Vực sinh tồn đúng là gian nan, tưởng tượng Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên trải qua chắc chắn vô cùng khó khăn..

Vì vậy trên mặt Lâm Minh hiện ra biểu lộ chờ mong, nhìn tên thanh niên đầu trọc nói ra:

- Kính xin sư huynh chỉ dẫn nhiều hơn!

Nhìn thấy Lâm Minh biểu hiện như vậy, tên thanh niên đầu trọc rất hài lòng, vẫy tay một cái, nói:

- Ân, theo chúng ta đi, hôm nay xem như ngươi vận khí tốt, trước mang theo ngươi.

...

Lâm Minh thân ở trong Ma Thủy Tùng Lâm tìm kiếm Hỗn Nguyên linh căn thời thì sâu trong Thiên Minh Đại Thánh Địa, trong một thế giới bị phong tỏa.

Một người trung niên ngồi trên bệ đá huyết sắc, người này tóc dài đen kịt, dung mạo tuấn tú, thoạt nhìn bộ dáng hơn hai mươi tuổi.

Hắn ngồi xếp bằng trên bệ đá, bệ đá nằm trong một biển hải dương huyết sắc, sóng biển xô vào bệ đá, giọng nước đỏ tươi đặc quánh như máu.

Trong biển này có vô số ác ma, chúng giãy dụa sinh tồn trong biển, gào thét nhức tai, tràng diện bực này khiến người ta run lên.

Mà người ngồi trên bệ đá vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng đá.

Mỗi thời khắc trung niên tóc dài ngưng tụ ra một đám sương mù, hình thành một thân ảnh hắc bào.

Người này toàn thân khóa trong áo bào màu đen, căn bản không thấy rõ dung mạo. Toàn thân của hắn tỏa ra khí tức quỷ dị, căn bản không giống nhân loại.

- Thiên Minh Tử, đã lâu như vậy bảo ngươi luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan mà ngươi còn chưa luyện thành?

Giọng của hắc bào nhân lạnh như băng giống như có thể đông cứng tất cả.

Người trung niên mở mắt ra, lộ ra hai cái đồng tử đỏ tươi như máu, con ngươi của hắn có hai tầng, là trọng đồng trời sinh. Trong truyền thuyết trọng đồng trời sinh đều là nhân vật phong vân, bọn họ có anh hùng, cũng có kiêu hùng.

- Cửu Tinh Thiên Đan...

Khóe miệng Thiên Minh Tử cong lên, nhìn từ bên ngoài Thiên Minh Tử giống như thiếu niên tuấn mỹ, căn bản không giống như lão quái vật sống mười vạn năm.

- Ba mươi sáu ức năm trước có thể giúp nhân loại đột phá đạo cung là Cửu Tinh Cửu Tinh Thiên Đan, há dễ luyện chế như vậy, cho dù ngươi xuất đan phương cổ ra, rất nhiều tài liệu không tìm được, hiện tại thời gian quá ngắn, ta đã chuẩn bị cho ngươi tử môn Hỗn Nguyên đan.

Giọng của Thiên Minh Tử làm cho người nghe như tắm trong gió xuân.

Cửu Tinh Thiên Đan chính là đan dược giúp nhân loại ba mươi sáu ức năm trước mở Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng mà Thiên Đạo pháp tắc của Thần Vực áp chế, cho dù luyện được Cửu Tinh Thiên Đan cũng ít có khả năng mở ra Đạo Cung Cửu Tinh.

Nhưng mà vấn đề này với hắc bào nhân không khó khăn, bởi vì bản thân hắn không phải nhân loại.

Hắn muốn Cửu Tinh Thiên Đan cũng không phải vì đột phá Đạo Cung Cửu Tinh...

- Hỗn Nguyên đan... Còn chưa đủ cho ta khôi phục thực lực, ta thông qua Thán Thức Thần Tướng, tự tổn tu vị, nhất định phải có linh đan như Cửu Tinh Thiên Đan mới có thể khôi phục, Thiên Minh Tử, ngươi không nên quên là ai cho ngươi tất cả, năm vạn năm trước bảo ngươi đi cướp lấy ma phương, ngươi đã thất bại, lúc này đây ta không hy vọng có gì ngoài ý muốn.

- Tranh đoạt ma phương thất bại... Không phải nguyên nhân của ta, lúc ấy ta đã nói qua, thời cơ không thành thục, là ngươi cố ý muốn động thủ, mà cao thủ của các ngươi không có thông qua Thán Tức Thần Tướng, chủ lực chỉ có mình ta thôi, dùng lực lượng của ta lúc đó làm sao có thể rung chuyển Giới Vương chứ?

Thiên Minh Tử vươn người đứng dậy, âm thanh đạm mạc.

- Hừ, lúc ấy ma phương tồn tại đã bị một ít người biết, Thiên Vũ Giới Vương ngay từ đầu không chính thức hiểu được giá trị của ma phương, tin tức phong tỏa không nghiêm mật cho nên có đệ tử lộ ra, tới khi ma phương rơi vào trong tay Thiên tôn thì càng không có khả năng cướp lấy, sớm động thủ cũng là bị bất đắc dĩ!

- Việc này đã qua nhiều năm, có bàn lại cũng không được gì, hiện tại việc cấp bách là luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan, để cho ta mau chóng khôi phục thực lực, rồi sau đó, ta và ngươi liên thủ tru sát sáu người kia, thánh thần đã tính ra sáu người kia đều là chương ngại thánh tộc quân lâm Thần Vực, thực tế Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng ba người, ba người này không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải giết chết! Đây cũng là mệnh lệnh cao cấp nhất ta nhận được.

Thiên Minh Tử xùy cười một tiếng, đột nhiên xoay đầu lại, đồng tử đỏ như máu nhìn qua hắc bào nhân.

- Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên hai người xuất thân từ Thần Mộng Thiên Cung, Ma Thủy Thiên Cung, giết hai người các nàng khó như lên trời, ta đi chịu chết sao? Ta nhiều nhất giúp các ngươi chém giết Lâm Minh, đây đã là cực hạn của ta.

- Hiện tại ta phân công người âm thầm sưu tầm Hỗn Nguyên linh căn, đồng thời tìm kiếm Lâm Minh, chỉ tiếc hắn một năm trước tiến vào Thần Mộng Thiên Cung, mà phạm vi trăm vạn dặm quanh Thần Mộng Thiên Cung ta không dám phái người giám thị, thế cho nên căn bản tra không được tin tức của Lâm Minh, thậm chí ta còn không biết hắn rốt cuộc có rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung hay không.

Lâm Minh cưỡi linh hạm ra khỏi Thần Mộng Thiên Cung không lâu thì trực tiếp thi triển Hư Không Đại Na Di, người của Thiên Minh Tử ở ngoài trăm vạn dặm không có khả năng truy tung, thân ở trong Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh tuyệt đối an toàn.

Thiên Minh Tử không nghĩ tới, kỳ thật Lâm Minh ở ngay trong Ma Thủy Tùng Lâm, đang cùng đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa sưu tìm Hỗn Nguyên linh căn.

Lúc này trong Ma Thủy Tùng Lâm sắc trời đã tối, Lâm Minh hộ tống người Thiên Minh Đại Thánh Địa đi vào doanh địa, một ngày tìm tòi không có kết quả gì.

Tuy ban đêm không ảnh hưởng tầm mắt của võ giả, nhưng mà Ma Thủy Tùng Lâm càng thêm hung hiểm, mặc dù đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng dễ dàng vẫn lạc, phải quay về.

Chương 1337: Nghe lén

- Còn không có tìm được, nhưng mà cũng hợp tình lý, Hỗn Nguyên linh căn có linh, muốn tìm được nó không phải dễ dàng như vậy, nhưng mà không sao, chúng ta lần này xuất động trăm vạn đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa và nhiều tán tu, tìm được Hỗn Nguyên linh căn là chuyện sớm muộn, ngược lại chuyện khác không dễ dàng hoàn thành.

Thanh niên đầu trọc suy nghĩ và nói ra, ở đây rất nhiều người không biết chuyện khác là cái gì.

- Được rồi, các ngươi đi xuống đi.

Thanh niên đầu trọc vung tay lên, một ít đệ tử ngoại môn Thiên Minh Đại Thánh Địa và tán tu đi xuống nghỉ ngơi.

- Chờ một chút, ngươi đứng lại, ngươi tên là gì?

Thanh niên đầu trọc chỉ vào Lâm Minh.

- Bẩm sư huynh, tại hạ họ Đoan Mộc, tên là Đoan Mộc Quần.

Lâm Minh thuận miệng mang tên của Đoan Mộc Quân của Thánh Ma đại lục báo ra.

- Đoan Mộc Quần, Ân, biểu hiện của ngươi hôm nay không tệ, tuy công pháp của ngươi thô ráp và căn cơ không đủ vững, nhưng mà trong tán tu xem như không tệ, ngày mai ngươi theo đội ngũ của chúng ta.

Hôm nay trong quá trình tìm kiếm Hỗn Nguyên linh thì không ít lần tao ngộ ma thú, vốn thanh niên đầu trọc ý định đem Lâm Minh làm bia đỡ đạn, không nghĩ tới Lâm Minh dựa vào bổn sự của mình sống sót, giết được ma thú thực lực không tệ, chuyện này làm tên đầu trọc ngoài ý muốn, mấy ngày nay thu nạp tán tu thì thực lực Lâm Minh tốt nhất.

Vì vậy thanh niên đầu trọc cũng bỏ ý niệm cho Lâm Minh đi chịu chết, quyết định thu nạp Lâm Minh vào tiểu đội của mình, thời khắc mấu chốt có lẽ có khả năng giúp đỡ một chút. Thật sự gặp được nguy hiểm còn có thể dùng như tấm bia đỡ đạn, tận khả năng bảo tồn thực lực đội ngũ của mình.

- Làm rất tốt, sau khi chuyện này chấm dứt ta sẽ xin tông môn cho ngươi vị trí đệ tử tạp dịch.

Thanh niên đầu trọc nói xong vỗ vỗ vai của Lâm Minh, lại ném ra quả táo ngọt.

Lâm Minh nhanh chóng vui mừng, chắp tay nói:

- Thật cảm tạ sư huynh thưởng thức, tại hạ nhất định không phụ kỳ vọng.

- Ha ha, dễ nói.

Thanh niên đầu trọc vui vẻ, nhưng trong lòng nói:

- Những tán tu này dễ gạt thật. Bình thường bọn họ giãy dụa trong tử vong. Giống như con sâu cái kiến, một chút chỗ tốt đủ cho bọn họ xông pha khói lửa, muốn trở thành đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa? Có thể còn sống sót rồi nói sau!

Bảo Lâm Minh xuống dưới nghỉ ngơi, thanh niên đầu trọc và mấy tên đệ tử hạch tâm đi vào chủ điện.

Mấy người kia đều là đệ tử ký danh của Thiên Minh Tử. Mặc dù chỉ là đệ tử ký danh. Bình thường muốn gặp Thiên Minh Tử còn rất khó, chớ nói chi là tiếp nhận chỉ điểm, nhưng với tên đầu trọc thì địa vị của bọn họ cao dọa người.

Trong Thiên Minh Đại Thánh Địa, Thiên Minh Tử chính là vương giả tuyệt đối, như vậy cũng như quốc gia phàm nhân, một hoàng đế quyền thế khuynh thiên, cho hắn dùng đại bác cũng không bắn tới thân thích, dù là thân thích của hoàng tộc cũng không ai dám đắc tội.

Sau khi mấy người tụ tập trong chủ điện thì lấy một cái bàn ra, đặt một viên Tử Dương tinh và phát động hư không kết giới.

Loại trận pháp kết giới này ngăn cản người ta nghe trộm, tính an toàn phi thường cao, võ giả Thần Quân cảnh cũng khó vượt qua, hơn nữa cho dù vượt qua thì nó cũng báo động, đây là vật phẩm thiết yếu của đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa khi thương nghị chuyện quan trọng.

Đối với Lâm Minh tu luyện Thần Mộng pháp tắc, linh hồn lực cường đại mà nói thì cảm giác của hắn có thể vượt qua không gian, lặng yên không một tiếng động đột phá hư không kết giới này không khó.

Lâm Minh nhìn ra mấy đệ tử hạch tâm của Thiên Minh Đại Thánh Địa, bọn này chắc hiểu được tin tức về Hỗn Nguyên linh căn, thậm chí có thể biết nguyên nhân Thiên Minh Tử sưu tập dược vật luyện thể.

- Hỗn Nguyên linh căn quá khó tìm!

Sau khi mở kết giới ra, một đệ tử phàn nàn.

- Khó tìm là bình thường, Hỗn Nguyên linh căn khó đối phó, tìm được chúng ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, khá tốt tông môn phái nhiều đệ tử, có thể ngưng kết đại trận vây khốn nó, còn có đám tán tu làm bia đỡ đạn, nếu như có thể đạt được Hỗn Nguyên linh căn, tuyệt đối là một công lớn, có thể nhận được ban thưởng của tông môn, thậm chí có một chút khả năng được được ban cho võ học thần võ vô thương của Thiên Minh Đại Thánh Địa, sau đó tiến giai Vương giả.

Nhắc tới thần võ vô thượng, những đệ tử này hưng phấn lên, tuy Thiên Minh Đại Thánh Địa có không ít thần võ vô thượng không trọn vẹn, nhưng đối với mấy tên đệ tử này mà nói vẫn như cũ là truyền thừa khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào. - Không biết sư tôn gần đây mưu đồ cái gì, chẳng những bảo chúng ta tìm kiếm linh dược còn phải tìm kiếm Lâm Minh... Lâm Minh này chính là kẻ khó chơi, kỳ thật cũng sàn sàn với Băng Mộng, có thể nói hắn hiện tại chính là đệ nhất trong tuổi trẻ tuấn kiệt Thần Hải Kỳ, đại sư huynh không thể so sánh với hắn.

Khi bọn họ thảo luận tìm kiếm Hỗn Nguyên linh căn thì một đệ tử đổi chủ đề, kéo lên người Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh rùng mình.

- Ân, tìm kiếm ta?

Lâm Minh mới sẽ không cho rằng Thiên Minh Tử tìm mình đi uống nước trà, hỏi hắn có thêg thể gia nhập Thiên Minh Đại Thánh Địa hay không.

Lâm Minh đầu tiên nghĩ đến Thiên Minh Tử có khả năng phát giác được chính mình có quan hệ với Mộ Thiên Tuyết, như vậy hắn thậm chí có khả năng đoán được ma phương trên người của mình.

Chuyện này không thể nghi ngờ là cực kỳ nguy hiểm, một khi tin tức ma phương tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ khắp thiên hạ không nơi nào cho hắn dung thân!

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn làm cho mình trấn định lại, trong đầu nhanh chóng suy tư về tương lai.

- Mộ cô nương, Thiên Minh Tử có thể từ trong Thương Khung Phách Điển tìm được mánh khóe không?

- Không biết.

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu, Thương Khung Phách Điển vốn là truyền thừa của Thiên Vũ Thánh Địa, cả Thiên Vũ Thánh Địa trừ ta ra không có ai tu luyện Thương Khung Phách Điển, Thiên Minh Tử cũng như vậy, hắn căn bản không biết Thương Khung Phách Điển sau khi tu thành có tình cảnh thế nào, hơn nữa Thương Khung Phách Điển với tư cách là công pháp luyển thể cổ xưa từ ba mươi sáu ức năm trước, trong Thần Vực không nói được có ai đó đạt được, chưa hẳn chỉ có Thiên Vũ Thánh Địa mới có, bằng vào điểm này không cách nào khẳng định.

Lâm Minh gật gật đầu, thu liễm tâm thần, tiếp tục nghe tiếp.

- Các ngươi nói sư tôn có phải phát giác được bí mật trê người Lâm Minh hay không?

Một đệ tử đột nhiên hỏi, thanh niên đầu trọc nhướng mày, giọng lạnh lùng nói:

- Không nên suy đoán lung tung! Sư tôn tìm Lâm Minh vì cái gì ta không rõ lắm, cũng chưa hẳn là muốn đối phó Lâm Minh, dù sao chúng ta làm theo ý sư tôn là được, mặt khác chuyện này phải giữ bí mật tuyệt đối, thân phận của Lâm Minh vô cùng mẫn cảm, chỉ cần cho đệ tử hạch tâm tìm là được, những tán tu kia không được biết.

- Biết rõ!

- Tốt, cứ như vậy đi, ngày mai tiếp tục tìm kiếm Hỗn Nguyên linh căn.

Mấy đệ tử nói xong rời đi, Lâm Minh lâm vào trầm tư.

Đan dược luyện thể, tìm kiếm tung tích của mình, Thiên Minh Tử có mưu đồ gì?

- Lâm Minh, Thiên Minh Tử ẩn giấu rất sâu, hắn tiến vào Thiên Vũ Thánh Địa nhiều năm như thế, ta chưa bao giờ nhìn thấu qua hắn, thiên phú, thực lực cho tới bây giờ vẫn là mê đề, hắn có dã tâm phi thường lớn, chưa từng lộ bài bao giờ, tuy nhiên không biết hắn tìm ngươi làm cái gì, nhưng mà ngươi không được cho hắn tìm được.

- Ta biết rõ, trước khi có thực lực đối kháng chính diện với Giới Vương, ta tự nhiên sẽ không tiếp xúc với Thiên Minh Tử, nếu không chẳng khác nào mang mạng của mình giao cho người khác khống chế.

Lâm Minh nghĩ như vậy bắt đầu ngồi xuống suy nghĩ, hắn bây giờ chỉ có thể tu luyện, cần cù từng ngày mới có thành tựu. Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời xuyên thấu qua Ma Thủy Tùng Lâm chiếu xạ vào trong rừng, đệ tử

Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng bắt đầu nhiệm vụ.

Lâm Minh đi theo thanh niên đầu trọc, xuyên thẳng qua rừng nhiệt đới, mấy lần tao ngộ hung thú đánh lén Lâm Minh cũng có biểu hiện không tệ, chuyện này làm cho tên đâu trọc ngoài ý muốn, thực lực của Lâm Minh mạnh hơn tán tu bình thường quá nhiều.

Mấy người không ngừng xâm nhập Ma Thủy Tùng Lâm, thời điểm này chướng khí dần nồng đậm, trước mặt bọn họ là mặt đất lầy lội giống như đầm lầy. - Hắc chiểu trạch...

Thanh niên đầu trọc có chút nhíu mày, căn cứ kinh nghiệm của hắn địa hình của Ma Thủy Tùng Lâm thích hợp cho nhiều hung thú ẩn nấp đánh lén, mà chướng khí cùng đầm lầy có thể ngăn cản cảm giác, cho nên ở nơi này dễ bị đánh lén, nhất định phải có người dò đường, như vậy một khi nguy hiểm xuất hiện thì người sau mới kịp phản ứng.

Thanh niên đầu trọc nhìn qua Lâm Minh, nói ra:

- Chúng ta thay phiên dò đường, Đoan Mộc Quần, ngươi đi trước, nửa canh giờ sau Trọng Phong thay thế ngươi.

Thanh niên đầu trọc nói Trọng Phong là một thanh niên to con, tu vị Thần Hải hậu kỳ đỉnh phong.

Nghe được thanh niên đầu trọc nói thì sắc mặt Lâm Minh cứng đờ, dò đường phía trước là nguy hiểm nhất.

Thanh niên đầu trọc lạnh lùng nói.

- Sợ cái gì, chúng ta ở phía sau, chẳng lẽ có thể làm cho ngươi có hại chịu thiệt không thành! Hơn nữa còn có người thay thế.

- Cái này... Được rồi, mấy vị sư huynh, các ngươi nhất định phải phản ứng nhanh lên, thực có nguy hiểm ta có thể không được.

Lâm Minh có chút chột dạ nói ra.

- Ha ha, yên tâm.

Thanh niên đầu trọc đáp ứng, khóe miệng cong lên, hắn đương nhiên sẽ tận lực bảo toàn Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh còn hữu dụng, nhưng mà thật sự gặp được nguy hiểm thì tự nhiên phỉa buông tha Lâm Minh.

Cứ như vậy Lâm Minh đi trước đội ngũ, dùng cảm giác của hắn thì phạm vi mấy trăm trượng chung quanh đều nằm trong tay, chướng khí, đầm lầy cũng không thể ngăn cản cảm giác.

Sau khi tiến vào đầm lầy mười trượng, Lâm Minh liền phát hiện chỗ trăm trượng trước mặt hắn có một con rắn lớn đang tiềm phục trong đầm lầy, nhìn chằm chằm vào mọi người.

Chương 1338: Phát hiện linh căn

- Hắc Văn Cự Mãng, xem khí tức thì tương đương Thần Biến sơ kỳ yếu nhất của nhân loại...

Lâm Minh ý niệm khẽ động, hắn cảm giác được thực lực đại khái của con rắn này, thực lực này với hắn mà nói không là gì, nhưng với mấy tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa sau lưng thì quá mạnh..

Lâm Minh bất động thanh sắc đi tới, dựa theo tình huống bình thường thì tán tu như hắn lại đi mười bước thì phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Minh còn không muốn bị phát hiện thực lực nhanh như vậy, ý niệm của hắn khẽ động, một đạo ấn ký Thần Mộng chậm rãi hiện ra, vô thanh vô tức chui vào trong đầm lầy, chui vào trong đầu của Hắc Văn Cự Mãng.

Thân thể Hắc Văn Cự Mãng chấn động, ngay sau đó nó liền cảm giác tinh thần chi hải sinh ra ảo giác, chỉ trong nháy mắt nó lâm vào mê mang.

Lâm Minh cứ như vậy mang theo mọi người bình an đi qua.

Trên đường đi Lâm Minh mấy lần gặp được nguy hiểm, đều dùng Thần Mộng pháp tắc vô thanh vô tức xâm nhập vào tinh thần chi hải của đám hung thú, lập tức giải quyết, hắn cho tới bây giờ không bị đánh lén một lần.

Trong lòng tên thanh niên đầu trọc buồn bực, tiểu tử này vận khí tốt thế?

Thanh niên đầu trọc đang nghĩ ngợi, Lâm Minh sợ hãi nói ra:

- Sư huynh, đã qua nửa canh giờ, ngươi xem có phải hay không...

Thanh niên đầu trọc nhướng mày, hắn biết rõ Lâm Minh muốn đổi lượt.

Vốn tưởng rằng Lâm Minh căn bản sống không lâu như vậy, không nghĩ tới thời gian dài như vậy không có đánh lén, có lẽ... Kỳ thật hắc chiểu trạch không có nguy hiểm như thế. - Rất sợ chết, thật sự không có tiền đồ! Trọng Phong. Ngươi đi đổi cho hắn.

Thanh niên đầu trọc nhìn tên thanh niên bên cạnh nói ra.

- Không có vấn đề.

Trọng Phong lộ ra bộ dáng rất tự tin.

Tuy những kẻ này là đệ tử hạch tâm của Thiên Minh Đại Thánh Địa, thậm chí có mấy người là đệ tử ký danh của Thiên Minh Tử, nhưng trên thực tế đệ tử của Thiên Minh Tử chia làm năm cấp bậc, đệ tử ký danh là cấp thấp nhất, có mấy vạn người, hơn nữa mỗi mười năm đều thay đổi, bọn họ ở trong Ma Thủy Tùng Lâm chết là bình thường, đây là cái giá phải trả của thiên tài muốn phát triển.

Thanh niên đầu trọc vỗ vỗ vai Trọng Phong, nói:

- Chỉ sợ là ta nghĩ nhiều. Nếu như hắc chiểu trạch không có nguy hiểm gì quá lớn thì cứ yên tâm đi đi.

- Tốt.

Trọng Phong thay thế Lâm Minh, đội ngũ tiếp tục đi tới, chỉ qua một nén hương thì Lâm Minh cảm giác ở trước mặt có cự thú ẩn nấp không xa. Một con cá sấu dài mười trượng nằm dưới đất. Bên dưới con cá sấu này là ba con mãng xà, chúng mượn nhờ khí tức vũng bùn che dấu khí tức. Võ giả bình thường căn bản không dò xét được. Trọng Phong không biết đi tới, đúng lúc này con cá sấu lồng lên, cắn Trọng Phong một ngụm.

- Rống!

Tiếng gầm thủng màng nhĩ vang lên, Trọng Phong đã giật mình, trong tay cầm búa tạ nện thẳng, rốt cuộc cự thú này là Thần Biến hậu kỳ, một búa này nện xuống có thể nện sập cả ngọn núi, cho dù cá sấu da dày thịt béo cũng kêu thảm một tiếng, bị nện bay ra ngoài.

Nhưng mà trong nháy mắt con cá sấu bị nện bay, ba con mãng xà bên dưới lồng lên, chúng như trường mâu đâm vào Trọng Phong.

- Coi chừng! Tên đầu trọc sợ hãi kêu to lên.

Trọng Phong lúc này lực cũ dùng hết, lực mới không sinh, căn bản không cách nào ngăn cản ba con cự mãng, những con cự mãng và cá sấu này hấp dẫn lực chú ý nhảy lên.

Phương thức đánh lén làm người ta khó lòng phòng bị, rất nhiều cao thủ đều nuốt hận.

- Phốc!

Trọng Phong kinh mạch bị đứt gãy, cưỡng ép vận chuyển năng lượng một quyền nện bay con rắn, lại bị con rắn thứ hai xé rách chân nguyên hộ thể, căn bản không kịp làm ra phản ứng gì đó, một con rắn cuối cùng cắn thẳng vào ngực của Trọng Phong.

Máu tươi phun thẳng lên trời!

- Đáng chết!

Tên thanh niên đầu trọc lao lên, hợp lực chém giết con rắn.

Con cá sấu sắp phản công cũng bị mọi người giết chết, kỳ thật thực lực của chúng không được, chỉ tương đương Thần Biến hậu kỳ của nhân loại, mạnh là mạnh phương thức công kích quỷ dị, song trọng đánh lén, hơn nữa là nghỉ ngơi dưỡng sức, toàn bộ lực lượng đánh lén một kích, có thể làm cho võ giả mạnh hơn chúng thật nhiều nuốt hận! Đây chính là chỗ nguy hiểm của đầm lầy.

Lúc này toàn thân Trọng Phong là máu, sắc mặt tím lại, hiển nhiên là bị trúng kịch độc.

- Trọng Phong!

- Sư đệ! Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa vây quanh nhìn qua cái động trước ngực của Trọng Phong, trái tim bị xé nứt, máu đen chảy ra ngoài, trừ phi là có đan dược Thiên giai tuyệt phẩm, nếu không căn bản không có khả năng cứu sống.

- Không thể cứu.

Trên đầu trọc âm trầm nói ra.

Trọng Phong thống khổ rên rỉ lấy, loại độc rắn này thấm vào xương, hắn giãy dụa mười ngón tay cắm vào trong đất, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng mà bởi vì mất máu quá nhanh, lồng ngực hoàn toàn bị xé rách, hắn không nói được lời nào, hắn chết đi!

Thanh niên đầu trọc sắc mặt âm trầm như nước, đột nhiên nhìn thẳng Lâm Minh, giống như mãnh thú và ánh mắt âm trầm.

- Chỉ là tại đồ đáng chết như ngươi! Nếu như không phải ngươi thì sư đệ của ta làm sao chết đi?

Thanh niên đầu trọc hung ác gào thét, mắt lộ sát cơ, trong mắt hắn Lâm Minh nên đi dò đường phía trước, nếu như hắn không yêu cầu đổi vị trí thì Trọng Phong sẽ không chết.

Lâm Minh dò đường không có việc gì, đổi thành Trọng phong thì Trọng Phong chết đi,i thanh niên đầu trọc xem ra đây là sư đệ chết thay Lâm Minh, trong suy nghĩ của hắn thì một ngón tay của đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa còn trân quý hơn mạng của tán tu như Lâm Minh cả vạn lần.

- Ngươi thực cho rằng ngươi có quyền ngang hàng với chúng ta sao? Tán tu trong Ma thủy Đại Thế Giới chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, ngươi nhiều nhất chỉ là con sâu cái kiến hơi lớn một chút, tính toán là cái gì, cút đi dò đường cho ta, nếu không ngươi bây giờ sẽ chết!

Đối mặt thanh niên đầu trọc cầm theo trường đao đầy máu, không che dấu sát cơ với mình, Lâm Minh trầm mặc không nói, yên lặng đi phía trước dò đường.

Tên thanh niên đầu trọc nói Lâm Minh không có quyền ngang hàng với chúng, nhưng mà con sâu cái kiến không phỉa là Lâm Minh, mà là đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa.

Lâm Minh dò đường, tự nhiên không có nguy hiểm gì, hắn nhẹ nhõm làm cho đám hung thú ngủ say.

- Làm sao có thể... Tiểu tử này vận khí tốt như vậy.

Thanh niên đầu trọc sắc mặt hết sức khó coi, mắt thấy sắp vượt qua khu đầm lầy, đúng lúc này ngọc giản trên người thanh niên đầu trọc nổ tung, sau đó tin tức truyền vào trong đầu của hắn.

Thanh niên đầu trọc cả kinh.

- Tìm được Hỗn Nguyên linh căn!

- Cái gì!

Đệ tử chung quanh nhìn qua tên đầu trọc, Lâm Minh cũng chấn động, quay đầu nhìn lại.

- Hướng đông bắc, cách đây ba ngàn dặm, là đệ tử La Phiến Đường tìm được Hỗn Nguyên linh căn! Bảo chúng ta nhanh chóng đi qua hỗ trợ, đi mau!

Tên đầu trọc nói xong bay thẳng tới hướng đông bắc.

Lâm Minh nhẹ hít một hơi, hắn đợi chính là lúc này đây!

Hắn đi cùng đám người này, bỏ qua những người này kêu gào, cũng không trông cậy vào họ tìm được Hỗn Nguyên linh căn, Ma Thủy Tùng Lâm diện tích lớn không biết bao nhiêu, muốn bằng vào một chi đội ngũ tìm được Hỗn Nguyên linh căn không khác mò kim đáy biển.

Hắn trông cậy vào chính là người khác của Thiên Minh Đại Thánh Địa, mấy trăm vạn đệ tử, thậm chí còn khả năng có ngàn vạn tán tu, hiệu suất tìm kiếm lớn hơn mình cả vạn lần.

Hơn mười đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nhao nhao bay lên, bay theo tên đầu trọc, Lâm Minh cũng tự nhiên theo sau, không nhanh không chậm bay lên.

Những người này trở về cũng lựa đường cũ quay về, đây là quyết định thông minh, hung thú trên đường này đã bị Lâm Minh thôi miên, không có phiền toái.

- Đồ ngu xuẩn này dám đi theo, cũng tốt, hắn còn hữu dụng.

Thanh niên đầu trọc vốn tưởng rằng vừa rồi dọa Lâm Minh một chút thì Lâm Minh sẽ bỏ trốn, không dám đi theo.

- Hắc hắc, tiểu tử này nếu như không theo kịp cũng không có biện pháp, hắn một người khống sống nổi trong khu rừng này, khẳng định biến thành đồ ăn của hung thú.

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa căn bản không quan tâm tới Lâm Minh, càng bay càng nhanh, mà Lâm Minh nhìn thì không đuổi kịp nhưng vẫn bám theo.

Chương 1339: Không gian hỗn loạn

Thanh niên đầu trọc bay thật nhanh, xuyên qua sương mù chướng khi, đi vào một chỗ trống trải có gần trăm người đang chờ.

Bọn họ đều mặc quần áo thống nhất của Thiên Minh Đại Thánh Địa, một người cầm đầu thân cao chín xích, lông mi như kiếm, mắt như sao, chân đạp bàn quay tròn đang xoay, cầm một thanh trọng kiếm màu đen, toàn thân tỏa ra uy áp cường đại.

Hắn là võ giả Thần Biến sơ kỳ, hơn nữa căn cơ vững chắc, lực lượng trong người bành trướng, xem xét không phải võ giả Thần Biến bình thường.

Thanh niên đầu trọc nhìn người nọ, lúc này thi lễ nói:

- Bái kiến U đường chủ.

Trong thế giới võ giả địa vị sâm nghiêm, thanh niên đầu trọc hiển nhiên vô cùng kính sợ tên thanh niên trước mặt.

Tên U đường chủ tên là U Phù Quang, tu vị Thần Biến Kỳ, có thể trở thành đường chủ trong Thiên Minh Đại Thánh Địa thập phần không dễ dàng, có thể thấy được địa vị người này trong Thiên Minh Đại Thánh Địa.

Hơn nữa hắn có họ U cũng là hậu nhân của Thiên Minh Tử.

U Phù Quang nhìn qua tên đầu trọc, lại nhìn qua mấy người sau lưng của hắn, dừng lại trên người Lâm Minh một chút.

- Tán tu qua bên kia.

Một tên thủ hạ của U Phù Quang nhìn qua bọn người Lâm Minh quát lên, tụ tập tán tu qua một phía.

- Nhiều tán tu như vậy!

Thanh niên đầu trọc vốn mang theo Lâm Minh, là cảm thấy Lâm Minh còn hữu dụng, không nghĩ tới những tiểu đội khác có nhiều tán tu như thế, hơn nữa những người này thực lực hiển nhiên chênh lệch khá xa với Lâm Minh, mang theo những người này đi bắt Hỗn Độn linh căn làm cái gì? Pháo hôi cũng không đủ.

- Lưu chúng lại còn hữu dụng, đi thôi!

U Phù Quang nói như thế và từ trong tu di giới lấy ra sáu tấm phù màu tím, ném chúng lên không trung, bọn người Lâm Minh nhìn thấy sáu tấm phù xoay tròn trên cao, hình thành một thời không chi môn màu tím.

- Đi thôi!

U Phù Quang vung tay lên, trực tiếp bay vào thời không chi môn này. - Cái này...

Lâm Minh nheo mắt, sáu tấm phù màu tím này dường như không quá mạnh, dĩ nhiên cũng có thể xuyên thấu thời không. Hình thành không gian thông đạo.

Phải biết rằng trong Thần Vực chuyển dời hư không tiêu hao nhiều năng lượng, mà xây dựng thông đạo hư không vững chắc càng phỉa tiêu hao nhiều năng lượng cho nó.

Bên cạnh Lâm Minh có một nam tử áo đen nhìn thấy Lâm Minh kinh ngạc. Nói ra:

- Vị bằng hữu này dường như không phải người của Ma Thủy Đại Thế Giới người a?

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, gặp nói chuyện nam tử mặt có xanh xao, dung mạo xấu xí. Tu vị trên Thần Hải Kỳ, căn cơ lơ lỏng bình thường, tiêu chuẩn tán tu.

Ở bên cạnh hắn còn có nữ hài áo xanh, tướng mạo nhu thuận, làn da nhìn qua rất tốt.

- Không phải.

Lâm Minh lắc đầu, trong lòng của hắn rõ ràng, chuyện này hơn phân nửa là thường thức của Ma Thủy Đại Thế Giới, chính mình kinh ngạc bạo lộ hắn không phải cư dân của Ma Thủy Đại Thế Giới, đã như vầy hắn cũng không cần giấu diếm.

- Quả nhiên...

Nam tử này lắc đầu.

- Không biết làm sao ngươi tới Ma Thủy Đại Thế Giới, nơi này thực không nên tới, nơi đây vô cùng hỗn loạn, tán tu căn bản không có cách nào sống, thậm chí rất nhiều tiểu tông môn cũng khó có thể dừng chân, một đêm bị diệt môn là chuyện thường.

Nam tử áo đen nói xong, nữ hài bên cạnh không ngừng gật đầu.

- Ta cùng muội muội sinh ra ở đây, không có cách nào, du lịch trong vũ trụ quá đắt đỏ, chúng ta không đủ sức, chỉ có thể sống tạm mà thôi.

Lâm Minh nói:

- Thực lực của chính mình không được thì sống ở đâu cũng không dễ dàng, ta còn muốn xin hỏi vị huynh đài này, thông đạo là thế nào?

- Các hạ có chỗ không biết, vị trí của Ma Thủy Tùng Lâm tục truyền ở thời đại Viễn Cổ đã từng xảy ra đại chiến tiên ma cực lớn, đánh xuyên qua bức tường ngăn cách Ma Thủy Đại Thế Giới và nhiều vị diện khác, làm cho tại không gian nơi này rắc rối phức tạp, càng đi vào sâu càng như thế, mặc dù là Giới Vương, Thánh Chủ cũng không dám xâm nhập vào sâu nhất của Ma Thủy Tùng Lâm, nếu không một khi mất phương hướng trong mê cung không gian, nói không chừng sẽ chết già trong đó, ở trong này không gian vốn không ổn định, xây dựng không gian thông đạo cũng không khó, nếu không làm ổn thỏa sẽ bị cuốn vào khe nứt không gian, không cẩn thẩn vĩnh viễn không ra được.

- Ah? Còn có loại chuyện này?

Lâm Minh khẽ động, Tiên Ma đại chiến không biết "Tiên" cùng "Ma" lại chỉ ai? Hẳn là Ma Thủy Đại Thế Giới có nhiều ma tộc, chẳng lẽ có liên quan tới đại chiến? - Xem ra ta mấy ngày trước chỉ ở bên ngoài Ma Thủy Tùng Lâm, căn bản không xâm nhập vào trong.

Lúc này, hắn đi qua thông đạo, chỗ này cũng là rừng rậm bạt ngàn, giống như đúc không gian lúc trước, căn bản khó có thể phân biệt, như vậy xem ra nếu như quá mức xâm nhập vào trong Ma Thủy Tùng Lâm, vô cùng có khả năng lạc đường.

Trong rừng nhiệt đới này có một chi đội ngũ hùng hậu, chi đội ngũ này đều là cường giả Lục Thần Quân Cảnh.

- Bạch đường chủ, La đường chủ, các vị đợi lâu.

U Phù Quang ôm quyền nói ra, trước mặt đều là cường giả Thần Quân cảnh, nhưng mà đều là đường chủ như U Phù Quang, chuyện này cũng có thể nhìn ra sáu người này tiềm lực không bằng U Phù Quang, chỉ là Thần Quân cảnh bình thường.

- Không sai biệt lắm, chúng ta hiện tại xuất phát đi, đi bắt Hỗn Nguyên linh căn.

- Không chờ một chút sao? Chúng ta bây giờ nhân thủ còn ít, nếunhư Thanh điện chủ chạy tới thì bắt lấy Hỗn Nguyên linh căn càng dễ hơn.

- Không được, Hỗn Nguyên linh căn quen thuộc Ma Thủy Tùng Lâm hơn chúng ta nhiều lắm, đợi đến lúc Thanh điện chủ đến, nó sớm chạy đi đâu rồi.

Ma Thủy Tùng Lâm không cách nào thi triển hư không na di, cường giả Thánh Chủ cũng phải bay, hơn nữa Ma Thủy Tùng Lâm rộng lớn vô cùng, muốn phát hiện Hỗn Nguyên linh căn trong thời gian ngắn và hội tụ lực lượng là không có khả năng.

- Cũng tốt, nếu như chúng ta có thể trực tiếp bắt được Hỗn Nguyên linh căn, đây là công lớn.

Đội ngũ mấy trăm người bay trong chốc lát, một lão giả dẫn đội tay cầm phù triện, không ngừng uốn nắn vị trí, dọc theo con đường này hắn mấy lần phát truyền âm phù, muốn liên lạc với người khác phát hiện vị trí Hỗn Nguyên linh căn, phát ra tin tức cho đồng môn, nhưng mà không chiếm được đáp lại.

- Không cần liên hệ, những người kia đều vẫn lạc rồi.

- Ân!

Lão giả cầm phù triện trong tay, sắc mặt biến thành âm trầm, Hỗn Nguyên linh căn tuy là linh lực, nhưng mà nó ăn người.

Loại linh dược này dùng rể cây cuốn lấy con người, rồi sau đó rễ cây đâm vào trong người hút huyết nhục, chỉ cần một lát là có thể hút người ta thành thây khô.

- Chính là trong chỗ này.

Lão giả cầm phù triện chỉ vào một vị trí, cánh rừng này chẳng có gì đặc biệt.

- Cẩn thận một chút, Hỗn Nguyên linh căn bản thân là linh thực Mộc hệ, một khi nó ẩn tàng trong rừng rất khó bị phát hiện, nó có thể tùy thời phát động đánh lén chúng ta.

Lão giả Lục Thần Quân Cảnh dẫn đầu bay đi, trong nháy mắt bọn họ tới gần cánh rừng, toàn bộ cây cối giống như sống lại, vô số nhánh dây bắn ra, bắn vào võ giả trên bầu trời, muốn cuốn lấy toàn bộ vào trong. - Ân?

Đứng mũi chịu sào là mấy cường giả Thần Quân cảnh kinh hãi.

- Coi chừng, toàn bộ cây cỏ ở đây toàn bộ bị Hỗn Nguyên linh căn khống chế!

Lão giả cầm đầu la lên, cùng lúc đó cánh rừng rậm này hóa thành đầm lầy màu đen, cơ hồ tất cả cây cối giống như ma quỷ!

- Không đúng! Đây không phải rừng cây, toàn bộ cây cối là rễ cây của Hỗn Nguyên linh căn, là bộ phận bản thể của nó.

Hỗn Nguyên linh căn sinh trưởng trong rừng, nó hút khô thiên địa tinh khí nơi này, biến nơi này thành đầm lầy đầy tử khí, rồi sau đó lại dùng rễ cây hóa thành rừng cây thủ đoạn bực này còn làm Lâm Minh chấn động, trong ấn tượng Lâm Minh Hỗn Nguyên linh căn chỉ là một cây sâm lớn, bởi vì còn sống thời gian quá lâu đã Thông Linh, có thể trốn tránh đuổi bắt, thậm chí còn có năng lực tự vệ nhất định, không nghĩ tới Hỗn Nguyên linh căn trong Ma Thủy Tùng Lâm này lại khủng bố như vậy.

Chương 1340: Giết người lấy máu

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Vô số đầu rễ cây bắn thẳng lên cao, trong đó hai tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa thực lực thấp nhất bị xuyên thủng chân nguyên hộ thể, chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, rễ cây đâm vào lồng ngực hai tên đệ tử này, rồi sau đó hút toàn bộ huyết nhục tinh hoa của họ, sau đó hai người biến thành thây khô.

Hô! Một đạo khí huyết nồng đậm bay lên, ở giữa thiên địa biến thành màu đỏ, trong khí huyết này còn mang theo lưc lượng mênh mông, là khí tức của hỗn độn.

- Lĩnh vực!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, Hỗn Nguyên linh căn đã luyện thành lĩnh vực của mình! Giống như nhân loại vậy! Phạm vi của lĩnh vực cả trăm vạn dặm, bao phủ toàn bộ người vào trong.

- Bày trận!

La đường chủ mặc áo bào màu xanh cầm đại kỳ màu đen, đại kỳ bay múa xua tan toàn bộ huyết khí này, năm Thần Quân đường chủ còn lại bay chung quanh La đường chủ, bọn họ lấy pháp bảo ra, trong lúc nhất thời lực lượng sáu người dung hợp cùng một chỗ, hình thành một hư ảnh ma vương sáu tay, đây là ma công của Thiên Minh Đại Thánh Địa-- Lục Thủ Minh Vương, tuy không phải thần võ vô thượng, nhưng cũng là công pháp sáu Thần Quân đắm chìm trong vạn năm, lúc này liên thủ thi triển ra, vô số hư ảnh ma vương trong lá cờ bay ra ngoài, trong lúc nhất thời quỷ khóc thần gào thét. Tiếng ma tru gào rít.

Lục Thủ Minh Vương ngang nhau với lĩnh vực của Hỗn Nguyên linh căn.

- Phù Quang, Vạn Huyết Hóa Ma Trận!

La đường chủ nhìn qua U Phù Quang hô to.

- Tốt!

U Phù Quang có thể làm đường chủ trên Thần Quân cảnh cũng là một nhân kiệt, hắn nhìn thấy đại tràng diện, cũng trải qua rất nhiều sinh tử hiểm cảnh, tuy hắn ngay từ đầu bị Hỗn Nguyên linh căn đánh lén, bối rối trong tích tắc, bây giờ đã bình tĩnh.

- Tộc nhân của ta, tế ra máu tươi, Vạn Huyết Hóa Ma Trận!

U Phù Quang nói xong, trực tiếp cắn chót lưỡi phun một ngụm máu vào trong. Dòng máu tươi vừa bay ra đã hóa thành huyết ma.

Sau đó U Phù Quang nhìn qua đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa khác, bọn họ cũng nhao nhao cắn chót lưỡi phun máu tươi, mỗi một ngụm máu tươi đều hóa thành máu tươi.

Bản chất của Vạn Huyết Hóa Ma Trận chính là lợi dụng máu huyết bày trận, hóa thành huyết ma thúc dục trận pháp, loại đại trận này khó tránh khỏi làm bị thương người bày trận, đây là chiêu thức liều mạng, bình thường căn bản sẽ không dễ dàng thi triển.

Đúng lúc này, U Phù Quang hô lớn:

- Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nghe lệnh, toàn lực tru sát Hỗn Nguyên linh căn, nó thôn phệ càng nhiều máu huyết thì thực lực lại càng mạnh! Mà một khi thành công bắt giữ nó chính là công lớn! Hỗn Nguyên linh căn, là Thiên Minh Tử sư tổ cần tìm, công lớn ngập trời, các ngươi đều là đệ tử nội môn, trong Thiên Minh Đại Thánh Địa đệ tử như các ngươi cả ức! Chẳng lẽ các ngươi muốn cả đời làm đệ tử nội môn? Cả đời không được gặp sư tổ? Cả không tiếp xúc thần võ vô thượng?

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, đây là kỳ ngộ của các ngươi! Phàm là đệ tử tham gia chiến đấu, ta cam đoan các ngươi sẽ được khen thưởng không tưởng tượng nổi! Giá trị vượt xa máu huyết của các ngươi! Chư vị đồng môn, toàn lực ứng phó, xoắn giết nó.

U Phù Quang ngữ khí kích tình, tương đương có lực kích động.

Bởi vì dâng máu huyết cho nên trong nội tâm các đệ tử còn có chút khúc mắc, bây giờ nghe U Phù Quang nói nhiệt huyết sôi trào!

Đúng vậy, đây là kỳ ngộ của bọn họ, Thiên Minh Tử điểm danh muốn tìm linh dược, nếu như bị bọn họ tìm được là công lớn.

Nếu như không phải Ma Thủy Tùng Lâm địa hình đặc thù, cần nhiều đệ tử triển khai phương thức rải thảm tìm kiếm, vậy những đệ tử nội môn này không thể hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Minh Tử rồi.

Hai ba trăm đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nhao nhao phun máu huyết, những máu huyết này hóa thành huyết ma, xung phong liều chết xông về Hỗn Nguyên linh căn rễ.

Rầm rầm rầm!

Năng lượng kích động, máu tươi bay vụt, một ít huyết ma bị đánh tan, nhưng mà nhiều rễ cây cũng bị đánh tan.

Thân thể những huyết ma này ẩn chứa tính ăn mòn, Hỗn Nguyên linh căn cũng bị thiêu hủy!

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng không phải hạng bình thường, bọn họ đã dám đến bắt Hỗn Nguyên linh căn thì có cậy nhờ của mình.

- Tiếp tục! Tiếp tục!

U Phù Quang rống to một tiếng, lại phun máu huyết lần nữa!

Tuy mỗi lần chỉ phun một ngụm, nhưng máu huyết này rất quý giá, phun liên tục không ai chịu nổi cả.

Một ít đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa cũn làm theo.

- Các ngươi! Toàn bộ dâng máu huyết, nhanh lên!

Kể cả thanh niên đầu trọc và mấy tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh

Địa cũng làm theo.

- Thất thần làm gì, các ngươi muốn chết sao?

Khi đang nói chuyện, mấy đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa rút binh khí ra, sát cơ bốn phía, lập tức động thủ với tán tu.

Nếu quả thật giết, không nói chuyện Thiên Minh Đại Thánh Địa có cường giả Thần Quân, còn có U Phù Quang là người hung ác Thần Biến Kỳ, chỉ mấy tên bên cạnh thanh niên đầu trọc cũng đủ giết mười mấy tán tu.

Thực lực sai biệt thật sự quá lớn!

Lâm Minh nhướng mày, tán tu cũng phải dâng máu huyết?

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa chỉ cần bắt được Hỗn Nguyên linh căn, tất nhiên có phần thưởng to lớn, nhưng tán tu thì sao? Cho dù bọn họ dâng máu huyết có phần thưởng sao?

Thanh niên đầu trọc lớn tiếng nói:

- Hôm nay ta ở chỗ này hứa hẹn, tất cả tán tu chỉ cần dâng máu huyết, toàn lực chiến đấu, sau khi chiến đấu có thể được thu vào Thiên Minh Đại Thánh Địa trở thành một gã đệ tử chánh thức! Tiến vào Thiên Minh Đại Thánh Địa chẳng lẽ không phải ước mơ của các ngươi sao?

Tiến vào Thiên Minh Đại Thánh Địa đúng là nguyện vọng của tán tu, nhưng mà bọn họ cũng biết rõ đệ tử chính thức kỳ thật là đệ tử tạp dịch, nói khó nghe chính là người hầu.

Thiêu đốt máu huyết bản thân, tham gia một hồi đại chiến có khả năng vẫn lạc chỉ làm đệ tử tạp dịch, cái giá của bọn họ quá rẻ.

Rất nhiều tán tu không muốn.

Thanh niên đầu trọc sắc mặt lạnh lẽo.

- Thiêu đốt máu huyết, hoặc là chết, chính các ngươi lựa chọn!

Trong lĩnh vực Hỗn Nguyên linh căn, những tán tu này muốn chạy trốn cũng khó khăn, mà lúc này dùng thanh niên đầu trọc cầm đầu đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa càng cố ý ép bọn họ ở trong lĩnh vực, toàn bộ đẩy qua hướng tán tu.

Trong lúc nhất thời vị trí của tán tu lĩnh vực càng mạnh, mùi huyết t*ng trùng thiên, khí tức Hỗn Độn càng nồng đậm, cho dù là khí tức Hỗn Độn của Hỗn Nguyên linh căn hay Hồng Mông chi khí hình thức ban đầu đều chưa ngưng tụ, nhưng mà nó vẫn nặng như núi, nhiều khí tức Hỗn Độn như vậy ngưng tụ cùng một chỗ có thể ép người ta không thở nổi.

Một ít tán tu bởi vì chống đỡ không nổi mà sắc mặt tái nhợt, thậm chí có người phát ra tiếng kêu thảm thiết, khớp xương toàn thân nổ tung, kinh mạch gần như đứt gãy, bọn họ là tán tu, căn bản không có khả năng có đại trận tập thể như đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa, tự nhiên không cách nào chống được lĩnh vực.

- Hừ! Rượu mời không uống uống rượu phạt! Gieo gió gặt bảo.

Thanh niên đầu trọc nhe răng cười lên, đúng lúc này U Phù Quang lạnh quát một tiếng.

- Các ngươi lề mề cái gì, tán tu khôn xuất máu huyết trực tiếp giết, rút máu huyết ra dùng.

U Phù Quang với tư cách kẻ chủ trì Vạn Huyết Hóa Ma Trận, không thể chờ đợi được đánh bại Hỗn Nguyên linh căn, vì tăng thêm công tích của mình!

Cho dù dùng địa vị của U Phù Quang cũng rất ít có cơ hội trực tiếp làm việc cho Thiên Minh Tử, đây là kỳ ngộ của hắn, một khi hoàn thành nhiệm vụ thì hắn cũng tìm được ban thưởng to lớn, ngày sau địa vị trong Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng tăng cao lên, vô cùng có khả năng tiến xa hơn trên võ đạo.

Cơ hội như thế hắn làm sao nguyện ý cho một đám tán tu kéo chân sau?

- Đúng, giết!

Thanh niên đầu trọc vỗ cái ót, giết những tán tu này lấy máu không phải dễ hơn sao?

- Đợi... Đợi đã nào...

Một tên tán tu thấy tên đầu trọc sắp động thủ thì hét lên.

- Tha mạng, ta nguyện ý trả giá máu huyết!

- Chậm rồi! Giết ngươi càng đơn giản, ta muốn dùng toàn bộ máu huyết của ngươi tăng uy lực của Vạn Huyết Hóa Ma Trận lên hơn nữa.

Thanh niên đầu trọc cười lớn, một đao đâm vào lồng ngực tán tu, thực lực vốn chênh lệch cực lớn, huống chi những tán tu này căn bản không ngăn cản được áp lực của lĩnh vực, căn bản không có lực phản kháng gì.

- Ah!

Tên tán tu cần xin hét thảm một tiếng, toàn thân run rẩy kịch liệt, máu huyết của hắn bị tên đầu trọc rút ra, hóa thành huyết ma tiến lên đánh giết Hỗn Nguyên linh căn!

Uy lực của Vạn Huyết Hóa Ma Trận không thể nghi ngờ, tăng thêm sáu Thần Quân cảnh liên thủ công kích, rễ cây của Hỗn Nguyên linh căn không ngừng bị chặt đứt.

Chặt đứt một rể cây sẽ có nhiều huyết dịch bay ra ngoài.

Gốc thực vật tà ác này không ngờ cũng đổ máu.

Sưu sưu sưu!

Hỗn Nguyên linh căn giãy dụa, cành cây cường trán cắm vào trong bùn nhô lên, trăm ngàn cân bùn đeo phóng lên trời!

Ầm ầm!

Mấy trăm cành quất lên thân thể sáu tên Thần Quân cảnh, mà sáu tên này hình thành trận pháp, ma vương sáu tay bảo hộ bọn họ vào trong, ngăn cản công kích của Hỗn Nguyên linh căn!

Nhưng mà trong công kích của Hỗn Nguyên linh căn thì sáu Thần Quân cảnh không ngăn cản nổi, bọn họ đang liều mạng chèo chống, một trận chiến này xem ai chèo chống tới cuối cùng.

- Sớm như vậy chẳng phải xong, đều giết đi, những tán tu này thực lực quá yếu, nhưng mà máu huyết vẫn dùng được một lát, nếu như lấy ra toàn bộ còn mạnh hơn chúng ta nhiều lắm.

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa tuy khí huyết tràn đầy, nhưng mà bọn họ nhiều nhất chỉ phun ra vài giọt tinh huyết mà thôi, chẳng bằng giết tán tu lấy máu?

Chương 1341: Rút củi đáy nồi

Thời điểm tên đầu trọc định giết thêm tán tu, đầm lấy dưới chân hắn quay cuồng, chỉ nghe tiếng nổ vang lên, bùn đen bắn ra tứ tán, một đầu rễ cây thô to hơn mấy cây trước gấp mười lần nhô lên.

Rễ cây này hóa thành một con Hắc Long mạnh mẽ, hiển nhiên là bản thể của Hỗn Nguyên linh căn.

Hỗn Nguyên linh căn có trí tuệ, nó cũng rõ ràng đây là sống chết trước mắt, phải liều mạng.

- Saaaaa...

Hỗn Nguyên linh căn gào thét, một góc thực vật gào thét phát ra sóng âm xuyên thủng trăm dặm, màng nhĩ kẻ yếu sẽ bị thủng.

- Ngăn cản nó lại!

- Đồ Ma Đại Pháp!

Sáu Thần Quân cùng nhau ra tay, xương cốt toàn thân bọn họ như nổ tung, cơ bắp bành trướng, máu huyết toàn thân chảy ra ngoài, làn da màu đỏ, không hề nghi ngờ bọn họ dùng bí pháp ma đạo.

Loại bí pháp này không cần thiêu đốt máu huyết, nhưng kỳ thật lại có tổn hại tới bổn nguyên sinh mạng, phải thiêu đốt thọ nguyên, thi triển một lần sẽ làm suy yếu tính mạng chi hỏa, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, chỉ dùng làm tuyệt chiêu liều mạng, nếu như không thể đánh chết địch nhân, chết sẽ là mình, bởi vì sau khi dùng chiêu này chân nguyên, sinh mệnh lực bị tiêu hao thật nhiều.

- Hô --

Một đạo hào quang bao phủ Hỗn Nguyên linh căn vào bên trong.

Hỗn Nguyên linh căn giãy dụa kịch liệt, hào quang này như muốn xé rách nó ra, sáu đại cao thủ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa.

- Phù Quang, nhanh! Thi triển Vạn Huyết Hóa Ma Trận trạng thái mạnh nhất, một lần hành động trọng thương nó!

La đường chủ gầm thét, bọn họ thi triển Đồ Ma Đại Pháp, mỗi một hơi thở tiêu hao ngàn năm thọ nguyên, bọn họ căn bản không tiêu hao nổi.

- Ta biết rõ!

Đôi mắt U Phù Quang nhìn qua mấy trăm tán tu và sắc mặt dữ tợn.
- Đều giết, lập tức!

- Tốt!

Thanh niên đầu trọc cười ha ha, dùng máu huyết của tán tu mà lập công. Lại không hao tổn thọ nguyên thì cớ sao không làm?

- Thiên Minh Đại Thánh Địa, các ngươi chết không yên lành!

Rất nhiều tán tu ở đây nguyền rủa, bọn họ rút binh khí ra muốn liều chết đánh cược một lần.

- Liều với bọn chúng, rồi sau đó chúng ta tách ra trốn!

- Ta không muốn chết nha.

Đối mặt tử vong ai cũng phải tỉnh táo, tuy những tán tu này có thể liều mạng, nhưng mà bọn họ biết rõ hôm nay hơn phân nửa phải chết ở đây.

- Ca ca chúng ta làm sao bây giờ.

Nữ tử áo xanh nói chuyện với Lâm Minh lúc trước sắc mặt tái nhợt, ca ca bên người của nàng cũng đầy mồ hôi.

Mà lúc này Lâm Minh nhìn qua chiến trường trước mặt. Hỗn Nguyên linh căn mạnh vượt qua tưởng tượng của hắn, nhưng mà dù vậy tiếp tục đánh tiếp Hỗn Nguyên linh căn bị bắt là sớm muộn, đây không phải chuyện hắn muốn thấy.

Hắn hy vọng chính là kết cục lưỡng bại câu thương.

- Hắc, tiểu tử, chúng ta mang theo ngươi tới đây, hiện tại là thời điểm ngươi thể hiện công dụng rồi, bắt đầu từ ngươi, đi chết đi.

Tên Lâm thanh niên đầu trọc đi tới trước mặt Lâm Minh. Ra tay đầu tiên với Lâm Minh.

Trong mắt hắn thực lực của Lâm Minh mặc dù không tệ, nhưng chỉ là tán tu mà thôi, đối với bọn họ mà nói không đáng giá nhắc tới.

- Hoắc!

Trường đao chém tới. Thanh niên đầu trọc chém thẳng vào Lâm Minh!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, Phượng Huyết Thương cũng không xuất ra, duỗi tay phải, tay không nghênh tiếp trường đao của tên đầu trọc.

Chỉ nghe âm thanh kim loại va chạm vang lên, đao của thanh niên đầu trọc bị Lâm Minh bắt lấy, giống như thép đúc không rút ra được.

- Cái gì!

Thanh niên đầu trọc không tin vào mắt của mình, loại cảm giác này giống như đưa chân giẫm con kiến, kết quả thân thể của hắn bị con kiến nhấc lên.

Đúng lúc này hắn chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, tinh thần chi hải có ảo giác bộc phát, trong hỗn loạn hắn chỉ thấy đôi mắt lạnh lùng của Lâm Minh.

- Phốc!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Lâm Minh bắn ra mũi tên nguyên khí xuyên thủng cổ họng của tên đầu trọc.

Đau đớn kịch liệt truyền tới, thanh niên đầu trọc dốc sức liều mạng che cổ họng lại, hai mắt mở to, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc không thể tưởng tượng nổi, hắn cứ như vậy té xuống đất.

- La sư huynh!

- Xảy ra chuyện gì!

Lâm Minh giết người lập tức hấp dẫn tất cả đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nhìn qua.

Mọi người đều nhìn thấy Lâm Minh dễ dàng đánh chết tên đầu trọc, kể cả tán tu cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Thanh niên đầu trọc bản thân là Thần Biến hậu kỳ, mà tu vị của Lâm Minh chỉ là Thần Hải đỉnh phong, đó căn bản là chuyện không có khả năng.

- La sư huynh bị hắn giết?

- Điều này sao có thể? Hắn chỉ là võ giả Thần Hải Kỳ thôi!

- Hắn khẳng định che dấu tu vị! Hắn không phải tán tu!

Thanh niên đầu trọc không phải hạng người bình thường, có thể được Thiên Minh Tử thu làm đệ tử ký danh xem như là thiên tài không kém, tuy bị Lâm Minh một kích giết chết, nhưng mà cũng có thể giải thích một câu, Lâm Minh che dấu tu vị, thậm chí dung mạo cũng dịch dung ra.

- Đồng loạt ra tay, giết hắn!

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nhao nhao phóng tới Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, một đạo khí tức cổ xưa từ trên người của hắn bộc phát, tùy ý lưu chuyển, hắn mở Hồng Mông không gian, nhưng mà Hồng Mông không gian khác với trước kia nhiều lắm, lúc này đây Hồng Mông không gian của Lâm Minh tràn ngập năng lượng Thần Mộng, phương thế giới này như bị ngăn cản, ở vào không gian không biết.

Đây là Thần Mộng pháp tắc được Lâm Minh dung hợp vào Hồng Mông không gian, dùng lý giải của Lâm Minh bây giờ với Thần Mộng pháp tắc còn chưa đủ xây dựng Thần Mộng không gian, càng không khả năng làm cho Thần Mộng không gian cùng Hồng Mông không gian dung hợp, nhưng mà có thể dung nhập Thần Mộng pháp tắc vào trong Hồng Mông không gian cũng làm Hồng Mông không gian mang đặc tính cua Thần Mộng pháp tắc, uy lực tăng lên mạnh mẽ.

Trong lúc nhất thời phàm là võ giả bị bao phủ trong Hồng Mông không gian lâm vào ảo giác, thế giới sự thật cách xa bọn họ.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương, một bước bước lên thương mang hiện ra, hơn mười đệ tử lập tức bị Lâm Minh chém giết!

- Ngươi làm chuyện tốt!

U Phù trơ mắt nhìn cảnh này xảy ra, đôi mắt tràn ngập màu đỏ.

Lần này bắt Hỗn Nguyên linh căn, là cơ hội tốt cho U Phù Quang lập công, quan hệ tới tương lai của hắn có thể đi xa trên đường võ đạo hay không, lại bị Lâm Minh rút củi dưới đáy nồi, chém giết nhiều đệ tử, phá hư đại trận, hắn như thế nào không giận?

Hắn cầm trọng kiếm màu đen trong tay, một kiếm chém thẳng vào Lâm Minh.

- Đi chết đi!

Đối mặt U Phù Quang, sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, trong nháy mắt đó trong cơ thể hắn tinh khí thần dung hợp, lực lượng toàn thân Lâm Minh tăng vọt.

Tam nguyên tụ đỉnh!

U Phù Quang là võ giả Thần Biến sơ kỳ, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói cũng bình thường thôi.

Phong Thần đại pháp -- Cấm Thần Ấn!

Lâm Minh mười ngón động liên tục, trong chốc lát đánh ra mấy ngàn ấn quyết, những ấn quyết phức tạp mà cổ xưa, trừ Lâm Minh ra không ai xem hiểu.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, tất cả ấn quyết nện thẳng vào U Phù Quang!

Tạch tạch tạch!

Kiếm quang của U Phù Quang bị ấn quyết bao phủ, một khắc này những ấn quyết hóa thành năng lượng, bắt đầu điên cuồng thôn phệ lực lượng của U Phù Quang.

U Phù Quang cảm thấy lực lượng của mình trôi qua nhanh chóng, sắc mặt của hắn đại biến, muốn chặt đứt kiếm quang liên hê với mình, rút kiếm đâm tới, nhưng mà lúc này Lâm Minh đã quỷ mị xuất hiện trước mặt U Phù Quang.

Một thương đâm tới!

U Phù Quang kinh hồn phi phách tán, toàn thân bao phủ trong tầng khói đen phòng hộ, quỷ khí um tùm, hắc mang trận trận, cùng lúc đó trong tay hắn niết tu di giới, dường như lấy pháp bảo gì đó.

Mà lúc này thương mang của Lâm Minh không khách khí đâm vào khói đen hộ thể của U Phù Quang, chỉ thấy một hồi mơ hồ, không gian rung động lắc lư, hộ thể của U Phù Quang ngăn cản trong nháy mắt và tiêu tán.

Phượng Huyết Thương không lưu tình chút xuyên thủng lồng ngực của U Phù Quang.

Một đâm này quán chú năng lượng trong Phượng Huyết Thương bạo phát không giữ lại, U Phù Quang kêu thảm một tiếng, ngũ tạng lục phủ vỡ vụn, cánh tay của hắn nắm mảnh vỡ vừa lấy ra khỏi tu di giới, căn bản không kịp sử dụng đã bị Lâm Minh tiêu diệt.

Chênh lệch quá lớn!

Chương 1342: Tọa sơn quan hổ đấu

Thi thể U Phù Quang rơi xuống dưới, Lâm Minh bắt được pháp bảo tàn phiến của U Phù Quang, quét mắt nhìn qua tàn phiến là đồ cổ không tệ, trong đó dường như còn có một đám tàn hồn, Lâm Minh tiện tay ném vào tu di giới.

Sau khi động thủ chém giết U Phù Quang, Lâm Minh cũng chỉ dùng mấy hơi thở mà thôi, giết võ giả Thần Biến sơ kỳ gọn gàng như vậy, chỉ có thể nói thiên tài của thế lực Giới Vương và Thánh Địa kém Lâm Minh quá xa.

- Chết, U sư huynh chết?

- Người này rốt cuộc là ai? Hắn là không phải võ giả Thần Biến kỳ!

- Chẳng lẽ là địch nhân của Thiên Minh Đại Thánh Địa?

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa sợ hãi, Lâm Minh quá mạnh mẽ, bọn họ trừ sáu Thần Quân và U Phù Quang thì không ai tiếp được một chiêu của Lâm Minh cả.

Những người này còn có một ít võ giả Thần Biến Kỳ, nhưng đối mặt với Lâm Minh không thể chống lại. Mà lúc này sáu cao thủ của Thiên Minh Đại Thánh Địa vẫn còn giằng co với Hỗn Nguyên linh căn, không có Vạn Huyết Hóa Ma Trận ủng hộ, sáu đại cao thủ có chút chống đỡ không nổi.

Mấy Thần Quân cảnh điên cuồng hét lên, đúng lúc này chỉ nghe âm thanh xé vải vóc vang lên, sáu đại cao thủ thi triển hào quang bao phủ Hỗn Nguyên linh căn, bị Hỗn Nguyên linh căn phá hủy.

- Phốc!

Cao thủ Lục Thần Quân Cảnh cùng thổ huyết, thân thể bay ra ngoài.

Sáu đại cao thủ lúc này sắc mặt đều phi thường khó coi. Bọn họ hao phí tuổi thọ cùng đại lượng chân nguyên, liều chết đánh cược một lần muốn bắt Hỗn Nguyên linh căn, lúc sắp thành công lại bị Lâm Minh làm rối, thất bại trong gang tấc!

- Đáng chết, tiểu súc sanh!

- Hắn rốt cuộc là ai, ah ah ah, lão phu muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn!

Sáu lão già này nhìn thấy Lâm Minh giết U Phù Quang. Thế nhưng mà lúc này thời Hỗn Nguyên linh căn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Công kích vừa rồi làm cho Hỗn Nguyên linh căn bị thương không nhẹ, một trận chiến này nó đứt gãy vô số rễ. Rễ chính cũng bị thương chồng chất, không ngừng có chất lỏng như máy chảy ra ngoài.

Lúc này Hỗn Nguyên linh căn cũng cuồng nộ!

Trận chiến này nó tổn thương tu vị, nó muốn hút khô đám người này bồi bổ chân nguyên.

Khặc khặc khặc khặc!

Đột nhiên dưới đất có tiếng cười quái dị, Hỗn Nguyên linh căn vừa thô vừa to đầy máu tươi biến ảo thành cái đầu, cái đầu này chính là đầu mỹ nữ, cảnh này cầm Hỗn Nguyên linh căn, xem ra là đầu người thân xà yêu.

- Người của Thiên Minh Đại Thánh Địa xuất động trăm vạn đệ tử bắt ta? Ta hôm nay sẽ nuốt các ngươi. Hút khô huyết nhục tinh nguyên của các ngươi đền bù tổn thất của ta, đều đi chết đi! XIU....XIU... XÍU...UU!!

Rễ cây tùy ý xạ kích, giống như vô số mãng xà bắn thẳng vào sáu tên Thần Quân.

Lúc này sáu tên Thần Quân rất yếu, chân nguyên của bọn họ chỉ còn lại một nửa mà thôi.

- Làm sao bây giờ?

Một lão giả Thần Quân cảnh một đao chém đứt hơn mười rễ cây và hỏi.

- Hỗn Nguyên linh căn hiện tại cũng thụ trọng thương, nó chỉ là miệng cọp gan thỏ, thực lực sàn sàn với chúng ta! Chúng ta bắt giữ nó rất khó, nó muốn giết chúng ta cũng không dễ dàng!

- Nhưng hôm nay nếu để cho nó trốn. Về sau vào đây phải cẩn thận, căn bản đừng hòng tìm được nó, cơ hội chỉ có một lần! Một khi chúng ta thất bại sư tổ tức giận, chúng ta chắc chắn vì vậy mà bị trọng phạt. Bị Ma Đồ ăn cũng không kỳ quái.

Sáu cao thủ Thần Quân căn bản không có đường lui, tổn thất nhiều đệ tử như vậy, ngay cả huyết mạch của Thiên Minh Tử là U Phù Quang cũng chết, nếu như bọn họ không bắt được hung thủ, cũng không có bắt được Hỗn Nguyên linh căn mà còn làm Hỗn Nguyên linh căn chấn kinh trốn đi, về sau càng khó tìm kiếm, bọn họ sẽ phải hứng chịu lửa giận của Thiên Minh Tử.

- Thương sư đệ, ngươi đi bắt giết tiểu súc sanh kia, năm người chúng ta ngăn cản nó, về sau không tiếc bất cứ giá nào hợp lực tru sát nó!

Sáu cao thủ hận Lâm Minh tận xương, hơn nữa có Lâm Minh ở phía sau bọn họ không thể tác chiến an toàn.

- Tốt! Chỉ cần bắt giữ con yêu nghiệt này, mặc kệ tổn thất thảm trọng cỡ nào, tông môn có lẽ sẽ ban thưởng đan dược cho chúng ta, có thể bổ hồi trở lại một ít, chúng ta tử chiến đến cùng, đã không còn đường lui nữa rồi.

Sáu đại cao thủ Thần Quân rất nhanh dùng chân nguyên truyền âm trao đổi,sau đó một lão già bay thẳng tới Lâm Minh.

- Tiểu súc sanh, để mạng lại!

Lão giả này vung cự liêm màu tím lên, chém vào đầu lâu của Lâm

Minh, ánh sáng màu tím lóe lên.

Võ giả ma đạo bình thường ưa thích sử dụng vũ khí dài, mà liêm đao chính là đại biểu cho thô bạo và tà ác.

Đối mặt lão già này Lâm Minh hít sâu một hơi.

Đây là hắn lần đầu tiên hắn chính diện đối mặt với Thần Quân cảnh!

Lúc trước Lâm Minh còn là cửu trọng Mệnh Vẫn đỉnh phong có thể đánh bại võ giả Thần Hải kỳ yếu nhất, hiện tại hắn nửa chân bước vào Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa tinh khí thần tam tu, thân phụ ý cảnh tam thập tam thiên, thực lực có tăng vọt về chất, có thể đánh một trận với võ giả Thần Quân cảnh! Hỗn Nguyên linh căn là đại địch của sáu tên Thần Quân mà không phải hắn, hắn chỉ cần ngăn cản một người là có thể tọa sơn quan hổ đấu, từ đó mưu lợi bất chính.

Thân thể Lâm Minh lui nhanh ra ngoài, căn bản không cứng đối cứng với lão già, hắn mở Kinh Môn, thân thể hóa thành hư ảnh liên tiếp, công kích của lão già thất bại.

Rầm rầm rầm!

Liêm quang cắt phá hư không, từng đạo liêm quang chém thẳng vào Lâm Minh.

- Tiểu súc sanh, ngươi chỉ biết chạy sao?

Lão giả nóng lóng như lửa đốt, Lâm Minh trơn trượt như cá chạch, căn bản bắt không được, mà bên kia năm tên cao thủ Thần Quân đang đại chiến với Hỗn Nguyên linh căn tới giai đoạn gay cấn, bọn họ có thể liều mạng với Hỗn Nguyên linh căn, nhưng mà bây giờ lão giả đi thì bọn họ đã giật gấu vá vai, dần dần không chống nổi.

Đúng lúc này lão già áo xám hô to một tiếng, chân nguyên hộ thể bị đâm thủng, hắn ra sức tránh né một kích này, nhưng mà rễ cây vẫn đâm vào vai của hắn.

Rễ cây vừa vào huyết nhục, lập tức điên cuồng thôn phệ huyết nhục tinh nguyên, cánh tay phải của lão già này héo rủ cực nhanh!

- Ah ah ah ah ah!

Lão già áo xám kêu thảm thiết, nhưng mà bốn người còn lại cũng bị rễ cây cuốn lấy khó cứu giúp được.

- Chặt tay!

Lão già họ La kêu to lên.

Lão già áo xám chém đứt cánh tay phải của mình.

Máu tươi bắn ra ngoài bị rễ cây hút sạch.

Sắc mặt lão già áo xám như tro tàn, đã vô lực tái chiến, hiện tại mấy người tổn thương càng thêm tổn thương, lại tiêu hao nhiều chân nguyên, tái chiến chỉ kéo dài thêm một nén nhan mà thôi, toàn thân của bọn họ sẽ hết lực, khi đó mặc người ta chém giết.

- Lui lại!

Lão giả họ La cắn răng ra lệnh, hiện tại bọn họ đang nằm trong lực trường của Hỗn Nguyên linh căn bao phủ, bọn họ có thể bỏ chạy, nhưng mà đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa chỉ sợ chết ở đây, biến thành chất dinh dưỡng của Hỗn Nguyên linh căn.

Hơn nữa truy tìm Hỗn Nguyên linh căn phạm lỗi lớn như thế, bọn họ căn bản không đảm đương nổi, mấy tội cũng phạt thì bọn họ căn bản không dám quay về Thiên Minh Đại Thánh Địa.

Nhưng mà không quay về là tội phản bội, phải chịu Thiên Minh Đại Thánh Địa đuổi giết.

Tiến thoái lưỡng nan!

- Tiểu súc sanh, ngươi nhớ kỹ cho ta, thù hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp mười lần, ta muốn bắt giữ ngươi, rút hồn luyện tủy.

Lão giả họ La hét lớn lên, bỏ chạy ra phương xa.

- Muốn chạy trốn! Nằm mơ!

Hỗn Nguyên linh căn biến ảo thành gương mặt dữ tợn, nàng thúc dục lĩnh vực của mình tới mức tận cùng, bao phủ chung quanh, giống như cái lồng giam bao phủ đám người họ La.

- Các ngươi làm ta bị thương nặng như vậy, lưu huyết nhục tinh hoa của các ngươi cho ta bồi bổ đi!

Một trận chiến này Hỗn Nguyên linh căn cũng tổn thương bổn nguyên, nó bị thương nặng thế sao cho đám người này bỏ trốn?

- Nghiệt súc, ngươi thực cho rằng có thể lưu lại chúng ta? Phá cho ta!

Lão giả hét to, một kích đánh vào biên giới lĩnh vực, lĩnh vực run rẩy kịch liệt, sắp bị xé rách, nhưng mà Hỗn Nguyên linh căn ó Hồng Mông pháp tắc ủng hộ, tầng kết giới này vô cùng nặng nề, tuy biến hình phi thường lợi hại, nhưng cũng ngăn cản được.

Nhưng một kích này thực sự làm cho sắc mặt Hỗn Nguyên linh căn huyễn hóa bộ dáng nữ tử tái nhợt, lão giả họ La lão dùng một kích toàn lực cũng không phải dễ chịu.

Đúng lúc này lão giả áo xám dây dưa với Lâm Minh bay tới, hợp sức với lão giả họ La xé rách lĩnh vực.

- Phá!

Lão giả họ La lại đánh một kích, cưỡng ép ngăn cản khí huyết trong người, lĩnh vực của Hỗn Nguyên linh căn sinh ra vết rạn nứt, có chút chống đỡ không nổi.

Cứ như vậy thả những người này đi Hỗn Nguyên linh căn không cam lòng.

Đột nhiên nó nhìn qua Lâm Minh.

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc có tu vị gì? Ta và ngươi liên thủ lưu sáu người này lại, rồi sau đó ta cầm huyết nhục tinh nguyên của chúng, đồ vật của chúng cho ngươi.

Lâm Minh nghe được Hỗn Nguyên linh căn nói thì mỉm cười.

- Ta và ngươi liên thủ có thể dễ dàng vây khốn bọn chúng, nhưng mà ta ra tay ngươi cho rằng ta có chính diện chống lại cường giả Thần Quân cảnh sao? Nếu ta có thực lực này, vừa rồi cần gì phải bỏ chạy, không hề có lực hoàn thủ? Lại nói ta không có hứng thú với truyền thừa của đám người này, mà ngươi cầm gấp tinh nguyên của chúng bổ sung thực lực, trận giao dịch này không công bằng nha?

Chương 1343: Bảo hổ lột da

- Ngươi bị đuổi chỉ có thể chạy trốn, không hề có lực hoàn thủ? Hắc hắc... Ngươi cũng quá khiêm tốn, ta làm sao biết ngươi ẩn giấu thực lực tới mức nào? Ngươi xen lẫn vào trong đội ngũ tán tu, đến Ma Thủy Tùng Lâm, không nên nói với ta là ngươi đi du ngoạn đấy, ngươi đi theo đám người này chỉ sợ là bắt ta thôi!

Hỗn Nguyên linh căn hóa thành mỹ nữ sau đó mỉm cười tà dị, nhìn qua Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm.

Trong lòng Lâm Minh có chút rùng mình, hắn vốn cho rằng trí tuệ của Hỗn Nguyên linh căn có hạn, không nghĩ tới nó đoán ra mục đích của mình. - Ha ha ha ha!

Hỗn Nguyên linh căn đột nhiên cười to.

- Ngươi cũng muốn bắt ta luyện dược sao? Ngươi dám đánh chủ ý lên ta trước mặt sáu ten cường giả Thần Quân cảnh, chắc hẳn thực lực không kém, nếu không chẳng phải là dê vào miệng cọp? Ta không tin ngươi ngu như vậy!

- Ta vừa mới trải qua đại chiến, thương tổn nghiêm trọng, ta không muốn là địch với ngươi, ta có thể cho ngươi một ít rễ cây bổn mạng của ta, tạo điều kiện cho ngươi luyện dược, chỉ cần ngươi giúp ta tiêu diệt sáu lão già này, ta hấp thu tinh huyết của chúng khôi phục thực lực.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói:

- Cho ta rễ cây của ngươi? Ta làm sao tin tưởng ngươi? Hợp tác với ngươi không phải bảo hổ lột da?

- Hắc, ngươi không tự tin vào mình sao? Cho dù đánh bại sáu tên cường giả Thần Quân này, ta muốn triệt để thôn phệ bọn chúng cũng không dễ dàng đâu, cường giả Thần Quân cảnh tánh mạng bổn nguyên cực kỳ cường đại, trong quá trình thôn phệ không thể bị quấy nhiễu, đến lúc đó nếu như ta không cho ngươi một rễ cây bổn nguyên, ngươi đại khái có thể đánh ta một hồi, mà khi đó ta vừa mới hao tổn khi đại chiến, vừa rồi không có tinh huyết bổ sung, chính là thời điểm suy yếu nhất, ngươi hà tất sợ ta? Dưới tình huống như vậy ta tình nguyện dùng một ít rễ cây đổi lấy cơ hội bình yên hấp thu huyết nhục tinh hoa của cường giả Thần Quân nha!

Hỗn Nguyên linh căn dùng chân nguyên truyền âm truyền vào đầu Lâm Minh, nó nói nhanh chóng, cùng lúc đó nó còn đang quần nhau với sáu tên cường giả Thần Quân.

Nhưng mà lĩnh vực Hỗn Nguyên linh căn đúng là sắp không được. Lập tức sắp bị sáu tên Thần Quân thoát ra ngoài, một khi bọn chúng thoát khốn, rất có thể hội sẽ báo tin cho Thiên Minh Đại Thánh Địa, đây không phải là chuyện Lâm Minh muốn nhìn.

- Tốt. Ta đáp ứng ngươi! Lâm Minh trầm giọng nói ra.

Hỗn Nguyên linh căn cười nhóng nhẽo.

- Ta ưa thích hợp tác với người thông minh. Ngươi sẽ không hối hận!

Nó như vậy cười, càng phát không hề giữ lại thúc dục nàng lĩnh vực, muốn đem sáu người khốn chết ở trong lĩnh vực.

Nó nhìn qua Lâm Minh. Liếm liếm đầu lưỡi đỏ tươi.

- Hắc, tiểu súc sanh, muốn ta cho ngươi rễ cây bổn nguyên sao? Rễ cây bổn nguyên này mỗi khi cắt xuống một cái đều tổn thương thực lực của ta nghiêm trọng! Trước ngươi định tọa sơn quan hổ đấu, nghĩ muốn dùng ta cá chết rách lưới với sáu tên súc sinh kia, rồi sau đó ngươi làm ngư ông đắc lợi, cho rằng ta không biết? Ta hấp thu tinh huyết của sáu tên Thần Quân cảnh này tuy không dễ dàng, nhưng cũng không khó như ta nói, nếu như ta thúc dục bí pháp, trả giá lớn vẫn hấp thu được rất nhiều, đến lúc đó có tinh huyết tương trợ, thực lực của ta sẽ khôi phục bảy tám phần, lại tiêu diệt ngươi, hút khô ngươi là được.

- Người dám đánh chủ ý lên ta đều đáng chết! Nhân loại, Ma tộc, tất cả sinh linh trên thế gian đều biến thành phân bón của ta! Ta muốn ăn sạch toàn bộ các ngươi, ta muốn trở nên càng cường đại hơn, tương lai trở thành cường giả đồng đẳng với Thiên tôn của nhân loại, chúa tể cả Thần Vực!

Hỗn Nguyên linh căn điên cuồng hò hét trong lòng, nó không ngừng hấp thu ngàn vạn sinh linh thì dã tâm càng lớn.

Mà lúc này Lâm Minh cũng đang suy nghĩ.

- Nếu như chính diện tác chiến, trong thời kỳ toàn thịnh ta không phải là đối thủ của sáu tên Thần Quân, cũng không phải đối thủ của Hỗn Nguyên linh căn! Hỗn Nguyên linh căn này nói không thể tin, thực đánh chết sáu tên Thần Quân cảnh này thì nó không cho ta rễ cây bổn nguyên, hơn phân nửa là ra tay với ta, nhưng mà nếu hiện tại trở mặt thì ta không có nắm chắc đánh bại Hỗn Nguyên linh căn, dù nó bị thương nặng cũng không được.

- Ma Thủy Tùng Lâm này địa hình phức tạp, một khi Hỗn Nguyên linh căn quyết tâm muốn chạy trốn, ta không có khả năng lưu nó lại! Hiện tại nó không chịu chạy trốn, nguyên nhân chính là quan tâm tới huyết nhục tinh hoa của sáu tên Thần Quân, hấp thu sẽ tăng cường thực lực của nó.

Trong lòng Lâm Minh rõ ràng như gương sáng.

Vốn hắn nghĩ tới trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nhưng mà hiện tại suy nghĩ của hắn quá đơn giản, Hỗn Nguyên linh căn căn bản không phải kẻ đần, về phần sáu tên Thần Quân cảnh càng không nói, nếu như mặc cho chúng rời đi, mình cùng Hỗn Nguyên linh căn đánh nhau thì bọn chúng mười phần sẽ quay lại, hốt gọn một mẻ khi mình và Hỗn Nguyên linh căn đấu nhau!

Tình huống bây giờ bởi vì có ba phương đội ngũ, tình cảnh cực kỳ phức tạp, thậm chí có thể lưỡng bại câu thương, rồi sau đó đó làm sạch hai phe, ngồi mát ăn bát vàng.

Nếu như không thể đánh phá cục diện bế tắc này, kết quả cuối cùng là Hỗn Nguyên linh căn bất đắc dĩ bỏ mặc sáu tên cao thủ Thần Quân rời đi, rồi sau đó chính mình trốn vào Ma Thủy Tùng

Lâm, Lâm Minh cũng không công lui lại.

Đây không phải kết quả Lâm Minh muốn.

Bởi vậy hắn phải đánh tan cục diện bế tắc, một phương biến thành đồ ngốc làm vũ khí cho bên khác.

Lâm Minh không trông cậy vào Hỗn Nguyên linh căn giả vờ ngớ ngẩn, cũng không trông cậy vào sáu tên cường giả Thần Quân cảnh não tàn, bị thương là mình, đánh vỡ cục diện bế tắc mới được.

Lâm Minh nghĩ như vậy, tinh khí thần trong người bạo phát, hắn thình lình dùng tam nguyên tụ đỉnh, cùng lúc đó hắn cũng mở tà thần lực, thiêu đốt cổ phượng chi huyết, đây là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của Lâm Minh.

Phong Thần Đại Pháp -- Cấm Thần Ấn!

Hai tay Lâm Minh chớp động liên tục, liên tục đánh ra Phong Thần ấn quyết!

Ba ngàn sáu trăm đạo bí quyết Lâm Minh đánh ra, tùy ý bay múa! Ấn quyết đánh vào sáu tên Thần Quân.

- Tiểu súc sanh!

- Ngươi chết không yên lành!

Lâm Minh không có lựa chọn va chạm chính diện với cường giả Thần Quân cảnh, nếu không hắn sẽ chết không thể nghi ngờ, cườn giả Thần Quân Cảnh chỉ sống mười vạn năm, người như vậy cho dù dùng thủ đoạn gì cũng khó làm trọng thương.

Cho nên hắn phải bảo toàn thực lực của mình, kiềm chế sáu Thần Quân cho Hỗn Nguyên linh căn đi làm chủ lực.

- Tiểu tử này, thật là giảo hoạt!

Hỗn Nguyên linh căn huyễn hóa mỹ nữ đầu người thân rắn cắn chặt răng, nàng tự nhiên nhìn ra ý định của Lâm Minh, Lâm Minh chỉ kiềm chế, chính thức giao đấu chính diện vẫn là dựa vào nó, chuyện này gia tăng phong hiểm cho nó quá nhiều.

- Xuy xuy xùy!

Đại lượng khói xanh do axit đậm đặc bắn ra ngoài. Khí huyết quay cuồng giống như bốc cháy.

Gương mặt của Hỗn Nguyên linh căn hồng lên, hai mắt của nó có hung quang hiện ra, đầu lưỡi rắn dài không ngừng phun ra nuốt vào.

- Các ngươi đi chết đi!

Trong nháy mắt đó từ trong thân rắn có nhiều rễ cây bay ra, điên cuồng phóng thẳng vào sáu tên Thần Quân.

- Nghiệt súc, ngươi mơ tưởng!

- Là ngươi bức ta, muốn giết ta thì ngươi phải chôn cùng.

Lạc đà gầy còn chết hơn ngựa, những lão giả này tốt xấu gì cũng sống mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm, bọn họ đều có thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình.

Năng lượng khủng bố từ sáu tên Thần Quân bạo phát, không gian trong Ma Thủy Tùng Lâm vốn không ổn định, trong lúc nhất thời đại phiến không gian sụp xuống, vòng xoáy không gian cuốn đi tất cả, rất nhiều rễ cây bị nổ tung, rồi sau đó rơi vào trong không gian phong bạo, toái thành bụi phấn.

Sắc mặt của mỹ nữ thân rắn tái đi, mạch máu tạc toái, phun ra chất lỏng màu hồng, trong tích tắc năng lượng nổ tung, lĩnh vực của nó bị phá.

- Đám lão giả đáng chết này ương ngạnh như vậy!

Đột nhiên nó nhìn qua Lâm Minh, lạnh lùng nói:

- Ngươi còn không ra tay còn chờ tới khi nào?

Lâm Minh cười hắc hắc, hắn cảm gaics được Hỗn Nguyên linh căn dù đang dốc sức liều mạng cũng bảo trì cảnh giác nhìn mình, e sợ mình đánh lén.

Lâm Minh không chút nghi ngờ quả thực đánh lén lúc này, tuy có thể đánh lén Hỗn Nguyên linh căn, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản nó bỏ chạy.

Đột nhiên Lâm Minh cắn đầu lưỡi, nhổ ra một ngụm máu tươi, máu tươi mang theo tinh huyết.

Sinh môn -- thiêu đốt tinh huyết!

Thấy một màn như vậy Hỗn Nguyên linh căn sững sờ một chút.

- Thiêu đốt tinh huyết? Hắn điên rồi?

Hỗn Nguyên linh căn căn bản không biết Lâm Minh có được sinh mệnh lực của sinh môn, nó có thể dùng thuốc tiên luyện thể, nhưng cũng không có nghĩa là nó hiểu Luyện Thể Thuật.

Hỗn Nguyên linh căn cho rằng Lâm Minh cho dù giúp mình cũng là đục nước béo cò, không biết dùng đem hết toàn lực, nhưng nó không nghĩ tới Lâm Minh vậy mà không tiếc giá lớn thiêu đốt tinh huyết của mình.

- Thật sự là tinh huyết! Tiểu tử này chẳng lẽ là khờ chết sao, hắn lại thiêu đốt tinh huyết giúp ta hấp thu sáu tên Thần Quân, ha ha ha, một khi thiêu đốt tinh huyết rất khó khôi phục, mặc kệ là sau này hắn khôi phục thế nào thì hiện tại cũng ảnh hưởng tới sức chiến đấu, về sau xem hắn tranh giành với ta thế nào, chỉ cần ta thôn phệ một Thần Quân cảnh thì khôi phục sáu thành thực lực, giết hắn liền dễ như trở bàn tay! Trời cũng giúp ta, thật sự là trời cũng giúp ta! Ha ha ha ha!

Hỗn Nguyên linh căn cười to trong lòng.

Mà lúc này, con mắt sáu tên cao thủ Thần Quân nhìn qua Lâm Minh hồng lên.

- Tiểu súc sanh, ngươi điên!

- Ngươi chẳng lẻ muốn đồng quy vu tận với chúng ta, cho người khác ngư ông đắc lợi?

Chương 1344: Gậy ông đập lưng ông

Phong Thần Đại Pháp với tư cách kế thừa thần võ vô thượng do Phong Thần Thiên tôn sáng lập, uy lực tự nhiên không thể nghi ngờ, sáu cao thủ Thần Quân bị trận pháp của Hỗn Nguyên linh căn cũn giật gấu vá vai, nghèo rớt dái, có cảm giác vô lực, hiện tại bị Cấm Thần Ấn phong sát, càng thêm bi thảm, bọn họ muốn giết Lâm Minh, nhưng mà trong lĩnh vực cũng khó có thể phát huy sức chiến đấu bao nhiêu!

Sưu sưu sưu!

Cấm Thần Ấn không ngừng rơi vào người sáu tên cao thủ Thần Quân, Phong Thần Đại Pháp có Phong Thần Trận Phù, vốn là năng lượng hỗn độn thôn phệ hết thảy, sáu tên cao thủ Thần Quân cảm thấy lực lượng toàn thân trôi qua, lĩnh vực hiện tại bị xé rách và khôi phục!

Chỉ cần lĩnh vực Hỗn Nguyên linh căn phục hồi như cũ, như vậy bọn họ chính là cá trong chậu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ngươi là tiểu súc sanh, ngươi muốn đồng quy vu tận với chúng ta sao?

- Ngươi tuổi còn trẻ tu luyện tới trình độ này không dễ dàng, không nghĩ tới ngươi ngu xuẩn như thế, vì hợp tác với một con yêu vật ra tay với nhân loại, người khác muốn mai táng ngươi, ngươi còn đào hầm giúp người ta, quả thực ngu không ai bằng! Chúng ta nếu như bị giết thì ngươi cũng sẽ bị yêu vật ăn thôi.

Sáu tên Thần Quân thở hổn hển.

Lâm Minh nhếch miệng mỉm cười, động tác trên tay không dừng chút nào, càng nhanh chóng đánh ra Phong Thần Ấn Quyết.

- Hợp tác với yêu vật sao? Chăng phải các ngươi cũng muốn giết ta sao? Các ngươi cho rằng Thiên Minh Đại Thánh Địa tốt hơn yêu vật sao? Các ngươi tụ tập nhiều tán tu như thế chẳng phải làm pháo hôi sao, bố trí đại trận giúp các ngươi bắt Hỗn Nguyên linh căn, các ngươi cảm giác cách làm của mình tốt hơn Hỗn Nguyên linh căn à?

- Nếu ta không ẩn dấu thực lực, hiện tại chỉ sợ đã sớm bị các ngươi tiêu diệt! Hiện tại Hỗn Nguyên linh căn đã đáp ứng với Hỗn Nguyên linh căn, chẳng lẽ ta đi hợp tác với các ngươi?

Lâm Minh nói rất đương nhiên, Hỗn Nguyên linh căn nghe cười ha hả.

- Ha ha ha ha! Tiểu huynh đệ, đã nói giữa chúng ta vốn không có mâu thuẫn gì, hoàn toàn có thể hợp tác, ta không cần một cái rễ bổn nguyên đâu, cho ngươi thì có làm sao. Để cho chúng ta cùng liên thủ với nhau tru sát sáu người này, các ngươi chết đi.

- Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!

- Ah ah ah ah!

- Ta hận, ta không cam lòng!

Sáu tên cao thủ Thần Quân Cảnh điên cuồng hét lên, nhưng mà mấy ngàn Cấm Thần Ấn phong ấn huyết mạch trong người của bọn họ, chân nguyên của bọn họ chấn động càng mạnh.

Nếu như là lúc bình thường dùng tu vi của Lâm Minh tự nhiên không thể đối phó cường giả Thần Quân Cảnh. Nhưng mà bây giờ sáu người này máu huyết tiêu hao quá nhiều, đồng thời còn phải chống cự Hỗn Nguyên linh căn công kích. Bọn họ không đáp ứng được.

Mắt thấy bức tường Hỗn Nguyên ngăn cản càng dày, cơ hồ hình thành lao lugn, bao phủ sáu tên cao thủ Thần Quân.

- Ha ha ha ha a! Lĩnh vực lồng giam đã khép lại, xem ra các ngươi đã không thể phản kháng, các ngươi đã triệt để bị giết rồi, giết các ngươi như giết gà! Đều chết đi, trở thành một bộ phận của ta, các ngươi có lẽ cảm thấy vinh hạnh!

Hỗn Nguyên linh căn cười lớn, trong cơ thể có mười hai rễ cây, bay thẳng vào sáu tên cao thủ Thần Quân, mười hai rễ cây khác với mười hai rễ cây trước đó, những rễ cây này có huyết mạch đỏ tươi, là rễ cây bổn nguyên của Hỗn Nguyên linh căn.

Tế ra rễ cây bổn mạng, Hỗn Nguyên linh căn cũng tập trung cảm giác lên người Lâm Minh.

Hiện tại Hỗn Nguyên linh căn vừa mới trải qua đại chiến, chính là thời điểm suy yếu nhất, nếu như Lâm Minh vào lúc này ra tay thì nó tuyệt đối không địch lại, chỉ có thể chạy trốn, kể từ đó hấp thu sáu cao thủ Thần Quân là không có khả năng.

- Tiểu tử này, không biết thật khờ hay giả khờ, chẳng lẽ hắn đang chờ đợi lúc này ra tay sao? Tuy hắn không có khả năng đánh bại ta, nhưng ta có một trăm phương pháp bỏ chạy, chỉ cần trốn vào Ma Thủy Tùng Lâm thì hắn tuyệt đối không tìm thấy ta.

- Nhưng mà như vậy ta không có biện pháp hấp thu sáu người này, thực lực của ta muốn khôi phục lại không biết năm nào tháng nào.

Hỗn Nguyên linh căn nhắc tới cảnh giác hoàn toàn, nhưng mà Lâm Minh dường như không có ý động thủ, hắn vẫn không ngừng kết ấn, phong sát chân nguyên của sáu tên cường giả Thần Quân, làm cho Hỗn Nguyên linh căn có thể thuận tiện hấp thu.

- Lập tức thành công.

Xúc tu của Hỗn Nguyên linh căn đã tiến vào trên người Thần Quân cao thủ.

Những xúc tu này chính là rễ cây bổn mạng của Hỗn Nguyên linh căn, cũng là rễ cây dai và mạnh nhất, cũng không phải trọng thương sắp chết như mấy tên Thần Quân cảnh có thể chặt đứt.

- Ha ha ha, nhưng mà cho ta ba hô hấp là có thể thành công, ít đi một sẽ ít thêm một. - Phốc!

Chỉ nghe được tiếng vang nhỏ và đâm vào bụng của một lão giả, huyết nhục tinh hoa của hắn không ngừng bị hấp thu.

Lão giả kia phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, bụng dưới của hắn héo rút.

- Thành công, tiểu tử này quả nhiên là ngu ngốc, trời cũng giúp ta!

Trong lòng Hỗn Nguyên linh căn cười to, nó đã cảm giác được tinh huyết của võ giả Thần Quân cảnh đang chảy vào trong người của mình, chỉ cần một lát là nó có thể toàn bộ thôn phệ hấp thu, hóa thành lực lượng của mình.

- Tận dụng thời cơ thôi!

Hỗn Nguyên linh căn liều lĩnh ra tay, mấy rễ cây tiến vào cơ thể của vài tên cao thủ Thần Quân cảnh, cơ hồ tất cả huyết nhục cũng bị hấp thu.

- Ah ah ah!

- Hỗn đản!

- Các ngươi chết không yên lành!

Mấy cường giả Thần Quân cảnh trước khi chết không ngừng nguyền rủa, mà lúc này Hỗn Nguyên linh căn không ngừng hấp thu huyết nhục tinh hoa, lúc này toàn bộ lực chú ý đặt lên người của Lâm Minh, một lực trường vô hình bao phủ Lâm Minh, nó đã làm tốt chuẩn bị ra tay với Lâm Minh.

Thực lực Lâm Minh không biết, nhưng nghĩ tới cường giả Thần Quân cảnh thì khí huyết của Lâm Minh còn mạnh hơn mấy lão già này, nếu như hấp thu Lâm Minh, thực lực của Hỗn Nguyên linh căn đúng là tiến thêm một bước

Mỹ thực ngon như thế, Hỗn Nguyên linh căn làm sao bỏ qua?

Lâm Minh dường như hồn nhiên không phát hiện cách làm của Hỗn Nguyên linh căn, hắn không ngừng thi triển Phong Thần Đại Pháp, phong sát mấy tên cường giả Thần Quân. - Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Ngu... Phốc!

Thần Quân cảnh cười to, đột nhiên máu đen bắn thẳng lên trời, bởi vì phối của hắ bị Hỗn Nguyên linh căn thôn phệ, hắn đã không nói ra lời.

- Ha ha ha ha! Thành công! Trời cũng giúp ta, thậm chí có một ngu xuẩn thay ta hoàn thành chuyện không có khả năng, quá tốt! Quá tốt! Cho dù hắn hiện tay ra tay muộn thì huyết nhục tinh hoa đã tiến vào trong cơ thể của ta, tiêu hóa chỉ là vấn đề thời gian.

- Một nén nhang... Không, nửa nén nhan là ta là có thể khôi phục tới thời kỳ đỉnh phong.

Hỗn Nguyên linh căn cười lớn, đúng vào lúc này dáng tươi cười của nó đột nhiên nhếch lên.

- Đây là... Ân!

Đột nhiên nó rùng mình, vừa rồi nó toàn lực đặt chú ý lên người Lâm Minh, chỉ sợ Lâm Minh đánh lén nó tại chỗ.

Nó hiện tại mới đột nhiên phát hiện, những này huyết nhục tinh nguyên bên trong ẩn chứa vô số ấn phù!

Những ấn phù này cũng theo huyết nhục tinh hoa bị Hỗn Nguyên linh căn hấp thu, tự nhiên cũng chảy vào trong rễ cây khuếch tán ra toàn thân.

- Đây là vật gì?

Trong nội tâm Hỗn Nguyên linh căn cả kinh, nó căn bản không hiểu ấn phù pháp tắc, nhưng mà nó lại biết những ấn phù này đánh vào Lâm Minh.

Lâm Minh trợ giúp Hỗn Nguyên linh căn đối phó sáu tên cường giả Thần Quân và không ngừng đánh ra ấn phù, chui vào trong thân thể cường giả Thần Quân cảnh, phong ấn chân nguyên của bọn họ.

Nhưng mà nguyên lý phong ấn gì đó Hỗn Nguyên linh căn cũng không rõ ràng lắm, hiện tại những ấn phù này từ trong huyết nhục tinh hoa tiến vào trong cơ thể của Hỗn Nguyên linh căn.

Trọng yếu nhất chính là Hỗn Nguyên linh căn dùng rễ cây bổn nguyên hấp thu huyết nhục sáu tên cường giả Thần Quân cảnh, điều này cũng làm cho những chú ấn này trải rộng ra toàn bộ rễ cây bổn nguyên của Hỗn Nguyên linh căn.

Hỗn Nguyên linh căn trong nội tâm lập tức có một loại điềm xấu dự cảm,

- Loại chú ấn này cổ quái như thế, cường giả như ta cũng không thể luyện hóa được, không bị hủy diệt, ta hấp thu vào trong người cũng không phải chuyện tốt.

Nó vội vàng vận chuyển năng lượng, muốn bài xuất năng lượng này ra ngoài cơ thể, nhưng mà đúng lúc này xảy ra một màn nó khiếp sợ.

Nó phát ra năng lượng chẳng những không có biện pháp thôi động những chú ấn này, ngược lại những năng lượng này bộc phát cắn nuốt sạch năng lượng trong người của hắn.

Không chỉ như thế những năng lượng này càng ngày càng điên cuồng, ngàn vạn năng lượng hỗn độn vận chuyển, không ngừng thôn phệ năng lượng và huyết nhục tinh nguyên của Hỗn Nguyên linh căn.

Lúc này Hỗn Nguyên linh căn suy yếu nhất, tuy nó đã nuốt ba bốn thành huyết nhục tinh hoa vào người, nhưng mà còn chưa kịp tiêu hóa, không có chuyển hóa thành sức chiến đấu, hiện tại năng lượng huyết nhục tinh hoa bị thôn phệ không còn.

- Ta trúng kế!

Hỗn Nguyên linh căn lập tức cảm giác như lâm vào hầm băng không hề nghi ngờ nhưng ấn ký kỳ dị này là Lâm Minh đã tính kế tốt rồi.

Lâm Minh không có trực tiếp nắm chắc bắt Hỗn Nguyên linh căn, ấn ký này đánh vào trong cơ thể Thần Quân cao thủ, phong ấn chân nguyên của bọn họ, thoạt nhìn là trợ giúp Hỗn Nguyên linh căn, nhưng mà trên thực tế là cho Hỗn Nguyên linh căn hấp thu huyết nhục tinh hoa, sau đó Hỗn Nguyên linh căn lâm vào thời khắc suy yêu nhất, nhấc lên năng lượng hỗn động trắng trợn thôn phệ lực lượng của nó.

Đây là kế gậy ông đập lưng ông, đoán ra tâm tư của Hỗn Nguyên linh căn nóng lòng hấp thu huyết nhục tinh hoa của Thần Quân cảnh! Hơn nữa trừ Lâm Minh ra những người khác không hiểu được Phong Thần Đại Pháp và ý cảnh tam thập tam thiên, điều này cũng là do Hỗn Nguyên linh căn có trí tuệ cũng không đấu lại Lâm Minh.

Ý thức được điểm này, toàn thân Hỗn Nguyên linh căn lạnh như băng, nó rốt cuộc biết Lâm Minh ngay từ đầu đã không tin mình, hắn muốn một mẻ hốt gọn nó luôn.

- Tiểu tử này giả heo ăn thịt hổ, không ngờ ác như vậy, hảo thủ đoạn!

Trong lòng Hỗn Nguyên linh căn nổi giận, nó bất chấp hấp thu huyết nhục tinh hoa của Thần Quân cảnh, đột nhiên thu hồi lĩnh vực lao thẳng tới chỗ Lâm Minh.

- Ngươi đi chết đi!

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Mười hai rễ cây bổn nguyên quất thẳng vào Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Rốt cục phát hiện? Đáng tiếc đã trễ, ngươi quá trì độn... Cuối cùng chết chính là ngươi rồi!

Chương 1345: Thu linh căn

Lâm Minh tay cầm Phượng Huyết Thương, trong cơ thể tinh khí thần dung hợp lại nhắm vào mười hai rễ cây kia, đột nhiên bổ ra một thương.

Lôi hỏa chi lực hợp nhất với Phượng Huyết Thương, đây là hạt giống Tà Thần ẩn chứa lôi kiếp và hỏa kiếp.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Ầm ầm!

Chỉ nghe tiếng nổ khủng bố, mười hai rễ cây bị Lâm Minh đánh nổ tung, Lâm Minh thong dong lui ra ngoài, mà Hỗn Nguyên linh căn trong cơ thể cũng dừng lại, lực lượng toàn thân bạo ra, ngàn vạn đạo Cấm Thần Ấn hình thành dòng xoáy hỗn độn trong ngườ, cắn nuốt lực lượng của nó.

Hỗn Nguyên linh căn huyễn hóa thành mỹ nữ gương mặt vặn vẹo, càng ngày càng mơ hồ, năng lượng của nó quá mức hỗn loạn, ngay cả bảo trì biến ảo cũng khó khăn.

Mà chạy trốn thì toàn thân Hỗn Nguyên linh căn đã bị gieo ấn ký Phong Thần vào người, mà ấn ký là do Lâm Minh tự tay gieo xuống, Hỗn Nguyên linh hoài nghi Lâm Minh hoàn toàn có thể cảm giác được sự tồn tại của ấn ký này.

Cho dù nó trốn cũng càng ngày càng yếu, trốn không bao lâu đã bị Lâm Minh đuổi theo.

- Tiểu tử đáng chết.

Giọng của Hỗn Nguyên linh căn càng ngày càng chói tai, nó huyễn hóa dung mạo mỹ nữ càng ngày càng vặn vẹo, chậm rãi biến thành ác ma.

- Tiểu tử, đây là ngươi bức ta!

Một khắc này khí tức phong cách cổ xưa từ trong thân thể Hỗn Nguyên linh căn phát ra càng ngày càng mãnh liệt, giống như hỏa diễm màu xanh đang thiêu đốt, bay thẳng vào Lâm Minh, đây là khí tức bổn mạng của Hỗn Nguyên linh căn, chính là Hỗn Độn linh khí nó hấp thu được trong vũ trụ.

Hỗn Nguyên linh căn không tiếc tiêu hao khí tức bổn nguyên của mình đánh vào Lâm Minh.

Mắt thấy hỏa diễm màu xanh bay tới, khóe miệng của Lâm Minh cong lên.

- Quả nhiên ngươi đã dốc túi dùng chiêu cuối cùng rồi, đáng tiếc ngươi tuyệt chiêu cuối cùng của ngươi vận dụng lực lượng Hỗn Nguyên pháp tắc, với ta mà nói nó vô dụng.

Một khắc này sau lưng Lâm Minh hiện ra liên hoa. Đóa liên hoa này cổ xưa mà thần bí, cánh hoa màu đỏ giống như nhuộm máu của thần ma.

Hồng Mông không gian!

Hô --

Hồng Mông chi lực cường đại khuếch tán ra ngoài, chôn vùi tất cả pháp tắc, Hồng Mông không gian bao phủ phạm vi vài dặm không trung.

Hỗn Nguyên linh căn phát hỏa diễm màu xanh chui vào Hồng Mông không gian còn có xu thế bị hấp thu đồng hóa, đều là Hỗn Nguyên chi lực, nhưng mà Lâm Minh ở phương diện pháp tắc mạnh hơn nó nhiều, Hồng Mông không gian chính là cao thủ Thiên tôn sáng tạo thần võ vô thượng tạo thành.

- Cái này... Đây là!? Làm sao có thể? Hỗn Nguyên linh căn quá sợ hãi. Ngươi này còn thông hiểu Hỗn Nguyên pháp tắc?

Một khắc này dự cảm bất an bao phủ tâm thần của Hỗn Nguyên linh căn. Nó liều lĩnh trực tiếp kíp nổ hỏa diễm màu xanh, sau đó xoay người bỏ chạy!

Mặc dù biết chạy trốn cũng phải ác chiến, chạy đi tìm đường sống rất nhỏ, nhưng mà nó vẫn chạy.

- Ầm ầm!

Hỏa diễm màu xanh nổ tung trong Hồng Mông không gian, Hỗn Nguyên linh căn thì chui vào trong đất, mà đúng lúc này nó cảm giác hào quang chung quanh lóe lên rồi biến mất, tất cả lâm vào bóng tối, một đạo hấp lực mạnh mẽ bao phủ lấy người nó, khiến nó căn bản không thể tiến vào đất.

Giọng của Lâm Minh nỉ non bên tai giống như giọng của ác ma đang cười.

- Dùng lực lượng hỗn độn. Thôn phệ tất cả vật chất, năng lượng, thời gian, không gian lâm vào vĩnh hằng, không được xuất hiện, vĩnh viễn trầm luân! Phong Thần đại pháp -- hắc ám vĩnh hằng!

Lúc này trước mặt Lâm Minh là một viên cầu bóng tối. Viên cầu bóng tối này chính là hạt giống hỗn độn của Lâm Minh, nó mô phỏng pháp tắc lỗ đen trong vũ trụ.

Một năm trước Lâm Minh thi triển một chiêu này thì mạch máu toàn thân bành chướng lên, giống như sắp không chịu nổi áp lực và nổ tung, mà bây giờ Lâm Minh hiểu được Thần Mộng pháp tắc ban đầu, trong cơ thể tinh khí thần ba loại lực lượng càng cân đối, ý cảnh tam thập tam thiên lãnh ngộ càng sâu.

Hắn hôm nay thi triển hắc ám vĩnh hằng đã vận dụng tự nhiên.

- Đây là cái gì?

Hỗn Nguyên linh căn điên cuồng hét lên, triệt để lâm vào trong điên loạn, nhưng mà lúc này hạt giống hỗn độn bao phủ, trong cơ thể nó có vạn miếng Cấm Thần Ấn đồng thời bộc phát, lực lượng khủng bố tùy ý mang theo tất cả, thân thể của Hỗn Nguyên linh căn cứng đờ, càng không giãy dụa được trước lực lượng này!

- Ah ah ah ah!

Hỗn Nguyên linh căn điên cuồng hét lên, nó bị đạo lực lượng này nhổ tận gốc bay lên cao.

Thân dài mấy trăm trượng của Hỗn Nguyên linh căn nhìn qua giống như con rắn lớn, nó giãy dụa trên không trung, nhưng mà nó cuối cùng vẫn không thoát ra khỏi hắc ám vĩnh hằng.

- Chết đi!

Lâm Minh thúc dục hạt giống hỗn độn, đột nhiên đâm ra một thương, Thiên Đạo Tài Quyết!

Hỗn loạn lôi kiếp và hỏa kiếp tiến vào trong cơ thể Hỗn Nguyên linh, dẫn động hơn vạn miếng Cấm Thần Ấn cùng nổ tung.!

Năng lượng mang theo tất cả, Hỗn Nguyên linh căn bị một kích của Lâm Minh đánh nổ thất linh bát lạc.

- Tiểu tử, ta nguyền rủa ngươi vạn kiếp muôn đời, chết không yên lành!

Hỗn Nguyên linh căn gầm thét, nó là tính mạng thực vật, nó xác thực có năng lực kháng đả kích mạnh hơn nhân loại nhiều, dưới loại tình huống này nó đều không có bị hủy diệt, nếu cho nó ít thời gian, cho nó thôn phệ huyết nhục thì nó còn khôi phục lại.

- Phong!

Động tác mười ngón tay của Lâm Minh liên tục, chỉ mấy hô hấp đánh ra hơn vạn đạo Cấm Thần Ấn, những phong ấn này chui vào trong thân thể Hỗn Nguyên linh, phong bế lực lượng trong người của nó, thậm chí phong bế cả tính mạng hoạt động của nó.

Phong Thần đại pháp có thể phong ấn thần minh, huống chi chỉ là một gốc linh dược.

Hô! Mất đi tất cả năng lực phản kháng, Hỗn Nguyên linh căn trực tiếp bị Lâm Minh nhét vào không gian ma phương.

Làm xong tất cả, Lâm Minh thở dài một hơi, liên tục thi triển hai lần Thiên Đạo Tài Quyết, mấy vạn Cấm Thần Ấn cùng hắc ám vĩnh hằng, tiêu hao của hắn cũng không nhỏ.

Quay đầu nhìn lại nhìn qua sáu tên cường giả Thần Quân cảnh còn chưa triệt để tắt thở, huyết nhục toàn thân của bọn họ đã có non nửa bị Hỗn Nguyên linh căn thôn phệ, một nửa thân thể gầy trơ xương như củi, giống như thây khô phong hóa vạn năm, có thể nói là người không ra người, quỷ không ra quỷ.

- Ngươi... Ngươi...

Lão già họ La cầm đầu hoảng sợ nhìn qua Lâm Minh, tóc dài của hắn khô héo, hốc mắt hãm sâu, thân thể và bộ ngực toàn bộ mất đi sinh cơ, lập tức là không sống được.

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Lão già họ La dường như bị kích thích gì đó, hắn cười thảm, nói:

- Không nghĩ tới sáu người chúng ta hợp lực vây bắt Hỗn Nguyên linh căn, cuối cùng nhất vẫn làm mai mối cho người khác, cho tiểu quỷ ngồi thu ngư ông đắc lợi! Ngay cả Hỗn Nguyên linh căn cũng bị ngươi gạt đi, ngươi thật độc, giỏi tính toán!

Lão già họ La nghiến răng nghiến lợi, thân thể không ngừng phát run.

- Đây là di ngôn của ngươi? Thật sự là không thú vị.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn qua mấy tên này, Hỗn Nguyên linh căn thôn phệ sáu tnee Thần Quân cảnh này, đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa đã bỏ chạy toàn bộ, ở đây chỉ còn lại sáu người mà thôi.

Ngững tán tu thì lưu lại, nhưng mà Lâm Minh cũng không lo lắng tán tu nhận ra thân phận của ình, bởi vì Lâm Minh và Hỗn Nguyên linh căn vẫn chiến đấu trong lĩnh vực, hơn nữa Lâm Minh có một ít che dấu, những người khác căn bản không có nhìn thấy toàn bộ quá trình.

- Ngươi là ai?

Lão già họ La không nhìn thấy đấu lôi đài ở Thần Vực chấm dứt, nhưng hắn vẫn ẩn ẩn cảm giác được thanh niên trước mắt không phải hạng vô danh, đến bây giờ hắn xem thanh niên này vẫn là Thần Hải Kỳ, hoàn toàn không tìm ra dấu vết che dấu tu vi.

Lâm Minh nhếch miệng cười cười, ngồi xổm trước mặt lão già họ La.

- Ta chính là Lâm Minh mà các ngươi muốm tìm, có phải rất ngạc nhiên hay không?

Lâm Minh nói ra lời này lão già họ Lâm run mạnh.

Hắn chỉ cảm thấy Lâm Minh tươi cười chẳng khác gì ác ma, hắn chính là Lâm Minh, hắn chính là Lâm Minh!? Hắn biết rõ nhiều người đang tìm hắn, còn cố ý ẩn núp tiến tới đây, thanh niên này, thật đáng sợ!

Trong chốc lát thần hồn lão già họ La thất thủ, rồi sau đó hắn cảm thấy tinh thần chi hải bị xâm lấn, ảo giác bộc phát, cơ hồ mất phương hướng.

Lâm Minh đặt tay lên thiên linh của lão già, Mộng Vũ -- sưu hồn thuật!

Dùng Thần Mộng pháp tắc thi triển sưu hồn thuật còn cao minh hơn sưu hồn thuật của ma đạo gấp trăm ngàn lần, có thể tìm ra tin tức nguyên vẹn, trừ công pháp, trận pháp, thuật chế thuốc, luyện khí thuật là những thức phức tạp không phục chế nguyên vẹn ra, những tin tức khác không có sơ hở.

Dù sao lão già họ La là cường giả Thần Quân cảnh, thần hồn cường đại vô cùng, tùy tiện thi triển sưu hồn thuật, Lâm Minh có thể lọt vào cắn trả, cho nên hắn báo thân phận của mình cho lão già họ La, làm cho tâm linh của hắn thất thủ một lát và thừa dịp hư mà vào.

Nhiều tin tức tiến vào óc của Lâm Minh.

Kể cả hướng đi gần đây của Thiên Minh Tử, hắn tìm kiếm thuật chế thuốc, truy tra hạ lạc Lâm Minh...

Nhưng mà làm cho Lâm Minh tiếc nuối chính là trong đầu lão già họ La này cũng không có tin tức giá trị, chỉ có một chút suy đoán của lão già họ La mà thôi.

Từ đủ loại dấu vết cho thấy Thiên Minh Đại Thánh Địa có một thế lực không rõ ràng xâm nhập, mà thế lực này dịa vị cực cao, chỉ chịu Thiên Minh Tử điều phối, tìm kiếm linh dược luyện thể, dường như đều có quan hệ tới thế lực này.

- Thiên Minh Tử tìm tung tích của ta là vì Luyện Thể Thuật?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra liên tưởng.

Xác nhận không chiếm được thêm tin tức, Lâm Minh bóp gãy cổ lão già họ La, thân thể lão già họ La giãy dụa vài cái và cứng lại.

Năm người khác cũng bị Lâm Minh chém giết, tu di giới của bọn họ cũng toàn bộ rơi vào trong tay Lâm Minh, hơi chút dò xét thì Lâm Minh có được một ít công pháp, đan dược, vũ khí của Thiên Minh Đại Thánh Địa, những thứ này Lâm Minh chướng mắt.

Tiện tay thu lại, Lâm Minh ý niệm khẽ động, trực tiếp tiến vào không gian ma phương, hắn muốn thu phục luyện hóa Hỗn Nguyên linh căn.

Chương 1346: Luyện hóa

Trong không gian ma phương, tầng tầng lớp lớp Phong Thần Trận Phù trôi nổi trong đây, hình thành một trận đồ cực lớn khóa Hỗn Nguyên linh căn ở đó, lúc này thể tích của Hỗn Nguyên linh căn chỉ còn mười trượng, nó giống như con ong rơi vào mạng nhện, mặc cho nó giãy dụa thế nào cũng trốn không thoát.

- Phục hồi nhanh như vậy?

Nhìn thấy Hỗn Nguyên linh căn thì Lâm Minh kinh ngạc, vốn Hỗn Nguyên linh căn đã bị Lâm Minh chém thành vài đoạn, hiện tại những những rễ cây này sinh ra những tơ nhỏ liên hệ với nhau, những xúc tu này tương liên, ẩn ẩn có xu thế khép lại.

- Sinh mệnh lực của Hỗn Nguyên linh căn rất cường đại, dùng nó luyện dược đúng là có trợ giúp cực lớn với Luyện Thể Thuật.

Bên người Lâm Minh có Mộ Thiên Tuyết áo trắng nói như thế, linh hồn thể Mộ Thiên Tuyết không nhiễm tục khí, nàng lơ lửng ở giữa không trung, hai chân trần trụi thoạt nhìn phiêu dật xuất trần.

- Muốn cầm ta luyện dược? Hắc hắc, các ngươi vọng tưởng! Cầm ta luyện dược, ta sẽ lập tức thiêu đốt bổn nguyên của mình, chẳng những các ngươi không chiếm được cọng lông mao nào, nhưng mà ta sẽ nổ tung kéo các ngươi chôn cùng.

Hỗn Nguyên linh căn dữ tợn nói ra, nó biến ảo thành thiếu nữ, trong chốc lát biến ảo thành ác ma dữ tợn, thân thể của nó vặn vẹo kịch liệt, thoạt nhìn rất không ổn định, phảng phất điên giống như:bình thường.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi có thể thử xem, Phong Thần đại pháp của ta ngay cả thần linh cũng phong ấn, huống chi ngươi chỉ là tiểu nhân vật.

- Ha ha ha ha! Phong ấn thần linh? Cũng không sợ gió lớn cắt mắt đầu lưỡi à, công pháp chó má gì mà dám xưng là Phong Thần đại pháp, cười chết người!

Hỗn Nguyên linh căn nói ra như kim loại chói tai, trong chốc lát biến thành giọng nữ hoặc biến thành ác ma, rơi vào trong tai người rất chói tai.

Đúng lúc này sau lưng Mộ Thiên Tuyết có Tiểu Ngư Nhi ngủ say tỉnh lại, nàng xoa nhập con mắt buồn ngủ, thấy rõ Lâm Minhthì trong lòng vui vẻ, lập tức buồn ngủ đều không có.

- Lâm Minh ca ca, ngươi tới rồi!

Lâm Minh gần đây ít khi tiến vào không gian ma phương, thường xuyên tu luyện mấy tháng hoặc mấy năm, cũng lâu rồi không gặp Tiểu Ngư Nhi.

Tiểu Ngư Nhi vẫn bộ dáng cũ, nàng càng ngày càng tham ăn, nhưng mà hiện tại Lâm Minh thân gia phong phú, dù nàng mỗi ngày ăn một ngàn Tử Dương tinh Lâm Minh cũng cung ứng được.

Nghe được Tiểu Ngư Nhi xưng hô với Lâm Minh thì thần sắc Hỗn Nguyên linh căn kịch liệt nổi sóng gió.

- Lâm Minh? Ngươi là Lâm Minh? Lâm Minh?

Hỗn Nguyên linh căn huyễn hóa gương mặt ác ma không dám tin nhìn qua Lâm Minh. Ánh mắt nhìn qua nội thế giới của Lâm Minh và hoảng sợ nói:

- Tu vị Thần Hải Kỳ, ngươi chẳng lẽ thật sự có tu vị Thần Hải Kỳ mà không phải che dấu tu vị?

- Đúng, lần này trên lôi đài Thần Vực cũng có người tu vị Thàn Hải Kỳ có tên là Lâm Minh, chẳng lẽ là ngươi?

Nghe được Hỗn Nguyên linh căn nói vậy thì Lâm Minh ngoài ý muốn.

- Ngươi là một gốc linh thực của Ma Thủy Tùng Lâm, vậy mà nghe qua tên của ta?

- Quả nhiên là ngươi!

Tâm thần Hỗn Nguyên linh căn rung mạnh.

- Được xưng tương lai có thể trở thành Thiên tôn, tuyệt đỉnh nhân vật như vậy đúng là khó lường! Chẳng trách ta thua ở trên tay ngươi, kể cả sáu tên Thần Quân của Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng phải nuốt hận trong tay của ngươi. Ngươi cũng xem như danh xứng với thực!

Ánh mắt Hỗn Nguyên linh căn lập loè, ánh mắt Lâm Minh nhìn qua ban đầu là thống hận cực độ, bây giờ là vừa hận vừa sợ!

Thiên tôn là khái niệm gì, nửa bước Thiên tôn thân phận Giới Vương đủ hù chết người, Thiên tôn tuyệt đỉnh là nhân vật cả ức năm trong Thần Vực cũng khó xuất hiện một người, trong Thần Vực chỉ có vài người mà thôi. Quả thực không thể tưởng tượng.

- Không nghĩ tới ngươi còn chú ý thế giới loài người, đối với chuyện của ta nghe nói rất nhiều.

- Hừ, ta tuy là linh thực, nhưng mà ta có thể biến ảo ngàn vạn thân phận, cho dù là ác ma, hung thú, cho dù là Ma tộc, nhân loại, cho dù là nam tử, nữ tử thì ta thường xuyên tiến vào thế giới loài người sưu tầm công pháp bí tịch, thiên tài địa bảo, hút tinh nguyên cao thủ, biết rõ tên của ngươi cũng không kỳ quái.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh trong nội tâm thoải mái.

Hỗn Nguyên linh căn cắn răng nói ra: - Lâm Minh, không nên giết ta, ta có thể quy thuận ngươi, làm khế ước thú của ngươi, ngươi thành tựu tương lai rất cao, ta đi theo ngươi cũng xem như có tiền đồ!

Hỗn Nguyên linh căn nói chuyện, ánh mắt sáng quắc nhìn qua Lâm Minh, chờ Lâm Minh trả lời.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Thật có lỗi, ta không cần, tiền đồ của ngươi sáng ngời có quan hệ gì tới ta? Ngươi với ta mà nói giá trị lớn nhất chính là lấy ra luyện đan, ngươi làm khế ước thú của ta? Tốc độ phát triển của ngươi vượt qua ta sao? Có ý nghĩa gì? Huống chi ngươi trời sinh tính xảo trá, ta không có hứng thú mỗi ngày phải đề phòng ngươi, đi chết đi!

Lâm Minh phán định Hỗn Nguyên linh căn tử hình.

- Lâm Minh, thiên phú của ta có lẽ ngươi chướng mắt, nhưng mà ta có rất nhiều tri thức, dù là ngươi không biết hay ngươi cũng đã biết, hiện tại Thiên Minh Tử đang trù tính luyện một viên thần đan, tên là Cửu Tinh Thiên Đan, là nhân loại thời đại Thái Cổ phục dụng dùng đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, hiện tại đan phương đã thất truyền! Ngươi chẳng lẽ không tâm động?

- Cửu Tinh Thiên Đan?

Tâm thần Lâm Minh khẽ động, thần dược đột phá Đạo Cung Cửu Tinh?

- Lâm Minh, Cửu Tinh Thiên Đan đúng là thần dược nhân loại thời đại Thái Cổ dùng đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng mà hiện tại Thiên Đạo quy tắc đã cải biến, cho dù có Cửu Tinh Thiên Đan cũng chưa chắc đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng mà kỳ quái đan phương đã thất truyền, không biết Thiên Minh Tử làm sao có được.

- Cửu Tinh Thiên Đan ta cần phải có, đáng tiếc dùng thực lực của ta không thể rung chuyển Thiên Minh Tử được, ta thấy tốt nên lấy, nếu như ta tiếp tục quần nhau với Thiên Minh Tử thì rất có thể bại lộ thân phận, cuối cùng cũng chết trong tay của hắn.

Mộ Thiên Tuyết cho Thiên Minh Tử đánh giá cao như vyaj, Lâm Minh sẽ không chủ quan, hiện tại hắn đánh chủ ý lên Thiên Minh Tử, một khi thân phận bị Thiên Minh Tử biết rõ, đó chính là chết.

- Đúng, rồi Tiểu Ngư Nhi, cái này cho ngươi.

Đột nhiên tâm niệm Lâm Minh khẽ động, theo tu di giới bay ra mười khối Cửu Dương ngọc, trực tiếp bay tới trước mặt Tiểu Ngư Nhi.

- Về sau, ngươi thử xem có ăn được không, chú ý không nên ăn quá nhiều.

Cửu Dương ngọc chính là nửa bước Thiên tôn cùng cao thủ Thiên tôn dùng nhiều Tử Dương thạch, Tử Dương tinh dung hợp mà tạo thành năng lượng tinh hoa, một khối Cửu Dương ngọc giá trị ngàn tỷ Tử Dương thạch, một trăm triệu Tử Dương tinh.

Tiểu Ngư Nhi tiếp nhận Cửu Dương ngọc thì cảm thấy máu huyết toàn thân sôi trào lên, nàng nhìnmười khối Cửu Dương ngọc trong tay đúng là có cảm giác chảy nước miếng, giống như mười khối Cửu Dương ngọc chính là đồ ăn ngon nhất của nàng.

- Cảm ơn Lâm Minh ca ca!

Tiểu Ngư Nhi thanh thúy nói ra, cẩn thận từng li từng tí lấy một khối bỏ vào trong miệng.

Lâm Minh mang cảm giác bao phủ người Tiểu Ngư Nhi, thời khắc chú ý nàng biến hóa, Cửu Dương ngọc không phải chuyện đùa, Tiểu Ngư Nhi ăn toàn bộ Tử Dương thạch cộng lại còn không bằng.

- Tiểu Ngư Nhi, cắn một chút, đừng ăn hết!

Lâm Minh lo lắng thân thể Tiểu Ngư Nhi không chịu nổi, nhắc nhở nói ra.

- Ân, tốt.

Nghe được Lâm Minh và Tiểu Ngư Nhi đối thoại, Hỗn Nguyên linh căn sửng sốt, ăn Cửu Dương ngọc, hơn nữa còn ăn từng miếng, bọn họ đang nói cái gì?

Hỗn Nguyên linh căn đang kỳ quái, thời điểm này Tiểu Ngư Nhi lè lưỡi giống như liếm kẹo hồ lô, lập tức một hương thơm ngát từ trong miệng Tiểu Ngư Nhi tỏa ra, nàng không nhịn được cắn một miếng.

Thấy một màn này con mắt Hỗn Nguyên linh căn thiếu chút rơi ra ngoài.

- Cái này... Điều này sao có thể?

Cửu Dương ngọc là thứ do cao thủ ngoài nửa bước Thiên tôn chế tạo, trình độ cứng rắn của nó vượt qua linh khí.

Đừng nói là tiếu nữ hài tay trói gà không chặt, cho dù là Hỗn Nguyên linh căn muốn phân cách Cửu Dương ngọc cũng tuyệt không dễ dàng, mà tiểu cô nương trước mặt dường như xem Cửu Dương ngọc là kẹo, cắn xuống một khối, đây là quái thai gì?

Những người này quả thực đều là yêu nghiệt!

Lâm Minh không để ý đến Hỗn Nguyên linh căn kinh ngạc, nhớ ngày đó ở dưới Cổ Đế Đô đối mặt Thanh Vân Cổ Ấn, Phong Thần Thiên tôn luyện chế cực phẩm Thiên tôn Linh Bảo, Tiểu Ngư Nhi còn cắn được khối nhỏ, đương nhiên nàng cắn thực sự không phải là tinh thể Thanh Vân Cổ Ấn, mà là hàng tỷ cân Tử Dương tinh viết trận pháp chữ "Phong", dù là như thế cũng đầy đủ kinh người, dù sao đây là đại trận do Phong Thần Thiên tôn bố trí.

Bất luận là năng lượng tinh thể gì ở trước mặt Tiểu Ngư Nhi chính là kẹo, dễ dàng cắn và ăn tươi.

Tiểu Ngư Nhi ăn tươi một khối Cửu Dương ngọc nhơ móng tay, chỉ cảm thấy chóng mặt, cảm giác say khước xông lên đầu, cực kỳ thoải mái, nàng không nhịn được cắn thêm, cắn ba cái và ăn hết.

Chậm rãi hai gò má củ Tiểu Ngư Nhi lúc này đỏ hồng, thật giống như đang say rượu, rất đáng yêu.

- Lâm Minh ca ca, nó ăn thật ngon.

Trên mặt Tiểu Ngư Nhi vui vẻ, nói xong thân thể sáng ngời vài cái, đánh ợ một tiếng và nằm ngủ.

Lâm Minh hiểu ý cười cười, nhìn qua Hỗn Nguyên linh căn, rút Phượng Huyết Thương ra.

- Tiểu tử, ngươi!

Hỗn Nguyên linh căn lập tức cảm giác toàn thân lạnh như băng, nó dốc sức liều mạng vận chuyển năng lượng trong người, muốn phá tan Phong Thần đại pháp giam cầm, thậm chí còn muốn tự bạo đồng quy vu tận với Lâm Minh, nhưng mà có vô số ấn phù của Phong Thần đại pháp trong người nên nó không làm được.

Hỗn Nguyên linh căn điên cuồng hét lên, nhưng mà phong ấn của Phong Thần đại pháp luyện hóa tiếng hét càng yếu, cuối cùng nhất triệt để đoạn tuyệt, hình thái nó biến ảo cũng biến mất, cuối cùng nằm trong tay Lâm Minh, hóa thành một rễ cây màu đỏ như ngón tay, thoạt nhìn chỉ là một huyết sâm bình thường..

Thời gian kế tiếp Lâm Minh dịch dung mấy lần, xuất nhập tới tất cả chợ giao dịch của Ma Thủy Đại Thế Giới, dùng thân phận khác nhau mua tài liệu và linh dược.

Mọi sự đã chuẩn bị, kế tiếp Lâm Minh có ý định bế quan mở tử môn. Mà những ngày này Lâm Minh cũng rất may mắn bắt được một con tam nhãn ma lang với tư cách thân thể của Ma Quang.

Con tam nhãn ma lang này có thiên phú tốt hơn thân thể Ma Quang nhiều lần, thân thể cũng cường đại hơn, làm thân thể Ma Quang dư xài.

- Trước tiên mở tử môn, rồi sau đó quay về Thien Diễn đại lục, tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Chương 1347: Cánh cửa cuối cùng

Trong không trung chủ đại lục ở Ma Thủy Đại Thế Giới, trên không những tinh cầu lơ lửng, những tinh cầu này giống như quái vật có đường kính trăm vạn dặm, nhưng mà chúng lại lơ lửng trên khôn trung chủ đại lục của Ma Thủy Đại Thế Giới, chúng giống như hạt bụi không có ý nghĩa.

Trên một viên tinh cầu như vậy, Lâm Minh xếp bằng trong một động phủ ẩn mật, trước người của hắn là dược đỉnh có linh khí xoay tròn, thiên kiếp chi hỏa đang thiêu đốt dưới dược đỉnh, một ánh sáng màu đỏ nhạt từ trong dược đỉnh bay ra.

Lâm Minh đang luyện chế Tịch Diệt Huyền Đan.

Dựa theo Thương Khung Phách Điển ghi lại, Trường Sinh Huyền Đan cùng Tịch Diệt Huyền Đan chính là hai đan dược chủ yếu mở sinh tử môn, hai chủng đan dược này đều không cần dược liệu đặc bêệt, nghiêm khắc mà nói kỳ thật chúng không phải đan dược đặc biệt nào, mà là tên gọi chung cho đan dược.

Trường Sinh Huyền Đan cần tài liệu có thuộc tính sinh mệnh luyện đan, mà Tịch Diệt Huyền Đan cần tài liệu mang thuộc tính tử vong.

Hỗn Nguyên linh căn chính là đại biểu cho tịch diệt, hỗn loạn của vũ trụ, không có bất kỳ sinh cơ nào, cho nên nó có thể luyện chế thành Tịch Diệt Huyền Đan.

Lâm Minh dùng thời gian một tháng tập hợp đủ tài liệu của Tịch Diệt Huyền Đan, cũng may mắn Ma Thủy Đại Thế Giới vốn là một trong không nhiều đại thế giới có thể so được với Thần Vực, trong đây có các loại tài liệu trân quý, chỉ cần có Cửu Dương ngọc toàn bộ có thể mua được.

Vì ngăn ngừa người có tâm phát ghiện, Lâm Minh dùng thân phận khác nhau mua sắm tài liệu trong các chợ giao dịch khác nhau, Thần Mộng pháp tắc Dịch Dung Thuật cực kỳ tinh diệu, cho dù là thần tiên cũng không tra ra thân phận của Lâm Minh.

Cứ như vậy Lâm Minh tập hợp đủ các loại tài liệu, đi vào không gian bế quan.

Lựa chọn tinh cầu này nguyên nhân chủ yếu là nó có Truyền Tống Trận đi thông hạ giới, chỉ cần trả đủ Tử Dương tinh, võ giả có thể thông qua Truyền Tống Trận trở lại hạ giới. Rồi sau đó lại được pháp tắc không biết tên dẫn đạo trực tiếp quay về vị diện của mình.

Đương nhiên nếu như muốn đi vị diện khác cũng được, chỉ cần biết rõ tọa độ không gian của vị diện, ở trong không gian loạn lưu vô tận muốn tìm được tọa độ chính xác cũng không dễ dàng.

Rất nhiều tài liệu trân quý bị một tia ý thức của Lâm Minh đánh vào trong dược đỉnh.

Những tài liệu này tốn hao năm viên Cửu Dương ngọc của Lâm Minh.

Năm viên Cửu Dương ngọc, tương đương với năm ngàn tỷ Tử Dương thạch, năm đó Lâm Minh mưa nắm Thế Giới Đan cũng chỉ cần bảy ngàn tỷ Tử Dương thạch mà thôi.

Tịch Diệt Huyền Đan chỉ có giá trị phụ trợ nhưng lại sắp bằng Thế Giới Đan, chớ nói chi tăng thêm tài liệu chủ chốt là Hỗn Nguyên linh căn.

Luận luyện dược Lâm Minh không tính lành nghề, tuy nhiên hắn cũng thu nạp qua mảnh vỡ trí nhớ của Luyện dược sư, nhưng mà trình độ của Luyện dược sư cũng không tính là cao.

May mắn Lâm Minh có Mộ Thiên Tuyết phụ trợ. Năm đó Mộ Thiên Tuyết là kỳ tài ngút trời, tuổi còn trẻ tu thành nửa bước Giới Vương, nàng giao đấu đạo và đan đạo có nghiên cứu sâu đậm, thực tế ở phương diện luyện chế Trường Sinh Huyền Đan và Tịch Diên Huyền Đan rất có kinh nghiệm, bởi vì Mộ Thiên Tuyết cũng là pháp thể song tu.

Có kinh nghiệm của Mộ Thiên Tuyết. Hơn nữa Lâm Minh có hỏa diễm chi kiếp vượt qua người thường, luyện chế Tịch Diệt Huyền Đan có nắm chắc.

Theo thời gian trôi qua Tịch Diệt Huyền Đan trong đỉnh dần hình thành, không có mùi thuốc trong truyền thuyết, có một đạo khí tức tịch diệt quấn quanh, chỉ cần hít vào một hơi cũng khiến trái tim ngừng đập, linh hồn gần như sắp ngủ say, năng lượng huyết mạch trong người vận chuyển chậm lại.

Nếu là phàm nhân hít một hơi là phải chết tại chỗ.

Lúc này dược đỉnh lay động, nắp lò bắn mạnh lên trời, một viên đan dược toàn thân màu đen bay ra.

Thân hình Lâm Minh khẽ động, một tay bắt lấy.

Viên thuốc này vô cùng nặng nề, nó đen không thấy mọt tia sáng bóng, nghiêm khắc mà nói nó đã không tính là màu đen, mà nó thu nạp toàn bộ ánh sáng chung quanh, là triệt triệt để để đen kịt giống như hạt giống hỗn độn của Lâm Minh.

Nhìn thấy viên thuốc này Lâm Minh cảm giác nó giống như đã thông không gian vũ trụ huyền bí nào đó, thông tới một vũ trụ thời không chẳng biết.

Lâm Minh hít sâu một hơi, một ngụm nuốt Tịch Diệt Huyền Đan.

Tịch Diệt Huyền Đan mất đi sinh cơ, một sát na đó giống như tưới nước lạnh vào chậu lửa nỏng, sống và chết luân chuyển làm cho thân thể Lâm Minh chấn động, phun ra một ngụm máu đen

Sau khi máu đen bay ra khỏi thân thể Lâm Minh, nó nhanh chóng mục nát, khô kiệt, đây là chỗ khủng bố của Tịch Diệt Huyền Đan, ngay cả một chút huyết dịch cũng khô héo tiêu tan.

Thân thể Lâm Minh không ngừng suy bại, gương mặt hắn cơ bắp không ngừng héo rủ, nhưng mà được sinh môn gia trì, những huyết nhục này không ngừng phục sinh.

Quá trình này tiếp tục trong mấy khắc, Lâm Minh kiên nhẫn chịu đựng thống khổ tàn phá cơ thể này, từng chút dựa vào Thương Khung Phách Điển vận chuyển cương nguyên trong người, trùng kích tử môn cuối cùng.

...

Lúc này sâu trong Thiên Minh Đại Thánh Địa, một thế giới độc lập.

Thiên Minh Tử gương mặt tái nhợt ngồi xếp bằng trên bệ đá huyết sắc, dưới bệ đá là biển máu vô tận, sóng dữ lăn mình, mỗi giọt nước là một giọt máu.

Trong biển máu này cũng có vô số sinh vật kỳ quái chìm nổi, giống như địa ngục trong truyền thuyết.

Trước người Thiên Minh Tử có hắc bào nhân mơ hồ, toàn thân bao phủ một tầng sương mù màu đen, khói đen quay cuồng khiến cho thân ảnh của hắn nhúc nhích giống như hỏa diễm, trước mặt của hắn là một đám thi thể bị phân hủy và một cái bàn quay nhỏ đang xoay tròn.

- Tính toán thế nào rồi?

Thiên Minh Tử mở hai mắt ra hỏi thế.

Hắc bào nhân lắc đầu, nói ra:

- Nếu như trí nhớ của những thi thể này còn đầy đủ thì khá tốt, ta có thể dễ dàng tìm đúng hung thủ, đáng tiếc chúng bị phá hư nghiêm trọng, chỉ có thể dùng bí thuật nhìn thấy những gì trải qua nhưng quá khó khăn.

Hắc bào nhân nói chuyện và trên đó hiện ra hình ảnh mơ hồ, hắn cầm trường thương trong tay, căn bản không thấy rõ dung mạo và tuổi tác.

- Chính là hắn?

Ánh mắt Thiên Minh Tử ngưng tụ, chính là người này giết chết rất nhiều đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa của hắn, cướp đi Hỗn

Nguyên linh căn. Chỉ có những thứ này sao?

Bằng vào điểm này căn bản không thể nào tập trung mục tiêu.

- Hắc hắc, thủ đoạn Thánh tộc ta còn xa hơn thế.

Hắc bào nhân nói câu này và há miệng ra, một ngụm cắn nuốt rất nhiều hủ thi trước mặt vào trong miệng, chậm rãi nhấm nuốt, cuối cùng nuốt vào.

Một màn này người bình thường xem qua sẽ cảm thấy buồn nôn, mà hắc bào nhân dường như rất hưởng thụ tư vị này.

- Hung thủ cốt linh không cao hơn sáu mươi tuổi, có hương vị lôi đình cùng hỏa diễm, hẳn là võ giả tinh thông lôi hỏa pháp tắc...

Hắc bào nhân nói như vậyThiên Minh Tử tâm thần ngưng tụ.

- Không cao hơn sáu mươi tuổi?

NGười trẻ tuổi như vậy có thể chiến thắng cường giả Thần Quân cảnh, xem như thiên tài đỉnh cấp.

Đương nhiên hắc bào nhân phỏng đoán tuổi khả năng sai số thật lớn, không cao hơn sáu mươi tuổi quá không rõ ràng. - Hắc hắc, bắt được, ta đã nếm qua khí tức của hắn, sáu người này cuối cùng đều bị hắn giết chết, chỉ bằng điểm này khí tức của hắn ở lại trên thi thể của chúng.

Hắc bào nhân dùng bí thuật thập phần quỷ dị, những hủ thi này bị phá hư nghiêm trọng, mà hắc bào nhân lại có thể trực tiếp ăn hủ thi truy tìm khí tức kẻ giết bọn họ, đây là bí thuật liên quan tới nhân quả luân hồi, là pháp tắc Thiên Đạo cực kỳ thần bí.

- Chỉ cần cho ta nếm qua khí tức, ta cả đời cũng không quên, ta xem có thể tìm được kẻ này hay không, khặc khặc khặc khặc.

Hắc bào nhân cười quái dị, dùng bàn tay suy diễn vị trí của khí tức này, hắn chẳng những có thể tìm đúng khí tức, còn có thể căn cứ vào khí tức tìm kiếm vị trí, loại bí thuật này với võ giả nhân loại quá khó lường.

- Có thể tìm được?

- Có khả năng, chẳng qua nếu như vị trí quá xa ta cũng bất lực.

Hắc bào nhân không ngừng suy diễn, tìm kiếm, nhưng mà không có tìm được cái gì.

Chậm rãi thân hình hắc bào nhân càng lơ mơ mịt mù mơ hồ, giống như bí thuật này với hắn cũng không dễ dàng, trạng thái như vậy duy trì một giờ, vào lúc hắc bào nhân sắp buông tha thì nội tâm khẽ động, quay đầu nhìn qua một hướng, rồi sau đó dùng trận bàn nhắm ngay phương vị đó, trong tay lập tức đánh ra trăm ngàn đạo ấn quyết.

Ấn quyết bay múa, trận bàn tỏa ra một đạo tử khí, đạo tử khí này vô cùng mỏng, không cẩn thận cảm giác sẽ không phát hiện được.

Hắc bào nhân bắt được tử khí này trong nháy mắt, con mắt đột nhiên sáng lên.

- Tìm được ngươi! Không nghĩ tới người này đang mở tử môn! Nếu như người này không mở tử môn ta còn không cách nào phát hiện, nhưng mà người này mở tử môn dẫn động thiên địa quy tắc bài xích, lại bạo lộ vị trí của mình, Thánh tộc ta chính là tổ tông của Luyện Thể Thuật, Thần Vực Luyện Thể Thuật đều là Thánh tộc truyền tới, ngươi trốn không thoát!

Chương 1348

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 1349: Ngọc bài hóa thân

Lâm Minh vừa ra tay chính là tuyệt chiêu!

Hắn biết rõ chiêu thức của hắc y nhân quá mạnh, thân phận cũng thần bí, không nói chuyện trên người hắn có cảm giác quá nguy hiểm, chỉ cần chuyện xé rách hư không thì có thể đoán được thực lực của hắn ít nhất cũn là Thần Quân hậu kỳ, mà trên thực tế hơn phân nửa còn mạnh hơn!

Đối thủ như vậy cực kỳ nguy hiểm, lại quyết tâm muốn giết mình, Lâm Minh không có khả năng có chút lưu thủ, toàn lực ứng phó còn không kịp!

Lôi hỏa thiên kiếp chi lực dung hợp trên cao, ầm ầm hạ xuống, trong lúc nhất thời cả bầu trời biến thành cảnh tượng lôi hỏa tương giao.

Thấy một màn như vậy đột nhiên hắc y nhân khẽ giật mình.

- Chẳng lẽ đây là...

Hắc y nhân rõ ràng biển năng lượng lôi hỏa trên cao ẩn chứa khí tức Thiên Đạo pháp tắc, hơn nữa tràng diện bực này hán nhìn rõ trong trong trân bàn chiến tranh.

Người trong Thần Vực biết rõ, mặc dù hắc y không có quan sát chính diện, nhưng mà hắn vẫn xem nguyên bộ trận bàn chiến tranh, rất rõ ràng đây là chiêu thức những thiên tài kia am hiểu, bởi vì giết chết những thiên tài này cho nên Thánh Thần hạ lệnh cho hắn tiêu diệt, đương nhiên hắn cũng nghiên cứu thấu triệt.

Một chiêu Thiên Đạo Tài Quyết này là một chiêu kinh diễm trong đệ nhất hội vũ, không phải vì uy lực của nó cường đại, mà là vì thiên tài trẻ tuổi nghĩ ra, người sáng tạo là Lâm Minh!

- Tu vị Thần Hải trung kỳ, Thiên Đạo Tài Quyết, vũ khí là trường thương, ngươi là Lâm Minh!

Tâm thần Hắc y nhân đại chấn, mà lúc này Thiên Đạo Tài Quyết đã nện xuống.

Đối mặt một kích này hắc y nhân chẳng những không bối rối chút nào, ngược lại cất tiếng cười to.

- Ha ha ha! Hạt gạo mà tranh sáng với trăng. Nát bấy đi!

Đột nhiên hắn giơ quyển trục lên, nghênh tiếp Thiên Đạo Tài Quyết.

Ầm ầm!

Năng lượng khủng bố nổ tung mang theo tất cả, nhưng mà lực nổ tung lại bị giam cầm trong Vạn Cổ Ma Vực của hắc y nhân, căn bản không tiết ra bên ngoài, tan rã toàn bộ.

Chỉ nhìn thấy động tác dễ dàng như vậy ngăn cản một kích toàn lực của Lâm Minh, mà trong tay của hắn cầm quyển trục cũng không biết là bảo vật cấp bậc nào, thoạt nhìn chỉ là một cuộn vải cuốn thành ngạnh kháng một kích toàn lực của Lâm Minh. Nhẹ nhàng thoải mái.

- Thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, vô duyên toàn lực cũng vô công! Lâm Minh, ta tìm ngươi khắp bốn phía, ngươi vậy mà tự mình đưa tới cửa! Không nghĩ tới ngươi lại có được Dịch Dung Thuật cao minh như vậy, ngay cả ta cũng không nhận ra được ngươi.

- Nhưng mà dịch dung cũng vô dụng. Chiêu thức của ngươi không có cải biến. Vừa ra tay ta đã nhận ra. Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, lực lượng của ngươi với ta mà nói không đáng nhắc tới, không sợ nói cho ngươi biết. Thực lực của đồng đẳng với đám cao thủ Giới Vương! Chỉ bởi vì nguyên nhân nào đó rớt xuống Thần Biến kỳ, hiện tại dùng thời gian mấy trăm năm ta đã chậm rãi khôi phục tới Thánh Chủ trung kỳ, ngươi dù là thiên tài với ta mà nói cũng chỉ là con kiến, một tay là bóp chết!

Thánh Chủ trung kỳ!

Tâm thần Lâm Minh đột nhiên chấn động, chính hắn còn đánh giá là Thần Quân hậu kỳ, Thánh Chủ trung kỳ giết chính mình rất dễ dàng. Hơn nữa hắn cảm giác được Hắc y nhân kia không có nói ngoa, hắn có thực lực này.

Thủ đoạn như vậy không gì đối kháng được.

Nhưng mà hắc y nhân kia từ tu vị Giới Vương cảnh té xuống Thần Biến kỳ, hiện tại chậm rãi khôi phục đến Thánh Chủ? Hơn nữa hắn nói là: "Đồng đẳng với đám cao thủ Giới Vương", loại ngữ khí này không phải là nhân loại.

- Ngươi là dị tộc?

Lâm Minh nhìn qua hắc bào nhân, nói ra từng chữ một, trước đó Mộ Thiên Tuyết sớm có suy đoán này.

- Hắc hắc, phải thì sao, không phải thì như thế nào, dù sao ngươi phải chết, ta giết ngươi xong sẽ dùng huyết nhục của ngươi luyện đan, ăn đan dược này tu vị của ta sẽ tiến thêm một bước, đồng thời giết ngươi là một cái công lớn, ta sẽ được ban thưởng vô số, ta lại sưu hồn của ngươi, thăm dò toàn bộ bí mật của ngươi, kế thừa bảo vật và số mệnh của ngươi! Bằng vào những thứ này, hơn nữa cộng thêm thiên phú vốn có của ta, ta có thể thành thần, ha ha ha, ta cũng có thể thành thần, đây là vinh quang bực nào?

Hắc bào nhân cười lớn, Lâm Minh tâm thần nhảy dựng.

Giết chính mình chính là công lớn?

Thế lực gì muốn mạng của mình?

Thiên Minh Đại Thánh Địa?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu, nhưng lại gạt bỏ toàn bộ, hắc y nhân này hiển nhiên không có phục vụ cho Thiên Minh Tử, ít nhất hắn không phải thủ hạ của Thiên Minh Tử.

Thiên Minh Đại Thánh Địa chỉ là thánh địa của Đại Giới Giới

Vương, nếu như Hắc bào nhân xuất thân từ đây thì cho dù điên cuồng cũng sẽ không nói ra khả năng trở thành thần.

Mà ngay cả Lâm Minh chính mình cũng không tự tiện nói mình có thể thành thần.

Xuất thân của người trước mặt không phải chuyện đùa.

Chẳng lẽ là...

Trong lòng Lâm Minh đã ẩn ẩn có một loại suy đoán, một loại suy đoán làm toàn thân của hắn lạnh giá.

Tuy một năm trước nghe Thần Mộng Thiên Tôn đã từng nói qua việc này, nhưng mà Lâm Minh theo không có nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào hắc y nhân, trong con mắt đen kit mơ hồ nhìn ra thân ảnh của hắc y nhân.

Đột nhiên ánh mắt hắc bào nhân ngưng tụ, triển khai quyển trục trong tay, nói:

- Đây là Vu Mộ Ma Thư, kỳ thư này có thể chứa một tinh cầu, chết trong quyên trục này chính là vinh quang của ngươi.

Hắc bào nhân nói chuyện và giơ quyển trục lên, trong lúc nhất thời cả phiến thế giới giống như bị quyển trục thu vào tron.

Lâm Minh tế ra hạt giống hỗn độn, dùng hạt giống hỗn độn tạo thành kết giới bảo vệ tâm thần chính mình, hắn sắp bị cuốn vào Vu Mộ Ma Thư!

Lâm Minh không có bối rối, con mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào hắc bào nhân, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Ta biết rõ ngươi là người nào, ngươi là Thánh tộc, đến từ bên ngoài Thần Vực, Tam Thập Tam Trọng Thiên Thánh tộc! Ngươi ngã xuống cảnh giới Thần Biến là vì dùng bí pháp tiến vào Thần

Vực, muốn thông qua ngăn cản của bức tường không gian cho nên phải trả giá.

Giọng của Lâm Minh cao vút, dùng âm tiết ngắn ngủi làm cho thân hình hắc y nhân dừng lại, có vẻ mặt ngoài ý muốn.

Nhưng mà hắn cười hắc hắc, không cho ý kiến với phỏng đoán của Lâm Minh.

- Tùy ngươi nghĩ như thế nào, cho ngươi làm quỷ hồ đồ a!

Khi đang nói chuyện, hắc bào nhân cho Vu Mộ Ma Thư chụp vào đầu Lâm Minh.

Một khắc này thần sắc Lâm Minh lạnh như băng, hắn từ trong tu di giới lấy ra một quả ngọc bài, ngọc bài óng ánh sáng long lanh, giống như băng tinh kiết tạo thành, trong đó phong ấn một tia khí tức của Thần Mộng Thiên Tôn!

Trước khi Lâm Minh rời khỏi Thần Mộng Thiên Cung thì Uyển Huyễn sư thái giao cho Lâm Minh một quả tu di giới, là Thần Mộng Thiên Tôn lưu cho Lâm Minh.

Trong giới chỉ chỉ chỉ có một ngọc bài, ngọc bài là Thần Mộng Thiên Tôn giao cho Lâm Minh làm bùa hộ mệnh, chỉ có thể sử dụng một lần, Lâm Minh thật không ngờ lại dùng tới nhanh như vậy.

Chẳng lẽ Thần Mộng Thiên Tôn đã tu luyện tới cảnh giới cảm giác được tương lai, xu cát tị hung? Cho nên cho mình một tấm bùa hộ mệnh, để phòng bất trắc?

Lâm Minh lúc này bất chấp cái gì, hắn trực tiếp ném ngọc bài ra ngoài, trên không trung ngọc bài đột nhiên nổ tung, trên bầu trời hiển hóa hư ảnh người con gái, hư ảnh này có ba phần tương tự Thần Mộng Thiên Tôn.

Ngọc bài này thuộc về Thần Mộng Thiên Tôn dùng một cánh thần liên nàng ngồi dung hợp ba trăm năm tu vị và một tia khí tức bổn nguyên làm thành hóa thân.

Mặc dù nói là hóa thân, nhưng mà Thần Mộng Thiên Tôn bế quan trợ giúp Băng Mộng đột phá Thần Biến kỳ, sợi hóa thân này không có quan hệ tới Thần Mộng Thiên Tôn, nó không bị Thần Mộng Thiên Tôn chỉ huy, chiến đấu chấm dứt sẽ tự tiêu tán.

Kể từ đó tạo nghệ pháp tắc của nó tự nhiên có chỗ không kịp.

Nhưng dù vậy nó dù sao cũng là Thần Mộng Thiên tôn nhân vật tuyệt đỉnh chế tạo thành hóa thân, há có thể một dị tộc Thánh Chủ trung kỳ có thể chống cự?

Trong sát na hóa thân Thần Mộng xuất hiện thì hắc y nhân trong tích tắc này tâm thần đại chấn, hắn tươi cười liều lĩnh trực tiếp cứng lại trên mặt, rồi sau đó mặt như màu đất.

- Cái này... Đây là... Hóa thân Thiên tôn! Thậm chí có Thiên tôn luyện chế hóa thân cho ngươi!

Hắc y nhân hoảng sợ vạn phần, hắn chỉ ngây ngốc trong nháy mắt, rồi sau đó không nói hai lời quay đầu bỏ trốn!

Mà đúng lúc này đạo khí tức mờ ảo hiện ra, sương mù trùng trùng điệp điệp lượn lờ, điềm lành trận trận, một đạo thần quang giống như mộng ảo hiện ra trong lĩnh vực, những hào quang này giống như lợi kiếm xé rách Vạn Cổ Ma Vực. Sau đó cả không gian có tiên khúc mỹ diệu vang lên, thủ khúc này làm cho người nghe như si mê như say sưa, quên mất mình.

Đúng là Mộng Hồn Tiên Khúc!

Lúc trước Băng Mộng trong đệ nhất hội vũ Thần Vực đã tấu một khúc này.

Thần Mộng thân mặc áo trắng, quân lâm phiến hư không này, tuy nàng là hư ảnh, nhưng mà tỏa ra uy áp không cách nào hình dung, ngay cả Lâm Minh sử dụng ngọc bài cũng cảm giác tâm thần sợ hãi, huống chi là hắc y nhân đứng mũi chịu sào!

Đôi mắt Thần Mộng nhìn chằm chằm vào hắc y nhân.

- Lâm Minh là người ta che chở, ngươi mưu toan đánh chết hắn, trong chư thiên vạn giới không ai có thể cứu ngươi!

Giọng của Thần Mộng giống như âm thanh của đại đạo, truyền khắp hư không, một khắc này nàng nói giống như ý chí của chân thần.

Thần Mộng trong ấn tượng của Thần Mộng là dịu dàng mà thần bí, bình thường Thần Mộng thói quen thu liễm khí tức của mình, thoạt nhìn như nữ tử phàm nhân, Lâm Minh chưa từng nhìn thấy Thần Mộng triển lộ mặt uy nghiêm Thiên tôn của nàng.

Hôm nay hiển lộ thần uy làm cho người ta không sinh ra tâm chống cự, dù là nàng chỉ là một hóa thân.

Vào thời khắc Thần Mộng ra tay, không gian phương viên trăm dặm cứng lại, thời gian ngừng lại, ngay cả tư duy cũng dừng lại.

Lực lượng của Thần Mộng hội tụ thành một thanh thần kiếm, chém thẳng xuống!

Lực lượng mênh mông tuyệt đối bao trùm phương viên trăm dặm và Thần Mộng không gian hạn chế, căn bản tránh cũng không thể tránh!

Hắc y nhân hét lớn một tiếng, cầm Vu Mộ Ma Thư trong tay ngăn cản chuôi kiếm này.

Xoạt!

Chỉ nghe tiếng vang nhỏ vng lên, Vu Mộ Ma Thư trực tiếp bị một kiếm của Thần Mộng xuyên qua, rồi sau đó chuôi kiếm này chém vào mi tâm hắc y nhân, trùng trùng điệp điệp chém lên tinh thnaf chi hải của hắn.

Thân thể hắc y nhân đột nhiên chấn động, rồi sau đó hai mắt ngừng trệ, ngây người bất động, con mắt đã mất đi thần thái.

Lam Minh thân ở ngoài trăm trượng, dùng hắn lý giải Thần Mộng pháp tắc thì thấy rất rõ ràng, một kiếm của Thần Mộng không ncos hủy diệt Vu Mộ Ma Thư, cũng không có suy giảm tới nử phần da thịt của hắc y nhân, nhưng lại xuyên thấu qua thân thể chém linh hồn của hắn làm hai nửa.

Công kích đáng sợ!

Chương 1350: Thiên Tử Minh đuổi giết

Thân thể hắc y nhân cứ như vậy té xuống, Vạn Cổ Ma Vực của hắn tiêu tán đi.

Một kiếm miểu sát?

Lâm Minh hít một hơi lãnh khí, Thần Mộng Thiên Tôn quá mạnh mẽ, chỉ là một hóa thân đã miểu sát hắc y nhân, không có chút dài dòng gì đó, chênh lệch thực lực quá rõ ràng.

Một cổ ý niệm lực tản mát ra, Lâm Minh thu thi thể của hắc y nhân lại.

Cái thi thể này chắc chắn không thể lộ ra ngoài, Lâm Minh tự nhiên không bỏ lại.

Lâm Minh nhìn hư ảnh Thần Mộng cung kính thi lễ, nói ra:

- Tạ Thần Mộng Thiên Tôn cứu mạng, ân này vãng bái suốt đời khó quên.

- Không cần đa lễ, ta bảo tồn lực lượng trong hóa thân này cũng chỉ có thể hoàn thành một kích, sau đó sẽ tán loạn, ngươi phát triển nhất định phải thừa nhận đủ trắc trở, ta không có khả năng vẫn giúp ngươi, tất cả phải dựa vào cố gắng của ngươi mới được.

Thần Mộng Thiên Tôn nói chuyện và thân ảnh của nàng vặn vẹo, sau đó đúng là hóa thành một đám năng lượng Thần Mộng triệt để tán loạn, chỉ còn lại năng lượng óng ánh.

Hóa thân của Thần Mộng Thiên Tôn tiêu tán quá nhanh, cho nên Lâm Minh không kịp nói chuyên đoán cho Thần Mộng Thiên Tôn, kỳ thật nói cũng chưa chắc hữu dụng, bản thể của Thần Mộng Thiên Tôn đang bế quan, hoàn toàn chặt đứt liên hệ với hóa thân này.

- Nơi này không thể ở lâu.

Mộ Thiên Tuyết nói ra.

- Ta biết rõ!

Lâm Minh không có bất kỳ dừng lại, trực tiếp triển khai thân pháp bay tới hướng Truyền Tống Trận hạ giới, hắn lường trước Thần Mộng Thiên Tôn dùng hóa thân xuất hiện cũng không cách nào trực tiếp nhìn ra bản thể của hắc y nhân được.

Nếu như đối phương thật sự là Thánh tộc thì mình quá nguy hiểm.

Hành tung của hắn bại lộ, hắc y nhân tới đánh chết mình không có kết quả ngược lại bị giết, Thánh tộc chỉ sợ sẽ diệt khẩu mình!

Dùng trạng thái hiện tại của Lâm Minh đối kháng Thánh tộc đúng là tìm chết.

...

Lâm Minh phỏng đoán không sai, nhưng mà muốn giết hắn không phải Thánh tộc. Mà là Thiên Minh Tử.

Tạch tạch tạch!

Ngọc khí vỡ vụn, Thiên Minh Tử nhìn qua cách đó không xa, nhìn qua ấn ký của hắc y nhân vỡ vụn.

- Ân!

Thiên Minh Tử cả kinh, nói:

- Hắc Ma chết!

Không có ai rõ hắc y nhân hơn Thiên Minh Tử cả, hán với tư cách là gian tế Thánh tộc tốn hao tâm huyết không nhỏ đưa tới Thần vực, thân phận vô cùng mẫn cảm, một khi Thiên Minh Tử cùng Thánh tộc hợp tác bị người của Thần Vực biết rõ thì Thiên Minh Tử sẽ chết không có chỗ chôn!

Bốc lên nguy hiểm khủng khiếp này Thiên Minh Tử căn bản không đảm đương nổi.

Mà hắc y nhân chết đi, bí mật này có khả năng bại lộ.

Trong nháy mắt Thiên Minh Tử có chút do dự, nếu có thể giết hắc y nhân chắc chắn là cao thủ đỉnh cấp.

- Ra tay có nguy hiểm. Nhưng mà không ra tay bí mật này tiết lộ ra ngoài thì Thần Vực không có nơi dung thân cho ta.

Thiên Minh Tử vẫn quyết định ra tay, Hắc y nhân đang mang trọng đại, hắn nhất định phải giết người diệt khẩu, che dấu bí mật này. Nếu không hắn cũng chỉ có thể buông tha căn cơ ở Ma Thủy Đại Thế Giới kinh doanh vạn năm qua mà thôi.

Một tay xé rách hư không, Thiên Minh Tử cầm một thanh ác ma chi kiếm bước vào trong hư không.

Chỉ qua hơn mười hô hấp, Thiên Minh Tử đã xuyên qua hư không ngàn vạn dặm.

Không gian na di cũng không phải lập tức có thể hoàn thành, mà cần thời gian nhất định, huống chi Lâm Minh ở cũng không phải chủ đại lục của Ma Thủy Đại Thế Giới Chủ, mà là vì sao trên trời.

Thiên Minh Tử biết rõ vị trí của tinh cầu này, nhưng mà muốn tìm nơi Hắc y nhân tử vong vẫn cần chút thời gian.

...

Bầu trời yên tĩnh, trong tầng mây thấp cuồng phong lăng liệt, giống như sắp có cơn mưa lớn.

Khu vực Lâm Minh ở trước đó có một thanh trường kiếm bén nhọn chém ra, cứ như vậy không gian vỡ ra.

Nam tử mặc trường bào màu đen xuất hiện, chính là Thiên Minh Tử.

Trên bầu trời còn lưu lại nguyên khí chấn động, Thiên Minh Tử có thể cảm nhận được khí tức còn sót lại của hắc y nhân.

- Chết thật, thi thể cũng không thấy.

Thi thể biến mất làm cho Thiên Minh Tử càng thêm bất an, hắn thở ra một hơi, sắc mặt âm trầm như nước.

- Khí tức của Hắc Ma và khí tức của người trẻ tuổi cướp lấy Hỗn Nguyên linh căn và một coa thủ nữa, nhưng đã tiêu tán, loại cảm giác này chẳng lẽ là thân ngoại hóa thân?

Đối với thân ngoại hóa thân Thiên Minh Tử cũng không xa lạ gì, một ít cao thủ đỉnh cấp sẽ chế tạo thân ngoại hóa thân cho hậu bối, nhưng mà chế tác thân ngoại hóa thân phải hao tổn tu vị, mà chế tác cũng không dễ dàng.

Một thân ngoại hóa thân tối thiểu phải tiêu hao mấy trăm năm tu vị, dùng một lần sẽ tiêu tán, cho nên hậu bối có được thân ngoại hóa thân không phải kẻ bình thường.

Thiên Minh Tử không thể không đánh giá thân phận và bối cảnh của Lâm Minh lần nữa.

- Tuổi không tới sáu mươi, có thể đánh chết sáu cường giả Thần Quân, xuất thân thế lực lớn cũng là hợp tình lý, thậm chí có thể là thế lực lớn hơn Thiên Minh Đại Thánh Địa, chuyện của Hỗn Nguyên linh căn liên lụy đến loại thế lực này ta cũng không muốn truy cứu, nhưng mà bây giờ liên quan tới Thánh tộc thì ta không thể không giết người diệt khẩu, dù cho chọc phải đại phiền toái, cũng may chỉ là thân ngoại hóa thân, không phải là đại nhân vật tự thân tới, như vậy ta còn có cơ hội giết người diệt khẩu.

Thiên Minh Tử nhắm hai mắt lại, một khắc này Thiên Minh Tử giống như dung hợp làm một với thế giới.

- Thiên Thính Thần Thuật!

Thiên Minh Tử cảm giác tỏa ra chung quanh, trong tích tắc trong vòng ngàn dặm đều nằm trong cảm giác của Thiên Minh Tử.

...

Trong một sơn cốc to lớn có một tòa tế đàn màu trắng, tế đàn này rộng năm mươi dặm, phàm nhân giục ngựa lao nhanh cũng phải mấy canh giờ mới hết.

Trên tế đàn cực lớn này chính là Truyền Tống Trận đi tới hạ giới.

Tế đàn này nằm trên Thiên Vũ Tinh thuộc sở hữu của một tông môn đỉnh cấp bát phẩm -- Thiên Vũ Môn, có thể dùng tên tông môn mệnh danh cho tinh cầu cũng nói rõ Thiên Vũ Môn chính là tông phái mạnh nhất ở đây.

- Đều đứng vững, sắp xuyên qua hư không, sớm cảnh cáo các ngươi, trong quá trình truyền tống các ngươi sẽ gặp đủ loại không gian loạn lưu, phi thường hung hiểm, đến lúc đó vẫn lạc cũng đừng trách bọn ta, là thực lực các ngươi bất lực! Rõ chưa?

Trưởng lão Thiên Vũ Môn vuốt râu nói ra, ở trước mặt hắn có bảy tám võ giả đại đa số là Thần Quân cảnh, còn có hai Thần Biến cảnh, tu vị kém cỏi nhất chính là Lâm Minh, chỉ có Thần Hải trung kỳ.

Thiên Vũ Môn trưởng lão nói lời này hơn phân nửa là cho Lâm Minh nghe, từ Thần Vực đến hạ giới còn nguy hiểm hơn từ hạ giới phi thăng Thần Vực nhiều.

Đây là bởi vì không gian Thần Vực to lớn giống như ngọn hải đăng, nhưng mà trong tăm tối còn có Thiên Đạo pháp tắc dẫn đạo, từ hạ giới phi thăng Thần Vực dễ dàng hơn nhiều lắm.

Nhưng mà xuống hạ giới là nghịch lại pháp tắc này, tương đương với bơi ngược dòng nước, vậy nguy hiểm hơn nhiều. Trong mắt trưởng lão Thiên Vũ Môn thì võ giả Thần Biến Kỳ hạ giới là cửu tử nhất sinh, nhưng mà Lâm Minh đã trả gấp đôi Tử Dương tinh, Tử Dương tinh là thứ tốt, Thiên Vũ Môn không cự tuyệt, dù sao đã nói rõ Lâm Minh sống hay chết hắn không quan tâm chỉ cần cầm đủ Tử Dương tinh là được rồi.

- Biết rõ, nhanh lên đi!

Rất nhiều người thúc giục, bọn họ tới hạ giới là có chuyện cần xử lý, không có hứng thú nghe lão nhân này nói nhảm.

- Ân, như vậy chúc các vị thuận buồm xuôi gió.

Thiên Vũ Môn lão đầu chậm quá đi khởi động Truyền Tống Trận, Lâm Minh đứng trên tế đàn thở dài ra một hơi, rốt cục cũng rời khỏi Ma Thủy Đại Thế Giới, rời khỏi nơi này sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Thiên Diễn đại lục tuyệt đối an toàn, mà từ Thiên Diễn đại lục quay vềThần Vực thì hắn có thể lựa chọn khu vực an toàn, rồi sau đó mai danh ẩn tích, đồng thời tìm cơ hội báo cáo suy đoán của mình cho Thần Mộng Thiên Tôn, cho dù suy đoán có đúng hay không, cho dù Thần Mộng Thiên Tôn tin hay không hoặc có quan hệ tới Thiên Minh Tử hay không, chỉ sợ Thiên Minh Tử sẽ bị Thần Mộng Thiên Tôn chú ý, đến lúc đó Thiên Minh Tử không còn quá nhiều thời gian tốt.

Nghĩ đến khi đó Thiên Minh Tử không có khả năng ra tay với mình, thậm chí khả năng suy đoán là thật thì Thiên Minh Tử sẽ bị trực tiếp diệt sát.

Lúc Truyền Tống Trận sắp phát động thì Lâm Minh đột nhiên cảm giác trong nội tâm phát lạnh, một đạo cảm giác khủng bố từ trên trời giáng xuống, quét qua thân thể của hắn.

Loại cảm giác này giống như ác ma, từ đầu đến chân xem hắn rành mạch, không có bỏ sót.

- Không xong! Lâm Minh rất rõ ràng, có thể phát ra cảm giác khủng bố như vậy rất có thể là nhân vật Giới Vương, cũng là chủ nhân Thiên Minh Đại Thánh Địa-- Thiên Minh Tử!

- Hắn đến nhanh như vậy!

Lâm Minh dùng Dịch Dung Thuật, tu luyện vẫn chưa tới nơi tới chốn, dịch dung dễ dàng, nhưng mà muốn cải biến khí tức lại còn kém một chút, giết chết hắc y nhân hắ không thể thu hết khí tức lại được. Hơn nữa trọng yếu nhất là tu vi của hắn là Thần Hải trung kỳ, che dấu không được! Thần Hải trung kỳ hạ giới mục tiêu quá rõ ràng, chạy trốn là không được.

Đủ loại kết hợp hơn nữa Truyền Tống Trận cách nơi xảy ra chuyện không tính là xa, Thiên Minh Tử tất nhiên phát hiện mình!

Lâm Minh trong nháy mắt toàn thân lạnh như băng.

- Nhanh! Nhanh một chút!

Trong lòng Lâm Minh điên cuồng gào thét, lúc này đây hắn cũng không có ngọc giản của Thần Mộng Thiên Tôn, nếu như bị Thiên Minh Tử đuổi theo thì hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Lão già của Thiên Vũ Môn chậm rãi xếp Tử Dương tinh vào vị trí, thấy một màn này thì Lâm Minh muốn một thương chọc chết hắn.

Nhưng mà khi hắn sắp đặt xong, hắn đang muốn phát động Truyền Tống Trận thì nghe được giọng quát lớn.

- Chậm đã!

Chương 1351: Vượt qua hư không bằng sức mạnh

Đột nhiên xuất hiện âm thanh làm cho lão đầu Thiên Vũ Môn giật mình, hắn không biết từ đâu truyền tới.

- Ai?

- Ta chính là Đại Giới Giới Vương của Ma Thủy Đại Thế Giới, đình chỉ Truyền Tống Trận!

Giọng của Thiên Minh cách hư không truyền vào tinh thần chi hải của trưởng lão Thiên Vũ Môn.

- Cái này... Ta...

Trưởng lão Thiên Vũ Môn có chút phát mộng, Ma Thủy Đại Thế Giới Giới Vương!?

Với hắn mà nói đây là nhân vật trong truyền thuyết.

Tuy nhiên không biết thiệt giả, nhưng mà từ uy áp khủng bố mà nhìn đây tuyệt đối là cao thủ đỉnh cấp, mệnh lệnh của nhân vật như vậy hắn dám không nghe?

Lúc này trưởng lão Thiên Vũ Môn dừng phát động Truyền Tống Trận lại.

Lâm Minh thấy một màn này thì biến sắc.

- Vì cái gì ngừng?

Trưởng lão Thiên Vũ Môn nghiêng đầu nhìn qua Lâm Minh cũng chẳng thèm giải thích với Lâm Minh.

Nếu như giải thích với kẻ này vì sao ngừng, hắn cũng rất mất mặt, dù sao Lâm Minh là tiểu bối, hắn chẳng quan tâm tới.

Đột nhiên trong lòng Lâm Minh trầm xuống, hắn biết rõ là Thiên Minh Tử thiên lý truyền âm cho trưởng lão Thiên Vũ Môn này!

Dùng thủ đoạn của Thiên Minh Tử thì từ nơi kia xuất phát tới đây, Hoành Độ Hư Không chỉ sợ không quá mười hô hấp, thậm chí khả năng ngắn hơn!

Cũng nói đúng hơn chính mình chỉ có không tới mười hô hấp mà thôi.

Thời gian ngắn như thế Lâm Minh cũng không lãng phí khuyên bảo lão già này mở Truyền Tống Trận, huống chi cho dù nói đối phương cũng cự tuyệt không nghe.

Một Đại Giới Giới Vương và một tiểu tử Thần Hải trung kỳ, nên nghe ai nói thì dùng ngón chân nghĩ cũng rõ ràng.

- Vèo!

Phượng Huyết Thương nằm trong tay Lâm Minh, trong nháy mắt bát môn độn giáp của Lâm Minh mở ra và thần lực tăng lên tới tận cùng.

Sau lưng Lâm Minh hư ảnh Tà Thần Thụ hiện ra, hắn chỉ có mười hô hấp, phải trong mười hô hấp đánh bại trưởng lão Thiên Vũ Môn, cưỡng ép phát động Truyền Tống Trận.

Mà trưởng lão Thiên Vũ Môn tuy căn cơ bình thường, nhưng dù gì cũng là cao thủ Thần Quân cảnh. Lâm Minh phải toàn lực ứng phó!

Đột nhiên xuất hiện biến hóa Làm cho võ giả chung quanh sũng sờ, người trẻ tuổi kia phát điên cái gì?

- Tiểu tử, ngươi làm gì thế?

- Thảo. Ngươi điên cũng đừng dọa người ta...

Một Thần Biến cảnh hùng hùng hổ hổ nói xong mà giọng nói chưa dứt, khí tức khủng bố này là Thần Hải Kỳ sao? Căn cơ vững chắc như thế, chân nguyên thâm hậu như vậy thì chính là tuyệt thế thiên tài trong Thần Hải Kỳ rồi.

Tất cả mọi người nhìn qua Lâm Minh, kể cả trưởng lão Thiên Vũ Môn Thần Quân cảnh cũng sửng sốt, tiểu tử này làm gì vậy? Chẳng lẽ ra tay cưỡng ép mình mở Truyền Tống Trận?

Thần Hải trung kỳ ra tay với ta, điên sao?

Lâm Minh điên cuồng hét lên một tiếng, không có bất kỳ giữ lại, đột nhiên đâm ra một thương kết hợp với nội thế giới, hạt giống hỗn động và lực lượng của Lâm Minh.

Lâm Minh trực tiếp dùng hạt giống hỗn độn, vọt tới trưởng lão Thiên Vũ Môn.

- Chính ngươi tìm đường chết, lão phu thành toàn ngươi!

Lão giả Thiên Vũ Môn cũng không phải đồ đần, trước đó Thiên Minh Tử thiên lý truyền âm cho hắn, bảo hắn dừng Truyền Tống Trận, sau đó thanh niên này ra tay với hắn, muốn hắn lập tức mở trận thì hiển nhiên Thiên Minh Tử vì tên thanh niên này mà tới, chắc hẳn là đuổi giết.

Tên trưởng lão Thiên Vũ Môn không biết Lâm Minh vì sao bị Thiên Minh Tử đuổi theo, nhưng mà có thể từ tay của Thiên Minh Tử trốn đến nơi đây, thậm chí kém một bước là đi tới hạ giới, nhưng hắn biết rõ một điểm hôm nay nếu nếu không phải mình tọa trấn nơi này thì tiểu tử đã chạy thoát rồi.

Đây chính là cơ hội mình lập công lớn.

Thiên Minh Tử là nhân vật bực nào, cả Ma Thủy Đại Thế Giới trừ Ma Thủy Thiên Cung ra! Bình thường chỉ còn lại dù là Thánh Chủ còn không thể gặp mặt Thiên Minh Tử, nếu như mình giúp hắn chuyện này, tất nhiên sẽ có chỗ tốt!

Hắn lúc này cười ha hả.

- Ha ha ha ha! Hạt gạo mà dám tranh sáng với ánh trăng, Thất Tinh Đấu Chuyển!

Sau lưng lão giả Thiên Vũ Môn xuất hiện bảy ngôi sao, bảy ngôi sao này xếp thành hình la bàn, Thất Tinh nơi tay khí tức của lão giả Thiên Vũ Môn tăng lên.

Một thanh trường kiếm màu xanh nằm trong tay lão giả Thiên Vũ Môn, cơ hồ tất cả lực lượng của ngôi sao gia trì lên thanh kiếm.

- Kiếm tên Thất Tinh, một kiếm chém ra vật đổi sao dời!

Trường kiếm va chạm với hạt giống hỗn độn của Lâm Minh.

Trong nháy mắt hạt giống hỗn độn hội tụ vòng xoáy năng lượng, lực lượng ngôi sao bị nó cắn nuốt hoàn toàn.

Hạt giống hỗn độn cắn nuốt lực lượng ngôi sao, kế tiếp lao thẳng vào lão giả Thiên Vũ Môn!

- Cái gì!

Lão giả Thiên Vũ Môn tâm thần kinh hãi, tuyệt chiêu của hắn lại bị tiểu bối phá hủy, làm sao có thể?

Thân thể của hắn lui lại nhanh chóng, trên người có hào quang bảo hộ thân thể, hắn muốn ngăn cản hạt giống hỗn độn công kích.

Tất cả năng lượng hỗn độn và vật chất sẽ bị hạt giống hỗn độn cắn nuốt.

Tạch tạch tạch!

Màn sáng bị cắn nuốt, lão giả Thiên Vũ Môn dùng hết khí lực cuối cùng một kiếm phách chém lên hạt giống hỗn động, một đạo lực lượng cắn trả ập tới, lão giả Thiên Vũ Môn phun ra máu tươi và bay ra ngoài!

Võ giả khác trong truyền tống trận ngây người, đều trừng to mắt. Hoàn toàn nói không ra lời.

Người tuổi trẻ kia thực chỉ chỉ là Thần Hải Kỳ?

Có ít người hoài nghi Lâm Minh che dấu tu vị, nhưng nhìn khí tức mà hắn ra tay thì chính là Thần Hải trung kỳ không thể nghi ngờ.

Bọn họ chưa kịp phản ứng, Lâm Minh đã lóe lên xuất hiện bên cạnh Truyền Tống Trận và từ trong tu di giới móc ra ba viên Cửu Dương ngọc, điên cuồng thúc dục năng lượng trong đó quán chú vào Truyền Tống Trận!

- Vù vù vù --

Được năng lượng thúc dục thì Truyền Tống Trận điên cuồng vận chuyển. Giống như bị sắp không đỡ nổi và vỡ tan.

Võ giả trên Truyền Tống Trận nhìn thấy màn này thì rùng mình. Tốc độ truyền tống vượt qua phụ tải của Truyền Tống Trận, đây chính là tìm chết.

Vốn từ Thần Vực Truyền Tống Trận xuống hạ giới vô cùng nguy hiếm, truyền tống yên tĩnh thì ít nguy hiểm hơn, huống chi lại chọn cử động điên cuồng thế này. Chẳng những không gian phong bạo mạnh hơn. Hơn nữa một khi phá hư Truyền Tống Trận thì chết không có chỗ chôn. - Hắn điên rồi!

- Chúng ta xuống dưới, đừng bị cuốn vào, nếu không chúng ta phải chết.

Những võ giả khác vẫn không rõ tình huống. Căn bản không biết Lâm Minh cùng lão giả Thiên Vũ Môn đánh cái gì, huống chi Lâm Minh điên cuồng như thế bọn họ chẳng dám chọc Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời bảy tám võ giả đều bay ra khỏi Truyền Tống Trận, chuyện này càng hợp ý của Lâm Minh, như vậy ít được một ít thời gian.

Hắn bước vào Truyền Tống Trận, năng lượng bàng bạc bộc phát, thần quang phóng lên trời, hư không bị đánh xuyên qua, Lâm Minh trực tiếp xông vào và bước vào không gian loạn lưu.

Lâm Minh trốn vào Truyền Tống Trận năm hô hấp, một thanh trường kiếm màu đen đâm vào hư không mở cánh cửa không gian ra, Thiên Minh Tử giống như sứ giả tầần chết bước ra ngoài.

Nhìn thấy Thiên Minh Tử đột nhiên xuất hiện, những võ giả định hạ giới giật mình, đây là người nào? Khí thế cường đại như vậy?

Đối mặt Thiên Minh Tử, bọn họ cảm giác hít thở cũng khó khăn, áp lực cường đại.

Thiên Minh Tử căn bản không có để ý tới những người này, hắn liếc mắt nhìn Truyền Tống Trận, truyền tống trận vẫn lóe hào quang như trước, mắt của Thiên Minh Tử hiện hào quang.

- Ngươi cho rằng tiến vào Truyền Tống Trận là có thể chạy thoát sao?

Thiên Minh Tử vô ý thức gãi gãi bàn tay, giống như muốn bóp nát xương cốt của Lâm Minh.

- Thoát đi vội vàng như thế, đại khái là thân ngoại hóa thân của đại nhân vật chỉ dùng được một lần a... Kể từ đó ta cũng không cần cố kỵ.

Hai mắt Thiên Minh Tử nhắm lại, hắn cảm giác tiến vào trong Truyền Tống Trận, những phù văn này bị Thiên Minh Tử hiểu rõ.

Vốn Thiên Minh Đại Thánh Địa có phương diện truyền thừa thời không pháp tắc rất tinh thâm cho nên hiểu phù văn quá dễ dàng.

Đột nhiên hắn đánh ra một chưởng, đánh vào trong không gian loạn lưu.

Đạo năng lượng này hình thành một chưởng lớn xuyên qua không gian loạn lưu.

Nhưng mà cử động này của Thiên Minh Tử không phải thủ đoạn bình thường, cưỡng ép xé rách hư không, không thông qua Truyền Tống Trận mở không gian thông đạo cho nên không gian phong bạo cuốn đi tất cả, mà không gian chi lực như thế cũng không phải là lực lượng cường giả Đại Giới Giới Vương có thể thừa nhận

được.

Rầm rầm rầm!

Không gian phong bạo mạnh mẽ, chúng giống như dao cạo quét qua cự chưởng, không ngừng suy yếu năng lượng của cự chưởng.

Thần Vực đến hạ giới nhanh không thể tưởng tượng, chỉ năm hô hấp Lâm Minh đã rời đi thật xa rồi.

- Lâm Minh! Thiên Minh Tử cách không công kích ngươi đấy.

Giọng của Mộ Thiên Tuyết đột nhiên vang lên trong đầu của Lâm Minh.

- Cái gì!

Tâm thần Lâm Minh chấn động, Thiên Minh Tử đã mạnh tới mức này? Thậm chí có năng lực xuyên qua Truyền Tống Trận công kích mình?

Đột nhiên Lâm Minh quay đầu, hắn nhìn thấy cự chưởng xé rách không gian bay tới, nó đột phá vô số cách trở của không gian phong bạo, nhưng lực lượng của nó không ngừng suy yếu.

Chương 1352: Bại lộ thân phận

Thiên Minh Tử đã là cường giả Đại Giới Giới Vương, hơn nữa là cao thủ đứng đầu trong Đại Giới Giới Vương, khoảng cách nửa bước Thiên tôn cũng gần.

Nhân vật như thế mạnh hơn Lâm Minh cả vạn dặm, côn kích của hắn Lâm Minh sẽ tan thành mây khói.

- Lâm Minh, coi chừng!

Mộ Thiên Tuyết vội la lên, lúc này sau lưng Lâm Minh, cự chưởng nổ vang, cấp tốc vọt tới, đối mặt với cự chưởng này thì Lâm Minh chẳng khác gì con chim nhỏ cả.

Tuyệt đối không thể địch!

Lâm Minh rất rõ ràng, dùng thực lực của hắn không ngăn cản được một kích này

Biện pháp duy nhất là làm không gian phong bạo chôn vùi nó, thực lực Đại Giới Giới Vương cũng không thể bỏ qua quy tắc không gian.

Hít sâu một hơi, năng lượng toàn thân Lâm Minh bộc phát, đột nhiên cải biến năng lượng không gian loạn lưu và đi vào!

Một khắc này cho dù là Mộ Thiên Tuyết xưa nay trấn định cũng có chút biến sắc, năng lượng trong thông đạo không gian hỗn loạn, có vô số không gian chi lực hình thành dòng nước lũ ập tới, những dòng nước lũ này ập xuống, giống như nước ngân hà đổ xuống đây, tạo thành vô số không gian loạn lưu hung mãnh giống như cây dao găm ập tới, lực lượng này hoàn toàn có thể cắn nát một khỏa hành tinh!

Rầm rầm rầm oanh!

Một đạo lực lượng khủng bố ập xuống, tốc độ của không gian loạn lưu nhanh chóng không nói nổi, nó trùng kích không gian loạn lưu mạnh mẽ, chỉ mấy cái rung động là có thể chấn nát cả sơn mạch.

Một khắc này Lâm Minh chỉ cảm thấy lực lượng mạnh mẽ trùng kích vào không gian. Muốn xé nát thân thể của hắn ra! Không phải va chạm chính diện, mà loại trùng kích này cường giả Thần Quân cảnh cũng phải tan thành mây khối!

- Bồng!

Chân nguyên hộ thể của Lâm Minh giống như bị búa tạ nện vào, nó bị nện nát.

Tử môn mở ra!

Lâm Minh cắn răng một cái. Trực tiếp mở tử môn, tinh thần chi hải của Lâm Minh mở tử môn ra, cương nguyên toàn thân Lâm Minh giống như hồng thủy, bộc phát gấp trăm lần.

Lâm Minh vốn chỉ có chân nguyên. Hiện tại chân nguyên cương nguyên dung hợp nhất thể thì lực lượng và cường độ thân thể lập tức đề cao tới mức không tưởng tượng nổi, bằng vào thân thể cường đại thừa nhận không gian loạn lưu trùng kích.

Ngang --

Lâm Minh sau lưng có hư ảnh chân long hiện ra, Lâm Minh giống như chân long xuyên qua không gian loạn lưu.

Dứt bỏ Mộ Thiên Tuyết không nói, bản thân Lâm Minh cũng lý giải không gian pháp tắc tới mức cao.

Phong Thần Thiên tôn có thời không pháp tắc đại thành, hắn dùng Hỗn Nguyên lực phong ấn cả thần linh, đạt tới mục đích phong ấn vĩnh hằng Hư không hoành độ!

Mắt thấy dòng lũ phong bạo ập xuống, đột nhiên thân thể Lâm Minh biến hóa. Ngạnh sanh cách xa dòng phong bạo này, cắn trả cực lớn ập vào thân thể Lâm Minh làm hắn phun máu tươi.

Phía sau chính là cự chưởng của Thiên Minh Tử, lúc này cự chưởng đã cách Thiên Minh Tử không biết bao nhiêu tỷ dặm, mặc cho Thiên Minh Tử thần thông quảng đại và lĩnh ngộ không gian cực cao, cũng không cách nào ngoài tỷ dặm thao túng cự chưởng đối kháng không gian phong bạo. Oanh!

Cự chưởng va chạm với không gian phong bạo, lực lượng có thể hủy diệt tinh cầu ngay cả cường giả Đại Giới Giới Vương cũng không chịu nổi!

Dù cho Thiên Minh Tử đã làm ra chút phản ứng, nhưng mà va chạm như vậy cự chưởng xé nát phong bạo.

Năng lượng điên cuồng trào ra, cự chưởng ảm đạm đi rất nhiều.

Thân thể Thiên Minh Tử ở cách hàng tỷ dặm chấn động, sắc mặt hơi tái nhợt, bàn tay như bị rắn cắn, run rẩy nhè nhẹ, một dòng máu tươi từ trong đầu ngón tay của Thiên Minh Tử chảy ra ngoài.

Một màn này lọt vào mắt mọi người.

Bọn họ đều sững sờ nhìn qua Thiên Minh Tử, cảm thấy không thể tin, người này bị thương?

Hắn bị thương thế nào?

Tuy những người này còn không biết thân phận của Thiên Minh Tử, nhưng mà không phải Giới Vương không ai có uy áp này.

Người này vội vàng chạy tới hiển nhiên là đuổi giết tên tiểu bối kia, theo lý thuyết là chuyện dễ như trở bàn tay, tại sao bị thương?

Bọn họ không kịp phản ứng, thân thể Thiên Minh Tử đột nhiên chấn động, giờ khắc này mạch máu mu bàn tay phải chảy ra, máu tươi phun ra ngoài.

Cự chưởng chân nguyên của hắn lần thứ hai đánh lên không gian phong bạo, chỉ còn lại một nửa năng lượng, cũng bị triệt để xé rách!

Lúc này Lâm Minh đã triệt để thoát khỏi cự chưởng của Thiên Minh Tử đuổi giết, năng lượng nổ tung khủng bố cũng nện vào Lâm Minh, toàn thân Lâm Minh có lôi đình và hỏa diễm bao phủ, hắn giống như sao băng đau đớn lao đi trong không gian phong bạo.

Trốn!

Toàn thân Lâm Minh là máu, hắn không có nửa điểm thư giãn, tuy tránh được Thiên Minh Tử đuổi giết, nhưng mà hắn cũng lâm vào trong không gian phong bạo, hắn muốn quay về đường hầm không gian lúc trước phải trả giá thật lớn.

Lúc này Lâm Minh bởi vì thông qua không gian phong bạo nhiều lần, lại bị năng lượng nổ tung ảnh hưởng, ngũ tạng lục phủ trong người hao tổn nghiêm trọng, nếu như không phải Luyện Thể Thuật chèo chống, hắn đã sớm trọng thương thổ huyết, mất sức chiến đấu trong không gian phong bạo thì kết quả có thể nghĩ!

- Lần này Hoành Độ Hư Không còn phải tiếp tục bao lâu đây?

Trong tinh thần chi hải Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết nói ra, nàng đã có kinh nghiệm từ Thần Vực hạ giới.

- Thực lâu...

Lâm Minh cắn răng nuốt một viên đan dược vào, kế tiếp, mặc dù không có Thiên Minh Tử đuổi giết cũng là một hồi ác chiến.

...

Trên Thiên Diễn Tinh, Thiên Minh Tử nhìn bàn tay mình bị thương, tay của hắn trắng nõn như mỹ ngọc, mà bây giờ rất nhiều máu chảy ra, bàn tay của hắn biến thành tay ác quỷ.

- Thật sự là anh hùng trẻ tuổi, liều chết nhảy vào không gian loạn lưu, dùng cách này né tránh ta đuổi giết, hảo khí phách, càng như thế ta lại càng không thể buông tha cho ngươi.

Đột nhiên Thiên Minh Tử giơ tay lên, không biết là hỉ là nộ, người chung quanh lui ra sau, bọn họ cảm giác được sát cơ trong người của Thiên Minh Tử.

- Ngươi...

Thiên Minh Tử nói chữ này, tay phải nhẹ nhàng giơ lên bắt lấy lão già Thiên Vũ Môn bị Lâm Minh đánh cho trọng thương thổ huyết, Thiên Minh Tử bóp cổ họng của hắn.

Trong tích tắc lão giả Thiên Vũ Môn sợ tới mức mặt như màu đất.

- Đại nhân... Tha mạng, Thiên Minh Giới Vương tiền bối bớt giận, lão hủ vô năng, không có thể ngăn hắn lại, lão hủ đã hết sức.

Lão giả cuống quít giải thích, hắn cảm nhận được sát ý trong mắt Thiên Minh Tử, dùn thân phạn của Thiên Minh Tử giết hắn như giết kiến.

- Thiên... Thiên Minh giới Vương!

Người chung quanh nghe lõ già nói thì bị dọa ngốc.

Như vậy nhân vật bọn họ không cách nào chạm tới, càng đừng nói là thấy mặt.

Nhìn thấy lão già Thiên Vũ Môn sợ hãi, Thiên Minh Tử cười vui vẻ.

- Ta biết rõ ngươi hết sức, nhưng mà... Ta còn muốn thỉnh ngươi tận lực một lần, ta muốn biết tin tức của thanh niên kia.

- Tốt... Tốt, ta nói, hắn...

Lão già Thiên Vũ Môn gật đầu như bằm tỏi, nhưng mà hắn chưa kịp nói thì tay phải của Thiên Minh Tử xiết lại, cổ của hắn đau nhức, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang nhỏ, xương cổ bị Thiên Minh Tử bóp nát!

- Không cần ngươi nói, tự ta tra là được rồi.

Thiên Minh Tử mỉm cười như cũ, tinh thần lực của hắn trực tiếp tiến vào trong tinh thần chi hải của lão giả Thiên Vũ Môn, đọc trí nhớ của lão già Thiên Vũ Môn.

Sưu hồn thuật!

Lời nói chứa tin tức có hạn, tự nhiên sưu hồn tường tận hơn.

Mà khi Thiên Minh Tử nhìn thấy lão già Thiên Vũ Môn ra tay thì dùng sức mạnh hoành độ hư không thì hắn đột nhiên sửng sốt.

Lâm Minh thi triển chiêu thức -- hắc ám vĩnh hằng, Thiên Minh Tử có thể nào không biết? Bởi vì hắn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình hội võ lúc trước.

- Tu vị Thần Hải trung kỳ, năng lượng hỗn độn, dùng thương, vậy là...

Thiên Minh Tử điên cuồng.

- Hắn dĩ nhiên là Lâm Minh!

Lâm Minh...

Thiên Minh Tử nhíu mày, thân phận của Lâm Minh đặc thù, nếu hắn giết Lâm Minh, tất nhiên sẽ dính đại phiền toái, một khi tiết lộ ra ngoài thì hắn không đảm đương nổi.

Hơn nữa hắn vốn nhận lệnh của Thánh tộc, ý định vụng trộm động thủ, nhưng bây giờ tình huống rối loạn, gián điệp Thánh tộc bị Lâm Minh giết!

Thiên Minh Tử không biết Lâm Minh có phát giác thân phận của gián điệp Thánh tộc hay không, nhưng mà hắn biết thi thể kia bị Lâm Minh thu rồi.

Một khi Lâm Minh giao nó cho Thần Mộng Thiên Tôn hoặc là Hạo Vũ Thiên Tôn, hậu quả đều không thể tưởng tượng!

- Phải... Giết Lâm Minh diệt khẩu!

Trong lòng Thiên Minh Tử hiện ra ý niệm này, mà Lâm Minh hiện tại chạy trốn tới hạ giới là cơ hội Thiên Minh Tử động thủ tốt nhất.

Chương 1353: Thiên diễn tinh

- Thiên... Thiên Minh Giới Vương, ngươi... Ngươi...

Gần Truyền Tống Trận có mấy đệ tử Thiên Vũ Môn và bảy tám võ giả đi hạ giới, bọn họ nhìn thấy Thiên Minh Tử đánh chết trưởng lão Thiên Vũ Tinh.

Lúc này bọn họ sợ hãi tới cực điểm, trong mắt bọn họ Thiên Minh Tử giống như ác ma tàn bạo, giết người không chớp mắt, thậm chí không có lý do đã hạ độc thủ.

Thiên Minh Tử nhìn mọi người chung quanh, sắc mặt lạnh lùng.

- Thật xin lỗi, các ngươi nhìn thấy chuyện không nên thấy.

Thiên Minh Tử đuổi giết Lâm Minh đang mang trọng đại, một khi tiết lộ ra ngoài thì hắn sẽ lâm vào đại phiền toái, truy cứu nguyên do còn có thể tra ra chuyện liên quan tới Thánh tộc, như vậy Thiên Minh Tử hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Loại chuyện này Thiên Minh Tử làm sao cho nó phát sinh chứ, dù là những người này không biết thân phận của Lâm Minh, hắn cũng không cho bọn họ còn sống.

- Ngươi... Ngươi!

Nghe được Thiên Minh Tử nói vậy thì sắc mặt mọi người như màu đất.

- Trốn!

Có mấy võ giả kêu lên hoảng sợ và quay người bỏ chạy!

Bọn họ đều dùng thủ đoạn cuối cùng chạy trốn khỏi chết, có người thiêu đốt tinh huyết, bất chấp giá lớn. - Muốn trách, chỉ có thể trách các ngươi vận khí không tốt.

Một sát na kia bộc phát Thiên Minh Tử khí thế, mấy trăm đạo năng lượng kiếm màu đen mang theo tốc độ không tưởng tượng nổi lao tới, hơn mười người quanh Truyền Tống Trận bị kiếm khí chém thành mảnh vụn.

Mười mấy người tử vong tại chỗ!

- Thật sự làm ta mất mặt mà, ta muốn giết Lâm Minh mà hắn tự đưa tới cửa lại không biết, còn bị hắn đoạt Hỗn Nguyên linh căn, thậm chí còn đánh vỡ hợp tác của ta và Thánh tộc.

Thiên Minh Tử thì thào tự nói, vào lúc này đã có người Thiên Vũ Tinh phát hiện dị thường.

- Phát sinh chuyện gì, có người động thủ?

Ánh mắt Thiên Minh Tử phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, một đạo ma khí ngập trời từ trong người hắn bộc phát, trên bầu trời mây đen hội tụ, những mây đen này nặng nề và tràn ngập tà ác.

Thiên địa nguyên khí gào thét, cuồng phong từng hồi như tận thế.

- Cái gì?

- Thiên địa nguyên khí bạo động?

Võ giả Thiên Vũ Môn nhao nhao kinh hãi, chuyện này hiển nhiên quá khủng bố.

Bọn họ muốn bay ra ngoài xem xét, mà đúng lúc này một đạo không gian vô hình bao phủ, đem trọn Thiên Vũ Môn dung nạp vào trong đó.

Thế giới bị ngăn cách!

- Như thế nào...

Một võ giả vừa bay lên bầu trời thì lập tức té xuống, áp lực không cách nào hình dung bao phủ toàn thân của hắn.

- Là tuyệt thế cao thủ. Muốn tiêu diệt tông môn chúng ta?

Rất nhiều người trong lòng suy nghĩ như thế, rồi sau đó bọn họ không biết nên làm gì.

Thiên Minh Tử thi triển lĩnh vực của mình, dùng lĩnh vực giống hắc y nhân như đúc -- Vạn Cổ Ma Vực.

Lúc này lĩnh vực bao phủ ngăn cách toàn bộ.

Thiên Minh Tử cướp đoạt ý thức của những người này, nhưng hắn không có hạ sát thủ, cũng không phải hắn thiện tâm gì, mà là hắn không muốn làm chuyện này náo quá lớn, một tông phái bát phẩm đứng đầu, nếu như bị diệt môn trong nháy mắt quá náo động rồi.

- Lâm Minh, người hạ giới phi thăng, cố hương Thiên Diễn Tinh...

Trong đầu Thiên Minh Tử hiện ra tin tức của Lâm Minh, Thiên Diễn Tinh chỉ là một tinh cầu không lớn chẳng có ý nghĩa ở hạ giới, nếu như không phải Thánh tộc hạ lệnh muốn Thiên Minh Tử ám sát Lâm Minh, hắn sẽ không đi tra tư liệu của Lâm Minh, càng không đi tới hạ giới tới địa phương nhỏ như Thiên Diễn Tinh.

- Lâm Minh quay về hạ giới, tất nhiên sẽ đi Thiên Diễn Tinh, dùng tu vị của hắn thì Thiên Đạo pháp tắc cho quay về dị diện cố hương là cực hạn, không có khả năng xuyên qua không gian phong bạo đi tới vị diện khác, hắn làm sao có thể chạy khỏi bàn tay của ta?

Thiên Minh Tử nhẹ nhàng cười cười, lấy ngọc giản màu vàng ra, ngọc giản này là quyển sách lớn, ý niệm tiến vào trong đó, Thần Vực ba ngàn đại thế giới và nhiều vị diện nhỏ hiện ra trong đầu Thiên Minh Tử, chỉ cần biết tọa độ của Thiên Diễn Tinh thì dùng thực lực của Thiên Minh Tử thông qua Truyền Tống Trận sẽ đi tới Thiên Diễn Tinh không bao lâu cả.

Khóe miệng Thiên Minh Tử tươi cười dữ tợn, dùng thực lực của hắn tập trung tinh cầu của Lâm Minh, bắt được Lâm Minh như bắt rùa trong hủ.

- Ngươi quả thực là chọn mộ địa tốt, thổ địa cố hương thích hợp an táng nha...

Thiên Minh Tử giống như ác ma nỉ non, tay áo vung lên, một viên Cửu Dương ngọc bay vào trung tâm năng lượng của Truyền Tống Trận, sau một khắc hào quang lóe lên, Thiên Minh Tử biến mất trong Truyền Tống Trận.

...

Lúc này bên ngoài ức tỷ dặm cách vô số không gian vũ trụ, có một bình nguyên đỏ như máu, ở cuối bình nguyên là sơn mạch ngút ngàn.

Vùng núi này gọi là Uổng Tử Sơn, tòa núi này quá khứ có ma khí bao phủ.

Từng tiếng hung thú gào thét, một đội Phi Thiên Giao hạ xuống cuối bình nguyên cuối, những con Phi Thiên Giao này oai hùng phi phàm, trên lưng của chúng là một đám võ giả.

Những người này cầm đầu là trung niên nhân thân hình cao lớn, trừ hắn còn có đôi nam nữ anh khí bức người.

Đôi nam nữ này dáng người cao gầy, khí chất phi phàm, nam anh tuấn suất khí, nữ xinh đẹp xuất trần, bọn họ là vương tử công chúa một Thần Quốc ở Thánh Ma đại lục, có thể nói tuyệt là thiên kiêu.

- Uổng Tử Sơn, chúng ta rốt cục phải tới lịch lãm rèn luyện, lần này nhất định phải giết thống thống khoái khoái mới được.

Thanh niên anh tuấn hưng phấn nói ra, hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, lộ ra tự tin phi thường.

Hàng năm đều có rất nhiều cao thủ tiến vào vùng núi này, nhưng mà chín thành có đi không về, ngay cả thi cốt không còn, bởi vì bọn họ chết cũng chết vô ích, cho nên phiến sơn mạch này gọi là Uổng Tử Sơn, là mộ của cao thủ. Nhưng đồng thời nó cũng là nơi ẩn chứa đại cơ duyên, rất nhiều võ giả lịch lãm rèn luyện ở đây lại có thể đột phá cảnh giới, đi xa hơn trên đường võ đạo.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, dù mạo hiểm rất lớn nhưng hàng năm đều có rất nhiều nhân vật tuyệt đỉnh đi tới Uổng Tử Sơn lịch lãm rèn luyện.

- Ca ca. Chúng ta phải cẩn thận đấy, Uổng Tử Sơn thâm bất khả trắc, phụ hoàng đã khuyên cảnh báo qua chúng ta, phải nghe Vệ tướng quân nói, tối đa xâm nhập bốn trăm dặm của Uổng Tử Sơn.

Công chúa cưỡi Phi Thiên Giao nói ra, nàng mặc nhung trang. Oai hùng nhưng không mất dịu dàng, là giai nhân khó được, nàng xuất thân, tướng mạo xuất sắc đương nhiên là được nhiều người trẻ tuổi trong Thần Quốc truy đuổi.

- Công chúa nói đúng, sâu trong Uổng Tử Sơn quá mức khủng bố, dù là bệ hạ đích thân tới cũng không dám chính thức đi đến sâu trong Uổng Tử Sơn. Nơi đó chính là Sinh Mệnh Cấm Khu, ai cũng không ngoại lệ.

Sau lưng công chúa, một trung niên thân mặc khôi giáp, dáng người khôi ngô nói ra, hắn hiển nhiên chính là Vệ tướng quân.

Vương tử trẻ tuổi hiển nhiên không muốn nghe lời khuyên, cảnh báo, hắn bĩu môi, muốn phản bác vài câu, muốn nói thực lực của chính mình đã phát triển tới mức rất cao.

Nhưng mà hắn còn chưa mở miệng thì trên bầu trời có tiếng nổ ầm ầm.

Tâm thần mọi người cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy thiên thạch khổng lồ xé rách không khí bay thẳng xuống!

Chung quanh thiên thạch này có hỏa diễm thiêu đốt, bao vây bởi lôi đình, lôi hỏa tương giao, khí thế không cách nào tưởng tượng!

- Thiên thạch thật nhanh!

Vương tử trẻ tuổi kêu lên sợ hãi.

Mà ở bên cạnh hắn đôi mắt Vệ tướng quân nhìn qua phương xa, nhưng đột nhiên tâm thần chấn động.

- Không đúng, đây không phải là thiên thạch, ta nhìn nó thế nào cũng giống con người đấy!

Vệ tướng quân nói ra suy đoán khó tin, nhưng mà dùng thị lực vượt xa bình thường của hắn thì đó là một người.

Trong lòng mọi người cả kinh, là một người?

Đúng vào lúc này "Thiên thạch" rơi xuống đất, mà rơi điểm có ma khí um tùm, rơi vào Sinh Mệnh Cấm Khu của Uổng Tử Sơn!

- Ầm ầm!

Một khắc một vụ nổ mạnh mẽ bao phủ phương viên ngàn dặm, Uổng Tử Sơn sơn mạch bị xốc lên, mặt đất chấn động mạnh, dung nham nóng chảy ở sâu trong đất cũng trào lên, bầu trời thì giống như biển gầm, sóng xung kích khủng bốc bao phủ Uổng Tử Sơn, khí thế không thể ngăn cản.

- Không xong! Nguy hiểm!

Vệ tướng quân tâm thần kinh hãi, vội vàng căng kết giới năng lượng, bảo vệ tất cả mọi người.

Sóng xung kích không chút khách khí quét qua kết giới năng lượng của Vệ tướng quân, sắc mặt Vệ tướng quân tái nhợt, ngũ tạng lục phủ kích động, cơ hồ nhổ ra một búng máu tươi.

Cách xa như thế trùng kích không đủ một phần vạn, còn có thể làm cho mình bị thương, Vệ tướng quân đã không cách nào tưởng tượng được uy lực va chạm..

Phong bạo qua đi thật nhanh, mọi người mở to mắt nhìn qua vị trí "Thiên thạch" rơi xuống, mà lần này tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Vệ tướng quân ổn trọng cũng há to mồm, thật lâu không cách nào khép kín.

Uổng Tử Sơn -- trong truyền thuyết chính là Sinh Mệnh Cấm Khu vô cùng tà ác, không hề biết bao nhiêu cao thủ vẫn lạc trong Uổng Tử Sơn, bây giờ nó sụp đổ bẩy thành.

Đừng nói những tà ma, ngay cả núi cũng bị san bằng.

Đây là lực lượng đáng sợ bao nhiêu?

Mọi người đều cảm giác như đang nằm mơ, nhưng mà nhìn hố sâu dưới đất và dung nham sôi trào lên, tất cả mọi người biết rõ đây không phải ảo giác. - Vệ... Vệ tướng quân, ngươi nói vừa rồi thiên thạch, là một người?

Công chúa Thần Quốc đột nhiên ý thức được cái gì, giọng của nàng có chút run rẩy hỏi.

Những người khác lập tức cũng nhìn qua Vệ tướng quân.

Vệ tướng quân vẫn rung động như trước, hắn há hốc mồm, gian nan nói ra:

- Ta... Ta có khả năng nhìn lầm.

Chương 1354: Màn sáng màu xám

- Thiên Diễn Tinh... Rốt cục trở về.

Cái hố phạm vi mười dặm đục vào lớp võ tinh cầu, dưới vũng hố là dung nham sôi trào, Lâm Minh cứ như vậy toàn thân ngâm trong dung nham nóng chảy.

Bảo y trên người của hắn bị xé rách, quần áo tả tơi, toàn thân là máu.

Tạo thành lực phá hoại thế này san bằng Uổng Tử Sơn, cũng không phải lực lượng của Lâm Minh, mà là không gian phong bạo truy đuổi Lâm Minh.

Cuối cùng hắn xuyên qua bình chướng không gian mang ra nhiều không gian phong bạo, trực tiếp đuổi theo Lâm Minh đi vào Thiên Diễn đại lục, Thần Vực cùng hạ giới vị diện có không gian phong bạo khủng bố ngăn cách, cho dù được ma khí gia trì, cho dù Uổng Tử Sơn vô cùng chắc chắn cũng lập tức nát bấy!

- Lâm Minh, ngươi coi như không tồi.

- Không có sao, đến Thiên Diễn đại lục có lẽ an toàn, dù tu vi của ta mất hết, bằng vào thân thể bát môn độn giáp cũng không có gì uy hiếp ta được.

Trạng thái của Lâm Minh đúng là rất không xong, nội thế giới rối loạn, hạt giống hỗn độn lâm vào ngủ say, cắt đứt liên hệ với nội thế giới..

Kinh mạch toàn thân đứt gãy chín thành, mạch máu cũng nát vô số, trong người chảy nhiều máu, kể cả phổi và dạ dày cũng đầy máu.

Nhưng mà Lâm Minh tu luyện tới bực này, thân thể đã hoàn toàn thuế hóa thành huyết nhục tinh nguyên tinh khiết. Có tụ huyết cũng hóa thành tinh nguyên bị cơ thể hấp thu, chỉ là cần một ít thời gian là được.

- Mộ cô nương, ngươi không sao chớ, ngươi tiêu hao cũng không nhỏ.

Lâm Minh nhìn thấy sắc mặt Mộ Thiên Tuyết tái nhợt hơn trước thật nhiều, hiển nhiên tiêu hao rất cao.

Mộ Thiên Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng cười cười, trong lòng có chút cảm khái.

Lúc trước Mộ Thiên Tuyết vừa tỉnh lại dễ dàng đánh chết Long Nhất. Tuy mất đi thân thể. Nhưng mà Mộ Thiên Tuyết bằng vào linh hồn lực cũng có thể so sánh với cường giả Thần Quân sơ kỳ.

Khi đó Lâm Minh tao ngộ nguy hiểm Mộ Thiên Tuyết liều mạng tổn thất một ít linh hồn lực hoàn toàn có thể che chở Lâm Minh.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh cũng đã trở thành người có thể ngăn cản cường giả Thần Quân, thậm chí còn mạnh hơn linh hồn thể như Mộ Thiên Tuyết, kể từ đó hắn đương nhiên không cần Mộ Thiên Tuyết che chở.

Chuyện này làm nội tâm Mộ Thiên Tuyết có một chút thất lạc rất nhỏ, nhưng đồng thời cũng càng vui mừng, Lâm Minh phát triển nhanh như vậy, nàng cao hứng tự đáy lòn, giống như những vinh quang này là của nàng vậy.

Lâm Minh tự nhiên không có khả năng phát giác được nội tâm của Mộ Thiên Tuyết lúc này biến hóa. Hắn từ trong tu di giới móc ra mấy viên Dưỡng Hồn Đan trân quý, bóp nát hóa thành tinh nguyên thoải mái linh hồn thể của Mộ Thiên Tuyết.

- Mộ cô nương, ngươi có thể tiến vào ma phương một chút. Kế tiếp có gì ta sẽ gọi, ta có khả năng hai ngày là khôi phục rồi.

- Ân.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười, nàng rất ít cười, nhưng mà nàng cười lên người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân.

Nàng hóa thành một đám linh hồn tiến vào không gian ma phương, mà Lâm Minh thì chèo chống thân thể rách nát không chịu nổi rất gian nan leo ra khỏi hố sâu cực lớn, hiện tại hắn tuyệt đối là suy yếu nhất, nhưng mà cảm giác của hắn rất nhạy cảm, trong lòng của hắn khẽ động, quay đầu nhìn qua một hướng, có người tới.

Giữa không trung, một đội Phi Thiên Giao bay nhanh, bọn họ chính là vương tử và công chúa Thần Quốc của Thiên Diễn Tinh đi tới.

Bay ở đầu tiên không phải là Vệ tướng quân, mà là Thần Quốc vương tử, lúc này vẻ mặt của hắn hưng phấn.

- Nhanh một chút, có lẽ là bảo vật tuyệt thế xuất thế, cũng không nhất định đấy!

Thanh thế khủng bố như vậy, ngay cả nơi như Uổng Tử Sơn cũng bị phá huỷ, nếu như là bảo bối rơi xuống thì đây tuyệt đối là bảo bối đệ nhất Thánh Ma đại lục!

Lui một bước thì cho dù không phải pháp bảo, có thể nhấc lên vụ nổ khủng khiếp như vậy cũng nhất định là tài liệu quý hiếm trong vũ trụ, lấy về cũng có thể luyện khí chế thành thần binh nha.

Cơ duyên đưa tới cửa sao bỏ qua được?

Sau khi bay mấy trăm dặm, hắn đã nhìn thấy hiện trường vụ nổ, nhìn thấy cái hố rộng mười dặm, sâu gần mười dặm và dung nham đang dâng trào bên thì hưng phấn.

Nếu cái hố như vậy đổ đầy nước, cơ hồ có thể xưng là nội hải.

Vương tử Thần Quốc muốn dò xét thứ gây ra vụ nổ là gì, đúng lúc này hắn lại giật mình, không thể tin nhìn qua biên giới của cái hố, chỗ đó thậm chí có nam tử toàn thân là máu và quần áo rách nát.

- Ngươi... Ngươi là ai?

Người này tổn thương thành bộ dạng như vậy, chẳng lẽ lúc ấy hắn cách vụ nổ không xa, vậy mà có thể còn sống sót?

Đám người này nhìn thấy chính là Lâm Minh, tâm thần Vệ tướng quân cả kinh, trong đầu của hắn nhớ lại cảnh tượng lúc trước, hắn lúc ấy ẩn ẩn nhìn thấy cái gọi là thiên thạch chính là một người.

Sẽ không phải là...

Vệ tướng quân nuốt nước miếng một cái, nhưng vẫn không dám thừa nhận, cho dù là cao thủ Thần Hải hậu kỳ trong vụ nổ đó cũng đã sớm tan thành mây khói, nhất định là chính mình nhìn lầm.

Quét mắt nhìn qua tu vị của Lâm Minh, Vệ tướng quân muốn phân biệt cảnh giới của Lâm Minh nhưng hắn không nhìn ra.

Thần Hải Kỳ?

Mệnh Vẫn Kỳ?

Nội thế giới của Lâm Minh lúc này tiêu điều, nguyên khí hỗn loạn vô cùng, căn bản khó có thể phân rõ.

- Chẳng lẽ là võ giả nửa bước Thần Hải? Đạt được cơ duyên ngoài ý muốn sắp đột phá Thần Hải?

Trong đầu Vệ tướng quân hiện ra ý niệm này, lại không dám khẳng định.

Nhưng mà cho dù như thế nào, người này lai lịch thần bí, hơn nữa có thể sống sót ở gần như vậy tất nhiên có chỗ bất phàm.

Vệ tướng quân nghĩ như vậy đột nhiên cảm giác được cái gì, ngẩng đầu nhìn qua phía chân trời thì thấy một điểm đen vô cùng khủng bố, trên bầu trời lúc này giống như có hai mặt trời, một mặt trời màu trắng sáng chói, cái còn lại thì đen nhánh.

Trời ơi, đó là cái gì?

Trong lòng Vệ tướng quân kinh hãi, mà Lâm Minh càng biến sắc!

... Ngoài ức tỷ dặm, trong đường hầm không gian, Thiên Minh Tử xuyên qua không gian phong bạo ra ngoài.

Hắn cũng không phải là người hạ giới phi thăng, từ Thần Vực đến hạ giới sẽ không có Thiên Đạo pháp tắc dẫn dắt, hắn như con cá bơi ngược dòng.

Không gian phong bạo mạnh mẽ cuốn lấy Thiên Minh Tử, bị hắn hóa giải từng cái.

Mà thời khắc này trước mặt Thiên Minh Tử xuất hiện cường quang, hắn đánh ra một quyền, chỉ nghe tiếng nổ mạng vang lên, không gian chấn vỡ, Thiên Minh Tử xuyên qua không gian phong bạo, đi tới vị diện lạ lẫm.

Vị diện này có thiên địa nguyên khí nhu hòa và mỏng manh, có không gian yếu ớt, pháp tắc yếu ớt, không hề nghi ngờ đây là hạ giới.

Trong hạ giới Đại Giới Giới Vương giơ tay nhấc chân có thể phá hư không gin, pháp tắc nơi này ước thúc hắn cực thấp.

- Đây là hạ giới, ta trở thành Giới Vương qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hạ giới, quả nhiên là vị diện vô cùng yếu ớt, ta cảm giác ở chỗ này hủy diệt một phương không gian rất dễ dàng.

Thiên Minh Tử nói như vậy và tâm thần khẽ động, trong tầm mắt của hắn là tinh cầu xanh thẩm, tinh cầu này cũng rất lớn, rất nhiều thiên địa nguyên khí hội tụ, chung quanh tinh cầu hình thành một đám sương và tinh vân, những tinh vân này kéo dài, tràng diện đồ sộ.

Nó đúng là Thiên Diễn Tinh.

- Đã tới!

Thiên Minh Tử mỉm cười.

- Bắt đầu săn bắn, Lâm Minh, ta dùng gia hương của ngươi làm mồ chôn cho ngươi cũng xem như quan tâm hết mức rồi.

Diện tích Thiên Diễn Tinh rất lớn, tuy nhiên dùng cảm giác của Thiên Minh Tử thì có thể tìm ra Lâm Minh, nhưng mà quá hao phí thời gian, hắn không muốn làm vậy.

Hắn có ý định hủy diệt sinh linh trên tinh cầu, đến lúc đó sinh linh còn sống sót duy nhất chính là Lâm Minh.

Làm như vậy đơn giản hơn nhiều.

Về phần vì tiết kiệm thời gian mà hủy diệt hàng tỷ tính mạng, đối với Thiên Minh Tử đúng là không xem vào đâu, tại hạ giới đồ sát một tinh cầu không ai biết, cho dù có người biết cũng không ai nghĩ tới Thiên Minh Tử.

- Sinh linh Thiên Diễn Tinh, muốn trách thì trách đồng hương của các ngươi đi.

Thiên Minh Tử từ tu di giới rút trường kiếm ra, năng lượng toàn thân bộc phát, một khắc này sau lưng hắn hóa thành ác ma dữ tợn, mang công kích khuếch tán các nơi, hủy diệt toàn bộ sinh linh trên tinh cầu, đối với Thiên Minh Tử mà nói cũng phải toàn lực ứng phó.

Lâm vào Vĩnh Hằng Ma Vực, thần ma hàng lâm!

Thiên Minh Tử giơ lên cao trường kiếm, đột nhiên một kiếm chém xuống, sau lưng hắn ác ma hóa thành thần quang lao tới, nó giống như ngôi sao băng chói mắt, hư không bị Thiên Minh Tử đánh tan, lập tức Thiên Diễn Tinh bị boa phủ bởi bóng tối.

Thiên Minh Tử tươi cười dữ tợn, dưới công kích của hắn hư không của hạ giới quá yếu ớt, có cảm giác giết gà dùng dao mổ trâu.

Đạo thần quang này sắp đánh xuyên qua Thiên Diễn Tinh thì dị biến nổi bật!

Tầng khí quyển bên ngoài của Thiên Diễn Tinh đột nhiên có màn sáng màu xám hiện ra, công kích của Thiên Minh Tử đụng vào màn sáng này, một màn làm Thiên Minh Tử bất ngờ phát sinh, một kích toàn lực của hắn công kích màn sáng màu xám thì tiêu thất.

- Ách? Như thế nào?

Thiên Minh Tử trực tiếp phát mộng, đại não như mất đi năng lực suy nghĩ, sau một lúc hắn mới phát hiện chuyện xảy ra, màn sáng màu xám đột nhiên khẽ run lên, lập tức bắn ra một đạo thần quang màu đen về phía Thiên Minh Tử, chính là công kích vừa rồi của Thiên Minh Tử!

Công kích của hắn bị trả lại.

- Cái gì!

Chương 1355: Hỗn Nguyên Thiên tôn thủ hộ

Một vị diện yếu ớt lại có màn sáng màu xám khó lý giải xuất hiện, hơn nữa lại phản công kích của mình trở về, loại chuyện này Thiên Minh Tử nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Lúc này Thiên Minh Tử công kích xong, mắt thấy công kích bắn ngươc về thì thân thể Thiên Minh Tử lui nhanh, hai tay liên tục đánh ra mấy ngàn đạo phù ấn.

- Oanh!

Hắc quang nổ tung, hư không sụp xuống thật nhiều, đột nhiên thân thể Thiên Minh Tử chấn động, khí huyết trong ngươi sôi trào, áo cà sa trên người bị xé nứt.

Bị công kích của mình đánh cho chật vật như thế, Thiên Minh Tử nằm mơ cũng không nghĩ tới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thiên Minh Tử nhíu mày lên, hắn đầu tiên nghĩ tới có cường giả tuyệt thế âm thầm bảo vệ Lâm Minh, nhưng mà nhanh chóng bỏ qua ý niệm này, nếu có người bảo hộ Lâm Minh, hắn cũng không chật vật như thế, bị chính mình đẩy vào không gian phong bạo suýt chết.

Thiên Diễn Tinh này có cổ quái!

Thiên Minh Tử nghĩ tới đây thì cảm giác khuếch tán ra, cẩn thận tìm kiếm tình huống chung quanh Thiên Diễn Tinh, mà hắn giật mình phát hiện cảm giác của chính mình xâm nhập vào bầu khí quyển của Thiên Diễn Tinh thì bị ngăn cản, không cách nào xâm nhập vào.

Màn sáng màu xám mặt ngoài phủ kín đạo vân cổ xưa, những đạo vân này khắc khí tức hỗn độn, lưu chuyển tỏa ra hào quang sáng bóng.

Một đạo khí tức mênh mông bộc phát, đạo khí tức này làm Thiên Minh Tử kinh hãi.

Hắn cảm giác được mình đối mặt với trận pháp này giống như dối mặt với thiên địa của Thần Vực, căn bản không thể rung chuyển, như thế xem ra nười bố trí trận pháp này tuyệt đối mạnh hơn hắn gấp trăm lần!

Đây là tin tức đáng sợ, chuyện này có ý nghĩa người nọ là cao thủ Thiên tôn, hơn nữa còn là cường giả trong Thiên tôn!

Người cấp bậc này ở trong Thần Vực không cao hơn một tay!

- Bên ngoài Thiên Diễn Tinh thậm chí có trận pháp này?

Thiên Minh Tử cực kỳ giật mình.Màn sáng này tỏa ra khí tức tuế nguyệt, từ đó suy đoán màn sáng này đã có từ mấy vạn năm trước.

Cũng nói đúng là vài vạn năm trước Lâm Minh còn không có sinh ra đã có một cường giả thần bí bố trí một tầng thủ hộ bên ngoài Thiên Diễn Tinh này.

Thiên Minh Tử không cách nào nhìn ra ai bố trí nhớ, nhưng mà hắn csó thể ẩn ẩn cảm thấy tác dụng thủ hộ chính là ngăn cản cường giả tiến vào, còn người tu vị yếu không bị ngăn cản.

- Thiên Diễn Tinh, rốt cuộc có bí mật gì?

Thiên Minh Tử mới không tin tưởng một tinh của cằn cỗi lại khiến cường giả Thần Vực chú ý. Thiên Diễn Tinh hơn phân nửa có bí mật gì.

Mà bí mật này nói không chừng đã làm cho Lâm Minh mạnh như thế.

Nếu không hắn không cách nào tưởng tượng thì Lâm Hi xuất thân vị diện này dựa vào cái gì từng bước một đi lên vị trí đệ nhất trong người trẻ tuổi ở Thần Vực.

- Công kích của ta bị ngăn cản. Lâm Minh lại thông suốt tiến vào trong đó, chẳng lẽ nói tầng hào quang này không ngăn cản người từ đây phi thăng quay về, hoặc là nói tầng hòa quang này không ngăn cản võ giả Thần Hải Kỳ và dưới Thần Hải Kỳ tiến vào?

Trong đầu Thiên Minh Tử suy nghĩ như thế.

Chính mình vào không được, Lâm Minh nhẹ nhõm tiến vào, khẳng định có cái gì đó hạn chế mình, mà hắn cùng Lâm Minh khác nhau chỉ có hai điểm, một là tu vị của hắn cao hơn Lâm Minh, hai là hắn tới từ Thần Vực, cũng không phải người bản thổ Thiên Diễn Tinh. Bất kể là cái nào cũng không xong.

Cái trước không cần nói, hắn chỉ có thể nhìn Lâm Minh tiêu dao, không thể rung chuyển bố trí của đại năng này, căn bản không phải như Thiên Minh Tử có thể phá giải.

Về phần thứ hai. Lâm Minh là vô dịch Thần Hải Kỳ, cho dù hắn phái hơn vạn đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa tu vị Thần Hải đi vào chẳng khác gì đưa đô ăn cho Lâm minh. - Tại sao có thể như vậy?

Thiên Minh Tử nhíu mày, đêm dài lắm mộng, nếu để lâu sẽ có biến hóa. - Chỉ có thể hi sinh một ít gì đó, chỉ mong suy đoán của ta là đúng...

Sắc mặt Thiên Minh Tử âm trầm lầm bầm lầu bầu, lặng yên không một tiếng động lui về thông đạo không gian trở lại Thần Vực, hắn cứ đến im lặng, đi trong yên tĩnh, giống như không có dấu vết nào cả.

Mà người trong Thiên Diễn Tinh chỉ thấy thần quang màu đen lóe lên, trong sát na bóng đen kia biến mất, trừ một ít phàm nhân có tín ngưỡng thì cho rằng là điềm chẳng may cho nên sám hối, nó cũng chẳng mang tới biến hóa gì tới Thiên Diễn Tinh. Lúc này trong Uổng Tử Sơn, Vệ tướng quân khó hiểu nhìn qua bầu trời.

- Biến mất?

Hắn còn cho rằng là một thiên thạch nữa, không ngờ lại biến mất.

Mà ở bên cạnh hắn sắc mặt Lâm Minh biến ảo, hắn biết rõ vừa rồi là công kích của Thiên Minh Tử!

Thiên Minh Tử đuổi tới Thiên Diễn Tinh, phát ra công kích đáng sợ, nếu như công kích đánh vào Thiên Diễn Tinh sẽ lam toàn bộ sinh linh trên Thiên Diễn Tinh lâm vào một trường hạo kiếp, vị diện hạ giới yếu ớt, căn bản không chịu nổi công kích của Đại Giới Giới Vương.

- Đúng là cảm tạ Hỗn Nguyên Thiên tôn tiền bối, nếu như không phải mười vạn năm trước hắn bố trí kết giới này, ngăn cản võ giả từ Thần Hải Kỳ trở lên ở ngoại giới tiến vào Thiên Diễn Tinh, như vậy hậu quả ngày hôm nay chính là gia tộc của ta và toàn bộ sinh linh sẽ bị tiêu diệt.

Lâm Minh âm thầm may mắn, hắn dám trở lại Thiên Diễn đại lục chính là cậy vào thủ hộ của Hỗn Nguyên Thiên tôn, Hỗn Nguyên Thiên tôn nhân vật bậc nào, đừng nói là Thiên Minh Tử, cho dù là cao thủ Thiên tôn bình thường muốn phá vỡ tầng kết giới này cũng hoàn toàn không có khả năng.

Vệ tướng quân ôm quyền nhìn qua Lâm Minh:

- Vị bằng hữu kia không biết xưng hô như thế nào?

Tu vị của Lâm Minh hư hư thực thực nửa bước Thần Hải, nếu thật là như vậy, hắn tương lai trong vòng mười năm đột phá Thần Hải là chuyện ván đã đóng thuyền, trong Thánh Ma đại lục, cường giả Thần Hải Kỳ rất tôn quý,

Cho nên Vệ tướng quân rất khách khí.

- Ta gọi là Lâm Mộc.

Lâm Minh thuận miệng nói ra, tên Lâm Minh ở trong Thánh Ma đại lục cũng có không ít người biết rõ, phải biết rằng hắn là Huyết Sát Nguyên đấy, nói ra có không ít phiền toái. Vệ tướng quân cùng Lâm Minh khách khí một phen, nói chuyện cơ bản vây quanh chuyện thiên thạch rơi xuống, muốn nói bóng gió hỏi tình huống từ Lâm Minh.

Mà Lâm Minh chỉ nói mình lịch lãm ở đây, thiên thạch rơi xuống nện mình trọng thương, về sau thì gặp được bon người Vệ tướng quân.

Hoàng tử Thần Quốc tổ chức tìm kiếm hố sâu, kết quả cái gì cũng không phát hiện, cuối cùng đành như thế.

- Lâm huynh đệ, ngươi muốn đi đâu?

- Huyết Sát Nguyên."

Lâm Minh trực tiếp trả lời, không có giấu diếm.

- Ah? Chúng ta phải về Thần Quốc, tuy không thông qua Huyết Sát Nguyên, nhưng phương hướng cũng giống nhau, nói đến buồn cười, chúng ta vốn tới Uổng Tử Sơn lịch lãm rèn luyện, kết quả vừa đến nơi đây Uổng Tử Sơn không còn.

Vệ tướng quân cười khổ một tiếng, cái này thật sự là một ngày đại vui đùa.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, hắn không biết đối phương trở về có phải cùng hướng với Huyết Sát Nguyên hay không, nhưng mà hắn khẳng định đối phương mời hắn đồng hành chính là sinh ý lôi kéo, dù sao tu vị của Lâm Minh vẫn còn có, đối với võ giả hạ giới mà nói quá chói mắt.

Lâm Minh không có cự tuyệt đồng hành, hắn vừa ý Phi Thiên Giao trong tiểu đội này, những con Phi Thiên Giao này trải qua cải tiến huyết thống, ngày đi mấy mười vạn dặm. Phối hợp một ít Truyền Tống Trận, có thể rất nhanh đến Huyết Sát Nguyên.

Nếu như không có những người này, hắn muốn tìm tới Truyền Tống Trận không rất dễ dàng, mà Lâm Minh hiện tại trọng thương, nếu như đi bộ thì chẳng những tốc độ thật chậm, hơn nữa còn không có thời gian điều tức, sẽ chậm trễ thời gian phục hồi.

Lâm Minh không biết Thiên Minh Tử sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó mình, hắn nhất định phải chữa thương cho tốt, nhanh chóng tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, trong Vạn Cổ Ma Khanh càng thêm an toàn.

Cứ như vậy Lâm Minh cùng Vệ tướng quân đồng hnahf. Mà cùng lúc đó Thiên Minh Tử cũng quay về Ma Thủy Đại Thế Giới.

Sâu trong Thiên Minh Đại Thánh Địa, hơn mười đệ tử trẻ tuổi vội vàng chạy tới Thiên Minh Ma Cung, bọn họ thần sắc kinh hoàng, vừa rồi bọn họ nhận được Triệu Tập Lệnh, loại Triệu Tập Lệnh này trừ phi xảy ra đại sự, nếu không sẽ không hạ đạt.

Đám tuổi trẻ tuấn kiệt đều là người nổi bật trong Ma Thủy Đại Thế Giới thế hệ này, tổng cộng mười hai người, đều là tu vị Thần Hải Kỳ, U Vô Tẫn cũng ở trong đó.

Mười hai đệ tử trẻ tuổi tiến vào Thiên Minh Ma cung, quỳ sát sau lưng Thiên Minh Tử.

- Tham kiến cung chủ!

Thiên Minh Tử mặc trường bào màu đen, toàn thân khóa trong trường bào, hưng giơ tay lên ném chiếc nhẫn cho U Vô Tẫn.

- Các ngươi hiện tại theo ta hạ giới, ta muốn các ngươi đi tới tinh cầu hạ giới tìm một người, giết chết hắn!

Thiên Minh Tử nói như vậy đám tuổi trẻ tuấn kiệt đều hơi hơi ngẩn ngơ, người nào mà cần hạ giới, nhưng nghĩ tới Thiên Minh Tử huy động nhân lực nhằm vào còn có thể phát Triệu Tập Lệnh.

Bọn họ không hiểu vì cái gì Thiên Minh Tử không tự mình động thủ, mà muốn bọn họ đi làm.

- Người này có tu vị Thần Hải Kỳ, nhưng mà thực lực của hắn thâm bất khả trắc, các ngươi cộng lại cũng không phải đối thủ của hắn, phát hiện hắn thì không nên động thủ, các ngươi lấy chiếc nhẫn của ta ra, bóp nát xong và đánh chết hắn.

Thiên Minh Tử vừa nói như vậy, đám trẻ tuổi này giật mình, chợt không phục lắm, đều là Thần Hải Kỳ, bọn họ mười hai người cộng lại còn không phải đối thủ của người ta?

Thiên Minh Tử căn bản không muốn nhiều lời, tay áo cuốn lấy mang theo bọn họ, hắn đi tới Truyền Tống Trận trong Thiên Minh Đại Thánh Địa đi thông hạ giới.

Thiên Minh Đại Thánh Địa tự nhiên cũng có loại Truyền Tống Trận này.

Nhiều đệ tử thiêu đốt Tử Dương tinh, sau một khắc Thiên Minh Tử mang theo mười hai đệ tử phá vỡ hư không bay thẳng vào hạ giới!

Hào quang lóe lên, trường bào của Thiên Minh Tử bị cuồng phong xoáy lên, trong nháy mắt U Vô Tẫn lơ đãng nhìn qua cánh tay trái của Thiên Minh Tử, vừa nhìn thì sắc mặt tái nhợt, cơ hồ không thể tin vào mắt của mình.

Cánh tay trái của Thiên Minh Tử cổ tay bị chém đứt, máu tươi đã ngừng, chỉ nhìn thấy gân mạch nhưng không thấy tay trái của Thiên Minh Tử đâu!

Sao... Làm sao lại như vậy?

U Vô Tẫn hoàn toàn ngây người, là ai chặt đứt tay trái của sư tôn?

Hắn vô ý thức muốn hỏi, nhưng mà chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Minh Tử thì co cổ lại, không có mở miệng...

Chương 1356: U Vô Tẫn hạ giới

Có Thiên Minh Tử hộ tống, kể cả U Vô Tẫn và đám đệ tử khác dễ dàng tới vị diện Thiên Diễn Tinh.

Cảm thụ được nguyên khí mỏng manh của nơi này, đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa có cảm giác thân thể tràn ngập lực lượng, trong nháy mắt giống như mạnh hơn gấp mười lần.

- Ước thúc pháp tắc hạ giới quá yếu.

- Đúng, ở chỗ này ta có thể dễ dàng đánh nát hư không, san bằng trăm ngàn ngọn núi.

Pháp tắc Thần Vực cường đại hơn nhiều, giống như mang một cái gông xiềng lên người võ giả Thần Vực, cùng một loại vũ kỹ ở Thần Vực lại yếu đi nhiều.

Mà đến hạ giới là thế giới thấp hơn thì cảm thấy mình mạnh lên. - Chính là trong chỗ này, ta cho các ngươi la bàn là thượng phẩm linh khí, bên trong phong nhập một tia phân hồn của ta, có thể dùng dò xét Thiên Diễn Tinh, trợ giúp các ngươi tìm kiếm mục tiêu, ta ở trên la bàn ghi nhớ khí tức của người nọ.

Thiên Minh Tử dặn dò tại hạ giới, cảm giacs của võ giả kéo dài hơn xa Thần Vực, nếu như là Thiên Minh Tử tự mình động thủ, có thể dùng cảm giác bao trùm cả tinh cầu và tìm Lâm Minh quá dễ dàng.

- Đây là không gian con thoi, ta luyện chế một kiện Linh Bảo, có thể trong cự ly ngắn vượt qua hư không, có nó các ngươi có thể tùy ý thuấn di trong vị diện này, rất nhanh sẽ đuổi theo người nọ, nhớ lấy tìm được hắn thì các ngươi không nên động thủ, xuất ra chiếc nhẫn của ta.

Thiên Minh Tử nói xong từ trong tu di giới lấy ra pháp bảo hình thoi.

Đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa nghe vậy nhìn nhau, đều có chút không phục. Rốt cuộc là ai mà tu vị Thần Hải Kỳ có thể khiến Thiên Minh Tử huy động nhân lực như thế, nhưng lại nói mười hai người bọn họ không thể chống lại đối phương.

- Sư tôn. Chúng ta rốt cuộc muốn giết ai?

U Vô Tẫn nhịn không được hỏi.

Thiên Minh Tử nhìn qua U Vô Tẫn liếc, chỉ ra ba chữ:

- Giết Lâm Minh.

- Lâm Minh!

Nghe được cái tên này. U Vô Tẫn đột nhiên cả kinh, nhịn không được nuốt nước miếng một cái, hắn và đám người còn lại cũng ngây người.

Lại muốn giết Lâm Minh!?

Nếu như Lâm Minh thì giết chết mười hai người bọn họ đúng là dễ dàng, tuy bọn họ tự đại, nhưng cũng sẽ không tự đại đến tự cho rằng có thể thắng Lâm Minh, Lâm Minh đã là cực hạn của Thần Hải Kỳ!

- Chúng ta lại muốn giết Lâm Minh...

Có ít người cảm thấy trong nội tâm chột dạ. Bọn họ không phải người ngu, tự nhiên biết rõ hậu quả là thế nào, Lâm Minh tuy không phải đệ tử thiên cung, nhưng à hai Đại Thiên Tôn tổ chức hội vũ mà tuyển ra. Giết Lâm Minh thì chẳng khác gì tát vào mặt hai Thiên tôn.

Thiên Minh Tử tự nhiên nhìn ra cố kỵ của đám đệ tử, trầm giọng nói ra:

- Ta trước đó cách hư không ra tay với Lâm Minh, dù chưa đánh chết nhưng cũng đẩy hắn vào không gian phong bạo và hắn bị thương nặng, hiện tại hắn đang trọng thương. Các ngươi dùng chiếc nhẫn của ta thì đánh chết hắn cũng không khó.

- Việc này đang mang trọng đại, thành công đánh chết Lâm Minh thì ta muốn các ngươi lập tâm ma thệ, không thể tiết lộ nửa câu. Đương nhiên, ta cũng sẽ không để các ngươi gặp nguy hiểm mà không có tặng thưởng, ta sẽ lấy các loại tài nguyên dốc sức bồi dưỡng các ngươi, kể cả cơ duyên và bí mật trên người Lâm Minh cũng cho các ngươi, các ngươi sẽ có được nhiều chỗ tốt, tương lai không nói trở thành Giới Vương, nhưng mà thành tựu Thánh Chủ đỉnh phong là không có vấn đề, nửa bước Giới Vương cũng có khả năng, mà Vô Tẫn, ngươi chỉ cần không vẫn lạc thì sẽ trở thành Giới Vương!

Thiên Minh Tử ném ra điều kiện của bản thân, nghe điều kiện như thế thì đám tuổi trẻ tuấn kiệt ở đây hưng phấn lên, cầu phú quý trong nguy hiểm, đây đúng là đại cơ duyên của bọn họ.

Tinh quang trong mắt U Vô Tẫn chớp động, nắm chặt hai đấm.

Lâm Minh mang sỉ nhục cho hắn, hắn không có quên, tuy về sau thấy Lâm Minh đại phóng dị sắc, đã không còn là Lâm Minh lúc đấu với U Vô Tẫn, ngược lại bọn họ cho rằng đây là đương nhiên, đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa cũng cho rằng là như vậy.

Nhưng chuyện này cũng làm U Vô Tẫn tràn ngập không cam lòng.

- Chúng ta đi!

- Xuất phát!

Một đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa bước lên con thoi, bay về phía Thiên Diễn Tinh, bọn họ xuyên qua bình chướng của Thiên Diễn Tinh cũng không bị ngăn cản gì, trực tiếp xuyên qua.

Thấy một màn như thế, Thiên Minh Tử yên lòng, lúc trước hắn đánh giá tầng kết giới này ngăn cản võ giả trên Thần Hải Kỳ, đối với võ giả Thần Hải thì không có ngăn cản gì.

Kể từ đó hắn giết chết Lâm Minh nắm chắc cũng lớn hơn.

Không bao lâu sau bọn người U Vô Tẫn tiến tới phế tích Uổng Tử Sơn, nhìn thấy cái hố to dung nham bức người.

Bọn họ tìm kiếm nơi này không khó, bởi vì Lâm Minh từ trong thông đạo không gian lao ra mang theo không gian loạn lưu, chẳng những hủy diệt Uổng Tử Sơn, hơn nữa nhiễu loạn không gian chi lực phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh.

Loại không gian chi lực này không phải hạ giới có được.

- Đại sư huynh, nơi này có không gian phong bạo lưu lại, có lẽ Lâm Minh đã đáp xuống ở đây, nhưng bị không gian phong bạo cắn trả.

- Đúng vậy, sư tôn trước đó nói đã ra tay với Lâm Minh, hắn còn có thể còn sống sót đã rất không tồi, hắn khẳng định bị thương nặng, nói không chừng chúng ta không cần chiếc nhẫn của sư tôn cũng có thể đánh chết hắn.

- Không nên khinh địch, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, Lâm Minh người này thủ đoạn rất nhiều, muốn giết chết hắn rất khó, chúng ta tìm được hắn thì làm theo sư tôn phân phó, dùng chiếc nhẫn.

U Vô Tẫn sờ sờ chiếc nhẫn của mình, xuất ra la bàn mà Thiên Minh Tử cho hắn.

La bàn màu đen phong cách cổ xưa không ánh sáng, chỉ một lát U Vô Tẫn đã tìm được hướng Lâm Minh rời đi.

- Hướng đông nam, đại khái một trăm vạn dặm tới ba trăm vạn dặm.

La bàn cũng chỉ cho cảm giác mơ hồ, tìm kiếm Lâm Minh còn cần nhờ chính bọn họ.

Mười hai người đạp vào con thoi, lóe lên rồi biến mất.

Mà lúc này ở cách hơn hai trăm vạn dặm có một đội Phi Thiên Giao đang bay, Lâm Minh ngồi trên một con Phi Thiên Giao, nhắm mắt ngồi xuống, trước mặt cuồng phong thổi tới làm quần áo Lâm

Minh phất phơ, hắn hoàn toàn tiến vào trạng thái kỳ ảo, nắm chặt tất cả thời gian khôi phục thương thế của mình.

Vừa rồi hai người bọn họ thông qua Truyền Tống Trận, một lần truyền tống chính là một trăm vạn dặm, nếu không sẽ không đi xa như vậy.

- Ta tổn thương đại khái khôi phục bảy tám phần, ta đánh giá thấp năng lực tự lành của mình rồi, mở ra tử môn thì sinh mệnh lực và khí huyết bản thân cường đại gấp mấy lần, hiện tại cách Huyết Sát Nguyên càng ngày càng gần, nếu tiến vào Huyết Sát Nguyên thì ta lại thông qua Thông Thiên tháp hơi chút điều trị một chút, dùng trạng thái toàn thịnh tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Lâm Minh nghĩ như vậy, lúc này trên Phi Thiên Giao Vệ tướng quân ôm quyền nói ra:

- Lâm tiểu huynh đệ, bay qua sơn mạch ngàn dặm phía trước chính là Huyết Sát Nguyên, chúng ta chia tay ở đây.

- Cảm ơn Vệ tướng quân.

- Ha ha, khách khí, nếu như Lâm tiểu huynh đệ có hứng thú, có thể tới Phi Vân quốc của chúng ta làm khách, Phi Vân quốc Thần Hoàng Vân Lạc Thiên có tu vị Thần Hải hậu kỳ, cũng là mấy cao thủ bài danh phía trước của nhân loại Thánh Ma đại lục, Lâm tiểu huynh đệ anh tài như thế, Thần Hoàng bệ hạ có lẽ vừa nhìn thấy sẽ hợp ý đấy, thậm chí còn thành thầy trò cũng nói không chừng.

Vệ tướng quân báo đại danh của Phi Vân quốc Thần Hoàng ra, mục đích tự nhiên là vì lôi kéo Lâm Minh, trong mắt Vệ tướng quân thì không ai kiềm được trở thành đệ tử của Vân Lạc Thiên.

Lâm Minh chỉ cười cười, không nói gì, mà đúng lúc này tươi cười của Lâm Minh cứng trên mặt.

Trong sát na kia hắn cảm giác một cảm giác tập trung vào bản thân mình.

Trước đó Lâm Minh vẫn ngồi điều tức trong trạng thái vong ngã, cảm giác giới hạn trong phạm vi trăm dặm, hắn đúng là không có phát giác có người cách xa nhau mấy ngàn dặm tập trung vào mình.

Không chỉ như thế, đối phương còn dùng tốc độ không tưởng đuổi theo, bọn chúng trong nháy mắt vượt qua mấy trăm dặm, khoảng cách mấy ngàn dặm chỉ mười hô hấp mà thôi.

Tốc độ như thế võ giả hạ giới không có, bọn chúng nhất định tới từ Thần Vực.

- Một, hai, ba, bốn...

Tổng cộng mười hai người.

Lâm Minh không chút nghi ngờ Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí kết giới thủ hộ đủ ngăn cản cường giả như Thiên Minh Tử đánh phá, cũng nói đúng hơn là mười hai người tới đều có tu vị Thần Hải Kỳ, có thể đạt tốc độ này là do pháp khí hỗ trợ.

Đội ngũ như vậy tới giết mình?

Bọn chúng cậy vào là cái gì?

- Lâm huynh đệ, như thế nào?

Vệ tướng quân phát hiện Lâm Minh khác thường, bèn hỏi.

Lâm Minh trầm giọng nói:

- Có người đến, các ngươi đi trước đi, nếu không sẽ bị liên quan vào...

- Người nào? Tìm Lâm tiểu huynh đệ gây phiền toái là gây phiền toái cho ta, ha ha ha, ta dọc theo đường này cũng hợp ý với Lâm tiểu huynh đệ, động tới Lâm tiểu huynh đệ chính là đụng tới ta, tuy thiên phú của ta không được, nhưng cũng sống hơn một ngàn tuổi, thực lực gì cũng thấy qua.

Vệ tướng quân lãng vừa cười vừa nói, hắn có tính cách hào sảng, thực hợp ý với Lâm Minh, thứ hai cũng là trọng yếu nhất, hắn sinh ra tâm lôi kéo kết giao với Lâm Minh, hiện tại Phi Vân quốc cần nhiều nhân tài, mà Lâm Minh thành tựu ngày sau tất nhiên không thể tưởng tượng, giao hảo với loại người này chỗ tốt quá lớn.

Lâm Minh nghe Vệ tướng quân nói chỉ cười khổ.

- Vệ tướng quân, tình huống không giống như ngươi nghĩ đâu... Tính toán, đã không kịp.

Lâm Minh đang nói chuyện, không gian chung quanh run lên mạnh mẽ.

Chương 1357: Ác ma chi thủ

- Cái gì không kịp?

Vệ tướng quân còn không có kịp phản ứng, đúng lúc này hắn cảm thấy không gian chung quanh táo bạo, chợt hào quang bùng lên, mười hai người tuổi trẻ giống như quỷ mỵ xuất hiện.

Bọn họ như xé rách không gian thuấn di mà tới, trước đó không có chút dấu hiệu nào!

- Ai?

Vệ tướng quân cả kinh không phải chuyện đùa, tiểu đội này đều kinh ngạc, mười hai người cứ như vậy đột nhiên xuất hiện, trước đó hoàn toàn không biết bọn họ hàng lâm như thế nào, bọn họ dùng thủ đoạn gì?

Mười hai người toàn bộ mặc quần áo thống nhất, ngực thêu kí hiệu thống nhất, hiển nhiên là xuất thân tông môn.

Nhưng mà làm cho Vệ tướng quân cùng người ở đây trợn mắt há hốc mồm là, những người này đều có tu vị Thần Hải hậu kỳ, hơn nữa bọn họ mạch tức thâm trầm như biển, căn cơ vô cùng vững chắc, đây quả thực không thể tưởng tượng! Trong ấn tượng của Vệ tướng quân thì cho dù là Phi Vân quốc Thần Hoàng cũng không có khí thế khủng bố như thế.

- Cái này... Cái này...

Vệ tướng quân hai mắt trợn tròn, võ giả Thần Hải hậu kỳ trong Thánh Ma đại lục là phượng mao lân giác, hiện tại một hơi xuất hiện mười hai, không thể tưởng tượng nổi là những người này toàn bộ đều phi thường trẻ tuổi, thế giới này làm sao có thế lực như vậy. Bồi dưỡng được nhiều cao thủ Thần Hải hậu kỳ trẻ tuổi?

- Ta... Không phải đang nằm mơ...

Hoàng tử Thần Quốc nuốt nước miếng một cái, thiên phú của hắn vốn đã rất tốt, tuổi còn trẻ. Bước vào Mệnh Vẫn ngũ trọng, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng. Trước tâm tuổi thành tựu Thần Hải đã không thành vấn đề, thế nhưng mà so sánh với những người này...

U Vô Tẫn chỉ nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo một tia tàn nhẫn. Một tia sợ hãi, còn có một tia hưng phấn cùng kích động.

Tàn nhẫn là vì hắn hận Lâm Minh, ghen ghét Lâm Minh, sợ hãi là Lâm Minh xây dựng ảnh hưởng mà thành, hưng phấn cùng kích động không cần phải nói. Chỉ cần giết chết Lâm Minh, toàn bộ bí mật của Lâm Minh sẽ là của hắn.

- Lâm Minh, chúng ta lại gặp mặt.

U Vô Tẫn nói ra từng chữ.

Nghe được lời này, bọn người Vệ tướng quân như tỉnh mộng, hiểu được vì sao Lâm Minh nói:

- Có người đến, các ngươi đi trước, nếu không sẽ bị liên lụy.

Một câu nói kia chính là nói mười hai người này.

- Lâm Minh... Cái tên này ta giống như nghe qua ở đâu rồi?

Đột nhiên Vệ tướng quân khẽ giật mình.

- Hắn muốn đi Huyết Sát Nguyên? Tân nhiệm Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, chẳng phải gọi là Lâm Minh sao?

Vệ tướng quân với tư cách cao tầng của Thánh Ma đại lục, đối với Thánh Ma đại lục Huyết Sát Nguyên nguyên chủ có nghe qua, hắn có thể nào không biết, nghe đồn tân Huyết Sát Nguyên nguyên chủ vô cùng thần bí, hắn đánh chết Huyết Sát Nguyên nguyên chủ trước kia là cao thủ Ma tộc Thần Hải Kỳ, sau đó trở thành tân Huyết Sát Nguyên nguyên chủ, mà khi trở thành Huyết Sát Nguyên nguyên chủ thì hắn biến mất, thế cho nên làm cho rất nhiều người muốn thành lập quan hệ với Huyết Sát Nguyên không có biện pháp gì.

Lâm Minh này chính là Huyết Sát Nguyên nguyên chủ? Hắn tại sao chọc đám người lợi hại như vậy? Đây không phải chết chắc?

Trong lòng Vệ tướng quân thoáng hiện ra ý niệm trong đầu, lúc này Lâm Minh yên lặng rút trường thương ra, mũi thương trực chỉ U Vô Tẫn.

- Thiên Minh Tử đúng là thần thông quảng đại, có thể tìm được ta...

Lâm Minh biểu lộ rất nhẹ nhàng thì trong mắt U Vô Tẫn nhẹ nhõm lại cảm thấy áp lực không nhỏ.

Tuy U Vô Tẫn ngay từ đầu biểu hiện đã tính trước, kỳ thật trong lòng của hắn cũng sợ hãi, hắn cẩn thận dò xét tình huống thương thế của Lâm Minh, nhưng mà dò xét kết quả là Lâm Minh tổn thương không có quá nặng.

Trong lòng của hắn đầy mây đen, cũng không phải U Vô Tẫn không tin át chủ bài Thiên Minh Tử cho hắn, nhưng mà Lâm Minh xây dựng ảnh hưởng quá nặng, không ai không cẩn thận.

- Hừ, ngươi cho rằng ngươi chạy trốn tới quê quán là không có chuyện gì? Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, ta sẽ chiếm toàn bộ cơ duyên của ngươi, thay thế ngươi, thành tựu Thiên tôn!

U Vô Tẫn nói chuyện và khí thế năng lượng toàn thân đột nhiên bộc phát, trong tích tắc giống như bóng tối hàng lâm, cả phiến thiên không đều bao phủ trong uy áp này.

- Cái này...

- Lui... Chúng ta lui ra phía sau...

Vệ tướng quân vội vàng hét lớn, cường giả này khủng bố như ma thần, đã vượt qua khả năng lý giải của bọn họ.

Sau lưng Vệ tướng quân là công chúa Thần Quốc gương mặt tái nhợt, nhìn về phía Lâm Minh với ánh mắt kính sợ.

Từ những lời vừa rồi nàng đã hiểu Lâm Minh rất có thể là từ Thần Vực trong truyền thuyết hàng lâm, mà những hắc y nhân đuổi giết hắn hiển nhiên cũng tới từ Thần Vực, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì cái gì trong nháy mắt xuất hiện nhiều cường giả như thế.

Một câu "Ngươi cho rằng ngươi chạy trốn tới quê quán là chúng ta không làm gì được ngươi" càng ám chỉ Lâm Minh rất có thể là người phi thăng.

Có người phi thăng khủng bố như vậy sao?

Đối mặt khí thế của U Vô Tẫn thì Lâm Minh không có nửa phần cảm giác, hắn chậm rãi giơ Phượng Huyết Thương lên, khóe miệng tươi cười.

- Chỉ bằng các ngươi sao? Ta nghĩ Thiên Minh Tử không đến mức cho các ngươi đi tìm cái chết, có át chủ bài gì sớm lấy ra đi, nếu không sẽ không có cơ hội!

Lâm Minh đang nói chuyện, tà thần lực đột nhiên bộc phát, một thương đâm ra nhanh tới mức tận cùng.

Nếu trúng một thương này U Vô Tẫn phải chết không thể nghi ngờ.

- Kết trận!

Đồng tử U Vô Tẫn co rút lại, hắn tế chiếc nhẫn của Thiên Minh Tử ra, đồng thời mười hai đệ tử tuấn kiệt của Thiên Minh Đại Thánh Địa kết thành trận pháp.

Nhưng mà Lâm Minh công kích quá khủng bố, một thương đâm ra mang theo hư ảnh tà thần, gốc tà thần thụ này cắm rễ trong hư không, giống như hấp thu lực lượng của vị diện này, mũi thương của Lâm Minh có lôi kiếp và hỏa hiếp hàng lâm, lôi hỏa chi lực đan vào thành hải dương vô tận.

Rầm rầm rầm oanh!

Lực lượng cuồng bạo nổ tung, thiên địa mất sắc giống như tận thế, đám người U Vô Tẫn liên thủ kết thành trận pháp bị một kích của Lâm Minh đánh tan, mười hai người bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

Mười hai người liên thủ vẫn bị Lâm Minh một kích đánh tan!

Năng lượng phong bạo quét sạch phạm vi ngàn dặm chung quanh, vô số núi sông bị san bằng thành bình địa.

Thấy một màn như thế đám người Vệ tướng quân há to mồm, thật lâu không thể khép lại.

Bọn họ kinh ngạc đến ngây người không phải sông núi ngàn dặm bị san bằng, mà là kinh ngạc đến ngây người mười hai cao thủ Thần Hải hậu kỳ tuyệt đỉnh tạo thành chiến trận bị một kích của Lâm Minh đánh tan, mười hai người toàn bộ bị thương!

Thực lực khủng bố thế nào?

Thanh niên trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú, thoạt nhìn hòa hòa khí khí đồng hành với bọn họ đây sao?

Hắn là nhân vật khủng bố như vậy?

Về phần đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa, trong nội tâm bọn họ có cảm giác vô lực và sợ hãi thật sâu, vốn bọn họ thấy Lâm Minh đấu với Thần Mộng rồi, rất khó tưởng tượng mình và Lâm Minh chênh lệch lớn như thế, Thiên Minh Tử không ngừng cường điệu bọn họ liên thủ không phải đối thủ của Lâm Minh, tuy chính bọn họ cũng cho rằng như vậy, nhưng mà không thử thì không phục, hiện tại bọn họ mới cảm giác được chênh lệch giữa mình và Lâm Minh.

Mười hai người liên thủ kết thành đại trận không tới mức bị Lâm Minh miểu sát, nhưng đánh chưa tới mười hô hấp bọn họ sẽ có người chết, chỉ cần có người chết thì đại trận thiếu một góc, vậy bọn họ sẽ bại như nước vỡ bờ, hoàn toàn không có sức phản kháng.

- Lâm Minh, ngươi điên rồi, đáng tiếc ngươi càng lợi hại cũng vô dụng, hôm nay, ngươi nhất định phải chết ở chỗ này! Tất cả của ngơi sẽ làm mai mối cho ta.

U Vô Tẫn điên cuồng gào thét lớn, đột nhiên ném chiếc nhẫn ra ngoài, chiếc nhẫn này nát bấy trong hư không, một đạo uy áp phô thiên cái địa thuộc về Đại Giới Giới Vương bao phủ xuống, một khắc này một bàn tay trên bầu trời nện xuống.

Bàn tay nhuộm đầy máu tươi, mà không có bàn tay trắng nõn gì đó, huyết nhục đều gần như trong suốt, tuy bị chém xuống nhưng vẫn ẩn chứa sinh cơ vô hạn, huyết mạch của nó không ngừng nhúc nhích, giống như còn sống.

U Vô Tẫn nhìn thấy bàn tay này cũng không ngoài ý muốn, hắn đã sớm nhìn thấy bàn tay trái của Thiên Minh Tử không còn, mà U Vô Tẫn xem ra Thiên Minh Tử cái nhân vật cấp bậc này ở trong Thần Vực là Đại Thế Giới Đại Giới Giới Vương tuyệt đỉnh, tương lai cũng có hy vọng trở thành Thiên tôn, hắn trừ phi kết sinh tử đại thù, nếu không sẽ không ai động thủ với hắn, tay của hắn chỉ có hắn cắt xuống mà thôi.

Lâm Minh nhìn thấy bàn tay này và cảm thụ khí tức trong đó, cũng đoán được lai lịch.

Hắn cười hắc hắc, nói:

- Thiên Minh Tử đúng là nhìn cao ta rồi, không ngờ tự đoạn một tay, ngưng hoá phân thân tru sát ta.

Lâm Minh biết rõ, Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí kết giới tuy có thể ngăn đại năng Thần Vực hạ giới, nhưng không thể phòng phân thân đại năng của Thần Vực, chỉ cần bọn họ áp chế tu vi của phân thân ở tu vị Thần Hải Kỳ là được.

Nếu không lúc trước Phượng Tiên tử cũng không có khả năng hàng lâm Thiên Diễn Tinh mang Mệnh Vẫn Kỳ Lâm Minh đưa vào Thần Vực.

Vốn Thiên Minh Tử hoàn toàn có thể hao phí mấy trăm năm tu vị, ngưng kết một đám phân thân hạ giới đuổi giết Lâm Minh, nhưng mà Thiên Minh Tử cho rằng làm vậy không an toàn.

Lâm Minh thủ đoạn quá nhiều, sinh tồn lực rất mạnh, chỉ cần tiêu hao hết tu vị phân thân thì chỉ sợ không đủ để đánh chết Lâm Minh, cho nên hắn tự đoạn một tay dùng huyết nhục bản thân ngưng tụ phân thân.

Chương 1358: Nguy cơ sinh tử

- Tự đoạn một tay, cho dù là tự tổn tinh nguyên, Thiên Minh Tử vì giết ta mà cam lòng hạ vốn gốc!

Lâm Minh cười lạnh, trong đầu suy nghĩ nhanh sách lược đối phó, Thiên Minh Tử không phải ngu ngốc, trái lại hắn là kẻ làm mọi thứ tới mức tận cùng.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, Thiên Minh Tử đã tự đoạn một tay hạ giới, hơn phân nửa là thực sự nắm chắc giết mình, ít nhất cũng là bảy tám phần nắm chắc.

- Ha ha ha! Giết ngươi thì sư tôn tự nhiên có thể thu hồi cánh tay này, dùng thiên tài địa bảo ghép lại lần nữa, tổn thất một chút tinh huyết cũng chẳng là gì cả.

U Vô Tẫn cười lớn nói.

Đối với đại năng Thần Vực mà nó thì cho dù tổn thất một bộ phận thân thể cũng có thể dùng thiên tài địa bảo đền bù lại, một lần nữa mọc ra, nhưng mà phần thân thể mới không cường đại bằng trước kia.

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, hắn dùng chân nguyên truyền âm cho bọn người Vệ tướng quân:

- Các ngươi đi đi, ở chỗ này sẽ chết, cho dù ở cách mấy trăm dặm cũng như vậy.

Bọn người Vệ tướng quân đúng là giúp Lâm Minh một ít chuyện nhỏ, nếu không Lâm Minh không có biện pháp lợi dụng Truyền Tống Trận chạy đi được, còn có thể đánh nhau và khôi phục thương thế, mà nếu như Lâm Minh vẫn ở điểm rơi chữa thương vậy càng thêm nguy hiểm, bọn người U Vô Tẫn tìm tới thì thương thế của hắn vẫn còn quá nặng.

Bọn người Vệ tướng quân không quan hệ tới chuyện này, Lâm

Minh không hy vọng bọn họ cũng bị giết.

Mặt khác Lâm Minh cùng U Vô Tẫn đang chiến đấu ở nơi hoang dã, ở chỗ này không có cảnh sinh linh đồ thán.

- Chúng ta đi mau!

Vệ tướng quân cũng là người thức thời. Vốn ý định kết giao Lâm Minh trong lòng đã tan thành mây khói, loại người này này ở Thánh Ma đại lục một chút mà thôi, sau đó sẽ rời đi.

Cao thủ Thần Vực đại chiến thì bọn họ không thể xen vào được. Nhưng bị cuốn vào là chết chắc. Bàn tay của Thiên Minh Tử qua mấy hô hấp trưởng thành thành thân thể nguyên vẹn, trong đó năng lượng kết giới vẫn bảo hộ nó, muốn thừa dịp này công kích nó là không có hiệu quả.

Thiên Minh Tử hiện ra, toàn thân bao trùm một tầng dịch nhờn hơi mỏng, nó huyễn hóa thành trường bào, hắn phiêu phù ở không trung, hai mắt thanh minh, Thiên Minh Tử phân thân này kế thừa một đám phân hồn của Thiên Minh Tử. - Lâm Minh...

Giọng của Thiên Minh Tử lạnh lùng, tóc dài của hắn bay lên, hắn giống như thiên thần nhưng mà nhìn hắn lại giống ma thần hơn, mà khu vực của hắn đứng giống như vũ trụ vậy.

- Thiên Minh Tử,ta chỉ đoạt Hỗn Nguyên linh căn của ngươi, về phần ngươi tụ hao nguyên khí, tự đoạn một tay truy sát ta đến Thiên Diễn Tinh, đáng sao?

Đối với Thiên Minh Tử vì sao không tiếc bất cứ giá nào đuổi giết hắn, Lâm Minh trong lòng đã có suy đoán, chuyện này không quan hệ tới Hỗn Nguyên linh căn, Hỗn Nguyên linh căn tuy trân quý, nhưng đối với Thiên Minh Tử mà nói cũng không phải dùng phân thân, huống chi Hỗn Nguyên linh căn đã bị Lâm Minh ăn.

- Ngươi đang thăm dò ta sao?

Thiên Minh Tử tươi cười, nói:

- Ngươi đại khái đã đoán được một ít... Mặc kệ ngươi có đoán được hay không, ta cũng sẽ sẽ không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ngươi nhất định phải chết.

- Vậy sao? Quả nhiên hắc y nhân kia là Thánh tộc. tội phản bội tộc loại, một khi bị Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn phát hiện thì ngươi sẽ chết không có chỗ chôn, cho nên ngươi mới khẩn trương, ngăn chặn tất cả nơi phát ra tin tức.

Tuy Thiên Minh Tử không nói gì thêm, nhưng mà Lâm Minh đã khẳng định suy đoán của mình.

- Ngươi đúng là thông minh!

Thiên Minh Tử cũng không có ý định phủ nhận, trên thực tế không thể giấu được, mặc kệ Thiên Minh Tử nói hay không, chỉ cần Lâm Minh giao thi thể kia cho Thần Mộng Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn thì không cần nói tới chuyện kế tiếp.

Về phần nói Thần Mộng sẽ tin tưởng Lâm Minh hay tin tưởng Thiên Minh Tử thì nó quá rõ ràng! Cũng nói đúng hơn chỉ cần Lâm Minh còn sống trở lại Thần Vực, Thiên Minh Tử sẽ xong đời.

Ngược lại bọn người U Vô Tẫn nghe Lâm Minh cùng Thiên Minh Tử nói chuyện thì hoàn toàn sủng sốt.

Kỳ thật bọn họ không rõ hai người đang nói gì. Nhưng bọn họ cũng không phải đồ đần, Lâm Minh cùng Thiên Minh Tử nói chuyện thì dường như Thiên Minh Tử đang làm đại sự, mà đại sự này là phản bội chủng tộc, sẽ bị rất nhiều Thiên tôn liên thủ đuổi giết!

Rất hiển nhiên Thiên Minh Tử giết Lâm Minh cũng không đơn giản như bọn họ nghĩ lúc đầu.

U Vô Tẫn và đám người kia nhìn nhau, đều nhìn ra lo lắng và sợ hãi trong lòng của đối phương, bọn họ chỉ là con cá nhỏ tiến vào trong vòng xoáy khổng lồ, ngay cả xương cũng khôn còn, hơn nữa bọn người Thiên Minh Đại Thánh Địa tuy là tông môn ma đạo, nhưng dù sao cũng là nhân tộc, không có khả năng phản bội...

Trong lòng U Vô Tẫn cũng chột dạ.

Nhưng mà bọn họ đã lên thuyền của Thiên Minh Tử, phản bội Thiên Minh Tử kết cục có thể nghĩ.

Thiên Minh Tử dường như không quan tâm tới bọn người U Vô Tẫn, hắn chỉ nhìn qua Lâm Minh, từ trong tu di giới rút trường kiếm ra, kiếm này tạo hình cổ quái, thân kiếm rộng gần một tấc, nhưng mà dài tám thước, còn không ngắn hơn Phượng Huyết Thương bao nhiêu, giống như tử thần trong u minh chưởng quản sinh tử.

- Người thông minh... Luôn chết sớm.

Thiên Minh Tử nói câu này và thân thể lao tới, một kiếm chém vào Lâm Minh, hư không của hạ giới bị cắt ra như đậu hủ, bởi vì Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại lực lượng thủ hộ nên tu vị phân thân của Thiên Minh Tử chỉ có thể duy trì ở Thần Hải hậu kỳ đỉnh phong, không thể tiến thêm một bước, nếu không sẽ bị pháp tắc ức chế.

Nói cho đúng là phân thân Thiên Minh Tử hiện tại có được lý giải pháp tắc của Đại Giới Giới Vương, có được linh thể của Đại Giới Giới Vương nhưng chỉ sử dụng tu vị Thần Hải hậu kỳ.

Chuyện này đã đầy đủ khủng bố!

Lâm Minh như lâm đại địch, một khắc này sau lưng hắn Đế Tôn Liên Hoa nở rộ, Tà Thần Thụ hiện ra, Lâm Minh dùng toàn lực của mình.

- Thiên Đạo Tài Quyết!

Tà Thần Thụ ẩn chứa lôi hỏa chi lực hiện ra, trên bầu trời hình thành phong bạo năng lượng khủng bố, Lâm Minh không chút do dự kíp nổ chúng.

- Ầm ầm!

Trên bầu trời lôi hỏa giao kích với kiếm quang của Thiên Minh Tử.

Hư không khủng bố bị nổ tan nát, Thiên Minh Tử chỉ cười lạnh mà thôi, tay áo chém ra và hắc ám bao phủ giống như thôn phệ tất cả.

Hắc ám và Thiên Đạo Tài Quyết đồng thời tiêu tán với nhau.

Đây là hắc ám pháp tắc của Thiên Minh Tử, hắn dùng pháp tắc Đại Giới Giới Vương đối chiến với Lâm Minh chiếm ưu thế rất lớn.

- Bồng!

Thương mang nghiền nát, thân thể Lâm Minh bay rớt ra ngoài, khí huyết trong người sôi trào, công kích vừa rồi hắn bị vết thương nhẹ, chút thương thế ấy tuy không ảnh hưởng thương thế, nhưng cũng các định được chênh lệch của hắn và Thiên Minh Tử.

Một trận chiến này phi thường khó giải quyết!

Lúc trước Lâm Minh đối mặt Băng Mộng và Băng Mộng là phân hồn Thần Mộng chuyển thế, bởi vì trải qua mê mang nên trí nhớ bị phong ấn, cảnh giới pháp tắc tương đương với Lâm Minh.

Nhưng mà tình huống với Thiên Minh Tử hoàn toàn bất đồng.

Linh thể Đại Giới Giới Vương phối hợp pháp tắc Đại Giới Giới Vương, tu vị còn mạnh hơn Lâm Minh một cảnh giới, tiếp tục đánh tiếp Lâm Minh phải thua không thể nghi ngờ.

- Hô

Trên người Thiên Minh Tử phát ra ma khí mênh mông, những ma khí này hình thành vô số ác ma bao phủ phương viên trăm dặm.

Đây là vạn ma lĩnh vực của Thiên Minh Tử.

- Lâm Minh, ngươi chết chắc rồi, dùng tu vị Thần Hải Kỳ thi triển vạn ma lĩnh vực, hóa thành lồng giam, ngươi tuy nhiên cũng có thể phá vỡ, nhưng mà ta không cho ngươi cơ hội này, ngươi mưu toan phá vỡ vạn ma lĩnh vực thì ta cũng lấy thủ cấp của ngươi.

Thiên Minh Tử đang nói chuyện thì đặt thanh kiếm trước ngực, trên thân kiếm ma khí um tùm, dùng thực lực của Thiên Minh Tử thì đúng là làm được điểm này, Lâm Minh muốn phá vỡ vạn ma lĩnh vực thì không cách nào ngăn cản công kích của Thiên Minh Tử, nếu như không phá được thì hắn nhất định phải tiếp tục giao thủ với Thiên Minh Tử và chết trong này.

Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh, hắn duy trì tỉnh táo.

Đây chính là nguy cơ sinh tử.

- Ầm ầm!

Tiếng nổ vang khủng bố, đỉnh đầu của Thiên Minh Tử xuất hiện bảo tháp trống rỗng, chậm rãi xoay tròn lấy.

Đây chính là một trong những cơ duyên của Thiên Minh Tử, là thần tháp!

Hiện tại tu vị của Thiên Minh Tử là Thần Hải Kỳ, đương nhiên không thể thúc dục uy năng của thần tháp, hắn thúc dục chỉ là hình chiếu của thần tháp, tuy nhiên hình chiếu cũng có uy lực kinh người.

Cùng lúc đó Thiên Minh Tử giống như ma thần hàng lâm kéo lê một kiếm.

Đồng tử của Lâm Minh co rút lại, không có biện pháp né tránh, chỉ có thể ngạnh kháng, hắn trong lúc này vận chuyển bát môn độn giáp đến mức tận cùng, hạt giống hỗn độn trong người cũng vận chuyển cực nhanh.

Đối mặt một kích của Thiên Minh Tử thì Lâm Minh không thể lưu thủ.

Hạt giống hỗn độn vận chuyển cực nhanh, Lâm Minh đâm ra một thương cộng thêm Thiên Đạo Tài Quyết cùng quán chú vào một kích này.

Thương mang hóa thành Hắc Long nghênh tiếp một kiếm của Thiên Minh Tử.

Hắc ám vĩnh hằng!

Chương 1359: Thiêu đốt

Thương mang và kiếm quang trong sát na chém ra một kiếm, thiên địa mất sắc, nhật nguyệt vô quang, năng lượng cuồng loạn bộc phát, mặt đất như bị cự chùy nện trúng, đột nhiên lõm xuống và hình thành hố sâu mười dặm, vô số dung nham trước mắt trào ra ngoài, sơn mạch uốn lượn giống như cồn cát vậy.

Đây là cường giả Thần Hải Kỳ tuyệt đỉnh, xác thực nói là cường giả Thần Quân tại hạ giới gây ra sức phá hủy khủng bố như vậy mới đúng!

Thực lực như thế tuy không cách nào hủy diệt tinh cầu, nhưng mà đồ diệt toàn bộ sinh linh trên tinh cầu cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

- Lâm Minh!

Trong đầu Lâm Minh vang lên giọng nói ân cần và lo lắng của Mộ Thiên Tuyết, hiện tại nàng căn bản không thể giúp Lâm Minh cái gì, bởi vì lúc trước nàng cũng chẳng dễ chịu gì.

Thiên Minh Tử và nàng có thù bất cộng đái thiên, đủ loại hoàn cảnh đưa đẩy bị Thiên Minh Tử đẩy vào tuyệt cảnh, Mộ Thiên Tuyết đã chết qua một lần nên không quan tâm, thế nhưng mà Lâm Minh thì nàng làm sao nhìn hắn chết ở đây được?

Hít sâu một hơi, Mộ Thiên Tuyết hoàn toàn không cách nào bảo trì trấn định được, tay nàng chỉ run nhẹ, nàng rất ít thất thố như vậy, không phải sợ hãi, mà là thống hận!

Thống hận Thiên Minh Tử cực độ!

- Lâm Minh, ngươi còn có biện pháp không?

Mộ Thiên Tuyết cưỡng chế ức chế của mình.

- Không có biện pháp tốt, chỉ có thể liều!

Bị Thiên Minh Tử nhìn chằm chằm vào, lại ở trong vạn ma lĩnh vực, Lâm Minh quả thật bị đẩy vào tuyệt lộ. Vừa rồi va chạm bởi vì Thiên Minh Tử toàn lực ra tay, vạn ma lĩnh vực suy yếu và bị xé rách một chút, thế nhưng mà khi đó Lâm Minh cũng không thể ra tay công kích.

Hiện tại va chạm vừa kết thúc, tầng lĩnh vực này không phục lại, hình thành lồng giam Lâm Minh.

Luận lĩnh vực thì cho dù Hồng Mông không gian hay là Thần Mộng không gian đều có thể hủy diệt vạn ma lĩnh vực, nhưng mà chênh lệch pháp tắc làm cho Lâm Minh căn bản không cách nào dùng lĩnh vực bản thân trấn áp Thiên Minh Tử.

Thiên Minh Tử sống ít nhất năm vạn năm, Lâm Minh mới hơn ba mươi tuổi, chênh lệch trình độ pháp tắc có thể nghĩ?

Yên lặng, yên lặng đáng sợ chỉ có tiếng xé gió khi Thiên Minh Tử bước đi mà thôi.

Một kích vừa rồi làm Lâm Minh trọng thương.

Chỉ thêm một kích nữa thì Lâm Minh phải chết không thể nghi ngờ.

Ma phương cho tới bây giờ đều là phòng ngự bị động, chủ động thúc dục ma phương công kích thì thế nào?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, thời điểm này cũng chỉ có thể đánh cược một lần, ma phương là thần khí công kích linh hồn, nếu như có thể thúc dục ma phương thì tất nhiên có thể đánh tan một đám phân hồn trong phân thân Thiên Minh Tử ở đây, chỉ cần phá hủy phân hồn này thì phân thân Thiên Minh Tử chỉ còn lại linh thể, không có pháp tắc, không có tư tưởng, căn bản không đủ gây sợ.

Lâm Minh lúc này phải làm liều mà thôi!

Tu luyện trong Thần Mộng Thiên Cung giúp liên hệ của Lâm Minh với ma phương càng chặt chẽ, nhưng mà hắn biết rõ muốn thúc dục ma phương là không có khả năng.

Nếu liên thủ thúc dục ma phương cùng với Mộ Thiên Tuyết thì kỳ thật chỉ là ngụy trang, nói cho cùng vẫn là Mộ Thiên Tuyết bằng vào lực lượng một mình thúc dục nó.

Năm đó Thiên Vũ Thánh Địa bị hủy diệt, Mộ Thiên Tuyết toàn lực thúc dục ma phương đã phải trả cái giá thê thảm, đó là lúc nàng ở thời kỳ toàn thịnh, mà bây giờ dùng hiện trạng của Mộ Thiên Tuyết đi thúc dục ma phương chỉ có một kế quả, chính là thần hồn bị thiêu đốt triệt để, lấy cái chết để phát ra công kích này.

Đây không phải chuyện Lâm Minh muốn, hắn tình nguyện vạn kiếp bất phục cũng không muốn Mộ Thiên Tuyết chết thay!

- Lâm Minh, ngươi còn đang suy nghĩ gì? Chúng ta chỉ còn cơ hội cuối cùng mà thôi, nếu ngươi trúng một kích của Thiên Minh Tử sẽ bị thương nặng hơn, đến lúc đó cho dù chúng ta giết Thiên Minh Tử cũng sẽ dầu hết đèn tắt, đến lúc đó chỉ cần bọn người U Vô Tẫn cũng đủ tiêu diệt ngươi rồi.

Giọng của Mộ Thiên Tuyết có chút lo lắng.

Lâm Minh nghiêm túc nói ra:

- Mộ cô nương, Lâm Minh ta sống ở kiếp này,cho dù là hiện tại hay tương lai, ta sẽ không bao giờ cho ngươi ngăn cản trước mặt của ta đâu, càng không dùng cái chết của ngươi đổi mạng của mình, đạp vào võ đạo đỉnh phong là truy cầu cả đời của ta, nhưng cho dù là võ đạo đỉnh phong cũng không trọng yếu bằng tính mạng của Mộ cô nương đâu!

Lâm Minh đột nhiên nói ra lời này làm Mộ Thiên Tuyết ngây người, nàng không nghĩ tới Lâm Minh lại nhìn ra ý định của nàng, xác thực, nàng ngay từ đầu không tính toán dùng lực lượng của Lâm Minh làm cái gì, mà là muốn thiêu đốt linh hồn, thúc dục ma phương đồng quy vu tận với phân thân của Thiên Minh Tử. Lâm Minh đột nhiên nói lời này khiến nội tâm của Mộ Thiên Tuyết sinh ra xúc động không hiểu, nàng chẳng biết tại sao trong nội tâm đau xót, một giọt nước mắt chảy xuống.

Giọt nước mắt này rơi xuống có thể là đau khổ, cũng có thể diễn dịch là hạnh phúc...

Nhưng mà linh hồn rơi lệ là đau khổ tận cùng, bi thống đến mức tận cùng, hoặc cũng nên hiểu là tâm linh xúc động.

Than thể Mộ Thiên Tuyết dần dần trôi nổi, một khắc này linh hồn của nàng chậm rãi hóa thành tia chớp, hào quang xanh trắng trên người Mộ Thiên Tuyết trào ra, sáng rực như mặt trời!

Nàng đang thiêu đốt thần hồn!

- Mộ cô nương, ngươi!

Lâm Minh khẩn trương. - Lâm Minh, ngươi biết không? Năm vạn năm trước ta tận mắt nhìn thấy Thiên Vũ Thánh Địa bị hủy, ta không thể ngăn cản Thiên Minh Tử, Thiên Vũ Thánh Địa với ta mà nói là thứ trọng yếu nhất! Năm vạn năm sau ta nhìn thấy Thiên Minh Tử hủy diệt ngươi, hiện tại ngươi là sinh mệnh trọng yếu nhất của ta, ta tuyệt không cho phép nó tái diễn, vĩnh biệt!

Mộ Thiên Tuyết nói câu này và rót lực lượng vào trong ma phương, Lâm Minh thậm chí đã cảm giác được ma phương trong người đang rung động, nó thật muốn bay ra khỏi thân thể của mình.

- Ngươi có quyết tâm của ngươi, ta cũng có lời thề của ta, nếu như ngươi chết đi, ta tiếp tục còn sống cũng không có bất kỳ ý nghĩa!

Mộ Thiên Tuyết nói vô cùng kiên định.

Ma phương rung động càng ngày càng mãnh liệt! Kỳ thật ma phương không có chủ nhân, nó với tư cách "Thần" của vũ trụ kết tinh, phàm nhân căn bản không cách nào làm khó nó, so với ma phương thì Mộ Thiên Tuyết với Lâm Minh mà nói trọng yếu hơn nhiều.

Lúc Mộ Thiên Tuyết bắt đầu thiêu đốt linh hồn thì Lâm Minh cảm giác đau khổ tê tâm liệt phế! Trong nội thế giới của hắn dường như có cái gì đó nổ tung! Quyết không thể cho Mộ Thiên Tuyết tiếp tục nữa, quyết không thể cho nàng thiêu đốt thần hồn, Mộ Thiên Tuyết hiện tại chỉ còn lại có thần hồn, một khi thiêu đốt thì nàng sẽ tan thành mây khói! Chân Thần cũng không cứu được!

Một khắc này lực lượng cuồng bạo bộc phát thiêu đốt trong người Lâm Minh!

Trong hạt giống hỗn độn vòng xoáy nghịch cuốn, vốn là chỉ có vào chứ không có ra Hỗn Nguyên hạt giống, đúng là có năng lượng từ trong đó phun ra đến!

- Thiên Minh Tử, ngươi đi chết đi!

Lâm Minh ngửa mặt lên trời gào thét, hắn cảm thấy lực lượng trong người dâng trào, đạo lực lượng này không thể tiết ra, thân thể của mình như nổ tung!

Bồng bồng bồng!

Mạch máu của Lâm Minh nổ tung, máu tươi toàn thân phun ra ngoài, lực lượng toàn thân quán chú vào trong Phượng Huyết Thương, Phượng Huyết Thương hưng phấn chấn động!

Trong quá khứ ngươi bảo hộ ta, bây giờ là lúc ta bảo hộ ngươi...

Cho dù như thế nào ta cũng không nhìn ngươi thiêu đốt thần hồn để chết thay ta được!

Cho dù tiêu hao toàn bộ sinh mệnh lực cũng phải đánh bại Thiên Minh Tử!

Một khắc này giọng nói giống như cách xa Lâm Minh, Lâm Minh có thể nghe được tiếng Mộ Thiên Tuyết.

- Bổn mạng tinh huyết, thiêu đốt!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, tinh huyết trong người bốc cháy!

Năm thành tinh huyết bị thiêu đốt.

Mặc dù Lâm Minh triệt để đả thông sanh tử huyền quan cũng không thể chịu nổi tiêu hao nhiều tinh huyết như thế.

- Lâm Minh... Ngươi!

Động tác của Mộ Thiên Tuyết cứng đờ, thiêu đốt năm thành tinh huyết là khái niệm gì? Hắn có từng nghĩ tới hậu quả không?

Lâm Minh hiện tại xác thực không để ý hậu quả, hắn không thể ngăn cản ma phương, cũng chỉ có thể đánh bại Thiên Minh Tử!

Lâm Minh dùng thiêu đốt năm thành tinh huyết làm đại giá đánh ra một kích.

- Cái gì? Ngươi vậy mà...

Vốn đã hoàn toàn khống chế toàn cục, Thiên Minh Tử tính trước tất cả nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên bạo phát ra một kích khủng bố thì biến sắc.

- Thiên địa luân hồi, vạn pháp vẫn diệt, duy ngã ma đạo, vĩnh tồn thế gian!

Hai tay của Thiên Minh Tử điểm lên hư không, trước mặt hắn xuất hiện một ổ quay màu xám, trên ổ quay này có khắc ngàn vạn phù triện, mỗi một đạo phù triện đều phong ấn một thế giới, ngàn vạn phù triện phong ấn ngàn vạn thế giới.

- Nghịch thế -- Hấp Thiên Ma Công!

Thiên Minh Tử dùng thần võ vô thượng của Ma Thủy Đại Đế!

Năm đó Thiên Minh Tử đã từng tiến vào Ma Thủy Thiên Cung, Hấp Thiên Ma Công, cũng học thành thần võ vô thượng của Ma Thủy Thiên tôn, trong tay Thiên Minh Tử thi triển ra còn mạnh hơn Tiểu Ma Tiên nhiều lắm.

Hấp Thiên Ma Công, đầu tiên phải hấp thu công lực của người khác, rồi sau dùng công lực ma hóa đả thương đối thủ.

Nghịch thế Hấp Thiên Ma Công mới là trạng thái công kích của Hấp Thiên Ma Công.

Trong tay Tiểu Ma Tiên thì Hấp Thiên Ma Công dùng năng lượng hình thành vòng xoáy, mà Thiên Minh Tử lại làm nó biến thành ma bàn.

Trong nháy mắt đó thương thương của Lâm Minh đâm vào trên ma bàn, thần mang đáng sợ tỏa ra, đục lỗ bầu trời, xé rách đại địa!

Lực nổ đáng sợ đánh nát vạn ma lĩnh vực của Thiên Minh Tử! - Phốc!

Vạn ma lĩnh vực bị hủy trong nháy mắt, Thiên Minh Tử đúng là bị cắn trả, phun máu tươi.

Nhìn thấy máu tươi tung tóe, Thiên Minh Tử không thể tin được vào con mắt của mình, Lâm Minh vậy mà dùng tu vị Thần Hải trung kỳ kích thương phân thân Đại Giới Giới Vương lĩnh ngộ pháp tắc và linh thể Đại Giới Giới Vương?

- Tạch tạch tạch!

Lâm Minh không tiếc thiêu đốt một nửa tinh huyết, ma bàn cũng xuất hiện vết rạn.

- Cái gì?

Tâm thần Thiên Minh Tử cả kinh, thân thể đột nhiên lui về phía sau, nhưng mà đã trễ.

Phượng Huyết Thương giống như Thương Long phẫn nộ lao thẳng vào ma bàn, đâm thẳng trái tim của Thiên Minh Tử.

- Ngươi thực cho rằng có thể đánh chết ta?

Thiên Minh Tử hét lớn một tiếng, đột nhiên một kiếm bổ vào thương mang của Lâm Minh.

- Oanh!

Thương mang kiếm quang đụng nhau, trong sát na này cũng biến mất, Thiên Minh Tử cảm thấy một đạo lực lượng cực lớn đánh tới, trường kiếm trong tay bay đi, kinh mạch toàn thân của hắn đứt gãy không biết bao nhiêu chỗ, một ngụm nghịch huyết phun ra ngoài.

Một kích này hắn chân chân chính bị Lâm Minh đánh trọng thương, một tiểu bối Thần Hải trung kỳ lại đánh vỡ lĩnh vực của hắn, đồng thời trọng thương phân thân của mình?

Thiên Minh Tử không thể tin!

Mà ở mấy ngoài trăm dặm, bọn người U Vô Tẫn nhìn thấy một kích cuối cùng thì rung động không hiểu, bọn họ nằm mơ cũng thật không ngờ Lâm Minh lại mạnh tới mức này, ngay cả sư tôn tự mình ra tay cũng bị trọng thương!

U Vô Tẫn đang có chút ít hoang mang lo sợ, đột nhiên thấy hoa mắt, một bóng người thuấn di xuất hiện trước mặt hắn.

Người này toàn thân nhuốm máu, giống như Tu La trong địa ngục đi ra ngoài.

- Lâm... Lâm Minh...

Thân thể U Vô Tẫn cứng đờ, mà đúng lúc này hắn cảm thấy ngực đau xót, hắn cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy tay phải của Lâm Minh đá cắm vào ngực của hắn lấy trái tim đang đập ra.

Chương 1360: Ác ma

- Không... Không...

Giọng của U Vô Tẫn run rẩy, hai tay nắm chặt cánh tay của Lâm Minh, trong ánh mắt hiện ra thần sắc cầu xin, tay của U Vô Tẫn đang run lên, trái tim bị người ta cầm chặt, tùy thời có thể bóp nát, cảm giác này quá khó chịu.

- Vi... Cái gì?

Khóe miệng của U Vô Tẫn trào máu, hắn nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Minh trọng thương Thiên Minh Tử tại sao không thừa thắng xông lên mà lại đến đánh chết chính mình?

- Ngươi là tai họa!

Đột nhiên Lâm Minh rút tay ra, máu tươi trào ra ngoài, trong thời khắc này trái tim U Vô Tẫn bị Lâm Minh bóp nát, thân thể U Vô Tẫn cââấn động và rơi xuống.

Trong tích tắc Lâm Minh rút tay về đã lấy tu di giới của U Vô Tẫn.

Ping!

Chiếc nhẫn trong tay Lâm Minh nát bấy, nhiều pháp bảo và linh dược rơi ra, Lâm Minh vung tay lên và lấy pháp bảo hình thoi kia.

Đây là con thoi khôn gian Thiên Minh Tử ban cho U Vô Tẫn, là pháp bảo có thể thuấn di phạm vi ngắn, tuy con thoi không gian không có công kích, nhưng nó là linh bảo phẩm chất cực cao, U Vô Tẫn lúc trước dựa vào nó đuổi theo Lâm Minh.

Đối với võ giả dưới Thần Quân cảnh thì dùng nó chạy đi tuyệt đối nhanh hơn phi hành nhiều lắm.

Thực tế Lâm Minh thân chịu trọng thương, lại thiêu đốt nửa tinh huyết, nếu không có nó thì muốn rời khỏi đây là khó hơn lên trời.

- Thì ra ngươi muốn nó...

Hai mắt U Vô Tẫn trống rỗng nhìn qua con thoi không gian trong tay Lâm Minh, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, rốt cuộc hắn rơi xuống đất, hắn không cam lòng cứ như vậy chết đi...

- Muốn nó... Ngươi có thể nói với ta ah... Ngươi không nói ta làm sao biết...

Trong đầu U Vô Tẫn xuất hiện ý niệm không hiểu thấu này, hắn trùng trùng điệp điệp nện vào đất.

Lâm Minh căn bản không dừng lại, hắn trực tiếp dùng Thần Mộng pháp tắc thô bạo xóa đi ấn ký tinh thần của U Vô Tẫn trên con thoi này, dùng không gian pháp tắc thúc dục nó, lập tức trốn vào hư không!

Dùng ngũ trọng viên mãn không gian pháp tắc của Lâm Minh thì phá giải con thoi này không khó. Mà bên người Lâm Minh là mười một tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa không dám ngăn cản. Bọn họ câm như hến, động cũng không động, sợ có kết cục giống như U Vô Tẫn.

Mà bây giờ thừa dịp Thiên Minh Tử bị trọng thương, thừa dịp thiêu đốt tinh huyết còn sót lại một chút lực lượng, Lâm Minh chỉ có thể làm một việc, đó là trốn đi.

Cho dù Thiên Minh Tử trọng thương, cũng không phải hắn có thể đối phó, đánh tiếp không quá ba hô hấp thì lực lượng sẽ biến mất, chờ đợi Lâm Minh chỉ có tử vong!

Lúc này Lâm Minh biến mất, toàn thân Thiên Minh Tử là máu, lực lượng còn thừa không tới ba thành cầm trường kiếm trong tay, chậm rãi trôi nổi.

Vừa rồi hắn không phải không muốn ngăn cản Lâm Minh. Mà là căn bản không làm được, Lâm Minh đang ở trạng thái thiêu đốt tinh huyết, Thiên Minh Tử không phải là đối thủ.

Động tác của Thiên Minh Tử rất chậm, mặt không biểu tình, toàn thân tỏa ra sát cơ vô cùng.

Sát cơ đáng sợ ngưng tụ thành thực chất. Hư khôn chung quanh cũng bị sát cơ cảm nhiễm.

Đối với Thiên Minh Tử mà nói, nếu như Lâm Minh trốn thì kết cục có thể nghĩ, lúc này lửa giận trong lòng của hắn hóa thành sát khí.

Còn thừa mười một tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa, nhìn thấy Thiên Minh Tử ở trạng thái này thì mặt như màu đất, vừa rồi bọn họ sợ hãi, căn bản không dám ngăn cản Lâm Minh, hiện tại bọn họ rất sợ Thiên Minh Tử giết bọn họ cho hả giận, hiện tại Thiên Minh Tử mang cho người ta cảm giác nguy hiểm cực độ, giống như một con quái vật mất đi lý trí.

Lâm Minh chạy thì khó mà đuổi theo được.

Trước mắt Thiên Minh Tử chỉ là một phần thân, phân thân của cường giả tuyệt thế tuy lợi hại, nhưng có một điểm trí mạng chính là năng lượng của chúng có hạn.

Dùng một chút là ít một chút.

Không chỉ như thế, nếu như phân thân bị đánh trọng thương, cũng sẽ không khôi phục, tính chất phân thân của cường giả có điểm chúng là dùng một lần.

Phân thân này một khi dùng cũng có thời hạn, chỉ cần không hoạt động thì khôn tiêu hao năng lượng. Điều này cũng làm cho hắn phải nhanh chóng đuổi theo Lâm Minh, chỉ còn ba thành lực lượng thì phân thân Thiên Minh Tử càng ngày càng yếu, cuối cùng nhất triệt để tiêu vong,

Mà đuổi kịp Lâm Minh dễ vậy sao?

Bảo vật con thoi không gian này đối với bản tôn Thiên Minh Tử mà nói tự nhiên là gân gà, không có trọng dụng, nhưng mà khi hạ giới phân thân Thiên Minh Tử chỉ có tu vị Thần Hải Kỳ, nếu như phân thân thời toàn thịnh còn có thể miễn cưỡng bảo trì tốc độ như con thoi không gian, hiện tại muốn đuổi kịp con thoi không gian là không thể nào.

Một khi phân thân tiêu tán mà muốn dựa vào mười một tên đê tử tìm được Lâm Minh là không thực tế, cho dù đối mặt Lâm Minh sau thiêu đốt tinh huyết trọng thương cũng không thể làm gì được, thời gian mấy năm Lâm Minh sẽ không khôi phục nguyên khí, thậm chí nghiêm trọng ảnh hưởng tới thành tựu tương lai của Lâm Minh thì bọn họ cũng chẳng đối mặt được.

Bọn họ bị Lâm Minh đánh sợ!

Ý thức của đám đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa càng sợ hãi, hành động lần này khả năng sẽ thất bại! Mà phân thân Thiên Minh Tử đang bị trọng thương, cũng ảnh hưởng tới bản tôn Thiên Minh Tử, thu hồi phân thân này hắn cũng tổn thất tu vị.

Thiên Minh Tử tức giận bọn họ sao dám thừa nhận? - Sư... Sư tôn... Cứu ta...

Phía dưới có âm thanh yếu ớt truyền ra, nếu như không phải mấy võ giả ở đây tu vị cực cao, căn bản không có khả năn nghe được.

Đây là giọng của U Vô Tẫn, hắn đang hấp hối.

Đối mặt với tử vong thì cường giả cỡ nào cũng sợ hãi, cho nên đối mặt Thiên Minh Tử bị thương giống như dã thú, U Vô Tẫn vẫn mở miệng kêu cứu, không kêu cứu hắn cũng chẳng sống được.

Tánh mạng cách hắn càng ngày càng xa.

Thiên Minh Tử cúi đầu xuống nhìn qua U Vô Tẫn, duỗi tay lên và thân thể U Vô Tẫn bay lên, bay tới trước mặt Thiên Minh Tử.

- Sư tôn... Cứu ta... Ta không muốn chết... =

U Vô Tẫn biết rõ nếu như bản tôn Thiên Minh Tử ở đây thì cứu hắn không có vấn đề, nhưng mà đây là phân thân.

Thiên Minh Tử mặt không biểu tình, sát khí thu liễm giống như lửa giận đã tắt.

- Vô Tẫn, ngươi biết vì cái gì ta bảo ngươi mang chiếc nhẫn tới Thiên Diễn Tinh không?

Đột nhiên Thiên Minh Tử hỏi, ý thức của U Vô Tẫn lúc này gần như mơ hồ. Nào có năng lực suy nghĩ, mà những người khác thì giật mình.

Thiên Minh Tử vì cái gì bảo bọn họ mang theo phân thân tới Thiên Diễn Tinh?

Kỳ thật phân thân của Thiên Minh Tử hoàn toàn có thể tự mình hàng lâm Thiên Diễn Tinh.

Những người này cho rằng Thiên Minh Tử có phải vì tiết kiệm năng lượng và thời gian cho phân thân chạy đi tìm kiếm các nơi. Bọn họ chỉ đưa đi và Thiên Minh Tử sẽ tự mình chiến đấu.

Bây giờ nghe Thiên Minh Tử nói thì không phải như vậy.

- Cứu... Cứu ta...

U Vô Tẫn giống như không nghe hiểu Thiên Minh Tử nói, chỉ mờ mịt đưa tay muốn bắt lấy Thiên Minh Tử, giống như người đuối nước bắt được cọng cỏ cứu mạng vậy.

- Phân thân không thể tự hấp thu thiên địa nguyên khí chuyển hóa thành chân nguyên. Khôi phục thể lực của mình, linh thể rách nát cũng không cách nào chữa trị, ta tự tin có thể giết chết Lâm Minh, nhưng mà ta lại sợ có gì đó ngoài ý muốn xảy ra, ví dụ như hiện tại, ta cần một thân thể huyết nhục có sẵn năng lượng để bổ sung chính mình, cho nên mang theo các ngươi..."

Thiên Minh Tử không nhanh không chậm nói ra. Giống như chỉ là chuyện nhỏ vậy, nhưng những lời này lọt vào trong tai đám đệ tử thì giống như băng giá, lạnh buốt toàn thân.

Thiên Minh Tử muốn biến bọn họ thành đồ ăn?

Bọn họ tới Thiên Diễn Tinh chính là đồ ăn dự bị?

- Sư tôn... Cứu ta...

Bờ môi U Vô Tẫn tái nhợt, nói ra những lời này, ý thức của hắn đã sớm hỗn loạn.

Thiên Minh Tử mỉm cười, tay phải duỗi ra.

- Phốc!

Một tay cứ như vậy cắm vào ngực của U Vô Tẫn, bắt lấy trái tim đã nghiền nát của U Vô Tẫn!

- Sư... Sư tôn...

Trái tim bị bắt lấy, U Vô Tẫn cho dù ý thức mơ hồ cũng có phản ứng, ánh mắt hắn mờ mịt.

- Vô Tẫn, phàm nhân sinh con là vì già đi, có người dưỡng lão, sau khi xuống mồ huyết nhục của hắn trên thế gian sẽ kéo dài, mà ta cần gì phải làm như vậy?

- Bởi vì tính mạng của ngươi nên trả lại cho ta!

Thiên Minh Tử nói như vậy và tay của hắn sinh ra vòng xoáy màu đen, vòng xoáy bao phủ U Vô Tẫn vào trong!

Hấp Thiên Ma Công!

Thiên Minh Tử dùng thần võ vô thượng của Ma Thủy Thiên tôn hấp thu lực lượng của người khác cho mình dung.

U Vô Tẫn lúc này vô cùng suy yếu, căn bản không có khả năng phản kháng, cơ hồ tất cả năng lượng và huyết nhục tinh hoa bị Thiên Minh Tử hấp thu.

Lực lượng của Thiên Minh Tử tăng cường nhanh chóng, mà sinh mệnh lực của U Vô Tẫn cũng trôi qua thật nhanh, hai mắt của hắn biến thành màu xám, hốc mắt hãm sâu, tóc khô héo, làn da nhăn lại, giống như lão nhân chín mươi tuổi sắp chết của phàm nhân.

Được huyết nhục thoải mái nên Thiên Minh Tử khôi phục bốn thành thực lực.

Đám đệ tử khác nhìn thấy màn này toàn bộ đều sợ hãi phát run, Thiên Minh Tử xây dựng ảnh hưởng quá nặng, hiện tại Thiên Minh Tử muốn giết bọn họ giống như chủ nhân muốn đồ sát gà vịt, gà vịt có thể có sức phản kháng sao?

- Tách ra trốn!

Một đệ tử hô lớn, mấy người khác tỉnh mộng và chạy đi.

- Các ngươi chạy thoát sao?

Khóe miệng Thiên Minh Tử nhuếch lên, một khắc này ma khí um tùm bạo phát ra ngoài, tập trung không gian chung quanh lại, chính là lĩnh vực của Thiên Minh Tử-- Vạn Cổ Ma Vực.

- Ah ah ah!

Những đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa này dốc sức liều mạng công kích Vạn Cổ Ma Vực, nhưng mà căn bản không thể rung chuyển.

- Chết đi!

Một tên đệ tử hô lên và xoay người công kích Thiên Minh Tử!

Chương 1361: Lại tiến vào Huyết Sát Nguyên

Thiên Minh Tử cười lạnh, hiện tại mặc dù hắn bị thương còn bốn thành thực lực cũng chẳng khác gì Lâm Minh thời kỳ toàn thịnh, há có thể cho những tên đệ tử Thiên Minh Đại Thánh Địa này đối phó?

Oanh! Lĩnh vực bộc phát, hai tên đệ tử xông tới dừng lại, năng lượng trong cơ thể hoàn toàn bị Thiên Minh Tử áp chế!

Thiên Minh Tử điểm lên thiên linh của hai tên này.

- Hấp Thiên Ma Công!

Hào quang màu đen lóe lên và huyết nhục tinh hoa của bọn họ bị thôn phệ.

- Sư tôn, tha mạng!

Đám đệ tử Thiên Minh Tử hoàn toàn không còn dũng khí chống lại nữa, hiện tại nhìn thấy thực lực sai khác như thế càng sụp đổ, trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Thiên Minh Tử không nói gì nhưng dùng lĩnh vực áp chế bọn họ, sau đó hấp thu huyết nhục tinh hoa của bon chúng.

Sau khi hấp thu đám đệ tử xong, lực lượng của Thiên Minh Tử tăng trở lại, cũng không kém hơn thời kỳ toàn thịnh bao nhiêu.

Trái lại Lâm Minh đã thiêu đốt tinh huyết của bản thân, bản thân bị trọng thương, so sánh thì chênh lệch càng lớn....

XÍU...UU!!

Hào quang chói mắt xuyên qua hư không, Lâm Minh mỗi lần lóe lên là vượt qua khoảng cách mấy trăm dặm.

Xuyên qua không biết bao lâu, đột nhiên trước mặt xuất hiện bình nguyên huyết sắc.

Từ trên không nhìn xuống thì thấy mỗi tấc thổ địa như bị nhuộm bằng máu, tất cả cảnh sắc đều dữ tợn, áp lực nặng nề, đúng là Huyết Sát Nguyên!

Cách xa nhiều năm, Lâm Minh rốt cuộc cũng quay về.

Lâm Minh hạ xuống Huyết Sát Nguyên thì trong nháy mắt thân thể của hắn trầm xuống thiếu chút nữa té khỏi con thoi.

Thất khiếu của hắn đổ máu, sắc mặt trắng như tờ giấy và thân thể run lên.

- Lâm Minh...

Mộ Thiên Tuyết khóe mắt rưng rưng.

- Lâm Minh... Ngươi tội gì phải thế... Một lần chiến đấu ngươi thiêu đốt năm thành tinh huyết, ngươi biết tương lai của ngươi tươi sáng, tại sao bây giờ...

Lâm Minh liều chết đánh cược một lần đúng là có đường sinh cơ, nhưng mà trong mắt Mộ Thiên Tuyết thì đường sinh cơ này chưa chắc duy trì được.

- Thiêu đốt tinh huyết ta còn có biện pháp bổ trở về, còn nếu linh hồn Mộ cô nương thiêu đốt thì tan thành mây khói, dù ta sau này trở thành Chân Thần cũng không có biện pháp gì.

Lâm Minh lúc này thất khiếu chảy máu, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhưng mà hắn tươi cười giống như nam hài ở nhà bên, ánh mặt trời sáng lạn làm nụ cười của Lâm Minh càng sáng hơn.

Nhìn thấy nụ cười này tâm linh của Mộ Thiên Tuyết lại bị xúc động.

- Lâm Minh, ngươi sau này gọi ta là sư tỷ đi.

Lâm Minh đã sớm gia nhập Thiên Vũ Thánh Địa, sau này sẽ trùng kiến Thiên Vũ Thành Địa, cũng tính toán là đồng môn của Mộ Thiên Tuyết, gọi là sư tỷ cũng không sai.

- Tốt, sư tỷ.

Lâm Minh lúc kêu lên, hắn cũng không thích xưng hô là Mộ cô nương, quá mức xa lạ, nhưng nếu như không gọi Mộ cô nương, Lâm Minh cũng không thể gọi khác, cán tên Thiên Tuyết hắn không thể gọi, qua nhiều năm như vậy Mộ Thiên Tuyết dùng thân phận nửa sư phụ xuất hiện, trong lòng Lâm Minh vẫn tôn kính Mộ Thiên Tuyết. nhiêu sức chiến đấu?

Mộ Thiên Tuyết muốn nói cái gì đó nhưng Lâm Minh nói trước:

- Sư tỷ, đừng nói, trong nội tâm của ta biết rõ ràng, nhưng mà có rất nhiều chuyện ta không thể nói trước.

Lâm Minh nói câu này thì sắc mặt biến đổi.

Ngay vừa rồi hắn có cảm giác một đạo cảm giác đang dò xét mình, lúc này nó tập trung vào hắn như giòi trong xương, căn bản không cách nào ẩn nấp được.

Cảm giác này âm lệ, hung tàn, cường đại, không cần nghĩ nó chỉ có thể đến từ chính -- Thiên Minh Tử!

Lâm Minh vốn không trông cậy vào thiêu đốt tinh huyết hủy diệt phân thân của Thiên Minh Tử, nhưng mà cũng không nghĩ tới Thiên Minh Tử hồi phục nhanh như vậy, hắn đang đuổi giết mình.

Thời điểm này Lâm Minh tình huống phi thường không xong, một khi bị đuổi kịp là phải chết.

- Thiên Minh Tử?

Mộ Thiên Tuyết nhìn thấy biểu lộ của Lâm Minh biến hóa, cũng đoán được Thiên Minh Tử đang dùng cảm giác tập trung Lâm Minh.

Thực lực Thiên Minh Tử thật sự quá mạnh mẽ, lại tu luyện vô số bí pháp, sau khi nhớ kỹ khí tức của ai thì ngươi lên trời xuống đất cũng không thoát.

Trừ phi Lâm Minh có thể tu luyện Thần Mộng pháp tắc Dịch Dung Thuật tới mức có thể thoát thai hoán cốt, cải biến khí tức linh hồn, nhưng mà bây giờ hỏa hầu còn kém xa.

- Đi!

Lâm Minh lần nữa thúc dục con thoi.

Thân ảnh Lâm Minh biến mất một nén nhang, vị trí hắn vừa đứng hư không bị xé mở, Thiên Minh Tử chậm rãi đi ra.

Mặc dù phân thân của hắn có tu vị Thần Hải Kỳ, nhưng cũng không có chút pháp bảo nào, ở trong hạ giới tiến hành "xuyên qua không gian" so với dùng Lâm Minh con thoi không gian không chậm hơn, đây là chỗ lợi hại của Thiên Minh Tử ở phương diện không gian pháp tắc, tuy phân tán tu vi không được nhưng chẳng kém bản tôn.

- Bình nguyên này...

Thiên Minh Tử ngừng bước lại, dừng lại ở đây.

Huyết Sát Nguyên cổ quái hắn nhận ra, theo lý thuyết loại địa phương này không thể tồn tại ở hạ giới, nhưng mà liên quna tới cao thủ bố trí kết giới chung quanh Thiên Diễn Tinh thì hắn cũng hiểu được.

- Chẳng lẽ tên cao thủ kia bố trí kết giới bảo vệ Thiên Diễn Tinh cũng bởi vì phiến bình nguyên này? Ở bình nguyên này có khí tức nguyền rủa, dường như là Trớ Chú Thần Thuật thần võ vô thượng a!

Thiên Minh Tử lầm bầm lầu bầu, hắn cảm thụ đúng rồi, Huyết Sát Nguyên có nguyền rủa.

Thánh Ma đại lục, Huyết Sát Nguyên là cấm khu của võ giả, võ giả càng mạnh đi vào đây thì không có việc gì, nhưng sau khi đi ra bọn họ chết một cách khó hiểu.

Một hai lần không xem vào đâu, nhưng mà rất nhiều cao thủ Ma Đế, Yêu Đế của Thánh Ma đại lục lần lượt vào trong Huyết Sát Nguyên sau đó chết đi, về sau không còn võ giả mạnh mẽ nào dám vào Huyết Sát Nguyên.

- Nguyền rủa thần thuật... Hẳn không phải tận lực thi triển, mà là hai đại cao thủ tuyệt đỉnh giao thủ ở đây, trong đó một phương thi triển nguyền rủa thần thuật, dư âm ảnh hưởng còn sót lại ở nơi này, làm cho nơi này bị nguyền rủa, thật sự là đáng sợ, lúc cách vài vạn năm, thậm chí mười mấy vạn năm mà nguyền rủa ở nơi này vẫn không tán đi.

Phân thân của Thiên Minh Tử kế thừa kinh nghiệm của bản tôn, hắn rất nhanh phân tích ra nguyên nhân hình thành nguyền rủa của Huyết Sát Nguyên.

Nhân vật giao thủ năm đó chắc hẳn là Thiên tôn, nhưng cho dù là Thiên tôn, dư âm chiến đấu của bọn họ vẫn sót lại nơi này cũng sẽ tiêu tán theo thời gian.

Chương 1362: Tiến vào Ma Khanh

Thiên Minh Tử dừng ở trước Huyết Sát Nguyên hai khắc, hắn mới chậm rãi bay vào Huyết Sát Nguyên.

Cao thủ Thiên tôn lưu lại nguyền rủa, càng không phải tận lực lưu lại, cho dù là dư âm chiến đấu mười mấy vạn năm cũng phải cẩn thận ứng phó.

Đương nhiên Thiên Minh Tử hiện tại chỉ là phân thân tiến vào Huyết Sát Nguyên, bị nguyền rủa là phân thân thừa nhận, cho dù phân thân không thể tránh nguyền rủa chi lực cũng không chết trong Huyết Sát Nguyên được, loại nguyền rủa chi lực này phải mấy tháng hoặc mấy năm mới có thể phát huy tác dụng.

- Lâm Minh bay vào nơi này, chẳng lẽ nơi đây có bí mật gì? Thậm chí khả năng bình nguyên này chính là nguyên nhân giúp Lâm Minh trưởng thành ở hạ giới sau đó vô địch một đời trẻ tuổi ở Thần Vực?

Trong lòng Thiên Minh Tử sinh ra liên tưởng như vậy, hắn càng ngày càng cảm thấy lần này đi Thiên Diễn Tinh là quá đúng, ai có thể nghĩ đến ở vị diện hạ giới này chứa bí mật kinh người như vậy?

- Lâm Minh, vốn ta nghĩ tới ngươi là sát tinh, không nghĩ tới ngươi cũng là phúc tinh, không có ngươi ta làm sao đạt được cơ duyên này, đáng tiếc, hiện tại cho dù ngươi có bí mật gì thì nó vẫn là của ta!

Thiên Minh Tử cười lớn, tốc độ bay nhanh hơn, hóa thành hào quang bay vào trong Huyết Sát Nguyên.

...

Lúc này Huyết Sát Nguyên, Thông Thiên tháp, Cực Tinh tháp.

Tầng thứ tư của Cực Tinh tháp, trong đại điện xa hoa có bảy tám nam tử mặc trường bào đang vây quanh đài cao, đamg thương lượng chọn tôn chủ mới.

Một tòa Thông Thiên tháp có chủ nhân cao nhất là tháp chủ, mà dưới tháp chủ là tôn chủ, những tôn chủ đều là thiên tài của Thông Thiên tháp lịch lãm rèn luyện, trải qua vô số lần chém giết chậm rãi leo lên vị trí tôn chủ.

Bảy tám tôn chủ phần lớn là mới nhậm chức không mấy năm, truy cứu nguyên nhân đó là bởi vì trong Huyết Sát Nguyên mười năm trước từng xảy ra đại kiếp nạn, trong đại kiếp nạn đó chết vài tháp chủ. Thậm chí ngay cả tiền nhiệm nuyên chủ Huyết Sát Nguyên cũng chết, thay thế nguyên cũng là một lần tẩy bài lãnh đạo của mười hai Thông Thiên tháp.

Động đất đáng sợ như thế trong lịch sử vạn năm gần đây của Huyết Sát Nguyên chưa từng xảy ra.

Nguyên chủ vừa nhậm chức vô cùng thần bí, trở thành nguyên chủ thì mai danh ẩn tích.

Có đồn đãi hắn đang bế quan tiềm tu, còn có đồn đãi hắn tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, thậm chí có người nói hắn bạch nhật phi thăng.

Thời điểm Cực Tinh tháp chủ đang định nói gì đó, trong phòng họp không gian chi lực gió nổi mây phun! Những tôn chủ này hiển nhiên thông hiểu không gian chi lực, nhưng mà bọn họ cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ truyền ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người cả kinh, bên ngoài Cực Tinh tháp bố trí trận pháp mạnh mẽ, bên trong càng có vô số tầng phòng hộ, ngoài phòng hợp này thì bên ngoài có vô số trận pháp, bọn họ không nghĩ tới vì cái gì xuất hiện khí cơ mạnh mẽ này.

- Ai?

Cực Tinh tháp chủ lập tức đứng lên, một tay sờ tu di giới, đúng vào lúc này hư không bị xé nứt, một nam tử sắc mặt tái nhợt đạp con thoi đi ra, giống như u linh xuất hiện trong phòng hợp.

Thấy một màn này tất cả mọi người hoảng sợ ngây người.

Trong phòng hợp của bọn họ không có Truyền Tống Trận, người trước mặt cũng không có thông qua Truyền Tống Trận, tay không xé rách không gian trực tiếp thuấn di đến đây?

Càng không cần nói trong Thông Thiên tháp có cấm chế trùng điệp.

CAo thủ Thần Hải hậu kỳ cũng đáng sợ như vậy sao?

Cực Tinh tháp chủ với tư cách là thũ lĩnh mọi người, đối mặt khách không mời thì như lâm đại địch.

Nhưng mà khi nhìn rõ gương mặt của Lâm Minh thì triệt để kinh ngạc đến ngây người, sắc mặt sợ hãi biến thành vui sướng khí tin.

Một cảm giác kính sợ truyền tới và quỳ rạp xuống.

- Thuộc hạ tham kiến nguyên chủ!

Cực Tinh tháp chủ nhận ra Lâm Minh, năm đó Lâm Minh chém giết tiền nhiệm nuyên chủ Sát Nguyên nguyên chủ thì tùy tiện bổ nhiểm trưởng lão và tháp chủ mới, Cực Tinh tháp chủ trước mặt là một trong số đó.

Về phần nói Lâm Minh ủng hộ bọn họ cái gì, cũng chính là gieo một ít cấm chế mà thôi, một khi sinh ra lòng phản nghịch với Lâm Minh sẽ tan thành mây khói.

Nhân vật đáng sợ như vậy bọn họ có thể phản kháng sao?

- Nguyên chủ? Thanh niên áo đen này chính là đương nhiệm nguyên chủ? Là một trong mấy cao thủ mạnh nhất của Thánh Ma đại lục?

Nghe được Cực Tinh tháp chủ xưng hô với Lâm Minh, đám tôn chủ khác cũng không biết nên biểu lộ thế nào, loại cảm giác này giống như Thần Quân đứng trước mặt Thiên tôn vậy.

Một ít người kịp phản ứng thì quỳ xuống, một ít người thì ngây người.

- Mở Truyền Tống Trận, ta muốn đi Vạn Cổ Ma Khanh!

Lâm Minh nói rõ ràng, căn bản không để ý tới phản ứng của bọn họ, thời gian với hắn mà nói quá trọng yếu, hắn có thể cảm nhận được Thiên Minh Tử càng đuổi càng gần!

- Vạn Cổ Ma Khanh?

Cực Tinh tháp chủ ngây ngốc một hồi, nói:

- Nhưng bây giờ là lúc Vạn Cổ Ma Khanh phun trào, đi vào trong đó...

Vạn Cổ Ma Khanh mỗi vài chục năm phun trào một lần, chu kỳ không cố định, một khi Vạn Cổ Ma Khanh phun trào thì kẻ nào vào trong đó cũng phỉa chết.

Lâm Minh nhướng mày, Vạn Cổ Ma Khanh vô cùng thần bí, tuy thực lực của hắn là vô địch hạ giới hiện giờ, nhưng mà trạng thái của hắn hiện tại đối mặt với Vạn Cổ Ma Khanh đang phun trào càng không nói trước được cái gì!

- Mở trận!

Lâm Minh không chút do dự nói ra, Vạn Cổ Ma Khanh phun trào mặc dù nguy hiểm nhưng cũng có sinh cơ, mà đối mặt với Thiên Minh Tử sắp đuổi tới hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Tốt... Tốt...

Cực Tinh tháp chủ cuống quít gật đầu, vội vàng dẫn Lâm Minh chạy tới Truyền Tống Trận đi Vạn Cổ Ma Khanh.

Đặt Huyết Sát tinh vào trong, Truyền Tống Trận được khởi động.

Truyền Tống Trận khởi động trong nháy mắt, một âm thanh vang lên bên tai Cực Tinh tháp chủ.

- Rất nhanh sẽ có cường giả chạy đến, các ngươi không muốn chết thì chạy xa đi.

Cực Tinh tháp chủ đột nhiên ngẩn ngơ, có người đến? Hắn không biết Lâm Minh nói ai, hiển nhiên ý của Lâm Minh người nọ sẽ hủy diệt nơi này.

Lâm Minh tin tưởng Thiên Minh Tử sẽ trực tiếp xuất hiện tại Truyền Tống Trận này, nếu không có người ở đây, Thiên Minh Tử tự nhiên sẽ không rỗi rãnh không có việc gì đi diệt người ở trong tháp, hắn đuổi theo mình còn chẳng kịp đấy.

Thân ảnh Lâm Minh sắp biến mất lập tức thì đầu ngón tay Lâm Minh bắn ra một ấn phù, ấn phù do lôi hỏa thiên kiếp chi lực tạo thành, sau khi rơi vào truyền tống trận thì nổ tung lên, Truyền Tống Trận bị hủy diệt.

Vạn Cổ Ma Khanh chôn dưới mười hai Thông Thiên tháp, nếu như không cần Truyền Tống Trận cũng có biện pháp đi vào, chỉ là rất phiền toái, Lâm Minh có thể không trông cậy vào hủy diệt tòa Truyền Tống Trận là có thể ngăn cản Thiên Minh Tử, đối với Thiên Minh Tử tinh thông không gian pháp tắc mà nói, cho dù chui xuống đất vạn dặm cũng chỉ tốn chút thời gian mà thôi.

Lâm Minh hủy diệt Truyền Tống Trận làm cho Cực Tinh tháp chủ giật mình, hắn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà tuân theo Lâm Minh lời của vội vàng rời đi.

Đại khái qua hai khắc sau, thời điểm Lâm Minh cùng Cực Tinh tháp chủ biến mất thì hắc quang lóe lên, không gian bị xé nứt ra, một thân hắc y Thiên Minh Tử xuất hiện ở chỗ này.

Hắn nhìn thấy Truyền Tống Trận bị hủy diệt thì khóe miệng tươi cười.

Chương 1363: Ma Khanh phun trào

- Thì ra bí mật ở đây!

Truy tìm khí tức Truyền Tống Trận thì Thiên Minh Tử có thể khẳng định, Lâm Minh hiện tại đang độn sâu dưới đất.

Cũng nói đúng hơn sâu dưới đất huyết sắc bình nguyên này có một cái di tích, trong di tích này chứa bí mật kinh thiên, vô cùng có khả năng liên quan tới cao thủ Thiên tôn bố trí kết giới bên ngoài Thiên Diễn Tinh.

- Lâm Minh, cho dù ngươi lên trời xuống đất không trốn khỏi ta đâu, ta muốn nhìn bí mật của Thiên Diễn Tinh là cái gì?

Thiên Minh Tử một kiếm mở hư không, hắn bước vào thông đạo không gian của Truyền Tống Trận bị hủy, chui vào sâu trong đất.

...

Một không gian dưới đất sát khí nồng đậm đến hóa thành thực chất.

Trong bóng tối này có sương mù màu xám lơ lửng, trên bầu trời chỉ có một chút tinh quang cũng bị sương xám che phủ, nếu như phàm nhân ở đây căn bản không nhìn thấy cái gì.

Đây chính là Vạn Cổ Ma Khanh, xa cách vài chục năm Lâm Minh rốt cục trở về!

Cái gọi là Vạn Cổ Ma Khanh chính là hệ thống xuyên qua Thiên Diễn Tinh, "Phía dưới" thông tới hố sâu ức dặm của kỳ tích chi hải trong Thiên Diễn đại lục. Là cường giả Thiên tôn một kích đánh xuyên qua Thiên Diễn Tinh lưu lại dấu vết.

Nhưng trên thực tế mọi người bình thườn nói tới Vạn Cổ Ma Khanh chỉ là vạn dặm chung quanh hố sâu mà thôi.

Khu vực này vô cùng nguy hiểm, chẳng qua nếu như thực lực cao cường còn có thể vào trong tìm kiếm cơ duyên, rồi sau đó bình an trở về, về phần trung ương của Vạn Cổ Ma Khanh thì cho dù là thiên hạ đệ nhất nhân của Thánh Ma đại lục tiến vào chỉ có đi không về.

Lần đầu tiên đi vào Vạn Cổ Ma Khanh. Lâm Minh đi đến bên ngoài cấm khu ngàn dặm, cũng chính là phạm vi ngàn dặm quanh hố sâu. Được xưng là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Lúc này Lâm Minh đi xuống Vạn Cổ Ma Khanh, hắn muốn đi tới trung ương của hố sâu, hắn muốn đi vào sâu trong hố, đi tìm truyền thừa trọng yếu mà Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại!.

Đột nhiên bên tai cuồng phong gào thét, sắc mặt Lâm Minh tái nhợt.

Phi hành trong Vạn Cổ Ma Khanh tự nhiên dễ làm người khác chú ý.

- Rống!

Tiếng gầm rú vang lên, bảy tám tà vật đột nhiên từ dưới đất xông lên công kích Lâm Minh.

Tà vật này do sát khí ngưng tụ mà thành, Vạn Cổ Ma Khanh tới gần trạng thái phun trào thì sát khí càng khủng khiếp, càng làm thực lực tà vật tăng mạnh.

Vạn Cổ Ma Khanh thời kỳ phun trào đối với võ giả Thánh Ma đại lục mà nói là tử địa tuyệt đối.

Phượng Huyết Thương quét ngang qua, những tà vật này lập tức bị Lâm Minh đánh chết.

Lâm Minh nửa phần không ngừng, hóa thành lưu quang tiến vào sâu trong sương mù!

Trong sương mù càng có nhiều tà vật.

Lâm Minh nhảy trong thì tà vật như ong vò vẽ, điên cuồng tấn công Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh lãnh khốc, Phượng Huyết Thương trong tay đâm ra liên tục.

- Xuy xuy xùy!

Hỏa diễm và lôi điện mang theo tất cả, cho dù là hỏa diễm hay là lôi đình đều khắc chế tà ác, những tà vật này hóa thành tro bụi.

Lâm Minh đi nhanh tới trước, tốc độ không giảm nửa phần.

Dọc đườn đi vết máu từ trong người Lâm Minh chảy ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này Mộ Thiên Tuyết đau lòng vô cùng.

Phước bất trùng lai họa vô đơn chí, bọn họ chạy trốn vào trong Vạn Cổ Ma Khanh đúng vào thời kỳ Vạn Cổ Ma Khanh phun trào!

Tà vật mạnh hơn trước gấp trăm lần.

Mộ Thiên Tuyết yên lặng mang linh hồn lực rót vào thân thể, trợ giúp Lâm Minh giảm bớt gánh nặng.

Nhưng mà linh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết là lực lượng tiêu hao, một khi sử dụng thì thần hồn của nàng không cách nào khôi phục được.

Càng là cường giả linh hồn lực hao tổn càng khó đền bù, mà Mộ Thiên Tuyết lúc trước ngủ say hấp thu nhiều huyết nhục, lại hấp thu long cốt cốt tủy mới tỉnh lại, bởi vậy có thể thấy được.

- Sư tỷ, ngươi đừng nhúc nhích!

Lâm Minh cố chấp phong bế nội thế giới của mình, cự tuyệt năng lượng của Mộ Thiên Tuyết rót vào.

- Lâm Minh!

Trong lòng Mộ Thiên Tuyết khẩn trương, trong đôi mắt lệ quang lập loè.

- Ngươi muốn chết ở chỗ này sao?

- Ta biết rõ ta đang làm cái gì!

Lâm Minh không nói thêm gì nữa, hắn chỉ trầm mặc, điên cuồng phi hành!

Cho dù là tà vật, cương thi hay u linh, quỷ quái ngăn cản Lâm Minh, hắn sẽ chém giết cả.

Sát khí điên cuồng, lực lượng của Lâm Minh càng tiêu hao nhiều hơn.

Hắn căn bản mặc kệ những chuyện này, lúc này Lâm Minh giống như ma thần điên cuồng.

Một nghìn dặm, hai nghìn dặm, ba nghìn dặm...

Lâm Minh không ngừng xâm nhập vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, không ngừng giết chóc, hắn đi từng bước một, hơn ngàn dặm trước mặt là Vạn Cổ Ma Khanh chân chính.

Khoảng cách này sương mù tán đi thậm chí Lâm Minh dõi mắt nhìn ra xa cũng thấy được đường chân trời có hỏa diễm đang thiêu đốt, tiếp nối thiên địa. Cửu Thiên tinh hoa trút xuống kết nối với hỏa diễm bên dưới!

Đây chính là Vạn Cổ Ma Khanh chân chính!

Mà lúc này đột nhiên Lâm Minh cảm thấy sát cơ khủng khêếp bao phủ chính mình, hắn lần nữa cảm giác tử vong mãnh liệt.

Hắn biết rõ. Thiên Minh Tử đến!

Trải qua một phen trắc trở, Thiên Minh Tử rốt cục cũng tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, hắn đang ở giữa không trung.

Dùng tốc độ của Thiên Minh Tử, dù không gian hỗn loạn không thể thuấn di. Hắn bay cũng nhanh hơn Lâm Minh mấy lần.

Khu vực ngàn dặm quanh Vạn Cổ Ma Khanh được xưng là cấm khu ngàn dặm, đối với thiên tài Toàn Đan vào Vạn Cổ Ma Khanh, thập chí tôn chủ, tháp chủ mà nói cũng là nơi có đi không về. Một khi tiến vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Dù là Lâm Minh năm đó tiến vào nơi đây có Ma Quang chỉ điểm cũng phải phí tay chân thật nhiều.

Hiện tại Vạn Cổ Ma Khanh lâm vào thời kỳ phun trào. Tiến vào cấm khu ngàn dặm cũng khó gấp ngàn lần, Lâm Minh thương thế rất nặng, tiến vào càng gian nan.

Thậm chí có khả năng Lâm Minh trước khi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh đã bị Thiên Minh Tử đuổi kịp. Cảm thụ được sát khí của Thiên Minh Tử rất nhanh tới gần, Lâm Minh không có tiến vào cấm khu ngàn dặm, mà là ngừng ở chỗ này.

Trong đầu của hắn đang suy nghĩ đối sách.

Vốn Lâm Minh nghĩ cách tiến vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, mượn nhờ lực lượng của Vạn Cổ Ma Khanh che chở chính mình, thậm chí vận khí tốtcó khả năng làm Thiên Minh Tử vẫn lạc tại bên trong.

Mà bây giờ không nói Vạn Cổ Ma Khanh có thể làm cho Thiên Minh Tử vẫn lạc hay không.

Mấu chốt là Lâm Minh hiện tại ở trạng thái này tiến vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh nói không chừng phải chết đấy.

Chuyện cho tới bây giờ Lâm Minh chỉ có thể đánh bạc một lần!

Hắn không có ý định đi vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, mà là chuẩn bị đi tới nơi khác.

Trong nội tâm đã đưa ra quyết định, Lâm Minh thoáng điều chỉnh phương hướng, hắn bay nhanh qua nơi khác.

- Lâm Minh, ngươi đi đâu vậy?

Mộ Thiên Tuyết nao nao, Lâm Minh cũng không có đi vào Vạn Cổ Ma Khanh, mà là nơi khác xa hơn. - Đi thần nữ cổ mộ!

Lâm Minh mở miệng nói ra.

Mười mấy năm trước Lâm Minh tiến vào cấm khu ngàn dặm của Vạn Cổ Ma Khanh, đã từng bởi vì truy mấy cổ thi sát mà tiến vào thần nữ cổ mộ.

Mà trong thần nữ cổ mộ có bốn khẩu thạch quan, toàn bộ do Hắc Diệu Thạch làm thành.

Ba cổ thạch quang là nơi sản xuất thiên tài địa bảo của Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh đánh giá những thiên tài địa bảo này là cổ mộ thi thu thập được.

Mà trong thạch quan cuối cùng có thi thể của thần nữ.

Bởi vì có thân thể thần nữ nên uy nghiêm tỏa ra ngoài, thi sát căn bản không thể tới gần, thi thể nàng vẫn bảo toàn nguyên vẹn.

Nói là thi thể, kỳ thật sinh khí còn no đủ, toàn thân cao thấp đều toát tỏa ra khí tức sức sống.

Lâm Minh cho đến tận này không biết thân phận của thần nữ này.

Hôm nay Lâm Minh mắt nhìn đi vào Vạn Cổ Ma Khanh đã rất khó, hắn cải biến phương hướng đi thần nữ cổ mộ.

Lâm Minh trí nhớ phi thường tốt, hắn nhớ rõ vị trí cụ thể của thần nữ cổ mộ.

Lúc trước Lâm Minh bởi vì không hiểu không gian pháp tắc, trong cấm khu ngàn dặm suýt lạc đường, nhưng mà bây giờ không còn ở loại tình huống này, chỉ cần nhớ rõ vị trí là đi tới.

- Thần nữ cổ mộ, ngươi muốn...

Mộ Thiên Tuyết đang nói chuyện, Lâm Minh đã tiến vào cấm khu ngàn dặm, vừa vào cấm khu ngàn dặm thì có tà ma lao thẳng vào Lâm Minh, so với tà ma trước kia còn cường đại hơn.

Lâm Minh cắn chặt răng, bát môn độn giáp đủ mở ra, chém giết đi lên.

Chương 1364: Cổ mộ lệ ảnh

Từ cấm khu ngàn dặm tới cổ mộ Lâm Minh trên đường đi giết không biết bao nhiêu tà ma.

Tà ma cũng có trí tuệ, biết rõ đi chịu chết cho nên sẽ trốn đi.

Lúc này Lâm Minh toàn thân là máu, bảo giáp trên người bị nghiền nát, cơ hồ có thể nhìn thấy cảnh tương dầu hết đèn tắt.

Mà đúng lúc này Lâm Minh nhìn thấy trước mặt một núi đá ngăm đen.

Trên núi đá này không một ngọn cỏ.

Chung quanh núi đá là không gian chấn động, cũng có ý nghĩa núi đá này có động thiên khác.

- Chính là trong chỗ này.

Lâm Minh sẽ không nhớ lầm, đây chính là thần nữ cổ mộ, nhìn núi đá không có gì đặc bêệt, nhưng kỳ thật đã có sẵn thông đạo đi vào cổ mộ, nếu không năm đó nhưng thi sát có trí tuệ kia cũng chẳng tìm được đường vào.

Lâm Minh nhắm mắt lại cảm giác trong chốc lát, rất nhanh liền phát hiện cửa vào.

Nhìn qua một vách đá bình thường, nhưng Lâm Minh biết rõ đây chỉ là ảo giác thôi.

Hắn bước vào tường đá một khắc thì hắn cảm giác mình đi xuyên qua cánh cửa thuy ngân, bước vào trong không gian vặn vẹo.

Lâm Minh cũng đi vào mộ cổ năm đó, sơn động tối đen như mực, khắp nơi rơi đầy rẫy bụi bậm, thông đạo cổ xưa và thạch bích phong hóa, tất cả mang theo hương vị tuế nguyệt. Lâm Minh chậm rãi đi tới trước thạch quan, cung kính thi lễ.

- Tiền bối ngủ say ở đây, vãn bối hôm nay lâm vào nguy nan, có chỗ đắc tội!

Lâm Minh yên lặng nói xong câu đó và mở thạch quan ra.

Thần nữ trong thạch quan vẫn như năm đó.

Tính mạng chấn động nhàn nhạt, sinh cơ dồi dào. Nếu như không tra xét rõ thì không ai hoài nghi nữ thần ngủ ở đây có thể tùy thời tỉnh lại.

- Một vương giả thời đại Thái Cổ!

Thời điểm gawoj thần nữ Lâm Minh kiến thức vượt qua trước kia, hắn càng cảm giác thần nữ cường đại.

Bây giờ Lâm Minh cải biến suy nghĩ.

Chỉ sợ bản thân thần nữ này vô cùng cường đại, chung quanh thân thể nàng tỏa ra pháp tắc sinh mệnh nhàn nhạt, giống như thiên địa hội tụ chung quanh nàng biến thành tinh linh sinh mệnh.

Một người sau khi chết mười vạn năm chung quanh thân thể vẫn có pháp tắc chấn động, có thể thấy được trình độ lý giải của nàng về pháp tắc.

- Mộ cô nương, ngươi có khả năng nhập vào thân thể thần nữ hay không?

Lâm Minh nhìn qua thần nữ trong thạch quan và nói ra.

Bảo Mộ Thiên Tuyết nhập vào thân thể thần nữ, đây là suy nghĩ trước khi Lâm Minh tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, nhưng mà Lâm Minh cũng biết muốn làm được điểm này nguy hiểm cực lớn.

Mộ Thiên Tuyết nhíu mày một cái, nhập vào thân thể thần nữ?

Suy nghĩ này Mộ Thiên Tuyết trước kia đã từng nghĩ qua, nhưng mà thần nữ không phải người thường, nàng cường đại vượt qua

Mộ Thiên Tuyết đỉnh phong năm đó.

Dùng linh hồn yếu ớt của Mộ Thiên Tuyết hiện tại thì phụ thân lên người thần nữ rất khó tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà hiện tại Thiên Minh Tử sắp tới đây, Mộ Thiên Tuyết cũng không có lựa chọn, đành phải đánh cược một lần.

Nàng không nói câu nào, linh hồn từ trong ma phương bay ra, hóa thành hình thái linh hồn, linh hồn Mộ Thiên Tuyết mặc cái váy xanh thẫm, trong cơ thể tỏa ra hào quang óng ánh, giống như thủy tinh xinh đẹp mộng ảo.

Mộ Thiên Tuyết khẽ cắn hàm răng, tiến vào trong thạch quan, mà lúc này Lâm Minh ngăn ở trước mặt Mộ Thiên Tuyết, nói ra:

- Ta trước!

Nói xong Lâm Minh vận chuyển Thần Mộng pháp tắc, toàn bộ cảm giác, ý chí, thần hồn của hắn nhập vào trong thạch quan, chui vào thân thể thần nữ trước Mộ Thiên Tuyết một bước.

Lâm Minh lựa chọn vị trí là ngực thần nữ.

Một khắc này Lâm Minh cảm giác trong đầu chấn động, chợt thần hồn ý niệm của hắn tiến vào không gian độc lập.

Đây là tinh không to lớn như vũ trụ vậy.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn không có xa lạ với không gian này chút nào, mười mấy năm trước khi tu vị của hắn còn là Toàn Đan, đi vào thần nữ cổ mộ thì hắn từng đi tới không gian này..

Không gian này có một tồn tại đáng sợ.

Lúc này ý niệm hiện ra trong đầu Lâm Minh, trong tinh không một đạo nguyên khí mênh mông to lớn như biển cả phún dũng lao tới.

Nguyên khí này rất tinh thuần, giống như núi lở biển gầm lao vào thân thể Lâm Minh.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị, thân thể của hắn bị năng lượng đẩy bay đi, lại vững vàng lăng không lơ lửng trong tinh không.

Hư không trước mặt Lâm Minh có một trái tim như gần trong gang tấc lại xa xôi vô tận.

Đông! Đông! Đông!

Tiếng tim đập này giống như cộng minh với Lâm Minh, khí huyết toàn thân của Lâm Minh dâng trào. Đại đế chi tâm, cũng là trái tim Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại!

Nó đập mười mấy vạn năm, nó vẫn có khí huyết mạnh mẽ như vậy, sinh mệnh lực mênh mông như biển cả, mỗi một lần đập là tinh không lắc lư.

- Hỗn Nguyên tiền bối!

Lâm Minh la lớn, cũng mặc kệ Hỗn Nguyên Thiên tôn có nghe hay không!

Trong tinh không mênh mông, giọng của Lâm trống vắng, không có hồi âm.

Thời điểm này Lâm Minh căn bản không thể trì hoãn, hắn cắn răng bay tới đại đế chi tâm.

Giống như trải qua thời gian dài, lại giống như trong nháy mắt, Lâm Minh đi tới trước đại đế chi tâm, trong sát na đó khí huyết mạnh mẽ cuốn lấy Lâm Minh, tinh không bắt đầu mơ hồ.

Cảm giác chung quanh của Lâm Minh càng ngày càng rõ ràng, hắn nhìn qua hư không, một tinh cầu to lớn che kín mây đen, đại địa mênh mang, vô biên vô hạn, một đạo khí tức mênh mông vô tận, ẩn ẩn làm Lâm Minh quen thuộc.

Đây là... Thiên Diễn Tinh?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra ý niệm này trong đầu. Đây chính là

Thiên Diễn Tinh, nhưng mà khác với Thiên Diễn Tinh trong trí nhớ của Lâm Minh.

Đúng vào lúc này đột nhiên hắn nhìn thấy tinh không bị xé rách, trống rỗng xuất hiện một cổng truyền tống to lớn, vô số cường giả từ trong cổng truyền tống hiện ra, những cường giả này thân hình mơ hồ, mấy người cầm đầu tỏa ra khí tức cường đại, đạo khí tức này giống như đúc hắc bào nhân mà Lâm Minh gặp ở Ma Thủy Đại Thế Giới, cũng nói đúng hơn đám người này là Thánh tộc.

Những người này xuất hiện thì lập tức bắt đầu triển khai công kích Thiên Diễn Tinh!

Trong lúc nhất thời hư không vỡ vụn, năng lượng khủng bố tùy ý trùng kích Thiên Diễn Tinh, Lâm Minh cho rằng Thiên Diễn Tinh sẽ bị hủy diệt, ít nhất sinh linh trong Thiên Diễn Tinh dưới một kích này tử vong toàn bộ.

Nhưng đúng lúc này bên ngoài Thiên Diễn Tinh hiện ra một đạo kết giới, cơ hồ ngăn cản toàn bộ công kích.

Năng lượng mạnh mẽ ngăn cản công kích, nhưng mà chưa từng bị nghiền nát.

Trong lòng Lâm Minh đập mạnh, hắn nhận ra đây chính là bức tường thủ hộ ngăn cản bên ngoài Thiên Diễn đại lục, Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí phòng hộ.

Hỗn Nguyên Thiên tôn dùng Thiên Diễn Tinh làm căn cơ, kinh doanh nhiều năm, bố trí trận pháp phòng hộ, chắc chắn không thể tưởng tượng nổi. Chống cự nhiều cường giả công kích, cũng không có bị hủy diệt.

Mà đúng lúc này trong tối tăm mờ mịt của Thiên Diễn Tinh tầng mây bị xé nứt, một Hắc Long dài ngàn dặm hiện ra.

Hắc Long này tỏa ra uy áp khủng bố, giống như bản thân của nó là thần linh, trên lưng Hắc Long có một nam tử áo đen, nam tử này thân hình cao lớn khôi ngô, cầm cầm một đại kích dài căn bản không nhìn thấy mặt.

Nhìn thấy nam tử áo đen này, Lâm Minh cảm giác tâm thần rung mạnh, nam tử này, chính là Hỗn Nguyên Thiên tôn!

Hắn có được khí tức đồng dạng như đại đế chi tâm, mà Hắc Long, này chính là Hắc Long một sừng Lâm Minh nhìn thấy trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Không hề nghi ngờ, tràng cảnh trước mặt chính là đại chiến mười mấy vạn năm trước ở Thiên Diễn Tinh!

Mà đối thủ của Hỗn Nguyên Thiên tôn chính là cường giả Thánh tộc.

Mươi vạn năm trước một trận chiến này liên quan tới Lôi Phạt Thiên tôn ra, còn liên quan tới Thánh tộc, Hỗn Nguyên Thiên tôn đã từng là nhân vật đứng đầu Thần Vực, hắn trong đại chiến này trọng thương, thậm chí vẫn lạc cũng là vì Thánh tộc gia nhập vào.

Chương 1365: Khí huyết nhập thể

Đại chiến trình diễn trong hư không, chính giữa hai phe đội ngũ là vô số cao thủ, Lâm Minh nhìn thấy một nam tử cầm quyền trượng màu lam, trong chiến đấu hắn giống như hóa thân thiên đạo, chấp chưởng lôi kiếp chi lực.

Người này chính là Lôi Phạt Thiên Tôn.

Trừ Lôi Phạt Thiên Tôn ra, Hỗn Nguyên Thiên tôn còn phải đối mặt hai tên cao thủ Thánh tộc.

Hỗn Nguyên Thiên tôn hoàn toàn lấy một địch ba!

Nhưng dù như thế Hỗn Nguyên Thiên tôn vẫn bất bại.

- Thánh tộc đại năng vì cái gì có thể tiến nhập Thần Vực?

Trong lòng Lâm Minh không hiểu, dựa theo Thần Mộng Thiên Tôn nói thhf Thần Vực chỉ là một trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, mà rất nhiều "Thiên" khác cũng bị vách tường ngăn cản cách xa nhau, người càng cường đại càng khó đột phá nó.

Như vậy cao thủ Thánh tộc làm sao tiến tới Thiên Diễn Tinh?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì tràng cảnh chiến đấu biến mất, cả tinh không chỉ còn một trái tim đang đập, "Đông! Đông!" Âm thanh mạnh mẽ giống như tiếng trống nổ vang.

Lâm Minh biết rõ cảnh tượng không đầy đủ này chính là trí nhớ của trái tim này.

Trái tim là thân thể vốn không có trí nhớ, như thế suy tính có một đám tàn hồn trong trái tim này.

Trong đầu Lâm Minh hiện ra ý niệm, hô lớn.

- Hỗn Nguyên tiền bối!

Giọng nói vang vọng, Lâm Minh rất lo lắng, Thiên Minh Tử đang chạy tới, Lâm Minh không trông cậy vào Vạn Cổ Ma Khanh kéo dài Thiên Minh Tử bao nhiêu thời gian.

- Hỗn Nguyên tiền bối!

Lâm Minh hô lần nữa nhưng không có hồi âm.

- Ta đoán sai? Kỳ thật căn bản không có tàn hồn?

Tâm niệm Lâm Minh cấp chuyển, có lẽ tàn hồn Hỗn Nguyên Thiên tôn cũng rất yếu ớt, hơn nữa lại ngủ mười mấy vạn năm, muốn vì mình kêu gọi thức tỉnh, dễ vậy sao?

Nghĩ tới đây lực lượng cua Lâm Minh chìm vào trong nội thế giới, một đóa liên hoa hiện ra trong lòng Lâm Minh.

Đây chính là Đế Tôn Liên Hoa.

Khí tức của Lâm Minh trên phát ra, thời khắc này hắn mở Hồng Mông không gian!

- Hỗn Nguyên tiền bối!

Lâm Minh dốc toàn bộ lực lượng, giọng của hắn như lôi đình vang vọng ngàn dặm.

Đúng lúc này trái tim đang đập kia chấn động, nó đập chậm lại, một đạo khí tức vô hình bao phủ thân thể Lâm Minh, bắt đầu hấp thu năng lượng Thần Mộng trong người Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, cũng không có ngăn cản điểm này, mặc cho hắn hấp thu, dùng trạng thái của Lâm Minh hiện tại thì làm điểm này cũng không thoải mái.

Sau một lát sắc mặt Lâm Minh càng thêm tái nhợt, thậm chí mang theo thần sắc hôi bại, mà đúng lúc này một bóng dáng màu xám từ trong trái tim bay ra, nó cuối cùng biến ảo thành nam tử mang trường bào màu đen.

Thân ảnh nam tử này cực kỳ mơ hồ, thiên địa nguyên khí như nước lũ rung động lắc lư, giống như sau một khắc sẽ tiêu tán đi.

Hắn cố sức mở mắt, mê mang nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh cũng nhìn qua hắn.

Chẳng lẽ nó chính là tàn hồn của Hỗn Nguyên Thiên tôn bám vào đại đế chi tâm?

Tàn hồn này còn không có cường đại như trong tưởng tượng của Lâm Minh, thậm chí phải nói là yếu ớt.

- Tiền bối là Hỗn Nguyên Thiên tôn?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

- Ngươi là ai, sao có được Hồng Mông không gian?

Nam tử áo đen giọng nói hư vô mờ mịt, hoặc nói có chút suy yếu.

- Vãn bối Lâm Minh, từng được ân trạch của tiền bối, đạt được một phần ba Hỗn Nguyên võ ý truyền thừa, cho nên có thể sử dụng Hồng Mông không gian.

- Thì ra là thế, ngươi nói là Luân Hồi Lộ, sư tôn đúng là lưu lại truyền thừa trong Luân Hồi Lộ!

Nam tử áo đen nói như thế, mà câu này cũng nói rõ thân phận của hắn, hắn cũng không phải là Hỗn Nguyên Thiên tôn, mà là đệ tử Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Thì ra là như vậy, trong lòng Lâm Minh tỉnh ngộ, lại nói tiếp Hỗn Nguyên Thiên tôn là võ giả pháp thể song tu, tuy hắn chủ tu thân thể, linh hồn tương đối hư yếu một ít, nhưng mà dù vậy nếu như hắn thực sự lưu lại phân hồn cũng có thể có uy áp khổng lồ, vượt xa người này quá nhiều.

- Tiền bối, vãn bối bị người ta đuổi giết tới tận đây, muốn cho mình và đồng bạn mượn thân thể thần nữ hoàn hồn, chống cự đuổi giết!

Mộ Thiên Tuyết năm đó là cao thủ nửa bước Giới Vương, hơn nữa cho dù pháp tắc hay là tạo nghệ linh hồn đều có cảnh giới cực cao, đáng tiếc nàng mất đi thân thể, căn bản không cách nào thuyên chuyển chân nguyên, có một thân pháp tắc không cách nào sử dụng.

Nếu như có thể dung hợp thân thể thần nữ, Mộ Thiên Tuyết thực lực đột nhiên tăng mạnh.

- Mượn thân thể thần nữ? Ngươi nói là... Huyền Tình Thiên Hậu?

Huyền Tình Thiên Hậu?

Lâm Minh sững sờ một chút, hắn thật không ngờ thiếu nữ trẻ tuổi chừng mười bảy kia thậm chí có danh xưng như thế?

Có thể xưng hậu, tuyệt đối không phải tuổi trẻ tuấn kiệt, mà tất nhiên là nhân vật thành danh, thực lực khủng bố.

- Huyền Tình Thiên Hậu là Thái Cổ Thần Tộc Vương, cho dù thân thể không còn linh hồn, muốn phụ thân vào thân thể của nàng chẳng phải chuyện dễ, nếu như không chịu nổi lực lượng thân thể của nàng sẽ gặp thần hồn sụp đổ, ngươi cũng đã biết?

Đám tàn hồn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe trong lòng cả kinh, Thái Cổ Thần Tộc?

Là chủng tộc hoàn toàn mới, Lâm Minh trước kia nghe qua Thánh tộc, Hồn Tộc, Nhân tộc là ba đại chủng tộc, là chủng tộc có số lượng nhiều nhất trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tam đại chủng tộc phân biệt am hiểu luyện thể, tu thần, tụ nguyên ba hệ thống, Lâm Minh không biết còn có một Thái Cổ Thần Tộc.

- Tiền bối nói là... Thái Cổ Thần Tộc?

- Đúng là Thái Cổ Thần Tộc, Thượng Thiên sáng tạo chủng tộc hoàn mỹ nhất, linh hồn, thân thể, nội thế giới cường đại khủng bố, có thể tu thể khí thần tam tu, vừa ra đời đã có được lực lượng mạnh mẽ, thiên phú nghịch thiên, thọ nguyên gấp mười lần nhân tộc.

Tàn hồn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe xong rùng mình, thể khí thần tam tu, thiên phú nghịch thiên, thọ nguyên gấp mười lần nhân loại, chủng tộc này cũng quá nghịch thiên.

- Trên đời còn có chủng tộc như thế, hoàn toàn áp đảo ba đại chủng tộc?

Lâm Minh nói như vậy, trên mặt tàn hồn hiện ra thần thái ngoài ý muốn.

- Không nghĩ tới, ngươi còn biết tam đại chủng tộc, không tệ, Thái Cổ Thần Tộc đúng là chiếm cứ toàn bộ ưu điểm của ba tộc, có lẽ chính là vì Cổ Thần tộc quá mức nghịch thiên cho nên Thiên Đạo chèn ép, cho nên trong thời đại Thái Cổ nó hưng thịnh nhất thời liền bắt đầu chậm rãi suy sụp, số lượng tộc nhân cực kỳ thưa thớt, đến cuối cùng gần như tuyệt tích.

- Thiên Tinh Đế Hậu là ai?

Lâm Minh nghi hoặc hỏi, hắn không biết Hỗn Nguyên Thiên tôn vì sao ở cùng một chỗ với Thái Cổ Thần Tộc.

- Những chuyện này ngươi không cần biết rõ, liên quan đến bí mật của vũ trụ, ngươi biết cũng không có ý nghĩa, ngược lại còn đưa tới tai họa.

Tàn hồn không nói thêm.

Nhưng mà tàn hồn vừa dứt lời thì phát hiện vấn đề.

- Ồ, ngươi... Thiêu đốt phân nửa tinh huyết toàn thân?

Tàn hồn là đệ tử của Hỗn Nguyên Thiên tôn, khi còn sống ít nhất là nhân vật Đại Giới Giới Vương, hơn nữa hắn cũng là pháp thể song tu, đối với khí huyết chi lực phi thường mẫn cảm, hắn thoáng dò xét thân thể Lâm Minh, hoảng sợ phát hiện Lâm Minh thiêu đốt hơn phân nửa tinh huyết, hắn lại còn có thể đứng ở đây.

Người bình thường nếu như làm như vậy đã sớm tánh mạng suy yếu, khó có thể chèo chống.

- Ba mươi mấy tuổi, pháp thể song tu, bát môn độn giáp toàn bộ mở ra?

Tàn hồn cả kinh không phải chuyện đùa, trong vũ trụ Luyện Thể Thuật đã bị Thiên Đạo quy tắc chèn ép, mặc dù là sư tôn Hỗn Nguyên Thiên tôn của hắn cũng không hơn ba mươi tuổi mở bát môn độn pháp.

- Ngươi... Có kỳ ngộ như vậy?

Tàn hồn rõ ràng cảm giác được Lâm Minh là võ giả bản thổ Thiên Diễn Tinh, một võ giả bản thổ phát triển đến loại trình độ này thì phải có vô số cơ duyên gia thân, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi bị ai đuổi giết?

Tàn hồn lập tức nghĩ đến Lâm Minh sợ rằng bởi vì bị đuổi giết mới thiêu đốt một nửa tinh huyết trong người.

- Thiên Minh Tử, đến từ Thần Vực Đại Giới Giới Vương, hắn tự tay chém cánh tay hóa thành phân thân phủ xuống Thiên Diễn đại lục, đuổi giết vãn bối, hiện tại đại khái chỉ cần qua một phút là hắn sẽ gặp đuổi tới đây.

Lâm Minh nói những lời này thì nội tâm lo lắng, nhưng vẫn bảo trì trấn định.

- Đại Giới Giới Vương tự đoạn một tay đến đuổi giết ngươi?

Tàn hồn không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Lâm Minh, hắn ẩn ẩn ý thức được, Lâm Minh cường đại hơn tưởng tượng của mình, nhân vật như vậy tuyệt không phải vật trong ao.

- Ngươi có thể học được Hồng Mông không gian xem như hữu duyên với sư tôn, hơn nữa ngươi tuổi còn trẻ lại mở đủ bát môn độn giáp, pháp thể song tu, cũng là cùng con đường với sư tôn, trong tối tăm trùng hợp, có lẽ ý nghĩa ngươi chính là người sư tôn chờ đợi...

Tàn hồn yên lặng nói xong, Hỗn Nguyên Thiên tôn trước khi chết lưu lại truyền thừa của mình, chờ đợi đời sau người hữu duyên tiến vào.

Hiện tại mặc kệ từ phương diện nào, Lâm Minh đều phù hợp với người lựa chọn.

Nếu như có thể nhìn thấy nguyện vọng truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn được lưu lại thì tàn hồn chết cũng nhắm mắt.

- Ngươi tuổi còn trẻ, có thiên phú cực cao, thật sự là được, đáng tiếc ngươi bị người đuổi giết ta không giúp được, ta chỉ là một đám tàn hồn nên không có bao nhiêu thực lực, chính ngươi quyết định đi, nếu như ngươi có lòng tin thì cho đồng bạn phụ thể vào thân thể Thiên Hậu, mà ngươi nếu như có thể tiếp nhận khí huyết của sư tôn tẩy lễ, như vậy ngươi có thể nếm thử dẫn Hỗn Nguyên khí huyết tẩy luyện thân thể.

- Dẫn khí huyết chi lực tẩy luyện thân thể?

Đột nhiên Lâm Minh khẽ giật mình nhìn qua trái tim này, trong đó ẩn chứa khí huyết chi lực mênh mông như hải dương, đây chính là khí huyết chi lực Thiên tôn có được, thậm chí Hỗn Nguyên Thiên tôn còn có được Ma Châu càng khiến Luyện Thể Thuật cường đại đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, nếu như dẫn khí huyết chi lực trong trái tim Hỗn Nguyên Thiên tôn tẩy luyện thân thể của mình, vậy đạt tới cảnh giới nào?

Chương 1366

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 1367: Thiên Tuyết hoàn hồn

Năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đó là nhờ có Ma Châu.

Hỗn Nguyên Thiên tôn là đạt được Ma Châu thì Luyện Thể Thuật của hắn đột nhiên tăng mạnh, mà trước đó Hỗn Nguyên Thiên tôn cũng chỉ đạt tới bát môn độn giáp mà thôi.

Hiện tại Lâm Minh cứ như vậy nhìn thấy cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, đệ tử Hỗn Nguyên Thiên tôn cảm thấy khó tin nổi.

Cửu Tinh biến mất, khí huyết đại đế chi tâm liên hệ cùng một chỗ với Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết hoàn hồn còn chưa kết thúc.

Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại đại đế chi tâm bị Lâm Minh hấp thu nhiều khí huyết chi lực như thế, khí huyết vẫn cuồn cuộn không dứt như trước.

Lúc này khí huyết chi lực của Lâm Minh đã đạt tới đỉnh phong, hơn nữa còn tăng trưởng ba thành.

Khí huyết chi lực đối với võ giả mà nói cũng không thể hấp thu vô hạn, hấp thu quá nhiều thân thể sẽ nổ tung.

Mà hấp thu bao nhiêu quyết định bởi căn cơ của võ giả.

Lúc này Lâm Minh thân thể đã nóng như lửa đốt, khí huyết chi lực của hắn đã chậm rãi tăng lên gấp đôi.

Thời điểm này đại đế chi tâm đã yếu một chút.

Mà khí huyết đại đế chi tâm suy yếu linh hồn Mộ Thiên Tuyết cũng triệt để tiến vào tinh thần chi hải của Huyền Tình Thiên Hậu.

Tinh thần chi hải của Huyền Tình Thiên Hậu khác xa tưởng tượng của Mộ Thiên Tuyết, tinh thần chi hải của người bình thường thực sự là tinh thần lực, linh hồn lực biến ảo thành hải dương, linh hồn lực càng cường đại tinh thần chi hải sóng càng mạnh, vô biên vô hạn.

Mà tinh thần chi hải của Huyền Tình Thiên Hậu lại là hư không vô biên vô hạn.

Trong hư không tràn ngập vòng xoáy hỗn động, những vòng xoáy hỗn độn này như đi thông tới giới khác, một khi linh hồn thể bị cuốn vào đó sẽ không thể quay về.

- Tại sao có tinh thần chi hải như vậy...

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, trong truyền thuyết khi lâm vào đại phá diệt, vũ trụ sẽ biến thành bộ dáng này, ngôi sao chết, hóa thành hỗn động, không gian bị vặn vẹo trở nên cực kỳ không ổn định. Vũ trụ trong trạng thái này sẽ co lại, thẳng đến lần nổ tung thì vũ trụ lại tân sinh.

Mộ Thiên Tuyết ẩn ẩn suy đoán lúc trước Huyền Tình Thiên Hậu chính là chết trong linh hồn công kích, là một kích vô cùng đáng sợ, trực tiếp đánh tan tinh thần chi hải hóa thành hư không của Huyền Tình Thiên Hậu.

Tinh thần chi hải như thế Mộ Thiên Tuyết muốn phụ thể cũng khó khăn trùng trùng điệp điệp, căn bản không có nơi cho linh hồn của nàng dung thân, không cẩn thận còn vẫn lạc.

- Lâm Minh, cho ta mượn năng lượng Thần Mộng!

Mộ Thiên Tuyết nói ra.

Lâm Minh năm đó ở trong Thần Mộng giới học đại pháp của Thần Mộng Thiên Cung cũng tích lũy rất nhiều năng lượng Thần Mộng, hôm nay những này năng lượng này có công dụng.

Mộ Thiên Tuyết dùng đại lượng năng lượng Thần Mộng chữa trị tinh thần chi hải của Huyền Tình Thiên Hậu, dùng thực lực của Mộ Thiên Tuyết muốn triệt để chữa trị tinh thần chi hải của Huyền Tình Thiên Hậu bị thương là không thực té, nàng muốn làm chỉ là chữa trị một góc, một nơi cho linh hồn của nàng dung thân.

Hai giờ chậm rãi trôi qua.

- Lạch cạch! Lạch cạch!"

Mồ hôi trên người Lâm Minh và huyết thủy hỗn hợp lại rơi trên mặt đất.

Khí huyết chi lực của hắn cuối cùng tăng lên gấp đôi, đây cũng là cực hạn của Lâm Minh.

Hắn nắm chặt hai đấm, giờ khắc này Lâm Minh cảm giác thân thể của mình tràn ngập lực lượng, giống như Lâm Minh chính là một con chân long.

- Ngươi nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh?

Tàn hồn mở miệng hỏi Lâm Minh.

Lâm Minh gật gật đầu, hắn có thể đi một bước này đã tiết kiệm không biết bao nhiêu năm tích lũy.

Đạo Cung Cửu Tinh có lẽ không còn là ma chú, chỉ cần tích lũy đầy đủ cường đại, có thể nghịch chuyển pháp tắc đánh tan cửa ải này.

- Đúng là tốt!

Tàn hồn tán thưởng từ đáy lòng.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Tiền bối khen nhầm, vãn bối có thể nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh, không phải là nguyên nhân do mình, mà là vì hấp thu khí huyết của Hỗn Nguyên tiền bối lưu lại, Hỗn Nguyên tiền bối đã mở Đạo Cung Cửu Tinh, vãn bối là đứng trên vai của Hỗn Nguyên tiền bối mới miễn cưỡng nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh...

- Mặc dù nói như thế, nhưng nếu như không phải bản thân của ngươi chạm tới cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, mặc dù hấp thu khí huyết sư tôn cũng không cách nào tiêu hóa, ngươi mới hơn ba mươi tuổi, đạt tới loại cảnh giới này không thể tưởng tượng nổi.

Tàn hồn cảm khái thiên phú của Lâm Minh làm hắn khiếp sợ..

Lâm Minh không có tiếp tục nói chuyện với tàn hồn, lực chú ý của hắn nhìn qua Mộ Thiên Tuyết.

Nàng vẫn nằm trong thạch quan, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hiển nhiên quá trình phụ thể tiêu hao quá nhiều năng lượng của nàng.

Lâm Minh đi đến trước thạch quan và cầm chặt tay "Mộ Thiên Tuyết", một đạo năng lượng Thần Mộng không giữ lại quán chú vào, lúc này thần hồn Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết tương liên, Lâm Minh cảm giác ý thức của ình tiến vào tinh thần chi hải tràn ngập các vòng xoáy hỗn độn, trí nhớ và tình cảm của Mộ Thiên Tuyết như thủy triều truyền vào thần hồn Lâm Minh.

Loại cảm giác này Lâm Minh như lâm vào luân hồi, không cẩn thận sẽ thất thủ tâm thần, mất đi bản tâm.

- Lâm Minh, để cho ta vận dụng ma phương! Giọng của Mộ Thiên Tuyết truyền vào đầu Lâm Minh.

Lâm Minh nao nao, vận dụng ma phương?

Vận dụng ma phương phải thiêu đốt ;inh hồn lực của Mộ Thiên Tuyết, sẽ tạo thành tiêu hao lớn cho Mộ Thiên Tuyết.

- Không có việc gì, chỉ vận dụng ma phương bình ổn tinh thần chi hải, cũng không phải là thúc dục ma phương giết địch, ta có thể thừa nhận, hơn nữa ta hiện tại có thể thao túng thân hình này phạm vi nhỏ không đến mức tiêu hao quá nghiêm trọng.

Mộ Thiên Tuyết nói chuyện và linh hồn trong cơ thể hiện ra hào quang sáng bóng, ma phương rốt cục bị nàng thúc dục. - Ầm ầm!

Trong thế giới tinh thần hỗn độn nhấc lên một cổ phong bạo, những phong bạo này vô cùng cuồng mãnh, giống như hoàn toàn xé rách nó.

Một đám vòng xoáy hỗn động bị lực lượng này đánh nát!

Ma phương không hổ là thần khí linh hồn cường đại, chỉ vận dụng một chút mà tinh thần chi hải rách nát không chịu nổi của Huyền Tình Thiên Hậu ân ẩn có xu thế trùng kiến.

Đây gọi là phá rồi lại lập.

- Ngưng tụ!

Sắc mặt Mộ Thiên Tuyết tái nhợt, lực lượng mạnh mẽ lấy nàng làm trung tâm tùy ý quét qua chung quanh, một khắc này nàng giống như sáng tạp thân thế giới.

Vốn Mộ Thiên Tuyết trước phụ thể thì thân thể thần nữ đầy sức sống, sinh mệnh lực vượt qua khí huyết của võ giả, nhưng tinh thần chi hải của nàng đã chết, thế giới tĩnh mịch.

Nhưng mà bây giờ Mộ Thiên Tuyết vận dụng ma phương sáng tạo thế giới mới, sinh cơ bàng bạc hiện ra.

- XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Toàn thân Mộ Thiên Tuyết có sánh sáng chói mắt hiện ra, hỗn độn vẫn diệt và ý thức của Mộ Thiên Tuyết chiếm cứ một góc tinh thần chi hải, khống chế thân thể thần nữ.

Giờ khắc này Mộ Thiên Tuyết mở hai mắt ra, trong một sát na giống như không gian bị đả thông, lực lượng không thể tưởng tượng nổi trút xuống không gian, cọ rửa thân thể Mộ Thiên Tuyết!

Khi không gian thần bí mở ra, một đạo khí tức cùng loại với ý cảnh tam thập tam thiên truyền ra, ngay cả Lâm Minh gần trong gang tấc đột nhiên khẽ giật mình.

- Loại pháp tắc này..

Cảm thụ được huyền diệu của đại đạo pháp tắc thì nội tâm Lâm Minh chấn động, thế gian này không ngờ còn có pháp tắc như thế, có thể sánh ngang với pháp tắc tam thập tam thiên?

- Đây là pháp tắc từ Thái Cổ Thần Giới!

Lúc nà bên người Lâm Minh, tàn hồn đệ tử Hỗn Nguyên Thiên tôn nói ra, trong ánh mắt mang theo hâm mộ.

- Thái Cổ Thần Giới?

- Đúng vậy, trong truyền thuyết nó thế giới là thế giới biến mất, người ta nói thế giới này biến mất trong khe hở không gian, không cách nào tìm kiếm, chỉ có Thái Cổ Thần Tộc mới có thể câu thông thế giới này, từ trong thế giới này hấp thu lực lượng, đây cũng là chỗ nghịch theien của Thái Cổ Thần Tộc.

Dựa theo tàn hồn nói, không hề nghi ngờ bởi vì Mộ Thiên Tuyết hoàn hồn, năng lực thần nữ câu thông Thái Cổ Thần Giới cũng sống lại.

Thái Cổ Thần Tộc vốn chính là sủng nhi của Thượng Thiên, một loại tộc dung hợp ưu điểm của ba đại tộc.

Được pháp tắc này tẩy lễ cùng loại với võ giả độ mệnh phàm nhân, Lâm Minh ở bên cạnh nhận được chỗ tốt cực lớn.

Được pháp tắc tẩy lễ, thân thể Mộ Thiên Tuyết chậm rãi trôi nổi, ánh mắt của nàng hoàn toàn thanh tỉnh, con ngươi sáng ngời như ngôi sao.

Giờ này khắc này nàng hoàn toàn dung hợp làm một với thần nữ, nàng chính là thần nữ, thần nữ là nàng.

Mộ Thiên Tuyết bay đến trước mặt Lâm Minh, nhẹ nhàng hôn lên hai gò má của Lâm Minh, bờ môi mấp máy, nói khẽ.

- Lâm Minh, cám ơn ngươi, có thể gặp được ngươi là may mắn nhất đời của ta.

Năm vạn năm qua, Mộ Thiên Tuyết trải qua vô số gặp trắc trở, hôm nay rốt cục khổ tẫn cam lai, nếu như không phải gặp được Lâm Minh, nàng còn có thể ngủ say trong ma phương, ngủ say tới ngày linh hồn tiêu tán trong đó.

Nói gặp được Lâm Minh là may mắn lớn nhất đời của Mộ Thiên Tuyết, chuyện này cũng không sai.

Lâm Minh nói:

- Sư tỷ, gặp được ngươi cũng là may mắn lớn nhất đời của ta, nếu năm đó không phải ngươi điều khiển ma phương rơi xuống Thiên Diễn Tinh, ta hiện tại chỉ sợ không thể rời khỏi Thiên Vận quốc, về sau trong hồng hoang bí cảnh nếu như không phải ngươi xuất thủ cứu giúp, ta hiện tại đã sớm vẫn lạc.

Với tư cách một phàm nhân, Lâm Minh tập võ cất bước gian nan nhất, không có ma phương, Lâm Minh căn bản không có khả năng vượt qua gian na này, mà ma phương tiến vào Thiên Diễn đại lục chính là vì Mộ Thiên Tuyết thiêu đốt tánh mạng thúc dục nó đánh nát bức tường ngăn cách Thần Vực cùng hạ giới.

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết hai người, tính mạng của bọn họ đồng thời tỏa sáng.

Không có đối phương, bọn họ vĩnh viễn trầm luân, thẳng đến triệt để mất đi.

- Chúc mừng sư tỷ, ngươi bây giờ và Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối dung hợp làm một, đã có thể câu thông Thái Cổ Thần Giới, Thái Cổ Thần Tộc là chủng tộc ưu tú nhất, thông hiểu tất cả pháp tắc, sư tỷ thành tựu tương lai là bất khả hạn lượng, có căn cơ của Huyền Tình Thiên Hậu thì ngày sau đi lên võ đạo đỉnh phong là chuyện dễ dàng.

Chương 1368: Thiên Minh Tử tới

Phụ thân vào Huyền Tình Thiên Hậu, Mộ Thiên Tuyết có thể nói là thoát thai hoán cốt, được tân sinh.

Có thể câu thông Thái Cổ Thần Giới, đồng thời không bị luyện thể, tụ nguyên, tu thần ba đại pháp tắc ước thúc, Cổ Thần tộc nguyên bản chính là sủng nhi của Thượng Thiên, cho dù là tốc độ tu luyện, cảm ngộ pháp tắc hay là năng lực thực chiến, Thái Cổ Thần Tộc đều vượt xa cùng giai.

Nếu như hiện tại bảo Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đánh một hồi, Lâm Minh tự nhận phải thua không thể nghi ngờ.

Không chỉ như thế, Mộ Thiên Tuyết hiện tại còn mới mài hợp với thân thể này, không cách nào hoàn toàn phát huy ra tu vi và lực lượng của nàng, đợi tới khi hoàn thành mài hợp, thực lực của Mộ Thiên Tuyết sẽ đột nhiên tăng mạnh, ngay tiếp theo tu vị cũng sẽ tiến bước, hiện tại Mộ Thiên Tuyết phù hợp với thân thể này cực cao, thành tựu không nói trước.

Vốn Mộ Thiên Tuyết chính là kỳ tài ngút trời, hiện tại có được thân thể Thái Cổ Thần Tộc thì tu đạo ngày sau chính là vùng đất bằng phẳng, bất khả hạn lượng! Đợi một thời gian trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, ngàn vạn thế giới, Mộ Thiên Tuyết sẽ trở thành đại năng một phương, tung hành bất hủ.

Nghe Lâm Minh nói, Mộ Thiên Tuyết không tự giác nhìn qua phương xa, đôi mắt thâm thúy.

- Nếu như có thể đạp vào võ đạo đỉnh phong, ta sẽ cải tạo thân thể của mình, đồng thời làm Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối phục sinh, dùng tạ ơn...

Huyền Tình Thiên Hậu là đại năng, mà Mộ Thiên Tuyết chỉ là tiểu bối, Huyền Tình Thiên Hậu còn mạnh hơn Mộ Thiên Tuyết, cường đại hơn trăm ngàn lần, Mộ Thiên Tuyết lần này nhập thể thành công, hoàn toàn là Huyền Tình Thiên Hậu tự nguyện như thế, nếu không Mộ Thiên Tuyết đã sớm hồn phi phách tán, ân đức này Mộ Thiên Tuyết sẽ không quên.

- Đó là đương nhiên, khi đó sư tỷ có lẽ đã có năng lực lăng không cải tạo thân thể, hơn nữa ta khi đó đã tu luyện Luyện Thể Thuật tới cảnh giới cực cao, lý giải sinh mạng pháp tắc càng tiến bước, có thể trợ sư tỷ giúp một tay.

Lâm Minh nói như vậy, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, quay đầu nhìn qua lối vào cổ mộ, trong mắt có hàn quang bắn ra.

- Bằng hữu của chúng ta đã chạy tới, tối đa còn một phút là hắn sẽ tới, Thần Vực đến Thiên Diễn Tinh, lại đến Vạn Cổ Ma Khanh, một đường này hắn thật vất vả.

Lâm Minh nói chuyện nhưng khóe miệng nở nụ cười châm chọc. Hắn nói một phút đồng hồ là ở thời gian trong kết giới, thời gian ở bên ngoài Thiên Minh Tử chạy đến chỉ là mười hô hấp mà thôi.

Nhắc tới Thiên Minh Tử, Mộ Thiên Tuyết không che dấu sát cơ của mình, nàng hận Thiên Minh Tử thấu xương! - Lúc này chỉ có một bàn tay và một đám phân hồn của hắn mà thôi, diệt giết bọn nó cũng làm tu vị của Thiên Minh Tử hao tổn một ít, tiếp theo ta sẽ lấy mạng của hắn, rút hồn luyện tủy hắn ta, làm cho linh hồn của hắn cực khổ mà chết, chỉ có như vậy mới cúng tế ngàn vạn đệ tử Thiên Vũ Thánh Địa Được. Mộ Thiên Tuyết cũng không phải là thiện nam tín nữ, với tư cách thánh nữ aidj thánh địa, nàng xưa nay ra tay quả quyết, khoái ý ân cừu, rút hồn luyện tủy là cách làm của người trong ma đạo, Mộ Thiên Tuyết cầm sử dụng lại cũng không cố kỵ chút nào.

Lâm Minh đưa tay triệt tiêu kết giới thời gian, kết giới thời gian vừa biến mất thì bọn họ cảm thấy một đạo sát khí um tùm, chính là Thiên Minh Tử.

- Hắc hắc, tìm được ngươi rồi!

Thiên Minh Tử nhìn qua thần nữ cổ mộ ở xa xa, khóe miệng tươi cười.

- Tiến vào ngọn núi này, định làm đà điểu đào hang sao? Hay là biết mình không trốn thoát, cho nên muốn bài trận pháp trong ngọn núi này chống cự lần cuối với ta?

Thiên Minh Tử cảm giác quét qua ngọn núi này, cũng không có phát hiện bẩy rập gì, cấm khu ngàn dặm có rất nhiều tà linh, nhưng những tà linh này chỉ tạo thành phiền toái nhỏ cho Thiên Minh Tử mà thôi, hắn căn bản không sợ.

Nhưng mà căn cứ vào thói quen cẩn thận đi được thuyền vạn năm, Thiên Minh Tử căn bản không vô ý tiến vào ngọn núi, hắn chuẩn bị trực tiếp ra tay ở bên ngoài.

- Ta nên hủy ngọn núi này.

Thiên Minh Tử rút trường kiếm tám thước ra, đang muốn một kiếm chém xuống, mà đúng lúc này thạch bích trong sơn động vặn vẹo một hồi, Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay chậm rãi đi ra khỏi thần nữ cổ mộ.

Hắn rõ ràng cảm giác được Lâm Minh đã được bổ sung khí huyết thiêu đốt!

Không, không chỉ bổ sung, xác thực mà nói Lâm Minh hiện tại khí huyết chi lực còn mạnh hơn quá khí gấp đôi, lực lượng trong cơ thể thâm thúy như biển cả, mãnh liệt bành trướng, tu vị của hắn đột phá lên Thần Hải hậu kỳ.

Lâm Minh hiện tại đúng là có thể lập tức đột phá Thần Hải hậu kỳ, vốn chuẩn bị lúc chiến đấu với Thiên Minh Tử thì Lâm Minh sẽ thiêu đốt tinh huyết chắn trước mặt Mộ Thiên Tuyết, trong cơ thể tiềm năng bộc phát cũng phá tan bình cảnh Thần Hải trung kỳ đến Thần Hải hậu kỳ, hắn có thể đánh ra một kích cuối cùng không chỉ là bởi vì thiêu đốt một nửa máu huyết, cũng là bởi vì tu vị của Lâm Minh gia tăng trên phạm vi lớn.

- Điều này sao có thể, máu huyết một khi hao tổn rất khó đền bù, nhất là loại người thiên tài tuyệt đỉnh khí huyết hùng hậu như hắn.

Thiên Minh Tử cảm thấy không thể tin, đột nhiên hắn nhìn qua thần nữ cổ mộ sau lưng Lâm Minh.

- Là ngọn núi này có bảo bối!

Thiên Minh Tử mừng rỡ trong lòng, có thể làm cho Lâm Minh thiên tài tuyệt đỉnh bổ sung máu huyết nhanh thế, còn lại khí huyết của hắn tăng gấp bội, bảo vật trong ngọn núi này chắc chắn kinh người!

- Lâm Minh, ngươi thật sự là có Đại Khí Vận gia thân, cho dù khí huyết của ngươi mạnh hơn gấp đôi thì thế nào, ngươi cho rằng ngươi có thể chiến thắng ta? Giết ngươi thì tất cả bí mật, cơ duyên của ngươi cũng sắp bị ta tiếp nhận, ha ha ha!

Thiên Minh Tử cuồng tiếu, đột nhiên nụ cười của hắn cứng lại, hắn phát hiện sau lưng Lâm Minh còn có người đi tới.

Đây là nữ tử tuyệt thế, vòng eo hết sức nhỏ, dáng người hoàn mỹ, khí chất xuất trần, tất cả của nàng đều hoàn mỹ, nàng giống như không phải nữ tử của thế gian, mà là Cửu Thiên Huyền tiên hạ phàm.

Thế nhưng mà lúc này Thiên Minh Tử hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức mỹ nữ, hắn chỉ cảm thấy một đạo hàn khí bao phủ mình, cô gái này đáng sợ!

Hơn nữa trước đó cô gái này gần Thiên Minh Tử trong gang tấc, Thiên Minh Tử vậy mà không có phát hiện, đây là điểm làm hắn kiêng kỵ.

- Ngươi là ai? Chúng ta chẳng lẽ đã gặp nhau?

Thiên Minh Tử sáng quắc nhìn chằm chằm vào Mộ Thiên Tuyết, bởi vì Mộ Thiên Tuyết nhìn thấy bộ dáng Huyền Tình Thiên Hậu, Thiên Minh Tử không cách nào nhận ra, nhưng mà ẩn ẩn cảm giác được Mộ Thiên Tuyết có chút quen thuộc.

- Xác thực gặp qua... Hơn nữa rất sâu xa...

Mộ Thiên Tuyết đang nói chuyện, mặt không biểu tình, vẫn sát cơ hóa thành thực chất nhìn qua Thiên Minh Tử, trong lúc nhất thời Thiên Minh Tử cảm thấy sát cơ khủng bố bao phủ mình.

Hắn có chút lui về phía sau.

- Sâu xa? Ta không nhớ rõ có cừu oán gì với ngươi?

Trong lòng Thiên Minh Tử âm thầm kiêng kị, hắn không thể nào nhớ rõ gặp qua cô ái này ở đâu, thời điểm này không hiểu thấu trêu chọc cừu gia như vậy, không có kết quả tốt.

- Ngươi sẽ nhớ rõ!

Mộ Thiên Tuyết cười lạnh, nói xong câu đó và nàng bước lên, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, chỉ trong nháy mắt nàng đã tới trước mặt Thiên Minh Tử và đánh ra một chưởng.

Mộ Thiên Tuyết vừa mới phụ thân vào người Huyền Tình Thiên Hậu, còn không có vũ khí, nhưng mà nàng không cần vũ khí, Thái Cổ Thần Tộc có thể tu luyện tất cả pháp tắc, có thể tinh khí thần tam tu, thân thể Huyền Tình Thiên Hậu đã luyện tới cảnh giới khủng bố, có thể tay không chặt đứt thượng phẩm linh khí.

Một chưởng bổ ra không gian sụp đổ mảng lớn, thời không phong bạo tùy ý quét qua một chưởng Mộ Thiên Tuyết cuốn tới Thiên Minh Tử!

Thiên Minh Tử tâm thần kinh hãi, hắn không dám lãnh đạm, thân thể cấp tốc lui về phía sau, đồng thời một kiếm chém ra, kiếm quang màu đen nghênh tiếp chưởng phong của Mộ Thiên Tuyết.

- Răng rắc!

Kiếm quang bạo toái, thân thể Mộ Thiên Tuyết giống như quỷ mỵ bước tới trước mặt Thiên Minh Tử, một khắc này ánh mắt nàng rét lạnh, tóc dài tùy ý phiêu tán, giống như sát thần.

Bồng!

Một tiếng nổ vang, thân thể Thiên Minh Tử bay rớt ra ngoài, hắn miễn cưỡng ngăn cản hai chưởng của Mộ Thiên Tuyết, khí huyết toàn thân sôi trào, tâm thần chấn động, cô gái này rốt cuộc là ai, là đến từ Thần Vực hay là từ hạ giới, tại sao đột nhiên xuất hiện?

Chương 1369: Diệt phân thân của ngươi

- Ngươi rốt cuộc là ai!

Thiên Minh Tử quát, trong mắt hắn nếu như cô gái này tới từ Thần Vực thì nói không qua, Lâm Minh là một mình, nếu có giúp đỡ thì hắn sớm gọi ra giúp đỡ rồi, cần gì bị mình đánh thảm như thế? Thậm chí thiêu đốt một nửa tinh huyết trong người mới chạy thoát được.

Nhưng nếu như nói nữ tử đến từ hạ giới hoặc là giấu đâu đó trong mặt đất, vậy càng không đúng, võ giả hạ giới làm gì có cừu oán với mình? Thiên Minh Tử chưa từng tới Thiên Diễn Tinh, nếu như không phải lần này đuổi giết Lâm Minh, hắn quả quyết sẽ không nghĩ tới trong Thiên Diễn Tinh ẩn chứa nhiều bí mật như vậy.

Mộ Thiên Tuyết hiện tại không cách nào phát huy lực lượng thân thể Huyền Tình Thiên Hậu hoàn toàn.

Bất kể là đoạt xá cũng tốt, phụ thể cũng được, không thể tránh khỏi tổn thất thực lực, thời điểm tổn thất nghiêm trọng thì pháp tắc, tu vị cũng phải bắt đầu lại.

Nhưng mà thân thể Huyền Tình Thiên Hậu thật sự quá cường đại, cộng thêm thiên phú Mộ Thiên Tuyết cũng là tuyệt đỉnh, cả hai cường cường liên hợp cho nên vừa mới phụ thể thực lực của nàng cũng còn giữ lại một ít.

Một khắc này bên người Mộ Thiên Tuyết xuất hiện thổ địa mỹ lệ, tuy đây là cấm khu ngàn dặm của Vạn Cổ Ma Khanh, bầu trời âm u như là đêm tối, nhưng mà bên người Mộ Thiên Tuyết lại có ánh sáng tươi sáng, sinh cơ bừng bừng.

Bên người nàng thiên địa nguyên khí ngưng kết thành ngọc thụ quỳnh hoa, linh điểu linh thú. Mộ Thiên Tuyết tùy ý đi đi lại lại ở giữ, mỗi một bước linh hoa đua nở, linh tuyền róc rách.

Đây là lĩnh vực của Mộ Thiên Tuyết, thuộc về lĩnh vực của Thái Cổ

Thần Tộc -- Cổ Thần Tịnh thổ.

Cổ Thần Tịnh thổ, tự thành một phương thế giới, trong thế giới này Mộ Thiên Tuyết chính là vương giả tuyệt đối.

Tịnh thổ này bao phủ Thiên Minh Tử!

- Thiên Minh Tử, hôm nay ta diệt phân thân của ngươi. Ngày sau ta sẽ tới tận Thần Vực. Tất nhiên sẽ nghiền xương bản tôn của ngươi thành tro. Rút hồn luyện tủy!

Mộ Thiên Tuyết lạnh giọng nói ra, sát cơ sáng quắc.

- Hừ!

Ánh mắt Thiên Minh Tử lạnh như băng, lập tức bị Cổ Thần Tịnh Thổ bao phủ, hắn hét lớn một tiếng. Cũng triển khai lĩnh vực của mình, trong lúc nhất thời năng lượng hắn toàn bộ bộc phát, thiên địa nguyên khí chung quanh xao động, thậm chí sát khí trong Vạn Cổ Ma Khanh cũng bị Thiên Minh Tử dẫn dắt, trên bầu trời hiển hóa vô số ác ma.

- Vạn Cổ Ma Vực!

Thiên Minh Tử thúc dục Vạn Cổ Ma Vực, đối kháng Cổ Thần Tịnh thổ!

Hai chủng lĩnh vực giao hội và va chạm kịch kiệt!

- Tạch tạch tạch Tạch...

Sát khí ngưng hóa thành ác ma bay vào trong Cổ Thần Tịnh Thổ bị năng lượng tinh thuần tinh lọc, ác ma hóa thành tro bụi.

Mắt thấy Vạn Cổ Ma Vực bị Cổ Thần Tịnh thổ đập vụn. Đúng lúc này mi tâm của Thiên Minh Tử có thần quang hiện ra, một tòa tháp cao trăm tầng xoay tròn trên cao.

- Hoang Hồng tháp!

Linh tháp này là cơ duyên lớn nhất của Thiên Minh Tử năm đó có được. Hiện tại hắn chỉ có tu vị Thần Hải Kỳ không có khả năng thúc dục linh tháp, hắn thúc dục chỉ chỉ là hình chiếu của linh tháp, tuy chỉ là hình chiếu, nhưng cũng là phân hồn khí linh Thiên Minh Tử lấy từ Hoang Hồng linh tháp, phối hợp linh tháp bản thân đúc luyện mà thành, một khi tổn thất đối với Hoang Hồng linh tháp cũng là tổn thất lớn.

Hoang Hồng tháp trấn áp xuống, trấn trụ hư không chung quanh Thiên Minh Tử và miễn cưỡng chống lại Cổ Thần Tịnh thổ.

Nhìn thấy linh tháp này, sát cơ trong mắt Mộ Thiên Tuyết hiện ra, nàng đương nhiên nhận cái tháp này. Năm vạn năm trước Thiên Minh Tử chính là dùng tháp này dung nạp ngàn vạn cường giả Thần Vực, san bằng Thiên Vũ thánh địa. - Ầm ầm!

Mộ Thiên Tuyết từng bước một tới gần, Cổ Thần Tịnh thổ càng ngày càng lớn mạnh, Hoang Hồng tháp rung lên mạnh mẽ, giống như sắp vỡ vụn.

Thiên Minh Tử có chút biến sắc, tuy hắn cảm thấy Mộ Thiên Tuyết cường đại, nhưng mà hắn cũng không thẻ không phản kháng.

- Ngươi vậy mà nói muốn mang bản tôn của ta nghiền xương thành tro, rút hồn luyện tủy? Ha ha ha ha!

Thiên Minh Tử cười như điên, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, sát cơ um tùm.

- Ta không biết ngươi là ai, thực lực của ngươi với phân thân của ta mà nói có lẽ mạnh hơn một chút, nhưng mà với bản tôn của ta mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới! Bản tôn của ta diệt sát ngươi chỉ là nháy mắt mà thôi! Hôm nay ta trả giá lớn tới Thiên Diễn Tinh chỉ là vì tru sát Lâm Minh, nếu ngươi không xen vào thì về sau ta sẽ cho ngươi đầy đủ chỗ tốt, nếu không phân thân của ta dù bị diệt, ta cũng sẽ lưu lại ấn ký vĩnh hằng lên người của ngươi, từ nay về sau cho dù ngươi ở chỗ nào, bản tôn của ta sẽ đuổi giết ngươi, hủy diệt ngươi.

Thần sắc Thiên Minh Tử âm lệ nói ra, hắn đã dự cảm được nếu có

Mộ Thiên Tuyết ở đây thì hắn không thể diệt sát Lâm Minh, Lâm Minh có năng lực sinh tồn phi thường mạnh, toàn lực đuổi giết còn không giết hắn được, huống chi hắn còn có giúp đỡ.

- Ha ha ha ha ha!

Đúng lúc này một tiếng cười vang lên, Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương, chậm rãi bay lên không, lăng không đứng trước mặt Thiên Minh Tử.

- Thiên Minh Tử... Ngươi dường như cho rằng nếu như chỉ có một mình ta thì ngươi có thể tùy ý nhào nặn ta?

Lâm Minh nói ra mang theo ý châm chọc, lúc này Lâm Minh khí huyết toàn thân cuồn cuộn, giống như sông lớn, kéo dài không dứt, sau lưng của hắn Tà Thần chi Thụ chậm rãi hiện ra, thần thụ này cắm vào Cổ Thần Tinh Thổ, cùng Cổ Thần Tịnh thổ dung hợp làm một. Mà lúc này Hồng Mông không gian cũng bị Lâm Minh thi triển ra, sau lưng Lâm Minh Đế Tôn Liên Hoa giống như máu nhuộm thành, Cổ Thần Tịnh thổ, Hồng Mông không gian, Tà Thần Thụ ba cái điệp gia cùng một chỗ, hình thành không gian giam cầm mạnh nhất, đáng sợ nhất, một khi bước vào sẽ bị nó phong ấn.

Đồng tử của Thiên Minh Tử co rụt lại, giọng của hắn âm trầm nói ra:

- Ngươi chỉ khí huyết tăng gấp đôi thôi, ngươi cho rằng khí huyết chi lực cường đại có thể giúp ngươi tăng thực lực chỉnh thể sao?

- Thật sao? Ngươi cho rằng có thể tùy ý nhào nặn ta, vậy tiếp ra một kích.

Mũi thương của Lâm Minh trực chỉ Thiên Minh Tử, Phượng Huyết Thương mang theo hỏa diễm.

Thiên kiếp chi hỏa, thiên kiếp chi lôi, Lâm Minh dùng Thiên Đạo Tài Quyết uy lực mạnh không tưởng tượng nổi.

Trước người của Lâm Minh hạt giống hỗn độn hiển hiện, Tà Thần Thụ quán chú lực lượng vào trong Phượng Huyết Thương. Tinh khí thần trong người Lâm Minh lập tức dung hợp làm một.

Hắc ám vĩnh hằng!

Một thương đâm ra thiên địa như biến sắc, tại Cổ Thần Tịnh thổ cùng Hồng Mông không gian điệp gia làm Lâm Minh như chúa tể bầu trời, chúa tể tất cả, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Ánh mắt Thiên Minh Tử ngưng trọng, hắn lập tức kết ấn, đánh đánh ra trăm ngàn ấn quyết, Hoang Hồng linh tháp điên cuồng xoay tròn, kim quang trên tháp đại phóng.

Tạch tạch tạch!

Hư không nghiền nát, Lâm Minh bổ ra một thương hư không sụp xuống, hạt giống hỗn độn dung hợp lôi hỏa thiên kiếp chi lực, nó giống như thần liên vọt tới trước mặt Thiên Minh Tử.

- Oanh!

Một kích này nặng nề đánh lên Hoàng Hồng Tháp, linh tháp rung động lắc lư mạnh mẽ!

Thần quang tóe hiện, mang theo sương mù màu xám quét qua ngàn vạn đạo tà linh chúng nổ tung hóa thành mây khói!

- Tạch tạch tạch!

Trong âm thanh chói tai, trên Hoang Hồng linh tháp xuất hiện vết rạn.

- Cái gì?

Ánh mắt Thiên Minh Tử ngưng tụ, sắc mặt đại biến!

Hoang Hồng linh tháp bị nứt?

Mặc dù chỉ là hư ảnh linh tháp, nhưng dù sao có một đám linh hồn khí linh, lại lấy ba thành tinh khí của tháp rèn thành. Bảo tháp như thế dưới công kích của Lâm Minh bị rạn nứt.

- Ma Thần hàng lâm!

Thiên Minh Tử hét lớn một tiếng, năng lượng toàn thân bộc phát, ma khí cuồn cuộn hiện ra, toàn bộ ngưng tụ thành trường kiếm tám thương chém xuống!

- Răng rắc!

Kiếm quang màu đen chém lên hạt giống hỗn độn của Lâm Minh, va chạm với hắc ám vĩnh hằng, một sát na kia hạt giống hỗn độn đột nhiên chấn động, kiếm quang toái diệt, năng lượng điên cuồng bộc phát.

Thân thể Lâm Minh lui lại, vừa rồi va chạm hắn đúng là bị phản chấn không nhỏ, nhưng mà khí huyết toàn thân Lâm Minh mạnh mẽ, phản chấn như vậy lại làm khí huyết sôi trào một ít, căn bản không có trở ngại gì.

Mà tình huống của Thiên Minh Tử lại không xong, hắn chỉ là một phần thân, trong cơ thể khí huyết cùng năng lượng dùng một chút là ít một chút, dùng một chút là ít một chút, một kích vưa rồi làm thân thể của hắn mơ hồ, điểm chết người chính là Hoang Hồng tháp có vết rạn.

Lúc này đây sắc mặt Thiên Minh Tử triệt để trầm xuống.

Hắn tuyệt đối thật không ngờ chỉ cần một Mộ Thiên Tuyết đánh hắn như chó nhà có tang, hiện tại cho dù là Lâm Minh cũng đánh bại hắn.

Tại sao có thể như vậy?

Sắc mặt Thiên Minh Tử cực kỳ khó coi, hắn trả giá nhiều như thế chính là vì chém giết Lâm Minh, diệt sạch hậu hoạn, nhưng mà bây giờ hắn muốn giết Lâm Minh còn khó hơn lên trời.

Hắn biết rõ, một khi thả Lâm Minh trở lại Thần Vực, chính mình sẽ làm chó nhà có tang, buông tha Thiên Minh Đại Thánh Địa, trốn chết bốn phía, kể từ đó căn cơ năm vạn năm bị hủy trong chốc lát.

Chương 1370: Đọc trí nhớ

Chuyện cho tới bây giờ Thiên Minh Tử phi thường tinh tường, chính mình ở lại đây không còn ý nghĩa gì, hắn không có khả năng giết chết Lâm Minh, ngược lại thân phân còn có khả năng bị Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết diệt sát.

Thiên Minh Tử đã bắt đầu sinh thoái ý, nhưng mà bây giờ, hắn đã ở trong vòng vây của Cổ Thần Tịnh thổ, mặc dù có Hoang Hồng linh tháp miễn cưỡng chống cự nhưng lao ra quá khó khăn..

Thiên Minh Tử dã tâm thật lớn, sau khi tiếp xúc với Thánh tộc thì hắn thập chí còn chưa tới Thiên tôn đã muốn thành tựu Chân Thần, thậm chí tìm kiếm vĩnh sinh, hắn sao có thể cho phép thân thể của mình thiếu một bộ phận chứ?

Hắn vẫn dùng toàn bộ tâm thần đề phòng, một bên dùng cảm giác dò xét sơ hở của Cổ Thần Tịnh thổ.

- Ngươi cảm thấy ngươi còn có khả năng đào tẩu?

Khóe miệng Mộ Thiên Tuyết cười châm chọc, hai tay của nàng hợp lại, trong lòng bàn tay ngưng tụ nguyên khí hóa thành trường kiếm.

- Hôm nay ngươi lưu phân thân lại đi.

Mộ Thiên Tuyết đột nhiên bước tới một bước, một kiếm chém tới Thiên Minh Tử, cùng lúc đó Lâm Minh cũng động, Phượng Huyết Thương trong tay mang theo thiên kiếp chi lực.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh một trái một phải lao thẳng về phía Thiên Minh Tử!

- Đáng chết!

Thiên Minh Tử cắn răng một cái, sau lưng Hoang Hồng linh tháp thần quang đại phóng, từ trên cao trấn áp xuống.

Cùng lúc đó lực lượng toàn thân của hắn quán chú vào trong tháp, vô số cỗ Tu La Ma Thần hiện ra bên người Thiên Minh Tử, duy trì Vạn Cổ Ma Vực không vỡ.

Nhưng mà tất cả đều là vô bổ. Thực lực sai biệt quá lớn. Nhất là Mộ Thiên Tuyết đang khống chế Cổ Thần Tịnh Thổ, nàng chính là thần tuyệt đối, chúa tể tất cả.

Một kiếm chém ra. Kiếm quang chưa tới uy áp cùng pháp tắc phô thiên cái địa bao phủ xuống, cho dù trong Vạn Cổ Ma Vực Thiên Minh Tử cũng cảm thấy khí huyết toàn thân quay cuồng, chân nguyên hỗn loạn.

Mà cùng lúc đó Lâm Minh dùng Thiên Đạo Tài Quyết đâm tới, lôi hỏa thiên kiếp chi lực đan vào thành xích tím, hỏa diễm gào thét. Lôi đình cuồn cuộn!

- Tạch tạch tạch! Hai phe công kích điệp gia cùng một chỗ, Hoang Hồng linh tháp rung động lắc lư, vết rạn trên thân tháp nhiều hơn, sắp duy trì không nổi.

Đột nhiên Thiên Minh Tử phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay rớt ra ngoài!

Thiên Minh Tử liên tiếp lăn lộn bay vài dặm, nhưng mà khoảng cách vài dặm vẫn nằm trong phạm vi Cổ Thần Tịnh thổ, Thiên Minh Tử bay tới đâu cũng không thoát được.

Thân thể Thiên Minh Tử càng ngày càng mơ hồ, mặt trầm như nước.

- Các ngươi sẽ trả giá thật nhiều, lần này phân thân của ta không cách nào chạy trốn, ta cũng sẽ thúc dục bí pháp lưu lại lạc ấn trên tinh nguyên của các ngươi, đến lúc đó bản tôn của ta sẽ truy sát các ngươi tới chân trời góc biển.

Thiên Minh Tử uy hiếp cuối cùng.

- Ha ha ha!

Lâm Minh cười như điên.

- Lời này của ngươi nói ra có ý tứ sao? Ngươi cấu kết Thánh tộc, vì dã tâm của mình mà không tiếc phản bội chủng tộc, đợi đến lúc ta quay về Thần Vực sẽ công bố cho mọi người biết, ta tin tưởng, Thần Mộng Thiên Tôn cùng Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn thấy thi thể Thánh tộc trong tu di giới của ta sẽ tin tưởng ta nói, đến lúc đó không phải ngươi truy sát ta, mà là ngươi bị thiên hạ đuổi giết.

Lâm Minh nói câu này đâm vào tử huyệt của Thiên Minh Tử, Thiên Minh Tử giống như bị chạm vào nghịch lân, gương mặt của hắn vặn vẹo.

- Lâm Minh, ngươi muốn chết!

Lâm Minh xùy cười một tiếng.

- Thật thú vị, hẳn là ngươi cho rằng ta không biết bí mật này sao?

Thiên Minh Tử giống như nhớ tới cái gì đó, trên cười dữ tợn.

- Có lẽ ngươi nói sẽ phát sinh, nhưng mà đợi tới ngày đại kiếp nạn tới, chính thức là Thánh tộc thất bại hay là nhân tộc bị hủy diệt? Ngươi cho rằng thiên địa đại thế là một có mình ta phản bội sao? Ha ha ha! Ta cho ngươi biết, Thánh tộc còn mạnh hơn Nhân tộc không chỉ gấp mười lần, Nhân tộc chỉ có một Thần Vực, mà Thánh tộc chiếm cứ vũ trụ còn nhiều hơn Nhân tộc rất nhiều! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta chỉ là lựa chọn làm theo đại thế mà thôi! Cuối cùng có một ngày ngươi sẽ biết, ta lựa chọn là chính xác, đợi đến lúc Thánh tộc chiếm cứ thiên hạ thì ta sẽ lột da rút gân ngươi, lưu thần hồn của ngươi lại tra tấn ngàn năm vạn năm, cho ngươi thống khổ mà chết đi.

Thiên Minh Tử căm hận nói ra, âm thanh thê lương như quỷ khóc.

Thiên Minh Tử đầu nhập vào Thánh tộc, thứ nhất là bởi vì hắn có dã tâm, thứ hai cũng là vì hắn nhận định Nhân tộc sẽ bại trong tay

Thánh tộc, bất kể là thế giới võ giả hay là thế giới phàm nhân, hai phe giao chiến chắc chắn vì đủ loại nguyên nhân mà thất bại, lựa chọn làm phản đồ chính là phương thức sống sót tốt nhất.

Thánh tộc xác thực mạnh hơn Nhân tộc, thời đại Thượng Cổ Thánh tộc, Nhân tộc, Hồn Tộc ba đại chủng tộc địa vi ngang nhau, cộng đồng chấp chưởng Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà càng về sau vũ trụ Nhân tộc khống chế không ngừng rơi vào tay giặc, mỗi vũ trụ rơi vào tay giặc thì lực lượng của Nhân tộc yếu đi một phần.

Đợi đến lúc đại kiếp nạn thực sự tiến tới, Thần Vực Nhân tộc chiếm cứ kết quả ra sau cũng rõ.

- Thiên địa đại thế ta sẽ không đi dự đoán, cũng dự đoán không được, nhưng mà ngươi chết chắc rồi.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, một thương đâm tới, trong chốc lát trăm ngàn đạo Phong Thần chú ấn chém tới Thiên Minh Tử, phô thiên cái địa phong sát.

Chung quanh Thiên Minh Tử Vạn Cổ Ma Vực bị ép còn trong phạm vi mười trượng, đại lượng ác ma bị Phong Thần chú ấn chui vào trong cơ thể, lập tức tan thành mây khói!

Vèo!

Phượng Huyết Thương cắt hư không, thân thể Thiên Minh Tử nhanh chóng thối lui, nhưng mà một đạo chân nguyên của hắn bị Lâm Minh thương mang quét trúng, bồng một tiếng bạo vỡ.

Miễn cưỡng triệt tiêu thương mang, Thiên Minh Tử còn chưa kịp thở một hơi, đúng lúc này Mộ Thiên Tuyết công kích tới gần!

Mộ Thiên Tuyết còn mạnh hơn Lâm Minh, nàng công kích căn bản không cách nào địch nổi!

- Đáng chết!

Thiên Minh Tử liều lĩnh, thiêu đốt tinh nguyên, trong tay trường kiếm tám thước bổ tới.

Nhưng mà Cổ Thần Tịnh Thổ áp xuống làm chân nguyên hộ thể của hắn xuất hiện lỗ hổng.

Thân thể Thiên Minh Tử chấn động, lực lượng của hắn suy yếu hơn phân nửa.

Đinh!

Trong một sát na đó hai mắt Thiên Minh Tử thất thần, hắn chưa từng có phản ứng nào cả, hắn chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, một cây thương đâm vào thân thể, Thiên Minh Tử bị một thương đâm vào trái tim..

Thiên Minh Tử cứ như vậy bị Lâm Minh đâm xuyên qua người, thân thể của hắn cứ đọng trên Phượng Huyết Thương, máu tươi chảy theo thương rơi xuống!

Đây là cực hạn của phân thân, lực lượng của Thiên Minh Tử không ngừng tiêu hao, vài lần hợp kịch chiến đấu làm gì còn bảo trì thực lực đỉnh phong, mà như Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết thì khí huyết kéo dài không dứt, càng đánh càng hăng.

Vốn Thiên Minh Tử ở vào yếu thế, so tiêu hao trực tiếp bị Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết miểu sát!

Thiên Minh Tử một tay bắt lấy Phượng Huyết Thương, một tay bắt năng lượng trường kiếm của Mộ Thiên Tuyết, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay của hắn...

Hắn không nói câu nào, chỉ oán độc nhìn chằm chằm vào Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh.

Huyết nhục chậm rãi tiêu tán, khi lực lượng trôi qua thân thể của hắn càng ngày càng nhỏ, héo rút cùng một chỗ, cuối cùng biến thành bàn tay.

Đây là bổn nguyên phân thân của Thiên Minh Tử.

Trừ bàn tay ra, còn có một đám hồn hỏa đang vờn quanh cánh tay đẫm máu, hồn hỏa trái muốn bỏ trốn, nhưng lại bị Lâm Minh thi triển Thần Mộng pháp tắc giam cầm.

Đây là một đám tàn hồn Thiên Minh Tử lưu trên phân thân, vi bảo đảm đánh chết Lâm Minh, Thiên Minh Tử lưu tàn hồn chính là vì để phân thân và Thiên Minh Tử có công pháp và pháp tắc chi lực như hắn!

Đối mặt Lâm Minh, nếu như không có pháp tắc cùng công pháp ủng hộ thì không có phần thắng.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, một phát bắt được hồn hỏa, giống như diều hâu bắt gà, trong lúc nhất thời hồn hỏa sắp bị Lâm Minh bóp nát.

- Lâm Minh, chậm đã! Đừng hủy nó!

Mộ Thiên Tuyết mở miệng nói ra.

- Ân? Mộ sư tỷ, ngươi muốn lưu nó làm cái gì? Chớ không phải là thực rút hồn luyện tủy? Chỉ là một đám phân hồn, rút hồn luyện tủy cũng không có gì ý nghĩa.

Lâm Minh vốn muốn trực tiếp dùng Thần Mộng pháp tắc luyện hóa phân hôn thành hồn lực tinh khiết, tránh cho Thiên Minh Tử quỷ kế đa đoan, đêm dài lắm mộng, lại bị Mộ Thiên Tuyết cản lại.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Mặc dù chỉ là một phân hồn không có ý nghĩa, nhưng mà Thiên Minh Tử vì bảo đảm đánh chết ngươi, ở trong đó lưu lại không ít đồ có giá trị, ví dụ như công pháp, pháp tắc, ta và Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối dung hợp làm một thì lực lượng tăng cường thật nhiều, có lẽ có thể thúc dục ma phương, xóa đi tinh thần lạc ấn của nó, khiến nó trở thành mảnh vỡ linh hồn thuần túy, cho ngươi đọc trí nhớ.

Mộ Thiên Tuyết dùng chân nguyên truyền âm chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe xong trong nội tâm khẽ giật mình.

- Thúc dục ma làm phân hồn hóa thành mảnh vỡ linh hồn?

Chương 1371: Hấp Thiên Ma Công và Cửu Tinh Thiên Đan

- Có thể làm được sao?

Trong trí nhớ tàn hồn Thiên Minh Tử Lâm Minh nghĩ tới đối phương cảm ngộ pháp tắc và lý giải công pháp đều là tài phú vô cùng quý giá.

Thiên Minh Tử tạo nghệ cực cao ở thời không pháp tắc, đương nhiên Lâm Minh không có khả năng trực tiếp biến nó thành của riêng, nhưng đối với tìm hiểu pháp tắc của Lâm Minh ngày sau sẽ có giá trị cực lớn.

- Có lẽ có thể.

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy và hỏa diễm màu trắng hiện ra, nàng một tay tiếp nhận tàn hồn của Thiên Minh Tử, năng lượng hỏa diễm bao phủ tàn hồn..

- Xoẹt!

Một tiếng nổ vang lên, nhận thức của tàn hồn bị Mộ Thiên Tuyết trực tiếp phá hủy, hóa thành một năng lượng hỗn tạp pha tạp, rồi sau đó Mộ Thiên Tuyết không ngừng cho tàn hồn vào không gian ma phương...

- Hỗn đản!

Tinh không bên ngoài Thần Vực, sâu trong Thiên Minh Đại Thánh Địa, Thiên Minh Tử phát ra tiếng kêu thống khổ, hắn đột nhiên tung người khỏi bàn đá quát lên.

- Chết! Các ngươi đều phải chết!

Thiên Minh Tử tóc tai bù xù, một ta che trán lại, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa!

Tổn thất một bàn tay còn không đến mức làm cho hắn như thế, nhưng mà tổn thất một đám tàn hồn lại làm cho tinh thần chi hải của hắn bị trọng thương! Đem linh hồn cứt đứt một khối, rồi sau đó triệt để hủy diệt, thống khổ và tổn thất có thể nghĩ.

- Lâm Minh! Còn có nữ nhân kia!

Thiên Minh Tử hai mắt huyết hồng, nửa quỳ trên mặt đất, từng đạo tơ máu từ trong khóe miệng Thiên Minh Tử chảy xuống.

Lúc này đây xem như thất bại, với hắn mà nói là đả kích nặng nề!

- Rốt cuộc là ai lưu lại truyền thừa ở Thiên Diễn Tinh?

Thiên Minh Tử vịn cây cột đứng lên, nửa mặt phải của hắn nhuộm máu.

Truyền thừa như thế tất nhiên là nhân vật cấp Thiên tôn lưu lại, nhưng cũng là nhân vật nổi bật trong Thiên tôn, nếu không chỉ một phần nguyền rủa thuật làm sao có thể dư âm tới mười mấy vạn năm sau?

Từ khi phân thân của Thiên Minh Tử tiến vào trong Huyết Sát Nguyên thì không có bị nguyền rủa ảnh hưởng. Nếu như không phải nguyền rủa thuật có tác dụng phát huy chậm, chỉ sợ phân thân của Thiên Minh Tử trước khi ặp Lâm Minh đã bị hao tổn lực lượng mà chết.

- Thiên Diễn Tinh! Đáng tiếc!

Trong mắt Thiên Minh Tử đầy sát cơ, bởi vì Thiên tôn kết giới tồn tại cho nên hắn không thể hàng lâm Thiên Diễn Tinh, nếu như phân thân hạ xuống thì phải áp chế thực lực còn Thần Hải hậu kỳ, căn bản không có tác dụng, nếu như lâm vào trong trận pháp của Thiên tôn không biết tên còn sót lại thì hắn chết không chỗ chôn.

Cơ duyên của Thiên Diễn Tinh Thiên Minh Tử thấy được, lại ăn không được.

Hơn nữa hiện tại hắn đã không thể dừng lại ở Ma Thủy Đại Thế

Giới, sau khi kế hoạch của hắn bại lộ, hắn chỉ có thể tìm nơi ẩn nấp, ở ẩn, chờ đợi đại kiếp nạn tới.

Nghĩ đến Thiên Minh Đại Thánh Địa cơ nghiệp mình gầy dựng bao nhiêu vạn năm, tâm của Thiên Minh Tử như nhỏ máu, tất cả là do Lâm Minh ban tặng.!

- Lâm Minh, thù ngày hôm nay chờ đại kiếp nạn tiến đến ta sẽ hoàn trả gấp ngàn lần.

Thiên Minh Tử cắn răng, nắm chặt tay phải, móng tay cắm vào huyết nhục.

Mà cánh tay trái của hắn bị chém đứt, huyết nhục bắt đầu sinh trưởng.

...

Lúc này trong Vạn Cổ Ma Khanh, Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh đang đi vào không gian ma phương.

Tàn hồn của Thiên Minh Tử đã biến thành thứ có màu ngà sữa, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Mộ Thiên Tuyết phiêu phù tới trước hào quang này, hai tay đánh ra từng đạo bí pháp vào nó.

Thời điểm này trên bầu trời xuất hiện một đạo hào quang màu xám, chiếu rọi trên quang đoàn, đây là lực lượng của ma phương.

Hôm nay Mộ Thiên Tuyết muốn thúc dục ma phương trực tiếp giết người còn kém một chút, nhưng chỉ cần thúc dục ma phương xóa đi lạc ấn linh hồn thì không khó khăn.

Dưới lực lượng của ma phương, tàn hồn của Thiên Minh Tử bị tẩy đi từng chút.

Qua mọt phút, đoàn năng lượng linh hồn này biến thành linh hồn vô chủ.

Đầu ngón tay của Mộ Thiên Tuyết điểm lên, mảnh vỡ linh hồn này chui vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời đại lượng trí nhớ truyền vào trí nhớ của Lâm Minh.

Vì đánh chết Lâm Minh, Thiên Minh Tử lưu lại công pháp và nhiều cảm ngộ pháp tắc cho phân thân. - Hấp Thiên Ma Công!

Con mắt Lâm Minh sáng ngời, Thiên Minh Tử kỳ tài ngút trời, được Ma Thủy Thiên tôn thưởng thức, đã từng tiến vào Ma Thủy Thiên Cung học tập qua truyền thừa hạch tâm của Ma Thủy Thiên tôn-- Hấp Thiên Ma Công!

Trước kia Thiên Minh Tử giao thủ với Lâm Minh uqa, cũng thi triển ra Hấp Thiên Ma Công, tạo thành đả kích lớn cho Lâm Minh.

Từ đầu học một bộ thần võ vô thượng tốn nhiều thời gian và tinh lực.

Nhưng nếu như Thiên Minh Tử đã tu thành công pháp và tiếp nhận kinh nghiệm tu luyện của Thiên Minh Tử, như vậy Lâm Minh lại học dễ dàng hơn nhiều.

Hơn nữa Lâm Minh cũng không cầu tu luyện Hấp Thiên Ma Công tới cảnh giới cao nhất, hắn chỉ cần liệt nó vào công pháp phụ trợ, có chút thời khắc mấu chốt ví dụ như Lâm Minh tiêu hao năng lượng dầu hết đèn tắt, Hấp Thiên Ma Công có thể phát huy kỳ hiệu.

Đây là công pháp bá đạo, hấp thu tất cả năng lượng cho mình dùng.

Trừ Hấp Thiên Ma Công ra, Thiên Minh Tử càng chú ý cảm ngộ pháp tắc, đều bị Lâm Minh tiếp nhận, trực tiếp hoàn mỹ hấp thu mãnh vỡ linh hồn mới có thể xem như kế thừa hoàn mỹ, không có ngoại lệ.

- Sư tỷ...

Lâm Minh lúc này nói chuyện Cửu Tinh Thiên Đan cho Mộ Thiên Tuyết ra,

- Cửu Tinh Thiên Đan?

Mộ Thiên Tuyết trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng nói ra.

- Năm đó ta muốn phá Đạo Cung Cửu Tinh, tìm đọc vô số tư liệu thượng cổ, cũng đã từng gặp qua ghi chép về Cửu Tinh Thiên Đan, đây chính là thần dược luyện thể, cần các loại thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm mới có thể luyện chế, nhất là bây giờ Thiên Đạo quy tắc áp chế, muốn luyện chế một khỏa khó như lên trời, sưu tập tài liệu mấy trăm năm chưa hẳn tìm được toàn bộ, ngươi muốn luyện chế ra một quả Cửu Tinh Thiên Đan là rất khó khăn, hơn nữa cho dù ngươi có Cửu Tinh Thiên Đan, cũng chưa chắc có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh."

Nói cho cùng Thiên Đạo quy tắc biến hóa, hiện tại Thiên Đạo quy tắc áp chế, Cửu Tinh Thiên Đan không cách nào đánh vỡ bình cảnh.

- Sư tỷ nói những cái này ta cũng biết, trong trí nhớ Thiên Minh Tử cũng có, nhưng ta kỳ quái Thiên Minh Tử luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan làm cái gì?

Thiên Minh Tử trong phân hồn ghi lại một phần nhỏ trí nhớ mà thôi, về hắn vì cái gì sưu tầm tài liệu luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan thì không nhắc tới nửa phần.

Mộ Thiên Tuyết nói: - Hẳn là quan hệ tới Thánh tộc... Thánh tộc có bề ngoài gần giống nhân loại, nhưng mà tu luyện là Luyện Thể Thuật, Cửu Tinh Thiên Đan có lẽ là cho Thánh tộc dùng.

Mộ Thiên Tuyết lần này suy đoán là hợp tình hợp lý, Lâm Minh gật đầu nói:

- Bất kể nói thế nào, Cửu Tinh Thiên Đan nếu có cơ hội ta vẫn phải luyện ra, tuy bằng nó cũng rất khó đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng ít ra cũng giúp ta tiếp cận cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, nếu như có thể nghịch chuyên thì ta càng phải cố gắng gấp bội, cho dù một ít cơ hội xa vời ta cũng không thể buông tha.

- Ân, ngươi nói đúng. Lâm Minh, hiện tại trước khi tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ta trước giúp ngươi đột phá Thần Hải hậu kỳ, ngươi có căn cơ đã vững chắc đến mức tận cùng, hiện tại cũng là thời điểm rồi.

Lâm Minh đang giao thủ với Thiên Minh Tử thì đột phá Thần Hải hậu kỳ, hiện tại chênh lệch chỉ là tích lũy năng lượng, chỉ cần hấp thu đầy đủ năng lượng thì đột phá sẽ trở thành chuyện nước chảy thành sông.

- Tốt, sư tỷ.

Lâm Minh gật đầu, Mộ Thiên Tuyết lấy cánh tay của Thiên Minh Tử ra, một chưởng đánh ra trăm ngàn đạo ấn phù, bắt đầu nhanh chóng hút tinh nguyên và năng lượng cánh tay, Mộ Thiên Tuyết muốn mượn năng lượng trong phân thân Thiên Minh Tử phângiúp Lâm Minh nhất cổ tác khí đột phá Thần Hải hậu kỳ.

Chương 1372: Vào vạn cổ

Tuy Lâm Minh nhẹ nhàng đột phá Thần Hải hậu kỳ, nhưng mà hắn không phải là Thần Hải hậu kỳ chân chính, chỉ có được tu vị Thần Hải hậu kỳ, còn cần một thời gian tích lũy nữa mới được, không ngừng hấp thu năng lượng mở rộng nội thế giới.

Nhưng mà bây giờ có bàn tay của Thiên Minh Tử ẩn chứa chân nguyên, quá trình này cũng sắp hoàn thành.

Đây chính là bàn tay của Đại Giới Giới Vương, hơn nữa Thiên Minh Tử còn là Đại Giới Giới Vương nổi bật.

Một bàn tay này trải qua rèn luyện vài vạn năm, sớm đã là linh thể tinh khiết.

Năng lượng bổn nguyên Thiên Minh Tử ẩn chứa trong bàn tay vô cùng cường đại, là một con Tu La bốn tay hai cánh, con Tu La này đại diện cho Ma Thủy Thiên tôn -- Hấp Thiên Ma Công.

- Toái diệt!

Mộ Thiên Tuyết đánh ra một chưởng vào hư ảnh Tu La này, nó bị Mộ Thiên Tuyết đánh tan hoàn toàn, chúng hóa thành nguyên khí bổn nguyên, những năng lượng này hội tụ thành dòng nước xoáy chảy vào thân thể Lâm Minh.

Đương nhiên Lâm Minh không có trực tiếp hấp thu lực lượng của Thiên Minh Tử biến thành của mình, hắn chỉ dùng nó mở rộng nội thế giới mà thôi.

- Tạch tạch tạch Tạch...

Tùy ý cho năng lượng trùng kích bức tường nội thế giới của mình. Hư không trong nội thế giới của Lâm Minh càng không ổn định, xuất hiện nhiều vết rạn, sau đó nó lại mở rộng ra.

Thiên Minh Tử cũng không ngờ hắn dùng phân thân tới giết Lâm

Minh, ngược lại còn đưa chỗ tốt cho Lâm Minh, tàn hồn, thân thể đã thành thứ hỗ trợ thực lực của Lâm Minh.

Giờ này khắc này Lâm Minh rốt cục đột phá Thần Hải hậu kỳ!

Khứ Phàm Cửu Vẫn, Hóa Thần Cửu Biến, hôm nay Lâm Minh đã hóa thành một phần ba Hóa Thần Cửu Biến.

- Tốt, rất tốt!

Mộ Thiên Tuyết không ngừng tán dương.

- Lâm Minh, hiện tại ngươi cũng xem là một nhân vật, đại đa số cường giả Thần Quân không phải là đối thủ của ngươi, mà ở Thần Vực thì cường giả Thần Quân đủ không chế tinh cầu, xưng bá một phương.

Lúc trước Phượng Minh cung Phượng Tiên tử, Cửu Dương chân nhân cũng chỉ là cường giả Thần Quân cảnh, đương nhiên bọn họ là cường giả Thần Quân cảnh cao cấp nhất, Lâm Minh so với bọn họ còn yếu hơn một ít.

Trong Thần Vực, cường giả Thần Biến bình thường có thể lưu lạc tứ phương, tìm kiếm cơ duyên, tìm kiếm bí cảnh, gặp được cường đạo cũng có thể tự bảo vệ mình.

Mà cường giả Thần Quân mạnh hơn lại có thể khai tông lập phái, sáng lập gia tộc, hậu nhân đời sau có thể gọi là tổ sư.

Hiện tại Lâm Minh đã có thể xưng là nhân vật tổ sư rồi..

- Lâm Minh, là thời điểm tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh. Ngươi điều chỉnh một chút, triệt để vững chắc chân nguyên và chúng ta đi vào.

- Tốt, sư tỷ.

Lâm Minh trịnh trọng gật đầu, Vạn Cổ Ma Khanh có cái gì hắn không tưởng tượng nổi.

Năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn vẫn lạc đương nhiên không nguyện ý giao truyền thừa cho địch nhân.

Kể từ đó trong Vạn Cổ Ma Khanh tất nhiên sát cơ trùng trùng điệp điệp!

Một Thiên tôn đỉnh cấp lưu lại trận pháp, Lâm Minh không cho rằng mình có khả năng kháng lại được.

Hỗn Nguyên Thiên tôn thiết trí các loại chiêu thức cũng chỉ có những nhân vật ngang hàng nhưThần Mộng Thiên Tôn hoặc là kém hơn hắn một chút như Ma Thủy Thiên tôn mới có thể dựa vào man lực đánh tan vách tường ngăn cản Thiên Diễn Tinh và đi lấy truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Nhưng mà nhân vật như bọn họ cũng đã có được thần võ vô thượng của riêng mình, hơn nữa đã tu luyện tới viên mãn, các loại tài nguyên dùng không hết, chưa hẳn không cần tới truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Hơn nữa nhân vật như Thần Mộng Thiên Tôn càng có cố giao với Hỗn Nguyên Thiên tôn, vậy càng không cần đi lấy hương khói của cố nhân làm gì.

Lâm Minh bế quan điều tức hơn một ngày, khi hắn điều chỉnh trạng thái tới mức đỉnh phong nhất, rồi sau đó hắn cầm Phượng Huyết Thương trong tay, không nhanh không chậm bay về phía Vạn Cổ Ma Khanh.

Tốc độ của Lâm Minh nhìn thì không nhanh, nhưng mà hắn vừa sải bước là mười dặm, ven đường các loại tà vật đui mù tập sát Lâm Minh vẫn bị Lâm Minh một thương quét thành tro bụi.

Vạn Cổ Ma Khanh, càng ngày càng gần.

Từ khi tới gần thì sát khí trên bầu trời càng ngày càng ngưng trọng, ngưng hóa thành sương mù tỏa ra bốn phía.

Đợi tới gần Vạn Cổ Ma Khanh chưa đủ hai trăm dặm thì tà vật biến mất, nơi này là cấm khu tuyệt đối, ngay cả tà vật cũng không dám tới gần.

Bước vào phạm vi này Lâm Minh cảm giác mình như đi vào thế giới khác, hắn quay đauyà lại thì phát hiện cảnh vật không rõ ràng, giống như bước vào thời không khác, càng không cách nào cảm giác được gì, càng đi tới loại cảm giác này càng mãnh liệt.

- Trách không được tà vật không cách nào tiến vào đây, nơi này đã là phạm vi trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên tôn rồi, tà vật cũng không dám xông loạn, nếu không sẽ tan thành mây khói.

Lâm Minh thì thào lẩm bẩm, ở chỗ này hắn có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ ập vào mặt, khí tức này tới từ Vạn Cổ Ma Khanh, thuộc về lực lượng của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Bầu trời như mực, ánh trăng như nước, trên đại đại có màu huyết sắc, núi đá thì tràn ngập xương khô bao phủ giống như bạc vụn đang vương vãi các nơi.

Cảnh tượng này hết sức yên lặng, tường hòa, chỉ nhìn qua cảnh đêm yên tĩnh này thật sự không cách nào tưởng tượng đây là tuyệt địa của cường giả tuyệt thế.

Lâm Minh từ trên không rơi xuống, hắn không thể phi hành nữa, mà là bước lên con đường đá, bước đi từ từ vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Vào lúc này mặt đất hiện ra hỏa diễm màu đen, thiêu đốt hưng hực như tiếp nối thiên địa.

Một thác nước to lớn mang theo thiên địa nguyên khí, sát khí chung quanh hóa thành vòng xoáy cũng hợp lại tiens vào trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Vạn Cổ Ma Khanh giống như thế giới cắn nuốt nguyên khí, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

Chuyện này cũng hợp lý, Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí trận pháp vận chuyển mười mấy vạn năm, tự nhiên cần phải hấp thu lực lượng bên ngoài để duy trì.

Lâm Minh đi hai giờ mới hết khoảng cách hai trăm dặm này.

Giờ khắc này hắn chính thức bước tới biên giới Vạn Cổ Ma Khanh.

Vạn Cổ Ma Khanh xuyên qua cả Thiên Diễn Tinh, nó kéo dài hơn tỷ dặm, nối thẳng tới kỳ tích chi hải.

Cũng chỉ có Thiên tôn mới có thể đục lỗ trên tinh cầu ức vạn dặm này, thậm chí có thể hủy diệt tinh cầu.

Mà Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương nhiều lắm chỉ có thể hủy diệt sinh linh mà thôi, hoặc hủy diệt một tinh cầu có đường kính vạn dặm, đây là chênh lệch quá lớn.

Đáng tiếc nhân vật như thế vẫn phải chết, chuyện này làm Lâm Minh cảm khái.

Chương 1373: Hài cốt thủy tinh

Hỏa diễm màu đen chiếu sáng cả Vạn Cổ Ma Khanh!

Đây không phải hỏa diễm chân chính, mà là năng lượng huyễn hóa thành hư hỏa.

Nhớ năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn từ Thần Vực hàng lâm vị diện quê hương, khai sáng luân hồi Thiên Đạo, thần uy cái thế không biết là tràng cảnh bực nào..

Đáng tiếc nhân vật tuyệt đỉnh như vậy cũng phải tan thành mây khói, dù không vẫn lạc vì kiếp nạn cũng không ngăn cản được lực lượng của thời gian mà chết đi.

Lâm Minh đứng ở biên giới Vạn Cổ Ma Khanh nhìn xuống dưới, dõi mắt chỉ nhìn thấy phạm vi mười dặm.

Xuống nữa bị sương mù màu xám che chắn, không cách nào tưởng tượng nơi này có thể chứa bao nhiêu thế giới.

Ở biên giới Vạn Cổ Ma Khanh cách Lâm Minh mười dặm, Lâm Minh nhìn thấy một sợi xích sắt đâm vào vách đá của Vạn Cổ Ma Khanh, làm việc nghĩa không được chùn bước, hắn chậm rãi biến mất trong sương mù xám.

Xích sắt này còn thô hơn cả Lâm Minh thi triển Thiên Đạo Tài Quyết huyễn hóa Tà Thần thụ.

Xích sắt phong cách cổ xưa không ánh sáng, tràn ngập cảm giác nặng nề, không biết là tài liệu gì tạo thành, trên xích sắt này có khắc đầy phù văn, những phù văn này không có ánh sáng, có thiên địa nguyên khí vây chung quanh.

- Ta đi dọc theo xích sắt này xuống dưới.

Lâm Minh cúi đầu bái Vạn Cổ Ma Khanh, sau đó hắn tới bên cạnh xích sắt và đi xuống.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh vô cùng to lớn, thân ảnh Lâm Minh nhảy xuống giống như hạt bụi, chẳng có ý nghĩa gì.

Vì an toàn nên Lâm Minh không có lựa chọn phi hành, so với phi hành thì đi theo xích sắt càng không khiến ai chú ý tới.

Xích sắt vừa thô vừa to, lại vô cùng lạnh giá, trong đó ẩn chứa một đạo lực lượng mênh mông, Lâm Minh bước lên giống như con kiến đang bò lên đại thụ.

Khi Lâm Minh không ngừng xâm nhập Vạn Cổ Ma Khanh, hắn cảm giác mình như đi qua một dòng sông lịch sử cổ xưa.

Vạn Cổ Ma Khanh thật sự là quá sâu, Lâm Minh tốc độ leo xuống cũng không nhanh, lần mò thế này suốt ba ngày ba đêm, hắn đánh giá mình đã xâm nhập mấy ngàn dặm trong Vạn Cổ Ma Khanh. Nhưng mà mấy ngàn dặm hay không triệu dặm cũng chẳng ý nghĩa gì.

Ba ngày này Lâm Minh không không gặp chút nguy hiểm nào, trong Vạn Cổ Ma Khanh vô cùng tĩnh mịch. Trừ hỏa diễm thiêu đốt thiên địa nguyên khí ra, Lâm Minh rốt cuộc không cảm thấy chút chấn động nào cả.

Thời gian ngày từng ngày qua đi.

Lâm Minh đã đi theo xích sắt mười ngày, xâm nhập vạn dặm Vạn Cổ Ma Khanh.

Cho dù ngẩng đầu nhìn trời hay là nhìn chung quanh chỉ là thạch bích đỏ sậm thô ráp, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Lâm Minh đi từng bước một, vững bước hướng xuống phía dưới, không biết phải đi tới khi nào, Lâm Minh cũng không nóng nảy, thiên địa tinh khí trong Vạn Cổ Ma Khanh không ngừng gột rửa, với Lâm Minh thì đây là tu hành.

Lâm Minh thu liễm khí tức, cẩn thận từng li từng tí nhưng không có nguy hiểm nào cả.

Lâm Minh xâm nhập vào trong Vạn Cổ Ma Khanh một vạn năm nghìn dặm thì nhìn thấy thạch bích dị dạng, Lâm Minh tới gần nó thì đột nhiên có một con thằn lằn lớn duỗi móng vuốt chụp thẳng vào Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh có chút co rụt lại, phản xạ có điều kiện cầm trường thương ra, lôi hỏa song sắc quang mang đan vào, chỉ nghe xoẹt một tiếng vang và thằn lằn bị đâm xuyên qua người.

- Chết?

Trong lòng Lâm Minh chấn động, dễ dàng chết như vậy?

- Lâm Minh coi chừng!

Giọng của Mộ Thiên Tuyết vang lên trong đầu Lâm Minh, một sát na kia Lâm Minh cảm giác tinh thần chi hải rung mạnh, một đạo ý niệm tà ác xông vào linh hồn Lâm Minh. - Quả nhiên không có dễ dàng giết chết như vậy!

Lâm Minh vẫn không buông lỏng cảnh giác, cho dù Mộ Thiên Tuyết không nói hắn vẫn kịp phản ứng.

Năng lương Thần Mộng quán chú vào tinh thần chi hải, mi tâm của Lâm Minh có thần quang bắn ra, Hồng Mông chiến linh như dũng sĩ xung trận.

Chỉ nghe xoạt xoạt xoạt vang len, đạo lực lượng này đánh tan hơn mười con tà linh xông tới.

Mười con tà linh này giống như có sinh mạng, chúng ra sức giãy dụa và dung hợp cùng nhau.

- Thực ương ngạnh!

Lâm Minh vẫn đâm ra một thương, lôi hỏa song kiếp đâm thẳng, thiên kiếp tẩy lễ làm tà linh không chịu nổi, tan thành mây khói.

- Là sát khí hóa thành tà linh.

Mộ Thiên Tuyết nói ra, nàng xác định đây không phải là sinh vật thái cổ hơn vạn năm trước, nếu không chắc có lẽ không yếu như vậy.

Cửa động Vạn Cổ Ma Khanh dường như có khí tức còn sót lại của Hỗn Nguyên Thiên tôn, tà linh không dám tới gần, mà trong cái hố này cũng chứa đầy khí tức của Hỗn Nguyên Thiên tôn, cho nên cũng sinh ra nhiều tà linh.

- Ân? Trọng lực cải biến!

Sau khi giết tà linh, Lâm Minh phát hiện trọng lực trong Vạn Cổ Ma Khanh sinh ra biến hóa quỷ dị.

Càng đi về phía dưới trọng lực hơi nghiêng, cuối cùng chậm rãi chuyển hướng qua bên cạnh, giống như trong thạch bích của Vạn Cổ Ma Khanh có lực lượng nào đó hấp dẫn các lực lượng hội tụ vào dây.

Lâm Minh đi thêm chốc lát, nhẹ nhàng buông lỏng tay và đừng vững trên mặt đất.

Cảm giác tựu cùng ở trên đất bằng hoàn toàn đồng dạng.

Đi vài bước Lâm Minh lại phát hiện có nhiều tà linh, mà những tà linh này ngủ đông hoặc ẩn nấp, nếu như không có người đi vào thì chúng tựu giống như tảng đá, không có bất kỳ tánh mạng nào, mà một khi có người tới gần lại giống như cá mập thấy máu, lập tức bạo lên.

Những tà linh này chẳng phải đối thủ của Lâm Minh, hắn dùng lôi đình chi lực quán chú vào Phượng Huyết Thương và quét qua chung quanh, tà linh dễ dàng bị tiêu diệt, chúng sẽ phát ra công kích tinh thần, cũng bị Lâm Minh dùng Hồng Mông chiến linh nhẹ nhõm hóa giải.

Luận tinh thần lực cùng lực ý chí mạnh yếu tà linh làm sao là đối thủ của Lâm Minh được.

Tà Linh vừa chết thì biến thành sát khí nồng đậm, cảnh này càng làm sát khí thêm nồng đậm, lạnh thấu xương, làm cho người ta có cảm giác như đi vào thế giới chết chóc.

- Lâm Minh, loại tà linh này do sát khí và thi khí hình thành, nhiều tà linh như vậy thì chắc chắn nơi đây đã từng là chiến trường thảm thiết, hoặc là trong hầm đất giết ngàn vạn tù binh, chỉ sợ mãnh đất dưới chân chúng ta chính là chiến trường viễn cổ đấy.

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy Lâm Minh đột nhiên cảm giác dưới chân mềm nhũn, rồi sau đó nghe được tiếng răng rắc giòn vang, có đồ vật gì bị Lâm Minh giẫm nát.

Lâm Minh cúi đầu xem xét thì hắn giẫm lên một cái hài cốt.

Bởi vì niên đại quá lâu, những hài cốt này như gỗ mục, giẫm mạnh là nát.

Hài cốt ở đây chẳng có gì lạ cả.

Nhưng mà đi tới hài cốt càng ngày càng nhiều.

Những hài cốt này có đã mục nát nhưng vẫn sáng óng ánh, hoàn hảo không tổn hao gì giống như thủy tinh tạo thành.

Những hài cốt này sau khi chết hơn mười vạn năm, di cốt vẫn sáng như thủy tinh, hơn phân nửa là chuyên dùng bí pháp rèn luyện bản thân mình, hoặc là võ giả luyện thể.

- Những xương cốt thủy tinh này là Thánh tộc lưu lại?

Lâm Minh suy nghĩ như thế chỉ là bình thường, Thánh tộc chính là chủ tu Luyện Thể Thuật, sau khi chết vẫn lưu lại một ít hài cốt là đương nhiên.

Nhưng mà Mộ Thiên Tuyết khẽ lắc đầu.

- Không phải Thánh tộc!

- Ah?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, mà lúc này Mộ Thiên Tuyết từ trong không gian ma phương bay ra, cứ như vậy lăng không trôi nổi ở giữa không trung.

Nàng nhìn qua hài cốt thủy tinh trước mặt và nói:

- Lâm Minh, nhìn những hài cốt thủy tinh này nội tâm của ta ẩn ẩn đau đớn, kỳ thật ta cũng không biết những hài cốt thủy tinh này, nhưng thực chất bên trong lại có cảm giác huyết nhục tương liên với chúng... Có lẽ đây là hài cốt Thái Cổ Thần Tộc còn sót lại...

- Thái Cổ Thần Tộc!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, chết nhiều Thái Cổ Thần Tộc như vậy? Hỗn Nguyên Thiên tôn và Thái Cổ Thần Tộc có quan hệ thế nào? Tiền bối tàn hồn không phải nói Thái Cổ Thần Tộc có số lượng rất ít sao? Tại đây chết nhiều như thế?

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ kế thừa thân thể Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối mà thôi, không có kế thừa trí nhớ, Thái Cổ Thần Tộc có bao nhiêu ta không biết, nhưng ta đại khái có thể khẳng định những hài cốt thủy tinh này là do Thái Cổ Thần Tộc lưu lại...

Mộ Thiên Tuyết phụ thân vào Huyền Tình Thiên Hậu, không có tránh né bị Huyền Tình Thiên Hậu ảnh hưởng, đối với thần tộc có cảm giác thân thiết khó hiểu.

- Lâm Minh, ngươi còn nhớ rõ khối ngọc bội trên người thần nữ không?

Mộ Thiên Tuyết nói lời này Lâm Minh tự nhiên sẽ không quên.

Lúc ấy Lâm Minh lần đầu tiên tiến vào thần nữ cổ mộ, hắn từ trên người thần nữ lấy khối ngọc bội xuống, hiện tại hắn vẫn giữ.

Chương 1374: Đạo tràng

Lâm Minh gặp phải nguyền rủa của Thần Khí nhất tộc, trên người nữ nhân "Giác" hắn thấy được ngọc bội giống như đúc của thần nữ, không nghi ngờ chút nào Thần Khí nhất tộc có quan hệ lớn lao với thần nữ.

- Lâm Minh, nếu như không sai thì Thần Khí nhất tộc chính là tộc nhân của Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối, năm đó Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối cũng không phải một mình đi tới Thiên Diễn Tinh, mà là mang theo nhiều tộc nhân của nàng.

- Sau trận đại chiến mười vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên Tôn tiền bối cùng tộc nhân Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối đều tham gia đại chiến, bọn họ cũng theo Hỗn Nguyên Thiên Tôn tiền bối cùng Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối chết trận, tộc nhân của bọn họ cũng chết rất nhiều, nhưng mà tộc nhân không chết vẫn truyền thừa xuống dưới.

Mộ Thiên Tuyết nói ra suy đoán này Lâm Minh cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, Thần Khí nhất tộc gặp tai nạn, từ khi ra đời đã trúng nguyền rủa, mà nguyền rủa này hình thành dưới hình thức chú ấn lên người Thần Khí nhất tộc, tộc nhân Thần Khí nhất tộc mới ra đời một thời gian ngắn sẽ thừa nhận một loại đau đớn khiến người ta không chịu nổi, đau tận xương cốt! Hơn nữa theo tuổi trưởng thành thì thời gian đau đớn không có kéo dài, thời gian kéo dài càng dài khiến người ta đau chết.

Mặc dù người tu võ bị nguyền rủa bộc phát thì hiệu quả cũng rất có hạn, thời gian đã lâu bọn họ cũng bại trong nguyền rủa.

Bây giờ nhìn lại tám chín phần nguyền rủa chính là trới chú thần thuật của Huyết Sát Nguyên lưu lại.

Thậm chí có thể Huyền Tình Thiên Hậu vẫn lạc cũng có liên quan lớn lao tới trớ chú thần thuật, là đại năng dùng trớ chú thần thuật oanh giết Huyền Tình Thiên Hậu, nàng chưa chắc vẫn lạc nhưng mà tộc nhân của nàng thì bị liên lụy, hơn nữa còn mang nguyền rủa này kéo dài cả vạn năm.

- Lâm Minh, bất kể ngươi ngày sau có lực lượng vượt qua ta, cũng nhất định phải trở lại Thiên Diễn đại lục giải trừ nguyền rủa cho Thần Khí nhất tộc, xem như trả một chút ân tình cho Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối.

- Ừ, sư tỷ yên tâm, cho dù chỉ cần quan hệ tới Huyền Tình Thiên Hậu tiền bối thì ta cũng làm như vậy, năm đó ta bị Tu La thần quốc đuổi giết nếu không phải có Tích Bích tộc trưởng của Thần Khí nhất tộc mạo hiểm khai chiến với Tu La thần quốc, ta hiện tại sợ rằng đã chết trong tay Tu La Thần Hoàng Tư Đồ Hạo Thiên.

Lâm Minh là người trọng ân, Thần Khí nhất tộc có ân với hắn thì hắn không quên.

Mộ Thiên Tuyết vốn muốn tẩm liệm những thi thể thủy tinh này, tìm được chỗ an táng, nhưng mà thứ nghĩ xem bọn họ ở chỗ này cũng chưa chắc có nơi an nghỉ, có lẽ nơi này mới là nơi an toàn nhất.

- Ừ? Nơi đó là...

Đột nhiên Lâm Minh nói hắn phát hiện nơi này chứa nhiều hài cốt thủy tinh, hắn dựng lên một tấm đá lớn.

Tảng đá này cao một trượng rộng hai mươi trượng, thoạt nhìn giống như bàn đá lớn.

Trên bàn đá cắm đủ vũ khí.

Có kiếm, có đao, có chiến kích, có trường thương, còn có chuông, đỉnh chờ một pháp khí. Nhiều vũ khí như thế kém nhất cũng là linh khí, đừng nói ở Thiên Diễn đại lục, cho dù ở Thần Vực cũng là tài phú khổng lồ!

Lâm Minh thô sơ giản lược khẽ đếm thì có mấy ngàn vũ khí, tầng tầng lớp lớp ghim ở chung một chỗ tạo thành một cụm vũ khí lớn cắm ở trên tảng đá, Lâm Minh cảm giác bọn chúng giống như chiến sĩ đứng nghiêm, đang chờ ngày ra sa trường.

Trường diện trang nghiêm túc mục, làm cho người ra sinh ra cảm giác rung động.

Năm đó người nào đuổi theo Hỗn Nguyên Thiên Tôn tới đây?

Vũ khí của bọn họ nằm ở đây toàn bộ sao?

Có phải những xương khô trên đất?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra nhiều loại ý niệm, hắn cảm giác nội tâm nặng nề, Vạn Cổ Ma Khanh hoàn toàn không có nguy hiểm như trong tưởng tượng của Lâm Minh, đi vào trong đó hắn trải qua không phải là chiến đấu, mà là một khí ức đau buồn.

- Chúng ta đi thôi!

Yên lặng một hồi, Mộ Thiên Tuyết đột nhiên nói, Lâm Minh gật đầu, hai người cứ như vậy rời khỏi nơi đây.

Thời điểm đi tiếp Lâm Minh cảm nhận được sát khí.

Chung quanh là sát khí lạnh thấu xương.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết từ trong Ma Phương không gian đi ra ngoài, cùng đi với Lâm Minh, khi Lâm Minh dừng lại thì nàng cũn dừng bước.

- Chúng ta đi vào tuyệt sát chi địa rồi!

Mộ Thiên Tuyết nói.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, nơi tuyệt sát chi địa này không biết do cái gì tạo thành, thoạt nhìn không giống trận pháp, chẳng lẽ là sát khí thiên nhiên tạo thành?

- Lâm Minh, tuyệt địa này là nơi môn nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn và tộc nhân Thái Cổ Thần Tộc sau khi chết lưu lại đạo tràng, bao gồm binh mộ mà chúng ta vừa thấy, đây là nơi phát ra sát khí.

Mộ Thiên Tuyết suy đoán nguyên nhân tạo thành tuyệt địa.

Môn nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn tất nhiên có nhiều người tài, bọn họ chỉ sợ chết đi công pháp, pháp tắc sở tu cũng không dễ dàng tiêu tán, ngưng tụ thành đạo tràng.

Cũng như Lâm Minh chết đi, Tà Thần Chi Thụ cùng hạt giống hỗn độn không dễ gì tiêu tán, mà là lưu lại ở thế giới bên ngoài, nếu như bị nhặt được cũng là bảo vật vô giá, mà nếu như không có bị người nhặt được nó vẫn diễn biến như cũ, thậm chí diễn biến thành tuyệt địa.

Tỷ như hạt giống hỗn độn, rất có thể thôn phệ đại lượng năng lượng thì biến thành vòng xoáy thời không, một khi võ giả tu vi không đủ tiến vào trong đó sẽ vĩnh viễn không ra được.

Hiện tại Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết bước vào tuyệt địa chính là tình huống như thế, nhưng mà tuyệt địa này do ngàn vạn đại năng sau khi chết tạo thành.

Vạn Cổ Ma Khanh vốn là một thế giới tự thành một phương, một khi tiến vào thì đừng nghĩ ra ngoài. Trừ chuyện đó trong Vạn Cổ Ma Khanh còn ẩn giấu nhiều nguy hiểm, những thứ nguy hiểm còn lại không nhiều, nhưng đối với võ giả Thiên Diễn đại lục thì cho dù là đệ nhất nhân cũng phải chết.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, mọi người tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh cũng có đi không về.

Mộ Thiên Tuyết cùng Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, cảm thấy vô cùng khó giải quyết, không cẩn thận bọn họ sẽ vẫn lạc.

- Lâm Minh... Thực lực của chúng ta không đủ xông ra ngoài.

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy Lâm Minh gật đầu, nói

- Ta cũng vậy nghĩ như vậy, nhưng mà khí tức của bọn họ đã trải qua mười vạn năm, công pháp và pháp tắc do họ lĩnh ngộ đan vào ở chung một chỗ, đã diễn biến thành đường vân dại đao bao hàm toàn diện, mặc dù không phải người bố trí nhưng còn tinh diệu hơn trận pháp nhiều, một bước đi nhầm chính là vạn kiếp bất phục."

Lâm Minh từ tu di giới trung tùy ý lấy cực phẩm thánh khí ra, tùy ý ném vào một góc.

Ping!

Chỉ nghe tiếng giòn tan vang lên, một đạo hào quang màu xám quét qua thánh khí.

Đạo hào quang màu xám nhìn thì bình thường, nhưng mà khi Lâm Minh ném ra cực phẩm thánh khí vào thì thánh khí run lên, trong nháy mắt đã biến thành tro bụi, tiêu tán trong không trung.

Thấy một màn này Lâm Minh đã sớm có chuẩn bị trong lòng, cũng hít một hơi lãnh khí. Hủy diệt cực phẩm thánh khí, Lâm Minh cũng có thể dễ dàng làm được, nhưng hắn quả quyết không làm được như hào quang màu xám, trong chớp mắt biến thánh khí thành tro bụi, tiêu tán không còn.

Cần bao nhiêu lực lượng?

Sợ rằng một chút cường giả Thánh Chủ cũng chưa hẳn làm được.

Hơn nữa này tuyệt sát chi địa này chỉ là một góc của băng sơn, nếu như tiếp tục đi tới thì hào quang màu xám càng ngày càng mạnh, thậm chí còn có thể xuất hiện những thứ như tuyệt sát khí, đến lúc đó cho dù Thánh Chủ, Giới Vương tới đây cũng gặp nguy hiểm.

- Lâm Minh, năm đó môn nhân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, tộc nhân Huyền Tình Thiên Hậu chỉ sợ không ít cường giả nửa bước Thiên Tôn, so sánh với Thiên Minh Tử còn mạnh hơn nhiều, hơn nữa người như thế không chỉ có một, nhân vật như thế sau khi chết uy lực đạo tràng có thể nghĩ, Đại Giới Giới Vương cũng gặp nguy hiểm.

Mộ Thiên Tuyết nói những thứ này, Lâm Minh làm sao không biết, hắn không có bối rối, tâm tư suy tư một lát, nói với Mộ Thiên Tuyết:

- Người của Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Huyền Tình Thiên Hậu chắc không có ý lưu lại thứ này làm hại hậu nhân, bọn họ chẳng qua chỉ muốn bảo vệ nơi này, chúng ta không phải địch nhân trong nhận định của bọn họ, có lẽ lợi dụng điểm này rời khỏi đây thôi.

Chương 1375: Thi thể mười vạn năm

- Nơi này có khí tức Hồng Mông pháp tắc"

Lâm Minh tự nhủ, bản thân đệ tử Hỗn Nguyên Thiên tôn đều tu tập Hồng Mông chi đạo, sau khi bọn họ chết đạo tràng tự nhiên sẽ có Hồng Mông pháp tắc khí tức bảo tồn.

- Còn có một đạo năng lượng, là.. Thần lực?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, loại năng lượng này giống như thời điểm leo lên Phong Thần đài, thừa nhận thần lực cực kỳ tương tự. Cái gọi là thần lực, kỳ thật chính chính là lực lượng tinh khí thần hợp nhất.

- Xác thực là thần lực, là lực lượng của thần tộc.

Mộ Thiên Tuyết mở miệng nói ra.

Bộ dạng của nàng hiện tại có được thần lực, người chết ở đây đại đa số là thần tộc, tự nhiên là có thần lực.

Các loại pháp tắc trong đạo tràng này xuất phát đồng nguyên với Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết cho nên hai người cẩn thận từng li từng tí tiến lên từng chút một, không gặp nguy hiểm..

Một giờ sau Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết cẩn thận đi ra khỏi khu vực đạo tràng, tràng cảnh chung quianh quen thuộc làm bọn họ nhớ lại lúc đầu đi vào Vạn Cổ Ma Khanh.

Mặt đất vẫn đỏ thẩm như cũ, cách bọn họ không xa là sợi xích sắt thô to, trên xích sắt mang theo khí tức hùng hồn.

Vạn Cổ Ma Khanh quá thần bí, Lâm Minh tinh tường thứ mà hiện tại bọn họ nhìn thấy chỉ là một góc băng sơn của Vạn Cổ Ma Khanh.

Tiếp được đi tới. Không biết còn có bao nhiêu nguy hiểm.

- Tiếp tục!

Lâm Minh nói ra, hắn cùng với Mộ Thiên Tuyết cùng đi tới trước.

Trong Vạn Cổ Ma Khanh có quá nhiều tràng cảnh rung động lòng người, làm cho Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đi thêm không biết bao lâu bước chân của bọn họ dính dính. Có đồ vật gì đó dính vào bước chân của bọn họ, làm cho bọn họ cất bước trở nên khó khăn.

Cúi đầu xem xét. Bọn họ nhìn thấy dưới chân là tơ trắng giống như tơ nhện.

Mạng nhện rất dính, một cước giẫm bước lên là khó giãy ra.

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết bay lên, chỉ thấy mạng nhện kéo dài không dứt, càng đi xa xa thì càng nhiều.

Những mạng nhện này nối với một cái kén, những cái kén này cao hơn người và tơ quấn rất chặt.

Nhìn qua những cái kén này không thấy cuối cùng, giống như vô cùng vô tận không biết baoi lâu.

Lâm Minh dùng cảm giác dò xét một phen, không có tìm được cuối cùng.

Trong mỗi cái kén đều niêm phong một người.

Bỗng nhiên nhìn thấy trong kén là một người, hơn nữa còn có ngàn vạn hổ phách ở trên, Lâm Minh khó tránh chấn động mạnh.

Phong ấn người bên trong không hoàn toàn là nhân loại, bọn họ có một ít trên đầu có sừng, đôi má bao trùm lân phiến, còn có ác ma gương mặt dữ tợn.

Những kẻ này là thế nào? Bọn chúng đã chết sao? Tại sao bị phong ấn trong đây?

Hắn cảm giác những kẻ này có khí tức không giống đám di cốt trước kia.

Hình thể càng khó phân biệt.

Nhưng mà hắn có thể người bị phong ấn trong đó không ai là kẻ yếu.

Đúng lúc này Lâm Minh ẩn ẩn phát hiện trong tơ nhện có năng lượng dao động.

đạo năng lượng này rất nhạt, nhưng mà hàng tỉ tơ nhện thì rất nhiều.

Cơ hồ tất cả năng lượng đều hội tụ vào trong tơ nhện, truyền vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh.

- Những năng lượng này rút ra từ những cái kén sao?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này, ngược dòng tìm hiểu năng lượng này đang tiến vào sâu bên trong.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh chấn động, hắn dò xét bốn phía, quả nhiên là phát hiện dấu vết hoa văn, tơ nhện này còn có pháp tắc lưu chuyển.

Cũng nói đúng hơn mười mấy vạn năm truơc có người ở chỗ này bố trí đại trận, đem ngàn vạn cường giả phong ấn vào trong kén, rồi sau đó dùng thủ pháp tắc thù rút năng lượng của bọn họ ra.

Loại thủ đoạn này...

Lâm Minh âm thầm líu lưỡi.

- Dùng nhiều thi thể như thế tạo thành đại trận... Đây là thủ đoạn của ma đạo, là Hỗn Nguyên Thiên tôn gây nên sao?

Lâm Minh nói như thế.

Mà Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Chưa chắc là thi thể.

- Ân?

Lâm Minh trong nội tâm cả kinh.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng sờ sờ những cái kén, chậm rãi nói ra:

- Trong giới võ học có rất nhiều người vì kéo dài tuổi thọ mà dùng nhiều thủ đoạn không tưởng tượng nổi, có một ít thần dược có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng với những cường giả tuyệt thế đã khai phá tiềm lực cực hạn thì không có hiệu quả gì, bọn họ không cam lòng trở về đất vàng, hoặc là có chấp niệm cho nên áp ùụng thủ đoạn kéo dài tuổi thọ.

- Ví dụ như tiến vào kết giới thời gian, làm chậm tốc độ thời gian trôi qua, bên trong qua một năm thì bên ngoài mười năm, loại phương pháp này kỳ thật không tính là kéo dài tuổi thọ, nhưng dù vậy mọi người phát hiện thời gian kết giới có thể kéo dài tuổi thọ là có hạn.

- Trong vũ trụ dường như trong tối tăm có pháp tắc trở ngại tuyệt thế cường giả sống càng lâu. Về sau càng có người nghĩ ra biện pháp mới, phong ấn chính mình lâm vào ngủ say vĩnh cửu, kết thúc tất cả hoạt động tính mạng, như thế cũng có thể sống được càng lâu một chút, nhưng cuối cùng hiệu quả có hạn.

Mộ Thiên Tuyết nói như vậy và đưa ra các loại suy đoán.

- Hỗn Nguyên Thiên tôn kéo dài tính mạng cho thủ hạ? Ta cảm giác những người này hình như không phải tùy tùng của Hỗn Nguyên Thiên tôn, càng không giống thần tộc.

- Xác thực không phải, bọn chúng là Thánh tộc, là đám người xâm nhập Thiên Diễn Tinh mươi vạn năm trước.

Mộ Thiên Tuyết vừa nói như vậy Lâm Minh hít khí lạnh, xác thực có loại khả năng này.

Hỗn Nguyên Thiên tôn dùng thi thể Thánh tộc làm vật bố trí trận pháp.

Loại thủ đoạn này tuyệt đối tàn nhẫn, nhưng mà nghĩ đến cũng đúng, một đời Thiên tôn hắn phát triển để giết không biết bao nhiêu người, nếu như là thế hệ nhân từ nương tay có thể đi tới bước này sao?

Huống chi Nhân tộc cùng Thánh tộc chính là không chết không ngớt, nhân từ với Thánh tộc chính là tự tìm chết.

Nhưng mà vì sao lại hội tụ năng lượng?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác toàn thân lạnh như băng, trong sát na đó hắn cảm thấy có sát cơ tập trung mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một cái kén có đôi mắt đỏ nhìn hắn.

Một sinh vật có bốn cánh tay, như u linh trốn ở đâu đó, ánh mắt tập trung Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết.

- Cái gì thế?

Lâm Minh phản xạ có điều kiện rút Phượng Huyết Thương ra, đúng lúc này sinh vật kia động.

Tốc độ của nó đến không thể tưởng tượng, hai chân đột nhiên đạp lên mặt đất, thân thể hóa thành tàn ảnh đánh giết Lâm Minh, duỗi gai xương như liêm đao ra chém xuống.

Bồng!

Một tiếng vang thật lớn, Phượng Huyết Thương và gai xương va chạm với nhau.

Lâm Minh chỉ cảm thấy sức lực lớn trùng kích, thân thể của hắn trực tiếp bị đẩy bay, khí huyết cuồn cuộn.

Lực lượng thật đáng sợ!

Phải biết rằng Lâm Minh đã mở bát môn độn giáp, lực lượng đã sớm tăng mạnh, dùn kỹ xảo đặc thù có thể tăng lực lượng gấp đôi, thế nhưng mà dù vậy vẫn bị sinh vật bốn tay này áp chế.

- Là sinh vật thái cổ trốn ra?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra ý niệm này trong đầu, Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí trận pháp trải qua mười vạn năm chưa hẳn là không có biến cố, năm đó có một đám ma đầu thượng cổ từ trong Vạn Cổ Ma Khanh, kỳ tích chi hải đi ra ngoài, chúng cũng may mắn giải dụa ra, chúng mưu toan đông sơn tái khởi.

- Rống!

Sinh vật này gào thét nện xuống, một trảo vung lên và sát khí hội tụ trong Vạn Cổ Ma Khanh bộc phát mạnh mẽ như thủy triều.

Sát ý đáng sợ như nghiền nát tất cả.

Chương 1376: Hắc long

- Là cường giả Thánh tộc năm đó! Hoặc chính là khế ước thú của đại năng Thánh tộc!

Mộ Thiên Tuyết gấp giọng nói ra, mà Lâm Minh lúc này đã triệu hồi hư ảnh Tà Thần thụ ra, lôi hỏa chi lực điên cuồng quán chú vào trong Phượng Huyết Thương, Thiên Đạo Tài Quyết!

Một thương đâm ra đánh nát hư không.

Sinh vật Thái Cổ bị trúng chiêu.

Ầm ầm!

Phong bạo cuốn qua Vạn Cổ Ma Khanh, trận vân chung quanh tỏa sáng từng hồi, phong bạo đụng vào trận vân cuối cùng không có thể dao động được đại trận.

Trong tiếng nổ tung mạnh mẽ, Mộ Thiên Tuyết cầm kiếm trong tay chém qua phía Lâm Minh, một kiếm chém ra mang theo tiếng rít chói tai.

Trong nháy mắt thần quang thôn phệ tất cả, giống như mặt trời hàng lâm vào trong Vạn Cổ Ma Khanh, đâm rách bóng tối vạn dặm.

Dưới công kích cường đại quái vật kia phát ra tiếng rống phẫn nộ, bị Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết hợp lực đánh bay.

- Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, sinh vật Thái Cổ này nện mạnh vào vách đá, khiến cho bức tường ngăn cản rung lên kịch liệt.

Toàn thân nó là máu đứng lên.

Lâm Minh cảm giác quét qua, lập tức nội tâm trầm xuống, nó cũng không bị thương quá nặng, thoạt nhìn máu chảy không ít, kỳ thật chỉ là làm bị thương da thịt mà thôi, cốt cách, gân mạch không có vấn đề gì.

Đây là phòng ngự đáng sợ cỡ nào?

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Phiền toái, sinh vật Thái Cổ này năm đó là cường giả Thánh Chủ, hiện tại trải qua mười vạn năm, bị phong ấn quá lâu, đã mất đi ý thức, chỉ còn lại bản năng công kích.

Sinh vật trước mặt pháp tắc, chiêu thức cũng không dùng, con mắt hỗn độn. Không có nửa điểm trí tuệ, phương thức công kích là nguyên thủy nhất, thô bạo nhất. Bị phong ấn mười vạn năm thì nó suy yếu thật lớn, thế nhưng mà dù vậy Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết cũng ít có khả năng đánh chết nó.

Đúng lúc này hai tiếng gào thét truyền tới, trong tiếng gầm gừ ẩn chứa sát ý hung lệ, Lâm Minh nghe xong da đầu tê rần, đột nhiên quay đầu nhìn lại thì thấy mấy sinh vật Thái Cổ từ trong kén đi ra.

Hai sinh vật này không khác nhân loại bao nhiêu, chỉ là huyết nhục toàn thân khô héo. Xem ra như nến sắp tàn, nhưng mà khí tức của chúng vô cùng đáng sợ!

Sau lưng hai con quái vật còn có một nam tử tóc đỏ.

Tên nam tử tóc đỏ mặc áo giáp bị tổn hại, trong đôi mắt có hai đạo hỏa diễm màu tím thiêu đốt, mái tóc của hắn rối bời, khí tức toàn thân mạnh mẽ như thần linh.

Đối mặt với khí thế của nam tử tóc đỏ, Lâm Minh cảm giác huyết nhục của mình như nứt toác ra, hắn không cần nghĩ cũng biết người này nhất định là là thượng vị giả năm đó! Thậm chí có thể là Giới Vương!

Giới Vương dù bị phong ấn mười vạn năm, cón suy yếu thế nào cũng không phải Lâm Minh có thể đối phó.

Trong nháy mắt Lâm Minh cảm nhận được nguy cơ khó hình dung.

Hắn cùng Mộ Thiên Tuyết chăm chú lên, toàn bộ tinh thần đề phòng, Lâm Minh nắm chặt Phượng Huyết Thương, trong lòng bàn tay toát mồ hôi, Mộ Thiên Tuyết cũng nưng trọng, một lòng đề phòng.

Bọn họ không có khả năng chiến thắng tên nam tử này, duy nhất có thể chính là lợi dụng trận pháp Hỗn Nguyên Thiên tôn năm đó lưu lại, Hỗn Nguyên Thiên tôn có lẽ đã lường trước cho nên đã lưu lại một ít thủ đoạn đối phó chúng, nếu không những sinh vật Thái Cổ này thoát ra chính là phiền toái lớn.

Thời khắc sống còn, tuy trong lòng Lâm Minh chấn động, nhưng mà nội tâm yên tĩnh như nước, hắn nhìn qua trận vân chung quanh và cảm giác, tìm kiếm điểm có thể lợi dụng.

Mộ Thiên Tuyết cũng làm vậy.

Nam tử tóc đor như khám phá ra cách làm của Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết, hắn cười, hắn tươi cười lộ hàm răng trắng bệch.

- Đồ... Lao... Cố gắng...

Nam tử tóc đỏ mở miệng.

Hắn nói là Thần Vực ngữ, nhưng là lời nói tối nghĩa, nghe vô cùng gượng gạo, trong lòng Lâm Minh rùng mình, hắn ngờ tới tên nam tử này có trí tuệ, nhưng không nghĩ tới trí tuệ cao như vậy, bị phong ấn mười vạn năm cũng không làm hắn bị trọng thương.

Địch nhân như thế thắng bằng cách nào?

Mà thời điểm Lâm Minh không biết làm sao thì dị biến nổi lên.

Cách Lâm Minh không xa, sợi xích thô to lắc lư!

Rầm rầm!

Va chạm đáng sợ từ sợi xích truyền tới!

Tiếng động làm lỗ tai người ta như nổ tung.

Đây là...

Trong lòng Lâm Minh kinh hãi, hắn nhìn qua sợi xích, sợi xích này do sắt làm thành, mỗi mắt có sức nặng không nhỏ, nhưng mà sợi xích như thế lại rung động mạnh và căng lên, rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng mới được?

Rầm rầm rầm!

Xích sắt va chạm vào thạch bích, đại lượng đá vụn sụp đổ rơi xuống, mà thạch bích trên Vạn Cổ Ma Khanh rung động lắc lư.

Tên nam tử tóc đỏ nghe được âm thanh này trong ánh mắt hiện ra thần sắc kiêng kỵ, hắn nhìn qua Lâm Minh sau đó lui vào bóng tối

Mà ba sinh vật Thái Cổ bên cạnh cũng rút đi.

Chúng cứ như vậy rời khỏi? Lâm Minh ngẩn người, chẳng lẽ là...

Ngang --

Đúng vào lúc này một đạo khí tức từ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh truyền đến, nó nhấc lên khí thế đáng sợ, tiếng rống từ không biết bao xa, Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết chấn động.

Âm thanh thật đáng sợ, giống như phát ra từ vạn cổ, phá hư thần vực.

Đây là...

Long ngâm?

Lâm Minh chống Phượng Huyết Thương nửa quỳ trên mặt đất, chậm rãi đứng người lên, giương mắt nhìn vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh, chỗ đó không thấy ánh sáng, đen kịt vô tận, giống như khoảng không vũ trụ.

Lâm Minh trước kia ẩn ẩn có suy doán, có thể làm cho sinh vật

Giới Vương Thái Cổ kiêng kỵ, có thể lay động sợi xích hàng tỉ cân thì chỉ có thể là Hắc Long thần bí trong Vạn Cổ Ma Khanh mà thôi.

Long ngâm đã khẳng định suy đoán của Lâm Minh

Trong Vạn Cổ Ma Khanh có một sinh vật sống, chính là Hắc Long năm đó của Hỗn Nguyên Thiên tôn!

Nó có lẽ chính là thần thú thủ hộ Vạn Cổ Ma Khanh.

- Hắc Long...

Mộ Thiên Tuyết nhìn về phía Lâm Minh, năm đó ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh ngộ nhập cấm khu ngàn dặm đã từng thấy Hắc Long, thân dài mấy ngàn dặm, toàn thân bao trùm lân giáp màu đỏ, một sừng cao như núi, hai cánh như là bầu trời, có thể che phủ trời cao.

- Hắc Long cứu chúng ta? Tiếng rống này không hẳn là trùng hợp.

Mộ Thiên Tuyết nói như thế, nàng cho rằng nó đang cảnh cáo sinh vật Thái Cổ, nếu không chúng sẽ không rút đi.

Quả thật là như vậy, theo ý nào đó mà nói Lâm Minh xem như đạt được thủ hộ giả Vạn Cổ Ma Khanh tán thành.

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết liếc nhau, đang muốn tiếp tục đi tới.

Đúng vào lúc này xa xa vang lên tiếng quần áo phần phật. Lâm Minh ngẩng đầu nhìn nhìn qua hư không thì thấy hai lão giả gầy còm đạp hư không đi tới.

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, lập tức nắm chặt Phượng Huyết Thương, nhưng mà hắn không quá cảm thấy khẩn trương, đến một lần có Hắc Long uy hiếp, thứ hai hắn cảm giác hai người này chính là nhân tộc..

Nhân tộc? Chẳng lẽ là tùy tùng của Hỗn Nguyên Thiên tôn năm đó?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này, tùy tùng của Hỗn Nguyên Thiên tôn còn sống trên đời?

Chương 1377: Thời không chi môn

Người tới là hai lão giả áo xám, thoạt nhìn tiều tụy không có sinh khí.

Nhưng mà khí tức của hai người vô cùng cường đại, bành trướng như biển cả, làm cho người ta sợ hãi.

Đối phương quả nhiên là Nhân tộc, hơn nữa làm cho Lâm Minh triệt để yên tâm là trên người của hai người có khí tức Hồng Mông pháp tắc.

Kể từ đó bọn họ hẳn là đệ tử của Hỗn Nguyên Thiên tôn năm đó.

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến tiền bối!

Lâm Minh khom người thi lễ, vốn trong ấn tượng của Lâm Minh thì Vạn Cổ Ma Khanh chính là tử địa, mươi vạn năm trước những tồn tại kia đã sớm chết trận, không nghĩ tới bọn họ còn có người còn sống.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại mười vạn năm kia đại chiến thảm thiết cũng có người sống sót, ngay cả người của Thánh tộc còn sống sót, huống chi là tùy tùng của Hỗn Nguyên Thiên tôn năm đó.

Cường giả Giới Vương có tuổi thọ mấy trăm vạn năm, trong Vạn Cổ Ma Khanh còn sống mười vạn năm cũng chỉ là một phần mười tính mạng của bọn họ mà thôi.

Hai người người nhìn qua Lâm Minh, lại quét mắt nhìn qua Mộ Thiên Tuyết, thần sắc nhìn qua Mộ Thiên Tuyết có chút cổ quái.

Tự nhiên bởi vì thân thể của Mộ Thiên Tuyết là của thần nữ.

- Hai vị tiền bối là đệ tử của Hỗn Nguyên tiền bối?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

Hai người người không có trả lời, chỉ nói:

- Theo chúng ta đến đây đi.

Nói xong bọn họ bay vào sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Lâm Minh dừng một cái, cùng Mộ Thiên Tuyết nhìn nhau và theo sau.

Trên đường đi hai người không nói gì, Lâm Minh cũng không nhiều hỏi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra hắn sẽ gặp được Hắc Long.

Bốn người phi hành nửa canh giờ, mà lúc này Lâm Minh lại nghe sâu bên dưới có tiếng long ngâm. Không còn là gào thét nữa, mà là như ung dung, mênh mông cuồn cuộn kéo dài, không ngừng quanh quẩn trong Vạn Cổ Ma Khanh, giống như muốn truyền lưu thiên cổ.

Bóng tối dần tán đi, rốt cuộc Lâm Minh nhìn thấy Hắc Long trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Đường kính một hai vạn dặm Vạn Cổ Ma Khanh bị thân thể mấy ngàn dặm của Hắc Long chiếm cứ một nửa, mấy ngàn dặm nói thì đơn giản. Nhưng chính thức đứng trước mặt nó thì thấy nó khổng lồ thế nào.

Nó giống như tinh cầu vậy.

Lâm Minh bay tới trước người Hắc Long, giống như con kiến nhỏ bé.

Hắc Long dường như đang ngủ say, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng lơ lửng ở giữa không trung, từ trong thân thể khổng lồ kia ẩn chứa khí tức vô cùng đáng sợ. Chúng sinh, hàng tỉ sinh linh đều phải lo sợ trước khí tức này, đây là uy nghiêm của thần thú, lực lượng của thần thú một khi bạo phát có thể hủy diệt tất cả. Nhìn thấy chín sợi xiềng xích thô to mấy trăm người ôm tùy ý khảm vafot rong người Hắc Long.

Bởi vì chín sợi xúc này, những móc sắt kia móc vào trong huyết nhục của Hắc Long, khóa đầu khớp xương của nó lại.

Bởi vì niên đại quá lâu, chín móc sắt và cốt nhục của Hắc Long quấn vào nhau, nó biến thành màu đỏ nhìn mà ghê người.

Hắc Long bị chín sợi xích khóa ở đây.

- Tại sao phải như thế...

Trong lòng Lâm Minh không hiểu.

Bên người Lâm Minh một lão giả áo xám nói:

- Là Bất Hủ Thiên Hoàng của Thánh tộc gây nên... Dùng chín khốn long tác khóa Long Tôn, sau khi trận chiến chấm dứt sư tôn cũng bởi vì thiêu đốt tám phần khí huyết toàn thân, bản thân bị trọng thương, cảnh giới ngã xuống cho nên không cách nào cởi khốn long tác, cũng chỉ suy yếu chết đi. Mà bị khốn long tác khóa lại thì lực lượng từ từ trôi qua mà chết, dù khí huyết cua Long Tôn khí vô cùng cường đại cũng chỉ chống lại được vạn năm mà thôi, sư tôn liền bố trí hồi dương đại trận, rút thiên tinh nguyên và khí huyết chi lực đền bù tiêu hao của khốn long tác cho Long Tôn, như vậy cho phép Long Tôn tiếp tục sống sót.

- Hồi dương đại trận...

Lâm Minh nhớ tới những cái kén khóa cường giả Thánh tộc bên trong, nghĩ đến đó chính là hồi dương đại trận.

Hồi dương đại trận này có tác dụng kéo dài tuổi thọ của Hắc Long!

Thánh tộc dùng khốn long tác khóa Hắc Long, như vậy Hỗn Nguyên Thiên tôn dùng người Thánh tộc bố trí hồi dương đại trận kéo dài tính mạng cho Hắc Long.

Thật sự là cừu hận không chết không ngớt.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì trước mặt hắn đột nhiên không gian vặn vẹo, một đoàn sương mù xám trống rỗng xuất hiện, mà sương mù màu xám ngưng tụ thành nam tử trung niên cao ngạo.

Nam tử này cao ba trượng, bọn người Lâm Minh ở trước mặt hắn như hài tử vậy.

Sắc mặ nam tử tái nhợt, trên mặt bao trùm một tầng lân giáp màu đỏ, hai mắt như sao, thâm thúy như biển cả.

Lâm Minh lập tức hiểu ra, nam tử trước mặt là hóa thân của Hắc Long.

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến Long Tôn tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ, Mộ Thiên Tuyết cũng hành lễ theo.

Nam tử trung niên nhìn qua Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết, nhất là Lâm Minh, hắn dùng thời gian mười hô hấp nhìn nội thế giới, tinh thần chi hải, xương cốt toàn thân của Lâm Minh. - Ngươi có thể tiếp nhận được đế tâm khí huyết của Hỗn Nguyên lưu lại, hiện tại bát môn độn giáp đã mở, chân nguyên trong cơ thể vững chắc, với tư cách võ giả hạ giới ngươi đi tới bước này cũng là số mệnh ngập trời, là thiên tài khó được.

Nam tử trung niên đánh giá, hắn cảm thấy Lâm Minh ở trước mặt thành tựu trên Luyện Thể Thuật cũng là học Hỗn Nguyên Thiên tôn pháp thể song tu.

- Lúc trước Hỗn Nguyên lưu lại truyền thừa, ta vốn không trông cậy truyền thừa này có người kế thừa, không nghĩ tới hôm nay lại gặp ngươi, Lâm Minh, ngươi chuẩn bị cho tốt chưa?

- Chuẩn bị tốt.

Lâm Minh cung kính. Hắc Long gọi thẳng tên của Hỗn Nguyên Thiên tôn, có thể thấy được Hắc Long cùng Hỗn Nguyên Thiên tôn không phải quan hệ phụ thuộc, mà là huynh đệ, chiến hữu.

- Vào đi thôi.

Long Tôn nói xong, một tay điểm lên bầu trời, mở thời không chi môn.

Từ trong đạo thời không chi môn ẩn ẩn toát ra khí tức cổ xưa mênh mông, làm cho lòng người sinh kính sợ.

Trong lòng Lâm Minh có rất nhiều bí ẩn, nhưng mà hắn không tìm hiểu, hít sâu một hơi, hắn bước vào trong thời không chi môn.

- Ngươi cũng vào đi thôi.

Nam tử nhìn Mộ Thiên Tuyết nói ra.

Mộ Thiên Tuyết gật đầu, theo sát Lâm Minh.

Hai lão giả áo xám nhìn qua Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết tiến vào trong đại điện, trầm mặc không nói.

Bên cạnh hai người, Hắc Long thở dài một hơi.

- Hỗn Nguyên năm đó còn sót lại truyền thừa lại nằm ở hạ giới... Không nghĩ tới hôm nay cũng có người kế thừa, hạ giới vị diện... Chung quy là khó tìm nhân tài, không biết thanh niên này có thể kiên trì trong Hỗn Nguyên điện bao lâu?

- Có lẽ một năm, có lẽ nửa năm, nếu như không đến ba tháng thì khổ tâm của ta uổng phí rồi, tâm tư của chúng ta không còn gì, trọng yếu nhất là lãng phí đế tâm khí huyết của sư tôn.

Lão giả áo xám đang nói chuyện, thủy chung mặt không biểu tình.

- Ba tháng... Tuyệt sẽ không ngắn như vậy, cho dù nhân loại không tinh thông luyện thể, nhưng mà nhìn ra căn cơ của người này cực kỳ vững chắc, hắn có thể có khí huyết chi lực như thế, hơn nữa mở đủ bát môn độn giáp, sẽ không chỉ là do khí huyết, mà là thành tựu bản thân của hắn, đế tâm máu huyết có thể lựa chọn hắn, bản thân chính là chứng minh tốt nhất, thiên phú của hắn cho dù đặt ở Thần Vực cũng là đỉnh cấp nhất.

Hắc Long không cách nào đánh giá năng lực thực chiến của Lâm

Minh, chỉ có thể căn cứ căn cơ của Lâm Minh phỏng đoán một hai, thiên tài đỉnh cấp của Thần Vực đã là đánh giá cao.

Nói đến đây Hắc Long lại khẽ lắc đầu, thở dài:

- Chỉ tiếc... Năm đó Hỗn Nguyên lưu lại truyền thừa độ khó rất cao, muốn hoàn mỹ kế thừa là ít có khả năng, Hỗn Nguyên rất cố chấp, hắn truy cầu hoàn mỹ, tại vị diện hạ giới này lưu lại truyền thừa khó như vậy, nếu là không có người kế thừa thì dùng làm gì?

Hắc Long cảm khái, mà Lâm Minh lúc này đã bước vào thời không chi môn...

Khi rời khỏi thời không chi môn thì Lâm Minh lập tức cảm giác bước chân nặng nề, giống như áp lực vượt qua thừa nhận của hắn.

Đại điện chung quanh hắn mấy trăm trượng trống rỗng, tất cả tĩnh mịch.

Thời điểm này Mộ Thiên Tuyết cũng tiến đến, đi bên cạnh Lâm Minh.

- Đại điện này...

Mộ Thiên Tuyết cảm giác sau khi tiến vào đại điện, một cảm giác áp lực khó hiểu đâng trào, loại áp lực này không phải từ thân thể, mà tới từ nội thế giới và tinh thần chi hải.

Trong đại điện này có một loại lực lượng vô hình, áp chế năng lượng toàn thân, áp chế huyết dịch lưu động, trái tim đập, tư tưởng và cảm xúc.

Loại áp lực này làm người ta khó chịu.

- Là Hồng Mông chi khí! Hồng Mông chi khí chính thức!

Lâm Minh đột nhiên nói ra, áp lực nặng nề này là từ Hồng Mông chi khí.

Trong đại điện có một đám Hồng Mông chi khí mỏng manh, không phải Hồng Mông chi khí hình thức ban đầu, mà là Hồng Mông chi khí chân chính.

Chương 1378: Chịu nhục

Hiện tại Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết gặp được một đám Hồng Mông chi khí phiêu đãng ở bốn phía, bởi vì Hồng Mông chi khí giống như hỗn động cho nên có thể hấp thu vật chất, năng lượng, kể cả ánh sáng, cho nên ánh sáng chiếu vào Hồng Mông chi khí không bị phản xạ lạ, mọi người căn bản không thấy nó.

Nhưng mà nó lại tồn tại, bởi vì sức nặng khủng bố của nó đủ để tạo áp lực lên thân thể, linh hồn, nội thế giới của võ giả chung quanh.

- Nơi này là Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại?

Lâm Minh đứng trong đại điện, ở chỗ này, cho dù hô hấp bình thường cũng hao phí không ít năng lượng.

Trong đại điện này có một cái tế đàn, trên tế đàn có một cái chung cổ, cái chung cổ này cao mười trượng, có thể bao phủ một cung điện bên trong.

Trên tế đàn có khắc ba chữ lớn-- Hỗn Nguyên chung!

Hỗn Nguyên chung?

Hẳn là thánh binh của Hỗn Nguyên Thiên tôn năm đó!

Lâm Minh có thể từ trên chung cổ cảm nhận được khí tức bàng bạc. Khí tức không khác gì đại điện.

Ở trung ương của tế đàn còn có một tòa cửa đá, cửa đá cao mười trượng, tỏa ra khí tức cổ xưa.

Hiển nhiên là đại thủ bút của Hỗn Nguyên Thiên tôn, Lâm Minh cúi đầu trước cửa dá của Hỗn Nguyên chung thật sâu.

Thân là võ giả có thể không kính thiên, không kính địa, nhưng mà không thể không kính các bậc tiền bối. Võ giả chính là nghịch thiên mà đi, chấp chưởng Thiên Đạo pháp tắc, đối kháng thiên kiếp chi lực, thiên địa đều là dùng để chinh phục, không cần kính sợ! Nhưng mà võ đạo đỉnh phong là đạo của võ giả, không có bọn họ là không có truyền thừ. Không có võ đạo thì không có bọn họ.

Lâm Minh cúi đầu xong thì phát hiện ngọc giản màu xám trên tế đàn. Cẩn thận từng li từng tí cầm ngọc giản lên. Phủi bụi trên ngọc giản và cảm giác tiến vào trong đó.

- Người tiến vào Hỗn Nguyên cung đến trung ương tế đàn quỳ xuống, dùng trái tim chân thành cảm hóa Hỗn Nguyên chi môn cho tới ngày mở cửa. Võ đạo chi lộ nghịch thiên mà đi, tu hành đứng ngạo nghễ trong thiên địa, nhưng cũng là tu tâm chịu nhục, dùng tâm tính chịu nhục vượt qua đủ loại khó khăn leo lên võ đạo đỉnh phong.

Quỳ gối trên tế đàn, dùng trái tim chân thành cảm hóa Hỗn Nguyên chi môn?

Lâm Minh vốn cho rằng Hỗn Nguyên Thiên tôn thiết hạ khảo nghiệm cho hắn chiến đấu, không thể ngờ cửa đầu tiên là chịu nhục, khảo nghiệm tâm tính.

- Hỗn Nguyên tiền bối đại khái đoán ra nơi này sẽ có người kế thừa tới, mà người kế thưa tất nhiên có thiên tư tuyệt đỉnh, có tâm cao khí ngạo, thiết hạ khảo nghiệm này không phải làm khó dễ, mà là khảo nghiệm tâm tính.

Trong lòng Lâm Minh nghĩ như vậy liền đi lên tế đàn và quỳ xuống.

Mà đúng lúc này tiếng chuông vang lên, trên đỉnh đầu Lâm Minh Hỗn Nguyên chung cao hơn mười trượng rơi xuống, lập tức bao phủ Lâm Minh vào trong..

Lâm Minh vẫn quỳ trên đất, mặc cho Hỗn Nguyên chung rơi xuống.

Keng!

Tiếng chung vang lên thật lớn, tế đàn đột nhiên rung động lắc lư một cí, Lâm Minh cứ như vậy tính cả Hỗn Nguyên chi môn đều bị bao phủ trong Hỗn Nguyên chung.

Trong nháy mắt Hỗn Nguyên chung chụp xuống thì Lâm Minh lập tức cảm nhận được áp lực khủng khiếp ập vào người mình.

Đây là Hồng Mông chi khí!

Trong Hỗn Nguyên chung ẩn chứa nhiều Hồng Mông chi khí, những Hồng Mông chi khí mặc dù không có chạm vào người Lâm Minh nhưng mà bản thân chúng phá hư phiến hư không rất đáng sợ.

Nếu không có Hỗn Nguyên chung chấn ở nơi này, phiến hư không này chẳng thể chịu nổi sức nặng của Hồng Mông chi khí mà sụp đổ.

Lâm Minh cảm giác xương cốt của mình nặng nề, phát ra tiếng vang tạch tạch tạch, nếu như võ giả Thần Hải hậu kỳ bình thường ở đây sẽ bị ép thành bánh thịt.

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên, vận chuyển toàn thân, dùng thân thể cường đại và chân nguyên chống đỡ.

Hắn căn cơ thâm hậu, thân thể cường đại, thừa nhận áp lực này cũng không xem vào đâu.

Hắn cứ như vậy quỳ gối trên tế đàn, một quỳ đã là hai tháng.

Trong Hỗn Nguyên chung vẫn đen kịt, chỉ có Lâm Minh và Hỗn Nguyên chi môn trước mặt, ẩn ẩn tản mát ra hào quang sáng bóng.

Hai tháng sau Lâm Minh phát hiện áp lực trong Hỗn Nguyên chung không ngừng tăng lên.

Lại qua mười ngày áp lực tăng lên tới mức đáng sợ, mi tâm của Lâm Minh có hư ảnh Tà Thần Thụ hiện ra, nó trấn ở sau lưng của hắn, bằng vào Tà Thần Thụ tiếp nhận trọng áp của không gian, Lâm Minh rốt cục nhẹ nhõm một chút.

- Đã qua hai tháng rưỡi...

Trong lòng Lâm Minh nhẩm tính thời gian qua đi, hắn căn cơ thâm hậu, điều tức trong áp lực và không ngừng hấp thu thiên địa nguyên khí, duy trì chân nguyên tiêu hao.

Kế tiếp áp lực càng ngày càng mạnh, áp như thế mười ngày tám ngày thì Lâm Minh còn có thể nhẹ nhõm thừa nhận, nhưng áp lâu hơn mười ngày, hai mươi ngày, khó tránh sẽ có mệt nhọc, xương cốt toàn thân đau đớn, chân nguyên tiêu hao, võ giả quỳ ở đây chính là khảo nghiệm to lớn.

Nếu như không có thân thể cường đại, căn cơ vững chắc và tâm chịu nhục, bền gan vững chí với võ đạo, căn bản không có khả năng kiên trì được.

- Chẳng trách Hỗn Nguyên Thiên tôn thiết hạ khảo nghiệm này, nếu như ý chí không kiên định, trong hoàn cảnh này tinh thần đã sụp đổ rồi.

Mọi người đều sợ bóng tối và tịch mịch, phàm nhân bị nhốt trong nhà giam yên tĩnh, có ăn có uống sống qua ba ngày là phát điên lên, nếu như bị nhốt tron một tháng sẽ tịch mịch mà tự sát hoặc điên loạn.

Phương diện này võ giả mạnh hơn nhiều, nhưng mà đối mặt với không gian bịt kín, ngày đêm thừa nhận trọng áp cũng không thể ào thừa nhận được.

Ba tháng qua đi, Hỗn Nguyên chi môn vẫn không sứt mở, không có ý mở ra.

- Khảo nghiệm này quá khó khăn rồi.,

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì đột nhiên trong nội tâm khẽ động, hắn hắn phát hiện trên cửa chẳng biết lúc nào hiện ra một đạo vân, nó lưu chuyển như nước chảy.

Lâm Minh nhớ rõ ngay từ đầu mình quỳ ở đây, trên cửa đá không có đạo vân này, tuy cửa đá vô cùng thần bí, ẩn chứa khí tức đại đạo, nhưng mà những pháp tắc chi lực đều ẩn sâu trong cánh cửa, không có lộ ra ngoài, dùng năng lực của Lâm Minh muốn phá cánh cửa đá tìm hiểu pháp tắc đại đạo Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lạilà chuyện hoang đường.

Mà bây giờ những đường vân này hiện ra toàn bộ, hiện ra trước mặt lâm Minh.

Hỗn Nguyên chi môn trước mặt là Hỗn Nguyên Thiên tôn chế tạo từ loại đá Hỗn Độn cực kỳ quý hiếm.

Một khối cao mười trượng cao như đá Hỗn Độn này ẩn chứa không biết bao nhiêu Hỗn Nguyên pháp tắc chi lực.

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, hắn không ngừng quan sát và tìm hiểu lấy, luận ngộ tính thì Lâm Minh không thua bất luận kẻ nào, huống chi đá Hỗn Độn hắn đã tìm hiểu qua một lần, lần này lại tìm hiểu là quen việc dễ làm.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn đánh giá thấp đường vân đại đạo trên Hỗn Nguyên chi môn huyền diệu thế nào.

Theo thời gian trôi qua, đường vân trên Hỗn Nguyên chi môn càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa thậm chí không ngừng biến hóa, trong đó ẩn chứa từng đạo huyền diệu làm Lâm Minh nhìn không xuể, thường thường có một loại đạo lý chưa tìm hiểu rõ ràng lại bị đạo lý khác thay thế.

Áp lực càng ngày càng nặng!

Đến tháng thứ tư trong không gian bịt kín này tràn ngập Hồng Mông chi khí, nó càn ngày càng nhiều, toàn bộ không gian áp súc về phía Lâm Minh, giống như huyết nhục sắp vỡ ra.

Tuy Lâm Minh có thể thúc dục chân nguyên toàn thân ngạnh kháng, nhưng mà chuyện này không thể kéo dài, mà áp lực càng ngày càng nặng thì căn cơ Lâm Minh sâu hơn nữa cũng tiêu hao hết, cuối cùng là dầu tắt đèn hết.

Lâm Minh tự nhận trong thiên tài cùng tuổi, luận căn cơ và thân thể cường đại, luận thừa nhận áp lực thì hắn là đệ nhất.

Nếu như hắn đoán không lầm thì khảo nghiệm này nhắm vào thiên tài Thần Hải kỳ.

Nhắm mắt minh thần, Lâm Minh cẩn thận cảm ngộ Hồng Mông chi khí lưu động trong không gian, hắn ẩn ẩn phát hiện quy luật nào đó

Mà những đường vân trên đá Hỗn Độn Lâm Minh đã sớm hiểu trong lòng, những mà hiểu lại không thể phá giải Hồng Mông pháp tắc trong Hỗn Nguyên chung!

- Thì ra là thế, ta hiểu rồi, Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu pháp tắc đại đạo trong Hỗn Nguyên chung, bản thân chính là muốn võ gia tìm hiểu đá Hỗn Độn vượt qua khảo nghiệm, nếu như tìm hiểu không được thì không chịu nổi áp lực mà thất bại.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh bừng sáng, hắn cũng phải khâm phục Hỗn Nguyên Thiên tôn, có thể bằng vào lý giải của mình với Hồng Mông Thiên Đạo xếp đặt ra thí luyện này.

Chương 1379: Ba năm

Thí luyện của Hỗn Nguyên Thiên tôn nếu như thực lực không đủ, ngay từ đầu sẽ bị loại bỏ.

Nghị lực không đủ không cách nào thừa nhận trọng áp và tịch mịch, căn bản kiên trì không tới khi Hỗn Nguyên chi môn hiện đường vân đại đạo.

Nghị lực đủ mà ngộ tính không được thì không thể lĩnh ngộ huyền diệu trên đá Hỗn Độn, chớ nói chi là dùng pháp tắc trên đá Hỗn Độn đối kháng áp lực của Hỗn Nguyên chung..

Muốn thông qua khảo nghiệm thì thực lực, nghị lực, ngộ tính, thiếu một thứ cũng không được!

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Lâm Minh không biết bao nhiêu ngày qua đi, không ngừng lĩnh ngộ, không ngừng tinh nghiên, áp lực trong Hỗn Nguyên chung càng ngày càng lớn.

Mà Hồng Mông chi khí trùng kích đều bị Lâm Minh dùng pháp tắc trong Hỗn Nguyên chi môn phá giải.

Trong quá trình này Lâm Minh không ngừng tinh tiến.

Cứ như vậy nửa năm trôi qua...

Bên ngoài Hỗn Nguyên điện hai gầy lão giả gầy còm nửa năm qua đứng đó không dời bước.

- Nửa năm! Long Tôn đại nhân nói quả nhiên đúng vậy, Lâm Minh kẻ này đã sống quá nửa năm, xem ra hắn còn ngẩn người trong đó lâu hơn.

- Dựa theo khảo hạch sư tôn thiết kế năm đó, thời gian ba tháng xem như nhập môn, nửa năm xem như ưu tú.

- Không biết Lâm Minh trong Hỗn Nguyên chung như thế nào, cảnh tượng bên trong chúng ta không dò xét được.

Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại kháo hạch cực kỳ hà khắc, muốn kế thừa cũng quá khó.

Nhưng muốn kế thừa hoàn mỹ là khó hơn lên trời.

Đây cũng không phải Hỗn Nguyên Thiên tôn cố ý làm khó dễ người bị khảo hạch, mà là Hỗn Nguyên võ ý yêu cầu thiên phú cực cao.

- Nửa năm qua đi, lại kiên trì nửa năm có lẽ không có vấn đề, nhưng mà thời gian một năm là cái lạch trời, có thể vượt qua hay không phải xem tạo hóa của Lâm Minh.

Thời điểm hai lão giả áo xám đối thoại. giọng của Long Tôn vang lên.

Một năm đã tới.

Vào ngày hôm nay Lâm Minh ở trong Hỗn Nguyên chung đột nhiên rung độn lắc lư, loại rung động lắc lư này khiến cho Hồng Mông chi khí xao động.

Thân ở trong đó Lâm Minh, lập tức cảm thấy Hồng Mông chi khí kích động, áp lực đột nhiên tăng lên!

Vốn Hồng Mông chi khí chỉ tồn tại trong riêng biệt, cũng không đặt lên người Lâm Minh. Mà bây giờ thì khác, những Hồng Mông chi khí như biển cả trùng kích thân thể Lâm Minh, ép huyết nhục của hắn gần như vỡ nát.

Tạch tạch tạch!

Xươn bành chè ở đầu gối của Lâm Minh sinh ra tiếng vang thật nhỏ. Cơ hồ cũng bị đập vụn. Áp lực tiếp theo áp vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Ý niệm của Lâm Minh khẽ động, Hồng Mông chiến linh gào thét mà ra, trực tiếp đem tinh thần chi hải phong bạo trấn áp xuống tới.

Cùng lúc đó sau lưng Lâm Minh có viên châu màu đen trôi nổi trên đỉnh đầu của Lâm Minh. Quay tròn.

Đây chính là hạt giống hỗn độn.

Hỗn động cùng Hồng Mông chi khí có chỗ tương tự, đều nặng nề không thể tưởng tượng.

Có hạt giống hỗn độn trấn áp, Lâm Minh thừa nhận áp lực giảm đi nhiều.

Nhưng mà vào lúc này thể lực của Lâm Minh tiêu hao thật nhanh.

- Đường vân trên Hỗn Nguyên chi môn biến hóa!

Con mắt Lâm Minh sáng ngời.

Hắn phát hiện trên Hỗn Nguyên chi môn có khắc từng câu khẩu quyết công pháp. Trừ chuyện đó ra còn ẩn chứa hình người, những người này bày ra đủ loại tư thế, mỗi một tư thế đều ẩn chứa đại đạo, chung quanh có pháp tắc lưu chuyển.

- Đây là... Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa võ đạo!

Một năm qua Hỗn Nguyên chi môn không đơn thuần khắc Hồng Mông Thiên Đạo, mà là diễn biến thành Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa võ đạo!

Lâm Minh áp chế kích động trong lòng, không thể chờ đợi được xem tiếp, trí nhớ của hắn vận chuyển tới tận cùng, mỗi một bức hình vẽ xuất hiện cũng chỉ tồn tại mấy hô hấp, mà trong đó ẩn chứa đủ loại chú ấn phức tạp, tâm pháp khẩu quyết dài dòng, đủ loại chiêu thức kỳ diệu, nhưng những vật này Lâm Minh đều nhớ kỹ, đã gặp qua là không quên được.

Không chỉ như thế trong lòng Lâm Minh cũng có lĩnh ngộ sơ bộ, chỉ đợi chậm rãi nghiên cứu.

Bất tri bất giác Lâm Minh đã tiến vào trạng thái đốn ngộ, hơn nữa là đốn ngộ lâu dài.

Loại trạng thái này chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

Một bức đồ lại một bức đồ, Hỗn Nguyên võ ý bao hàm toàn diện. Đây mới là truyền thừa Hỗn Nguyên võ ý nguyên vẹn, thiên ma, thiên thần, thiên nhân hợp nhất.

Lâm Minh học tập trước kia chỉ là Hỗn Nguyên võ ý mà thôi.

Thì ra Hỗn Nguyên chi môn kỳ thật chính là ngọc giản Hỗn Nguyên võ ý của Hỗn Nguyên Thiên tôn, hắn dùng thủ đoạn kinh thế mang Hỗn Nguyên võ ý mình nghiên cứu cả đời khắc vào một khối đá Hỗn Độn đỉnh cấp, loại thủ đoạn này làm cho ngươi ta nhìn đủ!

Cũng chỉ có như Hỗn Nguyên Thiên tôn ở phương diện Hồng Mông Thiên Đạo đạt tới mức đăng phong tạo cực mới có thể làm được!

Tu luyện không tuế nguyệt, thân ở trong Hỗn Nguyên điện, Lâm Minh đã không biết thời gian trôi qua, duy nhất có thể nhìn thấy thời gian biến hóa chính là trong Hỗn Nguyên chung áp lực không ngừng gia tăng Hồng Mông chi khí!

Nhưng mà Lâm Minh không ngừng mạnh hơn, hắn lý giải Hồng Mông Thiên Đạo càng ngày càng khắc sâu.

Bất tri bất giác tu vị của hắn đã sớm đạt tới Thần Hải hậu kỳ tuyệt đỉnh, đang bước lên Thần Biến kỳ!

Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân, mỗi một cảnh giới đều chia thành ba cảnh giới nhỏ, hợp lại chính là Hóa Thần Cửu Biến.

Lâm Minh hoàn toàn tiến vào trạng thái vong ngã, lại qua không biết bao lâu, Hỗn Nguyên chung tăng Hồng Mông chi khí lên tận cùng.

Đến tận đây mỗi một tấc không gian đều có sức nặng vạn cân.

Một người trước áp lực khủng khiếp như vậy cũng khó thừa nhận nổi.

Cho dù Lâm Minh có hạt giống hỗn độn, Tà Thần Thụ song song trấn áp, lại tinh thông Hồng Mông Thiên Đạo, da thịt của hắn chịu áp lực cực lớn, chậm rãi rạn nứt.

Máu đã chảy ra.

Cảm nhận được thân thể vỡ vụn, Lâm Minh không có biến hóa chút nào.

- Hồng Mông chi khí là trụ cột của Hỗn Nguyên võ ý, đã đập vụn da thịt của ta thì tiến vào da thịt của ta đi!

Một khắc này Lâm Minh làm ra cử động điên cuồng, hắn dẫn một tia Hồng Mông chi khí vào trong người của mình.!

Vật chất nặng nề ở trong và ngoài sẽ tạo thành áp lực lớn, tiến vào nhân thể về thì phá hư càng mạnh hơn cả trăm lần. Phàm nhân nuốt vàng sẽ chết, cũng bởi vì không thể tiêu hóa vàng, hơn nữa quá nặng cho nên dày xéo dạ dày.

Nếu như không phải Lâm Minh bây giờ lý giải Hồng Mông Thiên Đạo đạt tới trình độ cực cao, hắn quả quyết không dám hấp thua nửa điểm Hồng Mông chi khí.

Trong ý niệm của Lâm Minh thì hắn cẩn thận từng tí dẫn Hồng Mông chi khí vào trong người của mình.

Trong nháy mắt Hồng Mông chi khí tiến vào người, Lâm Minh liền cảm giác huyết mạch, kinh mạch của mình bị đập vụn, huyết nhục cũng không thừa nhận nổi sức nặng của Hồng Mông chi khí.

Hồng Mông chi khí lưu động mỗi tắc kinh mạch của Lâm Minh, đập vụn từng khối huyết nhục.

Thân thể Lâm Minh nứt vỡ, máu tươi chảy ròng, nhưng hắn căn bản không động đậy, giống như thân thể đứt vỡ không phải là của hắn.

Hắn không quan tâm đau đớn, toàn tâm vận chuyển Hồng Mông pháp tắc, luyện hóa Hồng Mông chi khí.

Thẳng đến khi năng lượng trong cơ thể Lâm Minh tiêu hao quá nhiều hắn mới có thể chậm một chút, khôi phục một ít thể lực sau đó tiếp tục luyện hóa.

Từng chút từng chút, một tia một tia, quá trình này cực kỳ chậm chạp, nhưng mà mỗi khi luyện hóa một phần thì áp lực lên người Lâm Minh nhẹ một phần, luyện hóa cũng nhanh hơn.

Công phu không phụ lòng người.

Qua hơn mười ngày Lâm Minh rốt cục triệt để luyện hóa Hồng Mông chi khí đầu tiên.

Hồng Mông chi khí chính là một trong ba đại bổn nuyên của vũ trụ, hôm nay Lâm Minh rốt cục có được.

Giờ khắc này trong lòng Lâm Minh vô cùng kích động, từ hôm nay trở đi trong Hồng Mông không gian không chỉ tràn ngập Hồng Mông chi khí hình thức ban đầu, mà là Hồng Mông chi khí chân chính!

Có Hồng Mông chi khí trong Hồng Mông không gian và không có Hồng Mông chi khí trong Hồng Mông không gian khác nhau một trời một vực, Lâm Minh tinh thông Hồng Mông pháp tắc, mà trong không gian Hồng Mông chi khí nồng đậm trong cũng phải thừa nhận áp lực cực lớn, nếu như đổi làm đối thủ, hiệu quả có thể nghĩ, bọn họ một khi tiến vào Hồng Mông không gian thì tiến vào lĩnh vực tuyệt đối của Lâm Minh, đối kháng áp lực nặng nề thì chiến đấu thế nào?

Mỗi khi luyện hóa một đám Hồng Mông chi khí thì hắn cố gắng nhiều lần, thừa nhận bao nhiêu thống khổ, cần bao nhiêu kiên nhẫn, bao nhiêu nghị lực.

Lâm Minh giống như mê muội, không biết mệt mỏi luyện hóa chúng.

Thời gian đối với hắn mà nói hoàn toàn mất đi ý nghĩa, Lâm Minh không nhớ rõ thời gian, chỉ nhớ rõ luyện hóa bao nhiêu sợi Hồng Mông chi khí.

Thừa nhận áp lực trong Hỗn Nguyên chung chịu hống khổ lớn, nhưng mà hắn quên đi, có thể nói hắn đã quen, thậm chí hưởng thụ áp lực Hồng Mông chi khí mang đến.

Mỗi một đám Hồng Mông chi khí giúp Lâm Minh áp chế áp lực nhiều hơn, quá trình tích lũy rất khả quan.

- Ba năm!

Bên ngoài Hỗn Nguyên điện, hai đệ tử Hỗn Nguyên Thiên tôn và Long Tôn nhớ thời gian rõ ràng, khi Lâm Minh chính thức tiến vào Hỗn Nguyên điện một năm thì mỗi ngày qua đi bọn họ mừng rỡ hơn một phần.

Đến bây giờ đã là ba năm.

- Truyền thừa của sư tôn có người kế tục...

Một lão giả áo xám cảm khái nói, không khỏi lệ nóng doanh tròng, bọn họ bởi vì thân thể chỉ có thể đứng ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, không cách nào đi ra ngoài, không nghĩ tới Hỗn Nguyên nhất mạch của bọn họ hôm nay có truyền thừa tái hiện mặt trời.

Chương 1380: Tung tích Ma Châu

Lâm Minh ở trong Hỗn Nguyên điện ba năm, Long Tôn hoàn toàn không ngờ trên thực tế Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại khảo nghiệm bổn ý chính là tìm kiếm võ giả thừa nhận trọng áp của Hồng Mông chi khí, tu luyện Hỗn Nguyên võ ý, cảm ngộ Hồng Mông Thiên Đạo, mở ra Hỗn Nguyên chi môn.

Mà tốc độ tu luyện phải xem ngộ tính của võ giả.

Vốn Hắc Long và hai người chưa rằng có thể thừa nhận khảo nghiệm của Hỗn Nguyên Thiên tôn thì chỉ cần hai năm là có thể mở Hỗn Nguyên chi môn, mà bây giờ Lâm Minh đã dùng ba năm,

Chậm trễ lâu như vậy là do Lâm Minh luyện hóa Hồng Mông chi khí.

Hắn dùng một năm lẻ ba tháng hấp thu ba mươi sợi Hồng Mông chi khí.

Hiện tại Lâm Minh thân ở trong Hỗn Nguyên chung, đã lâm vào cảnh đẹp, hoàn toàn quên thống khổ do Hồng Mông chi khí trọng áp áp lên người, ngược lại bởi vì trong cơ thể có Hồng Mông chi khí cho nên hắn thừa nhận áp lực còn mạnh hơn.

Rốt cục Lâm Minh hấp thu Hồng Mông chi khí đạt tới cực hạn của thân thể. Lâm Minh điều tức sau đó ba mươi sợi Hồng Mông chi khí rót thành một dòng nước lũ, lần nữa trùng kích tinh thần chi hải, sinh tử huyền quan!

Đã sớm quán thông sanh tử huyền quan, bị dòng nước lũ trùng kích cũng trở nên rộng rãi hơn.

Đột nhiên thân thể Lâm Minh chấn động, khớp xương toàn thân vang lên, một đạo lực lượng từ trong người của hắn bạo phát ra ngoài, giống như không muốn sống.

Đạo lực lượng này trùng kích, xông vào Hỗn Nguyên chung lên, chỉ nghe "Keng --" một tiếng vang lên, Hỗn Nguyên chung bị gõ vang!

Tiếng chuông du dương vang vọng trong Hỗn Nguyên điện, thế giới độc lập của Hỗn Nguyên điện căn bản không thể ngăn tiếng chuông truyền ra ngoài, nó truyền ra Vạn Cổ Ma Khanh, trong tiếng chuông mang theo âm thanh đại đạo, vạch phá thần hư, vang vọng trời cao.

Giờ khắc này thậm chí lbên ngoài Vạn Cổ Ma Khanh, rất nhiều võ giả Thánh Ma đại lục nghe được tiếng chuông vong vọng thiên địa này.

Huyết Sát Nguyên mười hai Thông Thiên tháp. Cơ hồ tất cả tháp chủ và thiên tài lịch lãm rèn luyện đều nghe được.

Tiếng chuông này mang theo ý chí của Thiên Đạo, làm cho linh hồn của người ta run rẩy.

- Là nguyên chủ?

Bởi vì cực tinh tháp tháp chủ thông tri, mười hai Thông Thiên tháp tháp chủ đã sớm biết rõ tin tức Lâm Minh nguyên chủ quay về Huyết Sát Nguyên.

- Nguyên chủ đang làm cái gì?

- Tiếng chuông đến từ mặt đất, hình như là từ Vạn Cổ Ma Khanh!

- Vạn Cổ Ma Khanh? Chẳng lẽ nguyên chủ tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh!

Đối với võ giả Thánh Ma đại lục mà nói, Vạn Cổ Ma Khanh chính là cấm khu, năm đó đệ nhất nhân của Thánh Ma đại lục tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh cũng đi mà không về.

Huống chi bây giờ Vạn Cổ Ma Khanh đang trong lúc phun trào!

Huyết Sát Nguyên rất nhiều tháp chủ đều cảm thấy tâm thần kính sợ.

Mà bên ngoài Huyết Sát Nguyên, mọi người nghe được tiếng chuông du dương trong Huyết Sát Nguyên truyền ra. Hoàn toàn không rõ ràng cho lắm, phạm vi trăm vạn dặm, nghìn vạn dặm đều nghe được tiếng chuông, đây cũng không phải là thủ đoạn nhân lực làm ra được.

- Đây là âm thanh gì?

- Chẳng lẽ là âm thanh của Thần Vực trong truyền thuyết.

Dưới âm thanh tẩy lễ, linh hồn tất cả mọi người khuất phục, tâm sinh kính sợ một ít phàm nhân tưởng rằng thần minh hàng lâm mà quỳ bái.

Lâm Minh đứng trong Hỗn Nguyên, ở trước mặt hắn Hỗn Nguyên chi môn đột nhiên rung động lắc lư.

Ù ù long --

Hỗn Nguyên chi môn chấn động càng ngày càng kịch liệt, đại lượng bụi đất, tro bụi rơi xuống, cánh cưa rmowr ra.

Trong sát na Hỗn Nguyên chi môn mở ra thì khí tức Hồng Mông đại đạo khó hình dung tẩy lễ thân thể của Lâm Minh.

Được khí tức đại đạo này tẩy lễ, Lâm Minh chỉ cảm thấy như thể hồ quán đính, lực lượng toàn thân của hắn ngưng tụ, điên cuồng mở rộng nội thế giới.

Một khắc này Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể phá kén thành bướm, phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Hắn biết rõ nếu quả thật có thể nắm rõ toàn bộ biến hóa này, chính sẽ từ Thần Hải lột xác lên Thần Biến.

Mấu chốt của Thần Biến cảnh chính là nguyên biến. Cho dù là linh thân thể hay là nội thế giới cũng lột xác trong bước này.

Mà bây giờ Lâm Minh tích lũy cuối cùng còn kém một chút, hắn chỉ là nửa bước bước tiến vào Thần Biến kỳ, còn kém nửa bước nữa.

Hắn nhìn vào Hỗn Nguyên chi môn.

Trong Hỗn Nguyên chi môn phong ấn một không gian độc lập mười trượng, thạch điện cổ xưa do thần thạch tạo thành.

Giữa đại điện có một cái vương tọa.

Trên vương tọa có hài cốt một người.

Bộ hài cốt này cao lớn, khi còn sống đây là người cũng rất cao, hài cốt óng ánh sáng long lanh, ở mặt ngoài có khắc đường vân.

Rất nhiều xương cốt võ giả có đạo vân, nhưng mà so với hài cốt này thì thô ráp không chịu nổi.

- Là thi cốt của Hỗn Nguyên Thiên tôn?

Chỉ là khí thế của hài cốt đã có thể áp bách khí huyết trong người Lâm Minh, đại khái chỉ có Hỗn Nguyên Thiên tôn mới có thể làm được.

Nhưng mà nghĩ lại Lâm Minh lại cảm thấy càng không tưởng tượng nổi.

Huyết nhục của Hỗn Nguyên Thiên tôn đâu rồi?

Vì sao chỉ thấy hài cốt mà không thấy máu thịt?

Nếu như là đại năng của hệ thống tụ nguyên, sau khi chết thân thể mục nát chỉ còn lại hài cốt, Lâm Minh không cảm thấy kỳ quái, thế nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên tôn đã sớm mở Đạo Cung Cửu Tinh, thân thể rèn luyện tới mức không tưởng tượng nổi.

Nhớ năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn để lại đế tâm vẫn có thể đập mười vạn năm đấy.

Mười vạn năm không hư thối, vẫn bảo trì khí huyết trong mười vạn năm, đập suốt mười vạn năm, đây là đáng sợ cỡ nào?

Trong ấn tượng của Lâm Minh thì Hỗn Nguyên Thiên tôn cho dù chết trận hắn cũng có thể thi cốt bất hủ!

Thẳng đến mấy tỷ năm sau lực lượng trong người Hỗn Nguyên Thiên trôi đi sạch sẽ, thân thể của hắn mục nát và xương cốt vỡ vụn.

- Đây là di cốt của Hỗn Nguyên Thiên tôn?

Lâm Minh đứng trước vương tọa, cảm thụ uy áp từ hài cốt truyền ra, lại nhìn đạo vân trên xương cốt Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Xác thực chỉ có Thiên tôn mới có thể khắc đạo vân phức tạp như vậy trên xương cốt.

Mà khí tức mênh mông như đại dương này đồng thời ẩn chứa Hồng Mông Thiên Đạo, cũng làm cho Lâm Minh cảm thấy trừ Hỗn Nguyên Thiên tôn ra không còn người thứ hai?

Lâm Minh băn khoăn trong lòng.

Chẳng lẽ Hỗn Nguyên Thiên tôn không chết? Đang có huyền cơ khác?

Hoặc là năm đó dịch nhân của Hỗn Nguyên Thiên tôn thức sự quá cường đại, một đạo nguyền rủa thần thuật làm cho thân thể Hỗn Nguyên Thiên tôn bị mục nát?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra đủ loại ý niệm, vẫn không tìm ra giải thích hợp lý!

Hắn nhìn qua hài cốt trên vương tọa, có thể nhất định cho dù hài cốt khi còn sống là ai cũng là một nhân vật.

Lâm Minh cúi đầu trước hài cốt.

Cúi đầu xong Lâm Minh bắt đầu dò xét không gian này, trong không gian trừ hài cốt ra cũng chỉ có một bàn đá, trên bàn đá đặt hộp gấm.

Làm cho Lâm Minh âm thầm líu lưỡi là tài liệu của nền đá lại là Cửu Dương ngọc!

Mặc dù chỉ có một thước vuông, nhưng mà khối Cửu Dương ngọc lớn như vậy giá trị không thể đo lường.

Nhưng bây giờ chỉ dùng làm nền cho hộp gấm.

Trong hộp gấm có gì?

Chẳng lẽ...

Trong lòng Lâm Minh hiện ra một ý niệm và hô hấp có chút dồn dập, trong hộp gấm khí huyết trùng thiên, ẩn ẩn tác động tới huyết mạch toàn thân của Lâm Minh.

Hắn hít sâu một hơi, mở hộp gấm.

Trong hộp gấm có hai món đồ.

Một viên châu màu đen, còn có một chiếc nhẫn.

Viên châu này có kích thước như nắm tay em bé, chất liệu ngọc cũng không phải ngọc, giống như đá không phải đá, mặt ngoài có ma vân phức tạp.

Trong viên châu Lâm Minh rõ ràng cảm thấy được khí huyết chi lực to lớn, giống như nó còn sống!

- Là Ma Châu!

Trong lòng Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này.

Nhưng mà hắn lại lại không thể khẳng định, đúng lúc này một giọng nói tràn ngập uy nghiêm vang vọng trong đại điện.

- Châu này là Hồng Mông linh châu hấp thu khí huyết ức năm biến thành, phẩm cấp đã hơn xa thần dược! Còn Hồng Mông linh châu chân chính đã bị Thánh tộc cướp đi.

Đột nhiên giọng nói đột ngột làm cho nội tâm Lâm Minh rùng mình, chẳng lẽ đây là giọng của Hỗn Nguyên Thiên tôn?

Hắn lập tức dùng cảm giác muốn tìm kiếm phân hồn của Hỗn Nguyên Thiên tôn, nhưng mà không tìm được..

Lâm Minh lập tức ý thức được giọng nói này đại khái chỉ là giọng mà Hỗn Nguyên Thiên tôn dùng trận pháp lưu lại, hồn phách của Hỗn Nguyên Thiên tôn cũng không ở chỗ này.

Đáng tiếc Lâm Minh cuối cùng không thể thấy phong thái của Hỗn Nguyên Thiên tôn, từ khi Lâm Minh tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh thì không tìm được nơi Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại phân hồn, thậm chí thân thể còn không tìm được.

Hắn chỉ thấy được hài cốt Hỗn Nguyên Thiên tôn và Hỗn Nguyên chi tâm.

- Thì ra Ma Châu tên là Hồng Mông linh châu... Có lẽ là một trong ba kiện thiên địa chí bảo giống như ma phương, nhưng mà người ta đặt tên khác nhau mà thôi.

- Không nghĩ tới Ma Châu lại bị Thánh tộc cướp đi!

- Cũng phải, Thánh tộc năm đó không biết bỏ ra cái giá lớn thế nào mới phát động một trận chiến này, hơn nữa vì thế bọn hắnchúng có thể có cao thủ Thiên tôn vẫn lạc, nếu như không thể cướp Ma Châu, bọn chúng há có thể từ bỏ ý đồ?

Lâm Minh lường trước, Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí kết giới bao phủ bên noài Thiên Diễn Tinh dù lợi hại không làm khí Thánh tộc được.

Đây là chủng tộc vốn cường đại hơn nhân tộc, có được cường giả vô cùng vô tận, có vài tỷ năm thậm chí mấy chục tỷ năm nội tình.

Chủng tộc như thế nếu như không tiếc bất cứ giá nào đi làm một việc thì khó ai ngăn cản được.

Chương 1381: Luyện hóa thiên cung

Lâm Minh cẩn thận từng li từng tí cầm hộp gấm Ma Châu trong tay, cầm một viên Ma Châu nhỏ như bàn tay trẻ em, trầm trọng giống như núi cao.

Tinh nguyên trong Ma Châu này còn cường đại hơn Ma Châu hắn có được lúc trước gấp mười lần.

Thì ra đây chỉ là phỏng chế phẩm của Ma Châu, là tinh hoa do Ma Châu chân chính ngưng tụ ức năm khí huyết biến thành.

Ma Châu hấp thu linh hồn, tinh lọc mãnh vỡ linh hồn. Ma Châu như vậy có lẽ có thể hấp thu khí huyết, ngưng tụ khí huyết tinh hoa.

- Tiểu bối, trong viên châu này ẩn chứa khí huyết chi lực khôn cùng, chính là chí bảo của người luyện thể, hôm nay truyền cho ngươi, ngươi dùng không nên vượt qua thừa nhận của thân thể. Ngoài ra bản tôn lưu lại Hỗn Nguyên giới có rất nhiều đan dược, linh bảo, có tích súc ngàn vạn năm của bản tôn, cơ hồ nhận thức tâm đắc của ta, hôm nay toàn bộ truyền thụ cho ngươi, ngươi phải tuân theo ý chí của ta, Nhân tộc đại kiếp nạn tới phải cống hiến sức lực, Hồng Mông linh châu mất đi trong tay bản tôn, đây là thiếu sót lớn nhất đời của ta, nếu có một phần vạn khả năng thì ngươi nên đoạt lại Hồng Mông linh châu, cho nó trở lại Nhân tộc, cũng tìm một phương tịnh thổ cho Thần Tộc mồ côi!

Hỗn Nguyên Thiên tôn nói ra lời này mang theo hàm xúc thê lương, nói ra lời này cũng không phải là tâm nguyện ép người thừa kế đi làm, kỳ thật không bằng nói là một tia an ủi Hỗn Nguyên Thiên tôn muốn lưu cho mình.

Kỳ thật hắn cũng không cậy vào việc người thừa kế tìm lại Hồng Mông linh châu, chuyện này quá khó khăn, cơ hồ là địch của một tộc. Huống chi Thánh tộc cường đại còn trên cả Nhân tộc!

Ngay cả Hỗn Nguyên Thiên tôn còn không làm được điểm này!

Kết giới chung quanh đại điện biến mất, tầm mắt của Lâm Minh trở nên rộng rãi. Hắn đi vào một nội cung.

Nội cung này cao hơn mười trượng, rộng rãi đại khí, vàng son lộng lẫy.

Phóng nhãn nhìn lại Lâm Minh phát hiện trong đại điện này dùng Tử Dương tinh kiến thành. Hơn nữa là khối Tử Dương tinh to lớn tạo hình mà thành.

Tử Dương tinh giá trị kém hơn Cửu Dương ngọc rất nhiều, nhưng mà nó cũng rất trân quý.

Không chỉ như thế, trên vách tường của tòa cung điện còn điêu khắc nhiều bích họa, những bích họa này là do Hỗn Nguyên Thiên tôn làm ra, toàn bộ đều ẩn chứa Hỗn Nguyên pháp tắc, nếu quan sát cẩn thận sẽ có thu hoạch.

Nếu người trẻ tuổi thiên tài quan sát chúng có thể tìm được gợi ý mà đột phá bình cảnh.

Loại bích hoạ này tùy tiện treo một bức ở trong Đại Giới Giới Vương Thánh Địa cũng là bảo bối khó có được, có thể được xem là truyền thừa chi bảo chí cao.

- Tòa thần cung này đúng là báu vật vô giá, nó hẳn là chỗ Hỗn Nguyên Thiên tôn ở lại năm đó.

Trong lòng Lâm Minh sinh ra ý niệm này trong đầu, trong nội cung khắp nơi đều có dấu chân Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại, những vật phẩm trang sức này bài trí trong nội cung là bố trí yêu thích của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Lâm Minh hiện tại đứng ở nơi cao nhất của thần cung, xem ra Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí sân thí luyện này nằm trong Hỗn Nguyên Thần cung.

Trước kia Lâm Minh mới vừa vào thí luyện bởi vì nơi này tràn ngập Hồng Mông chi khí, còn có cấm chế thủ hộ, thế cho nên hắn không có nhìn rõ toàn cảnh của Hỗn Nguyên cung.

Hiện tại hắn mới nhìn thấy chân diện mục.

- Thật sự là xa hoa! Lâm Minh cảm khái nói.

Đúng lúc này giọng của Hỗn Nguyên Thiên tôn vang lên lần nữa:

- Tiểu bối! Ngươi bây giờ luyện hóa Hỗn Nguyên chi môn, từ nay về sau tòa Hỗn Nguyên thiên cung này là phủ đệ của ngươi! Trong nó ẩn chứa Không Gian Trận Pháp, có thể lớn có thể nhỏ, cũng ẩn chứa thời gian trận pháp, có thể điều tiết thời gian, thậm chí có thể xem như linh hạm hoành độ hư không! Một khi phát động Hỗn Nguyên điện đại trận thì dưới Thiên tôn không cách nào công phá, điều kiện tiên quyết là trong Hỗn Nguyên thiên cung có đầy đủ năng lượng!

Hỗn Nguyên Thiên tôn nói câu này Lâm Minh mừng rỡ trong lòng. Dưới Thiên tôn không cách nào công phá!

Đây là thần vật đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mặc dù nói Hỗn Nguyên thiên cung cũn không phải vô địch, một khi năng lượng trận pháp bị tiêu hao sạch sẽ, như vậy mình ở trong Hỗn Nguyên thiên cung cũng khó trốn vận rủi, nhưng có thể tranh thủ cho Lâm Minh rất nhiều thời gian, hắn hoàn toàn có thể dùng thời gian này thúc dục Hỗn Nguyên thiên cung phá vỡ hư không, trực tiếp chạy trốn!

Tòa Hỗn Nguyên thiên cung này có thể thay thế linh hạm đấy.

Sau này mình có Hỗn Nguyên thiên cung làm phủ đệ?

Tâm tình của Lâm Minh không kích động, tuy hắn vô địch cùng tuổi, nhưng mà so với thế hệ trước thì kém xa.

Hắn không có bối cảnh, không giống như Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên, có cường Thiên tôn cấp uy hiếp, thậm chí có Đại Giới Giới Vương thời khắc bảo hộ.

Đây là điểm trí mạng của Lâm Minh, nếu không cũng không bị

Thiên Minh Tử đuổi tới loại trình độ này.

Hiện tại có Hỗn Nguyên thiên cung, hết thảy đã khác, từ nay về sau Lâm Minh có thể không kiêng nể gì cả, thậm chí gặp lại bản tôn của Thiên Minh Tử thì hắn cũng không sợ hãi.

Cảm giác thò ra đi, Lâm Minh phát hiện mình quan sát Hỗn Nguyên chi môn, Hỗn Nguyên chi môn chính là cửa chính đại điện.

Mà đại điện này năm đó là chỗ bế quan tu luyện của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Đối với võ giả mà nói gian phòng trọng yếu nhất không phải phòng ngủ, không phải phòng tiếp khách, không phải nghị sự điện, mà là nơi mình tu luyện đấy, Hỗn Nguyên Thiên tôn tu luyện chính là Kiều Ngạo Môn củ Hỗn Nguyên chi môn, bên trong bố trí trận pháp rất mạnh, tràn ngập Hồng Mông chi khí, tuyệt đối là nơi tu luyện tốt nhất, ở chỗ này tu luyện làm chơi ăn thật!

Lâm Minh ra khỏi phòng, xoay người nhìn qua Hỗn Nguyên chi môn, đại môn này trấn giữa trước Hỗn Nguyên chung, giống như bất hủ.

- Hỗn Nguyên chi môn, thu!

Lâm Minh nhỏ máu vào trong nó!

Dùng bổn nguyên máu huyết gia trì lên Hỗn Nguyên chi môn thì đó mới là thủ đoạn kiên cố nhất, sẽ không bị người ta xóa đi.

- Ông ông ông!

Hỗn Nguyên chi môn rung động lắc lư, ngay tiếp theo cả tòa Hỗn Nguyên thiên cung cũng lắc lư.

Luyện hóa Hỗn Nguyên chi môn tuyệt không phải chuyện dễ, nếu như võ giả khác tới đây, cho dù là bản tôn Thiên Minh Tử cũng không có năng lực luyện hóa Hỗn Nguyên chi môn.

Mà Lâm Minh đã được Hỗn Nguyên Thiên tôn tán thành, đồng thời tinh thông Hồng Mông Thiên Đạo, cũng chỉ có hắn có thể không chút lo lắng lưu lại ấn ký trên Hỗn Nguyên chi môn.

Đến tận đây tâm thần của Lâm Minh trong nháy mắt liên hệ với Hỗn Nguyên thiên cung, giống như Hỗn Nguyên thiên cung biến thành tứ chi kéo dài của Lâm Minh, trong đó tất cả cấm chế, cấm pháp hắn rõ như lòng bàn tay.

Hỗn Nguyên thiên cung đều nằm trong cảm giác của Lâm Minh.

Mà lúc này Lâm Minh cũng nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết.

Nàng đang bị ngăn cách trong đại điện bịch kín, căn bản không có biện pháp đi ra ngoài.

Phải biết rằng Mộ Thiên Tuyết đã ở đó ba năm.

Thời gian dài như vậy người bình thường đã sớm nổi điên, nhưng mà Mộ Thiên Tuyết từ đầu đến cuối tâm như mặt nước phẳng lặng.

Lâm Minh bị Hỗn Nguyên chung bao lại, tin tức đều không có, Mộ Thiên Tuyết cũng có chút bận tâm, nhưng mà Mộ Thiên Tuyết tin tưởng Lâm Minh tuyệt đối, trong mắt nàng nếu như Lâm Minh cũng không thể hoàn thành khảo nghiệm của Hỗn Nguyên Thiên tôn thì truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn dù đợi thêm đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm nữa cũng khó có khả năng truyền lại.

Cho nên ba năm này Mộ Thiên Tuyết vẫn an tâm bế quan, chờ đợi cũng cần kiên nhẫn thật lớn, mà Mộ Thiên Tuyết lại không nóng khôn vội, nàng tin tưởng thời gian kéo được càng lâu, Lâm Minh trong khảo hạch của Hỗn Nguyên Thiên tôn nhận được chỗ tốt càng lớn, thậm chí khả năng đợi tới lức Lâm Minh vừa ra nàng cũng không phải đối thủ của Lâm Minh.

Mộ Thiên Tuyết đương nhiên không hy vọng bị Lâm Minh bỏ qua, nếu không ngày khác Lâm Minh gặp được nguy hiểm thì chính mình không thể giúp được gì, giống như được Thiên Minh Tử vậy, nàng thiếu chút nữa trở mắt nhìn Lâm Minh thiêu đốt khí huyết toàn thân mà chết.

Tình huống như thế Mộ Thiên Tuyết không muốn gặp lại.

Vì vậy ba năm này Mộ Thiên Tuyết đều đang bế quan khổ tu, nàng mài hợp thân thể và linh hồn lại, đồng thời đề cao tu vị của mình.

Mộ Thiên Tuyết trước kia là nửa bước Giới Vương, hiện tại có thân thể thần nữ nên tu luyện thật nhanh.

Thời điểm Mộ Thiên Tuyết dốc lòng bế quan thì nàng cảm giác không gian trước mặt vặn vẹo, sau một khắc Lâm Minh giống như thuấn di xuất hiện trong đại điện này.

- Lâm Minh!

Mộ Thiên Tuyết vốn khẽ giật mình, chợt mừng rỡ trong lòng.

Tuy ba năm qua tâm tình của nàng vô cùng tốt, nhưng vẫn không chờ được ngóng trông Lâm Minh xuất hiện, hiện tại rốt cục nhìn thấy Lâm Minh trở về, chẳng những bình an vô sự, hơn nữa thực lực còn tiến một bước dài.

Đây là việc vui!

- Sư tỷ, cho ngươi đợi lâu.

Lâm Minh có chút áy náy, hắn tiếp nhận Hỗn Nguyên Thiên tôn khảo nghiệm cũng bỏ Mộ Thiên Tuyết ở đây ba năm, thật sự là không nghĩ tới.

- Không ngại, ta ở nơi nào cũng là tu luyện, bình thường bế quan một lần ngày mười năm cũng không kỳ quái.

Chương 1382: Thần biến (thượng)

- Lâm Minh, ngươi đã hoàn toàn tiếp nhận Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa?

Mộ Thiên Tuyết cao thấp dò xét Lâm Minh một phen, hiện tại Lâm Minh tu vị lập tức bước vào Thần Biến, công pháp, vũ kỹ, pháp tắc, căn cơ không thể bắt bẻ, thực có thể nói là đạt tới cực hạn của Thần Hải Kỳ.

- Xem như thế đi, chỉ đạt được truyền thừa, nhưng mà ta lĩnh ngộ còn xa mới đủ.

Lâm Minh học tập tìm hiểu Hỗn Nguyên chi môn, lĩnh ngộ rất nhiều Hồng Mông Thiên Đạo, nhưng mà chính thức học được Hỗn Nguyên võ ý còn không phải chuyện một sớm một chiều.

- Còn nữa, ta đã kế thừa Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại Hỗn Nguyên thiên cung, tòa Hỗn Nguyên thiên cung này chỉ cần đầy đủ năng lượng, cường giả dưới Thiên tôn không cách nào công phá, hơn nữa nó ẩn chứa thời không pháp tắc có thể lớn có thể nhỏ, có thể điều chỉnh thời gian, còn có thể xem như linh hạm hoành độ hư không.

- Ah?

Mộ Thiên Tuyết nghe xong cũng vui vẻ trong lòng, Hỗn Nguyên thiên cung càng làm năng lực sinh tồn của Lâm Minh bảo đảm hơn.

- Đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho dù Thiên Minh Tử có quay về thì chúng ta cũng có lực bảo vệ mình.

- Đúng rồi, nhưng mà Thiên Minh Tử có lẽ đã trốn, Thiên Minh Đại Thánh Địa sợ là bị hắn vứt bỏ.

Lâm Minh cũng không trông cậy vào Thiên Minh Tử lưu lại ngoan ngoãn chờ chết, không có gì bất ngờ xảy ra hắn lần này đã triệt để đảo hướng Thánh tộc, mượn nhờ lực lượng Thánh tộc đông sơn tái khởi, rồi sau đó báo thù mình.

- Hảo sư tỷ, ta không có ý định quay về Thần Vực ngay. Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa ta còn chưa tìm hiểu hoàn toàn, ta ở tại hạ giới tu luyện mấy năm sau đó đột phá Thần Biến kỳ đã! Ta hiện tại tích lũy cũng đủ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Hành Si cũng đã đột phá Thần Biến kỳ.

Dựa theo dự tính của Thần Mộng Thiên Tôn thì những người này chính là nhân vật đại biểu cho đại kiếp nạn.

- Cũng tốt.

Mộ Thiên Tuyết gật đầu, Lâm Minh hiện tại thiếu nhất chính là thời gian. Tu vị của hắn quá yếu, thiên phú mạnh hơn nữa khi đại kiếp nạn buông xuống thì Thánh tộc đã bắt đầu hành động, mà Lâm Minh chẳng khác gì bị đưa lên đầu sóng ngọn gió.

Bế quan tiềm tu, nghỉ ngơi dưỡng sức là biện pháp tốt nhất.

- Sư tỷ, đi theo ta.

Lâm Minh nói xong kéo Mộ Thiên Tuyết bay đi, bọn họ thuấn di tới nơi tu luyện của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Đây là nơi Hỗn Nguyên chi môn phong bế, hội tụ vô số thiên địa nguyên khí, trừ chuyện đó ra nhiều Hồng Mông chi khí cũng hội tụ lại, những Hồng Mông chi khí này là báu vật vô giá..

- Đây đúng là bảo địa.

Mộ Thiên Tuyết tán thán nói, tu luyện ở nơi này nhanh có thể nghĩ!

Lâm Minh lấy truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn là Hỗn Nguyên giới ra, mang đồ bên trong ra ngoài.

Lập tức trong phòng nhiều ra đại lượng đan dược, ngọc giản.

Những ngọc giản này đại bộ phận là Hỗn Nguyên Thiên tôn ngẫu nhiên đạt được công pháp, truyền thừa, có thể được Hỗn Nguyên Thiên tôn nhìn trúng thì công pháp là đỉnh cấp nhất, đặt ở trong Giới Vương thánh địa cũng là bảo bối khó cầu.

Trừ chuyện đó ra còn có một chút ngọc giản, đó là tâm đắc tu luyện của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Hiện tại Lâm Minh mang những thứ này đi, còn lại cho Mộ Thiên Tuyết tìm hiểu.

Trong thời gian này Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết bắt đầu tu luyện.

Hai người cũng đã tích cốc, chỉ dựa vào thiên địa nguyên khí là có thể đền bù tiêu hao, mà ngày đêm không ngủ, bởi vậy một ngày mười hai canh giờ có thể tu luyện. (Một canh giờ = hai tiếng)

Thời gian như thế vô cùng buồn tẻ, một ngày lại lặp lại như một ngày, phàm nhân sẽ điên lên.

Thời gian trong lúc bất tri bất giác trôi qua, Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại mỗi một khối ngọc giản đều bao hàm toàn diện, ghi lại vô số pháp tắc, tâm đắc, thường nhân nhìn vào cả đời đều khó có khả năng xem hết, mà Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đều có ngộ tính cao, từng chút từng chút một, tiêu hóa từ từ.

Mặc dù không có hoàn toàn tiêu hóa, nhưng nhưng mà những thứ này giống như hạt giống trong người Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết, chỉ chờ tương lai cảnh giới của bọn họ đủ thì những lĩnh ngộ này như cây mọc trồi non, trưởng thành một cây đại thụ.

- Sư tỷ, đây là Hỗn Nguyên Thiên tôn tiền bối lưu lại tinh hoa Hồng Mông linh châu, ta và ngươi chia đều một ít, như vậy đột phá cảnh giới sau đó có thể quay về Thần Vực.

Lâm Minh lấy viên châu ra, với tư cách tinh hoa ngưng tụ ức năm của Hồng Mông linh châu ức, nó rất khó bị phân cách, nhưng mà dùng Hồng Mông Thiên Đạo lại có thể dễ dàng dẫn xuất ra ngoài, cung cấp Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết hấp thu.

Mộ Thiên Tuyết cũng không khách khí với Lâm Minh, hiện tại bộ dáng của nàng là Thái Cổ Thần Tộc, cũng có thể tam tu, xác thực cũng cần tinh hoa Hồng Mông linh châu.

Hai người ngồi ở chỗ của mình, Hồng Mông linh châu lơ lửng trước mặt hai người, hạt châu cổ xưa phủ kín phù văn.

Lâm Minh lúc này vận chuyển Hồng Mông pháp tắc, rút toàn bộ tinh hoa trong hạt châu ra, tinh hoa này hội tụ trên không trung thành hai dòng nước lũ màu xám, chúng đại khái chỉ chiếm một thành của hạt châu.

Còn chín thành tinh hoa Lâm Minh không có động, hắn và Mộ Thiên Tuyết hiện tại cảnh giới không thể hấp thu.

Tinh hoa phân thành hai cổ, phân biệt bay về phía Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết.

Trong lúc nhất thời một dòng khí tức màu đen giống như không phải khí lưu của Hồng Mông linh châu, mà là cự mãng hồng hoang!

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đều là khí định thần nhàn, tùy ý cho hai dòng khí này cọ rửa thân thể.

Tinh nguyên khí chảy vào trong người, chảy vào trái tim của bọn họ.

Thời điểm này tinh nguyên khí tập trung vào trái tim của bọn họ, Lâm Minh cảm giác trái tim của mình đập mạnh, mỗi một lần đập đều tiến vào mỗi tấc thân thể, huyết áp lực huyết mạch Lâm Minh sôi sục, làn da đỏ tươi, trong cơ thể khô nóng.

Mộ Thiên Tuyết cũng có loại tình huống này.

- Hô --

Tinh nguyên nhập vào cơ thể, hợp nhất với kinh mạch toàn thân của Lâm Minh, một sát na kia, Lâm Minh chấn động toàn thân, trong mạch máu máu như sôi lên.

Khí huyết chi lực nguyên bản chính là nóng như lửa, Lâm Minh cảm giác khí huyết tinh hoa tiến vào trong người đang chuyển hóa thành khí huyết của mình, Lâm Minh cảm thấy thân thể càng nóng, giống như một ngọn núi lửa phun trào, những dung nham nóng chảy này đều hợp thành nhập huyết mạch của Lâm Minh, thay thế huyết dịch đang lưu động.

Bên người Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết đỏ mặt, đổ mồ hôi đầm đìa.

Trong thoáng chốc Lâm Minh giống như lâm vào vô số cảnh tượng, những cảnh tượng này đều là hư ảnh thời Viễn Cổ.

Có Ma Thần, có Phật Đà, có Thánh tộc, vô cùng hỗn loạn, nhưng mà trong đó đại bộ phận thần thú, có Long, đại bằng, kỳ lân, huyền quy, Nhai Tí...

Những hư ảnh này...

Trong lòng Lâm Minh ngẩn ngơ, từ nhiều hư ảnh này Lâm Minh cảm nhận được khí tức vô cùng hỗn loạn, mà cổ khí tức này cùng loại với hắn!

Chẳng lẽ...

Lâm Minh lập tức hiểu ra, bọn họ hút vào khí lưu màu xám trong Hồng Mông linh châu chính là huyết nhục tinh hoa của nhiều thần thú ngưng tụ mà thành!

Đương nhiên năm đó người cầm Hồng Mông linh châu cũng không có được năng lực chém giết nhiều thần thú như vậy, hơn phân nửa là một bộ phận thân thể của thần thú, dùng Hồng Mông linh châu hấp thu, ngưng tụ thành tinh hoa.

Dù vậy cũng đầy đủ kinh người!

Tinh nguyên này phẩm chất đã không thể tưởng tượng.

Sau khi hấp thu những khí huyết này, Lâm Minh lập tức cảm giác huyết nhục tinh hoa khởi động, trong huyết nhục có nhiều khí tức hỗn loạn, bắt đầu cuồng bạo, giống như chiến trường thượng cổ hỗn loạn, chúng chính là thôn phệ huyết nhục khác, trong đó còn có tinh hoa của Lâm Minh.

Một ít huyết nhục là hoàn toàn vô ý, nhưng lại có bản năng thôn phệ, muốn đồng hóa Lâm Minh.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng, vận chuyển Hồng Mông pháp tắc.

Hồng Mông pháp tắc đại biểu vũ trụ tinh khí thần -- là "Tinh" cực hạn, một khi vận chuyển thì chỉ là linh trí bản năng thôn phệ huyết nhục có thể nào ngăn cản?

Rất nhanh những huyết nhục này bị Lâm Minh hấp thu!

Mà bên người Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết tuy không hiểu Hồng Mông pháp tắc, nhưng mà nàng vận chuyển thần lực, thần tộc với tư cách sủng nhi của Thượng Thiên, thân thể của bọn họ là cường đại nhất, Mộ Thiên Tuyết ngạnh sanh sanh bằng vào thần lực trấn áp những bản năng này, cũng hấp thu huyết nhục tinh hoa.

Chương 1383: Thần biến (hạ)

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết khí huyết chi lực đều tại điên cuồng gia tăng, bọn hắn thân thể, cũng cỡi theo thai hoán cốt!

- Huyết nhục tinh hoa thật tinh thuần, đối với Luyện Thể Thuật của ta có lợi thật lớn!

Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, khí huyết trong cơ thể không ngừng tăng lên, nếu như tới gần Lâm Minh thì có thể nghe được âm thanh "Vù vù vù", đây là máu huyết trong người Lâm Minh đang lưu động như biển cả.

Khí huyết trong người Lâm Minh giống như tuôn ra từ mi tâm, đang muốn trào ra ngoài.

Giờ khắc này một đạo thần quang từ mi tâm của Lâm Minh bắn ra, bắn thẳng đến lên bầu trời, ở trên bầu trời giống như có một ngôi sao đang ứng đối.

Ngôi sao này sáng ngời nhưng trong trẻo lạnh lùng, chiếu sáng thân thể Lâm Minh, bị hào quang chiếu sáng Lâm Minh cảm giác cơ bắp toàn thân như giãn ra, khí huyết trong người bành trướng, từng đợt từng đợt như thủy triều lưu động.

Nhưng mà loại liên hệ này duy trì mấy hô hấp là biến mất.

Lâm Minh phi thường rõ ràng đây là cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh.

Mấy năm này, Lâm Minh một lần nữa nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh, tuy vẫn không thể bước ra bước này, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh đều có thể làm Lâm Minh hiểu ra Đạo Cung Cửu Tinh sâu hơn một tầng.

Đạo Cung Cửu Tinh bị Thiên Đạo áp chế, Lâm Minh cũng không cậy vào có thể đột phá.

Nhưng mà trước hắn Hỗn Nguyên Thiên tôn đã đánh nát Thiên

Đạo quy tắc, trước một bước bước vào Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy có ý nghĩa quy tắc này không phải không thể đánh phá.

Kể từ đó Lâm Minh có tuyệt đối tin tưởng đột phá Đạo Cung Cửu Tinh chỉ là chuyện sớm muộn.

- Rầm rầm rầm!

Khí huyết toàn thân tăng lên, cũng làm cho nội thế giới của Lâm Minh rung động mạnh mẽ.

Biên giới nội thế giới không ngừng bị trùng kích!

Trong sát na năng lượng bị biên giới giam cầm điên cuồng khai phá bức tường hư không bên ngoài biên giới.

Nội thế giới của Lâm Minh không ngừng tăng vọt.

Mà lúc này thiên địa nguyên khí trong nội thế giới trở nên tường hòa, càng thêm gần sát với thế giới chính thức.

Năng lượng càng ngày càng mạnh, nguyên khí vô cùng nồng đậm bao phủ Lâm Minh và nội thế giới.

Chỉ chốc lát sau nguyên khí biến thành mưa!

Mưa nguyên khí rơi xuống đất. Từng hạt giống trong đất gặp mưa thì nảy mầm.

Chúng phát triển thật nhanh, biến thành một cây gốc nhân sâm, tuyết liên, hà thủ ô, linh chi...

Chỉ mấy hơi là chúng đã phát triển hơn vạn năm.

Nhưng mà còn không phải tới hạn. Lại qua mấy hơi thì chúng dược tính càng tràn đầy. Sau đó chúng lại diễn biến thành ảo ảnh trẻ em, lại thoát ly bản thể, chúng không ngừng nô đùa trong mưa nguyên khí.

Những kỳ dược này không do linh dược biến thành, chúng là thiên địa nguyên khí biến thành.

Nếu như hiện tại mang linh dược trồng trong nội thế giới của Lâm Minh, chúng sẽ phát triển như thế giới thật, có động vật tiến vào thì chúng có thể hô hấp và sống.

Biến hóa từ nội thế giới cũng ý nghĩa Lâm Minh rốt cục bước ra một bước mấu chốt, từ Thần Hải Kỳ bước vào Thần Biến kỳ.

- Thần Biến!

Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra, một khắc này khí tức của hắn như nước lũ, bay thẳng lên bầu trời, Hồng Mông chi khí chúng quanh cũng bị giải khai.

Đang bế quan trong Hỗn Nguyên thiên cung, Lâm Minh cảm thấy đây là lần bế quân dễ nhất trong đời, khổ tu vài năm tu vị đạt tới Thần Biến kỳ, thực lực này hắn mới là cường giả chân chính.

- Lâm Minh, chúc mừng ngươi!

Bên cạnh Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết nói ra.

Thần Biến cảnh bình thường trong Thần Vực đã là nhân vật số má, có thể cưỡi linh hạm tiến hành lữ trình hư không.

Mà Lâm Minh đạt tới Thần Biến, tuyệt đối có thể tung hoành Thần Quân Cảnh. Thánh Chủ như thế nào, Mộ Thiên Tuyết không dám nói, nhưng tuyệt đối có lực bảo vệ mình.

Đến tận đây Lâm Minh đã là một nhân vật, trong thế hệ trước Thánh Chủ đã không được, năm đó Phượng Minh cung cung chủ cũng chỉ là Thánh Chủ cảnh mà thôi.

Thánh Chủ đã có thể khai tông lập phái, trong chủ đại lục của Thần Vực chủ đã uy chấn một phương.

- Cũng chúc mừng sư tỷ.

Lâm Minh vừa cười vừa nói.

Thiên phú Mộ Thiên Tuyết đã là yêu nghiệt, mấy năm này Mộ Thiên Tuyết trở nên thâm bất khả trắc, khó có thể đo lường cảnh giới của nàng.

- Xuất quan!

- Tốt.

Ầm ầm!

Hỗn Nguyên chi môn mở ra, Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết truyền tống ra khỏi Hỗn Nguyên thiên cung, mà ở bên ngoài hai lão giả áo xám cùng Hắc Long huyễn hóa thành hư ảnh Long Tôn đứng chờ.

- Lâm Minh bái kiến tiền bối!

Lâm Minh khom mình hành lễ.

Mà trước mặt Lâm Minh hai lão giả áo xám vội vàng nâng Lâm Minh lên.

- Lâm Minh không nên thi lễ, chúng ta không đảm đương nổi, nếu ngươi muốn hành lễ thì hành lễ với Long Tôn đại nhân là được, chúng ta nhiều lắm chỉ xem là sư huynh không nên thân thôi.

Hai người nhìn qua Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết, mặt mũi tràn đầy cảm khái. Lâm Minh kế thừa y bát của Hỗn Nguyên Thiên tôn, nói rõ đã là thiếu chủ của Hỗn Nguyên thiên cung còn không đủ.

Địa vị của hai người tự nhiên là dưới Lâm Minh, mà Hắc Long, chính là trưởng bối của Lâm Minh.

Mấy năm trước Lâm Minh tiến vào Hỗn Nguyên thiên cung thì bọn họ cũng không ngờ Lâm Minh lại có thể kế thừa truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn hoàn mỹ.

Theo lẽ thường mà nói Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại truyền thừa quá khó khăn, trong hạ giới không có người kế thừa, nhưng mà vận mệnh thật ly kỳ, trong vị diện xa xôi như thế lại có người kế thừa truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn một cách hoàn mỹ, giống như trong tăm tối đã định trước.

Lâm Minh thi lễ cho Long Tôn.

- Long Tôn đại nhân, vãn bối ở trong Hỗn Nguyên thiên ở trong trạng thái vong ngã, không phải tuế nguyệt trôi qua, không biết vãn bối tiến vào Hỗn Nguyên thiên cung bao lâu?

Hắc Long huyễn hóa ra hư ảnh Long Tôn, mỉm cười, nói ra,

- Đã là bốn năm lẻ ba tháng!

- Hơn bốn năm sao...

Lâm Minh cũng âm thầm líu lưỡi, thật sự là tu luyện không tuế nguyệt, ở trong Hỗn Nguyên thiên hắn cho rằng mình nhập định mới mấy tháng, không ngờ chỉ nhập định vài lần là qua bốn năm.

- Long Tôn đại nhân, vãn bối có một chuyện muốn hỏi.

- Hỏi đi.

- Vãn bối muốn hỏi Hỗn Nguyên Thiên tôn tiền bối rốt cuộc đã tọa hóa hay không, vãn bối ở trong Hỗn Nguyên thiên cung nhìn thấy một bộ hài cốt, giống như di cốt của Hỗn Nguyên tiền bối, nhưng có nhiều điểm đáng ngờ, vãn bối không tin thân thể Hỗn Nguyên tiền bối mới hơn mười vạn năm là mục nát cả.

Nhắc tới kết cục của Hỗn Nguyên Thiên tôn, Long Tôn cũng thở dài nói:

- Hỗn Nguyên sống hay chết ngay cả ta cũng không rõ ràng lắm, năm đó hắn bố trí tất cả thì dầu hết đèn tắt, cuối cùng hắn đi vào trong nội cung Hỗn Nguyên thiên cung bế tử quan, cửa ải này chính là một vạn năm, về sau ta biến ảo hư ảnh tiến vào trong Hỗn Nguyên thiên cung thì nhìn thấy di cốt ở đó, có lẽ Hỗn Nguyên thật sự là vẫn lạc... Có lẽ có nguyên nhân khác.

- Như vậy...

Lâm Minh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nếu như Hỗn Nguyên Thiên tôn bế tử quan vượt qua một kiếp, như vậy hắn nên theo Hỗn Nguyên thiên cung đi vào tron, Long Tôn không có khả năng ở lại đây, chẳng lẽ Hỗn Nguyên Thiên tôn thật sự là vẫn lạc?

- Long Tôn tiền bối, vãn bối còn muốn hỏi, trước kia Long Tôn tiền bối đã từng nói qua, trận chiến mươi vạn năm trước cóThánh tộc Bất Hủ Thiên Hoàng tham gia, như vậy nhân vật tuyệt thế tron Thánh tộc làm sao thông qua Thần Vực được?

Long Tôn không ngừng thở dài.

- Bức tường ngăn cách các giới với nhau, tu vị càng cao càng khó vượt qua, nhưng mà mọi thứ đều có hạn độ, khi tu vị cao tới trình độ nhất định có thể giãy dụa khỏi quy tắc trói buộc, cũng tỷ như cường giả Chân Thần, nếu như bọn họ nguyện ý trả cái giá thảm trọng là có thể xé mở bức tường ngăn cách.

- Bức tường ngăn cách giống như thủy triều, có khi mạnh, có khi yếu, mười vạn năm một luân hồi, cường giả Chân Thần có thể lựa chọn thời điểm nó yếu và tạm thời xé mở bức tường, cái giá lớn là tiêu hao máu huyết và thọ nguyên của bản thân, hơn nữa trong mười vạn năm tu vi sẽ rớt xuống Thiên tôn, năm đó xé mở bức tường chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng của Thánh tộc, hắn xé rách bức tường và bản thân cũng nhận trọng thương, hôm nay có lẽ vẫn còn đang tĩnh dưỡng.

- Tạo Hóa Thánh Hoàng... Cường giả Chân Thần?

Tâm thần Lâm Minh rung động, đây là lần đầu tiên hắn trừ Phong Thần Thiên tôn ra biết được cường giả Chân Thần thứ hai.

- Tốt rồi, ngươi đã xem như kế thừa truyền thừa Hỗn Nguyên hoàn mỹ, sứ mạng của chúng ta đã chấm dứt, chết cũng nhắm mắt.

Long Tôn nói như vậy trong lời nói có ý tiêu điều.

Lâm Minh nghe được tâm thần run lên.

- Tiền bối hoàn toàn không cách nào giãy giụa khỏi khốn long tác sao?

- Giãy giụa không được.

Long Tôn lắc đầu, nói:

- Đừng nói là ta, cho dù là bọn họ cũng không cách nào rời khỏi.

Long Tôn chỉ qua hai lão giả áo xám,

- Mươi vạn năm trước chiến đấu đã làm sinh mệnh của bọn họ bị nguyền rủa, ở trong Vạn Cổ Ma Khanh này còn có cấm chế của Hỗn Nguyên lưu lại che chở, còn có thể kéo dài tánh mạng, nếu như ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, tiếp xúc với dư lực của nguyền rủa sẽ hóa thành máu mà chết.

Lâm Minh nghe được trong lòng đập mạnh, vận mệnh như thế quá thê lương.

- Các vị tiền bối, vãn bối ở chỗ này thề khi ta đột phá Thiên tôn, nhất định trở lại đây bài trừ toàn bộ phong ấn và nguyền rủa.

Lâm Minh thề sẽ thành tựu Thiên tôn, không có người nào cảm thấy hắn cuồng vọng, ngược lại là đương nhiên, Long Tôn mỉm cười, nói:

- Tâm ý này chúng ta nhận, nhưng trước khi đi ta có một thứ phi thường trọng yếu giao cho ngươi, ngươi phải đối đãi với nó thật tốt.

Lâm Minh nói.

- Vãn bối sẽ nghe theo!

Chương 1384: Long chi tử

- Lâm Minh, ngươi đi theo ta.

Long Tôn vẫy tay một cái, một đạo hào quang cuốn lấy Lâm Minh, thân ảnh hai người lập tức biến mất, Lâm Minh chỉ cảm thấy không gian bị xé rách, sau đó bọn họ đi vào không gian hoàn toàn độc lập.

Không gian này vô cùng to lớn, vô biên vô hạn, Lâm Minh đứng trên khu vực hoang vu.

Thổ địa màu xám vô biên vô hạn, khắp nơi là cát đá khô hạn, không có nửa điểm sinh cơ. Trên mặt đất ngẫu nhiên có thể thấy hài cốt thật lớn, không biết là là sinh vật gì lưu lại, một vài hài cốt cực lớn chôn một nửa dưới đất, lộ ra vài đoạn tàn cốt chỉa lên trời.

Trên bầu trời cũng trống rỗng, không có đám mây, không có nhật nguyện tinh thần, thiên địa nguyên khí cũng vô cùng mỏng manh.

Ngẫu nhiên Lâm Minh thấy hư không còn sụp dổ, bộc phát không gian loạn lưu, rồi sau đó lại khôi phục bình thường. Trừ chuyện đó ra thế giới này không có chút âm thanh này, hoàn toàn tĩnh mịch.

- Không gian nơi này sụp đổ tự nhiên, chứng minh không gian ở đây rất yếu ớt.

Lâm Minh nghĩ như vậy và cảm giác trong không gian này giống thế giới hủy diệt trong truyền thuyết, sinh cơ đều không có, không gian bất ổn.

Đại thế giới cũng có tuổi thọ, trải qua không biết bao nhiêu ức năm nó sẽ sụp đổ, hết thảy hóa thành hư vô.

- Nơi này là...

Lâm Minh mở miệng hỏi Long Tôn.

- Đây là nội thế giới của ta.

Long Tôn hờ hững trả lời, giống như nói chuyện chẳng đáng quan tâm.

Lâm Minh nghe xong trong nội tâm trì trệ.

Nội thế giới!

Nội thế giới của Long Tôn đã tới mức này?

Tuy nhiên vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn nội thế giới của Lâm Minh không biết bao nhiêu lần. Nhưng mà gần như hủy diệt không còn sinh cơ.

Dựa theo kế tiếp chỉ sợ vài vạn năm sau nội thế giới này sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó bản thân Long Tôn cũng tan thành mây khói..

- Long Tôn đại nhân, ngài...

Lâm Minh không biết nên nói cái gì cho phải, hắn chỉ cảm thấy trong nội tâm thập phần khó chịu, một đời Long Tôn cùng Hỗn Nguyên dùng huynh đệ tương xứng, là người nổi bật trong thần thú.

Tồn tại vĩ đại như thế vậy mà rơi vào kết cục buồn bã như vậy, sinh cơ hao hết mà chết.

- Không ngại.

Long Tôn biểu lộ bình tĩnh, đã sớm tiếp nhận kết cục này.

- Mạng của ta vốn đã hết vào mười vạn năm trước, là Hỗn Nguyên dùng hồi dương đại trận rút tinh nguyên và khí huyết đền bù cho lực lượng bị khốn long tác tiêu hao. Để kéo dài hơi tàn cho ta nhiều năm qua, sống hay chết ta đã sớm đã thấy rõ.

Long Tôn nói chuyện và lắc đầu. Dường như nhớ lại đại chiến mười vạn năm trước, Long Tôn luận thực lực không bằng Hỗn

Nguyên Thiên tôn, bị nhiều Thiên Tôn vây công hắn muốn sống sót, rất khó! Lúc trận chiến diễn ra hắn đã ôm tâm tình phải chết, có thể sống thêm mười mấy vạn năm đã là kiếm được.

Lâm Minh ngậm nùi không nói gì, mươi vạn năm trước Hỗn Nguyên cùng Long Tôn cũng biết dữ nhiều lành ít, nếu như tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Bảo toàn tánh mạng thì đại khái có thể bỏ qua Ma Châu, Ma Châu tuy trân quý nhưng vẫn không bằng mạng.

Bỏ qua Ma Châu thì Thánh tộc tự nhiên không có khả năng hao phí cái giá lớn đánh chết Hỗn Nguyên cùng Long Tôn, nhưng mà bọn họ không có làm vậy, truy cứu nguyên nhân chỉ sợ là bởi vì bọn họ không muốn Ma Châu lưu lạc vào tay Thánh tộc.

Vậy thì đại kiếp nạn của nhân tộc còn gian nan hơn.

Lâm Minh nhịn không được nói ra:

- Long Tôn đại nhân, Hồng Mông linh châu bây giờ ở trong tay Thánh tộc?

- Đúng!

Long Tôn gật gật đầu.

- Thế nhưng mà... Long Tôn trước kia đã nói qua, dù là cường giả Chân Thần muốn xé rách bức tường Tam Thập Tam Thiên cũng phải hao phí nhiều thọ nguyên, cảnh giới giảm xuống trong mười mấy vạn năm, như vậy Tạo Hóa Thánh Hoàng năm đó xé rách vách tường mang cường giả Thiên tôn bổn tộc dung nhập vào Thần Vực, thông đạo bị đóng lại thì những Thiên tôn kia làm sao mang Hồng Mông linh châu trở về?

Long Tôn lắc đầu nói ra:

- Thánh tộc không chỉ một Chân Thần! Nhưng mà những Chân Thần này cũng không hài hòa với nhau, cụ thể quan hệ bọn họ trong đó thế nào ta cũng không rõ ràng lắm. Hơn nữa bản thân Hồng Mông linh châu cũng có được công năng vượt qua bức tường, trở về thì cái giá nhỏ hơn nhiều. - Như vậy!

Trong lòng Lâm Minh tỉnh ngộ, ma phương, Ma Châu chính là thần vật của thiên địa, ngưng tụ tạo hóa thần uy, bỏ qua quy tắc của Tam Thập Tam Trọng Thiên là hợp tình lý.

Ma phương cũng có công năng như vậy!

Ma phương có công năng như thế, Ma Châu có cũng không kỳ quái.

Nghĩ tới đây Lâm Minh nội tâm khẽ động, có lẽ mình có thể căn cứ điểm này tìm được phương pháp đi qua vũ trụ khác còn không biết chừng.

Long Tôn tiếp tục nói:

- Mất đi Hồng Mông linh châu là hối hận lớn nhất đời của Hỗn Nguyên, năm đó, Hỗn Nguyên cùng Huyền Tình Thiên Hậu hai người muốn dùng Hồng Mông linh châu làm căn cơ, khai sáng luân hồi Thiên Đạo, mở một phương độc lập ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, hơn nữa mượn luân hồi Thiên Đạo tìm kiếm vĩnh sinh chi đạo, hy vọng thọ nguyên gần hết có thể chuyển thế, cũng kế thừa ký ức hoàn mỹ, miễn đi mê hoặc, đáng tiếc thất bại.

Vĩnh sinh là truy cầu cả đời của đại năng Thần Vực, không có người nào cam tâm hóa thành bụi đất, Hỗn Nguyên Thiên tôn cũng không ngoại lệ, hắn thành lập luân hồi Thiên Đạo cũng là tìm kiếm phương pháp vĩnh sinh.

- Hỗn Nguyên Thiên tôn muốn dùng Hồng Mông linh châu làm căn cơ, sáng lập một phương tịnh thổ độc lập với Tam Thập Tam Thiên...

Lâm Minh không nghĩ tới Hỗn Nguyên Thiên tôn khát vọng lớn như vậy, cần biết Tam Thập Tam Thiên không phải đại thế giới bình thường. Mỗi một thiên địa có vũ trụ vô tận, sáng tạo thế giới như vậy quá khoa trương.

Long Tôn nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, cười nói:

- Ngươi cảm thấy Hỗn Nguyên có chút ý nghĩ hão huyền a, nhưng mà kỳ thật cho Hỗn Nguyên tiếp tục nữa đột phá Chân Thần và thành tựu Chân Thần đỉnh phong thật sự có khả năng thành công, bởi vì Hồng Mông linh châu là ‘ tinh ’ của vũ trụ ngưng tụ, cũng là một hạt giống vũ trụ, Hỗn Nguyên Thiên tôn đã từng hoài nghi Hồng Mông linh châu và thần tinh ma phương là thiên địa kỳ vật cùng loại, kỳ thật chính là trạng thái ban đầu của vũ trụ, thế giới này có lẽ vốn nên có ba mươi sáu trọng thiên,‘ tinh ” khí ” thần ’ chủ đạo vũ trụ ứng đối mười hai trọng thiên, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó tam trọng vũ trụ không có phát dục thành công, chúng cuối cùng nhất chỉ ngưng kết thành hạt giống vũ trụ, đây là nguyên nhân hình thành thần tinh ma phương cùng Hồng Mông linh châu.

Long Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe xong trong nội tâm cả kinh.

Hạt giống vũ trụ? Hắn lần đầu nghe cách nói này, hắn vô ý thức sờ sờ bụng dưới, ma phương nho nhỏ vậy mà nói nó là vũ trụ hình thức ban đầu?

Lâm Minh cảm giác nó quá không tưởng tượng nổi, trong cơ thể mình dung nạp một vũ trụ?

- Tốt rồi, ta lần này cho ngươi đến muốn giao cho ngươi chính là nó...

Long Tôn nói xong, hắn ở trước mặt Lâm Minh điểm một cái, mặt đất rung động, trong hư không xuất hiện trận vân, một đại trận vài dặm mở ra.

Đại trận này tinh diệu và phức tạp, ẩn ẩn hội tụ thiên địa nguyên khí, mà đại trận này có một cái kén óng ánh, toàn than cái kén tỏa sáng, ẩn ẩn có thể nhìn thấu bên trong.

Bên trong nó là cục thịt giống như bào thai.

- Đây là...

Lâm Minh có thể từ trong nó cảm nhận được khí huyết bành trướng, rất hiển nhiên vật trong kén còn sống, hơn nữa dường như đang hấp thụ thiên địa tinh nguyên, chậm chạp ấp trứng.

Bên ngoài kén bao phủ đường vân, tỏa ra khí tức thiên địa.

Nó là một quả trứng, trong trứng là bào thai.

Một khắc này trong lòng Lâm Minh đã có một ít suy đoán.

Kế tiếp Long Tôn nói nghiệm chứng suy đoán của Lâm Minh.

- Đây là trứng long. Ta tự biết mệnh không còn dài, cho nên ấp trứng long trong nội thế giới, những năm này ta vẫn mang bổn nguyên chi lực và máu huyết toàn thân còn lại quán chú vào trong quả trứng, khiến nó ngưng tụ ra huyết nhục nguyên thai, nó xem như tính mạng kéo dài của ta, hôm nay nó phải ấp nở ra, ta không hy vọng nhìn thấy nó sinh ra trong nơi không có mặt trời này, không có sinh cơ, ngươi mang nó theo đi, hảo hảo đối đãi nó, cho nó nhìn thấy đại thế giới.

Long Tôn nói như vậy và những sợi tơ bao quanh quả trứng đứt gãy, trứng rồng chậm rãi bay tới gần Lân Minh.

Đây là thần thú còn nhỏ, thần thú chính thức.

Lâm Minh ngừng thở, trong nháy mắt nhìn qua trứng long, hắn phát triển đến bây giờ vẫn không có khế ước thú, đại đa số thiên tài như hắn, kể cả thiên phú tuyệt đỉnh như Băng Mộng, Hành Si đều như thế.

Không phải vì khế ước thú vô dụng, mà là vì bọn họ không tìm được khế ước thú.

Thần thú không dễ tìm, mà những khế ước thú có tương lai phát triển không bằng những tuyệt thế thiên tài này thì thôi, nếu như bị thiên tài bỏ qua thì khế ước thú không còn bao nhiêu tác dụng.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh lại tìm được một con, là thần thú chân chính.

Khế ước thú như thế truyền nhân của Thiên tôn không có, dù là Thiên tôn cũng không có, bởi vì số lượng thần thú vốn không nhiều như Thiên tôn, hơn nữa trong thiên địa đại đa số thần thú đều ở trạng thái tự do, thần thú cao ngạo vô cùng, đâu chịu làm khế ước thú của nhân loại? Đừng nói ngươi là truyền nhân của Thiên tôn, Thiên tôn cũng không được.

Chỉ có người nổi bật như Hỗn Nguyên Thiên tôn thì có khả năng bởi vì cơ duyên to lớn mà thu phục chiếm được một đầu thần thú, nói thu phục kỳ thật còn không thỏa đáng, bởi vì Hỗn Nguyên Thiên tôn cùng Hắc Long, có quan hệ chiến hữu.

Tương lai Lâm Minh và đầu ấu long này cũng sẽ là loại quan hệ này.

Là chiến hữu, cũng là tay chân.

Lâm Minh cũng không sĩ diện cãi láo, mặc cho quả trứng bay vào nội thế giới của mình.

Trứng long vào nội thế giới của Lâm Minh, Lâm Minh lập tức thuyên chuyển tinh thuần thế giới chi lực không hề giữ lại quán chú vào trong quả trứng, thoải mái ấu long.

Rồi sau đó Lâm Minh thi lễ với Long Tôn thật sâu, nói ra:

- Long Tôn đại nhân xin yên tâm, vãn bối sẽ đối đãi nó như huynh đệ.

Long Tôn gật gật đầu, nói:

- Ngươi có số mệnh kinh thế, nó đi theo ngươi cũng bị số mệnh của ngươi ảnh hưởng, chỉ mong nó vì vậy mà phát triển rất tốt a...

Chương 1385: Rời đi

Sau khi nhét ấu long vào trong nội thế giới, Lâm Minh dùng chân nguyên của mình cung cấp năng lượng cho nó, bởi vì liên hệ này nên Lâm Minh có cảm giác huyết nhục tương liên với ấu long, hắn có thể cảm nhận được khí huyết khổng lồ từ ấu long.

Trong vũ trụ này sinh linh càng cường đại lại càng khó sinh sôi nảy nở, côn bằng, cự long, phượng hoàng tam đại thần thú, mỗi quả trứng của chúng ra đời cũng không biết tiêu hao bao nhiêu năng lượng và thời gian.

Nhưng mà trong mười vạn năm qua Long Tôn đã hoàn thành đa số bộ phận việc ấp trứng, ấu long trong trứng đã diễn hóa hình rồng, Lâm Minh phải làm chỉ làm bước cuối cùng.

- Lâm Minh, trước khi rời đi bản tôn cảnh báo ngươi một câu, chuyện không thể làm chớ cưỡng cầu, đại kiếp nạn lần này chỉ sợ càng thảm thiết hơn ba mươi sáu ức năm trước, nói là sinh tử tồn vong của nhân tộc cũng không đủ, nhân lực trong đại chiến của hai đại chủng tộc thập phần nhỏ bé, lực lượng của ngươi bao nhiêu sẽ giữ trách nhiệm bao nhiêu, nếu ngươi lúc đó chưa đủ lớn thì ngàn vạn không nên cậy mạnh, lưu được núi xanh tại không lo không có củi đốt.

Long Tôn nói lời này hoàn toàn là ý khuyên bảo, Lâm Minh nghe cũng hiểu được trong nội tâm ấm áp, hắn nói ra:

- Tiền bối yên tâm, vãn bối hiểu rõ trong lòng.

Long Tôn gật gật đầu, chợt thở dài một hơi, nói ra:

- Năm đó Hỗn Nguyên dầu hết đèn tắt, bố trí hậu sự của mình, hắn thường xuyên nói mình phong vân một cỏi cả đời, đứng ngạo nghễ thế gian, lưu lại truyền thuyết muôn đời, nhưng lại phạm hai sai lầm trí mạng, thứ nhất chính là hắn quá tự đại, nếu như mang bí mật Hồng Mông linh châu chia xẻ ra, cho tất cả Thiên tôn liên thủ thì không tới mức bị Thánh tộc đột nhiên đánh lén mà trở tay không kịp.

- Bí mật?

Lâm Minh khẽ giật mình.

- Năm đó Hỗn Nguyên Thiên tôn có được Hồng Mông linh châu chẳng lẽ ai cũng biết? Là bí mật gì?

Theo lý thuyết Hỗn Nguyên Thiên tôn có Hồng Mông linh châu sự người khác không biết rất bình thường, Lâm Minh nếu là Hỗn Nguyên Thiên tôn và đạt được bảo vật cũng không tuyên truyền các nơi, đó là hành vi tìm chết.

Nhưng vấn đề là nếu như Hỗn Nguyên Thiên tôn giữ bí mật tốt như thế, Thánh tộc làm sao biết được?

Long Tôn nhìn ra Lâm Minh đang nghi hoặc, giải thích nói:

- Thánh tộc bố trí rất nhiều thám tử trong Thần Vực này, từ mấy ngàn vạn năm trước đã bắt đầu ra tay chuẩn bị. Bọn họ nhận được tin tức từ rất nhiều con đường.

Long Tôn nói như vậy Lâm Minh vẫn khó hiểu.

- Quân cờ của Thánh tộc có tu vi cao, nhiều lắm là Giới Vương không được a, hơn nữa bọn họ còn phải tự tổn tu vi khi đi qua bức tường, đến Thần Vực còn phỉa tìm linh dược bồi bổ tu vị, bọn chúng muốn thăm dò bí mật của Thiên tôn thì làm sao có khả năng?

Lâm Minh không cho rằng thám tử Thánh tộc có thể tiếp xúc Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Long Tôn nói:

- Ngươi nói có lý. Nhưng trên thực tế Thánh tộc có cách làm không phải như ngươi biết, bọn chúng bố trí quân cờ không phải Thánh tộc. Mà là nhân loại. Bọn chúng sẽ tỉ mỉ chọn ra một ít kẻ có dã tâm lớn, lại có thiên phú cao đi bồi dưỡng, khi cánh chim của chúng lớn lên sẽ thăm dò bí mật cho Thánh tộc...

Long Tôn nói như vậy Lâm Minh chấn động, phải Thiên Minh Tử chính là tình huống này.

Thiên Minh Tử dã tâm thật lớn, thiên phú lại cao, được Thánh tộc nhìn trúng, từ ít nhất năm vạn năm trước đã bắt đầu có thám tử Thánh tộc tiếp xúc với Thiên Minh Tử. Trả giá bằng tài nguyên và các loại điều kiện, muốn đầu Thiên Minh Tử trở thành Thiên tôn!

Dùng nội tình của Thánh tộc thì chúng có thể làm điều này, hơn nữa bản thân Thiên Minh Tử cũng không kém, trừ xuất thân không được, Thánh tộc xuất hiện đã đền bù sở đoản của Thiên Minh Tử.

Bọn chúng chắc chắn có các thủ đoạn khống chế, dùng lời thời thần võ vô thượng, khế ước, chế ước Thiên Minh Tử, đợi tới khi bồi dưỡng Thiên Minh Tử thành Thiên tôn, thám tử Thánh tộc bố trí tiếp một vạn tên thám tử còn tiện lợi hơn.

- Thánh tộc đúng là hạ vốn gốc.

Trong lòng Lâm Minh thầm run sợ, bồi dưỡng một Thiên tôn không biết tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tài nguyên, bọn chúng đúng là hạ vốn gốc.

Thiên Minh Tử nếu không phải bị Lâm Minh đánh vỡ, ngày sau rất có thể sẽ trở thành Thiên tôn phản bội của nhân tộc, vì thực lực cường đại và dã tâm, luôn luôn có người không chống được sức hấp dẫn giao dịch với ma quỷ, bán đứng linh hồn.

- Nói như vậy phản đồ năm đó chính là Lôi Phạt Thiên Tôn?

Lâm Minh đột nhiên hỏi.

Long Tôn hiện ra thần sắc tiêu điều, nói:

- Ngươi đúng là thông minh, bán đứng Hỗn Nguyên chính là Lôi Phạt Thiên Tôn, Hỗn Nguyên nói hai sai lầm lớn nhất đời thì ta đã nói, thứ hai chính là Hỗn Nguyên trời sinh tính hào sảng, quá mức khí phách, hắn kết bái với Lôi Phạt, không có thấy rõ bản chất của

Lôi Phạt, mà lôi phạt trước khi kết bái với Hỗn Nguyên đã sớm là tay sai của Thánh tộc, không có Thánh tộc thì hắn không thể bước qua bước kia.

Nói đến đây Lâm Minh hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn rốt cuộc biết vì cái gì trận chiến mươi vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên tôn không có minh hữu, dùng sức một mình đối kháng mấy cao thủ Thiên Tôn vây công.

Cũng biết vì đại năng Thần Vực phần lớn không biết rõ tình hình của đại chiến, cho tới bây giờ cũng chỉ có Thần Mộng Thiên Tôn mấy người biết rõ mà thôi, nhân vật Đại Giới Giới Vương hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên bọn họ cho dù biết rõ thì cũng không lấy được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Trên thực tế Lâm Minh xem ra hai sai lầm của Hỗn Nguyên thì điều thứ nhất không tính là sai, không phải Hỗn Nguyên Thiên tôn tự đại, bất luận là ai đạt được Hồng Mông linh châu cũng không chia xẻ với người khác, một khi chia xẻ nhân tâm khó dò, tình huống càng hỏng bét!

Hỗn Nguyên Thiên tôn sai là điều thứ hai, không nên mang bí mật nói cho Lôi Phạt Thiên Tôn nghe, kết quả mới rơi vào kết cục này.

Nhân tính không cách nào thấy rõ...

Đến tận đây nguyền rủa trong Vạn Cổ Ma Khanh và Thông Thiên tháp, đế giả chi lộ, hư ảnh Hắc Long và thần nữ, Thần Khí nhất tộc, Hỗn Nguyên Thiên tôn cùng Lôi Phạt Thiên Tôn tranh đấu và vì sao Hỗn Nguyên Thiên tôn xuất hiện ở hạ giới Thiên Diễn Tinh...

Tất cả Lâm Minh đã hiểu rõ ràng, duy nhất không rõ ràng chính là Hỗn Nguyên Thiên tôn hiện tại rốt cuộc sống hay chết, di hài trong Hỗn Nguyên thiên cung chắc gì là thi thể của Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Đây cũng là bí ẩn cuối cùng trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Bí ẩn này ngay cả Long Tôn cũng không rõ.

Lần này đi Vạn Cổ Ma Khanh đã chấm dứt, Lâm Minh kế thừa y bát của Hỗn Nguyên Thiên tôn, đạt được chí bảo Hỗn Nguyên thiên cung, còn có Hồng Mông linh châu ngưng tụ tinh nguyên trong ức năm.

Cuối cùng còn có một con ấu long trân quý.

Tiếc nuối là Hồng Mông linh châu đúng chính thức bị Thánh tộc cướp đi.

Đây cũng là chuyện không cách nào, nếu như Thánh tộc lần đầu không lấy được Hồng Mông linh châu, cường giả Chân Thần của chúng tất sẽ đổ máu lần nữa, xé mở bức tường ngăn cách giới diện, thẳng tới khi lấy được Hồng Mông linh châu mới thôi, mà Lâm Minh cũng không cho rằng Hỗn Nguyên Thiên tôn bố trí kết giới trong Thiên Diễn Tinh lại có thể ngăn cản nhiều Thiên tôn của Thánh tộc xâm lấn.

Đây là thời điểm rời đi.

Lâm Minh muốn làm ở hạ giới cũng chỉ là giao thân thể mới cho Ma Quang, đồng thời thăm phụ mẫu và muội muội Lâm Hiểu Cáp, về sau sẽ quay về Thần Vực.

Chương 1386: Thiên Diễn thịnh hội

Địa hình của Thiên Diễn đại lục là đồng tiền cực lớn, bốn phía đại lục và trung ương là biển.

Vây quanh nội hải vào trung ương-- kỳ tích chi hải, có Tứ đại Thần Quốc.

Trong đó thanh thế cường thịnh nhất chỉ có vài chục năm lịch sử, nó là Thần Quốc vừa mới thành lập, tên là -- Chu Tước Thần Quốc.

Tòa Thần Quốc này vốn thay thế Tu La thần quốc, trở thành một trong tứ đại Thần Quốc, tuy nhiên Chu Tước Thần Quốc căn cơ còn thấp, cường giả Thần Hải trong nước không nhiều, nhưng mà nó lại có địa vị cao cả, đơn giản là vì mười mấy năm trước Dương Vân tùy ý đồ sát tuyệt đại đa số cường giả Thần Hải ở Thiên Diễn đại lục, tùy ý đồ sát người có huyết mạch dị chủng, tu luyện đại huyết luyện thuật, kết quả bị mọi người bất mãn.

Lúc ấy Dương Vân có được thực lực áp đảo tuyệt đối, gây ra hạo kiếp trong Thiên Diễn đại lục, cho tới khi người trẻ tuổi xuất hiện, dẫn đầu tất cả cường giả Thần Hải giết tới tận hoàng cung Cửu Đỉnh Thần Quốc, cách đại trận Cửu Đỉnh hoàng cung, trực tiếp trấn giết mười tên cường giả Thần Hải chủ trì đại trận, rồi sau đó độc thân đánh chết Dương Vân, lưu lại chiến tích như thần thoại.

Người này chính là Lâm Minh.

Tuy Lâm Minh đã sớm phi thăng, nhưng mà danh vọng của hắn tại Thiên Diễn đại lục vẫn còn chói mắt.

Hắn lưu lại vô số truyền thuyết, làm cho võ giả kính người, cũng khích lệ người trẻ tuổi tự cường.

Đối với cái tên Lâm Minh, vô số người trong Thiên Diễn đại lục có thể nói không người không biết, không người không hiểu.

Mà Chu Tước Thần Quốc chính là cố nhân Lâm Minh lưu lại, người nhà thành lập, bởi vì Lâm Minh cho nên Chu Tước Thần Quốc địa vị cao cả, không có bất kỳ một người nào dám bất kính với Chu Tước Thần Quốc.

Một ngày này chính ngày tổ chức Vũ Đạo Trà Hội.

Trên tòa núi cao vạn trượng. Đỉnh núi bị hủy diệt dựng lên lôi đài ngọc thạch.

Ngồi trên chỗ cao là các đại nhân vật của Thiên Diễn đại lục.

- Thất Tinh Thần Quốc Thần Hoàng Lý Ngọc Tiêu đến!

Trong quỳnh lâu có một lão giả điều khiển chương trình la lớn.

Đây là Vũ Đạo Trà Hội, dùng tiệc trà luận võ. Mời các đại nhân vật các nơi phẩm trà, xem thi đấu, đây không đơn thuần là luận võ, mỗi cđại nhân vật trình diện đều phải thông báo.

- Thần Khí nhất tộc tộc trưởng Thích Bạch đến!

Người điều khiển chương trình cao giọng hô to, một thân bạch y tiên phong đạo cốt, mặt mỉm cười, ngồi tiên hạc từ từ bay tới, hắn là Thần Khí nhất tộc tộc trưởng Thích Bạch.

- Bạch tộc gia chủ Tuyết Phong tiên tử đến!

Trên bầu trời tiếng phượng gáy kêu to, nhìn ra xa xa. Một con hồng tước có ngoại hình giống phượng hoàng mang lâu thuyền phỉ thúy trong suốt bay tới, bên trong chính là Bạch tộc Tuyết Phong tiên tử, nàng này cũng là cường giả Thnaf Hải của Thiên Diễn đại lục.

Có thể được người điều khiển chương trình thông báo đều là cao tầng của Thiên Diễn đại lục.

- Thượng gia Thái Thượng trưởng lão Thượng Nguyệt Thiên đến!

- Cửu Đỉnh Thần Quốc Trấn Nam Vương Dương Rừng Lâm đến!

Từng tiếng thông báo vang lên là một cường giả Thần Hải có mặt.

Người xem âm thầm líu lưỡi.

Những cường giả Thần Hải này đều là thần tiên của Thiên Diễn đại lục, căn bản khó gặp, hôm nay lại gặp nhiều như thế.

- Đúng là trọng đại mà, Chu Tước Thần Quốc tổ chức Vũ Đạo Trà Hội mời ba tổ chức mà thôi, nhưng mà lực ảnh hưởng quá lớn, lần này chỉ là đại năng Thần Hải cũng hơn hai mươi! Quá khí phái, trừ Chu Tước Thần Quốc, có quốc gia nào có mặt mũi lớn như vậy?

- Đúng rồi, hơn nữa lần này Vũ Đạo Trà Hội ý nghĩa phi phàm, trong thiên tài lên sân khấu có một thiên chi kiều nữ chói mắt nhất, chính là tiểu công chúa của Thiên Diễn đại lục-- Lâm Hiểu Cáp, nàng chính là muội muội duy nhất của Lâm chân nhân, thân phận hiển hách tới tận cùng! Có Lâm Hiểu Cáp xuất hiện trong Vũ Đạo Trà Hội, có đại nhân vật nào bỏ qua không tới cổ vũ chứ?

Dám xưng Thiên Diễn tiểu công chúa không cần phải giả dạng thành người khác, cũng chỉ có Lâm Hiểu Cáp, các công chúa Thần Quốc khác muốn gọi như vậy thì Thần Quốc khác cũng không nhận.

Lâm Hiểu Cáp có thể nói là người thân phận đặc thù ở Thiên Diễn đại lục, Cửu Đỉnh Thần Hoàng gặp cũng phải khách khí, mặt mũi cười làm lành, mỗi câu đều gọi tiểu công chúa.

Lâm Hiểu Cáp hôm nay vừa mới hai mươi, xinh đẹp động lòng người, duyên dáng yêu kiều.

Hơn nữa tu vị của nàng đã khinh thường quần hùng trong thế hệ trẻ tuổi, lần này Vũ Đạo Trà Hội có rất nhiều người cho rằng Lâm Hiểu Cáp đoạt giải quán quân cao tới chín thành.

Không hề nghi ngờ Lâm Hiểu Cáp chính là nhân vật chính ngày hôm nay, những người khác chỉ sợ là làm nền cho nàng.

- Lâm Hiểu Cáp, thật sự là nữ hài hoàn mỹ... Nếu có thể lấy tiểu công chúa, vậy thì thật là...

- Đừng nằm mơ, người truy Lâm Hiểu Cáp cầm tay nhau đứng chung có thể nhét vây quanh kỳ tích chi hải mười vòng đấy, những tên hoàng tử của ba đại Thần Quốc và người trẻ tuổi tuấn kiệt của các gia tộc Thần Hải không ai không theo đuổi Lâm Hiểu Cáp, nhưng mà bọn họ không ai xứng đôi, dứt bỏ mỹ mạo và thiên phú của Lâm Hiểu Cáp không nói, chỉ bằng nàng là muội muội của Lâm chân nhân thì kẻ lấy được nàng sẽ ít phấn đấu năm ngàn năm đấy!

Mọi người hào hứng bừng bừng nghị luận, mà trong đám người có một thanh niên áo lam đang nhàn nhã dạo chơi đi lại chung quanh, người chung quanh rất chen chúc, nhưng mà hắn giống như có lực trường vô hình không có bất kỳ người nào chạm vào góc áo của hắn cả.

Nghe đến mấy tiếng nghị luận, thanh niên áo lam tươi cười, tự nhủ:

- Vài chục năm chỉ là một cái nháy mắt, Hiểu Cáp cũng trổ mã thành thiếu nữ duyên dáng đáng yêu, ta phi thăng thì nàng chỉ là tiểu nữ hài chảy nước mũi chạy theo sau ta...

Thanh niên áo lam đương nhiên là Lâm Minh.

Trước khi mình phi thăng thì người nhà, thê tử đứng chung trong ngắn ngủi, Hiểu Cáp luôn đi theo sau lưng Lâm Minh gọi "Ca ca" "Ca ca", đối với Lâm Minh đặc biệt không muốn xa rời, tràng cảnh đó như mới ngày hôm qua.

Đảo mắt vài chục năm qua đi, Lâm Minh không có chút biến hóa nào, mà Lâm Hiểu Cáp đã từ tiểu nữ hài biến thành một thiên chi kiều nữ.

NGhĩ tới chuyện này Lâm Minh thỉnh thoảng cười cười, đây là cảm giác tình thân, không màng danh lợi và ấm áp, chính mình bước vào võ đạo chi lộ tuyệt đại đa số thời gian là tu luyện buồn tẻ và chém giết sinh tử, dưới loại tình huống này ấm áp càng khó có được.

Lâm Minh an tĩnh như vậy ngồi ở thính phòng, dùng ánh mắt người bình thường yên lặng nhìn Lâm thị gia tộc biến hóa.

Mà lúc này Vũ Đạo Trà Hội chính thức bắt đầu.

Ở phía nam lôi đài, có một tòa quỳnh lâu, điêu lan họa trác, tinh xảo phi phàm, các đại nhân vật của Thiên Diễn đại lục đang ở quỳnh lâu này, đang uống trà thơm trân quý nhất Thiên Diễn đại lục, uống một ngụm trà này phàm nhan có thể gia tăng mấy trăm năm thọ nguyên, mặc dù là cao thủ võ đạo cũng là đại bổ chi vật, đại năng Thần Hải cũng chưa chắc có mà uống.

- Ha ha ha! Chu Tước Thần Quốc đúng là tài đại khí thô nha, một tiệc trà xã giao mang lên là đồ trân quý như thế này, chậc chậc chậc, bổn hoàng lần này lời lớn rồi, phải uống cho đủ vốn.

Nam tử trung niên mặc đạo bào thất tinh cười ha hả, hắn chính là Thất Tinh Thần Hoàng Lý Ngọc Tiêu.

- Lý Nhị, biết rõ ngươi keo kiệt, nhưng mà ngươi không cần nói ra trước mặt mọi người, trà này ta biết rõ ngươi cũng có mấy bình, trước kia đi tới chỗ ngươi mà ngươi đều không bỏ được lấy ra, quá keo kiệt rồi!

Bên người Lý Ngọc Tiêu có lão giả cao gầy trêu chọc, có thể dùng ngữ khí này nói chuyện với Lý Ngọc Tiêu tự nhiên thân phận siêu nhiên.

- Triệu lão đầu, đừng tổn hại ta, Thất Tinh quốc ta địa phương nhỏ bé, cầm cho ngươi uống thì nghèo chắc rồi.

Lý Ngọc Tiêu cười ha ha, hiển nhiên với lời trêu chọc này tập mãi thành quen, mà thời điểm hắn cười to, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, nhẹ nhàng ồ một tiếng.

- Ân? Lý Nhị ngươi như thế nào?

Lão giả hỏi.

Lý Ngọc Tiêu lắc đầu nói:

- Khả năng cảm giác sai, vừa rồi dường như có cái gì đó bay qua đây, nhẹ như lông vũ...

Trong sát na đó Lâm Minh dùng cảm giác nhìn quét toàn trường, kỳ thật hắn cũng không tận lực giấu diếm cảm giác của mình, nhưng mà cảm giác của hắn vượt qua quá nhiều người, dù hắn không giấu diếm thì người khác cũng không biết được.

Mà lúc này nhân vật chính Vũ Đạo Trà Hội là Lâm Hiểu Cáp rốt cục xuất hiện.

Xa cách vài chục năm, Lâm Hiểu Cáp đã trổ mã thành tuyệt đại giai nhân.

Nàng mặc võ phục màu trắng, dáng người hoàn mỹ phụ trợ nổi bật lên, còn có đôi chân dài thẳng tắp, cặp đùi tràn ngập co giãn. Mái tóc dài của nàng buộc lên, gọn gàng, làn da của nàng cũng không phải trắng tuyết như các mỹ nữ khác, mà là trắng mang theo nét hồng, gương mặt bầu như hài tử, tràn ngập sức sống thanh xuân, đôi mắt của nàng như thanh tuyền, liếc nhìn lại thanh tịnh thấy đáy, không có nửa điểm không bụi trần.

Đây là Lâm Hiểu Cáp, một nữ hài xinh đẹp tràn ngập khí tức sức sống thanh xuân, sức sống bắn ra bốn phía.

Lâm Hiểu Cáp xuất hiện lập tức khiến cho khán giả kinh hô, hào khí trong tràng tăng lên cao trào.

Chương 1387: Hiểu Cáp, ngươi lớn rồi

- Tiểu công chúa! Tiểu công chúa!

Rất nhiều người trẻ tuổi tuấn kiệt hò hét Lâm Hiểu Cáp hò hét, bọn hắn không thể hô Lâm Hiểu Cáp, nếu không là bất kính, chỉ có thể hô tiểu công chúa, mà ở Thiên Diễn đại lục nhắc tới ba chữ tiểu công chúa chính là Lâm Hiểu Cáp.

Làn sóng hoan hô giống như thủy triều, Lâm Minh mỉm cười, tự nhủ:

- Đúng là điên cuồng nha.

Đối thủ của Lâm Hiểu Cáp là một thanh niên cao gầy, cũng hơn hai mươi tuổi, đối mặt Lâm Hiểu Cáp hắn đúng là khẩn trương.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua căn cơ của đối thủ Lâm Hiểu Cáp, lơ lỏng bình thường, khẳng định không phải đối thủ của Lâm Hiểu Cáp.

Năm đó Lâm Hiểu Cáp bởi vì có Lâm Minh cho nên chưa đến mười tuổi mà bắt đầu đánh căn cơ, thời điểm mười mấy tuổi dùng qua các loại linh dược tẩy tủy, có truyền thừa đỉnh cấp để học tập, có danh sư chỉ điểm, cuối cùng trước khi Lâm Minh càng gieo xuống trong người Lâm Hiểu Cáp cổ phượng chi huyết, làm cho Lâm Hiểu Cáp có được cổ phượng huyết mạch.

Đối với võ giả hạ giới thì một giọt cổ phượng chi huyết chính là báu vật vô giá.

Thiên tài cho tới bây giờ cũng không phải một mình, trừ phi như Tiểu Ma Tiên là yêu nghiệt, mà ở hạ giới đa số thiên tài dùng tích lũy mà thành.

Đối mặt thanh niên kia, Lâm Hiểu Cáp rút trường thương màu đỏ ra.

Bởi vì sùng bái ca ca, Lâm Hiểu Cáp lựa chọn vũ khí như Lâm Minh, nữ hài tử dùng thương cực kỳ hiếm thấy, nhưng mà điểm này lại làm cho nhiều người trẻ tuổi hoan hô, Lâm Hiểu Cáp vốn thon gầy, hai chân thon dài, cầm trường thương không có gì là không thể. Ngược lại còn khí khái mười phần!

Ngay từ đầu đối thủ khí thế đã bị Lâm Hiểu Cáp áp đảo, một trận chiến này Lâm Hiểu Cáp thắng là dễ dàn.

Kế tiếp một đám võ giả tuổi bình dân trẻ tuấn kiệt lần lượt gặt hái, bọn họ hi vọng được gia nhập Chu Tước Thần Quốc, còn hoàng tử các Thần Quốc bọn họ đến Chu Tước Thần Quốc "Bày ra chính mình", nghĩ đến chiếm được tâm hồn thiếu nữ Lâm Hiểu Cáp.

Trong mắt Lâm Minh thì trong các thiên tài trẻ tuổi cũng có người không kém Lâm Hiểu Cáp bao nhiêu.

Mà ở trong đó có một người con gái khiến Lâm Minh chú ý.

Cô gái này mặc quần áo bó màu đen, tư thái cực kỳ cao gầy, làn da non mịn nõn nà, bờ môi như anh đào. Khóe môi nhếch lên có chút tà ý.

Nếu như nói Lâm Hiểu Cáp là thiên sứ thanh xuân sức sống. Như vậy cô gái này chính là hắc dạ tinh tinh.

Cô gái mặc áo đen, cũng có thiên phú cực cao, tuổi cũng tương tự Lâm Hiểu Cáp. Thực lực cũn không thua kém.

Hai thiếu nữ tuyệt thế xuất hiện che lấp hào quang các thiên tài khác, giống như Vũ Đạo Trà Hội này chính là nơi cho hai thiếu nữ đùa giỡn.

- Tư Đồ Yêu Yêu?"

Lâm Minh nao nao, cái tên này làm hắn nhớ lại cái tên Tư Đồ Yêu Nguyệt!

Năm đó Tu La thần quốc truy sát Lâm Minh đến Thần Khí nhất tộc, buộc Lâm Minh đánh bạc, tranh tài cuối cùng Lâm Minh đụng phải che dấu thiên tài Tu La thần quốc Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Nàng là thất trọng Mệnh Vẫn, có được đan điền tử cực, tinh thông hắc ám pháp tắc, cầm đại hoang huyết kích đấu trận cuối cùng với Lâm Minh, đánh khó phân thắng bại, cuối cùng nhất bị Lâm Minh cướp đi đại hoang huyết kích, dùng bạo lực Luyện Thể Thuật đánh bại.

Lâm Minh hỏi người bên cạnh:

- Vị Tiểu ca này, nữ hài trên đài có lai lịch gì?

Lâm Minh vừa hỏi như thế người bên cạnh cười hắc hắc, lộ ra bộ dáng nam nhân hiểu ý.

- Hắc hắc, ngươi có phải muốn đánh chủ ý lên người của nàng không? Ta khuyên ngươi nên bỏ ý định đi, cô bé trên đài chính là muội muội của thiên tài yêu nghiệt Tư Đồ Yêu Nguyệt của Tu La thần quốc năm đó, người truy cầu nàng không bằng Lâm Hiểu Cáp, nhưng có một vạn tám ngàn đấy, hơn nữa đều là nhân kiệt, ta thấy bạn thân căn cơ bình thường nên đừng hy vọng, ha ha.

Thanh niên này bộ dạng cà lơ phất phơ, nhìn quần áo và trang sức của hắn là từ Thất Tinh Thần Quốc. Lâm Minh hiện tại thu liễm khí tức, võ giả phía dưới không ai nhìn thấy căn cơ của Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh kinh ngạc, cảm thấy kinh ngạc.

- Muội muội của Tư Đồ Yêu Nguyệt?

- Đúng nha, nàng gần đây mới lớn lên, cũng như Tư Đồ Yêu Nguyệt, có được đan điền tử cực, Tu La thần quốc bị diệt thì Tư Đồ gia tộc không có thừa bao nhiêu người, đây là người chủ trì Chu Tước Thần Quốc mở mặt liếu,chỉ xử quyết người đi theo Dương Vân ở Tu La thần quốc năm đó mà thôi, những người khác buông tha, quốc gia bị diệt thì tỷ muội này không nơi nương tựa, người đánh chủ ý lên các nàng quá nhiều, nghe nói có mấy cường giả Thần Hải thậm chí muốn thu hai nàng đấy, các nàng thời gian này cũng khó qua.

Thanh niên Thất Tinh dường như ưa thích bát quái, cố ý áp thấp âm thanh, thần thần bí bí nói ra.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, có chút thương cảm cho Tư Đồ Yêu Nguyệt cùng Tư Đồ Yêu Yêu, hai nữ tử đang sinh tồn trong khe hẹp của các thế lực, tương đương không dễ dàng, muốn oán chỉ có thể oán cao tầng Tu La thần quốc năm đó kết thù với Lâm Minh, triệt để đảo hướng qua Dương Vân, phản bội ba thần quốc khác, trở thành công địch của thiên hạ.

Mà trong ấn tượng của Lâm Minh thì dùng tính tình của Tư Đồ Yêu Nguyệt, hơn phân nửa là không khuất phục người nào, nàng vô cùng cao ngạo, lại một lòng truy cầu võ đạo, loại nữ hài này hơn phân nửa sẽ tiến tới tận cùng, không kết hôn.

- Thật không nghĩ tới năm đó ta giao thủ với Tư Đồ Yêu Nguyệt, rất nhiều năm sau muội muội của mình giao thủ với muội muội của nàng, đúng là địch nhân vốn có.

Lâm Minh tự giễu nghĩ đến.

Mà lúc này thanh niên Thất Tinhquốc bên cạnh hỏi.

- Chậc chậc ngươi đừng nói, tỷ muội này là cực phẩm, nếu như có thể lấy bọn họ, kiếp sau đầu thai làm heo ta cũng tình nguyện, đáng tiếc, tiểu nhân vật chúng ta không thể nào... Ha ha ha...

Thanh niên Thất Tinh quốc nói xong vỗ vỗ vai của Lâm Minh, bộ dáng như quen thân Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ cười cười, không có trả lời, hắn ngây ngốc tại Thần Vực lâu nên khi đứng chung chỗ với võ giả hạ giới thì ngược lại có cảm giác khác.

Vũ Đạo Trà Hội đang tiếp tục, Tư Đồ Yêu Yêu cùng Lâm Hiểu Cáp không thể nghi ngờ là hai ngôi sao chói mắt khác, hai người đi thẳng tới trước, những người mưu toan chiến thắng các nàng rồi sau đó thân sĩ giống như nhận thua để chiếm được tâm hồn mỹ nhân thì bị đánh bại mà về, bị đánh được mẹ nó cũng không nhận ra.

Mãi cho đến cuối cùng Tư Đồ Yêu Yêu cùng Lâm Hiểu Cáp giao thủ, lúc này hào khí tăng cao.

Một trận chiến này vô cùng kịch liệt, Tư Đồ Yêu Yêu dùng hắc ám pháp tắc, đặc dính hắc ám bao phủ xuống, Lâm Hiểu Cáp liền dùng hỏa hệ pháp tắc thiêu đốt hừng hực, tụ tán hắc ám, cả lôi đài đều nung đỏ.

Kế tiếp Tư Đồ Yêu Yêu dùng ra đan điền tử cực, yêu nguyệt nhô lên cao, Lâm Hiểu Cáp cũng thiêu đốt cổ phượng huyết, cầm trường thương màu đỏ trong tay đại khai đại hợp chiến đấu chính diện với Tư Đồ Yêu Yêu, hai thiếu nữ tuyệt thế đánh nhau vẻ mặt hưng phấn, kích tình bắn ra bốn phía, người trong tràng ủng hộ liên tục, hào khí tăng cao.

Đám cường giả thế hệ trước ngồi trên quỳnh lâu cũng liên tiếp gật đầu, nhìn Tư Đồ Yêu Yêu cùng Lâm Hiểu Cáp khen không dứt miệng.

Một trận chiến này đánh nửa canh giờ vẫn thế lực ngang nhau, mà cuối cùng là Lâm Hiểu Cáp sức chịu đựng càng tốt hơn, thể lực tốt hơn Tư Đồ Yêu Yêu nhiều cho nên chiếm được ưu thế lớn.

Dù sao trải qua đại lượng tài nguyên tẩy luyện, trong cơ thể có cổ phượng máu huyết, Lâm Hiểu Cáp cũng như Lâm Minh trước kia, sức chịu đựng và khí lực hơn xa đồng cấp.

Mà thời điểm Tư Đồ Yêu Yêu thể lực hao hết bị Lâm Hiểu Cáp một chiêu đánh bại.

NGười xem ở đây hoan hô như thủy triều, mà Lâm Hiểu Cáp lại không hài lòng với kết quả này, nói cho cùng nàng cảm giác mình kỳ thật cũng không có đả bại Tư Đồ Yêu Yêu, có thể thắng hoàn toàn dựa vào là cổ phượng máu huyết mang lại tăng phúc khí huyết mà thôi.

- Trận chiến đấu cuối cùng Lâm Hiểu Cáp trở thành đệ nhất danh Vũ Đạo Trà Hội lần này! Tư Đồ Yêu Yêu kém hơn, đệ nhị danh!

Người điều khiển chương trình cao hứng bừng bừng tuyên bố, bản thân hắn là người Chu Tước Thần Quốc, đương nhiên hy vọng nhìn thấy Lâm Hiểu Cáp thắng.

Mà ở dưới lôi đài Tư Đồ Yêu Yêu khóe miệng mang theo tơ máu, không phục nhìn qua Lâm Hiểu Cáp.

Nàng rất không cam lòng, rất nhiều năm trước chính mình sùng bái tỷ tỷ bại bởi Lâm Minh, hôm nay chính mình lại bại trong tay muội muội Lâm Minh.

Lâm Hiểu Cáp nhìn ra không phục trong lòng Tư Đồ Yêu Yêu trong, bản thân nàng cũng không hài lòng với trận chiến này, nàng nhìn Tư Đồ Yêu Yêu, lớn tiếng nói:

- Tư Đồ Yêu Yêu! Một trận chiến này ta là dựa vào sức chịu đựng thủ thắng, thắng ngươi cũng không có gì kiêu ngạo, một năm sau chúng ta lại đánh một hồi! Nếu như trong một phút đồng hồ ta không đánh bại ngươi thì ta thua!

Lâm Hiểu Cáp nói ra kinh người, người ở đây cả kinh, nghe các nàng nói còn kích động lên, có thể quan sát trận chiến lớn này là quá may mắn.

- Hừ, ta không cần ngươi quan tâm, nhưng mà ngươi nói đúng, một năm sau ta lại tới khiêu chiến ngươi.

Tư Đồ Yêu Yêu lớn tiếng đáp lại, nói xong quay đầu muốn rời đi, người điều khiển chương trình cười tủm tỉm nói:

- Tư Đồ Yêu Yêu tiểu thư, chờ một chút, cần phải trao giải cho ngươi.

- Biết rõ.

Nhắc tới phần thưởng Tư Đồ Yêu Yêu cũng dừng bước chân lại, tuy nàng vô cùng cao ngạo, nhưng cũng không thể bỏ qua phần thưởng của Chu Tước Thần Quốc, đó là phần thưởng quá phong phú.

Tư Đồ Yêu Yêu cùng Lâm Hiểu Cáp cứ như vậy đứng chung một chỗ, hai người đối chọi gay gắt cho nên hào quang bắn ra bốn phía.

Lâm Minh mỉm cười, từ trên người Lâm Hiểu Cáp nhìn thấy tinh thần võ giả, chỉ có bất mãn thực lực không đủ, tâm tính như vậy mới có thể không ngừng đột phá chính mình.

Hắn nói khẽ:

- Hiểu Cáp, ngươi lớn rồi!

Âm thanh nhàn nhạt nhưng xuyên qua mấy ngàn trượng truyền vào trong tai Lâm Hiểu Cáp.

Thân thể Lâm Hiểu Cáp đột nhiên chấn động.

Giọng nói này...

Nàng hô hấp đình trệ, một lòng tim đập mạnh, âm thanh quen thuộc này...

Ca ca!?

Trong nội tâm nàng kích động, ca ca từ Thần Vực trở về?

Nàng vội vàng cảm giác qua bốn phía, thiên phú của nàng mặc dù cao, nhưng dù sao chỉ mới hai mươi tuổi, tu vị có hạn, mà trên Vũ Đạo Trà Hội có rất nhiều cao thủ, khí tức của bọn họ phát ra sẽ trở ngại cảm giác xuyên thấu, dùng thực lực của Lâm Hiểu Cáp muốn từ trong hội trường mấy vạn người tìm một người là không thể.

Chương 1388: Về quê

Lâm Hiểu Cáp vội vã tìm kiếm Lâm Minh, đúng vào lúc này đột nhiên nghe được cổ nhạc vang lên, sau quỳnh lâu có kim quang chớp động, một cái liễu từ xa bay tới, có chín đầu tướng mạo như chu tước thần điểu bay tới, chung quanh thần điểu là một đám binh sĩ kim giáp, những binh lính này vây quanh thần liễn, cầm mác trong tay, giống như thiên binh thiên tướng trong truyền thuyết, phía sau liễu là một đoàn cung nữ cầm tơ lụa gấm của mui xe, chậm rãi đi theo hai bên của liễn, hai đội cung nữ tay cầm lẵng hoa không ngừng vãi ra bốn phía. Những cánh hoa này tuy không phải thiên tài địa bảo gì, nhưng cũng là linh vật thượng phẩm, hít một ngụm hương khí tinh thần khí sảng.

Trong lúc nhất thời cả phiến thiên không tiên nhạc trận trận, hương thơm xông vào mũi.

Đây là đại nhân vật gì?

Mọi người nhao nhao nhìn qua bầu trời, phô trương lớn như thế không phải người thường. Trước nhiều cường giả Thần Hải như vậy còn dám phô trương a!

Rèm của thần liễn bị kéo ra, nhìn thấy tình cảnh bên trong thì mọi người bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc biết người tới là ai, mặc dù có cảm giác cổ quái nhưng tập mãi thành quen.

Trên quỳnh lâu, những cường giả Thần Hải nhao nhao đứng dậy đón chào, có thể làm cho nhiều người đón chào hư vậy hiển nhiên địa vị của người trong xe cục cao, càng trên những người này.

Cũng chỉ có Lâm Minh nhìn thấy tình cảnh xa hoa trên thần liễn thì khẽ nhếch miệng giống như nhét quả trứng gà vào được.

Trên trên liễn xa hoa như thế chỉ là một con chó.

Con chó nhỏ màu đỏ thích ý nằm trên gấm vóc, miệng chó cóng lên, cái đuôi mịn giơ lên cao lắc lắc, bộ dáng vô sỉ.

Bên cạnh con chó này bày biện các loại bánh ngọt, hoa quả. Những bánh ngọt và hoa qur này không phải loại thường, mà là tài liệu dưỡng hồn chế tác mà thành, chỉ cần hấp thu tinh hoa trên đó có thể làm linh hồn lớn mạnh.

Nhìn thấy con chó phô trương như thế Lâm Minh dở khóc dở cười.

Con chó bằng linh hồn thể cũng dùng liễn sao?

Xem ra Ma Quang tại hạ giới sống rất thích ý nha.

- Đúng là chó chết!

Lâm Minh nhịn không được cười mắng.

Một tiếng cười mắng này làm cho người chung quanh nghe thấy, rất nhiều người lập tức biến sắc.

- Ngươi hồ ngôn loạn ngữ gì đó? Ma Quang đại nhân chính là thần khuyển đi theo Lâm chân nhân năm đó, trong Chu Tước Thần Quốc nó với tư cách già nhất xem như đức cao vọng trọng. Tuy tướng mạo... ‘ đáng yêu ’ một chút, không thể nào có uy nghiêm. Nhưng mà chó không nhìn tướng mạo, tri thức của Ma Quang đại nhân vô cùng phong phú, có một không hai Thiên Diễn đại lục, trên biết Thần Vực, hạ thông cổ kim. Là thánh thú thủ hộ Chu Tước Thần Quốc, nguoi vậy mà nói Ma Quang đại nhân là ‘ chó chết ’, truyền ra chính là tội đại bất kính đấy.

Người chung quanh nói ra, thần sắc có chút kích động. Ngay cả tên thanh niên bộ dáng cà lơ phất phơ ngôn ngữ không cố kỵ Thất Tinh Thần Quốc cũng làm cho Lâm Minh nhanh chóng im miệng. Lâm Minh im lặng sờ sờ cái mũi, càng cảm thấy buồn cười, Ma Quang đã biến thành thần khuyển hộ quốc "Đức cao vọng trọng" rồi.

- Thần khuyển hộ quốc Chu Tước Thần Quốc Ma Quang đại nhân đến! Cho mời Ma Quang đại nhân làm người phát thưởng cho người trước top ba của Vũ Đạo Trà Hội!

Người điều khiển chương trình la lớn, mà những đại nhân vật của các Thần Quốc, các đại gia tộc đều chủ động đi lên nghênh đón Ma Quang, mặc dù không có dùng lễ vãn bối với Ma Quang nhưng vẫn mỉm cười gật đầu, cũng ẩn ẩn xem Ma Quang làm trưởng bối.

Lại nói tiếp Ma Quang đúng là trưởng bối của bọn họ, tuổi của nó ít nhất đã năm vạn tuổi, còn lớn hơn gia gia của bọn họ nhiều, dù sao tại Thiên Diễn đại lục cho dù là cường giả Thần Hải hậu kỳ cũng chỉ có tám chín ngàn tuổi mà thôi.

Lần này trước top ba của Vũ Đạo Trà Hội đang đứng giữa sân, Ma Quang đang muốn đi lên trao giải cho ba người, đúng vào lúc này nó nghe được chân nguyên truyền âm của Lâm Hiểu Cáp, mang theo vẻ lo lắng, một tia kích động, còn có một tia không xác định.

- Ma Quang bá bá, ta vừa rồi nghe được giọng của ca ca! Người quá nhiều, khí tức quá pha tạp, hỗn tạp, ta không tìm thấy hắn!

- Cái gì?

Ma Quang đã giật mình, cũng chẳng quan tâm đáp lễ, vội vàng nhìn quét qua toàn trường, nó và Lâm Minh trước kia đã từng ký kết khế ước, tuy sau này giải trừ khế ước nhưng mà vẫn có liên hệ linh hồn nhàn nhạt, vì vậy chỉ trong nháy mắt Ma Quang đã tìm được Lâm Minh trong đám người.

Trong nơi hẻo lánh có một nam tử áo lam tùy ý đứng đấy đó tươi cười.

Chung quanh hắn không có gì khác biệt, nhưng mà Ma Quang xem ra nam tử này đứng đó giống như không gian độc lập, tất cả pháp tắc chung quanh đều dùng nam tử này làm trung tâm.

Thoáng cái đã qua vài chục năm, Lâm Minh bề ngoài không có thay đổi gì, nhưng mà khí tức trầm lắng như biển, thế cho nên Ma Quang còn không biết cảnh giới của Lâm Minh.

Là Thần Biến?

Hay là cao hơn?

Ma Quang cảm giác Lâm Minh là Thần Biến, nhưng mà cường giả Thần Biến cảnh trong ấn tượng của nó có ai đáng sợ như Lâm Minh?

Ma Quang giật mình, mà bên người Ma Quang là Lâm Hiểu Cáp từ ánh mắt của Ma Quang nhìn qua Lâm Minh.

Ca ca! Thật sự là ca ca!

Lâm Hiểu Cáp vui đến phát khóc, nàng liều lĩnh trực tiếp bay qua phía Lâm Minh.

Biến hóa đột nhiên này làm mọi người sững sờ, vốn trong trao giải không có biến hóa gì, bọn họ chỉ thấy Lâm Hiểu Cáp thần sắc kích động, hai mắt rưng rưng phóng lên khán đài làm mọi người phát mộng.

Nhất là mười mấy người chung quanh Lâm Minh, mắt thấy nữ thần của Thiên Diễn đại lục Lâm Hiểu Cáp đang bay tới chỗ bọn họ, đều là cảm thấy hoang mang lo sợ.

Ngàn trượng, trăm trượng, mười trượng, dùng tốc độ của Lâm Hiểu Cáp chút khoảng cách ấy biến mất, Lâm Hiểu Cáp lập tức sắp bay lên khán đài.

Thanh niên của Thất Tinh Thần quốc nhìn thấy nữ thần bay tới gần mình, chỉ cảm giác mình bị hạnh phúc làm choáng váng, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn sẽ không ngây ngốc cho rằng Lâm Hiểu Cáp là tìm mình, nhưng khi nhìn Lâm Hiểu Cáp phi hành thì chính là hướng của mình.

Ta đang nằm mơ?

Tên thanh niên Thất Tinh Thần quốc muốn vươn tay ra, mà đúng lúc này hắn cảm thấy làn gió thơm thổi qua, thanh xuân xinh đẹp, được vinh dự là đệ nhất nữ thần Thiên Diễn đại lục Lâm Hiểu Cáp đang nằm trong ngực của thanh niên bên cạnh.

Thân thể mềm mại co giãn, Lâm Minh ôm Lâm Hiểu Cáp nhìn nàng khóc lớn..

Gặp lại Lâm Minh, Lâm Hiểu Cáp làm sao không kích động, Lâm Minh phi thăng Thần Vực thì không còn tin tức, Lâm Hiểu Cáp vốn không muốn xa rời Lâm Minh, rồi sau đó khi nàng lớn lên nàng lại từ chỗ Ma Quang biết được Thần Vực cũng không phải mỹ hảo, ngược lại nguy hiểm khắp nơi, người mạnh nhất của Thiên Diễn đại lục đi vào Thần Vực chỉ là con tôm nhỏ mà thôi, Lâm Hiểu Cáp lúc ấy rất lo lắng, Lâm Minh dù là thiên tài, ở trong Thần Vực cũng cực kỳ nguy hiểm.

Thẳng cho tới hôm nay nhìn thấy Lâm Minh bình an trở về, Lâm Hiểu Cáp cảm giác như đang nằm mơ, áp lực trong lòng bộc phát và khóc lớn.

Thấy một màn này toàn trường cả kinh.

- Nam tử kia là ai!

- Lâm Hiểu Cáp có quan hệ gì với hắn? Rất nhiều hoàng tử Thần Quốc con mắt đỏ lên.

Chu Tước Thần Quốc chưa từng truyền ra tin tức Lâm Hiểu Cáp yêu đương, trên thực tế đối với võ giả mà nói hai mươi tuổi bàn hôn luận gả là quá sớm, hai trăm tuổi cũng không muộn, tuy như thế nhưng rất nhiều người trẻ tuổi truy cầu Lâm Hiểu Cáp, hy vọng thắng được hảo cảm của mỹ nhân, cảm tình bồi dưỡng vài chục năm thì ôm mỹ nhân về.

Nhưng mà Lâm Hiểu Cáp căn bản không có hứng thú với đám người theo đuổi, Chu Tước Thần Quốc cũng không có ý cho Lâm Hiểu Cáp lập gia đình, chuyện này làm bọn họ tay không mà về.

Nhưng mà bây giờ trơ mắt nhìn qua Lâm Hiểu Cáp nhào vào trong ngực nam nhân khác, bọn họ không thể tin được, trong mắt bọn họ dù Lâm Hiểu Cáp tiếp nhận người ta truy cầu cũng bày ra tư thái nữ thần cao cao tại thượng, quả quyết sẽ không thất thố tới mức nhào vào trong ngực của người khác và khóc lớn như thế.

Mà đúng lúc này bọn người Thượng Nguyệt Thiên, Lý Ngọc Tiêu cũng phát hiện Lâm Minh.

- Lâm chân nhân, thật sự là Lâm chân nhân!

- Lâm chân nhân trở về? Phi thăng Thần Vực thì hắn hạ giới?

- Xác thực là Lâm chân nhân, nhanh đi nghênh đón!

Lâm Minh cái là nhân vật nào, năm đó đánh chết Dương Vân hắn chỉ là Mệnh Vẫn ngũ trọng.

Thực lực của Lâm Minh khi đó có thể đánh chết cường giả Mệnh Vẫn hậu kỳ, đối mặt Thần Hải sơ kỳ thì mở lĩnh vực ra trấn sát.

Hiện tại vài chục năm qua đi, Lâm Minh bay lên Thần Vực sau đó bình an quay về, cảnh giới của hắn đã không thể tưởng tượng nổi! Nói hắn phất tay giết một trăm cường giả Thần Hải thì những người này cũng không có bất kỳ hoài nghi!

Cơ hồ tất cả người quen Lâm Minh không riêng gì cường giả Thần Hải, kể cả các tông chủ môn phái ngũ phẩm, gia chủ đại gia tộc đều nhao nhao bay tới gần Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời chỗ của Lâm Minh lập tức bị đại nhân vật vây quanh.

Chương 1389: Tương kiến

Lâm Minh tuổi không lớn hơn Lý Ngọc Tiêu, nhưng mà Lý Ngọc Tiêu vẫn cung kính hành lễ, trong giới võ đạo thì thực lực vi tôn, thực lực của Lâm Minh đã vượt qua bọn họ cả vạn dặm, huống chi Lâm Minh còn có ân với nhiều đại nhân vật.

- Lâm chân nhân? Bọn họ nói cái gì? Thanh niên kia chính là Lâm chân nhân!

Rất nhiều người ở đây đại đa số mới gặp Lâm Minh, bọn họ tuyệt đối không ngờ Thiên Diễn đại lục từ trước tới nay, nhân vật thần thoại nhất của thời đại lại đứng trước mặt của bọn họ.

Loại cảm giác này giống như đang đi trên đường cái tùy ý gặp được một người, người này chính là hoàng đế hoàng triều, hơn nữa võ giả gặp được Lâm Minh còn rung động hơn. Còn hơn phàm nhân gặp hoàng đế cả ngàn lần.

- Thật sự là Lâm chân nhân! Lâm chân nhân không phải phi thăng sao? Tại sao lại trở lại Thiên Diễn đại lục, phi thăng còn có thể quay về?

- Không biết, chuyện của đại nhân vật há có thể cho chúng ta phỏng đoán, không nghĩ tới Lâm chân nhân còn trẻ như thế! Thoạt nhìn quả thực mới hai mươi thôi đấy.

- Nói nhảm nha, Lâm chân nhân vốn rất trẻ tuổi, thời điểm hắn thành danh cũng chỉ hơn hai mươi. Hiện tại cũng chỉ ba mươi mấy thôi.

Thực lực Lâm Minh quá mạnh mẽ, cho nên trong tiềm lực mọi người xem Lâm Minh như tiền bối, xem nhẹ sự thật hắn mới hơn ba mươi tuổi.

Bên cạnh Lâm Minh không xa, thanh niên Thất Tinh thần quốc cảm thấy tay run lên.

Cánh tay của hắn vừa vỗ vai Lâm chân nhân?

Hắn vuốt cánh tay phải của mình, thanh niên Thất Tinh thần quốc có cảm giác mơ hồ, giống như đang nằm mơ.

- Ta vừa rồi nói chuyện với Lâm chân nhân. Ta còn vỗ vai hắn, ta còn nói chúng ta là ‘ tiểu nhân vật ’ không xứng với Lâm Hiểu Cáp, tốt xấu gì ta cũng không quá phận. Bằng không cũng không xong việc. - Thượng Nguyệt Thiên, bái kiến Lâm chân nhân."

- Bạch tộc Tuyết Phong, bái kiến Lâm chân nhân.

Một đám đại nhân vật chào.

Có tư cách tới trước mặt bái kiến Lâm Minh đều là Thần Hoàng, gia chủ, kém nhất cũng là thân vương Thần Quốc, đều không ngoại lệ là cường giả Thần Hải.

Những người khác chỉ có thể đứng ở ngoại vi, không có tư cách nói chuyện với Lâm Minh,.

Nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc, Lâm Minh cảm khái ngàn vạn, trong nháy mắt vài chục năm qua đi, những lão bằng hữu lúc trước cùng theo hắn chinh chiến, hôm nay càng củng cố địa vị của bọn họ, trở thành chúa tể tuyệt đối của Thiên Diễn đại lục.

Có bọn họ chiếu cố Lâm gia cùng Thần Hoàng Đảo tạo thành Chu Tước Thần Quốc, Lâm Minh cũng có thể yên tâm.

Mà chính mình lưu lại tài nguyên cũng đủ cho Chu Tước Thần Quốc trong mấy trăm năm sau bồi dưỡng được một đám thành viên hạch tâm, đến lúc đó Chu Tước Thần Quốc cũng rất vững chắc.

Đúng lúc này, con chó nhỏ lách đám người đi tới:

- Lâm Minh, khá lắm, ngươi còn quay trở về!

Hiện tại dùng thân phận của Lâm Minh cũng chỉ có Ma Quang là có thể tùy tiện với Lâm Minh, lúc trước tu vị của Lâm Minh còn yếu đều là Ma Quang bảo kê Lâm Minh, tạo thành tổ hợp một người một chó, mặc dù càng về sau Lâm Minh rất mạnh cũn có quan hệ chiến hữu bằng hữu, không có phân cao thấp.

Lâm Minh mỉm cười, chế nhạo nói:

- Đúng vậy, từ biệt nhiều năm ngươi đã thành hộ quốc thần khuyển.

Nghe vui đùa trêu chọc như thế, mặt của Ma Quang đỏ lên, hùng hùng hổ hổ nói ra:

- Ít cầm lão tử trêu đùa, lúc này mới qua vài chục năm, ngươi có thể từ Thần Vực về hạ giới, theo ta biết từ Thần Vực đi hạ giới cũng không dễ dàng, phải xuyên qua không gian phong bạo, cái giá truyền tống cũng xa xỉ, người bình thường căn bản là đừng hòng hạ giới, xem ra ngươi lăn lộn ở Thần Vực không tệ.

- Coi như cũng được a.

Lâm Minh cười cười, cũng không có giảng thuật chiến tích của mình, nếu như nói ra hắn cầm đệ nhất danh võ hội ở Thần Vực thì Ma Quang sẽ sợ đấy.

- Không tệ là tốt rồi.

Ma Quang duỗi chân chó ca vỗ vỗ vai của Lâm Minh, bộ dáng lo lắng cho Lâm Minh.

Nhưng mà bộ dáng của nó nghiêm túc phối hợp với thần thái khiến người ta phì cười.

- Thần Vực là rất khó lăn lộn, có rất nhiều thiên tài hạ giới phi thăng Thần Vực không qua vài năm là vẫn lạc, có thể sống sót cũng vô vị tầm thường, kéo dài hơi tàn thì bỏ đi, những người có thành tích thì danh chấn một phương, đều là số ít trong số ít, nhưng mà người có thiên phú yêu nghiệt, lại có Phượng Tiên tử là đại nhân vật bảo kê nên không có vấn đề nào, trong thượng cổ phượng tộc ngốc vui sướng chứ?

Ma Quang biết rõ Lâm Minh được Phượng Tiên tử tiếp đi, tự nhiên cho rằng Lâm Minh hiện tại còn ở phượng tộc.

- Ta đã rời khỏi thượng cổ phượng tộc thật lâu...

Lâm Minh thuận miệng nói ra, từ khi hắn kế thừa tài phú Mộ Thiên Tuyết năm đó lưu lại và đi Chân Vũ Đại Thế Giới nên rời khỏi thượng cổ phượng tộc, về sau chỉ treo danh nghĩa của thượng cổ phượng tộc mà thôi.

Quay đầu đã qua vài chục năm, thời điểm vừa phi thăng Lâm Minh cần Phượng Tiên tử che chở mới có thể đến Thần Vực, nếu không không gian phong bạo ở hạ giới và Thần Vực đã đủ xé nát Lâm Minh rồi.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh có thực lực không kém gì Phượng Tiên tử, Lâm Minh không biết giao ra bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu phấn đấu, trải qua vô số chém giết kịch liệt và sinh tử.

Những thứ này Lâm Minh chưa nói với Ma Quang, chỉ cười trừ, mây trôi nước chảy.

- Rời khỏi thượng cổ phượng tộc? Ngươi đi cũng quá nhanh rồi đấy, thượng cổ phượng tộc là thế lực thánh địa ở Thần Vực đấy, trong đó có rất nhiều tài nguyên, rời khỏi thượng cổ phượng tộc chỉ sợ ngươi gặp không ít nguy hiểm.

Ma Quang dùng tay chó vuốt cằm nói ra.

Lâm Minh lơ đễnh cười nói:

- Là gặp nguy hiểm, ở hạ giới lúc trước không phải cũng nguy hiểm sao, nhưng mà cuối cùng vẫn giải quyết được, không có tổn thất gi, ngược lại còn lấy được nhiều chỗ tốt.

Lâm Minh nói tự nhiên là chuyện Thiên Minh Tử cùng gian tế Thánh tộc đuổi giết, chuyện nào không nguy hiểm, liên tiếp đuổi giết suýt nữa làm cho Lâm Minh vẫn lạc, nhưng mà hắn nói hời hợt vẫn làm Lâm Hiểu Cáp lo lắng.

Quả nhiên trải qua miêu tả sơ lược, đều bị Lâm Hiểu Cáp nghe và căng thẳng, vội vàng truy vấn cái gì đó, Lâm Minh soạn bậy một chút nội dung mới hồ lộng qua, làm cho Lâm Hiểu Cáp yên tâm.

- Ca ca, Thiên Vũ tỷ tỷ và Hạnh Hiên tỷ tỷ đều đi tìm ngươi, ngươi gặp các nàng sao?

Dựa theo thói quen, Lâm Hiểu Cáp có lẽ gọi Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên là chị dâu, nhưng mà gọi tỷ tỷ quen rồi nên không sửa.

- Ân, gặp.

Lâm Minh gật gật đầu, Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên gặp Lâm Minh cũng quá trắc trở, bị Lâm Minh nói một câu bỏ qua.

- Quá tốt!

Lâm Hiểu Cáp cao hứng nói ra, mà lúc này đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì đó, nói:

- Ca ca... Ta có thể theo ngươi đi Thần Vực hay không?

Lâm Hiểu Cáp nói đến đây giọng nhỏ xuống, tu vị của nàng quá thấp, dù căn cơ đánh rất chắc, hiện tại nàng cũng chỉ có tu vị Toàn Đan mà thôi, còn thiếu chút nữa mới vào Mệnh Vẫn.

Tu vị như thế tự nhiên không thể đi vào Thần Vực, nhưng mà nàng sợ Lâm Minh trở về phải không biết bao nhiêu năm nữa mới hạ giới, vậy không thấy được Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Hiểu Cáp không nghĩ tới Lâm Minh nhếch miệng mỉm cười, nói ra:

- Có thể, nếu ngươi muốn đi Thần Vực, ta mang ngươi đi là được.

Trong Thần Vực, Lâm Hiểu Cáp có không gian phát triển thật tốt, mà Lâm Minh chỉ cần mang bọn người Lâm Hiểu Cáp cùng Mục Thiên Vũ an bài trong thánh địa của Thiên tôn, vậy không cần lo lắng Thiên Minh Tử trả thù.

Duy nhất cần lo lắng là nhân tộc đại kiếp nạn, nếu như tình huống không đúng thì Lâm Minh đến lúc đó sẽ đưa Lâm Hiểu Cáp về hạ giới.

- Ca ca ngươi nói thực? Quá tốt!

Lâm Hiểu Cáp cao hứng nhảy dựng lên, nàng hoàn toàn không ngờ Lâm Minh lại đáp ứng, tu vị Toàn Đan của nàng đi Thần Vực là một việc, cho dù có thể đi thì nàng cũng sợ Lâm Minh dùng lý do Thần Vực quá nguy hiểm cự tuyệt nàng, không nghĩ tới Lâm Minh một lời đáp ứng.

- Ca ca, ngươi thật tốt!

Lâm Hiểu Cáp nhảy dựng lên ôm cổ của Lâm Minh.

Mà đúng lúc này Lâm Minh nhìn qua cách đó không xa, một cô gái mặc quần áo đen nhìn qua mình.

Cô gái này chính là Tư Đồ Yêu Yêu, lúc này Tư Đồ Yêu Yêu bởi vì vừa trải qua đại chiến sắc mặt hơi tái nhợt, thoạt nhìn ít đi vài phần yêu tà, mà nhiều ra mấy phần nhu nhược.

Nàng cùng Tư Đồ Yêu Nguyệt đúng là giống tới thần kỳ.

Nhìn thấy Tư Đồ Yêu Yêu, trong lòng Lâm Minh sinh ra chút áy náy, bất kể thế nào thì Tu La thần quốc bị diệt là Lâm Minh làm, lúc trước tiêu diệt Tu La thần quốc cũng là Lâm Minh đưa ra, dùng uy vọng và thực lực của Lâm Minh khi đó thì đúng là có thể một câu hô biến một Thần Quốc.

Mà Tu La thần quốc bị diệt, làm cho Tư Đồ Yêu Nguyệt cùng Tư Đồ Yêu Yêu nhấp nhô, nếu không các nàng phát triển sẽ thuận lợi hơn nhiều, địa vị thân phận không gì sánh nổi, tuy không bằng Lâm Hiểu Cáp, nhưng tuyệt đối là thiên chi kiều nữ.

- Tỷ tỷ ngươi còn khỏe chứ.

Lâm Minh đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng hỏi.

Chương 1390: Quay về

Đột nhiên nghe Lâm Minh hỏi thăm, Tư Đồ Yêu Yêu sững sờ một chút, nàng không nghĩ tới Lâm Minh lại chú ý tới mình, đối với Lâm Minh cảm tình của nàng rất phức tạp, Lâm Minh là cừu nhân của các nàng, nàng hận Lâm Minh, nhưng cũng không khỏi không khâm phục Lâm Minh.

Tuy hiện tại Tu La thần quốc bị diệt là Lâm Minh tạo thành, nhưng Tư Đồ Yêu Yêu cũng biết loại kết quả này cũng là năm đó cao tầng Tu La thần quốc gieo gió gặt bão, đi theo Dương Vân đối địch với thiên hạ.

- Tỷ tỷ của ta rất tốt.

Trong giọng nói của Tư Đồ Yêu Yêu có chút lạnh lùng, đối mặt cừu nhân nàng tự nhiên sẽ không kể ra gian nan trong sinh hoạt, điểm này Tư Đồ Yêu Yêu cùng Tư Đồ Yêu Nguyệt đều cao ngạo như nhau.

Lâm Minh chỉ cười cười, không có nhiều lời nữa, hắn có thể tưởng tượng vận mệnh của Tư Đồ gia tộc, tường đổ thì Tư Đồ gia tộc năm đó đắc tội rất nhiều người, cừu gia nhiều hơn, tuy nhiên năm đó Tư Đồ gia tộc cũng ân huệ không ít người, nhưng mà người đi trà nguội, mỗi khi một gia tộc gặp rủi ro thì nhiều người bỏ đá xuống giếng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rất ít.

Huống chi Tư Đồ gia tộc tuy bị diệt, nhưng mà còn sót lại không ít tài phú, những tài phú này đương nhiên nằm trong tay người sống sót của Tư Đồ gia, khó tránh khỏi bị người ta ngấp nghé.

Lâm Minh không có đi so đo với Tư Đồ Yêu Yêu quật cường, chỉ dùng chân nguyên truyền âm cho Ma Quang:

- Ngươi chiếu cố hậu nhân Tư Đồ gia một chút, nghe nói sinh hoạt của họ không tốt lắm.

Ma Quang nhếch miệng cười cười, nói:

- Chiếu cố bọn họ hay chiếu cố các nàng? Năm đó Tư Đồ gia tộc đuổi giết ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa, ngươi còn suy nghĩ lấy ơn báo oán sao? Có phải vừa ý hai tỷ muội này không?

Giọng của Ma Quang không có đứng đắn, Lâm Minh nghe ra ý của nó. Chẳng muốn đấu võ mồm.

- Ta chưa bao giờ làm chuyện lấy ơn báo oán. Năm đó người Tu La thần quốc truy sát ta đã chết cả, một ít người không liên quan không cần phải liên lụy, tích lũy nhân quả báo ứng, ta tu võ cả đời, tận lực làm rõ ý niệm trong đầu, không nợ nhân tình, không tạo sát nghiệt, miễn dính nhân quả, trần duyên tuy rườm rà nhưng ta cũng muốn làm theo. Làm cho bản tâm viên mãn, như thế mới có thể tích lũy số mệnh, cẩn thận vượt qua...

Lâm Minh nói nhân quả số mệnh cũng không được võ đạo giới kết luận, nhưng mà có thể khẳng định số mệnh tất nhiên tồn tại.

Số mệnh cùng nhân quả, vận mệnh cùng một nhịp thở, trừ chuyện đó ra còn lần lượt thắng lợi, lần lượt hiểm cảnh chạy trốn, trong thực chất là tín niệm tất thắng. Về sau gặp phải hiểm cảnh còn sống là nhờ vận số nhiều hơn.

Ma Quang bỉu môi nói:

- Thôi đi pa ơi... thực không có ý nghĩa, hai kiều diễm khả nhân dễ lấy như thế đấy. Bây giờ ngươi bày ra một đống đạo lý, ngươi nói chiếu cố thì ta tự nhiên sẽ dặn dò người chiếu cố, nhưng mà Tiểu Lâm tử, ta rất lâu không đi Thần Vực, cũng muốn về Thần Vực dạo chơi, được không?

Ma Quang biết rõ đi tới đi lui một lần Thần Vực phải trả giá không nhỏ, sợ hãi Lâm Minh thừa nhận quá sức nên hỏi vậy.

Lâm Minh cười nói:

- Không có vấn đề.

Lâm Minh hiện tại có thân gia vượt qua nhiều Đại Giới Giới Vương thánh địa, không đề cập tới Hỗn Nguyên cung, Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại rất nhiều đan dược ngọc giản và Ma Châu tinh hoa Cửu Dương ngọc chính là tài phú khủng bố.

Lâm Minh, Ma Quang, Lâm Hiểu Cáp và rất nhiều đại nhân vật túm tụm, rời khỏi Vũ Đạo Trà Hội đi vào cung điện Chu Tước Thần Quốc.

Người lưu lại có cảm giác như nằm mơ, Lâm Minh xuất hiện quá đột ngột, nhân vật như thần long thấy đầu không thấy đuôi này xuất hiện trước mặt bọn họ, khó tránh khỏi làm người ta có cảm giác không chân thực.

Đi vào cung điện, chuyện đầu tiên Lâm Minh làm là đi gặp phụ mẫu.

Từ khi Lâm Minh rời khỏi Thanh Tang thành Lâm gia tiến tới Thất Huyền Vũ phủ học trường, thoáng cái hai mươi năm qua đi, chuyện xảy ra trên người Lâm Minh không tưởng tượng nổi, quay đầu lại Lâm Minh thổn thức không thôi, khó có thể tưởng tượng mình đã đi tới bước này.

Võ đạo chi lộ là tranh mạng với trời! An hưởng hiện tại có thể dễ dàng đạt được hưởng thụ như đế vương, thế nhưng mà Lâm Minh như vậy một lòng truy tìm võ đạo đỉnh phong, quanh năm làm bạn với tịch mịch, nguy hiểm, buồn tẻ.

Áp lực và trắc trở phải một có trái tim cứng rắn thừa nhận, nhưng mà mặc dù Lâm Minh có võ tâm kiên định, trường kỳ tiếp tục như vậy cũng mệt mỏi tâm thần.

Mà lúc này hưởng thụ ấm áp của thân tình một chút, thủ đoạn chế thuốc tốt nhất thực tế là Lâm Minh muốn nhìn thấy sinh hoạt của phụ mẫu an nhàn, bộ dáng càng trẻ tuổi, càng làm cho Lâm Minh cảm thấy hết thảy cực khổ đều đáng được.

- Phụ thân, mẫu thân, xem ai về đây!

Lâm Hiểu Cáp như con chim sơn ca vui sướng vừa vào cửa đã lao vào phòng, không thể chờ đợi được báo tin vui.

Trong phòng đôi phu thê quần áo ngay ngắn, thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, trên gương mặt đã từng khắc đầy đường nét của thời gian đã hoàn toàn bị các loại linh dược rửa sạch, tiếp tục sống mấy ngàn năm cũng không thành vấn đề.

- Con đã về!

...

Mấy ngày sau đó Lâm Minh đắm chìm trong tình thân.

Thời gian ấm áp làm cho Lâm Minh cảm giác tâm linh bình tĩnh không hiểu, những sát ý và xao động trước kia dần bình thường lại, ẩn ẩn Lâm Minh cảm giác chiến lính sắp đột phá.

Vốn thời điểm Thần Hải trung kỳ thì chiến linh đã đạt tới hoàng kim viên mãn, tới bích hồn phải khổ tu nhiều năm, thủy chung không cách nào phóng ra, hiện tại ngược lại trong bình thản Lâm Minh cảm thấy bích hồn chiến linh sắp đột phá. - Ma Quang, ta cho ngươi một bộ thân thể, có thể tạo điều kiện cho ngươi đoạt xá.

Lâm Minh gọi Ma Quang.

- Thân thể

Con mắt Ma Quang sáng ngời, nó mất đi thân thể nhiều năm, năm đó nó nói khoác chính mình là Ma Quang Thánh Chủ, nhưng trên thực tế nó đang khoác lác thực lực mà thôi, nó chỉ đại khái đạt tới Thần Biến Thần Quân, không có thân thể nên thực lực của nó có hạn.

- Nhanh cho ta xem!

Ma Quang hưng phấn nói.

Lâm Minh duỗi vung tay lên, bố trí Hồng Mông không gian, cách ly hết thảy, sau đó lấy thân thể ma lang ra.

Ma lang dữ tợn, lộ ra răng nanh sắc bén, sau lưng mọc ra đôi cánh như lợi đao, Ma Quang nhìn thấy nội âm cả kinh.

- Khá lắm, tam nhãn ma lang, ta không nhìn lầm a!

- Thân thể ma lang này chẳng những cường đại như sắt, hơn nữa có được thiên nhãn tuệ nhãn, trời sinh có được năng lực nhìn thấu pháp tắc nhất định, trí tuệ có thể so với nhân loại, tinh thần lực thực tế rất cường đại, ngươi không ngờ bắt được một con tam nhãn ma lang, thứ này cầm đi chợ đêm bán được giá trên trời đấy.

Ma Quang có chút không thể tin được nhìn qua ma lang này, cũng có khả năng là Lâm Minh mua, tóm lại chỉ cần phù hợp với nó mà thôi.

Lâm Minh nói:

- Coi như thoả mãn sao?

- Thoả mãn, đương nhiên thoả mãn, nhưng mà ta đoạt xá nó quá khó khăn.

- Không ngại, ta có thể giúp ngươi.

Lâm Minh có hoàng kim viên mãn chiến linh, lại có Thần Mộng pháp tắc, lý giải linh hồn cũng đạt tới mức cực cao, trợ giúp Ma Quang đoạt xá một con tam nhãn ma lang căn bản không thành vấn đề.

Mà trên thực tế có Lâm Minh trợ giúp, đoạt xá đúng là thuận lợi.

Một ngày sau đó một con cự lang màu xanh lớn như con trâu rừng tùy ý chạy nhảy trong Lâm gia, thỉnh thoảng nó tru lên "Ngao ngao", còn tùy ý cười gian, một màn này khiến cho người chung quanh vây xem. Thời gian một tháng qua đi...

XÍU...UU!!

Trong hậu viện Lâm gia, Phượng Huyết Thương bay ra, dùng ngự linh thuật gia trì lên Phượng Huyết Thương, một cây thương như có linh tính, nó nhẹ nhàng linh hoạt cắt một lá liễu, thương mang lập loè, lá liễu bị Lâm Minh điêu khắc chạm rỗng đường viền, chính giữa lá liễu điêu khắc phượng hoàng sống động.

Trường thương một trượng này có thể tùy thời hủy diệt núi cao vạn trượng, bay giờ đi chạm khắc lá liễu, nhưng mà chạm khắc rất tinh tế, kỹ xảo khống chế cực này quá gợn người.

Lâm Minh tùy ý dùng ngự linh thuật điều khiển chiến linh, nó sắp nhanh chóng đột phá bích hồn.

- Ca ca giỏi quá!

Trong hậu hoa viên của hoàng cung, Lâm Hiểu Cáp nhìn thấy Lâm Minh luyện công, vỗ tay hô lên.

Lâm Minh mỉm cười, quay đầu nhìn qua bên người Lâm Hiểu Cáp còn có ba thiếu nữ, ba thiếu nữ này là khuê mật của Lâm Hiểu Cáp, có thể kết bạn với Lâm Hiểu Cáp đương nhiên không thể là người bình thường, những thiếu nữ này là công chúa Cửu Đỉnh Thần Quốc, một là đệ tử xuất sắc nhất Bạch tộc, thậm chí là người được chỉ định làm tộc trưởng, cuối cùng nhất là cháu gái của cường giả Thần Hải Thiên Kính chân nhân đã quy ẩn, trong người có đan điền dị chủng, thiên phú không kém Tư Đồ Yêu Nguyệt, nhưng bởi vì nàng mười sáu tuổi, tuổi mhor hơn mới không có tham gia Chu Tước Thần Quốc Vũ Đạo Trà Hội.

Nhìn thấy Lâm Minh nhìn qua thì mấy thiếu nữ tâm thần bất định, nhỏ tuổi nhất cái thì đôi má nóng lên, các nàng là khuê mật của Lâm Hiểu Cáp cho nên mới có thể tiến vào hậu hoa viên của Lâm gia, nhìn thấy Lâm Minh luyện công, nếu không quả quyết không có cơ hội này.

Sự tích của Lâm Minh không cần nhiều lời, mấy thiếu nữ đối với Lâm Hiểu Cáp đều áy mộ tận đáy lòng, có thể có ca ca như thế.

- Nghe nói Lâm chân nhân sắp đi?

Một thiếu nữ trong đó hỏi Lâm Hiểu Cáp.

- Đúng vậy a, ca ca ta hay sắp đi rồi, ngày mai sẽ khởi hành, nhưng mà ca ca đá đáp ứng mang ta theo, nhưng phải tạm biệt các ngươi...

- Nha...

Nghe được Lâm Hiểu Cáp trả lời khẳng định, trong lòng mấy thiếu nữ ẩn ẩn thất vọng, Thần Vực trong truyền thuyết có tình cảnh nào? Các nàng cũng hy vọng có thể đi xem một chút, đáng tiếc các nàng không có quan hệ nào với Lâm Minh.

Cứ như vậy thời gian đến ngày mai, Lâm Minh cuối cùng ở hạ giới bốn năm cũng chấm dứt.

Chương 1391: Tiếp kiến Thần Mộng

Thần Mộng Đại Thế Giới, linh hạm đắt đỏ xuyên qua hư không, ven đường đi qua có thể nhìn thấy chủ đại lục Thần Mộng Đại Thế Giới, đây là Thần Mộng Thế Giới, khắp nơi là ngọc thụ quỳnh hoa, đẹp không sao tả xiết.

Với tư cách một trong những đại thế giới lớn nhất của Thần Vực, Thần Mộng Đại Thế Giới có thiên địa linh khí vô cùng phong phú, cảnh sắc xinh đẹp phi thường.

Lâm Hiểu Cáp ở trên linh hạm nhìn qua chủ đại lục này, thỉnh thoảng phát ra hoan hô giống như tiểu hài tử.

Mà ngay cả Ma Quang cũng cao hứng, lúc cách năm vạn năm nó quay về Thần Vực nên vô cùng hưng phấn.

- Thiên địa linh khí nồng đậm thế này hẳn là đại thế giới đỉnh cấp của Thần Vực rồi, thượng cổ phượng tộc ở thế giới này?

Lâm Minh mỉm cười, nói ra:

- Chúng ta không phải đi thượng cổ phượng tộc."

- Ân? Không đi thượng cổ phượng tộc? Vậy đi nơi nào?

Tại Ma Quang xem ra Lâm Hiểu Cáp thực lực bây giờ rất yếu, tốt nhất là gia nhập thượng cổ phượng tộc, có một thánh địa che chở lại an toàn lại lợi cho tu luyện.

- Chúng ta đến rồi.

Lâm Minh nói ra, lần này phi hành cũng tốn nhiều tháng, nếu như dùng Hỗn Nguyên thiên cung thay đi bộ thì rút ngắn nửa lộ trình, nhưng mà Hỗn Nguyên thiên cung quá rêu rao, Lâm Minh sẽ không tùy ý lấy ra.

Ma Quang cùng Lâm Hiểu Cáp ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chân trời là biển mây, biển mây xuất hiện trăm ngàn tiên sơn, những tiên sơn này trải đầy kỳ trân, những kỳ trân này cho dù kém nhất phát ra linh khí còn trân quý hơn thiên tài địa bảo của Thiên Diễn đại lục cả trăm lần.

- Cái này... Đây là...

Ma Quang mở to ba con mắt màu lam ra, hoàn toàn không thể tin được.

Lâm Hiểu Cáp cũng phải sợ hãi thán phục. Con mắt của nàng nhìn đình đài lầu các và thiên tài địa bảo hoa mắt lên.

Kỳ thật nàng không để ý cảnh sắc như thế nào, nhưng mà nàng có cảm giác nơi này quá lợi hại.

- Đây là Thần Mộng Thiên Cung, chỗ ở của Thần Mộng Thiên Tôn.

Lâm Minh chậm rãi nói ra. Mà những lời này lọt vào tai Ma Quang thì khiến nó cả kinh.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì? Thần Mộng Thiên Tôn!? Ngươi xác định!

Ma Quang nói câu này móng vuốt run lên, năm vạn năm trước nó đi theo Ma Đế chinh chiến Thiên Vũ thánh địa, trong đại quân có ngàn vạn cường giả. Nó chỉ là thành viên không có ý nghĩa, Thiên tôn với nó mà nói chính là tồn tại không thể với tới. Hơn nữa Thần Mộng Thiên Tôn càng là một trong những Thiên tôn đáng sợ nhất, là người mạnh nhất cả Thần Vực cũng có khả năng.

Nhân vật như vậy trong suy nghĩ của Ma Quang chính là thần minh. Lâm Minh lại mang bọn họi đo vào thiên cung của Thần Mộng Thiên Tôn! Ma Quang đương nhiên sẽ không cho rằng Lâm Minh mang bọn họ đi du lịch.

Chẳng lẽ Lâm Minh gia nhập Thần Mộng Thiên Cung!?

- Lâm Minh! Ngươi không phải nói đùa chứ? Ngươi gia nhập Thần Mộng Thiên Cung? Không... Không thể a, nghe nói Thần Mộng

Thiên Cung chỉ lấy nữ đệ tử, làm sao có thể thu ngươi?

Ma Quang chưa từng có thất thố như vậy, bên cạnh Ma Quang, Lâm Hiểu Cáp hỏi:

- Ma Quang bá bá, là thế nào, Thần Mộng Thiên Cung này...

- Nói cho ngươi không rõ, ta không có biện pháp hình dung, thân phận của Thần Mộng Thiên Tôn quả thực không thể tưởng tượng, cho dù năm đó Ma Thủy Đại Đế thành lập tông môn lục phẩm, sau khi phi thăng thực lực tăng lên trăm ngàn lần ở trước mặt Thần Mộng Thiên Tôn còn không tính là con kiến! Thần Mộng Thiên Tôn rất có thể là người mạnh nhất Thần Vực, là thần linh của nhân loại.

Ma Quang chỉ có thể dùng Ma Thủy Đại Đế làm ví dụ nói cho Lâm Hiểu Cáp rõ Thần Mộng Thiên Tôn mạnh cỡ bao nhiêu, bởi vì Lâm Hiểu Cáp biết rõ người cường đại nhất trừ Lâm Minh ra chính là Ma Thủy Đại Đế.

Tuy Lâm Hiểu Cáp vẫn khó có thể tưởng tượng, nhưng mà cũng có cảm giác một chút.

Thiên tôn... Thần linh của nhân loại?

- Lâm Minh, ngươi rốt cuộc làm sao biết Thần Mộng Thiên Tôn?

Ma Quang cảm giác khó có thể tin nổi, dùng sức loạng choạng, kích động không hiểu.

Trong ấn tượng của nó Lâm Minh tuy thiên phú nghịch thiên, nhưng đặt ở Thần Vực còn kém một chút, ít nhất không tới mức lọt vào pháp nhãn của Thần Mộng Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn bỏ qua, cho dù là truyền nhân của Thiên tôn trong mắt nàng chỉ là tiểu bối, nàng sống lâu ngàn vạn năm, không biết gặp qua bao nhiêu truyền nhân Thiên tôn, chỉ có nhân vật đỉnh cấp trong truyền nhân Thiên tôn mới có thể được nàng chút ý một chút, nhưng chỉ là chú ý thôi.

- Lâm Minh, ngươi làm sao có vận khí tốt như thế, ngươi có thể mang chúng ta vào bên trong, khẳng định có quan hệ sâu với Thần Mộng Thiên Tôn a!

Ma Quang tưởng tượng không ra nổi, Lâm Minh làm thế nào có quan hệ sâu với Thần Mộng Thiên Tôn chứ?

Lâm Minh nói:

- Ta tham gia hội võ Thần Vực, lấy được một ít tự, đạt được Thần Mộng Thiên Tôn chú ý.

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra, kỳ thật hắn biết rõ nếu không phải đại kiếp nạn buông xuống, dù hắn là đệ nhất hội võ Thần Vực cũn không được nhiều Thiên tôn chú ý. Hiện tại Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Hành Si đã được nhận định là nhân vật chính trong đại kiếp nạn.

- Thứ tự gì?

Giọng của Ma Quang càng kích động lên, hội võ Thần Vực năm đó nó cũng trải qua, khi đó nó được xem là nhân vật trâu bò hổ báo, nhưng trong quá trình đãi cát tìm vàng nó không qua được vòng dự tuyển.

Nếu như nói thứ tự còn phỉa là trăm ngàn!

Nhưng mà như thế cũng đủ cho nó tự ngạo.

Lâm Minh có thể trong hội võ được Thần Mộng Thiên Tôn chú ý, tuyệt sẽ không là trăm vạn tên.

- Thứ hai.

Lâm Minh nói câu này dù Ma Quang sớm có chuẩn bị, cũng hoàn toàn hóa đá.

Hội võ Thần Vực thứ hai... Thành tích này Lâm Minh chỉ xem là thành tích?

- Trời ơi! Làm sao có thể! Lâm Minh, ngươi bắt được hội vũ Thần

Vực đệ thứ hai? Lúc này mới qua mấy năm đấy?

Đầu óc của Ma Quang trống rỗng, hắn xem như hiểu Lâm Minh, nhưng mà hắn không cho rằng Lâm Minh có thiên phú ở hạ giới có thể làm cho hắn có thành tích nghịch thiên ở hội vũ Thần Vực được.

Mà lúc này đã tới Thần Mộng Thiên Cung.

Lâm Minh nói:

- Không nói nữa, ta đi gặp Thần Mộng Thiên Tôn. Có chuyện trọng yếu cần bẩm báo.

Lâm Minh nói xong bay ra khỏi linh hạm, bay thẳng vào sâu trong Thần Mộng Thiên Cung.

- Đệ tử Lâm Minh, cầu kiến Thần Mộng Thiên Tôn!

Lâm Minh đứng bên ngoài Thần Mộng Thiên Cung nhìn hai nữ thủ vệ nói ra.

Hai nữ thủ vệ có tu vị Thánh chủ.

Đệ tử hạch tâm của Thần Mộng Thiên Cung chỉ có mấy trăm người, cộng thêm nha hoàn, thủ vệ cũng chỉ có mấy ngàn người. Mỗi người đều là tinh anh!

- Vào đi.

Đúng vào lúc này một giọng nói mờ ảo truyền vào trong tai Lâm Minh, giọng này là của Thần Mộng Thiên Tôn truyền âm.

Lâm Minh nghe xong trong nội tâm vui vẻ. Lúc trước hắn đi bốn năm, Thần Mộng Thiên Tôn bế quan đã sớm chấm dứt, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra Băng Mộng còn đột phá Thần Biến Cảnh sớm hơn Lâm Minh nhiều.

Lâm Minh trực tiếp bay vào trong thiên cung bái kiến Thần Mộng.

Bên người Thần Mộng chính là nữ tử có vài phần giống Thần Mộng, đúng là Băng Mộng.

Băng Mộng quả nhiên đã sớm bước lên Thần Biến kỳ, hơn nữa còn tiến bước trước Lâm Minh, đã đến Thần Biến sơ kỳ đỉnh phong, chỉ một chút là bước vào Thần Biến trung kỳ.

Băng Mộng với tư cách hóa thân của Thần Mộng, cũng không phải là chuyển thế luân hồi chính thức, muốn bồi dưỡng Băng Mộng thì Thần Mộng phải trả giá rất nhiều tài nguyên và tâm huyết.

- Chuyện gì?

Thần Mộng Thiên Tôn nhàn nhạt hỏi, ánh mắt của nàng nhìn quét qua nội thế giới của Lâm Minh và chau mày.

- Ah? Ngươi ở hạ giới kế thừa Hỗn Nguyên truyền thừa?

Thần Mộng Thiên Tôn tuệ nhãn như đuốc, Lâm Minh nói:

- Vâng! Nhận được Hỗn Nguyên tiền bối thưởng thức, vãn bối kế thừa Hỗn Nguyên Thiên tôn truyền thừa.

- Ân, không tệ!

Thần Mộng Thiên Tôn nhàn nhạt nói ra.

- Như thế ngươi xem như truyền nhân của Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên là người nổi bật, nếu như không phải mươi vạn năm trước thì hắn bây giờ đã là Chân Thần rồi.

Thần Mộng đưa ra đánh giá cao như thế, Lâm Minh nghe được trong nội tâm trì trệ, Hỗn Nguyên Thiên tôn thật sự có thể trở thành Chân Thần?

Trong ấn tượng của hắn thực lực của Hỗn Nguyên cùng Thần Mộng kém không nhiều lắm, hơn nữa nghe Thần Mộng nói cũng đại khía bày mình và Hỗn Nguyên Thiên tôn cùng cấp độ.

Nếu như nói Hỗn Nguyên hiện tại có hi vọng thành tựu Chân

Thần, như vậy Thần Mộng thì sao?

Có phải nàng thực nhìn thấy cảnh giới Chân Thần hay không, thậm chí khả năng đã là nửa bước bước vào? Chỉ đợi Băng Mộng lớn lên, nàng sẽ trực tiếp thành tựu Chân Thần chi cảnh, trở thành thần chính thức của Thần Vực!

Ý thức được những điểm này, Lâm Minh càng cảm giác Thần Mộng thâm bất khả trắc. - Lâm Minh, ngươi tìm ta có chuyện gì?

- Hồi bẩm tiền bối, vãn bối trước khi hạ giới bởi vì tìm kiếm thân thể cho bạn cũ nên đi tới Ma Thủy Đại Thế Giới, rồi sau đó...

Lâm Minh mang tao ngộ Thiên Minh Tử nói rõ cho Thần Mộng nghe, kể cả Thiên Minh Tử luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan, gian tế Thánh tộc và Thiên Minh Tử tự đoạn một tay đuổi giết xuống hạ giới, cơ hồ tất cả trải qua một chữ không lọt.

Ngay từ đầu Thần Mộng Thiên Tôn mặt không biểu tình, càng về sau nàng nhíu mày.

- Thi thể ở nơi nào?

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra mấy chữ này, giọng nói mang theo hàn ý.

Lâm Minh vội vàng từ trong tu di giới lấy thi thể gian tế Thánh tộc ra.

Nhìn thấy cỗ thi thể này, hàn quang trong mắt Thần Mộng bắn ra.

- Xác thực là Thánh tộc! Tự tổn tu vị thông qua thán tức thần tường, rồi sau đó dùng Cửu Tinh Thiên Đan khôi phục thực lực, Thánh tộc đã vươn sâu vào trong Thần Vực rồi, mà chúng ta lại hoàn toàn không biết gì về Thánh tộc cả.

Trên mặt Thần Mộng bao phủ mây đen.

- Lâm Minh, lần này ngươi cũng coi như có công, Nhân tộc đại kiếp nạn, tương lai các ngươi sẽ là chủ lực, bằng vào điểm này mặc kệ ngươi có phải đệ tử của ta hay không, ta đều dốc sức bồi dưỡng ngươi, ngươi pháp thể song tu, nói tới Cửu Tinh Thiên Đan, ta đúng là có phương thuốc không trọn vẹn, có thể thử có thể không luyện chế ra được, ta sẽ tạo điều kiện cho ngươi đột phá.

Chương 1392: Kịch biến

Lâm Minh nghe được Thần Mộng Thiên Tôn muốn luyện chế Cửu Tinh Thiên Đan thì trong nội tâm vui vẻ.

Dưới pháp tắc vũ trụ thì Cửu Tinh Thiên Đan chỉ sợ không đủ cho Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng tuyệt đối có thể giúp Lâm Minh cách Đạo Cung Cửu Tinh gần thêm một bước.

Theo thời gian tích lũy thì hắn sớm muộn gì cũng đột phá bình chướng này.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Lâm Minh, ta sẽ tận lực bồi dưỡng cho ngươi, nhưng ngươi cũng phải cam đoan trong lần đại kiếp này hết sức chống lại Thánh tộc, thủ hộ Thần Vực để cho Nhân tộc có nơi an ổn trong vũ trụ, một khi Thần Vực bị diệt thì nhân tộc chẳng còn nơi dừng chân, tất cả mọi nhân loại sẽ biến thành nô lệ của Thánh tộc, thậm chí có khả năng từ nay về sau sẽ phải xóa tên khỏi lịch sử.

- Đệ tử biết rõ.

Lâm Minh trịnh trọng gật đầu, đây là đại kiếp nạn liên quan tới sinh tử tồn vong của chủng tộc, tương lai của Nhân tộc cũng là tương lai bản thân hắn.

Nếu như toàn bộ nhân loại biến thành đầy tớ, thậm chí Thánh tộc dứt khoát chém tận giết tuyệt nhân loại, dưới tình huống đó Lâm Minh tu vi nhỏ yếu muốn leo lên đỉnh phong của võ đạo là không thể nào.

- Ngươi hình như còn mang theo những người khác?

Thần Mộng Thiên Tôn có chút dừng lại, đột nhiên mở miệng hỏi, dùng cảm giác của Thần Mộng Thiên Tôn thì Lâm Minh đến trước Thần Mộng Thiên Cung thì nàng đã phát hiện, mà mang theo người nào nàng cũng biết rõ ràng.

- Vâng, vãn bối đường đột, bởi vì đắc tội Thiên Minh Tử cho nên...

- Ân, tu vị Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương, thậm chí sắp bước vào cảnh giới nửa bước Thiên tôn, nếu như hắn muốn ra tay với thân nhân và bằng hữu của ngươi thì thượng cổ phượng tộc xác thực không có khả năng che chở. Ngươi mang toàn bộ người trọng yếu của mình lại đây, nam nhân toàn bộ tiến vào Hạo Vũ Thiên Cung, nữ tính thì ở lại Thần Mộng Thiên Cung, ta sẽ chiếu cố các nàng nhiều hơn, nếu có tâm tu võ thì ta sẽ cung cấp tài nguyên và truyền thừa.

Thần Mộng Thiên Tôn sảng khoái đáp ứng, Lâm Minh nghe xong trong nội tâm vui vẻ, nói:

- Tạ Thần Mộng tiền bối.

Thời gian sau Thần Mộng Thiên Tôn ra mặt sưu tập tìa liệu Cửu Tinh Thiên Đan cho Lâm Minh. Tài liệu với Thiên Minh Tử khó sưu tập thì Thần Mộng Thiên Tôn chỉ dùng mấy tháng là tìm đủ.

Nhưng mà Cửu Tinh Thiên Đan Lâm Minh còn không có bắt đầu luyện chế. Hắn cảm giác chỉ dựa vào Cửu Tinh Thiên Đan muốn đột phá Đạo Cung Cửu Tinh còn kém xa, ít nhất là với Ma Châu tinh hoa.

Nhưng mà hiện tại tu vị của Lâm Minh còn yếu, quá nhiều Ma Châu tinh hoa hắn không hấp thu được cũng lãng phí.

Đạo Cung Cửu Tinh cứ như vậy bị Lâm Minh gác lại, Lâm Minh được Thần Mộng Thiên Cung đưa đi bế quan khổ tu. Mà cùng lúc đó Thần Mộng Thiên Tôn cũng tiến hành thanh tẩy trong Thần Vực.

Lần thanh tẩy này là nhắm vào gian tế Thánh tộc.

Đây là lượng công việc không tưởng tượng nổi, hơn nữa phải tiến hành trong che giấu. Nếu không những gian tế Thánh tộc trốn đi làm sao mà tra?

Dưới tình huống bình thường căn bản không có khả năng áp dụng, dù sao Thần Vực lớn như vậy, gian tế Thánh tộc cũng không nhiều. Muốn tìm được không khác mò kim đáy biển.

Nhưng mà lần loại bỏ này do Thần Mộng tự mình chủ đạo, nàng dưới tình huống không ngờ xuất hiện, đột nhiên hàng lâm tới một vùng đất, lập tức mở Thần Mộng không gian và đưa người ta vào mộng cảnh, rồi sau đó nàng dùng Thần Mộng pháp tắc kiểm tra tinh thần chi hải của tất cả mọi người, tuy mặc dù là Thần Mộng cũng không có khả năng tìm tòi trí nhớ của nhiều người, nhưng mà tinh thần chi hải của Thánh tộc khác nhân loại, Thần Mộng dùng Thần Mộng pháp tắc tra là tìm được.

Trong ba ngàn đạ thế giới, thánh địa Đại Giới Giới Vương đều là đối tượng tra xét trọng điểm, nhất là những người Đại Giới Giới Vương có khả năng thành Thiên tôn càng phải như vậy, để ngừa tình huống xuất hiện kẻ như Thiên Minh Tử.

Cũng chỉ có Thần Mộng Thiên Tôn mới có thể áp dụng thủ đoạn này, lần này Thần Mộng là chăm chú thực sự, tất cả hành động nàng đều tiến hành trong bí mật, cho nên thánh địa bị Thần Mộng Thiên Tôn điều tra sẽ phong tỏa tin tức nghiêm mật, một thánh địa điều tra xong nhiều khi Giới Vương thánh địa không được Thần Mộng Thiên Tôn bỏ qua.

Toàn bộ chuyện này quá rườm rà, Thần Mộng Thiên Tôn dùng hai năm làm chuyện này.

Mà nàng thật sự tra ra mấy tên gian tế Thánh tộc.

Mà kết quả này làm cho nội tâm Thần Mộng Thiên Tôn không mừng chút nào, ngược lại càng như mây đen.

Loại tình huống này làm Thần Mộng không dự liệu được, gian tế Thánh tộc còn nhiều hơn nàng nghĩ nhiều, chuyện này chứng minh Thánh tộc đã tìm hiểu nhân loại không sai biệt lắm.

Mà Nhân tộc đối với Thánh tộc hoàn toàn vô tri, Thần Mộng căn bản cũng không biết Thánh tộc có mấy cường giả Chân Thần, lại có bao nhiêu Thiên tôn, kể cả sưu hồn gian tế Thánh tộc cũng không đạt được tin tức nào có giá trị, hiển nhiên Thánh tộc đã sớm ngờ tới điểm này, làm ra đủ chuẩn bị ở sau.

Một khi đánh nhau thì nhân loại sẽ thảm!

Đây cũng là chuyện không có cách nào, cho dù là võ giả tự tổn tu vị muốn thông qua thán tức thần tường cũng tuyệt đối không phải một chuyện đơn giản, Chân Thần có thể làm được, Thiên tôn cũng làm được nhưng phải hao tổn một ít tu vị.

Thần Mộng cũng có thể đưa đệ tử nhân tộc vào Thánh tộc, nhưng sau khi tự tổn tu vị chỉ có thể đưa cường giả Thần Hải, Thần Biến kỳ tiến vào Thánh tộc, nhưng mà được không bù mất.

Hình thức càng ngày càng nghiêm trọng, Thần Mộng Thiên Tôn đã dự cảm được đại kiếp nạn không còn xa, mà Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên thì chưa lớn lên, phiến thiên địa này cho bọn họ bao nhiêu thời gian?

Lại một năm qua đi.

Sau khi Lâm Minh về Thần Vực đã qua ba năm.

Ba năm ngắn ngủi với lịch sử của Thần Vực mà nói chỉ là trong nháy mắt, dựa theo tình huống bình thường thì chẳng có chuyện gì lớn cả.

Nhưng mà ba năm này nhất định sẽ ghi vào lịch sử.

...

Trong một ngày khí trời đẹp, dãy núi vờn quanh, nguyên khí như sương mù.

Trong Huy Quang Thánh địa, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi tụ tập trên giáo trường tiến hành thao luyện.

Huy Quang Thánh địa do Huy Quang Giới Vương sáng lập, cũng là thế lực lớn nhất Huy Quang Đại Thế Giới.

Huy Quang Đại Thế Giới có quy mô sàn sàn với Chân Vũ Thánh địa, xem như thánh địa có năm vạn năm lịch sử.

Lúc này trên giáo trường luận bàn thập phần kịch liệt, có không ít trưởng lão thánh địa ra mặt, chỉ điểm hậu bối đệ tử chiêu thức, pháp tắc chưa đủ, ngẫu nhiêu khen một đệ tử nào đó, tràng diện phồn vinh mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này chủ sự trưởng lão đột nhiên chấn động, quay đầu nhìn qua đường chân trời và đầy nghi hoặc.

- Như thế nào?

Bên cạnh chủ sự trưởng lão có mấy trưởng lão lơ đễnh hỏi, bọn họ cho rằng có ai tới.

- Kỳ quái, vừa rồi ta cảm thấy huy quang bí cảnh đang rung động lắc lư... Dường như xảy ra chuyện gì đó.

Rất nhiều tông môn đều có bí cảnh của mình, trong bí cảnh bảo vật nhiều hơn, có thể tiến vào tầm bảo, nhưng mà mỗi lần mở bí cảnh ra đều tiêu hao Tử Dương thạch rất xa xỉ, hơn nữa cường giả ngoài Thần Biến rất khó thông qua bức tường ngăn cách bí cảnh, điều này cũng làm cho bí cảnh trở thành nơi thí luyện của đệ tử các thánh địa.

Huy quang bí cảnh chính là bí cảnh diện tích lớn nhất ở Huy Quang Đại Thế Giới, so với bí cảnh thứ hai của Huy Quang Đại Thế Giới còn lớn hơn ít nhất mười lần.

Nhưng mà ngày hôm nay bí cảnh không ngừng rung động lắc lư, phát sinh bị biến cực lớn, dường như sắp sụp đổ.

Ngay cả Huy Quang Giới Vương cũng bị kinh động.

- Xảy ra chuyện gì?

Huy Quang Giới Vương nhíu mày, chủ sự trưởng lão cũng không hiểu ra sao, hắn vội vàng triệu tập thiên tài Thần Hải Kỳ đi vào trong xem thế nào.

Nhiều Tử Dương tinh khảm vào trong cổng truyền tống, vì pòng ngừa Huy Quang Giới Vương thậm chí phái đệ tử hạch tâm Thần Biến cảnh gia nhập, trong lúc khởi động Truyền Tống Trận Tử Dương tinh còn nhiều ra một viên Cửu Dương ngọc.

Một khối Cửu Dương ngọc chính là một ngàn tỷ Tử Dương thạch, đối với Đại Giới Giới Vương thánh địa mà nói là tài phú không nhỏ, chỉ dò xét một lần bỏ ra hơn tỷ Tử Dương thạch, bởi vì huy quang bí cảnh quá trọng yếu, huy quang đại thánh địa không cho phép có biến cố gì.

Nhưng mà đang khởi động Truyền Tống Trận thì một đạo hào quang như biển cả lóe lên, cả Truyền Tống Trận lập tức nổ tung.

Năng lượng khủng bố tứ tán ra ngoài, nhiều đệ tử Thần Hải Kỳ đang tụ tập cũng bị tạc nổ tung, thậm chí có đệ tử hộ vệ cấp thấp cũng bị nổ tung.

- Xảy ra chuyện gì!

Trong lòng chủ sự trưởng lão kinh hãi, Truyền Tống Trận này dùng trên vạn năm, giá trị chế tạo cực kỳ đắt đỏ, hơn nữa mỗi mười năm đều trải qua một lần tu sửa, cho tới bây giờ không có sinh ra tình huống nổ tung.

Hắn hổn hển đi đến trước, đang muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì, đúng vào lúc này đột nhiên tiếng nổ mạnh vang lên, lúc này không gian nổ tung, mặc dù là chủ sự trưởng lão Thánh Chủ đỉnh phong cũng bị nổ tung chính diện đánh trúng, thân thể bay ngược và trọng thương.

- Ha ha ha ha! Tiến đến! Rốt cục tiến đến!

Sau đó tiếng cười to vang lên, xé rách không gian, một đám nhân ảnh bay ra ngoài.

- Ba mươi sáu ức năm, chờ đợi lâu như vậy!

- Đã từng chiến bại sỉ nhục, bây giờ phải dùng máu các người xóa bỏ!

- Thần La Thiên ta phải ở đây thành lập công huân bất hủ!! Nơi này sẽ thành lãnh địa của tộc ta.

Trong tiếng gào rú cười to, vô số thân ảnh xé rách không gian lao ra ngoài, đệ tử huy quang thánh địa kinh ngạc tới ngây người.

Những giọng nói này rơi vào trong tai đệ tử huy quang thánh địa, bọn họ không biết những bóng người kia đang nói gì, bởi vì đây không phải ngôn ngữ Thần Vực.

Khí tức của những bóng người này tùy ý một tên cũng ngang với trưởng lão.

Trong đó thậm chí có không ít người có thể so sánh với Huy Quang Giới Vương.

đám người đáng sợ như thế có thể tùy thời tiêu diệt huy quang thánh địa của bọn họ.

Trong bóng đen đông nghịt này, một thanh niên cao lớn mặc áo bào trắng mặt người cười to, giống như thần linh hàng lâm thiên địa này, rất nhiều đệ tử huy quang thánh địa bao quát dưới chân của hắn.

Khí tức của người này cũng không cười đại, thoạt nhìn chỉ là nhân loại Thần Quân cảnh, nhưng mà chung quanh là nhiều Giới Vương, Thánh Chủ ẩn ẩn lấy tên thanh niên này làm chủ.

Trong tay phải của thanh niên này có một hạt châu.

Thanh niên này vừa xuất hiện, thiên địa nguyên khí đều chấn động kịch liệt, thiên địa pháp tắc đều dùng nam tử này làm chung quanh, vờn quanh người của hắn.

Nhìn thấy tên thanh niên này sắc mặt Huy Quang Giới Vương biến hóa.

Chương 1393: Đại kiếp nạn hàng lâm

Thanh niên trước mắt rõ ràng tu vị không cao, nhưng mà Huy Quang Giới Vương nhìn thấy người này lại sinh ra cảm giác hãi hùng khiếp vìa, trong lòng của hắn sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt, hắn cũng ẩn ẩn hiểu ra chuyện gì.

Khả năng đáng sợ này làm cho Huy Quang Giới Vương cảm giác toàn thân lạnh như băng, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi.

- Bọn chúng là ai? - Điều này sao có thể? Huy quang bí cảnh không cho cường giả ngoài Thần Biến kỳ tiến vào, bọn chúng làm sao từ trong bí cảnh ra ngoài.

Rất nhiều đệ tử huy quang thánh địa còn chưa biết chuyện gì.

Ba năm này tin tức đại kiếp nạn truyền ra truyền khắp Thần Vực, nhưng mà không có ai nghĩ tới đại kiếp nạn này là thật, bởi vì trong tiềm thức của bọn họ đại kiếp nạn quá mức xa xôi, có lẽ phải mấy vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm về sau.

Hơn nữa cho dù đại kiếp nạn hàng lâm, bọn họ cũng không nghĩ tới lại bắt đầu từ huy quang thánh địa.

Nghe được đám đệ tử bên dưới nghị luận, khóe miệng thanh niên áo bào trắng nhếch lên.

- Nhân loại đều ngu xuẩn như vậy sao?

Hắn dùng là Thần Vực ngữ, nghe được câu này mọi người trợn mắt, nhưng mà suy nghĩ tới thực lực song phương chênh lệch bọn họ cũng không dám nói gì.

- Các ngươi là ai? Tại sao tới huy quang thánh địa?

Có mấy đệ tử huy quang thánh địa hỏi.

Thanh niên áo bào trắng cười ha hả, nói:

- Thật sự là ngu không ai bằng, đến bây giờ còn không biết xảy ra chuyện gì, ta sẽ nói cho ngươi biết, ta chính là Tạo Hóa thánh tử, trong ba ngàn Thần Vực này ngày sau sẽ là quốc thổ của ta.

- Tạo Hóa thánh tử!?

Đệ tử Huy Quang Đại Thế Giới chưa kịp phản ứng, đúng lúc này tay phải của tên thanh niên này có một hạt châu đen kịt bay ra, xoay tròn trên bầu trời.

- Dùng huyết nhục của các ngươi bồi bổ Hồng Mông linh châu của ta đi.

- Hồng Mông linh châu! Dĩ nhiên là Hồng Mông linh châu! Điều này sao có thể, Hồng Mông linh châu làm sao rơi vào tay của chúng?

Huy Quang Giới Vương kiến thức uyên bác. Tuy không biết Hồng Mông linh châu có quan hệ tới Hỗn Nguyên Thiên tôn, nhưng mà hắn đã biết đặc tính hắc quang của Hồng Mông linh châu là như thế nào, Huy Quang Giới Vương cảm giác một khí tức hắc ám đang thôn phệ mình.

Cảm giác khủng bố từ bóng người kia đã làm Huy Quang Giới Vương khẳng định. Thánh tộc hàng lâm!

Vốn cho rằng phải là chuyện của mười mấy vạn năm sau, không ngờ hàng lâm nhanh như vậy.

- Trốn! Các đệ tử tách ra trốn!

Huy Quang Giới Vương rống lớn, cùng lúc đó hắn không có chút chần chờ, quay người muốn xé rách không gian, nhưng mà hắn vừa ra tay thì cảm thấy hấp lực cường đại ập tới, Hồng Mông linh châu tỏa ra năng lượng phong tỏa không gian. Căn bản không cách nào thi triển hư không đại na di!

- Quyết định thông minh, đáng tiếc các ngươi không thể cải biến vận mệnh của mình.

Trên mặt Tạo Hóa thánh tử mĩm cười, Hồng Mông linh châu bắn thẳng ra.

Huy Quang Giới Vương biến sắc, hắn thi triển pháp tắc tới tận cùng, tấn công chỗ xung yếu của hư không.

- Hai vị sư thúc, Huy Quang Giới Vương cho các ngươi đối phó,tu vị của ta hiện tại chống lại tên này hơi khó, cho dù có Hồng Mông linh châu cũng là như vậy.

- Tốt, hắc hắc!

Bên người thanh niên áo trắng có hai người áo bào tro, hai người này một kẻ có đầu rất lớn, một tên khác gầy như cây trúc, tuy tướng mạo kỳ lạ cổ quái, nhưng mà tu vị của bọn họ là Đại Giới Giới Vương, đặt ở Thần Vực là nhân vật độc chưởng một thế giới.

Hai Đại Giới Giới Vương cùng phóng thẳng về phía Huy Quang Giới Vương.

Hào quang của Hồng Mông linh châu càng thêm yêu dị...

...

Trong một gian mật thất của Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh đang bế quan tu luyện, ba năm tích lũy hắn còn cách Thần Biến trung kỳ càng ngày càng gần.

Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân, mỗi lần thăng một cấp thì thời gian tăng gấp đôi.

Đúng vào lúc này Thần Mộng Thiên Cung đột nhiên cảnh báo vang lên, cảnh báo này vang khắp thánh địa! Nơi tu luyện cũng có kết giới, thường thường tự thành một phương không gian, tránh cho võ giả bế quan bị quấy rầy.

Cảnh báo có thể xâm nhập vào trong chỗ tu luyện là đặc cấp, có thể đánh gãy bế quan của tất cả võ giả, bình thường trừ phi là họa diệt môn, còn không khó có khả năng sinh ra cảnh báo này.

- Xảy ra chuyện gì!

Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt hiện ra thần sắc nghi ngờ, hắn tưởng tượng không ra là chuyện gì mà khiến Thần Mộng Thiên Cung gõ vang cảnh báo, chẳng lẽ đại kiếp nạn đã tới.

Mặc dù là Lâm Minh trong tiềm thức cũng cho rằng đại kiếp nạn sẽ tới rất lâu.

Đối với lịch sử cả Thần Vực mà nói, một vạn năm cũng chỉ là thời gian ngắn, mặc dù nói đại kiếp nạn sắp sửa tiến đến, nhưng mà chỉ nói "Sắp sửa" lại thường thường cần mấy vạn năm, hơn mười vạn năm.

Thân ảnh Lâm Minh lóe lên, xuất hiện trong Thần Mộng Thiên Cung, chỉ thấy được trong nội cung trưởng lão, đệ tử đang cuống quít đi vào phòng nghị sự.

Trong lòng Lâm Minh sinh ra một tia bất an, cũng đi vào trong phòng nghị sự.

Thần Mộng Thiên Tôn thần sắc nghiêm túc và trang trọng, đã chờ ở trong điện.

Các nhân vật trọng yếu tới đông đủ, Thần Mộng Thiên Tôn chỉ nói một câu.

- Đại kiếp nạn hàng lâm, cửa ra vào thán tức thần tường vỡ vụn đầu tiên ở huy quang bí cảnh của huy quang thánh địa, chỉ một ngày là huy quang thánh địa đã bị tiêu diệt, Huy Quang Giới Vương chết trận, năm ngày sau Thánh tộc đã triệt để chiếm lĩnh Huy Quang Giới Chủ, vô số võ giả bị đồ sát, sanh linh đồ thán!

Thần Mộng Thiên Tôn nói một câu chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang, rất nhiều trưởng lão, đệ tử triệt để kinh ngạc đến ngây người, các nàng không thể tin vào lỗ tai của mình.

- Đại kiếp nạn!? Tại sao nhanh như vậy?

- Lúc này mới mấy năm thời gian!

- Chúng ta còn không có chuẩn bị cho tốt, đại kiếp nạn đã hàng lâm!

Dù là đệ tử Thần Mộng Thiên Cung tinh anh trong tinh anh, đột nhiên nghe tin tức như thế cũng khiếp sợ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nắm chặt hai đấm, cau mày.

Dị giới bí cảnh vốn chính là một không gian quá độ giữa Thần Vực thông qua giới khác, một khi thán tức thần tường vỡ vụn, những nơi vỡ vụn đầu tiên chính là các bí cảnh này.

- Tại sao nhanh như thế... Ta mới vào Thần Biến, dù ta đánh đâu thắng đó trong cùng thế hệ; nhưng mà đối mặt với thế hệ trước chỉ đối phó cao nhất là nửa bước Thánh Chủ mà thôi, trong đại kiếp nạn ta không tính là cái gì cả!

Ba mươi sáu ức năm trước Thần Vực đại kiếp nạn, là Thiên tôn đọ sức, thậm chí có Chân Thần ra tay, ngay cả tiểu binh là Thánh Chủ.

Nửa bước Thánh Chủ chỉ có thể coi là pháo hôi.

Lâm Minh bây giờ đang ở trong đại kiếp, căn bản không có chút tác dụng gì cả, chớ nói chi là lịch lãm rèn luyện trong đại kiếp, chỉ có thể nhìn Nhân tộc cùng Thánh tộc giao thủ.

Chuyện này Lâm Minh vô cùng không cam lòng.

- Tại sao phải như vậy, cho ta thêm trăm năm nữa, chỉ cần ta đạt tới Thánh Chủ cảnh, nửa bước Thánh Chủ cảnh cũng không tới mức không thể chống cự như vậy!

Lâm Minh không muốn mang vận mệnh của mình giao cho người khác, hiện tại hắn muốn làm chính là tăng thực lực, trừ phi tiến vào thời gian kết giới, nhưng mà trong thời gian kết giới pháp tắc vặn vẹo, tu luyện làm nhiều công ít, cơ hồ không cách nào tìm hiểu pháp tắc.

Trên mặt Thần Mộng Thiên Tôn không biểu tình, thẳng tới khi nghị luận qua đi, nàng tiếp tục nói:

- Lần này Thánh tộc ra tay người mạnh nhất chỉ là nửa bước Thiên tôn, nhưng là tiêu diệt một thế giới trung đẳng không có Thiên tôn đã dư xài, thực tế trận chiến tranh này tên gọi là Tạo Hóa thánh tử chỉ có tu vị Thánh Quân cảnh, đồng đẳng với Thần Quân cảnh của nhân loại, người này có được một khỏa kỳ châu, hư hư thực thực như Hồng Mông linh châu, mặc dù hắn có tu vị Thánh Quân cảnh, nhưng có thể chiến một trận với Giới Vương! Thiên phú không thể tưởng tượng!

Thần Mộng Thiên Tôn nói câu này ánh mắt nhìn qua Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh chấn động, Hồng Minh linh châu?

Hỗn Nguyên Thiên tôn làm mất Hồng Mông linh châu đang ở trong tay Tạo Hóa thánh tử sao?

Một khắc này tâm tình của Lâm Minh vô cùng phức tạp, hắn còn nhớ rõ Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại lời nói ở Hỗn Nguyên cung--

- Hồng Mông linh châu mất trong tay của bản tôn, đây chính là thiếu sót lớn nhất đời của bản tôn, nếu như có một phần vạn khả năng, ngươi phải đoạt lại Hồng Mông linh châu, cho nó trở lại nhân tộc, cũng vì nhân tộc tạo nên một tịnh thổ.

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, Hồng Mông linh châu, hắn phải đoạt lại, đáng tiếc hắn hiện giờ quá yếu.

Chương 1394: Thánh tộc đàm phán

Cho dù trong lòng Nhân tộc không có chuẩn bị thế nào, đại kiếp nạn cuối cùng vẫn hàng lâm sớm, chiến trường huy quang thánh địa cho dù là Nhân tộc hay là Thánh tộc không hẹn mà phái cường giả Thiên tôn gia nhập chiến đấu, người có tu vị cao nhất dùng lại ở Thánh Chủ.

Đây cũng không phải nguyên nhân khai chiến toàn diện, Thánh tộc chỉ thăm dò, Nhân tộc thì có kiêng kị, không có phát động chiến tranh toàn diện, bọn họ rất rõ ràng, một khi Thiên tôn gia nhập chiến đoàn thì thời khắc chiến đấu cuối cùng đã tới, mà bây giờ nhân loại không biết Thánh tộc có mấy Chân Thần, làm sao dám đánh?

Trận chiến đấu này cường giả Thần Quân, Thánh Chủ là chủ lực, Giới Vương, nửa bước Thiên tôn cũng tham dự, trong chiến đấu lớn như thế Lâm Minh là thiên tài mới lớn tự nhiên không có khả năng phái lên sân khấu, nếu không có sơ suất gì chính là tổn thất lớn của nhân tộc.

Chiến đấu đánh nửa tháng thì danh hào cường giả Thánh tộc đã truyền khắp Nhân tộc, hắn chính là Tạo Hóa thánh tử!

Người này tu vị Thánh Quân cảnh, tương đương với nhân loại Thần Quân cảnh, chỉ dựa vào tu vị này hắn có thể so với Giới Vương, mặc dù chống lại Đại Giới Giới Vương cũng có lực bảo vệ mình.

Nhân vật đáng sợ như vậy làm cho người ta nghe qua là sợ mất mật.

Thần Quân chiến Giới Vương, đây là khái niệm gì? Phải biết rằng Thần Quân cùng Giới Vương còn cách Thánh Chủ đại cảnh giới, so với Thần Biến cùng Thánh Chủ chênh lệch còn lớn hơn nhiều!

Đại năng nhân tộc từng có ý định ra tay đánh chết Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà bọn họ đi tới huy quang thánh địa thì sau lưng Tạo

Hóa thánh tử có mấy tên cường giả thủ hộ, nhưng mà cường giả Thánh tộc thần bí không có ra tay, chỉ nhìn qua thánh tử chiến đấu, loại cảm giác này giống như Thánh tộc cầm trận này cho Tạo Hóa thánh tử mài đao.

Bởi vì nhân vật ẩn giấu sau lưng quá cường đại. Thiên tôn muốn ra tay cũng sinh tâm kiêng kỵ, đành lui bước.

Kết quả như vậy phải báo cho Thần Mộng Thiên Tôn.

- Đáng chết, Thánh tộc rốt cuộc muốn làm gì?

Hạo Vũ Thiên Cung, Hạo Vũ Thiên Tôn hổn hển nói ra.

Thánh tộc Thiên tôn án binh bất động, Nhân tộc Thiên tôn cũng không dám lộn xộn, trận đại chiến này sợ hãi là nhân tộc, dù sao số lượng Thiên tôn nhân tộc cũng không bằng Thánh tộc, mà Chân Thần cường giả số lượng, cái kia lại càng không cần phải nói, Thánh tộc chỉ sợ không chỉ một Chân Thần, mà Nhân tộc một đều không có!

- Bọn chúng chờ đợi ba mươi sáu ức năm. Hiện tại bức tường ngăn cản vỡ tan, bọn chúng lại không dốc toàn bộ lực lượng, mà chỉ phái cường giả nửa bước Thiên tôn tới, rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì?

Hạo Vũ Thiên Tôn đi qua đi lại, đối mặt với sinh tử tồn vong của nhân loại, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng hoàn toàn mất đi trấn định như xưa.

- Có lẽ... Bọn chúng còn chưa chuẩn bị tốt, hoặc là nói Tạo Hóa Thánh Hoàng đang dưỡng thương.

Bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn sâu kín nói ra.

Hạo Vũ Thiên Tôn nghe trong nội tâm khẽ động,

- Dưỡng thương thì đúng là có khả năng, mười vạn năm trước Tạo Hóa Thánh Hoàng làm trái Tam Thập Tam Trọng Thiên pháp tắc, xé mở Thán Tức Chi Tường, đưa vào cường giả Thánh tộc Thiên tôn đi tập sát Hỗn Nguyên, cho nên ị Tam Thập Tam Trọng Thiên đại đạo pháp tắc cắn trả. Đây là tổn thương đại đao, một tổn thương chính là mười mấy vạn năm, cho dù thủ pháp trị thương gì cũng không dùng được, cho dù tiến vào kết giới thời gian cũng không cách nào chữa được, Tạo Hóa Thánh Hoàng hiện tại còn mấy vạn năm nữa mới khôi phục thương thế. Trước đó chỉ tương đương với Thiên tôn mà thôi.

- Nhưng mà! Cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng không có khôi phục lại, chỉ bằng vào phần đông Thánh tộc Thiên tôn tập thể ra tay chỉ sợ chúng ta cũng khó chống đỡ nổi, huống chi Thánh tộc tám chín phần mười không chỉ có một Chân Thần. Bọn chúng vì cái gì không ra tay?

- Cũng có khả năng Thánh tộc muốn dùng đại chiến lần này lịch luyện cho Tạo Hóa thánh tử?

Hạo Vũ Thiên Tôn không cách nào lý giải, Thần Mộng Thiên Tôn chỉ trầm mặc, đại chiến liên quan tới chủng tộc lại cho thánh tử lịch lãm rèn luyện, cũng không tránh khỏi quá trò đùa, Thánh tộc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này.

...

- Vì cái gì Thiên tôn chúng ta không ra tay, để cho Tạo Hóa thánh tử hung hăng càn quấy?

Có chút võ giả khó hiểu.

- Đừng ngây thơ, Thánh tộc Thiên tôn còn nhiều hơn nhân loại chúng ta, nếu như Thiên tôn gia nhập chiến đoàn cũng sẽ bị áp chế. Nói cho cùng chúng ta đánh không lại Thánh tộc, Thiên tôn không nhiều bằng người ta, thiên tài của chúng ta bị thiên tài người ta nghiền áp.

Thiên tài nhân loại chính là Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng mấy người này, lần này đại chiến thiên tài nhân loại bởi vì tu vị không đủ, một người cũng không lên sân khấu, chỉ có Tạo Hóa thánh tử trấn áp quần hùng.

- Ngươi tại sao giương uy phong kẻ khác mà diệt uy phong của mình? Thiên tài của chúng ta còn chưa lớn lên, dựa vào cái gì nói thiên tài của chúng ta bị Thánh tộc nghiền áp, Lâm Minh, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên đều là thiên tài ức năm có một, ta cũng không tin bọn người Lâm Minh lớn lên lại kém Tạo Hóa thánh tử.

Rất nhiều võ giả Thần Vực đều sùng bái Lâm Minh cùng Băng Mộng, nghe có người nói thiên tài Thánh tộc vượt qua nhân loại, đương nhiên không muốn nghe.

- Ta cũng hy vọng ngươi nói có thể thành hiện thực, thế nhưng mà ngươi không suy nghĩ Tạo Hóa tánh tử có tu vị Thánh Quân hậu kỳ, có thể chiến thắng Giới Vương bình thường. Băng Mộng, Lâm Minh bọn họ năm đó hội võ chỉ có tu vị Thần Hải trung hậu kỳ, còn không bằng Thần Quân, Thần Hải và Thần Quân chênh lệch so với Thần Quân cùng Giới Vương còn lớn hơn nhiều, không cần ta nói, huống chi ta nghe nói Tạo Hóa thánh tử có được Hồng Mông linh châu, đó là đệ nhất bảo vật của Tam Thập Tam Thiên, Lâm Minh cùng Băng Mộng có sao? Hiện tại mọi người đều nói Tạo Hóa thánh tử này tương lai có thể thành Chân Thần đấy!

Thánh tộc liên tục thắng lợi làm cho Nhân tộc bị ép thở gấp mà không thể làm gì được, mà Tạo Hóa thánh tử xuất hiện cũng biểu thị tương lai của Thánh tộc cường giả như mây!

Tuyệt đỉnh thiên tài phối hợp bảo vật đệ nhất vũ trụ, khó có thể tưởng tượng thành tựu tương lai của Tạo Hóa thánh tử.

Có Chân Thần mới sinh ra, nhân loại lấy gì chống lại? Bằng vào Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng có được không?

Mặc dù là người sùng bái Lâm Minh, Băng Mộng, Tiểu Ma Tiên cũng cảm giác chột dạ.

Chiến tranh tiếp tục và võ giả nhân loại ở huy quang giới tổn thất càng thảm trọng, lập tức mắt thấy huy quang giới sắp bị diệt, rất nhiều Thiên tôn ngồi không yên, chết hơn mười vạn Thần Quân, đối với Thánh tộc và Thần Vực mà nói căn bản không đáng nhắc tới, nhưng mà góp gió thành bão, một khi bị Thánh tộc giết ra khí thế, chậm rãi xơi tái võ giả nhân loại, như vậy nhân loại sẽ mất đi đất lành bồi dưỡng Thiên tôn, chỉ cần rất nhiều Thiên tôn chết trận thì tương lai của nhân loại sẽ triệt để hủy diệt.

- Ra tay đi! Toàn diện chiến tranh! Ta không cần biết Thánh tộc đang làm trò gì, nhưng mà ta chỉ biết tiếp tục như vậy nữa chúng ta sẽ thua, nếu sau này chiến tranh toàn diện càng thua thảm hơn.

Trong hội nghị Thiên tôn có một Thiên tôn trịnh trọng nói ra.

Chiến trường huy quang giới thất bại, nhân loại tổn thất không đơn thuần là một ít Thần Quân, Thánh Chủ, còn có một ít tinh vực, đại lục, trọng yếu nhất chính là mất đi tin tưởng.

Một khi trong lòng mất đi tin tưởng tất thắng, như vậy nhân loại sẽ đi tới hủy diệt.

Tại Phổ Đà sơn, hơn một trăm Thiên tôn nhân loại tụ tập lại.

Một hồi phong bạo đang chuẩn bị, thời cơ vẫn không được thành thục, chuyện này ai cũng biết nhưng đại chiến là khó tránh khỏi. - Nói đúng vậy, không thể đợi lát nữa!

- Ta và ngươi đều là đồng tộc, tộc nhân của chúng ta sao sợ chiến đấu?

Nhân loại là chủng tộc ích kỷ, đây là tính chung của tính mạng có trí tuệ, dưới tình huống không có ngoại xâm sẽ nội đấu.

Nhưng nếu thời điểm gặp phải sinh tử tồn vong, nhân loại sẽ là chủng tộc cùng chung gánh vác sinh tử tồn vong này, kích phát tâm huyết của chính mình.

Một khi một tộc đoàn kết chống lại thì đây là lực lượng đáng sợ.

Hơn một trăm Thiên tôn liên hợp lại, vài ngày đến nay đang ở trên Phổ Đà sơn mở hội nghị.

Lâm Minh cũng đi theo Thần Mộng Thiên Tôn tới Phổ Đà sơn thì nghe tiếng thần thú rống vang.

Thiên tôn, thần thú, đều có tràng cảnh tương tự ba mươi sáu ức năm trước.

Lâm Minh hít một hơi,

- Đại quyết chiến, cứ như vậy hàng lâm? Quá nhanh... Như là giống như nằm mơ."

Hắn không ngờ chính mình ngày đêm tu luyện, vì chuẩn bị chiến tranh trong đại kiếp nạn, thế nhưng mà đại kiếp nạn tới thì hắn không thể làm gì.

Lâm Minh xiết chặc nắm đấm, hắn không cam lòng!

- Ầm ầm!

Trên bầu trời, thần quang đại tác, một không gian phong cách cổ xưa xuất hiện trên không Phổ Đà sơn, đây là điểm tướng đài, đây là thứ trọng yếu của nhiều Thiên tôn.

Ba mươi sáu ức năm trước, Phong Thần Thiên tôn đứng trên Phong Thần đài, hôm nay cũng có tràng cảnh giống như vậy, nhưng mà hiện tại không ai đạt tới độ cao của Phong Thần Thiên tôn năm đó.

Thế nhưng mà chính vì có nhân vật tuyệt đỉnh như Phong Thần Thiên tôn cũng vẫn lạc trong đại kiếp, như vậy hiện tại nhân tộc không có kẻ như Phong Thần Thiên tôn thì làm sao thắng?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra cảm giác vô lực.

Trên thực tế loại cảm giác vô lực này sinh ra trong lòng nhiều nhân loại, đây là chiến đấu tỷ số thắng quá xa vời.

Nhưng mà đúng vào lúc này một chuyển cơ không thể hiểu nổi xuất hiện.

Thánh tộc yêu cầu đàm phán, mà địa điểm đàm phán chính là Phổ Đà Sơn do hơn trăm Thiên tôn tụ tập.

Chương 1395: Thánh tộc kiêng kị

- Thánh tộc đàm phán?

Tin tức này truyền tới làm mọi người sôi động lên.

Trên điểm tướng đài cao vạn trượng, trên trăm Thiên tôn đứng trên đài tỏa ra uy áp đáng sợ làm cho mọi người run rẩy.

Vốn đang chuẩn bị một trận chiến liều chết không sờn, lại bởi vì Thánh tộc đột nhiên đưa ra quyết định đàm phán mà chết non.

Nếu như có khả năng thì nhân loại cũng không muốn tử chiến.

Nhưng mà... Vì cái gì Thánh tộc cần đàm phán?

Nếu như bọn chúng chiến một trận xong thì căn bản không cần phải đàm phán, trực tiếp chém giết là xong, đàm phán tương đương với giảng hòa.

Thánh tộc đang kiêng kị cái gì?

Từ khi vừa bắt đầu Thánh tộc không có cân nhắc chiến tranh toàn diện, mà là phái ra Giới Vương, Thánh Chủ, Thần Quân và người chỉ huy cao nhất chỉ có tu vị nửa bước Thiên tôn.

Thiên tôn chỉ chỉ dùng bảo hộ Tạo Hóa thánh tử, vẫn án binh bất động, cường giả Chân Thần càng không cần nói, một cũng không thấy. Hiển nhiên Thánh tộc không hy vọng nhân loại cùng Thánh tộc quyết chiến lập tức nổ ra.

Như vậy Thiên tôn cũng không muốn chết, Thánh tộc không dám toàn diện chiến tranh nguyên nhân là gì, chỉ có biết rõ điểm này thăm dò điểm mấu chốt của Thánh tộc thì mới tranh thủ được lợi ích lớn nhất khi đàm phán.

Kỳ hạn đàm phán là một tháng sau.

Đại chiến là dây dẫn nổ, bởi vì Thánh tộc đàm phán lại bị giội tắt.

Thánh tộc, Nhân tộc trong thời gian ngắn lâm vào bình tĩnh quỷ dị.

Huy quang giới, đại quân thánh tộc đã không thẳng tiến, nhân loại cũng tự nhiên không tấn công, cũng không xung đột với Thánh tộc.

Hơn trăm Thiên tôn tập trung ở Phổ Đà sơn, ngày đêm không ngừng thương lượng đối sách, nhưng mà thương lượng lại quá nhỏ bé.

Truy cứu nguyên nhân thì nhân loại hoàn toàn không biết gì về Thánh tộc cả.

- Hừ! Thánh tộc có khả năng cố lộng huyền hư a! Kỳ thật bọn chúng không mạnh hơn Nhân tộc bao nhiêu. Khả năng trong bọn chúng chỉ có một cường giả Chân Thần, nhưng mà cường giả Chân Thần kia trong trận chiến mười vạn năm trước tiêu hao tinh nguyên, hôm nay cũng chỉ là Thiên tôn bình thường. Về phần những kẻ khác của Thánh tộc chưa hẳn mạnh hơn chúng ta. Chính thức đại chiến một hồi sợ là cá chết lưới rách, ai cũng không chiếm được chỗ tốt! Cướp đoạt tài nguyên là trọng yếu, nhưng vì cướp đoạt tài nguyên mà bồi mạng của mình thì Thánh tộc Thiên tôn cũng phải nghĩ cẩn thận.

Người nói chuyện là một đại hán đầu trọc. Thân mặc một bộ trường bào màu đỏ chói mắt, hắn danh xưng là Hỏa thần, là cường giả Thiên tôn.

Được xưng là Hỏa thần cũng có ý nghĩa tạo nghệ phương diện pháp tắc hỏa hệ của kẻ này đã là đỉnh của Thần Vực!

Tính cách của người này cũng như pháp tắc mà hắn tu luyện, cương liệt như lửa, hắn là phái chủ chiến, ngay từ đầu hắ đã không đồng ý Nhân tộc Thiên tôn án binh bất động. Chủ trương trực tiếp giết ra ngoài liều với Thánh tộc.

Hỏa thần ngôn luận cũng làm không ít Thiên tôn Thần Vực hoài nghi, đây là giải thích hợp lý.

Có lẽ Thánh tộc không có đáng sợ như vậy.

Nhân loại cùng Thánh tộc có thể đấu một trận. Thậm chí chưa chắc sẽ thua!

Nhưng mà hoài nghi này ba ngày sau đã bị đả đảo.

Thời gian ba ngày cả chủ đại lục Huy Quang Đại Thế Giới có hào quang tàn sát bừa bãi.

Lổ hổng trên Thán Tức Chi Tường không ngừng mở rộng ra, vốn chỉ trong huy quang bí cảnh thì bây giờ lan cả ra bầu trời!

Từ chủ đại lục huy quang thánh địa nhìn qua tinh không, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một dòng nước lũ màu đen thôn phệ tất cả, vòng xoáy hỗn độn này vô cùng thần bí.

Bên kia hỗn độn chính là Thánh giới.

Trong hỗn độn có sinh vật cường đại gào thét, tiếng rống đáng sợ không cần bất cứ môi giới gì có thể xỏ xuyên qua tinh không. Rơi vào trong tai hàng ức sinh linh! Hơn nữa mặc dù nghe âm thanh cách xa như vậy vẫn làm người ta sợ hãi!

Loại qua một ngày trong vòng xoáy hỗn độn này có một móng vuốt thò ra, sau đó xé rách bầu trới! Trong bóng tối có một hư ảnh cực lớn đi, chúng thân thể dữ tợn, hoặc là cầm trọng kiếm trong tay, hoặc là cầm trường mâu, một đám tỏa ra uy áp khủng bố kinh người.

Mãi cho đến ngày thứ năm, trong hắc động nổ mạnh tới mức tận cùng, giống như cả ngàn đầu thần thú đang gào thét, trong tiếng gầm rú này vang lên tiếng khóa sắt, thê lương và cực lớn, sau khi truyền vào chủ đại lục thì bị đánh sập.

Khí huyết võ giả nhân loại trong huy quang giới bị chấn động, tu vị yếu một ít thậm chí thổ huyết và trọng thương.

Thiên tôn nhân tộc nghe được tiếng rống này, bọn họ đều trầm mặc, ngay cả Hỏa thần chủ chiến cũng không nói lời nào.

Hội nghị Thiên tôn được tổ chức khẩn cấp, trên hội nghị không khí nặng nề tới đáng sợ.

Khí tức và âm thanh đáng sợ như vậy tuyệt đối không phải cố lộng huyền hư có thể phát ra, những ngày này có hơn trăm Thiên tôn thông qua chủ đại lục huy quang giới thậm chí còn nhìn thấy sinh vật phát ra âm thanh này là Chân Thần!

Nó không nhất định là đại năng Thánh tộc, nó có thể là Chân Thần của thần thú.

Chân Thần...

Trước đại kiếp nạn thì nhắc tới Thánh tộc, tuy nhiên vẫn nói Thánh tộc có Chân Thần, nhưng mà cho dù là Thiên tôn đây là chuyện cực kỳ xa xôi.

Mà bây giờ thực sự cảm nhận được uy áp Chân Thần thì biết rõ cảnh giới này đáng sợ thế nào.

Kể cả Hỏa thần ở và nhiều Thiên tôn khác sắc mặt thất thường, không cách nào nói nữa.

Thần Mộng hừ nhẹ một hơi, nói ra:

- Thực lực Thánh tộc các ngươi không cần nghi ngờ, bọn chúng tuyệt đối vượt qua Nhân tộc, bọn chúng nắm giữ vũ trụ nhiều hơn chúng ta, tài nguyên, nhân khẩu không phải Nhân tộc chúng ta có thể so sánh. Ta trước đó muốn tra kiêng kị của Thánh tộc là cái gì mà không đại chiến, bảy ngày trước tiền tuyến đã mang về một thi thể Thánh tộc Giới Vương, ta dùng Thần Mộng pháp tắc sưu hồn, muốn từ trong trí nhớ của nó tìm ra nguyên nhân Thánh tộc không khai chiến, nhưng cũng không có kết quả, các ngươi cũng thi triển thủ đoạn một chút.

Đại chiến huy quang giới Thánh tộc cũng có một gã Giới Vương vẫn lạc.

Nhưng mà Thần Mộng Thiên Tôn dùng sưu hồn thuật tìm kiếm trong tinh thần chi hải của Giới Vương này thì phát hiện trí nhớ đó bị phong ấn cất lại, không cách nào đọc.

Người ra tay phong ấn trí nhớ này thực lực rất mạnh, hơn nữa so sánh với Thần Mộng thì đối phương thông hiểu tinh thần chi hải cùng đặc điểm linh hồn của Thánh tộc hơn, mà Thần Mộng tinh thông chính là linh hồn của nhân loại.

Thần Mộng Thiên Tôn giơ tay lên, một cỗ thi thể từ trong tu di giới bay ra ngoài, đúng là Thánh tộc Giới Vương.

Từ khi Nhân tộc đại chiến Thánh tộc bộc phát, Thần Mộng Thiên Tôn chưa từng nghỉ ngơi một chút, mặc dù đối với Thiên tôn mà nói mấy năm không nghỉ ngơi cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng mà áp lực tới từ tâm lý vẫn làm cho Thần Mộng Thiên Tôn có chút mỏi mệt.

- Thần Mộng, ngươi đều tra không đi ra, chúng ta chỉ sợ càng không được...

Bên cạnh Thần Mộng Thiên Tôn có một lão giả áo xám nói ra, người này cũng cực kỳ tinh thông phương diện linh hồn.

Tuy hắn nói như vậy nhưng vẫn tùy ý đi tới thi thể của Thánh tộc Giới Vương bên, ý định thử một chút.

Là ngựa chết thì trước mắt phải chữa thành ngựa sống, vạn nhất hắn có thể mở được phong ấn trí nhớ cũng không chừng.

Đối mặt thi thể Thánh tộc Giới Vương thì lão giả áo xám giơ tay lên, trong nháy mắt đánh ra mấy trăm đạo bí quyết, bảy cái đầu lâu màu đen rơi vào thi thể Giới Vương, tùy ý thăm dò.

Hồi lâu sau, đột nhiên thân thể lão giả áo xám chấn động, lui ra khỏi thi thể Giới Vương, hắn không ngừng lắc đầu nói ra:

- Không được... Không được, ta tra không ra kết quả gì, cũng chỉ có thể đại khái khẳng định đoạn trí nhớ này bị phong ấn chứ không có biến mất.

Biến mất trí nhớ tất nhiên sẽ tạo thành tổn thương cho linh hồn, Giới Vương trong Thánh tộc cũng là một nhân vật, tự nhiên không thể tùy tiện xóa trí nhớ của người ta.

Lão giả áo xám thất bại, người khác càng không có khả năng dò xét cái gì, bọn họ lý giải pháp tắc linh hồn xa không bằng Thần Mộng cùng lão giả áo xám. Có người ôm tâm thí nghiệm một chút, kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, toàn bộ thất bại.

Lần hội nghị này dùng thất bại mà chấm dứt.

Thánh tộc cho ngày đàm phán càng ngày càng gần, có người hoài nghi Thánh tộc đàm phán là âm mưu, là muốn hốt gọn cường giả Thiên tôn của Nhân tộc.

Cũng có người nói Thánh tộc đang kéo dài thời gian, tụ tập đại bộ đội, một tháng vừa tới thì chúng không có đàm phán gì cả, ngược lại sẽ trực tiếp phát động tổng tiến công.

Nhiều giả thuyết được đưa ra.

Lâm Minh đã ở Phổ Đà sơn, đối mặt loại nghị luận này hắn lại trầm mặc

Hắn nghe nói Thần Mộng Thiên Tôn đã ra tiền tuyến lấy một thi thể Giới Vương, muốn dùng sưu hồn thuật sưu tầm trí nhớ, kết quả thất bại.

- Thần Mộng Thiên Tôn đều thất bại, chúng ta có khả năng thành công không?

Lâm Minh nhìn qua Mộ Thiên Tuyết nói ra.

- Có thể thử một lần... Bất kể là Thánh tộc hay là tinh thần chi hải của nhân tộc, ma phương ở phương diện này vượt qua pháp tắc chí cao của vũ trụ. Tìm ra nguyên nhân Thánh tộc không dám toàn diện khai chiến chính là điểm trọng yếu của đàm phán lần này.

Chương 1396: Đọc trí nhớ

Thần Mộng Thiên Tôn đang ở sâu trong Tu Di Sơn, ở trong cung điện tên là Tứ Đại Thiên Vương.

Cung điện to lớn như thế cơ hồ tất cả tiểu sa di, tăng lữ đều được dời đi, trong cung điện toàn bộ đổi thành đệ tử Thần Mộng Thiên Cung, thuần một sắc nữ tính.

Thần Mộng Thiên Tôn vừa mới tắm rửa thay quần áo, đôi chân ngọc để trần đi trong đại điện, nhìn kỹ thì thấy chân của nàng không có chạm đất, giống như tiên tử hạ phàm.

- Sư tôn, Lâm Minh cầu kiến!

Một đệ tử áo trắng nói.

- Lâm Minh?

Thần Mộng Thiên Tôn tâm niệm khẽ động, nói ra:

- Cho hắn vào đi!

Cho dù là Thần Mộng Thiên Cung hay ở Tu Di Sơn, tẩm cung của Thần Mộng Thiên Tôn chỉ có nữ nhân mới đi vào được, Lâm Minh xem như ngoại lệ duy nhất.

Sau khi được cho vào, Lâm Minh đi vào Tứ đại Thiên Vương điện, bước đi trong hành lang Lâm Minh cảm giác được lệ khí.

Nhìn chung quanh thì thấy khắc đầy ấn ký phạn văn.

Phạn văn của phật giới đã tự hành hệ thống, vô cùng xảo diệu.

Những viên gạch dưới chân của Lâm Minh được rót đầy ma huyết.

Những ma huyết này luyện thành đá có thể tụ tập sát khí cùng lệ khí, nếu như người nào tâm trí không kiên định, đi lên những viên gạch này tâm thần sẽ thất thủ, mà nhười tâm trí kiên định đi lên sẽ rèn luyện tâm tính, nếu như là đệ tử cửa phật sẽ rèn luyện phật tính.

Tĩnh! Nhẫn! Thiền!

Đây là phật tính của đệ tử phật môn.

Lâm Minh đi thẳng tới tẩm cung của Thần Mộng Thiên Tôn. Cung kính thi lễ,

- Đệ tử Lâm Minh, bái kiến Thần Mộng tiền bối.

- Chuyện gì?

Thần Mộng nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh cung kính nói:

- Đệ tử muốn mượn thi thể Thánh tộc Giới Vương.

Lâm Minh nói thẳng ý đồ mình tới, hắn cũng tương đối tín nhiệm Thần Mộng Thiên Tôn. Thậm chí Lâm Minh còn nghĩ tới lúc này đại chiến là thời điểm sinh tử tồn vong của nhân tộc, hắn có thể mang ma phương cho Thần Mộng Thiên Tôn sử dụng.

Tuy ma phương trân quý, nhưng mà trước sinh tử tồn vong của nhân tộc, nước mất nhà tan, nếu như nhân tộc bị diệt thì Lâm Minh tu vị Thần Biến kỳ cũng chẳng còn căn cơ, thân nhân, người yêu của hắn sẽ gặp tai họa ngập đầu.

- Ah?

Trong lòng Thần Mộng khẽ động, có chút khó tin nhìn qua Lâm Minh, trầm mặc trong chốc lát, nàng không có vấn đề gì, chỉ hất tay lên và thi thể Giới Vương bay về phía Lâm Minh.

- Cầm đi đi!

Thần Mộng Thiên Tôn quả quyết làm cho Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, những lời hắn chuẩn bị tốt cũng không cần dùng.

- Tạ tiền bối.

Thần Mộng Thiên Tôn chỉ qua một phía, chỉ vào đại điện bên cạnh nói ra.

- Ngươi muốn làm chuyện gì thì đi vào trong khu bế quan đi.

Nói xong Thần Mộng Thiên Tôn quay người rời đi, lưu lại Lâm Minh ở đây.

Sau khi tiến vào khu bế quan, bên trong tự thành tiểu thế giới, không bị người quấy rầy..

- Thần Mộng tiền bối đúng là có phong phạm của người đứng đầu.

Trong không gian ma phương, Mộ Thiên Tuyết nói ra.

- Người bình thường đều hỏi ngươi cần thi thể làm gì, dù sao tu vị của ngươi cũng dò xét không ra, muốn thi thể không hợp với lẽ thường.

- Nhưng mà Thần Mộng cái gì cũng không hỏi, bởi vì nàng tin tưởng ngươi, biết rõ ngươi cần thi thể có chỗ hữu dụng, mà tu vị của ngươi cầm thi thể cũng chẳng làm được gì, nhưng mà ngươi lại có lòng tin thăm dò như thế, như vậy nhất định là có đồ vật vượt qua người thường, thuộc về bí mật của ngươi, cho nên Thần Mộng Thiên Tôn dứt khoát không hỏi gì cả, trực tiếp đem thi thể cho ngươi, cho ngươi đi vào không gian độc lập.

- Đúng vậy.

Lâm Minh gật gật đầu, nếu như là người khác sẽ cướp đồ của mình, như vậy chỉ có thể kiêu hùng như Thần Mộng Thiên Tôn có lòng dạ quảng đại mới làm thế, mới có thống lĩnh nhân tộc, đoàn kết các thế lực, có người như vậy đứng đầu là phúc của nhân tộc..

Thúc dục ma phương, đọc trí nhớ của Giới Vương này thì phải cởi bỏ phong ấn của kẻ này, đây là công tác không dễ dàng, cần Mộ

Thiên Tuyết phối hợp.

Lâm Minh hiện tại cùng có quan hệ thân mật với ma phương hơn trước, nghĩ đến hắn tới lúc có thể thúc dục ma phương cũng không còn xa nữa.

Tạo Hóa thánh tử xuất hiện làm cho Lâm Minh cảm giác nguy cơ.

Tạo Hóa thánh tử là Thánh Quân cảnh, đã có thể thúc dục Hồng Mông linh châu.

Mà Tạo Hóa Thánh Hoàng mang Hồng Mông linh châu cho Tạo Hóa thánh tử sử dụng, chuyện này cũng chứng minh Thánh tộc tín nhiệm Tạo Hóa thánh tử.

Cũng là một đời tuổi trẻ, Tạo Hóa thánh tử đã vượt xa Lâm Minh.

Lâm Minh làm sao nhận thua? Hắn muốn hiển lộ phong mang trong đại kiếp, đầu tiên cần phải làm là khống chế ma phương!

Hít sâu một hơi, mi tâm của Lâm Minh có Hồng Mông chiến linh bay ra.

Hồng Mông chiến linh màu vàng lọt, hôm nay đã biến thành màu xanh, khoảng cách bích hồn chiến linh đã rất gần.

Được sự quán chú của Hồng Mông chiến linh, ma phương trong người Lâm Minh chấn động lên.

Sắc mặt Mộ Thiên Tuyết cũn ngưng trọng, hai tay liên tục đánh ra ấn bí quyết, bay vào nội thế giới của Lâm Minh. Phụ trợ Lâm Minh điều khiển, hiện tại Mộ Thiên Tuyết thực lực tăng nhanh chóng, đã khó có thể phỏng đoán thực lực của nàng rồi.

Giờ khắc này trong đan điền của Lâm Minh có hắc quang thâm trầm hiện ra. Lâm Minh có thể cảm giác được ma phương chấn động.

Phù văn mặt ngoài của ma phương chấn động, từng đạo phù văn lưu chuyển trôi nổi trong không gian.

Những phù văn này không có quán chú bất cứ năng lượng nào, nhưng mà nó bay múa rung động lắc lư, chỉ cần Lâm Minh dùng đầy đủ thực lực quán chú vào có thể đánh tan ngay!

- Đi!

Lâm Minh chỉ một ngón tay, rất nhiều phù văn bay vào trong thi thể Thánh tộc Giới Vương kia, chui vào tinh thần chi hải của nó.

Trong tích tắc Lâm Minh cảm giác đại não trống rỗng, vô số trí nhớ hỗn loạn gào thét bay tới, đột nhiên thân thể Lâm Minh chấn động, sắc mặt hơi tái nhợt.

- Lâm Minh...

Mộ Thiên Tuyết có chút bận tâm. Dùng thực lực của Lâm Minh bây giờ dù có mình trợ giúp, trực tiếp đọc trí nhớ của Giới Vương cũng có nhiều nguy hiểm, không cẩn thận rơi vào trí nhớ loạn lưu của đối phương sẽ lạc mất bản thân, không phân rõ trí nhớ của mình hoặc đối phương.

Trong trí nhớ loạn lưu mãnh liệt, Lâm Minh giống như trải qua nhân sinh của Giới Vương này.

Trong hỗn loạn hắn nhìn thấy nhiều tình cảnh, những tình cảnh này vô cùng chân thật, Lâm Minh giống như tự mình trải qua, trong tích tắc Lâm Minh cơ hồ cho rằng mình chính là Thánh tộc Giới Vương, ánh mắt của hắn có chút mất phương hướng.

Mộ Thiên Tuyết thấy trong lòng căng thẳng, đúng lúc này mi tâm của Lâm Minh có Hồng Mông chiến linh quang mang lập loè, thời điểm Lâm Minh sắp trầm luân thì Hồng Mông chiến linh giống như hải đăng chỉ hướng cho Lâm Minh.

Trong chốc lát Lâm Minh thanh tỉnh lại.

Mộ Thiên Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, phương diện ý chí Lâm Minh xác thực không phải người bình thường có thể so sánh.

Lâm Minh yên lặng đọc trí nhớ, từ nhỏ đến lớn, từ bước một trải qua phát triển của Thánh tộc Giới Vương.

Chuyện này còn rõ ràng hơn sưu hồn thuật cả trăm ngàn lần, cơ hồ làm cho Lâm Minh trải qua nhân sinh của Thánh tộc Giới Vương.

Quá trình này tương đối dài dằng dặc, cũng tiêu hao nhiều tinh lực và thời gian, mặc dù ý chí của Lâm Minh cường đại và tu tập Thần Mộng pháp tắc, tiêu hao lớn như vậy hắn cũng khó chịu nổi.

Mộ Thiên Tuyết yên lặng đặt tay lên lưng của Lâm Minh, chèo chống tiêu hao của Lâm Minh.

- Tìm được, chính là trong chỗ này.

Lâm Minh phát hiện trí nhớ bị phong ấn của Thánh tộc Giới Vương, hắn hét lớn một tiếng, Hồng Mông chiến linh thúc dục đến mức tận cùng, ma phương dùng nhiều ấn phù đánh giết vào, chỉ nghe oanh một tiếng nổ lớn.

Đột nhiên thân thể Lâm Minh run rẩy lên, lỗ mũi chảy máu tươi.

Thi thể Thánh tộc Giới Vương bắn ra mạnh mẽ, Lâm Minh quỳ một chân trên đất, thở hổn hển.

- Thế nào rồi?

Mộ Thiên Tuyết không thể chờ đợi được hỏi.

- Tìm được! Ta biết rõ rất nhiều tin tức của Thánh tộc, cũng biết được Thánh tộc đang kiêng kị cái gì!

- Trước đó thán tức thần tượng của Thánh tộc đã vỡ ra, thán tức thần tượng của Thánh tộc cùng Hồn Tộc đã sớm nứt vỡ rồi, hiện tại Thánh tộc đang như nước với lửa với Hồn Tộc, tùy thời có khả năng khai chiến, cường giả Chân Thần của Thánh tộc đã bị kiềm chế, Thiên tôn cũng không dám tùy ý hi sinh. Trừ chuyện đó ra tình huống bây giờ của Thánh tộc còn phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều.

Chương 1397: Thánh tộc hàng lâm

- Thánh tộc phức tạp hơn chúng ta nghĩ?

Mộ Thiên Tuyết nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Tình huống của chúng thế nào?

Lâm Minh nói:

- Thánh tộc cũng không phải bền chắc như thép, bọn chúng không chỉ có một Chân Thần, nhưng mà những Chân Thần này cũng không có đoàn kết với nhau, Nhân tộc chỉ có Thần Vực mf thôi, mà Thánh tộc có nhiều vũ trụ, bọn họ có rất nhiều Chân Thần, đều phân bố ở vũ trụ khác nhau, vũ trụ cùng vũ trụ cũng có thán tức thần tường, hơn nữa dường như Thánh tộc Chân Thần bởi vì chuyện Hồng Mông linh châu lúc trước nên không hợp nhau, bây giờ Hồn Tộc hoạ ngoại xâm cho nên miễn cưỡng đoàn kết lại. Trước đó căn bản là do Tạo Hóa Thánh Hoàng một người muốn độc chiếm Thần Vực, chiếm nhiều tài nguyên hơn nữa, trở thành Thánh tộc trong Thánh hoàng!

- Loại tình huống này các Thánh hoàng khác không muốn thấy, mà bây giờ lại có Hồn Tộc kiềm chế, cộng thêm gút mắc lợi ích, làm cho kế hoạch Tạo Hóa Thánh Hoàng chuẩn bị rất nhiều năm bị mắc cạn.

Lâm Minh tìm kiếm trí nhớ thi thể Thánh tộc Giới Vương cho nên cụ thể nhiều bí mật không biết, nhưng cũng biết đại thế của Thánh tộc.

- Thì ra là như vậy, trách không được Thánh tộc lần này chỉ phái nửa bước Thiên tôn chủ trì chiến đấu, bởi vì chúng không thể phái Thiên tôn, chúng ta bên này có Thiên tôncùng ra tay, đến lúc đó chính là Thiên tôn đại chiến, một khi Thiên tôn hao tổn, đối với Tạo Hóa Thánh Hoàng mà nói là tổn thất không nhỏ, mà hết lần này tới lần khác kế hoạch mười vạn năm trước của Tạo Hóa Thánh Hoàng không đạt được, thế cục trở nên phức tạp.

Mộ Thiên Tuyết đã hoàn toàn thăm dò ra tình huống của Thánh tộc.

Thánh tộc xâm lấn Thần Vực cũng không phải là cả Thánh tộc, mà chỉ là một chi của Thánh tộc, cũng là một chi Tạo Hóa Thánh Hoàng gần với Thần Vực mà thôi.

Cho dù không có Hồn Tộc uy hiếp, Thánh tộc ở vũ trụ khác muốn xâm lăng Thần Vực cũng phải đi qua vũ trụ có đại quân của Tạo Hóa Thánh Hoàng, Tạo Hóa Thánh Hoàng chưa chắc thống khoái đáp ứng, hắn sẽ xem Thần Vực trở thành một khối thịt mỡ ngon bên miệng, nhưng mà hiện tại không có năng lực ăn hết.

Lâm Minh gật đầu nói:

- Sư tỷ nói đúng vậy, cũng nói đúng hơn là chúng ta ít nhất còn có thời gian mấy vạn năm, mãi cho đến khi Tạo Hóa Thánh Hoàng hoàn toàn khôi phục lại. Kỳ thật chúng ta đều an toàn, chiến tranh lớn nhất dừng lại ở Thánh Chủ, Giới Vương mà thôi, sẽ không mở rộng thêm, Thánh tộc còn sợ hơn chúng ta đấy! Loại tình huống này tại sao chúng ta phải sợ?

- Đúng, không cần sợ bọn chúng!

Mộ Thiên Tuyết cũng thở dài nhẹ nhõm, đây là tin tức tốt nhất thời gian gần đây. Thời gian vài vạn năm đủ cho Lâm Minh phát triển.

Đến lúc đó thực đối mặt đại chiến Lâm Minh cũng không sợ!

Biết rõ những tin này, Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết đều thoải mái, nhưng mà ý niệm trong đầu xoay chuyển. Lâm Minh lại cau mày nói:

- Chuyện bây giờ đều rõ ràng rồi, nhưng mà làm sao truyền đạt ra ngoài? Chúng ta biết rõ cũng không quá kỹ càng, từ đầu chí cuối nói ra luôn không tốt.

- Xác thực.

Mộ Thiên Tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

- Không cần phải nói quá kỹ càng, ta nghĩ Thần Mộng Thiên Tôn sẽ nghĩ tới. Hơn nữa nàng cũng sẽ tin ngươi.

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Lâm Minh đang nói, đột nhiên cảm giác Phổ Đà sơn đột nhiên chấn động, cung điện lắc lư giống như địa chấn.

Lâm Minh cả kinh, chấn động này không phải chuyện đùa, Phổ Đà sơn là nơi nào? Có được hai đại Thiên Tôn, thánh địa ba mươi sáu ức năm lịch sử của nhân tộc, làm sao có thể bị địa chấn làm đung đưa. Đừng nói là địa chấn, cho dù là một kích toàn lực của Thiên tôn cũng khó có khả năng lắc lư Phổ Đà sơn, bởi vì Phổ Đà sơn có đại trận phòng hộ mạnh nhất cả Thần Vực, Thần Mộng Thiên Cung cũng không thể sánh bằng, đây là khác biệt về nội tình, vài tỷ năm qua không ngừng khắc họa trận pháp, trình độ chắc chắn của nó có thể nghĩ.

Chẳng lẽ là... Thánh tộc đến?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này trong đầu, mà ở Phổ Đà sơn. Rất nhiều đệ tử đang hoảng sợ, kể cả một ít Thiên tôn cũng khẩn trương.

Thánh tộc xác thực đến, Lâm Minh bế quan đọc trí nhớ của Thánh tộc Giới Vương và trải nghiệm nhân sinh của Thánh tộc Giới Vương làm gì có thể trong mấy ngày là đọc xong chứ, hiện tại kỳ hạn Nhân tộc cùng Thánh tộc đàm phán đã tới gần, Thánh tộc đã tới!

Nhìn ra xa xa, chân trời có hơn một trăm sáu mươi thân ảnh, những này thân ảnh này muôn màu muôn vẻ, nữ có nam có, trẻ có già có, có cao lớn vô cùng, có người lùn, có cường tráng như núi, có nhỏ bé như liễu.

Hơn trăm người này thoạt nhìn cũng không nhiều, nhưng mà khí thế như cầu vồng, xua tan hắc ám, khí thế của bọn họ sắp làm hư không sụp đổ.

- Đáng sợ!

- Bên trong có nửa bước Chân Thần!

- Thánh tộc thật đáng sợ, đây chỉ là một góc băng sơn của chúng, cường giả Chân Thần còn chưa xuất hiện đấy.

Không có người hoài nghi Thánh tộc mạnh mẽ, cho dù Lâm Minh cũng sẽ không hoài nghi, Thánh tộc đúng là mạnh hơn nhân loại nhiều.

Ba mươi sáu ức năm trước ở thời đại Phong Thần Thiên tôn thì nhân loại mạnh hơn hiện tại nhiều, thế nhưng mà cũng đại thương nguyên khí trong đại chiến đó, vi giữ vững địa vị cuối cùng của Nhân tộc, bản thân Phong Thần Thiên tôn cũng vẫn lạc!

- Đây là Thánh tộc!

Trong Tu Di Sơn Tứ đại thiên cung, Hỏa thần mặc trường bào hoa lệ, ngửa đầu nhìn lên trời, đôi mắt chăm chú, hắn biết rõ chấn động ở Phổ Đà sơn không phải cường giả Thánh tộc ra tay công kích, mà là hơn một trăm sáu mươi Thiên tôn và nửa bước Chân Thần tập hợp khí thế trùng kích Phổ Đà sơn sinh ra!

Khí thế đáng sợ như thế làm cho lòng người rung động, Hỏa thần không thể không thừa nhận nếu chính mình so chiêu với Thánh tộc Thiên có khả năng thắng bốn thành mà thôi.

Dưới loại tình huống này dù là Hỏa thần tính cách cương liệt, là phái chủ chiến mười phần, đối mặt khí thế bực này cũng hụt hơi.

Trên bàn đàm phán không phải so ai miệng lưỡi tốt hơn, tất cả chỉ so -- thực lực!

Không có thực lực thì nói tốt cỡ nào cũng là giả dối!

- Chân Thần còn không có xuất hiện, chỉ Thiên tôn đã mạnh như thế!

- Vừa rồi bọn chúng đang thị uy, nhưng không thể không nói lần hiệu quả thị uy vô cùng tốt, đừng nói là đệ tử dưới Thần Quân, cho dù là một ít Thiên tôn cũng chột dạ.

Hạo Vũ Thiên Tôn khẽ lắc đầu, hắn không có cảm giác thắng lợi với Thánh tộc, những người khác có thể nghĩ.

- Bọn chúng căn bản không có chút cố kỵ nào, trực tiếp đàm phán với Phổ Đà sơn là đại bản doanh của nhân loại, bọn chúng không có lo lắng bị mai phục và vây giết, đây là thực lực tuyệt đối. Đối với lần đàm phán này Nhân tộc mặc dù nói không tới mức buông lỏng hy vọng hoàn toàn, nhưng mà trong lòng có khối đá nặng trịch, không đứng dậy nổi.

Thời điểm này trong nhiều Thánh tộc Thiên tôn, một thanh niên áo bào trắng mỉm cười đi tới, tay cầm một hạt châu đen như mực, chính là Tạo Hóa thánh tử.

Cho dù ở trước mặt rất nhiều Thiên tôn, khí thế của hắn cũng không kém chút nào, cho người ta có cảm giác bày mưu đặt kế quyết thắng ngàn dặm, chuyện này có ý nghĩa hắn không kém gì Thiên tôn.

- Thánh tộc thánh tử có thể bình khởi bình tọa với Thiên tôn?

- Không kỳ quái, Tạo Hóa thánh tử ở trước mặt Đại Giới Giới Vương có thể tự bảo vệ mình, không kém hơn Đại Giới Giới Vương, mà trên Đại Giới Giới Vương chính là Thiên tôn cấp, cộng thêm thiên phú của Tạo Hóa thánh tử cũng có thể bởi khởi bình tọa với Thiên tôn!

- Quá khoa trương! Thiên tài của chúng ta vẫn là Thần Biến kỳ, thực lực đại khái cũng chỉ là Thần Quân hậu kỳ, nửa bước Thánh Chủ a, cùng Thiên tôn kém xa...

- Cao tầng chúng ta không bằng, thiên tài cũng không bằng, làm sao mà bàn?

Nhiều đệ tử Phổ Đà sơn trong nghị luận, tuy bọn họ cũng hy vọng

Nhân tộc cường thế, nhưng mà sự thật đã bày ra trước mặt.

Tạo Hóa thánh tử tay cầm Hồng Mông linh châu, giống như thiên thân bao quát chúng sinh, nhìn biểu lộ nhân loại phía dưới hoảng sợ kinh hoàng, khóe miệng Tạo Hóa thánh tử cười châm chọc.

- Nhân loại nhu nhược, các ngươi chỉ xứng làm nô lệ của ta, lạnh run trước mặt của ta!

Trong nội tâm cười lạnh một tiếng, Tạo Hóa thánh tử lại nhìn qua một hướng ở Phổ Đà sơn, đó là trụ sở của Thần Mộng, nhưng mà Thần Mộng cũng không có xuất hiện, xuyên thấu qua thiên cung Tạo Hóa thánh tử có thể cảm nhận được khí tức của Thần Mộng Thiên Tôn thâm trầm như biển, vững vàng như mặt đất.

- Một nữ nhân thật tốt!

Theo lý thuyết Thánh tộc hàng lâm, cường giả nhân loại đều tới xem, trên thực tế rất nhiều Thiên tôn cũng làm như vậy.

Nhưng mà Thần Mộng Thiên Tôn lại không có xuất hiện, vẫn ở trong nội cung của mình, đây là tự tin của thượng vị giả!

Phần định lực này làm cho người ta khâm phục.

Tạo Hóa thánh tử cười nói:

- Đến thời điểm này khí tức vững vàng như thế, đây không phải có thể giả bộ ra được, Thánh hoàng nói đúng, Thần Mộng quả nhiên là nhân vật, loại nữ nhân này mới có hàm súc thú vị.

Tạo Hóa thánh tử sờ sờ cằm của mình, khóe miệng hiện ra nụ cười dâm tà, những lời này nếu vào trong tai của nhân loại thì chính là đại bất kính, hắn đang đánh chủ ý lên Thần Mộng Thiên Tôn!

Bên cạnh Tạo Hóa thánh tử có một nữ nhân đi ra, thân mật khoác cánh tay lên người Tạo Hóa thánh tử, trên mặt vui vẻ nói ra:

- Thánh tử điện hạ, như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn bắt Thần Mộng Thiên Tôn nhét vào hậu cung?

Làn da nữ tử nói chuyện không trắng, mà có màu lúa mì, cộng thêm tư thái cường tráng của nàng và cặp đùi thô to, làm cho thân thể của nàng như con báo cái, tràn ngập sức bật, tu vị của nàng ta chỉ là Thần Biến kỳ, Thần Biến kỳ đứng ở chỗ này cũng là do Tạo Hóa thánh tử cả.

- Thần Mộng... Hắc hắc, bởi vì chủng tộc đối lập, muốn chinh phục trái tim nàng ta là không thể nào, nhưng mà... Ta chỉ chinh phục thân thể nàng cũng đã thỏa mãn,Thánh hoàng khôi phục lại quá lâu, đợi cho ta thành tựu Thiên tôn là có thể suất lĩnh Thánh tộc san bằng Thần Vực! Gieo nô ấn trong người Thần Mộng, làm cho nàng cả đời phục thị ta, ha ha ha!

Chương 1398: Mục đích của Thánh tộc

Nghe được Tạo Hóa thánh tử liều lĩnh như thế, nàng kia chẳng những không giận dữ, ngược lại cười khanh khách, nói:

- Hì hì hi, thánh tử điện hạ thật tham nha, nhưng mà muốn san bằng Thần Vực, dùng thực lực của chúng ta bây giờ quá khó, chỉ bằng tứ đại hộ pháp của Thánh hoàng đều là nửa bước Chân Thần, hơn nữa Thánh Vực Thánh La thiên còn có nhiều cường giả, thực lực đã tới cảnh giới khó lường, nếu như có thể thỉnh bọn họ rời núi, diệt Nhân tộc còn không phải dễ dàng.

Tạo Hóa thánh tử lắc đầu nói:

- Bách túc chi trùng tử nhi bất cương, Nhân tộc tuy đại thế đã mất, nhưng chẳng phải dễ đối phó đâu, chỉ bằng một Thần Mộng Thiên Tôn cũng đã thập phần tiếp cận Chân Thần, hơn nữa cho là nửa bước Chân Thần, thực lực cũng có mạnh có yếu, Thần Mộng Thiên Tôn chính là cao cấp nhất, không biết nữ nhân này đã tới mức nào rồi. Còn có hai Thiên Tôn của Phổ Đà sơn cũng có thực lực thâm bất khả trắc, Đại Tự Tại Phật thành danh đã qua ức năm, là thần tăng già nhất của Phổ Đà sơn, chiến Chiến Phật Đế Thích Già tuy mới thành tựu, nhưng mà thực lực của hắn còn đáng sợ hơn, theo ta biết tên Chiến Phật không nổi danh, nhưng phi thường được, hắn tự nghĩ ra thần võ vô thượng --‘ Tam Thiên Đại Thế Giới ’, biến nguyên thần của mình thành ba ngàn phân thân, có thể trải qua chuyển sinh ở ba ngàn Đại Thế Giới, thể ngộ nhân sinh, luân hồi, sau đó phân thân phi thăng Thần Vực dung hợp làm một, khoảng cách Chân Thần cũng thật gần, thực lực của hắn cũng không tưởng tượng nổi.

- Chúng ta diệt Nhân tộc có thể diệt, nhưng mà phải trả cái giá quá lớn, bởi vì cái giá quá lớn với khả năng của chúng ta, căn bản chịu không nỗi, được rồi, chúng ta xuống dưới!

Tạo Hóa thánh tử nói xong, thân hình bay thẳng xuống. Lúc này đây hơn một trăm Thiên tôn gia tăng uy thế cho hắn. Mà đàm phán chính là bản thân Tạo Hóa thánh tử.

...

Hắc ám đại điện dài hơn trăm trượng, trong đại điện bày biện một bàn đá kim thạch. Bàn đá có hai mươi trượng vuông, đội ngũ hai bên phân biệt rõ ràng.

Tạo Hóa thánh tử ngồi ngay ngắn ở một bên, cầm một cây quạt sắt, mặt mỉm cười, bộ dáng như tính trước.

Phía sau hắn là nhiều Thiên tôn của Thánh tộc.

Phương khác là nhiều Thiên tôn nhân tộc, Thần Mộng cùng ba người khác cùng ngồi một chỗ, ngồi ở thủ tọa.

Ba người này hai người mặc áo cà sa, cầm thiền trượng trong tay, một bộ dáng cao tăng, đỉnh đầu điểm mười hai đạo hào quang, người cuối cùng là lão giả mặc áo đỏ. Hắn yên lặng ngồi ở trước bàn đàm phán, nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng bàng quan.

Hai người còn lại không cần nói. Tự nhiên là Phổ Đà sơn hai đại Thiên Tôn, mà người cuối cùng là một Thiên tôn lánh đời -- Thông Thiên Thần Chủ.

Thông Thiên Thần Chủ thành danh đã vượt qua tám trăm ngàn năm, năm đó hắn tại Thần Vực thành lập Thông Thiên thần giáo, danh thắng nhất thời, trừ Phổ Đà sơn ra, các thế lực khác phải tạm lánh mũi nhọn.

Nhưng mà vì chuyện không biết, Thông Thiên Thần Chủ đã ẩn danh.

Thông Thiên thần giáo cũng bởi vì mất đi Thông Thiên Thần Chủ mà số mệnh mất hết, tuy uy danh Thông Thiên Thần Chủ vẫn bảo tồn, nhưng dần dần xuống dốc.

Hiện tại Nhân tộc đại kiếp nạn, Thông Thiên Thần Chủ quy ẩn cũng xuất thế.

- Hiện tại, có thể bắt đầu đi!

Tạo Hóa thánh tử từ trên cao nhìn xuống, giọng nói mang theo khí chất hất hàm sai khiến, nghiễm nhiên xem mình ngang hàng với Thiên Tôn của nhân tộc.

- Hắc hắc, Thánh tộc không có người? Phái một mao đầu tiểu tử đàm phán với chúng ta?

Giọng nói mỉa mai vang lên, nói chuyện chính là Hỏa thần, hắn không quen nhìn Thông Thiên thánh tử hung hăng càn quấy, mở miệng mỉa mai.

- Ha ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử cười ha hả, nói:

- Nơi này tới phiên ngươi nói chuyện? Một Thiên tôn cảnh giới trung hạ mà thôi, tương lai ngươi chỉ dừng chân ở bước này, ngươi cũng xứng nghi vấn ta? Mấy trăm năm nữa ta sẽ thành tựu Giới Vương, thực lực sẽ vượt qua ngươi, ngàn năm sau ta sẽ thành Thiên tôn, giết ngươi như giết con kiến.

Tạo Hóa thánh tử nói ra lời này Nhân tộc Thiên tôn đều nhướng mày, Tạo Hóa thánh tử thật sự quá kiêu ngạo.

Người bình thường tu luyện tới Thiên tôn cần phải mất trăm vạn năm, nhưng mà loại người này phần lớn là dựa vào thời gian xây thành, tu vị tích lũy hơn xa tu luyện, thực lực hơn phân nửa không cao.

Còn có một loại người thiên tư tuyệt đỉnh, lấy khí thế tu luyện không thể đỡ tăng lên Thiên tôn, ví dụ như Chiến Phật Đế Thích Già, tu thành Thiên tôn chỉ dùng thời gian vài vạn năm, loại người này tương lai bất khả hạn lượng, có một ít hy vọng thành tựu Chân Thần.

Nhưng mặc dù là Đế Thích Già, so với Tạo Hóa thánh tử cũng kém xa, nghe hắn tu luyện tới Thiên tôn cũng chỉ cần thời gian ngàn năm mà thôi

Hơn nữa khi hắn thành tựu Thiên tôn, giết Thiên tôn cùng giai như là chém dưa thái rau.

- Ngàn năm sau giết ta như giết chết con kiến? Ha ha ha! Đây chính là chê cười lớn nhất đời của ta!

Hỏa thần cười ha ha, tính cách của hắn cương liệt, trong ánh mắt không được phép hạt cát.

Tạo Hóa thánh tử cười lạnh liên tục, nói:

- Hiện tại ta và ngươi lập lời thề tâm ma, năm trăm năm sau chúng ta quyết chiến, nếu như không dám tới thì tự đoạn kinh mạch toàn thân, phế bỏ tu vị, như nếu không bị tâm ma cắn trả, hồn phi phách tán mà chết!

- Lập lời thề thì có làm sao, ta sợ sao?

Hỏa thần đứng người lên, đối chọi gay gắt, mà lúc này Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên hất tay áo lên, một đạo lực lượng vô hình hiện áp Hỏa thần ngồi xuống.

Hỏa thần trừng mắt nhìn qua Thần Mộng Thiên Tôn.

- Ngươi vì cái gì ngăn cản ta?

- Dừng ở đây, chúng ta là đến đàm phán, không phải đến đánh bạc.

Thần Mộng nói rất nhẹ, nhưng lại ẩn chứa khí chất người ta khó cãi lời, đây là uy nghiêm thuộc về Thần Mộng, thực lực cường đại phối hợp thế nàng tức giận, mặc dù là Hỏa thần tính cách cương liệt cũng không cách nào chọcThần Mộng.

Hỏa thần khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

- Chậc chậc, ta đã sớm nghe nói Nhân tộc Thần Mộng Thiên Tôn là nữ tử đệ nhất nhân tộc, cũng là nữ nhân xinh đẹp, ta ngưỡng mộ Thần Mộng Thiên Tôn từ lâu, hôm nay rốt cục nhìn thấy quả nhiên là tuyệt thế mỹ nữ, so sánh với ba ngàn mỹ nữ trong hậu cung của ta đều không đáng giá nhắc tới. Nếu như trong đời của ta có thể cưới Thần Mộng Thiên Tôn làm thê tử, như vậy cuộc đời này không uổng, ha ha!

Tạo Hóa thánh tử nói chuyện không hề cấm kỵ nhìn chằm chằm vào Thần Mộng Thiên Tôn, ngôn ngữ tràn ngập khiêu khích Thần Mộng Thiên Tôn.

Hành vi bất kính như thế Thần Mộng làm như không nghe thấy, sắc mặt nàng bình tĩnh vô cùng, mà đúng lúc này trong mắt Tạo Hóa thánh tử nhìn thân ảnh Thần Mộng Thiên Tôn trở nên mơ hồ, một đạo tinh thần công kích như mũi nhọn đâm vào tinh thần chi hải của Tạo Hóa thánh tử!

Thân ảnh Tạo Hóa thánh tử đột nhiên run lên, ở trước mặt của hắn không có ánh sáng, một chui kiếm đâm vào thân thể của hắn, cái ghế hắn ngồi hóa thành bột mịn.

- Ân!

Thánh tộc bên kia nhiều Thiên tôn lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, vừa rồi Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên phát động ảo thuật công kích làm cho Tạo Hóa thánh tử suýt nữa ăn thiệt thòi lớn, nhờ có Tạo Hóa Thánh Hoàng đặt một đạo thần phù lên người Tạo Hóa thánh tử hộ thể mới ngăn cản được, nhưng mà làm ghế của Tạo Hóa thánh tử nổ tung.

- Không sao!

Tạo Hóa thánh tử đứng lên, làm cho rất nhiều Thánh tộc Thiên tôn ngồi xuống, giống như chiến đấu vừa rồi chưa từng xảy ra.

Hắn nhìn về phía Thần Mộng, cười mỉm nói ra:

- Thần Mộng Thiên Tôn quả nhiên thực lực kinh người, ngươi không cho ta ngồi thì ta đứng vậy.

Thần Mộng Thiên Tôn sắc mặt trang nhã, nàng vốn không trông cậy vào một kích vừa rồi đánh chết Tạo Hóa thánh tử, chỉ muốn Tạo Hóa thánh tử có hại chịu thiệt, diệt sát uy phong của đối phương, ở trên bàn đàm phán chiếm cứ chủ động rất trọng yếu, nhưng mà không nghĩ tới trên người Tạo Hóa thánh tử có pháp bảo hộ thân cường hãn như thế, có thể phá tan công kích của nàng, hoàn toàn không có thương tổn đến Tạo Hóa thánh tử, chuyện này làm cho Thần Mộng Thiên Tôn kiêng kị Tạo Hóa Thánh Hoàng thêm một phần.

- Chớ nói nhảm, vào thẳng chủ đề đi!

Đúng vào lúc này bên cạnh Thần Mộng Thiên Tôn là Thông Thiên Thần Chủ đột nhiên mở miệng, giọng của hắn khàn khàn, nhưng lại có lực xuyên thấu mười phần.

Tạo Hóa thánh tử quay đầu nhìn qua Thông Thiên Thần Chủ, chậm rãi nói ra:

- Đây là Thông Thiên Thần Chủ a? Không tệ, nếu đã đàm phán thì ta vào thẳng chủ đề.

Tạo Hóa thánh tử gọi thẳng tên của Thông Thiên Thần Chủ, rất nhiều Thiên tôn khác tâm thần rùng mình, Thông Thiên Thần Chủ ngày mấy ngàn vạn năm qua vẫn ở trạng thái quy ẩn, dù vậy Thánh tộc có tư liệu của Thông Thiên Thần Chủ, tuy Tạo Hóa thánh tử chưa hẳn nhận ra dung mạo của Thông Thiên Thần Chủ, nhưng mà bằng vào chỗ ngồi của Thông Thiên Thần Chủ và khí thế, pháp tắc đã đoán được đại khái.

Thánh tộc quá hiểu cường giả Thiên tôn nhân loại, với nhân loại đây không phải chuyện tốt.

- Nếu vào thẳng chủ đề thì ta nói rõ, ba mươi sáu ức năm một lần đại kiếp nạn, mỗi một lần đều sanh linh đồ thán, Thánh tộc ta tuy cường đại, nhưng là cũng không muốn mỗi lần đại kiếp nạn luân hồi bị diệt vô số sinh linh, bởi vậy lúc này Thánh tộc ta muốn thành lập trật tự mới, dùng trật tự này ngăn cản đại kiếp vĩnh viễn, Thánh tộc chúng ta muốn cùng nhân tộc kế minh với Thần La Thiên, Thánh tộc, Nhân tộc sẽ ở chung hòa thuận, phương diện võ đạo, bồi dưỡng nhân tài, tài nguyên dùng chung với nhau, cùng khai phát Thần Vực, các ngươi cho rằng như thế nào?

Tạo Hóa thánh tử nhìn qua Thông Thiên Thần Chủ, cười mỉm nói

ra.

Chương 1399: Điều ước

- Cùng chung vinh thể với Thần La Thiên?

Sắc mặt Thông Thiên Thần Chủ trầm xuống.

Nghe như thế rất nhiều người không rõ Thánh tộc đang bán thuốc gì.

- Các ngươi nói Thánh tộc và nhân tộc trục tiếp tiếp nhận Thần Vực? Thành lập tông môn trong Thần Vực, khai phát tài nguyên của Thần Vực, học tập truyền thừa của chúng ta, ý là thế sao?

Thông Thiên Giáo Chủ ngón tay gõ vào mặt bàn, chậm rãi nói ra, ánh mắt lạnh lẽo. - Hắc hắc, là ý tứ này, nhưng mà nhân tộc cũng có thể tiến vào Thánh tộc, hơn nữa Thánh tộc sẽ cho Nhân tộc truyền thừa đầy đủ, các ngươi có thể học truyền thừa của chúng ta.

Tạo Hóa thánh tử cười tủm tỉm nói ra, mà lời này vào trong tai Thông Thiên giáo chủ thì hắn càng cười lạnh.

Hiệp nghị này nhe thì công bằng, nói trắng ra chính Thánh tộc không động người nào vẫn tiến vào Thần Vực, tùy ý cướp đoạt tài nguyên của Thần Vực!

Về phần nhân tộc tiến vào Thánh tộc, tông môn Thánh tộc vốn mạnh hơn Nhân tộc nhiều, hơn nữa Nhân tộc hoàn toàn không biết gì về Thánh tộc, tùy tiện tiến vào trong vũ trụ của Thánh tộc không chừng trực tiếp bốc hơi khỏi thế gian, còn muốn đi cướp đoạt tài nguyên?

Thánh tộc có thể đại quy mô phái tộc nhân, duy nhất một phần hơn cả tỷ tiến vào Thần Vực, nhưng mà nhân tộc tuyệt đối không thể làm như thế.

Đây là khác biệt chủng tộc mạnh yếu.

- Các ngươi cảm thấy như thế nào? Phương diện truyền thừa chúng ta có thể bù đắp cho nhau, hội võ ở Thần Vực các ngươi có Băng Mộng, Lâm Minh, Hành Si, Tiểu Ma Tiên có thể đi tới Thánh tộc học tập truyền thừa của chúng ta, cánh cửa Tạo Hóa Thánh Môn của chúng ta tùy thời mở rộng cho bọn họ.

Tạo Hóa thánh tử lại ném điều kiện.

Thông Thiên Thần Chủ cười lạnh liên tục, nói:

- Thiên tài tiến vào Thánh tộc các ngươi lịch lãm rèn luyện? Chỉ sợ là bánh bao thịt đánh chó. Có đi không về! Ngươi cho rằng chúng ta là kẻ đần?

- Ha ha, Thần Chủ các hạ. Phách lực của ngươi quá nhỏ rồi, tuổi trẻ tuấn kiệt cho dù gặp phong ba thì thế nào? Hai tộc chúng ta hòa bình, Thánh tộc chúng ta vì ngăn đại kiếp nạn cho nên chuẩn bị rất nhiều, chẳng lẽ vì bóp chết vài tên thiên tài quá khó khăn sao? Các vị quá xem thường Thánh tộc chúng ta rồi. Nói không chừng sau khi vinh thể với Thần La Thiên chúng ta. Thiên tài của Thánh tộc sẽ tiến vào Nhân tộc, khiêu chiến các lộ cao thủ của nhân tộc đấy.

Tạo Hóa thánh tử hiên ngang lẫm liệt.

Đúng vào lúc này Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên nói ra:

- Đã như vậy Tạo Hóa thánh tử không bằng một mình một người đi tới Thần Mộng Thiên Cung của ta làm khách nhé?

Thần Mộng Thiên Tôn trong bông có kim, Tạo Hóa thánh tử cười ha ha.

- Đều nói Thần Mộng Thiên Cung mỹ nữ như mây, phát ra mời này tại hạ cầu còn không được!

- Thật sao? Thánh tử nếu như cố ý thì sau khi đàm phán kết thúc lên đường đi.

Thần Mộng cười dịu dàng nói ra, trực tiếp đoạn tuyệt khả năng né tránh của Tạo Hóa thánh tử.

Tạo Hóa thánh tử tươi cười có chút cứng đờ, hắn thật không ngờ Thần Mộng hùng hổ dọa người như vậy.

Đúng lúc này bên người Tạo Hóa thánh tử, một lão giả bờ môi khẽ nhúc nhích, truyền âm cho Tạo Hóa thánh tử, nghe tin tức này trên mặt Tạo Hóa thánh tử càng tươi cười.

Giờ khắc này Thần Mộng Thiên Tôn, Thông Thiên Thần Chủ đều biến sắc rùng mình.

- Ầm ầm!

Chỉ nghe tiếng nổ lớn vang lên. Cả Phổ Đà sơn đều khẽ run lên, một đại thủ xé rách không gian, trực tiếp chụp xuống Phổ Đà sơn!

Cùng lúc đó bên ngoài Phổ Đà sơn lăng không hiện ra một tầng trận pháp, ngăn cản đại thủ này. Tạch tạch tạch!

Đại thủ khổng lồ va chạm với trận pháp. Kích thích năng lượng phong bạo khủng bố, kế tiếp đại thủ này xé rách một mảng lớn trận pháp, bốn đạo bóng đen tiến vào trong trận pháp, bốn người này ba nam một nữ, đều người mặc giáp đen, khí thế kinh người.

- Ồ? Trận pháp này không có khép lại? Phổ Đà sơn xem như có chút môn đạo.

Bốn người do nam tử cầm đầu, làn da của hắn trắng nõn, khuôn mặt mỹ lệ, tướng mạo có chênh lệch và hơi nữ tính, tại phía sau hắn là đại trận bị xé rách của Phổ Đà sơn đã khôi phục lại, nhưng mà khôi phục rất chậm chạp.

- Hắc hắc, dù sao cũng là tông môn còn sót lại ở lần đại kiếp nạn lần trước, cũng coi như có chút nội tình, nhưng mà bốn chúng ta liên thủ thì triệt để hủy diệt trận này vẫn không thành vấn đề.

Bên cạnh nam tử ôn nhu là một trung niên mập mạp, hai con mắt tỏa sáng.

Bốn người này đều là tứ đại hộ pháp của Thánh Hoàng, cũng là cường lực dưới trướng Thánh tộc Thánh hoàng.

Tứ đại hộ pháp chạy đến hiện trường đàm phán, không mời mà tới, liền trực tiếp phá trận mà vào, hành vi này là thị uy rõ ràng.

- Ầm ầm!

Phòng hội nghị Tiểu Thiên Thế Giới bị xé mở, bốn người trống rỗng xuất hiện, lăng không lơ lửng trên không hội nghị

Tu vị của bọn họ là nửa bước Chân Thần.

Trong nháy mắt xuất hiện bốn tên nửa bước Chân Thần, hơn nữa còn tùy ý lăng không, dưới chân của chúng có trận đồ ẩn tàng, chung quanh trận đồ có vô số trận phù lưu chuyển, áp lực như thế làm Nhân tộc Thiên tôn biến sắc.

Nhân tộc cùng Thánh tộc chênh lệch thật sự là quá lớn.

Thông Thiên Thần Chủ cùng Thần Mộng Thiên Tôn liếc nhau, đều nhìn ra kiêng kị trong mắt đối phương.

- Bốn vị Thánh sứ đại nhân đã chạy tới rồi, ha ha ha.

Tạo Hóa thánh tử thi lễ với bốn người, tứ đại hộ pháp của Thánh hoàng có địa vị cực cao trong Thánh tộc, hơn nữa bốn người này có thể kết thành chiến tâận, thực lực tăng gấp đôi.

Tứ đại hộ pháp chỉ khẽ gật đầu, không nói gì, Tạo Hóa thánh tử mỉm cười, nói:

- Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện vinh thể với Thần La Thiên rồi!

Thực lực là lực lượng lớn nhất trên bàn đàm phán, thực lực không đủ còn bàn thế nào? Hiện tại cho dù Hỏa thần có tính nóng nhất trong các Thiên tôn cũng sợ hãi vạch mặt với Thần Vực, một khi đánh nhau Nhân tộc có thể gặp tai họa ngập đầu.

Mà nếu như thỏa hiệp, làm cho Thánh tộc tiến nhập Thần Vực thì chẳng khác gì bị Thánh tộc xâm lược, trơ mắt nhìn Thánh tộc cướp đoạt tài nguyên, nhưng tối thiểu nhất Nhân tộc căn cơ vẫn còn, còn có thể phát triển.

Nằm gai nếm mật sống qua một ngàn năm, khi Thần Mộng thành tựu Chân Thần, Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên lớn lên thì nhân tộc có hi vọng.

- Các ngươi muốn bàn thế nào?

Thông Thiên Thần Chủ nói ra những lời này, đồng đẳng đáp ứng điều kiện của Tạo Hóa thánh tử.

Thần Mộng Thiên Tôn nhíu mày nhưng cũng không có phản đối.

- Ha ha, vậy mới đúng.

Trong lòng Tạo Hóa thánh tử vui vẻ, trước mặt thực lực tuyệt đối nhân tộc không thể không mềm.

Đến lúc đó Thánh tộc chỉ cần chiếm cứ Thần Vực, thành lập căn cơ, có thể theo không ngừng cướp đoạt tài nguyên của Thần Vực và vùi đầu vào chiến đấu với Hồn Tộc.

Chiến thắng Hồn Tộc thì Thánh tộc lại đi đối phó Nhân tộc, như vậy đơn giản như ăn cơm uống nước.

Đến lúc đó Thánh tộc sẽ trở thành chúa tể chính thức của vũ trụ!

Tạo Hóa thánh tử nói:

- Thánh tộc ta muốn ký kết điều ước ngang hàng vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau với nhân tộc, nội dung là: thứ nhất, chia cắt huy quang thế giới vĩnh viễn, tiểu thế giới, bí cảnh đều thuộc Thánh tộc chúng ta, tất cả mọi tông môn nhân tộc phải rời khỏi huy quang giới, hoặc là ở lại huy quang giới, nhưng cần vô điều kiện nghe theo lệnh của Thánh tộc.

- Thứ hai, Thần Vực ba ngàn đại thế giới rất nhiều trung thế giới, tiểu thế giới cho thế lực Thánh tộc tùy ý nhập trú, trao đổi truyền thừa với nhân tộc, cộng đồng khai phát tài nguyên.

- Thứ ba, Nhân tộc phải một lần giao cho Thánh tộc mười vạn Cửu Dương ngọc, hoặc là tài liệu, linh bảo đồng giá.

Tạo Hóa thánh tử dùng chiêu sư tử ngoạm, một hơi ném ra điều kiện khoa trương như thế, Thông Thiên Thần Chủ nghe về sau thiếu chút nữa lật bàn!

Sắc mặt Thần Mộng lạnh xuống, nếu như không phải Thánh tộc tứ đại hộ pháp ở đây, có thể nàng đã đánh nhau.

- Như thế nào? Các ngươi không đồng ý?

Khóe miệng Tạo Hóa thánh tử nhếch lên, một bộ dáng tính trước, bên cạnh hắn tứ đại hộ pháp Thánh hoàng có trận pháp lưu chuyển, sát khí như có như không phủ xuống.

Tứ đại hộ pháp liên thủ bố trí chiến trận, thực lực tăng lên không tưởng tượng nổi!

Thông Thiên Thần Chủ trầm mặc, Thần Mộng cũng không nói gì, Đại Tự Tại Phật cầm phật châu trong tay, đang niệm kinh.

Hào khí vô cùng nặng nề.

Mặc dù nói nhân tộc cầu hoà là kết quả tốt nhất, nhưng mà cắt nhường nhiều lợi ích, tài nguyên như thế không ai dễ dàng đồng ý, một khi ký xuống khẳng định phải lưng đeo cái vết đen, bị lịch sử ghi lại, trở thành vết bẩn lớn nhất trong đòi của võ giả.

Thần Mộng, Thông Thiên Thần Chủ, Đại Tự Tại Phật, Đế Thích Già sẽ bị bêu danh.

Nếu như ngàn năm sau nhân tộc có thể thắng khá tốt, nếu như nhân tộc thì thì bọn họ là tội nhân thiên cổ.

Thế nhưng mà nếu như không ký điều ước này, Nhân tộc hiện tại sẽ diệt vong.

Hơn một trăm Thiên tôn nhân tộc lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ký trở thành tội nhân, không ký không được.

Đúng vào lúc này đột nhiên một đạo truyền âm phù truyền vào, lông mi trắng của Đại Tự Tại Phật nhếch lên.

- Như thế nào?

Thông Thiên Thần Chủ hỏi.

- Có người muốn tiến vào phòng họp…

Đại Tự Tại Phật dùng chân nguyên truyền âm chậm rãi nói ra.

- Ai?

- Lâm Minh.

- Lâm Minh?

Thông Thiên Thần Chủ nhướng mày, nhìn qua phía Thần Mộng, Thần Mộng cũng không rõ lắm, đây là hội nghị Thiên tôn, Lâm Minh với tư cách tiểu bối tiến vào làm gì?

- Hắn tới làm gì, không phải thêm phiền sao, nếu quả thật phát sinh xung đột gì thì hắn sẽ bị giết trước nhất.

Thông Thiên Thần Chủ bất mãn nói ra.

Chương 1400: Ta cự tuyệt

Thông Thiên Thần Chủ phất phất tay, ý là đừng cho Lâm Minh tiến vào thêm phiền.

Mà lúc này Thần Mộng Thiên Tôn lại nói:

- Tự Tại đại sư, cho Lâm Minh vào đi...

- Ân?

Thông Thiên Thần Chủ nhíu mày, trong nội tâm cực kỳ ngoài ý.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Nếu quả thật xuất hiện xung đột thì ta sẽ bảo hộ hắn.

Thần Mộng Thiên Tôn địa vị cao hơn Thông Thiên Thần Chủ, so với Đại Tự Tại Phật, Đế Thích Già một mình một còn cao hơn, nàng có thể nói là đứng đầu nhân tộc.

Thần Mộng lên tiếng, Thông Thiên Thần Chủ tự nhiên không thể trực tiếp làm trái, hắn nhướng mày, truyền âm nói:

- Thần Mộng, ngươi cho Lâm Minh tiểu bối tiến vào, hắn lại có thể làm gì? Chẳng lẽ hắn có thể miệng phun hoa sen, nói cho Thánh tộc rời Thần Vực sao?

Thông Thiên Thần Chủ tức giận nói ra, trong tình thế đàm phán này thực lực là thẻ đánh bạc duy nhất, lời nói sắc bén không dùng được.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Lâm Minh đã muốn vào thì tự nhiên là có chuyện trọng yếu, ta hiểu hắn lắm.

Trong lòng Thần Mộng Thiên Tôn thì Lâm Minh cũng biết nặng nhẹ, sẽ không làm chuyện không chừng mực.

- Tốt, đã như vầy lão nạp cho hắn vào.

Đại Tự Tại Phật nói ra, ngón tay nhẹ nhẹ điểm qua và hư không lắc lư, vỡ ra một đạo thời không chi môn.

Lâm Minh thân mặc thanh sam từ thời không chi môn tiến vào.

Trong lúc nhất thời tất cả ánh mắt của mọi người nhìn qua Lâm Minh, Thánh tộc trên trăm Thiên tôn uy áp cực kỳ đáng sợ, may mà Nhân tộc cũng có Thiên tôn uy áp tiêu trừ. Nếu không Lâm Minh rất khó chịu đựng được.

Đi vào phòng họp, Lâm Minh nhìn qua Tạo Hóa thánh tử thật sâu.

Lâm Minh ghi nhớ kỹ bộ dáng người này, mươi vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên tôn bởi vì Ma Châu gặp nạn, cướp đi Ma Châu, hẳn là nói Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng sau này Tạo Hóa Thánh Hoàng mang Ma Châu cho Tạo Hóa thánh tử sử dụng.

Không phải ban cho, chỉ là cho Tạo Hóa thánh tử dùng, Lâm Minh suy đoán Tạo Hóa Thánh Hoàng đang mượn đại chiến Nhân tộc Thánh tộc hấp thu huyết nhục tinh hoa cho Ma Châu, dù sao mươi vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên tôn tuy vứt bỏ Ma Châu, nhưng cũng lưu lại ức năm tinh nguyên tích lũy của Ma Châu lại.

- Tạo Hóa thánh tử. Quả nhiên là nhân vật tuyệt đỉnh, hiện tại ta xa xa không bằng hắn.

Lâm Minh nghĩ như vậy, thời điểm này âm thanh già nua vang lên.

- Tiểu tử, ngươi đứng ở phía sau ta, không có việc gì đừng xen vào, nếu không thực xảy ra vấn đề chúng ta không thể bảo vệ các ngươi!

Nói chuyện là Thông Thiên Thần Chủ. Tuy giọng ói không hữu hảo, nhưng mà ý quan tâm rất rõ ràng, Lâm Minh mỉm cười, tỏ vẻ cảm tạ.

Tạo Hóa thánh tử nhàn nhạt nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt hiện ra vẻ ngoài ý muốn, hắn nghe nói qua cái tên Lâm Minh, nhưng chưa xem bức họa của Lâm Minh, không có nhận ra, nhưng mà từ tu vị của Lâm Minh thì hắn biết rõ Lâm Minh hơn phân nửa là thiên tài có khả năng thành Thiên tôn, nhân vật như thế không có tư cách vào nơi đàm phán này.

- Tiểu tử này là ai?

- Thánh tử điện hạ, người nọ chính là thiên tài trong hội võ Thần Vực, tên là Lâm Minh, thiên phú cực cao, đánh ngang với Băng Mộng, đứng hàng thứ hai trong hội võ Thần Vực.

- Ah? Hắn chính là Lâm Minh!

Tạo Hóa thánh tử biết được thân phận của Lâm Minh thì dò xét Lâm Minh một chút, mặc dù hắn hiểu nhân tộc, nhưng chỉ là hiểu tư liệu, cũng không biết dung mạo, hơn nữa Tạo Hóa thánh tử chú ý nhất là Thiên tôn, đây mới là mục tiêu Tạo Hóa thánh tử cần đánh chế.

Lâm Minh, quá non.

Nghĩ tới đây Tạo Hóa thánh tử không có tiếp tục chú ý Lâm Minh nữa, hắn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn, nói ra:

- Đề nghị của Thánh tộc chúng ta các ngươi đáp ứng hay không đáp ứng?

Thần Mộng Thiên Tôn nhíu mày lại, thời điểm này bên tai nàng vang lên truyền âm của Lâm Minh,

- Thần Mộng tiền bối, Thánh tộc đưa ra điều kiện gì?

Thần Mộng Thiên Tôn mang nội dung điều ước nói ra, kể cả tứ đại hộ pháp đã đến và đánh giá thực lực của Thánh tộc cũng nói rõ ràng.

Lâm Minh nghe xong trong nội tâm cười lạnh, Thánh tộc bàn tính đúng là thật tốt, không sợ đau răng, muốn biến Thần Vực thành thuộc địa, tùy ý cướp đoạt tài nguyên, nghĩ thật tốt!

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Thần Mộng tiền bối, Thánh tộc chỉ phô trương thanh thế mà thôi, theo vãn bối biết sợ rằng chúng ta không đáp ứng điều kiện này thì Thánh tộc cũng không dám phát động chiến tranh toàn diện, bởi vì tình huống của chúng cũng không tốt, Hồn Tộc khả năng đang khai chiến với Thánh tộc, Tạo Hóa Thánh Hoàng đang bị thương chưa khôi phục, bọn chúng căn bản tiêu hao không nổi.

Lâm Minh mang tin tức nói rõ ràng, không có bất kỳ che dấu nào, thời điểm này Thần Mộng Thiên Tôn đưa ra quyết định gì cũng ảnh hưởng tới tương lai của Nhân tộc, đang mang trọng đại, Lâm Minh cũng nói từ đầu chí cuối cho Thần Mộng Thiên Tôn, như vậy mới có thể đánh giá đúng tình thế.

Trong nội tâm Thần Mộng Thiên Tôn khẽ động, kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, Nhân tộc hoàn toàn chẳng biết gì về Thánh tộc cả, bí mật lớn như thế làm sao Lâm Minh biết?

- Ngươi xác định?

- Ta xác định!

Lâm Minh trả lời khẳng định.

- Ngươi như làm sao biết?

Thần Mộng không thích nhìn trộm bí mật của người khác, nhưng mà chuyện này quá trọng đại, nàng không thể không điều tra rõ ràng nơi phát ra tin tức của Lâm Minh, nhìn xem có thể tin hay không.

Lâm Minh có chút chần chờ, nói ra:

- Đây là vãn bối nhận từ Hỗn Nguyên thiên cung biết được.

Hắn vẫn giấu diếm tin tức ma phương, về phần Thần Mộng Thiên Tôn có tin hay không hắn không quản.

- Hỗn Nguyên thiên cung?

Thần Mộng Thiên Tôn có chút trầm ngâm, Lâm Minh nói có một lỗ thủng, dựa vào Thần Mộng hiểu Lâm Minh, nếu như từ trong Hỗn Nguyên thiên cung biết được tin tức trọng đại này sẽ báo lên, dù sao tin tức này quá mấu chốt, trực tiếp quan hệ đến đại chiến của Thánh tộc cùng nhân tộc, nếu như sớm biết tin tức này Thiên tôn nhân tộc cũng không quá kiêng kị, có thể phái ra nhiều cường giả mạnh hơn đoạt lại huy quang giới.

Lâm Minh sẽ không rõ đạo lý như thế, như vậy tin tức này hơn phân nửa Lâm Minh vừa mới biết được, lúc này mới vội vã yêu cầu tiến vào hiện trường đàm phán, nếu không thì Lâm Minh cũng không chờ lúc này mới nói ra..

Lại liên hệ Lâm Minh vài ngày trước cần thi thể Thánh tộc Đại Giới Giới Vương thì trong lòng Thần Mộng liên tưởng ít nhiều.

Dù sao nàng cũng là nhân vật sống ngàn vạn năm, phỏng đoán một chút cũng mò ra ít nhiều.

Không hề nghi ngờ trên người Lâm Minh có một bí mật, chính là dựa vào bí mật này dò xét trí nhớ của Đại Giới Giới Vương, mà hắn không muốn người khác biết rõ bí mật này.

Thiên tài luôn có bí mật, hơn nữa bí mật trên người Lâm Minh không phải chuyện đùa.

Thần Mộng không có truy vấn, nàng xem ra Lâm Minh không có lý do gì nói dối, lợi ích của hắn nhất trí với nhân tộc.

Nếu là người khác nhất định sẽ giết Lâm Minh và đoạt bí mật này.

Nhưng mà chỉ dựa vào mình nàng là không đủ chèo chống nhân tộc, nhất định cần phải có nhiều cường giả xuất hiện mới được, mà Lâm Minh chính là người mấu chốt, nhân vật như thế Thần Mộng Thiên Tôn thủ hộ cũng không kịp, làm sao giết gà lấy trứng? Đối với Thần Mộng Thiên Tôn mà nói tồn vong của nhân tộc là đệ nhất, tầm quan trọng thậm chí còn vượt qua nàng trở thành Chân

Thần!

Cây đổ há còn trứng lành? Trong lòng Thần Mộng thì nhiều ra một Thiên tôn còn tốt hơn bản thân mạnh một mình, đối địch chủng tộc thì Chân Thân cũng ăn bữa nay lo bữa mai.

- Thần Mộng, ngươi cân nhắc thế nào?

Tạo Hóa thánh tử có chút không kiên nhẫn, hắn vuốt cây quạt, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh cùng Thần Mộng Thiên Tôn, hắn có thể cảm giác ra Lâm Minh cùng Thần Mộng đang truyền âm cái gì đó, nhưng mà hắn căn bản không thèm để ý, Lâm Minh trong mắt hắn chỉ là tiểu nhân vật, loại đàm phán liên quan hai chủng tộc này hắn tiến vào có thể làm cái gì? Cho dù hắn nói ra hoa, trước mặt thực lực tuyệt đối chẳng là gì cả!

Cho nên Tạo Hóa thánh tử tuy không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tính trước, hắn chờ xem Thần Mộng cao ngạo khuất phục.

Làm cho nữ tử tuyệt thế khuất phục chính là cảm giác hưởng thụ.

Có lẽ Thần Mộng Thiên Tôn còn cò kè mặc cả một phen, nhưng mà cũng không có sao, hắn có thể xuất ra phong độ thân sĩ nhượng bộ một chút, những nhượng bộ này ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị tốt rồi, ví dụ như hắn kỳ thật có thể giao vài trăm đại thế giới cho nhân tộc, hắn cần hơn hai ngàn là đủ rồi.

Thần Mộng quay đầu nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, đột nhiên nàng cười, cười xinh đẹp và chói mắt.

Tạo Hóa thánh tử nao nao, Thần Mộng Thiên Tôn cười cái gì, chẳng lẽ là tươi cười nịnh nọt mình? Hắn còn không rõ ràng cho lắm, lúc này Thần Mộng Thiên Tôn nói ra ba chữ:

- Ta -- cự -- tuyệt!

Sắc mặt Tạo Hóa thánh tử lập tức cứng đờ.

Chương 1401: Đánh lén

- Cái gì?

Lời vừa nói ra toàn trường phải sợ hãi, không riêng gì Thánh tộc Thiên tôn, ngay cả Nhân tộc Thiên tôn cũng không kịp phản ứng, Thần Mộng Thiên Tôn cự tuyệt quá dứt khoát, khẩu khí này khiến người ta biết nàng không có khả năng cò kè mặc cả.

Tươi cười trên mặt Tạo Hóa thánh tử cứng lại, sau một lát hắn cười lạnh nói:

- Điều kiện không hài lòng sao? Chúng ta có thể từ từ bàn.

Thần Mộng lạnh lùng nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, trong ánh mắt mang theo một tia xem thường.

- Không cần phải bàn nữa, ta triệt để cự tuyệt nội dung điều ước của ngươi.

Nghe được Thần Mộng Thiên Tôn nói thế sắc mặt Tạo Hóa thánh tử biến thành âm trầm, Nhân tộc Thiên tôn đều có chút hoảng hốt, không ngừng truyền âm.

Thần Mộng quá mạnh mẽ, tuy cường thế làm cho Nhân tộc Thiên tôn cảm thấy vô cùng thoải mái, có cảm giác hãnh diện, Thánh tộc cường đại làm cho nội tâm bọn họ không có ngọn nguồn, sợ hãi đắc tội Tạo Hóa thánh tử.

- Thần Mộng, ngươi biết mình đang nói cái gì không?

Tạo Hóa thánh tử hai tay chống quạt sắt, cây quạt cuối cùng điểm lên bàn đá.

Tạo Hóa thánh tử vốn lưu không gian cho Thần Mộng Thiên Tôn cò kè mặc cả, nhưng mà không nghĩ tới đối phương chẳng thèm mặc cả, trực tiếp từ chối!

- Thần Mộng...

Thông Thiên Thần Chủ, Hạo Vũ Thiên Tôn truyền âm cho Thần Mộng, bọn họ sợ hãi trực tiếp cự tuyệt chọc giận Thánh tộc, một khi chiến đấu toàn diện bộc phát thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

- Thần Mộng, trên chữ nhẫn có đao, thích hợp ẩn nhẫn là cần thiết, tuy chúng ta lưng mang tội danh, nhưng mà vì tồn vong của nhân tộc thì chút danh tiếng này chẳng là gì.

Thông Thiên Thần Chủ nói tới đây, còn muốn nói gì đó Thần Mộng Thiên Tôn lại khoát tay chặn lại. Nói ra:

- Trong lòng ta biết rõ.

Một câu nói này cũng làm cho bọn người Thông Thiên Thần Chủ không cách nào nói cái gì. Nhưng mà bọn họ cảm thấy không thể làm gì hơn.

- Đây là cái gọi thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành sao?

Tạo Hóa thánh tử nhe răng cười lên, đứng dậy, bên cạnh hắn Thánh tộc tứ đại hộ pháp cũng tiến lên, toàn thân cương nguyên lưu chuyển. Đại địa như rung lên.

Một phương nhân tộc không cam chịu yếu thế, hơn một trăm Thiên tôn mặc dù so với Thánh tộc kém hơn một chút, nhưng mà bọn họ có trận pháp Phổ Đà sơn, chính thức tranh đấu dù thất bại cũng trọng thương Thánh tộc.

Dùng Thần Mộng cầm đầu, Thông Thiên Thần Chủ, Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật làm cao thủ đứng đầu. - Tạch tạch tạch!

Hư không chấn động, Nhân tộc bốn đại cao thủ đối chọi với tứ đại hộ pháp.

Tám cổ khí thế va chạm với nhau, trong đó khí tức màu xanh da trời trên người của Thần Mộng là khổng lồ nhất, cơ hồ một mình nàng áp chế hai đạo khí tức! Còn lại Thông Thiên Thần Chủ, Đế

Thích Già, Đại Tự Tại Phật hợp nhất cộng đồng kháng hai khí tức khác.

- Có ý tứ!

Khóe miệng của tên nam tử giáp đen cầm đầu nhếch lên, cương nguyên toàn thân càng cuồng bạo, cùng lúc đó bốn người bọn họ kết thành đại trận. Một đạo kim quang phóng lên trời.

Phương của nhân tộc không cam chịu yếu thế, Đại Tự Tại Phật cầm thiền trượng trong tay gõ xuống đất. Chỉ nghe tiếng nổ vang lên, mặt đất dưới chân nổ tung, năng lượng khổng lồ màu vàng hội tụ, hóa thành các loại phạn văn, phật ấn, hợp thành nhất thể hợp vào người Đại Tự Tại Phật.

Trong lúc nhất thời phật âm trần trần, như tuyên truyền giác ngộ!

Đây là lực lượng pháp trận của Phổ Đà sơn tồn trữ lại, Đại Tự Tại Phật dùng bản thân làm dẫn, mượn đại thế của Phổ Đà sơn tăng thực lực lên gấp đôi, dù là tứ đại hộ pháp liên thủ bố trí chiến trận cũng không cách nào dao động đại thế của Đại Tự Tại Phật.

- Ân?

Đám người tứ đại hộ pháp biến sắc, bọn họ chưa chính thức động thủ, chỉ dùng khí thế dò xét mạnh yếu mà thôi.

Nhân tộc Thiên tôn còn mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều, chuyện này cũng ý nghĩa một trận chiến này nếu quả thật đánh nhau thì song phương sẽ không có chỗ tốt gì.

Tình hình này hoàn toàn vượt qua ý định của đàm phán, tràng diện mất đi khống chế.

Một khi đàm phán sụp đổ thì Thánh tộc căn bản không lấy được chỗ tốt, đánh không dám đánh, trở về cũng không dám đánh, kể từ đó Thánh tộc mượn thực lực cường đại làm thịt nhân tộc một đao cũng thất bại.

Sắc mặt Tạo Hóa thánh càng âm trầm như nước, đột nhiên hắn nhìn qua Lâm Minh.

Hồi tưởng quá trình lúc trước, sau khi Thánh tộc triển lộ thực lực cường đại thì nhân tộc đã muốn chịu thua, Thông Thiên Thần Chủ đã cam chịu ký kết điều ước ngưng chiến, ý định thương thảo chi tiết điều ước, cò kè mặc cả một phen, mặc dù Thần Mộng Thiên Tôn cũng không có phản đối.

Thế nhưng mà đúng vào lúc này Lâm Minh đột nhiên xuất hiện dùng chân nguyên truyền âm cho Thần Mộng Thiên Tôn.

Kế tiếp Thần Mộng Thiên Tôn thái độ chuyển biến 180°, cự tuyệt tất cả điều kiện của Thánh tộc đưa ra.

Nói tất cả không có quan hệ với Lâm Minh thì Tạo Hóa thánh tử cũng không tin.

- Tiểu tử này! Rốt cuộc nói cái gì với Thần Mộng đây?

Trong mắt Tạo Hóa thánh tử hiện ra thần sắc oán độc, ký kết điều ước ngưng chiến với nhân tộc, trong đó liên quan đến lợi ích cực lớn, một khi ký kết cơ hồ tương đương không phí người nào đạt được toàn bộ Thần Vực và chiếm lợi ích không sai.

Nhưng mà Thánh tộc bây giờ bị Thánh tộc cùng Hồn Tộc đang ở mấu chốt của chiến tranh, càng mấu chốt là toàn bộ lợi ích sẽ chảy vào trong Tạo Hóa Thánh Cung, bị Tạo Hóa thánh tử dùng, trở thành đá kê chân bước lên Chân Thần.

Hiện tại cũng bởi vì Lâm Minh xuất hiện toàn bộ không có.

Hắn không hận Lâm Minh là không thể nào.

Hơn nữa ẩn ẩn Tạo Hóa thánh tử có dự cảm Lâm Minh sau này chính là tai họa, hắn lúc này phá hư chuyện tốt của Thánh tộc thì chưa hẳn không có lần nữa!

Nghĩ tới đây Tạo Hóa thánh tử đột nhiên từ tu di giới lấy Ma Châu, dùng huyết mạch bản thân thúc dục lực lượng của Ma Châu.

Chỉ nghe tiếng gào thét đáng sợ từ trong Ma Châu vang lên, một ma ảnh bay thẳng tới Lâm Minh!

Đây không phải lực lượng của Tạo Hóa thánh tử, mà là của Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Hoàng phong ấn lực lượng trong Ma Châu, Tạo Hóa thánh tử chỉ dẫn động mà thôi, nhưng mà dùng thực lực của hắn chỉ dẫn động được một phần mười, tuy chỉ có một phần mười nhưng cũng rất kinh người!

Tạo Hóa thánh tử ý định rất đơn giản, dù sao đàm phán này hơn phân nửa không có kết quả, hơn nữa Nhân tộc Thánh tộc hai phe có kiêng kị, không có khả năng động thủ, cho dù hắn làm ra hành động quá phận gì Nhân tộc cũng không làm gì hắn, đã như vậy chi bằng giết Lâm Minh trước.

Lúc này bọn người Thần Mộng Thiên Tôn đang đối kháng với Thánh tộc, kể cả Thiên tôn khác cũng có không ít người gia nhập chiến đoàn, ai cũng không ngờ Tạo Hóa thánh tử đột nhiên làm khó dễ mục tiêu chính là Lâm Minh!

Mắt thấy hư ánh đáng sợ lao tới thì Lâm Minh quá sợ hãi, thân ảnh của hắn lui ra phía sau, từ trong tu di giới rút Phượng Huyết Thương ra!

Hắn có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố trong đó, cách vài chục trượng mà Lâm Minh cảm giác huyết dịch toàn thân như bị dẫn dắt, thân thể gần như muốn nổ tung, giống như trọng áp đè hắn phấn thân toái cốt.

Chương 1402: Ước hẹn trăm năm

- Lâm Minh!

Phương của Nhân tộc bên này rất nhiều Thiên tôn kinh hãi, nhưng mà lúc này bọn họ không có khả năng ra tay.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một nam tử trung niên áo trắng lóe lên, một tia chớp hiện ra trước người của Lâm Minh, đối kháng với ma ảnh.

- Ầm ầm!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, đại điện hội nghĩ vỡ tung.

Dư âm ảnh hưởng còn lại rất lớn, đây là nhân vật Thiên tôn giao thủ, Lâm Minh dù đứng sau lưng bạch y này cũng liên tiếp lui về phía sau, khí huyết trong người cuồn cuộn giống như sắp nổ tung vậy.

- Bồng!

Lâm Minh đâm ra một thương, đánh tan vài đạo dư âm chân nguyên còn lại, mà bản thân của hắn thì bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đâm vào trên tường, ho ra máu tươi.

Một kích này hắn bị thương nặng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng là nhân vật bực nào, cho dù tu vị giảm xuống nhưng Tạo Hóa thánh tử chỉ có thể dẫn động lực lượng có hạn hắn lưu lại trong Ma Châu cũng có uy lực khó có thể tưởng tượng.

Một khi lực lượng này tiến vào trong người Lâm Minh, cho dù có người đỡ giúp Lâm Minh thì khí cơ dẫn dắt vẫn làm Lâm Minh bị thương.

Cuối cùng là do Lâm Minh quá yếu.

Tu vị Thần Biến có thể tương đương với nửa bước Thánh Chủ, nhưng mà trong hội nghị này chỉ là con sâu cái kiến.

Cho dù Tạo Hóa thánh tử yếu nhất cũng mạnh hơn Lâm Minh mấy chục lần, cả trăm lần.

Huống chi Tạo Hóa thánh tử có một cường giả Chân Thần bảo kê, các loại tài nguyên, pháp bảo cái gì đó không hết, hắn cũng không cần sợ Lâm Minh.

- Ta quá yếu!

Lâm Minh vuốt ngực của mình, tuy da thịt còn tốt, nhưng mà mạch máu và kinh mạch bên trong rối tinh rối mù. Bị lực lượng hắc ám ăn mòn, không có năm ba ngày khó mà khôi phục lại.

Trong hội nghị này bất luận là va chạm kịch liệt gì đều vô cùng có khả năng làm Lâm Minh tử vong! Cho nên Lâm Minh ngay từ đầu muốn đi vào phòng hội nghị đã bị Thông Thiên Thần Chủ phản đối.

Đây là bi ai của kẻ yếu.

- Ta muốn kế thừa nguyện vọng của Hỗn Nguyên Thiên tôn, đoạt lại Hồng Mông linh châu. Thành tựu võ đạo đỉnh phong, cũng muốn kế thừa Phong Thần Thiên tôn di chí dẫn đầu nhân loại vượt qua đại kiếp nạn lần này, thế nhưng mà ta hiện tại yếu tới mức không được, dư âm chiến đấu còn lại cũng có thể xoắn giết ta, cần nói gì hành động?

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, móng tay bấu vào trong thịt.

- Lâm Minh. Ngươi không sao chớ!

Hạo Vũ Thiên Tôn bảo hộ Lâm Minh ra sau lưng, trầm giọng nói ra, Hạo Vũ Thiên Tôn tình hình không tốt. Chính diện va chạm lực lượng với Tạo Hóa Thánh Hoàng dù hắn không bị thương cũng rất chật vật.

Hắn phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa thánh tử, đây là hiện trường đàm phán, hắn vậy mà vô thanh vô tức vừa ra tay chính là sát chiêu. Muốn giết chết Lâm Minh.

- Ngươi là tiểu súc sinh không biết sống chết, cũng dám động thủ giết người trên hội nghị đàm phán, nhân tộc của ta dễ lấn sao?

Hạo Vũ Thiên Tôn cũng là kẻ tính tình nóng nảy, câu nói đầu tiên chính là nâng cao địa vị chủng tộc, hào khí càng khẩn trương hơn!

- Ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử liều lĩnh cười to.

- Ngươi vừa gọi ta là cái gì? Chỉ bằng ngươi cũng dám nói chuyện với ta? Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, ngàn vạn tuổi mới khó khăn lắm đạt tới Thiên tôn trung đẳng, ngày sau cũng chỉ dừng bước ở chỗ này, trong mắt ta ngươi chính là phế vật! Ngàn trăm năm sau ngươi với ta mà nói mới là súc sinh chính thức, ta giết ngươi giống như giết súc sinh, không tốn khí lực.

- Ngươi nói cái gì? Hạo Vũ Thiên Tôn nổi giận, khí huyết toàn thân dâng lên, muốn động thủ.

Tạo Hóa thánh tử lơ đễnh, cười lạnh nói:

- Ta nói cái gì ngươi nghe không hiểu sao? Nếu ngươi có gan ba trăm năm sau ta và ngươi quyết đấu sinh tử, có gan không?

Tạo Hóa thánh tử nói hùng hổ dọa người, biểu lộ của Hạo Vũ Thiên Tôn cứng đờ, khí huyết trên người dâng cao.

Đương nhiên hắn nhớ rõ lúc bắt đầu hội nghị Hỏa thần đã từng ước chiến mấy trăm năm với Tạo Hóa thánh tử, Hỏa thần suýt nữa đồng ý, lại bị Thần Mộng Thiên Tôn cản lại.

Thần Mộng Thiên Tôn làm như vậy hiển nhiên là cho rằng trăm năm sau Hỏa thần không phải là đối thủ của Tạo Hóa thánh tử!

Đối với ánh mắt của Thần Mộng Thiên Tôn thì Hạo Vũ Thiên Tôn càng thêm tin phục một ít.

Mà Hạo Vũ Thiên Tôn tiềm lực còn kém hơn Hỏa thần một chút, hiện tại đối mặt Tạo Hóa thánh tử khiêu chiến thì hắn tiến thoái lưỡng nan!

Đáp ứng thì tám chín phần mười phải chết.

Nhưng mà không đáp ứng, trong không khí giương cung bạt kiếm thế này liên quan tới tôn nghiêm của nhân tộc và vinh quang, nếu như lùi bước thì khí thế nhân tộc yếu nhược, mặt mũi cũng chẳng còn.

Mọi người có ba phần tâm huyết, người cả đời cũng sống vì tôn nghiêm, thực tế đến Thiên tôn càng như vậy.

Lúc này bọn người Thần Mộng Thiên Tôn còn đang giằng co với tứ đại hộ pháp, Hạo Vũ Thiên Tôn cắn răng một cái, cơ hồ muốn đáp ứng trận chiến này!

Mà đúng lúc này Lâm Minh cầm theo Phượng Huyết Thương, tiến lên một bước, đi tới trước người Hạo Vũ Thiên Tôn.

Hắn lau máu tươi trên miệng, cười nói:

- Hạo vũ tiền bối, nếu là ước chiến trăm năm thì không bằng cho vãn bối đi.

Lâm Minh nói ra rất tùy ý, giống như trận chiến này với hắn mà nói không có nghĩa lý gì.

- Ân?

Hạo Vũ Thiên Tôn sững sờ, không có kịp phản ứng.

Mà lúc này Lâm Minh nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, Phượng Huyết Thương trực chỉ mi tâm của Tạo Hóa thánh tử và hàn quang lập lòe, nói.

- Ta ước chiến với ngươi thì thế nào? Không cần ba trăm năm, chỉ cần trăm năm thôi, trăm năm sau quyết sinh tử, ngươi có dám đáp ứng?

Lâm Minh đang nói chuyện nhưng mỉm cười lộ ra hàm răng đầy máu.

Một màn này làm cho tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Minh muốn ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử?

Trong lúc nhất thời mấy Thiên Tôn cũng trì hoãn lại.

Lâm Minh thiên tài không có người phủ nhận, nhưng mà nhiều người xem ra Thần Hải chiến Thần Quân so với Thần Quân chiến Giới Vương còn kém không ít.

Cũng nói đúng là Lâm Minh không bằng Tạo Hóa thánh tử, huống chi Tạo Hóa thánh tử còn có Hồng Mông linh châu thần khí phụ trợ tu luyện, có Tạo Hóa Thánh Hoàng là cường giả Chân Thần bồi dưỡng không giữ lại, các loại truyền thừa dốc túi truyền thụ.

Nhân vật như thế chỉ có vượt qua người khác, không có có người khác vượt qua hắn.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Lâm Minh lại nói ra thời gian trăm năm đuổi theo Tạo Hóa thánh tử, đây là phách lực bực nào?

- Lâm Minh! Không nên vọng động!

Hạo Vũ Thiên Tôn sợ hãi nói gấp, hắn biết rõ Lâm Minh xuất đầu vì mình. Lâm Minh không muốn nợ nhân tình của người nào, trước kia Hạo Vũ Thiên Tôn ngăn một kích cho Lâm Minh, Lâm Minh cũng nghênh tiếp khiêu chiến thay Hạo Vũ Thiên Tôn.

Nhân tình bù nhân tình.

- Ước chiến trăm năm? Ha ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử cười ha hả, trong mắt đầy khinh miệt.

- Ta thừa nhận ngươi là nhân tài, là thiên tài đệ nhị của nhân tộc, cũng xem là tốt, đáng tiếc ngươi so với ta còn kém xa! Nếu như hiện tại tu vị chúng ta đảo nhược, ngươi là Thần Quân hậu kỳ, ta là Thần Biến sơ kỳ, trăm năm sau ta và ngươi chiến thì ngươi còn có thể có thể thắng, đáng tiếc tu vị của chúng ta tương phản nhau, ta còn mạnh hơn một đại cảnh giới rưỡi! Đừng nói một trăm năm, cho dù một ngàn năm, vạn năm cũng đừng mong vượt qua ta, ngược lại ta và ngươi chênh lệch càng ngày càng lớn.

Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử một Thần Biến sơ kỳ, một tương đương với Thần Quân Thánh Quân cảnh hậu kỳ, tu vị chênh lệch quá lớn, cho dù thiên tài bình thường dùng trăm năm chỉ cần là từ Thần Biến sơ kỳ tu luyện tới Thần Quân hậu kỳ đều quá sức, huống chi Lâm Minh còn phải đuổi theo Tạo Hóa thánh tử trong trăm năm!

Trăm năm sau Tạo Hóa thánh tử khả năng đạt tới Thánh Chủ, thậm chí là chạm tới Giới Vương cánh cửa, đến lúc đó thực lực của hắn còn kém Thiên tôn không xa.

Ở trong đó khó khăn có thể nghĩ!

- Tiểu tử này điên rồi! Trăm năm chiến thánh tử, muốn chết!

Một Thánh tộc Thiên tôn cười lạnh nói.

- Hắc hắc, hắn cho rằng Tạo Hóa thánh tử là tùy tiện chọn ra sao? Thánh tử là người Thánh tộc chú định ra đảm nhiệm Thánh hoàng, vừa ra đời đã hội tụ đại khí vận của Thánh tộc chúng ta, có số mệnh gia trì, vận khí quá lớn!

- Ha ha, tiểu tử ngốc này muốn chết mà, cho dù hắn là thiên tài vô địch của nhân tộc cũng chẳng thể nào bằng thánh tử được.

Đám Thánh tộc Thiên tôn nghị luận với nha, mà những nghị luận này không dùng chân nguyên truyền âm, trực tiếp rơi vào trong tai Nhân tộc Thiên tôn, mỗi lời nói ra Nhân tộc Thiên tôn biến sắc.

Tạo Hóa Thánh Hoàng có huyết mạch Thánh Thiên ma phi, có được đại khí vận gia thân, trong cơ thể còn dung nhập thần thú nguyên thai, chớ đừng nói chi là các loại truyền thừa, tài nguyên.

Thiên hạ thế nào xuất hiện nhân vật này, mệnh định là Thánh tộc Thánh hoàng là ý gì? Chẳng lẽ Thánh tộc mỗi thời đại đều xuất hiện Thánh hoàng sao?

Cho dù là biết rõ tiềm lực của Lâm Minh như Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn cũng cảm thấy Lâm Minh quá lỗ mãng.

- Lâm Minh...

Thần Mộng Thiên Tôn hít sâu một hơi.

- Ngươi vì sao phải ước hẹn trăm năm? Ta biết rõ trên người của ngươi mang đại bí mật, nhưng mà bí mật của ngươi có lớn cũng không bằng Hồng Mông linh châu, ở phương diện kỳ ngộ ngươi không bằng Tạo Hóa thánh tử, hơn nữa Tạo Hóa thánh tử trời sinh có đại khí vận gia thâ, ngươi ước chiến với hắn ta không phản đối, bởi vì các ngươi sớm muộn gì cũng phải chiến, nhưng mà trăm năm quá ngắn.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, trước khi hắn ước chiến cũng không nghĩ tới Tạo Hóa thánh tử may mắn như vậy, nhưng mà hắn không có hối hận, hắn nói ra:

- Cảm ơn Thần Mộng tiền bối khuyên bảo, cảnh báo, vãn bối định ra ước chiến trăm năm cũng không phải là tự tin, cũng không phải cuồng vọng, mà là tự tạo áp lực cho mình, Nhân tộc hòa bình với Thánh tộc e là không quá ngàn năm, thậm chí khả năng ngắn hơn, thời điểm đại kiếp nạn bộc phát nếu như vãn bối không đạt hơn nửa bước Chân Thần thì nói gì tới đối kháng đại kiếp nạn?

Chương 1403: Kết quả đàm phán

Lâm Minh nói lời này trong lòng Thần Mộng Thiên Tôn chấn động, trong ngàn năm đạt tới nửa bước Chân Thần!?

Phải biết rằng Thần Mộng, Đế Thích Già cũng chỉ là nửa bước Chân Thần mà thôi!

Bọn họ dùng thời gian thật lâu mới tới cảnh giới này, mà Lâm Minh muốn trong ngàn năm đạt tới, ai tin được?

Nhưng mà muốn đống kháng đại kiếp nạn, nửa bước Chân Thần là cơ bản nhất.

Liên quan đến chiến đấu hai tộc, Thiên tôn chỉ có thể coi là lực lượng trung kiên, Giới Vương xem như binh sĩ, về phần Thánh Chủ chính là pháo hôi.

Lâm Minh không muốn tới đại kiếp nạn mà vận mệnh vẫn nằm trong tay kẻ khác, hắn muốn mình đi tranh thủ tất cả, thậm chí nửa bước Chân Thần cũng không phải mục tiêu của hắn, hắn muốn trở thành Chân Thần, có thể chính diện chống lại Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Chỉ có như vậy mới có thể chính thức xoay chuyển chiến cuộc!

- Lâm Minh, ngươi nói rất tốt!

Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên truyền âm nói ra.

- Thiên tài có lẽ nên có phách lực cùng quyết tâm, làm đại sự kinh thiên động địa, chúng ta đạp vào võ đạo chi lộ không phải vì bị đánh bại, chính ngươi đã nhận định con đường này thì đi đi, Thần Mộng Thiên Cung sẽ toàn lực ủng hộ ngươi.

Lâm Minh dùng tu vị Thần Biến kỳ ước chiến trăm năm với Thánh Quân hậu kỳ Tạo Hóa thánh tử, đây đúng là đại sự kinh thiên động địa, không qua mấy ngày cả Thánh tộc, Nhân tộc đều biết tin tức

này.

- Lâm Minh, hắc hắc...

Tạo Hóa thánh tử nhìn về phía Lâm Minh, khóe miệng mang theo một tia trêu tức, nói:

- Nếu ngươi đã muốn ước chiến, tốt, chúng ta cùng ký kết kế ước tâm ma thần võ vô thượng, trăm năm sau nếu như lùi bước thì bị tâm ma cắn trả, kinh mạch toàn thân đứt từng khúc, hồn phi phách tán, không nhập luân hồi!

Tạo Hóa thánh tử lập lời thề ngoan độc như thế, trên mặt nhe răng cười liên tục. Hắn muốn diệt trừ Lâm Minh, lần này không thể làm nhân tộc vinh thể với Thần La Thiên, nhưng mà trừ được Lâm Minh xem như an ủi.

Đối với thiên tài đỉnh cao của đối thủ, Tạo Hóa thánh tử chỉ có một ý niệm, đó là diệt trừ.

- Tốt!

Lâm Minh một lời đáp ứng xuống.

Hắn và Tạo Hóa thánh tử hai người cắn nát ngón tay bắn ra một giọt máu.

Hai giọt máu này giao hội giữa không trung, diễn sinh ra chú văn máu tươi.

Những chú văn này thiêu đốt như hỏa diễm, rồi sau đó hóa thành nguyền rủa khắc vào người Lâm Minh và Tạo Hóa thánh tử.

Nhìn thấy một màn này Nhân tộc Thiên tôn đều hãi hùng khiếp vía, ký kết khế ước tâm ma này. Vậy ý nghĩa trăm năm sau hai người phải chiến đấu.

Ký kết loại khế ước này cần có phách lực và dũng khí cực lớn.

Lâm Minh, có thể thắng sao?

Hô --

Huyết khí trong người sôi trào trong người cơ thể Lâm Minh, chú ấn thần võ vô thượng hình thành ấn ký đỏ tươi trên ngực Lâm Minh, nó chậm rãi biến mất.

Khế ước có hiệu lực!

Thấy một màn này trên mặt Tạo Hóa thánh tử tươi cười.

Hắn biết rõ hôm nay đàm phán đã không có kết quả, giằng co nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, Nhân tộc không biết đã biết được mấy thứ gì đó, căn bản không có khả năng nhượng bộ.

Trăm năm sau giết chết Lâm Minh xem như thu hoạch duy nhất của hôm nay.

- Chúng ta đi!

Tạo Hóa thánh tử nói xong, thân thể bay thẳng lên. Sau lưng hắn rất nhiều Thánh tộc Thiên tôn theo sau, trận pháp Phổ Đà sơn bị xé nứt lần nữa.

Rồi sau đó hơn trăm Thánh tộc Thiên tôn xé rách hư không Thần Vực lóe lên rồi biến mất.

Lưu lại Nhân tộc Thiên tôn hai mắt nhìn nhau, cứ như vậy chấm dứt?

Trận này vốn là phải nhượng bộ, nếu không Nhân tộc sẽ sinh linh đồ thán mà dừng lại như thế?

Thánh tộc cuối cùng nhất cũng không có ra tay, bọn chúng tới hùng hổ, đi lại xám xịt.

Từ đầu đến cuối Thánh tộc nhìn như ngang ngược, nhưng mà chưa chính thức ra tay, ngược lại vẫn đe dọa Nhân tộc, cuối cùng đe dọa không thành thảm bại mà về!

Chuyện này chứng minh trong lòng Thánh tộc có điểm cố kỵ.

Bọn chúng đang sợ hãi, đội hình cường đại như thế chỉ là cáo mượn oai hùm a.

Nhưng mà mặc dù như thế, khí thế của Thánh tộc đúng là cường đại.

Nếu như không phải Thần Mộng cuối cùng cắn răng giữ vững mấu chốt, như vậy điều ước không công bằng với Nhân tộc đã thành rồi.

Nghĩ tới đây mọi người nhao nhao nhìn qua Thần Mộng, rồi sau đó lại nhìn về phía Lâm Minh.

Bọn họ đương nhiên biết rõ thái độ Thần Mộng đại chuyển biến là nội dung trao đổi của Lâm Minh với nàng.

- Thần Mộng... Lâm Minh nói gì với ngươi?

Câu hỏi là Thông Thiên Thần Chủ, hắn không nghĩ ra Lâm Minh nói cái gì thuyết phục Thần Mộng.

Mặc dù nói rất nhiều Thiên tôn đã từng hoài nghi, Thánh tộc có phải dám toàn diện khai chiến hay không, đang kiêng kị cái gì của nhân tộc.

Nhưng đây là phỏng đoán, Thánh tộc có cường giả Chân Thần, có rất nhiều nửa bước Chân Thần là sự thật, bọn chúng mạnh hơn nhân tộc nhiều, chính thức liên quan đến mấu chốt sinh tử tồn vong của nhân tộc, ai dám căn cứ vài câu phỏng đoán mà vọng động kết luận?

Thần Mộng lắc đầu nói:

- Không có gì, Lâm Minh chỉ đưa ra một ít đề nghị mà thôi.s

Thần Mộng nói cực kỳ hàm hồ, hiển nhiên là không muốn nói rõ chi tiết, đây là bảo hộ với Lâm Minh. Bí mật của Lâm Minh người biết rõ càng ít càng tốt.

Thông Thiên Thần Chủ có chút trầm ngâm, cuối cùng không hỏi tiếp, hắn biết rõ Thần Mộng không muốn nói.

Liên quan đến đàm phán hưng suy tồn vong của nhân tộc cứ như thế mà chấm dứt, kế tiếp Thánh tộc không có thẹn quá hoá giận, càng không có quy mô xâm lấn, ngược lại vẫn dừng lại ở huy quang giới.

Nhân tộc cũng không có phái Thiên tôn ra chinh chiến, thu phục huy quang giới. Đây đã là kết quả tốt nhất, không có cắt đất, không có đền tiền, không có đánh mất chủ quyền gì của Thần Vực. Dưới loại tình huống này nhân tộc còn tranh thủ được hòa bình.

Thần Mộng Thiên Tôn biết rõ Thánh tộc kiêng kị nhân tộc, nhưng nếu như bức bọn chúng quá gấp vẫn là cá chết rách lưới, bất kể là nhân tộc hay thánh tộc đều không muốn nhìn.

Bởi vậy trận chiến đấu này không thể phái Thiên tôn, tận lực do Giới Vương giải quyết.

Cứ như vậy Nhân tộc cùng Thánh tộc nghênh đón hòa bình ngắn ngủi, mà huy quang giới do Thánh tộc chiếm cứ, nhân loại Thần Vực đều hoan hô, hoan hô rất nhiều Thiên tôn anh minh.

Mà lúc này Lâm Minh khiêu chiến Thánh tộc Tạo Hóa thánh tử cũng truyền ra khắp Thần Vực.

Khác với cái nhìn của Thiên tôn nhân tộc, đại đa số võ giả nghe thấy Lâm Minh khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử thì đó là hành động vĩ đại.

Trong lúc nhân tộc liên tục bại lui, chuyện buồn bã quá nhiều, bọn họ cần một anh hùng khuyến khích, cần một chiến thắng vui vẻ, không sợ chiến đấu cường địch, chỉ sợ mất đi tự tin chiến đấu.

Mà Lâm Minh vượt cấp khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử, không thể nghi ngờ liền làm được điểm này, làm cho rất nhiều võ giả nhân tộc hãnh diện!

Thậm chí ngay cả phàm nhân của Thần Vực cũng sinh động miêu tả tràng diện Lâm Minh ở hội trường khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử, đương nhiên bọn họ chỉ tưởng tượng.

Trong tưởng tượng của bọn họ, Lâm Minh chính là anh hùng của nhân tộc, lực áp toàn trường, uy chấn tứ phương!

Mà ở Thánh tộc lại hoàn toàn trái lại, mọi người đều nói Lâm Minh bị Tạo Hóa thánh tử tùy ý đánh cho trọng thương thổ huyết, về phần Lâm Minh ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử chỉ là trò cười mà thôi.

Thánh hoàng tương lai của bọn họ làm sao có thể bị Thích Biến kỳ đánh bại?

Chương 1404: Thánh tộc tuấn kiệt

Từ khi đàm phán Phổ Đà sơn, đảo mắt qua một tháng, Thánh tộc thủy chung án binh bất động, không có từ huy quang giới công chiếm chung quanh.

Lại qua mấy ngày Thánh tộc phái tới một sứ giả mang đến một tờ giấy của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Trên đó ghi Nhân tộc cùng Thánh tộc trong năm trăm năm không hề bộc phát chiến tranh đại quy mô, ngẫu nhiên bộc phát tranh đấu giới hạn dưới Thánh Chủ. Giới Vương, Thiên tôn không được tham chiến.

Thánh tộc sẽ không ra khỏi huy quang giới, huy quang giới sẽ là nơi duy nhất diễn ra chiến trường của Thánh tộc với nhân tộc, nhân tộc, Thánh tộc thế lực khắp nơi cũng phái đệ tử đi vào huy quang giới lịch lãm sinh tử.

Nhưng mà khi đi ra khỏi huy quang giới thì Nhân tộc Thánh tộc không được tùy ý chém giết, trừ phi song phương đồng ý quyết đấu sinh tử, như vậy sinh tử tất cả do trời.

Mặc kệ Nhân tộc, Thánh tộc ai dám không tuân theo sẽ bị hai tộc đuổi giết.

Một khi ký kết điều ước phải tuân theo nội dung điều ước, nếu không bị tâm ma cắn trả.

Mà phần khí tên phải do năm mươi tên Thiên tôn tuyệt đỉnh của Thánh tộc và nhân tộc ký tên.

- Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn biến huy quang giới làm nơi lịch lãm.

Thần Mộng Thiên Tôn xem xong và nói ra.

- Đúng vậy, Thánh tộc cần thiên tài lớn nhanh, nhân loại chúng ta cũng như thế, ngày sau huy quang giới biến thành nơi gió tanh mưa máu, mà nơi này sẽ là nơi đào tạo thiên kiêu, nhiều lần chiến đấu tử vong và kỳ ngộ, thiên tài ở huy quang giới sẽ lớn thật nhanh.

Thần Mộng Thiên Tôn trầm mặc thật lâu, rốt cuộc ký điều ước.

Kế sau Thần Mộng Thiên Tôn chính là các Thiên tôn khác.

Sau khi năm mươi Thiên tôn ký xong, khế ước hóa thành một đạo hắc viêm bốc cháy trên không trung.

Khế ước như thế nếu ai làm trái tuy không tới mức mất mạng. Nhưng mà sẽ tự tổn tu vị, với Thiên tôn mà nói đã là cái giá lớn thảm trọng, như thế tự nhiên không ai làm trái rồi.

Cứ như vậy Nhân tộc cùng Thánh tộc sinh ra hòa bình quỷ dị..

Chém giết ở huy quang giới càng ngày càng mãnh liệt. Người trẻ tuổi huyết khí phương cương, tự nhiên không thể nhìn Thánh tộc di vào lãnh thổ của mình. Một ít ma sát tiếp theo là đánh đập tàn nhẫn. Hơn nữa không ít thế lực cũng phái đệ tử ra chiến trường lịch lãm. Dù sao huy quang giới Giới Vương, Thiên tôn đều không xuất thủ, thiên tài trẻ tuổi cần thực lực và số mệnh là có thể giữ được tánh mạng.

Ở Bắc Trác Giới, trên một hành tinh lớn,

Hành tinh này tên là Huy Trác Tinh. Bởi vì nó ở vào giữa Bắc Trác Giới và Huy Quang Giới, rất nhiều võ giả Thần Vực tới lịch lãm đều dừng lại ở đây.

Chuyện này khiến cho Huy Trác Tinh hẻo lánh biến thành náo nhiệt, mỗi ngày võ giả các nơi tới đây như cá diếc sang sông.

Trong một tòa tửu lâu xa hoa ở Huy Trác Tinh.

Bảy tám võ giả nhân loại tụ tập ở đây, vừa uống rượu vừa bàn cái gì đó, bọn họ đều là tuấn kiệt của nhân tộc đi lịch lãm.

Dám đi huy quang giới kém nhất cũng là thiên tài của thánh địa, thiên tài như vậy các tông phái bát phẩm cầm không ra, rất dễ dàng vẫn lạc.

Những võ giả này càng nghị luận càng hưng phấn, bọn họ biết tình thế của nhân tộc và Thánh tộc, đang bàn luận chuyện đàm phán ở Phổ Đà sơn, cuối cùng lại nói tới ước chiến của Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử.

- Nghe nói Lâm Minh sắp đột phá Thần Biến trung kỳ!

- Bình thường, hắn đã dừng ở Thần Biến sơ kỳ ba năm rồi, đã sớm có thể đột phá, nhưng mà Lâm Minh không muốn mà thôi, đối với thiên tài như hắn cần phải đánh chắc căn cơ.

- Ha ha, sau khi đột phá thực lực của Lâm Minh sẽ tăng lên thật lớn, dựa theo tốc độ này trăm năm sau không biết Lâm Minh có thể phát triể n tới trình độ nào! Tạo Hóa thánh tử quá kiêu ngạo, ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt.

- Tạo Hóa thánh tử thiên phú không thể nghi ngờ, dựa theo lẽ thường mà nói trăm năm sau Lâm Minh muốn thắng hắn rất khó, nhưng mà Lâm Minh có đại khí vận gia thân, một đường phát triển sáng tạo vô số kỳ tích, ta tin tưởng hắn lần này cũng có thể sáng tạo kỳ tích.

Trong tửu lâu những thiên tài này xuất thân thánh đia bình thường, đến địa vị của bọn họ càng lý giải Tạo Hóa thánh tử đáng sợ, hiện tại Lâm Minh còn kém Tạo Hóa thánh tử quá lớn.

- Các ngươi tin tưởng tên tiểu tử họ Lâm kia có thể sáng tạo kỳ tích?

Đúng vào lúc này trong một góc của quán rượu vang lên âm thanh không hài hòa, dùng Thần Vực ngữ đông cứng, dường như sử dụng còn chưa thành thục.

Mấy tên tuấn kiệt nhìn qua, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong góc quán rượu có hai nam một nữ.

Nam ngồi ở tôn vị, thân mặc một thân cẩm y, làn da màu lúa mì, tướng mạo của hắn cũng không anh tuấn, thậm chí có điểm quái dị, nhưng mà đôi mắt hết sức tịch mịch, làm cho người ta đối mặt không tự giác không dám nhìn thẳng.

Bên người nam tử cẩm y thiếu nữ vũ y, dung mạo mỹ lệ, dáng người thon dài, trên mặt mang theo nụ cười quyến rũ, cánh tay của nàng cầm tay nam tử, giống như đôi tình nhân.

Mà nam tử cuối cùng dáng người khô gầy, xem ra giống cây gậy truc, một đôi tay gần như chân gà, hốc mắt hãm sâu, thoạt nhìn thập phần đáng sợ.

Ba người này quần áo phong cách khác với nhân tộc, hơn nữa bọn chúng dùng Thần Vực ngữ đông cứng và căm thù Lâm Minh, tống hợp lại bọn chúng hiển nhiên là Thánh tộc.

- Là đám quỷ Thánh tộc.

- Ba con quỷ Thánh tộc, rõ ràng dám chạy ra ngoài huy quang giới, muốn chết!

Bảy tám thanh niên bên này rút vũ khí ra, lại bị nam tử áo trắng cầm đầu cản lại.

- Đừng xúc động, đây đã rời khỏi huy quang giới, dựa theo ước định của Nhân tộc cùng Thánh tộc thì ra khỏi huy quang giới thì không ai được động thủ, trừ phi song phương đồng ý, nếu không làm trái quy tắc sẽ bị chế tài.

- Đúng vậy, đại ca nói đúng, đừng xúc động, nếu không cho dù giết ba người này chúng ta cũng phải chôn cùng.

Vài tên tuấn kiệt nói xong, Thánh tộc bên kia nghe vậy cười lên ha hả.

Nụ cười này không thể vãn hồi, làm cho Nhân tộc bên này nhíu mày tức giận.

- Các ngươi cười cái gì!

- Cười các ngươi vô tri!

Nữ tử đứng dậy, nói:

- Đám man nhân các ngươi thật ngu xuẩn! Các ngươi ngay cả chúng ta thân phận gì cũng không biết, lại cho rằng có thể tùy ý giết chết chúng ta? Thật sự là tức cười! Các ngươi có lẽ nên cảm tạ ước định của Thánh tộc cùng nhân tộc, nếu không chỉ bằng những lời bất kính của các ngươi thì đầu đã sớm rơi xuống đất.

Sau lưng nhân tộc đều gọi Thánh tộc là quỷ Thánh tộc. Thánh tộc xưng hô Nhân tộc chính là man nhân, trong Thánh tộc chính mà chủng tộc chưa được khai hóa, đợi làm thịt heo. Hai phe tuy tạm thời hòa bình, nhưng mà không ít lần nhục mạ nhau.

- Hừ, giả trang cái quái gì, dù sao tại đây không thể ra tay, các ngươi thổi thế nào mà chẳng được! Tộc của chúng ta thiên tài Lâm Minh bài danh khá cao, há có thể cho các ngươi bình luận.

Đám võ giả nhìn quét qua tu vị của Thánh tộc, đều là Thánh Biến Cảnh trung hậu kỳ, tu vị như vậy bọn họ chẳng e ngại.

- Lâm Minh tính toán là cái gì? Chỉ bằng hắn cũng có tư cách giao thủ với Ô Ma sư huynh? Trong mắt của Ô Ma sư huynh hắn chỉ là con chó mà thôi.

- Bởi vì tình thế đàm phán có chút đặc thù, Ô Ma sư huynh mới có thể tùy ý cho mấy tên kia nhảy nhót mà thôi.

- Ha ha, nói như vậy cũng không phải, Lâm Minh tiểu tử này trong Nhân tộc vẫn không tệ, cho dù là thiên tài thì hắn đi chịu chết, Ô Ma sư huynh tự nhiên mừng rỡ thành toàn hắn, làm yếu lực lượng của nhân tộc trăm năm sau.

Ô Ma chính là dòng họ của Tạo Hóa thánh tử, võ giả nói chuyện dùng Ô Ma sư huynh có họ với Tạo Hóa thánh tử, hiển nhiên là có quan hệ không bình thường với Tạo Hóa thánh tử.

Nghe được đám người này nghị luận Lâm Minh, đám tuấn kiệt nhân tộc tức giận.

- Các ngươi là kẻ nào?

Tên thanh niên nhân tộc cầm đầu nói ra, bằng vào danh xưng Ô Ma sư huynh thì hắn ẩn ẩn suy đoán kẻ này xuất phát cùng thế lực với Tạo Hóa thánh tử, cũng chính là thế lực Thánh tộc Chân Thần, nếu như bọn họ là đệ tử hạch tâm của thế lực Chân Thần trong thì thiên phú không tưởng tượng nổi!

Ba người liếc nhau, nữ tử cười nói:

- Nói cho các ngươi biết, nghe kỹ, chúng ta đều là tọa hạ đệ tử của Tạo Hóa Thánh Hoàng, Kỳ sư huynh của ta chính là đệ nhất hội võ của Thánh tộc Thánh Hải Kỳ! Mà ta bài danh thứ sáu.

Nữ tử nói xong, một ngón tay chỉ nam tử cầm đầu.

Đám nhân tộc trẻ tuổi ở đây nghe xong chấn động.

Đệ nhất hội võ Thánh tộc Thánh Hải Kỳ và thứ sáu?

Thánh Hải Kỳ tương đương với Nhân tộc Thần Hải Kỳ, cho dù đối với Thánh tộc hay là Nhân tộc mà nói, Thần Hải, Thánh Hải đều là thời kỳ võ học đại thành, mượn Nhân tộc mà nói trải qua cửu trọng Mệnh Vẫn thì các loại pháp tắc cũng có thể đạt được thể hiện, cho nên tổ chức hội võ Thần Hải Kỳ đều là tuấn kiệt, Thánh tộc cũng như vậy.

Có thể đạt được bài danh thứ nhất và thứ sáu, thiên phú của đám này có thể nghĩ.

Dù sao thiên tài của Thánh tộc còn mạnh hơn thiên tài nhân tộc.

Điểm này dù dám người nhân tộc không thừa nhận cũng không được.

Chương 1405: Tang phật tháp

Xuất thân đệ tử thế lực Chân Thần đứng hàng đệ nhất hội võ Thánh tộc...

Đám nhân kiệt nhân tộc hai mắt nhìn nhau, đệ tử Chân Thần đó là khái niệm gì, nghĩ lại truyền nhân của Thiên tôn và truyền nhân của Giới Vương chênh lệch thì biết rõ, truyền nhân Chân Thần và truyền nhân Thiên tôn chênh lệch một trời một vực.

Nghĩ tới đây trong nội tâm đám trẻ tuổi tuấn kiệt bồn chồn, bọn hắn lần nữa cho rằng Lâm Minh dám chắc được, nhưng mà chênh lệch giữa nhân tộc và thánh tộc quá lớn.

Đừng nói là Tạo Hóa thánh tử, cho dù là thanh niên cẩm y trước mặt cũng không dễ dàng.

Nhìn thấy vẻ biểu lộ hoảng sợ của đám người này, nữ tử vũ y rất hài lòng, nàng vừa cười vừa nói:

- Na Kỳ sư huynh, chính có danh xưng đế tử trong Thánh tộc, các ngươi không phải xuất thân Thánh tộc, không biết hàm nghĩa của hai chữ ‘ đế tử ’ là gì, đây là Tạo Hóa Thánh Hoàng tự mình trao tặng, nếu không Na Kỳ sư huynh tuổi còn nhỏ hơn Ô Ma sư huynh, cái danh hào Tạo Hóa thánh tử chỉ sợ đã rơi lên đầu của Na Kỳ sư huynh rồi! Hừ, đại kiếp nạn hàng lâm, số mệnh của Thánh tộc cũng bị ảnh hưởng, hiện tại nhân tài xuất hiện lớp lớp, Na Kỳ sư huynh cùng Ô Ma sư huynh chính là hai thiên tài chói mắt nhất, chênh lệch của bọn họ chỉ là tuổi mà thôi.

Nữ tử vũ y hiển nhiên cực kỳ sùng bái thanh niên cẩm y, nói như vậy đám nhân kiệt trẻ tuổi càng cảm thấy áp lực.

Đều nói hội võ lần này của nhân tộc là lần sôi trào náo nhiệt nhất, liên tiếp xuất hiện Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng, Hành Si, Quân Bích Nguyệt, Long Nha sáu thiên tài.

Bây giờ xem ra là ảnh hưởng của đại kiếp nạn.

Nếu như nhân tộc đã thế, Thánh tộc cũng bị ảnh hưởng số mệnh thì càng thế nào?

Hơn nữa chuyện Thánh tộc vốn còn mạnh hơn Nhân tộc cũng đã là đại thế, Thánh tộc lấn áp nhân tộc là bình thường.

- Đi thôi. Chúng ta về đi tới huy quang giới trước, tiếp tục học hỏi kinh nghiệm một thời gian ngắn, về sau đi thế giới Nhân tộc nhìn đám trẻ tuổi tuấn kiệt của Nhân tộc đạt tới trình độ gì!

Tên nam tử cẩm y tùy ý nói ra. Nói xong hắn cầm lấy vũ khí trên bàn cùng hai người kia rời đi.

- Na Kỳ sư huynh, ngươi nói chúng ta đi gặp tuấn kiệt của nhân tộc sao?

Nam tử gầy sau lưng Na Kỳ khẽ động, hưng phấn liếm liếm bờ môi.

- Đúng, Nhân tộc và tộc ta sớm muộn gì cũng chiến một trận, nếu Thiên tôn hiện tại không thể ra tay. Vậy thì bắt đầu từ chúng ta đi! Chung quy tương lai chúng ta sẽ chiến một trận, không bằng hiện tại phá hủy tin tưởng của bọn chúng đi! Nếu như hiện tại thắng chúng, ngàn năm sau càng không cần phải nói, hơn nữa chuyện này có ủng hộ thật lớn cho khí thế của tộc ta.

Na Kỳ chậm rãi nói ra, hắn chẳng những muốn dương danh trong nhân tộc, Thánh tộc, cũng muốn nhân cơ hội này đánh ra khí thế cho Thánh tộc.

- Ha ha, Na Kỳ sư huynh nói đúng, Ô Ma sư huynh hiện tại bởi vì tu vị rất cao. Những thiên tài nhân tộc này theo không kịp, có thể ra tay chỉ có thể là chúng ta, nếu như lần này tiêu diệt thiên tài của chúng, như vậy nhân tộc còn tranh giành khí thế gì nữa, đến lúc đó trong huy quang giới khí thế của chúng ta tăng cao, nói không chừng Thánh hoàng còn ban thưởng cho chúng ta đấy!

Thanh niên gầy ốm không hề cố kỵ nói ra, sắc mặt võ giả nhân tộc đều khó coi.

Mấy người kia quá không coi ai ra gì, căn bản rất ngạo mạn.

- Chúng ta đi!

Mấy tên Thánh tộc tuổi trẻ tuấn kiệt bay lên trời, mục tiêu chính là huy quang giới.

...

Lần này Nhân tộc Thánh tộc đàm phán xong thì Lâm Minh bế quan ở Phổ Đà Sơn.

Phổ Đà sơn lịch sử đã lâu, luận nội tình tuyệt đối là mạnh nhất trong thế lực Nhân tộc, trên núi các loại đình viện, lầu các, hành lang gấp khúc đều phủ kín đại trận, những trận pháp này hoặc là phụ trợ tu luyện, hoặc là sử dụng trận pháp, cho dù là vườn sau núi cũng bố trí linh thực, trong đó ẩn chứa rất nhiều trận đạo pháp tắc.

Lâm Minh tu luyện ở đây cũng không kém trong Thần Mộng Thiên Cung chút nào.

- Lâm sư đệ, Thái sư tổ cho mời!

Một võ tăng mặc áo vải bố xuất hiện trước mặt Lâm Minh, chắp tay trước ngực, niệm một câu phật hiệu.

- Thái sư tổ đại sư?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, chủ trì Phổ Đà sơn chủ không phải Đế Thích Già, cũng không phải Đại Tự Tại Phật, mà là Linh Giác đại sư, nửa bước Thiên tôn. Hai cao tăng kia đều quy ẩn, tỉ mỉ tìm hiểu võ học, xưng hô bọn họ một là Thái sư tổ, một là Thái sư thúc Tu La võ thần.

Thái sư tổ chính là Đại Tự Tại Phật, một trăm triệu năm trước đã là nhân vật thành danh, là bối phận cao nhất ở Phổ Đà sơn, uy vọng nặng nhất!

- Thái sư tổ nghe nói Lâm sư đệ sắp đột phá Thần Biến trung kỳ, đặc biệt mời Lâm sư đệ đi Tang Phật Tháp cảm ngộ đế ý, tiếp nhận phật ý tẩy lễ.

- Đế ý... Phật ý...

Lâm Minh trước đó chưa từng nghe qua những cái tên này, hắn gật gật đầu, nói ra:

- Thỉnh sư huynh dẫn đường.

Phổ Đà sơn có quá nhiều kiến trúc cổ xưa, những di tích cổ này đã không biết bao nhiêu năm, thậm chí cả tỷ năm lịch sử, chúng là nơi lịch đại đệ tử Phổ Đà sơn không ngừng gia trì trận pháp, sửa chữa kết cấu, bảo tồn xuống, hôm nay nhìn không ra chút tàn phá nào, ngược lại còn mang theo khí chất tang thương của tuế nguyệt, làm cho lòng người sinh cảm khái.

Lâm Minh đi theo võ tăng xuyên qua hành lang gấp khúc, đi vào một đình viện rộng rãi, đình viện này lát gạch, mỗi viên ạch đều trải qua phong sương mưa bão, giống như ghi lại lịch sử của Phổ Đà Sơn.

- Chính là trong chỗ này.

Võ tăng cầm một phật châu lên, niệm một câu phật hiệu, khom người lui về phía sau.

Trước mặt Lâm Minh là tháp lâm màu xám.

Những tháp này có bảy tám chín tầng không đều, mỗi một tòa tháp đều có hơn cao mười trượng, nhìn qua không có cảm giác vàng son lộng lẫy gì cả, ngược lại cho người ta cảm giác trang nghiêm túc mục.

Lúc này một lão tăng già nua đang ở đây, thân thể giống như dung hợp với thiên địa, nếu như Lâm Minh không phải con mắt nhìn, chỉ dùng cảm giác đi dò xét thì không tra ra sư tồn tại của lão tăng này, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng tra không được, loại cảm giác này thập phần quái dị.

Lão tăng lông mi trắng tự nhiên là Phổ Đà sơn Đại Tự Tại Phật, nay cả Thần Mộng nhìn thấy cũng phải gọi đại sư.

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến Đại Tự Tại Phật tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ.

Đại Tự Tại Phật nhìn Lâm Minh, chậm rãi gật đầu, chỉ nói một câu đơn giản.

- Từ hôm nay trở đi, thời gian bảy bảy bốn mươi chín ngày ngươi sống ở đây.

Đại Tự Tại Phật âm thanh già nua, ngữ điệu thập phần chậm chạp, làm cho người nghe cảm giác hắn tuổi tác đã cao, nói năng bất tiện.

- Nơi này là...

Lâm Minh nhớ rõ lúc võ tăng đưa tới đây gọi là Tang Phật Tháp.

- Đây là nơi mộ táng lịch đại chủ trì Phổ Đà sơn, đều là thiền sư cảnh giới Thiên tôn, ba mươi sáu ức năm, cao tăng trong Phổ Đà sơn viên tịch sẽ hỏa táng, tro cốt ngưng kết thành xá lợi đặt trong tháp, ngay cả bổn mạng pháp bảo cũng đặt cùng, sắp đặt trong tháp lâm, cho nên nơi này gọi là Tang Phật Tháp, cũng gọi là tháp chôn cất phật.

Đại Tự Tại Phật nói đến đây Lâm Minh nghe hiểu rồi.

Dĩ nhiên là nơi mộ táng cao tâng Phổ Đà sơn!

Phổ Đà sơn có ba mươi sáu ức năm lịch sử, trong đó xuất hiện quá nhiều nhân kiệt, quả thực khó có thể hình dung!

Chỉ có thiên sư thành tựu cao mới có tư cách sau khi chết an táng trong Tang Phật Tháp này, nhiều nhân vật kiệt xuất là không sai, cho dù bọn họ chết nhiều năm thì phật ý, pháp tắc cũng tồn tại không phai mờ.

Chẳng biết lúc nào Đại Tự Tại Phật đã lướt đi.

Lưu lại một mình Lâm Minh, lẳng lặng cảm thụ ý chí trong tháp lâm.

Hắn hít sâu mấy lần, điều chỉnh tốt tâm tính, bái Tang Phật Tháp mấy lần, trong nội tâm tràn ngập thành ý.

Võ giả bất kính thiên, bất kính đấy nhưng không thể không kính tiền bối.

Những phật tháp này tổng cộng có bảy mươi hai toà!

Đây là số lượng cố định, sau khi cao tăng viên tịch vượt qua số lượng sẽ xuất hiện hai cao tăng đồng thời an táng chung một phật tháp.

Xem bố trí của Phật tháp thì Thiên Diễn đại lục Nam Cương bảy mươi hai Vu thần tháp có một chỗ tương tự, đương nhiên Tang Phật Tháp bố trí còn gấp vạn lần Vu thần tháp.

Chuyện này cũng nói rõ Nam Cương Vu thần xác thực xuất xứ từ phật môn, hơn nữa thuộc về tông môn cấp dưới của Phổ Đà sơn, cùng một mạch với Phổ Đà sơn.

Phật tháp có chiều cao thấp, từ bảy tới chín tầng không đều, độ cao của phật tháp cũng biểu hiện rõ tu vị của cao tăng.

Lâm Minh tinh tường, di cốt các cao tăng đặt trong Tang Phật Tháp tuyệt đối là chỗ thần thánh nhất của Phổ Đà sơn, nhiều cao tăng như vậy yên giấc ở đây, bình thường chắc chắn sẽ không có người tới quấy rầy.

Nếu không phải đại kiếp nạn hàng, tình huống đặc thù Đại Tự Tại Phật sợ rằng không cho mình tu luyện ở đây, cảm thụ rất nhiều phật ý của tiền bối Phổ Đà sơn.

Điều chỉnh tốt trạng thái tâm tình của mình, Lâm Minh lòng mang kính ngưỡng đi tới tháp lâm.

Một bước dừng lại, tốc độ của Lâm Minh rất chậm.

Sau chín bước Lâm Minh sẽ dừng lại thời gian dài, tĩnh hạ tâm lai cảm ngộ tất cả của nơi đây.

Một trăm trượng.

Tám mươi trượng.

Năm mươi trượng.

Lâm Minh cách tháp lâm càng ngày càng gần, khi khoảng cách rút ngắn, Lâm Minh có thể cảm nhận được phật ý càng mạnh.

Mi tâm của Lâm Minh hơi đau đớn, giống như huyết mạch toàn thân tụ tập ở mi tâm.

Hồng Mông chiến linh!

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, chỉ nghe "Hô --" một tiếng vang nhỏ, Hồng Mông chiến linh gào thét xông ra. Ở trước mặt Lâm Minh ngưng tụ thành tiểu thương màu vàng, trên thân thương mang theo một màu sắc màu xanh, cánh cửa bích hồn này Lâm Minh dừng lại thật lâu, không ngừng tích lũy vẫn không đột phá.

Hiện tại chiến linh của hắn đã sớm đạt tới hoàng kim viên mãn, đụng chạm đến cánh cửa bích hồn chiến linh.

Hoàng kim chiến linh đến bích hồn chiến linh có chênh lệch thật lớn, hiện nay được phật ý tẩy lễ, chiến linh của Lâm Minh gào thét lên, chiến linh màu xanh càng ngày càng đậm.

Phật ý này đang tẩy lễ chiến linh.

Lâm Minh không có ngoài ý muốn, nhiều mộ táng đại năng đặt ở nơi đây như vậy, cả Thần Vực cũng chỉ có Phổ Đà sơn có được, ý chí nơi này chỉ sợ mạnh nhấ Thần Vực.

Chương 1406: Đế tử na kỳ

Nhân loại từ xưa tuyệt thế cường giả sau khi chết thường thường sẽ lưu lại bí cảnh truyền thừa, chờ người hữu duyên đến kế thừa.

Mà về phần thi cốt của cường giả tuyệt thế thường thường mai táng trong một ít nơi không ai biết, hoặc là dứt khoát tự mình hủy diệt, bởi vì thi thể cường giả tuyệt thế chính là báu vật.

Những cường giả tuyệt thế này không ai không nuốt vô số thiên tài địa bảo, huyết nhục tinh hoa của bọn họ là kỳ trân của thiên địa, xương cốt kinh mạch đều chữ khắc ấn phù pháp tắc đại đạo, móc ra tìm hiểu còn quý hơn đá hỗn độn nhiều.

Bởi vì những nguyên nhân này, những cường giả tuyệt thế sẽ chôn thi cốt của mình trong những mộ địa ít ai chú ý, tránh cho sau khi mình chết bị người ta móc ra luyện đan hoặc xem như bảo vật truyền thừa cho người khác tham ngộ.

Cũng chỉ có tông môn như Phổ Đà sơn tồn tại ba mươi sáu ức năm, nội tình thâm hậu tới mức không thể tưởng tượng, lực lượng của bọn họ đặt thi cốt trong Tang Phật Tháp và bảo tồn thích đáng, làm nơi an nghỉ cho cao tăng trong tháp.

Có thể tưởng tượng những xá lợi cổ phật này đều là bảo vật trong bảo vật.

Khi Lâm Minh không ngừng đi sâu vào trong tháp lâm, Lâm Minh ngầm trộm nghe được trong thiên địa như có phật minh, từng đạo phật văn màu vàng phiêu đãng trên không trung, hội tụ thành đủ loại ảo diệu.

Giờ khắc này Lâm Minh cảm giác huyết dịch toàn thân của mình và chân nguyên đều sôi trào lên, trái tim cũng có phù văn lưu động.

Ông ông ông --

Hồng Mông chiến linh rung động lắc lư, Lâm Minh cảm giác ý chí toàn thân được tẩy lễ.

Ba mươi trượng!

Hai mươi trượng!

Mười trượng!

Rốt cuộc Lâm Minh đi tới trước tháp lâm, Thiên tôn còn sống còn có thể che dấu khí tức của mình. Chiến linh cũng dung nạp trong tinh thần chi hải, ngủ đông không ra. Ví dụ như Thần Mộng Thiên Tôn, cho người ta cảm giác hoàn toàn như giống như nữ tử phàm nhân.

Mà Thiên tôn chết đi sẽ quy về tự nhiên, võ giả ý chí không đủ căn bản không được ý chí phật tháp tẩy lễ.

Lâm Minh đi vào dưới Tang Phật Tháp thì tòa phật tháp cao tám tầng, trong phật giáo thì Phật tháp có tác dụng nguyên thủy nhất chính là dùng đựng tro cốt và xá lợi cho cao tăng.

Tòa tháp này mở ra.

Lâm Minh hít sâu và đi vào trong tháp.

Phóng nhãn nhìn lại, trong phật tháp này thờ phụng một khỏa xá lợi. Mà xá lợi này hình bầu dục, dẹp mà rộng, hoàn toàn khác xá lợi trong ấn tượng của Lâm Minh.

Di cốt của cao tăng bình thường được chôn trong nội cung của tháp, mà xá lợi này đặt trong đại sảnh, cũng không có hộp chứa, tùy ý đặt ở đó.

Cúi đầu nhìn qua xá lợi có một khối bia đá, trên đó viết:

- A Nhân Vương. Sống ở đại kiếp nạn lịch tám trăm triệu năm, chủ trì Phổ Đà sơn, tu vị Thiên tôn, sáu tuổi xuất gia, thông minh hơn người, đã gặp qua là không quên được. Ngày tụng ba trăm bộ kinh phật, trước hai mươi tuổi chưa từng tập võ, một khi được ngộ phật hiệu bầu trời giáng phật quang, A Nhân Vương thân thể Niết Bàn, trọng ngưng phật thể, Mệnh Vẫn lập thành...

Lâm Minh đi qua xem tiếp, nhìn tới đây nội tâm kinh ngạc, trên tấm bia đá ghi lại A Nhân Vương mãi cho tới hai mươi tuổi chẳng tu tập công pháp võ đạo gì cả, chỉ tụng kinh niệm phật mà ngộ đạo, kế tiếp một lần ngưng tụ thành phật thể, cũng chính là tu vị Mệnh Vẫn.

Nếu như lời này là thật thì phật môn quá thần kỳ rồi.

Xem xuống một chút, tấm bia đá ghi lại thành tựu cuộc đời của A Nhân Vương, trừ chuyện đó ra dưới tấm bia đá còn có một câu:

- Như ta truyền sai lầm, sau khi thiêu lưỡi không tàn.

Những lời này tổng cộng mười một chữ, đầu bút lông yên lặng ôn hòa, thoạt nhìn là khải thư xinh đẹp, nhưng mà có khí thế làm người ta kính sợ, chỉ nhìn qua là có cảm giác muốn quỳ bái, giống như toàn thân được tẩy lễ.

Loại cảm giác này chỉ có lúc trước Lâm Minh ở trong Vạn Cổ Ma Khanh nhìn thấy câu Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu: "Ngân hà mênh mông ai là chủ, muôn đời sử sách ta lưu danh".

- Một câu nói kia xuất từ tay của A Nhân Vương, xem trong lời ý tứ hẳn là di ngôn của A Nhân Vương.

Lâm Minh nghĩ ý nghĩa những câu này là: nếu như kinh điển ta truyền lại không có sai lầm, như vậy sau khi thân thể của ta viên tịch hỏa diễm đốt người sẽ lưu lại đầu lưỡi không bị cháy.

Hỏa diễm thiêu di cốt của cao tăng Phổ Đà sơn thì không phải hỏa diễm bình thường, đây là thần hỏa ý cảnh cửu trọng của võ giả hệ thống tụ nguyên, một khi đã chết thì nguyên khí tiêu tán, còn lại linh thể căn bản không chịu được thần hỏa đốt, nhưng mà hết lần này tới lần khác những cao tăng này dưới thần hỏa như thế mới lưu lại xá lợi.

Nghĩ tới đây trong lòng Lâm Minh khẽ động, ngẩng đầu nhìn qua xá lợi trong phật tháp, nhìn kỹ cái xá lợi này giống như đầu lưỡi.

- A Nhân Vương viên tịch, đầu lưỡi của hắn lưu lại hóa thành xá lợi, đúng với câu nói kia -- Như ta truyền sai lầm, sau khi thiêu lưỡi không tàn.

Lâm Minh nhìn qua xá lợi, trong nội tâm rung động không nói gì, cao tăng như thế đạt tới cảnh giới không biết, có lẽ cũng không kém hơn Đại Tự Tại Phật đâu.

Lâm Minh tiếp tục xem tiếp, phát hiện đằng sau tấm bia đá là một đoạn kinh văn.

Đoạn kinh văn này không phải công pháp, mà là một đoạn kinh phật thuần túy, Lâm Minh mang thái độ thành kính đọc từ đầu tới cuối.

Tĩnh tâm phẩm ngộ có ý cảnh khác.

Lâm Minh ngây ngốc trong phật tháp của A Nhân Vương ba này, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Hắn đi tới Tang Phật Tháp khác.

Trong Tang Phật Tháp khác có tấm bia đá khác, ghi:

- Cưu Ma A, sống ở đại kiếp nạn lịch một tỷ tám trăm ngàn năm, ba tuổi quy y...

- Đại kiếp nạn lịch một tỷ chín trăm ngàn năm, sau khi chết tro cốt phân thành bốn vạn tám ngàn phần, mỗi bản tro cốt dung nhập vào trong một viên gạch xây phật tháp, dung làm một thể với Tang Phật Tháp, bảo tháp thông linh, không người tế luyện, tự thành Thiên tôn Linh Bảo...

Lâm Minh nhìn kỹ chung quanh, xem di ngôn Cưu Ma A lưu lại.

- Giới nhẫn cả đời, tâm như gương sáng, thân ta lưu lại, tâm ta còn mãi với chúng sinh.

Một phần di ngôn này Lâm Minh cũng có cảm ngộ khác, thân thể hoả táng niết bàn, phật tâm như gương sáng lưu cho chúng sinh, thành tựu của Cưu Ma A không kém A Nhân Vương.

Trong Tang Phật Tháp cua Cưu Ma A lại ngây ngốc ba ngày...

Tiếp tục đi tới Tang Phật Tháp khác, thời gian một ngày một ngày trôi qua, Lâm Minh xem qua cuộc đời của các cao tăng, nhận thức nhân sinh và ý chí của bọn họ.

Ở trong lúc này tu vị của Lâm Minh tăng trưởng cũng không nhiều, nhưng mà linh hồn của hắn lột xác thăng hoa, Hồng Mông chiến linh cũng càng xanh ngắt...

...

Tại Lâm Minh cảm ngộ trong Tang Phật Tháp, ở Huy Quang Giới có chém giết gió tanh mưa máu.

Rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt chen chúc tới tiến vào Huy Quang Giới, lịch lãm sinh tử trong chiến trường này.

Bọn họ có ít người đột phá bên bờ sinh tử, tu vị phóng đại, thậm chí còn đạt được bảo vật của người chết, biết được bí mật của đối phương và tu vi tiến nhanh.

Nhưng mà những kẻ đã chết ở đây hài cốt không còn.

Ở trong đó có một gã đại phóng dị sắc.

Kẻ đó là -- Đế Tử Na Kỳ!

Tu vị Thần Biến hậu kỳ, có thể chiến Thánh Chủ!

Thánh Chủ yếu nhất hắn thậm chí có thể đánh chết, gặp được Thánh Chủ cường đại hắn cũng có thể bảo vệ tính mạng.

Thiên phú như thế thật sự nghe rợn cả người, phải biết rằng Nhân tộc cùng Thánh tộc trong Huy Quang Giới tu vị cao nhất chính là Thánh Chủ, cũng có thể nói Đế Tử Na Kỳ trong Huy Quang Giới khó gặp thiên tài giết hắn được.

Rất nhiều người vây quanh tiêu diệt hắn đều tuyên cáo thất bại, thậm chí có một lần hơn mười cường giả không nuốt trôi cục tức này, muốn liên thủ giết Na Kỳ, cường giương thanh thế của nhân tộc.

Thế nhưng mà về sau bọn họ vây quét không thành công, ngược lại bị giết năm người, tổn thất thảm trọng mà về.

Trận chiến này thanh danh Na Kỳ đại chấn, bên cạnh Na Kỳ còn có nữ tử vũ y, thanh niên gầy gò, tuy thực lực của bọn họ không bằng Na Kỳ, nhưng tuyệt không phải hạng người bình thường.

Cường giả Thần Quân cảnh đỉnh phong bình thường ặp bọn họ chẳng địch lại.

- Nghe nói Đế Tử Na Kỳ là hội võ đệ nhất của Thánh tộc!

- Đúng vậy, Na Kỳ giống như bọn người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Băng Mộng, coi như là trùng hợp, nghe đồn bởi vì đại kiếp nạn nên hội võ của Thánh tộc một lần đó trăm hoa đua nở, cao thủ phần đông! Mà Na Kỳ này càng là đệ tử thân truyền của Thánh tộc Chân Thần Tạo Hóa Thánh Hoàng, có phong hào đế tử, cũng là tự mình Tạo Hóa Thánh Hoàng phong cho, đây là Chân Thần đấy.

Trên chiến trường Huy Quang Giới có mấy võ giả nhân loại đang thỏa luận.

Đệ tử Chân Thần quả thực làm người ta không ai sánh bằng, dù sao đại đa số người như bọn họ chính là thiên tài thánh địa bình thường, chênh lệch với đệ tử Chân Thần bốn năm cấp bậc, căn bản không thể so sánh.

Mấy tháng này Tạo Hóa thánh tử đã mai danh ẩn tích, bởi vì nhân tộc và thánh tộc có khế ước, nhân tộc căn bản không cho phép Tạo Hóa thánh tử ra tay, nếu không cân đối trong Huy Quang Giới bị phá hủy, mà Thánh tộc cũng đáp ứng điều kiện này.

Vì vậy so với Tạo Hóa thánh tử thì đám thiên tài này kém hơn nhiều, chúng ngang trời xuất thế làm chiến trường thay đổi như chong chóng.

Chuyện này làm nhiều thiên tài nom nóp lo sợ, chỉ gặp Na Kỳ thì dùng thực lực của bọn họ chỉ có chữ chết, hơn nữa chết này là vô giá trị.

- Không riêng gì Na Kỳ, nữ tử vũ y bên cạnh hắn và tên gia hỏa gầy như vây trúc cũng là thiên tài top mười hội võ của Thánh tộc, cũng xuất thân từ Chân Thần thánh địa! Chúng ta gặp chúng nên cao chạy xa bay đi.

- Vì cái gì Thánh tộc cho mấy tên này đi tới Huy Quang Giới chứ, thiên tài Nhân tộc chúng ta cũng có, vì sao bọn họ không tới!

- Đúng vậy a! Bọn họ đang làm gì, bế quan sao? Bế quan như làm sao nhanh bằng chém giết sinh tử được? Chẳng lẽ bởi vì sợ hãi không dám tới?

Không biết là ai nói câu này, rất nhiều người lập tức trợn mắt với tên đó.

- Ngươi nói nhăng gì đấy!

Có người lập tức phản bác, Nhân tộc cùng Thánh tộc là tử địch, loại thời điểm này không nên diệt uy phong của mình.

Thế nhưng mà không nói nhưng trong lòng mọi người cảm thấy thiên tài hội võ của Nhân tộc chỉ sợ là sợ đám kia, không dám xuất hiện ở Huy Quang Giới, dù sao một phương là truyền nhân Thiên tôn, một phương là truyền nhân Chân Thần, chênh lệch một cấp bậc.

- Chớ nói lung tung, nghe nói Long Nha, Hành Si đã đi tới Huy Quang Giới. Băng Mộng dường như được Thần Mộng Thiên Tôn đưa vào bí cảnh nào đó, trong thời gian ngắn không thể ra được, Lâm Minh không biết là xảy ra chuyện gì hắn còn bế quan trong Phổ Đà sơn...

Chương 1407: Ngộ đạo B�? ?�ề Thụ

- Ân... Nơi này là...

Đi ra khỏi tháp lâm, Lâm Minh phát hiện tràng cảnh chung quanh biến hóa không hiểu.

Trong bảy mươi hai Tang Phật Tháp là một phương tịnh thổ.

Đây là nơi vô cùng xinh đẹp, linh tuyền, cỏ xanh, đi ở trong đó giống như thế ngoại đào nguyên.

Trên bầu trời cánh hoa đầy đất, ngũ thải tân phân, điềm lành trận trận.

Trên đất có linh thụ cao lớn.

Trong cực lực tịnh thổ này linh thụ không ít, nhưng mà cây này lại hấp dẫn ánh mắt của Lâm Minh nhất.

Nó cũng không thô, cũng không cao, chỉ chừng bốn trăm trượng.

Nhưng mà thân cây của nó cứng cáp khó tin.

Thân cây cổ xưa và vỏ cây rạn nứt, thân cây tỏa sáng như trải qua vô số tuế nguyệt mới lớn như thế..

Đứng trước mặt thần thụ cổ xưa này Lâm Minh cảm giác có khí tức yên lành hiện ra.

Lâm Minh cảm thấy nếu mình ngồi dưới gốc cây này thì có khí vận của phật hiện ra.

Bồ Đề Thụ...

Trong lòng Lâm Minh hiện ra cái tên này.

Hắn mười lăm tuổi bước vào võ đạo chi lộ, tiến vào Thất Huyền

Vũ phủ, gặp được Nhâm lão sư -- Vũ phủ huấn luyện viên Hồng Hi.

Nghe đồn Thiên Diễn đại lục ba ngàn năm trước từng có một võ giả tuyệt thế là Đế Thích Già tĩnh tọa dưới Bề Đề Thụ bảy ngày bảy đêm, bảy loại võ ý dung hợp làm một nên đại triệt đại ngộ, liền phá mấy cảnh giới võ đạo tu thành Bất Diệt Kim Thân, vũ phá hư không, phi thăng Thần Vực.

Đối với chuyện này Lâm Minh cảm thấy chỉ là truyền thuyết, cho dù là phi thăng Thần Vực thì bảy loại vũ ý dung nhập làm một đối với Lâm Minh mà nói cũng là chuyện khó có thể thực hiện.

Thậm chí hắn còn hoài nghi thật giả của truyền thuyết này, trong truyền thuyết Đế Thích Già đốn ngộ bảy ngày bảy đêm, mà ngay cả đột phá bình cảnh tu vị tăng lên vài đại cảnh giới làm cho không người nào có thể tiếp nhận, phải biết rằng ban đầu ở Thiên Diễn đại lục, Toàn Đan tới Mệnh Vẫn, Mệnh Vẫn đến Thần Hải là bình cảnh lớn thế nào. Cũng có thể vây khốn một người cả ngàn năm, thậm chí cả đời đều không thể đột phá, tu vị của Đế Thích Già tăng vài đại cảnh giới là quá khoa trương.

Thẳng cho tới hôm nay Lâm Minh mới biết được truyền thuyết năm đó đã có lời giải, Đế Thích Già kia thật ra là Thiên tôn của Phổ Đà sơn.

Hơn nữa hắn là Thiên tôn trẻ tuổi nhất của nhân tộc, tu thành Thiên tôn chỉ dùng thời gian hai vạn năm, đúng là quá trẻ.

Bồ Đề Thụ, dung hợp bảy loại võ ý làm một...

Trong lòng Lâm Minh mặc niệm, hắn bây giờ có luân hồi võ ý, linh hoạt kỳ ảo võ ý, Hỗn Nguyên võ ý, trong đó Hỗn Nguyên võ ý va thiên ma võ ý, thiên nhân võ ý, thiên thần võ ý ba loại.

Mà trên thực tế Lâm Minh bế quan trong Hỗn Nguyên thiên cung mấy năm cũng không thể dung hợp thiên ma, thiên nhân, thiên thần ba võ ý với nhau.

Trong đó Thần Mộng không gian của Thần Mộng Thiên Tôn, Phong

Thần Thiên tôn hỗn động kết giới cũng xem như võ ý

Võ ý nói trắng ra chính là ý cảnh võ đạo, là tiểu thế giới của võ giả. Đối ứng với nó là pháp tắc, pháp tắc tới từ vũ trụ, là trụ cột lý giải của võ giả.

Tính toán ra thì Lâm Minh cũng có được bảy loại võ ý..

Nhưng mà đối với bảy loại võ ý này dung hợp với nhau thì Lâm Minh cảm thấy khó hơn lên trời.

Muốn dung hợp toàn bộ quá khó khăn.

Lâm Minh cứ như vậy mà tĩnh tọa dưới Bồ Đề Thụ, hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái không minh.

Thời gian một ngày một ngày qua đi, Lâm Minh vẫn không nhúc nhích, giống như tượng đá.

Mỗi một ngày đều có một lá cây óng ánh từ trên Bồ Đề Thụ rơi xuống, rơi vào người của Lâm Minh.

Ngẫu nhiên còn có hạt Bồ Đề rơi xuống, chỉ có hạt Bồ Đề lớn nhỏ như ngón tay cho nên phía trên phủ kín đường vân, những đường vân này giống như hình vẽ phật đà rất sống động.

Những lá bồ đề, hạt Bồ Đề, này hóa thành hào quang óng ánh, dung nhập vào trong người Lâm Minh.

Lâm Minh nghiên cứu phật hiệu, lĩnh ngộ phật vận, toàn bộ chậm rãi lưu chuyển trong người, chậm rãi dung nhập vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Tất cả biến hóa này làm thăng hoa linh hồn của Lâm Minh, trở nên thuận lý thành chương.

Cứ như vậy Lâm Minh tĩnh tọa dưới Bồ Đề Thụ ba mươi ba ngày.

Ba mươi ba ngày sau đó Lâm Minh đột nhiên mở hai mắt ra.

Chỉ nghe tiếng thét chí tai vang lên, chiến linh như phỉ thúy hiện ra nó lượn vài vòng trên không trung và tiến vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Mà khí thế của Lâm Minh như vạn mã bôn đằng.

Thực lực của hắn đã tăng lên trên phạm vi lớn, bình cảnh Thần Biến sơ kỳ trong ba mươi ba ngày này bị Lâm Minh phá tan!

Thần Biến trung kỳ!

Bích hồn chiến linh!

Lâm Minh ngồi dưới Bồ Đề Thụ giống như cảm nhận cảnh giới khác.

Linh hồn của hắn trải qua niết bàn một hồi, võ ý của hắn cũng dung hợp lại.

Thiên ma, thiên nhân, thiên thần ba võ ý đã dung hợp với Hỗn Nguyên võ ý. Mà luân hồi võ ý, linh hoạt kỳ ảo võ ý cũng dung nhập trong đó.

Chỉ có hỗn động kết giới, Thần Mộng không gian, Lâm Minh không thể hoàn toàn dung hợp chúng lại, dù là như thế cái này hai chủng võ ý này cũng càng rõ ràng.

- Chúc mừng Lâm thí chủ.

Đúng vào lúc này âm thanh già nua vang lên bên tai Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, cung kính thi lễ.

- Vãn bối bái kiến Đại Tự Tại Phật tiền bối.

Trong sát na này cực lạc tịnh thổ bắt đầu mơ hồ. Một thân ảnh mơ hồ từ biên giới tĩnh thộ chậm rãi đi ra ngoài.

Người tới chính là Đại Tự Tại Phật.

- Lâm thí chủ, vốn lão nạp đồng ý cho ngươi ngưng lại trong Tang Phật Tháp này chỉ có bảy bảy bốn mươi chín ngày, thế nhưng mà Lâm thí chủ chỉ ngồi dưới Bồ Đề Thụ ngộ đạo đã là ba mươi ba ngày.

Lâm Minh nao nao. Hắn trong Tang Phật Tháp ngộ đạo hoàn toàn tiến vào trạng thái huyền diệu, đã sớm quên thời gian bốn mươi chín ngày của Đại Tự Tại Phật.

- Thật có lỗi. Vãn bối bởi vì đọc kinh điển nhất thời sơ sẩy quên mất thời gian.

- Không sao, Lâm thí chủ có thể ngây ngốc ở đây như vậy, thậm chí nhìn thấy cực lạc tịnh thổ, ngộ đạo dưới Bồ Đề Thụ đã nói rõ ngươi có phật duyên, là chuyện tốt, Thần Mộng Thiên Tôn nhắc nhở lão nạp lịch lãm rèn luyện ngươi, tận lực đề cao thực lực của ngươi. Lão nạp xem như miễn cưỡng làm được, đương nhiên chuyện này chủ yếu là dựa vào ngươi rồi.

- Cảm ơn tiền bối.

Trong lòng Lâm Minh cảm tạ thật lòng. Hắn xem như liền gặp quý nhân, tuy hắn không có bối cảnh, nhưng được Hỗn Nguyên Thiên tôn, Phong Thần Thiên tôn, Thần Mộng Thiên Tôn là những Thiên tôn đỉnh phong truyền thụ tinh hoa.

Hiện tại dùng nội tình của Phổ Đà Sơn ngộ đạo.

Những đệ tử Thiên tôn của Thần Vực có ai không có kinh nghiệm và cơ duyên của mình chứ.

Trong lòng Lâm Minh cảm tạ những đại năng này trợ giúp, cảm ạ từ đáy lòng.

- Tốt, Lâm thí chủ, kịch chiến ở Huy Quang Giới kịch liệt, thiên tài phát triển không có khả năng dựa vào bế quan mà thành Thiên tôn, ngươi đi Huy Quang Giới tìm kiếm võ đạo chi lộ của mình đi.

Đại Tự Tại Phật nói như vậy ống tay áo phất lên, Lâm Minh chỉ cảm thấy không gian mơ hồ, sau một khắc hắn đã xuất hiện bên ngoài Phổ Đà sơn.

Hồi tưởng lại sau khi hội võ chấm dứt cũng qua tám chín năm rồi.

Thời gian dài như thế Lâm Minh chỉ bằng vào mấy cuộc chiến rải rác, mấy lấy chiến ở Ma Thủy Đại Thế Giới và ở Thiên Diễn đại lục gặp Thiên Minh Tử đuổi giết.

Thời gian còn lại Lâm Minh đều đang bế quan, Thần Mộng Thiên Cung một năm, Hỗn Nguyên thiên cung bốn năm, sau khi về Thần Vực là ba năm.

Thời gian dài như vậy Lâm Minh từ Thần Hải trung kỳ đỉnh phong một mực tu luyện tới Thần Biến trung kỳ, vượt qua một đại cảnh giới.

Tích lũy cũng bạo phát ra ngoài.

Lâm Minh bước chân khẽ động, trong nháy mắt vượt qua máy trăm dặm, phi động mà đi, trên không trung Lâm Minh dùng Hỗn Nguyên thiên cung thu nhỏ ra, bản thể trốn vào trong đó, Hỗn Nguyên thiên cung hóa thành vì sao bay đi.

Thời kỳ đại kiếp nạn có ước định, trong Thần Vực trừ Huy Quang Giới ra, Nhân tộc cùng Thánh tộc sẽ không có tranh đấu, nhưng mà Lâm Minh vẫn có ý định coi chừng một ít, Hỗn Nguyên thiên cung phòng ngự còn mạnh hơn linh hạm nhiều.

Về phần Hỗn Nguyên thiên cung có cao điệu hay không Lâm Minh cũng hoàn toàn không cần để ý, hiện tại hắn có ước định trăm năm với Tạo Hóa thánh tử rồi, cũng không sợ cao điệu.

Chương 1408: Yêu vũ, hắc diêm

Bắc Trác Giới, Huy Trác Tinh --

Với tư cách là đại tinh gần với Bắc Trác Giới nhất, Huy Trác Tinh hiện tại càng phồn hoa, võ giả vô số.

Một ngày này Huy Trác Tinh có nam tử mang mũ vành rộng tới.

Hắn mặc trang phục đen, mũ rộng vành ép tới rất thấp, hắn ở trong đám người chẳng có gì nổi bật cả, hắn đi đi lại lại giống như lực trường vô hình, cũng không chạm vào ai trên đường cả.

Nam tử áo đen này chính là Lâm Minh.

- Thần Vực thật là lớn, võ giả quá nhiều.

Lâm Minh có chút cảm khái, những người đi lại trên đường cái tùy tiện xuất ra một người thả vào trong thánh địa cũng tính là tuấn kiệt.

Thanh Vân Lâu trong Huy Trác Tinh là sản nghiệp thuộc về Bắc Trác Giới Đại Giới Giới Vương thánh địa, bản thân tửu quán là một kiện linh khí, tọa lạc ở chỗ này nhiều năm, bên trong bố trí xa hoa, trong đó ẩm thực rất tinh xảo, đều là là linh thực, linh tửu, giá cả rất xa xỉ, nhưng mà người tụ tập trong Huy Trác Tinh này phần lớn đều giàu có, không ai quan tâm chút tiền này.

Trong tầng một của tửu quán có tiếng nghị luận.

- Ha ha, ta không phải thổi ha ha, ở Huy Quang Giới bảy người chúng ta bị mười tên Thánh tộc vây quanh, kết quả bọn chúng không có giết được chúng ta. Ngược lại lâm vào Thất Tinh trận do chúng ta bố trí, bị giết chín tên, cuối cùng chỉ còn lại một tên Thánh cẩu chạy đi! Trận chiến ấy ta kiến được ba ngàn công huân.

Trong đại sảnh một tên võ giả có chòm râu dài khoác lác.

Nhưng mà người chung quanh đều cười ha hả, một người trong đó không lưu tình nói:

- Ta nói cái búa, chuyện này ngươi chém gió tám lượt rồi, lỗ tai nghe sắp điếc, chúng ta không bằng nói chuyện quyết đấu Huyết Loạn đại lục đi.

- Đúng, Huyết Loạn đại lục quyết đấu vào ngày mai, đáng tiếc công huân của chúng ta không đủ, căn bản không thể đi xem. Lúc này là do Hành Si cùng Long Nha ra tay!

- Hừ, Đế Tử Na Kỳ quá kiêu ngạo, không ngờ tuyên bố ước chiến với thiên tài nhân tộc chúng ta, còn nói cái gì Tạo Hóa thánh tử ước chiến Lâm Minh chỉ là tình huống đặc thù, không thể không đáp ứng. Nếu như bình thường Tạo Hóa thánh tử sẽ lười quan tâm tới chon chó sủa bậy trước mặt của mình.

Nhắc tới Na Kỳ. Trong tửu lâu vốn tiếng động lớn náo nhiệt yên tĩnh lại, hoặc là uống rượu, hoặc là dùng bữa vẻ mặt sắc đều mất tự nhiên. Rất nhiều người tức giận nhưng mang theo vẻ e ngại.

- Na Kỳ?

Trong lòng Lâm Minh lưu tâm cái tên này. Hắn ấn tượng là do Lâm Minh hấp thu trí nhớ của Thánh tộc Giới Vương lúc trước có nhắc tới.

Tên Na Kỳ này là đệ nhất hội võ Thánh tộc lần gần đây nhất, có tu vị Thánh Hải Kỳ, thiên phú không kém Tạo Hóa thánh tử bao nhiêu, bởi vì tuổi quá nhỏ cho nên không bằng.

- Thì ra là hắn, đệ nhất hội võ Thánh tộc đúng là có vốn liếng kiêu ngạo.

Ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, một tay lắc chén rượu trong tay.

- Dám nói ra là chó sủa bậy, trong mắt Thánh tộc thì nhân tộc chỉ là con cừu non mà thôi.

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, trong mắt hiện ra hàn quang.

- Lần này Hành Si và Long Nha chiến đấu một trận đã có kết quả, nhưng mà Hành Si không phải đối thủ của Na Kỳ, Na Kỳ không tiếp thu khiêu chiến của Hành Si.

- Hành Si khẳng định không bằng Na Kỳ, hắn chỉ là thứ ba trong hội võ Thần Vực mà thôi, còn không bằng Lâm Minh cùng Băng Mộng, chênh lệch không nhỏ, thật không biết Lâm Minh đang làm gì, nghe nói hắn vẫn còn đang bế quan trong Phổ Đà sơn, đều lúc này còn bế quan, bế quan mà thực lực tăng nhanh quá ít.

Có chút võ giả khó chịu nói ra, Lâm Minh bế quan đúng là dài. Đại kiếp nạn đã bắt đầu hơn nửa năm mà Lâm Minh còn không rời khỏi Phổ Đà sơn.

- Cho dù là Lâm Minh, Băng Mộng khiêu chiến Na Kỳ, hắn cũng chưa chắc sẽ đáp ứng, thằng này một bộ dáng cao ngạo, cảm thấy thiên tài Nhân tộc căn bản không có tư cách khiêu chiến hắn, nói khó nghe chính là khinh thường, hơn nữa một khi khiêu chiến đánh ngang còn khá tốt, thua thì...

Võ giả nói chuyện sắc mặt khó coi.

Băng Mộng, Lâm Minh là hy vọng của nhân tộc, thực tế Lâm Minh ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử, nếu bại trong tay Na Kỳ chẳng phải trò cười sao?

- Lâm Minh không đến Huy Quang Giới có lẽ là quyết định sáng suốt nhất, hắn hiện tại nội tình còn kém, cần phải có thời gian tích lũy, hắn còn trẻ hơn cả Na Kỳ đấy.

- Đúng, Lâm Minh tuổi trẻ đúng là cần tích lũy.

Mọi người dường như tìm được an ủi tâm lý, vây quanh tuổi của Lâm Minh tuổi, trong cùng tuổi cũng chỉ có Tiểu Ma Tiên là nhỏ hơn Lâm Minh năm tuổi thôi.

Nghe những người này nghị luận, Lâm Minh thở dài một cái, mình bi ai tới mức này? Muốn dùng tuổi để làm cớ an ủi tâm lý?

- Na Kỳ này ta cũng phải chiếu cố một chút, nếu hắn cảm thấy đấu với thiên tài của nhân tộc là bôi nhọ thân phận đế tử của hắn, ta cũng muốn nhìn hắn có cân lượng gì.

Lâm Minh đứng dậy, lưu lại một túi nhỏ Tử Dương thạch sau đó kéo thấp mũ rộng vành rời đi..

Mục tiêu của hắ là ước chiến với Tạo Hóa thánh tử vào trăm năm sau.

Một trăm năm sau hắn phải đạt tới tiêu chuẩn Thiên tôn mới được.

Ngàn năm sau Nhân tộc và Thánh tộc đại chiến bộc phát, Lâm Minh phải có thực lực tiêu chuẩn Chân Thần.

Đây là thực lực chứ không phải tu vị.

Về phần đến lúc đó Lâm Minh cảnh giới gì thì khó dự đoán.

Trong ngàn năm muốn đột phá Thiên tôn chỉ sợ không dễ dàng, dù sao hiện nay nhân loại thành Thiên tôn trẻ nhất là Đế Thích Già, hắn phải dùng hai vạn năm mới đạt tới Thiên tôn.

Một ngàn năm rất có khiêu chiến.

Thiên tôn chi lộ thập phần gian nan, cho dù là nhân vật tuyệt đỉnh cũng thất bại khá nhiều.

Mà cảnh giới Đại Giới Giới Vương có thể phân cao thấp với Chân Thần là chuyện Lâm Minh chẳng đoán trước được.

Hắn từ tu di giới lấy Hỗn Nguyên thiên cung ra, tiến hành cải tạo bề ngoài một chút, Lâm Minh cứ như vậy cưỡi Hỗn Nguyên thiên cung bay đi Huy Quang Giới.

Một giờ sau trong một chỗ của Huy Quang Giới, không gian đột nhiên xuất hiện rung động mạnh, một cung điện màu xám từ trong không gian bay ra ngoài.

Hỗn Nguyên thiên cung có tốc độ nhanh hơn linh hạm không biết bao nhiêu lần, nhưng mà thế giới Thần Vực thật sự quá lớn, muốn trong một ngày đi ngang một giới quá khó khăn.

Mà trong lúc Lâm Minh phi hành thì cuộc chiến ở Huyết Loạn đại lục đã bắt đầu rồi.

Huyết Loạn đại lục cũng không phải là hành tinh, mà là một dại lục lơ lửng quanh Huy Quang Giới mà thôi, chuyện kỳ lạ như thế chẳng hiếm ở Thần Vực, chỉ có chủ đại lục mới có thể dùng hình thái lơ lửng, những đại lục khác nếu thể tích quá lớn thì lực hút bản thân sẽ co lại, tự nhiên hình thành một tinh cầu, chính là hành tinh.

Nghe đồn Huyết Loạn đại lục cũng không phải là hình thành tự nhiên, mà là thời đại Thượng Cổ một Thiên tôn tuyệt đỉnh thậm chí có thể là cường giả Chân Thần dùng pháp lực vô biên ngưng kết ra, rồi sau đó dùng trận pháp cố định hình dạng đại lục, cụ thể sáng tạo vì nguyên nhân gì thì chẳng rõ.

Trên phiến đại lục này thế lực hỗn tạp, quanh năm chinh chiến không ngừng, bởi vì nơi này huyết tinh, hỗn loạn cho nên gọi là Huyết Loạn đại lục.

Trung ương của Huyết Loạn có một ngọn núi lớn, sơn thể bị người ta mở ra, nửa phần trên đã bị chém đứt, hình thành một bình đài to lớn.

Trên bình đài tụ tập nhiều cường giả Nhân tộc, Thánh tộc.

Ở trong đó không thiếu nửa bước Thiên Tôn và Đại Giới Giới Vương.

Dựa theo quy định, những người này không thể ra tay, bọn họ xuất hiện cũng là do nơi đây có đại chiến.

Song phương giao chiến là thiên tài của nhân tộc, Thánh tộc.

Chiến đấu tổng cộng có hai trận.

Một trận là Yêu Vũ đấu Long Nha.

Trận thứ hai là Hắc Diêm đấu Hành Si.

Yêu Vũ cùng Hắc Diêm đều là sư đệ sư muội của Na Kỳ, ba người bình thường xuất hiện cùng nhau.

Nhân tộc cùng Thánh tộc đánh đến bây giờ tuy Thánh tộc chiếm ưu thế, nhưng mà nhân tộc cũng thắng không ít, xem như có tất cả thắng bại, không ai phục ai.

Trẻ tuổi tuấn kiệt huyết khí phương cương càng như thế.

Hai bên tranh đấu càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng giết mắt đỏ, như vậy Thánh tộc cùng nhân tộc quyết đấu thiên tài đỉnh cấp là khó tránh khỏi.

Dùng thiên tài đỉnh cấp phân thắng bại.

Chương 1409: Cuộc chiến huyết loạn

Chiến trường Huyết Loạn đại lục tên là Hôi Huyết Sơn, là chiến trường thượng cổ mai táng không biết bao nhiêu võ giả.

Hôi Huyết Sơn có thể dung nạp mấy vạn người..

Mấy vạn người này đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ, bọn họ tới đây quan chiến.

Đi vào trong Hôi Huyết Sơn có hể tùy ý thấy được tuấn kiệt của Giới Vương thánh địa, thậm chí Thiên tôn truyền nhân cũng gặp không ít.

Lúc này có một người từ trên không hạ xuống.

- Hành Si đến!

- Thật sự là Hành Si!

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một thanh niên đầu trọc tăng bào bằng vải bố đạp không mà tới, biểu lộ của hắn không màng danh lợi, câm phật châu trong tay, dù biết rõ đại chiến gian nan hắn vẫn bình chân như vại.

Quyết đấu trên Huyết Loạn đại lục thì biết trận đầu tiên là Hắc Diêm của Thánh tộc xuất chiến.

Hắc Diêm đi theo Đế Tử Na Kỳ đại chiến tứ phương trong Huy Quang Giới. Thanh danh đại chấn thì khiêu chiến Lâm Minh.

Bởi vì Hắc Diêm không quen nhìn Lâm Minh ước chiến Tạo Hóa thánh tử, trong mắt của hắn thì Lâm Minh ước chiến Tạo Hóa thánh tử chính là vũ nhục Tạo Hóa thánh tử.

Nhưng mà sau đó bởi vì Lâm Minh căn bản không ở trong Huy Quang Giới. Cho nên Hắc Diêm phát ra khiêu chiến, Lâm Minh tự nhiên không cách nào ứng chiến, vì vậy Hắc Diêm càng hung hăng càn quấy nói Lâm Minh sợ hãi.

Vì không mất đi tôn nghiêm của Nhân tộc, Long Nha cùng Hành Si chỉ có thể khiêu chiến.

Phía sau Hành Si là một thanh niên áo đen mang kiếm, chính là Long Nha.

Chín năm không thấy Long Nha càng nội liễm thâm trầm hơn trước, hắn giống như thanh kiếm giấu trong vỏ, mũi nhọn không lộ ra, nhưng mà vừa ra là lấy mạng người ta.

- Nghe nói Long Nha chín năm qua tiến vào Tu La lộ.

- Không biết là nơi nào, chỉ là nghe nói chỗ đó cửu tử nhất sinh, muốn ra phải sống sót. Chẳng những vậy cần thực lực và số mệnh cực cao mới được, Long Nha có thể đi ra thì thực lực tăng vọt rất nhiều.

- Hắn trở nên mạnh hơn. Nếu Long Nha lớn lên thì mà không vẫn lạc, như vậy sẽ được Tu La lộ số mệnh gia thân.

Thiên tài Thần Vực căn bản không biết Tu La lộ nằm ở nơi nào. Trong vũ trụ này có quá nhiều mật địa, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà hình thành, lịch sử của chúng có thể ngược dòng thời gian tới đại kiếp nạn đầu tiên.

- Hắc hắc, Lâm Minh quả thực không tới.

Tên thanh niên Hắc Diêm gầy ốm mang một cây trọng kiếm, khóe miệng tươi cười châm chọc, trọng kiếm và hắn quá tương phản nhau.

- Lâm Minh là rùa đen rút đầu, sợ hãi tới đây quyết đấu sao? Ta sớm muộn gì cũng phế hắn, cho hắn biết hắn là mặt hàng gì mà dám ước chiến với thánh tử của chúng ta.

Hắc Diêm nói chuyện thì nghe răng rắc vang lên, trọng kiếm trong tay vung lên, mũi kiếm bổ lên núi đá Hôi Huyết Sơn, bổ ra lỗ hỏng rộng chục trượng, giống như núi đá cứng rắn ở Hôi Huyết Sơn giống như đậu hủ vậy.

- Chiến ngươi là đủ rồi.

Trong mắt Long Nha con ngươi lập lòe, ánh mắt như lợi kiếm.

Mà Hành Si lặng lẽ cầm trường côn, trường côn dài chín xích, phong cách cổ xưa tự nhiên, trường côn còn có hoa văn của gỗ, thoạt nhìn bay bổng đối lập với trọng kiếm của Hắc Viêm.

- Các ngươi cho rằng mình là cái gì? Top mười của nhân tộc phóng tới Thánh tộc cũng chẳng vào được top hai mươi đâu! Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết chênh lệch của chúng ta là như thế nào.

Long Nha tiến lên trước, rút Long Nha kiếm trong tay ra, mũi kiếm trực chỉ Hắc Diêm.

Hắc Diêm cười lạnh một tiếng, đang muốn ra tay thì thiếu nữ sau lưng cản lại.

- Hắc Diêm, đám người này quá kém, tiết kiệm thời gian, cùng lên đi.

Nữ tử vũ y cao gầy này tên là Yêu Vũ, nàng xếp thứ sáu trong hội võ Thánh tộc, tuy nàng bài danh sau Hắc Diêm, nhưng kỳ thật thực lực chênh lệch không bao nhiêu.

- Cùng lên, hỗn chiến?

Trong mắt ngươi xem thì quyết đấu là một đấu một, hỗn chiến quá khó gặp.

Nhưng mà trong Thánh tộc thì đây là chiến pháp thông thường, Thánh tộc là chủng tộc tác chiến đoàn đội rất mạnh, bọn chúng giống như đàn sói vậy.

- Cũng được!

Hắc Diêm cười hắc hắc, chẳng hề để ý nói ra.

Hành Si cùng Long Nha liếc nhau, cũng cam chịu phương thức chiến đấu này, hai người bọn họ mặc dù chưa bao giờ phối hợp qua, nhưng là mà liên hợp lại thực lực rất mạnh, Hành Si Luân Hồi Bàn am hiểu phòng ngự, mà Long Nha thì am hiểu công kích

Công thủ kết hợp sức chiến đấu cũng tăng lên quá nhiều.

Cách chiến trường không xa thanh niên Thánh tộc lăng không lơ lững, thân ảnh của hắn ở trên không trung, cường giả dưới Thần Quân hắn chẳng quan tâm tới.

Thanh niên này chính là Đế Tử Na Kỳ.

Hắn căn bản không muốn xuất hiện ở đây, trong thực chất hắn rất cao ngạo, hắn cảm thấy Nhân tộc phái võ giả hạ đẳng tới chẳng đáng nhìn, giống như thần linh quan sát phàm nhân vậy.

- Yêu Vũ không giữ chút tình cảm cho Nhân tộc, hỗn chiến thì tộc ta quá am hiểu, nhân tộc sao thắng được.

Đế Tử Na Kỳ lầm bầm lầu bầu, khóe miệng tươi cười, hắn vốn chẳng quan tâm quyết đấu, hiện tại càng như vậy.

Mà lúc này trên chiến trường chiến đấu đã bắt đầu!

Sau lưng Hành Si xuất hiện một hư ảnh Kim Phật, mà kim phật này phong bế không gian chung quanh, mà Long Nha biến thành cây kim, hắn tập trung thẳng vào Yêu Vũ cùng Hắc Diêm.

Trong tầm mắt Long Nha thì chung quanh Yêu Vũ xuất hiện hỏa diễm màu đen đang thiêu đốt, sau lưng nàng xuất hiện chim lửa.

- Yêu tộc? Không đúng, là con lai của Thánh tộc cùng Yêu tộc!

Long Nha vào khắc này cảm nhận được yêu khí từ trên người Yêu Vũ.

- Ah? đồng thuật của ngươi rất có ý tứ, ngay cả huyết mạch của ta cũng xem thấu? Không tệ, mẫu thân của ta tới từ Yêu tộc Hắc Ám Kim Ô ở Thánh La thiên, hơn nữa còn hưng thịnh hơn Yêu tộc ở

Thần Vực các ngươi nhiều lắm!

Yêu Vũ nói ra.

Mà lúc này huyết nhục của nàng nhúc nhích, chỉ nghe tiếng vang nhỏ vang lên, một đôi cánh chim màu đen mở rộng ra.

Vù vù vù --

Hắc hỏa không ngừng thiêu đốt, đây là ý cảnh pháp tắc hắc ám và hỏa diễm dung nhập vào nhau.

Thánh tộc trời sinh không thế nào lợi dụng pháp tắc, bọn chúng chiến đấu bằng cương nguyên và thân thể cường đại, luận lý giải pháp tắc còn xa mới bằng nhân loại.

Mà Yêu Vũ trước mặt lại có thể lợi dụng song trọng pháp tắc, vậy hiển nhiên là từ chỗ của Yêu tộc.

Yêu tộc trời sinh có lực khống chế pháp tắc, những thiên địa pháp tắc này hóa thành chữ khắc lên đồ vật, khắc lên cốt nhục của chúng.

Yêu Vũ cũng là như thế, nàng vừa ra đời thì trong xương cốt khắc họa pháp tắc hỏa diễm và hắc ám, Thánh tộc Yêu tộc kết hợp càng không kém Yêu tộc và Nhân tộc kết hợp.

Nhưng mà Long Nha lại kinh thường nói ra.

- Hắc Ám Kim Ô là thứ gì? Chưa nghe nói qua! Còn tưởng rằng ngươi là hậu duệ của thần thú, hiện tại xem ra cũng không gì hơn cái này, rất quý hiếm sao? Rất kỳ tích sao?

Long Nha cười lạnh liên tục, nhìn thấy huyết mạch thần cấp của Tiểu Ma Tiên thì huyết mạch của Yêu Vũ chẳng coi là cái gì, tình huống của Tiểu Ma Tiên là quá quý hiếm.

- Muốn chết!

Yêu Vũ nổi giận, trong miệng phát ra tiếng phượng gáy, thanh trường kiếm màu đen xuất hiện trong tay của nàng, nàng bay nhanh tới trước.

Một kiếm nện xuống như núi sập.

Đối mặt Yêu Vũ cùng Hắc Diêm liên thủ công kích, sắc mặt của Hành Si càng ngưng trọng, hắn cầm trường côn trong tay, trường côn xoay tròn trên không trung, một cái tháp màu vàng bay lên, tháp này có sáu hư ảnh xuất hiện, ngụ ý Lục Đạo Luân Hồi.

- Luân Hồi Bàn!

Hành Si hét lớn một tiếng, Luân Hồi Bàn cực lớn phóng tới trước.

Chín năm sau Hành Si đã gần năm mươi tuổi, hắn vừa ra tay đã dùng tuyệt kỹ thành danh, hôm nay thi triển ra càng thêm trầm ổn, như núi cao không thể rung chuyển.

Chương 1410: Công và thủ

Hắc Diêm một kiếm này nện vào Luân Hồi Bàn của Hành Si, chỉ nghe tạch tạch tạch nổ mạnh, Luân Hồi Bàn rung động lắc lư, mặt ngoài xuất hiện vết rạn.

- Lực lượng thật khủng khiếp!

- Hắc ám chi hỏa, PHÁ...!

Ngay một khắc này Yêu Vũ hai cánh chém ra, hư ảnh kim ô sau lưng bay thẳng tới trước, hóa thành hỏa diễm mênh mông.

Vù vù vù --

- Vạn pháp hư không!

Vào thời khắc này Long Nha trực tiếp mở trạng thái thứ hai của đồng thuật, chín năm trước dùng thực lực của Long Nha chỉ có thể sử dụng vạn pháp giai không thời gian ngắn, mà bây giờ hắn đã có thể dễ dàng sử dụng.

Vạn pháp hư không được xưng khám phá tất cả pháp tắc thế gian, khiến toàn bộ ý cảnh trước mặt của nó biến thành không.

- Không gian chi lực, thời gian chi lực, hội tụ thân thể của ta!

Long Nha hai tay run lên, năng lượng toàn thân bộc phát, không gian chung quanh rung động mạnh mẽ.

Không gian kính tượng!

Mười sáu Long Nha cùng xuất kiếm, kiếm quang màu đen tụ tập cùng một chỗ và chém ra.

- Xoạt!

Hỏa diễm cuồn cuộn bị Long Nha chém ra, đâm thẳng vào mi tâm của Yêu Vũ.

- Cái gì!

Yêu Vũ quá sợ hãi, nàng không nghĩ tới công kích của Long Nha lại khủng bố như thế.

Mười sáu kiếm này đều có thực lực một phần mười bản tôn Long Nha, mười sáu kiếm hợp nhất uy lực không phải điệp gia đơn giản như vậy, điều này cũng giúp kiếm của Long Nha mạnh hơn một kiếm bình thường nhiều lắm.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Yêu Vũ bị một kiếm của Long Nha đánh lui ra ngoài, nàng trên không trung kêu lên sợ hãi, cuống quít khép cánh ngăn cản kiếm quang.

- Xoạt xoạt xoạt!

Kiếm quang tàn sát bừa bãi, từng mảnh lông vũ rơi xuống.

Một kiếm của Long Nha bổ hai cánh của nàng bị thương nhuộm máu! Giáp mềm trên thân vỡ vụn.

Đáng chết!

Yêu Vũ rơi xuống đất, lảo đảo lui về phía sau, một kiế của Long Nha dùng đồng thuật phá giải ý cảnh của nàng, rồi sau đó mười sáu kiếm hợp nhất vô cùng mạnh mẽ đánh tới.

Một kiếm kích thương Yêu Vũ.

- Yêu Vũ, không có sao chứ!

Hắc Diêm dùng cánh tay gầy gò đỡ lấy nàng.

Khóe miệng Yêu Vũ hung ác, nàng lau lau máu và nói:

- Không có việc gì!

- Ha ha, Long Nha đúng là lợi hại.

- Đúng vậy, Thánh tộc các ngươi được không đó? Long Nha năm đó chỉ sếp thứ sáu hội võ mà thôi.

- Nhân tộc tất thắng! Nhân tộc tất thắng!

Võ giả Nhân tộc hết sức kích động, mà lúc này Đế Tử Na Kỳ cách đó không xa nhìn thấy cảnh này khóe miệng cười châm chọc.

- Một đám ngu dân, thực nghĩ tới các ngươi thắng rồi sao! Ngu xuẩn như thế bị chinh phục là sớm muộn. Ngược lại hia gia hỏa trên đài còn muốn mạnh hơn ta một chút, giải quyết hơi phiền toái.

Kỳ thật Đế Tử Na Kỳ chẳng thèm quan tâm tới kết quả, Yêu Vũ cùng Hắc Diêm căn bản không phải là thiên tài đỉnh cấp nhất, thiên tài chính thức là trước top ba ở Thánh tộc.

Cho dù Yêu Vũ cùng Hắc Diêm thua thì bọn họ cũng chẳng thua được.

Ánh mắt Na Kỳ nhìn qua người Hành Si, Hành Si lúc này sắc mặt tái nhợt, cầm chặt trường côn và hai tay run lên.

Mọi người chỉ thấy Long Nha đại triển thân thủ nhưng mà xem nhẹ anh hùng sau màn -- Hành Si.

Không có Hành Si thi triển Luân Hồi Bàn ngăn cản công kích của hai người, Long Nha muốn phá vỡ chiến trận của Yêu Vũ cùng Hắc Diêm đánh bị thương Yêu Vũ là không có khả năng.

Nhưng mà một người thừa nhận công kích của hai người có thể nghĩ.

Hành Si đã bị thương không nhẹ, phương pháp chiến đấu vừa rồi không thể dùng nhiều.

- Hành Si!

Long Nha nhìn thấy trạng thái của Hành Si thì nội tâm căng thẳng, chiến đấu vừa rồi đã có tác dụng, Hành Si phát huy sáu thành, Long Nha chỉ chiếm bốn thành mà thôi.

- Không ngại!

Hành Si hít sâu một hơi, vận chuyển Kim Cương Kinh ngăn cản khí huyết xao động, dùng chân nguyên phong bế nội tạng bị thương, dù sao hắn không phải võ giả luyện thể, bị thương thân thể thì sức chiến đấu giảm xuống.

- Hành Si!

- Hành Si bị thương!

Đám tuấn kiệt ở đây cũng là người nổi bật, tự nhiên cũng nhìn ra hiện trạng, ngừng hoan hô, bọn họ bây giờ phát hiện Hành Si không lạc quan.

- Không xong!

Trong lòng mọi người căng thẳng, những người vừa hoan hô cũng an tĩnh lại.

- Hành Si, ngươi đừng phòng ngự, chúng ta cùng têến công.

Long Nha dùng chân nguyên truyền âm nói với Hành Si, hắn biết rõ nếu như thêm một lần nữa Hành Si không xong.

- Không có khả năng, ta công kích vốn không bằng phòng ngự, nếu như bỏ qua ưu thế phát động công kích, như vậy chúng ta cũng thua rồi, đến lúc đó lưỡng bại câu thương, nhưng mà chúng ta tuyệt đối thảm hơn, bởi vì đối phương một là Thánh tộc, một là con lai Thánh tộc cùng Yêu tộc, cho dù là kẻ nào cũng có lực phòng ngự mạnh hơn chúng ta.

Hành Si phi thường tỉnh táo, rất nhanh phân tích ra tình thế chiến trường.

- Ta chia sẻ áp lực với ngươi.

Long Nha lại nói.

- Không cần, ngươi không am hiểu phòng thủ, sử dụng kiếm làm tấm chấn hiệu quả không cần nghĩ, ta đại khái còn có thể chỉ tiếp công kích một lần. Ngươi thừa cơ xuất kiếm một quyết thắng thua!

Hành Si nói ra lời này trong lòng Long Nha cââấn động, hắn sợ hãi Hành Si gặp chuyện không may.

- Yên tâm, trong lòng ta biết rõ.

Hành Si giống như nhìn ra Long Nha kiêng kị cái gì.

- Cho dù là ta hay là bọn chúng đều không chết ở đây, nếu không vậy quá ngốc, vì đại kiếp nạn chính thức ngàn năm sau, phật đạo, võ đạo của chúng không thể phí hoài ở đây được.

- Tốt!

Long cắn răng một cái răng, nắm chặt Long Nha kiếm.

Mà lúc này Hắc Diêm Yêu Vũ đứng chung với nhau, hai thanh kiếm nặng nhẹ chỉ vào Hành Si cùng Long Nha.

- Các ngươi không tệ ah! Vừa rồi kích thương ta, nhưng mà không có lần sau đâu, đi chết đi!

Ngay một khắc này thân thể Hắc Diêm bạo lên, tứ chi gầy còm của hắn tăng vọt, bộ ngực, cơ bắp tăng trưởng! Gương mặt biến thành dữ tợn, xương cốt sau lưng có gai xương dài ra, cái đuôi thô to cũng dài ra.

Cánh tay của hắn to dài, biến thành móng vuốt sắc bén, chân sau càng cường tráng, tùy ý bước lên.

- Đây là...

Rất nhiều võ giả nhân tộc ngây người.

- Ha ha, Thánh tộc biến thân, trong Thánh tộc có một ít chủng tộc ưu tú mới có thể biến thân.

Trong võ gia xem cuộc chiến, có Thánh tộc tuổi trẻ tuấn kiệt kiêu ngạo nói ra.

- Hắc Diêm đại nhân, có cổ huyết mạch của Thánh tộc, sau khi biến thân thực lực tang lên thật nhiều.

- Ầm ầm!

Tứ chi của Hắc Diêm chạm đất, cầm cự kiếm chạy như điên, hắn giống như bạo long, thân thể của hắn lăng không biến lớn mấy lần, mà Yêu Vũ dáng người yểu điệu đứng trên lưng của hắn.

Yêu Vũ cầm trường kiếm và đôi cánh đen mở rộng ra.

Một người con gái tổ hợp với dã thú điên cuồng phóng tới Long Nha cùng Hành Si, những nơi đi qua đá bị giẫm nát, cả tòa Hôi Huyết Sơn đều giống như bị chấn động.

Long Nha biến sắc, khí thế như thế quá kinh khủng.

- Hành Si! Ngươi...

Hắn lời còn chưa nói hết, Hành Si đã bước lên trước, đứng mũi chịu sào đối mặt Hắc Diêm cùng Yêu Vũ trùng kích.

- Luân hồi lĩnh vực, Bát Bộ Phù Đồ!

Chỉ nghe tiếng nổ mạnh vang lên, một tòa kim tháp bao phủ xuống, thân tháp tràn ngập khí tức đại đạo, mỗi một tầng đều dung nhập một thần minh, thần quang trận trận!

Dùng Bát Bộ Phù Đồ trấn áp hư không, tính cả Luân Hồi Bàn cùng một chỗ thì hình thành một phương thành đồng vách sắt!

Sắc mặt Hành Si lạnh lùng, thản nhiên đối mặt một kích toàn lực của Hắc Diêm cùng Yêu Vũ.

Nhìn thấy Hành Si không sợ hai người trùng kích, trong lòng Long Nha dường như bị xúc động cái gì đó, một trận chiến này đã không riêng gì Hành Si chiến đấu Thánh tộc.

Mà là nhân tộc cùng Thánh tộc đọ sức, đây là thời kỳ phi thường, Nhân tộc cùng Thánh tộc giằng co chiến đấu sẽ gia tăng sĩ khí, có thể góp phần vào thắng lợi.

Sao có thể thua!?

- Vạn Huyết Nhãn!

Năng lượng toàn thân Long Nha bộc phát, hai mắt biến thành màu đỏ, đôi mắt hắn mở hình thái thứ ba-- Vạn Huyết Nhãn.

Dùng thực lực của Long Nha bây giờ chèo chống Vạn Huyết Nhãn vô cùng gian nan, nhưng mà hắn phải liều chết đánh cược một lần.

Xuy xuy xùy!

Hai mắt Long Nha chảy máu tươi, bởi vì năng lượng lớn rót vòa, khóe mắt của hắn không ngừng bị xé rách, hắn cắn chặt răng, cầm Long Nha kiếm trong tay và biến thành ba mươi hai thân thể.

Lúc dung Vạn Huyết Nhãn thi triển ba mươi hai trọng không gian đã là một kích toàn lực của Long Nha!

- Hư không vẫn diệt!

Ba mươi hai Long Nha xuất ra một kiếm làm cho người ta cảm thấy kiếm quang đẹp mắt đan vào nhau.

Chương 1411: Lâm Minh đã tới

Xoạt xoạt xoạt xoạt!

Không gian Thần Vực bị kiếm quang xé nát! Một kiếm này quán chú toàn bộ thực lực của Long Nha vào trong.

Thời điểm này Hắc Diêm cùng Yêu Vũ đã nhảy lên cao, giống như lưu tinh nện thẳng xuống.

- Oanh!

Lực trùng kích khủng bố, trung ương Hôi Huyết Sơn lõm xuống hoàn toàn.

Luân Hồi Bàn và Bát Bộ Phù Đồ cùng bị nứt vỡ, Hành Si đột nhiên phun máu tươi, hắn cắn chặt răng và trường côn trong tay nện xuống đất.

Kinh Kim Cương!

Trong nháy mắt cực hạn đã tới, Hành Si không để ý tới thương tổn kinh mạch, ngạnh sanh sanh vận chuyển Kinh Kim Cương, cưỡng ép chèo chống.

- Bại cho ta!

Long Nha hét lớn một tiếng, hốc mắt đỏ lên, Long Nha kiếm trong tay ngâm lên! Biển lửa màu đen bị kiếm quang mở ra, một kiếm này chém thẳng vào thiên linh của Yêu Vũ, Long Nha muốn chém Hắc Diêm cùng Yêu Vũ cùng một chỗ!

Vào lúc này đột nhiên Yêu Vũ lui ra phía sau vài bước, gai xương trên lưng Hắc Diêm điên cuồng sinh trưởng, giống như lợi kiếm.

- Răng rắc!

Gai xương và kiếm quang chạm nhau, ba gai xương bị chém đứt, kiếm quang bị suy yếu bị chém gãy.

Hắc Diêm gầm nhẹ lên, cùng Yêu Vũ vận chuyển chân nguyên đánh ra một kichs.

Rầm rầm rầm!

Đại lượng nham thạch của Hôi Huyết Sơn giống như sơn băng, sụp đổ xuống.

Kết quả như thế nào?

Mọi người nhao nhao nhìn qua chiến trường, chỉ thấy Long Nha một tay chống đỡ Long Nha kiếm, nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt huyết hồng, toàn thân là máu.

Cách hắn không xa chân nguyên hộ thể của Hành Si nổ tung. Hắn chống trường côn đứng mà không ngã, sau lưng của hắn hiện ra hư ảnh kim phật, nhưng mà Hành Si bây giờ kinh mạch tan nát. Nội tạng tổn hại. Khó có thể chèo chống.

- Long Nha, Hành Si! =

Võ giả nhân tộc nội tâm căng thẳng, mà đúng lúc này trong tiếng nổ rầm rầm. Trong phế tích nham thạch ở xa xa có nhiều đá rơi xuống, Hắc Diêm toàn thân là máu giống như dã thú từ trong phế tích bò ra, tứ chi chạm đất, ba gai xương dài nhất trên lưng của hắn đã đứt, một vết kiếm thương nhìn qua mà giật mình, từ gáy của hắn kéo dài ra hết lưng.

Kiếm thương này sâu một xích, xương sống lưng cơ hồ bị chém gãy, một kiếm cuối cùng này là hắn dùng xương cốt ngăn cản mũi kiếm của Long Nha, nếu như không phải hắn biến thân thì chắc chắn bị chém thành hai khúc.

Sau lưng của hắn sắc mặt Yêu Vũ tái nhợt, cũng từ trong phế tích đứng lên, giáp mềm toàn thân nổ tan, giáp mềm trên người bị một kích của Long Nha chém ta, sáu phần kiếm thế bị Hắc Diêm thừa nhận, nàng chỉ thừa nhận ba bốn thành công kích mà thôi, dù là như thế nàng cũng bị thương, đúng là công kích của Long Nha quá mức lăng lệ ác liệt, mà Hắc Diêm có thể dùng thân thể ngăn cản một kiếm này thì thân thể quá biến thái.

Thấy một màn như thế Na Ky tươi cười, hắn biết rõ chấm dứt rồi.

Nhân tộc cùng Thánh tộc dưới tình huống bị thương thì tất nhiên là Thánh tộc chiến thắng, bởi vì thân thể Thánh tộc có năng lực chống đả kích và khôi phục mạnh hơn nhân tộc.

Tình huống bây giờ là Hành Si tổn thương nặng nhất, Long Nha tuy không có bị thương nhưng mà lực lượng bị tiêu hao nghiêm trọng, chân nguyên tiêu hao hơn nửa, sức chiến đấu đã tương đương có hạn.

Hắc Diêm từ trong phế tích bò ra, trong miệng gầm nhẹ, chỉ nghe "Cô cô cô" vang lên và xương cốt trên lưng của hắn nhúc nhích,

Xương cốt nhúc nhích nghe rất rõ ràng, Hắc Diêm đúng là dựa vào năng lực của mình khôi phục lại.

Ngạnh kháng một kiếm của Long Nha còn có thể trong thời gian ngắn khôi phục sức chiến đấu, Thánh tộc hoàn toàn là chủng tộc man thú, thể chất quá biến thái.

Võ giả nhân loại vây xem đều cảm giác lưng phát lạnh, bọn họ những ngày này chém giết không ít Thánh tộc, nhưng mà chưa có chính thức chạm phải chủng tộc biến thái của Thánh tộc, ví dụ như Hắc Diêm trước mặt, mạnh hơn Thánh tộc bình thường vài lần.

- Ha ha ha! Thánh tộc ta quả nhiên là chủng tộc thượng đẳng!

- Nhân loại ngu xuẩn còn có gì để nói không?

Rất nhiều võ giả Thánh tộc cười to lên, bọn chúng nói Thần Vực ngữ đông cứng rất chói tai.

Nhân loại có chút phản bác, có chút trầm mặc.

Nghĩ đến đại nhân vật của Thánh tộc có thể chất phần lớn là như

Hắc Diêm giống này, bọn họ cảm thấy nội tâm tuyệt vọng, trận đại kiếp này nhân tộc có thể vượt qua không? Nếu như thất bại thì nhân loại sẽ làm nô lệ hay diệt von?

Thời điểm này chỉ nghe tiếng quần áo xé gió bay tới, một tăng nhân bay tới chiến trường, tay áo cuốn lấy, một đạo phật quang bao phủ Hành Si lại, tăng nhân này có tu vị Giới Vương.

- Sư thúc, ta làm Phổ Đà sơn mất mặt...

Hành Si cười khổ.

Áo bào trắng tăng nhân than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

- Sư điệt chớ tự trách, muốn nói mất mặt cũng nên là chúng ta, ngươi thua bởi vì thực lực không đủ, thiên phú trên người lại xuất thân Thiên tôn thánh địa, đi so với thiên tài của Chân Thần thánh địa còn có thể đánh tới mức này, sư thúc kiêu ngạo vì ngươi, như Phổ Đà sơn cũng là Chân Thần thánh địa, có thể cho ngươi tiến bộ hơn nhiều, trận chiến đấu này chưa chắc là kết quả như thế.

Tăng nhân nói xong mang theo Hành Si rời đi.

Thiên tài thứ ba và thứ sáu của nhân tộc đã... Bại!

Tuy Thánh tộc thắng cũng không dễ dàng, nhưng thắng là thắng.

- Thua...

Võ giả nhân loại im lặng, trong nội tâm rất áp lực.

- Vốn là lưỡng bại câu thương, nhưng mà chúng ta bại bởi sức khôi phục của Thánh tộc...

- Tuy không muốn thừa nhận, Thánh tộc xác thực mạnh hơn chúng ta nhiều, chủng tộc mạnh hơn, truyền thừa tốt hơn...

- Đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước nhân loại phải trả cái giá thảm trọng mới có thể bảo trụ chính mình, rất nhiều Thiên tôn cơ hồ chết hết, văn minh võ đạo bị hủy diệt tám phần, nhưng mà

Thánh tộc lại không có tổn thương nghiêm trọng như thế, bọn chúng có nhiều tông môn kéo dài, cho nên hiện tại nội tình của Thánh tộc thậm chí còn mạnh hơn trước! Hơn nữa bọn chúng có Chân Thần chèo chống.

Một Chân Thần thánh địa truyền thừa, tài nguyên đều vượt xa Thiên tôn thánh địa, bồi dưỡng thiên tài còn nhiều hơn Thiên Tôn thánh địa.

- Ha ha ha, các ngươi còn có ai không phục có thể đi lên chiến một trận.

Hắc Diêm toàn thân là máu, nhưng mà hắn đánh ra khí thế.

- Chiến nhân loại các ngươi mình ta là đủ rồi! Các ngươi có thể truyền lời về, bảo Lâm Minh cùng Băng Mộng đến Huy Quang Giới tìm ta! Không cần Na Kỳ sư huynh ra tay, một mình ta là đủ đánh bại chúng rồi! Thực tế Lâm Minh thật ngu ngốc, còn muốn khiêu chiến Thánh tộc Tạo Hóa thánh tử Ô Ma sư huynh của chúng ta, quả thực là tức cười!

Hắc Diêm thu nhỏ thân thể, một lần nữa biến thành một thanh niên gầy gò, hắn biến thành hình thái bình thường, thân cao chưa đủ bải xích, còn thấp hơn nữ tử nhiều.

Ai có thể nghĩ đến hắn nhỏ gầy như vậy lại ẩn chứa thực lực khủng bố chứ?

Mặc cho Hắc Diêm kêu gào, nhưng không ai ứng chiến.

Thiên tài Thần Hải Kỳ không có khả năng chiến Hắc Diêm, không có ai ra mặt.

- Nhân tộc không có người sao? Ha ha ha ha!

Hắc Diêm cười to, nói:

- Ta ở đây chờ bảy ngày, bảy ngày sau nếu có võ giả nào kiêu chiến cũng có thể tới khiêu chiến ta, ta sẽ chiến khắp Huy Quang Giới!

Hắc Diêm dùng cương nguyên quán chú trong thanh âm, truyền khắp toàn trường.

- Thằng này, quá kiêu ngạo!

Võ giả nhân tộc nghe Hắc Diêm kêu gào, lòng đầy căm phẫn.

- Hắn cho hắn là ai!

- Thật muốn đánh bại hắn, nếu như có thể đánh bại hắn, ta nguyện ý dùng bảy thành thọ nguyên để đổi!

Võ giả nhân tộc nghẹn trong bụng, Hắc Diêm kêu gào nhưng không thể làm gì.

Ngày đầu tiên có mấy võ giả đi khiêu chiến Hắc Diêm, kết quả bị đánh xương cốt kinh mạch đứt từng khúc, nếu như không phải nhân tộc Giới Vương xuất thủ cứu, bọn họ sẽ bị Hắc Diêm đánh chết, nhưng mà bị thương như thế bọn họ nằm trên giường nửa năm là ít

Hắc Diêm cười ha ha, hắn bắn tiếng nói.

- Không nên cho rác rưởi tới đây, không có tư cách làm nóng người cho ta.

Hắc Diêm, Yêu Vũ với tư cách anh hùng dân tộc, tiếp chiến rất nhiều thiên tài nhân tộc, trong lúc nhất thời sĩ khí Thánh tộc đạt đến mức tận cùng.

Không có ai biết Hắc Diêm đi vào Huyết Loạn đại lục ngày thứ ba, một tòa cung điện không chút thu hút bay tới không trung Huyết Loạn đại lục.

Những ngày này người trong Huyết Loạn đại lục không biết bao nhiêu, cảnh này càng không khiến người ta chú ý.

- Đây chính là Huyết Loạn đại lục, không biết bọn họ quyết chiến ở đâu?

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, nhưng mà hắn nhanh chóng phát hiện nơi quyết chiến dễ dàng tìm được, võ giả cường đại của Huyết Loạn đại lục cường đều tập trung ở trung tâm, rất nhiều người khí huyết tràn đầy, chân nguyên cường đại phóng lên trơi, hình thành suối phun cực lớn.

- Xem ra là chỗ đó.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Còn không có chấm dứt, còn kịp.

Trong maphuowng, Mộ Thiên Tuyết gật đầu nói:

- Ân, Huyết Loạn đại lục có thể ở thật, ở chỗ sâu nhất của Huy Quang Giới, may mắn Hỗn Nguyên thiên cung tốc độ rất nhanh, ba ngày là tới, chúng ta đi qua.

Chương 1412: Ra tay

Vạn trượng Hôi Huyết Sơn hôm nay đã bừa bộn.

Ở chân núi Hôi Huyết Sơn có một ít trụ sở mới thành lập của nhân tộc, những ngày này Hắc Diêm một người khiêu chiến nhân tộc truyền ra xa.

Ngay cả giới khác bên ngoài Huy Quang Giới cũng nghe tiếng, nhân loại tuổi trẻ tuấn kiệt đều bùng nổ.

Phải biết rằng Hắc Diêm vốn không phải quán quân của hội võ Thánh tộc, chỉ là tên thứ năm mà thôi, nếu như nay cả tên thứ năm còn chẳng làm gì được thì không cần nói nữa.

Nếu như thiên tài Nhân tộc thua toàn bộ, tương đương chứng minh Nhân tộc xa không bằng Thánh tộc, trận đại kiếp này không cần đánh nữa.

Trong Huy Quang Giới, không ngừng có võ giả nhân loại hội tụ ở chỗ này, Thánh tộc cũng là như thế, võ giả Thánh tộc chạy tới ngày càng nhiều, bọn họ đều xem náo nhiệt, nhìn thấy Hắc Diêm bộ dáng hăng hái trên Hôi Huyết Sơn thì bọn chúng càng hưng phấn, hoan hô nhiệt liệt.

- Đã ngày thứ ba.

Ở chân núi Hôi Huyết Sơn, trên một bãi đất trống, bảy tám võ giả nhân loại tụ tập uống rượu.

- Lần này đúng là nhục nhã, bị người ta ngăn ở cửa ra vào kêu gào, trừ phi Lâm Minh cùng Băng Mộng ra tay, nếu không chẳng ai thắng được Hắc Diêm, chuyện lớn như thế bọn họ không biết, nếu không đến thì sĩ khí nhân tộc rơi xuống vực thẩm rồi.

- Lâm Minh đến cũng vô dụng, cho dù Lâm Minh thắng Hắc Diêm, nhưng mà Thánh tộc còn có kẻ mạnh hơn, ví dụ như Đế Tử Na Kỳ, Lâm Minh chống lại Đế Tử Na Kỳ...

Võ giả nói tới đây không nói nữa, Nhân tộc đệ tam Hành Si đánh Thánh tộc đệ ngũ Hắc Diêm còn không thắng, như vậy Nhân tộc thứ hai Lâm Minh đánh với Thánh tộc đệ nhất Na Kỳ hy vọng thắng càng xa vời.

Lâm Minh đến chỉ sợ cũng bị đánh mặt.

Nếu như Lâm Minh thua thì hy vọng càng xa vời.

Lúc mấy võ giả này nghị luận thì một thanh niên áo đen đã chạy tới Huyết Loạn đại lục không lâu Lâm Minh xuất hiện.

- Không nghĩ tới chỉ mấy ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hành Si cũng thua sao...

Lâm Minh đứng lên, hắn đi tới phế tích Hôi Huyết Sơn.

Lúc hắn đi lên cỏ sàn sạt thì mấy võ giả uống rượu mới chú ý tới Lâm Minh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng của Lâm Minh.

- Người nọ... Đến lúc nào?

...

- Ầm ầm!

Tiếng vang thật lớn vang lên, một khối đá to ném vào tên nhân tộc cầm đao bay ra ngoài.

- Hắc Diêm, ta chiến với ngươi một trận.

- Ngươi?

Hắc Diêm cười lạnh một tiếng.

- Thật sự là a miêu a cẩu cũng dám tới. Ngươi cũng xứng!

- Ngươi nói cái gì!

Tên nam tử này rống lên, hắn không phải hạng người vô danh, trong hội võ cũng giết vào chun kết, hắn không có trông cậy vào chiến thắng Hắc Diêm, chỉ muốn lưu lại một đao trên người Hắc Diêm là thỏa mãn rồi.

- Lạc Kỳ, ngươi đuổi hắn đi.

Hắc Diêm nhìn nữ tử bên cạnh nói ra.

Những ngày này Thánh tộc cũng tụ tập thật nhiều tuấn kiệt. Nữ tử này chính là nhân vật bài danh hai mươi chín ở hội võ Thánh tộc, thực lực không phải chuyện đùa, là truyền nhân của Thiên tôn trung đẳng.

Nữ tử áo đỏ nhảy lên, không chờ nam nhân kia nói chuyện, Viên Nguyệt Loan Đao chém thẳng vào cổ đối phương.

Võ giả Thánh tộc chủ tu thân thể, rất nhiều người như Hắc Diêm lực lượng phòng ngự mạnh tới tận cùng, nhưng mà nữ tử trước mặt trái lại. Nàng tu luyện thân thể vô cùng mềm mại, thậm chí có thể tùy ý duỗi dài biến hình giống như tinh bột.

Tên đại hán chỉ qua mấy chiêu đã bị đánh bại, thật sự là thực lực hai bên quá chênh lệch, một bên là truyền nhân Thiên tôn, một bên chỉ là người tham gia vòng chung kết hội võ mà thôi.

- Quá yếu! Lâm Minh, Băng Mộng không tới cũng bỏ đi, chẳng lẽ những người khác bài danh top mười của nhân tộc chết cả rồi?

Lạc Kỳ tươi cười, nhìn qua toàn trường, ngạo nghễ nói:

- Còn có ai nữa không?

Giọng của nàng như thợ săn vậy.

Đúng lúc này có một người đi lên.

Người này mặc áo đen, cầm theo trương thương, dáng người gầy gò thẳng tắp, giống như bản thân là một cây trường thương vậy, mang cho người ta cảm giác khó tin.

Nữ tử áo đỏ cười hì hì.

- Đúng là đi chịu chết, nếu như vậy ta thành toàn cho ngươi.

Nàng cầm loan đao chém tới.

Mà nàng vừa chém một đao, Hắc Diêm ở cách nàng không xa chẳng biết tại sao cảm giác nam tử trước mặt này vô cùng nguy hiểm.

Người nọ là...

- Lạc Kỳ...

Hắc Diêm muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng mà lúc này thân ảnh của người kia nhanh tới tận cùng, cầm trường thương trong tay đột nhiên bạo lên.

Mũi thương như mang theo thần lực chói mắt!

Một thương đâm ra hư không sụp đổ, lôi đình cùng hỏa diễm gào thét, một thương đâm ra như có thương long ẩn hiện.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, hào quang sáng ngời làm lóa mắt người khác, Lạc Kỳ kêu lên thảm thiết, chân khí hộ thể cũng tan nát, đột nhiên phun ra máu tươi và bay ra ngoài mấy trăm thước.

Thân ảnh Hắc Diêm lóe lên, lập tức xuất hiện trên bầu trời tiếp lấy nữ tử áo đỏ, hắn qua đầu nhìn qua thanh niên trên đài với ánh mắt lạnh như băng.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa này làm cho người ta cảm thấy chấn động, cho dù là Nhân tộc hay là Thánh tộc ai cũng không nghĩ tới tình thế nghịch chuyển, vốn có nữ tử áo đỏ là truyền nhân Thiên tôn sẽ khó mà bại, ai mà ngờ qua nháy mắt là bại.

Có thể làm được điểm này chỉ có thể là thiên tài bài danh trước sáu trong hội võ của nhân loại.

- Ngươi là Lâm Minh!?

Đồng tử Hắc Diêm co rụt lại, đột nhiên ý thức được thân phận của Lâm Minh.

- Đúng vậy, ngươi không phải tìm ta sao?

Lâm Minh tháo mũ rộng vành xuống, mỉm cười, trải qua bế quan suốt bốn năm, hôm nay hắn ra tay lần đầu tiên, hắn có loại cảm giác lực lượng toàn thân đang chuyển động, không tiết ra là không thoải mái.

- Lâm Minh!? Thật sự là Lâm Minh!

Trong võ giả nhân loại ở dây cũng có rất ít người nhìn thấy Lâm Minh, thấy rõ dung mạo của Lâm Minh thì thần sắc kích động lên.

Hiện tại Thánh tộc Hắc Diêm đánh bại Hành Si, Nhân tộc có thể chống lại Thánh tộc chỉ có thể là Băng Mộng và Lâm minh.

Hắc Diêm thật sự kêu gào quá lâu, làm người ta hận không thể xông lên đánh hắn một cái, hiện tại rốt cục có người đứng ra, muốn chiến Hắc Diêm làm sao nhân kiệt của nhân tộc không kích động?

Cảm giác bị đánh rất khó chịu.

Mà Lâm Minh xem như thần thoại trong rất nhiều võ giả nhân loại, rất nhiều người đã biết rõ Lâm Minh là người hạ giới phi thăng, là võ giả xuất thân rễ cỏ, đi đến một bước này tuyệt đối là kỳ tích.

Hiện tại đối mặt Thánh tộc, Lâm Minh đứng ra, hoặc là chung kết thần thoại, hoặc làm thần thoại lớn hơn.

Rốt cuộc là khả năng nào thì chẳng ai rõ.

Nhưng mà sau khi Hắc Diêm thua thì ai ra tay kế tiếp đây? Nếu như là Đế Tử Na Kỳ, như vậy Lâm Minh có thể thắng sao?

Nghĩ đến từ khi bắt đầu chiến đấu tới bây giờ, Na Kỳ còn không công khai ra mặt, Nhân tộc tuấn kiệt đều có cảm giác sợ hãi, nhân vật thần bí luôn cho người ta áp lực quá lớn.

Hắc Diêm lăng không giẫm chận rơi xuống, sau khi buông Lạc Kỳ ra thì đi tới trước mặt Lâm Minh.

Hắn nhìn qua Lâm Minh mang theo vui vẻ tàn nhẫn.

- Ngươi đúng là dám đến! Võ giả nhân tộc đúng là dũng cảm, mấy ngày nay thì có vài người minh biết không phải là đối thủ vẫn dám lên đài, bội phục!

- Ý của ngươi là có thể đánh bại ta?

Lâm Minh chậm rãi thay đổi mũi thương, chỉ vào Hắc Diêm.

- Hắc, ta hành hạ người khác thì không tới mức đó, nhưng mà hành hạ ngươi thì quá tốt, hơn nữa ta còn muốn lột da của ngươi, ta và ngươi chiến một trận chẳng biết ai chết về tay của ai đâu!

Hắc Diêm nói chuyện và cơ bắp bành trướng, khí thế của hắn bắt đầu không ngừng kéo lên, thân thể cao lớn, sau lưng duỗi gai ngược dữ tợn.

Ba ba!

Cái đuôi hất lên, đá dưới chân cứng như thép cũng nát bấy.

Đối mặt Lâm Minh, Hắc Diêm sẽ không hung hăng càn quấy khinh thường, ngay từ đầu đã biến thân.

Lâm Minh hiểu Thánh tộc một chuyện, biết rõ năng lực của chúng, nhưng mà năng lực biến thân này mới nhìn thấy lần đầu.

- Nhắc nhở ngươi một chút, biến thân ta tất cả lực lượng, tốc độ đều tăng cường gấp ba, ta nghe nói ngươi tu luyện Luyện Thể

Thuật, hiện tại ta cho ngươi biết một chút về Luyện Thể Thuật chân chính.

Chương 1413: Sức nặng đáng sợ

- Hắc Diêm! Xé tiểu tử kia ra đi.

- Tiêu diệt hắn!

Hắc Diêm với tư cách là đệ tử hạch tâm của Chân Thần thánh địa cho nên uy vọng của hắn cực cao.

- Lâm Minh, Luyện Thể Thuật của nhân loại các ngươi căn bản không phải là Luyện Thể Thuật đỉnh cấp, nó chỉ thuộc về trào lưu đoạn kết của ý cảnh tam thập tam thiên lúc trước, ta sẽ cho ngươi biết Luyện Thể Thuật chân chính!

Ý cảnh tam thập tam trọng thiên chia làm tinh, khí, thần ba đai loại, mỗi đại loại đều có mười loại.

Chỉ cần Luyện Thể Thuật cũng phân chia pháp môn, Nhân tộc, Thánh tộc tu luyện tất cả không giống nhau, còn có một chút thích hợp cho Yêu tộc, Hồn Tộc tu luyện.

Trong mắt Hắc Diêm xem ra, chỉ có Thánh tộc Luyện Thể Thuật mới là trụ cột nhất, uy lực lớn nhất.

Hắc Diêm gào thét một tiếng, hắn lao thẳng về phía Lâm Minh! Hắn hiểu được Lâm Minh cường đại, nhưng mà hắn cũng có tự tin tuyệt đối, hắn muốn nhất chiến thành danh! Chiến lượt khắp Nhân tộc vô địch thủ, kể từ đó hắn sẽ là anh hùng của Thánh tộc, đạt được ban thưởng to lớn! Hơn nữa lần này chiến đấu luân phiên, tích lũy tin tưởng thì tương lai của hắn ngày sau sẽ càng cường đại.

Đối mặt Hắc Diêm hùng hổ, con mắt Lâm Minh hiện ra thần sắc tàn nhẫn, hắn cầm Phượng Huyết Thương, toàn thân mở bát môn độn giáp!

Chỉ nghe tiếng nổ to lớn, khí lãng khủng bố trên người Lâm Minh bốc lên, nham thạch dưới chân của hắn vỡ vụn.

Luyện Thể Thuật tu luyện Luyện Thể Thuật đã đụng chạm đến cánh cửa Đạo Cung Cửu Tinh, cộng thêm trong Hỗn Nguyên thiên cung Lâm Minh dẫn Hồng Mông chi khí nhập vào cơ thể, trực tiếp dùng Hồng Mông chi khí nặng nề rèn luyện xương cốt, cơ và thống khổ thường nhân khó vượt qua nổi.

Hôm nay cường độ thân thể Lâm Minh đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Minh không có sử dụng chân nguyên, cũng không có sử dụng pháp tắc, hắn bằng thân thể nghênh tiếp Hắc Diêm!

- Bát môn độn giáp -- Bách Trọng Lãng!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lực lượng toàn thân quán chú vào Phượng Huyết Thương, hôm nay lực lượng của Lâm Minh vô cùng khủng bố, dùng Bách Trọng Lãng giống như sóng triều cuồn cuộn bao phủ thiên địa.

- Muốn chết!

Hắc Diêm rống to lên, ba cây gai ngược trên lưng của hắn đâm về phía trước, giống như tam xoa kích vậy, được lực lượng thân thể của hắn quán chú vào trong.

Lâm Minh trong nháy mắt đâm ra một trăm thương. Trăm thương dung hợp làm một va chạm với Hắc Diêm.

- Răng rắc!

Tiếng nổ đáng sợ và nham thạch tan nát, thân thể Lâm Minh bay rớt ra ngoài, mà thân ảnh Hắc Diêm cũng chấn động, nguyên khí thuẫn trên người của hắn vỡ vụn ra, nhưng mà hắn rốt cuộc có thân thể cường đại, thương mang dư âm tiến vào trong người của Hắc Diêm cũng bị hắn ngăn lại, không có bị thương.

Trái lại Lâm Minh bị một kích của Hắc Diêm thì bay xa mười trượng, tuy Lâm Minh cũng không có bị thương, nhưng mà lần này Hắc Diễm chiếm ưu thế..

Nhưng mà kết quả này Hắc Diêm lại không thể tiếp nhận, Lâm Minh còn chưa dùng tới chân nguyên.

Thân thể Hắc Diêm lao lên lần nữa, hai móng vuốt của hắn có thần hỏa thiêu đốt, một trảo này chém ra hư không run run, rất khó tưởng tượng uy lực của nó đạt tới mức nào.

Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương ngang dọc, mắt thấy Hắc Diêm bay thẳng tới thì hắn dùng Thương Khung Phách Điển Bách Trọng Lãng công kích Hắc Diêm, kết quả không có chiếm được thượng phong cũng là hợp tình lý, Hắc Diêm là chuyên tu Luyện Thể Thuật, nếu như nhẹ nhõm bị Luyện Thể Thuật của mình đánh bại, như vậy hắn tu luyện trên thân chó rồi.

Nhưng mà Luyện Thể Thuật của Lâm Minh không đơn thuần là bát môn độn giáp đơn giản như vậy!

- Xuất hiện đi, Hồng Mông chi khí!

Trong đôi mắt Lâm Minh tinh quang lóe lên, một đám Hồng Mông chi khí từ trong nội thế giới của hắn đúc nóng Phượng Huyết Thương trên tay.

Chút ít Hồng Mông chi khí này nặng hư ngôi sao, có một đám Hồng Mông chi khí gia trì thì Lâm Minh huy động Phượng Huyết Thương giống như huy động một ngôi sao!

- Ngươi tự xưng là luyện thể vô song, vậy nhìn xem ngươi có thể thừa nhận sức nặng của một kích này hay không.

Lâm Minh lần nữa mở bát môn độn giáp, Phượng Huyết Thương quét ngang qua.

- Răng rắc!

Tiếng nổ thanh thúy vang lên, thân thể Hắc Diêm đột nhiên chấn động, cương nguyên hộ thể của hắn dưới Phượng Huyết Thương tan vỡ như thủy tinh.

- Cái gì!

Hắc Diêm quá sợ hãi, hắn biết rõ cương nguyên của mình cứng thế nào, dĩ nhiên cũng bị một thương hời hợt của Lâm Minh đánh vỡ.

Thời điểm này thương thứ hai của Lâm Minh đã nện tới.

Hắc Diêm biến sắc, muốn né tránh nhưng đúng lúc này lực lượng hùng hồn bao phủ, bao trùm phạm vi trăm trượng hư không, động tác của Hắc Diêm chậm chạp lại.

Hồng Mông không gian!

- Không tốt!

Hắc Diêm vẫn lấy tốc độ làm kiêu ngạo, Hồng Mông không gian hoàn toàn hạn chế điểm này, hắn cắn chặt răng, cương nguyên toàn thân bộc phát, dùng gai xương trên người công kích Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, hai tay đột nhiên vung xuống, Phượng Huyết Thương rắn rắn chắc chắc nện lên sống lưng Hắc Diêm, một kích này đánh gãy ba gai xương trên lưng Hắc Diêm, Phượng Huyết Thương xu thế không ngớt nện thẳng vào lưng của Hắc Diêm, da tróc thịt bong, máu tươi bay thẳng!

Hắc Diêm kêu thảm một tiếng, thân thể bay thẳng ra ngoài.

- Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Hắc Diêm bị nện sâu vào mặt đất, đánh nát vô số tảng đá.

- Hắc Diêm!

Tràng diện diễn ra với tốc độ cao, võ giả Thánh tộc kinh hô, mà lúc này dưới nham thạch căng ra, Hắc Diêm từ trong đống đá vụn lao ra ngoài, lực phòng ngự của võ giả Thánh tộc vô cùng khủng bố. Mặc dù bị thương nặng như thế vẫn ngăn cản được.

Hắc Diêm lúc này toàn thân là máu, cốt nhục rạn nứt, đột nhiên hắn nhìn qua bầu trời thì không thấy Lâm Minh đâu.

Hắn còn chưa kịp phản ứng chỉ cảm thấy một đạo lực lượng áp lên người của mình.

Đạo lực lượng này như ngàn vạn sơn mạch áp xuống làm Hắc Diêm không chịu nổi.

Hắn rên thảm một tiếng, tứ chi run rẩy.

- Ngươi...

Hắc Diêm hai mắt huyết hồng, Lâm Minh lúc này ngồi lên lưng Hắc Diêm, Hắc Diễm đang biến thân chẳng khác gì tọa kỵ của Lâm Minh.

Chuyện này đối với Hắc Diêm mà nói tuyệt đối là một loại khuất nhục, hắn là Thánh tộc vô cùng cao ngạo, há làm tọa kỵ cho nhân loại?

Hắc Diêm gào lên tức giận, thân thể đang muốn nhảy lên. Muốn bỏ qua Lâm Minh nhưng mà một đạo Hồng Mông chi khí dung nhập vào trong Phượng Huyết Thương đặt lên lưng Huyết Diêm!

Bồng!

Phượng Huyết Thương báng thương rắn chắc nện vào sống lưng của Hắc Diêm, huyết nhục trên lưng Hắc Diêm vỡ nát, sức nặng đáng sợ nện xuống, thân thể Hắc Diêm đột nhiên chấn động, phun máu tươi, hai đầu gối hai tay mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Nham thạch không ngừng nứt vỡ,dưới sức nặng khủng bố Hắc Diêm bị áp xuống đất.

- Cưỡi trên lưng Hắc Diêm, đang là sức nặng bực nào có thể áp Hắc Diêm đứng không nổi, chớ nói chi là vứt bỏ Lâm Minh!

Thế cục đột nhiên nghịch chuyển. Hắc Diêm chỉ qua một chiêu đã lâm vào hạ phong tuyệt đối, bây giờ bị Lâm Minh áp chế quá thảm.

Bị một nhân tộc ngồi lên lưng mình, một cây thương đã ép mình không thể đứng lên, khuất nhục như thế Hắc Diêm há có thể thừa nhận, hắn dốc sức liều mạng giãy dụa, mặc cho hắn giãy thế nào cũng không được.

- Đáng chết! Đáng chết!

Hắc Diêm chưa từng vô lực như thế, hắn cố gắng thế nào cũng chẳng đứng lên được.

Rất nhiều võ giả Thánh tộc nhìn qua mà ngây ngốc, bọn họ không rõ Phượng Huyết Thương có huyền cơ gì, tại sao ép Hắc Diêm đứng không nổi.

Võ giả nhân loại tuy không hiểu, nhưng mà bọn họ không ngoại hoan hô Lâm Minh, khi đại kiếp nạn bắt đầu, Thánh tộc xâm lấn, Nhân tộc vẫà thất bại! Thất bại!

Những ngày này Nhân tộc đã bị Thánh tộc trào phúng cùng ức hiếp đủ kiểu, bọn họ cần một nơi ủng hộ sĩ khí.

- Lâm Minh! Lâm Minh!

- Ép hắn vĩnh viễn không dậy nổi đi.

Võ giả nhân tộc hò hét, thổ lộ áp lực trong lòng.

Mà đúng lúc này giọng nói lạnh lẽo vang lên.

- Dừng ở đây!

Giọng nói này lạnh như vực sâu vạn trượng, khiến cho tiếng náo động lớn an tĩnh lại.

Nội tâm võ giả nhân loại chấn động, cảm nhận lạnh cả người.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, thu hồi Phượng Huyết Thương, quay đầu nhìn qua hư không.

Không gian vặn vẹo và một thân ảnh thanh niên áo trắng đi ra, dung mạo của hắn không anh tuấn, nhưng mà khí thế lăng lệ ác liệt, cánh tay trắng noãn như ngọc, con mắt dài nhro, toàn thân tỏa ra tà khí nhàn nhạt.

Chương 1414: Chiến đế tử (Thượng)

Thanh niên này vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Võ giả Thánh tộc nhìn thấy người nọ thì kích động lên.

- Đế Tử Na Kỳ!

- Thật sự là đế tử!

Thánh tộc đẳng cấp sâm nghiêm, thượng vị giả sẽ được cả chủng tộc sùng bái, thiên tìa đỉnh cấp của Thánh tộc có được địa vị vô thượng.

Huống chi danh xưng đế tử là Tạo Hóa Thánh Hoàng tự mình phong xuống, tự nhiên ý nghĩa phi phàm.

Trong thế hệ trẻ, địa vị của Na Kỳ cũng gần với Tạo Hóa thánh tử, với tư cách thiên tài đỉnh cấp của Thánh tộc sinh ra trong đại thế, tương lai hắn có khả năng trở thành Chân Thần.

Đến lúc đó Na Kỳ cho dù không phải Thánh tộc Thánh hoàng, cũng là á hoàng, địa vị không kém hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng bao nhiêu.

- Hắn chính là Na Kỳ!

Tuyệt đại đa số võ giả nhân tộc đều lần đầu nhìn thấy Na Kỳ.

Kể cả Lâm Minh cũng là như thế.

Lâm Minh nhìn qua Na Kỳ, cười lạnh nói:

- Ngươi rốt cục chịu hiện thân, giá đỡ thật lớn!

Khóe miệng Na Kỳ cong lên châm chọc.

- Ngươi còn không phải như vậy, ta rất sớm đã muốn chiếu cố ngươi, thế nhưng mà ngươi hình như co đầu rụt cổ ở Phổ Đà sơn bế quan nha, đến bây giờ mới bằng lòng hiện thân?

Na Kỳ đang nói chuyện, chậm rãi đi vào chiến trường, đứng trước mặt Lâm Minh chừng mười trượng.

- Na Kỳ... Sư huynh...

Hắc Diêm mở miệng gian nan, miệng phun bọt máu.

Nhìn thấy một màn này võ giả Thánh tộc đều cảm thấy nội tâm phát lạnh, thực lực của Hắc Diêm thế nào bọn họ biết rõ. Nhưng mà lực lượng này bị người ta áp không thể thở nổi.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh dùng một thương làm Hắc Diêm không có lực chống cự, loại trùng kích thị giác này quá rung động.

- Lâm Minh rốt cuộc là người thế nào?

- Hắn xác thực là nhân vật đáng sợ, chúng ta trước kia quá xem nhẹ nhân tộc rồi.

Võ giả Thánh tộc sùng kính cường giả, cho dù là địch nhân vẫn không ngoại lệ, Lâm Minh cường đại đã thắng được kính sợ của những người này. Không hề nghi ngờ nếu như Lâm Minh hiện tại giết vào đám võ giả Thánh tộc thì như hổ vào bầy dê, nhẹ nhõm giết người vô số. Với người có thể dễ dàng hủy diệt mình còn dám xem nhẹ sao?

Bất quá đối với Lâm Minh ngăn chặn Hắc Diêm một màn này, Na Kỳ lại tựa hồ như lơ đễnh, hắn nhìn chằm chằm vào Phượng Huyết Thương xem trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói ra:

- Không thể ngờ được. Ngươi còn luyện hóa Hồng Mông chi khí!

Na Kỳ nói một câu đã nói chuẩn át chủ bài của Lâm Minh, thật ra khiến nội tâm của Lâm Minh chấn động, Hồng Mông Thiên Đạo vô cùng thần bí, rất nhiều nhân tộc Giới Vương còn không biết Hồng Mông không gian cùng Hồng Mông chi khí. Dù sao Hồng Mông chi khí tồn tại lúc vũ trụ mới hình thành, về sau khi vũ trụ diễn biến thì Hồng Mông chi khí đã sớm diễn biến ra vạn vật, biến mất không thấy gì nữa.

Hỗn Nguyên Thiên tôn cũng vì cơ duyên xảo hợp mới luyện ra Hồng Mông Thiên Đạo.

Lâm Minh âm thầm chú ý Đế Tử Na Kỳ trước mặt, nói thực lực của hắn còn mạnh hơn kiến thức của hắn nhiều, phải cẩn thận.

Dường như nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, Na Kỳ cười hắc hắc, nói:

- Ta nhận ra Hồng Mông chi khí rất kỳ quái sao, chẳng lẽ ngươi không biết mươi vạn năm trước Nhân tộc đã từng có Thiên tôn vận dụng Hồng Mông Thiên Đạo vẫn lạc trong tay tộc ta à, hắn rất nhiều bảo vật thậm chí có chứa Hồng Mông chi khí, cũng đã bị tộc ta đoạt được.

Na Kỳ xùy vừa cười nói ra, mà lời này lọt vào trong tai Lâm Minh trong thì vô cùng chói tai, sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, Hỗn Nguyên Thiên tôn là ân sư của hắn, hắn đã chết trong tay Thánh tộc, thù này không thể không báo, mà Na Kỳ vào lúc này còn mang ra khoe khoang, càng xúc động nghịch lân trong lòng Lâm Minh.

Lâm Minh phẫn nộ và cầm Phượng Huyết Thương không tự giác tăng lớn sức nặng, báng thương không ngừng vang lên âm thanh xương cốt "Tạch tạch tạch" đứt gãy, bị đặt dưới Phượng Huyết Thương là Hắc Diêm miệng lớn thổ huyết, thân thể không ngưng run lên, hắn hiện tại không có năng lực kêu rên, xương cốt của hắn gãy rất nhiều, nội tạng biến thành bùn nhão.

Na Kỳ nhướng mày, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lâm Minh, ngươi hẳn là không biết, trong cuộc chiến lúc trước cao tầng Phổ Đà sơn đã ước định với Thánh tộc rồi, chỉ là thi đấu, trừ phi đao thương không có mắt, nếu không không thể cố ý giết người!

Na Kỳ nói là sự thật, Phổ Đà sơn phái Hành Si, Long Nha xuất chiến, đã định liệu trước bọn họ phần thắng không lớn, tự nhiên không có khả năng phái hy vọng của nhân tộc đi chịu chết, cho nên mới chủ động ước đinh với Thánh tộc.

Lâm Minh có chút trầm mặc, vẫn dời Phượng Huyết Thương đi, áp lực thật lớn đột nhiên biến mất, thân thể Hắc Diêm đột nhiên chấn động, lại phun máu tươi và ngất đi.

Cách đó không xa võ giả Thánh tộc câm như hến, Lâm Minh thật đáng sợ, dùng lực lượng thân thể làm võ giả Thánh tộc Hắc Diêm chuyên tu phòng ngự bị ép thân thể nát nhừ, có khả năng tàn phế

- Hừ!

Na Kỳ hừ lạnh một tiếng, vẫy tay thu Hắc Diêm vào trong động phủ tùy thân.

Hắn không có đi truy cứu Lâm Minh dời Phượng Huyết Thương ra làm cho Hắc Diêm bị thương lớn hơn, đây chỉ là việc nhỏ, mà là cười lạnh nói:

- Có thể đánh Hắc Diêm thành bộ dáng như vậy, ngươi ngược lại còn mạnh hơn ta nghĩ một chút, nhưng mà... Hắc hắc, ngươi ở hiện trường đàm phán trên Phổ Đà sơn khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử Ô Ma sư huynh, thật sự là ngu xuẩn, quân đội hai bên khai chiến cầm đao thương thuẫn kiếm chiến đấu ác liệt, ngươi một hài đồng cầm ná cao su đi vào trong kêu gào với tướng lãnh của đối thủ, nếu như không là hội trường đàm phán, tình huống đặc thù, khí tràng không thể yếu, ngươi cho rằng Ô Ma sư huynh sẽ đáp ứng ngươi sao? Hắn chỉ là con sâu cái kiến thôi.

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, hỏi ngược lại:

- Nghe khẩu khí của ngươi thì có thể tùy ý giết ta như con sâu cái kiến?"

- Ha ha, ngươi đúng là thông minh, tuy thực lực của ngươi xuất chúng hơn ta nghĩ một ít, nhưng xem như có tư cách làm đối thủ của ta mà thôi, ngươi cho rằng ngươi vô địch cùng thế hệ sao? Ngươi vừa trải qua hai cuộc chiến đấu, tuy ta biết ngươi tiêu hao không lớn, nhưng mà ta không muốn ngươi tìm cớ vì thất bại của ngươi trước ta, ta cho ngươi ba ngày điều chỉnh trạng thái, ba ngày sau ta sẽ chiến với ngươi.

Na Kỳ hai tay ôm ngực, lười biếng nói ra, bộ dáng bấ cần đời, dường như đại chiến với Lâm Minh chẳng đặt trong lòng.

- Thằng này, thật là quá trang Bức"!

- Hắn cho rằng hắn là ai?

Nhân tộc bên này đám võ giả không nhìn được, nhưng mà bọn họ không thể không thừa nhận Na Kỳ thực lực thâm bất khả trắc, tới bây giờ không ai biết thực lực của hắn là thế nào, thậm chí bọn họ chưa biết chiêu thức của Na Kỳ là gì.

Mà ở cách chiến trường không xa, Long Nha áo đen và Hành Si mặc tăng bào nhìn qua chiến trường.

- Chín năm không gặp Lâm Minh quả nhiên đã tiến một bước dài, thần thoại của hắn chỉ sợ sẽ tiếp diễn.

Hành Si yên lặng nói ra, cầm phật châu trong tay niệm một câu phật hiệu, mà Long Nha chậm rãi nắm chặt nắm đấm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, nhìn qua phía Đế Tử Na Kỳ, hắn cười lạnh một tiếng, mũi thương chậm rãi chỉ thẳng vào mi tâm của Na Kỳ.

- Ba ngày quá lâu, hai cuộc chiến đấu vừa rồi ta chỉ xem như tập thể dục, ta và ngươi chiến đấu nay bây giờ.

Lâm Minh nói lời này rất hung hăng càn quấy, hai cuộc chiến đấu vừa rồi đối chiến nữ tử áo đỏ không đáng kể, thế nhưng mà đối chiến Hắc Diêm tuyệt đối xem là kịch liệt, bản thân Hắc Diêm cũng không phỉa kẻ yếu, thế nhưng mà Lâm Minh xem đó chỉ là tập thể dục mà thôi.

- Vậy sao...

Na Kỳ sờ lên cằm và cười, hắn tươi cười lộ ra tà khí, ánh mắt sắc bén như đao.

- Nếu ngươi muốn bại nhanh như thế thì ta chờ ngươi.

BOANG...

Từng tiếng minh dài vang lên, Na Kỳ từ trong tu di giới rút một trường trương tối đen.

Vũ khí của Na Kỳ cũng là thương!

- Thương? Có ý tứ!

Lâm Minh nhìn qua Na Kỳ, chiến ý sôi trào, hắn có thể cảm giác được Na Kỳ cũng không phải kẻ yếu, tuy Na Kỳ hung hăng càn quấy, nhưng mà thực lực thâm bất khả trắc.

- Ta muốn chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, cho nên bắt đầu từ ngươi đi.

Chương 1415: Chiến đế tử (Hạ)

Dáng người Na Kỳ thẳng như thương, ánh mắt sắc bén như đao.

Bộ dáng thượng thiên hạ địa duy ngã độc tôn.

Khí thế này làm cho người khác không tự chủ được sinh ra cảm giác mình kém cỏi, chỉ cần đứng trước mặt của hắn là có cảm giác hèn mọn.

Đây là khí tức của hoàng giả tương lai!

- Na Kỳ này tuyệt đối là một nhân vật!

- Tương lai trên võ đài đại kiếp nạn sẽ có một chỗ cắm dùi cho hắn, hắn rất có thể trở thành nhân vật chính đấy.

Cho dù không quen nhìn Na Kỳ, hận không thể cắn hắn một ngụm, nhưng mà tuấn kiệt của Nhân tộc không thừa nhận không được, Na Kỳ quá mạnh mẽ.

Loại người này chính là rồng vào bãi cạn, đại kiếp vừa tới là bay lên trời, vùng vẫy ra một vị trí cho mình.

Lúc này không khí rung lên, Na Kỳ ra tay!

Tốc độ của hắn nhanh không thể nghĩ, trường thương màu đen như tia chớp đâm ra, một đâm này thẳng vào cổ họng của Lâm Minh

Một kích không hề có dấu hiệu làm cho người ta căn bản không kịp chuẩn bị tâm lý gì. Nhanh đến mức tận cùng, dù là cường giả Thần Quân cảnh đỉnh phong cũng lập tức bi thua, không có lực chống đỡ.

Một khắc này Lâm Minh cũng động. Cảm giác của hắn tập trung lên người Na Kỳ, lúc cương nguyên toàn thân của Na Kỳ động thì Lâm Minh đã chuẩn bị tâm lý.

Phượng Huyết Thương đâm ra, đã sớm tích súc nhiều lôi hỏa kiếp chi lực và Tà Thần lực va chạm trên bầu trời..

- Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn như thần lôi, vô số đá vụn nát bấy, rồi sau đó bị năng lượng quét qua một bên. Mặt rất run rẩy, bầu trời u ám, giống như tận thế.

Vù vù vù --

Lôi hỏa chi lực bạo nổ tung mấy hô hấp thì dần dần tiêu tán đi, trên bầu trời tràn ngập bột phấn của đá vụn, chúng bị năng lượng nghiền nát, giống như cát mịn rơi xuống che đậy bầu trời. Cả Hôi Huyết Sơn lâm vào mù mịt tối đen.

- Long tranh hổ đấu, không biết hươu chết về tay ai?

Trong lòng võ giả nhân loại vốn tuyệt vọng, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Lâm Minh khí thế như cầu vồng, trong nội tâm hiện ra một phần hy vọng, nếu như Lâm Minh có thể dùng thành tích đệ nhị hội võ Nhân tộc đệchiến thắng đệ nhất hội võ Thánh tộc thì nhân tộc mới chính thức hãnh diện, nếu không sẽ bị Thánh tộc áp chế, ai cũng biết Lâm Minh tuy thứ hai, kỳ thật cũng không kém Băng Mộng bao nhiêu, ai mạnh ai yếu còn khó nói.

Lâm Minh thua tương đương Nhân tộc thua thảm hại.

- Có thể dễ dàng tiếp được một kích thăm dò của ta, ngươi đngs là có tư cách làm đối thủ của ta đấy.

Na Kỳ nói chuyện và ánh mắt lập lòe.

Võ giả chung quanh nghe xong thì im lặng, công kích như thế chỉ là thăm dò, đáng giận!

Na Kỳ từng bước một tiến lên trước, thân thể của hắn có hỏa diễm thiêu đốt, đây không phải hỏa diễm chân chính, mà là cương nguyê trong người của hắn quá mức hùng hậu, đã đến thực chất hóa, cho nên mới có hình dáng như hỏa diễm.

Trăm trượng, chín mươi trượng, tám mươi trượng...

Na Kỳ cứ như vậy từng bước tới gần Lâm Minh, càng ngày càng gần, Thánh tộc luyện thể am hiểu cận chiến, mà Nhân tộc tu luyện tụ nguyên am hiểu đánh xa, những ngày này Nhân tộc chinh chiến Huy Quang Giới biết đây là thường thúc cơ bản nhất, cho nên cận chiến với Thánh tộc dưới tình huống thực lực ngang nhau thì vẫn lạc tới bảy thành.

- Lâm Minh coi chừng!

- Kéo dài khoảng cách.

Rất nhiều võ giả lo lắng hò hét, mà Lâm Minh chỉ nhìn qua Na Kỳ tới gần mà không nhúc nhích.

- Ah? Có đảm lượng! Ngươi chớ không phải cho rằng ngươi Luyện Thể Thuật đã tới mức so sánh được với ta?

Na Kỳ đang nói chuyện, chỉ còn cách Lâm Minh mười trượng, đối với cao thủ đứng đầu mà nói mười trượng này không tính là khoảng cách, chuyện này hoàn toàn không có hiệu quả với cùng cấp.

- Tạch tạch tạch!

Khớp xương của Lâm Minh nổ vang, bát môn độn giáp của hắn vận chuyển tới tận cùng, năng lượng dự trữ toàn thân bạo tạc!

- Có ý tứ! Ta nhìn qua ngươi Luyện Thể Thuật đã tới cân lượng gì rồi!

Đột nhiên Na Kỳ rống to lên, toàn thân có thần quang bao phủ, trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện phù văn kỳ dị, tóc trở nên dài hơn, hàn quang trong mắt lóe lên, khóe miệng Na Kỳ duỗi ra giống như răng sói.

Lúc còn cách Lâm Minh mười trượng thì hắn biến thân.

Thánh tộc chỉ có số ít chủng tộc có được năng lực biến thân.

Tuy không nói phàm là Thánh tộc biết biến thân đều là chủng tộc cường đại, nhưng mà không thể nghi ngờ mấy chủng tộc cao cấp nhất trong Thánh tộc toàn bộ đều có năng lực biến thân.

Na Kỳ biến thân thì lực lượn đáng sợ hiện ra, mặc dù võ giả nhân tộc cách đó thật xa cũng cảm thấy áp lực khủng bố, huống chi cách Na Kỳ mười trượng là Lâm Minh, hắn thừa nhận áp lực có thể nghĩ! Nếu như là võ giả bình thường, chỉ sợ trực tiếp toàn thân run rẩy, mất đi năng lực chiến đấu!

Đối mặt với Na Kỳ như thế, Lâm Minh quét Phượng Huyết Thương ngang, sắc mặt đông lạnh như băng.

- Có đảm lượng! Với tư cách võ giả hệ thống tụ nguyên, khoảng cách gần thừa nhận áp lực của ta! Ta xem ra ngươi là mạnh thật sự hay là ngu xuẩn đây?

Na Kỳ cười ha hả, cầm trường thương trong tay đâm Lâm Minh một cái.

Một phát này thanh thế to lớn, giống như đại nhạc vạn trượng áp xuống, khí thế bàng bạc! Hư không như bị áp sập, không gian tập trung và không ai có thể thoát ra khỏi phạm vi mười trượng này né tránh một thương của Na Kỳ, chỉ cần trúng thương thì Lâm Minh cho dù mở đủ bát môn độn giáp cũng bị trọng thương hoặc chết.

Rất nhiều võ giả kinh hô, nhưng mà trường thương của Na Kỳ trong nháy mắt sắp nện vào Lâm Minh thì thân thể Na Kỳ lại đột nhiên trì trệ, động tác cũng chậm chạp hơn thật nhiều.

- Cái gì?

Một khắc nàyNa Kỳ cảm giác khí tức mênh mông hãi hùng bao phủ phạm vi mười trượng hư không, tất cả hành động trong hư không này đều phải vượt qua trọng lực khôn cùng, mà trên trường thương của hắn có khí tức màu tro vờn quanh, khí tức màu tro này như tơ nhện, nhưng trường thương của hắn không thể chặt đứt, tốc độ thương của hắn chậm gấp đôi!

Lâm Minh thi triển chính là Hồng Mông không gian chứa Hồng Mông chi khí.

Hồng Mông không gian chính thức là thiên thần, thiên nhân, thiên ma ba võ ý dung hợp, đồng thời trong Hồng Mông không gian còn ẩn chứa Hồng Mông chi khí.

Bản thân Hồng Mông chi khí nặng nề, một đám một đám đan vào nhau và hóa thành mạng nhện, mà võ giả tiến vào trong Hồng Mông không gian thì nhanh chóng biến thành côn trùng mắc lưới trong Hồng Mông chi khí tạo thành.

Trường thương của Na Kỳ bị trói buộc, Lâm Minh cũng xuất thương!

Thương mang lập lòe nhanh tới mức tận cùng, không cầu uy lực, chỉ cầu tốc độ!

Lâm Minh muốn tấn công Na Kỳ chưa kịp thu hồi cương nguyên về phòng thủ, đâm rách phòng ngự của Na Kỳ!

Lâm Minh có thể tưởng tượng lực phòng ngự của Na Kỳ tuyệt đối khủng bố, nếu như hắn thúc dục phòng ngự tới tận cùng, trừ phi Lâm Minh vận dụng Thiên Đạo Tài Quyết, nếu không chẳng thể tổn thương nửa phần..

Hiện tại dùng Thiên Đạo Tài Quyết đã không kịp, Lâm Minh tranh giành chính là tiên cơ, chỉ cần trước khi Na Kỳ toàn lực phòng ngự đâm thẳng trọng thương, bởi vì thân thể của hắn cứng cỏi nên không có khả năng bại trong một thương, cũng tất nhiên có thể trọng thương hắn.

- Thời không pháp tắc!

Phượng Huyết Thương đâm ra, tốc độ thời gian chung quanh chậm lại, mà thương này lại nhanh tới tận cùng.

Tốc độ cực hạn phối hợp Lâm Minh lĩnh ngộ thời không pháp tắc đại thành, một kích này khó có khả năng trượt!

Nhưng mà trong tích tắc đâm vào ngực của Na Kỳ thì bóng tối đặc dính chung quanh thân thể Na Kỳ làm cho không gian chung quanh vặn vẹo, không gian kéo xa. Một đạo khí kình vô hình bao phủ, tốc độ chảy thời gian bên người Na Kỳ cũng trở nên bình thường.

- Phốc!

Huyết hoa vẩy ra, Na Kỳ lui về phía sau một bước, một bước này nhìn thì như tùy ý, nhưng trong nháy mắt đã vượt qua hơn trăm trượng.

Hắn một tay che ngực, máu tươi dọc theo hắn khe hở ồ ồ chảy ra, hắn nhìn xem Lâm Minh, trên mặt hiện ra một vòng vẻ kinh ngạc.

Chương 1416: Thực lực Na Kỳ

Na Kỳ kinh dị không phải Lâm Minh lĩnh nộ thời không pháp tắc, mà là kinh dị Lâm Minh lại có thể thi triển Hồng Mông không gian tới trình độ này, hắn ở gần Lâm Minh và Lâm Minh không có lui nưa bước, Lâm Minh dám chiến đấu cận thân với võ giả luyện thể, cậy vào không phải Luyện Thể Thuật của hắn, mà là Hồng Mông không gian, Hồng Mông không gian áp súc phạm vi càng nhỏ thì uy lực lại càng lớn!

Cũng nói đúng hơn ngay khi vừa mới bắt đầu Lâm Minh đã không e ngại cận chiến, thời điểm Đế Tử Na Kỳ tới gần hắn thì hắn đã nghĩ ra sách lược tác chiến, chờ Na Kỳ ra tay thì hắn phản kích, xuất kỳ bất ý.

Nhưng mà tình thế bắt buộc một kích lại thất sách.

Trong lòng Lâm Minh kinh ngạc, tuyệt không thua kém Na Kỳ, hắn cũng không ngờ Na Kỳ với tư cách võ giả Thánh tộc ở phương diện pháp tắc lại có tạo nghệ cao như thế.

Trong nháy mắt đó Na Kỳ hiển lộ ra ba loại pháp tắc, nhất là thời không pháp tắc, tuy không đạt được trình độ của Lâm Minh, nhưng mà đã đạt tới ý cảnh đệ ngũ trọng, chỉ cần dùng để phòng thủ thì Lâm Minh còn kém một ít, chút chênh lệch này làm ngực của hắn trúng Phượng Huyết Thương.

Na Kỳ đưa tay lên ngực sờ một cái, đưa ngón tay lên trước mặt nhìn một chút.

- Na Kỳ bị thương!

Rất nhiều người nhìn thấy giữa ngón tay của Na Kỳ có máu tươi, nhất là võ giả Thánh tộc không dám tin vào cảnh trước mặt này.

Trong suy nghĩ của bọn họ thì Na Kỳ chính là tồn tại vô địch trong cùng trang lứa, cũng chỉ có Tạo Hóa thánh tử tu luyện nhiều hơn vài chục năm mới hơn được Na Kỳ.

Nhưng mà Na Kỳ lại bị thương.

Tuy mọi người nhìn ra được một chiêu này làm Na Kỳ bị thương, nhẹ không thể nhẹ hơn, đừng nói với Na Kỳ không có ảnh hưởng gì. Mặc dù là rơi vào người nhân tộc cũng không ảnh hưởng sức chiến đấu, nhưng mà cũng làm người ta khó tiếp nhận.

Bởi vì Na Kỳ là thần thoại!

Na Kỳ nhín máu trên ngón tay của mình, lè lưỡi, thè lưỡi ra liếm đầu ngón tay của hắn, một màn này làm cho người ta cảm thấy yêu dị.

- Không thể tưởng được, chẳng những ngươi thừa kế y bát của Hỗn Nguyên Thiên tôn, còn đem Hồng Mông Thiên Đạo tu luyện tới trình độ này. Ta đánh giá thấp ngươi.

Na Kỳ nói chuyện và cơ bắp trên ngực của hắn khép lại, Lâm Minh lưu thương lại dùng tốc độ mắt thường khép lại.

Sức khôi phục thật biến thái.

Loại sức khôi phục này còn hơn cả Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh biến hóa khi nhìn thấy vết thương biến mất. Giọng nói lạnh lùng nói:

- Ta không ngờ ngươi thân là Thánh tộc, vậy mà thông hiểu pháp tắc, hơn nữa luyện tới cảnh giới cao như vậy!

- Ha ha ha ha!

Na Kỳ cười ha hả, nói:

- Tam Thập Tam Trọng Thiên Đạo. Hệ thống tụ nguyên cũng có mười trọng, nhân loại tu luyện ‘ Mệnh Vẫn, Hóa Thần Cửu Biến ’ chỉ là một trong đó mà thôi, trên thế giới này cũng có có thể cung cấp cho Thánh tộc tu luyện hệ thống tụ nguyên, chỉ có ngươi có thể pháp thể song tu, ta không thể pháp thể song tu?

- Đúng vậy, cho dù là Nhân tộc hay là Thánh tộc đều có thể làm được..., Thánh tộc có ưu thế luyện thể mà Nhân tộc có ưu thế tụ nguyên, chuyện này có ý nghĩa hệ thống tụ nguyên là một trong những hệ thống cường đại nhất! Chúng ta xem ra ai mạnh hơn ai.

Cho dù là Lâm Minh hay Na Kỳ đều lựa chọn pháp thể song tu, đều là nhân kiệt ở phương diện này, không hẹn mà cùng lựa chọn giống nhau.

Đương nhiên Lâm Minh không chỉ pháp thể song tu, mà là tinh khí thần tam tu.

Hắn biết rõ tu luyện nhiều sẽ gian nan, nhưng mà nó có thể đi thông võ đạo đỉnh phong, bởi vì đây mới là chân lý của vũ trụ.

- Oanh!

Lâm Minh cùng Đế Tử Na Kỳ giao kích lần nữa, khí thế bàng bạc, kinh thiên động địa!

Khí lãng kinh thiên động địa, từng đợt từng đợt kéo dài không dứt!

- Thú vị, thú vị, ngươi đúng là đối thủ đáng cho ta hứng thú, đáng tiếc, Hồng Mông không gian của ngươi không thể tràn ngập Hồng Mông chi khí, nếu không chân nguyên của ngươi cũng không dùng nổi, chẳng có biện pháp thúc dục Hồng Mông chi khí nặng như tinh cầu được, ngươi cũng tiêu hao thật lớn! Nếu ngươi chỉ có như vậy thì phải thua không nghi ngờ.

Na Kỳ cười như điên, trường thương của hắn có một đoàn thần hỏa thiêu đốt, đây là cương nguyên mạnh mẽ.

Đùng đùng!

Khớp xương Na Kỳ có tiếng nổ, thân thể của hắn bắt đầu tăng cao, cao hơn Lâm Minh một cái đầu.

Trên người Na Kỳ vốn có lân giáp bao trùm, mà bây giờ biến thành cốt giáp bao trùm.

Trên đầu của hắn có sừng cong cong, giống như mà ác ma, đúng lúc này tiếng xé gió vang lên, đôi cánh dơi từ sau lưng Na Kỳ vươn ra, hai cánh mở ra dài ba trượng, có thể nhẹ nhõm bay lên.

Đế Tử Na Kỳ vậy lần nữa hoàn thành biến thân, biến thân thứ hai!

- Hai lần biến thân?

- Biến thân còn có thể làm hai lần!?

Võ giả nhân loại kinh ngạc tới ngây người, một lần biến thân cũng đã phi thường biến thái, hắn còn biến thân hai lần?

Na Kỳ dùng móng vuốt bám vào mặt đất, chậm rãi đứng lên, hai cánh mở ra, sau đó vỗ cánh bay lên.

- Tộc của ta là một trong những chủng tộc xuất sắc nhất Thánh tộc, có được huyết mạch vương giả, tộc nhân thiên phú cao cấp nhất sau khi bước vào Chân Thần có thể biến thân ba lượt! Loại tình cảnh này ba mươi sáu ức năm Cổ Thánh tiền bối đã đạt tới.

- Ta hiện tại đương nhiên kém xa, nhưng mà ta của tương lai cũng sẽ bước vào cảnh giới đó, sẽ tạo thành huy hoàng số một trong gia tộc.

Na Kỳ đang nói chuyện, thu hồi trường thương của hắn vào trong tu di giới, rút ra một cây Phương Thiên chiến kích!

Đây là một trọng kích vô cùng khổng lồ, nằm trong tay Na Kỳ lại nhẹ như không.

Khó có thể tưởng tượng Na Kỳ dùng hình thái biến thân thứ hai có thể huy động thứ nặng nề này.

Võ giả chung quanh nhìn thấy đại kích của Na Kỳ đều hai mặt nhìn nhau, cả kinh nói không ra lời.

Bọn họ đều biết rõ Thánh tộc dùng luyện thể làm chủ, nhưng mà Luyện Thể Thuật của chúng đạt tới trình độ nào căn bản không người biết được, bây giờ nhìn thấy Na Kỳ thì nhận thức của họ tăng thêm một phần.

Luyện Thể Thuật tu luyện tới cực hạn uy lực khủng bố như vậy!

Đối mặt địch nhân như thế Lâm Minh làm sao đánh?

- Lâm Minh! Ta nói rồi, ta muốn lưu lại huy hoàng mạnh nhất trong gia tộc, mà bây giờ bắt đầu từ ngươi!

Na Kỳ nói chuyện và đột nhiên gào thét, hắn lao thẳng vào Lâm Minh, hắn triển khai hai và tốc độ tăng cao không tưởng tượng nổi! Hắn giống như con rông bay trên cao.

Hai cánh vỗ cuồng phong trận trận, trên mặt đất cát bay quét qua tất cả, Na Kỳ ngạnh sanh sanh dùng phong áp phi hành tạo thành hố sâu trên đất!

Phương Thiên đại kích nện thẳng xuống.

Ánh mắt Lâm Minh co rụt lại, lực lượng toàn thân bạo phát.

Hồng Mông không gian!

Hô --!

Hồng Mông khí tức bạo phát ra, một tia Hồng Mông chi khí quấn quanh Hồng Mông không gian, nhưng mà Na Kỳ tươi cười dữ tợn, ngạnh sanh áp bách Hồng Mông chi khí và nện vào Lâm Minh!

- Ha ha! Hồng Mông Thiên Đạo là tốt, nhưng mà ngươi lĩnh ngộ quá yếu! Chỉ có phẩm chất tơ nhện như Hồng Mông chi khí lại có thể khi dễ ta! Diệt cho ta!

Trong Hồng Mông không gian, tốc độ đại kích không giảm xuống, trực tiếp đập thẳng vào đầu của Lâm Minh.

Một khắc này không gian bên người Lâm Minh trực tiếp bị trực tiếp nghiền nát sụp đổ, giống như lồng sắt khóa Lâm Minh vào trong.

Đây không đơn thuần là ý cảnh không gian, mà Na Kỳ dùng lực lượng cường đại áp súc không gian, mặc dù dùng Lâm Minh lý giải thời không pháp tắc cũng sắp bị phá vỡ.

Chỉ cần thừa nhận một kích này Lâm Minh dù thúc dục toàn bộ lực lượng cũng khó có thể thừa nhận, không cẩn thận sẽ phấn thân toái cốt!

Mà làm cho Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương đi ngăn cản cũng căn bản không ngăn được khí thế của Na Kỳ.

Nghìn cân treo sợi tóc!

Trong nháy mắt sống còn này một thanh trường thương màu xanh từ mi tâm của Lâm Minh bắn ra!

Tiểu thương này chia làm hai, một bắn vào Phương Thiên đại kích, một bắn vào mi tâm của Na Kỳ!

Khí tức đáng sợ từ tiểu thương kia tỏa ra, đây là Hồng Mông khí tức, tiểu thương màu xanh biếc này chính là bích hồn chiến linh của Lâm Minh!

Chiến linh bước vào bích hồn, uy lực của nó tăng lên một bước dài, giống như biến thành cực lớn.

Phải biết rằng một bước này vây khốn Lâm Minh mười năm!

Cho dù tu tập Thần Mộng pháp tắc như Băng Mộng thì năm đó cách bích hồn chiến linh cũng có khoảng cách cực xa. Thậm chí tuyệt đại đa số Thánh Chủ đỉnh phong cũng lâm vào bước này, cả đời không bước ra được.

Chương 1417: Bích hồn chiến linh

Lúc này Lâm Minh đứng là dùng tới bích hồn chiến linh đến khống chế Phương Thiên chiến kích! Bích hồn chiến linh giống như bàn tay lớn không nhìn thấy, phối hợp Hồng Mông chi khí và trì hoãn tốc độ của đại kích.

Mà chiến linh thứ hai bắn vào tinh thần chi hải của Na Kỳ, giống như cái dùi đâm thẳng vào.

Thân thể Na Kỳ đột nhiên chấn động, rên thảm một tiếng, Lâm Minh trong nháy mắt này bước lên dùng Phượng Huyết Thương đâm thẳng vào cổ họng của Na Kỳ.

- Ngươi!

Na Kỳ nổi giận, hắn gào thét một tiếng, một trảo chụp vào Phượng Huyết Thương!

Răng rắc!

Sau khi Na Kỳ biến thân thì thân thể rắn chắc tới đáng sợ, móng vuốt của hắn có thể bẻ Phượng Huyết Thương thành cung!

Lôi hỏa chi lực, bạo!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, trong nháy mắt sau lưng Lâm Minh xuất hiện hư ảnh Tà Thần Thụ, lôi hỏa chi lực đáng sợ như hồng thủy vỡ đê tuôn ra.

- Ầm ầm!

Tiếng nổ tung mạnh mẽ, tay phải của Na Kỳ huyết nhục mơ hồ!

Mà lúc này bị bích hồn chiến linh cùng Hồng Mông chi khí ngăn cản tầm mắt, Phương Thiên chiến kích cũng giáng xuống!

Lâm Minh chân đạp hư không, đột nhiên lui về phía sau một bước, một bước này bước ra không gian vặn vẹo,dưới chân Lâm Minh phù văn không gian lưu chuyển, hắn trong nháy mắt đã bay ra xa trăm trượng.

- Oanh!

Phương Thiên chiến kích rơi xuống đất, mặt đất đột nhiên chấn động mạnh, năng lượng cuồng bạo phóng lên trời, đám mây trên bầu trời bị gió thổi bay, bây giờ chỉ lưu lại phế tích Hôi Huyết Sơn, dưới một kích của Na Kỳ nó lõm xuống mười trượng.

Đây là lần thứ hai Na Kỳ hoàn thành một kích toàn lực sau biến thân. Uy lực không thể tưởng tượng, nhưng mà bị Lâm Minh né tránh!

Lâm Minh chẳng những né tránh, còn trọng thương tay phải của Na Kỳ.

- Đó là bích hồn chiến linh!

- Lâm Minh đã bước vào cánh cửa bích hồn chiến linh?

Đối với võ gỉ Thánh tộc mà nói, bọn chúng đối với chiến linh còn không phải rất mẫn cảm, mà đối với võ giả nhân loại mà nói bọn họ biết quá rõ, Thần Biến trung kỳ bước vào bích hồn chiến linh là ý nghĩa ra sao.

Cho dù là rất nhiều cường giả Thánh Chủ đỉnh phong cũng không có phóng ra một bước này, hoàng kim chiến linh đến bích hồn chiến linh cách quá lớn, mà Lâm Minh ở Thần Biến kỳ đã hoàn thành bước này, thiên phú như vậy quá đáng sợ.

Rầm rầm!

Na Kỳ từ trong đống phế tích xông ra, cánh tay phải của hắn nhuốm máu, gương mặt dữ tợn, sau khi hắn biến thàn lần thứ hai vốn cho rằng có thể một kích phân thắng bại, cũng có thể làm cho Lâm Minh bị thương, nhưng mà không nghĩ tới Lâm Minh vậy mà dùng phương thức quỷ dị phá giải công kích của hắn. Ngược lại làm cho hắn bị thương.

Kết quả một kích toàn lực của hắn đánh hụt, có cảm giác như một quyền đánh vào bị bông, làm cho hắn phi thường khó chịu, phẫn nộ!

Lâm Minh nhìn qua Na Kỳ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trên thế giới này chưa từng có chủng tộc hoàn mỹ, Thánh tộc thiên phú nhìn qua thì mạnh hơn Nhân tộc, nhưng mà cũng có nhược điểm, thân thể vô cùng cường đại nhưng linh hồn của các ngươi suy yếu. Luận chiến linh các ngươi không bằng Nhân tộc!

Lâm Minh nói một câu vạch trần chỗ thiếu hụt của Thánh tộc.

Đối với võ giả Nhân tộc mà nói chiến linh loại vật này nói tác dụng lớn cũng rất lớn, nói tác dụng nhỏ cũng rất nhỏ.

Tác dụng lớn đó là bởi vì chiến linh có nhiều chỗ đặc thù, đều có tác dụng đặc thù, nhất là kẻ ý chí kiên định thì thừa nhận công kích tinh thần mạnh hơn.

Mà nói tác dụng nhỏ đó là vì trong thực chiến hiệu quả của chiến cũng không rõ ràng.

Bởi vì ngươi có chiến linh, người khác cũng có chiến linh, ngươi dùng chiến linh đến trói buộc hành động của đối thủ, đối thủ cũng có dùng chiến linh đến triệt tiêu.

Cho tới bây giờ đối mặt Đế Tử Na Kỳ, chiến linh của Lâm Minh lập được kỳ công. Bởi vì chiến linh của Thánh tộc thật sự quá yếu!

- Chiến linh... Hắc hắc! Không thể ngờ chiến linh của ngươi đạt tới trình độ này! Thánh tộc cùng nhân tộc là chủng tộc đối địch trời sinh, đây không phải chuyện mấy năm qua, hai tộc chúng ta bộc phát không biết bao nhiêu lần đại chiến, chiến linh của Nhân tộc chẳng lẽ Thánh tộc không biết sao? Ngươi xuất kỳ bất ý công kích quả thật làm cho ta chịu thiệt, thế nhưng mà chỉ cần ta vận bí pháp dùng cương nguyên phong bế tinh thần chi hải, chiến linh của ngươi công kích đừng hòng làm khó dễ ta được, tối đa trở ngại hành động của ta một chút mà thôi, nhưng mà lực lượng của đủ phá tan chiến linh của ngươi ngăn cản rồi.

Đế Tử Na Kỳ nói chuyện, khớp xương toàn thân nổ vang. Hắn cầm Phương Thiên chiến kích lao thẳng về phía Lâm Minh lần nữa!

Lực lượng khủng bố ập xuống như nghiền áp cả ngọn núi.!

Cương nguyên toàn thân của Na Kỳ hóa thành hắc long bay thẳng về phía Lâm Minh!

Chân nguyên toàn thân Lâm Minh sôi trào, sau lưng có hư ảnh tà thần thụ hiện ra.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Ầm ầm!

Đây là va chạm chính thức, Lâm Minh dùng bích hồn chiến linh tính cả Hồng Mông không gian gia trì làm suy yếu chiến lực của Na Kỳ!

Lôi hỏa thiên kiếp chi lực đan vào thành biển cả màu tím, bầu trời đều bị nuốt hết!

Na Kỳ ngửa mặt lên trời thét dài, cơ bắp toàn thân bạo lên, tóc dài tùy ý bay múa, một kích đánh ra, hư không rung động lắc lư, khí lãng thiên băng địa liệt.

Sức chịu đựng đáng sợ, thân thể đáng sợ.

Dù có chiến linh chế ước, Na Kỳ vẫn dũng mãnh như vậy.

- Thật đáng sợ! Tuyệt đối không thể chiến đấu cận thân với Na Kỳ này, nếu không sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Đám võ giả nhân loại bên ngoài nghị luận.

Bồng bồng bồng bồng!

Va chạm đinh tai nhức óc, mọi người lui ra phía sau, chỉ thấy trên bầu trời đại kích va chạm với hào quang.

Va chạm này tiêu hao năng lượng không thể tưởng tượng nổi, Đế Tử Na Kỳ cũng không tính, trong mắt võ giả nhân tộc thì hắn căn bản không phải người, mà là một dã thú khoác da người, sức chịu đựng của hắn vô cùng bền bỉ.

Giật mình nhất phải kể tới võ giả Thánh tộc!

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm, vốn võ giả Thánh tộc chiến đấu nhân tộc đều là Thánh tộc đuổi giết, Nhân tộc lẩn trốn, Nhân tộc không ngừng kéo dài khoảng cách, cùng đánh xa vào Thánh tộc, cho nên Thánh tộc xem thường nhân loại, cho rằng bọn họ đều là kẻ nhác gan yếu kém.

Nhưng mà bây giờ Lâm Minh đang đối cứng với Na Kỳ!

- Ha ha ha, quá tốt, ngươi đúng là đối thủ của ta mà.

Toàn thân Na Kỳ phún huyết, tuy lực lượng và cương nguyên tiêu hao nhanh chóng, nhưng mà khí thế của càng đánh càng hăng!

- Bác Long thuật!

Na Kỳ dùng Bác Long Thuật của Thánh tộc, võ giả Thánh tộc tu luyện thân thể tói cực hạn, có thể tay không tấc sắt vật lộn Thương Long!

Hiện tại Na Kỳ đương nhiên còn xa mới tới cảnh giới này, nhưng mà hắn có thể chém giết ấu long, hoàn toàn không thành vấn đề.

- Hạt giống hỗn độn!

Thân thể Lâm Minh trong tích tắc này kết ấn mấy ngàn lần, hạt giống hỗn độn màu đen từ nội thế giới bay ra, nó xoay tròn trne bầu trời.

Đây là đồ mà Phong Thần Thiên tôn truyền thừa còn sót lại, cũng là tuyệt học đỉnh cấp nhất của Lâm Minh.

- Lại là đồ vật của hệ thống tụ nguyên, ta sẽ dùng lực lượng tuyệt đối hủy diệt nó.

Na Kỳ cười lớn, tập sát Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh kiên quyết, năng lượng vận chuyển toàn thân, sau lưng hiện ra hư ảnh Tà Thần thụ, thiên địa nguyên khí phương viên trăm dặm toàn bộ bành trướng xao động, điên cuồng gào thét, Lâm Minh lớn tiếng ngâm xướng:

- Hỗn động chi lực, thôn phệ tất cả vật chất, thôn phệ ánh sáng, thôn phệ ngũ hành, thôn phệ âm thanh, làm cho tất cả thời gian hóa thành vĩnh hằng, không gian biến thành lồng giam, không được xuất hiện, vĩnh viễn hãm trong trầm luân! Phong Thần đại pháp thôn phệ ấn -- hắc ám vĩnh hằng!

Chương 1418: Lực áp đế tử

Lúc này Lâm Minh dùng hết lực lượng toàn thân mang hắc ám vĩnh hàng bao phủ Đế Tử Na Kỳ.

- Bác Long thuật, nện bạo ngươi!

Hai tay Na Kỳ giơ đại kích lên đỉnh đầu, trùng trùng điệp điệp nện xuống, một kích này của hắn là lực lượng toàn thân, cương nguyên toàn thân vận chuyển tới cực hạn, huyết nhục bạo lên, cánh tay gân xanh nổi lên, mạch máu vì trọng áp mà nổ tung.

Phương Thiên chiến kích trùng trùng điệp điệp nện xuống!

Ầm ầm!

Tiếng nổ đáng sợ trong một kích của Na Kỳ nện vào hạt giống hỗn độn.

Trong tích tắc hư không mười dặm sụp đổ!

Đây là hư không của Thần Vực! Dưới va chạm của Lâm Minh cùng Na Kỳ thì nó yếu ớt như tờ giấy.

Lực trùng kích đáng sợ làm Lâm Minh cùng Na Kỳ đứng mũi chịu sào!

Toàn thân Na Kỳ bị phản chấn cực lớn, hai tay huyết nhục nứt vỡ, hổ khẩu rách toát, cẳng tay vỡ ra, hai tay cầm Phương Thiên chiến kích mất đi tri giác!

- Cái gì!

Na Kỳ tuyệt đối không ngờ cái đồ vật hết sức bình thường kia lại cứng rắn như thế, chẳng những ngạnh kháng công kích của hắn không có gì, còn bộc phát ra lực lượng đáng sợ.

Năng lượng cuồng bạo tùy ý chay trong người Lâm Minh, thân thể của hắn lùi ra sau mấy trăm trượng mới đứng vững được.

Hai tay của Na Kỳ run rẩy. Máu tươi từ cánh tay nhỏ xuống đất, nhìn mà giật mình, hắn cơ hồ sắp làm rơi đại kích.

Hắn không cách nào ngờ chiến đấu cùng Lâm Minh lại đánh tới mức này.

Cương nguyên toàn thân Na Kỳ bạo lên, đã tiêu hao sáu bảy thành, thể lực của hắn hạ thấp không ít, nhưng mà hắn biết rõ. Thời điểm này khí thế không thể yếu, tình huống của Lâm Minh cũng chẳng tốt hơn hắn. Xem ai có thể kiên trì tới cuối cùng.

- Sát!

Na Kỳ hét lớn một tiếng, không để ý hai tay trọng thương lao về phía Lâm Minh.

Một lần tiêu hao cực lớn, không ngừng nghỉ chút nào lập tức bắt đầu đụng nhau. Không sợ ngươi lợi hại, chỉ sợ ác hơn!

Phương thức chiến đấu này võ giả bên ngoài lạnh toát!

Tạch tạch tạch!

Trên người Na Kỳ có tiếng gai xương gãy.

Một cây gai xương từ huyết nhục chui ra. Mang theo dịch nhờn, mang theo máu tươi, mỗi xương cốt đều sắc bén.

Đây không phải biến thân, mà là thủ đoạn công kích của Na Kỳ, giống như Hắc Diêm lúc ấy cũng có thể thao túng gai xương, đây là năng lực của Thánh tộc có huyết mạch cao.

Mà Lâm Minh bây giờ vô cùng tĩnh táo, thân thể xông tới, uy lực cực lớn, nhưng mà lực công kích quá mạnh mẽ!

Nghĩ tới tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đồng tử của Lâm Minh co rút lại, tinh thần lực tiến vào nội thế giới, trước mặt Lâm Minh xuất hiện cánh cổng đá to lớn.

Cánh cửa đá này tỏa ra khí tức vô hạn, trên cánh cửa đá phủ kín phù văn, giống như sau lưng là vũ trụ vậy.

Đây chính là Hỗn Nguyên chi môn!

Năm đó hỗn Thiên tôn tế luyện Hỗn Nguyên chi môn, dùng đá Hỗn Độn khắc cao cấp nhất luyện chế mà thành, ghi chép tâm pháp nguyên vẹn của Hỗn Nguyên võ ý, ngưng tụ tâm huyết suốt đời của Hỗn Nguyên Thiên tôn. Nhưng mà tác dụng của Hỗn Nguyên chi không đơn giản chỉ ghi tâm pháp, bản thân nó là pháp bảo uy lực to lớn.

Lâm Minh vận chuyển chân nguyên, không hề giữ lại quán chú vào trong Hỗn Nguyên chi môn!

Ầm!

Na Kỳ căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, hắn giống như con trâu đâm thẳng vào Hỗn Nguyên chi môn, nhưng mà chẳng thể làm gì!

Mà trước người Na Kỳ gãy vài cây gai xương

Phốc!

Đột nhiên Na Kỳ phun máu tươi, văng ra xa vài chục mét, Hỗn Nguyên chi môn xuất hiện một vết đỏ, trừ chuyện đó ra không có nửa điểm hư hao, nhưng mà Na Kỳ xông tới chỉ lắc lư vài cái mà thôi..

- Ngươi... Ngươi...

Toàn thân Na Kỳ run rẩy, thân thể máu tươi mơ hồ, da thịt xoay tròn, cốt giáp bên ngoài bị nát một nửa, gai xương trên người chẳng còn nguyên vẹn, thậm chí có chút ít gai xương bởi vì trùng kích quá lớn đâm vào da thịt, khiến cho kinh mạch đứt gãy, nội tạng bị hao tổn.

Hắn phun máu tươi còn phun ra vài mảnh vỡ nội tạng

Hiện tại Na Kỳ dùng hai chữ thảm thiết không đủ hình dung!

Nếu như là nhân loại tới mức này thì chắc chắn phải chết.

Một Hỗn Nguyên chi môn đã hóa giải công kích của Na Kỳ, hơn nữa trọng thương hắn!

Na Kỳ đã có chút không chịu nổi.

- Chết đi!

Lâm Minh vào lúc đó mở ra bát môn độn giáp, hắn thậm chí bằng vào sinh môn thiêu đốt một tia máu huyết, đổi lấy lực lượng lớn hơn, thừa dịp Na Kỳ trọng thương hắn không cho đối thủ cơ hội thở dốc nào.

Hắn hai tay bắt lấy Hỗn Nguyên chi môn, bằng vào lực lượng thân thể nện nó vào người Na Kỳ!

Dùng Hỗn Nguyên chi môn làm vũ khí công kích!

Đừng nói là nhân tộc tinh thông hệ thống tụ nguyên, am hiểu thao túng pháp tắc, cho dù Thánh tộc dùng luyện thể làm chủ cũng chưa từng gặp ai dùng cửa công kích.

Hỗn Nguyên chi môn có thể lớn có thể nhỏ, bây giờ đang nằm trong tay Lâm Minh biến thành cao bốn trượng rộng hai lượng, dày một thước, thoáng cái nện xuống như thái sơn áp đỉnh.

Sắc mặt Đế Tử Na Kỳ kinh hãi, không để ý hai tay đau đớn, dùng Phương Thiên chiến kích đón đánh!

Đối mặt với cánh cửa này, Phương Thiên chiến kích vốn cực lớn như biến thành đồ chơi vậy.

- Bồng!

Chỉ nghe tiếng nổ trầm đục, Đế Tử Na Kỳ trực tiếp bị Lâm Minh dùng Hỗn Nguyên chi môn nện bay!

Tuy hắn dùng Phương Thiên chiến kích miễn cưỡng ngăn cản, nhưng mà cánh hay huyết nhục mơ hồ, làm sao ngăn cản một kích của Lâm Minh?

Đột nhiên Lâm Minh tiến lên một bước, cầm Hỗn Nguyên chi môn trong tay nện vào đầu của Na Kỳ.

Oanh!

Giống như đập con ruồi, Na Kỳ lại một lần bị Lâm Minh nện bay, hắn trên không trung chảy máu tươi, Phương Thiên chiến kích đều bị nện bay!

Lâm Minh vận chuyển không gian pháp tắc, theo sát phía sau!

Một bước một đập, Na Kỳ liên tục thổ huyết, cho dù thân thể Thánh tộc cường đại thế nào, cho dù Na Kỳ có huyết mạch vương giả hoàn thành hai lần biến thân nghịch thiên cũng không chịu nổi Lâm Minh liên tục đập xuống.

Hoàn toàn là chà đạp! Nghiền áp! Đánh cho đến chết!

- Cái này... Cái này...

- Đế tử... Bại!?

Võ giả Thánh tộc kinh ngạc ngây người, đệ nhất hội võ Thánh tộc có được huyết mạch vương giả, sáng lập thần thoại không thể chiến thắng, Đế Tử Na Kỳ vậy mà bị nhân loại đánh bay.

Mà nhân loại thắng lợi không dựa vào hệ thống tụ nguyên và thiên địa pháp tắc, mà là bằng vào lực lượng thân thể ngạnh sanh sanh dùng cánh cửa nện Na Kỳ huyết nhục nứt vỡ, chảy máu như điên!

Làm cho võ giả Thánh tộc cảm giác không cách nào tiếp nhận được.

Uống!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lại nện xuống, chỉ nghe một tiếng ầm vang nổ mạnh, Na Kỳ bị Lâm Minh đánh lún xuống đất.

Đất đá bay ra, bụi mù nổi lên bốn phía, nhìn qua một màn này, chiến trường to như vậy nhưng mấy vạn nhân tộc và thánh tộc lại im lặng.

Chương 1419: Thắng bại

Bồng!

Trong đống phế tích đó là Na Kỳ đã bị Hỗn Nguyên chi môn nện không còn hình người leo ra.

Na Kỳ lúc này toàn thân gai xương đã đoạn cả, hai tay, ngực cũng chẳng còn giáp xương, xương tay lộ ra ngoài, một nửa cánh bị chém đứt nằm trên đất.

Bè ngoài như thế nhưng trong thân thể của hắn càng rối tinh rối mù, kinh mạch không biết vỡ vụn bao nhiêu, nội tạng, cốt cách, mạch máu cũng nghiền nát chẳng ra bộ dáng.

- Đế tử bị đánh bại!

- Đế Tử Na Kỳ được xưng đệ nhất nhân cùng giai của Thánh tộc, tương lai sẽ đạp vào Chân Thần chi lộ, bây giờ bại trong tay nhân tộc.

Trận này chiến đấu cơ hồ tất cả võ giả Thánh tộc đang xem đều rung động, cũng bất ngờ một thần thoại bị đánh phá, một thần thoại khác ra đời.

Lâm Minh cường đại lưu lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ.

Về phần võ giả Nhân tộc, nhất là tuổi trẻ tuấn kiệt, nắm chặt nắm đấm và biểu hiện trên mặt cực kỳ hưng phấn, đã nhịn không được muốn hoan hô.

Lâm Minh thắng!

Nhân tộc hội võ đệ nhị chiến thắng Thánh tộc đệ nhất hội võ!

Na Kỳ ngửa đầu nhìn qua Lâm Minh, tóc tai bù xù giống như dã thú, hai mắt hung quang lập loè, sát ý không giảm.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng.

- Còn không nhận thua? Ta đánh cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Lâm Minh nói xong và lao về phía thiên tài Thánh tộc lần nữa, biểu hiện hung hăng càn quấy tới cực điểm, tương lai tám chín phần mười sẽ thành địch nhân của mình, Lâm Minh đương nhiên không có lòng nhân từ rồi, hắn không nhận thua vậy đánh cho tàn phế, nếu như lưu lại di chứng gì đó mới là tốt nhất.

Đúng vào lúc này một tiếng quát vang lên.

- Dừng tay!

XÍU...UU!!

Một đạo hắc mang lập loè giống như mũi tên lao thẳng về phía Lâm!

Trong lòng Lâm Minh cả kinh vội vàng dùng Hỗn Nguyên chi môn ngăn cản!

Chỉ nghe tiếng nổ lớn vang lên, dư âm còn lại tán ra chung quanh, Lâm Minh bị không có bị công kích này đánh trúng, ngược lại là một lão giả áo xanh đứng trước mặt Lâm Minh, dùng một đạo chân nguyên ngăn cản công kích.

Hô --

Hắc mang nghiền nát, hóa thành cương nguyên tinh khiết.

Lâm Minh đứng sau lưng lão giả áo xám, nhìn thấy hào quang nghiền nát thì trong nội tâm nhảy dựng, đạo hào quang này tuy không lấy mạng của hắn. Nhưng tuyệt đối sẽ làm cho hắn đầy bụi đất, thậm chí khí huyết toàn thân quay cuồng, đã bị thương không nhẹ.

- Cảm ơn tiền bối xuất thủ cứu giúp.

Lâm Minh còn không biết tên lão lão giả áo xám này, đối phương là đại năng nhân tộc xem cuộc chiến ở Hôi Huyết Sơn này. Tu vị chính là nửa bước Thiên tôn.

- Không ngại.

Lão giả khoát khoát tay, đạm mạc nói ra.

- Bảo hộ tuấn kiệt của tộc ta cũng là chức trách của chúng ta, lão hủ là đệ tử thứ bảy của Thông Thiên Thần Chủ, Lâm thiếu hiệp, hữu lễ.

Luận bối phận Lâm Minh kém đệ tử Thông Thiên Thần Chủ không biết bao nhiêu bối phận, tu vị và thực lực sai biệt cũng khó có thể tính toán. Nhưng mà lão giả áo xám này là nhân vật tôn quý hơn Đại Giới Giới Vương, tuyệt đối là cao tầng trong nhân tộc. Nhưng vì thiên phú của Lâm Minh cho nên lão giả áo xám cứu giúp vãn bối, ngược lại ẩn ẩn mang theo cảm giác xã giao ngang hàng.

Thời điểm này hư không mơ hồ, bên phía Thánh tộc có nam tử mặc áo choàng đen hiện ra, cương nguyên vừa rồi là hắn đánh ra, hắn cũng không phải là muốn giết chết Lâm Minh, chỉ muốn Lâm Minh ăn đau khổ.

Nhìn thấy nam tử áo choàng đen này, sắc mặt lão giả áo xám trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Mới vừa rồi là ngươi ra tay?

Nam tử áo đen hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thì thế nào? Đệ tử tộc ta bị thương hắn còn muốn ra tay, đây là muốn lấy mạng của Na Kỳ sao?

Nam tử áo đen đối chọi gay gắt, tu vị của hắn Lâm Minh nhìn không thấu, nhưng nghĩ đến cũng chẳng kém lão giả áo xám này, nếu không sẽ không có thái độ cứng rắn như thế.

- Tuổi còn nhỏ mà ngoan độc như vậy, thực lực ngươi không tệ, nhưng có thể thắng Na Kỳ cũng là cậy vào ngoại vật, Na Kỳ có hại chịu thiệt mà thôi, dựa vào ngoại vật tính toán là bổn sự gì?

Nam tử áo đen là nhắm vào Hỗn Nguyên chi môn, trong mắt hắn nếu Lâm Minh không phải vào thời khắc mấu chốt lấy Hỗn Nguyên chi môn ra, hóa giải công kích của Na Kỳ thì Lâm Minh phải trọng thương thổ huyết.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Thua chính là thua, thắng chính là thắng, tố chất tâm lý Thánh tộc yếu ót vậy sao? Mới thắng một hồi mà các ngươi đã hung hăng càn quấy, thua một hồi các ngươi không nhận thua?

- Hắc hắc, ngươi ngược lại giáo huấn bổn tọa rồi, bổn tọa chẳng muốn tranh luận với ngươi, cho ngươi đắc ý thời gian ngắn đi, dù sao ngươi tự chui đầu vào rọ, tuổi thọ cũng chỉ trăm năm, trăm năm sau ngươi và Tạo Hóa thánh tử đánh một trận là chết không chỗ chôn, nói không chừng ngươi căn bản không sống tới khi đó.

Hắn nói xong phất tay lên, mang theo Na Kỳ biến mất tại chỗ.

Trong lúc nhất thời trong chiến trường chỉ còn lại Lâm Minh cùng lão giả áo xám.

Võ giả Thánh tộc ở đây đều cảm giác thập phần thất bại, có cảm giác bị nhân loại áp chế.

Trước kia Thánh tộc thắng lợi rất nhiều tràng, nhưng mà công lại còn không trọng yếu bằng Lâm Minh cùng Na Kỳ đấu nhau.

Bởi vì đây là quyết đấu đỉnh phong, biểu hiện thực lực thiên tài mạnh nhất Nhân tộc cùng Thánh tộc, Thánh tộc thua, mặc kệ là nguyên nhân gì đều ẩn ẩn chứng minh thiên tài đời này của Thánh tộc không bằng nhân tộc.

Huống chi trong nhân tộc còn có Băng Mộng vô cùng thần bí chưa xuất hiện, Băng Mộng là đệ nhất hội võ Thần Vực, nàng ít nhất cũng có thực lực gần Lâm Minh.

Hiện tại chiến đấu của thiên tài hai tộc đã phân ra mạnh yếu rồi.

Mấy vạn võ giả tại hoan hô. Cũng có rất nhiều người lấy ngọc giản siêu cấp truyền âm hưng phấn mang tin tức truyền ra ngoài, càng có người đã sớm dùng chiến tranh trận bàn ghi chép từ đầu tới cuối.

Tin tức này truyền đi nhất định sẽ làm tuấn kiệt trong nhân tộc và các lão giả ảnh hưởng tích cực.

Hiện tại Nhân tộc thật sự quá khát vọng một hồi thắng lợi triệt để, đến đánh ra tin tưởng và sĩ khí.

Chỉ trong thời gian ngắn tin tức Lâm Minh chiến thắng Đế Tử Na Kỳ đã truyền khắp Thần Vực.

Lúc này trong hư không Thần Vực, một chiếc linh hạm như u linh có thanh niên cao lớn ngồi ở trên ghế. Tay cầm một ly rượu đỏ, đang phẩm rượu và quan sát tràng cảnh chiến đấu bên dưới bằng trận bàn, những cảnh tượng này chính là ghi chép Lâm Minh cùng Na Kỳ chiến đấu lại.

- Thánh tử điện hạ, Lâm Minh là uy hiếp!

Bên người Tạo Hóa thánh tử có nữ nhân da thịt trắng bóng rót nửa chén rượu cho Tạo Hóa thánh tử, trên đùi của nàng có dao găm, mặc giáp da ngắn nhỏ tôn lên nét hoàn mỹ của nàng, trong đàm phán Phổ Đà sơn thì đây là nữ tử bên cạnh Tạo Hóa thánh tử.

- Uy hiếp? Hắc hắc, nếu như cho hắn thời gian ngàn năm đúng là trưởng thành một nhân vật, đáng tiếc hắn không có thời gian này. Không cần để ý tới hắn, cho hắn nhảy vài ngày đi, trong mắt ta trận chiến đấu này chỉ là tiểu hài tử chơi đùa mà thôi, trừ một đám náo một hồi căn bản không có ý nghĩa gì! Ta sớm đã biết rõ bọn chúng đấu võ nhưng căn bản chẳng muốn chú ý, nếu không ta sẽ tự mình đi xem rồi.

Tạo Hóa thánh tử xùy cười, nữ tử xinh đẹp có chút kinh ngạc, Nhân tộc cùng Thánh tộc thiên tài cùng thế hệ đánh nhau, quan hệ tới vinh dự cả hai tộc, rõ ràng bị Tạo Hóa thánh tử nói thành trò chơi trẻ con? Đúng là quá mức, dù sao Lâm Minh cùng Na Kỳ tương lai lớn lên sẽ trưởng thành thành Chân Thần, mà một trận chiến này chưa hẳn là không quan hệ tới bước phát triển tương lai của họ. Nếu như có thể chiến thắng thì tích lũy tin tưởng tương lai càng có lợi.

Tạo Hóa thánh tử nhìn ra suy nghĩ của nữ tử này, nói:

- Tương lai của bọn chúng tiềm lực vô hạn, đáng tiếc Nhân tộc cùng Thánh tộc đang chiến tranh, đợi không được tới khi chúng lớn lên, chúng ta không cần để ý tới chúng nữa, ta cũng không rảnh đi để ý tới, tương lai sẽ bộc phát là liên lụy đến hưng suy của Thánh tộc chúng ta, liên lụy đến tồn vong của Nhân tộc, há có thể vì hai Thần Biến kỳ, Thánh Biến Kỳ tiểu bối đánh một hồi là ảnh hưởng? Đi, đi với ta tới Yêu tộc một chuyến!

- Yêu tộc?

Xinh đẹp nữ tử nao nao, nói:

- Yêu tộc gì?

Ấn tượng của nàng là Yêu tộc có hai đại chi, một chi là nhân tộc Thần Vực Yêu tộc, một chi khác là Thánh tộc Thánh La thiên yêu tộc.

Tạo Hóa thánh tử liếm môi, cười nói:

- Đương nhiên là Thần Vực Yêu tộc, theo ta được biết trong Thần Vực Yêu tộc chẳng có quan hệ tốt với nhân tộc, hắc hắc, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, không phải sao? Ta với tư cách là Thánh hoàng tương lai, ta phải chú ý là đại thế thánh chiến, mà không phải hai tiểu bối chiến đấu.

Tạo Hóa thánh tử nói xong, chỉa chỉa chiến tranh trận bàn, nói:

- Loại vật này cho ta xem một chút cũng bỏ đi, không cần biểu hiện thất kinh, không có gì lớn cả, hiểu chưa?

Giọng của Tạo Hóa thánh tử mang theo khí thế thượng vị giả, nữ tử xinh đẹp giọng nói ngừng lại, chậm rãi gật đầu, nói ra:

- Vâng, thánh tử điện hạ, ta biết rõ...

Chương 1420: Mạch nước ngầm mạnh mẽ

Tộc nhân Yêu tộc sinh ra đã có thiên phú tập võ, căn cứ huyết mạch ưu khuyết và phù văn trời sinh khắc lên huyết nhục và xương cốt của chúng mà định cao thấp, dũng mãnh thiện chiến, tuyệt đối là lực lượng đáng sợ.

Lúc này trong Yêu tộc Yêu Đế nội cung, một điện đường to lớn để có đặt một bàn đá hình chữ nhật.

Hơn mười đại nhân vật ngồi vây quanh bàn đá, mà tôn vị có nam tử trung niên đang ngồi.

Nam tử này thân cao chừng một trượng năm, không sai biệt lắn gấp hai lần người trowngr thành, hắn có mái tóc lam, lông mày xanh đôi mắt đẹp, con mắt như bảo thạch thâm thúy, làm cho người ta nhìn vào như lâm vào trong mộng cảnh.

Trung niên nhân này chính là Yêu tộc Yêu Đế!

Năm đó tham gia hội võ Thần Vực và kết quả bị Lâm Minh hành hung, thảm bại mà về Yêu tộc vương tử chính là cháu trai của hắn.

Trung niên nhân này là vương giả tuyệt đối của Yêu tộc, Yêu tộc Thiên tôn khác lấy hắn cầm đầu.

Đối diện Yêu Đế là nam tử áo trắng, hắn vốn thân hình cao lớn, nhưng đối với Yêu Đế mà nói hắn như hài tử mà thôi, hắn một tay bưng một ly mỹ tửu cam thuần. Hai chân nhẹ nhàng vểnh lên, bộ dáng đắc ý, không có chút nào trang trọng nào cả.

Nam tử áo trắng này là Tạo Hóa thánh tử.

Hắn hôm nay tới Yêu tộc chính là vì hợp tác với Yêu tộc.

- Thánh tử điện hạ...

Tạo Hóa thánh tử xinh đẹp đi theo bên cạnh hắn nhắc nhở.

Tạo Hóa thánh tử mỉm cười, nói:

- Không sao, nếu như là hợp tác thấy chính là lợi ích. Mà không phải là cấp bậc lễ nghĩa của ta, nếu như chỉ nhìn biểu hiện kính cẩn của ta mà đáp ứng, vậy thì chỉ sợ Yêu tộc không tồn tại lâu rồi, ở Thần Vực nhiều năm như vậy mà Yêu tộc quần nhau với nhân tộc cường đại gấp mười lần mình lâu như vậy không phải đùa đâu.

Tạo Hóa thánh tử cười nói, không kiêng kỵ nói ra.

Trong chỗ khác của hội nghị, Yêu Đế nghe Tạo Hóa thánh tử nói thì cười ha hả.

Yêu tộc bất hòa với nhân tộc.

Cùng tồn tại trong một vũ trụ. Hai đại chủng tộc khó tránh khỏi vì tài nguyên mà xung đột lợi ích, thậm chí trong lịch sử Nhân tộc cùng Yêu tộc còn triển khai đại chiến chủng tộc.

Nhân tộc cường đại không giả, nhưng Yêu tộc nội tình cũng thâm hậu, nếu tử chiến thì Nhân tộc mặc dù có thể tiêu diệt Yêu tộc, nhưng mà phải trả cái giá thảm trọng, ít nhất hao tổn vài Thiên tôn, điều này cũng làm cho Nhân tộc vẫn có chỗ kiêng kỵ.

Có kiêng kỵ này Yêu tộc cũng cứ như vậy tồn tại được.

Gần mấy tỷ năm qua Nhân tộc cùng Yêu tộc vẫn sống chung hòa bình.

Chuyện hai tộc quần thù địch lịch sử này, Yêu Đế nửa chữ không đề cập tới, hắn chỉ từ trong tu di giới lấy ngọc giản vứt cho Tạo Hóa thánh tử, nói ra:

- Thánh tử xem qua một chút đi, nếu như nói hợp tác thì chỉ sợ ngươi chậm rồi.

Tạo Hóa thánh tử tiếp ngọc giản, thần thức quét qua, ngọc giản này là của Thần Mộng.

Đây là một phần minh ước của Nhân tộc cùng Yêu tộc.

Ý đại khái là Nhân tộc cùng Yêu tộc liên hợp lại cùng chống cự đại kiếp nạn..

Điều ước thiết trí rất nhiều điều khoản, tổng lại mà nói Nhân tộc sẽ trả thêm giá, mà tương lai chiến thắng Thánh tộc thì Nhân tộc cũng sẽ biết nhượng xuất nhiều lợi ích cho Yêu tộc, hơn nữa tất cả những chuyện này là Thần Mộng dùng lời thề tâm ma bảo đảm.

Nhìn ngọc giản này, Tạo Hóa thánh tử không ngoài ý, hắn mỉm cười đem ngọc giản ném trên bàn, nói:

- Thần Mộng đúng là nữ nhân thú vị.

Nhân tộc cùng Thánh tộc đại chiến thì cho dù Tạo Hóa thánh tử hay là Thần Mộng đều không bỏ qua chủng tộc khác trong Thần Vực, đây là lực lượng to lớn đấy.

Đối với Nhân tộc mà nói dù không tranh thủ được những chủng tộc này ủng hộ thì ít ra cũng phải biểu thị lập trường.

Nếu như bị đâm một đao thì Nhân tộc phải thau không thể nghi ngờ!

- Điều kiện không tệ!

Tạo Hóa thánh tử thả đặt ly rượu xuống, đứng dậy, hắn biết rõ thời điểm Yêu Đế lộ ra ngọc giản của Thần Mộng Thiên Tôn cũng không phải cự tuyệt hợp tác với Thánh tộc.

Yêu Đế làm như vậy thuần túy là muốn cò kè mặc cả.

Chỉ có Nhân tộc cùng Thánh tộc hai bên cạnh tranh thì Yêu tộc mới có thể tranh thủ được lợi ích càng lớn.

Tạo Hóa thánh tử đã đoán được cho dù mình đưa ra điều kiện gì Yêu Đế cũng sẽ không lập tức đáp ứng, mà sẽ đánh Thái Cực, sau đó đưa điều kiện cho Thần Mộng, đến lúc đó Thần Mộng cũng đưa ra điều kiện cao hơn.

Nhưng mà như vậy Thánh tộc sẽ lâm vào ván cờ không có hồi kết, kết quả cuối cùng làm cho điều kiện của Yêu tộc càng ngày càng phong phú, thậm chí căn bản không cần Yêu tộc ra tay tham chiến, mà chiến tranh sau khi chấm dứt sẽ hưởng lợi.

Dạng tính toán này rất tinh diệu.

- Thánh tử điện hạ, đây là lão hồ ly, muốn tranh thủ chúng ta tranh với nhân tộc mà đắc lợi, hắn ở chỗ tối mưu lợi bất chính.

Tạo Hóa thánh tử tươi cười, cười lạnh truyền âm nói:

- Hắn bàn tính ngược lại là tốt, nhưng mà ta làm sao cho hắn như nguyện, nếu quả thật tranh giành như thế đối với chúng ta không có nửa điểm chỗ tốt, không công tiện nghi cho Yêu tộc.

Tạo Hóa thánh tử giống như tính trước, hắn lần nữa cầm chén rượu lên, nói ra:

- Yêu Đế bệ hạ, theo ta được biết nhân tộc là địch nhân của các ngươi nha.

- Không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Yêu Đế trả lời, cẩn thận.

- Vâng... Nói không sai, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, vì hai chữ lợi ích này mà cạn chén.

Tạo Hóa thánh tử nói xong và uống cạn chén rượu.

Hành vi này làm cho người ta không ai sờ được ý nghĩ..

Uống xong chén rượu, Tạo Hóa thánh tử liếm liếm bờ môi nói ra:

- Yêu Đế bệ hạ, chúng ta không bằng đi thẳng vào vấn đề, có chuyện nói thẳng, nếu như ngươi nghĩ muốn làm minh hữu với nhân tộc thì chỉ sợ nguyện vọng của ngươi sẽ thất bại, chúng ta khác với nhân tộc, bởi vì chúng ta cường đại hơn nhân tộc! Có lẽ ngươi đã đoán được, hiện tại chúng ta vì chút nguyên nhân nên không cách nào khai chiến toàn diện với nhân tộc, nhưng mà thời gian này không dài, đến lúc đó ngươi cho rằng toàn bộ nhân tộc cộng lại có thể là đối thủ của thánh tộc sao?

- Nhân tộc điều kiện đương nhiên hậu đãi, nhưng điều kiện tiên quyết khi thực hiện nó là các ngươi có thể thắng! Nhưng nếu các ngươi không thắng thì sao? Ngươi có nghĩ tới hay không, Yêu tộc kết cục sẽ thế nào?

Tạo Hóa thánh tử nói với giọng lạnh lẽo, Yêu Đế có chút nhíu mày, Tạo Hóa thánh tử nói trúng điểm trí mạng của hắn.

Nếu như Nhân tộc cùng Yêu tộc liên quân đều thất bại, Thánh tộc tất nhiên sẽ trực tiếp diệt Yêu tộc! mà không lưu cơ hội cho yêu tộc phát triển.

- Yêu Đế bệ hạ, thứ cho ta nói thẳng, lực lượng của Yêu tộc tương đối Nhân tộc hoặc yếu một chút, cho dù cộng thêm tộc các ngươi thì nhân tộc tăng thêm bao nhiêu thực lực, thay đổi được đại cục sao? Thánh tộc của ta nhất thống vũ trụ đã là tất nhiên, nếu như chúng ta bây giờ ký kết khế ước, đến lúc đó có tâm ma thệ cam đoan, ta tất nhiên sẽ cho Yêu tộc đầy đủ tài nguyên và thổ địa gấp mười lần hiện tại.

- Bệ hạ đừng quên, Thánh La Thiên của ta cũng có Yêu tộc, Thánh tộc cùng Yêu tộc ở chung rất hòa hợp, hơn nữa Thánh La thiên yêu tộc còn mạnh hơn Thần Vực yêu tộc các ngươi nhiều lắm, đến lúc đó các ngươi có thể bù đắp cho nhau, dung hợp thành một đại tộc bầy, cam đoan Yêu tộc hưng thịnh mười tỷ năm!

Tạo Hóa thánh tử nói tràn ngập tự tin, giống như mình chắc chắn làm được.

Tất cả đều đương nhiên.

Đây là tự tin của người đứng đầu, xác thực rất dễ dàng làm cho người ta tin phục.

Nói đến đây Tạo Hóa thánh tử đột nhiên xoay chuyển lời lẽ, ngữ khí vừa mềm cùng cứng.

- Yêu Đế bệ hạ nếu như chúng ta đưa ra điều kiện có cái gì không hài lòng thì có thể bàn, nếu như ta làm chủ được sẽ tận lực tranh thủ cho bệ hạ, thế nào?

Chiến thuật cây gậy và củ cà rốt phi thường bình thường và thông dụng, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử dùng lại thập phần tự nhiên, giống như thiên kinh địa nghĩa, làm cho không ai cự tuyệt được.

Yêu Đế trầm mặc, Tạo Hóa thánh tử nói hắn không thể không cân nhắc.

Thánh La thiên yêu tộc cũng là một nhân tố ảnh hưởng lớn tới phán đoán của hắn, Thần Vực Yêu tộc đúng là quá yếu, muốn phát triển cần căn cơ ủng hộ.

Nhìn thấy Yêu Đế dao động thì khóe môi Tạo Hóa thánh tử cong lên, hắn từ tu di giới lấy rượu ra, tự rót uống một mình, không đi quấy rầy Yêu Đế, dợi Yêu Đế trả lời thuyết phục.

Hào khí trầm mặc hồi lâu Yêu Đế thủy chung không nói lời nào, cùng yên lặng truyền âm.

- Ma thủy... Ngươi cảm thấy như thế nào?

Trong không gian bịt kín của Yêu Đế thiên cung có một nam tử trung niên thân hình to lớn, chính là đối tượng truyền âm của Yêu Đế.

Trung niên này chính mà là Ma Thủy Thiên tôn.

Chương 1421: Mồi

Ma Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc quan hệ không cạn.

Năm đó, Ma Thủy và Yêu Đế là chiến hữu, hai người ngày trước chưa thành danh đã quen biết ở trong một bí cảnh cửu tử nhất sinh. Lúc đó hai người gặp nạn, suýt nữa vẫn lạc ở bên trong, dựa vào giúp đỡ lẫn nhau mới sống sót được.

Sau này hai người vẫn không ngừng liên hệ, đã từng nhiều lần cùng nhau tìm kiếm bí cảnh, cuối cùng đều trở thành Thiên Tôn, cũng coi như là tương giao tâm đầu ý hợp.

Dù sao Thiên Tôn nguyên bản đã cực ít, một đôi bằng hữu có thể cùng nhau trở thành Thiên Tôn, càng là chuyện cực kỳ hiếm có.

Mối quan hệ giữa Ma Thủy Thiên Tôn và Yêu Đế, người biết cũng không nhiều. Cũng chính là giới hạn trong nhân vật cấp Thiên Tôn biết rõ.

Sau này, nhi tử của Ma Thủy Thiên Tôn lấy Yêu tộc Hắc Phượng Thánh Nữ.

Hắc Phượng Thánh Nữ cũng không phải là hậu duệ của cũng không phải là, thế nhưng có thể lấy được Hắc Phượng Thánh Nữ, cũng không thiếu được Yêu Đế tác động, chuyện này càng khắc sâu thêm liên hệ giữa Ma Thủy nhất mạch và Yêu tộc.

Một tầng hôn nhân này vốn dĩ xem như là hôn nhân chính trị, nhưng mà ai cũng không có ngờ tới, Hắc Phượng Thánh Nữ cùng nhi tử của Ma Thủy sau khi kết hợp, dĩ nhiên sinh ra một nữ nhi.

Nữ nhi này tự nhiên chính là Tiểu Ma Tiên.

Loại huyết mạch mấy chục triệu năm cũng khó gặp này, sinh ra đã định trước sẽ bước lên con đường Thiên Tôn, khiến cho thân phận của Tiểu Ma Tiên, vô cùng mẫn cảm.

Nàng là thân thể bán yêu, vừa có thể làm người thừa kế Ma Thủy nhất mạch, cũng có thể thành nhân tuyển kế nhiệm Yêu tộc Thánh Nữ.

Kể từ đó, quan hệ giữa Ma Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc đã là trăm ngàn mối.

Ma Thủy Thiên Tôn cũng không phải Nhân Tộc thuần chủng, huyết mạch của hắn thiên hướng Ma tộc. Cự Ma, Ải Ma, Man Tộc đều là chi nhánh của Ma tộc. Năm đó khi ở Thiên Diễn đại lục cũng là như vậy.

Thần Vực Ma tộc cùng Nhân Tộc quan hệ miễn cưỡng coi như hòa hợp, nhưng thường xuyên cũng sẽ bạo phát tranh chấp.

Dù sao liên quan đến lợi ích, tranh đấu là sự tình khó tránh khỏi.

Ma Thủy Giới nguyên bản chính là đại giới Ma tộc tụ tập, ở đây Ma Môn đông đảo.

Ma tộc, Yêu tộc đều độc lập ở ngoài Nhân Tộc. Lần đại kiếp nạn này, đối với hai loại chủng tộc mà nói, cũng không tồn tại nguy hiểm sinh tử tồn vong.

Cho dù Ma Thủy Thiên Tôn đầu nhập vào Thánh tộc, cũng không thể khiến hắn bị dán mác phản đồ.

Đối với Tạo Hóa Thánh Tử đề nghị, Ma Thủy trầm mặc.

Đây là một lựa chọn hắn vẫn luôn mãi đắn đo. Lựa chọn này sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Yêu tộc, cũng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Ma Thủy nhất mạch.

Ma Thủy Thiên Tôn là một người có dã tâm. Hắn cũng không phải là thiện nam tín nữ, nhưng mà thật muốn đầu nhập vào Thánh tộc, hắn vẫn là phải cố kỵ rất nhiều thứ.

Trong gian nhà hắc ám, Ma Thủy Thiên Tôn đứng lên, phất tay liền bày ra một kết giới hắc sắc.

Hắn yên lặng đi vào bên trong, truyền âm nói:

- Đến nơi đây nói chuyện!

Sau một lát, hắc sắc kết giới bị xé mở. Ba người từ trong kết giới tiến đến. Một là Thánh tộc Thiên Tôn, một là Tạo Hóa Thánh Tử, một người cuối cùng tự nhiên đó là Yêu Đế.

Thấy Ma Thủy Thiên Tôn, Tạo Hóa Thánh Tử nao nao, bất chợt cười, hắn hiếm khi hành lễ một cái, nói rằng:

- Đây là Ma Thủy tiền bối đi sao, đã sớm nghe nói, Thần Vực đệ nhất thiên chi kiêu nữ Tiểu Ma Tiên là thân thể bán yêu, mẫu thân là Yêu tộc Hắc Phượng Hoàng. Hiện tại xem ra, quan hệ giữa Ma Thủy tiền bối và Yêu tộc, so với ta nguyên bản tưởng tượng còn sâu đậm hơn.

- Đừng nói những lời vô dụng này nữa, ngồi đi!

Ma Thủy Thiên Tôn thanh âm lãnh đạm, Tạo Hóa Thánh Tử cũng lơ đểnh. Theo cách nói của hắn, lần này hắn đến bàn hợp tác để ý chính là lợi ích, chứ không phải cấp bậc lễ nghĩa.

- Ta sẽ không trực tiếp xuất thủ đối với Nhân Tộc, đây là giới hạn của ta.

Ma Thủy Thiên Tôn đi thẳng vào vấn đề nói. Tuy rằng Ma Thủy Thiên Tôn không thuộc về Nhân Tộc, thế nhưng hắn cùng với rất nhiều Thiên Tôn của Nhân Tộc cũng xem như là có quan hệ tạm ổn. Thực sự xé rách da mặt, sẽ không có bất luận con đường lui nào.

Đến lúc đó nếu như Thánh tộc thắng lợi, hắn đương nhiên có thể tranh thủ đạt được chỗ tốt lớn hơn. Nhưng vạn nhất Thánh tộc thất bại, Ma Thủy nhất mạch sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Ma Thủy Thiên Tôn đã tỏ rõ thái độ. Hắn có thể tiếp thu một phần nội dung của điều ước Thánh tộc. Thế nhưng sẽ không hoàn toàn tiếp thu, chuyện này từ ý nghĩa nào đó mà nói, xem như là bảo trì thái độ trung lập.

Ở trong loạn thế, rất nhiều lúc, bo bo giữ mình lại là cách làm sáng suốt.

Tạo Hóa Thánh Tử hơi trầm mặc, hồi lâu sau, hắn cười nói:

- Ma Thủy tiền bối lời này xem như đáp ứng hợp tác với chúng ta?

Ma Thủy Thiên Tôn không có trực tiếp trả lời, xem như cam chịu.

Tạo Hóa Thánh Tử cười nói:

- Kỳ thực sau khi bái phỏng Yêu tộc xong, ta vốn dĩ dự định đi tiếp kiến Ma Thủy tiền bối không nghĩ tới hiện tại vừa vặn ngược lại không cần đến. Ta nghe nói, đích tôn của Ma Thủy tiền bối Tiểu Ma Tiên là đệ nhất thiên tài một thế hệ trẻ tuổi của Nhân Tộc.

Tạo Hóa Thánh Tử chụp cho Ma Thủy Thiên Tôn một cái mũ lớn.

Ma Thủy Thiên Tôn lắc đầu nói rằng:

- Chỉ là lời đồn thất thiệt của ngoại nhân, Thần Vực đệ nhất hội võ, nàng chỉ chiếm thứ tư.

- Ha ha!

Tạo Hóa Thánh Tử cười:

- Ma Thủy tiền bối quá khiêm tốn, ta lại biết, Tiểu Ma Tiên sư muội năm đó là hai mươi sáu tuổi Cốt Linh, chiến Băng Mộng, Lâm Minh, Hành Si đều hơn ba mươi tuổi, cũng chỉ là chênh lệch nhỏ bé mà thôi. Nếu là tự cho Tiểu Ma Tiên sư muội thời gian bốn năm, để nàng lấy ba mươi tuổi Cốt Linh tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, nàng tất nhiên đuổi kịp và vượt qua Băng Mộng, Lâm Minh!

Tạo Hóa Thánh Tử từ trong Tu Di Giới lấy ra cây thiết phiến tử kia, ba một tiếng mở ra, nhanh chóng phe phẩy.

- Tiểu Ma Tiên sư muội nắm giữ huyết mạch thần thú, đừng nói tại Thần Vực, cho dù tại Thánh tộc càng nhiều tộc nhân hơn cũng là thể chất mấy triệu năm khó gặp. Chỉ tiếc, thứ cho ta nói thẳng, Thần Vực Yêu tộc, bởi vì nguyên nhân đại kiếp nạn năm đó, truyền thừa mất đi không ít. Luận thủ đoạn tu luyện, cũng không bằng Thánh La Thiên Yêu Tộc ta, Yêu Đế tiền bối, ngươi cho rằng thế nào?

Tạo Hóa Thánh Tử trong lúc nói chuyện, lại chuyển hướng Yêu Đế, Yêu Đế chân mày nhếch một cái, tuy rằng hắn không muốn nghe loại lời này. Nhưng cũng phải thừa nhận, theo như lời Tạo Hóa Thánh Tử hơn phân nửa là thật. Thần Vực Yêu tộc cũng là nội tình quá cạn. Thực lực so với Nhân Tộc còn kém quá xa.

- Ta suy đoán, Tiểu Ma Tiên sư muội, chủ yếu tu luyện tại Ma Thủy Giới đi sao. Nơi đó so với ở trong Yêu tộc tu luyện càng hữu hiệu hơn. Kỳ thực năng lực tu luyện của Yêu tộc tuy rằng không bằng Nhân Tộc, Thánh tộc, nhưng đây cũng chỉ là cách nói tương đối. Nếu như có thể thu được truyền thừa chính xác, lại có danh sư chỉ điểm. Ngày sau trưởng thành, thực lực tuyệt đối không tầm thường.

Tạo Hóa Thánh Tử trong lúc nói chuyện, lại liếc mắt nhìn Ma Thủy Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn nhướng mày, hắn mơ hồ nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tạo Hóa Thánh Tử:

- Ngươi muốn nói cái gì?

- Ha ha ha, Ma Thủy tiền bối, nếu như ngươi đồng ý, ta có thể đem Tiểu Ma Tiên sư muội dẫn độ đến Thánh La Thiên Yêu Tộc, ở nơi đó, tu tập yêu đạo truyền thừa. Ma Thủy tiền bối đừng có gấp, ta có thể lập lời thề tâm ma, tuyệt đối bảo đảm Tiểu Ma Tiên sư muội mấy năm sau bình an trở về, không thiếu một sợi lông, cũng sẽ không có ai dám động đến một đầu ngón tay của nàng.

- Không cần!

Ma Thủy Thiên Tôn mở miệng từ chối, hắn liếc mắt đã nhìn ra Tạo Hóa Thánh Tử đánh chủ ý gì.

Hắn rõ ràng là muốn đem Tiểu Ma Tiên lừa đến Thánh La Thiên, rồi chậm rãi thi triển thủ đoạn, đem Tiểu Ma Tiên chiếm đoạt thành người của mình.

Hiện tại có lời thề tâm ma, có lẽ Tạo Hóa Thánh Tử còn không làm thế nào được, thế nhưng theo thời gian trôi qua, có trời mới biết Tạo Hóa Thánh Tử sẽ dùng ra thủ đoạn gì. Đến lúc đó nói không chừng thực sự để hắn đắc thủ.

Tiểu Ma Tiên huyết mạch đặc thù, nếu như có thể cùng Tiểu Ma Tiên kết làm phu thê, đối với nam tử có lợi ích rất lớn.

Điểm này, không nói Tiểu Ma Tiên, chính là năm xưa tại Thượng Cổ Phượng tộc, Nhan Nguyệt Nhi huyết mạch Cổ Phượng hoàn mỹ cũng đều hấp dẫn vô số tuấn kiệt trẻ tuổi, mộng tưởng có thể đạt được thân thể nguyên âm của nàng.

Nhan Nguyệt Nhi huyết mạch Phượng Hoàng chỉ là sau này mới trồng xuống.

So với Tiểu Ma Tiên trời sinh phân nửa huyết cốt cân nhục đến từ chính thần thú Hắc Phượng Hoàng mà nói, cách biệt xa vạn dặm.

Ma Thủy Thiên Tôn đương nhiên sẽ không ngồi xem sự tình như vậy phát sinh.

Nếu như Tạo Hóa Thánh Tử là một người phẩm cách ưu tú, đáng giá để giao phó tôn nữ, vậy thì cũng thôi đi.

Đằng này theo Ma Thủy Thiên Tôn thấy, Tạo Hóa Thánh Tử hết thảy lấy bản thân làm trung tâm, lại có dã tâm cực lớn, đem Tiểu Ma Tiên gả cho hắn, rất có thể là làm hại nàng.

- Ha ha, Ma Thủy tiền bối, tựa hồ đối với ta có thành kiến nha.

Tạo Hóa Thánh Tử cười, không để ý nói:

- Kỳ thực lần này ta đến cũng là có tâm mời nhị vị đi tới Thánh La Thiên. Thánh Hoàng của tộc ta qua vài ngày sẽ xuất quan, nhị vị đều đã là Thiên Tôn đỉnh phong, nếu như trên con đường thành tựu chân thần có chỗ nào mờ mịt, có thể hướng Thánh Hoàng của tộc ta thỉnh giáo.

Tạo Hóa Thánh Tử vừa nói ra lời này, hai người Ma Thủy, Yêu Đế tim đập thình thịch.

Nhất là Yêu Đế, hô hấp đều có chút gấp gáp:

- Thỉnh giáo phương pháp thành thần?

Thiên Tôn đến Chân Thần là một cánh cửa thật lớn.

Từ khi Phong Thần Thiên Tôn ngã xuống, Thần Vực ba mươi sáu triệu năm qua, xuất hiện vô số nhân vật tuyệt đỉnh, thế nhưng lại không một ai phong Thần!

Vì thành Thần, rất nhiều tuyệt đỉnh đại năng dùng hết các loại thủ đoạn nhưng đều thất bại, cuối cùng triệu năm sau hóa thành tro bụi, quy về hư vô.

Càng là cường giả, càng không cam lòng mất đi sinh mệnh, nhưng mà Thiên Tôn tuyệt đỉnh lại thành ác mộng đè lên sinh mệnh của bọn họ.

Rất nhiều người hoài nghi, không phải đám Thần Vực tuyệt đỉnh đại năng bị dừng lại ở Thiên Tôn kia thiên phú không được, mà là có nguyên nhân khách quan nào đó mà bọn họ không biết, đang ngăn trở Thần Vực Thiên Tôn thành thần.

Vô cùng có khả năng là bởi vì đại kiếp nạn ba mươi sáu triệu năm trước, dẫn đến võ đạo truyền thừa mất đi, thiếu mất một mắt xích quan trọng nhất.

Thế cho nên Thần Vực Thiên Tôn đều không biết, rốt cục con đường thành Thần ở phương nào.

Tạo Hóa Thánh Tử vào lúc này tung ra chuyện kia, không thể nghi ngờ là một thiên đại mê hoặc.

- Không sai, thỉnh giáo phương pháp thành thần, ta cũng không phải là ăn nói lung tung. Nếu như hai vị có thể thành tâm cùng

Thánh tộc hợp tác, Thánh Hoàng cũng nguyện ý truyền thụ phương pháp thành thần. Đương nhiên, mặc dù truyền thụ cho các ngươi, muốn thành công cũng là hết sức khó khăn. Về phần tính chân thực của phương pháp thành thần này, ta có thể lấy lời thề tâm ma bảo đảm!

Tạo Hóa Thánh Tử nói ra lời thề son sắt, muốn thành thần, quá khó khăn, cho dù có Thánh Hoàng chỉ điểm, khả năng thành công cũng vẫn thập phần nhỏ bé.

Thế nhưng chính là chút hi vọng này, lại khiến Yêu Đế tâm thần kích động.

Rất nhiều lúc, con người ta cũng không e ngại thất bại, mà chỉ sợ là ngay cả cơ hội cũng không có, hắn đã là Thiên Tôn tuyệt đỉnh, nếu như không nếm thử một chút, hắn há có thể cam tâm!

Hơn nữa một ngày hắn có thể phong Thần, vậy Yêu tộc cũng sẽ thu được chỗ tốt cực lớn, thậm chí kể từ đó đạt được phồn vinh hưng thịnh.

Điều kiện như vậy, Yêu Đế xác thực là động tâm.

Mà Ma Thủy Thiên Tôn lại rơi vào trầm mặc, điều kiện càng dày, tất nhiên ý nghĩa trả giá càng lớn hơn nữa.

Ném ra con đường thành thần, một điều kiện bọn họ không thể cự tuyệt như vậy, Tạo Hóa Thánh Tử muốn bọn họ nỗ lực càng nhiều thứ, tỷ như, để cho lưỡng tộc của bọn họ triệt để xuất thủ đối với Nhân Tộc, thậm chí có khả năng vì để liên minh càng thêm vững chắc, Tạo Hóa Thánh Tử sẽ buộc Ma Thủy Thiên Tôn đáp ứng cho hắn cùng với Tiểu Ma Tiên thành thân.

Ma Thủy Thiên Tôn là một người có dã tâm, ở trước mặt mê hoặc thật lớn, hắn rất khó làm ra lựa chọn....

Chương 1422: Con đường Tu La

Thần Mộng Giới ở trong Vân Hải mênh mông, nổi lên một đám tiên sơn. Trên tiên sơn, mọc đầy kỳ hoa dị thụ, Thiên Địa kỳ trân. Ở trong rất nhiều tiên sơn, một tòa quỳnh lâu phảng phất như ngọc thạch xây thành chậm rãi trôi lơ lửng. Quỳnh lâu này chính là Thần Mộng Thiên Cung.

Lúc này, tại một không gian độc lập của Thần Mộng Thiên Cung, trong ánh nắng tươi sáng này, hương hoa chim hót, trên mặt đất chảy xuôi thanh tuyền tựa như bạc vụn lấp lánh, nước chảy róc rách, thanh thúy dễ nghe. Cạnh dòng nước mọc ra từng đám thủy trúc, từng trận hương trúc thấm vào ruột gan.

Lúc này, Thần Mộng Thiên Tôn một thân bạch y, cầm một chiếc bát ngọc tinh xảo, dựa vào trên lan can bằng ngọc bên cạnh dòng nước, nàng đang cho cá ăn.

Trong chiếc chén ngọc đựng thức ăn cho cá, không phải là thực vật bình thường, mà là rất nhiều Thiên Địa linh trân chế tác mà thành. Thánh chủ nhận được đều sẽ quý trọng như mỹ nhân ôn nhã. Thế nhưng Thần Mộng Thiên Tôn lại dùng để cho cá ăn. Đương nhiên, cá nàng nuôi cũng không phải cá bình thường. Những con cá này đều có thể hóa thân hình người, tu tập Thần Mộng pháp tắc, tương lai bọn chúng trưởng thành cũng là thiên tài hiếm có.

Ở cách Thần Mộng Thiên Tôn không xa, một thanh niên bạch y đang đứng, hắn chính là Lâm Minh.

Sau một trận chiến cùng Đế Tử kia, Lâm Minh đã đi tới Thần Mộng Thiên Cung, theo Thần Mộng Thiên Tôn tu tập Thần Mộng pháp tắc.

Chớp mắt một cái, chính là năm tháng. Năm tháng này qua đi, do Thần Mộng Thiên Tôn tự mình chỉ điểm Lâm Minh, hầu như là tận tay dạy bảo. Chuyện này trước đây vẫn là đãi ngộ chỉ có Băng Mộng mới có.

Ngoại trừ chuyện đó ra, qua vài ngày, Thần Mộng đều sẽ tìm sư tỷ Thần Mộng Thiên Cung đến cùng với Lâm Minh giao thủ thực chiến, rèn đúc các loại năng lực chiến đấu của Lâm Minh.

Mỗi ngày Lâm Minh ăn uống đều là linh thực cấp cao nhất của Thần Mộng Thiên Cung. Hiện tại bởi vì đại kiếp nạn, Lâm Minh nhận được tài nguyên bồi dưỡng, có thể nói là đỉnh tiêm nhất của Thần Vực.

Từ sau khi Lâm Minh từ Thiên Diễn đại lục trở lại Thần Vực tới nay, hắn trước tiên ở Thần Mộng Thiên Cung, kế đó lại đến Phổ Đà sơn, hiện tại liền trở lại Thần Mộng Thiên Cung.

Tại Phổ Đà sơn Lâm Minh trực tiếp đến Tang Phật Tháp, cảm thụ ý chí của tiền bối Phổ Đà sơn.

Tại Thần Mộng Thiên Cung thì lại cùng Thần Mộng Thiên Tôn ở trong một phiến không gian, tùy thời chỉ điểm.

Nhân Tộc đã đem Lâm Minh coi như một trong những con bài chưa lật để vượt qua lần đại kiếp nạn này. Đương nhiên tiền đề là trước khi chiến tranh toàn diện bạo phát, có thể để Lâm Minh trưởng thành, bằng không cái gì cũng vô dụng.

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối muốn rời khỏi nơi đây, ra ngoài lịch lãm.

- Ân?

Thần Mộng nhìn về phía Lâm Minh, đối với hắn quyết định phải rời khỏi, Thần Mộng không có bất cứ ngoài ý muốn nào, chỉ là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

- Rời khỏi nơi đây. Đi chỗ nào? Chiến trường Huy Quang Giới sao?

Lâm Minh lắc đầu:

- Chiến trường Huy Quang Giới tuy rằng tràn ngập sinh tử chém giết. Thế nhưng nơi đó đã không còn phù hợp với ta nữa. Không có Giới Vương xuất thủ, người mạnh nhất bất quá là Thánh chủ mà thôi. Hơn nữa số lượng còn không nhiều. Đối với ta mà nói đã không tạo ra được hiệu quả lịch lãm nữa.

Chiến trường Huy Quang Giới là một tầng lịch luyện của tuổi trẻ tài tuổi cấp càng thấp hơn, không thích hợp với Lâm Minh.

- Vậy ngươi muốn đi nơi nào?

Thần Mộng hỏi, trừ bỏ chiến trường Huy Quang Giới ra, địa phương khác càng không có nơi thích hợp để Lâm Minh đi. Hiện tại Lâm Minh tuy rằng còn không có trưởng thành, chỉ có tu vi Thần Biến Kỳ, nhưng thực lực của Lâm Minh tuyệt đối không kém.

Hắn đã có thực lực Thánh Chủ. Thánh Chủ đó là khái niệm gì? Năm đó, Phượng Minh Cung một trong Thượng Cổ Phượng tộc bảy mươi hai cung, cung chủ của nó cũng bất quá là Thánh Chủ mà thôi.

Năm đó Phượng Tiên Tử, Cửu Dương Chân Nhân đều là Thần Quân đỉnh phong, hôm nay hết thảy đều không phải đối thủ của Lâm Minh.

Hiện tại Lâm Minh cho dù là đặt ở Thần Vực ba nghìn giới chủ đại lục cũng đều có thể xem như là một nhân vật, có thể uy chấn một phương. Trên thực lực cùng thế hệ trước địa vị ngang nhau.

Chỉ là hắn bởi vì xuất nhập thiên cung thời gian dài, nhân vật tiếp xúc đến không phải Thiên Tôn, thì chính là Giới Vương, có vẻ Lâm Minh còn yếu hơn một ít mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Minh muốn ra ngoài lịch lãm, trừ bỏ bí cảnh ra, thật đúng là tìm không được nơi thích hợp để đi.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối muốn đi Thánh La Thiên, Thánh Vực!

- Cái gì?

Trong lòng Thần Mộng cả kinh, Lâm Minh có thể nói là ngữ xuất kinh nhân, hắn dĩ nhiên muốn đi đến vũ trụ nơi Thánh tộc tồn tại.

- Ngươi đi vào trong đó làm cái gì?

Lấy thân phận của Lâm Minh hiện tại đi Thánh La Thiên không thể nghi ngờ là phi thường nguy hiểm.

Lâm Minh nói:

- Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của vãn bối đã luyện đến hỏa hậu nhất định, không sai biệt lắm có thể cải biến thân thể và linh hồn khí tức. Mặc dù đi Thánh Vực, chỉ cần không tiếp xúc đến nhân vật cấp Thiên Tôn, cũng sẽ không bị nhìn xuyên thấu.

Lâm Minh nói Thoát Thai Hoán Cốt Quyết chính là Dịch Dung Thuật hắn từ rất sớm trước đây đã tu tập tại Thần Mộng Thiên Cung.

Sau này hắn dịch dung đi Ma Thủy đại thế giới, lại bởi vì cải biến không được khí tức linh hồn tự thân, vẫn là bị Thiên Minh tử cảm giác biết được.

- Vãn bối đi Thánh La Thiên, là vì kiến thức Thánh tộc luyện thể thuật truyền thừa. Thánh tộc luyện thể thuật truyền thừa xác thực so với Thần Vực cường đại hơn không chỉ gấp trăm lần. Ba mươi ba tầng Thiên Ý Cảnh nguyên bản bao quát vạn trượng, con đường ta phải đi còn dài, vãn bối tin tưởng, đi Thánh La Thiên, vãn bối có thể nhận được càng nhiều lịch lãm hơn.

Lâm Minh nói như vậy, Thần Mộng lại vẫn là lắc đầu nói:

- Nhân loại đối với Thánh tộc hết thảy đều là không biết, hơn nữa ngay cả không gian thông đạo từ Thần Vực đến Thánh La Thiên, cũng bị Thánh tộc giám thị nghiêm ngặt chính là vì tránh cho có nhân loại tiến nhập Thánh tộc làm gián điệp. Ngươi muốn trà trộn vào Thánh La Thiên, rất nguy hiểm, thậm chí có khả năng khi thông qua cửa vào sẽ bị phát hiện. Ta không đồng ý cho ngươi đi, nếu như ngươi không đến địa phương tại Thánh tộc lịch lãm, ta có thể đề cử một chỗ khác...

- Nơi nào?

- Con đường Tu La!

Thần Mộng Thiên Tôn gằn từng chữ một nói ra, Lâm Minh nghe xong trong lòng lặng lẽ.

Con đường Tu La!

Hắn đã mơ hồ nghe nói qua, từ sau Thần Vực đệ nhất hội võ, Long Nha đã đến con đường Tu La.

- Đó có phải là nơi chín năm trước mà Long Nha đã đi?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

- Không sai, chính là nơi đó. Bất quá Long Nha hẳn là không có chân chính thâm nhập con đường Tu La, chỉ là ở ngoại vi. Sau khi thực sự thâm nhập con đường Tu La, không phải rất dễ. Đó là một địa phương phi thường "đặc biệt".

Thần Mộng nhấn mạnh tại hai chữ "đặc biệt".

- Nơi đó rốt cuộc là địa phương nào?

Sau khi Lâm Minh nghe được, trong lòng có hứng thú, nguyên bản hắn cho rằng, con đường Tu La tương tự với các loại địa phương như bí cảnh. Bên trong có thể có đại lượng yêu ma quỷ quái, tà vật mãnh thú,...Nếu như mấy thứ này đủ cường đại mà nói, cùng với bọn chúng chém giết cũng là cửu tử nhất sinh. Ngoại trừ chuyện đó ra, trong con đường Tu La có khả năng cũng có một chút bảo vật, có thể đạt được bảo vật hay không phải nhìn cơ duyên. Mà bởi vì bảo vật, võ giả tiến nhập con đường Tu La cũng rất có khả năng bạo phát chém giết, như Hồng Hoang Bí Cảnh, Thần Thú Bí Cảnh đều là tình huống tương tự.

Nhưng mà hiện tại ý tứ của Thần Mộng, con đường Tu La lại rất "đặc biệt".

Phải biết rằng Thần Mộng sống nghìn vạn năm, còn cái gì chưa thấy qua, có thể được nàng nhận xét một câu "đặc biệt", đó quả là không dễ dàng.

Thần Mộng nói:

- Con đường Tu La ta cũng từng đi qua, đó là một địa phương không hoài niệm, một thế giới hoàn toàn tự thành pháp tắc, cũng không thuộc về ba mươi ba tầng trời, giống như là một thế giới nhân tạo.

- Nếu như nói Thiên Đạo cũng là một loại sinh mệnh mà nói, như vậy Thần Vực, Thánh La Thiên đều là tương tự với quy tắc sinh mệnh, băng lãnh vô tình. Một thành không đổi, mà con đường Tu La sinh mệnh lại không giống, nó phảng phất như là một hồi tự hỏi...

Thần Mộng Thiên Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe được trong lòng kinh ngạc.

Một hồi tự hỏi Thiên Đạo pháp tắc? Đó hẳn là bộ dáng gì đây?

Thần chi phù văn

Nguồn: Vipvandan.vn

»-(¯`v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯`v´¯)-»

vipvandan.vn:

Chương 1423: Thần chi phù văn

Lâm Minh không nghĩ tới Thần Mộng Thiên Tôn lại đi qua Tu La Lộ, chín năm trước Long Nha đi Tu La Lộ, như vậy hơn phân nửa Tam Sinh lão nhân đã đi qua.

Xem ra đối với cao tầng Thần Vực mà nói sân thí luyện này chẳng có gì là bí mật, nhưng mà người bình thường trong Thần Vực chưa từng nghe nói qua, bởi vì bọn họ chưa có tư cách tiếp xúc tới.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Tu La Lộ tràn ngập nguy hiểm, chỗ đó chính là tất cả chủng tộc trong Thần Vực Tam Thập Tam Thiên đi vào rèn luyện, bởi vì đó là thế giới không có trật tự, giết người trong đó quá phổ biến, vô cùng hỗn loạn, trong đó có các loại nguy hiểm khác nhau.

- Ân? Nguy hiểm sao...

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, nhiều khi tiến vào trong bí cảnh Thần Vực thì nguy hiểm không tới từ từ bản thân bí cảnh, mà người tầm báo cùng tiến vào trong bí cảnh hoàn toàn không bị quy tắc của thế giới bên ngoài ước thúc, giết người cướp của là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thần Mộng nói:

- Ngươi ở trong Tu La Lộ rất có thể gặp được các loại quy tắc nguy hiểm, còn có nhiều chuyện ngươi không tưởng tượng nổi đâu, hoặc là gặp phải một ít địch nhân mạnh hơn ngươi, đến lúc đó dù là ngươi thiên phú cao cũng không cách nào chiến thắng... Những chuyện này trước khi tiến vào Tu La Lộ là bình thường, khi tiến vào sâu trong Tu La Lộ thì ngươi càng hiểu rõ ràng hơn.

Lâm Minh im lặng gật đầu, bất kể như thế nào Long Nha có thể đi vào, chính mình đi vào cũng không có vấn đề, về phần chỗ sâu trong Tu La Lộ thì cẩn thận là được.

- Thần Mộng tiền bối, có thể cáo tri cho vãn bối Tu La Lộ này rốt cuộc là thế giới như thế nào không?

Thần Mộng Thiên Tôn nói rất nhiều, nhưng mà không có trực tiếp miêu tả Tu La Lộ.

Thần Mộng Thiên Tôn hít một hơi, tự định giá trong chốc lát nói ra:

- Tu La Lộ là một thế giới hoàn toàn phong bế, diện tích của nó còn nhỏ hơn một nửa so với Thần Vực ba ngàn thế giới, nhưng lại phi thường rộng lớn. Ta năm đó cũng chưa xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong Tu La Lộ, ta chỉ thăm dò đường của Tu La Lộ, trên đường đạt được một tấm Truyền Tống Phù thần kỳ, thông qua Truyền Tống Phù này có thể đi Hồn Giới, về sau ta đi Hồn Giới, bởi vì ta cho rằng Hồn giới đối với ta mà nói có cơ duyên lớn, việc này ngươi cũng biết đại khái.

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy Lâm Minh giật mình hiểu ra, lúc trước hắn kỳ quái thông qua thần chi thán tức khó như thế, Thần Mộng Thiên Tôn làm sao có thể đi qua Hồn Giới.

- Nói như vậy từ trong Tu La Lộ có thể đi thông tới ba mươi ba giới ngoài Thần Vực sao?

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Đúng vậy, nhưng mà Tu La Lộ có rất nhiều người của các giới đi lịch lãm rèn luyện, chỉ có quay về giới của mình là dễ nhất, mà dễ dàng này chỉ là tương đối, tiến vào Tu La Lộ càng sâu thì đi ra càng khó, rất nhiều người cả đời đều bị vây trng Tu La Lộ, không cách nào đi ra.

- Ta cảm giác Tu La Lộ là nơi do thần linh sáng tạo ra lịch lãm, trong thế giới này ngươi sẽ có rất nhiều cách đạt được một loại lực lượng thần kỳ của Tu La Lộ đặc-- thần chi phù văn, những phù văn này là thiên đạo pháp tắc của Tu La Lộ ban cho ngươi, trong đó ẩn chứa vô cùng huyền diệu, chữ khắc trên đó còn huyền diệu hơn minh thân phù cùng minh hồn phù nhiều lắm.

- Ân?

Lâm Minh nghe được sửng sốt, trong chữ khắc này có thể trực tiếp gia tăng cho minh thân phù và minh hồn phù của võ giả.

Nhưng mà đại kiếp ba mươi sáu ức năm đã xảy ra rồi, có lẽ bởi vì Thiên Đạo pháp tắc là như vậy, chữ khắc trên đó đạt tới võ đạo hậu kỳ thì tác dụng của nó càng nhỏ, bởi vì thực lực võ giả đã cường đại hơn rồi, mà tăng phúc của chữ khắc trên đó càng có hạn.

Thần Mộng Thiên Tôn tiếp tục nói:

- Mỗi một chủng thần chi phù văn đều ẩn chứa tinh diệu và pháp tắc khác lạ, những phù văn này cũng như pháp tắc lúc Mệnh Vẫn, trực tiếp khắc khắc vào trong huyết nhục, xương cốt, nội thế giới, thậm chí trong linh hồn, nhưng mà tác dụng của chúng không chỉ như vậy, hơn nữa có thể trực tiếp tăng cường một loại năng lực của ngươi.

- Ví dụ như tăng cường cường độ thân thể của ngươi, lực phòng ngự, chân nguyên, lực công kích... Nó thậm chí tăng lực lượng huyết mạch của ngươi lên, còn có thể tạo điều kiện cho ngươi tìm hiểu. Cho ngươi lĩnh ngộ chiêu thức cườn đại hơn.

- Trong Tu La Lộ thần chi phù văn là một bộ phận của lực lượng, hơn nữa là bộ phận trọng yếu. Muốn đạt được phù văn phải thông qua nhiệm vụ Thiên Đạo và có ban thưởng, hoặc là dùng cái giá đầy đủ để mua sắm, có đôi khi bởi vì một ít người có số mệnh cùng cơ duyên cũng đạt được phù văn hi hữu, đương nhiên còn có một loại phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất đạt được thần chi phù văn, chính là đi cướp đoạt, có chút thần chi phù văn chỉ cần giết chết đối phương là có thể chiếm phù văn làm của mình.

- Bởi vì nguyên nhân này trong Tu La Lộ giết chóc phi thường phổ biến, mọi người đều muốn giết đối phương, đạt được phù văn, thời điểm một ít thần chi phù văn khó có được xuất hiện càng dễ dàng nhấc lên gió tanh mưa máu.

Thần Mộng Thiên Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe vậy thì trong nội tâm rung động cực độ, hắn cảm giác đây là thứ vượt qua nhận thức của mình.

Tại sao trong Tu La Lộ có nhiều Thiên Đạo pháp tắc? Chẳng lẽ thật sự là như Thần Mộng đã nói, là một tiền bối đại năng thực lực khủng khiếp sáng tạo ra?

Hắn sáng tạo ra Tu La Lộ là vì cái gì? Lịch lãm rèn luyện thiên tài?

Nghe đi lên, quy tắc Thiên Đạo của Tu La Lộ chính là cổ vũ giết chóc, dù sao giết chết đối thủ đạt được thần chi phù văn tuyệt đối nhanh hơn hoàn thành nhiệm vụ đạt được phù văn.

Nhưng mà trong đó có chuyện Lâm Minh không hiểu, hắn hỏi:

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối có vấn đề cần hỏi, những phù văn này chỉ có trong Tu La Lộ Thiên Đạo quy tắc mới có thể sử dụng, đi ra khỏi Tu La Lộ có thể dùng không?

Lâm Minh chưa từng thấy Long Nha vận dụng thần chi phù văn, cũng chưa từng nghe qua thần chi phù văn trong Thần Vực, nếu như thần chi phù văn trong Tu La Lộ có tác dụng lớn như thế, chắc chắn sẽ có tiếng gió.

Thần Mộng gật đầu nói:

- Không sai! Ra khỏi Tu La Lộ thì tất cả phù văn sẽ biến mất?

- Vậy tại sao những người trong Tu La Lộ vẫn tranh đoạt thần chi phù văn, cho dù cốt nhục, nội tạng và linh hồn đều khắc phù văn, chỉ cần vừa ra Tu La Lộ thì biến mất, vậy chẳng lẽ người ta phải ở trong Tu La Lộ cả đời?

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Vấn đề của ngươi rất hay, xác thực có rất nhiều người cả đời đều không ra khỏi Tu La Lộ, Tu La Lộ đã tồn tại không biết bao nhiêu ức năm, có thể mười tỷ năm, trăm tỷ năm, thậm chí còn dài hơn! Nó tồn tại còn lâu hơn cả Thần Vực nhiều lắm.

- Trong thế giới đó dường như cũng có cư dân nguyên thủy, về sau trải qua thời gian dài như vậy, về sau tu luyện giả lục tục ngo ngoe dũng mãnh đi vào Tu La Lộ thí luyện không cách nào tính toán, bọn họ có một ít người cũng không tính là thiên tài, tiến vào Tu La Lộ thì không đi ra, ở lại trong Tu La Lộ thành gia lập nghiệp, thành lập gia tộc hoặc là tông môn, cứ như vậy kéo dài xuống, vĩnh viễn sinh hoạt ở chỗ này, đối với những người này Tu La Lộ chính là thế giới của bọn họ, phù văn đương nhiên là lực lượng quý giá.

- Trừ chuyện đó ra phù văn với thí luyện giả bên ngoài, phù văn cũng là cực kỳ trân quý. Ta nói rồi, Tu La Lộ là một sân thí luyện, sau khi ngươi thỏa mãn chút yêu cầu của nhiệm vụ, cho dù ngươi hoàn thành nhiệm vụ, căn cứ trình độ hoàn thành thí luyện mà ngươi có được ban thưởng khác nhau.

- Trong đó có một loại ban thưởng trực tiếp mang toàn bộ phù văn trong cốt nhục, linh hồn của ngươi dung hợp lại, loại lực lượng này mặc dù ra khỏi Tu La Lộ cũng có thể kế thừa được, chúng mới biến thành lực lượng chân chính của ngươi.

- Ân? Còn có chuyện này?

Lâm Minh nao nao, pháp tắc này quá thần kỳ rồi.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại Lâm Minh tại Thánh Ma đại lục Huyết Sát Nguyên đi lên đế giả lộ, hình xăm thiên hai thông thiên tháp cũng là cùng loại tình huống này.

Đó là bởi vì người sáng lập đế giả lộ cùng mười hai thông thiên tháp là Hỗn Nguyên Thiên tôn quá mức cường đại, cường đại đến mức trực tiếp chế định quy tắc, đem lực lượng ban thưởng cho tu luyện giả.

Mà hình xăm thiên ma mười hai cánh cùng Tu La Lộ thần chi phù văn là cùng một đồ vật.

Nếu như dựa theo cách này, Tu La Lộ cũng là một giới do người ta sáng tạo ra, mà người thành lập Tu La Lộ không hề nghi ngờ tuyệt đối còn mạnh hơn Hỗn Nguyên Thiên tôn nhiều lắm.

Nếu như là võ giả thần linh thì đó là cảnh giới gì? Chân Thần tuyệt đỉnh? Hay là Sáng Thế Thần trong truyền thuyết?

Chương 1423: Thần chi phù văn

Lâm Minh không nghĩ tới Thần Mộng Thiên Tôn lại đi qua Tu La Lộ, chín năm trước Long Nha đi Tu La Lộ, như vậy hơn phân nửa Tam Sinh lão nhân đã đi qua.

Xem ra đối với cao tầng Thần Vực mà nói sân thí luyện này chẳng có gì là bí mật, nhưng mà người bình thường trong Thần Vực chưa từng nghe nói qua, bởi vì bọn họ chưa có tư cách tiếp xúc tới.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Tu La Lộ tràn ngập nguy hiểm, chỗ đó chính là tất cả chủng tộc trong Thần Vực Tam Thập Tam Thiên đi vào rèn luyện, bởi vì đó là thế giới không có trật tự, giết người trong đó quá phổ biến, vô cùng hỗn loạn, trong đó có các loại nguy hiểm khác nhau.

- Ân? Nguy hiểm sao...

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, nhiều khi tiến vào trong bí cảnh Thần Vực thì nguy hiểm không tới từ từ bản thân bí cảnh, mà người tầm báo cùng tiến vào trong bí cảnh hoàn toàn không bị quy tắc của thế giới bên ngoài ước thúc, giết người cướp của là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thần Mộng nói:

- Ngươi ở trong Tu La Lộ rất có thể gặp được các loại quy tắc nguy hiểm, còn có nhiều chuyện ngươi không tưởng tượng nổi đâu, hoặc là gặp phải một ít địch nhân mạnh hơn ngươi, đến lúc đó dù là ngươi thiên phú cao cũng không cách nào chiến thắng... Những chuyện này trước khi tiến vào Tu La Lộ là bình thường, khi tiến vào sâu trong Tu La Lộ thì ngươi càng hiểu rõ ràng hơn.

Lâm Minh im lặng gật đầu, bất kể như thế nào Long Nha có thể đi vào, chính mình đi vào cũng không có vấn đề, về phần chỗ sâu trong Tu La Lộ thì cẩn thận là được.

- Thần Mộng tiền bối, có thể cáo tri cho vãn bối Tu La Lộ này rốt cuộc là thế giới như thế nào không?

Thần Mộng Thiên Tôn nói rất nhiều, nhưng mà không có trực tiếp miêu tả Tu La Lộ.

Thần Mộng Thiên Tôn hít một hơi, tự định giá trong chốc lát nói ra:

- Tu La Lộ là một thế giới hoàn toàn phong bế, diện tích của nó còn nhỏ hơn một nửa so với Thần Vực ba ngàn thế giới, nhưng lại phi thường rộng lớn. Ta năm đó cũng chưa xâm nhập vào chỗ sâu nhất trong Tu La Lộ, ta chỉ thăm dò đường của Tu La Lộ, trên đường đạt được một tấm Truyền Tống Phù thần kỳ, thông qua Truyền Tống Phù này có thể đi Hồn Giới, về sau ta đi Hồn Giới, bởi vì ta cho rằng Hồn giới đối với ta mà nói có cơ duyên lớn, việc này ngươi cũng biết đại khái.

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy Lâm Minh giật mình hiểu ra, lúc trước hắn kỳ quái thông qua thần chi thán tức khó như thế, Thần Mộng Thiên Tôn làm sao có thể đi qua Hồn Giới.

- Nói như vậy từ trong Tu La Lộ có thể đi thông tới ba mươi ba giới ngoài Thần Vực sao?

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Đúng vậy, nhưng mà Tu La Lộ có rất nhiều người của các giới đi lịch lãm rèn luyện, chỉ có quay về giới của mình là dễ nhất, mà dễ dàng này chỉ là tương đối, tiến vào Tu La Lộ càng sâu thì đi ra càng khó, rất nhiều người cả đời đều bị vây trng Tu La Lộ, không cách nào đi ra.

- Ta cảm giác Tu La Lộ là nơi do thần linh sáng tạo ra lịch lãm, trong thế giới này ngươi sẽ có rất nhiều cách đạt được một loại lực lượng thần kỳ của Tu La Lộ đặc-- thần chi phù văn, những phù văn này là thiên đạo pháp tắc của Tu La Lộ ban cho ngươi, trong đó ẩn chứa vô cùng huyền diệu, chữ khắc trên đó còn huyền diệu hơn minh thân phù cùng minh hồn phù nhiều lắm.

- Ân?

Lâm Minh nghe được sửng sốt, trong chữ khắc này có thể trực tiếp gia tăng cho minh thân phù và minh hồn phù của võ giả.

Nhưng mà đại kiếp ba mươi sáu ức năm đã xảy ra rồi, có lẽ bởi vì Thiên Đạo pháp tắc là như vậy, chữ khắc trên đó đạt tới võ đạo hậu kỳ thì tác dụng của nó càng nhỏ, bởi vì thực lực võ giả đã cường đại hơn rồi, mà tăng phúc của chữ khắc trên đó càng có hạn.

Thần Mộng Thiên Tôn tiếp tục nói:

- Mỗi một chủng thần chi phù văn đều ẩn chứa tinh diệu và pháp tắc khác lạ, những phù văn này cũng như pháp tắc lúc Mệnh Vẫn, trực tiếp khắc khắc vào trong huyết nhục, xương cốt, nội thế giới, thậm chí trong linh hồn, nhưng mà tác dụng của chúng không chỉ như vậy, hơn nữa có thể trực tiếp tăng cường một loại năng lực của ngươi.

- Ví dụ như tăng cường cường độ thân thể của ngươi, lực phòng ngự, chân nguyên, lực công kích... Nó thậm chí tăng lực lượng huyết mạch của ngươi lên, còn có thể tạo điều kiện cho ngươi tìm hiểu. Cho ngươi lĩnh ngộ chiêu thức cườn đại hơn.

- Trong Tu La Lộ thần chi phù văn là một bộ phận của lực lượng, hơn nữa là bộ phận trọng yếu. Muốn đạt được phù văn phải thông qua nhiệm vụ Thiên Đạo và có ban thưởng, hoặc là dùng cái giá đầy đủ để mua sắm, có đôi khi bởi vì một ít người có số mệnh cùng cơ duyên cũng đạt được phù văn hi hữu, đương nhiên còn có một loại phương pháp đơn giản, trực tiếp nhất đạt được thần chi phù văn, chính là đi cướp đoạt, có chút thần chi phù văn chỉ cần giết chết đối phương là có thể chiếm phù văn làm của mình.

- Bởi vì nguyên nhân này trong Tu La Lộ giết chóc phi thường phổ biến, mọi người đều muốn giết đối phương, đạt được phù văn, thời điểm một ít thần chi phù văn khó có được xuất hiện càng dễ dàng nhấc lên gió tanh mưa máu.

Thần Mộng Thiên Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe vậy thì trong nội tâm rung động cực độ, hắn cảm giác đây là thứ vượt qua nhận thức của mình.

Tại sao trong Tu La Lộ có nhiều Thiên Đạo pháp tắc? Chẳng lẽ thật sự là như Thần Mộng đã nói, là một tiền bối đại năng thực lực khủng khiếp sáng tạo ra?

Hắn sáng tạo ra Tu La Lộ là vì cái gì? Lịch lãm rèn luyện thiên tài?

Nghe đi lên, quy tắc Thiên Đạo của Tu La Lộ chính là cổ vũ giết chóc, dù sao giết chết đối thủ đạt được thần chi phù văn tuyệt đối nhanh hơn hoàn thành nhiệm vụ đạt được phù văn.

Nhưng mà trong đó có chuyện Lâm Minh không hiểu, hắn hỏi:

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối có vấn đề cần hỏi, những phù văn này chỉ có trong Tu La Lộ Thiên Đạo quy tắc mới có thể sử dụng, đi ra khỏi Tu La Lộ có thể dùng không?

Lâm Minh chưa từng thấy Long Nha vận dụng thần chi phù văn, cũng chưa từng nghe qua thần chi phù văn trong Thần Vực, nếu như thần chi phù văn trong Tu La Lộ có tác dụng lớn như thế, chắc chắn sẽ có tiếng gió.

Thần Mộng gật đầu nói:

- Không sai! Ra khỏi Tu La Lộ thì tất cả phù văn sẽ biến mất?

- Vậy tại sao những người trong Tu La Lộ vẫn tranh đoạt thần chi phù văn, cho dù cốt nhục, nội tạng và linh hồn đều khắc phù văn, chỉ cần vừa ra Tu La Lộ thì biến mất, vậy chẳng lẽ người ta phải ở trong Tu La Lộ cả đời?

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Vấn đề của ngươi rất hay, xác thực có rất nhiều người cả đời đều không ra khỏi Tu La Lộ, Tu La Lộ đã tồn tại không biết bao nhiêu ức năm, có thể mười tỷ năm, trăm tỷ năm, thậm chí còn dài hơn! Nó tồn tại còn lâu hơn cả Thần Vực nhiều lắm.

- Trong thế giới đó dường như cũng có cư dân nguyên thủy, về sau trải qua thời gian dài như vậy, về sau tu luyện giả lục tục ngo ngoe dũng mãnh đi vào Tu La Lộ thí luyện không cách nào tính toán, bọn họ có một ít người cũng không tính là thiên tài, tiến vào Tu La Lộ thì không đi ra, ở lại trong Tu La Lộ thành gia lập nghiệp, thành lập gia tộc hoặc là tông môn, cứ như vậy kéo dài xuống, vĩnh viễn sinh hoạt ở chỗ này, đối với những người này Tu La Lộ chính là thế giới của bọn họ, phù văn đương nhiên là lực lượng quý giá.

- Trừ chuyện đó ra phù văn với thí luyện giả bên ngoài, phù văn cũng là cực kỳ trân quý. Ta nói rồi, Tu La Lộ là một sân thí luyện, sau khi ngươi thỏa mãn chút yêu cầu của nhiệm vụ, cho dù ngươi hoàn thành nhiệm vụ, căn cứ trình độ hoàn thành thí luyện mà ngươi có được ban thưởng khác nhau.

- Trong đó có một loại ban thưởng trực tiếp mang toàn bộ phù văn trong cốt nhục, linh hồn của ngươi dung hợp lại, loại lực lượng này mặc dù ra khỏi Tu La Lộ cũng có thể kế thừa được, chúng mới biến thành lực lượng chân chính của ngươi.

- Ân? Còn có chuyện này?

Lâm Minh nao nao, pháp tắc này quá thần kỳ rồi.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại Lâm Minh tại Thánh Ma đại lục Huyết Sát Nguyên đi lên đế giả lộ, hình xăm thiên hai thông thiên tháp cũng là cùng loại tình huống này.

Đó là bởi vì người sáng lập đế giả lộ cùng mười hai thông thiên tháp là Hỗn Nguyên Thiên tôn quá mức cường đại, cường đại đến mức trực tiếp chế định quy tắc, đem lực lượng ban thưởng cho tu luyện giả.

Mà hình xăm thiên ma mười hai cánh cùng Tu La Lộ thần chi phù văn là cùng một đồ vật.

Nếu như dựa theo cách này, Tu La Lộ cũng là một giới do người ta sáng tạo ra, mà người thành lập Tu La Lộ không hề nghi ngờ tuyệt đối còn mạnh hơn Hỗn Nguyên Thiên tôn nhiều lắm.

Nếu như là võ giả thần linh thì đó là cảnh giới gì? Chân Thần tuyệt đỉnh? Hay là Sáng Thế Thần trong truyền thuyết?

Chương 1424: Truyền tống ngoài ý muốn

Ở trong vũ trụ hư không vô tận, một chiếc nhũ bạch sắc linh hạm xuyên toa rất nhanh. Chiếc linh hạm này toàn thân trong suốt như tinh thạch điêu khắc thành, độ dài chỉ khoảng hơn mười trượng. So với linh hạm động chút mấy trăm trượng, mấy nghìn trượng mà nói, cũng xem như nhỏ nhắn tinh xảo. Bất quá giá trị của nó, cho dù so với với những chiếc linh hạm khổng lồ kia cao hơn gấp mấy trăm lần, tốc độ cũng hoàn toàn không phải linh hạm khác có thể so sánh được.

Cho dù là Lâm Minh nắm giữ Hỗn Nguyên Thiên Cung, so với chiếc linh hạm tinh thạch này, về mặt tốc độ cũng vẫn không theo kịp. Điều này ngược lại không phải nói Hỗn Nguyên Thiên Cung giá trị không đủ, mà là bởi vì Hỗn Nguyên Thiên Cung chủ yếu là động phủ đặc tính phòng thủ, linh chiến hạm là tác dụng phụ trợ của nó.

- Chúng ta đến rồi.

Thanh âm đạm mạc của Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên vang lên, thời gian mấy ngày gần đây, nàng đã mang theo Lâm Minh ngồi chiếc linh hạm tinh thạch này, đi quang qua hơn mười đại giới của Thần Vực, đi tới trước một mảnh tinh vân hỗn loạn.

- Đây là cửa vào con đường Tu La?

- Xem như là vậy đi!

Thần Mộng Thiên Tôn gật đầu:

- Xác thực mà nói, đã rất lâu trước đây, nơi này là cửa vào. Nghe đồn, bởi vì đại kiếp nạn ba mươi sáu triệu năm trước, rất nhiều cửa vào của con đường Tu La tại Thần Vực đã bị phá hủy. Ở đây còn lại bất quá là di tích mà thôi. Dưới tình huống bình thường căn bản không thể sử dụng nó tiến nhập con đường Tu La. Bất quá ta dựa vào tu vi bản thân, lại có thể giúp ngươi cưỡng ép mở ra hư không, cho ngươi tiến nhập trong thông đạo truyền tống.

- Sau khi tiến nhập thông đạo truyền tống này, trong thân thể của ngươi sẽ có đánh số duy nhất, sau khi đánh số sẽ nương theo ngươi bắt đầu đi vàoTu La Lộ cho tới khi hoàn thành ra ngoài, hoặc là ngươi tử vong mới biến mất, mà đánh số này chính là đánh dấu Thiên Đạo pháp tắc trong Tu La Lộ công nhận ngươi.

- Ta biết rồi, nói như vậy năm đó Long Nha đi vào trong Tu La Lộ cũng là do Tam Sinh lão nhân mở cổng truyền tống giúp hắn!

- Đúng vậy, cổng truyền tống này cả Thần Vực, người biết cách mở nó ra không nhiều lắm, sợ là chỉ có hai ba chục người mà thôi, tuy Tam Sinh lão nhân thọ nguyên sắp hết, nhưng mà thực lực của hắn vẫn vô cùng đáng sợ, hắn xem như là người nhiều tuổi nhất trong Thần Vực này đấy, hai trăm triệu tám trăm ngàn năm trước cũng là Thiên Tôn tuyệt đỉnh.

Lâm Minh nói:

- Như vậy thì mở cổng truyền tống Tu La Lộ này quá mức hà khắc rồi, chưa chắc là chuyện gì xấu đâu, mặc dù là thiên tài trong Tu La Lộ cũng gặp nguy hiểm vẫn lạc quá cao.

- Mặc khác, trừ khi Thiên Tôn giúp đỡ võ giả mở cổng truyền tống đi vào trong Tu La Lộ ra, còn có một phương pháp tiến vào trong Tu La Lộ nữa, năm đó trước khi đại kiếp phủ xuống, nếu như có thể tìm được một quả Tu La Lệnh thì có thể bằng vào Tu La Lệnh thì không cần phải tìm cổng truyền tống. Có thể bằng vào Tu La Lệnh đi vào trong Tu La Lộ, hơn nữa Tu La Lệnh chính là đạo cụ giúp ngươi rời khỏi Tu La Lộ tiến vào Thần Vực.

- Tu La Lệnh?

Trong lòng Lâm Minh chấn động, xem ra nếu như mình không làm xong thí luyện cũng có thể tìm một tấm Tu La Lệnh rời khỏi Tu La Lộ.

- Được rồi, Lâm Minh, hiện tại ta sẽ đưa ngươi đi vào, nhắc nhở ngươi một chút, không nên tận lực truy cầu hoàn thành triệt để Tu La Lộ. Độ khí trong thí luyện quá mức to lớn, nếu như ngươi có thể hoàn thành một bộ phận, đạt được một phần ban thưởng cũng là khó có được, tất cả phải lấy an toàn của bản thân làm điều kiện tiên quyết, lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt, mạng của nguoi mới là trân quý nhất.

- Thần Mộng chăm chú dặn dò, lâm Minh gật đầu.

- Ta biết rồi!

- Ân... Còn nữa, bởi vì ngươi tự định ra ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thành tử, ta biết rõ ngươi cố ý gây áp lực cho bản thân mình, nhưng mà có áp lực cũng chưa chắc nhất định thành công. Ta muốn nói nếu quả thực tới lúc đó ngươi không cách nào chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, ta cũng có một boenej pháp bất đắc dĩ là giúp ngươi phá lời thề tâm ma, chỉ cần trả cái giá không nhỏ là có thể tiêu trừ nó.

Thần Mộng Thiên tôn hời hợt nói ra câu này, Lâm Minh nghe xong tim đập mạnh, trả giá thật nhiều phá giải lời thề tâm ma?

Lời thề tâm ma này là khế ước chuyên môn nhắm vào võ giả mà sáng lập, nó đáng sợ chính là lợi dụng tâm ma của vỗ giả, bắt luận là kẻ nào cũng có tâm ma, hơn nữa tu vị càng cao thì tâm ma càng cường đại.

Kể tư đó cho dù là Thánh Chủ, Giới Vương hay là Thiên tôn, chỉ cần phát lời thế tâm ma sẽ bị ràng buộc, hiện tại Thần Mộng Thiên tôn nói có một ít biện pháp giúp Lâm Minh phá giải, lại phải trả cái giá thật nhiều, nhưng mà không biết cái giá này là gì.

Lâm Minh biết, mặc dù Thần Mộng Thiên tôn có tạo nghệ linh hồn phi phàm, có chút liên hệ với tâm ma, nhưng mà cái giá này chỉ sợ là không nhẹ.

Hứa hẹn như thế đối với Lâm Minh mà nói là ân trọng như núi, dù sao những người khác trong Thần Vực đều cho rằng Lâm Minh là thiên tài, nhưng mà trong trăm năm vợt qua một nửa đại cảnh giới đuổi theo Tạo Hóa thành tử gần như là chuyện hoang đường viển vông.

- Thần Mộng tiền bối, ân này vãn bối ghi nhớ trong lòng, trăm năm sau vãn bối sẽ không làm cho ngài thất vọng đâu!

Lâm Minh âm thầm cắn răng, hắn nhất định phải áp bách tiềm lực bản thân của mình, hắn đã không có đường nào lui cả rồi.

- Ân, ngươi chưa bao giờ làm ra những chuyện chưa nắm chắc, chỉ mong lần này cũng là như vậy!

Thần Mộng nói xong, duỗi tay phải ra, bởi vì động tác duỗi tay của nàng như mỹ ngọc, cánh tay trắng nõn như ngọc hiện ra.

Nàng điểm vào hư không và hư không nứt vỡ ra như băng tinh.

- Tạch tạch tạch!

Vết rạn vỡ ra như mạng nhện, nó lan tràn ra chung quanh, qua trong giây lát đã bao phủ cả thiên địa.

- Lui ra phía sau một chút!

Thần Mộng Thiên Tôn đạm mạc nói ra, Lâm Minh nhanh chóng lui vào tron linh hạm.

Thần Mộng Thiên Tôn động mười ngón tay, đánh ra ấn quyết liên tục, cả phiến hư không hiện ra vòng xoáy khổng lồ, hư không vỡ vụn, thiên địa nguyên khí vô cùng vô tận cuốn tới, Thần Mộng Thiên Tôn tạo ra một vòng xoáy hỗn độn trước mặt của mình.

Đây chính là thực lực của Thiên Tôn tuyệt đỉnh.

- Có thể rồi, ta có thể mở ra thông đạo không gian, thông qua thông đạo này thì nươi có thể đi vào trong Tu La Lộ, trong thông đạo không gian này có quy tắc hạn chế, chỉ có ngươi mới thông qua được, cho dù ngươi mang theo cường giả lưu lại hóa thân cũng không có khả năng, nếu không ta đã chế tác mấy hóa thân tạo điều kiện cho ngươi bảo vệ tính mạng vào lúc mấu chốt rồi.

- Ah, nếu như ta làm trái quy tắc thì như thế nào?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, hỏi thêm.

- Không thể nào, ngươi sẽ bị bắn ra ngoài thôi, chỉ bị một chút tổn thương, bỏ lại thứ đó mới vào được.

- Như vậy à!

Lâm Minh gật đầu.

- Như vậy Thần Mộng tiền bối, vãn bối đi đây!

Lâm Minh nói xong, hít sâu một hơi và hóa thành hào quang, giống như cầu vồng bay vào trong vòng xoáy hỗn độn!

Vừa mới vào trong vòng xoáy hỗn độn này, Lâm Minh cảm giác được lực cản cực lớn, ngay sau đó thông đạo không gian hóa thành tường đồng vách sắt ập tới chỗ Lâm Minh!

- Ân?

Tâm thần Lâm Minh cả kinh, căn bản không kịp phản ứng, hắn chỉ cảm giác được mình bị lực lượng khủng bố đánh trúng, giống như đâm vào trên một tòa núi lớn, thân thể lập tức bị nện bay ra ngoài.

- Vèo!

Lâm Minh trực tiếp bay ngược ra khỏi thông đạo, vận tốc còn nhanh hơn lúc đi vào. Va chạm với năng lượng làm xương cốt toàn thân của Lâm Minh mệt rã rời, phun ra một ngụm tiên huyết, khí huyết toàn thân của hắn cuồn cuộn, suýt nữa hôn mê!

- Sao... Sao có thể như vậy...

Toàn thân Lâm Minh đau đớn kịch liệt, năng lượng trong người xao động, ngũ tạng lục phủ chấn động mạnh!

Hắn trước khi tiến vào Tu La Lộ đã hỏi Thần Mộng rồi, trái với quy tắc thì thế nào, bây giờ đã xuất hiện trái với quy tắc, sẽ bị gạt bỏ thì hắn chết oan quá!

Sau khi Thần Mộng Thiên Tôn nói không có trừng phạt quá lớn, Lâm Minh mới không đặt trong lòng, nói cho đúng là hắn căn bản không cho rằng mình làm trái với quy tắc của Tu La Lộ.

Nhưng mà Lâm Minh đúng là trái với quy tắc, trong thế giới ma phương của hắn có một Mộ Thiên Tuyết, còn có một Tiểu Ngư Nhi tham ăn tham ngủ.

Nhưng mà trong ấn tượng của Lâm Minh, ma phương hoàn toàn vượt qua ngoài Thiên Đạo pháp tắc, ma phương ngủ say trong cơ thể của hắn thì không ai nhìn ra.

Trước kia Lâm Minh cũng từng gặp qua các loại quy tắc hạn chế truyền tống vào các bí cảnh, nhưng mà đều không thể ngăn cả ma phương, thậm chí trở lại Thien Diễn đại lục có kết giới thủ hộ do Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, võ giả ngoài bản thổ tu vị quá cao sẽ không vào được, nhưng mà tất cả những thứ này chẳng ngăn cản ma phương được.

Nhưng mà hôm nay thì có vấn đề.

Đây là chuyện làm Lâm Minh bất ngờ, Tu La Lộ này quá tà môn.

Ma phương cũng không cách nào vượt qua quy tắc của nó!

- Lâm Minh, ngươi...

Thần Mộng Thiên tôn khó hiểu nhìn qua Lâm Minh.

- Trên người của ngươi mang theo ngọc giản hóa thân sao? Là cao tăng phổ Đà Sơn cho ngươi?

Lâm Minh cười khổ, trên người của hắn làm gì có ngọc giản hóa thân, nếu không phải mang theo Tiểu Ngư Nhi và Mộ Thiên Tuyết đi vào, như thế nào nói rõ cho Thần Mộng Thiên Tôn nghe.

Thần Mộng Thiên Tôn giúp mình quá nhiều, tại Ma Thủy Giới còn cứu mạng mình một lần, Lâm Minh đề phòng nàng thấp nhất.

Hơi do dự một chút, Lâm Minh nói:

- Không phải là ngọc giảm hóa thân... Trên người vãn bối, ách, hay là tiền bối tự xem đi!

Lâm Minh nói xong, ý niệm khẽ động, Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi từ trong không gian ma phương thuấn di ra ngoài, tuy Mộ Thiên Tuyết ở trong không gian ma phương biết rõ chuyện xảy ra, nàng nhìn qua Lâm Minh, nhìn qua Thần Mộng Thiên Tôn, hoàn toàn không ngờ có chuyện này xảy ra, chuyện quá đột ngột, nàng có chút xấu hổ lại có chút đề phòng, tuy nàng biết rõ trước mặt Thần Mộng Thiên Tôn thì đề phòng cngx chẳng có ý nghĩa gì.

Mà Tiểu Ngư Nhi lại dụi con mắt nhập nhèm buồn ngủ của mình, mơ mơ màng màng nhìn đông nhìn tây, hồn nhiên chẳng rõ xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi đột nhiên xuất hiện, Thần Mộng Thiên Tôn sửng sốt, trong người lâm Minh còn chứa hai nữ tử? Nàng từ đâu tới đuôi không có nhìn ra!

Chương 1425: Phân ra

- Các ngươi...

Thần Mộng nhìn qua Mộ Thiên Tuyết và Tiểu Ngư Nhi, lúc này đôi mắt Tiểu Ngư Nhi mở to nhìn qua, tỉnh tỉnh hiểu hiểu nhìn qua Thần Mộng, nàng đã quen ở trong không gian ma phương, đột nhiên xuất hiện cảnh vật biến hóa thì nàng không thích ứng.

- Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp...

Tiểu Ngư Nhi đã hơn mười năm chưa từng gặp qua người nào ngoài Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh cả, những năm này chín thành thời gian là nàng ngủ say!

- Tiểu Ngư Nhi không được vô lễ, đây là Thần Mộng tiền bối, cũng không phải là tỷ tỷ!

Lâm Minh nghe Tiểu Ngư Nhi gọi như vậy thì có cảm giác dở khóc dở cười.

Vừa gọi Thần Mộng là tỷ tỷ, nhưng mà nói trở lại tuổi của Tiểu Ngư Nhi là bao nhiêu thì còn là mê đề.

Lâm Minh đã từng hỏi qua tuổi của Tiểu Ngư Nhi, nhưng mà Tiểu Ngư Nhi nói mình mơ mơ màng màng, căn bản không có khái niệm thời gian, hơn nữa không có nói ra được, Tiểu Ngư Nhi thường xuyên một mình chạy dưới ăặt đất và ngủ say, vừa ngủ là không biết bao lâu, ngắn thì mấy tháng, lâu thì một hai năm.

Chính thức tính toán cẩn thận thì trong bốn người có lẽ Lâm Minh tuổi nhỏ nhất.

Ý thức được điểm này Lâm Minh sờ sờ cái mũi, trong lòng có cảm giác cổ quái, lập tức nhớ rõ tiểu bất điểm Tiểu Ngư Nhi này còn lớn tuổi hơn cả mình.

- Các ngươi là...

Thần Mộng không cách nào tưởng tượng mình có tu vị Thiên Tôn tuyệt đỉnh, vậy mà chẳng phát giác được khí tức của hai người, như vậy xem ra bí mật trên người Lâm Minh không ít, hơn nữa còn chẳng phải bình thường.

Nghĩ tới đây Thần Mộng không truy cứu, nàng không có ý tìm kiếm bí mật của Lâm Minh làm gì, nhưng mà lúc này đột nhiên nàng phát hiện hai nữ tử trong nội thế giới của Lâm Minh đi ra ngoài cũng chẳng phải bình thường.

Nàng nhìn qua Mộ Thiên Tuyết thật sâu, hình ảnh mơ hồ hiện ra trong đầu, chỉ là hình ảnh này rõ ràng lại trùng điệp với Mộ Thiên Tuyết trước mặt.

Chợt, trong mắt Thần Mộng Thiên Tôn hiện ra thần thái không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi là Huyền Tinh Thiên Hậu nghịch tập Phong Vũ đế quốc! Không có khả năng, ngươi không phải đã...

Thần Mộng lại nhìn Mộ Thiên Tuyết, chợt giật mình, nói:

- Ngươi không phải Huyền Tinh Thiên Hậu, nhưng mà thân thể này đúng là của Huyền Tinh Thiên Hậu. Khí tức huyết mạch thần tộc ta sẽ không cảm giác sai!

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn ra huyền cơ trên người của Mộ Thiên Tuyết, lại nhìn qua Tiểu Ngư Nhi, nhưng mà tình huống thân thể của Tiểu Ngư Nhi là sương mù, mặc cho Thần Mộng Thiên Tôn có tu vị tuyệt đỉnh cũng chẳng nhận ra cái gì.

- Năng lượng ngưng tụ thể? Có loại thể chất này?

Tuy Thần Mộng Thiên Tôn không cách nào nhận ra thân phận của Tiểu Ngư Nhi, nhưng mà thể chất của Tiểu Ngư Nhi thì Thần Mọng Thiên Tôn lại nhìn ra, nàng xem ra đâ là linh thể hoàn mỹ.

- Như thế nào? Tại sao thiên hạ lại có thể chất này?

Đột nhiên hai nữ tử xuất hiện mang cho Thần Mộng kinh ngạc quá nhiều, thế cho nên ngay từ đầu các nàng ẩn thân trong nội thế giới của Lâm Minh cũng không toát ra nửa phần khí tức cũng không đáng làm Thần Mộng ngạc nhiên.

- Thể chất của Tiểu Ngư Nhi vốn không nên tồn tại?

Lâm Minh nhìn qua Thần Mộng Thiên Tôn, câu vừa rồi làm cho hắn chú ý!

Thần Mộng Thiên Tôn thở khẽ một hơi, nói:

- Đúng vậy, loại thể chất này là năng lượng thể hoàn mỹ nhất, cũng là linh thể hoàn mỹ nhất. Chúng ta là võ giả bình thường, cho dù Cửu Trọng Mệnh Vẫn là triệt để lột xác thành linh thể là huyết nhục tạo thành. Tối đã ũng chỉ là huyết nhục bị năng lượng rèn luyện tới tận cùng tạo thành, dung nạp năng lượng nhiều hơn mà thôi, nhưng mà cô bé này thân thể của nàng do năng lượng hoàn mỹ tạo thành, là tính mạng năng lượng thể, nàng có thể tu luyện hệ thống tụ nguyên tới cảnh giới không thể phỏng đoán. Có được thiên phú không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên, nàng không cách nào tu luyện pháp thể song tu được, chỉ đơn thuần tu luyện hệ thống tụ nguyên cũng có thể trở thành thần!

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra câu này thì Lâm Minh không tưởng tượng nổi nhìn qua Tiểu Ngư Nhi, có thể được Thần Mộng Thiên Tôn đánh giá như thế, hơn nữa làm cho hắn giật mình chính là thiên phú của Tiểu Ngư Nhi!

Nhưng mà kỳ quái chính là tu vị của nàng ta là bao nhiêu, trong cơ thể của nàng ta có năng lượng nhưng không cách nào thuyên chuyển.

- Lâm Minh, các nàng là như thế nào?

Lâm Minh mang quá trình gặp Tiểu Ngư Nhi và Mộ Thiên Tuyết sử dụng thân thể của thần nữ nói ra một lần.

Kể cả Tiểu Ngư Nhi tham ăn Tử Dương Tinh, Cửu Dương Ngọc cũng nói cho Thần Mộng Thiên Tôn nhe.

Sau khi Thần Mộng Thiên Tôn nghe xong, lâm vào trầm mặc thật lâu, nàng đang suy tư cái gì đó.

Lâm Minh không có quáy rầy, chỉ lặng lẽ chờ dợi mà thôi.

Mộ Thiên Tuyết nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút lo lắng.

Mộ Thiên Tuyết rất rõ ràng sự cường đại của Thần Mộng Thiên Tôn, xuất hiện tình huống trước mắt thì nói không chừng bí mật của Lâm Minh sẽ bạo lộ hoàn toàn.

Nếu như Thần Mộng muốn ra tay cướp đoạt thì quá dễ dàng.

Lâm Minh ném ánh mắt an tâm cho Mộ Thiên Tuyết, nói:

- Sư tỷ an tâm, Thần Mộng tiền bối nếu muốn tìm kiếm bí mật của ta thì đã sớm dò xét rồi, ta căn bản không thể dấu diếm được, hơn nữa Thần Mộng tiền bối có ân cứu mạng với ta, ta thậm chí nghĩ qua nếu trong trăm năm không thể nắm giữ ma phowng chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, sẽ mang ma phương cho Thần Mộng Thiên Tôn mượn vài chuc năm, ta tin tưởng ma phương sẽ giúp Thần Mộng Thiên Tôn nghiên cứu một thời gian sẽ phát huy uy lực không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ta và ngươi còn đạt được chỗ tốt!

Lâm Minh đưa ra quyết định này cũng là trải qua cân nhắc cẩn thận, Thầm Mộng không dò xét bí mật của Lâm Minh, không có nghĩa là nàng không động tâm với ma phương, nhưng mà đại kiếp nạn đang ở trước mặt, đối mặt với Thánh tộc cường đại hơn, nhân loại phải đoàn kết nhau, cùng vượt qua cửa ải khó.

- Ân!

Mộ Thiên Tuyết gật đầu, nói

- Ta nghe ngươi!

- Đa tạ sư tỷ!

Lâm Minh cười cười, nụ cười pát ra từ nội tâm, Mộ Thiên Tuyết đã là đồng bọn quan trọng nhất trong đời của hắn, là số ít người hắn tín nhiệm không thể giữ lại.

Thời điểm này Thần Mộng Thiên Tôn mở miệng nói:

- Lưu hai nàng lại đi!

- Ân?

Lâm Minh khẽ giật minh, hắn vốn cho rằng Thần Mộng Thiên Tôn sẽ cho Mộ Thiên Tuyết đi cùng hắn lịch lãm trong Tu La Lộ!

- Lưu lại bồi dưỡng càng có ý nghãi hơn đi Tu La Lộ, nươi...

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn qua Mộ Thiên Tuyết, Mộ Thiên Tuyết thi lễ.

- Vãn bối là Mộ Thiên Tuyết!

- Ân, Mộ Thiên Tuyết, tuy ngươi là phụ thân lên thân thể của Huyền Tinh Thiên Hậu, nhưng mà ngươi tu luyện chính là phương pháp tu luyện của nhân tộc ngươi đại khái cũng biết phương pháp tu luyện tàn thiên của thần tộc, nhưng mà thiếu thốn quá nhiều, thần tộc là sủng nhi của thiên địa, nó kết hợp toàn bộ ưu điểm của ba chủng tộc, ngươi chỉ có thể tu luyện phương pháp của nhân tộc thì quá phung phí của trời!

Thần Mộng Thiên Tôn nói xong, mộ Thiên Tuyết nghe được thì vui vẻ, nàng đoán được Thần Mộng Thiên Tôn sẽ nói cái gì.

- Năm đó ta từng rời khỏi Thần Vực, du lịch tứ phương, đã từng tiến vào di tích của thần tộc, ngươi vào trong Thần Mộng Thiên Cung thì có thể học tập, dùng nội tình của ngươi thì trăm năm sau có thể đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi. Nếu như ngươi đi vào Tu La Lộ, mặc dù lịch lãm cũng tốt nhưng mà chậm trễ tu hành ban đầu, chưa chắc là chuyện tốt, huống chi chủng tộc trong Tu La Lộ rất hỗn tạp, duy chỉ thiếu có thần tộc, thần tộc quá hoàn mỹ, bị Thiên Đạo không cho phép, cho dù là trong Tu La Lộ cũng không tìm thấy đâu!

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy, nhìn qua Mộ Thiên Tuyết, hỏi:

- Ngươi có bằng lòng không?

Mộ Thiên Tuyết nhìn qua lâm Minh, Lâm Minh truyền âm:

- Sư tỷ yên tâm, một mình ta cũng có thể!

- Ân!

Mộ Thiên Tuyết gật đầu, nàng tin tưởng Lâm Minh, vì vậy mộ Thiên Tuyết nhìn qua Thần Mộng Thiên Tôn và dụi dàng cúi đầu, nói:

- Tạ tiền bối tài bồi!

- Ân!

Thần Mộng Thiên Tôn thảo mãn cười cười, nhìn qua Tiểu Ngư Nhi.

- Ngươi tên là Tiểu Ngư Nhi đúng không? Ngươi trở về cùng ta, ta nghe Lâm Minh nói ngươi có thể ăn Tử Dương Tinh, Cửu Dương Ngọc?

- Vâng!

Tiểu Ngư Nhi trời sinh nhát gan sợ người lạ, nhưng mà với Thần Mộng Thiên Tôn thì không có lòng đề phòng, dường như trên người Thần Mộng Thiên Tôn có khí tức khiến người ta an lòng.

- Tốt rồi, chỗ của ta có không ít CỬu Dương Ngọc, ngươi muốn ăn bao nhiêu thì ăn!

Thần Mộng ThieneToon cười nói!

Tiểu Ngu Nhi nghe xong vui vẻ.

- Thật? Quá tốt!

Ánh mắt của nàng biến thành hình dáng của Cửu Dương Ngọc, Tiểu Ngư Nhi trời sinh tham ăn tham ngủ, bản tính của nàng là như thế, về phần Cửu Dương Ngọc cái gì, tuy lâm Minh có thể cung cấp, nhưng ma kém xa Thần Mộng Thiên Tôn!

Thân thể Tiểu Ngư Nhi chính là cái động không đáy, bao nhiêu Cửu Dương NGọc cũng không thể thỏa mãn.

Đến cuối cùng chỉ còn lại mình Lâm Minh lên đường, mộ Thiên Tuyết nhìn qua Lâm Minh, nhất thời không biết nên nói gì.

- Sư tỷ, Tiểu Ngư Nhi, các ngươi bảo trọng!

Lâm Minh biết rõ trong lòng, chuyến đi này chỉ sợ không biết bao nhiêu năm, hắn thi lễ với Thần Mộng Thiên Tôn, sau đó hóa thành lưu quan chui vào trong vòng xoáy hỗn độn kia.

Chương 1426: Phù văn chi uy

- Đây chính là Tu La Lộ?

Lâm Minh đứng trên sa mạc, hắn nhắm mắt lại cảm giác thiên địa nguyên khí, bất đồng chủng loại thiên địa nguyên khí ở chỗ này hội tụ đến cùng một chỗ, tùy ý xông tới, hỗn loạn vô cùng.

Võ giả mới tới cho dù là Lâm Minh cũng có cảm giác không quen, vận chuyển công lực bản thân bị một ít ảnh hưởng, nhưng mà chỉ cần là huấn luyện thì sẽ thích ứng ngay.

- Đây là Tu La Lộ, một thế giới độc lập.

Lâm Minh duỗi ngón tay ra, đầu ngón tya mang theo không gian chi lực và hắn thình lình phát hiện không gian nơi này vững chắc hơn ở Thần Vực rất nhiều lần, dùng thực lực của hắn muốn phá vỡ hư không rất gian nan.

- Thực khó có thể tưởng tượng, đây chính là thế giới nhân tạo, không ngờ vững chắc hơn cả thế giới tự nhiên, không biết người sáng tạo ra đạt tới cảnh giới nào rồi.

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, trong tương lai dài, có thể mười năm, có thể vài chục năm hắn mới ra khỏi đây.

Mục tiêu của Lâm Minh chính là hoàn thành thí luyện.

Nhưng mà dựa theo Thần Mộng Thiên Tôn nói thì dù Tu La Lộ quán thông Tam Thập Tam Thiên, người tới đây cũng không nhiều!

Cát... Cát... Cát...

Lâm Minh đi từng bước, chân đạp nham thạch đá sỏi phát ra tiếng vang thật nhỏ, hắn cảm giác bốn phía và cẩn thận, hắn có thể cảm giác được bên dưới cát đá là những sinh vật sống, bò cạp sa mạc dài chừng một thước, toàn thân đỏ thẫm vừa nhìn ra là biết có kịch độc, những con sói sa mạc đang ẩn nấp chờ con mồi...

Mỗi một khắc Lâm Minh đều dừng lại một chút, hắn cảm giác được có khí tức nhàn nhạt bao phủ lấy mình.

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, vừa tới Tu La Lộ đã có khách không mời mà tới?

Hắn nhẹ nhàng sờ lên tu di giới của mình. Đạo khí tức như có như không kia không có cố kỵ, quanh quẩn chung quanh càng ngày càng mạnh.

- Khặc khặc khặc khặc! Có nhân vật mới!

Một tiếng cười chói tai vang lên. Lâm Minh lạnh lùng nhìn lại, chỉ thấy hai nam tử thân cao không tới sáu xích, toàn thân làn da thô ráp, lỗ tai mang theo khuyên tai.

Nhìn kỹ thì khuyên tai trên tai của bọn họ không phải do lưu ly, mà là hàm răng người bị chà bóng không khác gì lưu ly.

Hai tên nam tư này giống như nhìn thấy mỹ thực thơm ngon đánh giá Lâm Minh, từ trên nhìn xuống, hắn liếm môi. Cười nói:

- Ha ha, đã lâu không gặp nhân vật mới, nhìn qua thật là ngon, thật hưng phấn a.

Biểu lộ của Lâm Minh lạnh lùng, bất động thanh sắc rút Phượng Huyết Thương ra. Trong sa mạc thế này chuyện giết người cướp của chẳng hiếm.

- A, còn rất hung nha.

Một tên võ giả khinh bỉ nhìn trường thương của Lâm Minh, nói:

- Chỉ là con nít chưa mọc lông, rất tự tin vào thực lực của mình sao? Có ý tứ! Ồ, hắn là nhân loại?

- Thực là nhân loại, đã lâu không gặp nhân vật mới là nhân loại.

- Quanh năm ngồi ở điểm truyền tống, cuối cùng gặp được chút đồ ăn, thu hoạch một chút đồ ăn cũng chẳng dễ dàng gì.

Tu La Lộ có ngàn vạn điểm truyền tống, căn bản không có bao nhiêu người. Có chút điểm truyền tống là tùy cơ hội, hôm nay ở chỗ này qua mấy tháng sẽ chuyển di.

Nhưng mà một ít cường đạo có kinh nghiệm đều có phương pháp tìm kiếm điểm truyền tóng. Bọn chúng đợi chung quanh điểm truyền tống, chuyên nhắm vào các "Nhân vật mới".

Nhân vật mới thực lực hơn phân nửa thấp một ít, nhưng mà vừa gia nhập Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện dều mang theo không ít vật tư, là con mồi cao giá, sau khi đánh chết sẽ phát thật lớn.

Đương nhiên nếu như gặp được một ít người hung ác, bọn họ tránh đi là được, dù sao người vừa vào Tu La Lộ không biết bọn họ là cường đạo, trừ phi là biến thái thích giết người thì làm gì có ai vô duyên vô cớ giết người chứ?

Trong Tu La Lộ chủng tộc rất nhiều, có đủ cả ba đại hệ thống, nhưng mà bọn họ lại có phương pháp tu luyện khác nhau, những tên cường đạo này sớm có phương pháp thăm dò tu vị thực lực của đối thủ.

Tu vị của Lâm Minh hiện tại bọn chúng nhìn rõ ràng, thấp hơn bọn chúng.

Cảnh giới áp chế làm hai tên cười rất tùy ý, một trước một sau vây Lâm Minh vào trong, ánh mắt Lâm Minh càng ngày càng lạnh, nói:

- Các ngươi muốn giết người cướp của?"

- Giết người cướp của? Ha ha ha!

Một tên trong đó cười ha hả, nói:

- Ngươi nói cái gì?

- Hệ thống tụ nguyên, nhân loại Thần Biến kỳ, là hài tử chưa mọc lông. Thiên phú cũng không phải sai, tuổi chưa qua một trăm.

- Ồ, thân thể rèn luyện không tệ, còn là pháp thể song tu? Nếu quả thật giết ngươi thì đáng tiếc, nhưng mà...

- Muốn dùng cái này...

Hai tên này trao đổi với nhau không e ngại Lâm Minh, Lâm Minh nghe được trong nội tâm hơi kinh hãi, hai người này nhìn tu vị của hắn không sai.

Bọn chúng không phải nhân loại, nhưng mà nhìn ra tu vị và pháp thể song tu rất rõ ràng, mà Lâm Minh lại hoàn toàn không biết gì về hai tên này cả.

Rất hiển nhiên bọn chúng tu luyện không phải thứ Lâm Minh thấy qua, đã không thuộc về Nhân tộc, cũng không thuộc về Thánh tộc, Ma tộc, nhưng mà tất nhiên là một loại trong Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh miễn cưỡng căn cứ vào khí tức của chúng thô sơ giản lược phán đoán ra thực lực, rồi sau đó đổi thành tu vị của nhân loại.

- Được rồi, nếu như bồi nuôi hắn không nổi, ngược lại có chút lãng phí, đạo phù văn kia rất khó được, bán đi có thể đổi được không ít thứ tốt đấy.

- Có lẽ có thể, bồi dưỡng ba năm năm có thể dùng, là một nô lệ khôi lỗi không tồi, nếu như thực lực của hắn có thể thì chúng ta có thể săn đuổi con mồi càng lớn, đáng giá trả giá thật nhiều, thời điểm nguy hiểm còn có thể cho bọc hậu bảo vệ chúng ta...

Hai người nói như vậy Lâm Minh nghe được tâm thần rùng mình, có ý tứ gì? Muốn biến mình thành nô lệ khôi lỗi sao?

- Phù văn?

Lâm Minh lập tức đề phòng.

Ở bên ngoài lúc Lâm Minh chiến đấu với Lâm Minh đã nhìn thấy vô số phù văn.

Cho dù là mảnh vỡ pháp tắc hay ấn phù, thậm chí ngay cả trận vân cũng cùng loại loại với phù văn.

Đối với những phù văn này Lâm Minh chưa từng quan tâm, hắn gặp chiêu phá chiêu, mạnh mẽ đánh giết là được.

Nhưng mà bây giờ hai tên cường đại muốn đánh cướp phù văn của hắn. Lâm Minh lại hoàn toàn lưu ý đây tuyệt đối chính là thần chi phù văn mà Thần Mộng Thiên Tôn đã nói.

Chỉ tồn tại ở Tu La Lộ, đối ứng với phù văn đặc thù của Thiên Đạo quy tắc nơi này, có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi, có được năng lực chiến thắng vô số võ giả.

Phù văn của võ giả tầm thường bị bản thân võ giả điều khiển, mà những phù văn này lại khác, chúng có lực lượng độc lập và không thuộc về võ giả. Trực tiếp tới từ Thiên Đạo pháp tắc.

Hoặc có thể nói võ giả chỉ là vật môi giới trực tiếp mượn lực lượng của Thiên Đạo thêm vào.

Kể từ đó thần chi phù văn tuyệt đối có sức chiến đấu vượt xa võ giả.

- Kinh ngạc sao? Ngươi dường như lần đầu tiên nhìn thấy thần chi phù văn. Cũng khó trách, ngươi là nhân vật mới mà! Ta sẽ nói cho ngươi biết, Tu La Lộ không phải nơi tiểu hài tử đi chơi, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã tới đây!

Tên cường đạo toàn thân có phù văn sáng lên hét to, ba đạo phù văn này thoát ly người của hắn, như mũi tên lao thẳng về phía Lâm Minh.

Những phù văn này như có được lực lượng vô hình bao phủ lấy Lâm Minh. Cổ lực lượng này giống như pháp tắc chế ước không thể ngăn cản nổi.

- XÍU...UU!!

Phù văn này giống như giòi trong xương bắn vào thân thể của Lâm Minh, thân thể của hắn đột nhiên chấn động, trong nội tâm phát lạnh, nói:

- Đây là vật gì!? Căn bản trốn không thoát!

Trong lòng Lâm Minh hốt hoảng. Thần chi phù văn công kích hắn hoàn toàn trốn không thoát, nó có Thiên Đạo pháp tắc ủng hộ, một khi phát động tất trúng!

Trừ phi thực lực của mình có thể đạt tới trình độ thắng được Tu La Lộ Thiên Đạo pháp tắc, cũng tức là hắn phải mạnh hơn cả nhân vật sáng tạo ra nơi này, muốn chống lại căn bản là hoàn toàn viễn vông.

Ý thức được chuyện này Lâm Minh hoảng hốt không thông.

Mà đúng lúc này hai tên cường đại cười ha hả.

- Tiểu tử! Sợ hãi sao! Ha ha ha! Thần chi nô ấn trong người của ngươi, chỉ cần bị thần chi nô ấn chui vào tinh thần chi hải, như vậy chỉ cần ngươi bị ta đánh trọng thương, ngươi sẽ trở thành nô lệ của ta, tự sát cũng không thể! Ta nhìn ngươi là hạt giống tốt, trở thành nô lệ của ta thì ta sẽ tài bồi ngươi, cho ngươi trở thành tay sai của ta giết địch.

- Cam chịu số phận đi! Có thể cho chúng ta sử dụng là vinh quang của ngươi.

Hai tên cường đại cười ha hả, cầm đại đao chém thẳng vào Lâm Minh!

Lâm Minh nhíu mày lên, cái gì, đánh mình trọng thương mới có thể phát huy hiệu quả.

Trong Thần Vực cũng tồn tại nô ấn loại vật này, có thể hoàn toàn khống chế người ta,

Nhưng trừ phi thực lực chênh lệch thật xa, hoặc là người bị trúng thuật tự nguyện, nếu không mọi người cũng có thể ngọc thạch câu phần, cận kề cái chết mới biến thành khôi lỗi.

NHưng mà trong Tu La Lộ chỉ cần bị đánh cho trọng thương, ý thức mơ hồ mới phát huy tác dụng của nô ấn, cho dù thực lực hai bên ngang nhau, lưỡng bại câu thương cũng được.

Tác dụng của nô ấn này không tính nghịch thiên, nhưng lại thập phần thực dụng!

- Thì ra là thế, những thần chi phù văn này có thể tăng thực lực võ giả lên mức nhất định, nhưng sẽ không thập phần nghịch thiên, nếu không một hài đồng dùng phù văn đều có thể diệt sát Thánh Chủ, dù sao phù văn có Thiên Đạo quy tắc ủng hộ, cơ hồ trốn không thoát, như vậy trong Tu La Lộ sẽ mất đi công bình, căn bản không có hiệu quả thí luyện.

Trong nội tâm Lâm Minh bừng tỉnh đại ngộ, như vậy hắn cũng không cần quá mức kiêng kị thần chi phù văn, ít nhất hắn có năng lực phản kháng.

Chương 1427: Một phù văn

Phù văn trong Tu La Lộ có thể phát huy tác dụng của nó khi thực lực võ giả đạt tới mức tương ứng, nó có tác dụng phụ trợ, chính thức có tác dụng chủ yếu là thực lực của võ giả, tuyệt không xuất hiện tình cảnh Thánh Chủ giết chết Thiên tôn.

Cũng chỉ có điều kiện tiên quyết là thực lực thì lịch lãm rèn luyện mới có ý nghĩa.

Lâm Minh suy nghĩ cẩn thận điểm này thì yên tâm lại.

Mà lúc này hai tên cường đại đã giết tới.

- Lúc chiến đấu ngươi vẫn còn phân thắng? Cười ngu ngốc như thế, muốn chết! Một đao của ta có thể chém nát ngươi rồi.

Hai tên cường đạo giết tới trước mặt Lâm Minh, trên thanh đao xuất hiện gương mặt quỷ hồn vặn vẹo thống khổ.

Ô ô ô --

Âm thanh như vạn quỷ gào khóc vang lên, hai người này hiển nhiên là võ giả ma đạo.

Đối mặt với khí thế lành lạnh này, trên mặt Lâm Minh cười lạnh.

- Bị thương mới có thể khống chế ta, nếu các ngươi bị thương thì thế nào?

Oanh!

Sau khi biết hiệu quả của thần chi phù văn, Lâm Minh không cần bất kỳ cố kỵ gì, hắn toàn lực bạo phát ra, sau lưng hắn xuất hiện hư ảnh Tà Thần Thụ và lôi hỏa kiếp chi lực.

Tạch tạch tạch!

Hư không rung động lắc lư, tuy Lâm Minh không có đánh nát hư không của Tu La Lộ nhưng cũng khiến nó sinh ra lắc lư kịch liệt, hai tên cường đạo nhìn thấy thì kinh hãi.

- Cái gì? Một chiêu có thể khiến hư không lắc lư?

- Khí tức thật cường đại, hắn không phải võ giả bình thường.

- Đá trúng thiết bản, trốn!

Hai võ giả không nói hai lời quay người bỏ chạy, một người trong đó trên người có phù văn sáng lên, giống như muốn diễn biến ra cái gì đó.

Trong mắt Lâm Minh hàn quang lóe lên, hắn căn bản không biết phù văn này dùng làm cái gì, nhưng mà hắn tuyệt đối không cho tên này phát động, nếu không một khi những phù văn kia có tác dụng tăng hiệu quả phòng ngự lên thật lớn, thậm chí diễn biến ra vòng phòng hộ thì hắn chưa chắc làm gì được đối phương.

- Lôi hỏa chi lực, Thiên Đạo Tài Quyết!

Lâm Minh không nương tay, lôi hỏa thiên kiếp chi lực toàn diện bộc phát!

Đây là thần võ vô thượng do Lâm Minh tự nghĩ ra. Hôm nay dùng nó đối phó hai tên võ giả có tu vị Thần Quân cảnh xem như giết gà dùng dao mổ trâu.

Nhưng mà Lâm Minh vì phòng ngừa phù văn xuất hiện vấn đề, không chút do dự dùng chiêu này giải quyết địch thủ!

Ầm ầm!

Nổ tung vang lên, vô số đá vụn nổ ra và dư âm ảnh hưởng của nó khuếch tán ra ngoài, bầu trời cũng vỡ ra. Hóa thành vô cùng toái bụi. Giống như thiên thạch cực lớn nện thẳng vào mặt đất. Trong nháy mắt tro bụi bao phủ khắp nơi.

Ah ah ah!

Hai tên cường đại kêu thảm, một tên trong đó nổ tung hóa thành tro bụi.

Mà tên còn lại có phù văn sáng chói mắt lóe lên, phù văn này ngăn cản lực lượng của Thiên Đạo Tài Quyết!

Đạo thần quang này không có tan rã, hào quang của thần chi phù văn cũng ảm đạm không ít.

Qua một lúc sau thì tiếng nổ vang lên, năng lượng trong thần chi phù văn hao hết và nát bấy.

Mà thân thể tên cường đạo kia bay ra ngoài, hắn ngã xuống giống như chó chết, xương cốt toàn thân đứt từng khúc, huyết nhục cháy đen, đã hấp hối.

Một màn này làm cho Lâm Minh hết sức kinh ngạc.

Thiên Đạo Tài Quyết vừa rồi tương đương một kích toàn lực của hắn, vậy mà không có thể giết chết tên ma đạo tương đương với tu vị Thần Quân sơ kỳ của nhân loại.

Không hề nghi ngờ, tác dụng mấu chốt của phù văn là phòng ngự, chính nó ngăn cản lực lượng thay tên này.

Thần Quân sơ kỳ dùng thần chi phù văn cũng có hiệu quả như thế, nếu như là Thánh Chủ, Giới Vương thi triển ra thì như thế nào?

Lâm Minh càng cảm giác trong Tu La Lộ này thần chi phù văn chính là đồ vật trọng yếu tăng thực lực lên.

Thực lực của võ giả đương nhiên là điều kiện tiên quyết, nhưng nếu như phù văn đủ nhiều và đủ mạnh, chỉ sợ có thể giúp người đó tăng thực lực lên một đại cảnh giới.

Không chỉ như thế, thời điểm hoàn thành thí luyện khảo nghiệm thì những phù văn đó sẽ hoàn toàn hóa thành thực lực của võ giả, đạt được phù văn càng mạnh thì thực lực của Lâm Minh cũng càng mạnh.

Xem ra chính mình đến Tu La Lộ chuyện đầu tiên chính là nắm giữ tác dụng của thần chi phù văn, hơn nữa còn phải mau chóng tìm phù văn thuộc về mình.

- Đúng rồi, Thần Mộng tiền bối không phải đã nói có rất nhiều phù văn đều có thể trực tiếp cướp đoạt sao?

Lâm Minh nghĩ tới đây trong nội tâm vui vẻ, nhìn qua hai tên cường đạo này. Trong đó một tên đã tử vong tại chỗ..

Mà tên còn lại có phù văn bảo hộ nên còn hấp hối. Mới tới Tu La Lộ, Lâm Minh còn chưa đoạt phù văn của người khác đã có người chủ động đưa tới cửa rồi, đây chíh là món tiền đầu tiên, lường trước phù văn của hai tên cường đạo này cũng khôn quá nghịch thiên, nhưng mà có còn hơn không.

Dùng thần thức quét qua thi thể của tên kia, Lâm Minh phát hiện tất cả thần chi phù văn của tên này đã tiêu tán, chuyện này làm cho Lâm Minh thầm kêu đáng tiếc, xem ra võ giả vừa chết thì phù văn sẽ tiêu tán, vừa rồi hắn không có kinh nghiệm, không công lãng phí nhiều phù văn như thế.

Tiếp theo Lâm Minh đi tới trước mặt tên cường đạo thứ hai.

Ý thức của tên cường đạo này còn thanh tỉnh, hắn nhìn qua Lâm Minh, bờ môi phát tím, sắc mặt tái nhợt, âm thanh đang run rẩy.

- Tha... Tha ta, ta đem... phù văn... Đều cho ngươi...

Tên cường đạo này gian nan lật người, phủ phục trên mặt đất, một tay đặt vào trong cát đá, lưu lại vết máu tươi trên cát.

- Thần chi phù văn trên người của ngươi, không cần ngươi cho, ta cũng có thể tự lấy...

Lâm Minh lạnh lùng nói ra, đối với những kẻ chuyên giết người cướp của này, hắn không có chút đồng tình nào, Phượng Huyết Thương trong tay quét qua một đám huyết nhục lớn trên người của hắn.

Tên cường đạo này hét thảm và ngất đi.

Những huyết nhục này có khắc phù văn, Lâm Minh muốn tách phù văn này ra. Nhưng mà hắn phát hiện những phù văn trong huyết nhục này chỉ có một thần chi phù văn bay ra, nhưng mà nó không có tiêu tán trên hư không.

- Đừng... Đừng...

Tên cường đạo kêu lên.

- Ngươi giết ta... Không... Không có cái gì... Chỉ cần ngươi định ra lời thề, ta liền mang toàn bộ phù văn cho ngươi...

Tên cườn đạo đứt quãng nói ra, nhưng mà Lâm Minh căn bản không quan tâm lời của tên cường đạo này, hắn có chút trầm ngâm, lúc này mới nhớ tới Thần Mộng Thiên Tôn lúc ấy nói là:

- Đơn giản nhất trực tiếp nhất để đạt được thần chi phù văn chính là cướp đoạt, có chút thần chi phù văn chỉ cân giết đối thủ là có thể lấy thần chi phù văn làm của riêng.

Thần Mộng Thiên Tôn nói "Có chút ", cũng chỉ là một ít phù văn mới như thế mà thôi, mà đổi thành một ít phù văn chỉ sợ giết đối thủ cũng không đạt được, chúng là một thể với võ giả.

- Thì ra là thế.

Trong lòng Lâm Minh hiểu ra, hắn nâng thương lên đâm vào hậu tâm của tên cường đạo.

- Phốc!

Tên cường đạo phun máu tươi và tử vong.

Từ thi thể của hắn có bảy phù văn bay ra ngoài, trong đó sáu biến mất tại chỗ, chỉ còn lại một cái cuối cùng bay về chỗ Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn chằm chằm vào phù văn hồi lâu, chậm rãi vươn tay, dùng đầu ngón tay chạm vào phù văn.

- XÍU...UU!!

Một tiếng vang nhỏ, phù văn giống như con bướm chui vào trong thân thể Lâm Minh, biến mất tại chỗ.

Lâm Minh chỉ cảm thấy một đạo khí lưu tiến mạnh trong kinh mạch của mình, sau đó trong đầu của hăn có một đoạn tinh tức.

- Thần chi phù văn: Vong Linh Tạp Tiêu Chi Hữu Thủ. Phẩm giai: cấp Bạch Ngân. Khắc sâu vào lòng bàn tay, có thể tăng cường lực công kích của tay phải, Vong Linh Tạp Tiêu Phù có bảy miếng, gồm cấp hoàng kim, cấp Bạch Ngân, mỗi tập hợp đủ quả có được khả năng tăng thực lực, tập hợp đủ bảy loại liền có thể dung hợp làm một, phẩm cấp phù văn có thể tiến hóa lên cấp Bích Hồn.

Đoạn tin ngắn này hiện ra trong đầu Lâm Minh.

Nhưng mà tin tức đơn giản của phù văn chỉ có như vậy.

Lâm Minh lại nhìn qua tay phải.

Đầu tiên, thần chi phù văn là đầy đủ.

Mỗi phu có một bộ sẽ có ban thưởng. Thí luyện giả muốn đạt được thực lực mạnh hơn nữa, tốt nhất chính là tập hợp đủ một bộ.

Thần chi phù văn còn lại cũng phân chia phẩm cấp, phù văn cấp bậc khác nhau tự nhiên giá trị kém thật lớn. Hơn nữa từ phẩm cấp lại giống như chiến linh, làm cho Lâm Minh có chút kinh ngạc, hẳn là đại năng sáng lập Tu La Lộ chính là nhân loại?

Chương 1428: Nô lệ Hồn tộc

Cả Tu La Lộ chỉ có một chủ đại lục, chỉ đại lục này có chiều dài cả trăm tỷ đặm, độ rộng cũng cả tỷ dặm.

Chỉ đại lục này hình dạng cổ quái, chiều dài hơn chiều rộng cả trăm ngàn lần, cảnh vật trong chủ đại lục này thoạt nhìn giống như đường cái thẳng tắp.

Cộng thêm trên chủ đại lục này giết chóc vô số, có thể nói là một chiến trường to lớn.

Tên là Tu La Lộ cũng là tổng hợp hai đặc điểm này.

Tu La Lộ chia làm ba giai đoạn, bên ngoài, trung, nội, mỗi xâm nhập một đoạn thì giết chóc càng trở nên thảm trọng, nguy hiểm cũng càng cao, muốn đi ra càng khó.

Lâm Minh hiện tại đang đứng ở bên ngoài.

Tu La Lộ, Hỗn Loạn Thành

Đây là khu vực ngoại bộ của Tu La Lộ, cũng là thành thị siêu cấp.

Bầu trời của Hỗn Loạn Thành giống như sân khấu màu xám, trong không khí tràn đầy nguyên khí hỗn loạn, thậm chí sát cơ lúc ẩn lúc hiện!

Ở chỗ này cao thủ đông đảo, nhưng mà thế lực khắp nơi tạo thành nơi vô cùng phức tạp, quy tắc hỗn loạn.

- Lại có dê béo đến.

- Ân? Võ giả nhân loại? Tu vị thấp nhưng căn cơ thâm hậu khó có được, tất nhiên là thiên tài xuất thân thế lực lớn đi vào lịch lãm rèn luyện, hắc hắc, loại người này thân gia rất phong phú đấy.

Trong rừng rậm của Hỗn Loạn Thành, bảy tám võ giả Ma tộc tụ tập cùng một chỗ, bọn họ mặc trang phục màu đen, dáng người khôi ngô, thân thể cường tráng cường đại. Có chút tương tự với Cự Ma Tộc ở Thiên Diễn đại lục, nhưng mà hơi cao hơn một chút.

Trừ chuyện đó ra thân thể bao phủ áo choàng đen, khuôn mặt cũng bị mũ rộng vành che khuất, toàn thân ma khí um tùm, thân thể mờ ảo, cho người ta cảm giác nguy hiểm.

Mấy tên võ giả áo đen này nhìn nhau, đột nhiên tên Ma tộc cầm đầu vung tay, nói:

- Ra tay!

Bảy tám võ giả yếu nhất cũng tương đương với nhân loại Thần Biến hậu kỳ, lúc này cùng lao ra săn giết con mồi!

- Lại có cường đạo...

Bay ở giữa không trung, Lâm Minh sớm phát hiện ra đám người kia, tuy bởi vì khó hiểu đối phương tu luyện thân thể, không nhìn ra cảnh giới cự thể, nhưng mà căn cứ khí tức cũng biết rõ mạnh yếu.

Lâm Minh phát hiện trong Tu La Lộ, tu vị của mình chính là bùa hộ mạng.

Đương nhiên Lâm Minh không cho rằng hắn trong Tu La Lộ khó gặp gỡ địch thủ, trên thực tế có một nhóm người có thể không cần cố sức giết Lâm Minh quá dễ dàng.

Nhưng mà bởi vì bề ngoài của Lâm Minh triển lộ thực lực quá thấp, chỉ có Thần Biến sơ kỳ, nhưng mà thực lực lại là Thánh Chủ hậu kỳ, cho nên không có ra tay động thủ tiêu diệt võ giả Thần Biến kỳ cướp bóc làm gì, bọn chúng động thu với Thần Biến, Thần Quân kỳ chẳng cướp được bao nhiêu, mà đám người bên dưới với Lâm Hi lại không thành vấn đề.

Nhìn thấy những người này vọt tới, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, không lùi mà tiến tới, bỗng nhiên gia tốc lao thẳng tới bên này!

- Ân? Tiểu tử này!

Trong lòng tên Ma tộc cầm đầu cả kinh, không nghĩ tới con mồi lúc này chẳng thèm trốn, ngược lại gia tốc vọt tới, loại tình huống này chỉ có hai nguyên nhân, hoặc là đối phương là kẻ đần, hoặc là đối phương tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình.

Dám đến Tu La Lộ thí luyện, trẻ tuổi lại có căn cơ thâm hậu, khả năng đầu tiên là bằng không.

Như vậy chỉ còn lại khả năng thứ hai.

Nghĩ tới đây tên Ma tộc cầm đầu cười lên.

- Đã như vầy, xem ai ác hơn!

- Sát!

Tiếng hô rung trời, bảy tám võ giả Ma tộc đồng loạt ra tay, Lâm Minh tay phải hất lên, Phượng Huyết Thương đâm thẳng ra ngoài.

Rầm râm rầm...

Trong tiếng nổ đáng sợ vang lên, thương mang bao phủ đám võ giả Ma tộc này.

Trong nháy mắt máu tươi huy sái, kêu thảm thiết liên tục! Ba tên võ giả Ma tộc lao lên đầu tiên bị thương mang đnáh thành mảnh nho! Mấy người kia thẳng tới khi chết đôi mắt còn không dám tin.

- Như thế nào... Như vậy... Không may...

Ngay cả tên Ma tộc cầm đầu cũng bị trúng chiêu, sau một khắc tất cả cường đạo Ma tộc toàn bộ bị một kích của Lâm Minh xoắn giết.

Cả quá trình chiến đấu chưa đủ một hô hấp Phượng Huyết Thương vẫn hơi nghiêng trong tay Lâm Minh, mũi thương không có giọt máu tươi nào cả.

Sắc mặt Lâm Minh hờ hững, trong đám cường đại chỉ còn lại một tên đang đứng trong rừng rậm lúc trước, hình thể của hắn biến ảo, hiển nhiên đang hoảng sợ cực độ.

- Nhân loại kia quả nhiên là ma quỷ.

Tên quân sư này đang dựa lưng vào tảng đá, khí tức của hắn thu liễm tới tận cùng, không dám lộ ra nửa điểm, chung quanh thân thể của hắn có lực trường linh hồn ngăn cách tất cả chấn động sinh mạng.

Luận năng lực che dấu khí tức chỉ có linh hồn thể là mạnh nhất, không thể nghi ngờ có thể ở phát huy phương diện này tới mức tận cùng.

Nhưng mà lúc này hắn nghe tiếng vang nhỏ, thanh niên nhân loại giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt của hắn.

Ah!

Tên áo choàng đen này đã sớm quen với tràng diện sinh tử, lúc này cũng suýt nữa hồn phi phách tán.

Lâm Minh xuất hiện quá đột ngột, không có một chút dấu hiệu.

- Tên cuối cùng...

Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương đưa tới, sát khí trùng thiên.

Với những cường đạo giết người cướp của, đương nhiên hắn không buông tha, chỉ có chém tận giết tuyệt.

- Chậm... Chậm đã!

Trong áo choàng đen có giọng nói khàn khàn nói Thần Vực ngữ đông cứng.

Lâm Minh những ngày này tại Tu La Lộ phát hiện Tu La Lộ chỉ có ba ngôn ngữ chủ lưu, trong đó Nhân tộc, Ma tộc đều dùng Thần Vực ngữ, nhưng mà bởi vì nhân tộc trong Tu La Lộ không nhiều lắm, cho nên dùng Thần Vực ngữ chủ yếu là Ma tộc.

Tên trước mắt hiển nhiên không phải Ma tộc, Lâm Minh ở trên người của hắn cảm nhận được khí tức linh hồn cường đại, nhưng mà khí tức huyết nhục quá ít, gần như bằng không.

- Hồn Tộc?

Trong đầu Lâm Minh lóe linh quang, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy võ giả Hồn tộc.

Hồn Tộc cũng là một trong những chủng tộc đỉnh phong trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, thực lực không biết, nhưng mà hiển nhiên không kém Thánh tộc.

- Vâng... Ta là Hồn Tộc. Không nên giết ta. Ta có thể kính dâng tất cả thần chi phù văn của ta. Hơn nữa cam nguyện làm nô lệ.

Tên Hồn Tộc này xốc áo choàng đen lên, lộ ra thân thể có hào quang lập lòe, mặc dù hắn có áo giáp trên người. Chỗ nối của áo giáp là linh quang màu xám, giống như không có thật thể.

Hắn quỳ một chân trên đất, bày ra tư thế khuất phục.

- Ân? Làm nô lệ của ta?

Trong lòng Lâm Minh động, hắn vừa tới Tu La Lộ hắn đụng phải hai tên cường đại, bọn chúng muốn dùng thần chi phù văn thu hắn làm nô lệ.

Dưới tình huống bình thường rất nhiều người chi tới cận kề cái chết cũng không muốn làm nô lệ. bởi vì một khi thành nô lệ thì mất đi nhân cách, biến thành lòng trung thành, là khôi lỗi không có ý nghĩ, chuyện như vậy chẳng khác gì cái chết, còn bị người ta sử dụng mất hết tôn nghiêm.

Trừ phi chủ nhân chủ động giải trừ khế ước, nếu không nô lệ sống không bằng chết.

- Ngươi tình nguyện làm nô lệ?

Lâm Minh vẫn không có thu thương.

- Vâng, bởi vì một ít nguyên nhân, ta vẫn không thể chết, hơn nữa thực lực của ngươi cường đại, đi theo ngươi thì có lúc ta không mất đi giá trị, đến lúc đó ngươi sẽ thả ta ra.

- Mất đi giá trị? Nói cho ta biết ngươi có bao nhiêu giá trị?

Lâm Minh giọng lạnh lùng, luận thực lực Hồn Tộc trước mặt với hắn mà nói chẳng có giá trị.

- Tình báo!

Võ giả Hồn tộc nói ra.

- Trừ chuyện đó ra, ta biết luyện đan, khắc đồ vật, ngươi đại khái không biết, Tu La Lộ có Luyện Đan Sư, Thần Văn Sư tốt nhất đều là Hồn Tộc! Chúng ta thành tựu ở hai phương diện này hơn xa các chủng tộc khác cộng lại mấy lần! Cũng vì chúng mà thực lực của ta kém xa.

- Ah?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động.

- Khắc đồ vật?

Khắc chữ vào đồ vật trong Thần Vực đạt tới đẳng cấp cao thì tác dụng sẽ nhỏ lại, nhưng mà trong Tu La Lộ, võ giả Hồn tộc nói khắc chữ lên đồ vật không phải như trong Thần Vực đơn giản như thế.

Hắn nói là "Thần Văn Sư".

Nếu như không có đoán sai có lẽ chính là có quan hệ tới thần chi phù văn.

Quả nhiên võ giả Hồn tộc nói lời kế tiếp nghiệm chứng suy nghĩ của Lâm Minh.

Hắn nói ra:

- Trong Tu La Lộ, thần chi phù văn có thể kết hợp với đồ vật, có thể phát huy ra tác dụng cực lớn, ở đây thần chi phù văn chính là pháp tắc chí cao, hơn nữa những pháp tắc này có tác dụng với bên ngoài, nhưng nếu không đạt được Tu La Lộ Thiên Đạo cho phép thì không dùng được. Ngươi tha mạng cho ta, ta sẽ khắc phù văn, luyện dược cho ngươi, nếu như phù văn hay luyện dược ta không làm được, ta cũng có thể dẫn tiến ngươi cho Hồn Tộc đại sư. Một khi dùng thần chi phù văn khống chế ta, ta trung thành tuyệt đối không cần hoài nghi, hơn nữa thần chi phù văn này là pháp tắc chí cao, ai cũng không giải được, trừ chính ngươi.

- Hơn nữa, ngươi trong Tu La Lộ có điểm nào không rõ cứ hỏi ta.

Võ giả Hồn tộc nói ra những điều kiện làm Lâm Minh động tâm, thực tế cái thứ hai càng khiến hắn chú ý nhiều hơn, hắn đối với Tu La Lộ đúng là biết quá ít, ngay cả hoàn thành toàn bộ thí luyện trong Tu La Lộ như thế nào cũng không hiểu.

Lâm Minh nhìn qua võ giả Hồn tộc, nói:

- Ngươi dường như biết rõ ta là người mới trong Tu La Lộ? Làm sao thấy được?

- Bởi vì ta có thể cảm giác đại khái khí tức mạnh yếu trên thần chi phù văn của ngươi, mà của ngươi thì quá yếu, chẳng những số lượng ít, chất lượng cũng không đủ, nếu như thực lực của ngươi yếu thì đây là hợp tình lý, nhưng mà thực lực của ngươi rất mạnh, chuyện này chứng minh ngươi hơn phân nửa là nhân vật mới, hơn nữa cho dù ngươi không phải nhân vật ngươi, ngươi hiểu với Tu La Lộ cũng không vượt qua ta, bởi vì ta đã sinh hoạt ở đây mấy trăm năm, sưu tập rất nhiều tình báo.

- Tốt, thành giao!

Lâm Minh đáp ứng, giết chết võ giả Hồn tộc với hắn không có chút ý nghĩa nào cả, nhưng mà giữ hắn lại thì tác dụng lớn hơn nhiều.

Chương 1429: Thí luyện cuối cùng

Ấn ký màu nâu xanh lóng lánh trong hư không, chậm rãi chui vào trong mi tâm của võ giả Hồn Tộc, gương mặt võ giả Hồn Tộc run rẩy một cái, cắn răng nhịn xuống.

Trong lúc nhất thời hai đồng tử của võ giả Hồn tộc xuất hiện một đám hỗn độn, lần nữa thanh minh thì ánh mắt hắn nhìn qua Lâm Minh tràn ngập tôn kính.

- Lão nô Hồn Bạch, tham kiến chủ nhân.

- Tốt, Hồn Bạch, ta không cần ngươi đi theo quá lâu, thời điểm ta rời khỏi Tu La Lộ thì ta sẽ trả tự do cho ngươi, ta hiện tại hỏi ngươi, thí luyện trong Tu La Lộ làm thế nào mới tính toán là thông qua.

- Bẩm chủ nhân, Tu La Lộ này lão nô xem ra là do trò chơi mà thần linh sáng tạo ra, mà chúng ta chính là nhân vật trong trò chơi này, nhưng mà trò chơi này nếu như chơi thắng, như vậy sẽ tìm được chỗ tốt không thể tưởng tượng nổi, nếu như thua thì chính là chết.

- Trong Tu La Lộ này Thiên Đạo quy tắc vô cùng cổ quái, rất nhiều thứ đều là thiết lập tốt, thí luyện giả thông qua một ít cơ duyên đặc thù tìm kiếm thần chi phù văn đặc biệt, sau đó tập hợp đủ thần chi phù văn sẽ gây ra thí luyện cuối cùng nhất, thông qua thí luyện thì tìm được ban thưởng của Tu La Lộ Thiên Đạo! Bởi vì ngươi sáng tạo Tu La Lộ bản thân chính là tồn tại không thể tưởng tượng nổi, có người thậm chí hoài nghi hắn chính là chủ nhân của Tam Thập Tam Trọng Thiên! Tóm lại ban thượng của Tu La Lộ vô cùng phong phú!

- Tập hợp đủ thần chi phù văn đặc biệt?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động.

- Đúng vậy, chỉ có đầy đủ thần chi phù văn mới có tác dụng, một ít thần chi phù văn rải rác, ví dụ như trước kia chủ nhân sử dụng phù văn nô ấn sẽ không ý nghĩa. Hiện tại đã biết đầy đủ thần chi phù văn có hơn một ngàn bộ, nhưng những thàn chi phù văn này chủ yếu là cấp Thanh Đồng, cấp Bạch Ngân, số ít cấp Hoàng Kim, cấp Bích Hồn đã rất ít, lên trên là một bộ cấp Thái Huyền gần như truyền thuyết. Mở ra một thần chi phù văn đi tới thí luyện cuối cùng tổng cộng có ba mươi sáu bộ.

- Phàm là đầy đủ thần chi phù văn, giá trị của nó còn gấp mười lần so với bộ ngang cấp, thậm chí cao hơn gấp trăm lần. Hơn nữa những bộ phù văn không triệt để dung nhập vào huyết nhục của võ giả, một khi giết võ giả thì những phù văn này sẽ rơi ra ngoài, bị võ giả giết chết đạt được!

- Thì ra là thế.

Trong lòng Lâm Minh tỉnh ngộ, hắn ngay từ đầu đi vào đây giết chết hai tên cường đạo. Nhưng mà chỉ có một thần chi phù văn rơi ra, tên là Vong Linh Tạp Tiêu Chi Hữu Thủ, chính là phù văn đầy đủ, hiện tại xem ra không phải trùng hợp, chỉ có loại thần chi phù văn này mới rơi ra ngoài.

Mà như Hồn Bạch đã nói, muốn chính thức thông qua thí luyện, điều kiện chủ yếu chính là tập hợp đủ thần chi phù văn, chỉ có như vậy mới thông qua thí luyện cuối cùng, bằng không thì không có.

Hơn nữa tập hợp đủ một bộ phù văn cũng có thể tăng thực lực của võ giả lên thật lớn, từ điểm này mà nói giá trị của nó thật lớn.

Hết lần này tới lần khác thần chi phù văn đầy đủ sẽ không khóa lại với huyết nhục của võ giả, một khi giết chết võ giả sẽ rơi ra ngoài, kể từ đó những thần chi phù văn này sẽ là đối tượng trnah đoạt của người khác, nhấc lên gió tanh mưa máu!

Nhất là những thần chi phù văn giá tị cực cao xuất hiện, ví dụ như Thái Huyền phù văn, đừng nói là một bộ, cho dù là một quả cũng khiến người ta liều mạng, không biết có bao nhiêu máu tươi sẽ đổ.

- Hồn Bạch, nói cho ta biết những năm gần đây này có bao nhiêu người triệt để thông qua thí luyện Tu La Lộ?

Lâm Minh có thể tưởng tượng muốn thông qua thí luyện tất nhiên khó như lên trời, nhưng mà dựa theo lời của Thần Mộng thì Tu La Lộ đã tồn tại không biết bao nhiêu ức năm, vượt qua nhiều lần đại kiếp nạn, qua nhiều năm như vậy thiên tài tiến vào là hằng hà sa số, hơn nữa võ giả bản thổ của Tu La Lộ còn nhiều hơn người đi vào, cho nên khó nói điều gì được.

Hồn Bạch nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, thí luyện Tu La Lộ thật sự rất khó khăn rất khó khăn, trong lịch sử xác thực có võ giả thông qua khảo hạch, nhưng mà thời gian quá xa xưa, hắn năm đó đã từng lưu lại vô số truyền thuyết, nhưng mà những truyền thuyết này trải qua vô số năm truyền lưu đã diễn biến thành vô số phiên bản, khó có thể khảo chứng.

- Triệt để thông qua thí luyện ít có khả năng, nhưng nếu như chỉ cần là ta thu thập đủ ba mươi sáu bộ phù văn chỉ định, mở ra thí luyện cuối cùng nhất rồi sau đó sống sót đi ra ngoài, hoàn thành một bộ phận thí luyện và đạt được một bộ phận ban thưởng vậy thì đơn giản hơn nhiều.

- Đương nhiên cái này đơn giản, nhưng mà so với số võ giả khổng lồ trong Tu La Lộ thì người như thế luôn có thực lực nghịch thiên, hoặc là vận khí nghịch thiên, sưu tập đầy đủ pủù văn. Ta tin tưởng chủ nhân vô cùng có khả năng là một trong số đó.

- Nhưng nếu như đi vào thí luyện cuối cùng, chủ nhân lại nhất định phải coi chừng, bởi vì thí luyện này tỉ lệ tử vong cũng cực cao, ngàn vạn không nên ham ban thưởng, mà lựa chọn thí luyện mà mình không cách nào hoàn thành, không công vứt bỏ tánh mạng, một trăm triệu năm qua gây ra thí luyện cuối cùng, hơn nữa độ hoàn thành cao nhất cũng chỉ là 83%.

- Ah?

Lâm Minh trong nội tâm khẽ động.

- 83%, sao ngươi biết rõ con số?

- Đương nhiên, bởi vì Tu La Lộ mở ra thí luyện cuối cùng sẽ do Tu La Lộ Thiên Đạo chiêu cáo thiên hạ, cơ hồ tất cả người thí luyện hoàn thành ngoài 70% sẽ được Thiên Đạo pháp tắc mang tên của bọn họ chiêu cáo thiên hạ, danh dương Tu La Lộ! Một trăm triệu năm qua hoàn thành hơn 80% chỉ có hai người, một là Thánh tộc, một là Hồn tộc, một nam một nữ, nhắc tới cũng xảo diệu, hai người này đều xuất hiên vào ba mươi năm trước, trong đó võ giả Thánh tộc đã hoàn thành được 81%, mà thiếu nữ Hồn Tộc lại hoàn thành 83%, hai người đều nhận được ban thưởng không thể tưởng tượng nổi, nghe nói hai người bọn họ đều đều là đệ nhất thiên tài của hai tộc.

Hồn Bạch nói đến đây, Lâm Minh khẽ giật mình.

Đệ nhất thiên tài? Ba mươi năm trước?

Lâm Minh không có đi để ý tới thiếu nữ Hồn Tộc, nhưng mà hắn khẳng định biết võ giả Thánh tộc là ai...

- Tên Thánh tộc kia là gì?

Tinh quang trong mắt Lâm Minh lóe lên, mở miệng hỏi.

- Người nọ tên là Ô Ma.

Hồn Bạch không nghĩ ngợi nói ra, đối với những chuyện này hắn thuộc như lòng bàn tay.

Nghe cái tên này Lâm Minh hít một hơi, Ô Ma! Tạo Hóa thánh tử Ô Ma!

Quả nhiên là hắn!

Chắc hẳn trước khi tiến vào Tu La Lộ, Tạo Hóa thánh tử còn không có được phong hào, chỉ là Ô Ma mà thôi.

Sau khi hoàn thành Tu La Lộ, bởi vì hắn hoàn thành 81% cho nên Tạo Hóa Thánh Hoàng mới ban thưởng phong hào -- Tạo Hóa thánh tử, dự định Ô Ma làm người kế nhiệm Thánh Hoàng.

Khi đó hắn tái xuất hiện tự nhiên dùng danh tự Tạo Hóa thánh tử, phong ào này biến thành tên của hắn.

- Thì ra là thế ah... Ô Ma cũng từng tiến vào Tu La Lộ!

Lâm Minh ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, Thần Vực có Truyền Tống Trận nhưng bị nghiền nát, chỉ có Thiên tôn truyền người mới đi vào được, mà chủng tộc khác loại này thí luyện này chắc phổ biến một ít, Tạo Hóa thánh tử là nhân kiệt há bỏ qua được?

- Ba mươi năm trước tham gia thí luyện, độ hoàn thành 81%, một trăm triệu năm qua chỉ có hai người mà thôi.

Đây chính là nơi thiên tài trong Tam Thập Tam Trọng Thiên phóng cùng một chỗ, Ô Ma có thể đạt tới loại trình độ này khó trách hắn cuồng vọng như thế.

Thành tích như vậy khó trách không nhìn Lâm Minh.

Không nói đến Tạo Hóa thánh tử không cho rằng Lâm Minh thiên phú vượt qua hắn, nhưng mà chênh lệch này muốn bù được thì khó có khả năng!

- Đại thế buông xuống, Hồn Tộc quả nhiên cũng có anh tài xuất hiện lớp lớp! Thiên tài Hồn Tộc còn áp Ô Ma một đầu! Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Tam Thập Tam Trọng Thiên, cường giả như mây, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Nghĩ tới đây Lâm Minh cảm giác huyết nhục sôi trào, Tam Thập Tam Trọng Thiên có đại thế buông xuống, hắn là một trong số đó, hơn nữa là thành viên trọng yếu trong đó.

Tạo Hóa thánh tử vào ba mươi năm trước hoàn thành sự kiện này, nhưng mà hắn tiến vào Tu La Lộ, chỉ sợ ít nhất là bốn mươi năm trước, cũng nói đúng là Lâm Minh hiện tại chênh lệch với Tạo Hóa thánh tử không khác gì bốn mươi năm. Hắn phải trong trăm năm đuổi theo cái bốn mươi năm này!

Nếu như đuổi theo thiên tài bình thường thì quá dễ dàng, nhưng mà hắn phải đuổi theo thiên tài số hai trong ức năm qua của Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Yêu cầu này Lâm Minh phải tăng tốc độ gấp hai lần đối phương.

- Tốc độ phát triển gấp đôi.

Lâm Minh nắm chặt hai đấm, khóe miệng cong lên.

- Cũng không tính quá khoa trương!

Trong nội tâm xác định mục tiêu và sôi trào.

Hắn muốn đuổi kịp Tạo Hóa thánh tử, trong tương lai có đại thế xảy ra, tất cả bắt đầu trong Tu La Lộ này!

Cho dù như thế nào Lâm Minh cũng phải có độ hoàn thành vượt qua Tạo Hóa thánh tử, còn phải vượt qua thiếu nữ Hồn tộc!

Chương 1430: Hỗn loạn thành

- Đây chính là Hỗn Loạn Thành...

Lâm Minh nhìn qua thành trì cực lớn, nhưng mà tường thành chỉ cao mười trượng, cửa thành nặng nề, không biết là tài liệu gì đúc thành, phía trên khắc đầy chú văn phức tạp.

Ở hai bên cửa thành là hộ vệ to lớn, hai người này đều là Ma tộc, tương đương với tu vị Thần Biến hậu kỳ.

- Phí vào thành mỗi người một nguyên khí phù văn.

Đãi Lâm Minh đến gần hai thủ vệ mặt không biểu tình trả lời.

- Nguyên khí phù văn?

Lâm Minh khẽ giật mình, thứ này là tiền, chẳng lẽ trong Tu La giới phù văn là tiền?

Lúc này sau lưng Lâm Minh, Hồn Bạch vội vàng đi đến trước, tay phải tay trái lấy một ký hiệu ra, hội tụ thành hai phù văn bay về phía hai gã thủ vệ.

Trong đó một thủ vệ lấy một ngọc giản ra, một tay thu hai phù văn, nói một cách máy móc.

- Có thể đi vào.

Thủ vệ vung tay lên, Lâm Minh cùng Hồn Bạch đi vào thành.

- Nguyên khí phù văn là tiền sao? Ta chỉ mang Cửu Dương ngọc, không thể sử dụng?

Lâm Minh mở miệng hỏi, nếu như là vậy sẽ có nhiều bất tiện.

- Cửu Dương ngọc...

Hồn Bạch khẽ giật mình, hắn tự nhiên biết rõ giá trị của Cửu Dương ngọc, đối với Nhân tộc mà nói đó là là tiền với đơn vị cực lớn.

- Chủ nhân quả nhiên xuất thân hiển hách.

Hồn Bạch nghĩ như vậy, mở miệng nói ra:

- Hồi bẩm chủ nhân, Cửu Dương ngọc cũng có thể dùng, nhưng mà chỉ có Ma tộc, Nhân tộc mới có thể thu Cửu Dương ngọc, mà Hồn Tộc, Thánh tộc muốn Cửu Dương ngọc không có tác dụng quá lớn, Hồn Tộc chỉ thu Hồn thạch, mà Thánh tộc sẽ thu Huyết Sát tinh, Huyết Dương Tinh.

- Thì ra là thế.

Lâm Minh giật mình hiểu ra, trong Tu La Lộ chủng tộc rất nhiều, bởi vì mọi người sở tu pháp tắc khác nhau, đồ vật có giá trị cũng khác nhau.

- Nguyên khí phù văn thì thế nào?

Lâm Minh lại hỏi.

Hồn Bạch nói:

- Trong Tu La Lộ có rất nhiều phù văn trống. Dùng phù văn trống hấp thu thiên địa nguyên khí mà thành, nhưng mà cần thời gian dài và nhiều tinh lực. Nguyên khí phù văn là ngoại tệ mạnh trong Tu La Lộ, có thể dùng đổi ra các loại tiền khác nhau, mặt khác các loại tiền cũng có thể đổi nguyên khí phù văn. Nhưng mà giá cả ăn thiệt thòi một chút, nói như vậy hơn một vạn Tử Dương thạch mới có thể đổi một nguyên khí phù văn.

- Hiểu.

Lâm Minh gật gật đầu, có Hồn Bạch đi theo, xác thực giảm bớt không ít phiền toái, nếu không hắn khó mà tiến vào thành.

Lâm Minh nhìn ra cửa thành. Thời điểm này hắn phát hiện một ít võ giả đi vào thành không đưa phí.

- Những người này tại sao không cần giao phí?

- Bọn họ là cư dân vĩnh viễn của Hỗn Loạn Thành.

Hồn Bạch biết rõ rất nhiều, tiếp tục giải thích:

- Tại Hỗn Loạn Thành, cư dân vĩnh cửu được chấp pháp đội bảo hộ, nếu như chủ động công kích cư dân này sẽ bị chấp pháp đội đuổi giết. Nhưng mà cư dân không phải Hỗn Loạn Thành thì không có đãi ngộ này, chết thì chết, không có người quản. Cho nên rất nhiều người đều muốn trở thành cư dân vĩnh viễn của Hỗn Loạn Thành, nhưng mà... Đối với rất nhiều người mà nói rất khó khăn, bởi vì phương pháp đơn giản nhất trở thành cư dân vĩnh viễn của Hỗn Loạn Thành chính là mua nhà ở tại nơi này, thế nhưng mà căn phòng ở rẻ nhất của Hỗn Loạn Thành rẻ cũng cần vài tỷ nguyên khí phù văn, một cường giả Thần Quân cảnh dưới điều kiện có đủ phủ văn trống, ngày đêm không ngừng hấp thu thiên địa nguyên khí, chế tác nguyên khí phù văn, hơn mười vạn năm cũng không thể hoàn thành, thế nhưng mà cường giả Thần Quân cảnh cũng chỉ sống được mười vạn năm mà thôi, phải mấy đời mới chế tác xong.

- Tại sao có giá phòng không hợp thói thường như vậy?

Lâm Minh cảm giác không thể tưởng tượng nổi, cường giả Thần Quân cảnh công tác cả đời vậy mà không mua được phòng ở? Trong Thần Vực đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Vài tỷ nguyên khí phù văn, tương đương với mấy vạn ức Tử Dương thạch, đây không phải là con số mà cường giả Thần Quân cảnh đủ sức làm.

- Nơi này là Tu La Lộ, khắp nơi tràn ngập giết chóc, là mộ của cường giả, có một nơi an toàn không dễ dàng, trở thành cư dân vĩnh cửu có thể an tâm tu luyện, không cần phải lo lắng bị giết, đối với rất nhiều người mà nói hấp dẫn phi thường lớn, mà cả Hỗn Loạn Thành, phòng ở nhiều như vậy đương nhiên giá cả cao. Lão nô mới vừa nói qua, nếu như chỉ làm nguyên khí phù văn thì cường giả Thần Quân cảnh làm cả đời cũng không mua được, nhưng mà có đôi khi vận khí tốt đến nghịch thiên, đạt được một phù văn hi hữu giá trị cực lớn cầm lấy đi bán ra, thoáng cái đã mua được phòng ở, đối với rất nhiều người lịch lãm ngoại giới thì bọn họ càng muốn phù văn như vậy, hơn nữa bọn họ rất có tiền.

Lâm Hi nghĩ vậy cảm thấy cũng đúng.

- Trước ngươi đã từng nói qua, Hỗn Loạn Thành có nhiều nơi đạt được thần chi phù văn đúng không.

- Vâng, xin mời chủ nhân theo ta.

Hồn Bạch nói xong, mang theo Lâm Minh đi vào trong thành.

Đường trong Hỗn Loạn Thành phi thường rộng rãi, cơ hồ tất cả kiến trúc đều quái lạ với Lâm Minh, kiến trúc là nham thạch thô ráp, không có trải qua tạo hình, thoạt nhìn có vài phần tục tằng.

Mà đi tới Lâm Minh phát hiện trên đường gặp được võ giả đều có thiên phú rất tốt, ngẫu nhiên có vài võ giả căn cơ lơ lỏng bình thường, cũng là những tiểu nhị trong quán nào đó.

Trừ những người này ra, những người khác đều là nhân kiệt.

Những nhân kiệt này cũng không chỉ có thí luyện giả bên ngoài Tam Thập Tam Trọng Thiên, cũng có cư dân bản thổ của Tu La Lộ.

Trên thực tế cư dân bản thổ Tu La Lộ còn nhiều hơn người đi vào lịch lãm rất nhiều, những người này tập võ trong Tu La Lộ, đồng dạng có thể tham gia khảo hạch, các phương diện cũng như võ giả bên ngoài.

- Chính là nơi này, Hắc Thần Bảo!

Hồn Bạch chỉ vào một kiến trúc hình tháp và nói ra.

Tòa hắc tháp này tổng cộng có mười ba tầng, mỗi một tầng đều cao mười trượng, thân tháp vừa thô vừa to, giống như ngọn núi.

Đi vào tầng thứ nhất của Hắc Thần Bảo thì không gian bên trong to tới kinh người, nếu như không phải bên trong tụ tập rất nhiều võ giả, hoàn toàn có thể giục ngựa lao nhanh.

Lâm Minh nhìn qua rất nhiều võ giả tới đây không phải làm nhiệm vụ, mà là bày quầy trong đây.

Đồ vật bọn họ trừ đan dược, pháp khí ra, nhiều nhất thứ có hình dáng huy chương.

Người bày quầy bán hàng quá nhiều, thế cho nên trong tầng đầu tiên của Hắc Thần Bảo tràng diện rất hỗn loạn. Những người này xuất thân chủng tộc khác nhau, có cao một trượng năm, toàn thân cơ bắp nổi cục mạnh mẽ, cự ma eo quấn khóa sắt, có rất nhiều chủng tộc bách quái.

Nhưng mà số lượng Nhân tộc lại thưa thớt hơn đoán trước của Lâm Minh, phi thường ít.

Trong đại sảnh không có mấy nhân kiệt của Nhân tộc, mà là võ giả bản thổ Tu La Lộ, nguyên nhân xuất hiện như vậy tự nhiên là cổng truyền tống vào Tu La Lộ bị hủy.

Hơn nữa hiện tại trong Tam Thập Tam Thiên Nhân tộc xem như chủng tộc đỉnh phong đan suy thoái, nhân số không xem là nhiều, xuất hiện nhân số trong Tu La Lộ ít cũng là hợp tình lý.

Kể từ đó Lâm Minh trong đại sảnh cũng khiến người ta chú ý.

- Hắc, tiểu quỷ nhân loại Thần Biến kỳ.

- Căn cơ cũng không tệ lắm mà! Thần Biến kỳ một mình xông vào Tu La Lộ, lá gan không nhỏ. Nhưng mà trong Tu La Lộ người gan lớn thường chết nhanh, ha ha.

Mấy võ giả Thánh tộc không ngừng dùng chân nguyên nghị luận, trên mặt mang nụ cười trêu tức, Thánh tộc xem Nhân tộc là tử địch, đây là Hắc Thần Bảo, bọn họ có chỗ cố kỵ, không thể động thủ, nhưng mà tình huống Thánh tộc vừa thấy mặt Nhân tộc đã đánh thì gặp không ít.

Lâm Minh có chút nhíu mày, hắn cảm giác được có không ít cảm giác không hữu hảo đang dò xét, muốn thăm dò nội thế giới của hắn.

- Là Thánh tộc...

Lâm Minh không nhìn cũng biết là ai, trong Tu La Lộ vốn không có quy tắc chế ước, Thánh tộc gặp Nhân tộc là đánh, cướp đoạt thần chi phù văn và tài phú của đối phương.

Lâm Minh không quan tâm mấy tên võ giả Thánh tộc, mà là nhìn qua bảng nhiệm vụ trong đại sảnh, nhiệm vụ khó khăn khác nhau thì ban thưởng khác nhau.

Khiến Lâm Minh kinh ngạc là tiếp nhận nhiệm vụ cần phải trả nguyên khí phù văn, hơn nữa số lượng nguyên khí phù văn tiêu hao kinh người.

Tiếp nhận nhiệm vụ cấp Hoàng Kim tiêu hao mười vạn nguyên khí phù văn, cho dù hoàn thành hay không cũng phải trả đủ.

Mười vạn nguyên khí phù văn cũng chính là một tỷ Tử Dương thạch, đối với chính mình mà nói ngược lại là mưa bụi, nhưng với võ giả bình thường thì bọn họ sao trả tiền đây? Hơn nữa một khi không thành còn bồi vào.

Hồn Bạch nói ra:

- Cũng bởi vì tiếp nhận nhiệm vụ cần rả nguyên khí phù văn, cho nên trong Tu La Lộ càng lấy nguyên khí phù văn làm điều kiện tiên quyết.

Nhìn nhiệm vụ cấp Hoàng Kim, Lâm Minh lại nhìn thấy nhiệm vụ cấp Bích Hồn, tiếp nhận giá cao gấp trăm lần, một ngàn vạn nguyên khí phù văn tiếp một lần.

Kế tiếp là nhiệm vụ cấp Thái Huyền, một lần tiếp cấp Thái Huyền có giá cao hơn một trăm lần nữa.

Một tỷ nguyên khí phù văn tiếp một lần! Cũng chính là mười vạn ức Tử Dương thạch, mười miếng Cửu Dương ngọc, so với Đại Thế Giới Đan còn quý hơn.

Khó trách lúc trước Hồn Bạch nói, tập hợp đủ một bộ phù văn Thái Huyền tương đương với truyền thuyết.

Lúc này Hồn Bạch còn nói thêm:

- Chủ nhân, ngươi có thể mua sắm nhiệm vụ trong tay thí luyện giả Hắc Thần Bảo, những huy chương kia mỗi một cái đại biểu cho một nhiệm vụ, màu sắc khác nhau đẳng cấp khác nhau, màu trắng bạc chính là cấp Bạch Ngân, màu vàng chính là cấp Hoàng Kim, màu xanh biếc chính là cấp Bích Hồn, hoàn thành nhiệm vụ thì huy chương sẽ tự động biến thành phù văn, nói như vậy mua trong tay võ giả thí luyện thì thấp hơn nhiều.

- Ah? Trách không được người trong Hắc Thần Bảo bày quầy bán hàng còn nhiều hơn tiếp nhiệm vụ.

Lâm Minh mới vào Tu La Lộ, nếu như không hiểu quy tắc trong này sẽ phải đi đường quanh co quá nhiều.

Chương 1431: Tiếp nhiệm vụ

Lâm Minh tùy ý quét mắt nhìn qua, chọn một quầy hàng, hắn chọn quầy hàng này bởi vì hắn cảm giác dược trong mười chủ quán ở đây thì người này thực lực xem như tương đối mạnh.

Chủ quán là cự ma tộc, tu vị đại khái tương đương Thần Quân đỉnh phong, căn cơ cực kỳ chắc chắn, nửa bước Thánh Chủ cũng có thể chiến một trận.

Nhưng mà một nguyên nhân trong đó chính là võ giả võ giả Ma tộc cũng dùng Tử Dương tinh, giao dịch cũng dễ dàng.

Lâm Minh nhìn thấy hàng hóa trên quầy hàng này, hơn mười huy chương nhiệm vụ, đại đa số là màu vàng, cũng là cấp Hoàng Kim, số ít cấp Bạch Ngân, thậm chí còn có cấp Bích Hồn.

Có một bộ phận huy chương công khai ghi giá, giá cả chỉ bằng một nửa trong Hắc Thần Bảo.

Nhìn thấy Lâm Minh tới, chủ quán ôn hoà, trong tay cầm một cái ngọc giản, ngọc giản ghi loại các đồ vật, chủ quán đưa ngọc giản cũng là chẳng muốn giải thích.

Tự nhiên là do Lâm Minh tu vị quá thấp, không giống người mua.

- Vì cái gì những huy chương này không ghi giá?

Lâm Minh hỏi.

Chủ quán nhìn qua Lâm Minh, không kiên nhẫn nói ra:

- Huy chương khôn ghi giá đều là tinh phẩm, giá cả rất cao, ngươi muốn mua thì nói thẳng, không mua thì đừng có hỏi nhiều.

- Mua.

Lâm Minh không để ý đến thái độ của đối phương, đây là Hỗn

Loạn Thành, thực lực không cao sẽ không được tôn kính.

- Kiện nào?

Chủ quán buông ngọc giản phù văn ra, không có nhiệt tình chút nào.

- Là nó, bao nhiêu nguyên khí phù văn?

Lâm Minh chỉ vào một quả huy chương cấp Bích Hồn, lúc trước hắn dùng chân nguyên truyền âm cho Hồn Bạch, giá trị huy chương này rất lớn.

Chủ quán kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, cau mày nói:

- Ngươi đang đùa với lão tử sao, ngươi mới Thần Biến kỳ, muốn nhiệm vụ cấp Bích Hồn? Tìm đường chết sao?

Nói như vậy nhiệm vụ cấp Bích Hồn đều cần tu vị Thần Quân cảnh mới có thể hoàn thành, hơn nữa phi thường nguy hiểm, xác suất vẫn lạc rất cao, vượt cấp tiếp nhận nhiệm vụ không phải thiên tài nghịch thiên thì còn lại đều là người chết.

- Ta có hoàn thành nhiệm vụ hay không ngươi không cần quan tâm. Ta sẽ trả nguyên khí phù văn là đủ rồi.

- Hắc. Ngươi tốt nhất không nên tới chỗ ta nghe ngóng gì đó, biến lão tử làm đồ chơi, ta không thích bị người ta xem là kẻ đần, tám trăm vạn. Giá này không cần trả giá đâu.

Tên đại hán Ma tộc nói ra. Trong ngôn ngữ cho người ta cảm giác áp bách. Làm cho người ta không dám trả giá.

Đây cũng là phong cách mua bán trong Hỗn Loạn Thành, không có thực lực thì muốn mua đồ cũng bị yếu thế.

- Là giá này!

Hồn Bạch dùng chân nguyên truyền âm nói ra. Hắn cũng là lão luyện.

Lâm Minh gật gật đầu, nói:

- Thành giao, không biết ngươi có thu Tử Dương thạch không?

Vậy mà đáp ứng?

Tên Ma tộc giật mình, tuy hắn báo giá không phải là giả, nhưng mà tám trăm vạn cũng là một khoản tiền lớn, thực tế đối với võ giả Thần Biến cảnh như Lâm Minh không có số tiền này.

- Tử Dương thạch cũng có thể.

Ma tộc chủ quán gật gật đầu, nhân loại tại giao dịch trong xuất ra Tử Dương thạch rất thông thường.

- Một đổi một ngàn năm.

Chủ quán giao dịch rất chắc chắn, Lâm Minh nhìn qua Hồn Bạch, Hồn Bạch nói:

- Có hơi đắt, nhưng miễn cưỡng chấp nhận được.

- Ân.

Lâm Minh trực tiếp sảng khoái lấu đủ Tử Dương tinh ra, chỉ cần không bị người ta xem là kẻ đần, dùng nhiều một chút số tiền nhỏ thì hắn chẳng quan tâm.

- Số lượng đúng vậy.

Chủ quán dùng thần thức quét qua, xác định số lượng Tử Dương tinh, hắn có chút kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, một võ giả Thần Biến kỳ mua huy chương cấp Bích Hồn, con mắt không thèm nháy, cũng không cò kè mặc cả, xem ra hắn nhìn nhầm người.

Lâm Minh tiếp nhận huy chương, hắn còn chưa kịp xem quy tắc chi tiết, mà đúng lúc này hắn nghe âm thanh không hữu hảo vang lên.

- Hắc, tiểu tử, tới tâm sự.

Lâm Minh quay đầu chỉ thấy ba tên võ giả Thánh tộc đứng phía sau hắn không xa, trong đó có một tên ngồi ghế thái sư, chân đặt lên trên ghế, dùng tư thái thích ý ngồi dựa lưng, hắn duỗi tay phải ngoắc Lâm Minh lại, ý bảo Lâm Minh đi qua.

- Đúng rồi, chính là ngươi, tới đây!

Trong lòng Lâm Minh cười lạnh, ba tên võ giả Thánh tộc này từ khi hắn tiến vào đại sảnh thì sử dụng cảm giác dò xét nội thế giới của hắn rồi, loại hành vi này phi thường vô lý.

Hiện tại ba người ngồi như đại gia, ngoắc tay bảo mình đi tới, đây là xem nhẹ mình.

Lâm Minh lý đều mặc kệ, mà lúc này, trước khi bán cho Lâm Minh bích hồn huy chương cự ma tộc chủ quán nói ra:

- Khuyên ngươi tốt nhất nên đi một chút, ba người này được xưng Hắc Thiết Tam Sát, trong Hỗn Loạn Thành xem như nổi danh, ép mua ép bán, giết người cướp của, không từ bất cứ việc xấu nào, rất nhiều người đều chết trong tay chúng, nếu như ngươi đi qua, chỉ ăn chút thiệt thòi, tổn thất ít tiền tài, nhưng mà không qua thì có khả năng bỏ mạng.

- Ta biết rõ có lẽ ngươi có bối cảnh, bình thường làm thiếu gia đã quen, trong ánh mắt không được phép có hạt cát, nhưng mà trong Hỗn Độn Thành không nên như vậy, thực lực là tất cả, cường long không đầu địa đầu xà, ngươi bị người ám sát thì bối cảnh làm được gì? Tra cũng không tra rõ.

- Cảm ơn lời khuyên, ta muốn hỏi trong Hắc Thần Bảo có thể động thủ không?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

- Không thể, cho nên ở chỗ này ngươi xem như an toàn, nhưng mà ngươi không thể sống ở đây mãi được, bọn chúng hẳn biết ngươi thân gia xa xỉ, muốn ép ngươi đấy, có hại chịu thiệt cũng không tính. Trong Hỗn Loạn Thành, phải học được ẩn nhẫn.

Cự ma chủ quán tùy ý nói ra, hiển nhiên phi thường hiểu Hắc Thần Bảo này.

Ở chỗ này không có đủ thực lực, hơi lộ tiền tài sẽ bị người ta nhìn chằm chằm vào.

- Quả nhiên không thể động thủ, thật đáng tiếc.

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, cự ma chủ quán làm sao nghĩ tới Lâm Minh hỏi câu vừa rồi không phải lo an nguy của mình, mà là muốn giết ba tên kia.

- Tiểu tử, gọi ngươi đấy! Điếc à?

Nhìn thấy Lâm Minh vẫn không có phản ứng, ba tên Thánh tộc tức giận, trong đó một tên đứng lên giơ nắm đấm lên, chỉ nghe "Tạch tạch tạch, khớp xương vang lên răng rắc.

- Các ngươi muốn gặp ta thì tự tới, ta cần gì phải qua? Uống nhầm thuốc sao.

Lâm Minh giọng lạnh lùng, vừa nói ra lời này Hắc Thiết Tam Sát đều sửng sốt, bọn chúng bị tiểu tử Thần Biến Kỳ trả treo?

Tràng diện này hấp dẫn không ít người, rất nhiều người nhìn thấy thân phận song phương thì ngẩn người.

- Là Hắc Thiết Tam Sát.

- Chậc chậc, tiểu gia hỏa Thần Biến kỳ đang khiêu chiến Hắc Thiết Tam Sát?

- Hắc hắc, người nọ vừa tới Hỗn Loạn Thành a, không biết hung danh Hắc Thiết Tam Sát đâu, lần này náo nhiệt.

Mọi người đang nghị luận nhao nhao, không có dùng truyền âm, mà nói thẳng ra.

Ma tộc bán huy chương cho Lâm Minh lắc đầu, hắn xem ra tính cách của Lâm Minh vô cùng quái đản, không nghĩ tới còn muốn cố ý chọc giận Hắc Thiết Tam Sát, thật sự không phải cử chỉ sáng suốt. Tính cách như vậy trong Tu La Lộ sống không nổi, rất có thể ngày mai sẽ bị chết trong tay Hắc Thiết Tam Sát. Hắn cùng Lâm Minh chỉ là bèo nước gặp nhau, căn bản không có hứng khuyên nhiều, Lâm Minh không nghe thì thôi.

- Ngươi nói cái gì, ta không nghe lầm chứ?

Một tên trong Hắc Thiết Tam Sát nhìn qua Lâm Minh, thản nhiên cười nói:

- Thật sự là kỳ quái, thế đạo như thế nào rồi, không muốn sống càng ngày càng nhiều, là Hắc Thiết Tam Sát chúng ta quá thiện lương? Gần đây không có giết người sao?

- Có ý tứ, tiểu tử, vốn chỉ muốn lấy chút máu của ngươi, hiện tại mạng của ngươi cũng bồi vào, hoặc là ngươi muốn cả đời không ra khỏi Hắc Thần Bảo.

Hắc Thiết Tam Sát nhao nhao đứng dậy, nhe răng cười nhìn qua Lâm Minh.

Mà Lâm Minh căn bản không quan tâm bọn chúng, hắn quay người đi lên Hắc Thần Bảo tầng thứ hai, dù sao trong đây cũng không được động thủ, cũng không thể thu thập bọn kia, tất cả ra ngoài nói sau, hắn hiện tại muốn nhìn Hắc Thần Bảo tầng thứ hai, tầng thứ ba có cái gì.

Tầng thứ nhất chỉ là nơi có bán huy chương nhiệm vụ cấp Thái Huyền, tuy Lâm Minh hoàn toàn mua được nó, nhưng mà nhiệm vụ không phải thứ Lâm Minh muốn, bởi vì hoàn thành nó thu thập thần chi phù văn không được đầy đủ.

- Thang lầu ở nơi nào?

Lâm Minh hỏi Hồn Bạch.

- Ở giữa đại sảnh, phía sau trụ chính, có thể đi thông hai tầng.

Hồn Bạch rất trấn định, hắn đã nhìn thấy thực lực của Lâm Minh, căn bản không có lo lắng cho Lâm Minh.

- Ân.

Lâm Minh gật gật đầu, đang muốn đi qua.

Mà đúng lúc này trong tầng hai có giọng nữ hài vang vọng khắp Hắc Thần Bảo.

- Chúc mừng thí luyện giả tên là Đa Cổ Lặc thành công đánh bại tất cả đối thủ trong trò chơi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được một lần rút thưởng cấp Bích Hồn.

Lời vừa nói ra cả đại sảnh lập tức bạo động..

- Mẹ kiếp, rút thưởng cấp Bích Hồn.

- Đa Cổ Lặc vận khí quá tốt, hắn có tư cách rút thưởng.

- Đừng ghen ghét, đây cũng là thực lực, thực lực của Đa Cổ Lặc mạnh hơn ngươi nhiều, hơn nữa có vận khí mới cầm được..

Mọi người nhao nhao nghị luận, song phương đang mua bán cũng đều dừng lại, ngay cả Hắc Thiết Tam Sát hận không thể xé xác Lâm Minh ra cũng dời lực chú ý.

Chuyện này làm cho Lâm Minh có chút khó hiểu.

- Rút thưởng cấp Bích Hồn? Rất trân quý?

- Vâng, phi thường trân quý! Chủ nhân có chỗ không biết, cùng là nhiệm vụ cấp Bích Hồn, có chút nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu có cho thần chi phù văn hi hữu, giá trị kém cỏi của nó còn gấp ngàn vạn lần phù văn cấp Bích Hồn. Mà những nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu, Hắc Thần Bảo không trực tiếp bán ra, chỉ có thể rút thưởng nhận được, cho dù có tiền cũng mua không được!

- Ah? Có chuyện này?

Lâm Minh đã có hứng thú.

- Ta nghe những người này nghị luận thì nó là một trò chơi, cuối cùng thắng còn đạt được tư cách rút thưởng.

- Vâng, trò chơi này nằm ở Hắc Thần Bảo tầng hai.

Chương 1432: Vận mệnh chi bàn

- Hắc Thần Bảo tâng hai?

Lâm Minh nói:

- Nói như vậy thí luyện tầng thứ hai ta có thể đi vào?

- Vâng, chủ nhân, bất luận là võ giả gì tiến vào Hắc Thần Bảo đều có tham gia thí luyện, chỉ cần thông qua tất cả cửa khẩu mới có thể nhận được ban thưởng.

- Rút thưởng có thể nhận được ba đồ vật, nhưng mà xác suất lớn nhất vẫn là phù văn cấp Bích Hồn, hơn nữa còn là phù văn hi hữu, phù văn trong Hắc Thần Bảo không hoàn toàn nhờ vào nguyên khí phù văn mà nhận được, thực lực, vận khí đều là nhân tố không thể thiếu, thực lực đủ mạnh hoặc là vận khí nghịch thiên, có thể dùng cái giá cực nhỏ đổi lấy huy chương vô cùng tốt, mà những huy chương này thường thường trân quý hơn nguyên khí phù văn cả ngàn vạn lần.

- Thú vị, chúng ta đi lên.

Lâm Minh càng ngày càng cảm thấy phỏng đoán của Hồn Bạch có đạo lý, Tu La Lộ này là trò chơi của thần linh sáng tạo ra, quy tắc trong đó nói là Thiên Đạo pháp tắc, ngược lại càng giống quy tắc trò chơi.

- Mau đi xem một chút, Đa Cổ Lặc gia hỏa này rút ra cái gì.

- Đúng, cơ bản là phù văn hi hữu cấp Bích Hồn, tuy không phải là của chúng ta, đi xem cũng tốt.

Lúc trong tủng ương của tầng thứ hai, ở trên đài cao có một nam tử Thánh tộc đang đứng đó, hiển nhiên hắn chính là là Đa Cổ Lặc.

Bên người Đa Cổ Lặc có bốn năm thủ vệ đang đứng, bọn họ mặc chiến giáp màu trắng, ngực còn mang huy chương bông tuyết, oai hùng bất phàm.

Có chút ít thủ vệ ở đây Lâm Minh có thể cảm giác được sự cường đại khủng bố của họ.

- Những thủ vệ này vậy mà tương đương với Thần Quân cảnh đỉnh phong? Thần Quân cảnh đỉnh phong ở trong thánh địa bình thường của Thần Vực đều có địa vị cực cao. Có thể nhận làm trưởng lão, ở chỗ này chỉ làm thủ vệ?

- Bọn họ cũng không phải thủ vệ bình thường.

Hồn Bạch bên người Lâm Minh nói ra:

- Bọn họ là hộ vệ đoàn của thành chủ, bởi vì bọn họi mặc chiến giáp bạch ngân, ngực có huy chương bông tuyết, cho nên bọn họ được xưng là thân vệ ngân tuyết quân đoàn, tổng cộng chỉ có một trăm lẻ tám người, đều là tinh anh, người bình thường căn bản không cách nào gia nhập.

- Thành chủ Hỗn Loạn Thành?

Lâm Minh khẽ giật mình, có thể ở trong Tu La Lộ đầy giết chóc này trở thành một thành chủ thành thị lớn. Người này tất nhiên không thể khinh thường.

- Đúng, chính là thành chủ, trong Hỗn Loạn Thành, có hai loại người không dễ chọc, một loại chính là thân vệ quân đoàn của thành chủ. Một loại khác chính là Tu La!

- Tu La?

Lâm Minh chẳng phỉa lần đầu tiên nghe người ta nói tới cái tên này, đến Tu La Lộ nghe quá nhiều.

- Đúng, những người tới đây làm nhiệm vụ thí luyện độc lập, võ giả tập hợp đủ trọn vẹn thần chi phù văn sẽ nhận được phong hào Tu La. Tập hợp đủ một bộ bạch ngân phù văn có tư cách xưng là nhất tinh Tu La, tập hợp đủ một bộ hoàng kim phù văn đạt được phong hào nhị tinh Tu La, tập hợp đủ một bộ bích hồn phù văn, đạt được phong hào tam tinh Tu La!

- Nói như vậy, tam tinh Tu La đã phi thường khủng bố. Bình thường căn bản khó nhìn thấy, lại lên trên là tứ tinh Tu La càng không cần nói, loại nhân vật này khó mà phỏng đoán được! Phong hào Tu La cần làm chính là tập hợp đủ thần chi phù văn, phải hoàn thành nhiệm vụ, cướp bóc, mua thần chi phù văn, phong hào Tu La đã được Tu La Lộ Thiên Đạo tán thành, cho dù là nhất tinh phong hào Tu La cũn có thực lực tăng trưởng thật lớn, hơn nữa người có được phong hào Tu La bản thân nhất định là thiên tài, cũng là người thường xuyên dùng chiến đấu tăng trưởng thực lực, Thánh Chủ bình thường cũng sẽ không tùy tiện đi trêu chọc Thần Quân cảnh nhất tinh Tu La. Nhị tinh Tu La càng không cần phải nói, cho nên Tu La là nhân vật thứ hai trong Hỗn Độn Thành không nên đi trêu chọc.

- Hiện tại trên đài Đa Cổ Lặc chính là nhất tinh Tu La! Cho nên hắn trong Hỗn Loạn Thành rất nổi danh, đừng nhìn Hắc Thiết Tam Sát ngày bình thường hoành hành bá đạo, nhưng mà ở trước mặt Đa Cổ Lặc lại dễ bảo hơn nhiều, đây là thực lực mang tới áp chế đấy.

- Ta biết rõ.

Lâm Minh gật gật đầu, xem tu vị của Đa Cổ Lặc thậm chí Hắc Thiết Tam Sát còn thấp một ít, nhưng mà luận sức chiến đấu, thiên phú càng xuất chúng hơn, Đa Cổ Lặc có thể dễ dàng đánh bại Hắc Thiết Tam Sát liên thủ.

Không chỉ như thế, Đa Cổ Lặc cũng bởi vì nhận được phong hào nhất tinh Tu La cho nên có được lực lượng Tu La Lộ Thiên Đạo chi lực gia trì, đối phó Hắc Thiết Tam Sát căn bản chính là nghiền áp.

Sai biệt thực lực như ậy bọn họ không dám lỗ mãng.

Đúng vào lúc này Đa Cổ Lặc đã bắt đầu rút thưởng, đây là thời khắc bọn họ chờ mong nhất, bọn họ đang chờ lúc rút thưởng nỳ..

Ngân tuyết quân đoàn Thân Vệ Quân đang đưa mâm tròn lớn tới.

Mâm tròn kim loại này vô cùng nặng nề, không biết là tài liệu gì làm thành, mặt ngoài của mâm tròn thậm chí có vết hen gỉ.

- Mâm tròn này...

Lâm Minh nhíu mày một cái, hắn có thể cảm giác được cái mâm tròn cồng kềnh không có gì lạ kia ẩn chứa lực lượng huyền diêu không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn hơn cả Hỗn Nguyên chi môn lúc trước, đây tuyệt đối không phỉa do cao thủ bình thường chế tạo ra.

Hơn nữa di chuyển nó cần phải dùng tới ngân tuyết quân đoàn mới khiến nó kỳ dị hơn nữa.

- Chủ nhân phát hiện?

Hồn Bạch khâm phục nói ra.

- Cái mâm tròn này đúng là không tầm thường, nó tên là vận mệnh chi bàn, do số mệnh mà quyết định hung cát, là vật truyền thừa từ xa xưa của Tu La Lộ tới bây giờ, đại biểu ý chí của Thiên Đạo, không thể hủy diệt, thậm chí ngươi cố ý bỏ nó vào trong biển sâu, nó cũng sẽ bị quy tắc phủ xuống trở về thế gian, nếu như ngươi cố ý đi công kích nó, phá hư nó còn có thể lọt vào nguyền rủa cùng trời phạt, hậu quả nghiêm trọng, vận mệnh sẽ sụp đổ, cho nên ai cũng không dám động tới vận mệnh chi bàn này, nó đặt ở Hỗn Loạn Thành chính là trọng bảo trấn áp số mệnh. Tu La Lộ có tổng số thành thị nhất định, thành thị không có trấn thành chi bảo thì không được Tu La Lộ Thiên Đạo tán thành, rất dễ dàng bị hủy diệt.

- Ta hiểu rồi.

Lâm Minh gật gật đầu, hắn suy đoán cũng không sai biệt lắm, mâm tròn kim loại này chính là do thần linh chế tạo mà thành, đương nhiên có thể chế tạo ra thật nhiều, bởi vì đồ vật này với thần linh mà nói chẳng phải là thứ gì quá quý giá, nhưng mà với võ giả Tu La Lộ mà nói nó chính là Thiên Đạo.

Trên đài cao ở giữa trung ương tầng hai, Đa Cổ Lặc hít sâu một hơi, đi đến trước vận mệnh chi bàn.

Hắn đạt được cơ hội rút thưởng chính là tư cách chuyển động vận mệnh chi bàn.

Chuyển động vận mệnh chi bàn và đạt được kết quả khác nhau.

Trong đó khả năng đạt được nhất chính là huy chương chứa thần chi phù văn, nhiệm vụ chứa huy chương này chính là nhiệm vụ hi hữu.

Loại thứ hai chính là trực tiếp nhận được thần chi phù văn thành phẩm, nếu như có thể trực tiếp đạt được phù văn thành phẩm thì lời lớn.

Trừ hai chủng này ra còn có loại khả năng thứ ba, loại khả năng này là nhỏ nhất, là vận mệnh chi tử đại khí vận gia thân, người kế thừa thiên địa kiếp số mới có thể rút được.

Mà rút được đồ vật này là cái gì lại khó có thể phỏng đoán, khó có thể biết được.

Nhưng không hề nghi ngờ là loại khả năng thứ ba chính là thứ có giá trị lớn nhất, thậm chí có giá trị không thể đo lường được.

Đối mặt với vận mệnh chi bàn như vậy, chính thức là đồ vật quyết định vận mệnh của bản thân mình, trước khi chuyển động nó không khẩn trương là giả vờ.

Cho dù Đa Cổ Lặc biết rõ mình đạt được cái thứ ba là hy vọng quá xa vời, nhưng mà thời điểm này hắn đạt được đồ vật quá trân quý.

Hít sâu một hơi, Đa Cổ Lặc hắn mang đồ vật nhận được khi thông qua trò chơi kia bóp nát đi, hóa thành một chút lưu quang rót vào vận mệnh chi bàn, chợt hào quang trong vận mệnh chi bàn sáng lên rực rỡ, mặt ngoài của vận mệnh chi bàn có nhiều phù văn sáng lên.

Những phù văn này đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là màu xanh biếc, chính là thần chi phù văn của cấp Bích Hồn.

Nhưng mà chính giữa có thành phẩm phù văn, có là huy chương.

Trừ chuyện đó ra trên mâm tròn này có một khu vực độc lập, phiến khu vực này không có phù văn gì cả, chỉ có hai kỳ tự thần bí cổ xưa, hai chữ này là -- "Vận mệnh"!

Rút thăm được nó cũng có khả năng tìm được đồ vật thứ ba khó lường kia.

Chương 1433: Trò chơi thợ săn

Trên đài cao trung ương, Đa Cổ Lặc vươn tay và rót toàn bộ cương nguyên trong cơ thể vào trong vận mệnh chi bàn, phù văn trên vận mệnh chi bàn tỏa ra ánh sáng mông lung, biến ảo thất thường.

Ánh mắt người trong tràng nhìn chằm chằm vào vận mệnh chi bàn.

Rất nhiều phù văn sáng lên từng cái, con mắt Đa Cổ Lặc nhìn thấy mỗi phù văn sáng lên thì thần sắc khẩn trương.

Chỉ cần những hào quang của phù văn này tắt đi thì phù văn sáng ngời cuối cùng còn lại chính là đồ vật Đa Cổ Lặc rút thăm được.

Thời gian rút thăm duy trì mười hô hấp, còn đối với Đa Cổ Lặc mà nói lại giống như dài dằng dặc vậy

Cuối cùng nhất phù văn sáng ngời cuối cùng dừng lại trên huy chương.

Rút thưởng chấm dứt, mâm tròn dừng lại ở một cái huy chương--huy chương nhiệm vụ hi hữu.

Đây là loại kém cỏi nhất trong cả ba loại, nhưng cũng là có khả năng nhất, tuyệt đại đa số người rút thưởng đều có kết quả này.

Khóe miệng Đa Cổ Lặc co quắp lại, trong lòng có chút tiếc hận, đã đi tới bước này, trong lòng của hắn khó tránh khỏi sinh ra khả năng rút ra cái thứ ba, một bước lên trời, nhưng mà tưởng tượng đã tan vỡ.

- Đa Cổ Lặc đại nhân, chúc mừng nha!

- Đúng vậy a, Đa Cổ Lặc đại nhân thật sự là số mệnh gia thân. Huy chương Bích Hồn hi hữu, giá trị không thể đo lường.

Mọi người nhao nhao chú mừng,, Đa Cổ Lặc ở chỗ này địa vị vốn không tệ, hiện tại hiển nhiên nâng cao một bước.

- Đa Cổ Lặc đại nhân, ngươi có mục đích chuyển nhượng huy chương này hay không?

Có người mở miệng hỏi, lại bị Đa Cổ Lặc cự tuyệt.

- Huy chương Bích Hồn này ta tuyệt đối sẽ không chuyển nhượng.

Đa Cổ Lặc nói không chừa đường thương lượng, huy chương nhiệm vụ Bích Hồn này Đa Cổ Lặc tạm thời không có năng lực hoàn thành, nhưng mà hắn có thể mang huy chương gửi lại ở Hắc Thần Bảo, tạm gác lại sau khi đột phá sẽ hoàn thành, bán cho người khác chính là lãng phí, huy chương hi hữu có tiền không thể mua.

Đa Cổ Lặc nhìn qua người hỏi và nói:

- Nếu như ngươi muốn. Có thể tự mình tham gia thí luyện đấy!

Thí luyện của Hắc Thần Bảo mở ra quanh năm, nhưng mà người tham gia chân chính không nhiều, bởi vì không có danh xưng Tu La muốn đạt được đồ vật trong thí luyện là không có khả năng, mặc dù người có danh xưng Tu La muốn qua của cũng phỉa nhìn vận khí.

Hơn nữa mỗi một lần tham gia thí luyện đều cần mười vạn nguyên khí phù văn là phí vào bàn. Số tiền kia đối với rất nhiều võ giả mà nói là cắt thịt.

Nhưng mà hôm nay bởi vì đã bị Đa Cổ Lặc kích thích, rất nhiều người đứng ra.

- Ha ha, đã như vầy ta cũng tham gia một lần.

- Ta cũng thử xem. Thí luyện của Hắc Thần Bảo ta chưa từng tham gia đấy, tuy phí vào bàn có chút đắt, nhưng mà không thử thì không cam lòng.

- Ta cũng tới!

Chỉ là không lâu sau đã có bảy tám người báo danh.

Nhưng mà bảy tám người này đều là người nổi vật trong cùng giai võ, trong đó có mấy người kém một bước là trở thành Tu La. Chỉ cần tiếp qua thêm một năm nửa năm thì bọn họ có thể hoàn thành một bước này, đạt được phong hào Tu La.

Nhìn thấy tình cảnh này thì xung đột của Lâm Minh và Hắc Thiết Tam Sát lúc trước chẳng là gì cả.

- Đại ca, chúng ta nên đi thử đi.

- Ba mươi vạn nguyên khí phù văn không phải con số nhỏ, nếu như là thông qua thí luyện thì đương nhiên lời lớn rồi, nhưng mà chúng ta thông qua thí luyện khả năng thông qua hơi thấp, hiện tại nhiều người tham gia, chính thức thí luyện còn phải có thí luyện giả đối kháng, càng thêm khó khăn nhiều, dù sao những người báo danh không ai yếu hơn chúng ta, một khi chúng ta thua thì ba mươi vạn nguyên khí phù văn sẽ trôi theo dòng nước, như vậy chúng ta cố gắng thời gian thật lâu cũng uổng phí rồi.

Người cầm đầu của Hắc Thiết Tam Sát cũng có chút do dự, kỳ thật trong lòng của hắn hiểu rõ Hắc Thiết Tam Sát tham gia thí luyện phần thắng không nói tiếp cận bằng không, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Nhưng mà hắn nói lời này lại làm cho người ta im lặng cực độ, cái bọn hoi nói là "Thời gian cố gắng thật lâu", kỳ thật chính là xảo trá vơ vét tài sản, cướp bóc trộm cắp, ép mua ép bán mới có.

Thời điểm Hắc Thiết Tam Sát do dự thì cách bọn họ không xa có một thanh niên nhân tộc bình tĩnh giơ tay lên, nói ra:

- Ta tham gia.

Giọng này lập tức hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, thanh niên nhân loại này chính là Lâm Minh.

- Ân?

Hắc Thiết Tam Sát sửng sốt.

- Tiểu tử này không phải gia hỏa mua huy chương Bích Hồn hay sao?

- Tiểu súc sinh này chán sống rồi mà, trước mặt mọi người còn dám quát tháo Hắc Thiết Tam Sát! Những năm này người càn quấy trước mặt Hắc Thiết Tam Sát chúng ta đều chết cả rồi.

Lão đại trong Hắc Thiết Tam Sát cười lạnh liên tục, hắn vốn định sau khi ra ngoài sẽ thu thập Lâm Minh, không nghĩ tới Lâm Minh hiện tại lại nhảy ra.

- Hắc hắc, hắn cũng tham gia thí luyện, thật biết điều, hắn không đi nhìn xem mình là cái đức hạnh gì cơ chứ, vậy mà cũng dám tới thamgia Hắc Thần Bảo thí luyện, đây là thế đạo nào, có người còn muốn lấy trứng chọi đá?

Loại thí luyện này nhất tinh Tu La đi vào cũng có khả năng lật thuyền trong mương, mà toàn thân Lâm Minh không có bao nhiêu phù văn, trực tiếp ném ra mười vạn tới tham gia Hắc Thần Bảo thí luyện, xác thực đáng chú ý.

Rất nhiều người nhìn qua phía Lâm Minh, kể cả võ giả Ma tộc bán cho Lâm Minh huy chương Bích Hồn cũng nhìn ra, hắn cảm thấy Lâm Minh đúng là không có tiền đồ.

- Nếu như hắn tham gia thì đây đúng là việc vui rồi, chúng ta có thể hảo hảo ‘ chiếu cố ’ hắn một chút.

- Ha ha, Tam đệ nói đúng, đại ca, chúng ta cũng tham gia a.

- Ân...

Hắc Thiết Tam Sát thủ lĩnh vốn do dự, hiện tại bị Lâm Minh kích thích thì trực tiếp giơ tay lên.

- Chúng ta báo danh!

Võ giả nhiều khi cần một tâm lý thống khoái, tuy tốn ba mươi vạn chẳng khác gì cắt thịt, nhưng mà chỉ cần thống khoái là được.

- Hắc Thiết Tam Sát cũng tham gia!

- Sau khi tên nhân loại kia tham gia thì Hắc Thiết Tam Sát đi theo tham gia, điều này hiển nhiên là nhắm vào tên nhân loại này mà tới, bọn chúng có khả năng hạ độc thủ trong thí luyện.

- Đúng vậy, Hắc Thần Bảo thí luyện căn bản không phải người bình thường có thể chơi, tên nhân loại kia quá non, hiện tại còn thêm Hắc Thiết Tam Sát.

Mọi người nhao nhao nghị luận, không nghĩ tới Đa Cổ Lặc rút thưởng xong lại có rất nhiều người nóng đầu đi lên tham gia thí luyện, trực tiếp báo danh, chuyện này nói rõ tính đối kháng cũng cực lớn.

- Đáng tiếc nhiều nguyên khí phù văn như vậy không phải của ta, không công ném đi.

Có võ giả cảm khái.

Nghe được người này cảm khái, Lâm Minh nội tâm khẽ động, hỏi:

- Hồn Bạch, những huy chương nhiệm vụ này và phí tham gia tham gia thí luyện nguyên khí phù văn đưa tới nơi nào, bị thành chủ Hỗn Độn Thành thu sao?

Hồn Bạch lắc đầu nói:

- Không phải như vậy, nếu như vậy thì thành chủ sớm tích lũy không biết bao nhiêu tài phú, phàm lần nhiệm vụ mua sắm huy chương nguyên khí phù văn, toàn bộ đều bị Tu La Lộ Thiên Đạo thu về, dường như những nguyên khí phù văn này chính là động lực vận chuyển Tu La Lộ Thiên Đạo quy tắc hoạt động, có người hoài nghi cả Tu La Lộ là một trận pháp cực lớn, những thí luyện giả chúng ta nằm ở trong trận pháp, tuân theo quy tắc trận pháp.

- Thì ra là như thế này...

Lâm Minh ngạc nhiên, cách nói này nghe quá rung động, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ thì cảm thấy hợp lý.

- Chủ nhân, Hắc Thiết Tam Sát chuyên môn nhằm vào ngươi, trong Hắc Thần Bảo bọn họ không thể động thủ, nhưng mà trong thí luyện thì khác, chủ nhân còn phải cẩn thận một chút mới được.

- Ân, biết rõ.

Lâm Minh khẽ cười một tiếng.

- Không có những người khác báo danh sao? Như vậy... Cơ hồ tất cả võ giả báo danh thỉnh lên đài.

Trên đài cao tầng hai của Hắc Thần Bảo có một võ giả mặc áo giáp bạc nói ra, hắn là người của ngân tuyết quân đoàn.

Báo danh tổng cộng có mười lăm người.

Lâm Minh yên lặng đi đến đài, bên cạnh hắn chính là Hắc Thiết Tam Sát, có thể nói oan gia ngõ hẹp.

- Hắc hắc, tiểu tử Nhân tộc, trong chốc lát gia gia sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.

- Ngươi cần phải giả bộ cả kinh một chút nha, đừng có mà nhắm mắt chết ngay đấy, ha ha!

Trên đài cao khóe miệng Hắc Thiết Tam Sát cười dữ tợn, mà lúc này võ giả quân đoàn nguyên tuyết tiến lên, mặt không biểu tình nói ra:

- Hiện tại ta tuyên bố quy tắc, trong các ngươi có người có lẽ biết rõ, nhưng mà ta vẫn phải lặp lại một lần.

- Các ngươi muốn tiến hành thí luyện, nhưng mà thật là là trò chơi! Trò chơi tên đã là trò chơi thợ săn, sau hai mươi lăm hô hấp sau các ngươi sẽ bị truyền tống đến một không gian độc lập, ở chỗ này các ngươi mọi người sẽ là thợ săn, nhưng cũng đều là con mồi, mục tiêu của các ngươi chính là tiêu diệt con mồi, đạt được chiến lợi phẩm của chúng.

- Chiến lợi phẩm chính là cái này!

Võ giả Ngân Tuyết nói xong vung mười lăm vật thể màu đen bay về phía đám người dự thi.

Lâm Minh thò tay nhận lấy, cầm chiến lợi phẩm trong tay, lại phát hiện nó là một đầu lâu màu đen, đầu lâu này vô cùng nặng nề, cho người ta cảm giác vô cùng dữ tợn.

Võ giả Ngân Tuyết tiếp tục nói:

- Đây là huy chương khô lâu, thí luyện giả tham gia trò chơi phải săn giết lẫn nhau, cướp đoạt huy chương khô lâu của đối thủ, trừ chuyện đó ra trong thế giới độc lập có rất nhiều con mồi, chúng thiên kì bách quái, chủng loại rất nhiều, giết chết chúng cũng có thể tìm được huy chương khô lâu!

- Đương nhiên những này con mồi này cũng có thể biến thành thợ săn, trái lại săn giết các ngươi! Thực lực của chúng lấy người có thực lực cao nhất trong các ngươi mà định ra, một khi thí luyện giả mất đi huy chương khô lâu hoặc là trọng thương không thể chiến đấu xem như đào thải, sẽ bị trực tiếp truyền tống ra khỏi nơi thí luyện.

- Trong thế giới thí luyện có thể chiến đấu tùy ý, nhưng không đề xướng giết người, giết chết một người sẽ trừ hai quả huy chương khô lâu, chính các ngươi châm chước.

- Tốt rồi, quy tắc ta đã nói xong, thời điểm bắt đầu trò chơi đã tới, xem số lượng huy chương trong tay các ngươi mà phán định thành tích, nếu như vượt qua năm mươi miếng huy chương sẽ đạt được huy chương nhiệm vụ cấp Bích Hồn ban thưởng, nếu như vượt qua một trăm huy chương đạt được tư cách rút thưởng cấp Bích Hồn, đồng thời nhận được rút thưởng nhiệm vụ cấp Thái Huyền!"

Võ giả Ngân Tuyết sau khi nói xong, những người dự thi khác không có biểu lộ gì, nhưng mà Lâm Minh lại khẽ giật mình,

- Tư cách rút thưởng nhiệm vụ cấp Thái Huyền sao?

- Đúng thưa chủ nhân, nếu như hoàn mỹ hoàn thành thí luyện trò chơi Hắc Thần Bảo thì có cơ hội rút thưởng huy chương nhiệm vụ cấp Thái Huyền, nhưng mà theo ta biết rõ nhiều năm qua chưa từng có ai đạt được cả...

Chương 1434: Săn bắn và săn giết

Bá!

Khi võ giả Ngân Tuyết tuyên bố hết quy tắc, một cột sáng màu bạc chiếu xuống đài cao, đây là hào quang truyền tống.

- Bắt đầu!

- Ha ha, rất nhanh sẽ có kết quả, khảo hạch tối đa chỉ tiếp tục trong bảy tám canh giờ, nhưng mà cũng là một trải nghiệm khó quên.

Những võ giả ở đây cũng không phỉa lần đầu thamgia thí luyện, trong thế giới độc lập thời gian không giống bên ngoài, bảy tám canh giờ với tuổi thọ võ giả mà nói chẳng khác gì nháy mắt.

- Vừa rồi võ giả Ngân Tuyết nói người thợ săn trong trò chơi và con mồi căn cứ vào thực lực mạnh nhất của người trong trò chơi mà định ra, như vậy người tu vị thấp đi vào chẳng phải bị thiệt? Tu vị thấp nhất chính là tiểu tử nhân loại kia, chỉ có tu vị Thần Biến kỳ, mặt khác người têến vào trong trò chơi đều có tu vị ngoài Thần Quân trung kỳ, thậm chí còn có Thần Quân hậu kỳ đỉnh phong, đã chạm đến cánh cửa Thánh Chủ cảnh.

- Đúng vậy, cho nên trong trò chơi thợ săn và con mồi này thực lực ai cũng sàn sàn nhau, ai tu vị yếu thì kẻ đó ăn thiệt thòi.

Mọi người nghị luân với nhau, không ít người nhìn về phía Lâm Minh.

Trò chơi thợ săn và con mồi độ khó rất lớn, cho dù là thiên tài đỉnh cấp đi vào cũng phỉa ứng phó cẩn thận, nếu như lúc này độ khó tăng lên một cấp thì càng khó hơn nữa.

- Chủ nhân, tu vị của ngài trong này quá thiệt thòi rồi.

Hồn Bạch nói ra.

- Không có sao.

Lâm Minh khoát khoát tay.

- Trước ngươi không phải đã nói thế giới trò chơi con mồi ngay từ đầu là yếu, rồi sau đó mới từ từ trở nên mạnh mẽ sao? Mà tốc độ trở nên mạnh mẽ quyết định bởi tại tu vị của người tham gia trò chơi?

- Vâng.

- Ta đây không cần phải lo lắng, Hồn Bạch, những võ giả tham gia khảo hạch ngươi biết không?

Lâm Minh vừa đi về phía cổng truyền tống, vừa hỏi Hồn Bạch.

- Trong toàn bộ người dự thi thì chỉ có một Tu La, hơn nữa là nhất tinh, hắn thông qua khảo hạch xác suất rất xa vời, về phần những người khác lại càng không có hy vọng. Muốn thông qua thí luyện cầm lấy cơ hội rút thưởng cấp Bích Hồn đa số tình huống đều là nhị tinh Tu La, thậm chí nhị tinh Tu La cũng có khả năng thất bại, về phần nhất tinh Tu La. Chỉ có đại nhân vật như Đa Cổ Lặc trong nhất tinh Tu La và vận khí cực tốt mới có thể thành công.

- Ta biết rõ.

Lâm Minh nói xong, nhấc chân đi vào trong cổng truyền tống.

Hào quang lóe lên, sau một khắc hắn đi vào thế giới hoàn toàn lạ lẫm.

Những thí luyện gỉa khác cũng vừa tiếp xúc với cổng truyền tống bị truyền tống đến các phương vị khác nhau.

Tầm mắt mơ hồ, dần dần rõ ràng, hiện ra trước mặt Lâm Minh chính là một thảo nguyên mênh mông. Trên thảo nguyên khắp nơi đều là nham thạch màu đen lõa lồ, còn có xương khô dã thú.

- Đại thế giới thật lớn!

Lâm Minh thô sơ giản lược dùng cảm giác quét qua chung quanh, đưa ra kết luận này.

Hồi tưởng lời cua võ giả Ngân Tuyết tuyên bố quy tắc, phải tập hợp đủ năm mươi huy chương khô lâu mới tính toán thông qua khảo hạch cấp Bích Hồn.

Tuy huy chương khô lâu này mỗi thí luyện giả đều có một, nhưng mà chỉ tập hợp hơn mười huy chương khô lâu mà thôi, đều phải từ con mồi mới lấy được, những con mồi này chẳng dễ đối phó.

Dựa theo lời của võ giả Ngân Tuyết nói thì mức độ cường đại của con mồi dùng tu vị cao nhất của người trong đội ngũ mà định.

Tuy Lâm Minh tự tin vào thực lực của mình, nhưng mà thí luyện trước mặt của hắn lại quá khó khăn, nếu như thí luyện độ khó đột nhiên tăng tới Thần Quân cảnh, đối với Lâm Minh mà nói phi thường bất lợi.

Dù hắn có thực lực sưu tập đủ năm mươi huy chương. Muốn tăng thêm nữa cũng khó có khả năng, Lâm Minh không có thực lực này.

Cho nên hắn làm một quyết định, chính là săn giết con mồi của thế giới này sau, trực tiếp giải quyết toàn bộ thí luyện giả khác là xong. Làm cho độ khó của trò chơi giảm xuống còn Thần Biến kỳ.

Đưa ra quyết định này, nếu như trước khi tham gia trò chơi, người nào khác biết được tất nhiên sẽ cho rằng hắn là kẻ điên.

Lâm Minh nghĩ như vậy bay lên không trung.

Thảo nguyên rất lớn, hơn nữa thảo nguyên rất sâu, có địa phương sâu tới eo, có địa phương vượt qua đỉnh đầu.

Võ giả trốn ở trong thảo nguyên này, cách xa nhau khoảng cách rất xa, lại thu liễm khí tức toàn thân, phát giác đối phương cũng không dễ dàng, dùng cảm giác cường đại của Lâm Minh tuy có thể dò xét ra, nhưng mà phải phí tay chân nhiều, vì vậy Lâm Minh áp dụng cách làm trực tiếp và đơn giản nhất, hắn bay lên không trung...

...

Lúc này ở cách Lâm Minh hơn mười dặm, ba võ giả Thánh tộc tụ tập ở chỗ này, bọn họ chính là Hắc Thiết Tam Sát.

- Đây là trò chơi người thợ săn và con mồi, đã sớm nghe nói qua vô số lần, hôm nay lần đầu tiên tới đây.

Phí tham gia trò chơi người thợ săn và con mồi quá đắt đỏ, biết rõ hy vọng qua cửa xa vời, cho nên Hắc Thiết Tam Sát chưa từng thử qua.

- Ân, cho dù lần này không thành công cũng xem như đi cho biết, ngày sau chúng ta trở thành Tu La cũng nên đi qua cửa, ba mươi vạn này không tiêu hoan.

- Hắc hắc, đương nhiên không tiêu hoan rồi, đã đến thì phải thoải mái một chút, chúng ta săn bắn đi! Đại ca, ngươi nói chúng ta hiện tại tìm tên tiểu tử kia hay là qua một hai ngày cho tiểu tử kia thu thập vài huy chương rồi đi tìm hắn?

Lão tam trong Hắc Thiết Tam Sát hưng phấn liếm liếm bờ môi, có chút không thể chờ đợi được.

- Hiện tại tìm! Tiểu tử này chưa hẳn là có thể sống quá lâu, con mồi nơi này rất mạnh, hơn nữa sẽ cngf ngày càng mạnh, một hai ngày sau đónói không chừng hắn sẽ bị người ta loại đi, vậy tiện nghi hắn, cho dù hắn may mắn không bị loại bỏ cũng bị kẻ khác săn đuổi kiếm huy chương.

- Được rồi, ta cũng hiểu được càng sớm làm tốt, ta không chờ được nữa! Đáng tiếc ở chỗ này không thể giết hắn, nhưng mà làm hắn tàn cũng không tệ.

Trong thế giới này, võ giả Ngân Tuyết nói không cổ vũ giết người, mà không phải chân chánh cấm giết chóc, nếu như giết người sẽ bị trừ hai huy chương.

- Ân, giết hắn không đáng, hắn không đáng hai huy chương khô lâu, hiện tại mấu chốt là đi nơi nào tìm được hắn, tiểu tử này nếu như tìm địa phương trốn đi, thu liễm khí tức toàn thân thì chúng ta tìm hắn khó lắm.

- Xác thực là khó.

Thủ lĩnh Hắc Thiết Tam Sát cũng phát sầu.

Bọn họ đang không biết nên ra tay thế nào, mà đúng lúc này lão tam trong Hắc Thiết Tam Sát giật mình kêu lên.

- Đại ca, ngươi nhìn kìa...

Hướng hắn chỉ bên kia, ở đường chân trời xa xa có một chấm nhỏ cách mười dặm đang bay tới đây.

Nhãn lực của võ giả rất tốt, mặc dù là cách xa như vậy bọn họ cũng nhìn rõ ràng là cái gì.

- Đó là một thí luyện giả, nhân loại?

Thủ lĩnh Hắc Thiết Tam Sát đưa ánh mắt nhìn qua bên kia, trong nháy mắt liền thấy rõ gương mặt người này.

- Dĩ nhiên là Lâm Minh! Tiểu tử này, muốn chết!

- Thật sự là hắn? Hắn bay lên không trung làm cái gì? Không phải cố ý bạo lộ vị trí đấy chứ? Đây là thế đạo gì rồi? Có người sợ chết không nhanh, vậy mà bay lên?

- Tiểu tử này, ngốc quá, hừ, mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, nếu hắn muốn chịu chết, chúng ta nên thành toàn cho hắn! Chúng ta đi.

Hắc Thiết Tam Sát không có trực tiếp bay lên không trung, mà là dán mặt đất bay nhanh tới chỗ Lâm Minh.

Thời điểm tham gia thí luyện võ giả tranh đấu không ít, bay trên bầu trời quả thực chẳng khác gì đom đóm trong bóng tối, làm cho người ta chú ý.

Chương 1435: Sói nhiều thịt ít

- Đến, một, hai, ba, bốn... Bốn tên, ta quả nhiên được hoan nghênh.

Lâm Minh tự giễu nói ra. Cơ hồ tất cả thí luyện giả ở đây tu vị của Lâm Minh yếu nhất, trong mắt của người khác thì hắn chính là thịt cá mặc người ta xâm lược.

Có bốn nhóm người đang chạy tới đây, hai người là độc lập, còn lại hai tốp một chính là Hắc Thiết Tam Sát, một chính là đôi phu thê.

Bọn họ thời điểm tiến vào cổng truyền tống cùng hành động, tay cầm lấy nhau cho nên truyền tống không có bị tách ra.

XÍU...UU!!

Đôi phu thê đuổi tới đầu tiên, theo phía sau bọn họ chính là một thanh niên Yêu tộc.

Tên thanh niên Yêu tộc làn da trắng nõn, hai lỗ tai đầy, nói là thanh niên kỳ thật cũng có hơn trăm tuổi, người này tên là Tuấn Tình, thực lực xuất chúng, hơn nữa tướng mạo tuấn mỹ, trong Hỗn Loạn Thành lăn lộn thật tốt, được không ít nữ nhan mê.

- Hì hì, muốn ăn một mình sao?

Thanh niên Yêu tộc tươi cười, mở miệng nói ra.

- Sói nhiều thịt ít, một huy chương khô lâu mà thôi, đằng sau còn có người chạy đến, ai lấy được thì bằng vào bổn sự mà thôi.

Thanh niên Yêu tộc nhìn qua đôi phu thê trước mặt rút vũ khí ra, dường như muốn hạ quyết tâm lấy một huy chương khô lâu trên người Lâm Minh trên, đối với bọn họ mà nói huy chương cua Lâm Minh chính là khối thịt mỡ, mấu chốt là xem ai ăn được nó.

- Bá! Bá!

Lại có hai phe đội ngũ đuổi tới, Hắc Thiết Tam Sát thình lình ở trong đó, trong lúc nhất thời người ở đây trừ Lâm Minh ra, tổng cộng có bảy người.

Cái gọi là cừu nhân tương kiến hết sức đỏ mắt, tam sát lão nhị xoa nắm tay, nhìn qua Lâm Minh, nhe răng cười liên tục.

- Tiểu tử, thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới! Hôm nay bởi vì quy tắc hạn chế chúng ta sẽ không giết ngươi, nhưng mà sẽ đánh cho ngươi tàn phế, đến lúc đó đi ra ngoài mới từ từ thu thập ngươi, đem làm xương cốt và kinh mạch toàn thân của ngươi làm gãy mất, giống như chó chết ném trên đường cái, ha ha ha...

- Một đám sói cùng vây lấy thịt, chỉ có một quả huy chương. Bốn nhóm người không phân được, các ngươi nói làm sao bây giờ. Cũng không tới mức vì một tấm huy chương bốn phương chúng ta đánh một trận?

Thanh niên Yêu tộc nhìn qua Hắc Thiết Tam Sát, lại nhìn qua Lâm Minh, chậm rãi nói ra. Hắn một người dám hành động đơn độc trong Hỗn Loạn Thành, bao giờ cũng có thực lực và căn cơ, thực đánh nhau hắn cũng chẳng sợ ai.

- Hắc hắc, các vị, đưa hắn cho huynh đệ chúng ta đi.

Lão đại của Hắc Thiết Tam Sát nói ra.

- Huynh đệ chúng ta có chút ân oán với tiểu tử này, hôm nay vừa vặn kết thúc. Về phần huy chương khô lâu kỳ thật không có trọng yếu như vậy, thứ cho ta nói thẳng, trong các vị ở đây hy vọng thông qua khảo hạch không lớn, ta nghĩ các ngươi tới đây chẳng qua là biết một chút rồi về, chuẩn bị cho lần tiếp theo đúng không?

- Ha ha, ai nói không trọng yếu, ta đã sớm có thực lực trở thành nhất tinh Tu La, chỉ là không có thời gian mà thôi, lần này ta vẫn muốn tập hợp đủ năm mươi huy chương đấy.

Thanh niên Yêu tộc tự tin nói ra, âm thanh có chút đường hoàng.

Hắc Thiết Tam Sát nhướng mày, tên gia hỏa tới từ Yêu tộc này đúng là hung hăng càn quấy, hắn cho rằng mình là caisgif?

Tuy không quen nhìn, nhưng mà hắn cũng chẳng tranh chấp gì, nói thẳng:

- Tốt, ngươi đi đường của ngươi, huy chương khô lâu này chúng ta không muốn.

- Ha ha, chuyện tốt như vậy, thành giao!

Thanh niên Yêu tộc khóe miệng cong lên, đương nhiên hắn muốn lấy huy chương cũng phải được hai đội kia đồng ý mới được.

- Nhưng mà...

Đột nhiên thanh niên Yêu tộc dừng lại, nhìn qua phía Lâm Minh, trong ánh mắt toát ra một tia thần sắc hứng thú.

- Trước đó có chuyện ta muốn hỏi một chút, ta vẫn cảm thấy ngươi tại sao lại bay lên không trung? Đây là trò chơi thợ săn và con mồi, thấy thế nào mà đi làm chuyện não tàn như thế, ngay cả kẻ đần cũng biết bay lên không trung sẽ có hâu quả gì, mà ngươi dường như cố ý làm như vậy, muốn dẫn chúng ta tới sao? Ngươi thành công, nhưng mà động cơ đâu?

- Hắc hắc, chuyện này đơn giản, hắn đại khái biết rõ chính mình không có khả năng qua cửa, cho nên dẫn một đám người sống mái với nhau, muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi? Suy nghĩ này quá ngu xuẩn rồi.

Hắc Thiết Tam Sát trào phúng nói ra.

Lâm Minh cũng cười, cười rất bình tĩnh, nói:

- Đúng là nguyên nhân này, chỉ muốn dẫn các ngươi tới nên ta bay lên không trung chủ động bạo lộ chính mình, giảm được rất nhiều phiền toái.

- Ồ, có ý tứ!

Thanh niên Yêu tộc sờ lên cằm, đôi mắt dài nhỏ sáng quắt nhìn qua Lâm Minh, muốn từ trong người Lâm Minh nhìn ra chút gì đó.

- Ta càng ngày càng không hiểu, nơi này là trò chơi thợ săn và con mồi, ngươi cũng lần đầu tiên đến, không có khả năng ở chỗ này bố trí mai phục được, đem chúng ta dẫn tới chỗ ngươi làm gì, chẳng lẽ mình ngươi có thể đối phó chúng ta?

- Trả lời!

Lâm Minh nói:

- Sự tồn tại của các ngươi làm độ khó của trò chơi gia tăng không ít, ta không tự tin qua cửa, cho nên không thể không ra hạ sách nầy, chỉ cần giải quyết các ngươi thì độ khó sẽ giảm xuống.

- Cái gì?

Lâm Minh nói như vậy ởlàm thanh niên Yêu tộc và đám người khác ngây ngốc, tiểu tử này điên rồi? Tại sao dám có suy nghĩ điên cuồng như vậy, một người đào thải tất cả mọi người?

- Nói đơn giản hơn...

Lâm Minh rút Phượng Huyết Thương ra, mũi thương chỉa lên trên, lôi đình cùng hỏa diễm đan vào cùng một chỗ.

- Thực lực của ta còn trên tất cả các ngươi.

Nói xong câu đó trong nháy mắt Lâm Minh biến mất, giống như quỷ mỵ xuyên qua hư không.

- Không xong!

- Coi chừng!

Đột nhiên xuất hiện biến hóa làm cho tất cả mọi người trong nội tâm kinh hãi, mọi người phản ứng đầu tiên chính là lui toàn bộ ra ngoài..

Mà đúng lúc này lão tam trong Hắc Thiết Tam Sát đột nhiên cảm giác sau lưng rất lạnh, một cổ sát cơ từ sau lưng của hắn bao phủ toàn thân!

Hắn không chút nghĩ ngợi đột nhiên đánh ra phía trước, đồng thời từ trong tu di giới rút đại đao chém ra sau lưung, nhưng mà tốc độ của Lâm Minh thật sự quá nhanh, nhanh tới mức vượt qua phản ứng của hắn, trong nháy mắt lão Tam đnáh ra thì phần lưng của hắn mát lạnh, ngực đau xót, một cây trường thương giống như độc xà từ sau lưng hắn đâm tới trước.

Trên mũi thương mang theo máu tươi long lanh.

Lão tam trong Hắc Thiết Tam Sát đã bị Lâm Minh một lưỡi đâm xuyên qua thân thể! Thân thể võ giả Thánh tộc cứng cỏi hơn người khác bị Phượng Huyết Thương đâm xuyên như tờ giấy.

- Cái gì!

Bên ngoài hai mươi trượng, thanh niên Yêu tộc rành mạch nhìn tất cả, tốc độ của Lâm Minh gần như thuấn di.

Đây là không gian pháp tắc! Chỉ có võ giả nhân loại mới có thể đem pháp tắc phát huy đến mức tận cùng! Tốc độ của Thánh tộc là nhanh, nhưng mà không thể nhanh bằng pháp tắc.

Mà một thương hời hợt không có bất kỳ hoa lệ nào sau khi quán chú chân nguyên liền trực tiếp xuyên thủng than thể lão tam tam sát, lực công kích như vậy làm cho thanh niên Yêu tộc sợ hãi, hắc thiết lão Tam thực lực tuy bình thường, nhưng dù sao cũng là võ giả Thánh tộc, cả đời đều luyện thể, dù thực lực có chênh lệch luyện đến Thánh Quân cảnh, xương cốt toàn thân còn cứng hơn kim loại, cộng thêm cương nguyên hộ thể, dĩ nhiên cũng bị Lâm Minh một thương giải quyết, đây lực thế nào?

Đột nhiên Lâm Minh rút Phượng Huyết Thương ra, dễ dàng xuyên thủng thân thể hắc thiết lão tam, mà chân nguyên Lâm Minh thâm hậu, thân thể sau khi mở ra bát môn độn giáp có thể đạt tới mấy tỷ cân, còn có một nguyên nhân là trên Phượng Huyết Thương của Lâm Minh có quán chú chiến linh, đối chiến tinh thần chính là yế thế của võ giả Thánh tộc, chiến linh là ưu thế của nhân loại.

- Đi chết!

Lâm Minh nói xong, bàn tay ấn vào ngực hắc thiết lão tam một cái, hời hợt một chưởng nhưng mà lại là chiêu thức tổn hại nhất trong tất cả chiêu thức của Lâm Minh-- tuyệt mạch thủ!

Nhiều năm không dùng, hiện tại dùng trên người Hắc Thiết Tam Sát, Lâm Minh ra tay không chút dừng lại, công tác liên tục, gọn gàng, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang nhỏ, chân nguyên đánh vào kn mạch và xương cốt toàn thân của hắc thiết lão tam, cốt cách kinh mạch của hắn lập tức đứt gãy, khí huyết đoạn tuyệt!

Trong thế giới không được giết người này, Lâm Minh quyết định tiếp thu ý kiến của Hắc Thiết Tam Sát, không giết người, nhưng lại làm cho ngươi tàn phế, chuyện này với võ giả mà nói so với giết hắn còn thảm hơn, nhất là Hắc Thiết Tam Sát là nhân vật chuyên làm việc ác này, trong Hỗn Loạn Thành không biết có bao nhiêu cừu gia, một khi mất đi tu vị thì kết cục có thể nghĩ!

- Ra tay ác như vậy! Thực lực mạnh như vậy!

Thanh niên Yêu tộc trong nháy mắt mấy cái, chỉ hai chiêu đã triệt để phế hắc thiết lão tam, thủ đoạn gọn gàng như thế tuyệt đối không phải đóa hoa nhà ấm do thế gia dưỡng ra được, mà là loại nhân vật quanh năm đi lại bên bờ sinh tử, giết người không biết bao nhiêu, thân thủ siêu phàm tuyệt luân, trong cơ thể ẩn chứa sát cơ vô hạn cùng lực lượng dáng sợ, thời điểm bình thường thì khiêm tốn, một khi bạo phát thì chính là bạo long.

- Trốn!

Đây là ý niệm trong đầu của thanh niên Yêu tộc lúc này, hắn đã bất chấp suy nghĩ Lâm Minh tu vi như thế nào và thực lực ra sao, hắn chỉ biết nếu mình không trốn, tuyệt đối sẽ có hạ tràng như hắc thiết lão tam!

Nhưng mà khi thanh niên Yêu tộc làm ra quyết định này, hắn chỉ cảm thấy thân thể trì trệ, một đạo lưc lượng vô hình chui vào thân thể của hắn, xâm nhập cốt cách kinh mạch, giống như cấm lạc ấn vào người của hắn.

- Cái gì đó?

Trong lòng thanh niên Yêu tộc cả kinh, lập tức kịp phản ứng.

- Là truy tung tính thần chi phù văn?

Trong Tu La Lộ, có rất nhiều thần chi phù văn phụ trợ, truy tung phù văn là một trong số đó, một khi bị loại này đánh trúng thì khó giải, nhưng mà hiện tại thanh niên Yêu tộc lại cảm giác Lâm Minh cắm vào trong người của hắn không phải loại này.

- Không phải phù văn... Là chiến linh ấn ký, nhưng hiệu quả lại như nhau!

Thanh niên Yêu tộc lập tức hiểu rõ Lâm Minh là muốn gieo xuống ấn ký truy tung săn đuổi bọn họ, đây mới thực sự là trò chơi thợ săn! Mà đáng tiếc bọn họ tham gia trò chơi này không phải là thợ săn, mà là con mồi.

Với tư cách võ gỉ Yêu tộc, thanh niên Yêu tộc ở phương diện chiến linh thiên phú kém nhân loại, nhưng mà mạnh hơn Thánh tộc nhiều, hắn lúc này làm ra phản ứng, muốn biến mất chiến linh ấn ký.

Song sau khi cảm giác của hắn tiếp xúc đến chiến linh ấn ký thì hắn cảm giác tứ chi lạnh như băng, tay chân phát lạnh, chiến linh ấn ký này lóe hào quang trong suốt như ngọc, thoạt nhìn là một khối mỹ ngọc xinh đẹp.

Đây rõ ràng là... Bích hồn chiến linh!

- Bích hồn chiến linh? Con mẹ nó, ta chọc ai thế này?

Thanh niên Yêu tộc lập tức há hốc mồm, chiến linh của hắn chỉ có hoàng kim mà thôi, so với bích hồn chiến linh thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Chương 1436: Tự bạo

Trong chiến trường, thân ảnh của Lâm Minh lóe lên, biến mất trên không trung, nhưng mà hắn giống như tử thần trong bóng tối thu gặt tính mạng.

Tốc độ của hắn quá nhanh, hai chiêu là phế hắc thiết lão tam, sau đó gỡ tu di giới của hắn, trước trước sau sau chỉ mộ nháy mắt mà thôi, thẳng đến khi có máu tươi bắn ra thì mọi người mới nhìn thấy thân thể rách nát không chịu nổi của hắc thiết lão tam.

- Lão Tam!

Hắc thiết lão đại gào thét, Hắc Thiết Tam Sát tuy làm nhiều việc ác, nhưng mà bọn họ đều có cảm tình với nhau, bởi vì bọn họ là thân huynh đệ, hiện tại thấy thân huynh đệ sắp bị giết, cho dù là người lãnh huyết cũng xúc động sôi trào.

- Hắn phế lão Tam!

Hắc thiết lão Nhị hai mắt huyết hồng.

- Đừng xúc động! Chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn!

Hắc thiết lão đại còn có thể gắng giữ tỉnh táo, hắn lúc này đang bận tâm cho chính mình, hắn truyền âm cho lão nhị và toàn lực chạy trốn, nhưng mà đúng lúc này bên tai của hắn vang lên âm thanh chết chóc.

- Ngươi là thứ hai!

- Mẹ kiếp, liều với ngươi!

Hắc thiết lão đại cũng là người hung ác, biết rõ trốn không được thì cương nguyên toàn thân của hắn vận chuyển tới mức tận cùng, bảo vệ chỗ hiểm toàn thân và một đao quét qua hông của Lâm Minh.

Mà trong nháy mắt hắn xuất đao thì hắn cảm giác tốc độ của mình đột nhiên chậm lại, ở bên cạnh hắn thời gian sinh ra vặn vẹo.

Thời gian pháp tắc!?

Hắc thiết lão đại lúc này cảm thấy vong hồn đang ở gần mình, hắn là võ giả Thánh tộc cho nên phương diện pháp tắc gần như bằng không, nếu như thân thể võ giả Thánh tộc bằng vào lực lượng cường đại khủng bố trực tiếp nát bấy pháp tắc, giãy giụa khỏi thời gian gông xiềng, đánh xuyên qua hư không, nhưng mà hắc thiết lão đại còn kém xa bước này.

Hô --

Lâm Minh như quỷ mị xuất hiện sau lưng của tại hắc thiết lão đại, tay trái cầm Phượng Huyết Thương, tay phải nắm tay nhắm vào xương cổ của hắc thiết lão đại và một quyền nện xuống

- Phấn thân toái cốt quyền!

Chiêu phấn thân toái cốt quyền này vốn là vũ kỹ của hệ thống luyện thể, hôm nay Lâm Minh chẳng những mở đủ bát môn độn giáp. Hơn nữa đã nhìn thấy cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, một quyền này đánh ra hư không nổ nát. Nện lên xương yếu nhất trong thân thể võ giả. Mặc dù là võ giả Thánh tộc cũng không gánh nổi.

- Răng rắc!

Tiếng giòn tan vang lên, lực chấn động điên cuồng truyền vào xương cố của hắc thiết lão đại, lực phá hoại đáng sợ nện thẳng vào đầu của hắc thiết lão đại!

Hắc thiết lão đại kêu thảm một tiếng, thân thể đột nhiên chấn động, đầu vô lực gục xuống, xương cột sống của hắn đã bị Lâm Minh đánh nát!

Cho dù Thánh tộc khôi phục sức khỏe cực mạnh, tổn thương như thế chẳng khác gì bị phế.

Nhưng mà hiện tại Lâm Minh lại dùng tới tuyệt mạch thủ!

Hắn sẽ không cho đối phương cơ hội xoay người nào cả, dù sao tổn thương cột sống nếu có thuốc tốt vẫn chữa được, mà tuyệt mạch thủ tổn thương thì cho dù Đại Giới Giới Vương tốn hao đại lượng tâm huyết tỉ mỉ luyện chế đan dược mới có thể chữa tốt, mà dược vật này dùng năng lực của Hắc Thiết Tam Sát căn bản không tìm được.

Phải nói khi bọn họ lấy được dược vật ra thì đã sớm chết thảm hơn chó ở trong Hỗn Loạn Thành rồi.

- Bồng!

Tu di giới của hắc thiết lão nát bấy. Huy chương khô lâu bị Lâm Minh đạt được, mà kinh mạch toàn thân của hắc thiết lão đại đứt từng khúc, bước theo gót của lão tam, thân thể của hắn bị đánh thành thịt nhão.

Lâm Minh không có dừng lại nửa bước, một cước bước ra và hắn dùng Súc Địa Thành Thốn. Khoảng cách trăm dặm lóe lên rồi biến mất, sau một khắc hắn đã đuổi theo tên cuối cùng của Hắc Thiết Tam Sát.

- Ah ah ah, ta liều với ngươi!

Còn sót lại hắc thiết lão Nhị hai mắt huyết hồng. Toàn thân của hắn phình lên như quả bóng, cương nguyên trong người của hắn như núi lửa phun trào, lập tức sắp nổ tung.

- Tự bạo?

Đồng tử Lâm Minh có chút co rụt lại, có chút võ giả trước khi chết thúc dục năng lượng toàn thân truyền vào trong nội thế giới, khí huyết chi lực dẫn phát nổ mạnh khủng khiếp, uy lực nổ tung này còn mạnh hơn gấp mười lần một kích toàn lực của họ, dù người giết hắn cao hơn một đại cảnh giới cũng phải tránh mũi nhọn, bằng không sẽ bị thương nặng.

Nhưng mà vũ kỹ này quá độc ác, hoàn toàn là đồng quy vu tận, võ giả bình thường rất ít khi học nó, trừ phi là những tên liều mạng mà thôi.

- Tiểu tử, ta chết, cũng muốn kéo ngươi đệm lưng!

Gương mặt tên lão nhị vặn vẹo biến hình, đây cũng không phải bởi vì tức giận, cũng là bởi vì cương nguyên trong người của hắn bộc phát, khí huyết toàn thân dâng lên, cơ, xương cốt, kinh mạch trong người đã sớm bị cương nguyên phá hủy rối mù, lúc này thân thể của hắn giống như thịt viên vạy, thập phần buồn nôn.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Tứ chi của hắc thiết lão Nhị duỗi dài ra, mềm lại, giống như xúc tu bạch tuộc đưa tới ầần Lâm Minh.

Lúc ấy tại Huyết Loạn đại lục, võ giả Thánh tộc đã có người dừng qua chiêu thức này, bọn chúng thông qua Luyện Thể Thuật là có thể biến thân thể cứng như kim cương, nhưng cũng có thể mềm mại như mì sợi, tùy ý công kích địch nhân.

- Khí huyết chi khóa!

Hắc thiết lão Nhị đột nhiên cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu huyết, ít nhất ba bốn thành máu huyết, hắn đã liều mạng rồi.

Khí huyết dẫn dắt làm cho Lâm Minh như lâm vào vũng bùn, chậm lại.

Đây là hắc thiết lão Nhị gọi là khí huyết chi khóa, tuy thiêu đốt máu huyết công kích nhưng mà Lâm Minh vẫn có thể dễ dàng giãy dụa ra, nhưng khí huyết chi khóa này vẫn làm hắn chậm lại vài giây, tứ chi của hắc thiết lão Nhị vòng quanh thân thể Lâm Minh.

- Bắt lấy rồi, ngươi chết chắc! Thực lực của ngươi mạnh hơn nữa cũng chẳng chống lại chiêu đồng quy vu tận của ta đâu.

Hắc thiết lão Nhị điên cuồng cười to, thời điểm sắp chết hắn cười rất đắc ý.

Bị hắc thiết lão Nhị bắt lấy, Lâm Minh vẫn bình tĩnh, nói:

- Ngươi tự bạo vô dụng với ta.

Mười ngón tay của hắn cong lên, đột nhiên bắn ra, hàng trăm ngàn đạo ấn phù trực tiếp đánh thân thể của hắc thiết lão nhị..

Phong Thần Đại Pháp-- Cấm Thần Ấn!

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Những Cấm Thần Ấn này chui vào trong thân thể bành trướng của hắc thiết lão Nhị.

Cấm Thần Ấn với tư cáchlà một chiêu thức trong Phong Thần Đại Pháp, mỗi một ấn phù chính là một lỗ đen nhỏ, Lâm Minh đã từng sử dụng Cấm Thần Ấn phá Băng Mộng Mộng Hồn Tiên Khúc, ngạnh sanh sanh phong sát Mộng Hồn Tiên Khúc triệu hồi lực âm thần linh, luận thực lực khi đó Băng Mộng còn có chút không bằng Lâm Minh, mà thi triển pháp tắc cũng đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Trái lại Lâm Minh hiện tại đấu với hắc thiết lão Nhị cho dù là thực lực hay kỹ xảo vẫn hơn quá nhiều..

Xuy xuy xùy!

Những phù văn Cấm Thần Ấn này giống như một đám dã thú đói khát trắng trợn thôn phệ năng lượng cương nguyên và khí huyết trong người hắc thiết lão Nhị.

Hỗn động ấn bí quyết vốn chính là chiêu thức thôn phệ địch nhân, Thần Mộng pháp tắc là chúng sinh niệm lực vẫn có thể thôn phệ, huống chi là cương nguyên và khí huyết.

- Cái... Cái gì?

Hắc thiết lão Nhị sắc mặt đại biến, thân thể của hắn đang co rút lại, lúc này trong cơ thể hắn có mấy trăm Cấm Thần Ấn chui vào, những phù văn này thôn phệ năng lượng cho nên hắc thiết lão nhị giống như quả bóng bị xẹp.

- Tạc! Nổ tung đi! Vì cái gì không nổi?

Gương mặt của hắc thiết lão Nhị đầy điên cuồng.

- Không có khả năng, Thánh Ma giải thể đại pháp của ta một khi phát động thì bản thân mình cũng không dừng được, tại sao có thể?

Chỉ mấy hô hấp thân thể hắc thiết lão Nhị không ngừng co rút nhỏ lại, đừng nói cái gì tự bạo, ngay cả cương nguyên và khí huyết trong người của hắn còn ít tới đáng thương, giống như đèn cầy trong gió.

Phong Thần đại pháp là phong ấn chi pháp, cũng là thôn phệ chi pháp, nuốt tất cả vào hỗn độn, không ngừng thôn phệ tất cả!

Cương nguyên và khí huyết trong người hắc thiết lão Nhị không ngừng bị phong ấn cắn nuốt, hắn tự bạo là không có khả năng.

- Dừng ở đây, thực tiếc nuối...

Lâm Minh ngạnh sanh sanh bứt đứt tay chân của hắc thiết lão Nhị, những tứ chi đứt gãy này đúng là không có máu tươi chảy ra ngoài, khí huyết của hắn bị Cấm Thần Ấn thôn phệ.

- Ta không cam lòng...

Toàn thân hắc thiết lão Nhị run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ai gặp tình huống này mà không hoảng sợ đây? Đào tẩu là không có khả năng, mà ngay cả dùng chiêu thức đồng quy vu tận cũng dễ dàng bị phá hủy, ai không tuyệt vọng.

- Ngươi là thứ ba... Tuyệt mạch thủ!

Lâm Minh đánh ra một chưởng, chỉ nghe bồng một tiếng, khí huyết toàn thân, cốt cách kinh mạch đứt từng khúc, hắn té xuống đất như chó chết.

Đến tận đây Hắc Thiết Tam Sát toàn bộ bị Lâm Minh đánh tàn phế.

Lâm Minh cầm huy chương khô lâu trong tay, ba cái huy chương vào trong tay, cộng thêm cái trong tay của mình, còn kém bốn mươi sáu miếng hoàn thành thí luyện cấp Bích Hồn.

Nhìn số huy chương trong tay Lâm Minh biết rõ độ khó không chỉ một lần, càng đi về phía sau thu hoạch huy chương sẽ càng khó.

- Nên tìm kiếm huy chương còn lại...

Lâm Minh xoay đầu lại, người trong chiến trường chạy sạch sẽ, không còn người nào nữa.

Đây là quyết định thông minh, hoàn toàn vô dụng.

Lâm Minh đuổi giết Hắc Thiết Tam Sát và cùng một thời gian những người lúc trước bị ấn ký chiến linh khảm lên thân thể, cho dù bọn họ chạy bao xa thì đối với Lâm Minh mà nói cũng như chẳng khác gì hải đăng trong đêm.

Kể từ đó đây là trò chơi thợ săn chân chính.

Nhưng mà Lâm Minh không có đuổi giết mấy người này, mà là thân ảnh lóe lên, đi vào một khu vực cỏ cao vút, hắn nhìn qua khu cỏ cao này và giọng lạnh lùng như băng.

- Xem lâu như thế, xuất hiện đi!

Gió thổi cỏ lay, thảo nguyên sàn sạt, nhưng mà trong cỏ không có chút động tĩnh gì.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương, mũi thương có lôi hỏa chi quang lập lòe.

- Như thế, chỉ có thể động thủ.

- Chậm... Chậm đã...

Một giọng nói trầm thấp truyền tới, cỏ bị tách ra, một võ giả Yêu tộc xuất hiện, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Võ giả Yêu tộc này hoàn toàn nhỏ hơn các Yêu tộc khác nhiều lắm, còn thấp hơn Lâm Minh một đầu.

Chương 1437: Nhất tinh Tu La

Lâm Minh nhìn qua võ giả yêu tộc này, đối phương là con viên hầu lớn, làn da xanh mơn mởn giống như một tầng rêu xanh, thân thể của hắn gầy yếu, tướng mạo xấu xí, so với tên thanh niên Yêu tộc Tuấn Tình lúc trước chênh lệch thật lớn, nhưng mà từ trên người của viên hầu Lâm Minh cảm nhận khí tức bình thường.

Lâm Minh hạ xuống đất, hai người cách xa chừng mười trượng, tập trung khí cơ của đối phương.

Võ giả Yêu tộc sắc mặt ngưng trọng, khí tức toàn thân vận chuyển tới mức tận cùng.

- Ngươi vậy mà phát hiện ta...

Võ giả Yêu tộc từ mới bắt đầu đã đứng trong khu cỏ này rồi, hắn thu liễm khí tức ngụy trang, am hiểu ẩn nấp cùng đánh lén. Lâm Minh bay trên cao hắn đã nhìn thấy, nhưng mà hắn chưa có đi qua, mà là ẩn nấp dưới Lâm Minh, nhìn qua đội ngũ khác đánh nhau, vây Lâm Minh vào giữa.

Ý định của hắn chính là biến Lâm Minh trở thành mồi nhử, dụ dỗ thêm nhiều người tới đây chém giết lẫn nhau, rồi sau đó hắn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Bởi vì cái gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau, võ giả Yêu tộc này đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất, hắn chỉ không tính tới Lâm Minh cường đại đến mức này, ngay từ đầu đã diệt Hắc Thiết Tam Sát, thủ pháp gọn gàng làm cho người ta sợ hãi.

Không chỉ như thế, Lâm Minh lưu lại ấn ký truy tung trên người của bọn người kia, võ giả Yêu tộc này vốn là hảo thủ ẩn nấp, truy tung, ám sát, hắn nhìn ra Lâm Minh lưu lại ấn ký truy tung không sai, cho nên vẫn bất động ẩn nấp đi

Nhưng chính là như vậy hắn mới bị Lâm Minh phát hiện.

- Ngươi xem lâu rồi.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương, từ khi mới bắt đầu hắn đã phát hiện rồi.

- Ẩn Nặc Thuật của ta ngay cả Thánh Chủ cùng nửa bước Giới Vương cũng khó khănphát giác... Ngươi làm sao phát giác được?

Yêu tộc cầm vũ khí trong suốt trong tay phải.

Thanh vũ khí này dung hợp làm một thể với chung quanh, giống như đang ẩn nấp trong hư không, khó bị phát hiện.

Đây là một cây dao găm.

- Ngươi là một sát thủ? Khí tức rất mạnh, còn mạnh hơn bảy người trước nhiều, ta nhớ tới lúc tham gia thí luyện có một tên là nhất tinh Tu La, chính là ngươi?

Võ giả Yêu tộc này trầm mặc, từ chối cho ý kiến.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn xác định, tên yêu tộc này chính là nhất tinh Tu La.

Trong Tu La Lộ, phàm là người có danh xưng Tu La. Chẳng là biểu tượng lực lượng, danh xưng này còn cho võ giả lực lượng.

Nhất tinh Tu La có thể giúp người có được danh hào này chiến thắng người có cảnh giới cao hơn.

Thần Quân hậu kỳ nhất tinh Tu La, tương đương với nửa bước Thánh Chủ.

- Rất tốt! Ta đã sớm đạt được lực lượng của Tu La, trong trò chơi thợ săn này ta sẽ thắng.

Lâm Minh không có ý định lưu tình. Hơn mười thí luyện giả hắn sẽ thanh lý toàn bộ.

- Hô --

Sau lưng Lâm Minh có hư ảnh Tà Thần Thu hiện ra, trên Tà Thần Thụ có lôi đình cùng hỏa diễm đan vào, năng lượng điên cuồng gào thét.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương và trên thân thương có hào quang bích lục, đây chính là linh quang của bích hồn chiến linh.

- Lôi hỏa pháp tắc đệ lục trọng, còn có bích hồn chiến linh...

Sắc mặt Yêu tộc này âm trầm như nước, nếu như người trước mặt chỉ là Thần Biến trung kỳ thì hắn chỉ sợ là thiên tài cao cấp nhất của chủng tộc.

Võ giả Yêu tộc căn bản không kịp làm ra phản ứng gì, Lâm Minh đã bay thẳng tới và đâm ra một thương, nhấc lên lôi đình cùng hỏa diễm khủng bố.

Hư không rung động lắc lư, phong vân biến sắc, thảo nguyên bên cạnh võ giả Yêu tộc này nhanh chóng biến thành tro bụi, đầm lầy biến thành đất khô cằn.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh đáng sợ vang vọng khắp mười dặm, tia chớp chói mắt biến thành thứ duy nhất trong thiên địa, võ giả Yêu tộc này muốn tránh nhưng mà hắn lại bị cuốn vào trong đó, huyết nhục trên người không cách nào chống lại lôi hỏa chi lực, toàn thân của hắn bị lôi đình và hỏa diễm thiêu đốt, sau một khắc trực tiếp chia năm xẻ bảy!

- Ân?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, tên Yêu tộc này thật mạnh, Lâm Minh không cho rằng một mình mình có thể đánh chết hắn, hơn nữa lôi hỏa có thể đánh nổ tung tên àny, hắn còn không cảm nhận được khí tức linh hồn nào.

- Chẳng lẽ là... Thế thân?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu, cùng lúc đó đột nhiên hắn cảm giác mình bị sát khí tập trung, đạo sát khí này giống như cây kim vậy, tuy không ngờ nhưng mà vô cùng sắc bén, giống như muốn xé hộ thể của Lâm Minh vậy.

Lâm Minh không chút nghĩ ngợi cho Hồng Mông chi khí trong nội thế giới bạo phát ra.

Hồng Mông không gian!

- Oanh!

Hồng Mông chi khí nặng nề hiện ra, phạm vi mười trượng quanh Lâm Minh chẳng khác gì tường đồng vách sắt, võ giả bình thường tiến vào trong đó trực tiếp bị Hồng Mông chi khí áp thành thịt nát, chớ nói chi là chủ động công kích.

Tạch tạch tạch!

Võ giả Yêu tộc dùng chủy thủy giống như móng vuốt sắc bén hiện ra, nhưng mà sau khi nó chặt đứt Hồng Mông chi khí bá đạo thì tốc độ giảm xuống, lực công kích bị suy yếu hơn phân nửa.

- Cái gì!

Võ giả Yêu tộc cả kinh trong lòng, mà lúc này Lâm Minh đã lao thẳng tới.

- Ngươi không có chỗ trốn đâu.

- XÍU...UU!!

Thương quang chói mắt thôn phệ tất cả, phủ xuống võ giả Yêu tộc này.

...

...

Lúc này Hắc Thần Bảo tầng hai, rất nhiều võ giả tụ tập ở chỗ này, bọn họ đang ngồi xuống điều tức, hoặc là đàm luận với nhau, còn có rất nhiều người đang chúc mừng Đa Cổ Lặc.

Đa Cổ Lặc địa vị cực cao, hắn vốn tiếp cận nhị tinh Tu La, hiện tại thông qua thí luyện thợ săn thì địa vị cũng cao hơn.

Lúc này võ giả Ngân Tuyết và Đa Cổ Lặc đang đàm luận với nhau, hơn phân nửa ý nghĩa chính là thành chủ Hỗn Loạn Thành ném cành ô liu cho Đa Cổ Lặc.

Bởi vì biểu hiện của Đa Cổ Lặc đã đạt được tán thành của thành chủ.

Một khi có thể trở thành một bộ hạ trực tiếp của thành chủ Hỗn Loạn Thành thành như vậy bổng lộc hàng năm là nguyên khí phù văn sẽ khiến người ta đỏ mắt!

Hơn nữa người của ngân tuyết quân đoàn có thể miễn phí sử dụng trụ sở của Hỗn Loạn Thành, chỉ cần người này không phản bội thành chủ, cũng không có bỏ mình ngoài ý muốn thì xem như hắn có nhà ở trọn đời.

Đãi ngộ như thế khiến người ta ao ước.

- Ha ha, chúc mừng Đa Cổ Lặc huynh nha, lập tức trở thành một thành viên của Ngân Tuyết quân đoàn.

- Đa Cổ Lặc huynh, ngày sau ngươi tiến vào phủ thành chủ, ăn ngon uống sướng, tới lúc đó nên chiếu cố cho tiểu đệ một chút.

Rất nhiều người quen với Đa Cổ Lặc lúc trước không ngừng đi lên nịnh hót, hôm nay Đa Cổ Lặc không thể nghi ngờ chính là nhân vật chính của Hắc Thần Bảo, về phần bọn người Hắc Thiết Tam Sát đi vào thí luyện chỉ là khúc nhạc dạo, mọi người chỉ là xem náo nhiệt, không có chính thức chú ý.

Nhưng mà mọi người không nghĩ tới đúng vào lúc này cổng truyền tống trong trò chơi thợ săn chấn động.

- Ân? Có người đi ra?

- Tại sao nhanh như thế, lúc này mới qua nửa nén hương ah, tại sao bị loại bỏ?

Vốn mọi người nhìn không tốt những người đi vào thí luyện, muốn thông qua trò chơi giết người quá khó khăn, hiện tại có người ở đây không tới một nén hương đã đi ra, như vậy không hề nghi ngờ là bị loại bỏ rồi.

Muốn thông qua thí luyện cũng phải là chuyện bảy tám ngày.

- Sẽ là ai? Chẳng lẽ la võ giả nhân loại tu vị thấp nhất... Vậy thì quá tốn rồi.

- Chưa chắc là hắn, nhiều khi thực lực không phải là nhân tố, còn phải xem vận khí, người này đại khái tiến thế giới trò chơi gặp được quái vật khó giải quyết, hoặc là bị mặt huy chương khô lâu vào tay của người khác nên bị đào thải.

Mọi người nhao nhao nhìn qua cổng truyền tống, hào quang chớp liên tục, đúng lúc này có một người đi ra ngoài.

Hắn nằm trên mặt đất như chó chết, phạm vi mấy trượng có vết máu loan.

Một võ giả Ngân Tuyết thành thân ảnh lóe lên, thuấn di tới trước mặt hắn, lúc này lật thân thể người này cho mọi người nhìn, chỉ thấy người này toàn thân là máu, ở ngực có cái động, nội tạng nát rối tinh rối mù.

- Cái này...

- Quá thảm!

Trong Hỗn Loạn Thành chuyện người chết ngày nào cũng có, võ giả ở đây đã quen rồi, chẳng thèm quan tâm tới.

Nhưng mà người tiến vào trong trò chơi thợ săn, chưa tới một nén nhang trước còn hăng hái, trong nháy mắt đã biến thành bộ dáng thế này, vô cùng thê thảm.

- Quần áo đều nát, trên người là máu, tóc cũng bị dính máu, rốt cuộc là ai? Xem dáng người không phải là võ giả Thần Biến kỳ ah...

- Ta nhận ra, hắn là lão tam của Hắc Thiết Tam Sát!

- Thật sự là hắc thiết lão Tam! Hắn sao thế này!

- Còn có một hơi nhưng mà kinh mạch toàn thân đều nát, hắn bị người ta phế.

Một võ giả thứ dò xét kinh mạch của hắc thiết lão Tam thì đứng dậy nói ra.

Lại nhìn vào ngực của hắc thiết lão Tam thì thấy một kích xuyên thủng, da thịt xoay tròn, đủ nhìn thấy lực đạo đáng sợ, có thể tưởng tượng lúc ấy hắc thiết lão Tam dưới một kích này cương nguyên hộ thể và thân thể đều bị đánh nát nhừ, không hề có lực chống cự!

Mười mấy người lúc trước đi vào trong, thực lực mạnh nhất có mấy người, nhưng mà có thể làm một bước này, áp chế hắc thiết lão Tam, một kích trọng thương hắn thì không nghĩ ra là ai cả.

- Không phải quái vật công kích, là thí luyện giả không thể nghi ngờ, quái vật sẽ không đánh nát kinh mạch toàn thân của người ta.

Có người từ thủ pháp công kích nói ra.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thời điểm không biết nói gì thì hào quang từ Truyền Tống Trận sáng lên, người thứ hai bị bắn ra ngoài.

- Lại có bị thua.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, người này còn thảm hơn cả hắc thiết lão Tam, thân thể của hắn bị đánh nát lưng, mềm nhũn nằm tại chỗ, giống như đống thịt nhão.

- Thủ pháp thật độc ác, toàn bộ cột sóng bị nghiền nát.

- Người nọ là... Ân? Hắc thiết lão đại! Vốn là hắc thiết lão Tam, sau đó lại là hắc thiết lão đại, Hắc Thiết Tam Sát đắc tội với ai mà bị nhắm vào thế này?

- Hắc thiết lão đại cũng một kích thua ngay, thực lực sai biệt quá lớn, đối phương ra tay ác độc, cố ý đánh hắn tàn phế đây mà.

Chương 1438: Dọn bãi

- Hai người này đều phế, người hạ thủ dùng thủ pháp đặc thù đánh nát kinh mạch và chặt đứt sinh cơ, cho dù là dược vật đỉnh cấp cũng không thể khôi phục lại.

Mọi người đang nói thì cổng truyền tống hào quang lóe sáng và có người bắn ra ngoài.

Người thứ ba là thảm nhất.

Cơ bắp toàn thân héo rút, làn da khô quắt, dung mạo già nua, tóc khô héo như gió, dường như khí huyết toàn thân bị hút khô.

- Lại một! Không phải là lão nhị Hắc Thiết Tam Sát đây sao!

- Đúng vậy, chính là hắn.

Hắc Thiết Tam Sát, một còn thảm hơn một, cuối cùng thân thể hắc thiết lão Nhị này như bùn nhão, lập tức không sống nổi, nhưng mà trong người của hắn vẫn còn một tia chân nguyên duy trì sinh cơ.

- Hắc thiết lão Nhị dùng Thánh Ma giải thể đại pháp, muốn đồng quy vu tận với địch nhân nhưng là không biết nguyên nhân gì, Thánh Ma giải thể đại pháp của hắn không thành công và cuối cùng nhất bị người ta phản giết.

- Quá thảm, tuyệt đối là có người nhắm vào Hắc Thiết Tam Sát, có thể là cừu gia của bọn chúng, địch nhân quá mạnh mẽ, bọn chúng mặc kệ chạy trốn hay là đồng quy vu tận đều không có làm được.

- Hắc Thiết Tam Sát kết thù quá nhiều người, nhưng mà vì sao lại đắc tội kẻ thù mạnh như vậy, đối thủ là ai?

Mọi người đang kỳ quái, lúc này cổng truyền tống lóe lên.

Lại có người!?

Mọi người kinh ngạc nhìn qua cổng truyền tống, lúc này mới bắt đầu bao lâu chứ?

Lúc này đây không có tình cảnh huyết tinh như tưởng tượng, võ giả từ trong cổng truyền tống đi ra chỉ bị thương nặng, hành tẩu không có bất cứ vấn đề gì, có lẽ còn có sức chiến đấu.

Mà sau khi nhìn rõ người này thì tất cả mọi người cả kinh nói không ra lời.

Người này chính là nhất tinh Tu La duy nhất đi vào.

Nhất tinh Tu La -- Độc Xà.

Hắn xuất thân sát thủ, Độc Xà là ngoại hiệu của hắn, bởi vì hắn giống như con rắn độc vậy, khi giết người thì chỉ cần tìm được cơ hội là cho con mồi một kích trí mạng, bởi vậy cho dù là người ghét hắn cũng không muốn trêu chọc hắn, ai cũng không muốn bị người như thế nhìn chằm chằm vào mỗi ngày, chẳng biết khi nào bị đánh lén.

Nhưng mà người như thế bị loại bỏ sau một nén hương trong trò chơi.

- Độc xà, ngươi...

Đa Cổ Lặc cảm giác không thể tin, nói:

- Ai đánh bại ngươi vậy?

Võ giả Yêu tộc gọi là Độc Xà hít sâu một hơi, có chút không muốn nhắc tới, nhưng mà trầm mặc trong chốc lát hắn vẫn nói ra:

- Là tên thanh niên nhân loại Thần Biến kỳ, ta ở trên tay của hắn không vượt qua năm chiêu, nếu như không phải hắn hạ thủ lưu tình, chỉ sợ ta sẽ có hạ tràng như Hắc Thiết Tam Sát này...

- Thanh niên nhân loại. Chính là tên thanh niên Thần Biến kỳ sao?

Đa Cổ Lặc nhất thời không có kịp phản ứng, phản nói là không dám tin.

Mà câu nói sau cùng của Độc Xa, cũng không quay đầu lại, trực tiếp rời khỏi Hắc Thần Bảo.

Lưu lại đám người sau lưng há to miệng, thật lâu không thể khép lại.

Bọn họ cũng không ngờ được trong một thời gian ngắn đã có bốn người bị võ giả Thần Biến trung kỳ đánh bại...

...

Lúc này trong thế giới trò chơi, dưới bầu trời xám xịt và ba tên võ giả đang lơ lửng trên không trung.

Cuồng phong gào thét, phương xa có tiếng ma thú gào rú. Ba võ giả giằng co là Lâm Minh và đôi phu thê lúc trước xem Lâm Minh là con mồi.

Đôi phu thê này nhìn qua Lâm Minh với sắc mặt khó coi, tuy bọn họ không có ý vượt qua cửa này, nhưng ít ra biết được nội dung trong trò chơi. Chuẩn bị cho lần sau xoogn cửa, nhưng mà ai biết được gặp sát tinh như Lâm Minh, nhất định bị đào thải ngay từ đầu, chuyện này nói rõ hai mươi vạn nguyên khí phù văn tiêu hoang rồi.

- Các ngươi muốn chiến hay rời đi?

Lâm Minh bình tĩnh nói ra, giọng của hắn mang theo áp lực thật lớn.

- Sách, xem như ngươi lợi hại.

Đôi phu thê này không cam lòng lấy huy chương khô lâu trong tu di giới ra, kể từ đó bọn họ chẳng còn huy chương.

Dừng lại một lát sau, đôi phu thê này bị truyền tống ra ngoài, bị đào thải.

- Bảy...

Lâm Minh đưa tay tiếp lấy huy chương, khoảng cách mục tiêu của hắn còn chín mươi ba.

Một đường đuổi theo Lâm Minh cũng đã hiểu được thế nào là "Con mồi ", những con mồi của Lâm Minh thật sự quá yếu ớt, nhưng mà không thể nghi ngờ huy chương của hắn tăng nhanh, người sẽ càng ngày càng mạnh.

- Còn lại thanh niên Yêu tộc, còn có võ giả Ma tộc, vị trí của họ ta nắm rồi.

Lâm Minh nhắm mắt cảm giác một chút, thân ảnh lóe lên và biến mất.

- Thứ tám!

Trong mắt Lâm Minh hàn quang lóe lên, rút Phượng Huyết Thương ra, hắn dừng lại cách trăm trượng, thanh niên yêu tộc đứng trước mặt của hắn.

Tuấn Tình sớm đã biết rõ Lâm Minh sẽ tới, hai tay của hắn cầm trường kiếm bốn xích chờ Lâm Minh.

- Không có ý định buông tha sao?

Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, đối mặt với đối thủ là chiến ý dâng trào.

- Không liều một chút ta há có thể cam tâm! Phục ma tuyệt sát trận!

Thanh niên Yêu tộc đột nhiên vung kiếm trong tay lên, trong phạm vi vài dặm hiện ra một trận bàn cực lớn, hắn sớm đã biết rõ mình bị Lâm Minh hạ ấn ký truy tung, bởi vậy bố trí tốt trận pháp, cũng chờ Lâm Minh tới.

- Hồng Mông không gian, PHÁ...!

Lâm Minh nhảy vào trong tận pháp và Hồng Mông đại đạo trong người của hắn bộc phát ra ngoài.

Hồng Mông chi khí nặng như sao trời, xé mở trận pháp và Lâm Minh tiến lên thật nhanh.

- Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ tung đáng sợ vang lên, một trận pháp phù văn lóe lên.

Liên tiếp giao thủ thêm bốn năm chiêu, thanh niên Yêu tộc bị Lâm Minh đánh khí huyết cuồn cuộn, năng lượng toàn thân bạo phát ra ngoài.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Lâm Minh một thương đâm ra, phá toái hư không.

Mà trong nháy mắt này thanh niên Yêu tộc liền biết rõ hắn bịa là chắc chắn, căn bản không phải trận pháp bố trí vội vàng có thể ngăn cản được.

Hắn vốn tự tin mình là người duy nhất thông qua khảo hạch, kết quả hiện tại huy chương thứ hai chưa tìm được hắn đã bị Lâm Minh sát tinh nhìn chằm chằm vào, bị đào thải.

...

Hô...

Trong Hắc Thần Bảo, hào quang Truyền Tống Trận hiện lên, vẻ mặt thanh niên Yêu tộc thất lạc đi ra ngoài, thương thế của hắn không nặng, nhưng mà hắn tự tin bị đả kích nặng nề.

Lâm Minh quá mạnh mẽ, so với hắn càng tuổi trẻ, thiên phú càng là hoàn toàn không thể so sánh.

Mà nhìn thấy thanh niên Yêu tộc đi ra, đám võ giả tụ tập trong Hắc Thần Bảo chết lặng.

Mà sau thanh niên Yêu tộc gần nửa nén hương mới có người đi ra tiếp.

Đến tận đây cộng thêm Hắc Thiết Tam Sát, Độc Xà, đôi phu thê thì có thêm tám người bị đào thải.

Chương 1439: Kim giáp vũ sĩ trận

Ba canh giờ sau mấy thí luyện giả cuối cùng bị Lâm Minh đào thải ra khỏi trò chơi, đến tận đây trong trò chơi cũng chỉ còn lại mình Lâm Minh.

Võ giả ở đây hai mắt nhìn nhau, cách làm của Lâm Minh quả thực giống như Tuấn Tình đã nói, hắn trước tiên sẽ thanh lý toàn bộ người chơi khác, rồi sau đó giảm độ khó của trò chơi xuống và một mình qua cửa.

Làm loại chuyện này nghe thì có chút ý nghĩ hão huyền, không nói thí luyện giả tham gia trò chơi thực lực không tầm thường, thế giới trong trò chơi rất rộng lớn, muốn tìm được người khác quá không dễ dàng.

Nhưng mà Lâm Minh hết lần này tới lần khác lại làm được, ra tay gọn gàng, vẻn vẹn không qua bao lâu là làm xong những chuyện này..

Thủ đoạn như vậy người ta nghe mà gợn người.

Lúc này trong trò chơi, trên tay Lâm Minh đã có mười lăm cái huy chương khô lâu.

Những huy chương khô lâu này là từ những người chơi khác, nhưng mà thí luyện giả chỉ có mười hai người, ba cái còn lại là do nguồi chơi khác giết quái đạt được, hiện tại tất cả đều thuộc về Lâm Minh.

- Có thể bắt đầu săn bắn... Trò chơi săn bắt chính thức bắt đầu.

Lâm Minh liếm liếm bờ môi, trong thế giới trò chơi này có đủ loại con mồi, chỉ có giết chúng mới có thể đạt được huy chương.

Hai mắt của hắn nhắm nghiền cảm giác của hắn tỏa ra, hắn nhanh chóng tìm ra con mồi đầu tiên.

Thân ảnh lóe lên và Lâm Minh biến mất tại chỗ, hắn bắn nhanh về một hướng.

Chỉ hơn mười hô hấp, Lâm Minh liền bay ra mấy trăm dặm, bỗng nhiên dừng lại.

- Là nơi này!

Dưới chân Lâm Minh là một mảnh đầm lầy, đồng cỏ và nguồn nước dồi dào, gió êm sóng lặng, không có gợn sóng.

Lâm Minh nhìn qua đầm lầy này.

Thời điểm Lâm Minh vừa mới hạ xuống bốn năm thước thì mặt nước bình tĩnh lập tức nổ tung.

Một con cá sấu thân dài mười trượng dùng tốc độ không tưởng tượn nổi lao lên, nhấc lên mấy ngàn cân nước và bùn nhão, nó há to cái miệng dính máu táp vào người Lâm Minh!

Răng rắc!

Lúc miệng con cá sấu khép lại đã nuốt Lâm Minh vào bụng.

Nhưng mà nó còn chưa kịp nuốt thì đầu lâu của con cá sấu này nổ tung, chia năm xẻ bảy. Máu tươi bay vụt.

Lôi hỏa chi lực cuồng bạo nổ trong miệng của nó, trực tiếp miểu sát nó, mà Lâm Minh dùng Hồng Mông không gian hộ thân, lại tinh thông lôi hỏa pháp tắc. Không có chút bị thương nào cả.

Một cái huy chương lóe lên và rơi vào trong tay Lâm Minh, đây là ban thưởng cho việc hắn săn giết con cá sấu.

Trong thế giới trò chơi này chỉ có người thợ săn cùng con mồi, ai thực lực yếu thì kẻ đó chính là con mồi.

- Ngay từ đầu con cá sấu này quá yếu.

Lâm Minh liếc mắt nhìn qua thi thể con cá sấu không ngừng run rẩy, bắn ra quả hỏa cầu thiêu đốt thi thể của nó thành tro tàn.

Chỉ chốc lát sau con cá sấu không đầu đã biến mất, hóa thành năng lượng tinh khiết quay về đầm lầy.

- Thì ra là vậy, trong thế giới này con vật chính là do năng lượng tinh khiết huyễn hóa ra, không phải ảo giác. Cũng không phải vật dụng thực tế, mà là năng lượng thể, có lẽ người tham gia giao nạp nguyên khí phù chính là dùng để vận chuyển trận pháp.

Lâm Minh nghĩ như vậy, thân ảnh lóe lên và đi tìm con mồi tiếp theo.

Trong cảm giác cường đại của hắn thì những con mồi kia trong mắt của Lâm Minh hoàn toàn không có khả năng ẩn nấp.

Không có con mồi gì có thể tránh thoát cảm giác của Lâm Minh cả.

Lâm Minh kiếm được hơn mười huy chương đến hai mươi mấy, ba mươi mấy...

- Bốn mươi chín.

Lâm Minh hơi kiểm số lượng huy chương khô lâu trong tay của mình, hắn không có gặp được bất luận con mồi nào có thể tiếp được hai kích của hắn cả.

- Con kế tiếp chính là thứ năm mươi!

Lâm Minh nhìn qua con thằn lằn cực lớn trước mặt, con thằn lằn này đúng là mạnh hơn những con mồi trước kia, nhưng mà cũng không thể cải biến bản chất, nó vẫn bị Lâm Minh tiêu diệt dễ dàng.

Độ khó của trò chơi thợ săn và con mồi này quan hệ trực tiếp tới tu vị của người tham gia, nhưng mà quy tắc của trò chơi này là khảo nghiệm thiên phú của người chơi, mà không phải thực lực tuyệt đối.

Vận khí của nhất tinh Tu La tốt một chút có thể thông qua trò chơi này, chớ nói chi là Lâm Minh.

Sau khi tiêu diệt năm mươi con mồi, thực lực của con mồi đột nhiên tăng mạnh một đoạn.

- Càng ngày càng mạnh.

Thực lực của quái vật tăng lên, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, hai ba chiêu và năm chiêu giết chết cũng không khác nhau lắm, hắn vẫn tiêu diệt dễ dàng.

Số lượn huy chương tăng lên sáu mươi.

Một canh giờ sau là sáu mươi bốn!

- Rất thuận lợi thông qua.

Lâm Minh thoáng nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị đánh chết con quái vật thứ sáu mươi lăm.

Dựa theo tốc độ này thì hắn nhanh chóng đánh chết một trăm con mồi, nhưng mà hắn dự cảm thời điểm hắn săn giết những con quái vật cuối cùng thì có thể sẽ tao ngộ biến cố gì đó.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này tràng cảnh đột biến!

Không gian chi lực tùy ý lưu chuyển, trời đất quay cuồng, thảo nguyên trước mặt biến mất, Lâm Minh đi vào một khu vực hoang dã trống trải.

Mà cùng lúc đó dưới chân Lâm Minh xuất hiện đại trận màu đỏ nhạt, trận vân lưu chuyển, lúc sáng lúc tối, những phù văn này huyền diệu và tương tự thần chi phù văn phổ biến nhất của Tu La Lộ.

- Ân... Đây là... Trận pháp?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này, đúng vào lúc này chỉ nghe âm thanh "Bá bá bá", trước mặt Lâm Minh xuất hiện kim giáp võ sĩ, những võ sĩ này toàn thân bao phủ trong áo giáp, dung mạo, gương mặt đều nhìn không rõ ràng, bọn họ nội tức thu liễm, sát cơ từng hồi.

- Khôi lỗi?

Trong nội tâm Lâm Minh trì trệ, hắn có thể cảm giác ra cơ hồ tất cả kim giáp khôi lỗi là do năng lượng biến thành.

Chúng còn không ngừng xuất hiện, trải rộng chung quanh Lâm Minh, mỗi một võ sĩ đều huyền phù lên cao, tổng số võ sĩ cộng lại không nhiều không ít, có tất cả ba mươi sáu con.

Ba mươi sáu khôi lỗi?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, huy chương trong tay của hắn vừa vặn là sáu mươi bốn cái, cộng thêm ba mươi sáu trước mặt là đúng một trăm.

- Thì ra là thế, trước khi là con mồi, thí luyện giả tham gia chỉ xem như món ăn khai vị, cho dù ta giết nhẹ nhõm hoặc là chật vật bao nhiêu cũng phải đi qua nơi này, không ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng, bởi vì ngay từ đầu trong trò chơi người thợ săn và con mồi này đều dùng ba mươi sáu kim giáp võ sĩ này làm khảo nghiệm cuối cùng. Thậm chí mặc kệ bao nhiêu thí luyện giả tiến vào trong trò chơi thợ săn và con mồi, trò chơi đều khống chế số lượng huy chương khô lâu, làm cho những người sống sót cuối cùng tiến vào trong trận pháp này, nếu không căn bản không gom đủ ba mươi sáu huy chương còn thiếu lại, đây mới là trận chiến cuối cùng.

Ý thức được điểm này, chiến ý trong người Lâm Minh không ngừng thiêu đốt.

Giết chết ba mươi sáu kim giáp võ sĩ này mới xem như qua trận.

Lâm Minh rút Phượng Huyết Thương ra, năng lượng vận chuyển toàn thân, hắn sẽ không khinh địch, thần linh sáng tạo ra Tu La Lộ có tu vị không thể tưởng tượng nổi, dùng ánh mắt của hắn định ra khảo hạch thì nhất định là tiêu chuẩn cực cao! Dù cho Lâm Minh có là đệ nhất thiên tài của một tộc cũng sẽ không thể chủ quan khinh địch.

- Ân? Dưới chân chính là Kim Giáp Võ Sĩ Trận, dường như có ý cảnh tam thập tam trọng thiên? Ý cảnh tam thập tam trọng thiên, tại sao diễn hóa thành ba mươi sáu phương vị?

Chương 1440: Tụ tập đủ huy chương

Trò chơi thợ săn và con mồi này cuối cùng ẩn chứa ý cảnh tam thập tam trọng thiên, điểm này Lâm Minh không kfy quái, trong nhận thức của hắn thì Tam Thập Tam Trọng Thiên đã là cực hạn của vụ trụ, trừ Thần Vực ra thì ba mươi hai trọng thiên khác cũng chỉ đặt song song với Thần Vực, ngay cả vị diện cao hơn cả Thần Vực thì ý cảnh tam thập tam trọng thiên sánh ngang với ý cảnh tinh khí thần hợp nhất, nghĩ đến đại anwng sáng tạo Tu La Lộ này ở các phương diện như vậy đã đạt tới tận cùng.

Nhưng mà Lâm Minh hiện tại đối mặt Kim Giáp Vũ Sĩ Trận nhìu ra ba phương vị, nhưng mà người nào nhìn cũng có cảm giác phù hợp, không có chút cảm giác không tốt nào.

Hô!

Bước chân của ba mươi sáu võ sĩ kim giáp này vòng liên tục bước theo trận đồ, cùng lúc đó bên người Lâm Minh có một đạo lực lượng vô hình đang bao quanh.

Đây là... Lĩnh vực?

Trong lòng Lâm Minh rùng mình, phải nói đây không phải lĩnh vực đơn thuần, hơn nữa còn là lĩnh vực đẳng cấp cao, lĩnh vực này do ba loại nguyên tố là thần nguyên, chân nguyên, cương nguyên tạo thành.

Ba loại lực lượng này dung hợp hoàn mỹ với nhau, tràn ngập không gian chung quanh, mà ba mươi sáu kim giáp võ sĩ phân thành ba tổ, mỗi một tổ mười hai người.

Trong mười hai người này một người là đầu lĩnh, mười một người còn lại đứng ở các vị trí khác nhau, thay đổi vị trí cho nhau, phải nói là rất thần diệu.

- Trận đồ này đúng là rát có môn đạo, đây là cánh cửa khó khăn đầu tiên của Tu La Lộ đặt ra cho trò chơi.

Trong cảm giác của Lâm Minh thì cửa khẩu của Tu La Lộ phân ra rất nhiều đẳng cấp, thí luyện giả phải thông qua tầng tầng sàng chọn, mới có thể hoàn mỹ hoàn thành thí luyện này.

Trên trăm triệu năm qua cũng chỉ nghe nói Thánh tộc Tạo Hóa thánh tử, còn có Hồn Tộc thiếu nữ thiên tài là hoàn thành được 80%.

Mà trò chơi trước mặt này hiển nhiên chính là cửa khẩu cấp độ đầu tiên, Lâm Minh đương nhiên phải hoàn thành nó hoàn mỹ.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, thời điểm này kim giáp võ sĩ đã động.

Chúng ra tay tập thể, mười hai người một tổ, công kích hội tụ thành ba dòng tấn công vào Lâm Minh.

Lâm Minh vận chuyển năng lượng toàn thân, Hồng Mông chi khí tỏa ra bốn phía, là Hồng Mông không gian.

Hô --

Khí tức mênh mông cuồn cuộn bao phủ hư không, năng lượng mạnh mẽ rót thẳng vào trong Hồng Mông không gian. Lập tức bị Hồng Mông chi khí mạnh mẽ gọt yếu đi mát.

Thời điểm đám võ sĩ tấn công Lâm Minh thì uy lực của nó còn lại không đủ một phần ba, đối với Lâm Minh mà nói căn bản không tạo thành uy hiếp gì.

- PHÁ...

Thương mang quét ngang, ba đạo lực lượng bị thương mang của Lâm Minh đánh nát thành tro bụi.

Cùng lúc đó. Lâm Minh bước trước một bước xông vào giữa một đám kim giáp chém giết.

Mà tổ võ sĩ kim giáp này đang sử dụng hệ thống tụ nguyên.

Lâm Minh rất rõ ràng, ba mươi sáu kim giáp tạo thành đại trận này, chỉ cần đánh gục ba mươi sáu người mới được, nhưng mà chỉ cần phá tính hoàn mỹ của nó, đối với chính mình sẽ không còn cấu thành uy hiếp gì.

Mà trong ba đại hệ thống thì Lâm Minh quen thuộc nhất, cũng là hệ thống nhân loại quen thuộc nhất chính là hệ thống tụ nguyên, cho nên hắn không sợ nhất cũng là địch nhân hệ thống tụ nguyên, đối phương có pháp tắc. Hắn cũng có thể có pháp tắc phá giải, công kích của hệ thống tụ nguyên bị phá dễ dàng.

Còn với hệ thống luyện thể thì lực phòng ngự của đối phương quá cường đại, ba luân công kích luân phiên không có kết quả, hệ thống tụ nguyên càng không cần phải nói, công kích linh hồn thần bí khó lường kia đối với Lâm Minh mà nói có quá nhiều tính không xác định và không biết.

Hô!

Sau lưng Lâm Minh xuất hiện hư ảnh Tà Thần Thụ, Tà Thần Thụ to lớn mang theo lôi hỏa song trọng lực lượng giáng xuống, quán chú vào trong Phượng Huyết Thương của Lâm Minh, trong lúc nhất thời cả phiến hư xuất hiện màu tím quỷ dị.

Một thương đâm ra và thần quang quét ngang thiên địa.

Công kích của Lâm Minh thật sự quá mạnh mẽ, cho dù là mười hai kim giáp liên thủ cũng khó có thể thừa nhận được một kích này, bị một kích của Lâm Minh đánh nát trận hình.

Oanh!

Trận đồ dưới chân của mười hai kim giáp này thoáng ảm đạm một chút, tinh quang trong mắt Lâm Minh lóe lên, cơ hội!

Lâm Minh đang muốn xuất thương thì hai mươi bốn kim giáp còn lại đồng loạt đánh tới, đánh thẳng vào Lâm Minh, nếu như Lâm Minh quay ngược đối phó chúng thì ưu thế vừa có trước hệ thống tụ nguyên sẽ không còn lại gì.

Lâm Minh không có ý định cho đối phương cơ hội thở dốc, hắn hét lớn một tiếng, mang Hồng Mông không gian thúc dục đến mức tận cùng, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn bát môn độn giáp mở ra, lực phòng ngự cũng tăng lên tới cực hạn, hắn có ý dùng lực ngạnh kháng công kích của hai mươi bốn võ sĩ kim giáp, hắn dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay đánh thẳng vào hệ thống tụ nguyên, nếu như vậy trận pháp có thể bị phá.

Tạch tạch tạch!

Hai dòng năng lượng va chạm mạnh mẽ với Hồng Mông không gian, chúng tạo thành áp lực thật lớn với Lâm Minh, mà Lâm Minh không quan tâm,đâm ra một thương mạnh mẽ.

Tam nguyên tụ đỉnh, hắc ám vĩnh hằng!

Một sát na kia tinh khí thần toàn thân của Lâm Minh dung hợp lại thành một loại, Phượng Huyết Thương phát ra tiếng ngâm mạnh mẽ, hạt giống hỗn độn đen như mực bay ra ngoài.

Hạt giống hỗn độn hấp thu tất cả vật chất, năng lượng, Lâm Minh lại dùng Hồng Mông không gian hạn chế hành động của mười hai kim giáp võ sĩ trước mặt, chúng chỉ có thể ngạnh kháng một kích này.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh đáng sợ vang lên, hạt giống hỗn độn nhấc nhấc lên vòng xoáy màu đen to lớn, có hai gã kim giáp võ sĩ bị cuốn vào trong vòng xoáy, mà trận đồ dưới chân của chúng cũng tan vỡ.

Kế tiếp thân thể của chúng bị vòng xoáy xoắn vỡ một lượt, thân vẫn tại chỗ!

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Hai huy chương khô lâu rơi vào trong tay của Lâm Minh, Lâm Minh hít sâu một hơi, một kích vừa rồi hắn vì chiến thắng cấp tốc, ngạnh kháng hạ công kích của hai phe cho nên bị thương một chút, nhưng so với thân thể cường đại thì chút thương tổn thương chẳng đáng là cái gì cả.

- Chấm dứt.

Ba mươi sáu kim giáp thiếu đi hai con, trận pháp này đã không hề hoàn mỹ, trước mắt đám kim giáp này không thể dựa vào đại trận đối phó Lâm Hi nữa.

Còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

Vận chuyển năng lượng trong người tới mức tận cùng, Lâm Minh đè khí huyết xao động trong người xuống, trong tay của hắn cầm Phượng Huyết Thương và đâm thẳng ra ngoài, hắn giống như hổ vào bầy dê, đứng mũi chịu sào chính là đám kim giáp của hệ thống tụ nguyên, trực tiếp bị Lâm Minh đánh bay, chúng mất đi liên hệ với trận đồ dưới chân.

Đám kim giáp này mưu toan dùng không gian pháp tắc quay về trận đồ, nhưng mà không gian pháp tắc của Lâm Hi thành thục hơn chúng, chỉ dùng 1% nháy mắt đã thuấn di ra sau lưng, một thương đâm xuyên ngực của võ sí kim giáp và tiêu diệt nó!

Kế tiếp chiêu thức của Lâm Minh không có dừng lại, một chiêu hồi mã thương, quét cổ một võ sĩ kim giáp sau lưng.

Mà lúc này có một đám võ sĩ xông lên vây giết Lâm Minh, nhưng mà mất đi trận pháp nguyên vẹn, chúng trong mắt Lâm Minh chẳng khác gì con cọp mất đi nanh vuốt, thật sự không tạo thành uy hiếp.

Lại có hai kim giáp võ sĩ bị Lâm Minh dùng Thiên Đạo Tài Quyết đánh nát.

Chết càng nhiều người thì áp lực của Lâm Minh gặp phải càng ngày càng nhỏ, giải quyết cũng nhanh hơn.

Không qua một phút thì ba mươi sáu kim giáp võ sĩ bị Lâm Minh đánh chết toàn bộ, hóa thành ba mươi sáu huy chương khô lâu rơi vào trong tay của Lâm Minh.

Đến tận đây một trận chiến này chấm dứt hoàn mỹ.

- Hoàn thành, một trăm huy chương khô lâu, dùng độ khó của trò chơi thì bọn người Long Nha, Hành Si cũng có thể thông qua, nhưng mà phải phí một phen tay chân, thậm chí yếu một chút, nếu như dùng toàn lực và hơi có chút vận khí cũng không thành vấn đề, dù sao chỉ cần giết một con trong đó, kế tiếp sẽ giải quyết nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong lòng Lâm Minh ước định độ khó của trò chơi trong lòng, đại khái cần thiên tài của một tộc là đủ rồi, nhưng mà không cần loại thiên tài tuyệt đỉnh cũng được.

- Hoàn thành, có thể đi ra ngoài.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì không gian trước mặt vặn vẹo, tiếp theo là một đạo thần chi phù văn xuất hiện trước mặt Lâm Hi.

Trong đầu Lâm Minh vang lên một đạo thần niêm truyền âm.

- Trong ba trăm hô hấp phá được Kim Giáp Vũ Sĩ Trận, ngươi có thể lựa chọn khiêu chiến lần thứ hai, hoặc là rời khỏi trò chơi thợ săn và con mồi.

- Khiêu chiến lần nữa?

Lâm Minh sững sờ một chút, còn có thể khiêu chiến lần thứ hai?

Một trận chiến vừa rồi đối với Lâm Minh mà nói có thể nói thập phần nhẹ nhõm, chém giết ba mươi sáu người không tới ba trăm hô hấp, bình quân giết một người cần tám chín hô hấp.

Khiêu chiến lần thứ hai sẽ như thế nào? Đạt được thêm ban thưởng sao? Phần thưởng kia sẽ là cái gì?

Dựa theo tin tức ngay từ đầu mà Lâm Minh biết, hoàn thành một trăm huy chương khô lâu sẽ nhận được ban thưởng nhiệm vụ cấp Thái Huyền.

Trong lòng Lâm Minh nghi hoặc, hắn lựa chọn khiêu chiến lần nữa.

Sau khi Lâm Hi lựa chọn xong, thiên địa nguyên khí chung quanh lập tức kích động, cùng lúc đó đại lượng phù văn từ trên trời giáng xuống, rậm rạp chằng chịt nối thành một mảnh, khó biết được là bao nhiêu cái.

Lâm Minh tập trung nhìn vào, những phù văn này chính là nguyên khí phù văn, cũng chính là tiền thông dụng trong Tu La Lộ.

Mặc kệ ngươi tham gia vào trò chơi cũng tốt, hay là mua sắm huy chương nhiệm vụ cũng được, đều phải dùng tới nguyên khí phù văn, mà bây giờ nhiều nguyên khí phù văn trên trời giáng xuống như vậy, rồi sau đó thiêu đốt trên hư không.

Vù vù vù --

Hỏa diễm hừng hực, đây là thiên địa nguyên khí hóa thành hỏa diễm, mỗi một hơi có trên ngàn nguyên khí phù văn bị thiêu đốt thành năng lượng.

- Đốt nhiều nguyên khí phù văn như vậy, xem ra ta suy đoán lúc trước là đúng, thu nhiều nguyên khí phù văn như vậy là dùng vận chuyển đại trận của Tu La Lộ, mà một lần thiêu đốt nguyên khí phù văn nhiều như vậy, không biết nó sẽ đạt tới mức nào?

Không hề nghi ngờ, khiêu chiến lần nữa độ khó tăng lên, chỉ sợ Hành Si, Long Nha có tới đây cũng không có khả năng thông qua khảo nghiệm này.

- Khảo nghiệm nhắm vào thiên tài tuyệt đỉnh sao? Không biết lúc trước Tạo Hóa thánh tử phải chăng có trải qua khảo nghiệm này hay không? Thành tích của hắn là thế nào?

Khóe miệng của Lâm Minh cong lên, khiêu chiến càng khó khăn thì chiến ý trong người của hắn càng mạnh.

Mà lúc này bên ngoài trò chơi, thời gian chỉ mới qua một nháy mắt mà thôi.

Thường ngày võ giả bình thường cầm được năm mươi huy chương khô lâu là có thể lấy được ban thưởng nhiệm vụ Bích Hồn, nhưng mà thời gian cần thiết là bảy tám canh giờ, mà Lâm Minh đạt tới khiêu chiến cuối cùng chẳng qua chỉ mới năm sáu canh giờ.

Có thể dùng tốc độ như vậy là nhờ thực lực của hắn có thể giúp hắn vượt qua thử thách, thứ hai tự nhiên chính là tới từ cảm giác cường đại và nhạy cảm.

Chương 1441: Nhược điểm

Trước mặt Lâm Minh ba mươi sáu võ sĩ xuất hiện lần nữa, nhưng mà lần này hình thể của chúng còn lớn hơn nữa, mỗi một người thân cao hơn một trượng, chiến giáp trên người của chúng biến thành màu vàng nhạt, lực lượng trong người tăng lên gấp mấy lần.

Tu vị của chúng tương đương với Lâm Minh, đều có tu vị Thần Biến trung kỳ, nhưng mà căn cơ của chúng vững chắc, khí huyết tràn đầy, tùy tiện lấy ra một tên đi tham gia hội võ Thần Vực đều có thể đi vào chung kết, thậm chí khiêu chiến trước hai mươi.

Nhân vật như thế một mình sẽ bị Lâm Minh đánh bại dễ dàng, thậm chí một chiêu miểu sát.

Nhưng mà ba mươi sáu tên tập hợp lại, hơn nữa tạo thành đại trận, sức chiến đấu của chúng tăng lên không biết bao nhiêu lần, làm cho Lâm Minh cảm thấy khó giải quyết vô cùng.

Nguyên khí phù văn còn thiêu đốt, mà đúng lúc này đột nhiên thân ảnh của Lâm Minh bạo lên, Phượng Huyết Thương trong tay đâm thẳng ra ngoài.

Hắn không có đợi ba mươi sáu kim giáp võ sĩ này hấp thu phù văn và năng lượng hoàn thành, trực tiếp ra tay, mục tiêu vẫn là kim giáp võ sĩ của hệ thống tụ nguyên.

Hư ảnh Tà Thần Thụ hiển hiện, lôi hỏa chi lực đan vào, Lâm Minh vẫn dùng sát chiêu Thiên Đạo Tài Quyết!

Thương mang xẹt qua hư không, phát ra âm thanh xé rách khủng bố, chung quanh có lôi hỏa đan xen, toàn bộ một kích này hình thành vòng xoáy khổng lồ! Dùng tốc độ không tưởng tượng nổi đánh vào kim giáp võ sĩ.

Kim giáp võ sĩ này lâm nguy không loạn, trận đồ dưới chân lưu chuyển lực lượng, lực lượng quán chú toàn thân, cùng lúc đó mười một kim giáp võ sĩ sau lưng của nó bước ra, cánh tay đặt lên lưng của kim giáp võ sĩ bị công kích, tất cả chúng quán chú lực lượng vào nhau và nghênh đón một kích này của Lâm Minh.

Oanh!

Va chạm mạnh mẽ và mặt đất văng tung tóe, vô số đá vụn bắn thiên không, bị năng lượng tàn sát bừa bãi xoắn thành bụi phấn.

Mười hai kim giáp võ sĩ bằng vào phối hợp, ngạnh kháng một kích tuyệt sát của Lâm Minh.

Nhìn thấy một màn này nội tâm của Lâm Minh rùng mình. Thiên Đạo Tài Quyết của hắn không phá vỡ đại trận đầu tiên cũng không kỳ quái, nhưng mà đại trận thứ hai làm gì dễ phá như vậy?

Nhưng mà chỉ bằng vào mười hai kim giáp võ sĩ đã có thể kháng một kích của hắn, làm cho nội tâm Lâm Minh có cảm giác nguy cơ mạnh mẽ.

Vù vù vù --

Đúng lúc này Lâm Minh chỉ cảm thấy sau lưng gió mạnh nổi lên. Sát cơ nổi lên bốn phía, hai đội kim giáp võ sĩ còn lại đánh vào người Lâm Minh.

Trận đồ lập loè, vô số pháp tắc phù văn lưu chuyển, trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, hai đạo lực lượng này đánh tới, nếu hắn muốn làm như lúc trước thi chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Không gian chi lực của hắn vận chuyển, lập tức vận dụng không gian pháp tắc, muốn thuấn di rời khỏi đây.

Nhưng mà đúng lúc này một đạo lực lượng khủng bố phủ xuống, Lâm Minh chỉ cảm thấy hư không chung quanh bị lực lượng này khóa lại, không gian pháp tắc của hắn mất đi hiệu lực.

- Cái gì?

Tâm thần Lâm Minh kinh hãi. Chợt hiểu được cổ lực lượng này chính là lĩnh vực mà hắn cảm giác được.

Trận chiến đầu tiên có lĩnh vực tồn tại. Chỉ là bị Lâm Minh dùng Hồng Mông không gian hoàn toàn áp chế, không thể phát huy hiệu quả gì.

Nhưng mà đối chiến lần thứ hai lĩnh vực quá mạnh mẽ, thế cho nên Lâm Minh bằng vào Hồng Mông không gian cũng không cách nào tiêu trừ hoàn toàn.

Ở này thời khắc mấu chốt lĩnh vực tập trung làm Lâm Minh khó né tránh.

- Đáng chết!

Mắt thấy hai đạo lực lượng đáng sợ đánh tới, Lâm Minh cắn chặt răng, năng lượng toàn thân bộc phát tới mức tận cùng, bát môn độn giáp mở ra toàn bộ, Hồng Mông không gian hộ thể, trong lúc nhất thời toàn thân Lâm Minh bành trướng, sau lưng của hắn xuất hiện hư ảnh thương long. Hét lớn một tiếng, Lâm Minh đâm ra một thương ngạnh kháng hai đạo công kích này.

Oanh!

Hư không bị chấn sập, Hồng Mông chi khí nặng nề như tinh cầu cũng bị lực lượng khủng bố đánh vỡ ra, Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương đánh tan một đạo lực lượng trong đó, lại dùng hộ thể cương nguyên cùng bát môn độn giáp cô đọng thân thể ngạnh kháng một kích còn lại.

Không ngoài tưởng tượng, thân thể Lâm Minh bay ngược ra hơn mười trượng, khí huyết toàn thân cuồn cuộn, chiến giáp sau lưng bị xé rách, da tróc thịt bong!

- Thật mạnh!

Lâm Minh lau tơ máu trên miệng, bằng vào thân thể cường đại hắn bị thương ngoài da, nhưng mà dù như vậy hắn căn bản không phải đối thủ của ba mươi sáu kim giáp võ sĩ trước mặt.

Vết thương nhỏ từ từ tích lũy thì thể lực cũng sẽ từ từ tiêu hao.

Mà trái lại kim giáp võ sĩ đại trận có nguyên khí phù văn không ngừng cung cấp năng lượng, chỉ sợ vĩnh viễn không mệt mỏi, nếu như không thể đánh bại trận này, cho dù sức chịu đựng của Lâm Minh mạnh hơn nữa cũng thất bại như thường.

- Trận này chắc chắn có nhược điểm.

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu, Thiên Đạo Tài Quyết của mình bị một tổ trong đó liên thủ đánh tan.

Lâm Minh tự tin, lực công kích của mình trong rất nhiều thiên tài các tộc không nói tuyệt đối thứ nhất thì cũng tiếp cận thứ nhất, một kích của hắn không có hiệu quả, người khác làm sao qua ải?

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Ba mươi sáu kim giáp võ sĩ lại triển khai công kích lần nữa, còn lần này Lâm Minh không có cứng đối cứng, hắn kéo dài khoảng cách, bằng vào tốc độ của bản thân né đi, chỉ cần không vào trong lĩnh vực, Lâm Minh bằng vào không gian pháp tắc né tránh công kích của chúng không thành vấn đề.

Trước khi tìm ra biện pháp phá giải công kích, Lâm Minh sẽ không lãng phí lực lượng của mình.

Lần này phải đánh lâu dài.

Mà lúc này ở không gian bên ngoài lại trôi qua hai canh giờ.

Dù Lâm Minh chiến một trận cuối cùng lâm vào bế tắc, thời gian hắn cần dùng cũng không nhiều như người khác.

Lâm Minh không nóng không vội, hắn vừa né tránh, vừa điều chỉnh tần suất thu nạp thiên địa nguyên khí của mình, tranh thủ cân đối bổ sung và tiêu hao.

Chậm rãi Lâm Minh phát hiện ba mươi sáu kim giáp võ sĩ này tuy thuộc ba đại hệ thống, nhưng mà tu luyện thể hệ thì công pháp khác nhau.

Mượn Luyện Thể Thuật mà nói, có Thánh tộc Luyện Thể Thuật "Hóa Thánh Cửu Biến ", mà nhân loại Luyện Thể Thuật có "Đạo Cung Cửu Tinh ", cũng còn có Yêu tộc Luyện Thể Thuật "Niết Bàn Trọng Sinh".

Mười hai kim giáp võ sĩ tu luyện Luyện Thể Thuật thì chúng phân thành ba chủng tộc khác nhau, chiêu thức của chúng có khác biệt thật nhỏ.

Những phương thức tu luyện này là đều là ý cảnh tam thập tam trọng thiên, mà những chiêu thức của đám khôi lỗi lại phù hợp với trận dồ dưới chân, hợp nhau lại thành sức mạnh to lớn không chê vào đâu được.

- Hảo thủ pháp, có thể bố trí đại trận này có lẽ chính là đại năng sáng tạo Tu La Lộ, đồng thời ba mươi ba loại pháp tắc... Hay hoặc giả là... Ba mươi sáu loại!

Lâm Minh mang ánh mắt tập trung vào ba mươi sáu kim giáp võ sĩ, vốn Lâm Hi cho rằng Thánh tộc, Nhân tộc, Hồn Tộc trong ba đại hệ thống là mạnh nhất, cho nên là thủ lĩnh, nhưng mà sự thật lại khác với dự đoán của hắn.

Kim giáp võ sĩ cầm đầu luyện thể không phải là Thánh tộc, cầm đầu kim giáp võ sĩ tụ nguyên không phải nhân tộc, trong ba mươi sáu kim giáp võ sĩ tụ tập thành một hệ thống thuần túy.

Thực tế kim giáp võ sĩ trong hệ thống tụ nguyên Lâm Minh cảm nhận được một đạo khí tức quen thuộc.

Thứ này dường như là?

Lâm Minh tâm thần đã bị loại khí tức này liên tưởng tới thứ khác!

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu, mấy hô hấp sau hắn giật mình hiểu ra, kim giáp võ sĩ đại trận trước mặt là do ý cảnh tam thập tam thiên tạo thành, mà không phải do ba mươi ba người tạo thành, bởi vì chúng do ý cảnh cảnh tam thập tam trọng thiên làm cơ sở, cộng thêm ma phương, ma châu, còn có thứ thần bí nhất kia, cho đến tận nay còn không có tin tức của tử tạp.

Vũ trụ Tam Thập Tam Trọng Thiên, tinh khí thần phân biệt đối ứng mười một trọng thiên, trừ chuyện đó ra còn đối ứng với thần vật, cũng chính là ma phương, ma châu, tử tạp, dựa theo cách nói của Thần Mộng thì ma phương, ma châu, tử tạp bản chất cũng là một trọng thiên, một vũ trụ.

Nhưng bởi vì nó không chính thức diễn hóa, là "Hạt giống vũ trụ".

Nếu như ba cá này diễn hóa thành vũ trụ, như vậy thế giới này có tất cả ba mươi sáu trọng thiên, chính là đại trận trước mặt.

Bởi vậy vậy đám kim giáp võ sĩ cầm đầu không thuộc về bất luận chủng tộc gì, chúng là năng lượng thể thuần túy.

Nghĩ thông suốt điểm này, lại nhìn ba mươi sáu kim giáp võ sĩ đại trận, trong lòng Lâm Minh bừng tỉnh lại. Nếu như không có đoán sai thì trong ba tên cầm đầu của ba tổ chính là điểm mạnh nhất của đại trận, nhưng cũng là nhược điểm.

Chỉ cần ngăn cách liên hệ của chúng với đám đứng sau, dù thời gian chỉ là một hô hấp với Lâm Minh mà nói đã đủ rồi.

Ý thức được điểm này, chiến huyết trong người của Lâm Minh sôi trào.

Hắn liên tục trốn tránh vài đạo công kích, đột nhiên tiến vào một trong ba đội ngũ kia.

Hắn lúc này không có lựa chọn phương tụ nguyên nữa, mà là lựa chọn đội ngũ tu thần, cũng chính là đội ngũ ma phương!

Ba chi kim giáp võ sĩ này, Lâm Minh quen thuộc hệ thống tụ nguyên hệ nhất, nhưng mà thủ lĩnh của hệ thống tu thần Lâm Minh lại quen thuộc với ma phương nhất, đã đạt tới mức huyết nhục tương liên.

- Cấm Thần Ấn!

Chỉ trong một phần mười nháy mắt, hai tay của Lâm Minh đánh ra hơn ngàn đạo ấn quyết.

Hạt giống hỗn độn bị Lâm Minh triệu hoán ra, thiên địa nguyên khí chung quanh toàn bộ bị cuốn tới, hình thành một vòng xoáy màu xám, ngàn vạn đạo Phong Thần ấn quyết nện vào mười hai tên võ sĩ tu thần!

- Phong!

Phong Thần ấn quyết bản chất là hỗn độn nhỏ, có thể thôn phệ tất cả, trong lúc nhất thời rất nhiều kim giáp võ sĩ trong đó chặt đứt thông đạo lưu động năng lượng của trận pháp.

Mà những kim giáp võ sĩ này hiển nhiên có được trí tuệ, chúng dường như hiểu ý định của Lâm Minh cho nên trước khi Phong Thần ấn quyết hoàn thành thì muốn hủy diệt phong ấn.

Cùng lúc đó hai phe khác cũng tấn công Lâm Minh.

Lâm Minh không quan tâm, trong nội thế giới tế một cánh cửa xuất hiện.

Cánh cửa vốn chỉ lớn như quyển sách, vừa xuất hiện đã nhanh chóng biến lớn, trên cánh cửa có vô số trận vân lưu chuyển, nó sáng mờ và tang thương huyền diệu.

Đây chính là Hỗn Nguyên chi môn!

- Trấn sát!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chỉ nghe "Ầm ầm" vang lên thật lớn, cánh cửa Hỗn Nguyên trấn áp xuống, chặt đứt liên hệ năng lượng.

Rất nhiều kim giáp võ sĩ công kích vốn vô cùng lăng lệ ác liệt, nhưng mà đánh vào cánh cửa Hỗn Nguyên giống như đánh lên tấm thép, không làm được gì.

Cùng lúc đó Lâm Minh ra tay, mục tiêu của hắn là thủ lĩnh hệ thống tu thần!

Chương 1442: Qua cửa

Một kích này của Lâm Minh là trăm phương ngàn kế, trút xuống toàn bộ lực lượng, hắn không chút do dự mở sinh môn ra, thiêu đốt máu huyết trong người. Dùng sinh môn làm cơ sở và thiêu đốt máu huyết nhưng Lâm Minh không có tổn thất gì, nhưng mà một khi thiêu đốt thì trong thời gian ngắn không thể sử dụng lần nữa, nếu không sẽ tạo thành tổn thương thân thể.

Bởi vậy một chiêu này Lâm Minh có thể không cần dùng thì không dùng, còn lần này Lâm Minh phải thúc dục công kích của mình lên tận cùng, một kích trí mạng!

Hắn chỉ có thể tấn công một lần, bởi vì hắn cảm giác được võ sĩ kim giáp trong trận pháp này có trí tuệ, sau một lần thất bại là không có cơ hội lần thứ hai.

Xoạt xoạt xoạt!

Bảy tám thông đạo năng lượng bị Cấm Thần Ấn cắt đứt!

Mà cùng lúc đó Hỗn Nguyên chi môn cũng ngăn cản liên hệ công kích của hai võ sĩ còn lại.

Tên kim giáp võ sĩ cầm đầu sắp lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân, có giúp đỡ nó không nhiều.

Thủ lĩnh kim giáp võ sĩ lúc này bắn ra hai đạo hàn quang từ ánh mắt, âm thanh xèo xèo thật nhỏ, từ mi tâm bắn ra ngoài, bắn ra một thanh kiếm linh hồn màu xanh biếc.

Mà chuôi kiếm linh hồn này tiêu hao quá nhiều năng lượng của nó, cho nên sau khi đánh ra một kích này ánh mắt của nó ảm đạm đi nhiều.

Cùng lúc đó Lâm Minh đã triệu hồi hạt giống hỗn độn trong nội không gian ra, trong tích tắc cơ hồ tất cả thiên địa nguyên khí đều điên cuồng hội tụ vào trong hạt giống hỗn độn.

Thậm chí nguyên khí phù văn cung cấp cho đại trận cũng bị hạt giống hỗn độn hấp dẫn.

Hắc ám vĩnh hằng!

- Tạch tạch tạch...

Mặt đất bắn lên tung tóe, vô số nham thạch bị năng lượng cuồn bạo bắn ra ngoài, cuốn ngược lên cao, thậm chí nay cả trận pháp phù văn, cũng bị hỗn độn thôn phệ.

Truyền thừa từ Phong Thần Thiên tôn, hắc ám vĩnh hằng chính là chiêu thức mạnh nhất Lâm Hi thi triển ra.

Dưới đạo năng lượng điên cuồng này trùng kích, ma phương trong người Lâm Minh ẩn ẩn xao động lên.

Sau khi đạt tới Thần Biến kỳ thì Lâm Minh vốn thúc dục năng lượng trong ma phương, hiện tại hắn dùng hắc ám vĩnh hằng cũng có thể phát động lực lượng của ma phương.

Đối thủ của Lâm Hi chính là võ sĩ của hệ thống tu thần, mà ma phương chính là khắc tinh của linh hồn.

Thật thể của ma phương còn chưa hiển hóa ra, nhưng mà khí tức của ma phương dễ dàng trấn áp mười hai kim giáp võ sĩ hệ thống tu thần.

Đột nhiên thân thể của kim giáp võ sĩ cầm đầu chấn động, linh hồn kiếm mà nó bắn vào Lâm Minh hóa thành mảnh vỡ biến mất, mà dường như kim giáp võ sĩ cũng bị cắn trả, hào quang bên ngoài nổi sóng to gió lớn.

Không có năng lượng của đồng bạn trợ giúp, thủ lĩnh kim giáp võ sĩ còn yếu hơn cả Lâm Minh, huống chi Lâm Minh còn có được ma phương!

- Chấm dứt!

Lâm Minh lạnh giọng quát một tiếng, Phượng Huyết Thương nương theo lấy hạt giống hỗn độn nện xuống.

Bồng!

Tiếng nổ mạnh vang lên, kim giáp võ sĩ cứ như vậy bị Lâm Minh công kích và nát vỡ, mà những mãnh vỡ này bị hạt giống hỗn độn thôn phệ không còn.

PHÁ...

Lâm Minh thở dài một hơi. Đánh chết thủ lĩnh kim giáp võ sĩ đã trên cơ bản đã tuyên cáo thí luyện này Lâm Hi đã thắng lợi.

Lâm Minh đang muốn thừa thắng xông lên, mà đúng lúc này một màn ngoài ý muốn phát sinh, hạt giống hỗn độn hấp thu tất cả mảnh vỡ xong. Những mảnh vỡ này ngưng tụ thành một thần chi phù văn xanh biết, thoát ra khỏi hạt giống hỗn độn và bay ra ngoài.

Hỗn động có lực hút cường đại, ngay cả ánh sáng, thời gian, không gian cũng bị thôn phệ. Có thể nói hỗn động pháp tắc áp đảo các pháp tắc khác.

Nhưng mà thần chi phù văn xanh biếc này thong dong bay ra khỏi hạt giống hỗn độn, cả quá trình hời hợt. Thoạt nhìn lực hút của hạt giống hỗn độn biến mất.

Làm cho Lâm Minh hít khí lạnh chính là, không biết đại năng sáng tạo Tu La Lộ rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì, sai khi hắn biến mất vài tỷ năm, thậm chí mấy chục tỷ năm, một phù văn tùy ý như vậy lại có uy năng khủng bố như thế.

Nhưng mà thời điểm này không phải thời gian truy cứu chuyện này, chiến đấu còn không có chấm dứt!

Lâm Minh thúc dục đại trận tới cực hạn, lần nữa thúc dục ma phương tấn công kim giáp võ sĩ tu thần!

Mất đi thủ lĩnh, mười một kim giáp còn lại chia rẽ.

Mà Lâm Minh lúc này thiêu đốt máu huyết còn chưa biến mất, lại có ma phương phụ trợ cho nên như hỗ vào bầy dê!

Phượng Huyết Thương quét ngang, hạt giống hỗn độn trắng trợn thôn phệ, cộng thêm ma phương trấn áp nên tiêu diệt võ sĩ quá dễ dàng

Một kim giáp võ sĩ bị hạt giống hỗn độn thôn phệ, mà những mảnh vỡ này cuối cùng đều hóa thành thần chi phù văn.

Mà thần chi phù văn màu xanh cũng chính là thần chi phù văn cấp Bích Hồn.

Kim giáp võ sĩ thứ hai còn mạnh hơn lần đầu nhiều, dù xé nát đại trận thì thực lực của chúng cũng không thể khinh thường, nhưng mà lúc này Lâm Minh bát môn độn giáp đã mở ra, cộng thêm lực lượng của hạt giống hỗn độn cho nên càng đánh càng hăng, hắn chỉ công không thủ, ngạnh kháng kim giáp võ sĩ công kích sau đó nhất kích tất sát.

Kim giáp võ sĩ càng ngày càng ít, thần chi phù văn càng ngày càng nhiều.

Những này thần chi phù văn này có một tiểu tổ ứng đối với "Tam Thập Tam Trọng Thiên".

- Tam Thập Tam Trọng Thiên chi Đạo Cung Cửu Tinh!

- Tam Thập Tam Trọng Thiên chi Hóa Thần Cửu Biến!

- Tam Thập Tam Trọng Thiên chi Niết Bàn Trọng Sinh!

- Tam Thập Tam Trọng Thiên chi Cửu Chuyển Hoàn Hồn!

...

Một ý cảnh đều ngưng tụ trong một quả phù văn, sau khi Lâm Minh đánh chết tất cả võ sĩ thì chúng đều hóa thành phù văn.

Tổng cộng ba mươi sáu phù văn.

Mà ba mươi sáu phù văn toàn bộ đều có màu xanh, chúng chậm rãi lơ lửng, rồi sau đó chậm rãi phân thành hai tổ.

Một tổ ba mươi ba, một cái khác tổ ba.

Mà hai tổ phù văn kia bắt đầu dung hợp, chúng phân biệt ngưng tụ thành phù văn chung cực.

Mà phù văn này có màu đỏ và màu đen, Thái Huyền phù văn!

Nếu theo lời cả Hồn Bạch nói, đầy đủ phù văn kết hợp cùng một chỗ, có đôi khi có thể càng tiến thêm một bước, tăng lên một cấp.

Hai quả phù văn bay tới dán vào người Lâm Minh.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Phù văn tiến vào trong cơ thể, Lâm Minh không có bất kỳ phản kháng, tùy ý cho chúng diễn ra, sau khi những phù văn này dung hợp với huyết nhục của hắn, Lâm Minh có cảm giác linh hồn chấn động, mà trong đầu của hắn truyền ra tin tức của hai phù văn.

Hai phù văn này theo thứ tự là "Thần chi thủ hộ ", còn có "Thần chi chúc phúc".

Cái trước do ba mươi ba miếng phù văn dung hợp mà thành, có thể trực tiếp tăng cường sức chiến đấu của võ giả.

Cái phía sau có tác dụng rất đặc thù, nó sẽ không gia tăng sức chiến đấu, nhưng mà tác dụng của nó so với thần chi thủ hộ còn mạnh hơn, nó dùng để gia tăng số mệnh, có được nó thì đi qua bí cảnh gặp dữ hóa lành.

- Đây là thần chi chúc phúc...

Lâm Minh biết được tác dụng của thần chi chúc phúc thì đột nhiên trong lòng khẽ động, ẩn ẩn có liên tưởng.

Chương 1443: Rút thưởng

Lúc này bên ngoài thế giới trò chơi, Lâm Minh tiến vào Tiểu Thiên Thế Giới đã qua hai giờ.

Lúc bình thường võ giả lịch lãm rèn luyện muốn hoàn thành năm mươi huy chương khô lâu và nhận được ban thưởng cấp Bích Hồn cũng phải qua mười canh giờ, nhưng mà chủ yếu không ai có thể làm như Lâm Minh, đồng thời có được vô cùng cường đại và thực lực vượt xa cảnh giới, có thể trong thảo nguyên rộng lớn nhanh chóng tìm kiếm những con mồi ẩn nấp và đánh chết.

- Đã qua hai canh giờ, tên nhân loại này muốn đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền, các ngươi nói có khả năng sao?

Đến bây giờ không có người hoài nghi Lâm Minh có thể nhẹ nhõm hoàn thành ban thưởng cấp Bích Hồn, dù sao thực lực của Lâm Minh còn đó, ngay cả nhất tinh Tu La đều bị Lâm Minh nhẹ nhõm đánh bại, huống chi tu vị của Lâm Minh thấp hơn một ít, đối mặt con mồi sẽ càng yếu.

Loại tình huống này hắn tập hợp đủ năm mươi huy chương khô lâu, hoàn thành cấp Bích Hồn là dễ dàng, không có bất kỳ khó khăn.

Dùng một câu hình dung Lâm Minh, chính là người khác không cùng cấp bậc với hắn.

Nhưng là cái kia cấp Thái Huyền ban thưởng, độ khó lại làm cho ở đây võ giả cảm thấy sợ.

Hỗn Loạn Thành đừng nói là hoàn thành một trăm huy chương nhận ban thưởng cấp Thái Huyền, cho dù là sáu mươi huy chương, bảy mươi huy chương gần như tuyệt tích.

Dựa vào lịch sử được biết thì chưa ai thành công.

Có lẽ thời thái cổ có người ở Hỗn Loạn Thành đạt được một trăm huy chương, nhưng mà đã chôn vùi trong lịch sử, không ai biết được.

Mọi người đều muốn biết Lâm Minh có thể đạt được cái gì, đúng vào lúc này Truyền Tống Trận sáng lên.

Có người muốn đi ra.

Hiện tại trừ Lâm Minh ra, tất cả mọi người bị loại bỏ, lúc này cũng chỉ có Lâm Minh mà thôi.

- Như thế nào? Tại sao nhanh vậy?

Trong ấn tượng cua mọi người, đừng nói là mười canh giờ đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền, cho dù hoàn thành cấp Bích Hồn cũng khó có khả năng.

- Nhân loại này thất bại?

- Không có khả năng! Hắn mạnh như vậy, nhắm mắt cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ cấp Bích Hồn. Thời gian bảy tám canh giờ là do hắn quá cường đại, ngắn quá không biết có thành công không?

Mọi người không rõ ràng lắm Lâm Minh trong trò chơi trải qua cái gì, mà lúc này hào quang biến mất, Lâm Minh xuất hiện.

Hắn không có bị thương, cũng không có bị giết, nhưng mà hắn phải khôi phục thật tốt, trong Tu La Lộ tràn ngập giết chóc, không có người nào muốn trong lúc bị thương nặng gặp địch nhân.

Ngân tuyết quân đoàn đã lấy vận mệnh chi bàn ra.

Trầm trọng phong cách cổ xưa, vận mệnh chi bàn xuất hiện trước mặt Lâm Minh, toát ra khí tức tự nhiên.

- Vị thí luyện giả này, ngài có thể mang huy chương bỏ vào trong vận mệnh chi bàn, tự nhiên sẽ nhận được ban thưởng tương ứng. năm mươi cái ứng đối với ban thưởng cấp Bích Hồn, một trăm cái đối ứng ban thưởng cấp Thái Huyền.

Võ giả Ngân Tuyết nói câu này. Ánh mắt lại hiếu kỳ nhìn qua Lâm Minh, hắn cũng chờ mong Lâm Minh cầm ra bao nhiêu huy chương.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, hắn vốn còn muốn giấu diếm chính mình đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền, nhưng mà phương thức hối đoái ban thưởng như vậy hắn khó giấu được.

Trong Hỗn Loạn Thành cao điệu không phải chuyện tốt, thực tế ban thưởng cấp Thái Huyền còn không biết bảo vật gì, một khi khiến cho người khác ngấp nghé đối với Lâm Minh mà nói khả năng phải lo lắng tính mạng. Dù sao Hỗn Loạn Thành thực lực vi tôn, ví dụ như thiên tài Thánh Chủ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hán mang tất cả huy chương bỏ vào trong vận mệnh chi bàn, tốc độ của hắn thật nhanh, cộng thêm có vật che chắn. Căn bản không có người nào biết hắn nhận được bao nhiêu huy chương.

- Là bao nhiêu?

- Không thấy rõ, ta cảm giác... Không dưới năm mươi...

Nếu như trên năm mươi mà không phải một trăm, đãi ngộ cũng giống như năm mươi, đều chỉ có ban thưởng cấp Bích Hồn.

- Có thể rút thưởng.

Cách đó không xa võ giả Ngân Tuyết nói ra.

Lâm Minh đồng thời hoàn thành hai hạng nhiệm vụ cho nên có thể rút thưởng hai lần, hắn hiện tại rút thưởng đầu tiên.

Cũng chính là rút thưởng cấp Bích Hồn, đến mức của Lâm Minh thì rút thưởng cấp bích Bích Hồn không phải quá coi trọng, hắn muốn hoàn thành 90% độ hoàn thành Tu La Lộ mới đi ra ngoài, hắn để ý cũng chỉ có lần rút thưởng thứ hai.

Lâm Minh đứng trước vận mệnh chi bàn, tất cả mọi người ánh mắt đều nhìn lên người Lâm Minh, truyền thuyết vận mệnh chi bàn do chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo, tuân theo số mệnh thiên địa, ẩn chứa pháp tắc kỳ dị.

Nó căn cứ theo số mệnh của võ giả mà rút ra ba loại khả năng.

Mà kém cỏi nhất chính là huy chương nhiệm vụ cấp Bích Hồn, tiếp theo là thần chi phù văn cấp Bích Hồn hi hữu, tốt nhất là ban thưởng thần bí-- "Vận mệnh ", trăm vạn năm qua chưa ai có được ban thưởng này.

Một ít nhị tinh tu la, tam tinh tu la thông qua thí luyện sau đó rút thưởng cũng không có cái thứ ba, tối đa chỉ là phù văn cấp Bích Hồn thành phẩm mà thôi, đây đã là kết quả tốt nhất.

Lâm Minh đi tới trước vận mệnh chi bàn, không chút do dự, trực tiếp đem chân nguyên bản thân quán chú vào trong vận mệnh chi bàn.

Vận mệnh chi bàn chuyển động thật nhanh, phù văn trên đó sáng lên, không có ai biết nó sẽ dừng ở đâu.

- Bắt đầu rồi.

- Thật quyết đoán, người bình thường đều hít sâu mấy lần, trong lòng cầu nguyện một chút mới bắt đầu rút thưởng, dù sao mỗi người chỉ có thể đạt được ban thưởng trong trò chơi thợ săn và con mồ một lần, một lần duy nhất có thể nào vô ý được, thế nhưng mà nhân loại này không nháy mắt một cái đã rút thưởng.

- Nhìn hắn rút ra cái gì đã.

Mọi người đều nhìn không chuyển mắt vào vận mệnh chi bàn, nó càng chuyển càng nhanh, rồi sau đó tốc độ giảm xuống, phù văn sáng lên, cuối cùng sáng lên ở phù văn, là thứ Lâm Minh nhận được.

Mười hô hấp qua đi, vận mệnh chi bàn triệt để đình chỉ, cuối cùng mấy phù văn sáng ngời hiện ra, cuối cùng hiện ra ở phù văn dao găm.

- Tích huyết chủy thủ, là khả năng đầu tiên, huy chương nhiệm vụ!

Rất nhiều người có nghiên cứu về vận mệnh chi bàn cũng sớm biết phù văn trên vận mệnh chi bàn có ý nghĩa gì.

Có một loại khả năng, huy chương nhiệm vụ, chính là khả năng kém cỏi nhất.

- Nhân loại này thực lực mạnh như vậy, cuối cùng rút thưởng thứ nát như thế?

- Vận khí của hắn quá kém, ban thưởng vận mệnh trong truyền thuyết có quan hệ tới vận khí của bản thân, thiên phú của tên nhân loại này quá mạnh mẽ, lại chỉ rút được thứ kém nhất, hắn không có số mệnh sao?

- Làm việc phô trương như thế, cuối cùng cũng giống như Đa Cổ Lặc đại nhân, có chút khôi hài, ta vốn cho rằng kém nhất là khả năng thứ hai, thậm chí khả năng rút thăm được loại thứ ba.

Rất nhiều người quan sát ở đây chính là muốn xem kết quả, muốn tận mắt nhìn thấy kỳ tích.

Kết quả Lâm Minh chỉ rút ra loại thứ nhất, cũng không khác gì những người tham gia trước đó.

Chuyện này làm cho người ta cảm thấy thất vọng, nhưng cũng có không ít người có chút hả hê, nghĩ tới thiên tài tuyệt đỉnh nhận được ban thưởng không khác gì bọn họ, tâm tình thư sướng có thể nghĩ.

Nhưng mà lúc này một màn làm cho mọi người há hốc mồm đã diễn ra.

Lâm Minh sau khi hoàn thành rút thưởng lần đầu tiên, không có bất kỳ ngừng lại, hắn mang năng lượng quán chú vào vận mệnh chi bàn, trực tiếp bắt đầu rút thưởng lần hai.

Lần này Lâm Minh quán chú không còn là chân nguyên, mà là chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên ba cái hợp nhất, cũng chính là thần lực!

- Lần rút thưởng thứ hai!

- Trời ơi! Hắn thực hoàn thành nhiệm vụ cấp Thái Huyền.

- Có hai cơ hội, quá không hợp thói thường.

Mọi người trước kia có suy đoán, Lâm Minh thiên phú tốt như vậy, có khả năng khiêu chiến ban thưởng cấp Thái Huyền, nhưng mà thời thái cổ qua quá mức lâu, đã mấy tỷ năm rồi, trong lịch sử của Hỗn Loạn Thành ghi lại nhân vật có ban thưởng cấp Thái Huyền quá ít, trong tiềm thức mọi người không cho rằng Lâm Minh thành công.

Mà bây giờ vận mệnh chi bàn bắt đầu xoay tròn thêm lần nữa, suy nghĩ ngay từ đầu của bọn họ sai không hợp thói thường.

Vận mệnh chi bàn xoay tròn thật nhanh, mặt ngoài của Lâm Minh bất động thanh sắc, nhưng mà trong huyết nhục của hắn đã có một quả thần chi phù văn có thần quang lưu chuyển.

Đây chính là ban thưởng của Lâm Minh trong trò chơi, lần thứ hai đánh bại ba mươi sáu kim giáp thu hoạch được hai thần phù, là -- "Thần chi chúc phúc".

Đây là phù văn cấp Thái Huyền, có được nó sẽ gia tăng số mệnh của bản thân! Sống chết trước mắt, bí cảnh nguy hiểm, bằng vào nó có thể gặp dữ hóa lành, đoạt bảo mà về.

Nhưng mà Lâm Minh cho rằng mặc dù thần chi chúc phúc cũng không thể gia tăng số mệnh vô hạn.

Số mệnh hư vô mờ mịt, Thiên tôn, thậm chí Chân Thần cũng không thể biết rõ nó, nhưng mà trên cơ bản có thể khẳng định, bất luận kẻ nào, tông môn, vương triều nào số mệnh cũng không vô hạn, tùy ý tiêu xài thì nó sớm muộn gì cũng hết sạch.

Cho nên mọi người mới nói vận số đã hết.

Số mệnh cần tích lũy, một tông môn muốn bồi dưỡng một đại năng thường thường cần hơn mười vạn năm, mấy trăm vạn năm tích lũy, mà một khi bồi dưỡng được cũng tiêu hao nhiều số mệnh, thậm chí sau khi đại năng tuyệt đỉnh chết đi, liền bắt đầu suy sụp, đây là thịnh cực tất suy.

Mặc kệ vương triều, tông môn đều có hiện tượng này, cũng bởi vì số mệnh dùng hết.

Lâm Minh lần đầu tiên rút thưởng chẳng những áp chế lực lượng của "Thần chi chúc phúc", thúc dục ban đầy chuyển động chỉ dùng chân nguyên, mục đích của hắn không phải là tìm thứ tốt.

Nhưng mà lần này hắn lại thúc đẩy "Thần chi chúc phúc" asinh trưởng đến mức tận cùng, thúc dục bàn quay chuyển động và vận dụng năng lượng mạnh nhất của bản thân -- tam nguyên tụ đỉnh.

Hắn tin tưởng chủ nhân Tu La Lộ cũng tu luyện ý cảnh tam thập tam trọng thiên, như vậy dùng tinh khí thần hợp nhất lại càng dễ đạt được tán thành của vận mệnh chi bàn.

Hơn nữa thí luyện có được "Thần chi chúc phúc ", cũng vô cùng có khả năng là chuẩn bị cho rút thưởng vận mệnh, Lâm Minh hi sinh ban thưởng đầu tiên, phát huy số mệnh tới tận cùng sẽ đạt kết quả tốt.

Bàn quay xoay tròn nhanh chóng, phù văn phía trên sáng lên, không ngừng lập lòe.

Chương 1444: Hoài bích có tội

Lâm Minh nhìn chằm chằm vào vận mệnh chi bàn, đồng thời cũng đề cao cảnh giác.

Ngay từ đầu không có người nào cho rằng Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ cấp Thái Huyền, cũng chỉ cảm thấy mới lạ, cho nên Lâm Minh mới có thể hấp dẫn nhiều người chú mục.

Cho dù Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ cấp Bích Hồn, rút thăm được ban thưởng tương đối cao cũng sẽ không có người ngấp nghé cái gì, bởi vì Lâm Minh có đầy đủ lực lượng bảo vệ ban thưởng cấp Bích Hồn.

Nhưng mà khi Lâm Minh thực hoàn thành nhiệm vụ cấp Thái Huyền thì rút ra được bảo vật hiếm có, vậy thì đây không phải sự kiện nhỏ, một ít Thánh Chủ, thậm chí Giới Vương cũng bị kinh động, nơi này không có quy tắc và trật tự, Hỗn Loạn Thành với Lâm Minh mà nói quá nguy hiểm.

Vận mệnh chi bàn càng chuyển càng chậm, rất nhiều võ giả ngừng thở, trong vận mệnh chi bàn này có hai ký tự thần bí cổ xưa chỉ còn lại hai chữ -- "Vận mệnh ", còn lại chính là ban thưởng thần bí.

Đương nhiên trừ Lâm Minh ra, không ai mang ánh mắt nhìn vào hai chữ "Vận mệnh", bọn họ căn bản không cho rằng Lâm Minh đạt được nó.

Lâm Minh có thể có được ban thưởng cấp Thái Huyền, rút được ban thưởng cao thì bọn họ không tin, về phần rút thăm được "Vận mệnh " càng là trò đùa..

Không phải không coi được Lâm Minh, mà là trong tiềm thức của mọi người đã là như thế, cho dù là kẻ nào rút cũng vậy.

Ban thưởng cấp Thái Huyền mấy tỷ năm qua nhiều người đạt được, ban thưởng cấp Thái Huyền đạt được vận mệnh thì chưa từng, thậm chí có người hoài nghi mấy tỷ năm qua cơ hồ tất cả thành thị của Tu La Lộ, cũng chưa từng có người nào đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền loại thứ ba.

Phù văn lóe sáng như trước. Một ít người có ý chí đã lặng lẽ xuất truyền âm phù ra, ý định truyền tin tức ra ngoài.

Trước đó Lâm Minh chỉ có tiến nhập Tu La Lộ không bao lâu, cộng thêm không có người nào nghĩ tới hắn đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền, cho nên tin tức còn cực hạn trong Hắc Thần Bảo, ngoại giới cũng không hiểu.

Hiện tại rất nhiều người đều động tâm tư, muốn cướp đoạt thu hoạch của Lâm Minh, dù sao Lâm Minh thiên phú mặc dù tốt, tu vị lại lại không cao.

Phù văn cấp Thái Huyền hi hữu chẳng những có thể tăng thực lực lên. Hơn nữa là yêu cầu thiết yếu mở thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ chính là nó. Cho dù mình cuối cùng không có khả năng đi tham gia, nhưng mà cầm đi bán lại có tài phú cực lớn.

Những mờ ám này khó tránh khỏi cảm giác của Lâm Minh, nhưng mà hắn căn bản không có để ý tới. Mà lúc này vận mệnh chi bàn đã sắp dừng lại.

Lúc này hàng tỷ phù văn không ngừng lưu chuyển. Trình tự này không có chút thu hoạch, bởi vì vận mệnh chi bàn cơ hồ dừng lại, những phù văn sáng lên thời gian càng dài. Tốc độ luân chuyển càng ngày càng chậm.

Một phù văn cơ hồ sáng lên thời gian dài, chuyện này cũng có ý nghĩa có kết quả cuối cùng.

Hít thở không thông, linh hồn xương khô, phật hỏa chi nhận, phục sinh chi thạch...

Mỗi đạo phù văn sáng ngời là một cái tên.

Đến cuối cùng một phù văn như cầu vồng sáng lên ba hô hấp, lúc này mới không cam lòng dập tắt mất sáng lên phù văn kế tiếp, lại làm cho tất cả mọi người trừng to mắt, vẻ mặt không dám tin.

Xác thực mà nói không phải một phù văn, mà là hai phù văn.

Hai ký tự thần bí tạo thành hai chữ "Vận mệnh" thần bí!

Loại ban thương thứ ba là phù văn chung cực -- vận mệnh!

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, mà Lâm Minh tay mắt lanh lẹ, hắn đè kích động trong lòng, một tay đặt lên trước vận mệnh chi bàn, hắn cảm nhận được trong nháy mắt có đồ vật gì đó thai nghén trên vận mệnh chi bàn!

Cơ hồ sắp đạt được ban thưởng.

Bạch quang lưu chuyển chiếu rọi toàn trường, giống như mặt trời mọc trong Hắc Thần Bảo, làm ra cho người không thể mở mắt ra.

- Loại ban thưởng thứ ba-- vận mệnh? Hơn nữa là ban thưởng cấp Thái Huyền, đây là thật sao? Ta không năm mơ chứ?

- Quá tà môn, tại sao tà như vậy?

Trong đại sảnh rất nhiều người đều mắt đỏ, mà lúc này trong tay Lâm Minh có hào quang sáng ngời thai nghén đồ vật, Lâm Minh căn bản không nhìn ra là vật gì, duỗi tay lên, đồ vật trong tay không thể bỏ vào tu di giới, mà là trực tiếp chui vào trong thân thể Lâm Minh.

Hắn bất chấp dùng cảm giác dò xét, lập tức rời đi.

- Hồn Bạch!

Lâm Minh phát ra chân nguyên truyền âm.

- Chủ nhân, lão nô ở đây.

Hồn Bạch cũng hoàn toàn kinh sợ, nhưng mà thời điểm này hắn cũng biết rõ hào khí khẩn trương cỡ nào, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

- Chúng ta đi.

Lâm Minh đi xuống đài cao, đối mặt với nhiều võ giả trước mặt như vậy, những người này đều ngừng thở, con mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào tay phải của Lâm Minh, thần quang trước mặt đã biến mất.

Bọn họ không biết thứ đồ vật này có khóa lại hay không, muốn nghiệm chứng nó phải chém tay phải của Lâm Minh ra mới biết.

Người trong Hỗn Loạn Thành phần lớn là dân liều mạng, một ít người thậm chí sờ tu di giới, khí tức toàn thân lưu chuyển.

Nếu như không phải thực lực của Lâm Minh quá mức cường đại, bọn họ đã sớm xông lên. Cái gọi trong Hắc Thần Bảo trong không thể động thủ cũng chỉ là quy củ của Hỗn Loạn Thành mà thôi, chính thức liều mạng ai quan tâm tới nó?

Nhưng mà bọn họ cũng biết trong hỗn loạn này dù bọn họ cướp được của Lâm Minh, bằng vào lực lượng của bọn họ không thể bảo hộ nó được, ngược lại dễ dàng mang tai họa tới.

Lời mặc dù như thế, nhưng mà trước mặt tham lam mạnh mẽ và một bước lên trời, có bao nhiêu người giữ được bình tĩnh?

Mọi người đều nghĩ có lẽ thần may mắn sẽ hàng lâm trên người mình, có lẽ chính mình sẽ thừa dịp loạn nhặt đồ của ngươi khác, người khác cũng không biết.

Hàn quang trong mắt Lâm Minh lập loè, từng bước một đi lên phía trước, mọi người lại không tự chủ mà lui ra phía sau.

Trong mắt của mọi người thì áp bách của Lâm Minh quá mạnh mẽ.

Mấy tỷ năm không được một kiện ban thưởng cấp Thái Huyền, hơn nữa chuyện kỳ quái nhất nó chính là ban thưởng thứ ba cấp Thái Huyền thần bí nhất, người như vậy có số mệnh tuyệt luân, cũng có được năng lực không tưởng tượng nổi.

Ai động thủ với hắn thì kẻ đó chết rất thảm.

Có ít người thậm chí nhường đường cho Lâm Minh cũng vì khí tràng của hắn.

Đúng vào lúc này có âm thanh vang lên:

- Vị tiểu huynh đệ này, không bằng đi phủ thành chủ ngồi một chút nhé? Thành chủ đại nhân rất thưởng thức người tuổi trẻ tuấn kiệt như ngươi đấy.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, trên đài cao xuất hiện một ngân giáp võ sĩ thân hình cao lớn, người này toàn thân sáng bóng, rõ ràng là võ giả Hồn tộc! Ngân giáp trên người cũng lớn hơn người khác, càng thêm nặng nề, hơn nữa trên ngân giáp có điêu khắc hình kỳ lân, hiển nhiên người này trong ngân tuyết quân đoàn có địa vị rất cao.

Ánh mắt Lâm Minh nhìn người nọ và co rút lại, đối phương rõ ràng có tu vị Thánh Chủ!

Lâm Minh hiện tại đã không e ngại Thánh Chủ, nhưng cũng chỉ là không e ngại Thánh Chủ sơ kỳ, mà ngân giáp võ sĩ trước mặt cũng không phải là Thánh Chủ sơ kỳ đơn giản như vậy, bởi vì đối phương thuộc về Hồn Tộc, Lâm Minh không cách nào chuẩn xác đoán được tu vị của hắn, nhưng tối thiểu cũng tương đương với nhân loại cảnh giới Thánh Chủ trung hậu kỳ!

Mặc dù Lâm Minh đã tin tưởng sẽ đào thoát khỏi tay của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ trì hoãn nhiều thời gian, trong hiện trường dưới tình huống nhiều người như vậy là trí mạng.

Nếu có người mạnh hơn chạy tới, thậm chí có thể là thành chủ Hỗn Loạn Thành thì lúc đó hắn có chạy đằng trời.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ vào lúc này mời Lâm minh giống như một chậu nước lạnh tạt vào người của đám tham lam kia, làm cho bọn họ tỉnh táo lại.

Thứ này không phải bọn họ có thể đạt được, bởi vì không có mạng hưởng thụ.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, đột nhiên cười nói:

- Tốt, đại nhân thịnh tình mời, vãn bối từ chối thì bất kính.

- Chủ nhân.

Sau lưng Lâm Minh, trong nội tâm Hồn Bạch quýnh lên, muốn mở miệng nhắc nhở Lâm Minh, thành chủ Hỗn Độn Thành có tu vị Giới Vương, Lâm Minh tiến vào phủ thành chủ thì đừng mong đi ra, Lâm Minh mạnh hơn nữa, trước mặt Giới Vương cũng không có sức phản kháng.

Hồn Bạch đang nói, chỉ thấy Lâm Minh khoát tay chặn lại, ý bảo hắn không nên nói tiếp, đột nhiên Hồn Bạch cảm giác không gian vặn vẹo, hắn bị Lâm Minh thu vào tứ cực giới.

Trên đài cao ngân giáp võ sĩ thủ lĩnh thấy một màn này thì không làm gì, chỉ tập trung cảm giác vào Lâm Minh, như vậy Lâm Minh có hành động gì đó thì hắn đều có thể chiếm cứ chủ động.

- Như vậy, chúng ta đi bây giờ nhé?

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ cười tủm tỉm nói ra, Lâm Minh gật gật đầu, nói ra một chữ "Tốt".

Vừa dứt lời trong mắt Lâm Minh đột nhiên hàn mang bắn ra, cùng lúc đó năng lượng tích súc trong người của hắn bạo lên! Chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên ba loại dung hợp lại, tam nguyên tụ đỉnh!

Cùng lúc đó Lâm Minh cũng thả Hồng Mông chi khí trong người ra, Hồng Mông không gian bộc phát!

Hô --

Lực trường đáng sợ bao phủ chung quanh hơn mười thước, mấy trăm người bị vây ở bên trong, áp lực lớn tới mức bọn họ không thở nổi, huyết mạch toàn thân gần như tung toé.

- Tiểu tử, rượu mời không uống uống rượu phạt!

Trên đài cao thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ đột nhiên ra tay! Cùng lúc đó mấy tên ngân giáp võ sĩ bên cạnh hắn động, kể cả thủ vệ Hắc Thần Bảo cũng hành động.

- Trong Hắc Thần Bảo nghiêm cấm động thủ, người vi phạm phế bỏ võ công.

Có thủ vệ hô lớn, trong lòng Lâm Minh cười lạnh, thời điểm này có ai đi tin lý do đó không?

- Thiên Đạo Tài Quyết!

Một khắc này sau lưng Lâm Minh có hư ảnh Tà Thần Thụ hiện ra, đột nhiên Lâm Minh đâm ra một thương, mục tiêu chính là ngân giáp võ sĩ đứng đầu, mắt thấy một thức sáng ngời này đánh tới thì trong mắt đám tham lam cảm thấy rét lạnh, chiêu thức này thật sự quá mạnh mẽ, cho dù là dư âm ảnh hưởng cũng dủ giết bọn họ.

Trong lòng của bọn họ có lòng tham không sai, nhưng mà còn chưa tới mức vì lòng tham mà bỏ mạng, lúc này có thành chủ Hỗn Độn Thành tham gia, bọn họ quả quyết không thể nhúng tay vào.

- Trốn!

Mắt thấy lôi hỏa thiên kiếp chi lực sắp nổ tung, võ giả ở đây như thủy triều bỏ chạy đi, sợ bị dư âm nổ tung ảnh hưởng giết chết.

Mà đúng lúc này thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ đi lên, từ trong tu di giới rút một cái thuẫn ra ngăn cản trước người, hắn hét lớn một tiếng, đột nhiên lui về phía sau một bước, dùng thuẫn này ngăn cản một kích của Lâm Hi.

Chương 1445: Thành chủ Hỗn Loạn thành

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh đáng sợ, năng lượng tùy ý quét qua tất cả, đánh sập sàn nhà của Hắc Thần Bảo! Những sàn nhà này làm từ thần thành chế thành, lại có trận pháp gia trì, nhưng mà dưới công kích của Lâm Minh vẫn vỡ nát như thườn, thậm chí cả kiến trúc chủ thể của Hắc Thần Bảo cũng bị chấn động, sắp sụp đổ.

Trong tích tắc này Lâm Minh gầm to.

- Cấm Thần Ấn, nhập vào cơ thể của ta!

Mười ngón tay của hắn đan vào nhau, trong nháy mắt bắn ra mấy trăm đạo Cấm Thần Ấn, mà Cấm Thần Ấn trong Phong Thần Đại Pháp có thể phong sát tất cả, nhưng mà lần này Lâm Minh ra tay mục tiêu không phải địch nhân, mà là chính mình.

Một quả Cấm Thần Ấn là một hỗn độn nhỏ, Lâm Minh dùng Cấm Thần Ấn đánh vào thân thể của mình là cử động vô cùng nguy hiểm, làm không tốt khí huyết, cơ thể bị Cấm Thần Ấn thôn phệ, phong sát, nếu như vậy chẳng khác gì mua dây buộc mình, trong trận chiến đấu này phải thua không thể nghi ngờ.

Đương nhiên Lâm Minh không phải làm như vậy, hắn dùng Cấm Thần Ấn là vì cắn nuốt sạch thần niệm của thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ khắc lên người của mình mà thôi.

Loại tình huống này hắn có thể cho người ta cảm giác được khí tức của mình sao? Đó chẳng khác gì chờ chết.

Xuy xuy xùy!

Một tia thần niệm bị Cấm Thần Ấn thôn phệ không chút lưu tình, thân thể thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ đột nhiên chấn động, những thần niệm này tương liên với tinh thần thức hải của hắn, bị cắn nuốt thô bạo như vậy hắn khó tránh khỏi bị cắn trả, bị thương thì chưa nói, nhưng tuyệt đối không thể nào thoải mái.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Ngân giáp võ sĩ hét lớn một tiếng, đột nhiên bước ra một bước, mà đúng lúc này trung ương tầng hai nổ mạnh.

Đây đương nhiên là kiệt tác của Lâm Minh, hắn không có dùng Thiên Đạo Tài Quyết, mà là dùng phong hỏa sát.

Uy lực của phong hỏa sát đương nhiên không bằng Thiên Đạo Tài Quyết, nhưng chỉ luận hiệu quả nổ tung và luận tạo thành hỏa diễm cùng thần quang, so với Thiên Đạo Tài Quyết nó mạnh hơn, tổng mà nói uy lực của lôi hoa sát phân tán, thoạt nhìn thì uy lực chưa đủ, Thiên Đạo Tài Quyết thì ngưng tụ, cơ hồ áp súc năng lượng vào phạm vi nhỏ.

Trong lúc nhất thời Hắc Thần Bảo có tiếng kêu thảm thiết vang lên, rất nhiều sàn nát tróc vỡ.

Hiện tại Lâm Minh không cầu đánh chết địch nhân, hắn cần hiệu quả nổ lớn làm cho Hắc Thần Bảo tầng hai lâm vào trong hỗn loạn.

Rất nhiều người chạy trốn, cũng có rất nhiều người bị thương, cho dù là bọn họ nhao nhao lui về phía sau cũng tạo thành hỗn loạn khó bình.

Ba! Ba! Ba!

Cửa sổ thủy tinh của Hắc Thần Bảo tầng hai bị đánh nát, rất nhiều võ giả vì ngăn ngừa mình bị ảnh hưởng nên nhảy ra khỏi cửa sổ, phía sau bọn họ có lôi điện và hỏa diễm bắn ra.

- Tiểu tử, ngươi cho rằng gây ra hỗn loạn có thể chạy thoát? Buồn cười!

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ thoáng cái đoán được ý đồ của Lâm Minh, hắn đem cảm giác bắn ra ngoài, muốn tập trung vị trí Lâm Minh.

- Ta trước đó đã nhớ kỹ khí tức linh hồn của ngươi rồi, ngươi hiểu khí tức linh hồn không? Đây là thứ duy nhất không đổi. Cho dù ngươi có dịch dung cũng không thoát được, đây là năng lực đặc biệt của Hồn Tộc chúng ta, chỉ cần khí tức linh hồn của ngươi bị ta nhớ kỹ, cho dù ngươi chạy trốn lên trời cũng không thoát.

Hắn vừa cười lớn vừa truy đuổi Lâm Minh, nhưng mà lúc này tươi cười của hắn biến mất. Hắn phát hiện mình không thể tìm ra khí tức của Lâm Minh!

Hắn giống như hư không tiêu thất!

- Làm sao có thể?

Trong lòng thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ thủ kinh hãi, hắn cảm giác bắn ra ngoài, bằng vào khí tức linh hồn của đối phương trong trí nhớ, cho dù trong phạm vi vài ngàn dặm hắn vẫn nhớ ra được. Nhưng mà bây giờ hắn cảm giác trong tầm mắt Lâm Minh biến mất không thấy.

- Không có khả năng!

Ngân giáp võ sĩ không thể tin được, từ khi hắn bắt đầu chiến đấu tới bây giờ chỉ qua ba hô hấp. Lâm Minh không có khả năng chạy ra xa vài ngàn dặm.

Thi triển hư không đại a di ngược lại có thể qua vượt qua khoảng cách nào, nhưng mà hư không đại na di cần thời gian, không phải nói thi triển là có thể thi triển.

- Người đâu?

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ há hốc mồm, Lâm Minh rút thăm được ban thưởng cấp Thái Huyền loại thứ ba, hắn đầu tiên phái người thông báo cho thành chủ, nhưng mà bây giờ hắn biến mất! Vậy thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng rồi, nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của thành chủ thì hắn không rét mà run.

- Mau đuổi theo!

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ hổn hển hạ đạt mệnh lệnh, rất nhiều ngân giáp võ sĩ lao ra Hắc Thần Bảo, nhưng mà trên đường phố võ giả đông đảo, cục diện hỗn loạn, đi nơi nào tìm kiếm Lâm Minh?

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ đã không biết làm thế nào cho phái, từ khi Lâm Minh biến mất tới bây giờ đã qua mười hô hấp, đối với cường giả đỉnh cấp đã bay được vài trăm dặm, nếu như là tinh thông không gian pháp tắc còn xa hơn!

Đối phương rất có thể đã chạy ra khỏi Hỗn Loạn Thành!

- Đáng chết! Hắn đã làm như thế nào? Vì cái gì có thể che dấu khí tức linh hồn!?

Thời điểm ngân giáp võ sĩ đang điên cuồng, đột nhiên sắc mặt của hắn biến đổi, toàn thân lạnh như băng, hắn cảm thấy một đạo khí tức khủng khiếp tới gần.

Thành chủ Hỗn Loạn Thành hàng lâm!

- Thành... Thành chủ đến...

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ lập tức biến sắc.

Một sát na kia hắn cảm giác không gian chung quanh như đông cứng lại, một nam tử áo đen hàng lâm nơi này.

NGười này mang mặt nạ bạc, ma khí um tùm.

Trong nháy mắt đó cơ hồ tất cả ngân giáp võ sĩ đều câm như hến, nam tử áo đen này cho bọn họ áp lực quá lớn, bọn họ với tư cách thị vệ Hỗn Loạn Thành, phi thường hiểu chỗ đáng sợ của thành chủ.

Mỗi người đều hâm mộ địa vị của bọn họ, hâm mộ tài nguyên và chỗ ở miễn phí của bọn họ, nhưng trên thực tế bọn họ khổ sở chỉ có tự mình biết, gần vua như gần cọp, dưới trướng thành chủ Hỗn Loạn Thành bọn họ phải bảo trì cẩn thận, bởi vì lúc nào cũng có khả năng mất mạng.

Đây là pháp tắc của Tu La Lộ, hoàn toàn khác với đại tông môn và ngoại giới, hình phạt, môn quy nghiêm khắc hơn cả trăm lần!

- Người đâu?

Giọng của thành chủ Hỗn Loạn Thành giống như từ vực sâu vang lên.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

- Thuộc hạ vô năng... Cho hắn trốn đi... Thuộc hạ đã tập trung khí tức linh hồn của nhân loại kia, nhưng mà không biết vì sao hắn có thể cải biến khí tức linh hồn, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, thuộc... Thuộc hạ đáng chết.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ nói ra, giọng của hắn phát run.

- Hừ! Ngươi có tu vị Thánh Chủ, ngay cả một tiểu bối Thần Biến kỳ còn không lưu được, ta nghĩ ngươi có thể làm gì?

Thành chủ Hỗn Loạn Thành phát ra sát cơ lạnh lẽo.

Thân thể thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ phát run, hắn biết rõ thành chủ Hỗn Loạn Thành tâm ngoan thủ lạt, dù là cường giả Thánh Chủ làm trái ý nguyện của hắn cũng bị xử tử, không chút lưu tình.

- Thành chủ tha mạng, cho thuộc hạ thêm cơ hội, cho thuộc hạ lập công chuộc tội.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ miễn cưỡng bảo trì trấn định, đối mặt uy hiếp tử vong, không ai có thể thong dong, cho dù là Thánh Chủ sống mấy ngàn năm cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt thành chủ Hỗn Loạn Thành có hàn quang bắn ra, ngón tay vuốt chiếc nhẫn, không có trả lời, hắn trầm mặc vài hô hấp, nhưng với thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ thì đây là vô số năm.

Cuối cùng thành chủ Hỗn Loạn Thành buông chiếc nhẫn ra, nói:

- Ngươi cũng đã biết vận mệnh chi bàn ban thưởng cấp Thái Huyền loại thứ ba có ý nghĩa gì không? Bao nhiêu năm qua, trong nhiều thành thị của Tu La Lộ có bao nhiêu người rút được phần thưởng trong truyền thuyết này không? Tục truyền nghe qua ban thưởng thần bí này có liên hệ trực tiếp tới chủ nhân của Tu La Lộ! Ngươi quả thực là phế vật! Không ngờ bỏ qua cơ duyên mấy tỷ năm có một của ta! Có lẽ ngươi nên bẩm báo cho ta biết ngay từ đầu! Mà không phải sau khi hắn rút được ban thưởng cấp Thái Huyền mới báo cho ta biết!

Thành chủ Hỗn Loạn Thành cực kỳ tức giận, trong mắt của hắn đây là số mệnh thuộc về hắn, bảo vật Tu La Lộ chỉ cần ngươi có thực lực đều có được, đồ vật của Lâm Minh lấy được trong Hỗn Loạn Thành thì cũng là của hắn.

Nhưng mà ông trời ban cơ hội cho hắn, nhưng mà hắn không có nắm chắc!

Quả thực không thể dễ dàng tha thứ!

- Chủ nhân Tu... Tu La Lộ...

Nghe năm chữ này thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ toàn thân phát run, hắn căn bản không nghĩ tới llại trọng yếu như vậy, chủ nhân Tu La Lộ là cí gì? Đó là chúa tể của tam thập tam trọng thiên trong truyền thuyết đấy.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ ngay từ đầu cũng không có nghĩ Lâm Minh sẽ dược ban thưởng cấp Thái Huyền, dù sao ban thưởng rất khó khăn được, nếu như nói thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ khi thấy Lâm Minh tiến vào thế giới trò chơi không lâu và bẩm báo thành chủ Hỗn Loạn Thành, nếu Lâm Minh căn bản không đạt được ban thưởng cấpThái Huyền, hắn sẽ không ngu đi quấy rầy thành chủ, vậy thì chẳng có quả ngon mà ăn.

Lại một lát Lâm Minh đi ra ngoài, hắn vô cùng xảo trá, thời điểm bỏ huy chương khô lâu vào trong vận mệnh chi bàn, hắn cố ý dùng tay che lấy số lượng huy chương, làm cho người ta căn bảo không biết là năm mươi hay một trăm, cứ như vậy hắn kéo dài thêm mười hô hấp, lúc này mới trước khi thành chủ Hỗn Loạn Thành đuổi tới chạy ra tìm đường sống.

Kỳ thật từ đầu tới đuôi ngân giáp võ sĩ làm không có gì đáng trách, hết lần này tới lần khác gặp được kết quả bất hạnh, muốn trách thì trách hắn quá không may mắn, gặp được sự kiện như thế này, hơn nữa hết lần này tới lần khác đối phương còn hiểu được phương pháp ẩn nấp linh hồn, làm cho hắn đụng vào họng súng!

Hiện tại hắn chỉ ngậm bồ hòn mà ăn, có khổ nói không nên lời, nhưng mà trước mặt thành chủ Hỗn Loạn Thành thì hắn không dám giải thích, chỉ có thể quỳ rạp trên đất chờ đợi trừng phạt.

- Ta hôm nay không giết ngươi, tha cho ngươi một mạng! Không phải là khai ân, mà là vì ngươi nhớ kỹ khí tức linh hồn của tiểu tử kia nên ta cho ngươi cơ hội, lập công chuộc tội, nhưng mà tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ta giam cầm hai mươi vạn năm thọ nguyên của ngươi, gieo nô phù trong người của ngươi, nếu như ngươi không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, chết đi!

Cơ hội mấy tỷ năm một lần, trong ngàn vạn thành thị trong Tu La Lộ chỉ duy nhất có Hỗn Loạn Thành của hắn có số mệnh như vậy, quá nghịch thiên.

Không chiếm được thì hắn sao cam tâm?

- Vâng... tạ thành chủ khai ân.

Thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ toàn thân ẩm ướt, tử vong đúng là quá đáng sợ.

- Còn các ngươi nữa, cũng xử phạt như vậy, một người giam cầm năm vạn năm tuổi thọ! Bắt được được tiểu tư kia thì trọng thưởng! Bắt không được, chết!

Thành chủ Hỗn Loạn Thành nhìn qua đám ngân giáp võ sĩ khác, lập tức trọng phạt.

Cơ hồ tất cả võ sĩ đều quỳ trên mặt đất, không dám lên tiếng.

Chương 1446: Cổ ngọc

Sau sự kiện của Lâm Minh phát sinh, Hỗn Loạn Thành bắt đầu đề phòng sâm nghiêm.

Sau khi thành chủ Hỗn Loạn Thành biết được Lâm Minh đã chạy trốn thì hắn dùng thiên lý truyền âm cho thủ vệ Hỗn Loạn Thành, bảo bọn họ khởi động đại trận phong bế thành thị.

Làm như vậy thứ nhất thành chủ Hỗn Loạn Thành cho rằng Lâm Minh chưa hẳn đã rời đi, tìm tòi trong thành thị chắc có thu hoạch.

Thứ hai cũng quan trọng hơn, chính là thành chủ Hỗn Loạn Thành muốn phong tỏa tin tức, hắn căn cứ vào ghi chép ngày đó của Hắc Thần Bảo, cơ hồ mang tất cả những võ giả biết tin tức giam cầm lại.

Hơn nữa mỗi người đều bị dùng sưu hồn thần phù điều tra trí nhớ, ngăn chặn bọn họ truyền tin tức cho người khác, nếu có người truyền và người kia biết được tin tức cũng bị bắt lại, hoặc là tạm thời giam giữ, hoặc là dùng thần chi phù văn phong ấn trí nhớ.

Loại hành vi điên cuồng này thể hiện quy tắc bá đạo của Tu La Lộ, thực lực vi tôn, căn bản không nhìn dư luận, về phần nhân đạo cái gì đó chỉ là trò cười mà thôi.

Phong tỏa tin tức là vì ngăn cản cao thủ khác gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm Lâm Minh mà thôi.

Nếu như võ giả bình thường không biết Lâm Minh cầm đồ vật có giá trị, bọn họ chỉ xem náo nhiệt, kể cả thủ lĩnh ngân giáp võ sĩ cũng như thế, mặc dù biết Lâm Minh có đồ vật khó được, nhưng mà ý nghĩa của nó như thế nào cũng không rõ lắm.

Nhưng mà võ giả bình thường không biết, không có nghĩa các thành chủ các thành thị không biết, tin tức này một khi khuếch tán sẽ có thành chủ khác nhìn chằm chằm, thành chủ Hỗn Loạn Thành muốn bắt được Lâm Minh càng khó khăn.

Lúc này biến hóa trong Hỗn Loạn Thành với Lâm Minh mà nói chẳng là gì, hắn cũng không biết, hắn đã ở hướng bắc cách Hỗn Loạn Thành năm vạn dặm.

Chỗ này là một sơn mạch rừng rậm rậm rạp, Lâm Minh ở trong vùng núi này mở một động phủ, trốn vào trong động phủ bế quan tạm thời.

Lúc này Lâm Minh đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Hắn dùng năng lượng huyễn hóa áo choàng đen trên người, dáng người trung đẳng, dung mạo cực kỳ bình thường, sắc mặt biến thành hơi vàng như nến, gương mặt đầy mủ. Hốc mắt hõm sâu, hoàn toàn là bộ dáng bỏ vào trong đám người không thể nhận ra nổi.

Hắn hiện tại bỏ chạy thục mạng. Đương nhiên càng điệu thấp càng tốt.

Lâm Minh có thể tránh được kiếp nạn này là vì hắn tu luyện Thần Mộng pháp tắc, tu luyện Thoát Thai Hoán Cốt Quyết tới cảnh giới cao. Chẳng những có thể dùng dịch dung, hơn nữa có thể cải biến khí tức linh hồn. Ngay cả Đại Giới Giới Vương cũng không nhìn thấu dịch dung của hắn.

Lúc trước hắn từ chỗ Thần Mộng Thiên Cung nói muốn đi ra lịch lãm rèn luyện, đầu tiên lựa chọn không phải Tu La Lộ, mà là đi tới Thánh La Thiên của Thánh tộc!

Lâm Minh dám đi Thánh La thiên cũng là trông vào Thoát Thai Hoán Cốt Quyết.

Chỉ từ điểm này thì Lâm Minh từ trong đáy lòng khâm phục Thần Mộng, nàng có thể tu luyện hệ thống tu thần nghiên cứu thâm sâu như thế. Nghiên cứu ra Mộng Vũ tuyệt diệu.

Đương nhiên Thánh Chủ cảnh Hồn Tộc ngân giáp võ sĩ không thể nhìn xuyên qua dịch dung của Lâm Minh còn có một nguyên nhân khác, chính là ma phương, ma phương giúp Lâm Minh ở phương diện Thần Mộng pháp tắc có được thiên phú truy thẳng Thần Mộng.

- Xem ra dung mạo của ta không dùng được rồi, ta phải dùng dung mạo này tham gia vào thí luyện Tu La Lộ a, cũng xem như an toàn.

Lâm Minh với Dịch Dung Thuật của mình có lòng tin, mặc dù là đứng trước mặt thành chủ Hỗn Loạn Thành thì đối phương cũng không nhận ra, trừ phi là Thiên Tôn.

Nguy hiểm đã giải trừ, Lâm Minh mang ý niệm rót vào tay phải, muốn xem xem hắn có cái gì.

Mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đạt được đồ vật mấy tỷ năm qua chưa từng xuất hiện, đáng giá.

Một tia hào quang màu xanh hiện ra trên tay phải của Lâm Minh, chậm rãi ngưng tụ cùng một chỗ, cuối cùng nhất nó ngưng tụ thành khối ngọc xanh biếc.

Lâm Minh cầm qua này cái ngọc xem xét, nó toàn thân Bích Lục, có hài nhi tay cỡ bàn tay, thoạt nhìn giống như là một quả ngọc bội.

Mặt ngoài của ngọc có khắc một văn tự kỳ dị, với Thần Vực ngữ thì tương đối phức tạp, với Thánh tộc ngữ mà nói văn tự vô cùng đơn giản, chỉ có bốn nét.

Lâm Minh xem cả buổi trong đầu không có nửa điểm ấn tượng gi.

- Đây là thứ gì, tại sao không có tin tức?

Lâm Minh không hiểu nổi cổ ngọc này có công hiệu gì, chỉ là có thể mơ hồ cảm nhận được trên cổ ngọc có khí tức tự nhiên, giống như nó đã tồn tại vô số tuế nguyêt. Nhưng mà mặc dù trải qua hàng tỷ năm thì nó vẫn trơn bóng như thế, cầm trong tay vẫn ấm áp.

- Có lẽ nó sẽ mở ra trong thí luyện cuối cùng.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đang chuẩn bị thu nó vào trong không gian ma phương, mà đúng lúc này trong đầu của hắn xuất hiện một đạo thần niệm, thần niệm này không có gì, nhưng mà ẩn chứa một chút tin tức.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, đem thần niệm rót vào trong cổ ngọc này, chợt hắn nhìn lên đường văn loáng thoáng và nhỏ trên cổ ngọc này, những đường vân này tạo thành đồ án phức tạp, Lâm Minh cẩn thận phân biệt thì thấy nó là địa đồ.

Mà chung quanh địa đồ hiện ra văn tự chú thích mơ hồ, mà văn tự này Lâm Minh cuối cùng có thể xem hiểu, là Thần Vực ngữ cùng Thánh tộc ngữ.

Thời gian dài như vậy Lâm Minh nhiều lần tiếp xúc Thánh tộc, Hồn Tộc, cũng chầm chậm học ngôn ngữ của bọn họ, đối với võ giả đã gặp là không quên, học tập một ngôn ngữ khác không phí bao nhiêu thời gian, huống chi Lâm Minh ngộ tính tuyệt luân.

- Đại hoang thần tàng...

Lâm Minh đọc ra bốn chữ này.

- Hồn Bạch, ngươi biết đại hoang thần tàng không?

Hồn Bạch từ trong tử cực giới của Lâm Minh đi ra, nao nao.

- Đại hoang thần tàng? Lão nô không biết, nhưng mà lõ nô nghe nói qua đó là khu vực có diện tích cực lớn trong Tu La Lộ này, đó là khu vực man hoang chư khai phát, rất nhiều võ giả đi vào trong đó lịch lãm, nhưng mà chỉ dám đi ngoại vi mà thôi, sâu trong đại hoang không người nào dám đi, ở đó có thái cổ hung thú phi thường cường đại, thậm chí còn cả thần thú, hơn nữa số lượng không ít tu đạo hơn ngàn năm.

- Nghe nói trong đại hoang bí bảo rất nhiều, vận khí tốt đến nghịch thiên có thể đạt được thi cốt thần thú, đó là nơi chứa đại cơ duyên, nhưng mà nguy hiểm rất cao, người đi vào cửu tử nhất sinh.

Nghe được Hồn Bạch nói như thế, Lâm Minh hít một hơi.

Thần thú...

Cho đến tận này Lâm Minh nhìn thấy thần thú cũng chỉ có hai đầu.

Một đầu là Hắc long trong Vạn Cổ Ma Khanh, một còn lại là khế ước thú của Ma thủy Thiên.

Thần thú bình thường thực lực kém Thiên tôn một chút, nhưng mà một ít thần thú huyết mạch cường đại, hơn nữa có huyết kế truyền thừa thì có thể so sahs với cường giả Thiên tôn đỉnh phong!

Ở phương diện thực lực, thần thú của Ma Thủy Thiên tôn và Hắc Long trong Vạn Cổ Ma Khanh không cùng cấp bậc.

Hắc Long trong Vạn Cổ Ma Khanh tuy Lâm Minh chưa thấy qua nó ra tay, nhưng có thể khẳng định năm đó nó không kém hơn Hỗn Nguyên Thiên tôn, nếu không cũng không cách nào kề vai chiến đấu với Hỗn Nguyên Thiên tôn.

Có lẽ đại hoang này là nơi cất dấu thần tàng, mà đường vân trong cổ ngọc này có khả năng dẫn tới di tích.

Hồn Bạch nhìn thấy Lâm Minh dường như có ý iệm đi đại hoang, vội vàng khuyên can nói:

- Chủ nhân, tu vị của ngươi bây giờ đi tới đại hoang còn quá sớm, chỗ đó không giống như trong trò chơi thợ săn và con mồi đâu, trò chơi thợ săn và con mồi là nơi thí luyện, căn cứ tu vị của ngươi mà quyết định độ khó, nhưng mà đại hoang thì khác, nơi đó là thế giới chân thật, chỉ nhìn thực lực mà thôi, chủ nhân không bằng nghiên cứu nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu trước đó, nhưng mà nhiệm vụ cấp Bích Hồn cũng không phải dễ hoàn thành, có rất nhiều nhị tinh Tu La hoàn thành nhiệm vụ cấp Bích Hồn cũng đều là tổ đội.

Ân...

Lâm Minh gật gật đầu, mình thực lực của hắn bây giờ đúng là thấp một chút, không bằng xem nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu đã.

Lâm Minh lấy huy chương nhiệm vụ cấp Bích Hồn ra, rót thần niệm vào trong, tin tức truyền vào trong óc của Lâm Minh.

- Tuyệt Bích Nhai, lưu danh lên Đế Khắc Thạch!

Chỉ mấy chữ cũng gọi là "Nhiệm vụ".

- Tuyệt Bích Nhai là nơi nào?

Lâm Minh hỏi.

Hồn Bạch nghe xong sững sờ một chút, chợt cười khổ nói:

- Thật sự là xảo, Tuyệt Bích Nhai nằm trong đại hoang, nhưng mà may mắn Tuyệt Bích Nhai nằm ở bên ngoài đại hoang, còn không phải quá nguy hiểm.

- Ah? Xem ra bất kể nói thế nào cũng phải đi tới đại hoang, mà Đế Khắc Thạch nằm trên Tuyệt Bích Nhai sao?

Nội dung của nhiệm vụ là bảo Lâm Minh đi tới đại hoang một chuyến, sau đó khắc tên của mình lên Đế Khắc Thạch.

Lâm Minh suy đoán Đế Khắc Thạch này có khả năng có khắc trận pháp trên đó, nó có liên hệ với huy chương nhiệm vụ của mình, đến lúc đó huy chương này sẽ biến thành thần chi phù văn, cũng là thần chi phù văn hi hữu cấp Bích Hồn.

Lâm Minh hiểu rõ nhiệm vụ, ở trong động phủ điều chỉnh vài ngày, sau đó các trạng thí đều tốt nhất mới ra khỏi động phủ.

Mục tiêu -- đại hoang!

Chương 1447: Ngẫu ngộ đại hoang

Tu La Lộ, đại hoang--

Không ai biết điểm cuối của đại hoang là cái gì, tục truyền càng đi sâu vào trong đại hoang thì chỗ quỷ dị càng nhiều, hơn nữa chỗ đó thời không thác loạn, ngay cả Thiên Tôn tinh thông thời không pháp tắc cũng dễ dàng mất phương hướng trong mê cung.

Nghe nói chỗ đó có thể đi thông tới một không gian khác, khả năng cũng không phải là vị diện của Tu La Lộ.

Tóm lại sâu trong đại hoang là cấm địa.

Lâm Minh hiện tại chỉ vừa mới bước vào đại hoang, cách chỗ sâu của đại hoang vô cùng xa xôi.

Trong khu vực gọi là đại hoang này kỳ thật không có hoang vu chút nào, ngược lại tùy ý có thể nhìn thấy núi cao vạn trượng, còn có đại thụ mạnh mẽ che trời, dưới tán cây là hung thú qua lại.

Đại hoang sở dĩ gọi là đại hoang là vì mặc kệ người nào, chỉ cần bước vào cái khu vực này sẽ cảm giác được khí tức hoang vu cổ xưa truyền tới, tục truyền địa hình của khu vực nằm trăm triệu năm không thay đổi qua, mỗi một tấc thổ địa, mỗi một tảng đá đều trải qua thời gian vô cùng lâu.

Chuyện này khiến Lâm Minh bước vào trong thổ địa sinh lòng cảm khái.

- Ầm ầm!

Một con sông to lớn hùng vĩ chảy qua trước mặt Lâm Minh, nước sông cuồn cuộn, rộng còn hơn biển cả, người ta cảm giác trong nó ẩn chứa lực lượng khủng khiếp.

Hồn Bạch ở bên cạnh nói:

- Chủ nhân, sông này tên là Hoàng Tuyền, nó chảy ngang đại hoang, võ giả đi vào đại hoang đều phải đi dọc theo sông này, đi theo con sông thì an toàn một chút, chúng ta dọc theo con sông này là có thể đi tới Tuyệt Bích Nhai.

- Ân, tốt.

Lâm Minh gật gật đầu, thu phục Hồn Bạch đúng là quyết định sáng suốt, có hắn mà bớt được nhiều phiền toái.

Lâm Minh đang muốn tiến lên, đột nhiên có tiếng chim hót vang vọng bầu trời, kinh động rất nhiều hung thú trong bụi cỏ, Lâm Minh nhìn thấy môt con chim khổng lồ bay qua, giương cánh bay lượn che đậy bầu trời.

Tràng cảnh này làm Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, loại chim này thân dài hơn mười dặm, so với Kim Sí Đại Bằng đương nhiên nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng nếu so sánh với các loài chim khác thì không cùng đẳng cấp.

- Rầm rầm!

Chim khổng lồ hạ xuống đất, giẫm đạp một ngọn núi, Lâm Minh lặng yên không một tiếng động vận chuyển Thần Mộng pháp tắc, che đậy thân ảnh của mình, miễn bị con chim này nhìn thấy.

Đây là đại hoang, hắn cần phải cẩn thận nhiều hơn, nếu không rất dễ dàng đụng phải tồn tại mình không thể trêu chọc, đến lúc đó chạy trốn là hy vọng xa vời.

Hồn Bạch nói:

- Chủ nhân. Ở đây chỉ cách Tuyệt Bích Nhai chỉ ngàn dặm, chúng ta coi cẩn thận một chút là được, chắc có lẽ không có nguy hiểm gì, hung thú bên ngoài đại hoang lực công kích không được, chỉ cần bình thường không trêu chọc chúng thì không có việc gì, chỉ cần đến Tuyệt Bích Nhai, chủ nhân khắc tên lên đá là có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

- Biết rõ.

Lâm Minh gật đầu, một đường đi tới bọn họ cũng gặp một ít võ gỉ, những người này cũng như lời của Hồn Bạch, đều dọc theo sông lớn đi cho an toàn.

Rất nhiều võ giả Thần Hải, Thần Biến, Thần Quân đều có. Bọn họ hoặc đi đại hoang thí luyện, hoặc là đi hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên, nhiệm vụ của bọn họ chưa chắc là tới Tuyệt Bích Nhai.

Trong đó Lâm Minh tận mắt nhìn thấy chém giết đại quy mô. Nguyên nhân gây ra chính là có người nhặt được xương thú hi hữu.

Nó cũng không phải là xương thần thú, mà là một con hung thú có huyết thống man hoang mà thôi, thú cốt này tồn tại qua nhiều năm, cốt tủy chi huyết trôi qua không sai biệt lắm, chỉ còn lại xương cốt.

Trong mắt Lâm Minh thì xương cốt hung thú man hoang là bảo vật không tệ, nhưng so với Thương Long chi cốt lúc trước thì kém hơn một cấp.

Nhưng mà một đầu thú cốt như thế khiến cho hơn mười người tranh đoạt cùng chém giết, đến cuối cùng những người này chết một nửa, đổ máu khắp nơi trên đất!

Cuối cùng một tên cường giả đắc thủ trọng thương đem thú cốt mang đi, mà theo Lâm Minh quan sát tên cường giả này sẽ vẫn lạc, bởi vì thương thế này khó mà trị hết, đã thiêu đốt hai phần ba máu huyết, muốn đền bù trở về không trả giá lớn là không được.

- Thật sự là huyết tinh, trong Tu La Lộ thực lực vi tôn, chuyện tranh đoạt giết người quá phổ biến, ngươi không làm thì người khác cũng phải làm như vậy.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, võ giả bình thường không đủ tài nguyên sẽ vì cơ duyên nhỏ mà liều mạng.

- Hắc, tiểu tử, ngươi vẫn ở chỗ này? Có thấy thú cốt hay không?

Nó bị ai lấy đi? Người nọ đi chỗ nào?

Lâm Minh không có gia nhập vào tranh thú cốt, nhưng lại có phiền toái chủ động tìm tới tận cửa.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại thì thấy mấy tên võ giả Thánh tộc cùng Ma tộc cấp thấp, bọn họ là đồng bạn kêu tới trợ giúp, nhưng sau khi chạy tới thì đồng bạn đã chết.

Bọn chúng không có cảm giác đau lòng vì đồng bạn, bọn chúng động tâm là mang thú cốt về.

- Không biết.

Lâm Minh đạm mạc lắc đầu, không có nói hướng tên võ giả trọng thương mang thú cốt đi..

- Hắc, ngươi cũng đừng nói dối, cho ta sưu hồn một chút, nếu như là thật ta sẽ không giết ngươi.

Trong đội ngũ này có một Ma tộc già cả đi ra, hắn liếm môi, cười hắc hắc nói ra, đồng thời một tay chụp vào đầu Lâm Minh, hắn căn bản không tin tưởng Lâm Minh nói, Lâm Minh đứng ở chỗ này làm sao không biết ai mang thú cốt đi.

Lâm Minh nhướng mày, sưu hồn người khác nói thì quá nhẹ nhàng, nhưng mà không tùy ý như vậy được.

Hắn không muốn giết người, đã có người muốn chết.

Nhìn thấy Lâm Minh muốn chống cự, lão đầu cười ha hả, nói:

- Ha ha, tiểu tử, ta biết rõ ngươi đang nói xạo, hoặc ngươi là đồng đảng, thậm chí có khả năng thú cốt trên người của ngươi.

Lão già Ma tộc này giơ bàn tay gầy còm lên một trảo chụp vào đầu Lâm Minh!

Trong mắt Lâm Minh bắn ra một tia sát cơ, sau một khắc một đạo xích quang lóe lên, phút chốc một tiếng phá toái hư không, bắn về phía chân trời!

Sau đó thân thể lão giả Ma tộc này chấn động, toàn thân phát run, hắn vươn tay dừng lại ở hư không, ngón tay run rẩy.

Hắn không thể tin cúi đầu xuống, ngực của hắn thông thấu ra phía sau.

- Ngươi... Ngươi...

- Đáng chết, giết hắn!

Chung quanh lão gỉa Ma tộc, đám võ giả khác tức giận quát lên.

- Đồng loạt ra tay, tiểu tử này không đơn giản!

Bọn chúng không nghĩ tới Lâm Minh vừa rồi đột nhiên ra tay đánh lén, cũng không có nhận rõ thực lực chân chính của Lâm Minh.

- Tính toán, các ngươi đều chết đi.

Đột nhiên Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương đâm ra, cùng lúc đó năng lượng toàn thân của hắn bộc phát, Hồng Mông chi khí nặng nề tùy ý đi ra, bao phủ chung quanh, phong tỏa một phương không gian!

Thân ở trong Hồng Mông không gian, những người này cảm giác toàn thân nặng nề, đừng nói là công kích, cho dù hô hấp cũng khó khăn.

- Ah!

- Đợi... Chờ một chút!

Có người kêu thảm nói ra, nhưng mà Lâm Minh ra tay thì không lưu thủ, Phượng Huyết Thương quét ngang, trong mấy hô hấp tất cả mọi người bị Lâm Minh đánh chết!

Máu tươi khắp nơi trên đất, Lâm Minh lau vết máu trên Phượng Huyết Thương, khẽ lắc đầu, nói:

- Giết người như chém cỏ, người trong Tu La Lộ đúng là điên cả rồi.

Lâm Minh đang nói, đột nhiên nghe được ở xa mười dặm lại ẩn ẩn truyền ra tiếng chém giết và năng lượng nổ tung, hiển nhiên lại có người đấu võ.

- Đi vòng qua.

Lâm Minh không muốn cuốn vào trong phiền toái, phía trước có chém giết nằm trên đường hắn phải đi qua, hắn có ý định đi vòng.

Song khi Lâm Minh tiến lên mười bước, bước chân của hắn dừng lại nhìn qua nơi chiến đấu.

Chỉ từ trong nguyên tố táo bạo giữa thiên địa, hắn liền có thể cảm giác ra hai bên giao thủ là cao thủ, cũng không phải là đám ô hợp vừa rồi có thể so sánh.

- Người nào đang giao thủ? Va chạm năng lượng lăng lệ ác liệt như vậy, tuyệt đối là nhân kiệt, hơn nữa... Âm thanh như thế nào...

Lỗ tai của Lâm Minh rất thính, dù cách xa như vậy cũng có thể từ trong âm thanh phân biệt ra cái gì đó, hắn ngầm trộm nghe được âm thanh quen thuộc, trong mắt hiện lên một tia khó tin.

- Chúng ta đi xem.

Lâm Minh nói xong, rất nhanh lao tới chiến trường, khoảng cách hơn hai ba mươi dặm với hắn mà nói chỉ trong nháy mắt.

Đúng lúc này hắn nghe được một tiếng khẽ kêu --

- Hắc phượng chi dực!

Ở đằng kia có một đạo khí tức thuộc về thần thú phóng lên trời, mà khí tức này Lâm Minh vô cùng quen thuộc, mười năm trước trên hội võ Thần Vực thì hắn từng cảm nhận qua rồi.

- Hắc phượng chi dực, khí tức thần thú, là Tiểu Ma Tiên? Nàng... Cũng tới Tu La Lộ? Nàng đang giao thủ?

Chương 1448: Chiến hỏa phượng hoàng

Biết bên giao thủ có Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh vô cùng giật mình, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại gặp được nàng trong này cũng không kỳ quái.

Đại kiếp nạn hàng lâm, Tiểu Ma Tiên cũng muốn nhanh tăng thực lực của mình lên, mà ở trong Thần Vực rất khó có được không gian tăng nhanh như vậy, nàng cần đối thủ, cần đổi một thiên địa mới phù hợp với tầm mắt, cần áp lực làm nàng lột xác, Tu La Lộ chính là nơi thích hợp nhất.

Kể từ đó một khi Tiểu Ma Tiên cũng tới đại hoang thí luyện, nàng xuất hiện ở chỗ này cũng hợp tình lý, dù sao đường vào đại hoang cũng chỉ có một, chính là đi dọc theo sông Hoàng Tuyền.

Nghĩ tới đây tốc độ của Lâm Minh nhanh hơn, hắn nhìn thấy rõ hư ảnh hắc phượng trên bầu trời xa xa, Lâm Minh đã giao thủ với Tiểu Ma Tiên cho nên biết rõ đây là lực lượng huyết mạch của Tiểu Ma Tiên -- phượng hoàng chân thể, nếu như không phải đối thủ cường đại, Tiểu Ma Tiên quả quyết sẽ không dễ dàng dùng chiêu này trong Tu La Lộ, như vậy sẽ dễ dàng hấp dẫn người khác chú ý tới.

Lâm Minh đoán không sai, Tiểu Ma Tiên hiện tại đang gặp nguy cơ lớn lao.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tiểu Ma Tiên tiến vào Tu La Lộ thì trạm thứ nhất là Triều Tịch Thành, nàng tiến vào Triều Tịch Thành và tới nơi tuyên bố nhiệm vụ(cùng loại với Hắc Thần Bảo của Hỗn Loạn Thành), trong nơi này tham gia trò chơi thí luyện, dùng thiên phú của Tiểu Ma Tiên và đạt được năm mươi huy chương và lấy ban thưởng cấp Bích Hồn là quá đơn giản, cho dù là ban thưởng cấp Thái Huyền cũng không khó khăn, về sau Tiểu Ma Tiên liên tục hai lần rút thưởng, mặc dù không có như Lâm Minh rút thăm được ban thưởng vận mệnh của cấp Thái Huyền, nhưng mà rút được ban thưởng cấp Thái Huyền loại thứ hai cao cấp nhất, giá trị kém "Vận mệnh" một chút, nhưng mà đủ cho võ giả trong thành trì điên cuồng, trừ chuyện đó ra, nàng trong ban thưởng cấp Bích Hồn đạt được loại thứ ba trân quý nhất.

Cả hai cộng lại có thể nghĩ.

Tiểu Ma Tiên lọt vào vây công!

- Hỏa phần tinh không!

Vù vù vù --

Hắc viêm quét ngang tất cả, Tiểu Ma Tiên quất trường tiên lăng lệ ác liệt, tốc độ roi nhanh không tưởng tượng nổi. Giống như muốn đánh nát hư không, trường tiên có hỏa diễm thiêu dốt, nếu đánh vào trong người võ giả sẽ có huyết nhục bay ra.

Dưới thân Tiểu Ma Tiên đã chất đầy thi thể, những thi thể này bị trường tiên giết, hoặc là bị đốt thành than cốc, mà Tiểu Ma Tiên tóc dài xõa tung, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm máu, trong đôi mắt to tràn đầy ngoan lệ!

Tuy nàng lúc bình thường nhìn qua nghịch ngọm đáng yêu, nhưng mà trong thực chất có huyết dịch của Ma tộc, Yêu tộc, chính thức giết người thì nàng sẽ biến thành ma nữ, giết người không chùn tay.

Nàng đã chiến đấu thời gian rất lâu, giết hơn mười người, nham thạch cũng bị máu nhuộm đỏ. Cây cỏ ở gần bị thiêu cháy, trên người nàng nhiều chỗ bị thương, trên đôi cánh hắc phượng to lớn dính đầy vết máu, là máu của nàng ta.

Trên chiến trường đầy huyết tinh và chết chóc, nàng giống như ám thiên sứ, dùng lực lượng kh ủng bố của nàng thu hoạch tính mạng.

- Ta xác định trong cơ thể nàng nhất định có được huyết mạch phượng hoàng chính thức, thậm chí có thể là hậu duệ phượng hoàng!

Trong đám người một võ giả Thánh Chủ lớn tiếng nói, hắn hiển nhiên kiến thức rất rộng, trong kịch chiến phát hiện được huyết mạch của Tiểu Ma Tiên!

- Phượng Hoàng Thể! Là hậu duệ khác của phượng hoàng, loại hậu đại này làm sao ra đời?

- Thực như vậy thì huynh đệ chúng ta phát rồi, một giọt máu của nàng cũng không trân quý, nếu như có thể bắt giữ cô gái này, bất kể là song tu với nàng ta hay thái âm bổ dương, hút khô nguyên khí dùng huyết mạch của nàng làm thuốc, chúng ta đều có thể đạt được chỗ tốt thật lớn! Ha ha ha!

- Làm thuốc? Ngươi cũng quá sát phong cảnh, vưu vật cực phẩm thế gian như vậy sao có thể lấy ra làm thuốc, hảo hảo hưởng dụng cũng không kịp, đến lúc đó gieo nô ấn phù văn lên người nàng, còn không phải mặc chúng ta bài bố! Hắc hắc, tiểu cô nương, không nên chống cự, chúng ta nhiều người như vậy, ngươi sớm muộn gì cũng bị bắt giữ, đến lúc đó gieo nô ấn phù văn trên người của ngươi còn không phải mặc chúng ta bài bố, ha ha!

Mấy võ giả cầm đầu công kích mạnh mẽ, những người này tu vị đều là Thánh Chủ, tổng cộng có bốn Thánh Chủ!

Tuy bọn chúng không phải cường giả tương đối mạnh trong Thánh Chủ nhưng mấy tên công lại vẫn có lực lượng không thể khinh thường! Tiểu Ma Tiên muốn thoát khỏi vây công của mấy người này căn bản rất không có khả năng, những người này mặc dù với Lâm Minh mà nói cũng phi thường khó giải quyết.

Tiểu Ma Tiên đánh ra ấn quyết, toàn thân của nang bao phủ trong hỏa diễm màu đen, gương mặt, phần cổ, trên cánh tay lần có vân ấn phức tạp, những vân ấn này khắc pháp tắc của phượng hoàng, di truyền tự mẫu thân của nàng, là biểu tượng của thần thú Thanh Đế.

Những phù vân này sáng lên, pháp tắc chung quanh Tiểu Ma Tiên điên cuồng lên, hắc viêm trùng thiên, quét ngang tất cả!

- Không cần giãy dụa, ngươi kéo dài thời gian cũng vô dụng, ngươi cho rằng lão nhân đi theo ngươi còn có thể cứu ngươi sao, hắn chỉ sợ đã chết trong Triều Tịch Thành rồi, ít nhất cũng là lưỡng bại câu thương với thành chủ Triều Tịch Thành, nếu không chuyện tốt bực này làm sao rơi xuống Triều Tịch Tứ Thánh? Hắc hắc!

Bốn gã Thánh Chủ kéo dài khoảng cách với Tiểu Ma Tiên.

Oanh!

Hỏa diễm điên cuồng nổ tung, lại có mấy võ giả vây công Tiểu Ma Tiên bị đốt thành tro bụi!

Mà bốn tên Thánh Chủ thì lui lại, một trong đó thậm chí còn tùy ý cầm tiểu lâu la làm tấm khiên, tên võ giả kia bị đốt thành than cốc, mà tên cường giả Thánh Chủ phía sau cười quái dị.

- Những người vây công ngươi đều là nô lệ, dùng thần chi phù văn khống chế, ngươi chẳng lẽ không biết trong thần văn có thứ khống chế người ta sao? Ngươi giết chúng thì chúng ta không tổn thất gì, chính thiểu mấy nô lệ mà thôi, không công lãng phí khí lực của ngươi, ha ha...

Một tên xuất thân Ma tộc dáng người thấp bé, toàn thân làn da ngăm đen, lúc này hắn cười, ánh mắt tham lam đảo qua thân thể và gương mặt Tiểu Ma Tiên, kỳ thật bọn chúng biết Tiểu Ma Tiên cường đại, thực liều mạng thì bất cứ kẻ nào trong bọn chúng cũng không phải đối thủ của Tiểu Ma Tiên, mặc dù liên thủ cũng dễ dàng bị Tiểu Ma Tiên phản công gi ết chết.

Cho nên bọn chúng dùng nô lệ kéo lực lượng của Tiểu Ma Tiên, đây mới là thượng sách.

Trong mắt Tiểu Ma Tiên bắ n ra một hàn mang, tuy thể chất của nàng không gì sánh nổi, nhưng bây giờ tiêu hao quá lớn, tới gần cực hạn.

Trong con mắt tối như mực của nàng nhìn chằm chằm vào tên trung niên nhân này, sát cơ trên người tỏa ra bốn phía.

- Muốn chết!

Oanh!

Một khắc này trên người Tiểu Ma Tiên giống như núi lửa bùng phát. lực lượng của nàng tăng lên mạnh mẽ, khí tức tỏa ra làm mặt đất rung động!

Trong khoảng khắc đó huyết mạch phượng hoàng trong người Tiểu Ma Tiên như sống lại.

- Đây là...

Tên Ma tộc Thánh Chủ vừa nói đột nhiên ngẩn ngơ, hắn chỉ cảm thấy không gian chung quanh như kéo căng. Một đạo lực lượng đáng sợ cuốn tới! Tiểu Ma Tiên ra tay không quan tâm kẻ khác, mục tiêu của nàng chính là tên Ma tộc Thánh Chủ kêu gào nãy giờ.

- Lão Tứ, coi chừng!

Cách đó không xa hai tên "Triều Tịch Tứ Thánh" ra tay trợ giúp, mà tên cuối cùng tấn công Tiểu Ma Tiên, hắn cách xa nhau nên cửu viện không kịp, liền muốn lấy vây Nguỵ cứu Triệu, bức Tiểu Ma Tiên thu tay lại.

Tiểu Ma Tiên phát giác sau lưng có công kích, cũng biết bị một kích này đánh trúng có hậu quả gì, nhưng mà nàng không quan tâm. Vẫn công kích như trước.

Trường tiên gào thét, hắc viêm tội tụ lại, trùng trùng điệp điệp quất lên người tên Ma tộc Thánh tộc, hắn kêu thảm một tiếng, nửa người bên phải dập nát, nội tạng toàn thân tổn hại, kinh mạch vỡ vụn, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

- Như thế nào có khả năng?

Hắn cảm giác không thể tin Tiểu Ma Tiên đột nhiên có lực lượng bộc phát.

- Nàng thiêu đốt huyết mạch, huyết mạch của hắc phượng hoàng. Thiêu đốt cổ phượng chi huyết!

Sau lưng Tiểu Ma Tiên, Thánh Chủ ra tay nói như thế, một đao chém vào lưng Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên bỏ mặt tất cả đánh chết Ma tộc Thánh Chủ, đã không thể né hay ngăn cản, nàng trực tiếp thu hai cánh về bảo vệ thân thể, vận chuyển lực lượng toàn thân ngạnh kháng đao kia.

Xoạt!

Trường đao chém nát chân nguyên hộ thể của Tiểu Ma Tiên, trùng trùng điệp điệp chém lên cánh của nàng, máu tươi bay vụt, sắc mặt Tiểu Ma Tiên trắng nhợt, thân thể lảo đảo bay ra ngòi va vào nham thạch.

Rầm rầm!

Nham thạch nát bấy, Tiểu Ma Tiên bị vùi trong đá vụn, nhưng mà chỉ trong nháy mắt nham thạch bị hắc viêm quét sạch, Tiểu Ma Tiên lại đứng lên, một bên cánh quét qua, cánh khác của Tiểu Ma Tiên buông thỏng, một đao vừa rồi đánh gãy xương cánh của nàng.

Trừ chuyện đó ra sau lưng Tiểu Ma Tiên có vết đao dài ba xích, chiều sâu không biết, đã bị thương nội tạng, nếu như không phải là Phượng Hoàng Thể, võ giả bình thường đã sớm chét.

- Lão Tứ ngươi không sao chớ!

Hai tên võ giả trong Triều Tịch Tứ Thánh tiếp được nửa người han thể của Ma tộc Thánh tộc, hắn còn có một hơi, còn sống trong tích tắc, cách hắn không xa hai tên Thánh Chủ chia sẻ công kích nên lúc này mới giữ được tánh mạng.

- Nữ oa này!

Lão đạo trong Triều Tịch Tứ Thánh ánh mắt ngoan lệ.

- Nàng thiêu đốt cổ phượng chi huyết.

Thần thú phượng hoàng là tồn tại duy nhất thiêu đốt máu huyết mà không tổn thương tính mang, bởi vì chúng có thể dục hỏa trùng sinh.

Nhưng mà có một điều kiện tiên quyết, đso chính là thiêu đốt máu huyết phượng hoàng cần hoàn thành một lần niết bàn, nếu không không được.

Tiểu Ma Tiên hiện tại còn chưa trải qua niết bàn, thiêu đốt cổ phượng chi huyết tối đa chỉ sử dụng một lần, hơn nữa sẽ tạo thành tổn thương thật lớn, giống như võ giả thiêu dốt máu huyết.

- Đồng loạt ra tay, nàng đã nỏ mạnh hết đà."

- Đúng, không muốn giữ lại, miễn cho nữ oa này còn át chủ bài, xuất hiện cảnh như lão tứ.

- Đoạt được bảo vật rút thưởng của nàng ta, lưu nàng một mạng, trở về gieo nô ấn, hảo hảo dạy dỗ!

Triều Tịch Tứ Thánh nói xong, trong ánh mắt hiện ra nét tham lam và ngoan lệ, bốn người thì còn ba người có sức chiến đấu, lực lượng hô ứng và bạo phát ra ngòai.

Vù vù vù!

Năng lượng dâng lên, những người này phân biệt là Ma tộc cùng Thánh tộc, vài loại lực lượng giao hội cùng một chỗ, hình thành một trận đồ, ẩn ẩn xuất hiện một hư ảnh quái vật biển, quái vật biển này hình thể khổng lồ, có hơn mười đầu xúc tu, thoạt nhìn giống như bạch tuộc.

- Ra tay!

Ba người vũ khí đều là trường đao, ba cái trường đao cùng chém xuống, Tiểu Ma Tiên xem chuẩn độc tác của ba người và ánh mắt lạnh như băng, nàng lúc này không có khả năng thiêu đốt cổ phượng chi huyết, mặc dù vừa rồi thiêu đốt cũng tạo thành thương tổn lớn cho nàng ta.

Trong trạng thái dầu hết đèn tắt, nàng vẫn dùng trường tiên ngăn cản trường đao của ba người, cùng lúc đó nàng trong tu di giới cầm ngọc giảm, rót chân nguyên vào ba bóp nát.

Đây là ngọc giản phòng ngự, tuy giá trị xa xỉ nhưng ngăn cản ba người trước mặt là không có khả năng, nhiều lắm là giảm bớt tổn thương cho Tiểu Ma Tiên đã.

- Cam chịu số phận đi!

Ba võ giả tùy ý cười to, tốc độ của chúng càng nhanh, như là ba đạo lưu tinh phóng tới Tiểu Ma Tiên, bọn chúng, chém ra cuốn lấy Tiểu Ma Tiên.

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên đại địa chấn động, không gian bị xé mở, núi đá quay cuồng, không gian chi lực gào thét.

Ân?

Ba cường giả Thánh Chủ phản ứng không kịp nữa, trong giây lát bọn họ không thấy Tiểu Ma Tiên, một cánh cửa cổ xưa nặng nề từ trên cao giáng xuống, ngăn cách bọn họ và Tiểu Ma Tiên.

- Cái quái gì?

- Bổ nó!

Ba đại Thánh Chủ phản ứng cực nhanh, cùng chém lên cửa đá, ba người bọn họ tốc độ không giảm, trên thực tế lúc này cũng không có khả năng giảm tốc độ, thật giống như đang chạy nhanh không thể dừng lại ngay, nếu không lực đạo sẽ nghẹn trong người và tạo tổn thương cho bản thân.

Trường đạo và trận đồ lóe sáng, quái vật bạch tuộc gầm lên, đánh về phía trước.

Rầm rầm rầm oanh!

Năng lượng nổ tung, cơ hồ tất cả công kích đều rơi vào cánh cửa, khí lưu tàn sát bừa bãi, núi đá nứt vỡ.

Hư ảnh quái vật đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị đâm chia năm xẻ bảy!

Cánh cửa nặng nề chấn động một chút, lui về phía sau một chút, căn bản không có tổn thương gì, sau đó trường đao ba đại Thánh Chủ chém lên cánh cửa nát bấy, ngay sau đó ba người tốc độ quá nhanh, toàn bộ đều đâm cánh cửa, lảo đảo choáng váng.

Phốc!

Võ giả cầm đầu Triều Tịch Tứ Thánh phun ra một ngụm máu tươi, vừa rồi hắn mặc dù không có bị công kích, nhưng mà bị phản chấn làm bị thương, như vậy chẳng khác gì một người đấm vào trên vách tường, tường không có việc gì, tay mình thì bị thương.

- Tại sao vậy?

Đột nhiên xuất hiện biến hóa làm cho Triều Tịch Tứ Thánh phát mộng, Thánh Chủ cầm đầu đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời có một thanh niên áo choàng đen.

Trong tay hắn cầm thương, dáng người trung đẳng, dung mạo bình thường, mặt có vàng như nến, hoàn toàn là nhân vật ném vào trong đám người tìm không ra.

Không hề nghi ngờ, cửa đá vừa rồi là của người này.

Chương 1449: Chiến tứ thánh

- Ngươi là người nào?

Đột nhiên nhìn thấy thanh niên xấu xí xuất hiện, sắc mặt Triều Tịch Tứ Thánh biến hóa, người này thoạt nhìn tuổi còn trẻ, vừa ra tay là chiêu số kỳ dị, pháp bảo này không có tế luyện thành, lực phòng ngự không thể địch nổi, xem ra là có trọng bảo.

Nếu như là bình thường, bọn họ có khả năng sinh lòng cướp đoạt, nhưng màn bây giờ ra tay đối mặt với Tiểu Ma Tiên và thanh niên không biết sâu cạn này, tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt.

- Hắn là nhân loại! Hơn nữa hình như có tu vị Thần Biến kỳ?

- Nhìn ra hắn không phải là đồng bạn của nữ hài này, cũng không phải biết cô bé này có trọng bảo trong người, hành tung của chúng ta ai cũng không biết.

Một tên trong Triều Tịch Tứ Thánh nói ra, lúc ấy Tiểu Ma Tiên từ trong Triều Tịch Thành trốn ra ngoài, liền trốn vào hư không, không gian chuyển dời, mà hết lần này tới lần khác trên người Triều Tịch Tứ Thánh có một phù văn truy tung hi hữu, có thể cách mục tiêu không xa tìm được đối phương.

Loại truy tung phù này số lượng thật ít, tuy không nói chỉ có bọn họ có, nhưng mà Triều Tịch Tứ Thánh cũng có thể khẳng định trong nháy mắt Tiểu Ma Tiên chạy trốn thì không nhiều võ giả chung quanh chỉ có bọn họ có mà thôi.

Triều tịch lão đại nói xong lại nhìn qua Tiểu Ma Tiên, từ biểu hiện trên mặt Tiểu Ma Tiên thì hắn có thể xác định hai người bọn họ trước đó không có liên hệ với nhau.

Chỉ cần không phải đồng bạn, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

- Tu vị Thần Biến kỳ cũng không nên xem thường, đối diện một đám người không rõ tu vị và công pháp mà dám xông vào, hắn không phải người ngu, nếu biết lấy trứng chọi đá thì sao dám ra tay?

Triều Tịch Tứ Thánh không bởi vì người ta có tu vị Thần Biến Kỳ mà xem thường.

Thanh niên áo choàng đen này chậm rãi hạ xuống trước mặt Triều Tịch Tứ Thánh cùng Tiểu Ma Tiên, người này tự nhiên chính là Lâm Minh.

Lâm Minh dịch dung thì chẳng những dung mạo biến thành bình thường, ngay cả khí tức linh hồn cũng có thể cải biến, Tiểu Ma Tiên quả quyết không nhận ra hắn.

- Bằng hữu, khuyên ngươi không nên xen vào việc của người khác. Đây là Tu La Lộ, mạnh được yếu thua, tự bảo vệ mình còn không kịp, chõ mõm vào chuyện của người thì hơn phân nửa là chết! Nếu như ngươi rời khỏi, chúng ta có thể cho ngươi một ít chỗ tốt, nếu như ngươi nhúng tay vào thì đừng trách Triều Tịch Tứ Thánh chúng ta không khí!

Triều tịch lão đại nhìn Lâm Minh phát ra cảnh cáo.

- Triều Tịch Tứ Thánh?

Lâm Minh nhíu mày một cái, võ giả trong Tu La Lộ dường như rất nguyện ý kết thành đội, hơn nữa lại lấy cùng danh hào, trước đó là Hắc Thiết Tam Sát cũng vậy.

Ánh mắt Lâm Minh nhin qua Tiểu Ma Tiên, lúc hắn tới thì phát hiện Tiểu Ma Tiên đã thiêu đốt cổ phượng chi huyết. Cơ hồ gi ết chết một tên trong Triều Tịch Tứ Thánh.

Phải biết rằng Triều Tịch Tứ Thánh đều có tu vị Thánh Chủ, quả quyết không phải Hắc Thiết Tam Sát có thể so sánh, bốn người phối hợp thực lực cũng tăng nhiều.

Dù vậy Tiểu Ma Tiên vẫn có thể chèo chống thật lâu, thậm chí thiếu chút nữa giết một người, lại nhìn qua thi thể dưới đất mà giật mình, rất nhiều võ giả Thần Biến kỳ, Thần Quân kỳ đều bị

Tiểu Ma Tiên gi ết chết. Rất nhiều người đều là một kích mất mạng, máu tươi nhuộm đỏ núi đá.

Thực lực như vậy quá kinh người.

- Thực khó lường, dù là Đế Tử Na Kỳ cũng không mạnh hơn Tiểu Ma Tiên bao nhiêu. Mà Tiểu Ma Tiên còn nhỏ hơn Đế Tử Na Kỳ năm tuổi, thần thể tỷ năm khó được đúng là bất phàm!

Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, đại kiếp nạn này Tiểu Ma Tiên tuyệt đối sẽ là một trong những nhân vật trọng yếu.

- Ngươi là ai? Chúng ta quen nhau sao?

Tiểu Ma Tiên dùng chân nguyên truyền âm vang lên bên tai của Lâm Minh. Nàng không nhận biết Hỗn Nguyên chi môn, cũng không biết Lâm Minh sau khi dịch dung.

- Không cần quan tâm ta là ai, trước thu thập bọn chúng rồi nói sau.

Lâm Minh cũng không có nói nhiều.

Nghe được Lâm Minh nói thì Tiểu Ma Tiên sững sờ, chợt cười, lộ ra răng nanh đáng yêu, nhưng mà hiện tại răng nanh nhuộm máu, có cảm giác thê lương.

- Tốt!

Tiểu Ma Tiên rút trường tiên ra, lúc này nàng vẫn bật cười, hơn nữa vào thời khắc này nàng dầu cạn đèn tắt giống như lại khôi phục một ít nguyên khí, không thể không thừa nhận thể chất của nàng cường đại.

- Vị bằng hữu kia, xem ra ngươi đúng là tìm chết.

Triều Tịch Tứ Thánh nhìn ra Lâm Minh bất phàm, nhưng mà thời điểm này bọn họ không có khả năng buông tha.

Bọn chúng xúm lại gần Lâm Minh, mà đúng lúc này Lâm Minh đã xuất thủ trước, đối diện đều là Thánh Chủ, tuy là Thánh Chủ hơi yếu, nhưng mà ba người liên thủ thì không thể khinh thường.

- Ầm ầm --

Hỗn Nguyên chi môn bị Lâm Minh đánh ra, khí thế bàng bạc, như ngọn núi cao nện xuống.

- Lại là cửa đá này.

Sắc mặt Triều Tịch Tứ Thánh ngưng trọng, nói:

- Không nên ngạnh kháng, phân tán ra, công kích hắn!

Triều tịch lão đại truyền âm, cương nguyên toàn thân bộc phát, giống như con có trê trơn trượt, vượt qua Hỗn Nguyên chi môn, công kích trực tiếp Lâm Minh.

Dù sao hắn cũng là cường giả Thánh Chủ, một đao đánh ra phối hợp với thân thể cường đại, đao phong lăng lệ ác liệt, một đao kia tuyệt đối có thể chém ngang hắn thành hai nửa.

Nhưng mà tốc độ của lão đại tốc độ Lâm Minh nhanh hơn, thân thể của hắn lóe lên, vận chuyển thời không pháp tắc, lập tức phong qua phía triều tịch lão tam, Phượng Huyết Thương đâm thẳng, thần thương có lôi hỏa thiên kiếp chi lực giao hội.

Thiên Đạo Tài Quyết!

Ầm ầm!

Thương mang phun ra nuốt vào, bàng bạc phô thiên cái địa bao phủ toàn bộ không gian của lão tam.

Nhìn thấy một màn này trong lòng Tiểu Ma Tiên khẽ động, khống chế lôi hỏa chi lực? Một chiêu này tương tự tiểu tử kia nha...

Tiểu Ma Tiên nghĩ như vậy, nàng nghiêm túc, trường tiên giống như độc xà quất thẳng vào triều tịch lão nhị, nàng hiện tại trạng thái cực kém, tuy không thể đánh chính diện, nhưng mà dùng chiến thuật quanh co kiềm chế một hai người vẫn có thể.

- Quả nhiên thực lực xuất chúng, đáng tiếc không làm gì được chúng ta.

Võ giả bị Thiên Đạo Tài Quyết bao phủ lập tức ném ra một cây thước màu xanh, cây thước này dài một trượng, hắn huy động cây thước trùng trùng điệp điệp nện xuống ngăn cản thiên kiếp chi lực.

Mà đúng lúc này bên người Lâm Minh có một đạo khí tức đáng sợ bao phủ xuống, đạo khí tức này hùng hồn mênh mông, ẩn chứa áp lực khó nói nên lời.

Hồng Mông không gian!

Hô --

Hồng Mông chi khí nặng nề quấn quanh cây thước màu xanh, tốc độ của cây thước giảm xuống, uy lực nó ẩn chứa nhanh chóng trôi qua.

- Ân!

Triều tịch lão tam kinh hãi, biến hóa quá đột ngột làm hắn không kịp phản ứng.

- Coi chừng!

Triều tịch lão đại hô to, muốn xuất thủ cứu giúp nhưng mà vẫn chậm một bước, chỉ nghe tiếng nổ mạnh vang lên, triều tịch lão tam bị lôi hỏa thiên kiếp chi lực nổ bay, ngực huyết nhục mơ hồ, miệng phun máu tươi!

Thân thể của hắn đúng là cường đại, không có bị thương trí mạng, nhưng mà sức chiến dấu giảm nhiều.

Mà ở sau lưng Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên mắt thấy cả quá trình chiến đấu, nàng không có trực tiếp đặt mình vào Hồng Mông không gian nên không có cảm thụ áp bách của nó, nhưng lại mơ hồ cảm giác được khí tức của Hồng Mông đại đạo.

- Người này... Cũng tinh thông Hồng Mông pháp tắc?

Chương 1450: Đây là mộ của các ngươi

Trong đầu Tiểu Ma Tiên không thể tránh né hiện ra thân ảnh Lâm Minh, cho dù là lôi hỏa chi lực hay là Hồng Mông pháp tắc đều thuộc về chiêu thức của Lâm Minh, thực tế Hồng Mông pháp tắc có rất ít người thông hiểu, muốn học tập nó cần ngộ tính cực cao, mới có thể từ trong hỗn độn tìm kiếm mảnh vỡ Hồng Mông quy tắc, dù sao trong vũ trụ hiện hữu Hồng Mông chi khí đã gần như tuyệt tích.

Nhưng mà dù vậy Tiểu Ma Tiên cũng không dám khẳng định người trước mặt là Lâm Minh, dù sao nơi này là Tu La Lộ, mà không phải Thần Vực.

Tiểu Ma Tiên cũng không biết Lâm Minh đi vào Tu La Lộ, Thần Mộng vì bảo vệ Lâm Minh cho nên vẫn giữ kín hành tung của hắn. Hơn nữa võ giả trong Tu La Lộ có không biết bao nhieu, gặp võ giả tu tập pháp tắc giống nhau cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Minh ra chiêu càng ngày càng hung ác, hắn vận chuyển lực lượng toàn thân lên cực hạn, chiêu chiêu ép sát, chiêu chiêu trí mạng, thực lực còn mạnh hơn cả Tiểu Ma Tiên, lấy một địch ba ngăn cản Triều Tịch Tứ Thánh!

Luận lực công kích Triều Tịch Tứ Thánh cũng phi thường cường đại, ba đánh một vốn không bị động như thế, nhưng mà Lâm Minh lại có Hỗn Nguyên chi môn, ngăn cản công kích cho hắn.

Hỗn Nguyên chi môn quả thực là cái thuẫn không thể phá, dù là công kích mạnh mẽ thế nào cũng không phá nó được.

- Trước tiên phá tan cánh cửa này đã.

Triều tịch lão đại dùng chân nguyên truyền âm.

- Phá thế nào? Giới Vương cũng không làm gì được cánh cửa đá, nó tất nhiên là Thiên tôn Linh Bảo!

Trong Triều Tịch Tứ Thánh hai người khác hổn hển nói ra, hai người bọn họ nhìn thấy Lâm Minh dùng Thiên Đạo Tài Quyết đánh trúng ngực lão tam, lão tam bị thương rất nặng, hắn ho ra máu.

- Nói không sai, cũng là bởi vì nó là Thiên tôn Linh Bảo, cho nên nhất định tiểu tử này không có khả năng luyện hóa nó! Từ lẽ thường thì thúc dục đạo cánh cửa đá này là khó có khả năng, nhất định là bởi vì cửa đá có linh, cam nguyện cho hắn điều khiển. Nhưng mà cũng không hơn, không có võ giả điều khiển thì cửa đá cuối cùng là tử vật, chúng ta ngăn cản cửa đá hoàn toàn có thể.

Triều tịch lão đại nói xong, đột nhiên từ trong tu di giới lấy một quỷ phiên màu đen ra ngoài, ném lên trời.

Quỷ phiên đón gió trướng lên, nó tỏa ra ma khí trên cao.

Ô ô ô!

Tiếng quỷ gào thê lương vang lên, từ trong quỷ phiên có vô số oán linh bay ra, những oán linh này đều là triều tịch lão đại tự tay gi ết chết, lại thêm dùng nô dịch phong ấn vào trong quỷ phiên, một khi thả ra oán khí trùng thiên.

Oán linh giống như thủy triều lao ra, nhưng mà không có công kích Lâm Minh, ngược lại phóng tới Hỗn Nguyên chi môn!

- Ân?

Lâm Minh nhíu mày. Cách làm của đối phương làm cho hắn suy nghĩ.

Vù vù vù --

Đại lượng oán linh không ngừng xông thẳng vào cửa đá!

Hỗn Nguyên chi môn ẩn chứa khí tức Hồng Mông pháp tắc, những oán linh một khi xông vào là bị Hồng Mông pháp tắc xé rách, nhưng mà chúng hung hãn không sợ chết, mấy vạn, hơn mười vạn oán linh bao phủ Hỗn Nguyên chi môn!

Nhìn thấy oán linh mình vất vả luyện chế cứ như vậy tử vong thật nhiều, triều tịch lão đại tâm nhỏ máu, nhưng mà lúc này không quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ cần giết thanh niên trước mắt, có được bảo vật của hắn và đồng thời còn đạt được ban thưởng cấp Thái Huyền của nữ oa kia!

Đây là thiên đại dụ hoặc, một bước lên trời!

- Thừa dịp hiện tại, ra tay!

Triều Tịch Tứ Thánh hét lớn một tiếng, trên người của bọn họ có pháp tắc phù văn sáng lên. Đây là thần chi phù văn của Tu La Lộ!

Thần chi phù văn của Tu La Lộ trừ có tác dụng đặc thù ra, mỗi tập hợp đủ một bộ sẽ tăng phúc thực lực võ giả lên nhiều hơn.

- Chủ nhân coi chừng, những người này tập hợp đủ ba bộ hoàng kim phù văn cùng nửa bộ Bích Hồn phù văn, xem như nhị tinh Tu La trong cao cấp nhất, có thể hưởng thụ tăng phúc của Tu La chi lực!

Trong tu di giới, Hồn Bạch mở miệng nhắc nhở.

Lâm Minh nhíu mày, hắn cảm giác tình huống có chút khó giải quyết, Triều Tịch Tứ Thánh này thân thủ bất phàm, nếu như có thần chi phù văn tăng phúc thì còn khó đối phó hơn. Lâm Minh đối phó Thánh Chủ thực lực yếu không có vấn đề, nhưng bây giờ lấy một địch ba, hơn nữa phải giết toàn bộ, chuyện này có chút khó khăn.

Dù sao chỉ cần bọn họ tách ra chạy trốn, Lâm Minh không thể giết toàn bộ được, mà nếu như không thể giết toàn bộ mà lộ ra hành tung của Tiểu Ma Tiên thì lúc đó còn phiền toái hơn.

Đối phó mấy Thánh Chủ yếu kém đã là cực hạn của Lâm Minh, nếu như đối phó Giới Vương, như vậy Lâm Minh quả quyết không có chút phần thắng nào cả.

Hơn nữa hiện tại bởi vì những oán linh kia không ngừng bao phủ

Hỗn Nguyên chi môn, thế cho nên Lâm Minh trong thời gian ngắn khó có thể thúc dục nó, đây chính là điểm tai hại không thể luyện hóa Hỗn Nguyên chi môn, hắn chỉ có thể lấy Hỗn Nguyên chi môn trở thành một tấm chắn, mà không cách nào phát huy uy lực chân chính của Thiên Tôn Linh Bảo, nếu không Lâm Minh tâm niệm khẽ động, Hỗn Nguyên chi môn năng lượng bộc phát thì những oán linh này tiêu tán thành tro bụi ngay.

- Chủ nhân, ngươi cũng có thần chi phù văn, tuy không đầy đủ, nhưng đó là phù văn cấp Thái Huyền, dùng bí pháp triệu hoán chúng dung nhập vào cốt nhục là có thể trực tiếp tăng phúc lực lượng, tăng lên nửa tiểu cảnh giới không thành vấn đề.

- Ah?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, hai phù văn có thể tăng nửa tiểu cảnh giới?

Hiện tại Lâm Minh đã sớm là Thần Biến trung kỳ đỉnh phong, nếu như tăng lên nửa tiểu cảnh giới, cơ hồ tương đương với tu vị Thần Biến hậu kỳ!

- Tu La Lộ dùng thần chi phù văn làm pháp tắc, đây là đồ vật truyền thừa của chủ nhân Tu La Lộ, chủ nhân đạt được phù văn cấp Thái Huyền hi hữu, tăng nửa tiểu cảnh giới là không vấn đề gì cả.

Hồn Bạch đang nói chuyện, Lâm Minh đã dùng chân nguyên rót vào trong thần chi phù văn, trong lúc nhất thời mi tâm và cánh tay phải của hắn phân biệt có một quả phù văn màu đỏ phù phiếm.

Màu đỏ thẫm chính là màu của phù văn Thái Huyền!

Nhìn thấy trnee người Lâm đột nhiên có hào quang màu đỏ sáng lên, trong lòng Triều Tịch Tứ Thánh kinh hãi.

- Đây là...

- Phù văn Thái Huyền? Làm sao có thể?

Phù văn Thái Huyền không phải Thánh Chủ bình thương có được, hơn nữa bọn họ có được phù văn Thái Huyền chỉ là thứ kém nhất, nhưng như bây giờ trên người Lâm Minh có hai quả phù văn Thái Huyền, mỗi quả có thần quang lưu chuyển tản ra khí tức kh ủng bố thì nhất định không phải phàm vật.

Sau lưng Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên mắt thấy phù văn Thái Huyền sáng bóng, nàng tới Tu La Lộ thời gian cũng không ngắn, rất rõ ràng màu đỏ có ý nghĩa gì.

- Hắn rốt cuộc là ai?

Tiểu Ma Tiên mở to mắt ra nhìn, con mắt sáng ngời lưu chuyển, trong nội tâm nàng càng hứng thú với Lâm Minh.

Nàng rất muốn biết đáp án, nhưng mà nàng không có ý hỏi. Tiểu Ma Tiên tính trẻ con rất lớn, nàng càng muốn biết thứ gì càng không hỏi. Mà là muốn chính mình đi tìm tòi nghiên cứu, như vậy mới có ý tứ.

- Tiểu tử này!

Triều Tịch Tứ Thánh cảm giác càng khó giải quyết, còn trẻ như vậy và có được phù văn cấp Thái Huyền. Bọn họ hoài nghi Lâm Minh có bối cảnh sâu.

Nhưng mà lúc này đã liều mạng rồi, càng không có khả năng quay đầu lại, càng là người có bối cảnh càng phải nhổ cỏ tận gốc, bọn họ chẳng hy vọng xa vời Lâm Minh bỏ qua bọn họ.

- Đồng loạt ra tay! Phải giết hắn!

Triều Tịch Tứ Thánh dùng đao hợp thành một thể, ba đao hợp nhất, lực lượng lập tức tăng lên mấy lần, liên hợp lực lượng thần chi phù văn cùng tấn công Lâm Minh. Đây đã là công kích mạnh nhất của Triều Tịch Tứ Thánh!

Lực lượng đáng sợ bộc phát, âm thanh như biển gầm, sau lưng Triều Tịch Tứ Thánh xuất hiện hư ảnh quái vật biển công kích Tiểu Ma Tiên hiện ra, lại chém giết Lâm Minh.

- Chủ nhân coi chừng!

Hồn Bạch kinh hô. Lâm Minh dù là thiên tài, dù sao tu vị quá thấp, cách hai đại cảnh giới đối kháng một kích mạnh nhất của Triều Tịch Tứ Thánh, loại hành động này quá điên cuồng.

Tiểu Ma Tiên cũng lo lắng cho Lâm Minh, không để ý thân thể tiêu hao nghiêm trọng trước hết công kích giảm áp lực cho Lâm Minh.

Mà cùng lúc đó Lâm Minh không chút hoang mang, cực kỳ thong dong.

Tinh thần lực của hắn liên lạc với nội thế giới, một đạo hào quang hiện ra.

- Các ngươi chiến thuật không tệ, đáng tiếc ta không chỉ có cửa đá.

Lâm Minh nói chuyện, chỉ nghe tiếng kim loại vang lên, giống như từ hư vô tuyên cổ, chịu tải vô số đại đạo pháp tắc, một cái chuông cổ hiện ra bao phủ Lâm Minh vào trong đó.

Cái chuông này tỏa ra khí tức bàng bạc. Trên thân có tạo thành chim cá, Long Phượng Côn Bằng, trừ chuyện đó ra còn khác phù văn hỗn độn.

Đây chính là Hỗn Nguyên chung, một kiện Thiên Tôn Linh bảo do Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu cho Lâm Minh, lúc trước Lâm Minh tiến vào Hỗn Nguyên cung chính là quỳ trong chuông này ba năm, cảm ngộ đạo lý trên Hỗn Nguyên chi môn, trực tiếp tu thành Hỗn Nguyên võ ý!

Triều Tịch Tứ Thánh công kích đánh lên chuông lớn.

Keng!

Hỗn Nguyên chung bị ba người gõ vang, mắt thường trông thấy sóng âm tỏa ra ngoài, không gian bị rung động, sóng âm đáng sợ nuốt hết tất cả.

Sóng âm đi qua, đại địa sụp đổ, ngọn núi nát bấy, Triều Tịch Tứ Thánh đứng mũi chịu sào cho nên khí tức cuồn cuộn, thiếu chút nưa rơi xuống đất!

Ánh đao của bọn họ và con quái vật biển kia bị hóa giả trong vô hình.

Công kích của bọn họ chẳng những chẳng làm gì được Lâm Minh, ngược lại gõ vang Hỗn Nguyên chung, và bị Hỗn Nguyên chung cắn trả, suýt nữa trọng thương.

- Tại sao lại thế?

- Đây là pháp bảo gì?

Triều tịch lão đại khóe miệng tràn máu tươi, hắn thật vất vả áp áp chế khí huyết xao động trong người, mà đúng lúc này đột nhiên bầu trời tối sầm lại, chuông lớn bao phủ.

Sau một khắc bọn họ bị cổ chuông nhốt vào bên trong.

- Không xong!

Triều tịch lão đại quá sợ hãi, không hề nghi ngờ cổ chuông này chính là Thiên tôn Linh bảo.

Chỉ công kích nó đã bị phản chấn tạo thành tổn thương đáng sợ, nếu như bị năng lực của cổ chuông này bao phủ thì bọn họ đã sớm hình thần câu diệt!

- Đẩy nó ra, bay ra ngoài, nhân loại này còn chưa có chính thức khống chế, nói cho cùng cũng chỉ là tử vật, nếu như chúng ta không gõ nó sẽ không bị cắn trả.

Triều tịch lão đại lập tức đưa ra phán đoán, với tư cách cường giả Thánh Chủ thì kinh nghiệm tác chiến của hắn quá phong phú.

Mà đúng lúc này không gian trước mặt đột nhiên vặn vẹo, Lâm Minh đã hiện ra.

Lâm Minh cũng tiến vào không gian Hỗn Nguyên chung bao phủ, trong không gian mười trượng tụ tập bốn người.

Đối với cường giả đỉnh cấp thì mười trượng không phải khoảng cách, chẳng khác gì mặt dán mặt vào nhau.

- Các ngươi ra không được! Đây là mồ chôn các ngươi.

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, rút Phượng Huyết Thương ra.

Chương 1451: Tử chiến tới cùng

- Tiểu tử này!

Trong lòng Triều Tịch Tứ Thánh kinh hãi, ý niệm đầu tiên trong đầu của bọn họ là tiểu tử này điên rồi, bốn đại cao thủ tụ tập tại một không gian phạm vi mười trượng, chuyện này chẳng khác vật lộn cận thân, chiêu thức gì cũng khó thi triển ra, một lần công kích chưa kịp phòng ngự thì thần hình câu diệt! Mặc dù là võ giả Thánh tộc cũng không lự chọn phương pháp chiến đấu cực đoan như vậy, mà là kéo dài khoảng cách vừa đủ, lưu lại thời gian giảm xốc.

Huống chi Lâm Minh còn là nhân loại, chủ tu hệ thống tụ nguyên, am hiểu là đánh xa, cho dù Triều Tịch Tứ Thánh nhìn ra Lâm Minh là pháp thể song tu, nhưng Nhân tộc pháp thể song tu làm sao so sánh với Thánh tộc?

Không chỉ như thế, đây là không gian phong bế, bất luận chiêu thức gì thì uy lực cũng mạnh hơn vài lần! Ở chỗ này hoàn toàn là đấu pháp liều mạng.

- Tiểu tử này muốn chết?

- Hắn tự chui đầu vào rọ, cùng tiến lên, giết hắn.

Ba cường giả Thánh Chủ muốn ra tay, mà đúng lúc này hai mắt Lâm Minh tinh quang lập lòe, Hồng Mông không gian đột nhiên bạo phát ra ngoài, tràn ngập cả Hỗn Nguyên chung!

- Ông! Ông!

Hồng Mông chi khí tán dạt ra ngoài, bị Hỗn Nguyên chung đipệ gia trong nháy mắt, tăng uy năng mấy lần, Hồng Mông không gian tăng mạnh vài lần.

Không chỉ như thế, bản thân Hỗn Nguyên chung mạnh hơn là đi áp súc Hồng Mông không gian, làm cho lực lượng ngưng tụ nhiều hơn.

Phải biết rằng lúc trước Lâm Minh trong Hỗn Nguyên cung tìm hiểu Hỗn Nguyên võ ý thì hắn đã quỳ trong Hỗn Nguyên chung, trực tiếp thừa nhận áp lực Hồng Mông chi khí trong Hỗn Nguyên chung! Trong ba năm này hắn đã quen với áp lực.

Mà bây giờ Lâm Minh mang Hồng Mông không gian mở ra tới mức tận cùng, uy lực của nó trong Hỗn Nguyên chung có tác dụng tăng cường, hắn có ý định áp bức Triều Tịch Tứ Thánh.

- Đây là cái gì!

- Áp lực thật đáng sợ!

Triều Tịch Tứ Thánh biến sắc, trong không gian này tràn ngập áp lực, thực lực của bọn họ giảm đi một nửa.

- Đừng cho tiểu tử này chiếm cứ chủ động, chúng ta chỉ công không thủ. Giết hắn!

Ba trường đao cùng chém vào Lâm Minh!

Dưới tình huống chỉ công không thủ, trong không gian chỉ có mười trượng thì Lâm Minh muốn né tránh cũng khó tránh! Bởi vì đao mang rực rỡ đã bao trùm Hỗn Nguyên chung!

Lâm Minh làm cách này chính là tử chiến, hắn thúc dục thực lực lên cực hạn, cũng không thể nghi ngờ làm thực lực bản thân tăng lớn!

Mà chỗ tốt chính là hắn chặt đứt đường lui, kể cả chính hắn, ai cũng đừng mong chạy trốn, cho dù tinh thông pháp tắc không gian nhưng tại trong khoảng cách gần và áp lực mạnh mẽ cũng không kịp thi triển. Thậm chí dứt khoát không thi triển.

Kịch chiến trong Hỗn Nguyên chung chỉ có một phương sống sót mà thôi.

Lâm Minh dùng chiến thực này đề phòng Triều Tịch Tứ Thánh chạy trốn, nếu không hắn căn bản không nắm chắc lưu ba người lại.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, một khắc này một hình cầu nhỏ như quả óc chó từ trong nội thế giới của hắn bay ra, đúng là hạt giống hỗn độn!

Hỗn động là tinh thể an tĩnh nhất trong vũ trụ, cũng là bạo lực nhất, trong phạm vi mười trượng dùng hạt giống hỗn độn uy lực có thể nghĩ.

Trong tích tắc năng lượng trong Hỗn Nguyên chung đều bị hạt giống hỗn độn hấp thu, kể cả không gian, thời gian cũng bị nó vặn vẹo, lực hút cực lớn bao phủ không gian, bất luận động tác gì cũng hao sức quá nhiều. Hơn nữa Hồng Mông không gian chấn nhiếp, Triều Tịch Tứ Thánh công kích như lâm vào vũng bùn, cơ hồ tất cả đao mang đều bị hạt giống hỗn độn hấp thu.

- Đây là!

- Đáng chết, ngươi muốn đồng quy vu tận ư?

Nhìn thấy hạt giống hỗn độn thì Triều tịch lão đại cảm thấy sống lưng phát lạnh, hắn lập tức ý thức được chiêu thức này quá cường đại, trong không gian bịt kín này đồng thời phóng thích lực trường vô cùng cường đại, tuyệt chiêu của ba người đụng nhau, tạo thành lực phá hoại khó tưởng tượng nổi.

Bản thân Lâm Minh cũng tuyệt đối thừa nhận trọng kích!

Bọn họ hiện tại không thể tránh né, nếu như bọn họ không ra tay, chỉ cần Lâm Minh ra tay thì bọn họ sẽ thảm bại.

- Mau dừng tay, ngươi điên rồi!

- Ngươi muốn cùng chết sao?

Lâm Minh không quan tâm, vẫn thúc dục hạt giống hỗn độn, bay về phía về Triều Tịch Tứ Thánh

Hắc ám vĩnh hằng!

Mắt thấy hạt giống hỗn độn ba tới, Triều Tịch Tứ Thánh cắn răng một cái, cũng chém ra, đao mang cùng hắc ám vĩnh hằng va chạm.

Oanh!

Không gian nổ tung, thần mang va vào trong vách Hỗn Nguyên chung, lại bắn ngược trở về và uy lực cường đại hơn.

Sóng xung kích mạnh mẽ bạo phát, đủ để xé đồ vật thành mảnh nhỏ, càng không cần nói võ giả.

Cho dù Lâm Minh có tự tin vào phòng ngự của mình, hắn cũng không dám tùy tiện dùng thân thể trực tiếp ngạnh kháng công kích.

Trong tích tắc dùng hắc ám vĩnh hằng thì Lâm Minh triệu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung trong nội thế giới ra.

Trong Hỗn Nguyên thiên cung ẩn chứa trận pháp không gian, có thể lớn có thể nhỏ, không thể phá vỡ, đây là chỗ Lâm Minh chuẩn bị tránh nạn.

Nhưng mà khoảng cách mười trượng quá gần, uy lực nổ tung quá mạnh, dù chiêu thức va chạm với Hỗn Nguyên thiên cung hay trong nháy mắt tiến vào thiên cung thì sóng lưng vẫn bị đánh trúng!

Bồng!

Một tiếng trầm đục, Lâm Minh cảm giác lưng của mình như bị thiết trùy đánh trúng, huyết mạch toàn thân và lục phủ ngũ tạng như nổ tung, hắn như đạn pháo bay vào trong Hỗn Nguyên thiên cung, trùng trùng điệp điệp đâm vào trong vách tường.

Oanh!

Thân thể Lâm Minh bước ngược lên mặt đất, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân xao động, hai mắt tối sầm.

Cùng lúc đó bản thân Hỗn Nguyên chung bị lực lượng này đánh văng lên cao, nhưng mà Hỗn Nguyên chung thật sự quá nặng, trong nó ẩn chứa nhiều Hồng Mông chi khí, nặng như một tiểu hành tung, bởi vậy nó bắn ngược cũng không cao.

Ngược lại mặt đất dưới chân Hỗn Nguyên chung chìm xuống, thổ địa trong phạm vi vài dặm toàn bộ hạ xuống, giống như thiên thạch nện xuống đất, sóng triều khuếch trương ra chung quanh, khoảng cách Hỗn Nguyên chung không xa Tiểu Ma Tiên cả kinh, toàn lực thúc dục chân nguyên, dùng cánh còn lại bảo vệ mình.

Keng!

Tiếng chuông như sấm, thẳng xuyên vân tiêu!

Thân thể Tiểu Ma Tiên bay rớt ra ngoài, đã bị phản chấn không nhẹ, chủ yếu nàng trước đó bị thương quá nặng, khó có thể ngăn cản dư âm ảnh hưởng.

Rầm rầm!

Núi đá nghiêng sập, nước sông chảy ngược, mấy ngọn núi chung quanh bị sóng âm hủy diệt, rất nhiều hung thú đáng sợ bị bắn ngược lên bầu trời, về phần lão tử lúc trước bị Tiểu Ma Tiên đánh cho hấp hối, dưới sóng triều này hóa thành huyết vụ!

Nhìn thấy cảnh này Tiểu Ma Tiên cũng cảm giác được ý vị nào đó, cũng đại khái đoán được trong chuông có chuyện gì, trong Hỗn Nguyên chung, Lâm Minh cùng Triều Tịch Tứ Thánh đang dùng tuyệt chiêu, đang giao thủ sống chết.

Mặc dù là ở bên ngòi, tuyệt chiêu như vậy không chết cũng tổn thương, mà trong Hỗn Nguyên chung không gian có hạn, lực phá hoại tăng lên mấy lần.

Dù cho Lâm Minh pháp thể song tu, dù lực phòng ngự của hắn tăng mạnh bị cuốn vào trong vụ nổ vẫn lành ít dữ nhiều, dù sao tuyệt chiêu là dùng liều mạng, chín thành chín lực lượng đều vùi đầu vào trong công kích, có bao nhiêu lực phòng ngự?

- Này! Ngươi đừng chết nha!

Nhìn thấy Hỗn Nguyên chung vẫn rung động lắc lư, Tiểu Ma Tiên sợ.

- Đừng dọa ta, ta còn chưa biết ngươi là ai đấy? Ngươi mà chết thì nhân tình ta nợ ngươi biết tìm ai trả bây giờ!

Tiểu Ma Tiên nhanh chóng chạy tới gần Hỗn Nguyên chung, một người vốn không hề quen biết, vừa thấy mặt đã cứu chính mình, nếu như lại bỏ mạng thì Tiểu Ma Tiên đúng là không biết nên làm thế nào cho phải.

Mà lúc này trong Hỗn Nguyên thiên cung, Lâm Minh miệng sùi bọt máu, đứng dậy, chiến giáp và quần áo sau lưng bị nghiền nát, đây là vấn đề nhỏ, vung tay lên là năng lượng sẽ hóa thành quần áo.

Sau lưng cũng bị thương ngoài da, cũng không lo ngại, lúc này hắn cũng không bị bao nhiêu trùng kích, thứ hai cũng là bởi vì Thái Huyền phù văn thần chi thủ hộ mang cho Lâm Minh lực phòng ngự mạnh mẽ.

- Đúng là quá mạnh!

Lâm Minh bay ra khỏi Hỗn Nguyên thiên cung, vẫy tay, Hỗn Nguyên thiên cung quay tròn và thu nhỏ lại, bay trở về nội thế giới của Lâm Minh.

Mà ở trước mặt Lâm Minh, Triều Tịch Tứ Thánh huyết nhục mơ hồ đã chết không thể chết lại.

Hạt giống hỗn độn phát nổ trong không gian bịt kín, vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh, Triều Tịch Tứ Thánh càng không ngờ, triều tịch lão đại cùng triều tịch lão tam xuất thân Thánh tộc, thân thể cường đại còn lưu lại toàn thây, về phần triều tịch lão nhị đã phá thành mảnh nhỏ, biến thành thịt nát.

Lâm Minh dùng tu vị Thần Biến trung kỳ một kích đánh chết ba đại Thánh Chủ!

Chiến tích như vậy Tạo Hóa thánh tử cũng phải chấn kinh.

Đương nhiên Lâm Minh có thể làm được điểm này là dựa vào bảo vật Hỗn Nguyên Thiên tôn lưu lại, nếu như ở bên ngoài trực tiếp giao thủ, Lâm Minh tối đa chỉ hơi chiếm thượng phong, muốn gi ết chết bọn chúng là không có khả năng.

- Lúc nào ta mới không tá trợ ngoại vật, cũng không lợi dụng bẫy rập, chỉ dựa vào lực lượng của mình đánh chết Tam đại Thánh Chủ mới xem như lợi hại.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được người bên ngoài Hỗn Nguyên chung đang gõ keng keng.

- Này, tên mặc áo choàng đen, ngươi còn sống không? Ngươi đừng dọa ta, tại sao cái chuông này nặng thế?

Tiểu Ma Tiên dùng chân nguyên quán chú vào trong Hỗn Nguyên chung, đúng là khó nhấc Hỗn Nguyên chung lên, chuyện này làm cho nàng giật mình, dù là nàng bị thương cũng có thể bằng vào chân nguyên nhấc ngọn núi lên, nhưng bây giờ nâng không nổi cái chuông một trượng.

- Thật nặng!

Tiểu Ma Tiên thật vất vả mới nâng được một góc của Hỗn Nguyên chung lên.

Nhìn đến đây Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, Hỗn Nguyên chung ẩn chứa Hồng Mông chi khí, mặc dù Lâm Minh nếu không sử dụng Hồng Mông pháp tắc muốn nâng lên cũng cố sức.

Tiểu Ma Tiên có thể bằng man lực làm được điểm này, đủ để chứng minh nàng pháp lực thâm hậu.

Lâm Minh chỉ một ngón tay, dùng Hồng Mông pháp tắc quán chú đến chung thân bên trong, sau một khắc, Hỗn Nguyên chung bay lên.

Chương 1452: Tổ đội

Bên ngoài Hỗn Nguyên chung, Tiểu Ma Tiên chỉ có cảm giác mình nâng cái chuông trở nên nhẹ hơn, làm cho nàng ăn cả kinh, cổ chung tự mình bay lên, người bên trong thực sự còn sống?

Tình huống vừa rồi Tiểu Ma Tiên không cho rằng một trong thế hệ trẻ có ai còn sống sót, cho dù may mắn còn sống chỉ sợ huyết nhục mơ hồ, hấp hối.

Nhưng mà mặc dù nói như vậy nhưng theo lý trí mà nói Tiểu Ma Tiên sẽ không cho rằng đây là người mình quen biết, nhưng mà đối phương vì cứu mạng mà tới đây, đối phương có lẽ có thể còn sống sót.

Nghĩ tới đây Tiểu Ma Tiên vội vàng từ trong tu di giới lấy đan dược cứu mạng ra, hắn làm tốt chuẩn bị, những đan dược này có một viên vô thượng thần đan, là Ma Thủy Thiên tôn cho nàng cứu mạng.

Nhưng mà khi Hỗn Nguyên chung hoàn toàn mở ra thì ngòi Hỗn Nguyên chung ra, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy tình cảnh trong chuông lại hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Huyết nhục mơ hồ đầy đát, đoạn đao rơi lả tả, tron huyết nhục mơ hồ chỉ có thanh niên áo đen đang đứng, thanh niên này thoạt nhìn căn bản không bị thương gì cả, thần sắc vẫn thong dong như trước giống như kịch chiến vừa rồi không phải là hắn.

Nhìn đến đây cái miệng của Tiểu Ma Tiên nhếch lên, cơ hồ con mắt của nàng mở to ra.

- Ngươi... Ngươi không bị thương?

Tiểu Ma Tiên không thể không thừa nhận, giờ này khắc này Lâm Minh có khí thế duy ngã độc tôn, thâm bất khả trắc, người ta căn bản không biết thực lực của hắn như thế nào, nếu như không phải sắc mặt của hắn vàng như nến dung mạo bình thường, nếu như hắn có thể phối hợp dung mạo anh tuấn một chút, khí chất xuất chúng một chút có thể nói hắn là một người có tư thái oai hùng.

- Ngươi thực... Không có việc gì?

Hai ngón tay nhỏ của Tiểu Ma Tiên đung đưa, dường như muốn sờ lên người Lâm Minh, nhìn xem có phải vừa sờ lên người Lâm Minh thì có bộ phận nào đó rơi xuống hay không.

- Ta không sao, ngược lại ngươi nên nhanh chóng dùng thuốc đi, đây là đại hoang của Tu La Lộ, trọng thương không thế nào an toàn.

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra, Tiểu Ma Tiên triệt để phục rồi. Kết quả dùng dược là bản thân mình, tên này ăn cái gì lớn lên mà mạnh mẽ như thế?

Tiểu Ma Tiên giải trừ biến thân phượng hoàng của mình, một bên cánh của nàng dã gãy, dù thân thể thần thú nghịch thiên, muốn khôi phục lại cũng phải một thời gian ngắn mới được.

Uống một viên đan dược, Tiểu Ma Tiên mang một ít kim sáng dược bôi lên vết thương, nàng làm những chuyện này và một đôi mắt to còn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ.

- Này, ngươi rất lợi hại nha, ngươi có thể chất đặc thù sao? Cuối cùng trong cái chuông kia ngươi dùng biện pháp gì tránh né được nổ mạnh vừa rồi?

- Ngươi là võ giả bản thổ của Tu La Lộ sao? Ta nhìn tu vị của ngươi là Thần Biến sơ kỳ, ngươi thế nào?

Tiểu Ma Tiên như đứa trẻ hiếu kỳ, đưa ra một đống câu hỏi.

Trước kia Lâm Minh đánh ra hắc ám vĩnh hằng trong Hỗn Nguyên chung đó là bởi vì có Hỗn Nguyên chung che đậy. Tiểu Ma Tiên cũng không có nhìn thấy gì, nếu không nàng không cách nào xác nhận được thân phận của Lâm Minh.

Thiên Đạo Tài Quyết, Hồng Mông pháp tắc, hơn nữa hắc ám vĩnh hằng, ba cái điệp gia lại càng tương tự nhau.

Nhiều vấn đề như thế Lâm Minh còn chưa kịp trả lời thì Tiểu Ma Tiên đột nhiên cười rộ lên.

- Ngươi rất giống tên bi3n thái mà ta biết, Ân... Ta nói hắn lợi hại tới bi3n thái.

Bị Tiểu Ma Tiên phát giác ra Lâm Minh không có chút ngoài ý muốn, hắn có thể cải biến dung mạo cùng khí tức linh hồn, nhưng mà chiêu thức thì không cách nào cải biến được.

Đúng vào lúc này bên hông Tiểu Ma Tiên có treo cái túi nhúc nhích, giống như đang giãy dụa muốn ra ngoài.

Tiểu Ma Tiên lúc này nhớ tới cái gì đó, cười cười hì hì, hắn mở túi ra, túi này nhỏ như nắm tay, nhưng mà sau khi mở ra thì có một viên thịt như quả cầu lông.

Lâm Minh nao nao, nhìn chằm chằm vào viên thịt này, đó là một con chó nhỏ, toàn thân mập ục ục, phi thường đáng yêu.

Con chó vừa xuất hiện thì bất mãn nhìn qua Tiểu Ma Tiên kêu vài tiếng, tiếng kêu ô ô như sói.

- Đại Hoàng ngươi lại nghịch ngợm, ta nói ngươi còn nhỏ chưa đánh nhau được, ngoan ngoãn đứng ở trong túi linh thú không phải tốt sao?

Tiểu Ma Tiên nói như vậy Lâm Minh sững sờ một chút, đây là khế ước thú của Tiểu Ma Tiên sao?

Bản thân Tiểu Ma Tiên xuất thân từ Ma Thủy Thiên Cung, lại là thiên kiêu chi nữ, không biết khế ước thú của nàng là giống gì.

Chỉ cần nhìn thấy "Đại Hoàng " thì thật khó biết nó có huyết mạch gì.

- Đại Hoàng, là vị ca ca này cứu chúng ta...

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên nhìn qua Lâm Minh.

- Nhìn ngươi rất lợi hại, tổ đội hai chúng ta được không, yên tâm, ta cũng rất lợi hại đấy, không kéo chân sau của ngươi đâu.

Tiểu Ma Tiên rất chân thành nói ra, nhưng mà nàng không tự giác tươi cười và vểnh tai mèo lên, làm cho người ta hoài nghi lời của nàng nói.

- Tổ đội?

Lâm Minh khẽ giật mình, tổ đội cũng không phải sai, nhưng mà chiến lợi phẩm phân phối làm sao? Mà phù văn đạt được chỉ một bộ, có khi gặp được hai, tập hợp đủ một bộ phù văn càng không dễ dàng, huống chi là tập hợp đủ hai bộ.

Lúc này thời điểm, Hồn Bạch đoán được Lâm Minh đang suy nghĩ gì, nói ra:

- Chủ nhân, tổ đội trong Tu La Lộ rất thông thường, trước đó Triều Tịch Tứ Thánh chính là tình huống này.

Hồn Bạch nói như vậy Lâm Minh ngược lại nhớ tới trong Tu La Lộ, hắn quả thật rất ít nhìn thấy võ giả đi một mình, không nói Triều Tịch Tứ Thánh, lúc trước hắn gặp được đạo tặc và Hắc Thiết Tam Sát, kể cả tiểu đội hành động trong đại hoang cũng vậy.

Hành động tổ đội trong Tu La Lộ chỗ tốt rõ ràng, cho dù sức chiến đấu hay năng lực sinh tồn cũng vượt qua quá nhiều đi một mình.

- Tổ đội đạt được thần chi phù văn nên phân phối thế nào?

Lâm Minh nghi vấn hỏi, mà Hồn Bạch đã cho ra kết quả Lâm Minh có chút ngoài ý muốn.

Hắn nói ra:

- Cái này rất dễ giải quyết, võ giả bình thường thu thập thần chi phù văn cũng không phải vì tập hợp đủ chúng lại, mà là cầm đi bán lấy tài nguyên, như vậy thu nhập sẽ chia đều.

- Nếu như chủ nhân là thiên tài tuyệt đỉnh thì sưu tập thần chi phù văn vì hoàn thành thí luyện, cũng có thể liên hợp mấy người lại tập hợp một bộ thần chi phù văn đầy đủ, bởi vì có nhiều thần chi phù văn có một loại tên là ‘ liên quan truyền tống ’, loại phù văn này một bộ có năm cái, có thể mang một người dù ở rất xa trực tiếp truyền tống tới bên cạnh người được chỉ định, kể từ đó bọn họ có thể tiến hành thí luyện tổ đội. Hơn nữa trong Tu La Lộ có rất nhiều nhiệm vụ tổ đội hoàn thành, càng thêm thuận tiện.

- Còn có chuyện này...

Lâm Minh nao nao, thần chi phù văn xem ra có rất nhiều diệu dụng không biết, lần này giao thủ với Triều Tịch Tứ Thánh, Lâm Minh cũng có thể cảm giác được chỗ tốt của thần chi phù văn.

- Chủ nhân, phù văn Triều Tịch Tứ Thánh không nên lãng phí.

- Ân.

Lâm Minh gật gật đầu, trước đó hắn thu Hỗn Nguyên chung lại, dưới Hỗn Nguyên chung là thi thể nát bấy của Triều Tịch Tứ Thánh, hiện ra thần chi phù văn mờ ảo, những phù văn sáng ngời hiện ra.

Lâm Minh phất tay thu chúng lại.

Bốn người, tổng cộng ba bộ phù văn hoàng kim và nửa bộ phù văn Bích Hồn, nhưng mà nửa bộ phù văn Bích Hồn là bộ nát nhất.

Cơ hồ tất cả phù văn bị Lâm Minh thu vào, cướp đoạt phù văn của người khác và tập hợp đủ cũng có thể dùng trong thí luyện cuối cùng, nhưng lại không thể dùng thăng cấp Tu La, Tu La phải yêu cầu một mình hoàn thành nhiệm vụ mới được, cho nên Lâm Minh hiện tại không phải nhất tinh Tu La.

- Mở thí luyện cuối cùng cần tập hợp đủ ba mươi sáu bộ phù văn chỉ định, không biết trong ba bộ phù văn hoàng kim của ta có bộ nào trong đó không?

Lâm Minh nói như vậy Hồn Bạch lắc đầu nói:

- Chỉ sợ chủ nhân phải thất vọng, phù văn mở ra thí luyện cuối cùng đều là phù văn hi hữu, mà những phù văn này rất thông thường.

- Ân... Ta vốn cũng không cho rằng dễ dàng như vậy.

Lâm Minh khi đang nói chuyện, Tiểu Ma Tiên từ trong tu di giới xuất đồ ăn cho Đại Hoàng, Đại Hoàng kêu ô ô, tuy âm thanh nghe rất đáng yêu, nhưng mà Lâm Minh ẩn ẩn cảm giác được trong người Đại Hoàng này ẩn chứa lực lượng cường đại.

- Này, ta thiếu nợ ngươi một mạng, mạng của ta rất đáng tiến đấy, ta thiếu nợ ngươi một đại nhân tình.

Tiểu Ma Tiên đột nhiên nhìn qua Lâm Minh nói ra.

- Ta gọi ngươi thế nào?

Lâm Minh có chút trầm ngâm, hắn đang lo lắng lấy có nên nói tung tích của mình cho Tiểu Ma Tiên nghe không, đúng lúc này trong lòng Lâm Minh hơi động một chút, quay người nhìn ra phía sau, ở phương xa có một võ giả nhanh chóng bay tới nơi này.

Người này xuất thân Yêu tộc, dám phi hành trong đại hoang, hoặc là phi thường nóng vội mà mạo hiểm, hoặc là có chỗ dựa vào.

Chương 1453: Lại là một Yêu tộc vương tử

Nhìn thấy thanh niên bay nhanh tới, vốn Lâm Minh cũng định nói rõ thì nuốt vào bụng.

Trong mắt Lâm Minh hành tung của mình nói cho Tiểu Ma Tiên biết cũng không có gì, thế nhưng mà có người khác đi tới thì hắn không nói lung tung, mà biểu lộ của Tiểu Ma Tiên giống như trong nhận thức của Yêu tộc.

Chẳng lẽ đối phươn xuất thân Thần Vực, là đồng bạn của Tiểu Ma Tiên?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu, sau một khắc ý niệm này được chứng minh là đúng.

- Sư muội, tìm được ngươi rồi!

Thanh niên bay nhanh hạ xuống, bụi mù bay cao.

- Sư muội, ngươi không sao chớ!

Thanh niên này thân mặc áo xanh, dung mạo không nói là tuấn mỹ, nhưng mà khí chất bất phàm, xem xét chính là nhân kiệt.

- Ta không sao.

Tiểu Ma Tiên có biểu hiện ôn hòa với sư huynh này làm cho Lâm Minh có chút kỳ quái, thanh niên này có lẽ trước đó đi cùng Tiểu Ma Tiên, vì sao mà hắn càng không có việc gì, chỉ có Tiểu Ma Tiên lâm vào vây công, chẳng chẳng lẽ bởi vì bị đuổi giết mà tẩu tán?

- Thanh lão hắn không sao chứ?

Tiểu Ma Tiên mở miệng hỏi, Thanh lão trong mienjg của Tiểu Ma Tiên chính là lão giả Yêu tộc đi theo Tiểu Ma Tiên tiến vào Tu La Lộ, phụ trách bảo hộ Tiểu Ma Tiên.

Lão giả Yêu tộc này tu vị bản thân là Đại Giới Giới Vương.

Tiểu Ma Tiên gặp chuyện không may ở Triều Tịch Thành thì lão giả Yêu tộc cũng kịch chiến với thành chủ Triều Tịch Thành, Tiểu Ma Tiên một mình rời khỏi, cũng không rõ ràng kết quả chiến đấu.

Thanh niên Yêu tộc nói:

- Thanh lão trọng thương thành chủ Triều Tịch Thành, nhưng mà mình cũng bị thương nặng, thành chủ Triều Tịch thành không bằng lão giả, nhưng mà hắn có được rất nhiều thần chi phù văn, đạt được pháp tắc của Tu La Lộ, cho nên mới đánh Thanh lão bị thương, hiện tại thanh lão mặc dù không có nguy hiểm tính mạng nhưng mà thành chủ Triều Tịch Thành đã gieo ấn ký theo dõi lên người của hắn, loại ấn ký này cần thần chi phù văn đối ứng mới hóa giải được, mà đó thuộc về phù văn hi hữu. Nhất thời nữa khắc rất khó tới đây, cho nên chúng ta không có thể trở về tìm Thanh lão. Thanh lão một người không có việc gì, thành chủ Triều Tịch thành không đi tìm khổ giao thủ với Thanh lão. Nhưng nếu như chúng ta đi qua sẽ trực tiếp bị tên thành chủ phát hiện, vì bảo vật, hắn tất nhiên sẽ bí quá hoá liều dẫn lâu la đột kích.

Thần chi phù văn trong Tu La Lộ có pháp tắc còn cao hơn cả Thiên tôn, nó chế định quy tắc, cường giả cấp bậc Đại Giới Giới Vương căn bản không thể chống cự, trước khi tìm được phù văn giải trừ, ấn ký theo dõi sẽ theo trên người Thanh lão, giám thị hành động của hắn. Nếu như Tiểu Ma Tiên trở lại bên cạnh Thanh lão thì nàng sẽ gặp nguy hiểm.

- Ồ, còn như vậy?

Biết được Thanh lão không thể bảo vệ mình, Tiểu Ma Tiên chẳng những không lo lắng. Ngược lại hưng phấn lên, nàng chuyển động đôi mắt to tròn, trong ánh mắt hiện ra nét hưng phấn.

- Sau đó thì sao?

- Ân... Ý của Thanh lão xuất phát từ an toàn, để cho chúng ta về trước đi, chúng ta bây giờ chỉ ở bên ngoài Tu La Lộ, quay về Thần

Vực không khó, đợi đến lúc chúng ta điều dưỡng tốt lại giết về, tiếp tục lịch lãm rèn luyện, bởi vì an toàn, chuẩn bị lần thứ hai đầy đủ hơn sư muội, ngươi cứ nói đi?

Tiểu Ma Tiên là bảo bối của Yêu tộc cùng Ma Thủy nhất mạch, Thanh lão lần này tới Tu La Lộ liều chết cũng phải bảo vệ Tiểu Ma Tiên an toàn, hiện tại hắn bản thân bị thương, lại có ấn ký truy tung, đã không thể bảo hộ Tiểu Ma Tiên, hắn sợ hãi Tiểu Ma Tiên có sơ suất gì thì khổ.

- Ta mới không cần trở về.

Tiểu Ma Tiên nhếch miệng lên.

- Vừa vặn ta muốn một mình đi tham gia Tu La Lộ, các ngươi không nên đi tới, không có ý nghĩa, mỗi ngày có người đi theo bảo hộ thì làm sao giống lịch lãm? Ngươi cho rằng ta tới du lịch sao?

Tốc độ phát triển của thiên tài nhanh nhất là dưới áp lực sinh tử, hơn nữa Tiểu Ma Tiên trời sinh trong máu có được bản tính ham mạo hiểm, một chút cũng không yên ổn, biết được có thể một mình xông Tu La Lộ, nàng rất hưng phấn.

- Sư muội, đừng hồ đồ ah, thiên tài phát triển đúng là cần áp lực và rèn luyện, nhưng mà ngươi cũng không giống những thiên tài bình thường, trên người của ngươi có một nửa huyết mạch thần thú, là hậu duệ của thần thú chân chính, dù là ngươi mỗi ngày chỉ ăn cơm ngủ, cái gì cũng không cần làm, tương lai cũng có một ngày bước vào Thiên tôn.

- Ngươi không cần phải mạo hiểm đi lịch lãm rèn luyện như vậy, chỉ cần ngươi hảo hảo tu hành, được trưởng bối bảo hộ đi lịch lãm liền có thể thành tựu Thiên tôn tuyệt đỉnh rồi

Thanh niên Yêu tộc nhìn thấy Tiểu Ma Tiên hào hứng bừng bừng muốn một mình lưu lạc Tu La Lộ, lập tức sốt ruột, vội vàng mở miệng khuyên giải.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên là người không an phận, làm sao nghe khuyên bảo người khác được.

- Hừ, Thiên tôn tuyệt đỉnh thì thế nào, ta nói ta muốn thành tựu Chân Thần, đây là tối thiểu nhất, ngươi mau về đi, không cần đi theo ta.

Tiểu Ma Tiên nói xong khoát khoát tay, ý bảo thanh niên Yêu tộc này rời đi.

Thanh niên Yêu tộc lập tức im lặng, thành tựu Chân Thần, còn là "Tối thiểu nhất"! Tiểu sư muội này lòng dạ cũng quá cao a!

Hắn miễn cưỡng cười cười, đắn đo một chút và ngữ khí ôn hòa:

- Sư muội, ngươi đừng tùy hứng, nếu ngươi có sơ suất gì thì ta làm sao bàn giao với gia gia đây, lại nói...

- Này! Sao ngươi dong dài như vậy, như lão thái bà đấy, ngươi còn có chuyện gì khác không? Không có thì chúng ta đi trước đây.

Tiểu Ma Tiên trực tiếp đánh gãy lời của thanh niên Yêu tộc, nụ cười trên mặt dương dương tự đắc dẫn theo Lâm Minh rời đi.

Thanh niên Yêu tộc cố nặn ra nụ cười cứng trên mặt, hết sức khó xử. Hắn là tuổi trẻ tuấn kiệt của Yêu tộc, là người có khả năng nhất được chọn làm Yêu Đế, nếu không cũng không được phái theo Tiểu Ma Tiên cùng tiến vào Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện.

Nhưng mà bây giờ cũng bị Tiểu Ma Tiên nói thẳng là lão thái bà dong dài, chuyện này hắn sao chịu nổi?

- Sư muội, từ xưa lời thật khó nghe, ta...

Thanh niên Yêu tộc nói đến đây, đột nhiên dừng một cái, đột nhiên ý thức được cái gì, quay đầu nhìn qua Lâm Minh.

- Đợi chút, ngươi là ai?

Thanh niên Yêu tộc trước kia cũng phát hiện Lâm Minh cách Tiểu Ma Tiên không xa, nhưng mà nhìn qua dung mạo xấu xí và tu vị Thần Biến kỳ của Lâm Minh thì chẳng quan tâm nhiều, hiện tại thấy Tiểu Ma Tiên tự mình xông Tu La Lộ, còn phải mang theo tiểu tử này chẳng phải là bị áp chế sao?

Trọng yếu nhất hắn là nhân loại.

Thanh niên Yêu tộc xuất thân trong Yêu tộc, trời sinh không có cảm tình với nhân loại, cũng không muốn Tiểu Ma Tiên có tiếp xúc quá nhiều với nhân loại.

Hơn nữa hắn biết rõ lòng dạ của tiểu sư muội cực cao, bình thường ai cũng chướng mắt, hiện tại nàng xông vào Tu La Lộ, chỉ sợ không muốn chính mình đi theo, tại sao phải mang theo tểu tử này? Tiểu tử này rốt cuộc có chỗ nào hơn người? Rõ ràng Tiểu Ma Tiên đi cùng với mình, bây giờ đột nhiên xuất hiện một tiểu tử, còn có bộ dáng kém quá nha!

Lâm Minh vốn không có ý định quan tâm tới thanh niên Yêu tộc, nhưng nhìn thấy Tiểu Ma Tiên cũng nhìn sang, bộ dáng dường như muốn biết thân phận của hắn, Lâm Minh liền biết rõ mình sớm muộn gì cũng phải trả lời, liền thuận miệng nói ra:

- Tại hạ Lâm Lan Kiếm.

Lâm Lan Kiếm chính là cái tên đuổi giết Lâm Minh năm đó ở Tu La quốc.

- Lâm Lan Kiếm, cũng họ Lâm? Ngươi cùng họ với tên bi3n thái kia.

Trong lòng Tiểu Ma Tiên sinh ra liên tưởng.

Sư huynh của nàng nhíu mày, không vui nói:

- Sư muội, ngươi lịch lãm trong Tu La Lộ chẳng lẽ muốn đi cùng hắn sao?

- Ngươi quản ta nhiều như vậy làm gì?

- Đương nhiên ta phải xen vào, người này không rõ lai lịch, chi tiết không rõ, còn là nhân loại, ngươi chẳng lẽ không biết nhân loại tham lam cùng xảo trá, vài tỷ năm qua Thần Vực Nhân tộc cùng Yêu tộc đại chiến vài lần, chúng ta đã chết bao nhiêu đồng bào? Bởi vì nhân loại tham lam tài nguyên của chúng ta cho nên mới chiến tranh.

Thanh niên Yêu tộc không có chút hảo cảm nào với nhân loại cả, hắn nói chuyện cũng không e ngại Lâm Minh, tương đương chỉ vào mặt mà mắng.

Chuyện này làm Lâm Minh nhíu mày, kỳ thật Lâm Minh cũng thừa nhận, nhân loại đúng là tham lam, xảo trá, nhưng mà chủng tộc khác cũng không ngoại lệ, Thánh tộc, Yêu tộc, Ma tộc đều là như thế.

Hắn lạnh lùng nói:

- Không nên nói đường hoàng như vậy, ngươi biết bao nhiêu mà nói vào, mỗi chủng tộc đều có chiến tranh, hẳn là ngươi cho tới bây giờ chém giết người khác vì tài nguyên sao?

Lâm Minh nói hùng hổ dọa người, nói trúng tim đen, thanh niên Yêu tộc không cách nào phản bác, hắn trong bí cảnh xác thực đã từng bởi vì muốn tranh đoạt bảo vật cho nên ra tay với người khác, phải nói phàm là võ giả thì chín phần mười ai cũng làm như vậy.

- Nói chuyện này thì được gì... Lâm Lan Kiếm, chúng ta đi thôi, ngươi muốn đi đâu?

Tiểu Ma Tiên hiển nhiên rất không thích Yêu tộc quản thúc nàng quá nhiều, nàng tên sư huynh này lải nhải dong dài, thật sự khiến nàng chén ghét.

- Ta đi Tuyệt Bích Nhai, đế khắc thạch.

Lâm Minh nói thẳng mục đích của mình.

- Đúng là quá xảo rồi, ta cũng phải đi tới đó, ngươi làm nhiệm vụ à?

- Đúng rồi.

- Ta cũng là nhiệm vụ.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, cũng không hề nói nhiều với sư huynh, trực tiếp đồng hành với Lâm Minh.

Lưu lại sư huynh ở phía sau, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn chạy xa như vậy mới vất vả tìm được Tiểu Ma Tiên, kết quả bị sập cửa vào mặt, Tiểu Ma Tiên chẳng những không nghe hắn, hơn nữa không biết bị gia hỏa xấu xí kia hạ mê dược gì, lại muốn đồng hành với hắn!

Chuyện này hắn làm sao nhịn được?

Khẽ cắn môi, thanh niên Yêu tộc bước nhanh theo sau.

- Ngươi còn theo?

Tiểu Ma Tiên nhìn qua thanh niên Yêu tộc.

- Hừ, ta cũng có nhiệm vụ phải đi tới Tuyệt Bích Nhai đế khắc thạch, vì cái gì không đi đường này?

Tuy không được chào đón, hắn cũng không muốn Tiểu Ma Tiên cùng gia hỏa mặc áo choàng đen này rời đi.

- Tiểu tử, ngươi là kẻ nào? Là võ giả bản thổ của Tu La Lộ?

Thanh niên Yêu tộc đột nhiên dùng chân nguyên truyền âm nói chuyện với Lâm Minh.

- Tùy ngươi xem thế nào thì xem.

Lâm Minh từ chối cho ý kiến.

- Hắc! Tốt cho một câu tùy ngươi! Rất lâu không có ai nói chuyện với ta như vậy, ngươi biết nàng có thân phận gì không?

Thanh niên Yêu tộc kết luận Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên mới quen không lâu, hơn phân nửa còn không biết Tiểu Ma Tiên có địa vị gì.

Không cần Lâm Minh trả lời, hắn cười lạnh truyền âm:

- Nữ hài trước mặt ngươi là hâu duệ trực hệ của Thiên tôn, bản thân thiên phú nghịch thiên, mà ta cũng là hậu duệ trực hệ của Thiên tôn, gia gi của ta là Yêu Đế, ta không biết vì sao sư muội đi theo ngươi, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất không nên có suy nghĩ không an phận gì, sau khi tới Tuyệt Bích Nhai thì lập tức biến mất đi.

Thanh niên này có gia gia là Yêu Đế? Lâm Minh sững sờ một chút, không ngờ là Yêu tộc vương tử.

Chương 1454: Độc vũ yêu vương

Trong Thần Vực, Yêu Đế cũng không phải là danh xưng cảnh giới, mà là đế vương khống chế cao nhất của Yêu tộc.

Yêu tộc không chỉ là một Thiên tôn, nhưng mà cơ hồ tất cả Thiên tôn đều phải nghe theo lệnh của Yêu Đế, Yêu Đế có quyền uy tuyệt đối, hậu duệ của Yêu Đế thì ý nghĩa có được huyết mạch cao quý nhất của Yêu tộc.

Tuổi thọ của Yêu Đế kéo dài, con nối dõi phần đông, cùng là Yêu tộc vương tử cũng có mạnh có yếu. Lâm Minh có thể cảm giác ra thanh niên trước mặt căn cơ vững chắc, tuyệt đối là một nhân kiệt.

- Có thể đi theo Tiểu Ma Tiên vào Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện, hơn nữa lại có Đại Giới Giới Vương bảo hộ, loại người này tất nhiên không tầm thường, nói không chừng hắn là Yêu tộc vương tử xuất sắc nhất, tương lai có khả năng kế thừa Yêu Đế.

Trong lòng Lâm Minh nhanh chóng đưa ra phán đoán, đối phương tự tin như vậy chắc chắn có vốn liếng.

Hắn đoán không sai, thanh niên Yêu tộc trước mặt là cháu ruột của Yêu Đế Độc Vũ Yêu Vương, phụ thân là nửa bước Thiên tôn, tương lai còn có thể tiến một bước, mẫu thân có được huyết mạch Cửu Đầu Xà vương tộc thuần chánh nhất.

Yêu tộc số lượng ít hơn xa nhân loại, nhưng mà những năm gần đây dừng chân trong Thần Vực không đến mức bị tiêu diệt, đương nhiên có chỗ hơn người. Luận số lượng, sinh dục hậu đại thì Yêu tộc đều không bằng Nhân tộc, nhưng mf phương diện thiên phú thì tố chất bình quân của Yêu tộc cao hơn nhân loại nhiều. Lúc trước hội võ Thần Vực thì có một Yêu tộc vương tử tham gia nhưng bị Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên hành hạ thảm, nhưng mà không thể không thừa nhận hắn cũng là một cao thủ, so với xuất thân Hạo Vũ Thiên Cung thì thực lực mạnh hơn nhiều, nếu như không phải hắn gặp nhiều đối thủ mạnh mẽ thì có thể đại phóng dị sắc trong lần đó.

Không hề nghi ngờ thanh niên Yêu tộc trước mặt so với tên Yêu tộc vương tử trong vòng chung kết lần đó còn mạnh hơn ra không ít.

Tuy so bọn người Long Nha, Hành Si còn có chênh lệch, nhưng mà đủ để khinh thường Thần Vực, trong truyền nhân Thiên tôn cũng nằm trong danh sách đứng đầu.

Chỉ có Lâm Minh hiện tại đứng ở rất cao, thiên chi kiêu tử đã gặp nhiều, Tạo Hóa thánh tử đã thấy qua. Truyền nhân Thiên tôn gì cũng bình thường.

Nhưng mà đối với thiên tài bình dân mà nói, đừng nói là thiên tài truyền nhân Thiên tôn đỉnh cấp nhất, cho dù là truyền nhân Thiên tôn kế cuối cũng là tồn tại trong truyền thuyết, những thiên tài Đại Giới Giới Vương, thậm chí thiên tài thánh địa bình thường đi vào một nơi nhỏ bé cũng tỏa hào quang, làm cho người ta ngưỡng mộ không thôi.

Dưới loại tình huống này Độc Vũ Yêu Vương trước mặt luôn có cảm giác ưu việt, hắn gặp được thiên tài phàm nhân nói vài lời với đối phương cũng xem như tạo hóa.

Độc Vũ Yêu Vương cho rằng Lâm Minh bị thân phận của mình làm sợ hãi, coi như thoả mãn thân phận của mình tạo thành chấn nhiếp, hắn nói ra:

- Ta nhìn ngươi cũng có căn cơ vững chắc. Xem như một nhân kiệt, ngươi xuất thân thế lực gì? Tổ tiên có huyết thống ra sao, còn có cao thủ tuyệt đỉnh?

Độc Vũ Yêu Vương truy vấn một câu, mà Lâm Minh lại nói:

- Ta không có xuất thân gì, tổ tiên chỉ là phàm nhân thôi.

Lâm Minh mà ăn ngay nói thạt. Nhưng mà Độc Vũ Yêu Vương cũng không tin, trong mắt của hắn là võ giả có căn cơ, không thể nào xuất thân bình dân, tối thiểu là tuấn kiệt tông môn.

Xem ra hơn phân nửa xuất thân của đối phương không cao, cũng chỉ là thánh địa cấp Thánh Chủ thì bỏ đi, không muốn nói ra tìm mất mặt.

- Tiểu tử này. Xuất thân bình thường, lớn lên lại xấu như vậy, thấy thế nào mà Tiểu Ma Tiên sư muội vừa ý hắn nhỉ.

Độc Vũ Yêu Vương lầm bầm lầu bầu nói ra, trong nội tâm tiêu tan, lại nhìn Lâm Minh cũng không có chán ghét.

Hắn ngay từ đầu ôm địch ý lớn với Lâm Minh. Đó là bởi vì hắn cố ý truy cầu Tiểu Ma Tiên, mà Tiểu Ma Tiên lại biểu hiện hứng thú nồng đậm với Lâm Minh, hơn nữa nàng minh xác tỏ vẻ muốn cùng Lâm Minh đi thí luyện Tu La Lộ, ngược lại cự tuyệt Độc Vũ Yêu Vương đưa ra ý kiến quay về Thần Vực, chuyện này làm cho nội tâm Độc Vũ Yêu Vương thoải mái sao?

Đối với Độc Vũ Yêu Vương mà nói Tiểu Ma Tiên đúng là thê tử lý tưởng.

Tiểu Ma Tiên xuất thân, huyết mạch không cần phải nói, nếu như không phải gia gia của nàng là Ma Thủy Thiên tôn, hiện giữ Yêu tộc Yêu Đế đã có ý lập Tiểu Ma Tiên làm hạ nhiệm Yêu Đế, mà Ma Thủy Thiên tôn cùng Yêu Đế quan hệ càng chạy càng gần, trong Yêu tộc không biết có bao nhiêu người truy cầu Tiểu Ma Tiên đấy.

Không đề cập tới chỗ tốt khi song tu với Tiểu Ma Tiên, chỉ cần thân phận của Tiểu Ma Tiên cũng đủ khiến người ta một bước lên trời rồi, nhưng mà về sau phát sinh một chuyện làm Độc Vũ Yêu Vương lâm vào trong mâu thuẫn, chính là gia gia của hắn muốn Tiểu Ma Tiên đính hôn với Tạo Hóa thánh tử, đổi lấy phương pháp Tạo Hóa Thánh Hoàng đột phá Chân Thần!

Ngay cả Ma Thủy Thiên tôn đây là dụ hoặc cưc lớn, cũng có chút dao động.

Chuyện này là bí mật chí cao của Yêu tộc, Độc Vũ Yêu Vương bởi vì là người thừa kế Yêu Đế tương lai nên nghe được tiếng gió.

Chuyện này làm cho Độc Vũ Yêu Vương không biết nên làm thế nào cho phải, một phương diện hắn hy vọng đạt được Tiểu Ma Tiên, một phương diện hắn lại hy vọng gia gia của mình thành tựu Chân Thần, như vậy con đường phía trước hắn thậm chí cũng có một tia hy vọng khiêu chiến cảnh giới Chân Thần.

Cân nhắc vài ngày, trong nội tâm Độc Vũ Yêu Vương có tính toán, dù sao Tiểu Ma Tiên cho dù gả cho Tạo Hóa thánh tử cũng là chuyện không biết năm nào tháng nào, cho dù chính thức quan hệ thông gia cũng là thông gia chính trị, thậm chí Tiểu Ma Tiên chưa hẳn thực sự có quan hệ xác thịt với Tạo Hóa thánh tử.

Nếu như Tiểu Ma Tiên không có hứng thú với Tạo Hóa thánh tử thì mình nhanh chân tới trước khi có quan hệ thông gia, vậy vẹn toàn đôi bên, chỗ tốt toàn bộ bị hắn đạt được, dù sao Thánh tộc chính thức coi trọng là trong đại kiếp, Yêu tộc sẽ hiệp trợ Thánh tộc, về phần Tiểu Ma Tiên chỉ là thứ yêu.

Mà lần thí luyện này Độc Vũ Yêu Vương kết thúc bế quan của mình, chuyên môn đi theo Tiểu Ma Tiên vào Tu La Lộ, chính là bồi dưỡng cảm tình.

Hiện tại nhiều ra Lâm Minh một cái bóng đèn thì hắn không muốn, nhưng nếu như Lâm Minh hoàn toàn bị chính mình kéo xuống thì không cần nói.

Nghĩ đi nghĩ lại Độc Vũ Yêu Vương thậm chí cảm thấy không có Thanh lão theo chân đi tham gia thí luyện cũng chẳng phải chuyện xấu, chuyện này là cơ hội chính thức hắn truy cầu Tiểu Ma Tiên, cô nam quả nữ trong Tu La Lộ tao ngộ nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nói không chừng bước không được.

Độc Vũ Yêu Vương đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này hắn nghe được phía trước có tiếng rống vang lên, trong nội tâm Độc Vũ Yêu Vương vui vẻ, có hung thú xuất hiện!

Trong đại hoang này khắp nơi đều là hung thú, gặp được hung thú tự nhiên là mình có cơ hội, nhưng mà hắn cũng không nóng nảy đi lên, bên người còn có Lâm Lan Kiếm.

Hắn ý định cho Lâm Lan Kiếm lên trước, nếu như thực lực Lâm

Lan Kiếm không đủ bị hung thú ăn là tốt nhất.

Độc Vũ Yêu Vương đang nghĩ ngợi, chỉ nghe tiếng gào thét, một đầu tê giác thân cao mười mét xuất hiện

Trong cơ thể con tê giác ẩn chứa lực lượng, chạy vội, mặt đất không ngừng run rẩy.

Tuy lớn lên là tê giác, nhưng nhìn thấy nó mặt mũi răng nanh dữ tợn, không có người nào cho rằng nó là động vật ăn cỏ.

- Cũng không tệ lắm!

Con mắt Độc Vũ Yêu Vương sáng ngời, hiển nhiên thực lực của con tê giác này rất mạnh, cho dù không thể giết Lâm Lan Kiếm cũng khiến hắn dính đầy bụi đất, lúc đó mình đi lên thu thập tàn cuộc.

Nghĩ tới đây Độc Vũ Yêu Vương mỉm cười nhìn qua Lâm Minh.

- Lâm huynh, ngươi không ra tay sao?

Lâm Minh nào biết rằng trong thời gian như vậy, nội tâm Độc Vũ Yêu Vương tiến hành hoạt động tâm lý "Muôn màu muôn vẻ", tuy hắn cảm giác ra Độc Vũ Yêu Vương có địch ý với mình, nhưng mà hắn căn bản không quan tâm tới, ra tay đối phó một hung thú cũng là hung thú siêu cấp.

Hắn đang định ra tay, mà đúng lúc này Tiểu Ma Tiên hưng phấn rút roi da, roi do kéo căng lên, phát ra tiếng vang "B-A-N-G...GG".

- Thật lớn, Đại Hoàng có đồ ăn rồi.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, không chờ Độc Vũ Yêu Vương cùng Lâm Minh có động tác gì, hắn đã lao lên.

Tê giác cũng gầm lên một tiếng, vọt về phía Tiểu Ma Tiên, nó sớm xem người trước mặt là đồ ăn, lúc này nước miếng chảy ròng, răng nanh um tùm.

XÍU...UU!!

Trường tiên đánh ra hoa lửa hừng hực, trong thân thể Tiểu Ma Tiên hiện ra đường vòng cung ưu mỹ, sau một khắc trường tiên giống như có linh hồn, roi da này vô cùng cứng rắn, cự tê giãy giụa không được mà té xuống đất!

Oanh!

Đại địa chấn động, Tiểu Ma Tiên trên không trung đảo mình một cái, bay thẳng xuống dưới, một thanh kiếm có hàn quang xuất hiện trong tay.

Xoẹt!

Trường kiếm giống như cắt vào giấy, chém vào làn da của con tê giác trực tiếp chui vào yết hầu, quán chú hỏa diễm hừng hực vào trong trường kiếm, lập tức đốt cổ họng cự tê thành tro bụi.

Đầu cự tê giãy dụa một chút, chợt bất động, một kích bị mạng!

Mặc dù đã sớm nhìn thấy Tiểu Ma Tiên xuất chiến, Lâm Minh vẫn phải tán dương quá trình chiến đấu của Tiểu Ma Tiên, gọn gàng, không chút dây dưa dài dòng nào cả.

- Triều Tịch Tứ Thánh lúc trước đánh Tiểu Ma Tiên trọng thương xem như khôi phục không ít, không thế nào ảnh hưởng tới sức chiến đấu của Tiểu Ma Tiên, mặc dù có một chút nguyên nhân là do dược vật, nhưng mà trong đó vẫn là sức khôi phục của Tiểu Ma Tiên, thể chất thần thú thật bi3n thái.

Lâm Minh nghĩ như vậy Tiểu Ma Tiên mở túi linh thú đại ra:

- Đại Hoàng, đi ra ăn cơm.

Con chó nhỏ tên là Đại Hoàng từ trong túi linh thú bắ n ra ngoài, rồi sau đó nó giống như chuột nhìn thấy gạo, hai mắt tỏa ánh sáng, liều lĩnh bổ nhào qua.

Lâm Minh nhìn thấy mà buồn cười, hắn đang nghĩ con chó nhỏ như vậy làm sao ăn được bao nhiêu, nhưng mà trong nháy mắt một màn không thể tưởng tượng nổi xảy ra, cự tê dài mười trượng vậy mà thu nhỏ lại, rồi sau đó bị con chó nhỏ nuốt vào.

Một màn này làm Lâm Minh kinh ngạc, hắn cảm giác ra trong cơ thể con chó nhỏ này ẩn chứa không gian chi lực, đừng nhìn con chó này nhỏ, nhưng là mà trong người của nó có càn khôn khác, như thế mới có thể nuốt con cự tê lớn như thế.

Ăn xong cự tê và Đại Hoàng ợ một cái, thoả mãn vỗ vỗ bụng nhỏ, lại chạy trở về túi đại linh thú ngủ.

- Con ác thú ấu thú nuốt một con cự tê dài mười trượng, thật sự là đồ chơi cho con nít.

Sau khi Đại Hoàng ăn xong cự tê thì Độc Vũ Yêu Vương cố ý dùng khẩu khí lơ đãng nói ra, kỳ thật trong lòng mang theo cảm giác sự ưu việt rất mạnh.

Nói xong hắn lườm qua biểu lộ của Lâm Minh, con ác thú này lf một loại thần thú, tuy thần thú như nó không mạnh, nhưng dù sao cũng là thần thú, thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu tuấn kiệt có thể dưỡng một con thần thú làm khế ước thú? Đối với võ giả xuất thân tiểu thế lực mà nói, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1455: Nhược điểm

Con ác thú?

Lâm Minh nghe tên này thì giật mình, con ác thú trong truyền thuyết có năng lực thôn phệ còn hơn cả Kim Sí Đại Bằng, luận năng lực chiến đấu kém hơn tứ thần thú một chút, nhưng dù sao cũng là thần thú hàng thật giá thật, có huyết mạch vương tộc, được xưng có thể nuốt một đại thế giới, loại sinh vật này trong cơ thể tự thành càn khôn, thực lực không thể phỏng đoán.

- Tiểu Ma Tiên quả nhiên là thiên chi kiêu nữ được hai thế lực xem trọng, thậm chí có thần thú làm khế ước thú, đa số Thiên tôn còn không có cơ hội này.

Trong ấn tượng của Lâm Minh thì có Ma Thủy Thiên tôn là Thiên tôn đỉnh phong mới có thể có được thần thú làm khế ước thú, dù sao thần thú quá mức cao ngạo, vốn không muốn khuất phục chủng tộc khác, muốn thần thú đi theo trước tiên phải được nó tán thành đã.

Nhìn thấy Lâm Minh hiển nhiên biết rõ thần thú là cái gì, Độc Vũ Yêu Vương mỉm cười, hắn nói tới đây cũng là vì nhìn Lâm Minh chấn động, làm cho hắn hiểu được Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên yêu thương thu hồi túi đại linh thú, hiển nhiên đối với Đại Hoàng phi thường ưa thích.

- Ha ha, Tiểu sư muội, thực lực ngươi càng ngày càng mạnh, đối phó hung thú thái cổ thì cử trọng nhược khinh, còn có tiểu gia hỏa cũng càng ngày càng tham ăn, con ác thú thần thú này ăn càng nhiều thì càng lớn nhanh, nó đi theo sư muội thì ngày sau tất nhiên có thể thôn phệ càng nhiều hung thú, một khi nó lớn lên sẽ là trợ thủ đắc lực của sư muội!

Độc Vũ Yêu Vương cũng phi thường hâm mộ, Tiểu Ma Tiên có khế ước thú thì cũng không có đãi ngộ như vậy. Nhưng mà nghĩ tới Tiểu Ma Tiên ngày sau liền là của mình thì hắn thoải mái.

Đối với Độc Vũ Yêu Vương tâng bốc, Tiểu Ma Tiên hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ, nàng cười hì hì vui vẻ.

Tiểu Ma Tiên khác với Băng Mộng, Băng Mộng là cự người ngoài ngàn dặm, thực tế khác phái thì nàng rất ít tiếp xúc, kể cả đối với Lâm Minh cũng thế.

Mà Tiểu Ma Tiên thì không phản cảm với khác phái, nàng giống như trẻ con vậy. Đối với chuyện nam nữ căn bản không có khái niệm gì, đối với nàng thấy nhiều người theo đuổi, nàng cũng không cảm thấy phiền chán, ngược lại cảm thấy thú vị.

Thậm chí nàng còn làm ra đủ loại trì đùa dai, Độc Vũ Yêu Vương có khi cũng bị trúng chiêu, cho nên hắn thường thường càng yêu thương không ít.

Mấy người tiếp tục đi tới và mười dặm lại gặp hung thú.

Lần này xuất hiện là một con thằn lằn một sừng, khí tức cũng cường đại hơn.

Tiểu Ma Tiên muốn ra tay nhưng mà bị Độc Vũ Yêu Vương cản lại.

- Tiểu sư muội, chúng ta bây giờ cách Tuyệt Bích Nhai mấy trăm dặm, lịch lãm rèn luyện là chuyện của mọi người, mỗi người đều có phần. Nếu mỗi lần đều là ngươi ra tay, chúng ta cũng không có cơ hội, không bằng chúng ta thay nhau ra tay nhé?

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc nhìn qua Độc Vũ Yêu Vương, ra tay thế nào thì nàng không có ý kiến, mà Lâm Minh khẽ động. Hắn biết rõ Độc Vũ Yêu Vương làm như vậy hoặc là thăm dò chính mình, hoặc là mình làm cho hắn khó chịu, hoặc là cả hai đều có.

Đối với tâm tư của Độc Vũ Yêu Vương thì Lâm Minh cũng mặc kệ.

Một trận chiến này thằn lằn một sừng do Độc Vũ Yêu Vương một người đối phó, Độc Vũ Yêu Vương xác thực rát được. Thực lực của hắn tuy không bằng Tiểu Ma Tiên, nhưng mà có thể khinh thường võ giả cùng giai, một chiêu yêu huyết sôi trào đánh con thằn lằn lật bụng trên đất, rồi sau đó liên tục ra tay phá vỡ lân giáp phòng ngự của nó. Đánh nó thổ huyết mà chết.

Cả quá trình chiến đấu chỉ diễn ra trong năm hô hấp, Độc Vũ Yêu Vương ra tay ba chiêu và thằn lằn một sừng công kích một lần, oanh nát một tòa núi nhỏ, quét ngã mấy chục cây đại thụ che trời. Tràng diện chiến đấu rất đồ sộ.

- Ha ha thằn lằn thực lực cũng không tệ lắm, một trận chiến này đánh thật thống khoái.

Độc Vũ Yêu Vương vỗ vỗ tay, thập phần tùy ý nói ra, ngữ khí nhẹ nhõm.

Hắn vung tay lên, dùng tu di giới thu hồi thi thể thằn lằn một sừng, nói muốn lưu làm bữa tối cho Đại Hoàng.

Nhưng mà trong tu di giới Hồn Bạch nhìn thấy Độc Vũ Yêu Vương đường hoàng như thế, lại kinh thường nói ra:

- Đúng là loại ngu xuẩn, chiến một con thằn lằn một sừng mà phí sức như vậy.

- Ah?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, truyền âm cho Hồn Bạch:

- Nói như thế nào?

Hồn Bạch vẫn chưa trả lời, Độc Vũ Yêu Vương nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng nhuếch lên.

- Lâm huynh, tiếp theo tới ngươi.

Trong nội tâm Lâm Minh cười cười, Độc Vũ Yêu Vương quả nhiên là muốn thử dò xét hắn, đối với thăm dò này hắn không sao cả.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà làm cho Độc Vũ Yêu Vương khó chịu là Lâm Minh gặp được chỉ là hai ba con mèo nhỏ, căn bản không nhìn ra có gì khó giải quyết.

- Đây không tính là gì.

- Chúng cũng quá yếu, hung thú đại hoang này không cường đại sao?

Trong lòng Độc Vũ Yêu Vương mắng to, đến chỗ Lâm Minh thì một yếu hơn một.

Nhưng mà cuối cùng tới phiên Lâm Minh thì gặp được một đại gia hỏa.

Nó cũng là con rắn mối khổng lồ, nhưng mà không phải một sừng, mà là sừng tam giác, hình thể còn lớn hơn con thằn lằn một sừng mà Độc Vũ Yêu Vương tiêu diệt, toàn thân đen kịt, trên đầu che kín đốm đỏ, trong miệng phun khói.

Cảm thụ được khí tức khổng lồ của con thằn lằn, không cần hoài nghi cũng biết nó mạnh hơn con lúc trước.

- Ha ha, thằn lằn này không tệ, Lâm huynh, ngươi nên ra tay đối phó nó, có lẽ không khó a?

Độc Vũ Yêu Vương chế nhạo nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng cười nghiền ngẫm, chờ xem Lâm Minh kinh ngạc.

Lâm Minh nhẹ nhàng cười cười, đi ra phía trước.

- Lâm Lan Kiếm! Ngươi trong ba hô hấp không đánh chết nó thì quá tốn sức đấy.

Tiểu Ma Tiên ở phía sau ồn ào, nàng thập phần rõ ràng thực lực của Lâm Minh.

Nhưng mà nàng ồn ào làm cho Độc Vũ Yêu Vương nhướng mày, hắn lúc ấy đối phó con thằn lằn một sừng chỉ dùng năm hô hấp, mà con thằn lằn trước mặt còn mạnh hơn nữa, nói Lâm Lan Kiếm có thể giải quyết trong ba hô hấp thì hắn không tin.

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên cười cười, đi qua con rắn mối, hắn chân nguyên truyền âm nói:

- Hồn Bạch, trước kia ngươi nói đối phó con thằn lằn này không tốn sức?

- Đương nhiên, con thằn lằn phần bụng có một nhược điểm, bình thường nó nằm sấp bất động che dấu nhược điểm, mà công kích con mồi thì nhược điểm sẽ lộ ra.

- Hiểu.

Lâm Minh căn bản không cần Hồn Bạch vạch nhược điểm ở nơi nào, cảm giác quét qua, lập tức cảm thấy phần bụng của nó có một điểm không bình thường, chính là chỗ đó.

Rống!

Con thằn lằn khổng lồ gào thét một tiếng, nhào qua phía Lâm Minh, Lâm Minh không cầm Phượng Huyết Thương ra, thân ảnh lóe lên, vận chuyển không gian pháp tắc đánh vào phần bụng của con rắn mối, thò tay nhấn một cái, chỉ nghe tiếng vang răng rắc nhỏ vang lên, con thằn lằn này giống như bị sét đánh, thân thể bay thẳng lên, đụng nát một đống cự thạch, thân thể cực lớn nhào xuống đất.

Tứ chi của nó không ngừng co rút, chỉ chốc lát sau sinh cơ không còn.

- Cái... Cái gì!

Độc Vũ Yêu Vương tròng mắt như rớt ra ngoài, Tiểu Ma Tiên cũng trợn to đôi mắt to tron nháy mấy cái, dường như không thể tin.

Nàng trước kia nói giải quyết trong ba hô hấp là từ nhận thức thực lực của Lâm Minh, Lâm Minh thực sự trong ba hô hấp giải quyết chiến đấu thì nàng cũng sẽ không giật mình, nhưng mà vừa rồi không biết Lâm Minh dùng chiêu gì, chỉ là một lần thuấn di tiện tay nhấn một cái là giải quyết chiến đấu, thần lằn khổng lồ lại chết đi.

Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Ma Tiên tự tin có thể nhẹ nhõm đánh chết con thằn lằn khổng lồ này, nhưng tuyệt đối không có bản lĩnh một chưởng đánh chết nó, đối với con quái vật khổng lồ này, cánh tay nhân loại chẳng khác gì con muỗi.

- Ngươi làm sao được?

Độc Vũ Yêu Vương nuốt nước miếng một cái, nhịn không được hỏi.

Lâm Minh hời hợt nói ra:

- Con thằn này này có nhược điểm, bụng của nó nối thẳng tới yêu hạch, chỉ cần ấn vào và dùng chân nguyên rót vào trong đó, trực tiếp phá nội hạch là giết nó ngay.

- Cái này...

Độc Vũ Yêu Vương há hốc mồm, im lặng, hắn đại chiến lúc trước thật vất vả mới gi ết chết một con thằn lằn, hiện tại thì biết rõ có nhược điểm đụng một cái sẽ chết, chuyện này làm cho hắn có cảm giác bị đùa nghịch.

Hắn hổn hển nói ra:

- Ngươi sớm đã biết rõ vì cái gì không nói sớm?

Lâm Minh nhún nhún vai nói:

- Ngươi không nói sớm chính mình không biết, ta làm sao mà biết được, ngươi cũng không có hỏi ta.

Một câu làm Độc Vũ Yêu Vương câm miệng.

Tiểu tử này! Độc Vũ Yêu Vương muốn nhìn thực lực của Lâm Minh, không nghĩ tới Lâm Minh mưu lợi nhẹ nhõm đánh chết con thằn lằn, căn bản không thể thấy gì cả.

- Ngươi là võ giả bản thổ của Tu La Lộ a!

Độc Vũ Yêu Vương xem Lâm Minh trở thành võ giả sinh trưởng trong Tu La Lộ, kể từ đó Lâm Minh hiểu nhược điểm của thằn lằn cũng không kỳ quái.

Lâm Minh từ chối cho ý kiến, đã có ý định giấu diếm thân phận, tùy tiện hắn nói là được.

- Tiểu tử này, không nghĩ tới còn chiêu này, có thể mưu lợi vượt qua.

Độc Vũ Yêu Vương thầm suy nghĩ, mà nói này đã tới Tuyệt Bích Nhai.

Chương 1456: Không gì hơn cái này

Tuyệt Bích Nhai, tên như ý nghĩa, nó là một vách đá dựng đứng trong đại hoang.

Vách đá dựng đứng này bóng loáng như gương, không có một tia phập phồng.

Trên vách đá này có không ít dấu vết cường giả chém giết lẫn nhau.

Muốn lưu lại dấu vết trên Tuyệt Bích Nhai cũng không phải tu vị thăng chức là được, mà phải là nhân kiệt trong nhân kiệt.

Lúc ban đêm trên trời cao có sao lấp lánh, nhìn qua Tuyệt Bích Nhai thì thấy vách đá phản xạ ánh sáng, như cát trắng bao phủ, đẹp không sao tả xiết.

Đây là nguyên nhân trọng yếu Tuyệt Bích Nhai trở thành một nơi kỳ địa, nó tỏa ra khí thế và uy áp của đại đế, cho nên hung thú không dám tới gần, cho nên nhiều võ giả đi tới Tuyệt Bích Nhai để nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái.

Đây là số ít nơi an toàn trong đại hoang.

- Ha ha, rốt cục cũng tới Tuyệt Bích Nhai.

Độc Vũ Yêu Vương cười hắc hắc, nói:

- Tuyệt Bích Nhai này là thần vật trong đại hoang, nghe nói cũng có chút quan hệ tới chủ nhân Tu La Lộ, có thể lưu ấn ký trên Tuyệt Bích Nhai này có thể tìm được số mệnh gia thân, phát triển ngày sau sẽ có chỗ tốt tương ứng, tiểu sư muội, chúng ta nhất định phải lưu lại dấu vết thật sâu đấy, lưu danh muôn đời.

Độc Vũ Yêu Vương đang nói chuyện, đang muốn triển khai thân pháp bay lên Tuyệt Bích Nhai thì bị Lâm Minh cản lại.

- Chờ một chút.

- Ân? Ngươi làm gì?

Độc Vũ Yêu Vương nhíu mày, ánh mắt khó hiểu nhìn qua Lâm Minh.

- Ta cảm thấy các ngươi nên dịch dung thì tốt hơn đấy, tuy lúc trước ngươi đã nói mình không có bại lộ hành tung, nhưng nếu như Tuyệt Bích Nhai có nhân vật tuận kiệt tới Tu La Lộ thí luyện, như vậy có lẽ có thể mai phục không? Thịt ít ruồi nhiều, các ngươi nên ít bị người ta chú ý thì tốt hơn.

Tiểu Ma Tiên chưa từng nhắc tới với Lâm Minh chuyện mình vì sao bị đuổi giết, Lâm Minh không có hỏi nhưng mà hắn cũng hiểu đại khái.

- Dịch dung, ngươi biết sao?

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên khẽ động, mở to mắt nhìn qua Lâm Minh, trong đôi mắt đen sáng ngời óng ánh của nàng hiện ra thần sắc giảo hoạt.

Nhìn thấy thần thái trong mắt Tiểu Ma Tiên thì Lâm Minh cảm thấy có chút xấu hổ, hắn biết rõ Tiểu Ma Tiên hơn phân nửa đã đoán ra được một ít, ít nhất nàng đã hoài nghi thân phận của mình.

- Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Mắt thấy Tiểu Ma Tiên nhìn chằm chằm vào mình hơn mười hô hấp. Lâm Minh có chút không được tự nhiên.

Mà bên cạnh Tiểu Ma Tiên, Độc Vũ Yêu Vương trong lòng tràn ngập ghen tuông, tuy hắn biết rõ tiểu sư muội của mình không có bài xích người khác phái, nhưng chưa bao giờ hiện ra thần sắc hứng thú với người nào cả, nhưng mà Lâm Lan Kiếm trước mặt tướng mạo bình thường, xuất thân bình thường, tại sao có khả năng hấp dẫn ánh mắt của tiểu sư muội cơ chứ?

- Ta nhìn ngươi vì ngươi cho ta cảm giác giống như một người!

Tiểu Ma Tiên chóp mắt vài cái, ánh mắt của nàng vẫn không rời khỏi gương mặt của Lâm Minh.

- Ah? Là bằng hữu của ngươi sao?

Lâm Minh có chút xấu hổ. Kỳ thật hắn vốn không có ý định giấu diếm Tiểu Ma Tiên, nhưng mà Tiểu Ma Tiên không cho người ta cảm giác đáng tin cậy, hơn nữa đối có Độc Vũ Yêu Vương mang địch ý với mình ở bên cạnh, đương nhiên hắn sẽ không tiết lộ thân phận của mình rồi.

- Không phải là bằng hữu, gặp mặt không đánh nhau là không tệ rồi. Nhưng mà ta... Không đánh lại hắn!

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, hiện ra răng nanh đáng yêu của nàng.

- Ách...

Lâm Minh tức cười, hắn không biết Tiểu Ma Tiên có phải đang nói đùa hay không, nhưng mà thoạt nhìn Tiểu Ma Tiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện bị thua mình trong hội võ Thần Vực đấy.

Có việc nhỏ này đan xen bên trong, Lâm Minh vẫn dịch dung cho Tiểu Ma Tiên cùng Độc Vũ Yêu Vương, Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của hắn chính là ảo thuật tinh thần, cũng có thể tác dụng với người khác. Nhưng chỉ có thể cải biến dung mạo, không thể cải biến khí tức linh hồn, không thể nào dấu được Đại Giới Giới Vương.

Nhưng mà Lâm Minh tin tưởng Giới Vương với tư cách là tồn tại đứng đầu thì chẳng thèm chạy loạn khắp nơi, cũng không có khả năng ở chỗ này chờ Tiểu Ma Tiên.

Đi vào Tuyệt Bích Nhai, Lâm Minh phát hiện nơi này tụ tập ba bốn tốp người.

Tu La Lộ lớn như vậy, Tuyệt Bích Nhai cũng chỉ có một cái. Mỗi ngày đều có rất nhiều võ giả đến Tuyệt Bích Nhai lưu danh.

- Nghe nói nhiệm vụ lưu danh trên Tuyệt Bích Nhai này rất phổ biến đấy, nhưng mà người chính thức làm được lại không có bao nhiêu cả.

Phía dưới Tuyệt Bích Nhai có võ giả nói ra.

- Hắc, cái gì gọi là rất phổ biến? Lưu danh trên Tuyệt Bích Nhai này chính là nhiệm vụ hi hữu. Rất nhiều người ngay cả huy chương nhiệm vụ cũng chẳng lấy được, mà người có thể cầm huy chương đều có chút bổn sự và hung ác cả, nhưng mà Tu La Lộ quá lớn, cho nên mỗi ngày đều có người đi tới nơi này, cho người ta cảm giác đây là nhiệm vụ rất phổ biến.

- Cho dù là nhân kiệt cũng chưa chắc có khả năng lưu danh của mình lên nơi này đâu.

Những người này vừa nói ra, cả đám ngẩng đầu nhìn qua Tuyệt Bích Nhai, nhưng không ai động thủ.

Dù sao cơ hội chỉ có một lần, thất bại sẽ không có, nếu như không có chuẩn bị sẵn sàng tùy thời động thủ, một khi không có phát huy tốt thì lãng phí một huy chương nhiệm vụ rồi.

Lâm Minh cẩn thận quan sát, phát hiện ở chung quanh Tuyệt Bích Nhai tuy có ngàn vạn dấu vết lưu lại, nhưng kỳ thật những dấu vết với nhau cũng có chênh lệch cực lớn.

Có dấu vết khắc sâu, có dấu vết khắc rất nông, có người viết tên của mình lên, cũng có người lưu lại ký hiệu trận vân, dấu vết khác nhau cũng chính là thể hiện tu vị khác nhau.

Trên Tuyệt Bích Nhai này chỗ càng cao thì dấu vết lại càng ít, mà ở trên cùng nhất có một khối đá tròn màu tím, dấu vết trên viên đá tròn này càng ít, hơn nữa mỗi một dấu vết đều tỏa ra khí tức chấn động lòng người.

- Viên đá tròn màu tím kia là gì?

Lâm Minh còn chưa kịp mở miệng hỏi Hồn Bạch, chiến ý bừng

bừng, Độc Vũ Yêu Vương kích động hỏi người qua đường.

Người được hỏi có chút không kiêng nhẫn.

- Đó là Đế Khắc Thạch, ngươi không biết? Đế Khắc Thạch khảm nạm trên Tuyệt Bích Nhai, nếu có thể lưu ấn ký trên Đế Khắc Thạch sẽ tìm được thêm ban thưởng, nhưng mà lưu ấn ký trên Tuyệt Bích Nhai đã rất khó rồi, người muốn lưu ấn ký trên Đế Khắc Thạch càng khó hơn gấp mười lần, phàm nhân căn bản đừng suy nghĩ tới.

Người đi đường vừa nói như thế thì Lâm Minh sững sờ tại chỗ, hắn nhớ rõ nội dung của nhiệm vụ.

- Tuyệt Bích Nhai, lưu danh Đế Khắc Thạch.

Nhiệm vụ nói là Đế Khắc Thạch, mà không phải Tuyệt Bích Nhai, Tu La Lộ đúng là quá để mắt vào mình rồi, đây là cái gọi nhiệm vụ cấp Bích Hồn sao?

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn qua Đế Khắc Thạch, phía trên có hơn mười ấn ký, có vết kiếm, vết đao, dấu quyền, dấu thương... các loại ấn ký, đều ẩn chứa một tia khí tức pháp tắc, hơn nữa nhìn qua thập phần cổ xưa, dường như trải qua tuế nguyệt thật lâu rồi.

- Chỉ có hơn mười ấn ký? Chẳng lẽ Tu La Lộ thời gian lâu như vậy chỉ hơn mười người lưu ấn ký sao? Bình quân chẳng phải mấy tỷ năm mới có một người?

Lâm Minh hỏi Hồn Bạch, Hồn Bạch nói:

- Chủ nhân, cho dù lưu ấn ký trên Đế Khắc Thạch cũng không thể tồn tại vĩnh viễn. Chúng sẽ từ từ biến mất, chỉ có khắc thật sâu mới có thể lưu được lâu, có chút ấn ký ví dụ như vết ngấn ở chỗ cao nhất đấy, đã tồn tại một trăm triệu năm, đây là Cổ Tà Kiếm Vương dùng Tà Thần kiếm chém ra, lúc hắn lưu lại ấn ký này có tu vị Thần Quân cảnh.

Hồn Bạch chỉ vào vết kiếm, kỳ thật cũng có chút mơ hồ, dù sao thời gian trăm triệu năm quá lau, nó chỉ có một chữ -- "Tà".

Lâm Minh đang thưởng thức chữ "Tà" kia, trong nó ẩn chứa tà ý, lại nghe được có người cãi lộn dưới Tuyệt Bích Nhai.

- Tốt, vậy chúng ta so đi. Thanh Kiếm Tông chúng ta cũng không sợ các ngươi.

- Ha ha, Thanh Kiếm Tông của các ngươi những năm gần đây bị Tuyết Nguyêt Thánh Địa ép tới thở không nổi, cho rằng có thể thắng được Bạch gia tộc chúng ta sao? Chúng ta muốn nhìn xem đệ tử của ai càng xuất chúng.

Người hai bên cãi nhau. Chính giữa đội ngũ Thanh Kiếm Tông có một đạo thân ảnh bay lên, hắn như giống như con chim lớn bay lên mấy trăm trượng, nhảy tới chỗ trống trên Tuyệt Bích Nhai, hắn vận chuyển năng lực toàn thân, rót năng lượng vào bảo kiếm, hét lớn một tiếng và đánh ra một chiêu.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, kim thạch vỡ vụn, một ít mảnh đá nhỏ lẻ tẻ rơi xuống đất.

Rồi sau đó bóng người kia quay trở lại mặt đất, động tác của hắn cũng không thong dong, hiển nhiên tiêu hao không nhỏ.

Mọi người ngửa đầu nhìn lại. Chỉ thấy trên chỗ cao ngàn trượng của Tuyệt Bích Nhai có lưu lại vết kiếm nhỏ như chén ăn cơm, đó là một ký hiệu họa bút, bởi vì lực lượng chưa đủ nên ký hiệu họa cũng không hoàn mỹ. Thậm chí có chút ít thô ráp.

- Thành công.

- Tốt!

Thanh niên kia sau khi hạ xuống lập tức có người tiến lên ủng hộ.

Bên kia, người của Bạch gia tộc lại lơ đễnh.

- Ngay cả lưu danh cũng không được, chỉ khắc một ký hiệu, thần khí cái gì? Bạch Thuấn, ngươi lên đi.

Khi đang nói chuyện, Bạch gia tộc cũng có một người bay lên, hắn cũng bay đến chỗ cao ngàn trượng, đi tới vị trí cách tên đệ tử Thanh Kiếm Tông kia vài thước, lần lượt lưu lại ấn ký của mình trước mặt Thanh Kiếm Tông.

Vũ khí hắn dùng là một thanh đoản đao, thanh đoản đao này giống như cây bút, hắn ra tay như gió chỉ nghe âm thanh "Bá bá bá", đá bay khắp nơi, rồi sau đó tên này nhẹ nhàng hạ xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch gia tộc Bạch Thuấn lưu lại một chữ trên Tuyệt Bích Nhai, đó là chữ -- "Bạch".

Một chữ đương nhiên còn phức tạp hơn một ký hiệu nhiều lắm, muốn làm được chuyện đó cần nhiều lực lượng, không phải người bình thường có thể khắc.

Hơn nữa chữ "Bạch" này vừa vặn đè ký hiệu của đệ tử Thanh Kiếm Tông, chỉ cao hơn vài thước, chuyện này làm tên đệ tử Thanh Kiếm Tông cảm thấy phiền muộn.

Người của Bạch gia tộc lại bắt đầu hoan hô.

Người của Thanh Kiếm Tông bên kia sắc mặt thật không tốt, vòng thứ nhất bọn họ đã thua.

- Tam sư đệ, ngươi lên đi.

Thanh Kiếm Tông bên này lại có người xuất mã.

Hai thế lực lớn cạnh tranh làm cho đám võ giả dưới Tuyệt Bích Nhai mở rộng tầm mắt.

- Đây là một hồi long tranh hổ đấu nha!

- Thiên tài cũng thật nhiều nha, mặc kệ Thanh Kiếm Tông hay là Bạch gia tộc đều là thế lực lớn, đúng là không giống mà, chúng ta chỉ cần hợp cách đã là thiên đại tạo hóa, nhưng mà đám người bên kia đều có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Khoảng cách Lâm Minh ở không xa, có võ giả đang nghị luận, trong mắt tràn đầy thán phục.

Thời điểm bọn họ vừa nói dứt lời đã có một giọng nói khinh thường vang lên.

- Không gì hơn cái này, một đám người không có tên nào xem được, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Giọng của người này không lớn, nhưng mà thính lực của võ giả thật tốt, hắn lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Mọi người nhao nhao nhìn sang, người nói chuyên không phải ai khác, chính là Độc Vũ Yêu Vương đồng hành với Lâm Minh.

Hai tay của Độc Vũ Yêu Vương khoan tay trước ngực, khóe miệng xuất hiện đường cong ngạo nghễ, loại trình độ này đúng là náo nhiệt.

Chương 1457: Đế khắc thạch

Độc Vũ Yêu Vương nói ra lời này khiến cho người ta tức giận.

Đám thế gia bị Độc Vũ Yêu Vương khinh bỉ thì không cần nói, cho dù là võ giả bình thường nghe được cũng cảm thấy không thoải mái.

Có thể cầm được huy chương nhiệm vụ cũng xem như có thực lực khá khá, bọn họ có rất nhiều người chính là nhất tinh Tu La, kết quả đi tới nơi này đại phóng dị sắc, bọn họ lại là người của thế gia, bọn họ tự than không bằng.

Mà hết lần này tới lần khác những thiên tài của thế lực lớn này bị Độc Vũ Yêu Vương đánh giá một câu "Không gì hơn cái này ", chuyện này không khác gì quá kém hay sao?

Nghe được lời này nội tâm của bọn họ cảm thấy thoải mái không?

- Ngươi tính toán chưa?

- Giả trang cái gì đấy?

Có võ giả trợn mắt nhìn qua Độc Vũ Yêu Vương.

Độc Vũ Yêu Vương cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, hắn nắm đám xiết chặc nghe âm thanh "Ken két".

- Như thế nào? Thực lực của chính mình chênh lệch còn không để cho người khác nói?

- Có ý tứ! Có ý tứ!

Bên phía Bạch gia tộc, một trung niên nhân có lẽ là đầu lĩnh nhìn qua Độc Vũ Yêu Vương,

- Tự tin như thế chắc là muốn nổi tiếng mà? Thật sự là nghé con không sợ hổ, lời gì cũng dám nói!

- Bách Vinh trưởng lão, hắn không biết gì mà thôi! Nếu hắn dám lên thì ta sẽ hành hạ hắn!

Bên cạnh trung niên nhân có đệ tử gia tộc không phục nói ra, tuổi trẻ tuấn kiệt đều tâm cao khí ngạo, không ai phục ai.

Độc Vũ Yêu Vương vẫn tươi cười như trước, nhiệm vụ lưu danh trên Tuyệt Bích Nhai này hắn đã sớm tính trước cả rồi.

Vừa rồi Bạch gia tộc cùng thanh Kiếm Tông thí luyện thì hắn đã xem qua độ khó của nhiệm vụ, Tuyệt Bích Nhai nhìn thì chỉ là vách đá bóng loáng như gương, nhưng mà trong đó ẩn chứa khí tức của nhân vật kiệt xuất từ trước tới nay.

Những nhân kiệt này cho dù là ấn ký của bọn họ đã biến mất, khí tức của bọn họ vẫn còn bảo lưu lại trong Tuyệt Bích Nhai, dần dà vô số khí tức ngưng kết thành lực trường, không phải nhân kiệt thì đừng mong được Tuyệt Bích Nhai tán thành.

Tuyệt Bích Nhai này càng lên cao thì khí tức của chúng càng mãnh liệt. Áp lực cũng càng lớn, muốn bay lên cũng phải kháng cự áp lực này mới được.

Cùng lúc đó lưu chữ trên Tuyệt Bích Nhai và khắc chữ, bút họa càng ít, bút tích càng sâu độ khó càng lớn.

Phải đối kháng với khí tức áp bách của Tuyệt Bích Nhai, dùng lực lượng càng mạnh hơn lưu lại ấn ký của mình, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản được.

Võ giả của Bạch gia tộc cùng Thanh Kiếm Tông ra tay lúc trước bay lên độ cao ngàn trượng, chỉ lưu lại vài chữ rải rác, độ sâu chữ viết cũng không đáng nhắc tới, với Độc Vũ Yêu Vương mà nói thật sự quá yếu.

Võ giả Yêu tộc từ trước đến nay làm việc đường hoàng, lời nói không chỗ cố kỵ, nhìn thấy những người này kém như vậy Độc Vũ Yêu Vương đã nói thẳng ra.

Kết quả khiến cho nhiều người tức giận.

Đương nhiên với những người này phẫn nộ thì hắn chẳng xem ra gì. Độc Vũ Yêu Vương căn bản không quan tâm, hắn xem ra những kẻ này chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, thành tựu tương lai nhiều nhất chỉ đạt tới Thánh Chủ, mà hắn chính là nhân vật sẽ trở thành Thiên Tôn.

Hắn đi tới dưới Tuyệt Bích Nhai, ngẩng đầu nhìn vách đá cao cao. Lười biếng nói ra:

- Đương nhiên ta sẽ ra tay, ta tới Tuyệt Bích Nhai này chính là vì hoàn thành nhiệm vụ. Trong các ngươi có người nào mạnh hơn không? Không bằng cùng đi lưu dấu vết trên Tuyệt Bích Nhai này đi?

Độc Vũ Yêu Vương tươi cười, quét nhìn qua mọi người.

- Hắc, không biết sống chết.

Có hai người đi tới, một nam tử cao gầy. Có một nữ tử dung mạo bình thường và làn da hơi đen.

Hai người này phân biệt là Bạch gia tộc và Thanh Kiếm Tông. Hai người đều có khí tức nội liễm, căn cơ vững chắc. Xem xét chính là người nổi bật trong cùng thế hệ.

- Là thiên tài đỉnh cấp của thánh địa nha!

Cách đó không xa Lâm Minh đưa ra đánh giá, từ lời của Độc Vũ Yêu Vương thì đột nhiên sinh ra sung đột, hai phe giương cung bạt kiếm, Lâm Minh không nói thêm cái gì nữa, chỉ đứng ngoài quan sát mà thôi.

- Bắt đầu đi!

Độc Vũ Yêu Vương hưng phấn li3m li3m bờ môi, một bộ dáng kích động, không thể chờ đợi được mà muốn xông lên trước tiên.

Mà hai người khác đều có ánh mắt ngưng trọng, âm thầm phân cao thấp, bọn họ có thể cảm giác được gia hỏa hung hăng càn quấy trước mặt này không phải đang khoác lác, hắn có bản lĩnh chân thật.

Đây là một tràng đọ sức không thoải mái, bọn họ không thể thua, thua sẽ ném thể diện tông môn của mình.

- Ta đi trước một bước, các ngươi theo kịp không?

Độc Vũ Yêu Vương nói xong, thân thể bay thẳng lên, tốc độ cực nhanh giống như một mũi tên bắn thẳng lên trời.

Hai người khác không cam lòng yếu thế, nhao nhao nhảy theo, đất đá dưới chân của bọn họ nổ tung lên, xung lực to lớn làm đất đã nổ tung, ba người kia như rồng như hổ, thế không thể đỡ.

- Thật là lợi hại.

Nhìn thấy Độc Vũ Yêu Vương sinh mãnh như vậy, những võ giả bình dân cũng câm miệng lại, bọn họ biết mình chẳng phải đối thủ của người ta.

Độ cao ngàn mét lóe lên rồi biến mất. Độ cao bực này với Độc Vũ Yêu Vương mà nói chẳng là gì, lúc này lao nhanh hơn, sau khi vọt lên tới hai ngàn mét thì hai người kia đã không thở nổi.

Ba ngàn trượng! Bốn ngàn trượng!

Bay lên thêm một trăm năm mươi trượng tiếp thep, Độc Vũ Yêu Vương đã dừng lại.

Ở độ cao này Độc Vũ Yêu Vương vẫn khí định thần nhàn, đi lại thong dong, mà hai người kia hiển nhiên là đạt tới cực hạn.

Độ cao này với hai người này quá không chịu nổi.

Uy áp của Tuyệt Bích Nhai thập phần đáng sợ, đặc biệt là càng lên cao càng tới gần Đế Khắc Thạch, áp lực lại càng lớn, bọn họ căn bản không theo nổi.

Thiên phú không đủ, không chiếm được Đế Khắc Thạch tán thành!

Nếu như tiếp tục xông lên thì bọn họ có thể lên thêm được trăm trượng, nhưng mà tiêu hao càng lớn thì khó lưu dấu vết trên Tuyệt Bích Nhai được.

Tại sao chênh lệch lớn như vậy?

Hai người cảm giác không thể tiếp nhận được, bọn họ vốn cảm giác Độc Vũ Yêu Vương là một nhân vật, nhưng cũng không nghĩ tới đối phương mạnh hơn mình như vậy.

Thời điểm này bọn họ cũng không nghĩ nhiều, chỉ có thể dừng lại, lưu ấn ký lên trên Tuyệt Bích Nhai.

Đao kiếm tương giao, nam tử Bạch gia tộc nam tử còn có thể miễn cưỡng lưu ký hiệu gia tộc của mình lên vách dá.

Mà nữ tử Thanh Kiếm Tông chỉ vội vàng khắc một vết kiếm mà thôi, cũng vô lực chém ra một kiếm thứ hai.

Hai người bị uy áp khổng lồ ép phải hạ xuống, mà Độc Vũ Yêu Vương càng xông thẳng lên cao.

- Cái gì!

- Tại sao có thể như vậy?

Đám võ giả vây xem toàn bộ sửng sốt, chênh lệch này không khỏi quá lớn nha.

Các trưởng lão củ Bạch gia tộc cùng Thanh Kiếm Tông cảm thấy sắc mặt khó coi.

Lúc này đứng cách Tuyệt Bích Nhai vài dặm, Lâm Minh khẽ lắc đầu.

- Thiên tài đỉnh cấp của thánh địa đối với người nổi bật trong truyền nhân Thiên Tôn căn bản không thể so sánh được, loại tỷ thí này có tính nghiền áp.

Hắn đã nghĩ tới kết quả này, truyền nhân đỉnh cấp của Thiên Tôn không phải củ cải trắng. Cả Thần Vực Tam Thập Tam Thiên không cao hơn mười người như vậy.

Hiện tại Độc Vũ Yêu Vương tùy tiện đi vào tới một góc của Tu La Lộ, đối với thiên tài bình dân mà nói hắn đã là tồn tại không người nào có thể tranh phong được.

Lúc bay lên cao ba mươi dặm. Mọi người rõ ràng nhìn thấy ý vị nào đó, cho dù không lưu lại dấu vết nào trên Tuyệt Bích Nhai, chỉ việc bay lên cao như thế còn khó hơn lên trời, mà nhìn thấy Độc Vũ Yêu Vương, hiển nhiên còn có thừa lực, đây chính là muốn lưu danh trên Đế Khắc Thạch sao?

Rất nhiều võ giả đoán không sai, mục tiêu của Độc Vũ Yêu Vương đúng là Đế Khắc Thạch!

Hắn với tư cách thiên tài đỉnh cấp của Yêu tộc tại Thần Vực, cũng có kiêu ngạo của mình, đại thế tiến đến. Hắn phải xuất sắc hơn thiên tài lúc trước, như thế mới có thể hiện giá trị của hắn.

Hắn cần mình tán thành! Cũng cần chứng minh thiên phú với đám tuấn kiệt của Yêu tộc!

Đương nhiên hắn cũng thuận tiện ở trước mặt Tiểu Ma Tiên thể hiện thực lực của mình.

Trong độ cao ba mươi ba dặm, Độc Vũ Yêu Vương cảm nhận được áp lực mạnh mẽ. Càng đến gần Đế Khắc Thạch, áp lực gia tăng càng kh ủng bố.

- So với suy nghĩ của ta còn khó hơn nhiều lắm.

Độc Vũ Yêu Vương vận chuyển chân nguyên, hắn tiếp tục bay lên thêm một dặm.

Tuyệt Bích Nhai cao tới ba mươi sáu dặm, nhưng mà trong đó Đế Khắc Thạch lại có đường kính một dặm, cũng nói đúng là chỉ cần bay lên độ cao bá mươi lăm dặm là có thể khắc chữ lên Đế Khắc

Thạch rồi.

Độc Vũ Yêu Vương lúc này tiêu hao không nhỏ. Hắn đoán chừng dựa theo trạng thái này, cho dù hắn thành công bay lên cao ba mươi lăm dặm hơn phân nửa không có khí lực khắc chữ.

- Khó như vậy! Nhất định phải toàn lực ứng phó.

Độc Vũ Yêu Vương rống to một tiếng,xương cốt thân thể của hắn nổ vang lốp bốp, thân thể của hắn càng thêm cường tráng, gương mặt của hắn có lân phiến bao trùm.

Đây rõ ràng là biến thân yêu tộc. Độc Vũ Yêu Vương kích hoạt huyết mạch yêu tộc trong người của mình, hắn lao thêm một dặm tới đội cao ba mươi lăm dặm.

Hắn lúc này chính thức đối mặt với Đế Khắc Thạch.

- Rốt cục đến!

Khí huyết toàn thân Độc Vũ Yêu Vương sôi trào, năng lượng trong người tàn sát bừa bãi, đã đến cực hạn. Tiếp tục như vậy hắn phải chịu song trọng áp chế, hắn vô cùng có khả năng bị tổn hại nội tạng, kinh mạch bị thương, nhưng mà hắn không ngừng vận chuyển chân nguyên, một khi nhụt chí thì hắn không có khả năng lưu danh trên Đế Khắc Thạch rồi.

- Yêu vương hàng lâm!

Độc Vũ Yêu Vương không có chút giữ lại, đột nhiên một trảo chụp thẳng vào Đế Khắc Thạch.

Hai tay của hắn hoàn thành biến thành long trảo, hơn nữa trên tay còn mang theo thiết thủ vô cùng lợi hại, thiết thủ này chính là vũ khí của Độc Vũ Yêu Vương, luận lợi hại cũng không kém gì đao kiếm cả.

Một kích này Độc Vũ Yêu Vương quán chú toàn bộ chân nguyên trong người vào trảo, một trảo đánh ra yêu huyết sôi trào.

Răng rắc!

Đế Khắc Thạch phát ra tiếng nổ, một mảnh đá bị Độc Vũ Yêu Vương trảo xuống.

Tuy chỉ có một chút như vậy, nhưng mà Độc Vũ Yêu Vương quả thật lưu danh trên Đế Khắc Thạch một vết cào, hắn thành công!

Một kích này hao hết toàn bộ khí lực của Độc Vũ Yêu Vương, dưới trọng áp này thân thể của hắn nhanh chóng hạ xuống, ở giữa không trung hắn cưỡng chế khí huyết sôi trào trong người, gượng chống lấy một viên đan dược ra, lúc này hắn mới khôi phục chân nguyên hạ xuống đất.

Bên cạnh Độc Vũ Yêu Vương, rất nhiều võ giả đều cả kinh không nói nên lời.

Không ngờ hắn lưu dấu vết trên Đế Khắc Thạch, tuy nhiên hơi miễn cưỡng một chút, nhưng dù sao đó là Đế Khắc Thạch! So với Tuyệt Bích Nhai căn bản không cùng cấp bậc.

Thời điểm này Độc Vũ Yêu Vương ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn qua vết cào mà mình lưu lại, năm đàu ngón tay chỉ có ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa cùng ngón út lưu lại vết cào, nhưng mà ngón út không đủ khí lực nên hơi mờ, hơn nữa mỗi dấu vết rất cạn.

- Đế Khắc Thạch thật đúng là danh bất hư truyền, độ khó không nhỏ...

Độc Vũ Yêu Vương lầm bầm lầu bầu, quay đầu nhìn qua Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh, khóe miệng có chút nhếch lên, hắn chờ xem Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ lần này như thế nào!

Chương 1458

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 1459: Long Phượng đua tiếng

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên càng lên cao càng hấp dẫn tất cả mọi người chú ý, cao hơn ba mươi ba dặm thì áp lực tăng cao, ở độ cao này mỗi khi cao hơn một trượng đều phải tiêu hao năng lượng khổng lồ.

Khó có thể tưởng tượng hai người này có bao nhiêu chân nguyên.

- Lập tức tới Đế Khắc Thạch, trong ba mươi lăm dặm đã tới Đế Khắc Thạch rồi...

- Chẳng lẽ nói hai người này có thể lưu dấu vết trên Đế Khắc Thạch hay sao? Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, liên tiếp có ba người lưu danh trên Đế Khắc Thạch?

Tất cả mọi người cảm thấy giống như đang nằm mở vạy, ở cách đó không xa ánh mắt Độc Vũ Yêu Vương sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, Lâm Minh lập tức đột phá ba mươi bốn dặm, hắn cũng đã tới độ cao này, cảm giác áp lực ở đó quá lớn.

- Tiểu tử này lại không chậm hơn Tiểu Ma Tiên nửa điểm! Ta cũng không tin ngươi tới bây giờ vẫn còn dư lực, ba mươi bốn dặm là một cửa khẩu, độ khó lại tăng một tầng, không có dư lực thì đừng mong lưu dấu vết trên Đế Khắc Thạch làm gì, ta cũng muốn nhìn ngươi làm thế nào...

Độc Vũ Yêu Vương vốn tưởng rằng Lâm Minh nhiều lắm chỉ bay lên hơn ba mươi dặm là cực hạn, lại không nghĩ hắn lập tức bay tới Đế Khắc Thạch, hơn nữa tốc độ vẫn bảo trì nhất trí với Tiểu Ma Tiên.

Chuyện này làm cho hắn khó tiếp nhận được.

Tuyệt Bích Nhai trong một dặm cuối cùng đúng như lời của Độc Vũ Yêu Vương đã nói, áp lực đột nhiên tăng mấy lần.

Dưới áp lực khổng lồ như thế thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma

Tiên bỗng nhiên trì trệ, bọn họ cảm giác giống như đang lao vào bức tường bị bịt kín vậy, khí tức trên Tuyệt Bích Nhai thật sự quá mạnh mẽ, đã thực chất hóa.

- Rốt cục đã bắt đầu có khiêu chiến rồi.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, nàng nhìn qua Lâm Minh và toàn thân có hỏa diễm màu đen hiện ra, những hỏa diễm này bao phủ toàn thân của Tiểu Ma Tiên, sau một khắc nàng giống như sao băng bay lên cao, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước.

Mà Lâm Minh lập tức kích hoạt Thương Long chi lực trong người, hai chân đột nhiên đạp mạnh vào dung nham. Mượn nhờ lực phản chấn bay thẳng lên cao nhanh hơn.

Cùng lúc đó tay phải Lâm Minh vung lên, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ.

Xoạt!

Trường thương chém ra. Thương mang tùy ý xé rách bức tường áp lực đang ngăn cản hắn, Lâm Minh dọc theo khe hở của áp lực bay thẳng lên cao hơn, tốc độ tăng lên thật nhiều

- Cái gì!

Con mắt Độc Vũ Yêu Vương nhìn thẳng, hắn vốn chờ xem Lâm Minh làm thế nào, ít nhất cũng bởi vì tiêu hao quá nhiều đạt tới cực hạn, tuy không muốn Lâm Minh càng mạnh mẻ, càng nhanh hơn, hiển nhiên lúc này thực lực vẫn bảo lưu rất lớn.

Như thế nào lại...

Độc Vũ Yêu Vương kinh ngạc đến ngây người, giữ thực lực lại, nhẹ nhõm xông lên co hơn? Hắn rốt cuộc là kẻ nào?

Hắn vẫn cho rằng Lâm Minh là võ giả bản thổ Tu La Lộ. Hơn nữa Lâm Minh cho người ta cảm giác quá bình thường, thuộc về loại hình ném vào trong đám người tìm không ra, dọc theo săn giết hung thú trên đường đi, hắn cũng dựa vào kinh nghiệm mưu lợi, căn bản không coi là bổn sự gì.

Nhưng mà bây giờ xem biểu hiện của Lâm Minh tại Tuyệt Bích Nhai này tuyệt đối có thể so sánh với thiên tài đỉnh cấp nhất!

- Không tệ, không tệ!

Tiểu Ma Tiên cười nhìn qua Lâm Minh, áp lực trên Đế Khắc Thạch bao phủ càng lớn, nàng vẫn có thể bật cười, thực lực bực này làm cho người ta kinh hãi.

- Ngươi quả nhiên tiềm lực kinh người. Nhưng mà... Ta còn không có biến thân, cuộc tỷ thí này, ta thắng chắc rồi.

Tiểu Ma Tiên nói xong, ống tay áo đột nhiên vung lên phía sau, nàng vung lên một cái, hỏa diễm màu đen bị nàng nuốt vào. Nàng giống như vỗ cánh chim, đột nhiên bay vút lên cao.

Trong ba mươi lăm dặm chính là Đế Khắc Thạch!

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên hiển nhiên không có tính toán lưu lại dấu vết ở đây, nàng vẫn bay lên cao như trước.

Đường kính của Đế Khắc Thạch vừa vặn một dặm, nó cũng cao một dặm. Lưu dấu vết ở nơi thấp nhất và lưu dấu vết ở nơi cao nhất quá khác biệt, Tiểu Ma Tiên hiển nhiên không có ý định lưu ở nơi thấp nhất, nàng muốn khắc ở nơi cao nhất.

Mà Lâm Minh cũng có ý định như vậy.

Sau khi Tiểu Ma Tiên tiến vào phạm vi ba mươi lăm dặm, nàng cảm giác giống như bước vào không gian kỳ lạ, ở bên người của nàng thời không pháp tắc hoàn toàn vặn vẹo, cùng lúc đó một đạo lực trường đáng sợ bao phủ thân thể của nàng, ngạnh sanh sanh ngừng xu thế bay lên của nàng.

- Lực trường thời không pháp tắc thật cường đại, Đế Khắc Thạch này quả nhiên có chút môn đạo!

Bị đạo lực trường này ngăn cản, Tiểu Ma Tiên cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, kinh mạch xao động, tuy nhiên nàng còn có thể chèo chống, nhưng lại cực kỳ cố hết sức, như vậy chỉ sợ nàng không thể ngăn cản lực trường bao lâu cả.

- Phượng Hoàng Chân Thể.

Trong đôi mắt của Tiểu Ma Tiên có thần quang hiện ra, con ngươi của nàng biến thành màu tím đen, toàn thân hỏa diễm bao phủ.

Tiếng phượng gáy cao vút vang lên, sau lưng Tiểu Ma Tiên có nhiều nguyên khí hỏa diễm ngưng tụ, năng lượng loạn lưu dâng lên, một đôi cánh phượng ở sau lưng Tiểu Ma Tiên lao ra, tùy ý mở rộng!

Đôi cánh phượng màu đen triển khai độ rộng chừng một trượng năm thước, là cao gấp hai nam tử trưởng thành, so sánh với đôi cánh rộng thùng thình, dáng người của Tiểu Ma Tiên vẫn nhỏ nhắn xinh xắn, có thể tùy ý bị hai cánh bay phủ vào trong.

Vù vù vù --

Đại lượng hỏa diễm nguyên khí ngưng tụ thành hắc viêm, thiêu đốt sáng ngời, chợt hắc viêm tạo thành biển lửa, cả bầu trời bị hỏa diễm thiêu đốt.

Biến thân Phượng Hoàng Chân Thể, Tiểu Ma Tiên bây giờ mới là trạng thái mạnh nhất của nàng, giống như nữ thần hắc ám khiến người ta chấn kinh.

Nhìn thấy một màn này đám võ giả bên dưới Tuyệt Bích Nhai kinh ngạc tới ngây người, nữ tử này chính là Yêu tộc? Loại huyết mạch này ẩn chứa khí tức vương giả tôn quý, sau khi người ta cảm giác được khí thế này thì lập tức có cảm giác quỳ bái.

- Tiểu sư muội quá mạnh mẽ, hai năm không thấy nàng ra tay, thực lực lại tăng tới mức này rồi, ta cũng không phải đối thủ của nàng, ta còn lớn hơn nàng mười mấy tuổi, là thiên tài đệ nhất Thần Vực không phải nàng thì không ai hơn.

Độc Vũ Yêu Vương không thể không tán thưởng, cùng lúc đó ánh mắt của hắn nhìn qua Tiểu Ma Tiên càng rừng rực, đây là ánh mắt ái mộ và khát vọng đan xen vào nhau.

Sau khi Tiểu Ma Tiên biến thân thì thực lực tăng lên mạnh mẽ, áp lực của Đế Khắc Thạch bị hai cánh của nàng phá vỡ, nàng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lao thẳng lên phía trước.

- Lâm Lan Kiếm, nếu ngươi còn biểu hiện nương tay thì ngươi thua chắc đấy!

Tiểu Ma Tiên giọng nói như chuông bạc rơi vào trong tai Lâm Minh.

Trong nội tâm Lâm Minh tán thưởng, Tiểu Ma Tiên dùng Phượng Hoàng Chân Thể quả nhiên nghịch thiên.

Giờ khắc này Lâm Minh mang toàn bộ năng lượng rót vào nội thế giới, chân đạp Đế Khắc Thạch, Tà Thần Thụ và lôi hỏa thiên kiếp chi lực đột nhiên bạo phát ra ngòai.

Sau lưng Lâm Minh là hư ảnh Tà Thần Thụ.

Tà thần lực phát huy tới mức tận cùng, cùng lúc đó Lâm Minh cũng mở ra bát môn độn giáp, bát môn vừa mở ra, cương nguyên mạnh mẽ tràn ngập toàn thân của Lâm Minh, khớp xương toàn thân của hắn nổ vang răng rắc. Âm thanh này vang lên liên tục như sấm xuân, một đầu Chân Long như sống lại trong người Lâm Minh.

Trong nháy mắt lực lượng thân thể của Lâm Minh tăng thêm mấy tỷ cân! Cả Tinh quang trên bầu trời cũng bị Lâm Minh dẫn động, tinh quang bàng bạc rót vào thân thể của Lâm Minh. Chúng hội tụ vào cửu khiếu của hắn, ẩn ẩn hình thành Đạo Cung Cửu Tinh.

Đạo cung này vừa hiện ra liền tiêu tán trong vô hình, giống như căn bản chưa từng xuất hiện qua, đây là cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh!

Từ lúc ở Vạn Cổ Ma Khanh trở ra, Lâm Minh đã đụng chạm tới cánh cửa Đạo Cung Cửu Tinh, khoảng cách chính thức bước vào

Đạo Cung Cửu Tinh còn xa, nhưng mà không phải bát môn độn giáp bình thường có thể so sánh được.

Ầm ầm!

Chỉ nghe âm thanh năng lượng nổ tung vang lên, sau khi mở bát môn độn giáp ra tới mức tận cùng, Lâm Minh giống như man thú hình người. Đột nhiên lao lên, đuổi theo Tiểu Ma Tiên!

Một con rồng một con phượng sánh vai nhau với xu thế như trẻ tre.

Đột cao ba mươi lăm dặm chính là độ cao của Đế Khắc Thạch. Cũng không thể ngăn cản bước chân của hai người.

- Bọn họ đã tới Đế Khắc Thạch, còn chưa đủ? Không lẽ muốn lưu danh ở nơi cao nhất hay sao?

- Bọn họ là người nào, trước kia có thanh niên Yêu tộc đã đủ bi3n thái, hiện tại so sánh với hai người này quả thực khác nhau một trời một vực.

Mọi người kinh hô lên, Độc Vũ Yêu Vương mang ra so sánh với Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh thì đúng là cám mang đi so sánh với vàng.

Kỳ thật nếu như luận thực lực Độc Vũ Yêu Vương không chênh lệch với hai người bọn họ, nhưng mà Tuyệt Bích Nhai Đế Khắc Thạch là so tiềm lực, thiên phú! Nói cách khác chính là thành tựu tương lai.

So sánh như vậy, Độc Vũ Yêu Vương chẳng thể nào so sánh được với Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, chênh lệch thật sự quá xa.

Mà đúng lúc này một màn khiến người ta khó tin diễn ra. Thiếu nữ áo đen bay lên Đế Khắc Thạch đột nhiên ra tay với nam nhân kia.

XÍU...UU!!

Tiểu Ma Tiên chém ra trước tiên. Hỏa diễm trên cánh đánh xuống, hỏa xà cuồng loạn, lập tức bao phủ Lâm Minh vào trong.

Một màn này làm cho võ giả toàn trường há hốc mồm, đây chính là độ co ngoài ba mươi lăm dặm trên Đế Khắc Thạch. Ngoài ba mươi lăm dặm đấy! Đổi lại bọn họ ở độ cao đó phải toàn lực ứng phó còn khó chống lại uy áp của Đế Khắc Thạch, còn có khả năng trọng thương thổ huyết, thế nhưng mà đôi nam nữ kia còn đang đánh nhau đấy.

Người so với người đúng là đáng giận mà.

Mắt thấy hỏa xà đánh úp lại, Lâm Minh nhíu mày.

- Ngươi đánh lén ta?

- Hì hì! Chúng ta chỉ so đấu xem ai thắng, cũng không hạn định thủ đoạn, cũng nói đúng hơn là tận dụng thủ đoạn, vì cái gì không thể đánh lén?

Tiểu Ma Tiên cười khanh khách lên, bởi vì đại bộ phận thực lực của nàng chống lại uy áp của Đế Khắc Thạch, chiêu thức công kích cũng không được, nhưng mà trong đó ẩn chứa đủ loại biến hóa, làm cho người ta rất khó nhìn ra quỹ tích công kích.

Nhưng mà cái này với Lâm Minh mà nói lại không thành vấn đề, thương của hắn nhanh chóng tới mức tận cùng.

Truy điện!

Phượng Huyết Thương đâm ra, điện quang màu tím lập loè, Lâm Minh một thương đánh tan hỏa xà.

- Ngươi ra tay với ta thì ý nghĩa ta sẽ ra tay với ngươi?

Lâm Minh hỏi lại.

- Đương nhiên, không cần nhường ta, nếu không ta thắng cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Ngươi thực sự tự tin đấy, ngươi cảm thấy ngươi có thể thắng thực lực của ta sao?

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, đang tích súc lực lượng.

- Đại khái là phải so thôi, trong các chiêu thức của ta có một chiêu thích hợp trong trường hợp này, cho nên ta thắng chắc rồi.

Tiểu Ma Tiên khi đang nói chuyện, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cong lên một cái, răng mèo của nàng lộ ra ngòai.

Hai cánh của nàng đột nhiên mở ra, ở sau lưng nàng có hắc viêm xoay tròn mạnh mẽ.

- Hấp Thiên Ma Công!

Tiểu Ma Tiên nói chiêu thức đúng là Hấp Thiên Ma Công, hấp thu năng lượng của người khác cho mình sử dụng! Đang ở trên Đế Khắc Thạch, hai người dùng chín thành năng lượng chống lại uy áp của Đế Khắc Thạch, nếu như lúc này có thể hấp thu chân nguyên của người kia cho mình sử dụng, có thể chiếm cứ chủ động tuyệt đối.

Chương 1460: Lâm tuyệt đỉnh

Trong tích tắc Hấp Thiên Ma Công xuất hiện thì thiên địa nguyên khí chung quanh hội tụ về phía Tiểu Ma Tiên, tính cả hân nguyên trong người của Lâm Minh và khí huyết chi lực, thậm chí mảnh vỡ pháp tắc toàn bộ bị lực lượng này hấp thu.

Từ biệt mười năm, Tiểu Ma Tiên dùng Hấp Thiên Ma Công so với lúc trận chung kết hội võ năm đó đã không thể so sánh nổi.

Hấp Thiên Ma Công có thể hấp thu chân nguyên và thế giới lực của đối thủ vĩnh viễn, cũng có thể tạm thời hấp thu, hiện tại Tiểu Ma Tiên vận dụng là loại sau, loại trước quá ác độc, hại tu vị của người ta, nàng không có dùng.

Nhưng mà hấp thu củ loại sau, luận hấp lực còn mạnh hơn loại trước mấy lần.

Tất cả mọi người nhìn thấy ở độ cao ba mươi sáu dặm của Tuyệt Bích Nhai xuất hiện vòng xoáy khổng lồ.

Dưới áp lực đáng sợ của Tuyệt Bích Nhai còn có thể tạo ra chiêu thức uy lực mạnh mẽ như vyaj, quả thực khó có thể tưởng tượng!

- Bọn họ thủ đoạn quá tàn nhẫn rồi.

- Chống cự áp lực cũng không kịp, bọn họ còn có khí lực chiến đấu! Chẳng phải hai người là bằng hữu sao? Tại sao lại phá nhau!

Rất nhiều người chú ý tới Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh trao đổi với nhau, lúc vừa đi về phía Tuyệt Bích Nhai thì trên đường Tiểu Ma Tiên tươi cười không chút che đấu, chứng minh hai người bọn họ có quan hệ không kém, nhưng mà bây giờ ở độ cao ba mươi sáu dặm trên Tuyệt Bích Nhai bọn họ còn đánh đập tàn nhẫn, chuyện này làm mọi người bất ngờ.

- Có lẽ bọn họ đang so đấu đấy, so ai khắc ấn ký sâu hơn người khác, vị trí rất cao, vì thắng đối thủ cho nên ra tay.

Có người đoán được nguyên nhân Tiểu Ma Tiên ra tay, những người khác nghe xong trực tiếp im lặng.

Đây chính là giải thích hợp lý nhất.

Quả thực người so với người giận điên người, bọn họ liều sống liều chết khắc dấu ấn lên Đế Khắc Thạch, mà hai người nỳ còn muốn cạnh tranh trên Đế Khắc Thạch, trận đấu này với bọn họ còn quan trọng hơn, lưu dấu vết trên Đế Khắc Thạch không có chút tính khiêu chiến này. Nhưng mà muốn so sánh với đồng bạn, cho nên trong tình huống trước mắt đánh nhau.

Tiểu Ma Tiên dùng Hấp Thiên Ma Công nhấc lên vòng xoáy, cơ hồ bao phủ cả Đế Khắc Thạch. Nàng cười khanh khách không ngừng.

- Ngươi còn thủ đoạn gì nữa không? Nếu không dùng sẽ không kịp đâu!

- Hấp Thiên Ma Công. Thì ra là thế.

Đương nhiên Lâm Minh nhận ra chiêu này, dưới dòng xoáy của Hấp Thiên Ma Công bao phủ thân thể, hắn cũng cảm giác được năng lượng trong người rút đi nhanh chóng, áp lực chung quanh đột nhiên tăng nhiều.

Đây là do Ma Thủy Thiên Tôn sáng tạo ra, là thần võ vô thượng. Tiểu Ma Tiên với tư cách hậu nhân trực hệ của Ma Thủy Thiên Tôn, cộng thêm huyết mạch của nàng có tác dụng hỗ trợ công pháp thần võ vô thương này!

- Hì hì, lực lượng của ngươi thực sự thuần khiết, ta cảm giác áp lực nhẹ nhiều!

Tiểu Ma Tiên cười duyên vang lên bên tai Lâm Minh, mắt thấy Tà Thần chi thụ và thiên kiếp chi lực đã khó có thể đối kháng Hấp Thiên Ma Công, Lâm Minh hít sâu một hơi. Hắn dồn năng lượng vào nội thế giới và hạt giống hỗn độn bay ra.!

Hỗn động chính là tinh thể nặng nhất trong vũ trụ, hấp lực của nó cũng mạnh nhất vũ trụ, thực tế trong kết giới hỗn độn. Mặc dù là ánh sáng cũng không cách nào bỏ trốn được.

Một sát na kia trong vòng xoáy màu đen hùng vĩ của Tiểu Ma Tiên phát ra vòng xoáy còn khủng khiếp hơn.

Vòng xoáy này đen kịt, nó xoay tròn ngược lại, nó giống như cây cưa kh ủng bố xé rách vòng xoáy Hấp Thiên Ma công của Tiểu Ma Tiên!

- Cái gì!

Hấp Thiên Ma Công nghiền nát thì Tiểu Ma Tiên bị cắn trả nên kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, đột nhiên thân thể lui lại.

Hấp Thiên Ma Công chính là thần võ vô thượng tuyệt đỉnh, nhưng mà Lâm Minh Phong Thần đại pháp cũng đã vượt qua phạm trù của thần võ vô thượng, đây là công pháp do chân thần sáng tọa ra.

Không chỉ như thế, Hấp Thiên Ma Công và Phong Thần đại pháp thuộc về về hai công pháp tính chất giống nhau, cả hai đều tạo thành vòng xoáy hấp lực cực lớn, cả hai đụng nhau, tự nhiên phải phân cao thấp.

Mắt thấy cảnh tượng đột biến này, vốn Tiểu Ma Tiên chiếm cứ thượng phong bị Lâm Minh áp chế ngược, còn có vòng xoáy màu đen kinh thiên xuất hiện, đám võ giả chung quanh biến sắc, về phần Độc Vũ Yêu Vương thân thể ngây ngốc, trong tầm mắt của hắn có vòng xoáy màu đen khổng lồ hơn cả, trong miệng thì thào tự nói và không cách nào tiếp nhận sự thực này.

Dưới vòng xoáy hỗn độn hấp dẫn, Tiểu Ma Tiên dùng năng lượng Hấp Thiên Ma Công hút vào trong người chưa kịp sử dụng, hắn nghịch hướng gia tăng áp lực lên người Tiểu Ma Tiên!

nàng cắn chặt hàm răng, sau lưng xuất hiện cánh phượng cực lớn, miễn cưỡng dùng năng lượng phong bạo ổn định áp lực Tuyệt Bích Nhai và thân thể của mình.

- Công pháp này là...

Tâm niệm Tiểu Ma Tiên chuyển động thật nhanh, một chiêu thua ở trong tay Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng không có uể oải, nhưng mà nhận rõ công pháp và tướng mạo sẵn có, trên mặt nàng hiện ra thần thái hưng phấn.

- Là chiêu thức của tên kia, tuy bộ dáng khác nhau, nhưng mà khí tức không sai, thời điểm hội võ hắn dùng một chiêu này phá tan Mộng Hồn Tiên Khúc của Băng Mộng tỷ tỷ, cũng bất phân thắng bại với Băng Mộng tỷ tỷ! Lâm Lan Kiếm quả nhiên là bi3n thái, hắc, dám dùng Dịch Dung Thuật lừa gạt bổn cô nương.

Đến bây giờ mới thôi, Tiểu Ma Tiên cơ bản khẳng định thân phận của Lâm Minh, lôi hỏa chi lực, Hồng Mông pháp tắc, hơn nữa cuối cùng là công pháp hỗn độn, đã có đầy đủ sức thuyết phục rồi.

Trên thế giới này có quá nhiều võ giả, sở tu pháp tắc cũng có nhiều người giống nhau.

Nhưng mà pháp tắc Lâm Minh tu luyện thuộc về pháp tắc hi hữu, thậm chí có thể nói là chỉ có pháp tắc của hắn không còn người nào tu luyện nữa, cơ hồ tuyệt tích. Hơn nữa Lâm Lan Kiếm biểu hiện thiên phú và tiềm lực cũng không có sai.

- Bi3n thái quả nhiên là bi3n thái, mười năm qu ta cũng tiến bộ nhanh như thế, lại không thể đuổi kịp hắn, hắn phát triển cũng quá nhanh!

Tiểu Ma Tiên nghĩ như vậy, động tác trong tay không có nhàn rỗi, tuy nàng bị hạt giống hỗn độn bao phủ, nhưng mà vẫn còn sức đánh một trận.

- Nghịch thế -- Hấp Thiên Ma Công!

Tiểu Ma Tiên dùng lực lượng tích lũy của Hấp Thiên Ma Công áp súc lại và đánh ra.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hạt giống hỗn độn nhấc lên vòng xoáy bị ngăn cản, bị Tiểu Ma Tiên xé rách một đường, nàng cứ như vậy lao ra ngoài.

- Xem như ngươi lợi hại, bổn cô nương không chơi với ngươi.

Thân ảnh Tiểu Ma Tiên lóe lên, bay thẳng tới điểm cao nhất của Đế Khắc Thạch, nhưng mà giao thủ vừa rồi nàng lâm vào hạ phong, tiêu hao không ít lực lượng, tốc độ của nàng không nhanh, đối kháng áp lực cũng không thoải mái.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên thoát ly chiến đoàn, Lâm Minh cũng thu hồi hạt giống hỗn độn, bay thẳng điểm cao nhất.

Mắt thấy một màn này xảy ra, mọi người bên dưới có cảm giác chết lặng.

- Giao thủ ác liệt như vậy bọn họ vẫn còn khí lực sao?

- Ngươi sai rồi, bọn họ vừa rồi giao thủ nhìn thì kịch liệt, kỳ thật chỉ trao đổi năng lượng mà thôi, chân nguyên tiêu hao giảm xuống đến thấp nhất.

Trong đám võ giả ở đây cũng có kẻ có nhãn lực.

Hắn nói không sai, dù cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên là nhân kiệt tuyệt thế, nhưng mà trước mặt Đế Khắc Thạch bọn họ vẫn không thể bỏ qua uy áp của nó được.

Cho nên chiêu thức của hai người đều dùng cách tiết kiệm năng lượng, bọn họ giao thủ nhìn thì kịch liệt, nhưng mà đó chỉ là va chạm năng lượng mà thôi, cuối cùng nhất Lâm Minh chiếm thượng phong!

Thừa nhận áp lực thật lớn, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đồng thời đi tới điểm cao nhất của Đế Khắc Thạch!

Thời điểm này hai người càng không thoải mái, bọn họ dùng chín thành rưỡi năng lượng chống cự uy áp của Đế Khắc Thạch.

Tiểu Ma Tiên ra tay trước tiên! Đế Khắc Thạch chắc chắn càng vượt qua thần thiết, tay phải của Tiểu Ma Tiên huyễn hóa ra trảo phượng, đột nhiên một trảo vung xuống, ngạnh sanh sanh trảo ra một ít đá vụn.

Tuy Đế Khắc Thạch cứng rắn, nhưng mà Tiểu Ma Tiên biến thân thần thú, hơn nữa chân nguyên quán chú bóp vỡ đá trên Đế Khắc Thạch cũng không tính khó khăn.

Bồng bồng bồng bồng!

Nham thạch bạo toái, khí huyết toàn thânTiểu Ma Tiên cuồn cuộn, nàng bị áp hít thở không thông, nàng ra tay thành phong trào, thạch bích bị nàng kéo xuống! Mỗi một khối đá vụn vỡ ra còn sâu hơn cả vết cào của Độc Vũ Yêu Vương!

Cùng lúc đó Lâm Minh cũng ngưng chỉ thành thương, hắn dùng ngón tay ấn vào Đế Khắc Thạch, thương mang bao phủ ngón tay của Lâm Minh, tay của hắn như thanh thần kiếm, những nơi đi qua đá bay tán loạn! Hắn đã đụng chạm tới cánh cửa Đạo Cung Cửu Tinh, cường độ thân thể không thể kém Tiểu Ma Tiên được, cộng thêm chân nguyên của hắn thâm hậu hơn Tiểu Ma Tiên thâm rất nhiều, xé rách cũng nhiều, hắn khắc cũng sâu hơn Tiểu Ma Tiên!

Hai người cùng thi triển thần thông, bọn không ngừng khắc lên đá.

Hai người cũng không thỏa mãn khi lưu lại dấu vết, bọn họ đang khắc chữ trên Đế Khắc Thạch!

Chữ trước mặt Tiểu Ma Tiên có một thước vuông, mà chữ của Lâm Minh còn lớn hơn nữa.

Trên Tuyệt Bích Nhai, lưu danh dấu vết trên Đế Khắc Thạch, cái gì đều được, người bình thường chỉ lưu ấn ký đơn giản cũng đã phi thường cố hết sức, khắc chữ tiêu hao khí lực gấp mười mấy lần.

Xoạt xoạt xoạt!

Kim thạch vỡ vụn vang lên kiến người ta giật mình, Tiểu Ma Tiên ra tay như gió, cùng lúc đó sắc mặt của nàng tái nhợt, hiển nhiên tiêu hao không nhỏ.

Qua mười hô hấp, một chữ xinh đẹp xuất hiện trên Tuyệt Bích Nhai, đó là một chữ "Tiên".

Mà ở bên cạnh nàng là Lâm Minh, hắn cũng hoàn thành chữ của mình, trước mặt của hắn là họ củ mình -- "Lâm"!

Chữ "Lâm" này thoăn thoắt, đường hoàng bay múa, nhếch lên một chút quét ngang dựng dọc, cũng giống như lợi kiếm kéo dài ra rất xa, khí thế lăng lệ sắc bén làm cho người ta chỉ nhìn qua cũng bị thương ánh mắt! Phảng Giống như bản thân của nó ẩn chứa huyền bí của võ đạo, chẳng khác gì công pháp truyền thừa.

- Chữ tốt...

Thời điểm này cũng bất chấp kiếp sợ Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên có thể khắc chữ một thước vuông trên Đế Khắc Thạch, mà là bị ý cảnh trong chữ viết hấp dẫn.

Một chữ "Tiên " ẩn chứa khí tức linh động phiêu diệt, một "Lâm" lăng lệ ác liệt.

- Thật sự là hai hậu bối không tệ nha.

Vào lúc tất cả mọi người khiếp sợ nhìn qua hai chữ trên Đế Khắc Thạch, không có ai biết không gian vặn vẹo cách đó không xa có hai ánh mắt chú ý tới chuyện xảy ra trên Tuyệt Bích Nhai.

- Lần này có người hoàn thành trò chơi thợ săn và con mồi ở Triều Tịch Thành cùng Hỗn Loạn Thành, chính là hai người bọn họ!

- Một người có Phượng Hoàng Chân Thể, một người khác kế thừa y bát của cường giả tuyệt thế, hai người này đều có tiềm lực vô cùng.

- Có ý tứ, có ý tứ, lần này đại thế của Tam Thập Tam Thiên sẽ hoàn toàn mới, thậm chí cải biến cách cục dĩ vãng...

Hai âm thanh trò chuyện với nhau, dần dần biến mất, từ đầu đến cuối khí tức của hai người hoàn toàn dung nhập vào không gian của Tu La Lộ, căn bản không người nào phát hiện ra được.

Chương 1461: Tu la thiên thư

Trên đỉnh Đế Khắc Thạch, trước mặt Tiểu Ma Tiên chính là chữ "Tiên", chân nguyên trong người tiêu hao tám chín thành, cơ hồ khó có thể duy trì cân đối, nàng lườm trước mặt Lâm Minh có chữ "Lâm", hai chữ "Tiên" cùng "Lâm" hai lớn nhỏ không bao nhiêu, đều là một thước vuông nhưng mà chữ "Lâm" này bút tích càng sâu hơn, bút họa mạnh mẽ, giống như cấu sắt ẩn chứa khí tức lăng lệ ác liệt, để trên ý cảnh càng tốt hơn!

Đây là Lâm Minh chiến đấu nhiều năm, vô số lần chém giết sinh tử tích lũy sát ý lại, trong đó có ẩn chứa ý tứ hàm súc, ở phương diện này Tiểu Ma Tiên lớn lên trong Ma Thủy Thiên Cung, không có trải qua nhiều mưa gió như Lâm Minh nên không bằng được.

- Bi3n thái quả nhiên là bi3n thái, tiềm lực của hắn cũng mạnh như vậy... Thật không biết trên người của hắn có bí mật gì.

Tiểu Ma Tiên không phục lắm, nàng có được Phượng Hoàng Chân Thể, hai mươi sáu tuổi đã tới Thần Hải trung kỳ, có thể chiến đấu với truyền nhân Thiên Tôn bốn mươi bốn tuổi, nhưng mà thiên phú và tiềm lực thì nàng không thể nào thắng được Lâm Minh, ngược lại bị Lâm Minh ẩn ẩn áp chế.

Thực không cách nào tưởng tượng, Lâm Minh có gì cậy vào.

Ngay một khắc này trên Đế Khắc Thạch đột nhiên có thần quang màu tím lóe lên, những ánh sáng tím này tùy ý luân chuyển, hào quang khiến người ta không mở mắt ra được.

- Đây là cái gì?

Tiểu Ma Tiên đã giật mình, nàng vốn tới gần cực hạn rồi, trước kia nàng dùng Hấp Thiên Ma Công đối kháng hạt giống hỗn độn của Lâm Minh, thiệt thòi năng lượng rất lớn, hiện tại đột nhiên bị thần quang xuất hiện đột ngột chiếu vào người, nàng chỉ cảm thấy một đạo thần quang kỳ dị tiến vào trong người, nàng thở nhẹ một tiếng, thân thể mất đi cân đối, cơ hồ sắp ngã xuống.

Mà đúng lúc này nàng đột nhiên cảm giác thân thể nhẹ hơn, cánh tay bị một tay giữ chặt, một dòng chân nguyên tùy ý lưu chuyển trong người của nàng, thoải mái nội thế giới khô cạn của nàng.

Cách ống tay áo Tiểu Ma Tiên có thể cảm giác được cánh tay rắn chắc kia, năm ngón tay hữu lực, nàng cũng nhận ra đó là ai, Lâm Minh có chân nguyên hùng hậu hơn nàng, trước ki đối kháng chiếm tiện nghi, hiện tại đương nhiên là có dư lực.

Tay của Lâm Minh chạm vào cổ tay của Tiểu Ma Tiên là tách ra, sau đó rót chân nguyên vào trong người của Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh kéo dài khoảng cách với Tiểu Ma Tiên, hắn vốn muốn truyền âm hỏi tình huống của Tiểu Ma Tiên, mà đúng lúc này trên Đế Khắc Thạch xảy ra một màn làm cho hắn kinh sợ.

Không riêng gì Lâm Minh, đám người dưới Tuyệt Bích Nhai cũng kinh ngạc ngây người nhìn qua Đế Khắc Thạch.

Trên Đế Khắc Thạch, những thần quang lạp lòe hội tụ thành kiểu chữ màu vàng, những kiểu chữ trên Đế Khắc Thạch này hiện ra từng cái, tản ra lực lượng kỳ dị, làm cho người ta hoa mắt, không cách nào nhìn thẳng!

Bọn họ chỉ cảm thấy những kiểu chữ này thì hai mắt đau đớn, giống như hai mắt sau đó bị mù.

Rất nhiều người kìm lòng không được hai mắt nhắm lại, có ít người trong ánh mắt thậm chí có máu tươi chảy ra ngoài.

- Đây là tình huống gì? Thiên địa dị tượng?

- Bởi vì có tuyệt thế thiên tài khắc tên lên chỗ cao nhất của Đế Khắc Thạch cho nên phát sinh dị tượng.

Trong nội tâm của rất nhiều người hiện ra suy nghĩ này, trong vũ trụ này một khi sinh ra biến hóa kỳ dị gì đó sẽ dễ dàng dẫn phát thiên địa dị tượng.

- Lâm Lan Kiếm, hắn rốt cuộc làm gì, những chữ màu vàng kia ghi lại cái gì?

Ở cách Tuyệt Bích Nhai không xa, Độc Vũ Yêu Vương dốc sức liều mạng trừng lớn hai mắt, muốn xem chữ trên Đế Khắc Thạch viết cái gì.

Hắn ẩn ẩn cảm giác những kiểu chữ màu vàng kia ẩn chứa khí tức mạnh mẽ, hắn vừa tới Tuyệt Bích Nhai thì nghe người ta nói qua rồi, nếu như có thể mang tiên của mình khắc lên Đế Khắc Thạch, chẳng những có theerdudowcj rát nhiều số mệnh của nhân kiệt thượng cổ ẩn trong Đế Khắc Thạch gia trì, còn có thể nhận ban thưởng trực tiếp.

Hiện tại Độc Vũ Yêu Vương hoài nghi, những chữ màu vàng này chính là nội dung ban thưởng, hắn xem xong không chừng có thể thu hoạch gì đó!

Nhưng mà mặc cho Độc Vũ Yêu Vương quán chú chân nguyên vào hai mắt như thế nào cũng không cách nào thấy rõ những chữ đó, ngược lại áp lực thật lớn làm cho hai mắt của hắn chảy máu, con mắt phồng lên, giống như con mắt có thể rơi ra ngoài.

- Đáng chết!

Trong nội tâm Độc Vũ Yêu Vương mang theo không cam lòng, mạch máu trên khóe mắt của hắn căng phồng lên, hai mắt đỏ tươi! Hắn không thể không nhắm mắt lại, con mắt không dùng được thì hắn đành phải dùng cảm giác.

Độc Vũ Yêu Vương sử dụng thần thúc muốn dò xét Đế Khắc Thạch có ghi chữ gì, nhưng mà thần thức của hắn vất vả đột phá uy áp trên Tuyệt Bích Nhai đạt tới độ cao ba mươi sáu dặm, nhưng mà vừ tiếp xúc tới Đế Khắc Thạch trong thì thần thức cảm giác của Độc Vũ Yêu Vương giống như lâm vào hôn mê vô hạn, linh hồn giống như sụp đổ.

- Ah!

Độc Vũ Yêu Vương kêu thảm một tiếng, hắn giống như rắn căn thu hồi thần thức lại, nhưng mà lúc này miệng của hắn phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, linh hồn bị thương.

Đế Khắc Thạch là thần tích còn sót lại trong Tu La Lộ, cho dù là ai thì và có tu vị gì, muốn khiêu chiến quy tắc của nó đều sẽ bị Đế Khắc Thạch trừng phạt!

Mà lúc này trên không trung, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên nhìn rõ ràng chữ lập lòe trên Đế Khắc Thạch.

Hàng thứ nhất chỉ có bốn chữ có thần quang bao phủ và hỏa diễm lập lòe.

Bốn chữ là -- "Tu La Thiên Thư"!

Dưới bốn chữ này có nhiều chữ nhỏ hơn:

- Tam Thập Tam Thiên, đại đạo mênh mang, ta lập chí tìm kiếm võ đạo cực hạn, trong ba mươi ba ức năm ta đi khắp Tam Thập Tam Thiên, trùng tu ba mươi ba kiếp, cả đời một Thiên Tôn, cả đời một phong thần, muốn tìm hiểu Thiên Đạo chí lý...

Hàng văn tự này hiển nhiên không phải là khẩu quyết, mà là một lời nói đầu của chủ nhân Tu La Lộ, cũng chính là lời nói đầu của Tu La Thiên Thư!

Lời nói đầu có chữ màu vàng, chỉ có mấy trăm chữ, nhưng mà đọc xong tâm thần của Lâm Minh rung động.

Trong đầu của hắn hiểu chủ nhân Tu La Lộ tìm kiếm võ đạo cực hạn, dùng ba mươi ba ức năm đi khắp Tam Thập Tam Thiên,

Mỗi một trọng thiên chủ nhân Tu La Lộ đều phong ấn tu vị của mình, Tòng Linh Khai Thủy, cứ như vậy hắn trùng tu ba mươi ba kiếp.

Cả đời một trăm triệu năm!

Hơn nữa trong trăm triệu năm này hắn đều từ phàm nhân tu thành Thiên Tôn, rồi sau đó tu thành chân thần!

Đây chính là ý nghĩa của câu: "Cả đời một Thiên Tôn, cả đời một phong thần!"

Nhưng mà mặc dù ba mươi ba kiếp đã xong chủ nhân Tu La Lộ vẫn không đạt được mục tiêu của mình, tổng hợp Tam Thập Tam Thiên Đạo, hắn vẫn cảm giác thiếu thốn gì đó.

Tam Thập Tam Thiên Đạo dường như không phải toàn bộ võ đạo.

Chủ nhân Tu La Lộ dùng thời gian ba trăm triệu năm một mình mở một thế giới -- Tu La Lộ, dùng nó ngộ đạo, hắn tiên đoán Thiên Đạo nguyên vẹn có ba mươi sáu, cũng chính là ba mươi sáu trọng thiên.

Nhưng mà ba trọng thiên sau vì đủ loại nguyên nhân nên không thể phát triển diễn hóa ra, mà là biến thành hạt giống thế giới!

Nếu như mang ba hạt giống thế giới này thai nghén ra, tập hợp đủ ba mươi sáu Thiên Đạo thì có thể tìm hiểu chí lý của thiên đạo, sống vĩnh hằng, chúa tể thiên hạ, thậm chí có thể trở thành "Thiên." Trở thành tạo vật chi chủ.

Nhìn thấy đoạn văn tự này Lâm Minh cảm giác trong nội tâm dời sông lấp biển, không cách nào nói được nữa.

Hắn tự nhiên biết rõ ba trọng thiên cuối cùng chính là Ma Châu, ma phương và tử tạp thần bí.

Ba đồ vật này bản chất chính là hạt giống thế giới!

Nếu như hoàn toàn diễn biến chúng ta, có thể tập hợp đủ ba mươi sáu Thiên Đạo, thành tựu chí tôn.

Chuyện này cũng đại khái vượt qua cảnh giới Chân Thần, đi tới cực hạn của võ đạo.

- Chủ nhân Tu La Lộ thật đáng sợ, theo như lời của hắn thì chủ nhân Tu La Lộ này ít nhất sống qua ba mươi sáu ức năm, trùng tu ba mươi ba kiếp, cả đời một Chân Thần, sau đó dùng ba ức năm cuối cùng mở Tu La Lộ là một đại thế giới kh ủng bố, đây là khái niệm gì?

Hắn khó tưởng tượng được cảnh giới của chủ nhân Tu La Lộ...

Người như vậy hiện tại còn sống hay chết? Đang ở nơi nào?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra đủ loại ý niệm, mà đúng lúc này hắn phát hiện trên Đế Khắc Thạch sau đoạn lời nói đầu bắt đầu xuất hiện cổ kinh tối nghĩa, mà dưới cổ kinh là đạo văn lập lòe.

Trong cổ kinh này mỗi câu mỗi chữ đều ẩn chứa ý cảnh khó nói nên lời, những đạo văn này hỗn hợp thành Tam Thập Tam Thiên Đạo, càng vô cùng huyền diệu.

Lâm Minh tinh thần chấn động, bất chấp suy nghĩ chuyện chủ nhân Tu La Lộ, bắt đầu ghi nhớ văn tự của chủ nhân Tu La Lộ.

Bên cạnh Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng như thế.

Đế Khắc Thạch hiện ra những vật này, bảo tồn phi thường ngắn, lại ẩn chứa lượng tin tức khoognr lồ, chỉ cần nhớ kỹ văn tự thì không có gì khó, nhưng mà nhớ kỹ ý cảnh thì đó là chuyện cực khó.

Nhưng mà Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đều là người có ngộ tính tuyệt đỉnh.

Trong thời gian mười hô hấp ngắn ngủi, văn tự hiện ra mấy trăm chữ mà thôi.

Nhưng mà văn tự không phải nội dung chủ thể của Tu La Thiên Thư, không có nói bất cứ phương pháp tu luyện gì cả, ngược lại là quy tắc chung, mặc dù không có liên quan gì tới thuật tu hành, nhưng mà ý nghĩa của nó vô cùng to lớn, hoàn toàn giúp người ta tu hành nhanh hơn.

Sau khi hào quang ảm đạm đi, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy hồi hợp và kinh ngạc.

- Đây là công pháp do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại?

- Chắc là thế, nhưng mà đó là cương lĩnh, chỉ dựa vào cái này căn bản không cách nào tu luyện...

Trên không trung lúc này, Lâm Minh đã không cảm thụ được uy áp của Đế Khắc Thạch nữa, lơ lửng trên không trung phi thường dễ dàng, giống như hắn đã được Đế Khắc Thạch hoàn toàn tán thành.

Cúi đầu nhìn qua phía dưới, thần quang óng ánh hiện ra, rất nhiều võ giả dưới Tuyệt Bích Nhai chật vật không chịu nổi, rất nhiều người đều bị thương, con mắt đổ máu nhẹ, những người mưu toan dùng thần thúc quan sát văn tự là bị nặng nhất, cơ bản bị thương linh hồn.

- Hình như chỉ có chúng ta mới có thể nhìn thấy Tu La Thiên Thư.

Lâm Minh như có điều suy nghĩ nói ra, như vậy xem ra đây là ban thưởng do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Đây cũng hợp tình lý, chủ nhân Tu La Lộ tự nhiên sẽ không mang truyền thừa của mình lưu lại cho người tầm thường, đó là phung phí của trời.

Đúng lúc này hai cột sáng từ trong Đế Khắc Thạch b ắn ra, phân biệt bắn vào người của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, chui vào trong huy chương nhiệm vụ mà bọn họ đang nắm giữ, sau một khắc hai huy chương nhiệm vụ này bay ra, ánh sáng nhạt dần dần hòa tan, hóa thành hai thần chi phù văn lập lòe, mà thần chi phù văn này có màu sắc không phải màu xanh biếc như Lâm Minh suy đoán, mà là màu đen đỏ, chính là phù văn cấp Thái Huyền!

Chương 1462: Thần Biến hậu kỳ

Lưu danh trên Đế Khắc Thạch thì tìm được thần chi phù văn, đây là nhiệm vụ của Tu La Lộ Thiên Đạo.

Nhưng mà dựa theo nhiệm vụ miêu tả thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được thần chi phù văn cấp Bích Hồn, mà bây giờ lại là cấp Thái Huyền.

Không riêng Lâm Minh như thế, Tiểu Ma Tiên cũng là như thế.

Thần chi phù văn cấp Thái Huyền hiện tị Lâm Minh đã đạt được ba cái. Trước đó là thần chi thủ hộ, thần chi chúc phúc, còn bây giờ là phù văn Đế Khắc Thạch!

- Bởi vì ta và Tiểu Ma Tiên hoàn mỹ lưu tên của mình trên Đế Khắc Thạch, cho nên vốn là phù văn cấp Bích Hồn, biến thành phù văn cấp Thái Huyền.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này phù văn Đế Khắc Thạch hóa thành hào quang chui vào người, sau khi tiến vào trong người Lâm Minh lại tiến vào nội thế giới.

Một sát na kia Lâm Minh cảm giác ba cái thần chi phù văn ở trong Thể Nội Thế Giới hoà lẫn vào nhau, sau một khắc chúng đồng thời toái diệt, hóa thành một đạo năng lượng tinh thuần, cổ năng lượng này giống như cam tuyền, thoải mái thân thể của Lâm Minh, khác với năng lượng bình thường, cổ năng lượng này không đi vò kinh mạch, cũng không đi khiếu huyệt, mà là dọc theo da thịt huyết mạch của Lâm Minh khuếch tán ra khắp toàn thân của hắn.

Lâm Minh tu luyện là thần lực. Chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên đều do hắn sử dụng, chân nguyên thuần hậu, cương nguyên cương mãnh, thần nguyên mờ ảo linh động, những đặc tính này không phải năng lượng nào có được, nó chỉ là dòng nước ấm áp, nhưng mà năng lượng trong nó ẩn ẩn độc lập với ba loại năng lượng kia.

Đây là một loại năng lượng mới, là chủ nhân Tu La Lộ hiểu được Tam Thập Tam Thiên Đạo, mở Tu La Lộ xon thì sáng tạo ra năng lượng Thiên Đạo quy tắc mới.

Đạo năng lượng này chạy khắp toàn thân của Lâm Minh, hội tụ vào trong nội thế giới của hắn. Bắt đầu trùng kích biên giới nội thế giới của Lâm Minh.

Tình huống biến hóa đột ngột này làm cho Lâm Minh ăn cả kinh!

Hắn sớm đạt tới Thần Biến trung kỳ đỉnh phong, nếu như nội thế giới mở rộng thêm một tầng, hắn sẽ trực tiếp bước vào Thần Biến hậu kỳ, hoàn thành sáu biến trong Hóa Thần Cửu Biến!

Lâm Minh đắm chìm trong dòng năng lượng này làm thoải mái, có loại cảm giác say mê quên tất cả, đúng vào lúc này lực trường Đế Khắc Thạch vốn biến mất lại phủ xuống lần nữa, bao lấy thân thể của Lâm Minh.

Nhưng mà điểm khác biệt với lúc trước chính là lưc trường mang lại áp lực còn lớn hơn. Làm cho hắn không thể không vận chuyển năng lượng đối kháng loại áp lực này.

Nhưng hiện tại lực trường lại cho Lâm Minh cảm giác an nhàn thoải mái.

Lực trường dào dạt chung quanh người Lâm Minh, hình thành một cái kén, dưới sự bảo vệ của kén, Lâm Minh giống như trở vào trong bụng mẹ. Toàn thân cao thấp đều sảng khoái nói không nên lời.

Trong ánh trăng mờ. Lâm Minh lại nhìn thấy Tiểu Ma Tiên gần mình trong gang tấc bao phủ trong kén, hai mắt của nàng nhắm nghiền lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lông mi lay động, khóe miệng tươi cười mê người, hiển nhiên cực kỳ sung sướng.

Lâm Minh biết rõ Tiểu Ma Tiên đang phát sinh biến hóa cùng loại với mình, hơn phân nửa là trong người của nàng có được hai ba cái phù văn cấp Thái Huyền trong người, mà bây giờ những thần chi phù văn này đều chuyển hóa thành lực lượng kỳ dị.

Tuy đạo lực lượng kỳ dị này không phải do bọn họ tu luyện ra, nhưng mà nó có tác dụng giúp chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên dung hợp, có hiệu quả tăng cao tu vị.

Lâm Minh đã sớm biết rõ thần chi phù văn giá trị cực cao, Tu La Lộ rất nhiều võ giả bọn họ không có tính toán tập hợp đủ thần chi phù văn, nhưng mà bọn họ không ngừng tập hợp thần chi phù văn bán cho người cần, một bộ phù văn hoàng kim có giá trị liên thành, phù văn cấp Bích Hồn hi hữu Thánh Chủ đều tranh đoạt, phù văn cấp Thái Huyền thì không cần phải nói.

Thần chi phù văn phẩm cấp càng cao thì giá trị càng lớn, chúng mang tới chỗ tốt là lực lượng, tốc độ, phòng ngự, khí huyết chi lực, số mệnh... Thậm chí tu vị đề thăng một mảng lớn.

Lúc này Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên giống như con tằm trong kén, bọn họ bị lực trường dày đặc bao phủ, thân thể hoàn thành tiến hóa và lột xác.

Mà ở cách đó không xa, cơ hồ tất cả võ giả đều nhìn thấy một màn này, lúc này dù là người ngu cũng đoán được đây chính là chỗ tốt nghịch thiên của người lưu danh trên chỗ cao nhất của Đế Khắc Thạch.

Trong mắt mọi người, vốn Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chính là thiên chi kiêu tử, lần nữa đạt được chỗ tốt thì thực lực còn tăng lên một lần, điều này thực sự là lột xác đấy.

Trong đám người, Độc Vũ Yêu Vương nắm chặt nắm đấm, con mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Tiểu Ma Tiên ôm lấy Lâm Minh, sắc mặt cực kỳ khó coi!

Đại cơ duyên cùng lột xác với Tiểu Ma Tiên như vậy, làm cho nội tâm của hắn ghen ghét muốn nhỏ máu.

- Tại sao là hắn, không phải ta?

Hàm răng Độc Vũ Yêu Vương cắn chặt, hiện tại nghĩ lại lúc trước hắn hăng hái lao lên Tuyệt Bích Nhai, hung ác giẫm mặt mũi của

Bạch gia tộc cùng Thanh Kiếm Tông quả thực là trò cười, so với những người phàm tục kia thì có ý nghĩa gì?

Hơn nữa dù hắn không nhận ra những hắn dự cảm được, nếu như Lâm Minh vẫn đi cùng thì tình huống ngày hôm nay sẽ tiếp tục tái diễn.

Bản thân Tu La Lộ này chính là sân thí luyện lớn, nơi này cơ duyên khắp nơi, nhìn ngươi có thực lực đạt được số mệnh hay không!

Cường giả càng mạnh! Kẻ yếu càng yếu! Thậm chí kẻ yếu ngay cả cơ hội yếu cũng không có, sẽ trực tiếp bị luật rừng tàn khốc của Tu La Lộ đào thải!

Tuy Độc Vũ Yêu Vương ghen ghét Lâm Minh, nhưng không thừa nhận cũng không được, Lâm Minh cho dù thực lực hay số mệnh đều vượt qua hắn mười tám con phố.

Nhưng mà hắn và Lâm Minh cùng đi tiếp thì chuyện không may sẽ rơi vào mình, chỗ tốt sẽ do Lâm Minh đạt được.

- Tên Lâm Lan Kiếm đáng chết, làm sao bỏ qua hắn đây?

Trong mắt Độc Vũ Yêu Vương hiện ra hung quang, bởi vì dùng sức cho nên móng tay của hắn bấm vào trong da thịt, hắn không muốn đi cùng chỗ với Lâm Minh nữa.

Tình huống cực đoan nhất, nếu như gặp được bí cảnh cửu tử nhất sinh, hoặc là bị cường giả tuyệt thế đuổi giết, như vậy hắn nói không chừng sẽ là đệm lưng của Lâm Minh, hắn chết lại thành toàn Lâm Minh!

Số mệnh không được, thực lực cũng không được, một khi phát sinh tình hình nguy hiểm thì chết là ngươi cũng không kỳ quái!

Đến lúc đó trong bí cảnh Tu La Lộ này chỉ còn lại có Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai người, các loại chuyện tốt sẽ bị Lâm Minh chiếm hết, mà trông cậy vào Lâm Minh nhớ lại chính mình đó là chuyện không có khả năng, hắn nói không chừng còn nói thầm trong bụng, may mắn có loại pháo hôi ngu xuẩn này thành toàn hắn.

Nếu như dưới loại tình huống này, hắn và Tiểu Ma Tiên phát sinh chuyện gì đó...

Độc Vũ Yêu Vương đã không cách nào tưởng tượng được nữa, hắn tức giận tới mức gan đau đớn, tim cũng đau, ruột xanh như thối rửa, hắn xác định một việc, cho dù như thế nào cũng không thể cho Lâm Minh tiếp tục đi cùng!

Thời điểm Độc Vũ Yêu Vương nghĩ ngợi lung tung, thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua nửa canh giờ.

Nửa canh giờ này thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vẫn lơ lửng trước Đế Khắc Thạch, cái kén bọn họ ngưng kết càng dày, cơ hồ hình thành một không gian độc lập, thế cho nên người ở bên ngoài không thể nhìn thấy Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh.

Cái kén dày đặc này cung cấp năng lượng phù văn cho Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh tăng tu vi lên, cũng cung cấp bảo vệ tốt nhất cho họ, võ giả bình thường muốn tới Đế Khắc Thạch, muốn bay tới độ cao ba mươi lăm dặm rất khó khăn, huống chi là đột phá cái kén dày đặc này.

Trong ánh trăng mờ, Lâm Minh giống như trải qua trùng tu cả đời, hắn nhớ lại thời kỳ mình luyện thể tân tân khổ khổ đánh cọc gỗ, đánh cọc gỗ cứng rắn như sắt, một quyền đánh ra một đạo quyền ấn, nhưng mà đánh lâu thì trên cọc gỗ có máu, không có dược liệu chữa trị, loại thương tổn này tích lũy làm tổn thương gân cốt, kinh mạch, ngày sau bị tàn tật...

Nhưng mà Lâm Minh ngày ngày kiên trì, tu luyện ngày qua ngày, cuối cùng hắn vẫn đột phá cảnh giới tiêu chuẩn võ giả là Ngưng Mạch Kỳ.

Kế tiếp Hậu Thiên, Tiên Thiên, Toàn Đan... Một đường tu luyện hắn tao ngộ đối thủ cũng càng ngày càng lớn mạnh, xuất nhập bí cảnh cũng càng ngày càng nguy hiểm.

Hắn không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, đi lại trên biên giới sự sống và cái chết, thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, tu vị càng ngày càng cao, thẳng đến khi phong vân một cõi tung hoành Thần Vực!

Hiện tại hắn đang trầm mê vào bao nhiêu năm tháng trước, thẳng đến thời khắc này thì hắn tỉnh lại.

Mà lúc này hắn thình lình phát hiện nội thế giới của chính mình đã mở rộng lần nữa, hắn đã bước vào Thần Biến hậu kỳ!

Thần Biến hậu kỳ, khoảng cách Thần Quân cảnh chỉ có một bước ngắn, mà Thần Quân cảnh nghĩa Lâm Minh đã lột xác lần nữa, là một hàng rào.

Phải biết rằng Tạo Hóa thánh tử cũng chỉ là Thần Quân cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi!

Nếu như Lâm Minh có thể đi vào Thần Quân trung kỳ, tuy còn không thể địch lại Tạo Hóa thánh tử, nhưng ít ra có vốn liếng chống lại!

Đến lúc đó dù là gặp được Giới Vương, Lâm Minh ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình.

Quay đầu nhìn qua Tiểu Ma Tiên, lại nhìn thấy Tiểu Ma Tiên vẫn đang lâm vào trong hoàn cảnh lột xác, đôi cánh phượng bao phủ thân thể của nàng, làm cho nàng nhìn như hắc thiên sứ xinh đẹp.

Lúc này ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, bình minh ở phương đông hiện ra.

Đúng lúc này Tiểu Ma Tiên mở cánh ra, mi tâm của nàng giống như có một tầng lửa đốt, cùng lúc đó cái kén lớn bao phủ trước Đế Khắc Thạch cũng tan biến đi.

Võ giả dưới Tuyệt Bích Nhai nhìn thấy một màn này thì giữ vững tinh thần, bọn họ biết rõ Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên sắp đi ra!

Chuyện xảy ra tối nay tất nhiên cũng bị người ta nói chuyện say sưa, liên tiếp ba người lưu danh trên Đế Khắc Thạch, đương nhiên so với Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên thì Độc Vũ Yêu Vương chẳng đáng nhắc tới, hắn nhất định sẽ bị người ta lãng quên trong đề tài nói chuyện này.

Truyền lưu từ rất sớm, lưu danh trên Đế Khắc Thạch cũng tìm được ban thưởng của Tu La Lộ Thiên Đạo, mà bây giờ có Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên thì được chứng minh là đúng!

Thần mang lập loè, phong vân nổi lên bốn phía, mặt trời mọc từ phương đông sáng chói lọi, chiếu rọi thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, khiến cho người ta có cảm giác hắn và nàng như thiên thần hạ phàm!

Hai người bọn họ chậm rãi hạ xuống, đám võ giả dưới Tuyệt Bích Nhai nhìn thấy hai người thì rung động, không cách nào nói nên lời.

Hai tuyệt thế nhân kiệt, đồng thời lưu danh trên đỉnh cao nhất của Đế Khắc Thạch, lưu lại chữ "Tiên" cùng "Lâm" một thước vông, kiểu chữ ẩn chứa ý cảnh giống như võ đạo truyền thừa, làm cho người xem như có điều ngộ ra. Rồi sau đó bọn họ ở bên dưới Đế Khắc Thạch song song đột phá cảnh giới, bước vào Thần Biến hậu kỳ.

Cái gọi là thần tích không ai qua được.

Chương 1463: Đế tử đến tìm hiểu

Vào lúc Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên từ trên Đế Khắc Thạch hạ xuống dưới đất, rất nhiều võ giả không tự giác mở đường cho bọn họ, ánh mắt bọn họ nhìn qua Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên mang theo nét kính sợ và ngưỡng mộ, giống như hài tử ở nông thôn nhìn thấy hoàng tử tói từ kinh thành.

- Hai người bọn họ là một đôi à? Kim Đồng Ngọc Nữ.

- Thực không cách nào tưởng tượng không biết ngày sau bọn họ sinh hài tử thì thiên phú sẽ như thế nào...

- Bọn họ hẳn là truyền nhân Thiên Tôn thánh địa nha, cũng có thể là Chân Thần thánh địa.

Nghe được võ giả chung quanh nghị luận, Độc Vũ Yêu Vương càng cực độ phiền muộn, đây chẳng khác gì đâm vò vết thương của hắn cả.

- Tiểu sư muội, chúc mừng...

Nhìn thấy Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi tới, Độc Vũ Yêu Vương miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười nói ra.

Vốn Độc Vũ Yêu Vương là Thần Biến hậu kỳ đỉnh phong, tu vi cao nhất trong ba người, nhưng thực lực của hắn thật ra lại kém cỏi nhất trong ba người.

Hiện tại Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh đều đạt tới Thần Biến hậu kỳ, tu vị đã không sai biệt lắm, kể từ đó thực lực của hắn càng kém hơn nhiều, một khi gặp nạn thì trong ba người ai hẳn phải chết chắc, người đó khẳng định chính là hắn.

- Chúng ta đi thôi, nơi đây không nên ở lâu.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua đám võ giả dưới Tuyệt Bích Nhai, truyền âm nói ra, hắn cùng Tiểu Ma Tiên trước kia quá cao điệu, có thể sẽ khiến không ít người có ý chí chú ý tới, cộng thêm bọn họ đột phá tu vị lên Thần Biến cảnh dùng không ít thời gian, đầy đủ cho những người khác truyền tin tức này ra ngoài rồi.

Trong Tu La Lộ là thế giới mạnh được yếu thua, nếu như ngươi bị người hoài nghi mang trọng bảo trong người, vậy rất dễ dàng bị giết người cướp của, cho dù biết ngươi thuộc thế lực cực lớn cũng có thể bí quá hóa liều.

- Ân, chúng ta đi.

Tiểu Ma Tiên mới tăng thực lực lên, tâm tình rất vui sướng.

Ba người thi triển công pháp nhanh chóng rời đi, không người ngăn trở, chạy trong quá trình chạy đi Lâm Minh nhìn qua Độc Vũ Yêu Vương thật sâu ngay trong nháy mắt hắn nói chuyện vừa rồi, hắn ẩn ẩn cảm giác được trên người Độc Vũ Yêu Vương có một tia hận ý, thậm chí là sát cơ!

Nếu như không phải Lâm Minh tu tập Thần Mộng pháp tắc, cảm giác linh hồn cũng nhạy cảm. Hắn cũng không cảm giác được hận ý của Độc Vũ Yêu Vương.

Ngay từ đầu Độc Vũ Yêu Vương chỉ chán ghét Lâm Minh.

Bởi vì khó hiểu về Lâm Minh. Độc Vũ Yêu Vương chỉ xem Lâm Minh như một tên xuất thân bình dân nhảy nhép, cũng không có uy hiếp gì tới hắn. Hắn muốn cho Lâm Minh kinh ngạc, chỉ muốn giết tâm tư của Lâm Minh mà thôi.

Mà bây giờ trong lòng Độc Vũ Yêu Vương sinh ra sát ý, Lâm Minh xuất hiện làm cho hắn cảm thấy uy hiếp thật lớn, Lâm Minh chẳng những uy hiếp tình cảm của hắn cùng Tiểu Ma Tiên, còn uy hiếp về số mệnh, thậm chí là tính mạng của hắn.

Đại hoang mênh mông. Độc Vũ Yêu Vương đạp phong mà đi, tâm tình trầm trọng.

Hắn càng ngày càng cảm giác lần này đi Tu La Lộ chi hắn sẽ không có thu hoạch gì cả, hiện tại hắn hoặc là đi lịch lãm rèn luyện một mình, hoặc là đi theo Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chịu chết.

Độc Vũ Yêu Vương đã có thể đoán được bọn họ sắp gặp phải hiểm cảnh càng thêm kh ủng bố, tính nguy hiểm càng ngày càng cao, hắn tiếp tục đi theo như vậy chẳng những không tìm được chỗ tốt, chỉ gặp được nguy hiểm mà thôi.

- Tiểu sư muội... Ngươi chuẩn bị ngây ngốc trong Tu La Lộ bao lâu? Thanh lão hiện tại đã bị Triều Tịch thành giám thị, tình huống rất nguy hiểm, chúng ta nên sớm quay về, sâu trong đại hoang càng ngày càng nguy hiểm, một khi ngươi có cái gì sơ xuất...

Độc Vũ Yêu Vương còn chưa nói xong. Tiểu Ma Tiên liền cười khanh khách nói:

- Ta mới không quay về, Tu La Lộ vừa mới bắt đầu thật thú vị, ta làm sao trở về? Phải đi về chính ngươi trở về đi!

Tiểu Ma Tiên nói xong, căn bản không để ý tới Độc Vũ Yêu Vương, càng hưng phấn lao vào trong đại hoang.

Loại kết quả này Độc Vũ Yêu Vương đã ngờ tới, Tiểu Ma Tiên vốn ham thích đi chơi, hiện tại vừa mới đạt được chỗ tốt. Làm sao bảo nàng quay về được đây?

Nhưng mà hắn không cam lòng, tiếp tục nói:

- Tiểu sư muội... Gia hỏa tên là Lâm Lan Kiếm vẫn đi theo chúng ta, hắn hẳn là võ giả bản thổ của Tu La Lộ, biết rõ tình huống trong đại hoang, nếu như hắn có ý đồ bất chính, dẫn chúng ta vào tuyệt địa, hãm hại chúng ta, giết người cướp của, dùng thưc lực của hắn. Lại chiếm cứ ưu thế địa lý, chúng ta căn bản đừng mong chống lại hắn!

- Người này lai lịch không rõ. Nhân phẩm không biết, ta cảm giác có vấn đề lớn.

Không thể khích lệ Tiểu Ma Tiên hồi tâm chuyển ý, Độc Vũ Yêu Vương chỉ có thể lui cầu tiến, muốn nàng đuổi Lâm Minh đi.

Đáng thương cho Độc Vũ Yêu Vương tới bây giờ chưa gặp qua Lâm Minh, cũng chưa từng gặp qua Lâm Minh ra tay, bằng vào hạt giống hỗn độn của Lâm Minh tại Tuyệt Bích Nhai là nhận ra thân phận hắn, Độc Vũ Yêu Vương thật sự không có năng lực nhìn ra chân thân của Lâm Minh.

Nghe Độc Vũ Yêu Vương ly gián, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên cười thầm, nàng đã biết rõ thân phận của Lâm Minh, tuy bởi vì Lâm Minh hai lần đè nặng chính mình, Tiểu Ma Tiên vẫn không thoải mái với Lâm Minh, nhưng mà nàng rất rõ ràng Lâm Minh không có nửa điểm quan hệ tới cái gì "Lai lịch không rõ ", "Ý đồ bất chính ", "Giết người cướp của".

Hơn nữa Tiểu Ma Tiên tuy nhìn tính tình trẻ con, nhưng cũng cũng không phải nàng vô tri ngây thơ, trên thực tế nàng rất khôn khéo, đương nhiên nàng cũng nhìn ra Độc Vũ Yêu Vương chén ghét Lâm Minh, oán hận cùng ghen ghét, loại cảm xúc mặt trái mạnh mẽ này đã khiến hắn không thể sống chung với Lâm Minh nữa.

Hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì sớm muộn gì cũng có chuyện.

Nếu như bảo Tiểu Ma Tiên lựa chọn một người đồng hành thì kết quả chắc chắn là Lâm Minh!

Thực lực của nàng và Lâm Minh tiếp cận, thiên phú cũng tiếp cận, đi cùng một chỗ với Lâm Minh mới thích hợp rèn luyện trong Tu La Lộ.

Nếu như đi cùng Độc Vũ Yêu Vương, nàng phát triển nhanh, ngày sau tất nhiên có chút thời điểm Độc Vũ Yêu Vương sẽ kéo chân sau của nàng.

Tiểu Ma Tiên không có quá nhiều cảm tình với Độc Vũ Yêu Vương này, cũng bởi vì là sư huynh muội bình thường, Độc Vũ Yêu Vương mỗi ngày lải nhải dong dài làm nàng phiền, nhưng mà nàng cảm thấy Lâm Minh ăn nói ý tứ, trầm mặc ít nói tốt hơn nhiều lắm.

Hơn nữa Tiểu Ma Tiên ở cùng với Lâm Minh còn có tâm tư vượt qua Lâm Minh một lần, nàng không cam lòng luôn bại bởi Lâm Minh.

- Nếu không ngươi quay về một mình đi.

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên nói ra, mà những lời này không thể nghi ngờ đả kích lòng tự trọng của Độc Vũ Yêu Vương rất nặng nề.

Bảo hắn tự thân quay về, lưu lại Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai người đồng hành trong Tu La Lộ, Độc Vũ Yêu Vương há có thể cam tâm!

Độc Vũ Yêu Vương đã lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, đi theo Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên không được, mình đi một mình cũng không được.

Tất cả chuyện này là do Lâm Minh ban tặng.

Thời điểm trong lòng của Độc Vũ Yêu Vương vô cùng phiền muộn, Lâm Minh cũng quan sát địa hình chung quanh, hắn không quan tâm tới chuyện Độc Vũ Yêu Vương cùng Tiểu Ma Tiên trao đổi với nhau.

Hiện tại Lâm Minh suy nghĩ hắn hắn rút được ngọc bội trong vận mệnh chi bàn, trong ngọc bội có vẽ địa đồ cổ xưa, hơn nữa đánh dấu bốn chữ -- "Đại hoang thần tàng"!

Lâm Minh tiến vào đại hoang lần này cũng là vì tìm kiếm thần tàng này.

- Hồn Bạch, ngươi nói xem đi về phía trước một ngàn dặm liền có một tòa thành trì, tên là Thiên Yêu Thành?

- Đúng, Thiên Yêu Thành cực kỳ nổi danh, phàm là võ giả tới đại hoang thí luyện thường thường chọn Thiên Yêu Thành làm nơi nghỉ ngơi và khôi phục, chuyện này làm Thiên Yêu Thành cực kỳ nổi danh, số lượng cao thủ đơn thuần còn nhiều hơn Hỗn Loạn Thành, Triều Tịch Thành, Thiên Nguyên Thành nhiều lắm.

- Tốt, vậy thì chúng ta kế tiếp đi tới đó đi, tới Thiên Yêu Thành phải tìm ngọc giản tình báo, từ ngọc giảng tìm hiểu địa đồ.

Lâm Minh có ý định như thế, hắn cũng không rõ ràng lắm, không lâu sau tại Tuyệt Bích Nhai, dưới Đế Khắc Thạch có một đám khách không mời mà tới.

Một đám người này dùng Thánh tộc làm chủ, trong đó có hỗn hợp Yêu tộc cùng Ma tộc.

Trong đám người có một thanh niên áo trắng cực kỳ dễ thấy, dáng người của hắn cao mà gầy gò, dung mạo không tính anh tuấn nhưng lệ khí trùng thiên, hai hàng lông mày của hắn như kiếm, tóc mi bay loạn, đôi mắt dài nhỏ như lá liễu, toàn thân tỏa ra khí chất tà khí.

Nếu như Lâm Minh ở chỗ này hắn sẽ nhận ra kẻ này, hắn đúng là -- Đế Tử Na Kỳ!

Sau khi chiến một trận với Lâm Minh xong, Na Kỳ cũng đã tới Tu La Lộ thí luyện, tại Thánh tộc thí luyện Tu La Lộ phổ biến hơn nhân tộc nhiều lắm, đối với Tạo Hóa Thánh Hoàng thánh địa mà nói, thí luyện Tu La Lộ là nơi tất cả đệ tử chân truyền phải đi qua.

- Đây chính là Tuyệt Bích Nhai!"

Đoàn người Đế Tử Na Kỳ sau khi đi tới đây lập tức hấp dẫn tất cả ánh mắt của người dưới Tuyệt Bích Nhai.

Một đoàn người này khí thế thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa chính giữa bọn họ thình lình có cường giả Giới Vương!

Bên ngoài Tu La Lộ Giới Vương là đứng đầu một thành, người như vậy đột nhiên xuất hiện ở Tuyệt Bích Nhai, lập tức làm cho rất nhiều người trong lòng chấn động.

- Tránh ra, cút đi!

Tùy tùng của Na Kỳ không ngừng quát tháo đám người, tràng diện bực này giống như thái tử xuất hành, người không có phận sự tự nhiên không thể tới gần.

Rất nhanh đi tới gần Tuyệt Bích Nhai cũng chỉ có đoàn người Đế Tử Na Kỳ mà thôi, những võ giả bình dân khác đã ở cách đó vài dặm, tuy trong nội tâm khó chịu, cũng đành phải giận mà không dám nói gì.

- Người nào, phô trương lớn như vậy?

- Chớ nói lung tung, bọn họ có cường giả Giới Vương, hơn nữa những người tuổi trẻ kia căn cơ vững chắc, thập phần mạnh mẽ! Bọn họ rất có thể là xuất thân từ Thiên Tôn thánh địa! Mấy ngày nay là thế nào, Đế Khắc Thạch có nhiều cao thủ như vậy viêng thăm, những người tuổi trẻ này cũng có thể là tới thí luyện.

Mọi người đang nói chuyện, đoàn người Đế Tử Na Kỳ giống như cá chép vượt long muôn lao thẳng lên Đế Khắc Thạch, bọn họ bay lên độ cao ba mươi dặm, lưu lại ấn ký tại đó! Thậm chí còn có người vượt qua ba mươi ba dặm cách Đế Khắc Thạch một bước ngắn!

- Đây chính là Đế Khắc Thạch được đồn đãi rất lợi hại sao? Cũng không có gì đặc biệt!

Đế Tử Na Kỳ nhìn thấy qua một ít sư đệ của mình đều có thể tới gần Đế Khắc Thạch, cảm giác cũng không có gì tốt cr.

- Đế tử điện hạ, tục truyền nếu như có thể lưu danh ở chỗ cao nhất của Đế Khắc Thạch, hoàn mỹ hoàn thành thí luyện này có thể đạt được ban thưởng đấy, điện hạ chớ để phớt lờ, tất nhiên phải lấy được ban thưởng trước đã.

Bên cạnh Đế Tử Na Kỳ có một giọng nói cung kính của lão giả, tu vị củ hắn là Giới Vương bình thường.

Trong Tạo Hóa Thánh Hoàng Chân Thần thánh địa, cường giả Giới Vương bình thường chỉ là trưởng lão ngoại môn, cũng chỉ là quản gia mà thôi.

- Chỗ cao nhất?

Đế Tử Na Kỳ cười cười, giương mắt nhìn lên Đế Khắc Thạch, nhìn vào dấu vết của những người trước kia.

Điểm co nhất của Đế Khắc Thạch xuất hiện hai chữ to một thước, một chữ tiến "Tiên" ẩn chứa khí tức linh động xinh đẹp, một chữ "Lâm" tỏa ra khí tức sát phạt lăng lệ ác liệt.

Chương 1464

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 1465: Thiên yêu thành

Na Kỳ phi thường khát vọng có thể hủy diệt hai chữ này, thế nhưng mà vọt tới cách hai chữ này hai ba thước thì thân thể của hắn lập tức đạt tới cực hạn, mạch máu nhiều chỗ tan nát.

Oanh!

Na Kỳ miễn cưỡng đánh ra một quyền, cách không công kích chữ "Lâm" trên Đế Khắc Thạch!

Nhưng mà lực lượng còn thừa lại của hắn rất nhỏ, dưới tầng tầng uy áp suy yếu của Đế Khắc Thạch thì càng yếu không chịu nổi, căn bản không có thể rung chuyển chữ trên Đế Khắc Thạch một chút nào.

Mà chữ "Lâm" vẫn tỏa ra khí tức lăng lệ như trước, hoàn hảo không tổn hao gì, giống như đang giễu cợt hắn vô năng.

- Điện hạ, không nên miễn cưỡng!

Thời điểm này dưới Tuyệt Bích Nhai, một lão giả Thánh tộc hô lên. Mọi người đều nhìn ra Na Kỳ đến cực hạn, hắn căn bản không thể kiên trì tới được chỗ cao nhất trên Đế Khắc Thạch.

Trên mặt rất nhiều người hiện ra thần thái trào phúng, tuy Na Kỳ bay đến cách đỉnh của Đế Khắc Thạch chừng hai ba thước đã là thành tích đáng kiêu ngạo, nhưng mà tổng hợp biểu hiện của hắn lúc trước, lại làm cho người ta muốn châm chọc một phen.

- Hắc hắc, hắn còn muốn hủy diệt hai chữ của một nam một nữ lúc trước kìa, sau đó viết tên của mình lên đó, hắn cho là hắn là ai, hai người kia thực sự yêu nghiệt tới mức tận cùng, cho dù là truyền nhân Thiên Tôn cũng khó mà sánh bằng, căn bản đừng mong leo lên nơi cao nhất của Đế Khắc Thạch lưu danh.

- Chết cũng sĩ diện mà gượng chống, tìm đường chết mà, ta xem hắn xong rồi.

- Hư, không nên truyền âm, các ngươi không muốn sống à, coi chừng bị chúng phát hiện đấy.

Mấy võ giả lặng lẽ truyền âm nghị luận với nhau, Đế Tử Na Kỳ cách điểm cao nhất của Đế Khắc Thạch chừng một trượng, mà lúc này toàn thân của hắn máu tươi chảy ròng, hiển nhiên đã đạt tới cực hạn rồi.

- Tại sao có thể như vậy được!

Đế Tử Na Kỳ cảm giác khuất nhục.

Hắn không cho rằng mình chênh lệch với Lâm Minh, trên thực tế một trận chiến ở Huyết Loạn hắn đúng là không có bại trong tay Lâm Minh, nhưng mà lần này lưu danh trên Đế Khắc Thạch hắn không bằng Lâm Minh

Chuyện này không có nghĩa thực lực của hắn thua Lâm Minh, nhưng mà tiềm lực thì kém hơn nhiều.

- Tiềm lực của ta không bằng hắn?

Đế Tử Na Kỳ cảm giác không thừa nhận. Mà dưới Tuyệt Bích Nhai một lão giả gọi là Chu đại tiên sinh thở dài một hơi, một trận chiến trên Huyết Loạn đại lục Na Kỳ không kém Lâm Minh bao nhiêu.

Thực lực tiếp cận làm cho mọi người xem nhẹ chuyện này. Lúc này Na Kỳ có tu vị Thánh Biến hậu kỳ, mà Lâm Minh chỉ là Thần Biến trung kỳ!

Lâm Minh vượt qua tiểu cảnh giới lực áp Đế Tử Na Kỳ!

Vượt qua một tiểu cảnh giới chiến đấu đối với thiên tài tuyệt đỉnh là chuyện ăn cơm uống nước, nhưng mà võ giả bị khiêu chiến vượt cấp cũng là thiên tài tuyệt thế thì quá kh ủng bố!

Thiên tài đỉnh cấp nhất, mỗi lần thăng một tiểu cảnh giới thì thực lực tăng lên không nhỏ.

- Tên Lâm Minh này thật đáng sợ. Nhưng mà may mắn tộc ta không bao lâu sẽ xâm lấn Thần Vực, sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian phát triển, nếu không hắn chưa hẳn sẽ không phải là Phong Thần Thiên Tôn của ba mươi sáu ức năm trước!

Chu đại tiên sinh nghĩ như vậy nhưng mà cảm thấy nên nhanh chóng tiêu diệt Lâm Minh. Trảm thảo trừ căn.

Mà lúc này trên Đế Khắc Thạch, rốt cuộc Na Kỳ không cách nào chèo chống, cách đỉnh càng gần thì áp lực tăng trưởng càng kh ủng bố, mặc dù chỉ còn cách một trượng nhưng mà nó chẳng khác gì lạch trời, làm thế nào cũng không vượt qua được.

Cơ hội khiêu chiến Đế Khắc Thạch chỉ có một lần. Nếu như thất bại thì huy chương nhiệm vụ sẽ vỡ vụn, Na Kỳ biết rõ lên điểm cao nhất là vô vọng, hắn ôm hận lui cách đỉnh tám thước, đột nhiên một trảo đánh vào Đế Khắc Thạch.

Răng rắc!

Một tiếng nổ tung vang lên, Na Kỳ kéo ra một khối nham thạch.

Đây là một trảo dốc hết toàn bộ lực lượng của Na Kỳ còn sót lại. Sau khi đánh ra một trảo này Na Kỳ không còn sức chèo chống nữa, thân thể của hắn giống như diều đứt dây rơi thẳng xuống đất.

Hô --

Chu đại tiên sinh lăng không bay lên, tiếp được Na Kỳ kiệt sức.

Ngửa mặt nhìn lên dấu vết Na Kỳ lưu lại trên Đế Khắc Thạch thì Chu đại tiên sinh bất đắc dĩ lắc đầu.

Một trảo cuối cùng Na Kỳ lưu lại sâu chừng ba thốn, luận chiều sâu đơn thuần không sánh bằng những dấu vết lúc trước của Đế Khắc Thạch, nhưng mà dấu vết cực kỳ thô ráp, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra đây là ký hiệu Thánh tộc nhưng lại không ẩn chứa ý cảnh gì cả.

Thật sự là Na Kỳ đã dầu hết đèn tắt, căn bản không có khả năng lưu ý cảnh của mình vào trong đó.

Nếu như Na Kỳ không phải cố gắng trùng kích điểm cao nhất, hắn lưu chữ ở cách nơi cao nhất chừng mười trượng, hắn mới hoàn mỹ hoàn thành chữ viết, mà không có như bây giờ, vội vàng lưu lại dấu vết không có ý nghĩa gì.

Bên cạnh Chu đại tiên sinh là đám đệ tử Thánh tộc khác hai mắt nhìn nhau, cũng không biết nên nói cái gì tốt.

Mà đám võ giả khác cách đó không xa đều lặng lẽ rời khỏi, bọn họ sợ hãi Đế Tử Na Kỳ khôi phục lại sau đó bắt bọn họ trút giận.

- Nghỉ ngơi và hồi phục trước đi, rồi sau đó chúng ta xuất phát đi sâu vào trong đại hoang!

Chu đại tiên sinh hạ đạt mệnh lệnh xong, trong mắt hiện ra một tia hàn quang, hắn đang suy tư làm thế nào mới có thể đánh chết Lâm Minh.

...

Trong đại hoang bao la bát ngát, có một vách đá dựng đứng cao ngàn trượng, vách đá dựng đứng này kéo mấy trăm dặm, dưới dốc đứng của vách đá dựng đứng này như bị đao cắt ra, một tòa thành thị nguy nga đứng ở đó, tòa thành thị này có tường cao trăm trượng, trên tường thành gia trì trận pháp vô cùng chắc chắn, từ trên tường thành nhìn xuống thì thấy diện tích kéo dài tận đường chân trời mà không thấy điểm cuối, tòa thành thị này, chính làThiên Yêu Thành.

Diện tích của Thiên Yêu Thành còn lớn hơn Hỗn Loạn Thành đại không chỉ gấp mười lần, là thành thị lớn nhất bên ngoài đại hoang,nơi này tụ tập rất nhiều võ giả tới đại hoang thí luyện, cũng có rất nhiều người thường ở lại đây, chuyện này làm Thiên Yêu Thành càng phồn hoa.

Đoàn người Lâm Minh đi trên đường phố Thiên Yêu Thành, hai bên đường có cửa hàng tụ tập, võ giả đi trên đường, dùng người trẻ tuổi làm chủ, hơn nữa một số có căn cơ vững chắc, thân thủ bất phàm, đều là trẻ tuổi tuấn kiệt.

Đây cũng là hợp tình lý, bất kể là người luyện võ trên đại hoang hay là người ở lại trong Thiên Yêu Thành, các thế lực trong đại hoang đều phải đối mặt với hung thú, nếu không sẽ biến thành khẩu phần của hung thú mà thôi.

Nguyên bản đây là căn cứ của cường giả, hơn nữa trong đại hoang chém giết quanh năm, khôn sống mống chết, càng khiến cho võ giả trong Thiên Yêu Thành càng ngày càng mạnh, tố chất chỉnh thể vượt xa những thành thị khác bên ngoài Tu La Lộ.

Đi tới tòa thành thị này Tiểu Ma Tiên vô cùng hưng phấn, đây chính là tỉnh cảnh không thể gặp được trong Thần Vực.

Trong Thần Vực cao thủ tụ tập trong các tông môn, trong các đại thánh địa, trong thành thị chỉ tụ tập đa số võ giả cấp thấp mà thôi, dù sao thành thị là nơi dùng làm chỗ sinh hoạt, mà cao thủ chỉ tiềm tu trong tông môn.

Tu La Lộ thì hoàn toàn ngược lại, nơi này là chỗ giết chóc và thí luyện, khai tông lập phái tu luyện ngược lại là số ít.

- Chủ nhân, nếu như muốn tìm hiểu tin tức thì có thể đi tới ‘ tri thiên cơ ’, đây là tổ chức tình báo danh tiếng mười phần bên ngoài Tu La Lộ đấy, chỉ cần cho đủ thù lao, có thể thu thập được tin tức tình báo che dấu.

- Tri thiên cơ? Trước không vội, để tìm ngọc giản địa đồ đã, cũng không thể trực tiếp bắt người ở bên ngoài rồi hỏi thăm được.

Lâm Minh cũng quyết định tốt, hắn phải tìm được ngọc giản đị đồ sau đó chậm rãi tìm hiểu.

Chương 1466: Uổng tử cốc

Lâm Minh đi vào Thiên Yêu Thành, cũng không tìm hiểu tin tức về đế ngọc ngay, mà là đi vào Hắc Thần Bảo của Thiên Yêu Thành, xem nhiệm vụ trong Hắc Thần Bảo.

Mỗi tòa thành thị trong Tu La Lộ đều có nhiệm vụ đống ứng, sau khi hoàn thành sẽ nhận được thần chi phù văn phong phú.

Thần chi phù văn đẳng cấp cao rất có diệu dụng, Lâm Minh đã cảm nhận được rồi, hiện tại có cơ hội càng không bỏ qua.

Thiên Yêu Thành chiếm diện tích thật lớn, Lâm Minh từ cửa nam đi vào trong thành, Hắc Thần Bảo nằm ở cửa thành phía bắc, cách xa nhau mấy trăm dặm.

Hành tẩu mấy trăm dặm Lâm Minh đều không có phi hành, cùng nhau đi tới, Lâm Minh phát hiện hắn không ngừng tới gần cửa bắc thì kiến trúc, thành thị này càng ngày càng nghiêm túc và ngưng trọng, thậm chí ẩn hàm sát khí.

Ngay từ đầu lúc ở thành nam, hai bên đường đi cửa hàng mọc lên san sát như rừng, vô cùng phồn hoa, mà tới gần cửa phía bắc thì các loại chợ giao dịch, quán rượu biến mất không còn gì nữa, mà chuyển biến thành từng tòa thành lũy.

Những thành lũy này do nham thạch màu xám nặng nề xây dựng mà thành, trên mặt đá che kín các dấu vết sâu và màu đỏ sậm, những dấu vết này rõ ràng do vũ khí và móng vuốt đánh vào, thậm chí ẩn ẩn Lâm Minh còn cảm giác được mùi máu tươi ở khu vực này, giống như đang đi vào trong chiến trường Tu La.

- Những kiến trúc này đều dùng đá xám xây thành, trong đó gia nhập huyền thiết thiết tinh, vô cùng chắc chắn, tuy xây thành bộ dạng như vậy, bị đao kiếm đánh hoang tàn khắp nơi, chẳng lẽ bắc thành thường xuyên xảy ra đại chiến sao?

Bên người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên ngạc nhiên hỏi, mà lúc này

Lâm Minh đã từ chỗ Hồn Bạch tìm được đáp án.

Hắn nói ra:

- Thiên Yêu Thành đối mặt đại hoang vô tận, trong đại hoang có quá nhiều hung thú, mỗi cách một ít năm sẽ có sự kiện hung thú công thành, mà phía nam của Thiên Yêu Thành có vách núi che chắn, cho nên mặt phía bắc là chiến trường.

Lâm Minh nói như vậy Tiểu Ma Tiên kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh.

- Làm sao ngươi biết?

Lâm Minh sờ sờ cái mũi, không có giải thích. Mà ở bên cạnh hắn Độc Vũ Yêu Vương hừ một tiếng, khinh thường nói ra:

- "Hắn là võ giả bản thổ của Tu La Lộ, biết rõ những chuyện này cũng không có gì lạ.

Tiểu Ma Tiên bật cười, không có nói cái gì nữa.

Ba người rất nhanh đi tới Hắc Thần Bảo của Thiên Yêu Thành, trước khi tiến vào trong Thiên Yêu Thành, bọn họ dịch dung lần thứ hai, đây là đề phòng lúc dừng lại ở Tuyệt Bích Nhai hấn dẫn người có ý chí người ta, mà làm cho có người theo dõi.

Hắc Thần Bảo của Thiên Yêu Thành còn lớn hơn Hỗn Loạn Thành vài lần, mà võ giả trong Hắc Thần Bảo có tố chất chỉnh thể tăng lên một đoạ, trong Hỗn Loạn Thành có nhiều võ giả Mệnh Vẫn Kỳ, cũng có võ giả Thần Hải, nhưng à bọn họ thường làm nhân viên trong Hắc Thần Bảo.

Người tới đại hoang này đa phần lịch lãm rèn luyện, phần lớn là cường giả có tu vị ngoài Thần Quân cảnh.

Lâm Minh đi tới trước đài thông báo nhiệm vụ, nơi này cũng giống như trong Hỗn Loạn Thành, từng dãy nhiệm vụ ghi giá công khai, chỉ cần đưa đầy đủ nguyên khí phù văn mới có thể đạt được huy chương nhiệm vụ.

Nhưng mà có một điểm làm cho Lâm Minh kinh ngạc, hắn phát hiện nơi này có nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu. Chỉ cần rất ít nguyên khí phù văn là mua được, nhưng mà dường như nó đọng ở trên đài nhiệm vụ từ rất lâu rồi, người tới hỏi rải rác không có mấy.

- Ân? Có ý tứ, chẳng lẽ hai nhiệm vụ này độ khó thật lớn?

Lâm Minh lúc này đọc nội dung hai nhiệm vụ..

Nhiệm vụ cấp Bích Hồn hi hữu đầu tiên là Táng Thần Lĩnh. Từ trong Táng Thần Lĩnh lấy được một viên Táng Thần Thạch, đến lúc đó Táng Thần Thạch và huy chương nhiệm vụ dung hợp, dĩ nhiên sẽ được ban thưởng phù văn.

Nhiệm vụ thứ hai là trong ba năm săn giết ba ngàn sáu trăm hung thú cao cấp. Huy chương nhiệm vụ sẽ hấp thu khí tức hung thú, sau khi nó đầy tự nhiên đạt được ban thưởng phù văn, nếu như vượt qua ba năm thì nhiệm vụ thất bại.

Độ khí nhiệm vụ thứ hai còn dễ nói, hung thú cao cấp còn mạnh hơn võ giả Thần Hải sơ kỳ nhiều, trong ba năm giết ba ngàn sáu trăm đầu, ý nghĩa mỗi ngày phải giết ít nhất là ba con, rất nhiều người tới Thiên Yêu Thành lịch lãm chỉ có tu vị Thần Hải trung hậu kỳ, nhiệm vụ này với bọn họ mà nói chẳng khác gì không thể hoàn thành.

Về phần nhiệm vụ thứ nhất, tới Táng Thần Lĩnh lấy một Viên Táng Thần Thạch, nhiệm vụ này huyền cơ, tự nhiên chính là tại chôn cất thần lĩnh bên trên.

Đó là nơi nào?

- Hồi bẩm chủ nhân, Táng Thần Lĩnh này lão nô cũng thầm nghe trôm uqa, nhưng tình hình cụ thể thì không hiểu.

Tuy Hồn Bạch sống trong Tu La Lộ thật lâu, nhưng mà không phải cái gì hắn cũng biết, sâu trong đại hoang rất che giấu, hơn nữa thực lực của Hồn Bạch cũng không đủ đi tới Thiên Yêu Thành lịch luyện, biết rõ cũng không nhiều.

- Táng Thần Lĩnh hình như chơi rất tốt.

Tiểu Ma Tiên hoàn toàn là bộ dáng không sợ trời không sợ đấy, địa phương càng thần bí càng có thể k1ch thích nàng hứng thú, mà bên cạnh Tiểu Ma Tiên, sắc mặt của Độc Vũ Yêu Vương không tốt lắm, loại địa phương này dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nó thập phần nguy hiểm, nếu như hắn tùy tiện đi cùng Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vào trong đó có khả năng phải chết..

Lâm Minh đi tới chỗ nhân viên công tác của Hắc Thần Bảo hỏi tình huống về Táng Thần Lĩnh, nhân viên công tác là một lão giả Ma tộc, hắn nghe Lâm Minh hỏi thăm thì có chút không kiên nhẫn, dù sao tu vị của Lâm Minh chỉ có Thần Biến hậu kỳ, đi Táng Thần Lĩnh chẳng khác gì chịu chết.

Đối với loại tiểu bối nhàm chán nghe ngóng tin tức này hắn từ trước đến nay mặc kệ, nhưng mà vì chức trách hắn miễn cưỡng ném cho Lâm Minh một khối ngọc giản, trong đó có giới thiệu về Tàng Thần Lĩnh.

Lâm Minh dùng thần niệm quét qua ngọc giản, rất nhanh tìm được tin tức liên quan.

Táng Thần Lĩnh có phạm vi mấy vạn dặm, đây là hiểm địa truyền lưu không biết bao nhiêu vạn năm, võ giả bình thường tiến vào trong đó cơ bản có đi không về. Thiên tài đỉnh cấp tiến vào cũng dữ nhiều lành ít!

Trung ương của Táng Thần Lĩnh có một sơn mạch toàn thân đỏ thẫm, trong vùng núi này có một hạp cốc thâm bất khả trắc, gọi là Uổng Tử Cốc.

Sở dĩ có tên này là vì người tiến vào trong đó chưa từng có nhìn thấy ai còn sống quay về, uổng mạng, uổng mạng, ý tứ hoàn toàn không có một chút giá trị, rất nhiều hiểm địa, bí cảnh tiến vào trong đó tuy cửu tử nhất sinh, nhưng mà sau khi bình an trở về, rất có thể đạt được đại cơ duyên, mà Uổng Tử Cốc tắc thì không như thế, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua trong Uổng Tử Cốc có cơ duyên gì, chỗ đó chỉ có tiến vào là không có ra, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thậm chí nghe đồn mấy ngàn vạn năm, thậm chí mấy tỷ năm trước, đều biết Thiên Tôn còn vẫn lạc trong Uổng Tử Cốc! Uổng Tử Cốc là hiểm địa nổi danh trong Tu La Lộ, tuyệt đối là cấm khu sinh mệnh.

- Thiên Tôn cũng vẫn lạc?

Lâm Minh há hốc mồm, hắn không biết Thiên Tôn trong Tu La Lộ có bao nhiêu, cho dù không sai biệt với Thần Vực thì cũng có mấy trăm, bọn họ đều có đại khí vận gia thân, là thiên tài đỉnh cấp, là nhân kiệt trong nhân kiệt, không biết giẫm lên bao nhiêu thi cốt của võ giả mới hoàn thành con đường Thiên Tôn của mình.

Người như vậy không ai có thể xem thường.

Võ giả một khi thành tựu Thiên Tôn, sinh mệnh của hắn kéo dài, cũng rất ít gặp phải họa sát thân, nhưng mà bây giờ Lâm Minh từ trong ngọc giản biết được có Thiên Tôn vẫn lạc trong Uổng Tử Cốc.

Nghe tin tức này chẳng khác gì đầm rồng hang hổ!

- Thiên Tôn cũng chết?

Cho dù Tiểu Ma Tiên tâm lý ham chơi rất nặng và không sợ hãi cái gì, nhìn đến đây cũng sững sờ.

Thiên Tôn còn vân lạc, mặc kệ thiên tài, tuổi trẻ tuấn kiệt cái gì đó, cho dù là Tạo Hóa thánh tử cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Chuyện này có ý nghĩa Uổng Tử Cốc căn bản là một chỗ cấm địa, tuyệt đối không có thể vào.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, hắn nói ra:

- Uổng Tử Cốc này chúng ta tuyệt đối không đi, cho dù đồn đãi có khuyếch đại, nhưng mà cho dù có chết Thiên Tô hay không thì chúng ta cũng không thể thừa nhận được, về phần Táng Thần Lĩnh bên ngoài Uổng Tử Cốc thì chúng ta có thể đi xem, đương nhiên phải có kế hoạch thật tốt, mới cân nhắc hành động.

Táng Thần Lĩnh nguy hiểm nhỏ hơn thật nhiều, dựa theo ngọc giản miêu tả thì võ giả bình thường đi vào Táng Thần Lĩnh chắc chắn phải chết, thiên tài đỉnh cấp đi vào thì lành ít dữ nhiều, Lâm Minh tự nhận là bất kể là hắn hay là Tiểu Ma Tiên, đều không phải bốn chữ thiên tài đỉnh cấp có thể hình dung.

Nếu như bọn họ thực sự vẫn lạc trong Táng Thần Lĩnh, như vậy nhiệm vụ này quá không hợp thói thường, căn bản là đi vào chịu chết.

- Ngươi muốn đi Táng Thần Lĩnh?

Nghe Lâm Minh nói, sắc mặt Độc Vũ Yêu Vương trầm xuống, nơi nguy hiểm như vậy thì hắn không muốn đi, đi cùng chỗ với Lâm Minh, hắn nói không chừng sẽ thành pháo hôi, cơ hồ tất cả chuyện không may đều rơi vào người của hắn.

Hắn hiện tại chỉ muốn an tâm thí luyện, ít nhất hắn không muốn đi cùng chỗ với Lâm Minh cùng.

- Không nên nói giỡn, không thấy ngọc giản nói ngay cả Thiên Tôn cũng chết trong đó hay sao? Ngươi muốn chịu chết đừng kéo chúng ta.

Độc Vũ Yêu Vương muốn kéo Tiểu Ma Tiên đi về chiến tuyến của mình, nhưng mà rất rõ ràng hắn thất vọng.

Tiểu Ma Tiên bĩu môi nói ra:

- Lá gan của ngươi quá nhỏ nha? Nơi làm Thiên Tôn vẫn lạc chính là Uổng Tử Cốc, chúng ta không có đi vào trong đó, chúng ta chỉ tiếp nhiệm vụ cấp Bích Hồn, chỉ giới hạn trong Táng Thần Lĩnh mà thôi.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy sắc mặt Độc Vũ Yêu Vương càng khó coi hơn, hắn lại bị Tiểu Ma Tiên nói nhát gan, chuyện này làm hắn thập phần biệt khuất, hắn chỉ không muốn Lâm Minh đi cùng chỗ với Tiểu Ma Tiên mà thôi.

Lúc này Lâm Minh cũng không quan tâm tới Tiểu Ma Tiên cùng Độc Vũ Yêu Vương tranh chấp, hắn tiếp tục xem phía sau của ngọc giản, chỗ đó thậm chí có địa đồ của Táng Thần Lĩnh và Uổng Tử Cốc.

Bộ dạng địa đồ cực kỳ phức tạp, nghĩ đến đã qua nhiều năm như vậy đều không ai có thể chính thức nguyên vẹn thăm dò Táng Thần Lĩnh, cho nên đạt được địa đồ phần lớn là đánh giá, liều hiểu ra cũng chỉ miễn cưỡng xem mà thôi.

Đương nhiên Thiên Yêu Thành nói tường tận Táng Thần lĩnh là nơi chôn xương của thần linh, nhưng mà cũng không có nghĩa bày ra đó mặc cho người ta quan sát.

Lâm Minh cũng tùy tiện nhìn mà thôi, không có trông cậy vào bản đồ này có bao nhiêu giá trị.

Nhưng mà nhìn xem một chút Lâm Minh nhíu mỳ lại, những hình dáng nhỏ trong địa đồ rõ ràng có chút quen mắt!

Hồi tưởng lại đường vân trong đế ngọc, Lâm Minh trùng trùng điệp điệp thở ra một hơi, hắn đưa ra kết luận đại hoang thần tàng trong đế ngọc này có chín phần nằm ở Táng Thần Lĩnh.

Hơn nữa có khả năng thật lớn nó nằm ở ngay Uổng Tử Cốc trong truyền thuyết!

- Đại hoang thần tàng, tại Uổng Tử Cốc?

Lâm Minh sửng sốt.

Nơi này ngay cả Thiên Tôn có đi không về, mình vào được sao?

Chương 1467: Chu bàn tử

Đại hoang thần tàng, tám chín phần mười có quan hệ tới chủ nhân Tu La Lộ.

Mà lúc này trong Uổng Tử Cốc quả thực là nơi Thiên Tôn vẫn lạc, hơn phân nửa là có quan hệ tới chủ nhân Tu La Lộ.

Tính ra đại hoang thần tàng giấu trong Uổng Tử Cốc đúng là có khả năng rất cao.

- Uổng Tử Cốc, Thiên Tôn cũng chết bên trong, nếu ta đi vào duy nhất cậy vào chính là đế ngọc lấy được trong Hỗn Loạn Thành.

- Nhưng mà đế ngọc này cũng không phải kim bài miễn tử, ta cũng không cách nào khẳng định!

Lâm Minh tin tưởng, chính mình tiến vào Uổng Tử Cốc, tất nhiên sẽ có chút ưu thế, nhưng mà rốt cuộc ưu thế này là bo nhiêu thì hắn lại nói không chính xác, dù sao nguy hiểm trong Uổng Tử Cốc cũng không phải nói đùa.

Lâm Minh không kìm lòng được thăm dò không gian ma phương, ở trong đó đế ngọc lẳng lặng lơ lửng trong hư không, toàn thân nó màu xanh, đường vân khắc ở mặt ngòi phức tạp, những đồ án này trùng với diện mạo Uổng Tử Cốc.

Uổng Tử Cốc là nơi Lâm Minh là nhất định sẽ đi, đối với võ giả mà nói tu võ vốn cần tranh mạng với trời, nếu như đạt được cơ duyên kinh thế, lại bởi vì sợ hãi cơ duyên có nguy hiểm nên co đầu rụt cổ, như vậy nhất định là kẻ không có thành tựu gì.

Đương nhiên Lâm Minh cũng không có tùy ý buông bỏ cơ duyên trong tay của mình, nhưng mấu chốt là hắn làm thế nào đi tới đó đây?

Ví dụ như sau khi đột phá Thần Quân thì hắn có năng lực chạy trốn khỏi tay của cường giả Giới Vương, thậm chí dứt khoát đạt tới Thần Quân trung kỳ hắn có thể chống lại cả Giới Vương.

trong nội tâm Lâm Minh xuất hiện đủ loại suy nghĩ, mà lúc này trước người hắn lão giả Ma tộc có chút không kiên nhẫn.

- Này, đám người các ngươi xem xong chưa, không nên lưu ở đây mãi thế, đằng sau còn có thí luyện giả muốn tiếp nhiệm vụ đấy!

Lão giả Ma tộc tức giận nói ra, Lâm Minh có chút trầm ngâm, không quan tâm thái độ ác liệt của lão giả Ma tộc này, ngược lại từ trong tu di giới lấy nguyên khí phù văn ra. Đưa vào trong tay lão giả Ma tộc. Những nguyên khí phù văn này đều là Lâm Minh trong Hỗn Loạn Thành dùng Cửu Dương ngọc đổi.

Lão giả sững sờ, dùng dấu tay chai sần của hắn chạm vào ngọc giản chứa nguyên khí phù văn, lập tức tính ra số lượng nguyên khí phù văn trong đó có số lượng khả quan.

- Làm... Làm gì?

- Ta tiếp nhiệm vụ, nguyên khí phù văn còn lại cho ngươi, ta chỉ muốn hỏi thăm ngươi một chút, nếu đi tới Táng Thần Lĩnh cần chủ ý gì?

Lâm Minh nói như vậy, vẻ mặt lão giả Ma tộc vui vẻ ra mặt, hắn xem nhìn bốn bề vắng lặng, bất động thanh sắc thu ngọc giản nguyên khí phù văn, nói ra:

- Ngươi là người thông minh, rất nhiều người là tới đây lịch lãm rèn luyện. Cái gì cũng đều không hiểu, lập tức chạy tới Táng Thần Lĩnh, kết quả vừa đi không quay lại, chết tại đâu đó, hắc hắc. Hôm nay ngươi hỏi ta xem như hỏi đúng, trong Táng Thần Lĩnh có rất nhiều chú ý cùng kinh nghiệm, mà những kinh nghiệm này là tiền nhân dùng mạng lục lọi ra, không có người nào dễ dàng nói ra. Muốn nói cũng nói không rõ ràng, ngươi đi tới thành tây gặp Chu Thế Yến Chu bàn tử, trả thù lao nhất định cho hắn, hắn sẽ mang ngươi đi chôn Táng Thần Lĩnh, sớm nói cho ngươi biết, phí dẫn đường là một trăm vạn nguyên khí phù văn. Nếu như hắn nói nhiều hơn là muốn gài ngươi đấy.

Lão giả nháy mắt mấy cái, Lâm Minh hiểu rõ trong lòng, có người dẫn đường thì an toàn hơn nhiều.

- Ai. Mấy người các ngươi không phải thật sự muốn đi Táng Thần Lĩnh chứ? Dùng tu vị của các ngươi đi tới Táng Thần Lĩnh chẳng khác gì dùng bánh bao thịt ném chó, có đi không về!

Lão giả Ma tộc nhìn qua bọn người Lâm Minh rời đi, mở miệng nhắc nhở, đương nhiên nhắc nhở này cũng xem mặt mũi của nguyên khí phù văn.

Lâm Minh thuận miệng nói:

- Đội ngũ chúng ta còn có cao thủ, chuyện nỳ không nhọc ngài quan tâm.

Nói xong Lâm Minh muốn rời khỏi Hắc Thần Bảo, mà lão giả Ma tộc lắc đầu nói:

- Có cao thủ che chở cũng vô dụng, Táng Thần Lĩnh rất quỷ dị, nguy hiểm là nhằm vào mỗi người, thậm chí có thời điểm tu vị cao cũng phải chết!

Nguy hiểm nhằm vào mỗi người?

Lâm Minh dừng bước rồi, nói:

- Cảm tạ, ta biết rồi.

Rồi sau đó hắn liền cùng Tiểu Ma Tiên đi ra khỏi Hắc Thần Bảo, nhìn thấy bóng lưng Lâm Minh rời đi, lão giả Ma tộc lắc đầu, hắn biết rõ chính mình nói lời cuối cùng những người trẻ tuổi này không nghe lọt.

- Đầu năm nay làm sao lại có nhiều người muốn đi chịu chết như vậy!

Lão giả Ma tộc lầm bầm, mà lúc này đám người Lâm Minh đi ra khỏi Hắc Thần Bảo, ý định đi thành tây tìm Chu Thế Yến.

- Các ngươi quyết định muốn đi?

Độc Vũ Yêu Vương ra khỏi Hắc Thần Bảo thì không đi, trong mắt đầy âm trầm, nhìn qua Tiểu Ma Tiên, nói:

- Tiểu sư muội, ngươi thật sự phải đi tới Táng Thần Lĩnh hay sao? Nơi nguy hiểm như vậy, ngươi không sợ bị hại sao! Ngươi cũng đã biết, ngươi...

Độc Vũ Yêu Vương nói đến đây thì ngừng, hắn hung dữ trừng Lâm Minh một cái, mắt lộ sát cơ, vừa rồi hắn căn bản không có dùng chân nguyên truyền âm, là muốn nói trước mặt Lâm Minh, có thể thấy được hắn đã chịu Lâm Minh đủ rồi.

Lâm Minh biết rõ Độc Vũ Yêu Vương cuối cùng còn chưa nói xong, chính là chỉ trên người Tiểu Ma Tiên có một nửa phượng huyết, đây chính là huyết nhục thần thú chân chính, nên nhớ tinh huyết cổ phượng năm đó có bao nhiêu trân quý, có thể tưởng tượng giá trị trên người Tiểu Ma Tiên.

Nếu như bị người có tà niệm biết được, còn có chỗ trọng dụng, bất kể là thái bổ cũng tốt, luyện dược cũng tốt, đều có chỗ tốt không lường được.

- Ngươi một nam nhân vì sao dong dài như vậy, nếu ngươi không đi thì lưu lại trong thành, chờ chúng ta trở về là được.

Tiểu Ma Tiên không thích nhất chính là kẻ dong dài nói mãi khuyên này thay đổi chủ ý, mà lần này đi Tu La Lộ, Độc Vũ Yêu Vương ba phen mấy bận làm như vậy Tiểu Ma Tiên chịu đủ rồi.

Nghe được Tiểu Ma Tiên nói vậy thì Độc Vũ Yêu Vương tức muốn thổ huyết, nhưng mà hắn không có biện pháp nào, hung hăng trừng Lâm Minh, nếu ánh mắt có thể giết người thì Lâm Minh đã chết một trăm lần.

Độc Vũ Yêu Vương khẽ cắn môi, cuối cùng hắn vẫn quyết định đi theo, tuy vết thương cũ còn chưa khỏe, cho dù thương thế của hắn tốt, hắn muốn cởi bỏ truy tung phù cũng cần thời gian, tạm thời không trông cậy được vào.

Nếu như Tiểu Ma Tiên rời đi, hắn trở về căn bản không cách nào bàn giao, hơn nữa hắn lo lắng Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ở cùng một chỗ, một khi hai người bọn họ xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ hối hận cả đời.

- Đi Táng Thần Lĩnh ta chưa chắc xảy ra chuyện gì, có lẽ chỗ đó có cơ duyên của ta không biết chừng?

Độc Vũ Yêu Vương an ủi mình như vậy, đi theo đằng sau Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, đi vào thành tây, trải qua nghe ngóng hắn tìm được Chu Thế Yến trong lời lão giả Ma tộc giới thiệu.

Chu Thế Yến ở trong một tiểu lâu ba tầng, trong tiểu lâu này chế tạo trận pháp tinh mỹ hoa lệ, trong hoa viên trồng các loại linh thực linh hoa, bốn mùa như mùa xuân, lịch sự tao nhã phi thường.

- Chu Thế Yến này đúng là giàu có.

Lâm Minh nghĩ như vậy, trong Thiên Yêu Thành giá đất đắt tới mức người ta thổ huyết, lúc ấy tại Hỗn Loạn Thành, giá cả bất động sản một nơi cũng làm cho cường giả Thần Quân cảnh lực bất tòng tâm, mà bây giờ trong Thiên Yêu Thành, giá đất đắt hơn mấy lần, Chu Thế Yến có thể trong Thiên Yêu Thành có được dinh thự diện tích không nhỏ, đủ để chứng minh hắn có chút bổn sự.

- Xem ra Chu Thế Yến này coi như đáng tin cậy, có lẽ hắn có thể kiếm được thân gia như vậy cũng có quan hệ tới Táng Thần Lĩnh, nếu như hắn thực quen thuộc tình huống trong Táng Thần Lĩnh, bất kể là làm người dẫn đường cũng tốt, tự mình tầm bảo cũng được, đều có thể kiếm một số tiền phi nghĩa.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đi vào trong tiểu lâu, trong tiểu lâu trận pháp hiện ra, ngăn cản Lâm Minh, những trận pháp này với Lâm Minh mà nói kỳ thật chẳng đáng gì, nhưng mà hắn theo quy củ đứng bên ngoài trận pháp chờ đợi chủ nhân đi ra.

Một tên mập mạp mặc trường bào màu xanh từ trong đi ra, thằng này thân cao bảy xích, thấp hơn Lâm Minh một nửa, thân thể to mọng, mặt mày hồng hào, cằm và môi giống như dính vào nhau, hai con mắt nhỏ ti hí đánh giá bọn người Lâm Minh, ý cười đầy mặt.

- Nói chuyện làm ăn?

- Ân, chúng ta muốn đi Táng Thần Lĩnh!

Lâm Minh đi thẳng vào vấn đề.

- Táng Thần Lĩnh? Tốt mà! Hiện tại lũ tiểu gia hỏa lá gan càng lúc càng lớn, ba Thần Biến kỳ đi Táng Thần lĩnh? Sớm đã nói ta chỉ dẫn đường, sinh tử tự chịu!

- Biết rõ.

Lâm Minh dù có địa đồ, nhưng mà có người quen thuộc vẫn an toàn hơn.

- Một người hai trăm vạn nguyên khí phù văn, ba người đều đi thì ta sẽ giảm giá, năm trăm vạn.

Chu bàn tử nói xong, duỗi ra bàn tay to mọng và năm ngón tay thô ra.

- Ba trăm vạn, không thể nhiều.

Lâm Minh một ngụm từ chối, tuy hắn không quan tâm nhiều hơn hai trăm vạn nguyên khí phù văn, nhưng mà không nên biểu hiện quá ngốc, miễn cho bị người ta tưởng rằng là kẻ xem tiền như rác, đến lúc đó cố ý gày bẫy bọn họ, dẫn bọn họ vào trong hiểm cảnh.

- Ha ha! Xem ra các ngươi đã hỏi giả rồi mới tới!

Bị Lâm Minh vạch trần, Chu bàn tử ngược lại cười ha hả, không thể không biết xấu hổ, nói:

- Thành giao!

Chương 1468: Tao ngộ ở cửa thành

- Những người này cũng đi Táng Thần Lĩnh?

Một ngày sau, Lâm Minh bị Chu bàn tử dẫn vào trong tiểu lâu, ở chỗ này còn có bảy tám võ giả đang chờ.

Những người này phần lớn rất tuổi trẻ, nhưng mà cũng có bộ dáng trung niên.

Trong đó có ba người hấp dẫn Lâm Minh chú ý, ba người này hai nam một nữ, nàng kia con mắt sáng ngời, dáng người của nàng cao gầy, mặc dù so với Lâm Minh chỉ hơi thấp hơn nữa phàn, cái đùi thon dài hữu lực, thân mặc một thân giáp da ngắn nhỏ, bộ ngực to của nàng giống như muốn xé rách giáp da tung ra ngoài, giáp da chỉ che bộ ngực, phía dưới lộ ra cái bụng bằng phẳng, làn da tuyết trắng, sau lưng của nàng mang theo một cây lao, trên đùi thon dài của nàng còn cột một dao găm tinh xảo.

Lao?

Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, đây xem như vũ khí quý hiếm rồi, võ giả bình thường đều tỉ mỉ chế tạo một kiện binh khí, có rất ít người chế tạo binh khí hiếm như vậy.

Cô gái này có tu vị Thần Quân sơ kỳ.

Bên người nữ tử còn có một nam tử Thần Quân trung kỳ, dường như là đồng bạn của nữ tử, nam tử thân hình cao lớn, áo khoác ngắn tay và áo choàng mỏng, sau lưng còn mang trọng kiếm màu đen. Trọng kiếm này còn dai hơn thân hình của hắn, kiếm rộng bằng nửa cánh cửa, thoạt nhìn vô cùng nặng nề, một khi huy động uy lực có thể nghĩ.

Hơn nữa làm cho Lâm Minh kinh dị là, một nam một nữ này than thể mạnh mẽ, ẩn ẩn tản ra khí tức nguyên lực, rõ ràng là võ giả pháp thể song tu, hơn nữa trên người bọn họ Lâm Minh còn mơ hồ cảm nhận khí tức đồng tộc.

- Ân? Đây là... Huyết mạch Long tộc?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, thần thú huyết mạch nếu như không xuất phát từ đồng nguyên, rất khó cảm nhận được, trước kia Lâm Minh thôn phệ xương cốt Thương Long ẩn ẩn có xu thế hô ứng với một nam một nữ trước mặt, làm cho hắn kinh ngạc.

- Một nam một nữ này rõ ràng có được huyết mạch Long tộc? Hẳn là là thiên tài Yêu tộc...

Trong lòng Lâm Minh đánh giá như vậy. Trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, Yêu tộc cũng là một tộc lớn, rất nhiều vũ trụ có Yêu tộc, so với Yêu tộc trong Thần Vực còn cường đại hơn nhiều.

Lúc Lâm Minh quan sát một nam một nữ này thì một nam một nữ cũng quan sát Lâm minh.

Bọn họ xuất thân Long ngữ gia tộc, Long ngữ gia tộc xác thực có được huyết mạch chân long, loại huyết mạch truyền thừa này nằm trong thực chất của bọn họ, mặc dù trải qu nhiều thế hệ sinh sôi nảy nở vẫn không suy kiệt.

Đương nhiên nếu như so sánh với Tiểu Ma Tiêncó mẫu thna là thần thú thì còn kém hơn thật nhiều.

- Nam nhân này trên người có khí tức Long tộc!

Nữ tử mặc giáp da dùng chân nguyên truyền âm.

- Thương Long chi huyết, hắn cũng chú ý tới chúng ta, nhưng mà Thương Long chi huyết của người này độ tinh khiết có hạn. Hẳn là gặp được cơ duyên gì đó, cáy ghép hậu thiên, huyết mạch như vậy thành tựu có hạn.

- Đương nhiên, nhưng mà có cơ duyên thì ưu tú hơn người bình thường. Cho nên căn cơ của hắn phi thường vững chắc, hơn nữa dường như giống như chúng ta, cũng là pháp thể song tu, hắn có chút bổn sự, nhưng mà hắn dùng tu vị Thần Biến kỳ đi tới Táng Thần Lĩnh, rất tự tin nha?

Táng Thần Lĩnh hung danh hiển hách, cho dù là huynh muội bọn họ cũng phải sau khi đột phá lên Thần Quân mới dám tới Táng Thần Lĩnh.

Thần Biến kỳ đi tới đó hoặc là tự tin vào thực lực của mình, hoặc chính là thằng ngốc.

Trừ Long Ngữ huynh muội ra, còn có một thanh niên mặc trang phục đen chú ý tới Lâm Minh, thanh niên này dáng người lớn nhưn hình như mới chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên tay và chân của hắn có quấn băng. Mái tóc đen, ôm trường kiếm ngồi ở trong góc, nơi hắn ngồi mơ hồ có lực tràn tỏa ra. Làm cho thân thể của hắn ẩn nấp trong bóng tối, nếu như là người bình thường đi vào trong gian phòng này sẽ xem nhẹ hắn.

Loại người này tất nhiên am hiểu ẩn nấp, có lẽ là sát thủ.

- Nhiều cao thủ như vậy, thật sự là ngọa hổ tàng long.

Lâm Minh âm thầm đánh giá, có thể xâm nhập vào đại hoang không ai không phải nhân kiệt, mà dám tiếp nhiệm vụ Táng Thần Lĩnh thì càng là nhân kiệt trong nhân kiệt.

- Ba tiểu gia hỏa này cũng gia nhập chúng ta sao?

Trong nơi hẻo lánh của gian phòng, một âm thanh đột nhiên vang lên, nói chuyện là trung niên nhân mặc cẩm bào, mắt tam giác, lông mi thắt cổ, xem xét là nhân vật có tính cách cường thế.

Người này có tu vị nửa bước Thánh chủ, trong đám người trừ Chu bàn tử ra là kẻ có tu vị cao nhất.

Nhưng mà trong mắt Lâm Minh thì thực lực của hắn không là thế nào cả, hắn có tuổi không nhỏ, so với Long Ngữ huynh muội thì kém hơn nhiều.

- Đúng vậy, như thế nào, ngươi lo lắng người ta kéo chân sau à?

Chu bàn tử cười tủm tỉm nói ra, con mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Trung niên cẩm bào hừ một tiếng, mặc dù không có nói rõ, nhưng mà ý tứ đã rất rõ ràng.

Đối với loại tình hình này Lâm Minh không có phản ứng gì, nhưng mà Tiểu Ma Tiên lại không muốn nghe.

- Mắt tam giác, ngươi sao nói như vậy! Ai kéo chân sau của ai còn không biết đấy!

Tiểu Ma Tiên cho tới bây giờ không phải là người ăn hại chịu thiệt, câu nói đầu tiên đã chọc giận trung niên cẩm bào.

Đối phương giận tím mặt, đang muốn tức giận thì Chu bàn tử lại một bước tiến lên trước, ngăn giữa Tiểu Ma Tiên cùng trung niên cẩm bào, nói ra:

- Các vị nể tình, tiến vào đội ngũ phải nghe theo ta, hiện tại cãi nhau cũng không tính, nếu như vào trong Táng Thần Lĩnh còn bộ dạng như vậy, không nghe ta chỉ huy, coi chừng ta đá các ngươi ra khỏi đội ngũ, miễn cho hại chết những người khác!

Chu bàn tử nói đến đây, âm thanh bỗng nhiên trở nên lạnh giá, người này có thể trong Thiên Yêu Thành ngọa hổ tàng long hỗn tới mức này, hắn tự nhiên sẽ không phải người ôn hòa như vẻ mặt của hắn được.

Trung niên cẩm bào hừ một tiếng, không nói nữa.

- Người đến đông đủ, lên đường đi.

Chu bàn tử vung tay lên, đoàn người tổng cộng mười hai người, cùng xuất phát đi tới Táng Thần Lĩnh.

Mà cùng lúc đó bên ngoài Thiên Yêu Thành có một đội nhân mã đi vào trong thành.

Cầm đầu là một người trẻ tuổi áo trắng, cưỡi trên lưng một con Độc Giác Lang to lớn, nhìn lão giả bên cạnh nói:

- Chu đại tiên sinh, ngươi dùng ‘ Địa Thị Thiên Thính Chi Thuật ’ cũng bảo trì không bao lâu, muốn ở trong Thiên Yêu Thành tìm được tiểu tử kia chỉ sợ không dễ dàng, khả năng hắn có khả năng dịch dung là rất lớn.

Người trẻ tuổi áo trắng này là Na Kỳ, hắn tiến vào Thiên Yêu Thành thì không ngừng quan sát bốn phía, muốn tìm tung tích của Lâm Minh.

- Xác thực không dễ dàng, tiểu súc sanh này rất giảo hoạt, chúng ta không thể vô cùng đường hoàng, bị hắn phát giác ra, chỉ cần hắn không phải sớm rời khỏi Thiên Yêu Thành, tận lực trốn đi thì lão hủ có nắm chắc phát hiện ra tiểu súc sinh này ở đâu, nếu phát hiện ra tung tích thì hắn có dịch dung cũng vô dụng.

Chu đại tiên sinh nói chuyện và nhắm mắt dưỡng thần, vi hắn muốn tiếp tục thi triển "Địa Thị Thiên Thính Chi Thuật" thì phải bù đắp tiêu hao trước, nguyên lý của thuật này chính là bằng vào nguyên khí ghi nhớ trong đầu,trong phạm vi hơn mười dặm sưu tầm người này, cho dù đối phương dịch dung cũng nhìn thấu.

- Ân, Chu đại tiên sinh nói như vậy thì ta cũng yên lòng, nếu như tìm được tiểu tử này, hắc hắc...

Na Kỳ nói đến đây cười lạnh một tiếng, mắt lộ ra sát cơ, nói:

- Đến lúc đó các ngươi không cần nhúng tay vào, một mình ta đối phó hắn, sỉ nhục ở Huyết Loạn ta phải tự mình rửa sạch mới được, Chu đại tiên sinh ngươi xem đừng cho hắn chạy đi là được, sau khi đánh bại hắn ta sẽ phế võ công của hắn, lưu một cái mạng chó mang về Thánh tộc luyện dược, thân thể của hắn xem như đủ tiêu chuẩn luyện dược nha.

- Ha ha, điện hạ nói đúng! Đến lúc đó đây chính là công lớn! Địa vị của điện hạ trong tộc ngày sau lại tiến thêm một bước dài!

Bên cạnh Na Kỳ có người nịnh nọt nói.

Na Kỳ chỉ cười lạnh vài tiếng, kỳ thật hắn căn bản không có nắm chắc chiến thắng Lâm Minh, nhưng mà lúc này đây hắn có một át chủ bài chuyên chuẩn bị cho Lâm Minh.

Trong đầu Na Kỳ đang suy nghĩ làm thế nào sử lý thân thể của Lâm Minh, hắn muốn mượn công lao giết Lâm Minh để tranh giành nhiều lợi ích trong Thánh tộc hơn nữa, hắn lại hoàn toàn không phát giác được đúng vào lúc này có một đoàn võ giả đi qua trước mặt hắn.

Đoàn võ giả này có mười hai người, đúng là đội ngũ của Chu bàn tử.

- Nhanh ra khỏi cửa thành, sau khi ra khỏi cửa thành thì mọi người phải nghe lệnh của ta, nhớ rõ sao? Không tuân thủ quy củ thì cút ra khỏi đội ngũ!

Chu bàn tử liên tục cường điệu.

Có chút không kiên nhẫn ứng một tiếng, trong đây có nhiều người đồng trang lứa, không thể nào nguyện ý phục tùng người khác.

Nhìn thấy ánh mắt Chu bàn tử quét về phía chính mình, Lâm Minh cũng gật đầu, đúng lúc này biểu lộ của hắn cứng đờ, hắn ở cửa thành nhìn thấy một đội võ giả, đội ngũ võ giả này có hai mươi người, cả trai lẫn gái già trẻ lớn bé đều có, có ít người thoạt nhìn ăn mặc theo kiểu tùy tùng, người cầm đầu có ba bốn tên, bọn họ cưỡi hung thú bị hàng phục, khí mạch cường đại, căn cơ vững chắc.

Mà nhìn thấy bộ dáng của đám người này, trong lòng Lâm Minh rùng mình, trong đám người này có một tên người quen của Lâm Minh-- Đế Tử Na Kỳ.

Chương 1469: Tiến vào Táng Thần Lĩnh

- Na Kỳ, hắn cũng tới Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện?

Lâm Minh hít sâu một hơi, nghĩ tới như thế cũng hợp tình lý, cũng đánh xong một trận rồi, Na Kỳ cũng đến Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện tăng tu vị, tiến vào Tu La Lộ chẳng có gì lạ cả.

Kể cả Nhân tộc Long Nha, Hành Si, có lẽ hiện tại cũng đang ở trong Tu La Lộ, nhưng mà mình không gặp được mà thôi.

Bên cạnh Na Kỳ còn có một lão giả đôi mắt nhắm nghiền, thần thái nghiêm nghị, dường như đang thi triển bí thuật gì đó, Lâm Minh hai mắt ngưng tụ, ẩn ẩn nhìn qua vô số cảm giác bao phủ thân thể của mình, phạm vi chừng mười dặm.

Làm cho Lâm Minh âm thầm kiêng kị là lão giả này này có tu vị Giới Vương, mà ở bên cạnh hắn còn có hai trung niên nhân, hai người này là nửa bước Giới Vương!

- Na Kỳ cũng tới, hắn có phát giác sự tồn tại của ta hay không?

Lâm Minh có chút trầm ngâm, mình ở trên Đế Khắc Thạch lưu lại một chữ "Lâm", nếu như Na Kỳ cũng đi qua Đế Khắc Thạch, nhìn thấy chữ "Lâm" này chắc chắn sẽ liên tưởng tới mình.

Nhân tộc cùng Thánh tộc tuy định rhiệp nghị ngưng chiến, không cho phép Nhân tộc cùng Thánh tộc võ giả chém giết lẫn nhau, nhưng mà phạm vi ngừng chiến này chỉ có hạn định trong Thần Vực, nếu như ở Tu La Lộ, Thánh tộc ra tay đuổi giết chính mình cũng không trái với điều ước, cũng không cần phải lo lắng cái gì tâm ma cắn trả.

Nếu như Na Kỳ thực sự tính toán giết mình ở Thiên Yêu Thành, tất nhiên sẽ không bỏ qua mình dễ như thế.

- Có lẽ lão giả Giới Vương thi triển bí thuật tìm kiếm ta cũng không chừng!

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này trong đầu.

Trong đội ngũ Chu bàn tử, Lâm Minh cùng Na Kỳ càng chạy càng gần, Na Kỳ cưỡi Độc Giác Lang uy vũ, ánh mắt ngắm nhìn bốn phía, mang theo phong phạm thượng vị giả.

Mà trên thực tế trong Thiên Yêu Thành, Na Kỳ đúng là thượng vị giả, chỉ một Chu đại tiên sinh đã trấn trụ rất nhiều người rồi.

Ánh mắt Na Kỳ đảo qua Lâm Minh, hắn cũng không có nhìn Lâm Minh nhiều, chỉ nhìn qua người Chu bàn tử một chút, không để ý tới đôi ngũ của Lâm Minh nữa.

Mà ở bên cạnh Na Kỳ. Chu đại tiên sinh vẫn nhắm mắt, thỉnh thoảng hắn đánh ra ấn quyết bí ẩn, những ấn quyết này bay múa chung quanh Chu đại tiên sinh, thập phần huyền diệu..

Chu đại tiên sinh tìm kiếm Lâm Minh, bằng vào khí tức Lâm Minh còn sót lại trên Đế Khắc Thạch, dùng bí thuật tra tìm mục tiêu của khí tức này, chuyện này còn chuẩn xác hơn dùng mắt nhiều, tính toán xem như truy tung thuật cao cấp.

Song khi Lâm Minh cùng Na Kỳ vượt qua nhau, Chu đại tiên sinh vẫn không ngừng đánh ra các loại ấn quyết, chỉ nghe âm thanh ống tay áo "Bồng bồng bồng" vang lên bên tai.

Từ đầu đến cuối hắn không có mắt mắt. Càng không có nhìn thấy Lâm Minh.

Mà sắc mặt Lâm Minh trấn định như thường, hắn dùng Dịch Dung Thuật, có thể cải biến khí tức, dung mạo, linh hồn, Đại Giới Giới Vương cũng không nhìn thúa.

Lâm Minh lo lắng duy nhất cũng chính là Độc Vũ Yêu Vương bán đứng chính mình. Nhưng mà may mắn Độc Vũ Yêu Vương căn bản không biết Na Kỳ, hắn lúc này sắc mặt âm trầm, đang lo lắng chuyện đi tới Táng Thần Lĩnh.

Cứ như vậy đoàn người Đế Tử Na Kỳ đi vào trong Thiên Yêu

Thành, mà bọn người Lâm Minh thì đi ra Thiên Yêu Thành, không có chuyện gì xảy ra cả.

Đế Tử Na Kỳ như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới ngay vừa rồi hắn đã gặp thoáng qua Lâm Minh.

- Điện hạ, chúng ta bây giờ đi nơi nào?

- Đi Hắc Bảo Thần Bảo của Thiên Yêu Thành, chỗ đó có lẽ có một ít phát hiện, nếu tiểu tử Lâm Minh này xâm nhập đại hoang, Thiên Yêu Thành là không thể tránh khỏi, mà đến Thiên Yêu Thành thì hơn phân nửa phải đi tới Hắc Thần Bảo, tìm kiếm nhiệm vụ hoàn thành ở nơi đó, đạt được thần chi phù văn, chúng ta nhìn xem có thể tới Hắc Thần Bảo tìm hắn được hay không, cho dù tìm không thấy cũng có thể tìm thấy dấu vết lưu lại.

- Điện hạ anh minh!

Cứ như vậy đoàn người Đế Tử Na Kỳ đi thẳng tới Hắc Thần Bảo.

Mà bọn người Lâm Minh lúc này ra khỏi thành hơn mười dặm, mười hai người triển khai thân pháp nhanh như thiểm điện!

Mười hai người chạy vội mấy khắc chung đã đi được hơn vạn dặm, thời điểm này tốc độ của Chu bàn tử chậm lại một chút.

- Nhanh đến Táng Thần Lĩnh.

Chu bàn tử nói như vậy Lâm Minh giương mắt nhìn lên, chỉ thấy ở đường chân trời xuất hiện một sơn mạch màu đen uốn lượn, sơn mạch này tỏa ra khí tức hoang vu cổ xưa, cho người ta có cảm giác đặc biệt.

Lâm Minh thậm chí phát hiện càng tới gần Táng Thần Lĩnh thì bọn họ không có gặp hung thú, dường như ngay cả hung thú cũng e ngại khí tức của Táng Thần Lĩnh, cố ý tránh đi.

- Này, mập mạp, ngươi biết lai lịch của Táng Thần Lĩnh không?

Tiểu Ma Tiên ý tưởng đột phát hỏi, rất nhiều người đang nhìn qua

Chu bàn tử, bọn họ cũng muốn biết lai lịch của Táng Thần Lĩnh, loại kỳ địa này hơn phân nửa không thể hình thành tự nhiên được.

Chu bàn tử cười hắc hắc, bị Tiểu Ma Tiên gọi thẳng mập mạp, hắn không có tức giận, đây là ngoại hiệu của hắn.

- Lai lịch của nơi này ta không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói Táng Thần Lĩnh đã tồn tại hơn mười trên trăm ức năm, trong đó có tà tính! Trong chốc lát các ngươi theo sát ta, không được tự tiện hành động, chết bên trong ta mặc kệ.

Chu bàn tử nói xong vỗ vỗ cái bụng, vẫn đi trước dẫn đường.

Theo sát phía sau hắn là Tiểu Ma Tiên, nàng biểu lộ nhẹ nhõm hưng phấn, nét mặt rạng ngời khác hẳn Độc Vũ Yêu Vương, hắn vẫn trầm mặc không nói, cho tới bây giờ sắc mặt âm trầm như nước, hắn ẩn ẩn phát hiện một sự thật trong đám người này tuy nhiên không nói hắn yếu nhất, nhưng mà cũng ở kế cuối.

Trong đó nhiều người thiên phú không bằng hắn, nhưng mà tu vị của người ta cao hơn hắn nhiều. Tu vị cùng hắn chỉ hơn Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, hai này thiên phú còn yêu nghiệt hơn hắn nhiều.

Chu bàn tử đi rất chậm, đi từ giữa trưa tới tối, lại đi tới đêm khuya, nhưng mà chỉ đi được hai trăm dặm.

Mà ở trong này mọi người không gặp được cái gì cả, chỉ nhìn thấy hoang sơn dã lĩnh vô tận, đừng nói là hung thú, ngay cả thực vật đều rất ít, rất nhiều nham thạch trụi lủi hiện ra ngoài, mặc cho bão táp mưa sa.

- Ta nói Chu bàn tử ngươi đi quá chậm nha, một ngày mới đi không đến hai trăm dặm, nghe nói phạm vi của Táng Thần Lĩnh là mấy vạn dặm, như vậy chúng ta chẳng phải đi mấy tháng hay sao?

Nói chuyện là một thanh niên Thánh tộc, một đường đi chậm như vậy, đừng nói nguy hiểm trong truyền thuyết, cho dù là quỷ cũng không thấy, hắn có chút không kiên nhẫn.

- Ngươi có muốn đi cùng không? Nơi này là Táng Thần Lĩnh! Xâm nhập vài ngàn dặm có thể còn sống đi ra phải xem tạo hóa, còn muốn đi đến cùng chính là không muốn sống!

Chu bàn tử không chút khách khí nói ra.

Thanh niên Thánh tộc nhướng mày, bị trách cư như vậy hắn khó tránh tâm tình khó chịu.

- Nói chuyện khách khí một chút, chúng ta là khách nhân, có thể ở đội ngũ này cũng không phải phàm nhân a, cho dù là ba võ giả Thần Biến kỳ võ chỉ sợ cũng có xuất thân bất phàm, ngươi chưa hẳn đắc tội được đâu.

- Này này, ngươi nói người nào?

Tiểu Ma Tiên nghe câu "Cho dù là ba võ giả Thần Biến kỳ" thì không thích.

Lúc này Tiểu Ma Tiên bởi vì Dịch Dung Thuật cho nên không còn nét thanh xuân đáng yêu, tên thanh niên Thánh tộc không thèm cho mặt mũi, chỉ hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Mọi người tiếp tục đi tới, Chu bàn tử giống như chẳng cho tên Thánh tộc mặt mũi, chẳng những không có gia tốc, ngược lại càng chạy càng chậm.

Đi hơn một ngày mới được hai trăm dặm, nhưng mà bây giờ đi bốn năm giờ Chu bàn tử đi thẳng đến hừng đông, vậy mà đoàn người chỉ đi được bốn năm mươi dặm, so với phàm nhân còn chậm hơn nhiều.

Hơn hắn còn thường xuyên mang mọi người đi vòng vèo, một vòng lẩn quấn kéo dài khoảng cách nhưng chỉ đi được năm dặm, khoảng cách này với võ giả chỉ vài hô hấp là vượt qua được, nhưng mà bây giờ Chu bàn tử dẫn dắt thì mọi người đi chậm hơn ốc sên, làm cho nhiều người phiền muộn.

- Ta nói mập mạp ngươi vì sao đi vòng quanh như vậy? Tiếp tục như vậy đi một năm cũng chưa chắc thấy được Táng Thần Thạch!

Tên thanh niên Thánh tộc lúc trước không kiên nhẫn, tốc độ chậm như vậy quả thực không hợp thói thường, hơn nữa hắn cảm giác, cảm thấy Chu bàn tử này đang cố tình huyền hư, rõ ràng không có gặp nguy hiểm, hắn lại đi quấn một vòng, ai biết có cần đi vòng như vậy không, có lẽ hắn cố ý làm như vậy nên mới đi vòng quanh.

Thậm chí cho rằng tên mập này lừa đảo, hắn và nhân viên Hắc Thần Bảo móc nối với nhau lừa tiền thí luyện giả, kỳ thật hắn làm gì dẫn đường vào Táng Thần Lĩnh cơ chứ.

- Ta mang bọn ngươi đi vòng quanh là tránh né một ít hiểm địa, tuy những địa phương kia không nói nhất định gặp nguy hiểm, nhưng mà có khả năng còn gặp nguy hiểm lớn hơn, cẩn thận sống lâu, đi chậm rãi một chút còn tốt hơn bỏ mạng.

Chu bàn tử nhẫn nại giải thích, nhưng mà tên này chẳng thèm cho mặt mũi.

- Nguy hiểm đều là ngươi nói, ngươi nói chỗ nào là hiểm địa chẳng được, chúng ta làm sao biết thật hay giả, đi đến bây giờ cọng lông còn chẳng thấy.

Tên thanh niên Thánh tộc nói như vậy, sắc mặt Chu bàn tử trầm xuống, ánh mắt trở nên lạnh như băng.

- Táng Thần Lĩnh rất nguy hiểm, một khi xuất hiện thì tiếp theo chính là chết, chính ngươi muốn chết cũng được, không nên kéo người khác theo.

Chu bàn tử nói ra lời này giọng nói ẩn chứa sát khí, thanh niên Thánh tộc nhíu mày, không nói nữa.

- Nếu ngươi không tin có thể không đi theo ta, chính mình đi đi.

Chu bàn tử lạnh như băng nói ra câu này, tiếp tục đi tới, tốc độ của hắn vẫn chậm chạp, đi vòng quanh.

Lâm Minh đi theo đằng sau Chu bàn tử, lúc đầu hắn cũng nghĩ qua

Chu bàn tử có phải móc nối với lão giả Ma tộc trong Hắc Thần Bảo lừa gạt mọi người hay không, nhưng mà từ khí tức trên người Chu bàn tử mà nhìn thì hắn cảm giác được kẻ này không đơn giản.

Tóm lại thà tin rằng còn hơn là không, mặc dù Chu bàn tử là lừa đảo, bản thân của hắn cũng có chút hiểu Táng Thần Lĩnh, nếu không hắn đi lừa gạt chẳng mấy lần đã bỏ mạng trong Táng Thần Lĩnh.

Về phần tên thanh niên Thánh tộc phàn nàn, sắc mặt liền biến hóa mấy lần nhưng cũng không có hành động gì, Chu bàn tử đi vòng quanh, hắn cũng đi theo vòng quanh, Táng Thần Lĩnh có khả năng có nguy hiểm. Cho dù mập mạp cố lộng huyền hư, xem tất cả mọi người là kẻ đần đùa nghịch trong tay, nhưng ít ra đi đến bây giờ bọn họ đều an toàn.

Chương 1470: Tử vong quỷ dị

Từ giữa trưa đến tối, từ buổi tối tới trưa, bầu trời Táng Thần Lĩnh giống như vĩnh viễn là màu xám, không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Sau đó tùy ý thấy được nham thạch lởm chởm, những tảng đá này trải qua vô số tuế nguyệt, giống như hình dạnh mặt đất của Táng Thần Lĩnh này vài tỷ năm qua chưa từng biến hóa.

Mười hai người xâm nhập vào Táng Thần Lĩnh ba bốn trăm dặm, đúng vào lúc này dị biến nổi bật! Chu bàn tử vẫn đi chậm, đột nhiên như hắn nhảy ra ngoài, tốc độ của hắn nhanh không thể tưởng tượng nổi, trên mặt đất xuất hiện biến dị.

Lâm Minh phản xạ có điều kiện nhảy ra phía sau, tay phải đảo trong tu di giới rút Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ!

Tất cả những chuyện này hoàn thành trong tốc độ ánh sáng, bên người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên phản ứng cũng không chậm chút nào, huyết mchj toàn thân của nàng cuồn cuộn, cầm trường tiên trong tay, tùy thời biến thân Phượng Hoàng Chân Thể.

Lâm Minh phản ứng đầu tiên Chu bàn tử thấy có nguy hiểm xuất hiện, ném bọn họ lại bỏ trốn.

Nhưng mà làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn là khi bọn họ cảnh giới, chung quanh vẫn im ắng, gió thổi cỏ khô, núi đá hoang vu như trước, không có gì xảy ra cả.

Mà Chu bàn tử bên này nhảy ra sau mười trượng, đột nhiên dừng lại, bàn tay b ắn ra một mũi tên, tiếng vang nhỏ hiện ra, dường như đánh trúng thứ gì đó.

Chu bàn tử bước nhanh qua, xoay người nhặt cái gì đó, thân thể mập mạp của hắn xoay lại làm cho mọi người cảm thấy như gặp ảo giác.

Rồi sau đó Chu bàn tử mặt mày hồng hào đi về, trong tay hắn cầm linh thảo màu đỏ, bàn tay mập mạp bỏ vào tu di giới, biến mất không thấy gì nữa.

- Ha ha, vận khí, vận khí, không ngờ gặp được Huyết Lan, có thể bán không ít tiền. Hoặc là lấy về luyện đan ăn cũng không tệ. Huyết Lan này biết ẩn dưới đất bỏ chạy, nếu như tốc độ không nhanh thì nó trốn rồi.

Chu bàn tử tùy tiện nói ra, thời điểm hắn nói ra lời này, đừng nói là thanh niên Thánh tộc bất mãn lúc trước, ngay cả Lâm Minh cũng cảm thấy khó chịu.

Thằng này, thực đáng tin sao?

Hắn hái linh thảo thì không nói gì, trong bí cảnh này ai đạt được bảo vật thì của người đó.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác Chu bàn tử mỗi một bước đều cẩn thận từng li từng tí, chậm như ốc sên bò, nói cái gì cẩn thận sống vạn năm, đi nhanh dễ chết. Nhưng mà khi phát hiện linh thảo thì hắn lại nhảy còn nhanh hơn thỏ, chỉ chớp mắt đã nhảy ra mười trượng, cũng không thấy hắn có chuyện gì!

- Con mẹ nó ngươi chơi chúng ta sao?

Thanh niên Thánh tộc tức ginạ mắng.

Chu bàn tử dầu muối không tiến, nói một câu.

- Nếu ngươi không tin ta, tự hành rời khỏi là được, ai cũng không cầu ngươi đi theo ta! Kỳ thật đối với ta mà nói loại người như ngươi rời khỏi sớm càng tốt, miễn cho liên lụy tất cả mọi người không may!

- Ngươi nói cái gì!?

Thanh niên Thánh tộc cơ hồ muốn ra tay, mà lúc nà có người chung quanh mở miệng khuyên bảo.

- Tính toán, đừng cãi, đã tới đây rồi ngươi có rời khỏi cũng không được, một mình ngươi thì càng nguy hiểm. Mặc kệ chúng ta có bị đùa nghịch hay không, mọi người đi cùng sẽ an toàn hơn.

Mở miệng người nói chuyện chính là ca ca trong Long Ngữ huynh muội, hắn nói câu sau là dùng chân nguyên truyền âm. Vì ngăn ngừa đắc tội Chu bàn tử, có thể nói cẩn thận.

- Hừ!

Thanh niên Thánh tộc hừ lạnh một tiếng, đành phải nén giận.

- Chu Thế Yến đúng không, tên của ngươi ta nhớ kỹ.

- Tùy ngươi, người nhớ kỹ ta rất nhiều, không ít mình ngươi.

Chu bàn tử rầm rì nói ra, tiếp tục dẫn đường.

Mười hai người lại bắt đầu tiến lên, mập mạp vẫn đi chậm quá, khiêu chiến điểm mấu chốt của thanh niên Thánh tộc.

Nhưng mà thời điểm này người phàn nàn cũng ít đi, rất nhiều người đều tỏa cảm giác ra ngoài, tìm kiếm linh dược trong Táng Thần Lĩnh, trước kia Chu bàn tử hái Huyết Lan có giá trị xa xỉ, mặc dù những người này xuất thân không tệ, cũng động tâm nhiều.

Nếu như hái được thiên tài địa bảo gì đó, cho dù không có đạt được Táng Thần Thạch cũng xem như nhân duyên không tệ.

- Đây là... Yêu Huyết Quả?

Đột nhiên thanh niên Thánh tộc khẽ giật mình, trong truyền thuyết yêu thú có huyết mạch vương tộc tử vong, dùng thi thể chúng làm phân bón sinh ra trái cây này.

Không riêng gì thanh niên Thánh tộc, có người cũng nhìn thấy Yêu Huyết Quả, nhưng mà tốc độ của thnh niên Thánh tộc nhanh nhất, hắn trực tiếp lao tới Yêu Huyết Quả, chỉ còn cách mười trượng.

- Chậm đã!

Chu bàn tử sắc mặt đại biến.

- Đừng nhúc nhích trái cây ki.

Chu bàn tử kêu lên, nhưng mà thanh niên Thánh tộc vẫn xem thường Chu bàn tử, nói:

- Ngươi là ngốc hay là chưa tỉnh ngủ? Xem ta là tiểu hài tử ba tuổi? Ngươi đơn giản là muốn Yêu Huyết Quả thì bỏ đi, ta lại tin ngươi thì ta là đồ ngu xuẩn rồi.

Thanh niên Thánh tộc nói xong, một tay hái Yêu Huyết Quả xuống.

Một màn này làm cho đồng tử Lâm Minh co rụt lại, cơ bắp toàn thân của hắn kéo căng lên, kỳ thật phát hiện Yêu Huyết Quả đầu tiên chính là Lâm Minh, hắn cảm giác cường đại nhất, nhưng mà hắn không đáng vì một Yêu Huyết Quả mà liều lĩnh xông ra, thứ hai hắn trong một khắc phát hiện Yêu Huyết Quả này thì trong lòng sinh ra dự cảm xấu.

Bây giờ nghe được Chu bàn tử gọi lại, Lâm Minh lập tức tăng cao cảnh giác.

Mà ở bên cạnh Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, long tộc huynh muội kể cả thiếu niên tuổi chừng mười bốn mười lăm trầm mặc ít nói cũng rút vũ khí ra, vũ khí của hắn như kiếm lại giống đao, toàn thân đen kịt, hàn quang um tùm.

Bởi vì Chu bàn tử nói làm bọn họ đề phòng, thà tin là có còn hơn không phòng bị khả năng nguy hiểm.

Nhưng mà thoạt nhìn thanh niên Thánh tộc còn không gặp nguy hiểm gì, hắn cầm lấy linh thảo, cười to nói:

- Ha ha, quả này giá trị hơn trăm triệu, hơn nữa có tiền mà không mua được, ta vừa vặn muốn đột phá Thần Quân trung kỳ, dùng nó luyện đan có thể tăng khí huyết chi lực lên.

- Thoải mái! Lần này đi Táng Thần Lĩnh cho dù không lấy được

Táng Thần Thạch thì ta cũng không lỗ! Con mẹ nó ta chịu đủ rồi, ta muốn giáo huấn tên mập lừa đảo này.

Thanh niên Thánh tộc đang nói, đúng vào lúc này Lâm Minh lại đột nhiên cảm giác dưới lòng bàn chân có hàn khí hiện ra, dọc theo lưng bò lên đầu, hắn nhìn thấy một màn vô cùng kh ủng bố, tên thanh niên Thánh tộc đang cầm "Yêu Huyết Quả" thì rễ cây duỗi ra, đâm vào cánh tay thanh niên Thánh tộc và bắt đầu hấp thu máu huyết của hắn.

Cánh tay thanh niên Thánh tộc héo rũ mắt thường nhìn thấy được, mà thanh niên Thánh tộc hồn nhiên không biết, biểu lộ vẫn đắc ý như cũ, đồng thời còn khinh thường Chu bàn tử.

- Lại nói ta phải cảm ơn tên mập ngươi, không có ngươi dẫn đường, ta cũng không hái được Yêu Huyết Quả, ha ha ha!

Giờ khắc này thanh niên Thánh tộc khoái ý cười to, tạo thành nét đối lập với nửa người bên trái bị hư thối của hắn, một màn quỷ dị này khiến người ta khó quên.

- Không cần nhìn, hắn đã chết...

Sắc mặt Chu bàn tử tái nhợt, thanh niên Thánh tộc gặp tao ngộ nhưng hắn không có chút thần sắc hả hê nào, ngược lại hắn cảm thấy càng nguy hiểm hơn, dựa theo ngày thường, khoảng cách này còn không tới mức gặp tà vật như vậy.

- Cái gì chết, các ngươi vì sao có biểu lộ như vậy?

Tên thanh niên Thánh tộc nhìn thấy mọi người hoảng sợ, thương cảm và biểu lộ đầy đề phòng, trong lòng hiện ra cảm giác bất an.

- Xảy ra chuyện gì... Các ngươi đang nhìn cái gì...

Đột nhiên hắn sinh ra dự cảm xấu, quay đầu nhìn qua nửa người của mình, một khắc này hắn nhìn thấy màn kinh khủng nhất đời của mình, tình cảnh này... Nửa người trái của hắn bị hư thối và có trùng, huyết nhục của hắn hư thối rồi vỡ nát, đám trùng này vô cùng buồn nôn và kh ủng bố, làm cho hắn kêu lên thảm thiết.

Nhưng mà hắn vừa hét lên, một phi đao mang theo hàn quang đâm vào yết hầu của hắn.

Xoạt!

Một tiếng vang nhỏ, huyết quang vẩy ra, yết hầu thành niên Thánh tộc bị đâm thủng, âm thanh khàn khàn!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, người ra tay chính là Chu bàn tử!

- Không thể cho hắn kêu thảm thiết, hắn kêu sẽ đưa tới nhiều thứ hơn, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không thứ này sẽ tập kích chúng ta.

Chu bàn tử nói xong, triển khai thân pháp nhanh chóng tiến vào sâu trong Táng Thần Lĩnh, Lâm Minh theo sát phía sau, một màn vừa rồi làm hắn giật mình, Táng Thần Lĩnh này quá quỷ dị.

Mười một người một hơi chạy hơn mười dặm.

Sắc mặt tất cả mọi người không tốt, một con ngựa đau cả tàu ăn thêm cỏ, tận mắt nhìn thấy tên thanh niên Thánh tộc chết thảm thì mọi người hoảng hốt.

Ngay cả Tiểu Ma Tiên vốn không tim không phổi cũng có biểu lộ không được tự nhiên.

- Vật kia thật buồn nôn.

- Ta nói... Chúng ta trở về đi!

Mở miệng là Độc Vũ Yêu Vương, nếu như nói một màn kia ai bị trùng kích nhất, không thể nghi ngờ là Độc Vũ Yêu Vương.

Trong lòng của hắn âm thầm tính toán thực lực của tên thanh niên Thánh tộc, cuối cùng nhất cảm giác chính mình không mạnh hơn tên thanh niên Thánh tộc bao nhiêu cả, cho dù có thể thắng cũng là thắng thảm.

Đối phương bị chết thê thảm như vậy, đổi chính mình cũng tuyệt đối là như vậy.

- Phải đi về thì ngươi đi về đi, chúng ta cũng không có ý định này.

Nói chuyện là một nữ tử, cũng là muội muội long tộc huynh muội, nàng nhìn qua Độc Vũ Yêu Vương mang theo khinh bỉ.

Loại ánh mắt khinh thường này làm cho Độc Vũ Yêu Vương rất nén giận, hắn hối hận vì cảm xúc nhất thời, đi theo Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tới tuyệt địa như thế.

- Mẹ kiếp, sợ nhất gặp phải loại như vậy, chính mình chết còn kéo theo người ta.

Chu bàn tử nhảy dựng lên, hùng hùng hổ hổ nói ra.

- May mắn vừa rồi chúng ta chạy trốn không có gặp nguy hiểm gì, cũng không sao cả, đều là đoạn đường ta quen thuộc.

Chu bàn tử ngắm nhìn bốn phía, xác định đại khái phương hướng của mọi người, cuối cùng buông lỏng một hơi.

- Rốt cuộc là cái gì giết hắn?

Đúng lúc này Lâm Minh mở miệng hỏi.

Chương 1471: Địch nhân vốn có

Lâm Minh quan tâm nhất chính là tên thanh niên Thánh tộc kia chết như thế nào, tìm khắp trí nhớ của mình mà Lâm Minh cũng không nghĩ ra được vì sao gốc thực vật tà ác đó dùng phương pháp gì lặng yên không một tiếng động gi ết chết thiên tài Thần Quân cảnh.

Chu bàn tử lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, Táng Thần Lĩnh này chín thành là đạo tràng của nhân vật tuyệt đỉnh lưu lại, đạo tràng này cơ hồ tự thành thế giới, hơn nữa nó đã tồn tại vài tỷ năm, thậm chí trên trăm tỷ năm, ngươi biết thời gian dài như vậy là khái niệm gì không? Một cái bóng nhất tinh sống vài tỷ nưm cũng diễn biến ra sinh mạng, hoàn thành luân hồi, hiện tại đạo tràng này cũng như thế, mà Táng Thần Lĩnh hội tụ đủ loại năng lượng, lực trường, lĩnh vực kỳ dị, đồng thời những năm gần đây có thiên tài chết ở đây, có tài trí bình thường, cường giả, phàm nhân, hung thú, ác ma không biết bao nhiêu mà nói! E rằng thế giới này diễn biến phức tạp hơn, ngươi nhìn thấy là thực vật chưa chắc là thực vật, nhìn thấy là tánh mạng chưa hẳn có thể là tánh mạng, ngươi hỏi ta thì ta cũng chưa chắc biết được!

Chu bàn tử nói ra lời này làm nội tâm Lâm Minh thất kinh, kỳ thật đừng nói là Táng Thần Lĩnh phong bế vài tỷ năm, cho dù một ít độc trùng bị nhốt trong bình thì chúng sẽ xơi tái nhau, đều có thể dưỡng ra cổ trùng cường đại.

Hiện tại Táng Thần Lĩnh giống như bình cổ trùng, bên trong có nhiều cường giả bỏ mạng, kể cả hung thú, yêu thú, quỷ vật, những vật này dùng vài tỷ năm thôn phệ lẫn nhau, chém giết, tiến hóa, cho tới hôm nay diễn sinh ra tà vật cũng chẳng lạ.

Thậm chí mười hai người Lâm Minh cũng có thể tính toán là độc trùng trong bình, mà thanh niên Thánh tộc chết tước tiên chính là thành phần bị loại bỏ.

...

Lúc này Thiên Yêu Thành, Hắc Thần Bảo --

Lão giả Ma tộc phụ trách tuyên bố nhiệm vụ dựa lưng vò ghế, hai cái đùi ngắn nhỏ đặt lên thang ghế, một bộ dáng thích ý.

Hắn đã thoải mái đi tới giữa trưa, ngay một khắc này đột nhiên hắn mở to đôi mắt căng tròn. Hai cái đùi duỗi ra, ngồi thẳng người, hắn nhìn thấy cách đó không xa có ba võ giả Thánh tộc đi tới.

Mà ba tên võ giả Thánh tộc này có một lão giả mà hắn không nhìn thấy tu vị. Hai người còn lại căn cơ vững chắc, khí huyết tràn đầy, xem xét là nhân kiệt.

Người như vậy phân nửa xuất thân thế lực lớn, ra tay rộng rãi, hơn nữa nhìn bộ dáng của mấy người này rõ ràng là vừa tới Thiên Yêu Thành, nói không chừng từ chỗ hắn nghe ngóng tin tức gì đó, đây là thu nhập không tệ.

- Mấy vị nhận nhiệm vụ sao?

Lão giả Ma tộc tươi cười, cười tủm tỉm hỏi.

- Không. Tới hỏi ngươi một chuyện. Hai ngày trước có phải có võ giả Thần Biến kỳ tới đây tiếp nhiệm vụ có độ khó cao không?

Người hỏi câu này chính là Đế Tử Na Kỳ, những ngày này Na Kỳ cùng Chu đại tiên sinh tìm khắp Thiên Yêu Thành. Nhưng mà không tìm ra tung tích của Lâm Minh.

Na Kỳ cho rằng Lâm Minh hoặc là không dừng lại ở Thiên Yêu Thành, trực tiếp rơi khỏi nơi này, tiếp tục đi sâu vào trong đại hoang, hoặc là Lâm Minh có khả năng tiếp nhiệm vụ trong Thiên Yêu Thành, còn đang làm nhiệm vụ. Na Kỳ cho rằng khả năng thứ hai cao hơn một chút.

Nếu như Lâm Minh nhận nhiệm vụ thì hắn tin tưởng Lâm Minh nhất định sẽ tiếp nhiệm vụ khó khăn cao, vượt xa khả năng võ giả

Thần Biến kỳ có thể hoàn thành, kể từ đó người giao nhiệm vụ của Hắc Thần Bảo sẽ có ấn tượng, đây là phương pháp Na Kỳ cho rằng có khả năng tìm được Lâm Minh nhất.

- Cái này...

Lão giả Ma tộc con mắt xoay chuyển, chà xát tay nói:

- Mỗi ngày người nhận nhiệm vụ nhiều như vậy. Ta nhất thời không nhớ nổi...

Hắn chưa nói dứt lời thì một tên sư đệ bên người Na Kỳ ném ra một ngọc giản nguyên khí phù văn, con mắt lão giả Ma tộc sáng ngời, bất động thanh sắc thu ngọc giản kia lại.

- Ta nhớ tới, thật sự có mấy tên võ giả Thần Biến kỳ tiếp nhiệm vụ thí luyện có độ khó rất lớn, thí luyện Táng Thần Lĩnh!

- Bộ dáng của bọn họ thế nào?

- Hai nam một nữ, hai nam đều bình thường, thoạt nhìn không có gì thu hút, nữ hài tử thì thanh tú, những cũng không phải tuyệt sắc.

Nghe lão giả Ma tộc nói, Na Kỳ cùng Chu đại tiên sinh liếc nhau, Chu đại tiên sinh gật gật đầu, truyền âm nói:

- Thực có khả năng là hắn, bọn chúng dịch dung, nàng kia có khả năng là Tiểu Ma Tiên...

- Tiểu Ma Tiên... Hừ!

Na Kỳ hừ lạnh một tiếng, Thánh tộc cùng Yêu tộc Thần Vực có hiệp nghị thì hắn biết rõ, Tạo Hóa thánh tử muốn quan hệ thông gia với Tiểu Ma Tiên củng cố quan hệ minh hữu giữa Thánh tộc cùng Yêu tộc Thần Vực, nhưng mà bây giờ Tiểu Ma Tiên lại đi gần với Lâm Minh như vậy.

Mặc dù nói Na Kỳ cùng Tạo Hóa thánh tử quan hệ không tính là hòa thuận, thậm chí có thể nói quan hệ như nước với lửa, nhưng mà Na Kỳ vẫn không muốn nhìn thấy một tên Nhân tộc cấm sừng thánh tử Thánh tộc.

- Ngươi còn biết cái gì?

Na Kỳ nhìn qua lão giả Ma tộc, lão giả Ma tộc chà xát tay, làm ra biểu lộ suy nghĩ khó xử.

- Cho hắn.

Giọng của Na Kỳ lạnh lùng, tên sư đệ bên cạnh hắn lấy ngọc giản nguyên khí phù văn ra.

Thò tay sờ số lượng nguyên khí phù văn trong ngọc giản, lão giả Ma tộc vui vẻ ra mặt.

- Dễ nói, dễ nói, ha ha, các ngươi tìm ba tiểu tử kia thì trước tiên đi tới tây thành, tìm Chu bàn tử làm dẫn đường, Chu bàn tử chuyên môn dẫn người tiến vào Táng Thần Lĩnh, là nhân vật thè lưỡi li3m máu, nếu như hiện tại không có gì xảy ra thì hắn xuất phát rồi.

- Táng Thần Lĩnh những năm gần đây chết không biết bao nhiêu người, mà những người dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh quanh năm biết được con đường tiến vào an toàn, nếu như các ngươi đi tìm dẫn đường, có thể đi theo con đường này mà đuổi theo bọn họ.

- Ah? Có loại chuyện này... Đi nơi nào tìm dẫn đường?

- Hắc hắc, tin tức này đưa tặng miễn phí, tại thành đông có một gặp huynh đệ gọi là hắc hồng tri chu, tinh thông vu cổ, truy tung cùng nguyền rủa chi thuật, thực lực là đỉnh cấp nhất trong đám người dẫn đường, nhưng mà chào giá cũng cao nhất, ngươi đi tìm bọn chúng mà thương lượng. Trong Táng Thần Lĩnh dẫn đường rất quan trọng, nếu không đi loạn khắp nơi có thể cắt qua hư không chết cũng không biết chết như thế nào.

- Hắc hồng tri chu? Biết rõ.

Sau khi nhận được tin tức này, khóe miệng Na Kỳ tươi cười, hiện tại cơ bản có thể khẳng định Lâm Minh tiến vào vào Táng Thần Lĩnh, kế tiếp chính là thời điểm săn bắn.

- Chu đại tiên sinh, ta vài thông tri người kia vài ngày trước, đến chưa?

- Nhanh đến, kỳ thật cũng không cần hắn gia nhập, chúng ta thu thập tiểu súc sinh kia quá dễ dàng.

- Hãy để cho người nọ gia nhập đi, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, tuy tu vị của Lâm Minhchỉ có Thần Biến kỳ, nhưng mà người này có số mệnh gia thân, mạng của hắn rất cứng, cho dù Chu đại tiên sinh là Giới Vương, hơn nữa còn có hai sư huynh nửa bước Giới Vương, nhưng cũng khó có thể gi ết chết Lâm Minh này, nếu như có thê tăng thêm người nọ, chúng ta thành công nắm chắc sẽ đạt tới chín thành chín. Huống chi người nọ và Lâm Minh có cừu oán, không cần chúng ta phân phó, hắn tự nhiên dùng toàn lực đuổi giết Lâm Minh! Chúng ta cho hắn cơ hội này, hắn còn phải cảm tạ chúng ta đấy.

Na Kỳ nói như vậy Chu đại tiên sinh mỉm cười, nói:

- Điện hạ nói đúng, tay chân miễn phí không cần ngu sao mà không dùng, chúng ta đi tìm người dẫn đường trước.

Một giờ sau, đoàn người Na Kỳ đi theo sau lưng hắc hồng tri chu theo lời lão giả Ma tộc kia nói.

Tên ca ca là Hắc Tri Chu, đệ đệ tên là Hồng Tri Chu, hai người này có tu vị Thánh Chủ, xuất thân Ma tộc. Hai huynh đệ dáng người thấp bé, toàn thân bao phủ trong áo choàng đen và hồng, làn da tỏa sáng, hốc mắt hãm sâu, nhìn qua âm trầm khủ ng bố.

Bằng vào khí tức có thể đoán được hai người bọn họ đều là nổi bật trong người cùng giai.

Đoàn người Na Kỳ trả đầy đủ nguyên khí phù văn, huynh đệ hắc hồng tri chu cũng dẫn đoàn người Na Kỳ vào Táng Thần Lĩnh, không mang theo những võ giả khác.

Hơn nửa ngày sau, tất cả mọi người tập hợp ở cửa thành, nhưng mà bọn họ cũng không có vội vả xuất phát, dường như đang chờ gì đó.

Qua nửa canh giờ, Chu đại tiên sinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua chân trời cười nói:

- Hắn tới rồi.

Khi Chu đại tiên sinh vừa dứt lời, không gian trước mặt bọn họ không xa vỡ vụn, một thanh trường kiếm từ trong không gian thò ra, không gian mở ra như bị cắt giấy, sau đó một thân hình cao lớn từ trong vết nứt không gian đi ra ngoài.

Sắc mặt người này tái nhợt, dung mạo thanh tú tuấn dật, tuổi nhìn qua còn trẻ, con ngươi của hắn đỏ tươi như máu, toàn thân tỏa ra yêu khí nhàn nhạt.

Nếu như Lâm Minh ở chỗ này, sẽ nhận ra kẻ này, người này đúng chính là cừu nhân không chết không ngớt của mình -- Thiên Minh Tử.

Năm đó Thiên Minh Tử thân phận gián điệp bị Lâm Minh vạch trần, hắn không thể không buông tha Thiên Minh Đại Thánh Địa, lánh tới Thánh La thiên, triệt chuyển hướng qua Thánh tộc, nếu không Thần Mộng Thiên Tôn căn bản không bỏ qua cho hắn.

Căn cơ vài vạn năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, trừ chuyện đó ra, bởi vì Thiên Diễn Tinh đuổi giết, Thiên Minh Tử còn tổn thất một bàn tay, trùng tu bàn tay cũng kéo dài cước bộ đột phá Thiên Tôn cảnh của hắn, thậm chí khả năng cả đời này không thể đột phá.

Nếu như không phải Lâm Minh thì Thiên Minh Tử có thể thuận thuận lợi ẩn núp tới khi đại chiến bộc phát, thông qua cung cấp các loại tình báo kiếm đủ chỗ tốt.

Hắn có thù với Lâm Minh cũng có thể nói là bất cộng đái thiên.

- Tốt! Thiên Minh chân nhân, tình huống của ngươi ta cũng hiểu đại khái, lần này nhiệm vụ của ngươi là phối hợp với ta đuổi giết Lâm Minh, nếu có cơ hội thì có thể cho ta và hắn đơn đả độc đấu, nếu như không có cơ hội thì ưu tiên giết hắn, chấm dứt hậu hoạn! Sau khi chuyện thành công, ta sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ cho Thiên Minh chân nhân.

- Không cần ngươi nói ta cũng sẽ không do dự đưa hắn vào chỗ chết.

Giọng của Thiên Minh Tử lạnh như băng, biểu lộ bình tĩnh, nhưng mà trong lòng máu đang sôi lên, về bí mật Thiên Diễn Tinh hắn không nói cho kẻ nào biết, hắn kết luận phát tích của Lâm Minh có quan hệ tới bí mật trên Thiên Diễn Tinh, mà sau khi từ Thiên Diễn Tinh trở về mấy năm qua, Thiên Minh Tử vẫn không ngừng tra cứu lịch sử tương quan, đã ẩn ẩn đoán được năm đó Thiên Diễn Tinh đã xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ suy đoán đúng hay không, Thiên Minh Tử cũng có thể khẳng định cơ duyên trên Thiên Diễn Tinh tám chín phần mười là bị Lâm Minh đạt được.

Giết chết Lâm Minh, chính mình có thể chiếm hữu bí mật trên người của hắn, đến lúc đó chẳng những đền bù tổn thất cánh tay của mình, hơn nữa còn đạt được thiên đại chỗ tốt, cũng có thể trợ chính mình một lần hành động đột phá Thiên Tôn cảnh!

Chương 1472: Nội lĩnh

Trong vùng đất hoang vu, khắp nơi là sa mạch và nham thạch lõa lồ.

Táng Thần Lĩnh phạm vi mấy vạn dặm, diện tích của nó còn lớn hơn bề mặt tinh cầu, trong này trừ hoang sơn dã lĩnh ra, thêm nữa chính là sơn cốc, sa mạc, nói ngắn lại là nơi hoang vu.

Mười một người đã xâm nhập vào Táng Thần Lĩnh hai ngàn dặm, mà hai ngàn dặm này bọn họ đi mất mười ngày.

Tất cả mọi người đều theo sát Chu bàn tử, cho dù Chu bàn tử có đôi khi đột nhiên nhảy ra thu thập linh bảo gì đó, thoạt nhìn rất không đáng tin cậy, những mà người khác cũng không nghĩ nhiều, có vết xe đổ thì bảo vật gì cũng không trọng yếu bằng mạng của mình.

Đương nhiên ngẫu nhiên cũng gặp bảo vật trên đường, bị mọi người đạt được. Trong mắt Lâm Minh xem ra, những bảo vật này chưa tới mức khiến hắn động lòng, nhưng mà có người không nghĩ như vậy.

- Đây là ta phát hiện ra trước!

Một thiếu nữ áo đen nói.

- Rõ ràng là ta đoạt được trước!

Một nữ tử dáng người đầy đặn, tư thái cao gầy không chút nhường nhịn.

Hai nữ nhân này chính là thiếu nữ Long tộc cùng Tiểu Ma Tiên, các nàng tranh đoạt một viên bảo thạch xinh đẹp lấp lánh, trong đó ẩn chứa năng lượng tinh thuần, đối với võ giả bình thường mà nói xem như giá trị liên thành, nhưng mà trong mắt Lâm Minh xem ra, dùng thân phận của Tiểu Ma Tiên cùng thiếu nữ Long tộc không nhìn chúng vào mứt.

Nhưng mà các nàng cãi lộn vì nó mới chết, mặc kệ thiếu nữ Long tộc hay là Tiểu Ma Tiên đều là người có tính tình cao ngạo, hai người ở chung mười ngày qua, một ít lời nói ngẫu nhiên mà sinh ra xung đột, không ai nhường ai, kết quả càng ngày càng nghiêm trọng.

Đối với chuyện này Lâm Minh cùng thanh niên Long tộc chỉ cười khổ, nhưng mà cãi lộn ngẫu nhiên này ngược lại trở thành gia vị trong đoạn đường buồn tẻ này.

- Ta nói hai vị mỹ nữ nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đi qua ngọn núi phát trước sẽ chính thức tiến vào nội lĩnh Táng Thần Lĩnh, nguy hiểm sẽ tăng lên thật nhiều, các ngươi không bằng lưu chút sức lực đối phó nguy hiểm đi.

Chu bàn tử đi lên khuyên can

- Nội lĩnh Táng Thần Lĩnh? Chúng ta trước giờ ở ngoại lĩnh sao?

Thanh niên Long tộc khẽ giật mình, nhìn qua Chu bàn tử hỏi thăm.

- Không có ngoại lĩnh, đoạn đường trước kia của chúng ta chỉ là khu vực biên giới của Táng Thần Lĩnh mà thôi.

- Chúng ta đi mười ngày chỉ là biên giới thôi sao?

Rất nhiều người nghe xong buồn bực, nhiều ngày như vậy tuy tao ngộ nguy hiểm có một lần. Nhưng mà thời gian khác mọi người xem như cảnh giác, coi chừng tùy thời có thể xảy ra nguy hiểm, tâm thần mệt mỏi. Mà bây giờ Chu bàn tử nói bọn họ chỉ đi dao khu vực biên giới mà thôi. Khó tránh khỏi làm cho người cảm giác không tion nổi.

- Khu vực biên giới Táng Thần Lĩnh và nội lĩnh có giới định hay không?

Lâm Minh có chút trầm ngâm. Mở miệng hỏi.

- Vấn đề hỏi rất hay, chúng ta đang ở khu vực giới định của nội lĩnh Táng Thần Lĩnh và khu vực biên giới, chính là đường ranh giới đạo tràng Táng Thần Lĩnh. Có người đồn đãi đạo tràng Táng Thần Lĩnh là do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, đã tồn tại vài tỷ năm, có lẽ bởi vì niên đại đã lâu, có lẽ đạo tràng này là cố ý lưu lại, đạo tràng này có mười chỗ ra vào, chúng ta đang đi tới một trong số đó, cũng là đường an toàn nhất, thậm chí có thể nói là nơi duy nhất vào được! Những cửa khác đi vào là chết chắc.

- Chủ nhân Tu La Lộ!

Chu bàn tử nói ra lời này Lâm Minh là không có phản ứng gì, nhưng mà người khác há to mồm, trong suy nghĩ của bọn họ chủ nhân Tu La Lộ rất có thể là cường giả mạnh hơn toàn bộ cường giả trong vũ trụ hiện tại, hiện tại Chu bàn tử nói như vậy, đạo tràng Táng Thần Lĩnh là do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

- Chỉ là suy đoán bỏ đi, rốt cuộc Táng Thần Lĩnh xảy ra chuyện gì ai cũng nói không rõ ràng, ta trước kia đã nói qua, đạo tràng Táng Thần Lĩnh đã tự thành thế giới, sau khi đi vào cửa thì nguy hiểm sẽ gia tăng kịch liệt, các ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt chưa?

Nghe Chu bàn tử nói vậy tất cả mọi người hít khí lạnh, nếu như đạo Táng Thần Lĩnh chính là một cái bình độc cổ, như vậy bọn họ hiện tại đã tính toán là độc cổ trong đó, đi đối mặt với tà vật tiến hóa từ vài tỷ năm qua.

Trong số chúng có thứ xem như sinh vật, có thứ còn không phải xinh vật, khả năng chỉ là một đoàn năng lượng, hoặc là quỷ khí, thi khí tụ tập mà thành đồ vật, chúng không có thần trí, chỉ có bẩn năng thôn phệ năng lượng, đồ ăn, lớn mạnh bản thân, thẳng tới khi thôn phệ nhiều trí nhớ võ giả thì tích lũy năng lượng và trí tuệ đủ nhiều, chúng sẽ hóa thành ác ma.

Nói ngắn lại trong Táng Thần Lĩnh là thế giới kỳ quái, có được thần bí hằng hà sa số, cho dù là Giới Vương đi trong này vẫn nguy hiểm, tu vị cao chưa hẳn là có thể sống được lâu, nếu như số mệnh đầy đủ, cường giả Thần Quân cảnh có thể ra vào an toàn, tìm được Táng Thần Thạch bình an trở về.

Cũng chỉ có Thiên Tôn có thể bằng vào thực lực cường đại xuyên qua Táng Thần Lĩnh, nhưng nếu như Thiên Tôn tiến vào chỗ sâu trong Táng Thần Lĩnh là Uổng Tử Cốc thì chết vô ích, không cách nào đi ra.

Chu bàn tử mang theo đoàn người đi tiếp, tiến vào một thung lũng.

Thung lĩnh này kéo dài xuống đất, càng chạy càng sâu, thung lũng này rộng mười trượng, hai bên đều là vách núi cao ngàn trượng, ngay cả khí cũng khó trèo.

Đường trong thung lũng trơn trượt, khắp nơi là cây nấm phát sáng, cho người ta cảm giác âm trầm sợ hãi.

Đúng vào lúc này Lâm Minh nhìn thấy phía trước xuất hiện ánh sáng, giống như sau lưng thung lũng này chính là thế ngoại đào viên.

Ẩn ẩn Lâm Minh thậm chí nghe được tiếng chim chóc kêu, nghe thấy từng hương thơm của hoa cỏ.

Lại đi vài bước, Lâm Minh suy đoán quả nhiên là đúng, thông qua khe hở thung lũng quả nhiên là thấy được thế giới tươi sáng.

Hoang vu qua đi là cảnh đẹp của nhân gian, làm cho người ta rung động.

- Đừng nhìn, những gì các ngươi nhìn thấy chưa chắc là sự thật, tiến vào nội lĩnh thì các ngươi tận lực ít dùng con mắt của mình quan sát, phải dùng cảm giác, phàm là đồ vật không chủ động công kích ngươi, ngàn vạn không nên đụng tới, miễn đưa tới tai hoạ, phàm là đồ vật không cảm giác được thì đó là ảo giác, căn bản không tồn tại.

Chu bàn tử nói xong dẫn đầu mọi người đi vào "Thế ngoại đào nguyên" này, cửa vào có nguyên khí trùng thiên, mà Lâm Minh tới gần lại cảm giác được sát ý nhàn nhạt, nguyên khí nơi này thoạt nhìn không phải điềm lành, Lâm Minh ẩn ẩn cảm thấy vách đá cửa ra vào có phong bạo do năng lượng ngưng kết thành, tia chớp cùng hỏa diễm, dường như tiến vào có thể bị đốt thành tro tàn.

- Đây là cửa vào, phương pháp đi vào mà không gặp chuyện xui xẻo, chỉ có thể dựa vào chân nguyên bảo vệ toàn thân, võ giả Thần Quân trung kỳ thực lực bình thường sẽ bị đốt thành tro bụi, các ngươi được không?

Chu bàn tử nói xong quay đầu nhìn qua bọn người Lâm Minh.

Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên còn có Độc Vũ Yêu Vương trong tất cả mọi người tu vị yếu nhất, tự nhiên cũng là đối tượng bị Chu bàn tử hỏi.

- Ta sớm cảnh cáo các ngươi, Thần Biến kỳ đến Táng Thần Lĩnh là chịu chết, đây xem như một nguyên nhân. Mặt khác, còn các ngươi nữa...

Chu bàn tử nói xong ánh mắt lại quét qua thiếu nữ Long tộc và thanh niên áo choàng đen, hai người bọn họ cũng chỉ có tu vị Thần Quân sơ kỳ mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Chu bàn tử, thiếu nữ Long tộc hiện ra thần thái khinh thường.

- Thần Quân trung kỳ là qua được, nói vậy nó cực kỳ đơn giản rồi, đối với tộc ta mfa nói, không cần cương nguyên chân nguyên cũng có thể dùng cường độ thân thể ngạnh kháng được.

Thiếu nữ Long tộc nói xong, nghiêng mắt nhìn Tiểu Ma Tiên, trong ánh mắt có chút nghiền ngẫm thị uy.

- Ngược lại là ngươi, coi chừng không còn mạng đấy.

- Ha ha ha ha a!

Tiểu Ma Tiên cười rộ lên, giống như nghe được chuyện chê cười nhất thế gian.

- Ta không cần chân nguyên vẫn ra vào trong đó, cũng không bị lôi đình hỏa diễm kia chạm vào góc áo đâu.

Tiểu Ma Tiên nói ra lời này đám võ giả sững sờ, chuyện này quá khoác lác a, nếu như nói Tiểu Ma Tiên là thiên tài tuyệt thế, Thần Biến hậu kỳ có thể chiến Thần Quân trung kỳ thì bọn họ miễn cưỡng tiếp nhận được, nhưng mà nàng nói không cần chan nguyên cũng không bị hỏa diễm và lôi điện chạm vào góc áp, thật sự là quá không hợp thói thường.

Táng Thần Lĩnh lợi hại, bọn họ đã nhìn thấy rồi, Chu bàn tử nói cường giả Thần Quân cảnh bình thường không thể tiến vào, vậy nhất định là thực, không phải là nói ngoa.

- Hai nữ hài cao ngạo làm cho người ta phải im lặng.

Chu bàn tử cười khổ.

- Đừng cho các nàng hồ nháo, hảo hảo đi qua chưa hẳn là không có trở ngại, thể hiện không cần chân nguyên sẽ có tai nạn chết người.

Trong đám người một võ giả Thần Quân hậu kỳ nói ra.

Nhưng mà hai nữ hiển nhiên không có nghe hắn, thiếu nữ Long tộc cười nói:

- Ngươi cũng không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi à, ta muốn xem ngươi làm thế nào không cần dùng chân nguyên lại không bị hỏa diễm lôi điện chạm vào góc áo.

Khi đang nói chuyện thiếu nữ Long tộc bước ra, nàng đi thẳng ra cửa, nàng quả nhiên là không dùng chân nguyên.

Mà thanh niên Long tộc sau lưng bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên không chút lo lắng cho muội muội.

Về phần những người khác đều mở to mắt, không cần chân nguyên, chỉ bằng thân thể cường đại ngạnh kháng hư không, phòng ngự mạnh thế nào?

Bồng bồng bồng!

Năng lượng nổ tung trên người thiếu nữ Long tộc, dưới làn da của nàng xuất hiện hàn quang, nàng đúng là dùng thân thể ngạnh kháng năng lượng.

Quần áo trên người của nàng hiển nhiên là thượng đẳng linh khí, trong va chạm loại này chẳng bị hao tổn gì cả.

- Mạnh như vậy?

Rất nhiều người vốn cho rằng thiếu nữ Long tộc nói ngoa, nhưng mà hoàn toàn không ngờ rằng nàng thật sự chỉ dựa vào phòng ngự thân thể ngạnh kháng năng lượng hư không trùng kích, thiên phú bực này quá kinh người!

- Là long lân phòng ngự...

Lâm Minh thân phụ Thương Long chi huyết, lại có thể cảm giác thời điểm thiếu nữ Long tộc đi qua cửa trên người của nàng xuất hiện một tầng long lân, bằng vào long lân và linh khí trên người, nàng lúc này mới có thể nhẹ nhõm chống được năng lượng trùng kích, những hàn quang kia là năng lượng phản ứng với long lân.

Rất nhiều võ giả Yêu tộc biến thân xong, trên người xuất hiện một tầng lân giáp cường đại, nhưng mà khó làm được như thiếu nữ Long tộc, tùy ý điều khiển bộ phận trên người biến ảo.

- Đôi huynh muội này quả nhiên không phải thế hệ hời hợt, không biết bọn họ ở trong vũ trụ nào!

Chương 1473: U linh vũ bộ

Tiểu Ma Tiên không cần chân nguyên cũng có cửa làm cho những võ giả khác thiếu chút nữa kinh hô!

Thiếu nữ Long tộc không cần cương nguyên vẫn qua cửa được, đó là bởi vì nàng là pháp thể song tu, thứ hai dù sao nàng cũng có tu vị Thần Quân cảnh.

Thế nhưng mà tu vị của Tiểu Ma Tiên chỉ là Thần Biến hậu kỳ, chênh lệch cực lớn, hơn nữa thiếu nữ áo đen cũng không phải là cường giả luyện thể, vậy mà cũng không cần chân nguyên?

Thân ảnh lóe lên, Tiểu Ma Tiên đã nhảy vào hào quang, trong đó kim quang lóe lên, kế tiếp là lôi đình, hỏa diễm, phong đao, thời không chi lực không ngừng hỗn loạn, biến thành lưới quấn vào nhau.

Tiểu Ma Tiên cũng không có dùng Phượng Hoàng Chân Thể, nàng trực tiếp nhảy vào trong hào quang.

Xùy!

Một tiếng vang nhỏ, thân thể Tiểu Ma Tiên xuyên qua lôi đình.

Đồng tử võ giả ở đây co rút lại, còn không kịp phản ứng thì thân ảnh bị sét đánh của Tiểu Ma Tiên hóa biến mất, chỉ còn lại tàn ảnh..

Tốc độ kh ủng bố như thế trừ Lâm Minh cùng Độc Vũ Yêu Vương khoog có kinh ngạc ra, những võ giả khác đều mở to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin, khó có thể tưởng tượng Tiểu Ma Tiên có tốc độ kh ủng bố như thế lại là võ giả Thần Biến kỳ.

Trong năng lượng hỗn loạn tạo thành lưới, Tiểu Ma Tiên hành tung phiêu hốt bất định, tàn ảnh liên tục hiện ra, nàng như u linh trong đêm tối, vũ bộ của nàng như cơn khói nhẹ, lại xuyên thẳng qua sấm sét mà ít có khả năng tránh né, mỗi khi tất cả mọi người cho rằng Tiểu Ma Tiên đã không chỗ trốn, tất nhiên bị đánh trúng thì nàng dùng tốc độ khủng khiếp và cách không ai nghĩ tới, dọc theo khe hở năng lượng công kích xuyên qua, cuối cùng bị năng lượng hỗn loạn đánh trúng chỉ là tàn ảnh của Tiểu Ma Tiên mà thôi.

- Thật đáng sợ!

- Nàng làm như thế nào vậy?

Chỉ nhìn qua công kích mạng lưới dày đặc như thế, không có người tin tưởng sẽ có người nào đó dùng phương thức này xuyên qua nó, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trong rất nhiều võ giả, vẫn có người nhìn ra phương pháp né tránh của Tiểu Ma Tiên, ví dụ như Chu bàn tử, thanh niên Long tộc.

- Trong năng lượng hỗn loạn dày đặc như vậy nhìn như đánh xuống cùng lúc, kỳ thật những năng lượng công kích này có trước có sau, trong đó có một khoảng cách chừng một phần ngàn giây, thiếu nữ dựa vò khoảng thời gin đó xuyên qua công kích.

Thanh niên Long tộc giải thích, mà giải thích này làm cho người ta khiếp sợ.

Nói thì quá đơn giản, nhưng mà bắt đầu làm thì không có khả năng, điều này cần sức quan sát và tính toán kh ủng bố, mỗi nháy mắt phải hoàn thành né tránh không biết bao nhiêu lần, sai một lần cũng sẽ bị năng lượng loạn lưu đánh trúng!

XÍU...UU!!

Tiểu Ma Tiên thông qua cửa, vững vàng rơi xuống đất, giống như lời nàng đã nói, không cần dùng chân nguyên hộ thân nhưng vẫn không có một tia lôi điện hay thứ gì chậm vào góc áo của nàng.

Thiếu nữ Long tộc nhìn thấy Tiểu Ma Tiên vững vàng thông qua cửa, sắc mặt có chút lúng túng, so sánh với Tiểu Ma Tiên thì nàng dùng linh khí và thân thể ngạnh kháng thì ngốc hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa thân pháp của Tiểu Ma Tiên nàng tự nhận không bằng.

Nhìn qua sắc mặt thiếu nữ Long tộc, khóe miệng của Tiểu Ma Tiên cong lên, nàng muốn chính là hiệu quả này.

- Nữ hài tử này thật sự là Thần Biến kỳ?

- Luận thân pháp, ta ngay cả một phần mười của nàng cũng không kịp.

- Có lẽ nàng có thiên phú đặc biệt với thân pháp, nàng vừa rồi làm tất cả cần không chỉ là thực lực, càng cần tính toán, quan sát, ngộ tính của nàng quá đáng sợ.

Rất nhiều võ giả còn không rõ ràng Tiểu Ma Tiên là hậu đại của thần thú, nếu như biết rõ thì cả kinh rớt cằm ra. Nàng chính là thiên chi kiêu nữ ngay cả ông trời cũng ghen ghét.

Trên thực tế Tiểu Ma Tiên cũng không chỉ có thiên phú kh ủng bố ở phương diện thân pháp, các phương diện khác của nàng cũng rất mạnh, thân pháp chỉ là một phần thực lực của nàng thôi.

Bên người Lâm Minh, Chu bàn tử vuốt trán, âm thầm líu lưỡi, hắn vốn cho rằng lần tiếp khách này huynh muội Long tộc và tên trong áo choàng đen chính là tuyệt đỉnh thiên tài, không nghĩ tới còn có bi3n thái hơn, chẳng trách cô bé này có tu vị Thần Biến kỳ lại dám xông vào Táng Thần Lĩnh.

Sau Tiểu Ma Tiên có rất nhiều ánh mắt tập trung vào Lâm Minh cùng Độc Vũ Yêu Vương.

Hai người bọn họ đi cùng Tiểu Ma Tiên, cũng là Thần Biến kỳ, thực lực lại sẽ như thế nào?

Bị nhiều người chú ý như thế, sắc mặt Độc Vũ Yêu Vương rất kém cỏi, hắn từ trong lòng đã không muốn đi Táng Thần Lĩnh, nhưng mà lúc này hắn quay về chưa chắc đã an toàn, chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi tới mà thôi.

- Thật là xui xẻo.

Độc Vũ Yêu Vương trầm mặt, hắn vận chuyển chân nguyên toàn thân tới cực hạn sau đó đi vào.

Tạch tạch tạch!

Lôi đình, hỏa diễm trùng kích lên người Độc Vũ Yêu Vương và tuôn ra ánh lửa, hắn bỏ qua cảm giác không thoải mái, bộ dáng cố hết sức.

Lúc trước Tiểu Ma Tiên thời điểm còn là Thần Biến trung kỳ đã có thực lực vượt qua Độc Vu Yêu Vương, bây giờ nàng tiến giai thì thực lực chênh lệch càng lớn.

Hô --

Độc Vũ Yêu Vương vững vàng đi qua, từ đầu đến cuối biểu hiện rất quy củ.

- Xem ra ba người này cũng không phải ai cũng là tuyệt thế thiên tài, cô gái mặc áo đen kia hẳn là xuất sắc nhất, cũng phải, thiên tài yêu nghiệt như vậy có một đã khó, làm sao xuất hiện ba người chứ.

Chu bàn tử buông lỏng một hơi, hắn cảm giác thiếu nữ áo choàng đen kia chỉ có thiên phú phương diện thân pháp.

- Vị tiểu huynh đệ này, xem ra ngươi cũng có thể nhẹ nhõm đi qua nha.

Chu bàn tử nhìn qua Lâm Minh, vừa cười vừa nói. Từ trên người Lâm Minh hắn có thể cảm giác ra Lâm Minh là pháp thể song tu, đồng thời căn cơ vững chắc, nhưng mà thực lực thế nào lại khó đánh giá được.

Lâm Minh gật gật đầu, thân pháp khẽ động phóng tới cửa.

Luận tốc độ thì hắn có được Kinh Môn, đồng thời tu tập lôi đình pháp tắc, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên không kém gì nhau, luận ngộ tính thì Lâm Minh cũng cùng Tiểu Ma Tiên không kém bao nhiêu, mà hắn muốn thông qua cửa như Tiểu Ma Tiên là không có vấn đề gì.

Nhưng mà Lâm Minh không cần làm như vậy, dùng chân nguyên hộ thân đi qua là được rồi.

Một tầng bảo hộ lôi hỏa bao quanh người của Lâm Minh, cổ lực lượng này vừa vặn triệt tiêu công kích của năng lượng hỗn loạn, không nhiều không ít, vừa đúng.

Mấy hô hấp sau Lâm Minh thông qua cửa vào.

- Người trẻ tuổi kia cũng không đơn giản, nhưng mà không có kinh diễm như thiếu nữ kia.

Trong lòng của mọi người có đánh giá, đương nhiên chỉ dựa vào chuyện thông qua cửa rất khó xem thực lực của Lâm Minh là thế nào.

- Xem ra không thể xem bọn họ là võ giả Thần Biến hậu kỳ bình thường, người trẻ tuổi cuối cùng thông qua không có biểu hiện đặc biệt gì, nhưng mà hắn điều khiển năng lượng phi thường thành thục, một tia năng lượng cũng không có láng phí, có thể thấy được tạo nghệ phương diện pháp tắc của hắn cực cao.

Chu bàn tử nghĩ như vậy, cũng khởi động chân nguyên hộ thân đi qua cửa.

Sau hắn những người khác đi qua, có nhẹ nhõm, cũng có không nhẹ nhõm.

- Các ngươi tốt, tự giới thiệu một chút, ta là Long Vân, đây là muội muội của ta, Long Nguyệt.

Thanh niên Long tộc đi tới trước mặt Lâm Minh ba người, khẽ cười nói.

Chương 1474: Nguyền rủa

Thiên tài cùng cường giả luôn khả năng hấp dẫn người khác chú ý, Long Vân mắt thấy đoàn người Lâm Minh cường đại liền sinh ra tâm kết giao. Lâm Minh cùng Độc Vũ Yêu Vương còn không khiến người ta quá chú ý, mà Tiểu Ma Tiên quả thực kinh diễm.

- Tại hạ là Lâm Lan Kiếm.

Lâm Minh nói ra tên của mình.

- Ta tên là Cơ Tiên Nhi.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, không giống với Lâm Minh bịa đặt tên của mình, Tiểu Ma Tiên nói tên thật của mình.

Ma Thủy Thiên Tôn nhất mạch họ Cơ, Tiểu Ma Tiên tên là Cơ Tiên Nhi.

Xưng hô Tiểu Ma Tiên này là do nàng trong một lần thí luyện, tấm bia đá ban thưởng ghi lên hai chữ -- Ma Tiên.

Sau khi vào nội lĩnh Táng Thần Lĩnh, Chu bàn tử vạn phần cẩn thận, hắn xuất ra một la bàn, không ngừng dùng la bàn và thuật bói toán tính hướng, tốc độ còn chậm hơn cả bên ngoài.

Không có người nào phàn nàn cái gì.

Trong quá trình tiến lên, Lâm Minh vẫn trầm mặc không nói, hắn nhìn qua cảnh vật chung quanh, dùng cảm giác dò xét đạo tràng trong nội lĩnh.

Trong truyền thuyết Tu La Lộ còn sót lại các loại truyền thừa và đồ vật của chủ nhân Tu La Lộ, trải qua thời gian hàng tỷ năm hôm nay Lâm Minh dùng cảm giác dò xét, chỉ cảm nhận được khí tức mênh mông mơ hồ, những này khí tức này tự thành đường vân, như sao trời chậm rãi chảy qua.

- Những đường vân đại đạo này...

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn ẩn ẩn cảm giác đại đạo trong nội lĩnh Táng Thần Lĩnh có vài phần quen thuộc, nhưng mà trong lúc nhất thời không nghĩ ra mình nhìn thấy đường vân này ở nơi nào.

- Chẳng lẽ là... Địa đồ trong ngọc bội?

Tâm thần Lâm Minh run lên, cảm giác xâm nhập vào tu di giới, hắn dùng ngọc bội xác minh đường vân, hắn cuối cùng xác nhận đường vân địa đồ trên khối ngọc bội này chính là đạo tràng nội lĩnh của Táng Thần Lĩnh!

Cũng nói đúng hơn năm đó chủ nhân Tu La Lộ mang bản đồ đạo tràng của mình ở Táng Thần Lĩnh khắc vào trong khối ngọc này.

Ý thức được những này, tâm thần Lâm Minh kinh hãi, kể từ đó giá trị quả khối ngọc quá lớn.

Địa đồ cả đạo tràng Táng Thần Lĩnh, không nói giá trị thám hiểm Táng Thần Lĩnh, chỉ cần những ý cảnh ẩn chứa trong đạo trạng, pháp tắc và đủ loại huyền hiệu cũng khiến Lâm Minh tìm hiểu thật lâu.

Lâm Minh vừa đi theo sau lưng Chu bàn tử, hắn vừa quan sát đạo tràng trong Táng Thần Lĩnh, cũng xác minh đường vân.

Nhìn thấy địa đồ là một việc, người lạc vào trong cảnh giới kỳ lạ thì đó là chuyện khác, trước khi Lâm Minh cảm giác không hiểu đế ngọc này, hiện tại cùng xác minh đạo tràng này, làm cho Lâm Minh phát hiện đủ loại huyền cơ.

Mỗi một giờ Lâm Minh đều có lĩnh ngộ mới. phân ra một bộ phận thần thức tìm hiểu đế ngọc, loại chuyện này ở trong Táng Thần Lĩnh cực kỳ nguy hiểm, cho dù Lâm Minh tu luyện Thần Mộng pháp tắc, cảm giác mạnh hơn người khác cũng vậy.

Nhưng mà ngồi mài đao cũng không thể làm mất kỹ thuật đốn củi, đối với tìm hiểu đạo tràng cũng làm cho Lâm Minh bắt đầu hiểu bản chát trong Táng Thần Lĩnh là gì, đây là chỗ Chu bàn tử khong thể so được, Chu bàn tử có thể làm dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh, dựa vào chính là kinh nghiệm các tiền bối tiến vào Táng Thần Lĩnh dùng tính mạng đúc kết ra, rồi sau đó thông qua sư phụ truyền đồ đệ, một đời truyện một đời tập hợp lại.

Những kinh nghiệm này mặc dù dễ dùng, nhưng mà làm sao biết rõ Táng Thần Lĩnh có bộ dạng như thế nào.

Mọi người an an ổn ổn tiến lên, đúng vào lúc này trên bầu trời xuất hiện gió lốc màu xám, tiếng gió vù vù, ẩn ẩn có tiếng quỷ quái gào thét.

Những quỷ vật này đều là năng lượng lực trường trải qua trăm triệu năm ở Táng Thần Lĩnh này diễn biến mà thành, có thể nói kỳ quái, mặc dù là Thánh Chủ cũng kiêng kị không thôi.

- Đừng để ý tới chúng, nếu không có chủ động công kích chúng ta thì không nên quan tâm, ta đã dùng Thiên La bàn che đậy sinh khí trên người của chúng ta rồi, những quỷ vật này không có mắt, không có cảm giác, chỉ có bản năng thôn phệ, nó ngửi không thấy sinh khí thì không thấy chúng ta.

Chu bàn tử nói như vậy, bên cạnh hắn có rất nhiều Trận Phù đang lưu chuyển, trong đó có rất nhiều thứ khác.

Chỉ một tầng lực trường nhàn nhạt và phù văn, tùy thòi có thể đưa quỷ vật vào chỗ chết.

Ô ô ô!

Cuồng phong mang tất cả, quỷ vật kêu lên càng lúc càng lớn, trong gió lốc xuất hiện Quỷ Vương cao mấy trượng.

Thân thể Quỷ Vương đã thực chất hóa, nó có ngũ quan như nhân loại, hai con mắt có hỏa diễm nhúc nhích,hiển nhiên đã có thần trí.

Những Quỷ Vương có thần trí là do thôn phệ các chủng tộc trí tuệ khác, chúng cướp đoạt trí tuệ của sinh mệnh, diễn biến ra linh hồn của bản thân.

- Quỷ Vương, sách!

Chu bàn tử nhíu mày, sắc mặt của hắn ngưng trọng, sau khi tiến vào Táng Thần Lĩnh, Chu bàn tử tuy bởi vì cẩn thận nên đi rất chậm, nhưng vẫn bộ dáng cười tủm tỉm, hắn lần đầu thể hiện sắc mặt này.

- Tình huống rất không xong?

Có người chân nguyên truyền âm.

Chu bàn tử gật gật đầu, nói:

- Nếu như bị thằng này phát hiện, chúng ta phải có người chết.

Chu bàn tử bố trí lực trường không phải vạn năng, nếu những quỷ vật đủ cường đại có thể nhìn thấu lực trường, tới lúc đó bọn họ nguy hiểm, không nói đến Quỷ Vương cực khó đối phó, rất có thể g iết chết vài người trong bọn họ, đáng sợ nhất là một khi tranh đấu bắt đầu sẽ dẫn tới các quỷ vật khác, đến lúc đó bọn họ vô cùng có khả năng tổn thất thảm trọng.

Tất cả mọi người lâm vào cảnh giác, mọi người nơi này phần lớn là nổi vật trong cùng thế hệ, một đường phát triển, kinh nghiệm rất nhiều chiến đấu, đối mặt tràng diện này tuy sắc mặt ngưng trọng, nhưng không chút kinh hoảng.

Cũng may Chu bàn tử bố trí lực trường vững chắc, vẫn khóa sinh khí lại, không có tiết lộ ra nửa điểm, Quỷ Vương chưa phát giác ra.

Cuồng phong màu đen dần yếu bớt, Quỷ Vương dường như muốn rời khỏi.

Mọi người thầm buông lỏng một hơi, có thể không đối mặt với chém giết sinh tử là tốt nhất.

Quỷ Vương càng chạy càng xa, Chu bàn tử cũng dần dần thả tâm xuống, nhưng lúc này dị biến nổi lên.

Một đạo lực lượng vô hình trống rỗng xuất hiện, trùng trùng điệp điệp đánh vào lực trường của Chu bàn tử, chấn động đột nhiên làm lực trường vỡ vụn.

Va chạm này làm thân hình Quỷ Vương vừa rồi đi đột nhiên dừng lại, cảm giác được cái gì đó.

- Xảy ra chuyện gì!

Trong đó một tên nửa bước Thánh Chủ biến sắc, trầm giọng hỏi.

Chu bàn tử sắc mặt âm tình bất định.

Oanh!

Lại có va chạm lần nữa lực trường càng bạc nhược yếu kém, lòng bàn tay Chu bàn tử chảy mồ hôi hột, hắn rốt cục xác định một sự thật đáng sợ, có người đang công kích bọn họ.

Không phải tà vật của Táng Thần Lĩnh, mà là người!

- Như thế nào!

Những người khác cũng phát hiện không đúng..

- Nguyền rủa thuật... Có người dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh dùng nguyền rủa công kích chúng ta! Có người đang thi triển nguyền rủa bí pháp công kích chúng ta!

Dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh là chức nghiệp đặc thù trong Thiên Yêu Thành, đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm, sư phụ truyện đồ đệ, đồ đệ truyện đồ tôn.

Trong lúc này liên quan tới đủ loại bí thuật, kể cả xem bói, phong thuỷ, trận pháp, nguyền rủa các loại...

Trải qua thời gian dài, dẫn đường Táng Thần Lĩnh bởi vì cạnh tranh lẫn nhau, tranh đoạt khách hàng, hoặc là cướp đoạt kinh nghiệm truyền thừa của đối phương, sẽ mưu sát đối phương. Dùng các loại bí thuật, quấy nhiễu đối phương xem bói, nhất là dùng bí thuật phá hư các loại lực trường bảo vệ đối phương khỏi công kích của tà vật trong Táng Thần Lĩnh là ác độc nhất.

- Nguyền rủa!? Cái gì nguyền rủa?

Chu bàn tử nói làm cho mọi người sinh ra cảm giác bất an mãnh liệt, nguyền rủa chi thuật cực kỳ thần bí, hơn nữa khó lòng phòng bị, chỉ cần tập trung khí tức linh hồn của người, có thể cách ở rất xa công kích, trong phàm nhân còn có Vu sư chuyên dùng kim châm đâm ngời rơm, huống chi là võ giả.

Mà nguyền rủa đối thủ cùng giai lại không được, nhưng Chu bàn tử vào thời điểm mấu chốt bị nguyền rủa thuật công kích, không thể nghi ngờ là đưa đối phương vào chỗ chết.

- Loại thủ đoạn nguyền rảu này là tri chu?

Ý thức được chuyện này, sắc mặt Chu bàn tử cực kỳ khó coi, tri chu huynh đệ trong dẫn đường Táng Thần Lĩnh có tiếng xấu rõ ràng, bọn họ ra tay nham hiểm, giết người cướp của loàm không biết bao nhiêu, đừng nói dẫn đường đồng hành, cho dù hộ khách hăn tài lộ của chúng cũng phải chết.

- Tri chu?

Lâm Minh cũng chưa từng nghe qua cái tên này, thời điểm này bị người ta công kích, hắn không thể tránh né liên tưởng tới Đế Tử Na Kỳ, sẽ là Đế Tử Na Kỳ sao?

Nhớ tới mình có lưu lại sơ hở, khả năng bị Na Kỳ đuổi tới Táng Thần Lĩnh.

Chủ yếu là Lâm Minh ngay từ đầu căn bản không ngờ tới trong Thiên Yêu Thành gặp được Na Kỳ, thời điểm hắn phát hiện thì sơ hở này không được đền bù.

Oanh!

Lực trường của Chu bàn tử đột nhiên run lên, dường như sắp vỡ vụn rồi, mà Quỷ Vương kia cũng phát hiện nơi này có khác thường, phát ra tiếng thét trầm thấp.

Chương 1475: Thuấn sát

Lúc này ở ngoài ngàn dặm, có hai con Tri Chu cự đại một đen một đỏ đang nằm trên mặt đất, đó là khế ước thú mà cũng là tọa kỵ của Tri Chu huynh đệ.

Mà ở phía trên hai con Tri Chu đó, Tri Chu huynh đệ đang ngồi xếp bằng trên hư không, trước mắt bọn họ lơ lửng một quả cầu màu xám óng ánh, bên trong hiện lên gương mặt của Chu bàn tử.

- Không thể tin được, các ngươi vẫn còn có một chiêu này, ta sẽ theo như ước định, tăng thêm thù lao cho các ngươi.

Ở sau lưng hai huynh đệ bọn họ, đế tử Na Kỳ đang cười sảng khoái vô cùng, thuê Tri Chu huynh đệ là do kẻ thông báo nhiệm vụ thuận tiện đề nghị, mà sau khi thuê rồi thì đúng là có kinh hỉ.

- Hắc hắc, huynh đệ chúng ta chính là kẻ dẫn đường mạnh nhất bên trong Thiên Yêu thành nơi Táng Thần Lĩnh này, những kẻ khác đều bị chúng ta khống chế rồi, trên người bọn chúng đều bị chúng ta lưu lại truy tung phù văn

Hồng Tri Chu cười khằng khặc, thanh âm khan khan.

Tri Chu huynh đệ là Ải Ma tộc võ giả cho nên am hiểu truy tung, nguyền rủa, hạ độc, đánh lén và ám sát, bọn hắn ở mấy năm trước còn kiếm được một bộ thần chi phù văn, có thể đánh dấu ở trên người kẻ dẫn đường khác. Sau đó truy tìm vị trí của bọn hắn, chỉ cần những kẻ đó có thể tìm được bí bảo bên trong Táng Thần Lĩnh thì bọn hắn sẽ giết người cướp của.

Hiện giờ bọn hắn dùng truy tung thuật để định vị Chu bàn tử, sau đó dùng nguyền rủa thuật để công kích.

Nguyên bản là do khoảng cách quá xa, nguồn rủa lực không có uy lực mấy nay lại xuất hiện hiệu quả lớn.

- Các ngươi có yêu cầu chúng ta cũng đã làm được, có chúng ta quấy nhiễu thì đuổi kịp bọn hắn chỉ là vấn đề thời gian, ta chỉ sợ mấy con mồi nhỏ kia không chịu được sự hành hạ này, trực tiếp bị đám tà vật bên trong Táng Thần Lĩnh làm thịt mà thôi.

Hắc Tri Chu nói tiếp, bên trong có một cỗ khí tức xem thường nhàn nhạt.

- Ha ha, nếu như có thể gi ết chết tên nam nhân kia là tốt nhất, chỉ là nữ nhân thì cần lưu lại, nàng ta hữu dụng với ta cho nên không giết được.

Na Kỳ lại cười sảng khoái, hắn thậm chí đã nghĩ tới việc, Lâm Minh chết rồi, thì thuận tay bắt cóc Tiểu Ma Tiên.

Nhưng xử trí nàng ta thế nào thì hắn vẫn còn phải thận trọng không nhỏ, bởi nếu như làm ra một số chuyện khác người với nàng mà xử lý không ổn thì tuyết đối không thể nào để cho ngoại giới biết, nếu không quan hệ giữa Thánh tộc cùng Thấn Vực yêu tộc sẽ triệt để tan vỡ, như thế thì hắn tránh không nổi trách phạt, mà đám Thánh tử cũng sẽ chơi chiêu bỏ đá xuống giếng với hắn cho xem.

Nghĩ tới đây, Na Kỳ li3m li3m bờ môi, hắn ngược lại rất muốn cho vị Thánh Hoàng sư huynh kia đượcm ang thêm cái nón xanh lên trên đầu.

- Đừng có nằm mơ.

Đúng lúc này một âm thanh lạnh lùng vang lên.

Tri Chu huynh đệ nhíu mày, sau đó xoay đầu lại… Kẻ vừa lên tiếng đó chính là một thanh niên nam tử mặc hắc bào,khuôn mặt hắn anh tuấn, làn da trắng nõn, hai đồng tử hiện lên huyết sắc nhàn nhạt.

Người này đúng là Thiên Minh Tử.

Chỉ cần tu vi Giới Vương thôi cũng đã đủ khiến cho hai huynh đệ Tri Chu phải nghẹn lời, vốn muốn lên tiếng châm chọc nay cũng chỉ có thể để ở đáy lòng.

- Cái tên Lâm Minh này ta vô cùng hiểu rõ, muốn dùng nguyền rủa thuật để hại chết hắn, thực sự là ý nghĩ viển vông!

Thiên Minh Tử nói chuyện không hề cố kỵ, đến Na Kỳ cũng caham chọc, tuy rằng đế tử có cảm giác không thoải mái nhưng không hề lên tiếng phản bác dù chỉ nửa câu. Bởi kẻ hiểu ngươi nhất không phải là bằng hữu của ngươi, mà chính là địch nhân của ngươi, đối với Lâm Minh, Thiên Minh Tử xác thực có quyền lên tiếng nói.

- Hại không chết được hắn thì không sao, trước cứ khiến cho cái tên đội trưởng béo kia mất đi sức chiến đấu, chỉ cầnk hông có hắn thì những kẻ khác cũng chỉ là con ruồi mất đầu, giải quyết dễ như trở bàn tay ấy mà.

Na Kỳ trầm giọng nói.

Răng rắc!

Lực trường mà Chu bàn tử bố trí xuống bị xé rách một mảng lớn, một đám quỷ phong thét gào khiến cho cát sỏi bay đầy trời, xen lẫn vào đó là âm thanh thê lương như là dao cạo đánh vào tai mọi người.

- Không xong rồi!

Chu bàn tử như lâm vào đại địch, mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt béo núc,bởi chuyện này có nghĩa là phải chiến rồi!

- Coi chừng cỗ phong này, đây không phải là thứ bình thường,mà là quỷ khí xao động tạo nên!

Chu bàn tử đang nói thì chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm từ một tên Thần Quân trung kỳ, hắn đang bị một cỗ cuồng phong bao phủ lên cánh tay.

Trong tích tắc, cánh tay của kẻ này tựa như bị vô số lưỡi đao đánh trúng, máu thịt trên tay bay ra từng mảng, bị đám quỷ hồn trên không trung thôn phệ không còn một mảnh, chỉ chớp mắt, cánh tay kẻ này chỉ còn là bạch cốt.

- A a a a!

Tên võ giả kêu gào thảm theiet,s khiến cho những người khác không rét mà run. Tuy là những người kinh qua chém giết vô số rồi, bọn hắn có thể nhìn tràng cảnh sinh tử bằng con mắt lãnh đạm, nhưng cái thứ thê thảm như này thì còn đáng sợ gấp mười lần tử vong1

Có kẻ không chịu nổi áp lực, liền quay người chạy trốn!

- Đừng bỏ chạy, lạc đàn còn chết nhanh hơn!

Chu bàn tử hô lớn, nhưng mà trễ rồi, tên võ giả vừa bỏ chạy kia lập tức bị cuồng phong màu đen kia bao phủ lại, vô số quỷ hồn thê lương kêu lên, con Quỷ vương kia cũng bước lại, một trảo đánh thẳng vào ngực của kẻ kia, trong nháy mắt hút không huyết nhục của hắn.

Võ giả kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, chỉ trong mấy tức mà biến thành thây khô bên trong hắc phong.

- Huyết nhục của hắn bị hút khô rồi!

Chu bàn tử nhíu mày, đội ngũ hiện giờ chỉ còn mười người mà còn có kẻ trọng thương nữa.

Nếu như so sánh thực lực trong mườìn gười thì ai ai cũng sắc mặt trắng bệch, nói không chừng thì kẻ chết đi tiếp theo chính là bọn họ.

- Đánh chết con Quỷ vương kia, ta chủ công, các ngươi yểm hộ!

Chu bàn tử hô lớn bởi chỉ cần có thể giết được con Quỷ vương thì đám quỷ vật khác không còn đủ sức ép nữa rồi..

Tất cả mọi người như lâm đại địch, Long Vân Long Nguyệt rút ra hai thanh thương dài, trường thương cùng phóng lên, mỗi thương vừa ra thì chém cho mười con quỷ hồn tan thành mây khói.

Những người khác cũng nhao nhao rat ay, trong đó thì tên thanh niên tay quấn băng kia sáng chói nhất, hắn cầm trong tay một thanh hắc kiếm,mỗi kiếm chém đi thì đều có một lượng lớn Quỷ hồn mất mạng, tuy không nhiều so với Long tộc huynh muội, nhưng tốc độ ra kiếm cực nhanh, giết Quỷ hồn số lượng cũng không hề kém chút nào.

Về phần những người khác thì còn yếu hơn Long Vân Long Nguyệt mội chút, bởi đám âm phong này mang lại cho bọn họ áp lực khá lớn.

- Phù phù!

Phù hỏa bốc cháy, Chu bàn tử ném ra một đống phù hỏa, bắn về phía Quỷ vương!

Cùng lúc đó hắn nhảy lên tựa như một con thỏ béo mập lao về phía Quỷ vương mà đánh tới.

Tay phải khẽ đảo một thanh khảm đao to lớn hiện ra trong tay của hắn, không nói hai lời, liền đánh thẳng xuống đầu của Quỷ vương.!

Uỳnh!

Phù triện phát nổ, từng tia hoa lửa phóng ra khiến cho Quỷ vương có chút trì trệ, thanh khảm đao kia của Chu bàn tử theo sau, khóa lại toàn bộ đường lui của Quỷ vương.

Nhưng Quỷ vương không những không kinh hoàng, ngược lại cười dữ tọn, cái đầu của hắn lệch sang một bên, tránh đi một đao kia, dùng bả vai để ngạnh kháng một chiêu này!

Răng rắc!

Tinh kim b ắn ra tứ phía, trên vai của Qủy vương hiện ra một bộ áo giáp màu đen, ngành kháng một đao kia của Chu bàn tử!

Thân thể hắn đột nhiên ngừng lại, một trảo đánh về phía Chu bàn tử!

- Phòng ngự thật đáng sợ!

Chu bàn tử đột nhiên lùi về sau, cùng lúc đó ba người Long Vân tựa như quỷ mị đánh tới, ba người bọn họ tuy là lần đầu phối hợp, nhưng lại có vẻ rất ăn ý, hai thanh thương, một thanh kiếm chẳng phân biệt trước sau, đâm thẳng tới trước, căn bản không để cho Quỷ vương kia né tránh chút nào.

Nhưng mà tên quỷ vương đó cũng không có ý né tránh, thân thể của hắn lại hiện ra áo giáp, chỉ nghe đinh đang mây tiếng kim khí vang lên, toàn bộ công kích đều bị Quỷ vương dùng áo giáp ngạng kháng rồi!

Khuông mặt Quỷ vương chỉ hơi vặn vẹo chứ không hề bị tổn thương gì hết!

- Mạnh như vậy!

Sắc mặt ba người đều biến hóa, mà lúc này một cỗ hắc phong lao tới, đem ba người bao vây ở bên trong.

Với thực lực của ba người thì muốn phá hủy cỗ hắc phong này thì chỉ là một nháy mắt, nhưng khoảng thời gian này thì Quỷ vương căn bản sẽ không để không.

Nó cười khằng khặc rồi lao tới ba người đánh ra một trảo

Móng vuốt lạnh lẽo kia có hiện lên lục quang, hiển nhiên là có bôi độc.

Quỷ vương chỉ cần trảo trúng ai đó thôi thì kẻ đó một là biến thành đồ ăn của nó, hai là bị thi độc, cuối cùng thành đồng bạn của nó.

- Chúng ta ngăn nó lại, ngươi phá đi hắc phong!

Long Vân hô lớn với người thanh niên kia, thanh thương của hắn cũng chém về phía Quỷ vương, bọn hắn chỉ cần kéo dài chút thời gian, để cho người thanh niên kia phá vỡ hắc phong thì nguy hiểm cũng dần như được giải trừ rồi.

Mà khi Long Vân Long Nguyệt đâm ra một thương này thì bọn hắn phát hiện Lâm Minh từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lung Quỷ vương rồi, tựa như một con U linh trực tiếp thuấn di tới đây vậy.

Vũ khí của hắn cũng là thương!

Đó là một cây trường thương màu đỏ sậm, có vẻ ngắn hơn một chút so với trường thương của hai huynh muội bọn họ, trông cũng bình thường không có gì khác lạ.

Một thương đâm ra, thương mang thét gào, đánh thẳng lên hậu tâm của Quỷ vương.

- Khặc khặc khặc khặc!

Quỷ vương cười quái dị, căn bản cũng không quan tâm công kích của Lâm Minh, sau lung nó cũng hiện hữu hóa áo giáp từ năng lượng, ngạnh kháng một chiêu này của Lâm Minh!

Cùng lúc đó thân thể nó lại bắn lùi lại, không tiếp tục đỡ lấy công kích của Long tộc huynh muội nữa mà đánh ra một trảo, thẳng lên Thiên Linh cái của Lâm Minh!

- Coi chừng!

Long tộc huynh muội kinh hô.

Nếu như Lâm Minh còn cố chấp tấn công mà hắn không làm được gì thì hẳn cái đầu của hắn sẽ bị Quỷ vương đập nát như đập bể một quả dưa hấu vậy.

Sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, động tác trong tay cũng không có nửa điểm chần chờ, ở trong cơ thể, bát môn độn giáp mở ra, tinh khí thần ba loại lực lượng cùng dung hợp lại làm một.

- Tam Nguyên tụ đỉnh! Thiên Kiếp chi lực!

Ầm Ầm

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, Tà Thần chi thụ tồn trữ Lôi Hỏa chi lực cũng phóng ra! Lôi Hỏa thiên kiếp đan vào nahu, tạo thành một vụ bạo tạc k hủng bố, cho dù là lôi đình hay hỏa diễm thì cũng là khắc chế tà vật, huống hồ đây còn là Lôi Hỏa thiên kiếp!

Chỉ thấy thần mang chói mắt lóng lánh, tựa như một chiêu lăng không kỳ diệu, Lâm Minh một chiêu này mạnh mẽ đâm xuyên qua áo giáp của Quỷ vương, áo giáp bị trường thương phá nát, thương mang bắt đầu phát nổ bên trong cơ thể nó.

Một sát na kia, thân thể thực chất hóa của Quỷ vương cuối cùng cũng bị xé nát, lôi đình với hỏa diễm tạo ra nhiều vết rách, hình thành hai cột sáng màu đỏ tím trên người, khiến cho con Quỷ vương này trông như là một con nhím vậy.

Sặc sặc sặc.

Qủy vương phát ra âm thanh thê lương thảm thiết, nhưng cuối cùng không có khả năng sống sót dưới lực lượng lôi hỏa kh ủng bố, chỉ nghe “bồng” một tiếng nổ lớn, cứ như vậy mà tan thành mây khói.

- Chết… chết sao?

Đôi mắt to của Chu bàn tử trừng lớn, hai huynh muội Long tộc cùng với người thanh niên kia cũng cảm thấy khó tin được, bọn hắn giao thủ với Quỷ vương đều cảm thấy tên này đáng sợ thế nào, cuối cùng lại bị một thương của Lâm Minh miểu sát sao?

Chương 1476: Vãng sinh nguyên

Nếu như nói sự đáng sợ của Táng Thần Lĩnhch ỉ là đồn đại thì vừa rồi Long tộc huynh muội cũng đã được dung thương và kiếm của mình để kiểm chứng được sự cường đại của những thứnaày. Tuy nhiên bọn họ cũng có lòng tin rằng bản thân chỉ cần tiếp tục tấn công, đồng tâm hiệp lực thì có thể cùng hợp lực lại mà gi ết chết con Quỷ vương kia ở Táng Thần Lĩnh, nhưng nơi này có hằng vô số nguy hiểm cùng trắc trở, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế thì không biết sẽ đưa tới những cái gì nữa.

Tiếp tục như thế cho dù toàn quân không bị diệt thì cũng không biết sẽ tổn thất mất bao nhiêu người, hơn nữa có thể sẽ ở trong chiến đấu với quỷ vật vì bị đuổi giết mà chạy tán loạn. Chỉ cần tách ra khỏi Chu bàn tử thôi thì cũng đủ biết kết cục sẽ ra sao rồi.

Cho dù bản than Chu bàn tử mà đối mặt với tên quỷ vương kia cũng hẳn là không có biện pháp nào hết. Thế nhưn g hắn đã là Thánh Chủ sơ kỳ rồi, thực lực cường đại hơn nhiều kẻ khác, thủ đoạn cũng nhiều, chỉ cần gặp phải Thánh Chủ trung kỳ võ giả hơi kém một chút thì cũng có thể tự bảo vệ cho bản than mình rồi. Hắn lại không thể làm gì được Quỷ vương, nhưng cái tên Lâm Minh trước giờ vẫn luôn ẩn giấu kia lại có thể trực tiếp giế t chết được.

Thần Biến hậu kỳ làm sao có thể so được với Thánh Chủ hậu kỳ đây? Vượt qua hai đại cảnh giới ư?

Ngay từ đầu mọi người chỉ cho rằng Tiểu Ma Tiên trong đám người Lâm Minh chính là người kinh tài tuyệt diễm nhất, đặc biệt nhất là phương diện thân pháp mà nàng am hiểu nhất, nhưng giờ thì xem ra Lâm Minh so với nàng ta thì chỉ có hơn chứ không hề kém.

- Thật không biết hắn làm thế nào có thể tu luyện được, tuy rằng hắn nhờ cơ duyên mới đạt được Thương Long chi huyết, nhưng chỉ dựa vào một chút huyết mạch như thế, thì chỉ mạnh hơn võ giả bình thường một chút, không thể nào đạt được cái trình độ như này! Long tử bên trong tộc ta cũng không bằng được hắn.

Long Nguyệ tcũng cảm thấy khó có thể tiếp nhận được, huyết mạch trên người Lâm Minh so với nàng ta còn chênh lệch biết bao nhiêu lần, hơn nữa hắn chỉ là một tên Thần Biến hậu kỳ, thế nhưng so với Thần Quân sơ kỳ lại còn mạnh hơn không ít. Điều này khiến cho nàng ta cảm thấy được một sự thất bại không nhỏ.

- Thiên phú của hắn căn bản không đến từ phía Thương Long chi huyết, còn tột cùng là bí mật gì thì cũng khó có thể đoán ra được.

Thanh âm của Long Vân vang lên.

Mà đúng lúc này, Chu bàn tử bỗng nhiên cười khổ nói:

- Mọi người đừng nhụt chí, nhưng chúng ta thực sự có phiền toái rồi…

- Hử?

Mọi người nghe thấy Chu bàn tử nói thì mới kịp phản ứng lại, lúc này đúng là không có thời gian để giật mình rồi, mặc kệ là Lâm Minh hay Tiểu Ma Tiên có thay đổi thế nào thì hiện giờ việc cấp bách chính là giải quyết hết đám quỷ vật này. Chẳng qua theo lý thuyết thì Quỷ vương chết rồi, đám quỷ vật kia cũng không thể tạo ra quỷ phong uy hiếp mọi người được, tại sao phiền toái lại lớn hơn là sao.

- Cái gì phiền toái chứ?

Long Vân gấp giọng hỏi.

Chu bàn tử nói:

- Quỷ phong bên trong Táng Thần Lĩnh chỉ có một con Quỷ vương dẫn đầu, Quỷ vương chết thì quỷ phong cũng sẽ tiêu tan, nhưng giờ quỷ phong lại càng them cuồng mãnh có nghĩa là ở phụ cận không chỉ có một con Quỷ vương, thậm chí có thể có cao giai Quỷ đế tồn tại. Đó chính là tương đương với Giới Vương cảnh giới, căn bản không phải thứ mà chúng ta có thể đối phó được.

Chu bàn tử là kẻ tỉnh táo nhất giữa đám người, bởi vì hắn đi qua nơi này biết bao nhiêu lần. Hiểm cảnh gặp phải cũng vô cùng nhiều, thực lực của Lâm Minh hắn cũng phỏng đoán được, nhưng cũng không cho rằng Lâm Minh có đủ năng lực để đối phó được với Quỷ đế.

- Quỷ đế, cường giả Giới Vương?

Mọi người vừa nghe xong thì đều hít vào một hơi lạnh, bởi đúng lúc này từ trong hư không vang lên những tiếng rầm rầm đáng sợ, tựa như là âm thanh kim loại va chạm kịch liệt vào nhau, lại có tiếng của xiềng xích. Theo sau đó có một cỗ khí tức kh ủng bố bỗng nhiên phóng thẳng lên, bao phủ toàn bộ mọi người bên trong, khiến cho mọi người cảm thấy rét lạnh,

Sắc mặt Chu bàn tử đại biến:

- Chạy mau!

Hắn đã xác định được, trước khi chiến đấu với lệ quỷ không nên đưa theo thứ gì tới, thực không ngờ!

Trong Táng Thần Lĩnh nếu như mất sự che chở của lực trường, trực tiếp đối đầu với đam tà vật này thì lực lượng của đám võ giả bé nhỏ vô cùng, không cần nghĩ cũng biết tiếp theo sẽ là vẫn lạc.

- Rống!

Một tiếng thét gào vang lên, trong lúc nhất thời cuồng phong nổi lên tứ phía, đám lệ quỷ gào thét không thôi, tên võ giả lúc trước bị quỷ phong nuốt mất cánh tay chỉ kịp thất kinh một tiếng rồi lập tức bị nuốt đi.

- A a a a!

Tiếng kểu thảm thiết của hắn vang lên khong ngừng, thân thể bên trong cuồng phong bỗng nhiên nổ tung, hóa thành bạch cốt và huyết vũ!

Thấy một màn này, Chu bàn tử cũng không ngần ngại gì nữa, nhìn thẳng về một phương hướng mà chuẩn bị lao thẳng ra.

Mọi người liền đuổi theo sát phía sau, Lâm Minh cũng thu trường thương lại, thực lực của hắn tuy có cường đại nhưng đối mặt với Quỷ đế thì hắn cũng chỉ có nước bỏ chạy, hắn không muốn bản thân phải đi mạo hiểm làm gì.

- Ô ô ô ô

Quỷ phong thét gào, từng mảng nham thạch bị thổi bay đi mất, rất nhiều lệ quỷ cùng dung hợp vào bên trỏng quỷ phong, biến than một cái đầu lâu ác ma dữ tợn, nhanh chóng muốn lao tới cắn nuốt sạch đám đông.

Nghĩ là làm ngay, mọi chuyện giờ là ngàn cân treo sợi tóc, cho nên Chu bàn tử lập tức ném Định Thiên La bàn ra.

Chỉ nghe rang rắc một tiếng, kim quang lập lòe, Định Thiên La Bàn bị quỷ phong dữ tợn đánh bay, cuối cùng vỡ nát bên trên không trung.

Thấy một màn này, Chu bàn tử khẽ thất vọng, nhưng lúc này thì hắn cũng không thể nào chú ý tới nhiều như vậy.

Hú lên một tiếng quái dị, hắn liền triển khai thân pháp, dốc sức liều mạng bỏ chạy!

Dáng người hắn mập mạp, thế nhưng khi bỏ trốn thì đúng là không kahsc gì một con chuột bự to lớn nhết, hắn dán sát mặt đất nhờ vào các loại địa hình yểm hộ mà bỏ chạy.

Lâm Minh với Tiểu Ma Tiên bằng vào thân pháp hơn người cũng bám sát lấy Chu bàn tử, dần dần Lâm Minh nghe được tiếng hét thảm vang lên phía sau lung.

Sau đó hắn lại nghe được một tiếng nổ mạnh, nhìn lại chỉ thấy khói lửa ngập trời, ánh lửa bắn lên cao, đây chính là hào quang võ giả tự bạo gây ra.

Có người bị quỷ phong bao phủ, không cam lòng biến thành đồ ăn của quỷ vật, cho nên lựa chọn tự bạo luôn!

Võ giả tự bạo, uy lực so với một kích toàn lực của bản thân bọn hắn còn mạnh hơn, không chỉ gấp mười lần, một tiếng vang lớn này tựa hồ cũng gây trở ngại cho quỷ phong phía sau, giúp cho đám người đang chạy trốn kia có được một cơ hội thở dốc.

Nhưng cơ hội để thở dốc này cũng chỉ là một tức thơi gian mà thôi!

Thừa dịp cơ hội này, chu bàn tử cắn rang lấy ra từ Tu Di giới một khối la bàn mới, từ trong miệng đọc chú ngữ rồi ném cái la bàn kia ra bên ngoài.

Hào quang lấp lóe, la bàn bay lên không trung thì phát nổ, biến thnhaf một lực tràng mới.

Tác dụng cửa nó chính là tận lực che dấu sinh khí của mọi người, để cho đám quỷ vật không thể tiếp tục tìm kiếm bọn họ, Chu bàn tử không để ý xem có hiệu quả không mà tiếp tục cắm đầu bỏ chạy như điên.

Dưới sự yểm hộ của la bàn thì chỉ còn tám người sót lại, mọi người dựa vào một hơi tàn mà chạy ra ngoài tram dặm, tràng cảnh nơi này đột nhiên biến đổi, từ một thế giới hoang vu vô cùng, đột nhiên xuất hiện một khung cảnh tựa như thế ngoại đào nguyên trăm hoa đua nở chim ca hót vang lừng.

Ở một nơi quỳnh hoa ngọc thụ như này, linh tuyền róc rách, ánh nắng mặt trời tươi sáng, mây trắng từng hàng tựa như là nhân gian tiên cảnh vậy.

Đi vào trong nhân gian tiên cảnh này thì đột nhiên Chu bàn tử gặp phải thuật định thân vậy.

Những người khác cũng dừng lại ngay lập twusc, đối với mọi người mà nói thì nhất cử nhất động của Chu bàn tử chính là mệnh lệnh, bọn họ phải nghe theo.

Lâm Minh cũng ngừng lại, hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra ở sau lưng bọn hắn đám quỷ phong kia không thể nào tiến vào trong thế giới này, chỉ có thể ở biên giới kiên trì một chút rồi triệt để biến mất.

- Làm sao… làm sao có thể a!

Nội tâm của Long Vân cũng đang dậy song, bởi hắn phát hiện khi bước vào nơi này thì sắc mặt Chu bàn tử so với lúc vừa rồi thậm chí còn kém hơn hẳn.

- Chúng ta dường như có phiền toái lớn rồi…

Lâm Minh nhíu mày nói.

Chu bàn tử cười khổ đưa mắt nhìn Lâm Minh;

- Ngươi cũng hiểu được địa mạo nơi Táng Thần Lĩnh này?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Hình dạng mặt đất thế nào thì ta không biết, chẳng qua ta thấy đám quỷ phong đuổi theo chúng ta tới nơi này liền ngừng lại không đi tiếp, thì có thể thấy, thứ có thể khiến cho đám quỷ vật kia không dám tiến tới thì chỉ có sợ là thứ càng hung ác hơn mà thôi, đây là đạo tràng ẩn chứa sát ý mà.

Lâm Minh một đường chạy trốn thoạt trông là mù quáng, thế nhưng hắn vẫn đang cảm thụ Táng Thần Lĩnh đạo tràng, cùng với Ngọc bội xác minh, thì hắn có thể tìm được ngọn nguồn nguy hiểm, nơi nào an toàn.

Hắn cảm giác được, Chu bàn tử sắp không thể nào ứng phó được nữa rồi, chỉ có trông cậy vào hắn thôi thì không đủ dung.

- Hài, ngươi nói đúng rồi, không thể tưởng tượng ra ngươi có thể cảm nhận được sát ý bên trong Táng Thần Lĩnh này, loại thế ngoại đào viên như này được xưng là Vãng Sinh Nguyên. Trong này hoa cỏ tươi tốt, sinh cơ bừng bừng, cảnh đẹp như vẽ, an toàn vô cùng, kỳ thực đó là nơi nguy hiểm nhất! Táng Thần Lĩnh là nơi hoang vu tử địa, bên trên không có một ngọn cỏ, dã thú tuyệt tích, là một mảnh tử địa tuyệt cùng, ngược lại sẽ tạo nên những nơi sinh cơ bừng bừng! Tìm hiểu nguyen nhân cũng có thể nói là do nơi này có quá nhiều sinh vật mạnh mẽ chết đi, thi cốt bọn chúng đều biến thành phân bón, cho nên mới tẩm bổ cho được đám linh thảo linh mộc nơi này.

Chu bàn tử nói xong thì cả đám cả kinh, mọi người đều lạnh hết cả người, hóa ra đám cây cối xanh um kia là do hấp thu thi cốt của kẻ chết mà tạo thành!

Chết càng nhiều nguwofi, thực lực càng mành thì hoa nở càng đẹp hơn.

- Chu chân nhân, tranh thủ thời gian một chút nghĩ biện pháp đi, để chúng ta có thể quay về theo đường cũ! Cái gì mà Táng Thần Thạch không cần lấy cũng được.

Người lên tiếng là Độc Vũ yêu vương, ở trong kiếp nạn vừa rồi thì hắn cũng vẫn còn sống sót, không bị thương nặng gì, chỉ là hắn không muốn tới nơi này thí luyện alfm gì, hắn tới là thuần túy do Lâm Minh, bây giờ mọi chuyện đã đến nước này thì hắn chỉ có thể đổ cơn hận lên người Lâm Minh mà thôi.

- Quay lại?

Chu bàn tử cười khổ, hắn lấy ra một khối la bàn vỡ nát:

- Vừa rồi vì muốn trốn đến Định Thiên La Bàn của ta cũng vỡ rồi, muốn tìm đường quay về là không khả năng, ta chỉ có thể dùng kinh nghiệm để thử mò đường, tối đa cũng chỉ có hai ba thành có thể đi ra ngoài được mà thôi, còn không thì chỉ có đưa các ngươi vào tuyết địa.

- Chỉ có hai ba thành?

Độc Vũ yêu vương nghe thế thì trong lòng hơi trầm, nhưng vẫn cắn rang nói:

- Hai ba thành cũng được, còn hơn là chờ chết ở nơi này.

Độc Vũ yêu vương nói xong, ánh mắt hung dữ nhìn Lâm Minh, bởi tình huống hiện giờ của hắn là do Lâm Minh tặng cho!

- Đúng thế! Nói chung là không thể chờ chết được!

- Chu chân nhân thử xem có thể quay về đường cũ không!

Có mấy tên võ giả liền phụ họa nói theo, bởi lúc này mọi người không còn ai dám gọi Chu bàn tử nữa, chỉ có kính xưng Chu chân nhân mà thôi.

Chu bàn tử cười khổ, chỉ đành gật đầu:

- Ta thử xem, có thể quay về được không thì cũng không nắm chắc được.

Chu bàn tử đang nói thì một âm thanh bỗng nhiên chen ngang vào:

- Tốt nhất là đừng hy vọng quay về được, bởi không thì còn chết nhanh hơn nữa.

Thanh âm này khiến cho mọi người nhí mày không thôi, sắp đối mặt với tử vong, ai cũng muốn nghe thấy những lời hữu ích, tuyệt không hề muốn nghe thấy những điều tuyệt vọng, bây giờ mọi người quay lại thì đột nhiên thấy kẻ vừa lên tiếng, lại là Lâm Minh!

Chương 1477: Tách ra

Cho dù thực lực của Lâm Minh có mạnh mẽ, cũng không ai thấy mừng, nhất là Độc Vũ yêu vương thì càng them phẫn nộ.

- Quay về thì chết nhanh hơn? Sao ngươi có thể nói lung tung thế chứ? Nếu không phải vì ngươi, sao ta phải đi vào địa phương quái quỷ này, nếu như ngươi muốn chịu chết thì tự mình ở lại, chúng ta quay về.

Độc Vũ yêu vương tức giận nói, hắn không thể nào nhịn được Lâm Minh nữa. Những kẻ khác cũng cảm thấy bất mãn với lời nói của Lâm Minh, bởi thực lực hắn mạnh đúng là không sai, nhưng hắn tuyệt đối không thể hiểu được Táng Thần Lĩnh, sao có thể so được với bọn hắn chứ, đương nhiên không có kinh nghiệm thì làm sao bằng được Chu bàn tử, những lời này của hắn thực là không có chút căn cứ nào hết.

Long Vân trầm ngâm một chốc rồi lên tiếng;

- Lâm huynh nói là chúng ta quay về sẽ chết nhanh hơn, đó là do đâu chứ?

Lâm Minh trả lời:

- Ở lối vào, sẽ có kẻ chặn chúng ta lại, thậmc chí có thể là Giới Vương cường giả nữa.

- Hả?

Những lời Lâm Minh vừa nói thực sự khiến cho mọi người cảm thấy rùng mình không thôi. Bởi Chu bàn tử từng nói qua, cửa vào nội lĩnh cũng chỉ có một, nói các khác, bọn hắn chỉ có thể đi qua một lối mà ra, nếu có người muốn mai phục thì quá ư là đơn giản rồi.

- Làm sao có chuyện Giới Vương cường giả đuổi giết chúng ta chứ, ngươi nghĩ nhiều rồi!

Đám võ giả có rất nhiều người không tin được bởi bọn hắn căn bản không đáng để Giới Vương đuổi giết.

Mà Long Vân đột nhiên nhớ tới cài gì, quay về phía Chu bàn tử nói.

- Chu chân nhân, lúc trước ngươi có nói qua có người nguyền rủa chúng ta mới khiến cho lực trường của ngươi bị phá hủy?

Chu bàn tử gật đầu:

- Loại thủ pháp này hẳn là do huynh đệ Tri Chu gây ra, bên trong Táng Thần Lĩnh cũng chỉ có bọn hấn am hiểu nhất nguyền rủa.

- Bọn hắn vì sao lại phải làm thế? Phải chăng có cừu oán với ngươi? Hay chỉ là vì giết người cướp của? Chúng ta đến giờ còn chưa tìm được nơi chon giâu Táng Thần Thạch mà.

- Không có thù!

Chu bàn tử lắc đầu.

- Chúng ta bình thường nước sông không phạm nước giếng!

- Vậy thì thật là kỳ quái a…

Long Vân cảm thấy không thể hiểu nổi.

- Có lẽ bọn hắn chỉ là do người khác thuê tới mà thôi.

Đúng lúc này Lâm Minh lên tiếng.

- Người khác thuê sao?

Long Nha giật mình, nhìn Lâm Minh.

- Dường như ngươi biết khá nhiều nội tình bên trong nhỉ…

Cẩn thận nghĩ lại thì Lâm Minh tựa như không có chút ngoài ý muốn nào với việc bị ám sát này, mà bọn hắn mới nói tới việc đi về thì hắn đã đưa ra kết luận ngay. Kẻ trở về phải chết, mà còn biết được cả thực lực kẻ đuổi giết, nếu như thế thì một câu có Giới Vương cường giả chặn giết kia cũng không phải là phỏng đoán, mà là sự thật rồi!

Nói như vậy thì tính huống vô cùng không xong rồi!

- Ngươi chẳng lẽ biết được kẻ nào đuổi giết chúng ta?

Long Vân tư duy nhanh lẹ, chỉ hỏi một câu mà gần như sắp chạm tới sự thực.

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Minh, chờ đợi một câu trả lời từ hắn.

Lâm Minh hơi trầm mặc, ngừng lại một chút rồi nói:

- Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì bọn họ hẳn là tới vì ta.

- Cái gì?

Nghe những gì Lâm Minh vừa nói thì Long Vân, Chu bàn tử còn giữ được bình tĩnh, còn những người khác thì triệt để phát cuồng. Nhất là Độc Vũ yêu vương, phẫn nộ tới cực điểm luôn.

Hắn đột nhiên bước lên một bước, đưa tay bắt lấy cổ áo của Lâm Minh:

- Hóa ra là ngươi hại chúng ta bị tới nông nỗi này, con mẹ nó ngươi đừng có để cái đám đó dọa chúng ta! Ta có thù oán gì với ngươi mà ngươi lại hại ta như vậy!

Độc Vũ yêu vương tâm tình kích động, tựa như chỉ muốn động thủ, nhưng lúc này hắn lại cảm nhận được một cỗ sát ý mãnh liệt từ trên người Lâm Minh truyền lại.

Sát cơ đáng sợ, tập trung lên người hắn khiến cho hắn cảm giác tựa như chui vào trong hầm băng vậy, tựa như chỉ một khắc sau hắn sẽ phải chết.

Độc Vũ yêu vương cảm giác như bản thân đang bị một con rắn độc nhìn chằm chằm vào, sắc mặt hắn khẽ đổi, chỉ hung dữ nhìn Lâm Minh rồi li3m li3m môi:

- Không bằng chúng ta cùng rat ay chế ngự hắn, sau đó đem tới cho cừu nhân của hắn, như vậy thì chúng ta sẽ được bình an vô sự!

Độc Vũ yêu vương nói ra những lời này thì cảm nhận ngay được một sự khoái ý khi trả thù, bởi Lâm Minh lúc này không nghi ngờ gì nữa sẽ trở thành cái bia ngắm của mọi người.

Hắn cảm thấy Lâm Minh rất ngu, bởi chuyện này nếu hắn không nói ra thì cũng không ai biết được, thế như hắn lại cứ không muốn để cho người khác bị liên lụy cùng mình,

- Nếu như các ngươi muốn như thế thì cũng ta cũng phụng bồi.

Thanh âm lạnh lùng của Lâm Minh vang lên, ánh mắt nhìn Độc Vũ yêu vương càng them nồng đậm sát cơ.

- Tỉnh táo chút đi!

Chu bàn tử lên tiếng, bởi đám võ giả lúc này rất ít người có thể tỉnh táo được, bởi theo như những gì Chu bàn tử mới nói thì bọn họ cho dù có trở về thì cũng phải chết đi một số người.

- Lúc này rồi thì bình tĩnh thế nào được, chúng ta đây là đang bị Giới Vương truy giết!

Giới Vương cho dù ở nơi nào trên thế giới này thì cũng không phải là rau cải trắng, có thể uy phong một phương.

- Chúng ta chỉ cần không xuất hiện cùng với hắn một chỗ là được, chúng ta đi một mình thì hẳn sẽ không bị công kích.

Có võ giả khác đề nghị.

- Nói không sai, chúng ta cũng không so việc hắn mang tai họa tới là hết lòng rồi, nếu mang theo hắn nữa thì chúng ta sớm muộn cũng phải chôn cùng thôi.

Mọi người rất nhanh liền có chung một quan điểm, nghe đám người này nói thì vẻ tươi cười trên mặt Độc Vũ yêu vương càng them nồng đậm, rốt cuộc cũng đã có cơ hội đưa Lâm Minh vào chỗ chết rồi.

Độc Vũ yêu vương cảm thấy nguy cơ tứ phía như này nếu như không có người dẫn đường chỉ lối, đây tuyệt đối là thập tử vô sinh, cho dù với thực lực cường đại như Lâm Minh thì cũng không ngoại lệ, chưa cần cường giả Giới Vương tới thì hắn cũng có thể ngã xuống.

Hắn đã sớm hận Lâm Minh, cho nên hiện giờ có cơ hội báo thù thì cảm thấy trong lòng thoải mái không thôi, để có cơ hội nỳ hắn thậm chí còn mong khi Lâm Minh bị cừu nhân đuổi giết thì bọn họ có bị liên lụy cũng đáng.

- Lâm huynh, ngươi dường như…

Long Vân nhìn về phía Lâm Minh.

- Chuyện này rõ ràng người có thể giấu đi mà, sao phải nói ra?

Lâm Minh đưa mắt nhìn Long Vân hỏi:

- Ta sao phải dấu chứ?

Long Vân ngẩn ngơ, cũng không biết nói gì/

- Tiểu tử này thực đúng là không biết sống chết, lại còn hại chúng ta ra nông nỗi này rồi còn lời lẽ khí khái quá!

Có người bất mãn nói, Lâm Minh chỉ cười lạnh, bởi ở Tu La đường, thực lực mạnh yếu mới là đạo lý, đừng nói là bị liên lụy, cho dù bị giết thì cũng phải chịu.

Mạnh được yếu thua, đây là pháp tắc cơ bản nhất, nếu như bây giờ người đang nói chuyện ngươi bị cường giả đuổi giêt,s cho dù đoạt đi toàn bộ đồ của hắn thì hắn cũng không dám nói nhảm gì hết, chỉ có cúi đầu xin tha thứ mà thôi.

Mà giờ chỉ là một tên đồng đội thì hắn không e ngại gì mà thóa mạ ngay.

- Cái này… Ngươi thây rồi đấy, ta cũng chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.

Chu bàn tử phẩy phẩy tay, ý tứ của hắn Lâm Minh cũng hiểu, hắn cũng tuân theo cách nhìn của đại đa số mọi người, bọn họ xác thực sẽ bị đuổi giết, Chu bàn tử cũng không cho rằng bản thân có thê thoát khỏi cường giả Giới Vương và huỳnh đệ Tri Chu truy đuổi mà còn sống được.

- Thật có lỗi,

Long Vân cũng đành lên tiếng, Long Nguyệt tựa như có chút không đành lòng, nhưng cũng chỉ có thể im lặng, bởi vứt bỏ đồng bạn cũng không phải là cách làm quang minh gì cho cam

Mà đúng lúc này, Tiểu Ma Tiên đột nhiên đi tới bên người Lâm Minh, vỗ nhẹ lên vai hắn một cái:

- Ha ha, ta nói nhân duyên của ngươi cực kém, giờ lại không có một ai chịu đi theo ngươi. Nếu không bản cô nương từ bi một chút thu lưu ngươi nhé?

Tiểu Ma Tiên nói ra những lời này thực làm cho người khác giật mình, không ngờ nàng ta lại nghĩa khí như vậy, Độc Vũ yêu vương đột nhiên nhảy ra kêu:

- Sư muội, ngươi nói hưu nói vượn gì thế? Ngươi muốn đi theo hắn? Hắn đã coi là người chết rồi, đi theo hắn thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Độc Vũ yêu vương tức gần chết, hắn nói xong liền muốn lao tới nắm tay nàng thì bị nàng né qua một bên:

- Ta không hiểu sao ngươi vẫn còn cái tính dong dài thích lải nhải như vậy nhỉ, ngươi còn muốn quản ta hay sao?

- Sư muội, ngươi bị khống chế tâm trí hay sao? Ngươi phải hiểu rõ một điểm, đó là đi theo hắn hẳn là phải chết không ngờ đó!

Độc Vũ yêu vương muốn điên lên rồi, thật vất vả mới vứt đi cái tên Lâm Minh, thấy cừu nhân sắp chết, hắn cảm thấy cao hứng không thôi, tưởng tượng bản thân chỉ cần bình an ra ngoài, chung sống bên Tiểu Ma Tiên, từ hoạn nạn sinh ra tình cảm, cuối cùng có thể song túc song phi, nhưng giờ nàng ta lại muốn đi tìm chết với Lâm Minh!

Lâm Minh nao nao, nhìn Tiểu Ma Tiên hỏi:

- Ngươi tại sao lại muốn đi theo ta?

Tiểu Ma Tiên hẳn sẽ không biết bản thân có một quả ngọc giản khắc đường đi của Táng Thần Lĩnh này, dưới tình này, nàng mà từ bỏ đội ngũ đi thoe mình thì nào có khác gì là tự đi tìm cái chết, không thì cũng là cửu tử nhất sinh!

Tiểu Ma Tiên cười nhẹ:

- Ta là người không bao giờ muốn vứt bỏ đồng bạn huống chi ta còn nợ ngươi mấy cái mạng đó.

Lúc với vào nơi này thì Lâm Minh có cứu Tiểu Ma TIên, phần nhân tình này thì cho dù thế nào nàng cũng sẽ không vứt bỏ hắn, làm ra cái loại chuyện vong ân phụ nghĩa.

- Đi theo ta. Ngươi không sợ chết?

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên mà khóe miệng nở nụ cười.

Hắn không thể không thừa nhận, lúc sinh tử thời điểm lại có người nguyện ý đi theo mình, thực sự khiến cho hắn cảm động vô cùng.

- Ha ha, bản cô nương sẽ chế sao? Nói đùa hả! Bản cô nương tương lai còn phải thành Chân Thần, sao có thể ngã xuống ở một cái nơi bé nhỏ như này?

Tiểu Ma Tiên tùy tiện nói ra, Lâm Minh nghe thì không thấy có điều gì lạ, nhưng những người khác, kể cả Chu bàn tử hay huynh muội Long Tộc thì thiếu chút nữa chết nghẹn.

Thành Chân Thần?

Rất nhiều kẻ có mục tiêu thành Thiên Tôn làm bọn họ thấy hoang đường rồi, bây giờ nghe tới cái câu thành tựu Chân Thần thì đúng là khó tưởng.

Tiểu cô nương này điên rồi a…

Đây là ý niêm đầu tiên trong đầu mọi nguoi, nhưng nghĩ tới việc nàng ta có thể dùng u linh thân pháp để đi qua cửa nội lĩnh thì bon hắn không thể nói gì nữa rồi. Nếu như mọi thứ của nàng đều mạnh như thân pháp thì có lẽ nàng ta khả năng đã thành tựu Chân Thần rôi!

Đây quả thực là một tuyệt thế thiên tài không thể lý giải!

- Sư muội!

Độc Vũ yêu vương cũng không thể nào hình dung ra được sự phiền muộn của bản than lúc này, bởi hắn hiểu, một khi Tiểu Ma Tiên làm ra quyết định gì thì cũng không ai sửa được, cho dù là Ma Thủy Thiên Tôn cũng không ngoại lệ. Mà hắn ở trong lòng nàng thì một tí ti cũng không có, cho nên muốn thay đổi quyết định của Tiểu Ma Tiên thì đúng là nằm mơ nói mộng mà.

- Đừng nói lời thừa, ta thấy hẳn là ngươi cũng không có ý muốn đi cùng, cho nên tạm biệt, hy vọng sau này khi ta ra ngoài được thì sẽ thấy ngươi còn sống.

Tiểu Ma TIên cười khanh khách, sau đó nàng tựa như không muốn đi vùng đất hoang vu cửu tử nhất sinh kia mà chỉ muốn rong chơi ở nơi này mà thôi

Độc Vũ yêu vương nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào trong thịt, bởi hắn không có khả năng đi theo Tiểu Ma TIên, hắn tuy có nghĩ tới nàng, thế nhưng khi nghĩ tiếp tới việc bản thân chết một cách không minh bạch thì, đối với hắn tính mệnh mới là thứ trân quý nhất, vượt qua tất thảy những thứ khác.

Đội ngũ cuối cùng xác định xong, Lâm Minh với Tiểu Ma Tiên đi cùng nhau, còn những người khác cùng một đội.

Mà đúng lúc này thì ở trên thảo nguyên mà mọi người đang đứng bỗng nổi lên một trận gió thơm, cánh hoa xinh đẹp tùy ý bay múa, tựa như tiên cảnh, thực khiến cho người khác thích ý, chỉ là cảm nhận được cỗ gió xuân này thì, Chu bàn tử đột nhiên tái mặt kêu lên.

- Hỏng rồi... hỏng rồi!

Chương 1478: Vạn thi hoa

- Sao rồi, Chu chân nhân?

Hiện giờ mỗi một người bên trong Táng Thần Lĩnh chỉ có thể dùng cụm từ chim sợ cành cong để hình dung mà thôi, đột nhiên nghe Chu bàn tử nói thế thì ai ai cũng đề cao cảnh giác tột độ.

- Đừng có hít thứ khí này vào, đây là mùi của Vạn Thi Hoa đấy!

Chu bàn tử hô lớn, nhưng vừa mới nói ra thì một tên võ giả đã bị cỗ hương khí này bao phủ, ánh mắt của hắn dại ra, mất đi phương hướng, đán cánh hoa tựa như hồ điệp rơi lên người của hắn, sau đó tựa như là tan vào trong cơ thể hắn, chúng biến thành những đạo chất lỏng màu máu, hòa vào trong huyết nhục.

Thân thể tên vũ giả này chấn động, sau một khắc lai một màn sởn gai ốc hiện ra trước mawtss mọi người, hắn bị dính càng nhiều cánh hoa, thân thể dần hòa tan vào thành một chất lỏng màu đỏ, một cây hoa tươi đẹp màu máu từ chỗ hắn đứng bắt đầu nảy mầm, dần dần hé nở ra những nụ hoa xinh đẹp.

Rễ cây của nó tham lam hấp thu lấy chất lỏng hóa thành từ người võ giả kia, nó cuối cùng đã coi cái tên võ giả kia thành chất dinh dưỡng để hấp thụ.

Một màn này khiến cho da đầu mọi người run lên,

- Đừng chạm vào cánh hoa, đây là thủ đoạn sinh sôi của Vạn Thi Hoa, chỉ cần cánh hoa cũng đủ để biến thành một cây Vạn Thi Hoa rồi.

Chu bàn tử cấp tốc truyền âm nói. Vạn Thi Hoa là một trong những thứ điển hình của Vãng Sinh nguyên, chuyên dùng thi thể cường giả làm chất dinh dưỡng, bởi nó có giá trị cực cao, nhưng muốn hái được nó thì cần phải trả giá lớn.

Lúc này đầy trời hoa vũ, còn có từng trận hương thơm bay vào mũi, hương hoa này còn có mang theo hiệu quả công kích thần thức, chỉ cần hít một hôi thì sẽ bị trì độn, muốn tránh được công kích của nó thì càng them khó khăn hơn…

- Đáng chết!

- Chúng ta dựa lưng vào nhau! Chỉ cần có thể đi qua liền sống rồi.

Chu bàn tử rất nhanh nói, cùng lúc đó hắn rút ra khảm đao chém mộ tcái, một đao kia hắn cũng không giữ lại cái gì, đao mang tuyệt mỹ trút xuống, ba bốn cánh hoa cứ thế bị phân thành hai, rồi biến thành từng chất lỏng đỏ sậm rơi xuống mặt đất.

Nhưng mỗi một trảm thì đao mang của hắn cũng sẽ bị suy yếu vài phần. Liên tục chém đứt năm cánh hoa thì đao mang kia cũng biến mất theo.

Chu bàn tử là Thánh Chủ cường giả, thế mà toàn lực chém một đao cũng chỉ có thể chặt đứt được năm cánh hóa, bây giờ hoa bay trên bầu trời vô cùng nhiều!

- Cùng tấn công đi.

Long Vân và Long Nguyệt cùng đâm thương ra, thực lực bọn họ không yếu, có thể đảm nhận được một bên, toàn bộ cánh hoa bắn tới đều bị thương mang đánh nát.

Những võ giả khác đều tựa lưng lại, một người đề phòng một hướng, cùng nhau phối hợp để chống lại công kích của cánh hoa. Nếu như có một kẻ lạc đàn thì hẳn là kẻ đó sẽ phải chết không hề nghi ngờ!

Lúc này thì Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên quả nhiên đã bị bao phủ bên trong đám hoa vũ kia rồi.

- Sư muội bị bao vây rôi!

Độc Vũ yêu vương hô lớn.

- Mặc kệ bọn hắn đi,chung ta còn không mang nổi mình ốc nữa là!

Có võ giả kêu lên, tiến vào nơi này đám võ giả quan hệ càng thêm yếu đi, tai vạ của người khác thì ai dám quản.

Vút vút vút!

Cánh hoa tươi tựa như là phi đao, xoay tròn xung quanh hai người Lâm Minh và Tiểu TIên Ma, tựa như một tràng canh tuyệt đẹp bên trong cổ tích vậy, nhưng lại tràn đầy satscow, hai người lập tức bị hơn trăm miếng cánh hoa phong tỏa toàn bộ đường đi.

Tràng cảnh này mọi người có thể tưởng tượng được, một khi bị một cánh hoa đánh vào người thì sẽ có hậu quả đáng sợ gì xảy ra rôi.

Lâm vào tuyệt cảnh như này thì Lâm Minh cũng không hề nóng vội, toàn thân lực lượng quán chú vào bên trong thế giới thể nội, một cỗ khí tức mênh mông bỗng nhiên phóng ra!

- Hồng Mông không gian!

- Hô!

Hồng Mông chi khí mạnh mẽ tùy ý mà tràn ngập, không gian xung quanh Lâm Minh và Tiểu Tiên ma tựa như bị cỗ lực lượng này ép tới, thực khiến cho cánh hoa đang bay kia tựa như là rơi vào trong bùn sâu, tốc độ giảm sút nghiêm trọng.

- Canh hoa này thực kỳ lạ!

Lâm Minh thông qua cảm giác cũng phát hiện ra bên trong mỗi cánh hoa này có một oán linh! Hơn nữa bên trong đó có đầy huyết mạch, không bằng nói cánh hoa này là do huyết nhục tinh hoa hóa thành còn hơn.

Vạn Thi Hoa này có thể coi là một dạng huyết nhục chi hoa rôi!

- Tam Nguyên tụ đỉnh, Tà Thần lực!

Lâm Minh vận chuyện lực lượng tới cực hạn, cuối cùng chỉ nghe những tiếng nổ chat chúa,vô số cánh hoa bị Hồng Mông không gian đáng sợ kia nghiền ép thành bụi phấn tới mức mà chúng phải bạo liệt hết!

Cùng lúc đó, hai tay Tiểu Ma Tiên liên tiếp đánh ra Ấn Quyết, hỏa diễm màu đen nổ tưng bừng, cuốn lấy toàn bộ những cánh hoa còn thừa, huyết nhục bốc hơi hết, chỉ còn lại oán linh bên trong, dưới sự phối hợp của Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên thì hơn một trăm cánh hoa toàn bộ bị diệt!

- Điều này…

Đám người Chu bàn tử vẫn còn đang bị vô số cánh hoa vây công khi thấy một màn này thì cả kinh không thôi, bọn họ biết được thực lực của hai người cường đại, nhưng lại có thể cường đại tới mức này thì cũng không hợp với thói thường rồi. Chỉ hai người bọn họ cũng mạnh hơn so với bất kỳ người nào ở đây!

Trên thực tế thì Lâm Minh có thể dùng một kích mà đạt được thành quả như này cũng là vì do Hồng Mông không gian thích hợp với loại chiến đấu nhưu này, mà hỏa diễm của Tiểu Ma Tiên cũng thực khắc chế được đsam quỷ vật mà!

- Bên trái ba trượng, bên cạnh nham thạch màu xám, cùng tấn công!

Lâm Minh nhanh chóng truyền âm cho nàng, hắn dưới cảm ứng cường đại của mình, khi nhiều cánh hoa đang bạo nát kia liền phát hiện ra chỗ ẩn thân của Vạn Thi Hoa kia.

Bản thể Vạn Thi Hoa am hiểu ẩn nấp, cho dù là người có kinh nghiệm dẫn đường phong phú ở Táng Thần Lĩnh này thì cũng không thể nào tìm được vị trí của nó.

Lâm Minh có teher làm được ngoại trừ dựa vào Thần Mộng pháp tức cùng với cảm giác cường đại cau hắn, cũng là vì vừa rồi vô số cánh hoa bạo liệt khiến cho Vạn Thi Hoa kia bị cắn trả lực lượng, làm cho năng lượng bị chấn động, tiết lộ hành tung của nó ra ngoài.

Nghe thấy Lâm Minh nói thì Tiểu Ma TIên cũng không hề chần chờ chút nào, đột nhiên phóng thẳng ra Phượng Hoàng Chân Hỏa.

Mà Lâm Minh cũng đâm ra một thương.

Một khắc này, Tà Thần chi thụ hư ảnh sau lung Lâm Minh hiện ra, để cho hắn tùy ý phát động Lôi Hỏa thiên kiếp/

Uỳnh uynh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, khối thế ngoại đào nguyên này bị phá hủy một khối lớn, một cái cây tựa như nhân sâm màu đỏ tươi, bị năng lượng kh ủng bố kéo ra, không biết boa nhiêu rễ cây bị kéo đứt!

- Chi chi chi!

Âm thanh mà thứ này phát ra cũng không khác gì với đám lão thử kia, bén nhọn vô cùng, nó tựa như có linh trí, cho nên muốn giãy dụa để bỏ trốn khỏi nơi này.

- Vạn thi hoa bị người kia tìm thấy sao?

Chu bàn tử kia ngạc không thôi, bởi hắn tuyệt không nghĩ ra rằng, Lâm Minh chẳng nhĩ có thể phá vỡ được vây công của Vạn Thi Hoa, lại có thể tìm ra được bản thể của nó nữa.

Bản thể của nó cũng không có cường đại cho lắm, chỉ am hiểu ẩn nấp, một khi bị moi ra thì một bán bộ Thánh chủ cũng đủ sức giết nó rồi.

- Chi chi chi! Chi chi chi!

Dưới lực trường Hồng Mông đáng sợ áp tới thì Vạn Thi Hoa kêu gào thảm thiết không ngừng, rễ cây của nó tựa như một cái túi nước căng phồng, lập tức muốn nổ.

- Lâm huynh đừng hủy nó, bản thân nó là một loại dược liệu trân quý đố.

Thấy Vạn Thi Hoa chuẩn bị bị lực trường đánh nát thì Chu bàn tử lập tức lên tiếng.

Lâm Minh nghe vậy thì khẽ động, cũng không bỏ đi lực trường Hồng Mông mà đánh liên tục mấy đạo ấn quyết vào trong cơ thể Vạn Thi Hoa.

- Phong Thần ấn, Cấm Thần ân!

Phốc phốc phốc!

Phong ấn tỏa ra khí tức của Hồng Mông không gian không khỏi bao phủ lên người nó, khiến cho toàn bộ năng lượng bên trong bị trấn áp! Vạn Thi Hoa trước khi bị cấm thần ấn rơi vào thì vẫn còn kêu gào không thôi, nhưng giờ nó đã không còn phát ra tiếng động gì nữa.

Sauk hi bản thế của nó tử vong, thì đám cánh hoa đang vây công những người còn lại cũng biến mất, chúng chậm rãi mục nát rồi hóa thành từng đạo chất lỏng màu đỏ rót xuống mặt đất.

Toàn bộ những người còn sống sót đều kinh ngạc nhìn Lâm Minh, chính xác là một đóa Vạn Thi Hoa trên tay hắn thì đúng hơn.

Tên thanh niên nhân loại này cũng quá kinh khủng đi! Nguy cơ đáng sợ như vậy mà cũng bị hắn hóa giải nhanh chóng!

Chu bàn tử hiểu, Lâm Minh có thể làm được là do các phương diện của hắn khá hoàn mỹ, bằng vào lực trường kì dị kia có thể phá hủy được vây công, ròi bằng cảm giác vượt qua người khác mà tìm thấy được vị trí bản thê của vạn thi hoa.

Lâm Minh có thể thi triển được thủ đoạn như vậy căn bản sẽ không có nhược điểm, nghĩ tới những phương diện khác hắn cũng ưu tú như thế thực là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ cái tên tuyệt đỉnh thiên tài này.

- Muội muội… xem ra chúng ta tựa hồ đã tính sai một chuyện rồi. Trên người của hắn thực sự là có Thương Long chi huyết nhưng thành tưu của hắn không phải tới từ THương Long chi huyết, mà nó chỉ là một thứ điểm hoa trên mảnh gấm thêu mà thôi.

Long Vân nhìn Lâm Minh, trong lòng không biết có chút tư vị thế nào, bởi hắn vẫn lấy kiêu ngạo vì Long tộc huyết mạch bao năm nay cuối cùng bị Lâm Minh triệt để đ è xuống,..

Chương 1479: Linh vật ngọc giản

- Cho ta xem một chút, thứ này hẳn là chơi rất hay,

Tiểu Ma Tiên nhìn Vạn Thi Hoa trong tay Lâm Minh thì đầy hiếu kỳ, đưa tay như muốn sờ, đối mặt với cái thứ huyết tinh kh ủng bố như vậy mà nàng ta có thể coi nó như là đồ chời thì thật khiến cho người khác cảm khái không thôi. Sinh tử võ giả thì nàng cũng sớm nhìn thành quen, mà bản thân nàng cũng giết không ít người, còn về phần Vạn Thi Hoa mang tới hiểm nguy thế nào thì nàng không quan tâm, bởi nàng thích sự mạo hiểm.

Vạn Thi Hoa lớn lên tựa như một cây nhân sâm màu đỏ, nhưng bản thể của nó thì chính là huyết nhục, thậm chí có thể thấy được ẩn sâu bên dưới làn da của nó có những huyết mạch đang lưu động không ngừng.

Nó như là động vật mà cũng có thể coi là thực vật.

- Thứ này ngược lại có vẻ giống như với Vạn năm thi thảo bên trong Vạn Cổ Ma vậy, đến tên cũng không khác biệt lắm, thực là kỳ diệu.

Lâm Minh thầm nghĩ tới, Vạn Năm Thi THảo cũng là sinh trưởng từ trên nguwofi cường giả đã chết, đương nhiên nếu so sánh với cường giả Tu La lộ thì đám cường giả chết ở Vạn Cổ Ma cũng chỉ có thể tính là bình dân mà thôi, không có nguồn cung cấp thì Vạn Năm Thi Thảo cũng không thể nào bằng được với Vạn Thi Hoa.

Kỳ thật bên trong Vạn Cổ Ma cùng Táng Thần Lĩnh cũng có nhiều lực trường phong bế, cùng với việc đám cường giả vẫn lạc ở đây, tạo nên được một chủng loại linh thực như này thì cũng không có gì coi là quý hiếm hết.

- Thứ này dùng để làm gì?

Lâm Minh hỏi Chu bàn tử.

Chu bàn tử nói:

- Vạn Thi Hoa kia có thể dùng để luyện đan dược, trực tiếp ăn là có lợi nhất,s nhất là cho khế ước thú ăn, có thể xúc tiến sự tiến hóa của nó.

Thấy Lâm Minh thể hiện sự cường đại của mình thì Chu bàn tử càng thêm cung kính hơn với hắn.

- Đẩy nhanh tiến hóa của khế ước thú sao?

Tiểu Ma Tiên nghe vậy thì hung phấn, bởi nàng đầu tiên nghĩ tới Đại Hoàng, nếu cho Đại Hoàng ăn thì nó có thể tiến hóa, chỉ là thứ này phải dựa vào Lâm Minh mới lấy được, không tính là đồ của nàng.

- Luyện đan…

Lâm Minh nhíu mày bởi hắn không biết Vạn Thi Hoa có thể luyện ra thứ gì.

- Lâm huynh, nơi này ta có một viên ngọc giản cosghi lại rất nhiều thứ bên trong Táng Thần Lĩnh, hơn nữa có cả cách dùng của đám linh vật này, ngươi xem đi, sau đó hủy đi là được.

Chu bàn tử nói xong thì ném ra một viên ngọc giản màu xanh.

Lâm Minh nhận lấy, đảo thần thức qua thì thấy nội dung quả nhiên theo lời Chu bàn tử nói, bên trong toàn là linh vật của Táng Thần Lĩnh.

Trên đó cũng ghi lại kỹ càng những nhược điểm của đám linh vật, phương pháp bắt lấy, càng có thêm những nguy hiểm cần chú ý, cuối cùng là các phương thuốc cần dùng bọn chúng để luyện là gì.

Chẳng qua đại đa số còn ghi khá là giản lược, hiển nhiên vẫn chưa đủ tin tức.

Chỉ là ngọc giản này giá trị không hề nhỏ, là một trong những truyền thừa lớn nhất bên trong Táng Thần Lĩnh rồi.

Tất nhiên đối với đám dẫn đường thì trọng yếu nhất truyền thừa chính là Trọng sinh chi thuật, chiêm tinh chi thuật cùng phương pháp nhìn đường, phán đoán các loại mặt đất cùng năng lực nhận thức nguy hiểm.

Loại hạch tâm truyền thừa này đối với Chu bàn tử là phương thức kiếm ăn, cũng chính là do các vị tiền bối sư tổ của hắn ở nơi này dùng tính mạng mà đổi lại đuộc, hắn đương nhiên sẽ không cho Lâm Minh, mà có cho thì Lâm Minh cũng không thể nào lĩnh hội được chỉ trong một sớm một chiều được!

- Đa tạ!

Lâm Minh bắt đầu đứng đó mà đọc ngọc giản, hắn có cảm giác cường đại, đi qua là không quên, chứ đừng nói là thứ ghi lại thông tin nhưu là ngọc giản. Coi như là Tu La Thiên Thư đầy huyền diệu thì hắn cũng có thể ghi nhớ toàn bộ.

Chỉ dùng một nén nhang thời gian liền xem xong ngọc giản, sau đó hắn bóp nát ngọc giản trước mặt Chu bàn tử.

- Hẹn gặp lại, mong rằng các ngươi còn sống mà ra ngoài!

Lâm Minh nói xong rồi nhìn Tiểu Ma Tiên:

- Ngươi có muốn thay đổi chủ ý không?

- Đương nhiên!

Tiểu Ma Tiên khẽ vuốt cằm:

- Ngươi có phải rất cảm động phải không?

- Ờm…Thật ra cũng có chút…

Lâm Minh hơi giật mình, rồi vừa cười vừa nói.

Cứ như thế hai người song vai mà đi về phía trước,rất nhanh thân ảnh bọn họ đều biến mất trong biển hoa kia.

Thấy một màn này thì đám người Chu bàn tử cũng không biết họ có cảm giác gì nữa.

- Ca… Ta cảm thấy chúng ta tách hắn ra, có khi là sai lầm…

Long Nguyệt khẽ nói với Long Vân.

Long Vân lắc đầu nói;

- Đi theo bọn họ thì còn nguy hiểm hơn, chúng ta mà đi theo họ không phải là muốn bị thiêu chết hay sao?

Long Vân hỏi lại, Long Nguyệt cũng đành phải thừa nhận, Lâm minh có thể sống sót chứ không có nghĩa là người khác cũng vậy, mà ai cũng thế thôi, khi có nguy hiểm tính mạng thì làm sao có thể ra tay cứu người xa lạ chứ.

- Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, kỳ thực… bị Lâm Lan Kiếm đuổi giết với bị cường giả Giới Vương đuổi giết ở nơi này, thì hy vọng sống sót đã gần bằng không rồi, hắn có mạnh thì cũng không thể nào bằng được cường giả Giới Vương.

Long Vân nói thế thì đám người khsc cũng cảm thấy đồng ý, cho dù là Chu bàn tử cũng không ngoại lệ.

Giới Vương so với Thần Biến quả là chênh lệch cực lớn, tam đại cảnh giới thì không thể nào vượt qua được.

Huống hồ, bên trong Táng Thần Lĩnh còn có nguy hiểm vô cùng, không phải chỉ mình Lâm minh có thể đối phó được, có thể nói là vạn kiếp bất phục rồi!

- Chúng ta cũng đi thôi!

Chu bàn tử vung tay lên, mọi người lại bắt đầu lên con đường sinh tử này.

- Bọn hắn dường như là…tách ra!

Ở trong một sơn cốc cách mọi người mấy trăm dặm, đám huynh đệ Ải Ma tộc Tri Chu dùng Thiên Bàn để suy diễn huyền cơ, bọn họ truy tung là trên người Chu bàn tử chứ không phải là Lâm Minh. Cho nên khôn thể nào hoàn toàn khẳng định được Lâm Minh với Chu bàn tử có tách nhau ra không, giờ đây chi là nhìn cách loại hiện tượng mà phỏng đoán thôi

- Tách ra?

Đế tử Na Kỳ nói:

- Nếu thực như vậy thì bọn hắn chắc đã phát hiện ra cái gì, chứ không sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này! Chỉ là Lâm Minh chắc biết người bị đuổi giết là hắn cho nên mới tùy tiện tách ra với người dẫn đường, bằng không chính là muốn tự sát rồi!

Trong lòng Na Kỳ hiện đủ mọi loại ý niệm, Lâm Minh với Chu Thế Yến tách ra thì độ khó để hắn tìm Lâ Minh càng thêm khó!

- Chúng ta tăng tốc thôI!

- Điều này…

Tri Chu huynh đệ lộ vẻ khó xử bởi tang tốc lên thì có nghĩa là thêm nguy hiểm

- Hử? Các ngươi nghi ngờ mệnh lệnh của ta?

Na Kỳ nhướng mày,

- Không dám, chúng ta hiểu.

Tri Chu huynh đệ chỉ có thể cắn rang mà đáp ứng, người ở dưới mái hiên không thể khôn cúi đầu. bọn hắn làm thuê cho Giới Vương cường giả thì đạt được thù lao to lớn có nghĩa là bọn hắn phải nén chịu, gánh chịu phong hiểm hơn nhiều.

- Các vị đại nhân, phía trước kia là cửa vào nội lĩnh rồi, chỉ cần đi vào nội lĩnh thì có thể tìm được được người các người cần tìm, chỉ cần dùng cảm giác tìm kiếm là được, đương nhiên làm như thế cũng sẽ kinh động không ít thứ, mang tới khá nhiều… nguy hiểm.

Tri Chu huynh đệ lên tiếng nhắc nhở, bọn hắn đã đi tới nơi sâu bên trong cốc, cửa vào nội lĩnh cũng đã xuất hiện ngay trước mắt rồi.

Chương 1480: Đuổi giết

Hoang mạc dài đằng đẵng, cuồng phong như đao, cát vàng vô tận, chôn vùi thú cốt không biết tên, nhìn về phía trước chỉ là một mảnh thê lương tiêu điều.

Tràng cảnh như vậy, giống như một vùng đất tử địa. Nhưng thời điểm chứng kiến cảnh tượng này, Lâm Minh lại thở dài nhẹ nhõm, bọn hắn cuối cùng cũng đến được nơi này.

Trận Văn trong ngọc giản, Lâm Minh chỉ có thiểu hiểu được một chút da lông, nhưng chỉ cần chừng đó thôi cũng đủ để hắn đi vào bên trong Vãng Sinh Nguyên. Hơn nữa thông qua địa hình thực tế, lại liên hệ với ngọc bội, Lâm Minh càng thêm hiểu sâu sắc với đế ngọc.

- Ta nói...Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên đột nhiên nói.

- Cái gì?

Lâm Minh nhìn về phía Tiểu Ma Tiên.

- Ngươi như thế nào một điểm phản ứng cũng không có. Tuy thân phận của ngươi đã rõ ràng, nhưng ta đột nhiên bị gọi đi ra, ngươi tốt xấu gì cũng phải kinh ngạc chứ/

Vạch trận thân phận của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên vốn chờ mong biểu hiện kinh ngạc của hắn, khiếp cho nàng có cảm giác thành tựu. Thế nhưng Lâm Minh lại vô cùng bình tĩnh.

- Ngươi không phải đã biết rõ rồi sao. Hơn nữa...ta cũng biết ngươi.

Lâm Minh mỉm cười, lạnh nhạt nói.

- Được rồi! Thật không vui chút nào.

- Ngươi định làm thế nào? Có Giới Vương đuổi giết ngươi, mà ngươi lại đang đối mặt với Táng Thần Lĩnh cửu tử nhất sinh. Tệ hơn nữa là đám người Giới Vương có người dẫn đường chỉ lối, còn chúng ta lại xông pha loạn xa. Cứ như thế chúng ta chết chắc.

- Ngươi đã biết thế sao còn đi theo ta?

Khóe miệng Lâm Minh nhếch lên nói.

- Ta thiếu nợ ngươi một mạng, cho nên ta muốn khi ngươi sắp chết ta sẽ giúp lại ngươi một lần. Nhưng tựa hồ ngươi giống như đã tính trước. Có tính toán gì không nói cho ta nghe?

Lâm Minh lắc đầu:

- Ta thật còn không có biện pháp tốt. Thẳng thắn mà nói táng Thần Lĩnh đối với ta uy hiếp cũng không quá lớn, uy hiếp lớn nhất chính là đến từ cường giả Giới Vương. Hiện tại trước tiên chúng ta thăm dò chi tiết Táng Thần Lĩnh, đồng thời ta cũng cần suy nghĩ một số việc, làm quen hoàn cảnh. Từ đó chúng ta mới có vốn liếng đối đầu với Giới Vương Chu Toàn.

Lâm Minh nói, khiến cho Tiểu Ma Tiên giật mình.

Ở trong Táng Thần Lĩnh mà Lâm Minh nói nơi đây không có uy hiếp quá lớn với hắn? Càng làm cho Tiểu Ma Tiên giật mình là Lâm Minh nói như thể hắn vốn quen thuộc nơi đây, có thể bằng với địa thế mà đối đầu Giới Vương Chu Toàn. Điều này nàng thực không thể tưởng tượng nổi. Nếu không phải Lâm Minh thừa nhận thân phận của mình, Tiểu Ma Tiên đã hoài nghi hắn có phải đã đạt được hướng đạo truyền thừa từ Táng Thần Lĩnh.

Trong lúc đó, Lâm Minh đang xem lại những gì được ghi trong ngọc bội, tìm kiếm địa phương có thể che dấu, chuẩn bị quá trình chiến đấu du kích có thể xảy ra sắp tới.

Mà lúc này, Lâm Minh đột nhiên cảm thấy có một cỗ thần thức nhàn nhạt đảo qua chính mình, chỉ thoáng cái rồi biến mất.

Điều này khiến cho hắn cả kinh, cỗ thần thức này tuy mơ hồ, nhưng hắn cảm giác không gia. Có người dùng bí pháp truy tìm ở Táng Thần Lĩnh, hơn nữa mục tiêu lại mà mình.

Ở trong Táng Thần Lĩnh, vạn dặm không người. Chỉ cần dùng thần thức tìm kiếm, vô luận đối phương dịch dung như thế nào cũng không có ý nghĩa. Hiện tại địch nhân đã biết được địa điểm của hắn trong Táng Thần Lĩnh, rất nhanh sẽ đuổi tới.

- Có người phát hiện chúng ta!

Lâm Minh hít sâu một hơi.

Không cần Lâm Minh nói, Tiểu Ma tiên cũng cảm giác được có một đạo thần thức đảo qua:

- Dám ở Táng Thần Lĩnh không kiêng nể gì dùng thần thức, người này chắc chắn là cường giả Giới Vương.

Thời điểm này Tiểu Ma Tiên cũng cười không nổi. Cho dù nàng và Lâm Minh đã vào trong hiểu địa mà vẫn bị Giới Vương đuổi giết!

- Đi theo ta!

Lâm Minh định hướng một chút rồi triển khai thân pháp bay vút đi.

...

Lúc này, cách chỗ Lâm Minh vừa đứng mấy trăm dặm, đoàn người đế tử Na Kỳ bị một đám quỷ vật vây quanh, đang kịch chiến.

Vốn có Tri Chu huynh đệ dẫn dường, bọn hắn lại có thể ẩn nấp lực trường sẽ giúp cho đoàn người có thể thâm nhập vào sâu bên trong Táng Thần Lĩnh đoạt được nhiều bảo vật.

Nhưng trong đội ngũ của Chu đại tiên sinh, vừa vào táng Thần Lĩnh lại thi triển Thiên Thính chi thuật làm hấp dẫn vô số tà vật đến.

- Thật phiền phức!

Đế tử Na Kỳ đạp nát đầu một thi sát, nhíu mày nói.

Có hai đại Giới Vương ở đây, bọn hắn không phải sợi hãi. Nhưng điều này vẫn gây trở ngại tốc độ tiến lên của bọn hắn.

Đúng lúc này, Thiên Minh Tử đột nhiên nói:

- Chúng ta chia làm hai đường!

Đế tử Na Kỳ nhìn về phía Thiên Minh Tử, nghi hoặc.

- Cùng đi với nhau đi tìm bảo vật, hiệu suất quá thấp. Tách ra tìm kiếm sẽ nhanh hơn.

Trong đội ngũ có hai cường giả Giới Vương, thần thức của bọn hắn rất cường đại. Nếu chia binh ra làm hai đường, xác thực có thể tìm kiếm bảo vật nhanh hơn.

Đế tử Na Kỳ cùng Chu đại tiên sinh nhìn nhau, Chu đại tiên sinh nói.

- Có thể.

Lấy tu vi Đại giới Giới Vương của Thiên Minh Tử, ở trong Táng Thần Lĩnh có thể tự do tung hoành. Đại giới Giới Vương gần với Thiên Tôn, trừ phi gặp phải mấy tuyệt sát chi địa trong táng Thần Lĩnh, còn không cơ bản là không gặp nguy hiểm gì.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không được tiến vào Uông Tử Cốc. Trong Uông Tử Cốc, nay cả Thiên Tôn cũng phải vẫn lạc.

Thiên Minh Tử gật đầu rồi bay đi.

- Nhưng ta hi vọng ngươi có thể lưu lại trên người truy tung ấn ký, chỉ là để đảm bảo an toàn một chút mà thôi. Ngươi thấy thế nào?

Ngay tại thời điểm Thiên Minh Tử rời đi, Chu đại tiên sinh lên tiếng nói.

Vừa nói chuyện, Chu đại tiên sinh vừa tung ra một truy tung phù văn. Đây là Tu La Lộ Thần phù văn, tượng trưng cho Tu La Lộ pháp tức. Một khi khắc trên người, với tu vi của Thiên Minh Tử cũng không có khả năng khiến cho nó biến mất.

Thiên Minh Tử nhíu mày, hắn cũng không thích bị người truy tung. Nhưng sau khi do dự một chút, hắn vẫn gật đầu đồng ý.

Chu đại tiên sinh búng ngón tay một cái, phù văn liền chui vào trong người Thiên Minh Tử.

Sau đó, Thiên Minh Tử không chần chừ nữa, quay người bay vút đi.

Thấy Thiên Minh Tử đã biến mất, đế tử Na Kỳ nói:

- Người này đột nhiên đưa ra phương án chia ra làm hai đường, tất nhiên có nguyên nhân đặc biệt.

- Hắn khẳng định phát hiện thứ gì đó, muốn một mình thăm dò cơ duyên, hoặc hắn tìm được Lâm Minh, vội vã đi đánh chết Lâm Minh rồi độc chiếm chiến lợi phẩm.

Chu đại tiên sinh đưa ra ý kiến, Na Kỳ nhướng mày nói:

- Sao ngươi còn cho hắn rời đi. Cho dù có truy tung ấn kỹ nhưng cũng không thể làm gì được. Với tu vi của hắn giết Lâm Minh chỉ trong nháy mắt. Đến lúc đó toàn bộ bí mật đều bị hắn đoạt mất.

Chu đại tiên sinh nói:

- Đế tử Na Kỳ điện hạ. Muốn con ngựa chạy, cũng nên cho nó ăn chút cỏ. Lâm Minh có đại khí vận trên người, mặc dù chúng ta xuất động đông người, nhưng muốn giết hắn cũng không dễ. Nhiều thêm một Thiên Minh Tử sẽ có thêm phần nắm chắc. Nếu như Thiên Minh Tử có thể giết chết Lâm Minh, cho dù độc chiếm chỗ tốt nhưng đổi lại chúng ta cũng kiếm được.

Chu đại tiên sinh suy đoán không tệ, vô luận là thực lực hay năng lực dò xét Thiên Minh Tử đều hơn hẳn Chu đại tiên sinh. Cho dù Chu đại tiên sinh dùng Thiên Thính chi thuật cũng không cách nào so với Thiên Minh Tử.

Vừa rồi, Thiên Minh Tử tìm thấy vị trí của Lâm Minh, hắn đề nghị chia làm hai đường, đương nhiên muốn độc chiếm bí mật trên người Lâm Minh.

Thiên Minh Tử thật không thể chờ đợi được giây phút giế t chết Lâm Minh! Thần thức của Thiên Minh Tử lại đảo qua, lần này hắn có thể xác định rõ được vị trí của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Cùng lúc đó, Lâm Minh cảm thấy rùng mình, bước chân ngừng lại:

- Không cần trốn! Địch nhân đã đến. Tốc độ nhanh hơn chúng ta nhiều lắm...

Chương 1481: Tao ngộ Thiên Minh Tử

- Ân?

Tiểu Ma Tiên cũng ngừng bước chân. Ngay lập tức, nàng cũng cảm nhận được cỗ thần thức cường đại bao phủ xuống. Bằng vào cỗ thần thức này, đối phương tuyệt đối là cường giả Giới Vương.

- Ai cũng nói ngươi có đại vận khí trên người. Thế nhưng tại sao khi ta và ngươi đồng hành cùng nhau thì lại phải đi đến loại địa phương quỷ quái này. Bây giờ lại bị cường giả Giới Vương đuổi tới chém giết.

Tiểu Ma Tiên rút ra Trường Tiên trong Tu Di Giới. Đến thời điểm này, chạy trốn đã không có ý nghĩa. Bọn hắn bị cường giả Giới Vương dùng thần thức khóa chặt, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp.

- Rốt cuộc là ai đuổi giết ngươi?

Tiểu Ma Tiên hỏi.

Lâm Minh nhíu mày nói:

- Ta vốn tưởng rằng là đế tử Na Kỳ của Thánh tộc, nhưng tựa hồ...lần này tới là tên còn lại.

Địch nhân ngày càng gần, khí tức của đối phương càng rõ ràng. Lâm Minh dựa vào cỗ hơi thở của đối phương, tìm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

Chẳng lẽ....

Nghĩ đến thân phận người đến, đồng tử Lâm Minh co rụt lại.

Một đạo hắc quang hiện lên, một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn hiện lên, thân mặc một bộ trường bào rộng thùng thình, cầm trong tay trường kiếm màu đen. Người này giống như thuấn di xuất hiện trước mặt Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên.

Trên người nam tử bốc lên hắc viêm nhàn nhạt, sắc mặt thâm trầm, hai đồng tử huyết hồng.

Người này đúng là Thiên Minh Tử.

Lúc này khí tức toàn thân Thiên Minh Tử dâng lên, tóc dài bay trong gió giống như ma thần.

- Lâm Minh...Chúng ta đã lâu rồi không gặp...

Giọng nói Thiên Minh Tử rất dễ nghe, nhưng lại ẩn chứa sát khí lạnh băng, tựa như truyền đến từ Cửu U Thâm Uyên.

- Quả nhiên là ngươi!

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, sắt mặt ngưng trọng. Tình huống bây giờ là điều hắn không muốn gặp nhất. Lâm Minh lúc đầu vốn cho rằng người đến chỉ là một Giới Vương, không nghĩ tới lại là cường giả Đại giới Giới Vương.

- Mười năm, ta bao giờ cũng chờ đợi ngày hôm nay.

Thiên Minh Tử cao giọn nói, thân thể chậm rãi bay xuống, đứng trước mặt Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên.

- Dịch dung thuật của ngươi thật đúng là tinh xảo thần kỳ. Khí tức cũng có thể cải biến. Đáng tiếc, hiện tại không có ý nghĩa.

Ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, dung mạo hắn dần cải biến trở lại bộ dáng vốn có của mình. Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh cũng giải trừ dịch dung, biến thành một nữ tử khuynh quốc khuynh thành.

- Vị tiểu thư này quả nhiên là Cơ Tiên Nhi!

Thiên Minh Tử nhìn về phía Tiểu Ma Tiên khiến Tiểu Ma Tiên cảm thấy khó chịu. Nàng đương nhiên nhận ra Thiên Minh Tử vì hắn đến từ Ma Thủy đại thế giới. Hơn nữa hắn còn từng tiến vào Ma Thủy thiên cung, học được truyền thừa của Ma Thủy thiên cung.

Nhưng thời điểm này, nàng cũng không trông cậy vào việc Thiên Minh Tử nhớ được ân tình của Ma Thủy Thiên Tôn năm đó. Thiên Minh Tử đã phản bội nhân loại, hắn không hề có điều gì cố kỵ cả.

- Là ngươi! Ngươi tại sao lại đuổi giết chúng ta?

Tiểu Ma Tiên lạnh giọng nói.

- Sự tình quá phức tạp, vì oán thù giữa các giống loài ta nhất định phải giết Lâm Minh. Ta nói đã chờ đợi ngày này quá lâu! Cho nên hôm nay không gì có thể ngăn cản ta. Cơ tiểu thư, ngươi không phải định đứng cùng phe với Lâm Minh đó chứ.

Tiểu Ma Tiên nắm chặt trường tiên, trầm mặc không nói,

- Vậy thì quá tiếc nuối! Ngươi nên biết, hiện tại cùng ta đối nghịch hẳn phải chết. Tổ phụ của ngươi có ân với ta, ta xác thực có thể lưu lại ngươi. Nhưng mười năm trước ta đánh mất một cánh tay trái, khí huyết thiếu hụt nghiêm trọng. Ta tân tân khổ khổ luyện thành linh thể nhưng từ nay về sau để lại sơ hở. Với điều kiện của ta hiện tại không thể đặt chân đến cảnh giới Thiên Tôn. Ta cần phải hấp thu huyết linh đỉnh cấp để bổ sung khí huyết bị tổn thất.

Trên người Thiên Minh Tử lộ ra sát cơ, lúc này hắn giống như một đầu dã thú đang hành hạ con mồi của mình.

Dù Tiểu Ma Tiên gan lớn nhưng cũng phải phát lạnh, khó có thể chính diện đối mặt với Thiên Minh Tử.

- Lâm minh! Ngươi không nên cho rằng dưới loại tình huống này còn có thể sống sót! Ta sẽ dùng toàn lực để giết ngươi, không để cho ngươi có cơ hội đào tẩu. Sau khi ngươi chết, những gì ngươi để lại ta sẽ kế thừa, hoàn thành tâm nguyện của ngươi, tiếp tục theo đuổi võ đạo đỉnh phong hư vô mờ mịt. Mà ngươi sẽ là bàn đạp cho ta!

Đang nói chuyện, thân thể Thiên Minh Tử đột nhiên lao ra, trường kiếm trong tay hắn đâm thẳng đến đầu Lâm Minh.

Một kiếm này, không hề có bất kỳ sự lưu thủ nào, kiếm quang màu đen phát ra tiếng rít gào, không gian chung quanh như là giấy đồng bị chém đứt. Khí cơ tập trung phía dưới, Lâm Minh căn bản không có chỗ nào che dấu, ẩn trốn.

Một kích toàn lực của cường giả Đại giới Giới Vương, tuyệt đối Lâm Minh không thể ngăn cản.

Đúng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, chân nguyên toàn thân Lâm Minh quán trú vào thế giới bên trong thể nội.

Năng lượng kích động, nguyên khí mãnh liệt, khi Thiên Minh Tử đâm ra một kiếm này, một tòa cung điện hắc thạch từ trong thể nội Lâm Minh bay ra, quay tròn trong hư không, nhanh chóng phóng đại.

- Đây là?

Thiên Minh Tử cả kinh, tòa cung điện hắc thạch này khiến cho hắn cảm nhận được một cỗ khí tức hùng hồn. Đây tuyệt không phải là phàm vật.

Cho dù đây là một món đồ bất phàm nhưng lại rơi vào trong tay Lâm Minh, một võ giả Thần Biến kỳ, Thiên Minh Tử không cho rằng nó có thể khiến mình bị thương. Nhưng để phòng người vạn nhất cho nên hắn vẫn tránh đi. Kiếm quang lượn một vòng trên không trung, tiếp tục đâm tới Lâm Minh.

- Không nên phản kháng!

Lâm Minh truyền âm cho Tiểu Ma Tiên. Kỳ thật không cần hắn truyền âm, Tiểu Ma Tiên cũng biết lúc này mình không nên làm cái gì. Nàng buông lỏng toàn thân, một cỗ hắc quang quấn lại kéo nàng vào trong cung điện hắc thắc.

Sau một khắc, chỉ nghe một tiếng nổ đáng sợ, hư không hoàn toàn bị Thiên Minh Tử đánh cho xiên vẹo, đại địa kịch liệt run rẩy. Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, dưới sự trùng kích của hắc quang, hai người đồng thời ngã vào trong cung điện hắc thạch.

- Đây là nơi nào?

Tiểu Ma Tiên hỏi.

- Hỗn Nguyên Ma Cung.

Lâm Minh nói ngắn gọn.

- Hỗn Nguyên Ma Cung?

Tiểu Ma Tiên giật mình. Nàng còn định hỏi thêm thì cung điện rung động kịch liệt. Tiểu Ma Tiên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại truyền đến, thân thể nàng bay lên không trung rồi rơi xuống làm cho nàng kinh hô.

- Thiên Minh Tử công kích chúng ta.

Ý niệm Lâm Minh khẽ động, tình cảnh bên ngoài Hỗn Nguyên Ma Cung đều hiện ra tỏng đầu hắn.

Bên ngoài, Thiên Minh Tử cầm kiếm trong tay liên tiếp đánh vào Ma Cung, nhưng chỉ có thể khiến Ma Cung rung động, lắc lư, muốn phá vỡ nó là không có khả năng.

- Tòa cung điện này là vật gì!

Thiên Minh Tử cảm thấy phiền muộn. Hắn vốn tưởng rằng gi ết chết Lâm Minh vô cùng dễ dàng, tuy nhiên lại xảy ra biến cố làm cho hắn không kịp trở tay.

- Cung điện có trận pháp thủ hộ, ta không có cách nào công phá!

Thiên Minh Tử cau mày. Thứ này tuyệt đối là do Thiên Tôn luyện chế, hơn nữa hẳn là cường giả Thiên Tôn tuyệt định, nếu không dưới tình huống không người duy trì thì không có lực phòng ngự như vậy.

- Quả nhiên là Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Thiên Minh Tử từ từ nhận ra lai lịch của toàn cung điện này.

- Người ta đồn đại, năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn khống chế bí mật kinh thế, thậm chí vì nó mà kinh động Thánh tộc. Hiện tại bí mật này có khả năng rơi vào tay Lâm Minh. Nếu ta đạt được, tất nhiên có thể một bước lên trời.

Nghĩ tới đây, Thiên Minh Tử kích động.

Tuy Lâm Minh trốn vào trong Hỗn Nguyên Ma Cung nhưng hắn không lo lắng. Hỗn Nguyên Ma Cụng dựa vào trận pháp thủ hộ, chỉ cần tiêu hao hết năng lượng thì sẽ biến thành vật vô dụng.

Nghĩ tới đây, Thiên Minh Tử vận khởi chân nguyên toàn thân đang muốn ra tay thì đột nhiên Hỗn Nguyên Ma Cung hóa thành một đạo cầu vồng, dùng một tốc độ không tưởng bay đi.

- Cái gì?

Thấy một màn này, Thiên Minh Tử cơ hồ đứng bất động, hắn không ngờ tòa cung điện này có thể bay đi, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

- Không xong! Nếu như nó bay vào sâu bên trong Táng Thần Lĩnh, ta muốn đuổi theo cũng rất nguy hiểm. Cơ hội giết Lâm Minh khó càng thêm khó!

Chương 1482: Được ăn cả ngã về không

Trên vách đá mênh mông, một tòa cung điện hắc thạch dùng tốc độ không tưởng nổi bay lướt qua. Cung điện phi hành cực tốc, thời điểm xé rách đại khí, hình thành sóng âm rung động lắc lư mãnh liệt.

Tràng diện như vậy tự nhiên khiến cho tà linh chú ý, theo sau một tiếng gầm nhẹ, vài chục con tà linh bay lên đuổi theo cung điện hắc thạch.

Mắt thấy những tà linh này không muốn sống, sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, tinh thần lực liên lạc với Hỗn Nguyên chi môn, rát nhiều Tử Dương tinh được ném vào bên trong trận pháp thiêu đốt. Tốc độ Hỗn Nguyên Ma Cung càng thêm kh ủng bố, chỉ nghe tiếng vang ầm ầm, những quỷ vật chắn trước Ma Cung bị đụng nát bấy.

- Hay!

Trong cung điện, Tiểu Ma Tiên cao hứng vỗ tay không ngừng.

- Tại sao ngươi không có nói cho ta biết trước, rõ ràng có bảo vật như vậy, thế nào lại không lấy ra sớm? Không phải ngươi muốn chờ Thiên Minh Tử tới, khiến cho bổn cô nương chật vật như thế.

Lâm Minh nói.

- Ta đợi địch nhân đến là vì muốn xác định xem người này là ai, nghiệm chứng suy đoán của ta đúng hay sai.

Lâm Minh vốn cho rằng đế tử Na Kỳ sẽ đuổi theo, nhưng không ngờ lại là Thiên Minh Tử. Như thế xem ra, Thiên Minh Tử chính là đế tử Na Kỳ gọi đến, sau đó bọn hắn chia làm hai đường đuổi giết mình. Mà đội của Thiên Minh Tử chỉ có mình hắn, đội còn lại chính là Na Kỳ cùng Chu mập mạp và Tri Chu huynh đệ.

- Hôn Nguyên Ma Cung? Chẳng lẽ là do Hỗn Nguyên Thiên Tôn luyện chế?

Tiểu Ma Tiên đối với lịch sử của thần vực hiểu biết rất nhiều. Chỉ cần nghe hai chữ Hỗn Nguyên, nàng liền nghĩ đến Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Đúng vậy!

- Trách không được, thì ra là Hỗn Nguyên Thiên Tôn, ngay cả gia gia của ta sợ rằng cũng không thể luyện chế được bảo vật như vậy.

- Răng rắc!

Một tiếng bạo nỏ vang lên, đột nhiên Hỗn Nguyên Ma Cung chấn động, tựa hồ va chạm vào thứ gì đó. Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên thiếu chút nữa ngã bổ nhào vào nhau.

- Như thế nào?

Tiểu Ma Tiên cả kinh nói.

- Đụng phải lực trường!

Lâm Minh nhíu mày, thần thức đưa vào trong ngọc bội, phát hiện mình đi nhầm đường.

Hắn một mực dựa theo đường vân trong đế ngọc mà tránh thoát khỏi rất nhiều sát cơ. Thế nhưng Lâm MInh đối với hàm nghĩa của đủ mọi loại đường vân trong đế ngọc còn khong rõ ràng lắm. Thứ hai Hỗn Nguyên Ma cung bay quá nhanh, Lâm Minh cũng không kịp cẩn thận phân tính, chính vì thế mới xuất hiện tình huống đụng vào lực trường.

- Bồng!

Va chạm vừa rồi khiến cho mấy trăm khỏa Tử Dương tinh duy trì trận pháp Ma Cung vỡ thành bụi phấn. Ngay cả Cửu Dương ngọc ở trung tâm trận pháp cũng xuất hiện vết rạn.

Thấy vậy, Lâm Mình nhíu mày. Hỗn Nguyên Ma Cung cường đại không phải là giả, nhưng bất luận sự cường đại nào cũng đều có nguyên do của nó.

Nếu có một vị Thiên Tôn chủ trì Hỗn Nguyên Ma Cung, có thể khu động nó rất nhẹ nhàng. Nhưng tu vi Lâm Minh có hạn, không có năng lực trực tiếp khu động Hỗn Nguyên Ma cung mà phải nhờ vào ngoại vậy. Đây cũng là lý do mà ngay từ đầu, Lâm Minh không lấy Hỗn Nguyên Ma Cung ra. Đây là còn át chủ bài bảo vệ tính mạng của hắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không dễ dàng vận dụng.

- Ngươi còn có Cửu Dương ngọc không?

Tiểu Ma Tiên nhìn tám khỏa Cửu Dương ngọc ở trung tâm trận pháp vị nứt vỡ, mi mắt nhảy dựng lên.

Những tiếng bạo nổ vang lên, tám khỏa Cửu Dương ngọc hóa thành tro bụi. Tốc độ tiêu hao này quá kinh người.

Lâm Minh lấy ra toàn những mảnh vỡ Cửu Dương ngọc, đổi lại tám khỏa mới. Đồng thời bỏ đại lượng Tử Dương tinh bên cạnh Cửu Dương ngọc thiêu đốt, bổ sung năng lượng cho trận pháp.

- Ngươi có Cửu Dương ngọc?

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên.

- Có!

- Lấy ra đi!

Lâm Minh nói ngắn gọn.

Tiểu Ma Tiên lấy toàn bộ Cửu Dương ngọc trong người ra, tổng cộng có hai mươi mấy khỏa. Lâm Minh cũng lấy ra một khối Cửu Dương ngọc hình tứ phương tương đương với mấy trăm khỏa Cửu Dương ngọc ra đặt xuống sàn cung điện.

- Khối Cửu Dương ngọc này lớn như vậy!

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy khối Cửu Dương ngọc Lâm Minh mới lấy ra mà giật mình, điều này thật sự quá xa xỉ! Lâm Minh rốt cuộc là có cơ duyên gì mà lại giàu có như vậy?

Lâm Minh nói:

- Chỗ Cửu Dương ngọc này đủ để chèo chống trong mọt khoảng thời gian dài. Nhưng nếu chúng ta bị Thiên Minh Tử chính diện tấn công, chỗ Cửu Dương ngọc này chỉ đủ dùng trong một buổi. Nói cách khác, chúng ta mà bị Thiên Minh Tử đuổi kịp, nhất định lâm vào tử lộ.

Lâm Minh rất nhanh phân tích tình hình hiện tại.

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Cũng không thể một mực chạy vòng vèo được. Nếu không sớm muộn gì năng lượng của chúng ta cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Tiểu Ma tiên căn bản không cần dùng thần thức dò xét, cũng biết được Thiên Minh tử đang đuổi sát theo sau.

Trong Táng Thần Lĩnh phi hành cấp tốc chính là chuyện không muốn sống. Ngay cả Đại giới Giới Vương cũng không điên cuồng như vậy. Nhưng hiện tại phía trước có Hỗn Nguyên Ma Cung đi trước mở đường, mặc kệ là dạng quỷ vật gì đều bị đánh nát.

Chính vì thế mà năng lượng của Hỗn Nguyên Ma Cung tiêu hao cực nhanh. Mà Thiên Minh Tử cũng vì thế lại trở nên nhẹ nhõm, không có trở ngại gì quá lớn.

- Chúng ta muốn vứt bỏ Thiên Minh Tử cũng chỉ có thể chạy đến địa phương hắn không dám đi... Hiện giờ chúng ta đi tới đó.

- Ngươi nói là.

Tiểu Ma Tiên nghe vậy cũng phải rùng mình. Địa phương chính thức để cho cường giả Đại giới Giới Vương không dám vào chỉ có Uông Tử Cốc, nơi mà ngay cả Thiên Tôn đi vào cũng chết.

- Lâm Minh! Ngươi muốn đi Uông Tử Cốc!

Dù Tiểu Ma Tiên không sợ trời, không sợ đất, nhưng sắc mặt cũng phải đại biến.

- Đúng vậy!

Lâm Minh gật đầu.

Tiểu Ma Tiên hít một ngụm hơi lạnh:

- Thực sự phải vào trong đó? Trong truyền thuyết, chỗ đó ngay cả Thiên Tôn đi vào cũng không có đường về? Chúng ta tiến vào trong đó, có thể đi ra hay không?

- Ta có nắm chắc mấy phần, có thể đánh cuộc một lần!

Lâm Minh xác nhận.

- Lâm Minh! Ngươi thật sự khiến cho ta không hiểu nổi. Ta như thế nào lại cảm thấy ngươi đối với Táng Thần Lĩnh giống như....

Càng tiếp xúc với Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên càng cảm thấy trên người Lâm Minh đầy thần bí, bí ẩn rất nhiều.

Ngay cả địa phương Thiên Tôn đi vào cũng phải vẫn lạc mà hắn có thể nắm chắc được vài phần sống sót.

- Tốt! Ngươi đã nói vậy thì ta sẽ đi theo ngươi!

Chương 1483: Nhập uông tử cốc

- Oanh!

Lại một tầng lực trường bị Hỗn Nguyên Ma Cung đột phá, những lực trường này cũng không phải chủ nhân của Tu La Lộ lưu lại, mà do trải qua mấy chục ức năm, đại lượng năng lượng tụ tập ở chỗ này, trải qua diễn biến tự nhiên mà hình thành.

Hỗn Nguyên Ma Cung không ngừng đột phá lực trường, đụng nát tà vật. Trong Hỗn Nguyên Ma Cung, lại có thêm mấy khối Cửu Dương ngọc vỡ vụn, hóa thành tro bụi. Lâm Minh nhanh chóng thay đổi số Cửu Dương ngọc mới. Cứ như vậy, Cửu Dương ngọc đã tiêu hao đến năm mươi, sáu mươi khối.

- Táng Thần Lĩnh quả nhiên đáng sợ!

Một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu Lâm Minh. Nếu như không phải hắn tiêu hao Cửu Dương ngọc để Hỗn Nguyên Ma Cung cường công mở đường. Nếu như bọn hắn không dựa vào Hỗn Nguyên Ma cung mà trực tiếp xông vào Táng Thần Lĩnh, có thể sống sót đi đến nơi này hay không cũng khó nói.

- Tiểu tử này không ngờ lại có được pháp bảo như vậy! Bất quá Thiên Tôn Linh Bảo dù nhận chủ, muốn thục dục cũng không phải dễ dàng. Lâm Minh không có nguyên khí mạnh mẽ như vậy để cung cấp cho Linh Bảo. Hắn nhất định thiêu đốt rất nhiều Cửu Dương ngọc. Ta muốn xem ngươi có thể kiên trì bao lâu.

Đằng sau Lâm minh, Thiên Minh Tử đuổi theo không bỏ.

Đúng lúc này, phía trước Hỗn Nguyên Ma Cung và Thiên Minh Tử xuất hiện một sơn mạch màu đỏ.

Sơn mạch này cao đến dọa người, phía trước là hai ngọn núi cao và hiểm trở, đột ngọc mọc từ dưới đất lên cao vạn trượng, xuyên thủng trời xanh, sắc bén như thần kiếm.

Chủ thể sơn mạch uốn lượn vòng quanh, vắt ngang Táng Thần Lĩnh, phương viên mấy vạn dặm Táng Thần Lĩnh một phân thành hai.

- Dạng địa hình này...!

Thiên Minh Tử rùng mình, nhìn dãy sơn mạch giống như một đầu đại long, mở miệng khổng lồ chờ sinh liên tiến vào.

- Đây là Uông Tử Cốc.

Trước khi Thiên Minh Tử tiến vào Táng Thần Lĩnh đã hỏi thăm Tri Chu huynh đệ kỹ càng về tình huống của Táng Thần Lĩnh. Tuy đây là lần đầu tiên hắn thấy hạp cốc này nhưng có thể lập tức nhận định đây là Uông Tử Cốc, căn bản không hề hoài nghi. Nơi có thể để cho hắn cảm thấy áp lực và tuyệt vọng, tuyệt đối không thể là nơi bình thường.

- Đây là nơi mà ngay cả Thiên Tôn đi vào cũng không thể trở về!

Thiên Minh Tử rùng mình, trước hung danh của Uông Tử Cốc hắn cũng phải thả chậm bước chân. Tuy lời đồn có thể khuếch đại nhưng tuyệt đối hắn không thể ứng phó được.

- Tên Lâm Minh này chẳng nhẽ muốn bay vào Uông Tử Cốc?

Mắt thấy tòa cung điện hắc thạch bay thẳng vào trong Uông Tử Cốc, Thiên Minh Tử sửng sốt.

- Tiểu tử này chẳng lẽ lại làm chuyện ngu xuẩn này! Chẳng lẽ hắn đã vứt bỏ tòa cung điện này, vụng trộm chạy trốn?

Một ý niệm trong đầu Thiên Minh Tử xẹt qua, nhưng ngay lập tức hắn chối bỏ. Lấy thần thức của hắn, Lâm Minh không thể nào thoát đi mà hắn không biết.

- Ầm ầm!

Hỗn Nguyên Ma Cung như một khối thiên thạch bay thẳng vào trong Uông Tử Cốc.

Thời điểm Hỗn Nguyên Ma cung bay thẳng vào trong Uông Tử Cốc dường như chịu một lực kéo cực lớn, bắt đầu gia tốc. Rồi sau đó, dưới cỗ lực kéo này Hỗn Nguyên Ma Cung bay xẹt qua một cung đường hình xoắn ốc đi vào bên trong cốc. Thời điểm nhập cốc, không gian phát sinh biến dị, khiến cho Hỗn Nguyên Ma Cung càng thêm nhỏ bé.

Thiên Minh Tử dừng bước chân, khó tin nhìn cửa vào Uông Tử Cốc, bản thân không có nửa phần dũng khí đi vào.

- Lâm Minh cứ như vậy đi vào Uông Tử Cốc, vĩnh viễn không thể đi ra, vẫn lạc trong đó?

Lý trí nói cho Thiên Minh Tử, nếu hắn nhập cốc nhất định phải chết, huống chi tu vi Lâm Minh lại thấp đến như vậy. Bây giờ nói Lâm Minh lại chết một cách đơn giản như vậy, hắn có chút không tin.

- Tiểu tử này đến cùng có âm mưu gì.

Thiên Minh Tử không tin Lâm Minh sẽ vẫn lạc trong Uông Tử Cốc, cũng không muốn tin tưởng. Bằng không tất cả bí mật trên người Lâm Minh đều hóa thành bọt nước, hắn cái gì cũng không chiếm được.

- Mặc kệ ngươi sống hay chết, ta ở chỗ này chờ. Một tháng không thấy ngươi ra thì ta chờ một năm. Một năm không được thì mười năm, năm mươi năm. Ta sẽ chờ ngươi vẫn lạc ở trong đó hoặc từ bên trong đi ra mới thôi.

Thiên Minh Tử từ trên trời rơi xuống, ẩn nấp ở một nơi cách Uông Tử Cốc không xa. Hắn không dám ở quá gần Uông Tử Cốc, bởi vì hắn cảm giác được Uông Tử Cốc có một cỗ hấp lực rất lớn. Nếu đến gần cho dù không muốn cũng sẽ bị hút vào trong. Địa phương quỷ dị như vậy, Thiên minh Tử cũng phải kiêng kị.

...

- Ngươi thực sự rất điên cuồng.

Trong Hỗn Thiên Ma Cung, Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh nói.

- Tìm đường sống trong cõi chết. Đây là kiếp nạn của chúng ta, cũng là cơ duyên.

Lâm Minh nhàn nhạt nói.

- Uông Tử Cốc này, cùng loại với Hỗn Động.

Trong đầu Lâm Minh hiện lên một ý niệm. Uông Tử Cốc xác thực cùng Hỗn Động có vài chỗ tương tự. Ví dụ như có tiến không ra, đều có phong ấn, thời không vặn vẹo.

Trong Hỗn Động, không gian bị áp xúc vô hạn, thời gian trở nên dài dằng dặc. Mà trong Uông Tử Cốc, thời gian tựa hồ cũng bị kéo dài.

Chương 1484: Thi cốt

Hỗn Nguyên Ma Cung phi hành yên tĩnh trong cốc, năng lượng không hề tiêu hao. Điều này chứng tỏ bọn hắn chưa gặp phải nguy hiểm gì.

- Không nghĩ tới, Uông Tử Cốc nguy hiểm nhất trong truyền thuyết lại gió êm sóng lặng như vậy.

Lâm Minh nhiều lần dùng thần thức dò xét xung quanh, xác định không có tà vật, liền lên tiếng nói với Tiểu Ma Tiên.

- Chúng ta đi ra xem một chút. Thiên Minh Tử quả nhiên không dám đi vào.

Lâm Minh đi vào trong Uông Tử Cốc là vì tìm kiếm vùng đất thần tàng, không có khả năng một mức đứng ở bên trong Hỗn Nguyên Ma cung. Nếu không nhất dịnh tốn công vô ích.

- Được!

Tiểu Ma Tiên ứng tiếng, đối mặt với tử địa trong truyền thuyết, sác mặt nàng vô cùng ngưng trọng.

Lâm Minh xác định xung quanh không có nguy hiểm gì liền thắp sáng một đám lửa, hào quan yếu ớt phóng xạ ra xa, chiếu sáng bốn phía.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên bước ra ngoài chứng kiến hoàn cảnh xung quanh.

Uông Tử Cốc vô cùng rộng lớn, từ bên ngoài nhìn vào Uông Tử Cốc bất quá chỉ có mấy ngàn trượng. Nhưng tiến vào trong cốc lại phát hiện trong này rộng đến hơn mười dặm.

Xung quanh nào là binh khí không trọn vẹn, áo giáp vỡ vụn, nham thạch pha tạp cùng với thi cốt rơi lả tả. Trong Uông Tử Cốc, nói xương trắng chất đống cũng không đủ.

- Thật làm cho người ta cảm khái! Thời gian dài dằng dặc, không có hài cốt nào có thể chịu đựng được cùng tuế nguyệt. Cho dù là Thiên Tôn, tuổi thọ cũng không quá một trăm triệu năm mà thôi. Hết thọ nguyên thì ngay cả Thiên Tôn cũng trở thành cát bụi...

Tiểu Ma Tiên thở dài một hơi, mà lúc này Lâm Minh ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm lấy một trường mâu không trọn vẹn.

- Trường mâu này dùng thần mộc làm cán mâu, tăng thêm đủ các loại thần lực quán chú. Hiện tại cũng mục nát...nếu không có thập ức năm thì không thể như thế được.

Lâm Minh nói vậy, Tiểu Ma Tiên không khỏi rùng mình.

- Ngươi chẳng lẽ không phát hiện thời không ở đây khác với ngoại giới sao?

Lâm Minh lại nói, nội tâm Tiểu Ma Tiên khẽ động. Nàng tra xét rõ ràng một phen, xác thực đây chính là Vũ Thần không gian.

- Quả thật là khác nhau! Đại khái thời gian ở đây nhanh hơn bên ngoài mười lần.

Tiểu ma Tiên nhắm mắt cảm thụ trong chốc lát rồi đưa ra suy đoán.

- Thời gian nhanh hơn mười lần, nói cách khác những thi cốt này đã có mấy trăm ức năm?

Có được kết luận, Tiểu Ma tiên sửng sốt.

- Nơi này thật đáng sợ!

Tiểu Ma Tiên lại thì thào cảm thán. Nàng còn đang sợ hãi, thán phục thì Lâm Minh đang nhắm mắt cảm thụ thứ gì đó, thật lâu về sau, xác rốt cục xác định một chuyện.

- Cơ Tiên Nhi! Ngươi có phát hiện tuy thời gian ở đây bị cải biến nhưng pháp tắc không có bị vặn vẹo?

Thời gian trong kết giới, có thể tùy ý thay đổi tốc độ của nó. Nếu một Thiên Tôn ra tay, bố trí một kết giới tồn tại ngàn năm cũng có thể. Thế nhưng ở trong Uông Tử Cốc, lại không có tình huống này.

Ở chỗ này tu luyện cùng tìm hiểu pháp tác, cùng ngoại giới có hiệu quả không sai biệt lắm. Mà tu luyện trong này mười này, ngoại giới cũng chỉ mới trôi qua một năm mà thôi.

- Thật?

Tiểu Ma Tiên sững sờ, dựa theo lời Lâm Minh xác minh cẩn thận.

- Chúng ta không phải có thể ở chỗ này tu luyện thỏa thích sao?

Cả Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh đều am hiểu về thời gian. Nếu hai người ở trong Uông Tử Cốc tu luyện, tuy không có khả năng một hơi đột phá đến Thánh Chủ, Giới Vương nhưng cũng có thể giúp cho hai người tiết kiệm được một khoảng thời gian tương đối dài.

- Đúng vậy! Đáng tiếc nguyên khí ở đây quá mỏng manh, muốn tu luyện phải tiêu hao rất nhiều Cửu Dương ngọc. Chủ nhân của Tu La Lộ thật sự có thủ đoạn đoạt thiên địa, tạo hóa chúng sinh. Uông Tử Cốc mà hắn kiến tạo không ngờ lại có hiệu quả nghịch thiên như vậy.

Tiểu Ma Tiên hưng phấn nói.

- Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu tu luyện?

- Không vội! Trước tiên dò xét tình huống Uông Tử Cốc cái đã. Nếu không dù chúng ta tu luyện được thực lực cao mà không đi ra được cũng chỉ uổng phí tâm cơ mà thôi.

Bị Lâm Minh dội một gáo nước lạnh, Tiểu Ma Tiên đang hưng phấn liền bị dập tắt.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đi thẳng về phía trước, bỗng nhiên hắn từ một khối đá cổ xưa đọc được hàng chữ:

- Tử Cực Thiên Tôn, tự biết mệnh không lâu, tuổi thọ sắp tới hạn, nhập Xích Long Cốc tìm kiếm tạo vật thần tích, d*c vọng đột phát cực hạn võ đạo, giải đáp lịch sử chi mê.

- Tử Cực Thiên Tôn, không biết là dạng nhân vật gì, tu vi ở trình độ nào? Thọ nguyên của hắn sắp hết mới dám bước vào Uông Tử Cốc, tất nhiên là hắn không còn sống đi ra.

Tiểu Ma Tiên lên tiếng, giọng nói mang theo vài phần sợ hãi.

- Xích Long Cốc! Đây hẳn là tên vốn có của Uông Tử Cốc, cốc này vì niên đại quá xa xưa, người chết quá nhiều. Hiện tại người ta gọi nó là Uông Tử Cốc. Về phần tạo vật thần tích mà Tử Cực Thiên nói đến, có lẽ chính là chủ nhân của Tu La Lộ.

- Đi thôi! Chúng ta tiếp tục đi về phía trước,

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lại cùng tiến lên phía trước, đi sâu vào trong cốc. Càng đi vào sâu bên trong thi cốt càng ngày càng ít, chất lượng cũng có khác biệt. Rất nhiều thi cốt óng ánh sáng bóng như bạch ngọc, hiển nhiên những thi cốt này lưu lại đây chưa lâu.

- Có lẽ có vài thứ đồ vật có giá trị.

Lâm Minh nghĩ như vậy, cánh tay duỗi ra, mấy cái Tu Di giới rơi vào trong tay. Những Tu Di giới này còn có thể sử dụng, Lâm Minh lấy toàn bộ những thứ bên trong ra, nhưng hắn lại thất vọng vì tất cả bảo vật bên trong đã mất đi linh quang.

- Kỳ quái! Nếu như tốc độ thời gian ở đây nhanh hơn mười lần, có lẽ không đến mức tất cả pháp bảo đều mục nát. Nhưng một ngàn năm qua cũng có không ít người táng thân trong Uông Tử Cốc, pháp bảo, đan dược cùng kinh nghiệm vạn năm của những người này vẫn phải được bảo lưu mới đúng chú.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy, cũng chính là nghi vấn trong lòng Lâm Minh. Sau một hồi tra xét, Lâm Minh lắc đầu:

- Xác thực là mục nát quá nhanh, vượt qua lẽ thường. Có lẽ chúng không đơn giản mục nát như vậy, mà bị trận pháp trong Uông Tử

Cốc hút đi nguyên khí.

- Ngươi nói đúng! Xác thực có một cỗ lực lượng không biết tên, đang hút đi nguyên khí của thế giới này. Chính vì thế mà nơi đây thiên địa nguyên khí không đầy đủ...

Tiểu Ma Tiên cẩn thận cảm thụ xung quanh rồi nói.

Chương 1485: Một thần thú

- Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, nhìn xem còn cái gì.

Lâm Minh nói như vậy là vì hắn cảm giác được ở sâu bên trong Xích Long Cốc có một cỗ lực lượng đáng sợ truyền đến, giống như yêu ma.

Nham thạch ám màu xám, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên tiếp tục tiến lên phía trước, thi cốt ngày càng ít mà lực lượng yêu ma càng ngày càng mạnh. Thẳng đến khi Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi đến một góc, chứng kiến tràng cảnh trước mắt mà hai người kinh ngạc đến ngây người.

Trước mặt hai người là một vách núi cực lớn, vách núi này không biết cao bao nhiêu nhưng phía dưới là đất hoang vô hạn. Đất hoang tỏa ra lục quang trong suốt chôn vô số hài cốt, đây nghiễm nhiên là một phần mộ to lớn đến đáng sợ.

- Đây là thi cốt của thần thú.

Một ý niệm xẹt qua trong đầu Lâm Minh. Khí tức như thế, thân thể khổng lồ như thế, cũng chỉ có thần thú mới có được.

Phần một này là nơi an táng thần thú, mà khẳng định không chỉ chôn chất một đầu. Theo như những gì Lâm Minh biết, bên trong Thần Vực thần thú rất thưa thớt. Vậy mà không ngờ ở chỗ này lại an táng nhiều thần thú đến như vậy.

Chứng kiến những thi cốt thần thú này, Tiểu Ma Tiên vui mừng nói:

- Là thần thú đại thế tranh phong! Nhiều thần thú như vậy, ông trời ơi!

Tiểu Ma Tiên coi như là bán thần thú, nàng đối với khí tức thần thú không có cảm giác sai.

- Thi cốt thần thú toàn bộ đều mới, xương cốt vẫn còn mới. Như vậy giá trị của chúng khó có thể đánh giá được! Đáng tiếc, chúng đã nằm ở đây quá lâu, huyết tủy đã khô cạn, nguyên khí cũng bị hút đi....

Tiểu Ma Tiên hưng phân bay xuống chỗ thi cốt thần chút dò xét một phen.

- Những thần thú này giống như đã chết đi quá lâu.

Tiểu Ma Tiên dùng thần thức dò xét, tất cả thi cốt một điểm huyết mạch lưu lại cũng không có. Mà sâu bên trong phần mộ, một cỗ lực lượng đáng sợ như yêu ma toát đến làm cho lòng người bất an.

- Sâu bên trong phần mộ là gì?

Tiểu Ma Tiên tự hỏi, không tự chủ được chậm bước đi sâu vào bên trong.

Đúng vào lúc này, một giọng nói lạ từ đâu truyền tới.

- Đừng đi vào bên trong...Nếu không...các ngươi sẽ không về được.

Giọng nói đến bất ngờ khiến cho Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên chấn động. Ở đây có người?

- Ai?

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đều cảnh giác, thần thức dò xét bốn phía xung quanh nhưng không thể tìm ra sự tồn tại của người sống.

Giọng nói kia cũng không có vang lên nữa, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự khiếp sợ.

- Bái kiến tiền bối! Vãn bối Lâm Minh, đến từ một nơi khác trong vũ trụ ở trong Tu La Lộ rèn luyện lịch lãm, bị người truy đuổi buộc phải vào trong Uông Tử Cốc, kính xin hỏi tiền bối là....

Lâm Minh vừa nói vừa cẩn thận suy đoán thân phận người vừa lên tiếng.

Một hồi lâu sau, giọng nói kia lại vang lên:

- Thần Miêu!

Chỉ hai chữ đơn giản, không có bất kỳ danh xưng, Lâm Minh cũng khó có thể đánh giá được tu vi của đối phương. Mà lúc này bên trong Tử Cực giới của Lâm Minh, Hồn Bạch lên tiếng:

- Thần Miêu Thiên Tôn! Nhân vật truyền kỳ ở Tu La Lộ! Dĩ nhiên là hắn.

- Ah?

Lâm Minh khẽ động.

- Thần Miêu Thiên Tôn, xuất thân từ Hồn tộc, mấy trăm vạn năm trước mất tích. Không thể tưởng được hắn lại xuất hiện trong này, thật làm cho người ta cảm khái.

Hồn Bạch nói như vậy là dựa theo thuyết pháp ngoại giới một năm, tổng Uông Tử Cốc là mười năm. Như vậy Thần Miêu Thiên Tôn đã ở trong này mấy ngàn vạn năm.

Tuổi thọ của Thiên Tôn cũng không quá ức năm mà thôi.

- Ngay cả Thiên Tôn cũng bị vây ở chỗ này mấy ngàn vạn năm. Uông Tử Cốc quả nhiên danh bất hư truyền.

Lâm Minh hít một hơi lạnh, trầm mặc trong chốc lát rồi ôm quyền nói:

- Tiền bối! Trong Xích Long Cốc đến cùng là có thứ gì? Tựa hồ trong này ngoại trừ tiền bối ra thì không có người sống.

Theo như Lâm Minh suy đoán, mấy ngàn năm qua, cũng có mấy người tiến vào trong cốc. Những người này mới tiến vào Uông Tử Cốc cũng chỉ ngây ngốc ở đây mấy vạn năm mà thôi, có lẽ vẫn còn sống sót, không đến mức cả Uông Tử Cốc chỉ có Thần Miêu Thiên Tôn.

Thần Miêu Thiên Tôn than nhẹ trả lời.

- Hai người các ngươi đều là nhân kiệt, nhưng lại bị người đuổi giết đến tuyệt địa này. Thật là đáng tiếc.

Lời nói của Thần Miêu Thiên Tôn như thể hai người Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên không có nửa phần khả năng sống sót ra ngoài.

- Vị gia gia này, ngày có thể nói lời không may mắn, nhưng có lẽ chúng ta có hi vọng ra ngoài đấy!

Tiểu Ma Tiên phản bác.

- Đi ra ngoài! Nếu như có thể đi ra ngoài, ta đã sớm đi ra ngoài rồi, cần gì phải ngồi khô ở chỗ này mấy ngàn vạn năm? Những năm này, ta đã thấy rất nhiều người tiến vào đây. Bọn hắn ngay từ đầu cũng có biểu hiện giống như các ngươi, cũng ở trong Uông Tử Cốc tu luyện, thực lực càng ngày càng mạnh, lòng tin đi ra khỏi Uông Tử Cốc ngày càng mạnh. Nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn phải chết ở chỗ này. Bởi vì năm tháng tịch mịch có nhiều người thậm chí trở nên điên cuồng, tâm linh vặn vẹo, tự chém giết nhau mà chết.

Thần Miêu Thiên Tôn nói như vậy khiến cho Lâm Minh phải lứu lưỡi không nói được gì.

Thần Miêu Thiên Tôn tiếp tục nói.

- Ta nói cho các ngươi biết, hai ngươi nên tu luyện đến cảnh giới cao hơn, ít nhất đến gần cảnh giới Giới Vương. Nếu không hai ngươi không có tư cách sống trong Uông Tử Cốc. Những kẻ yếu chỉ có thể sống trong này mấy tháng mà thôi. Bởi vì cứ cách một đoạn thời gian trong Uông Tử Cốc sẽ bộc phát ra lực lượng ma tính đáng sợ, như biển gầm hủy diệt hết thảy tánh mạng, hủy diệt pháp bảo, đan dược, phù triện. Nhưng thi cốt các ngươi nhìn thấy bên ngoài đều bị chết bởi triều tịch yêu ma lực.

Nói xong, Thần Miêu Thiên Tôn trì hoãn một lúc, Lâm Minh nghe xong thì cả kinh. Trách không được hắn càng đi vào sâu trong cốc thì thi cốt ngày càng ít. Những người kia đều bị lực lượng ma tính bức lùi đến điểm khởi đầu rồi chết ở đó.

- Lực lượng ma tính này là cái gì? Nó từ sâu trong mộ thần thú phun ra ngoài?

- Đúng vậy!

- Mộ thần thú xảy ra chuyện gì?

- Không rõ lắm...Năm đó, thời điểm ta nhập cốc, mộ thần thú đã tồn tại. Ta đã ở chỗ này mấy ngàn vạn năm, dùng nhiều năm thời gian nghiên cứu mộ thần thú. Cuối cùng cũng đưa ra được kết luận nó là một trận pháp cực lớn. Có một tổ tiên dùng tới một trăm bộ thi cốc thần thú, bố trí thành một trận pháp đáng sợ. Mà trận pháp này dùng để làm gì, đến nay ta vẫn không biết.

- Trên trăm thi cốt thần thú để bố trí trận pháp?

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên nghe Thần Miêu Thiên Tôn kết luận thì cả kinh không nói được gì. Đây thật sự là một tin tức kinh thiên động thịa. Người bố trị trận pháp này tám chín phần mười là chủ nhân của Tu La Lộ. Cũng không biết hắn bố trí hết thảy là vì cái gì?

Chương 1486: Dã tâm của Lâm Minh

- Lão gia gia ngươi dường như muốn ta tiến vào trong phần một thần thú này mà không thể nào quay trở về được?

Tiểu Ma Tiên đột nhiên nhớ tới lời nói ám chỉ của Thần Miếu Thiên Tôn, liền lên tiếng hỏi.

Thần Miếu Thiên Tôn thở dài một hơi rồi nói:

- Đây cũng mấy ngàn năm rồi, phàm là người tiến vào bên trong phần mộ thần thú thì ta còn chưa thấy có kẻ nào còn sống mà đi ra, chỉ tính đại trận ở sâu bên trong phát ra ma lực triều tịch thì có thể phun ra được xương cốt của đám người đó. Năm đó ta cũng từng thử xâm nhập vào bên trong, đi tìm lối ra của Xích Long Chi Cốc nhưng đi được tầm trăm dặm thì ta cảm thấy được một cỗ ma tính lực lượng triệu hoán, tựa như muốn làm cho ta mất phương hướng, cho nên cuối cùng vẫn là tốn công vô ích mà thôi…

Ma lực đáng sợ triệu hoán ư? Đến cả Thiên Tôn cũng phải ngã xuống sao?

Trong lòng Lâm Minh tựa như bị giáng một chưởng, hắn có thể khẳng định nơi này không phải là tuyệt địa, hẳn là có biện pháp để đi ra, chỉ là chủ nhân Tu La lộ không có thiết kế lối ra để khiến cho nơi này trông giống tử địa, có thể nói là muốn thử thách hoặc true đùa hậu bối của hắn thì hơn.

Nếu như nói, Uổng Tử cốc có lối ra thì có thể khả năng lớn là ở chỗ sâu bên tỏng thần thú phần mộ, bởi vì nơi này có biết bao nhiêu đi qua mà chỉ có chỗ đó là không có ai đi vào.

- Tiền bối, ngài dường như đã suy yếu quá nhiều rồi…

Lâm Minh có chút trầm từ truyền âm của Thần Miểu Thiên Tôn mà hắn cảm nhậnđược linh hồn khí tức của đối phương tựa như là một cây đèn trong gió sắp tắt tới nơi. Thần Miểu Thiên Tôn vốn là Hồn tộc, thường dùng linh hồn để làm nguyên bản, hiện giờ đến linh hồn khí tức của hắn cũng yếu ớt tới mức này chứng tỏ hắn cũng không thể nào chịu đựng được lâu hơn nữa.

Thần Miểu Thiên Tôn cười tự giếu nói:

- Ngươi nói không sai, những năm tháng này, ta vượt qua không biết bao nhiêu lần ma lực triều tịch, mà ở trong động quật này nguyên khí ít ỏi vô cùng, hồn tinh với nguyên khí phù văn ta mang theo vào cũng đã hao hết, chỉ dựa vào việc hấp thu chút ít nguyên khí này mà chống cự lực lượng ăn mòn của triều tịch, hơn nửa đều phải ngồi xuống đều tức, chỉ có thể phong bế tánh mạng bản thân, mong kéo dài một hơi tàn…

Thần Miểu Thiên Tôn nói liên hồi, trong lòng có chút chua xót, là một thiên kiêu nhân vật, cuối cùng lại rơi vào kết cục như hôm nay, ở trong Xích Long cốc hao phí mấy ngàn vạn năm quang âm, thực sự khiến cho người khác cảm khái.

- Tiền bối, vãn bối có một chuyện không biết có nên hỏi hay không.

Lâm Minh hơi do dự rồi lên tiếng nói.

- Ta và ngươi cũng sắp là người chết cho nên có gì mà không thể hỏi, nói đi,

Thần Miểu Thiên Tôn lộ vẻ thản nhiên.

- Là thế này… Ta muốn hỏi rằng tiền bối năm đó tại sao phải tiến vào Uổng Tử cốc… theo như lời tiền bối nói là Xích Long cốc? Với thân phận địa vị của tiền bối ở Tu La lộ đã có thể nói là một tay che trời, tiến vào nơi này thì cửu tử nhất sinh, cho dù lúc trước cũng có Thiên Tôn đi vào đây, nhưng là do đại họa buông xuống cho nên không vào trong cốc mà tọa hóa ở bên ngoài. Không bằng tiến vào nhìn xem thử bản nguyên bí mật của Tu La lộ xem có thể tìm được con đường Chân Thần chi lộ hay không…

Trong lòng Lâm Minh sớm đã có nghi vấn như này, nếu như nói một số Thần Quân Thánh Chủ chỉ vì vô ý mà bị hút vào bên trong Uổng Tử cốc thì đối với đám Thiên Tôn, tu vi như bọn họ không có khả năng bị hút vào, mà chỉ có thể là tự nguyện tiến vào mà thôi.

Những kẻ có đại nạn tới nơi thì đi vào là có thể lúy giải, như Thần Miểu Thiên Tôn, rõ ràng vẫn còn tráng niên, tại sao lại phải tiến vào nơi phong hiểm này làm cái gì?

- Bởi vì… thù oán!

Thần Miểu Thiên Tôn chỉ nói bốn chữ, sau đó liền im lặng, tựa hồ như không muốn nói gì hơn, Lâm Minh cũng vô cùng thức thời không lên tiếng nữa.

Hai chữ thù oán cũng đủ nói lên được Thần Miểu Thiên Tôn cũng không hề có quang tiên thần diệu tựa như mọi người vẫn tưởng tượng ra.

- Cơ tiểu thư, chúng ta quay lại xem vậy, để xem cửa vào là có chuyện gì.

Lâm Minh xoay đầu, nói với Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên bật cười, tiếng cười kiều mỵ vô cùng:

- Cái tên này, thực là không có chút thú vị, cứ Cơ tiểu thư cái gì chứ, không cần phải đứng đắn thế đâu, cứ gọi ta là Tiên Nhi là được rồi.

- Ừm… được rồi, vậy chúng ta quay lại xem sao.

Tuy rằng Lâm Minh cũng hiểu tiến vào trong Uổng Tử cốc thì hẳn sẽ không có khả năng đi ra được từ cửa vào, nếu như có cách thì đám tổ tiên kia sớm đã tìm ra rồi, không cần phải chờ tới bây giờ, nhưng hắn muốn quay lại dò xét một chút. Hắn muốn thử tìm tòi, để ghi nhớ từng khu vực bên trong Uổng Tử cốc này, có được sự quen thuộc hẳn sẽ giúp ích cho những tình huống bất ngờ.

Tiểu Ma Tiên vỗ một cái lên vai Lâm Minh, bộ dạng không tim không phổi nói:

- Ta đã đem tính mạng giao cho ngươi, ta còn trẻ, cũng không muốn cả đời phải ở nơi này.

Nàng ta trời sinh tính tình lạc quan, cho dù lâm vào tuyệt địa thì cũng sẽ không tuyệt vọng tới phát điên, dù căn bản nàng không biết Lâm Minh có gì để dựa vào hay không

Một đường quay lại lối vào, Lâm Minh cũng nghiệm chứng được suy đoán của bản thân, cửa vào bị lực trường phong kins.

Đây là một dạng lực trường vô cùng đáng sợ, là do hỗn độn kết hợp lại, chỉ có thể vào mà không thể ra được.

Hơn nữa chỉ cần đi vào trong tầng kết giới này thì đó chính là một thế giới bất đồng, cho dù là ánh sáng thì cũng không thể nào thoát ra được, chính xác là thiên nhân lưỡng cách.

- Thiên Tôn cũng không thể phá được kết giới thì ta cũng không phải nói tới.

Lâm Minh lắc đầu, cũng không còn ý tưởng gì đối với việc đi ra bằng cửa vào nữa.

Hắn quay lại đường cũ, tới thần thú phần mộ, sau đó lại từ nơi đó mà quay về lối ra, tới tới lui lui hơn mười chuyến, Lâm Minh lần đi qua lại đều dùng lượng lớn thời gian để hắn có thể ghi nhớ hết thảy nơi này, dù cho là vị trí thi cốt, hay là nơi nào có thi cốt dày đặc, nơi nào thưa thớt, ở đâu có nhiều thi cốt cường giả, vân vân, hắn đều ghi nhớ toàn bộ!

- Ngươi nhớ những thú này để làm gì?

Tiểu Ma Tiên vẫn luôn đi theo Lâm Minh, tới lui hơn mười chuyến, thời gian dùng tới mấy ngày mấy đêm, nàng ta cũng không hề tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, mà cùng hắn ghi nhớ, nhiều khi nang trông có vẻ không chịu được, nhưng tới thời khắc mấu chốt, thì lại đầy vẻ chăm chú quan sát mọi chuyện.

- Có lẽ có hữu dụng!

Lâm Minh cũng có một ít suy đoán ẩn dấu trong lòng, cho nên muốn thử đi chứng minh xem sao.

Ngày thứ năm, Lâm Minh đã ghi nhớ được phần bên ngoài của Thần thú phần mộ, toàn bộ khu vực địa hình cụ thể tỉ mỉ, sau đó hắn đi tới chỗ vách núi bên cạnh thần thú mộ.

Thả người nhảy lên, Lâm Minh bay thẳng vào bên trong thần thú mộ.

Tốc độ của hắn cũng khôn nhanh, chỉ một đoạn đường mà Lâm Minh đã cảm nhận được ma tính lực lượng theo như lời mà Thần Miểu Thiên Tôn đã nói.

Quả nhiên, hắn không ngừng tiến vào thì cỗ ma tính lực lượng kia không ngừng tăng cường thêm, tựa như một cỗ lực lượng không thể kháng cự lại được, hấp dẫn Lâm Minh đi qua.

Trong lòng Lâm Minh khẽ run rẩy, tốc độ chậm dần, không lâu sau, hắn quay về đường cũ.

Liên tiếp vài ngày, Lâm Minh vẫn luôn thăm dò khu vực biên giới của thần thú phần mộ, ra vào không ngừng nhưng tuyệt đối không vượt qua phạm vi mười dặm.

Còn đối với việc Lâm Minh đang làm, Thần Miểu Thiên Tôn cũng không có nói gì, hắn cũng nhắc nhở những gì cần phải nhắc rồi, nếu như hai người Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên vẫn đi tới phần mộ mà tìm chết thì hắn cũng không ngăn cản làm gì.

Ngày thứ mười, Lâm Minh quay về bên vách núi gần với phần mộ, ngồi lên một mặt đá nhô ra từ một ngọn núi mà tĩnh tọa.

Tiểu Ma Tiên cung không có hỏi nhiều, chỉ ngồi tĩnh tọa cùng với Lâm Minh, ở bên cạnh hai người là một số Cửu Dương ngọc đang tản ra hào quang nhu hòa.

Tiểu Ma Tiên đang ngồi tu luyện, còn Lâm Minh thì tìm hiểu đạo văn bên trong đế ngọc, để có thể xác minh được đại trận ở trong thần mộ trước mắt này, Suy đoán của Lâm Minh là, cho dù là đất hoang thần tang, hay là Uổng Tử cốc, thì lối ra đều nằm ở bên trong phần mộ, cho dù thế nào thì hắn cũng phải xâm nhập vào sâu bên trong mới được!

Mà theo như lời của Thần Miểu Thiên Tôn, dù là Thiên Tôn tiến vào thì cũng bị mê thất, Lâm Minh muốn làm được điều này thì nhất định phải nhìn thấu được huyền cơ của đại trận,

Thời gian trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng...

Lâm Minh tựa như tảng đá không hề nhúc nhích, chỉ là đạo văn bên trong đế ngọc luôn tối nghĩa khó hiểu, cho dù là hắn cũng xác định được thần thú mộ kia có gì, thì chuyện tìm hiểu này hắn cũng phải cố gắng hết sức.

Tháng thứ tư, Lâm Minh bay ra khỏi nham thạch, tiếp tục tìm kiếm thần thú mộ, mà lúc này, phạm di dò xét của hắn đã mở rộng ra tới hai mươi dặm, đi tới không biết bao nhiêu lần, ghi nhớ kỹ từng vị trí của đám thi cốt, nhớ lấy khí tức, cùng đặc tính pháp tắc của chúng.

Những tin tức này sau khi được Lâm Minh nhận lấy đều dùng ngộ tính siêu phàm của bản thân để phân tích rồi tổng kết lại.

Trọn vẹn phân tích hai tháng, Lâm Minh một lần nữa ngồi tĩnh tọa trên mặt đất

Thời gian chớp nhoáng đã qua nửa năm, toàn bộ những gì vừa phát sinh đều bị Thần Miểu Thiên Tôn thấy được.

- Ngươi thực là cố chấp… xem ra với tuổi ấy mà có đượcc thành tựu như ngươi thực không phải trùng hợp… Đáng tiếc, đây là trận pháp mà chủ nhân Tu La lộ bố trí, huyền diệu bên trong đừng nói là ngươi, cho dù là ta năm đó cũng hao phí thời gian tìm hiểu vô cùng, cuối cùng là mất công vô ích, về sau có biết bao nhiêu nhan tài cũng muốn tìm hiểu thần thú mộ này, chỉ là muốn tìm kiếm được sơ hở bên trong trận pháp thế nhưng toàn bộ thất bại mà.

Thần Miểu Thiên Tôn lắc đầu thở dài, hắn thấy những chuyện Lâm Minh làm trong nửa năm qua, cái gì cũng tìm hiểu không ra, mà dưới tình huống này, Lâm Minh lại có thể giữ được tâm lặng, không hề hoang mang, tĩnh ngộ từng ngày, lại không có vẻ tuyệt vọng hay ý muốn buông bỏ, chưa nói hành động của hắn có được gì hay không, chỉ là phần tâm tính đó cũng khiến cho người khác bội phục rồi.

- Tiền bối nói rất có lý nhưng nếu như vãn bối không tranh thủ một lần thì làm sao biết được là tốn công vô ích đây?

Lâm Minh nói chuyện cũng không mở mắt, không hề ngừng suy nghĩ, hắn quý trọng từng giây từng phút tĩnh ngộ này,

Trong việc tìm hiểu trận pháp ở trong thần thú mộ, hắn với các vị tổ tiên kia có điểm bất đồng khá lớn, bọn họ chỉ là muốn tìm ra được chỗ sơ hở bên trong đại trận, để dùng sơ hở mà đi vào bên trong thần thú mộ.

Nhưng Lâm Minh thì không phải vậy, hắn nghiên cứu trận pháp này là vì muốn có thể nắm giữ được truyền thừa bên trong đế ngọc!

Bởi phương pháp này tuy hơi có chút đầm rồng hang hổ nhưng có đế ngọc tham chiếu lại có ngộ tính siêu phàm của Lâm Minh, võ đạo trụ cột chắc chắn, từ trước khi hắn đạt được Tu La Thiên Thư, lại khiến cho việc này có thểm một phần khả năng thực hiện được!

Lâm Minh càng ngày càng cảm thấy bản thân gần đạt tới được sự huyền diệu bên trong đế ngọc, đạo tràng, đạo văn và tinh thoa truyền thừa của chủ nhân Tu La lộ.

Chỉ là không có chú thích, không có sư phụ ch giáo, cho nên cần Lâm Minh phải dùng thần thú mộ để tham chiếu, khổ ngộ đám truyền thừa này, nhưng vẫn cảm thấy tối nghĩa khó hiểu.

Tuy quá trình khổ ngộ này cũng coi là ma luyện cho Lâm Minh roiofo, khiến cho hắn lĩnh ngộ càng saua, chỉ có thứ bản thân tự tìm hiểu ra mới hợp với bản thân mình nhất.

Thẩn Miểu Thiên Tôn cũng chỉ lầm bẩm nói:

- Không tranh thủ thì tốn công vô ích, thất bại thì cũng không cam tâm… Ngươi nói cũng không sai… chỉ là, đã qua bao nhiêu lâu rồi, ma tính triều tịch chuẩn bị phun trào, ngươi… có thể gắng gượng qua không?

Chương 1487: Ma tính triều tịch

Sau nửa năm kể từ khi Lâm Minh tiến vào bên trong Uổng Tử cốc, ở bên ngoài, thời gian mới chỉ trôi qua hơn nửa tháng mà thoi.

Đối với đám thám hiểm giả nơi Táng Thần Lĩnh thì nửa tháng thời gian cũng không tính là gì.

- Cái gì? Lâm Minh tiến vào bên trong Uổng Tử cốc?

Ở ngoài cửa vào của Uổng Tử cốc, đế tử Na Kỳ và đám người kia đều đứng ở đây, bọn hắn theo ấn ký truy tung trên người Thiên Minh mà tìm đến, cuối cùng biết được tin tức Lâm Minh đã đi vào trong Uổng Tử cốc.

- Uổng Tử cốc… Thiên Tôn còn muốn vẫn lạc, tiểu tử này là muốn đi tìm chết sao?

Na Kỳ kinh ngạc nói, Lâm Minh cứ nhưu thế chết đi, hắn lại có cảm giác khó có thể tin được.

- Vì Thiên Minh chân nhân đuổi giết, mà dưới thực lực Giới Vương uy hiếp thì Lâm Minh đường cùng phải lui vào trong Uổng Tử cốc là chuyện nằm trong khả năng, bất kể thế nào thì vấn đề Lâm Minh đã được giải quyết, tương lai tộc ta cũng thiếu đi một chướng ngại vật rồi, ha ha ha!

Ở bên người Na Kỳ, Chu đại tiên sinh đang vuốt râu, tâm tình thoải mái, hắn không cho rằng Lâm Minh tiến vào trong cốc mà còn có nửa phần sinh cơ nữa rồi…

- Có lẽ nào Thiên Minh Tử nói dối?

Na Kỳ dùng chân nguyên truyền âm nói, hắn vẫn không tin là Lâm Minh cứ thế chết đi được.

- Có lẽ là không, bởi ấn ký của chúng ta cũng thể hiện rằng Thiên Minh Tử bay về phía Uổng Tử cốc, hắn cũng không có lý nào mà phải che giấu cho Lâm Minh, Thiên Minh Tử dù sao cũng muốn giết Lâm Minh mà.

Chu đại tiên sinh nói, rồi hất Tu Di giới trên ngón tay, bốn thân ảnh từ trong giới chỉ của hắn bay ra, ngã chật vật trên mặt đất:

- Nếu như Lâm Minh đã bị đẩy vào Uổng Tử cốc, thập tử vô sinh thì nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành, đám người này dù có lưu lại thì cũng vô dụng rồi…

Bốn người này đúng là Chu bàn tử, Long Vân Long Nguyệt huynh muội, còn có Độc Vũ yêu vương đại nạn mà chưa chết, bọn hắn toàn thân chật vật, bị thương không nhẹ.

Chân nguyên của bốn người bọn họ đều bị thần chi phù văn phong ấn lại, đã là cá trên thớt, mặc cho người chém giết rồi.

- Giết không?

Chu đại tiên sinh hỏi.

Một câu nói đó mà khiến cho bốn người cảm thấy khẩn trương, bởi đối mặt với tử vong, không ai có thể thản nhiên được, thực tế đến Độc Vũ yêu vương cũng thấy run run miệng, hắn cũng không muốn chết ở nơi này,

- Tạm thời lưu lại bọn hắn,ta cũng không tin là Lâm Minh sẽ đơn giản như thế mà chết, hắn quả thực mà tiến vào trong này thì hẳn có lẽ sẽ không thể trở ra được, nhưng ta sợ hắn có thủ đoạn gì đó, không có tiến vào trong Uổng Tử cố mà ẩn nấp ở bên trong mật địa nào đó nơi Xích Long sơn mạch, chúng ta trông chừng ở đây, nếu như không có thể tìm ra hắn thì xác nhận là hắn đã chết!

Trong mắt Na Kỳ lộ ra hàn quang rồi nói, tuy hắn tâm cao khí ngạo nhưng làm việc vẫn luôn cẩn thận vô cùng, bởi cái tên Lâm Minh này đã khiến cho hắn phải ăn thiệt thòi lớn vô cùng, hắn cũng biết Lâm Minh có đại vận khí gia thân, hiện tại hắn mà chết thì cũng chỉ là một trò đùa mà thôi.

- Điện hạ nói đúng, chúng ta ở đây mai phục trận pháp, ôm cây đợi thỏ!

Chu đại tiên sinh cùng Na Kỳ nhanh chóng đạt thành hiệp nghị, đang lúc bọn hắn chuẩn bị thì cảm giác đại địa chấn động:

- Hử? chuyện gì xảy ra?

- Là Uổng Tử cốc!

Na Kỳ cảm thấy Xích Long sơn mạch dưới chân đang rung động lắc lư nhẹ nhàng,

Ở sau lung Chu đại tiên sinh, Tri Chu huynh đệ thần sắc khẩn trương:

- Uổng Tử cốc đang phóng ra năng lượng bạo loạn, chúng ta mau lui lại!

Tri Chu huynh đệ là kẻ dẫn đường trong Táng Thần Linh, nên luôn hiểu rõ Uổng Tử cốc, bình thường ở bên cạnh nó thì cũng không có nguy hiểm lớn, chỉ là khi nó phát động năng lượng bạo loạn thì đám tà vật ở xung quanh sẽ bị dẫn động, tới chúc mừng thịnh yến của bọn chúng.

Mà đám tà vật này thậm chí còn có thể xuất hiện Giơi Vương Quỷ đế.

- Năng lượng bạo loạn, như vậy nếu như có người bên trong đó thì hẳn là phải chết không ngờ?

Trong lòng Na Kỳ khẽ tự hỏi.

- Có thể a… Chúng ta cũng không rõ ràng lắm, thực sự cũng có người nói, là chết không thể chết lại rồi.

Tri Chu huynh đệ đang nói thì đã bắt đám người Chu bàn tử lên, bay về sau, đám người Na Kỳ cũng lùi theo, Thiên Minh Tử đi cuối cùng, hắn quay đầu lại nhìn về phía Uổng Tử cốc đang rung động không thôi, trên mắt hiện lên một tia đen sầm.

- Đây chính là ma tính triều tịch!

Ở trong Uổng Tử cốc, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đứng dậy, vách đá nơi bọn họ ngồi không ngừng run rẩy, tựa như muốn phát nổ vậy.

MỘt cỗ lực lượng đáng sợ ở sâu bên trong thần thú mộ đang chuẩn bị bạo phát.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, trực tiếp cầm lấy tay của Tiểu Ma Tiên.

Cảm thấy tay mình bị Lâm Minh nắm chặt, nàng cung hơi kinh ngạc:

- Ngươi!

- Đừng có đi lung tung, chốc nữa phải theo ta!

Lâm Minh không khỏi ra lệnh, ngữ khí cứng rắn, cường thế không cho phép cự tuyệt.

Hắn nửa năm trước đã nghe Thần Miểu Thiên Tôn nói qua, Ma Tính triều tịch cứ cách một đoạn thời gian sẽ bộc phát một lần, đám võ giả tiến vào trong này không phải chết già, mà là do bị ma tính triều tịch thôn phệ.

Đây cũng chính là khảo nghiệm lớn nhất mà hắn sắp gặp phải, hắn không biết bản thân liệu có thể gắng gượng mà qua một ải này không, hơn nữa, hắn phải mang theo Tiểu Ma Tiên, nếu không nàng ắt phải chết chứ không đùa.

Tiểu Ma Tiên ngẩn ngơ, vô ý thức gật đầu, nàng tuy được xưng là tiểu ma nữ, nhưng vẫn là nữ hài tử, đối mặt với kiếp nạn thì trong lòng không thể không sinh ra một loại cảm giác nhu nhược khiếp sợ.

- Tiểu bối, ma tính triều tịch này là từ trong núi lửa phun ra, chỉ là phun ra không phải là nham thạch mà là ma tính năng lượng,nguồn năng lượng này mà cuốn lấy thì dùng tu vi của các ngươi muốn thành hài cốt cũng không xong. Ta biết các ngươi thiên tư xuất chúng, nhưng cũng không có khả năng ngăn được thứ này đâu. Mấy ngàn vạn năm qua, ta thậm chí còn thấy một tên Giới Vương vì vô ý bị cuốn vào bên trong mà thân thể bạo toái đó.

Thần Miểu Thiên Tôn ung dung nói, Tiểu Ma Tiên nghe thấy thì biến sắc, đến giới vương cũng có thể chết ở bên trong triều tịch ư!

Vốn là nàng cũng biết Ma tính triều tịch nhưng uy lực của nó có bao nhiêu thì không có khái niệm gì, hiện giờ nàng cũng hiểu, đến Giới Vương cường giả còn có thể bị g iết chết, thì coi như bản thân nàng cùng với Lâm Minh, muốn qua được một kiếp này thì quá khó khăn rôi!

- Chẳng lẽ chúng ta không thể nào tìm được biện pháp để ra ngoài mà trực tiếp chết ở bên trong ma tính triều tịch này,

Tiểu Ma Tiên vô ý thức nắm chặt lấy tay của Lâm Minh, quay đầu lại nhìn, từ góc độ này nàng có thể nhìn thấy được mặt cửa hắn.

Lâm Minh đã sớm bỏ dịch dung rồi, khuôn mặt góc cạnh, cương nghị nhưng đao cắt, mày kiếm, tóc dài tung bay. Lúc này hắn đang chăm chú nhìn về phía phần mộ, ánh mắt tựa như đêm đen ngàn sao, trần định hữu thần, khiến cho người khác có cảm giác an toàn.

- Hắn không hề sợ hãi chút nào.

Trong lòng Tiểu Ma Tiên hiện lên ý nghĩ này, Lâm Minh quá trấn định, khiến cho nàng có chút giật mình!

Tiểu Ma Tiên cảm thấy ở trước thứ lực lượng đáng sợ có thể gi ết chết nàng đơn giản thì nàng tuyệt không thể nào thể hiện sự trấn định được như hắn, đây không phải là giả bộ, mà dù có giả bộ thì cũng không có ý nghĩa gì, chết thì vẫn là phải chết.

Chương 1488: Thủy nhũ giao dung!

Ầm ầm…

Theo âm thanh đáng sợ phát nổ, thần thú mộ có một đạo năng lượng màu đen bắt đầu phun trào, phóng thẳng lên chân trời.

Ma tính triều tịch bắt đầu!

Lâm Minh càng cầm chặt tay Tiểu Ma Tiên hơn, hắn cung không mong Thần Miểu Thiên Tôn có thể giúp được gì, bởi lão cũng đã suy yếu tới tận cùng rồi, linh hồn chi hỏa đã yếu ớt quá rồi, truyền âm thì còn được, chứ muốn ra tay ngăn cản ma tính triều tịch thì thực sự là lực bất tong tâm. Hơn nữa người ta cũng không có nghĩa vụ phải giúp mình!

Ầm ầm!

Tựa như biển cả phẫn nộ thét gào, cả thần thú mộ đều rung động lắc lư không ngừng, năng lượng đáng sợ từ bên trong phần mộ dần dân g lên tựa như vạn mã lao ra, phóng thẳng tới vách núi.

Đối mặt với năng lượng kh ủng bố này, Lâm Minh cũng không bỏ chạy ngay, mà cố gắng hết sức nhìn về phía đám sóng năng lượng kia, tựa như đang trầm tư cái gì đó!

Lâm Minh đang ngẫm nghĩ, thứ nhất, hắn muốn quan sát được sự lưu động của năng lượng triều tịch, có phù hợp vào đạo tràng bên trong đế ngọc hay không,thứ hai, hắn muốn xem sau khi triều tịch bạo đọng thì sẽ phát sinh biến hóa gì ở phía thần thú mộ.

- Lâm Minh!

Thời khắc sinh tử quan đầu này, sắc mặt Tiểu Ma TIên thay đổi, tay nàng còn bị hắn cầm, mà Lâm Minh không có ý muốn bỏ chạy, lại sững sờ ở đây thì bọn họ chỉ có nước toàn thân toái cốt mà thôi!

- Đi!

Lâm Minh kéo tay TIểu Ma Tiên, quay người bỏ chạy

Lâm Minh chạy trước, Tiểu Ma Tiên ở sau, nàng hoàn toàn là đi theo hắn,thân thể nàng không khác gì một sợi dây bị hắn cầm trong tay, không có chút sức nặng nào!

Bọn hắn mới chay đi được vài bước, một cột năng lượng màu đen ở khoảng cách ba trượng với bọn họ đột nhiên phóng lên. Tựa như một thanh lợi kiếm xuyên thẳng màn đêm, đạo năng lượng sắc bén tới không tả. có thể thấy đến hư không cũng bị đâm thủng!

Thấy cột năng lượng gần trong gang tấc này, Tiểu Ma Tiên có chút trắng bệch, nguyên lai là ma tính triều tịch không phải từ bên trong phần mộ phun ra mà có thể b ắn ra trực tiếp từ dưới mặt đất.

Nếu như vừa rồi chỉ đi lệch mấy trượng thôi thì sẽ bị cỗ lực lượng ma tính kia đánh trúng, kết cục thế nào cũng có thể nghĩ rôi!

Lâm Minh vẫn cầm chặt tay của Tiểu Ma Tiên, tựa như không hề thấy cột năng lượng kia, vẫn chạy như điên, đây làm một cuộc chạy trốn để tìm mạng!

- Hắn lại có thể lãnh tĩnh được! Tâm tính của hắn, cắn cơ cũng khôn thể nào bắt bẻ đưuọc, hạ giống tố như vậy nếu có thể làm đệ tử của ta thì sở học cả đời cũng không có tan thành mây khói khi ta chết đi… Đáng tiếc… Ma tính triều tịch vô tình, Thần Biến võ giả hắn là không có khả năng sốt sóng… Hắn và ta đều phải chết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Âm thanh than thở vang lên từ bên trong thần thú mộ, nếu như là Giới Vương có căn cơ thâm hậu thì có thể dùng hộ thể chân nguyên ngạnh kháng lại triều tich jchi lực, Thần Biến võ giả thì hẳn là không có khả năng.

Ầm ầm!

Lại thêm một cột trụ thần quang nữa phóng lên từ trước mặt Lâm

Minh và Tiểu Ma Tiên, mỗi một đạo thần quang đó thực sự là có thể làm thịt người lập tức! Khung cảnh bỏ trốn này này cho dù hai chữ k1ch thích cũng không thể nào hình dung ra được.

Tiểu ma tiên thậm chí không chút nghi ngờ, một khắc sau nàng sẽ chết! Không phải lần này hai người bọn họ cũng có vận kí tốt như thế lại có thể tránh được năng lượng trùng kích, sớm muộn thì cũng sẽ bị đánh trúng mà thôi.

Nàng không để ý phương hướng mà chỉ đi theo Lâm Minh, ở trong tràng cảnh hỗn loạn sinh tử một đường như này, Tiểu Ma Tiên có cảm giác thế giới bên ngoài đểu xa cách mình, chỉ còn có một bàn tay đang cầm tay mình là hữu hình. Đó là một cánh tay vô cùng hữu lực, cảm xúc chân thực, có lúc còn làm đau mình.

Lâm Minh mạnh mẽ đạp lên nham thạch mà đi, toàn thân hắn đều hừng hực năng lượng, cảm giác đảo qua, quét hết khung cảnh vào trong mắt. Nhưng ở thời điểm triều tịch này thì cảm giác dò xét chỉ đem lại hiệu quả vô cùng bé nhỏ, dù la hắn có tinh tu Thần Mộng pháp tắc thì cũng vậy, cảm giác cơ bàn là không thể nào thẩm thấu vào nham thạch đã bị đạo tràng Táng Thần Lĩnh bao phủ.

Uỳnh!

Lại thêm một đạo thần quang phóng lên trời, ở ngay dưới chân Tiểu Ma Tiên!

Ngay sát na đó, nàng cảm giác thân thể lập tức mất đi sức nặng, tựa như muốn hóa thành tro tàn bên trong cô năng lượng kia, nàng nhịn không được hét lên một tiếng kinh hoàng.

Cảm giác tử vong kia tựa như dòng điện bắt đầu trùng kích lên người Tiểu Ma Tiên.

Thời gian lúc này tựa như bị ngưng lại giữa chừng!

Sau đó nàng chỉ càm thấy một cỗ lực lượng to lớn bao phủ toàn thân mình ngạnh ngạnh kéo nàng về vị trí cũ.

Đạo thần quang kia chỉ bắn lệch qua người Tiểu Ma Tiên, xé rách quần áo của nàng mà thôi!

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên kinh hồn, vừa rồi kẻ vừa kéo nàng ra là Lâm Minh,hắn đã sớm đổi phương hướng, không dẫm lên cột năng lượng,cho nên mới có thể kéo mình ra được.

Đây quả như là hắn biết được nơi nào chuẩn bị phun trào vậy!

- Hắn tránh được? Là trùng hợp ư?

Không riêng gì Tiểu Ma TIên mà đên Thần Miểu Thiên Tôn cũng thấy được một màn đó, trong đầu cũng hiện lên ý niệm này, vốn tưởng hắn phải chết trong cột năng lượng kia, thì Lâm Minh lại tránh được, đây phải chăng là do trùng hợp ư?

Thần Miểu Thiên Tôn không thể tin được, ở trong Uổng Tử cốc, đám nham thạch vô cùng cổ quái, không thể nào xuyên cảm giác qua được, cho dù là Giới Vương thì ucngx không thể nào phán đoán được nơi mà năng lượng kia chuẩn bị phun trào, thanh niên nhân loại kia là dựa vào cái gì chứ?

Thàn Miểu Thiên Tôn cũng không kịp nghĩ gì nưa,x bởi lúc này Lâm Minh đã kéo Tiểu Ma Tiên bay lên vachs đá dựng đứng ở trên Uổng Tử cốc/.

Không gian pháp tắc gia trì trên thân, trọn vẹn hơn mười dặm cao mà Lâm Minh lại có thể mượn lực mà đi, mỗi lần đạp lên là khoảng cách vài chục trượng.

Vút vút!

Dòng năng lượng không ngừng theo thạch bích b ắn ra, mà Lâm Minh tựa như có một loại năng lực báo trước, năng lượng chuẩn bị phóng lên hắn sẽ làm ra động tác né tránh, mặc dù đám năng lượng ở gần bên hắn cũng không hề ngoại lệ!

Dưới năng lượng triều tịch đại địa cùng sơn thế đều bị xé nứt, gồ ghề, khe hở giao thoa với lòng đất, không ngừng có hắc hỏa phóng ra, ma tính triều tịch càng ngày càng mạnh mẽ, Tiểu Ma Tiên hít vào cũng không còn là không khí mà là năng lượng hỗn loạn rôi!

Bùng!

Năng lượng lưu xạ kích, Lâm Minh lại thêm một lần nữa tung người, hoàn mỹ tránh được một lần nữa!

Tiểu Ma TIên đang bị hắn lôi đi lúc này đã không thể nào nói được gì, bởi động tách tránh né đó không phải là trùng hợp nwuax rồi, Lâm Minh thực sự có thể biết được nơi nào chuẩn bị có nguy hiểm bộc phát ra ngoài.

Hắn làm thế nào đây?

Tiểu Ma Tiên không thể nào tưởng tượn ra được, vì nàng vẫn luôn tự nhận trình độ cảm giác và linh hồn mình cường đại, có được linh hồn thần thú, chưa hẳn đã kém so với Thần Mông pháp tắc mà Lâm Minh tu luyện.

Thế nhưng nàng lại không thể nào cảm thụ được vị trí của năng lượng không gian triều tịch phóng ra.

- Tên hậu bối này, làm sao có thể đây?

Ở bên trong thần thú mộ, Thẩn Miểu Thiên Tôn cảm thấy mịt mờ, bởi biểu hiện của Lâm Minh đã vượt qua lý giải của hắn, rất hiển nhiên Lâm Minh có một loại năng lực mà hắn không thể nào có được.

Năng lượng triều tịch vẫn không ngừng phun ra, từ nơi thâm sâu nhất bên trong thần thú mộ thì chỗ nguy hiểm nhất có thể nói là dưới mặt đất cùng với vách tường kia, cột sáng mà bắ n ra thì khó có thể tránh thoát được.

Nếu như có thể tránh được thì ma tính triều tịch này cũng không quá đáng sợ.

Mà Lâm Minh lại dường như có được năng lực biết trước vậy.

Trốn tránh không ngừng, nhưng Lâm Minh vẫn chăm chú, hắn không ngừng di động qua lại, nhưng vẫn luôn cầm chặt tay của Tiểu Ma Tiên.

Bị Lâm Minh cầm tay khiến cho TIểu Ma Tiên cảm giác như mình đang giữ lấy cả thế giới, ở trong một thế giới điên cuông,f lại có một chỗ an toàn để tránh nạn, thực khiến cho người khác có cảm giác ỷ lại.

Tầng nham thạch bắn lên từng đạo bọt nước đáng sợ cao tới ngàn trượng, nhưng cũng bị Lâm Minh tránh được.

Nham thạch bị năng lượng xé rách, mặt đất dưới chân hai người biến thành hải dương màu đen.

Tình cảnh như thế tiếp tục một phút đồng hồ, năng lượng triều tịch cũng dần yếu bớt, năng lượng hỗn loạn cũng không hề phun trào nữa, Lâm Minh và Tiểu Ma TIên lại quay về chỗ phần đá nhô ra kia mà đứng.

Toàn thân Lâm Minh lúc này ướt sung mồ hôi, vì vừa rồi tiêu hao quá độ, tinh thần khẩn trương cho nên gân xanh trên tránh hiện lên to bằng ngón tay cái.

Kết thúc...

Hắc lãng chậm rãi biến mất, Lâm Minh thở dài một hơi, có cảm giác thân thể xụi lơ.

Tiểu Ma Tiên ở benw người hắn, khẽ do dự rồi đưa bàn tay nhỏ bé lên lau mồ hôi cho Lâm Minh. Cánh tay kia còn đang bị hắn cầm lấy, hai người đứng một chỗ cầm tay nhau, lại mang tới một cảm giác thủy nhũ giao dung vậy/

Một đường chạy trốn vừa rồi, tình thần hắn cao độ khẩn trương, cũng khoog chú ý đến cảm giác khi cầm tay đối phương.

Trên thực tế đây là lần đầu tiên hắn cầm tay của Tiểu Ma TIên, lúc trước chỉ là bắt lấy tay áo của nàng mà thôi.

Còn lần này chân chính là cánh tay mềm mại của nàng.

Tay của nàng ôn nhuyễn khó thể tưởng tượng được, dùng nhuyễn ngọc cũng không tưởng tượng ra được. cầm bàn tay nhỏ bé ấy chỉ cảm thấy toàn thân mềm nộn, thoải mái vô cùng. Tựa như một người lữ hành ở trên ốc đảo sau khi uống xong được một ngụm nước trong mát thì cam thấy toàn thân sảng khoái vậy. Lâm mInh cũng không phải là lần đầu, nhưng cảm giác kỳ diệu này mang tới cho hắn thực sự là lần đầu tiên thấy được;

- Như thế nào mà…

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, nhất thời không muốn bỏ tay TIểu Ma Tiên ra, bởi tình huống đặc thù, không thể không cầm tay của nàng, hiện giờ đã hết nguy hiểm, mà dựa theo tính tình của hắn thì tuyệt không muốn chiếm tiện nghi của Tiểu Ma Tiên.

Nhưng khi hắn vừa muốn bỏ tay nàng ta thì từ tận đáy lòng lại có cảm giác không muốn,đây cũng không phải là tinh yêu nam nữ, mà là do huyết mạch và linh hồn của hai người đang giao hòa.

Lâm Minh hấp thu Bách Trương Thương Long chi cốt cho nên có được huyết mạch của Thương Long, mà Tiểu Ma Tiên là hậu duệ của phượng hoàng, là chấn chính huyết mạch Phượng Hoàng.

Long phượng trình tường!

Không chỉ có Lâm Minh cảm thấy như vậy, mà Tiểu Ma Tiên cũng thấy thế, nàng có chút lưu luyến cảm giác được Lâm Minh cầm tay, huyết mạch Thương Long tuy còn chưa đủ đậm, nhưng với căn cơ vững chắc, thân thể tu tới cực hạn của hắn thậm chí có thể đạt tới cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh rôi!

Luận trình độ cô đọng thân thể thì Lâm Minh cũng không thua kém Tiểu Ma Tiên!

Ở trên người Lâm Minh, cương nguyên rừng rực kia cùng thương long chi huyết dồi dào, đang thay đổi huyết mạch của Tiểu Ma Tiên, khiến cho nàng cảm thấy thân thể thoái mái dễ chịu vô cùng.

Chương 1489

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 1490: Lệ luyện linh hồn!

Một thanh kiếm cổ đang lơ lửng ở bên trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, đây chính là ý chí chi kiếm của Thần Miểu Thiên Tôn.

Chuôi kiếm này tản ra một cỗ khí tức thượng cổ hung hồn, mũi kiếm của nó nhằm ngay vào tinh thần chi hải mà đâm tới.

Vút!

Thanh kiếm này trực tiếp đâm thẳng vào bên trong tinh thần hải của Lâm Minh, trong một khắc ấy, thân thể của hắn rung mạnh, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, thiếu chút nữa là thổ ra một ngụm nghịch huyết rồi.

Thẩn Miểu Thiên Tôn lại dùng linh hồn chi kiếm để công kích tinh thần chi hải của Lâm Minh!

Phương pháp thô bạo như vậy đủ có thể tạo ra tổn thương linh hồn to lớn đối với Lâm Minh rồi.

Nhưng trực giác của Lâm Minh nói cho hắn biết, Thần Miểu Thiên Tôn cũng sẽ không hại hắn, hiện giờ, người ta hại mình cũng chẳng có nghĩa lý gì cả, hắn cũng không có ra được,linh hồn chi hỏa cũng yếu ớt vô cùng, làm gì có chuyện đánh chủ ý tới mình đây?

Hơ nữa nếu như vị thần bí Thiên Tôn này muốn giải quyết mình thì vừa rồi cũng sẽ không chỉ khiến cho linh hồn của hắn chỉ đau đớn mức đó, dù là hiện tại hắn có suy yếu tới thế nào thì cũng thừa sức để giết mình, lý do là Thần Miểu Thiên Tôn có thể dùng một ít bí thuậ mà chống lại ma tính triều tịch nhưng Lâm Minh thì không thể được.

- Linh hồn của ngươi đã vô cung cường đại, hơ nữa lại còn tu luyện luyện hồn chi pháp, nhưng chỉ có điều, linh hồn cùng ý chí của ngươi lại thiếu đi sát ý! Như vậy có thể so sánh với một đội tráng binh, nhưng không có bất kỳ binh pháp nào, không có quân kỷ, lúc chiến đấu chẳng khác gì một đám tàn binh không người chỉ huy, mà cho dù đám lính ấy mỗi người đều có thực lực mạnh hơn nữa, thì uy lực phát ra cũng chỉ có hạn mà thôi. Linh hồn của ngươi bây giờ chính là như thế, không có linh hồn cường đại thì cũng không giết được người…

- Linh hồn của ngươi hiện giờ mới chỉ là dùng để dò xét, cảm nhận, chứ không dùng được chiến linh để phụ trợ công kích. Như thế thì còn không ổn, ngươi nếu muốn linh hồn phải dung nhập thân thể, biến thành một phần lực lượng của ngươi mới được!

- Để cho thân thể cùng linh hồn của ta dung nhập lại sao….

Thần Miểu Thiên Tôn nói xong thì trong đầu Lâm Minh lại hiện ra một ý niệm, hắn cẩn thận ngẫm lại thì đúng theo như lời Thiên Tôn nói, dùng linh hồn lực để chiến đấu là thứ mà hắn chưa có được, bởi bình thường hắn chỉ nhờ vào luyện thể và tụ nguyên mà thôi, còn phương diện linh hồn trừ Chiến Linh ra thì Lâm Minh cũng không dùng trong chiến đấu thực tê,s điều này cũng là nguyên nhân khiến cho việc tu thần thể của Lâm Minh lại có vấn đề như thế.

Khi Lâm Minh dùng tu thần thể trong thực chiến chỉ có lúc Tâm Nguyên tụ đỉnh mà thôi, nhưng sau đó là dùng thần nguyên chứ không phải là dùng linh hồn chân chính.

- Ta nên làm thế nào đây?

Lâm Minh lên tiếng hỏi.

- Hiện giờ, ta sẽ rèn luyện cho linh hồn của ngươi! Linh hồn của ngươi tựa như một mỏ vàng dồi dào, tuy có cường đại, nhưng tạp chất thì quá nhiều, để ta rèn luyện giúp ngươi!

Thần Miểu Thiên Tôn vừa nói chuyện thì chuôi kiếm ý chí kia cũng đã lao thẳng vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, chém thẳng một kiếm xuống!

Một kích này còn kh ủng bố hơn lúc trước mấy lần, cơ hồ muốn mạnh mẽ đem linh hồn chi hải của Lâm Minh phân ra làm hai!

Toàn thân Lâm Minh rung động, quỳ rạp trên mặt đất, máu tươi tràn ra từ lỗ tai và lỗ mũi của hắn.

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên cảm thấy căng thẳng, vội vàng đỡ lấy Lâm Minh.

- Không có gì đáng ngại đâu, ta dùng bí pháp để giúp hắn rèn luyện linh hồn, ngươi cũng tới đây, coi như là ta giúp cho các người một hồi tạo hóa!

Thần Miểu Thiên Tôn nói xong, lại có một thanh linh hồn chi kiếm ý bay từ mi tâm của hắn ra lao vào trong tinh thần chi hải của Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên sắc mặt trắng bệch, bàn tay nhỏ khẽ nắm lại thật chặt!

Thần thú chi huyết trong cơ thể nang đang bài xích linh hồn lực của Thần Miểu Thiên Tôn.

- Đừng cố chống cự, lực lượng của ta có hạn, cũng không thể quá lâu đuộc, đây là bí pháp của Thần Miểu nhất mạch ta đó. Dù phương thức dã man nhất để lệ luyện linh hồn các ngươi, nghiền nát linh hồn chi hải sau đó lài một lần nữa hồi phục lại như cũ, liên tục nhiều lần như vậy mà tuần hoàn!

- Thống khổ của việc xé rách linh hồn càng là khó chịu, chỉ cần có thể nhịn được t,hì sẽ có chỗ tốt với các ngươi, mà không nhẫn nhịn được thì hẳn sẽ có ảnh hưởng lớn tới linh hồn của các ngươi!

- Thần Miểu nhất mạch ta cũng có rất ít ngườicoót hể thi triển được bí pháp như này, hơn nữa dù có thể thi triển được thì cũng cần phải chuẩn bị nhiều thứ, các thứ dùng dưỡng hồn, phòng ngừa người dùng bí pháp bị thương, nhưng giờ không có những thứ này ta tin các ngươi đều là nhân kiệt, có thể chịu được

Thần Miểu Thiên Tôn ở trong Thẩn Miểu nhất mạch tự nhiên cũng là tuyệ đỉnh thánh tôn có thể thừa nhận được bí tịch, cũng phải là những truyền nhân của Thiên Tôn, mặc dù bọn họ thừa nhận phương pháp muốn dã man thế nào thì cũng cần cẩn thận từng li từng tí, dần dần thích ứng.

Nhưng giờ Thần Miểu Thiên Tôn dùng tới mãnh dượ,c thực sự là tình huống đặc thù.

Sát sát sát!

Tinh thần chi hải nứt vỡ đem đến thống khổ khó có thể hình dung, bảy thành lực lương của Thần Miểu Thiên Tôn đều tập trung trên người Lâm Minh, còn lại ba thành thì dành cho Tiểu Ma Tiên.

Cái này cũng là do cân nhắc tới thành tựu trên phương diện tu thần thể của nàng ta.

Cho nên nàng ta gặp phải trắc trở còn ít hơn so với Lâm Minh, nhưng dù sao thì cũng đủ khiến cho hàm rang của nàng cắn chặt lại, cảm khác khó có thể vượt qua vậy!

Nàng cắn rang mà nhịn đau, hiện giờ nàng cũng không phải là lúc chỉ mười mấy tuổi, không thích tu luyện, ham chơi, lúc đó mà muốn nàng phải thừa nhận thống khổ thì không có khả năng. Nhưng bây giờ, đại kiếp nạn nhân loại, yêu tộc và ma thủy nhất mạch, đều lâm vào quyết định lựa chọn vận mệnh chủng tộc, nàng ở trong tuyệt địa, còn không biết có thể đi ra ngoài được hay không. Nàng cũng không còn đường lui rôi, cho nên phải đề cao lực lượng của bản thân, như thế thì mới có thể tận khả năng mà đứng vững trước gió to sóng lớn.

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang lên, Lâm Minh cảm giác linh hồn của mình tựa như thủy tinh bị đánh nát vậy!

Chuôi kiếm ý chí trên tinh thần chi hải của hắn lại biến ảo thành chùy, đang trùng kích linh hồn hắn không ngừng.

Dày vò khó có thể thừa nhận, khiến cho Lâm Minh cảm giác linh hồn mình muốn vỡ vụn mà chết rồi! Hắn cắn nát môi, móng tay đâm thẳng vào lòng bàn tay, dùng hết toàn lực để duy trì một điểm thanh minh duy nhất bên trong mình, tránh bị đau nhức hủy đi tâm thần, theo như lời của Thần Miểu Thiên Tôn, khiến cho linh hồn vĩnh viễn bị tổn thương.

Quá đau đớn!

Không đơn thuần chỉ là đau, dường như linh hồn cũng không còn cách nào có thể chịu đựng!

Tuy nhiên thiên phú của hắn đã sớm vượt qua đám truyền nhân của Thiên Tôn, đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong trong nhân tộc, nhưng gặp phải trắc trở to lớn như vậy thực khiến cho hắn sụp đổ, dù sao hắn cũng không phải là Hồn Tộc, so tính bền dẻo về linh hồn với đỉnh phong Thiên Tôn truyề nnhân thì Lâm Minh chưa chắc đã chiếm được tiện nghi gì.

Khe hở trên linh hồn của hắn càng ngày càng nhiều, cuối cùng hắn rên lên một tiếng, linh hồn triệt để vỡ tan, hóa thành vô tận quang điểm.

Linh hồn tan vỡ đối với võ giả, có thể nói là chết rồi không thể chết hơn được!

Tính cả Lâm Minh thì cũng như vậy!

Linh hồn vừa vỡ, tính mạng sẽ kết thúc nhưng ở dưới bí pháp của Thần Miểu Thiên Tôn, linh hồn vỡ thì cứ vỡ, nhưng vẫn có một sự duy trì thần bí, nhằm giúp cho lạc ấn bất diệt, tính mạng chi hỏa cũng không tắt.

Như vậy cũng có thể so với việc phàm nhân bị mổ bụng, mở đầu, chắc chắn là phải chết, nhưng dưới bàn tay của cao minh y sư thì bọn họ lại có thể mổ bụng, bỏ đi ổ bệnh giúp cho đám người bệnh không chết.

Điều này cũng có thể lý giải được việc võ giả toái nát mà còn sống.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh cảm giác mình đã bị ngăn cách, tựa như đi vào một không gian nào đó, xung quanh hết thảy đều xa lạ, cảm giác bản thân đã đạt đến cực hạn, chuẩn bị biến mất rồi.

Hắn cố gắng giữ lấy một tia thanh minh cuối cùng, cắn rang muốn để cho mình tỉnh lại, nhưng lực lương đáng sợ này lại lần nữa kéo tới, hắn cũng không thể nào chịu được nữa!

Đúng lúc nầy, Lâm Minh tựa như nghe thấy một tiếng gọi từ chân trời xa xôi truyền tơi, thanh âm mỹ diệu vô cùng.

Sau đó hắn cảm giác được một bàn tay nhỏ bé đi vào trong lòng bàn tay mình.

Trong lúc nhất thời,một cố nguyên âm chi khí từ trong lòng bàn tay đó đi theo cánh tay mà nhập vào trong tứ chi bách hải, mộ tcỗ tinh thần thanh tuyền đi vào trong tinh thần chi hải tựa như khô cạn của hắn.

- Là… Tiểu Ma Tiên?

Trong đầu Lâm Minh xẹt qua một ý niệm như vậy, bởi cỗ lực lượng dung mãnh tràn vào người hắn này thực sự là khiến cho người ta mê say, toàn thân Lâm Minh đau nhức nhưng lại thoải mái vạn phần, tựa như thân thể bị bỏng nặng, sau đó được bôi thuốc mỡ lên vậy.

Cỗ lực lượng này khiến cho Lâm Minh có thêm vài phần khí lực, cố gắng chèo chống ý chí bất diệt của bản thân hắn!

Mà lúc này ở bên người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng giống như thế.

Linh hồn lực của nàng không có cường đại như Lam Minh, nhưng dù là thừa nhận ba thành lực lượn cũng khiến cho nàng tới cực hạn, khó có thể chèo chống được.

Ngay vừa rồi,nàng đột nhiên nhớ tới khi mình cùng Lâm Minh cầm tay nhau thì có được cảm giác thủy nhũ giao dung, âm dương bổ sung, cho nên mới chủ động cầm lấy tay hắn.

Lực lượng khi huyết của hai ngươi có liên hệ tương dung, có thể trợ giúp được đối phương, khiến cho bọn họ cùng gắng gượng qua một cửa ải này rồi.

Trạng thái như vậy không biết tiếp tục trong bao nhiêu lâu, nhưng Lâm Minh cảm thấy bản thân đã có chút thích ứng được với việc linh hồn bị xé rách, đúng lúc này một đạo thần mang bắn vào bên trong tinh thần chi hải của hắn.

Tinh thần khí hải đã bị phá nát tan tành, những quang điểm là mảnh vỡ linh hồn đang không ngừng hội tụ lại ở chỗ đạo thần mang kia, ngưng tụ dần dần.

Sau một lát, linh hồn thể của hắn lại một lần nữa biến ảo thành hình, rồi tinh thần lạc ấn của bản thân cũng khôi phục, hắn chân chính cảm nhận được thế nào gọi là linh hồn ma luyện.

Mở to hai mắt,Lâm Minh cảm thấy trong lòng một điể mkhí lực cũng không có, thân thể của hắn bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

Quay đầu nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, thì nàng cũng như vậy, toàn thân quần áo bị mồ hôi ướt nhẹp, dính sát lên cơ thể, khiến cho dáng người hoàn mỹ lộ ra. Khuôn mặt nàng cũng đầy mồ hôi, chậm rãi chảy xuống, lăn qua da thịt trắng hồng non mềm ấy, thực khiến cho khuôn mặt thanh thuần, xinh đẹp kia biến thành trong suốt.

Lâm Minh nhịn không được nhìn nàng ta thêm vài lân:

- Cảm ơn ngươi!

Hắn cũng hiểu được, vừa rồi,Tiểu Ma Tiên còn vươn tay ra đỡ mình chứng tỏ nàng vẫn còn tốt lắm, mà bản thân mình tựa như một cây đèn hết dầu rồi vậy.

- Ta cũng chỉ là giúp bản thân mình mà thôi…

Tiểu Ma Tiên lộ ra một điệu cười nhẹ, bộ ngực nhỏ phập phồng kịch liệt, hiển nhiên vừa rồi nàng tiêu hao quá nhiều rồi.

Chương 1491: Kiến càng lay cây

Hiện giờ Lâm Mình cùng Tiểu Ma Tiên tuy rằng rất mệt mỏi nhưng quả thực hai người cảm nhận được sự đề cao của linh hồn lực, kiểu rèn luyện linh hồn chi pháp này tuy có dã man thêm vào thống khổ vô cùng, nhưng thực sự phải nói là hiệu quả kinh người, cho dù dược vật dưỡng hồn cũng không có hiệu tốt đến như vậy.

Hơn nữa có một điểm mấu chốt đo chính là dưỡng hồn dược vật dùng qua một lần, lần thứ mang lại hiểu quả kém hơn nhiều, chỉ có linh hồn lệ luyện như này thì có thể tiến hành nhiều.

- Đa tạ tiền bối.

Lâm Minh ôm quyền, từ tận sâu trong lòng nói, khi nhìn về phía Thần Miểu Thiên Tôn ở trong Tử Tinh kia, tâm thần hắn không khỏi run lên, không biết có phải là ảo giác không mà hắn thấy Thiên Tôn sau khi thi pháp thì càng trở nên suy yếu hơn.

- Loại bí pháp này, không hẳn là không tiêu hao lực lượng của Thần Miểu Thiên Tôn.

Ở trong lòng Lâm Minh hiện lên cái ý niệm này:

- Tiền bối, người…

- Ta không sao.

Thần Miểu Thiên Tôn nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở hai mắt ra nói:

- Ta đã hạ quyết tâm, muốn chỉ điểm cho ngươi cho nên không cần nói cảm ơn, càng không cần phải lo lăng cho ta, ta làm như vậy chỉ là không muốn để cho một số hồn tộc bí pháp bị đoạn tuyệt truyền thừa trong tay ta mà thôi.

- Tuy rằng ta không tin ngươi có thể phá vỡ được Uổng Tử cốc, nhưng ít nhất thiên phú của ngươi xuất chúng, lại có thể sống sót sau triều tịch, không nghi ngờ gì sẽ sống lâu hơn ta, cho nên khi ta chết rồi, truyền thừa còn chưa bị đoạn thì cũng được an ủi phần nào.

Thần Miểu Thiên Tôn nói tới đây thì thở dài một tiếng, dù cho Lâm Minh có thể thoát được ma tính triều tịch thì hắn cũng không thể tin vào việc Lâm Minh sẽ thoát ra ngoài Uổng Tử cốc, bởi tu vi của hắn quá thấp.

- Các ngươi lui ra đi, ta cần nghỉ ngơi… Mười ngày sau các ngươi hãy tới tìm ta, ta sẽ chỉ điểm cho các ngươi tu thần chi thuật!

Thần Miểu Thiên Tôn nói xong liền im lặng, không nói gì nữa.

Trong mười ngày thời gian này, Lâm Minh lại tới bên trên vách núi, bắt đầu ngồi tĩnh tọa, nghiên cứu trận pháp cùng với đế ngọc đạo văn mà Tu La lộ chủ nhân lưu lại.

Trong quá trình tìm hiểu đạo văn, Lâm Minh phát hiện, trải qua việc rèn luyện linh hồn, thì linh hồn lực của hắn được đề cao, khiến cho tốc độ tìm hiểu trận pháp của hắn được đẩy cao hơn, tốc độ suy diễn cùng tính toán cũng càng thêm nhanh hơn.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi Lâm Minh lấy được thành quả bằng với mười lăm mười sáu ngày trước!

Đây là sự đề thăng khó có được! Phải biết rằng về sau Lâm Minh còn phải tiếp tục lệ luyện linh hồn, còn phải nghiên cứu tu thần pháp tắc, cho nên tương lai tốc độ tìm hiểu pháp trận của hắn sẽ nhanh hơn nữa.

Lâm Minh không ngờ được lệ luyện linh hồn lại có thể mang tới kinh hỉ to lớn đến nhường ấy, nếu không thì cũng không biết hắn phải dùng bao nhiêu thời gian để tìm hiểu thần thú phần mộ này mất. Có thể là mười, hai mươi năm thì cũng không quá kỳ lạ, chỉ là đối với Lâm Minh mà nói đó chính là tiêu hao quá nhiều thời gian.

Mười ngày sau, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đúng hạn tới Thần

Miểu Thiên Tôn đọng phủ, lúc này bọn hắn cũng không cần phải tiếp tục lệ luyện linh hồn, mà dưới chỉ điểm của Thần Miểu Thiên Tôn mà tu tập tu thần pháp tắc.

Thần Miểu Thiên Tôn trên phương diện linh hồn có tạo nghệ vô cùng cao, thậm chí vượt qua cả Thần Mộng, phàm là Lâm Minh có nghi vấn thì Thần Miểu Thiên Tôn không nói thì thôi, đã nói là nói tới tận cùng.

Thần Miểu Thiên Tôn từng lời đều mang theo chân lý, hàm nghĩa khắc sâu, chỉ ra bản chất tu luyện, lúc trước chưa bao giờ Lâm Minh được nhận một dạng chỉ điểm nào cao minh tới mức đó cả.

Đừng nói là Lâm Minh, đến cả Tiểu Ma Tiên cũng chưa bao giờ được nhân vật cấp bậc Thiên Tôn tu luyện cùng mười hai canh giờ, lúc nào cũng sẵn sang trả lời hết thảy mọi vấn đề. Cho dù là Yêu Đế hay là Ma Thủy Thiên Tôn thì cũng đều có việc riêng của bản thân mình, bình thường cần phải luyện đan, tuy luyện, luyện khí, chỉ bảo cho người truyền thừa của bọn hắn, không thể nào có chuyện chỉ bảo cho Tiểu Ma Tiên được như lúc này.

Lúc trước, Lâm Minh từng ở Thần Mộng thiên cung mà học tập Thần Mộng pháp tắc, nhưng đã qua một năm, hắn bằng vào tự thân cũng tìm hiểu được, đến Thần Mộng Thiên Tôn còn không được gặp, cũng không phải Thần Mộng Thiên Tôn không muốn gặp hắn, mà bởi nàng có quá nhiều việc cần hoàn thành. Đại kiếp nạn của nàng cũng sắp tới, cho nên cần phải dùng toàn tâm toàn ý để đột phá Chân Thần cảnh giới, làm sao có thể chú ý tới Lâm Minh cho được.

Tự mình khổ ngộ, so với việc được danh sư chỉ điểm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, so với việc tu thần thể thì có thể nói Lâm Minh vô cùng lạ lẫm, càng cần có một vị lão sư tốt.

Cứ như thế, Lâm Minh không ngừng học tập, tu luyện. Thần Miểu Thiên Tôn thì bỏ qua hết thảy mọi chuyện, toàn bộ thời gian dùng để chỉ điểm cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, hắn toàn tâm toàn ý để chỉ dạy, dù sao đối với Thần Miểu Thiên Tôn mà nói thì trừ việc dạy học trò ra thì hắn cũng chẳng còn việc gì để là nữa rồi.

Cứ như thế, thời gian lại trôi qua hai tháng.

Lâm Minh trừ tu luyện ra thì chính là tìm hiểu trận pháp, hắn đối với trận pháp mà Tu La lộ chủ nhân bố trí càng thêm lý giải hơn, từ khi linh hồn lực của hắn đề cao, hiện tại mỗi lần Lâm Minh khổ ngộ đều có được lĩnh hội mới.

Một ngày này Thần Miểu Thiên Tôn cuối cùng cũng tích súc đủ nguyên khí chuẩn bị lại bí pháp để tiến hành linh hồn lệ luyện cho Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên.

Chỉ là lệ luyện còn chưa bắt đầu thì Tiểu Ma Tiên đã dứt khoát cầm lấy tay Lâm Minh.

Điều này thực khiến cho Lâm Minh có chút xấu hổ, khẽ liếc nhìn Tiểu Ma Tiên nhưng không biết nên nói cái gì.

Tiểu Ma Tiên nhận thấy Lâm Minh nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi đỏ lên, cảm giác có chút quân bách, chỉ là nàng chợt hừ nhẹ một tiếng, cố dùng ngữ khí bình thản nói:

- Nhìn cái gì chứ, dù sao cũng không phải chỉ một hai lần, còn quan trong cái gì.

Lâm Minh hơi sững sờ, có chút xấu hổ sờ cái mũi của mình, thành thành thật thật quay đầu đi, cầm tay Tiểu Ma Tiên thì hắn là hắn lại có thể đạt được thêm chỗ tốt.

Linh hồn lệ luyện lại bắt đầu.

Có được kinh nghiệm lần thứ nhất, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên vốn cũng nghĩ lúc này thống khổ của bọn họ sẽ ít đi một chút, nhưng xem ra Thần Miểu Thiên Tôn lại cố ý tăng lớn cường độ lệ luyện, cho nên sau khi chấm dứt, cả hai người đều như đèn cạn dầu mà ngã ra hôn mê!

Lâm Minh nghỉ ngơi được nửa canh giờ mới hồi phục lại, hắn nhìn về phía Thần Miểu Thiên Tôn, phát hiện sắc mặt của đối phương tái nhợt, linh hồn khí tức cũng suy nhược vô cùng.

- Tiền bối, thân thể của ngươi…

Lâm Minh hiện giờ cũng nhận định, mỗi lần Thần Miểu Thiên Tôn thi triển bí pháp đều có sự tiêu hao lớn trên linh hồn lực!

- Các ngươi lui ra đi, mười ngày sau tới tìm ta, ngươi cũng không cần phải lo cho ta… Đối với ta mà nói, sống lâu thêm một năm hay ít đi một năm thì cũng không khác gì nhau cả.

Nghe Thần Miểu Thiên Tôn nói vậy thì Lâm Minh cũng chỉ trầm mặc, cũng không biết nên nói gì cho phải, hắn lại quay về bên vách núi, tiếp tục tham ngộ thần thú mộ.

Thời gian cứ thế lại trôi qua.

Tu luyện, lệ luyện, tìm hiểu…

Một khoảng thời gian vô cùng buồn tẻ như Lâm Minh lại toàn tâm toàn ý hòa nhập vào trong đó.

Ở trong Uổng Tử cốc cũng chẳng phân biết được ngày đêm, nếu như cẩn thận ghi nhớ thì còn có thể biết được, một khi đã tiến vào trong tu luyện thì cũng không thể nào nhớ được thời gian đã qua bao lâu.

Lâm Minh hốt hoảng, không biết tuế nguyệt thế nào mà chỉ cảm thấy tóc trên đầu hắn không ngừng dài ra, mãi cho tới hông, mà tóc của Tiểu Ma Tiên thì còn rủ lên mặt đất, nhìn bóng lung của nàng, lại thêm một mái tóc đen như thác nước kia đang đổ xuống tầng tầng, xinh đẹp vô cùng.

Tu vi của hắn và nàng đều đạt tới Thần Biến hậu kỳ đỉnh phong, khoảng cách Thần Quân thì cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi!

Thần Biến tới Thần Quân là một bước tiến dài, rất nhiều võ giả Thần Vực cần phải dùng trăm năm, ngàn năm mới đột phá được, mặc dù là Lâm Minh hay Tiểu Ma Tiên thì cũng không thể nào một lần là được, cần phả có tích lũy vô cùng lớn.

- Phụt!

Một ngụm huyết dịch màu trắng từ trong miệng Thần Miểu Thiên Tôn phun ra, bắn lên Tử Tinh khiến cho Tử Tinh nhuộm thành màu bạc.

Rất nhiều máu của Hồn tộc đều có mầu bạc, sáng lên tựa như là thủy ngân.

- Tiền bối!

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đều có chút sợ, bởi vừa rồi sau khi lệ luyện thì Thần Miểu Thiên Tôn lại phun ra một ngụm máu tươi, tựa như có tiêu hao thật lớn, làm cho bản nguyên bị tổn thương.

Âm thanh sát sát sát vang lên, Tử Tinh bao phủ lấy Thần Miểu Thiên Tôn sinh ra vết rạn liên tục, những vết rạn này sớm đã có, chỉ là hiện giờ lại càng thêm lớn, tựa như Tử Tinh chuẩn bị triệt để vỡ vụn vậy.

- Không sao, thân thể của ta, ta hiểu rõ…

Âm thanh của Thần Miểu Thiên Tôn vô cùng suy yếu, hắn phong ấn bản thân trong Tử Tinh kỳ thực là chính thượng đẳng hồn tinh, tương đương với cả Cửu Dương ngọc của nhân tộc.

Hồn tinh này có thể duy trì được sinh cơ cho Thần Miểu Thiên Tôn, một khi hồn tinh mà bị phá vỡ thì bản thân Thần Miểu Thiên Tôn cũng không thể nào cưỡng cầu được, dù cho hắn cố miễn cưỡng sống thì cũng không thể nào qua được lần ma tính triều tịch sắp tới.

Nếu như luận thực lực thì hiện giờ Thần Miểu Thiên Tôn cũng chưa chắc là đối thủ của Giới Vương bình thường!

- Tiền bối, ngươi đã đạt cực hạn, lần sau không thể tiến hành linh hồn lệ luyện được.

Thấy một đời đỉnh phong nhân vật lại rơi vào tình trạng như vậy, Lâm Minh cảm thấy trong lòng thực khó chịu.

- Ngươi không cần để tâm, cứ luyện tốt truyền thừa ta giao cho ngươi là được, ta Thần Miểu sống ở kiếp này, trước khi chết cũng không muốn để lại cái gì quá tiếc nuối.

Thần Miểu Thiên Tôn vô cùng cố chấp nói:

- Các ngươi mười ngày sau lại tới.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên liếc nhau, đều thấy một tia bất đắc dĩ trong mắt đối Phuong, Thần Miểu Thiên Tôn căn bản sẽ không nghe lời bọn họ nói.

Lâm Minh quay người định rời đi thì đúng lúc đó Thần Miểu Thiên Tôn gọi hắn lại.

- Tiểu bối, ngươi lại muốn đi tìm hiểu thấn thú mộ phải không?

- Vâng.

Lâm Minh gật đầu.

- Ngươi… thực là có nghị lực…

Thần Miểu Thiên Tôn cảm khái cười, từ khi Tử Tinh bị vỡ thì biểu lộ của Thần Miểu Thiên Tôn cũng phong phú hơn.

- Tiểu bối, ngươi hẳn đã biết… bản thân tiến vao trong cốc này bao lâu rồi?

Lâm Minh lắc đầu:

- Cụ thể thời gian thì không biết, có thể là vài năm a…

- Là bảy năm!

Thần Miểu Thiên Tôn nói như vậy làm cho Lâm Minh cảm thấy rùng mình, thời gian bảy năm, đối với một ít lão quái vật thọ nguyên vài vạn năm thì đúng là rất ngắn, nhưng đối với Lâm Minh chỉ sống được năm mươi năm thì đúng là khá dài.

- Bảy năm mà ngươi không ngừng tìm hiểu Thần thú mộ, nghị lực thực đáng khen…

Thần Miểu Thiên Tôn tán thưởng nói, mà Lâm Minh lên tiếng:

- Tiền bối nói vãn bối có nghị lực, cũng không hẳn là khen ngợi, mà đây là ám chỉ ta làm chuyện không công, kiến càng lay cây, không biết tự lượng sức mình.

Lâm Minh hiểu được ý của Thần Miểu Thiên Tôn, xác thực là bất kỳ một ai đều thấy, hắn chỉ là một Thần Biến võ giả, muốn phá được đại trận thú cốt mà chủ nhân Tu La lộ bố trí xuống thì đúng là vào đầm rồng hang hổ, đổi lại là Lâm Minh cũng không tin là hắn làm được,

- Đi vào con đường võ đạo thì vốn chính là kiến càng leo cây… chí ít, là kiến càng lay thụ tinh thần…

Thần Miểu Thiên Tôn đột nhiên biến đổi thanh âm, tiếng nói tang thương vang lên dường như một câu nói kia của Lâm Minh như nói cho hắn biết, bản thân cũng chỉ là châu chấu đá xe, muốn đi lên con đường võ đạo đỉnh phong, thì lại vẫn lạc ở Uổng Tử cốc.

Bởi vậy đối với cách làm của Lâm Minh, Thần Miểu Thiên Tôn từ chối cho ý kiến, dù hắn vững tin Lâm Minh sẽ tìm kiếm Thần thú mộ, chỉ là kết quả có hay không chưa tính, nhưng vẫn luôn tán thưởng nghị lực của Lâm Minh.

- Tiền bối nói đúng là có đạo lý chỉ là vãn bối cho rằng khả năng nhiều thì một năm ít thì ba tháng, vãn bối có thể nhìn thấu được thần thú mộ, triệt để phá trận.

Lâm Minh đột nhiên nói một câu như vậy khiến cho Thần Miểu Thiên Tôn cả kinh, lập tức mở lớn hai mắt, linh hồn chi hỏa trong mắt nháy lên liên tục.

Chương 1492: Ta đi theo ngươi

Lâm Minh đột nhiên nói khoảng ba tháng tới một năm nữa liền phá trận khiến cho không chỉ Thần Miểu Thiên Tôn sửng sốt mà đến cả Tiểu Ma Tiên cũng giật mình há miệng:

- Lâm Minh, ngươi nói là muốn phá trận sao? Đừng có giỡn như thế chứ.

- Ừm, có sáu bảy thành nắm chắc.

Lâm Minh cũng không có xác định được, bởi nhiều chuyện hắn cũng chưa biết được rõ.

- Ngươi cũng đừng true chọc ta, ta chỉ muốn ở nơi này sống mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm, giờ ngươi lại nói là có thể ra ngoài được là sao?

Dù Tiểu Ma Tiên rất có lòng tin đối với Lâm Minh, thế nhưng cũng cảm giác chuyện Lâm Minh có thể nhìn thấu được bố trí của chủ nhân Tu La lộ là chuyện không thể tin được.

Nếu như là Tiểu Ma Tiên lúc trước kia mà để cho nàng ta ở lại nơi này, cái địa phương mà đâu đâu cũng chỉ có xương cốt này tới khoảng mấy trăm năm thì Tiểu Ma Tiên hẳn là phải sụp đổ, chỉ là hiện giờ có Lâm Minh ở cùng cho nên nàng mới không có cẩm giác quá ư là nhàm chán.

- Ngươi cũng hiểu bản thân đang nói gì chứ, đây là thần thú mộ, có thể chính là Thái Cô đại trận mà Tu La lộ chủ nhân lưu lại, đó là nhân vật của mười tỷ năm trước, hiện giờ sống hay chết cũng không ai biết được, thần thú mộ này hội tụ mấy trăm thi thể của Thần thú, một đại thủ bút như vậy mà chỉ là quân cờ để cho Tu La lộ chủ nhân bố trí mà thôi. Còn về mục đích của hắn là gì thì ta cũng không đoán ra được, nhưng có thể thấy trận này cơ hồ không thể bị phá, huống chi ta cũng bỏ ra vạn năm thời gian nghiên cứu, cuối cùng cũng không thấy có chút đầu mối nào…

Thần Miểu Thiên Tôn nói nhiều như vậy thực sự là khiến cho khí lực tiêu hao, thanh âm có chút suy yếu.

- Tiền bối là sợ ta lĩnh ngộ sai lầm sao?

Lâm Minh hiểu được ý tứ bên trong lời nói của Thần Miểu Thiên Tôn.

- Đúng… Nay linh hồn lực của ta cũng tiêu hao quá nhiều, không thể truyền âm được… ta muốn ngươi hiểu, Tu La lộ chủ nhân ít nhất phải là tu vi Chân Thần đỉnh phong, thậm chí đạt tới cảnh giới mà chúng ta không thể nào biết được. Ngươi chỉ dùng bảy năm đã nói có thể phá được trận, thực sự khiến cho người khác khó có thể tin được. Ta chỉ lo là ngươi tính sai, từ lúc bắt đầu tìm hiểu đã lầm đường lạc lối, nếu như mà lĩnh ngộ sai để rồi khi tiến vào thần thú mộ sinh ra sai lầm thì chính là tự mình hại mình rôi.

Thần Miểu Thiên Tôn nói tới đây thì không còn gì nữa, mà Tử Tinh trước mặt hắn cũng đã bị máu nhuộm cho thành màu ngân bạc, tựa như là thủy ngân vậy.

Thấy được đám máu tươi màu bạc này, Lâm Minh thở dài trong lòng, hắn ôm quyền nói:

- Tiền bối xin nghỉ ngơi cho tốt, cũng không cần phải truyền âm nữa, vãn bối sẽ cẩn thận hành sự.

Nghe Lâm Minh trả lời thì Thần Miểu Thiên Tôn cũng chỉ còn lắc đầu, trong lòng khẽ thất vọng, bởi hắn hiểu đây có nghĩa là Lâm Minh không chịu nghe lời hắn khuyên bảo.

Dù cho là thiên tài võ giả thì cũng phải đi đường vòng trên một số phương diện, thí sinh thông minh đến đâu thì cũng có lúc trả lời sai.

Theo đạo lý đó thì thiên tài trận pháp sư thì trong lúc phá trận cũng sẽ gặp sai lầm.

Một khi lĩnh ngộ sai lầm thì tự nhiên kết quả suy diễn cũng là sai lầm.

Dù sao thì não người cũng không phải là thiên đạo quy tắc, ai có thể đám bảo minh đúng trăm phần trăm được chứ.

Thấy bóng lung của Lâm Minh biến mất, trong lòng Thần Miểu Thiên Tôn chỉ còn cười khổ, hắn cũng không hi vọng Lâm Minh cứ thế mà chết đi, bởi cố gắng của hắn cuối cùng cũng vứt đi

Trở về bên vách núi kia, Lâm Minh cũng không có chậm trễ một phút nào, trực tiếp ngồi xuống nhập định, bắt đầu tìm hiểu đạo văn bên trong đế ngọc. Thời gian gần đây, hồn lực của Lâm Minh càng thêm lớn mạnh, hớn suy diễn càng thêm sáng thực, khoảng cách tới mức tìm hiểu thấu đáo cũng không còn xa nữa rồi,

Một tháng, hai tháng, ba tháng....

Gần đây lm cũng không quay lại chỗ của Thần Miểu Thiên Tôn để học tập tu thần chi pháp, hiệngi ờ hắn vẫn không hề nhúc nhích vì bản thân đã tiến vào trạng thái vong ngã rồi.

- Tam thập tam thiên đại đạo mênh mông, ta truy tìm cực hạn võ đạo, cho dù là ba mươi ba ức năm, đạp biến tam thập tam thiên, trùng tu ba mươi ba thế, cả đời thiên tôn, cả đời phong thần, truy tìm thiên đạo ý chí.

Trong đầu Lâm Minh xuất hiện Tu La Thiên Thư tổng cương khá là nhiều lần.

Tổng cương này chỉ có mấy trăm chữ, nhưng lại bao hàm hướng tu luyện cùng ý chí của chủ nhân Tu La lộ, bên trong đó cũng ẩn hàm cả đạo lý của Thần thú mộ.

Tu La Thiên Thư tổng cương, còn có đế ngọc, đã giúp cho Lâm Minh chỉ dùng bảy năm thời gian liền có thể tìm ra được tinh túy của thần thú mộ.

- Tam Thập Tam Thiên, ba mươi ba thế…

Lâm Minh chậm rãi đọc lại từng chữ một, trong đâu hắn bỗng nhiên hiện lên một đạo tinh mang, cả trậnđồ của thần thú mộ tựa như cùng trùng lại với đường vân bên trong đế ngọc…

- Đại trận thần thú mộ chia ra làm ba mươi ba bộ phận, mỗi một phần đều ẩn chứa huyền cơ, cùng với ba mươi ba thiên đạo mà hợp thành, ở trong khu vực trung ương của thần thú mộ còn có ba chỗ trống, chẳng lẽ Tu La lộ chủ nhân muốn để hậu nhân bổ khuyết chỗ thiếu này hay sao?

Trong đầu Lâm Minh hiện lên đủ mọi ý niệm, hắn cảm thấy bản thân mình đã nắm được một thứ khá mới, vố rằng hắn cho rằng có thể đã ngộ ra đưuọc đại trận của thần thú mộ, tiếp theo có thể tiến thêm một bước nữa!

- Ba tháng, có lẽ không đủ a…

Lâm Minh khẽ nói trong lòng, bất tri bất giác hắn đã đi vào trong trạng thái vong ngã kỳ ảo, trong đầu hắn ngoại trừ thần thú mộ đại trận ra thì chẳng còn gì, đến thời gian bên ngoài hắn cũng quên mất luôn.

Đây cũng gần như là một trạng thái đốn ngộ, đối với nhiều võ giả mà nói, cơ hồ chỉ là có thể ngộ mà không thể cầu, với ngộ tính siêu phàm cỡ Lâm Minh, lại có linh hồn lực cường đại ủng hộ thì có thể đi vào được trạng thái này là chuyện bình thường, bảy năm qua hắn vẫn luôn đi vào trong trạng thái đốn ngộ, như phật tong võ giả thường nói đó là vô pháp vô niệm.

Tháng thứ tư….

Tháng thứ năm…

Lâm Minh tựa như là hóa đá, cứ ngồi im trên vách đá không hề nhúc nhích chút nào, trên người của hắn đã phủ một tầng bụi nhỏ.

Cứ như thế, qua đi nửa năm, kỳ hạn ngắn nhất ba tháng của Lâm Minh đã qua rồi, trong nửa năm này, Thần Miểu Thiên Tôn cũng không nói gì, luôn luôn ngủ say bên trong Tử Tinh.

Hắn chỉ có thể thở dài, Lâm Minh thực sự là cố chấp, võ giả đúng là cần có cái tâm cố chấp, nhưng chấp nhất đến mức này thực là quá hiếm thấy.

Ngày thứ mười của tháng thứ sáu, Lâm Minh đang tinh tọa đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn một phần thần thú mộ kia, rồi trong mắt hắn khẽ hiện tinh mang sáng chói.

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên ngồi bên cạnh liền bị kinh động, thấy Lâm Minh mở mắt ra thì trong lòng nàng càng vui vẻ hơn:

- Ngươi cũng đã tỉnh rồi, lần này ngươi tĩnh tọa quá lâu, làm ta cứ tưởng ngươi bị tẩu hỏa nhập ma rôi.

Tiểu Ma Tiên thấy hai mắt Lâm Minh hữu thần, trừ vẻ mệt mỏi thì cũng không hề có chút biểu hiện nào của việc tẩu hỏa nhập ma, cho nên mới buông lỏng được tâm tình.

- Không có việc gì là tốt rồi, cũng đừng ép bản thân quá, nơi này là trận pháp của Tu La lộ chủ nhân, ngươi đã có dũng khí tìm hiểu nó là được rồi, ta lúc trước cũng xem một chút, thực là không hiểu một chút nào.

Qua năm tháng mà Tiểu Ma Tiên thấy Lâm Minh vẫn luôn tiêu hao tâm lực để tìm hiểu thần thú mộ, cảm giác có chút đau lòng, bất tri bất giác, Lâm Minh ở trong lòng Tiểu Ma Tiên đã chiếm cứ một vị trí:

- Nghỉ ngơi chút đi, chờ ngày mai khôi phục lại, chúng ta lại tới chỗ Thần Miểu Thiên Tôn tiền bối tu luyện.

Thấy Lâm Minh mãi mà không nói một lời nào, Tiểu Ma Tiên khẽ cong miệng lên:

- Này, ta nói nhiều như thế, ngươi rốt cuộc có nghe thấy không?

Tiểu Ma Tiên vừa dứt lời thì Lâm Minh đột nhiên đưa tay ra, bắt lấy cánh tay mềm mại của nàng.

- Lâm Minh, ngươi…

Tiểu Ma Tiên ngẩn ngơ, cũng không biết hắn muốn gì, trong bảy năm này, hai người đã cầm tay nhâu vô số lần, chỉ là đều có nguyên nhân chứ trong lúc rảnh rỗi hai ngườik hông hề có chút tiếp xúc nào.

- Ngươi tin ta không?

Lâm Minh đột nhiên nói, âm thanh vô cùng trịnh trọng.

- Ta đương nhiên tin ngươi.

Tiểu Ma Tiên không biết tại sao Lâm Minh lại hỏi một câu không đầu không cuối như vậy.

- Ta muốn xông vào thần thú mộ, chính thức tiến tới tận cùng của nó, ngươi có nguyện ý đi cùng ta không?

Lâm Minh vừa nói vừa nhìn vào mắt Tiểu Ma Tiên, thanh âm chậm rãi, tựa như nhả từng chữ một vậy.

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc:

- Tiếnv ào thần thú mộ? ngươi... hiểu rồi?

- Ta có chin thành nắm chắc.

Lâm Minh tự tin nói, hắn cũng dự lưu một số tình huống. Tựa như là ma tính triều tịch xảy ra chẳng hặn.

Tiểu Ma Tiên che cái miệng nhỏ, nàng biết rằng Lâm Minh sẽ không bao giờ nói lung tung, chỉ là tình huống bây giờ, hắn thực sự hiểu được hay là sao đây

Nàng cảm thấy Lâm Minh hiện giờ có chút điên cuồng, bởi đôi mắt hắn nhìn nàng đầy ánh sánmg rực rỡ.

Ánh mắt nàng giao với cặp mắt kia của Lâm Minh, bốn mắt nhìn nhau, nàng hít một hơi rồi nói:

- Ta đi theo ngươi.

Chương 1493: Tiến vào thần thú mộ,

Tử trong ánh mắt của Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh cảm nhận được sự tín nhiệm của nàng, bởi vì lần này đi vào thần thú mộ mà hắn đã chuẩn bị hẳn bảy năm thời gian, Tiểu Ma Tiên đã vì mình mà đi vào Uổng Tử cốc, cho nên hắn nhất định phải thành công.

Lâm Minh cũng không xuất phát ngay, mà cùng với Tiểu Ma Tiên phi hành tới cửa động phủ của Thần Miểu Thiên Tôn.

Bảy năm sớm chiều ở chung, khiến cho Lâm Minh có một cảm giác tôn kính với Thần Miểu Thiên Tôn, trước khi đi, hắn tất nhiên muốn chào tạm biệt vị Thần Miểu Thiên Tôn này.

- Ngươi quyết định?

Thần Miểu Thiên Tôn trầm giọng hỏi.

- Vâng.

Lâm Minh bình tĩnh mà nói ra.

Hắn biết ngữ khí của Thần Miểu Thiên Tôn vì sao lại trầm trọng như vậy, bảy năm qua Thần Miểu Thiên Tôn đã dùng đại lượng tâm huyết để dồn lên trên người mình và Tiểu Ma Tiên, nếu như hai người bọn họ mà chết ở trong thần thú mộ thì bảy năm tâm huyết của Thần Miểu Thiên Tôn chỉ còn là uổng phí, hơn nữa sẽ là tổn phí thọ nguyên một cách lãng phí.

Đối với vị Thần Miểu Thiên Tôn không còn nhiều thời gian này nữa thì, Lâm Minh với Tiểu Ma Tiên chính là ký thác của hắn.

Bị nhốt ở nơi này mấy ngàn vạn năm, thực khó tưởng được sự kinh qua cô độc cô quanh của Thần Miểu Thiên Tôn thế nào, hơn nữa hắn còn phải chết ở cái nơi cô quạnh này nữa.

Trước khi chết,hắn mong có thể tìm được mộ tngười có thể kế thừa được truyền thừa của hắn. Dù người đó tương lai có chết ở trong Uổng Tử cốc thì ít ra là sau khi hắn đã chết, truyền thừa còn chưa có đoạn tuyệt, thực hiện tâm nguyện trong lòng của hắn.

Nhưng là bây giờ, Lâm Minh lại muốn đi vào trong thầ nthú mộ, mộ tkhi thất bại, có nghĩa là ký thác của hắn đã biến mất.

- Ngươi cũng muốn đi?

Thần Miểu Thiên Tôn nhìn về phía Tiểu Ma Tiên mà hỏi. Nếu như nàng ta không đi, thì dù cho Lâm Minh có vẫn lạc thì vẫn còn có một người lưu lại.

Tiểu Ma Tiên khẽ cắn môi, nàng nhìn Lâm Minh, sau đó nhìn Thần Miểu Thiên Tôn, rồi kiên định gật đầu.

Nàng hoàn toàn không hiểu được trình độ hiểu biết của Lâm Minh với thần thú một là mức nào, chỉ là dứt khoát đánh bạc, đi theo Lâm Minh xông vào trong thần thú mộ.

- Ngươi có thể chờ đợi, nếu như được thì khi Lâm Minh bình an quay lại, ngươi đi cũng không muộn.

Thần Miểu Thiên Tôn lên tiếng khuyên bảo.

Chỉ là Tiểu Ma Tiên lắc đầu nói:

- Ta không muốn!

Dũng khí của nàng là đến từ sự tín nhiệm với Lâm Minh, hơn nữa ở nơi hắc ám cô quạnh này, trăm triệu năm cũng không thay đổi chút nào thì Lâm Minh vào Tiểu Ma Tiên đã sớm ký thác tinh thần lên nhau. Nếu như Lâm Minh chết thì Tiểu Ma Tiên cũng không có dũng khí để đối mặt với sự cô độc tịch mịch của tương lai.

Những ngày tháng như này khiến cho đám võ giả có tâm chí cường đại cũng phải phát điên lên vì tuyệt vọng.

- Được rồi, nếu các ngươi muốn đi thì ta cũng không khuyên nữa, ta chỉ mong rằng, khi ngươi phát giác bản thân tính sai thì đừng có cậy mạnh, không nên hành động theo cảm tính, tùy thời lui lại, chỉ mong rằng là còn kịp, ta hi vọng khi ta chết còn có người tống chung cho ta! (chăm sóc cho người thân trước khi người đó mất)

Thần Miểu Thiên Tôn nói đến đây tựa như có cảm giác càng thêm già nua, bảy năm sớm chiều ở chung, lại còn dốc túi truyền thụ, khiến cho tính mạng của Thần Miểu Thiên Tôn cũng đã đặt lên người Tiểu Ma Tiên với Lâm Minh rồi.

Hai người vừa đi thì cũng không khác gì rút xương của hắn.

Một khắc này từ sâu trong lòng Lâm Minh cũng không biết có cái cảm giác gì, hắn với Thần Miểu Thiên Tôn cũng không phải là đồng tộc, cũng chẳng đồng tong, nửa điểm quan hệ cũng không có nhưng đúng lày hắn lại thành sự kéo dài mạng sống cho kẻ đáng thương ấy,

Võ giả đi vào võ đạo chi lộ thì không thể nào dự đoán được kết cục của bản thân. Có thể chết tại bí cảnh, có thể bị người ta giế t chết ở dã ngoài, toàn thây cũng không còn, thậm chí phân thân toái cốt, hóa thành tro bụi, không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

Thần Miểu Thiên Tôn hiện giờ chính là như vậy, ở trong Uổng Tử cốc chỉ còn có thi cốt làm bạn.

Mà hiện giờ, hi vọng của Thần Miểu Thiên Tôn chính là, sẽ có người vì hắn tống chung, khi hắn cô đơn sau mấy vạn năm mà chết, thì lúc chết sẽ không còn cô đơn nữa.

Lâm Minh thực sự bị một câu nói kia của Thần Miểu Thiên Tôn làm cho xúc động, hắn xốc lại trường bào, sau đó hướng về phía Thần Miểu Thiên Tôn mà vái một cái thật sâu.

- Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ quay lại, không để cho tâm huyết của ngươi chảy xuống sông xuống bể.

Lâm Minh cũng không muốn xuất phát vội, mà chờ sau một đợt ma tính triều tịch nữa rồi mới cùng Tiểu Ma Tiên đi vào trong thần thú mộ.

Ma tính triều tịch cũng sẽ không bộc phát liên tục hai lần, cho nên

Lâm Minh với Tiểu Ma Tiên chọn sau khi ma tính bộc phát rồi mới tiến vào để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vô hạn vô biên thần thú mộ, khắp nơi đều là hài cốt cực lớn, một cây hài cốt tựa như một ngọn núi, như thần kiếm cắm thẳng lên bầu trời, biến mất trong hư không.

Bên trong phần mộ không có gió, nhưng lại có năng lượng lưu động tựa như là gió, cùng đồng nguyên với năng lượng triều tịch bộc phát lúc trước.

Gió thổi hài cốt làm âm thanh sàn sạt vang lên nhè nhẹ, hết thảy đều tiêu điều hoang vu khiến cho long người không tự chủ được mà dâng lên một cỗ cảm giác bi thương.

Cỗ cảm giác bi thương này ngày càng ngày nồng đậm, cơ hồi muốn bao phủ lấy người.

Sauk hi đi vào được hơn năm mươi dặm, Tiểu Ma Tiên cảm thấy nội tâm mình đều bị thứ ma tính lực lượng này tràn ngập, tựa như đang vẫy gọi linh hồn của nàng, muốn nàng theo nó rời đi.

Đây cũng chính là ma tính triệu hoán mà Thần Miểu Thiên Tôn từng nhắc tới, rất nhiều võ giả sau khi đi vào trong thần thú mộ thì đềub ị cỗ lực lượng này triệu hoán, cuối cùng một đi không trở lại

Ma tính lực lượng ngày càng ngày mạnh, Tiểu Ma Tiên bằng vào linh hồn lực cường đại của bản thân, bảo vệ linh đài, giữ trong mình một tia thanh tỉnh.

Nhưng cỗ lực lượng này thực quá là kỳ dị, đến Giới Vương cũng không thể nào chịu đưng được, huống hồ là Tiểu Ma Tiên có mạnh mẽ trên phương diện linh hồn thì cũng không thể vượt qua được Giới Vương.

Nàng cảm thấy bản thân rất nhanh không thể duy trì được tiếp, tuy nhiên biết được thứ này hấp dẫn mình vô cùng trí mạng, nàng không nên để cho nó tự bài bố, thế như bản thân không thể tự khống chế được tâm thần của chính mình.

Tiểu Ma Tiên muốn lên tiếng gọi Lâm Minh, nhưng lúc này toàn bộ tâm thần của nàng đều đang chống đỡ ma tính lực lượng, cẳn bản không thể nào phân tâm để nói chuyện, nếu không nàng cảm thấy bản thân sẽ mất đi chính mình.

Trong hỗn độn, Tiểu Ma Tiên đột nhiên cảm thấy có một đạo ý niệm đi vào trong mi tâm của mình, đạo ý niệm này biến thành một thanh kiếm phù văn mang phong cách cổ xưa, phù văn cứ như thế tạo thành một tia sáng xuyên qua hỗn độn mà tiến thẳng vào tinh thần chi hải của Tiểu Ma Tiên.

Cùng lúc đó, bên tai Tiểu Ma Tiên đột nhiên vang lên âm thanh:

- Bảo về tâm thần, độc thiên thư chi pháp của Tu La Thiên Thư, dùng nó để vận chuyển năng lượng trong cơ thể!

Tu La Thiên Thư?

Bốn chữ này tựa như tiếng chuông sáng sớm tiếng trốn hoàng hôn vang lên bên tai của Tiểu Ma Tiên, trong đầu nàng hiện lên một đạo thiểm quang.

- Tam Thập Tam Thiên, đại đạo bao la mờ mịt.

Không chờ Tiểu Ma Tiên bắt đầu mặc niệm thì âm thanh kia đã vang lên bên tai nàng, trong âm thanh này ẩn chứa ý niệm mãnh liệt, những thứ này dần biến thành từng chữ hoàng kim hiện lên bên trong tinh thần chi hải của Tiểu Ma Tiên, nét bút tựa như rồng bay phượng múa, ẩn chứa trong đó là ý cảnh khó nói bằng lời.

Mấy chữ này chính là tổng cương của Tu La thiên thư.

Từ khi tổng cương của Tu La thiên thư hiệnr a thì áp lực trong linh hồn của Tiểu Ma Tiên cũng giảm xuống, đầu óc nàng lại khôi phục lại sự thanh tỉnh.

Thế giới xung quanh đột nhiên trở nên rõ ràng hơn.

Tiểu Ma Tiên đột nhiên phát hiện, bàn tay của Lâm Minh đang cầm tay nàng có một cỗ chí dương chi cương lực lượng đang không ngừng truyền qua người nàng.

Mà Tu La thiên thư mà nàng nghe lúc trước cũng chính là ý niệm Lâm Minh truyền tới.

Chỉ trong một tích tắc mất đi phương hướng, Tiểu Ma Tiên đã cảm thấy bản thân đầy mồ hôi, không có chút chuẩn bị gì mà đi vào trong này thì mặc kệ là tu vi gì, thiên tài ra sao, đềup hải vẫn lạc, thiên phú của Tiểu Ma Tiên cũng không thể nào không sợ hãi lực lượng của thú thần mộ được.

- Tu La thiên thư không ngờ lại có được hiệu quả mạnh đến nhường nào…

Tiểu Ma Tiên có chút giật mình bởi vì mấy trăm chữ tổng cương Tu La thiên thu này ẩn chứa quá nhiều huyền cơ, cứ suy tính như thế thì đây hẳn là thứ xuất hiện từ bên trong thú thần mộ do Tu La lộ chủ nhân truyền xuống, quả là hợp tình hợp lý.

Chỉ là Tiểu Ma Tiên cũng tinh tường, nàng hiện giờ đang cùng Lâm Minh đi qua chỉ là phần ngoài của thú thần mộ, khoảng cách nơi sâu nhất vô cùng xa.

Thử nghĩ mà xem, một đầu thần thú khun gxuong có thể dai tới ngàn dặm, mà thú thần mộ này là do mấy trăm con tạo thành cho nên diện tích của nó là bao nhiêu thì cũng không thể nào tính được, nơi này chính là một thế giới độc lập mà Tu La lộ chủ nhân tạo dựng nên!

Bọn hắn còn muốn tiến vào sâu bên trong thần thú mộ thì hẳn sẽ gặp phải thứ còn nguy hiểm đáng sợ hơn, muốn an toàn cũng thực là khó khăn.

Chương 1494: Thiên Thư tổng cương

Khi ma tính lực lượng chấn nhiếp nàng đã qua đi thì bên tai Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên lại vang lên tiếng truyền âm của Thần Miểu Thiên Tôn:

- Hóa ra là thế, các ngươi đạt được Thiên Thư tổng cương mà Tu La lộ chủ nhân lưu lại, xem ra hai người các ngươi tìm được trên đá khắc lưu danh kia

Từ sau khi Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh tiến vào bên trong phần mộ thì Thần Miểu Thiên Tôn vẫn luôn tập trung trên người Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, không hề lơ là chút nào.

Lúc này Lâm Minh để cho Tiểu Ma Tiên dùng tổng cương để vượt qua lực lượn gtriệu hoán thì cũng bị Thần Miểu Thiên Tôn phát hiện ra!

- Tiền bối cũng biết tổng cương này?

Lâm Minh dùng thần niệm hỏi.

- Đúng thế, tổng cương tuy là vật hi hữu, nhưng bao nhiêu năm qua cũng từng có người đề cập tới, cho nên có thể lưu truyền ra bên ngoài một ít. Ta cũng từng xem qua, ngộ thử một thời gian ngăn nhưng thiên tư ta ngu dốt, cũng không thể nào ngộ được cái gì hết. không nghĩ tới, tổng cương ở bên trong thú thần mộ lại cso thể tạo được hiệu quả lớn như vậy, chỉ cần mặc niệm nội dung liền có thể chống lại được sự xâm nhập của ma tính lực lượng a…

Thần Miểu Thiên Tôn nói bản thân thiên tư ngu dốt chỉ là cách nói khiêm tốn mà thôi, với tu vi Thiên Tôn đỉnh phong cùng với lịch duyệt bao nhiêu năm qua, muốn tìm hiểu tổng cương mà có thu hoạch thì hơi ít, thật ra là bởi vì bên trong tổng cương có mấy trăm chữ cũng không có bao hàm công pháp có thể tu luyện mà chỉ là tóm lược thiên đạo tường thuật, tuy nhiên huyền cơ khắp nơi, muốn tìm ra được cái gì cũng không dễ dàng.

- Ngươi đã tìm hiểu qua tổng cương?

Thần Miểu Thiên Tôn hỏi Lâm Minh.

- Đúng thế, vãn bối bảy năm trước ở trên đá khắc đã tìm thấy được tổng cương này, bảy năm qua vẫn luôn tìm hiểu lấy nó.

- Bảy năm… vừa tìm hiểu vùa nghiên cứu thần thú mộ… Ngươi đây là nhận định rằng tổng cương chính là chìa khóa mở ra phần mộ này hay sao?

Thần Miểu Thiên Tôn suy đoán ra được vì sao Lâm Minh lại dám xông vào trong thần thú mộ này, hắn thực ra cũng thông minh, hiểu được sự liên hệ của thần thú mộ với đại trận rồi.

Nhưng bản thân Thần Miểu Thiên Tôn cũng từng tìm hiểu qua hai thứ đồ này rồi, huyền cơ bên trong ẩn chứa ở một trình độ đáng sợ vô cùng, khiến cho mấy ngàn dặm phương viên thú thần mộ đều phức tạp đến tột cùng, mà tổng cương chỉ có hơn trăm chữ, thực sự là đơn giản tới tận cùng!

Cho dù là phức tạp tới đâu hay đơn giản tới đâu thì muốn tìm hiểu ra được điều gì đó thì đúng là khó như lên trời, muốn bọn họ phải liên hệ hai thứ đó với nhau, nói dễ thế sao?

- Bảy năm thời gian chỉ có mấy trăm chữ tổng cương mà ngươi thì hiểu được bao nhiêu đây?

Thần Miểu Thiên Tôn kín đáo hỏi.

- Vãn bối có chút lĩnh ngộ, chỉ là thiếu đi chính vãn cho nên lý giải còn hơi nông cạn.

- Được rồi.

Thần Miểu Thiên Tôn lắc đầu thở dài, hắn biết bản thân có khuyên nhiều thì cũng vô ích, Lâm Minh cũng sẽ không nghe lời hắn:

- Ta cảm thấy, chỉ cần ngươi tiến vào trong phạm vi sáu bảy trăm dặm thì còn được, còn về sau thì khó có thể đi tiếp, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!

Thần Miểu Thiên Tôn nói xong câu này rồi lại yên lặng lần nữa.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lại tiếp tục tiến về phía trước, hai người bọn họ không ngừng xâm nhập vào trong thần thú mộ, ma tính lực triệu hoán càng thêm mạnh hơn nữa, ngay từ đầu Tiểu Ma Tiên niệm tổng cương còn có thể nhẹ nhàng vượt qua, nhưng vào khoảng một trăm dặm thì ma tính lực kia đã ngưng hóa thành thực chất rồi.

Xuy xuy xuy!

Một đoàn u hỏa xuất hiện trước mặt Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, chỉ mấy tức thời gian mà nó đã biến thành một đầu ác ma dữ tợn, có ba đầu, sáu tay, mặt xanh nanh vàng, trên lung có hai cái cánh, tay cầm một thanh đinh ba bằng sắt, đúng là bộ dáng của Tu La vương trong truyền thuyết rồi.

Ác ma gào thét một tiếng, sau đó hướng về phía Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên mà vung vuốt đánh tới.

Thấy con ác ma kia lao tới, khuôn mặt Tiểu Ma Tiên biến sắc, tùy tiện một con ác ma mà khí tức của nó còn mạnh hơn cả Bán bộ Giới Vương.

Đây mới chỉ là bên ngoài thần thú mộ, nếu như xâm nhập vào bên trong đó thì không phải Thiên Tôn cũng phải ngã xuống sao.

- Cùng nhau niệm đi!

Mắt thấy con Ác ma kia đánh tới, Lâm Minh gấp giọng nói ra, đồng tử Tiểu Ma Tiên co lại, đúng lúc ấy Lâm Minh lên tiếng nhắc nhở cho nên Tiểu Ma Tiên cũng biết, muốn đối địch mà còn là bán bộ Giới Vương thì bọn hắn cũng không thể nào đối phó được.

Tiểu Ma Tiên khẽ mở miệng, khẩu hình như hoa sen, một âm trong Tu La Thiên Thư bị nàng phóng ra, chúng liền biến ảo ngay trên bầu trời, tựa như một đám phi điểu màu kim sắc, bay về phía Tu La ác ma, đem nó khóa lại.

- Thật mạnh!

Sauk hi khóa Tu La ác ma kia lại, Tiểu Ma Tiên cũng không còn chấn kinh nữa, nàng quán chú toàn bộ lực lượng của mình cũng chỉ miễn cưỡng khóa nó lại chứ không thể nào tiêu diệt được.

Mà đúng lúc này, Tiểu Ma Tiên nghe thấy từng tiếng nổ không ngừng, cách này không xa hơn mười đoàn Hắc Sắc ma diễm nổ tung biến thành hư ảnh Tu La vương, mà bọn chúng đề là do ma tính lực lượng quá mức nồng đậm mà ngưng tụ ra, mỗi một Tu La hư ảnh so với kẻ trước thực lực chỉ có hơn.

Trong lòng Tiểu Ma Tiên kinh hãi, thật đáng sợ, chỉ hai người Thần Biến kỳ võ giả thì làm sao đối phó được mười tên bán bộ Giới Vương đây!

Thế này thì làm sao đánh đây?

Nàng không thể không nhìn về phía Lâm Minh, từ khi đi vào đất hoang thì Tiểu Ma Tiên tự nhiên coi Lâm Minh như nơi để dựa vào, tuy thực lực của hắn cũng không mạnh hơn nàng quá nhiều, nhưng mỗi khi gặp nguy cơ, thì tựa hồ đều là nhờ vào hắn mới có thể hóa giải được.

Đúng lúc này, Lâm Minh dồn khí vào thể nội thế giới, Tà Thần lực cùng bát môn độn giáp đồng thời mở ra, toàn thân thể hắn vì hút vào khí tức quá nhiều mà phồng lên, trong miệng đầy lôi đình cùng hỏa diễm khí tức mãnh liệt.

Trong chớp mắt Lâm Minh co eo lại, bụng dưới phun ra nuốt vào, bên trong miệng tràn đầy xuân lôi!

Lôi đình cùng hỏa diễm chi lực, cùng quán chú vào trong khí tức của hắn, càng thêm cường dại, khiến cho người khác phải rung động, trong đó ẩn chứa thiên phạt, hủy diệt, tài quyết âm tiết, từng cái phóng ra từ trong miệng hắn, lôi đình cùng hỏa diễm gào thét, thanh âm như sấm xé trời như vạn hỏa cháy lan đồng cổ vậy

Đây là sau khi Lâm Minh đọc tổng cương, so với Tiểu Ma Tiên thì thanh thế lớn hơn gấp mấy chục lần.

Một khắc này phía sau lung Lâm Minh lại hóa ra một hư ảnh Thương Long! Tựa như một đầu thần long đang dần thức tỉnh bên trong cơ thể hắn, thét ra tiếng gào kinh thiên động địa.

Dùng cơ thể hắn làm trung tâm, có thể thấy được một đạo sóng âm rung động đang tùy ý chấn ra ngoài, tựa như gió bão mà khuếch tán đi!

- Tam Thập Tam Thiên! Đại đạo thương mang

Thanh âm đáng sợ, vang vọng trong thiên địa, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, đám ma tính lực lượng dưới sự bộc phát của hỏa diễm mà bạo diệt, đám Tu La xung quanh cũng bị chấn vỡ tan ra.

Lâm Minh lúc này tựa như là long du cửu thiên, một kim sắc văn tự đi theo đại đạo, từ trong cơ thể hắn phóng ra, tùy ý bay múa!

Đám văn tự kim sắc này tạo thanh Tu La Thiên Thư tổng cương, dưới sự trấn áp của kim sắc tự thì đám Tu La hư ảnh liên tục bị đánh nát.

Bồng Tử đạn thế giới!

Bồng! Bồng!

Hơn mười tên Tu La ác ma cảnh giới bán bộ Giới Vương cứ như thế bị Lâm Minh đánh nát hơn nửa

Chỉ còn lại mấy tên Tu La thấy tình thế không ổn muốn bỏ chạy thì hai tay Lâm Minh đã hợp lại, kim sắc tự tựa như thái sơn áp đỉnh trấn áp xuống.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc như là thủy tinh bị đậpp, tên Ác ma cuối cùng bị gi ết chết luôn.

Toàn bộ Tu La ác ma đề biến thành ma tính lực lượng, phiêu đãn thứu

Tiểu Ma Tiên ở một bên kinh ngạc nhìn đến ngây người.

Cùng chung một tổng cương, Lâm Minh niệm ra sao lại có thể mạnh hơn bản thân mình quá nhiều như thế?

- Lâm Minh ngươi dùng công pháp gì vậy?

Tiểu Ma Tiên cảm giác Lâm Minh hẳn là dùng sóng âm công pháp, mà Lâm Minh chưa kịp lên tiếng thì truyền âm của Thần Miểu Thiên Tôn đã tới làm hắn giật mình.

- Lâm Minh… ngươi ngộ ra đạo từ tổng cương của Tu La lộ chủ nhân ư?

Vừa rồi Lâm Minh hét lên lại có hiệu quả như vậy tuyệt đối không phải do trong thanh âm của hắn quán chú cái gì bí pháp mà là do hắn đã có lĩnh ngộ sâu!

Tổng cương này tuy chỉ mấy trăm chữ, nhưng chữ chữ tựa châu ngọc, nó không có liên quan tới phương pháp tu luyện cụ thể cũng chẳng có miêu tả nửa điểm chiêu thức, căn bản là không dùng trong chiến đấu nhưng sau khi Lâm Minh linh ngộ thì chỉ Thiên Thư thôi cũng đã là vũ khí trí mạng rồi! Hơn trăm chân ngôn mà ra thì có thể giết địch được rồi!

Đây là điều mà Thần Miểu Thiên Tôn trước đây không hề ngờ tới.

Tuy hắn cũng đã tham ngộ, nhưng cuối cùng lại không có thu hoạch gì cả.

- Tiền bối nói quá rồi, vãn bối chỉ là lĩnh ngộ một chút, khoảng cách ngộ ra đạo còn kém xa cả vạn dặm. Đây là tổn cương, vãn bối chỉ hiểu được đủ một phần vạn, chỉ có thể bạo diễn nó để giết địch mà tổng cương tác dụng lại giúp cho võ giả tiến lên con đường võ đạo đỉnh phong, là thứ tổng kết sau khi Tu La lộ trùng tub a mươi thế, sự mạnh mẽ của nó chỉ Chân Thần cảnh giới trở lên mới thấy đưuọc, vãn bối căn bản không thể nào hiểu được.

Lâm Minh lĩnh ngộ bảy năm, hàng càng cảm thấy được sự cường đại của chủ nhân Tu La lộ.

- Có thể biến tự tiết thành lực lượng để giết địch, ngươi quả nhiên không tầm thường.

Thần Miểu Thiên Tôn nói tới đây thì cảm khái một tiếng:

- Thiên đạo tuy thưa, vòng qua vong lại, nhưng ai dám nói là thấy được phương hướng của nó? Ngươi có thể đi tới được một bước này, ta cũng giật mình vô cùng, có lẽ ngươi đúng, đã sớm sáng tỏ thì hẳn có thể chết rồi,ta cũng không khuyên ngươi nữa, thần thú đại trận này ngươi cứ vào đi, bất luận thành bại thế nào cũng được.

- Tạ ơn tiền bối lý giải, ta tât nhiên sẽ không phụ kỳ vọng của người.

Lâm Minh ôm quyền thi lễ, xoay người đi qua chỗ khác, khi ma tính lực lượng biến mất thì trước mặt Lâm Minh hiện ra một bộ tường thành tạo ra từ hài cốt của một đầu thần thú trưởng thành!

Tường thành trắng hếu, hài cốt luy xuy, trông mà giật mình!

- Đây là cái gì?

Tiểu Ma Tiên thất kinh hỏi, tòa tường thành này từ hư không xuất hiện bởi trước đó nàng cũng không hề thấy nó.

- Tam Thập Tâm Thiên Tu La cốt thàng, nơi đây chính là đại trận chủ thể của thần thú phần mộ.

Chương 1495: Ba mươi ba đạo

- Tam Thập Tam Thiên Tu La cốt thành?

Tiểu Ma Tiên thất kinh, nầng thật không ngờ ở bên trong thần thú mộ, lại có một tường thành tạo nên từ thần thú xương cốt.

- Chúng ta đi qua thôi!

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng nhau bay qua tường thành lớn này, bọn hắn lơ lửng trên vạn trượng, quan sát thế giới phía sau tường thành.

Ngay sau đó, Tiểu Ma Tiên chứng kiến một màn khiến cho nàng cả đời này khó có thể quên được.

Ở phía sau tường thành bạch cốt cũng không phải là hoang thổ, mà cũng không phải là sa mạc với nham tạch, chính xác mà nói đây đã không còn được coi là sơn cốc nữa rồi, mà đây là một tinh không vô biên vô hạn.

Vô tận tinh không rộng lớn, không có tận cùng, trong tinh không có một đạo đồ cực lớn đang lơ lửng.

Chỉ là vì khoảng cách quá xa, mà tinh không rộng lớn cho nên Tiểu Ma Tiên cũng không phán đoán được đạo đồ này đến cùng có bao nhiêu, nàng dùng cảm giác dò xét thì cuối cùng hít vào một hơi lạnh.

Những đạo đồ này đều có diện tích mấy ngàn dặm, có thể so sánh với một tiểu hành tinh rồi.

Tất cả đạo đồ đều đang lơ lửng bên trong tinh không, ở nơi trung ương của một đạo đồ đều là nguyên một bộ xương thần thú.

Những bộ xương thần thú này cùng với những xương cốt ở ngoài thần mộ kia có khá nhiều điểm bất đồng.

Bạch cốt bên ngoài hẳn là trải qua mấy trăm ức, thậm chí là ngàn ức năm tháng tuế nguyệt, đã sớm bị phong hóa, khiến cho huyết khí của chúng sớm khô cạn, trừ cốt thứ ra thì chẳng còn chút giá trị nào.

Nhưng thú cốt bên trong trận đồ thì toàn thân trong suốt như ngọc, bên trong huyết khí tràn đầy, vô cùng sống động.

Thậm chí bên trong đó còn ẩn chứa thần thú chi khí tức, có thể ngưng tụ lại được hư ảnh của các loại thần thú, Phương Tường Cửu Thiên, Đằng Long Thừa Vụ, phangr phất chỉ một khắc sau đám thần thú này có thể sống lại.

- Nơi đây là....

Tiểu Ma Tiên giật mình nhìn về phía trận pháp to lớn kia, tựa như thần thú chi cốt nguyên vẹn, thân dài ngàn dặm, phiêu phù ở trong vũ trụ tinh không, khiến cho người ta có một sự rung động không hề nhỏ!

Mà Lâm Minh với tm ở nơi này tựa như là hạt bụi, không có chút ý nghĩa nào.

- Đây mới chân thwujc là thần thú đại trận, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì thông đạo rời khỏi Uổng Tử cốc chính là nằm trong đại trận!

Lâm Minh nhắm mắt lại, đem cảm giác phóng ra, khiến cho từng cái trận đồ lần lượt hiệnl ên trong óc hắn.

- Nơi này có ba mươi sáu đạo luân đồ, có ba mươi ba khung xương thần thú, trung ương ba đạo đồ thì không có gì.

Trong Lâm Minh tự hỏi, hắn đã sớm từ bên trong ngọc đế phát hiện ra được tình cảnh của đại trận rồi.

- Không thể tưởng tượng được, thần thú mộ đại trận là tình cảnh này. Ta cảm thấy càng đi theo ngươi, lại càng có thể mở rộng tầm mắt a.

Thanh âm của Thần Miểu Thiên Tôn từ trong hư không truyền tới, nếu không có Lâm Minh, hắn cảm giác bản thân không thể nào đột phá được ma tính lực lượng kia mà cũng không thể nào nhìn thấy được đại trận chân chính.

- Ba mươi sáu lục đồ, mỗi một đạo đều có một con thủ hộ thần thú, ẩn chứa sát cơ vô tận, khí tức đáng sợ như thế thực là đã vượt xa cả Thiên Tôn, thực khiến cho người khác không thể nhìn lên, đạo đồ này đến Thiên Tôn đi vào thì cũng sẽ vẫn lạc!

Thần Miểu Thiên Tôn không hề nghi ngờ gì lực sát thương đáng sợ của đạo đồ này, chỉ là cái khí tức kia thôi cũng đủ khiến cho người khác phải hãi hung khiếp vía rồi.

- Chúng ta làm thế nào đi qua?

Tiểu Ma Tiên sau khi nhìn thấy tràng cảnh này, lại nghe được phân tích của Thần Miểu Thiên Tôn thì càng lý giải được sự đáng sợ của trận đồ này.

Muốn xông qua trận đồ thì với một điểm tu vi đáng thương của nàng chẳng có ý nghĩa gì cả. Chỉ cần một trận đạo quang liền có thể biến nàng thành mây khói, không hề có chút may mắn nào có thể thoát khỏi.

- Vượt qua!

Lâm Minh nói thực là ngắn gọn.

Chỉ hai từ đơn giản như thế đã khiến cho Tiểu Ma Tiên trong lòng đập mạnh không thôi, Thần Miểu Thiên Tôn thì hơi trầm ngâm. Đến lúc này thì Lâm Minh vẫn cứ tự tin như trước, tất nhiên là hắn đã sớm có nghiên cứu về ba mươi ba trận đồ kia rồi.

Thời gian bảy năm qua, Lâm Minh một mực tĩnh tọa ở trên vách núi, hắn làm sao có thể ngộ đến được thần thú một đại trận mà Tu La lộ chủ nhân bố trí đây?

Thần Miểu Thiên Tôn khẽ hít một hơi, hắn cảm giác trên người Lâm Minh có quá nhiều bí mật, hắn dám dùng Thần Biến tu vi mà chống lại đại trận mà Tu la lộ chủ nhân lưu lại, thực là khiến cho người khác cảm thấy rung động không thôi.

- Hắn thực sự có thể thành công được khoong?

Thần Miểu Thiên Tôn nhịn không được sinh ra một ý niệm này trong đầu, hắn hiện giờ cũng không cho rang Lâm Minh đi chịu chết, bởi Lâm Minh đi tới đây chính là đã tạo ra kỳ tích, mà kỳ tích này chung quy là nhờ có Tu La Thiên Thư tổng cương mang đến.

Thần Miểu Thiên Tôn cũng hiểu, một khi Lâm Minh có thể đột phá thần thú đại trận, hẳn sẽ tìm ra được phương pháp rời khỏi Uông Tử cốc, mà từ khi Tu La lộ xuât hiện cho tới hôm nay chưa hề có ai có thể thoát ra khỏi Uổng Tử cốc này!

- Đi theo ta!

Lâm Minh cầm tay của Tiểu Ma Tiên, cùng nàng bước vào một trận đồ bên trong ba mươi sáu đạo lục đồ.

Lâm Minh lựa chọn đạo trận đồ này, bên trong đó có hiện ra thất thải chi sắc, ở trung ương có một cỗ hỏa hồng sắc hài cốt, tựa như một viên hồng ngọc sáng long lanh, phảng phất đang thiêu đốt lên hư không, bởi đây là một đầu Phương Hoàng.

- Phượng Hoàng.

Thấy được hài cốt óng ánh này, thân thể Tiểu Ma Tiên đột nhiên chấn động, bởi nàng cảm thấy huyết mạch toàn thân đều sôi trào, tựa như có hô ứng với đầu Phượng Hoàng hài cốt này.

- Đây là Vương tộc bên trong Phượng Hoàng tộc, hơn nữa còn là Vương tộc đỉnh phong.

Tiểu Ma Tiên thì thào nói ra, ba mươi ba trận đồ chứa đám thần thú cũng không phải là thần thú bình thường, mà là đỉnh phong tồn tại bên trong chủng tộc của chúng!

Nếu như có thể hấp thụ được Phượng tủy bên trong hài cốt của Phượng Hoàng này thì không nói tới Tiểu Ma Tiên, đến Lâm Minh cũng có chỗ tốt không tưởng.

Đương nhiên, đây chỉ là ý niệm trong đầu mà thôi, Phượng côt này đã bị nhập vào trong đại trận, không có khả năng đạt được.

Khi Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên bước vào trong trận thì chợt bảy đạo năng lượng tựa như suối phun trào, thật dung là màu sắc của cầu vồng, cuối cùng hiện ra bảy đạo thần kiếm, đâm thẳng lên trời xanh.

Ở xung quanh nơi đó, năng lượng dần hình thành từng đạo thần quang, những thần quang này tựa như kiếm quang tùy ý xạ kích xung quanh.

Nhìn suối phun này từ phía xa, Tiểu Ma Tiên có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng kh ủng bố, trông bên ngoài thì có vẻ xinh đẹp, kỳ thật có thể đánh nát một khỏa tinh cầu! Nếu như là thân thể bị cuốn vào bên trong đó thì tuyệt đối chính là tan thành mây khói, Thiên Tôn cũng không thể nào may mắn mà thoát khỏi được.

Đối mặt với sức mạnh thiên địa to lớn đến như thế, Tiểu Ma Tiên cảm giác lực lượng bản thân mình quá nhỏ bé rồi.

Mà ngay cả những thần mang đang tràn tới kia cũng vô cùng đáng sợ, Tiểu Ma Tiên do dự một thoát, thử dùng một kiện thượng phẩm linh khí, nhẹ nhàng tới quỹ tích xạ kích mà thần mang kia đi qua, chạm nhẹ một cái.

Khi linh khí chạm vào thần mang thì chỉ nghe thấy một tiếng vang nho nhỏ, thượng phẩm linh khí này không bị thần mang xuyên thủng mà kéo ngay nó vào ngay bên trong thần mang, một khắc sau, linh khí tạo ra từ thần thiết cũng trực tiếp biến thành bụi phấn.

Tuy sớm đã ngờ tới khẩ năng này rồi nhưng có thể tận mắt nhìn thấy sự sắc bén của thần mang thì Tiểu Ma Tiên vẫn hít vào một hơi lạnh, hủy đi linh khí thì thôi không tính, nhưng đây lại có thể biến nó thành bột mịn!

Hơn nữa đạo thần mang này chỉ là thứ ở bên ngoài mà thôi, còn đám thần mang từ trong suối phun kia thì không hề phóng ra ngoài.

Vậy thần mang chủ thể bên trong kia có bao nhiêu kh ủng bố đây?

Tiểu Ma Tiên vô cùng tinh tường, trận đồ này vốn không phải là nhân lực có thể chống lại, mình coi như có một ngàn cái mạng, thì cũng phải chết ở bên trong

Ném đi linh khí đã bị hủy diệt, Tiểu Ma Tiên lại nhìn về phía Lâm Minh.

Nàng hiện giờ chỉ có thể dựa vào Lâm Minh mà thôi, đối mặt với suối phun có lực lượng kh ủng bố như thế, Tiểu Ma Tiên cũng không dám quá tin tưởng vào Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh đang đứng thẳng bất động, hai con ngươi tựa như hai đạo tinh mang lập lòe đem toàn bộ trận đồ bao quát hết.

Đây là một trong ba mươi ba trận đồ, Tụ Nguyên Ngũ Hành!

Ba mươi ba trận đồ còn đại biểu cho ba mươi ba đại đạo, ở trong đó có luyện thể mười một loại, tu nguyên mười một loại, tu thần mười một loại. Trận đo trước mắt là một trong những tu nguyên hệ thống đại đạo!

Lâm Minh lựa chọn nó cũng là vì nó ở gần sát với hệ thống tu luyện của nhân loại, mà tạo nghệ của hắn ở trong lĩnh vực này cũng cực cao, hơn nữa bản thân hắn có được Lôi Hỏa pháp tắc, cũng là thuộc về Ngũ Hành chi lực

Lâm Minh bước một bước về phía trước, toàn thân chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, ở sau lung hắn hư ảnh Tà Thần chậm rãi hiện ra.

Lâm Minh vốn có Tà Thần lực, vô cùng cường hãn, ở trong đồng cấp võ giả thì không ai bằng, nếu như hắn dùng Tà Thần lực để vận chuyển tới cực hạn, phối hợp với Tam Nguyên tụ đỉnh, thì cường đột chân nguyên tăng lên đến Nghịch Thế Hấp Thiên Ma công của Tiểu Ma Tiên cung không thể nào bằng được.

Nhưng hiện giờ, ở trong tinh không năng lượng phun ra tuôn trào, Tà Thần lực của Lâm Minh tựa như một con suối đối mặt với biển cả, căn bản không thể nào so sánh được, lực lượng của Lâm Minh chỉ là của bản thân hắn mà năng lượng kia thì lại là của vũ trụ,

Lâm minh chuẩn bị làm cái gì?

Tiểu Ma Tiên trừng to mắt, nàng không thể nào tưởng tượng ra được khi Lâm Minh triệu hồi ra Tả Thần hư ảnh thì bằng vào một lực lượng yếu như thế thì làm sao vượt qua đưuọc tinh không trận đồ này đây.

Ý niệm của Lâm Minh chìm vào thể nội thế giới, ở trong nội thế giới của hắn, đế ngọc màu xanh biếc kia chợt sáng lên rực rỡ.

Chân nguyên của Lâm Minh không ngừng rót vào bên trong đế ngọc, dọc theo đường vân bên trong đó mà lưu chuyển chậm rãi.

Quá trình này tiếp tục phải qua mấy hô hấp

Nhưng năng lượng sau khi rót vào bên trong đó thì lần lượt được ngưng kết thành một đạo đại phù văn, những phù văn này đều có được thần vận của đế ngọc!

Mấy trăm đại đạo phù văn hiện lên một trương trận đồ nguyên vẹn.

Trận đồ này từ bên trong thể nội thế giới của Lâm Minh mà chậm rãi bay ra, xoay tròn bên trên đỉnh đầu của hắn.

Tiếp đó chỉ trong giây lát, đạo trận đồ thứ hai từ bên trong thể nội của hắn bay ra.

Sau đó là thứ ba, thứ tư…

Trọn vẹn một phút đồng hồ trôi qua, xung quanh thân thể của Lâm Minh, hình thành ba mươi ba đạo trận đồ, bao phủ lấy người hắn.

- Vào đi.

Lâm Minh nói với Tiểu Ma Tiên.

Nàng hơi sững sờ rồi cũng đi vào trong trận đồ.

Ba mươi ba trận đồ có không gian rất nhỏ, Tiểu Ma Tiên cơ hồ là dán lên người Lâm Minh, bọn họ đều có thể cảm nhận được khí tức của đối phương.

Ở gần với Tiểu Ma Tiên như vậy khiến cho cái mũi của Lâm Minh đều tràn đầy mùi hương nhàn nhạt của Tiểu Ma Tiên, thậm chi hắn còn cảm nhận được sự mềm mại va chạm trước ngực mình.

Loại cảm giác này tuy kiều diễm vô hạn nhưng lúc này hắn cũng không sức mà hưởng thủ, không thể phân tâm vì hiện giờ chính là thời gian liên quan tới tính mạng.

- Đi theo ta, đừng có đi ra khỏi phạm vi của trận đồ này.

Lâm Minh nói xong liền bắt đầu cất bước về phía suối năng lượng thất thải kia.

Hiểu cách làm của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên sửng sốt, nàng trừng đôi mắt đẹp lên, trên mặt đầy vẻ không tin, Lâm Minh cứ định như thế mà tiến vào bên trong suối phun kia hay sao?

Chương 1496: Ngũ Hành hào quang

Trong cách nhìn của Tiểu Ma Tiên thì Lâm Minh bố trí xuống ba mươi ba đạo trần đồ tuy có phức tạp nhưng vẫn có ẩn chứa đại huyền cơ bên trong, nhưng nếu chỉ nhìn đạo trận đồ này không thôi thì người ta không thể nào thấy được nó cường đại ở chỗ nào bởi nguyên khí bên trong đó thực sự là quá ít rồi.

Thậm chi Tiểu Ma Tiên cảm thấy bản thân dùng một kích toàn lực cũng có thể đánh nát được ba mươi ba trận đồ này.

Trái lại năng lượng suối phun kia đến tinh cầu còn có thể đánh nát, một khi phóng ra một điểm thần quang nào đó thì cũng đã đủ để đánh chết được cường giả Giơi Vương rồi.

Hiện giờ Lâm Minh lại muốn dùng ba mươi ba trận đồ để chống lại suối phun năng lượng thất thải khủ ng bố kia, tựa như là mặc một thân áo giáp bằng giấy mà đi ngăn đón một màn kiếm vũ vậy!

Điều này khiến cho Tiểu Ma Tiên không thể nào tin nổi:

- Ngươi xác định… là chúng ta cứ thế mà tiến vào bên trong?

- Đúng thế…

Thanh âm của Lâm Minh bình tĩnh không một tia gợn sóng, bởi lúc này hắn cần phải khiến cho tâm linh hoàn toàn thanh tĩnh, hết sức chăm chú đối phó với hào quang năng lượng.

- Được… được rồi!

Tiểu Ma Tiên đưa tay vỗ bộ ngực nhỏ của mình, đối mặt với loại tình cảnh này thì dù là lá gan Tiểu Ma Tiên trước giờ không hề nhỏ nhưng cũng có chút chột dạ không thôi,.

Nàng đưa mắt nhìn những trận đồ này hồi lâu, sau đó cắn răng lầm bẩm nói:

- Coi như là chịu chết với ngươi, ta với ngươi liều một mạng này vậy!

- Xác thực là liều mạng!

Lâm Minh thì thào, bởi thời gian trước hắn tìm hiểu đại trận cùng với đế ngọc đều là đến từ lý luận mà thôi.

Hiện giờ đã chuyển sang thực tế, hắn cũng không dám nói chắc có trăm phần trăm, Thần Miểu Thiên Tôn nói không sai, người dù sao cũng không phải là thiên đạo pháp tắc, hắn sẽ phạm sai lầm, mà thiên tài đến đâu thì cũng sẽ có lúc đưa ra đáp an sai.

- Lâm Minh… hy vọng là ngươi đúng…

Thần Miểu Thiên Tôn thì thào nói, với thân thể suy yếu hiện giờ của hắn đưa cam giác đi theo Lâm Minh đến lúc này đã là cực hạn, hắn cũng không thể theo Lâm Minh đi vào trong ngũ sắc hào quang kia bởi một khi cảm giác của hắn bị đánh trúng thì Thần Miểu Thiên Tôn cũng sẽ phải chịu cắn trả nghiêm trọng, hắn đành ở phía xa, “nhìn” Lâm Minh tiến vào trong hào quang chứ không đi theo hắn nữa.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cẩn thận từng bước một tiến vào bên trong phạm vi của thần mang.

Vút!

Vừa mới bước chân vào trong thần mang thì một đạo thần mang tựa như một mũi tên nhọn hướng tới Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên bắn tới.

Đạo thần quang đó chuẩn bị xuyên qua ngực của mình và Lâm Minh, đồng tử của Tiểu Ma Tiên chợt co rút lại… nín thở!

Lúc này, nàng đã không còn khả năng né tránh nữa rồi, một khí né tránh thì sẽ thoát khỏi phạm vi bảo hộ của trận đồ, cuối cùng lao vào trong đám thần quang kia thì chỉ có lành ít dữ nhiều.

Nàng chỉ có thể dựa vào trận đò của Lâm Minh mà thôi.

Tinh!

Thần mang va chạm lên trận đồ, trong một khắc đó, một khung cảnh không thể tưởng tượng được phát sinh.

Đạo thần quang có thể thoải mái hủy đi một kiện thượng phẩm linh khí sau khi bắn lên trận đò lại không hề có một phản ứng gì hết, tựa như bông tuyết rơi vào trong nước, trực tiếp dung nhập vào trong đó, trực tiếp… biến mất.

Cỗ năng lượng này, đi theo đường vân trong đạo đồ mà lưu chuyển, từ một trận đồ này chuyển qua một trận đồ khác, cuối cùng theo hướng ngược lại b ắn ra ngoài, đi vào trong không gian mênh mông kia.

Từ đầu đến cuối đạo năng lượng này cũng không hề đi tới vị trí của Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, cũng không tổn thương tới bọn họ dù chỉ một điểm.

- Như thế nào lại… có thể như vậy?

Tiểu Ma Tiên trừng to hai mắt, xem ra trận đồ này không phải là ngăn trở thần quang trùng kích mà trực tiếp đem thần quang dẫn đạo đi, khiến cho bọn hắn không bị tổn thương gì hết.

Đây là cái gì nguyên lý?

Ngẫm lại thì một trận đồ này nếu muốn ngạnh kháng lại với thần quang trùng kích kia thì cường độ của nó chỉ có thể vượt qua cả Linh Bảo của Thiên Tôn mới được.

Nhưng nếu như chỉ là sơ đạo thì không cần có sức mạnh, liền có thể tứ lạng bạt thiên cân rồi.

- Ngươi làm sao mà có thể…

Tiểu Ma Tiên cảm thấy khó có thể tin được, trận đồ này lại có thể tạo nên hiệu quả như vậy, hiển nhiên là nhờ có trận văn bên trên, dẫn đám năng lượng tàn sát bừa bãi kia đi.

Lâm Minh khẽ nói:

- Lôi đình của nhân gian có thể đem một gốc bồ đề cổ thụ đánh thành tro, những không thể nào hủy đi một đoạn tinh cương, vì tinh cương có thể truyền được lôi đinh xuống đất.

Lâm Minh nói xong câu đó liền không nhiều lời nữa, bởi hiện giờ hắn cần phải chăm chú hết sức dể đối phó với năng lượng chung quanh này. Trận đồ hắn bố trí xuống đều là xuất phát từ bên trong đế ngọc, cùng với trận pháp bên trong thần thú mộ đồng nguyên, cho nên không hề có sự xung đột lẫn nhau ở đây, tựa như llaf trận đồ này sẽ là một đoạn tinh cương căn bản không bị lôi đình làm tổn hại.

Cứ như thế, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên triệt để đi vào màn hào quang năng lượng kia, bị ngũ thải quang mang bao phủ, mà ở cách đó không xa, Thần Miểu Thiên Tôn đang dùng cảm giác để nhìn xem hết thảy, trong lòng rung động không thôi.

- Lôi đình thiêu hủy cổ thụ che trời, nhưng không thể hủy được một đoạn tinh cương…

Thần Miểu Thiên Tôn thì thào những gì Lâm Minh vừa nói, bởi đây chỉ là một đạo lý đơn giản vô cùng, phàm nhân cũng biết rõ được, hiện giờ, Lâm Minh lại có thể dùng đạo lý kia để phá hủy được đại trận bố trí của Tu La lộ chủ nhân.

Ngay từ khi Lâm Minh chuẩn bị xông trận thì Thần Miểu Thiên Tôn tuyệt đối không thể ngờ tới, hắn lại có thể tới được nơi này, chỉ bằng tu vi Thần Biến mà dám đối mặt với đại trận của Tu La lộ chủ nhân, chống cự lại ma tính lực lượn, đi vào trung tâm trận đồ, tới bây giờ, Thần Miểu Thiên Tôn vẫn luôn đi theo bên người hắn không rời.

Tuy rằng Lâm Minh còn cần phải đối mặt với biết bao nhiêu hiểm nguy nữa, giờ hắn cũng chỉ là cất bước, nhưng chỉ cần đi vào trong suối phun này thì có thể khiến cho người khác rung động.

Nếu như Lâm Minh có thể đi thẳng tới, thẳng tới đại trận chính của thần thú mộ, như thế hắn có thể là kẻ đầu tiên đi ra khỏi Uổng Tử cốc sau biết bao nhiêu tuế nguyệt vừa qua.

Thần Miểu Thiên Tôn hít một hơi sâu, yên lặng thu hồi cảm giác, bảy năm qua hắn cảm thấy tựa như một giấc mơ, chính mình đột nhiên có thể nhận thức được hai tuyệt thế thiên tài như Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, hai người tu vi rất thấp nhưng thiên phú lại tuyệt đỉnh, thực tế Lâm Minh đã sáng tạo được kỳ tích như vậy.

- Có lẽ… hắn ta chính là cơ hội chuyển sinh của ta…

Trong đầu Thần Miểu Thiên Tôn đột nhiên hiện lên một ý niệm như vậy, trong lòng cũng không biết có cái cảm giác gì, mấy ngàn vạn năm qua, hắn đã kinh qua không biết bao nhiêu năm tháng trong Uổng Tử cốc này, đến khi thọ nguyên của hắn không còn nhiều lắm, mới có được cơ hội chuyển cơ…

Lúc này, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi vào bên trong ngũ hành trận đồ, hào quang to lớn cứ thế phun ra ngoài, tựa như sóng biển phun trào, tùy ý trùng kích ên ba mươi ba trận đồ trên người Lâm Minh sau đó liền bị trận đồ dẫn xuất.

Chỉ là lực lượng hào quang quá ư mạng mẽ, đám trận đồ này kịch liệt run rẩy khiến cho người ta có cảm giác khó có thể chống đỡ được.

Thấy trận đồ kia chuẩn bị có vẻ như sắp bị nghiền nát, Tiểu Ma Tiên hơi ngừng thở, cẩn thận từng chút một.

Hai người cùng nhau vượt qua lôi đình, cuồng phong, hỏa diễm, hàn thủy…

Từng Ngũ Hành chi lực đềub ị bọn họ vượt qua, bọn họ cuối cùng cũng đi tới được trung ương trận đồ, thấy được Phương Hoàng cốt.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Lâm Minh không hề thay đổi, độ tập trung tinh thần cao.

Không biết qua bao lâu, hào quang trên người Lâm Minh và Tiểu

Ma Tiên cùng ảm đạm xuống

Một khắc này, Lâm Minh thở dài một hơi, lung hắn đã ướt đẫm mồ hôi.

- Chúng ta cuối cung… đã đi tới.

Lâm Minh lên tiếng, câu nói cũng có chút tối nghĩa..

Chương 1497: Long khí

Tiểu Ma Tiên nhìn qua Lâm Minh, rồi nhìn về phía đại trận bọn họ mới đi qua, trong lòng có chút cảm giác khó có thể tin được.

Bọn hắn chỉ dùng có tu vi Thần Biến lại có thể đi qua được trận đồ mà Tu La lộ chủ nhân bố trí ư…

Mà phía sau còn có ba mươi lăm, chỉ là có ba trong đó thì không có, cũng chính là còn ba mươi hai mà thôi.

- Chúng ta cũng không cần phải đi qua toàn bộ các trận đồ.

Lâm Minh lên tiếng nói, thần thú mộ đại trận này chia r aba tầng, vây quanh vị trí trung tâm, bọn hắn chỉ cần đột phá ba tầng trận đồ liền có thể đi vào đại trận bên trong rồi.

Mà trong bảy năm thời gian này, Lâm Minh dùng toàn bộ tinh lực để nghiên cứu ba trận đồ, còn những thứ khác hắn cũng không hề động tới.

Ba trận đồ phân biệt thuộc ba dạng tinh, khí, thần, cái thứ hai hắn chọn đó chính là Luyện Thể Cửu Tinh.

Cũng chỉ có cái này là Lâm Minh quen thuộc nhất, vì nó là mộ tphần tu luyện hệ thống của hắn.

Trận đồ màu xám cực lớn lẳng lặng đứng ở trên hư không, ở trung ương có một bộ long cốt cực lớn…

Khung xương này chỉ còn một màu đen kịt, hiện ra vẻ sáng bóng của kim loại, tựa như được đúc thành từ sắt, thân nó dài mấy ngàn dặm, có bốn long trảo vừa thô vừa to như núi, sau lưng là một đôi cánh khi dang ra liền có thể che được hai tinh cầu, trên đầu lâu có một ngọn long giác tựa như là thần kiếm vậy.

Thấy được khung xương long cốt này, Lâm Minh cảm thấy một trận rùng mình, từ trong long cootsm hắn cảm nhận được khí tức cùng loại với Hắc Long long tôn mà trước đây gặp ở Vạn Cổ Ma.

Nếu như không nhầm thì đầu Long này cùng với cái tên Long ở Vạn Cổ Ma bị lừa kia là đồng nguyên!

Ở trong vũ trụ này, Thần thú cũng có rất nhiều loại, đồng dạng là Long tộc thì cũng có hơn trăm chủng loại. Mà Long tộc trước mắt Lâm Minh cũng đã nhìn thấy trong sách cổ nhiều, cũng ở trong Vạn Cổ Ma nhìn thấy một lần, đây là lần thứ hai.

- Đây là loại Long gì?

Lâm Minh nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, với tư cách là hậu duệ thần thú thì nàng hẳn là có lý giải sâu sắc hơn về chúng.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên lại lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết… Tam Thập Tam Thiên Thần thứ không phải cái nào cũng giống nhau, ta cũng chỉ biết được Thần thú thần vực, có rất nhiều thần thú là dị chủng thái cổ, thậm chí là sống sót qua đại kiếp nạn lúc trước, đến điển tịch còn không có ghi lại.

- Đại kiếp nạn ư?

Lâm Minh nghe vậy thì ngẩn người.

- Làm sao có thể? Đại kiếp nạn là chuyện tình của mấy ức năm về trước, hiện giờ làm sao có thể có được sinh vật sống lâu đến mức đó chứ?

Ở trong vũ trụ này, mặc kệ là Thiên Tôn hay là Thần thú thì cũng sẽ có tuổi thọ cố định, dù cho có đi vào trong kết giới thời gian làm cho thời gian trôi chậm lại thì cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng có hạn mà thôi. Ví dụ như Tam Sinh lão nhân, ba trăm triệu tuổi thì cũng phải gần đất xa trời.

- Đúng thế a,

Tiểu Ma Tiên gật đầu:

- Chỉ là nếu như thần thú tộc ngủ say trong trứng thì chưa có được ấp ra hoặc nguyên nhân là do phong ấn thì có thể sống được rất lâu, vượt qua cả đại kiếp nạn thì cũng không có gì là kỳ quái.

Tiểu Ma Tiên giả thích như vậy khiến cho Lâm Minh chợt hiểu ra, hóa ra là vậy, hắn đúng là có nghe qua chuyện trứng thần thù bị phong tồn qua biết bao nhiêu năm tháng rồi cuối cùng vẫn nở ra được thần thú rồi.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì đột nhiên phát hiện thể nội thế giới có thứ gì đó đang động đậy/

- Hử?

Lâm Minh cảm thấy rùng mình, cẩn thận kiểm tra thì hắn lại phát hiện ra được Hắc Long khí tức tràn đầy bên trong trận đồ đột nhiên tạo thành một vòng xoáy vô hình lao thẳng về phía mình.

- Đây chẳng lẽ là…

Trong lòng Lâm Minh chợt có một ý nghĩ, chỉ sau một khắc hắn đã chứng mình được bản thân mình đúng.

Long khí đó đều bị một cỗ lực lượng dẫn dắt, hút vào trong thể nội thế giới của hắn, hình thành một dòng xoáy mờ mịt, ở trung ương của dòng xoáy đó là trứng rồng mà Long tôn trong Vạn Cổ Ma đã truyền cho hắn!

Trứng rồng màu đen, vỏ trứng đầy những thượng cổ phù văn thần bí, lúc sáng lúc tối, tựa như đang hô hấp vậy, Long khí này đều đang bị trứng rồng thổ nạp rồi hấp thu.

- Trứng rồng lại có thể hấp thụ Long khí sao?

Lâm Minh cảm thấy cả kinh trong lòng.

Ba mươi ba phương trận đồ này bên trong mỗi một trận đồ đều phong ấn một bộ thần thú xương cốt nguyên vẹn.

Đám thần thú này cũng không phải mặt hàng phổ thông mà phải là một dạng cường đại nhất bên trong huyết mạch của chinh nó! Cũng không biết chúng đã chết bao nhiêu ức năm, dưới trận pháp của Tu La lộ chủ nhân tẩm bổ thì hài cố của chúng chẳng những không mắt đi sinh cơ, ngược lại là càng thêm mạnh mẽ muốn được phục sinh lại vậy.

Tuy nhiên những thứ thần thú cốt này đều là bảo vật đỉnh cấp, nhưng vì nguyên nhân liên quan tới trận pháp cho nên hắn cơ bản là không thể nào lợi dụng được bọn chúng. Không ngờ tới rằng trứng rồng bên trong thể nội thế giới của hắn lại có thể dùng một loại phương thức kì dị mà thôn phệ được Long khí.

Chẳng lẽ là do nguyên nhân đồng tộc sao?

Cũng không thể nói đơn thuần chỉ vì đồng tộc, Tiểu Ma Tiên cùng Phượng hoàng cũng là đồngtộc, mà nàng ta cũng không thể nào hấp thụ được thần thú chi khí.

Nếu như theo phỏng đóa chỉ sợ Long tôn bên trong Vạn Cổ Ma cùng với Hắc Long trong trận đồ là có quan hệ đồng tộc gần nhau, hơn nữa cũng là Thái Cổ dị chủng.

Trong đầu Lâm Minh hiện lên đủ loại ý niệm, hắn cũng không vội tiến tới, mà trực tiếp ngừng lại ở đây, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Dần dàn Long khí hội tụ lên người Lâm Minh bắt đầu càng thêm đậm, đám Long khí này đại bộ phận đều bị trứng rồng hấp thụ, chỉ có một phần nhỏ còn sót lại ở trong thể nội thế giới của Lâm Minh thì bị hắn dung nhập vào trong thân thể.

Một tia Long khi kia cùng với khí mạch khí huyết bên trong cơ thể của hắn tương dung, vĩnh cửu thâm nhập vào trong cốt nhục của hắn, biến thành một bộ phận huyết mạch của hắn.

Hắc Long chi khí giao hòa với Thương Long chi cốt, khiến cho Lâm Minh nhận được chỗ tốt vô cùn nhiều.

Lúc trước Lâm Minh hấp thu Thương Long chi cốt, tuy long cốt trăm trượng có đầy đủ khí huyết chi lực nhưng kỳ thực vẫn còn thiếu một phần sinh khí, dù sao thì long thi kia so với thương long còn sống sờ sờ có sự khác biệt vô cùng lớn,.

Mà hiện giờ Lâm Minh đang hấp thu Hắc Long chi khí này tuy cũng là từ trên long cốt mà hấp thụ nhưng nó giống như đúc với Chân Long khí túc.

Lâm Minh tựa như có thể nghe thấy âm thanh xương cốt mình phát ra dù cho rất nhỏ, lực lượng thân thể hắn càng thêm mạnh mẽ hơn.

Ở bên cạnh Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng phát giác ra điểm này, nàng hcir thấy đại lượng thần thú khí tức hội tụ thành một vòng xoáy sau đó tiến vào trong cơ thể Lâm Minh rồi biến mất vô ảnh vô tung, ở sau lưng hắn một đầu hắc long hiện ra giơ nanh múa vuốt, đằng vân thổ vụ.

- Sao có thể như vậy?

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc đến ngây nguồi, Lâm Minh vậy mà có thể điều động thần thú chi khí sao?

Ở dưới trận đồ thứ nhất khi nàng ta dò xét Phương Hoàng chi khí, thì đó là Hỏa phượng hoàng, còn Tiểu Ma Tiên thì là Hắc Phượng Hoàng, cho nên khí tức Hỏa Phượng cao ngạo vô cùng, không ai bì nổi, căn bản sẽ không khuất phục người.

Còn ở trận đồ thứ hai thì khí tức Hắc Long này lại cùng một dạng với Hỏa Phượng kia, nhưng không biết vì sao mà Lâm Minh lại có thể hấp thu được tới.

Thời gian lại trôi đi, Lâm Minh vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không hề nhúc nhích, Tiểu Ma Tiên thì yên lặng chờ ở một bên, nàng hiểu, cơ duyên như thế chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Mà Long khí mênh mông trong trận đồ tựa như là hải dương. Trứng rồng trong thể nội thế giới của hắn còn chưa kịp ấp ra, cho nên hấp thu cũng có hạn..

Trọn vẹn qua hai tiếng đồng hồ, trứng rồng cũng ngừng hấp thu

Hắc Long khí, cùng lúc đó, thân thể Lâm Minh vì hấp thu Hắc Long chi khí mà gần như bão hòa.

Hắn mở mắt ra, nắm chặt bàn tay, tiếng xương khớp rung lên không ngừng.

- Bát môn độn giáp của ta đã đến cực hạn rồi!

Trong mắt Lâm Minh hiện lên một đạo tinh mang, hắn cảm giác trong thân thể tựa hồ có quá nhiều lực lượng, gần như muốn đột phát xiềng xích của bát mônđộn giáp, nhưng lại bị một tầng trở ngại vô hình ngăn lại.

- Đây là trở ngại của quy tắc thiên đạo của Bát môn độn giáp sao.

Lâm Minh có chút nhíu mày, hắn cũng không có trông cậy vào việc hấp thu Long khí để có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh,

Ở trong thể nội thế giới của hắn, còn có Hồng Mông linh châu tinh hoa, lúc ấy ở Hỗn Nguyên thiên cung hắn dùng tới Hồng Mông linh châu tinh hoa chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Đại bộ phận hắn đều giữ lại, đợi tới khi tích lũy đủ thì phá tan gông cùm xiềng xích của Thiên Đạo.

Trong lòng Lâm Minh có cảm giác, cũng không còn xa nữa, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng có thể đã đột phá được Đạo Cung Cửu Tinh, mình cũng không có vấn đề gì nữa rồi, Thiên Đạo tuy có gông cùm nhưng cũng không phải là phong bế toàn bộ con đường.

Khi Lâm Minh đứng dậy, Long khí bên trong trận đồ tựa như bị hắn quấy động lên.

Hắc Long hư ảnh sau lưng hắn đột nhiên bay lên trời cao, bay lượn vài vòng sau đó chui về cơ thể hắn, đi vào trong thể nội thế giới của Lâm Minh.

Một khắc này Lâm Minh trong Tiểu Ma Tiên có biến hóa vô cùng lớn.

Ngay từ đầu khí thế của hắn trở nên lăng lệ ác liệt cường đại, tựa như một thanh thần thương, mà Lâm Minh bây giờ thì hắn lại càng thêm cường đại hơn, nhưng ẩn giấu một phần vương giả chi khí, tựa như hắn chính là đế vương.

Không chỉ vậy, trên người Lâm Minh còn có một cỗ chí dương chi khí, có lực hấp dẫn vô cùng mạnh.

Chương 1498: Phá trận

- Không nghĩ tới ta còn chưa nhập Tu La Trận mà chỉ ở trong Cửu Tinh trận đồ đang có thể đạt được chỗ tốt như vậy rồi.

Không thể hiểu được luyện hóa nhiều Long khí như vậy thì Lâm Minh còn đạt được chỗ tốt nhiều hơn biết bao nhiêu lần Thương Long chi cốt kia nữa đây.

- Lâm Minh, ngươi không phải là long tộc đấy chứ.

Tiểu Ma Tiên trừng đôi mắt đẹp, nhìn Lâm Minh tựa như mộ tcon quái vật, cũng không hiểu được Lâm Minh làm sao có thể hấp thu đượcL ong khí bên trong trận đồ kia nữa, nàng vốn cho rằng Lâm Minh làm được điểm này là do hắn có lĩnh ngộ với trận pháp, nhưng nếu suy ngẫm kỳ lại thì cho dù hắn có lĩnh ngộ cực cao với trận pháp thì cũng cũng không thể nào chiết xuất Long khi ra từ thần thú mộ được. Đám Long khí này bản thân chúng đề kiệt ngạo bất tuân, nếu không có đồng nguyên khí tức thì làm sao chúng cam tâm dung hợp cùng với Lâm Minh kia chứ?

- Long tộc?

Lâm Minh hơi sững sờ, rồi đưa tay lên xoa cái mũi của mình.

- Đúng nha, ta vẫn luôn cảm nhận được một cỗ khí tức Long tộc từ trên người của ngươi, lúc trước cũng không có rõ ràng, nhưng vừa rồi thì cảm thấy vô cùng chính xác, trong cơ thể ngươi có được huyết mạch Long tộc, hơn nữa còn là vương tộc của Long tộc, nói không chừng còn là Thái cổ dị chủng nữa!

Tiểu Ma Tiên càng nói càng cảm thấy bản thân mình càng có đạo lý nàng cảm nhận được Long khi, nhưng thực ra đó là khí tức của trứng rồng của Hắc Long ở Vạn Cổ Ma.

Lâm Minh cười:

- Ta với Long tộc không hề có quan hệ gì, cjir là người bình thường mà thôi.

- Có lẽ ngươi không biết được mà… có những Thái Cổ huyết mạch sau khi truyền lưu xuống thì nếu như không phải phát sinh tình huống đặc biệt gì thì sẽ khôn thức tỉnh được,

Tiểu Ma Tiên nghiêng đầu, nói nghiêm túc.

Lâm Minh nghe vậy thì dở khóc dở cười, sức tưởng tượng của Tiểu Ma Tiên thực là quá phong phú mà.

- Ngươi nghĩ nhiều quá, chúng cứ đi qua Cửu Tinh trận đã!

Ngay từ đầu Lâm Minh cũng không dám cam đoan bản thân có thể nhẹ nhàng mà đi qua Cửu Tinh đạo đồ, hiện giờ, sau khi hấp thụ Long khí, Lâm Minh càng thêm tinh tường Đạo Cung Cửu Tinh, đi qua Cửu Tinh đạo đồ đã không còn là vấn đề nữa rồi.

Hắn cùng với Tiểu Ma Tiên cùng đi, đi vào trong trận đồ thì bên trên đầu hiện lên chin khỏa tinh đấu!

Tinh quang trên thiên không lại đánh xuống, dần dần biến thần Cửu phương đạo cung.

- Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh hít vào một hơi sâu, từ khi hắn tu luyện luyện thể thuật cho tới nay, Đạo Cung Cửu Tinh chính là mục tiêu phấn đấu của hắn, cảnh giới này vô cùng thần bí, hiện giờ hắn từ trận đồ đã nhìn ra Đạo Cung Cửu Tinh, làm khiến cho hắn có cảm giác như ánh sáng phá tan màn đêm.

Cửu Phương Đạo Cung tựa như thiên khuyết. vẫn luôn huyền phù đầy vẻ thần bí.

Lâm Minh vận chuyển cương nguyên toàn thân, hắn cầm lấy tay Tiểu Ma Tiên, nàng cũng sớm có kinh nghiệm cho nên không nói gì chỉ ngoan ngoãn đi theo sau lưng của hắn mà thôi.

Hai người cứ như thế đi vào đệ nhất phương đạo cung. Tử Phù

Đạo Cung!

Tử Phủ, thực ra là một bộ phận trong đan điền của người, võ giả tiến vào Thần Hải cảnh thì đan điền bị thể nội thế giới thay thế, cho nên Tử Phù nằm ở trong thể nội thế giới.

Đạo Cung Cửu Tinh đệ nhất trọng, ở trong thể nội thế giới huyễn hóa ra một phương đạo cung, đối ứng với tinh đấu trên bầu trời.

Bước vào bên trong Tử Phù đạo cung thì thân thể Lâm Minh cũng không ngừng ngưng tụ ra trận đồ.

Lần trước Lâm Minh ngưng tụ đó là trận đồ thuộc về tụ nguyên hệ thống, còn lần này là luyện thể hệ thống. Những trận vân trong trận đồ là dùng huyết mạch lưu động, tản ra một cỗ khí huyết lực nồng đậm,

Bên trong đạo cung, tàn đầy tinh quang, đám tinh quang này nhìn như xinh đẹp nhưng lại ẩn chứa một dạng sát cơ, một khi đi nhầm, thì sẽ bị phân thân toái cốt.

Hai mắt Lâm Minh nhắm lại, dùng khí huyết bản thân để cảm ngộ đường vân trên mặt đất:

- Đi theo ta, đừng có bước sai, cần phải đi đúng vết chân của ta đó.

Lâm Minh thấp giọng nói, Tiểu Ma Tiên gật đầu liên tục.

Trong không khí có một mùi sát cơ nồng đậm bốc lên, Lâm Minh từng bươc chậm rãi đi, tuần hoàn theo Cửu Tinh pháp tắc, mỗi bước của hắn tựa hồ lại có một ngôi sao trên đầu bị tịch diệt.

Ẩn ẩn bên trong lòng hắn có cẩm giác thể nội thế giới có chút nóng bỏng, trận vân mà hắn đi qua ban đầu kia thực là ứng đối vị trí với Tử Phủ đạo cung.

Một khắc này, đạo đạo tinh quang đề hội tụ trên thể nội thế giới của Lâm Minh, tựa như ngân quang lưu chuyển, giống như muốn ngưng tụ thành một phương thần cung vậy.

Lâm Minh quay đầu nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, vẻ mặt nàng ta mịt mờ, hiển nhiên là không có phản ứng nào.

- Chín đạo cung lại có thể ứng đối với thân thể ta, hiện giờ các bộ vị đó đều có phản ứng, hẳn là cơ thể ta đã bắt đầu có hình thức ban đầu của Cửu Cung Đạo Tinh rồi.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đối với kết quả này cũng không ngoài ý muốn, hắn mấy lần đã nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh cảnh giới, thân thể ngưng tụ ra Cửu cung chính là hình thức ban đầu, là chuyện tình bình thường.

Lâm Minh dùng hai tiếng thời gian, thuận lợi thoát khỏi Tử Phủ Đạo Cung, sau đó hắn tiến vào trong đạo cung thứ hai, Thiên Mục đạo cung.

Thiên Mục đạo cung, ở trong thân thể là vị trí gần mi tâm, là chỉ mắt người, pháp nhãn có thể khám phá hết thảy, khi Lâm Minh tiến vào trong đạo cung này, hắn cảm thấy mi tâm của mình có điểm nóng rực.

Lâm Minh kìm lòng không được đem bộ pháp phóng ra, chăm chú thể ngộ Đạo Cung Cửu Tinh có cảm giác gì đối với thân thể của mình.

Đạo Cung này hắn đã đi hết hai thời thần, cho tới khi nhớ kĩ cảm giác của Thiên Mục đạo cung thì hắn mới đổi hướng đi qua nơi khác.

Cứ như thế, mỗi đạo cung hắn lại ngừng hai thời thần, trọn vẹn dùng mười tám thời thần, chính xác là hai ngày một đêm mới đi qua được Cửu Tinh đạo đồ.

Từng phương đạo đồ này đối với hắn mà nói cũng là một loại khảo nghiệm, có khi nói là một hồi cơ duyên, không nói hắn hấp thụ được thần thú chi khí, chỉ cần có được Đạo Cung Cửu Tinh có thể giúp hắn thể ngộ thì đó là thu hoạch không nhỏ rồi.

- Tiếp theo, là một đạo đồ cuối cùng…

Hiện giờ, ba mươi ba đạo đồ, thì Lâm Minh đã xuyên vào qua hai tầng, chỉ cần đi qua nốt trận đồ cuối cùng là hắn có thể đến được mắt trận bên trong thần thú mộ rồi.

- Nghỉ ngơi một chút rồi sau đó tiếp tục.

Từ khi bắt đầu tiến vào bên trong thần thú một thì đã qua sáu bảy ngày gì đó, Tiểu Ma Tiên thì không sao nhưng tâm thần của Lâm Minh thì tiêu hao vô cùng nhiều.

- Được.

Tiểu Ma Tiên nhu thuận gật đầu, từ đầu tới cuối, nàng vẫn đi theo Lâm Minh, cho nên đã quen việc nghe lời hắn.

Sau ba thời thần, Lâm Minh từ trong tĩnh tọa tỉnh lại, hắn mở hai mắt ra, đạo đồ thứ hắn lựa chọn là Tu Thần Mộng Cảnh.

Đi vào trong trận đồ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chỉ thấy một mảnh thế giới đỏ như máu.

Bầu trời ở đây bị nhuộm đỏ, mây đen che kín, phảng phất như muốn chảy huyết ra, mặt đất toàn là hỏa diễm thiêu đốt, còn có cả nham thạch nóng chảy nữa, chỉ trong không khí thôi cũng đầy mùi lưu huỳnh…

- Nóng quá.

Tiểu Ma Tiên tiến vào trong phiến thế giới này thì cảm giác như bị ngọn lửa thiêu đốt, y phục toàn thân tựa như bị người ta hun đốt, không khí mình hít vào thở ra cũng tựa như là hỏa diễm.

Điều này thực bất thường bởi Tiểu Ma Tiên là Hắc Phượng Hoàng thì đáng lý ra không thể sợ nóng được mới đúng.

- Hử?

Tiểu Ma Tiên đột nhiên rùng mình vì nàng chứng kiến được cách đó không xa có một con Hạt Tử đầy ma diễm đang bò tới, toàn thân khí tức vô cùng đáng sợ, so với bán bộ Thiên Tôn còn cường hãn hơn nhiều!

Sauk hi nàng thấy được nó, thì con hạt tử kia cungxp hát hiện ra Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh, nó kêu lên âm thanh sạt sạt, hướng cả hai người mà lao tới.

- Lâm Minh!

Đồng tử Tiểu Ma Tiên hơi co lại, con hạt tử này là biến thành từ ma tính lực lượng, cũng không phải thứ mà với tu vi hiện giờ bọn hắn có thể ngăn cản được.

Lâm Minh thấy được con hạt tử với thực lực thiên tôn đang lao tới, ánh mắt hắn tỉnh táo, hắn không hề nhúc nhích chút nào, chỉ đẩy Tiểu Ma Tiên về sau lưng, cầm chặt lấy tay nàng:

- Đừng nhúc nhích, ngưng thở, chúng ta cứ ở nơi này xem sao, bởi trong đó chỉ toàn là ảo cảnh thôi, con bò cạp kia chỉ là ảo giác.

Âm thanh của Lâm Minh truyền vào tai khiến cho Tiểu Ma Tiên hơi ngốc đi một chút:

- Ảo giác?

Nàng cảm giác thấy con hạt tử kia vô cùng thật, cùng với đám Tu La ác ma mà ma tính lực lượng biến ảo ra vô cùng giống nhau, thế mà nó chỉ là ảo giác thôi ư?

Tuy trong lòng không thể tin dược, nhưng Tiểu Ma Tiên lại vô cùng tin tưởng lời nói của Lâm Minh, nàng ngưng thở lại, đưa mắt nhìn con hạt tử kia đang lao thẳng về phía mình không ngừng.

Hô!

Tựa như một luồng nhiệt nóng tản qua, con hạt tử thực đủ để gi ết chết một bán bộ Thiên Tôn cứ như thế mà biến mât,s tựa như chưa hề tồn tại vậy.

- Nơi này là mộng cảnh thế giới, là thứ trong mộng cảnh ngươi tin nó là thật thì nó là thật, ngươi bảo nó là giả ắt nó sẽ là giả. Sau mộng tỉnh thì tất cả đều thành không nhưng không tỉnh lại được thì vĩnh viễn hãm sâu vào bên trong mộng rồi/

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm tới, ở bên trong mộng cảnh nếu hắn không thể nào kiềm chế được lời nói thì vĩnh viễn đừng mong thoát ra ngoài được.

- Đi theo ta, một bước đừng đi sai, chung quanh có chuyện gì thì ngươi đừng có tin, đừng có nghĩ.

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, bên cạnh hắn lại ngưng tụ ra trận đồ, lần này là dùng thần nguyên ngưng tụ, đồng dạng là ba mươi ba trận đồ trong bảy năm qua, đây là thứ mà hắn tìm hiểu kỹ lưỡng nhất,vì có nó hắn mới đám tiến vào trong thần thú mộ.

Hai người một trước một sau, Lâm Minh tiến đi vào một lộ tuyến vô cùng cổ quái, lúc trái lúc phải, đôi khi còn lùi về phía sau vài bước, Tiểu Ma Tiên cứ thế nhắm mắt mà đi theo hắn.

Trong lúc đó, bọn họ không ngừng thấy được những cảnh tượng kỳ dị tựa như hỏa ngục xuất hiện lúc ban đầu.

Không lâu sau, bọn hắn tiến vào trong một thế ngoại đào nguyên.

Ở trong ngày có nước chảy róc rách, ánh nắng tươi sáng, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đi trên một làn cỏ thơm, trong hơi thở tràn ngập hương thơm của hoa cỏ.

Ở nơi này, thỉnh thoảng lại có một con cả nhỏ nhảy lên khỏi mặt nước, tiên hạc, linh chi.... Tất chả đều trông như nhân gian tiên cảnh.

Mà Tiểu Ma Tiên thì cứ y theo lời của Lâm Minh, chuyên tâm không suy nghĩ gì hết, nàng dù sao cũng là thiên chi kiêu nữ, bảy năm qua cũng đi theo Thần Miểu Thiên Tôn luyện tu thần chi thuật, luận linh hồn lực với cảm giác, thì nàng cũng không kém Lâm Minh bao nhiêu.

Tuy nàng không biết gì về thần thú trận nhưng chỉ cần làm những gì Lâm Minh nói là được, nơi nào cần phải chú ý nàng đều hoàn thành mỹ mãn yêu cầu.

Phải biết rằng, đây là đạo đồ mà Tu La lộ chủ nhân bố trí cho nên ở trong này muốn giữ vững tâm thần cũng không dễ dàng, có đôi khi biết nó là giả nhưng vẫn tự giác lâm vào trong đó.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ở trong mộng cảnh liên tục gặp phải biết bao nhiêu tràng cảnh, bọn hắn vẫn luôn bảo trì bản tâm thanh mình, không hề lung lay.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Minh, hai người tránh đi được toàn bộ sát cơ trong trận đồ, bọn họ không biết đi bao lâu, tựa như mấy tháng, có thể là vài năm, cũng chỉ là nháy mắt, trong một khắc, hắn thở dài nhẹ nhõ,, khuôn mặt đang căng cứng cũng thả lỏng xuống.

- Chúng ta đã đến được mắt trận của đại trận thần thú rồi.

Chương 1499: Thanh Đồng cổ điện

Tiêu hao bảy năm, trả giá không biết bao nhiêu ngày đêm cố gắng, Lâm Minh cuối cùng cũng chờ được đến thời khắc này.

Hắn chính thức thoát khỏi đại trận của thần thú mộ, đi tới nơi này không mấy năm, mà xuyên thẳng tới một địa phương không có người.

- Chúng ta đến rồi ư?

Tiểu Ma Tiên giật mình lên tiếng, tuy khi Lâm Minh phá vỡ được đạo đồ thứ nhất thì Tiểu Ma Tiên đã cảm thấy Lâm Minh có thể thoát khỏi đại trận, thậm chí còn có khả năng mang nàng đi ra ngoài, thoát khỏi tuyệt địa này, tìm lại sinh cơ.

Mà bây giờ, bọn hắn thực sự đã tới được hạch tâm bên trong thần thú đại trận rồi, Tiểu Ma Tiên có cảm giác như là mình đang mơ.

Thần thú mộ trận tâm đầy sắc thái thần bí, từ khi Uổng Tử cốc xuất hiện, tuy có vô số võ giả vẫn lạc ở trong đó, nhưng mắt trận thần thú mộ thì chưa hề có một ai đi qua cả.

Mộng cảnh huyễn đồ biến ảo cũng biến mất, hiện ra trước mắt Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chính là ba đạo luân đạo đồ Cửu Thiên Tà Tôn.

Ba luân đạo đồ này xếp theo hình tam giác, mỗi một vòng đều có phương viên ngàn dặm, bên trong đạo đồ có vô số đường vân phưc tạp, những lại không hề có năng lượng lưu chuyển, một mảnh tĩnh mịch vô cùng.

Ở trong đạo đồ cũng không có thần thú cốt để trấn áp, ba luân đạo đồ này đúng như suy nghĩ của Lâm Minh, thực là không có gì.

Mà ở tinh không giữa ba cũng đạo đồ này có một tòa Thanh Đồng cung điện to lớn đang lơ lửng bên trên không trung.

Tòa Thanh Đồng điệnn ày tựa như một ngọn núi lớn, nó lơ lửng bên trên vô tận hắc ám, trần ngập sự thần bí, cổ xưa cùng khí tức tuế nguyệt.

- Chúng ta đi qua, có lẽ sẽ không gặp phải nguy hiểm…

Lâm Minh kéo tay Tiểu Ma Tiên hai người cùng bay về phía Thanh Đồng cung điện.

Tốc độ bọn hắn rất chậm, chỉ mấy ngàn dặm, cũng phải bay trọn vẹn một giờ.

Đi tới Thành Đông cung điện, mới có thể cảm nhận được sự bao la hung vĩ của cung điện này thế nào.

Đứng ở trước cung điện, Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh cùng cảm nhận được một cỗ ma tính lực lượng đáng sợ. Ma tính triều tịch xem ra là phóng ra từ Thanh Đồng cung điện này.

- Chúng ta làm thế nào để đi vào?

Tiểu Ma Tiên liếc mắt nhìn Thanh Đồng cung điện đại môn, tòa đại môn này cao tầm mấy trăm trượng, đại môn trầm trọng, tản ra khi tức mênh mông hùng hồn. Tựa như ở sau đại môn này có phong ấn bản nguyên đại đạo vũ trụ, mở nó ra có thể nhận được đại đạo khí tức tẩy lễ.

Lâm Minh trầm mặc, hắn đứng ở trước địa môn cảm giác được khối cổ ngọc kia càng ngày càng nóng bỏng, hắn đưa tay ra, cổ ngọc liên hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, rồi hắn đặt nó lên cửa lớn.

Nếu như hắn không có đoán nhầm thì cổ ngọc bản thân nó cũng là chìa khóa vào.

Viên cổ ngọc chỉ cỡ bàn tay hài nhi, cứ như thế khảm trên đại môn.

- Ngươi làm gì vậy?

Tiểu Ma Tiên lên tiếng hỏi.

- Mở cửa.

Lâm Minh trả lời vô cùng đơn giả, nhưng hiện giờ hắn có chút nhíu mày, Thanh Đồng đại môn cũng không có dị dạng gì, cũng không thấy có bất kỳ động tĩnh nào.

Trong chớp mắt đó hắn cứ nghĩ là mình tính sai, chỉ là hơn mười tức thời gian thì đột nghe thấy tiếng Ầm ầm vang lên như sấm nổ, đại môn cao tới mấy trăm trượng so với tinh cầu còn muốn nặng hơn, từ từ mở ra!

Đại môn Thanh Đồng kia mở ra với tốc độ rất chậm, nhưng không hề có lực lượng nào có thể ngăn nó mở ra được.

Khi hai cánh cửa mở hẳn ra, Tiểu Ma Tiên chỉ thấy trước mắt như một hồi khai thiên tích địa vậy, hai cánh cửa kia tựa như một màn chắn giữa trời và đất vậy.

Từ khi đại môn mở ra, đại đạo chi khí mênh mông đập vào mặt,Thanh Đồng cổ điện thần bí hiện ra trước mặt Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên không nhịn được mà há cái miệng nhỏ nhắn. hung phấn, hiếu kỳ cùng với e ngại cùng hiện lên trong lòng nàng,

Ở trong Uổng Tử cốc, giữa thần thú đại trận, chính là Thanh Đồng cổ điện, hơn 100 tỷ năm qua chưa có người nào tới, bên trong sẽ có cái gì đây?

Lâm Minh giữ chặt tay Tiểu Ma Tiên, trịnh trọng nói:

- Đi theo ta.

Hai người một trước một sau, cứ thế tiến vào bên trong đại môn…

Ở trong Thanh Đông cổ điện, một mảnh trống trải, ở trong là một mảnh trống trải có biết bao cột trụ vừa thô vừa to, bích họa rộng rãi, gạch chuyên trầm trọng, hết thảy đều có vẻ trang nghiêm và trang trọng, tản ra đế giả chi khí.

Trong đại điện yên tĩnh không có chút tiếng vang nào, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng có thể nghe được tiếng tim mình đập, còn có tiếng bước chân vang lên.

Đúng lúc này từ đại điện chợt vang lên âm thanh hỏa diễm khiêu động.

Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh đều kinh động, một khắc sau, bọn hắn thấy một đường hành lang nhỏ, hai bên treo những cây đuốc đã tắt từ lâu đột nhiên phát sáng, lại không cần điểm lửa, đem cả Thanh Đồng cung điện chiếu sáng như ban ngày,.

Cho nên, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên có thể chậm rãi nhìn xem toàn cảnh đại điện bên trong thế nào.

Tòa đại điện này có thể lưu giữ cả một chi quân đội, xung quanh đại điện là vô số các bức tượng điêu khắc.

Trong đám đó có kẻ dữ tợn, có kẻ bình hòa, có võ giả các tộc, có kỳ hao trân thảo, chỉ là điêu khắc nhiều nhất chính là thần thú!

Chỉ là khi Lâm Minh đi tới xem thì có tới mấy trăm ngàn loại, mỗi một bức tượng điêu khắc đều trông như là thật, trong đó có không ít thái cổ dị chủng, Tiểu Ma Tiên cũng chưa hề nhìn thấy bao giờ.

Tới nơi cuối cùng của đại điện, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đi hết một hành lang liền gặp tòa đại điện thứ hai…

Tòa đại điện này so với cái trước còn muốn nhỏ hơn nhiều, trong đại điện có một thanh đồng bia cao lớn, thứ này cao chin trượng chin, dày một trượng ba, trông vẻ bên ngoài sáng bóng, dường như không có nửa chữ nào khắc lên vậy.

Mà bên dưới có một quan tài Thanh Đồng, trên quan tài quấn đầy xiềng xích thô to, tựa như muốn triệt để khóa nó lại, Lâm Minh nhìn kỹ một chút, tài liệu làm nên đám xích này thực là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đám Thiên Tôn tinh thông luyện khí nếu có được những thứ này thì hẳn sẽ phát điên lên mất.

- Đồng bia, lại còn cỗ quan tài kia, chả lẽ đây là phần mộ sao?

Tiểu Ma Tiên lên tiếng, nàng cũng có chút liên tương gì đó, nếu vậy thì bên trong quan tài kia là chon cất ai đây, phải chăng là Tu La lộ chủ nhân a!

Tu La lộ chủ nhân tuy cường đại nhưng cũng đã qua mấy chục ức năm rồi, thậm chí là hơn trăm ức năm trước, hiện giờ hẳn là hắn đã qua đời, chỉ là sau khi hắn chết lại còn chôn mình bên trong Thành Đồng thần điện, rồi xung quanh thiết tris thần thú đại trận để thủ hộ, là cũng hợp tình hợp lý.

- Có lẽ nào Uổng Tử cốc chính là phần mộ mà Tu La lộ chủ nhân tu kiến cho bản thân chứ hả?

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên đột nhiên hiện lên cái ý niệm đó, trong lòng cũng có chút chột dạ, bởi hẳn là không có ai chịu để cho người khác tiến vào trong mộ địa của mình, nếu như Uổng Tử cốc là mục đích của Tu La lộ chủ nhân vậy thì đám người kia tiến vào đây chết đi cũng là chuyện thường. Chỉ là nàng cùng với Lâm Minh cũng đã tới đây, còn thấy được quan tài của Tu La lộ chủ nhân… thực là đại nghịch bất đạo mà.

- Ngươi nói sai rồi.

Lâm Minh bên cạnh Tiểu Ma Tiên khẽ lắc đầu, Tu La Lộ chủ nhân mà cố ý dể lại đế ngọc, là chìa khóa mở ra đại điện bên trong thần thú trận thì đương nhiên cho dù đạt được đế ngọc thì muốn mở ra thần thú đại trận cũng là khó khăn muôn phần!

Cần người khai mở thần thú mộ phải có được căn cơ vững chắc, ngộ tính siêu phàm hơn người, còn phải xem tinh khí thần ba lĩnh vực này thế nào.

Lâm Minh chỉ vào Thanh Đồng bia, đối với Tiểu Ma Tiên nói ra:

- Thanh Đồng bia này xem ra một tấm bia đá, thực chất nó là một quyển cổ thư đúc từ Thanh Đồng.

- Cổ thư?

Tiểu Ma Tiên ngẩn ngơ, dùng cảm giác tra xét một phan, quả nhiên nó là một quyển sách cổ dày đặc thật.

Nhìn từ chính diện thì một bản thanh đồng cổ thư chả khác gì một tấm thành đồng bia là bao nhiêu.

- Hóa ra là cổ thư, bên trong sẽ có cái gì, còn có cái quan tài này thì sao, nó sẽ là cái gì?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Cái đó thì ta cũng không biết được bên trong quan tài kia có cái gì, nhưng ta nghĩ bên trong không phải là di thể của Tu La lộ chủ nhân đâu.

Lâm Minh có phỏng đoán như vậy cũng có nguyên nhân, đó là Tu La lộ đat được tạo hóa thì dù cho hắn có chết rồi, ngủ say mãi mãi trong quan tài kia thì Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đứng trước quan tài ắt phải đụng đến uy áp, đáng sợ, chứ không thể nào nhẹ nhàng đến như thế. Thứ hai hắn cho rằng nếu Tu La lộ chủ nhân muốn truyền thừa trước khi chêt thì cũng không thể nào để truyền thừa ở trong mộ tang, khiến cho biết bao nhiêu thí luyện giả chen chúc tới, quấy rầy sự an nghỉ của hắn.

- Ta mở nó ra được không?

Tiểu Ma Tiên chỉ Thanh Đồng cổ thư, nàng tất nhiên là muốn cẩn thận từng chút một, sợ xúc động phải cấm chế gì đó lại đưa đến họa sát thân không chừng.

Lâm Minh nhắm mắt dò xét một phen, kỳ thực sau khi bọn hắn phá vỡ thần thú đại trận thì hẳn là đã vượt qua khảo nghiệm, Thanh Đồng thần điện đã không còn có nguy hiểm gì.

- Có thể,

Lâm Minh nói.

- Tốt quá.

Tiểu Ma Tiên nghe vậy thì hung phấn vô cùng, xát xát hai bàn tay nhỏ bé, có chút không chờ được.

Một đường tới nơi này, lập tức đã thấy được bí mật lớn nhất Uổng Tử cốc, nàng đương nhiên phải hưng phấn rồi.

Hơn nữa nàng có thể nàng là người đầu tiên mở ra được Thanh Đồng cổ thư, chứng kiến được bí mật kinh người qua biết bao nhiêu năm qua, nghĩ được một điểm đó, nàng cũng có cảm giác thành tựu rồi.

Nàng vui sướng đi đến trước cổ thư, hai cánh tay nhỏ bé bắt lấy mặt cổ thưu, dùng hết sức muốn mở nó ra, nhưng kéo mãi mà không thể nào mở được sách ra. Mặt cổ thư này tựa như được đúc bằng sắt, mặc cho Tiểu Ma Tiên dùng sức thế nào thì cũng không thề nào động được nó.

Tiểu Ma Tiên cũng không chịu thua, nàng xắn tay áo lên, một đôi hồ nha xinh xắn cắn chặt, dùng hết sức bú sữa ra, “mở”!

Tiểu Ma Tiên hô lên nhưng mà cổ thư không hề có chút nể tình nào, không hề có chút di động nào hết.

- Có nhầm hay không,chúng ta đã đến đây rồi còn thiết chế cấm chế, thực khiến người ta tức chết mà!

Tiểu Ma Tiên cong miệng lên, tức giận nói.

Nàng thấy, khảo nghiệm lúc trước đã đủ nhiều rồi, người có thể tới được đây trong biết bao nhiêu năm qua ngoại trừ cái kẻ quái thai như Lâm Minh thì chẳng còn có một ai thì làm gì phải thiết chế ra cấm chế làm gì cho lắm chuyện.

Thấy một màn này, Lâm Minh không khỏi buồn cười, hắn đi tới bên cổ thư, đem cái chốt của nó mở ra, rồi cười nói:

- Làm gì có cấm chế, chỉ là bìa sách bị cài chốt, cho nên chỉ cần tháo chốt ra là được mà…

- Hả…

Tiểu Ma Tiên sững sờ nhìn một cái chốt hơi nghiêng ở bên cổ thư, cái miệng há hốc ra tựa như có thể nhét được một quả trứng gà vào bên trong, trong lòng lúng túng, nàng ngượng ngùng nói:

- Sao ngươi không nói sớm hơn chứ…

Chương 1500: Nguyên Linh thạch thai

Thấy Lâm Minh vẫn còn cười, Tiểu Ma Tiên nhe nanh, nàng duỗi bàn tay bé nhỏ ra, hung hang vặn một cái trên eo của hắn:

- Ngươi đã sớm thấy nhưng lại không chịu đề tỉnh ta là vì muốn ta phải mất mặt có đúng không?

Tiểu Ma Tiên rat ay tuy không nhẹ, chỉ là không dùng chân nguyên mà thân thể của Lâm Minh cường đại, cho nên không hề thấy đau đớn gì, mà ngược lại vô cùng thoải mái, bởi vì phá thần thú đại trận, cho nên lúc này tâm tình của hắn tốt vô cùng, hắn cười nói:

- Vừa rồi chỉ là thấy ngươi cười đáng yêu quá cho nên không nhịn được muốn trêu chọc ngươi.

Nghe Lâm Minh nói thế, Tiểu Ma Tiên khẽ hừ một cái, rồi quay mặt đi, hai gò má đỏ ửng nói:

- Trước kia sao không biết được ngươi lại hư hỏng đến thế chứ.

- Được rồi mà, là ta sai, nhưng đừng làm loạn, chính sự quan trọng hơn.

Lâm Minh nhẹ nhàng bỏ cánh Tiểu Ma Tiên đang nhéo hông mình ra, sắc mặt nghiêm túc hơn, thứ ở trong đại điện này đều là Tu La lộ chủ lưu lại, cho nên có ý nghĩa trọng đại không thể đem ra đùa cợt được.

Lâm Minh trịnh trọng mở ra Thanh Đồng cổ thư.

Tên của nó có khắc sáu chữ “Tu La Thiên Thư quyển một”

Sáu chữ này đều bằng cỡ một trượng vuông, bút pháp cứng cáp, thoăn thoắt, tựa như viết lên bằng móc sắt vậy.

- Là chính bản…

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, chính mình trước kia thấy được ở trên đế khắc thạch kia chỉ là tổng cương mà thôi, căn bản không có phương pháp tu luyện gì hết, cho nên chỉ có thể dùng để chỉ đạo đại đạo mà không thể dùng để đối địch được.

Mà hiện giờ, hắn đã phát hiện ra được chính văn.

Tu La lộ chủ nhân lưu lại Thanh Đồng cổ thư, trong đó phải là chính bản cũng là hợp tình hợp lý thôi!

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên nhìn nhau, có thể thấy được phần ngưng trọng bên trong mắt đối phương, loại cổ thư kinh hãi thế tục này hẳn là phải chứa bí mật vè Chân Thần ở bên trong.

Lâm Minh mở sang trang sách thứ hai, nhìn câu đầu tiên…

- Thiên cũng đạo, chinh là theo Thiên Đạo của ta. Thiên nếu không đạo, thì ta lập Thương Thiên!

Một câu hai chục chữ, ý tứ đều tựa như thiết cốt, tựa như đánh thẳng vào mặt, phá nát Càn Khôn.

Không nhắc tới bút tích như Thương Long này, chỉ cần những lời này thôi cũng đã khiến cho người khác phải rung động không thôi.

- Thiên không đạo, thì là ta lập Thương Thiên!

Nghe tựa như lời của một tên điên, nhưng đây là lời của Tu La lộ chủ nhân thì lại khác.

Tu La lộ này chính là Thương Thiên của Tu La lộ chủ nhân rồi!

- Đạo trong câu này là chỉ cái gì đây?

Lâm Minh tinh tế thưởng thức, phàm nhân nếu nói thương thiên vô đạo, thực ra phải nói là thiên đạo bất nhân.

Mà võ giả nói thì tự nhiên không thể nào bằng được Tu La lộ chủ nhân rồi. Thiên nếu vô đạo, có thể là chỉ quy tắc Thiên Đạo, nếu như không hiểu được Thiên Đạo thì có thể đánh vỡ Thiên đạo rồi tự tạo Thương Thiên cho mình.

Xem xuống bên dưới, thì chỉ toàn là kinh văn khó hiểu vô cùng, bên dưới kinh văn có đường vân đại biểu cho đại đạo chi ý, khiến cho người ta xem một cảm giác mê muội, đúng là khó có thể đọc được, tựa như kinh văn này là ma chú vậy/

- Văn tự bên trong này cũng ẩn chứa năng lượng ma tính đáng sợ!

Tiểu Ma Tiên cũng có ngộ tính siêu phàm nhưng mà đọc bản chính văn thì thực sự là cố gắng hết sức cũng khó nhớ chứ đừng nói gì đến lý giải, mặc dù là xem tiếp thì cũng cần có nhiều nguyên khí tiêu hao để chống lại sự xâm lược của ma tính lực lượng kia.

Lâm Minh nói:

- Tu La lộ chủ nhân hẳn là hướng về Ma Đạo, chỉ hai chữ Tu La kia cũng có thể hiểu được rồi.

Trong ấn tượng của hắn thì Tu La lộ chủ nhân cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, chỉ cần thấy hắn lập Tu La đường có quy tắc vô cùng thảm thiết, ở trong Tu La lộ tràn ngập giết choc, 10 tỷ năm qua không biết bao cường giả đã vân lạc, Táng Thần Lĩnh hay Uổng Tử cốc thì cũng như thế mà thôi!

Lâm Minh nhìn thẳng chỉ thấy hai mắt đau đớn, nhưng hắn chịu được loại cảm giác này, cho nên cẩn trọng mà đọc..

Phàm là Hóa Thần Cửu Biến võ giả đều là có năng lực nhìn qua là không quên, mà Lâm Minh ở phương diện này thì đúng là khác người, đừng nói nhớ văn tự, mà đám đạo vân phức tạp đến mức nào thì hắn cũng có thể liếc qua rồi nhớ kỹ.

Nhưng mà lần này, Lâm Minh lại cảm giác thấy khó có thể nhớ được,có lẽ phải nhìn nhiều lần thì mới có thể miễn cưỡng nhớ được.

Ở bên cạnh Lâm Minh, tốc độ ghi nhớ của Tiểu Ma Tiên so với hắn còn chậm hơn.

Dù sao lúc trước Lâm Minh cũng đã tìm hiểu qua bên trong đế ngọc, mà Tiểu Ma Tiên cơ hồ chỉ là từ đầu mà đi.

- Không vội, chúng ta cứ từ từ thôi.

Lâm Minh liên tục hít sâu mấy lần, xoa xoa con mắt đau đớn, ngồi ở trước bản Tu La Thiên Thư.

Hắn có thời gian chon en không cần phải nóng làm gì.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cứ dừng một chút đọc một chút, dùng hết bảy ngày thời gian mới có thể xem được sơ giản được một lần.

Sau khi xem xong, Lâm Minh cũng có điều ngộ ra, hắn ít nhất cũng hiểu được đây là loại công pháp tu luyện nào.

Tu La lộ chủ nhân chú ý cần nội tu và ngoại tu.

Nội tu, chính là tu luyện chính mình.

Ngoại tu, là được tu luyện phân thân!

Tổng cổng có ba cuốn, phân biệt là tinh khí thần,ba cuốn mỗi phần đều có phương pháp tu luyện bản thể cùng phân thân.

Sauk hi luyện tới tận cùng, có thể khiến tinh thần khí hợp nhất, dung hợp tam đại phân thân thì đúng là có thể đạt tới được cảnh giới khó có thể tưởng tượng tới.

Mà hiện giờ Lâm Minh thấy được chỉ là quyển một, là tu luyện thân thể chi đạo, luyện thể thì còn phải luyện thêm ra một tinh nguyên phân thân, có thể dùng huyết khí tự thân hoặc là dùng Thiên Địa kỳ trân để chế tạo ra nó.

Mà cái trước sẽ khiến cho mình thiếu hụt khí huyết, sau khi luyện chế thành thì ở một đoạn thời gian dài thì tu vi và thực lực của bản thân không tăng mà còn hạ xuống.

Cái thứ hai thì Thiên Địa kỳ trân đúng là khó tìm, chỉ có thể ngộ mà khó có thể, cho dù đạt được một thứ, thì cũng khó có thể chế tạo ra được.

Ở cuối quyển mộ, Tu La lộ chủ nhân viết lại một đoạn khiến cho Lâm Minh vô cùng giật mình, nguyên lai sau khi Tu La lộ chủ nhân đại thành thì đạt được tới một phần chế tác Tinh Nguyên phân thân tài luyện, Nguyên Linh thạch thai.

Thứ gọi là Nguyên Linh thạch thai đó là Thánh Linh được thai nghén từ trong đá mà ra.

Là một dạng thần thạch, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa nguyên khí, trải qua biết bao nhiêu ức năm quang ám, cuối cùng hội tụ đám nguyên khí, cuối cùng chậm rãi hóa thành hình người, một khi thai nghén thành công, Thánh Linh mà phá thạch ra, thì có thể nói là thiên phú tuyệt đỉnh, thực lực kinh người, tư chất của hắn thì thần thú cũng chỉ có bái phục mà thôi.

Trong truyền thuyết có Thượng Cổ đại năng, xuất hiện từ viên đá về sau đã thành công thành Chân Thần, tự dựng tạo hóa.

Nhưng mà chuyện này thì căn bản chỉ có thể ngộ khon thể cầu, Nguyên Linh thạch thai cần thời gian quá lâu và cần điều kiện cũng quá hà khắc.

Đầu tiên nó phải là Thần Thạch, tiếp theo nơi nó ngưng tụ nguyên khí phải là nơi Thiên Địa nguyên khí sung túc, mà ở dưới điều kiện như thế lại có cơ duyên xảo hợp, ngắn thì qua mấy chục ức thời gian, mới có thể thai nghén thành công được.

Một viên Nguyên Linh thạch thai này phải trảu qua biết bao nhiêu là hạo kiếp mới thành được!

Không ai có thể bồi dưỡng ra được Nguyên Linh thạch thai, cho dù là Chan Thần thì cũng không thể nào sống qua được mấy tỷ thơi gian.

Tu La lộ chủ nhân cũng không ngoại lệ, mà huống chi khi hắn nhận được Nguyên Linh thạch thai thì đã luyện thành Tinh Nguyên phân thân rồi cho nên không cần.

Nhưng Tu La lộ chủ nhận lại để lại một vấn đề khiến cho Lâm Minh giật mình không thôi.

Hắn đã bố trí một đạo tràng chỉ sợ cần thời gian vài tỷ năm, mà thậm chí là mấy trăm ức năm mới có thể cho ra được Nguyên Linh thạch thai, kế tiếp, Tu La lộ chủ nhân đã phong ấn kết giới thời gian ở đó, khiến cho thời gian ở đó là mười với một, dùng một ít thi cốt Thần thú chết đi để làm tài liệu bày trận, bố trí Tinh Nguyên đại trận cung cấp cho Nguyên Linh thạch những tinh hoa cần thiết, Nguyên khí tinh hoa, đồng thời cũng dùng thêm lực lượng để duy trì lấy sự vận chuyển của đạo tràng.

Chờ từ mười đến trăm ức năm về sau, sẽ thai nghén ra Thánh Linh chính thức.

Nhìn tới đây, Lâm Minh thực là đại ngộ.

Tu La lộ bố trí đạo tràng chính là Táng Thần Lĩnh rồi.

Tốc độ thời gian nhanh hơn mười lần thì chinh là Uổng Tử cốc.

Mà thứ gọi là Tinh Nguyên đại trận có nghĩa là Thần thú mộ.

Sự tồn tại của Uổng Tử cốc là truyền thừa mà Tu La lộ chủ nhân lưu lại, mà truyền thừa này còn bao gồm cả Nguyên Linh thạch nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cảm thấy ngưng trọng không thôi, thủ bút kinh thiên như vậy, có thể thấy được sự cường đại của Tu La lộ chủ nhân.

- Chẳng lẽ Nguyên Linh thạch thai kia…

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên động, ánh mắt nhìn về phía Thanh Đồng quan tài cổ xưa trước mặt hắn.

Bên trên có quấn xiềng xích cường đại.

Bên trong thứ này phải chăng phong ấn Nguyên Linh thạch thai chăng?

Chương 1501: Khai quan

- Lâm Minh, ngươi nói trong cổ quan tài phong ấn thạch thai nguyên linh?

Tiểu Ma Tiên nhìn ánh mắt của Lâm Minh đã biết rõ hắn đang nghĩ gì.

- Đúng vậy!

Lâm Minh đi đến bên cạnh cổ quan tài thanh đồng. Cổ quan tài này không biết đã đặt ở đây biết bao nhiêu năm tháng, phía trên khắc đầy phù điêu. Những phù điêu này có tu la lệ quỷ dữ tợn, có thái cổ hung thú, có võ giả các chủng tộc.

Trên phù điêu là xiềng xích quấn quanh, mà bản thân xiềng xích cũng được khắc đầy phù văn. Bởi vì niên đại quá lâu đời mà cổ quan tài cùng xiềng xích đều loang lổ những dấu vết của thời dài.

Lâm Minh ngồi xổm xuống, bộ dạng vô cùng trầm trọng, chủ thể quan tài cùng nắp quan tài giống như đúc liền thành khối, không hề có chút khe hở nào.

- Cổ quan tài thanh đồng này có lực lượng cổ ma.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, trong Uông Tử Cốc cứ một đoạn thời gian lại bộc phát triều tịch cổ ma, dường như triều tịch cổ ma này bắt nguồn tử cổ quan tài thanh đồng.

- Mở nó ra sẽ phát sinh chuyện gì. Sẽ không phải điềm xấu chứ.

Tiểu Ma Tiên nhìn phù điêu dữ tợn trên quan tài, trong lòng chột dạ. Uông Tử Cốc đã tồn tại trên trăm ức năm, cộng thêm kết giới thời gian nhanh hơn gấp mười lần. Cổ quan tài này vẫn một mực tồn tại trong mộ thần thú, nó đã hấp thu rất nhiều tinh hóa nguyên khí, cuối cùng thai nghén ra cái gì.

Phải biết rằng thứ đồ vật trong Uông Tử Cốc có thể diệt sát Giới

Vương, Thiên Tôn, một khi thạch thai nguyên linh đã thành hình, tích súc lực lượng đáng sợ, nàng và Lâm Minh không thể nào đối phó.

- Lâm Minh! Ngươi nói những xiềng xích này không phải khóa thạch thai bên trong quan tài đó chứ? Phòng ngừa nó phá quan mà ra?

Tiểu Ma Tiên đột nhiên liên tưởng, Lâm Minh thì trầm mặc. Mở cổ quan tài này ra thực sự quá nguy hiểm.

- Có lẽ đúng như thế nhưng mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì ta cũng phải mở ra. Trước đó ta sẽ tham ngộ Tu La Thiên Thu.

Cổ quan tài này Lâm Minh nhất định phải khai mở, đã đến nơi này, biết bao nhiêu phong hiểm đã trải qua, hoàn thành vô số chuyện mà cổ nhân không làm được. Hiện tại có thể đạt được truyền thừa của chủ nhân của Tu La Lộ, hắn không thể buông tha.

Để làm được điều đó, Lâm Minh phải tham ngộ Tu La Thiên Thư, có như thế phong hiểm mới giảm xuống mức thấp nhất.

Cứ như vậy, Lâm Minh tĩnh tọa tham ngộ Tu La Thiên Thư. Mà Tiểu Ma Tiên cũng tìm hiểu Tu La Thiên Thư với Lâm Minh, có chỗ nào khó hiểu nàng đều thỉnh giáo Lâm Minh.

Tu luyện không tuế nguyệt, Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên ở trong mật thất mỗi ngày tham ngộ Tu La Thiên Thư. Một năm cứ như vậy trôi qua. Vô luận là Lâm Minh hay Tiểu Ma Tiên, căn cơ đều rất xuất chúng, mà Tu La Thiên Thư càng giảng giải hệ thống tu luyện siêu cấp.

Trong thời gian bế quan, buồn tẻ mà tịch mịch, lúc mới bắt đầu Tiểu Ma Tiên từ Lâm Minh có được rất nhiều kinh nghiệm, càng về sau, Tiểu Ma Tiên cũng cung cấp cho Lâm Minh nhiều mạch suy nghĩ dẫn dắt.

Do trở ngại về tu vi mà hai người không thể tham ngộ Tu La Thiên Thư đến tận cùng. Bất quá bây giờ cho dù không có Tu La Thiên Thư, hai người đều có thể nhớ được hết những gì ghi trong đó, kể cả kiểu chữ và ý cảnh.

...

Chín năm trôi qua, tu vi của Lâm Minh đã có một bước tiến bộ vượt bậc, hiện giờ hắn chỉ còn cách cảnh giới Thần Quân một bước ngắn.

- Thì ra Táng Thần Lĩnh là như vậy....

Sau chín năm tham ngộ Tu La Thiên Tử, Lâm Minh cũng có thể hiểu được những điều mà trước kia bản thân cảm thấy mờ mịt.

- Táng Thần Lĩnh phân ra sinh lộ và tử lộ. Sinh lộ đến mức tận cùng thì ngay cả phàn nhân cũng có thể đi vào một cách an toàn. Tử lộ đến mức tận cùng Giới Vương đi vào cũng sẽ vẫn lạc. Mà cực hạn tử lộ của Táng Thần Lĩnh có tất cả bẩy chỗ.

Lâm Minh lẩm bẩm một mình.

Vào một ngày, Lâm Minh đang tĩnh tọa thì mở hai mắt, đứng dậy, đi về phía cổ quan tài thanh đồng.

Trong lòng Tiểu Ma Tiên khẽ động:

- Lâm Minh! Ngươi muốn mở quan tài bây giờ?

- Đúng vậy! Lúc này là thích hợp nhất! Chúng ta ở trong Uông Tử Cốc cũng đã chín năm, đó có thể đã là cực hạn mà chúng ta đạt được. Trước khi rời cốc, ta muốn khai mở cổ quan tài này.

Lâm Minh lấy đế ngọc mà chủ nhân của Tu La Lộ lưu lại ra, cầm đế ngọc trong tay. Có đế ngọc trong tay, Lâm Minh cảm thấy an toàn hơn một phần.

Bởi vì niên đại đã lâu, xiềng xích và cổ quan tài cơ hồ dung hợp làm một. Lâm Minh hít sâu một hơi, hai tay liên tục kết ấn đánh ra mấy trăm đạo phù văn. Những phù văn này cùng với trận văn khác trên xiềng xích hoàn toàn giống nhau.

Phù văn trên xiềng xích lập lòe lóe lên, cả thạch thất sáng trưng. Một tiếng động nhỏ vang lên, xiềng xích liền tách rời khỏi cổ quan tài.

Hai tay Lâm Minh đặt lên thạch quan, nhìn Tiểu Ma Tiên nói:

- Ngươi ở lại chỗ này sao?

Lâm Minh nhắc nhở như vậy vì sợ khi mở quan tài ra, có tà vật chạy ra ngoài. Nếu như Tiểu Ma Tiên không cẩn thận, có thể sẽ bị giế t chết.

Tiểu Ma Tiên khẽ cười một tiếng, không để ý nói:

- Đã đến thời điểm này, ngươi nói ra ý tứ này làm gì. Cho dù có chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ ở đây, có thể ta sẽ cứu ngươi một mạng.

Lâm Minh mỉm cười, cũng không nói nhảm, hai tay hắn đột nhiên dùng sức, bắt lấy hai bên nắm quan tài.

Khẽ quát một tiếng, khớp xương toàn thân Lâm Minh bạo nổ, lực lượng tà thần bộc phát, bát môn độn pháp mở ra. Sau lưng Lâm minh cũng xuất hiện hư ảnh một đầu Chân Long.

- Ầm! ầm!

Cổ quan tài thanh đồng khép kín trăm tỉ năm rồi, cuối cùng cũng bị Lâm Minh mở ra.

Một khắc này, Lâm Minh không phải mở cổ quan tài mà giống như đang đẩy ra một mảnh thiên địa.

Cả thần điện thanh đồng trong khoảng khắc đó rung động lắc lư, mặt đất lay động rất nhỏ, chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên, một cột sáng từ trên trời giáng xuống chiếu rọi Tu La Thiên Thư. Những đường vân phức tạp tùy ý lưu chuyển, một chút ánh sáng tím hội tụ. hình thành một cánh cổng ánh sáng.

- Đây là cổng truyền tống?

Tiểu Ma Tiên ngừng thở, đột hiên xuất hiện một cánh cổng, phía sau cánh cổng đó nhưng một phương trời khác. Đây hẳn là cổng truyền tống.

Cổng truyền tống này chẳng nhẽ đi thông ra ngoại giới.

Ý niệm trong đầu Tiểu Ma Tiên không ngừng lưu chuyển, nội tâm vô cùng kích động.

Bất quá niềm kinh hỉ của Tiểu Ma Tiên rất nhanh được nàng thu lại. Sắc mặt trở nên ngưng trọng, tay phải sờ lên Tu Di giới, chuẩn bị ứng đối với nguy hiểm tùy thời có thể xảy ra với Lâm Minh.

Trong cổ quan tài rốt cuộc là cái gì?

Chương 1502: Tinh Nguyên thiên đan

Trong nháy mắt cổ quan tài mở ra, khí tức cổ ma đáng sợ như thủy triều mãnh liệt tỏa ra, Lâm Minh nhanh chóng nhảy lui về phía sau. Cùng lúc đó hắn rút ra Phượng Huyết Thương, toàn thân vận chuyển chân nguyên đến cực hạn,

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, phân ra một đám thần thức chui vào trong cổ quan tài dò xét. Kết quả khiến cho tim hắn đập thình thịch.

Trong cổ quan tài có trăm ngàn đạo phù văn, mà phần đông phù văn đều khắc lên một thần thạch hình trụ, cơ hồ bao phủ toàn bộ thần thạch.

Thần thức của Lâm Minh xâm nhập vào bên trong thần thạch, hắn ẩn ẩn cảm thấy bên trong thần thạch đang thai nghén một thai nhi, có hô hấp, có phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí.

Khí tức nó phun ra nuốt vào phảng phất như linh thảo vạn năm, mang theo một cỗ hương khí say đắm lòng người.

Không thể ngh ngờ, thần thạch này chính là nguyên linh thạch thai.

Lâm Minh dò xét phù văn lạc ấn bên trên nguyên linh thạch thai thì phát hiện ra những đạo phù văn này có hiệu quả phong ấn. Chúng phong ấn nguyên linh thạch thai khiến cho thạch thai có thể không ngừng hấp thu tinh nguyên, trải qua nhiều năm hấp thu như vậy nhưng vẫn chưa tu luyện đến mức thành tinh.

Phát hiện ra điểm này, Lâm Minh thở dài một hơi, xem ra chủ nhân của Tu La Lộ cũng cân nhắc cực kỳ chu toàn. Nếu không một khi nguyên linh thạch thai ra đời trong thời gian dài, hấp thu quá nhiều lực lượng, thực lực cường đại vượt qua người truyền thừa có thể ứng đối, như vậy thật là bi thảm.

Xác định không có nguy hiểm, Lâm Minh mới đến gần thạch quan.

Trong thạch quan, ngoại trừ nguyên linh thạch thai ra còn có một cái hộp thanh đồng. Lâm Minh chỉ thoáng dò xét ra liền biết trong hộp đồng này là một không gian độc lập.

Lâm Minh có chút trầm ngâm lấy cái hộp đồng, xem ra không có gì đặc biệt nhưng mặt ngoài hộp cũng được khắc chằng chịt phù văn.

Những phù văn này có hiệu quả làm chậm thời gian, Lâm Minh trải qua một phen suy tính, cuối cùng đưa ra một kết luận khiến cho bản thân hắn giật mình. Trong cái hộp thanh đồng này, tốc độ thời gian so với ngoại giới chậm hơn vạn lần. Hơn nữa đủ loại phù văn phong ấn cũng có hiệu quả ngăn cách.

- Bên trong là cái gì.

Sâu trong lòng Lâm Minh có chút nghi hoặc, tay hắn kết ấn cởi bỏ phong ấn trên cái hộp ra.

Mùi vị của thuốc bay ra, Lâm Minh hít một hơi, cảm giác cỗ chân lông toàn thân đều tùy ý giãn ra, phun ra nuốt vào dược lực, thân thể vô cùng thoải mái.

- Đây nhất định là một khỏa thần đan vô thượng vượt qua cả cấp bậc bất tử thần dược. Sau khi phục dụng sẽ có chỗ tốt không thể tưởng tượng được.

Nhìn viên đan dược này, cuối cùng Lâm Minh cũng hiểu tác dụng của cái hộp thanh đồng. Tốc độ thời gian chảy chậm hơn một vạn lần là để cho đan dược có thể tồn tại cùng tuế nguyệt, tránh việc bị mục nát. Ngoài ra phù văn phong ấn bên ngoài cũng cam đoan đan dược có linh khí dồi dào, tránh việc dược lực bị trôi mất.

Bên cạnh viên đan dược còn có một khỏa ngọc giản. Lâm Minh đưa thần thức vào trong đó, trong ngọc giản chỉ có hai câu đơn giản:

- Tinh nguyên thiên đan, người dùng có thể cố hóa tinh nguyên bản thân, thoát thai hoán cốt.

- Người không thể tu luyện, mỗi ngày ngửi mùi thuốc một giờ, người luyện thể tiểu thành mỗi lần phục dụng một phần ba tinh nguyên, người luyện thể đại thành có thể phục dụng toàn bộ.

- Tinh nguyên thiên đan.

Lâm Minh khẽ động, nghe tên cũng biết đan dược này là một khỏa thần dược tẩm bổ thân thể.

Tu La Thiên Thư quyển một chính là bí pháp luyện thể, thế nhưng nếu là người bình thường căn cơ yếu nhược mở ra Tu La Thiên Thư, muốn tu luyện nó cũng khó như lên trời.

Mà chủ nhân Tu La Lộ vì tận lực tránh loại tình huống này cho nên đã chuẩn bị một viên thần dược luyện thể. Có thể nói là chuẩn bị vô cùng chu toàn.

Lâm Minh tự nhận, theo cách nhìn của chủ nhân Tu La Lộ nếu không thể mở ra đạo cung cửu tinh của chính mình, tuyệt đối không thể tính là người luyện thể đại thành. Hắn chỉ có thể nuốt một phần ba đan dược.

- Lâm Minh, ngươi nhặt được bảo.

Tiểu Ma Tiên tự nhiên nhận ra được giá trị của viên đan dược kia. Nếu nó lưu lạc đến nhân giản, ngay cả Thiên Tôn cũng vì nó mà đánh nhau nảy lửa.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Là chúng ta cùng tìm được, đan dược này ngươi cũng có một phần.

- Ta không cần! Có thể đi đến nơi này, đều là công lao của ngươi, thông qua thí luyện của chủ nhân Tu La Lộ cũng là ngươi, người hắn chọn trúng là ngươi. Về phần ta, đến bây giờ một điểm khí lực cũng không có xuất ra. Có thể học được một bộ bí tịch vô thượng đã là đại vận rồi, ta không muốn nợ nhân tình của ngươi. Lần này có thể đi ra ngoài hay không, tất cả đều dựa vào ngươi. Bảo vật trong thanh đồng thần điện, tự nhiên quy về ngươi hết, ta nửa điểm không cần.

Tiểu Ma Tiên đối với đồ vật không thuộc về mình, không hề có ý tứ đoạt lấy, nhưng Lâm Minh lại lắc đầu nói.

- Nguyên linh thạch thai quy ta, đan dược chúng ta chia đều.

Tiểu Ma Tiên còn muốn tranh cãi gì đó, Lâm Minh lại nói:

- Không tranh giành cái này, ta trước luyện hóa nguyên linh thạch thai rồi chúng ta cân nhắc việc đi ra ngoài. Hiện tại ra ngoài không khó, nhưng bên ngoài có thể sẽ có mai phục.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ở trong Uông Tử Cốc chín năm, thời gian bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua mười tháng. Đối với võ giả mà nói, ôm cây đợi thỏ mười tháng không là gì.

- Ngươi sẽ đối phó với Thiên Minh Tử như thế nào?

Tiểu Ma Tiên thầm rùng mình, Thiên Minh Tử chính là Đại giới Giới Vương chứ không phải chơi.

Lâm Minh nói:

- Đợi ta hấp thu nguyên linh thạch thai rồi sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Chương 1503: Thôn hồn thánh linh

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đều có tu vi Thần Biến Kỳ cực hạn, muốn chính diện chống lại Thiên Minh Tử thật sợ quá khó khăn. Phải biết rằng, lúc trước Tạo Hóa thánh tử là Thánh Quân đỉnh phong, tu vi cao hơn Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên một cảnh giới cũng không cách nào chống lại Đại giới Giới Vương. Cuối cùng cũng chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Hiện tại bên ngoài có Thiên Minh Tử canh trừng, Lâm Minh dám chắc, nếu mình không bế quan khổ tu một hai trăm năm, tuyệt đối không thể là đối thủ của Thiên Minh Tử.

Trước khi Lâm Minh hấp thu nguyên linh thạch thai, hai tay nhẹ nhàng chạm lên mặt đá thô ráp của nó. Năm đó chủ nhân của Tu La Lộ dùng phù văn gì phong ấn nguyên linh thạch thạch thai, Lâm Minh đã biết rõ trong lòng, muốn cởi bỏ những phù văn này rất dễ dàng.

Mỗi lần cởi bỏ một tầng phong ấn, Lâm Minh lại điều chỉnh tâm tình một phen. Dù sao đây cũng là nguyên linh thạch thai một trăm tỷ năm, hắn không thể không thận trong.

Phong ấn cởi bỏ được một nửa thì tính mạng bên tổng nguyên linh thạch thai hoạt động càng ngày càng kịch liệt. Bên trong thạch thai ẩn ẩn phát ra từng đợt gào thét, giống như có mấy trăm thần thú trong nguyên linh thạch thai gào rú.

- Là linh hồn của thần thú.

Ánh mắt của Lâm Minh co rụt lại, nguyên linh thạch thai này dùng thần thú đại trận để tẩm bổ, không thể tránh khỏi việc dung nhập linh hồn thần thú vào bên trong.

Khi phong ấn cởi bỏ được một phần ba, nguyên linh thạch thai không ngừng phun ra ma khí. Trong lòng Tiểu Ma Tiên chột dạ, dù nguyên linh thạch thai này đã được chủ nhân Tu La Lộ phong ấn, nhưng trải qua một trăm tỷ năm, nó cũng đã hấp thu quá nhiều tinh hoa, cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy.

- Lâm Minh! Bây giờ ngươi muốn cởi bỏ phong ấn của nguyên linh thạch thai? Ta nghe nói, tại thời cổ đại, có không ít võ giả luyện được thân ngoại hóa thân, nhưng lại không thể xóa đi thần trí của hóa thân, kết quả bị thân ngoại hóa thân cắn trả thôn phệ chủ ý thức. Kết cục bị phân thân đoạt xá,

- Ta biết rõ!

Lâm Minh trả lời một cách đơn giản, hắn vẫn muốn tiếp tục cởi bỏ phong ấn.

Thấy quyết tâm của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng không nói nhiều, bất quá kể từ đầu đến giờ, xem ra lực lượng của nguyên linh thạch thai này đã vượt qua Lâm Minh. Nếu như không khống chế tốt, tuyệt đối là tai họa ngập đầu.

- Tà thần lực!

Hai tay Lâm Minh hợp lại, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh tà thần.

Lôi hỏa thiên kiếp đáng sợ tùy ý trút xuống nguyên linh thạch thai. Hỏa diễm cùng lôi đình chính là lực lượng tuyệt hảo để luyện hóa thạch thai này.

Khi lôi quả thiên kiếp gia trì trên nguyên linh thạch thai thì thạch thai đột nhiên mở ra một đôi mắt. Đôi mắt này có màu xám trắng, trong đôi mắt toát ra hận ý vô cùng tàn nhẫn. Ai nhìn vào cũng cảm thấy toàn thân lạnh băng.

Nguyên linh thạch thai này đã sinh ra thần trí.

Lực lượng cổ ma như hồng thủy điên cuồng tràn ra ngoài. Ý chí nguyên linh thạch thai càng ngày càng kh ủng bổ. Tiểu Ma Tiên đứng sau Lâm Minh cũng phải biết sắc, cỗ ý chí khổng lồ như vậy, làm sao hàng phục đây?

- Sá! Sá! Sá!

Nguyên linh thạch phát ra tiếng gầm rú chói tai, nó điên cuồng giãy dụa, mặt ngoài thần thạch, từng khối đá nhỏ rào rào rớt xuống mà nguyên linh thạch thai này đang muốn thai nghén thành hình.

Nó nhìn Lâm Minh, trong đôi mắt toát ra sự tàn nhẫn điên cuồng cùng với tham lam. Loại cảm giác này giống như dã thú nhìn thấy mỹ thực ngon miệng ở trước mắt.

Đối với nguyên linh thạch thai mới sinh, toàn thân khí huyết chính là vật đại bổ.

- Lâm Minh coi chừng!

Tiểu Ma Tiên không nhịn được kêu lên.

Thời điểm phong ấn được cởi bỏ hoàn toàn, nguyên linh thạch thai hét lên một tiếng, ý chí của nó ngưng tụ, dọc theo lực lượng lôi hỏa mà Lâm Minh phát ra ddien cuồng tập kích. Quả nhiên nó muốn biến Lâm Minh thành phân thân của mình.

- Phốc!

Lâm Mình trơ mắt nhìn chuôi kiếm ý chí đỏ tươi này đâm vào mi tâm của mình. Thân thể hắn đột nhiên chấn động, lùi lại mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên kinh hô.

Phải biết rằng cuộc chiến đoạt xá, nếu như phát sinh ở bên trong thần hải của Lâm Minh, rất có thể vì lực trùng kích quá lớn mà khiến cho thần hải của Lâm Minh bị tổn thương.

Trong thần hải của Lâm Minh, nếu như chiến đấu thất bại, nguyên linh thạch thai còn có thể chạy trốn, còn Lâm Minh sẽ bị đoạt xá.

- Cuối cùng Lâm Minh đang làm cái gì....

Lòng bàn tay Tiểu Ma Tiên lấm tấm mồ hồi. Dù linh hồn của Lâm Minh vô cùng cường đại nhưng làm sao có thể chiến thắng ý chí của Giới Vương, càng không thể chống lại nguyên linh thạch thai?

Thời gian không ngừng trôi qua, Lâm Minh vẫn như hóa đá, ngây người tại chỗ, không hề nhúc nhích.

...

Lúc này, ở bên trong thần hải của Lâm Minh, ý chí của hắn biến ảo thành hình, lơ lửng trên không trung, sắc mặt lạnh lùng. Mà ở trước mặt hắn tầm mười trượng, một hắc sắc hư ảnh lơ lửng. Trên người nó ngưng kết linh hồn thần thú, khuôn mặt dữ tợn, toàn thân tản ra ma khí.

Lực lượng cổ ma nhìn Lâm Minh, cười quái dị.

- Ta...thật muốn...cảm ơn ngươi. Ta...ở đây...phong bế vô số năm....Hôm nay....cũng xuất thế....từ nay về sau....mặc ta ngao du....ta muốn thôn phệ võ giả thiên hạ.....trở thành vô thượng chân thân....

Hắc sắc hư ảnh không ngừng nói tiếng người, nhưng vì lâu rồi không có sử dụng nên câu chữ lủng củng không được liền mạch.

Hắc sắc hư ảnh nhìn Lâm Minh một cách khó hiểu, mở miệng cười nói:

- Không biết bao nhiêu năm... người chết trong mộ thần thú rất nhiều....bọn họ bị đại trận thôn phệ....trở thành vật tẩm bổ cho tinh nguyên của ta, thần trí của chúng cũng được ta hấp hu.

Giọng nói hắc sắc hư ảnh âm độc tàn nhẫn, coi như là do vô số loại tính cách hội tụ hình thành.

- Thì ra là thế! Ngươi là linh trí của nguyên linh thạch thai do thôn phệ vô số sinh hồn mà hình thành quái vật.

Lâm Mình cười nhạt.

- Hắc hắc! Nói ta là quái vật? Ta hội tụ vô số trí tuệ...trải qua một trăm tỷ năm thai nghén, cuối cùng có thể trở thành một Thôn Hồn Thánh Linh vượt qua pháp tắc bên ngoài. Ta có thể thiên biến vạn hóa, tùy ý thôn phệ ý chí, linh hồn, tinh nguyên. Cuối cùng sẽ trở thành chúa tể của vũ trụ. Điều này ngay cả người đã bố trí đại trận cách đây một trăm tỷ năm cũng không nghĩ tới. Hắn quá tự phụ, tu vi cao tuyệt đỉnh, lúc bố trí đại trận tự mình nghĩ ra thiên đạo uy tắc, an bài vận mệnh hậu nhân. Thế nhưng hắn không tính đến được chuyện của một trăm tỷ năm sau? Ta xuất thế đã vượt qua tính toán của hắn, hiện tại ta đã sớm tiến hóa thành sinh mạng thể hoàn mỹ, có thể thôn phệ trí tuệ bất kể kẻ nào. Ta sẽ sáng lập lịch sử về ta! Ta sẽ khiến cho sinh linh của Tam Thập Tam Thiên kính ngưỡng và sợ hãi.

- Thật dõng dạng!

Nét mặt Lâm Minh tươi cười, phát lạnh như băng.

Thời điểm Lâm Minh cười lạnh, Thôn Hồn Thánh Linh cũng cười lạnh.

- Thật không biết ngươi bây giờ sao còn cười được? Nhân loại như các ngươi đều ngu xuẩn sao? Linh hồn ngu xuẩn như vậy, nếu không cường đại, ta cũng lười thôn phệ.

Lâm Minh cười trào phúng, hắn không nhanh không chậm giơ tay phải lên, trên tay xuất hiện một hình lập phương hắc sắc, trống rỗng ở trong lòng bàn tay chậm rãi xoay tròn....

Chương 1504: Đệ nhất phân thân

Chứng kiến hình lập phương màu đen bay trên tay Lâm Minh, Thôn Hồn Thánh Linh cười nói:

- Pháp bảo sao? Có ý tứ, ngươi còn muốn chống cự ta? Ta thôn phệ linh hồn của vô số người, ý chí đã sớm cường đại đến trình độ không thể tưởng nổi. Ngay cả thần thú cũng có thể đoạt xá! Ngươi rồi cũng sẽ trở thành một bộ phận của ta, thân thể của ngươi cũng không tồi, có thể trở thành một phân thân của ta.

Giọng nói của Thôn Hồn Thánh Linh càng ngày càng thành thạo. Nó đột nhiên gào thét, đánh về phía Lâm Minh.

Thôn Hồn Thánh Linh từ hư ảnh biến ảo thành hắc ám đặc dính, hư không chung quanh xuất hiện vô số ý niệm chi kiếm đâm thẳng về phía Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh:

- Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống được!

Trong nháy mắt hư ảnh cổ ma đánh về phía Lâm Minh, hình lập phương đang xoay tròn trong lòng bàn tay hắn bạo phát ra một vòng xoáy màu đen đáng sợ, vòng xoáy kh ủng bố giống như muốn thôn phệ cả vũ trụ.

Ý chí chi kiếm mà Thôn Hồn Thánh Linh thả ra toàn bộ đều bị vòng xoáy màu đen đánh nát, giống như phong bạo đánh nát gỗ mục.

Thôn Hồn Thánh Linh kêu thảm một tiếng. Đột nhiên phát sinh tình huống như vậy, hoàn toàn vượt qua dự kiến của nó. Hình lập phương trong tay Lâm Minh vô cùng đáng sợ, tản mát ra khí tức vô cùng kh ủng bố. Loại khí tức này có thể so sánh với chủ nhân của Tu La Lộ một trăm tỷ năm trước!

- Đây là vật gì!

Thôn Hồn Thánh Linh kêu lên sợ hãi, nó điên cuồng dãy dụa thân thể, muốn thoát khỏi vòng xoáy màu đen kia.

- Không! Đợi đã....!

Mắt thấy sắp bị vòng xoáy cắt nát, Thôn Hồn Thánh Linh kêu thảm:

- Giết ta ngươi cũng không thể chiếm được nguyên linh thạch thai. Nó đã sớm bị ta thôn phệ vô số trí nhớ làm ô nhiễm. Không có ta thu những trí nhớ này đi, thời điểm ngươi luyện hóa nguyên linh thạch thai, những trí nhớ này sẽ xâm lấn linh hồn của ngươi, khiến cho ngươi mất đi nhân cách.

Đối mặt với uy hiếp từ Thôn Hồn Thánh Linh, Lâm Minh chỉ cười lạnh:

- Ngươi đừng nên nói chiều. Chết đi!

Lâm Minh nhẹ nhàng nói một câu, vòng xoáy trong tay cũng trở nên cuồng bạo, vòng xoáy màu đen cũng tăng tốc độ xoay tròn của mình.

- Ngươi...sẽ...hối....hận...

Thôn Hồn Thánh Linh oán độc nguyền rủa, nhưng đột nhiên nó phát hiện khi ý thức của mình bị rút ra, tất cả mọi linh hồn lạc ấn đều bị cỗ lực lượng kia xóa đi, tinh lọc thành trí nhớ vô chủ vô cùng thuần khiết.

Sự tình này khiến cho toàn thân Thôn Hồn Thánh Linh lạnh băng, xóa đi linh hồn lạc ấn, tinh lọc nhân cách, điều này làm sao có thể?

Đây là nhất niệm cuối cùng trong đầu Thôn Hồn Thánh Linh. Ý thức, nhân cách của nó đã bị xóa bỏ hoàn toàn, chỉ còn lại vô số mảnh vỡ linh hồn thuần khiết bị hình lập phương màu đen trong tay Lâm Minh thu thập.

Làm xong hết thảy, Lâm Minh thở phào thư giãn. Một kích vừa rồi khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng hắn cũng có thể chủ động sử dụng lực lượng ma phương. Đương nhiên, có thể đạt được hiệu quả như vừa rồi là do Thôn Hồn Thánh Linh đang ở trong thần hải của hắn.

- Cùng Thần Miêu Thiên Tôn tu hành bảy năm rưỡi, linh hồn lực của ta đã khó thể tưởng tượng nổi. Nếu không dù ta có tu vi Thần Biến Kỳ tuyệt đỉnh cũng không thể thúc dục ma phương được. Tạo Hóa Thánh Tử cũng tại thời điểm tu vi đạt đến Thánh Quân hậu kỳ mới có thể sử dụng.

Lâm Minh vuốt v e đường vân màu xám đen trên hình lập phương, tâm tình vô cùng tốt. Sau khi diệt trừ Thôn Hồn Thán Linh, Lâm Minh luyện hóa nguyên linh thạch thai sẽ không còn trở ngại nữa.

Về phần những mảnh vỡ linh hồn này, đối với Lâm Minh có tác dụng cũng không lớn. Trong đó phần lớn là linh hồn của Thần Quân và Thánh Chủ thậm chí là Giới Vương. Rất có thể sẽ có một bộ vô thượng thần võ không trọn vẹn được lưu lại.

Nhưng bây giờ đối với Lâm Minh, trừ phi là nguyên vẹn và phải là vô thượng thần võ đỉnh tiêm mới đáng giá cho hắn tiêu hao thời gian tu luyện.

Ý niệm Lâm Minh khẽ động, linh hồn trong thần hải lui về bản thể, ánh mắt chậm rãi khôi phục thanh minh, rồi sau đó hắn nhìn về phía Tiểu Ma Tiên đứng cách đó không xa.

Lúc này, sắc mặt Tiểu Ma Tiên tái nhợt, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, bộ dáng vô cùng khẩn trương.

Cùng Lâm Minh ở chung chín năm tại nơi sát cơ trùng trùng này, Lâm Minh đã sớm trở thành điểm dựa trong lòng của Tiểu Ma Tiên, nếu như Lâm Minh bị đoạt xá, nàng không cách nào tưởng tượng được hậu quả tiếp theo.

- Ta không sao! Đã khiến ngươi lo lắng rồi!

Trong mật thất u ám, Lâm Minh nhoẻn miệng cười. Nụ cười này phảng phất như gió xuân hòa tan hàn băng, khiến cho nội tâm Tiểu Ma Tiên chấn động. Nàng suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Tiểu Ma Tiên cơ hồ muốn nhào vào trong lòng Lâm Minh, nhưng khi tiến đến trước mặt hắn, nàng lại dùng tay nắm thành quyền đấm vào ngực Lâm Minh.

- Lo lắng cho ngươi, ta thật là khờ! Ngươi nhất định đã có sách lược ứng đối cho nên mới làm thế!

Tiểu Ma Tiên nói xong, cảm giác vô cùng ủy khuất, một dòng nước mắt lăn xuống.

Vừa rồi quá trình chiến đấu trong thần hải của Lâm Minh diễn ra rất nhanh, nhưng bên ngoài đã trôi qua một phút đồng hồ. Một phút này đối với Tiểu Ma Tiêu giống như một năm vậy.

Tiểu Ma Tiên nhất thời xấu hổ nói:

- Ngươi bây giờ nên luyện hóa nguyên linh thạch thai đi!

- Uhm!

Lâm Minh gật đầu. hắn nhìn vào nguyên linh thạch thai trong cổ quan này. Lúc này nguyên linh thạch thai đã được cởi bỏ toàn bộ phong ấn, ý thức của nó bị xóa đi, bản thân giờ đây đã trở thành một đoàn thai thể huyết nhục thuần khiết. Bên trong nó ẩn chứa lực lượng tinh hoa của mấy trăm thần thú, điều kiện thân thể đã tốt đến mức khó thể tưởng tượng được.

Lâm Minh yên lặng ngẫm lại bảy năm tu luyện cùng Thần Miêu Thiên Tôn, cuối cùng hắn đem một bộ phận thần hồn của mình rót vào bên trong nguyên linh thạch thai.

Phân ra thần hồn bản thân khiến cho linh hồn lực của Lâm Minh yếu đi rất nhiều. Nhưng từ nay về sau nguyên linh thạch thai vĩnh viện bị hắn khống chế, trở thành phân thân tuyệt đối của hắn, không bao giờ xảy ra việc phản phệ, cắn trả.

Linh hồn lực của Lâm Minh như thủy triều rót vào nguyên linh thạch thai, rất nhanh tràn ngập mỗi bộ phận của nó. Từng tiếng động nhỏ vang lên, chỗ thần thạch trên nguyên linh thạch thai tan vỡ, thạch da không ngừng bong ra từng mảng.

Lâm Minh nhờ vào phân hồn bên trong nguyên linh thạch thai, chậm rãi khống chế mỗi tấc huyết nhục của nó. Hắn thoáng vận chuyển cương nguyên ẩn chứa bên trong thạch thai, trong nháy mắt một cỗ khí huyết chi lực vô cùng khổng lồ tùy ý lao ra bao phủ toàn bộ thần hồn của Lâm Minh.

- Lực lượng thật đáng sợ!

Sâu trong lòng Lâm Minh cảm thấy khiếp sợ, cỗ lực lượng khí huyết này quá mạnh mẽ. Nếu như linh hồn hắn không kiên cường đã sớm bị tan vỡ.

Lúc này nguyên linh thạch thai vẫn trong hình dạng huyết nhục hình người, ngũ quan mơ hồ, dung mạo không phân biệt được.

Mà lúc này Lâm Minh lại phát hiện ra trong nguyên linh thạch thai còn có một đạo phong ấn của chủ nhân Tu La Lộ. Phong ấn này trăm tỷ năm qua đã từ nguyên linh thạch thai hấp thụ lực lượng.

Có tổng cộng ba đạo phong ấn, đạo sau rắn chắc hơn đạo trước rất nhiều. Đạo phong ấn cuối cùng, với tu vi hiện giờ của Lâm Minh không thể cởi bỏ, nhưng hai đạo còn lại thì hắn có thể làm được.

Lâm Minh do dự trong chốc lát rồi cở bỏ đạo phong ấn thứ nhất.

Với kiến thức của hắn, cởi bỏ đạo phong ấn thứ nhất không khó khăn. Phong ấn vừa được cởi bỏ, chỉ nghe một tiếng nổ giống như sấm sét ở bên trong cơ thể nguyên linh thạch thai giống như vô số thần thú đang gào thét. Nguyên khí nồng đậm cùng lực lượng khí huyết cường đại bộc phát đến long trời lở đất.

Cỗ lực lượng này tràn ngập mỗi một tấc huyết nhục của phân thân rồi trực tiếp tràn sang bản tôn của Lâm Minh.

Nguyên linh thạch thai hiện giờ đã trở thành phân thân của Lâm Minh, tu vi của phân thân cùng bản thân thông suốt. Phân thân cùng bản tôn có thể tùy ý trao đổi năng lượng cho nhau.

Chương 1505: Thành tựu Thần Quân

- Oanh!

Thân thể Lâm Minh rung mạnh, lực lượng trong chốc lát tiến vào trong người của hắn, đây là lực lượng do thần thú ngưng tụ, hôm nay toàn bộ rót vào trong người Lâm Minh, hắn nhảy vào nội thế giới.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, Lâm Minh lúc cởi bỏ phong ấn đã đoán ra được đôi chút, nhưng mà không có cương mãnh như trong dự liệu. Nội thế giới của hắn không ngừng có lực lượng rót vào, giống như muốn rách toát ra vậy.

Một khi nội thế giới nổ tung, kết cục của Lâm Minh có thể nghĩ, trong tình cảnh sống chết trước mắt, Lâm Minh có thể lựa chọn chính là buông nội thế giới ra phóng xuất lực lượng hung mãnh này ra ngoài, nhưng mà làm vậy bản thân mình dù được an toàn, tinh hoa tích lũy trong đại trận sẽ bị hao tổn.

Vào lúc này hai mắt của Lâm Minh có hào quang b ắn ra ngoài, hắn không có buông nội thế giới ra, ngược lại rót lực lượng này vào khai thác biên giới nội thế giới! Hắn đúng là muốn nhân cơ hội này đột phá Thần Quân cảnh!

Đây là suy nghĩ điên cuồng, trong lúc đột phá năng lượng cuồng bạo, một khi không chịu nổi áp lực năng lượng thì nội thế giới sẽ xuất hiện vết rách, khó có thể phục hồi như cũ, Lâm Minh dám làm như thế là do tin tưởng vào nội tình và căn cơ của bản thân.

Năng lượng rót vào trong người, thân thể của Lâm Minh không ngừng có tiếng nổ truyền ra ngoài, huyết mạch trong người phập phồng, giống như huyết mạch của hắn cũng đang sinh ra biến hóa.

Hóa Thần Cửu Biến, Thần Quân cảnh là giai đoạn cuối cùng nhất, Thần Quân, Thần Quân, ý tứ chính là bản thân thành thần! Đương nhiên thành thần này là với phàm nhân mà thôi, võ giả Thần Quân trong người dung nạp một thế giới, hưởng thụ phàm nhân cúng bái, là thần minh của phàm nhân. Về phần võ đạo Chân Thần Cảnh mới thật sự là thần linh, đối với võ giả mà nói cường giả Chân Thần Cảnh chính là chúa tể, danh xưng Chân Thần hoàn toàn xứng đáng!

Cường giả Thần Quân bình thường đã có thể tự lập tông phái. Thành lập một bát phẩm tông môn truyền thừa mấy chục vạn năm, hoặc là chiếm lĩnh một tinh cầu thành lão tổ một phương. Hưởng thụ đồ tử đồ tôn cúng bái.

Tại Thần Vực, Thần Biến cảnh có thể hành tẩu khắp nơi, Thần Quân cảnh chính là một nhân vật cao cấp hơn nhiều.

Mà Lâm Minh nếu thành tư Thần Quân, nhưng có thể miểu sát Thánh Chủ, thậm chí tăng lên trình độ nhất định có thể đánh với Giới Vương!

Trong cả Thần Vực, trừ Thiên Tôn Thiên Cung ra, cường giả Giới Vương không tìm ra bao nhiêu người, đó là chân chính thụ vô số là nhân vật người người cùng bái, rất nhiều thánh địa đỉnh cấp truyền thừa trăm vạn năm, ngàn vạn năm còn không sinh ra một Giới Vương!

Bởi vậy cánh cửa Thần Quân cảnh này đối với Lâm Minh mà nói ý nghĩa trọng đại!

Nhưng mà Lâm Minh muốn đột phá Thần Quân trong tình huống này, hắn thừa nhận thống khổ khó có thể tưởng tượng.

Dưới áp lực như vây mạch máu dưới làn da của Lâm Minh căn phồng lên, thậm chí trực tiếp nghiền nát, toàn bộ lỗ chân lông của hắn đều chảy máu tươi! Máu tươi hỗn hợp cả mồ hôi, làm cho Lâm Minh lúc này như biến thành huyết nhân.

Trong nội thế giới của Lâm Minh có năng lượng cuồng mãnh trùng kích. Làm cho mặt đất không ngừng lắc lư, vốn linh khí trong nội thế giới sinh ra cuồng bạo, vô số linh thực bị gió lốc quét qua nát bấy!

Sông lớn lệch vị trí, hồ nước bốc hơi, sông núi nghiêng sập!

Nội thế giới của Lâm Minh lúc này giống như trải qua tận thế.

- Tà Thần Chi Thụ!

Lâm Minh gầm nhẹ một tiếng, trong nội thế giới của hắn Tà Thần Chi Thụ sinh trưởng tốt, cành lá sum suê trấn trong nội thế giới của Lâm Minh.

Bộ rễ khổng lồ cắm trong đất nội thế giới của Lâm Minh. Có thần thụ trấn áp. Nội thế giới của Lâm Minh vững chắc hơn rất nhiều, nhưng mà áp lực cường đại khiến thân thể cua Lâm Minh lúc này căng lên như khí cầu, khí huyết toàn thân như sắp nổ tung.

Lâm Minh cắn răng, bát môn độn giáp mở ra đến mức tận cùng, lực lượng thân thể cường đại và Tà Thần Chi Thụ song trọng ủng hộ cho nên chống được năng lượng trùng kích, mà đúng lúc này chỉ nghe tiếng "Tạch tạch tạch" vang lên, biên giới nội thế giới của Lâm Minh không ngừng nứt vỡ.

Từ Thần Biến đến Thần Quân, đầu tiên là mở rộng nội thế giới, biên giới nội thế giới vỡ nát chính là lúc đột phá.

Biên giới nội thế giới không ngừng tan vỡ, hư không hỗn độn bên ngoài biên giới này bị năng lượng tinh thần xâm chiếm, nội thế giới của Lâm Minh đang phát triển.

Một khi khai thác nội thế giới, năng lượng như tháo nước, Lâm Minh cảm thấy áp lực giảm xuống.

Chậm rãi mạch máu dưới làn da của Lâm Minh không ngừng bình ổn lại, lỗ chân lông cũng từ từ nhỏ đi, rốt cuộc Lâm Minh cũng vượt qua giai đoạn nan giải nhất, kế tiếp hắn đột phá Thần Quân cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà Lâm Minh lúc này bởi vì thừa nhận áp lực đáng sợ nên mạch máu toàn thân vỡ nát bảy tám phần, ngay cả nội thế giới cũng bị năng lượng hủy diệt tẩy lễ, thần hồn cũng có bộ phần tiến vào tinh nguyên phân thân, kể từ đó hắn suy yếu một hồi.

- Lâm Minh, ngươi đúng là xằng bậy, ngươi luôn làm những chuyện cực hạn, đi theo ngươi trái tim của ta không chịu nổi.

Bên người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy toàn bộ quá trình Lâm Minh đột phá nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Từ Táng Thần Lĩnh đến Uổng Tử Cốc, hai người trải qua ma tính triều tịch, xông vào đại trận phần mộ thần thú, lại đến luyện hóa tinh nguyên phân thân, Lâm Minh luôn làm chuyện cực hạn.

Lâm Minh cười cười, miễn cưỡng nói:

- Ta còn sống chưa qua giáp, sau mười lăm tuổi, gần bốn mươi năm đều là như vậy, ta không thể so với ngươi có xuất thân thế lực Thiên Tôn, từ nhỏ đã có thiên phú tốt, lại có tài nguyên trân quý ủng hộ. Ta chỉ là võ giả bình thường, hơn nữa là võ giả bình dân của hạ giới, tuy ta ở hạ giới gặp qua cơ duyên cải biến cuộc đời của ta, nhưng chỉ bằng nó ta không cách nào san bằng chênh lệch với các ngươi, ta phải liều như vậy, liều ra cơ duyên của mình, liều ra con đường võ đạo của ta, nếu không ngươi bây giờ không có khả năng nhìn thấy ta đâu.

Bởi vì tiêu hao quá độ, Lâm Minh nói ra những lời này từ từ nhỏ lại, dường như có cảm giác chưa đủ, nhưng mà lọt vào tai Tiểu Ma Tiên lại khiến nàng rung động.

Kỳ thật nàng sớm nghe nói qua rồi, dường như Lâm Minh chỉ xuất thna bình dân, cũng không phải là người từ nhỏ đã được Thiên Tôn thu làm đệ tử, nhưng mà thành tựu của hắn không cách nào tưởng tượng nổi.

Nghe qua thì đây là chuyện đầm rồng hang hổ, Tiểu Ma Tiên vẫn bán tín bán nghi, mà bây giờ, việc này này lại từ trong miệng Lâm Minh chứng thực là đúng, hơn nữa hắn chẳng những là bình dân, còn là bình dân hạ giới, cả Thần Vực có hơn một tỷ thế giới bên dưới, bình dân không biết có bao nhiêu, tuổi thọ của bọn họ chỉ vài chục năm, chẳng khác gì con sâu cái kiến, một đời lại một đời, muốn từ bình dân hạ giới đạt được thành tựu ngày hôm nay, nghĩ lại đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

So ra mà nói Tiểu Ma Tiên xuất thân thế lực Thiên Tôn, là hòn ngọc quý trong tay hai đại Thiên Tôn của Ma tộc cùng Yêu tộc, tài nguyên truyền thừa không cần phải nói, bản thân của nàng là bán phượng thể tỷ năm có một, nhưng mà thành tựu của nàng bây giờ không thể nào bằng Lâm Minh.

Chuyện này khiến cho Tiểu Ma Tiên có cảm giác vô cùng xấu hổ, yêu nghiệt như vậy quả thực không cho người khác sống nha.

Chương 1506: Xuất cốc

Mười ngày sau trong đại trận thần thú, trước động phủ Thần Miểu Thiên Tôn.

Lúc này Lâm Minh đã hoàn toàn khôi phục lại, tu vị đại thành, vừa học tập Tu La Thiên Thư quyển một, hắn ra vào đại trận thần thú quá dễ dàng.

- Thần Miểu tiền bối, vãn bối trở về, làm cho ngài chờ lâu.

Lâm Minh đi chuyến này đã một năm rưỡi, đối với hiện tại thọ nguyên của Thần Miểu Thiên Tôn không còn nhiều thì thời gian này rất dài.

Trong động phủ Thần Miểu Thiên Tôn im lặng thật lâu, Lâm Minh có thể cảm nhận được có một đạo cảm giác dò xét biến hóa của hắn trong một năm rưỡi qua.

Cảm giác này chính là từ Thần Miểu Thiên Tôn.

Từ khi Thần Miểu Thiên Tôn truyền thụ bí pháp linh hồn cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, tình huống của hắn ngày càng sa sút, càng ngày càng suy yếu, dựa theo tốc độ này không qua mấy năm hắn sẽ dầu cạn đèn tắt.

Hiện tại Thần Miểu Thiên Tôn có thể bị một võ giả rất bình thường g iết chết.

- Hậu sinh khả uý, thật sự là hậu sinh khả uý...

Thần Miểu Thiên Tôn cảm khái một trăm năm qua không người nào có thể phá đại trận của thần thú, thật sự bị Lâm Minh phá.

- Tu vị của ngươi đã tới Thần Quân cảnh... Ta trước đó nghe ngươi nói ngươi tu luyện chưa tới sáu mươi năm, có thể vào lúc này đột phá Thần Quân cảnh, hơn nữa căn cơ vững chắc tới mức này.., Thành tựu tương lai của ngươi khó tưởng tượng nổi, ta trước khi chết có thể mang Thần Miểu Tâm Quyết truyền thụ cho ngươi, cũng coi như nhắm mắt.

Lâm Minh có chút trầm mặc, nói ra:

- Tiền bối quá bi quan, vãn bối đã tìm được đường ra, có thể mang tiền bối xuất cốc, tiền bối cũng không phải nhìn tiền bối hết thọ nguyên, chỉ là linh hồn lực không lưu thông thôi, chỉ cần tìm đến thành dược bổ hồn, tiền bối có thể hồi phục lại, sống thêm qua ngàn vạn năm không thành vấn đề.

Lâm Minh nhìn Thần Miểu Thiên Tôn mang theo lòng cảm kích, Thần Miểu Thiên Tôn trong chín năm ngắn ngủi mà biến thành bộ dạng này, là vì vận dụng bí pháp trợ giúp Lâm Minh tinh luyện thần hồn. Mặc kệ Thần Miểu Thiên Tôn giúp Lâm Minh vì mục đích gì, đây là đại ân với Lâm Minh, hắn sẽ nhớ kỹ.

- Vô dụng. Tình huống của ta ta tự biết, ta đại khái còn hơn trăm năm thọ nguyên...

Thần Miểu Thiên Tôn thở dài một tiếng, âm thanh tràn ngập cảm giác tiêu điều.

Lâm Minh nói:

- Tiền bối, ngươi theo ta xuất cốc, ta có thể tìm dược vật dưỡng hồn cho tiền bối, chỉ cần có dược vật, tuy tiền bối có khả năng không khôi phục như năm đó, nhưng tu dưỡng trăm năm có thể trở lại Đại Giới Giới Vương. Tuyệt đối không có vấn đề, hơn nữa tiền bối thân là Thiên Tôn, chắc hẳn từng thành lập thế lực của mình, vãn bối mang ngài tiến tới thế lực do ngày sở kiến, tìm được dược vật dưỡng hồn căn bản khôn thành vấn đề.

Lâm Minh những năm này tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, cũng hiểu rõ hệ thống tu luyện của Hồn Tộc, hắn nhìn ra được tình huống của Thần Miểu Thiên Tôn không có bết bát như hắn nói.

Hắn chỉ tiêu hao quá lớn, mấy ngàn vạn năm khốn ở nơi này và bị hoàn cảnh tuyệt vọng tra tấn, hơn nữa truyền công cho mình cùng Tiểu Ma Tiên mới đi tới bước này. Chỉ cần có thể đi ra ngoài, dùng sinh mệnh lực ương ngạnh của Thiên Tôn nhất định chậm rãi khôi phục nguyên khí.

Thần Miểu Thiên Tôn lắc đầu, nói ra một câu khiến Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ta không ra ngoài!

- Vì cái gì?

Lâm Minh sửng sốt, Tiểu Ma Tiên cũng kinh ngạc đến ngây người, trong nơi như địa ngục thế này. Một mình đối mặt hắc ám vô tận, cô quạnh vô tận và thi cốt vô tận làm cho Tiểu Ma Tiên sống ở đây một năm khiến nàng sắp điên, mà Thần Miểu Thiên Tôn lại nói hắn không ra ngoài? Loại cảm giác này giống như Thần Miểu Thiên Tôn không muốn sống tiếp.

Tự tuyệt sinh cơ. Trong mắt Tiểu Ma Tiên dù biết rõ phải chết, đi ra ngoài chết còn tốt hơn chết trong này.

- Tiền bối, ngươi là thanh tỉnh chứ? Tại sao phải tự tìm tuyệt lộ, ở chỗ này cô độc mà chết?

Tiểu Ma Tiên không đành lòng hỏi, nghĩ lại là thế hệ kiêu hùng, phong vân một cõi, là Thiên Tôn đỉnh phong, cuối cùng chết trong một phần mộ tối tăm cô quạnh, đến chết vẫn chỉ có một người, không người tống chung (*tiễn biệt lúc ra đi), trong nội tâm của nàng không thoải mái.

Thần Miểu Thiên Tôn mỉm cười, nói ra:

- Không cần tiếc hận cho ta, cả đời của ta đã từng phong quang vô hạn, đã từng giết người như ngóe, hôm nay rơi vào kết quả này là do vận mệnh an bài, các ngươi nhớ rõ ta giải thích qua vì sao ta vào Uổng Tử Cốc không?

Đột nhiên Thần Miểu Thiên Tôn nhắc tới lời này, làm cho Lâm Minh chấn động, hắn nhớ tới chín năm trước có hỏi Thần Miểu Thiên Tôn vấn đề này.

- Tiền bối đã từng nói qua, bởi vì thù!

- Đúng... Bởi vì thù, ta và người nọ có ân oán với nhau, người nọ có thù với ta, hai người chúng ta có cảm ứng linh hồn, không cần bất cứ ấn ký truy tung nào cả, hắn có thể dễ dàng tìm được ta, cho dù cách bao nhiêu thời không, một khi ta ra khỏi Uổng Tử Cốc thì hắn sẽ biết, ta chết cugnx không có gì, nhưng mà các ngươi sẽ bị ảnh hưởng.

- Linh hồn cảm ứng? Chẳng lẽ năm đó là người đẩy tiền bối vào Uổng Tử Cốc?

Trong lòng Lâm Minh khiếp sợ, Tiểu Ma Tiên cũng có cảm giác không thể tiếp nhận, nàng giật mình nói ra:

- Tiền bối đã là Thiên Tôn tuyệt đỉnh, có thể đẩy tiền bối vào Uổng Tử Cốc, là người nào?

- Chân Thần...

Thần Miểu Thiên Tôn giọng nói mờ ảo, hắn thở dài nói ra:

- Người truy sát ta chính là đệ nhất Hồn Đế của Hồn Tộc, cũng là thân huynh đệ của ta.

- Hồn Đế!

Đồng tử Lâm Minh co rụt lại, đây là nhân vật tương đương với Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Đây tuyệt đối là cường giả Chân Thần hàng thật giá thật, hơn nữa hắn có thể hiệu lệnh cả chủng tộc, nếu như bị hắn đuổi giết thì Thần Miểu Thiên Tôn bị ép vào Uổng Tử Cốc cũng hợp tình lý!

Thần Miểu Thiên Tôn tiếp tục nói:

- Bởi vì hai huynh đệ chúng ta có cảm ứng linh hồn, ta bị đuổi tới bước đường cùng, đã nghĩ ngợi tiến vào Uổng Tử Cốc, tìm đường sống trong cõi chết, nhưng mà đáng tiếc ta cuối cùng không phải người do chủ nhân Tu La Lộ chọn, không thể đạt được Uổng Tử

Cốc truyền thừa, ngược lại hao hết tính mạng ở đây.

- Nếu là thân huynh đệ, vì cái gì Hồn Đế muốn giết tiền bối?

Tiểu Ma Tiên không thể lý giải hỏi, nhưng mà vấn đề này Thần Miểu Thiên Tôn lại không có trả lời.

Hắn trầm mặc, hồi lâu không có nói chuyện, Lâm Minh biết rõ, Thần Miểu Thiên Tôn không muốn tiếp tục đề tài này, đây là đau đớn trong lòng của hắn.

Trong thế giới võ giả có quá nhiều chuyện bi tình.

Có Hồn Đế tồn tại, Thần Miểu Thiên Tôn không có khả năng xuất cốc, đi ra ngoài sẽ lập tức chết, hơn nữa nói không chừng còn có kết cục thê thảm hơn, nghĩ tới đây Lâm Minh im lặng, nói:

- Tuy tiền bối không thể ra khỏi cốc, nhưng mà trong vòng mười năm ta sẽ tới đây, sẽ tìm dược vật dưỡng hồn cho tiền bối! Tiền bối có ân truyền công, vãn bối tất báo, nếu không sẽ vi phạm tâm hướng võ đạo của ta.

Lâm Minh nói như vậy liền nhìn qua trận pháp Thần Miểu Thiên Tôn bố trí xuống, những trận pháp này Thần Miểu Thiên Tôn bố trí năm đó chống cự triều tịch, hiện tại xem ra trận pháp này còn kiên trì được một ít thời gian.

- Chúng ta đi thôi, xuất cốc!

Lâm Minh nhìn qua Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên không đành lòng nhìn qua Thần Miểu Thiên Tôn, đành gật đầu.

Hai người cứ như vậy từ biệt Thần Miểu Thiên Tôn, lần nữa tiến vào đại trận thần thú, hiện tại dù là Tiểu Ma Tiên sau khi tu luyện Tu La Thiên Thư quyển một cũng có thể xuyên qua đại trận.

Hai người chỉ dưỡng thần không bao lâu, trở về đại điện thanh đồng, ở chỗ này cổng truyền tống đang xoay tròn lặng lẽ.

- Nên rời khỏi.

Lâm Minh nắm tay Tiểu Ma Tiên, dứt khoát bước vào truyền tống trận.

Cách chín năm bọn họ vẫn rời khỏi nơi này.

- Bá --

Hào quang lóe lên, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chỉ cảm thấy chung quanh biến đổi, bọn họ ở trong một rừng cây um tùm.

Nơi này hoa cỏ như gấm, khắp nơi sinh cơ, linh chi linh dược xanh um tươi tốt, cho người ta cảm giác như thế ngoại đào nguyên. Trong Táng Thần Lĩnhnày là sinh địa và tử địa giao nhau, nơi này không có bao nhiêu chỗ không nguy hiểm.

Lâm Minh quay lại xem xét, cách hắn không xa có thể nhìn thấy một sơn mạch đỏ au kh ủng bố, sơn mạch này uốn lượn xoay quanh vắt ngang Táng Thần Lĩnh, như đại long màu đỏ, rất nhiều ngọn núi giống như đúc long thân, long trảo, long giác, đây chính là Xích Long sơn mạch không thể nghi ngờ, là cửa vào của Uổng Tử Cốc.

Bọn họ đã đi ra! Hơn nữa cách Uổng Tử Cốc không xa.

Xác nhận điểm này trong lòng Tiểu Ma Tiên có cảm giác không biết tên, nàng vốn tưởng rằng phải ngây ngốc trong Uổng Tử Cốc này mấy trăm ngàn năm, thậm chí cả đời, hiện tại sống sót sau tai nạn trở lại thế giới cũ, trong nội tâm nàng làm sao không kích động?

Nàng không nhịn được hái linh hoa, hít sâu một hơi, hương thơm xông vào mũi, loại hương khí đã lâu không có ngửi qua này cũng làm cho nàng cảm động, hốc mắt nàng ướt át, trong Uổng Tử Cốc này ngày đêm đều có vô số người chết, chỉ có hương vị mục nát mà thôi, làm gì có hương hoa?

Chỉ có trải qua tuyệt vọng mới có thể hiểu được sinh mạng là đáng ngưỡng mộ như thế nào! Thời điểm này màu xanh của lá, cánh hoa phiêu linh cũng khiến lòng người tràn ngập vui sướng.

- Quá tốt!

Hai mắt Tiểu Ma Tiên nhắm lại, nàng say mê tận hưởng hương khí ngọt ngào của hoa.

Nhưng mà Lâm Minh thần thái bình tĩnh giống như không nhìn thấy cảnh đẹp nơi đây, hắn nhắm mắt lại và cảm ứng được cái gì đó.

- Lâm Minh, ngươi đang làm cái gì?

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh bộ dạng như vậy, đột nhiên trong nội tâm rùng mình, cũng cảnh giác được cái gì đó, lập tức dò xét, nàng lại phát hiện dường như có lực lượng vô hình đang tập trung vào mình.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói:

- Ngươi cũng cảm giác được? Nơi này là vị trí rất ít sinh địa trong Táng Thần Lĩnh, không nên có nguy hiểm gì mới đúng, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại có cảm giác dò xét, nếu như ta không có nói sai thì chỗ của chúng ta bị người khác bố trí trận pháp, mà người bày trận này tám chín phần mười là Thiên minh Tử.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đang nói chuyện thì ở chỗ cách đó mấy ngàn dặm, một sơn cốc đầy đá vụn có mấy người đang ngồi điều tức.

Đúng lúc này một nam tử tuấn tú thân mặc hắc y đột nhiên mở mắt ra, hai mắt của hắn như huyết nguyệt, sáng ngời mà đỏ tươi.

- Thực... Đi ra sao?

Nam tử trẻ tuổi li3m li3m bờ môi, khóe miệng của hắn cười tà, nam tử trẻ tuổi này chính là Thiên Minh Tử không thể nghi ngờ.

Chương 1507: Dụ địch

Chung quanh Thiên Minh Tử có ba võ giả đứng dậy, ba người này là tùy tùng của Đế Tử Na Kỳ, tu vị của bọn họ là nửa bước Giới Vương.

Còn có hai người ngồi ở phía trước, bọn họ là Tri Chu huynh đệ dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh.

Tri Chu huynh đệ làm thêu cho Đế Tử Na Kỳ, ngồi ở đây chờ đám người Lâm Minh, trong mắt bọn họ thì đây là cách làm vô nghĩa, nhưng mà Đế Tử Na Kỳ ra thù lao quá hấp dẫn, bọn họ cũng xem như được nghĩ một thời mà thôi.

- Thiên Minh chân nhân, ngươi cái gì đi ra?

Tri Chu huynh đệ không đếm xỉa hỏi thăm, chỗ này là sơn cốc đá vụn, đây là sinh địa bọn họ tỉ mỉ bỏ nhiều thời gian ra tìm kiếm và đưa ra kết luận, bình thường sẽ không có nguy hiểm gì, cho nên nghe được Thiên Minh Tử nói thế bọn họ cũng không có quá mức cảnh giác.

- Ta nói Lâm Minh, hắn đi ra khỏi Uổng Tử Cốc rồi.

Thiên Minh Tử nói câu này xong đôi mắt đầy sát cơ, hắn lấy một thanh trường kiếm màu đen trong tu di giới ra, trong Táng Thần Lĩnh này ánh mặt trời lờ mờ, hàn khí tỏa ra bức người.

Nghe được câu này Tri Chu huynh đệ cùng đứng lên.

- Lâm Minh? Ngươi nói chính là Lâm Minh đi vào Uổng Tử Cốc? Hắn đi ra? Ngươi không phải đang nói đùa chứ?

Thiên Minh Tử nhìn quaTri Chu huynh đệ, hiển nhiên không có hứng thú trả lời câu hỏi này của hai người.

- Các ngươi cho rằng bản tôn chờ ở nơi này mười một tháng chỉ là vì giải sầu ở đây sao?

Trong mắt Thiên Minh Tử, Lâm Minh là người có đại khí vận gia thân, sẽ không dễ dàng chết như vậy, hiện tại quả nhiên suy đoán của hắn được chứng minh là đúng.

Tri Chu huynh đệ vẫn không cách nào tiếp nhận được.

- Ngươi thực khẳng định lúc trước bọn họ đi vào Uổng Tử Cốc?

- Ta tận mắt nhìn thấy!

Thiên Minh Tử giọng nói lạnh lùng, nói xong hắn bay lên trời, bay tới chỗ Lâm Minh.

Sau lưng Thiên Minh Tử, ba tùy tùng của Na Kỳ nhìn nhau, nhao nhao bóp nát ngọc giản truyền âm, bọn họ phải mang tin tức kinh người này truyền về cho đám người Đế Tử Na Kỳ.

Lâm Minh tiến vào Uổng Tử Cốc chín năm, bên ngoài mới mười một tháng, đối với Đế Tử Na Kỳ mà nói hắn tự nhiên sẽ không có thời gian tĩnh tọa ở bên ngoài Uổng Tử Cốc chờ đám người Lâm Minh đi ra, hắn cần phải nắm chắc thời gian lịch lãm, cho nên bọn họ mới tách ra với Thiên Minh Tử.

Mắt thấy ngọc giản truyền âm bốc cháy. Tri Chu huynh đệ vẫn có cảm giác không dám tin. Ba tùy tùng của Na Kỳ cũng có ý định xuất phát, bọn họ nhìn qua Tri Chu huynh đệ.

- Các ngươi còn không đi?

Tri Chu huynh đệ vẫn lâm vào trong khiếp sợ thật sâu. Bị ba người này gọi mới thức tỉnh.

- Chuyện này quá khó tin!

Tri Chu huynh đệ thì thào tự. Thời điểm này ba tùy tùng của Na Kỳ cũng bay lên trời, bỏ bỏ Tri Chu huynh đệ hai người lại, hai người này cũng nhanh chóng đuổi theo. Bọn họ vẫn không dám tin tưởng nổi. Uổng Tử Cốc trong mười tỷ năm qua chưa từng nghe nói có người nào còn sống rời đi, hôm nay lại bị một mao đầu tiểu tử phá vỡ truyền thuyết.

Lúc này ở ngoài ngàn dặm, trước người Na Kỳ đột nhiên có ánh lửa bốc cháy, chính là ánh lửa ngọc giản truyền âm.

Sau khi nghe xong truyền âm thì gương mặt Na Kỳ trầm xuống.

- Có tin tức truyền tới, Thiên Minh Tử bố trí trận pháp đã tìm được tung tích của Lâm Minh, hắn đi ra khỏi Uổng Tử Cốc rồi.

- Cái gì?

Bên cạnh Na Kỳ, trong nội tâm Chu đại tiên sinh rùng mình.

- Tiểu tử này, thực đi ra?

Mười một tháng qua Chu đại tiên sinh cũng hiểu được sự kh ủng bố của Uổng Tử Cốc, hắn điều tra một ít tư liệu, xác nhận năm đó có Thiên Tôn vẫn lạc trong Uổng Tử Cốc là sự thật, Thiên Tôn cũng không thể ra khỏiUổng Tử Cốc, Lâm Minh có thể đi ra chính là chuyện quá khó tin.

- Mặc kệ hắn thực sự ra khỏi Uổng Tử Cốc cũng tốt, hoặc thủ thuật che mắt của hắn cũng được, căn bản không có đi vào Uổng Tử Cốc hay gì đó cũng chẳng sao, nhưng nhất định không được để cho hắn trốn.

Tay phải Đế Tử Na Kỳ xiết chặt, giống như muốn nắm Lâm Minh trong lòng bàn tay, từ trên người Lâm Minh, Na Kỳ cảm nhận được uy hiếp càng lúc càng lớn, vốn hắn xì mũi coi thường chuyện Lâm Minh ước định khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử trong trăm năm, mà bây giờ hắn lại ẩn ẩn cảm giác được nếu cho Lâm Minh thời gian trăm năm thì hắn chắc chắn đạt tới cảnh giới khó tin nổi.

Đến lúc đó hắn sẽ biến thành đại uy hiếp cho Thánh tộc.

Mà chính mình cũng không phải đối thủ của Lâm Minh.

- Đế tử điện hạ, chúng ta phải cẩn thận, hắn tiến vào Uổng Tử Cốc không biết có đạt được cơ duyên gì không, nếu như phán đoán sai thực lực của hắn, nói không chừng chúng ta sẽ lật thuyền trong mương.

Chu đại tiên sinh nói ra lời này cũng có cảm giác hoang đường, hắn đường đường là Giới Vương, lại kiêng kỵ một võ giả Thần Biến kỳ, nói ra người khác nghe được chắc chắn sẽ chê cười hắn.

- Ta biết rõ, nhưng mà cho dù hắn cơ duyên nghịch thiên cũng không thể cải biến tu vị chênh lệch được, hắn kém chúng ta ba đại cảnh giới, ta cũng không tin hắn có thể thế nào, ta cũng không ngờ hắn lại có thể từ trong Uổng Tử Cốc đi ra ngoài, lần này phải giết hắn, nếu hắn chạy thoát thì lần sao khó mà giết hắn được.

Đế Tử Na Kỳ nói xong phóng lên trời, đám người Chu đại tiên sinh vẫn theo sát phía sau.

Mà cùng lúc đó Thiên Minh Tử đã bay tới sơn cốc có Lâm Minh, khoảng cách vài trăm dặm đối với Thiên Minh Tử mà nói chỉ là nháy mắt.

Ở chỗ này Lâm Minh đang chắp tay chờ, sau lưng của hắn chính là Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Mà Tiểu Ma Tiên đã sớm tiến vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Nhìn thấy Thiên Minh Tử, Lâm Minh cười lạnh:

- Ngươi kiên nhẫn không khiến ta thất vọng, chờ tới bây giờ.

Nhìn thấy Lâm Minh, Thiên Minh Tử trừng mắt, khiếp sợ không hiểu, trong lòng thầm nói phải cẩn thận, tự nhiên sẽ dò xét biến hóa trên người của Lâm Minh, hắn phát hiện tu vị của Lâm Minh đạt tới Thần Quân Cảnh. - Thần Quân cảnh, làm sao có thể! Mười một tháng, ngươi từ Thần Biến hậu kỳ đột phá Thần Quân?

Thiên Minh Tử biết rõ, Lâm Minh tiến vào Uổng Tử Cốc chỉ mới đột phá Thần Biến hậu kỳ không lâu, hiện tại cho dù như thế nào cũng không có khả năng tiến vào trong Thần Quân cảnh, Thần Biến đến Thần Quân chính là một lần lột xác của võ giả, võ giả tầm thường cần thời gian ngàn năm, vạn năm mới có thể vượt qua đạo hạm này, thậm chí cả đời này còn không vượt qua, cho dù Lâm Minh là thiên tài, dùng thời gian mười hai mươi năm cũng đã tính toán nghịch thiên.

Nhưng mà bây giờ hắn chỉ dùng mười một tháng!

Chuyện này chắc chắn là do Lâm Minh trong Uổng Tử Cốc tìm được đường sống trong chỗ chết, càng làm cho Thiên Minh Tử kinh hãi.

- Ngươi ăn thiên tài địa bảo!

Thiên Minh Tử nhíu mày, hắn không tin trong Uổng Tử Cốc có kết giới khiến võ giả tu luyện hoàn mỹ. Chỉ có thể giải thích là do thiên tài địa bảo mà thôi, tất nhiên trong Uổng Tử Cốc có cơ duyên tuyệt thế nên giúp Lâm Minh hoàn thành lột xác, nhưng dù là thiên tài địa bảo nào cũng không phải tu vị do bản thân mình tu luyện thì căn cơ bất ổn, thiên tài chân chính sẽ không lựa chọn cách này.

- Vậy sao, ta giống người bị đuổi giết, không tiếc bất ổn căn cơ phục dụng thiên tài địa bảo đột phá lên Thần Quân cảnh sao?

Ánh mắt Thiên Minh Tử nhìn qua phía Lâm Minh.

- Vì cầu sinh ngươi cái gì không làm được, đáng tiếc, cho dù ngươi đột phá Thần Quân cảnh thì như thế nào, đừng nói ngươi bất ổn căn cơ đột phá Thần Quân cảnh, cho dù ngươi khổ tu mười năm đột phá Thần Quân cảnh với ta mà nói cũng không đáng nhắc tới.

Thiên Minh Tử cười lạnh liên tục, hắn vuốt sóng kiếm, sát cơ trên người tỏa ra ngoài.

- Ngươi còn không mau trốn vào trong xác rùa đen, chẳng lẽ có ý định giao phong chính diện với ta?

- Ha ha ha!

Lâm Minh cười ha hả, nói:

- Ngươi cũng quá vô dụng, ngươi có tu vị Đại Giới Giới Vương, đối phó ta một tiểu bối lại giữ bên ngoài hơn mười tháng, còn phải dùng phép khích tướng, thật sự có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Đối địch chính diện, ta xác thực không phải đối thủ của ngươi, thế nhưng mà ngươi có gan đuổi theo ta sao?

Lâm Minh nói xong thân thể lui ra ngoài, lập tức chui vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Hỗn Nguyên Thiên Cung lăng không bay lên! Tiếng sấm vang vọng, khí lưu cuồng loạn, đất đá vẫy ra, Hỗn Nguyên Thiên Cung bay đi!

Mà lúc này Thiên Minh Tử không có lập tức đuổi theo, Lâm Minh nói câu cuối cùng khiến sắc mặt của hắn âm trầm như nước, không thể không nói Lâm Minh uy hiếp quả thật làm cho nội tâm của hắn kiêng kỵ.

Thiên Minh Tử trời sinh tính đa nghi, mà Lâm Minh hết lần này tới lần khác khiến mưu kế của hắn không thành.

- Tiểu tử này, quỷ kế đa đoan, ta đuổi theo hắn có khả năng tao ngộ nguy hiểm, nhưng nếu không đuổi theo cũng không có khả năng!

Hai mắt Thiên Minh Tử hàn quang lập lòe, hắn nhếch môi tươi cười.

- Ngươi có hậu thủ, ta làm sao không có, ngươi làm sao biết thực lực cực hạn của ta? Nếu như ngươi chỉ cho rằng ta chỉ là Đại Giới Giới Vương bình thường thì ngươi sai mười phần rồi.

- Hôm nay là cơ duyên lớn nhất đời ta, giết ngươi thì bí mật của ngươi, kể cả bí mật Uổng Tử Cốc cũng là của ta.

Thiên Minh Tử hai mắt, càng phát huyết hồng, hắn cầm trong tay lợi kiếm, thẳng truy mà đi.

Chương 1508: Hỗn Độn lao ngục

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh tĩnh tọa trong chủ điện, hắn cảm giác có một cố thần thức tập trung vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, quả nhiên là Thiên Minh Tử đuổi theo.

Hơn nữa Lâm Minh có thể đoán trước, không riêng gì Thiên Minh Tử mà đám người đế tử Na Kỳ cũng sẽ nhanh đuổi tới.

Lâm Minh từng ở Thiên Yêu Thành gặp đoàn người đế tử Na Kỳ, đối phương có một cường giả Giới Vương, hai cường giả Bán Bộ Giới Vương, cộng thêm Thiên Minh Tử nữa, hắn đồng thời phải đối mặt với hai Giới Vương, còn có một đám nanh vuốt của đối thủ.

- Lâm Minh! Ngươi định làm thế nào?

Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh chờ đợi. Cho dù Lâm Minh đột phá cảnh giới Thần Quân nhưng cũng không có khả năng đối phó với nhiều cường giả như vậy. Thần Quân cùng với Giới Vương có chênh lệch rất lớn.

- Dụ địch xâm nhập, trong Táng Thần Lĩnh có bảy tử địa, ta tuyển chọn một nơi hung hiểm nhất rồi chờ bọn chúng chạy vào.

Lâm Minh nói chuyện, hai mắt sát cơ lập lòe. Hắn biết Thiên Minh Tử và đế tử Na Kỳ tuyệt không buông tha hắn. Tuy bản thân đang lâm vào trong hiểm cảnh nhưng Lâm Minh lại có ưu thế khi hắn biết rất nhiều điều về Táng Thần Lĩnh, chiếm hết địa lợi.

Tiểu Ma Tiên nghe vậy thì nhảy dựng lên, tử địa trong Táng Thần Lĩnh có trình độ kém xa Uông Tử Cốc, nhưng mà cũng vẫn rất đáng sợ. Truyền thuyết kể rằng ngay cả cường giả Đại giới Giới Vương cũng có thể vẫn lạc trong đó. Nếu như Lâm Minh tuyển chọn một tử địa như vậy, trận chiến sắp tới sẽ vô cùng thảm thiết.

Tiểu Ma Tiên nghe xong trong nội tâm chấn động, Táng Thần Lĩnh là nơi vô cùng hung hiểm, tuy nhiên trình độ nguy hiểm còn thua xa đại trận thần thú Uổng Tử Cốc, truyền thuyết Đại Giới Giới Vương đi vào cũng vẫn lạc trong đó, trận chiến đấu này không biết sẽ thảm thiết tới mức độ nào.

- Chẳng lẽ ngươi muốn giết chết Thiên Minh Tử hay sao?

Tiểu ma Tiên hít nhẹ một hơi hỏi. Thiên Minh Tử tu vị chênh lệch với bọn họ quá lớn, Lâm Minh mới vào Thần Quân Cảnh mà muốn giết Thiên minh Tử, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Minh nói:

- Thiên Minh Tử ẩn tàng rất sâu. Năm đó thời điểm hắn còn là đệ tử thân truyền của Thiên Vũ Thánh Địa đã từng tiếp xúc với Thánh Tộc, trở thành nằm vùng cho Thánh Tộc. Cuối cùng bằng vào lực lượng cùng mưu kế phá vỡ Thiên Vũ Thánh Địa. Mấy lão Giới Vương của Thiên Vũ Thánh Địa đều bị hắn giết chết. Ta muốn giết hắn, không có gì nắm chắc.

Dựa theo lời của Mộ Thiên Tuyết nói thì thiên phú của Thiên Minh Tử vô cùng đáng sợ, không kém hơn Mộ Thiên Tuyết chút nào cả. Nếu không phải Thiên Minh Tử bị mất một cánh tay ở Thiên Diễn Tinh thì hắn đã thành tựu Thiên Tôn, hơn nữa Thiên Minh Tử không có chút bối cảnh nào cả, là một bình dân đi tới bước này. Một nhân vật như vậy, Lâm Minh vô cùng kiêng kị.

Trên thực tế nếu như có khả năng, Lâm Minh cũng không muốn đọ sức sinh tử với Thiên Minh Tử vào thời điểm hiện tại, đối mặt với đối thủ mà mình không biết rõ nội tình, tu vị còn cao hơn mình hai đại cảnh giới rưỡi thì đúng là không khôn ngoan chút nào cả.

Nhưng mà hiện tại không đối mặt Thiên Minh Tử, Lâm Minh lại phải trốn vào trong Uổng Tử Cốc lần nữa tị nạn, căn bản không thể cải biến được cái gì, Thiên Minh Tử vẫn sẽ chặn đường ở bên ngoài Uổng Tử Cốc. Dù bế quan trong đó hoàn cảnh bên trong vẫn không thay đổi, khổ tu như vậy rất khó đột phá cảnh giới.

Hiện giờ Lâm Minh bế quan tu luyện đã đến bình cảnh, hắn cần phải không ngừng chiến đấu để ma luyện chính mình, nhờ đó mới mong tăng tiến tu vi được.

Hỗn Nguyên Thiên Cung như lưu tinh bay trên bầu trời, bất kể phải trả một cái giá lớn để tiêu hao năng lượng, một lát sau trước mặt Lâm Minh xuất hiện một mảnh hư không hỗn độn.

Chỗ này có sương mù đen rậm rạp chằng chịt, trước đám sương mù này lượn lờ, trong hư không như có ai đó xé ra một khối lớn, lộ ra bóng tối vô tận, dường như nơi này đi thông tới vũ trụ thời không dị độ.

Đây chính là tuyệt địa nguy hiểm nhất trong Táng Thần Lĩnh - Hỗn Độn lao ngục!

Ở chỗ này, thời không vô cùng hỗn loạn giống như mê cung. Võ giả Thần Quân, Thánh Chủ tiến vào trong đó lập tức vẫn lạc, có khi sẽ bị lạc trong hư không hỗn loạn, vĩnh viễn không cách nào đi ra ngoài.

Coi như cường giả Giới Vương, một khi tiến vào sâu bên trong Hỗn Độn lao ngục sẽ đối mặt với lực trường đáng sợ cùng thời không phong bạo, mỗi thời khắc tiêu hao năng lượng rất lớn. Trong thời gian ngắn không thể thoát khỏi, có thể sẽ chết ở trong đó.

- Nơi này là...

Nhìn thấy khí tức đáng sợ tản mát ra, Tiểu Ma Tiên cả kinh, lại thấy Lâm Minh bay thẳng vào trong đó

Những năm này Tiểu Ma Tiên tìm hiểu Tu La Thiên Tư quyển một, đối với đạo tràng ở Táng Thần Lĩnh này xem như có năng lực phán đoán cơ bản, nàng lập tức nhìn ra Lâm Minh lựa chọn địa điểm chính là nơi hung hiểm nhất ở Táng Thần Lĩnh.

- Nơi này là Hỗn Độn lao ngục!

Sắc mặt Lâm Minh không đổi trả lời, khoảng cách trăm dặm với Hỗn Nguyên Thiên Cung phi hành cực nhanh chỉ là thời gian nháy mắt mà thôi, Hỗn Nguyên Thiên Cung cứ như thế dùng khí thế không thể đỡ tiến thẳng vào trong Hỗn Độn lao ngục

Tiểu Ma Tiên giống như rơi xuống vực thẳm, nàng tin tưởng Lâm Minh có thể ở trong Hỗn Độn lao ngục không bị làm sao cả, nhưng mà phi hành trong Hỗn Độn lao ngục còn phải đối mặt với hai Giới Vương đuổi giết, đây chính là đọ sức sinh tử! Dù Lâm Minh rất rõ ràng tình huống trong Táng Thần Lĩnh này, nhưng mà lực trường và phong bạo trong Hỗn Độn lao ngục với bất cứ kẻ nào cũng là chuyện khó đoán, nếu như Lâm Minh bị tiến vào trong đó cũng sẽ phân thân toái cốt. Ưu thế của Lâm Minh chính là thuận theo Hỗn Độn lao ngọc tránh né những phong bạo trí mạng này.

- Tạch tạch tạch!

Hỗn Nguyên Thiên Cung tiến vào trong Hỗn Độn lao ngục lập tức rung động mãnh liệt. Ở trung tâm đại trận, ba khối Cửu Dương Ngọc vỡ vụn hóa thành tro bụi.

Hiển nhiên Hỗn Nguyên Thiên Cung vừa rồi bị phong bạo và lực trường tập kích, tiêu hao năng lượng to lớn.

Lâm Minh nói:

- Chúng ta ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, căn bản không có biện pháp tránh đi lực trường cùng phong bạo, chỉ có thể đi ra ngoài để tránh né. Ngươi bây giờ tiến vào trong nội thế giới của ta, còn lại cứ giao cho ta.

Lâm Minh không có phân trần, trực tiếp thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung, sau đó Tiểu ma Tiên và Lâm Minh đều bị truyền tống tới bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Lâm Minh dẫn Thiên Minh Tử vào trong tử địa, đồng thời vì cam đoan sự linh hoạt của chính minh, cũng chỉ có thể thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung, tự đặt mình vào trong nguy hiểm tuyệt đối.

Đây là một không gian tối đen như mực, bốn phía không nhìn thấy cái gì cả, khắp nơi chỉ có vòng xoáy phong bạo, khắp nơi là mạch nước ngầm của những dòng năng lượng nguy hiểm, thời không thác loạn, sát cơ tứ phía, rất nhiều nguy hiểm không nhìn thấy được, cảm giác dò xét cũng không tra ra, chết ở chỗ này thì thi thể cũng không lưu lị chút gì cả.

Lâm Minh dẫn Thiên Minh Tử vào trong hiểm địa nhưng phải cam đoan bản thân mình được an toàn, nhưng hắn đã thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung và đặt mình trong nguy hiểm tuyệt đối.

Tiểu Ma Tiên liếc mắt nhìn Lâm Minh, nàng có nhiều điều muốn nói nhưng hiện giờ không phải lúc. Nàng khẽ cắn môi trực tiếp chui vào trong nộ thế giới của Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên biết rõ mình trước khi đột phá Thần Quân Cảnh sẽ không có khả năng giúp đỡ Lâm Minh được cái gì cả, nhúng tay lung tung có thể liên lụy Lâm Minh, trốn trong nội thế giới là cách làm tốt nhất.

Chuyện này cũng tương đương Tiểu Ma Tiên giao tính mạng của mình vào trong tay Lâm Minh, một khi Lâm Minh chết thì nàng cũng chết cùng.

Mấy hô hấp sau, bên ngoài Hỗn Độn lao ngục, Thiên Minh Tử xuất hiện một cách quỷ dị, hắn liếc mắt đám sương mù màu xám trên hư không ở phía trước, sắc mặt âm trầm bất định.

- Tiểu tử này muốn ta đi vào?

Thiên Minh tử biết rõ đây là hiểm địa, nhưng mà hắn không thể không vào.

- Chẳng lẽ hắn có cái gì dựa vào có thể giúp hắn sống sót trong hiểm địa?

Thiên Minh Tử lường trước Lâm Minh dẫn mình đi tất cả nhiên là nguyên nhân, cách giải thích hợp lý nhất chính là khu vực này thích hợp với Lâm Minh hơn.

Hít sâu một hơi, Thiên Minh Tử thúc dục hộ thể Chân Nguyên đến mức tận cùng rồi nhanh chóng chui vào trong Hỗn Độn lao ngục.

Trước kia Tiên Minh Tử bố trí trận pháp bên ngoài Uổng Tử Cốc, trong trận pháp lưu lại ấn ký truy tung, sau khi Lâm Minh bước vào trận pháp thì ấn ký tự nhiên cũng dán lên người Lâm Minh

Đây là một trong những cậy vào của Thiên Minh Tử khi đuổi giết Lâm Minh, nếu không cho dù bay vào Hỗn Độn lao ngục, muốn đuổi bắt Lâm Minh rất khó.

Theo sau Thiên Minh Tử, đoàn người đế tử Na Kỳ cũng đuổi đến, còn không có tới gần Hỗn Độn lao ngục, Tri Chu huynh đệ dẫn đường trong Táng Thần Lĩnh sắc mặt đại biến.

- Dừng lại! Dừng lại! Chúng ta không thể đi! Phía trước là tuyệt địa, tiến vào hẳn phải chết.

Tri Chu huynh đệ la lớn.

- Ah?

Đế tử Na Kỳ nhướng mày nhìn Tri Chu huynh đệ, sắc mặt hai người trắng bệch, tuyệt đối không muốn đi thêm nửa bước.

- Phía trước là đại hung chi địa, những năm gần đây căn bản không cường giả nào dám đặt chân vào trong này. Chỉ sợ cường giả Giới Vương đi vào cũng không có cách nào trở ra.

Tri Chu huynh đệ cũng không có tư liệu về Hỗn Độn lao ngục, người tiến vào Hỗn Độn lao ngục rất ít còn sống sót, cho dù sống sót bọn họ cũng không lưu lại tin tức gì, Tri Chu huynh đệ đã xem chỗ này là hiểm dịa, nhưng mà bọn họ căn cứ cảnh vật và trực giác chung quanh thì biết rõ nơi đây không thể đi vào, nếu không tất có tai họa ngập đầu.

- Đại hung chi địa, cường giả Giới Vương cũng vẫn lạc?

Đế tử Na Kỳ nhìn Hỗn Độn lao ngục, đốt ngón tay hắn rung động.

Chương 1509: Thanh Vương tọa

- Tiểu tử này xem ra muốn dẫn chúng ta vào trong cạm bẫy.

Ánh mắt Na Kỳ âm trầm cũng dừng bước lại.

- Đế tử Nay Kỳ điện hạ, Tri Chu huynh đệ có thể sợ chết nên mới nói ngoa?

Ở bên trong đoàn người, có một gã tùy tùng dùng chân nguyên truyền âm nói.

Na Kỳ trầm ngâm mở miệng nói:

- Lâm Minh chính là một tên điên, hắn thực sự có khả năng làm chuyện cùng chúng ta chém giết ở trong tuyệt địa, không phải ngươi chết chính là ta vong. Ta không biết hắn dựa vào cái gì, nhưng ta có thể khẳng định hắn rất thông thạo Táng Thần Lĩnh, hiểu được cách lợi dụng địa thế, xu cát tị hung. Lần Này tìm đến một tuyệt sát chi địa cũng không phải là ngẫu nhiên!

Đế tử Na Kỳ nằm mộng cũng muốn giế t chết Lâm Minh, nhưng vào thời điểm này, hắn không hề đánh mắt đi lý trí của mình.

Chu đại tiên sinh nói:

- Điện hạ nói đúng, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút chắc hẳn sẽ không sao. Nếu không điện hạ hãy lưu lại bên ngoài, lão hủ mang theo vài người tiến vào bên trong.

Na Kỳ thoáng do dự một chút, nói với Chu đại tiên sinh:

- Được! Chu đại tiên sinh nên cẩn thận một chút, mệnh của tên Lâm Minh này rất cứng rắn. May là Chu lão có dự kiến trước, sớm liên hệ với Hôi Sát tiên sinh. Chỉ cần hắn đuổi tới, mọi việc đều không có vấn đề gì cả.

Na Kỳ nhìn Hỗn Độn lao ngục, hắn không cậy mạnh đi vào. Cho dù lời nói của Tri Chu huynh đệ có khuếch đại đi chăng nữa nhưng hắn cũng không thể tùy tiện đi vào. Thực lực của hắn vốn không bằng Lâm Minh, hơn nữa hiểm địa như vậy, xác suất vẫn lạc quá lớn.

- Man Do cùng ở bên ngòi chờ, Chu đại tiên sinh mang theo người khác đuổi giết Lâm Minh.

Dưới mệnh lệnh của Na Kỳ, Tri Chu huynh đệ nghe được mệnh lênh như thế thì nội tâm khẩn trương, nói:

- Đuổi theo Lâm Minh? Đế tử điện hạ, ngươi đang bức chúng ta đi chết!

- Nếu không đi vào thì ngay bây giờ các ngươi sẽ chết! Tự lựa chọn đi.

Giọn nói của Na Kỳ lạnh như băng, hắn đưa ra thù lao kếch xù như vậy, cũng không phải cho không.

Sắc mặt hai huynh đệ Tri Chu thoáng trắng bệch, bọn hắn nhìn cương nguyên của Chu đại tiên sinh lưu chuyển toàn thân, lại nhìn Hỗn Độn lao ngục sát cơ tứ phía, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng. Đúngnhư đế tử đã nói, dùng thực lực của Chu đại tiên sinh có thể lập tức giết bọn họ, không tiến vào Hỗn Độn lao ngọc thì bọn họ sẽ chết, cũng không có lựa chọn nào khác.

Chu đại tiên sinh căn bản không để cho Tri Chu huynh đệ có cơ hội. Hắn khẽ vồ tới, một cỗ lực lượng đáng sợ bao phủ huynh đệ Tri Chu, cùng một đám tùy tùng lao vào trong Hỗn Độn lao ngục.

Vừa vào Hỗn Độn lao ngục, cảnh vật chung quanh đột biến, vốn bên ngoài nhìn thấy chỉ là vết nứt không gian, hiện tại tiến vào trong thì nơi này biến thành nơi nguyên khí dồi dào. Mặc dù nơi này không có kỳ trân gì, nhưng trong Hỗn Độn lao ngục, nhưng khắp nơi có thể cảm nhận được thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành thực chất, cùng với mây nguyên khí rậm rạp giống như tùy thời có thể hóa thành mưa nguyên khí.

Trên mặt đất tràn ngập khí tức tự nhiên, giống như đang thai nghén thần tàng gì đó.

Trong Hỗn Độn lao ngục, thời không thác loạn, cùng vào chung một cửa nhưng hoàn cảnh của Lâm Minh và Chu đại tiên sinh hoàn toàn khác biệt.

Cảm thụ khí tức xung quanh, con mắt Chu đại tiên sinh sáng ngời, hắn cảm giác được trong Hỗn Độn lao ngục có bí bảo tồn tại.

Quay đầu nhìn ra sau, cửa vào đã biến mất, bọn hắn đang ở trong một không gian bị bịt kín. Nhưng mà điều này vẫn không thể nào làm khó được Chu đại tiên sinh.

Hắn truyền đạt suy nghĩ của mình ra ngoài cho đế tử Na Kỳ.

- Bảo vật?

Con mắt đế tử Na Kỳ sáng ngời. Trong Táng Thần Lĩnh chôn dấu rất nhiều bảo vật. Hỗn Độn lao ngục lại được xưng là hiểm địa khiến cho Giới Vương vẫn lạc. Trong đó có nguy hiểm nhưng cũng là cơ duyên.

Đế tử Na Kỳ nắm chặt hai tay, đôi mắt toát ra sự hưng phân kích động. Nếu như có thể giết chế Lâm Minh, rồi đoạt được bảo vật trong Hỗn Độn lao ngục thì hắn sẽ trở thành một truyền kỳ của Phong Vân đại lục.

Cơ duyên bày ra ngay trước mắt như vậy, hắn không thể không kích động sao được.

Nhưng kích động thì kích động, Na Kỳ không có đánh mất sự tỉnh táo của mình. Hắn suy đoán Lâm Minh đối với Hỗn Độn lao ngục có hiểu biết nhất định, nếu không thì Lâm Minh sẽ không dám đi vào bên trong. Bản thân Na Kỳ không có điều gì nắm chắc, bằng vào tu vi của mình chẳng những không giúp được cho Chu đại tiên sinh mà còn có khả năng trở thành gánh nặng. Đến lúc đó đã không chiếm được bảo vật mà có thể còn bị Lâm Minh dùng kế giết hại.

Nghĩ tới đây, đế tử Na Kỳ đè d*c vọng tỏng lòng xuống, hai mắt hiện ra một đạo hàn quang:

- Lâm Minh, ngươi dẫn ta đến nơi này, chính là mang đến cơ duyên cho ta. Ta thực muốn cảm ơn ngươi. Bất quá, ngươi lại không nghĩ tới ta lại coi trọng ngươi đến mức này. Cho dù tu vi của ngươi chưa đạt đến Thần Quân nhưng ta sẽ dùng mọi thủ đoạn cường đại nhất để giết ngươi.

Hai đại Giới Vương, hơn nữa còn có Hôi Sát tiên sinh đang chạy đến, nhiều cao thủ như vậy, đuổi giết một Thần Biến Kỳ như Lâm Minh, Na Kỳ không tin là không thành công gi ết chết Lâm Minh!

Lúc này, trong Hỗn Độn lao ngục, Lâm Minh bay vào sâu bên trong Hỗn Độn lao ngục. Ở trong này, Lâm Minh cảm nhận được một cỗ áp lực đáng sợ, cỗ áp lực này không có tác dụng lên thân thể mà tác dụng lên linh hồn. Nếu như võ giả tu vi không đủ, muốn bay lượn phi hành rất khó.

Với tư cách là người nhận được truyền thừa của chủ nhân của Tu La Lộ, theo một ý nào đó thì pháp tắc thiên đạo trong Tu La Lộ, cùng pháp tắc mà Lâm Minh học tập là giống nhau. Tuy Lâm Minh không thể khống chế được nhưng cũng có thể thuận theo pháp tắc trong Tu La Lộ mà hành động.

Trong Hỗn Độn lao ngục, khắp nơi là sát cơ, mà Lâm Minh chỉ cần để ý một chút là có thể hoạt động một cách tự nhiên mà không gặp phải nguy hiểm gì.

Xuyên qua một vết nứt không gian, Lâm Minh đi vào trong một đại điện hoàn toàn lạ lẫm.

- Nơi này là....

Ánh mắt ngưng tụ, giờ phút này trước mặt Lâm Minh có một tế đàn hắc thạch cực lớn. Chung quanh tế đàn là những thạch điêu, những thạch điêu này đều khắc lên võ giả các chủng tộc khác nhau, bọn hắn cầm vũ khí trong tay, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, mặc thống nhất một loại áo giáp, toàn thân tỏa ra một cỗ ma khí.

- Lại là lực lượng cổ ma này.

Lực lượng cổ ma tràn nhập truyền thừa của chủ nhân của Tu La Lộ. Có rất nhiều công pháp của hắn đều cùng lực lượng cổ ma làm chủ đạo.

Lâm Minh nhìn thoáng qua số thạch điêu, tổng cộng có một trăm lẻ tám tấm bia.

- Một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh, tựa hồ chúng đang thủ vệ cái gì đó.

Lâm Minh phóng nhãn nhìn tế đàn, bản thân hắn cảm giác được bên trong tế đàn chôn dấu lực lượng cường đại. Giống như một vị tuyệt thế cường giả đang trấn áp một đồ vật vô cùng đáng sợ.

Người bố trí tế đàn này là chủ nhân của Tu La lộ sao?

Lâm Minh cẩn thận tiến lên từng chút một. Trên mặt đất bị đường vân che kín, những đường vân này giống như Táng Thần Lĩnh, có sinh lộ và tử lộ. Chỉ cần bước sai một bước thì hậu quả chỉ có cái chết.

Cuối cùng Lâm Minh cũng tiến vào trong tế đàn, trên mặt đất vẫn là những đạo vân cùng xuất ra từ một mạch. Lâm Minh đi tiếp thẳng đến khi hắn chứng kiến văn tự cổ xưa ghi: "Đệ tử ba đời của chủ nhân của Tu La Lộ - Thanh Vương tọa Bạch Khởi!

Thanh Vương tọa Bạch Khởi?

Lâm Minh giật mình, văn tự cổ xưa này không ngờ là do một vị đệ tử của chủ nhân của Tu La Lộ ghi lại. Người này là một nhân vật tồn tại không biết bao nhiêu ức năm rồi. Hiện tại sợ rằng hắn đã sớm qua đời.

Nghĩ tới đây Lâm Minh đột nhiên khẽ động, nhìn những đạo vân trên tế đàn. Những đạo vân này ngoại trừ để phòng hộ ra thì còn có hiệu quả an thần. Lâm Minh đột nhiên tỉnh ngộ, nếu hắn đoán không sai thì đây chính là phần mộ của Thanh Vương tọa Bạch Khởi.

Thậm chí có khả năng bảy tử địa trong Táng Thần Lĩnh, mỗi một tử địa là một phần mộ của một vị đệ tử của chủ nhân Tu La Lộ.

Thời điểm thọ nguyên những vị đệ tử của chủ nhân của Tu La Lộ này sắp hết, lựa chọn chôn cất ở mình ở gần Uông Tử Cốc, cuối cùng hình thành xu thế thất tinh, bao vây Uông Tử Cốc ở giữa.

Có lẽ điều này biểu đạt kính ý của họ với sư phụ, cũng có thể thủ hộ một thứ nào đó.

- Táng Thần Lĩnh! Táng Thần Lĩnh! Thì ra là thế, ta vốn tưởng rằng ý nghĩa của Táng Thần Lĩnh là ngay cả thần minh tiến vào bên trong đều có khả năng vẫn lạc. Nhưng ta đã sai, ý nghĩa thật sự của Táng Thần Lĩnh chính là mộ tràng của Thần Linh, mà các Thần Linh ở đây chính là các đệ tử của chủ nhân của Tu La Lộ và.

Lâm Minh không biết đệ tử của chủ nhân của Tu La Lộ thuộc loại cảnh giới nào. Nếu đều là Chân Thần thì quá khoa trương, bởi vì toàn bộ ba mươi ba vũ trụ, số lượng Chân Thần Không nhiều.

Nhưng nếu bọn họ đều là Thiên Tôn, tối thiếu cũng phải là Thiên Tôn tuyệt đỉnh.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì tâm thần khẽ động, hắn cảm thấy có người đang ở rất gần.

- Người truy sát ta rốt cuộc đã đế! Tốc độ rất nhanh, chỉ là không biết là ai.

Lâm Minh li3m môi, ánh mắt lộ ra chiến ý. Trận chiến này hắn đã đợi rất lâu rồi.

Chương 1510: Khiêu khích

Trong hư không tối đen truyền ra tiếng nổ ầm ầm, ẩn ẩn còn nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền tới, sau một khắc vết nứt không gian bị mở ra, mấy võ giả thân thể bị thương chật vật từ trong khe nứt không gian lao ra ngoài, bọn họ chính là đoàn người Chu đại tiên sinh.

Bọn họ vốn có bảy người, hiện tại chỉ còn lại năm, đã chết hai.

Còn sống là Chu đại tiên sinh, một võ giả nửa bước Giới Vương, còn có một võ giả Thần Quân hậu kỳ, hai người còn lại là Tri Chu huynh đệ.

Cho dù là trong Hỗn Độn lao ngục nguy cơ tứ phía nhưng mà trực giác đã giúp Tri Chu huynh đệ thoát được. Điều này cũng là nguyên nhân giúp bọn họ sống tới bây giờ.

- Đây là nơi nào?

Chu đại tiên sinh nhìn qua cổ điện to lớn trước mắt, bọn họ vừa rồi còn trong không gian loạn lưu, trong nháy mắt đã ở trong đại điện, chỉ có thể nói Hỗn Độn lao ngục thời không quá mức thác loạn.

Tế đàn cổ xưa, chung quanh tế đàn cổ xưa là nhiều điêu khắc đá đen, trên tế đàn phủ kín đạo văn phức tạp, cho người ta cảm giác nguy cơ tứ phía, dường như trong đó phong ấn tồn tại cường đại.

- Nơi này có bảo vật!

Con mắt Chu đại tiên sinh sáng ngời, khí tức nơi này tuyệt đối không phải thiên địa nguyên khí ngưng tụ mà thành, mà là bí bảo được phong ấn!

Chu đại tiên sinh cũng không nhận ra đạo văn nhất mạch của chủ nhân Tu La Lộ, đương nhiên không biết đây là phần mộ, nhưng chỉ dựa vào kinh nghiệm nhiều năm thì hắn biết nơi này có bảo vật.

Hắn phán đoán đúng rồi, mặc kệ chỗ này có phải chôn ai hay không thì nơi này đều có vật bồi táng, mà những vật bồi táng này với cường giả Giới Vương mà nói có sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

- Chu lão, chúng ta làm sao bây giờ? Tiếp tục đuổi theo Lâm Minh hay là lấy bảo vật tại đây?

Bên cạnh Chu đại tiên sinh có một nửa bước Giới Vương không xác định nói ra, trên đường đi tới đây bọn họ trải qua không ít hiểm cảnh, hiện tại cho dù nhìn thấy có bảo vật, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bất cứ đồ gì ở đây cugx không dễ dàng lấy.

Chu đại tiên sinh hơi trầm ngâm.

- Lâm Minh phải đuổi theo, bảo vật cũng không thể buông tha, đều nói Táng Thần Lĩnh này có quan hệ với chủ nhân Tu La Lộ. Có lẽ đây là bảo vật do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

Chủ nhân Tu La Lộ là nhân vật bậc nào. Đừng nói Chu đại tiên sinh là Giới Vương bình thường. Cho dù cường giả Thiên Tôn đối với chủ nhân Tu La Lộ mà nói cũng chẳng thèm ngó tới.

Đối với võ giả mà nói có cơ duyên bày trước mặt phải tranh thủ. NẾu không thì đừng tu võ.

Nghe đượcChu đại tiên sinh nói thì sắc mặt Tri Chu huynh đệ đại biến, trong mắt của hai người thì tế đàn cổ xưa này chính là hiểm địa, trốn cũng không kịp, bọn họ làm sao dám nghĩ tới chuyện đào bảo!

- Các ngươi...Các ngươi...

Tri Chu huynh đệ nuốt nước bọt, nói:

- Các ngươi biết rõ đây là nơi nào không? Khí tức ma tính và tế đàn hắc thạch, còn có một trăm lẻ tám khôi lỗi thủ vệ, đây tuyệt đối là hiểm địa, một khi xúc động đại trận thì chúng ta phải chết không có chỗ chôn.

Tri chu lão đại trong khi nói chuyện, sắc mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy, hắn biết rõ cho dù đào được bảo bối gì cũng không có phần cho huynh đệ bọn họ, bọn họ tới đây chính là chịu chết.

- Van cầu các ngươi buông tha huynh đệ chúng ta.

Tri Chu lão nhị nói, càng xâm nhập vào Hỗn Độn lao ngục, hai huynh đệ bọn họ cảm thấy hy vọng còn sống ra ngoài quá xa vời.

- Thật là dong dài!

Ánh mắt Chu đại tiên sinh phát lạnh, nói:

- Nếu các ngươi còn dám nói nhảm nữa, lão phu sẽ giết các ngươi.

Trong giọng nói của Chu đại tiên sinh tràn ngập sát cơ, mà đúng lúc này bên cạnh Chu đại tiên sinh, tên nửa bước Giới Vương truyền âm nói:

- Chu lão, chúng ta có thể cho hai người này làm đá dò đường, cho chúng lên tế đàn trước xem có nguy hiểm gì không.

Nghe được nửa bước Giới Vương nhắc một chút, trong lòng Chu đại tiên sinh khẽ động, nói:

- Đề nghị của ngươi rất không tồi, nhưng mà hiện tại còn không phải lúc, chúng ta còn phải chờ Hôi Sát tiên sinh và đế tử điện hạ dựa theo ấn ký truy tung tìm tới, dùng thực lực của Hôi Sát tiên sinh, cho dù nơi này là tuyệt địa cũng có thể tìm được chúng ta, đến lúc đó tất cả mọi người tề tựu đủ lại bảo hai tên này làm pháo hôi dò đường.

- Chu lão nói đúng, ha ha, chờ Hôi Sát tiên sinh tới, bảo vật nơi này sẽ là của chúng ta.

Chu đại tiên sinh và đám võ giả bên kia hưng phấn, móc bảo tàng chủ nhân Tu La Lộ chôn cùng, tuy bọn họ không được ăn thịt, nhưng mà cũng có thể uống canh, nếu như đào ra mấy cái truyền thừa gì đó, nói không chừng bọn họ cũng được may mắn có được một cái.

Chu đại tiên sinh lúc này ngồi xuống điều tức, mà Lâm Minh trốn trong đại trận thấy một màn này thì nhíu mày, những người này không ngốc tới mức trực tiếp đào bảo, bọn chúng đang chờ người khác.

Trong chú ý của Lâm Minh thì đội ngũ thiếu Đế Tử Na Kỳ, Thiên Minh Tử, hắn đầu tiên nghĩ tới Chu đại tiên sinh đang chờ hai người này.

Trên người Lâm Minh có ấn ký của Thiên Minh Tử truy tung, cho dù trốn vào trong trận pháp Thiên Minh Tử cũng sẽ biết cảm ứng được, Lâm Minh đương nhiên sẽ không ngồi chờ bọn chúng hội hợp.

- Các ngươi không động vào trận pháp, ta sẽ giúp các ngươi.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, hắn công khai đi tới đại trận.

Hắn từ trong đại trận đi ra, khí tức của hắn không được trận pháp ngăn cách, lập tức bị Chu đại tiên sinh phát giác được.

Chu đại tiên sinh đột nhiên mở hai mắt ra!

- Ai!

Bỗng nhiên hắn đứng lên, ánh mắt tập trung vào người Lâm Minh, lúc này trong đại điện ánh sáng lờ mờ, nhưng mà ánh mắt Chu đại tiên như tia chớp nhìn xuyên qua bóng tối, trực tiếp đâm thủng tầng bóng tối nhìn lên người Lâm Minh.

- Lâm Minh!? Là ngươi!

Chu đại tiên sinh không dám tin nhìn qua Lâm minh.

Lâm Minh dám xuất hiện ở đây, công khai đi đến trước mặt bọn họ, quả thực không biết sống chết!

Bên cạnh Chu đại tiên sinh, đám người rút binh khí ra, vài đạo khí cơ tập trung Lâm Minh.

- Tiểu súc sanh, ngươi muốn chết!

Tên võ giả nửa bước Giới Vương Thánh tộc vừa cười vừa nói, trong mắt hắn Lâm Minh chỉ là quá gian hoạt, trơn trượt như cá trạch, một khi bị bắt được thì giết Lâm Minh quá dễ dàng.

- Ba chiêu giết chết ngươi!

Tên võ giả Thánh tộc này định xuất chiêu, nhưng mà bị Chu đại tiên sinh cản lại.

- Đừng xúc động, có bẩy rập!

Hắn biết rõ Lâm Minh không phải người ngu, hắn biết rõ mình không phải đối thủ của người ta lại dám xuất hiện, vậy Lâm Minh này có chỗ dựa, tốt nhất giải thích chính là chỗ này có bẩy rập.

- Ha ha...

Lâm Minh cười ha hả, nói:

- Các ngươi có chút lá gan như vậy sao, không phải truy sát ta à? Hiện tại năm người các ngươi ai cũng có tu vị cao hơn ta, vậy mà không không dám động thủ, rùa đen rút đầu chính là các ngươi đấy, ha ha ha!

Lâm Minh cười to thì Chu đại tiên sinh và hai tên khác sắc mặt khó coi.

Bọn họ là Giới Vương, là nửa bước Giới Vương, lại bị một tiểu bối trào phúng như vậy.

- Ta nói lão đầu tử, ngươi họ gì vậy? Ta vừa ra khỏi Thiên Yêu Thành đã gặp được ngươi, bị một đám người vây vào giữa, cưỡi một con yêu thú rất vụng về, hai mắt nhắm lại, hai tay vung loạn lên, trong miệng còn lẩm bẩm như thần côn, ta nói ngươi khi đó đang làm gì thế, là đang diễn trò sao, nếu như ngươi diễn trò thì ta cảm thấy ngươi diễn quá tệ rồi!

Lâm Minh nói cảnh này chính là lúc Lâm Minh đi theo Chu bàn tử xuất phát tới Táng Thần Lĩnh, ở cửa thành tao ngộ đoàn người Đế Tử Na Kỳ, lúc ấy Chu đại tiên sinh đang thi triển Địa Thị Thiên Thính Chi Thuật tìm kiếm Lâm Minh, thế nhưng mà Lâm Minh dùng bí thuật dịch dung, thế cho nên Chu đại tiên sinh căn bản không có phát hiện Lâm Minh.

Hiện tại bị Lâm Minh nói như vậy sắc mặt Chu đại tiên trướng lên như gan heo, lúc trước hắn khoe khoang khoác lác dưới Địa Thị Thiên Thính Chi Thuật của hắn, chỉ cần Lâm Minh ở trong phạm vi hai mươi lăm dặm, mặc kệ dịch dung cũng tốt, ẩn nấp cũng được đều bị hắn trực tiếp tìm ra, nhưng mà bây giờ Lâm Minh ở trước mặt của hắn mà hắn không biết.

Đám người bên cạnh Chu đại tiên sinh cũng nhìn qua phía hắn, Lâm Minh vừa rồi miêu tả xác thực là động tác của Chu đại tiên sinh lúc vào thành, cũng nói đúng hơn hắn lúc ấy xác thực từ trong cửa thành đi ra. Chu đại tiên sinh là Địa Giới Giới Vương thi triển bí pháp không tìm ra một Thần Bí Cảnh đi ngang trước mặt hắn, tin này truyền đi thì bà ngoại của hắn cũng mất mặt

- Tiểu súc sanh, ta giết ngươi!

Chu đại tiên sinh mắt lộ hung quang, hắn bước lên một bước muốn ra tay.

Lâm Minh cười to, nói:

- Ngươi tới đây! Ta đứng ở chỗ này, các ngươi sao không tới đây đi? Còn ai nữa không? Nhiều Giới Vương Thần Quân như vậy chẳng lẽ miệng hùm gan sứa? Ngày sau ta sớm muộn có một ngày giết đến tận Thánh tộc, diệt toàn tộc Thánh tộc các ngươi, mặc kệ nam nữ, toàn bộ phế bỏ tu vị, làm nô lệ của nhân tộc!

Lâm Minh quá kiêu ngạo, chuyện này căn bản không phải phong cách hành sự của hắn xưa nay, Chu đại tiên sinh trán nổi gân xanh, hắn chưa từng biệt khuất như vậy, bị một tiểu bối thấp hơn vài cảnh giới mắng, hắn lại không thể làm gì!

- Ta nói nói mấy con rùa các ngươi, ta cho các ngươi mười hô hấp, nếu không động thủ thì ta sẽ đi, sẽ không nói tào lao với các ngươi đâu, hoặc là các ngươi nhanh tớ đây, rửa sạch cổ nhận cái chết, hoặc là cút về nhà bà ngoại các ngươi diod, ta nói các ngươi lá gan nhỏ như vậy còn dám tới đây tham gia náo nhiệt, dứt khoát không tiến vào từ trước đi.

- Ta hiện tại bắt đầu điếm, mười... Chín...

Lâm Minh càng ngày càng hung hăng càn quấy, quả nhiên có hương vị công tử bại hoại, không coi ai ra gì, cực kỳ ương ngạnh.

Nhưng mà xem biểu hiện và phong cách hành sự của Lâm Minh ngày xưa làm cho Chu đại tiên sinh đa nghi không dám tiến lên một bước.

- Tiểu tử này quá kiêu ngạo, Chu lão để cho ta ra tay, ta ba chiêu diệt hắn!

Bên người Chu đại tiên sinh, cường giả nửa bước Giới Vương đã phát điên rồi, trong mắt hắn nhân loại chính là tính mạng hèn mọn, đáng bị Thánh tộc mang làm nô lệ, nhưng mà bây giờ hắn có thể một chưởng diệt sát tên nhân loại này, lại bị người ta chỉ vào mặt chửi, nhục nhã này biết ném đi đâu?

Lâm Minh cười ha ha, tiếp tục đếm:

- Tám, bảy, sáu... Ta nói, các ngươi vẫn là miệng hùm gan sữa, ngươi còn ba chiêu diệt ta, ta ba chiêu diệt ngươi còn không khác lắm! Có lẽ một cước đã gi ết chết...

Chương 1511: Tuyệt sát trận

Chu đại tiên sinh sắc mặt âm trầm tới mức vặn ra nước, sát khí của hắn cực kỳ mạnh mẽ, toàn bộ trút vào người Lâm Minh!

Mà Lâm Minh căn bản không có động, hắn nói:

- Ba, hai rưỡi, hai, một rưỡi... Đã đếm tới một rưỡi nha, còn chưa nhận lấy cái chết?

Lâm Minh cố ý chọc giận người, nói đến đây đột nhiên hắn phát hiện Tri Chu huynh đệ muốn chuồn đi, cười to nói:

- Hai con rùa đen Ma tộc thấp kém, các ngươi chạy cái gì? Còn không đánh đã bỏ chạy, vậy là không tốt.

Vốn Tri Chu huynh đệ cảm giác chuyện không ổn, một khi những người này bị Lâm Minh khiêu khích muốn động thủ, bọn họ có khả năng chôn cùng, cho nên muốn lặng lẽ chạy trốn, lại bị Lâm Minh nói như thế nên cứng đờ ra.

Lúc này bọn họ có tâm tư cạo sống Lâm Minh cũng có. Lúc này Chu đại tiên sinh đã như thùng thuốc súng sắp nổ tung, nếu động tác của bọn họ bị Chu đại tiên sinh không thích sẽ thẹn quá hóa giận tiêu diệt bọn họ ngay!

Nhưng mà Chu đại tiên sinh dường như không quan tam atowis Tri Chu huynh đệ, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt tràn đầy sát cơ.

- Chậc chậc, ngươi trừng mắt như vậy, con mắt sắp rơi ra rồi đấy, thực không có ý nghĩa, cuối cùng, một! Không!

Lâm Minh đếm xong, nói ra:

- Ta không hầu hạ, đi trước một bước ha ha, sau này còn gặp lại!

Lâm Minh nói xong công khai quay người, nghênh ngang rời đi.

Lần này hai tên Thánh tộc bên cạnh Chu đại tiên sinh mắt phun ra lửa.

- Hắn căn bản đang cố lộng huyền hư.

Có người hô.

Kỳ thật Chu đại tiên sinh cũng hoài nghi có khả nwang là Lâm Minh bày ra không thành kế! Nếu như bởi vì nhát gan khiến Lâm Minh bỏ trốn, việc này truyền đi, bọn họ chẳng những sẽ trở thành trò cười của Thánh tộc, cũng sẽ bị tộc quy chê tài!

Nhưng mà trực tiếp đuổi theo Lâm Minh, hắn không có can đảm này!

Nghĩ tới đây đột nhiên Chu đại tiên sinh rống một tiếng, lao qua phía Tri Chu huynh đệ!

Tri Chu huynh đệ đâu phải đối thủ của Chu đại tiên sinh, bọn họ kinh hô một tiếng. Trực tiếp bị một bàn tay cương nguyên màu vàng bắt được!

- Ah!

- Tha mạng! Sắc mặt Tri Chu huynh đệ trắng bệch hô to, nhưng mà Chu đại tiên sinh căn bản không quan tâm tới, đã bắt hai người bọn họ toàn lực ném di.

Một khắc này thân thể Tri Chu huynh đệ bị lực lượng xé rách khổng lồ ảnh hưởng, tốc độ đáng sợ khiến không khí nổ tung.

Bản thân Chu đại tiên sinh là võ giả luyện thể. Một khi lực lượng toàn thân bạo phát ra có thể hủy diệt đại địa, quyền toái núi sông, Tri Chu huynh đệ bị hắn ném đi như bao cát có thể nện xuyên qua một hành tinh! Võ giả Thần Quân cảnh cũng có thể bị đập chết.

Hắn chuẩn bị dùng Tri Chu huynh đệ đập chết Lâm Minh. Đồng thời cũng muốn dùng Tri Chu huynh đệ thăm dò tế đàn này có huyền cơ gì hay không, cũng muốn quan sát xem Lâm Minh có dùng kế không thành hay không.

- Ah ah ah ah ah!

Tri Chu huynh đệ bay nhanh như thiên thạch, bọn họ kêu thảm thiết, nhìn thấy một màn này,, Lâm Minh tươi cười càn quấy lập tức biến mất không thấy gì nữa, mà chuyển biến thành sát ý rét lạnh, hắn cười lạnh nói:

- Ngươi đã động thủ. Tuy ngươi ném pháo hôi qua dò xét nhưng mà ngươi cho rằng tuyệt sát trận chỉ có như vậy thôi sao?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói nhanh, hắn lời còn chưa nói hết thì tế đàn cổ xưa trước mặt Lâm Minh đột nhiên rung động lắc lư, trăm ngàn tia sáng đen hiện ra, giống như thần kiếm đâm rách hư không!

Tri Chu huynh đệ đã bị trăm ngàn thần kiếm này chém trúng, lập tức chia năm xẻ bảy. Bị cắt thành thịt nát!

Chỉ trong nháy mắt một đạo thần quang đánh lên người Tri Chu huynh đệ, ngay cả thịt nát cũng biến thành tro bụi

Cuối cùng trên tế đàn cũng không có cái gì, phần mộ này căn bản không cho khinh nhờn!

- Cái gì!

Chu đại tiên sinh đồng tử co rút lại, Tri Chu huynh đệ bị bị trăm ngàn thần kiems màu đen đốt thành tro bụi hắn nhìn thấy và nằm trong dự liệu. Nhưng mà hắn giật mình nhất chính là nháy mắt nhìn thấy kiếm quang bay qua, hắn nhìn thấy Lâm Minh đứng trên tế đàn. Trăm ngàn thần kiếm đảo qua hắn vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhưng mà những thần kiếm này đều chủ động tránh néLâm Minh, không dính vào góc áo của hắn.

- Hắn có thể khống chế đại trận!

Nghĩ tới đây Chu đại tiên sinh quá sợ hãi, nếu là như vậy bọn họ quá nguy hiểm rồi. - Không đúng! Nếu hắn có thể khống chế đại trận, trực tiếp khống chế đại trận ra tay vói ta là được, cần gì phải khích tướng, hắn không thể khống chế đại trận, nhưng mà hắn xem thấu trận pháp này, nơi hắn đứng ngay từ đầu chính là sinh địa của trận pháp, căn bản không bị thần kiếm công kích.

Chu đại tiên sinh lập tức nghĩ tới điểm này, loại tình huống này hơi tốt một chút, nhưng Lâm Minh cũng đứng ở thế bất bại, bọn họ căn bản không thể giết Lâm Minh.

- Chúng ta rút lui!

Chu đại tiên sinh thập phần quả quyết, lập tức biết rõ ở đây không thể giết Lâm Minh, hắn nghĩ tới phải rời đi trước tiên, cùng Hôi Sát tiên sinh bàn bạc kỹ hơn.

Hắn tin tưởng bằng thực lực của Hôi Sát tiên sinh, phối hợp Thiên Minh Tử, vẫn có cơ hội gi ết chết Lâm Minh, dù sao Hỗn Độn lao ngục này là nơi được xưng ngay cả Giới Vương cũng có thể vẫn lạc, nếu như thực lực đầy đủ thì có thể phá trận.

Nhưng mà lúc này Lâm Minh chỉ cười nói.

- Hiện tại mới muốn đi, chậm rồi! Đây là phần mộ của Thanh Vương Tọa Bạch Khởi, các ngươi quấy rầy Bạch Khởi tiền bối an nghỉ thì có thể đi sao?

Ánh mắt Lâm Minh rét lạnh, ngay một khắc này một trăm lẻ tám điêu khắc chung quanh tế đàn sống lại, chúng nhao nhao mở hai mắt ra, trong ánh mắt hào quan lập lòe, chúng vậy đã sống lại!

Nhìn qua cảnh này, tóc gáy của Chu đại tiên sinh dựng đứng, những này khôi lỗi này trên người tỏa ra khí tức đáng sợ, căn bản khó có thể phỏng đoán thực lực!

Đối phó mấy con hắn cảm thấy không có vấn đề, nhưng mà đồng thời đối phó một trăm lẻ tám con thì hắn sẽ bị loạn đao chém giết.

Chu đại tiên sinh bất chấp đi cứu tùy tùng, quay người muốn một người chạy trốn, nhưng mà lúc này một đạo hàn quang b ắn ra, vết nứt không gian cửa vào cung điện biến mất.

Lối ra bị phá hỏng!

- Đáng chết! Tuy Chu đại tiên sinh ngay từ đầu dã đoán được nơi này là tuyệt sát hung địa, nhưng mà không ngĩ tới hung hiểm tới mức này, hắn vốn cho rằng nguy hiểm nhất chính là tế đàn, chỗ đó có bố trí bẩy rập, dùng Tri Chu huynh đệ làm pháo hôi đi dò xét, cùng lắm là Tri Chu huynh đệ chết thảm, như vậy bọn họ sẽ lui lại, nhưng mà hắn không có đoán trước chỉ một lần dò xét đã đánh thức tuyệt sát trận. - Phá cho ta!

Đột nhiên Chu đại tiên sinh dùng một quyền oanh đánh vào vách đá lúc trước có bao phủ hư không, muốn đánh xuyên qua hư không đào tẩu, nhưng mà bức tường không gian ở đây không sứt mẻ, bọn họ không có đường lui!

Chương 1512: Giết giới vương

- Hợp lực ra tay! Liều chết đánh cược một lần!

Sống còn nháy mắt, hai mắt Chu đại tiên huyết hồng, hắn muốn liên hợp tùy tùng còn lại ra tay.

Mà đúng lúc này những thiết giáp âm binh kia sống lại, chúng phát ra âm than h"Tạch tạch tạch" sau đó những thứ bám vào người của chúng rơi ra, đổ rào rào trên đất!

Những thiết giáp âm binh này có đôi mắt đỏ tươi, toàn thân khô héo, từ trên thân thể khô héo của chúng có thể thấy hoa văn trên da thịt của chúng!

Nhìn thấy một màn này Lâm Minh hít sâu một hơi, những thiết giáp âm binh này căn bản không phải là khôi lỗi, chúng là người chính thức, da của chúng khô lại cho nên người ta cứ tưởng là điêu khắc.

Người sống không có khả năng bảo tồn mấy chục ức năm, nhưng nếu là thi thể lại gia trì bí pháp lại có khả năng chế thành thiết giáp thi bảo tồn trăm ức năm.

Những người này có thể là binh lính của Bạch Khởi khi còn sống, cũng có thể là bồi táng theo, điểm này không trọng yếu, trọng yếu chính là Lâm Minh thấy những người này khi còn sống đều có tiêu chuẩn Giới Vương!

Một trăm lẻ tám Giới Vương!

Có thể tưởng tượng mấy chục ức năm trước chủ nhân Tu La Lộ chấp chưởng thiên hạ thì văn minh võ đạo hưng thịnh hơn bây giờ gấp mười lần.

Một trăm lẻ tám Giới Vương, tuy chúng đã chết lại trải qua mấy tỷ năm suy yếu, nhưng mà hôm nay tổ hợp lại cũng không phải Chu đại tiên sinh có thể đối phó!

Ầm ầm!

Chu đại tiên sinh và hai võ giả Thánh tộc khác dùng một kích toàn lực nện vào bình chướng không gian nơi đây, ba người hợp lực công kích chỉ khiến không gian run run lên mà thôi, ngay cả một chút vết rạn cũng không có xuất hiện!

Đến tận đây trong lòng Chu đại tiên sinh xuất hiện cảm giác tuyệt vọng, tuy đãtiến vào Hỗn Độn lao ngục hắn biết nơi này là một tuyệt địa, nhưng hắn không ngờ lại hung hiểm như thế.

Mặc dù Tri Chu huynh đệ sợ chết, đối với miêu tả về nơi này là "Giới Vương cũng có khả năng vẫn lạc". Mà trong mắt Chu đại tiên sinh xem ra Tri Chu huynh đệ vì không muốn tiến vào trong này cho nên khuếch đại lên. Dùng nó làm hiệu quả đe dọa, cho nên Chu đại tiên sinh tiến vào Hỗn Độn lao ngục cũng không có quá nhiều kiêng kỵ.

Mà tới tận bây giờ Tri Chu huynh đệ căn bản không tin nơi này có sát cơ giết hắn, bọn họ miêu tả nơi đây có rất nhiều hung hiểm, tại đây không phải Giới Vương có thể sống sót, mặc dù là Đại Giới Giới Vương. Lâm vào tuyệt sát hiểm địa cũng có khả năng chết.

- Tiểu súc sanh, ngươi hảo thủ đoạn, ngươi dám lừa lão phu, lão phu kéo ngươi chôn cùng! Phải chết cùng!

Chu đại tiên sinh rống một tiếng, cùng hai tùy tùng bên cạnh lao tới Lâm Minh. Bọn họ muốn dẫn một trăm lẽ tám thiết giáp âm thi tới chỗ Lâm Minh, đồng quy vu tận!

Nhưng trong nháy mắt bọn họ lao tới chỗ Lâm Minh, tu vị yếu nhất là thiết giáp âm thi tương đương võ giả Thánh Quân cảnh hậu kỳ vung đao chém vào bụng đối thủ gần nhất! Tuy thiết giáp âm thi đã không hiểu pháp tắc, nhưng mà luyện thi bí pháp khiến thân thể của hắn cường đại hơn gấp mấy lần, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang. Võ giả Thánh tộc bị đánh nát cương nguyên hộ thân, hắn kêu thảm một tiếng, thân thể dùng góc độ không thể tưởng tượng nổi, muốn bằng vào thân thể cường đại ngăn cản đao mang, rồi sau đó lợi dụng luyện thế bí pháp ngăn cản đao phong

Nhưng mà lực lượng của thiết giáp âm thi quá nguy hiểm, làm cho tên võ giả Thánh tộc này cố gắng chỉ uổng phí! Chỉ một đao đã phá vỡ cương nguyên hộ thể của Thánh Quân cảnh, lại chặt vào thắt lưng của hắn. Ngay sau đó phá vỡ da thịt...

Một đao chém ngang lưng!

Một khắc này võ giả Thánh Quân cảnh hậu kỳ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, nả khúc trên của hắn bay qua tế đàn, trong khoảnh khắc đó trên tế đàn lại có mấy tẳm hắc mang b ắn ra ngoài, trực tiếp đốt thân thể của hắn thành tro bụi!

Cảnh tượng thảm thiết như vậy làm cho da đầu người ta run lên!

Mà Chu đại tiên sinh cùng tên nửa bước Giới Vương khác cũng chấn động tinh thần, mượn cái chết thảm của võ giả Thánh Quân cảnh và đặc điểm tốc độ không nhah của thiết giáp âm thi, bọn họ xông qua tế đàn!

Lúc này bọn họ đã có chuẩn bị tâm lý. Lúc hắc mang bộc phát thì uống éo thân thể né tránh vết thương trí mạng.

Phốc phốc phốc!

Hắc mang lúc này xuyên thủng cánh tay và đùi của nửa bước Giới Vương cường, dù sao tu vị của hắn thấp hơn, không so được với Chu đại tiên sinh, toàn thân bị xuyên thủng nhiều chỗ, tuy tránh được chỗ hiểm nhưng tới gần tế đàn cũng bị thương, cũng cùng lập tức không khác gì chết!

Chỉ có Chu đại tiên sinh thân thể né trái né phải, liên tục tránh né hắc mang, giống như báo săn môi phóng thẳng qua phía Lâm Minh.

Xoạt xoạt xoạt!

Hắc quang đan vào nhau, Chu đại tiên sinh căn bản không hiểu trận vân, hắn đang bước vào tử địa.

Tử địa bị kích phát, lập tức mấy trăm đạo hắc quang lập tức quét qua tát cả, phong kín tất cả phương hướng né tránh của Chu đại tiên sinh, cho dù hắn vặn vẹo thân thể thế nào cũng không tránh được một kích.

Ah ah ah!

Chu đại tiên sinh róng to một tiếng, cương nguyên toàn thân bạo phát tới tận cùng, cứng rắn vượt qua hắc quang!

Nhưng mà hắc quang này thực sự quá kh ủng bố, đánh lên cương nguyên hộ thể của Chu đại tiên sinh như nện vào thủy tinh, chỉ nghe "Răng rắc" giòn vang, cương nguyên hộ thể của Chu đại tiên sinh bị đánh nát.

Bị hắc quang suy yếu cho nên nó xuyên qua đùi và vai của Chu đại tiên sinh!

- Lợi hại! Đại trận này tồn tại không biết bao nhiêu năm, còn có thần uy như vậy, mặc dù thân thể võ giả Thánh tộc Giới Vương rất kiên cố vẫn có thể xuyên thủng.

Mắt thấy Chu đại tiên sinh bay qua đây, trong mắt Lâm Minh có tinh quang lóe lên.

Lực lượng toàn thân của hắn bạo phá tới tận cùng, phía sau hắn là hư ảnh Tà Thần Chi Thụ hiện ra, trên cành cây có hắc thương hình thần long vây quanh.

Ngang --

Long ngâm vang vọng xuyên thăng chín tầng mây, Lâm Minh lúc này đạp vào một chỗ sinh cơ của đại trận, hắn cầm Phượng Huyết Thương và vận chuyển kỳ môn bát giáp tới tận cùng.

Hắn không có ý né tránh một kích của Chu đại tiên sinh, mà là muốn ngạnh kháng.

- Tiểu súc sanh, ngươi đi chết đi!

Lúc này Chu đại tiên sinh toàn thân phún huyết, tuy hiện tại trạng thái của hắn cực kỳ không xong, nhưng mà Giới Vương liều chết một kích vẫn vô cùng đáng sợ.

Một quyền của hắn đánh vào Lâm Minh, toàn bộ lực lượng trút vào cơ thể của mình.

Đối mặt một quyền của Chu đại tiên sinh, hai tay Lâm Minh cầm thương nện vào mặt thương.

- Tu La Thiên Đạo, Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Một sát na kia tr trong Phượng Huyết Thương quán chú ma tính đáng sợ, lực lượng ma tính này thiêu đốt như thần hỏa, huyễn hóa ra ba đầu sáu tay, sau lưng mọc ra hư ảnh hai cánh Tu La, Tu La sáu cánh tay, phân biệt cầm vũ khí khác nhau, sau lưng nó còn có một cái Luân Hồi Bàn, Luân Hồi Bàn này có chỗ tương tự với Luân Hồi Bàn trong trò chơi thợ săn và con mồi ở Hỗn Độn Thành, nó chính là một trong những bí kỹ truyền thừa của chủ nhân Tu La Lộ -- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Lâm Minh bế quan chín năm, đột phá Thần Quân sau đó toàn thân ẩn chứa lực lượng bàng bạc, không tiết ra không thoải mái, vì vậy hắn lựa chọn chính diện chiến đấu với Giới Vương, đây cũng là lần đầu tiên Lâm Minh chính mặt đối mặt Giới Vương!

Oanh!

Phượng Huyết Thương va chạm với nắm đấm của Chu đại tiên sinh! Do vội vàng nên Chu đại tiên sinh không dúng vũ khí, nhưng mà với Thánh tộc tinh thông Luyện Thể Thuật mà nói thân thể chính là vũ khí tốt nhất!

Tiếng nổ đáng sợ tràn ngập hư không, Chu đại tiên sinh cảm thấy lực lượng to lớn đang bao phủ cánh tay của hắn, cánh tay tê dại, nắm đấm đau nhức, một đạo máu tươi từ nắm tay của hắn chảy ra ngoài - Cái gì!

Chu đại tiên sinh quá sợ hãi, bản thân vừa rồi dùng một kích liều chết muốn giết Lâm Minh, nhưng mà kết quả làm cho hắn bất ngờ, Lâm Minh không chỉ tiếp chính diện! Chính mình là Giới Vương lại bị một tiểu bối nhân tộc tu luyện vài chục năm ngăn cản chính diện.

Chuyện này quá khó tin.

Tuy đây là một kích vội vàng, tuy hắn không dùng vũ khí của bản thân nhưng mà hắn tuyệt không tin một tiểu bối chênh lệch với hắn vài đại cảnh giới lại có thể mạnh như vậy.

- Ngươi!

Đồng tử Chu đại tiên sinh co rút lại, đối diện tiểu bối Lâm Minh này hắn cảm thấy sợ hãi, lúc này mới vài chục năm mà hắn đạt tới mức này, nếu cho hắn mấy trăm năm thì sẽ có thành tựu thế nào.

Lâm Minh lúc này cũng khí huyết cuồn cuộn, chân nguyên hỗn loạn, dù sao Giới Vương cũng là Giới Vương, cho dù là Giới Vương nỏ mạnh hết đà dưới phản công sắp chết thì cũng có thể áp chế Lâm Minh.

Ầm ầm!

Năng lượng nổ tung tỏa ra bốn phía, lúc này năng lượng tàn sát bừa bãi lưu động, thân thể Lâm Minh, bay nhanh ra ngoài!

Nhưng mà hắn đã sớm tính toán đường lui cả rồi, trên tế đàn này hắn đã khắc ghi trong đầu, Lâm Minh mỗi khi lui một bước đều dẫm vào đạo văn sinh cơ của tế đàn, né qua thần quang màu đen.

Mà Chu đại tiên sinh không có bổn sự này, thân thể của hắn lui lại thì đụng đạo văn tuyệt sát.

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Mấy đạo hắc quang vừa thô vừa to từ phía sau lưng bắn về phía Chu đại tiên sinh, phong kín tất cả phương hướng của Chu đại tiên sinh, lúc này Chu đại tiên sinh lực cũ đã hết, lực mới không sinh, hắn đã không có khả năng tránh né công kích như vậy.

Hắc mang gào thét, trong mắt Chu đại tiên sinh mang theo oán khí và không cam lòng nồng đậm. - Bồng bồng bồng bồng!

Liên tục có mấy tiếng nổ mạnh, cương nguyên hộ thể của Chu đại tiên sinh nổ tung, thân thể của hắn bị hắc quang xé rách, một đầu lâu bay lên cao cao, trong ánh trăng mờ hắn thấy cách thân thể không đầu của mình càng ngày càng xa, rồi sau đó hắn nhìn thấy Lâm Minh liên tiếp lui về phía sau và những hắc quang kia không chạm vào góc áo của Lâm Minh chút nào...

- Tại sao lại như vậy...

Đồng tử của Chu đại tiên sinh dần dần mất đi tiêu cự, hắn không cách nào ngờ mình đường đường là Giới Vương tới đuổi giết một tiểu bối mới tu luyện vài chục năm, kết quả lại như vậy.

Bản thân mình chết không sao, hơn nữa liều chết một kích cũng không thể làm gì Lâm Minh cả...

Hắc quang gào thét, Chu đại tiên sinh bị phá thành mảnh nhỏ, thân thể biến thành tro bụi.

Là cường giả Giới Vương nhưng cứ thế tan biến trong phần mộ Bạch Khởi, đây cũng là cường giả Giới Vương đầu tiên Lâm Minh gi ết chết, tuy Chu đại tiên sinh không phải chết trong chiến đấu với Lâm Minh, nhưng cũng do một tay Lâm Minh tạo thành.

Chương 1513: Lại gặp sát cơ

- Giới Vương chết trong tay của ta!

Lúc này Lâm Minh vẫn khí huyết cuồn cuộn như trước, không có từ trong va chạm vừa rồi khôi phục tinh thần lại.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh gi ết chết Giới Vương, nhưng tuyệt đối không phải cuối cùng, bởi vì không bao lâu sau hắn phải đối mặt với Giới Vương khác!

Đây là một cuộc chiến tranh tàn khốc, không phải ngươi chết, chính là ta vong! - Chu... Chu lão...

Cách vị trí Chu đại tiên sinh chết thảm không xa, tên võ giả bị xuyên thủng thân thể nằm trên mặt đất, may mắn kéo dài hơi tàn nhìn qua cảnh trước mắt này, hai con mắt đã hoàn toàn ngây ngốc.

Nhưng mà nhìn thấy Lâm Minh ngăn cản một kích toàn lực của Chu đại tiên sinh, hắn cảm thấy như nằm mơ, năng lượng cuồng mãnh đụng vào nhau, Lâm Minh cùng Chu đại tiên sinh đồng thời bay ra ngoài nhưng mà Lâm Minh tránh né tất cả hắc quang, mà Chu đại tiên sinh lại phấn thân toái cốt!

- Lâm Minh này căn bản là ma quỷ...

Đây là ý niệm sau cùng của tên võ giả Thánh Quân cảnh, khi nhìn thấy Chu đại tiên sinh phấn thân toái cốt thì một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh xông lên tế đàn, loạn đao vung lên chém giết tên này.

Đến tận đây Chu đại tiên sinh và đội ngũ của hắn bỏ mạng toàn bộ!

Mà Lâm Minh không có chút thư giãn, hắn nhìn qua một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh.

"Rầm Ào Ào"!

Thiết giáp âm binh gi ết chết võ giả Thánh tộc sau cùng thì đồng loạt giơ binh khí với Lâm Minh.

Lâm Minh tâm thần chấn động, chậm rãi lui về phía sau, nhưng mà một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh từng bước ép sát!

Loại tình hình này Lâm Minh đã đoán trước ngay từ đâu. Hắn có thể mỗi một bước đạp lên đạo văn sinh cơ của tế đàn, tránh né hắc quang đáng sợ, nhưng mà thiết giáp âm binh không giống, chúng một khi kích hoạt có ra tay với mình hay không cũng khó nói!

Đây là nguy hiểm cấp bách, từ khi vừa bắt đầu Lâm Minh sẽ không có ra tay quấy rầy nơi an nghỉ của Bạch Khởi, hắn chỉ dùng miệng lưỡi chọc giận Chu đại tiên sinh mà thôi.

Lâm Minh căn bản chỉ khích tướng chứ không có động thủ.

Thiết giáp âm binh từng bước tới gần. Lâm Minh ngừng thở. Trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

- Tu La Thiên Đạo, Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Lâm Minh hai tay bình thân đặt ở trước mặt hắn, Luân Hồi Bàn hiện ra.

Đây là Vạn Ma Sinh Tử Luân trải qua ngàn vạn ác ma rèn luyện ngưng tụ, những ác ma này chịu nổi khổ muôn đời, phạm phải tội nghiệt cho nên phải chịu thiên phạt, toàn bộ vân đồ trên đó ngưng tụ lực lượng vô cùng ma tính, đây là chiêu thức công phòng nhất thể!

Nhưng mà Lâm Minh lúc này sử dụng Vạn Ma Sinh Tử Luân, đương nhiên không phải vì công kích hoặc phòng ngự, hắn biết rõ dùng lực lượng của mình căn bản không thể nào là đối thủ của trăm lẻ tám thiết giáp âm binh, cho dù trong Hỗn Nguyên Thiên Cung đối mặt với đại trận tuyệt sát này, Hỗn Nguyên Thiên Cung mà hao hết năng lượng, đến lúc đó vẫn sẽ chết như cũ.

Lâm Minh có sinh lộ duy nhất chính là lực lượng Tu La thiên đạo, đạt được tán thành của đại trận phần mộ Bạch Khởi!

Vạn Ma Sinh Tử Luân chậm rãi xoay tròn, trong nháy mắt lực lượn ma tính, một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh này thân thể cứng đờ, binh khí trong tay buông xuống, ánh sáng đỏ trong mắt biến mất, ánh mắt của chúng nhìn qua Vạn Ma Sinh Tử Luân, một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh khi còn sống là ma, chúng ở trước mặt Vạn Ma Sinh Tử Luân có kính sợ tiên thiên.

Lâm Minh ngừng thở, vẫn không nhúc nhích, loại cảm giác này như phàm nhân đối mặt một trăm mãnh hổ, một khi vô ý thì kết cục hài cốt không còn.

Qua mười hô hấp giằng co, những thời giờ này với Lâm Minh mà nói giống như dài vô tận, đúng vào lúc này trên tế đàn b ắn ra từng đạo hắc quang, mỗi một đạo hắc quang đều bắn trung âm binh, những âm binh bị bắn trúng thì thân thể cứng đờ lại.

Qua trong chốc lát một trăm lẻ tám thiết âm binh biến thành điêu khắc chung quanh tế đàn, khe nứt không gian bị phong bế cũng mở ra lần nữa.

Mà một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh này vị trí cũng biến hóa, hào quang màu đỏ cũng hiện ra, chuyện này có ý nghĩa tuyệt sát trận vẫn mở.

- Tạm thời... An toàn!

Lâm Minh thở dài ra một hơi, trên người đầy mồ hôi, đối mặt với tử vong sắp tới thì áp lực này không phải lớn bình thường.

Chân bước lên sinh đạo văn, Lâm Minh ra khỏi tế đàn, dùng hắc viêm thiêu đốt chung quanh thân thể, kế tiếp Lâm Minh xử lý sạch sẽ vết tích chiến đâu, thu hồi bảo vật Chu đại tiên sinh rơi xuống, rồi sau đó, hắn như u linh giống như:bình thường, lặng yên không một tiếng động lui về đại trận trong bóng râm, ẩn núp xuống.

Hắn cũng như con sói trốn trong bóng tối rình mồi.

Hỗn Nguyên Thiên Cung bị hắn triệu hoán ra ngoài, trong tòa thiên cung này ẩn chứa thời không pháp tắc, có thể lớn có thể nhỏ, lúc này Hỗn Nguyên Thiên Cung chỉ là cái bàn nhỏ, Hỗn Nguyên Thiên Cung cũng sinh ra đạo văn, thân ảnh Lâm Minh khẽ động chui vào trong đó.

Vừa tiến vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, toàn thân Lâm Minh thư giãn, hắn lập tức nuốt một viên đan dược, bắt đầu ngồi xuống điều tức, hắn biết rõ trận chiến vừa rồi chỉ là khai vị, hắn phải đối mặt chiến đấu kế tiếp với Thiên Minh Tử lòng dạ sâu đậm, làm cho Lâm Minh hết sức kiêng kỵ, đối mặt Thiên Minh Tử hắn phải điều chỉnh trạng thái tới đỉnh phong mới được.

Sau thời gian một nén nhang ngồi xuống sau đó Lâm Minh mở mắt, hắn nhìn thấy Tiểu Ma Tiên đang ngồi cách mình không xa, trước đó Tiểu Ma Tiên tiến vào nội thế giới của Lâm Minh, đã ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Lúc này Tiểu Ma Tiên lưng tựa vào ghế, hai chân duỗi ra, tùy ý khoác lên bệ đá, đùi tuyết trắng căng cứng, nhìn qua tràn ngập sức sống.

- Nhìn không ra, ngươi còn có chiêu này.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, trong đó xuân ý nhộn nhạo.

Nàng nói xong liền đứng trên tế đàn, không ngừng trào phúng Lâm Minh.

- Tình thế bắt buộc.

Lâm Minh cười khổ một tiếng.

- Diễn được không tệ!

Tiểu Ma Tiên đi tới ghế đá.

- Kế tiếp chúng ta làm như thế nào?

- Đợi!

Lâm Minh cũng không có biện pháp khác, phần mộ Bạch Khởi phần này là hung địa không tệ, nhưng mà không phải nơi nào cũng hung hiểm.

Trước mắt tế đàn Hắc Thạch chính là nơi táng thân của Bạch Khởi, nếu như thi thể Bạch Khởi thực an táng trong đó, vậy tế đàn không thể nghi ngờ là nơi hung hiểm nhất, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ là sáng suốt nhất, cũng là an toàn nhất.

- Tuyệt sát trận ở đây có thể phân biệt Vạn Ma Sinh Tử Luân, hơn nữa một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh cũng không phải Thiên Minh Tử có thể đối phó, ở chỗ này chúng ta có thể chiếm cứ chủ động, nhưng có một chuyện ta lo lắng...

Lâm Minh đang nói chuyện thì nhíu mày.

- Ngươi lo lắng cái gì?

- Ta lo lắng Thiên Minh Tử còn có át chủ bài khác, hoặc đang tính toán cái gì, hai người chúng ta đi ra khỏi Uổng Tử Cốc đã bước vào trận pháp do Thiên Minh Tử bố trí, trên người bị hắn hạ ấn ký truy tung! Bên ngoài phần mộ Bạch Khởi không tính hung hiểm, theo lý thuyết bằng thực lực Thiên Minh Tử thực có thể đuổi theo chúng ta, như vậy phát hiện chúng ta không phải là Chu lão đầu, mà nên là Thiên Minh Tử mới đúng!

- Trừ Thiên Minh Tử ra, còn có Đế Tử Na Kỳ, hắn không ở cùng với Chu lão giả này chỉ có một khả năng, hoặc là hắn chưa đi đến Uổng Tử Cốc, hoặc là bên cạnh hắn có người thủ hộ mạnh hơn, người này có thể là Thiên Minh Tử, cũng có thể là người hoàn toàn khác.

Trong mắt Lâm Minh xem ra, Đế Tử Na Kỳ không thể nghi ngờ là nhân vật trọng yếu nhất của đám người Thánh tộc, theo như lẽ thường mà nói Đế Tử Na Kỳ có lẽ nên được bảo hộ nghiêm mật.

Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương, thực lực còn mạnh hơn Chu đại tiên sinh, nhưng dù sao hắn không phải Thánh tộc, cái gọi là không phải tộc ta tất cả dị tâm, dùng cao ngạo và nghi kỵ của Thánh tộc làm sao giao Đế Tử Na Kỳ cho Thiên Minh Tử che chở, nếu không Chu đại tiên sinh cũng không rời hắn mà đi, Lâm Minh sinh nghi chính là những năm qua hắn vào Uổng Tử Cốc, Đế Tử Na Kỳ lại tìm được giúp đỡ mạnh hơn.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này không gian bên ngoài phần mộ chấn động, hơn nữa lúc này đại trận bị phá nát, trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, có người đến, hơn nữa là người có thực lực mạnh hơn cả Chu tiên sinh.

Chương 1514: Hôi Sát tiên sinh

Lúc này bên ngoài phần mộ Bạch Khởi, bốn võ giả Thánh tộc lơ lửng bên ngoài tinh không vô tận, bốn người này đứng giữa chính là Đế Tử Na Kỳ!

Ba người còn lại là Man Do hộ tống Đế Tử Na Kỳ, hai người còn lại mặc áo choàng màu xám, toàn thân tản ra khí tức đáng sợ và thần bí.

Hai người áo xám ẩn ẩn dùng một người cầm đầu, đó chính là Hôi Sát tiên sinh do Na Kỳ mời đến.

Hôi Sát cũng là Thánh tộc, năm đó Tạo Hóa Thánh Hoàng có ân với hắn, hôm nay Na Kỳ thỉnh hắn đến hỗ trợ, chẳng khác gì giúp hắn trả ân tình năm xưa.

- Hôi Sát tiên sinh quả nhiên cảm giác nhạy cảm, đại trận ẩn nấp như vậy cũng có thể phát hiện.

Đế Tử Na Kỳ tán thưởng, vừa rồi hắn hồn nhiên không biết mình bước vào đại trận, được Hôi Sát tiên sinh nhắc nhở nhưng hắn vẫn không tìm ra trận pháp, thẳng đến khi Hôi Sát bài trừ trận pháp hắn mới phát hiện

- Trận pháp cảnh giới như thế này sẽ không phải do Lâm Minh bố trí xuống.

Đế Tử Na Kỳ sờ mặt, nếu như Lâm Minh có thể ở trong không gian bố trí trận pháp như thế này, hắn chắc chắn sẽ quyết định quay đầu chạy trốn ngay, ngược lại thì hợp tình lý.

Hắn thừa nhận ở các phương diện khác kém Lâm Minh, nhưng tuyệt đối không thừa nhận mình kém ở phương diện nhận biết trận pháp.

Hôi Sát có chút trầm ngâm, dùng giọng điệu trầm thấp nói:

- Hẳn không phải là hắn! Trận pháp cảnh giới này đồng nhất với trận pháp trong tuyệt sát trận, đạo văn trận phù cực kỳ tương tự nhau, không giống như trận pháp Lâm Minh có thể bố trí được.

Lâm Minh bố trí trận pháp đúng là có thể có một ít đạo văn Tu La Thiên Đạo chuyên chúc, đây là Đế Tử Na Kỳ và Chu đại tiên sinh không thể phát giác đại trận.

- Thì ra là thế, nếu là như thế ta không phát hiện trận pháp cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà trong lòng Đế Tử Na Kỳ cảm thấy chuyện này hợp tình hợp lý, hắn cười nói:

- Vẫn là Hôi Sát tiên sinh lợi hại, dọc theo con đường này hung hiểm nhưng không có gì làm khó được Hôi Sát tiên sinh, đối với Hôi Sát tiên sinh mà nói cái gọi là tuyệt sát chi địa cũng chỉ là trò chơi mà thôi, không xứng với hai chữ nguy hiểm, ha ha...

Đế Tử Na Kỳ cười lớn, Man Do bên cạnh hắn phụ họa.

- Điện hạ nói đúng, Táng Thần Lĩnh này tuy hung hiểm, nhưng đó là phải xem người nào. Dùng thực lực của Hôi Sát tiên sinh ra vào nơi này quá nhẹ nhàng.

Đối với hai người lấy lòng, Hôi Sát nhếch miệng mỉm cười, hắn thực lực đã đạt tới nửa bước Thiên Tôn, hơn nữa những năm này hắn nghiên cứu cổ trận, đối với tuyệt sát chi địa ở Táng Thần Lĩnh này hắn không có quá nhiều kiêng kỵ, mặc dù không nói ra vào tự do, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút quả quyết không gặp nguy hiểm quá lớn.

Hôm nay vì trả ân tình, dẫn đường phá trận cái gì đó hắn không quan tâm, trong Táng Thần Lĩnh này cũng chỉ có Uổng Tử Cốc khiến hắn có kiêng kị, địa phương còn lại với hắn không là gì, cho dù Uổng Tử Cốc chờ hắn đột phá Thiên Tôn hắn chắc chắn sẽ đi vào!

Hắn không tin một tiểu bối như Lâm Minh có thể ra vào Uổng Tử Cốc được, hắn xem như chuyện vớ vẩn, cho dù Hôi Sát tận mắt nhìn thấy cũng sẽ hoài nghi thật giả, cho rằng là tin vỉa hè.

- Hoặc là Thiên Minh Tử nói không đúng, hoặc là Lâm Minh kỳ thật căn bản không có đi vào trong Uổng Tử Cốc, chỉ dùng thủ thuật che mắt mà thôi.

Hôi Sát tiên sinh nói khẳng định như vậy, Na Kỳ nghe xong cũng hiểu được vô cùng có khả năng, lúc ấy trừ Thiên Minh Tử ra có ai tận mắt nhìn thấy Lâm Minh bay vào Uổng Tử Cốc, về sau Lâm Minh lại đi ra khỏi Uổng Tử Cốc thì bọn họ cũng không có tận mắt thấy, mà nghe nói mới chạy tới, ai biết Lâm Minh có thật sự chạy một vòng trong Uổng Tử Cốc hay không.

- Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Hôi Sát tiên sinh nói đúng, trước kia ta quá dễ tin người khác, chủ yếu là trong tiềm thức cho rằng Lâm Minh có đại khí vận gia thân, những chuyện không tưởng tượng nổi xuất hiện trên người của hắn cũng không có gì lạ, cũng dễ giải thích.

Na Kỳ nhíu mày, hắn hiện tại đã biết cách làm của Thiên Minh Tử, hắn đang cân nhắc, cũng không phải hắn cảm thấy Thiên Minh Tử cố ý lừa gạt hắn, mà là lời của Hôi Sát nói Lâm Minh dùng tu vị Thần Biến kỳ bình yên ra vào Uổng Tử Cốc mười tỷ năm qua không ai đi ra, bản thân chuyện này khiến người ta khó mà tin nổi.

Na Kỳ cảm giác mình lúc trước không tin Lâm Minh đánh thắng mình, kết quả Lâm Minh sáng tạo ra kỳ tích, hắn vô ý thức cho rằng là thật, loại ý nghĩ này còn chưa chiến đấu với Lâm Minh đã cảm thấy đáy lòng nhận thua, một võ giả một khi có suy nghĩ này thì không thể vượt qua người khác.

- Uổng Tử Cốc Thiên Tôn cũng bị nhốt trong đó, các ngươi nói một Thần Biến kỳ đã phá nó đi ra ngoài quả thực là chê cười quá lớn.

Hôi Sát xì mũi coi thường cách nói của Thiên Minh Tử.

- Đế tử, tương lai ngươi sẽ là nhân vật lĩnh quân của Thánh tộc, thành tựu của ngươi không kém Tạo Hóa thánh tử, chớ để một nhân loại làm loạn tuyến đầu.

Hôi Sát nhìn qua Na Kỳ, thâm ý sâu sắc nói ra.

Na Kỳ nói:

- Hôi Sát tiên sinh nói phải, vãn bối hổ thẹn, một năm qua, sau trận chiến ở Huyết Loạn đại lục và lưu danh Đế Khắc Thạch, liên tục hai lần thất bại quả thực làm vãn bối chán nản, kỳ thật năm đó trận chiến ở Huyết Loạn đại lục vãn bối không kém gì Lâm Minh, lưu danh Đế Khắc Thạch so đấu không nói rõ ràng! Vãn bối sẽ tin tưởng mình có thể đánh chết Lâm Minh, để cho con đường võ đạo của ta tinh tiến.

- Ân, ngươi có thể ý thức được điểm này đáng quý, chúng ta tiếp tục đi thôi, có lẽ nhân loại kia cách chúng ta không xa đâu.

Bọn họ tạm thời không truy tìm tung tích của Chu đại tiên sinh, nhưng mà với điểm này bọn họ không quá lưu tâm, bởi vì trong Hỗn Độn lao ngục này mỗi tấc không gian là không gian phong bạo, ấn ký truy tung mất liên hệ hoặc đứt cũng là bình thường.

Bốn người xuyên qua khe hở không gian, rồi sau đó bọn họ đi vào một tòa đại điện.

Trong đại điện này có tế đàn phong cách cổ xưa rất bắt mắt, trong nháy mắt đã hấp dẫn bốn người.

Đạo văn trên tế đàn chằng chịt, một trăm lẻ tám điêu khắc dữ tợn và đại diện tỏa ra ma tính đáng sợ.

- Ân? Nơi này là...

Con mắt Đế Tử Na Kỳ sáng ngời, hắn cảm giác nơi này không tầm thường.

- Có ý tứ, có ý tứ!

Hôi Sát vuốt chòm râu, cười ha ha, hắn dùng cảm giác dò xét một phen, phát hiện bên dưới tế đàn có chôn vùi bảo vật!

- Thật sự là trời cũng giúp ta nếu như lão phu không có nhìn lầm thì nơi này chính là bảo địa, trong đó vùi thần tàng! Lão phu cũng mấy lần tới Táng Thần Lĩnh, thật không ngờ trong tuyệt sát chi địa có bảo tàng, đây chính là đại cơ duyên, lần này đuổi giết nhân loại kia là tới đúng rồi! Ha ha ha!

- Bảo tàng!

Đế Tử Na Kỳ nghe Hôi Sát nói thì tâm tình kích động lên, hắn lần này đồng hành với Hôi Sát, Hôi Sát còn thiếu nợ ân tình Tạo Hóa Thánh Cung, về tình về lý bảo tàng sẽ phân một bộ phận cho hắn.

Hơn nữa nghe đồn Táng Thần Lĩnh này có quan hệ với chủ nhân Tu La Lộ, bảo tàng như vậy chắc là do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, bảo tàng của chủ nhân Tu La Lộ trân quý có thể nghĩ.

Nhưng mà kích động thì kích động, Đế Tử Na Kỳ cũng không đánh mất tỉnh táo.

- Hôi Sát tiên sinh, nơi này khí tức ma tính quá nồng, hơn nữa có một trăm lẻ tám điêu khắc cũng ẩn hàm sát cơ, chỉ sợ là hiểm địa, mặc dù có bảo tàng nhưng không dễ lấy như vậy!

- Đương nhiên!

Hôi Sát ngữ khí tràn ngập tự tin, nói:

- Bảo tàng này có sát cơ trùng điệp, há dễ dàng lấy tới tay như thế! Mặc dù là ta cũng cảm thấy khó khăn quá lớn, nhưng mà cũng chỉ là khó khăn mà thôi, ta cuối cùng vẫn sẽ lấy nó thôi, dù sao trận pháp nơi này tồn tại mấy tỷ năm, có khi trên mười tỷ năm, nếu như nói uy lực trận pháp năm đó là mười thì hiện tại không đủ một.

Hôi Sát không phải tự tin mù quáng, cho dù trận pháp nào trải qua hơn mười tỷ năm cũng sẽ suy yếu rất lớn, hắn có tu vị nửa bước Thiên Tôn, hơn lý giải với cổ trận pháp rất tốt, cũng có tự tin.

- Các ngươi hộ pháp cho ta, ta đi nghiên cứu đạo văn.

Hôi Sát nói như vậy sau đó cẩn thận tiến lên, hắn đi một bước này tránh đi các đạo văn, tuy hắn không hiểu Tu La Thiên Đạo, nhưng bằng vào kinh nghiệm lý giải cổ trận phá, ngẫu nhiên đối nghịch một hai lần cũng hợp tình lý.

Tuy Hôi Sát không có bước lên tử địa, nhưng bởi vì lúc trước Chu đại tiên sinh xâm lấn cho nên tuyệt sát trận trong phần mộ Bạch Khởi này đang ở trạng thái mở, Hôi Sát bước một bước lại dẫn nổ, làm cho một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh xao động, hung quang trong mắt chúng hiện ra hừng hực.

Chương 1515: Hành hung thánh tử

Một trăm lẻ tám điêu khắc có hồng quang trong mắt làm Hôi Sát kiêng kị.

Trên người của chúng tỏa ra ma tính đáng sợ.

- Những điêu khắc này...

Na Kỳ nhìn qua một trăm lẻ tám điêu khắc, có chút nhíu mày, từ trong đám điêu khắc này hắn cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, khí tức nguy hiểm này khiến hắn bất an.

- Hôi Sát tiên sinh!

Na Kỳ nhịn không được nhắc nhở.

- Không ngại.

Hôi Sát khoát khoát tay.

- Tình huống nằm trong khống chế của ta.

Hôi Sát lui ra phía sau một bước, chuyển hướng nhìn qua một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh, cường nguyên toàn thân lưu chuyển toàn lực nghênh địch.

Nhìn thấy bộ dáng của Hôi Sát, Na Kỳ mới thoáng an tâm, trong Táng Thần Lĩnh tuyệt sát chi địa này hắn đúng là quá yếu, cần cường giả bảo hộ.

- Một trăm lẻ tám điêu khắc đều là thần tàng thủ vệ, bảo tàng như vậy không có thủ vệ mới bất thường.

Hôi Sát giơ tay lên vẽ vào hư không.

- Phải xử lý sạch bọn chúng, bằng không sẽ phiền toái.

Hôi Sát nói xong hai tay liên tục đánh ra mấy ngàn đạo văn.

- Tam Thập Tam Thiên, Chư Thần sinh tử, dùng tên của Hôi Sát ta phong ấn vạn vật!

Toàn thân Hôi Sát chấn động, hỗn độn chi quang màu đen bay ra ngoài, những hỗn độn chi quang này có chút giống như Phong Thần đại pháp, đương nhiên từ cảnh giới thì kém xa Phong Thần đại pháp, đây là công pháp do Chân Thần sáng tạo, mà Hôi Sát dùng phong ấn chi thuật này chỉ là thần võ vô thượng không trọn vẹn.

Nhưng mà Hôi Sát thân là nửa bước Thiên Tôn, tu vị cường đại có thể đền bù chênh lệch, thế cho nên mấy ngàn trận phù đánh ra ngoài lập tức phong kín hư không chung quanh, hắn đúng là muốn triệt để phong ấn một trăm lẻ tám khôi lỗi này!

Thời điểm Hôi Sát đánh ra phong ấn thuật thì một trăm lẻ tám thiết giáp âm rung động mạnh mẽ, hồng quang trong mắt của chúng ngày càng thịnh, đá đen trên người rơi ra, chúng đã sống lại!

Lực lượng của một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh hội tụ cùng một chỗ, trong dại điện tràn ngập ma tính phong bạo.

Hư không rung động lắc lư. Đại địa run run, vết nứt không gian sau lưng mọi người bị phong kín, tế đàn cũng có hắc quang xuất hiện.

- Hôi Sát tiên sinh!

Na Kỳ nhìn thấy vết nứt không gian biến mất thì kêu to.

- Không cần lo lắng... Tình huống còn nằm trong khống chế của ta.

Hôi Sát cắn răng nói ra. Lúc này sắc mặt của hắn khó coi, một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh này cường đại vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Không ngờ là người sống biến thành thủ vệ! Hơn nữa những người này khi còn sống chính là Giới Vương.

Hôi Sát nhãn lực xuất chúng, nhìn qua bản chất một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh đại trận này.

Nếu thật là một trăm lẻ tám Giới Vương tạo thành đại chiến, Hôi Sát hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà thi thể của Giới Vương biến thành khôi lỗi thì hắn có lực đánh một trận.

Tuy Hôi Sát tự cho mình rất cao, nhìn thì cuồng vọng, nhưng hắn cũng có bản lĩnh thật sự, tu vị nửa bước Thiên Tôn, luận tu vị cao hơn Chu đại tiên sinh nhiều lắm.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Hôi Sát ngưng tụ hỗn độn chi quang thành dây thừng, bao vây một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh tầng tầng, những dây thừng này có khắp đạo vân, những đạo vân này trong mắt Lâm Minh vô cùng thô sơ, nhưng mà rất nhiều trận vân liên kết với nhau. Hơn nữa Hôi Sát có tu vị nửa bước Thiên Tôn ủng hộ, hiệu quả cũng rất cường đại!

Mà đúng lúc này một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh triệt để sống lại, chúng đều có binh khí riêng, lập tức chém thẳng qua phía Hôi Sát Phong Ấn Đại Pháp!

Răng rắc!

Một trăm lẻ tám kiện binh khí cùng chém thẳng vào dây thừng!

Công kích này khiến sắc mặt Hôi Sát trắng bệch!

May mắn thiết giáp âm binh trí tuệ có hạn, chúng công kích phân tán vào các nơi khác nhau của dây thừng, nếu như bọn chúng tập trung lực lượng công kích thì một kích vừa rồi đã chặt đứt dây thừng. - Ta không rảnh phân thân. Các ngươi giúp ta một tay! Một trăm lẻ tám khôi lỗi tạo thành đại trận, nếu các ngươi giết mấy con thì chúng ta sẽ nhẹ nhõm rất nhiều!

Hôi Sát hô lớn, cùng lúc đó hắn hất tay lên. Từ trong nội thế giới lấy ra hai con khôi lỗi và một hung thú, hai con trâu rừng và một con sói xanh.

Bản thân Hôi Sát cũng biết luyện chế khôi lỗi, mà đầu sói xanh chính là khế ước thú của Hôi Sát khế!

Hai cỗ khôi lỗi, sói xanh, hơn nữa Đế Tử Na Kỳ và ba người, trong lúc nhất thời, Hôi Sát cái này một phương tựu tụ tập khởi bảy chiến đấu đơn vị!

Hôi sát một người dùng Phong Ấn thuật ngạnh kháng một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh công kích chính diện, hắn biết rõ một khi Phong Ấn thuật vỡ vụn thì đám thiết giáp âm binh lao tới, hậu quả hắn không chịu nổi

Mắt thấy Hôi Sát dùng dây thừng phong ấn đã đến cực hạn, đám người Na Kỳ không chần chờ, hợp lực công kích thiết giáp âm binh!

Bọn họ đều sử dụng tuyệt chiêu tạo thành chiến trận đơn giản, ba người một thú hai khôi lỗi cùng phối hợp với nhau, bọn họ phối hợp tạo thành tuyệt chiêu cực mạnh.

- Công kích!

Na Kỳ hét lớn một tiếng, năng lượng phong bạo tràn ra ngoài, tuy thiết giáp âm binh trong mộ Bạch Khởi cường đại, nhưng dù sao cũng qua hơn mười tỷ năm, hiện tại thân thể của chúng đã suy bại, chỉ cần lúc này trúng công kích, đánh chết mấy con trong đó không thành vấn đề.

Trong nháy mắt ra tay, đột nhiên Na Kỳ cảm thấy hàn khí từ chân bay thẳng thiên linh, hắn cảm nhận được sát cơ bức người!

Có người đánh lén!

Đây là suy nghĩ hiện ra ngay trong đầu Na Kỳ, hắn trải qua chém giết sinh tử cho nên thân thể cảm ứng được sát cơ biến thành phản xạ có điều kiện, hắn không có trải qua suy nghĩ đã nhảy thẳng về phía trước

Trong quá trình lao tới đã trở mình lại, ánh mắt của Na Kỳ nhìn qua kẻ đánh lén và kinh hãi

- Lâm Minh! Là ngươi!

Trong mắt Na Kỳ đầy lửa giận, hắn trơ mắt nhìn qua Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương giống như u linh xuất hiện sau lưng của hắn, xuất hiện một hư ảnh chân long to lớn.

Phượng Huyết Thương có lôi hỏa thiên kiếp chi lực quán chú, lôi đình cùng hỏa diễm đan vào nhau tạo thành hai thái cực!

Răng rắc!

Một thương thế như chẻ tre đánh tan chiến trận tạm thời do đám người Đế Tử Na Kỳ tạo thành! Chiến trận tạm thời vừa vỡ thì năng lượng bọn họ ngưng tụ cũng bị Lâm Minh kíp nổ, năng lượng đáng sợ tỏa ra ngoài, hai con khôi lỗi của Hôi Sát thả ra bị năng lượng phong bạo đáng sợ quét qua và nổ tung.

Khôi lỗi của Hôi Sát cũng không phải yếu tới như vây, nhưng mà khôi lỗi này dựa vào năng lượng của bản thân mà chiến đấu. Lúc này năng lượng của hai cỗ khôi đều tập trung công kích thiết giáp âm binh, căn bản không có năng lượng thủ hộ bản thân khôi lỗi, thế cho nên bị Lâm Minh một kích miểu sát!

Miểu sát khôi lỗi xong Lâm Minh thương thế không dừng. Tiếp tục xuất kích lần nữa.

Mà đối tượng hắn xuất kích đương nhiên chính là Đế Tử Na Kỳ!

Na Kỳ ở giữa đám người không tính là cường giả, nhưng hắn lại là người quan trọng của đám người, bởi vì hắn có địa vị đặc thù, chỉ cần đánh chết Na Kỳ sẽ nhiễu loạn tâm tính đám người này, hơn nữa giết Na Kỳ cũng sẽ làm cho Thánh tộc tổn thất thảm trọng!

Lúc này Hôi Sát đang toàn lực phong ấn thiết giáp âm binh, căn bản không rãnh quan tâm tới Lâm Minh và Na Kỳ.

Thân thể của hắn lu ra ngoài, cầm Phương Thiên Chiến Kích ngăn cản dư âm của phong bạo.

- Lâm Minh, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, chỉ biết đánh lén ư!

Lúc này Na Kỳ nhìn qua Lâm Minh với ánh mắt phóng lửa.

- Ngươi nói ta tiểu nhân hèn hạ? Tuổi của ta còn nhỏ hơn ngươi. Ngươi truy sát ta, lại vận dụng nửa bước Thiên Tôn cùng hai đại Giới Vương, còn ở đây nói ta tiểu nhân hèn hạ, ngươi có mặt mũi không? Nếu ngươi có gan thì chiến với ta một trận! Nếu không phải dám thì biến thành con rùa đi!"

Lâm Minh đâm ra một thương, đâm thẳng vào ngực Na Kỳ.

- Con rùa đen ngươi chỉ biết chạy sao, không dám tiếp chiêu chính diện?

Lâm Minh hùng hổ dọa người, Na Kỳ càng nổi giận!

- Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao, trận chiến ở Huyết Loạn đại lục ngươi chỉ thủ thắng bằng phương pháp mà thôi, cũng không tính toán là bổn sự gì! Ăn của ta một kích đi!

Trong lòng Na Kỳ tức giận như núi lửa phun trào, đối mặt một kích này của Lâm Minh hắn không có tránh né, mà là một kích chém ra nghênh tiếp chính diện!

Na Kỳ đánh ra một kích này kim quang tỏa ra bốn phía.

Một kích của Na Kỳ công tới Lâm Minh cười dữ tợn, bát môn độn giáp và thần lực trong người vận chuyển tới mức tận cùng, Phượng Huyết Thương trong tay ngâm vang, nhất thòi thương mang của hắn hóa thành chân long gào thét.

- Đế tử, coi chừng!

Sau lưng Na Kỳ, Hôi Sát hô to, nhưng mà đã trễ.

Một kích toàn lực của Na Kỳ tỏa ra kim quang vừa thô vừa to bị Lâm Minh dùng thương chiêu huyễn hóa chân long đánh nát, chân long không gì cản nổi phóng thẳng qua phía Na Kỳ.

Khí tức chân long đáng sợ này trùng kích lên cương nguyên hộ thể của Na Kỳ, đánh cương nguyên hộ thể của hắn rung động mạnh mẽ.

Trong nháy mắt đó Na Kỳ quá sợ hãi, điều này sao có thể!?

Hắn chưa bao giờ cho rằng mình kém Lâm Minh bao nhiêu, dù là đọ sức trên Đế Khắc Thạch hắn bại hoàn toàn bởi Lâm Minh đó chỉ là bại ở thiên phú và tiềm lực, tiềm lực thứ này phải theo thời gian mới từ từ kích phát ra ngoài.

Nếu luận thực lực trước mắt Na Kỳ không cho rằng mình thua trong tay Lâm Minh, ít nhất sẽ không thua quá nhiều. - Đế tử điện hạ!

Bên người Na Kỳ, nửa bước Giới Vương Man Do bay thẳng tới, một đao bổ vào hư ảnh chân long, nhưng mặc dù bị một đao của Man Do chém tan, hư ảnh vỡ nát của chân long vẫn lao tới.

- Bạo!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lực lượng quán chú trong chân long lập tức bạo phát ra ngoài, thân thể Man Do bị đẩy bay đi, Na Kỳ đứng mũi chịu sào bị một thương của Lâm Minh đâm trúng ngực!

Răng rắc!

Cương nguyên hộ thân thể Na Kỳ bị đánh nát, tính cả bảo giáp trên người đều bị nện lõm xuống, xương sườn của Na Kỳ đứt đoạn, miệng lớn thổ huyết, ngũ tạng lục phủ trong người hiện ra ngoài.

- Như thế nào... Như vậy... Hắn không phải Thần Biến, là Thần Quân!

Hai mắt Na Kỳ vô thần, trong tích tắc bị Lâm Minh đánh trúng hắn đã xác định được tu vị của Lâm Minh, trong nháy mắt đó hắn như bị người ta tát vào mặt.

Lâm Minh một chiêu này không chỉ đánh gãy xương sườn và nội tạng của Na Kỳ, còn đánh tan tin tưởng của Na Kỳ!

Hắn không thể tin mấy năm trước Lâm Minh còn là Thần Biến, bây giờ đã phát triển tới Thần Quân cảnh!

Trái lại bản thân Na Kỳ sau trận chiến ở Huyết Loạn đại lục là Thánh Biến hậu kỳ, bây giờ vẫn là Thánh Biến hậu kỳ, thực lực mặc dù tăng lên nhưng cảnh giới vẫn như cũ, so với Lâm Minh chênh lệch cực lớn.

- Đây là... Nguyên nhân Đế Khắc Thạch tán thành sao? Tiềm lực như vậy ta làm sao đuổi kịp...

Một khắc này tổn thương thân thể của Na Kỳ còn kém xa tổn thương tinh thần, hắn mất đi dũng khí đối mặt với Lâm Minh.

Chương 1516: Hôi Sát tức giận

Lúc này Đế Tử Na Kỳ bị một thương đánh trọng thương, Lâm Minh làm sao cho hắn cơ hội thở dốc, thừa dịp hắn suy yếu nhất Lâm Minh một bước bước ra, Phượng Huyết Thương đâm thẳng muốn lấy thủ cấp của Na Kỳ!

Một lần hành động đánh chết đối thủ, đây là cách làm trước sau như một của Lâm Minh.

- Điện hạ!

Bên người Na Kỳ, trong nội tâm Man Do khẩn trương, đế tử mà chết thì hắn thủ hộ bất lợi, trở lại Thánh tộc sẽ bị trừng phạt cực kỳ khủng khiếp.

- Ngươi dám đả thương đế tử, để mạng lại!

Man Do cầm trường đao trong tay chặn thương của Lâm Minh, hắn có ý định côn kích Lâm Minh, buộc hắn thu tay lại.

Lâm Minh hét to một tiếng, bên cạnh hắn xuất hiện cánh cửa đá, cửa đá này như núi cao áp xuống ngăn cản một đao của Man Do!

- Răng rắc...

Một đao của Man Do chém lên cửa đá, cửa đá chỉ run lên mà thôi, nhưng sau đó xuất hiện một vết ngấn nhỏ.

- Cút!

Lâm Minh một chưởng đánh vào cửa đá, cửa đá trấn áp qua phía Man Do!

- Tiểu tử này!

Trong lòng Man Do khiếp sợ, thực lực của Lâm Minh vượt xa tưởng tượng của hắn, vậy mà dùng sức một mình đánh bay nhiều người như vậy, còn chiếm cứ thượng phong! Mặc dù nói Lâm Minh là thừa cơ bọn họ nhắm vào một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh và xuất kỳ bất ý đánh lén, nhưng mà làm được như thế nhưng hắn chỉ có tu vị Thần Quân sơ kỳ mà thôi.

Man Do đã bất chấp suy nghĩ Lâm Minh làm thế nào trong một hai năm ngắn ngủi đột phá lên Thần Quân, hắn lập tức đối mặt với Hỗn Nguyên chi môn nặng nề, đây chính là tuyệt sát chi địa. Lâm Minh có thể tùy ý xông loạn trái phải, Man Do không có lá gan này.

Hắn liên tục bổ ra mấy trăm đạo đao quang, cơ hồ toàn bộ đao quang chém thẳng vào Hỗn Nguyên chi môn, bộc phát hào quang chói mắt, cùng lúc đó Man Do rống một tiếng, hai đấm oanh kích mạnh mẽ vào Hỗn Nguyên chi môn, bằng vào thân thể cường đại của Thánh tộc hắn có thể ngăn cản Hỗn Nguyên chi môn.

Khí huyết toàn thân của hắn cuồn cuộn, khóe miệng có tơ máu tỏa ra, quay đầu nhìn lại toàn thân Man Do lạnh như băng. Lâm Minh lúc này đã tới trước mặt Na Kỳ, sắc mặt Na Kỳ trắng bệch, giờ khắc này sinh tử của hắn đang lâm nguy trong sớm tối!

Lâm Minh ra tay không lưu tình chút nào. Tay phải cầm đuôi Phượng Huyết Thương vỗ tới. Phượng Huyết Thương lao thẳng về phía Na Kỳ như một con cuồng long!

Chỉ cần trúng một thương này Na Kỳ sẽ chết không có chỗ chôn!

Thời điểm Phượng Huyết Thương sắp đâm trúng Na Kỳ thì một sợi dây thừng như độc xà lao tới quấn lấy cơ thể Na Kỳ kéo hắn đi ra.

Ầm ầm!

Phượng Huyết Thương đánh thẳng vào vách đá bình chướng không gian, bức tường rung động lắc lư, thần quang b ắn ra bốn phía nhưng không có vết rạn nào, phần mộ của Bạch Khởi có bức tường không gian ngăn cản quá mạnh, mặc dù Đại Giới Giới Vương cũng không thể phá vỡ.

- Còn thiếu một chút!

Trong lòng Lâm Minh thầm kêu đáng tiếc, chỉ kém một chút là hắn đã giết Na Kỳ.

Đột nhiên sợi dây thừng quấn thân thể Na Kỳ kéo vào trong một không gian màu xám, biến mất không thấy gì nữa.

Người áo bào tro này chính là Hôi Sát tiên sinh thần bí.

- Ngươi chính là Lâm Minh! Ngươi dám đánh lén chúng ta, tiểu súc sanh, ta muốn mạng của ngươi.

Hôi Sát tức giận ruột gan sôi lên! Lâm Minh đánh lén vào thời điểm quan trọng nhất, không biết lúc trước hắn trốn ở nơi nào, đột nhiên xuất hiện làm cho Hôi Sát bất ngờ.

Đế Tử Na Kỳ tạo thành đại trận bị Lâm Minh một kích đánh vỡ, hai con khôi lỗi của hắn bị Lâm Minh đánh nát, không chỉ như thế Lâm Minh còn đả thương Na Kỳ, làm cho hắn phân thân khi đối mặt một trăm lẻ tám khôi lỗi nên áp lực càng lớn!

- Tiểu tử này đã sớm tiềm phục ở đây, chờ chúng ta phá trận hắn sẽ đánh lén!

Hôi Sát cũng không ngu, thoáng cái đã nghĩ ra chân tướng chuyện này, hắn bị một tiểu bối tu luyện vài chục năm tính kế, khiến Giới Vương cũng phải nhượng bộ lui binh, lại ẩn nấp trong tuyệt sát chi địa của Táng Thần Lĩnh này như chỗ không người, người này không đơn giản.

Thủ đoạn và phách lực bực này làm cho Hôi Sát cảm thấy nội tâm phát lạnh.

Lâm Minh nhìn Hôi Sát, căn bản không quản khỉ gió gì tới hắn, quay người tấn công Man Do!

Tuy Hôi Sát hiện tại toàn lực phong ấn một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh, không rảnh phân thân, nhưng dù sao hắn có tu vị nửa bước Thiên Tôn nên thủ đoạn rất đáng sợ, Lâm Minh hiện tại chống lại Giới Vương bình thường còn khó, một khi tới gần Hôi Sát, bị hắn một kích đánh trúng thì chết không thể nghi ngờ.

Cách làm sáng suốt nhất chính là chờ Hôi Sát bị thiết giáp âm binh hao hết thể lực thì Lâm Minh tùy thời đối phó Hôi Sát.

- Tiểu tử không biết sống chết.

Man Do lúc này đã sớm tức giận rồi, trước đó là bị đánh lén không kịp trở tay, hiện tại thấy Lâm Minh dám công kích hắn thì tức giận gầm lên, cầm trường đao trong tya chém thẳng vào Lâm Minh.

Một đao kia Man Do trút toàn bộ lực lượng của bản thân, không có bất kỳ giữ lại! Lâm Minh cường đại hắn nhìn vào trong mắt, nhưng mà hắn cũng không cho rằng Lâm Minh có bổn sự chính diện đánh chết hắn là một nửa bước Giới Vương.

Một đao bổ ra đao mang như tia chớp xé tan bóng tối, Lâm Minh lúc này cũng xuất thương, lôi hỏa chi lực đan vào trong Phượng Huyết Thương, nhưng mà hào quang khác với lúc trước, lúc này đây thương của Lâm Minh ẩn chứa ánh sáng màu đen thôn phệ tất cả.

Ánh sáng màu đen trong thương mang của Phượng Huyết Thương nhìn qua không chút thu hút, căn bản không người chú ý tới, dù sao chiêu thức của võ giả xuất hiện hào quang khác nhau không có gì lạ, những điều này chính là hào quang của pháp tắc.

Răng rắc!

Tiếng nổ tung vang lên, thân ảnh của Lâm Minh dừng lại, một chiuee này của hắn bổ vào đao của Man Do, lôi hỏa chi lực tiết ra ngoài va chạm với đao mang của Man Do, sau đó lại nổ tung.

Lực trùng kích đáng sợ truyền ra khắp người của Lâm Minh, hắn trực tiếp bay ra ngoài, hắn cũng không phải bởi vì Man Do công kích mà mất đi cân đối, hắn dùng phương thức khống chế lực đạo, Lâm Minh lúc này lướt đi trên không trung, mà trái lại Man Do thân thể dừng lại, về sau vẫn không nhúc nhích.

- Man Do, ngươi và khế ước thú của ta phối hợp ngăn cản Lâm Minh, chỉ cần tranh thủ cho ta một ít cơ hội là được.

Gân xanh trên mặt Hôi Sát trên nổi lên, la lớn, vừa rồi một kích của Man Do đánh lui Lâm Minh, thân thể của hắn sáng ngời, chuyện này Hôi Sát thở ra, chỉ cần Man Do có thể ngăn cản Lâm Minh, như vậy chờ hắn phong ấn thiết giáp âm binh xong, giết Lâm Minh chỉ là vấn đề thời gian.

NGAO...OOO!

Từ mệnh lệnh của Hôi Sát, khế ước thú của Hôi Sát là Ngân Bối Thanh Lang thét dài một tiếng, lao qua phía Lâm Minh!

Trong lúc nổ tung vừa rồi Ngân Bối Thanh Lang cũng bị thương, nhưng mà sinh mệnh lực của hung thú quá mạnh, dù là trọng thương nó cũng có thể gắng gượng chiến đấu.

Ngân Bối Thanh Lang lúc này vòng qua bên trái của Lâm Minh, dựa theo lệnh của Hôi Sát, Man Do phối hợp ở bên phải, nhưng mà lúc thanh lang lao tới thì Man Do không nhúc nhích.

Vừa rồi trong lúc va chạm với Lâm Minh, Man Do phá vỡ lôi hỏa thiên kiếp nhưng bị hào quang màu đen tiến thẳng vào tinh thần thức hải!

Đạo hào quang màu đen này chính là công kích linh hồn hắn được Thần Miểu Thiên Tôn truyền thừa, cũng là thần võ vô thượng của Thần Miểu Thiên Tôn!

Công kích linh hồn của Thần Miểu Thiên Tônkhacs với công kích linh hồn mà Lâm Minh từng biết, đại đa số công kích linh hồn đều dùng linh hồn của bản thân làm chủ tiến hành công kích, một khi công kích không thành thì bản thân bị cắn trả, mà công kích linh hồn của Thần Miểu Thiên Tôndùng năng lượng trực tiếp công kích linh hồn của đối phương, căn bản không cần linh hồn bản thân võ giả làm môi giới.

Chỉ cần mang năng lượng này dung nhập vào trong chiêu thức, như vậy lúc xuất chiêu chính là công kích vật lý làm môi giới, lại có công kích linh hồn khiến đối phương khó lòng phòng bị

- Như thế nào?

Mắt thấy Man Do vẫn không nhúc nhích, Hôi Sát sững sờ, Man Do cũng chưa chết nhưng mà hắn lâm vào trong trì độn thời gian ngắn, căn bản không có khả năng ra tay.

Mà đúng lúc này Lâm Minh đã nghênh tiếp Ngân Bối Thanh Lang, hắn hét lớn một tiếng, bát môn độn giáp toàn thân mở ra tới mức tận cùng, sau lưng có hư ảnh chân long.

- Thương Khung Phách Điển Bách Trọng Lãng!

Trong nháy mắt đâm ra một trăm thương, một trăm thương dung hợp làm một, làm cho lực lượng thân thể của Lâm Minh tăng lên gấp mấy lần, đạt tới vài tỷ cân!

Mất đi yển hộ của Man Do bên phải, Ngân Bối Thanh Lang một mình đối mặt với Lâm Minh.

Oanh!

Lâm Minh cứng rắn nện thẳng vào xương sọ của Ngân Bối Thanh Lang!

Lực trùng kích vài tỷ cân bạo phát không giữ lại, chỉ nghe tiếng xương cốt vỡ vụn "Răng rắc" vang lên, đầu lâu của Ngân Bối Thanh Lang sụp xuống, hai con mắt sói bị áp lực to lớn ép bay ra ngoài.

Ngao ngao!

Ngân Bối Thanh Lang kêu r3n thảm thiết, thân thể cường tráng bị man lực của Lâm Minh đánh lún xuống đất, máu tươi, thịt nát và tàn cốt bay tán loạn!

Lâm Minh ra tay tàn nhẫn, đuổi tận giết tuyệt, nhân cơ hội này hắn đột nhiên tiến lên một bước đâm vào cổ họng của Ngân Bối Thanh Lang!

Phượng Huyết Thương đâm xong lại xoắn, xương cổ và khí quản Ngân Bối Thanh Lang đứt đoạn, động mạch chủ của nó lập tức vỡ vụn chỉ còn đầu lâu và thịt nát.

- Ngân Bối!

Mắt thấy Lâm Minh một thương giế t chết khế ước thú của mình, con mắt Hôi Sát hồng lên! Thanh lang này chết rồi, tuy thanh lang là thái cổ hung thú, nhưng mà thái cổ hung thú phát triển quá chậm chạp, hắn hàng phục thanh lang quá sớm, hiện tại Hôi Sát chỉ có tu vị nửa bước Thiên Tôn, thanh lang chỉ có thực lực tương đương Thánh Biến trung hậu kỳ, đã không thể giúp Hôi Sát cái gì, nhưng mà Hôi Sát từ nửa tuổi đã là khế ước thú của hắn, trải qua mấy chục vạn năm nên có tình cảm sâu đậm, bây giờ lại bị Lâm Minh một thương chém giết, hắn làm sao không giận

- Tiểu tử, ta muốn rút hồn luyện phách của ngươi, bầm thây vạn đoạn!

Hôi Sát phẫn nộ gầm thét, hắn có cảm giác như một con sư tử bị xích, hiện tại bị con chuột hí lộng.

Hôi Sát uy hiếp Lâm Minh mắt điếc tai ngơ, hắn nhanh chóng lao tới Man Do bị công kích linh hồn gây thương tích đứng nguyên tại chỗ!

Cùng lúc đó toàn thân Hôi Sát có hỏa diễm màu xám hiện ra, gương mặt của hắn đỏ tươi như máu.

Đúng lúc này đột nhiên hắn thè lưỡi ra phun một ngụm máu, máu tươi này lập tức bốc cháy.

Hôi Sát bị Lâm Minh ép buộc, hắn trả cái giá to lớn thiêu đốt một nửa máu huyết, vận dụng bí pháp, hắn thề phải giết Lâm Minh ngay tại đây!

Chương 1517: Giận chết người không đền mạng

Đùng đùng (*không dứt)!

Cương nguyên toàn thân của Hôi Sát bộc phát, quần áo nửa người của hắn bị xé rách lộ ra cơ bắp cường tráng như kim cương, những cơ bắp này nổi gân xanh như con giun, không ngừng bành trướng!

Khi cơ bắp của hắn không ngừng bành trướng, thân thể của Hôi Sát cũng cao theo sau đó, da thịt của hắn bắt đầu vỡ vụn, gai xương màu xám trồi ra khỏi làn da, hiện ra hàn quang lạnh giá!

Rất nhiều Thánh tộc có năng lực biến thân, Hôi Sát cũng không ngoại lệ, một nửa bước Thiên Tôn nổi giận thiêu đốt nửa thành máu huyết của mình để biến thân, uy lực sau đó có thể nghĩ.

Xoẹt! Quần áo toàn thân của Hôi Sát vỡ nát, sau lưng của hắn mọc ra đôi cánh mang theo dịch nhờn như đôi cánh dơi, mà cánh tay của Hôi Sát cũng dài ra chừng bảy tám xích, thân thể cũng cao không kém bao nhiêu, đôi tay này gân xanh hiện ra ngoài, móng vuốt sắc nhọn mà dữ tợn! (Một xích = 33,33 cm)

Sau khi Hôi Sát biến thân đã biến thành một ác ma!

- Tiểu súc sanh, để mạng lại!

Hôi Sát thiêu đốt máu huyết thì gương mặt huyết hồng, hắn không để ý tới thiết giáp âm binh điên cuồng phía sau, muốn gi ết chết Lâm Minh đầu tiên, có thể thấy được hắn hận Lâm Minh bao nhiêu.

Mắt thấy Hôi Sát vọt tới, Lâm Minh trấn định như thường, Hôi Sát ở trạng thái như vậy thì Lâm Minh chọi cứng chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Lúc này thân thể Lâm Minh biến mất không thấy gì nữa.

Hỗn Nguyên Thiên Cung. Đây chính là đường lui Lâm Minh đã sớm chuẩn bị cho mình rồi.

Thấy một mnaf như vậy Hôi Sát cười lạnh.

- Trốn vào trong động phủ cũng là chết! Ta đánh nát xác rùa đen của ngươi.

Răng rắc!

Âm thanh cuồng bạo vang vọng, Hôi Sát dùng một trảo đập mạnh vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung. Đại trận bên ngoài thiên cung rung lên kịch liệt, tuy nhiên trận pháp rung động lắc lư cũng không có chút vết rạn nào cả, Hỗn Nguyên Thiên Cung ngạnh kháng một kích của Hôi Sát!

Dựa theo lời của Hỗn Nguyên Thiên Tôn thì Hỗn Nguyên Thiên Cung chỉ cần có năng lượng dồi dào, như vậy dưới Thiên Tôn không thể công phá, Hôi Sát dù biến thân hay thiêu đốt máu huyết thì hắn cũng chỉ là nửa bước Thiên Tôn. Nhưng lại là người nổi bật trong nửa bước Thiên Tôn, hắn so với Thiên Tôn chính thức còn kém thật lớn, đương nhiên không có khả năng phá vỡ Hỗn Nguyên Thiên Cung!

- Cái gì!?

Một kích vừa rồi làm cho cánh tay Hôi Sát tê dại. Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới một kích toàn lực của mình vậy mà không thể đập vỡ cung điện này.

Dùng lực lượng của Hôi Sát thì một kích này có thể đánh nát núi sông, nhưng lại không cách nào đánh vỡ cung điện nhỏ như nắm tay này.

- Đây là Thiên Tôn Linh Bảo?

Trong lòng Hôi Sát hiện ra ý niệm này, Thiên Tôn Linh Bảo không tính kỳ lạ quý hiếm, Hôi Sát cũng có, nhưng mà đa số Thiên Tôn Linh Bảo là vũ khí, áo giáp các loại, mỗi Thiên Tôn cả đời chỉ luyện ra hai ba kiện vũ khí mà thôi, trong vài tỷ năm qua ở Tam Thập Tam Thiên có rất nhiều Thiên Tôn lưu lại vũ khí áo giáp.

Trừ hai thứ Thiên Tôn Linh Bảo này ra, mặt khác có rất ít thứ dị loại. Nhưng mà cũng có trang sức, giáp mỏng mềm, lò đan, yêu cầu tài liệu và trận pháp rất cao, Thiên Tôn biết luyện chế cũng không nhiều, những Thiên Tôn Linh Bảo này cũng yếu hơn.

Nhưng mà trong Thiên Tôn Linh Bảo có thưa thớt nhất chính là động phủ, linh hạm!

Vũ khí chỉ cần một khối thần thiết là có thể luyện ra. Thế nhưng mà động phủ không được, cấu tạo của nó quá phức tạp, nhất định nó không rắn chắc, nhưng bây giờ động phủ của Lâm Minh chính là Thiên Tôn Linh Bảo khó bị phá được.

Hơn nữa có nhẹ nhõm ngăn cản một kích toàn lực của hắn chỉ sợ nó chẳng những là Thiên Tôn Linh Bảo, hơn nữa là Thiên Tôn Linh Bảo cao cấp nhất.

Ý niệm này hiện ra trong đầu Hôi Sát thật nhanh, mà đúng lúc này sắc mặt của hắn biến hóa, hắn cảm giác sát cơ khổng lồ tập trung vào hắn, hắn đã dẫm vào đạo văn tử cục.

- không xong!

Hôi Sát mắng to trong lòng, chuyện này cũng không phải trùng hợp, mà là Lâm Minh thiết kế ngay từ đầu.

Hắn cố ý đứng ở đạo văn tử cục, Hôi Sát đến đánh chết Lâm Minh vừa vặn đứng vào bẫy rập.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Mấy trăm đạo hắc quang từ bốn phương tám hướng bắn tới, phong kín các hướng né tránh của Hôi Sát!

Một khắc này Hôi Sát tức giận tóc dựng đứng lên, tròng mắt muốn nứt, ruột của hắn xanh lại.

Hắn gặp Lâm Minh thì bị quản chế các nơi, nhiều lần có hại chịu thiệt, làm cho hắn tức giận.

- Tiểu súc sanh, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Dưới hắc quang bao phủ không thể né tránh, Hôi Sát rống to một tiếng, hắn cánh khép lại và cương nguyên toàn thân vận chuyển tới tận cùng ngạnh kháng một kích này!

Đây là tuyệt sát chi địa do Lâm Minh tỉ mỉ lựa chọn, so với tử địa bình thường còn nguy hiểm hơn cả trăm lần! Lâm Minh đã muốn giết Hôi Sát thì phải lựa chọn nơi như thế.

Ầm!

Hắn quang vừa thô vừa to đánh nát hộ thể cương nguyên của Hôi Sá, xuyên thủng cánh thịt của hắn, không lưu tình đánh vào mặt Hôi Sát.

Cơ bắp bị xé rách, mạch máu nổ tung, Hôi Sát không hổ là cường giả nủa bước Giới Vương, hơn nữa hắn với tư cách là võ giả Thánh tộc có thân thể cường đại, hắn có thể ngạnh kháng một kích của hắc quang.

Đương nhiên đó là bởi vì phần môn Bạch Khởi tồn tại thời gian quá lâu, năng lượng trong trận pháp đã trôi qua, uy lực yếu bớt rất nhiều, nếu không cho dù là Thiên Tôn chính thức bước vào đây cũng gặp nguy hiểm.

Bị Lâm Minh bày sát cơ cho, toàn thân Hôi Sát huyết nhục mơ hồ, cánh bị xé rách, toàn thân thê thảm không chịu nổi.

Mà lúc này Lâm Minh lại an an ổn ổn trốn bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung nhìn qua bên ngoài.

- Ha ha, Hôi Sát lão đầu, phòng ngự của ngươi không kém nha, có thể kháng trụ công kích như vậy mà chỉ đứt một cánh, có chút thảm nha, ngươi đánh đi, ta uống linh dịch, ăn chút đan dược, sau khi điều chỉnh trạng thái lại chơi đùa với ngươi.

Lâm Minh nói ra lời lẽ giết người không đèn mạng, hắn cố ý nói như vậy chính là nhiễu loạn nội tâm của Hôi Sát!

Hắn nhìn ra được lực lượng của Hôi Sát rất mạnh, nhưng mà hắn cũng hiểu chút ít trận pháp, mà ngược lại đại trận thủ hộ mộ phần của Bạch Khởi cũng trải qua thời gian quá lâu, vạn nhất không thể giết Hôi Sát, hậu quả kia không tưởng tượng nổi.

Nhiễu loạn tâm tính của Hôi Sát chính là hiệu quả Lâm Minh muốn.

Nghe được Lâm Minhnói thế hốc mắt của Hôi Sát như nứt ra, hắn hít sâu một hơi, oán hận nhìn chằm chằm vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, ánh mắt kia giống như xuyên thấu thiên cung, muốn chém giết Lâm Minh, hắn biết rõ Lâm Minh đang cố ý chọc giận hắn, thế nhưng mà mặc dù hắn biết rõ điểm này cũng không cách nào làm cho nội tâm bình thản lại, vốn hắn biến thân thì tính cách cũng cuồng hóa, khó có thể khống chế.

Hôi Sát biết rõ Lâm Minh ở trong Thiên Tôn Linh Bảo động phủ, chỉ cần tiếp tục công kích sẽ khiến động phủ từ từ hao hết năng lượng, rồi sau đó bắt lấy Lâm Minh và tùy ý vuốt v e rồi.

Nhưng mà hắn căn bản không cần cơ hội này, bởi vì thời điểm này đã có một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh xông lại, nếu hắn công kích Lâm Minh thì hai người khác nguy hiểm, một Man Do và một tùy tùng của Hôi Sát sẽ bị âm binh chém giết!

Đến tận đây trừ Đế Tử Na Kỳ được Hôi Sát thu vào nội thế giới thì người khác sẽ chết.

Thiết giáp âm binh gào thét, lao thẳng qua Hôi Sát chém giết, Hôi Sát nhảy vào trong đám thiết giáp âm binh, một trảo vỗ lên đầu sọ một thiết giáp âm binh!

Răng rắc!

Con thiết giáp âm binh này như con gà bị Hôi Sát đập bay! Nó nện vào vách đá bình chướng không gian, thân thể xuất hiện vết rạn.

Một kích của Hôi Sát đánh rạn nứt thân thể của nó là do thời gian trôi qua quá lâu, thân thể cũng bị ăn mòn.

Nếu như Hôi Sát chỉ đối mặt một âm binh thì hắn dễ dàng thủ thắng, đáng tiếc hắn đối mặt tới một trăm lẻ tám.

- Hôi Sát lão đầu ngươi rất lợi hại, nhưng ta thấy ngươi không chống được bao lâu đâu, nơi này an tĩnh như vậy làm mộ địa của ngươi không tệ nha, ngươi nói đúng không, ha ha ha.

Lâm Minh trong Hỗn Nguyên Thiên Cung kêu gào lên.

Hai mắt Hôi Sát đỏ hồng lên, cưỡng chế cảm xúc thô bạo trong lòng, nếu như lúc này hắn bắt được Lâm Minh, nhất định sẽ xé Lâm Minh thành mảnh vụn!

XÍU...UU!!

Hôi Sát lao tới như mũi tên, Hôi Sát đánh ra một quyền, rồi sau đó cánh tay vung lên đánh bay bảy tám âm binh lao tới..

- Tốt!

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh vỗ tay khen.

- Đặc sắc, đánh rất đặc sắc, có phần thưởng, sao ta cảm thấy như khỉ làm xiếc thế này?

Lâm Minh đang châm chọc, Tiểu Ma Tiên trước mặt Lâm Minh chống cằm nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Ngươi quá xấu, ta thấy Hôi Sát lão đầu cho dù không bị thiết giáp âm binh đánh chết, cũng bị ngươi làm tức chết.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Thật sự rất tức chết, ngươi rất lợi hại, sau khi hắn biến thân cũng không dễ dàng khống chế tâm tính, lại bị ta trào phúng như vậy vẫn có thể miễn cưỡng khống chế cảm xúc mặt trái trong lòng, hắn không có bước vào đạo văn tử địa.

Lâm Minh trong khi nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm vào bộ pháp của Hôi Sát bộ, đạo văn trong phần mộ Bạch Khởi này trải rộng bốn phía, cho dù bay lên cũng tốt, đạp đất cũng được, đều va chạm vào, Hôi Sát cùng thiết giáp âm binh chém giết không có khả năng đứng tại chỗ.

Xê dịch bốn phía thì hắn sẽ lâm vào hiểm cảnh, dù sao hắn không như Lâm Minh hiểu Tu La Thiên Đạo, Hôi Sát dựa vào trực giác tránh né những nơi nguy hiểm.

- Những thiết giáp âm binh này đã bị hắn phá huỷ mười bộ, nhưng hắn lại lâm vào tuyệt sát chi địa, ta xem hắn trốn thế nào.

Lâm Minh nhìn qua Hôi Sát, trong đôi mắt sáng ngời có hung quang lóe lên.

Chương 1518: Nguyên thần thánh linh

Trong lúc Hôi Sát kịch chiến, bước chân của hắn đạp vào một tuyệt sát chi địa.

Hôi Sát không thể so với Lâm Minh, hắn không hiểu trận pháp của Tu La Lộ là như thế nào, bước vào tuyệt sát chi địa là chuyện không thể tránh né.

Trong nháy mắt Hôi Sát bước vào thì đất mặt run rẩy lên, một đạo sát cơ không cahcs nào hình dung bao phủ hắn, làm cho hắn chấn động!

Hắn lập tức ý thức được hắn va chạm vào đạo văn tuyệt sát chi địa!

Nghìn tính vạn tính Hôi Sát cũng không có khả năng tránh đi được tất cả tử địa, sớm muộn vẫn trúng chiêu! Hôi Sát không chút nghĩ ngợi lao ra ngoài.

Mà đúng lúc này một không gian chi lực trói buộc chân của hắn, sau đó hắc quang trí mạng lao ra ngoài.

Hắc quang này không đủ giết Hôi Sát, nhưng mà mà dùng tình trạng của Hôi Sát hiện giờ mà nói hắn đã bị thương, hơn nữa còn thiêu đốt máu huyết, cương nguyên bổn mạng của hắn cũng bị hao tổn, nếu như lại bị hắc quang đánh trúng thì hắn sẽ từ từ rét lạnh trong băng giá, không cách nào chống lại thiết giáp âm binh!

Thời khắc sống còn Hôi Sát rống to một tiếng.

- Nguyên thần thánh linh!

Khi Hôi Sát điên cuồng hét lên, chỉ nghe tiếng nổ tung vang lên trong người Hôi Sát, một dòng ma khí dâng trào lên, đạo khí tức này hiện ra sau lưng Hôi Sát và hình thành một hư ảnh thái cổ hung thú mặt người thân thú, sau lưng mọc ra hai cánh.

Hư ảnh thái cổ hung thú này này tỏa ra khí tức kh ủng bố, trong nháy mắt hắc quang này đánh tới nó bộc phát ra lực lượng đáng sợ đánh nát hư không!

Không gian trong phần mộ Bạch Khởi này bị trạn pháp tập trung, một khi sát trận mở ra thì vách tường không gian sẽ khép kín, bất luận kẻ nào cũng đừng mong ra ngoài, song khi Hôi Sát triệu hồi hư ảnh thái cổ hung thú thì hắn có thể xé ra một vết nứt không gian. Ân!

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong lòng Lâm Minh kinh hãi, tuy trận pháp trong phần mộ Bạch Khởi này tồn tại thời gian đã lâu. Đã suy yếu không ít, nhưng cũng không phải nửa bước Thiên Tôn bình thường có thể xé rách.

Hắn có thể cảm giác được hư ảnh thái cổ hung thú mặt người thân thú có linh hồn không thuộc về Hôi Sát. Trong người Hôi Sát có phong ấn tinh hồn và huyết nhục của thái cổ hung thú!

Vào thời khắc mấu chốt Hôi Sát bỏ niêm phong của thái cổ hung thú và phóng thích ra ngoài.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Mấy trăm đạo hắc quang lao tới! "Nguyên thần thánh linh" lúc này gào thét mạnh mẽ, thân thể của nó phóng lên bao trùm Hôi Sát, ngạnh kháng hắc quang.

Phốc phốc phốc!

Cơ hồ tất cả hắc quang không lưu tình chút trút xuống, tiếng nổ kh ủng bố cuồn cuộn như sấm rền, khí tức thảm thiết bao phủ cả cung điện.

Trung cung điện vang lên tiếng nổ tung kh ủng bố, cả hư ảnh nguyên thần thánh linh cũng bị hắc quang nổ tung, toàn thân Hôi Sát là máu, đã đạt tới cực hạn.

- Phá cho ta!

Hôi Sát hét lớn một tiếng, hắn muốn tiếp tục thiêu đốt máu huyết!

Thân thể của hắn bao phủ một tầng hào quang đỏ thẫm quỷ dị. Một kích toàn lực của hắn đâm vào bình chướng không gian ở vách đá, thiết giáp âm binh còn lại bị dư âm ảnh hưởng thân thể rạn nứt, nổ thành mảnh vỡ.

- Khốn thần tác!

Mười đầu ngón tay của Hôi Sát động liên tục, bảy tám đạo năng lượng hỗn độn lập tức bay tới chỗ Hỗn Nguyên Thiên Cung, lập tức bao quanh Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trong mắt Lâm Minh đã hiểu ý đồ của Hôi Sát, hắn không có ý định ngạnh kháng thiết giáp âm binh và đại trận. Mà là chuẩn bị nổ nát hư không sau đó mang theo Hỗn Nguyên Thiên Cung có cả Lâm Minh bay ra khỏi phần mộ Bạch Khởi!

Chỉ cần chạy ra khỏi đây, năng lượng của Hỗn Nguyên Thiên Cung sớm muộn cũng bị Hôi Sát hao hết, đến lúc đó hắn và Tiểu Ma Tiên chết không có chỗ chôn!

- Lâm Minh, chúng ta làm sao bây giờ!

Tiểu Ma Tiên mắt thấy khốn thần tác cuốn lấy Hỗn Nguyên Thiên Cung, cũng căng thăng trong lòng.

Tuy Hỗn Nguyên Thiên Cung hình thể khổng lồ. Nhưng nếu như Hôi Sát dùng phong ấn cấm chế rồi sau đó thu vào nội thế giới mang ra khỏi vết nứt không gian cũng không có gì.

Nói cho cùng Hỗn Nguyên Thiên Cung tuy là Thiên Tôn Linh Bảo đỉnh cấp, nhưng mà tu vị của Lâm Minh có hạn. Căn bản không cách nào thúc dục nó được, chỉ có thể dựa vào đại trận bản thân Hỗn Nguyên Thiên Cung cho nên quá bị động.

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết, chỉ có thể mạo hiểm!

Một khắc này ting quang trong mắt Lâm Minh chớp động, đột nhiên xuất hiện Hôi Sát thực lực vượt qua tưởng tượng của hắn, đây là cường giả nửa bước Thiên Tôn gần tới Thiên Tôn, phóng nhãn khắp Thần Vực người như vậy không quá ngàn.

Ù ù long!

Một chiến xa âm u hiện ra sau lưng Hôi Sát, đứng trên chiến xa là thiết giáp âm binh tướng lĩnh, cầm minh thương trong tay đâm vào ót Hôi Sát, hỏa diễm màu nâu và tử khí bốc lên cuồn cuộn.

Hôi Sát cũng không quay đầu lại, hắn uốn éo thân thể tới mức không tưởng tượng nổi né tránh một thương này, rồi sau đó hắn lại dùng cánh tay dài như rắn kia bắt cổ thiết giáp âm binh tướng lĩnh, chỉ nghe "Răng rắc" giòn vang, hắn hắn vặn đầu của thiết giáp âm binh tướng lĩnh xuống!

Đến tận đây Hôi Sát đã tiêu diệt hơn ba mươi thiết giáp âm binh, thiết giáp âm binh càng ít thì hắn ứng đối càng nhẹ nhõm, nhưng lúc này Hôi Sát nhiều lần vận dụng bí pháp, thiêu đốt máu huyết, hắn không kiên trì được quá lâu, nếu như liều mạng thì hắn chỉ đồng quy vu tận với thiết giáp âm binh mà thôi!

- Phá cho ta!

Trong lòng Hôi sát gào thét, hắn kháng trụ hơn mười thiết giáp âm binh vây công và sau lưng bị hắc quang làm nguyên thần thánh linh trọng thương bắt đầu xé vết nứt không gian.

Thiết giáp âm binh chỉ là tử vật, cũng không có trí tuệ, chúng sẽ ưu tiến tấn công mục tiêu uy hiếp chúng, mà nguyên thần thánh linh chỉ công kích bức tường không gian, cho nên tất cả thiết giáp âm binh tập trung vào người Hôi Sát, lúc này thời bức tường không gian bị nguyên thần thánh linh xé hơn phân nửa!

Chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, Hôi Sát đã giết mắt đỏ, máu huyết của hắn chỉ còn lại hai thành, toàn thân đều có tổn thương, hai cánh bị chặt đứt hoàn toàn, ngực, lưng có xương cốt hiện ra, thông qua vết thương của hắn có thể nhìn rõ nội tạng.

Hắn đã tiếp cận cực hạn.

Mà lúc này sau lưng Hôi Sát nguyên thần thánh linh kháng trụ tuyệt sát trận công kích, hiện tại đã hoàn toàn phá vỡ vách tường không gian cũng nỏ mạnh hết đà.

Hôi Sát nghiến răng nghiến lợi, cuộc chiến hôm nay hắn tổn thất thảm trọng!

Hắn oán độc nhìn qua hướng Lâm Minh, hôm nay hắn tổn thất phải đòi trên người của Lâm Minh, cho nên dù cưỡng ép mang Lâm Minh đi thì trả giá nào hắn cũng không tiếc

Không giết Lâm Minh thì ý niệm cả đời của hắn không thông.

- Ân? Không đúng!

Nhìn qua Hỗn Nguyên Thiên Cung, đột nhiên trong lòng Hôi Sát sinh ra dự cảm xấu, hắn vốn dùng khốn thần tác phong bế Hỗn Nguyên Thiên Cung đã bị xé một góc, chuyện này chứng minh có người thừa dịp mình loạn vụng trộm đi ra khỏi Hỗn Nguyên Thiên Cung.

- Tiểu tử này!

Trong lòng Hôi Sát dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt, hắn cảm giác bốn phía chung quanh, sưu tầm vị trí của Lâm Minh nhưng không tìm được.

- Đáng chết!

Hôi Sát khẳng định đây là nghi binh của Lâm Minh, hắn tiếp xúc với Lâm Minh một phút đồng hồ ngắn ngủi nên cảm giác Lâm Minh tuổi không lớn, nhưng mà làm việc quả quyết và gian trá, hắn không tin Lâm Minh hội sẽ ngồi chờ chết.

- Hắn ở nơi nào?

Hôi Sát càng không tìm thấy Lâm Minh thì bất an trong lòng càng mạnh, lúc hắn phân thần tìm kiếm Lâm Minh thì một thiết giáp âm binh dung thương đâm trúng lưng Hôi Sát.

Da thịt bốc cháy, máu tươi chảy ròng!

Ah!

Hôi Sát gào thét, lật tay đập nát sọ của thiết giáp âm binh!

Tới tận đây thiết giáp âm binh bị hắn giết vượt qua bốn mươi!

Thời điểm Hôi Sát đánh chết đầu thiết giáp âm binh thì Lâm Minh ẩn nấp trong bóng râm đại trận tế đàn lao tới như bóng ma!

Hắn chân đạp không gian pháp tắc, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, hắn từ lúc bay ra khỏi bóng mờ đại trận đã tính toán tốt đường đi, tránh các đạo văn tuyệt sát.

Hai tay cầm thương, lực lượng cơ thể của Lâm Minh dùng tới cực hạn, mục tiêu công kích của Lâm Minh chính là hư ảnh nguyên thần thánh linh xé rách vết nứt không gian kia!

Mục tiêu của Lâm Minh phi thường minh xác, hắn muốn đánh gục nguyên thần thánh linh bị trọng thương này, vây chết Hôi Sát trong mộ Bạch Khởi, hao tổn hắn tới chết.

- Lâm Minh, ngươi quả nhiên đi ra, ngươi cho rằng ta không có chuẩn bị sao?

Mắt thấy Lâm Minh phóng tới nguyên thần thánh linh, Hôi Sát cười dữ tợn, Lâm Minh làm chuyện này rất ngaon độc, nhưng mà đáng tiếc tu vị nửa bước Thiên Tôn dù sao cũng là nửa bước Thiên Tôn, dù là người bị thương nặng nhưng sức chiến đấu vẫn khủ ng bố như trước, há có thể bị Lâm Minh một tiểu bối đánh lén thành công chứ.

- Ngươi đang lấy trứng chọi đá!

Hôi Sát toàn thân trọng thương, lúc này phun ra một ngụm máu, hắn thiêu đốt máu huyết, lần thiêu đốt này đã là cực hạn, nửa bước Thiên Tôn đã có thực lực vượt xa Lâm Minh, lại thiêu đốt máu huyết vậy càng kh ủng bố!

Chỉ có thể nói Hôi Sát hận và kiêng kỵ Lâm Minh quá sâu, dù nắm chắc thắng lợi trong tay hắn cũng sẽ có hai tầng bảo hiểm, sẽ không cho Lâm Minh cơ hội nào.

- Rời khỏi trận pháp che chở, ngươi cái gì cũng không phải! Ta một tay là bóp chết ngươi! Ngươi bây giờ muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!

Trong mắt Hôi Sát hung quang bán ra, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đánh nát âm binh trước mặt, rồi sau đó hắn đột nhiên uốn éo xoay người bay thẳng về phía Lâm Minh!

Lúc này Hôi Sát đã liều lĩnh, hắn không tiếc một cái giá lớn cũng muốn giết chết Lâm Minh!

Dùng tu vị nửa bước Thiên Tôn của Hôi Sát, lại thiêu đốt máu huyết, đánh chết Thần Quân cảnh Lâm Minh chỉ cần trong nháy mắt!

Tốc độ của Lâm Minh cực nhanh, nhưng mà Hôi Sát tốc độ nhanh hơn, dù Lâm Minh vặn vẹo hư không cũng không hoàn toàn ngăn cản lực lượng của Hôi Sát, không gian chi lực cách trở bị hắn dùng man lực xé rách!

- Chết đi!

Hôi Sát một quyền đánh ra, một sát na kia hư không chung quanh Lâm Minh bị một quyền này tập trung, căn bản tránh cũng không thể tránh, quyền ý đáng sợ bạo phát ra long trời lở đất, đừng nói là Lâm Minh, cho dù là Giới Vương bị đánh trúng cũng phải tan biến.

Đột nhiên thân ảnh của Lâm Minh trì trệ, căn bản không cách nào thoát khỏi quyền ý tập trung. - Chấm dứt!

Hôi Sát gương mặt đầy máu cười dữ tợn, một quyền này đánh thẳng vào ngực của Lâm Minh.

Chương 1519: Không thể tưởng tượng

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, chân nguyên hộ thể của Lâm Minh vỡ nát, hắn bị Hôi Sát đánh trúng một quyền, trong nháy mắt xương ngực sụp đổ, miệng phun máu tươi, thân thể bay ra ngoài.

Nhưng mà một quyền này có hiệu quả như vậy khiếnHôi Sát chấn kinh, hắn cho rằng một quyền này đánh thân thể Lâm Minh chia năm xẻ bảy, thế nhưng mà cũng chỉ làm hắn thổ huyết?

Nắm đấm đánh vào ngực Lâm Minh thì Hôi Sát cảm giác như đánh vào một tầm sắt cứng, nắm đấm của bản thân còn đau đớn!

Cường độ thân thể này dù không bằng hắn nhưng mà mạnh tới mức không tưởng tượng nổi.

Hắn là nửa bước Thiên Tôn, sở trường luyện thể, mà Lâm Minh chỉ là Thần Quân sơ kỳ, dùng Luyện Thể Thuật làm phụ mà thôi, cả hai không thể nào so sánh được.

- Thân thể mạnh như vậy, tiểu tử này có kỳ ngộ gì?

Trong lòng Hôi Sát ngoài khiếp sợ khó hiểu ra, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh ngã vào tế đàn, tuy miệng phun máu tươi nhưng sinh cơ vẫn tràn đầy, không có chút cảm giác bị thương sắp chết, thậm chí có thể nói Lâm Minh bị thương cũng không quá nặng.

- Điều đó không có khả năng!

Thân thể Hôi Sát chấn động, hắn thiêu đốt máu huyết dnadhs ra một quyền vào ngực Lâm Minh, không chết cũng không nói, thậm chí ngay cả trọng thương cũng không thành công.

Hơn nữa làm cho Hôi Sát chán nản là Lâm Minh không chỉ bay ra ngoài, lại còn không chạm vào bất cứ đạo văn tuyệt sát nào cả, an an ổn ổn đâm vào tế đàn, chỉ bị phản chấn làm tổn thương, ngoài chuyện đó ra vẫn bình yên vô sự.

Tại sao trùng hợp như vậy?

Trong đầu Hôi Sát nhanh chóng suy nghĩ nguyên nhân trong đó, nhưng mà khi nghĩ ra thì toàn thân của hắn phát lạnh.

Không đúng!

Đây không phải trùng hợp, mà là Lâm Minh đã sớm tính toán tốt đường bay lui ra sau rồi.

Tốc độ của hắn xông tới cùng với góc độ nắm đấm va chạm đều sớm tính toán tốt, cho nên nhất định không đụng phải đạo văn tuyệt sát.

Chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh cố ý bị chính mình đánh trúng, ngay từ đầu hắn không có ý định công kích giành thắng lợi, mà là chuẩn bị tốt bị đánh, vì cái gì hắn làm như vậy?

Trong lòng Hôi Sát xuất hiện cảm giác bất an nồng đậm, đột nhiên hắn quay đầu nhìn qua nguyên thần thánh linh.

Mà lúc Hôi Sát quay đầu nhìn lại thì bảy tám thiết giáp âm binh đã từ phía sau phóng tới Hôi Sát, cầm trong tay quỷ đao, minh thương chém giết tới!

Mà xuyên qua khe hở thân thể của đám thiết giáp âm binh này, Hôi Sát rõ ràng nhìn thấy một "Lâm Minh " khác đang phóng tới nguyên thần thánh linh!

"Lâm Minh" này toàn thân bao phủ trong lôi đình và hỏa diễm, cầm trường thương đỏ sậm trong tay, mũi thương nhấc lên vòng xoáy phong bạo đáng sợ, tất cả nguyên khí trong phần mộ Bạch Khởi này đều bị vòng xoáy quấy thành hỗn độn!

Giờ khắc này Lâm Minh dùng một kích mạnh nhất của bản thân, tinh khí thần tam nguyên hợp nhất, thiêu đốt sinh môn máu huyết. Lôi hỏa thiên kiếp chi lực dung nhập vào công kích linh hồn, bát môn độn giáp cùng tà thần lực đều dùng tới mức tận cùng, ở trạng thái lúc này hắn dùng Phong Thần Đại Pháp hắc ám vĩnh hằng!

- Không!

Hôi Sát mắt thấy màn này xảy ra thì chấn động, con mắt như rơi ra ngoài.

Nhưng mà có thiết giáp âm binh ngăn cản, Hôi Sát căn bản không có khả năng ngăn cản Lâm Minh. Chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả diễn ra!

- Điều này sao có thể!

Trong lòng Hôi Sát không cam lòng gào thét, nhưng mà giờ phút này bảy tám vũ khí chém giết tới, hắn căn bản không rảnh chú ý tới.!

Thời gian trong nháy mắt giống như đã định trước.

Cho dù ngăn cản vũ khí của âm binh hay là công kích của Lâm Minh. Động tác như chậm đi nhiều lần.

Hôi Sát cảm giác khí lực toàn thân của mình rút đi, hắn cắn răng một cái, duỗi móng vuốt sắc bén phóng qua đám thiết giáp âm binh.

- Cút cho ta!

Thiết giáp âm binh đứng mũi chịu sào bị móng vuốt của Hôi Sát quét gãy cổ, nhưng mà cùng lúc đó thân thể của hắn bị một cây quỷ đao và minh thương đâm xuyên qua.

Bị lực lượng to lớn trùng kích nên nội tạng của Hôi Sát bị cắn nát, minh thương đen nhánh xuyên qua người Hôi Sát, đâm xuyên qua lưng mang theo máu tươi đầm đìa.

Mà cùng lúc đó mũi thương của Lâm Minh mang theo hạt giống hỗn độn mang theo hắc quang, trong nháy mắt đó ở trên không gian bịt kín như xuất hiện mặt trời màu đen.

Nguyên thần thánh linh cũng không phải là không có trí tuệ, dù lúc này nó bị thương nhiều lần, nó vẫn phản kích Lâm Minh như cũ, mặt người thân thú, sau lưng mọc ra hai cánh công kích Lâm Minh.

Nhưng mà công kích của Lâm Minh quá đột ngột, thủ đoạn quá quả quyết, vừa ra tay chính là trạng thái mạnh nhất, máu huyết cũng đã thiêu đốt, một kích như vậy va chạm với nguyên thần thánh linh phát sinh ra tiếng nổ đáng sợ

Năng lượng chấn động, dư âm chân nguyên ảnh hưởng bén như đao, nguyên thần thánh linh đã sớm nỏ mạnh hết đà lập tức bị Lâm Minh đánh vỡ.

Trong nháy mắt nguyên thần thánh linh nổ tung thì lực lượng của nó cũng khiến Lâm Minh bay đi như diều dứt dây.

Trong quá trình bay ngược Lâm Minh vận chuyển không gian pháp tắc, tránh né đạo văn tuyệt sát.

- Cơ Tiên Nhi!

Lâm Minh hô to một tiếng, Tiểu Ma Tiên sớm có chuẩn bị, dựa theo phương pháp Lâm Minh sớm bàn giao thúc dục đại trận trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, trực tiếp thu Lâm Minh vào trong đó. Ầm ầm!

Lâm Minh ngã vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, mắt thấy sắp đụng vào vách đá cứng rắn thì đúng vào lúc này một bóng đen hiện ra, sau một khắc Lâm Minh cảm giác đụng vào thân thể nhu nhuyễn co giãn, hương thơm xử nữ tiến vào trong mũi.

Một khắc cuối cùng Tiểu Ma Tiên tiếp Lâm Minh, thân thể bị năng lượng ảnh hưởng làm trọng thương, bị một mỹ nữ thanh xuân khả nhân ôm vào lòng, một khắc này Lâm Minh cảm giác thích ý rất nhiều, thần kinh căng cứng lúc trước trở nên tốt hơn rất nhiều.

Hắn đắc thủ!

Dưới mắt một nửa bước Thiên Tôn, đánh lén nguyên thần thánh linh của hắn, hơn nữa hắn thành công!

Đây là mạo hiểm thật lớn, thực lực của Lâm Minh không phải đối thủ của Hôi Sát, một khi bị Hôi Sát bắt lấy thì hắn có kết quả rất thê thảm.

Oanh!

Hôi Sát man theo thân thể đầy máu tươi ngã vào mặt đất, ngực và bụng của hắn có hai vũ khí cắ m vào, cách hắn không xa nguyên thần thánh linh bị đánh thành vài đoạn!

Trạng thái nguyên thần thánh linh như lâm vào ngủ say vĩnh cửu, không có dược vật cấp bậc vô thượng thần đan đừng mong nó tỉnh lại, mà lúc này bản thâ Hôi Sát cũng dầu hết đèn tắt. Hắn muốn lao ra tuyệt địa này đã không còn cơ hội.

Không có nguyên thần thánh linh, hắn không có khả năng nhàn hạ xé vách tường không gian, huống chi hiện tại Hôi Sát đã không trụ nổi.

Hắn nhìn qua Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong mắt đầy cừu hận, cũng có một tia tinh thần sa sút.

Trong tràng chiến đấu này Lâm Minh lâm vào lựa chọn sống còn! Dưới loại tình huống này hắn đối mặt đối thủ thực lực gấp mười lần, lại có thể lợi dụng đại trận nơi đây và các sách lược giết sạch đối thủ!

Một kích cuối cùng hắn sớm tính toán tốt đường lui. Điệu hổ ly sơn, giương đông kích tây, một kích đánh tan át chủ bài cuối cùng của Hôi Sát.

Bại bởi đối thủ như vậy, bại bởi một Thần Quân, một tiểu bối tu luyện vài chục năm. Trong lòng Hôi Sát tràn ngập cảm giác thất bại và tinh thần sa sút.

Ngay từ đầu hắn đã khinh địch, nhưng mà sau đó hắn thu hồi khinh thị vẫn thua.

Hắn nhìn qua tế đàn, "Lâm Minh" bị trúng một quyền của hắn lúc trước đã lung la lung lay đứng lên, nhìn qua hắn thật sâu. Trong ánh mắt dường như mang theo vẻ thương xót, rồi sau đó hắn đứng dậy bay qua phía Hỗn Nguyên Thiên Cung, thời điểm này Hôi Sát đã vô lực ngăn cản.

Hắn đến bây giờ còn không nghĩ ra tại sao phải có hai Lâm Minh, dùng thần thái, động tác của hai Lâm Minh này không phải là khôi lỗi, vậy chỉ có phân thân!

Tại sao Lâm Minh có được phân thân cường đại như vậy

Hô --

Trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung lại là rung động, lại một "Lâm Minh" xông tới.

"Lâm Minh" này va Lâm Minh nằm trong ngực Tiểu Ma Tiên giống như đúc, ngay cả khí tức không chút khác nhau. Trường thương trong tay của hắn không phải Phượng Huyết Thương, mà là một thanh linh khí màu đỏ cùng loại với Phượng Huyết Thương.

Ngay lúc này "Lâm Minh" chính diện ngạnh kháng một quyền của Hôi Sát, bị Hôi Sát nện xương ngực sụp đổ, miệng phun máu tươi, nội tạng bạo toái.

Nhưng mà như thế hắn vẫn có sinh mệnh lực tràn đầy, chỉ là sức chiến đấu bị suy yếu không ít.

Nhìn thấy "Lâm Minh" thứ hai xuất hiện, Tiểu Ma Tiên chậc chậc tán thưởng.

- Lợi hại! Quá lợi hại! Cùng là thân thể Thánh Quân cảnh, bị nửa bước Thiên Tôn đánh một quyền chính diện cũng chỉ trọng thương, hơn nữa thương thế kia...

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy ngực "Lâm Minh", cơ bắp ở đó đang nhúc nhích, miệng vết thương đang khép lại.

Năng lực kháng đả kích kh ủng bố, khôi phục sức khỏe kh ủng bố này, mặc dù có thân thể bán thần thú Tiểu Ma Tiên cũng theo không kịp!

- Không hổ là nguyên linh thạch thai, ta nói Lâm Minh, thân thể bản tôn của ngươi so với phân thân chênh lệch quá lớn.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy Lâm Minh cười khổ, nói:

- Ta sao có thể so với nó chứ, nguyên linh thạch thai thai nghén tính mạng không kém gì thứ thần thú, nói đúng hơn không tính ngộ tính, chỉ cần khởi điểm thân thể đã không kém ngươi lắm, trừ chuyện đó ra nó được chủ nhân Tu La Lộ bố trí trong đại trận phần mộ thần thú trăm tỷ năm! Cường độ thân thể mạnh hơn ta và ngươi quá nhiều.

Ban đầu ở thanh đồng thần điện, Lâm Minh phân ra một bộ phận linh hồn chiếm cứ nguyên linh thạch thai, nguyên linh thạch thai này khắc lạc ấn tính mạng của Lâm Minh, hắn dựa theo ngũ quan, tứ chi, bộ lông, huyết mạch và tất cả của Lâm Minh mà biến hóa, cho nên giống Lâm Minh như đúc.

Năng lượng của nó cũng kế thừa từ Lâm Minh, cảnh giới cũng như Lâm Minh, có thể nói nguyên linh thạch thai này chính là bản phục chế hoàn mỹ của Lâm Minh.

Nhưng mà nguyên linh thạch nay có hệ thống tu luyện thân thể, ở phương diện tụ nguyên không có năng lực gì.

Có nguyên linh phân thân, năng lực chiến đấu của Lâm Minh tăng lên gấp đôi, cũng chính dựa vào năng lực phòng ngự cường đại của phân thân, Lâm Minh mới dám dùng kế điệu hổ ly sơn đánh lén Hôi Sát.

- Thật là lợi hại, phân thân này còn có hai đạo phong ấn chưa cởi bỏ đấy? Nếu như lại cởi bỏ phong ấn, không biết nó sẽ như thế nào, không hổ là kiệt tác của chủ nhân Tu La Lộ, lão nhân gia ông ta lưu lại truyền thừa há có thể kém? Nếu không thì không lấy ra.

Tiểu Ma Tiên vỗ lên thân thể rắn chắc phục chế Lâm Minh, cười hì hì nói ra.

Phân thân của Lâm Minh có được thần trí, nhưng mà linh hồn chính là phân hồn của Lâm Minh, cho nên thần trí của phân thân chính là thần trí của Lâm Minh, thời điểm có mặt bản tôn Lâm Minh ở đây, hắn tự nhiên sẽ không đi khống chế phân thân làm gì.

Chương 1520: Vạn ma sinh tử luân

- Vạn Ma Sinh Tử Luân, dung nạp một vạn ác ma, muôn đời sinh tử luân hồi, từ nay trở đi, ta ở trong sinh tử luân hồi phải tập hợp đủ một vạn linh hồn ma tính, Hôi Sát này là kẻ đầu tiên đi.

Lâm Minh lựa chọn linh hồn đầu tiên chính là nửa bước Thiên Tôn!

Tu vị quá thấp, thực lực quá yếu, thiên phú phế vật hắn không đặt vào mắt, kể cả Chu đại tiên sinh trước kia cũng không có k1ch thích Lâm Minh hứng thú.

Lâm Minh nhìn ra ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, Hôi Sát vẫn đang phản kích thiết giáp âm binh.

Hai cánh của hắn bị gãy, xương đùi gãy xương, toàn thân huyết nhục mơ hồ, cốt cách, nội tạng lộ ra ngoài, đã dầu hết đèn tắt!

Thế nhưng mà Hôi Sát trạng thái như vậy vẫn không chết, lại còn rất mãnh liệt!

Răng rắc!

Một thiết giáp âm binh bị Hôi Sát dùng nắm đấm bóp bể đầu, mà cùng lúc đó năm cây thương đâm thẳng vào ngực của Hôi Sát!

Hai cánh tay của Hôi Sát đột nhiên giơ lên ngăn cản bốn cây thương. Dùng cánh tay kẹp lấy, nhưng mà cuối cùng cây thương cuối cùng vẫn dâm vào ngực của hắn!

Vốn ngực của Hôi Sát chảy máu đầm đìa và gãy xương sườn, minh thương này đâm vào ngực cách tim của Đem Hôi Sát nửa phân!

Phốc!

Hôi Sát phun ra một ngụm máu tươi. Hắn liều chết dùng lực lượng cuối cùng, hai tay dùng sức quét qua. Bốn cây thương do bốn âm binh cầm bị ném đi như rơm rạ.

Nhân xu thế này Hôi Sát một cước đá vào ngực âm binh thứ năm, trực tiếp đá vỡ giáp của nó và lồ ng ngực lõm xuống.

Đúng vào lúc này Hôi Sát cảm giác cái ót bao phủ bóng mờ, hắn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, "Ầm" một tiếng vang thật lớn, màng tai của hắn trực tiếp nổ tung, hai lỗ tai đổ máu!

Một trận thể cầm búa tạ màu đen nện vào ót của Hôi Sát. Một khắc này đồng tử Hôi Sát mất đi tiêu cự, hắn cảm giác cả thế giới đều mơ hồ, cách hắn dần dần thật xa...

Hai đầu gối của hắn quỵ xuống. Sọ vỡ vụn và máu tươi phủ kín hai mắt, đây chính là thời khắc cuối cùng của Hôi Sát, hắn làm thế nào cũng không nghĩ tới chính mình tu vị nửa bước Thiên Tôn, cả đời phong vân một cõi, cuối cùng nhất bị một Thần Quân cảnh chơi đùa tới chết.

Điều này thật sự là một châm chọc.

Hắn nhìn qua hướng Hỗn Nguyên Thiên Cung thật sâu, ý thức dần dần mơ hồ...

Hôi Sát chết, một nửa bước Thiên Tôn chết trong tuyệt sát trận của mộ Bạch Khởi và tính toán của Lâm Minh.

Một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh bị Hôi Sát giết năm mươi hai, chỉ còn lại hơn một nửa.

Nhìn từ điểm này có thể thấy được nửa bước Thiên Tôn đáng sợ như thế nào.

Khi Hôi Sát chết, thiết giáp âm binh đại trận cũng từ từ yên lặng lại, không ít thiết giáp âm binh khôi phục trạng thái điêu khắc, một trận chiến này thiết giáp âm binh đại trận cũng tiêu hao quá nhiều năng lượng, nếu như nói đại trận có thể duy trì mười ức năm, hiện tại chỉ sợ có thể kiên trì vài ức năm mà thôi, hơn nữa uy lực còn kém hơn trước nhiều.

- Ngươi ở đây, ta ra xem!

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên nói ra.

Tiểu Ma Tiên mân mê miệng, nhưng mà nàng không có đòi theo Lâm Minh ra ngoài, trong phần mộ Bạch Khởi này vẫn quá nguy hiểm, thực lực của Tiểu Ma Tiên bây giờ vẫn còn quá yếu.

Lâm Minh từ Hỗn Nguyên Thiên Cung chậm rãi bay ra ngoài, rơi vào trên tế đàn, hắn nhìn qua tế đàn có khắc mấy chữ "Thanh Vương Tọa Bạch Khởi", thi lễ thật sâu và ôm quyền nói:

- Bạch Khởi tiền bối, vãn bối hôm nay thật sự bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn địch thủ vào trong phần mộ quyết đấu sinh tử, trước đó không biết đây là phần mộ của tiền bối, có chỗ đắc tội, trong ngàn năm vãn bối sẽ tới đây, vì tiền bối tu sửa trận pháp, bảo vệ tiền bối yên giấc trăm ức năm.

Lâm Minh không biết Thanh Vương Tọa Bạch Khởi vì sao lựa chọn nơi này làm phần mộ, lần này quấy rầy Bạch Khởi an nghỉ, nói thế nào cũng là do mình không đúng, hắn duy nhất có thể đền bù tổn thất chính là trùng tu trận pháp của Bạch Khởi.

- Đáng tiếc không biết Bạch Khởi tiền bối có nguyện vọng gì, nếu không ta tất nhiên sẽ giúp hắn đạt thành.

Lúc này đây Bạch Khởi có thể nói có ân cứu mạng với Lâm Minh, dùng tính cách của Lâm Minh thì không muốn thiếu nhân tình của người ta.

Sau khi hành lễ xong Lâm Minh nhìn qua phía Hôi Sát, hắn cũng không có trực tiếp đi qua, hắn cho phân thân đi qua dò xét, xác định Hôi Sát đã chết được không thể chết lại thì bản tôn mới đi qua.

Một trận chiến này Lâm Minh thắng triệt để.

Thời điểm này đột nhiên Lâm Minh nhớ tới cái gì đó, khóe miệng tươi cười nghiền ngẫm, giờ khắc này phân thân của hắn giơ chân lên, nhắm ngay tay trái Hôi Sát đạp xuống.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, tay của Hôi Sát bị giẫm xuống đất, mà tu di giới ở ngón giữa của hắn nổ tung.

Tu di giới nổ tung và năng lượng không gian bắn ra ngoài, đại lượng đan dược, vũ khí, bảo giáp, phù triện quăng ra ngoài, sau đó nghe tiếng hét thảm, một thanh niên Thánh tộc chật vật không chịu nổi lao ra ngoài.

Thanh niên này quần áo toàn thân bị tổn hại, xương ngực sụp đổ, toàn thân tràn đầy máu tươi, đã bị thương rất nặng, tuy hắn bằng vào thân thể cường đại cố gắng khôi phục thương thế, nhưng mà chưa khôi phục bao nhiêu, đến bây giờ sức chiến đấu chỉ còn lại mấy thành.

Hắn chính là Đế Tử Na Kỳ!

Một trận chiến này ngay từ đầu Đế Tử Na Kỳ vừa thấy mặt đã bị Lâm Minh trọng thương, sau đó Lâm Minh thừa thắng xông lên muốn lấy mạng của Đế Tử Na Kỳ, ngay thời điểm sắp đắc thủ thì Hôi Sát đột nhiên nhúng tay cứu Na Kỳ đi, kéo Na Kỳ vào trong tu di giới của mình.

Hiện tại Hôi Sát đã chết, Na Kỳ đã mất đi che chở.

Khóe miệng Na Kỳ trào máu, tổn thương càng thêm tổn thương, vừa rồi hắn điều tức trong tu di giới một chút, đột nhiên chiếc nhẫn không gian vỡ vụn, không gian phong bạo tàn sát bừa bãi, nếu như Na Kỳ ở trạng thái toàn thịnh thì chút không gian phong bạo này căn bản không xem vào đâu, nhưng mà Na Kỳ đang ngồi chữa thương vốn nên có người hộ pháp, tránh bị nhân tố bên ngoài quấy nhiễu, bây giờ lại bị không gian phong bạo quét qua, thế cho nên đã bị cắn trả không nhẹ.

Hắn còn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, Na Kỳ tiến vào tu di giới đã chuyên tâm ngồi xuống, hắn muốn cho mình nhanh chóng khôi phục lại, chỉ có như vậy hắn mới an toàn nhất, hiện tại đột nhiên bị Lâm Minh kéo ra, hắn có chút không rõ.

- Lâm Minh, ngươi là tiểu tạp chủng!

Na Kỳ liếc nhìn thấy Lâm Minh, hắn như phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, cầm Phương Thiên Kích trong tay, mũi kích trực chỉ Lâm Minh! Đối mặt Lâm Minh hắn chỉ có sát cơ và đề phòng.

Mà lúc này Na Kỳ nhìn trong ánh mắt Lâm Minh thấy thương hại, giống như là thượng vị giả thương cảm nhìn hạ vị giả. Loại thương cảm này làm cho hắn có cảm giác bị miệt thị, nội tâm đầy tức giận.

- Không cần nhìn, đều chết, hơn nữa... Ngươi cũng sẽ chết.

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, giống như tử thần tuyên án.

- Cái... Cái gì!?

Na Kỳ tâm thần chấn động, hắn lập tức dò xét tình huống chung quanh, rồi sau đó hắn nhìn thấy một tràng cảnh hắn không dám tin tưởng.

Hắn đột nhiên quay người, ngay cách hắn không xa là Hôi Sát toàn thân đã chảy cạn máu nằm trên đất, xương cốt tứ chi gãy toàn bộ, nội tạng bạo toái, huyết nhục mơ hồ, không còn khí tức sinh mệnh.

Đôi mắt mở to ảm đạm, mờ mịt nhìn chằm chằm vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong ánh mắt tràn ngập không cam lòng cùng tuyệt vọng, có thể nói chết không nhắm mắt.

- Hôi... Hôi Sát tiên sinh!

Na Kỳ nhìn thấy thi thể của Hôi Sát thì tim của hắn xiết chặc lại, hắn không thể tin được, cũng không dám tin, tu vị nửa bước Thiên Tôn, thực lực còn mạnh hơn Chu đại tiên sinh nhiều lần, Hôi Sát lại chết ở chỗ này, hơn nữa tử trạng thê thảm như thế.

Thế nhưng mà Lâm Minh vì sao hoàn hảo đứng trước mặt mình, điều này sao có thể?

Trong lúc nhất thời toàn thân Na Kỳ băng hàn, như rơi vực sâu!

- Không... Không có khả năng!

Trong lòng Na Kỳ tràn ngập tuyệt vọng, hắn nhìn qua Lâm Minh, một lòng đang run rẩy. Lâm Minh đã giết chết Hôi Sát, đây quả thực là chuyện không tưởng tượng nổi, mà Hôi Sát là trông cậy cuối cùng của Na Kỳ, một khi Hôi Sát chết, kết cục của hắn có thể nghĩ.

- Chấm dứt, nơi này sẽ là mộ của ngươi... Hoặc là mộ của ngươi nằm ở trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, tuy tu vị của ngươi không cao, nhưng mà thiên phú có thể bài danh ở tầng cao nhất trong các chủng tộc, có được tư cách tiến vào Vạn Ma Sinh Tử Luân của ta!

Lâm Minh trong khi nói chuyện, tay phải chỉ mâm tròn trên đầu, đầu ngón tay lưu lại quỹ tích năng lượng hình thành mâm tròn màu đen, trong mâm tròn này có vô số hình ảnh ác ma, những ác ma này hoặc dữ tợn, hoặc thống khổ, hoặc cười tà, từ trong mâm tròn lao qua Đế Tử Na Kỳ.

Nghe Lâm Minh nói thế và nhìn thấy Vạn Ma Sinh Tử Luân, sắc mặt Na Kỳ đại biến, hắn đã hiểu được Lâm Minh đang muốn phong ấn linh hồn của hắn vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, dùng tăng cường ma công của hắn.

Nhưng đáng buồn là hắn căn bản không có chút năng lực phản kháng nào cả, đừng nói hắn hiện tại trọng thương, cho dù hắn ở trạng thái đỉnh phong đối mặt Lâm Minh, hắn cũng không có chút phần thắng nào!

- Muốn phong ấn hồn phách của ta, ngươi nằm mơ!

Hai mắt Na Kỳ đỏ hồng, hắn biết rõ một khi bị Lâm Minh phong ấn linh hồn vào trong mâm tròn màu đen kia, hắn sắp bị Lâm Minh nô dịch mang ra sử dụng, trọn đời không được an bình, so với chết còn đáng sợ hơn gấp mười lần, hắn tình nguyện chết cũng không muốn bị Lâm Minh câu nhập vào trong đại trận.

Chương 1521: Nguy cơ

- Lâm Minh, ta đồng quy vu tận với ngươi!

Na Kỳ điên cuồng hét lên, hắn cũng là người quả quyết, hắn hiểu mình không phải đối thủ của Lâm Minh, cho nên lựa chọn dốc sức liều mạng. Một khắc này năng lượng toàn thân của hắn bộc phát, phóng tới Lâm Minh, hắn muốn tự bạo cương nguyên!

Na Kỳ biết rõ mặc dù tự bạo cũng ít có khả năng đánh chết Lâm Minh, nhưng mà chỉ cần trọng thương Lâm Minh là đủ rồi, trong tuyệt sát chi địa trọng thương Lâm Minh cũng có hy vọng giết hắn!

Mà dùng cái chết của mình trọng thương Lâm Minh còn tốt hơn bị Lâm Minh phong ấn hồn phách vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân gấp một vạn lần.

Lâm Minh nhìn thấy màn này thì cười lạnh một tiếng, thân thể bay ngược sau đó điểm ngón tay liên tục, trong nháy mắt hắn đánh ra trăm ngàn đạo hào quang màu đen..

Nhưng hào quang này vừa xuất hiện và thời không chung quanh nhao nhao vặn vẹo, ánh sáng như bị thôn phệ, Lâm Minh bắn mỗi hào quang màu đen chính là lỗ đen nhỏ.

- Phong Thần đại pháp -- Cấm Thần Ấn!

Phong Thần đại pháp được xưng có thể phong ấn tất cả, phong ấn cương nguyên tự nhiên không nói chơi, năm đó ở Thần Vực đệ nhất hội võ, Lâm Minh còn là Thần Hải Kỳ đã dùng Cấm Thần Ấn phá Mộng Hồn Tiên Khúc của Băng Mộng.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Na Kỳ cảm giác thân thể của mình như có trăm ngàn con đĩa đang bò, những con đĩa này hút máu điên cuồng, hấp thu cương nguyên và huyết nhục tinh hoa của hắn.

- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Tay phải Lâm Minh giơ lên, mâm tròn lúc này lao tới như hóa thành cái miệng khổng lồ bao phủ Na Kỳ vào trong!

- Không!

Na Kỳ kêu thảm một tiếng, dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng mà toàn thân của hắn bị Cấm Thần Ấn phong ấn, mặc kệ lực lượng cơ thể hay là cương nguyên trong người đều không thể vận dụng được.

Tự sát cũng không được, chạy trốn cũng không được, giờ khắc này Na Kỳ cảm thấy sợ hãi và vô lực thật sâu.

Đúng vào lúc này Na Kỳ cảm thấy ma tính đáng sợ tác dụng lên thân thể của mình, ngạnh sanh kéo linh hồn của hắn ra khỏi thể xác!

Linh hồn và thân thể của hắn đau đớn như thủy triều ập tới, loại cảm giác này như đang bị lột da sống! Thống khổ không cách nào hình dung!

Na Kỳ kêu thảm tê tâm liệt phế. Sau đó tiếng vang "Xoẹt" nhỏ xuất hiện. Linh hồn hắn bị xé rách, rồi sau đó hắn hóa thành hào quang chui vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, đến tận đây trong Vạn Ma Sinh Tử Luân có được linh hồn ma tính đầu tiên.

Lâm Minh vung tay lên, dùng Cấm Thần Ấn trên người Na Kỳ. Nguyên khí và huyết khí trong người của hắn đã bị nguyên linh thạch thai rút đi.

Không qua bao lâu Na Kỳ rèn luyện thân thể hoàn mỹ và huyết khí mất hết, cơ hồ biến thành phàm thai.

Một đời đế tử cứ vậy chết thảm trong Táng Thần Lĩnh, bị Lâm Minh triệt để đánh chết. Ngay cả linh hồn cũng biến thành quỷ nô!

Lâm Minh liếc mắt nhìn miệng vết thương của nguyên linh thạch thai đã từ từ lành lại.

Đoán chừng qua một nén hương nó sẽ khỏi hẳn, tốc độ khôi phục sức khỏe này quá bi3n thái.

Đáng tiếc nguyên linh thạch thai phát triển không nhanh, mặc dù thôn phệ đại lượng khí huyết và cương nguyên của Na Kỳ thì bản thân nguyên linh thạch thai tăng trưởng không nhiều.

Thôn phệ nguyên khí của Na Kỳ xong, Lâm Minh bắt chước làm theo, khiến nguyên linh thạch thai cắn nuốt sạch nguyên của nguyên khí của Hôi Sát.

Nguyên khí của Hôi Sát còn mạnh hơn Na Kỳ gấp mấy chục lần, nguyên linh thạch thai thôn phệ xong thì thân thể không nhúc nhích, chỉ mấy hô hấp miệng vết thương đã triệt để khôi phục lại.

- Chấm dứt!

Lâm Minh thở dài ra một hơi, hắn đang muốn quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong lúc đó trong lòng của hắn sinh ra dự cảm kỳ dị, đây là dự cảm nguy hiểm do nguyên linh thạch thai truyền lại.

- Cái gì?

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên rùng mình, nguy hiểm này tới từ nơi nào?

Lâm Minh căn bản không biết nguy hiểm này là cái gì, hắn không chút nghĩ ngợi dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, chỉ cần vào Hỗn Nguyên Thiên Cung thì hắn tạm thời an toàn, đây là ứng đối tốt nhất.

Mà đúng lúc này trên mặt đất một thi thể sống lại!

Cỗ thi thể này chính là tùy tùng vẫn đi theo Hôi Sát!

Trong đoàn người Hôi Sát có bốn người, theo thứ tự là Hôi Sát, Na Kỳ, Man Do và một tên tùy tùng, tu vị tùy tùng này chỉ có Thánh Quân cảnh, thời điểm Lâm Minh ra tay đầu tiên đã bị nổ tung quét bay đi, Lâm Minh cũng không chú ý tới.

Khi Hôi Sát thả hai cỗ khôi lỗi ra và khế ước thú Ngân Bối Thanh Lang thì sợ rằng tùy tùng này không quá trọng yếu!

Nhưng lúc này tùy tùng nhảy dựng lên, giống như ma quỷ đánh qua phía Lâm Minh.

- Làm sao có thể!?

Lâm Minh sửng sốt, thi thể sống lại, chẳng lẽ Hôi Sát đoạt xá?

Đây là ý niệm duy nhất của Lâm Minh, hắn đã không kịp ngẫm nghĩ nữa, hắn phải nhanh chóng ứng đối!

Thi thể vọt tới thoạt nhìn chỉ có tu vị Thánh Quân cảnh, nhưng mà Lâm Minh tuyệt đối không cho rằng như vậy, có thể dấu diếm cảm giác của mình và sát trận trong mộ Bạch Khởi, thi thể này là nhân vật kh ủng bố!

Lâm Minh không chút nghĩ ngợi, nguyên linh thạch thai phóng qua thi thể này, cùng lúc đó Lâm Minh đã phóng vào Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Khi cách Hỗn Nguyên Thiên Cung mười trượng thì, dùng tốc độ của Lâm Minh chỉ nháy mắt là tới.

Nhưng mà lúc này tiếng cười lạnh truyền vào đầu Lâm Minh.

- Chậm! Hôm nay là ngày chết của ngươi.

Âm thanh này có vài phần quen thuộc, Lâm Minh trong nháy mắt cảm thấy lạnh từ đầu tới chân.

Thiên Minh Tử!!?

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Lâm Minh đâm vào kết giới rắn chắc, hắn chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như rã rời, trong nháy mắt vừa rồi Thiên Minh Tử bố trí một tầng kết giới ngăn cách Lâm Minh cùng Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Đánh rắn đánh giập đầu, Thiên Minh Tử đoán ra nhược điểm của Lâm Minh, chỉ cần không cho hắn quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung, như vậy Lâm Minh sẽ mặc cho hắn vuốt v e.

Bồng!

Một tiếng nổ vang lên, Thiên Minh Tử đánh ra một quyền vào người nguyên linh thạc thai.

Phân thân của Lâm Minh miệng phun máu tươi, thân thể bay ra ngoài! Mặc dù dùng nguyên linh thạch thai cường đại cũng không gánh được một quyền của Thiên Minh Tử!

Đây là thực lực của Đại Giới Giới Vương!

Theo ý nào đó mà nói Thiên Minh Tử là thiên tài tuyệt đỉnh, thực lực không kém hơn Hôi Sát bao nhiêu.

Một khắc này Lâm Minh tâm lạnh như băng, hắn đột nhiên bị Thiên Minh Tử xuất hiện đánh phát mộng.

- Người này... Đã sớm tiềm phục tại đây, vẫn chờ đợi thời cơ, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!

Trong lòng Lâm Minh đã hiểu Thiên Minh Tử tinh thông bí thuật nào đó, ngụy trang thành tùy tùng lẫn vào đội ngũ của Đế Tử Na Kỳ, điểm này ngay cả Na Kỳ cùng Hôi Sát cũng không biết, mà tùy tùng chính thức chỉ sợ đã bị Thiên Minh Tử giết.

- Biết dịch dung không chỉ mình ngươi!

Thiên Minh Tử cười lạnh một tiếng.

Dùng tu vị Lâm Minh lúc trước là Thần Biến kỳ, dùng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết dịch dung đều có thể giấu diếm được Giới Vương cảnh Chu đại tiên sinh, như vậy Thiên Minh Tử dùng thực lực Đại Giới Giới Vương dịch dung có thể giấu diếm được nửa bước Thiên Tôn Hôi Sát cũng chẳng có gì lạ!

Thiên Minh Tử dùng bí pháp dịch dung này ẩn nấp, đợi đến lúc Lâm Minh cùng Hôi Sát liều lưỡng bại câu thương thì hắn sẽ ra một kích trí mạng.

Hắn phải làm như vậy, thật sự là vì kiêng kị thủ đoạn của Lâm Minh, mà sự thật chứng minh hắn lựa chọn là đúng, nếu không chết đầu tiên sẽ là Thiên Minh Tử, mà không phải Hôi Sát.

- Phân thân của ngươi không sai, chẳng lẽ ngươi ở trong Uổng Tử Cốc có được? Còn động phủ ẩn thân của ngươi cũng là cực phẩm Thiên Tôn Linh Bảo, đáng tiếc, đáng tiếc, ngươi bây giờ không thể về, không có động phủ thì ngươi như con chuột không chỗ ẩn thân, quá dễ giết.

Thiên Minh Tử từng bước một bước tới gần Lâm Minh, hắn bài trừ ngụy trang cũng không có tấn công Lâm Minh, mà là dùng kết giới tách Lâm Minh cùng Hỗn Nguyên Thiên Cung ra, chỉ cần không quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh mất đi che trở, ở trước mặt hắn không có lực phản kháng!

- Ngươi... Thật sự là hảo thủ đoạn!

Lâm Minh hô hấp ngưng trệ, mặt âm trầm như nước, hắn đã sớm biết rõ Thiên Minh Tử người này âm hiểm xảo trá, hắn dùng thân phận bình dân từ đệ tử ngoại môn Thiên Vũ Thánh Địa từng bước một bò lên, cuối cùng đến đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm, cuối cùng là lật đổ Thiên Vũ Thánh Đại, gi ết chết Thiên Vũ Thánh Địa lão Giới Vương, chính mình trở thành Đại Giới Giới Vương, có thể đi tới bước này trừ số mệnh gia thân thì thủ đoạn cũng phải mạnh mẽ, bản thân là người tâm ngoan thủ lạt.

Hôm nay hắn rốt cục lĩnh giáo.

Lâm Minh ngay từ đầu đã kỳ quái, trong tất cả người đuổi giết thì chỉ có Thiên Minh Tử có ấn ký truy tung hắn, thế nhưng mà chậm chạp không xuất hiện cũng là Thiên Minh Tử, chuyện này không hợp lẽ thường.

Thì ra hắn đã sớm đến, chỉ là vẫn tìm cơ hội! Lâm Minh cho rằng mình thắng lại bị Thiên Minh Tử làm chim sẻ.

Chương 1522: Tìm được đường sống trong cõi chết

Thiên Minh Tử chậm rãi lấy trường kiếm trong tu di giới ra, trường kiếm màu đen, mũi kiếm hẹp hòi, dài đến tám thước, thanh kiếm cao hơn người trưởng thành, trên thân kiếm khắp đầy đồ án ác ma dữ tợn.

Lâm Minh đã không phải lần thứ nhất nhìn thấy chuôi kiếm nầy, vũ khí của Thiên Minh Tử chính là chuôi kiếm quỷ dị, cũng không ngăn hơn Phượng Huyết Thương của hắn bao nhiêu.

Dùng thực lực Thiên Minh Tử phối hợp chuôi kiếm cổ quái này, chiến lực phát huy ra không thể tưởng tượng.

- Tuy thực lực của ngươi với ta không đáng nhắc tới, nhưng mà ta sẽ dùng toàn lực giết ngươi, không để cho ngươi có chút cơ hội nào cả!

Thiên Minh Tử trong khi nói chuyện vẫn tập trung lên người Lâm Minh, hắn cẩn thận từng li từng tí tiến lên, mỗi bước đều dẫm vào đạo văn sinh cục.

Trong phần mộ Bạch Khởi này, Thiên Minh Tử nhớ kỹ Lâm Minh mỗi một điểm dừng chân, biết rõ ở đâu an toàn, ở đâu nguy hiểm.

Chỉ cần không dẫm lên đạo văn tử cục, đại trận trong phần mộ Bạch Khởi sẽ không bị phát động.

Mắt thấy Thiên Minh Tử hoàn mỹ né đi các đạo văn tử cục, sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, trong đàu của hắn nhanh chóng tính toán thật nhanh.

Hôm nay chính là nguy cơ sinh tử của hắn!

Lâm Minh một đường phát triển đến bây giờ đã tao ngộ không biết bao nhiêu nguy cơ sinh tử. Không nói trước kia, chỉ nói sau khi đi vào Táng Thần Lĩnh đến nay, Lâm Minh đối mặt nguy cơ sinh tử quá nhiều lần, sai một bước hắn sẽ vạn kiếp bất phục!

Trải qua nhiều lần sinh tử như vậy khiến cho Lâm Minh càng sống chết trước mắt càng tỉnh táo.

Chính diện đối mặt Thiên Minh Tử, Lâm Minh không có bất kỳ phần thắng, đây là địch nhân cao hơn hai hắn hai đại cảnh giới rưỡi, mà Lâm Minh tối đa chỉ có thể miễn cưỡng vượt qua hai đại cảnh giới chiến đấu mà thôi.

Cảnh giới võ giả càng đi về phía sau chênh lệch lại càng lớn. Đây cũng là vì nguyên nhân Lâm Minh có thể vượt qua hai cảnh giới chiến đấu, đến bây giờ mới thôi, hắn cơ duyên vô số, kỳ ngộ liên tục chỉ có thể vượt qua hai đại cảnh giới.

- Nói ra bí mật của ngươi đi, ta tin tưởng trên người của ngươi có bí mật kinh thiên. Nói ra ta cho ngươi thống khoái, không nói lời nào ta sẽ cắt đứt tay chân của ngươi. Phế bỏ kinh mạch toàn thân của ngươi, rút sạch khí huyết, đem xương cốt của ngươi tháo bỏ từng cây ra, cho ngươi biến thành một đống thịt nhão, ngay cả phàm nhân còn không bằng, rồi sau đó lại rút hồn luyện tủy, đồng dạng có thể biết được bí mật của ngươi, chỉ là phiền toái một chút thôi, mà ngươi phải thừa nhận thống khổ không cách nào thừa nhận.

Thiên Minh Tử trong khi nói chuyện. Khí thế của hắn đã tích lũy đến mức tận cùng!

Mà lúc này Lâm Minh vẫn tính toán sinh cơ trong tuyệt cảnh.

Chuyện này làm Thiên Minh Tử nhướng mày.

- Ngươi quả thật là muốn chết, tuy ngươi đã không có sinh lộ, ta cũng sẽ không cho ngươi thời gian suy nghĩ.

Thiên Minh đang nói chuyện. Hắn như thái cổ hung thú lao qua phía Lâm Minh.

Những năm này Thiên Minh Tử giao thủ với Lâm Minh không nhiều, nhưng mà mỗi lần Thiên Minh Tử cho rằng Lâm Minh không còn đường lui thì Lâm Minh lại tìm ra sinh cơ, lúc ở Thiên Diễn đại lục là thế, tại Uổng Tử Cốc cũng là thế.

Bây giờ trong phần mộ Bạch Khởi hắn nắm chắc rất lớn, Thiên Minh Tử cũng sẽ không cho Lâm Minh chút cơ hội thoát thân nào cả.

Thời điểm Thiên Minh Tử ra tay thì Lâm Minh cũng động, chân nguyên toàn thân chấn động, toàn bộ rót vào Phượng Huyết Thương, sau đó Lâm Minh xoay người. Bát môn độn giáp mở ra đến mức tận cùng, lực lượng một tỷ cân bạo phát và Lâm Minh ném Phượng Huyết Thương đi.

XÍU...UU!!

Phượng Huyết Thương như lưu tinh phá vỡ hư không bay đi, mà phương hướng công kích không phải là Thiên Minh Tử. Mà là đạo văn tuyệt sát của phần mộ Bạch Khởi!

Giờ khắc này Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương làm vũ khí, công kích đạo văn tuyệt sát.

Một khu đụng vào đạo văn tuyệt sát, đáng hắc quang phô thiên cái địa lao xuống, trực tiếp công kích người đụng vào, dù Lâm Minh ném Phượng Huyết Thương, bản thân không chạm vào đạo văn cũng không ngoại lệ!

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Trong sát na mấy trăm đạo hắc quang lao qua phía Lâm Minh, như mấy trăm thanh thần kiếm.

Mà lúc này Thiên Minh Tử cũng vừa vặn tới trước mặt Lâm Minh, cũng đối mặt hắc quang tập kích.

Trong lúc nhất thời Thiên Minh Tử biến sắc, hắn như thế nào cũng không ngờ Lâm Minh ác như vậy, trong nháy mắt mình công kích đụng vào đạo văn tuyệt sát, làm cho hai người bọn họ đồng thời lâm vào trong nguy hiểm! Nhưng mà dựa vào điểm này muốn đánh chết Thiên Minh Tử là quá ngây thơ, bởi vì Lâm Minh đụng vào đạo văn nên hắn mới là trọng điểm công kích, Thiên Minh Tử chỉ bị ảnh hưởng mà thôi.

Thần quang công kích quá độc, không có chỗ né tránh, mặc dù là Chu đại tiên sinh, Hôi Sát hai người chỉ cần đụng vào đạo văn tuyệt sát cũng không cách né tránh, chỉ ngạnh kháng mà thôi.

- Tiểu tử này, muốn tự sát sao!

Đồng tử Thiên Minh Tử co rút lại, trong nháy mắt đó hắn chỉ có thể thu hồi công kích, thân thể lùi nhanh, thúc dục chân nguyên toàn thân chống cự thần quang.

Dùng thực lực của Thiên Minh Tử thì hắc quang trải qua mười tỷ năm suy yếu không thể giết hắn được, nhưng hắn phải toàn lực chông cự, nếu như hắn mưu toan giết Lâm Minh mà không ngăn hắc quang này, hắn cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Thiên Minh Tử có thể chống được hắc quang công kích mấy lần, nhưng mà Lâm Minh lại không được, một khi bị hắc quang đánh trúng, cho dù là chân nguyên hộ thể hay là thân thể cứng rắn cũng bị xuyên thủng như giấy mỏng.

Một khắc này Lâm Minh sắc mặt băng hàn, mắt thấy mấy trăm hắc quang phóng tới, trong con mắt Lâm Minh hiện ra quỹ tích hắc quang.

- Tu La Thiên Đạo!

Lâm Minh quát lên một tiếng, năng lượng toàn thân bộc phát, trước người của hắn xuất hiện hư ảnh Vạn Ma Sinh Tử Luân, hắn không có trông cậy vào mình có thể ngăn những hắc quang này, nhưng mà hắc quang và Tu La Thiên Đạo đồng xuất nhất mạch, đã bị Tu La Thiên Đạo pháp tắc ước thúc, Lâm Minh tìm hiểu Tu La Thiên Thư quyển một phi thường rõ ràng điểm này.

Lâm Minh trong tuyệt cảnh, hắn liều chết đánh cược một lần, dùng Tu La Thiên Đạo để ước thúc hắc quang, cưỡng ép cải biến góc chết của chúng, mở ra một đường sinh cơ.

Mặc dù Lâm Minh không có khả năng tu luyện Tu La Thiên Thư quyển một mức tận cùng, nhưng mà có thể mở sinh cơ hay không hắn không nắm chắc.

- Khai mở!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, thần lực bộc phát tới tận cùng, máu huyết sinh môn thiêu đốt, Vạn Ma Sinh Tử Luân bị hắn vận dụng toàn lực.

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, thân thể dùng góc độ không tưởng vặn vẹo, một khắc này hắn như cá chạch trượt qua, xuyên qua phạm vi của hắc quang!

- Cái gì!?

Thiên Minh Tử ở xa nhìn thấy cũng cả kinh, bởi vì là Lâm Minh kích phát đạo văn tuyệt sát, Lâm Minh thừa nhận hắc quang công kích gấp mười lần Thiên Minh Tử, mà công kích hoàn toàn không có góc chết, mặc dù là Thiên Minh Tử đưa thân vào tuyệt cảnh hắn cũng không có khả năng né tránh, phải ngạnh kháng ít nhất ba bốn đạo hắc sắc thần quang, tuy nhiên không có lo lắng tính mạng nhưng tuyệt đối bị tổn thương.

Thiên Minh Tử vốn tưởng rằng Lâm Minh dưới tình huống này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà hắn không ngờ Lâm Minh lại có thể né tránh!

Điều này sao có thể!?

Mắt thấy lao ra khỏi hắc quang bao phủ, Lâm Minh dùng dùng một quyền đánh thẳng vào đạo văn tuyệt sát thứ hai, một màn này làm cho Thiên Minh Tử triệt để khiếp sợ.

Lần công kích thần quang trước Lâm Minh chưa hoàn toàn tránh thoát, hắn lại đánh vào đạo văn tuyệt sát thứ hai, hắn muốn chết sao?

Hai lần thần quang công kích, lực công kích này mặc dù Thiên Minh Tử cũng phải nguy hiểm tính mạng, mà Lâm Minh lại đưa thân vào hiểm địa.

Vừa rồi Lâm Minh né tránh không tưởng tượng nổi, Thiên Minh Tử có thể khẳng định Lâm Minh kích phát không đạo văn tuyệt sát không phải tìm chết, mà là từ chỗ chết tìm kiếm sinh cơ.

Nhưng mà Thiên Minh Tử không kịp suy nghĩ sinh cơ của Lâm Minh là cái gì, cho dù bằng vào hắc quang bảo hộ Thiên Minh Tử tạm thời không thể tới gần Lâm Minh, nhưng mà chỉ cần hắc quang trôi qua thì Lâm Minh vẫn phải chết.

Vù vù vù --

Đạo văn tuyệt sát thứ hai bị kích phát và Lâm Minh bị nó bao phủ vào trong.

Những thần quang này và dư âm ảnh hưởng của đạo văn tuyệt sát trước đó càng dày đặc hơn!

Lâm Min lúc này trong nội tâm cực kỳ tỉnh táo, đồng tử của hắn nhìn quỹ tích của các hắc quang, cảm giác vận chuyển tới cực hạn, hắn né trái né phải tới gần kết giới do Thiên Minh Tử bố trí xuống!

Thấy một màn này nội tâm Thiên Minh Tử đại chấn, hắn rốt cục hiểu Lâm Minh muốn gì, hắn đúng là dùng thân thể làm mồi nhử dẫn thần quang công kích kết giới do hắn bố trí, chỉ cần kết giới bị đánh nát thì Lâm Minh có thể quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Mà lúc này Thiên Minh Tử phải đối mặt với đại trận trong mộ Bạch Khởi bị Lâm Minh mở ra.

Mặc dù nói tuyệt sát đại trận bị Hôi Sát phá vỡ hơn phân nửa, một trăm lẻ tám thiết giáp âm binh bị phá hủy gần một nửa, đối với Thiên Minh Tử uy hiếp không tính quá lớn, nhưng mà Thiên Minh Tử cũng sẽ không cho mưu kế của Lâm Minh thực hiện được, bởi vì hắn có loại dự cảm một khi bị Lâm Minh quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung, có cơ hội thở dốc thì hắn sẽ làm ra những thủ đoạn phía sau liên tục, thậm chí đến cuối cùng còn đùa chết bản thân mình

- Lâm Minh, ngươi mơ tưởng!

Một khắc này Thiên Minh Tử động, hắn không quan tâm hắc quang công kích, phóng tới Lâm Minh!

Thiên Minh Tử bố trí kết giới ngăn Lâm Minh quay về Hỗn Nguyên Thiên Cung, dùng thực lực của Lâm Minh căn bản không thể mở kết giới này, hơn nữa Thiên Minh Tử cũng sẽ không cho hắn cơ hội.

Mà bây giờ Lâm Minh dẫn động hắc quang đáng sợ, nhưng lực lượng giết Giới Vương chính là mấy trăm hắc quang công kích cùng lúc, Thiên Minh Tử bố trí kết giới lại bị chúng đánh thành giấy lộn!

- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, lần thứ hai dùng Tu La Thiên Đạo!

Dư âm ảnh hưởng đầu tiên của hắc quang đầu tiên chấm dứt, hơn nữa chờ hắc quang thứ hai công kích, Lâm Minh liên tục dùng Tu La Thiên Đạo, phụ tải với hắn thật lớn.

- Mở ra!

Lâm Minh rống to, huyết mạch toàn thân bạo phát, nổi gân xanh, thiêu đốt máu huyết sinh môn chỉ còn lại một thành.

Chương 1523: Lâm Minh phản kích

Năng lượng hắc quang bạo phát, sát cơ bốn phía vây quanh, Lâm Minh thu hồi chân nguyên toàn thân, hắn tránh né tránh phải.

Bởi vì Lâm Minh biết rõ cho dù hắn toàn lực thúc dục chân nguyên hộ thể, giữa hắc quang này không khác gì giấy lộn, đã như vầy hắn không bằng đem toàn bộ chân nguyên tập trung vào Tu La Thiên Đạo!

Liên tục tránh né ba đạo hắc quang, bị Lâm Minh cưỡng ép cải biến một tia, vào khắc này Lâm Minh điều khiển thân thể như ngón tay của mình, hắn xuyên qua hắc quang với góc độ không tưởng tượng nổi, nhưng mà lúc này đạo thứ hắc quang thứ tư không dấu hiệu lao tới, Lâm Minh bởi vì lực lượng tiêu hao quá nhiều, quá nhanh, không cách nào ứng phó, cũng không cách phản kháng!

Một khắc này đồng tử Lâm Minh co rút lại,hắn không có dùng chân nguyên hộ thể ngạnh kháng, bởi vì hắn biết rõ, ngạnh kháng cũng vô dụng.

Hắn lại vặn vẹo thân thể, trực tiếp dùng bụng dới bên trái thừa nhận một kích này

Bụng dưới không tính là nhược điểm trí mạng của cơ thể, bụng dưới bị xuyên thủng còn tốt hơn đâm thủng ngực nhiều lắm.

Phốc!

Trong nháy mắt đó thân thể Lâm Minh bị hắc quang xuyên thủng, Lâm Minh phun ra một ngụm máu tươi, hán cắn chặc đầu lưỡi, hắn không muốn ý thức của mình mơ hồ.

Rầm rầm rầm oanh!

Những hắc quang bị Lâm Minh tránh né toàn bộ trút xuống kết giới của Thiên Minh Tử, chỉ nghe tiếng nổ mạnh như sấm sét, tầng kết giới này vỡ tung như thủy tinh.

Một khắc này trong lòng Lâm Minh không có một tia vui sướng, hắn vẫn mặt không biểu tình. Cực kỳ tỉnh táo phóng về phía Hỗn Nguyên Thiên Cung!

- Ngươi nằm mơ!

Đúng lúc này một tiếng hét to vang lên bên tai Lâm Minh, Thiên Minh Tử ra tay!

Hắn phóng qua chỗ hắc quang thưa thớ, dùng lực lượng toàn thân ngạnh kháng hắc quang không các nào né tránh, tuy đạo hắc quang này không xuyên thủng thân thể Thiên Minh Tử, nhưng mà vẫn xé rách thịt phần lưng, mấu tươi mơ hồ.

Thiên Minh Tử căn bản bất chấp thương thế sau lưng, hắn hắn chém ra một kiếm. Một vòng xoáy màu đen xuất hiện.

- Hấp Thiên Ma Công!

Một sát na này một hấp lực đáng sợ như thủy triều bao phủ Lâm Minh!

Bởi vì hắc quang bị suy yếu, hơn nữa ra chiêu vội vàng. Thiên Minh Tử dùng Hấp Thiên Ma Công chiêu này không đủ mười thành uy lực. Nhưng mà nó khiến thân hình Lâm Minh bị thương dừng lại. Giống như lâm vào lưới nhện, tốc độ giảm mạnh.

Hấp lực của Hấp Thiên Ma Công thật sự quá mạnh mẽ, Lâm Minh không cách nào tiến lên được.

- Hút sạch máu của ngươi!

Tay phải Thiên Minh Tử hóa thành trảo. Đột nhiên kéo ra phía sau, Hấp Thiên Ma Công lập tức dồn hấp lực vào phần bụng bị xuyên thủng của Lâm Minh, hắn,uốn dùng Hấp Thiên Ma Công hút sạch máu của Lâm Minh từ vết thương ở bụng, thủ đoạn như thế rất âm độc, từ đó có thể thấy được tâm tính của Thiên Minh Tử!

Trong nháy mắt đó đột nhiên Lâm Minh chấn động, hắn chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân ngưng tụ vào vết thương ở bụng, muốn phun ra ngoài, hắn cưỡng ép cắn răng dùng chân nguyên khóa khí huyết toàn thân lại.

Ánh mắt Thiên Minh Tử dữ tợn, tay phải đột nhiên xiết chặt, giống như bóp nát cái gì đó.

Phốc!

Một tiếng nô vang, chân nguyên khóa lại của Lâm Minh bị Thiên Minh Tử trực tiếp dùng man lực bóp nát, một dòng máu tươi từ bụng Lâm Minh bay ra ngoài.

Một sát na kia Lâm Minh bờ môi run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

- Ha ha! Tận thế của ngươi tới rồi!

Thiên Minh Tử điên cuồng cười to, một tay của hắn hất lên, chuôi kiếm đen hắn vung lên, gào thét bay về phía Lâm Minh!

Dùng lực lượng Đại Giới Giới Vương và chân nguyên quán chú vào kiếm, nó như lưu tinh bay tới, Lâm Minh không cách nào ngăn cản.

Huống chi Lâm Minh còn bị Hấp Thiên Ma Công trói buộc bước chân, căn bản không thể né tránh!

Kiếm đên bay thẳng tới tim của Lâm Minh, một khi trúng thì Lâm Minh hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Chấm dứt!

Trong mắt Thiên Minh Tử đầy khoái ý, hắn giống như nhìn thấy kết cục của Lâm Minh.

Hắn đuổi giết Lâm Minh mười năm, trên người mang theo vô số bí mật, Lâm Minh hại hắn mất một tay và cơ nghiệp bị hủy, hôm nay hắn phải chết trong tay của mình!

Lợi kiếm gào thét, nguyên bản còn cách hơn mười trượng đối với kiếm này chỉ trong tích tắc, lợi kiếm sắp xuyên thủng cơ thể Lâm Minh, mà đúng lúc này một đạo thân ảnh như sấm sét vọt tới, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay ngăn kiếm cho Lâm Minh.

- Ân?

Trong lòng Thiên Minh Tử đột nhiên cả kinh, đúng lúc này trường kiếm kia đâm vào bóng đen!

Chỉ nghe "Đinh" một tiếng giòn vang, kiếm đen bắn ngược ra sau, bóng đen kia chỉ đột nhiên run lên, căn bản không bị tổn thương.

Thiên Minh Tử tập trung nhìn vào, bóng đen kia nhỏ như lòng bàn tay, chính là Hỗn Nguyên Thiên Cung của Lâm Minh!

Kết giới bị hắc quang tiêu diệt, Lâm Minh có thể bay về phía Hỗn Nguyên Thiên Cung, Hỗn Nguyên Thiên Cung tự nhiên cũng có thể bay về phía Lâm Minh, mà chủ đạo không phải Lâm Minh, mà là Tiểu Ma Tiên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Tiểu Ma Tiên trước đó đã từng điều khiển Hỗn Nguyên Thiên Cung một lần, bây giờ là lần thứ hai, ở lúc mấu chốt nàng dùng Hỗn Nguyên Thiên Cung ngăn một kích trí mạng cho Lâm Minh!

- Đáng chết!

Thiên Minh Tử đang muốn ra tay lần nữa, mà đúng lúc này một đạo hào quang từ trong Hỗn Nguyên Thiên Cung bắ n ra, quấn vào Lâm Minh trọng thương, trực tiếp thu Lâm Minh vào trong.

Hô!

Tiểu Ma Tiên bay tới ôm Lâm Minh, ôm Lâm Minh trong tích tắc thì tay nàng run rẩy.

- Lâm Minh, ngươi không sao chớ.

Tiểu Ma Tiên ngừng thở, âm thanh khẽ run, bụng dưới bị xuyên thủng đã bị Thiên Minh Tử dùng Hấp Thiên Ma Công rút máu tươi ra, Tiểu Ma Tiên cảm giác tâm đau đớn.

- Ta... Khá tốt.

Sắc mặt Lâm Minh trắng bệch, bờ môi phát khô, trong nháy mắt vừa rồi bị Thiên Minh Tử rút đi tám phần huyết dịch! Khí huyết tổn thất rất nhiều.

- Ngươi rút máu của ta, khoản sổ sách này taa sẽ tìm trở về.

Lâm Minh cắn răng, trong mắt đầy sát cơ.

...

- Chỉ còn kém một chút, chỉ còn kém một chút là giết hắn, đáng chết.

Thiên Minh Tử hổn hển, vẫy tay, muốn triệu hồi trường kiếm về, đúng vào lúc này đột nhiên hắn nghe sau lưng nổ mạnh.

Thiên Minh Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Minh nguyên linh thạch thai cầm Phượng Huyết Thương bản tôn ném đi bay thẳng qua phía mình.

Dùng thực lực phân thân của Lâm Minh, Thiên Minh Tử căn bản không sợ, nhưng mà vấn đề là sau lưng phân thân Lâm Minh chính là mấy trăm đạo hắc quang!

Tiếng nổ lớn vừa rồi dĩ nhiên là nguyên linh thạch thai chủ động công kích đạo văn tuyệt sát, cố ý dẫn thần quang tới công kích Thiên Minh Tử!

Đạo văn tuyệt sát này cách Thiên Minh Tử quá gần, hơn nữa Lâm Minh tỉ mỉ chọn lựa góc độ, Thiên Minh Tử căn bản không có khả năng né tránh.

Bản tôn Lâm Minh đã bị Thiên Minh Tử và hắc quang làm trọng thương, thân thể bị xuyên thủng và bị Hấp Thiên Ma Công rút đại lượng khí huyết, nhưng mà ý chí chiến đấu của Lâm Minh chưa từng yếu bớt chút nào, thời điểm bản tôn mất đi sức chiến đấu, hắn vẫn có thể khống chế phân thân dẫn phát hắc quang, tính toán tốt góc độ phong tỏa công kích Thiên Minh Tử.

Phân thân của hắn và Thiên Minh Tử cùng thừa nhận công kích, ai cũng đừng mong vượt qua.

- Cái gì?

Sắc mặt Thiên Minh Tử đại biến, hắn thật không ngờ Lâm Minh ác như vậy, hơn nữa tính mạng của hắn nguy trong sớm tối, hắn vẫn dùng mấy hô hấp tính toán chuyện này phản kích mình.

Hắc quang hùng hổ phong tỏa tất cả các phương hướng né tránh, Thiên Minh Tử tránh cũng không thể tránh!

Thiên Minh Tử nghiến răng nghiến lợi, quát:

- Lâm Minh, ta với ngươi bất cộng đái thiên!

Hắn hét lớn một tiếng, chân nguyên toàn thân bộc phát tới tận cùng, ma khí cuồn cuộn tràn ra ngoài, hình thành hộ thuẫn màu đen.

Hắn biết rõ một kích này hắn phải bằng mọi giá ngăn cản lại, nếu như hắn bị thần quang làm trọng thương, kế tiếp tuyệt đối sẽ lâm vào nguy hiểm thật lớn!

Lâm Minh là nhân vật bậc nào, không đề cập tới thiên phú đáng sợ, số mệnh kinh thế, không đề cập tới danh tiếng của hắn ở Thần Vực, dám ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử đã là phách lực cực lớn.

Chỉ cần Lâm Minh tại Táng Thần Lĩnh khống chết đi ra ngoài, dùng tu vị Thần Quân cảnh mài chết một Giới Vương cùng một nửa bước Thiên Tôn, hơn nữa từ trong Uổng Tử Cốc hơn mười tỷ năm qua không ai ra được đi ra ngoài! Những chuyện này chứng minh hắn đáng sợ, nếu như bởi vì tu vị Lâm Minh yếu mà xem thường hắn, tuyệt đối phải chết thảm.

Thiên Minh Tử đã nhìn thấy quá nhiều thủ đoạn của Lâm Minh, cho nên mới càng phát cẩn thận từng li từng tí, hắn dự cảm nếu bị hắc quang làm bị thương, kế tiếp hắn vô cùng có khả năng bị Lâm Minh đùa chết.

Chương 1524: Thảm thiết

- Nghịch thế -- Hấp Thiên Ma Công!

Thiên Minh Tử không hề giữ lại phóng xuất năng lượng tích góp trong Hấp Thiên Ma Công, ngạnh kháng một kích này!

Mà đúng lúc này phân thân Lâm Minh không chút sợ hãi giết qua Thiên Minh Tử, hắn vào lúc này không cân nhắc hắc quang, mà là muốn công kích Thiên Minh Tử!

Sắc mặt Thiên Minh Tử lập tức cực kỳ khó coi, hắn tận mắt nhìn thấy phân thân Lâm Minh dưới tình huống không phòng bị, bị nửa bước Thiên Tôn đánh trúng một kích toàn lực chỉ bị thương.

Phòng ngự của phân thân này rất trâu bò.

Chỉ từ điểm này Thiên Minh Tử đã biết rõ nếu mình cứng đối cứng sẽ bị phân thân này mài chết, phân thân có thể không đề phòng ngạnh kháng một kích toàn lực của nửa bước Thiên Tôn không chết thì quá kh ủng bố.

Chân trần không sợ đi giày, Lâm Minh chỉ là phân thân, Thiên Minh Tử là bản tôn, bản tôn liều mạng với phân thân, hắn sẽ không làm chuyện ngu xuẩn này.

- Ngươi công kích ta thì như thế nào, tất cả công kích ta đều đỡ được.

Thiên Minh Tử mắt lộ hung quang, giờ khắc này hắn đem lực lượng thúc dục tới tận cùng.

Uy hiếp chủ yếu của hắn đến từ chính hắc quang, về phần phân thân Lâm Minh công kích, hắn căn bản không thèm để ý.

Ầm ầm!

Phân thân của Lâm Minh dùng một thương đâm vào hộ thuẫn màu đen của Thiên Minh Tử, lực lượng đáng sợ như núi lửa bạo phát ra.

Phân thân của Lâm Minh sở trường luyện thể, mà thân thể của nó là nguyên linh thạch thai của thứ thần thú, ở trong thanh đồng đại điện dùng khí huyết ba mươi ba tuyệt đỉnh thần thú tế luyện trăm tỷ năm, nếu luận cường độ thân thể thì phân thân này bỏ xa Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, cũng bỏ xa Đế Tử Na Kỳ, kiệt tác của chủ nhân Tu La Lộ làm sao Na Kỳ cùng cảnh giới có thể so sánh?

Bởi vậy lực lượng phân thân này cũng gấp mười lần bản tôn Lâm Minh, có tới mười tỷ cân lực lượng.

Răng rắc!

Một kích của phân thân Lâm Minh đâm vào hộ thuẫn của Thiên Minh Tử, trên hộ thuẫn này xuất hiện vết rạn.

...

Mặc dù chỉ là vết rạn không có ý nghĩa xuất hiện. Nhưng mà có ý nghĩa hộ thuẫn của Thiên Minh Tử suy yếu cực lớn. Gặp lại công kích đáng sợ sẽ nứt vỡ. - Cái gì?

Một khắc này Thiên Minh Tử hoàn toàn há hốc mồm!

Hắn biết rõ phân thân Lâm Minh mạnh mẽ, nhưng chỉ biết phòng ngự mạnh mà thôi, làm sao mà nghĩ tới công kích kh ủng bố như vậy. Không tinh tu hệ thống tụ nguyên, không tính các pháp tắc và chiến thuật, đơn thuần chỉ dùng năng lực trùng kích, phân thân Lâm Minh đã vượt xa bản tôn! Nếu như bản tôn Lâm Minh là cao thủ phàm nhân, như vậy phân thân Lâm Minh chính là mãnh hổ! Năng lực công kích chính diện thì cao thủ phàm nhân làm sao bằng mãnh hổ?

Mắt thấy hắc quang tới gần, tròng mắt Thiên Minh Tử muốn nứt ra. Trong lúc sống còn trước mắt hắn chỉ thiêu đốt máu huyết.

Đối với Thiên Minh Tử sẽ trùng kích Thiên Tôn chi cảnh mà nói, máu huyết quý giá không cần nhiều lời. Thực tế mười năm trước hắn tổn thất một bàn tay, hiện tại hắn bị Lâm Minh bức phải thiêu đốt máu huyết thật sự là do vô kế khả thi!

Nhưng mà mặc dù thiêu đốt máu huyết, Thiên Minh Tử cũng không kịp dùng ra công pháp phòng ngự gì, bởi vì hắc quang đã tới trước mặt, hắn chỉ có thể dùng hộ thuẫn có vết rạn ngăn cản.

XÍU...UU!!

Lâm Minh nghiêng người, tránh khỏi Thiên Minh Tử, làm cho hắn trực diện hắc quang trùng kích.

Đương nhiên hắc quang sẽ không vì Lâm Minh có Thiên Minh Tử ngăn cản hắc quang mà buông tha cho hắn, hắn phải thừa nhận công kích.

Ah ah ah!

Thiên Minh Tử hét lên điên cuồng, lửa giận trong lòng của hắn hiện tại khó mà hình dung được, hán thực lực hơn xa Lâm Minh, lại dụng tâm tính toán nhiều lần, cho dù giả làm tùy tùng của Hôi Sát chết đi, núp trong bóng tối đánh lén, dùng kết giới cách ly lệ hệ của Lâm Minh và Hỗn Nguyên Thiên Cung, dùng Hấp Thiên Ma Công rút huyết dịch trong miệng vết thương của Lâm Minh, Thiên Minh Tử dùng tất cả các thủ đoạn tồi tệ chính là vì giết Lâm Minh, nhưng kết quả cuối cùng vẫn như vậy, hắn lại bị Lâm Minh đẩy vào tuyệt cảnh.

Ầm ầm!

Mấy trăm đạo hắc quang, trúng đánh vào hộ thuẫn của Thiên Minh Tử sau đó lại trùng kích liên tục, hộ thuẫn có vết nứt nên không ngă cản nổi, nó vỡ vụn, Thiên Minh Tử kêu r3n một tiếng, máu tươi chảy ra điên cuồng, thân thể bay xa!

Xoạt!

Trong quá trình bay ngược một đạo hắc quang trực tiếp xuyên thủng vai phải của Thiên Minh Tử! xương vai của hắn nát bấy!

Cảm nhận đau đớn ở vai, sắc mặt Thiên Minh Tử đại biến, từ mức độ Đại Giới Giới Vương thì thương thế như vậy một ngày là khỏi hẳn, nhưng mà vào lúc này sẽ ảnh hưởng tới chiến lực của hắn, hậu quả quá nghiêm trọng!

Bên người Thiên Minh Tử, phân thân của Lâm Minh bị hắc quang đánh trúng, hắn cũng bị hành đủ kiểu, toàn thân phún huyết.

Nhưng mà phân thân quá cường đại, mặc dù bị trọng thương như thế, dù xương gãy, nội tạng bạo toái, thân thể không bị xuyên thủng, luận phòng ngự thân thể, Thiên Minh Tử còn lâu mới bằng phân thân Lâm Minh

Năng lượng kích động, phong bạo tùy ý, Thiên Minh Tử cố nén đau đớn ở bải vai ngưng kết thành chân nguyên hộ thể, miễn cưỡng ngăn cản dư âm ảnh hưởng còn lại, nhưng mà vẫn có một phần lực lượng tiến vào người Thiên Minh Tử,xông vào kinh mạch của hắn.

Ba ba ba!

Mạch máu toàn tân của Thiên Minh Tử có bảy tám chỗ nứt vỡ, máu tươi chảy nhiều.

Hắn ngã vào tế đàn màu đen, vào thời khắc cuối cùng hắn miễn cưỡng điều chỉnh phương hướng tránh đi đạo văn tuyệt sát, cũng may mắn Thiên Minh Tử nhớ kỹ đại bộ phận đạo văn tuyệt sát, nếu không đụng vào đạo văn tuyệt sát, hắn sợ mình sẽ chết tại chỗ.

Phân thân Lâm Minh cũng đụng vào tế đàn, toàn thân là máu.

Liếc mắt nhìn vị trí rơi của Thiên Minh Tử, phân thân Lâm Minh thầm kêu đáng tiếc, vốn dựa theo góc độ công kích của hắc mang, Thiên Minh Tử có khả năng rơi vào tuyệt sát, nhưng mà chuyện này Lâm Minh cũng không có hi vọng nhiều, hắn không trông cậy vào Thiên Minh Tử tâm tư cẩn thận phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Cắn chặt răng, phân thân Lâm Minh chớp liên tục, bay về phía Hỗn

Nguyên Thiên Cung!

Mắt thấy phân thân Lâm Minh chạy trốn, Thiên Minh Tử không ngăn cản.

Tình huống của hắn bây giờ rất không xong, rất khó lập tức bố trí kết giới, dù bố trí cũng chưa chắc ngăn được phân thân Lâm Minh.

Thứ hai cho dù ngăn phân thân Lâm Minh, Thiên Minh Tử trong thời gian ngắn cũng đừng mong làm được gì, phòng ngự của phân thân này quá mạnh mẽ, nếu như trong quá trình chiến đấu đụng phải đạo văn tuyệt sát, đồng quy vu tận, ngọc thạch câu phần, như vậy Thiên Minh Tử không dám nghĩ.

Ngay vào lúc phân thân Lâm Minh chui vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử đột nhiên cảm nhận được sát cơ.

Hắn đột nhiên quay người, hắn nhìn thấy hơn năm mươi thiết giáp âm binh sống lại, đá trên da chúng rơi xuống, đôi mắt đỏ lập lòe, cầm hung binh trong tay chậm rãi tới chỗ hắn.

Lâm Minh giao chiến với Thiên Minh Tử, nhìn qua thì dài dằng dặc, kỳ thật động tác của họ hoàn thành nhanh như ánh sáng, có thể nói thay đổi trong nháy mắt, khi Thiên Minh Tử phóng tới bản tôn Lâm Minh đến khi bản tôn Lâm Minh dẫn động tuyệt sát đại trận nhảy vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, lại tới phân thân Lâm Minh chọc vào đạo văn tuyệt sát, trọng thương Thiên Minh Tử, tất cả chỉ diễn ra trong hai hô hấp.

Mà thiết giáp âm binh thức tỉnh thời gian cũng mấy hô hấp, cho tới bây giờ chúng mới tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trong lúc nhất thời sắc mặt Thiên Minh Tử càng khó nhìn, thiết giáp âm binh đại trận chỉ còn một nửa, uy lực xa không bằng trước, thiết giáp âm binh đại trận nguyên vẹn chỉ còn một phần năm, nhưng mà hiện tại tình huống Thiên Minh Tử cực kỳ không xong, xương vai phải nát bấy, một cánh tay mất đi năng lực hành động, khí huyết toàn thân hỗn loạn, mạch máu nổ tung bảy tám chỗ, còn vận dụng một ít máu huyết.

Dưới loại tình huống này chiến đấu với hơn năm mươi thiết giáp âm binh gian nan có thể nghĩ.

Nếu như luận thực lực, Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, so với nửa bước Thiên Tôn Hôi Sát cũng không có kém bao nhiêu, nhưng luận sức chiến đấu và kháng đả kích, Thiên Minh Tử không bằng Hôi Sát xuất thân Thánh tộc, Hôi Sát tinh tu luyện thể, mặc dù bị thương rất nặng vẫn bảo trì sức chiến đấu, Thiên Minh Tử lại không được.

Lúc này đối mặt thiết giáp âm binh đại trận, Thiên Minh Tử sẽ lâm vào tử chiến.

- Tốt cho Lâm Minh!

Thiên Minh Tử oán độc nhìn qua Hỗn Nguyên Thiên Cung, hắn đã dự cảm được muốn đánh tan thiết giáp âm binh còn sót lại chính mình sẽ trả cái giá lớn.

Nhưng mà Lâm Minh sẽ không tốt hơn hắn, bản tôn bị chính mình rút sạch tám phần huyết dịch, khí huyết hao tổn nhiều.

Phân thân lại chịu đánh, bị nhiều hắc quang đánh trúng, thời gian ngắn không có sức chiến đấu gì.

Hiện tại nếu so sánh thì Thiên Minh Tử phải dùng cái giá lớn không hợp thói thường hủy diệt những thiết giáp âm binh này.

Chỉ cần Thiên Minh Tử có thể còn một thành lực lượng còn lại, Lâm Minh cũng không dám ra khỏi Hỗn Nguyên Thiên Cung, đến lúc đó Thiên Minh Tử ngồi xuống điều tức, khôi phục toàn bộ thực lực thì Lâm Minh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Lâm Minh, ngươi có thể làm được một bước này, ta thật sự bội phục ngươi, nhưng mà ngươi vẫn phải chết, dù phải trả cái giá lớn ta cũng muốn gi ết chết ngươi, ta sẽ tìm kiếm bí mật trên người của ngươi.

Thiên Minh Tử dùng chân nguyên truyền âm, mang âm thanh đưa vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, trận pháp cũng không ngăn cản âm thanh không có lực công kích, Lâm Minh trong Hỗn Nguyên thiên cungnghe rõ ràng.

- Còn ngươi nữa, Tiểu Ma Tiên! Ngươi nhất định xuất hiện trong Uổng Tử Cốc,, ngươi vẫn âm thầm hiệp trợ Lâm Minh đối nghịch với ta, chờ ta phá vỡ động phủ đại trận thì ta sẽ ném ngươi vào lò đan, dùng bán phượng thể và nguyên âm chi huyết của ngươi luyện dược, đền bù khí huyết thiếu hụt của ta! Các ngươi là cá trong chậu, chờ chết đi.

Thiên Minh Tử dùng ngôn ngữ đe dọa Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, dao động ý chí của hai người, tuy là thủ đoạn rất đơn giản nhưng trong tuyệt cảnh này lại thập phần có hiệu quả, bởi vì Thiên Minh Tử nói rất có thể biến thành sự thật.

Tiểu Ma Tiên nghe xong sắc mặt hơi tái nhợt.

Nàng đã lớn như vậy, cũng có không ít người uy hiếp, cũng có người muốn bắt nàng làm lô đỉnh song tu, cũng có người muốn hái nguyên âm của nàng.

Nhưng làm như Thiên Minh Tử, trực tiếp ném sống nàng vào lò luyện đan, lại chưa bao giờ gặp qua.

Tưởng tượng cảm giác bị lò đan thiêu sống, Tiểu Ma Tiên cảm thấy kh ủng bố, Thiên Minh Tử chính là kiêu hùng, hắn không có chút thương hoa tiếc ngọc gì đó, hắn có dã tâm là thiên hạ cùng Chân Thần, nữ sắc không có lực hấp dẫn.

Chương 1525: Nước sữa hòa nhau

Ầm ầm!

Bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung truyền đến một tiếng nổ đùng đùng, năng lượng kích động, Thiên Minh Tử giao thủ với đám thiết giáp âm binh!

Dù bản thân bị trọng thương, Thiên Minh Tử vẫn có thực lực cường hãn, chuôi màu đen trường kiếm giống như lưỡi hái tử thần, một kiếm chém xuống đã chém một thiết giáp âm binh thành hai nữa.

- Hấp Thiên Ma Công!

Tay phải của Thiên Minh Tử lăng không chém xuống một trảo, một hấp lực đáng sợ bao phủ Thiên Minh Tử giúp hắn giế t chết thiết giáp âm binh, lực lượng trên người của nó bị Thiên Minh Tử rút ra trực tiếp, toàn bộ tiến vào người của Thiên Minh Tử!

Thiên Minh Tử có ý định lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, hắn muốn giảm tiêu hao xuống thấp nhất.

Đây cũng là chỗ bá đạo của Hấp Thiên Ma Công, trong quá trình chiến đấu cũng có pháp tắc bá đạo, hấp thụ lực lượng trên người của địch nhân cho nên hắn càng đánh càng hăng!

Thậm chí nếu lực lượng chênh lệch quá lớn, sau khi chiến đấu chấm dứt thì võ giả thông hiểu Hấp Thiên Ma Công có thể giúp năng lượng trong người không giảm mà còn tăng lên.

- Ân!? Đạo lực lượng này...

Sau khi lực lượng của thiết giáp âm binh tiến nhanh vào trong người của Thiên Minh Tử, thân thể của hắn đột nhiên chấn động, kinh mạch toàn thân thác loạn, khí huyết quay cuồng mạnh mẽ!

Lực lượng trên người của thiết giáp âm binh thập phần đặc biệt, nó mang theo khí tức ma tính đáng sợ, căn bản không thích hợp với pháp tắc của Thiên Minh Tử đã biết, giống như nó là pháp tắc độc lập.

Thế cho nên đạo lực lượng này không thể cho Thiên Minh Tử sử dụng, ngược lại còn khiến chân nguyên toàn thân của hắn hỗn loạn, suýt nữa thổ huyế!

- Đáng chết! Tại sao có thể như vậy!

Thiên Minh Tử hổn hển, hắn không có hiểu Tu La Thiên Đạo, đương nhiên không cách nào sử dụng lực lượng của thiết giáp âm binh, hắn mờ mịt hút ma tính đáng sợ này vào trong người chẳng khác gì lão già chán sống ăn thạch tín.

Phàm nhân ăn đồ ăn khó tiêu hóa thì đau bụng khó chịu, võ giả hút năng lượng không khống chế vào người thì có thể hiểu đáng sợ ra sao, đạo lực lượng này xông trái xông phải trong kinh mạch của Thiên Minh Tử, kinh mạch của hắn bị tổn thương càng thêm quá sức!

Phốc!

Quần áo của Thiên Minh Tử bị xé rách, khiếu huyệt toàn thân có khí tức màu đen bay ra ngoài, hắn cưỡng ép bức lực lượng đáng sợ này ra khỏi cơ thể.

Giao thủ tới lúc này Thiên Minh Tử chau mày, mấy con thiết giáp âm binh đối diện không thể hấp thu lực lượng của chúng rồi. Hắn Hấp Thiên Ma Công không thể mang ra sử dụng.

Không có Hấp Thiên Ma Công, ý nghĩal chiến đấu của Thiên Minh Tử càng thêm gian nan.

- Không thể liều mạng, ta phải dùng chiến thuật, tránh va chạm chính diện, giúp ta giảm tiêu hao xuống thấp nhất.

Thiên Minh Tử cũng cũng không sợ tiêu hao khi đối phó đám thiết giáp âm binh này, hắn kiêng kị chính là Lâm Minh trong Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Hắn không biết Lâm Minh còn có chuẩn bị gì ở phía sau. Lực lượng bảo tồn càng nhiều thì hắn càng an toàn.

...

- Lâm Minh, ngươi không sao chứ?

Tiểu Ma Tiên vịn Lâm Minh ngồi lên giường đá màu đen, cái giường đá này toàn bộ do hỗn độn tinh thạch tạo thành, là nơi Hỗn Nguyên Thiên Tôn luyện công trên đó.

Chỉ cần bản thân giường đá này cũng là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo, nhưng mà chỉ là Thiên Tôn Linh Bảo bình thường mà thôi.

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung này có rất nhiều kiện bảo vật, cầm chúng ra ngoài trao đổi có thể làm thánh địa Giới Vương điên cuồng lên.

Chỉ cần nằm trên giường đá hỗn độn này, hỗn độn chi khí trong người được giường đá dẫn dắt. Tự hành lưu chuyển giúp hỗ trợ luyện công. Hiện tại Lâm Minh trọng thương, ngồi ở trên giường có thể dẫn hỗn độn chi khí vào chữa trị cơ thể, thoáng đền bù thiếu hụt khí huyết.

- Ta khá tốt, điều chỉnh tốc độ thời gian lên mức lớn nhất, tăng gấp năm trăm lần đi!

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung có trận pháp điều tiết tốc độ thời gian trôi qua, căn bản không cần Tiểu Ma Tiên ra tay.

Tốc độ trong kết giới thời gian rất khoa trương nên không cách nào luyện công, nhưng nếu chỉ dùng chữa thương thì không thành vấn đề.

Hiện tại Lâm Minh muốn tranh thủ thời gian khôi phục thương thế.

Bằng vào năng lực tự lành và đan dược chữa thương đỉnh cấp, vết thương ở bụng dưới của Lâm Minh chỉ qua một lúc là chữa khỏi.

Nhưng mà thiếu hụt khí huyết đền bù bắt đầu khá phiền phức, làm thế nào cũng cần thời gian mấy ngày mới được.

Đây là thành lập trên việc có đan dược đỉnh cấp trợ giúp mới có thể trong mấy ngày.

Thời gian dài như vậy Lâm Minh không chờ được, khi đó Thiên Minh Tử đã sớm chấm dứt đại chiến rồi.

- Cơ Tiên Nhi, ta và ngươi hiện tại đang lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, ta có loại dự cảm khi Thiên Minh Tử đánh bại thiết giáp âm binh đại trận, dù có tiêu hao cực lớn nhưng cũng không phải dầu hết đèn tắt, cho dù ta khi đó khôi phục trạng thái toàn thịnh cũng không phải đối thủ của hắn...

Thần sắc của Lâm Minh nghiêm trọng, Thiên Minh Tử vừa mới chiến đấu với thiết giáp âm binh nhìn thì thảm thiết, đúng là lúc hắn suy yếu, nhưng dù vậy Lâm Minh có ở trạng thái toàn thịnh đối đầu với Thiên Minh Tử một lúc, nhưng theo thời gian qua đi Thiên Minh Tử sẽ càng ngày càng mạnh.

Khi đó hai người không thể thoát khỏi vận mệnh bị luyện hóa.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thời điểm này Tiểu Ma Tiên cũng hoàn toàn không có chủ ý, tao ngộ bên trong Táng Thần Lĩnh đã khiến nàng có thói quen lấy Lâm Minh làm chủ, mọi thứ cũng do Lâm Minh quyết định.

- Chữa thương trước, ngươi giúp ta đi.

Lâm Minh nói xong, từ tu di giới lấy một ít đan dược bồi dưỡng khí huyết ra, hắn nuốt toàn bộ dan dược sau đó điều tức.

Lâm Minh nuốt tất cả đan dược đều là dược tính ôn hòa, tẩm bổ khí huyết, hiện tại Lâm Minh thiếu hụt khí huyết nên vô cùng suy yếu, không cách nào dùng đan dược mạnh mẽ.

Tiểu Ma Tiên cũng tới bên giường đá, ngồi xếp bằng đối diện với

Lâm Minh.

Nàng chủ động cầm tay Lâm Minh sau đó không ngừng vận chuyển khí huyết chi lực của mình..

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cương nhu bổ sung cho nhau, âm dương điều hòa, hai tay hợp với nhau xong, chân long chi khí trên người Lâm Minh giao hòa với chân phượng chi huyết của Tiểu Ma Tiên, năng lượng càng ngày càng mạnh, mênh mông khôn cùng.

Lâm Minh có chân long chi khí đạt được chân phượng chi huyết tẩm bổ, càng ngày càng mạnh, không ngừng sôi trào lên.

Tiểu Ma Tiên có chân phượng chi huyết đạt được chân long chi khí của Lâm Minh ôn nhuận cũng bốc cháy hừng hực, giống như hỏa diễm bất diệt.

Trong lúc nguy cơ sinh tử, hai người không giữ lại cái gì, khí tức, khí huyết, năng lượng và tính mạng cũng câu thông với nhau, không ngừng giao hòa vào nhau.

Loại cảm giác này giống như Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đã dung hợp cùng một chỗ.

Đương nhiên quá trình này Lâm Minh đạt được lớn hơn, dù sao hắn thiếu hụt quá nhiều khí huyết, cần nhờ nguyên âm chi khí của Tiểu Ma Tiên đền bù.

Khí huyết trong người Tiểu Ma Tiên không hề giữ lại truyenf qua, cơ bắp bụng dưới của Lâm Minh không ngừng nhúc nhích, nội tạng sinh trưởng lần nữa, da thịt cũng khép lại, vết thương dùng tốc độ cực nhanh lành lại như ban đầu.

Trao đổi nguyên khí càng ngày càng nhanh, mồ hôi toàn thân Tiểu Ma Tiên đầm đìa, nàng chỉ cảm thấy Lâm Minh dương rót khí tức dương cương vào trong người làm cho toàn thân của nàng nóng như lửa đốt, sắc mặt ửng hồng, thoải mái khó ức chế được, loại cảm giác này quả thực chẳng khác gì hai thân thể hòa tan vào nhau.

Trong nội thế giới của Tiểu Ma Tiên biên giới không ngừng rung động lắc lư, có loại xu thế sắp đột phá Thần Quân!

Tiểu Ma Tiên đã sớm đột phá lên Thần Biến hậu kỳ, trong Uổng Tử Cốc khổ tu chín năm, lại tu tập Tu La Thiên Thư, nàng cách Thần Quân cảnh đã rất gần!

Ngược lại Lâm Minh cảm giác thân thể thoải mái như ngọc lộ tẩy lễ một lần, lỗ chân lông toàn thân như giãn ra, ba trăm sáu mươi khiếu huyệt trên người và ngàn vạn lỗ chân lông, toàn bộ tham lam hấp thu nguyên âm chi khí của Tiểu Ma Tiên truyền qua. Khí tức này không ngừng lưu chuyển trong người Lâm Minh, có trăm ngàn loại biến hóa, vô cùng tư vị.

Thời khắc nguy nan hai người đều toàn tâm toàn ý đắm chìm vào trong tu luyện, bọn họ cảm thấy mình đang quen thuộc đối phương, loại quen thuộc này không đơn thuần là nhục thế, càng quen thuộc khí tuyết huyết nhục, nội thế giới, tinh thần chi hải và không giữ lại hướng về nhau.

Trạng thái như vậy tiếp tục không biết bao lâu, Lâm Minh vẫn nhắm mắt lại, vết thương ở bụng đã hoàn toàn khỏi hẳn, khí huyết trong người được bổ sung rất nhiều, nhưng mà cách trạng thái đỉnh phong vẫn kém một chút.

Trong trạng thái nước sữa giao hòa, đôi mắt của Tiểu Ma Tiên đầy lưu luyến, nháy mắt nhìn qua Lâm Minh gần trong gang tấc. Nàng và Lâm Minh mặt đối mặt cách nhau chừng ba thốn, nàng có thể ngửi được khí tức nam nhân trên người Lâm Minh, khí tức này rất dễ chịu.

Gương mặt Lâm Minh góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sáng ngời, lông mày như kiếm, toàn thân tràn ngập nhuệ khí của tuổi trẻ, nhưng lại không mất trầm ổn thành thục của võ giả.

Lâm Minh lúc này toàn thân đầy mồ hôi, mí mắt lay động, trên người của hắn tỏa ra khí tức dương cương mạnh mẽ, khí tức này dung nhập vào người Tiểu Ma Tiên khiến cho nàng cảm giác mê say trong đó.

Không biết nàng nhìn Lâm Minh bao lâu, gò má ửng hồng, vũ mị vô hạn, ánh mắt của nàng nhiều ra thần thái mê ly.

Mà lúc này Lâm Minh mở hai mắt ra.

Rình coi bị phát hiện, Tiểu Ma Tiên cũng không có cố kỵ ánh mắt của Lâm Minh, vẫn không quan tâm nhìn chăm chằm vào Lâm Minh, mặt đối mặt với Lâm Minh.

Đôi mắt của nàng sáng ngời, bên trong có ngây thơ của nữ hài, nhu tình thiếu nữ, có phong tình vạn chủng chưa thành thục, Tiểu Ma Tiên chỉ dùng ánh mắt biểu đạt tất cả.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên đôi mắt mê ly, Lâm Minh sững sờ một chút, nhưng mà thời điểm này hắn cũng không có tâm tư nghĩ nhiều, bàn tay của hắn xuất hiện hạt châu màu đen, đây là tinh hoa Hồng Mông linh châu Lâm Minh đạt được trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Nó là Hồng Mông linh châu tích lũy ức năm mới hình thành, trong Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh vì đột phá cảnh giới dùng một thành, chín thành còn lại đã lưu lại, bởi vì hắn lúc ấy thực lực không đủ nên không dám hấp thu nhiều.

Hiện tại hắn đột phá Thần Quân cảnh, lấy tinh hoa của Hồng Mông linh châu đền bù khí huyết chưa đủ ngược lại vừa vặn phù hợp.

Tinh hoa Hồng Mông linh châu giống như liều thuốc mạnh, Lâm Minh thông qua giao hòa với Tiểu Ma Tiên giúp mình đền bù một phần khí huyết mới dám hấp thu tinh hoa Hồng Mông linh châu.

Tinh hoa Hồng Mông linh châu che kín phù văn, nó bay lên giữa Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên đang suy nghĩ xuất thần sững sờ một chút, lúc này mới kịp phản ứng, ánh mắt nhìn qua viên châu thần bí này.

- Lâm Minh... Đây là...

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy hạt châu này, ẩn ẩn cảm giác được khí huyết chi lực bành trướng khôn cùng, làm cho lòng người cả kinh không thôi!

Chương 1526: Lục muốn đột phá

Lâm Minh cũng không có giấu diếm với Tiểu Ma Tiên cái gì, hắn nâng viên châu và nói:

"- ơ Tiên Nhi, đây là tinh hoa ức năm của Hồng Mông linh châu ngưng tụ mà thành.

- Hồng Mông linh châu! Thế nhưng mà Hồng Mông linh châu nằm trong tay Tạo Hóa thánh tử mà?

Tiểu Ma Tiên ăn cả kinh, với tư cách trẻ tuổi kiệt xuất đỉnh cấp của Thần Vực, đương nhiên nàng biết rõ bảo vật cấp bậc Hồng Mông linh châu có ý vị như thế nào. - Đúng vậy!

Đạt được trả lời khẳng định của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên kinh ngạc đến ngây người, hỏi:

- Sao ngươi có được thứ này?

- Là Hỗn Nguyên Thiên Tôn tiền bối truyền cho ta.

Thánh tộc đoạt Hồng Mông linh châu trong tay Hỗn Nguyên Thiên Tôn với cao tầng Thần Vực mà nói không phải là bí mật gì cả, Tiểu Ma Tiên cũng biết đoạn lịch sử này, kỳ thật cho dù Lâm Minh không nói Tiểu Ma Tiên qua một lát sẽ đoán ra.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn! Thì ra là thế, động phủ này của nươi cũng là Hỗn Nguyên Thiên Tôn truyền cho a!

Tiểu Ma Tiên bừng tỉnh đại ngộ, nàng đã biết rõ cơ duyên của Lâm Minh là gì.

Trên nươi Lâm Minh có quá nhiều bí mật, trong mắt Tiểu Ma Tiên xem ra, cho dù đạt được truyền thừa trọn vẹn của Hỗn Nguyên Thiên Tôn thì Lâm Minh cũng khó bước tới độ cao hiện tại. Hơn nữa Lâm Minh với tư cách võ giả hạ giới, như hắn làm sao đạt được truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn là chuyện khó tưởng tượng nổi.

- Đúng, Hỗn Nguyên tiền bối có đại ân với ta, hắn lưu lại đồ vật đã cứu mạng của ta vài lần, chỉ đối mặt Thiên Minh Tử, Hỗn Nguyên tiền bối xem như cứu ta ba lượt.

Lâm Minh tao ngộ Thiên Minh Tử vài lần, thời điểm ở Thiên Diễn đại lục, Lâm Minh dựa vào Vạn Cổ Ma Khanh giết phân thân của Thiên Minh Tử.

Bây giờ ở trong Táng Thần Lĩnh Lâm Minh lại lợi dụng Hỗn Nguyên Thiên Cung hai lần tránh thoát đuổi giết của Thiên Minh Tử.

- Tinh hoa Hồng Mông linh châu trong tay của ta là huyết khí do Hồng Mông linh châu ngưng tụ trong ức năm có được. Không cách nào phân cách, nếu như trực tiếp nuốt nó vào ta không chịu nổi, chỉ có thể dùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại Hồng Mông Thiên Đạo dẫn xuất một bộ phận nguyên khí trong đó, chậm rãi hấp thu. Hiện tại ta dẫn một bộ phận khí huyết, ta và ngươi cùng hấp thu.

- Ta cũng hấp thu?

Tiểu Ma Tiên sững sờ một chút, tinh hoa Hồng Mông linh châu trân quý vượt xa thánh dược thần dược gì đó, nếu như có thể hấp thu một chút thì bản thân nàng cũng có chỗ tốt lớn lao.

- Ân. Vừa rồi tu luyện với ngươi, ta cảm giác ngươi cách Thần Quân cảnh chỉ còn nửa bước, nếu như ngươi hấp thu tinh hoa Hồng Mông linh châu thì đột phá Thần Quân không phải không thể.

Đối mặt Thiên Minh Tử. Lâm Minh một người không có phần thắng. Nếu như có thể tăng thêm Tiểu Ma Tiên, hai người cùng lên thì có chút hy vọng.

Tiểu Ma Tiên cũng tu luyện. Nếu như nàng đột phá Thần Quân cảnh, thực lực không kém Lâm Minh bao nhiêu.

- Thần Quân cảnh... Ta có lẽ có thể đột phá, nhưng cho dù ta đột phá Thần Quân cảnh, hơn nữa cộng thêm ngươi chỉ sợ cũng không phải đối thru của Thiên Minh Tử...

Tiểu Ma Tiên không có chối từ, lúc này nên đồng tâm hiệp lực với Lâm Minh.

- Không sai... Cho nên ta muốn trong thời gian này đột phá lần nữa

Lâm Minh nói chuyện, trong mắt tinh mang bùng lên, Tiểu Ma Tiên nghe xong nội tâm cả kinh.

- Lại đột phá? Ngươi đột phá thế nào?

Lâm Minh vài ngày trước vừa vặn bước vào Thần Quân sơ kỳ, thời điểm này muốn đột phá là chuyện không có khả năng.

Nhiều khi một ít thiên tài làm căn cơ vững chắc, cố ý áp chế tu vị không cho đột phá, loại tình huống này khiến thiên tài ngây ngốc ở cảnh giới đó đủ dài, tu vị tích lũy đầy đủ mới đột phá tiếp.

Như Lâm Minh vài ngày trước mới đột phá đại cảnh giới, tích lũy đều không có, nội thế giới trống trơn, dưới tình huống như vậy muốn đột phá tiếp căn bản là chuyện hoang đường viễn vông.

Lâm Minh nói:

- Hệ thống tụ nguyên ta đúng là không có biện pháp đột phá, nhưng mà hệ thống luyện thể lại có khả năng, ta có ý định trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh. Lâm Minh nói đến Đạo Cung Cửu Tinh thì dừng một chút, mỗi một chữ đều ẩn chứa quyết tâm và phách lực.

Đạo Cung Cửu Tinh!

Đây là cảnh giới trong truyền thuyết, bị Thiên Đạo pháp tắc không dung.

Với tư cách là thiên chi kiều nữ của Thần Vực, đương nhiên Tiểu Ma Tiên cũng hiểu được ý vị trong đó.

- Lâm Minh... Ngươi nói đùa sao... Ngươi muốn đột phá Đạo Cung Cửu Tinh?

Từ ba mươi sáu ức năm trước đại kiếp nạn đến nay, Đạo Cung Cửu Tinh trở thành gông cùm xiềng xích của võ giả, không cách nào đánh vỡ.

Trong truyền thuyết trăm vạn năm trước Hỗn Nguyên Thiên Tôn đột phá gông cùm xiềng xích này, trở thành người đầu tiên sau đại kiếp nạn thành tựu Đạo Cung Cửu Tinh!

Nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thành tựu như vậy đầu tiên là do thiên phú tuyệt đỉnh, thứ hai là hắn cậy vào Hồng Mông linh châu!

Đây là bảo vật luyện thể đốt nhất của Tam Thập Tam Thiên, bản thân của nó đã siêu thoát quy tắc Thiên Đạo, Hỗn Nguyên Thiên Tôn có thiên phú lại có bảo vật nghịch thiên, đánh vỡ Thiên Đạo quy tắc thành tựu Đạo Cung Cửu Tinh cũng khiếp người ta tiếp nhận.

Mà Lâm Minh hắn không có Hồng Mông linh châu!

Cho dù Lâm Minh nhiều lần sáng tạo kỳ tích, Tiểu Ma Tiên tạm thời tin tưởng hắn một ngày có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng mà đó là thời điểm cơ duyên tuyệt thế, có nhiều nhân tố trùng hợp tăng thêm số mệnh gia thân mới có khả năng thành công.

Cũng không phải giống như bây giờ, Lâm Minh nói muốn đột phá Đạo Cung Cửu Tinh là có thể đột phá!

- Lâm Minh, ngươi biết ngươi nói gì chứ, Đạo Cung Cửu Tinh là thần thoại, nếu ngươi có Hồng Mông linh châu có lẽ còn có hy vọng, thế nhưng mà ngươi bây giờ chỉ có tinh hoa của Hồng Mông linh châu.

Mặc dù từ trước tới giờ nàng tin tưởng Lâm Minh, nhưng mà Tiểu Ma Tiên lúc này không xem trọng Lâm Minh.

Lâm Minh trầm giọng nói:

- Ta từ khi đạp vào võ đạo đã tu luyện pháp thể song tu, đương nhiên biết rõ Đạo Cung Cửu Tinh ý vị như thế nào, phải nói ta còn hiểu độ khó của nó hơn bất cứ ai khác.

Lâm Minh nói một câu làm cho Tiểu Ma Tiên không phản đối, xác thực, Lâm Minh đã sớm tu luyện tới bát môn độn giáp cực hạn, luận lý giải Đạo Cung Cửu Tinh thì Thiên Tôn còn không bằng hắn, hắn dám nói ra đột phá Đạo Cung Cửu Tinh thì chắc chắn đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ.

- Ngươi thực có nắm chắc?

Tiểu Ma Tiên vẫn có cảm giác không tin.

- Không có...

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Nhưng mà hiện tại không có lựa chọn nào khác, ta đại khái chỉ có một thành nắm chắc.

- Một thành...

Tiểu Ma Tiên nghe vậy trong nội tâm trầm xuống, mặc dù nói Lâm Minh dám nói mình có một thành nắm chắc đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đã là kinh thế hãi tục, nhưng mà trong tình huống sống chết trước mắt thế này chỉ có một thành nắm chắc đột phá là quá thấp.

- Nếu ngươi không đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, chúng ta không có sinh lộ sao?

Tiểu Ma Tiên có chút trầm mặc, hỏi thêm.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Ta không nghĩ ra khả năng còn sống, Thiên Minh Tử quá âm hiểm, hắn dùng chiêu chim sẻ nấp đằng sau làm ta bất ngờ, tuy sau đó ta làm hắn bị thương, nhưng bản thân cũng trả giá quá nhiều, nếu như ta chuẩn bị chu toàn thì không tới mức có kết quả như vậy, hiện tại trong phần mộ Bạch Khởi, nếu như ta không đoán sai chỉ cân Thiên Minh Tử phá thiết giáp âm binh đại trận, hắn sẽ phong ấn Hỗn Nguyên Thiên Cung, thậm chí phong ấn cả vết nứt không gian, hắn bố trí đại trận xuống và triệt để ngăn cản khả năng chay trốn của chúng ta, sau đó hắn ở trong này từ từ luyện hóa chúng ta.

Dùng phong cách hành sự của Thiên Minh Tử, Lâm Minh sẽ không trông cậy vào việc hắn xuất hiện sơ hở khiến hắn lợi dụng được.

Tiểu Ma Tiên nghe xong hít sâu một hơi, đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói ra:

- Nói như vậy chúng ta lần này là cửu tử nhất sinh chân chính...

Nếu như nói không cách nào đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, bọn họ chỉ có thể chờ chết, như vậy tỷ lệ tử vong của bọn họ là chín thành.

Lâm Minh lắc đầu: - Có lẽ không tới chín thành, bởi vì cho dù đột phá Đạo Cung Cửu Tinh ta cũng không biết lực lượng đạt tới mức nào, có thể chiến đấu với Thiên Minh Tử hay không còn khó nói.

Thiên Minh Tử vốn là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, cho dù hắn nỏ mạnh hết đà cũng có chuẩn bị ở đằng sau.

Nghe Lâm Minh nói vậy, trong lòng Tiểu Ma Tiên xuất hiện cảm giác không biết.

Trừ e ngại khả năng sắp tử vong ra, trong nội tâm nàng dường như còn có ý niệm khác.

Nàng nhìn qua Lâm Minh rất lâu, đột nhiên nhỏ giọng nói ra:

- Chết cùng ta ngươi có hối hận không?

- Hối hận?

Lâm Minh khẽ giật mình, có chút kỳ quái vi sao Tiểu Ma Tiên đột nhiên hỏi vấn đề như vậy, nếu quả thật phải chết, hối hận có thể làm gì.

- Ta đang hỏi ngươi có hối hận vì đi vào Tu La Lộ, hối hận đi đại hoang, hối hận cứu ta và cùng ta đi vào Uổng Tử Cốc, lại bị nhốt chín năm trong Uổng Tử Cốc, sau khi đi ra còn phải táng thân trong tuyệt địa này...

Tiểu Ma Tiên nói lời này câu dẫn một ít nhớ lại trong lòng Lâm Minh, bị nhốt trong Uổng Tử Cốc chín năm, lại nói là nhẹ nhõm, kỳ thật chín năm là ba ngàn ba trăm ngày cả ngày lẫn đêm, hồi tưởng lại một màn này trong lòng Lâm Minh in dấu thật sâu.

Hắn khẽ thở dài một hơi, nói ra:

- Nếu quả thật chết ở chỗ này, ta tự nhiên sẽ không cam lòng, nhưng mà trên đời này không bao giờ có bán thuốc hối hận, ta đã lựa chọn như vậy thì chỉ có thể đối mặt, không có hối hận và sẽ không hối hận, hối hận có thể làm gì?

Nghe Lâm Minh nói thế Tiểu Ma Tiên nhíu mày, dường như không thích nghe Lâm Minh trả lời như thế.

- Ý của ngươi là hối hận hay không hối hận cũng chẳng thay đổi được gì... Đúng không?"

Tiểu Ma Tiên rất xoắn xuýt ý nghĩa của câu trả lời, chuyện này làm cho Lâm Minh không biết trả lời như thế nào, kỳ thật hắn ẩn ẩn hiểu tâm tư của Tiểu Ma Tiên nhưng mà hắn thấy hiện tại không phải lúc.

- Thời điểm này ngươi xoắn xuýt chuyện này để làm gì, chúng ta nắm chắc thời gian hấp thu tinh hoa Hồng Mông linh châu đi, cố gắng đột phá mới là chính đạo.

Tiểu Ma Tiên nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, sắc mặt khó coi nói ra:

- So sánh tốc độ thời gian năm trăm lần, nói vài lời cũng có thể chậm bao nhiêu, ta sợ hiện tại không nói, về sau không có cơ hội...

Nói đến đây giọng của Tiểu Ma Tiên trở nên bi thiết.

Lâm Minh nghe xong trong lòng mềm nhũn, nói:

- Vậy ngươi còn có lời gì muốn nói, nói hết đi!

- Ta còn có vấn đề, ta rất sớm đã muốn hỏi ngươi...

Tiểu Ma Tiên bờ môi run lên, sâu kín nhìn qua Lâm Minh, trầm mặc thật lâu, nàng mới quyết tâm và nói ra:

- Nếu có một ngày, ngươi và ta là cừu địch, ngươi sẽ giết ta không?

Chương 1527: Trùng kích đạo cung

Nghe Tiểu Ma Tiên hỏi vấn đề này khiến Lâm Minh chấn động, hắn hỏi ngược lại:

- Tại sao chúng ta lại cừu địch với nhau?

- Ta nói là nếu như.

Tiểu Ma Tiên không thuận theo.

Lâm Minh kỳ quái nhìn qua Tiểu Ma Tiên, thời điểm này Tiểu Ma Tiên vì sao còn hỏi vấn đề kỳ quái như thế.

- Ngươi nói chuyện không có ý nghĩa, sinh tử tuyệt cảnh, ngươi nghĩ những chuyện này làm gì?

Tiểu Ma Tiên nghe xong, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên giọng nàng lạnh lẽo, nói: - Nếu như Yêu tộc cùng Ma tộc đều đứng đối lập với Nhân tộc thì sao? Nếu như hai đại chủng tộc chúng ta khi đó sinh tử tương kiến thì ngươi có giết ta không?

Tiểu Ma Tiên nói một câu này khiến Lâm Minh rùng mình, hắn lập tức hiểu Tiểu Ma Tiên nói gì.

Nhân tộc chiến đấu với Thánh tộc, Yêu tộc cùng Ma tộc đúng là không quan tâm tới, chúng gia nhập phe nào cũng khó nói, mà Tiểu Ma Tiên là nhân vật trọng yếu tương lai của Yêu tộc cùng Ma tộc, nàng thậm chí có thể chấp chưởng cả hai chủng tộc này.

Kể cả Thánh tộc đuổi giết lần này cũng chỉ nhắm vào Lâm Minh, mà không phải Tiểu Ma Tiên, nếu như Tiểu Ma Tiên bị Thánh tộc bắt lấy, bọn họ chỉ cưỡng ép làm quan hệ thông gia, mà không phải sát hại Tiểu Ma Tiên, ham huyết mạch trên người Tiểu Ma Tiên, dù sao so với hai chủng tộc liên hợp thì huyết mạch của Tiểu Ma Tiên hoàn toàn không có ý nghĩa.

Về phần cầm Tiểu Ma Tiên luyện dược, đây chẳng qua là tâm tư của Thiên Minh Tử mà thôi.

- Nói như vậy... Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế đã có khuynh hướng Thánh tộc?

Lâm Minh đột nhiên hỏi.

- Ta không biết, nhưng mà ta không thể cải biến quyết định của bọn họ.

Tiểu Ma Tiên nói chuyện và nhìn qua Lâm Minh.

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh giọng có chút trầm thấp, hắn trầm mặc rất lâu, dùng giọng trầm trọng nói:

- Ta không có khả năng khiến ngươi phản bội chủng tộc của mình, cũng ta cũng không thể phản bội chủng tộc của ta, đây không phải bởi vì cùng huyết mạch. Ta là vì thân nhân, bằng hữu, ân sư, bọn họ là nhân tộc, nếu như nhân loại cùng yêu ma đối lập, làm một thành viên của nhân tộc ta phải quyết đấu tới cùng.

Lâm Minh đã nhận ân trạch của Thần Mộng Thiên Tôn. Đồng thời kế thừa Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Phong Thần Thiên Tôn truyền thừa, cho dù Hỗn Nguyên Thiên Tôn hay là Phong Thần Thiên Tôn. Bọn họ đều vì nhân tộc mà chết trận, Lâm Minh kế thừa di chí của bọn họ làm sao phản nhân tộc chứ?

- Nếu quả thực có một ngày ta và ngươi vì chủng tộc của mình mà chiến. Hơn nữa không có đường lui thì ta hy vọng ngươi không nên lưu thủ.

Lâm Minh nói như vậy, lẳng lặng nhìn qua ánh mắt Tiểu Ma Tiên, trong lúc nhất thời thân thể Tiểu Ma Tiên run nhẹ lên.

Ánh mắt của nàng rời rạc, ngây ngốc hồi lâu mới lúng túng nói:

- Ta hiểu!

Kỳ thật trước khi hỏi câu này Tiểu Ma Tiên đã sớm có đáp án trong lòng, nàng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra câu trả lời của Lâm Minh, nếu không thì nàng cũng không quen Lâm Minh.

Nhưng mà chẳng biết tại sao nàng trời xui đất khiến lại hỏi ra vấn đề nằm trong lòng nhiều năm qua, dường như chỉ hỏi nó không vì cầu két quả, chỉ là vì hy vọng của mình.

Hết hy vọng!

Tiểu Ma Tiên nghĩ vậy, trong nội tâm cảm thấy đau đớn không hiểu.

Tiểu Ma Tiên có loại dự cảm, Yêu Đế cùng gia gia chỉ sợ có khuynh hướng Thánh tộc, bởi vì đột phá Chân Thần với Thiên Tôn đỉnh phong quá hấp dẫn!

Sau khi bọn họ ra khỏi Tu La Lộ thì chờ bọn họ là cái gì? Nàng cùng Lâm Minh mỗi người đi một ngả, lần sau gặp lại chính là cừu địch, sinh tử tương kiến sao?

Lâm Minh ở đại hoang cứu nàng, chín năm trong Uổng Tử Cốc cả ngày lẫn đêm bọn họ tay trong tay phá tan triều tịch, tình cảnh nhảy vào trong đại trận thần thú và Lâm Minh lâm nguy không sợ trong phấn mộ Bạch Khởi, từng cảnh hẳn phải chết hắn đều hóa giải được, đánh chết cường địch mạnh hơn hắn gấp mười lần.

Đầy đủ mọi thứ hiện ra trong đầu của Tiểu Ma Tiên, không ngừng quanh quẩn, lái đi không được, hình ảnh cuối cùng nhất chính là sau khi Lâm Minh trọng thương hai người hãm vào tuyệt cảnh mang khí tức bản thân độ cho nhau, cùng vượt qua khó khăn.

Trong lúc nhất thời, một cảm giác chua xót hiện ra trong lòng.

Đương nhiên Tiểu Ma Tiên không trông cậy vào Lâm Minh phản bội nhân loại, mà nàng cũng không phản bội yêu, ma.

Ngay từ đầu đã không có kết quả tốt. Đối với chuyện này Lâm Minh chỉ có thể trầm mặc.

Hắn rất hy vọng cho dù Yêu tộc, Ma tộc quan hệ với nhân tộc thế nào, Tiểu Ma Tiên đều có thể đứng chung với hắn, nhưng mà suy nghĩ ích kỷ này không thực tế, cho nên Lâm Minh căn bản không nói, vì vậy hắn chỉ có trầm mặc.

- Tiếp tục tu luyện đi, chỉ mong không ảnh hưởng tới tâm tình.

Tiểu Ma Tiên nhìn qua tinh hoa Hồng Mông linh châu trước mặt, cảm giác căn bản không tăng lên nổi.

Lâm Minh nhíu mày, mở miệng nói:

- Ngươi không nên hấp thu tinh hoaHồng Mông linh châu, tâm tình của ngươi bây giờ không thích hợp đột phá.

Đột phá Thần Quân là một đại sự, rất nhiều võ giả cần chuẩn bị mấy trăm năm, tắm rửa dâng hương, tĩnh tọa cầu xin vẫn thất bại, huống chi Tiểu Ma Tiên hiện tại tâm tình bất ổn, nhẹ thì đột phá thất bại, nặng thì năng lượng hỗn loạn tẩu hỏa nhập ma, tu vị bị hao tổn.

- Không! Ta có thể đột phá!

Tiểu Ma Tiên cố chấp nói ra.

- Vậy... Được rồi!

Lâm Minh vẫn đáp ứng, Tiểu Ma Tiên có thể đi đến một bước này là do năng lực và thiên phú xuất chúng, trên phương diện tu luyện nàng không kém Lâm Minh, cũng không cần Lâm Minh lo lắng, trong lòng tự hiểu rõ.

Lâm Minh ý niệm khẽ động, kết giới không gian chung quanh bị giải trừ, trong kết giới dưỡng thương còn được, nhưng tu luyện đột phá cảnh giới lại không được, bởi vì Tiểu Ma Tiên đột phá Thần Quân cảnh cần thể ngộ thiên địa pháp tắc, Lâm Minh phá Đạo Cung Cửu Tinh cũng cần khiến đạo cung của mình đối ứng Cửu Tinh, những chuyện này trong kết giới thời gian không thể hoàn thành.

Lâm Minh liên tục đánh ra mười đạo ấn quyết, vận chuyển Hồng Mông Thiên Đạo, từ trong Hồng Mông linh châu rút tinh hoa ra.

Khí huyết tinh hoa phân thành hai cổ, nó bay tới Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Một khắc này Tiểu Ma Tiên tâm thần trấn định, bài trừ hết thảy tạp niệm, chuyên tâm đột phá.

Nàng có thể cảm giác được tinh hoa mắt Hồng Mông linh châu trước mặt mang theo ý chí hung lệ cũng không phải dễ hấp thu như vậy, một khi hàng phục không được thì kết quả chính là tẩu hỏa nhập ma.

Thời điểm này trong lòng bàn tay Lâm Minh xuất hiện viên đan dược lóng lánh, đây là Cửu Tinh Thiên Đan.

Năm đó Lâm Minh trước khi quay về Thiên Diễn đại lục, tại Ma Thủy Đại Thế Giới tao ngộ Thiên Minh Tử, nguyên nhân chính là do Cửu Tinh Thiên Đan, Cửu Tinh Thiên Đan tại Thần Vực đã thất truyền, chính là đan dược vô thượng dùng đột phá cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, đương nhiên hiện tại hiệu quả của nó không lớn.

Về sau Lâm Minh bắt được đan phương Cửu Tinh Thiên Đan, do Thần Mộng Thiên Tôn sưu tập tài liệu, cũng luyện chế thành đan, hiện tại rốt cục cũng có công dụng.

Cửu Tinh Thiên Đan bị Lâm Minh nuốt vào, cùng lúc đó tinh hoa Hồng Mông linh châu hóa thành cự mãng, cũng tiến vào trong người Lâm Minh. Mang theo hung lệ táo bạo và khí tức vĩnh hằng.

Khí tức này không ngừng xông loạn trong kinh mạch của Lâm Minh, phảng giống như muốn phá tan kinh mạch của hắn, xé nát thân thể.

Ban đầu ở Vạn Cổ Ma Khanh, Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết hai người cộng lại mới hấp thu một thành tinh hoa của Hồng Mông linh châu, mà bây giờ trong mộ Bạch Khởi Lâm Minh một người dẫn hai thành vào người.

Lâm Minh dùng khí huyết bản thân áp chế tinh hoa của Hồng Mông linh châu, khít tức toàn thân của Lâm Minh hiện tại tiến vào chín huyệt vị, muốn ngưng tụ thành huyết châu.

Chín bộ vị trong người Lâm Minh hô ứng với lực lượng nào đó trong tinh không, Lâm Minh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau một khắc hắn đi vào không gian đen kịt.

Không gian không có vật gì, chỉ có chín ngôi sao trên cao, chín ngôi sao này phân bố theo phương thức kỳ dị, tinh huy vô hạn chiếu sáng thế giới.

Bị hào quang chiếu vào người Lâm Minh chỉ cảm thấy huyết nhục xương cốt toàn thân giãn ra, ngàn vạn lỗ chân lông toàn thân và khiếu huyết mở ra, tùy ý cắn nuốt tinh quang, tinh quang tiến vào cơ thể, lực lượng sôi trào như sóng biển!

Lực lượng cường đại này khiến Lâm Minh cảm giác hắn cốt nhục, huyết mạch, kinh mạch đều lột xác, lực lượng thân thể tăng lên nhanh chóng.

Lâm Minh từ lúc đi vào Vạn Cổ Ma Khanh, hấp thu đại đế chi tâm đã lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, tiếp theo Hỗn Nguyên Thiên Cung, hấp thu tinh hoa của Hồng Mông linh châu, đụng chạm vào cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh.

Khi đó Lâm Minh chỉ mới ba mươi lăm tuổi, bây giờ đã qua tuổi năm mươi, thời gian trôi qua gần hai mươi năm!

Hai mươi năm tích lũy, Lâm Minh vẫn kẹt ở Đạo Cung Cửu Tinh, đủ loại cơ duyên kỳ ngộ đều bị hắn tích lũy xuống chỉ vì đột phá ngày hôm nay!

Nhưng mà đã như vậy Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh cũng chỉ có một thành nắm chắc.

Nếu như Lâm Minh có thể trong hư không hắc ám hấp thu tinh quang, luyện hóa vào trong cơ thể, đây mới thực sự là cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh nhìn thấy Đạo Cung Cửu Tinh cũng chỉ là hư ảnh, lúc này chỗ Lâm Minh ngồi xếp bằng có chín ngôi sao hiện ra, ánh sáng sáng ngời, Tiểu Ma Tiên cũng nhìn rõ ràng.

- Đạo Cung Cửu Tinh, thật sự là Đạo Cung Cửu Tinh!

Con mắt Tiểu Ma Tiên sáng ngời, nhưng mà nàng lúc này bất chấp sợ hãi thán phục, nàng còn phải tự mình hoàn thành, nhưng mà không biết là tích lũy chưa đủ hay là tâm tình hỗn loạn, tuy Tiểu Ma Tiên hiện tại hiện tại đang hấp thu tinh hoa của Hồng Mông linh châu, nhưng mà khoảng cách đột phá Thần Quân vẫn kém một đường.

Chương 1528: Thiên Đạo chuyển luân

Luyện hoán tinh quang trên bầu trời nói dễ vậy sao, Lâm Minh không ngừng cắn nuốt hào quang và tích súc lực lượng, lực lượng cơ thể của hắn tăng lên điên cuồng, mặc dù không có đột phá Đạo Cung Cửu Tinh nhưng lực lượng từ một tỷ cân tăng trưởng hơn phân nửa, gần hai tỷ cân.

- Lực lượng của ta còn chưa đủ.

Trong bóng tối hai mắt Lâm Minh như điện, hai tay không ngừng đánh ra ấn quyết, trong Hồng Mông linh châu dẫn ra thêm một dòng tinh hoa, hóa thành thái cổ cự mãng rót vào trong người Lâm Minh.

Cơn cự mãng này chính là hain thành tinh hoa của Hồng Mông linh châu biến thành, Lâm Minh hiện tại đã thông phệ bốn thành tinh hoa của Hồng Mông linh châu, hơn nữa Cửu Tinh Thiên Đan ẩn chứa khí huyết chi lực cường đại, thân thể của Lâm Minh thânphồng lên và sắp nổ tung như quả bóng.

Huyết quản, mạch máu nhúc nhích như con giun nhỏ, toàn thân của Lâm Minh là mồ hôi đầm đìa, thân thể của hắn lúc này hấp thu tới cực hạn, phải bạo phát ra ngoài.

Đột nhiên Lâm Minh ngẩng đầu, con mắt sáng quắc nhìn vào một viên cửu tinh trên cao, hắn lao tới thật nhanh!

Chín khỏa tinh cầu có bảy viên sáng ngời, hai viên ảm đạm, bảy ngôi sao này ứng đối với đạo cung trong người, hai viên ấm tinh ứng đối với hai ẩn mạch.

Hiện tại Lâm Minh phóng tới một ngôi sao sáng nhất, sao này tên là Phá Quân!

Phá Quân Tinh ý tứ chính là tung hoành thiên hạ, đấu tranh anh dũng, thế không thể đỡ!

Lực lượng toàn thân Lâm Minh bộc phát đến mức tận cùng, bát môn độn giáp toàn mở ra toàn bộ, muốn hái ngôi sao này xuống.

Võ đạo một đường, tu luyện tới cảnh giới chí cao có thể hai sao bắt trăng, cũng không phải là nói suông. Lâm Minh hiện tại chính là như thế!

Nếu như luận căn cơ, Lâm Minh còn mạnh hơn bất cứ võ giả luyện thể của ba mươi sáu ức năm trước gấp mười lần, gấp trăm lần! Nếu không dùng thực lực của Lâm Minh hiện tại đột phá Đạo Cung Cửu Tinh quả thực đơn giản như ăn cơm uống nước, thế nhưng mà hiện tại hắn đang đánh vỡ quy tắc Thiên Đạo!

Quy tắc Thiên Đạo không cho phép Đạo Cung Cửu Tinh tồn tại, tuy ngăn cản tu vị của Lâm Minh nhưng theo ý nào đó cũng khiến căn cơ luyện thể của Lâm Minh tích lũy tới mức không thể tưởng tượng nổi, một khi bạo phát ra có thể đạp phá sao trời, ngạo thị thiên hạ!

Trong tích tắc Lâm Minh phóng tới Phá Quân Tinh. Hư không đột nhiên rung động lắc lư giống như sắp sụp đổ, một đạo lực lượng đáng sợ hội tụ lại khiến người ta ớn lạnh.

Lâm Minh sinh lòng cảnh giác. Loại lực lượng khiến người ta sợ hãi này dường như xé nát hết tất cả, hiển nhiên chính là nhắm vào hắn mà tới.

Mở Đạo Cung Cửu Tinh, quy tắc Thiên Đạo không cho phép, dù Lâm Minh đã tích lũy căn cơ tới mức không cách nào tưởng tượng nổi. Mà bây giờ chính thức trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh cũng không thể vượt qua Thiên Đạo cách trở!

Trong hư không xuất hiện đạo văn đại đạo, chúng đan vào nhau trên bầu trời tạo thành tấm lưới, tấm lưới này khóa cửu tinh lại.

- Đây chính là khóa pháp tắc của Thiên Đạo với Đạo Cung Cửu Tinh?

Lâm Minh nhìn qua trận đồ trên cao, trong đạo đồ này ẩn chứa lực lượng đáng sợ, hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình xông lên sẽ bị đạo đồ trấn áp vô tình.

Làm trái Thiên Đạo phải thừa nhận thiên kiếp, một klhi thiên kiếp đánh xuống, dù là thiên tài tuyệt đỉnh cũng phải tan thành mây khói, hài cốt không còn!

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn dứt khoát lao lên bầu trời, hắn lúc này không có lựa chọn nào khác.

Ông --

Đạo văn trên tấm lưới trấn áp Lâm Minh, mang theo lực lượng không thể làm trái, trấn áp thế gian.

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, ngưng tụ lực lượng toàn thân đánh ra một quyền.

Trong hư không hắc ám, trừ hệ thống luyện thể ra tất cả lực lượng khác sẽ bị giam cầm, Lâm Minh chỉ có thể vận dụng lực lượng thân thể, mở ra bát môn độn giáp nganh kháng một kích.

Răng rắc!

Tiếng nổ giòn tan, cánh tay Lâm Minh rung mạnh, cẳng tay muốn nứt, hai đấm nhuốm máu.

Mà đạo văn trước mặt chỉ rung động lắc lư, căn bản không có chút vết nứt nào.

Đạo đồ chậm rãi xoay tròn, lại đặt Lâm Minh vào giữa vô số đạo văn, những đạo văn này như cối xoay ép xuống, từ từ mày vỡ xương cốt Lâm Minh.

Hư không đập vụn, thân thể cường đại của Lâm Minh dưới áp lực khủ ng bố như vậy vẫn nổ tung, mạch máu vỡ tung, máu tươi chảy ròng.

Lực lượng của thiên đạo không giống như Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Âm Dương Cửu Cửu Thiên Kiếp Lâm Minh trải qua lúc trước, đó là kiếp nạn hữu hình, còn lần này là pháp tắc trấn áp.

Pháp tắc vô hình nhưng lại nặng như tinh cầu, có thể áp chế tất cả.

Xương cốt toàn thân của Lâm Minh không ngừng phát ra tiếng nổ răng rắc, dù xương cốt của hắn cô đọng nhưng dưới pháp tắc trấn áp vẫn không chịu nổi.

Lâm Minh cắn chặt hàm răng, hai mắt huyết hồng, từ thời điểm hắn quyết định đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, Lâm Minh đã nghĩ tới gian nan trong đó rồi, nhưng cũng không có nghĩ tới lại gian nan tới mức này.

- Ta cho rằng có một thành cơ hội thành công, chẳng lẽ còn đánh giá cao sao?

Lâm Minh không cam lòng, năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng trải qua đại kiếp nạn như vậy, nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn có Hồng Mông linh châu là bảo vật luyện thể pháp tắc tối cao, bằng vào Hồng Mông linh châu hộ thể hắn mới vượt qua kiếp nạn này.

Mà Lâm Minh tay không tấc sắt đối kháng pháp tắc Thiên Đạo!

Độ khó có thể nghĩ.

Oanh!

Lâm Minh đánh ra một quyền, kinh mạch toàn thân vỡ nát không biết bao nhiêu cái, quần áo của hắn nhuốm máu, thân thể sắp bị đập vụn, mà bên ngoài không gian hư vô, bản thể Lâm Minh tình huống cực kỳ không xong.

Thân thể Lâm Minh lúc này sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, lỗ mũi, con mắt, hai lỗ tai đều có máu đổ ra!

Đỉnh đầu Lâm Minh hư ảnh chín ngôi sao không thấy, từ hào quang mênh mông ra thì Hỗn Nguyên Thiên Cung đều biến mất, Lâm Minh Tiểu Ma Tiên giống như đi vào tinh không vô hạn, bọn họ không còn ngồi trên giường đá nữa, mà là tinh hà mênh mông.

- Lâm Minh...

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh đầy khổng khổ, trong lòng căng thẳng, nàng đã sớm ngờ tới đột phá Đạo Cung Cửu Tinh hung hiểm, Hỗn Nguyên Thiên Tôn là nhân vật đỉnh cấp còn phải dựa vào thần khí mới vượt qua được, hơn nữa chính thức đột phá Đạo Cung Cửu Tinh Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã sớm tu luyện vài vạn năm tuế nguyệt.

Trái lại Lâm Minh hiện tại chỉ dựa vào nhiệt huyết, tay không tấc sắt, tu luyện chưa đủ sáu mươi năm, hắn đi trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh, phong hiểm có thể nghĩ.

Tiểu Ma Tiên sắc mặt tái nhợt, thời điểm này nàng không biết làm cách gì trợ giúp Lâm Minh, nàng đột phá vẫn chưa hoàn thành, cho dù có nhiều năng lượng chảy vào nội thế giới của Tiểu Ma Tiên nhưng cách đột phá chính thức vẫn kém một phần hỏa hầu.

Ông -- ông --

Pháp tắc Thiên Đạo vận chuyển, lực lượng toàn thân của Lâm Minh bị tiêu hao, thân thể run rẩy, muốn đánh vỡ ngăn cách Thiên Đạo còn chưa đủ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn hạ quyết tâm đánh cược một lần, hắn vận chuyển Hồng Mông Thiên Đạo, rút tinh hoa trong Hồng Mông linh châu, dẫn một hư ảnh cự mãng vào người!

Lại hai thành tinh hoa kết nối với lần trước, Lâm Minh một hơi hấp thu sáu thành tinh hoa Hồng Mông linh châu!

Trước người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Minh quả thực điên, thân thể của hắn rách nát như thế này, nếu hấp thu thêm tinh hoa Hồng Mông linh châu thì hắn làm sao luyện hóa?

Chương 1529: Chí âm tinh huyết

Tinh hoa Hồng Mông linh châu nguyên bản là khí huyết táo bạo, tu vị chưa đủ dẫn tinh hoa Hồng Mông linh châu vào trong người sẽ bạo thể mà chết, như vậy cũng tốt hơn phàm nhân nuốt kim loại, không tiêu hóa được mà chết.

Hiện tại tình huống của Lâm Minh cực kỳ không xong,trong trạng thái này hắn như thế nào cũng không thể tiêu thụ thêm hai thành tinh hoa, tạo thành phụ tải quá lớn cho cơ thể.

Tinh không vô tận, Lâm Minh rống một tiếng, lúc này tinh hoa cuồng bọa của Hồng Mông linh châu gia trì, hắn đánh ra một quyền vào Cửu Tinh đạo đồ! Dẫn hai thành tinh hoa Hồng Mông linh châu vào người thì Lâm Minh dập nồi dìm thuyền, được ăn cả ngã về không!

Dùng lực lượng của Lâm Minh hiện tại thì thân thể đã rách nát, căn bản không có khả năng triệt để hấp thu hai thành tinh hoa Hồng Mông linh châu, nếu như không cách nào phá vỡ Cửu Tinh đạo đồ, như vậy chờ đợi Lâm Minh chính là bạo thể mà chết.

Răng rắc!

Lâm Minh không hề giữ lại đánh ra một quyền, xương ngón tay nứt vỡ, Cửu Tinh đạo đồ rung mạnh nhưng cũng không có vỡ ra.

- Vẫn không đủ!

Trong lòng Lâm Minh có cảm giác không cam lòng, cho dù không quan tâm hậu quả hấp thu hai thành tinh hoa Hồng Mông linh châu, lực lượng chung cực của hắn không thể đánh nát Cửu Tinh đạo đồ.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không thân thể Lâm Minh không lâu sẽ rạn nứt, nội thế giới nổ tung mà chết.

- Tinh nguyên phân thân, mở phong ấn thứ hai.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, hắn trong tứ phương thần điện nhận truyền thừa và nguyên linh thạch thai, trong người có ba phong ấn, ba phong ấn này là do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, một đạo rắn chắc hơn một đạo.

Phong ấn cuối cùng là cường đại nhất, dùng tu vị của Lâm Minh hiện tại căn bản không thể cởi bỏ, mà hai đạo trước hắn có năng lực cởi bỏ.

Trong thanh đồng đại điện, Lâm Minh dựa vào mình cởi bỏ phong ấn đầu tiên, bằng vào lực lượng này hắn đột phá lên Thần Quân!

Dùng lý giải của Lâm Minh bây giờ với Tu La Thiên Đạo, hắn vẫn không thể dung hợp bản tôn và phân thân, chỉ có thể cởi bỏ phong ấn và đạt được lực lượng trong phân thân.

Ầm ầm!

Sau khi Lâm Minh cởi bỏ phong ấn thứ hai. Chỉ nghe tiếng vang thật lớn vang vọng, giống như vạn lôi gào thét!

Lực lượng đáng sợ không cách nào hình dung được, nó bộc phát long trời lở đất, nó rót đầy nguyên linh thạch thai, lực lượng dư thừa lại rót vào bản tôn Lâm Minh.

Phân thân nguyên linh thạch thai của Lâm Minh cường độ thân thể đạt tới mức vô cùng khủng khiếp, lực lượng trong người của hắn bộc phát nó có thể thừa nhận được, nhưng mà bản tôn Lâm Minh lại không được, thân thể của hắn lúc này tràn ngập lực lượng cương mãnh, hơn nữa lực lượng này đã sắp vượt qua thừa nhận cực hạn thân thể của Lâm Minh.

Lâm Minh điên cuồng thuyên chuyển lực lượng chính là vì đánh nát Cửu Tinh đạo đồ, chỉ cần Cửu Tinh đạo đồ vừa vỡ thì lực lượng của hắn tiết ra ngoài. Hắn có thể một lần hành động phá tan cảnh giới, thực lực tăng vọt.

Nhưng nếu như Cửu Tinh đạo đồ không phá, như vậy trái ngược rồi, Lâm Minh sẽ chết dưới trấn áp của Cửu Tinh đạo đồ và năng lượng tàn sát trong người.

- Thương Khung Phách Điển -- Bách Trọng Lãng!

Trong hư không tối đen, Lâm Minh chỉ dùng lực lượng thân thể, hắn dùng lực lượng gần hai tỷ cân của mình thi triển Thương Khung Phách Điển Bách Trọng Lãng, trong tích tắc lực lượng thân thể của Lâm Minh tăng mấy lần, đã tới gần năm tỷ cân.

Lực lượng đáng sợ như thế trút vào Cửu Tinh đạo đồ, Cửu Tinh đạo đồ run lên kịch liệt.

Năng lượng tùy ý mãnh liệt, hư không bị nghiền nát như giấy, Cửu Tinh đạo đồ rốt cuộc xuất hiện vết rạn.

Nhìn thấy một tia đạo văn thì con mắt Lâm Minh sáng ngời, hắn chẳng khác gì lữ khách sắp chết khát nhìn thấy ốc đảo trên sa mạc.

Nhìn thấy vết rạn này chính là hy vọng sống sót của hắn, nếu không thì hắn không thể chống đỡ thêm bao lâu nữa. Ầm ầm!

Lâm Minh lại đánh ra một quyền, cơ bắp cánh tay phải vỡ nát, hắn không để ý thân thể sắp sụp đổ, đem Thương Khung Phách Điển vận chuyển tới cực hạn, Cửu Tinh đạo đồ rạn nứt thì thân thể của hắn mạnh hơn một chút!

Lúc này Lâm Minh đã gần như cực hạn, hắn cắn chót lưỡi, thiêu đốt máu huyết sinh môn đánh ra một quyền.

Răng rắc!

Tiếng xương cốt vỡ tan, gương mặt Lâm Minh vặn vẹo kịch liệt, rốt cuộc cánh tay của hắn rạn nứt, cả đầu cánh tay dùng góc độ quỷ dị rủ xuống, không cách nào dùng sức được nữa.

- Đáng chết!

Trong lúc này đồng tử Lâm Minh co rút lại, cánh tay phải của hắn báo hỏng, thân thể không ngừng run rẩy.

Mất đi lực lượng thân thể, Cửu Tinh đạo đồ rạn nứt tại chậm rãi khép lại!

Thiên Đạo đạo đồ dù ngươi có thể dùng lực lượng xé rách nó, nhưng nó vẫn có thể chậm rãi khôi phục.

Lại thiếu một chút.

Lâm Minh cắn răng, đôi mắt muốn nứt ra, hắn còn cánh tay trái, nhưng mà cánh tay trái nhiều nhất chỉ đánh ra ba quyền, chỉ dựa vàoba quyền này căn bản không thể đánh nát Cửu Tinh đạo đồ.

Trời muốn ta vong sao?

Lâm Minh không cam lòng! Hắn sinh chưa đủ giáp, tu võ hơn bốn mươi năm, đi qua sóng to gió lớn, lại đánh bại vô số nhân kiệt, không biết bao nhiêu lần trải nghiệm hiểm cảnh sinh tử, một đường đi đến đây hắn đã là đỉnh phong của thế hệ trẻ

Vẫn lạc như vậy hắn không cam tâm.

Lực lượng của hắn yếu bớt, mà cùng lúc đó trong người Lâm Minh rót năng lượng kh ủng bố vào trong người.

Tinh hoa của Hồng Mông linh châu còn cởi bỏ lực lượng phong ấn của nguyên linh thạch thai, hai lực lượng này đều là chí cương chí dương, va chạm trong người Lâm Minh như hai ngọn núi lửa phun trào!

Hai dòng lực lượng chí cương chí dương và không ai khuất phục ai, cũng không phải thân thể Lâm Minh suy yếu hiện tại chống nổi, chúng tùy ý trùng kích, dùng thân thể Lâm Minh làm chiến trường, không cách nào hàng phục chúng chờ đợi Lâm Minh chính là nổ tan xác.

- Thiên Đạo không cho, ta cuối cùng không thể đối kháng Thiên Đạo sao?

Trong thân thể Lâm Minh có hai dòng lực lượng chí cương chí dương va chạm, lại càng táo bạo, không cách nào hàng phục, Lâm

Minh cắn chặt răng, ngón tay trái đâm vào da thịt, hắn muốn năng lượng tiết ra ngoài, nhưng mà làm thế ít có khả năng.

Trạng thái thân thể của hắn càng không xong, hốc mắt lồi ra, máu tươi trào ra ngoài.

Một khắc này hắn gần như tử vong, loại cảm giác này Lâm Minh lúc trước phá cửu trọng mệnh vẫn, trải qua Cửu Cửu Thiên kiếp mới gặp qua.

Thời điểm Lâm Minh vô kế khả thi, mắt thấy hai đạo lực lượng này nổ tan thân thể, một dùng lực lượng âm nhu rót vào trong cơ thể của Lâm Minh, đạo lực lượng này giống như nước suối tắm mát thân thể Lâm Minh.

- Đây là...

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, hắn ẩn ẩn cảm thấy đạo lực lượng âm nhu này xuất hiện, quấn nhau với hai dòng lực lượng dương cương, làm cho hai dòng năng lượng này giảm xuống.

Đạo lực lượng này không có cường đại bằng hai đạo lực lượng chí dương chí cương, nhưng lại tinh thuần tới cực điểm, thuộc tính âm nhu của nó khiến hai dòng lực lượng táo bạo kia đạt tới trạng thái âm dương điều hòa.

- Là Tiểu Ma Tiên...

Trong lòng Lâm Minh lập tức hiểu ra, thời điểm này có người phóng thích lực lượng âm nhu tình thuần như vậy, cũng chỉ có Tiểu Ma Tiên.

Từ sức mạnh âm nhu này Lâm Minh cảm nhận được chân phượng chi huyết nồng đậm, chí nhu như nước còn mang theo hỏa diễm nhàn nhạt.

Làm cho Lâm Minh kinh hãi là cổ lực lượng này hoàn toàn khác biệt với lực lượng lúc trước Tiểu Ma Tiến rót vào cho hắn, lực lượng trong người Tiểu Ma Tiên truyền qua là chân phượng khí huyết mang theo khí tức bổn nguyên của nàng, đạo lực lượng này

Tiểu Ma Tiên chính là tính mạng bổn nguyên của nàng.

Phượng hoàng huyết!?

Trong lòng Lâm Minh chấn động, ý thức của hắn cưỡng ép thoát ra khỏi hư không tối đen của Đạo Cung Cửu Tinh ra ngoài, đột nhiên mở mắt ra nhìn Tiểu Ma Tiên.

Lúc này Hỗn Nguyên Thiên Cung đã bị Cửu Tinh thần quang bao phủ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên thân ở tinh không vô hạn, Tiểu Ma Tiên giữ chặt tay Lâm Minh và mở miệng ra, một dòng khí huyết từ trong miệng của Tiểu Ma Tiên bay ra ngoài bao phủ Lâm Minh.

Khí huyết chi lực này biến ảo thành hình dáng phượng hoàng trên không trung, linh động xinh đẹp và gáy vang.

Đây chính là khí huyết bổn nguyên của Tiểu Ma Tiên, cũng là phượng hoàng chân huyết.

Nên nhớ năm đó thượng cổ phượng tộc giữ gìn giọt máu phượng hoàng trân quý thế nào, đây là máu huyết của phượng hoàng, từ trên người phượng hoàng chết đi lấy ra, dùng bí pháp bảo tồn không biết bao nhiêu năm, nó không có sinh cơ bừng bừng như phượng hoàng huyết của Tiểu Ma Tiên lúc này!

Hơn nữa thượng cổ phượng tộc lấy phượng hoàng máu huyết là từ trên người viễn cổ phượng hoàng, số lượng huyết dịch rất nhiều, nhưng mà có thể ngưng tụ cao đột như của Tiểu Ma Tiên hay sao?

Phượng hoàng trải qua niết bàn chín lần có thể vô hạn thiêu đốt máu huyết mà không tiêu hao huyết mạch bổn nguyên, nhưng mà giới hạn trong máu huyết mà thôi, nếu như trực tiếp dùng bổn mạng chân huyết thì đó là tổn thương vĩnh cửu, không cách nào đền bù.

Có thể nói đây là đồ vật trân quý nhất của Tiểu Ma Tiên, là bảo vật vô số người coi trọng thân thể Tiểu Ma Tiên như vậy.

Mà bây giờ Tiểu Ma Tiên trực tiếp độ nó cho Lâm Minh, điều hòa hai dòng năng lượng chí dương trong cơ thể Lâm Minh.

- Cơ Tiên Nhi!

Trong lòng Lâm Minh khẩn trương, Tiểu Ma Tiên truyền máu huyết cho hắn, chẳng những tổn thất tu vị của nàng, cũng sẽ ảnh hưởng thọ nguyên và thành tựu tương lai.

Nghe được Lâm Minh hô to, Tiểu Ma Tiên mở to mắt, đôi mắt của nàng đầy thê lương.

- Tại sao ngươi làm vậy?

Phần ân tình này quá nặng, Lâm Minh không cách nào thừa nhận.

- Truyền máu huyết quý giá của ngươi cho ta, dù cho ta đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng mà tính mạng bổn nguyên của ngươi bị hao tổn, đây là tổn hại vĩnh cửu, cũng ảnh hưởng tương lai của ngươi, ta làm sao còn mặt mũi gặp ngươi chứ?

Máu huyết trên người Tiểu Ma Tiên không phải chuyện đùa.

Võ giả tu vị yếu tổn hại máu huyết đền bù cũng không tính khó, mà máu huyết của Tiểu Ma Tiên chính là cao cấp nhất của Thần Vực, một khi tổn thất đền bù muôn vàn khó khăn.

Nghe Lâm Minh nói, Tiểu Ma Tiên than nhẹ một tiếng, nói ra:

- Chúng ta đều phải chết ở đây, nếu ngươi không đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, chúng ta còn sống đi ra sao?

Nói đến đây nàng dường như nhớ tới cái gì đó, dùng giọng cực thấp nói:

- Chẳng phải tương lai ngươi và ta không phải gặp nhau là cừu địch sinh tử sao? Ta độ khí huyết cho ngươi, phế huyết mạch của bản thân, gia gia của ta cùng Yêu Đế cũng không cần ta tương lai chấp chưởng yêu, ma hai tộc, ít đi chuyện giao thủ với ngươi, không phải rất tốt sao?

Chương 1530: Một đời một thế, huyết mạch lạc ấn

Nghe Tiểu Ma Tiên nói chuyện này trong nội tâm Lâm Minh ngẩn ngơ, hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Tiểu Ma Tiên cũng không biết mình làm sao nói câu này, nhưng mà Lâm Minh nghe xong cảm thấy nhói đau, hắn không thoải mái, mà nàng chỉ muốn phát ti3t tâm tình không vui trong lòng.

Nàng áy náy cười cười, nhìn Lâm Minh nói ra:

- Có một số việc quá phiền, nói lung tung ảnh hưởng tâm tình của ngươi rồi.

Lâm Minh trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, hắn cảm thấy nội tâm của mình đau nhức khó hiểu, hắn khó có thể đối mặt, hắn trầm mặc trong chốc lát, chỉ nói:

- Thực xin lỗi, ta biết rõ.

- Ngươi không biết.

Tiểu Ma Tiên lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt dường như có thứ gì đó chớp động, nói:

- Ngươi không biết... Ta mới vừa vào Uổng Tử Cốc đã rất sợ hãi, ta trời sinh tính ưa thích náo nhiệt, ta không thích nhất chính là tịch mịch và hắc ám, ta vừa đi Uổng Tử Cốc thì đặc muốn muốn ra ngoài, ta cảm thấy được nếu ngây ngốc ở trong này trăm năm ta sẽ điên mất.

- Nhưng mà sau đó ta không nghĩ vậy, chín năm ở chung cả ngày lẫn đêm ta không cảm thấy sợ như vậy, ta từ nhỏ đến lớn không biết đi qua bao nhiêu nơi có phong cảnh xinh đẹp, các loại tiên sơn tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên, ta xem không biết bao nhiêu, nhưng mà bây giờ nghĩ lại ta cảm thấy không có bao nhiêu ấn tượng cả, ngược lại ở trong Uổng Tử Cốc chín năm, đối mặt vĩnh viễn hắc ám và thi cốt vô tận, đoạn thời gian này ta cảm thấy khó quên, ta cảm thấy bóng tối vô tận kia có thể dựa vào người của ngươi, ta... Cảm thấy rất nhớ.

Tiểu Ma Tiên nói đến đây đột nhiên cười lên, nàng cảm thấy nên nói đã nói ra, không cần phải nén trong đáy lòng, không đi quản kết quả, không quản Lâm Minh nghĩ thế nào, nàng chỉ muốn nói mà thôi.

- Có đôi khi ta thậm chí suy nghĩ có lẽ chúng ta không ra ngoài mới không tệ, ít nhất không cần đi cân nhắc tương lai là địch hay là bạn. Cũng không cần đi đối mặt nhiều chuyện hỗn loạn như thế... Đương nhiên, không đi ra chưa hẳn ngươi nguyện ý.

Tiểu Ma Tiên nói đến đây Lâm Minh cảm thấy nội tâm sửng sốt. Hắn nắm tay Tiểu Ma Tiên như lúc trước, cảm xúc mềm mại không xương mang theo ôn nhu khó có thể hình dung, giống như là đắm chìm trong nước chảy và mỹ ngọc.

Thời khắc này đột nhiên Lâm Minh cảm thấy trên lưng mang theo tình nghĩa nặng chịt, làm cho hắn không biết nên đối mặt như thế nào.

- Thực xin lỗi...

Lâm Minh trầm mặc hồi lâu, chỉ nói ra ba chữ này.

Mà Tiểu Ma Tiên nghe xong lại cười, cười như đóa hoa xuân nở rộ.

- Ngươi không có gì phải xin lỗi ta. Mạng của ta do ngươi cứu, cùng ngươi vào Uổng Tử Cốc ta không có hối hận qua, độ huyết dịch bổn nguyên cho ngươi, ta cũng không có hối hận qua. Ngày sau cho dù chúng ta khó có thể ở bên nhau, máu trên người của ta vẫn ở trong người của ngươi, khắc vào huyết mạch của ngươi, nương theo ngươi một đời một thế không chia lìa.

Nói đến đây Tiểu Ma Tiên cười lên càng vui sướng. Khóe miệng của nàng có răng mèo đáng yêu hiện ra.

Lâm Minh trong lúc nhất thời đã si ngốc rồi.

- Phá Đạo Cung Cửu Tinh đi, ngươi có thể. Ta còn không muốn chết ở đây.

Tiểu Ma Tiên nâng đôi má Lâm Minh lên, chăm chú nói xong, Lâm Minh yên lặng đối mặt đôi mắt sáng ngời của Tiểu Ma Tiên, sau đó hắn trịnh trọng gật đầu.

Đối với hứa hẹn với Tiểu Ma Tiên cũng là hứa hẹn với bản thân hắn.

Hắn không cách nào thừa nhận tình nghĩa của Tiểu Ma Tiên, chỉ có thể dùng hết lực lượng đột phá Đạo Cung Cửu Tinh.

Năng lượng trong người của hắn trải qua máu huyết của Tiểu Ma Tiên điều hòa, đã chậm rãi ổn định lại, thậm chí kinh mạch vỡ tan khi năng lượng trùng kích đã chậm rãi khôi phục lại, đây là hiệu quả của âm dương điều hòa.

Lâm Minh nhắm mắt lại, hắn lại tiến vào tinh không tối đen vô tận, hắn nhìn qua chín ngôi sao trên cao.

Một khắc này Lâm Minh cảm giác trong người của hắn có hỏa diễm thiêu đốt, tay phải đứt gãy cốt nhục không ngừng khép lại, kinh mạch khôi phục.

Hắn quát lên một tiếng và phóng lên trời, bát môn độn giáp mở ra, sau lưng Lâm Minh có hư ảnh chân long gào thét.

Thương Khung Phách Điển -- Bách Trọng Lãng!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, hư không bị một quyền của Lâm Minh oanh sập, đường vân trên Cửu Tinh đạo đồ bị một quyền của Lâm Minh oanh trúng rung lên kịch liệt, một tia vết rạn trống rỗng xuất hiện trên bầu trời.

Mắt thấy vết rạn xuất hiện, đôi mắt Lâm Minh có tinh quang b ắn ra, hắn hét lớn một tiếng, lại đánh ra một quyền vào vị trí cũ.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Một quyền của Lâm Minh tiếp một quyền, hai đấm máu tươi vẩy ra, nhìn thấy mà giật mình.

Trên người của hắn năng lượng bạo phát tới tận cùng, Cửu Tinh đạo đồ không ngừng rung lên và vết rạn càng lớn!

Dường như bởi vì Lâm Minh cuồng mãnh cho nên pháp tắc Thiên Đạo cũng tức giận, đạo văn không ngừng hội tụ lại đè ép toàn thân Lâm Minh.

Gặc... Gặc...

Xương cốt toàn thân của Lâm Minh nổ tung, máu tươi chảy ròng, hơn phân nửa thân thể đã bị huyết dịch nhuộm đỏ.

Nhưng mà Lâm Minh không quan tâm, hắn vẫn toàn lực oanh kích Cửu Tinh đạo đồ.

Khe hở không ngừng mở rộng, mỗi khi khuếch trương một chút cũng khiến thân thể Lâm Minh vỡ nát.

- Thiếu một ít, còn thiếu một ít!

Hai mắt Lâm Minh huyết hồng, điên cuồng hét to trong ngực.

Mà đúng lúc này đột nhiên hắn cảm giác tinh không rung động lắc lư, cả thế giới như điên đảo. Thiên địa nguyên khí trong người xao động

- Cái gì?

Đột nhiên xuất hiện biến hóa làm cho Lâm Minh chấn động, đạo lực lượng này không phải tới từ pháp tắc Thiên Đạo, mà là từ ngoại lực.

Toàn thân Lâm Minh phát lạnh, một điềm xấu xuất hiện trong lòng..

Đúng lúc này một giọng nói điên cuồng truyền vào.

- Lâm Minh, ngươi đang đột phá Đạo Cung Cửu Tinh sao? Làm trái pháp tắc Thiên Đạo, ngươi si tâm vọng tưởng! Nhưng mà dù thế ta cũng sẽ không cho ngươi một chút cơ hội nào, xem ta bố trí khóa hư đại trận, ngăn cách Cửu Thiên Tinh Quang, ngươi làm sao đột phá nha, triệt để thất bại thì thân thể sụp đổ, cảnh giới ngã xuống, ha ha ha ha ha!

Tiếng cười lớn này chính là Thiên Minh Tử!

Bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử đang đại chiến với thiết giáp âm binh, vốn dựa theo ý định của Thiên Minh Tử, hắn phải dùng mấy khắc mới đánh chết toàn bộ âm binh, tận khả năng tiết kiệm thể lực và giảm thương thế, bằng cái giá nhỏ nhất đánh bại âm binh.

Sau đó hắn sẽ bố trí kết giới phong bế lối ra phần mộ Bạch Khởi, hắn ngồi xuống điều tức tranh thủ khôi phục trạng thái tốt nhất, lại đến luyện hóa Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Làm như vậy không sơ hở tý nào, chỉ cần hắn khôi phục thực lực thì Lâm Minh phải chết.

Nhưng mà hiện tại trong quá trình chiến đấu Thiên Minh Tử đột nhiên nhìn thấy trên Hỗn Nguyên Thiên Cung, mái vòm phần mộ Bạch Khởi biến mất, biến thành một khu vực hư vô vô tận, Cửu Tinh hiện ra!

Hắn trải qua ngây người ngắn ngủi, lập tức hiểu đây là Lâm Minh mưu toan đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Đạo Cung Cửu Tinh, đây là hệ thống luyện thể của nhân loại, Thánh tộc, Ma tộc tu luyện thể hệ khác với Đạo Cung Cửu Tinh, trong ba mươi sáu ức năm trước tu luyện giả luyện Đạo Cung Cửu Tinh đến mức tận cùng cũng không hiếu hơn hệ thống tụ nguyên chút nào.

Mà bây giờ bởi vì quy tắc Thiên Đạo nào đó cải biến, Đạo Cung

Cửu Tinh ít có thể đạt tới, nhưng mà tu thành thì lực lượng càng kinh khủng, một khi Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, có trời mới biết sẽ xảy ra cái gì.

Tuy Thiên Minh Tử không quá tin tưởng Lâm Minh có thể, nhưng mà hắn không cho Lâm Minh chút cơ hội nào, hắn lúc này liều lĩnh công kích thiết giáp âm binh đại trận, trong thời gian ngắn phá vỡ đại trận, rồi sau đó hắn liền ra tay quấy nhiễu Lâm Minh.

Lúc này Thiên Minh Tử toàn thân là máu, bả vai, bụng dưới hai nơi bị minh thương xuyên thủng, huyết nhục mơ hồ, sau lưng có miệng vết thương đáng sợ, cơ hồ chặt đứt cột sống, trừ chuyện đó ta cánh tay trái lại bị chém xuống, rồi sau đó hắn thi triển bí pháp ghép trở lại.

Thiên Minh Tử phá vỡ thiết giáp âm binh đại trận, hắn phải trả cái giá cực kỳ thê thảm.

Hắn hiện tại bất chấp thương thế, qua loa nuốt vào một viên đan dược sau đó trong tu di giới lấy một luân bàn ra, đột nhiên ném lên bầu trời, cùng lúc đó hai tay của hắn liên tục đánh ra bí quyết, bởi vì tay trái bị chém tận gốc, kinh mạch mạch máu chưa hoàn toàn nối lại nên mất linh mẫn, tốc độ kết ấn chậm hơn rất nhiều.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Trận bàn chuyển động có hỗn độn chi quang bắ n ra, bao phủ Hỗn Nguyên Thiên Cung lại, chặt đứt Hỗn Nguyên Thiên Cung liên hệ với bên ngoài!

Mà Thiên Minh Tử lúc này chân đạp hư không, cầm trường kiếm trong tay và lẩm bẩm.

- Khủng cụ chi huyết, hóa thành Tâm Ma, Thiên Đạo thần uy, hóa thành kiếm ta! Trảm!

Đột nhiên Thiên Minh Tử chém ra một kiếm, một kiếm này chém xuống mang theo kiếm quang vô tận trút xuống Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Trong lúc nhất thời cả Hỗn Nguyên Thiên Cung bao phủ trong ma quang.

Kiếm quang bị trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung đỡ được, nhưng mà ảo giác của nó vẫn tiến vào bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

- Ha ha ha! Lâm Minh, ở trước mặt ta ngươi cũng muốn đột phá? Ta năm đó chỉ dựa vào thân phận đệ tử hạch tâm diệt cả Thiên Vũ Thánh Địa, lão Thánh Chủ của Thiên Vũ Thánh Địa là Đại Giới Giới Vương, mà ta khi đó chỉ là Giới Vương, ta đúng vào lúc hắn mưu toan đột phá cảnh giới dùng Tâm Ma chi pháp dẫn động Tâm Ma trong lòng của hắn, làm cho hắn trong khi tu luyện tẩu hỏa nhập ma, chẳng những đột phá thất bại hơn nữa cảnh giới tổn hao nhiều! Ta lúc này mới có thể gi ết chết hắn! Đại Giới Giới Vương còn hủy trong tay ta, huống chi là ngươi!

- Bất luận kẻ nào đều có tâm ma, võ giả càng cường đại thì Tâm Ma cũng càng cường đại, võ giả đột phá cũng phải trực diện với Tâm Ma, không thể tránh né, đây cũng là thời điểm võ giả yếu ớt nhất, huống chi ngươi đột phá chính là nghịch thiên mà đi, vốn phải thừa nhận thiên kiếp chi lực, ngươi đừng có hy vọng a!

Thiên Minh Tử cuồng tiếu, từng âm thanh như ma chú rót vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung ngăn kiếm quang và tuyệt đại công kích của Thiên Minh Tử, nhưng mà một bộ phận năng lượng vẫn rót vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Tuy trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung rất cao minh, cũng không phải ngăn cách hết thảy, nếu không tinh quang của Cửu Tinh Đạo Cung, cũng không thể xuyên qua nó được.

Kiếm quang của Thiên Minh Tử bị trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung ngăn cản dễ dàng, nhưng mà Tâm Ma chi thuật quỷ dị lại không thể hoàn toàn ngăn lại.

Trong lúc nhất thời Lâm Minh chỉ cảm thấy trong nội tâm bộc phát ảo giác, Cửu Tinh đạo đồ bị xé nát phân nửa cũng đột nhiên đi xa.

- Đáng chết!

Sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, trong nội tâm khẩn trương.

Chương 1531: Tinh không đỏ ửng

Lâm Minh đột phá chính là vì nghịch thiên cải mệnh, cưỡng ép đột phá Thiên Đạo trói buộc cho nên gian nan trong đó không cách nào hình dung được, dù cho Lâm Minh tích lũy căn cơ thân thể như thế cũng chỉ có một thành nắm chắc, cuối cùng dựa vào Tiểu Ma Tiên dẫn độ phượng nguyên máu huyết mới nhìn thấy hy vọng thành công.

Dưới loại tình huống này Lâm Minh căn bản không thể bị quấy nhiễu.

Mà Thiên Minh Tử làm quá tuyệt, không để cho Lâm Minh chút cơ hội xoay người nào cả, dù hắn bị hao tổn khí huyết, ảnh hưởng tu luyện ngày sau cũng không tiếc.

- Lâm Minh, mạng của ngươi quá cứng, ta với ngươi là địch chính là khiêu chiến số mạng của bản thân, cực kỳ hung hiểm! Vì giết ngươi ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Từ xưa thiên tài đều có số mệnh gia thân, đối địch với bọn họ quá hung hiểm, đừng nói là thế giới võ giả, cho dù là thế giới phàm nhân, những hoàng đế khai quốc tuân theo thiên mệnh mà sinh, bọn họ chinh chiến thiên hạ thường thường sẽ trải qua vô số ám sát, mà những người ám sát họ kết quả cuối cùng nhất chính là thất bại.

Giọng của Thiên Minh Tử điên cuồng, hắn chẳng những thi triển Tâm Ma chi pháp, còn đồng thời oanh kích Hỗn Nguyên Thiên Cung, cả tòa thiên cung rung động lắc lư.

Hỗn Nguyên Thiên Cung rung động lắc lư, làm cho hoàn cảnh năng lượng của Lâm Minh hỗn loạn, cộng thêm ảo giác tầng tầng lớp lớp, hết thảy đều tạo thành khó khăn trong khi Lâm Minh đột phá.

Hai mắt Lâm Minh huyết hồng, rống to một tiếng, hai đấm đột nhiên oanh ra và nhiều ảo giác bị Lâm Minh đánh phá, nhưng quyền ý này đánh lên Cửu Tinh đạo đồ giảm đi rất nhiều, cuối cùng chỉ xé ra một chút mà thôi.

Không chỉ như thế, bản thân Cửu Tinh đạo đồ vẫn từ từ khép lại, nếu như Lâm Minh không thể thể trong thời gian nắn đánh nát Cửu Tinh đạo đồ thì hắn sẽ thất bại.

Một khi đột phá thất bại Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đều phải chết!

- Lâm Minh!

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong lòng Tiểu Ma Tiên khẩn trương, nàng vẫn nắm tay của Lâm Minh, bởi vì bổn nguyên khí huyết tiêu hao, sắc mặt của nàng tái nhợt bệnh tật.

Nàng khẽ cắn môi, há miệng ra độ máu huyết cho Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên lúc này cánh tay mềm như nước chảy, thân thể dường như không có chút sức nặng nào cả, giống như tùy thời ngã vào người của Lâm Minh.

Trong hư không hắc ám đột nhiên Lâm Minh cảm giác phượng hoàng chi huyết tinh thuần rót vào người của mình, cùng làm cho nội tâm Lâm Minh khẩn trương, Tiểu Ma Tiên đã tiêu hao không ít khí huyết, nếu như lại tiêu xài như vậy hậu quả quá đáng sợ.

- Cơ Tiên Nhi, không nên độ khí huyết cho ta!

Lâm Minh rống to, nhưng mà Tiểu Ma Tiên căn bản không có dừng lại. Lâm Minh cảm thấy nội tâm càng gấp.

- Cơ Tiên Nhi, cho dù ngươi độ khí huyết cho ta cũng chỉ làm cho khí tức dương cương dịu đi, có tác dụng âm dương điều hòa mà thôi, không cách nào dung hợp. Dưới Thiên Minh Tử quấy nhiễu ta vẫn không thể nào đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh lúc này lòng nóng như lửa đốt, tròng mắt muốn nứt, thứ hắn mang trên lưng quá nhiều, nhưng mà hết lần này tới lần khác hắn không có năng lực đi hoàn thành.

Hắn hận, hắn không cam lòng!

- Phá cho ta!

Lâm Minh hét lớn một tiếng. Khớp xương toàn thân nổ vang, máu huyết sinh môn bị thiêu đốt không kể hậu quả, đổi lấy thân thể của Lâm Minh có sức thừa nhận vượt qua bình thường, kinh mạch toàn thân không ngừng vỡ nát.

Thương Khung Phách Điển -- Bách Trọng Lãng!

Lâm Minh thiêu đốt tánh mạng đánh ra một quyền, đánh tan ảo giác, đánh vào Cửu Tinh đạo đồ. Đạo đồ rung mạnh sau đó xé ra lỗ hổng khiến người ta giật mình!

Nhưng mà lúc Lâm Minh xé rách Cửu Tinh đạo đồ thì lực lượng ảo giác từ bốn phương tám hướng ập tới trùng kích nội tâm của Lâm Minh! Lâm Minh công kích càng mạnh cũng tương đương phóng thích tâm thần càng nhanh. Nội tâm của hắn càng trống không càng dễ bị Tâm Ma cắn trả.

Phốc!

Lâm Minh nhổ ra một ngụm nghịch huyết, thần trí mơ hồ, thân thể bay ra ngoài.

Răng rắc! Răng rắc!

Cửu Tinh ảo giác vỡ vụn, ý thức của Lâm Minh bắ n ra khỏi tinh không vô tận, đến lúc này hắn đang ở biên giới sụp đổ!

Bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử phát giác được điểm này, khóe miệng tươi cười. Tuy hắn không nhìn thấy cảnh tượng trong Hỗn Nguyên Thiên Cung nhưng có thể căn cứ vào tình huống bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung mà phán đoán, vừa rồi tinh quang ảm đạm chắc hẳn là do Lâm Minh bị cắn trả.

- Ân oán gần hai mươi năm, hôm nay kết thúc!

Thiên Minh Tử cường chống thân thể bị tổn thương, cắn đầu lưỡi, nhổ ra một đám máu huyết, tay của hắn điểm lên máu tươi và vẻ huyết phù trên không trung.

Ma chi chú ấn!

Bồng!

Lúc này vẽ lên bên ngoài trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh gặp phải trọng kích, thân thể run lên và bay ra sau.

- Lâm Minh!

Nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên ngã quỵ, Tiểu Ma Tiên lòng dạ cồn cào, nàng duỗi cánh tay ngọc cầm tay Lâm Minh, kéo hắn vào ngực.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo của Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh chỉ cảm thấy ngã vào ôn hương nhuyễn ngọc, ngửi được hương thơm xử nữ

Hắn mở hai mắt ra, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tiểu Ma Tiên và đầy lệ quang. Tiểu Ma Tiên cứ thế ôm chặt Lâm Minh, một khắc này dường như cả thế giới chỉ có hai người bọn họ, vào thời điểm này hai người dựa vào nháu.

- Chúng ta chết ở chỗ này, ngươi có hối hận không?

Tiểu Ma Tiên nói nhỏ bên tai Lâm Minh.

Lâm Minh lúc này hốc mắt mơ hồ một khắc này hắn cảm thấy nhu tình bao phủ, hắn nhẹ nhàng lắc đầu...

Vào thời khắc này âm thanh như dừng lại.

Tiểu Ma Tiên đột nhiên khóc, lệ tuôn như suối.

- Trước khi chết có thể ở cạnh ngươi, chết cũng không có đáng sợ như vậy, nhưng mà ta không muốn ngươi chết, ta cho ngươi tất cả, ngươi phá Đạo Cung Cửu Tinh lao ra khỏi đây, ngày sau ngươi sống trên trăm triệu năm tuế nguyệt, máu của ta sẽ sống cùng ngươi.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy giống như hạ quyết tâm, nàng cứ như vậy ôm đầu Lâm Minh, cúi người xuống hôn thật sâu.

Bốn cánh môi chạm nhau, mang theo hương vị máu tươi.

Trong nháy mắt thời gian như dừng lại, trong tình không vô tận Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đang ôm nhau, vẫn có máu tươi đỏ thẫm bao phủ bản thân.

Lúc này xuất hiện cảnh kiều diễm, làm cho Lâm Minh say mê trong đó, nhưng mà rất nhanh hắn từ trong say mê tỉnh táo lại. Hắn thình lình phát hiện Tiểu Ma Tiên vừa hôn hắn vừa quán chú phượng hoàng máu huyết cho mình, muốn độ toàn bộ máu huyết của mình qua.

Một khi nàng làm như vậy nàng sẽ hương tiêu ngọc vẫn!

- Ngươi...

Lâm Minh muốn đẩy Tiểu Ma Tiên ra, nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn ôm chặt Lâm Minh, hắn không giãy ra được.

- Đừng... Đừng làm như vậy!

Lâm Minh gian nan truyền âm.

- Dù độ toàn bộ máu huyết cho ta... Ta cũng khó có thể dung hợp trong thời gian ngắn... Nếu như chỉ điều hòa hai đạo khí tức dương cương trong người thì không nên... Khí huyết lúc trước đã đủ rồi.

Dù Tiểu Ma Tiên cho hắn toàn bộ máu huyết, đều rót vào cơ thể Lâm Minh, hắn cũng không có khả năng hấp thu trực tiếp, năm đó Lâm Minh chỉ hấp thu một chút Thương Long chi cốt, không biết hao phí bao nhiêu khí lực, mà bây giờ tu vị của hắn tăng cao, nhưng mà phượng hoàng máu huyết của Tiểu Ma Tiên còn tinh thuần hơn Thương Long chi cốt cả trăm ngàn lần.

- Không cách nào dung hợp sao? Vậy ta giúp ngươi dung hợp!

Tiểu Ma Tiên cắn răng nói ra, nàng hôn sâu giống như muốn hòa tan cơ thể mình vào người của hắn, hoàn toàn dung nhập thân thể Lâm Minh, cùng hắn hợp hai làm một.

Khí huyết vẫn còn dẫn độ, trong lòng Lâm Minh nóng như lửa đốt, hắn chèo chống thân thể tổn thương, dốc sức liều mạng muốn đẩy Tiểu Ma Tiên ra, nhưng mà trong hỗn loạn hắn chỉ cảm thấy tay của mình mềm mại.

Tập trung nhìn vào Lâm Minh nhìn thấy tay của mình đặt vào ngực của Tiểu Ma Tiên, hai ngọn núi mềm mại bị Lâm Minh bóp biến hình, mang theo cảm giác co giãn khó hình dung.

Trong nháy mắt đó thân thể Tiểu Ma Tiên đột nhiên run lên, phát ra tiếng r3n rỉ, nàng bản năng muốn thối lui nhưng vào lúc này bản thân mềm nhũn xuống, không có một chút khí lực, nàng cứ như vậy triệt để ngã vào người Lâm Minh..

Gương mặt nàng đỏ như ráng hồng, sóng như thuy thủy, hai tay của nàng như linh xà quấn cổ Lâm Minh, hôn thâm tìn!

Trong lúc nhất thời lực lượng khó hình dung thông qua nụ hôn của hai người truyền vào cơ thể Lâm Minh, không giống như Tiểu Ma Tiên độ máu huyết bổn nguyên lúc trước, nhưng mà nó tinh thuần không kém gì máu huyết bổn nguyên, hơn nữa trọng yếu nhất là đạo lực lượng này không hề trở ngại dung hợp với thân thể Lâm Minh, giống như chúng là cùng một thể. Đây là nguyên âm chi khí của Tiểu Ma Tiên, thời điểm này nàng hiến dâng không giữ lại, nó rất dễ dàng dung hợp với Lâm Minh.

Vào lúc này Lâm Minh tình mê ý loạn, hắn cảm thấy trong lòng xuất hiện dục hỏa, hắn muốn áp Tiểu Ma Tiên xuống dưới và tùy ý mây mưa.

Nữ tử hoàn mỹ nhất thế gian, mang theo linh tính ôn hòa không thể nào hình dung nổi, mặc dù Lâm Minh truy cầu võ đạo đỉnh phong, đã luyện tới cảnh giới phẳng lặng như nước, lúc này tâm tình của hắn cũng khó khống chế được.

Nhưng mà trong đầu Lâm Minh vẫn có một tia thanh minh, hắn biết rõ hai chữ trách nhiệm, hắn cùng với Tiểu Ma Tiên kết hợp với nhau tất nhiên là yêu ma hai tộc không cho phép, hắn lấy đi nguyên âm của Tiểu Ma Tiên sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn cho nàng ta.

Tương lai bọn họ không có kết quả, thỏa mãn d*c vọng hôm nay lại mang tới kết cục thống khổ ngày sau.

- Ta có thê tử...

Trong tâm Lâm Minh không đành lòng nói ra.

- Thì tính sao?

Đột nhiên thân thể Tiểu Ma Tiên run lên, nàng tách ra khỏi hôn môi nồng nhiệt với Lâm Minh, nhìn qua mặt Lâm Minh, ánh mắt của nàng đơn thuần không ai muốn tổn thương.

Lâm Minh lúc này không biết trả lời thế nào.

- Ta không có cầu kết quả cùng ngươi, cũng không có hy vọng xa vời ngày sau sẽ ở cùng chỗ với ngươi, chỉ là hôn đơn thuần, chỉ đơn thuần là mang thân thể ta cho ngươi, ngươi đều không muốn sao?

Giọng của Tiểu Ma Tiên có chút phát run, nước mắt không ngừng rơi xuống, chậm rãi lăn dài trên má.

Giọng nói đầy cảm xúc, nước mắt của Tiểu Ma Tiên rơi vào trê mặt Lâm Minh và vỡ nát như thủy tinh.

Lâm Minh lúc này lại ngây người.

Chương 1532: Long phượng trình tường

Thân thể Lâm Minh cứng ngắc, Tiểu Ma Tiên nói lời này quanh quẩn trong tai của hắn, làm cho nội tâm của hắn đau đớn không hiểu, hắn cảm giác phần nhân tình này quá nặng, hắn không đủ sức tiếp được.

- Ta... Không đáng cho ngươi làm như vậy, nếu Ma Thủy tiền bối biết rõ, ngươi ngày sau dừng chân trong yêu tộc và ma tộc?

Nếu như yêu ma hai tộc thực sự ký minh ước với Thánh tộc, thậm chí cân nhắc Tiểu Ma Tiên cùng Tạo Hóa thánh tử có quan hệ thông gia, như vậy Tiểu Ma Tiên hôm nay tự chủ trương mây mưa với Lâm Minh chính là tội phản tộc, sẽ làm Ma Thủy Thiên Tôn mất hết mặt mũi trong tộc, bản thân Tiểu Ma Tiên cũng sẽ như vậy.

- Ta cảm thấy đáng giá là đủ!

Giọng của Tiểu Ma Tiên nghẹn ngào, dường như nội tâm của nàng ủy khuất quá nhiều, muốn phát ti3t ra, càng khóc càng lợi hại, nàng ôm lấy Lâm Minh.

- Ngươi không nên nhắc tới chuyện này, tại sao ngươi nhắc tới gia gia của ta? Hôm nay, chỉ là hôm nay, ngươi không thể lừa gạt gạt ta để cho ta vui vẻ sao? Ta không muốn cân nhắc tương lai như thế nào, cũng không muốn cân nhắc làm gì.

Tiểu Ma Tiên nói xong bắt đầu c ởi quần áo của mình, ngón tay của nàng run rẩy đảo qua dây lưng, vạt áo chậm rãi trượt ra, lộ ra bộ ng ực và da thịt tuyết trắng của nàng.

- Thân thể của ta, nguyên âm phượng huyết của ta, không biết bao nhiêu người ngấp nghé, ta mang nó giao cho ngươi, không cầu ngươi hồi báo cái gì, không cầu tương lai như thế nào... Ta chỉ cần ngươi nguyện ý.

Hai mắt Tiểu Ma Tiênrưng rưng, đôi má ửng đỏ, tay của nàng điểm nhẹ, quần áo toàn thân bốc cháy lên.

Hỏa diễm sáng ngời hiện ra, quần áo hóa thành tro bụi tiêu tán, sau đó thân thể thiếu nữ đ ẫy đà tinh tế tỉ mỉ sáng như ngọc, tràn ngập thanh xuân sức sống xuất hiện hiện ra trước mặt Lâm Minh.

Vòng eo nhỏ nhắn, đùi thon dài hoàn mỹ, ngọc nữ phong tràn ngập co giãn, dung nhan thánh khiết như thiên sứ.

Dưới trời sao vô tận ánh trăng sáng ngời, thân thể hoàn mỹ của Tiểu Ma Tiên như lụa mỏng, như thủy ngân. Một khắc này hô hấp của Lâm Minh giống như ngừng lại, lúc này Tiểu Ma Tiên thật sự quá đẹp. Đẹp tới mức hắn không dám nhìn thẳng.

Ngón tay của Tiểu Ma Tiên đặt lên người Lâm Minh, Lâm Minh phản ứng không kịp cho nên quần áo bị thiêu sạch sẽ. Thân thể hai người từ từ dính vào nhau.

Cảm xúc mềm mại không cách nào hình dung được, làm cho khí tức thiếu nữ thanh xuân khiến người ta mê say, tất cả khiêu chiến một tia thanh minh cuối cùng trong đầu Lâm Minh.

Hôn thâm tình, hôn môi Lâm Minh, cánh tay ngọc như linh xà trượt xuống lưng rắn chắc của hắn. Lâm Minh cảm giác trong sát na này tâm thần đã thất thủ.

Dù Tiểu Ma Tiên thực sự không cầu kết quả gì, cam nguyện dâng thân thể, Lâm Minh cũng không muốn thấy cảnh Tiểu Ma Tiên không thể dừng chân trong yêu ma hai tộc.

Đối với một nữ hài tử. nhất là Tiểu Ma Tiên chẳng khác gì thánh nữ của yêu ma hai tộc mà nói, thanh danh rất trọng yếu. Bản tính của Lâm Minh quyết định hắn không làm như vậy.

Nhưng mà...

Có lẽ hắn có năng lực cải biến!

Nếu như thực lực của hắn đủ cường đại, nếu như Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế muốn cái gì mà mình có thể cấp cho, như vậy bọn họ cân bản không cần hướng về Thánh tộc, cũng không cần hi sinh Tiểu Ma Tiên.

Một khắc này Lâm Minh cảm giác nội tâm của mình kiên định chưa từng có, thực lực, hắn cần có đủ thực lực là được.

Mà làm được điểm này cần phải có một điều kiện tiên quyết...

Đối mặt Thiên Minh Tử, hắn có thể còn sống sót!

Nghĩ thông suốt điểm này trong cổ họng Lâm Minh trầm thấp hô lên một tiếng, hắn xoay người áp Tiểu Ma Tiên dưới thân thể, tùy ý ôm chặt thân thể Tiểu Ma Tiên và ngực của hai người dán sát vào nhau.

Cảm thụ được bộ ng ực mềm mại, hắn thâm tình vuốt v e lưng Tiểu Ma Tiên, vuốt v e bờ m ông co giãn của nàng, vuốt v e đùi ngọc và khe suối đào nguyên đang chờ khai phá.

Cảm nhận được tâm tư của Lâm Minh chuyển biến, Tiểu Ma Tiên cảm giác nàng vào lúc này như hòa tan. Nàng nhiệt tình đáp lại thân thể của Lâm Minh.

Toàn thân Lâm Minh như bị khiêu khích, dục hỏa trong cơ thể dục bộc phát như núi lửa, rốt cục hắn nhịn không được chính thức tiến vào trong u cốc của Tiểu Ma Tiên.

Đau đớn mang theo cảm giác khác lạ làm cho Tiểu Ma Tiên phát ra tiếng thét kinh hãi, cảm thụ được Lâm Minh đang nằm trong người của mình, vào lúc này nàng đã khóc, nàng nói không rõ vì cái gì lại khóc, chỉ là tình cảm khó ức chế.

Nàng duỗi tay ra vuốt v e đôi má Lâm Minh.

- Lâm Minh, ngươi biết không, nếu sau lúc này ta chết ta cũng không có tiếc nuối gì.

- Ngươi sẽ không chết, chúng ta sẽ sống sót, nhất định.

Lâm Minh giọng nói kiên định, hắn không hề giữ lại bắt đầu nhịp hông ra vào u cốc Tiểu Ma Tiên, không ngừng trùng kích u cốc.

Năng lượng của Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên tràn ra mãnh liệt, trong người Lâm Minh có phượng hoàng máu huyết và hai lực lượng chí cương chí dương bắt đầu dung hợp, chúng bành trướng như thủy triều.

Mà Lâm Minh kế thừa khí huyết chi lực của nguyên linh thạch thai, kể cả tiếp nhận truyền thừa của Hắc Long cũng bắt đầu rót vào trong người Tiểu Ma Tiên.

Đạo năng lượng này tràn ngập thân thể Tiểu Ma Tiên tính cả kh0ái cảm khi mây mưa truyền vào khiến Tiểu Ma Tiên thở gấp liên tục, nàng không nhịn được r3n rỉ không ngừng.

Mặt của nàng đỏ bừng, mị nhãn như tơ, khí huyết toàn thân giao hòa, phượng hoàng máu huyết của Tiểu Ma Tiên phượng chẳng những không có hao tổn, hơn nữa tại dưới âm dương điều hòa không ngừng tăng cường, thậm chí nội thế giới của nàng không ngừng mở rộng.

Từ Thần Biến đỉnh phong bắt dàu bước vào Thần Quân!

Vốn Tiểu Ma Tiên cũng hấp thu một lượng tinh hoa Hồng Mông linh châu, nhưng mà chậm chạp không có đột phá lên Thần Quân, cuối cùng chênh lệch một chút, nhưng mà hiện tại nàng hiểu không là vì tích lũy năng lượng không đủ, mà là vì tinh hoa Hồng Mông linh châu chứa đầy năng lượng dương cương, nếu như không thể âm dương điều hòa, nàng đột phá không thể nào.

Thần mang chói mắt sáng lên trong bụng Tiểu Ma Tiên, hào quang vây quanh thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, dưới tia sáng chói mắt này lực lượng trong người Tiểu Ma Tiên tăng nhanh!

XÍU...UU!!

Tinh hoa Hồng Mông linh châu còn sót lại bị Lâm Minh triệu hoán ra, chúng hoàn toàn vỡ nát, hóa thành hai dòng năng lượng màu xám phân biệt chui vào thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, đến tận đây tinh hoa Hồng Mông linh châu đã bị Lâm Minh cùng Tiểu

Ma Tiên hấp thu triệt để!

Một khắc này tinh quang vô tận trong vũ trụ đều hội tụ vào Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, hình thành vòng xoáy tinh quang vô cùng xinh đẹp.

Trong hoàn cảnh ý loạn tình m3 này, Lâm Minh thỏa thích nhịp hông dồn dập công kích u cốc, cảm thụ kh0ái cảm mây mưa, hắn hôn hít bơ môi Tiểu Ma Tiên, thỏa thích hôn hít cỏ ngọc, hôn hít hai điểm hạt đậu đủ trên ngực của nàng.

Năng lượng toàn thân của hắn không ngừng dung làm một thể với Tiểu Ma Tiên, so với Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh thu hoạch càng lớn!

Nguyên âm chi huyết của Tiểu Ma Tiên tỏa ra từng chấn động mạnh mẽ, nó dung hợp với tinh hoa Hồng Mông linh châu và lực lượng nguyên linh thạch thai phong ấn, năng lượng không tính là mạnh nhưng có nó gia nhập vào hắn lại thông hiểu tất cả đạo lý, dung nhập vào trong người Lâm Minh và cho hắn sử dụng.

Thân thể của hắn được cải biến trong hoàn cảnh vô tri vô giác, kinh mạch đứt gãy đã khôi phục, hơn nữa còn rắn chắc hơn trước, cốt cách tỏa ra hào quang sáng ngời, kể cả chiến linh ngưng lại ở bích hồn sơ kỳ quá lâu cũng đã rục rịch, gần muốn đột phá!

Ngang!

Tiếng vang cao vút trong người Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vang lên, hư ảnh Thương Long bay ra, mà theo sát phía sau chính là tiếng phượng gáy, hư ảnh phượng hoàng xuất hiện tỏa ra khí tức tôn quý.

Chân long chân phượng không ngừng chơi đùa trong hư không, long phượng trình tường.

Hư ảnh chân long tràn ngập lôi đình cùng hỏa diễm, mà hư ảnh hắc phượng hư chỉ có hỏa diễm màu đen thuần túy, đốt cháy thiên địa.

- Khí tức hỏa diễm, đây là hỏa diễm Tiểu Ma Tiên lĩnh ngộ--

Phượng Hoàng Niết Bàn chân hỏa.

Một khắc này Lâm Minh cũng lĩnh ngộ hỏa diễm sâu hơn, vốn tạo nghệ ý cảnh hỏa diễm của Lâm Minh chính là lục trọng, hắn dừng lại ở tầng này quá lâu rồi.

Cho dù là pháp tắc gì, càng về sau càng khó lĩnh ngộ, còn lần này hắn mây mưa với Tiểu Ma Tiên cho nên năng lượng của hai người giao hòa không giữ lại, Lâm Minh cũng thể ngộ được chân ký phượng hoàng chi hỏa trong người Tiểu Ma Tiên, ý cảnh hỏa diễm của hắn tăng lên tầng bảy. Tạch tạch tạch!

Cùng lúc đó dưới thân Lâm Minh, nội thế giới của Tiểu Ma Tiên cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, vốn biên giới thế giới bị nghiền nát đã khai thác lần nữa, tinh quang vô tận và năng lượng bàng bạc rót vào trong nội thế giới của Tiểu Ma Tiên, thoải mái phiến thiên địa này.

Năng lượng này hình thành đám mây nguyên khí, tiếp theo là hóa thành mưa nguyên khí!

Được mưa nguyên khí tẩm bổ, vạn vật sống lại, các loại linh mộc linh thảo sinh trưởng, trong thời gian mấy hô hấp ngắn ngủi linh chi, nhân sâm, thủ ô đều sinh trưởng tới mấy vạn năm, thậm chí có linh thảo hóa Linh, trái cây tinh phách hóa thành búp bế trắng mập nhảy lên mặt đất, lúc này đang vui vẻ chạy trong mưa nguyên khí.

Rốt cuộc Tiểu Ma Tiên chân chân chính chính đột phá Thần Quân cảnh!

Hơn nữa còn là Thần Quân kỳ vượt xa võ giả bình thường, hệ thống tụ nguyên đơn thuần, Tiểu Ma Tiên cũng không kém hơn Lâm Minh chút nào.

Trong quá trình đột phá thân thể Tiểu Ma Tiên càng nóng rực, loại nóng rực này truyền vào hạ th@n của Lâm Minh khiến hắn có kh0ái cảm không cách nào hình dung, hắn r3n rỉ một tiếng sau đó phóng xuất tinh hoa.

Tiểu Ma Tiên lúc này ôm chặt lưng của Lâm Minh, vào thời khắc này toàn thân của nàng ửng hồng giống như bốc cháy, nàng mở hai mắt ra, ánh mắt mê ly giống như cực kỳ hưởng thụ, lại giống như thống khổ.

- Lâm Minh, ta cảm thấy nóng quá...

Tiểu Ma Tiên tình mê ý loạn vuốt v e thân thể, tràng cảnh hấp dẫn như vậy khiến Lâm Minh bị hấp dẫn, lúc này muốn ôm Tiểu Ma Tiên tiếp tục đại chiến.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn còn thanh tỉnh, hắn cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi Tiểu Ma Tiên mới đột phá Thần Quân cảnh,thần thái sáng bóng, công lực đại trướng mới đúng, vì sao thân thể càng nóng như vậy, thậm chí ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Cảm giác thăm dò cơ thể Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh lập tức kinh ngạc đến ngây người, trong nội thế giới Tiểu Ma Tiên, còn có kinh mạch tràn ngập hỏa diễm, mà hỏa diễm này càng ngày càng điên cuồng, giống như thiêu cháy Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh cũng là thành viên thượng cổ phượng tộc, trong có phượng hoàng máu huyết rót vào, mặc dù yếu hơn Thương Long chi huyết trong người hắn không ít, nhưng mà Lâm Minh cũng xem như hiểu phượng tộc, hắn lập tức biết tình huống của Tiểu Ma Tiên có ý nghĩa như thế nào.

- Niết Bàn, Phượng Hoàng Niết Bàn...

Lâm Minh khiếp sợ, Tiểu Ma Tiên vào lúc này trải qua Phượng Hoàng Niết Bàn!

Chương 1533: Tiểu ma tiên niết bàn

Phượng hoàng, chính là thần thú duy nhất trong thiên địa có thể tùy ý thiêu đốt máu huyết, máu huyết thiêu đốt vô cùng vô tận, bằng vào năng lực cường đại này cho nên phượng hoàng trong thần thú đứng ở hàng cao cấp nhất!

Nhưng mà phượng hoàng khác nhau số lần niết bàn cũng khác nhau, mỗi lần Niết Bàn thì phượng hoàng sẽ cường đại hơn, nếu như phượng hoàng huyết mạch kém một chút thì cả đời chỉ Niết Bàn hai ba lần, phượng hoàng như vậy sau khi trưởng thành thực lực cũng bằng Thiên Tôn, chỉ là ở giữa nửa bước Thiên Tôn và Thiên Tôn.

Nhưng mà có một ít truyền thuyết, phượng hoàng có huyết mạch vương tộc cả đời phải trải qua chín lần Niết Bàn! Sau chín lần Niết Bàn sẽ có được tu vị Chân Thần.

Toàn thân Tiểu Ma Tiên càng ngày càng nóng, vô cùng nóng bức, gò má, bụng dưới đều hỏa hồng.

Lâm Minh dùng cảm giác thăm dò cơ thể Tiểu Ma Tiên, chỉ thấy trong nội thế giới của Tiểu Ma Tiên tràn ngập hỏa diễm, những hỏa diễm này không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch và mạch máu, đốt khô máu, nong đỏ cốt cách!

Nhìn thấy một màn này mí mắt Lâm Minh nhảy lên, Phượng hoàng Niết Bàn tuyệt không thoải mái, huyết mạch càng cường đại thì Niết Bàn chi hỏa bạo phát càng kh ủng bố, mà tư chất của Tiểu Ma Tiên không thể nghi ngờ, nàng Niết Bàn có thể dẫn tới thiên kiếp.

- Lâm Minh, ta nóng quá. Thật nóng.

Tiểu Ma Tiên ý thức mơ hồ, mị nhãn như tơ, nàng mờ mịt vịn tay, bắt lấy tay của Lâm Minh và kéo Lâm Minh vào trong ngực của nàng..

Thân thể nóng rực, Lâm Minh ôm lấy thân thể Tiểu Ma Tiên toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, trong nháy mắt mồ hôi xuất hiện lại bốc hơi. Làm cho toàn thân Tiểu Ma Tiên xuất hiện hơi nước nhàn nhạt. Lúc này ánh mắt nàng mê ly. Tùy ý vuốt v e thân thể Lâm Minh như thiếu nữ ăn xuân dược.

Mà bộ ng ực no dủ của nàng đỏ rực, như quả đào chín mọng. Làm cho người ta muốn vuốt v e.

Đối mặt với Tiểu Ma Tiên bộ dáng như vậy. Dù Lâm Minh vừa mới trải qua mây mưa cũng cảm thấy dục hỏa đang thiêu đốt, nhưng mà hắn không dám lộn xộn với Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên Niết Bàn hắn cũng không rõ. Chỉ sợ làm sai ảnh hưởng đến Tiểu Ma Tiên độ kiếp.

Một khắc này âm thanh trên thế gian như biến mất, Lâm Minh cứ như vậy ôm ấp Tiểu Ma Tiên toàn thân đỏ rực, tĩnh tọa và tâm thần phẳng lặng.

Mà lúc này bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử công kích đã chậm lại.

Toàn thân của hắn là máu, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã ở trạng thái cạn dầu, hắn cắn răng liếc mắt nhìn qua chín ngôi sao ảm đạm tới tận cùng, khóe miệng tươi cười khoái ý.

Cửu Tinh ảm đạm cũng ý nghĩa Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh gần như sắp thất bại.

- Lâm Minh, Đạo Cung Cửu Tinh của ngươi sắp thất bại, ta nhìn ngươi còn có cái gì đấu với ta! Ha ha ha! Ngày hôm nay, ta đã chờ quá lâu rồi.

Thiên Minh Tử tóc tai bù xù, bước chân tập tễnh, thương thế quá nặng cộng thêm không ngừng thi triển Tâm Ma chi thuật, cũng đồng thời oanh kích Hỗn Nguyên Thiên Cung, phong tỏa Cửu Thiên Tinh Quang, cho nên hiện tại sớm đứng không vững.

Hắn dùng hắc kiếm chống đỡ mới đứng vững thân thể.

- Kỳ quái, Lâm Minh trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh thất bại, lẽ ra tinh quang phải biến mất, vì sao vẫn còn một tia lưu lại.

Thiên Minh Tử nhìn qua ánh sao trên bầu trời biến mất, nhưng mà lại thấy ánh sáng như ẩn như hiện mà thôi.

- Quản nó thế nào, ta đã thắng, trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh thất bại, Lâm Minh tất nhiên sẽ bị cắn trả, mưu toan đối kháng thiên đạo thì hạ tràng rất thảm, ha ha ta. Hiện tại hắn đã toàn thân đầy máu, hấp hối, tốt, ta sẽ cho ngươi thêm một mồi lửa.

Thiên Minh Tử nghĩ như vậy ăn đan dược vào, sau đó trên mặt hắn ửng hồng lên, hiển nhiên đan dược này dẫn động khí huyết của hắn, cũng không phải là đan dược thông thường, loại đan dược này có tác dụng thật lớn, không tới thời khắc mấu chốt, căn bản không sử dụng.

Nuốt đan dược vào, trong miệng Thiên Minh Tử có hung quang tà ác hiện ra, hai tay của hắn không ngừng kết ấn quyết, một đỏ huyết phù đỏ tươi hiện ra ấn vào Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Ầm ầm!

Lực lượng của huyết phù rót vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, lập tức ấn vào Tiểu Ma Tiên.

- Thiên Minh Tử!

Trong ánh mắt Lâm Minh hiện ra hào quang cừu hận, hắn đánh ra một quyền vào trong huyết phù, một khắc này lực lượng toàn thân của hắn dun hợp thành một, chỉ nghe tiếng răng rắc giòn vang, huyết phù nổ tung, Lâm Minh cảm thấy cơ thể chấn động và khí huyết sôi trào.

Một kích này làm cho Lâm Minh vui vẻ, hắn cảm giác lực lượng của mình tăng lên thật nhiều, dù chưa chính thức đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, hắn ltu luyện hệ thống uyện thể cùng tụ nguyên tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Thời điểm Lâm Minh dùng một quyền đánh vào huyết phù, đột nhiên hắn cảm giác dưới thân mềm nhũn, hai cánh tay ngọc quấn cổ của hắn, ngọc nữ phong cũng ma sát ngực của hắn, cảm xúc mềm mại co giãn khó hình dung hiện ra, Lâm Minh ngẩn ngơ nhìn qua Tiểu Ma Tiên, miệng đắng lưỡi khô.

- Ngươi sắp Niết Bàn, ngươi muốn... Làm cái gì?

Lâm Minh nuốt nước miếng một cái, không biết tay mình nên để đâu.

Tiểu Ma Tiên li3m li3m bờ môi, nói ra từng chữ:

- Song tu với ngươi.

Ánh mắt của nàng mê ly, nhưng mà ý thức thanh tỉnh vài phần.

- Cảm giác vừa rồi mỹ diệu hơn tưởng tượng của ta, ta còn muốn thử nữa...

- Ách...

Lâm Minh vốn định nói đây là đang Niết Bàn, áp dụng động tác lung tung là không tốt, nhưng mà hắn còn chưa nói ra Tiểu Ma Tiên đè eo của hắn xuống, trực tiếp xoay người cưỡi lên người hắn. (Sướng quá còn gì)

Sau khi Tiểu Ma Tiên mới ăn trái cấm, cũng không còn ngượng ngùng của thiếu nữ, lúc này mang theo hương vị cuồng dã, tóc của nàng lả tả lên xuống theo động tác của nàng, một khắc này Lâm Minh cảm giác thân thể Tiểu Ma Tiên như đang thiêu đốt!

Niết Bàn chi hỏa trong người của nàng thậm chí thông qua gi@o hợp của hai người truyền vào cơ thể của hắn, tiến vào nội thế giới dung hợp với Tà Thần Chi Thụ!

Loại dung hợp này làm cho Lâm Minh cực kỳ ngoài ý, cảm giác này không phải một minh Tiểu Ma Tiên đang trải qua Niết Bàn, mà là Lâm Minh đang trải nghiệm với Tiểu Ma Tiên!

Trong lúc nhất thời năng lượng trùng kích cơ thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh lúc này trong đầu xuất hiện bí pháp song tu khó hiểu, những bí pháp này Lâm Minh chưa từng tu tập qua, nhưng mà dùng ngộ tính và căn cơ hiện tại học quá dễ dàng. Rất nhanh hắn sử dụng chút ít công phu trên người Tiểu Ma Tiên, những công pháp song tu này không quá cao minh, nhưng mà giờ này khắc này bởi vì huyết mạch trong người Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên quá mức phù hợp, căn bản không cần bí pháp song tu cũng có thể đạt tới dung hợp linh hồn, thân thể, năng lượng, khiến tinh khí thần của hai người đạt tới mức chí cao.

Thời điểm kh0ái cảm của hai người đạt tới đỉnh phong, đột nhiên thân thể Tiểu Ma Tiên hòa tan, là hòa tan chân chính, toàn thân của nàng có hỏa diễm rừng rực từ nội thế giới lao ra ngoài, sáng bao phủ thân thể của nàng vào trong.

Những hỏa diễm này đã không còn là hỏa diễm bình thường, mà là ngưng tụ thành hoa sen, những hoa sen này ngưng tụ thành thực chất và giống nhau.

Hỏa diễm hóa thành hoa sen, trình độ nóng của nó có thể tưởng tượng!

Phượng hoàng Niết Bàn chi hỏa nguyên bản chính là hỏa diễm khủng khiếp nhất của thiên địa, dù Lâm Minh có hỏa hệ pháp tắc đã dần dần chạm vào tầng thứ bảy cũng không cách nào thừa nhận nổi nhiệt độ này.

Nhưng mà không hiểu thời điểm Lâm Minh bị hỏa diễm này thiêu đốt lại có kh0ái cảm khó hình dung, toàn thân càng phỏng thì khoái cảng càng mãnh liệt.

Hắn ôm lấy thân thể hư hóa của Tiểu Ma Tiên, điên cuồng đâm chọc vào, giống như hai người muốn luyện hóa hỏa diễm thành thân thể, chính thức hợp hai làm một.

Thần quang bắn thủng hư không, chung quanh thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên xuất hiện vô số hoa sen, nhiệt độ tăng lên mức không thể tưởng tượng, thân thể Lâm Minh cũng hòa tan.

Trong người Lâm Minh cũng có phượng hoàng chi huyết, tuy phẩm chất tương đối thấp kém, nhưng mà lúc trước lấy đi nguyên âm chi huyết của Tiểu Ma Tiên cho nên phượng hoàng chi huyết của hắn cũng tăng vọt về chất, có thể nói thượng cổ phượng tộc dù là người nào, hiện tại huyết mạch cũng không bằng 1% của Lâm Minh.

Hiện tại bị Tiểu Ma Tiên Niết Bàn chi hỏa dẫn dắt, phượng hoàng chi huyết trong người Lâm Minh bốc cháy, nội thế giới của hắn cũng diễn ra Niết Bàn chi kiếp.

Phượng Hoàng Niết Bàn cũng không thoải mái, huyết mạch càng cường đại càng như thế, mặc dù đa số tính huống ít khi xuất hiện thất bại, nhưng mà Niết Bàn lại tiêu hao nguyên khí, phượng hoàng sâu sắc, đây là chuyện không thể né tránh.

Nhưng mà Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên Niết Bàn bởi vì âm dương điều hòa, long phượng trình tường song tu cho nên vô cùng thuận lợi, thân thể hai người hòa tan, dường như hóa thành nhất thể, tính mạng từ trương và linh hồn giống như dung hợp vào nhau.

Từng tiếng phượng gáy vang lên, một con hắc phượng hoàng bay lên trời, Phượng Tường Cửu Thiên!

Phượng hoàng này không phải hư ảnh, đây là bản thể của Tiểu Ma Tiên!

Một khắc này Tiểu Ma Tiên chân chân chính chính hóa thành phượng hoàng, không còn bán phượng hoàng thể nữa.

Trong quá trình Niết Bàn, tinh khí thần của Tiểu Ma Tiên được tẩy lễ cùng thăng hoa, thực lực của nàng tăng lên kh ủng bố.

Vốn nàng vừa đột phá tới Thần Quân cảnh, mà bây giờ nàng đã đạt tới Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa có thể bước vào Thần Quân trung kỳ!

Tốc độ tăng tu vị kh ủng bố như vậy làm cho Lâm Minh khiếp sợ, đây là chỗ nghịch thiên của Phượng Hoàng Thể, đây là thiên phú nghịch thiên của vương tộc.

Lâm Minh hiện tại cũng khó đánh giá thực lực của Tiểu Ma Tiên, hắn chỉ là đi theo Tiểu Ma Tiên Niết Bàn tiếp nhận chỗ tốt, mà Tiểu Ma Tiên trong quá trình Niết Bàn đạt được chỗ tốt gấp mười lần Lâm Minh!

Trong tinh không vô tận, Tiểu Ma Tiên đột nhiên cười nhõng nhẽo, thân thể nàng ngưng tụ thành hỏa diễm, trên người có hoa sen nở rộ, bộ dáng xinh đẹp ngạo nhân, mỗi động tác cực kỳ hoàn mỹ, chói mắt tới mức không người nào dám nhìn thẳng.

Chương 1534: Mở đạo cung

Tiểu Ma Tiên lúc này từ trên cao nhìn xuống, thân thể mới của nàng trắng nõn và tinh tế hơn trước, hoàn mỹ như ngọc, giờ phút này tóc dài bay múa, toàn thân tỏa ra hào quang sáng ngời, nàng như nữ thần. Mặc cho ai xem thấy Tiểu Ma Tiên lúc này cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm xúc tự ti mặc cảm.

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên cúi đầu nhìn qua Lâm Minh, tiếng cười giòn giã, nàng như con thỏ con vui sướng lao tới, thân thể tr@n trụi của nàng nhào vào trong ngực Lâm Minh.

Nhuyễn ngọc trong ngực, hương thơm thiếu nữ và khí tức Niết Bàn chi hỏa lưu lại, tất cả như mê say như mộng ảo.

Tiểu Ma Tiên không ngờ lần này song tu giúp nàng đạt tới chỗ tốt lớn như vậy, trong cơ thể có âm dương chi khí điều hòa, chẳng những nàng đột phá Thần Quân còn có thể hoàn thành Niết Bàn lần đầu tiên.

Phượng Hoàng Niết Bàn,càng sớm càng tốt, nhưng cho dù là vương tộc phượng hoàng Niết Bàn cũng rất khó hoàn thành lần dầu trong cảnh giới của Tiểu Ma Tiên hiện tại.

Tiểu Ma Tiên ôm lấy Lâm Minh, hai tay quấn cổ Lâm Minh hôn sâu một cái, nàng hôn sâu và cái lưỡi quấn lưỡi Lâm Minh thật lâu, lưu luyến không rời.

Nàng mị nhãn như tơ nhìn qua Lâm Minh, dư vị hôn lên môi Lâm Minh, bọn họ không nghĩ hiệu quả song tu tốt như vậy, đương nhiên hiệu quả này không chỉ khiến thực lực tăng mạnh, tính mạng từ trường và linh hồn của hai người giao hòa với nhau, làm cho người ta si mê không thôi, so với phàm nhân hôn nhau còn mỹ diệu hơn nhiều.

Tiểu Ma Tiên dường như chưa hôn đủ, nàng li3m bờ môi nói:

- Lâm Minh, ta yêu mến cảm giác này, ta còn muốn một lần nữa.

Tiểu Ma Tiên nói xong đang muốn hôn môi, đúng lúc này Hỗn Nguyên Thiên Cung chấn động mạnh một cái, lại một đạo huyết phù hiện ra. - Thiên Minh Tử!

Trong tích tắc huyết phù hiện ra, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đồng thời ra tay. Trực tiếp đánh nát huyết phù!

Lực lượng của Thiên Minh Tử trải qua trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung suy yếu đã không có thừa bao nhiêu, bị Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ở trạng thái toàn thịnh đánh vỡ dễ dàng.

- Lão gia hỏa đáng chém ngàn đao.

Tiểu Ma Tiên nghiến răng nghiến lợi, nàng là người mang thù, Thiên Minh Tử vốn ở chỗ Ma Thủy Thiên Tôn tu hành rất nhiều năm, tu thành bộ phận công pháp Hấp Thiên Ma Công, xem như thiếu nhân tình của Ma Thủy Thiên Cung, nhưng mà hắn chẳng những không ra sức cho Ma Thủy Thiên Cung, ngược lại muốn bắt Tiểu Ma Tiên đi luyện dược, Tiểu Ma Tiên làm sao không hận?

- Lâm Minh, ngươi thử đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đi, rồi sau đó ta và ngươi liên thủ đánh chết thằng chó này!

Tiểu Ma Tiên trong khi nói chuyện mang theo tự tin cường đại, đây là thực lực mang tới tự tin.

Tiểu Ma Tiên lúc này xem như đột phá hai lần, một lần phá Thần Quân, một lần Phượng Hoàng Niết Bàn. Thực lực tăng lên không gì sánh kịp. - Tốt, ta đang có ý này!

Lâm Minh lúc này đôi mắt tinh quang bắ n ra, lực lượng bạo phát.

Trong người Lâm Minh dung nạp lực lượng vô cùng tinh thuần, đã bắt đầu dung hợp Long Phượng máu huyết, còn có lực lượng nguyên linh thạch thai, tinh hoa của Hồng Mông linh châu và tích lũy nhiều năm của Lâm Minh. Tất cả tập trung một chỗ tạo thành thân thể nghịch thiên cho Lâm Minh.

Cái gì gọi là nghịch thiên? Chính là đánh nát pháp tắc thiên địa, nghịch thiên mà đi!

Lâm Minh buông Tiểu Ma Tiên, hít sâu một hơi, bát môn độn giáp vận chuyển tới tận cùng.

Tạch tạch tạch Tạch...!

Khớp xương nổ vang, loại tiếng vang này chấ động màn tai, trên đỉnh đầu Lâm Minh có chín tinh quang sáng ngời, hắn muốn trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh!

Đạo Cung Cửu Tinh đã khốn Lâm Minh quá lâu. Dù thời điểm trùng kích nó cũng gặp khó khăn trùng điệp, biến đổi bất ngờ.

Mà hôm nay rốt cuộc Lâm Minh có thể dùng lực lượng tuyệt đối đánh tan ngăn cản.

Ông --

Trên bầu trời năng lượng rung động lắc lư, đạo văn dài hẹp hiện ra trên đầu Lâm Minh, hình thành Cửu Tinh đạo đồ!

Đạo đồ đan vào nhau thành tấm lưới khổng lồ ép qua phía Lâm Minh.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị, hắn rống to một tiếng, lực lượng toàn thân phun trào như núi lửa

Một tỷ cân, hai tỷ cân, ba tỷ cân... Điên cuồng tăng trưởng!

Mãi cho đến tới gần bốn tỷ cân mới dừng lại, lúc này Lâm Minh có thể quyền toái núi sông, tay xé hư không!

- Thương Khung Phách Điển -- Bách Trọng Lãng!

Lực lượng bốn tỷ cân dùng bí pháp Bách Trọng Lãng thi triển ra, lực lượng lại tăng thêm vài lần, vượt qua đại quan mười tỷ cân.

Vào thời đại thượng cổ lực lượng mười tỷ cân có xưng hô đặc biệt, chính là nhất long chi lực.

Đây không phải lực lượng thân thể của một con rồng là mười tỷ cân, mà chính là hình dung thôi, võ giả cho rằng lực lượng cơ thể một khi đột phá mười tỷ cân sẽ phát sinh chất biến.

Răng rắc!

Lâm Minh một quyền này đánh vào Cửu Tinh đạo đồ!

Cửu Tinh đạo đồ rung động mạnh mẽ, giống như tùy thời vỡ tung.

Vết rạn to lớn hiện ra, nó hiển hiện trong Cửu Tinh đạo đồ, pháp tắc Thiên Đạo bị Lâm Minh xé rách!

Sau khi xé rách một khối lớn, tinh quang yếu ớt lại xuyên qua đạo văn chiếu xuống, chiếu rọi thân thể Lâm Minh, tinh quang này tiến vào người Lâm Minh thì lưu chuyển trong tứ chi bách hài, trong khoảnh khắc Lâm Minh cảm giác huyết nhục của mình ngưng thực mạnh mẽ hơn.

Những tinh quang này cùng hội tụ vào một chỗ, ngưng tụ thành một phương đạo cung!

Một khi đạo cung thành hình thì hắn chân chính bước vào cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh!

- Ta chỉ mới hấp thu một chút tinh quang, thân thể của hắn đạt nhiều chỗ tốt như vậy, nếu quả thật có thể dựa theo lời điển tịch nói luyện hóa một ngôi sao vào cơ thể, cường độ thân thể của hắn sẽ như thế nào? Nếu như đem chín ngôi sao luyện hóa vào người, cho dù là Thiên Tôn cũng không phải đối thủ của ta.

Một khắc này trong lòng Lâm Minh dâng lên một cảm giác hào hùng, võ đạo chi lộ của hắn tiền đồ vô hạn, cực hạn ở nơi nào căn bản không cách nào phỏng đoán! Thiên Tôn đỉnh phong, Chân Thần đều không bị Lâm Minh coi là cực hạn, hắn muốn vượt qua tất cả.

Tạch tạch tạch!

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, khớp xương nổ vang, hắn đánh ra quyền thứ hai.

Ầm ầm!

Đạo đồ bị xé rách lớn hơn, tinh quang hiện ra lần nữa.

Lâm Minh tham lam hấp thu ánh sao, cảm thụ lực lượng lớn mạnh, hắn một quyền lại một quyền đánh tới khi cánh tay tê dại, hai đấm nhuốm máu!

Cửu Tinh đạo đồ rốt cuộc là pháp tắc Thiên Đạo, không giống bình thường, dù Lâm Minh dùng nhất long chi lực oanh kích đạo đề cũng không cách nào bình yên vô sự phá vỡ nó. - Đã xé mở chín thành, còn thiếu một ít!

Ánh mắt Lâm Minh lộ tinh quang, càng đánh càng hăng, nói là còn kém một thành, kỳ thật chính là một thành đạo đồ này vô cùng rắn chắc, muốn đánh tan nó cần phải tiêu hao khí huyết chi lực.

Mà lúc này bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung có Thiên Minh Tử đang chờ, Cửu Tinh treo cao, tinh huy sáng ngời, so với vừa rồi cường đại hơn trăm ngàn lần!

Nhất là trong đó có ngôi sao là Phá Quân Tinh sáng như nhật nguyệt, làm cho lòng người rung động!

- Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể!

Thiên Minh Tử kinh ngạc đến ngây người, hắn cho rằng mình bức Lâm Minh tớ cùng đồ mạt lộ, vì thế hắn không tiếc tiêu hao thọ nguyên, tiêu hao khí huyết, mạo hiểm tu vị ngày sau không cách nào tinh tiến đánh cược một lần.

Hắn cảm giác mình dùng tất cả thủ đoạn rồi, nhưng mà trên thực tế những thủ đoạn này không có hiệu quả cần có, vốn Cửu Thiên Tinh Quang đã hoàn toàn ảm đạm xuống, lập tức triệt để biến mất, ai ngờ tới nó sáng gấp trăm ngàn lần.

- Đáng chết!

Thiên Minh Tử không tin tà, hắn khẽ cắn môi, hắn từ trong tu di giới lấy một viên thuốc ra!

Hắn xấu hổ, hắn nhiệm chú ấn, một huyết phù ngưng tụ ra!

Những huyết phù này đều dẫn động chiêu thức của Tâm Ma, ánh mắt Thiên Minh Tử hung lệ cho tất cả huyết phù vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Đây cũng là chiêu thức Thiên Minh Tử tiêu hao khí huyết bản thân tạo ra, nội tình thân thể của Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp cường đại tới đáng sợ, nếu như là Giới Vương bình thừng tiêu hao thời gian dài như vậy đã sớm biến thành xương khô rồi.

Mà lúc này trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh nhìn qua huyết phù đầy trời, khóe miệng cười lạnh, nếu như không có Hỗn Nguyên Thiên Cung cách trở, Thiên Minh Tử trực tiếp ra tay với Lâm Minh rồi, Lâm Minh đương nhiên không ngăn cản được, nhưng bây giờ ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử làm tất cả chỉ uổng phí khí lực mà thôi.

- Phấn thân toái cốt quyền!

Một quyền đánh tan tất cả huyết phù.

Mà bây giờ Lâm Minh đã mạnh hơn cùng cảnh giới quá nhiều lần!

Một quyền của Lâm Minh đánh nổ tất cả huyết phù xong, hắn cắn răng một cái, lực lượng toàn thân bộc phát đến mức tận cùng, khí huyết sinh môn thiêu đốt, Long lực bộc phát lao qua phía Cửu Tinh đạo đồ!

- Phá a, Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh lúc này như là một ngôi sao băng đang thiêu đốt, một quyền này một hơi thiêu đốt hai thành máu huyết, trút xuống toàn bộ lực lượng vào một kích này.

Răng rắc!

Nắm đấm của Lâm Minh không giữ lại đánh vào điểm kết nối của Cửu Tinh đạo đồ cuối cùng.

Một khắc này Cửu Tinh đạo đồ rốt cục triệt để vỡ vụn! Bảy mươi hai ám tinh và chín ngôi sao sáng ngời hiện ra trước mặt Lâm Minh.

Lực trùng kích cường đại làm cho toàn thân Lâm Minh máu chảy như suối, nhưng mà hắn căn bản không thèm để ý, chỉ cần đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, có tinh quang chi lực cường đại tẩy lễ tất cả sẽ khôi phục như cũ, hơn nữa thân thể của hắn sẽ đạt tới đỉnh phong.

Hắn nhìn qua hướng Phá Quân Tinh bay vút qua!

Chương 1535: Luyện hóa tinh thần

Đạo Cung Cửu Tinh huyễn hóa ngôi sao kỳ thật cũng không phải là ngôi sao chân chính.

Ngôi sao chính thức có thể phát sáng chính là mặt trời, thể tích to đến không thể tưởng tượng, Thiên Tôn, Chân Thần cũng không thể luyện hóa. Võ giả bình thường chỉ có thể mượn lực chứ làm sao mà di động cả hành tinh chứ, muốn di động tinh cầu như mặt trời là chuyện không có khả năng.

Đạo Cung Cửu Tinh ngôi sao chính là Cửu Tinh Thiên Đạo quy tắc trong ba mươi ba trọng pháp tắc biến thành, mỗi một nhân loại tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh đều đối ứng với chín ngôi sao trên bầu trời, mà từ ba mươi sáu ức năm hôm trước, sau đại kiếp nạn đến bây giờ chỉ có Hỗn Nguyên Thiên Tôn luyện hóa Đạo Cung Cửu Tinh, hôm nay Lâm Minh là thứ hai!

Tới gần Phá Quân Tinh, Lâm Minh mới nhìn thấy nó là hỏa cầu đường kính một thước, tới gần trung ương nhìn thấy một quả cầu chính là tinh hoa của Phá Quân Tinh.

Ngôi sao trước mặt là lực lượng do thiên địa quy tắc ngưng tụ mà thành, Lâm Minh muốn làm chính là luyện hóa ngôi sao vào trong huyết nhục bản thân.

Một khắc này Lâm Minh vận chuyển bát môn độn giáp đến mức tận cùng, cương nguyên lưu chuyển trong người, rồi sau đó hắn dùng lực lượng bốn tỷ cân thò tay một trảo, trực tiếp chụp vào Phá Quân Tinh!

Xoẹt!

Tay của Lâm Minh đưa vào trong tinh cầu mờ mịt này, hắn cảm nhận được cảm xúc áp lực và nóng bức, giống như trong tinh cầu có lực lượng xé nát nó đi. Càng đến gần hạch tâm thì áp lực càng mạnh, Lâm Minh thậm chí cảm thấy huyết nhục vỡ qua.

- Ta dùng ánh sao làm buồm, đạo đồ làm thuyền, giương buồm vượt qua vũ trụ mênh mông, thực lực tiến thêm một tầng!

Lâm Minh gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên bắt hạch tâm của ngôi sao!

Lâm Minh vận chuyển Thương Khung Phách Điển hút lực lượng từ trong hạch tâm ra. Thương Khung Phách Điển chính là do lão Thánh Chủ Thiên Vũ Thánh Địa tìm được ma phương trong di tích thượng cổ có được, nó là ngọc giản nằm gần ma phương, nó chỉ có bản thiếu, phẩm cấp cụ thể thế nào không rõ được. Nhưng mà hiện tại trong Thần Vực, Thương Khung Phách Điển không hề nghi ngờ chính là công pháp luyện thể đỉnh cấp nhất, bởi vì hiện tại nhân loại không còn bí thuật tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, đã gần như thất truyền.

Bị tay Lâm Minh bắt lấy, hạch tâm này xông loạn, dường như muốn giãy dụa ra, Lâm Minh cảm thấy giật mình, cảm giác quy tắc thiên đạo hình thành ngôi sao lại như có sinh mạng.

- Thật sự võ đạo chi lộ quá thần kỳ. Bát môn độn giáp, Đạo Cung Cửu Tinh chính là pháp tắc luyện thể của nhân tộc, cũng là một trong Tam Thập Tam Trọng Thiên pháp tắc, tại sao lại bị cải biến?

Trong lòng Lâm Minh khó hiểu, loại cải biến quy tắc này giống như một đạo trong Tam Thập Tam Trọng Thiên bị sửa đổi.

Võ đạo chi lộ huyền diệu như vậy bị người ta chém đứt, thật tiếc hận.

Giờ khắc này Lâm Minh cầm hạch tâm tinh cầu ném vào trong miệng, trực tiếp nuốt vào!

Trong lúc nhất thời Lâm Minh chỉ cảm thấy nhiệt lưu khó hình dung nổi chảy vào trong người của mình, trực tiếp chui vào nội thế giới cúa Lâm Minh.

Lúc này dưới chín tầng trời trừ ánh sao càng ngày càng đẹp mắt, dường như có thủy ngân đang chạy khắp tứ chi bách hài của Lâm Minh, hợp thành nội thế giới, tình cảnh như vậy hiển thị rõ sự thần kỳ của Đạo Cung Cửu Tinh!

Quá trình như vậy diễn ra không bao lâu, Lâm Minh cảm thấy toàn thân đau nhức, khi thì cảm giác vô cùng mỹ diệu, hắn luyện hóa ngôi sao này không thoải mái, nhưng cũng không có trải qua sinh tử gì, chuyện này chủ yếu là vì căn cơ của Lâm Minh quá vững chắc, cường độ thân thể đặt vào ba mươi sáu ức năm trước so với võ giả mới vào Đạo Cung Cửu Tinh còn mạnh hơn nhiều!

Trên bầu trời tám ngôi sao kia hoàn toàn biến mất, lỗ chân lông toàn thân của Lâm Minh như giãn ra, chảy xuôi trong hào quang chói mắt.

Trước khi Lâm Minh luyện thể phục dụng các loại thần đan đột phá cảnh giới thường thường phải trải qua thoát thai hoán cốt, luyện tủy thay máu, trong lúc đó bài xuất tạp chất trong người ra, thời điểm máu chảy cạn sẽ có máu mới sinh ra.

Mà bây giờ Lâm Minh từ lúc đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đã cô đọng thân thể vô cùng thuần khiết, không còn khả năng có tạp chất. Máu của hắn cô đọng Thương Long chi huyết cùng phượng nguyên máu huyết, không có khả năng đổi.

Không đạt được loại trình độ này căn bản không có khả năng đi nếm thử đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Võ giả dưới loại tình huống này đột phá Đạo Cung Cửu Tinh cũng không có khả năn đổi máu thay tủy.

Đạo Cung Cửu Tinh chính thức có thể tẩy lễ thân thể, những gì không hoàn mỹ trên người sẽ bị loại bỏ, da thịt xương cốt sẽ khắc đạo văn vào!

Đại đạo ba ngàn, trăm sông đổ về một biển, cho dù là tu luyện đường nào cũng không thể vượt qua pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, đây chính là căn cơ hình thành Tam Thập Tam Thiên vũ trụ!

Theo thời gian qua đi, tinh hạch Phá Quân Tinh bị Lâm Minh phân giải vào trong nội thế giới, hóa thành tinh quang lộng lẫy trong nội thế giới của Lâm Minh, sau đó ngưng tụ thành đạo cung.

Đây là đạo cung thuộc về Lâm Minh, vào thời khắc nó hình thành là lúc Lâm Minh chính thức bước vào Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh ý thức hóa thành hình người tiến vào nội thế giới của mình, bước vào trong nội cung.

Sau một khắc tràng cảnh biến đổi, hắn đi vào một thế giới mới,trong đây vô cùng rộng lớn, dù ỏ nơi nào cũng tràn ngập sương mù, nhìn không thấy cảnh trong sương mù, giống như đang chờ Lâm Minh đi khai thác.

Đạo cung tuy đã hình thành, nhưng mà bên trong trống trơn, trận đồ còn không hoàn toàn, chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh còn ở vào Đạo Cung Cửu Tinh cấp đô ban đầu.

- Đạo cung trong nội thế giới, cũng chính là tử phủ đạo cung!

Ánh mắt Lâm Minh lập loè, tử phủ đạo cung, đây là một trong chín đại đạo cung của nhân loại.

Đạo cung này có tác dụng ngưng tụ lực lượng ngôi sao, trong thời gian ngắn sẽ giúp cương nguyên của Lâm Minh tăng lên trong phạm vi lớn! Loại tăng phúc này tới ba bốn lần, thậm chí chín lần.

Con số cụ thể quyết định bởi căn cơ và đạo cung của võ giả.

Bởi vì tử phủ đạo cung là nơi phát ra lực lượng, không tới từ thân thể võ giả, mà tới từ hào quang của Cửu Tinh, cho nên dù phát động mấy lần cũng sẽ không tiêu hao thể lực võ giả, đây là chỗ cường đại của Đạo Cung Cửu Tinh!

Trong nháy mắt đạo cung hình thành, lực lượng của Lâm Minh tăng lên thật nhanh.

Từ vài tỷ cân đột nhiên tăng mạnh, dùng khí thế không thể đỡ đột phá nhất long chi lực, vẫn đang gia tăng!

Tử phủ đạo cung mở ra, không đơn giản ý nghĩa Lâm Minh nhiều hơn một hạng năng lực, chỉ cần nói thân thể cũng tăng lên trên phạm vi lớn!

Lâm Minh lúc này ở trong tinh không nhắm hai mắt lại, cảm thụ thân thể lột xác.

- Đạo Cung Cửu Tinh... Đây là Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh cảm thấy mình giơ tay nhất chân cương nguyên mạnh mẽ, thần lực như nước thủy triều, khi tinh quang tiến vào người, lực lượng thân thể của hắn vượt qua mười lăm tỷ cân.

Không cần mượn Thương Khung Phách Điển, dùng thủ pháp điệp gia lực lượng đánh ra, chỉ cần lực lượng thân thể đã vượt qua nhất long chi lực! Nếu như lại dùng Thương Khung Phách Điển sẽ hội tụ lực lượng kh ủng bố, không cách nào tưởng tượng nổi.

- Đạo Cung Cửu Tinh, ta rốt cục đột phá, Thiên Minh Tử... Cho ngươi đợi lâu...

Một khắc này Lâm Minh mở hai mắt ra, trong ánh mắt sát cơ lập loè!

Chương 1536: Đấu với Đại Giới Giới Vương

Lâm Minh rời khỏi không gian hư không vô tận, Tiểu Ma Tiên nhào tới ôm lấy Lâm Minh.

- Lâm Minh, ta biết ngay ngươi sẽ thành công!

Tiểu Ma Tiên lúc này đã dùng năng lượng huyễn hóa váy đen, sau khi nàng trải qua Phượng Hoàng Niết Bàn thì toàn thân tỏa ra mị lực kinh người, không còn hương vị thiếu nữ đơn thuần nữa, mà là vũ mị và phong tính vạn chủng.

Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, lại mượn nhờ nguyên âm chi huyết cùng Niết Bàn chi hỏa của Tiểu Ma Tiên tẩy lễ, năng lượng trong người âm dương điều hòa, thực lực tăng lên không phải một hai lần bình thường.

Về phần Tiểu Ma Tiên, nàng chẳng những đột phá Thần Quân, hơn nữa còn trải qua Niết Bàn lần đầu tiên, thực lực tăng lên biên độ lớn, còn lớn hơn cả Lâm Minh!

Vừa rồi tu luyện ngắn ngủi, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, cũng đã thoát thai hoán cốt, không gì so sánh nổi!

Hai người hiện tại toàn thân ẩn chứa khí trường đáng sợ, có một loại cảm giác không thể đỡ.

- Tiên nhi, chúng ta đi ra ngoài!

Bởi vì hai người đã có quan hệ thực chất, Lâm Minh cũng đổi xưng hô với Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên ôm tay Lâm Minh sau đó ngoan ngoãn theo Lâm Minh ra ngoài.

Nàng rất rõ ràng, bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung chính là một Đại Giới Giới Vương đang chờ bọn họ!

Nhưng mà điểm này chẳng những không có làm cho Tiểu Ma Tiên sợ hãi, ngược lại còn khiến nội tâm nàng xuất hiện chiến ý.

Thần Quân cảnh khiêu chiến Đại Giới Giới Vương!

Phóng nhãn cổ kim bao nhiêu người có phách lực này?

Lúc này bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử nhìn lên không trung thấy chín ngôi sao biến mất, vẻ mặt nghi ngờ.

Một giờ trước chín ngôi sao ảm đạm đã trở nên sáng ngời, thực tế Phá Quân Tinh trong cửu tinh sáng ngời như ánh trăng.

Vì thế tâm thần Thiên Minh Tử đại loạn, không tiếc vận dụng bí pháp hao tổn máu huyết, liên tục đánh Tâm Ma Chú ấn. Rồi sau đó bởi vì trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung cách trở, Thiên Minh Tử không biết công kích của mình không có hiệu quả, chỉ nhìn thấy chín ngôi sao sáng ngời và chầm chậm ảm đạm xuống và hoàn toàn biến mất.

Thiên Minh Tử không biết xảy ra chuyện gì.

Đạo Cung Cửu Tinh đã không biết bao nhiêu năm không có người đột phá, về điển tịch Đạo Cung Cửu Tinh cũng từ từ thất truyền, Thiên Minh Tử căn bản không biết võ giả phá Đạo Cung Cửu Tinh sẽ có dị tượng gì.

Thời điểm Cửu Tinh biến mất thì Thiên Minh Tử cho rằng Lâm Minh hẳn đột phá thất bại.

- Tiểu tử này. Thật sự là Ma Thần chuyển thế, Đạo Cung Cửu Tinh bị Thiên Đạo nguyền rủa cũng bị hắn làm ra dị tượng bực này, nhìn qua là muốn đột phá đây mà! Nhưng mà may mắn Tâm Ma huyết phù cầu ta chuyên môn dẫn động Tâm Ma lúc võ giả đột phá, rốt cuộc cũng có hiệu quả... Nếu không nói không chừng tiểu tử này đột phá thành công rồi.

Trong lòng Thiên Minh Tử âm thầm tính toán, hắn cảm giác phỏng đoán này là hợp lý nhất.

Lâm Minh hiện tại nói không chừng đã lâm vào tâm ma huyết chú, hơn nữa đột phá Đạo Cung Cửu Tinh thất bại sẽ bị cắn trả, thân thể sụp đổ lâm vào suy yếu.

Liếc mắt nhìn Hỗn Nguyên Thiên Cung. Tòa thiên cung này có giá trị quá lớn, có đại trận mạnh mẽ bao phủ, muốn trong thời gian ngắn phá vỡ căn bản không có khả năng.

Thiên Minh Tử tươi cười.

- Bảo bối tốt như vậy xem ra nên dùng làm trang viên cho ta vậy. Chỉ có thể dựa vào Cửu Dương ngọc cung cấp năng lượng cho trận pháp thật sự là phung phí của trời, bảo vật này ta thu lại! Còn bí mật của ngươi cũng sẽ là của ta! Ta cho ngươi kéo dài hơi tàn mấy ngày. Đợi khi ta điều tức xong, khôi phục đến trạng thái tốt nhất lại chậm rãi luyện hóa Hỗn Nguyên Thiên Cung, rút hồn luyện tủy của! Ha ha ha!

Nghĩ tới dùng sưu hồn thuật thăm dò bí mật của Lâm Minh, Thiên Minh Tử nội tâm càng khoái ý.

Vì g iết chết Lâm Minh, hai mươi năm qua hắn trả giá lớn không biết bao nhiêu mà nói, vốn bị đoạn một tay, rồi sau đó tổn thất Thiên Minh Đại Thánh Địa kinh doanh nhiều vạn năm, hiện tại thiêu đốt ít nhất ba thành máu huyết, làm cho thực lực của chính mình tổn hao nhiều!

- Lỗ lã khí huyết ta có thể dùng Tiểu Ma Tiên bổ trở lại, nàng ta có bán phượng thân thể, hơn nữa có huyết mạch phượng tộc, còn là vương tộc! Ta luyện thành đan dược chẳng những bồi bổ khí huyết trở lại, còn có thể tăng mạnh hơn nhiều lần, lần này vào trong Tu La Lộ gặp Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chính là cơ duyên lớn nhất đời của Thiên Minh Tử ta!

Nếu như có thể thành công đánh chết Lâm Minh, xác thực đây là cơ duyên trọng yếu nhất đời của Thiên Minh Tử, hắn sẽ kế thừa tất cả của Lâm Minh, tương lai thành tựu Thiên Tôn tuyệt đỉnh không nói chơi, co dù Thiên Minh Tử trời sinh tính hung ác nham hiểm, tâm cơ thâm trầm, thời điểm này tâm thần chấn động khó ức chế được.

- Ta ngồi xuống điều tắc, ba ngày sau đó khôi phục toàn bộ thực lực mới có nắm chắc luyện hóa thiên cung này!

Tuy bức thiết muốn giế t chết Lâm Minh, Thiên Minh Tử cũng không có nếm thử phá vỡ trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung, hắn muốn khôi phục trạng thái tốt nhất mới đánh chết Lâm Minh, hắn làm việc rất cẩn thận, không để cho Lâm Minh có chút cơ hội phản kháng nào.

Tiện tay bố trí một trận pháp vây quanh Hỗn Nguyên Thiên Cung, lúc này Thiên Minh Tử xem ra Lâm Minh đã là cá trong chậu, chạy trời không khỏi nắng.

Nhìn qua trận pháp vây quanh Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thiên Minh Tử tươi cười thắng lợi, mà đúng lúc này tươi cười của hắn cứng đờ, hắn trơ mắt nhìn trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung bị xé nứt ra, sau đó hai nam nữ bay ra ngoài, chính là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên!

- Cái gì?

Thiên Minh Tử nhất thời không thể tin được mắt của mình, hắn hao tâm tổn trí muốn đánh tan trận pháp Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lại tự mình đi ra?

Chẳng lẽ bọn chúng biết rõ không thể chờ chết cho nên ý định lao ra, thừa dịp chính mình suy yếu nhất đánh cược giết mình?

- Quyết định thông minh, nhưng mà không thể thành công!

Cho dù Thiên Minh Tử nỏ mạnh hết đà, toàn thân tổn thương vô số kể, hắn dù sao cũng là Đại Giới Giới Vương, giơ tay nhấc chân có thể hủy diệt không gian, làm sao bị Thần Quân đánh chết chứ?

- Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, các ngươi ra ngoài tìm cái chết sao? Ha ha ha, chính hợp ý ta!

Thiên Minh Tử cười ha hả, tuy hắn mặt ngoài hung hăng càn quấy, nhưng mà nội tâm lại âm thầm cảnh giác, dự phòng Lâm Minh đang chơi hoa chiêu gì đó, nhưng mà Thiên Minh Tử trong lòng cảnh giác nhìn tu vị của Tiểu Ma Tiên, nội tâm của hắn chấn động.

Tiểu Ma Tiên cũng đột phá Thần Quân cảnh!

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Thiên Minh Tử cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hắn đại khái biết rõ Tiểu Ma Tiên không lâu lúc trước là Thần Biến trung kỳ, tại sao khi vào Táng Thần Lĩnh, Uổng Tử Cốc thì tu vị trong thời gian ngắn tăng lên tới Thần Quân cảnh, dù bất kể hậu quả, mặc kệ căn cơ thôn phệ thiên tài địa bảo cũng không thể tăng tu vị lên nhanh như vậy. - Thần Quân cảnh, ngươi lạ đột phá Thần Quân cảnh! Rất tốt, rất tốt, nhưng mà bại cục đã định, các ngươi sẽ chết, Tiểu Ma Tiên sẽ bị ta luyện thành đan dược, luyện dược sẽ có phượng huyết tinh hoa đền bù khí huyết thiếu hụt của ta.

Thiên Minh Tử nhìn qua Tiểu Ma Tiên, nhe răng cười liên tục.

Hắn chỉ nhìn ra Tiểu Ma Tiên đột phá, lại không thấy Lâm Minh đột phá, Đạo Cung Cửu Tinh chính là cảnh giới Thiên Minh Tử không lý giải được, cho nên hắn căn bản không phát hiện ra, còn tưởng rằng Lâm Minh chỉ là bát môn độn giáp đỉnh phong.

Nhưng mà hắn vẫn ẩn ẩn cảm thấy Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên dường như cường đại không ít, chuyện này khiến hắn đề phòng, hắn lo lắng Lâm Minh lại đùa nghịch hoa chiêu gì đó, mà không phải lo lắng Lâm Minh thực lực mạnh hơn hắn.

- Thiên Minh Tử, ngươi cũng không sợ gió lớn cắt đầu lưỡi sao! Ngươi muốn cầm ta luyện dược? Hắc hắc, ta sẽ bắt ngươi cho chó ăn!

Tiểu Ma Tiên đối chọi gay gắt, không chút nào yếu thường, chuyện này làm sắc mặt Thiên Minh Tử trầm xuống.

- Thật sự là không biết sống chết!

Thiên Minh Tử phải tay lật qua xuất hiện đan dược đỏ thẫm, hắn nuốt vào bụng, khí huyết thiếu hụt của hắn lập tức tràn đầy.

Không hề nghi ngờ đây là bí dược, ăn vào ngày sau sẽ ản hưởng thật lớn.

Thấy một màn này Lâm Minh cười lạnh, nói:

- Thân thể của ngươi kém tới mức chó không thèm ăn, ăn đan dược vào có thể ngon hơn sao? Cánh tay của ngươi bị chém đứt, kinh mạch chưa nối xong, thật sự là đáng thương, nhưng mà dù ngươi thảm thế nào ta cũng không lưu tình, ta đã chuẩn bị đánh chết ngươi vào lúc ngươi suy yếu nhất.

Lâm Minh nói đến đây, cương nguyên toàn thân lưu chuyển, lực lượng cường đại bộc phát ra ngoài, giống như thủy triều bạo phát ra ngoài!

Đồng tử Thiên Minh Tử co rụt lại, sắc mặt biểu lộ càng dữ tợn.

- Thì ra thực lực của ngươi tăng lên, tiến bộ không ít nha, trách không được dám ra đây hung hăng càn quấy, thế nhưng mà ngươi cho rằng có thể bằng vào thực lực này đánh bại ta, vậy quá ngây thơ! Ta cho các ngươi thấy thực lực Đại Giới Giới Vương là thế nào, ta hôm nay thiếu hụt khí huyết cũng có thể giết ngươi như chơi.

Đột nhiên Thiên Minh Tử cầm trường kiếm màu đen lên, chân đạp hư không, một kiếm chém qua phía Lâm Minh, một kiếm này chém ra và thân kiếm có vô số ác ma hiện ra, cùng lúc đó một kiếm này còn mang theo hấp lực đáng sợ, đây là ý cảnh Hấp Thiên Ma Công được Thiên Minh Tử dung nhập vào chiêu thức.

Khi Thiên Minh Tử chém ra kiếm này, Lâm Minh không tránh không né, xem chuẩn kiếm quang của Thiên Minh Tử đánh ra một quyền.

Một sát na kia Lâm Minh dùng lực lượng vượt qua mười lăm tỷ đánh vào kiếm quang.

Răng rắc!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, kiếm quang của Thiên Minh Tử nứt vỡ thành hắc quang vô tận, mà Lâm Minh chỉ lui ra sau một bước mà thôi.

- Cái gì?

Trong lòng Thiên Minh Tử chấn động, một kích vừa rồi hắn cố kỵ Lâm Minh chơi hoa chiêu gì đó nên chỉ hơi chút thăm dò, căn bản không dùng toàn lực, nhưng mà công kích thăm dò vẫn vô cùng đáng sợ, hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra Lâm Minh lại tay không tiếp được vô cùng nhẹ nhõm.

Chương 1537: Kịch chiến Thiên Minh Tử

Nhìn thấy Lâm Minh thực lực tăng nhiều, sắc mặt Thiên Minh Tử biến hóa, hắn hiện tại tuy tiêu hao khí huyết rất nhiều, cảnh giới ngã xuống, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, một kiếm của hắn đánh ra tương đương Thánh Chủ đỉnh phong, mà Lâm Minh chỉ có tu vị Thần Quân sơ kỳ mà thôi!

Mặc dù nói Thiên Minh Tử vừa rồi dùng không tới ba thành thực lực, nhưng mà Lâm Minh làm sao ngăn cản được chứ?

- Ngươi...

Thiên Minh Tử bờ môi run rẩy, hắn nghĩ tới một khả năng không cách nào tưởng tượng, chỉ có khả năng này mới có thể giải thích toàn bộ những chuyện này một cách hợp lý. - Ngươi... Ngươi đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Thiên Minh Tử nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt thậm chí xuất hiện thần thái kinh hoàng và sợ hãi.

Lâm Minh thật sự quá đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Vốn Thiên Minh Tử dùng tu vị Đại Giới Giới Vương, cộng thêm một Giới Vương bình thường, hai nửa bước Giới Vương và một đám tùy tùng đi theo, thậm chí có nửa bước Thiên Tôn đi cùng, đội hình cường đại như vậy vào trong Táng Thần Lĩnh đuổi giết một võ giả Thần Biến hậu kỳ thì chẳng khác gì chuyện chê cười to lớn, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người khác cười nhạo giết gà dùng dao mổ trâu.

Đuổi giết một Giới Vương hơi mạnh cũng không cần dùng đội hình này.

Nhưng mà đội hình xa hoa như vậy đuổi giết người ta lại có kết quả bất ngờ.

Vốn Lâm Minh bị buộc tiến vào Uổng Tử Cốc, nơi này được xưng mười tỷ năm qua chưa từng có người nào ra ngoài, nhưng mà Lâm Minh chẳng những đi ra còn đạt được chỗ tốt cực lớn, còn đột phá Thần Quân!

Thần Quân cảnh, đối với đội hình đuổi giết vẫn không có ý nghĩa, một cước là có thể giẫm chết.

Nhưng mà Lâm Minh lại dẫn mọi người vào trong tuyệt địa. Thi triển đủ loại thủ đoạn và sức chiến đấu của hắn và giết mọi người!

Nếu như nói trước kia giết Hôi Sát, Chu đại tiên sinh là do hai người này khinh địch nên phạm sai lầm lớn. Như vậy Thiên Minh Tử tuyệt đối dùng toàn lực và thái độ đề phòng cao nhất. Dưới tình huống dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, Thiên Minh Tử không tiếc hao tổn máu huyết bản thân mới có thể trọng thương Lâm Minh. Đẩy hắn vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung sau đó lại thi triển Tâm Ma huyết chú muốn tâm ma của Lâm Minh phát tác, đi đời nhà ma.

Nhưng sự thật chính là Lâm Minh ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung bế quan đột phá lên Đạo Cung Cửu Tinh, thực lực đã tới đỉnh phong chưa từng có!

Lâm Minh như vậy. Nhiều lần tìm đường sống trong cõi chết, làm cho người ta căn bản không có dũng khí đối địch.

Cho dù Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương cũng là như thế.

Nhưng mà chuyện đã tới bước này, hắn không có khả năng lui. Hắn tiêu hao nhiều nguyên khí, nếu như giết Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên không chết, ngày khác hắn có thể trực tiếp rớt xuống cảnh giới Giới Vương bình thường, ngay cả thọ nguyên cũng hao tổn nhiều, ngày sau tu vị khó tiến nửa bước, chuyện này đối với Thiên Minh Tử mà nói còn khó chịu hơn giết hắn!

Bây giờ lối ra đã bị bịt kín, chỉ có cục diện ngươi chết hoặc ta vong mà thôi

- Tốt! Thật tốt!

Ánh mắt Thiên Minh Tử ngưng trọng, hắn nói tốt hai lần, nhưng trong lòng không có chút tư vị nào cả, nếu như hắn vẫn ở trạng thái đỉnh phong, mặc cho Lâm Minh đột phá thế nào hắn cũng dễ dàng áp chế, mà bây giờ hắn hoàn toàn không có nắm chắc, bởi vì hắn căn bản không biết võ giả đạt tới Đạo Cung Cửu Tinh sẽ mạnh như thế nào.

Điểm này không có đối tượng tham chiếu rồi, bởi vì Thánh tộc không có tu Đạo Cung Cửu Tinh, chủng tộc của chúng càng dễ dàng tu luyện thân thể, bởi vậy có thể nói hiện tại trong cả vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, chỉ sợ cũng chỉ có Lâm Minh đạt tới cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, loại thành tựu này có thể hù chết người.

Đối mặt với địch nhân không có nắm chắc, Thiên Minh Tử chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Đột nhiên hai tay của hắn mở ra,sau lưng của hắn hình thành hư ảnh ma thần, thiên địa nguyên khí chung quanh đều hội tụ vào ma thần này.

Rốt cuộc Đại Giới Giới Vương vẫn là Đại Giới Giới Vương, đạt tới trình độ này thi triển chiêu thức gì cũng sinh ra chấn động cực lớn.

Đột nhiên Thiên Minh Tử ném trường kiếm màu đen trong tay của mình ra, thanh kiếm này hóa thành một con rắn, nó uốn lượn một chút và rơi vào trong tay của hư ảnh.

Thiên Minh Tử giao kiếm cho hư ảnh ma thần!

Thấy một màn này trong lòng Lâm Minh rùng mình, hắn ẩn ẩn ý thức được chuôi kiems của Thiên Minh Tử không phải đồ bình thường, tạo hình của nó cực kỳ cổ quái, thân kiếm dài như người trưởng thành, nhưng nhưng mà nó lại hẹp như lá cây, thanh kiếm như vạy căn bản khó phát lực, khó có thể lý giải vì sao Luyện Khí Sư chế tạo nó lại tạo hình như vậy.

Mắt thấy hư ảnh ma thần trên bầu trời từ từ ngưng thực trong nội tâm Lâm Minh trong ẩn ẩn suy đoán hư ảnh ma thần này không phải do Thiên Minh Tử triệu hoán ra, mà là bị phong ấn ở trong kiếm!

Một khắc này Thiên Minh Tử đột nhiên đánh một quyền vào ngực của mình, miệng phun máu tươi, phun vào hư ảnh ma thần, hư ảnh ma thần hấp thu máu tươi của Thiên Minh Tử xong, hình thể càng ngày càng ngưng thực và dữ tợn.

Tình cảnh bực này khiến cho Lâm Minh tim đập mạnh một chút, lại dùng máu của bản thân chăn nuôi ác ma, trong truyền thuyết có vu cổ sư chăn nuôi độc cổ trong thân thể, dùng huyết nhục bản thân nuôi nấng, Thiên Minh Tử phóng xuất ác ma này cũng có tình huống như vậy.

- Ha ha ha! Lâm Minh! Ác ma chi nô này là do ta bồi dưỡng tỉnh mỉ, chỉ sử dụng vào thời điểm bản tôn bị thương, nó có thể phát huy năm thành chiến lực lúc đỉnh phong của ta! Các ngươi đi chết đi!

Thiên Minh Tử hét lớn một tiếng, hư ảnh ma thần lao tới, ma khícuồn cuộn ngưng tụ thành cự mãng đáng sợ, quấn quanh trường kiếm màu đen và chém mạnh xuống.

- Ác ma chi nô năm thành chiến lực?

Nghe được Thiên Minh Tử cuồng tiếu, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên kinh hãi, thủ đoạn của Đại Giới Giới Vương quả nhiên tầng tầng lớp lớp, nàng không cách nào nghĩ tới Thiên Minh Tử lại lưu chuẩn bị ở phía sau, chỉ nhìn qua ma khí cuồn cuộn của ma thần đã biết nó cường đại.

Ác ma tương đương năm thành chiến lực của bản tôn, nàng và Lâm Minh làm sao chống đỡ được?

Vào lúc tâm thần của Tiểu Ma Tiên dao động, ác ma kia chi nô điên cuồng hét lên một tiếng, nó lao qua phía Tiểu Ma Tiên và một đạo ma niệm đáng sợ hóa thành một đám ánh sáng màu đỏ, bay thẳng vào trong tinh thần chi hải của Tiểu Ma Tiên, đây chính là Tâm Ma huyết phù Thiên Minh Tử thi triển lúc trước.

Không có trạn pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung suy yếu, Tâm Ma huyết phù này cường đại hơn trước gấp mười lần.

- Coi chừng!

Thời điểm tâm thần Tiểu Ma Tiên kích động, sắp bị tâm ma nhập vào cơ thể, giọng của Lâm Minh như sấm sét nổ vang trong tai của Tiểu Ma Tiên.

Hắn lúc này quán chú Thần Miểu Tâm Quyết, dùng phương pháp hệ thống tu thần phong bế Tâm Ma huyết phù sắp vào trong cơ thể Tiểu Ma Tiên trong!

- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Lâm Minh quét qua một thương, mũi thương đánh vào đạo đồ trên bầu trời, bên trong phong ấn vô số ác ma đáng sợ.

Ầm ầm!

Đạo đồ xoay tròn, luân bàn to lớn trấn áp xuống dưới, trực tiếp áp Tâm Ma huyết phù áp thành phấn vụn!

Trong lòng Tiểu Ma Tiên đột nhiên run lên, lúc này mới thoát khỏi ràng buộc của tâm ma.

Trong nội tâm nàng hoảng hốt, thiếu chút nữa đã bị Thiên Minh Tử đạt thành mục đích.

- Hắn lừa dối ngươi mà thôi.

Lâm Minh chân nguyên truyền âm nhanh chóng vang lên bên tai Tiểu Ma Tiên!

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên khẽ động, trong chốc lát hiểu ý trong lời Lâm Minh!

Thiên Minh Tử có lẽ có chăn nuôi một ác ma chi nô, thời điểm bản tôn bị thương lấy ra nghênh địch, nhưng mà thực lực của ác ma chi nô không thể cường đại như Thiên Minh Tử nói.

Lý do chính là Thiên Minh Tử lúc trước đánh trận với thiết giáp âm binh đại trận đã nhiều lần thiêu đốt máu huyết, nếu như ác ma chi nô thực sự có năm thành thực lực của hắn, hắn cần gì phải thiêu đốt máu huyết?

Nói cho đúng hơn hoặc là Thiên Minh Tử trước đó đã dùng ác ma chi nô đối phó thiết giáp âm binh đại trận, làm cho ác ma chi nô đại thương nguyên khí, thujclujwc có hạn.

Hoặc là ác ma chi nô không có như Thiên Minh Tử thổi phồng.

Mà lý do hắn nói ra lời này chỉ có một, chính là khiến tâm thần của Tiểu Ma Tiên xuất hiện dao động, rồi sau đó dùng Tâm Ma huyết chú xâm lấn tinh thần chi hải của Tiểu Ma Tiên, dẫn phát tâm ma của nàng. - Bảo vệ chặt tâm thần, Thiên Minh Tử đầu tiên muốn đối phó là ngươi, hấp thu phượng huyết tinh hoa của ngươi đền bù lực lượng bản thân hắn và đối phó ta.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói tiếp, trong lòng Tiểu Ma Tiên thầm run sợ, Thiên Minh Tử này quá âm hiểm!

Cũng không trách Tiểu Ma Tiên không cẩn thận, thật sự là do Thiên Minh Tử diễn quá thật, hơn nữa cảnh giới của hắn là Đại Giới Giới Vương, làm cho người ta rất dễ dàng liên tưởng hắn che dấu át chủ bài.

Ầm ầm!

Đúng lúc này Vạn Ma Sinh Tử Luân phát ra tiếng nổ, nó sau khi nghiền Tâm Ma huyết phù thành bụi phấn, tiếp theo lại áp qua ác ma chi nô.

Lâm Minh bước nhanh, đưa tay lên cao, thần lực bành trướng, khí thế bàng bạc.

Hắn cầm Phượng Huyết Thương trong tay, trực chỉ mi tâm ác ma chi nô và quát lớn:

- Ma trên thế gian đều bị thu vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, không nhập luân hồi, vĩnh viễn bị ta giam cầm, làm việc cho ta!

Sá sá sá!

Vạn Ma Sinh Tử Luân chính là thứ đáng sợ, ác ma chi nô phát ra tiếng gào rú tê tâm liệt phế, thân thể của nó bị Vạn Ma Sinh Tử Luân cắt nát!

Tiểu Ma Tiên suy nghĩ không sai, ác ma chi nô này đúng là có bốn năm thành thực lực đỉnh phong của Thiên Minh Tử, cho dù rất mạnh, Thiên Minh Tử vì cầu mau chóng phá vỡ thiết giáp âm binh đại trận sau đó ra tay quấy nhiễu Lâm Minh, liền triệu hồi ra ác ma chi nô, khiến ác ma chi nô nguyên khí tiêu hao sâu sắc, thực lực bây giờ không bằng trước.

Tiểu Ma Tiên mắt thấy ác ma chi nô bị cắt, Lâm Minh giống như thần minh tuyên phạt và phán xét, muốn thu ác ma chi nô vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, trong nội tâm không thể không khâm phục chiến lực của Lâm Minh.

Dù hiện tại Tiểu Ma Tiên đột phá Thần Quân, lại hoàn thành Niết Bàn lần đầu, thực lực so với Lâm Minh cũng không có kém quá nhiều, nhưng mà luận kinh nghiệm thực chiến thì quá kém, cũng là do Tiểu Ma Tiên lớn lên ở Ma Thủy Thiên Cung, không thể nào so sánh với người quanh năm sống ở cạnh sinh tử như Thiên Minh Tử và Lâm Minh, cùng thực lực nhưng chiến lực của Tiểu Ma Tiên so ra không bằng Lâm Minh.

Khâm phục Lâm Minh, trong lòng Tiểu Ma Tiên cũng sinh ra tâm tình không muốn rời xa Lâm Minh, cho dù nàng là thiên chi kiều nữ, có được thiên phú không gì địch nổi, chỉ bằng nàng thành tựu Thần Quân cảnh và hoàn thành Niết Bàn lần đầu tiên, dù tương lai nàng thành tựu Chân Thần thì nàng vẫn ở cạnh Lâm Minh, cường thế vĩnh viễn là Lâm Minh, hắn vĩnh viễn đứng trước người khác, cho Tiểu Ma Tiên cảm giác an toàn và được bảo hộ tuyệt đối.

Chương 1538: Cừu hận năm vạn năm

Ông ông ông --

Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn thật nhanh, lập tức cắt nát ác ma chi nô của Thiên Minh Tử!

Ác ma chi nô này chính là do Thiên Minh Tử tỉ mỉ bồi dưỡng ra, tương đương với khế ước thú năng lượng của hắn, một khi hoàn toàn bị Lâm Minh diệt sát, Thiên Minh Tử chắc chắn tổn thất thật lớn.

- Ác ma chi nô, quấn quanh nguyên thần!

Thiên Minh Tử hét lớn một tiếng, một khắc này hư ảnh ác ma chi nô bị Vạn Ma Sinh Tử Luân trấn áp kêu gào thảm thiết, nó mặc kệ Vạn Ma Sinh Tử Luân cắt đứt thân thể, trực tiếp đánh giết qua Lâm Minh.

Xoạt!

Một tiếng vang nhỏ, ác ma chi nô bị Vạn Ma Sinh Tử Luân cắt thành hai nửa!

Ác ma chi nô bị chém thành hai nửa, toàn thân bốc cháy, nó hóa thành một đạo khí lưu năng lượng màu xám quấn quanh Lâm Minh.

Chiêu này của ác ma chi nô liều chết một kích! Sau một kích này ác ma chi nô sẽ tan thành mây khói, không hề tồn tại trên đời, Thiên Minh Tử muốn dùng ác ma chi nô đồng quy vu tận với Lâm Minh!

Giống như khế ước thú bình thường cũng không phải là hoàn toàn bị chủ nhân quản thúc, cũng không phải nói hi sinh là hi sinh chính mình, ác ma chi nô của Thiên Minh Tử là do Thiên Minh Tử tự tay bồi dưỡng, hoàn toàn bị Thiên Minh Tử khống chế, khiến nó liều chết một kích cũng chính thức liều lĩnh rồi!

Ác ma chi nô có bản tôn bốn năm thành thực lực lúc đỉnh phong của Thiên Minh Tử, dù hiện tại đầu hết đèn tắt bộc phát lực lượng vẫn kh ủng bố như trước, nó hóa thành tấm lưới khổng lồ bao phủ Lâm Minh!

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Không gian mười trượng chung quanh hoàn toàn bị phong kín, Lâm Minh biến sắc, Thiên Minh Tử quá ác, trực tiếp hi sinh khế ước thú của mình là thực lực tinh hoa biến thành.

Trong sát na này đột nhiên Lâm Minh cảm thấy nội tâm chấn động, bị ác ma chi nô bao phủ và cảnh vật trước mặt hắn ảo giác bộc phát!

Hắn nhìn thấy một loạt ảo giác đáng sợ, trước đó là bị Thiên Minh Tử bắt. Phế bỏ toàn bộ tu vị. Rút hồn luyện tủy, sau đó Tiểu Ma Tiên cũng bị Thiên Minh Tử cưỡng hiếp. Lâm Minh trơ mắt nhìn nàng bị luyện thành đan dược! Lại kế tiếp nguyên thần của Lâm Minh bị Thiên Minh Tử nhốt ngàn năm vạn năm, nhận hết các loại tra tấn sau đó tan thành mây khói!

Trong vô số ảo giác, trong nháy mắt hiện ra trong đầu Lâm Minh. Làm cho cảm thấy tinh thần chi hải đau nhức như vỡ ra.

- Là Tâm Ma!

Trong lòng Lâm Minh chấn động, ác ma chi nô này dùng năng lượng bản thân kích phát tâm ma trong lòng Lâm Minh.

- Ha ha, Lâm Minh, nếm thử tư vị tâm ma nhập thể như thế nào? Ta biết rõ ngươi ý chí kiên định. Nhưng mà đây là tâm ma ta tỉ mỉ bồi dưỡng suốt sáu vạn năm qua! Ác ma chi nô này chính là chấp niệm của cường giả thượng cổ sau khi chết đi biến thành, bị ta thu được và dùng mấy trăm năm bồi dưỡng thành, lại xóa đi nó tâm trí của nó cho ta sử dụng! Ta không trông cậy vào nó có thể gi ết chết ngươi, nhưng mà giam cầm ngươi là đủ rồi.

Chấp niệm trong lòng cường giả thượng cổ biến thành tâm ma sao?

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, đại đa số tâm ma của võ giả đơn giản có hai điểm, một chính là thứ e ngại nhất trong lòng của người đó, điểm thứ hai chính là đồ vật vô cùng khát vọng trong lòng của họ.

Chấp niệm, nói trắng ra chính là khát vọng, một cường giả sau khi chết chấp niệm trong nội tâm hóa thành năng lượng thể có sinh mạng, vậy thì thực lực của người này mạnh không hợp thói thường.

Ác ma chi nô hoàn toàn thiêu đốt bản thân mình đổi lấy một kích, chẳng những vây khốn Lâm Minh, cũng vây khốn cả Tiểu Ma Tiên, dù biết rõ trước mặt là ảo giác nhưng vẫn khó thoát ra khỏi tâm ma!

- Chân phượng thể!

Tiểu Ma Tiên rít gào một tiếng, quần áo sau lưng nàng xé rách, hai cánh phượng mở ra.

Một khắc này hỏa diễm như biển lửa bao phủ Tiểu Ma Tiên cơ thể nàng, thiêu đốt tma âm.

Hắc hỏa này trên đó bao phủ ý chí hỏa diễm cấp bảy.

Trong lòng Thiên Minh Tử rùng mình, Tiểu Ma Tiên này cũng không phải đèn cạn dầu, thực lực của nàng không kém Lâm Minh bao nhiêu, nếu tiếp tục như vậy tâm ma có thể bị nàng thiêu cháy.

Thiên Minh Tử cười lạnh một tiếng, nói:

- Hỏa hệ tiếp cận ý cảnh cấp bảy, tu luyện thần thông hỏa hệ có thể tiếp cận Giới Vương bình thường, cũng không gì hơn cái này! Các ngươi là nhân kiệt tuyệt thế, nhưng mà hôm nay các ngươi nhất định phải chết ở chỗ này.

- Ảnh xà kiếm, bạo! Thiên Minh Tử đột nhiên ném trường kiếm màu đen trong tay ra, trường kiếm lao tới gần Lâm Minh cùng Tiểu

Ma Tiên, trong sát na đó đạo văn trên chuôi kiếm sáng ngời, chuôi kiếm này vỡ vụn và hào quang sáng ngời.

Thiên Minh Tử có ý định cho thanh kiếm đen này tự bạo!

Chuôi trường kiếm màu đen này chính là thứ Thiên Minh Tử tìm được trong bí cảnh thượng cổ, bản thân là Thiên Tôn Linh Bảo, nhưng mà khí linh của nó đã tử vong, Thiên Minh Tử bắt một con thái cổ hung thú rút linh hồn của nó biến thành khí linh.

Rồi sau đó hắn tốn hao vài vạn năm luyện hóa chuôi kiếm này, đã có thể tâm thần hợp nhất với kiếm.

Bởi vì khí linh của nó là do Thiên Minh Tử an trí, hơn nữa hắn hắn đã hoàn toàn luyện hóa thanh kiếm này, cho nên hắn có thể bằng vào ý niệm khiến thanh kiếm này tự bạo!

Uy lực tự bạo của Thiên Tôn Linh Bảo không thể tưởng tượng! Suy nghĩ một chút Hỗn Nguyên Thiên Cung tự bạo sẽ có hậu quả gì, mặc dù một ngôi sao cũng có thể bị nổ tung đấy.

Đương nhiên kiếm đen trong tay Thiên Minh Tử không thể nào sánh bằng Hỗn Nguyên Thiên Cung, dù như vạy cũng không phải Lâm Minh có thể ngăn cản được! Một khi Thiên Tôn Linh Bảo tự bạo gần người thì thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng tan biến.

- Ha ha ha! Lâm Minh, ngươi vẫn còn quá non, ta biết rõ ngươi đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, thực lực đột nhiên tăng mạnh, trái lại ta nỏ mạnh hết đà, ngươi lựa chọn đi ra cường công ta, thật sự là chiếm hết thiên thời địa lợi! Nhưng mà tính sao, tu vị chúng ta chênh lệch quá xa! Dù ta đã dầu hết đèn tắt, nhưng mà vẫn có nhiều thủ đoạn giết ngươi! Ta hiện tại bỏ qua ác ma chi nô cùng ảnh xà kiếm chính là vì triệt để giết các ngươi. Chỉ cần giết ngươi, ta tổn thất mọi thứ sẽ được đền bù.

Thiên Minh Tử chơi một kích này có thể nói là tính toán kỹ càng, mưu đồ đã lâu, bỏ qu ác ma chi nô cùng ảnh xà kiếm thì hắn tổn thất cực lớn, nhưng mà hắn cũng không đau lòng, bởi vì hắn chắc chắc bí mật trên người Lâm Minh còn vượt xa chúng.

Mắt thấy phù văn trên ảnh xà kiếm lóe sáng tới tận cùng, đang tích súc lực lượng tự bạo, Lâm Minh vẫn không có chút bối rối, mà là cười lạnh nói:

- Thiên Minh Tử, ý ngươi chắc chắn bí mật trên người của ta có giá trị đủ để đền bù tất cả tổn thất của ngươi? Đã như vầy ta sẽ cho ngươi nhìn bí mật trên người của ta là cái gì.

Lâm Minh vừa nói xong thì một đạo khí thế kinh thiên toát ra, giống như áp đảo toàn bộ chúng sinh.

Thiên Minh Tử nghe xong thì nội tâm cả kinh, bí mật trên người Lâm Minh quả thật kinh thiên, nó là cái gì?

Hắn trừng to mắt, hết sức chăm chú, cùng lúc đó hắn bí mật thúc dục lực lượng của ảnh xà kiếm lên tận cùng, khiến nó tự bạo! Hắn không ngu xuẩn chờ Lâm Minh vận dụng bí mật mà bỏ qua thời cơ công kích!

- Chẳng lẽ là truyền thừa của cường giả Chân Thần?

Trong lòng Thiên Minh Tử hiện ra suy nghĩ này, hắn thấy thành tựu của Lâm Minh trước mặt không thể nào là truyền thừa Thiên Tôn đỉnh phong được, dù sao cả Thần Vực Thiên Tôn đỉnh phong chỉ có số lượng một bàn tay, cộng thêm số chết đi cũng không nhiều...

Nhiều truyền nhân Thiên Tôn đỉnh phong như vậy tại sao không ai vượt qua Lâm Minh?

Một khắc này ý niệm của Lâm Minh đắm chìm vào nội thế giới, một đạo khí tức đại khí cổ xưa từ trong nội thế giới của Lâm Minh tỏa ra khắp nơi, thời gian giống như dừng lại trong tích tắc, dùng nội thế giới của Lâm Minh làm hạch tâm xuất hiện vòng xoáy màu đen.

- Chư thiên tinh lực, gia tăng thân thể của ta, tử phủ đạo cung!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, trong nội thế giới của hắn có một đạo cung vàng son lộng lẫy hiện ra, phần mái ngôi mộ Bạch Khởi này trong sát na đã biến mất, hóa thành tinh không vô tận!

Ánh sao vô tận chảy xuống như ngân hà, nó tụ hội vào người Lâm Minh, rót vào nội thế giới của Lâm Minh.

Trong sát na này lực lượng toàn thân của Lâm Minh không ngừng tăng lên.

Lực lượng này tăng trưởng quá nhanh, toàn bộ quán chú vào hình lập phương màu xám trong nội thế giới của hắn!

- Xuất hiện đi, thần tinh ma phương!

Lâm Minh bước vào Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, lại đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, khí huyết long phượng hợp hai làm một, đi tới bước này hắn rốt cuộc có thực lực dựa vào mình thúc dục ma phương.

Phải biết rằng năm đó Mộ Thiên Tuyết là nửa bước Giới Vương, đương nhiên bởi vì thiên phú của Mộ Thiên Tuyết xuất chúng, thực lực đã vượt xa nửa bước Giới Vương. Khi đó Mộ Thiên Tuyết có năng lượng thúc dục ma phương, đương nhiên muốn thúc dục ma phương tới mức tận cùng còn phải thiêu đốt linh hồn mới có thể làm được. Mà bây giờ lực lượng của Lâm Minh không thua gì Mộ Thiên Tuyết năm đó.

Hình lập phương màu xám trong nội thế giới của Lâm Minh bay ra, nó xoay tròn trên không, mặt ngoài của nó khắp đạo văn thần bí, làm cho người ta nhìn thấy một lần thì linh hồn sẽ lâm vào đó, vĩnh viễn không thoát ra được!

Dường như trong ma phương màu xám này ẩn chứa một vũ trụ khác, vô biên vô hạn, rộng lớn bao la bát ngát, dù là Chân Thần cũng không cách nào thăm dò được.

- Đây là... Đây là...

Trong nháy mắt ma phương xuất hiện, Tiểu Ma Tiên còn không có phản ứng gì, Thiên Minh Tử thì khiếp sợ không hiểu, trên mặt hiện ra thần sắc điên cuồng.

- Ma phương! Thần tinh ma phương! Nó làm sao có thể... Làm sao có thể trong tay ngươi! Ngươi... Ngươi... Vậy mà...

Thiên Minh Tử chỉ vào Lâm Minh, âm thanh khiếp sợ, sợ hãi, phẫn nộ!

Hắn vì cuộc chiến này tiêu hao quá nhiều tinh thần và thể lực, lại bị Lâm Minh đạt được! Hắn vì lật đổ Thiên Vũ Thánh Địa, gi ết chết lão Giới Vương, bức tử thánh nữ Thiên Vũ Thánh Địa, cuối cùng vẫn làm mai mối cho Lâm Minh.

Chuyện này sao hắn không giận chứ?

- Ta biết rõ vì cái gì Mộ Thiên Tuyết không chết rồi! Ngươi nhặt được ma phương, cũng nhất định gặp được Mộ Thiên Tuyết!"

Thần sắc Thiên Minh Tử dao động mạnh, hắn hét lên như bệnh thần kinh, Thiên Minh Tử thất thố như vậy làm cho Tiểu Ma Tiên cảm thấy kinh ngạc, rốt cuộc khối lập phương màu xám này là cái gì? Tại sao Thiên Minh Tử lại phản ứng như thế?

Chương 1539: Ma thần trẻ tuổi

Trong vũ trụ có ba báu vật, chính là Hồng Mông linh châu do Tạo Hóa thánh tử mang ra trước mặt mọi người, về phần ma phương cùng tử tạp, Tiểu Ma Tiên cũng không biết, ngay cả tên của chúng cũng không biết, đó là vì trong các vũ trụ chúng có rất nhiều tên cho nên rất loạn.

Cho nên dù Lâm Minh và Thiên Minh Tử nhiều lần nhắc tới cái tên ma phương, Tiểu Ma Tiên cũng hoàn toàn không biết nó là cái gì. - Tâm ma, PHÁ...

Lâm Minh hét lớn một tiếng, ma phương xuất hiện vòng xoáy năng lượng, nó xoay tròn như lưỡi cưa, ác ma chi nô hình thành Tâm Ma bị ma phương phá vỡ.

Sá sá sá!

Ác ma chi nô triệt để tử vong, nó kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nhưng mà nó cuối cùng không thoát khỏi vận mệnh bị ma phương thôn phệ, nó triệt để hóa thành khí lưu màu xám tiến vào trong ma phương.

Ác ma chi nô vốn chính là tâm ma có sinh mạng, mà linh hồn, ý niệm của tâm ma đều thuộc về "Thần" trong "Tinh khí thần", bị ma phương khắc chế sít sao!

Dùng ma phương thu ác ma chi nô cũng quá đơn giản!

Ma phương màu xám lúc này xoay tròn rơi vào lòng bàn tay của Lâm Minh, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lúc này khôi phục tự do, những hư ảnh tâm ma và hư ảnh cũng tan biến trong vô hình!

Trong nháy mắt đó sắc mặt Thiên Minh Tử càng khó coi hơn trước, thân thể toàn thân phát run và lạnh ngắt.

- Thì ra là thế! Thì ra là thế! Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới! Ma phương bị ngươi đạt được, ha ha ha! Thật sự là châm chọc, ta hao tổn tâm cơ mưu đồ suốt năm vạn năm qua tra xét vật này, không ngờ nằm trong tay của ngươi mà ta không biết.

Trong lòng Thiên Minh Tử cảm thấy vô cùng hận! Nếu như hắn sớm biết ma phương ở trong tay của Lâm Minh thì hắn sẽ chém giết Lâm Minh khi còn chưa trưởng thành rồi, còn chờ tới bây giờ rơi vào kết cục như thế này!

- Thiên Minh Tử, chấm dứt! Hôm nay ta giết ngươi, vì chính mình, cũng vì ngàn vạn oan hồn đã chết trong Thiên Vũ Thánh Địa.

Lâm Minh lúc này dùng lực lượng toàn thân thúc dục ma phương.

Trong lúc nhất thời hàng tỉ tinh quang tan biến, chung quanh biến thành không gian màu xám, Thiên Minh Tử chỉ cảm thấy lực lượng đáng sợ rót vào trong người của hắn, tiến thẳng vào linh hồn.

Ma phương là thần khí linh hồn, năm đó lực lượng của Lâm Minh còn yếu cho nên tác dụng của ma phương là phòng ngự, ngăn cản đối thủ nhảy vào tinh thần chi hải của mình, mưu toan đoạt xá hắn, khi đó ma phương tự động phản kích.

Mà bây giờ thực lực của Lâm Minh tăng lên tới Thần Quân cảnh có thể chính thức thúc dục ma phương, phương thức dùng ma phương cũng do Lâm Minh điều khiển, có thể chủ động công kích địch nhân, cho dù địch nhân có thân thể bảo hộ vẫn có thể dùng ma phương trùng kích!

Trong gió lốc linh hồn này, Thiên Minh Tử chỉ cảm thấy linh hồn hắn như lá cây bấp bênh, cơ hồ sắp tróc ra khỏi thân thể. Hắn lúc này muốn khống chế ảnh xà kiếm tự bạo! Hơn nữa mấu chốt chính là hiện tại ác ma chi nô phong tỏa bị Lâm Minh giải trừ, cho dù ảnh xà kiếm tự bạo thì Lâm Minh cũng có thể tránh thoát!

Kể từ đó hắn chẳng những không có thể làm Lâm Minh bị thương, ngược lại bản thân còn tổn thất Thiên Tôn Linh Bảo!

Mà đúng lúc này Lâm Minh như mãnh hổ lao thẳng tới chỗ Thiên Minh Tử, lực lượng toàn thân của hắn bộc phát, tử phủ đạo cung hội tụ tinh lực Cửu Thiên, Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay quét qua đầu của Thiên Minh Tử!

- Tu La Thiên Đạo, Diệt Ma!

Lúc Lâm Minh mở Đạo Cung Cửu Tinh, hắn dùng một chiêu trong Tu La Thiên Thư quyển một, đây là chiêu vũ kỹ luyện thể, hiện tại Lâm Minh dùng Cửu Thiên tinh lực gia trì bản thân cho nên thi triển ra!

Mắt thấy Lâm Minh đâm tới, không gian đều bị đập vụn, sắc mặt Thiên Minh Tử đại biến, hắn một tay triệu hồi ảnh xà kiếm, không quan tâm tính mạng gặp nguy hiểm, cưỡng ép bức nửa thành máu huyết trực tiếp phun lên ảnh xà kiếm, ảnh xà kiếm hấp thu máu huyết của Thiên Minh Tử biến thành màu đỏ.

Trong lúc nhất thời ma phong gào thét, như vạn quỷ gào khóc!

- Cho dù ngươi có ma phương thì như thế nào, năm đó Mộ Thiên Tuyết thiêu đốt linh hồn bản thân còn không thể tiêu diệt ta, hiện tại thực lực của ta đã không phải năm vạn năm trước có thể so sánh.

Thiên Minh Tử điên cuồng hét lên một tiếng, cầm ảnh xà kiếm trong tay chém tới Lâm Minh!

Một kiếm này đã là một kiếm mạnh nhất của Thiên Minh Tử ở trạng thái hiện tại, cũng là một kích hắn tiêu hao tính mạng đổi lấy!

Đối mặt một kiếm này sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, lực lượng mười lăm tỷ cân tăng vọt, lại tăng thêm bí pháp nên biến thành ngũ long chi lực!

Ầm ầm!

Tiếng nổ đáng sợ vang lên, giống như tinh cầu nổ tung, mặt đất sụp xuống, Thiên Minh Tử chỉ cảm thấy sức lực to lớn đánh thẳng vào người của hắn, hổ khẩu rung mạnh, cánh tay tê dại, ảnh xà kiếm rơi xuống đất.

- Cái gì?

Thiên Minh Tử cuồng khiếu, trong nội tâm khiếp sợ không hiểu, tuy hắn đoán được Lâm Minh mở Đạo Cung Cửu Tinh xong lực lượng phóng đại, nhưng mà không ngờ Lâm Minh cường đại đến loại trình độ này, lực lượng này có thể đánh nát tinh cầu đấy.

Chỉ dựa vào lực lượng thân thể đã có thể đạt tới cảnh giới kh ủng bố này, hơn nữa chân nguyên, cương nguyên phụ trợ, chính diện đối kháng với Lâm Minh chẳng khác gì đối mặt cự long.

- Chết đi!

Lâm Minh điên cuồng gào thét một tiếng, hai tay cầm thương đâm thẳng vào thiên linh Thiên Minh Tử!

Một khắc này Thiên Minh Tử dốc sức liều mạng vận chuyển không gian pháp tắc, muốn né tránh một kích này, nhưng mà lúc này lực lượng khổng lồ đánh không gian sụp xuống, không gian pháp tắc cũng khó áp dụng được!

Thiên Minh Tử trơ mắt nhìn qua một thương đáng sợ này đánh thẳng vào mình.

Thời gian như trôi qua thật chậm, cảm giác tuyệt vọng không cam lòng từ sâu trong lòng Thiên Minh Tử dâng trào ra ngoài.

Lâm Minh quá mạnh mẽ, đột phá Đạo Cung Cửu Tinh thì hắn có thực lực đối với Giới Vương! Hơn nữa có ma phương phụ trợ, thực lực của hắn đã có thể trở thành cự đầu trong Thần Vực! Không còn là thiên tài trẻ tuổi, là bá chủ một phương chân chính!

Trong nháy mắt sống còn, Thiên Minh Tử dốc sức liều mạng lắc đầu, rồi sau đó một thương của Lâm Minh nện vào vai phải của Thiên Minh Tử.

Răng rắc!

Tiếng nổ tung vang lên, ngũ long chi lực kh ủng bố giáng lên người Thiên Minh Tử, cương nguyên hộ thân của hắn bị đánh nát, xương cốt nửa người đứt gãy, nội tạng tan nát, huyết nhục vẩy ra!

Một thương của Lâm Minh nện nát nửa người của Thiên Minh Tử, xé rách phổi phải và phế Thiên Minh Tử.

Trong sát na nỳ đồng tử của Thiên Minh Tử mất đi tiêu cự, nửa người rủ xuống, máu tươi bắ n ra như suối!

Mặc dù là lúc bình thường bị thương nặng như vậy cũng lấy nửa cái mạng của Thiên Minh Tử, Đại Giới Giới Vương cũng không thể thừa nhận.

Huống chi hiện tại Thiên Minh Tử đã gần như dầu hết đèn tắt, lúc trước hắn nhiều lần thiêu đốt máu huyết, vận dụng bí pháp, bị thương nặng như vậy đã ăn sâu vào bổn nguyên.

Tánh mạng bổn nguyên là căn cơ của một người, một khi đánh nát thì ít có khả năng còn sống, cho dù không chết thì thọ nguyên còn lại cũng không nhiều, tử vong là chuyện sớm muộn.

- Ngươi...

Thiên Minh Tử cười thảm, miệng phun máu tươi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới một năm trước hắn dã tâm bừng bừng giết vào Táng Thần Lĩnh, dùng tu vị Đại Giới Giới Vương đuổi giết Lâm Minh là Thần Biến hậu kỳ, vốn tưởng rằng đây là cơ duyên trời ban, cuối cùng hắn vẫn lạc!

Tất cả người đuổi giết Lâm Minh, bất kể là Giới Vương cũng tốt, nửa bước Thiên Tôn cũng tốt, toàn bộ bị Lâm Minh tru sát!

Không chỉ như thế, hắn nắm giữ ma phương và truyền thừa của nhiều cường giả, nhân vật như vậy phải xưng là ma thần mới đúng!

Nhưng mà tất cả chuyện này không ai biết, cơ hồ tất cả người đuổi giết hắn đều chết! Hắn sẽ trở thành quái vật kh ủng bố ẩn nấp trong đám hậu bối, thực lực của hắn đã áp đảo các cự đầu thế hệ trước!

Phốc!

Thiên Minh Tử phun máu tươi, định nói cái gì đó, cuối cùng miệng đầy bọt máu nói không nên lời.

Mà đúng lúc này Lâm Minh đánh ra một quyền vào cổ họng của Thiên Minh Tử!

Luyện lực như tơ bạo phát ra ngoài, lập tức đánh gãy xương cổ và động mạch chủ của Thiên Minh Tử.

Đầu lâu của Thiên Minh Tử nghiêng qua một góc đầy quỷ dị, trên mặt hắn cười thảm không cam lòng, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Lâm Minh đột nhiên rút Phượng Huyết Thương ra, trường thương quét ngang, trực tiếp chém đầu của Thiên Minh Tử.

Tuổi thọ đạt tới mười vạn năm, sắp bước vào nửa bước Thiên Tôn, tương lai có thể thành Thiên Tôn một đời kiêu hùng, cứ như vậy bị Lâm Minh đánh chết, đầu của hắn lăn đi như bóng da, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt!

Chương 1540: Tất cả đều chấm dứt

Nhìn thấy đầu lâu của Thiên Minh Tử lăn trên đất, Tiểu Ma Tiên còn có cảm giác không chân thực, hồi tưởng thời gian mười năm qua nàng và Lâm Minh trải qua đủ loại kịch biến, có thể nói là thay đổi rất nhanh, nhiều lần lâm vào hiểm cảnh sinh tử, cuối cùng nhất hai người bọn họ thực lực tăng lên một bước dài, sau đó gi ết chết toàn bộ người đuổi giết, có cảm giác như đang nằm mơ.

Tiểu Ma Tiên thậm chí cảm giác mười năm này chính là thời gian nàng gặp chuyện nhiều nhất trong đời, nó đầy phong tình kịch tính, tràn ngập đủ loại hung hiểm và kinh nghiêm khắc cốt minh tâm.

Dưới hiểm cảnh như vậy Tiểu Ma Tiên chỉ phối hợp diễn, nhưng mà dù vậy nàng vẫn có thu hoạch lớn, không chỉ riêng thực lực, phương diện tu vị, tâm trí, nghị lực của Tiểu Ma Tiên cũng tăng lên rất cao.

Lại nhìn Lâm Minh, hắn một tay chủ đạo tất cả, rèn luyện tâm trí và thực lực của hắn không cần phải nói cũng biết.

Tiểu Ma Tiên đoán ra đại khái, Lâm Minh cả đời này tập võ gần sáu mươi năm, đều vượt qua trong trạng thái này, trải qua vô số ma luyện, chiến đấu, chém giết sinh tử.

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên cảm thấy Lâm Minh hiện tại có thành tựu Chân Thần cũng không kỳ quái.

Tuy Lâm Minh xuất thân từ hạ giới, điều kiện tập võ vô cùng bất lợi, so sánh với các truyền nhân Thiên Tôn của Thần Vực này thì Lâm Minh đối lập quá lớn, nhưng mà hắn trải qua muôn vàn khó khăn mới tạo nên thần thoại Lâm Minh, Lâm Minh trải qua gần sáu mươi năm chém giết, đây là tài phù đáng quý nhất của hắn! Bảo kiếm của hắn từ từ mài luyện bén hơn, những đóa hoa trong nhà kính như đám truyền nhân Thiên Tôn không cách nào sánh bằng Lâm Minh được.

Lại nói mười năm này, nếu như không phải Lâm Minh, đổi thành truyền nhân Thiên Tôn khác. Dù cho thực lực của kẻ này giống như Lâm Minh nhưng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Đương nhiên Tiểu Ma Tiên biết rõ, Lâm Minh có thành tựu như vậy không thể ly khai cơ duyên và kỳ ngộ, đương nhiên nàng nhớ rõ lúc Thiên Minh Tử nhìn thấy ma phương thì hắn phản ứng điên cuồng.

Vật kia rốt cuộc là cái gì? Tiểu Ma Tiên cảm thấy hiếu kỳ trong lòng.

Lúc này Lâm Minh chạy tới bên cạnh thi thể của Thiên Minh Tử, thu hồi tu di giới của Thiên Minh Tử và hai tay của hắn đánh ấn quyết liên tục. Một đạo đồ dữ tợn hiện ra trước mặt Lâm Minh.

- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Tu La Thiên Đạo cũng không phải là công pháp chính phái, chủ nhân Tu La Lộ cả đời cũng tràn ngập giết chóc, Vạn Ma Sinh Tử Luân có thể dùng công kích địch nhân, cũng có thể hấp thu tinh khí của địch nhân cho mình sử dụng.

Trong lúc nhất thời tinh khí còn sót lại trên người Thiên Minh Tử toàn bộ bị Vạn Ma Sinh Tử Luân hút ra!

Tính cả Hôi Sát phấn thân toái cốt thì tinh khí hội tụ trong không gian đều bị Vạn Ma Sinh Tử Luân hấp thu.

Nhữn tinh khí này đều là tính mạng tinh hoa của Thiên Minh Tử cùng Hôi Sát, nếu như Lâm Minh không cho Vạn Ma Sinh Tử Luân thu chúng. Như vậy qua mười mấy vạn năm những tinh khí này sẽ phong kín phần mộ Bạch Khởi, sẽ từ từ diễn biến ra quỷ vật không có thần trí, chỉ biết thôn phệ, những quỷ vật này trong nhiều bí cảnh chính là thứ hung hiểm nhất.

Hiện tại Lâm Minh thu tinh khí vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, dĩ nhiên sẽ không xảy ra tình huống như thế.

- Tinh khí cho ta sử dụng!

Đầu ngón tay Lâm Minh điểm vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, sau đó rút tinh khí ra.

Hút tinh khí này thích hợp tu luyện phân thân, nếu như là bản tôn Lâm Minh hấp thu những tinh khí này, tuy cũng có thể tăng tu vị của mình lên, nhưng mà tích lũy nhiều sẽ lưu lại tai họa ngầm, mà nguyên linh thạch thai bản thân được tinh khí hội tụ trong đại trận thần thú rèn luyện, không tồn tại cố kỵ này.

Hô --

Trong nháy mắt đó cơ hồ tất cả tinh khí quán chú vào trong cơ thể nguyên linh thạch thai, nguyên linh thạch thai khắp xương rung động, cơ bắp da thịt trên người nhúc nhích, đạo khí huyết này bị nó tiêu hóa toàn bộ, lực lượng ẩn chứa trong người và cương nguyên đều tăng trưởng!

Cấu tạo thân thể của nguyên linh thạch thai cùng loại với Thánh tộc, chẳng khác gì là sinh ra vì luyện thể.

Phương pháp tu luyện của nó cũng cùng loại với Thánh tộc, nếu như hiện tại miêu tả tu vị của nguyên linh thạch thai, kỳ thật dùng Thánh Quân cảnh càng thích hợp hơn.

Mà hấp thu tinh nguyên của nước bước Thiên Tôn, một Đại Giới Giới Vương xong, cương khí trong người nguyên linh thạch thai vận chuyển điên cuồng, phối hợp với năng lượng vốn có trong người nguyên linh thạch thai cho nên tăng lên đúng là không có khó khăn gì cả.

Điểm này Lâm Minh đã sớm đoán trước rồi.

Nguyên linh thạch thai tăng cảnh giới quá dễ dàng, đừng nói là tăng tiểu cảnh giới của Thánh Quân cảnh, cho dù từ Thánh Quân bước vào Thánh Chủ cũng không tồn tại bình cảnh.

Chế ước tu vị phân thân duy nhất chính là tu vị của Lâm Minh, nếu như Lâm Minh tu vị chưa đủ, nguyên linh thạch thai thực lực đề cao sẽ gặp bình cảnh, hơn nữa mặt khác nếu như bản tôn Lâm

Minh thân thể yếu nhược, hắn căn bản không có năng lực khống chế nguyên linh thạch thai.

Làm xong tất cả, Lâm Minh thở một hơi dài nhẹ nhõm, Thiên Minh Tử cùng Hôi Sát sau khi chết tinh nguyên cũng bị Lâm Minh lợi dụng, quá thảm.

- Lâm Minh!

Thời điểm Lâm Minh thu công thì Tiểu Ma Tiên đi tới.

Nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ma Tiên thì nội tâm Lâm Minh khẽ động, đoán ra đại khái suy nghĩ của Tiểu Ma Tiên, cười nói:

- Ngươi muốn hỏi ma phương là cái gì đúng không?

- Ta chính là muốn biết... Là vật gì, sao có thể giúp phu quân từ võ giả bình dân phát triển thành đệ nhất thiên tài?

Tiểu Ma Tiên nói như vậy trong mắt đầy vẻ tò mò, nhưng mà nàng lời nói uyển chuyển, có chút mâu thuẫn nói ra:

- Thế nhưng mà ta lại cảm thấy ngươi không nói thì tốt hơn, đây là bí mật lớn nhất của ngươi, ngươi nói ra...

Tiểu Ma Tiên kéo giọng rất dài, trong khi nói chuyện vẫn nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, trịnh trọng nói ra:

- Đây chính là bí mật lớn nhất đời của ta, nhưng mà ta đi tới bước này cũng không hoàn toàn là nhờ ma phương, ma phương chỉ giúp ta vượt qua đoạn thời gian ban đầu gian nan nhất lúc ta còn trẻ thôi.

- Ta đối chiến với Thiên Minh Tử xuất ma phương ra không có ý định dấu diếm ngươi, hơn nữa lần này đi ra khỏi Tu La Lộ ta cũng có được lực lượng bảo hộ ma phương.

Thực lực Lâm Minh bây giờ cũng đã có thể chiến thắng Giới

Vương bình thường, mà hắn thí luyện trong Tu La Lộ còn chưa kết thúc, Lâm Minh ý định tiếp tục ở đây tu luyện, ít nhất tu luyện tới Thần Quân hậu kỳ, nửa bước Thánh Chủ, thậm chí đột phá Thánh Chủ thì hắn có thể nắm chắc đánh giết Đại Giới Giới Vương, khi đí mới cân nhắc đi ra ngoài.

Lúc đó Lâm Minh cũng có thể luyện hóa Hỗn Nguyên chi môn, trực tiếp điều khiển Hỗn Nguyên Thiên Cung, bằng vào Thiên Tôn Linh Bảo này, dù là Thiên Tôn đuổi giết Lâm Minh, hắn cũng có nắm chắc đánh giết đối thủ.

Đạt tới cảnh giới này Lâm Minh mới tính toán chân chân chính chính có thể tung hoành Thần Vực, có thể đại triển thân thủ trong đại kiếp nạn!

Lâm Minh nâng tay phải lên, ma phương nằm trong tay phải Lâm Minh, chậm rãi xoay tròn và tràn ngập khí tức thần bí.

Hắn nói ra:

- Tiên nhi, ma phương này lúc ta mười lăm tuổi năm ngẫu nhiên đạt được trong tửu lâu, lúc ấy ta làm việc trong tửu lâu...

Lâm Minh đang nói, đúng vào lúc này Tiểu Ma Tiên đột nhiên thò tay che miệng Lâm Minh.

Nàng cười hì hì nói ra:

- Không cần phải nói, ngươi chịu tin tưởng ta, quyết định nói bí mật lớn nhất cho ta nghe, ta cũng đã rất thỏa mãn, ta cảm thấy ngươi không nói tốt hơn.

- Lần này chúng ta từ trong Tu La Lộ đi ra ngoài, ta khẳng định phải quay trở lại Ma Thủy Thiên Cung, phụ thân ta, còn có Yêu Đế nếu như biết rõ chuyện của chúng ta sẽ giận tím mặt... Hơn nữa Tạo Hóa thánh tử trước kia có đính hôn với ta, nếu như quan hệ náo qua cứng nói không chừng ta sẽ bị cấm túc, ngày sau có trời mới biết sẽ phát sinh cái gì, nếu như ta biết rõ bí mật ma phương, tuy ta không chủ động tiết lộ ra ngoài, nhưng mà không có nghĩa người khác không dùng bí pháp dò xét.

Tiểu Ma Tiên cân nhắc đường dài, Lâm Minh nghe xong trầm mặc thật lâu, nói ra:

- Ngươi, cho dù thế nào cũng phải quay về Yêu tộc cùng Ma tộc sao?

Nếu như Tiểu Ma Tiên không quay về với yêu ma tộc, ở lại trong nội thế giới của Lâm Minh thì không ai biết.

Tiểu Ma Tiên than nhẹ một tiếng, gật gật đầu, nói:

- Vâng, ta phải đi về, đó là chủng tộc của ta...

Tiểu Ma Tiên là nữ tử có suy nghĩ của mình, nàng có thể lớn mật nhiệt liệt, vì thứ mình ưa thích mà mặc kệ thế tục nhìn và bình luận thế nào, liều lĩnh theo đuổi.

Nhưng đồng thời nàng sẽ không biến mình thành phụ thuộc nam nhna, nàng tự nhiên có mục tiêu võ đạo của mình, tự nhiên có truy cầu cùng tín niệm.

Giống như Lâm Minh cho dù như thế nào cũng sẽ không phản bội Nhân tộc, Tiểu Ma Tiên cũng không thể bỏ chủng tộc của mình, tuy tương lai tràn ngập không biết cùng bất định, nhưng nếu không thể trốn tránh thì phải đối mặt.

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh nhẹ nhàng ôm Tiểu Ma Tiên, nói:

- Chúng ta đi thôi, rời khỏi đây.

Chương 1541: Nội tu la lộ

Sâu trong đại hoang này ở một rừng rậm nguyên thủy hiếm có dấu chân người, cây cối nơi này có lịch sử mấy chục vạn năm, hơn mười vạn năm, bởi vì niên đại đã lâu, cây cối lớn tới mức thần kỳ, động cí hơn mười người ôm hết, thậm chí hơn trăm người ôm hết, tán cây cao ngất trăm trượng, cành lá to lớn và già nua.

Ở trong rừng rậm man hoang này chỉ nghe tiếng kêu sói tru "NGAO...OOO" thảm thiết, chim bay thú chạy tán loạn, đều bị tiếng sói tru bỏ trốn ra các nơi.

Ầm ầm!

Lại có tiếng nổ lớn vang lên, lượng sóng xung kích quét qua và một con cự lang to đen như con voi bay ra ngoài, nó đụng vào trên một thân cây năm mươi người ôm hết, cây cao này rung động lắc lư, lá cây rơi xuống tán lọn.

Cây cối cao to trong rừng rậm man này đều là thần mộc, thân cây vô cùng chắc chắn, cũng không thua gì thần thiết, nhưng sau cú va chạm này cự lang hôn mê, rồi sau đó bắn ngược từ trên cây xuống, nó ngã vào trong đống lá cây khô.

- Xong!

Một giọng nói thanh thúy vang lên, một thiếu nữ áo đen như con bướm xuyên qua rừng cây, qua mấy lần lóe lên đã tới trước mặt cự lang, nàng đặt một cái huy chương lên mi tâm của cự lang.

Sau một khắc thân thể con cự lang này bị lực lượng kỳ dị bao phủ, thân thể nó chậm rãi nhỏ đi, giống như hòa tan tiến vào trong huy chương, cuối cùng thân thể to lớn của nó bị thu vào trong huy chương, cái gì cũng không còn lại.

Ngay sau đó huy chương màu xanh trong tay thiếu nữ sáng lên, chậm rãi trôi nổi ở giữa không trung, tỏa ra ma lực thần bí.

Thiếu nữ áo đen này chính là Tiểu Ma Tiên, mà huy chương trong tay của nàng chính là huy chương nhiệm vụ ở Thiên Yêu Thành.

- Thần chi phù văn Cấp Bích Hồn Hắc Ám Ma Lang tới tay!

Hắc Ám Ma Lang này căn bản không phải là sinh vật, mà là năng lượng Tu La Lộ diễn biến mà thành, cũng như Ác Mộng Thú trong Thần Mộng Giới, chỉ cần gi ết chết nó và dùng huy chương nhiệm vụ hấp thu, nó sẽ chuyển hóa thành thần chi phù văn.

Ngón tay Tiểu Ma Tiên điểm tới. Phù văn này tiến vào trong người của Tiểu Ma Tiên biến mất không thấy gì nữa.

Từ khi trải qua trận chiến với Thiên Minh Tử, thời gian đã qua hơn nửa năm, thời gian hơn nửa năm này Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đã từng quay về Thiên Yêu Thành một lần. Trong Thiên Yêu Thành cầm tất cả huy chương nhiệm vụ có ý nghĩa. Cũng hoàn thành từng nhiệm vụ này, chuyển hóa thành thần chi phù văn.

Mà Lâm Minh trước đó thu nô bộc Hồn Bạch cũng bị Lâm Minh lưu lại trong Thiên Yêu Thành, từ nay về sau không cần đi theo hắn.

Hồn Bạch với Lâm Minh mà nói đã không có giá trị quá lớn. Hồn Bạch chủ yếu sinh hoạt ở ngoại Tu La Lộ, hắn không hiểu đại hoang và sâu trong Tu La Lộ. Lâm Minh tạm thời không có tiếp xúc nô ấn trên người Hồn Bạch, tránh cho Hồn Bạch tiết lộ chút tin tức của hắn, tránh phiền toái không cần thiết.

- Nhiệm vụ đại hoang chúng ta đã làm không sai biệt lắm, hiện tại chúng ta nên đi tới Truyền Tống Trận, thông qua đó tiến vào trung hậu đoạn Tu La Lộ.

Đúng vào lúc này Lâm Minh đi ra khỏi rừng rậm, đại đa số thần chi phù văn trong đại hoang bọn họ đã có hai bộ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên một người một.

Kỳ thật dựa theo lời Hồn Bạch nói, hai người bọn họ tổ đội tiến hành thí luyện cuối cùng cũng chỉ tập hợp đủ một bộ phù văn, bộ thứ hai là dự bị.

- Rốt cục vẫn tới trung đoạn Tu La Lộ?

Tiểu Ma Tiên hưng phấn nhảy lên, trung hậu đoạn của Tu La Lộ cũng được gọi là "Nội Tu La Lộ". Thí luyện cuối cùng nhất vẫn nằm ở nội Tu La Lộ, cuối cùng sau khi thí luyện chấm dứt, nàng cùng Lâm Minh phải quay về Thần Vực, vậy xem như triệt để hoàn thành thí luyện Tu La Lộ.

Ba ngàn dặm đường, đối với Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên mà nói không hề dài, nếu như là phi hành thì chỉ qua mười lăm phút, bọn họ lại đi bộ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi hơn hai tháng.

Thời gian này Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vượt qua trong chiến đấu.

Hơn nửa năm trước Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vừa mới đột phá cảnh giới, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng bởi vì thực lực tăng quá nhanh nên căn cơ của bọn họ chưa đủ vững chắc.

Ví dụ như pháp tắc hỏa hệ tầng thứ bảy, tích súc năng lượng trong nội thế giới... Những chuyệ này cần tích lũy trong thời gian dài.

Lâm Minh cũng không nóng nảy, hắn còn có thời gian vài chục năm, có đầy đủ thời gian.

...

Sâu trong đại hoang, biên cương rộng lớn, chỗ sâu nhất nghe nói có thái cổ thần thú ẩn nấp, hơn nữa chỗ đó thời không thác loạn, hoàn cảnh phức tạp, ngay cả Thiên Tôn cũng chùn bước.

Đại hoang cũng là ranh giới tự nhiên của ngoại Tu La Lộ và nội Tu La Lộ, thí luyện giả muốn xuyên qua Tu La Lộ thì không đi xuyên qua đại hoang, chỉ có thể thông qua mấy cái Truyền Tống Trận cỡ lớn ở trong đại hoang.

Ở sườn đông đại hoang có một tòa thành thị, tòa thành thị này diện tích không lớn, nó bị đất hoang vây quanh, có vị trí cực kỳ xa xôi, ra vào tòa thành này đều là cao thủ đứng đầu, bọn họ đạ iđa số cũng muốn tiến vào nội Tu La Lộ thí luyện.

- Xin hỏi, nơi này chính là Truyền Tống Trận đi vào nội Tu La Lộ?

Người trông coi Truyền Tống Trận đột nhiên nghe được giọng nói lạnh nhạt, nhưng lại trung khí mười phần.

Hắn nhìn lại thì thấy một nam một nữ đứng sau lưng hắn, một đôi nam nữ dung mạo khí chất khiến người ta phải ngước nhìn, nhưng nhìn quần áo thì thấy mệt mỏi phong trần, hiển nhiên trải qua chiến đấu rất lâu và đi đường dài.

Đối với người có thể đi bộ trong đại hoang, đi vào Truyền Tống Trận thì không ai không phải cao thủ đứng đầu.

- Vâng.

Người trong coi cung kính trả lời, không có chút qua loa với một nam một nữ này, từ trên thân thể hai người áo đen này, hắn có thể cảm nhận được sát khí như có như không, đó là khí chất của người trải qua chém giết sinh tử liên tục mới có được.

- Chúng ta ý định đi qua.

Nam tử áo đen mở miệng nói ra, nam tử áo đen này chính là người đi qua đại hoang, Lâm Minh.

- Ân... Tốt, nhưng mà phải nhắc nhở các ngươi trước, Truyền Tống Trận chỉ có thể truyền tống đơn hướng, cũng chính là tiễn các ngươi đi nội Tu La Lộ, nhưng mà không thể cho các ngươi quay về, nếu như các ngươi muốn đi ra ngoài, cần phải nhờ thủ đoạn khác.

Người trông coi giới thiệu, điểm này Lâm Minh đã sớm biết rõ, thí luyện giả tiến vào Tu La Lộ, muốn đi ra ngoài phải thỏa mãn một ít điều kiện, điều kiện trong nội Tu La Lộ so với ngoại Tu La Lộ còn nghiêm khắc hơn nhiều, rất nhiều người không cách nào đạt được cho nên đành sinh hoạt trong Tu La Lộ, đương nhiên chuyện này là với người khác thôi, cũng chưa hẳn là chuyện xấu, rất nhiều cao thủ ưa thích mạo hiểm và chém giết tùy ý trong Tu La Lộ này.

Hào quang trong Truyền Tống Trận sáng lên, nó hừng hực như mặt trời, sau một khắc, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên và một đám thí luyện giả khác đồng hành rời đi, bọn họ xuyên việt hư không, chính thức tiến vào nội Tu La Lộ.

Chương 1542: Thần Văn Thành

Cuồng phong gào thét, hoang dã mênh mông, Lâm Minh nhanh chóng thoát khỏi cảm giác mê muội "xuyên qua không gian", hắn lúc này đứng trong khu vực hoang dã mênh mông, chung quanh đều là cỏ dại cao tới đầu gối, làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn chính là lúc truyền tống là ban ngày, nhưng khi tới đây lại là đêm tối, chung quanh đều tối tăm mờ mịt, không thấy bất luận ánh sáng gì.

Trong hoàn cảnh tối đen này làm cho Lâm Minh lập tức cảnh giác lên. Cảm giác dò xét chung quanh, ở gần không có hung thú gì cả, chỉ có một chút thí luyện giả truyền tống cùng Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên mà thôi.

Bởi vì Tu La Lộ quá dài, từ ngoại Tu La Lộ truyền tống vào nội Tu La Lộ cần tiêu hao năng lượng tương đối lớn, cho nên mỗi khi mở Truyền Tống Trận đều phải hơn mười người mới mở.

Mà những thí luyện giả cùng truyền tống với Lâm Minh đang đứng tốp năm tốp ba, có ít người không nói lời nào trực tiếp triển khai thân pháp bay đi, cũng có chút người âm thầm thương lượng cái gì đó, hiển nhiên bọn họ là một đoàn thể, đang thương thảo khi vào nội Tu La Lộ bước tiếp theo hành động thế nào. Khiến cho Lâm Minh chú ý chính là cách bọn họ không xa có một nam một nữ, bọn họ nhìn qua rất trẻ tuổi.

Lúc này một nam một nữ này cầm một bộ la bàn, dường như đang dò xét cái gì.

- Hồn Tộc...

Lâm Minh nhíu mày một cái, từ da thịt của một nam một nữ này có ánh huỳnh quang, đây là tiêu chí của Hồn Tộc.

Sinh mệnh thể của Hồn Tộc ẩn chứa năng lượng linh hồn phong phú, nếu như bọn họ không tận lực che dấu, như vậy trên người bọn họ bao giờ cũng có ánh huỳnh quang, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, trong bóng tối càng như vậy, như là tinh linh mộng ảo.

Mà thiếu nam thiếu nữ Hồn Tộc này nhìn qua rất tuấn tú xinh đẹp, căn cơ cực kỳ vững chắc, xem xét chính là thiên tài trong đồng lứa.

Nhưng mà tu vị của bọn họ không cao lắm, Lâm Minh xem qua tu vị của bọn họ xông vào đại hoang là tạm được. Nhưng mà tới nội Tu La Lộ chỉ sợ quá miễn cưỡng, cho dù bọn họ vượt cấp chiến đấu cũng là như thế.

Thời điểm này la bàn của hai người sáng ngời. Thiếu niên kia vui vẻ, cười hì hì dùng chân nguyên truyền âm nói ra:

- Tỷ tỷ. Chúng ta vận khí không tệ nha, vừa truyền tống bất định vào nội Tu La Lộ, vận khí không tốt truyền tống tới chỗ có hung thú đông, chúng ta lần này chẳng những đứng ở địa điểm rất an toàn. Hơn nữa cách Thần Văn Thành còn rất gần, chúng ta toàn lực đi qua, chỉ cần ba ngày là tới nơi rồi.

Nghe thiếu niên xưng hô liền biết rõ đôi nam nữ Hồn Tộc này là tỷ đệ, mà lúc này tỷ tỷ nghe đệ đệ nói thì liếc đệ đệ, tức giận nói ra:

- Tốt cái gì tốt. nơi đây cách Thần Văn Thành đúng là gần, nhưng mà trên đường phải đi qua Man Hoang sơn mạch, dùng thực lực của chúng ta vượt qua Man Hoang sơn mạch rất miễn cưỡng. Nếu như phải đi đường vòng, chẳng những đường xá rất xa, còn có thể gặp nguy hiểm khác.

Thiếu nữ Hồn Tộc nói xong, đôi mi thanh tú cau lại.

Tu vị của bọn họ đúng là không cao, ở nội Tu La Lộ hành tẩu rất miễn cưỡng.

Hai người lúc nói chuyện cùng bay về phía đám võ giả cùng truyền tống vào nội Tu La Lộ, chung quanh chỉ còn lại Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai người đứng nguyên tại chỗ, bọn họ bây giờ chưa nghĩ ra hướng đi.

Thiếu nữ Hồn Tộc nhìn qua Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên trong chốc lát, nhãn châu xoay động, chủ động chào hỏi:

- Hai vị, các ngươi tốt!

Lâm Minh nhìn qua thiếu nữ Hồn Tộc, gật gật đầu, xem như đáp lại.

- Hai vị, có phải các ngươi không có chỗ đi hay không?

Thí luyện giả bị truyền tống vào trong thảo nguyên thời gian ngắn, có mục tiêu đã sớm xuất phát, còn lại Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên bồi hồi ở chỗ này hơn phân nửa là chưa quen nơi này, còn chưa nghĩ ra hướng đi.

Lâm Minh không có lên tiếng, xem như thừa nhận.

- Ta nói, nếu không các ngươi cùng theo chúng ta đi Thần Văn Thành nhé? Thần Văn Thành là thành thị lớn nhất trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm nơi đây, nếu như luận phẩm cấp thế lực thì Thiên Tôn thánh địa còn không bằng Thần Văn Thành! Các ngươi đi Thần Văn Thành thì cho dù tiếp tế, nghỉ ngơi hay là nhiệm vụ đều là lựa chọn tốt.

Thần Văn Thành?

Lâm Minh nghe xong nội tâm khẽ động, chẳng lẽ có quan hệ tới thần văn thuật?

Hắn nhớ rõ lúc vừa thu phục Hồn Bạch, Hồn Bạch cầu xin tha thứ có nói lời như vậy, hắn nói mình biết luyện đan cùng khắc minh văn lên đồ vật, thu hắn làm nô bộc, có tác dụng rất lớn.

Tại Tu La Lộ, cao đẳng minh văn sư khắc minh văn lên đồ gọi gọi là Thần Văn Sư.

Mà nhân loại trong Thần Vực khắc minh văn lên đồ vật cảnh giới rất cao, nhưng tu vị tăng lên thì tác dụng lại rất nhỏ, nhưng trong Tu La Lộ không như thế, dựa theo Hồn Bạch nói tại Tu La Lộ, thần chi phù văn cùng minh văn thuật kết hợp lại có thể phát huy biến hóa kỳ diệu, chuyện này khiến Tu La Lộ Thần Văn Sư cùng Luyện Đan Sư địa vị tương đương cao.

Mà trong Tu La Lộ, Luyện Đan Sư, Thần Văn Sư tốt nhất đều là Hồn Tộc, đó là bởi vì linh hồn Hồn tộc cường đại, tu luyện thuật luyện đan cùng thần văn thuật như thần trợ giúp, hơn nữa Hồn Tộc trải qua thời gian truyền thừa kéo dài khiến cho bọn họ họ thành tựu ở phương diện này hơn xa các chủng tộc khác cộng lại gấp mấy lần.

Mà Thần Văn Thành có hai chữ thần văn làm tên, hơn phân nửa có quan hệ tới thần văn.

- Thần Văn Thành là thành thị của Thần Văn Sư?

Lâm Minh trầm ngâm và hỏi.

- Đúng nha. Mấy tỷ năm trước một ít Thần Văn Sư cường đại của Tu La Lộ sáng lập nên Thần Văn Sư công hội, bọn họ đặt địa chỉ Thần Văn Sư công hội tron tòa thành lúc ấy rất bình thường, về sau Thần Văn Sư công hội không ngừng thu nạp Thần Văn Sư, không ngừng lớn mạnh, chậm rãi thu hút võ giả các nơi mộ danh đi tới tìm kiếm Thần Văn Sư trợ giúp, càng về sau tòa thành này biến thành Thần Văn Thành hiện tại, chẳng những có Thần Văn Sư, còn có đại lượng Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư và cao thủ các nơi tới đây. Ta cùng đệ đệ của ta đến nội Tu La Lộ chính là muốn đi Thần Văn Thành tìm hiểu thần văn thuật, đồng thời tham gia khảo hạch Thần Văn Sư công hội, sau đó bái sư học nghệ.

Thiếu nữ biết rõ thực lực của mình không đủ đã nghĩ phải kết bạn đồng hành với người khác, đã muốn kết bạn thì tự nhiên phải tranh thủ tín nhiệm, vì vậy nàng phải mang mục đích mình tới Thần Văn Thành nói ra, Lâm Minh nghe xong đã biết vì sao tu vị nàng và đệ đệ của nàng không cao lại dám tiến vào nội Tu La Lộ, thì ra là vì thần văn thuật mà tới.

Lâm Minh nhanh chóng suy nghĩ ra câu chuyện trong đó. Tỷ đệ hai người dùng thân phận Thần Văn Sư đi vào Thần Văn Thành, chắc hẳn có được bảo hộ đầy đủ, nguyên hiểm của bọn họ chính là đoạn đường đi tới Thần Văn Thành này, cho nên muốn mời Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đồng hành.

Lâm Minh lúc ở ngoại Tu La Lộ có Hồn Bạch làm dẫn đường, hiện tại đi vào nội Tu La Lộ hắn chưa quen hoàn cảnh nơi đây, ngay cả nhận nhiệm vụ cũng không biết nên đi đâu, nếu như có thể đi một thành thị, tìm hiểu một ít tin tức thì tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Mà Thần Văn Thành cũng khiến Lâm Minh cảm thấy hứng thú, bởi vì Lâm Minh đã từng là minh văn sư.

Năm đó Lâm Minh vừa đạp lên võ đạo, thời điểm chán nản nhất cũng phải dựa vào khắc minh văn kiếm tài nguyên tu luyện, vượt qua thời gian gian nan này mới không tiếp tục.

Dù sao này tu vị Lâm Minh đề cao thì minh văn thuật cũng không có giảm xuống, nhưng mà Lâm Minh vẫn có cảm tình đặc biệt với minh văn thuật.

Hắn liếc mắt nhìn Tiểu Ma Tiên, truyền âm nói:

- Chúng ta nên đi Thần Văn Thành một chút, ngươi cảm thấy như thế nào?

Tiểu Ma Tiên nói:

- Ngươi quyết định đi, ta nghe ngươi.

- Chúng ta sẽ đi Thần Văn Thành a!

Lâm Minh quyết định chủ ý và đồng hành.

Tỷ đệ Hồn Tộc rất vui vẻ, tuy bọn họ ẩn ẩn cảnh giác, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tu vị rất bình thường, nhưng mà vẫn mạnh hơn bọn họ một chút, nhiều người lực lượng lớn đi ngang qua Man Hoang sơn mạch có lẽ không thành vấn đề, nói không dễ nghe nhiều người cho dù gặp được hung thú cường đại tách ra chạy trốn xác xuất tử vong nhỏ đi.

- Ta tên là Nguyệt Lưu Tinh, đệ đệ của ta là Nguyệt Phong Thu.

Thiếu nữ Hồn Tộc chủ động giới thiệu.

- Tại hạ Lâm Minh, đây là thê tử của ta Cơ Tiên Nhi.

Lâm Minh cũng chẳng thèm giấu diếm tên của mình, Tu La Lộ quá lớn, trùng tên quá nhiều, huống chi hắn đã gi ết chết đám người Thiên Minh Tử, Đế Tử Na Kỳ rồi, địa điểm giết còn còn ở phần mộ Bạch Khởi, tất cả làm rất sạch sẽ, có lẽ không có ai biết, cho nên Lâm Minh cũng không sợ bạo lộ thân phận.

Lâm Minh chỉ thuận miệng giới thiệu, Tiểu Ma Tiên nghe xong trong nội tâm ấm áp, khuôn mặt ửng đỏ, kỳ thật nàng căn bản chưa tính là thê tử của Lâm Minh, tuy hai người trải qua mưa móc, nhưng mà còn chưa trải qua kết hôn, thứ hai bọn họ tương lai nhất định tách ra, quan hệ của bọn họ cho người ta biết là không thích hợp.

Trên đường đi Lâm Minh nói chuyện với Nguyệt Lưu Tinh, ngược lại càng ngày càng hiểu Thần Văn Thành, tòa thành thị này chính là căn cứ của Thần Văn Sư, có tạo nghệ cao nhất, phân thành đẳng cấp đối ứng, mỗi phẩm cấp đều phải khảo hạch, cũng có trận đấu trận văn đối ứng.

Mà hai tỷ muội này chính là thiên tài thần văn thuật, bọn họ tới Thần Văn Thành trừ bái sư học nghệ ra, cũng vì trận đấu mà tới, phần thưởng chiến đấu rất phong phú.

Bắt chuyện trên đường, Nguyệt Phong Thu phát hiện Lâm Minh cũng có giải thích độc đáo về thần văn thuật, điểm này khiến Nguyệt Phong Thu bất ngờ.

- Lâm Minh đại ca, chẳng lẽ ngươi cũng hiểu thần văn thuật?

Tuổi của Lâm Minh còn lớn hơn Nguyệt Phong Thu mười tuổi, Nguyệt Phong Thu vẫn gọi Lâm Minh là đại ca.

Lâm Minh cười cười, nói ra:

- Miễn cưỡng cũng được a, nhưng mà ta chỉ am hiểu khắc minh văn trên đồ vật, chỉ hiểu chút da lông, với thần văn thuật của các ngươi không so sánh được.

Lâm Minh nói khắc minh văn trên đồ vật là tới từ mảnh vỡ trí nhớ linh hồn của ma phương, là lúc người bị Mộ Thiên Tuyết gi ết chết linh hồn bị hút vào trong ma phương, tuy bọn họ cũng không phải đại nhân vật, bọn họ đều là thủ hạ của Thiên Minh Tử, tu vị phổ biến là Thần Quân, Thánh Chủ, Giới Vương không có ai, bọn họ biết khắc minh văn đặt ở hạ giới tự nhiên là kinh người, nếu như đặt ở Thần Vự có đáng nhìn sao?

Huống chi truyền thừa khắc minh văn trong Thần Vực đã sớm bị Hồn Tộc trong Tu La Lộ này bỏ xa mười tám con phố, tại Thần Vực, tu vị đến Thiên Tôn mới có một số người đi nguyên cứu minh văn, bởi vì giá trị thực dụng không lớn.

Thế nhưng mà thần văn thuật trong Tu La Lộ thì khác, dựa theo Hồn Bạch miêu tả, chúng có tác dụng không tưởng tượng nổi.

Cho nên Lâm Minh rất tự hiểu lấy mình, hắn biết rõ trình độ của mình không là gì trong Thần Văn Thành.

Chương 1543: Tư cách vào thành

- Phía trước chính là Man Hoang sơn mạch!

Đám người Lâm Minh đi sáu bảy canh giờ, Nguyệt Lưu Tinh chỉ vào sơn mạch ngâm đen trước mặt.

- Đây là đoạn đường nguy hiểm nhất của chúng ta, chúng ta phải phối hợp với nhau, hiệp đồng tác chiến, hung thú trong Man Hoang sơn mạch chủng loại rất nhiều, nhưng mà vài loại nguy hiểm nhất ta đều biết rõ nhược điểm, lúc chiến đấu nghe ta chỉ huy.

Nguyệt Lưu Tinh đi đến chân núi Man Hoang sơn mạch thì lấy một khối ngọc giản ra, trong ngọc giản này có ghi chép địa thế của Man Hoang sơn mạch, còn có các loại hung thú nguy hiểm và phân bố đại khái.

Như thế làm cho Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, theo lý thuyết nội Tu La Lộ và ngoại Tu La Lộ ở trạng thái ngăn cách hoàn toàn, không nghĩ tới đôi tỷ đệ này lị có nhiều tư liệu về nội Tu La Lộ như vậy, hơn nữa còn rất tường tận, ngay cả phân bố hung thú trong Man Hoang sơn mạch cũng có ghi cẩn thận.

- Chúng ta tu vị đều không cao, chỉ cần tận lực tránh né các hiểm địa là được, nhưng mà nguy hiểm là khó tránh khỏi, ví dụ như tại đây, đây là nơi nghỉ lại của Huyết Bằng Ưng, chúng ta chỉ có thể đi xuyên qua đây, Huyết Bằng Ưng này có huyết thống thượng cổ đại bằng, phi thường hung lệ, nếu như gặp một hai con chúng ta hợp lực đối phó còn không có vấn đề gì, nếu có một đám thì chúng ta phải bỏ trốn khỏi chết, đến lúc đó tự cầu nhiều phúc.

Nguyệt Lưu Tinh nói rất rõ chiến thuật mình áp dụng và nguy hiểm trong đó, Tiểu Ma Tiên nghe xong sờ cằm, rất nhiều yêu thú tổ tiên đều đạt tới huyết mạch thần thú, những huyết mạch này đời đời truyền xuống nên giảm đi rất nhiều..

Loại thú dữ này có thể xem như vật đại bổ, thực tế đối với phàm nhân mà nói càng là như vậy.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, tự nhủ:

- Trong chốc lát Đại Hoàng của ta có đồ ăn rồi, tuy huyết mạch thần thú độ tinh khiết thấp một chút, nhưng mà ăn nhiều sẽ có hiệu quả đại bổ...

- Ân? Ngươi nói cái gì?

Nguyệt Lưu Tinh không có nghe rõ.

- Haha, không có gì.

Nửa canh giờ sau.

XÍU...UU!!

Một tiếng kêu to bén nhọn vang lên, một con Huyết Bằng Ưng mào gà, toàn thân huyết hồng bị gãy một cánh phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Roi của Tiểu Ma Tiên như tia chớp màu đen. Không thấy bóng dáng. Những nơi đi qua không khí nổ vang khiến người ta đinh tai nhức óc.

Bốn người một đường đi đến bây giờ Lâm Minh căn bản không có ra tay. Chỗ gặp nguy hiểm đều do mình Tiểu Ma Tiên giải quyết.

Mặc kệ Huyết Bằng Ưng cũng tốt, hung thú khác cũng được, dưới tay của Tiểu Ma Tiên tất cả bị giết như chém rau thái dưa. Nguyệt Lưu Tinh cùng Nguyệt Thu Phong căn bản không xen tay vào được.

- Thật là lợi hại!

Nguyệt Phong Thu dung mạo tuấn tú, tính cách có chút ngại ngùng nhìn thấy tràng cảnh "Đặc sắc" như thế này đã há to miệng ra, ánh mắt hắn nhìn qua Tiểu Ma Tiên lóe hào quang, tràn ngập nét sùng bái.

Nguyệt Lưu Tinh trước đó hoàn toàn không ngờ tới hai người nàng tùy tiện kết minh lại mạnh mẽ như vậy, nàng vốn tưởng rằng dọc con đường này phải hợp đồng tác chiến, phối hợp lẫn nhau mới có thể đối phó nguy hiểm bốn phía, không nghĩ tới lại có kết quả này.

- Đại Hoàng, đi ra ăn cơm đi!

Tiểu Ma Tiên lúc này này vui sướng kêu lên, Tiểu Hoàng lông xù nhanh như gió ra khỏi túi đại linh thú của Tiểu Ma Tiên, miệng đầy nước miếng lao qua phía Huyết Bằng Ưng, chỉ cần hai ba cái đã ăn sạch Huyết Bằng Ưng to lớn hơn nó cả trăm lần.

Nhìn thấy một màn này tỷ đệ Nguyệt Lưu Tinh hai người có chút phát mộng, bọn họ cuối cùng cũng hiểu Tiểu Ma Tiên câu "Trong chốc lát Đại Hoàng của ta có đồ ăn" là gì rồi.

- Tiểu chút chít này vì sao tham ăn như vậy?

Nguyệt Thu Phong cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một thân thể nhỏ bé thế này có thể ăn nhiều như vậy.

- Đừng nhìn Tiểu Hoàng cẩu này nhỏ bé như vậy, có thể là khế ước thú của nàng ta thì chắc chắn rất lợi hại, khế ước thú này chắc chắn không phải là phàm vật, nói không chừng là thái cổ hung thú đấy...

Nguyệt Lưu Tinh ngơ ngác nói ra, nếu như là thái cổ hung thú thì ăn nhiều cũng không khiến nàng kỳ quái.

Nguyệt Lưu Tinh đoán được tám chín phần mười, nhưng mà Đại Hoàng không phải thái cổ hung thú, mà là thần thú còn non, tuy huyết mạch của nó còn xa mới bằng Hắc Long của Lâm Minh, nhưng thần thú dù sao cũng là thần thú, loại thần thú tham ăn này trong bụng tự thành thiên địa, sau trưởng thành có thể nuốt cả ngôi sao.

Mắt thấy Tiểu Hoàng cẩu ăn hung thú không còn một mảnh, ánh mắt Nguyệt Lưu Tinh nhìn qua Lâm Minh, trong mắt nàng nhìn Lâm Minh càng cảm thấy thần bí.

Nàng có thể cảm giác ra Tiểu Ma Tiên nghe lời của Lâm Minh nói, chỉ sợ cũng có ý nghĩa thực lực của Lâm Minh còn mạnh hơn Tiểu Ma Tiên nhiều.

Nàng không biết hai người này xuất hiện từ đâu, thực lực thật sự mạnh tới mức không hợp thói thường.

Có Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh ở đây, bốn người không chút ngoài ý muốn đi tới Thần Văn Thành.

Thần Văn Thành, với tư cách là thành thị lớn nhất phạm vi ngàn vạn dặm quanh đây, trong đó tụ tập rất nhiều Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư, còn có rất nhiều cao thủ.

Tòa thành thị như vậy rất rộng rãi đại khí, nếu như nói nó có tường thành hùng vĩ thì Lâm Minh sẽ không kỳ quái.

Nhưng mà trên thực tế Thần Văn Thành không có tường thành, thay thế tường thành chính là đại trận phòng ngự.

Tòa đại trận này đồng thời còn có hiệu quả tụ tập nguyên khí, Lâm Minh có thể cảm giác ra thiên địa nguyên khí phạm vi mấy mươi vạn dặm đều đang bị hấp dẫn tới đây, cuối cùng hội tụ gần Thần Văn Thành, khiến cho nồng độ nguyên khí nơi này hóa thành mây nguyên khí.

Nếu như tu luyện ở đây tuyệt đối làm chơi ăn thật, chỉ chỗ tốt này cũng đủ để hấp dẫn rất nhiều võ giả mộ danh mà tới.

Đương nhiên trận pháp như vậy cần nhiều năng lượng duy trì, nếu không căn bản không vận hành nổi, thậm chí một Thiên Tôn thánh địa muốn duy trì đại trận quy mô như thế đều có chút giật gấu vá vai.

Như thế xem ra Thần Văn Thành này chỉ sợ giàu tới chảy mỡ.

Nhưng mà chuyện này cũng hợp lý, mặc kệ Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư, bọn họ vốn là những người giàu có nhất trong đám võ giả, trước kia Lâm Minh là vì một lòng hướng võ, không có đặt tinh lực lên tạo nghệ nào khác, cho nên hắn không có nghề nghiệp phụ thứ hai làm gì.

Vốn Lâm Minh cho rằng tiến vào Thần Văn Thành bảo địa như thế phải giao nạp phí vào thành xa xỉ, thu phí vào thành để duy trì đại trận vận chuyển.

Nhưng mà Lâm Minh không nghĩ tới Thần Văn Thành căn bản không thu phí vào thành, nhưng mà có yêu cầu cao với võ giả vào thành.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lúc tiến vào thành bị thủ thành cản lại, mấy thủ thành này đều có tu vị Thần Quân hậu kỳ, võ giả Thần Quân cảnh trong tiểu thánh địa là trưởng lão ngoại môn, trong Thần Văn Thành chỉ là gác cổng.

- Trắc định tư cách vào thành.

Giọng của thủ thành đạm mạc, mang theo vài phần khí thế thượng vị giả. Phải biết rằng thủ vệ Thần Văn Thành chính là một phần của quân đoàn thần văn, bọn họ có đãi ngộ cực cao, địa vị cũng không thấp, thực lực của bọn họ chẳng những xuất chúng, thiên phú cũng vô cùng tốt, thực lực không đủ muốn đi ứng tuyển làm thủ vệ Thần Văn Thành còn không có cửa.

- Ta cùng đệ đệ của ta đều là Thần Văn Sư.

Nguyệt Lưu Tinh nói xong hai tay vẻ liên tục trên không, quỹ tích năng lượng trên đầu ngón tay lưu lại trong không khí đạo văn xinh đẹp, Nguyệt Thu Phong xem xét cũng vội vàng làm theo.

Lâm Minh ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, ngược lại nhớ tới chính mình mười lăm tuổi vừa mới đạt được ma phương, đi Thất Huyền Vũ Phủ Cầm Phủ tìm kiếm Thiên Tàm Ti, bởi vì cẩm phủ có nhiều mỹ nữ, hắn bị một đại sư tỷ tưởng lầm là sắc lang tới đồ thư quán, kết quả sau này có Tần Hạnh Hiên ở đấy nên Lâm Minh mới có thể chứng minh mình là minh văn sư, hắn chứng minh thân phận của mình cũng là tùy tiện vẻ minh văn trên không trung.

Lúc ấy Tần Hạnh Hiên đã bị minh văn của Lâm Minh làm rung động, đó cũng là lần đầu tiên Lâm Minh gặp mặt Tần Hạnh Hiên.

- Ân, thiên phú không tồi!

Thành thủ gật gật đầu, lộ ra vẻ hài lòng, hai thủ thành này cũng xuất thân Hồn Tộc, bọn họ hiểu thần văn thuật cũng không tệ, có thể trực tiếp nhìn ra thiên phú của Nguyệt Lưu Tinh cùng Nguyệt Thu Phong như thế nào.

- Tới các ngươi, các ngươi đại khái không phải Thần Văn Sư a...

Thủ thành nhìn qua Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng không phải Hồn Tộc, liền cảm thấy bọn họ hơn phân nửa không phải là Thần Văn Sư, chủng tộc khác thiên phú trên thần văn thuật còn lâu mới có thể so sánh với Hồn Tộc, cho nên những chủng tộc khác hơn phân nửa không chọn trở thành Thần Văn Sư, bởi vì bọn họ cố gắng thế nào cũng không thể so với Hồn Tộc.

- Chúng ta không phải.

Lâm Minh đương nhiên không trông cậy vào minh văn thuật kém cỏi ở hạ giới vượt qua kiểm tra.

Thủ thành làm ra biểu lộ sớm ngờ tới, rồi sau đó hắn từ trong tu di giới lấy hai phù văn ra, hai phù văn hóa thành lạc ấn chui vào mi tâm của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, sau một lát phù văn bay về.

- Làm gì?

Lâm Minh cảm giác phù văn không có ác ý cho nên cũng không đề phòng, nhưng mà thủ thành dùng phù văn dò xét hắn, hắn vẫn cảm thấy không thích.

- Trắc định tu vị và cốt linh của các ngươi. Tiến vào Thần Văn Thành tuy không thu phí tổn nào, nhưng mà yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, nếu không thiên địa nguyên khí nồng đậm nơi đây thì tòa thành sớm chật ních rồi! Người có thể đi vào đây hoặc là thiên tài, hoặc là cường giả, hoặc là Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư hoặc là Luyện Khí Sư!

- Các ngươi không phải cường giả, cũng không phải Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư thì chỉ có thể trông cậy vào các ngươi là thiên tài, nếu không thì không thể vào thành rồi, thành thị chỉ lấy tinh anh thôi.

Thủ thành ngạo nghễ nói xong, Lâm Minh nghe vậy trong lòng rùng mình, chỉ lấy tinh anh, trách không được Thần Văn Thành thực lực kh ủng bố như vậy.

Thủ thành nói xong nghiêng mắt nhìn qua kết quả trắc định trên phù văn, vừa xem xét thì hắn nghẹn họng nhìn chằm chằm vào.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới một nam một nữ đứng trước mặt chính là yêu nghiệt.

Vốn nhìn Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên trẻ tuổi, nhưng trên thực tế võ giả có rất nhiều cách trú nhan, mặt ngoài nhìn trẻ nhưng tuổi không phải vậy, nhưng mà thần văn phù sẽ không sai, trắc ra cốt linh không sai một tuổi.

- Một tu võ hơn bốn mươi năm, một hơn năm mươi năm... Các ngươi...

Thủ thành há to mồm, mới bốn mươi năm mươi năm đã tu luyện đến Thần Quân cảnh sơ kỳ, đây là thiên phú cực kỳ yêu nghiệt! Hắn vốn cho rằng thiên phú của mình rất không tồi, nhưng mà so sánh với một nam một nữ trước mặt chính là cặn bã.

Chương 1544: Mục đích của Lâm Minh

- Chúng ta có tư cách vào thành không?

Lâm Minh hỏi.

- Có, đương nhiên là có!

Thủ thành cung kính đưa lệnh bài, vốn bởi vì nhân tộc trong Tam Thập Tam Trọng Thiên suy bại, địa vị nhân tộc trong Tu La Lộ không cao, đi đến vài chỗ thậm chí còn bị các chủng tộc khác xa lánh. Nhưng mà Tu La Lộ tôn trọng cường giả, nếu như thiên phú cao nhất định, bất kể là nhân tộc cũng tốt, chủng tộc khác cũng được, đều được tôn trọng.

Thành thủ hoài nghi Lâm Minh là truyền nhân của thế lực lớn, loại người này hắn đắc tội không nổi.

Sau khi cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tư cách vào thành, Nguyệt Lưu Tinh hiếu kỳ nhìn qua Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, thành thủ kinh ngạc thì nàng nhìn rõ ràng, không hề nghi ngờ, thực lực và thiên phú của Lâm Minh còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

- Chúng ta bây giờ đi tới Thần Văn Sư công hội khảo hạch, các ngươi muốn đi nơi nhìn không?

Vốn tiến vào Thần Văn Thành, quan hệ minh hữu của bọn họ sẽ chấm dứt, nhưng mà đối với Nguyệt Lưu Tinh cùng Nguyệt Thu Phong hai người mà nói bọn họ tuổi còn trẻ, tuy có thiên phú ngạo nhân ở thần văn thuật, nhưng mà phương diện thực chiến không có gì hơn người, nếu như có thể kết giao Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai cường giả, đương nhiên là chuyện tốt.

- Ân, đi xem đi! Lâm Minh sảng khoái đáp ứng, chuyện này khiến Tiểu Ma Tiên có chút ngoài ý muốn, nàng dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Ngươi thích xem náo nhiệt lúc nào thế? Chẳng lẽ ngươi muốn xem trình độ khắc minh văn của Tu La Lộ sao, xem minh văn chênh lệch với Thần Vực bao nhiêu à?

Tiểu Ma Tiên hỏi như vậy, Lâm Minh lắc lắc đầu nói:

- Ngươi nói chỉ có thể là nguyên nhân xem như thuận tiện mà thôi, ta đi Thần Văn Sư công hội nguyên nhân chủ yếu chính là mục đích cuối cùng tới Thần Văn Thành, đó là tìm được con đường tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh!

Tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh cần hai yếu tố ủng hộ, đầu tiên chính là truyền thừa, cũng chính là công pháp! Thứ hai chính là tài nguyên, cũng chính là đan dược!

Trước tiên nói về công pháp, Lâm Minh trước đó tu luyện Thương Khung Phách Điển chủ yếu là công pháp giảng thuật bát môn độn giáp. Trong đó cường điệu giới thiệu sinh tử nhị môn, Lâm Minh đột phá sinh môn trường sinh huyền đan, cùng đột phá tử môn tịch diệt huyền đan chính là tìm được trong Thương Khung Phách Điển.

Nhưng còn phương diện Đạo Cung Cửu Tinh thì Thương Khung Phách Điển lại không có ghi lại. Xác thực mà nói phần sau bị mất đi, lúc trước gia gia của Mộ Thiên Tuyết từ trong di tích cổ tìm được Thương Khung Phách Điển chính là bản thiếu.

Bởi vậy Lâm Minh hiện tại tuy đột phá Đạo Cung Cửu Tinh nhưng mà mờ mịt không biết nên tu luyện thế nào.

Tu La Thiên Thư cũng có giới thiệu phương pháp Luyện Thể Thuật, nhưng mà phương pháp tu luyện này nhắm vào nguyên linh thạch thai, phương pháp tu luyện này gần với Thánh tộc, có chênh lệch lớn với Đạo Cung Cửu Tinh của nhân loại.

Thiếu công pháp là thứ nhất, đan dược và tài nguyên là thứ hai.

Lâm Minh ở phương diện hệ thống tu luyện không yêu cầu quá cao về đan dược, nhưng mà hệ thống luyện thể không có đan dược là không được.

Lâm Minh từ khi bắt đầu tôi tủy đã cần đầu nhập nhập mấy ngàn Nhập Thiên Đan! Còn đối với tiểu nhân vật như Lâm Minh lúc ấy mỗi một viên Nhập Thiên Đan đều cực kỳ trân quý. Chỉ cần nhìn chủ cầm phủ Thất Huyền Vũ phủ Tử Nha bị một viên Nhập Thiên Đan khiến kẹt lại ở Hậu Thiên đỉnh phong hơn mười hai mươi năm không thể bước vào tiên thiên, từ đó có thể thấy được Nhập Thiên Đan trân quý thế nào!

Võ giả tôi tủy chia làm mười thành, càng tiếp cận mười thành thì độ khó khi tôi tủy càng lớn, Lâm Minh cuối cùng dựa vào tâm ma toái tinh mới miễn cưỡng tôi tủy được sáu bảy thành, cuối cùng dựa vào long căn trong Ma Thần đế cung mới tôi tủy viên mãn.

Kế tiếp mở ra bát môn độn giáp, lúc mở một môn càng khổ sở, một đường tu luyện than thể Lâm Minh tốn hao rất nhiều thiên tài địa bảo, mỗi một kiện thiên tài địa bảo khi đó đều có thể tăng cấp độ Lâm Minh lên, đều có được giá trị kinh thiên, có thể khiến Lâm Minh trải qua sinh tử thật nhiều!

Cuối cùng Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh cũng là do tài nguyên chồng chất liên tục mà thành, chẳng những bằng vào tinh hoa Hồng Mông linh châu và năng lượng phong ấn trong nguyên linh thạch thai ủng hộ. Hơn nữa càng dựa vào nguyên âm chi huyết của Tiểu Ma Tiên.

Ba cái điệp gia mới hoàn thành kỳ tích Đạo Cung Cửu Tinh, từ điểm này có thể thấy luyện thể là nghịch thiên mà đi.

Lâm Minh mỗi lần nghĩ tới mình mới mở một tinh, đằng sau còn có tám tinh, hắn có cảm giác lực bất tòng tâm, dù Lâm Minh tâm hướng võ kiên định cũng phải phát khổ trong lòng.

Tám tinh phía sau có ý nghĩa tài nguyên đầu nhập vào cực lớn, không riêng như thế, tìm tài liệu, tìm đan phương, mời người luyện dược, một số vấn đề đều làm cho người ta đau đầu.

- Nếu như bản thân mình là Thần Văn Sư cùng Luyện Đan Sư là tốt rồi...

Ý niệm lóe lên trong đầu, nó không ngừng quanh quẩn trong đầu

Lâm Minh, nhưng mà cho dù là khắc thần văn hay luyện đan cũng không phải học một sớm một chiều, mà phải học từ đâu, dù Lâm Minh ngộ tính có cao cũng cảm thấy khó khăn.

Lâm Minh chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, nghĩ đến phải chăng có thể kết bạn trong Thần Văn Thành và với một ít Thần Văn Sư cùng Luyện Đan Sư cao cấp hay không, nếu như mình có đồ vật khiến đối phương cảm thấy hứng thú, có lẽ có thể thỉnh động đối phương luyện dược hoặc khắc thần văn cho mình.

Nhưng mà có thể luyện chế đan dược đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đều là cấp đại sư hoặc tông sư, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra những người này chính là bồ tát được các thế lực cung phụng, muốn mời bọn họ ra tay không đủ thù lao căn bản là chuyện không có khả năng, mà Lâm Minh trừ ma phương, Hỗn Nguyên chi môn, Hỗn Nguyên Thiên Cung, trứng Hắc Long ra, hắn không nghĩ ra có thứ gì hấp dẫn những đại sư này, những thứ kia Lâm Minh cho dù như thế nào cũng không đưa ra được.

- Thật sự là phiền toái.

Lâm Minh xoa xoa huyệt Thái Dương.

- Đan dược tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, Luyện Đan Sư, còn có phương pháp tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, những vật này cũng không biết có thể tìm được trong Thần Văn Thành hay không.

Thần Văn Thành có lịch sử mấy tỷ năm, mấy tỷ năm qua tụ tập vô số tinh anh, đan dược, thần văn có truyền thừa vô số, nói không chừng ở chỗ này có thể dễ dàng tìm được đan phương thượng cổ Đạo Cung Cửu Tinh.

...

Trong Thần Văn Thành, vị trí của Thần Văn Sư công hội căn bản không cần nghe ngóng, nó là kiến trúc cao nhất của Thần Văn Thành này nên rất bắt mắt.

- Đó chính là Thần Văn Sư công hội.

Nguyệt Lưu Tinh chỉ vào Thần Văn Tháp cao nhất ở Thần Văn Thành, từ bất cứ góc nào của thành thị đều có thể nhìn thấy tòa tháp cao này.

Đi tới tháp cao, trên đường phố tùy ý có thể nhìn thấy cao thủ Thần Quân, Thánh Chủ, có thể nói Thần Quân không bằng chó, Thánh Chủ đi đầy đất. Ngẫu nhiên gặp được một ít người tu vị thấp, những người này tất nhiên là người nổi bật trong cùng trang lứa, đều là trẻ tuổi tuấn kiệt, đúng như thủ thành nói, Thần Văn Thành chủ dung nạp tinh anh.

Hậu đại của tinh anh, đồ đệ của tinh anh cũng hơn phân nửa là tinh anh, dần dà Thần Văn Thành là căn cứ của nhan tài, có thể nói trong đây mỗi người đều là thiên tài.

Cho nên Thần Văn Thành là nơi hết sức đặc thù trong nội Tu La Lộ, tuy nó không phải tông môn, nhưng tất cả lại liên kết với nhau như tơ nhện, không có thế lực nào dám gây phiền toái cho Thần Văn Thành.

Đường đi hai bên của Thần Văn Thành khắp nơi có thể nhìn thấy cửa hàng mọc lên san sát như rừng, trong đó tiệm thuốc, tiệm vũ khí, khắc thần văn nhiều vô số kể.

Trong số cửa hàng này hơn phân nửa là sản nghiệp của Thần Văn Sư công hội, chỉ là thu nhập của cửa hàng hàng năm đều là con số không thể tưởng tượng, đủ duy trì tiêu hao cho đại trận Thần Văn Thành vận chuyển.

Trong Thần Văn Thành cấm đánh nhau, cấm phi hành, bất luận chuyện làm trái quy củ, động thủ đánh người trước đều bị nghiêm trị. Nhưng cùng lúc đó trong Thần Văn Thành cũng phân chế độ đẳng cấp sâm nghiêm. Ở chỗ này Thần Văn Sư là cao cấp nhất, hưởng các loại đặc quyền, nếu như mạo phạm bọn họ rất có thể bị khu trục, giam cầm, mạo phạm Thần Văn Sư bị Thần Văn Sư đánh chết là chết vô ích, không ai kêu oan cho ngươi.

Chưa đi tới Thần Văn Tháp, Lâm Minh cũng cảm giác thiên địa nguyên khí chung quanh có dị thường.

Nơi có thiên địa nguyên khí nồng đậm Lâm Minh nhìn thấy nhiều, ví dụ như thiên địa nguyên khí trong Thần Mộng Thiên Cung, có thể nồng đậm hóa thành sương mù, điểm này không có gì kỳ quái, nhưng mà thiên địa nguyên khí chung quanh Thần Văn Tháp không đơn thuần là nồng đậm, hơn nữa nguyên khí ở đây bị quy tắc ước thúc, hình thành vẻ đẹp cân đối, thậm chí Lâm Minh phát hiện tới gần Thần Văn Tháp thiên địa nguyên khí tự phát hình thành phù văn, giống như khắc phù văn lên đồ vật, tình cảnh như thế làm cho tâm thần Lâm Minh rung động, thiên địa nguyên khí ngưng tụ phù văn, có thể thấy được trình độ phù văn ở Thần Văn Thành cao như thế nào.

Chương 1545: Tin tức Đạo Cung cửu Tinh

Phạm vi mười dặm chung quanh Thần Văn Tháp này không có kiến trúc nào, nơi này là quảng trường lớn, trên quảng trường tùy ý có thể thấy được các võ giả đang bày bán hàng hóa, có bán vũ khí, có bán đan dược, đương nhiên nhiều nhất là thần văn phù và các loại vũ khí khắc thần văn.

Cơ hồ tất cả quầy hàng đều ngay ngắn rõ ràng.

Lâm Minh cảm giác quét qua, hắn đại khái cảm giác trong phạm vi mười dặm này có hơn mười vạn võ giả buôn bàn và giao dịch.

Hơn mười vạn người này đều là nhân kiệt, cho dù người bán hàng hay mua hàng đều có thân gia xa xỉ, thị trường giao dịch lớn như vậy mỗi ngày lượng giao dịch cũng rất kinh người.

Thần Văn Thành này thật sự phồn hoa.

Lâm Minh cảm khái.

- Đúng vậy, Thần Văn Thành là khu chợ giao dịch nổ tiếng nhất trong nội Tu La Lộ, bởi vì nơi này có bán nhiều đan dược, thần văn phù cùng vũ khí, dần dà càng ngày càng nhiều người thích tới đây mua hàng, bởi vì hạn chế tư cách vào thành, có thể bán hàng trong Thần Văn Thành này đều là tinh phẩm! Trong Thần Văn Thành có mười thương hội nổi tiếng, trong đó thương hội lớn nhất trực thuộc Thần Văn Sư công hội, qua thời gian ba năm thương hội này sẽ cử hành hội chợ quy mô lớn, đến lúc đó người cầm bảo các nơi trong Tu La Lộ sẽ mang bảo vật tới đây, trong đó có bảo vật rất tốt, còn có đấu giá công khai, hội chợ bảo vật kéo dài một tháng, trong đấu giá hội này cái gì cũng mua được, không riêng gì đan dược, thần văn phù, còn có nhiều đan phương thượng cổ, truyền thừa thượng cổ, huyết nhục thần thú, Thiên Tôn Linh Bảo, thần võ vô thượng, thậm chí là bảo bối trong di tích Chân Thần!

Lâm Minh ở bên cạnh nghe Nguyệt Lưu Tinh chậm rãi nói ra, trong nội tâm nàng cũng có chút đắc ý, phải biết rằng trong Thần Văn

Thành này có chín phần là Hồn Tộc, theo ý nào đó mà nói Thần Văn Thành xem như thành thị của Hồn Tộc.

Mà chủng tộc có thành thị phồn hoa như vậy, đương nhiên Nguyệt Lưu Tinh rất tự hào.

- Ah? Có thịnh hội này à?

Trong lòng Lâm Minh càng cảm thấy thỏa mãn với Thần Văn Thành này rồi, giao dịch lớn như vậy hơn phân nửa sẽ tìm được truyền thừa và đan dược Đạo Cung Cửu Tinh, dù sao ở thời đại thượng cổ, Đạo Cung Cửu Tinh phi thường lưu hành, di tích lưu truyền truyền thừa cũng không lạ.

- Đương nhiên, cho dù bình thường thì giao dịch trong Thần Văn Thành cũng cực lớn. Hàng năm đều có Thiên Tôn đi tới Thần Văn Thành, chuyên môn giao dịch ở đây! Trừ các loại bảo vật ra, nơi này có bán các bí văn khác nhau, nội Tu La Lộ này có mấy chỗ bán tình báo lớn nhất, trong Thần Văn Thành có phân hội của bọn họ, thậm chí có tổng bộ đặt ngay chỗ này, nói ngắn lại trong Thần Văn Thành này chỉ cần có thứ gì ngươi nghĩ tới, không có gì mua không được, điều kiện tiên quyết là ngươi có đủ tiền tài, ngoại tệ mạnh chính là đan dược và nguyên khí phù.

- Hiểu!

Lâm Minh vô ý thức sờ sờ tu di giới của mình. Nói tài phú, Lâm Minh một lần đã từng rất giàu có, nhưng mà một năm trước giao thủ với Thiên Minh Tử, Lâm Minh bất đắc dĩ vận dụng Hỗn Nguyên Thiên Cung, lại tiêu hao nhiều Cửu Dương ngọc, hiện tại thân gia của hắn xem như phong phú, nhưng nếu như dùng mua đan dược Cửu Tinh thì chắc chắn không đủ.

Làm sao có đủ tiền tài cũng là chuyện khiến Lâm Minh phát sầu.

- Ngươi nói có tổ chức bán tình báo?

Lâm Minh lúc này tìm hiểu tin tức truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh, đã có sẵn tình báo còn tốt hơn con ruồi không đầu bay loạn.

- Đúng vậy a, Thần Văn Thành có tổ chức tình báo lớn nhất là Vấn Thiên Cơ, tổng bộ của nó ở ngay đây. Nếu như ngươi có thứ gì cần hỏi, hơn phân nửa có thể tìm được tình báo ở đó.

- Ta biết rõ, đa tạ hai vị, ta đúng là cần nghe ngóng tin tức. Chúng ta lưu lại ấn ký truyền âm, có gì cứ liên lạc.

Nghe được Lâm Minh nói phải đi, Nguyệt Lưu Tinh ngây ngốc một chút, cũng không có cách nào giữ lại, hai người trao đổi ấn ký truyền âm xong, Lâm Minh liền cùng Tiểu Ma Tiên đi tới Vấn Thiên Cơ.

Vấn Thiên Cơ nằm ở giải đất trung tâm Thần Văn Thành, Lâm Minh rất dễ dàng tìm được.

Tổng bộ Vấn Thiên Cơ cũng không tính to lớn, bề ngoài nhìn vào là lầu các cổ kính, chung quanh có hoa viên vây quanh, chiếm diện tích vài dặm.

Lâm Minh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết giá đất ở Thần Văn Thành này đắt kinh người, có thể ở Thần Văn Thành kiến tạo hoa viên xa xỉ như vậy, cũng có thể nói địa vị của Vấn Thiên Cơ.

Đi vào lầu các, Lâm Minh đưa mắt nhìn qua cửa lầu các, treo một bảng hiệu, trên đó ghi ba chữ Thiên Cơ Các.

- Thiếu hiệp, tìm hiểu tin tức sao?

Ở cửa ra vào có người nghênh tiếp Lâm Minh.

Người này chỉ là đứa bé giữ cửa, nhưng mà căn cơ cũng phi thường vững chắc, đi đường khí tức trầm ổn, xem như nổi bật trong cùng trang lứa. - Ân.

- Xin hỏi tin tức gì? Vấn Thiên Cơ chúng ta chuyên nghe ngóng tin tức, nhưng mà tin tức khác nhau giá cả khác nhau, càng đi lên cao giá trị tin tức cũng càng lớn, tầng cao nhất có giá trên trời. Tổng bộ Thiên Cơ Các có tầng bảy, tầng dưới chót là tin tức rẻ nhất, nhưng cũng chẳng tiện nghi, thường thường một tin tức bình thường cũng khiến cường giả Thần Hải cảnh không chịu đựng nổi.

- Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh nói thẳng mục đích của mình.

- Mời lên tầng năm.

Đứa bé giữ cửa cung kính nói ra, hiển nhiên đồng tử này cũng là người uyên bác, khách nhân tùy tiện cho tư liệu vụn vặt là hắn có thể phân biệt ra giá trị đại khái của tin tức, yêu cầu này đối với Tu La Lộ và cả vũ trụ Tam Thập Tam Thiên có rất nhiều đồ vật, dù chỉ đọc lướt qua cũng không phải người bình thường nhớ được.

Chỉ điểm này khiến cho Lâm Minh tin tưởng Vấn Thiên Cơ này rồi, dám ở Thần Văn Thành xưng là tổ chức tình báo đệ nhất, quả nhiên không giống người thường.

- Đạo Cung Cửu Tinh chỉ đi tầng năm hỏi thăm còn không tính khoa trương.

Lâm Minh sờ cằm, trên tầng năm còn có hai tầng, ý nghĩa tin tức Đạo Cung Cửu Tinh không khó nghe ngóng, nói cách khác truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh cũng không khó tìm, đương nhiên phẩm cấp truyền thừa cũng khó nói.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi lên tầng năm, nghênh đón bọn họ là một lão giả, trước bàn lão giả này có rất nhiều mộc bài, trên đó viết "Truyền thừa ", "Đan dược ", "Môn phái ", "Thành thị ", "Bí cảnh ", "Chủng tộc ", "Hung thú"... Rất nhiều tin tức, nười tới hỏi tình báo lựa chọn mộc bài tương ứng cũng sẽ bị phân ra ứng đối.

Lâm Minh cầm mộc bài truyền thừa.

Sau đó nữ tử váy xanh đi tới, mang theo Lâm Minh đi vào gian phòng tương ứng.

Đóng cửa phòng, tất cả khí tức và âm thanh bị ngăn cách, hiển nhiên trong gian phòng có bố trí trận pháp cao minh, có thể phòng ngừa bất luận kẻ nào nhìn trộm.

Một bà lão cẩm bào ngồi ngay ngắn trong phòng, chờ đợi Lâm Minh.

- Hỏi truyền thừa gì?

Bà lão giọng già nua.

- Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh mở miệng, bà lão nghe xong trong mắt đầy ngạc nhiên, nàng thật sâu nhìn qua Lâm Minh. Đạo Cung Cửu Tinh thất truyền đã lâu, nàng cũng không cách nào phán đoán Lâm Minh tu vị luyện thể thế nào, chỉ có thể xác định là bát môn độn giáp đỉnh phong.

Một người trẻ tuổi có thể mở bát môn thật sự không dễ dàng.

- Ngươi hỏi Đạo Cung Cửu Tinh, vậy cũng biết độ khó của nó a, nó là một trong Tam Thập Tam Thiên Đạo.

- Biết rõ.

Lâm Minh bình tĩnh gật đầu.

- Ân, nghĩ đến ngươi có thể mở ra bát môn độn giáp, hiểu biết về Đạo Cung Cửu Tinh chỉ sợ hơn lão thân rất nhiều, lão thân chỉ nói cho ngươi biết tình báo truyền thừa, về phần ngươi có luyện thành hay không thì lão thân mặc kệ.

Bà lão cũng cũng không nói lời kích lệ Lâm Minh là không nên uổng phí tâm tư gì đó, nàng chỉ phụ trách nói tình báo mà thôi. Công dụng tình báo không nói thêm cái gì.

- Về tình báo truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh có bốn mươi hai, phẩm giai truyền thừa không giống nhau, phẩm giai càng cao giá cả đương nhiên cũng càng quý!

Bà lão thuộc tin tức Đạo Cung Cửu Tinh như lòng bàn tay, đây là do Vấn Thiên Cơ thu thập được, Vấn Thiên Cơ thu thập và sửa sang các loại tình báo rồi sau đó sẽ tìm người phụ trách tương ứng, đem những tin tình báo này nhớ kỹ toàn bộ, khách nhân vừa hỏi thì không cần tra tư liệu. Liền đối đáp trôi chảy.

- Ta chỉ muốn phẩm cấp cao nhất, tốt nhất là thần võ vô thượng!

Lâm Minh nghe ra tới bốn mươi hai, cũng tin tưởng vào Vấn Thiên Cơ, xem ra như chính mình sở liệu, truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh cũng không tính khó tìm.

- Thần võ vô thượng? Khẩu vị thật lớn!

Bà lão cười hắc hắc, nói:

- Nhưng mà có thể xếp vào kho tin tức của Vấn Thiên Cơ chúng ta. Tự nhiên sẽ không kém, công pháp phẩm cấp thấp chúng ta căn bản không ghi chép, ngươi muốn thần võ vô thượng, thật đúng là có. Nhưng mà không phải thần võ vô thượng nguyên vẹn, tổng cộng ba tin tức, mỗi tin tức ba ức năm ngàn vạn nguyên khí phù văn, nếu ngươi muốn toàn bộ tính cho ngươi mười ức, chúng ta chỉ cung cấp tin tức không có nghĩa là ngươi sẽ tìm được, nhưng mà Vấn Thiên Cơ chúng ta chào giá tuyệt đối công đạo, sẽ không cung cấp tình báo giả cho ngươi, tìm không thấy chỉ có thể nói là vấn đề của ngươi.

Lão bà mặt không biểu tình, giá cả đắt đỏ làm cho Lâm Minh líu lưỡi.

Nguyên khí phù văn là tiền của Tu La Lộ, chính là cho phù văn trống hấp thu nguyên khí là có thể chế tạo ra, rất nhiều võ giả bình thường thực lực không đủ, không có thủ đoạn kinh doanh nào khác nên bọn họ sẽ tốn hao đại lượng thời gian chế tác nguyên khí phù văn, lại dùng nó đi mua đồ.

Trong Tu La Lộ này phàm là mua bán trong Tu La Lộ đều có thể dùng nguyên khí phù văn, Lâm Minh hoài nghi nguyên khí phù văn chính là năng lượng vận hành quy tắc của Tu La Lộ Thiên Đạo, cho nên nguyên khí phù văn là ngoại tệ mạnh của Tu La Lộ.

Mười ức nguyên khí phù văn đại khái tương đương mười vạn ức Tử Dương thạch, so với Lâm Minh táng gia bại sản mua đan dược ở đại thế giới còn đắt hơn không ít. Đây chính là tin tức về thần võ vô thượng, về phần có thể căn cứ vào tin tức tìm ra nó hay không thì khó nói.

Giá cao như vậy thật sự là bởi vì thần võ vô thượng thức sự quá trân quý, trong Thần Vực, Giới Vương thánh địa có thể có một bộ thần võ vô thượng không trọn vẹn là rất không tồi, nếu như không phải Đạo Cung Cửu Tinh truyền thừa ít được lưu ý thì giá tiền còn cao hơn.

- Ta chỉ có Cửu Dương ngọc.

Lâm Minh nói ra.

- Có thể, trả bằng Cửu Dương ngọc là mười một khối.

Lâm Minh xuất ra Cửu Dương ngọc, lão bà xem xét độ thuần khiết thì thoả mãn gật gật đầu, người có thể sử dụng Cửu Dương ngọc làm tiền, hiển nhiên thân gia xa xỉ, đây là đồ vật Thiên Tôn nhân loại luyện chế ra.

Lão bà cầm lấy Cửu Dương ngọc và xuất ra ngọc giản trống, thần niệm rót vào trong đó, nhanh chóng mang tin tức ghi vào trong.

Sau đó nàng giao ngọc giản cho Lâm Minh, nhàn nhạt nói ra:

- Tình báo đều ở đây, ngươi xem đi!

- Tạ!

Lâm Minh tiếp nhận ngọc giản, thần niệm quét qua và tin tức bên trong làm, Lâm Minh kinh ngạc tới ngây người.

- Cái này... Làm sao có thể... Vậy mà có chuyện này sao?

Chương 1546: Nghi hoặc về công pháp

Trong ngọc giản có ghi ba tin tức thần võ vô thượng Đạo Cung Cửu Tinh.

Cái đầu tiên đến từ ba mươi năm trước, thần hoang cấm địa, đây là cấm khu sinh mệnh nguy hiểm nhất, tục truyền vài tỷ năm trước kia có một luyện thể đại đế còn sót lại, mà luyện thể đại đế này xuất thân nhân loại!

Trong thần hoang cấm địa này có người từng phát hiện tàn thiên thần võ vô thượng Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng về sau tung tích không rõ.

Cái thứ hai đến từ bốn mươi năm trước tại Phong Bạo Hải, biển này có hòn đảo xuất quỷ nhập thần, trong đó có di tích Đạo Cung Cửu Tinh, có cường giả lưu truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh ở đây, nhưng mà đảo này hành tung bất định, như ảo ảnh, rất nhiều cường giả muốn ra biển đi tìm tung tích hòn đảo nhưng đều thất bại mà về, có người mất tích ly kỳ không rõ sinh tử.

Cái thứ ba cũng là đơn giản nhất, hai cái trước là hiểm cảnh, muốn tìm truyền thừa thần võ vô thượng Đạo Cung Cửu Tinh nói khó hơn lên trời còn chưa đủ, làm không tốt có thể bỏ mạng.

Cái thứ ba là tin tức có sẵn.

Ở trong Tu La Lộ có một tổ chức sát thủ là Thiên La, Thiên La này có phân bộ ở Thần Văn Thành, tổ chức sát thủ Thiên La này tam thủ lĩnh là nhân loại, người này pháp thể song tu, có được tàn thiên thần võ vô thượng tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, nếu như trả giá đủ lớn có thể mượn đánh giá!

Chân chính khiến Lâm Minh giật mình là tam thủ lĩnh tổ chức sát thủ Thiên La vốn có tàn thiên thần võ vô thương -- Thương Khung Phách Điển!

Chuyện này khiến Lâm Minh thập phần giật mình, thiên hạ này có chuyện trùng hợp như vậy? Chính mình có tàn thiên Thương Khung Phách Điển bát môn độn giáp, đi tới Vấn Thiên Cơ tùy tiện nghe ngóng dĩ nhiên cũng đạt được tin tức tàn thiên của Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh.

Chẳng lẽ Thương Khung Phách Điển thời cổ là công pháp luyện thể hết sức bình thường, có phó bản?

Ý niệm này xoẹt qua trong đầu Lâm Minh nhưng bị hắn chối bỏ, hắn ngay từ đầu khó hiểu phẩm cấp của Thương Khung Phách Điển, chỉ suy đoán có khả năng là thần võ vô thượng. Nhưng mà bây giờ Vấn Thiên Cơ nhận định nó là thần võ vô thượng, như vậy chỉ sợ đúng tới tám chín phần mười.

Nếu Thương Khung Phách Điển là thần võ vô thượng, như vậu muốn phục chế nó dường như là chuyện không có khả năng, trừ phi người khắc nó tu luyện Thương Khung Phách Điển tới đại thành, cơ bản phải có tu vị luyển thể Thiên Tôn!

Rất nhiều thần võ vô thượng đều là bản đơn lẻ, cũng không phải thứ trân quý nổi bật.

Huống chi trong tay Lâm Minh là Thương Khung Phách Điển trong di tích ma phương, công pháp truyền thừa được khai quật cùng với ma phương, vậy thì phải có quan hệ vói ma phương, nói như thế nào cũng không thể là hàng thông thường.

- Thương Khung Phách Điển của ta là Thiên Vũ Giới Vương đạt được, lúc ấy tìm được chỉ tới bát môn độn giáp. Nếu như Thương Khung Phách Điển là bản đơn lẻ... Chẳng lẽ nói tam thu lĩnh Thiên La có Thương Khung Phách Điển cùng một bộ với ta? Quá khéo... Tại sao trùng hợp như vậy?

Lâm Minh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng ma phương phát hiện là tại Thần Vực, mà Thần Vực và Tu La Lộ là hai vũ trụ, hắn làm sao biết được tin tức nửa bộ của Thương Khung Phách Điển. Đây chẳng khác đáng ngạc nhiên sao?

Chuyện này khác thường, Lâm Minh cảm giác chuyện này có bí mật gì đó.

Bất kể nói thế nào, Lâm Minh quyết định gặp tam thủ lĩnh Thiên La này xem hắn Thương Khung Phách Điển của hắn làm sao.

- Ba tin tức này khiến ngươi thỏa mãn chứ?

Lão bà nói xong nàng chú ý tới vẻ mặt Lâm Minh đọc được tin tức đầy kinh ngạc, nhưng mà cũng không hỏi nhiều.

Đây không thuộc phạm trù quan tâm của nàng, nàng chỉ cung cấp tin tức, còn thu thù lao.

- Thoả mãn!

Lâm Minh tin tức của Vấn Thiên Cơ là chân thật, có thể ở trong Thần Văn Thành quần anh tụ hội đứng sừng sững lâu như vậy, hơn nữa trở thành tổ chức tình báo lớn nhất Thần Văn Thành thì không có khả năng làm chuyện lừa gạt. Huống chi Thương Khung Phách Điển thần võ vô thượng có tồn tại.

- Bất quá ta muốn hỏi một chút, làm thế nào tiếp xúc với tam thủ lĩnh tổ chức Thiên La?

Lâm Minh suy đoán nhân vật thủ lĩnh của tổ chức sát thủ phải là người thần bí, muốn tiếp xúc với hắn không dễ dàng.

Bà lão nói:

- Cái tin tức này xem như ta tặng ngươi, muốn tiếp xúc với tam thủ lĩnh Thiên La thì rất khó. Lão thân chỉ biết tam thủ lĩnh danh hiệu là Huyết Nguyệt, người này hành tung thần bí, ngươi muốn dựa vào gia nhập Thiên La mà tiếp xúc với hắn là không thực tế, bởi vì Thiên La ít thu người. Người của Thiên La đại bộ phận là hài đồng thiên phú tốt được tổ chức Thiên La bồi dưỡng từ nhỏ, từ nhỏ lớn lên trong Thiên La, giết ra trong huấn luyện địa ngục, rất trung thành và tận tâm với Thiên La!

Bà lão nói Lâm Minh không có ngoài ý muốn, tổ chức sát thủ rất chú ý ẩn nấp thành viên và độ trung thành, người của bọn họ đa phần là che mặt, thậm chí đồng đội cũng không biết dung mạo của nhau, chỉ biết danh hiệu.

Tổ chức sát thủ thích nhất chính là tìm kiếm cô nho, hoặc là bắt trộm những hài đồng thiên phú thật tốt, bồi dưỡng ngay từ nhỏ, đưa bọn chúng huấn luyện thành cổ máy giết người xuất sắc nhất, người như vậy sẽ trung thành với tổ chức và rất sạch sẽ.

- Tiền bối vừa mới nói đa số Thiên La bồi dưỡng hài đồng tử nhỏ, như vậy một số nhỏ là thế nào?

Bà lão nói:

- Một số nhỏ là được Thiên La khảo sát đã lâu, được nhân vật trọng yếu trong Thiên La giới thiệu và đảm bảo mới thu nạp, hoặc là nhân tài đặc thù, ví dụ như Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư! Hệ thống huấn luyện của Thiên La rất hoàn thiện, cũng không có khả năng huấn luyện ra Thần Văn Sư và Luyện Dược Sư xuất sắc, nếu không Thần Văn Sư công hội cũng không cần tồn tại, Thiên La cũng rất thiếu nhân tài phương diện này, cho nên Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư cũng chỉ có thể hấp thu sau. Nếu ngươi muốn tiếp xúc với tam thủ lĩnh của Thiên La thì phải thông qua giới thiệu của Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư là cách tốt nhất, bởi vì tam thủ lĩnh Thiên La rất thiếu đan dược, cũng thiếu người luyện đan cho hắn, nếu như ngươi là Thần Văn Sư hoặc là Luyện Dược Sư, không cần ngươi tìm hắn, hắn sẽ tới tìm ngươi.

Bà lão chậm rãi nói ra, nếu Huyết Nguyệt là pháp thể song tu, vậy hắn đương nhiên thiếu đan dược, đừng nói Huyết Nguyệt thiếu, ngay cả Lâm Minh cũng liên tục sống chết ở mặt này.

Hiện tại Lâm Minh ăn xong xương thần thú rồi, Cửu Tinh Thiên Đan cũng ăn xong, tinh hoa Hồng Mông linh châu cũng xong, ngay cả nguyên âm chi huyết của Tiểu Ma Tiên cũng thái bổ rồi, hắn đã hai bàn tay trắng, chẳng có gì.

- Tiền bối cảm thấy ta là Luyện Dược Sư sao?

Lâm Minh nghe bà lão nói lời này thì cười khổ.

- Cái này ta mặc kệ, nếu ngươi quen Luyện Dược tông sư, Thần Văn tông sư, bảo bọn họ giới thiệu là được, phương pháp lão thân đã cung cấp cho ngươi, ngươi còn có gì muốn hỏi không? - Không có... Lâm Minh bất đắc dĩ, đối phương là người nào không tốt, hết lần này tới lần khác là thủ lĩnh tổ chức sát thủ, loại nhân vật như thần long thấy đầu không thấy đuôi này đi nơi nào tìm?

- Tốt, nếu như không còn tin tức gì cần tìm hiểu, hoan nghênh lần sau quang lâm.

Bà lão mặt không biểu tình tiễn khách, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng đi ra khỏi Thiên Cơ Các.

- Lâm Minh, ngọc giản này viết cái gì, vì sao ngươi kinh ngạc như vậy? Còn truy vấn thủ lĩnh tổ chức sát thủ?

Tiểu Ma Tiên đi ra ngoài đã hỏi, Lâm Minh cũng không có giấu diếm, mang nghi hoặc nói ra, Tiểu Ma Tiên nghe xong nhíu mày, nói:

- Kỳ quái sao? Theo lý thuyết Thương Khung Phách Điển của ngươi hẳn là bản đơn lẻ, nói như vạy Thương Khung Phách Điển trên tay của Huyết Nguyệt là cùng một bộ với ngươi, chỉ là bị tách ra, nhưng mà tách ra này quá xa, nửa phần trên là ở di tích Thần Vực, nửa phần dưới ở Tu La Lộ, ở trong đó chẳng lẽ có liên hệ gì?

- Ta cũng kỳ quái, ta cuối cùng cảm giác tam thủ lĩnh Huyết Nguyệt này trên người có bí mật gì đó.

Lâm Minh cũng nghĩ càng không nghĩ ra, phải đợi đến lúc hắn gặp Huyết Nguyệt mới biết được.

Kỳ thật Lâm Minh muốn biết nhất là chính là Thương Khung Phách Điển có liên quan tới ma phương hay không, nó nửa phần trên tìm được trong di tích ma phương, chẳng lẽ trùng hợp?

Đáng tiếc Thiên Vũ Giới Vương đã chết, bí mật này khó điều tra rõ ràng.

Nếu như nhìn thấy nửa bộ dưới của Thương Khung Phách Điển thì có thể tìm được dấu vết ma phương lưu lại?

Điểm này là chuyện Lâm Minh quan tâm nhất, trình độ quan tâm vượt qua công pháp tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh.

Dù sao ma phương là đồ vật trọng yếu nhất của Lâm Minh, hắn có ngày hôm nay là nhờ ma phương, hơn nữa hiện tại khi Lâm Minh bước vào Thần Quân cảnh, tu vị càng ngày càng mạnh, lực khống chế của hắn càng ngày càng mạnh, ma phương dần dần sẽ biến thành pháp bảo hữu lực của Lâm Minh.

Ngày sau hắn cần nhờ ma phương giết địch, giúp nhân tộc vượt qua đại kiếp nạn, ma phương sẽ là trông cậy lớn nhất của Lâm Minh, cho dù là khả năng liên quan tới bí mật của ma phương, đối với Lâm Minh mà nói đều là chuyện lớn!

- Vậy làm sao bây giờ? Tiểu Ma Tiên nói.

- Nếu không ngươi cân nhắc trở thành Thần Văn Sư đi? Như vậy có thể nhìn thấy đệ tam thủ lĩnh kia? Ngươi không phải đã sớm muốn học sao? Thần văn của Tu La Lộ còn cao minh hơn Thần Vực rất nhiều, thần văn và minh văn kết hợp nha.

- Chuyện này làm sao có thể...

Lâm Minh cười khổ, nói:

- Minh văn của ta quá kém, căn bản không lên mặt bàn, huống chi kết hợp với thần văn, dễ vậy sao?

Lâm Minh nói đến đây đột nhiên dừng lại, minh văn và thần văn kết hợp...

Thần chi phù văn... Đúng!

Trong đầu Lâm Minh có linh quang lóe lên, Tu La Lộ thần chi phù văn là nhiệm vụ thí luyện giả phải hoàn thành, thuận theo Tu La Lộ Thiên Đạo pháp tắc đại đạo văn! Nó chia làm nhiều phẩm cấp, bạch ngân, hoàng kim, bích hồn, Thái Huyền... Đợi đã nào...!

Sưu tập đầy đủ thần chi phù văn có thể mở ra thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ.

Mà Thần Văn Sư nơi đây tu luyện chính là thần chi phù văn của Tu La Lộ, cũng được bọn họ khắc lên đồ vật, trở thành một bộ phận của thần văn thuật.

- Ta ngay cả Tu La Thiên Thư quyển một cũng học rồi, đã lý giải Tu La Lộ Thiên Đạo, thần chi phù văn như vậy ta có khả năng... Chính mình vẽ ra không?

Suy nghĩ điên cuồng này hiện ra trong đầu Lâm Minh, hắn cảm giác mạch suy nghĩ của mình rõ ràng chưa từng có.

Nếu trở thành một Thần Văn Sư thì không chừng gặp tam thủ lĩnh của Thiên La đơn giản hơn nhiều, với tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh ngày sau càng có lợi ích.

Chương 1547: Thần Văn Sư công hội

Cầu người không bằng cầu mình, Lâm Minh phải đi Đạo Cung Cửu Tinh, hắn ỷ lại đan dược quá lớn, mà đan dược Đạo Cung Cửu Tinh dùng tài liêu trân quý, muốn luyện chế độ khó thật lớn, không phải luyện dược tông sư rất khó hoàn thành.

Mà muốn cầu một luyện dược tông sư ra tay cũng không dễ dàng, hơn nữa Đạo Cung Cửu Tinh dùng đều là đan phương thượng cổ, loại đan phương này rất nhiều Luyện Dược Sư căn bản không biết luyện chế, muốn luyện chế còn phải dùng thời gian quen thuộc, độ khó càng thêm lớn, luyện dược tông sư chưa hẳn chịu tốn hao thời gian này, cho nên cái gì cũng không thuận tiện bằng bản thân hắn tu luyện ra

- Thần Văn Sư... Luyện Dược Sư... Có lẽ ta phải cân nhắc học.

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, đúng lúc này trước mặt hắn có hỏa quang sáng lên, là truyền âm phù của Nguyệt Lưu Tinh truyền tới.

Chủ quan chính là nàng cùng đệ đệ đã hoàn thành khảo hạch rồi.

Nguyệt Lưu Tinh được đánh giá là Tứ minh văn sư, thần văn thuật học đồ.

Nguyệt Thu Phong được đánh giá làTam phẩm minh văn sư, thần văn thuật học đồ.

Nguyệt Lưu Tinh lưu lại âm thanh trong phù văn, mang theo kích động cùng vui mừng, hiển nhiên rất thỏa mãn với đánh giá này, hơn nữa hai người bọn họ thiên phú đánh giá rất cao, may mắn được một trưởng lão Thần Văn Sư công hội thu làm đệ tử, tuy nhiên tạm thời bọn họ chỉ là đệ tử bình thường, nhưng mà ngày sau biểu hiện thật tốt sẽ lên cấp đệ tử thân truyền, khi đó hoàn toàn kế thừa y bát của trưởng lão kia.

Đến lúc đó Nguyệt Lưu Tinh cùng Nguyệt Thu Phong sẽ trở thành nhân vật các thế lực chạm tay vào có thể bỏng.

Truyền âm phù cuối cùng là Nguyệt Lưu Tinh muốn mời Lâm Minh đi Thần Văn Sư công hội nhìn xem.

Đây là hợp tâm tư của Lâm Minh, hắn cũng muốn đi Thần Văn Sư công hội xem tràng diện thế nào.

Thần Văn Sư công hội là kiến trúc cao nhất, quanh năm mùi thuốc lượn lờ, trên không trung của tháp khi thì có thần văn như ẩn như hiện, rất nhiều võ gỉa mới tới Thần Văn Thành phải ngừng chân quan sát. Trong ánh mắt tràn ngập kinh diễm cùng kính sợ.

Lâm Minh đi vào Thần Văn Tháp thì phát hiên nơi này tụ tập rất nhiều võ giả xếp hàng khỏa hạch, những người này thân thủ bất phàm, thậm chí không ít người Lâm Minh đánh giá là tuấn kiệt, có thể được Lâm Minh đánh giá là tuấn kiệt thì ít nhất cũng là người mở Giới Vương thánh địa.

- Lâm huynh. Tại đây!

Đúng vào lúc này Lâm Minh nghe được giọng nữ, quay đầu nhìn lại thì ngời gọi hắn là Nguyệt Lưu Tinh, nàng trong đám người ngoắcLâm Minh, bảo Lâm Minh đi tới.

Bên cạnh Nguyệt Lưu Tinh còn có Nguyệt Thu Phong. Còn có một nam tử Hồn Tộc.

Nam tử Hồn Tộc này tu vị Thần Quân trung kỳ, Lâm Minh suy đoán tuổi của hắn không phải rất lớn, có thể ở tuổi này tu vị như vậy rát khó được.

- Giới thiệu cho ngươi biết, đây là sư huynh của ta, Ngũ phẩm minh văn sư, Tam phẩm Thần Văn Sư La Vũ Bạch La sư huynh, La sư huynh là đệ tử thân truyền xuất sắc nhất của sư phụ ta, năm trước vừa mới thông qua khảo hạch Tam phẩm Thần Văn Sư!

Nguyệt Lưu Tinh sùng bái giới thiệu với Lâm Minh, thực tế nhắc tới "Đệ tử thân truyền" cùng "Tam phẩm Thần Văn Sư" thì ánh mắt khó dấu vẻ hâm mộ, hướng tới, sùng kính.

Trong Thần Văn Thành, minh văn sư chia làm mười hai cấp, Thần Văn Sư chia làm chín cấp, tăng phẩm cấp minh văn không khó, mà tăng phẩm cấp Thần Văn Sư rất khó khăn.

Trong Tu La Lộ nghe nói qua thập nhị cấp minh văn sư, nhưng chưa từng nghe nói qua cửu cấp Thần Văn Sư.

Trên thực tế bát phẩm Thần Văn Sư cũng đã là truyền thuyết, cửu phẩm Thần Văn Sư vài tỷ năm trước ở thời thượng cổ mới có tồn tại, đó là thần văn thuật tiếp cận với thần nhất.

Bởi vì tăng cấp gian nan, Nguyệt Lưu Tinh nhắc tới tam phẩm Thần Văn Sư cũng tràn ngập hâm mộ và hướng tới, tam phẩm Thần Văn Sư đủ để các thế lực lớn lễ ngộ, thực tế La Vũ Bạch thiên phú xuất chúng, ngày sau tiền đồ bất khả hạn lượng, rất có thể trở thành lục phẩm Thần Văn Sư, đây là điểm rất nhiều Đại Giới Giới Vương gặp La Vũ Bạch đều thân thiết, xem La Vũ Bạch thành hậu bối của mình.

Lâm Minh nhìn La Vũ Bạch, người này xác thực là nhân kiệt, bộ dáng thì chừng hai mươi bay, dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang.

Trên mắt phải của hắn có kính nhỏ tròn, kính này nhìn như thấu kính, nó thật ra là pháp khí Thần Văn Sư thường dùng, chuyên môn dùng để phân tích kết cấu thần văn. Áo đen trên người là áo dài có viên cầu đen trắng giao nhau ở giữa, nhìn qua rất tuấn tú.

- Ngươi khỏe!

Lâm Minh lễ phép chào hỏi, La Vũ Bạch nhàn nhạt nhìn qua Lâm Minh, còn chưa tỏ vẻ, Lâm Minh đột nhiên cảm giác có cảm giác che dấu đang quét qua mình, lập tức muốn chui vào tinh thần chi hải cùng nội thế giới của hắn, muốn dò xét hắn thấu triệt.

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, lập tức thoáng thuyên chuyển ma phươngvà dùng Thần Miểu Tâm Quyết che dấu nội thế giới cùng tinh thần chi hải, làm cho La Vũ Bạch nhìn thấy ảo giác.

Tuy dùng cảnh giới của La Vũ Bạch không thể nào nhìn thấu bí mật nội thế giới của Lâm Minh, nhưng dù là ai cũng không thích cảm giác mình bị dò xét như vậy, võ giả tiếp xúc với võ giả phải có lễ phép tối thiểu.

La Vũ Bạch đương nhiên cũng biết điểm này, nhưng bản thân hắn là Thần Văn Sư, lại là Hồn Tộc, phương diện cảm giác rất am hiểu, tình huống bình thường võ giả nhân tộc căn bản không có biện pháp phát hiện hắn cảm giác, huống chi Lâm Minh cảnh giới thấp hơn hắn.

La Vũ Bạch không có phát hiện gì đặc biệt trên người Lâm Minh, liền không có để ý tới Lâm Minh, Lâm Minh là nhân tộc, làm cho La Vũ Bạch căn bản không có hứng thú trao đổi với hắn.

Hắn đẩy đẩu thấu kính, nhàn nhạt hỏi Nguyệt Lưu Tinh:

- Hai người này là bằng hữu của ngươi.

- Vâng... Đúng vậy a.

Nguyệt Lưu Tinh nhìn thấy La Vũ Bạch mặt không tươi cười, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

- Ân... Về sau tốt nhất không nên dẫn người không liên quan vào Thần Văn Sư công hội, lần này bỏ qua.

La Vũ Bạch dùng chân nguyên truyền âm nói ra, ngược lại không có nói thẳng.

Nhưng mà từ biểu lộ giơ tay nhấc chân cao cao tại thượng của hắn lại làm cho Tiểu Ma Tiên nhíu mày, xem ra La Vũ Bạch thằng này đang nói gì đó với Nguyệt Lưu Tinh, nếu không Nguyệt Lưu Tinh sẽ không xấu hổ như vậy.

- Mắt chó nhìn người thấp.

Tiểu Ma Tiên nói thầm, Nguyệt Lưu Tinh lúc này biểu lộ áy náy.

Lâm Minh lơ đễnh, hắn nhàn nhạt nói ra:

- Đối phương là tuấn kiệt của Thần Văn Sư công hội, trong lòng có cảm giác ưu việt, trừ phi là người đặc biệt xuất chúng, nếu không rất khó lọt vào mắt của hắn.

La Vũ Bạch phản ứng lãnh đạm Lâm Minh không có ngoài ý muốn, bởi vì thân phận của Nguyệt Lưu Tinh không quan trọng gì, xem như nhân vật tầng chót của Thần Văn Sư công hội, mà bằng hữu nàng mới tới không phải là Thần Văn Sư, cũng không phải Hồn Tộc, tu vị lại là Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, làm sao có thể được chào đón?

Lâm Minh cười tự giễu.

Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh nói:

- Ngươi có muốn học thần văn không? Học thứ này có lẽ rất tốn thời gian đấy.

- Đúng vậy, nhưng mà ta không thể áp dụng biện pháp thông thường, ta có thủ đoạn khác. Thần văn thuật ta tiếp xúc rất ít, không cách nào đoán được thời gian học thành chính xác, nhưng mà ta tin tưởng, ta học tập thần văn thuật tốc độ nhanh hơn người khác gấp trăm lần.

Lâm Minh tự tin nói ra, Tiểu Ma Tiên nghe xong ngây người, gấp trăm lần?

Người khác một trăm năm học thành một thứ, Lâm Minh chỉ cần một năm?

- Nguyệt tiểu thư, La sư huynh của ngươi bao nhiêu tuổi?

Lâm Minh quan tâm là La Vũ Bạch dùng bao nhiêu năm thành tựu tam phẩm Thần Văn Sư.

Nguyệt Lưu Tinh có chút suy tư, nói:

- Hình như là bốn trăm tuổi...

- Hơn bốn trăm tuổi, chẳng lẽ hắn học thần văn thuật thời gian bốn trăm năm sao?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, dù hắn tự tin mình học thần văn rất nhanh, nhưng mà học thành tam phẩm Thần Văn Sư cần bốn năm sao?

- Nào có dài như vậy, La sư huynh là Thần Quân cảnh mới tiếp xúc thần văn, tổng cộng học bảy tám chục năm, học tập thần văn thuật rất lãng phí thời gian, hơn nữa phải có linh hồn mạnh mẽ ủng hổ, rất nhiều võ giả đều trước tu võ, sau học thần văn thuật, ta cùng đệ đệ cũng là như vậy, cho nên đến nay chỉ là thần văn thuật học đồ, ngày sau còn thời gian rất dài chúng ta dùng tu luyện làm chủ.

- Thì ra là thế!

Trong lòng Lâm Minh biết rõ võ giả lúc trẻ đúng là thời điểm học võ tốt nhất, từ mấy tuổi đến hơn mười tuổi là thời gian võ giả phải chạy, lúc này tu vị càng cao thành tựu càng cao, tiềm lực đào móc càng triệt để, thành tựu ngày sau cũng càng lớn, nếu như lúc này bỏ tinh lực vào học thần văn thuật, ngược lại được không bù mất.

- Bảy tám chục năm đến tam phẩm Thần Văn Sư, còn có thể tiếp nhận.

Lâm Minh tính toán thời gian mình học thần văn.

Nếu như nói La Vũ Bạch là thiên tài mà cần thời gian bảy tám chục năm trở thành tam phẩm Thần Văn Sư, như vậy tốc độ của mình nhanh hơn trăm lần, nói không chừng chỉ cần mười tháng là hoàn thành.

Đương nhiên tam phẩm Thần Văn Sư với Lâm Minh mà nói không đủ xa, hắn phải thành thần văn đại sư, hơn nữa còn phải kiêm tu luyện đan, chỉ có như vậy Lâm Minh mới có thể luyện chế ra đan dược Đạo Cung Cửu Tinh.

Chương 1548: Toái ngọc

Đi vào Thần Văn Sư công hội, trong này mùi thuốc càng nồng, cho dù là một quả dược hoàn bình thường đặt ở Thần Văn Sư công hội lâu ngày, ngâm mình trong mùi thuốc cũng biến thành linh dược. Những mùi thuốc này cho phàm nhân hít một hơi cũng có thể khiến bọn họ sống lâu, thân thể khỏe mạnh cả đời.

Thần Văn Sư công hội mặt đất, vách tường, ghế đá, bàn đá, dụng cụ trưng bày... Đều có khắc phù văn, những phù văn này có tác dụng trang trí, bản thân chúng chính là trận pháp, hoặc là hội tụ nguyên khí, hoặc là có thể tăng cường đồ vật, không có trường hợp cá biệt.

- Nguyệt tiểu thư, ta trước đó nhìn thấy đám người xếp hàng bên ngoài Thần Văn Sư công hội là chờ đợi khảo thí, bọn họ thật sự kiểm tra thế nào?

Lâm Minh đi theo sau Nguyệt Lưu Tinh và hỏi.

- Thần Văn Sư công hội cũng thu thủ vệ, những người này hưởng ứng lệnh triêu tập tới đây.

Nguyệt Lưu Tinh thuận miệng trả lời, Lâm Minh nghe xong líu lưỡi, chỉ tuyển chọn thủ vệ đã nhiều người như vậy, hơn nữa những người này đều là tuấn kiệt.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại cũng hợp tình lý, không nói làm thủ vệ Thần Văn Sư công hội dễ dàng nịnh bợ đại nhân vật, còn có thể cầm tiền lương phong phú, chỉ ở trong Thần Văn Tháp có mùi đan dược này, mỗi ngày hít vào cũng trợ giúp tu luyện thật nhanh.

Nghĩ như vậy Lâm Minh đi theo Nguyệt Lưu Tinh xuyên qua hành lang tới đại điện.

Đại điện này xếp mười bàn đá xanh chỉnh tề, những bàn này đều đặt đan dược và khắc phù văn.

Phía sau cái bàn là một đám nam nữ trẻ tuổi, bọn họ mặc trường bào. Ở phía sau một cái bàn khác có năm ba lão giả đang ngồi thưởng thức trà, vừa chỉ điểm những người trẻ tuổi cái gì đó, hiển nhiên bọn họ đang dạy đồ đệ.

- Lâm công tử, ngươi xem, mặc áo bào bạch vân là Thần Văn Sư, mặc áo bào hồng vân là Luyện Dược Sư, huy chương trước ngực đại biểu cho phẩm cấp của bọn họ, mỗi đường vân đại biểu một cấp.

Trong Thần Văn Thành, Luyện Dược Sư, Thần Văn Sư không phân biệt, trong Thần Văn Sư công hội cũng tụ tập nhiều Luyện Dược Sư. Nhưng công hội có thể dùng Thần Văn Sư mệnh danh. Vậy thì địa vị Thần Văn Sư sẽ cao hơn Luyện Dược Sư!

Lâm Minh tận mắt thấy một đệ tử hoàn thành một cái thần văn phù. Đặt nó lên cục đá vỗ một cái, thần văn phù hòa tan vào trong cục đá.

Cục đá thô ráp không chịu nổi lúc này léo sáng lên, hào quang của nó ảm đạm sau đó biến thành vàng.

Đây mới thực sự là sửa đá thành vàng.

Sửa đá thành vàng, với phàm nhân mà nói đây là thủ đoạn của tiên nhân, nhưng mà đối với võ giả mà nói không dùng được, bởi vì vàng với võ giả không khác gì sắt thường.

Nhưng nếu để cho Lâm Minh đến sửa đá thành vàng, hắn căn bản làm không được.

Đừng nói Lâm Minh, cho dù là Đại Giới Giới Vương cũng làm không được, có thể làm được điểm này ít nhất phải là Thiên Tôn!

Bởi vì chuyện này liên quan tới cải biến kết cấu vật chất, thuộc về Thiên Đạo pháp tắc, cải biến kết cấu vật chất nhưng thật ra là làm trái Thiên Đạo pháp tắc, không nói là nghịch thiên mà đi cũng không sai biệt lắm, không đến Thiên Tôn không độ thiên kiếp thì không có khả năng này.

Nhưng mà bây giờ bày ra trước mặt Lâm Minh, một thần văn phù đơn giản đã làm được, bởi vì trong Tu La Lộ, thần văn thuật đại biểu Thiên Đạo, đại biểu ý chí của thần, cũng bởi vì điểm này cho nên mọi người mới sửa minh văn thuật chữa "Minh" thành chữ "Thần".

Tận mắt nhìn thấy Thần Văn Sư sửa đá thành vàng, Lâm Minh nhìn qua Thần Văn Sư khác, người này phù văn vào trong nước, chỉ chốc lát sau nước đặc dính lại biến thành dầu.

Còn có người làm hắn kinh ngạc hơn, một trung niên Thần Văn Sư trên ngực có ba đường văn đem một thần văn phù vỗ vào người con ếch xanh, chỉ chốc lát sau con ếch biến thành con chuột.

Những đối với võ giả mà nói đều không có giá trị thực dụng gì, nhưng không có thủ đoạn cao siêu không dùng được.

Một cái thần văn phù có thể sửa đá thành vàng, hóa nước thành dầu, cải biến hình thái tánh mạng, biến ếch xanh thành con chuột, đây chính là năng lực sáng thế.

- Truyền thuyết Tu La Lộ là do chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo, mà chủ nhan Tu La Lộ không được xưng hô là Chân Thần, mà là Tạo Hóa, công pháp của hắn chính là sáng thế tạo vật, có thể chính thức mở thế giới, đáng tiếc ta lý giải còn quá ít.

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, hắn dù sao tuổi trẻ, tu luyện chưa đủ sáu mươi năm, con đường phải đi quá dài.

- Nếu như thần văn thuật đạt tới cảnh giới chí cao có thể biến phàm cỏ thường thiên tài địa bảo? Biến đá thành Cửu Dương ngọc? Nếu thật là sự là vậy thì tài phú với bát phẩm, cửu phẩm Thần Văn Sư mà nói vốn không có ý nghĩa gì.

Đương nhiên điểm này Lâm Minh cũng nghĩ thôi, hắn không chút nghi ngờ, muốn biến thành linh dược cực phẩm thì phải có thần văn phù cao cấp, muốn vẽ ra đâu dễ dàng.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì hắn nhìn thấy có Thần Văn Sư ấn thần phù văn lên cây cuốc, cây cuốc này là nông phu phàm nhân dùng làm ruộng, dấu gỉ sét loang lỗ, nhưng mà sau khi ấn thần phù văn lên thì cây cuốc được hào quang bao phủ, ngoại hình của nó không cải biến, nhưng mà phẩm chất lại trực tiếp nhảy lên tới hạ phẩm thánh khí!

Dấu gỉ sét biến mất, hàn quang từ cây cuốc tỏa ra, cây cuốc có thể co giãn, tùy tiện uốn cong, có thể hoàn thành trăng rằm, buông tay ra súc tích lực lượng bạo phát ra có thể ủy cây cột, dùng cách nói của Lâm Minh thì cây cuốc biến thàn cây thương cực tốt.

- Thật sự là nghịch thiên!

Trong lòng Lâm Minh cảm khái không thôi, cũng hiểu thần văn thuật chỉ sử dụng cực hạn trong Tu La Lộ, một khi ra khỏi Tu La Lộ, thần văn thuật sẽ không cách nào thi triển, bởi vì bên ngoài Tu La Lộ căn bản khống có thần phù văn.

Trừ phi có thể thông qua khảo nghiệm cuối cùng của Tu La Lộ, vậy có thể khống chế Tu La Lộ pháp tắc cho mình dùng, mà không phải thuận theo Tu La Lộ pháp tắc.

Lâm Minh ẩn ẩn cảm giác được kỳ thật chủ nhân Tu La Lộ là tồn tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên Đạo, độc lập mở ra một đầu Thiên Đạo, đặt song song với Tam Thập Tam Thiên Đạo!

Sáng tạo một Thiên Đạo pháp tắc thuộc về hắn, thủ đoạn bực này nghe mà gợn người.

Xuyên qua đại điện này chính là khu giao dịch của Thần Văn Sư công hội.

Trong khu gio dịch này khác với không khí giao dịch bên ngoài quản trường của Thần Văn Tháp, trong quảng trường Thần Văn Tháp có tiếng rao hàng. Tiếng trả giá thập phần ầm ĩ, giống như chợ của phàm nhân.

Mà ở chỗ này bốn phía đều im ắng, một đám chủ quan lười biếng ngồi trên mặt ghế. Hoặc là nhắm mắt dưỡng thần. Hoặc là ngồi xuống điều tức giống như không quan hệ tới quầy hàng.

Những chủ quán này đều là Thần Văn Sư hoặc là Luyện Dược Sư của Thần Văn Sư công hội!

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi tới trước một quầy hàng, kết quả chủ quán miễn cưỡng mở mắt ra dò xét Lâm Minh sau đó nhắm mắt lại điều tức, căn bản xem Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên như không khí.

Bởi vì hắn nhìn ra Lâm Minh Tiểu Ma Tiên căn bản không giống người mua, tuổi còn trẻ và tu vị cũng không cao, cũng không phải Thần Văn Sư hoặc là Luyện Đan Sư, làm sao để mắt đồ của bọn họ? Cho nên với người xem náo nhiệt này từ trước tới giờ bọn họ mặc kệ.

- Thái độ phục vụ không tốt! Tiểu Ma Tiên có chút khó chịu, từ khi đi vào Thần Văn Sư công hội, nàng luôn bị bỏ qua, vốn đầu tiên là gặp La Vũ Bạch mắt cao hơn trán, đi đường hận không thể giẫm lên đầu của người khác.

Hiện tại lại gặp một lão gia hỏa ngồi ở chỗ này không nhúc nhích, Tiểu Ma Tiên sao không giận?

- Này, dược liệu bán thế nào?

Tiểu Ma Tiên chỉ vào củ cải trắng khô héo, vẻ ngoài không chút thu hút hỏi chủ quán, sở dĩ nàng hỏi linh dược này, là vì nàng có thể cảm nhận được thiên địa nguyên khí nồng đậm bên trong, hiển nhiên không là phàm phẩm.

Chủ quán Thần Văn Sư chậm rãi mở to mắt, lườm Tiểu Ma Tiên, nói ra:

- Ngươi không có nhãn lực, ngay cả tên của nó còn không nói được, căn bản không phải người mua, là hiếu kỳ mà tới đến tiêu khiển lão phu à, không nên tới đây quấy rối.

Bị Thần Văn Sư nói một câu vạch trần mục đích, Tiểu Ma Tiên trực tiếp bị nghẹn, Lâm Minh cười cười, tiếp lời:

- Chúng ta tuy không hiểu thần văn thuật, nhưng tài liệu tốt mua vẫn hữu dụng, ngày sau ta cũng có ý đinh học thần văn thuật, cho nên kính xin tiền bối báo giá.

Dùng tu vị Thần Quân của Lâm Minh hiện tại đi tu luyện thần văn thuật là tốt, nhưng hiển nhiên lão Thần Văn Sư không biết Lâm Minh có khả năng thành Thần Văn Sư, bởi vì Lâm Minh là nhân loại.

Hắn nhìn thấy Lâm Minh trẻ tuổi, dường như không kiên nhẫn dây dưa với Lâm Minh, liền nói thẳng tên vài loại tài liệu, cũng báo cả giá linh dược.

Lần này Lâm Minh cũng há hốc mồm, những tài liệu này hắn chưa từng nghe qua, mà nhìn bộ dáng đối phương không có ý định thu nguyên khí phù văn, mà là dùng hình thức nguyên thủy nhất, lấy vật đổi vật.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh giật mình hiểu ra, nhữngchủ quán căn bản thân ở địa vị cao, căn bản không thiếu Cửu Dương ngọc, nguyên khí phù văn, bọn họ thiếu là tài liệu, thiếu thần chi phù văn hi hữu, thiếu lò đan luyện dược cực phẩm, hoặc là bút vẻ phù văn cực phẩm.

Cho nên những người này giao dịch cũng dùng vật đổi vật, nguyên khí phù văn bọn họ chướng mắt, bởi vì có nhiều thứ chưa chắc là nguyên khí phù văn có thể mua được.

Lâm Minh xác định chính mình mua không nổi, đối phương muốn cái gì chính mình nghe còn chưa nghe qua, làm so đổi?

Lâm Minh đành phải bại lui, chủ quán Thần Văn Sư đã sớm ngờ tới, lại như lão tăng nhập định nhắm mắt lại, chuyện này làm cho Tiểu Ma Tiên càng khó chịu.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Minh bất đắc dĩ nói ra, hắn lần này tới Thần Văn Sư công hội chính là muốn biết thần văn thuật là gì, hiện tại mục đích đã đạt thành, có thể đi ra ngoài, kế tiếp chính là thời gian Lâm Minh tự học thần văn thuật.

Nhưng mà lúc Lâm Minh muốn rời khỏi thì bước chân của hắn dừng lại, rốt cuộc đi không được, ánh mắt hắnnhìn qua vjat phẩm mất trật tự trước mặt lão giả Thần Văn Sư, trong chút ít vật lẫn lộn này có một khối toái ngọc không ngờ, mà nhìn thấy toái ngọc này tâm thần Lâm Minh đại chấn!

Chương 1549: Mua bảo

Trên quầy hàng lão giả Thần Văn Sư này có quá nhiều đồ, dường như bản thân lão giả Thần Văn Sư này căn bản chẳng muốn thu thập, cứ bày loạn chúng ra ngoài, nhìn qua chửng có giá trị lớn..

Trong đám vật phẩm này có một toái ngọc bình thường, nó thậm chí bị vật phẩm khác che lấp, nếu như không phải Lâm Minh nhãn lực phi phàm, hơn nũa cảm thấy khí tức quen thuộc trên toái ngọc, hắn tuyệt đối tìm không thấy vật ấy.

Lâm Minh bất động thanh sắc ngồi xổm xuống, quan sát vật phẩm trên gian hàng của lão giả Thần Văn Sư, cảm giác lặng lẽ dò xét toái ngọc.

Khoảng cách dò xét gân, Lâm Minh xác định mình không nhạn sai.

Vốn lão giả Thần Văn Sư này đều là người già thành tinh, kiến thức uyên bác, Lâm Minh căn bản không trông cậy vào mình tuệ nhãn nhặt bảo, từ trong đống đồ lộn xộn của lão giả Thần Văn Sư lão giả đào ra bảo bối gì đó, nhưng mà toái ngọc này quá đặc thù, trừ Lâm Minh bênra, những người khác ít có khả năng nhận thức.

Toái ngọc này chỉ một tấc, không trọn vẹn quá lợi hại, trên toái ngọc có đường vân loáng thoáng, trong đó toát ra khí tức như có như không, giống như đúc ngọc bội đê sgiar trong Mệnh Vận Thiên Bàn.

Lúc trước Lâm Minh mới vào Tu La Lộ đạt được ngọc bội đế giả, bằng vào nó ghi lại đi vào Táng Thần Lĩnh, trong Táng Thần Lĩnh ngọc bội đế giả nhiều lần giúp Lâm Minh biến nguy thành an, đây là vật cứu mạng Lâm Minh.

- Chẳng lẽ nói năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu lại đế ngọc kỳ thật không chỉ một khối, khả năng là một cặp, thậm chí không chỉ một cặp mà có khi nhiều hơn?

Lâm Minh không biết tay lúc nào sờ lên toái ngọc, hiện tại khối nhỏ này còn không bằng một phần tư đế ngọc, đường vân trên nó thiếu thốn bộ phận mấu chốt, cũng không thể tìm hiểu nó được.

Chủ quán Thần Văn Sư này hiển nhiên ngẫu nhiên có được toái ngọc, chỉ ẩn ẩn cảm giác nó bất phàm, nhưng căn bản không hiểu đạo lý trong đó, đại khái chỉ cho rằng nó là mãnh vỡ pháp bảo đỉnh cấp, cho nên mới phải lấy ra bán.

Lâm Minh không nhanh không chậm nhìn sang các đồ vật khác, dùng phòng ngừa bị chủ quán Thần Văn Sư nhìn ra mục đích bản thân.

Mà lúc này chủ quán Thần Văn Sư lại đột nhiên mở hai mắt ra. Nhàn nhạt nói ra:

- Ngươi không phải Thần Văn Sư. Cũng không biết tài liệu ta cần, lưu lại ở đây cũng như không, chẳng lẽ là nhìn trúng đồ gì của ta? Hoặc là muốn từ trong đồ vật lẫn lộn của ta tìm bảo bối?

Chủ quán Thần Văn Sư nói một câu kia làm cho nội tâm Lâm Minh rùng mình. Lão gia hỏa này tâm phòng bị quá mnhj.

Nhưng mà hành vi của Lâm Minh giải thích không thông, người ta muốn cái gì Lâm Minh đều không có, đồ vật bày ra Lâm Minh cũng không hiểu. Lại nhìn tới nhìn lui càng nói không thông.

Lâm Minh tâm niệm chuyển động, lập tức kịp phản ứng trả lời, hắn nói ra:

- Tiền bối nói không phải rồi, vãn bối tuy đúng là không hiểu thần văn thuật, cũng không hiểu tiền bối muốn tài liệu gì, nhưng là vãn bối lập chí trở thành Thần Văn Sư, những vật này cũng nên hiểu, hơn nữa vãn bối còn có chút đồ vật tiền bối cần, ví dụ như... Thần chi phù văn!

Tu La Lộ thần chi phù văn cần làm nhiệm vụ mới có thể có được, trên người Lâm Minh có không ít hi hữu bích hồn phù văn và một ít Thái Huyền phù văn.

Thần Văn Sư thần văn thuật cần dùng hi hữu thần chi phù văn, kết hợp chúng với minh văn mới có thể tạo thành thần văn thuật siêu cường.

Lâm Minh suy đoán Thần Văn Sư mỗi ngày bận rộn, cơ bản không có thời gian làm nhiệm vụ của Tu La Lộ, cần hi hữu thần chi phù văn phải mua từ chỗ người khác, cho nên hắn mới có thể đưa dùng thần chi phù văn hối đoái bảo vật.

- Ngươi muốn trở thành Thần Văn Sư? Hắc hắc...

Chủ quán Thần Văn Sư cười một tiếng, mặc dù không có đánh giá cái gì, nhưng ý tứ của hắn rất rõ ràng, hắn thấy một nhân loại muốn thành Thần Văn Sư chẳng khác gì cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Nhưng mà Lâm Minh đã đưa thần chi phù văn ra, chủ quán Thần Văn Sư vẫn có hứng thú, hắn nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi có thần chi phù văn gì, lấy ra xem một chút đi!

Lâm Minh cũng không có nghe đối phương xuất thần chi phù văn ra, bị chủ quán thấy mình có nhiều thần chi phù văn hi hữu, nói không chừng sẽ rao giá trên trời.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối dám nói như vậy tự nhiên vẫn có chút hàng tồn.

Lâm Minh nói xong tiếp tục xem bảo vật, hắn suy nghĩ nên giả vờ giả vịt mua một ít đồ không có giá trị, đem đế ngọc này thuận tay cầm đi, nhưng ý niệm này nhanh chóng bị loại bỏ.

Bởi vì trừ toái ngọc ra, những vật khác căn bản không cần xem xét chính là đồ rẻ tiền tùy tiện đặt đó mà thôi, hơn nữa một quả đế ngọc cổ quái bị nát, khó tránh khỏi khiến chủ quán nghi ngờ.

Hiển nhiên chủ quán mình cũng không có hiểu rõ đế ngọc là cái gì, Lâm Minh vốn chọn đồ vật mà khả nghi, nếu như lại làm như vậy, đồng đẳng với khai ra mình cần gì.

Nghĩ tới đây Lâm Minh dứt khoát trực tiếp cầm đế ngọc lên, đặt lên tai xem xét, rồi sau đó hắn nhìn Tiểu Ma Tiên nói ra:

- Tiên nhi, ta nhớ được ngươi đã nói thúc thúc của ngươi muốn tế luyện pháp bảo bổn mạng của mình, cần dung nhập linh khí Thiên Tôn Linh Bảo a? Nếu như sử dụng toàn bộ Thiên Tôn Linh Bảo thật sự quá xa xỉ, dùng Thiên Tôn Linh Bảo tàn phiến thì tận dụng được rồi, lần này thúc thúc của ngươi sắp mừng đại thọ mười vạn ba ngàn năm, ta lấy mảnh vỡ linh bảo làm hạ lễ thì sao?

Lâm Minh nói ra không dính chút nào tới mục đích, Tiểu Ma Tiên làm gì có thúc thúc cần linh khí Thiên Tôn Linh Bảo tế luyện bổn mạng pháp bảo.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên cũng cực kì thông minh, nàng lập tức ý thức được Lâm Minh nói như vậy là muốn mua toái ngọc này, tránh bị lão giả phát hiện.

- Chẳng lẽ toái ngọc là bảo bối?

Tiểu Ma Tiên cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà mặc kệ ánh mắt Lâm Minh có đáng tin cậy hay không, nàng tuyệt đối sẽ không hủy đi mặt mũi Lâm Minh, nàng không có toát ra vẻ ngạc nhiên hay vờ ngớ ngẩn, lúc này lộ ra khó xử, nói:

- Lâm công tử, lễ vật này có... Keo kiệt hay không, thọ yến của thúc thúc ta lần này mời các phương, rất nhiều người đều nhìn ngươi đấy, chỉ tặng mảnh vỡ linh bảo... Có thể quá keo kiệt không? Ngươi biết, thúc thúc của ta là chủ sự gia tộc, nếu như lão nhân gia ông ta có ấn tượng không tốt với ngươi, ta chỉ sợ chuyện của chúng ta...

Tiểu Ma Tiên há miệng nói dối làm cho Lâm Minh ngây ngốc, thiên phú diễn kịch quá tốt.

Nghe được Tiểu Ma Tiên nói lễ vật keo kiệt, chủ quán Thần Văn Sư lúc này khóe miệng co rúm lại, vậy chẳng khác gì nói hắn bán rác rưởi!

Cao phẩm Thần Văn Sư thân phận tôn quý bực nào, sống một bó tuổi, quan tâm nhất là mặt mũi, lại bị một tiểu cô nương quở trách, hắn làm sao thư thái.

- Có mua hay không?

Lão giả Thần Văn Sư lạnh giọng nói ra.

Lâm Minh vội vàng chịu tội, nói:

- Tiền bối hiểu lầm, vãn bối không có ý đó, mảnh vỡ pháp bảo của tiền bối chỉ là loại thấp nhất trong các lễ vật của tiểu bối, thế nhưng mà vãn bối muốn mua vẫn phải xuất máu mà thôi, lại nói mảnh vỡ pháp bảo này bán thế nào?

- Hắc, ngươi ngược lại là rất dẻo miệng.

- Chủ quán cười lạnh trừng Lâm Minh, dùng chiêu sư tử khai nói:

- Mười bích hồn phù văn!

Lâm Minh nghe xong trong nội tâm chấn động, hắn biết đại khái giá cả mảnh vỡ Thiên Tôn Linh Bảo, cũng biết giá cả bích hồn phù văn, mười bích hồn phù văn tuyệt đối không hợp thói thường. Tuy Lâm Minh có thể lấy mười bích hồn phù văn, nhưng mà hắn cảm giác lão giả đang gạt chính mình, nếu như đáp ứng chỉ sợ hắn sẽ nghi ngờ, nói không chừng trực tiếp không bán.

- Mười bích hồn phù văn? Nói đùa sao, ngươi một lão tiền bối, cứ như vậy làm thịt hậu bối? Ta tối đa ra ba cái!

Lâm Minh nói xong ngón tay điểm ra, ba bích hồn phù văn từ ngón tay bay ra, chúng xoay tròn trên không trung Lâm Minh cọn ba bích hồn phù văn không hiếm có, những vật này tuy nhiên giá trị không cao bao nhiêu, nhưng đều là bích hồn phù văn hi hữu, không phải muốn mua có thể mua được, hắn chính là khơi mào hứng thú của lão đầu Thần Văn Sư này.

Nhưng mà Lâm Minh không nghĩ tới lão đầu Thần Văn Sư này sau khi nhìn ba phù văn xong lại đoạt toái ngọc lại.

Trong nội tâm Lâm Minh trầm xuống, không phải chứ, vậy mà không bán?

Nếu như lão già Thần Văn Sư này không bán, Lâm Minh tuyệt đối không có bất kỳ biện pháp nào, hắn chỉ có thể rời khỏi, nếu không càng ra giá cao, lão giả lòng nghi ngờ sẽ càng lớn, cuối cùng sẽ không có hiệu quả.

Lão giả cầm toái ngọc đặt trong tay, lật qua lật lại quan sát tỉ mỉ,lại dùng cảm giác phỏng đoán, quá trình này này chừng một nén nhang.

Lão giả đã sớm xem xét qua vật ấy rất nhiều lần, trong Thần Văn Sư công hội này, những Thần Văn Sư quan hệ giao hảo với hắn cũng không ngừng xem xét vật này, cuối cùng vẫn đánh giá toái ngọc không khác nhau.

Đây là mảnh vỡ pháp bảo nào đó, có thể là Thiên Tôn Linh Bảo.

Đối với lão giả này không hấp dẫn gì, nếu như không phải trong toái ngọc có đường vân khiến lão giả kỳ quái, vẫn xem không hiểu được, hắn đã sớm xử lý mảnh vỡ này rồi.

Một kiện Thiên Tôn Linh Bảo nguyên vẹn không tính là vô giá, nó còn thấp hơn cả thần võ vô thượng rất nhiều, bởi vì một Thiên Tôn cả đời nói không chừng đều sáng tạo không ra một bộ thần võ vô thượng, nhưng hơn phân nửa sẽ có vài món Thiên Tôn Linh Bảo.

Thiên Tôn Linh Bảo không trọn vẹn giá trị thì càng nhỏ, tác dụng duy nhất cũng chính là như lời Lâm Minh nói, rút linh khí của nó ra dùng để tế luyện bảo vật của mình.

Cuối cùng nhất lão giả đem toái ngọc ném cho Lâm Minh, lạnh lùng nói ra:

- Ba miếng bích hồn phù văn, cho ngươi.

Nghe được lão giả nói lời này, Lâm Minh thầm buông lỏng, cuối cùng cũng vượt qua.

Lão đầu tử này thật sự khôn khéo tới mức hạt cát không lọt. Chính mình một tiểu bối phận chọn một món đồ vật của hắn, hơn nữa lại lấy đủ lý do mà hắn còn cầm lại, lật qua lật lại xem nhiều lần.

Đối với một mảnh vỡ Thiên Tôn Linh Bảo mà nói, ba miếng bích hồn phù văn giá cả mặc dù cao, nhưng vẫn không có không hợp thói thường, Lâm Minh rất sợ chính mình xuất phù văn không đả động lão giả Thần Văn Sư, như vậy hắn cũng chỉ bại lui, nếu không càng trao đổi, người khác lòng nghi ngờ càng nặng, xem ra biểu diễn của Tiểu Ma Tiên lúc trước có hiệu quả.

Lâm Minh đưa ba phù văn qua, cuối cùng cầm toái ngọc vào trong tay, mà lão giả kia cảm thấy thỏa mãn với bích hồn phù văn Lâm Minh đưa qua, hắn xác thực rất thiếu những vật này.

Chương 1550: Thuốc bất tử

Vì ngăn ngừa đêm dài lắm mộng, Lâm Minh cầm đồ vật xong đi dạo vài vòng, hắn tạm biệt Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong, rồi sau đó hộ tống Tiểu Ma Tiên cùng rời khỏi Thần Văn Sư công hội.

- Lâm Minh ngươi mua đồ này rốt cuộc là cái gì?

Tiểu Ma Tiên đã sớm cảm thấy hiếu kỳ rồi, đi ra ngoài không lâu thì nàng dùng chân nguyên truyền âm cho Lâm Minh.

- Nếu như ta không có đoán sai thì đây hẳn là đồ do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Lâm Minh thành thật trả lời, Tiểu Ma Tiên nghe xong nội tâm cả kinh, chủ nhân Tu La Lộ!

Trong Tu La Lộ này chủ nhân Tu La Lộ chính là thần minh, phàm là đồ vật có liên quan tới hắn, dù chỉ là mảnh vỡ đều có giá trị không lường được, chẳng trách Lâm Minh hao tổn tâm cơ cũng phải mua cho được toái ngọc này.

- Vậy nó làm được cái gì?

- Hiện tại còn nói không tốt, tạm thời mặc kệ, chúng ta đi tới Vấn Thiên Cơ thì biết.

- Lại đi Vấn Thiên Cơ?

Tiểu Ma Tiên rất kinh ngạc, bọn họ vừa ra khỏi Vấn Thiên Cơ, vào làm gì nữa?

- Chúng ta đi Vấn Thiên Cơ làm gì? - Ta muốn bắt một ít tình báo, những tình báo này vô cùng trọng yếu với con đường tu luyện thần văn của ta.

Thần văn thuật bao hàm toàn diện, muốn học thành cần đầu phải đầu nhập nhiều thời gian, tinh lực, tích lũy đại lượng tri thức cùng kinh nghiệm, Lâm Minh hiện tại thiếu nhất chính là thời gian và tinh lực. Dù hắn có Tu La Thiên Thư phụ trợ cũng không có khả năng một lần là xong, nếu như kéo dài thời gian quá lâu thì Lâm Minh cảm thấy không có ý nghĩa.

Qua mười lăm phút, Lâm Minh lại đi vào Vấn Thiên Cơ lần nữa, lúc này đây Lâm Minh đã lựa chọn dịch dung.

Kỳ thật Vấn Thiên Cơ buôn bán các loại tin tức, nhưng sẽ không bao giờ tiết lộ tin tức khách hàng mua tin tức gì của mình, điểm này là luật lệ của tổ chức tình báo, nếu không khách nhân tới hỏi tin tức gì cũng bị lộ ra thì ai dám đi hỏi ngươi nữa chứ.

Mặc dù là như vậy Lâm Minh vẫn cảm thấy dịch dung xong an toàn hơn một chút, dù sao lúc này hắn nghe ngóng tin tức mẫn cảm.

- Khách nhân muốn hỏi điều gì?

Ở cửa Vấn Thiên Cơ có đứa bé lúc trước đi ra khỏi Lâm Minh.

- Thần Văn Sư!

- Mấy phẩm?

- Ngoài ngũ phẩm!

- Mời lên tầng năm.

Đứa bé giữ cửa cung kính nói ra, cũng là tầng lầu lúc trước. Lúc đi tới tầng năm, Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh cầm lấy mộc bài "Nhân vật" sau đó hắn được đưa vào phòng tương ứng.

Trong gian phòng này có một lão giả áo xanh đang đợi Lâm Minh.

Lão giả ngồi ở trong nhà, chính giữa có rèm rủ xuống, hắn nói chuyện cách rèm với khách nhân.

- Muốn biết cái gì?

Giọng của lão giả khàn khàn, có loại cảm giác gần đất xa trời.

- Ta muốn tư liệu Thần Văn Sư cùng Luyện Dược Sư. Không muốn tư liệu Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội. Ta chỉ cần những tư liệu của Thần Văn Sư cùng Luyện Dược Sư ở ngoài Thần Văn Thành và có tính cách quái dị, làm nhiều việc ác, kể cả vị trí, công pháp tu luyện, cấp bậc tu vị và thực lực ước định, phải chăng có thế lực nào ủng hộ bọn họ hay không... Mặt khác ta yêu cầu những Thần Văn Sư phẩm cấp tốt nhất phải ngoài ngũ phẩm, ít nhất cũng phải đạt tới tứ phẩm!

Nghe được Lâm Minh nói lời này thì lão giả áo xanh nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Tư liệu của ngươi muốn quá kỹ càng, chúng ta chào giá rất cao, bởi vì bán đứng những tư liệu này thì Vấn Thiên Cơ chúng ta sẽ đắc tội với người ta.

Vấn Thiên Cơ là tổ chức tình báo, khó tránh khỏi sưu tập tin tức tư liệu về thế lực lớn, đại nhân vật, sưu tập những tin tức này và buôn bán là đắc tội người khác, đặc biệt nếu như bán cho cừu nhân và thế lực đối địch của người ta, thực tế là như vậy, cho nên bán cùng loại tư liệu này Vấn Thiên Cơ cũng phải cẩn thận, một ít thế lực bọn họ không đắc tội nổi, cho dù trả giá cao cũng không bán, một ít người dù có thể đắc tội cũng sẽ bán với giá cao.

Một tổ chức tình báo phải liên quan tới các mặt, nếu như bối cảnh không đủ thâm hậu thì rất dễ khiến người ta tức giận, do đó bị nhổ tận gốc!

- Tình báo Thần Văn Sư vốn rất mẫn cảm, những mà thế lực sau lưng Thần Văn Sư có quan hệ rắm rối phức tạp, nhưng mà may mắn ngươi không phải muốn tư liệu Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội, nếu không cho dù trả nhiều nguyên khí phù văn hơn nữa chúng ta cũng sẽ không bán, nếu như ngươi muốn những tên Thần Văn Sư bị lưu đày ra bên ngoài, ta ngược lại có thể cung cấp một ít tình báo, trong đó có tin tức mấy gia hỏa ít có liên quan tới thế lực lớn. Mỗi bản tình báo này có tin tức kỹ càng, có cả phẩm cấp của Thần Văn Sư, ta sẽ thu năm ức tới bảy ức nguyên khí phù văn.

Lão giả áo xanh chậm rãi nói ra lời này, dù Lâm Minh sớm có chuẩn bị cũng cảm thấy nội tâm chảy máu.

Cái giá này quá đắt rồi! Tuy hắn thân gia giàu có nhưng vào trong Tu La Lộ mấy năm chỉ toàn xuất ra không thu vào, tiêu hao phi thường lớn, hiện tại trên người Lâm Minh không còn nhiều Cửu Dương ngọc.

Hắn cầm một ngọc giản trống rót thần thức vào trong đó, viết yêu cầu của mình, kể cả thực lực, tu vị và phẩm cấp của Thần Văn Sư, Lâm Minh chỉ cần một ít tư liệu về Thần Văn Sư tà ác, những tên Thần Văn Sư đức cao vọng trọng hắn không cần.

Lão giả áo xanh sau khi xem, nói ra:

- Tổng cộng ba tình báo phù hợp với yêu cầu của ngươi, tổng giá trị mười sáu ức nguyên khí phù văn!

- Ân...

Lâm Minh hít sâu một hơi, từ trong tu di giới lấy Cửu Dương ngọc ra xếp thành một hàng, trầm giọng nói:

- Nói toàn bộ cho ta biết.

- Tốt!

Lão giả áo xanh khắc ba tin tức liên quan này vào trong ngọc giản.

Lâm Minh cầm ngọc giản và khắc sâu tình báo vào trong đầu, cùng Tiểu Ma Tiên ra khỏi Thần Văn Sư công hội...

...

Hướng đông nam cách Thần Văn Thành mười vạn dặm có một thâm sơn, thâm sơn này ít ai lui tới, trong thăm sơn này có một hồ nước rộng chừng mười dặm, tên là Vịnh Tinh Hồ.

Mỗi khi về đêm gió quét qua Vịnh Tinh Hồ sẽ xuất hiện từng cơn rung động, cái từng bóng sao phản chiếu tỏa ra hào quang màu bạc rất đẹp.

Cách Vịnh Tinh Hồ này có một tòa cổ thành.

Cổ thành này do hắc diệu thạch xây dựng mà thành, nó đứng lặng ở nơi này hơn mười vạn năm rồi, chủ thể tòa thành này kéo dài vào trong hồ nước, phản chiếu bóng đen của nó trong hồ rất đẹp.

Nhưng mà có ai nghi tới di tích xinh đẹp như vậy chính là vùng đất dữ.

Trong tòa thành này là một không gian phong bế độc lập, gạch có màu đỏ nhạt, vách tường có màu xám của khói, còn có nơi đặt lò đan, thần văn đài, nhìn qua lộn xộn không chịu nổi.

Trên bệ đá và vách tường ẩn ẩn dính vết máu đen loang lỗ, dấu máu khô này có thời gian rất lâu rồi.

Chính giữa không gian này có một dãy lồng kim loại màu xám, tổng cộng có hơn mười người bị giam bên trong, trong mỗi lồng giam là một thiếu nữ.

Những thiếu nữ này quần áo rách tả tơi, có người toàn thân tr@n trụi, trong các nàng lớn tuổi nhất chừng hai mươi, có mười sáu mười bảy, thậm chí còn có ấu nữ mười một mười hai tuổi, mười ba mười bốn tuổi.

Cơ hồ tất cả nữ hài trên người đều có vết thương, những tổn thương này trải rộng từ cổ, đùi, bộ ngực, bụng dưới, cổ tay và âm đ*o. Có vết đao, cũng có vết cào, vết cắn.

Có chút tổn thương là do tra tấn, mà có chút tổn thương chuyên môn bị cắt lấy máu.

Dưới sự tra tấn giày vò như vậy, sắc mặt các nữ nhân này như tro tàn, hai mắt vô thần, nếu như không phải các nàng có nhịp tim và hô hấp thì người ta cho rằng các nàng đã chết rồi.

Tuy nói đã bị tra tấn không thành hình người, nhưng mà xuyên thấu qua mái tóc tán loạn của các thiếu nữ này vẫn có thể nhìn ra dung nhan xinh đẹp của các nàng, các nàng là mỹ nữ tới từ các chủng tộc.

Có Nhân loại, có Yêu tộc, cũng có Ma tộc, Thánh tộc!

Trên thực tế các nàng không đơn thuần là đại mỹ nữ của các chung tộc, các nàng còn có thiên phú tập võ không kém! Các nàng có thể chất đặc thù, có huyết mạch dị chủng hoặc đan điền dị chủng.

Có chút nữ hài còn là võ giả, có Tiên Thiên, có Toàn Đan.

Chỉ là hiện tại tu vị các nàng bị phong bế chẳng khác gì phàm nhân.

Nếu như đưa các nàng vào trong các thế lực, tuy không nói có thể trở thành thiên tài đỉnh cấp nhất, nhưng ít ra có thể làm đệ tử nội môn, nếu như dốc sức bồi dưỡng thì tương lai có cơ hội rất lớn trùng kích Thần Quân cảnh.

Mà bây giờ đã không có khả năng, các nàng cả đời này sẽ mai táng trong cổ thành đầy tuyệt vọng này.

Trong các nàng có ít người là bị ép buộc đến nơi đây, còn có ít người bị mua như nô lệ.

Trong đó đại đa số thuộc về phàm nhân không có tu vị gì, các nàng căn bản không chịu nổi tra tấn nên không qua mấy tháng đã chết rồi.

Mà những người có tu vị thường thường bị giam trong thành này nhiều năm. Trong mấy năm qua bị tra tấn ngày đêm, người bình thường đã sớm sụp đổ hoặc bị hành hạ chết, nhưng mà chủ nhân tòa cổ thành này là Luyện Dược Sư, có các loại linh đan, muốn chết cũng khó khăn. Thậm chí chủ nhân tòa cổ thành dùng này đan dược cung cấp cho các nàng, tăng tu vị cảnh giới cho bọn họ, khai quật tiềm lực tính mạng và thái bổ các nàng.

Chờ đợi các nàng chính là vận mệnh bị tra tấn vô tận, thẳng đến khi tinh khí, khí huyết các nàng bị hút khô, sức sống thanh xuân không còn thì các nàng mới bị vứt bỏ, mai táng trong hoa viên của tòa thành, dường như thi cốt của các nàng sẽ tẩm bổ cho hoa viên.

Trong vách tường không gian nơi đây có rung động lắc lư kịch liệt, một giọng nam tử rống to.

- Phế vật! Phế vật! Đáng chết!

Ầm ầm!

Sau đó là một loạt tiếng nổ như có cái gì đó nổ tung, bàn đá bị lật tung, lò đan, dụng cụ không ngừng rơi xuống đất, một nam nhân có mái tóc màu xám sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

Nam tử này mặc trường bào rách rưới, bề ngoài nhìn qua có bộ dáng trung niên, nhưng mà trên mặt không có chút huyết sắc nào, trên người tràn ngập tử khí nhàn nhạt.

Chuyện này có ý nghĩa thọ nguyên của hắn không còn lâu.

- Thất bại, lại thất bại! Tục Mệnh Bất Tử Đan, ta thất bại bao nhiêu lần rồi!

Nam tử này hai mắt đỏ bừng, gần như sắp phát điên! Hắn xuất thân từ Hồn Tộc, nhưng mà hiện tại trên người hắn không có tiêu chí linh hồn chi quang của Hồn Tộc, nó đã biến mất hoàn toàn, đây là tiêu chí tính mạng tinh hoa của hắn ảm đạm, tuổi thọ của hắn sắp cạn, tối đa chỉ sống được trăm năm mà thôi.

Hắn có mộng tưởng luyện ra đan dược bất tử, vì luyện một lò đan này hắn đã luyện chế hơn vạn năm, nhưng hắn cảm thấy cho dù tới chết hắn cũng khó luyện thành, hắn bây giờ chỉ còn thời gian mấy trăm năm mà thôi, không ngừng luyện chế đan dược tên là "Tục Mệnh Bất Tử Đan ", muốn kéo dài thọ nguyên của mình thêm mấy trăm năm nữa.

Chương 1551: Dâm ma Chúc Xuyên

- Ta là lục phẩm Thần Văn Sư, bát phẩm Luyện Đan Sư, ta làm sao thất bại được.

Nam tử Hồn Tộc này giống như lâm vào trạng thái điên xuồng.

- Ta không có thất bại, nhất định là máu của những tiện tỳ này không đủ phẩm cấp.

Nam tử này đột nhiên nắm đầu một cô gái khiến cô gái này thét lên kinh hãi.

Đối với chuyện này các nữ hài thờ ơ, không chút biểu tình, giống như căn bản không phát hiện ra.

Nhưng mà có một ít nữ hài vừa tới không lâu thấy cảnh này thì lạnh run, vẻ mặt sợ hãi.

Các nàng ở chỗ này, trừ bị lăng nhục, thái bổ ra còn phải hứng chuyện điên cuồng của tên Thần Văn Sư này, có khi hắn còn dùng các nàng luyện đan! Các nàng tận mắt nhìn thấy một ít nữ hài đang còn sống bị ném vào lò luyện thuốc bất tử.

Đối với sinh vật có trí tuệ mà nói tử vong là chuyện rất đáng sợ, tói thời điểm gần tử vong thì người ta sẽ điên cuồng đáng sợ, chỉ cần nói ở thế giới phàm nhân, chỉ cần đế vương sắp chết thường thường sẽ dốc tận quốc lực cả nước đi tìm thuốc bất tử. Rất nhiều phương sĩ luyện đan lên sân khấu là vì vậy, dùng máu trinh, huyết nhục đồng nam đồng nữ luyện dược, có đế vương nuôi dưỡng ấu nữ mười hai mười ba tuổi xử nữ vào thời kỹ kinh nguyệt mỗi tháng lấy máu kinh đi luyện đan, họ cho rằng máu trinh rất thuần khiết, mà những ấu nữ này chỉ được ăn quả dâu và uống sương sớm.

Ở giới võ đạo thì chuyện này còn điên cuồng hơn rất nhiều lần.

Nhất là Luyện Đan Sư nếu e ngại tử vong thì chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

- Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc, nếu ta có thể bắt được một thiên chi kiều nữ dưới sáu mươi tuổi có tu vị Thần Biến kỳ thì dùng máu xử nữ của người đó đi luyện đan, nhất định có thể thành công kéo dài tính mạng của ta thêm sáu mươi năm.

Nam tử Hồn Tộc thất hồn lạc phách giống như u linh.

Rất nhiều năm trước kia tên nam tử Hồn Tộc này là trưởng lão Thần Văn Sư công hội, có tu vị Giới Vương.

Lục phẩm Thần Văn Sư, bát phẩm Luyện Dược Sư, hơn nữa là trưởng lão của Thần Văn Sư công hội, làm cho nam tử Hồn Tộc này chính là ánh sáng cho nhiều người, không biết có bao nhiêu thế lực lấy lòng hắn, dù là chưởng môn nhân Đại Giới Giới Vương các thế lực gặp hắn cũng khách khí, những đồ tử đồ tôn trong Thần Văn Sư công hội nhìn thấy hắn như dân thường gặp quân vương. Thấy hắn đều cung kính. Không dám có chút ngỗ nghịch.

Uy vọng của hắn khi đó như mặt trời ban trưa, sinh hoạt có nhiều người vây quanh hắn, không biết bị bao nhiêu người hâm mộ, sùng kính. Thậm chí rất nhiều nữ Thần Văn Sư học đồ vì muốn leo lên địa vị cao hơn hoặc muốn có truyền thừa Thần Văn Sư cũng cam nguyện dâng mình cho hắn thái bổ.

Hưởng qua tư vị của những nữ nhân này, nam tử Hồn Tộc bắt đầu chủ động hấp dẫn bức bách các thiếu nữ trẻ tuổi củaThần Văn Sư công hội biến thành đồ chơi của hắn, khi hắn đảm nhiệm chức vị trưởng lão Thần Văn Sư công hội vài vạn năm, hắn tai họa cho không biết bao nhiêu thiếu nữ, mà nữ nhân trở thành đồ đệ của hắn thì vừa làm đồ đệ cũng khiêm chức lô đỉnh.

Tên nam tử Hồn Tộc xem tình dục là lẽ sống thì đây là sinh hoạt như thần tiên.

Hắn có tu vị Giới Vương bình thường cho nên chỉ là trưởng lão bình thường của Thần Văn Sư công hội, hắn muốn trở thành trưởng lão áo bào hồng, muốn trở thành Đại Giới Giới Vương, hắn lợi dụng các loại thủ đoạn chiếm hữu tài nguyên, lừa gạt cho nên sinh ra rất nhiều mâu thuẫn sâu đậm với người khác trong Thần Văn Sư công hội, hơn nữa hắn nhiều lần ra tay với nữ học đồ trẻ tuổi, rốt cục hắn bị một trưởng lão áo bào hồng vạch tội cho nên bãi miễn chức vị trưởng lão.

Đối với chuyện này hắn ghi hận trong lòng, trong một lần vào bí cảnh nguy hiểm, hắn mưu toan độc chiếm một cây thần dược, đồng thời trả thù tên trưởng lão Thần Văn Sư vạch tội của hắn lúc trước, nhưng mà chuyện này bị bại lộ cho nên thần dược không có còn bị đánh trọng thương.

Rồi sau đó hắn bị trục xuất khỏi Thần Văn Sư công hội.

Có người muốn ra tay trảm thảo trừ căn, hắn trốn chết ra hải ngoại, vượt sinh hoạt ẩn cư trong biển cả vài vạn năm, thẳng đến năm đó cừu nhân của hắn vẫn lạc trong một bí cảnh thì hắn mới xuất hiện trở lại.

Nhưng thời điểm hắn xuất hiện thì thọ nguyên không còn nhiều, hơn nữa trải qua nguy hiểm trong bí cảnh lần trước hắn bị thương quá nặng, hao tổn thần hồn, càng những khiến thọ nguyên của hắn giảm sâu sắc, những năm này hắn vẫn luyện chế đan dược kéo dài tính mạng cho bản thân, nhưng mà căn cơ tính mạng của hắn bị hủy hơn phân nửa, hắn cố gắng thế nào thì hiệu quả vẫn nhỏ bé.

Mắt thấy đại nạn tới gần, hắn đã lâm vào trạng thái điên cuồng, hắn quá mê luyến sinh hoạt huy hoàng vô hạn trước kia, căn bản không chịu được sinh hoạt cô quạnh, hắn mua sắm cướp đoạt rất nhiều ấu nữ và nữ nhân trẻ tuổi, hắn dùng cơ thể các nàng để phát ti3t và dùng huyết dịch luyện đan, cho nên tòa thành gần Vịnh Tinh Hồ biến thành tòa thành tội ác.

Bởi vì tính mạng bị hao tổn cho nên hắn nhắm vào luyện chế Tục Mệnh Đan luyện, căn bản không có tâm tư đi luyện chế đan dược khác, cho nên hắn trong mắt nhiều thế lực khác mà nói đã mất đi giá trị, căn bản không có người nào để ý tới hắn, kể từ đó tài nguyên hắn có được rất hạn chế, muốn tìm kiếm những thiên chi kiều nữ là không có khả năng.

Bởi vì vậy hắn phải nuôi dưỡng các thiếu nữ, đại đa số là nữ tử phàm nhân có thiên phú mà thôi.

Ầm ầm!

Tên nam tử Hồn Tộc thần kinh không bình thường đá bàn đá trở lại, đột nhiên hắn nhào lên người thiếu nữ.

Thiếu nữ này chỉ có tu vị Ngưng Mạch Kỳ, nàng là nữ tử nhân loại sinh trưởng trong Tu La Lộ, vốn nàng là đệ tử hạch tâm của tiểu tông phái, nhưng mà tông phái này quá nhỏ, chỉ có thể xen lẫn vào trong nhân gian, thiếu nữ này ở trong tông là thiên chi kiều nữ, được vô số đệ tử trẻ tuổi ngưỡng mộ.

Nhưng mà trong một đêm tông môn của nngf bị diệt môn, cơ hồ tất cả nữ đệ tử có tư sắc, có thiên phú trẻ tuổi đều bị cơn gió đen cuốn lấy, thổi sang tòa thành như địa ngục này.

Tiêu diệt tông môn của nàng chính là nam tử Hồn Tộc này, hắn có tu vị Giới Vương cảnh cho nên là tồn tại nàng không thể với tới.

Tên ác ma nỳ trước tiên không có thái bổ các nàng, mà trước tiên dùng máu trinh của các nàng luyện chế Tục Mệnh Đan, đáng tiếc vẫn thất bại.

Chuyện này càng làm cho tên ác ma này điên cuồng hơn, hắn trực tiếp bổ nhào lên người thiếu nữ này, xé toan quần áo vốn rách mướp của nàng.

Trong nháy mắt thân thể lõa lồ của nàng bày ra trước mặt hắn, sắc mặt nàng tái nhợt, nghẹn ngào kêu thảm thiết, mà tiếng kêu thảm thiết này càng k1ch thích tên nam tử Hồn tộc này, trong đôi mắt của hắn hiện ra vẻ khát máu, những năm qua hắn trôi qua cực kỳ thống khổ, hắn chỉ có thể gia trì thống khổ này lên người của kẻ khác mới có thể khiến hắn đạt được thỏa mãn.

Hắn li3m môi, nhe răng cười nói:

- Máu huyết tiện nhân ngươi phẩm cấp quá thấp, hại ta luyện đan thất bại, đã như vầy giữ thân xử nữ cho ngươi cũng vô dụng, chút nguyên âm ít ỏi của ngươi cho ta thí bổ a.

Nam tử Hồn Tộc nhe răng cười lên, hắn cắn vào bả vai của nàng, tham lam m út huyết dịch của nàng, hắn không có uống máu, mà là đang thông qu cách này hút lấy huyết khí tinh hoa của nàng đền bù tính mạng đang suy bại của hắn.

Thiếu nữ điên cuồng giãy dụa nhưng mà càng giãy dụa lại càng k1ch thích tên ác ma này điên cuồng hơn, đồng tử của hắn phóng đại, vẻ mặt điên cuồng, hắn xé toang quần áo của mình ra, đang muốn cưỡng hiếp thiếu nữ thì lúc này thân thể của hắn cứng đờ, đồng tử phóng đại đã co rút lại, ngay vừa rồi hắn cảm thấy có cảm giác đảo qua nơi đây, sau đó sát khí tập trung vào người của hắn.

Hắn không chút nghĩ ngợi, thân thể đột nhiên bật ra.

Ầm ầm!

Một tiếng năng lượng nổ mạnh vang vọng, một đạo thương mang vượt qua không gian đâm tới.

Thế tấn công không để đỡ, bức tường không gian bị thương mang xé tan như giấy, ngay cả tòa thành xây bằng hắc diệu thạch này cũng bị đánh tan một nửa.

Ầm ầm!

Đá vụn sụp đổ và nham bích nghiêng sập, hang ổ nam tử Hồn Tộc này lập tức bị hủy diệt.

Một nam một nữ hai người trẻ tuổi lơ lửng ở trên không, nam tử cầm trường thương, mắt lộ ra sát cơ, mũi thương trực chỉ mi tam nam tử Hồn Tộc.

- Ngươi, chính là là Thần Văn Sư dâm ma Chúc Xuyên?

Lâm Minh nhìn qua nam tử Hồn tộc và mắt hiện sát cơ.

Lâm Minh đưa ra yêu cầu với Vấn Thiên Cơ, hắn muốn tìm Thần Văn Sư thực lực Giới Vương và yếu hơn, thế lực sau lưng yếu kém, người làm nhiều việc ác, còn có thần văn thuật ngoài ngũ phẩm.

Vấn Thiên Cơ có trong tay các loại tư liệu về Thần Văn Sư Chúc Xuyên này, hắn cả đời thái bổ không biết bao nhiêu nữ tử, tiếng xấu trong Thần Văn Sư công hội rất rõ ràng, cuối cùng bị trục xuất ra ngoài.

Lâm Minh không nghĩ tới tên Chúc Xuyên này đại nạn sắp tới thì việc ác còn nhiều hơn, những năm gần đây hắn đã tàn sát không biết bao nhiêu nữ tử, loại người này chết một vạn lần cũng chưa hết tội nghiệt!

Bên cạnh Lâm Minh chính là Tiểu Ma Tiên đã sớm nghiến răng nghiến lợi, nàng nhìn thấy nhiều nữ tử bị giết hại như vậy đã sớm phẫn nộ đến mức tận cùng.

- Lâm Minh, đừng giết hắn, lưu hắn một cái mạng, ta muốn khiến hắn sống không bằng chết.

Chương 1552: Đường tắt Thần Văn Sư

- Các ngươi là người nào?

Thời điểm sắp thái bổ bị người ta đánh trộm, lửa giận trong lòng Chúc Xuyên dâng trào, đôi mắt đỏ tươi như máu giống như muốn cắn nuốt Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Mà đúng lúc này hắn chú ý tới tu vị của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Cũng chỉ là Thần Quân cảnh?

Bọn chúng che dấu tu vị?

Không đúng, bọn chúng chính là trẻ tuổi tuấn kiệt.

Chúc Xuyên cả đời thái bổ qua hằng hà nữ tử, hắn chỉ thái bổ nữ tử trẻ tuổi, bởi vậy hắn thập phần mẫn cảm với khí tức sinh mệnh của các nữ tử, hắn khẳng định Tiểu Ma Tiên tuổi không lớn.

Trẻ tuổi như vậy thậm chí có tu vị Thần Quân cảnh, tu luyện như thế nào?

Phát hiện điểm này con mắt Chúc Xuyên sáng lên.

- Huyết mạch dị chủng! Nàng nhất định có huyết mạch dị chủng, thiên chi kiều nữ, lại có huyết mạch dị chủng, nếu ta có được huyết dịch của nàng đi luyện đan, rồi sau đó mỗi ngày thái bổ nàng thì có lẽ ta thật sự có thể đền bù tổn thương thần hồn, lại kéo dài tánh mạng ngàn năm, hoàn thành luyện dược bất tử của ta.

Nghĩ tới đây Chúc Xuyên cười ha hả, nói:

- Trời không quên ta, trời không quên ta ah! Ta thiếu thiên chi kiều nữ luyện dược, các ngươi đưa tới cửa cho ta, tốt! Rất tốt! Ngươi làm lô đỉnh của ta, mỗi ngày sẽ song tu, đạt tới khoái lạc cực hạn!

Chúc Xuyên nói xong, vẻ mặt dâm tà nhìn qua phía Tiểu Ma Tiên.

Chuyện này khiến Tiểu Ma Tiên tức điên.

- Lâm Minh, móc mắt và cắt lưỡi của hắn, phế tu vị của hắn đi, ta sẽ cắt hắn thành thịt nát, mỗi lần chỉ cắt một chút, tra tấn ngàn năm!

Tiểu Ma Tiên vốn xuất thân yêu tộc, nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Bị người ta vũ nhục như vậy làm sao nhịn được!

- Ha ha, ta không nghe lầm chứ, hai người các ngươi là võ giả Thần Quân cảnh thì thiên phú mạnh hơn cùng lứa tuổi, dĩ nhiên cũng muốn tới giết ta? Các ngươi điên rồi, du cảnh giới của ta ngã xuống cũng là nửa bước Giới Vương, chế phục các ngươi như bóp ch ết hai con gà mà thôi.

Chúc Xuyên giọng nói điên cuồng, hắn nhìn qua Lâm Minh. Trên mặt cười liên tục.

- Đây chẳng lẽ là tình lang của ngươi sao? Rất tốt, ta sẽ luyện hắn thành đan dược trước mặt ngươi.

Chúc Xuyên nói chưa hết thì đúng lúc này sắc mặt của hắn hơi đổi. Hắn cảm nhận được sát cơ nặng nề bao phủ xuống. Sau đó thiên địa chung quanh biến hóa, ngôi sao biến mất, tất cả bị ngăn cản. Hắn bị bao phủ trong không gian xa lạ.

- Lực trường!

Chúc Xuyên lập tức ý thức được chính mình bị lực trường của thanh niên áo đen vây quanh, đối phương là thiên tài cho nên có lực trường cũng không có gì lạ, nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là không gian lực trường này vô cùng cứng rắn, vượt qua xa cực hạn của võ giả Thần Quân cảnh, thậm chí rất rất nhiều Thánh Chủ không bằng được.

- Có ý tứ, thiên phú như vậy mới có thể khiến ta hứng thú bắt đi luyện đan.

Trong mắt Chúc Xuyên lộ tinh quang, sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Vấn Thiên Cơ đã nói rõ tình báo của ngươi, ngươi chẳng những điên mà còn ngu ngốc, tu vị té xuống nửa bước Giới Vương, cộng thêm tính mạng sắp hết, cho dù trong nửa bước Giới Vương thì ngươi cũng là yêu nhất, võ giả thiên tài Thánh Chủ hậu kỳ có thể hành hạ ngươi tới chết, ngươi lại còn nằm mơ ở đây! Đi chết đi!

Lâm Minh khí nói chuyện thì hắn bay lên, tốc độ của hắn không nhanh nhưng lại trầm ổn như núi.

Đạo Cung Cửu Tinh Tử Phủ Đạo Cung!

Lâm Minh vận chuyển thực lực tới cực hán, đột nhiên đâm thẳng một thương vào Chúc Xuyên!

Bởi vì Đạo Cung Cửu Tinh thất truyền quá lâu, hơn nữa Thiên Đạo quy tắc cải biến, Đạo Cung Cửu Tinh càng thêm khó luyện, uy lực cũng lớn hơn, vì vậy hiện tại không thể dùng Đạo Cung Cửu Tinh đối ứng với cấp bậc hệ thống tụ nguyên, nhưng mà Lâm Minh đại khái có thể khẳng định Đạo Cung Cửu Tinh mở ra một tinh sẽ vượt qua Thần Quân sơ kỳ của hệ thống tụ nguyên.

Nói đúng hơn Lâm Minh bây giờ nhìn thì chính là Thần Quân sơ kỳ, kỳ thật tính toán luyện thể cùng hệ thống tụ nguyên thì thực lực vượt qua hai đại cảnh giới.

Chúc Xuyên tự nhiên không hiểu cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh của Lâm Minh, hắn cười dữ tợn và nói:

- Ngươi đã muốn chết, ta thành toàn cho ngươi.

Hắn từ trong tu di giới rút trường kiếm màu đỏ ra, một kiếm chém thẳn vào Lâm Minh, muốn kiếm quang chém chết Lâm Minh tại chỗ, đồng thời bảo toàn thân thể Lâm Minh.

Nhưng mà kiếm quang trong nháy mắt tiếp xúc với Phượng Huyết Thương thì tươi cười của Chúc Xuyên cứng lại, vốn hắn cho rằng kiếm quang sẽ xé rách thương mang, nhưng mà thương mang ẩn chứa sát cơ vô cùng đáng sợ, giống như một thương này như ngôi sao đâm tới, có thể áp sập hư không, chặt đứt ngân hà! Răng rắc!

Chỉ nghe tiếng nổ răng rắc vang vọng, kiếm quang của Chúc Xuyên trực tiếp vỡ vụn, trường thương đỏ sậm tiến quân thần tốc, đâm thẳng vào ngực của Chúc Xuyên!

Một kích này tập trung khí cơ của Chúc Xuyên, giam cầm hư không, căn bản không cách nào tránh né được.

Ngay cả khí huyết trong người của Chúc Xuyên cũng bị dẫn động, giống như muốn phá thể bay ra ngoài.

Cái gì?

Mắt thấy thương mang đâm tới, sắc mặt Chúc Xuyên trắng bệch, vốn cho rằng mình sẽ hành hạ Lâm Minh tới chết dễ như trở bàn tay, hắn nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có kết quả này.

Thực lực của thanh niên này cường đại không thể tưởng tượng, không có yếu hơn hắn chút nào, Chúc Xuyên có thể khẳng định, một khi bị đánh trúng không chết cũng trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Trong thời khắc sống còn, Chúc Xuyên đột nhiên tự đánh vào ngực của mình, hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi này hình thành phù văn trên không trung.

Cùng lúc đó Chúc Xuyên móc hai thần chi phù văn trong tu di giới ra, rồi sau đó trực tiếp ném ra ngoài, chúng bốc cháy trên không trung!

Sau khi hai thần chi phù văn này thiêu đốt, chúng hình thành hộ thuẫn trong suốt trên không trung, nghênh tiếp một kích của Lâm Minh.

Răng rắc!

Một tiếng nổ tung vang vọng, Phượng Huyết Thương của Lâm Minh không chút khách khí đâm thẳng nát hộ thuẫn.

Trong khoảnh khắc hộ thuẫn tan vỡ, trường thương lúc này đâm thẳng vào huyết phù của Chúc Xuyên.

Lúc này rốt cuộc Lâm Minh cũng cảm nhận được lực cản lớn, Phượng Huyết Thương đột nhiên chậm lại, chuyện này khiến Lâm Minh cảm thấy giật mình, hắn dùng bí pháp thúc dục lực lượng gần tới ngũ long chi lực, hiện tại không thể một chiêu đâm chết Chúc Xuyên sắp chết này.

Điều này không nghi ngờ chính là công lao của thần văn thuật.

Chúc Xuyên ném hai cái thần chi phù văn thoáng ngăn cản thương mang của Lâm Minh sau đó dùng máu tươi ngưng tụ huyết phù thứ hai ngăn cản một kích của Lâm Minh. Thần văn thuật không chỉ có thể phụ trợ luyện dược, thậm chí còn có thể dùng trong chiến đấu.

Nhưng mà bằng những chuyện này cũng không thể cải biến vận mệnh của Chúc Xuyên, Phượng Huyết Thương bị huyết phù ngăn cản trong nháy mắt, Lâm Minh ý niệm khẽ động, một bóng đen lao ra khỏi mi tâm, bay thẳng tới chỗ Chúc Xuyên, đây chính là nguyên linh thạch thai phân thân của Lâm Minh!

Nó ở vào trong nội thế giới của Lâm Minh và tùy thời có thể chiến đấu.

Hấp thu khí huyết của đám người Thiên Minh Tử thì tu vị của nguyên linh thạch thai lại tiếp tục đột phá cảnh giới, luận lực lượng thân thể chính thức thì nó còn mạnh hơn Lâm Minh nhiều lần.

Xoạt!

Nguyên linh thạch thai lúc này dùng lưỡi thương quét qua đầu của Chúc Xuyên.

- Ah!

Chúc Xuyên cả kinh kêu to, sợ tới mức hồn phi phách tán, hắn vốn cho rằng Lâm Minh đả đủ kh ủng bố rồi, hắn không tiếc hao phí chỗ sinh mệnh không còn bao nhiêu vẽ huyết chi thần văn phù, lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản công kích của Lâm Minh, bây giờ có thêm Lâm Minh thứ hai xuất hiện.

Ping!

Một tiếng giòn vang xuất hiện, huyết vụ cương nguyên của Chúc Xuyên không thể ngăn cản lực lượng khủng khiếp của nguyên linh thạch thai, chỉ trong nháy mắt liền sụp đổ, trường thương nguyên linh thạch thai cũng đâm vào ngực phải của Chúc Xuyên.

Trường thương đâm vào người, thân thể yếu ớt của Hồn Tộc bị lực lượng kh ủng bố của nguyên linh thạch thai đâm xuyên qua như giấy.

Rất nhiều huyết nhục bị cắn nuốt, thân thể của Chúc Xuyên như túi máu bị đâm phá không ngừng phún máu ra ngòi.

- Làm sao có thể...

Trong ánh mắt Chúc Xuyên xuất hiện một tia kinh hãi và tuyệt vọng, hắn vốn cho rằng mình có thể dễ dàng đánh bại một hậu bối Thần Quân cảnh, nhưng bây giờ hắn lại thua, hắn không thể tiếp nhận kết cục như vậy.

Tuyệt Mạch Thủ!

Lâm Minh điểm ngón tay lên ngực của Chúc Xuyên, chân nguyên cuồng bạo tiến vào trong thân thể Chúc Xuyên, trực tiếp phá huỷ kinh mạch toàn thân của hắn, cũng cắt đứt khí huyết của hắn!

Một khắc này thân thểChúc Xuyên như một cái giẻ rách từ trên cao rơi xuống, nói tới thật khéo, hắn rơi vào trong cái lồng chuyên dùng nhốt các thiếu nữ.

Phốc!

Chúc Xuyên bị phế ngã xuống đất, máu tươi năm bước, các thiếu nữ nhìn qua Chúc Xuyên như con chó chết nằm phun máu trên đất, bọn họ kinh ngạc tới ngây người.

Bọn họ đang nằm mơ sao?

Chúc Xuyên vẫn còn một hơi, Lâm Minh cố ý lưu một mạng cho hắn, bởi vì Lâm Minh có đường tắt trở thành Thần Văn Sư chính là nằm trên người của Chúc Xuyên.

Chương 1553: Luyện hồn

Những thiếu nữ này bị Chúc Xuyên tra tấn nhiều năm qua, vốn đã chuẩn bị chịu chết ở nơi này, các nàng đã sống trong tuyệt vọng, đã không có gì k1ch thích tâm tình của các nàng cả.

Nhưng mà vào thời khắc này các nàng nhìn thấy Chúc Xuyên mạnh mẽ và bi3n thái như ma quỷ bị người ta đánh không còn hình người trong mười mấy hô hấp, hấp hối, ánh mắt các nàng ngây ngốc, nhìn thấy hy vọng.

Các nàng bị Chúc Xuyên ngược đãi nên chịu khổ nhiều năm, dù bây giờ nhìn thấy Chúc Xuyên đã sắp chết thì các nàng đều không thể tin được, chỉ sợ đây là giấc mộng.

Đúng lúc này Lâm Minh cầm trường thương hạ xuống, các thiếu nữ nhìn thấy Lâm Minh như thiên thàn hàng lam, những thiếu nữ này ngây ngốc tại chỗ.

- Các ngươi được tự do!

Ngón tay Lâm Minh điểm một cái và mấy chục đạo chân khí bay tới, trực tiếp chặt đứt xiềng xích trên người các thiếu nữ, ngay cả năng lượng phong ấn của các nàng cũng được giải trừ.

Xiềng xích bị chém đứt trong tích tắc, rất nhiều thiếu nữ bởi vì thân thể vô lực, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, bởi vì ngã sấp xuống mà mang đến đau đớn là như vậy rõ ràng, cái này làm cho các nàng rốt cục tin tưởng cái này sẽ chỉ ở trong mộng phát sinh tình cảnh lúc này đây là thật!

Các nàng vuốt mặt đất thô ráp, cảm thụ tự do đã lâu thì ngây ngốc không biết nói gì.

Không biết là ai rơi lệ đầu tiên, kế tiếp là các thiếu nữ không ngừng khóc rống lên.

Các nàng không biết thanh niên trước mặt là ai, nhưng mà thời khắc này trong lòng các nàng, thanh niên này chính là thần minh, là chúa cứu thế, dù bảo các nàng phục thị cả đời các nàng vẫn nguyện ý, dù hiện tại thanh niên này bảo các nàng chết các nàng cũng không nhíu mày. Bởi vì bị Chúc Xuyên nhốt nên các nàng không có cơ hội tự sát, cho nên sống không bằng chết.

Nhìn qua các thiếu nữ này, Lâm Minh cũng cảm thán thay các nàng, các nàng rất nhiều người thiên phú luyện võ không tệ, mà bây giờ hơn phân nửa cả đời các nàng đã bị hủy.

Lâm Minh cong ngón búng ra, hơn mười mấy viên thuốc bay đi, Lâm Minh cho các nàng linh đan tẩy tủy và đền bù khí huyết.

Những thiếu nữ này bị Chúc Xuyên thái bổ nhiều năm, đã sớm khí huyết đã mất đi hơn phân nửa. Sắc mặt tái nhợt. Âm m nguyên thiếu hụt, trạng thái này của các nàng luyện võ khó khăn nặng nề.

Nói như vậy tu vị võ giả càng thấp, huyết mạch càng chênh lệch. Lại càng dễ dàng đền bù khí huyết. Tu vị càng cao thì huyết mạch càng nghịch thiên, khí huyết thiếu hụt càng khó đền bù.

Những võ giả tu vị thấp nên dễ đền bù khí huyết. Nhưng mà bọn họ năng lực kém, căn bản không tìm ra linh đan bồi bổ khí huyết, bởi vậy võ giả dựa vào lực lượng bản thân muốn đền bù thiếu hụt khí huyết là chuyện phi thường gian nan, thực tế với các cô gái này càng ít có khả năng.

Nhưng mà Lâm Minh làm chuyện này rất dễ dàng. Những đan dược này đối với Lâm Minh mà nói căn bản không tính là trân quý, nhưng với các thiếu nữ trước mặt chính là linh đan tiên dược!

Các nàng đa số là phàm nhân, cho dù tu võ cũng chỉ là Ngưng Mạch, Hậu Thiên, Tiên Thiên, một viên Nhập Thiên Đan với các nàng là báu vật vô giá, huống chi là linh đan Lâm Minh ban cho.

- Phục dụng đi, ta cho các ngươi đều là đan dược ôn hòa, dù thân thể suy yếu phục dụng cũng không có tác dụng phụ.

Giọng của Lâm Minh nhu hòa, rất nhiều thiếu nữ tay nâng linh đan mà run run.

Tuy các nàng không nhận ra phẩm cấp của đan dược, nhưng ngửi mùi thuốc cũng khiến các nàng đoán đại khái giá trị của đan dược.

Thế cho nên có chút thiếu nữ cầm trong tay không bỏ được.

Nhìn thấy cảnh này Lâm Minh than nhẹ một tiếng, đây chính là sinh hoạt của phàm nhân và võ giả cấp thấp, đối với những võ giả cao cấp thì đây là rác rưởi không đáng nhìn, đối với bọn họ mà nói chính là vật báu vô giá.

Lâm Minh lại phất tay b ắn ra một ít linh đan, lúc này đây hắn trực tiếp bắn vào miệng của các nàng.

- Nghỉ ngơi thật tốt, các ngươi có thể tự hành rời khỏi, cũng có thể ở chỗ này chờ, ba ngày sau ta sẽ đưa các ngươi đi tới thành trấn phàm nhân gần nhất, ta đề nghị các ngươi nên lựa chọn đằng sau, bởi vì thành thị gần nhất cũng cách đây vạn dặm, đây là đồ ăn mấy ngày nay của các ngươi.

Lâm Minh tiện tay ném ra một lọ Tích Cốc đan, hắn cũng chỉ có thể giúp các nàng rời đi, những thiếu nữ này ngày sau phải tự cố gắng, hắn suy nghĩ và nói thêm:

- Các ngươi đều có thiên phú tập võ, nếu như ngày sau các ngươi có thể đi xa hơn trên con đường võ đạo, như vậy tao ngộ ở đây không phải chuyện xấu.

Lâm Minh nói xong câu này cũng không nhiều lời, hắn cầm lấy Chúc Xuyên như chó chết lên, bay lên không.

Lưu lại các thiếu nữ ngây ngốc nhìn bóng lưng của Lâm Minh rời đi, suy nghĩ xuất thần, các nàng còn cảm nhận được mùi thuốc trong miệng, dược lực ấp ám thoải mái, thoải mái thân thể các nàng, lúc này đại khái chính là thời khắc hạnh phúc nhất đời của các nàng.

Ngăn cản đôi khí chưa phải là chuyện xấu, nó có thể khiến người ta thành thục nhanh hơn, nếu như một người phát triển quá thuận buồm xuôi gió, phương diện tâm trí khó có được rèn luyện, ngay cả Tiểu Ma Tiên cũng trải qua chín năm trong Uổng Tử Cốc mới có thể thành thục như hiện tại.

Lâm Minh mang theo Chúc Xuyên hấp hối đi vào đáy hồ Vịnh Tinh Hồ, ở chỗ này hắn triệu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung ra, rồi sau đó cùng Tiểu Ma Tiên tiến vào Hỗn Nguyên Thiên Cung.

- Lâm Minh, ngươi muốn làm gì?

Tiểu Ma Tiên đã sớm kỳ quái, tại sao Lâm Minh lại tốn món tiền khổng lồ mua sắm tin tức về Thần Văn Sư, hơn nữa chỉ là Thần Văn Sư tà ác, chẳng lẻ muốn trừ hại cho dân sao? Nhưng mà nói tiếp đúng là hai người hôm nay làm việc thiện rồi.

- Lát nữa ngươi sẽ rõ, chuyện này ta mới làm lần đầu, không biết có thể thành công hay không.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tay phải đưa lên và một đạo hào quang màu đen ngưng tụ trong tay của hắn, qua mấy hô hấp trong hào quang có ma phương hiện ra, tỏa ra khí tức cổ xưa và thần bí.

Sau khi Lâm Minh cầm lấy ma phương thì Chúc Xuyên sắc mặt như tro tàn đột nhiên chấn động, thân thể lập tức cứng ngắc.

Hắn mở to mắt hoảng sợ nhìn qua ma phương.

- Đây... Đây là cái gì?

Giọng của hắn đầy run rẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi, Chúc Xuyên là Hồn Tộc, thân thể của hắn đại bộ phận do linh hồn tạo thành, cho nên hắn rất mẫn cảm với khí tức của thần khí ma phương tỏa ra!

Thánh tộc luyện thể, Nhân tộc luyện khí, Hồn Tộc luyện hồn, theo ý nào đó mà nói ma phương với Hồn tộc là vật báu vô giá, cũng là khắc tinh trời sinh! Bởi vì ma phương có thể trực tiếp lôi linh hồn của hắn trong thân thể ra ngoài, triệt để thôn phệ!

Hiện tại Chúc Xuyên như cá nằm trên thớt, loại lực lượng đáng sợ này tác dụng lên người của hắn, ẩn ẩn muốn hút linh hồn của hắn ra ngoài.

Đạo lực lượng này khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Vốn Chúc Xuyên đã ở trạng thái gần như sụp đổ, hắn căn bản không có nhiều thọ nguyên, lại bị Lâm Minh phế toàn thân tu vị, tâm như chết tro, nhưng mà ở phương diện này hắn càng ngày càng sợ hãi, loại cảm giác này giống như đánh vào A Tỳ địa ngục, trọn đời không được siêu sinh!

Chúc Xuyên giãy dụa muốn lui về sau, lưu lại một vết máu, Hồn Tộc nhìn qua ma phương, giống như chuột chuột gặp mèo, ếch xanh gặp rắn, đây là khắc chế trời sinh.

Nhưng mà trong khoảnh khắc hắn tập trung vào đạo lực lượng này, căn bản không giãy dụa được, chỉ có thể trơ mắt nhìn qua ma phương càng ngày càng gần hắn, loại cảm giác này khiến cho hắn có cảm giác tuyệt vọng.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

- Luyện hồn!

Lâm Minh mỉm cười, nụ cười của hắn vào lúc này cực kỳ dữ tợn.

- Đây là thần khí luyện hồn, tên là thần tinh ma phương, có lẽ ngươi chưa nghe nói qua, nhưng mà không có sao, ngươi sẽ nhanh chóng cảm thụ lực lượng của nó mà thôi.

- Ngươi... Ngươi muốn biết gì ta sẽ cho ngươi biết, đừng cho nó hấp thu linh hồn của ta.

Sắc mặt Chúc Xuyên trắng bệch, âm thanh run rẩy.

- Thật đáng tiếc, ta muốn biết ngươi không thể nói.

Lâm Minh cười dữ tợn lên, nguyên khí trong cơ thể đột nhiên rót vào ma phương, ma phương bắt đầu xoay tròn, năng lượng thần hồn chung quanh bị nó hấp thu.

Dùng ma phương làm trung tâm xuất hiện một vòng xoáy, vòng xoáy màu đen như muốn hấp thu thiên địa.

- Ah ah ah ah!

Chúc Xuyên phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, thân thể của hắn bị vòng xoáy này cắt nát, không ngừng chiết xuất thần hồn màu xanh sẫm trong đống thân thể bị cắt nát, rồi sau đó bị hút vào ma phương!

- Không!

Âm thanh của Chúc Xuyên kéo dài vô hạn trong vòng xoáy, đã triệt để biến hình, sau đó là thống khổ không nói nên lời.

Một lực lượng đáng sợ rót vào trong cơ thể của hắn.

Nó xé nát linh hồn lạc ấn của hắn.s

Linh hồn của Hồn Tộc vốn thập phần cường đại, linh hồn lạc ấn cũng cực kỳ khắc sâu, bị xé rách như vậy thống khổ khó hình dung.

Chúc Xuyên cảm giác thời gian giống như chậm lại vôn hạn, mỗi một hô hấp giống như dài một năm, thống khổ vô tận làm cho hắn muốn lập tức chết đi, nhưng mà hết lần này tới lần khác hắn không có năng lực tự sát.

Chúc Xuyên không ngừng kêu thảm thiết, Lâm Minh cũng có thể lập tức diệt sát linh hồn của hắn, nhưng mà hắn không có làm như vậy, hắn muốn từng chút từng chút kéo linh hồn lạc ấn của Chúc Xuyên ra, đối với loại Thần Văn Sư bại hoại này phải tra tấn như vậy mới có thể khiến những oan hồn thiếu nữ bị hắn hại chết được thanh thản.

Linh hồn một người do trí nhớ và linh hồn lạc ấn tạo thành, đây là bộ phận bổn nguyên của linh hồn, cả hai chúng nó không thể mất cái nào, bằng không sẽ sống không bằng chết.

Linh hồn lạc ấn của một người mỏng manh như tơ bao phủ khắp cả linh hồn, muốn xóa nó mà không tổn thương trí nhớ của chủ nhân là chuyện không có khả năng, mà ma phương lại có công hiệu này, nó có thể rút từng sợi tơ lạc ấn đó ra ngoài mà không ảnh hưởng trí nhớ.

Mà tác dụng phụ của việc này thể hiện rõ trên người Chúc Xuyên, hắn giống như bị ai đó lột da của mình từng chút một khi còn sống.

Lâm Minh không nhanh không chậm, từng chút từng chút hấp thu trí nhớ tinh thuần của Chúc Xuyên, cũng vì Lâm Minh vẫn không có thể thuần thục sử dụng ma phương, đây là lần đầu tiên Lâm Minh chủ động dùng ma phương chế tạo mảnh vỡ trí nhớ.

Chuyện này có thể giữ trí nhớ của Chúc Xuyên gần như nguyên vẹn, Lâm Minh dùng thời gian cả một ngày mới hoàn thành công tác rườm rà cần cẩn thận này, mà khi công tác càng về sau thì linh hồn của Chúc Xuyên như hóa thành hơi, Lâm Minh tra tấn hắn hình thần câu diệt.

Chương 1554: Thiên đạo cực nhạc

Trải qua một ngày mệt mỏi, quả thực không cách nào hình dung, ngay cả Tiểu Ma Tiên muốn phanh thây xé xác Chúc Xuyên nhìn thấy kết cục này cũng không đành lòng, thật sự bởi vì tiếng kêu vô cùng thảm thiết từ linh hồn của Chúc Xuyên vọng ra ngoài khó có thể tưởng tượng được thống khổ suốt một ngày một đêm hắn thừa nhận là như thế nào.

- Tốt...

Lâm Minh thở dài một hơi, nhìn qua trí nhớ vô chủ lơ lửng trong ma phương, khóe miệng mỉm cười, hắn tốn hao số tiền lớn mua sắm tin tức này, lại toàn lực đánh chết Chúc Xuyên chính là vì trí nhớ vô chủ này, trí nhớ thuộc về Thần Văn Sư!

Tam đại thần khí, thần tinh ma phương, Hồng Mông linh châu, còn có tử tạp như thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho dù là món nào cũng là bảo vật đỉnh cấp.

Tác dụng của tử tạp Lâm Minh hoàn toàn không biết.

Nhưng mà tác dụng của ma phương cùng Hồng Mông linh châu thì hắn đào móc cũng không kém bao nhiêu cả.

Hồng Mông linh châu cùng ma phương một nhắm vào thân thể, một nhằm vào linh hồn!

Hồng Mông linh châu có thể cướp đoạt thôn phệ khí huyết của sinh linh, sau đó ngưng tụ khí huyết này thành tinh hoa Hồng Mông linh châu, hiệu quả của tinh hoa Hồng Mông linh châu tinh hoa còn vượt qua vô thượng thần đan do Thiên Tôn luyện chế!

Lâm Minh phá Đạo Cung Cửu Tinh nếu không có tinh hoa của Hồng Mông linh châu ủng hộ, dù có được nguyên âm của Tiểu Ma Tiên và lực lượng của nguyên linh thạch thai cũng không đủ dùng.

Tạo Hóa thánh tử có thể ở tu vị Thần Quân cảnh đỉnh phong áp chế Giới Vương bình thường cũng là do công hiệu nghịch thiên của Hồng Mông linh châu ủng hộ!

Theo ý nào đó mà nói Hồng Mông linh châu vẫn thích hợp cho Thánh tộc.

Nếu nhân tộc đạt được Hồng Mông linh châu, tác dụng sẽ giảm đi rất nhiều, bởi vì truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh đã bị phá hỏng!

Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn đạt được Hồng Mông linh châu hắn tu luyện hệ thống tụ nguyên đạt tới Giới Vương, hắn không có luyện thể.

Nguyên bản tu luyện là con đường nghịch thiên. Bỏ qua thời cơ tu luyện tốt nhất thì khó khăn khi tu luyện lại có thể nghĩ.

Tuy Hỗn Nguyên Thiên Tôn cuối cùng bằng vào công hiệu nghịch thiên của Hồng Mông linh châu và thiên phú nghịch thiên của bản thân. Cuối cùng vẫn phá Đạo Cung Cửu Tinh. Nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn mở đạo cung cũng không nhiều, khi đó hệ thống tụ nguyên của hắn là Thiên Tôn đỉnh phong. Nhưng mà Đạo Cung Cửu Tinh chỉ mở ra bốn năm thành, tu vị luyện thể kém xa tu vị tụ nguyên, thế cho nên luyện thể không thể tăng thực lực của hắn lên.

Trái lại Lâm Minh, tu vị bản thân là Thần Quân cảnh, Đạo Cung Cửu Tinh mở ra một tinh, tu vị Đạo Cung Cửu Tinh còn cao hơn tu vị hệ thống tụ nguyên, giống như tiểu hài tử chế tác tên nỏ tinh vi, lực sát thương tự nhiên tăng lên một cấp bậc, cho dù là nam tử trai tráng bị trúng tên cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên Lâm Minh ở hệ thống tụ nguyên có thể vượt qua hai đại cảnh giới chính diện đối chiến với Giới Vương.

Ma phương có hiệu quả mà Hồng Mông linh châu không cón được, có thể không xem bảo hộ thân thể trực tiếp công kích linh hồn của địch nhân.

Nhưng mà trên thực tế ma phương cường đại không phải công hiệu trực tiếp diệt sát linh hồn của đối thủ, tăng phúc lực công kích của Lâm Minh, mà là nó có thể tẩy tủy linh hồn và cướp đoạt trí nhớ của địch nhân, khiến nó biến thành trí nhớ vô chủ, tùy ý hấp thu mà không cần lo lắng linh hồn thác loạn! Hiệu quả nghịch thiên như vậy chẳng khác gì trực tiếp cướp đoạt công pháp!

Công pháp võ học không thể truyền miệng, nhất định phải có ngọc giản công pháp, thật sự bởi vì công pháp quá phức tạp, ngôn ngữ khó truyền đạt rõ ràng được.

Nhưng mà có ma phương thì Lâm Minh có thể tiếp nhận toàn bộ công pháp võ học của đối phương, kể cả tâm đắc, trí thức và giáo huấn của bọn họ trên tu luyện!

Kể từ đó Lâm Minh tu luyện làm chơi ăn thật, hơn nữa ngộ tính của hắn siêu cao, tốc độ tiến triển cực nhanh, không thể nào hình dung được.

Trừ công pháp ra, thần văn thuật, thuật luyện đan, trận pháp, luyện khí thuật toàn bộ đều như thế, chẳng những kế thừa tri thức, còn kế thừa cả kinh nghiệm trong đó.

Mà Lâm Minh muốn làm chính là không ngừng luyện tập biến những kinh nghiệm, tri thức này thông hiểu rõ ràng, dung hợp trí nhớ đối phương thành của mình, tốc độ hiệu quả học tập như vậy quá nghịch thiên.

Người khác dùng vài chục năm học thần văn thuật, đối với Lâm Minh mà nói chỉ cần mấy tháng tập luyện mà thôi.

Có thể nói khi tu vị Lâm Minh đạt tới Thần Quân cảnh, triệt để có thể thúc dục lực lượng của ma phương, hắn đã hoàn thành quá trình lột xác đáng sợ không ai đạt tới.

Thực lực của Lâm Minh càng mạnh thì hắn có thể g iết chết cao thủ càng mạnh, thôn phệ trí nhớ của bọn họ.

Càng thôn phệ trí nhớ thì tốc độ tu luyện của Lâm Minh càng nhanh, thực lực cũng càng mạnh.

Chỉ cần có thời gian tích lũy, thực lực của Lâm Minh bành trướng nhanh chóng như quả cầu tuyết! Hắn sẽ biến thành toàn tài có một không hai.

Cho nên đối với Lâm Minh mà nói tuy có bảo vật vô giá như Hồng Mông linh châu, nhưng mà thời kỳ Lâm Minh thanh niên tác dụng của Hồng Mông linh châu kém xa ma phương không ít.

Hồng Mông linh châu nhằm vào thân thể, có thể chế tạo thần đan vô thượng vô tận, nếu không có thần đan này thì Lâm Minh vẫn có thể không ngừng đi tìm cơ duyên, trải qua nguy hiểm hoặc là thông qua các loại mua bán và chém giết cũng có thể lấy được.

Nhưng mà mảnh vỡ linh hồn của thần tinh ma phương lại khác, nó sẽ giảm bớt thật nhiều thời gian tu luyện của Lâm Minh, mà Lâm Minh thiếu nhất chính là thời gian.

Lâm Minh nhắm mắt điều tức trong chốc lát, cho thần hồn của mình khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, rồi sau đó bắt đầu thôn phệ linh hồn vô chủ của Chúc Xuyên

Đây chính là toàn bộ trí nhớ của Giới Vương, trong đó liên quan tới những tin tức kinh thiên.

Lâm Minh tại hạ giới chỉ hấp thu mảnh vỡ linh hồn rất nhỏ, hơn nữa những chủ nhân mảnh vỡ linh hồn này khi còn sống chỉ là Thánh Chủ. Nhưng dù vậy mảnh vỡ linh hồn đối với Lâm Minh khi đó mà nói cũng có gánh nặng thật lớn.

Thôn phệ trí nhớ vô chủ giống như trong nháy mắt xé đầu ra nhét rất nhiều tin tức vào trong đầu, bởi vì tin tức quá lớn, quá phức tạp, đầu của hắn có cảm giác muốn nổ tung, chuyện này không phải người bình thường có thể thừa nhận.

May mà Lâm Minh trong Uổng Tử Cốc chín năm, tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, linh hồn lực đã không thể so sánh nổi, hôm nay ngạnh kháng thừa nhận trí nhớ của Giới Vương, tuy vô cùng gian nan nhưng còn không đến mức lập tức nổ tung tinh thần chi hải.

Phải biết rằng Chúc Xuyên sống gần trăm vạn năm tuế nguyệt, hơn nữa trí nhớ Giới Vương phi thường tốt, rất nhiều thứ đều rất rõ ràng, những trí nhớ tích lũy lại số lượng cực lớn.

Thời điểm Lâm Minh buông tinh thần chi hải ra, những trí nhớ này như hồng thủy vỡ đê, dù Lâm Minh sớm có chuẩn bị, cũng suýt nữa nổ tung linh hồn!

Hắn vội vàng ổn định tâm hồn, triệu hoán chiến linh chi kiếm!

Răng rắc!

Linh hồn vô chủ của Chúc Xuyên trực tiếp bị chiến linh của Lâm Minh chém nát!

Lâm Minh nhanh chóng quét qua đám mảnh vỡ linh hồn này, sau đó trực tiếp bỏ qua các trí nhớ không cần thiết.

Kể cả kinh nghiệm cuộc đời của Chúc Xuyên, đạo lí đối nhân xử thế kết giao bằng hữu và cừu nhân.

Còn có rất nhiều trí nhớ Chúc Xuyên dụ dỗ, cưỡng hiếp, cưỡng bức vô số thiếu nữ lên giường cũng bị Lâm Minh hoàn toàn bỏ mất.

Nhưng mà nhìn thấy những trí nhớ này thì Lâm Minh càng cảm thấy phanh thây xé xác Chúc Xuyên cũng không quá đáng, thật sự là thiếu nữ bị hắn bức hiếp quá nhiều, rất nhiều thiếu nữ bị hắn thái bổ xong lại giết. Hắn thậm chí còn lẻn vào phàm giới, ngụy trang thành hái hoa tặc trong giang hồ cưỡng hiếp nữ tử bình dân, nhỏ nhất chỉ mới mười hai mười ba tuổi.

Dâm tặc làm tới loại trình độ này cũng hiếm thấy. Người khác nhau truy cầu khác nhau, Lâm Minh muốn truy cầu võ đạo đỉnh phong, tồn tại cùng thiên địa, mà Chúc Xuyên truy cầu trường sanh bất lão là vì hưởng thụ nhiều nữ tử hơn, mặc kệ hiện tại, kiếp sau, trăm vạn năm về sau cũng phải như vậy.

Trí nhớ vô chủ của Chúc Xuyên nhanh chóng bị Lâm Minh chém nát thành mấy trăm khối, thông qua phương thức này Lâm Minh loại bỏ chín thành trí nhớ.

Trí nhớ còn lại đều là công pháp truyền thừa, thần văn thuật, thuật luyện đan có quan hệ.

Công pháp truyền thừa của Chúc Xuyên khiến Lâm Minh giật mình, Chúc Xuyên có hơn trăm loại công pháp, trong đó còn có một bộ thần võ vô thượng nguyên vẹn.

Thân phận Giới Vương bình thường khó có được thần võ vô thượng nguyên vẹn, nhưng mà Chúc Xuyên là Thần Văn Sư, so với một ít Đại Giới Giới Vương còn giàu hơn nhiều, hắn tốn hao đại lượng tài phú mới có thể học được bộ thần võ vô thượng này, mà khiến Lâm Minh cảm thấy im lặng tên công pháp là Thiên Đạo Cực Nhạc, là công pháp song tu.

Công phu của Chúc Xuyên có hơn trăm công pháp thì hơn bảy mươi là công pháp song tu, hắn thật sự phát huy dâm đ*o tới mức tận cùng.

Lâm Minh bỏ qua rất nhiều công pháp, những phẩm cấp công pháp này hắn chướng mắt, nhưng mà bộ thần võ vô thượng nguyên vẹn này ném đi thì đáng tiếc.

Nghĩ thế vẫn lưu Thiên Đạo Cực Nhạc lại.

Đến một bước này Lâm Minh đột nhiên ý thức được cái gì đó, tạm thời đình chỉ hấp thu mảnh vỡ linh hồn củ Chúc Xuyên.

Lâm Minh lấy tu di giới trong ngón tay Chúc Xuyên xuống, hắn thấy vô số bình bình lọ lọ, mùi đan dược bay ra ngoài.

Trong đó có một ngọc giản màu hồng, Lâm Minh bắt được ngọc giản này chính là ngọc giản Thiên Đạo Cực Nhạc nguyên vẹn!

Chúc Xuyên dùng thời gian hơn mười vạn năm, thông qua chức nghiệp Thần Văn Sư tích lũy đại lượng tài phú, hơn nữa hắn từng đạt dược cơ duyên trong bí cảnh, thông qua không ngừng giao dịch có được ngọc giản thần võ vô thượng này!

Chuyện này khiến Lâm Minh cảm khái, Chúc Xuyên phát huy dâm đ*o quá triệt để mà.

- Ân? Đây là cái gì?

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh rời khỏi trạng thái hấp thu trí nhớ, chuyên môn cầm ngọc giản, lập tức cảm giác ngọc giản này không tầm thường.

- Ách... Đây là một bộ thần võ vô thượng nguyên vẹn...

Lâm Minh vội ho một tiếng, xấu hổ mở miệng.

- Ngọc giản thần võ vô thượng nguyên vẹn?

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên cả kinh, nói:

- Hắn là Giới Vương bình thường lại có thứ này! Ngaycar Thiên Minh Tử cũng không có đấy!

Thiên Minh Tử chỉ có hai bộ thần võ vô thượng không nguyên vẹn, nếu không hắn không tiến vào Ma Thủy Thiên Cung học tập Hấp Thiên Ma Công. - Đúng vậy a, Thần Văn Sư tương đối giàu có, ngọc giản này do một Giới Vương có được trong bí cảnh, Giới Vương nếm thử tu luyện sáu bảy thành, công pháp không thích hợp với hắn, mới bằng lòng lấy ra bán đi, Chúc Xuyên vì ngọc giản này xuất huyết rất nhiều, dốc hết tích súc nửa đời mua lại.

- Như vậy, ta nhìn xem ngọc giản này là cái gì nhé?

Tiểu Ma Tiên cười hì hì nói ra, từ trong tay Lâm Minh xem ngọc giản là gì.

Chương 1555: Học tập bản lĩnh xuất chúng

Tiểu Ma Tiên dùng cảm giác thăm dò ngọc giản, nhìn thấy nội dung bên trong thì nàng trực tiếp ngây người, trong ngọc giản này chỉ miêu tả về tình dục mà thôi.

Đây rõ ràng là công pháp song tu.

Tiểu Ma Tiên mặt đỏ lên, nhịn không được phi phi vài tiếng.

- Đây là Thiên Tôn gì vậy, sở học cả đời không nghĩ tới là loại này.

Lâm Minh ho nhẹ một tiếng, nói:

- Đây là đôi phu thê cùng trở thành Thiên Tôn sáng lập nên... Hai người bọn họ đều là người thiên tử tuyệt thế, một đường tu đến Thiên Tôn.

Lâm Minh đọc trí nhớ của Chúc Xuyên cho nên cũng biết lai lịch của nó.

Đôi phu thê này cùng tu luyện tới Thiên Tôn trong giới võ đạo rất hiếm, Thiên Tôn vốn rất ít, một Thiên Tôn thánh địa ngàn vạn năm chưa hẳn đào tạo ra một Thiên Tôn nối nghiệp, đôi phu thê này cùng tu thành Thiên Tôn cực kỳ hiếm thấy, ví dụ như Ma Thủy Thiên Tôn, Yêu tộc đại đế, thê tử của bọn họ chỉ là Giới Vương mà thôi.

- Cùng tu tới Thiên Tôn sao? Hắc, Lâm Minh, chúng ta cùng tu tới Chân Thần đi!

ĐỘt nhiên Tiểu Ma Tiên mở miệng nói ra, mục tiêu của nàng cho tới nay chính là thành tựu Chân Thần, mà trong mắt của nàng Lâm Minh làm được điểm này không cần lo lắng, Chân Thần đối với hắn mà nói là đánh giá thấp.

Cùng tu với Lâm Minh tới Chân Thần, nghĩ lại điểm này Tiểu Ma

Tiên tràn ngập chờ mong, có lẽ bọn họ sẽ thành tựu giai thoại thiên cổ, làm thế nhân nhớ mãi, giống như Phong Thần Thiên Tôn.

- Tốt.

Lâm Minh cười khẽ, mục tiêu của hắn căn bản không phải là Chân Thần, hắn muốn siêu việt Chân Thần, leo lên võ đạo đỉnh phong!

Tiểu Ma Tiên cười hì hì thu ngọc giản Thiên Đạo Cực Nhạc lại, này ngọc giản đối với Tiểu Ma Tiên mà nói cũng chỉ dùng tham chiếu mà thôi, nàng không đi theo đường của người khác, mục tiêu của mình là thời điểm có năng lực sẽ đi con đường thuộc về mình. Chỉ có như vậy mới có thể siêu việt tiền nhân.

Thời điểm này Lâm Minh tiến vào không gian linh hồn, tiếp tục bắt đầu hấp thu mảnh vỡ trí nhớ của Chúc Xuyên. Lúc này hắn đã hấp thu tới bộ phận mấu chốt-- thần văn thuật cùng thuật luyện đan!

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu Lâm Minh đánh chết Chúc Xuyên.

Vốn Chúc Xuyên gần đất xa trời, đã lâm vào điên cuồng. Lập tức sẽ chết nên mất đi giá trị, dưới loại tình huống này căn bản không có người nào đi trêu chọc vào tên Giới Vương hiện tại chỉ là nửa bước Giới Vương như hắn.

Về chuyện tai họa nữ nhân phàm nhân mà nói càng không có người để ý tới, võ giả giết người, có khi hủy diệt một thành thị chính là hủy thì hủy, không có người nào truy cứu. Đây là thế giới tàn khốc, võ đạo chí thượng, bởi vì trừ Thiên Đạo ra không có pháp luật gì có thể ước thúc võ giả.

Trong lúc nhất thời rất nhiều ký hiệu thần bí, trận pháp, minh văn không ngừng tiến vào trong đầu của Lâm Minh.

Chúc Xuyên trở thành Thần Văn Sư cùng Luyện Dược Sư hơn mười vạn năm. Tuy nhân phẩm của hắn rất không tốt, nhưng mà hắn ở phương diện thần văn thuật cùng thuật chế thuốc này tuyệt đối là cao cấp.

Dù sao hắn từng là trưởng lão của Thần Văn Sư công hội, cũng là lục phẩm Thần Văn Sư hàng thật giá thật!

Phải biết rằng trong Thần Văn Sư công hội, bát phẩm Thần Văn Sư đã là truyền thuyết, cửu phẩm Thần Văn Sư chính là thần thoại thời thái cổ, có thể nói thất phẩm Thần Văn Sư chính là cao nhất, người nổi bật trong đó có thể trở thành hội trưởng Thần Văn Sư công hội!

Nếu như tu vị Thần Văn Sư cùng võ giả ngang bằng, thất phẩm Thần Văn Sư sẽ tương đương nhân vật Thiên Tôn, mà trên thực tế xác thực có rất nhiều thất phẩm Thần Văn Sư thực sự Thiên Tôn!

Lục phẩm Thần Văn Sư tương đương với Giới Vương, người nổi bật trong đó chính là Đại Giới Giới Vương.

Chúc Xuyên là lục phẩm Thần Văn Sư, tu vị mười vạn năm trước của hắn là Giới Vương bình thường.

Ngũ phẩm Thần Văn Sư tương đương với Thánh Chủ.

Tứ phẩm tương đương với Thần Quân

Tam phẩm tương đương với Thần Biến.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng trên thực tế tam phẩm, tứ phẩm Thần Văn Sư còn có địa vị cao hơn Thần Biến, Thần Quân nhiều

Cường giả Thần Biến cảnh khắp nơi đều có, nhưng mà tam phẩm Thần Văn Sư lại quá ít, thực tế tam phẩm Thần Văn Sư nhỏ tuổi và tiền đồ rộng lớn sẽ là người được các thế lực lôi kéo. Sư huynh của Nguyệt Lưu Tinh chính là loại tình huống này, hắn tu tập Thần Văn Sư vài chục năm, trước mắt chỉ là tam phẩm, nhưng mà chủ sự thế lực lớn phải khách khí với hắn, bởi vì tương lai hắn có thể trở thành trưởng lão của Thần Văn Sư công hội.

Đây chính là nhân vật chạm tay vào là bỏng.

Mà Lâm Minh không ngừng đọc trí nhớ, lượng tin tức càng lớn, Lâm Minh cảm giác như bị búa lớn nện vào đầu, liều mạng nện vào tinh thần chi hải của hắn.

Lâm Minh cắn răng thừa nhận thống khổ bị xé rách này, từng chút từng chút sửa chữa và sắp xếp trí nhớ của Chúc Xuyên.

Những trí nhớ này ẩn chứa kinh nghiệm tích lũy hơn mười vạn năm của Chúc Xuyên ở phương diện luyện dược, thần văn.

Chúc Xuyên mặc dù háo sắc nhưng ở phương diện chức nghiệp hắn rất nghiêm túc, thậm chí có thể nói hắn có thiên phú rất cao ở thần văn thuật cùng thuật chế thuốc, nếu không hắn cũng không trở thành lục phẩm Thần Văn Sư, bát phẩm Luyện Dược Sư!

Chúc Xuyên vô cùng rõ ràng, thần văn thuật chính là căn cơ để hắn trường sinh, có địa vị và quyền lực thái bổ nữ tử!

Chúc Xuyên có lượng trí nhớ kinh người, hắn khả năng nhớ rõ chuyện hơn mười năm qua mình chơi đùa bao nhiêu nữ tử, nhưng mà chuyện lạ hoặc kinh nghiệm trong thần văn thuật và chế thuốc hắn đều nhớ rõ rành mạch, kể cả quá trình, chi tiết, tỉ mĩ, tâm đắc!

Vô số lần thí nghiệm hoặc là thất bại, hoặc là thành công, hao phí vô số tài liệu trân quý, tốn hao đại lượng tâm huyết tổng kết ra nhiều kinh nghiệm của tiền nhân, đồng thời cộng thêm bản thân hắn gia công, rất nhiều số liệu trân quý hiện ra.

Phải biết rằng Thần Văn Sư tuy dễ kiếm tiền, nhưng nó cũng là chức nghiệp đốt tiền, tài liệu của bọn họ có giá trị hơn ức, một khi thất bại sẽ biến thành hư ảo, cái gì cũng không còn.

Bồi dưỡng một Thần Văn Sư phải dốc hết tài lực của thế lực lớn, muốn đơn thương độc mã tu thành quá khó khăn.

Mỗi Thần Văn Sư đều sinh ra những suy nghĩ cổ quái của mình, những ý nghĩ này phải trải qua vô số thực nghiệp và kinh nghiệm mới tổng kết đúng sai, bởi vì mỗi một tư tưởng mới đều ý nghĩa phải đầu nhập rất nhiều tài liệu, hơn nữa chín thành chín xác suất là thất bại.

Nhưng mặc dù thất bại bọn họ cũng tích lũy tri thức và kinh nghiệm trong thất bại, mà một khi thành công, cho dù thành công một phần nhỏ đều có ý nghĩa giá trị và tài phú kinh người, thành công này sẽ biến thành tuyệt chiêu ẩn giấu của Thần Văn Sư, sẽ không truyền ra ngoài.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, dù sao thành phẩm đầu nhập vào quá lớn.

Hơn nữa Thần Văn Sư công hội cũng không phải bền chắc như thép, trong công hội các Thần Văn Sư sẽ cạnh tranh về tài nguyên, rất nhiều Thần Văn Sư ném tiền vào thành quả nghiên cứu đều coi trọng thành quả này, thậm chí ngay cả đồ đệ cũng không chịu truyền, dưới loại tình huống này Lâm Minh một hơi cắn nuốt sạch trí nhớ hơn mười vạn năm của Chúc Xuyên thì những kinh nghiệm này không phải tiền tài có thể cân nhắc!

Thực tế Lâm Minh trong thời gian ngắn nắm giữ tri thức mà Thần Văn Sư khác phải tốn thời gian vài chục năm mới hoàn thành, còn phải vắt óc tìm mưu kế nịnh nọt sư phụ, thật vất vả mới có thể học một chút bản lĩnh thật sự, thẳng tới khi sư phụ chết thẳng cẳng trong quan tài thì bọn họ mới có thể mang tri thức và kinh nghiệp tinh hoa cả đời dốc túi tương thụ, mà khi đó tuổi của đồ đệ này cũng không nhỏ.

Mà nịnh nọt sư phụ học được bản lĩnh thật sự đều là đệ tử thân truyền của Thần Văn Sư, cũng là nhân vật như sư huynh La Vũ Bạch của Nguyệt Lưu Tinh, về phần tỷ đệ Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong hai người, bọn họ một tháng nhìn thấy sư phụ không quá năm lần, làm sao có thể thỉnh giáo cái gì chứ?

Mỗi Thần Văn Sư đều hoặc nhiều hoặc ít có hơn mười, thậm chí hơn mười "Bản lĩnh xuất chúng ", mà bây giờ Chúc Xuyên có bao nhiêu bản lĩnh xuất chúng đều bị Lâm Minh học hết.

Hiện tại Lâm Minh muốn làm chính là biến những tâm đắc thành đồ cầu bản thân, cũng khiến mình quen tay, dù sao tri thức có phong phú nhưng tay chân không theo kịp suy nghĩ cũng vô dụng.

Tiểu Ma Tiên cũng mở kết giới thơi gian cho Lâm Minh, dùng thời gian gấp hai mươi lần, Lâm Minh ở trong kết giới thời gian này không ngừng lý giải trí nhớ Chúc Xuyên.

Thẳng đến khi qua một tháng Lâm Minh đã hấp thu toàn bộ trí nhớ của Chúc Xuyên trở thành Thần Văn Sư hơn mười vạn năm khắc sâu vào trong lòng của mình.

Làm xong tất cả Lâm Minh thở dài một hơi, bởi vì một tháng liên tục không nghỉ ngơi, huyệt Thái Dương của hắn phồng lên, đau đầu từng hồi và mồ hôi chảy như mưa.

Ngồi xuống điều tức năm canh giờ, Lâm Minh mới chậm rãi khôi phục lại.

Hắn mở hai mắt ra, thần thái trong mắt sáng lạn, chớp động hào quang trí tuệ!

Hắn biết rõ một bước này là đi đúng rồi, hấp thu trí nhớ của Thần Văn Sư có chỗ tốt không thể tưởng tượng.

Chuyện này cũng giảm bớ vài chục năm khổ công của Lâm Minh!

Hết thảy ỷ vào năng lực nghịch thiên của ma phương, nếu không Lâm Minh học tập thần văn thuật cùng thuật chế thuốc căn bản là chuyện không tưởng tượng nổi.

Nhưng mà chỉ cần thần văn thuật của Chúc Xuyên còn chưa đủ!

Lâm Minh chưa đủ là không sai, hắn học tập thần văn thuật cùng thuật luyện đan là vì trải đường cho Đạo Cung Cửu Tinh, dù sao Lâm Minh không thể như Hỗn Nguyên Thiên Tôn có tinh hoa Hồng Mông linh châu dùng vô tận Lâm Minh chỉ có thể tự mình luyện chế đan dược, mà luyện chế đan dược Đạo Cung Cửu Tinh mấy ngôi sao cuối cùng thì lục phẩm Thần Văn Sư cũng không đủ, chỉ sợ ít nhất phải là thất phẩm Thần Văn Sư!

Chúc Xuyên chỉ là lục phẩm Thần Văn Sư, ngày sau chỉ có thể giúp Lâm Minh tham khảo, nếu chỉ tham khảo thì Lâm Minh chưa bao giờ ngại cho nó nhiều một chút.

- Đi thôi, chúng ta đi Vấn Thiên Cơ hỏi thăm vị trí của tên Thần Văn Sư thứ hai.

Lâm Minh khi nói chuyện, trong mắt sát cơ lập loè, Thần Văn Sư thứ hai đối với hắn mà nói càng không khó khăn, hắn không thể không bội phục Vấn Thiên Cơ, nếu như không có tình báo của Vấn Thiên Cơ, hắn quả quyết không có bản lĩnh tìm được tư liệu về Thần Văn Sư này có thế lực che chở hay không.

Sau khi thu Hỗn Nguyên Thiên Cung lại, Lâm Minh mang theo các thiếu nữ bị Chúc Xuyên nhốt bay về hướng đông bắc, tầm nhìn của hắn vượt qua trăm vạn dặm, dùng không bao lâu đã tới nơi.

Chương 1556: Thần Quang giáo chủ

Ở cách đông nam Thần Văn Thành trăm vạn dặm xa có một sơn mạch to lớn, tên là Long Sơn sơn mạch, trong Long Sơn này có một tông môn thành lập mười vạn năm, tên là Thần Quang Giáo.

Thần Quang Giáo này chỉ mới có hai giáo chủ, giáo chủ thứ hai là nhân trung chi long, nhưng mà đáng tiếc lão giáo chủ vẫn lạc trong bí cảnh, tráng niên mất sớm.

Hiện tại giáo chủ Thần Quang Giáo đã chấp chưởng được một ngàn năm, nhưng mà trong ngàn nưm này Thần Quang Giáo phát triển cực nhanh, giáo chủ hiện tại tuổi trẻ tài cao, tài hoa hơn người, thế lực bốn phương đều nhao nhao giao hảo với Thần Quang Giáo.

Hôm nay Thần Quang Giáo đã thành thánh địa đỉnh cấp, có hi vọng trong vạn năm biến thành Giới Vương thánh địa.

- Thần quang diệu thế, cùng thiên cùng tồn!

Trước chủ điện Thần Quang Giáo có vài vnj người đang quỳ, bọn họ đều là đệ tử Thần Quang Giáo, mà ngồi ở chủ vị là một nam tử trẻ tuổi mặc long bào ngũ sắc, hưởng thụ vạn người quỳ bái.

Thần Quang Giáo không đơn thuần là tông môn, hơn nữa cũng là một "Tôn giáo"!

Tông môn cùng tôn giáo có khác biệt lớn nhất, tông môn dùng truyền thừa làm hạch tâm tổ kiến thế lực, mà tôn giáo thì dùng giáo lý, tín ngưỡng làm hạch tâm tổ kiến thế lực.

Mà nam tử ngồi ở chủ vị đúng là Thần Quang giáo chủ, hắn được vô số môn nhân tôn làm chủ, xem như thần linh.

Những môn nhân này không ngừng truyền giáo lý, phát triển tín đồ, những tín đồ này trung tâm với hắn như một, một ít cuồng tín đò có thể cam tâm chết vì giáo chủ.

Vị giáo chủ này không chỉ trẻ tuổi tài cao. Hơn nữa còn là Thần Văn Sư.

Hắn cự tuyệt không biết bao nhiêu thế lực lôi kéo, tự lập môn hộ, bởi vì hắn có dã tâm cực lớn, hắn không cam lòng nghe lệnh của ai, mà là muốn làm thượng vị giả, xưng hùng với thiên hạ.

Mà đúng lúc này nam tử trẻ tuổi đột nhiên cảm thấy nội tâm rùng mình, trong sát na vừa rồi hắn cảm thấy một đạo sát cơ tập trung vào mình, lông mao dựng đứng.

Ầm ầm!

Tôn vị của giáo chủ lúc này bị thương mang đánh tan. Đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến người ta kinh ngạc.

Một nam một nữ hai người trẻ tuổi trống rỗng xuất hiện trên quảng trường, bọn họ chính là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

- Ngươi chính là lục phẩm Thần Văn Sư Sắc Phong?

Lâm Minh nhìn qua giáo chủ Thần Quang Giáo. Từ bên ngoài nhìn qua nam tử này tuổi không lớn. Nhưng thực tế thì không phải vậy.

- Ngươi là ai?

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt băng hàn, đối phương đằng đằng sát khí, hiển nhiên lai giả bất thiện.

- Sắc Phong. tu vị Thánh Chủ đỉnh phong, thiên tư xuất chúng, thực lực khinh thường võ giả cùng cảnh giới, ở phương diện thần văn thuật cũng có thiên phú tuyệt luân, tu vị Thánh Chủ đỉnh phong đã bước vào cảnh giới lục phẩm, có thể nói là kỳ tài!

- Nhưng mà làm người tính tình nham hiểm ác độc, có được dã tâm cực lớn, không cam lòng khuất phục bất cứ thế lực nào, bất luận kẻ nào, hắn muốn tự lập môn hộ, tranh bá thiên hạ, ưa thích được vô số người sùng bái, kính ngưỡng và nịnh nọt.

- Trong một bí cảnh vô cùng nguy hiểm, Sắc Phong vì một truyền thừa thượng cổ mà giế t chết ân sư -- tiền nhiệm giáo chủ Thần Quang Giáo, về sau bản thân trở thành giáo chủ Thần Quang Giáo, bí mật tu luyện truyền thừa thượng cổ trong bí cảnh.

- Mà bộ truyền thừa thượng cổ này cần ‘ tín ngưỡng lực ’ mới có thể tu luyện, vì vậy Sắc Phong phát triển Thần Quang Giáo thành một tôn giáo, thu nạp vô số tín đồ, mỗi ngày hương khói cung phụng bản thân, cung cấp cho hắn luyện công! Mà những tin đồ này không ai biết rõ tín nhưỡng lực của bọn họ sau khi bị hút đi, nguyên khí tính mạng cũng tổn thất theo, khiến tu vị bản thân trì trệ không tiến...

Lâm Minh dùng chân nguyên quán chú vào trong âm thanh, lớn tiếng nói ra những lời trong tình báo của Vấn Thiên Cơ cung cấp.

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt Sắc Phong nhìn Lâm Minh âm trầm như nước.

- Nói bậy nói bạ!

- Hắc, nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình đừng làm, trong bí cảnh nguy hiểm kia không chỉ có sư phụ ngươi và ngươi đâu, còn có nhân chứng đấy, đáng tiếc sư phụ ngươi mắt mù, thu ngươi làm đệ tử, thậm chí ngươi vì củng cố địa vị giáo chủ của mình còn lấy nữ nhi của hắn, nữ nhi của hắn đáng buồn và không biết phụ thân nàng chết trong tay trượng phu của mình.

Lâm Minh tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết thì cảm giác linh hồn cực kỳ lợi hại, sau khi hắn lớn tiếng nói ra lời này thì Sắc Phong biến sắc, Lâm Minh khẳng định biết tin tức từ chỗ Vấn Thiên Cơ.

Một tin tức bán ra hơn mười ức nguyên khí phù văn, tự nhiên có chỗ độc đáo, tính chân thạt có thể cam đoan.

- Sắc Phong, ngươi thiên tư hơn người, cho dù là thần văn thuật hay là thuật chế thuốc đều có tạo nghệ cao, tu vị võ đạo cũng vậy, đáng tiếc ngươi làm sai một chuyện chính là ngươi quá cao ngạo, trước khí cánh chim không gió còn nóng lòng cầu thành, vì luyện ma công, tự lập môn hộ, không cam lòng khuất phục ai, cự tuyệt thế lực lớn mời, ngươi mất đ thế lực lớn che chở, hôm nay chính là ngày táng thân của ngươi.

Lâm Minh nói xong lời này rút Phượng Huyết Thương ra, mũi thương trực chỉ mi tam sắc Phong.

Mà lúc này tín đồ Thần Quang Giáo cực kỳ phẫn nộ kích động, bọn họ nhao nhao bay lên bao vây Lâm Minh.

- Người nào? Mạo phạm Thần Chủ phải bị cực hình!

- Dám vu oan Thần Chủ cùng tiền nhiệm Thần Chủ sẽ bị địa ngục chi hỏa thiêu đốt ngàn năm, nghiền xương thành tro!

Giáo đồ Thần Quang Giáo đồng loạt rút binh khí, chặn giết Lâm Minh, bọn họ sùng bái giáo chủ Thần Quang Giáo đã thâm canh cố đế, hôm nay Lâm Minh nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, đương nhiên là đụng vào vẩy ngược của bọn họ.

- Một đám đồ ngu! Đáng đời các ngươi bị rút tín ngưỡng lực!

Tiểu Ma Tiên hừ một tiếng, cũng xì mũi coi thường những tín đồ ngu xuẩn này.

Mà lúc này Sắc Phong cười ha ha.

- Ngu xuẩn là các ngươi, còn dám tới đây điên! Chỉ có tu vị Thần Quân cảnh dám tới đây tà thuyết hoặc chúng, theo lời những tín đồ ta nói, sẽ dùng địa ngục chi hỏa thiêu đốt các ngươi ngàn năm, nghiền xương thành tro!

Sắc Phong nói chuyện thì Tiểu Ma Tiên đột nhiên ra tay! Thân thể nàng xuất hiện tàn ảnh bay thẳng tới chỗ Sắc Phong, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi.

Tu vị bước vào Thần Quân cảnh, lại hoàn thành Phượng Hoàng Niết Bàn, thực lực Tiểu Ma Tiên cũng cực kì khủ ng bố!

- Cùng động thủ!

Rất nhiều giáo chúng nhìn thấy Tiểu Ma Tiên ra tay, nhao nhao muốn triển khai công kích, đúng lúc này lực trường vô hình bao phủ bọn họ, bốn phía tràn ngập khí tức mênh mông hùng hậu, làm cho động tác của bọn họ dừng lại không tiến.

Đây chính là Hồng Mông không gian của Lâm Minh, dùng Hồng Mông chi khí hình thức Hồng Mông không gian, những tín đồ có tu vị Thần Quân cảnh cùng Thánh Chủ sơ kỳ này bị Hồng Mông trong không gian áp bức không thể tiến lên, bọn họ lúc này như con ruồi sa vào mạng nhện, càng giãy dụa thì trói buộc càng lớn.

Mà lực trường này không chỉ trói buộc các tín đồ, còn trói buộc cả Sắc Phong.

Sắc Phong biến sắc, vận chuyển năng lượng toàn thân muốn thoát khỏi trói buộc này, mà đúng lúc này Tiểu Ma Tiên đã giết tới trước mặt Sắc Phong.

Thân thể của nàng xuất hiện hắc quang, áo sau lưng nàng bị xé rách, một đôi cnhs phượng hoàng mở ra sau lưng, cùng lúc đó Tiểu Ma Tiên thiêu đốt phượng hoàng máu huyết!

Phượng Hoàng Niết Bàn xong sẽ có năng lực cực kỳ trọng yếu, chính là thiêu đốt máu huyết không ảnh hưởng gì tới bổn nguyên.

Lâm Minh mở ra sinh môn, tuy máu huyết có thể tái sinh, nhưng mà có rất nhiều hạn chế, thiêu đốt vượt qua năm thành sẽ tạo thành tổn thất sinh mệnh vĩnh cửu, hơn nữa thiêu đốt một lần cần nghỉ ngơi nhiều ngày khôi phục, bởi vậy Lâm Minh không dễ dàng thiêu đốt máu huyết.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên không có cố kỵ này, Niết Bàn một lần thì nàng thiêu đốt máu huyết không có chút tác dụng phụ nào cả, khi Tiểu Ma Tiên ngày sau hoàn thành nhiều lần niết bàn thì hạn chế bảy thành sẽ xóa bỏ, thậm chí tới cuối cùng có thể thiêu đốt vô hạn, hơn nữa Tiểu Ma Tiên thiêu đốt máu huyết sau đó khôi phục lại còn nhanh hơn Lâm Minh nhiều.

Có thể nói đối với Tiểu Ma Tiên mà nói thiêu đốt máu huyết cũng như Lâm Minh mở tà thần lực, có thể tùy thời sử dụng.

Trước hết quất roi vào mặt Sắc Phong.

Mắt thấy Tiểu Ma Tiên hùng hổ đánh tới, sắc mặt Sắc Phong đại biến, hắn không ngờ được lực trường của Lâm Minh cổ quái như vậy, có thể làm thực lực toàn thân suy yếu năm thành.

Trong thời khắc sống còn Sắc Phong sử dụng chín thần chi phù văn, chín đạo thần văn phù này cùng thiêu đốt, rót thành một trận đồ khó khăn lắm mới ngăn cản một roi của Tiểu Ma Tiên.

Bồng!

Một tiếng nổ vang lên, trận đồ bị đánh tan, Sắc Phong cũng nhân cơ hội này rống to bay ngược ra sau.

- Không hổ là lục phẩm Thần Văn Sư, cuối cùng cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, tu vị Thánh Chủ đỉnh phong có thể dưới bao phủ của Hồng Mông không gian ngăn cản một kích của Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh liên tục giao thủ với hai Thần Văn Sư, cho dù là Thần Văn Sư cô đơn thế nào thì thần văn phù trên người hơn phân nửa là do bản thân vẽ vẫn có uy lực cực mạnh.

Sắc Phong móc them hai thần chi phù văn ra, vỗ một cái vào người, hóa thành một băng giáp xanh biếc, cùng lúc đó hai tay của hắn liên tục kết ấn sau đó rống to, một con hỏa long từ người của hắn bay thẳng tới chỗ Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên mà!

Hỏa long này gào thét, đây là bổn mạng chân hỏa của Sắc phong, rất nhiều Luyện Dược Sư đều thu hỏa chủng cho bản thân sử dụng, hiện tại Sắc Phong đối mặt cường địch, chỉ có thể triệu hồi hỏa chủng trong người sử dụng, đây là thủ đoạn ẩn giấu của hắn.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, đối mặt hỏa long công kích nàng không tránh né, cứ mặc nó xông tới.

Xoạt xoạt xoạt!!

Cánh đen của nàng bay múa như đao phong, hỏa long trực tiếp bị hai cánh của Tiểu Ma Tiên cắt thành vài đoạn, sau đó hỏa long rống to và biến mất.

Sắc Phong nhìn thấy một màn này trợn mắt há hốc mồm, cùng lúc đó trong lòng của hắn xuất hiện cảm giác tuyệt vọng, thiếu nữ này rốt cuộc có lực lượng gì, một kích toàn lực của hắn cứ bị nàng xua tan dễ dàng như thổi tắt nến.

- Lũ lụt xông miếu long vương, đại hỏa đốt phượng hoàng sào, ngươi chơi lửa trước mặt ta còn không bằng tự sát đi cho rồi.

Nếu như dứt bỏ Đạo Cung Cửu Tinh không nói, thực lực của Tiểu Ma Tiên cũng không kém gì Lâm Minh cả, cũng không phải một Thánh Chủ đỉnh phong có thể chống lại, cho dù là nhân tài nổi bật trong Thánh Chủ đỉnh phong cũng như vậy, huống chi đối phương còn dùng hỏa diễm công kích nàng, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Chương 1557: Thông hiểu đạo lý

- Cho ngươi xem thế nào là hỏa diễm chân chính.

Hai tay Tiểu Ma Tiên mở ra và một đạo hỏa diễm như u linh hiện ra, yên tĩnh thiêu đốt, tuy nhìn ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, nhưng mà hư không chung quanh hỏa diễm vặn vẹo, có thể thấy nhiệt độ của ngọn lửa.

Sắc Phong sắc mặt đại biến, nói:

- Hỏa hệ tầng thứ bảy đã, hư thật cực hạn!

Hỏa diễm có hư hỏa cùng thực hỏa, thời điểm hỏa diễm biến thành hư thành thực thì ý cảnh hỏa diễm đã bước vào tầng thứ bảy!

Tiểu Ma Tiên hiện tại nghiêm khắc mà nói không có bước vào trong tầng thứ bảy, nhưng mà cũng rất khoa trương, rất nhiều Giới Vương tu luyện công pháp hỏa hệ cũng không sánh bằng Tiểu Ma Tiên hiện giờ.

Răng rắc!

Băng giáp trên người Sắc Phong bị Tiểu Ma Tiên thiêu đốt, nửa người của hắn bị đốt cháy đen kịt, vẫn không ngừng giãy chết, muốn trong tu di giới lấy thần chi phù văn ra, liều chết đánh cược một lần, mà đúng lúc này Hồng Mông không gian lại lần phủ xuống lần nữa, trực tiếp giam cầm hành động của Sắc Phong!

Cùng lúc đó trường tiên của Tiểu Ma Tiên hóa thành mười bóng roi giống như mũi nhọn đánh xuống. - Ah!

Sắc Phong cả kinh hồn phi phách tán, hắn dốc sức liều mạng thúc dục chân nguyên trong người, muốn thoát khỏi lực trường của Lâm Minh trói buộc, nhưng mà bóng roi lợi hại quất xuống, chân nguyên toàn thân Sắc Phong sụp đổ, trường tiên sắc bén đâm ra mười lỗ máu trên người của hắn.

Mà lúc này Sắc Phong miễn cưỡng lấy trong tu di giới hai cái thần chi phù văn ra, nhưng mà sắc mặt của hắn tái nhợt nên ngã xuống!

Dưới sự phối hợp công kích của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên thì bọn họ tu vị kém hơn Sắc Phong nhiều vẫn chiến thắng, chiến đấu ngay từ đầu kết cục dã định.

Luận thực lực, Sắc Phong còn yếu hơn dâm ma Chúc Xuyên dầu cạn đèn tắt nhiều.

- Mang đi!

Lâm Minh lạnh lùng nói ra, Tiểu Ma Tiên tay phải hất lên dùng trường tiên trói lấy tên Sắc Phong lại.

- Đám tín đồ này làm sao bây giờ?

Tiểu Ma Tiên theo miệng hỏi.

Lâm Minh nói:

- Không mà quản bọn chúng khỉ gió gì. Nếu như bọn chúng hiện tại vẫn như thế, ngày sau trong Tu La Lộ chỉ sợ cũng không cần ai làm gì, chắc chắn phải chết.

Lâm Minh nói chuyện xong thì phá không bay đi, Tiểu Ma Tiên theo sau.

Đây là Thần Văn Sư thứ hai bọn họ bắt được, là lục phẩm Thần Văn Sư. Thất phẩm Luyện Dược Sư Sắc Phong!

Người này tuy không tàn nhẫn bằng dâm ma Chúc Xuyên nhưng luận trình độ âm hiểm đã vượt qua Chúc Xuyên, trong bí cảnh vì bảo vật mà hại ân sư của mình. Cách làm lang tâm cẩu phế này cũng giống Thiên Minh Tử hại chết Thiên Vũ lão Giới Vương bao nhiêu, Lâm Minh vô cùng thống hận những tên như vậy.

Tà ác hơn là sau khi ân sư đã chết hắn vì củng cố quyền lực nên lừa gạt cưới con gái của ân sư, đáng thương nàng kai còn cho rằng phụ thân chết ngoài ý muốn, thương tâm gần chết. Sắc Phong xuất hiện lúc này và an ủi nàng, lại hình thức nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy biến thành dứng đầu tông môn, dưới tình huống đó Sắc Phong muốn bắt được tâm tư nữ nhi con gái ân sư quá dễ dàng.

Sau đó Sắc Phong lại yêu ngôn hoặc chúng, thành lập tôn giáo, hấp thu tín ngưỡng lực cung cấp mình luyện công, cách làm nay tuy âm hiểm nhưng khách quan lại không coi vào đâu.

Mời lời để nói, kẻ này chết chưa hết tội!

Trọng yếu nhất giết Sắc Phong chẳng có gì khó, tuy hắn là thiên tài nhưng lại thích tự lập môn hộ, từ điểm này Lâm Minh thập phần bội phục Vấn Thiên Cơ, có thể tìm hiểu tình báo tới bước này, xác thực không dậy nổi, Lâm Minh thậm chí hoài nghi bọn họ dùng cách thu thập tình báo này có thể là cấp thần võ vô thượng rồi.

Lâm Minh nhanh chóng phân liệt linh hồn của Sắc Phong, hấp thu lạc ấn linh hồn của hắn từng chút, rồi sau đó thôn phệ linh hồn Sắc Phong triệt để.

Sắc Phong tuổi không lớn, trí nhớ cũng không nhiều bằng Chúc Xuyên, Lâm Minh hấp thu cũng không phức tạp, trong kết giới thời gian của Hỗn Nguyên Thiên Cung chỉ dùng một tháng làm hoàn thành cả quá trình.

Sắc Phong có thể ở Thánh Chủ đỉnh phong tấn chức lục phẩm Thần Văn Sư toàn bộ nhờ thiên phú, nhưng luận tích lũy kinh nghiệm hắn không bằng Chúc Xuyên, nhưng dù là thế hắn có mạch suy nghĩ rộng và kiến giải mới, cung cấp không ít dẫn dắt cho Lâm Minh.

Sau khi Lâm Minh đánh chết Sắc phong thì tới Vấn Thiên Cơ tìm hiểu tin tức của Thần Văn Sư thứ ba, Lâm Minh đã tiêu diệt ai tên ác ma. Mà tên cuối cùng là đơn giản nhất.

Đối phương là Ngũ phẩm Thần Văn Sư, tu vị Thánh Chủ sơ kỳ, giết hắn quá dễ dàng.

Người này vốn là phạm nhân tử hình của một Thần Quốc ngoại Tu

La Lộ một, hắn vì trốn tránh đuổi giết nên vào nội Tu La Lộ, hắn tính cách quái gở, quái dị, tàn nhẫn, chưa từng gia nhập bất luận thế lực gì, cũng không có gia nhập Thần Văn Sư công hội.

Lâm Minh bay về hướng tây hai mươi vạn dặm, sau đó an trí những thiếu nữ bị dâm ma Chúc Xuyên tai họa thỏa đáng, rồi sau đó không bao lâu hắn đã đi tới thành thị của tên Thần Văn Sư thứ ba.

Hắn không có khó khăn tìm được tên này, hơn nữa phi thường nhẹ nhõm giết chết hắn, đến tận đây trí nhớ ba tên Thần Văn Sư đã bị Lâm Minh hội tụ đủ.

Kế tiếp Lâm Minh ở trong kết giới thời gian của Hỗn Nguyên Thiên Cung ba tháng mới sắp xếp trí nhớ ba tên này hợp lý

Thần văn thuật và minh văn thuật là cùng một đường, nhưng mà thần văn thuật phức tạp hơn minh văn thuật nhiều.

Hơn nữa tác dụng của thần văn thuật cũng rộng lớn hơn minh văn thuật.

Tác dụng của minh văn thuật chỉ có bốn loại mà thôi: khắc sâu lên vũ khí, gia tăng uy lực là minh khí phù, khắc sâu lên đan dược chính là minh dược phù, khắc sâu lên thân thể gia tăng lực lượng chính là minh thân phù, còn khắc lên linh hồn gia tăng linh hồn là minh hồn phù.

Bốn loại minh văn thuật này Lâm Minh chỉ biết ba loại, loại cuối cùng hắn chưa học.

Mà thần văn thuật chẳng những có được hiệu quả như minh văn thuật, hơn nữa tác dụng còn vượt xa minh văn thuật.

Sửa đá thành vàng, hóa nước thành dầu, đây chính là thủ đoạn cải biến kết cấu vật chất, thậm chí hình thái tính mạng đều có thể dùng thần văn thuật cải biến, tu đến thất phẩm Thần Văn Sư, thậm chí có thể chế tạo ra thần văn phù biến võ giả thành heo chó.

Trong Thần Văn Sư công hội có trừng phạt như thế, đem người phạm tội biến thành heo chó ngàn năm, thời điểm võ giả bị trùng phạt sẽ giữ nguyên thần trí.

Trí người thân heo, tư vị này quả nhiên không dễ chịu.

Trừ chuyện đó ra thần văn thuật có nhiều tác dụng khác, có thể tham gia vào chiến đấu.

Ví dụ như trước khi Chúc Xuyên cùng Sắc Phong lấy thần văn phù có thể hóa thành hộ thuẫn, hoặc là hóa thành hỏa cầu công kích, phong nhận, băng tiễn...

Đại sư tạo thần văn phù cũng có thể lợi dụng nhiều lần, chỉ cần rót chân nguyên bản thân vào là được.

Thần văn thuật có công dụng cực kỳ rộng lớn, đây là pháp tắc thể hiện của Tu La Thiên Đạo.

- Tiên nhi, ta bế quan thời gian luyện tập thần văn thuật cùng thuật luyện đan, chúng ta đi tới Thần Văn Thành trước đi!

Lâm Minh gi ết chết ba gã Thần Văn Sư xong cũng nhận được tu di giới của bọn họ, những Thần Văn Sư này thân gia cũng không tệ, thực tế Sắc Phong càng như thế, hắn những năm này thông qua tôn giáo tích lũy đại lượng tài phú.

Nguyên khí phù văn chỉ là phụ, chủ yếu nhất vừa vặn có nhiều tài liệu luyện đan và vẻ thần văn Lâm Minh luyện tập.

Nhưng mà tài liệu của ba đại Thần Văn Sư với Lâm Minh mà nói có chút cao, Lâm Minh muốn bắt đầu từ tài liệu cấp thấp, vừa bắt đầu dùng tài liệu cấp thấp có thể dễ dàng mua được trong Thần Văn Thành.

Lâm Minh lúc này sử dụng Hỗn Nguyên Thiên Cung bay trở về Thần Văn Thành.

Thần Văn Thành có thị trường bán tài liệu chuyên môn, nhưng mà muốn mua sắm nhiều tài liệu thần văn và luyện dược thì chỉ có Thần Văn Sư công hội mới mua dễ dàng.

Nếu như là Thần Văn Sư đăng ký của Thần Văn Sư công hội sẽ được ưu đã 90% giá cả, đương nhiên Lâm Minh không phải.

Thời điểm mua sắm tài liệu trong Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh xuất ra danh sách tài liệu dài và hắn gặp được người quen.

Một lão già mặc trường bào hoa văn ngọn lửa trắng, trên đầu đội cái mũ bát giác, hình thể hơi mập đi vào hành lang.

Ách...

Lâm Minh biểu lộ cứng đờ, vô ý thức tựa như xoay người sang chỗ khác, nhưng mà vẫn bị lão đầu này nhìn thấy, lão đầu nhãn lực rất tốt, thoáng cái nhận ra Lâm Minh.

Lão đầu này không phải là người khác, chính là người Lâm Minh lần đầu tiên tới Thần Văn Sư công hội gặp được hắn bán toái ngọc cho mình, chủ quán Hồn tộc.

Chủ quán Hồn Tộc này khôn khéo và keo kiệt, ngay cả hạt cát cũng có thể ép ra dầu, nhưng đáng tiếc hắn vẫn bị Lâm Minh hố, thật sự là do toái ngọc quá mức đặc thù, hắn có khôn khéo cũng không nhận ra.

Lâm Minh nhìn thấy lão nhân này, có chút chột dạ.

- Lão gia hỏa này sẽ không cảm thấy không đúng đấy chứ?

Kỳ thật giao dịch đã hoàn thành, lão đầu cho dù hối hận cũng không có biện pháp gì, hơn nữa Lâm Minh thực lực không tầm thường, căn bản không sợ đối phương. - Ồ, là ngươi!

Lão đầu Hồn Tộc cười tủm tỉm nhìn qua Lâm Minh, trong biểu lộ của hắn không có chút hối hận vì bán toái ngọc.

- Thì ra là tiền bối, thật sự trùng hợp.

Lâm Minh giả bộ như mới nhìn thấy lão đầu Hồn Tộc, cười ha hả.

- Mua tài liệu nha...

Lão đầu Hồn Tộc lườm danh sách trong tay Lâm Minh, trong đó có nhiều tài liệu cấp thấp, hiển nhiên là dùng cho minh văn sư cấp thấp, Thần Văn Sư học đồ, Luyện Dược Sư cấp thấp mới dùng tới.

Chỉ có những người vừa làm Thần Văn Sư không lâu, minh văn sư, Luyện Dược Sư mới mua sắm chúng luyện tập, đương nhiên những tài liệu này cũng có giá cả xa xỉ, không có tài lực nhất định không đủ sức mua.

Chỉ cần Lâm Minh mang một phần danh sách tài liệu thì giá cả của nó là vài ức, trong đó không ít tài liệu tuy dùng cho tân thủ, nhưng mà giá cả cũng phi thường đắt đỏ, những Luyện Dược Sư vừa luyện tập không dùng tài liệu xa xỉ như thế, nhưng mà Lâm Minh không quan tâm, hắn coi trọng chính là hiệu quả tu luyện, coi trọng những tài liệu có thể nhanh chăng trình độ thần văn thuật và luyện dược thuat, cũng không phải xem giá cả.

Lão đầu Hồn Tộc như có điều suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới Lâm Minh trước kia đã từng nói qua muốn lập chí trở thành Thần Văn Sư, vì vậy hắn vui mừng.

- Ngươi đang muốn học thần văn thuật cùng thuật luyện đan nha, tinh thần đáng khen, tinh thần đáng khen.

Lâm Minh vẻ mặt cổ quái, tại sao hắn nghe như đang bị trào phúng...

Thực tế lão đầu Hồn Tộc này cười vô sỉ bao nhiêu thì có thể vô sỉ bấy nhiêu, làm cho người ta hoài nghi hắn miệng không đúng tâm, đang châm chọc người được hắn khen.

Chương 1558: Ảm giác đã lâu

Lâm Minh vội ho một tiếng, ứng phó trả lời:

- Vãn bối chỉ thử mà thôi, thành và không thành còn phải xem vãn bối có thiên phú phương diện này hay không a.

- Ha ha, ngươi đúng là rất lạc quan, ngươi dường như vừa học thần văn thuật, thậm chí còn chưa bắt đầu học nha?

Lão đầu Hồn tộc vuốt vuốt râu ria, cười tủm tỉm nói.

- Ân...

Lâm Minh phiền muộn gật gật đầu, đối với lão già Hồn Tộc chìm đắm trong thần văn thuật mười mấy vạn năm lão quái vật mà nói, một người có vừa học thần văn thuật hay không nhìn cái đã đoán ra tám chín phần mười, đây chính là do trực giác siêu cấp.

Huống chi Lâm Minh mấy ngày hôm trước còn mua toái ngọc của lão giả Hồn Tộc này, hắn hỏi tài liệu gì Lâm Minh cũng không biết, nếu như hắn nói mình là Thần Văn Sư học đồ cái gì đó vậy cũng quá giả.

- Có nghị lực! Có nghị lực!

Lão đầu Hồn tộc lại đang "Tán dương" Lâm Minh, đương nhiên cái gọi là "Có nghị lực" cùng "Tinh thần có thể khen" kỳ thật chính là không tự lượng sức, ý nghĩ hão huyền.

Nhưng mà xem bộ dáng lão đầu này tươi cười như phật Di Lặc, thật sự khiến người ta không rõ hắn có chủ ý như thế nào.

- Lời nói thật, ngươi mua những tài liệu này có thể rất xa xỉ.

Lão đầu Hồn tộc cầm danh sách lên xem, không ngừng tặc lưỡi khen ngọi.

- Thực sự có tiền nha, vừa học thần văn thuật đã như thế, phú nhị đại nha! Trong nhà người có thân thích Thiên Tôn nha...

- Ách...

Lâm Minh im lặng, dứt khoát không trả lời.

- Ta nói... Có muốn ta thu ngươi làm đồ đệ hay không?

Lão đầu Hồn tộc con mắt khẽ động nói ra một câu kinh người.

Lâm Minh trong lòng ngẩn ngơ, có chuyện tốt như vậy?

Mặc dù nói hắn không cần người dạy, nhưng mà Thần Văn Sư thu đồ đệ vốn là chuyện thận trọng, nếu như một lục phẩm Thần Văn Sư nói muốn thu ngươi làm đồ đệ, không biết có bao nhiêu người sẽ chèn vỡ đầu ghi danh, dù chỉ là đệ tử ký danh cũng là vinh quang to lớn.

Chỉ tiếc càng là Thần Văn Sư cao cấp, bọn họ yêu cầu đệ tử càng cao, một Thần Văn Sư nhiều lắm chỉ có bốn năm đệ tử, muốn trở thành đệ tử của bọn họ dễ vậy sao.

Hiện tại lão đầu Hồn tộc này muốn thu Lâm Minh làm đồ đệ. Chuyện này khiến Lâm Minh rất cảm thấy kinh ngạc.

- Chẳng lẽ lão nhân này cảm thấy ta có thiên phú dị bẩm ở phương diện thần văn thuật sao. Cho nên động ý niệm thu đồ đệ?

Lâm Minh cảm giác mình học tập thần văn thuật mà không có ma phương là máy gian lận nghịch thiên, cũng chỉ có thần hồn cùng ngộ tính là đáng khen, nhưng đối với Hồn Tộc mà nói. Thần hồn lực cường đại chỉ là điều kiện cơ bản, đó căn bản không xem là ưu thế của Lâm Minh.

Lâm Minh đang kỳ quái thì lão đầu Hồn tộc nói một câu khiến Lâm Minh bị nghẹn, hắn nói:

- Làm đồ đệ của ta, một tháng cho ta chút tiền là được, đương nhiên nếu như có tài liệu đồng giá thì càng tốt.

Lão đầu Hồn tộc nói xong, bàn tay vươn ra làm thủ thế "Năm".

"..."

Lâm Minh muốn mắng người, thì ra là học phí thu đồ đệ..

- Đúng là lão hồ ly. Ta nói hắn làm sao tốt như vậy.

Tiểu Ma Tiên dùng chân nguyên truyền âm nói ra, Lâm Minh cũng cười khổ đáp lại:

- Xem ra ta suy nghĩ ngay từ đầu quá ngây thơ rồi. - Hừ, lão nhân này keo kiệt như thế, chỉ sợ đồ đệ của mình cũng không có dạy cái gì, còn làm sao đi dạy người xa lạ, ta thấy ai làm đồ đệ của hắn là người đó không may.

Tiểu Ma Tiên oán thầm nói ra, Thần Văn Sư đều coi trọng người mình, nhưng mà coi trọng trình độ của mình hơn, làm sao dạy bản lĩnh chân chính của bản thân chứ?

Nhìn thấy lão đầu Hồn tộc vẫn dựng tay ở đó, Lâm Minh bất đắc dĩ, hắn miễn cưỡng hỏi.

- Ngươi sẽ không phải muốn năm ức một tháng a? Ngươi ra giá quá mắc.

- Thông minh, quả nhiên là đệ tử xuất thân đại gia tộc, cũng có phách lực, ngươi mua những tài liệu này cũng có giá năm ức, ta dạy cho ngươi hiệu quả tuyệt đối rất tốt.

Lão đầu Hồn tộc nói chuyện bộ dáng thần thần bí bí, hắn còn kín đáo đưa cho Lâm Minh một sách nhỏ.

- Đây là ta sáng tác Thần Văn Thuật Bí Điển, cho ngươi xem miễn phí.

Lâm Minh rung môi vài cái, không hy vọng nhận lấy, đồ vật miễn phí có thể là hàng tốt sao?

Nhưng mà nhìn thấy Thần Văn Thuật Bí Điển rất dầy thì cảm thấy có lẽ có nội dung đáng xem.

Nhìn thấy Lâm Minh nhận lấy Thần Văn Thuật Bí Điển, lão đầu Hồn tộc cười hắc hắc nói:

- Ta đoán ngươi mấy tháng sau sẽ cải biến chủ ý, đến lúc đó hãy tới tìm ta ha ha, ta đã nói với ngươi, bản thân ngươi là nhân loại, hơn nữa thiên phú cũng không tính quá xuất chúng, không có nhân sĩ như lão phu khai sáng, Thần Văn Sư bình thường không chịu thu đâu, vẫn là lão già ta người tốt...

Lão đầu Hồn tộc chưa nói xong, Tiểu Ma Tiên nghe không vô.

- Này, ngươi sao nói thế, thiên phú của chúng ta ngươi đoán được không?

- Hắc hắc, đoán thì đoán không sai biệt lắm... Ngươi nhìn lão già ta làm gì.

Lão đầu Hồn tộc rất có cảm giác về sự ưu việt sờ sờ râu ria.

- Cải biến chủ ý nhớ rõ tới tìm ta ha ha, ta họ Tiết, ngươi bảo tìm Tiết đại sư, có thể tìm được ta đấy.

- Lại nói... Ngươi không phải chẳng thiếu tiền sao?

Lâm Minh đột nhiên nhớ tới điểm này, mở miệng hỏi, trước kia Tiết lão đầu bán thứ gì đều là lấy vật đổi vật.

- Cái này, gần đây làm ít chuyện, trong người tiêu xài hơi nhanh, hơn nữa ta không phải nói có tài liệu tốt nhất, nguyên khí phù văn, Cửu Dương ngọc thì ta không chê, ngươi nói ai ngại mình nhiều tiền chứ?

Lão đầu Hồn tộc trong khi nói chuyện nhíu mày, ngón trỏ và ngón tay của tay phải chà xát trước mặt Lâm Minh, đang làm thủ thế đếm nguyên khí phù văn.

Càng nhìn càng cảm thấy vô sỉ, Tiểu Ma Tiên cố nén xúc động ra tay đánh người, bị Lâm Minh lôi kéo ra khỏi Thần Văn Sư công hội, bọn họ cần tài liệu đã mua được, không cần phải tiếp tục ở đây cãi cọ làm gì.

Năm ức nguyên khí phù văn, mua tài liệu chồng chất như núi nhỏ.

Những ngày này Lâm Minh đúng là xài tiền như nước, rất nhiều nguyên khí phù văn tuôn ra ngòi, thế cho nên tài sản của Lâm Minh tiêu tốn càng nhanh.

Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư là chức nghiệp đốt tiền, chỉ cần giá cả tài liệu cấp thấp đã không rẻ, từ khi tăng đẳng cấp thì tài liệu càng đắt, thế cho nên Thần Văn Sư, Luyện Đan Sư tuy thu nhiều tiền, nhưng luôn luôn có cảm giác tiền không đủ dùng, loại hiện tượng này phản ứng trong thực tế trưởng thành của Thần Văn Sư.

Mà những Thần Văn Sư tu vị đã định hình, ngược lại hơn phân nửa kinh tế so dư dả, bởi vì tài phú tu luyện của bọn họ giảm đi, trừ phi có đại động tác, bình thường sẽ không thiếu tiền.

- Nhất định phải tìm chút phương pháp kiếm tài nguyên, nếu không ta ngày sau đi lên con đường Đạo Cung Cửu Tinh chỉ sợ phải chi tiêu càng nhiều, đến lúc đó lại nghèo trắng tay.

Lâm Minh nghĩ như vậy, cùng Tiểu Ma Tiên đi tới một Thần Văn Sư thương hội.

- Hai vị khách nhân, có phân phó gì.

Một thiếu nữ ôn nhu như nước tiếp Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

- Ta muốn thuê một gian phòng luyện đan, thần văn nhất thể, thuê một năm.

Luyện Dược Sư bình thường, phòng thần văn đều có thiết kế thêm phòng luyện đan, trong phòng sẽ có đủ trận pháp gia trì đến đề thăng xác xuất và hiệu quả thành công luyện đan cùng thần văn.

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung không có phương tiện này, Lâm Minh cũng không có hao lực kiến tạo, còn muốn học tập thì thuê một gian thích hợp nhất. - Xin hỏi khách nhân muốn gian phòng phẩm cấp thế nào? Có phòng chữ Thiên tốt nhất, cũng có phòng chữ Địa tốt nhất, cùng phòng chữ Huyền tốt nhất, cũng có gian bình thường.

- Bình thường là được.

Lâm Minh thuận miệng nói ra, hắn không thiếu tiền thuê phòng, nhưng mà hắn bây giờ đang học thần văn thuật và luyện đan thuật, vẫn không nên quá ỷ vào ngoại vật, hoàn cảnh càng không xong mới có thể luyện ra trình độ tốt.

- Tốt, khách nhân mời đi theo ta.

Thiếu nữ mang theo Lâm Minh đi vào thạch thất có phong cách cổ xưa.

Thạch thất chỉ có ba bốn trượng, bên trong có mấy trận pháp giản dị, dùng tăng cường cường độ hỏa diễm và tăng phúc cho võ giả, đồng thời còn có lô đỉnh luyện dược.

Ở chỗ này Lâm Minh phải vượt qua một năm, hắn hấp thu trí nhớ Thần Văn Sư có thể dùng kết giới thời gian, nhưng mà tu tập thần văn thuật cùng luyện đan thuật bởi vì thần văn thuật cùng luyện đan thuật phải câu thông với pháp tắc ngoại giới, cho nên không thể vặn vẹo thời gian được.

Lâm Minh suy nghĩ trước tiên không có luyện dược hay vẽ phù, mà là xuất Thần Văn Thuật Bí Điển do Tiết lão biên soạn, dù sau quyển sách dày như thế cũng có chút gì đó, hơn nữa Tiết lão đầu bản thân cũng có thân phận, nổi danh nhìn người, cho dù keo kiệt cũng không có khả năng viết ra quyển sách vô nghĩa phá hư thanh danh của mình.

Lâm Minh nghĩ như vậy mở Thần Văn Thuật Bí Điển ra, nhưng mà hắn nhanh chóng phát hiện chính mình lại ngây thơ một lần nữa, hắn đánh giá cao điểm mấu chốt của Tiết lão đầu này rồi.

Phía trước Thần Văn Thuật Bí Điển đúng là có ghi một ít chi tiết kỹ xảo thực dụng, nhưng mà những tri thức kỹ xảo này khi ghi tới điểm mấu chốt lại bỏ trống.

Sau đó Tiết lão đầu lại giảng giải tri thức và kỹ xảo tiếp theo, nói tiếp tới điểm mấu chốt thì bỏ trống.

Nhiều lần như vạy nên quyển sách này từ đầu tới cuối nội dung đều không có gì, tất cả đều phá hư khẩu vị của người ta, thế cho nên Lâm Minh khép sách lại không nhịn được nói tục.

- Con mẹ hắn, nhìn qua thật tổn hại, chưa thấy ai thất đức như lão đầu này!

- Lão nhân này quả thực là nhạn nhổ lông, muốn chiếm chút tiện nghi của hắn còn khó hơn lên trời.

Tiểu Ma Tiên xem như đã kiến thức.

- Hắn chắc chắc cho rằng ta không thể học thần văn thuật, muốn cho ta đưa tiền cho hắn, xem ra hắn gần đây đúng là thiếu tiền, hoặc là bản thân hắn tính tình hám lợi nữa.

Lâm Minh lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa, hắn lấy bút vẽ phù màu xanh ra vẻ thần văn phù, nguyên khí trong người rót vào trong bút, một sát na kia đã có cảm giác chấn động.

Loại cảm giác này Lâm Minh vô cùng quen thuộc, cũng làm hắn cảm động.

Không biết bao nhiêu năm, hắn rốt cục lại nhặt lên minh văn thuật hoang phế nhiều năm.

Đoạn thời gian khắc minh văn thuật lúc trước là giai đoạn cực kỳ quan trọng với Lâm Minh trên võ đạo chi lộ, đó là đoạn thời gian gian nan nhất của hắn.

Hắn hiện tại thậm chí may mắn chính mình bởi vì Đạo Cung Cửu Tinh cho nên biết tới minh văn thuật, loại cảm giác này dường như nhớ lại lúc thiếu niên, những năm đó Lâm Minh hoàn thành lột xác trọng yếu nhất đời, hắn vĩnh viễn không cách nào quên...

Chương 1559: Mưa móc gió xuân

Lâm Minh hiện tại đã không tiếp xúc với minh văn thuật thời gian đã lâu, mà thuật luyện đan chỉ vừa tiếp xúc mà thôi.

Hiện tại nếm thử thần văn thuật cũng không xa lạ.

Hắn lấy một tài liệu ra, dùng linh hồn lực dẫn dắt nó lơ lửng trên không trung, hắn muốn rút chất lỏng trong tài liệu ra.

Đây chỉ là bước nhỏ nhưng cũng không đơn giản, người vừa học thần văn thuật bởi vì khó khống chế linh hồn lực mạnh hay yếu, muốn hoàn thành một bước rút chất lỏng này phải trải qua trăm ngàn lần.

Mà mỗi khi thất bại một lần cũng hủy đi giá trị xa xỉ.

Võ giả ngay từ đầu muốn thử thần văn thuật căn bản chính là đốt tiền, năm đó Lâm Minh tại hạ giới học minh văn thuật vì tiết kiệm tiền, hắn vừa bắt đầu còn không có sử dụng tài liệu, mà là sử dụng chân nguyên để thay thế tài liệu vũ, tốc độ học tập như vậy có hạn.

May mắn hiện tại Lâm Minh thân gia giàu có, cũng không cần phải tiết kiệm.

Lâm Minh thần sắc chuyên chú, hắn dùng linh hồn lực khống chế chất lỏng trong tài liệu rút ra ngoài, ngay thời điểm này cảm giác quen thuộc hiện ra trong lòng, loại cảm giác này nói cho Lâm Minh biết nên sử dụng linh hồn lực như thế nào.

Lâm Minh giế t chết ba Thần Văn Sư, cho dù là người nào thì bọn họ cũng hoàn thành động tác này cả trăm ngàn lần, đã sớm vô cùng quen thuộc, cho nên dù linh hồn lạc ấn bị xóa đi, nhưng nhưng mà cảm giác quen thuộc vẫn ăn sâu vào linh hôn, làm cho Lâm Minh ngay từ đầu khống chế linh hồn lực thì loại cảm giác này giống như bẩm sinh của hắn.

Xùy!

Chất lỏng trong tài liệu bị hắn dẫn ra ngoài, nó hóa thành đủ loại màu sắc giữa không trung, chỉ cần loại lực khống chế này bị Tiết lão đầu nhìn thấy, nhất định đánh chết cũng không tin Lâm Minh là người mới học thần văn thuật.

Lâm Minh cầm lấy thần văn bút điểm chút chất lỏng này. Ngòi bút hấp thu đủ chất lỏng thì theo động tác của Lâm Minh vẽ nhanh một phù văn nhỏ.

Nói là vẽ phù rất nhanh, kỳ thật nếu như không nhìn kỹ thì căn bản không nhìn thấy tay Lâm Minh động đậy. Nó chỉ nhẹ nhàng rung động là vẽ xong phù văn.

Phù văn này lớn nhỏ như hạt gạo.

Nhưng trong tích tắc vẽ xong, Lâm Minh lại lắc đầu, hắn vẽ phù văn này kỳ thật đã thất bại.

- Linh hồn lực dùng nhiều, một lần vẽ có bảy tám chỗ không hoàn mỹ. Quả nhiên dù phù văn có nhỏ nhưng muốn vẽ nó nguyên vẹn không phải dễ dàng như vậy.

Được trí nhớ của ba Thần Văn Sư chỉ điểm, Lâm Minh nhanh chóng biết mính sai ở đâu, hắn biết mình phải làm sao mới đúng, nhưng là vì tay chân cùng linh hồn lực không thể hoàn toàn cân đối nên thất bại, như vậy Lâm Minh chỉ cần không ngừng thông qua luyện tập là có thể chậm rãi thuần thục. Thẳng đến khi nhớ kỹ cảm giác này.

Tương đối với Lâm Minh mà nói, đừng nói Thần Văn Sư học đồ cũng không có đãi ngộ như vậy, bọn họ nhiều khi căn bản không biết mình sai ở đâu, nếu không thỉnh giáo sư phụ. Mà sư phụ bọn họ cũng cần hoàn thành việc của mình, không có khả năng mỗi ngày vây quanh đệ tử dạy dỗ.

Nếu như thỉnh giáo nhiều lắm ai cũng không kiên nhẫn, lúc này phải xem ngộ tính của mình, ngộ tính tốt có thể chậm rãi tổng kết kinh nghiệm, tìm ra mình sai ở đâu.

Ngộ tính không được thì chỉ có thể nói rõ ngươi không thích hợp làm Thần Văn Sư.

Lâm Minh lại nếm thử một lần, hắn vẫn vẽ phù văn lúc trước, nếu như có thể hoàn thành phù văn này, Lâm Minh ngày sau lại vẽ phù văn thứ hai thì độ thuần thục cũng sẽ tăng thêm rất nhiều, không cần quá gian nan như lúc nhập môn.

Một ít tiểu phù văn trong đó ẩn chứa rất nhiều biến hóa năng lượng, mỗi một chỗ dùng linh hồn lực bao nhiêu, xử lý tài liệu yêu cầu rấtcao, nhiều điểm cần phải chú ý như vậy, dù là Lâm Minh hấp thu trí nhớ ba Thần Văn Sư thì bắt đầu cũng cảm thấy khó khăn.

Hơn nữa đây là kết cầu phù văn thật nhỏ, nhưng xử lý năng lượng trong đó ưu khuyết thế nào thì linh hồn lực cường đại có phù hợp với phù văn hay không... Những vấn đề này khiến Thần Văn Sư cùng làm một phf văn nhưng mà ưu khuyết cũng chênh lệch với nhau, đại sư làm phù văn nhỏ có hiệu quả tốt hơn Thần Văn Sư học đồ làm ra tới vài lần.

Mà một phù văn nguyên vẹn sẽ do ngàn vạn phù văn cấu thành, mỗi một hiệu quả đều tốt hơn mấy lần, như vậy tích lũy tiếp thì hiệu quả phù văn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cũng một loại thần văn phù, thần văn phù của học đồ dù chế tác thành công cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng, mà thần văn phù của đại sư lại có thể đưa lên bán đấu giá được cái gì khả quan.

Lâm Minh hiện tại muốn làm chính là phải làm tốt, đánh tốt trụ cột, cố gắng làm ra phù văn hoàn mỹ.

Mà Lâm Minh không muốn làm Thần Văn Sư bình thường, hắn muốn trở thành đại sư, kể từ đó hắn có thể đánh rót trụ cột cho con đường tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh tiếp theo rồi.

Lần lượt thất bại, Lâm Minh lại thập phần kiên nhẫn, hắn một lần lại một lần nếm thử, rất nhiều tài liệu bị dùng phế, nhưng mà Lâm Minh căn bản không thèm để ý.

Những Thần Văn Sư học đồ mà dùng phương pháp như Lâm Minh tu luyện thì linh hồn lực không chịu nổi, nhưng mà linh hồn lực của Lâm Minh lại quá cường đại, hơn nữa tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, so với Hồn Tộc mà nói cũng chỉ hơn chứ không kém, dù liên tục thất bại thì Lâm Minh cũng không có cảm thấy mệt mỏi.

Đương nhiên tiếp tục như vậy cũng sẽ có cực hạn, khiên Lâm Minh một hơi tu luyện một ngày một đêm thì hắn cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, vẽ thần văn phù sai lầm không ngừng, thế cho nên còn chưa vẽ xong một phù văn thì hắn cảm giác mình không đủ lực.

Thời điểm hoàn thành phù văn này thì Lâm Minh đột nhiên cảm giác ý nghĩ mê muội, toàn thân bủn rủn, trực tiếp ngồi xuống giường đá.

Bồng!

Tiếng vang nỏ vang lên, phù văn lơ lưng trước mặt Lâm Minh lập tức nổ tung, hóa thành khói lửa biến mất.

Đây là thần hồn của Lâm Minh tiêu hao quá độ, những thần văn này tự nhiên không thể bảo tồn, trực tiếp hóa thành hư ảo.

Đối với mấy chuyện này Lâm Minh cũng không cảm thấy đáng tiếc, hắn vẽ phù văn mặc dù thành công nhưng không hoàn mỹ.

- Lâm Minh, ngươi không sao chớ.

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh sắc mặt tái nhợt, ân cần dò hỏi, vừa tiến vào trong thạch thất, Lâm Minh toàn tâm vùi đầu vào trong vẽ phù văn, hồn nhiên không có chú ý Tiểu Ma Tiên cả ngày nay làm cái gì.

- Ta khá tốt, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.

Lâm Minh xoa xoa huyệt Thái Dương, lúc này phát hiện trên tay Tiểu Ma Tiên cầm ngọc giản màu hồng phấn, hiển nhiên vừa rồi chính mình tu luyện thần văn thuật thì Tiểu Ma Tiên cũng xem ngọc giản.

- Đây là... Thiên Đạo Cực Nhạc?

Lâm Minh sững sờ cầm, lúc này mới kịp phản ứng, Thiên Đạo Cực Nhạc chính là công pháp song tu thần võ vô thượng có được từ chỗ Chúc Xuyên. - Đúng nha, ta ngày hôm nay đều xem nó.

Tiểu Ma Tiên cười mỉm nói ra, mặc dù không có biểu lộ gì, nhưng mà trên mặt của nàng vẫn ửng đỏ, trong lúc nhất thời kiều mỵ vô hạn.

Nếu như chỉ là bế quan một mình, vậy thì thật quá tịch mịch, buồn tẻ, cũng không có ai trò chuyện, thực tế rất nhiều võ giả bế quan một lần là vài chục năm, ở trong thạch thất vài chục năm chỉ có một mình, người bình thường đã sớm điên mất, cho dù võ giả tâm trí kiên nghị, thừa nhận tịch mịch vài chục năm cũng sẽ cảm thấy tâm thần mệt mỏi, tinh thần hư thoát.

Nhưng mà song tu thì không, chẳng những tốc độ tu luyện nhanh hơn, hơn nữa quá trình tu luyện là hưởng thụ, bởi vậy rất nhiều võ giả đều thích công pháp song tu, cùng lên đ ỉnh cực nhạc lại tăng tu vị, đột phá.

Nhưng mà phương pháp này nhìn qua thì tốt, nhưng mà áp dụng chưa hẳn dễ dàng, không nói tới phải tìm được loại như Thiên Đạo Cực Nhạc, phu thê còn song song bước vào Thiên Tôn và viết ra công pháp thần võ vô thượng vốn có bao nhiêu khó khăn, dưới tình huống công pháp song tu đỉnh cấp còn phải tìm bầu bạn song tu thích hợp, quá không dễ dàng.

Song tu cần cảm tình làm trụ cột, cần tinh thần nam nữ phù hợp nhau, tâm đầu ý hợp, như vậy trong quá trình tu luyện thân thể cùng linh hồn dung hợp với nhau, liền ngay cả từ trường tính mạng cũng điệp gia, trạng thái thần diệu như vậy không thể miễn cưỡng, không có cảm tình làm trụ cột, hiệu quả song tu giảm bớt thật nhiều.

Nếu không như thế song tu với nhau cần huyết mạch, căn cơ, thiên phú của nam nữ không kém nhau quá lớn, nếu như song tu với nữ tử phàm nhân hoặc là nữ tử căn cốt bình thường, vậy căn bản không có hiệu quả gì, chỉ là hành lạc phát ti3t mà thôi, thậm chí còn lãng phí tinh nguyên của mình.

Cho dù Chúc Xuyên lúc tuổi già mất đi giá trị, tích súc tiêu hao cũng không ít, thậm chí có thể nói tương đối nghèo khổ, hắn tìm kiếm lô đỉnh cũng chỉ là thiếu nữ có thiên phú, như thế thái bổ mới có ý nghĩa.

Nhưng mà Chúc Xuyên căn bản không có tâm đầu ý hợp với những nữ tử này, bởi vậy hắn chỉ có thể dùng phương pháp dã man nhất, dùng cách thái bổ thô nhất với các nữ tử, thẳng đến khi thải bổ toàn bộ nguyên âm của nàng, phương pháp như vậy mà dùng Thiên Đạo Cực Nhạc thì thật sự là phung phí của trời.

Trái lại Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên có thể nói là bầu bạn song tu tốt nhất, bọn họ chẳng những tâm đầu ý hợp, đồng thời hai người đều là thiên phú cực cao, căn cơ vững chắc, huyết mạch xuất chúng, hơn nữa khí huyết hai người âm dương điều hòa, long phượng trình tường, quả thực là trời tạo một đôi.

- Ngươi luyện mấy thứ trong Thiên Đạo Cực Nhạc nha.

Lâm Minh vội ho một tiếng, nhịn không được hỏi, trong lòng đang mong đợi, hắn cùng với Tiểu Ma Tiên tính mạng từ trường hấp dẫn nhau, hai người ở cùng một chỗ cảm giác không chỉ k1ch thích thân thể đơn giản như vậy, mà là phù hợp trên tinh thần, cũng chính là cái gọi "Bạn tri kỷ ", cảm giác tuyệt không thể tả.

- Ta mới luyện tầng thứ nhất nhập môn, còn sớm qua, với ngươi thử xem, đây là mưa móc gió xuân.

Tiểu Ma Tiên nói xong liền kéo Lâm Minh lên giường, hai người cứ tùy ý tận hưởng tình dục, trong lúc nhất thời xuân sắc khôn cùng, trong quá trình này Lâm Minh cũng có thể cảm nhận được năng lượng huyết mạch của mình bị Tiểu Ma Tiên dùng một loại phương thức kỳ diệu câu thông, bổ sung cho nhau, hai đạo năng lượng càng ngày càng hòa hợp, càng ngày càng lớn mạnh.

Hiển nhiên loại phương thức kỳ diệu này chính là pháp tắc Thiên Đạo Cực Nhạc.

Chương 1560: Xuất quan

Có công pháp song tu cấp bậc thần võ vô thượng chỉ điểm, so với Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lục lọi song tu thì không giống, tốc độ còn nhanh hơn rất nhiều.

Đại bộ phận văn chương trong Thiên Đạo Cực Nhạc đều là tu luyện và điều dưỡng, trong đó có Thải Âm Bổ Dương, cũng có Thái Dương Bổ Âm, đương nhiên còn có phương pháp song tu có lợi cho cả hai, mà loại thứ ba cũng hoàn toàn là tinh hoa của Thiên Đạo Cực Nhạc.

Nói ngắn lại Thiên Đạo Cực Nhạc tác dụng chủ yếu chính là củng cố căn cơ, vững chắc tu vị, tốc độ tu luyện của nó nhanh tới đáng sợ, thực tế Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh tu luyện càng như vậy.

Nhưng nếu như chỉ dựa vào điểm này thì cho rằng Thiên Đạo Cực Nhạc ở phương diện chiến đấu không xuất sắc là sai, Thiên Đạo Cực Nhạc cũng có vũ kỹ công kích địch nhân, nhưng mà đều cần nam nữ liên hợp thi triển, lực công kích thi triển ra không đơn giản là một cộng bằng hai.

Bởi vậy năm đó phu thê Thiên Tôn này tuy ở trong Thiên Tôn chỉ có thực lực trung thượng đẳng, nhưng hai người liên thủ thì có thể đối kháng Thiên Tôn tuyệt đỉnh, điều này khiến dịa vị của họ trong Tu La Lộ không gì sánh kịp!

Qua mấy giờ song tu với Tiểu Ma Tiên thì tinh thần lực tiêu hao của Lâm Minh không còn cảm giác đau đớn nữa, nhưng mà quá trình song tu này vẫn luôn là Tiểu Ma Tiên phục vụ Lâm Minh, Lâm Minh không cần động đậy, hắn rất hưởng thụ.

Đây cũng là chuyện hợp lý, tuy Lâm Minh kế thừa trí nhớ của Chúc Xuyên, nhưng dù sao hắn chưa tập luyện Thiên Đạo Cực Nhạc, trực tiếp thi triển khó tránh khỏi lạnh nhạt.

Chậm rãi Lâm Minh cảm giác tinh thần lực của mình và Tiểu Ma Tiên nước sữa hòa nhau và khôi phuc lại,sau đó Lâm Minh lại cảm thấy tâm thần thoải mái, tu vị sau khi vận chuyển một chu thiên đã tăng lên.

Thậm chí Lâm Minh cảm giác hắn cách Thần Quân trung kỳ càng ngày càng gần.

Lúc ấy đột phá Đạo Cung Cửu Tinh tu vị Lâm Minhđã tăng lên Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, hiện tại hắn có cảm giác trong mấy năm mình sẽ tăng lên trung kỳ.

Như vậy Lâm Minh dù chưa tới sáu mươi tuổi, trước sáu mươi tuổi đột phá Thần Quân trung kỳ. Đây quả thực không thể tưởng tượng.

Mà trái lại Tiểu Ma Tiên có tốc độ tu luyện chưa từng thua kém Lâm Minh chút nào.

Tiểu Ma Tiên còn nhỏ hơn Lâm Minh mấy tuổi, lần đầu tiên Phượng Hoàng Niết Bàn xong thì nàng đã đạt tới Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, thậm chí nàng đột phá Thần Quân trung kỳ còn có thể trước cả Lâm Minh.

- Công pháp này hiệu quả tốt hơn tưởng tượng.

Khi Lâm Minh ngồi dậy thì Tiểu Ma Tiên đổ mồ hôi đầm đìa. Dường như nàng đang chìm đắm trong cực nhạc đỉnh vu sơn, không riêng khuôn mặt hồng hồng, toàn thân đều đỏ rực, giống như da thịt nữ tử vừa tắm trong ôn tuyền thật lâu, thế cho nên toàn thân đỏ bừng và lấm tấm nước.

- Đúng là tốt. Vốn thần võ vô thượng nguyên vẹn khó tìm được, nhưng mà hình thức song tu này là thần võ vô thượng, sáng tạo nó cần một đôi phu thê Thiên Tôn chứ không phải là một Thiên Tôn.

Tuy Lâm Minh có được rất nhiều công pháp đỉnh cấp. Thậm chí còn có phẩm cấp vượt qua thần võ vô thượng, ví dụ như Tu La Thiên Thư, trừ nó ra Phong Thần Đại Pháp cũng trên cả thần võ vô thượng.

Nhưng mà Lâm Minh có hai công pháp này không nguyên vẹn rất lợi hại, tuy hắn có thể sử dụng một phần lực lượng của chúng, nhưng mà muốn bắt đầu tu luyện thì dùng chúng ân cần săn sóc căn cơ, đột phá cảnh giới lại là rất khó.

Ở phương diện này Thiên Đạo Cực Nhạc thể hiện ra ưu thế đầy đủ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ngay từ đầu chỉ cần dắt tay nhau thì cảm giác nguyên khí trong người chuyển động, huống chi hiện tại hai người cùng mây mưa, tùy ý tận tình, hiệu quả kia tự nhiên chẳng kém công pháp thần cấp.

Sau khi song tu vớiTiểu Ma Tiên xong, Lâm Minh cảm giác trạng thái tinh thần hài lòng, vì vậy hắn không biết mệt mỏi bắt đầu tu luyện thần văn thuật.

Lại trôi qua thời gian ngắn, thời điểm Lâm Minh lại vẽ thần văn phù thì thao tác của hắn tăng lên một cấp bậc.

Hai mắt nhắm lại, đủ loại thủ ấn và thứ tự hiện ra trong đầu của hắn, những này thủ ấn này thể hiện ra theo trí nhớ lúc trước, đối với Lâm Minh mà nói giống như trời sinh dã hiểu.

Cầm thần văn bút trong tay, Lâm Minh bắt đầu vẽ thần văn phù.

Thần văn bút hấp no thu linh dịch trong tài liệu, phù văn sáng lạng hình thành dưới tay Lâm Minh, ngay từ đầu Lâm Minh vẽ một phù văn sai bảy tám chỗ, mà bây giờ một lần vẽ chỉ sai hai ba chỗ.

Mỗi một lần xuất hiện sai lầm Lâm Minh cũng căn cứ và trí nhớ của ba Thần Văn Sư và nhanh chóng biết rõ mình sai ở đâu, năng lực phân tích như vậy khiến cho Thần Văn Sư học đồ bình thường theo không kịp.

Chậm rãi Lâm Minh không ngừng sửa chữa sai lầm của mình, một phù văn thật nhỏ hiện ra trước mặt Lâm Minh.

Các loại tài liệu trân quý hoặc hóa thành phù văn trong tay Lâm Minh hoặc triệt để báo hỏng.

Lâm Minh cũng không thèm để ý kết quả thần văn phù, hắn muốn trính là quá trình mà thôi, mà trong quá trình này trình độ thần văn thuật của Lâm Minh không ngừng tăng cao.

Ngày thứ mười --

Đầu đầy là đổ mồ hôi, Lâm Minh vẽ ra một phù văn cuối cùng, một sát na kia giữa không trung xuất hiện một ngàn phù văn lóe sáng, những phù văn này dung hợp cùng một chỗ, cuối cùng nhất hình thành thần văn lẳng lặng lơ lửng ở giữa không trung.

Lâm Minh thần sắc chuyên chú, từ trong tu di giới lấy một thần chi phù văn của Tu La Lộ Thiên Đạo ra dung hợp làm một với phù văn của mình, một khắc này Lâm Minh rốt cục chế tác thành công thần văn phù đầu tiên.

Dùng trí nhớ Lâm Minh để phán đoán, thần văn phù này có nhiều chỗ không hoàn mỹ, phải nói thập phần thô ráp, thậm chí không có giá trị thực dụng gì, nhưng mà dù sao cũng là thần văn phù đầu tiên Lâm Minh chế tác thành công, ngày sau kỹ thuật không ngừng thành thạo thì hắn chế tác thần văn phù hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Thậm chí Lâm Minh còn có thể căn cứ từ lý giải của mình tiến hành cải tiến kỹ thuật của thần văn phù.

Tu luyện không tuế nguyệt, thời gian ngày từng ngày trôi qua, Lâm Minh mỗi ngày luyện tập vẽ thần văn phù, linh hồn lực tiêu hao xong lại song tu với Tiểu Ma Tiên, một năm cứ trôi qua như vậy.

Trong vòng một năm này tu vị Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên càng ngày càng tới gần Thần Quân trung kỳ, mà cùng lúc đó Lâm Minh kỹ thuật vẽ thần văn phù cấp thấp đã lô hỏa thuần thanh.

Hắn dung nhập trí nhớ ba Thần Văn Sư vào trong thần văn thuật của chính mình hiện tại, kế tiếp Lâm Minh cần làm chính là đi tới Thần Văn Sư công hội, thông qua Thần Văn Sư khảo hạch, cùng lúc đó tìm cơ hội tiếp cận tập đoàn sát thủ Thiên La Huyết Nguyệt, cầm được công pháp Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh.

Chỉ cần có công pháp tu luyện phù hợp, tu vị của Lâm Minh sẽ tăng lên vững chắc, có thêm vốn liếng đi tiếp, trong tương lai sẽ đứng vững trong đại kiếp.

Chương 1561: Khảo hạch Thần Văn Sư

Khảo hạch Thần Văn Sư công hội Thần Văn Sư hàng nằm đều có cử hành, vì tuyển chọn nhân tài cho Thần Văn Sư công hội.

Vì cơ hội khảo hạch này mà hàng năm có không ít người trẻ tuổi tiến vào Thần Văn Thành, hy vọng có thể được Thần Văn Sư công hội tán thành, trên ngực mang theo tấm huy chương của Thần Văn Sư.

Những người tuổi trẻ này không riêng tới từ chính Thần Văn Thành, bọn họ tới từ các nơi khác của Tu La Lộ, như Nguyệt Thu Phong cùng Nguyệt Lưu Tinh huynh muội đi tới nơi này.

Khảo hạch vào sáng sớm, Lâm Minh đứng ở của lớn Thần Văn Sư công hội và nhìn qua bảng hiệu to lớn uy nghiêm của Thần Văn Sư công hội và hít sâu một hơi.

Trở thành Thần Văn Sư có đăng ký của Thần Văn Sư công hội là bước đầu tiên, bước tiếp theo hắn càn phải tiếp cận tổ chức sát thủ Huyết Nguyệt và Thiên La, dùng thân phận Thần Văn Sư của hắn muốn trao đổi Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh thì không thành vấn đề, huống chi Lâm Minh hoài nghi Huyết Nguyệt tuy có được Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng trên thực tế không có trợ giúp Huyết Nguyệt bao lớn cả, Lâm Minh không cho rằng trừ mình và Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra còn có nhân loại nào khác mở ra Đạo Cung Cửu Tinh.

- Rốt cục cũng tới, chính là chỗ này!

Thời điểm Lâm Minh đang nghỉ ngợi lung tung thì sau lưng Lâm Minh có giọng nữ truyền ra, Lâm Minh nhìn lại thì thấy một nữ tử mặc trường bào Thần Văn Sư kéo một lão giả tóc bạc trắng, dường như muốn đi vào Thần Văn Sư công hội.

Cô gái này nhìn qua tuổi không khác gì Tiểu Ma Tiên, trường bào Thần Văn Sư rộng rãi không cách nào che dấu được thân thể uyển chuyển của nàng, hẳn là phát dục tương đối tốt.

Trên ngực của nữ tử này có huy chương nhưng không có bất kỳ đường vân nào, đây là huy chươngThần Văn Sư học đồ mới có thể đeo.

Về phần lão đầu bị thiếu nữ lôi kéo, tắc thì vừa đi lộ một bên cười mỉm nói ra:

- Gấp cái gì, gấp cái gì, khảo hạch còn một giờ nữa mới bắt đầu, hiện tại ở đó không có mấy người, về phần những lão gia hỏa kia càng tới cuối mới xuất hiện.

Lão đầu trong khi nói chuyện thì Lâm Minh lườm qua huy chương Thần Văn Sư của hắn, là sáu đạo văn đường, hiển nhiên là lục phẩm Thần Văn Sư!

Hơn nữa trên mỗi đường vân còn có ba đường vân thật nhỏ, chuyện này có ý nghĩa lão giả này là lục phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong, có thể nói là lục phẩm thượng đẳng Thần Văn Sư!

Đây là thành tựu không nhỏ, cũng có nghĩa cảnh giới của lão đầu này là Đại Giới Giới Vương, cho dù không phải cũng không kém bao nhiêu.

- Tu La Lộ có quá nhiều Giới Vương...

Lâm Minh cũng sớm chuẩn bị tâm lý Tu La Lộ này hội tụ thiên tài của toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, trong nội Tu La Lộ càng phải như vậy, huống chi Thần Văn Thành còn là thành thị phồn hoa nhất của nội Tu La Lộ, ở chỗ này Thánh Chủ, Thần Quân quá nhiều, Giới Vương cũng không khó gặp.

Khi lão giả đi tới cửa lớn thì hai thủ vệ lập tức cung kính, quy củ thi lễ, đây đây chính là sự kính trọng với lục phẩm Thần Văn Sư, dù lão đầu không phải Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội thì lễ phép này không thể phế.

Nhưng mà Lâm Minh đi vào thì không có đãi ngộ tốt như vậy, hai thủ vệ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Lâm Minh, tùy ý cho Lâm Minh đi vào.

Muốn tham gia khảo hạch Thần Văn Sư, báo danh không cần phải qua cử gì cả, nhưng có một điểm tài liệu cần tự chuẩn bị, hoặc là thông qua mua sắm của Thần Văn Sư công hội, mà tài liệu này sau khi hoàn thành khảo hạch Thần Văn Sư mới thu tiền về, đây là đề phòng những Thần Văn Sư học đồ ôm tâm lý may mắn tham dự khảo hạch Thần Văn Sư cho đủ số.

Đi vào trong hành lang gấp khúc, Lâm Minh sờ sờ tu di giới, hắn hôm nay chuẩn bị năm phần tài liệu, trong đó hai phần là cho khảo hạch Thần Văn Sư nhất phẩm, ba phần còn lại là chuẩn bị khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư.

Lâm Minh nhất định phải trong thời gian ngắn đem tăng phẩm cấp Thần Văn Sư lên, bởi vì hắn cho dù có được Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh thì luyện chế dược vật cũng cần tài liệu trân quý, mà những tài liệu trân quý này nếu như cho cao phẩm Thần Văn Sư gom góp cũng khó khăn.

Đi vào đại sảnh khảo hạch, ở chỗ này có mười một mười hai người trẻ tuổi đang chờ.

Lâm Minh nhìn qua thì thấy thiếu nữ mình vừa gặp ở cửa ra vào, trừ chuyện đó ra Lâm Minh còn thấy Nguyệt Lưu Tinh và Nguyệt Thu Phong cùng tới Thần Văn Thành cũng tiến hành khảo hạch Thần Văn Sư.

- Ồ? Lâm Minh!

- Thật sự là trùng hợp, gặp ngươi ở chỗ này.

Nói trùng hợp cũng kéo, dựa theo thời gian mà tính toán, Nguyệt Lưu Tinh cùng Nguyệt Thu Phong trước đó là Thần Văn Sư học đồ, hiện tại trùng hợp gặp hai người tham gia khảo hạch Thần Văn Sư.

- Đã lâu không gặp.

Lâm Minh cười chào hỏi.

- Lâm Minh, ngươi tới đây làm gì? Nguyệt Lưu Tinh nháy mắt hỏi, nàng không nghĩ tới Lâm Minh sẽ cùng tham gia khảo hạch Thần Văn Sư như bọn họ.

Lâm Minh vội ho một tiếng, đang muốn trả lời thì một thí sinh đi và.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại thì gương mặt đặc sắc.

Thí sinh mới là thiếu nữ trẻ tuổi, nàng mặc trường bào màu lam, tóc dài xõa vai, toàn thân tràn ngập khí tức nhẹ nhàng.

Nhưng mà làm cho Lâm Minh biểu lộ đặc sắc không phải là thiếu nữ này, mà là sư phụ phía sau nàng, một người dáng người hơi béo, một đôi mắt nhỏ mà hữu thần, nhìn qua như lão béo mặt chuột, chính là Tiết lão đầu mà Lâm Minh một năm trước vô tình gặp ở Thần Văn Sư công hội.

Tiết lão đầu bị Lâm Minh chơi một vố, một đế ngọc nát bị Lâm Minh xem như mảnh vỡ Thiên Tôn Linh Bảo mua đi, tới bây giờ hắn còn không có phát hiện, sau đó hắn ý định hố Lâm Minh một lần, thu Lâm Minh làm đồ đệ, kết quả không có hố được.

- Lão gia hỏa keo kiệt này cũng thu đồ đệ?

Lâm Minh nhìn qua nữ đệ tử của Tiết lão đầu thì cảm giác không tưởng tượng nổi, hắn cảm giác hắn thu ai làm đồ đệ thì kẻ đó không may.

Tiết lão đầu vẻ mặt tươi cười, sau khi vào cửa thì nhìn qua những cấp cao Thần Văn Sư bên kia, cũng chính là lục phẩm Thần Văn Sư mà Lâm Minh gặp ở cửa ra vào Thần Văn Sư công hội.

- Tô lão, ha ha, quả nhiên hôm nay gặp được ngươi ở đây.

- Hắc hắc, đây không phải bình thường sao, hôm trước đã sớm nói với ngươi rồi, hôm nay ta mang Thanh Ảnh tới đây không phải khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư, mà là muốn khảo nhị phẩm Thần Văn Sư, đúng là ta khi dễ người mà...

Lão giả nói xong thì tươi cười nhìn qua thiếu nữ áo trắng, thiếu nữ gọi là Thanh Ảnh mỉm cười, hiển nhiên với chuyện trùng kích nhị phẩm Thần Văn Sư có một ít nắm chắc.

- Sách! Xảo, đồ đệ của ta cũng tới khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, có phải không Mộng Dao.

Tiết lão đầu đối chọi gay gắt, nữ tử trên Mộng Dao phía sau thì khiêm tốn, nàng vừa cười vừa nói:

- Lão sư ngươi quá đề cao ta, nhị phẩm thần văn phù, ta chỉ nắm chắc vẽ thành có ba thành mà thôi.

Ba thành!

Mộng Dao khẩu khí khiêm tốn, nhưng mà bị Tô lão nghe thì tim đập mạnh, khảo hạch Thần Văn Sư chỉ có năm giờ, đầy đủ thí sinh tiến hành vẽ mấy phù văn, một lần thất bại còn có lần thứ hai, lần thứ ba, nếu như cam đoan xác xuất thành công là ba thành đúng là có khả năng thông qua.

Hắn lại nhìn qua đồ đệ Thanh Ảnh, hắn ẩn ẩn cảm thấy Thanh Ảnh chưa hẳn có thể thành xông ba thành.

- Yên tâm đi lão sư, nàng nói ba thành chẳng lẽ thật sự là ba thành, ta cũng muốn chiếu cố nàng!

Thanh Ảnh không nóng không vội, Tô lão thoả mãn gật đầu, mà đúng lúc này Tiết lão đầu đột nhiên ồ một tiếng, hắn vừa vào cửa thì chú ý Tô lão cho nên không có chút ý những người dự thi khác, mà bây giờ nhìn qua toàn trường thì hắn phát hiện trong gian phòng có người quen hắn vốn muốn làm thịt một đao, lại không làm thịt được là Lâm Minh.

- Tiểu tử ngươi cũng tới đây sao?

Tiết lão đầu khi nói chuyện nhìn qua tư thế của Lâm Minh, nhìn qua thần văn bút trong tay của hắn, trên mặt hắn đây cổ quái.

- Tiểu tử, ngươi ngàn vạn đừng nói cho ta biết là ngươi tham gia khảo hạch Thần Văn Sư đấy!

Lâm Minh khoát tay, nói:

- Thật đáng tiếc, nhưng mà... Đúng là như vậy!

- Ha ha ha!

Tiết lão đầu cười to lên, hắn vừa cười thì ngón tay mập mạp chỉ vào Lâm Minh, nói:

- Ngươi nha, nhất định đang trêu chọc ta mà, lại nói ngươi không bằng như vầy đi, làm đồ đệ của ta chứ? Nếu không phải nhìn ngươi thiên tư thông minh, cốt cách thanh kỳ, ta còn không thu đâu.

Lâm Minh bất đắc dĩ nhún nhún vai, thở dài một hơi nói ra:

- Ta thực không phải trêu chọc ngươi.

Lúc này Tiết lão đầu ngừng cười, hắn dùng ánh mắt không dám tin nhìn qua Lâm Minh, hắn biết rõ Lâm Minh một năm trước còn không biết thần văn thuật là gì, hiện tại tới tham gia khảo hạch Thần Văn Sư, đây là chuyện đùa à?

Tính toán, dù sao Lâm Minh bỏ tiền ra mua tài liệu, hắn không xen vào.

- Ta nói ngươi nên làm đồ đệ của ta thì tốt hơn.

Tiết lão đầu lại "Ân cần dạy bảo".

Lâm Minh bất đắc dĩ nói:

- Tiền bối thu đồ đệ chào giá rất cao, vãn bối không chịu nổi.

Lâm Minh đang khi nói chuyện còn lườm qua Mộng Dao sau lưng Tiết lão đầu, cô gái này hiển nhiên mới là đệ tử được Tiết lão đầu tận tâm tận lực giáo dục, là người kế thừa toàn bộ y bát của hắn, nếu không Tiết lão đầu không đến mức chuyên môn đi cùng cô gái này tới tham gia khảo hạch Thần Văn Sư.

Không biết cô gái này có chỗ đặc biệt gì có thể làm cho Tiết lão đầu keo kiệt để mắt.

Nghe Lâm Minh nói Tiết lão đầu thu đồ đệ mà thu phí, Tô lão cười lên ha hả, nói:

- Lão Tiết nha, ngươi đúng là cái gì cũng dám làm, lừa tiền của tiến bối nha, chậc chậc!

Tô lão tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích Tiết lão đầu, nhưng mà Tiết lão đầu da mặt dày, bị Lâm Minh vạch trần vẫn trấn định tự nhiên.

- Tiền nào của đó, ta dám khai ra giá cả tự nhiên là đáng giá, tiểu tử, không tin ngươi cứ tới chỗ ta, ta dạy cho ngươi bảo đảm quá manh mẽ.

Tiết lão đầu vỗ ngực cam đoan, hắn đang muốn bổ sung cái gì đó, đúng lúc này cửa lớn bị đẩy ra và một người trẻ tuổi tuấn kiệt đi vào.

Người này là Hồn tộc bộ dáng chừng hai mươi tuổi, long hành hổ bộ, hai mắt hữu thần, sau lưng của hắn không có đạo sư đi theo!

Chương 1562: Hồn đế thần hư

Thanh niên Hồn Tộc này thân cao tám thước, con mắt sáng ngời trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như tuyết sơn vạn năm không tan, tóc hắn rất đặc biệt, mái tóc dài tới eo, mềm mại khiến nữ tử phải ghen ghét, chất tóc màu bạc như thủy ngân.

Một nam tử như vậy mang theo khí tức lãnh diễm cao quý, dường như hắn là đế vương bẩm sinh vậy.

Hắn xuất hiện lập tức hấp dẫn toàn trường chú ý, liền Lâm Minh cũng đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn qua, thanh niên này cho hắn cảm giác khác thường.

Thanh niên này đi đường không chạm đất, đạp không mà đi, đây là do linh hồn lực của hắn phóng r angoaif, ngưng hóa thành thực chất lót dưới chân của hắn, căn bản không cần tiếp xúc với mặt đất.

Đây là phương thức tu thành linh hồn, dùng loại phương pháp này quanh năm bảo trì thân thể treo trên bầu trời, linh hồn lực sẽ từ từ được rèn luyện.

Tiết lão đầu cùng Tô lão đầu nhìn thấy thanh niên này xuất hiện và nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương thấy dị sắc.

Bọn họ từ trên người thanh niên này cảm nhận được khí tức không nói rõ được, hơn nữa thanh niên này ăn mặc quần áo cộng thêm công pháp và khí chất đều khiến người ta nhớ tới cái gì đó.

Tiết lão đầu có chút trầm ngâm, nói ra:

- Người trẻ tuổi, ngươi xuất thân từ Thần Hư Thần Quốc?

Tiết lão đầu đột nhiên mở miệng hấn dẫn toàn trường chú ý, mọi người nhao nhao nhìn qua, dùng Hồn Tộc chiếm đa số, mà Thần Hư Thần Quốc đối với Hồn Tộc mà nói có ý nghĩa phi phàm.

Người trẻ tuổi nhàn nhạt gật đầu, thừa nhận xuất thân của mình, lần này tất cả mọi người kể cả Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong nhìn qua thanh niên Hồn Tộc này mang theo nét kính sợ.

Thần Hư Thần Quốc, đây là Chân Thần thánh địa của Hồn tộc!

Tuy Thần Văn Thành thế lực kinh người, nhưng đó là phương diện luyện đan và thần văn, chính thức luận võ lực thì Thần Văn Thành tự nhiên không so được với Thần Hư Thần Quốc có chân thần rồi.

- Thần Hư Thần Quốc sao?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, ẩn ẩn có liên tưởng.

Tô lão cảm khái nói:

- Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên nha, Hồn Tộc trong Tu La Lộ có hai thế lực Thần Quốc Thần Hư, Thần Miểu đỉnh cấp. Hiện tại Thần Miểu Thần Quốc bởi vì Thần Miểu Thiên Tôn rời đi nên sa sút không ít. Phải dựa vào Thần Hư Thần Quốc chèo chống, thực tế Hồn Đế bệ hạ sau khi đột phá chân thần càng tỏ thần thần uy của Hồn Tộc! Ta nhìn căn cơ của ngươi vững chắc, linh hồn lực ngưng thành thực chất. Tại Thần Hư Thần Quốc chắc hẳn là trẻ tuổi tuấn kiệt.

Võ giả Hồn tộc xuất thân Thần Hư Thần Quốc đối với người của Hồn Tộc ở nơi khác giống như hoàng thân quốc thích ở kinh thành, địa vị cao hơn một tầng. Thanh niên tóc bạc trước mặt còn trẻ tuổi nhưng mà ngày sau sẽ trở thành nhân vật trọng yếu, cho nên không thể đối đãi với hắn như tiểu bối bình thường, dù là Tô lão cùng Tiết lão có địa vị lục phẩm Thần Văn Sư cũng phải nhìn cao.

Thanh niên tóc bạc thản nhiên nói:

- Nhân tài kiệt xuất không dám nhận, Thần Hư Thần Quốc nhân tài đông đúc, vãn bối chỉ là Thần Vương thế tử bỏ đi của Thần Hư Thần Quốc, mười lăm năm trước vãn bối theo sư phụ vào thần quốc, đối với thần văn thuật có chút nghiên cứu, cũng muốn nhìn xem bốn phía có điểm gì thú vị hay không, đã sớm nghe nói Thần Văn Thành thần văn thuật độc nhất vô nhị, vãn bối muốn kiến thức một hai.

Thanh niên tóc bạc lời nói mang theo tự tin, luận thần văn thuật, Thần Hư Thần Quốc tự nhiên không bằng Thần Văn Thành, nhưng cũng không kém tới mức không hợp thói thường, cao thủ đỉnh cấp trong Thần Hư Thần Quốccó không ít là Thần Văn Sư.

Cho nên thanh niên tóc bạc đến Thần Văn Thành chỉ là "Kiến thức một hai", cũng không phải như Nguyệt Thu Phong, Nguyệt Lưu Tinh còn trẻ tới tham gia học nghệ.

Lần này khảo hạch Thần Văn Sư đối với thanh niên tóc bạc mà nói cũng chỉ chỉ là thủ đoạn chứng minh mình thì bỏ đi, hắn cũng không phải quá muốn huy chương của Thần Văn Sư công hội.

- Thì ra là Tần Vương thế tử! Thật sự là thất kính!

Nghe được tục danh Tần Vương thì sắc mặt Tiết lão cũng nghiêm túc lên.

Có thể ở Thần Hư Thần Quốc phong vương thì bản thân là Thiên Tôn, tuy Thần Hư Thần Quốc xưng "Vương " cũng chỉ là Thiên Tôn nhược tiểu, nhưng Thiên Tôn chính là Thiên Tôn, so về Giới Vương mà nói địa vị cao hơn quá nhiều.

- Ha ha ha! Lần khảo hạch này nhân tài đông đúc nha! Một Thanh Ảnh, Mộng Dao đều là người nổi bật, vốn tưởng rằng lần khảo hạch này là sân nhà biểu diễn của hai nàng, không nghĩ tới núi cao có núi cao hơn, sắp tới bắt đầu khảo hạch còn có nhân kiệt xuất hiện, người trẻ tuổi, ngươi tên là gì?

Tô lão cười ha ha hỏi thanh niên tóc bạc.

Thanh niên tóc bạc chắp tay, nhàn nhạt nói ra hai chữ:

- Tần Dật.

Trong khi hắn nói chuyện thì Thanh Ảnh, Mộng Dao hai thiên chi kiều nữ đều nhìn qua thanh niên tóc bạc, trong ánh mắt mang theo chiến ý, như Tô lão đầu nói khảo hạch này quá bất ngờ.

Có thêm Tần Dật, tuy nhìn không ra thần văn thuật của hắn thế nào, nhưng chỉ nhìn xuất thân của đối phương có thể đoán ra một hai, nếu như không có chút bản lĩnh thật sự, làm sao có thể tới Thần Văn Sư công hội mất mặt, Thần Hư Thần Quốc xem như lãnh tụ tinh thần của Hồn tộc trong Tu La Lộ đấy.

Tần Dật chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của các nàng!

Trong quá trình Tô lão, Tiết lão cùng Tần Dật nói chuyện thì ánh mắt Lâm Minh thâm trầm, trong mắt mang theo khác thường!

Thần Hư Thần Quốc!

Thần Miểu Thần Quốc!

Cái gọi là Thần Miểu Thần Quốc chính là thế lực do Thần Miểu Thiên Tôn kiến thành.

Mấy trăm vạn năm trước Thần Miểu Thiên Tôn đã sớm là Thiên Tôn tuyệt đỉnh, nhưng không thể bước vào Chân Thần, bởi vì nguyên nhân nào đó hắn bị ca ca của mình đuổi giết, bị buộc tiến vào Uổng Tử Cốc.

Rồi sau đó Thần Miểu Thiên Tôn bị nhốt trong Uổng Tử Cốc mấy trăm vạn năm, cũng chính là mấy ngàn vạn năm trong Uổng Tử Cốc, lúc này mới gặp được Lâm Minh.

Ca ca của Thần Miểu Thiên Tôn không có gì bất ngờ xảy ra chính là Thần Hư Thiên Tôn! Hoặc nói là Thần Hư Chân Thần!

Hiện tại là lãnh tụ tinh thần của Hồn Tộc, cũng chính là Thần Hư Thần Quốc, quốc chủ của nó chính là đầu sỏ chôn vùi Thần Miểu Thiên Tôn.

Lâm Minh rất nhanh đã hiểu tất cả.

Lúc trước hắn hỏi Thần Miểu Thiên Tôn tại sao phải tiến vào Uổng

Tử Cốc, Thần Miểu Thiên Tôn chỉ nói một chữ "Thù".

Thẳng đến khi hắn rời khỏi Uổng Tử Cốc, Thần Miểu Thiên Tôn mới lộ ra thêm... Tin tức, người đuổi giết là thân ca ca của hắn, hơn nữa bản thân của hắn và ca ca có tâm linh cảm ứng đặc thù, chỉ cần Thần Miểu Thiên Tôn vừa ra khỏi Uổng Tử Cốc thì ca ca của hắn sẽ cảm ứng được, cho nên Thần Miểu Thiên Tôn không có ra khỏi Uổng Tử Cốc.

Mấy hô hấp ngắn ngủi, trong đầu Lâm Minh hiện ra đủ loại suy nghĩ, đúng lúc này đột nhiên hắn chấn động, chẳng lẽ...

Trong lòng Lâm Minh sinh ra một suy đoán.

Do dự đôi chút, Lâm Minh suy nghĩ, muốn chứng minh suy đoán này, hắn mở miệng nói:

- Ta muốn thỉnh giáo một chút...

- Ân?

Người trong phòng đang nghe tình huống của Tần Dật, Lâm Minh đột nhiên mở miệng nói quá đột ngột, trong gian phòng thân phận của Lâm Minh rất không ngờ, trừ Tiết lão đầu, Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong ra, không có người nào chú ý hắn, có lẽ đáng giá chú ý đôi chút chính là Lâm Minh là nhân tộc, trong phòng chỉ có hắn là nhân tộc, tất cả mọi người còn lại đều là võ giả Hồn tộc

Nhân tộc Thần Văn Sư thật sự ít càng thêm ít.

Tần Dật, Tô lão đầu, Thanh Ảnh, Mộng Dao chỉ nhìn Lâm Minh, cũng không để ý tới Lâm Minh, mà Tiết lão đầu cười tủm tỉm, hiền lành mở miệng hỏi:

- Làm sao vậy tiểu tử, có gì cần hỏi sao?

Trong mắt Tiết lão đầu xem ra Lâm Minh hôm nay chính là tới quấy rối, nhưng mà hôm nay xuất hiện nhân kiệt quá nhiều, Lâm Minh chỉ sợ không đảo loạn được, ngược lại biến thành trò cười.

Lâm Minh không kiêu ngạo không siểm nịnh, âm thanh tinh tường hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút Thần Hư tiền bối đột phá Chân Thần khi nào?

Lâm Minh nói ra lời này thì Tần Dật lập tức nhướng mày, sắc mặt tức giận, ánh mắt của hắn lăng lệ nhìn qua Lâm Minh.

- Làm càn, danh xưng của Hồn Đế bệ hạ ngươi có thể gọi thẳng sao?

Tiếng quát chói tai vang lên, sát khí toàn thân Tần Dật phóng ra ngoài, ẩn ẩn tập trung vào người Lâm Minh, hùng hổ dọa người, có cảm giác sau đó hắn sẽ lập tức động thủ!

Hào khí lúc này khẩn trương lên, Tiết lão đầu vội vàng cười ha hả hoà giải, nói:

- Lâm Minh, tục danh của Hồn Đế không phải ai cũng có thể gọi thẳng, nhưng mà ngươi không phải người Hồn Tộc cho nên không hiểu chuyện này, cho nên lần này miễn đi, cũng không thể có lần sau nha...

Tục danh của đế vương có đôi khi quả thật có chút cấm kỵ, trong quốc gia phàm nhân thời điểm xưng hô đế vương quả quyết không dám gọi danh tự hoặc là niên hiệu, chớ nói gọi thẳng tên, mà trong viết văn phải tránh tên của đế vương, có khi còn phải dùng chữ khác thay thế.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng mà Lâm Minh thụ ân của Thần Miểu Thiên Tôn, cũng biết Thần Miểu Thiên Tôn bị đẩy vào tuyệt cảnh là tên Thần Tư này, hắn thật sự không có hảo cảm gì cả.

Hắn nhìn Tiết lão đầu, Tiết lão đầu mặc dù là người keo kiệt, nhưng mà tâm lý không tệ, lần này hắn mở miệng cũng là giải vây cho hắn, Lâm Minh cũng không muốn làm cho hắn không xuống đài được, vì vậy hắn nhàn nhạt nói một câu:

- Vãn bối xác thực không biết. - Ừ, lần sau chú ý, ngươi hỏi Hồn

Đế bệ hạ khi nào đột phá Chân Thần Cảnh sao?

Tiết lão đầu kỳ quái nhìn qua Lâm Minh, không biết Lâm Minh vì sao đột nhiên hỏi câu này.

- Vâng!

Lâm Minh trả lời đơn giản.

- Ân... Hồn Đế bệ hạ đột phá Chân Thần Cảnh vào ba trăm vạn năm trước!

Tiết lão đầu nói chuyện chấp tay với hư không, dùng bày tỏ tôn kính với Hồn Đế.

Ba trăm vạn năm?

Ánh mắt Lâm Minh khẽ động, cảm giác suy đoán của mình chuẩn xác hơn.

- Thời gian cụ thể là bao lâu?

Lâm Minh theo đuổi không bỏ, làm cho Tiết lão đầu cũng có chút khó hiểu, Lâm Minh đang muốn hỏi cái gì.

Mà Tần Dật lãnh ngạo trả lời:

- Thời gian chính xác là ba trăm bốn mươi bảy vạn năm, Hồn Đế bệ hạ đột phá Chân Thần là lúc bầu trời xuất hiện cửu sắc thiên kiếp, phong vân biến sắc, vạn tộc triều bái, việc này ghi vào thánh điển của Hồn Tộc vĩnh cửu, là việc vui trọng đại ức năm có một của Hồn Tộc cái! Ngươi lòng hiếu kỳ có phải quá nặng không, Hồn Đế bệ hạ khi nào đột phá Chân Thần ngươi có quan hệ gì à?

- Ân, ta biết rõ...

Lâm Minh hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm.

Thần Hư đại đế đột phá Chân Thần cùng thời gian với Thần Miểu Thiên Tôn bị ép vào Uổng Tử Cốc!

Chương 1563: Bắt đầu khảo hạch

Lâm Minh ở trong Uổng Tử Cốc bảy năm, trong bảy năm này Hồn Đế cơ hồ không nói qua với hắn nhiều, chỉ là Lâm Minh hỏi tới hắn đã bị nhốt trong Uổng Tử Cốc bao lâu, Hồn Đế mới nói con số đại khái là ba ngàn năm trăm vạn năm.

Uổng Tử Cốc có tốc độ thời gian gấp mười lần bên ngoài, trong Uổng Tử Cốc ba ngàn năm trăm vạn năm thì bên ngoài chỉ có ba trăm năm mươi vạn năm, cùng ăn khớp với ba trăm bốn mươi bảy vạn năm của Tần Dật vừa nói.

Chuyện này khiến người ta liên tưởng nhiều.

Khả năng giải thích rõ ràng nhất là Thần Hư muốn giết Thần Miểu nhưng thật ra là vì tranh giành tư cách Chân Thần.

Hoặc là tranh giành một thứ đồ vật có thể khiến hai huynh đệ Thần hư và Thần Miểu chém giết nhau, ví dụ như đan dược, đồ vật các loại!

Mà Thần Hư thành công, hắn trở thành Chân Thần thì ép Thần Miểu vào trong Uổng Tử Cốc.

Lâm Minh trước đó cảm thấy kỳ quái, Thần Miểu Thiên Tôn và Thần Hư đại đế là hai huynh đệ, nếu như hai huynh đệ ủng hộ nhau, vậy thì đúng là tung hoành thiên hạ, không người có thể địch, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến hai người trở mặt thành thù?

Nếu như nói hai huynh đệ tranh giành tư cách Chân Thần thì giải thích rõ ràng rồi.

Chân Thần Cảnh đối với Thiên Tôn hấp dẫn thật sự quá lớn! Dù là Thần Mộng, Hỗn Nguyên, Ma Thủy những người này vì đột phá Chân Thần cũng muốn trả giá lớn.

Thần Mộng Thiên Tôn tự trảm nguyên thần, Hỗn Nguyên Thiên Tôn trở về quê hương sáng tạo lục đạo luân hồi, Ma Thủy Thiên

Tôn đảo qua Thánh tộc phản bội Nhân tộc đều vì Chân Thần Cảnh!

Hơn nữa Lâm Minh vốn có một chuyện không nghĩ ra, Thần Miểu Thiên Tôn cùng Thần Hư đại đế có thiên phú kinh người, điều kiện tu luyện tương tự. Vì sao Thần Hư bước vào Chân Thần Cảnh mà Thần Miểu chỉ là Thiên Tôn đỉnh phong. Thiên Tôn đến Chân Thần, đây là một bước dài, chênh lệch không phải một lần hai lần.

Nếu như nói mấy trăm vạn năm trước Thần Hư Thần Miểu hai huynh đệ này bất ngờ phát hiện cơ hội trở thành Chân Thần, nhưng mà cơ hội chỉ thành tự cho một người, mà Thần Hư lại gia hại Thần Miểu, đây đã đủ thuyết phục rồi.

- Thì ra... Thần Miểu tiến vào Uổng Tử Cốc là vì tư cách Chân Thần!

Trong lòng Lâm Minh cảm khái, mấy trăm vạn năm trước Thần Miểu Thiên Tôn chính trực tráng niên, có thể nói là hăng hái, lại ngẫu nhiên gặp cơ hội trở thành Chân Thần, nếu như thành công vậy thì tiền đồ vô lượng. Tên lưu sử sách.

Ai ngờ thiên ý trêu người, kết quả làm hại Thần Miểu, chẳng những mất đi tư cách Chân Thần, bản thân cũng bị nhốt vào Uổng Tử Cốc chịu khổ mấy ngàn vạn năm, bây giờ sắp dầu càn đèn tắt.

Kinh nghiệm như thế Thần Miểu Thiên Tôn chỉ dùng một chữ "Thù" khái quát. Thật sự là hắn không muốn nói nhiều, cũng không muốn nhớ trải qua của năm đó, chữ "Thù" này còn ẩn chứa cực khổ và bi thống.

Lâm Minh âm thầm thề trong lòng, nếu ngày sau hắn trở thành Chân Thần sẽ đòi lại công đạo cho Thần Miểu Thiên Tôn!

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đúng lúc này mấy chấp sự áo đỏ khảo hạch đi tới, giữ mấy chấp sự áo đỏ là lão giả áo bào trắng.

Những người này chính là giám khảo khảo hạch.

Lão giả áo trắng là trưởng lão Thần Văn Sư công hội, mỗi lần khảo hạch Thần Văn Sư tuy cũng chỉ là thái điểu dự thi, nhưng mà Thần

Văn Sư công hội vẫn phái một trưởng lão ra chủ trì.

Nếu như cộng thêm Tiết lão đầu, Tô lão đầu thì có tới ba Thần Văn Sư thâm niên.

Lão giả áo trắng vừa vào cửa, Tiết lão đầu dùng chân nguyên truyền âm nói đại khái, lão giả kia nghe xong thì kinh ngạc nhìn qua Tần Dật, mỉm cười gật đầu, nói:

- Tần Dật đúng không, ta chờ mong ngươi biểu hiện!

Lão giả áo trắng không che dấu tán thưởng Tần Dật, đương nhiên đối với hắn khi còn trẻ tuổi và hắn cũng sẽ không quá mức vắng vẻ, hắn lại nhìn qua toàn trường, nói ra:

- Còn các ngươi nữa, ta cũng chờ mong biểu hiện của các ngươi, nếu như có khả năng ta hy vọng các ngươi đều có thể trở thành Thần Văn Sư, đương nhiên... Bởi vì khảo hạch rất nghiêm khắc, khả năng thực hiện nguyện vọng không lớn, qua năm sau người có tư cách càng ít, năm nay có lẽ là một năm có thu hoạch...

Lão giả áo trắng trong khi nói chuyện, ánh mắt nhìn qua Tần Dật, Thanh Ảnh, Mộng Dao ba người đảo qua theo thứ tự, ba người này chính là ba tuyển thủ hạt giống năm nay.

Ba người này thì Thanh Ảnh, Mộng Dao hai gã thiếu nữ tự tin tràn đầy, kích động, mà Tần Dật sắc mặt lạnh nhạt, bộ dáng khí định thần nhàn.

- Mộng Dao, buông lỏng tâm tính, từ trình độ bình thường là được.

Tiết lão đầu nói xong lại dựng ngón tay cái với Mộng Dao nhiều lần, muốn cổ vũ, không thể không nói lão nhân này mặc dù keo kiệt và lột da người ngoài, đối với Lâm Minh càng muốn chiếm tiện nghi đủ kiểu, nhưng mà với đồ đệ thì hắn phi thường chiếu cố.

Nói với đồ đệ mình xong, ánh mắt Tiết lão đầu nhìn qua người Lâm Minh, hắn cười ha hả nói ra:

- Còn tiểu tử ngươi nữa, cũng cố gắng lên đi, cho dù ngươi tới quấy rối cũng không làm được gì đâu, bằng không biến thành trò cười cho người khác đấy.

Tiết lão đầu trong khi nói chuyện tràn ngập tự tin, Lâm Minh cũng mỉm cười xem như đáp lễ, đối với lão đầu tử mắt nhỏ như mắt chuột này Lâm Minh cũng có chút hảo cảm, ít nhất lão nhân này tâm địa không xấu. Trong bí cảnh sinh tử hợp tác với người này thì sẽ bị hắn chiếm tiện nghi, nhưng ít ra sẽ không bị đâm sau lưng.

Trưởng lão khảo hạch lên sân khấu, khảo hạch Thần Văn Sư lập tức bắt đầu.

Lâm Minh yên lặng nhìn qua Tần Dật, cầm lấy thần văn bút, lần khảo hạch này gặp được Tần Dật xem như Lâm Minh ngoài ý muốn, lại thập phần coi trọng việc nhỏ xen ngang này.

Lúc này Tần Dật buông hai tay xuống, một bộ dáng không liên quan tới ta, hắn ngay cả thần văn bút hiện ra tự tin không gì sánh kịp.

- Khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư, mỗi người không hạn chế số lần thất bại, trong năm giờ hoàn thành nhất phẩm thần văn phù thì vượt qua kiểm tra, khảo hạch hiện tại bắt đầu!

Lão giả áo trắng mặt không biểu tình, nói đúng là không hạn chế số lần thất bại, nhưng mà tài liệu tiễn đều là mình ra, không ai rảnh chà đạp tài liệu của mình, hơn nữa đối với cấp thấp Thần Văn Sư mà nói năm giờ cũng chỉ hoàn thành ba lần vẽ thần văn mà thôi, cũng nói đúng hơn là ba lần thất bại thì xem như vô duyên với khảo hạch.

Khi khảo hạch bắt đầu, rất nhiều thí sinh dùng hồn lực xử lý tài liệu, rồi sau đó dùng thần văn bút hấp dẫn chất lỏng của tài liệu bắt đầu vẽ thần văn phức tạp.

Lâm Minh cũng không ngoại lệ, hắn lựa chọn vẽ "Cường Lực Phù".

"Cường Lực Phù", nghe cái tên này đối với Lâm Minh mà nói có trí nhớ khó quên.

Thời điểm Lâm Minh mười lăm tuổi, hắn bôn ba vì tài nguyên, thời điểm làm công thì hắn ngoài ý muốn có được ma phương, kế thừa một phần minh văn trên ma phương, Lâm Minh lúc này vẽ thần văn phù đầu tiên là "Cường Lực Phù".

Đương nhiên "Cường Lực Phù" và Tu La Lộ "Cường Lực Phù" cũng khác nhau, hiện tại "Cường Lực Phù" là thần văn thuật, uy lực lớn hơn ngàn vạn lần, mà khi "Cường Lực Phù" trong trí nhớ của hắn chỉ là đồ cấp thấp mà thôi.

Nhưng mà đã như thế đối với Lâm Minh khi đó mà nói, gom góp tài liệu "Cường Lực Phù" cũng khiến Lâm Minh táng gia bại sản.

Nghĩ tới đây động tác của Lâm Minh chậm chạp, dường như thời điểm vẽ "Cường Lực Phù" thì ký ức mấy chục năm trước hiện ra trước mặt Lâm Minh, hắn một đường đi tới, thời điểm hắn có nhiều tài nguyên thì khi quay đầu lại nhớ ngày xưa thì hắn cảm khái vô hạn.

Lâm Minh đắm chìm trong quá trình vẽ, mỗi một số, một ký tự đều vẽ rất chậm chạp.

Bên cạnh Lâm Minh có một người đang nhìn chằm chằm vào Lâm Min, đó chính là Tiết lão đầu.

Tiết lão đầu vốn tươi cười đầy mặt, đang có ý định thấy Lâm Minh thất bại thì trêu ghẹo, mà thẳng đến khi Lâm Minh bắt đầu vẽ "Cường Lực Phù" thì vui vẻ trên mặt Tiết lão đầu cứng lại, biến thành kinh ngạc.

Trong quan niệm của hắn, Thần Văn Sư không có vài thập niên khổ công thì đừng mong luyện thành, đây là có người chỉ dạy.

Đương nhiên nếu như là kỳ tài ngút trời lại có người chỉ điểm, tri vô bất ngôn (không biết không nói) ngôn vô bất tẫn (biết gì nói nấy), trong mười năm sẽ học thành nhất phẩm Thần Văn Sư, cũng không có vấn đề gì.

Ví dụ như Tần Dật chính là tình huống này, hắn mới học thần văn thuật mười lăm năm, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn không phải là một nhất phẩm Thần Văn Sư.

Nhưng mà thiên phú không hợp thói thường, Tiết lão đầu cũng không thể tin được như Lâm Minh học một năm lại học ra bài bản hẳn hoi, Lâm Minh vẽ thần văn phù động tác tuy rất chậm, nhưng mà búp pháp vững vàng..

Kiến thức cơ bản có thể dùng vững chắc để hình dung.

Thực tế Lâm Minh còn là võ giả nhân tộc.

- Tiểu tử này... Hắn luyện thế nfo, hắn chẳng lẽ trước kia đã học qua thần văn thuật, một năm trước lại giả không hiểu?

Tiết lão đầu ngẫm lại thì cảm thấy Lâm Minh rất không có khả năng nhàm chán đi trêu chọc mình, biểu hiện khi đó không giống đang giả bộ, cũng không ai có tính trẻ con như thế.

- Chẳng lẽ hắn có kỳ ngộ gì, hoặc có danh sư chỉ điểm?

Lúc này Tiết lão đầu cũng mặc kệ đồ đệ Mộng Dao, toàn bộ tâm thần đặt lên Lâm Minh, hắn nhìn thẳng mỗi động tác của Lâm Minh, nếu như Lâm Minh có thể bảo trì loại trạng thái này tiếp tục, hắn đúng là có một ít khả năng hoàn thành một nhất phẩm thần văn phù!

Đương nhiên hiện tại nói cái gì còn quá sớm, dù sao động tác của Lâm Minh không tính nhanh, mà một cái nhất phẩm thần văn phù cần hơn ngàn phù văn thật nhỏ tạo thành, trong đó sai một bước sẽ thất bại toàn bộ!

Nhưng mà dù Lâm Minh thất bại, tại Tiết lão đầu cũng thấy được thiên phú kh ủng bố, phần thiên phú này vẫn bảo trì như vậy thì qua hai năm sẽ là nhất phẩm Thần Văn Sư, năm sáu năm sẽ trở thành nhị phẩm Thần Văn Sư, mười năm chính là Ttm phẩm!

Đây chính là tốc độ quá yêu nghiệt.

Chương 1564: Tư cách Thần Văn Sư

Thời gian khảo hạch qua mười hô hấp thì Lâm Minh đã thành công vẽ ra mười cấu kiện phù văn thật nhỏ, tốc độ vẽ đường vân của hắn rất chậm, nhưng mà lại vững vàng không ai có thể sánh bằng được.

Nhưng mà loại biểu hiện trong quy trong củ này trừ Lâm Minh hiểu rõ và Tiết lão đầu kinh ngạc ra, những người khác không ai đi chú ý Lâm Minh.

Mọi người tập trung chú ý vào Mộng Dao, Thanh Ảnh hai thiếu nữ xinh đẹp.

Thần văn phù của hai người như rồng bay phượng múa, đẹp không sao tả xiết. Ngón tay thon dài của các nàng xanh mướt phối hợp với thần văn bút tinh xảo hấp chất lỏng các loại tài liệu, lúc này hình thành cầu vồng xinh đẹp trên không trung.

Kỹ xảo tinh tế và thủ pháp hoa mỹ làm cho rất nhiều người khảo hạch quan sát, kể cả một ít chấp sự khảo hạch cũng than thở không thôi.

Nhìn thấy hai nữ vẽ thần văn phù chính là cảm giác hưởng thụ.

- Không hổ là đồ đệ do Tô lão cùng Tiết lão dạy dỗ, xem bộ dáng của các nàng thì bắt tư cách nhất phẩm Thần Văn Sư không có gì khó.

Mấy chấp sự dùng chân nguyên truyền âm với nhau, lão giả áo trắng cầm đầu nói ra:

- Đúng vậy, các nàng bắt được tư cách Thần Văn Sư không có gì khó, nhưng mà nhân vật chính hôm nay sợ rằng không phải các nàng, nhân vật chính còn chưa động thủ đấy.

Lão giả áo trắng nói xong, dùng ánh mắt nhìn qua, mọi người đang nhìn lại, lão giả áo trắng này nói chính là Thần Hư Thần Quốc xuất thân Tần Vương thế tử Tần Dật.

Khảo hạch bắt đầu hơn hai mươi hô hấp, Tần Dật vẫn khoanh tay đứng đó, không có động thủ.

- Hắn đang làm cái gì? Chẳng lẽ khiêm nhường sao?

Đám chấp sự nhìn qua Tần Dật vẫn còn bộ dáng khí định thần nhàn đều khẽ nhíu mày. Kỳ thật với thiếu niên thiên tài tới từ Thần Hư Thần Quốc này trong lòng bọn họ có kính sợ, nhưng cũng không muốn hắn đại phóng dị sắc áp hào quang thí sinh Thần Văn Sư bản địa.

Trận đấu bắt đầu lâu như vậy còn chưa động thủ, loại cách làm này tràng ngập hương vị "trang bức". (Trang bức ý nghĩa là giả tạo, làm ra vẻ)

- Thằng này quá ngạo mạn!

Có chấp sự khó chịu nói ra.

- Hắn có ý gì, cho chúng ta xem người khác họa trước, hắn lại đuổi theo biểu hiện cao thâm sao?

Lão giả áo trắng cười lắc đầu,

- Kỳ thật các ngươi hiểu lầm rồi, tuy Tần Dật ngạo khí, nhưng mà ngạo này nằm trong xương cốt rồi, bình thường sẽ không biểu hiện ra ngoài, hắn hiện tại không động thủ không phải là đang làm ra vẻ. Mà là đang cẩn thận cảm thụ kết cấu hoa văn và đặc tính của tài liệu, trong đầu đang vẽ phác thảo phù văn đấy. Làm như vậy một khi động thủ vẽ thì có thể làm liên tục.

Thời điểm họa sĩ đỉnh cấp vẽ cây trúc, bút không nhúc nhích nhưng trong lòng của hắn đã vẽ ra hình ảnh cây trúc nguyên vẹn rồi, Đây là cái gọi là tính trước, Thần Văn Sư vẽ thần văn phù cũng như thế, dùng thời gian cực ngắn vẽ xong phù văn trong lòng, bắt đầu vẽ như thần trợ.

Quả nhiên thời điểm lão giả áo trắng nói xong thì Tần Dật đã động thủ.

Hắn tiện tay cầm một cái tài liệu ném vào không trung. Linh hồn lực bắn thẳng vào và như lợi kiếm mổ xẻ tài liệu này.

Những thần văn phù dùng tài liệu nào cũng trân quý, Thần Văn Sư bình thường thì e sợ làm ra sai lầm gì, nhưng mà Tần Dật làm dứt khoát hẳn hoi, bởi vì hắn đã sớm quen thuộc kết cấu và đặc điểm của tài liệu tới mức không thể quen thuộc hơn, kể cả hoa văn và tài liệu thật nhỏ hắn cũng dùng cảm giác dò xét rành mạch, đây là năng lực do linh hồn lực Tần Dật cường đại mang tới.

Chỉ nghe "Xoạt xoạt xoạt!" vang lên, hơn mười loại tài liệu bị Tần Dật xử lý và hóa thành chất lỏng, hoặc là bị nghiền nát thành bụi phấn, hoặc là trộn vào thuốc khác.

Trong lúc nhất thời cơ hồ tất cả tài liệu đều hội tụ trong lòng bàn tay Tần Dật.

Một màn này làm cho lão giả áo trắng con mắt sáng ngời, hảo thủ pháp, tuổi còn trẻ như vậy đã xử lý hơn mười loại tài liệu!

Những Thần Văn Sư bình thường vẽ thần văn phù đều cầm từng loại tài liệu mà xử lý, dùng cam đoan xác xuất thành công sẽ cao, bởi vì nhất tâm nhị dụng cũng khó khăn, thao tác hơn mười loại tài liệu độ khó to lớn có thể nghĩ!

Đương nhiên chỗ tốt chính là có thể giúp vẽ thần văn phù tăng lên nhanh chóng, những Thần Văn Sư chưa thành thục không dám làm như vậy.

- Tiểu tử này, thực lực còn lợi hại hơn dự đoán của ta nhiều! Ta thấy hắn xử lý hơn mười loại tài liệu, có khả năng là muốn vẽ Dung Hỏa Phù, đây là thần văn phù độ khó khá lớn trong nhất phẩm thần văn phù.

- Hắn vốn chính là người nổi bật trong Thần Văn Sư, có tự tin chọn Dung Hỏa Phù cũng không kỳ quái.

So sánh chuyện Tần Dật đồng thời thao tác hơn mười loại tài liệu thì độ khó của Dung Hỏa Phù không là gì.

Mọi người đang nói thì Tần Dật bắt đầu vẽ, hắn không dùng thần văn bút, mà là trực tiếp dùng ngón tay dẫn động làm bút, dẫn dắt chất lỏng tài liệu đi vẽ.

Tốc độ vẽ của hắn hết sức nhanh chóng, chỉ cần trong nháy mắt liền vẽ ra một phù văn thật nhỏ, trong nháy mắt kế tiếp vẽ ra cái thứ hai, kế tiếp, cái thứ ba thứ tư, rất nhanh đã vẽ ra hơn mười phù văn nhỏ bé.

Những phù văn nhỏ này phiêu phù trên không trung, có một lực lượng vô hình chèo chống chúng, khiến chúng nó duy trì khoảng cách nhất định, ẩn ẩn phù hợp với pháp tắc thần bí nào đó, mà pháp tắc này cũng chính là pháp tắc của Tu La Lộ.

Tần Dật tuy không có lập tức vẽ phù văn ngay, nhưng mà qua một lát hắn đã vượt qua người khác.

- Tốt độ thật nhanh!

Rất nhiều người động dung, kể cả Lâm Minh cũng nhìn qua Tần Dật, hiển nhiên Tần Dật là người được Thần Hư Thần Quốc tỉ mỉ bồi dưỡng, có lẽ tu vị của hắn không phải mạnh nhất, nhưng mà phương diện thần văn thuật lại không thua gì trẻ tuổi đệ nhất nhân của Thần Hư Thần Quốc.

Nhưng mà Lâm Minh cũng nhìn mà thôi, rồi sau đó liền thu hồi tâm tư chuyên chú vẽ "Cường Lực Phù ", mặc dù trong hệ thống thần văn thuật thì "Cường Lực Phù" chỉ được xem là phù văn cấp thấp nhất trong khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn chọn nó, chỉ bởi vì nó giúp Lâm Minh biết quá trình tham gia khảo hạch Thần Văn Sư chứ không phải giải thi đấu Thần Văn Sư, bất luận là hoàn thành thần phù văn nào cũng vượt qua kiểm tra

Lâm Minh an an ổn ổn vẽ Cường Lực Phù thì nghe tiếng "Xùy! Xùy!" Hai tiếng nổ tung, hai thần văn phù hóa thành khói xanh, có Thần Văn Sư học đồ bởi vì phân tâm xem Tần Dật vẽ thần văn phù cho nên không khống chế tốt hồn lực, thần văn phù nổ tung.

Hai tên Thần Văn Sư học đồ vẻ mặt như khóc tang.

Mặc dù nói thời gian còn nhiều, nhưng mà bọn họ muốn thông qua khảo hạch của Thần Văn Sư xác suất cũng rất xa vời, ngay từ đầu hồn lực dồi dào, hy vọng thông qua cũng lớn một chút, về sau hồn lực càng yếu, hy vọng thông qua khảo hạch càng nhỏ bé.

Trừ hai người không thể thông qua khảo hạch Thần Văn Sư ra, cũng có không ít người khống chế không dễ dàng, kể cả Nguyệt Lưu Tinh cũng có thần sắc chuyên chú, không dám có chút phân thần, chỉ có thể nói Mộng Dao, Thanh Ảnh, Tần Dật có trình độ khác người ta quá lớn.

Mà trận đấu đặc sắc khẩn trương như vạy đã có một người biểu hiện rung động như khi Tần Dật biểu hiện, hắn cũng không có quá chú ý Tần Dật, mà chín thành chín lực chú ý đặc lên người Lâm Minh, người này chính là Tiết lão đầu.

Từ khi bắt đầu trận đấu hắn đã quan sát Lâm Minh.

Ngay cả đồ đệ của mình hắn không nhìn nhiều vài lần, Tần Dật xuất hiện tuy làm hắn phan tâm, nhưng mà chỉ nhìn vài lần rồi bỏ qua, rồi sau đó hắn lại quan sát Lâm Minh.

Loại biểu hiện này không thể tránh được con mắt bạn thân Tiết lão là Tô lão.

- Ta nói... Tiết lão đầu, vì sao ngươi luôn chú ý tới tiểu tử này, hắn có gì khác lạ sao?

Bên cạnh Tiết lão, Tô lão mở miệng hỏi, lực chú ý của hắn đặt lên người đồ đệ Thanh Ảnh của mình, vốn tưởng rằng Tiết lão đầu cũng thời khắc chú ý tới đệ tử Mộng Dao mới đúng, ai biết Tiết lão đầu từ khi bắt đầu khảo hạch đã nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, mí mắt không nháy một cái, giống như trên mặt Lâm Minh có hoa.

- Hắn...

Tiết lão cười khổ một tiếng, không biết nên nói như thế nào.

Nhìn thấy Tiết lão đầu cười khổ, Tô lão càng ngày càng có hứng thú.

- Đồ đệ của ngươi sao ngươi không quan tâm, Thanh Ảnh ngươi cũng không nhìn, thiên tài Tần Dật của Thần Hư Thần Quốc ngươi cũng không chú ý, vì sao chú ý tiểu tử ki? Trên người hắn có bí mật gì?

- Bí mật...

Tiết lão khẽ lắc đầu, nói:

- Nếu như ta nói cho ngươi biết, tiểu tử này học thần văn thuật không tới một năm, ngươi có bảo ta ngốc không?

- Không đến một năm?

Tô lão lông mày nhảy dựng, lúc trước hắn nghe được Lâm Minh cùng Tiết lão đầu cãi nhau, trong lời Tiết lão đầu đang ép buộc Lâm Minh, nhìn không tốt hắn trở thành Thần Văn Sư, nhưng mà Tô lão chỉ cho rằng Tiết lão đầu làm như thế là muốn tìm học phí xa xỉ trên người Lâm Minh mà thôi, hắn không nghĩ tới Lâm Minh chỉ học thần văn thuật một năm, trách không được Tiết lão đầu trước đó lại nói Lâm Minh tới nơi này tham gia khảo hạch Thần Văn Sư là tới "Quấy rối".

- Ngươi xác định chỉ không tới một năm? Một năm lúc bắt đầu học Thần Văn Sư dùng cất bước gian nan để hình dung còn không đủ, thế nhưng mà ngươi nói hắn hiện tại giống như thái điểu mới học một năm sao?

Tô lão lắc đầu liên tục, không chịu tin tưởng.

Tiết lão nói:

- Cho nên ta mới có thể chú ý tới hắn, Tần Dật kia xuất thân thánh địa to lớn, Thần Hư Thần Quốc Thần Văn Sư truyền thừa tuy không bằng chúng ta, nhưng cũng có quy mô to lớn, số Thần Văn

Sư đỉnh cấp không ít hơn chúng ta, nếu như Tần Dật được bọn họ cầm tay chỉ việc, có thành tích này cũng không kỳ quái, thế nhưng mà Lâm Minh... Ta thực không nghĩ ra, hắn còn kinh diễm hơn Tần Dật nhiều lắm.

- Ngươi có tính sai hay không?

Tô lão còn không cách nào tiếp nhận.

Tiết lão nói:

- Ta cũng hoài nghi, ta suy nghĩ tiểu tử này một năm trước có tiếp xúc tới thần văn thuật hay không, có lẽ đang đùa giỡn ta? Nhưng mà hắn không có động cơ làm như vậy nha?

Chương 1565: Tiếp tục khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư

Sau khi nghe Tiết lão đầu nói chuyện thì Tô lão cũng bắt đầu chú ý Lâm Minh, hiện tại Lâm Minh đã hoàn thành một phần ba quá trình, nhưng mà linh hồn lực không có bị suy kiệt, thủ pháp vẫn vững vàng, so với lúc bắt đầu vẽ phù văn thì không có gì khác cả.

Nhưng mà xem ra chỉ sợ hắn thật có thể thông qua khảo hạch Thần Văn Sư.

Đúng là khó lường!

- Chúng ta tạm thời lẳng lặng xem tiếp đi, người trẻ tuổi kia rất đáng được chú ý, thực tế hắn còn là nhân loại, đây chính là điểm không tầm thường.

Tiết lão thì thào nói ra, mà lúc này Thanh Ảnh, Mộng Dao đã hoàn thành hai phần ba quá trình, tốc độ của các nàng nhanh gấp đôi Lâm Minh, về phần Tần Dật thì càng nhanh, trước mắt của hắn hình thành phù văn, hóa thành đồ án hình chữ nhật lập lòe, đây là quá trìn hoàn thành phù văn.

Rốt cục Tần Dật vẽ xong phù văn thật nhỏ, khi phù văn nhỏ này rơi xuống thì trong hư không xuất hiện hào quang của trăm ngàn phù văn sáng ngời, chúng đan vào nhau thành một trên không trung, hình thành thần văn phù lóe sáng, cùng lúc đó Tần Dật từ trong tu di giới lấy ra một cái kim cấp thần chi phù văn và tương dung với thần văn phù này.

Nhất phẩm thần văn phù dùng bạch ngân thần chi phù văn bình thường là dư xài, hoàng kim thần chi phù văn hiệu quả rất tốt, Tần Dật chọn hoàng kim cấp phù văn, chính là hy vọng tăng phẩm cấp lên, nếu như có thê sinh ra cấp Bích Hồn, hắn sẽ chọn bích hồn.

Thần văn phù có thể dung hợp với thần chi phù văn của Tu La Thiên Đạo thần, rất nhiều quy luật sắp xếp thật nhỏ của thần văn phù bị thần chi phù văn ảnh hưởng, cũng cũng gia trì pháp tắc Tu

La Lộ Thiên Đạo.

Đây là bước mấu chốt của thần văn thuật, đến tận đây Dung Hỏa Phù đại công cáo thành.

Mà Tần Dật hoàn thành nhanh chóng như vậy nên nguyên thần sảng khoái, không có dấu hiệu tiêu hao cái gì, ngón tay của hắn bắn liên tục, Dung Hỏa Phù hóa thành lưu quang bắn thẳng vào lão giả áo trắng khảo hạch.

Lão giả áo trắng nhận lấy, hào quang trên thần văn phù có đủ loại màu sắc, lão giả áo bào trắng cảm nhận phù văn trong đó.

Dò xét kết cấu bên trong, liên tiếp gật đầu, nói:

- Không tệ! Không tệ! Tương đương tốt!

Liên tục đánh ra tốt ba lần, với giám khảo Thần Văn Sư công hội nghiêm khắc thì đây là điểm rất khó được.

Thật sự là do Tần Dật vẽ "Dung Hỏa phù" không còn gì bắt bẻ.

Dung Hỏa Phù thuộc về thần văn phù cấp thấp, tác dụng của nó dung nhập vào trong linh khí, làm cho linh khí gia tăng uy lực hỏa thuộc tính, nếu như là hạ phẩm linh khí thì có thể tăng năm thành uy lực, trung phẩm linh khí chỉ có hai thành. Thượng phẩm linh khí cơ bản không tăng lên.

Hiện tại Tần Dật vẽ ra Dung Hỏa Phủ, theo Lâm Minh đánh giá thì uy lực so với Dung Hỏa Phù bình thường cao hơn một đoạn, dung nhập vào hạ phẩm linh khí có lẽ gia tăng sáu thành uy lực, trung phẩm linh khí cũng đạt tới hai thành rưỡi, đây là khó được, bởi vì nhất phẩm Thần Văn Sư tiêu chuẩn bình thường đã quá khó được, còn vượt qua tiêu chuẩn bình thường còn khó hơn lên trời.

- Tần Dật. Thông qua khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư! Đồng thời ngươi cũng đạt được tư cách khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, ngươi có thể lựa chọn sau khi khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư ngay sau đó tiến hành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, không biết ngươi có khảo thí không?

- Đương nhiên muốn khảo thi, vãn bối vốn không phải nhất phẩm Thần Văn Sư!

Tần Dật đã tính trước, lão giả áo bào trắng cười nói:

- Tốt. Có phách lực, như vậy qua sáu giờ nữa sẽ tới giờ bắt đầu khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư!

Khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư cần năm canh giờ, nghỉ ngơi một giờ sẽ bắt đầu tiến hành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, nếu như căn cơ bản thân không vững chắc, thời điểm ở khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư lề mề tới năm giờ mới xong việc. Hơn nữa linh hồn lực tiêu hao quá lớn thì không cách nafpo tiếp tục khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư.

- Tốt!

Tần Dật nhàn nhạt ứng một tiếng, sau đó hắn đi qua một bên ngồi xuống nhắm mắt lại, mấy chấp sự gật đầu, trong nội tâm càng cảm khái, bọn họ hoài nghi Tần Dật tạo nghệ trên thần văn thuật đã đuổi kịp bọn họ, bọn họ sống uổng phí nhiều năm như vậy. Đúng là quá giận sôi người.

Sau Tần Dật không có bất kỳ ngoài ý muốn, Mộng Dao cùng Thanh Ảnh lần lượt hoàn thành thần văn thuật.

Lão giả áo bào trắng theo thường lệ sẽ kiểm tra phù văn, hai cái thần văn phù độ khó trong nhất phẩm phù văn là trung thượng phẩm, tốc độ hoàn thành của hai người không khác nhau, trinh độ hoàn thành tương đương nhau, có thể nói là thế lực ngang nhau, nhưng mà so với Tần Dật thì có cảm giác bị áp xuống.

- Mộng Dao, Thanh Ảnh, các ngươi có muốn tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư không?

Lão giả áo trắng hỏi theo thường lệ.

- Đương nhiên!

- Còn cần phải hỏi!

Mộng Dao cùng Thanh Ảnh đồng thời trả lời, khẩu khí mang theo hương vị cạnh tranh, các nàng hai nữ vốn chính là vì tư cách nhị phẩm Thần Văn Sư mà đến, nhất phẩm Thần Văn Sư chỉ là quá độ mà thôi.

Mộng Dao cùng Thanh Ảnh xong, hoàn thành thứ ba chính là Lâm Minh!

Trong lúc Lâm Minh hoàn thành thần văn phù thì Tiết lão đầu, Tô lão đầu liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy nét rung động, kỳ thật đến mấy khắc cuối cùng Lâm Minh vẫn nắm chắc, khí tức không thấy có chút hỗn loạn, vào lúc đó Tiết lão đầu Tô lão đầu cũng đã đoán được Lâm Minh sẽ thành công, nhưng mà sau khi Lâm Minh bắt được tư cách nhất phẩm Thần Văn Sư thì trong nội tâm vẫn cảm thấy khó tin.

- Có lẽ ta thực tính sai rồi... Hắn tiếp xúc thần văn thuật không chỉ một năm, nhưng mà ta quan sát cốt linh của hắn không lớn, tu vị lại cao, còn kiêm tu thần văn thuật, đồng thời hắn còn là nhân tộc, đúng là không biết tu luyện thế nào...

Tiết lão đầu thì thào tự nói thầm, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhìn qua tùy tùng của mình và nói:

- Ngươi đi cửa thành điều tra xem cốt linh của Lâm Minh lúc vào thành là bao nhiêu.

Thần Văn Thành từ xưa đến nay cũng chỉ thu tinh anh nhân kiệt, có thể đi vào Thần Văn Thành, hoặc là Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư, Luyện Khí Sư, hoặc là trẻ tuổi tuấn kiệt và tiền bối thành danh.

Lâm Minh dùng thân phận tuổi trẻ tuấn kiệt đi vào thì phải trắc định cốt linh, mà khi đó Lâm Minh cũng xác thực trắc định.

- Người trẻ tuổi, ngươi có muốn tiến hành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư không?

Lão giả áo trắng hỏi theo thường lệ.

Lâm Minh nhàn nhạt gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu:

- Tốt.

Thông qua khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư với Lâm Minh mà nói căn bản không có độ khó gì, kế thừa trí nhớ hai lục phẩm Thần Văn Sư, một ngũ phẩm Thần Văn Sư, nếu ngay cả hoàn thành nhất phẩm Thần Văn Sư còn khó khăn thì nói không qua.

Nghe được Lâm Minh đáp ứng khảo hạch thì Mộng Dao, Thanh Ảnh hai người đều kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, các nàng đã sớm chú ý tới Lâm Minh, vốn cho rằng Lâm Minh không hoàn thành, bây giờ Lâm Minh cũng khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư như bọn họ, các nàng không nghĩ tới Lâm Minh còn dám tham gia khảo ạch nhị phẩm Thần Văn Sư?

Chương 1566: Khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư

Lần khảo hạch Thần Văn Sư này có bốn người có được tư cách nhất phẩm Thần Văn Sư, hơn nữa đều tiếp tục khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, trong bao nhiêu năm khảo hạch đây là chuyện hiếm có.

- Tiểu tử nhân loại Lâm Minh kia còn muốn tiếp tục nhị phẩm Thần Văn Sư... Xem ra một năm trước là hắn giả heo ăn thịt hổ rồi.

Tô lão làm tế nào cũng không tin có người trong thời gian một năm học thần văn thuật tới mức như vậy.

- Chỉ có thể giải thích như vậy.

Tiết lão gật gật đầu, nói:

- Tiểu tử này, cũng quá nhàm chán rồi, hiện tại cũng không biết cốt linh của hắn là bao nhiêu, ta xem tuổi của hắn không lớn, có thành tựu bực này thật sự là không thể tưởng tượng nổi...

Tiết lão đang nói thì đột nhiên một đạo hỏa quang sáng lên trước mặt.

Đây là hào quang của phù văn truyền âm, lúc trước hắn từ chỗ binh sĩ gác cổng thành xem ghi chép của Lâm Minh.

Nội dung truyền âm phù rất đơn giản, chỉ nói Lâm Minh thời gian vào thành, vào thành cảnh giới gì, còn có các tình huống khảo hạch khác, đương nhiên trọng yếu nhất là cốt linh của Lâm Minh...

Tiết lão đầu xem xong tin tức của Lâm Minh thì há to miệng, hai mắt xuất thần, thật lâu không thể kịp phản ứng.

Tô lão thấy Tiết lão đầu biểu hiện như vạy thì ý thức được nội dung trong truyền âm phù không đơn giản.

- Lão gia hỏa, đến thế nào vậy, nói nghe xem nào?

Tiết lão đầu sững sờ một hồi lâu mới cười khổ một tiếng, thì thào mở miệng nói:

- Ta nói sợ ngươi không tin, tự ngươi xem đi!

- Rốt cuộc là như thế nào?

Tô lão vội vã hỏi.

Tiết lão vung tay lên, dùng linh hồn lực rót vào trong phù văn truyền tin này, lúc này âm thanh vang lên bên tai của Tô lão, Tô lão nghe xong, dù sớm đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng cũng cả kinh không nói được gì.

- Tu vị Thần Quân sơ kỳ, bát môn độn giáp đã mở đủ Bởi vì hắn mới vừa vào thành còn không phải Thần Văn Sư, cho nên chỉ có thể trắc định thiên phú, mà trắc định cốt linh của hắn là chưa đủ sáu mươi năm!

Tô lão nghe xong nuốt nước bọt. Không đề cập tới Lâm Minh có thiên phú Thần Văn Sư. Chỉ cần tu vị Thần Quân cảnh còn kiêm tu bát môn độn giáp. Có thể trước sáu mươi tuổi hoàn thành toàn bộ đã là yêu nghiệt tuyệt thế rồi, thiên tài ở Chân Thần thánh địa cũng khó đạt tới.

Hơn nữa ghi chép vào thành còn nói Lâm Minh mới vừa vào thành không phải Thần Văn Sư, cho nên mới tiến hành trắc định thiên phú, đây là thực?

Tô lão cùng Tiết lão liếc nhau, Tiết lão tự giễu cười cười, nói ra:

- Hiện tại chỉ có hai loại khả năng, hoặc là hắn vào thành bởi vì nguyên nhân nào đó nên che dấu thân phận Thần Văn Sư, hoặc là hắn trong một năm này mớ tiếp xúc thần văn thuật. Đương nhiên, ngươi có thể xem ta đang nói nhảm...

Tô lão bất đắc dĩ nói:

- Ngươi cảm thấy hiện tại đi xoắn xuýt rốt cuộc hắn một năm trước mới bắt đầu tu luyện thần văn thuật đúng không? Hắn đại khái chỉ có tuổi từ năm mươi ba tới năm mươi lăm tuổi, thật sự là quá trẻ tuổi! Nhưng mà cái tuổi này hắn khai mở đủ bát môn độn giáp, tu vị đến Thần Quân sơ kỳ, còn học thần văn thuật, trước mắt nhìn qua không chỉ nhất phẩm, kể cả hắn tu hành hệ thống tu thần có tạo nghệ không tệ, ngươi cũng cảm giác hắn tu luyện thần công gì mà giúp hắn tu luyện nhanh thế? Thật không biết hắn dùng thời gian thế nào, cho dù tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không có khả năng như vậy!

Tô lão cùng Tiết lão đã không biết nên đánh giá Lâm Minh thế nào, mà trừ bọn họ ra những người khác còn không hiểu chỗ kh ủng bố của Lâm Minh, chỉ là biết rõ Lâm Minh là Thần Văn Sư học đồ thành tích rất tốt, đương nhiên hiện tại hắn đã là nhất phẩm Thần Văn Sư.

Qua một giờ sau người hoàn thành phù văn thứ năm xuất hiện, lại là một người con gái -- Nguyệt Lưu Tinh.

Tấm nhất phẩm thần văn phù của Nguyệt Lưu Tinh hoàn thành cũng không thoải mái, lần đầu tiên nàng làm được một phần ba nhưng sơ sẩy nên thất bại, rồi sau đó nàng tập hợp lại vẽ phù văn thứ hai, hiện tại xem như làm xong, Nguyệt Lưu Tinh tiêu hao tinh thần lực thật lớn, nhưng mà biểu lộ của nàng rất hưng phấn, từ hôm nay trở đi nàng rốt cục trở thành một gã Thần Văn Sư, đây đây là chuyện nàng hướng tới.

Nàng hoàn thành khảo hạch của mình xong, lúc này mới quay đầu nhìn qua người khác ở chung quanh, một là đệ đệ của nàng, một chính là Lâm Minh.

Lúc này Nguyệt Thu Phong còn đang đắm chìm trong vẽ thần văn phù của mình, thần văn phù của hắn đã hoàn thành tám phần, hắn đầu đầy mồ hôi, thần hồn lực tiêu hao thật lớn, thành công và thất bại tương đương.

Nguyệt Thu Phong không có đi quấy rầy, âm thầm cầu nguyện đệ đệ cố gắng lên, nàng nhìn qua Lâm Minh, nàng mới phát hiện Lâm

Minh đã ngồi nghỉ ngơi.

Trước đó Nguyệt Lưu Tinh bắt đầu khảo hạch thì toàn tâm toàn ý vùi đầu vào vẽ phù văn, đối với chung quanh chưa từng chú ý qua, Lâm Minh phải chăng thông qua khảo hạch, kể cả Thanh Ảnh, Mộng Dao, Tần Dật ba người biểu hiện thế nào thì Nguyệt Lưu Tinh không biết.

- Lâm Minh, ngươi... Ngươi chẳng lẽ...

Tuy trong lòng không dám tin, nhưng nhìn thấy Lâm Minh đã ngồi nghỉ ngơi và bộ dáng khí định thần nhàn, Nguyệt Lưu Tinh rất hoài nghi Lâm Minh có phải hoàn thành khảo hạch hay không.

- Ta đã họa xong.

Lâm Minh nhìn Nguyệt Lưu Tinh mỉm cười, đối với cô bé này Lâm Minh vẫn có hảo cảm.

- Họa... Họa xong...?

Nguyệt Lưu Tinh kinh ngạc đến ngây người, nàng biết rõ rành mạch trước khi gia nhập Thần Văn Thành thì Lâm Minh không hiểu thần văn thuật là cái gì, kể cả Lâm Minh tới Thần Văn Thành cũng là do Nguyệt Lưu Tinh đề nghị!

Hắn làm sao có thể chỉ dùng thời gian một năm học xong thần văn thuật, hơn nữa còn họa ra thần văn phù còn nhanh hơn cả nàng.

Nguyệt Lưu Tinh hoàn toàn ngơ ngẩn, đúng lúc này lão giả áo trắng hỏi nngf có tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư hay không.

Mà Nguyệt Lưu Tinh phản ứng cũng rơi vào trong mắt Tiết lão, chuyện này khiến hắn khó hiểu, trên người Lâm Minh có bí mật gì?

- Tiểu tử này quen tiểu cô nương Nguyệt Lưu Tinh kia... Xem ra, một năm trước trong mắt Nguyệt Lưu Tinh, Lâm Minh không biết gì về thần văn thuật.

Con mắt Tiết lão sáng như tuyết, đã nhìn ra phản ứng kinh ngạc của Nguyệt Lưu Tinh là do đâu.

- Nguyệt Lưu Tinh, ngươi có muốn tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư hay khôn? Trưởng lão hỏi ngươi đấy!

Nhìn thấy Nguyệt Lưu Tinh không có phản ứng, một chấp sự không vui quát lên.

Nguyệt Lưu Tinh đã giật mình, lúc này khôi phục tinh thần lại, có lỗi nói:

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, ta tham gia cũng không thông qua.

Nhị phẩm Thần Văn Sư đối với Nguyệt Lưu Tinh mà nói khoảng cách quá xa, tối thiểu còn cố gắng thêm mười năm.

Đừng nói là Nguyệt Lưu Tinh, cho dù là Mộng Dao, Thanh Ảnh, các nàng cũng rất khó thông qua khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư.

- Ân... Vậy ngươi lui ra đi.

Chấp sự không kiên nhẫn khoát tay.

Nguyệt Lưu Tinh cung kính lui ra, ánh mắt dừn trên người Lâm Minh, Lâm Minh cười cười, hắn biết rõ Nguyệt Lưu Tinh kinh ngạc vì cái gì, hắn truyền âm nói:

- Về sau lại nói cho ngươi.

Sau khi Nguyệt Lưu Tinh đi ra thì vài Thần Văn Sư học đồ cũng nổ thần văn phù, mà lúc này thời gian khảo hạch đã qua ba giờ, lúc này thất bại cũng có ý nghĩa bọn họ không thông qua, trước ba giờ còn chưa vẽ xong, hai giờ còn lại trừ khi thần linh phụ thể, nếu không càng không có khả năng thành công.

Mấy Thần Văn Sư học đồ cũng tự hiểu lấy mình, trực tiếp buông tha.

Mà trong đám người chỉ còn lại Nguyệt Thu Phong kiên trì nên khiến người ta chú ý, hắn đầu đầy đổ mồ hôi, thân thể có chút phát run, nhưng mà linh hồn lực của hắn vẫn vững vàng như nước, hắn dùng ba giờ rưỡi mới hoàn thành phủ văn cuối cùng, hơn nữa chế ra thần văn phù cùng thần chi phù văn dung hợp vào trở thành thần văn phủ nguyên vẹn.

Mặc dù chỉ là nhất phẩm thần văn phù sơ cấp nhất, nhưng nó cũng khiến Nguyệt Thu Phong vui sướng tràn đầy.

Hoàn thành xong, Nguyệt Thu Phong như sắp hư thoát, hắn tê liệt trên ghế, trên mặt cười ngây ngô.

Hắn thành công.

Nguyệt Thu Phong tuổi còn nhỏ hơn Lâm Minh mười hai mươi tuổi, lại có thể trở thành nhất phẩm Thần Văn Sư, đây là trẻ tuổi tuấn kiệt!

Đương nhiên Nguyệt Thu Phong là chuyên tu thần văn thuật, ở phương diện tu luyện không có thiên phú bao nhiêu, hơn nữa hôm nay xuất hiện nhân kiệt quá nhiều, lúc này mới khiến cho Nguyệt Thu Phong biểu hiện không khiến người ta chú ý.

Nhìn thấy Nguyệt Thu Phong phản ứngthì Lâm Minh cũng hơi hơi cảm khái, năm đó chính mình thành công vẽ ra minh văn phù đầu tiên cùng như Nguyệt Thu Phong hiện tại...

Sau Nguyệt Thu Phong chỉ còn một Thần Văn Sư học đồ kiên trì hoàn thành phù văn của mình, hơn mười người dự thi khác bị loại bỏ.

Đến tận đây thông qua khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư có bảy người, mà chuẩn bị tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư có bốn người, chính là Lâm Minh, Thanh Ảnh, Mộng Dao cùng Tần Dật!

Thần Văn Sư công hội lôi lệ phong hành, thời gian vừa đến lập tức bắt đầu khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư.

Nhị phẩm thần văn phù so với nhất phẩm thần văn phù còn khó hơn nhiều.

Vẽ một tấm thần văn phù chia ra làm ba bộ phận, bộ phận thứ nhất là xử lý tài liệu, bộ phận thứ hai chính là dùng linh hồn lực dẫn dất tài liệu vẽ, bộ phận thứ ba chính là dung họp thần văn phù và Tu La Lộ thần chi phù văn.

Ba bộ phận này kỳ thật khó khăn nhất không phải bộ phận thứ hai vẽ, mà là bộ phận thứ ba dung hợp!

Bộ phận thứ ba cũng là mấu chốt nhất trong thần văn thuật, sở dĩ thần văn thuật có thể độc lập khắc lên đồ vật khác cũng là vì bộ phận thứ ba, quá trình này là dung hợp Tu La Lộ Thiên Đạo!

Kể từ đó thần văn phù chính là đại biểu của Thiên Đạo phù văn.

Nhưng mà chỉ có trong thần văn thuật cao cấp, bộ phận thứ ba độ khó từ từ thể hiện ra, thần văn thuật phẩm cấp càng cao bộ phận thứ ba độ khó lại càng lớn, rất nhiều Thần Văn Sư cao cấp đều bởi vì quá trình phức tạp này không hoàn thành.

Về phần nhất phẩm thần văn phù phẩm cấp thấp nhất, bước thứ ba bị bỏ qu, ý nghĩa không lớn, nhất phẩm thần văn phù chỉ là là bước khởi đầu, cho dù hiệu quả hay tính chất cũng không khác biệt minh văn thuât.

Nhưng mà đến nhị phẩm thần văn phù, bước thứ ba đột nhiên độ khó thể hiện ra từng chút, đối với tân thủ vừa tiếp xúc thần văn thuật thì đây là cánh cửa lớn.

Chương 1567: Bước thứ ba

Tu La Thiên Đạo vô cùng to lớn, phức tạp khó lý giải, như mà đồ vật vẽ lên đó phù hợp với Tu La Thiên Đạo mới là tinh hoa của thần văn thuật.

Thần văn thuật hai bộ phận trước chỉ là khắc lên đồ vật, rất nhiều Thần Văn Sư chìm đắm trong đạo này mười vặn năm, trình độ khắc lên đồ vật đã đạt tới thập nhị giai..

Trong Thần Văn Sư công hội chỉ có mấy chục thần văn sư thập nhị giai.

Nhưng nhưng mà khắc phù lên đồ vật là thập nhị giai nhưng ở cấp bậc thần văn sư chỉ là thất phẩm, thậm chí còn chưa tới thất phẩm, truy cứu nguyên nhân cũng là bởi vì không hiểu Tu La Thiên Đạo, ở "Bước thứ ba" này không cách nào làm hoàn mỹ.

Không biết bao nhiêu thần văn đại sư cuối cùng cả đời đều nghiên cứu Tu La Thiên Đạo, đây là pháp tắc cơ bản vận chuyển của Tu La Lộ, mà Tu La Lộ lfa đại vũ trụ vị diện bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, nếu như nói cấp bậc vị diện thì nó đặt song song với Tam Thập Tam Thiên!

Mà bằng vào pháp tắc sáng tạo đại vị diện như thế thì trình độ cường đại của nó có thể nghĩ.

Kỳ thật thất phẩm Thần Văn Sư đã là tồn tại phượng mao lân giác ở trong Tu La Lộ, có thể trở thành hội trưởng Thần Văn Sư công hội hoặc phó hội trưởng đã xem như nhân vạt nhất đẳng, những người này tụ vị cơ bản đều là Thiên Tôn.

Cũng chỉ có Thiên Tôn mới có thể bằng lực lượng cường đại mượn pháp tắc của Tu La Thiên Đạo, hơn nữa chỉ mượn mà thôi. Tuy Thiên Tôn cũng trải qua thiên kiếp, có thể đặt song song với Thiên Đạo nhưng mà chỉ giới hạn ở điểm rất nhỏ, cũng chính là Thiên Tôn sáng lập thần võ vô thượng, chỉ từ điểm này có thể thyas Thiên Tôn đạt tới độ cao rất cao trong Thiên Đạo.

Về phần tu vị không tới Thánh Chủ, tu luyện thần văn thuật chỉ dưới trăm năm muốn mượn pháp tắc Tu La Thiên Đạo là quá mức ép buộc, dù là Thanh Ảnh, Mộng Dao thiên chi kiều nữ thời điểm làm bước thứ ba của thần văn thuật nhị phẩm thì các nàng cũng phải cẩn thận từng chút một, thận trọng tới mức kỳ lạ. Mặc dù cẩn thận tất cả cũng có thể thất bại như chơi.

Tần Dật nhàn nhạt thấy rõ Thanh Ảnh vf Mộng Dao, khóe miệng của hắn cong lên, thần văn thuật bước thứ ba chính là điểm tự tin của hắn!

Bản chất của thần văn thuật chính là gia nhập phù văn của Tu La Thiên Đạo vào đồ vật.

Hoặc đổi biện pháp khác, nó hẳn là phù văn quy tắc do Tu La Thiên Đạo diễn sinh ra.

Tu La Lộ khắp nơi đều không rời khỏi phù văn, cho dù thần chi phù văn cũng tốt, nguyên khí phù văn cũng tốt, đây là phương thức thể hiện của pháp tắc Tu La Lộ.

Đơn thuần khắc phù văn thì Tần Thần Hư Thần Quốc cũng có thể so được với Thần Văn Sư công hội.

Nhưng mà hắn lý giải Tu La Thiên Đạo nhờ vào Chân Thần tọa trấn Thần Hư Thần Quốc cho nên vượt quaThần Văn Sư công hội!

Cũng chính vì điểm này Thần Hư Thần Quốc mới dám xưng cao thủ ở phương diện Thần Văn Sư. Không dưới Thần Văn Sư công hội.

Trên thực tế cũng đúng như thế, lão sư của Tần Dật lão thần văn thuật đã có thể so sánh với hội trưởng Thần Văn Sư công hội hiện tại, cũng có khi còn hơn.

Đây là tầm quan trọng của bước thứ ba.

Chính vì vốn liếng này nên Tần Dật đối với cái gọi là nhị phẩm Thần Văn Sư căn bản không nhìn vào mắt, khảo hạch chỉ chứng minh thần phận của hắn mà thôi.

- Bốn vị chuẩn bị tốt chưa...

Lão giả áo bào trắng hỏi thăm. Ánh mắt của hắn quét qua một vòng và Thanh Ảnh, Mộng Dao hai nữ kỳ thật vẫn có chút khẩn trương

Về phần Tần Dật thì khí định thần nhàn, đầu ngón tay của hắn cầm thần văn bút, nó không ngừng xoay tròn giữa ngón tay của Tần Dật, óng ánh như thủy tinh, đẹp mắt như hoa.

Đối mặt khảo hạch của nhị phẩm Thần Văn Sư thì Tần Dật rốt cục cũng cầm thần văn bút, đây là thần văn bút trân phẩm có giá trị liên thành.

Về phần thí sinh cuối cùng vị trí của hắn có chút nghiêng lệch, hắn chỉ yên lặng bày tài liệu ra, đang sắp xếp lại, điểm này làm cho lão giả áo trắng ngoài ý muốn, một nhân loại, tuổi còn trẻ đã có thể tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, thật sự là không tưởng tượng nổi.

Lúc này ánh mắt lão giả áo bào trắng nhìn qua Lâm Minh vài lần rồi không thèm để ý.

- Như vậy... Hiện tại ta tuyên bố, khảo hạch bắt đầu!

Thời giản khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư vẫn là năm giờ như cũ.

Nhị phẩm thần văn phù vẽ tiêu hao thời gian dài hơn nhất phẩm thần văn phù, nhưng vẫn hạn định năm giờ chính là khiêu chiến lớn nhất cho người tham gia khảo hạch.

Ngay từ đầu khảo hạch thìThanh Ảnh, Mộng Dao cũng bắt đầu khẩn trương xử lý tài liệu, xem hai người chuẩn bị tài liệu thì đại khái có thể suy đoán ra các nàng có ý định chọn phù văn cải biến vật chất-- "Điểm kim thủ".

Tác dụng của phù văn này chính là biến đá thành vàng, bản thân không có bất kỳ giá trị sử dụng nào, làm ra tới cũng là phế vật, nhưng nó cũng rất được các Thần Văn Sư tôn sùng, bởi vì "Sửa đá thành vàng" chỉ có thần văn thuật mới làm được, rời khỏi thần văn thuật thì Thiên Tôn cũng thúc thủ vô sách.

Đây là phù văn không có bao nhiêu giá trị, nhưng lại chứng minh mị lực của thần văn thuật và thần văn phù!

Mà về phần Thanh Ảnh cùng Mộng Dao chọn vẽ "Điểm kim thủ ", nguyên nhân chính là do nó trong nhị phẩm thần văn phù tương đối đơn giản, nắm chắc thành công cũng lớn một chút.

Về phần Tần Dật hắn lựa chọn "Dược đỉnh chi tâm ", đây là phù văn tác dụng lên đan dược, là thần văn phù có tác dụng tăng cao dược hiệu của đan dược thật lớn, độ khó trong nhị phẩm thần văn phù xem như trung đẳng.

Cuối cùng là Lâm Minh, hắn lựa chọn là "Dưỡng đan phù ", cũng là thần văn phù có tác dụng dưỡng đan dược, đặt nó cùng đan dược vừa luyện thành thì ân cần săn sóc một tháng, có thể khiến dược tính đan dược trở nên ôn hòa, dược lực dễ dàng hấp thu.

Dưỡng đan phù này tuy có cái tên quê mùa, nhưng mà hiệu quả dưỡng đan và độ khó đều cao hơn "Dược đỉnh chi tâm".

- Có ý tứ!

Nhìn thấy Lâm Minh lựa chọn thần văn phù có độ khó lớn như vậy, khóe miệng Tần Dật lúc này cong lên.

Bản thân hắn cho rằng mình chọn thần văn phù có độ khó lớn nhất rồi, những Thần Văn Sư học đồ khác tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư dũng khí không đủ, chớ nói chi là dám chơi thần văn phù có độ khó lớn.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Minh dám chọn, hơn nữa Lâm Minh còn là nhân loại. - Tiểu tử này đúng là có bản lĩnh, nhưng không biết hắn lấy tự tin ở nơi nào, chẳng lẽ "trang Bức" ở chỗ này sao?

Tần Dật nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo một tia đăm chiêu, hắn muốn nhìn một chút Lâm Minh biểu hiện như thế nào, hắn có thể hoàn thành dưỡng đan phù này bao nhiêu.

Không riêng gì Tần Dật chú ý Lâm Minh, lão giả áo trắng cũng nhìn chằm chằm vào, cũng thập phần ngoài ý muốn, loại thần văn phù này rất nhiều nhất phẩm Thần Văn Sư thâm niên tới tham gia khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư đều không dám lựa chọn, Lâm Minh một nhân loại lại không có danh tiếng gì, cũng không nhìn ra xuất thân lại dám lựa chọn như vậy.

Về phần Tiết lão đầu cùng Tô lão đầu đã sớm không biết nên nói cái gì cho phải, Lâm Minh không phải đồ ngốc, hắn không phải tới đây quấy rối, mà là thực sự thông qua khảo hạch Thần Văn Sư, hắn dám lựa chọn dưỡng thần đan, chẳng lẽ...

- Tô lão đầu, ngươi nói hắn thật sự vẽ ra dưỡng đan phù không?

- Không biết... Đừng hỏi ta, vốn là ta cho rằng tiểu tử này thiên phú thần văn thuật không bằng Thanh Ảnh, Mộng Dao, ít nhất khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư không nhìn ra hắn có bao nhiêu bổn sự, nhưng mà từ cốt linh thì ta không dám đánh giá cái gì, đây căn bản là yêu nghiệt.

Đối với mọi người chú ý, Lâm Minh chưa từng để ý tới, hắn vẫn không nhanh không chậm từng bước xử lý tài liệu, động tác của hắn rất vững vàng, không có chút chỗ nào bắt bẻ được, thần văn bút trong tay của hắn vắt ngang nhưng không có chút rung động nào cả. Lâm Minh chọn dưỡng đan phù nguyên nhân chính là dưỡng đan phù có giá trị không nhỏi, vẽ ra thì có thể bán ra ngoài, hiện tại thân gia của Lâm Minh không còn bao nhiêu, nếu không kiếm tiền thì có thể mất sạch tiền.

Loại thần văn phủ như điểm kim thủ dùng tài liệu đắt đỏ làm ra, muốn bán thì không đáng một đồng, Lâm Minh dĩ nhiên sẽ không chọn nó rồi.

Nhị phẩm thần văn phù, phương diện xử lý tài liệu và vẽ phù văn thật nhỏ còn khó hơn nhất phẩm thần văn phù không ít, nhưng mà với Lâm Minh mà nói cũng không coi vào đâu.

âm Minh, Thanh Ảnh, Mộng Dao ba người lúc bắt đầu vẽ thì Tần Dật không có động thủ cái gì, hắn chắp tay quan sát tình huống của người khác, thực tế trọng điểm là quan sát Lâm Minh.

Nhìn thấy Lâm Minh thủ pháp vững vàng, Tần Dật ngược lại có chút ngoài ý muốn.

- Tiểu tử này trước đó vào thời điểm khảo hạch nhất phẩm Thần Văn Sư còn cho rằng trình độ của hắn không được tốt lắm, không nghĩ tới hắn còn có mấy phần bổn sự, chỉ nhìn tốc độ vẽ chậm rãi và vững vàng, so với ta còn có chênh lệch không nhỏ, hơn nữa muốn hoàn thành một tấm nhị phẩm thần văn phù thì khó khăn nhất là ‘ bước thứ ba ’, phương diện này ‘ điểm kim thủ ’ đơn giản hơn nhiều, thế nhưng mà ngươi hết lần này tới lần khác lựa chọn dưỡng đan phù có độ khó lớn nhất, ta đúng là muốn nhìn ‘ bước thứ ba ’ ngươi hoàn thành như thế nào, đương nhiên điều kiện tiên quyết nếu ngươi có thể kiên trì tới ‘ bước thứ ba ’...

Tần Dật mỉm cười, cũng động thủ.

Hắn muốn quan sát Lâm Minh hoàn thành "Bước thứ ba " thế nào, muốn trước khi Lâm Minh hoàn thành "Bước thứ ba" thì hắn phải làm xong thần văn phù, nếu không dùng trình độ của Tần Dật cũng không có khả năng vừa vẽ thần văn phù của mình vừa quan sát người khác được.

Tần Dật xem ra không thành vấn đề, tốc độ vẽ của hắn nhanh hơn Lâm Minh không ít.

Một loại tài liệu bay lên không trung, bị Tần Dật dùng linh hồn lực dẫn dắt phân giải ra sau đó dùng thần văn bút nhúng chất lỏng vẽ ra đủ loại đường vân sáng ngời, trong lúc nhất đẹp không sao tả xiết.

- Tần Dật thật lợi hại...

Có chấp sự tán thán, lão giả áo trắng gật đầu, nhị phẩm thần văn phù, Tần Dật vẫn vẽ như lưu thủy hành vân, như vậy xem ra Tần Dật vẽ chủ thể văn phù chủ không có chút vấn đề nào cả, độ khó nhất cũng chính là "Bước thứ ba", xem Tần Dật dung hợp Tu La Lộ Thiên Đạo như thế nào.

- Thần Hư Thần Quốc ở bước ‘ bước thứ ba ’ cho tới bây giờ đều làm tốt hơn chúng ta, bởi vì bọn họ có quan hệ tới truyền thừa Tu La Thiên Đạo...

Đột nhiên lão giả áo trắng nhớ tới điểm gì đó và thở dài.

Chương 1568: Hoàn thành chủ thể

Trong lúc thăm dò Tu La Thiên Đạo thì Thần Văn Sư công hội không cách nào so sánh với Thần Hư Thần Quốc.

Thần Hư Thần Quốc đã có truyền thừa từ lâu đời rồi.

Ngàn vạn năm trước kia Thần Hư Thần Quốc cùng Thần Miểu Thần Quốc vốn đều cùng là một Thần Quốc, mà Thần Quốc này là một Thần Quốc khổng lồ, nó vào mấy chục tỷ năm trước từng là Chân Thần thánh địa đầu tiên.

Về sau Chân Thần quốc chủ tọa hóa, Thần Quốc này trong thời gian rất dài không sinh ra Chân Thần, nhưng mà nó vẫn như trước là đệ nhất thế lực của Tu La Lộ Hồn Tộc, mỗi một thời đại đều có Thiên Tôn tuyệt đỉnh, nó vẫn phồn vinh tới mấy tỷ năm, căn cơ thâm hậu có thể nghĩ!

Cho dù lý giải Tu La Thiên Đạo mấy tỷ năm thì Thần Văn Sư công hội truyền thừa rời rạc làm sao so sánh được với Thần Hư Thần Quốc.

Thời gian trôi qua, từng đạo hào quang sáng ngời, Lâm Minh, Thanh Ảnh, Mộng Dao, Tần Dật bốn người lúc này đã đang hoàn thành phù văn, mà những hào quang này sáng nhất trong tay Tần Dật!

Lúc này trên chỗ nghỉ ngơi, Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong đã sớm ngây ngốc, Lâm Minh trong ấn tượng của bọn họ là không biết gì về Thần Văn Thành, ngay cả thần văn thuật có trình tự thế nào cũng không biết...

Thời điểm năm trước bọn họ còn dẫn Lâm Minh tiến vào Thần Văn Sư công hội tham quan, nhìn xem thần văn thuật là thứ gì, Lâm Minh khi đó biểu hiện không phải ngụy trang mà thành, hơn nữa mấu chốt hắn có ngụy trang cũng không có tác dụng gì, không phải ăn no rững mỡ sao?

- Chẳng lẽ... Lâm Minh đại ca trong một năm ngắn ngủi này đã học thần văn thuật tới trình độ như thế?

Nguyệt Thu Phong nghĩ tới điểm này thì bị đả kích.

Mà Nguyệt Lưu Tinh xem như trấn định, nàng lắc đầu nói:

- Trong đó khẳng định có chuyện mà chúng ta không rõ lắm, có lẽ Lâm công tử có bí mật, chúng ta đi hỏi thì không lễ phép...

Nguyệt Lưu Tinh ẩn ẩn cảm thấy về chuyện này không nên hỏi thì tốt hơn, hơn nữa hỏi thì Lâm Minh cũng chưa chắc nói. Trước đó Lâm Minh nói "Về sau nói cho các ngươi" thì chính là lễ pháp qua loa mà thôi. Chưa chắc sẽ không nói quá nhiều.

...

Trong hào quang thần văn phù lóe sáng, thời gian chậm rãi trôi qua nửa canh giờ.

Cho dù là Tần Dật trong lúc vẽ nhị phẩm thần văn phù cũng phải phi thường cẩn thận, mỗi một kết cấu phù văn thậ nhỏ cũng làm từ từ, đây chính là quá trình kết hợp với Tu La Lộ Thiên Đạo thuận lợi hay không.

Cho nên tốc độ của Tần Dật nhanh hơn Lâm Minh, Thanh Ảnh, Mộng Dao ba người một ít, nhưng mà cũng không nhanh hơn quá nhiều.

Lại nửa giờ qu đi.

Sắc mặt Tần Dật ngưng trọng. Hết sức chăm chú, thần văn phù của hắn chuẩn bị kết thúc, càng gần đến cuối thì tốc độ của hắn càng chậm, động tác cũng càng nhỏ, sau đó phù văn thật nhỏ cuối cùng hoàn thành thì cơ hồ tất cả phù văn lóe sáng lên.

Thần văn phù của hắn đã hoàn thành.

Chỉ còn lại bước thứ ba. Đây chính là bước mấu chốt nhất trong toàn bộ quá trình, dung hợp thần chi phù văn!

Nhị phẩm thần văn thuật và phẩm thần văn thuật chỉ khác biệt một cấp bậc, mà bước thứ ba này lại khác biệt một trời một vực.

Tần Dật thập phần cẩn thận, hắn dùng linh hồn lực khống chế được hơn ngàn phù văn thật nhỏ trên không trung, khiến chúng nó bảo trì vị trí hiện tại, mà bản thân Tần Dật lại chậm rãi khôi phục linh hồn lực, hắn cần dùng trạng thái tốt nhất hoàn thành bước thứ ba.

Tuy bước thứ ba chỉ là dung hợp, Tần Dật đã hoàn thành rất nhiều lần, có tám chín thành nắm chắc thành công, nhưng dù chỉ một chút thất bại nhỏ nhưng Tần Dật cũng không thể tiếp nhận, hắn cao ngạo không cho phép mình thất bại ở điểm này, hắn muốn dùng trạng thái tốt nhất thông qua khảo hạch.

Trong quá trình nghỉ ngơi Tần Dật quay đầu nhìn qua Lâm Minh, hắn Lâm Minh đang vẽ thần văn phù, làm gì chắc đó, không thể bắt bẻ được, khóe miệng Tần Dật cong lên.

- Có ý tứ! Không nghĩ tới tiểu tử này đúng là có bổn sự, đã hoàn thành ba phần tư chủ thể, hơn nữa nhìn bút pháp của hắn không có mất trật tự, tiếp tục như vậy hắn hoàn thành chủ thể của thần văn phù là chắc chắn, có thể làm bước thứ ba.

Lâm Minh xuất hiện làm cho Tần Dật cảm giác hứng thú, nếu như khảo hạch Thần Văn Sư lần này chỉ có mình hăn siêu quần xuất chúng, lại không có đối thủ cạnh tranh thì chẳng có ý nghĩa.

Có người cạnh tranh, có thể đánh bại người cạnh tranh mới thú vị.

Hắn rất chờ mong biểu hiện của Lâm Minh, cũng muốn nhìn một chút Lâm Minh hoàn thành bước thứ ba như thế nào.

Cứ như vậy Tần Dật điều tiết một phút đồng hồ, khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hắn làm được tới đây không dễ dàng, rất nhiều cấp thấp Thần Văn Sư chèo chống xong một ngàn phù văn và khiến chúng bảo trì vị trí ban đầu, năng lượng duy trì rất miễn cưỡng, chớ nói chi là đồng thời duy trì như thế, còn phải điều dưỡng linh hồn lực.

- Xem ra Tần Dật có khả năng rất lớn thông qua lần khảo hạch nhị phẩm thần văn sư này rồi, nếu không có gì bất ngờ thì hắn sẽ thành công.

Lão giả áo trắng cảm khái, trong nội tâm thưởng thức Tần Dật và cũng ghen tị, dù sao Tần Dật xuất thân từ Thần Hư Thần Quốc, mà Thần Hư Thần Quốc ẩn ẩn là đối thủ cạnh tranh của Thần Văn Sư công hội. Kỳ thật hai đoàn thể này cũng không có xung đột lợi ích của nhau, nhưng mặc kệ võ giả cũng tốt, Thần Văn Sư cũng tốt, luôn luôn có lòng háo thắng, cũng hy vọng phân ra cao thấp.

Bây giờ nhìn lấy hậu nhân đối thủ cạnh tranh đại phóng dị sắc trên địa bàn của mình, trong nội tâm lão giả áo bào trắng không vui.

Hắn nhìn qua Thanh Ảnh cùng Mộng Dao, thấy hai nữ chèo chống không thoải mái, có thể vẽ thành hay không còn khó nói, cho dù hoàn thành cũng chỉ là "Điểm kim thủ" đồ bỏ đi mà thôi, lại há có thể so sánh với Tần Dật vẽ "Dược đỉnh chi tâm" chứ?

Đúng vào lúc này Tần Dật từ trong tu di giới xuất hiện hoàng kim phù văn.

Hắn đọc tâm quyết, nói lẩm bẩm, liên tục đánh ra ấn phù, trên bầu trời có từng đạo tinh quang phủ xuống, sau một khắc cảnh kỳ dị hiện ra.

Hoàng kim cấp thần chi phù văn này quang mang chiếu rọi, nó phân giải ra biến thành vô số đường vân, nó bắt đầu dung hợp với thần văn phù của Tần Dật.

Dung hợp này không thể làm một lần là xong, mà là thuận theo Tu La Thiên Đạo, nói rõ hơn một chút chính là đúc nóng pháp tắc Tu La Thiên Đạo pháp vào trong thần văn phù, mà đúc nóng pháp tắc nhiều hay ít thì hiệu quả của thần văn phù cũng mạnh hay yếu!

Một đại sư có thể đúc nóng pháp tắc Tu La Thiên Đạo nhiều thì ngũ phẩm thần văn phù có thể bán với giá lục phẩm thần văn phù.

Thần văn phù phẩm cấp càng cao dung hợp pháp tắc tiêu hao thời gian càng dài, một nhị phẩm thần văn phù bước thứ ba cho dù là Tần Dật làm cũng phải mất nửa giờ.

Mà Tần Dật tiến hành bước thứ ba được một phút đồng hồ thì người thứ hai hoàn thành thần văn phù xuất hiện, người này chính là Lâm Minh.

Tốc độ của hắn nhanh hơn Thanh Ảnh cùng Mộng Dao một chút.

Tuy còn chậm hơn Tần Dật một ít, nhưng mà Tần Dật trước đó nghỉ ngơi một phút, hiện tại hắn bắt đầu hoàn thành dung hợp một phút, hai phút này sẽ bị san bằng nhanh thôi.

- Hắn quả nhiên hoàn thành!

Rất nhiều có người chú ý tới Lâm Minh, Tiết lão cùng Tô lão lúc này nhìn qua toàn bộ quá trình, cũng chú ý Lâm Minh còn hơn đồ đệ của bọn họ.

- Tiểu tử này, nền tảng thật sâu!

- Không cách nào hình dung được, nếu để cho người khác biết cốt linh của hắn thì hù chết một đám người đấy! Thật không biết hắn sao làm được như thế? Hiện tại hắn tới bước thứ ba có thất bại cũng là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, nếu như hắn thành công, như vậy...

Tiết lão đầu trong khi nói chuyện chẳng biết dùng câu nào để hình dung được.

So sánh với Lâm Minh mà nói, đồ đệ của bọn họ không coi vào đâu, thần văn thuật trình độ không bằng Lâm Minh, tốc độ tu luyện còn kém Lâm Minh mười tám con phố.

Đương nhiên không phải do đồ đệ của hai người bọn họ kém, mà là Lâm Minh quá bi3n thái.

Lúc này trước mặt Lâm Minh có hơn một ngàn phù văn thật nhỏ nhấp nháy, đủ mọi màu sắc lưu chuyển mờ ảo thật xinh đẹp.

Thần sắc Lâm Minh bình tĩnh không gợn sóng, hắn chậm rãi nâng thần văn phủ hình thức ban đầu lên, đồng thời một tay đảo qua mặt bàn lấy một cái hoàng kim thần chi phù văn.

Hắn đã chuẩn bị bắt đầu bước thứ ba.

Chương 1569: Hoàn mỹ đan phù

- Trực tiếp bắt đầu bước thứ ba!

Nhìn thấy Lâm Minh không có trải qua điều chỉnh chút nào, một chấp sự kinh ngạc nói ra, Lâm Minh hiện tại lấy ra hoàng kim thần chi phù văn, hiển nhiên trực tiếp chuẩn bị dung hợp.

Thần Văn Sư trải qua vẽ xong chủ thể thần văn phù thì linh hồn lực tiêu hao rất lớn, nhưng mà hết lần này tới lần khác bước thứ ba là mấu chốt nhất, nếu như không nghỉ ngơi thì xác xuất thành công hạ thấp đi rất nhiều.

- Không phải mỗi người đều có bản lĩnh duy trì chủ thể thần văn phù không lộn xộn để nghỉ ngơi khôi phục linh hồn lực của bản thân, nếu như có thể thì người ta không muốn thời gian kéo dài lâu, bởi vì linh hồn lực tiêu hao càng lớn, Lâm Minh chưa hẳn có năng lực nghỉ ngơi nên mới tiếp tục.

Một chấp sự khác trả lời cho chấp sự bên cạnh.

Chấp sự trước đó gật đầu, nói:

- Cũng phải, có năng lực nghỉ ngơi thì người này chính là nhị phẩm Thần Văn Sư thâm niên rồi.

Thời điểm hai chấp sự nghị luận, Tiết lão, Tô lão và lão giả áo trắng chủ khảo đang chuyên chú quan sát, đều không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, bọn họ muốn quan sát thanh niên này làm sao hoàn thành bước thứ ba.

Tay phải của Lâm Minh điểm nhẹ, hoàng kim thần chi phù văn trong tay phân giải thành phù văn rậm rạp, hóa thành đường vân phức tạp dung nhập vào thần chi phù văn đã hoàn thành chủ thể, những đường vân này chính là pháp tắc Tu La Lộ Thiên Đạo.

Luận lý giải về Tu La Thiên Đạo thì Lâm Minh không hề nghi ngờ là người mạnh mẽ, ở phương diện này sau khi tìm hiểu đường vân đế ngọc và tu tập Tu La Thiên Thư quyển một, Lâm Minh tuy không nói có thể khống chế Tu La Thiên Đạo, nhưng mà mượn Tu La Thiên Đạo cho mình sử dụng thì quá nhẹ nhõm.

Lúc này đường vân pháp tắc rậm rạp, bị Lâm Minh dung nhập vào trong thần văn phù. Dựa theo Lâm Minh lý giải với Tu La Thiên Đạo thì chỉ qua một nén hương hắn có thể hoàn thành quá trình dung hợp.

Nhưng mà Lâm Minh cũng không có thực làm như vậy, dù sao trong một nén hương hoàn thành bước thứ ba quá sức kinh thế hãi tục rồi, chỉ sợ sẽ có người sinh lòng nghi ngờ.

Vì vậy Lâm Minh cố ý thả chậm tốc độ, đây chỉ là khảo hạch, mà không phải trận đấu. Hắn chỉ cần thông qua là được.

Thời gian qua trôi qua một phút, Thanh Ảnh, Mộng Dao hai nữ cũng hoàn thành vẽ chủ thể, bắt đầu bước thứ ba dung hợp.

Các nàng thực lực còn không bằng Tần Dật, cũng không cách nào như Tần Dật không có nghỉ ngơi mà bắt đầu ngay, một bước dung hợp này với bọn họ mà nói khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Lại qua mười lăm phút, bên người Lâm Minh, Tần Dật đổ mồ hôi trán. Hắn đã tiến trạng thái hoàn toàn vong ngã, từng đạo pháp tắc phù văn bị Tần Dật đánh vào trong thần văn phù, dùng linh hồn lực của hắn bây giờ cũng tiêu hao quá độ.

Rốt cục Tần Dật cũng dung nhập một tia pháp tắc đúc nóng cuối cùng vào thần văn phù, "Dược đỉnh chi tâm" vẽ hoàn thành!

Cảm thụ được lực lượng của dược đỉnh bành trướng, khóe miệng của Tần Dật mỉm cười vui vẻ.

Hắn thành công, cả quá trình phi thường nhẹ nhõm. Hắn dùng ưu thế áp đảo hoàn thành tư cách nhị phẩm Thần Văn Sư. Cũng là người xuất sắc nhất trong khảo hạch lần này.

Trong sát na này "Dược đỉnh chi tâm" tách ra, Tần Dật thu thần phù văn lại, trong nháy mắt tay của hắn tiếp xúc thần văn phù, biểu lộ của hắn cứng đờ, hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn qua bên cạnh hắn, Lâm Minh không biết lúc nào đã hoàn thành dưỡng đan phù rồi.

Một tay thu hồi thần văn phù, Lâm Minh đặt nó lên bàn, chuẩn bị cho quan chủ khảo xét duyệt.

Trong quá trình dung hợp bước thứ ba, Lâm Minh không dùng tới nửa tiếng là hoàn thành, cũng không kém Tần Dật bao lâu cả.

Đám người Tiết lão, Tô lão nhìn thấy Lâm Minh hoàn thành bước thứ ba và cả quá trình không có gì kinh tâm động phách, hoàn thành thập phần nhẹ nhàng thoải mái, cơ hồ là hoàn thành liên tục.

Mọi người hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Minh hoàn thành bước thứ ba quá dễ dàng, nhị phẩm thần văn phù khó khăn nhất chính là bước thứ ba, mà Lâm Minh không cảm thấy nó khó khăn gì cả.

- Đã... Hoàn thành?

Tiết lão cùng Tô lão liếc nhau, bọn họ vốn chờ mong bước thứ ba tạo ra khó khăn cho Lâm Minh, bọn họ chờ Lâm Minh hóa giải như thế nào, nhưng mà kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, chuyện này khó trách cho mọi ngươi sinh ra cảm giác Lâm Minh hoàn thành bước thứ ba so với người khác hoàn thành bước thứ ba quá dễ.

Hai chấp sự mang thần văn phù của Lâm Minh cùng Tần Dật cầm trong tay, đưa cho quan chủ khảo lão giả áo trắng.

Lão giả áo trắng nhìn qua hai người, đầu tiên kiểm tra "Dược đỉnh chi tâm" của Tần Dật.

Cảm giác quét qua, lão giả áo trắng hiểu rõ trong lòng, hắn với tư cách một lục phẩm Thần Văn Sư, xem xét một nhị phẩm thần văn phù chỉ cần cảm giác quét qua là được, lập tức có thể đánh giá ra ưu khuyết của thần văn phù.

- Không tệ!

Lão giả áo trắng nói từ đáy lòng, Tần Dật tạo ra "Dược đỉnh chi tâm " ở mọi phương diện tuy nói không hoàn mỹ, nhưng mà cách xử lý tính toán là trung đẳng, có thể xử lý nghiêm chỉnh từ đầu tới cuối như vậy đúng là đáng quý, "Dược đỉnh chi tâm " này là một cái thần văn phù không tệ, có thể bán được không ít.

- Chúc mừng Tần Dật trở thành nhị phẩm Thần Văn Sư!

Đạt được lão giả áo trắng khẳng định, Tần Dật mỉm cười, đánh giá này nằm trong dự liệu của hắn, hắn tin tưởng thần văn phù của mình quá nhiều, hắn đang xem đánh giá về Lâm Minh.

Mà lúc này lão giả áo trắng cầm dưỡng đan phù của Lâm Minh lên xem.

Hắn cũng muốn nhìn xem dưỡng đan phù này có xảy ra vấn đề gì không, bởi vì Lâm Minh dung hợp Tu La Thiên Đạo quá dễ dàng.

Lâm Minh vẽ dưỡng đan phù này dài ba tấc, rộng hai thốn, tiêu chuẩn hình chữ nhật, mặt ngoài phù triện có đường vân phức tạp, căn bản không giống do người vẽ ra, mặc dù là một người thường đến xem cũng cảm giác phù văn này rát cân đối và cân xứng.

Linh hồn lực xâm nhập vào trong thần văn phù, dọc theo lộ tuyến của dưỡng đan chạy một chu thiên, xác nhận trong đan phù ẩn chứa pháp tắc Tu La Thiên Đạo thì hắn hít sâu một hơi.

Lâm Minh vẽ dưỡng đan phù chẳng những hợp cách, hơn nữa là trân phẩm khó có được.

- Hoàn mỹ...

Lão giả áo trắng đánh giá hai chữ này, dưỡng đan phù này cho dù xử lý tài liệu, kết cấu hoa văn và phân bố năng lượng hay cuối cùng dung hợp pháp tắc Tu La Thiên Đạo, mỗi một quá trình cũng có thể nói là đạt tới tận cùng của cấp thấp Thần Văn Sư.

Khó có thể tưởng tượng thần văn phù này lại xuất hiện trong tay của thanh niên trẻ tuổi này, tiểu tử này học tập thế nào? Lão sư của hắn là ai?

Lão giả áo trắng bình luận dưỡng đan phù của Lâm Minh thì Tần Dật vẫn chú ý biểu lộ của lão giả áo trắng, nhìn thấy trên mặt hắn sợ hãi thán phục và sau đó đưa ra đánh giá hoàn mỹ, trong lòng Tần Dật xuất hiện cảm giác thất bại, không hề nghi ngờ Lâm Minh vẽ dưỡng đan phù phẩm chất còn cao hơn "Dược đỉnh chi tâm" hắn nhiều!

- Cho ta xem một chút!

Tiết lão đầu đã không chờ đợi được nói ra, cơ hồ hắn nhanh chóng cầm lấy dưỡng đan phù của lão giả áo trắng, cảm giác quét qua, Tiết lão đầu run lên, tiểu tử này ẩn giấu thật sâu...

Tiết lão đầu hiện tại đang hoài nghi hắn một năm trước nhìn thấy Lâm Min và Lâm Minh hiện tại có phải một người hay không.

Tiết lão đầu đưa thần văn phù của Lâm Minh cho Tô lão.

Tô lão xem cũng âm thầm líu lưỡi.

- Đan phù rất tốt, cho dù một tứ phẩm Thần Văn Sư đi làm cũng không gì hơn cái này... Thật không biết quá trình hắn dung hợp xử lý thế nào, nhất định có bí quyết gì đó.

Tô lão cho ra đánh giá của bản thân, Tiết lão có chút trầm ngâm, nói ra:

- Tiểu tử này không phải người của Thần Văn Sư công hội...

- Thu nạp hắn, nhất định phải thu nạp hắn, loại người tài giỏi này quyết không thể bỏ qua, nói không chừng hắn làm hội trưởng tiếp theo đấy.

Thần Văn Sư công hội nhiệt tâm thu nạp nhân tài, Thần Văn Sư công hội vốn chính là tổ chức tán tu, chỉ có thu nạp nhân tài càng nhiều thì Thần Văn Thành mới càng cường đại, lịch đại hội trưởng của Thần Văn Sư công hội đều là thất phẩm Thần Văn Sư đức cao vọng trọng được đề cử ra.

- Lâm Minh, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện ý gia nhập Thần Văn Sư công hội hay không?

Không cần Tiết lão cùng Tô lão mở miệng, lão giả áo trắng đã hỏi Lâm Minh.

- Gia nhập Thần Văn Sư công hội?

Lâm Minh sững sờ.

Hắn đương nhiên muốn gia nhập Thần Văn Sư công hội, hắn tham gia khảo hạch Thần Văn Sư công hội chính là vì điểm này, gia nhập Thần Văn Sư công hội có quá nhiều tiện lợi.

Đầu tiên gia nhập Thần Văn Sư công hội có thể có được Thần Văn Sư công hội bảo hộ, an toàn tăng lên không ít; tiếp theo gia nhập Thần Văn Sư công hội có thể có thân phận thích hợp, tiến tới tiếp xúc với Huyết Nguyệt và có được Thương Khung Phách Điển; thứ ba, mua sắm trong Thần Văn Sư công hội cũng thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa còn có ưu đãi, tìm kiếm đan phương thượng cổ Đạo Cung Cửu Tinh càng dễ dàng hơn không ít.

Tuy Lâm Minh đã sớm có suy nghĩ này, nhưng mà hắn biết rõ những người tha gia Thần Văn Sư công hội đều là thiên tài, tham gia còn đạt được nhiều chỗ tốt, bởi vì loại người tài giỏi này rất nhiều thế lực đều tranh thủ, mà trong nội Tu La Lộ vô cùng rộng lớn, tổ chức Thần Văn Sư này không chỉ có ở Thần Văn Thành này, ví dụ như Tần Dật xuất thân Thần Hư Thần Quốc, luận thần văn thuật thì không kém hơn Thần Văn Sư công hội quá nhiều.

Cho nên gia nhập Thần Văn Sư công hội có đủ chỗ tốt nên Lâm Minh cũng không ngại tranh thủ thêm một ít.

Nghĩ tới đây hắn dừng một cái, nói ra:

- Gia nhập Thần Văn Sư công hội hãy nói sau! Trước khi thi xong nhất phẩm Thần Văn Sư, có thể tiếp tục khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, như vậy sau khi khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư, phải chăng có thể tiếp tục khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư hay

không?

Lâm Minh vừa nói lời này thì Tiết lão, Tô lão cùng lão giả áo trắng biểu lộ cứng đờ, Lâm Minh, hắn muốn khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư?

- Ngươi nói là... Hiện tại ngươi muốn khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư?

Tiết lão kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, không riêng gì ba lão đầu, các thí sinh khác đang nghỉ ngơi, kể cả Nguyệt Thu Phong, Nguyệt Lưu Tinh bọn cũng kinh ngạc ngây người, Lâm Minh thông qua khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư đã không tưởng tượng nổi, nếu hắn tham gia khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, thật sự là khiến người ta sợ hãi chết người.

Chương 1570: Khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư

Bình thường trở thành tam phẩm Thần Văn Sư cần phải trải qua học tập vài chục năm, thậm chí có người cần tiêu hao mấy trăm năm.

Sở dĩ chênh lệch thời gian lớn như vậy, chủ yếu là bởi vì võ giả học thần văn thuật cũng phải đầu nhập tinh lực vào tăng tu vị của bản thân lên, mà thần văn thuật và tu vị có tỷ lệ thuận với nhau, bởi vì người đầu nhập nhiều thời gian vào thần văn thuật, thời gian sử dụng tu luyện cũng ngắn, nhưng mà cái ngắn này cũng vài chục năm.

Nhưng tính toán tuổi của Lâm Minh tổng cộng chưa tới sáu mươi, Tiết lão thật sự nghĩ phá đầu cũng không thông Lâm Minh làm sao điều phối thời gian.

Hắn làm sao có thể pháp thể song tu, bát môn độn giáp mở đủ và tu vị đạt tới Thần Quân còn tu luyện thần văn thuật tới cảnh giới này.

- Ngươi xác định muốn khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư?

Lão giả áo bào trắng xác nhận một lần, Lâm Minh gật gật đầu, nói ra:

- Vãn bối chỉ thử xem, cũng không có nắm chắc mười phần!

Lâm Minh vẽ tam phẩm thần văn phù đúng là không cam đoan xác xuất thành công, nhưng dù khảo hạch thất bại cũng đại khái có thể hoàn thành dung hợp pháp tắc Tu La Thiên Đạo! Mà một khi có thể chính thức bắt đầu bước thứ ba, vậy đối với Lâm Minh mà nói hoàn thành một tam phẩm thần văn phù đúng là không khó rồi.

Thần văn thuật bước thứ ba là ưu thế lớn nhất của Lâm Minh.

Nếu như Lâm Minh có thể trở thành tam phẩm Thần Văn Sư, lại gia nhập Thần Văn Sư công hội thì địa vị của Lâm Minh so với nhị phẩm Thần Văn Sư là hai khái niệm khác nhau.

Như Tần Dật như vậy, tuổi trẻ đã là nhị phẩm Thần Văn Sư, nội Tu La Lộ tuy lớn nhưng không phải thiên tài nào cũng được như hắn. Tất cả thế lực lớn đều bồi dưỡng nhân vật mới, mỗi mười năm sẽ xuất hiện thiên tài. Rất nhiều năm tích lũy xuống chắc chắn sẽ có thiên tài mới xuất hiện.

Bây giờ khảo hạch của Thần Văn Sư công hội nhìn qua là do Tần Dật độc lĩnh, đó là bởi vì Thần Văn Sư công hội khảo hạch Thần Văn Sư đều cử hành hàng năm, năm năm lại một năm, nhân tài không cách nào tập trung, nếu như nói Thần Văn Sư công hội ngàn năm khảo hạch một lần thì thiên tài tập trung tới mức đáng sợ.

Nhưng mà như Lâm Minh trẻ uổi đã trở thành tam phẩm Thần Văn Sư, dù thời gian ngàn năm, vạn năm chưa chắc xuất hiện.

Dưới loại tình huống này Lâm Minh cũng được Thần Văn Sư công hội coi trọng cao độ, mà có những hào quang này thì hành động của Lâm Minh thuận tiện hơn rất nhiều.

Về phần có người hoài nghi cái gì đó hoặc có mưu đồ với hắn, Lâm Minh cũng không phải rất sợ hãi, hắn hiện tại có thực lực so sánh với Giới Vương bình thường, hơn nữa có Tiểu Ma Tiên trợ giúp, còn có Hỗn Nguyên Thiên Cung là át chủ bài bảo vệ tính mạng. Dù gặp được Giới Vương trung đẳng thì Lâm Minh cũng có thể thong dong rời khỏi.

Nếu như chống lại Hồn tộc, Lâm Minh càng có ma phương là pháp bảo khắc chế Hồn tộc trí mạng.

Lâm Minh cũng không có sợ hãi Giới Vương, mà Giới Vương đâu phải rau củ cải trắng, phóng nhãn cả Thần Văn Sư công hội. Giới Vương đều là trưởng lão, thậm chí có chút ít lục phẩm Thần Văn Sư nhưng tu vị của bọn họ chỉ là nửa bước Giới Vương mà thôi.

Bởi vậy Lâm Minh ở trong Thần Văn Sư công hội có được năng lực bảo vệ mình.

Hơn nữa thực lực chân thật của Lâm Minh cũng không ai biết, điểm này cũng tăng thêm một tầng bảo vệ cho Lâm Minh.

- Ngươi đã thông qua khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư thì dựa theo quy định của Thần Văn Sư công hội, ngươi đương nhiên có thể tiếp tục lựa chọn khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, như vậy trừ Lâm Minh ra, còn có ai muốn khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư không?

Lão giả áo bào trắng nói chuyện thì nhìn qua Tần Dật, trong mọi người đây thì cũng chỉ có Tần Dật có được tư cách khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, đương nhiên cũng chỉ là tư cách mà thôi.

Tần Dật biến sắc, biểu lộ có chút khó coi.

Tam phẩm thần văn phù, hắn cơ hồ không có hy vọng thành công.

Kỳ thật ngay từ đầu Tần Dật xác thực có ý định tham gia khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, nhưng mà hắn không phải vì thông qua khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, mà là vì danh tiếng.

Trong quá trình vẽ tam phẩm thần văn phù thì Tần Dật cũng có thể hoàn thành bảy tám phần, nhưng mà cuối cùng dung hợp Tu La Thiên Đạo thì Tần Dật không cách nào thành công.

Mà bây giờ so sánh với Lâm Minh bi3n thái thì Lâm Minh có ý định khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, Tần Dật làm sao tự nhiên được, làm phụ gia cho Lâm Minh sao?

Hắn khẽ cắn môi, trầm mặc không nói, như thế xem như buông tha khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư.

- Ân... Nói như vậy chỉ có Lâm Minh khảo hạch? Được rồi, Lâm Minh, ngươi đi theo ta... Ta sẽ cho ngươi nghỉ ngơi trong kết giới thời gian năm giờ, rồi sau đó ngươi lựa chọn tài liệu cần thiết, hoàn thành bất cứ tam phẩm thần văn phù tùy ý nào, hoàn thành thì xem như vượt qua khảo hạch.

Lão giả áo bào trắng cho Lâm Minh nghỉ ngơi năm giờ, có thể nói là quá dư dả.

Lâm Minh căn bản không cần nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, nhưng mà hắn cũng không có chối từ, nói "Cảm ơn" xong thì nghỉ ngơi.

Sau khi Lâm Minh nghỉ ngơi thì không ai có thể quấy rầy Lâm Minh được.

Đây cũng là tăng khả năng Lâm Minh thông qua khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư.

Trong đáy lòng lão giả áo bào trắng hy vọng Lâm Minh có thể thông qua khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, đối với Thần Văn Sư công hội mà nói đây là chuyện vui lớn, rơi vào thế lực Thần Văn Sư khác thì quá mất mặt, nếu ở trong Thần Văn Sư công hội thì lại tăng thể diện cho họ.

Hơn nữa thành tựu của Lâm Minh ngày sau không đoán được, đợi đến lúc Lâm Minh trở thành đại nhân vật, hắn làm người chủ trì khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư thì đây cũng là chuyện có thể nói khoác với người khác.

...

Lâm Minh đi theo lão giả áo bào trắng nghỉ ngơi và sẽ khảo hạch trong kết giới thời gian, lúc này Thanh Ảnh, Mộng Dao đều chấm dứt khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư của mình, thật đáng tiếc các nàng đều không hoàn thành được thần văn phù của bản thân, chỉ kém một chút.

Nếu như tình huống bình thường, Thanh Ảnh cùng Mộng Dao có năng lực hoàn thành nhị phẩm thần văn phù, nhưng hôm nay có Lâm Minh và Tần Dật xuất hiện, làm cho áp lực tâm lý củ hai nngf quá lớn, không có thể phát huy trình độ tốt nhất, liên tục hai lần thất bại cũng ý nghĩa các nàng thất bại trong khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư lần này.

Khảo hạch thất bại thì hai nữ đều có chút sa sút tinh thần, Tiết lão cùng Tô lão vội vàng an ủi hai nàng, mà lúc này Thanh Ảnh cùng Mộng Dao mới phát hiện, Tần Dật đã hoàn thành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư phải vui vẻ mới đúng, nhưng bây giờ sắc mặt của hắn không dễ nhìn.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Tần Dật cũng thất bại?

Nếu như Tần Dật cũng thất bại thì không thể nghi ngờ mang chút an ủi cho Thanh Ảnh cùng Mộng Dao, nhưng mà dường như không có khả năng.

- Lão sư, Tần Dật hắn như thế nào? Không phải hắn đã hoàn thành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư rồi sao?

Thanh Ảnh cùng Mộng Dao lúc trước ở trạng thái vongngax, căn bản không biết phát sinh cái gì.

- Tần Dật...

Tiết lão cười khổ một tiếng, nói ra:

- Hắn đương nhiên hoàn thành, hơn nữa hoàn thành rất không tồi, đáng tiếc, người mạnh có người mạnh hơn, Lâm Minh khảo hạch nhị phẩm thần văn phù làm còn hoàn mỹ hơn hắn, hơn nữa đả kích người nhất chính là Lâm Minh hoàn thành khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư xong còn tham gia khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư, mà Tần Dật lại buông tha, hắn không có nắm chắc thông qua... Vậy thì dĩ nhiên làm nền cho Lâm Minh rồi, sắc mặt không tốt là đương nhiên.

Tiết lão xem ra Tần Dật người này đơn thuần thiên phú thần văn thuật trong Thần Hư Thần Quốc có lẽ tính toán hàng đầu, bị người cùng lứa đánh bại nên bị đả kích.

Nghe Tiết lão nói, Thanh Ảnh cùng Mộng Dao đều há to miệng ra, sững sờ rất lâu không kịp phản ứng.

- Lão sư... Ngươi vừa nói Lâm Minh hắn... Tiếp tục khảo thi tam phẩm Thần Văn Sư?

- Đúng vậy a, hiện tại khảo hạch của Lâm Minh sẽ bắt đầu trong thời gian ngắn.

Lâm Minh ở trong kết giới thời gian nghỉ ngơi năm giờ, hiện tại cũng qua gần nửa giờ, theo lý thuyết sắp bắt đầu rồi.

- Cái này... Khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư...

Thanh Ảnh cùng Mộng Dao đều ngẩn người, các nàng ngay cả khảo hạch nhị phẩm Thần Văn Sư còn không qua, Lâm Minh lại khảo hạch tam phẩm!

Có cho người ta sống không?

Trong lúc nhất thời các nàng đều cảm nhận được cảm giác thất bại chưa từng có.

Tô lão nhìn ra tâm tư hai nữ, an ủi:

- Lâm Minh không nhất định vượt qua tam phẩm, các ngươi không nên nản chí, Tần Dật bị đả kích mới là lớn nhất đấy.

Tô lão nói xong, dùng ánh mắt nhìn qua Tần Dật.

Tần Dật lúc này ngồi ngay ngắn nghỉ ngơi, biểu hiện trên mặt âm trầm, giống như phụ mẫu chết vậy.

Tuy hắn hiện tại nhìn qua thì trấn định uống trà, nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn qua đại môn có kết giới thời gian, hiển nhiên thập phần để ý Lâm Minh khảo hạch thế nào.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, trong nháy mắt đã qua một giờ.

Lâm Minh khảo hạch đã tiến hành hơn phân nửa.

Chương 1571: Thần Văn Sư kỳ tài

Bởi vì bị cánh cửa ngăn cản, căn bản không nhìn ra tình huống khảo hạch của Lâm Minh, chuyện này khiến nội tâm của Tần Dật bất an, hắn cầm chén trà lại buông ra, rất chú ý thời gian.

Một giờ rưỡi...

Tuy vẽ phù văn tam phẩm thần văn phù khó hơn nhị phẩm thần văn phù một chút, nhưng mà thời gian không kéo dài quá dài, một giờ ruỡi có lẽ hoàn thành quá trình chủ thể.

Sau chủ thể kế tiếp chính là quá trình dung hợp khó nhất.

Đây mới là mấu chốt của vẽ tam phẩm thần văn phù!

- Tiểu tử này, sẽ không phải thật thành công chứ?

Tiết lão thì thào nói ra, hắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

- Không được, ta phải xem tình huống...

...

Lúc này trong cánh cửa đá Lâm Minh đang vẽ tới điểm mấu chốt nhất, hắn lựa chọn một loại đơn giản nhất trong tam phẩm thần văn phù.

Hắn muốn thông qua khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư cũng không có mười phần nắm chắc, chọn thần văn phù đơn giản nhất thì nắm chắc đương nhiên càng lớn hơn một chút.

Từng đạo phù văn thật nhỏ xinh đẹp hiện ra dưới ngòi bút của Lâm Minh, lúc này Lâm Minh hết sức chăm chú, trán đổ mồ hôi.

Cách hắn không xa lão giả áo trắng và mấy giám khảo khác đang nhìn chằm chằm vào động tác của Lâm Minh.

Khi thần văn phù chủ thể của Lâm Minh càng tiếp cận thành công, mấy người bọn họ đều ngừng thở, trình tự kế tiếp chính là mấu chốt! Không cẩn thận là thất bại toàn bộ.

Đúng vào lúc này, tại áo bào trắng trưởng lão bên tai, vang lên một đạo chân nguyên truyền âm, là Tiết lão âm thanh, hắn yêu cầu áo bào trắng trưởng lão đem Lâm Minh khảo hạch ghi chép hình chiếu đi ra.

Đối với võ giả Hồn tộc mà nói dùng linh hồn lực tạo ra hình chiếu không khó, hơn nữa không chút ảnh hưởng tới quá trình khảo hạch của Lâm Minh.

Lão giả áo trắng đáp ứng một tiếng, lấy một Thủy Tinh Cầu sao chép toàn bộ quá trình Lâm Minh vẽ tam phẩm thần văn phù lại. Dùng linh hồn lực hình chiếu hiển hiện ra ngoài.

Thời điểm hình chiếu hình thành, tất cả mọi người trong phòng đứng lên, Tiết lão đầu, Tô lão đầu hai mắt lập loè tinh mang, Tần Dật sắc mặt âm trầm. Trong hình ảnh thì Lâm Minh đã hoàn thành vẽ chủ thể.

Hắn lấy ra một thần chi phù văn cấp Bích Hồn, kế tiếp chính là bước thứ ba dung nhập pháp tắc.

Từ tam phẩm thần văn phù đến lục phẩm thần văn phù đều dùng thần chi phù văn cấp Bích Hồn, nhưng mà cấp Bích Hồn cũng có loại tốt và xấu.

Hiện tại Lâm Minh lấy thần chi phù văn cấp Bích Hồn là loại tương đối thấp.

Tay phải nhẹ nhàng run lên, phù văn Bích Hồn phân giải thành pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Những đường vân này dưới sự không chế của Lâm Minh không ngừng dung hợp vào trong thần văn phù.

Quá trình dung hợp Tu La Thiên Đạo không thể có chút sai lầm, sai lầm sẽ phá hư hệ thống thần văn phù, động tác của Lâm Minh giống như đang khiêu vũ, không cẩn thận là thua cả bàn.

- Lão sư, hắn có thể thành công không?

Bên cạnh Tiết lão. Mộng Dao thất thần hỏi.

Tiết lão trịnh trọng nói ra:

- Bước thứ ba là dung hợp, là quá trình khó nhất của tam phẩm thần văn phù, hắn mới bắt đầu, còn phải chờ thêm nửa giờ nữa mới biết. Trong đó không có chút sai lầm nào mới khó khăn.

- Bước thứ ba mới vừa bắt đầu, đằng sau còn sớm, hiên tại tới bước này ta cũng làm được.

Bên cạnh Tiết lão, Tần Dật trầm giọng nói.

Hắn ngược lại không có khoác lác, Lâm Minh hiện tại hoàn thành vẽ chủ thể, Tần Dật trạng thái tốt xác thực cũng có thể hoàn thành.

Nhưng mà dung hợp thì Tần Dật nhiều nhất hoàn thành một nửa mà thôi, quá trình thứ ba này càng về sau càng khó, mà hết lần này tới lần khác linh hồn lực tiêu hao cũng lợi hại, kết quả cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn qua thần văn phủ sụp đổ.

Tần Dật là người không nguyện ý nhìn thấy Lâm Minh thành công nhất, hắn thậm chí đang nguyền rủa Lâm Minh nên thất bại trong quá trình dung hợp, thất bại trong gang tấc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một phút đồng hồ, nửa tiếng, động tác của Lâm Minh vẫn đâu vào đấy, không có ai biết Lâm Minh tu luyện Tu La Thiên Thư xong thì hắn lý giải Tu La Thiên Đạo đạt tới mức nào, đối với người khác mà nói bước thứ ba là khó khăn nhất, đối với Lâm Minh mà nói thì nó là bước đơn giản nhất.

Một tấm thần văn phù Lâm Minh chỉ cần hoàn thành chủ thể thì cơ bản không xảy ra vấn đề gì, dung hợp Tu La Thiên Đạo đối với hắn mà nói căn bản không tính là gì.

Nhưng mà hắn không muốn làm quá mức kinh thế hãi tục, mà là tốc độ chậm dần, giống như cố sức hoàn thành.

Trong nháy mắt lại qua nửa canh giờ!

Trong nửa canh giờ này Lâm Minh không có bất kỳ sai lầm nào, hắn làm gì chắc đó nên dung hợp được chín thành.

Thời điể này cho dù là lão giả áo bào trắng hay là Tiết lão, Tô lão đều ngừng thở, bọn họ ý thức được chuyện oanh động sẽ xảy ra, thậm chí có thể nói là sự kiện ghi vào lịch sử sắp ra đời trước mặt bọn họ.

- Chẳng lẽ... Hắn thật có thể thành công...

Tần Dật mí mắt nhảy lên, cảm giác khó tin nổi.

Lại qua một nén nhang, Lâm Minh dung nhập vài đường vân Tu La Thiên Dạo vào trong thần văn phù, một sát na đó cả tấm thần văn phù tỏa ra hào quang sáng ngời.

Tam phẩm thần văn phù, hoàn thành!

Hình ảnh biến mất, lão giả áo trắng bất chấp tiếp tục duy trì hình chiếu, hắn trực tiếp đi kiểm tra thần văn phù của Lâm Minh..

- Không được!

Tiết lão Tô lão đều đứng lên, hai người phản ứng đầu tiên là mở cửa đi vào xem xét kết quả.

Những người khác nhanh chóng đuổi kịp, mắt thấy kỳ tích phát sinh.

- Như thế nào rồi?

Đẩy cửa ra, Tiết lão đầu hỏi.

Mà lúc này linh hồn lưc của lão giả áo bào trắng đang quan sát thần văn phù do Lâm Minh vẽ, hắn tận tâm cảm giác hồi lâu mới đưa thần văn phù qua.

- Chính các ngươi xem đi.

Tiết lão cùng Tô lão đã sớm không thể chờ đợi được.

Bọn họ đoạt lấy thần văn phù, thần niệm chìm vào trong đó, lưu chuyển một vòng thấy rõ tình huống bên trong, hai người đều hít khí lạnh, thần văn phù này hoàn thành, hơn nữa các phương diện xử lý không thể bắt bẻ gì được.

Hai người người hai mặt nhìn nhau, quay đầu nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Ngơ ngác nhìn qua Lâm Minh thật lâu, Tiết lão đầu đột nhiên cười khổ một tiếng, nói ra:

- Tiểu tử này, ta thật muốn cắt hắn thành miếng mà nghiên cứu đấy.

Một năm trước Tiết lão đầu trong Thần Văn Sư công hội ở chợ giao dịch gặp được Lâm Minh, hắn làm thế nào cũng không ngờ tiểu gia hỏa hắn lười phản ứng tới vào hôm nay làm ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy.

Nghe được Tiết lão đầu nói, trong lòng Lâm Minh không được tự nhiên, cắt miếng ra nghiên cứu?

Hắn biết rõ Tiết lão đầu chỉ nói mà thôi, nhưng mà hắn thế đơn lực bạc, đối với chuyện này đúng là quá mẫn cảm, hắn cũng không dám cam đoan trong Thần Văn Sư công hội có người nào thật sự có suy nghĩ này hay không, cốt linh của mình đúng là quá chói mắt, từ cốt linh mà có được thành tựu như vậy khó tránh khỏi khiến người ta sinh nghi, muốn hảo hảo nghiên cứu một phen.

Nếu như là Giới Vương cái gì, Lâm Minh tự nhiên không sợ, nhưng nếu như Thiên Tôn có hứng thú với hắn thì đây không phải hiện tượng tốt.

- Thằng này rốt cuộc là do thần văn đại sư nào dạy dỗ ra, chẳng lẽ là thất phẩm Thần Văn Sư lánh đời?

Tô lão hồi nhớ lại, cảm giác cả nội Tu La Lộ, hắn không nghĩ ra người nào có khả năng dạy ra Lâm Minh được, đúng là quá bi3n thái mà.

Nghe được Tô lão, Tiết lão nói chuyện, Lâm Minh ngược lại cảm động trong lòng, chính mình có lẽ nên giả tạo ra sư phụ cao nhân nào đó đi.

Thần Văn Sư một đường, không có sư phụ dạy thì căn bản không có khả năng tự học thành tài, chính mình tuổi còn trẻ, trên phương diện thần văn thuật có thành tựu như vậy, Lâm Minh nói hắn không có sư phụ, đều không có người nào tin. Phải nói Lâm Minh chẳng những có sư phụ, hơn nữa còn là sư phụ trâu bò mười phần, rất có thể là thất phẩm Thần Văn Sư, cũng chính là Thiên Tôn, thậm chí là ngoài Thiên Tôn!

Người này còn phải mọi cách chiếu cố Lâm Minh, tay cầm tay chỉ việc, như thế hơn nữa Lâm Minh ngộ tính và thiên phú phi phàm mới có thể tạo nên thần thoại như vậy.

Ý thức được điểm này, Lâm Minh cũng nguyện ý biết thời biết thế cho ra sư phụ giả tạo.

Có một sư phụ cường đại, có thể tăng an toàn của mình lên không ít, uy hiếp những người có mưu đồ với mình.

Hiện tại Lâm Minh nói hắn có sư phụ Chân Thần đều sẽ có người tin tưởng, dù sao Lâm Minh cho dù trình độ thần văn thuật hay thực lực đều vượt xa thiên tài của Chân Thần thánh địa!

Chương 1572: Gia nhập công hội

- Tiểu gia hỏa, chúng ta tâm sự với nhau nhé?

Sau khi Lâm Minh cầm lấy tư cách tam phẩm Thần Văn Sư thì biết rõ những lão gia hỏa này chắc chắn sẽ hỏi mình, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Lâm Minh gật gật đầu, nói ra:

- Được, nói đi!

- Được rồi!

Lão giả áo trắng, Tiết lão, Tô lão ba người mang theo Lâm Minh đi vào một cửa đá, Tiết lão xoay đầu lại nhìn đồ đệ Mộng Dao nói ra:

- Các ngươi ở chỗ này chờ là được.

Mộng Dao vốn đang ló đầu nhỏ quan sát, hiếu kỳ nhìn vào bên trong, nàng cũng muốn biết thân phận của Lâm Minh, nhưng lại bị Tiết lão nói một câu này ngăn cản lại.

Nàng lúc này vểnh miệng lên, nói:

- Làm như người ta rất muốn biết lắm vậy, có gì hay chứ?

Mộng Dao khó chịu ngồi ở ghế đá, người chung quanh tuổi không chênh lệch với nàng, trong nội tâm nàng tràn ngập hiếu kỳ, nàng rất muốn biết Lâm Minh xuất thân ở đâu, tu luyện thế nào mà vì sao lợi hại như vây.

- Tên này chắc có sư phụ lợi hại lắm đây.

Bên cạnh Mộng Dao, Thanh Ảnh thì thào nói ra.

- Khẳng định... Hơn nữa còn lợi hại hơn sư phụ của chúng ta.

Mộng Dao nói ra lời này không cố kỵ, Tiết lão đầu đang định đóng cửa thì nghe được câu này suýt nữa bị nghẹn.

- Nha đầu này...

Tiết lão đầu xấu hổ ho khan một tiếng, cũng chỉ xem như không nghe thấy mà thôi, nhưng mà hắn biết đây là sự thật, từ trình độ của hắn cảm giác dù hắn làm như thế nào cũng không thể dạy dỗ ra đồ đệ như Lâm Minh được, cho dù là khối ngọc thô chưa được mài dũa, bởi vì ngọc thô cũng cần đại sư chuyên nghiệp tới thao tác tạo hình mới biến thành tác phẩm nghệ thuật được, trình độ của sư phụ cũng rất trọng yếu.

Ba lão nhân bảo Lâm Minh ngồi trước mặt mình, áo lão giả áo bào trắng chuẩn bị huy chương và áo bào Thần Văn Sư đưa cho Lâm Minh.

- Đây là cho ngươi, chứng nhận tam phẩm Thần Văn Sư, đây là trường bào Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội. Trong Tu La Lộ, mỗi thế lực lớn đều có huy chương và áo bào khác nhau, nhưng mà trên cơ bản đều như nhau...

- Ân, cám ơn.

Lâm Minh gật gật đầu, chỉ vung tay khoác trường bào lên người.

Thần Văn Sư công hội chế tác trường bào Thần Văn Sư là do năng lượng phù văn cấu thành. Cho dù mặc vào hay cởi ra chỉ cần kéo là được.

Trường bào này bao phủ thân thể, Lâm Minh ẩn ẩn cảm nhận được thiên địa nguyên khí và pháp tắc chung quanh như bị dẫn dắt tới, có tác dụng tẩm bổ bản thân mình, hiển nhiên trường bào này không phải phàm phẩm.

Hương chương này cũng tỉ mỉ chế tác ra. Có được hiệu quả hội tụ và tập trung tinh thần lực, hai đồ vật này có giá trị ngoài linh khí trung phẩm.

- Các vị tiền bối có cái gì muốn hỏi, vãn bối tận lực trả lời.

Lâm Minh lúc này mặc trang phục Thần Văn Sư xong, lúc này trường bào rộng thùng thình ẩn ẩn có khí chất phiêu dật xuất trần.

- Xác thực có mấy vấn đề, lão phu đúng là hiếu kỳ sư phụ ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào? Ta nghĩ không ra cả nội Tu La Lộ, rốt cuộc là ai có thể dạy ra đồ đệ như ngươi.

Không cần Lâm Minh mở miệng thì lão giả áo bào trắng đã hỏi thăm sư phụ của hắn là ai..

Trong nội Tu La Lộ có rất nhiều tổ chức Thần Văn Sư, cạnh tranh với nhau cũng kịch liệt, nếu như có thể kéo một cao thủ nhập hội, đây chính là một chuyện đáng vui mừng, nếu như thu nạp Lâm Minh là hậu bối trẻ tuổi còn có giá trị cao hơn nhiều lắm.

Lâm Minh nói:

- Gia sư ẩn cư nhiều năm. Không muốn lộ ra tục danh...

Lâm Minh đã sớm suy nghĩ kỹ đáp án, lão giả áo trắng nghe xong âm thầm thất vọng, kỳ thật đây là chuyện trong dự tính, thần văn đại sư như vậy, cho dù tới thế lực nào cũng có đãi ngộ phi thường tôn quý, đối phương muốn xuất thế đã sớm xuất thế. Hơn nữa cho dù xuất thế cũng chưa chắc gia nhập Thần Văn Sư công hội.

Lão giả áo bào trắng chưa từ bỏ ý định, hắn hỏi:

- Mạo muội hỏi một câu, không biết lệnh sư là mấy phẩm Thần Văn Sư?

Lão giả áo bào trắng suy đoán lão sư của Lâm Minh ít nhất là thất phẩm Thần Văn Sư, chỉ sợ còn hơn cả hội trưởng Thần Văn Sư công hội.

Lâm Minh nói:

- Thật có lỗi, không phải vãn bối không muốn nói, mà là vãn bối cũng không biết gia sư trình độ thần văn thuật đạt tới trình độ nào, theo vãn bối biết, gia sư ít nhất đã quy ẩn hơn tỷ năm, cho dù lão nhân gia ông ta rời núi, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người nhận ra.

Lâm Minh nói lời bịa đặt, nhưng mà hết lần này tới lần khác phối hợp với thành tựu và biểu lộ châm chú của Lâm Minh và cách nói lập lờ nước đôi, dù hắn nói vớ vẩn thì mọi người cũng tin là thật, bởi vì bọn họ cảm thấy Lâm Minh đúng là có lão sư trâu bò như thế.

- Quy ẩn... Một tỷ năm!

Lão giả áo bào trắng nháy mắt hai cái, nhìn qua mấy lão giả khác, đều từ trong mắt đối phương thấy thần sắc kinh hãi.

Tiết lão đầu nuốt nước miếng một cái, tuy đã sớm dự đoán sư phụ của Lâm Minh rất đáng sợ, nhưng mà nghe người ta quy ẩn cả tỷ năm, vậy số tuổi chân chính không phải hai ba tỷ năm?

Tuổi như vậy vượt qua thọ mệnh trăm triệu năm của Thiên Tôn a!

Như vậy lão sư của Lâm Minh hoặc là dùng bí pháp ngủ say, hoặc bản thân chính là cường giả Chân Thần!

Mà Tiết lão đầu xem ra khả năng sau đó mới chính xác!

Nhớ tới sư phụ của Lâm Minh, Tiết lão đầu cười khổ một tiếng nói ra:

- Ta nói tiểu gia hỏa, lần trước ngươi lừa lão gia hỏa ta thật khổ, rõ ràng có sư phụ là thần văn đại sư, lại giả vờ như mình không hiểu thần văn thuật tới đùa giỡn lão già ta... Lại nói, ngươi lúc trước mưa khối ngọc bài kia...

Tiết lão đầu nhãn châu xoay động, cảm giác mình sợ rằng bị Lâm Minh lừa rồi! Khối toái ngọc đó nói không chừng là bảo bối gì đó.

- Tiểu gia hỏa, ngươi mua toái ngọc là gì, nói cho ta biết đi, để cho ta được kiến thức.

Tiết lão đầu chép miệng, đau lòng muốn chết, hắn cảm giác bán toái ngọc chín thành chín là bị lừa.

- Ngọc?

Lâm Minh ra vẻ kinh ngạc, chợt nói:

- Ta nhớ rồi, một năm trước ta ở quầy hàng của ngươi nhìn trúng toái ngọc, tưởng rằng là đô cổ, về sau ta lấy toái ngọc ra cho sư phụ xem xét một chút, kết quả là ta nhìn lầm, quả nhiên tiện nghi không dễ chiếm như vậy...

Lâm Minh hời hợt nói ra, nhưng mà Tiết lão đầu làm sao tin tưởng, đau khổ nói:

- Ngươi nói trung thực cho ta biết toái ngọc là cái gì, ta đã bị ngươi lừa rồi, ngươi dù sao cũng phải nói cho ta biết đó là gì, ta tầm mắt vụn về không có gì lạ, ta chỉ là không biết nó là cái gì mà thôi.

- Tiền bối... Ngươi thực... Nghĩ nhiều.

Trong ánh mắt Lâm Minh hiện ra một tia giảo hoạt, hắn rất che dấu rất tốt, mặc cho Tiết lão đầu nói như thế nào Lâm Minh cũng vờ như không biết, chuyện này khiến nội tâm Tiết lão đầu vô cùng phiền muộn, hắn càng ngày càng khẳng định là mình bị Lâm Minh lừa, mà với tư cách một Thần Văn Sư có năng lực giám bảo, chuyện thống khổ nhất chính là không lừa được người khác còn bị lừa ngược lại.

Tiết lão đầu còn muốn nói điều gì, mà lúc này lão giả áo bào trắng ho khan, nói:

- Lâm Minh, nói chính sự đi, ta muốn hỏi một chút ngươi có đồng ý gia nhập Thần Văn Sư công hội không?

Chuyện này mới là nguyên nhân chính lão giả áo trắng tìm Lâm Minh nói chuyện.

Vốn hỏi thăm Lâm Minh tình huống liên quan tới lão sư của hắn, cũng ôm hy vọng vạn nhất, nhìn xem có thể lôi kéo lão sư của Lâm Minh tiến vào Thần Văn Sư công hội hay không.

Kết quả cuối cùng không ngoài dự kiến là thất bại, như vậy lôi kéo Lâm Minh tiến vào Thần Văn Sư công hội là nhiệm vụ thiết yếu.

Mà tổ chức như Thần Văn Sư công hội không chỉ cần số lượng Thần Văn Sư nhiều, chất lượng cũng là nhân tố trọng yếu nhất.

Thần Văn Thành có thể có quy mô hôm nay, đều dựa vào rất nhiều Thần Văn Sư, còn có một bộ phận là Luyện Đan Sư khởi động.

Thần Văn Sư công hội Thần Văn Sư càng ngày càng cường đại, nhất là lực hiệu triệu của thất phẩm Thần Văn Sư, Thần Văn Sư càng nhiều thì võ giả mộ danh Thần Văn Sư mà tới sẽ gia nhập Thần Văn Sư công hội càng nhiều.

Cùng lúc đó cũng có nhiều thế lực tới hợp tác với Thần Văn Sư công hội, cung cấp đủ loại điều kiện hậu đãi.

Thời gian lâu Thần Văn Thành sẽ càng ngày càng phồn hoa, các phương diện giao dịch, nhân tài, các tài nguyên trân quý sẽ tăng lên.

Cho nên nói Thần Văn Sư công hội lớn mạnh hay không có liên quan tới lợi ích của mỗi người trong Thần Văn Thành này.

Một khi Thần Văn Sư công hội suy sụp thì như vậy Thần Văn Thành cũng sẽ chỉ là danh nghĩa.

- Ngươi đừng vội kết luận, ta trước nói cho ngươi nghe một chút, gia nhập Thần Văn Sư công hội có chỗ tốt...

Lão giả áo bào trắng nói xong xuất ra một danh sách đưa cho Lâm Minh.

- Đây là sổ tay trong Thần Văn Sư công hội, bên trong có ước định mà thành viên Thần Văn Sư công hội cần tuân thủ, nếu ngươi gia nhập Thần Văn Sư công hội, tại Thần Văn Thành mua sắm tài liệu sẽ chiết khấu còn 85%, đây đã là tiêu chuẩn cao nhất, trưởng lão cũng không gì hơn cái này, nhân vật mới của Thần Văn Sư không có đãi ngộ như thế.

- Trong Thần Văn Sư công hội có đủ ngọc giản, ngươi đều có quyền lực xem, dù là ngọc giản truyền thừa trọng yếu nhất, ngươi cũng có được quyền lực xin xem.

- Trừ chuyện đó ra, mỗi tháng Thần Văn Sư công hội sẽ cố định cho ngươi điểm cống hiến tích lũy, mua sắm trong Thần Văn Sư công hội đều cần điểm tích lũy, điểm tích lũy ở chỗ này còn dễ dùng hơn nguyên khí phù văn, ngươi có được điểm tích lũy thì có quyền ưu tiên giao dịch tài liệu trân quý.

Lão giả áo trắng nói ra các điều kiện hậu đãi, chuyện này không khác gì cho hắn đãi ngộ trưởng lão của Thần Văn Sư công hội, hiện tại cứ như vậy đồng ý cho Lâm Minh, thật sự là thành tựu của Lâm Minh hiện tại thì hắn thành trưởng lão áo bào hồng là ván đã đóng thuyền, trở thành trưởng lão áo bào hồng, hội trưởng phó hội trưởng cũng hoàn thành có khả năng.

Điều kiện như vậy cũng là cực hạn của trưởng lão áo bào hồng, Lâm Minh cũng cảm giác rất hài lòng, hắn hơi trầm ngâm, nói ra:

- Vãn bối có một việc, muốn thỉnh giáo các vị tiền bối.

- Cứ nói đừng ngại.

Lâm Minh cân nhắc một chút, nói ra:

- Theo vãn bối bố trí, các thế lực lớn gần đây đều có quan hệ hợp tác lâu dài với Thần Văn Sư công hội... Mà có một thế lực vãn bối cảm thấy rất hứng thú, có là tổ chức sát thủ Thiên La!

Chương 1573: Tin tức Huyết Nguyệt

Thần Văn Sư công hội cùng các thế lực gần đây có quan hệ không phải bí mật gì, đây là điểm phát ra tài nguyên và phú trọng yếu nhất của Thần Văn Sư công hội.

Nhưng mà liên quan tới tổ chức sát thủ Thiên La, Thần Văn Sư công hội vẫn kiêng kỵ, dù sao tổ chức sát thủ quá mẫn cảm, nó liên quan tới giết người và báo thù.

Tổ chức sát thủ Thiên La đắc tội qua rất nhiều thế lực lớn, một ít đại nhân vật đều chết trong tay của bọn họ, Thần Văn Sư công hội hợp tác với tổ chức sát thủ, khó tránh khỏi thừa nhận áp lực, cho nên không phải thành viên trung tâm của Thần Văn Sư công hội thì không thể biết quá trình hợp tác rõ ràng.

Đột nhiên Lâm Minh đưa ra chuyện tổ chức sát thủ Thiên La thì lão giả áo trắng và Tiết lão đầu nhíu mày, mà trong mắt Tô lão hiện ra dị sắc. - Ngươi và tổ chức sát thủ Thiên La có cừu oán sao?

Đột nhiên Tô lão hỏi, Lâm Minh cảm thấy hứng thú với tổ chức Thiên La, làm cho người ta suy nghĩ đầu tiên là Thiên La có cừu oán với Lâm Minh, dù sao Thiên La thật sự kết thù quá nhiều, bọn họ cũng chẳng biết mình có bao nhiêu cừu nhân.

- Không phải, vãn bối muốn quen một người -- Một trong các thủ lĩnh của Thiên La, Huyết Nguyệt! Thực không dám đấu diếm, vãn bối rất muốn một bộ công pháp, nó nằm trong tay Huyết Nguyệt!

Lâm Minh nhìn về phía Tô lão, hắn ẩn ẩn cảm giác được Tô lão cùng Thiên La chỉ sợ có giao tình, ít nhất hắn có lẽ là thành viên mấu chốt của tổ chức sát thủ Thiên La.

- Huyết Nguyệt...

Tô lão có chút trầm ngâm, không biết hắn đang suy nghĩ gì.

- Lão gia hỏa, ngươi quen Huyết Nguyệt?

Tiết lão đầu cũng nhìn ra Tô lão khác thường, Tô lão vẫn trầm ngâm không nói, dường như đang đánh giá cái gì đó.

- Nếu tiền bối quen Huyết Nguyệt, mong rằng dẫn tiến vãn bối một phen, liên quan đến tới thân phận của Huyết Nguyệt, vãn bối nguyện ý dùng võ đạo chi tâm thề sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn qua người Tô lão, Tiết lão cũng là trưởng lão áo bào trắng của Thần Văn Sư công hội, tự nhiên hy vọng Tô lão có thể mang chuyện Huyết Nguyệt nói cho Lâm Minh nghe, kể từ đó xem như Lâm Minh thiếu nợ Thần Văn Sư công hội một nhân tình.

Tô lão nói:

- Ta cũng không biết Huyết Nguyệt ở nơi nào, chỉ có biện pháp liên lạc mà thôi, về phần Huyết Nguyệt có nguyện ý gặp ngươi hay không ta không cam đoan...

Lâm Minh nghe xong thì vui vẻ, nói:

- Cảm ơn Tô tiền bối!

Chỉ cần có thể liên lạc với Huyết Nguyệt, vậy thì hy vọng lớn lên rất nhiều, dùng thân phận của Lâm Minh hiện tại trẻ tuổi đã là tam phẩm Thần Văn Sư, hơn nữa nghi là đệ tử của Chân Thần, nếu Huyết Nguyệt không phải kẻ có tính cách quái gở, có lẽ sẽ nguyện ý kết giao với hắn.

Dù sao người như Lâm Minh trong mắt nhiều người, ngày khác sau có khả năn trở thành thất phẩm Thần Văn Sư.

Nhân lúc Lâm Minh chưa lớn bán nhân tình cho Lâm Minh. Đây là chuyện có ý nghĩa.

Tô lão đứng lên nói:

- Đêm nay ta sẽ nghĩ biện pháp truyền tin tức cho Huyết Nguyệt, ngày mai mới có thể có được câu trả lời thuyết phục, nếu như

Huyết Nguyệt bằng lòng gặp ngươi, ta mới có thể mang ngươi đi, nếu không thì ta... Lực bất tòng tâm.

Có thể nghe được Tô lão trả lời thuyết phục như vậy, Lâm Minh đã phi thường hài lòng.

- Cảm ơn Tô tiền bối thành toàn. Việc này cho dù thành hay không thành, đều tính toán vãn bối thiếu nợ tiền bối một nhân tình.

- Không nghiêm trọng như vậy.

Tô lão khoát khoát tay, nói:

- Đúng rồi, ngươi vừa tới Thần Văn Sư công hội, có thể mang hai nha đầu Thanh Ảnh, Mộng Dao đi dạo khắp nơi, làm quen hoàn cảnh chung quanh.

- Đúng, Thần Văn Sư công hội có rất nhiều chỗ ngươi không hiểu, quen thuộc một chút cũng không tệ!

Tiết lão đầu cũng ở một bên phụ họa. Hắn thật ra tồn tâm tư cho Lâm Minh quen Mộng Dao trong đầu, giao hảo với Lâm Minh, đối với Mộng Dao, Thanh Ảnh ngày sau có chỗ tốt rất lớn.

Vì vậy thời gian một nén hương, Lâm Minh, Thanh Ảnh, Mộng Dao và Nguyệt Lưu Tinh, Nguyệt Thu Phong hai tỷ đệ năm người dùng đi thăm Thần Văn Sư công hội.

Thần Văn Sư công hội nhìn từ bên ngoài quá chỉ chiếm diện tích hơn mười dặm, nhưng mà bên trong có càn khôn khác.

Trong Thần Văn Sư công hội là một không gian phong ấn độc lập. Đây là một thế giới to lớn.

- Lâm sư đệ, ngươi không ngại gọi ta là...

Bên cạnh Lâm Minh, Mộng Dao ngọt ngào nói ra, nàng đã sớm gia nhập Thần Văn Sư công hội, gọi Lâm Minh một tiếng sư đệ là phải.

- Có thể, Mộng Dao sư tỷ.

Lâm Minh mỉm cười, xem như làm quen sư tỷ tiện nghi đi, chuyện này khiến Mộng Dao vui vẻ ra mặt.

- Nơi này là bảo tàng cung, rất nhiều tài nguyên trân quý của Thần Văn Sư công hội đều cất ở đây, muốn đổi trả đầy đủ nguyên khí phù văn, còn có điểm cống hiến của Thần Văn Sư công hội, điểm cống hiến này trong Thần Văn Sư công hội là tiền tệ mạnh.

Mộng Dao chỉ vào cung điện phía trước và nói ra.

Trong cung điện này phong cảnh hoa mỹ, nhìn qua cảnh sắc rất tú lệ.

Lúc này bên ngoài cung điện có không ít đệ tử, mà trong đó có một người Lâm Minh từng nhận ra.

- La... La sư huynh?

Bên cạnh Lâm Minh, Nguyệt Thu Phong hô.

Tên La sư huynh La Vũ Bạch này có cùng sư phụ với Nguyệt Thu Phong cùng Nguyệt Lưu Tinh, ba người xem như đồng môn.

Một năm trước Lâm Minh tiến vào Thần Văn Sư công hội thì đã gặp qua La Vũ Bạch một lần.

La Vũ Bạch nhìn thấy đoàn người Lâm Minh đi tới thì kinh ngạc, mà ánh mắt của hắn nhanh chóng nhìn qua Mộng Dao, Thanh Ảnh.

Hắn mỉm cười, nói:

- Thì ra là Mộng Dao, Thanh Ảnh hai vị sư muội, còn có Thu Phong, Lưu Tinh, các ngươi đã ở, còn có vị này...

La Vũ Bạch nhìn thấy Lâm Minh, nao nao, hắn cảm giác Lâm Minh hơi quen thuộc.

Trí nhớ võ giả rất tốt, dù một năm trước Lâm Minh với La Vũ Bạch mà nói chỉ là người qua đường giáp nào đó, nhưng mà hắn vẫn nhận ra Lâm Minh.

- Ngươi không phải... Cái kia...

Nhớ tới thân phận của Lâm Minh thì trong mắt La Vũ Bạch trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, một năm trước Lâm Minh được Nguyệt Thu Phong cùng Nguyệt Lưu Tinh mang theo đi thăm Thần Văn Sư công hội, cũng là đi dạo bên ngoài, nhưng bây giờ bọn họ đang ở khu vực hạch tâm của Thần Văn Sư công hội, ngoại nhân tuyệt đối không thể tiến vào, thực tế quần áo của Lâm Minh và huy chương Thần Văn Sư...

Đây rõ ràng là -- tam phẩm Thần Văn Sư huy chương!

Mà La Vũ Bạch là Thần Văn Sư mới tam phẩm mà thôi!

Như thế nào... Như thế?

La Vũ Bạch sửng sốt, mà lúc này Nguyệt Thu Phong kịp thời giải thích:

- La sư huynh, Lâm Minh đại ca vừa mới thông qua khảo hạch Thần Văn Sư công hội, hiện tại cũng là tam phẩm Thần Văn Sư!

Trải qua Nguyệt Thu Phong giải thích, La Vũ Bạch hoàn toàn sửng sốt, Nguyệt Thu Phong nói thì hời hợt nhẹ như bông gòn.

Đây chính là khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư đấy! Thông qua đơn giản sao? Hơn nữa là một lần là thông qua!

La Vũ Bạch cảm giác mình như lọt vào sương mù, mà lúc này Thanh Ảnh đã vì Lâm Minh mà đánh giá rồi, trong đó liên quan tới rất nhiều tài liệu quý hiếm của Thần Văn Sư công hội.

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của ba Thần Văn Sư, cũng thập phần hiểu tài liệu thần văn thuật, hắn chỉ tùy ý quét qua một vòng, nhìn qua đám tài liệu có tiền không mua được, nếu như không phải người của Thần Văn Sư công hội thì muốn mua được chúng quá khó khăn.

Chuyện này khiến Lâm Minh càng cảm thấy gia nhập Thần Văn Sư công hội là lựa chọn sáng suốt nhất, ngày sau đó mình dựa vào Thần Văn Sư công hội luyện chế đan dược Đạo Cung Cửu Tinh chắc hẳn đơn giản hơn nhiều.

- Điểm cống hiến của công hội tính thế nào?

Lâm Minh càng cảm thấy hứng thú.

Mộng Dao nói:

- Điểm tích lũy có nhiều cách lấy, ví dụ như bổng lộc mỗi tháng có một ít, hoàn thành nhiệm vụ Thần Văn Sư công hội, công hội sẽ căn cứ theo độ khó của nhiệm vụ mà cho ra bao nhiêu tích lũy, cũng có thể giao dịch với người khác được điểm tích lũy, những này điểm tích lũy này chỉ là tiểu ngạch, còn có một loại phương thức thu hoạch điểm tích lũy nhanh chính là tiến hành cải tạo kỹ thuật, cống hiến bản lĩnh ẩn tàng của mình, như vậy sẽ kiếm được điểm tích lũy quá cao.

Rất nhiều Thần Văn Sư coi trọng bản lĩnh của mình, Thần Văn Sư công hội nguyên bản chính là tổ chức tán tu, tự nhiên cần nhiều kinh nghiệm, vì vậy từ năm xưa đã lập quy định, phàm là cống hiến công phu ẩn dấu đều có thể đạt được điểm tích lũy.

- Ta biết rõ.

Lâm Minh lúc này xem ra đã có thêm biện pháp kiếm thêm điểm tích lũy.

Lâm Minh đang tính toán thì vào lúc này một đạo truyền âm phù sáng lên trước mặt lâm Minh.

Giọng nói này chính là Tô lão, nội dung truyền âm rất đơn giản, tổ chức sất thủ Thiên La Huyết Nguyệt đã đồng ý gặp Lâm Minh một lần.

Chương 1574: Gia lan thành

Phía tây Thần Văn Thành cả ngàn vạn dặm, nơi này có một đại dương mênh mông.

Trên đại dương mênh mông, nơi này có nhiều hòn đảo, mà hòn đảo này có diện tích lớn như một hành tinh.

Trong rất nhiều hòn đảo có một hỏn đảo lớn chừng ngàn vạn dặm vuông, hòn đảo này tên là Lam Kim Đảo.

Trên hòn đảo này khí hậu ẩm ướt, ánh mặt trời nóng rực chiếu xuống hơn hơn phân nửa hòn đảo này, trong rừng rậm ẩm ướt nguyên thủy rất âm u.

Trong rừng rậm nguyên thủy đã có một quốc gia từng phong quang vô hạn, đây là quốc gia tên là Gia Lan Quốc, thủ đô của nó là Gia Lan Thành.

Gia Lan Quốc không phải quốc gia phàm nhân, bởi vì nơi này thừa thải một loại loại mỏ tên là Lam Tuyết, hơn nữa trong rừng rậm nguyên thủy này cũng có rất nhiều hung thú và thiên tài địa bảo, cho nên Gia Lam Quốc tuy năm trên đại dương nhưng cư dân đa số là võ giả, trong đó không thiếu võ giả bất phàm.

Mặc dù nói võ giả tố chất chỉnh thể mạnh hơn phàm nhân, nhưng mà so sánh với Thần Văn Thành là thành thị lớn của nội Tu La Vực, Gia Lan Thành cũng có thể xem là thành thị to lớn khôn cùng, mà cả Gia Lan Quốc xem như Giới Vương thánh địa.

Một ngày này có linh thuyền đổ tại ngoại ô Gia Lan Thành, một nam một nữ trên linh thuyển đi xuống, rồi sau đó nam tử kia thu linh thuyền vào nội thế giới.

Một nam một nữ này chính là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, mà chiếc linh thuyền là do Hỗn Nguyên Thiên Cung ngụy trang mà thành, đạt được Huyết Nguyệt trả lời thuyết phục, Lâm Minh đi về phía tây chừng ngàn vạn dặm, cùng Tiểu Ma Tiên đi tới Gia Lan

Thành, nơi này nghe nói là chỗ củaHuyết Nguyệt.

Trong một hòn đảo khí hậu nhiệt đới, khí hậu tương đương ẩm ướt, đám võ giả ở nơi này ăn mặc khác với các nơi khác.

Nam tử phần lớn là mang mũ vải, hai tay để trần, hoặc là mặc áo khoác bố nhỏ, hạ thân mang quần ngắn và đôi giày cao.

Mà nữ tử thì mặc quần áo bó sát người. Vừa vặn che khuất bộ ngực cao ngạo của các nàng, hạ thân thường thường mặc quần mỏng lộ ra vòng eo nhỏ nhắn cân đối, cặp đùi thon dài.

Trong đó một ít nữ tử cao quý, trên mặt trên cổ các nàng mang theo trang sức trân quý, những trang sức này có màu xanh da trời, đây là tài nguyên khoáng sản của Gia Lan Quốc-- Lam Tuyết Kim.

Lâm Minh vừa đi đường thì chú ý tình huống chung quanh, nhưng mà ngoài võ giả hành tẩu thì đại đa số là Thần Hải, Thần Biến, võ giả Thần Quân cảnh không thấy nhiều, thực lực như vậy tính toán là rất khoa trương, tại Thần Vực thì võ giả Thần Biến cảnh có thể hành tẩu các nơi, võ giả Thần Quân cảnh có thể trở thành thổ hoàng đế.

Rất nhanh Lâm Minh đi tới trước cửa Gia Lan Thành.

Tường thành cao ngất. Nhìn qua như đã trải qua không ít năm tháng, ngược lại có cảm giác rất mới, dường như Gia Lan Thành cũng không có niên đại lâu như không lâu.

Cửa thành có hai đội thủ vệ, Lâm Minh giao phí vào thành xong lại vào trong.

Dựa theo địa chỉ mà Tô lão đầu đưa cho, Lâm Minh một đường hỏi thăm cuối cùng nhất đi vào một cửa hành phổ thông.

Trong cửa hàng này bán ra các loại thần văn thuật và thuật chế thuốc, kể cả một ít dược đỉnh, thần văn bút các loại.

Bởi vì bán ra cũng không phải trân phẩm, sinh ý của tiệm rất bình thường.

Lâm Minh chỉ xem qua đai khái, liền không có chút ý mua sắm, nhưng mà hắn đi tới đây không phải mua tài liệu.

Lâm Minh yên lặng tháo tu di giới xuống. Đi đến trước mặt chưởng quầy, chưởng quầy là nam tử ục ịch, tu vị yếu kém bình thường, thuộc về cái loại ném trong đám người không có nhìn ra được.

Tu di giới tay phải của Lâm Minh lấy ra hơn mười loại tài liệu. Thấp giọng nói:

- Bán ra, tổng cộng một trăm hai mươi sáu vạn ba ngàn bốn trăm nguyên khí phù văn!

Đột nhiên nghe được Lâm Minh nói thế và nhìn qua hơn mười tài liệu mà Lâm Minh lấy ra thì chưởng quầy béo nheo mắt lại, nhìn qua Lâm Minh thật sâu.

Lâm Minh lấy ra tài liệu kể cả chào giá đều là tiếng lóng, đây chính là ám hiệu long đầu ở Gia Lan Thành.

- Ngươi tên là gì?

Mí mắt chưởng quầy béo khẽ động hỏi.

- Lâm Minh!

Cái tên này Tô lão cùng Huyết Nguyệt câu thông đã thông tri qua.

- Ân... Ngươi đi theo chúng ta, hắn sẽ mang ngươi đi gặp người mà ngươi muốn gặp.

Chưởng quầy béo nói chuyện xong thì một lão giả mắt ưng đã kéo rèm cửa đi ra ngoài.

Động tác của lão già tuy chậm, nhưng mà đôi mắt rất lợi hại, đi đường hai chân vững vàng khiến người ta cả kinh.

- Đi theo ta!

Lão giả âm thanh sắc nhọn, có cảm giác nghe rất chói tai.

- Thánh Chủ đỉnh phong!

Lâm Minh đánh giá trong lòng, lão giả này rõ ràng là Thánh Chủ đỉnh phong, hơn nữa hắn là nhân lọi, vốn trong Tu La Lộ, nhân loại cũng ít khi thấy, nhưng mà trong Gia Lan Quốc nhân loại chiếm quá nửa.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên đi theo lão giả này vào cửa hàng, từ trên người của lão giả cảm thấy tinh khí bành trướng, Lâm Minh thu liễm tâm thần, âm thầm cảnh giác bốn phía, đồng thời theo sát lão giả mắt ưng này.

Một đường không nói gì, lão giả mắt ưng hết quẹo trái lại quẹo phải, xuyên qua phố xá sầm uất, đường cái, quảng trường, càng ngày càng tới gần giải đất trung tâm của Gia Lan Thành.

Gia Lan Thành chiếm diện tích mấy trăm dặm, thập phần rộng lớn, mà giải đất trung tâm có một tòa kiến trúc rộng rãi huy hoàng! Hiện tại Lâm Minh đang đứng trước kiến trúc này.

Trước cửa thành cao ngất, thủ vệ đề phòng sâm nghiêm, thấy một màn này Lâm Minh cảm thấy nội tâm chấn động.

Hoàng cung?

Gia Lan Quốc không phải tiểu thế lực, quốc chủ của nó khác với những người khác, hoàng cung chính là hạch tâm của Gia Lan Quốc, có thể dùng ngọa hổ tàng long quan sát cao thủ nơi đây.

Lâm Minh từ lúc tra tư liệu của Gia Lan Quốc, bởi vì trong Gia Lan Quốc thừa thải các hung thú lớn, các loại linh dược, còn có Lam Tuyết Kim đáng giá nhất, cho nên Gia Lan hoàng thất rất giàu có, bọn họ trừ cao thủ tông sư ra cũng thuê rất nhiều khách khanh, trưởng lão, một khi phát sinh chiến tranh thì sức chiến đấu của Gia Lan hoàng thất rất đáng sợ.

Huyết Nguyệt trong hoàng cung?

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra ý niệm này trong đầu, cảm giác có chút không hợp thói thường, Gia Lan Quốc và tổ chức sát thủ Thiên La chẳng lẽ có liên hệ gì?

Lão giả mang theo Lâm Minh đi vào cửa hông hoàng cung thì đây là cửa cung nhỏ nhất, tuy nói cánh cửa rất nhỏ nhưng có hai hộ vệ đang đứng ở đây.

Lão giả mang thẻ bài ra, thủ vệ lập tức mặt mũi tươi cười, nói:

- Thì ra là Lương công công, mời vào!

Lão giả đi vào trong mà Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lại bị cản lại.

- Hai cái vị này là...

- Bọn họ tiến cung làm việc, đây là bản hiệu của bọn họ...

Lão giả mắt ưng nói giọng nói với đám thủ vệ, cùng lúc đó hắn ném ra một quả ngọc giản cho thủ vệ.

Thủ vệ tiếp lấy và nhìn qua, sau đó cho đi.

Một màn này làm cho Tiểu Ma Tiên le lưỡi, nàng dùng chân nguyên nói:

- Lão nhân này, lại là thái giám?

Vốn Tiểu Ma Tiên nghe giọng của lão giả kỳ quái, thì ra là thái giám.

Đối với Tiểu Ma Tiên mà nói, thái giám chính là thứ quý hiếm, bởi vì tại Ma Thủy Thiên Cung không có chức nghiệp thái giám này.

- Cao thủ như vậy cam tâm làm thái giám? Hơn nữa tu vị tới mức này chỉ cần có thiên tài địa bảo đỉnh cấp, thân thể không trọn vẹn cũng dài ra.

Giống như Thiên Minh Tử, thời điểm ở Thiên Diễn đại lục hắn vì đuổi giết Lâm Minh mà đoạn một tay, hắn trở lại Thiên Minh Đại Thánh Địa thì dùng thiên tài địa bảo đồng dạng cũng có thể khiến tay mọc ra, nhưng mà cánh tay mọc ra chưa trải qua rèn luyện nên không hoàn mỹ bằng cánh tay cũ.

Lâm Minh cũng hiếu kỳ, mà Lương công công ở phía trước dường như đoán được Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tại dùng chân nguyên truyền âm nghị luận cái gì, hắn âm dương quái khí cười một tiếng, nói ra:

- Hai người các ngươi là bạn lữ song tu sao?

Lương công công đột nhiên nói như vậy, Tiểu Ma Tiên sững sờ, nàng cũng thừa nhận.

- Ngươi nói đúng!

- Hắc hắc, các ngươi có thể tìm được bầu bạn song tu, tăng tốc tu luyện bản thân là phúc khí! Nhưng mà các ngươi đã nghe quá thái dương bổ âm, thái âm bổ dương, chẳng lẽ chưa nghe qua khóa tinh bồi dương, xuất tinh bổ não sao? Trên thế giới này có một ít võ công muốn luyện đầu tiên phải tự cung! Hoạn quan chúng ta phải chặt đứt thất tình lục dục, thích hợp luyện võ nhất! Người bình thường cần phát ti3t, đối với chúng ta mà nói phải khóa tinh nguyên trong cơ thể lại, dần dà những tinh nguyên này tích lũy nhiều sẽ hình thành tinh nguyên no đủ, thể lực dồi dào.

- Một ít người si mê truy cầu võ đạo sẽ tự thiến bản thân mình, sáng lập tuyệt thế võ học, trong lúc đó có không ít thần võ vô thượng! Mà Gia Lan hoàng chung chúng ta hơn một ngàn hai trăm thái giám có một người tu luyện bước vào Thiên Tôn và sáng lập ra Quỳ Hoa Tâm Kinh!

- Người bình thường luyện võ thất bại đếm không hết, mà hoạn quan chúng ta tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh, cao thủ sinh ra nhiều không biết bao nhiêu người.

Lương công công đang nói chuyện và ngữ khí kiêu ngạo, luyện võ một đường, xác thực yêu cầu cực cao, không phải mỗi người đều có năng lực tu luyện, nhưng mà bọn họ tu luyện Quỳ Hoa Tâm

Kinh yêu cầu sẽ thấp rất nhiều.

Nhưng mà tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh này, một khi động dục nam nữ thì phai thoát ly thân phận hoạn quan, dùng thiên tài địa bảo tu bổ than thể, như vậy võ công lúc trước bị phế đi.

Nhưng mà trong truyền thuyết, nếu như có thể tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh tu tới Thiên Tôn đỉnh phong, vậy thì tứ chi đầy đủ, toàn thân viên mãn, nhưng mà đây là chuyện quá xa vời, Thiên Tôn đối với người bình thường mà nói chính là thần thoại.

Nghe Lương công công nói thì Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, Tam Thập Tam Thiên võ đạo chi lộ vô cùng vô tận, các loại phương pháp tu luyện không ít.

Nhưng mà lúc này hắn không có tâm tư nghiên cứu chuyện này, hắn quan tâm là Huyết Nguyệt, hắn hỏi:

- Lương công công, vãn bối muốn biết Huyết Nguyệt đại nhân phải chăng có ở trong hoàng cung không?

- Hắc hắc, Huyết Nguyệt đại nhân đương nhiên đang ở trong hoàng cung, nếu không ta mang bọn ngươi qua tới làm cái gì? Các ngươi đi theo ta là được, ngươi sẽ đi gặp hắn.

Chương 1575: Nguyệt phi

Trong hoàng cung Gia Lan, đất đai cực kỳ rộng lớn, bên trong có mười vạn tám ngàn gian phòng, rất nhiều bố cục hoàng cung tương tự như hoàng cung của phàm nhân.

Trước chánh điện của hoàng cung là Càn Khôn Điện, Hỗn Nguyên điện, Dưỡng Tâm điện, Kim long điện... Có mấy trăm cung điện cỡ lớn, có nơi cho hoàng đế xử lý chính vụ, hội kiến quần thần.

Sau hoàng cung là hậu cung, trong hậu cung có ba ngàn phòng, một phòng đều là cung tần phi tử, dáng vẻ thướt tha mềm mại, vô cùng hương diễm.

Trong thế giới võ giả, võ giả sáng lập thế lực đều tự lập môn phái, chính bản thân mình trở thành tông chủ, như Gia Lan hoàng đế khai sáng một quốc gia, xây dựng một hoàng cung, bản thân làm hoàng đế thì đúng là tương đối hiếm thấy.

Trong hoàng cung có một vạn tám ngàn cao thủ, hơn nữa hai vạn cung nữ, một vạn thái giám, Lương công công nói một ngàn hai trăm thái giám có tư cách tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh chính là cao thủ trong đám thái giám này, trong đám thái giám cũng là tiểu thủ lĩnh.

Lâm Minh đi tới thì nhìn thấy số lượng thái giám tương đối nhiều, những thái giám này tu vị bình thường là Thần Biến, Thần Quân cảnh, thậm chí có chút ít là Thánh Chủ, thái giám Thánh Chủ có quần áo khác hơn, mặc trang phục thái giám màu vàng, đây là cấp bậc tổng quản của thái giám.

Nhìn thấy tình hình bực này Lâm Minh đã biết trong hoàng cung này chỉ thái giám đã là thế lực lớn rồi, thậm chí nếu như nói thái giám đại tổng quản là Giới Vương thì hắn cũng không kinh ngạc.

Đi theo Lương công công một đường đi tới trải qua vài cánh cửa kiểm tra, Lương công công phân biệt lấy ra lệnh bài khác nhau đi qua các cánh cửa khác nhau, Lâm Minh nghe thấy được mùi son phấn, đây rõ ràng là khí tức của nữ nhân, trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, nơi này hình như là hậu cung.

Nhìn qua những tiểu cung điện điêu lan họa phượng. Phong cách kiến trúc uyển chuyển hàm xúc, thảm đỏ trải đường, cung điện đều có những đội cung nữ thướt tha bưng mâm đựng trái cây, lư hương đi qua đi lại.

- Hậu cung...

Trên mặt Lâm Minh đầy vẻ cổ quái. Theo đạo lý mà nói trong hoàng cung, hậu cung là cấm địa. Trừ hoạn quan ra thì không cho nam nhân đi vào, trong hoàng cung Gia Lan không có quy củ này sao?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì Lương công công mang theo Lâm Minh đứng trước một đại viện nho nhã lịch sự, sân nhỏ này do mỹ ngọc điêu khắc mà thành, chung quanh sân nhỏ là hoa viên tươi tốt, trong hoa viên có các loại kỳ trân dị thảo.

Trên sân nhỏ có ghi ba chữ -- Vọng Nguyệt lâu.

Ba chữ này tích súc uyển chuyển. Hiển nhiên là nữ nhân viết lên.

Lâm Minh đi theo Lương công công tiến vào Vọng Nguyệt lâu, lúc này lại ngửi được hương khí trong không khí đang tỏa ra khắp Vọng Nguyệt lâu. Khắp nơi che chướng hồng, điêu khắc xa hoa khiến người ta cảm thấy nó quá xa xỉ.

Trong đại sảnh, trên một tấm lụa đỏ lớn, một nữ tử mặc vày dày đỏ đi chân trần đang khiêu vũ.

Vãi dài của nữ tử nối liền, đỏ đến như lửa, toàn thân nữ tử da thịt trắng nõn như mỹ ngọc tạo thành, đầu ngón tay của nàng như hoa lan, phối hợp ngón tay trơn bóng tạo thủ thế khiêu vũ.

Hai chân của nữ tử khóa lại trong váy dài, nhưng mà có thể thông qua váy dài thấy đường cong lờ mờ, nữ tử tuy mặc váy dài, nhưng nhưng lại mặc quần áo truyền thống của nữ tử Gia Lan Quốc, mặc một quần áo bao phủ bộ ngực ngạo nhân của nàng, lộ ra vòng eo hoàn mỹ, theo nữ tử múa thì eo thon linh động, xinh đẹp không gì sánh được.

Người con gái này xinh đẹp tới tận cùng, nhưng mà trên mặt của nàng che phủ một tấm sa mỏng, căn bản không thấy được diện mạo.

Nữ tử nhảy chừng một phút thì dừng lại, nàng vuốt tầng khăn mỏng và ngồi xuống, nàng ngồi ở vị trí chủ nhân, Lương công công khom mình hành lễ.

- Lão nô thỉnh an Nguyệt phi nương nương.

Lương công công nói như vậy thì Lâm Minh ngây người, Nguyệt phi nương nương?

- Sẽ không phải...

Trong đầu Lâm Minh sinh ra một cảm xúc khó khăn, nhưng mà một đường đi tới đây hắn suy nghĩ dường như vô cùng hợp tình lý.

Mà không cần Lâm Minh mở miệng hỏi thăm, Nguyệt phi nhìn qua Lâm Minh và nói:

- Ngươi tìm Bổn cung là vì công pháp mà tới?

- Vâng!

Trong nội tâm Lâm Minh thất kinh, thủ lĩnh Huyết Nguyệt của tổ chức sát thủ Thiên La chính là Nguyệt phi nương nương trong hoàng cung Gia Lan Quốc, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nguyệt phi nương nương, Huyết Nguyệt, Vọng Nguyệt lâu...

Ba chữ này nối lại, nói rõ Nguyệt phi chính là Huyết Nguyệt, đây là giải thích hợp tình lý.

Chẳng lẽ nói thủ lĩnh tổ chức sát thủ Thiên La chính là quốc vương Gia Lan Quốc?

Suy nghĩ này hiện ra trong lòng Lâm Minh, nhưng mà bị hắn gạt bỏ.

Gia Lan Quốc tài nguyên dồi dào, quốc lực cường đại, thật sự không đáng tổ kiến tổ chức sát thủ, một tổ chức sát thủ thì thành viên nòng cốt của nó phải che dấu thân phận, tránh cho bởi vì kết thù quá nhiều mà bị người ta trả thù.

Mà thế lực như Gia Lan Quốc, nếu như kiêm chức sát thủ thì thường thường được không bù mất, bởi vì nó có thể lưu lại căn cứ cho người khác mò ra được, đến lúc đó bị một đám cừu nhân liên hợp đánh thì chắc chắn diệt quốc.

Nếu như tổ chức Thiên La không có quan hệ thân mật với Gia Lan Quốc, như vậy Huyết Nguyệt xuất hiện ở chỗ này chỉ có một loại giải thích, chính là Nguyệt phi nương nương là một cái thân phận của Huyết Nguyệt.

Nhưng mà nói như vậy lại có vấn đề.

Loại thân phận này đối với Huyết Nguyệt mà nói không thể nghi ngờ là phi thường che giấu, vì sao nàng bại lộ thân phận của mình, muốn cho hắn biết sao?

Đương nhiên dù Huyết Nguyệt bộc lộ thân phận của mình nhưng nàng vẫn che mặt, làm cho người ta căn bản khôn thấy rõ gương mặt của nàng.

Trừ chuyện đó ra tu vị của nàng cũng được che dấu đi, Lâm Minh căn bản không cách nào khám phá.

Đây là chuyện thủ lĩnh tổ chức sát thủ nên làm.

Trong đầu Lâm Minh xuất hiện đủ loại suy nghĩ, mà Nguyệt phi cũng nhìn vào trong mắt, nàng biết rõ Lâm Minh đang kỳ quái cái gì, mà nàng không có giải thích, cười nói:

- Ngươi muốn công pháp của bổn cung?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, thu liễm tâm thần, nói thẳng:

- Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh vừa nói ra thì sắc mặt Nguyệt phi hơi đổi, nói:

- Thương Khung Phách Điển?

- Không sai!

Lâm Minh gật đầu, hiện tại về thân phận của Huyết Nguyệt thì trong lòng Lâm Minh cảm thấy bí ẩn quá nhiều, nhưng mà hắn cũng không có đi mở miệng hỏi thăm, loại chuyện này có hỏi thì Huyết Nguyệt cũng không có khả năng trả lời.

- Ngươi biết ta có Thương Khung Phách Điển?

Nguyệt phi lúc này nheo mắt lại như hình lưỡi liềm, giống như muốn nhìn thấu Lâm Minh, Lâm Minh thản nhiên đối mặt với Nguyệt phi, Nguyệt phi nhìn qua Lâm Minh một nén hương, đột nhiên khẽ gật đầu, nói:

- Cũng đúng, tin tức này lúc trước không ai biết... Không nghĩ tới, ngươi lại hỏi thăm ra, chắc là đi hỏi tin tức từ Vấn Thiên Cơ rồi...

Trong mắt Nguyệt phi b ắn ra một đạo hàn quang, không có người ưa thích tin tức của mình bị người khác mang ra buôn bán, theo ý nào đó mà nói tổ chức sát thủ Thiên La cũng làm chuyện người khác không ưa thích, cũng phi thường dễ dàng đắc tội với người.

- Thương Khung Phách Điển... Ngươi là pháp thể song tu, hơn nữa tu đến bát môn độn giáp mở ra đủ rồi, thậm chí đã dòm ngó Đạo Cung Cửu Tinh, thật sự là... Không thể tưởng tượng nổi!

Nguyệt phi thì thào nói ra, đôi mắt không kiêng dè quét qua quét lại Lâm Minh trước mặt, mà Lâm Minh vẫn trấn định tự nhiên, tuy Nguyệt phi mang khăn che mặt, ngay cả nội thế giới cũng bị sương mù che chắn, căn bản không có nhìn thấu, nhưng mà Lâm Minh vẫn có thể cảm giác được Nguyệt phi này xuất thân nhân tộc.

Là võ giả nhân tộc hiểu độ khó về Đạo Cung Cửu Tinh chắc chắn hơn xa nhiều người khác.

- Ngươi muốn Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh cũng được, nhưng mà cần phải trả giá đủ!

Nguyệt phi đi thẳng vào vấn đề, nàng nhìn qua Lâm Minh, cũng bởi vì Lâm Minh có thể cung cấp thứ nàng muốn.

- Hợp tình lý, Nguyệt phi nương nương cứ nói!

Đương nhiên Lâm Minh không trông cậy vào chuyện Nguyệt phi mang Thương Khung Phách Điển cho không mình, đây là công pháp thần võ vô thượng, muốn đạt được nó tự nhiên phải trả cái giá đủ lớn.

Hiện tại chỉ là xem trên người mình có vật gì khiến Nguyệt phi vừa ý hay không.

Chương 1576: Khốn cảnh của Huyết Nguyệt

Nguyệt phi ngồi trên ghế của mình, bảo hạ nhân mang theo bình trà tới, mời Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ngồi xuống, chậm rãi nói:

- Ta nghe nói, Lâm Minh công tử có có một lão sư tu vị ngoài Thiên Tôn đúng không?

Nguyệt phi vừa nói ra lời này Lâm Minh sững sờ một chút, trong lòng của hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Nguyệt phi bằng lòng gặp mình, thì ra nàng đang đánh quỷ ý lên người "Lão sư" không có thật kia.

Nàng có chuyện cầu Lâm Minh chính là vì cần "Sư phụ" kia giúp đỡ.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói ra:

- Chuyện gì, nhất định phải cần sư phụ ta rời núi? Ta không thể sao?

- Ngươi?

Nguyệt phi lắc đầu, môi son khẽ mở nói:

- Ngươi quá yếu...

- Các ngươi làm sao biết chúng ta yếu?

Tiểu Ma Tiên không thích nghe, khó chịu nói ra.

Nguyệt phi nhẹ nhàng cười cười, nhưng mà lập tức phản bác tiểu bối như Tiểu Ma Tiên.

- Lâm Minh, ta thành tâm hy vọng... Đạt được sư phụ ngươi trợ giúp, ta có thể mang cả bộ Thương Khung Phách Điển dâng cho ngươi! Nhưng mà ta khuyên ngươi một câu, Đạo Cung Cửu Tinh là nghịch thiên mà đi, ngươi tốt nhất không nên cố chấp như vậy.

Nguyệt phi hảo ý nhắc nhở, Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Cảm ơn lời khuyên, nhưng mà... Sư phụ ta... Chỉ sợ sẽ không gặp ngươi.

Nguyệt phi nhíu mày, nói:

- Vì cái gì...

Kỳ thật nàng cũng nghĩ qua, nếu như sư phụ của Lâm Minh địa vị rất cao, xác thực sẽ không gặp nàng, nàng đối với Thiên Tôn đỉnh phong mà nói chỉ là tiểu nhân vật. Đối với Chân Thần mà nói nàng chính là hạt bụi.

Nhưng mà nàng không thể tin được sư phụ Lâm Minh thật sự là Chân Thần, cả Tu La Lộ, tính cả những lời nghe đồn, những người không biết, quy ẩn mất tích vài tỷ năm không gặp người, tính toán cộng lại chỉ có mấy Chân Thần mà thôi. Tùy tiện gặp một tiểu bối mà thu làm đệ tử quan môn, Nguyệt phi cảm giác không quá tin tưởng.

- Như thế nói ra... Lâm Minh ngươi lần này ra ngoài lịch lãm chỉ là một mình một người. Sư phụ vung tay mặc kệ sao?

Sư phụ dạy đồ đệ mặc dù sẽ tận tâm tận lực. Nhưng mà nhiều khi, bọn ho chắc chịu làm gì đó cho đệ tử. Rất nhiều chuyện hắn sẽ thả tay mặc kệ, chỉ có như vậy đệ tử mới trải qua mưa gió. Đạt được ma luyện cùng trưởng thành.

Nếu như hiện tại Lâm Minh nói thế, Nguyệt phi tự nhận muốn đạt thành nguyện vọng là nhờ Lâm Minh đạt được sư phụ hắn trợ giúp là không có khả năng.

Lâm Minh từ chối cho ý kiến, nói:

- Ngươi vì cái gì không nói ra mình cần cái gì? Có lẽ ta có biện pháp giúp ngươi thì sao?

- Ngươi?

Nguyệt phi nhìn qua Lâm Minh, lắc đầu, nói:

- Trừ phi ngươi có quen võ giả cường đại giúp ta, nếu không ngươi căn bản giúp không được gì, bởi vì phiền toái của ta quá lớn. Liên quan tới không chỉ một Giới Vương tranh đấu, hai người các ngươi tuổi còn trẻ, cuốn vào trong đó là phải chết.

- Vì sao không nói nghe một chút? Nếu như ta làm không được. Tự nhiên sẽ không cậy mạnh!

Lâm Minh kiên nhẫn nói ra, hắn với Thương Khung Phách Điển là tình thế bắt buộc.

- Được rồi...

Nguyệt phi có chút trầm mặc, đứng lên nói:

- Các ngươi đi theo ta vào mật thất.

Nguyệt phi dáng người cao gầy, chỉ thấp hơn Lâm Minh một chút mà thôi, dáng người uyển chuyển khiến nàng có hương vị độc lập, tuy gương mặt nàng che sa kín, nhưng mà lờ mờ có thể nhìn thấy dung mạo hoàn mỹ của nàng, trên mũi của nàng còn một trang sức thủy tinh xinh đẹp, cho nàng tăng thêm vài phần hương vị thần bí.

Nguyệt phi vào trong mật thất, đây là một không gian độc lập, chung quanh bố trí trận pháp cường đại, một khi đóng cửa lại thì nửa bước Thiên Tôn cũng không phá được.

Lương công công cũng không có tiến vào, cả mật thất cũng chỉ có Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên và Nguyệt phi ba người.

- Ta chính là Huyết Nguyệt, các ngươi có lẽ cũng đoán được.

Nguyệt phi lúc này ngồi vào ghế của mình, chỉ vào vị trí đối diện ý bảo Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên ngồi.

Nàng vung tay lên, ngón tay tinh xảo cầm ấm trà, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên châm một ly trà, Nguyệt phi biết rõ Lâm Minh trong Thần Văn Sư công hội biểu hiện kinh người, cũng không hậu bối bình hường làm sao được nàng lễ ngộ như thế chứ.

- Đoán được thì đoán được, nhưng ta cảm thấy kinh ngạc, ta vốn tưởng rằng Nguyệt phi nương nương là Huyết Nguyệt sinh hoạt trong thần bí, nhưng mà bây giờ cảm thấy không có khả năng.

- Ah? Vì cái gì không có khả năng?

Nguyệt phi nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng mỉm cười.

- Bởi vì Nguyệt phi nương nương muốn gặp chúng ta, cũng hoàn toàn có thể xuất cung, đổi một thân trang phục, thậm chí không cần ở trong Gia Lan Quốc, chỉ cần dùng thân phận ‘ Huyết Nguyệt ’ đi tới gặp chúng ta, làm như vậy chúng ta cũng chỉ biết có Huyết Nguyệt, sẽ không biết Nguyệt phi nương nương, đối với Nguyệt phi nương nương mà nói cũng càng thêm an toàn, ta còn có một điểm không rõ, Nguyệt phi nương nương vì sao tín nhiệm chúng ta như vậy?

Lâm Minh chậm rãi nói ra, Nguyệt phi khẽ gật đầu, nói:

- Nói tiếp đi!

- Ân... Cho nên ta suy đoán, Nguyệt phi nương nương cũng không phải thân phận chân thật, có lẽ chỉ là thân phận tạm thời... Chỉ có như vậy ngài mới không ngại gặp chúng ta, nhưng ta không rõ vì sao ngài ở trong hoàng cung Gia Lan đạt được quyền lực to lớn như vậy, tùy ý dẫn người ra vào hoàng cung. Hoàng đế Gia Lan Quốc có quan hệ gì với tổ chức sát thủ Thiên La?

Lâm Minh nói xong Nguyệt phi cười một tiếng, trong ánh mắt hiện ra vẻ tán thưởn, nói:

- Ngươi phân tích không sai, Nguyệt phi đúng là thân phận tạm thời mà thôi, Gia Lan Quốc cùng tổ chức sát thủ Thiên La chỉ có quan hệ hợp tác mà thôi, mà ta nhập hoàng cung Gia Lan thật là ra chấp hành nhiệm vụ hạng nhất, ta vốn cũng không phải là Nguyệt phi gì, phong hào này là do Gia Lan hoàng đế vì phối hợp với nhiệm vụ của ta nên phong cho thôi.

Nguyệt phi nói ra những lời này khiến Lâm Minh tỉnh ngộ.

- Thì ra là thế, xem ra Nguyệt phi nương nương có cố chủ là Gia Lan hoàng đế.

- Có thể nói như vậy.

Nói chuyện với Nguyệt phi xong, cuối cùng giải thích nghi hoặc trong lòng của Lâm Minh, như thế càng hợp tình hợp lý, Nguyệt phi nương nương chỉ là thân phận giả, mà thân phận chân thật của Huyết Nguyệt thì Lâm Minh không có biết được, cái khăn che mặt này chỉ bảo trì thân phận thần bí của nàng mà thôi.

- Như vậy Nguyệt phi nương nương khó xử cái gì? Cần chúng ta hỗ trợ không?

Lâm Minh mở miệng hỏi, đây mới là điểm hắn cần biết.

Nguyệt phi hơi do dự nhưng vẫn nói:

- Tổ chức Thiên La chúng ta sinh ra chút biến cố, có người gây bất lợi cho ta, mà người này có được tu vị Giới Vương, hơn nữa hắn còn có giúp đỡ...

Nguyệt phi hời hợt nói ra, cũng không nói thêm tin tức nào khác, bởi vì nói thêm gì đi nữa sẽ liên quan tới hạch tâm của Thiên La, mà những bí mật này nàng sẽ không nói cho Lâm Minh, bởi vì nàng cũng không cho rằng Lâm Minh có thể trợ giúp nàng.

- Giới Vương à...

Lâm Minh có chút trầm ngâm, Giới Vương chia làm Đại Giới Giới Vương và Giới Vương bình thường, nói thẳng ra Giới Vương này chỉ là Giới Vương bình thường.

Đương nhiên Giới Vương bình thường cũng có mạnh có yếu, trong đó kẻ yếu thì Lâm Minh có thể thong dong ứng đối, mà cường giả trong đó hắn không đánh nổi.

- Nếu như chỉ là Giới Vương bình thường thì Nguyệt phi nương nương không cần quá mức kiêng kỵ a.

Lâm Minh trong khi nói chuyện và nhìn qua Nguyệt phi, theo hắn biết thì Nguyệt phi này cũng là cường giả Giới Vương, nếu không cũng không có khả năng trở thành thủ lĩnh của Thiên La.

Mà Nguyệt phi thân là một trong những thủ lĩnh của Thiên La, cho dù Thiên La phát sinh biến cố gì, Nguyệt phi cũng có thể có thế lực và nhân tài ủng hộ mình, có năng lực tranh giành cao thấp.

Nếu như tổ chức xảy ra biến cố mà tất cả mọi người đảo qua kẻ khác, như vậy chỉ có thể nói Huyết Nguyệt ở trong Thiên La quá thất bại rồi.

Lâm Minh nhắc tới chuyện này, Nguyệt phi than nhẹ một tiếng, nói ra:

- Tình huống của ta không tốt như vậy!

Nghe được Nguyệt phi nói như vậy trong lòng Lâm Minh khẽ động, nhịn không được nhìn qu Nguyệt phi vài lần, nếu như dùng cảm giác dò xét thân thể của Nguyệt phi thì đó là cử động vô lễ, cho nên Lâm Minh vẫn không có làm như vậy, mà bây giờ nghe được Nguyệt phi nói thì Lâm Minh ẩn ẩn hiểu được cái gì đó.

- Nguyệt phi nương nương dường như... Trên người có thương tích?

Nguyệt phi thở dài một hơi, tự giễu cười cười, nói:

- Mấy năm qua xảy ra nhiều chuyện, trước mặt lợi ích sẽ có kẻ phản bội... Hiện tại tình huống ta gặp phải không tốt...

- Ta hiểu đại khái rồi...

Nguyệt phi nói rất đơn giản, nhưng mà Lâm Minh cũng ẩn ẩn đoán được một ít gì đó, đây là tranh đấu trong tổ chức sát thủ Thiên La.

- Tại hạ cáo từ, ngày mai lại tới quét dọn.

Lâm Minh cũng không nói cái gì, hắn cần một ít thời gian chuẩn bị và suy nghĩ.

- Ân, ngày mai ngươi nếu muốn gặp ta thì dựa theo phương pháp hôm nay là được.

Nguyệt phi nhàn nhạt nói ra, cũng không có tiễn khách, chờ Lâm Minh đi rồi, thân ảnh lóe lên, Lương công công xuất hiện ngay trong mật thất.

- Tiểu thư, muốn lão nô đi theo bọn họ không, lão nô có cảm giác bọn họ xuất hiện đột nhiên quá, phi thường đột ngột...

Nguyệt phi nói:

- Không cần, hắn chắc không phải tổ chức kia phái tới, Tô lão chắc có lẽ không gạt ta, Lâm Minh này thật sự là thiên tài Thần Văn Sư, người trong tổ chức gây bất lợi cho ta cũng không có năng lực tìm hắn giúp đỡ trong một ngày được, hắn hẳn thật sự tới vì Thương Khung Phách Điển, bát môn độn giáp của hắn cũng mở đủ, xác thực có động cơ tìm kiếm Thương Khung Phách Điển, đương nhiên, hắn muốn luyện thành Đạo Cung Cửu Tinh ít có khả năng...

Nhắc tới Thương Khung Phách Điển, Lương công công chấn động trong lòng, hắn nói ra:

- Thương Khung Phách Điển là tiểu thư từ Thần Vực mang tới đây, nếu như quá mức phô trương thì có thể kinh động cừu gia của tiểu thư tại Thần Vực không?

Nghe được Lương công công nhắc tới cừu gia của mình, Nguyệt phi hít sâu một hơi, trong ánh mắt hiện hiện ra sát cơ đậm đặc.

Mặc dù trong tổ chức Thiên La, bởi vì đại thủ lĩnh đột nhiên mất tích, hắn lưu lại gúc mắc lợi ích dày đặc, thậm chí thân tính của nàng trong bóng tối gây thương tích cho nàng, nàng cũng không có hận mãnh liệt như vậy.

Nhưng mà đối với cừu gia ở Thần Vực thì Nguyệt phi lại hận không thể ăn thịt hắn, uống máu của hắn!

Chương 1577: Quốc chủ bế tử quan

Lương công công là tổng quản thái giám của Gia Lan Quốc, cũng là thân tín của hoàng đế Gia Lan quốc, năm đó Huyết Nguyệt đã từng có ân với Lương công công, cũng có một ít quan hệ cá nhân với Lương công công này, lần này Huyết Nguyệt tới hoàng cung Gia Lan cũng là Lương công công dẫn mối, nói là chấp hành nhiệm vụ kỳ thật là tị nạn mới đúng, trong hoàng cung Gia Lan, Huyết Nguyệt có thể được bảo hộ, nhưng mà nàng vẫn phải quay về Thiên La, chỗ đó có thế lực nàng khổ tâm kinh doanh, còn có đồ vật mà nàng cần lấy về.

Huyết Nguyệt trước khi vào cung thì Lương công công đều gọi Huyết Nguyệt là "Tiểu thư ", hiện tại mới gọi là "Nương nương". Lương công công ẩn ẩn biết rõ Huyết Nguyệt là tới từ Thần Vực, trong Thần Vực nàng có một cừu nhân bất cộng đáy thiên.

Huyết Nguyệt mai danh ẩn tích, nàng ở trong Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện chính mình, cuối cùng trở thành một trong các thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Thiên La dều là cừu nhân này, mối thù này nàng cần phải báo, nhưng hiện tại cảnh giới cừu nhân của Huyết Nguyệt có lẽ đã tới Đại Giới Giới Vương, mà thực lực của Huyết Nguyệt căn bản không phải đối thủ của cừu nhân.

Những năm này Huyết Nguyệt đều liều mạng tu luyện, không để ý sinh tử đi tranh thủ cơ duyên, nhưng mà Huyết Nguyệt tiến bộ thì cừu nhân của nàng cũng tiến bộ, sinh thời nàng có thể đuổi theo đối phương hay không còn khó nói.

Nhắc tới cừu nhân bất cộng đáy thiên này, sát cơ trong mắt Huyết Nguyệt lập lòe hồi lâu rồi biến mất, trên thế giới này rất ít có chuyện gì khiến nàng thất thố, nhưng mà cừu nhân ở Thần Vực chính là một chuyện trong số đó.

Nàng bình phục tâm thần, không suy nghĩ tới cừu hận năm đó, ngược lại nói ra:

- Lương công công, ta nghe nói bệ hạ mấy ngày nữa sẽ bế quan, hơn nữa lần này là bế tử quan, có thật hay không?

Nhắc tới quốc chủ Gia Lan Quốc bế tử quan, Lương công công thở dài một hơi, nói:

- Là sắp bế quan... Bệ hạ tuân theo Thiên Đạo, có số mệnh gia thân, chỉ hy vọng sau khi bệ hạ bế quan lần này có thể đột phá, kéo dài duyên thọ vạn năm...

Tuy Lương công công trên miệng nói như vậy, nhưng mà thần thái của hắn không đúng với tâm. Đều bị người ta đoán ra được. Kỳ thật bản thân Lương công công cũng không nhìn tốt cảnh quốc chủ Gia Lan Quốc bế tử quan.

Mà bản than Huyết Nguyệt càng không trông cậy vào quốc chủ Gia Lan Quốc kéo dài tuổi thọ sắp hết. Tánh mạng chi hỏa như đèn cầy trong gió mà đi bế tử quan, nếu quả thật như vậy thì trái với lẽ thường của Thiên Đạo rồi.

Nếu như quốc chủ Gia Lan Quốc có thể bước ra một bước này sẽ thoát khỏi gông cùm Giới Vương đã làm lâu rồi, thành tựu Thiên Tôn, mà không phải ngày hôm nay lúc thọ nguyên sắp hết mới liều chết đánh cược một lần.

Huyết Nguyệt thậm chí biết rõ trăm năm trước quốc chủ Gia Lan Quốc thọ mệnh không dài, thậm chí thử mở cửa thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ, nhưng mà hắn tuổi quá lớn. Căn bản lấy không có tư cách tham gia thí luyện cuối cùng, rồi sau đó quốc chủ Gia Lan Quốc thu thập một đám cao thủ đi vào cấm khu tử vong của Tu La Lộ-- thần hoang cấm địa, muốn tìm đan dược kéo dài tính mạng, kết quả không công quay về.

Đến tận đây quốc chủ Gia Lan Quốc cố gắng tất cả chẳng được gì cả, thực lực của hắn một ngày không bằng một ngày, tinh khí không ngừng trôi qua, cảnh giới cũng chậm rãi trôi qua, bây giờ thọ nguyên của hắn không trôi qua, căn bản không thể đột phá, nơi bế quan không có gì bất ngờ sẽ là mộ địa của quốc chủ Gia Lan Quốc.

Huyết Nguyệt không có trông cậy vào quốc chủ Gia Lan Quốc vượt qua một kiếp này, nàng hiện tại quan tâm sau khi quốc chủ Gia Lan Quốc bế tử quan thì Gia Lan Quốc do ai chủ trì?

- Lương công công, bệ hạ bế quan lần này do ai chủ trì quốc sự?

- Dựa theo luật triều đình, hẳn là hoàng hậu nương nương chấp chưởng ngọc tỷ, người quản lý quốc sự, đợi ngày bệ hạ xuất quan lại giao ngọc tỷ ra, hoặc nếu như bệ hạ bất hạnh băng hà trong chỗ bế quan, hoàng hậu nương nương sẽ truyền ngọc tỷ cho tân hoàng...

Lương công công nói xong Huyết Nguyệt nhíu mày, hoàng hậu cầm quyền, chuyện này với nàng mà nói chẳng phải tin tốt gì cả.

Lương công công dường như đoán được Huyết Nguyệt cố kỵ cái gì, hắn nói ra:

- Hoàng hậu nương nương tuy chấp chưởng quốc sự, nhưng cũng không dám xằng bậy, tiểu thư có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần...

- Ân... Chỉ hy vọng như thế a...

Huyết Nguyệt nói xong xoa xoa cái trán, chuyện xảy ra mấy năm nay quá nhiều, làm cho nàng có cảm giác tâm thần mệt mỏi, cảm giác không đủ lực khiến nàng chán nản.

...

Hai ngày liên tục trong hoàng cung không có gì xảy ra, thời điểm ngày thứ ba Lâm Minh quay lại, hắn tiếp tục trở lại Vọng Nguyệt lâu.

Rời khỏi hai ngày này Lâm Minh cũng không phải không làm chuyện gì cả, hắn thăm dò được rất nhiều tin tức.

Hắn biết được quốc chủ Gia Lan Quốc có tu vị Đại Giới Giới Vương, nhưng mà hắn thọ nguyên sắp hết, ngày giờ không nhiều, lập tức sắp buông tay tiêu tán.

Lão hoàng đế sắp băng hà, tự nhiên sẽ liên quan tới chuyện tân hoàng.

Quốc chủ Gia Lan Quốc sống cả đời có mấy ngày đứa con nối dõi, nếu như cộng thêm cháu trai và cháu cố...

Trong rất nhiều con nối dõi chỉ có hai người có tư cách kế thừa quốc vị.

Hai người này là Gia Thân hoàng tử và Gia Nhạc hoàng tôn.

Gia Thân hoàng tử lớn tuổi, tu vị Thánh Chủ đỉnh phong, hắn sống nhiều năm như vậy đương nhiên có thế lực của mình rồi..

Mà Gia Nhạc hoàng tôn tuổi nhỏ một chút, tu vị Thánh Chủ sơ kỳ, hắn xem như nhân tài mới xuất hiện, thiên phú của hắn vượt qua Gia Thân hoàng tử, hắn có thế lực yếu, hiện tại Gia Thân cùng Gia Nhạc hai người có người ủng hộ của mình, ngôi vị hoàng đế nằm trong tay ai còn khó nói!

Mà còn có một tin tức khiến Lâm Minh chú ý--

Huyết Nguyệt, cũng chính là Nguyệt phi nương nương, chính là do Gia Nhạc hoàng tử hiến cho quốc chủ Gia Lan Quốc.

Gia Nhạc tiến hiến Nguyệt phi thì quốc chủ Gia Lan Quốc đã thọ nguyên không nhiều, căn bản vô tâm nạp thiếp, nhưng mà hắn vẫn phong thành Nguyệt phi nương nương, không hề nghi ngờ đây cũng là quốc chủ Gia Lan Quốc bồi dưỡng thế lực ủng hộ cho Gia Nhạc hoàng tôn.

Lâm Minh hoài nghi, quốc chủ Gia Lan Quốc cố ý mơ hồ thân phận người kế vị, nhìn xem hắn hoàng tử hoàng tôn tranh giành ngôi vị hoàng đế này ai là người hiền năng.

Đây là chuyện có thể hiểu được, quốc chủ Gia Lan Quốc có ngồi vững vị trí hay không một là cần thực lực, thứ hai là năng lực, muốn ngồi vững vàng vị trí quốc chủ hoặc là mau chóng tăng thực lực của mình lên Giới Vương, hoặc là bản thân có đầy đủ thủ đoạn và tâm cơ, có thể bồi dưỡng ra thế lực của mình đảm đương một phía.

- Lâm Minh, chúng ta làm sao bây giờ?

Trong Vọng Nguyệt lâu, Tiểu Ma Tiên ngồi ở trên ghế dài, một tay đang chống cằm, có chút phát sầu, bọn họ tới Gia Lan Quốc nhiều ngày như vậy, Thương Khung Phách Điển không thấy tăm hơi.

- Tạm thời không có biện pháp gì, chỉ có thể chờ.

Lâm Minh trả lời, hắn không có sốt ruột, kỳ thật lúc quay lại Vọng Nguyệt lâu thì Huyết Nguyệt tuy có gặp hắn một lần, nhưng mà thái độ rõ ràng lãnh đạm một ít.

Đối với Huyết Nguyệt mà nói Lâm Minh tuy là trẻ tuổi tuấn kiệt đáng giá kết giao, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng, nhưng mà chuyện tương lai không thể giải quyết chuyện khẩn cấp của Huyết Nguyệt.

Huyết Nguyệt hiện tại thân trong hoàng cung Gia Lan, đối mặt áp lực trùng trùng điệp điệp, còn phải đề phòng đấu tranh lợi ích trong tổ chức sát thủ Thiên La!

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Huyết Nguyệt bởi vì bị bộ hạ phản bội, bản thân bị tổn thương, đây chính là nguy cơ to lớn.

Trong mắt Huyết Nguyệt xem ra, nếu như "Sư phụ" của Lâm Minh nguyện ý ra tay giúp chỉ là việc tiện tay mà thôi, nhưng mà nếu như sư phụ Lâm Minh không ra tay, chỉ cần tiểu bối như Lâm Minh mà nói với nàng chẳng có ý nghĩa gì.

Cho nên Lâm Minh lần thứ hai tới Vọng Nguyệt lâu, Huyết Nguyệt chẳng qua là tiếp kiến theo lễ phép, bảo một tiểu thái giám mang Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên an trí trong sương phòng, cơ bản không gặp Lâm Minh.

Cứ như vậy qua năm ngày, Lâm Minh vẫn không có gặp mặt Huyết Nguyệt.

Trong Vọng Nguyệt lâu, Lâm Minh tùy ý đi lại cũng không thể, dù sao khắp nơi đều là nữ quyến, không cẩn thận sẽ thấy xuân quang.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Nhưng mà Lâm Minh rất rõ ràng chính mình và Huyết Nguyệt vốn không quen biết, hắn không cầm ra điều kiện khiến Huyết Nguyệt động tâm là không được, muốn thần võ vô thượng màHuyết Nguyệt trân tàng là chuyện không có khả năng.

Cho nên Lâm Minh không có nhắc tới chuyện Thương Khung Phách Điển, cứ như vậy an tâm ở trong Vọng Nguyệt lâu, mỗi ngày ngồi xuống điều tức thì song tu với Tiểu Ma Tiên, hoặc là tinh luyện thần văn thuật của mình.

Thời gian mười ngày chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt Lâm Minh ở trong Vọng Nguyệt lâu nửa tháng.

Lúc sáng sớm có một nha hoàn đẩy cửa đi vào, buông nước rửa mặt, nàng nhìn qua Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, nhìn thấy hai người ở trên giường bộ dáng lười biếng đi xuống, trong mắt hiện ra một tia xem thường.

Nàng dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra tối hôm qua hai người làm cái gì.

Trong nội tâm của nha hoàng cũng thừa nhận Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên có thể xem như nhântrung long phượng, ông trời tác hợp cho, nhưng mà bọn họ cứ ăn chùa ở không, mặt dày mày dạn ở lại Vọng Nguyệt lâu không đi, ở lại cũng nửa tháng rồi, không có chút ý tứ rời đi, mỗi ngày ăn uống vẫn do nàng chiếu cố mà không có chút chỗ tốt nào, nàng cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa nàng nhìn ra được chủ tử của mình không có để ý tới hai người này, vì vậy trong nội tâm nàng ẩn ẩn xem Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên trở thành ăn ở chùa.

- Ta nói... Công tử tiểu thư, các ngươi có ý định ở tới khi nào?

Tiểu nha hoàn này từ nhỏ có thể được chọn vào hoàng cung, đương nhiên sẽ không khó coi, bộ dáng mười mấy tuoir nhưng thanh thuần dễ thương.

Lâm Minh mỉm cười, nhìn ra tâm tư của tiểu nha hoàn, nói:

- Như thế nào, ngươi muốn chúng ta nhanh đi sao?

Bị nói toạc ra tâm tư thì tiểu nha hoàn cũng không quẫn bách, nàng nói ra:

- Đây là hậu cung, bình thường sẽ không cho nam nhân tiến vào, tuy Nguyệt phi nương nương thân phận đặc thù, có đặc quyền cho phép ngươi vào, nhưng mà ngươi cũng không thể ở chỗ này, định phá hư quy củ đúng không?

- Nói có đạo lý.

Lâm Minh cười gật đầu, nhưng vẫn không có ý đi, có chút dầu muối không tiến.

Tiểu nha hoàn chu miệng, tức giận ném khăn trắng vào trong chậu rửa mặt, bọt nước tung tóe.

Nàng đang muốn phẩy tay áo bỏ đi, đúng lúc này bên ngoài Vọng Nguyệt lâu có làn điệu kéo dài vang lên,

- Ý chỉ của hoàng hậu, tuyên Nguyệt phi nương nương vào cung tiếp kiến!

Đây là âm thanh của thái íam, thập phần có lực xuyên thấu, truyền khắp cả Vọng Nguyệt lâu, tiểu nha hoàn nghe âm thanh này thì thân thể run lên, thiếu chút nữa trượt chân.

Chương 1578: Hoàng hậu tuyên triệu

Âm thanh của thái giám bén nhọn vẫn quanh quẩn trong Vọng Nguyệt lâu, tiểu nha hoàn lúc này vịn lan can, đứng vững thân thể, nàng kinh hồn vừa định, lập tức vỗ ngực đầy kinh hoảng.

Vừa rồi nàng sắp bị tiếng kêu bén nhọn này làm ngã sấp xuống, thứ nhất là bởi vì nàng tuổi còn trẻ nên tu vị quá yếu, mà thái giám công lực thâm hậu, một tiếng gọi này qusn chú công lực thâm hậu và trung khí mười phấn, chấn đắc màng tai của người ta ông ông lên.

Trong nội cung này một tiểu nha hoàng không có tu vị gì, danh xưng hoàng hậu khiến nàng sợ hãi.

Hoàng hậu là quốc mẫu, cũng đứng đầu hậu cung, cơ hồ tất cả cung nữ, thái giám, phi tần toàn bộ phải nghe theo lời của hoàng hậu, hoàng hậu nắm quyền sinh sát trong hậu cung.

Hiện tại một tổng quản thái giám thực lực thâm hậu đột nhiên hô hoàng hậu tuyên chỉ, đối với tiểu nha hoàn này khó tránh khỏi sinh ra áp lực.

- Hoàng hậu tuyên triệu?

Lâm Minh lúc này cũng hiểu một chút tâm tư, quốc chủ Gia Lan Quốc bế tử quan, hoàng hậu lúc này tuyên triệu Nguyệt phi, tuyệt đối không thể không có chuyện, ở trong đó khẳng định liên lụy tới một ít trao đổi lợi ích.

Mà theo Lâm Minh biết, Gia Thân hoàng tử chính là con của hoàng hậu!

Gia Thân hoàng tử xuất thân hiển hách, tuy thiên phú của hắn kém hơn Gia Nhạc hoàng tôn, nhưng mà nắm giữ thế lực mạnh gấp vài lần Gia Nhạc hoàng tôn!

Mà Huyết Nguyệt cũng là Nguyệt phi nương nương, là Gia Nhạc hoàng tôn "Tiến hiến" cho quốc chủ Gia Lan Quốc.

Trong đó liên quan gì cũng hiểu rõ ràng.

Huyết Nguyệt trên danh nghĩa là hoàng phi, kỳ thật căn bản là viện trợ của Gia Nhạc.

Mà Gia Nhạc trả giá thật nhiều. Chỉ sợ cũng đồng ý nếu sau khi làm quốc chủ thì hắn sẽ giúp Huyết Nguyệt đứng vững gót sắt ở Thiên La!

Đây là giao dịch đôi bên cùng có lợi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Huyết Nguyệt có thể giúp hắn lên ngôi hoàng đế hay không, nếu không thì nàng chẳng có chỗ tốt gì, ngược lại khả năng sẽ bị liên quan vào khó thoát thân.

Trong lòng Lâm Minh xuất hiện đủ loại ý niệm trong đầu, hắn cảm giác, cảm thấy hoàng hậu tuyên triệu lần này lai giả bất thiện!

Hoàng hậu đương nhiên ủng hộ con mình là Gia Thân, mà Huyết Nguyệt ủng hộ Gia Nhạc, vậy thì một phi một hậu phải có chiến tranh!

Mà lúc này Huyết Nguyệt đã xuất hiện tiếp chỉ.

Ý chỉ là tiêu chí văn bản, phía trên có con dấu hoàng hậu và ngọc tỷ, đây không phải khẩu dụ.

Nói như vậy chỉ cần hoàng hậu tuyên triệu ai. Chỉ cần truyện khẩu dụ là được. Căn bản sẽ không trịnh trọng tới mức đưa ra ý chỉ.

- Nguyệt phi nương nương. Ngày gần đây hoàng hậu nương nương xử lý quốc sự, muốn quét sạch hậu cung trong mấy tháng. Quốc chủ không để ý tới quốc sự, trong hoàng cung, tất cả hoàng tử, phi tần tự kiến thế lực, mời chào khách mới khiến cho hậu cung chướng khí mờ mịt, hoàng hậu nương nương hôm nay hạ chỉ quét sạch, Nguyệt phi nương nương không ngại cho lão nô tìm kiếm Vọng Nguyệt lâu a!

Trước mặt Nguyệt phi có lão thái giám mặc áo bào vàng cười nói, âm thanh của lão thái giám này sắc nhọn, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, tuy trên mặt đầy nếp nhăn nhưng mà tinh quang trong mắt của hắn như cú vọ.

Đây là thái giám Thánh Chủ đỉnh phong, mặc áo bào vàng, chứng minh là tổng quản thái giám, hoàng hậu cho tổng quản thái giám đến truyền chỉ, có thể nói là trịnh trọng lạ thường, huống chi sau lưng thái giám này còn có một đội thị vệ thái giám.

Những thị vệ thái giám này đều có tu vị Thần Quân, thủ lĩnh lại là Thánh Chủ sơ kỳ.

Dù Gia Lan Quốc là thế lực Giới Vương thánh địa đỉnh cấp, cũng không có khả năng Thần Quân đầy đất, cung đình thị vệ chính thức lấy Thần Biến hậu kỳ làm chủ, hiện tại điều một đội Thần Quân, hiển nhiên là điều khiển tinh anh!

Trận chiến như thế hiển nhiên không có ý tốt.

Huyết Nguyệt nhíu mày, dựa theo quy củ cung đình thì hoàng hậu nương nương chưởng quản hậu cung, xác thực có quyền lực ban bố mệnh lệnh như thế, huống chi hiện tại hoàng hậu quản lý quốc sự nên quyền lực càng lớn.

Nếu nàng làm trái chính là kháng chỉ, tội danh kháng chỉ đủ cho hoàng hậu ra tay với nàng.

Tình huống của Huyết Nguyệt vốn không xong, lại gây chuyện thì nàng càng khó khăn.

Nàng lúc này truyền âm nói:

- Lâm Minh, ngươi nhanh mang theo cô gái kia dùng Truyền Tống Trận rời khỏi đây, ta bảo Lương công công ở bên ngoài cung tiếp ứng cho ngươi! Tuy ta có lệnh bài ra khỏi cung, nhưng mà hiện tại hoàng hậu quản lý quốc sự, nếu ngươi rơi vào trong tay của hoàng hậu sẽ có thêm tội danh, đến lúc đó ngươi sẽ liên quan vào.

Huyết Nguyệt ngữ nhanh chóng, từng chữ lọt vào trong tay Lâm Minh.

Những lời này thật ra khiến Lâm Minh nao nao, trong nội tâm sinh ra hảo cảm với Huyết Nguyệt này.

Xem ra Huyết Nguyệt cũng không dám chọc sư phụ giả của Lâm Minh, nếu như là lúc bình thường Huyết Nguyệt muốn mời động sư phụ Lâm Minh ra tay đó là chuyện không có khả năng.

Nhưng nếu Lâm Minh rơi vào nguy cơ thì khác.

Nếu hoàng hậu tùy tiện ra tay với Lâm Minh, muốn gây bất lợi cho Lâm Minh hoặc giết Lâm Minh,vậy thì sư phụ của Lâm Minh sẽ truy cứu, Thiên Tôn tức giận không phải là trò đùa, diệt Gia Lan Quốc quá dễ dàng!

Nhưng mà Huyết Nguyệt không có khi vọng Lâm Minh chạy trốn, trong hoàng cung cao thủ quá đông, Lâm Minh một khi bị cuốn vào sẽ chết không minh bạch.

Tuy Huyết Nguyệt không có coi trọng Lâm Minh, thậm chí hơn nửa tháng qua cũng chỉ nhét Lâm Minh vào sương phòng, căn bản không có gặp Lâm Minh, nhưng mà Huyết Nguyệt cũng không hại Lâm Minh, cũng không muốn lấy Lâm Minh làm thẻ đánh bạc để chiếm lợi cho bản thân.

Điểm này khiến Lâm Minh sinh ra hảo cảm và tín nhiệm với Huyết Nguyệt, nữ nhân xuất thân tổ chức sát thủ nhưng làm việc có chuẩn tắc, loại người này đáng giá giúp đỡ.

Tuy Huyết Nguyệt truyền âm cho Lâm Minh rời khỏi, nhưng mà lão thái giám sẽ không ngồi nhìn chuyện phát sinh, trên thực tế ngay từ đầu bước vào Vọng Nguyệt lâu thì lão thái giám đã dò xét cao thủ của Vọng Nguyệt lâu rõ ràng.

Mặc dù Lâm Minh chỉ có tu vị Thần Quân nhưng mà căn cơ của hắn hơn xa cường giả Thần Quân cảnh nhiều lắm, khí thế của hắn tự nhiên không giống.

Mà trong Vọng Nguyệt lâu trừ Lâm Minh ra cũng không có cao thủ nào, Lương công công không ở trong Vọng Nguyệt lâu, cho dù có ở đây thì lão thái giám nhìn là nhận ra, sẽ không chú ý, kể từ đó Lâm Minh là đối tượng trọng điểm của hắn.

Lão thái giám căn bản không chờ Nguyệt phi nói gì, thân ảnh đột nhiên như con báo lao qua sương phòng của Lâm Minh!

Bồng!

Cửa gỗ sương phòng bị đánh nát.

Lão thái giám như trâu điên xông tới.

- Ah!

Tiểu nha hoàn đưa nước rửa mặt cho Lâm Minh la hoảng lên, lão thái giám xông vào thì khí kình cường đại tỏa ra, tiểu nha hoàn bị đụng bay vào tường.

Tiểu nha hoàn chỉ có tu vị Ngưng Mạch Kỳ, nếu như bị chân khí đụng thì nội tạng tổn hại, thân thể bạo toái, chia năm xẻ bảy, chết thảm tại chỗ.

Trong hoàng cung mạng của cung nữ thái giám quá tiện, bị đánh chết cũng không ai truy cứu.

Đừng nói là cung nữ thái giám không có địa vị gì, hoàng tử không có thiên phú cũng thế, dù sao hoàng tử hoàng tôn của quốc chủ quá nhiều, trong hoàng cung căn bản không dung nạp quá nhiều, thiên phú không được thì bị đày ra khỏi hoàng cung, sống chết của bọn họ không ai quan tâm.

- Ngươi làm gì!?

Tiểu Ma Tiên một tiếng quát chói tai, mắt hạnh trợn lên, nàng nhanh tay lẹ mắt phóng chân nguyên ra ngoài, dây lưng vờn quanh tiểu nha hoàn, trực tiếp kéo nàng qua.

Bồng!

Chỗ tiểu nha hoàn vốn đứng thẳng bị khí lưu mạnh mẽ đập nát, ngay cả gạch cũng nứt như mạng nhện.

Những gạch này được đặc chế, mặc dù không có trân quý như thần kim thần thạch gì đó, nhưng mà cứng rắn như sắt thép, hiện tại lão thái giám xông vào, toàn bộ bạo toái, chỉ có thể nói lão thái giám lập uy, hắn muốn dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay bắt giữ Lâm Minh.

Tổng quản thái giám Thánh Chủ đỉnh phong, nếu như không có hoàng hậu ra lệnh thì hắn không dám trong Vọng Nguyệt lâu hung hăng càn quấy như thế.

Lão thái giám xông vào như vậy cho thấy hoàng hậu có thái độ với Nguyệt phi!

- Hắc hắc, quả nhiên có vây cánh, hơn nữa còn là nam nhân!

Lão thái giám nhìn qua Lâm Minh, lại nhìn về phía Nguyệt phi, trên mặt xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm! Cảm giác này giống như bắt gian tại giường giữa Lâm Minh cùng Nguyệt phi!

Sắc mặt Nguyệt phi trầm xuống, trong ánh mắt có sát cơ lập loè, nàng thật không ngờ lão thái giám thậm chí dùng cách này thêm tội cho nàng, đây quả thực là đang nhục nhã nhân cách của nàng.

- Lão ô quy, ngươi không muốn sống!

Tiểu Ma Tiên đã tức giận. Những to, bọn hắn đồng dạng có thể xử tử cung nữ cùng tiểu thái giám! Đối với trong hoàng cung tầng dưới chót cung nữ mà nói, như vậy tổng quản thái giám tuyệt đối là các nàng sợ hãi tồn tại, huống chi đối phương tu vị đã đạt tới Thánh Chủ đỉnh phong!

Nàng không đợi tổng quản thái giám nổi giận, lúc này cười lạnh và nói:

- Thật sự kỳ quái, những thứ súc vật như lừa ngựa sau khi thiến thì tính tình hiện dịu ngoan ngoãn, cưỡi lên cũng thư thái, đều ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại con người thì ngược lại, sau khi thiến tính tình lớn hơn rất nhiều, chẳng lẽ còn thua cả súc vật

Tiểu Ma Tiên nói lời này tổn hại tới tận cùng!

Tiểu nha hoàn nghe xong co quắp trên mặt đất, đây là khiêu chiến điểm mấu chốt của tổng quản thái giám.

Quả nhiên tên thái giám nghe Tiểu Ma Tiên nói thế thì trong mắt sát cơ nồng đậm.

Chương 1579: Thiên la địa võng

- Khặc khặc khặc khặc khặc khặc khặc khặc!

Lão thái giám áo bào vàng cười như điên, thái giám kiêng kỵ nhất là thiến, dù thái giám có tu vị hay không nếu nghe câu này sẽ tức giận như điên!

Hiện tại Tiểu Ma Tiên lại chọc dao găm vào vết thương của hắn, hắn có thể nào không giận, trong lòng của hắn đã tuyên tử hình Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh.

- Không biết bao lâu, không ngờ nào dám nói với ta như vậy, tốt! Tốt! Ngươi rất tốt! Ngươi cũng đã biết trong hoàng cung cực hình gì nhiều nhất không? Ta có thể cho ngươi kiến thức một phen!

Lão thái giám áo bào vàng đang nói chuyện, một tay chộp vào Tiểu Ma Tiên, mà đúng lúc này sau lưng thái giám có tiếng quát.

- Làm càn! Ngươi muốn tạo phản phải không!

Một âm thanh xuyên thấu cường đại, các loại bình hoa bàn ghế ở cung điện chung quanh vỡ nát, chia năm xẻ bảy!

Nguyệt phi mang khăn che mặt và trong tay cầm bảo kiếm hàn quang um tùm, rút kiếm ra và tư thái của nàng phối hợp với trường kiếm, cho người ta cảm giác lăng lệ ác liệt.

- Ngươi nô tài kia ai cho ngươi lá gan này, dám cuồng vọng trước mặt bổn cung.

Nguyệt phi trong khi nói chuyện và trường kiếm chỉ vào cổ họng của lão thái giám áo bào vàng, mà lão thái giám áo bào vàng như không nhìn thấy trường kiếm của Nguyệt phi, hắn cười lạnh, dùng âm thanh sắc nhọn nói:

- Nguyệt phi nương nương, chúng ta là phụng chỉ làm việc, đề phòng nghi phạm đào thoát, thủ đoạn quá kích chút ít, nếu có chỗ bất kính xin thứ tội.

Lão thái giám nói thì cung kính, nhưng mà trong khẩu khí mang theo thần thái kiêu căng, căn bản không có đặt Nguyệt phi vào trong mắt.

Thân phận của Nguyệt phi thì lão thái giám rất rõ ràng, nàng căn bản không phải phi tử chân chính, cũng chẳng phải là phu thê gì với quốc chủ Gia Lan Quốc, ngay cả gặp mặt sợ rằng cũng chưa từng.

Nguyệt phi này do Nhạc Gia hoàng tôn-- Nhạc Vương gia chuyển vào hậu cung cứu binh mà thôi, nói trắng ra là thủ hạ của Nhạc Gia.

Đối với hoàng phi giả này trong nội tâm Tôn công công chưa nói tới có nửa điểm tôn kính, huống chi lần này hắn biết rõ hoàng hậu nương nương sẽ ra tay với Nhạc vương gia, mà gạt bỏ vây cánh của Nhạc vương gia chính là chuyện hoàng hậu cần làm đầu tiên!

Hoàng hậu tất nhiên cầm Nguyệt phi khai đao!

Ngày mai là lúc Nguyệt phi sống hay chết còn khó mà nói!

- Nguyệt phi nương nương, hoàng hậu tuyên triệu ngươi vào cung, đồng thời cũng phân phó nô tài bắt vây cánh trong nội cung, tuỳ cơ ứng biến, một nam một nữ này không phải người trong hoàng cung, về phần xử lý thế nào lão nô nói không tính, hết thảy đều phải do hoàng hậu nương nương định đoạt.

Tôn công công nói chuyện hùng hổ dọa người, ánh mắt Nguyệt phi phát lạnh.

- Ngươi uy hiếp bổn cung?

- Nô tài không dám? Nếu như Nguyệt phi nương nương kháng chỉ bất tuân thì nô tài sẽ truyền âm cho thủ lĩnh cấm vệ quân, lúc đó sẽ hiệp trợ cấm vệ quân vây bắt Nguyệt phi.

Tôn công công trong khi nói chuyện thì đám thái giám thị vệ đã vây quanh, vây đám người Nguyệt phi, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vào giữa.

Những thái giám thị vệ này đều sờ lên tu di giới, giống như tùy thời sẽ động thủ.

Những thái giám thị vệ này tu vị không cao, nhưng mà bọn họ tinh tu các loại chiến trận hoặc hợp kích, sức chiến đấu cũng phi thường cường đại, hơn nữa một Thánh Chủ đỉnh phong Tôn công công ở đây, càng làm cho Huyết Nguyệt nhíu mày suy nghĩ, nếu như nàng không có bị thương, đương nhiên không sợ những người này, nhưng mà bây giờ một khi đánh nhau, nàng căn bản khó khống chế tràng diện.

Hơn nữa thân ở trong hoàng cung, bản thân mình kháng chỉ bất tuân, nói như thế nào cũng đuối lý, bị ráng tội danh phản nghịch và tru diệt là hợp lý.

Hết lần này tới lần khác Lương công công cũng ở Vọng Nguyệt lâu, mà là đang ở trong phủ Nhạc vương gia, tình huống trong khoảng thời gian khó làm.

Lúc này Huyết Nguyệt đâm lao phải theo lao, Lâm Minh đi lên và nhãn nhã nói:

- Nếu hoàng hậu tuyên triệu, vậy đi một chuyến đi, thuận tiện biết một chút về mẫu nghi thiên hạ của Gia Lan Quốc.

Giọng của Lâm Minh mang theo vài phần lãnh ý, Tôn công công cười ha hả, tiểu tử này là ngu ngốc sao? Chẳng lẽ tên khách mời này không biết quan hệ của Nhạc vương gia và Nguyệt phi, vậy mà vào lúc này nói chuyện ngu ngốc như thế, gặp hoàng hậu? Hoàng hậu hắn gặp được sao?

Trong hoàng cung này lời của hoàng hậu nương nương nói là thiên ý, không ai cãi lời.

Nghe Lâm Minh nói vậy thì Huyết Nguyệt cũng vô kế khả thi, nàng biết rõ hôm nay khó có thể chết già, nàng không nghĩ tới Lâm Minh lại bị cuốn vào.

- Ta liên lụy ngươi rồi!

Huyết Nguyệt dùng chân nguyên truyền âm, âm thanh có chút bất đắc dĩ.

- Hoàng hậu tuyên triệu chúng ta, chỉ sợ là gây bất lợi cho ta, tùy tiện bịa đặt tội danh, tiếp theo sẽ ra tay, hiện tại thân ở trong hoàng cung, tình huống của chúng ta không ổn, ta đã liên hệ Lương công công, nhưng bằng vào Lương công công thì hiệu quả quá nhỏ bé, nếu ngươi muốn bảo vệ ình bình an, vậy nghĩ biện pháp liên hệ sư phụ ngươi đi.

Huyết Nguyệt xem ra sư phụ của Lâm Minh có lẽ sẽ lưu cho hắn át chủ bài bảo vệ tính mạng, chỉ mong Lâm Minh có thể bằng vào nó thoát thân.

Mà nàng không nghĩ Lâm Minh lắc đầu, nói ra:

- Lâm mỗ rời khỏi sư phụ lần này là một mình một người lịch lãm rèn luyện, muốn nhờ lão nhân gia là không có khả năng, hết thảy đều dựa vào Lâm mỗ.

Lâm Minh vừa nói như vậy trong lòng Huyết Nguyệt mát một nửa, không có sư phụ làm hậu thuẫn, hắn có lực lượng gì?

Nàng muốn nhắc nhở Lâm Minh vài câu, nhưng mà không biết nên nói cái gì cho phải.

Cứ như vậy một đội thái giám mang Lâm Minh, Nguyệt phi kẹp vào giữa dẫn đi.

Đi theo Tiểu Ma Tiên Lâm Minh là tiểu nha hoàn đưa nước, còn có thị nữ thiếp thân, tiểu thái giám của Nguyệt phi cũng mang đi.

Hoàng cung Gia Lan Quốc rất lớn, một đám người lại đi lại nhanh hơn phàm nhân, đoạn đường này phải đi mười lăm phút, đại khái đi được mười dặm!

Ven đường xuyên qua nhiều hành lang gấp khúc, cung điện, bốn phía đều im ắng, ngẫu nhiên có tiểu đội tuần tra và tiểu thái giám đi lại vội vàng, khắp nơi tràn ngập hào khí khắc nghiệt.

Nhìn thấy hào khí trong hoàng cung như vậy, trong nội tâm Lâm Minh khẽ nhúc nhích, xem ra hoàng hậu đã quét dọn hoàng cung rồi, thừa dịp quốc chủ bế tử quan thì lợi dụng quyền lực trong tay của mình quét dọn địch nhân.

Trong cung hoàng hậu tên là Càn Trữ Cung, lại xưng chính cung, đây là chỗ của hoàng hậu, trừ Dưỡng Tâm điện của quốc chủ thì nó là lớn nhất.

Càn Trữ Cung cao chín tầng, vật liệu kiến trúc là thần thạch quý giá, cây cột trong cung điện đều là lam tuyết kim, ngay cả viên gạch đều trải qua tinh chế tỉ mỉ, mỗi một miếng gạch đều có Thần Văn Sư gia trì thần văn thuật, rất nhiều gập kết nối cùng nhau, hắn bước lên thì huyết mạch xao động, dường như được trận pháp dẫn dắt.

Càn Trữ Cung lúc này đề phòng sâm nghiêm! Đại lượng thái giám thị vệ bày trận địa đón địch, loại cảm giác này giống như đang bày thiên la địa võng chờ Nguyệt phi đi vào.

- Hạ kiệu!

Tôn công công hô to một tiếng, thái giám thị vệ buông kiệu của Nguyệt phi cỗ xuống, Nguyệt phi xốc rèm kiệu lên, liếc mắt nhìn qua Càn Trữ Cung và cười lạnh.

Nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt cái khăn che mặt, cùng Tôn công công hộ tống cùng đi vào Càn Trữ Cung.

Trong chính điện Càn Trữ Cung có chín cửa lớn, hai bên là cột trụ điêu khắc phượng hoàng đứng vững, tổng cộng mười cây, nhìn qua cực kỳ to lớn, mà ở giữa đại điện là một phu nhân cao quý, toàn thân nàng mặc quần áo xích kim, áo choàng do lam tuyết kim bện thành, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó làm thương tổn, giá trị liên thành.

Không hề nghi ngờ phụ nhân này chính là hoàng hậu của Gia Lan

Quốc.

Lâm Minh nhìn qua hoàng hậu nương nương nhìn như ba mươi tuổi, Lâm Minh rời khỏi mấy ngày cũng có thẩm tra tin tức của hoàng hậu.

Hoàng hậu Nạp Diệp thị vào cung mười vạn năm trước, lúc ấy nàng là thiên chi kiều nữ của Gia Lan Quốc, thiên phú xuất chúng, trên người có huyết mạch dị chủng, lại có dung mạo tuyệt mỹ.

Trong một lần Gia Lan Quốc cử hành võ hội Thần Hải Kỳ cho cường giả trẻ tuổi, Nạp Diệp thị đoạt được quán quân, được quốc chủ Gia Lan Quốc nhìn trúng, chiêu vào hoàng cung, sủng hạnh có thừa, từng bước một sắc phong làm hoàng hậu.

Có ân sủng như vậy là do quốc chủ Gia Lan Quốc lấy Nạp Diệp thị thì đạt được chỗ tốt từ nguyên âm của nàng, hơn nữa song tu với Nạp Diệp thị cũng trợ giúp hắn gia tăng tu vị.

Hôm nay mười vạn năm qua đi, Nạp Diệp thị vẫn song tu với quốc chủ Gia Lan Quốc, nhưng mà cuối cùng không có đột phá Giới Vương, chỉ dừng lại ở nửa bước Giới Vương.

Bởi vì cảnh giới Giới Vương rất khó khăn đạt tới, mặc dù Gia Lan Quốc có thể xem là Đại Giới Giới Vương thánh địa, nhưng mà Giới Vương trong quốc gia chỉ có ba bốn người.

Đây đã xem như không tệ, năm đó ở Thần Vực thì một ít Đại Giới Giới Vương thánh địa, ví dụ như Chân Vũ thánh địa cũng chỉ có một Chân Vũ Giới Vương tọa trấn mà thôi, trong năm vạn năm ở Thiên Vũ thánh địa cũng chỉ có một Đại Giới Giới Vương thánh địa, nhưng mà trong Thánh Địa cũng chỉ có Thiên Minh Tử cùng Thiên Vũ lão Giới Vương là hai Giới Vương, nếu không phải năm đó Thiên Minh Tử làm phản, Thiên Vũ thánh địa cũng không thảm như vậy.

Gia Lan Quốc có mấy Giới Vương, trong nội tâm Nguyệt phi rất rõ ràng, trừ lão quốc chủ là Đại Giới Giới Vương ra, những Giới Vương có ba người.

Đầu tiên là quốc sư, bản thân của hắn đã Giới Vương, cũng là một lục phẩm Thần Văn Sư, trong Gia Lan Quốc đức cao vọng trọng!

Thứ nhì là Đại Tư Mã, chính là đại nguyên soái của Gia Lan Quốc, phong tước trấn quốc công, là nhân thần!

Cuối cùng chính là tổng quản đại thái giám Ngụy công công, thân tín của quốc chủ, tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh tới cảnh giới bát giai đỉnh cao! Nói là thái giám nhưng trên thực tế bình khởi bình tọa với quốc vương, địa vị cực kỳ cao quý.

Ba người này quốc sư cùng Đại Tư Mã vốn dựa theo luật pháp của triều đình không được nhúng tay vào tranh đoạt hoàng vị của các hoàng tử, mà tổng quản đại thái giám Ngụy công công chỉ thuần phục với quốc chủ, trong tranh đoạt hoàng vị cũng bảo trì trung lập, dù Nhạc vương gia cùng Thân vương gia muốn nghĩ tất cả biện pháp lôi kéo Ngụy công công, các loại thiên tài địa bảo tống xuất rất nhiều, Ngụy công công cũng chưa từng lay động chút nào, vẫn bảo trì trung lập.

Nguyệt phi hoài nghi chuyện này đại khái là do lão quốc chủ chiếu cố, Gia Lan Quốc có ba Giới Vương, ba người bảo trì trung lập trong tranh đoạt hoàng vị, cuối cùng chỉ nghe lệnh của người thắng mà thôi.

Làm như vậy trong tranh đoạt hoàng vị giảm rất nhiều chiến đấu quy mô xuống thấp nhất, ba Giới Vương này là cơ sở của Gia Lan Quốc, chỉ cần không liên lụy tới bọn họ thì căn cơ của Gia Lan Quốc sẽ không bị ảnh hưởng gì cả.

Chương 1580: Giương cung bạt kiếm

- Xin mời Nguyệt phi nương nương!

Bên cạnh Nguyệt phi, Tôn công công âm dương quái khí nói ra, Nguyệt phi cười lạnh một tiếng, không có tiến lên trước, mà là quay đầu nhìn qua chung quanh vài lần, chỉ nghe tiếng quần áo xé gió vang lên, một lão giả áo bào vàng mắt ưng đi tới, hắn tốc độ nhìn qua không nhanh, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới bên cạnh Nguyệt phi.

Lão giả mắt ưng này chính là thân tín của Nhạc vương gia, cũng là hảo hữu của Huyết Nguyệt-- Lương công công!

Cả hoàng cung Gia Lan này tổng cộng năm tổng quản thái giám, ở trong đó đại tổng quẩn chân chính chỉ có Ngụy công công, bốn người còn lại đều là phó tổng quản, Lương công công là một trong số đó, hắn phụ tá Nhạc vương gia, bình khởi bình tọa với Tôn công công của hoàng hậu.

Tu vị hai người gần nhau, đều là Thánh Chủ đỉnh phong. Hơn nữa tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh bởi vì thân thể khóa tinh nguyên, tinh lực, sức chịu đựng cao hơn người thường, chính thức đánh nhau bọn họ bền bỉ thiện chiến hơn nhiều võ giả khác.

- Nguyệt phi nương nương, lão nô tới chậm, nương nương chấn kinh.

Lương công công vốn trung thành và tận tâm với Nhạc vương gia, mà Huyết Nguyệt cũng do Lương công công dẫn tiến cho Nhạc vương gia, có tầng quan hệ này hoàng hậu ra tay với Nguyệt phi, đương nhiên Lương công công sẽ không ngồi yên mà nhìn.

Mà Lương công công với tư cách thái giám đi theo Nguyệt phi, cũng có lý do theo Nguyệt phi tiến vào Càn Trữ Cung.

- Lương công công, vất vả.

Khóe miệng Nguyệt phi tươi cười, có Lương công công ở đây thì thẻ đánh bạc của nàng cũng nhiều hơn, mặc dù hoàng hậu muốn động nàng cũng không dễ dàng như vậy.

Bản thân nàng tuy thân thể bị thương, thực lực khó có thể phát huy ra được, nhưng cộng thêm Lương công công, dù đồng thời đối mặt Thánh Chủ đỉnh phong Tôn công công, cộng thêm nửa bước Giới Vương hoàng hậu nương nương, trong Càn Trữ Cung có rất nhiều thủ vệ thái giám kết thành chiến trận cũng không đáng lo.

Có vốn liếng tranh giành cao thấp.

- Thì ra là Lương công công, nhiều ngày không thấy, Vô Ảnh Bộ của ngươi tinh tiến không ít!

Tôn công công vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói ra.

- Ha ha. Cũng đúng, Tôn công công dường như sắp bước vào nửa bước Giới Vương nha, tiếp qua vài năm thì sợ rằng có thể tới gần Ngụy công công!

Lương công công cùng Tôn công công vốn chính là đối đầu, hôm nay vừa thấy mặt thì liếu lý tàng đao là đương nhiên

Tôn công công hừ lạnh một tiếng.

- Ngụy Đại tổng quản đã sớm tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh đệ bát trọng, chúng ta sao có thể đuổi theo.

Tôn công công không hề cãi cọ với Lương công công, hắn ngược lại nhìn Huyết Nguyệt nói ra:

- Nguyệt phi nương nương, nên vào cung yết kiến, đừng cho hoàng hậu nương nương đợi lâu!

- Dong dài! Bổn cung làm việc không cần nô tài như ngươi khoa tay múa chân.

Giọng của Huyết Nguyệt sẳng giọng nói ra. Nàng gọi Tôn công

công chính là nô tài, mà trên thực tế Tôn công công với tư cách là cường giả Thánh Chủ đỉnh phong, ở trong cung có được địa vị cao, rất nhiều nhân vật thực quyền đều phải lễ nhượng ba phần, hôm nay Huyết Nguyệt hô to gọi nhỏ với hắn, Tôn công công khó tránh khỏi có cảm giác chói tai.

- Ngươi nói ai dong dài?

Đúng vào lúc này một giọng nói mang theo uy nghiêm và ung dung vang lên, giọng nói mang theo lực xuyên thấu giống như dâm xuyên đầu của người khác.

Đây là âm thanh của hoàng hậu!

- Bổn cung tuyên ngươi yết kiến, ngươi cũng đứng ở ngoài đại điện, chậm chạp không vào, giá đỡ thật lớn!

Hoàng hậu âm thanh hùng hổ dọa người, sắc mặt Huyết Nguyệt bình tĩnh, nàng hất ống tay áo thản nhiên đi vào đại điện, nhìn thẳng hoàng hậu Nạp Diệp thị, dựa theo lễ nghi cung đình thi lễ, nói:

- Hoàng hậu nương nương tìm ta chuyện gì?

Tronggiongj của Huyết Nguyệt khong che dấu ý ngạo nghễ, hoàng hậu bày ra tư thế như vậy tiếp kiến Huyết Nguyệt, nói rõ muốn đối phó Huyết Nguyệt.

Mà Huyết Nguyệt không có chút cảm giác sợ hãi, vẫn ngông nghênh như cây cỏ mềm dẻo trong gió bão, hoàng hậu rất không thích nghe giọng điệu này.

Nàng không nghĩ Nguyệt phi dám đối chọi gay gắt với mình trong Càn Trữ Cung.

Hoàng hậu nhíu mày, nàng nhẹ nhàng nâng tay áo, lại từ từ rơi xuống, bên người nàng đám thái giám thủ vệ đang chờ lệnh!

Mười tên thái giám này là cường giả Thánh Chủ, mười người đứng ở đây phi thường có ý, hình thành Thập Tuyệt Chiến Trận, mà khí cơ của chiến trận này tập trung vào Huyết Nguyệt, mười thái giám đều là tinh khí nội liễm, khí tức lâu dài, giống như con báo đang rình mồi, bộ dáng nguy hiểm.

Chung quanh đám thái giám là tám cung nữ, những lão cung nữ này ở trong hoàng cung này hơn mười vạn năm, tuy trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng mà nội thế giới của các nàng năng lượng bàng bạc, vô cùng cường đại.

Thái giám thủ vệ và lão cung nữ, tổng cộng mười tám người, dưới chân mười tám người có đường vân lập lòe.

Lâm Minh tinh tu các loại đạo văn, vừa nhìn đã nhận ra những đường vân này đều là Thần Văn Sư gi trì lực lượng cho mỗi vị trí đứng.

Mười tám người đứng chung một chỗ, tuy tu vị chỉ là Thánh Chủ, nhưng liên thủ chưa chắc không có sức đánh một trận với Giới Vương.

Trừ cái này mười tám người này ra, còn có một nửa bước Giới Vương hoàng hậu nương nương và tổng quản thái giám Tôn công công, lúc này đội hình trong Càn Trữ Cung rất cường đại!

Thời điểm này tổng quản thái giám Tôn công công dùng chân nguyên truyền âm mang một ít tin tức nói cho hoàng hậu Nạp Diệp thị, Nạp Diệp thị nghe xong trên mặt cười lạnh, nhìn qua Lâm Minh, quát Lâm Minh:

- Nô tài kia thật to gan, cũng dám ở lại Vọng Nguyệt lâu!

Trong lòng Lâm Minh sững sờ, hắn không nghĩ tới lửa đốt lên người mình như vậy.

- Nô tài?

Khóe miệng Lâm Minh cười lạnh, nhiều năm như vậy chưa từng có người nào kêu hắn là nô tài, dù là địch nhân cũng chưa từng.

- Lão bà này, thật không biết là ai cho ngươi cảm giác ưu việt này?

Ngươi cho rằng ngươi tính toán là thứ gì? Ta ở tại Vọng Nguyệt lâu thì liên quan gì tới lão bà ngươi chứ?

Lâm Minh căn bản không cho Nạp Diệp thị mặt mũi, quản ngươi là hoàng hậu nương nương cái gì, trong mắt hắn chẳng là gì cả.

- Làm càn!

Hoàng hậu giận dữ, âm thanh càng phát âm trầm.

- Tốt cho nô tài, dám chống đối bản cung! Không biết bao nhiêu năm qua không người nào dám nói chuyện với bổn cung như vậy! Vọng Nguyệt lâu là hậu cung của phi tần, nam nhân có thể đi vào đó chỉ có thái giám! Nô tài ngươi dám nói ngươi ở Vọng Nguyệt lâu không liên quan tới ta, đã như vầy, người đâu! Kiểm tra tên nô tài kia xem, nếu hắn vẫn còn thì cứ một đao chém đứt đi.

Trong hậu cung không cho nam nhân đi vào, có nam nhân lặng lẽ ở trong tẩm cung của phi tần sẽ bị xé xác ngay.

Nhưng mà trong hoàng cung Gia Lan vốn là cung đình của võ giả, quy củ tất nhiên không sâm nghiêm, hơn nữa Nguyệt phi vốn không phải hoàng phi, còn có lệnh bài của Nhạc vương gia, nàng mang Lâm Minh vào Vọng Nguyệt lâu, căn bản không tính trái với quy củ, nhưng mà lúc này hoàng hậu nắm lấy chỗ này không buông, nàng muốn thanh lý hậu cung, đầu tiên cầm Nguyệt phi khai đao, muốn gán tội cho người ta sợ gì không có lý do?

Khi hoàng hậu ra lệnh, mấy Thánh Chủ thái giám đứng ra muốn bắt Lâm Minh.

Lâm Minh mặt không biểu tình, giống như mắt điếc tai ngơ, tay phải của hắn sờ tu di giới.

- Ai dám vọng động thì đứng ra.

Nguyệt phi quát lên chói tai, đứng trước mặt Lâm Minh, nàng nhìn thẳng Nạp Diệp thị, lạnh giọng nói:

- Nạp Diệp thị, ngươi hôm nay gọi ta tới hiện tại chỉ kiếm cơ ra tay mà thôi, làm gì cầm một ngoại nhân khai đao! Ta đã sớm nghe nói Nạp Diệp thị ngươi mươi vạn năm trước còn là Thần Hải Kỳ, trong võ hội của trẻ tuổi tuấn kiệt ở Gia Lan Quốc đoạt được quán quân, bởi vậy mới được quốc chủ Gia Lan Quốc nhìn trúng đưa vào cung, ta hôm nay muốn lãnh giáo ngươi, ngươi là quán quân không biết thực lực thế nào.

Nguyệt phi đang nói chuyện đã rút trường kiếm dài bốn xích ra!

Mũi kiếm rét lạnh, kiếm quang chói mắt!

- Nguyệt phi, ngươi muốn làm phản à!

Không đợi Nạp Diệp thị đáp lời, Tôn công công đã ngăn trước mặt hoàng hậu, trên hai tay của hắn mang theo thiết thủ, bộ dạng bao tay dữ tợn, trên đó có dao găm.

Vũ khí của Tôn công công chính là đôi thiết thủ này.

Khi Tôn công công xuất hiện, Lương công công cũng đi lên ngăn trước mặt Nguyệt phi, trên người có sát cơ ẩn ẩn, vũ khí của hắn là thiết thủ, loại vũ khí này đặc biệt thích hợp với Quỳ Hoa Tâm Kinh.

Trong lúc nhất thời hào khí giương cung bạt kiếm, chiến đấu hết sức căng thẳng!

Mà lúc này Nạp Diệp thị cười lên, nói:

- Nguyệt phi, ngươi chẳng những ở trong Vọng Nguyệt lâu chứa chấp nam nhân, lại dám ra tay với bổn cung? Tốt! Rất tốt! Bổn cung đã sớm hoài nghi ngươi có vấn đề, vào cung thì ngươi vẫn dùng khăn che mặt lại, ngăn cách hết thảy cảm giác dò xét, nhân vật nguy hiểm như ngươi không nên ở đây, ta muốn vạch trần cái sa che mặt của ngươi để biết ngươi là kẻ nào? Trong hoàng cung của ta không thể chứa chấp người nguy hiểm như ngươi.

Nạp Diệp thị đang nói chuyện, đứng lên toàn thân cao thấp đều tỏa ra khí thế hùng hổ dọa người.

Nạp Diệp thị, vào cung mười vạn năm, rồi sau đó trải qua vạn năm đấu đá cung đình, thi triển đủ loại thủ đoạn, thắng được quốc chủ sủng hạnh, rốt cục vào mười vạn năm trước làm hoàng hậu, hôm nay nàng chấp chưởng hậu cung chín vạn năm, đã sớm hình thành uy nghiêm không thể xâm phạm!

Trong hậu cung hoàng triều, nguyên bản chính là nơi lục đục với nhau, không biết bao nhiêu phi tử khát vọng đạt được quốc chủ Gia Lan Quốc ân sủng, chỉ cần được ân sủng, chẳng những ý nghĩa quyền lực địa vị, cũng ý nghĩa tài nguyên phong phú, Nạp Diệp thị có thể trong nơi như vậy trổ hết tài năng, bò lên vị trí cao nhất, tuyệt không đơn giản dựa vào thiên phú xuất sắc, thể chất thích hợp song tu và tuyệt sắc, cũng bằng vào thủ đoạn ngoan lệ của nàng!

Hiện tại nàng chấp chưởng quốc sự chính là cơ hội khó có được, trực tiếp dùng thủ đoạn bạo lực diệt sát tất cả địch nhân! Cam đoan con của nàng thuận lợi leo lên hoàng vị.

Loại tình huống này nàng há có thể buông tha Nguyệt phi ủng hộ Nhạc vương gia?

- Nạp Diệp thị, ngươi hảo thủ đoạn, trận doanh của ta và ngươi khác nhau, trong lòng biết rõ, ta vào cung đã nửa năm, chưa từng chiến với ngươi lần này, hôm nay lại ra tay trong Càn Trữ Cung này.

Huyết Nguyệt dứt lời, đột nhiên chém ra, tiên hạ thủ vi cường!

Thời điểm nàng chém ra một kiếm váy dài bồng bềnh, tóc xanh bay múa, giống như một kiếm của Huyết Nguyệt không phải giết địch mà là múa bình thường.

Lâm Minh lần đầu tiên thấy Huyết Nguyệt, chỉ thấy nàng đang khiêu vũ, nàng giống như đang múa uyển chuyển thướt tha, hôm nay chiến đấu cũng như đang múa, xinh đẹp không gì sánh kịp.

Chương 1581: Nguy cơ của Huyết Nguyệt

- Hộ giá!

Từ lúc Huyết Nguyệt muốn động thủ thì mười tám thái giám, lão cung nữ đã sớm có chuẩn bị, bọn họ đứng trong đại trận, Huyết Nguyệt cùng hoàng hậu hai người đang đứng ở vị trí tâm trận! Hiện tại Huyết Nguyệt đột nhiên làm khó dễ thì mười tám thái giám cung nữ đang đứng trên trận vân đột nhiên lập lòe, lực lượng của bọn họ tập trung cùng một chỗ, hình thành một dòng nước lũ bay thẳng tới chỗ Huyết Nguyệt.

Trong lúc nhất thời gạch vỡ nát, năng lượng tràn ra, sát cơ như thủy triều.

Đối mặt mười tám người vây công, Huyết Nguyệt chỉ cười lạnh một tiếng.

- Thập Bát Minh Vương Trận, ngươi đường đường là chũ hậu cung chỉ có thể dùng trận pháp trình độ này sao.

Thập Bát Minh Vương Trận trong Càn Trữ Cung phải do Trận Pháp Sư cùng Thần Văn Sư gia trì, nhưng mà trong nội Tu La Lộ, Trận Pháp Sư còn dễ tìm một chút, nhưng mà Thần Văn Sư là nhân vật vô cùng trân quý, muốn thỉnh bọn họ ra tay cần phải trả một cái giá lớn, còn phải có giao tình, nếu không căn bản không thể mời được.

Nếu như quốc chủ Gia Lan Quốc ra mặt mời một Thần Văn Sư đỉnh cấp cũng không phải chuyện khó, trên thực tế cả Kim Loan điện, Càn Khôn Điện đều có lục phẩm Trận Vân Sư làm trận pháp, một khi phát động thì hiệu quả không giống bình thường.

NHưng mà trong hậu cung, trong Càn Trữ Cung này một hoàng hậu nửa bước Giới Vương thì không có trận pháp tốt như vậy, cái gọi là Thập Bát Minh Vương Trận này miễn cưỡng xem như trận pháp lục cấp, hoặc nói là chuẩn lục cấp.

Một trận pháp như vậy yếu hơn những trận pháp lục cấp khác, bởi vì một cần vận chuyển cần mười, thậm chí hơn mười thần văn phù cùng phẩm cấp gia trì mới thành công. Càn trữ cung có thể bố trí đại trận như vậy đối với một nửa bước Giới Vương như hoàng hậu mà nói quá xa xỉ.

Mười thái giám, tám ma ma đứng trong Thập Bát Minh Vương Trận đánh hợp kích uy lực gia tăng lên gấp nhiều lần, có thể chiến Giới Vương, nhưng điều kiện tiên quyết là Thập Bát Minh Vương Trận không có bị phá.

Nhưng mà gặp cường giả Giới Vương chân chính thì có người nào đứng ngươi cho người ta đánh.

Một sát na kia Nguyệt phi từ trong tu di giới ra. Lấy ra một cái phù văn bút, trên giấy phù này có khắc một đồ án đầu quỷ, đây là lục phẩm thần văn phù.

Tấm thần văn phù này chính là Tô lão đầu trong Thần Văn Sư công hội vẽ cho Nguyệt phi, Tô lão cùng Nguyệt phi quan hệ cá nhân rất tốt, lần này Lâm Minh đến Gia Lan Quốc cũng là Tô lão giới thiệu.

- Hô --

Thần văn phù nằm trong tay Nguyệt phi, nó bốc cháy sáng quắt lên, hóa thành trên trăm đạo phù văn, những đạo phù văn này không đánh về phía lão thái giám, ma ma, mà là đánh về phía trận văn bên dưới chân của những người này.

Đây là một tấm phù văn lục phẩm, mà Thập Bát Minh Vương Trận nằm trong phạm vi phá giải cực hạn của nó.

Huyết Nguyệt với tư cách là cao tầng của tổ chức sát thủ Thiên La, trước khi nàng làm nhiệm vụ này thì tự nhiên phải thu thập đầy đủ tin tức tình báo, trước đó Nhạc vương gia hao tổn cái giá lớn mới thu thập đủ tình báo liên quan, thu mua thái giám cung nữ, biết được bố trí đại trận ở Càn Trữ Cung. Chính là Thập Bát Minh Vương Trận này!

Mà nhắm vào trong trận này Nguyệt phi thỉnh Tô lão ra tay, chuyên môn nhắm vào trận này, lúc này đã phát huy công dụng của nó!

- Xoạt xoạt xoạt!

Trong tiếng nổ vang gợn người, kim quang lập loè khiến người ta mở mắt không ra. Một sát na kia mười tám thái giám cung nữ cảm thấy đường vân dưới chân vỡ nát ra cả rồi, mười tám người bị năng lượng trận pháp nổ tung gây ảnh hưởng, thân thể nhao nhao chấn động và bị thương.

Nguyệt phi làm sao buông tha cho cơ hội này, thân thể nàng hóa thành một đạo quang ảnh b ắn ra ngoài, chân nguyên cường đại quán chú vào trong trận pháp, quán chú vao trong trương kiếm trong tay của nàng.

Một kiếm chém ra và một đạo hào quang sáng ngời bay lên sau lưng của Nguyệt phi, ánh trăng trong trẻo hiện ra, bao phủ cả Càn Trữ Cung. Mà Nguyệt phi lúc này dựa vào cảnh trăng sáng này, dáng người yểu điệu hiện ra ngoài, nàng giống như nguyệt nữ phong tình vạn chủng.

Nhưng mà phong tình này lại trí mạng của người ta.

Nguyệt phi là thực lực hạng gì, nàng bị trọng thương nhưng dù sao cũng là Giới Vương, thực lực hơn xa Thánh chủ không thể so sánh được!

Nguyệt mang lóe lên, ánh trăng lạnh lùng bao phủ chung quanh tới, tất cả mọi người cảm thấy một cảm giác lực không hiểu hiện ra, chỉ có ánh trăng trên bầu trời sáng ngời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Không tốt!

Hoàng hậu Nạp Diệp thị biến sắc, chân nguyên toàn thân bộc phát, đột nhiên thân thể lui ra phía sau, nàng rất rõ ràng, trong một sát na kia ánh trăng đã bao phủ Nạp Diệp thị.

Đây chính là lĩnh vực của Nguyệt phi, Dạ Trường Vô Tận!

Lúc Nạp Diệp thị lui ra ngoài, hai lão thái giám và một lão mama đã bị Nguyệt phi một kiếm chém bay đầu!

Thập Bát Minh Vương Trận bị Huyết Nguyệt công phá.

Đột nhiên trong sát na máu tươi bay lên, ánh mặt trăng dường như biến thành màu đỏ, trăng sáng trên bầu trời biến thành màu đỏ nhạt.

Đây chính là tiêu chí của Huyết Nguyệt, trong lĩnh vực của nàng chỉ cần giết một người thì trăng sáng đều uống máu tươi, trở nên càng đỏ hơn, sau khi giết đủ người thì ánh trăng như biến thành nguyệt ma!

Một kích đắc thủ thì Huyết Nguyệt căn bản không ngừng lại, nàng giơ trường kiếm chém giết thái giám và mama như trước!

Nàng muốn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tay gi ết chết những cường giả Thánh Chủ sơ kỳ này, dùng máu của bọn họ gia trì lĩnh vực của nàng!

Huyết Nguyệt nguyên bản là cao tầng của tổ chức sát thủ, cho dù là trong Càn Trữ Cung giết người thì nàng căn bản không có nương tay! Nàng rất rõ ràng, dưới loại tình huống này là chém giết trong hoàng cung, khi thay triều đổi đại sẽ có một lần huyết tẩy, không chỉ có thế giới phàm nhân, cho dù trong thế giới võ giả nó vẫn như vậy.

Chỉ cần thắng thì vương giả dù giết vô số người cũng biến thành anh hùng, mà một khi thua thì biến thành nghịch thần, tội đáng giết!

Được làm vua thua làm giặc, đây là đạo lý vô cùng đơn giản.

Hoàng hậu nương nương hiện tại nhân dịp lão hoàng đế bế tử quan thì cháy nhà ra mặt chuột, muốn dùng vũ lực cướp lấy chính quyền, nàng làm sao có thể chờ chết trước Huyết Nguyệt cơ chứ?

Mà trong tay Huyết Nguyệt, trường kiếm trong tay của nàng đang muốn chém đầu một thái giám, Huyết Nguyệt cảm thấy nội tâm sinh ra báo động.

Một đạo sát khí ẩn nấp trong nơi nào đó, nó giống như con độc xà tập trung bản thân nàng.

- Đánh lén?

Trong nội tâm Huyết Nguyệt đột nhiên cả kinh, thời điểm thế này đột nhiên xuất hiện kẻ đánh lén! Thủ đoạn ẩn nấp, thủ pháp ám sát này khiến nội tâm của nàng sinh ra cảm giác bất an.

Nàng cũng không có suy nghĩ người này là ai, lúc này nàng cần làm duy nhất chính là rút lui.

Xùy!

Một tiếng vang nhỏ, lĩnh vực của nàng bị đâm rách, đạo lực lượng này âm độc nhắm thẳng vào Huyết Nguyệt.

- Cẩn thận sau lưng.

Đúng vào lúc này một âm thanh truyền tới, chính là Lâm Minh nhắc nhở!

Huyết Nguyệt không chút nghĩ ngợi, một kiếm chém ra phía sau, chỉ nghe răng rắc vang lên, một thanh dao găm bị Huyết Nguyệt chém gãy.

Bởi vì lĩnh vực bị phá hủy, kiếm khí lăng lệ bổ xuống! Ba long trụ gia trì trận pháp trực tiếp bị kiếm khí này chém gãy như đậu hủ, cả mái vòm đột nhiên chấn động và sụp xuống.

Cao thủ Giới Vương giao thủ là bài sơn đảo hải, thậm chí có thể hủy diệt một ngôi sao nhỏ, lúc này giao thủ trong cung điện, cho dù kiến trúc có rắn chắc, nếu không được lĩnh vực bao phủ thì căn bản không cách nào tồn tại được.

- Thiên bạch, là ngươi!

Huyết Nguyệt âm thanh băng hàn, sắc mặt âm trầm như nước, vừa rồi đánh lén dù không có làm nàng bị thương, nhưng mà lĩnh vực của nàng đã bị gieo một một hạt giống ký sinh.

Hạt giống ký sinh này sẽ tạo thành tổn thương, chỉ cần tốn chút thời gian nàng có thể khu trừ hạt giống này, nhưng bây giờ không thể làm được, nàng phải chiến đấu, vậy thì hạt giống này sẽ ăn mòn chân nguyên của nàng, làm cho nội thế giới của nàng không thể phát động lĩnh vực.

Lúc này một nam tử thân mặc áo bào xám từ sau tấm bình phong của Càn Trữ Cung đi ra ngoài, một tấm bình phong chẳng thể ngăn cách cảm giác của võ giả, Huyết Nguyệt ngay từ đầu không có phát hiện nam tử này, chỉ có thể chứng minh đối phương đã có năng lực ẩn nấp cực cao.

Mà loại người như vậy chỉ có thể là sát thủ.

- Huyết Nguyệt, từ khi chia tay tới giờ còn khỏe chứ/

Âm thanh của nam tử khàn khàn, lúc này nói ra danh hiệu của Huyết Nguyệt tại Thiên La, trên mặt của hắn mang theo mặt nạ hoa văn bạc, hai b ắn ra tơ máu, chúng không ngừng uốn éo, nhìn qua rất dữ tợn.

Hắn hiển nhiên cũng quen Huyết Nguyệt.

- Người của tổ chức sát thủ Thiên La sao?

Ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, lập tức đoán ra được khả năng này.

Chương 1582: Sát thủ Thiên Bạch

Nhìn thấy nam tử mang mặt nạ xuất hiện, sắc mặt của Huyết Nguyệt ngưng trọng lên, nam tử mang mặt nạ này cũng giống như Huyết Nguyệt, dùng bí pháp che lấp tu vị, căn bản không có nhìn ra hắn có tu vị gì, trừ chuyện đó ra còn mang mặt nạ bạc cũng ngăn cản khí tức và dung mạo của hắn, làm cho người ta căn bản không biết chút gì về hắn cả.

Đây là người của tổ chức sát thủ Thiên La thường sử dụng.

- Người nọ là?

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm hỏi.

- Thủ lĩnh thứ ba của Thiên La Thiên Bạch, cường giả Giới Vương!

Huyết Nguyệt dùng chân nguyên truyền âm trả lời cho Lâm Minh, đôi mắt của nàng nhìn chằm chằm vào Thiên La.

- Giới Vương...

Lâm Minh nhíu mày lại, cảnh giới của Thiên Bạch hắn không có cảm thấy ngoài ý muốn, tổ chức sát thủ Thiên La không khác gì Gia Lan Quốc, cũng là thế lực Giới Vương thánh địa, Thiên La có đại thủ lĩnh là Đại Giới Giới Vương, mà những thủ lĩnh khác chỉ là Giới Vương bình thường.

Như Huyết Nguyệt kỳ thạt mới bước vào Giới Vương cảnh, xem như cường giả trong Giới Vương, yếu hơn một tầng là Thiên Bạch, cũng không sai biệt lắm là Giới Vương bình thường.

Nhưng mà lúc này Huyết Nguyệt vốn tình huống không tốt đi nơi nào, Thiên Bạch đột nhiên xuất hiện, không thể nghi ngờ là mang đến nguy cơ cực lớn!

Đối mặt Thiên Bạch, Huyết Nguyệt cười lạnh một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới ngươi tới đây, vì giết ta ngươi chủ động gia nhập vào cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị của Gia Lan Quốc.

Huyết Nguyệt nói như vậy, hoàng hậu Nạp Diệp thị cười ha hả, nói:

- Nguyệt phi, hoặc nên gọi ngươi là Huyết Nguyệt! Ngươi cho rằng chỉ có thể Nhạc vương là người có thể mời Thiên La sao, ta không thể mời à? Ta mời ngươi còn mạnh hơn ngươi đấy.

Nạp Diệp thị trong khi nói chuyện đã ngồi lên vị trí bảo tọa của mình. Bộ dáng khí định thần nhàn như khống chế tất cả.

Ngay từ đầu nàng cũng không biết thân phận chân thật của Nguyệt phi, là tổ chức sát thủ Thiên La chủ động tới tìm nàng, muốn cuốn vào trận đấu tranh giành hoàng vị này, mà mục tiêu của bọn họ là Huyết Nguyệt.

Chuyện này tự nhiên nàng vui vẻ, hai phe ăn nhịp với nhau, vì vậy mới có canh Nạp Diệp thị tuyên triệu Huyết Nguyệt.

Nàng làm ra đủ loại chuẩn bị chính là muốn đưa Huyết Nguyệt vào chỗ chết.

Thiên Bạch nhìn quaHuyết Nguyệt. Con mắt giấu sau mặt nạ lạnh lùng, nói:

- Huyết Nguyệt, ngươi cho rằng tới hoàng cung Gia Lan là đạt được che chở sao, đây là suy nghĩ hảo huyền. Ngươi có thể tham gia tranh đấu hoàng cung thì chúng ta cũng có thể tham gia vào tranh đấu này! Ta nghĩ ngươi biết ta muốn cái gì, món đồ của đại thủ lĩnh đang ở trong tay của ngươi sao? Chỉ cần đem vật kia cho ta. Ta sẽ không giết ngươi! Ta và ngươi chính là đồng môn, ta cũng sẽ cố kỵ tình đồng môn, thậm chí tổ chức Thiên La cũng không có hứng thú tham gia vào tranh đoạt hoàng cung này, nếu ngươi muốn mang người đi ta cũng không ngăn cản.

Thiên Bạch cũng không có che dấu mục đích của mình, cũng không có cố kỵ đám người hoàng hậu, âm thanh của hắn khàn khàn, trong giọng nói mang theo sát khí, hùng hổ dọa người.

Lâm Minh nghe được như vậy thì nội tâm chấn động, đại thủ lĩnh lưu lại đồ vật?

Hắn vốn kỳ quái tổ chức sát thủ Thiên La này vì sao tranh đấu, vốn Lâm Minh cho rằng là tranh giành quyền lực, hiện tại mới biết được thì ra bọn họ đang tranh giành bảo vật.

Có thể khiến cho cao tầng Thiên La tranh giành, chắc chắn là bảo vật khó lường.

- Vật kia không nằm trong tay của ta!

Huyết Nguyệt dường như không muốn nhiều lời, trường kiếm trực chỉ cổ họng của Thiên Bạch.

Nhìn thấy tràng cảnh bực này, Thiên Bạch cười hắc hắc, âm thanh cực kỳ chói tai.

- Ngươi quả nhiên là phản ứng như vậy, nếu không cũng không phải là ngươi, nhưng mà dưới loại tình huống này ngươi cảm thấy mình có cơ hội sao?

Nam tử áo xám trong khi nói chuyện, theo tu di giới cầm ra một thanh đoản đao, chuôi đao này dài hai thước, không có phần che cổ tay, hơn nữa chuôi đao ngắn, chỉ có hai trốn, nam tử trưởng thành cầm chưa chắc đã ổn.

- Huyết Nguyệt, xem ra hôm nay ngươi phải chết ở chỗ này, chết trong cố chấp và tự hào của mình thật sự là tiếc nuối, năm đó đại thủ lĩnh cũng rất thưởng thức thức ngươi.

Âm thanh của Thiên Bạch lạnh lùng, bởi vì có mặt nạ nên mặt không có biểu tình, ánh mắt màu đỏ rất dữ tợn.

- Huyết Nguyệt giao cho ta đối phó, tiểu lâu la còn lại giao cho các ngươi.

Thiên Bạch tập trung khí cơ vào Huyết Nguyệt, mà hoàng hậu Nạp Diệp thị, lại ổn thỏa ngồi trên bảo tọa, nàng nhàn nhạt vung tay lên, Tôn công công hiểu ý, mang theo đám thái giám và ma ma vây quanh Lâm Minh, Lương công công còn có Tiểu Ma Tiên!

Thời điểm này những tiểu thái giám, tiểu cung nữ của Nguyệt phi cũng bị vây quanh.

Tiểu cung nữ mang nước rửa mặt cho Lâm Minh bị dọa sắc mặt tái nhợt, nàng biết rằng hoàng hậu tuyên triệu chẳng phải chuyện tốt lành gì, nhưng tuyệt đối không ngờ chuyện phát triển tới mức này, hai phe trực tiếp động thủ ở Càn Trữ Cung.

Những cung nữ và thái giảm rất rõ ràng, một khi Nguyệt phi nương nương thất bại, bọn họ sẽ chôn cùng, hoàng hậu giế t chết các nàng như giết con gà, căn bản không cần bận tâm.

- Ha ha! Lương công công, không thể ngờ ta và ngươi cũng có hôm nay... Chim khôn biết chọn cây mà đậu, ngươi bây giờ hối hận còn kịp, ta có thể cầu tình với hoàng hậu có thể tha tiện mệnh của ngươi.

Tôn công công vẫy vẫy y phục thái giám màu vàng của mình, trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm, hắn nhìn qua Lương công công với ánh mắt thương hại.

Đối mặt với Tôn công công hung hăn càn quấy, sắc mặt của Lương công công âm trầm, hắn biết không trông cậy mình có kết cục tốt.

Hắn bây giờ đang tính toán chạy ra khỏi Càn Trữ Cung có bao nhiêu phần thắng.

- Còn các ngươi nữa...

Tôn công công quay đầu nhìn qua Lâm Minh.

- Thiên phú của ngươi dường như không tệ nha, nếu như ngươi chủ động rời khỏi Nguyệt phi, chủ động nói rõ tội danh của Nguyệt phi, hoàng hậu nương nương cũng sẽ miễn tội chết cho ngươi, thậm chí còn ban ân trạch, thu ngươi vào trong cung làm tiểu thái giám, đây là chuyện nhiều người mơ ước đấy.

Tôn công công mang vẻ mặt đăm chiêu, hoàng hậu hôm nay ra tay với Nguyệt phi cũng cần một lý do danh chính ngôn thuận, cũng chính là Nguyệt phi chứng cứ phạm tội, như vậy mới có thể ngăn cản miệng người. Mà Lâm Minh chính là người làm chứng tốt nhất.

- Bảo ta nói rõ tội danh của Nguyệt phi, tu luyện?

Lâm Minh cười, cười rất tùy ý.

Nhìn thấy Lâm Minh tươi cười thì Tôn công công tức giận.

- Ngươi cười cái gì?

- Cười ngươi là loại ngu xuẩn.

Đột nhiên Tiểu Ma Tiên mở miệng, giọng của nàng trong trẻo bao quát toàn trường.

- Ngươi là lão ô quy cả đời làm nô tài. Còn tưởng là rất ưu việt? Ngươi bộ dạng hiện tại người không ra người. Quỷ không ra quỷ, hẳn là cho rằng người khắp thiên hạ đều giống như ngươi?

Tiểu Ma Tiên nói chuyện và cười run cả người, hào khí giương cung bạt kiếm hiện tại không để ý.

Chuyện này hiển nhiên là chọc giận Tôn công công.

Hắn sớm bị Tiểu Ma Tiên mắng qua một lần. Nói hắn còn không bằng cả súc vật.

- Tiểu tiện nhân, dường như ngươi quên cực hình trong cung rất nhiều đấy. Ngươi biết ngựa gỗ hình khôn? Phế bỏ tu vị của ngươi, biến thành phàm nhân, rồi sau đó lột sạch quần áo của ngươi cưỡi ngựa gỗ dạo phố, mà trong ngựa gỗ có cơ quan và khúc gỗ lồi lên, ngươi ngồi trên đó nhất định là dục tiên dục tửu, ha ha ha...

Tôn công công cười quái dị, ngựa gỗ hình chính là hình phạt tàn khốc của thế giới phàm nhân đối với nữ tử, nữ tử bị hình phạt này bị tra tấn tới chết, cực kỳ thê thảm.

Nghe được Tôn công công nói lời âm độc như vậy, sắc mặt của Lâm Minh băng hàn, ẩn chứa sát cơ.

Tôn công công cười một tiếng, nhìn thấy sát khí của một tiểu Thần Quân sơ kỳ thì không đặt trong lòng, đối với hắn thì chẳng khác gì con kiến, bớp ch ết là được.

Hắn lúc này muốn nói lời ngoan lệ khiến cho Lâm Minh sợ hãi, nhưng lúc này Lâm Minh đã quát ta.

- Đi chết đi!

Trong chốc lát Tôn công công nhìn thấy tay phải của Lâm Minh phất qua, một đạo hàn thương bắn thẳng tới.

Cùng lúc đó khí tức hùng hồn bao phủ toàn trường, đạo khí tức này vô cùng nặng nề, giống như ngọn núi cao áp xuống, ép tới mức lực lượng toàn thân không cách nào phát huy ra được.

Tôn công công chỉ cảm thấy mình như bị ngọn núi áp xuống, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Mà đúng lúc này Lâm Minh đã động.

Tốc độ của hắn nhanh không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng mà trong một phần ngàn giây hắn đã tới trước mặt của Tôn công công, Phượng Huyết Thương trong tay đâm thẳng.

Cái gì?

Tôn công công quá sợ hãi, hắn tuyệt đối không ngờ Lâm Minh này phóng xuất lực trường kh ủng bố như vậy, hoàn toàn ngăn cản hành động của hắn!

Hắn dốc sức liều mạng kháng cự áp lực này, muốn ngăn cản Lâm Minh xuất kích, cùng lúc đó hắn hé miệng, trong miệng phun ra hỏa diễm màu xám, muốn dùng ngọn lửa này thiêu đốt ép Lâm Minh dừng lại.

Nhưng mà Lâm Minh thực lực hạng gì, dưới lực trường của Hồng Mông lực trường áp chế thì giết Tôn công công quả thực dễ như trở bàn tay!

Chỉ nghe "Bồng!" Một tiếng nổ, Tôn công công vừa phun hỏa diễm ra được một đoạn thì dừng, trực tiếp bị Phượng Huyết Thương đánh nổ tung!

Trường thương xu thế không ngớt, nó đâm thẳng vào cổ họng của Tôn công công.

Mà lúc này Tôn công công còn bảo trụ tư thế há mồm phun hỏa diễm, mắt thấy mũi thương đâm vào trong miệng của mình, Tôn công công sợ tới mức hồn phi phách tán!

Hắn vội vàng sờ tu di giới, muốn từ trong tu di giới lấy thần văn phù trân tàng bảo vệ tính mạnh, nhưng mà Lâm Minh đâm tới quá nhanh, dưới một thương nỳ chân nguyên hộ thể của Tôn công công bị đâm xuyên qua như tờ giấy lộn.

Phượng Huyết Thương cứ như vậy đâm vào trong miệng của Tôn công công, hàm răng nát và đầu lưỡi đứt, đâm vào cổ họng sau đó đâm xuyên qua gáy của Tôn công công, mang theo huyết nhục vỡ nát.

Mà lúc này Tôn công công mới từ trong tu di giới xuất phù văn ra, nhưng căn bản vô lực sử dụng, cổ họng bị đâm thủng, đau đớn kịch liệt khiến hắn hét lên thảm thiết, nhưng mà hết lần này tới lần khác yết hầu của hắn bị đâm thủng, căn bản không phát ra được chút âm thanh nào.

Loại thống khổ này không cách nào hình dung!

Mà Lâm Minh lúc này tay phải dùng sức, trường thương đâm xuyên qua cổ họng của Tôn công công và giơ than thể của hắn lên.

Chương 1583: Đoạt mệnh ngọc phù

Lâm Minh cứ như vậy dùng một cây Phượng Huyết Thương nhấc Tôn công công lên cao, cảm giác này giống như đang bóp cổ con chó con mèo, Tôn công công còn chưa chết, hai tay không ngừng dốc sức liều mạng giãy dụa, hai chân đá loạn, cổ họng của hắn bị trọng thương nên không nói được, nhưng mà bởi vị cổ họng bị đâm thủng nên yết hầu cũng bị hủy, hắn không thể nói chuyện, chỉ có thể giãy dụa.

Rất nhiều máu tươi chảy ra ngoài, cổ họng bị phá và Tôn công công cảm giác tính mạng của hắn đang trôi qua.

Hắn không có nghĩ tới bản thân mình có một ngày như vậy, bị người ta dùng thương đâm xuyên qua cổ họng, sinh cơ bị phá hủy mà chẳng thể rên la.

Một màn đột nhiên này làm cho tất cả người ở toàn trường kinh ngạc ngây người, chung quanh Lâm Minh là tiểu thái giám tiểu cung nữ tới từ Vọng Nguyệt lâu đều mở to mắt ra nhìn qua Lâm Minh,tu vị của bọn họ không cao nhưng vẫn biết rõ sự đáng sợ của Tôn công công.

Với tư cách là một trong bốn phó tổng quản của hoàng cung, hơn nữa trong bốn người hắn ẩn ẩn xếp thứ hai, gần với đại tổng quản Ngụy công công, nhân vật như vậy quanh năm tu luyện và phong bế tinh nguyên, tinh lực dồi dào, thực lực đã thâm bất khả trắc.

Trong nội cung tiểu thái giám, tiểu cung nữ không người nào không sợ Tôn công công, thấy Tôn công công như con chuột gặp mèo, nhưng mà nhân vật đáng sợ như vậy lại bị Lâm Minh một thương đâm xuyên qua cổ họng, đọng trên mũi thương.

Mà Lâm Minh trong ấn tượng của bọn họ vừa rồi cũng chỉ là võ giả thiên phú bình thường mà thôi.

- Lâm Minh... Ngươi...

Huyết Nguyệt lúc này hiện ra dị sắc. Vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, nếu như Lâm Minh có át chủ bài bảo vệ tính mạng, dùng đồ vật của sư phụ Thiên Tôn cho hắn chế ngự Tôn công công thì nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, nhưng mà Lâm Minh lại động thủ không dùng tới bất cứ thứ gì cả, lực trường trong người củ hắn vô cùng đáng sợ, áp chế Tôn công công. Làm cho hắn không thể nào kịp phản ứng được. - Ngươi... Là ai!?

Nạp Diệp thị vốn khí định thần nhàn bây giờ dùng ánh mắt âm trầm nhìn qua Lâm Minh. Vốn Lâm Minh ở trong gian phòng là không ngờ, tu vị Thần Quân sơ kỳ còn không bằng cả thái giám thị vệ. Nàng chỉ cho rằng Lâm Minh là tiểu nhân vật, là con sâu cái kiến mặc cho nàng vuốt v e. Tuyệt đối không ngờ lại phát sinh loại chuyện này.

Lúc này sắc mặt sát thủ Thiên Bạch cũng trầm xuống. Hắn tiến lên một bước và quát:

- Ngươi... Là người tổ chức nào? Ở chỗ này giả trang thành một tiểu bối, ẩn nấp trong đám người, Ẩn Nặc Thuật này tương đương...

Trên mặt Thiên Bạch tươi cười âm trầm, đồng thời cũng hoàn toàn cảnh giác nhìn qua Lâm Minh, hắn biết rõ có thể nhẹ nhõm trọng thương Tôn công công thì có thực lực tương xứng với hắn!

Một Thánh Chủ đỉnh phong bị một thương đâm xuyên qua cổ họng, hắn tuyệt không tin Lâm Minh trước mặt chỉ là cường giả Thần Quân sơ kỳ đỉnh phong, mà là một Giới Vương giả trang.

Nhưng mà vận dụng một ít bí pháp che đấu tu vị, phần lớn là hoàn toàn che lấp nội thế giới của mình làm cho người ta không nhìn thấu tu vị, cho dù Thiên Bạch hay là Huyết Nguyệt đều thi triển bí pháp này, lúc trước Lâm Minh tại Thiên Diễn đại lục cũng là như vạy.

Che lấp tu vị dễ dàng, nhưng muốn ngụy trang tu vị lại rất khó, như vậy quá khác so với dịch dung, phàm nhân muốn che khuất mặt thì chỉ cần khăn đen là được, nhưng muốn dịch dung thành người khác cần kỹ xảo và mặt nạ da người, mặc dù cao thủ trải qua huấn luyện cũng rất khó làm không sơ hở.

Cho nên trong thế giới võ giả có thể ngụy trang tu vị, đồng thời còn không cho người khác nhìn thấu bí pháp che dấu tu vị của bản thân mình cũng phi thường khó luyện!

Ít nhất thủ đoạn của Thiên La không có bí pháp như vậy, nếu không bọn họ giết người đánh lén còn thông thuận hơn nhiều.

Trong lúc Thiên Bạch nói chuyện đã vận dụng cảm giác quan sát nội thế giới của Lâm Minh, muốn xem ra sơ hở Lâm Minh cải biến tu vị thế nào, hắn tin tưởng chỉ cần mình tra tìm thì hắn có thể tìm được điểm không đúng, nhưng mà hắn đã thất vọng rồi.

Nội thế giới của Lâm Minh là một khối, căn bản không có giả bộ cái gì, điểm này khiến cho Thiên Bạch nhíu mày, chẳng lẽ cải biến tu vị hoàn mỹ như thế sao?

Muốn làm được một bước này, nếu như là Đại Giới Giới Vương còn dễ dàng một chút, nhưng mà hắn không tin Nhạc vương giả có khả năng mời Đại Giới Giới Vương ra tay, bởi vì quốc chủ Gia Lan Quốc cũng chỉ là Đại Giới Giới Vương mà thôi, Nhạc vương gia chỉ có tu vị Thánh Chủ, hắn rất khó xuất điều kiện khiến Đại Giới Giới Vương động tâm.

- Ah... Ah...

Trong cổ họng Tôn công công chỉ có tiếng r3n rỉ, hắn vươn tay và đưa tay về phía hoàng hậu, muốn hoàng hậu cứu hắn, nhưng chỉ tiếc hắn không nói chuyện được.

Sắc mặt của hoàng hậu vô cùng khó coi.

Tuy nàng không thèm quan tâm mạng của Tôn công công nhưng mà Tôn công công những năm này cũng xem như trung thành và tận tâm với nàng, ở trước mặt nhiều thủ hạ thế này mà không cứu hắn sẽ khiến cho thủ hạ thất vọng đau khổ, hơn nữa Lâm Minh đang khiêu khích quyền uy của nàng, cũng khiến nngf hận thấu xương.

- Thả hắn ra!

Âm thanh của hoàng hậu kiên quyết và lạnh lùng.

- Ngươi bảo ta thả là thả, ngươi cho rằng mình là ai? Chỉ là áp trại phu nhân của Giới Vương thánh địa thì bỏ đi, ngươi thật cho rằng mình là hoàng hậu hiệu lệnh thiên hạ sao? Tu vị của ngươi chỉ là nước bước Giới Vương, mười vạn năm mới thành tựu nửa bước Giới Vương, ngươi nhất định là không có tiền đồ gì rồi, loại thiên phú của ngươi miễn cưỡng xem như nhân vật, đệ nhất võ hội năm đó bị ta nghiền áp dễ như giết con kiến, mà ngươi dám ở trước mặt ta hất hàm sai khiến, thật là tức cười!

Lâm Minh vẻ mặt châm chọc, tay phải của hắn giơ thương lên, mặc cho Tôn công công như nửa sống nửa chết như thế.

- Ngươi muốn chết!

Hoàng hậu Nạp Diệp thị sắc mặt phi thường khó coi, thiên phú của nàng trước mặt người như Lâm Minh căn bản cái gì cũng không phải, nhưng mà trong Gia Lan Quốc nàng chính là thiên chi kiều nữ, hôm nay nàng sống địa vị cao, đã sớm hình thành khí chất cao ngạo của vương giả, nàng há có thể cho phép Lâm Minh châm chọc mình.

Đột nhiên tay phải của nàng cầm tu di giới, trong tu di giới lấy phù triện ra, đạo phù triện này phân thành như dùng bạch ngọc điêu khắc, toàn thân tỏa sáng long lanh.

Nạp Diệp thị rất rõ ràng, thực lực của Lâm Minhhơn phân nửa là trên nàng, cho nên nàng không có tự mình ra tay, mà là dùng phù triện ra tay.

- Đoạt mệnh ngọc phù! Lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp!

Sau lưng Lâm Minh, Lương công công phát ra một tiếng thét lớn, tiếng thét chói tai này nhắc nhở Lâm Minh, lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp, nó xuất phát từ trong tay lục phẩm Thần Văn Sư, mà lục phẩm Thần Văn Sư đều có tu vị Đại Giới Giới Vương!

Mà đoạt mệnh ngọc phù này yêu cầu sử dụng thấp nhất là nửa bước Giới Vương, một khi thi triển ra có uy lực không cách nào tưởng tượng nổi, ngay cả Giới Vương cũng bị trọng thương, nếu như không cẩn thận bị giế t chết đều không kỳ quái!

Loại thần văn phù này giá trị rất cao, nửa bước Giới Vương bình thường không đủ tư cách sử dụng, cũng chỉ có quý nhân như Nạp Diệp thị mới có một tấm dùng làm át chủ bài bảo vệ tính mạng!

- Mau lui lại!

Lương công công thét to, một khi sử dụng thần văn phù này, Giới Vương bình thường đều rút lui.

Hô!

Thần văn phù bốc cháy lên, bạch ngọc hòa tan, rất nhiều đường vân trong ngọc phù tràn ra, những đường vân này là Tu La Đạo vân, phù hợp với Tu La Thiên Đạo, thần văn phù chính là mượn lực lượng của Tu La Thiên Đạo giết địch.

Nhìn thấy đường vân Thiên Đạo lưu chuyển, Lâm Minh chỉ cười lạnh mà không tránh đi.

Tu La Thiên Đạo không có người nào hiểu hơn hắn cả, dù là thất phẩm Thần Văn Sư ở phương diện này cũng không theo kịp Lâm Minh!

Nhưng mà thần văn phù này chính là phương pháp giết địch của Tu La Thiên Đạo, trong mắt Lâm Minh hắn có chí ít cả một trăm phương pháp như vậy!

Lâm Minh cũng không có dùng quá nhiều chân nguyên, ít nhất dùng ba bốn thành lực lượng, một thương điểm ra đâm thẳng vào một điểm phức tạp trên Tu La trận vân!

Một màn này làm cho mọi người kinh hãi.

- Lâm Minh!

Huyết Nguyệt kinh hô, uy lực đoạt mệnh ngọc phù này ngay cả nàng ở trạng thái toàn thịnh cũng không dám ngăn cản, mà là dùng đủ mọi thủ đoạn tránh né hoặc triệt tiêu nó đi, thế nhưng mà Lâm Minh lại tùy ý đâm ra một thương, đâm thẳng đoạt mệnh ngọc phù, một khi ngọc phù nổ tung, thân thể của Lâm Minh bị nổ huyết nhục mơ hồ.

- Tìm đường chết!

Mắt thấy Lâm Minh tự đại như vậy, hoàng hậu Nạp Diệp thị trong mắt đầy khoái ý tàn nhẫn, nàng chờ xem Lâm Minh bị nổ chết thế nào.

Nhưng mà Lâm Minh đâm một thương vào trong đường vân thì một màn không thể tưởng tượng nổi diễn ra.

Phù văn này bị Phượng Huyết Thương đâm xuyên qua nhưng không có phát sinh nổ tung gì cả, hào quang nhanh chóng ảm đạm xuống.

Sau đó vang lên tiếng "Xuy xuy xùy", ngọc phù rung động mạnh, rất nhiều đường vân bị thương mang đánh tan, những tiểu phu văn giống như nòng nọc bỏ trốn.

Ánh lửa hiện ra trên các phù văn, dường như đang che dấu năng lượng nổ tung, nhưng mà cuối cùng đoạt mệnh ngọc phù chẳng khác gì quả pháo lép, không có chút uy lực đáng sợ gì đã bị tiêu diệt.

- Cái này... Cái này...

Hoàng hậu Nạp Diệp thị mở to mắt ra, biểu hiện trên mặt vô cùng phức tạp, mỗi một tấm thần văn phù đều trải qua đủ loại khảo thí, không có khả năng xuất hiện tình huống đạn lép. Mà lục phẩm thần văn phù phải tốn hao cái giá lớn mới mua được, càng trải qua đối chiếu sự thật, làm sao thanh lý được?

Chẳng lẽ một thương vừa rồi của Lâm Minh sao?

Nạp Diệp thị không thể tin được, nàng xác thực nghe nói dùng thần văn phù đến công kích đỉnh cấp Thần Văn Sư, hiệu quả sẽ giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà loại tình huống này này chỉ xuất hiện trong tình huống dùng thần văn phù cấp thấp công kích Thần Văn Sư cao cấp mà thôi.

Ví dụ như dùng Nngũ phẩm thần văn phù công kích lục phẩm Thần Văn Sư.

Nhưng mà bây giờ nàng dùng lục phẩm thần văn phủ đỉnh cấp công kích, chẳng lẽ thanh niên trước mặt là thất phẩm Thần Văn Sư sao?

Giờ này khắc các cao thủ trong Càn Trữ Cung này cảm thấy cả kinh không nói nên lời, thực tế Huyết Nguyệt cũng cảm thấy chấn động, nàng biết rõ Lâm Minh chính là một Thần Văn Sư, hắn vừa mới thông qua khảo hạch tam phẩm Thần Văn Sư!

Thế nhưng mà một tam phẩm Thần Văn Sư có thể phá giải lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp sao?

Chương 1584: Càn Trữ Cung nhuốm máu

Trước đó nghe Huyết Nguyệt nói Tô lão giới thiệu thì hắn đề cập Lâm Minh đại khái tuổi còn trẻ có thiên phú thần văn thuật rất cao.

Tuy Huyết Nguyệt cảm thấy kinh diễm, nhưng mà kinh diễm cũng vô dụng, nàng cảm giác bản thân Lâm Minh căn bản không thể giúp nàng, hắn tuổi còn rất trẻ.

Huyết Nguyệt càng quan tâm là sư phụ của Lâm Minh, thế nhưng mà về sư phụ của Lâm Minh thì Tô lão hỏi gì cũng không biết, cho nên Huyết Nguyệt mới có thể gặp mặt Lâm Minh một lần, kết quả nói chuyện xong Huyết Nguyệt cũng không ôm hy vọng muốn đáp quan hệ với Lâm Minh, nàng căn bản không đủ cấp bậc.

Thiên Bạch cho rằng Lâm Minh là Giới Vương ngụy trang thành võ giả Thần Quân cảnh, nhưng mà Huyết Nguyệt lại biết thực lực của Lâm Minh chính là như vậy, lúc trắc thí cốt linh ở Thần Văn Thành đã có kết quả!

Không nói giả tạo cốt linh quá khó khăn, mấu chốt là Lâm Minh căn bản không cần thiết làm vậy, thiên tài tuyệt thế ngụy trang cốt linh của mình làm cái gì?

Cốt linh không tới sáu mươi năm, sức chiến đấu lại không hợp thói thường như thế, còn thông hiểu phương pháp phá giải đoạt mệnh ngọc phù, Huyết Nguyệt cảm giác đây là điểm nghịch thiên của Lâm Minh không cách nào tưởng tượng nổi.

Mà lúc này Lâm Minh phá vỡ đoạt mệnh ngọc phù xong thì không có dừng lại, hắn cầm Phượng Huyết Thương trong tay, mũi thương trực chỉ hoàng hậu Nạp Diệp thị, sát khí đáng sợ bao phủ Nạp Diệp thị!

Hắn hiển nhiên đang định ra tay với Nạp Diệp thị.

- Bảo hộ hoàng hậu!

Vốn mười lăm thái giám, ma ma nhìn qua Tôn công công bị đánh bại thì ngây người, bây giờ thấy Lâm Minh đi tới từng bước và nhìn qua hoàng hậu, bọn họ phải bảo hộ sau lưng hoàng hậu.

Thập Bát Minh Vương Trận dưới chân của bọn họ bị Huyết Nguyệt phá giải, tổn thất ba người, Thập Bát Minh Vương Trận không thể vận dụng hoàn mỹ.

Không có Thập Bát Minh Vương Trận mà đối mặt Lâm Minh chính là tìm cái chết.

Mười lăm thái giám, ma ma sắc mặt trắng bệch, tâm thần run rẩy, nếu như hoàng hậu chết thì bọn họ cũng phải chồn cùng, nhưng mà hiện tại đối mặt với Lâm Minh cũng phải chết.

Lâm Minh giống như tử thần, từng bước một tiến lên trước. Chạy tới trước mặt hoàng hậu không đủ mười mét. Khoảng cách này với cường giả không phải là khoảng cách, sắc mặt Nạp Diệp thị hoàng toàn biến hóa, nàng không thể phát hiện nông sâu của Lâm Minh.

- Thiên Bạch!

Nạp Diệp thị dùng chân nguyên truyền âm. Duy nhất có thể chống lại Lâm Minh cũng chỉ có tam thủ lĩnh Thiên La Thiên Bạch.

Nhưng mà Thiên Bạch có chút trầm ngâm. Cũng không có ngăn cản trước mặt hoàng hậu.

- Ngươi!

Trong nội tâm hoàng hậu trầm xuống. Nàng cùng chỉ có quan hệ hợp tác với Thiên Bạch mà thôi, mà không phải quan hệ thuê mướn, nếu như Thiên Bạch cảm giác chuyện hôm nay khó giải quyết, bắt đầu sinh ra thoái ý thì hắn sẽ đi.

Đúng vào lúc này Lâm Minh bộc phát khí tức mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Càn Trữ Cung vào bên trong.

Đây là Hồng Mông không gian của Lâm Minh!

Hôm nay thực lực của Lâm Minh càng ngày càng kh ủng bố, uy lực của Hồng Mông không gian càng ngày càng kh ủng bố, huống chi trong không gian này còn tràn ngập Hồng Mông chi khí!

Hồng Mông chi khí, tính cả không gian lực trường gia trì cùng một chỗ, cho dù hoàng hậu cùng mười lăm thái giám và ma ma cũng không ngăn cản nổi!

Hoàng hậu còn có thể miễn cưỡng vận dụng bốn năm thành chân nguyên, mà mười lăm thái giám, ma ma thì đứng không vững! Bọn họ lạnh lẽo toàn thân đổ mồ hôi lạnh, toàn thân run lên như cầy sấy, giống như phàm nhân gặp ác ma.

Lâm Minh căn bản không có để ý những tiểu lâu la này, hắn nhìn qua hoàng hậu thản nhiên cười nói:

- Ngươi không phải muốn ta làm cẩu nô tài của ngươi hay sao? Hiện tại ta trả lại cho ngươi đấy.

Dứt lời Lâm Minh đột nhiên ra tay, hắn cầm Phượng Huyết Thương trong tay đâm thẳng vào hoàng hậu Nạp Diệp thị!

Mà mũi thương của hắn còn treo thân thể Tôn công công nửa chết nửa sống!

- Hộ... Hộ giá!

Một thái giám hô to, nhưng mà lúc hắn nói ra hai chữ này thì chân của hắn giống như mọc rễ ra, căn bản không cách nào hoạt động!

Đến lúc này là vì áp lực Hồng Mông không gian áp chế thân thể của hắn; thứ hai cũng là bởi vì khí thế của Lâm Minh quá mạnh, ai chống đở thương của hắn thì người đó phải chết không thể nghi ngờ, loại tình huống này còn có ai dám ngăn cản Lâm Minh cơ chứ!

Xoạt!

Thương mang chói mắt quét qua Càn Trữ Cung, ba thái giám đứng mũi chịu sào bị quét bay cùng lúc đó nội thế giới của Lâm Minh mở ra tới tận cùng, đồng thời dẫn động chân long chi lực trong người của mình!

Theo một tiếng cao vút rồng ngâm, một đạo thanh long hư ảnh tại Lâm Minh sau lưng hiển hiện, cuồng mãnh gào thét!

Long uy cường đại tính cả lực lượng của Hồng Mông không gian cộng thêm sát cơ mạnh mẽ trên người Lâm Minh bao phủ qua người của Nạp Diệp thị, làm cho nàng căn bản không cách nào né tránh được!

Nhưng mà Lâm Minh dùng chiêu này cũng không dùng toàn lực, bởi vì hắn cảm giác được thời điểm hắn động thủ thì khí cơ sát thủ Thiên Bạch đang tập trung vào nội thế giới của hắn.

Thiên Bạch tu vị Giới Vương cảnh, cường giả Giới Vương Lâm Minh không thể không kiêng kị, huống chi Thiên Bạch còn là tam thủ lĩnh tổ chức sát Thiên La chuyên ám sát và đánh lén, có trời mới biết hắn có thủ đoạn ám sát quỷ dị nào hay không, không cẩn thận là lật thuyền trong mương.

- Đáng giận!

Trong tích tắc Lâm Minh thương quang lóe lên thì Nạp Diệp thị gào to lên, nàng từ trong tu di giới lấy hai đạo thần phù văn ra, bóp nát ngọc giản.

Trong sát na phù văn thật nhỏ lóe sáng và phù văn xoay quanh người của nàng, đây là lục phẩm phù văn chuyên về phòng ngự.

Nhìn thấy thần văn phù này Lâm Minh chỉ cười lạnh một tiếng, thương mang của hắn trong nháy mắt cải biến phương hướng của Nạp Diệp thị.

Ầm ầm!

Chỉ nghe tiếng nổ mạnh vang lên, thương mang bộc phát, trong Phượng Huyết Thương ẩn chứa lôi hỏa thiên kiếp chi lực đan vào cùng nhau.

- Tôn công công vẫn đọng ở Phượng Huyết Thương thì phát ra tiếng nức nở vang vọng, thân thể của hắn, nổ tung chia năm xẻ bảy, huyết nhục tung bay!

Lực lượng cuồng mãnh quét thẳng vào phủ văn bao phủ cơ thể Nạp Diệp thị, những phù văn này không ngăn cản bao lâu thì nổ tung.

Sắc mặt Nạp Diệp thị tái nhợt, hoa dung thất sắc, trong tích tắc sống còn nàng chém ra một kiếm vào lôi hỏa thiên kiếp chi lực của Lâm Minh!

Nhưng mà thực lực chênh lệch quá rõ ràng, dù là Lâm Minh giữ lại sáu thành thc lực, công kích như vậy vẫn khiến Nạp Diệp thị không chống nổi.

Năng lượng cuồng mãnh trút xuống tùy ý, toàn bộ thân thể của Nạp Diệp thị chân nguyên hộ thể toàn thân của hắn nổ tung lên, nàng cả kinh kêu một tiếng, toàn thân rung mạnh, ngay cả bộ áo khoác bằng lam tơ tuyết và Thiên Tàm Ti bện thành cũng nổ tung!

Nhưng mà thương mang trải qua nhiều tầng suy yếu vẫn không chút khách khí đánh thẳng vào ngực của Nạp Diệp thị.

Phốc!

Nạp Diệp thị đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài!

Một khắc này khí lưu quét qua Càn Trữ Cung, từng khối gạch lớn bay lên, nó vỡ nát trên không trung, nếu như không phải Hồng Mông không gian phong tỏa thì cả Càn Trữ Cung đã không tồn tại!

Nạp Diệp thị toàn thân là máu, có máu của nàng ta, cũng có của Tôn công công, Tôn công công biến thành thịt nát thì toàn bộ máu tươi nhiễm lên người Nạp Diệp thị, vô cùng thê thảm!

Đột nhiên Lâm Minh bước lên một bước, đang muốn thừa thắng xông lên thì đúng lúc này hắn đột nhiên dừng lại, thu tay lại!

Thòi điểm này hắn một thương trọng thương Nạp Diệp thị thì hắn cảm thấy Thiên Bạch đã động!

Đối phương thừa dịp mình phát động chiêu thức thì đột nhiên giết qua ngay.

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, chiêu vừa rồi hắn chỉ dùng chưa tới sáu thành thực lực, chính là đề phòng bị Thiên Bạch đánh lén, dù hiện tại Thiên Bạch đột nhiên ra tay thì hắn cũng khôi phục được hai ba thành chân nguyên, cũng đủ để nhẹ nhõm ngăn cản công kích của Thiên Bạch!

Nhưng mà trong nháy mắt Thiên Bạch động thủ thì sắc mặt của Lâm Minh hơi đổi, hắn chỉ thấy thân ảnh Thiên Bạch vọt tới biến thành mơ hồ, hoàn toàn tiêu tán trên không trung. - Tàn ảnh?

Lâm Minh rùng mình, Thiên Bạch này không hổ là thủ lĩnh sát thủ cấp bạc Giới Vương, thân pháp xuất quỷ nhập thần, đạo tàn ảnh này quá chân thật, bởi vì Lâm Minh vốn cho rằng Thiên Bạch muốn ra tay đánh lén, thế cho nên không phòng bị tàn ảnh

Trong nháy mắt này thân ảnh Thiên Bạch xuất hiện trước mặt Tiểu Ma Tiên!

Đối tượng ra tay chính thức của hắn là Tiểu Ma Tiên!

Thiên Bạch cực kỳ xảo trá, hắn biết rõ hôm nay bởi vì Lâm Minh xuất hiện nên hắn mục tuyệt đối không cách nào đạt thành mục đích, thực lực của Lâm Minh chỉ sợ không dưới hắn, hắn muốn đánh chết Lâm Minh rồi sau đó tại chế ngự Huyết Nguyệt, căn bản là chuyện không thực tế.

Cho nên Thiên Bạch có ý định rút khỏi đây.

Nhưng mà hắn không thể về tay không, hắn cũng nên có chút thu hoạch gì đó, bắt cóc Huyết Nguyệt căn bản không có khả năng, hắn đánh chủ ý lên người Tiểu Ma Tiên.

Hắn nhìn ra được quan hệ của Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh không bình thường.

Sau khi tiến vào Càn Trữ Cung, thần thái giữa hai người đều giữ gìn cho nhau, Tiểu Ma Tiên chín thành chín là song tu đạo lữ của Lâm Minh!

Đối với võ giả vì kéo dài tuổi thọ, tính mạng của thị thiếp, lô đỉnh không trọng yếu, dùng những kẻ này uy hiếp võ giả là không ra cái gì cả, thậm chí có thời điểm thê tử cũng không đủ sức nặng.

Nhưng mà song tu đạo lữ thì khác, thực tế Thiên Bạch nhìn ra được huyết mạch của Tiểu Ma Tiên không bình thường, thiên phú cũng cực cao, song tu đạo lữ như vậy chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đối với Lâm Minh mà nói thập phần trọng yếu, nếu như bắt cóc nàng thì Lâm Minh sợ ném chuột vỡ bình.

Hắn không cầu Lâm Minh giúp hắn đối phó Huyết Nguyệt, ít nhất có thể khiến Lâm Minh không nhúng tay vào chuyện giữa hắn và Huyết Nguyệt lòa đủ, chỉ cần Lâm Minh không nhúng tay vào, hắn có biện pháp chế ngự Huyết Nguyệt

Dùng tàn ảnh mê hoặc Lâm Minh, kì thực ra tay với Tiểu Ma Tiên, Thiên Bạch bàn tính đúng là tinh diệu!

Vào lúc Thiên Bạch xuất hiện bên người Tiểu Ma Tiên thì sắc mặt Huyết Nguyệt kinh hãi! Nàng cách Tiểu Ma Tiên gần hơn Lâm Minh nhiều, nhưng dù vậy nàng vẫn không kịp cứu viện, Thiên Bạch ra tay đúng là quá đột ngột, hơn nữa tốc độ cũng nhanh tới mức khó tin!

- Coi chừng!

Thân thể Huyết Nguyệt bay thẳng ra ngoài, ngăn cản Thiên Bạch chạy trốn, cùng lúc đó nàng tức giận tập trung thẳng vào Thiên Bạch, nàng thậm chí muốn động dụng lĩnh vực của mình, nhưng mà hạt giống ký sinh đang ăn mòn chân nguyên, lực trường của nàng không thể dùng được! Mà lúc này tay của Thiên Bạch đã chụp vào Tiểu Ma Tiên!

- Đi cùng ta!

Sắc mặt Thiên Bạch dữ tợn, trong tích tắc này Tiểu Ma Tiên thì cười lạnh, nói:

- Ngươi cho rằng ta là bùn nặn ra sao?

Phượng hoàng chân huyết, thiêu đốt!

Oanh!

Một tiếng nổ tung vang lên trong người Tiểu Ma Tiên, hỏa diễm màu đen bốc lên.

Hỏa diễm hừng hực không cách nào tưởng tượng nổi, gạch đá dưới chân của nàng bây giờ biến thành hơi nước!

Đối mặt cường giả Giới Vương, bản thân Tiểu Ma Tiên không địch lại, nhưng mà không có nghĩa nàng không có lực phản kháng, nàng thiêu đốt phượng hoàng máu huyết trong cơ thể, vận dụng Phượng Hoàng Niết Bàn thì nàng sẽ đạt tới mức mạnh nhất.

Chương 1585: Chiến thiên bạch

Hỏa diễm không ngừng gào thét, giống như trong người Tiểu Ma Tiên có một mặt trời màu đen.

Vào thời khắc này sau lưng Tiểu Ma Tiên có hư ảnh phượng hoàng màu đen bay lên trời, hư ảnh phượng hoàng này cũng có hỏa diễm bao phủ toàn thân, trong tích tắc hư ảnh phượng hoàng thiêu đốt Càn Trữ Cung, những tòa nhà này chung quanh lập tức bị hòa tan thành nước.

Thiên Bạch tuyệt đối không ngờ trong tích tắc muốn bắt Tiểu Ma Tiên thì biến cố xảy ra, tiểu cô nương nhìn qua tu vị không cao đột nhiên bộc phát ra lực lượng kh ủng bố như vậy.

- Nghịch thế -- Hấp Thiên Ma Công!

Tiểu Ma Tiên từ trong tu di giới rút trường tiên ra, đột nhiên chém ra ngoài, hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, đồng thời bộc phát ra lực lượng hắc ám của Hấp Thiên Ma Công, thôn phệ hư không, tính cả thân thể của Thiên Bạch đều bị hỏa diễm bao phủ.

- Hắc ám ý cảnh đệ lục trọng! Hỏa chi ý cảnh tầng thứ bảy!

Thiên Bạch hít khí lạnh, đây vốn là tiểu nữ hài không thu hút, không ngờ tạo nghệ pháp tắc hỏa diễm cùng hắc ám lại kh ủng bố như vậy!

Thiên Bạch cầm đoản đao ra tay không chút chần chờ, vừa ra tay là dùng toàn lực ứng phó ngay, đối mặt với Tiểu Ma Tiên thiêu đốt phượng hoàng máu huyết toàn thân thì hắn không thể không cẩn thận.

Xoạt xoạt xoạt!

Ánh đao cắt bóng tối, ánh lửa đầy trời, Tiểu Ma Tiên trong sát na này thân thể bay ngược ra ngoài, cùng lúc đó, rong tay nàng có trường tiên đánh ra lần nữa.

Cái này trước hết không phải tấn công Thiên Bạch, mà là dùng bóng roi trải rộng bốn phía của Thiên Bạc, hình thành một đạo kết giới!

Kết giới này cũng không có lực công kích, nhưng mà nó tạm thời khóa Thiên Bạch vào trong một không gian, làm cho hắn khó có thể thi triển thân pháp xuất quỷ nhập thần được.

- Ân!?

Tâm thần Thiên Bạch cả kinh, Tiểu Ma Tiên thi triển kết giới vây khốn mình, chẳng lẽ?

Đột nhiên trong lòng hắn sinh ra dự cảm xấu, mà đúng lúc này hắn cảm nhận được sát khí mạnh mẽ sau lưng.

Đột nhiên hắn quay đầu lại. Đã thấy Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, tóc dài bay lên, hắn như ma thần.

Đối mặt với Thiên Bạch, trong lòng Lâm Minh sinh ra sát ý. Vốn Lâm Minh không ôm tâm tính giao thủ với người này. Dù sao đối phương là Giới Vương, giao thủ vào lúc này là không sáng suốt. Nhưng mà hắn không nghĩ tới Thiên Bạch lại ra tay với Tiểu Ma Tiên, điểm này đã chạm vào nghịch lân của Lâm Minh!

Vào lúc này Lâm Minh không có chút lưu thủ nào nữa. Tà thần lực trong người của hắn bộc phát, trong nội thế giới của hắn Tử Phủ Đạo Cung mở ra toàn bộ.

Một khắc này đột nhiên bốn phía tối lại, Càn Trữ Cung biến mất, mọi người giống như tiến vào tinh không!

Tất cả mọi người đứng trong hư không, chung quanh là vũ trụ vô hạn. Mà trên đỉnh đầu của mọi người là chín ngôi sao.

Nhìn qua chín ngôi sao này bảy sáng hai tối, nhìn qua chúng ẩn ẩn chứa đứng đại đạo chí lý. Tinh quang vô tận chiếu xuống giống như hàng tỷ sợi tơ bạc, chúng không ngừng vây quanh người Lâm Minh.

Sát khí đáng sợ tràn ngập tứ phương, dùng nội thế giới của Lâm Minh làm trung tâm, những tinh quang này hội tụ cùng một chỗ, hình thành một ngân hà phong bạo kh ủng bố, không gian chung quanh dường như mất tập trung, mất đi liên hệ với ngoại giới.

Trong tích tắc tất cả mọi người trong Càn Trữ Cung đều bị chấn trụ!

- Đây là...

Huyết Nguyệt sững sờ nhìn qua chín ngôi sao trên bầu trời, trong đôi mắt đẹp tràn ngập dáng vẻ không thể tin nổi, nàng đã từng thử pháp thể song tu, thập phần tinh tường chín ngôi sao này là cái gì.

- Đạo Cung Cửu Tinh... Đây là Đạo Cung Cửu Tinh!

Huyết Nguyệt cảm giác nhận thức của mình bị phá vỡ.

Đạo Cung Cửu Tinh, quy tắc Thiên Đạo căn bản ngăn cản cảnh giới này, Lâm Minh tuổi chưa tới sáu mươi, nàng cho rằng hắn vốn chỉ mượn Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh xem, Huyết Nguyệt còn khuyên Lâm Minh không nên tu thành Đạo Cung Cửu Tinh cho thực tế.

Lâm Minh ở trong Vọng Nguyệt lâu nửa tháng nhưng mà Huyết Nguyệt cuối cùng không có mang Đạo Cung Cửu Tinh cấp cho Lâm Minh, thứ nhất là bởi vì Lâm Minh không thể giúp nàng, thứ hai là bởi vì Huyết Nguyệt cảm thấy cho dù mang Đạo Cung Cửu Tinh cấp cho Lâm Minh cũng không có ý nghĩa, hắn căn bản không luyện thành thì phí thời gian mà thôi.

Thế nhưng mà nàng tuyệt đối không ngờ kỳ thật Lâm Minh đã luyện thành Đạo Cung Cửu Tinh!

Cũng bởi vì hắn luyện thành Đạo Cung Cửu Tinh, cho nên mới phải mượn Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh của mình.

- Như thế nào... Khả năng...

Huyết Nguyệt cảm giác không cách nào lý giải nổi Lâm Minh, đây cũng không phải là có thiên phú hay không có thiên phú, nàng nghĩ không ra cần phải có cơ duyên gì mới có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Ở đây rất nhiều võ giả đều là nhân tộc, bọn họ không có lựa chọn lộ tuyến pháp thể song tu, mà Đạo Cung Cửu Tinh tuyệt tích không biết bao nhiêu ức năm, bọn họ mắt thấy sau lưng Lâm Minh hiện ra chín tinh cầu, nhưng cũng không hiểu đây là cái gì.

Chỉ ẩn ẩn cảm thấy nó rất dáng sợ, bởi vì thời điểm chín ngôi sao kia hiện ra, tất cả mọi người là võ giả nhân loại đều cảm giác khí huyết trong cơ thể bị chúng dẫn dắt, giống như muốn gào thét xông ra ngoài!

Mà đúng lúc này Lâm Minh ra tay.

Đạo Cung Cửu Tinh là lực lượng mạnh nhất của Lâm Minh, cảnh giới này đã sớm vượt qua hệ thống tụ nguyên Thần Quân sơ kỳ!

Một sát na kia khớp xương toàn thân của Lâm Minh nổ vang, nội thế giới lực lượng bạo phát ra, lực lượng thân thể của hắn là mười lăm tỷ, phối hợp Thương Khung Phách Điển càng làm công kích của Lâm Minh tăng vọt đến ngũ long chi lực!

Ầm ầm!

Khí kình đáng sợ vang lên, dù kết giới Tiểu Ma Tiên cùng Hồng Mông không gian gia trì cũng không thể bảo vệ nổi Càn Trữ Cung, nơi này nổ tung thành bụi phấn!

- Tu La Thiên Đạo? Diệt ma!

Lâm Minh lại thi triển chiêu thức trong Tu La Thiên Thư, một chiêu này cũng chỉ có Lâm Minh dùng Cửu Thiên tinh chi lực gia trì mới miễn cưỡng thi triển được, hắn đã từng dùng nó trọng thương Thiên Minh Tử!

Có thể nói đây là chiêu mạnh nhất trong các chiêu hiện tại của

Lâm Minh!

Lâm Minh đánh ra một thương và không gian nát vụn!

Đối mặt chiêu này Thiên Bạch biến sắc!

Tuy hắn không nhận ra Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng lại có thể cảm giác được lực lượng bộc phát của Lâm Minh, đạo lực lượng này khiến cho Lâm Minh không khác gì thái cổ cự long!

Lực lượng một người sao có thể kh ủng bố như vậy?

Thiên Bạch cầm đoản đao trong tay chân đạp thất tinh bộ, toàn thân của hắn mang theo hào quang màu ngà sữa, hào quang bạch sắc này ẩn chứa hương vị khó hình dung.

Hắn bước đi kết hợp hào quang vào bên trong.

Âm dương nằm trong hỗn độn, hồng mông sau đó biến thành pháp tắc bổn nguyên! Thông hiểu "Dương" chi pháp tắc rất thưa thớt.

Mà Thiên Bạch dưới cơ duyên xảo hợp đạt được truyền thừa "Dương" chi pháp tắc. Trùng hợp thể chất của hắn phi thường thích hợp tu luyện, như thế hắn có thể trong tổ chức sát thủ Thiên La sát cơ trùng trùng điệp điệp bước lên vị trí thủ lĩnh, thành tựu Giới Vương!

Trong nháy mắt Thiên Bạch chém ra một đao, thần quang chung quanh bị thôn phệ, giống như hào quang tách rời khỏi thiên địa.

Thái giám, cung nữ trong Càn Trữ Cung đều bị thần quang đáng sợ làm không thể hô hấp, khí huyết xao động như bạo thể mà vong!

Bồng!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai tiểu thái giám trong Càn Trữ Cung thân thể nổ tung. Nhưng mà thân thể nghiền nát không có máu chảy ra, thân thể của hắn biến thành màu ngà sữa và từ từ tiêu tán trong vô hình.

Một màn này người tu vị thấp ở đây phát lạnh, chỉ cần bị hào quang chiếu trúng là bốc hơi, tràng cảnh quỷ dị như thế khiến người ta sợ hãi!

- Lui!

Tiểu Ma Tiên lúc này cách Lâm Minh cùng Thiên Bạch rất gần, hai người giao thủ dư âm ảnh hưởng còn lại nàng đương nhiên là không sợ, nhưng mà tiểu cung nữ, tiểu thái giám ở Vọng Nguyệt lâu thì không chịu nổi.

Trường tiên trong tay nàng như linh xà cuốn lấy đám người này lại, rồi sau đó đột nhiên nàng bay ra ngoài, dùng hào quang bao phủ thân thể.

Chống lại pháp tắc phải dùng pháp tắc!

Uy lực của Hồng Mông không gian được vận chuyển tới tận cùng, đã sớm không thể tưởng tượng!

Mắt lực trường của mình bị Hồng Mông không gian thôn phệ, Thiên Bạch biến sắc, Thiên Bạch cũng là người hung ác, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc hắn đúng là thiêu đốt máu huyết chi lực, Thiên Bạch lúc này điên cuồng thôn phệ "Dương" chi pháp tắc.

Trong tích tức ánh đao của Thiên Bạch càng cổ xưa, giống như xuyên qua tuyên cổ tuế nguyệt.

Đây là khí tức Thái Sơ!

Hai lực trường không ngừng điệp gia, thương mang của Lâm Minh va chạm với ánh đao của Thiên Bạch.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt va chạm nhật nguyệt thất sắc, thiên địa không ánh sáng!

Phốc!

Thiên Bạch phun ra máu tươi, thân thể bay ra ngoài, mà Lâm Minh thân thể chấn động, khí huyết sôi trào!

Trong tích tức này lực lượng toàn thân của hắn sôi trào, Thiên Bạch lại dùng dương chi pháp tắc phân tán phần lớn lực lượng của Lâm Minh, lại dùng ánh đao ngăn cản thương mang của hắn.

- Thái Sơ chi khí! Đây là dương chi pháp tắc diễn biến ra Thái Sơ chi khí hình thức ban đầu, tuy chỉ có một tia, nhưng cũng phi thường đáng sợ, cường giả Giới Vương quả nhiên không có một ai đơn giản!

Lâm Minh lúc này cả kinh trong lòng, trên thế giới này có ba bổn nguyên chi lực-- Hồng Mông chi khí, Thái Sơ chi khí, tinh thần bổn nguyên!

Thái Sơ chi khí đặt song song với Hồng Mông chi khí!

Chương 1586: Hoàng cung đại tổng quản

Hồng Mông chi khí, đây là vật chất chi nguyên.

Thái Sơ chi khí, là năng lượng chi nguyên.

Tinh thần bổn nguyên, chính là linh hồn chi nguyên.

Ba cái kết hợp lại chính là "Tinh khí thần"!

Lúc trước Lâm Minh cũng bởi vì thiếu tinh thần bổn nguyên, Thần Mộng mới cự tuyệt Lâm Minh tu tập Mộng Vũ.

Ba bổn nguyên chi lực này mỗi một chủng đều cực kỳ trân quý, Lâm Minh có thể có được Hồng Mông chi khí cũng là do kế thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, bằng vào mình hắn không có khả năng đạt được, bởi vì Hồng Mông chi khí sau khi vũ trụ hình thành đã tuyệt tích, nghe nói trong hỗn độn vẫn còn tôn tại Hồng Mông chi khí, nhưng mà tinh thể hỗn độn này lực hút cực kỳ mạnh mẽ, bởi vì lực hút quá mạnh mẽ cho nên tự thành lực trường, hình thành không gian bịt kín, mặc dù Thiên Tôn tiến vào trong đó cũng không ra ngoài được.

Phong Thần Thiên Tôn Phong Thần Đại Pháp cũng sáng lập từ hỗn độn.

Thiên Bạch này trong chiêu thức có ẩn chứa Thái Sơ chi khí hình thức ban đầu, đây không phải chuyện đùa, rất hiển nhiên hắn đã từng đạt được truyền thừa cường đại, tuy truyền thừa này không bằng Hỗn Nguyên võ ý nhưng cũng là thần võ vô thượng.

Lúc này có được trận pháp gia trì, phẩm cấp linh khí mạnh mẽ này đã san bằng Càn Trữ Cung, hoàng hậu Nạp Diệp thị cũng bị Lâm Minh đánh toàn thân là máu vô cùng chật vật.

Trong tràng ương chỉ còn lại có Lâm Minh cùng Thiên Bạch đánh nhau gay gắt!

Trong va chạm vừa rồi Thiên Bạch thiêu đốt một tia máu huyết còn có hại chịu thiệt. Trái lại Lâm Minh chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, thân thể lui ra sau, cao thấp đã phân.

Vào lúc này người bên phe hoàng hậu dùng ánh mắt sợ hãi nhìn qua Lâm Minh, ngay cả Thiên Bạch cũng không phải đối thủ của Lâm Minh!

Cường giả Giới Vương bị Lâm Minh áp chế.

Lúc này những cung nữ, thái giám may mắn còn sống sót trong Càn Trữ Cung đều sợ hãi quay ra phía sau, Lâm Minh mang cho bọn họ áp lực quá lớn, hơn nữa Hồng Mông lực trường tràn ra ngoài khiến bọn họ không đứng vững.

Mà lúc này tâm tình không bình tĩnh nhất chính là Huyết Nguyệt.

Vừa rồi Lâm Minh thi triển Đạo Cung Cửu Tinh khiến tâm thần của nàng rung động kh ủng bố. Mà khi Lâm Minh vận dụng mười lăm tỷ cân lực lượng cùng với bí pháp mà hắn sử dụng cộng lại chính là ngũ long chi lực!

Lâm Minh thi triển bộ bí pháp này khiến Huyết Nguyệt có cảm giác như từng quen biết.

- Thương Khung Phách Điển? Đây là Thương Khung Phách Điển sao? Lâm Minh này cũng thông hiểu Thương Khung Phách Điển?

Huyết Nguyệt lúc này cảm thấy sóng gió trong lòng. Nàng vẫn cho rằng Thương Khung Phách Điển là bản đơn lẻ, hiện tại Lâm Minh cũng biết?

- Trách không được... Trách không được hắn lại đòi hỏi Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh của ta, thì ra hắn đã tu luyện Thương Khung Phách Điển bát môn độn giáp, hơn nữa luyện tới mức tận cùng mở ra Đạo Cung Cửu Tinh!

Huyết Nguyệt thì thào tự nói. Nàng cảm giác người trẻ tuổi trước mặt tràn ngập lạ lẫm.

Lúc này sắc mặt của Thiên Bạch ngưng trọng, trong va chạm vừa rồi dương chi lực của Thiên Bạch va chạm với Hồng Mông không gian của Lâm Minh chênh lệch quá rõ ràng.

Loại chênh lệch này nói rõ phẩm cấp của lực trường!

Dương chi lực trường vốn không tinh diệu bằng Hồng Mông không gian, huống chi Hồng Mông không gian còn được gia trì Hồng Mông chi khí, đó là Hồng Mông chi khí chân chính chứ không phải Hồng Mông chi khí hình thức ban đầu.

Mà dương chi lực trường chỉ có một tia Thái Sơ chi khí hình thức ban đầu.

Loại chênh lệch này có thể dùng trời và đất để hình dung mà thôi, Thiên Bạch có thể đánh nhau thành như vậy và ăn thiệt thòi nhỏ chính là do tu vị của hắn cao hơn Lâm Minh nhiều. Dựa vào cảnh giới áp chế mới triệt tiêu được một chiêu Diệt Ma của Lâm Minh.

- Thần Quân cảnh... Ngươi thật sự là Thần Quân cảnh?

Thiên Bạch nhìn qua Lâm Minh, trong giọng nói của hắn mang theo rung động rõ ràng.

Trong giao thủ vừa rồi hắn xác định cảnh giới của Lâm Minh rồi.

Tu vị Lâm Minh biểu hiện ra ngoài là tu vi chân thật. Nhưng hắn chỉ là Thần Quân sơ kỳ nhưng nếu như dùng tuyệt thế thiên tài giải thích cũng có thể giải thích qua, nói trắng là vượt qua cực hạn của Thần Quân cảnh!

Hắn ngay từ đầu cho rằng Lâm Minh là cường giả Giới Vương cảnh giả trang, cường giả Giới Vương dù giả trang trình độ cao thế nào, chính thức chiến đấu cũng không có khả năng duy trì tu vị Thần Quân cảnh được.

- Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Thiên Bạch cảm xúc phập phồng, ngữ khí không được bình tĩnh, hắn là lãnh đạo của tổ chức sát thủ Thiên La, hắn ngay từ đầu đã từng bước đi lên, kinh nghiệm sinh tử sa trường và đối mặt tử vong không biết bao nhiêu mà kể, Thiên Bạch đã dưỡng thành tố chất tâm lý không e sợ sinh tử rồi, nhưng bây giờ đối mặt với Lâm Minh hắn sinh ra tâm lý hoảng hốt.

Những gì xảy ra trên người Lâm Minh không cách nào dùng lẽ thường để hình dung.

Lâm Minh căn bản không trả lời Thiên Bạch, hắn từng bước tới gần Thiên Bạch, khí cơ vẫn tập trung vào đối phương, khí cơ này mang theo Hồng Mông chi khí nặng nề, hùng hổ dọa người!

Sắc mặt Thiên Bạch biến hóa, không có đường lui nữa.

- Ngươi muốn chiến đấu sinh tử với ta sao?

- Chẳng lẽ vừa rồi không phải sao?

Lâm Minh cười lạnh nói một câu.

- Ta chỉ muốn bắt cóc song tu đạo lữ của ngươi, không hề làm gì với nàng, chỉ tính toán dùng nàng uy hiếp ngươi rời khỏi đây, không nên tham gia vào trang đấu của tổ chức sát thủ Thiên La mà thôi, bản thân ta cũng không ra tay với ngươi, cũng không giết đạo lữ của ngươi!

Thiên Bạch lúc này giải thích động cơ của mình kỳ thật biến tướng nhận thua rồi.

Nhưng mà Lâm Minh lại dầu muối không tiến, hắn lạnh giọng nói ra:

- Ngươi vừa ra tay đã chọc giận ta!

- Cho dù ngươi dùng toàn lực cũng không lưu ta được đâu.

Thiên Bạch nhíu mày, hắn cực kỳ tự tin vào thân pháp của mình.

- Xác thực, nhưng ta cũng có thể lưu ký hiệu gì đó trên người của ngươi đấy.

- Làm gì hùng hổ dọa người thế?

Thiên Bạch chau mày, hắn hiện tại biết rõ Lâm Minh đang muốn cái gì, hắn cũng không muốn liều mạng cá chết rách lưới.

Hắn đang suy nghĩ chạy trốn.

Nhưng mà lúc này Hồng Mông lực trường bao phủ chung quanh tăng cường lên vài phần, muốn triệt để khóa không gian này lại.

Tuy thân pháp của Thiên Bạch tinh diệu, nhưng mà hắn tạm thời vẫn bị nhốt trong Hồng Mông không gian!

Nếu như Thiên Bạch ra tay công kích thì đương nhiên có thể phá vỡ Hồng Mông không gian, nhưng thời điểm đó Lâm Minh sẽ thừa cơ ra tay, đến lúc đó Thiên Bạch không thể ứng phó hai đầu thì chắc chắn bị Lâm Minh làm trọng thương.

Đúng như lời Lâm Minh đã nói, hắn sẽ lưu ký hiệu lên người Thiên Bạch.

Nghĩ tới đây Thiên Bạch giọng trầm xuống, quát:

- Ngươi không nên quá mức như thế, ngươi muốn bức ta liều mạng hay sao?

Thiên Bạch với tư cách một trong ba thủ lĩnh của Thiên La, hắn làm sát thủ vào sinh ra tử vài vạn năm qua, hắn có thể sống đến bây giờ, còn sống rất khá, tự nhiên không giống bình thường, nếu như hắn không có tuyệt chiêu bảo mạng mới là chuyện lạ.

Mà Lâm Minh đối mặt Thiên Bạch uy hiếp không nói cái gì cả, lực trường của Hồng Mông không gian không có biến mất.

- Tốt! Ngươi lợi hại!

Thiên Bạch lúc này lạnh cả người.

Hai đại cao thủ đối chiêu tới mức này làm mọi người bất ngờ, Lâm

Minh không chỉ là cao thủ, hắn môt chiêu phế Tôn công công, kế tiếp luân phiên ra tay đánh nát ngọc giản văn phù của Nạp Diệp thị hoàng hậu, rồi sau đó lại áp chế Thiên Bạch Giới Vương, thực lực đúng là không tưởng tượng nổi!

Chẳng những Lâm Minh bi3n thái, ngay cả song tu đạo lữ của hắn cũng chẳng kém gì, nhìn qua chỉ là nữ nhân xinh đẹp nhưng lực lượng bộc phát cũng rất kh ủng bố, ngay cả Thiên Bạch cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Hai người cho người ta cảm giác giống như không thuộc thế giới này, mạnh tới mức khiến người ta khó tin.

Thời điểm Thiên Bạch muốn dùng bí pháp liều mạng của mình huyết chiến Lâm Mình, một giọng nói già nua ung dung truyền tới.

- Cần gì phải tranh đấu tới mức này cơ chứ...

Giọng nói vừa vang lên thì sát khí giảm đi vài phần.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả thong dong đạp gió mà đi.

Một lão già mặt áo bào vàng, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, tóc trắng xóa, hình dáng tuổi già sức yếu.

Âm thanh của hắn già nua mang theo bén nhọn, nghe thập phần cổ quái, hắn mặc quần áo màu vàng là trang phục của thái giám, nhưng mà đồ văn trước áo bào là kim long.

Trong hoàng cung long là biểu tượng của hoàng quyền, chỉ có hoàng đế cùng thái tử mới có thể mặc, long bào của thái tử chỉ thiếu một trảo, là bốn trảo kim long.

Lão thái giám trước mặt mặc áo bào có hoa văn bốn trảo kim long, ý nghĩa hắn cùng cấp với thái tử! Mà trên thực tế trong Gia Lan Quốc cũng không có thái tử, cũng nói đúng hơn lão thái giám này địa vị tại Gia Lan Quốc gần với quốc chủ Gia Lan Quốc.

Kể từ đó thân phận của hắn cũng rõ ràng.

Hắn là một trong ba Giới Vương bên cạnh quốc chủ Gia Lan Quốc, hoàng cung đại tổng quản Ngụy công công!

Chương 1587: Chịu thua

- Bái kiến Hoàng hậu nương nương.

Ngụy công công đứng lại sau đó cúi chào Nạp Diệp thị đang ngã trong đống đổ nát.

Hắn thỉnh ảnh một tiếng này có quán chú chân nguyên vào trong, chân nguyên này như gió xuân rót vào trong người của Nạp Diệp thị, sau khi xoay chyển một chu thiên đã khôi phục không ít thương thế.

Gia Lan Quốc có ba Giới Vương, Đại Tư Mã trưởng quản quân sự, quốc sư chưởng quản chính sự, mà đại tổng quản Ngụy công công này chưởng quản nội vụ, vật tư cả nước, kể cả lam tuyết kim và các loại thiên tài địa bảo, phân phối tài nguyên, chi tiêu của hoàng cung, thậm chí ăn uống của mấy vạn thái giám cung nữ, toàn bộ đều do một tay Ngụy công công chưởng quản, có thể nói quyền thế ngập trời.

Nhân vật như vạy mặc dù nói theo lễ phép thỉnh an hoàng hậu, kỳ thật hắn chính là người có địa vị còn cao hơn cả hoàng hậu tại Gia Lan Quốc này.

Đây là thế giới cường giả vi tôn, dù là hoàng quyền của thế giới võ giả cũng phải lấy thực lực làm hạch tâm, đây là điểm khác với hoàng quyền của thế tục, người không có thực lực thì cho dù là hoàng tử, Tần phi cũng tốt, bọn họ sẽ không có chỗ đứng.

Vào lúc này có Ngụy công công đột nhiên xuất hiện, trong nội tâm Lâm Minh có chút rùng mình, người này khí tức âm trầm, chân nguyên nội liễm, rất khó phán đoán thực lực của hắn như thế nào.

Tuy hắn chỉ là Giới Vương bình thường, nhưng mà thực lực của hắn trong Giới Vương cũng là loại cao cấp, Lâm Minh ẩn ẩn cảm thấy Ngụy công công này thực lực còn trên cả Thiên Bạch.

Đây là điểm khiến hắn không thể không kiêng kỵ.

Dù sao Ngụy công công này hơn phân nửa sẽ không hướng về bọn họ.

Sau khi Nạp Diệp thị khôi phục chút chân nguyên và đứng lên, nàng vung tay lên và dùng năng lượng hung khô máu trên người của mình, máu và thịt của Tôn công công dính lên người biến mất.

Áo bào dùng lam tuyết kim cùng Thiên Tàm Ti dệt thành vốn là bảo vật. Hiện tại máu tươi bốc hơi và tan đi, áo bào trở nên trơn bóng, chỉ tiếc bảo vật này bị Lâm Minh đánh phá không ít. Cảnh này khiến uy nghiêm của Nạp Diệp thị giảm xuống nhiều.

- Ngụy công công... Ngươi có thể tới, bổn cung thật cao hứng.

Trên mặt Nạp Diệp thị tươi cười vài phần, nàng không có giống Lâm Minh tưởng tượng là lên án Lâm Minh trước mặt Ngụy công công, đám người Huyết Nguyệt dĩ hạ phạm thượng, phạm tội mưu phản thì chỉ bằng một câu của nàng. Đối với Càn Trữ Cung bị san bằng và bản thân bị đánh chật vật như vậy cũng không có đề cập tới.

Như thế khiến Lâm Minh càng xem trọng hoàng hậu này vài phần.

Ngụy công công ở trong hoàng cung hơn mười vạn năm, hắn tự nhiên biết rõ một màn trước mặt là nguyên nhân gì, trong quá trình tranh giành hoàng vị chẳng phân đúng sai chính tà, ai thực lực mạnh hơn thì người đó lên làm hoàng đế, ai là người thắng thì kẻ đó là chính nghĩa.

Lão quốc chủ bế quan đúng là đã thông báo cho Ngụy công công không nên nhúng tay vào tranh đoạt hoàng vị này, nhưng mà Càn Trữ Cung đã bị đánh sập, nếu đánh tiếp hoàng cung cũng bị san thành bình địa. Ngụy công công nhất định phải ra tay.

- Các vị, chuyện hôm nay dừng ở đây chứ? Hai vị nương nương cũng mệt mỏi a? Nên trở về cung nghỉ ngơi.

Ngụy công công xuất hiện thì nói một câu, có ý định hóa giải trận tranh đấu này.

Vừa rồi hai phe đánh nhau sinh tử, bây giờ nói dừng lại là dừng lại, đây cũng là thời điểm hai bên không biết phải làm sao, bất đắc dĩ mới lựa chọn thế.

Lâm Minh nhìn qua Thiên Bạch thật sâu, kỳ thật hắn biết rõ dùng thực lực của hắn tuy thủ đoạn ra hết có thể chiến thắng Thiên Bạch, nhưng mà chém giết này không thực tế.

Trong hoàng cung này mình muốn giết hoàng hậu thì Ngụy công công tất nhiên cũng không ngồi yên mà nhìn. Mà thực lực của Ngụy công công này còn mạnh hơn Thiên Bạch, giao thủ với hắn thắng bại khó mà dự đoán được. Chính thức đánh nhau với Ngụy công công tuyệt đối không khôn ngoan, chỉ tăng thêm thù địch mà thôi, mà trong Gia Lan Quốc còn không chỉ có một Giới Vương.

Lại nói Lâm Minh và Nhạc Vương gia kia không quen biết, hắn căn bản không có nghĩa vụ đi giúp Nhạc vương gia đánh sống chết làm gì, cũng căn bản không có ý định tham gia vào trận chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ở đây.

Lâm Minh muốn chính là Thương Khung Phách Điển, mà bây giờ mục đích của hắn đạt thành hơn phân nửa.

Lâm Minh nhìn qua Nguyệt phi, Nguyệt phi khẽ gật đầu, cũng không muốn tiếp tục tranh chấp.

Kỳ thật bọn họ đã chiếm đủ tiện nghi, Nạp Diệp thị bồi dưỡng đám cao thủ cũng chết không ít, Tôn công công còn bị Lâm Minh giết, thậm chí ngay cả hình tượng hoàng hậu uy nghiêm cũng đánh tan.

Một Tôn công công Thánh Chủ đỉnh phong đối với Nạp Diệp thị mà nói tuyệt đối là phụ tá đắc lực, bây giờ lại bị Lâm Minh chém rụng, chuyện này Nạp Diệp thị vẫn phải nhịn.

Đây là chỗ tốt do thực lực áp chế.

Nguyệt phi nhìn qua Lâm Minh tràn ngập hiếu kỳ, nàng rất muốn biết Lâm Minh làm sao học được Thương Khung Phách Điển, mà bây giờ còn chưa phải lúc hỏi thăm.

Nàng nhẹ nhàng cười cười, nhìn Ngụy công công hòa hoãn nói:

- Nếu Ngụy công công ra mặt, việc này cũng bỏ đi, chỉ hy vọng ngày sau trong Vọng Nguyệt lâu của bổn cung không còn kẻ nào đó hạ ý chỉ bảo ta tới đây nghe răn đe.

Nguyệt phi nói câu này mang theo vài phần cảnh cáo, nàng hôm nay dựa vào Lâm Minh mới chiếm thượng phong.

Nhưng dù vậy Nguyệt phi vẫn có vốn liếng cường thế như trước, bởi vì nàng tổn thương qua hai tháng là tốt, đến lúc đó nàng cũng khôi phục thực lực đỉnh phong, khi đó Nguyệt phi không kém gì Thiên Bạch.

Kể từ đó trong hoàng cung Gia Lan này nàng tự nhiên có vốn liếng dừng chân.

Bị Nguyệt phi một phi tần cảnh cáo, trong mắt Nạp Diệp thị hàn quang lóe lên rồi biến mất, nhưng mà nàng chỉ hất tay áo lên, mặt không biểu tình nói với thái giám đi theo:

- Khởi giá Dưỡng Tâm điện!

Càn Trữ Cung đã tan nát, nàng tự nhiên không có khả năng nghỉ ngơi trong Càn Trữ Cung, mà Dưỡng Tâm điện là cung điện của hoàng thượng, cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể tùy ý ra vào, hơn nữa còn được ở lại trong điện Dưỡng Tâm qua đêm, phi tử còn lại không có quyền lợi này.

Một trường phong ba cứ như vậy chìm xuống, Càn Trữ Cung bị hủy diệt, chắc chắn sẽ có người nghị luận, nhưng mà những chuyện này sẽ bị áp chế thôi.

Đương nhiên Lâm Minh sẽ không quan tâm những chuyện này, tiếc nuối duy nhất của hắn hôm nay chính là không lưu ký hiệu lên người Thiên Bạch, nhưng mà buộc hắn thiêu đốt máu huyết vẫn có lời.

Lâm Minh ý định đi theo Nguyệt phi trở về Vọng Nguyệt lâu, mà đúng lúc này hắn có người gọi lại.

- Vị tiểu huynh đệ này, xin dừng bước.

Lâm Minh dừng lại, xoay đầu qua nhìn Ngụy công công cười tủm tỉm nhìn mình, vốn là thái giám, hắn cười có chút quái dị, thực tế phối hợp gương mặt tuổi già sức yếu, hắn cười một cái không đẹp, thậm chí còn kiến người ta sởn gai ốc.

Nhưng mà Ngụy công công cười rộ lên thì phi thường hiền lành.

- Không nghĩ tới, Nhạc Vương thâm tàng bất lộ, không ngờ có thể mời tiểu huynh đệ tới làm phụ tá.

Ngụy công công trong khi nói chuyện ánh mắt đánh giá Lâm Minh, hắn mặc dù không có nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng mà giao thủ cuối cùng hắn vẫn cảm ứng đại khái, hắn đã hiểu kỳ thân phận của Lâm Minh, người như Lâm Minh nếu xuất thân từ thế lực lớn, như vậy thế lực sau lưng của hắn không phải thế lực Đại Giới Giới Vương của Gia Lan Quốc sánh bằng được.

Chênh lệch quá lớn!

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, nói ra:

- Ngụy công công hiểu lầm, Lâm mỗ không phải người của Nhạc vương gia, cũng không quen Nhạc vương gia, chỉ là bạn cũ với Nguyệt phi nương nương mà thôi, vào trong nội cung của Nguyệt phi làm khách.

Lâm Minh thập phần bình tĩnh nói một câu, làm cho Ngụy công công có vài phần dị sắc nhìn qua Nguyệt phi, Ngụy công công là người vô cùng khôn khéo, hắn là nhân vật thành tinh, hắn ẩn ẩn biết rõ Nguyệt phi tiến cung có mục đích gì.

Hắn làm thế nào cũng không nghĩ tới Nguyệt phi lại quen người như thế.

Kể từ đó hắn phải cân nhắc lại chuyện Nhạc vương gia tranh giành hoàng vị với Thân vương gia, thậm chí quan hệ với Lương công công có quan hệ tốt với Nguyệt phi.

Tất cả những điều kiện tiên quyết này là do Ngụy công công cho rằng Lâm Minh có thể xuất thân từ thế lực Thiên Tôn.

Một thế lực Thiên Tôn trong cả nội Tu La Lộ này là thế lực hô phong hoán vũ, phong vân một cõi, Ngụy công công bản thân trong thế lực này chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, nếu như có thể trèo lên quan hệ với thế lực Thiên Tôn thì ngày sau có nhiều chỗ tốt.

Mà bây giờ Ngụy công công nhìn thấy Lâm Minh căn bản không có ý nói xuất thân của mình, hắn cũng chỉ có thể không hỏi nhiều, tạm thời ý định trèo quan hệ với Lâm Minh, hắn chỉ vừa cười vừa nói:

- Tiểu huynh đệ nếu có ý, có thể thường đến Gia Lan Quốc làm khách, Gia Lan Quốc sẽ tiếp đãi như khách quý.

Ngụy công công nói những lời này trước mặt mọi người.

Lúc này hoàng hậu Nạp Diệp thị còn không có khởi giá, mặc kệ thái giám, cung nữ của Càn Trữ Cung và Vọng Nguyệt lâu đều nghe rõ ràng.

Trong mắt những tiểu thái giám, tiểu cung nữ thì Ngụy công công là một trong những nguyên lão của Gia Lan Quốc, ngoài quốc chủ ra là một trong ba người mạnh nhất, hơn nữa mạnh hơn Giới Vương bình thường, thực lực của Ngụy công công không kém, hắn tu luyện Quỳ Hoa Tâm Kinh tới cảnh giới không tưởng tượng nổi.

Trong hoàng cung Ngụy công công chính là đại tổng quản tuyệt đối, chưởng quản tất cả nội vụ, không riêng hoàng hậu, hoàng tử đều phải lễ nhượng ba phần, nếu hắn ủng hộ vương gia nào thì người đó có quá nửa cơ hội lên hoàng vị.

Đáng tiếc không có người nào có thể nịnh bợ hắn. Mặc dù Thân vương gia, Nhạc vương gia tặng lễ cũng không công mà lui.

Nhưng mà bây giờ nhân vật quyền thế của Gia Lan Quốc này đang chủ động lấy lòng Lâm Minh, chuyện này làm cho các tiểu thái giám, tiểu cung nữ cả kinh, lúc nhìn qua Lâm Minh đã biến thành nhân vật thâm tàng bất lộ.

Trên thực tế những tiểu thái giám, tiểu cung nữ này cảnh giới có hạn, bọn họ không hiểu ý nghĩa thực lực và thiên phú của Lâm Minh đại biểu cho cái gì, mà Ngụy công công nịnh nọt khiến bọn họ chấn kinh.

Mà hoàng hậu Nạp Diệp thị sắp lên kiệu nghe được Ngụy công công nói chuyện thì thân thể dừng lại, sắc mặt trở nên âm trầm.

Cuối cùng nàng vẫn ngồi trong kiệu, thái giám bên người hô lên.

- Khởi giá Dưỡng Tâm điện --

Rồi sau đó đoàn người Càn Trữ Cung biến mất trong khúc cua.

Mà thái giám, cung nữ củaVọng Nguyệt lâu lúc này quay về chỗ của mình, những người này như muốn bay lên.

Bọn họ cảm thấy mình như vừa đánh thắng trận lớn.

Chương 1588: Công pháp tới tay

Đối với tiểu thái giám, tiểu cung nữ của Vọng Nguyệt lâu mà nói, cho dù là hoàng hậu hay là nội vụ đại tổng quản Ngụy công công thì họ sợ tới chết, câu nói đầu tiên có thể làm cho bọn hắn triệt để bốc hơi khỏi nhân gian, hôm nay, hoàng hậu hao tổn nhiều cao thủ như vậy, ngay cả Càn Trữ Cung cũng không còn nhưng chỉ nén giận mà đi, mà Ngụy công công đi tới cũng không có truy cứu trách nhiệm của Lâm Minh, ngược lại còn nịnh nọt Lâm Minh, nói chỉ cần Lâm Minh tới Gia Lan Quốc chính là khách quý.

Hai người tương phản như thế, những tiểu thái giám, tiểu cung nữ cảm giác không thể tưởng tượng nổi, đồng thời cũng cảm thấy hãnh diện.

Tuy hoàng hậu và Ngụy công công kỳ thật chỉ chịu thua Lâm Minh, những tiểu thái giám, tiểu cung nữ bọn họ chẳng có chút quan hệ nào, nhưng dù sao Lâm Minh là ở lại trong Vọng Nguyệt lâu, hoàng hậu lần này chịu thua chính là chịu thua Vọng Nguyệt lâu, chuyện này chẳng khác gì trên mặt của bọn họ có hào quang.

Mà hình tượng của Lâm Minh cũng biến thành thâm bất khả trắc trong suy nghĩ của những tiểu thái giám, tiểu cung nữ, cho nên tiểu nha hoàn mang nước rửa mặt cho Lâm Minh không ngừng nhìn lén Lâm Minh, cũng hiếu kỳ với Lâm Minh.

Trong mắt của nàng thì Lâm Minh hôm nay chính là anh hùng của Vọng Nguyệt lâu, mà tình cảnh Giới Vương đại chiến tuy thập phần ngắn ngủi nhưng khắc sâu trong suy nghĩ của tiểu nha hoàn này. Vốn tiểu nha hoàn còn khinh bỉ Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ngày ngày mây mưa, hiện tại nàng lại hâm mộ Tiểu Ma Tiên, nhưng mà Tiểu Ma Tiên thực lực cũng khiến nàng kinh hãi và sùng bái.

Một nữ hài tử có thực lực như thế đúng là quá khó tưởng tượng.

Một đoàn người quay về Vọng Nguyệt lâu, vừa vào Vọng Nguyệt lâu thì Nguyệt đã phát ban thưởng, phần thưởng này chính là một ngàn nguyên khí phù văn cho mỗi tiểu thái giám, tiểu cung nữ, chuyện nỳ khiến bọn họ vô cùng cao hứng, hô to.

- Tạ nương nương ban thưởng!

Nguyệt phi mỉm cười, phất phất tay nói:

- Các ngươi đi xuống đi.

Chúng thái giám, cung nữ khom người rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Lâm Minh, Nguyệt phi cùng Tiểu Ma Tiên ba người.

- Lâm Minh, hôm nay cũng nhờ có ngươi.

Nguyệt phi trong khi nói chuyện. Nàng cũng rót một chén trà vân vụ vũ trà cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, đây là trà quý báu của Vọng Nguyệt lâu. Mỗi một ly đều có công hiệu nâng cao tinh thần.

Lâm Minh hai tay tiếp nhận chén trà, khách khí nói ra:

- Nương nương nói quá lời, chuyện hôm nay cũng là do ta mà có. Nếu như không phải một nam nhân như ta ở Vọng Nguyệt lâu thì hoàng hậu cũng không dễ dàng lấy Nguyệt phi ra lập uy.

Nghe Lâm Minh nói Nguyệt phi mỉm cười.

- Lâm Minh ngươi không cần khiêm tốn,ta và ngươi cũng biết hoàng hậu là cố ý làm khó dễ, cho dù không có ngươi thì nàng ta cũng tìm cớ khác gây khó dễ mà thôi, nếu không có ngươi thì hôm nay chắc chắn không xong, may mắn ta tổn thương qua một thời gian là tốt lên. Đến lúc đó ta cũng không sợ bọn chúng, cho dù Thiên Bạch có tới cũng không dễ dàng làm gì ta đâu.

Nhắc tới Thiên Bạch, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Thiên Bạch lại tới thì không cần nương nương ra tay, sổ sách ta sẽ tính với hắn, còn không có tính toán rõ đâu, Nguyệt phi nương nương ngươi bị thương nghiêm trọng như thế, điều dưỡng lâu như vậy còn chưa trừ tận gốc sao?

Nghe Lâm Minh nhắc tới chuyện này, Nguyệt phi than nhẹ một tiếng, nói:

- Là Vô Sinh Độc... Độc này có thể g iết chết Thánh Chủ, ảnh hưởng Giới Vương! Nếu như không phải thủ hạ thân tín của ta ra tay, ta cũng sẽ không bị thương tích này, cho nên ta phải áp chế độc thời gian dài, chân nguyên không thể điều động nhiều.

- Ah? Vô Sinh Độc?

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của ba Luyện Dược Sư, đương nhiên biết rõ chất độc này.

Trên thế giới này độc dược của phàm nhân không có hiệu quả với võ giả, nhưng chút độc dược có thể gi ết chết Hồng Cảnh.

Nhưng mà những độc dược này phải xuất ra từ tay của Luyện Dược Sư, hơn nữa tài liệu luyện chế phải là thiên tài địa bảo.

Luyện Dược Sư có thể luyện chế đan dược tăng tu vị có chút vô thượng thần đan ngay cả Giới Vương cũng đánh đập tàn nhẫn, bởi vì những vô thượng thần đan này các Giới Vương đánh nhau tàn nhẫn để có được.

Nhưng mà tốt xấu gì cũng có tác dụng với Giới Vương, đương nhiên cũng có thể là độc dược với Giới Vương.

Thậm chí có chút đan dược tăng tiến tu vị, bởi vì dược tính quá mạnh nếu như phục dụng, hoặc là tu vị chưa đủ có thể bạo thể mà chết.

Cho nên độc dược có thể giết võ giả cao cấp cũng không dễ gặp được!

Mà Vô Sinh Độc này do thiên tài địa bảo luyện thành, hơn nữa còn dùng quá trình rườm rà mới thành.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói ra:

- Vô sinh độc tuy lợi hại, nhưng mà dược tính của nó dựa theo lý giải của Lâm mỗ còn chưa tới mức ảnh hưởng tới Giới Vương...

- Đúng vậy, Vô Sinh Độc này do lục phẩm Thần Văn Sư gia trì thần văn thuật cho nên độc tính mạnh hơn xa bình thường, ta trừ khử nó phải mất thời gian nửa năm.

- Thần văn thuật!

Lâm Minh mỉm cười, nói ra:

- Nếu như là thần văn thuật thì độc dược này phải có đường vân của Tu La pháp tắc, những đường vân này có thể phá giải, tuy không cách nào giải trừ độc tính của Vô Sinh Độc, nhưng mà độc tính lại gia trì Tu La Thiên Đạo nên khó trừ khỏ hơn.

Lâm Minh nói như vậy trong lòng Huyết Nguyệt khẽ động, nàng lập tức nghĩ tới lúc Lâm Minh phá giải thần văn phù của hoàng hậu, đây không phải thủ đoạn người bình thường có thể làm được.

Thậm chí rất nhiều lục phẩm Thần Văn Sư cũng không thể làm được trong thời gian ngắn.

Điểm này làm cho Huyết Nguyệt cảm thấy không tưởng tượng nổi, nàng không biết Lâm Minh tuổi còn trẻ như vậy làm sao có thể phá giải được đoạt mệnh ngọc phù, tìm ra nhược điểm của lục phẩm thần văn phù, cho dù Lâm Minh chuyên môn nhắm vào hai chủng thần văn thuật này mà tu luyện cũng rất khó trong thời gian ngắn bài trừ ngay được.

Đối với Lâm Minh, Huyết Nguyệt cảm thấy bí ân trong lòng, cho dù là truyền nhân của Chân Thần cũng không làm được như Lâm Minh.

Chưa dù cốt linh chưa đủ sáu mươi, có thể chiến Giới Vương cũng khiến người ta cảm thấy khó tin!

- Lâm Minh... Ngươi thật sự là... Chưa đủ sáu mươi tuổi?

Tuy cảm giác hỏi như vậy không quá lễ phép, nhưng mà Huyết Nguyệt vẫn không nhịn được.

Lâm Minh mỉm cười, hàm hồ nói ra:

- Tuổi của Lâm mỗ đúng là không lớn, nhưng mà có thể đạt tới cảnh giới bây giờ là nhờ vào chút cơ duyên.

Lâm Minh dù nói hời hợt nhưng mà Huyết Nguyệt tuyệt không cho rằng như vậy, trong Tam Thập Tam Thiên vũ trụ, người vận khí tốt không biết bao nhiêu mà nói, nhưng mà dù là truyền nhân Chân Thần thánh địa cũng không được một phần mười của Lâm Minh.

Tuy Lâm Minh không có nói rõ tuổi, Huyết Nguyệt vẫn ẩn ẩn xác nhận cốt linh của Lâm Minh chưa đủ sáu mươi.

Trong nội tâm xuất hiện suy nghĩ này, Huyết Nguyệt đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, sờ vào trong tu di giới, dừng lại mấy hô hấp Huyết Nguyệt từ trong tu di giới xuất ra ngọc giản đỏ như máu.

Ngọc giản này chính là Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh.

- Lâm Minh, hôm nay ta thiếu nợ ngươi đại nhân tình, ta vốn tưởng rằng hoàng hậu có tu vị nửa bước Giới Vương, bên người có Tôn công công cũng không thể lưu được ta, lại không nghĩ hoàng hậu mời Thiên Bạch của Thiên La tới, suýt nữa khiến ta ăn thiệt thòi lớn, nếu không phải có ngươi ra tay, ta hôm nay chỉ sợ rất khó trở về, ít nhất ta sẽ phải trả cái giá to lớn mới có khả năng thoát khỏi Càn Trữ Cung.

- Ân tình này ta nhớ kỹ, ta biết rõ ngươi cần cái này, hiện tại cho ngươi, xem bao lâu thì xem.

Huyết Nguyệt nói xong mang ngọc giản màu đỏ đặt lên bàn, giao cho Lâm Minh, Huyết Nguyệt tuy trong người trung độc, nhưng kỳ thật cũng có một ít bí pháp bảo vệ tính mạng, đều là chiêu thức đốc sức liều mạng, nếu như thi triển ra thì có khả năng đào thoát khỏi Thiên Bạch, nhưng mà phải thiêu đốt máu huyết và nguyên khí đại thương.

Đối với Huyết Nguyệt có thù lớn chưa trả mà nói đây là chuyện không tiếp nhận được, cho dù mang Thương Khung Phách Điển đưa cho Lâm Minh cũng đáng giá.

- Thương Khung Phách Điển!

Con mắt Lâm Minh sáng ngời, hắn đến tìm Huyết Nguyệt chính là vì ngọc giản này, mà bây giờ, rốt cục đến tay.

Huyết Nguyệt nói:

- Ta sớm có thể cho ngươi mượn, nhưng mà ta cho rằng dù ngươi có được Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh cũng không luyện thành, chỉ phí công vô ích, cho nên ta không đặt yêu cầu của ngươi trong lòng, lại không nghĩ ngươi đã mở Đạo Cung Cửu Tinh, đạt tới cảnh giới nghịch thiên trong truyền thuyết, đúng là không biết ngươi tu luyện thế nào thành.

Huyết Nguyệt tràn ngập hiếu kỳ với Lâm Minh, nhưng nàng không có hỏi, nàng suy đoán chuyện này có liên quan tới cơ duyên của Lâm Minh, là bí mật của Lâm Minh.

Lâm Minh không có chối từ, tiếp nhận Thương Khung Phách Điển, cảm giác quét qua thì trong đó quả nhiên ghi lại phương pháp tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh tu luyện Luyện Thể Thuật nhiều năm như vậy, hắn càng cảm thấy Thương Khung Phách Điển là công pháp hết sức kỳ lạ.

Ngay từ đầu Lâm Minh cho rằng Thương Khung Phách Điển là thần võ vô thượng, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại chỉ sợ không đơn giản như thế.

Luyện Thể Thuật dù sao cũng từng hưng thịnh ở Thần Vực, để lai vô số truyền thừa, tuy trải qua bao nhiêu ức năm qua đã tổn thất rất nhiều, nhưng mà vẫn có lưu các loại công pháp như Hỗn Độn Cương Đấu Kinh các, nhưng mà những công pháp này không có bá đạo như Thương Khung Phách Điển.

Rất nhiều công pháp luyện thể áp dụng quy tắc trước ba mươi sáu ức năm trước, hiện tại mang ra luyện cũng khó đạt tới Đạo Cung

Cửu Tinh.

Mà Thương Khung Phách Điển ghi lại các loại đan dược trân quý, những đan dược này mặc dù hôm nay dưới pháp tắc cấm đoán vẫn có tác dụng không nhỏ, không giống tầm thường.

Cho nên đối với Thương Khung Phách Điển, Lâm Minh càng coi trọng. Thực tế bí pháp phát lực Bách Trọng Lãng có thể tăng lực lượng theo bội số nhân, chuyện này có ý nghĩa lực lượng của Lâm Minh ngày sau càng mạnh thì phát lực càng mạnh.

Lâm Minh thu hồi Thương Khung Phách Điển, nhìn Huyết Nguyệt nói:

- Cảm ơn Nguyệt phi nương nương, ta đúng là cần ngọc giản này, kỳ thật ta còn có một chuyện cần hỏi, chỉ là có chút mạo muội... Cho nên vẫn không có nói ra...

Nguyệt phi thập phần thản nhiên nói:

- Lâm công tử không cần phải khách khí, hỏi đi...

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Ta muốn biết nương nương làm sao đạt được Thương Khung Phách Điển này?

Chương 1589: Thân thế Huyết Nguyệt

Lâm Minh đã sớm kỳ quái công pháp này trên cơ bản không có bản đơn lẻ, muốn phục chế một bộ cũng cần người tu luyện luyện tới đại viên mãn mới được.

Dưới loại tình huống này người chế tác hao phí đại lượng tinh lực, rất nhiều thời gian mới chế tác ra được.

Có rất ít người làm được điểm này, nhiều khi còn khó hơn tu luyện ban đầu.

Nếu quả thực có người phục chế đầy đủ, chắc chắn là cổ nhân của ba mươi sáu ức năm trước.

Một bộ công pháp này của mình và Huyết Nguyệt đều phân ra từ Thần Vực cùng Tu La Lộ, đồng thời lại bổ sung cho nhau, chuyện này quá trùng hợp.

Mặc dù Lâm Minh có nghi vấn nhưng mà hắn và Huyết Nguyệt bèo nước gặp nhau, liên quan tới nơi phát ra công pháp có liên quan tới một ít bí mật của Nguyệt phi, người ta hơn phân nửa sẽ không nói cho hắn nghe, hiện tại Lâm Minh cùng Nguyệt phi quan hệ gần cho nên Lâm Minh mới hỏi.

Nhưng mà Lâm Minh hỏi xong thì sắc mặt Huyết Nguyệt lộ vẻ khó xử, dường như không muốn trả lời.

- Lâm công tử... Đây là ta đat được trong bí cảnh, nhưng là mà tình hình cụ thể của bí cảnh này có quan hệ một ít bí mật của ta, một khi nói ra sẽ uy hiếp an toàn của người thân, thật sự không cách nào bẩm báo... Thật có lỗi!

Huyết Nguyệt châm chước nói như thế, Lâm Minh ra tay cứu nàng, nàng giấu diếm thân thế công pháp thì Huyết Nguyệt cảm thấy băn khoăn.

Ngược lại Lâm Minh rất tiêu sái, hắn không có để ý:

- Nếu liên quan an toàn của ngươi thân nương nương, nương nương không trả lời là đương nhiên, là Lâm mỗ đường đột.

Lâm Minh nói như vậy. Huyết Nguyệt lúc này lại băn khoăn, nàng nói ra:

- Thật sự là khó có thể mở miệng, Lâm công tử, kỳ thật ta cũng muốn hỏi lai lịch công pháp của Lâm công tử, nếu như ta không nhìn lầm lời thì Lâm công tử lúc đấu với Thiên Bạch đã mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, lại dùng bí pháp phát lực, làm cho lực lượng của mình tăng lên vài lần đúng không?

Huyết Nguyệt nhận ra Lâm Minh cũng ngoài ý muốn. Xem ra bản thân Huyết Nguyệt cũng tu luyện, nhưng mà quyển Đạo Cung Cửu Tinh trong tay của nàng không có mở bát môn độn pháp, nàng tu luyện thế nào?

Trong lòng Lâm Minh đưa ra một ít suy đoán. Chẳng lẽ lại...

Hắn nhìn qua Huyết Nguyệt thật sâu và có dị sắc trong mắt.

Hơi dùng một chút, Huyết Nguyệt cho rằng Lâm Minh không muốn trả lời. Nàng than nhẹ một tiếng nói ra:

- Ta biết rõ mình có chút quá phận, nhưng mà lai lịch bát môn độn pháp trong tay Lâm công tử với ta mà nói thực rất trọng yếu, liên quan đến tới một người mà ta tìm kiếm, mà người nọ với ta mà nói quan trọng như tính mạng của mình, nếu như có khả năng, thỉnh Lâm công tử nói cho ta biết, nếu như Lâm công tử nhất định muốn biết lai lịch của Đạo Cung Cửu Tinh trong tay thì ta cũng nói tỉ mỉ, nhưng mà hy vọng Lâm công tử lấy võ đạo chi tâm thề, không tiết lộ ra ngoài...

Huyết Nguyệt nói đến đây Lâm Minh ngơ ngác nhìn qua Huyết Nguyệt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Liên quan đến đến Huyết Nguyệt vẫn tìm kiếm một người, chẳng lẽ là...

Trên đời này... Thậm chí có chuyện trùng hợp như vậy?

Thấy Lâm Minh sững sờ, trong lòng của Huyết Nguyệt có chút sốt ruột, nàng đang lo lắng và muốn biết chuyện này nhất, mà nếu như Lâm Minh không nói thì nàng không có biện pháp.

- Lâm công tử, ta hiện tại nói cho ngươi biết lai lịch của Đạo Cung Cửu Tinh trong tay ta, chỉ hy vọng Lâm công tử chớ nói ra ngoài, nếu không tính mạng người thân của ta...

Huyết Nguyệt đang muốn nói bí mật của mình, mà đúng lúc này Lâm Minh hít sâu một hơi, dùng ngữ khí cổ quái nói ra:

- Cái kia... Nương nương muốn tìm người không phải họ Mộ đấy chứ...

Lâm Minh nói như vậy thân thể Huyết Nguyệt run lên như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, nàng không thể tin nổi nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt hiện ra vẻ xuất thần, từ kinh ngạc không dám tin tới vui sướng...

Tay nàng run nhè nhẹ, nhưng mà nàng dường như đang khắc chế, trong lòng có ý e ngại, nàng sợ nhận được tin tức không tốt.

Nhìn thấy Huyết Nguyệt phản ứng như vậy, Lâm Minh đã hoàn toàn khẳng định suy đoán của mình, trong lòng của hắn cảm khái, không nghĩ tới Mộ cô nương cần tìm người, bây giờ lại gặp được.

Lâm Minh cũng hiểu rõ, Huyết Nguyệt lấy tên hiệu có chữ "Nguyệt" là gì, bởi vì Huyết Nguyệt vốn tên là Mộ Linh Nguyệt.

Mà Mộ Linh Nguyệt chính là muội muội thất lạc nhiều năm của Mộ Thiên Tuyết, năm đó bởi vì Thiên Minh Tử đuổi giết, Mộ Thiên Tuyết tế hiến linh hồn bản thân phát động ma phương tập sát mấy vạn cao thủ Thần Vực, đồng thời cũng tống muội muội đi xa, từ đó về sau hạ lạc của Mộ Linh Nguyệt không rõ.

Lâm Minh lại không nghĩ tói Mộ Linh Nguyệt vi báo thù, lịch lãm rèn luyện, bức bách chính mình, chẳng những tiến vào Tu La Lộ còn gia nhập tổ chức sát thủ Thiên La!

Hôm nay nàng vẫn sống chết ma luyện thực lực của mình, đủ nhìn ra nàng chờ mong ngày báo thù ra sao.

Đồng thời nàng cũng đang tìm kiếm tỷ tỷ.

Về phần "Huyết Nguyệt" có chữ "Huyết" cũng có nghĩa là huyết hải thâm cừu, đại biểu trong đó là lĩnh vực của Mộ Linh Nguyệt, trong bóng đêm vô tận có huyết nguyệt nhô cao.

Hôm nay Lâm Minh cùng Huyết Nguyệt gặp nhau, trùng hợp có cùng nguyên nhân, năm đó Huyết Nguyệt bởi vì biết Thiên Minh Tử tồn tại, bất đắc dĩ tiến vào Tu La Lộ, mà hắn thì gặp Tạo Hóa thánh tử, cũng tiến vào Tu La Lộ, hắn tìm kiếm cách tăng thực lực, không ngờ gặp được Huyết Nguyệt.

Cùng lựa chọn mà tạo nên trùng hợp ngày hôm nay, mà hai người cũng lại tình cờ gặp nhau.

Nhưng mà Lâm Minh xem ra Huyết Nguyệt muốn báo thù, thật sự rất khó khăn rất khó khăn, nếu như Thiên Minh Tử lúc trước không tổn thất một tay ở Thiên Diễn đại lục thì hắn đã sớm bước bào cảnh giới nửa bước Thiên Tôn.

Mà trái lại Mộ Linh Nguyệt trải qua nhiều năm cố gắng cũng chỉ mới vào Giới Vương mà thôi.

Chênh lệch hai cảnh giới đối với mấy tuyệt thế thiên tài bài danh ở phía trước có lẽ mấy ngàn năm là có thể vượt qua, nhưng mà đối với thiên tài truyền nhân Thiên Tôn mà nói lại thường thường cần vài vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm mới gian nan đạt tới được.

Mà có một ít thiên tài cũng không thể vượt qua được.

Thiên phú của Thiên Minh Tử ở cấp độ truyền nhân Thiên Tôn đỉnh cấp, Mộ Linh Nguyệt muốn đuổi kịp hắn quá khó.

Nhìn thấy Mộ Linh Nguyệt thần sắc lo được lo mất, Lâm Minh nói:

- Mộ cô nương không có việc gì, bởi vì một ít nguyên nhân cho nên nàng đi theo cao thủ Thiên Tôn tu luyện, nếu như ngươi muốn gặp nàng, ta ra khỏi Tu La Lộ sẽ mang ngươi đi theo, ta trước kia nghe Mộ cô nương nhắc tới ngươi, ngươi là tiểu thánh nữ Mộ Linh Nguyệt của Thiên Vũ thánh địa năm xưa sao?

Nghe được Lâm Minh nói lời này, thân thể Mộ Linh Nguyệt không ngừng run lên, nàng đang cố chèo chống thân thể không té ngã.

Nàng tìm kiếm hơn năm vạn năm qua, mà giờ này ngày này nàng rốt cục đạt được tin tức tỷ tỷ còn sống.

- Nàng không có việc gì... Nàng không có việc gì ah...

Mộ Linh Nguyệt thì thào tự nói, nước mắt mông lung ướt nhẹp khăn che mặt.

Lâm Minh không nói gì, hắn chỉ yên lặng nhìn qua, hắn biết rõ tin tức hôm nay đối với Mộ Linh Nguyệt trùng kích rất lớn, nàng cần thời gian khôi phục tâm tình.

Qua một phút sau Mộ Linh Nguyệt mới từ trong vui sướng khi nghe tin tức này khôi phục lại, nàng nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt hiện ra cảm kích thật sâu.

- Xin hỏi, Lâm công tử cùng tỷ tỷ của ta là...

Mộ Linh Nguyệt lúc này nhìn qua Lâm Minh ánh mắt đã hoàn toàn không giống trước, tìm được manh mối của tỷ tỷ đối với Mộ Linh Nguyệt mà nói trọng yêu hơn mọi chuyện.

- Mộ cô nương và ta vừa là thầy vừa là bạn, nàng giúp ta vượt qua võ đạo chi lộ lúc ban đầu, cũng là thời kỳ ta gian nan nhất, dạy ta rất nhiều thứ, ta và Mộ cô nương có thể nói là thầy trò, cũng là đồng bọn chiến đấu sinh tử, nàng đã cứu tính mạng của ta mấy lần, ta đã cứu nàng, quan hệ lẫn nhau xem như không có chuyện gì không thể nói, không bí mật không thể chia xẻ, có thể nói hoàn toàn tín nhiệm đối phương, nhưng mà bình thường ta gọi Mộ cô nương là sư tỷ, cho nên nói quan hệ xem như sư đệ của nàng.

Lâm Minh nói xong lời nói này Mộ Linh Nguyệt đã tin hơn phân nửa, đương nhiên đây chỉ là lời của Lâm Minh mà thôi, còn chưa đủ khiến Mộ Linh Nguyệt hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy Lâm Minh lại mang chuyện Mộ Thiên Tuyết đi Tiêu Dao Đảo và viễn cổ Đế Đô nói ra, cũng nhiều lần lịch lãm tìm kiếm thiên tài địa bảo, kể cả Mộ Thiên Tuyết có cô cô Mộ Thủy Thiên cùng với những quân cờ ẩn ở Tiêu Dao Đảo của Thiên Vũ thánh địa nói kỹ càng.

Nghe những lời này Mộ Linh Nguyệt đã hoàn toàn tin tưởng. Nếu như Lâm Minh không phải có quan hệ tín nhiệm với Mộ Thiên Tuyết thì chắc chắn nàng không bao giờ mang Lâm Minh đi Tiêu Dao Đảo, cũng giao phó đồ vật cho Lâm Minh, đây chính là hy vọng phục hưng Thiên Vũ thánh địa, đều ký thác vào người Lâm Minh.

Mà bây giờ Mộ Linh Nguyệt xem ra Lâm Minh thật sự quá ưu tú, có đầy đủ khả năng làm được điểm này.

- Thực không ngờ tỷ tỷ có thể tìm được ngươi là thiên tài tuyệt thế, đây là may mắn của tỷ tỷ, cũng là may mắn củaThiên Vũ thánh địa, ngươi chưa đủ sáu mươi, tu vị Thần Quân sơ kỳ, chiến lực sánh ngang Giới Vương bình thường, tạo nghệ thần văn thuật không thể tưởng tượng nổi, càng mở đủ bát môn độn giáp, đột phá Đạo Cung Cửu Tinh! Ta thực khó có thể tưởng tượng ngươi làm sao phân bố thời gian tu luyện trong sáu mươi năm qua... Có bao nhiêu thiên phú, bao nhiêu cơ duyên, bao nhiêu trả giá.

Trong lòng của Mộ Linh Nguyệt thấy Lâm Minh chính là anh hùng của thế gian! Một lần đại kiếp nạn chưa chắc xuất hiện thiên tài như Lâm Minh này! Hắn là nhân vật hoàn toàn có thể vượt qua đại kiếp nạn, ví dụ như ba mươi sáu ức năm trước có Phong Thần Thiên Tôn cũng không hơn gì hắn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Minh có thể bảo trì tốc độ này, có thể duy trì đột phá mạnh mẽ.

- Tỷ tỷ có ngươi phụ tá thật sự là quá may mắn, có ngươi thì chuyện trùng kiến Thiên Vũ thánh địa không khó, kể cả báo thù

Thiên Minh Tử chỉ cần có thời gian là làm được!

Nhắc tới Thiên Minh Tử, Mộ Linh Nguyệt khó mà bình tĩnh được, nàng đối với Thiên Minh Tử hận nghiến răng nghiến lợi! Thiên Minh Tử xuất thân Thiên Vũ thánh địa, nhưng lại đả đảo Thiên Vũ thánh địa, tàn sát hết Mộ thị nhất tộc!

Cừu hận như thế chẳng khác gì không đội trời chung!

- Thiên Minh Tử bây giờ chắc là Đại Giới Giới Vương đỉnh phong, Thiên Vũ thánh địa báo thù hắn không thể nóng lòng được.

Mộ Linh Nguyệt nói như vậy trên mặt Lâm Minh đầy vẻ cổ quái, hắn do dự nói:

- Ách... Về mối thù của Thiên Minh Tử, chỉ sợ không cần quan tâm...

Chương 1590: Khó tin nổi

- Ân? Ngươi nói cái gì?

Mộ Linh Nguyệt sững sờ một chút, không có hiểu rõ Lâm Minh vì sao nói như vậy.

- Thù của Thiên Minh Tử không cần quan tâm?

Mộ Linh Nguyệt khi nói chuyện, nghi hoặc nhìn qua Lâm Minh, dựa theo lời của Lâm Minhthì Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết là đồng bọn có thể giao phó tính mạng cho nhau. Mộ Thiên Tuyết muốn báo thù, Lâm Minh đương nhiên không ngồi yên không nhìn thấy.

Mộ Linh Nguyệt nhìn qua Lâm Minh, chờ Lâm Minh nói.

Lâm Minh cân nhắc một chút, cảm giác vấn đề này mặc dù khó tin, dù nói raMộ Linh Nguyệt cũng không đến mức không tin, nhưng mà quá khó tiếp nhận...

Hắn dừng hơi lâu khiến cho Mộ Linh Nguyệt có thời gian chuẩn bị đủ, mới chậm rãi nói ra:

- Cái kia... Kỳ thật, Thiên Minh Tử chết rồi.

- Cái... Cái gì?

Mộ Linh Nguyệt phản ứng đầu tiên là đứng lên, cái bàn chút nữa bị nàng đụng lăn.

- Ngươi nói... Thiên Minh Tử chết rồi?

Mộ Linh Nguyệt trong khi nói chuyện nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong nội tâm đầy sóng gió.

Thiên Minh Tử, qua nhiều năm như thế là ngọn núi áp trong lòng của nàng, ép tới mức nàng thở gấp không nổi, nàng gia nhập tổ chức sát thủ chính là vì lịch lãm trong tổ chức sát thủ có cơ hội báo thù, chỉ có nhiều lần trải qua sinh tử, di chuyển giữa sống và chết mới dễ dàng đột phá cảnh giới nhất.

Mộ Linh Nguyệt biết rõ thiên phú của mình kém hơn Thiên Minh Tử, hơn nữa Thiên Minh Tử còn tu luyện lâu năm hơn nàng, muốn đuổi kịp Thiên Minh Tử, phi thường khó!

Cho nên nàng trả giá nhiều... Cố gắng hơn nữa!

Mà cũng bởi vì Thiên Minh Tử tồn tại, Mộ Linh Nguyệt vẫn không ngừng mai danh ẩn tích, chưa bao giờ nói tới thân thế của nàng bao giờ, kể cả Lương công công cũng chỉ biết danh hiêu của nàng là Huyết Nguyệt, không có người nào biết tên vốn có của nàng.

Che giấu tung tích trong tổ chức sát thủ Thiên La càng dễ dàng.

Nhưng mà chính vì nàng không thở nổi khi có cừu nhân thế này, cản trở nàng trùng kiến Thiên Vũ thánh địa, trong mắt nàng hắn không phải kẻ có thể báo thù trong thời gian ngắn. Bây giờ lại bị Lâm Minh nói hắn chết rồi.

Chuyện này làm tâm thần của Mộ Linh Nguyệt rung mạnh, khó có thể kịp phản ứng.

Thiên Minh Tử là nhân vật bậc nào. Năm vạn năm trước cũng đã đột phá Giới Vương, hơn nữa dùng thiên phú của hắn bây giờ ít nhất cũng là Đại Giới Giới Vương, thậm chí còn là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp bức thẳng nửa bước Thiên Tôn.

Người như vậy ít khi vẫn lạc trong bí cảnh, mà lòng dạ, thủ đoạn của Thiên Minh Tử cũng khiến hắn khó vẫn lạc, hắn chết như thế nào?

Chẳng lẽ bị người giết? Ai có thể giết Đại Giới Giới Vương đỉnh phong?

Mộ Linh Nguyệt phản ứng đầu tiên là không thể tin, nhưng mà nàng cảm giác Lâm Minh không có nói đối. Nhưng mà thời điểm hắn nói lại quá kinh người, loại người này hơn phân nửa không cần nói dối. Hơn nữa chuyện này nói lung tung đối với Lâm Minh không có chỗ tốt gì.

- Đúng rồi... Là sư phụ ngươi ra tay?

Mộ Linh Nguyệt đột nhiên ý thức được khả năng này, nếu như Lâm Minh có sư phụ là Thiên Tôn đỉnh phong thì có thể giết Thiên Minh Tử!

Dù Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương, chưởng quản thế giới, hơn nữa là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, nhưng Thiên Tôn đỉnh phong hoàn toàn giết hắn được.

Nếu như tỷ tỷ của nàng Mộ Thiên Tuyết chờ không được, thật sự hận Thiên Minh Tử thấu xương, thỉnh sư phụ của Lâm Minh động thủ là vô cùng có khả năng.

- Sư phụ...

Lâm Minh vẻ mặt cổ quái, hắn uống một ngụm trà, dừng một chút và nói:

- Ta trước kia có mấy sư phụ, hiện tại hơn phân nửa không có đánh lại ta... Về phần sư phụ Thiên Tôn đỉnh phong gì đó là do ta biên ra, căn bản không tồn tại...

Lâm Minh chính thức bái sư phụ có Thần Hoàng Đảo Mục Dục Hoàng, thượng cổ phượng tộc Phượng Tiên Tử, Hỏa Liệt Thạch, những người này hiện tại không phải đối thủ của Lâm Minh.

Nhưng mà nghe được Lâm Minh nói như vậy, Mộ Linh Nguyệt lúc này gương mặt phức tạp như thần văn phù, nàng nhìn qua Lâm Minh như quái vật.

Mộ Linh Nguyệt rất lâu mới kịp phản ứng.

- Ngươi... Không có sư phụ? Ngươi một mình tu luyện tới bây giờ?

- Xem như thế đi.

Lâm Minh buông buông tay, nói:

- Ta biên ra mình có một sư phụ Thiên Tô là vì cung cấp bảo hộ cho mình mà thôi, thực lực của ta có hạn, sợ có người sinh lòng bất chính với bí mật của ta, có một sư phụ Thiên Tôn đỉnh phong chấn nhiếp, bọn họ bao nhiêu cũng kiêng kỵ một chút.

- Nếu quả thật có một sư phụ Thiên Tôn thì cũng có, chính là Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng mà hắn bị hại nhiều năm, hơn phân nửa là vẫn lạc rồi, mặt khác còn có Thần Mộng Thiên Tôn đã từng chỉ điểm ta, nhưng mà chỉ điểm không nhiều.

Lâm Minh nói ra Mộ Linh Nguyệt không biết nói gì cho phải.

Lâm Minh không có sư phụ đã tu luyện tới tình trạng này! Hắn làm như thế nào được?

- Cái kia, ngươi không có sư phụ... Thiên Minh Tử hắn... Chết như thế nào?

Mộ Linh Nguyệt thật vất vả bình tĩnh lại, tiếp nhận Lâm Minh là một con quái vật, mở miệng nói.

Lâm Minh sững sờ một chút, hắn nhìn qua Mộ Linh Nguyệt trong chốc lát, cảm giác chuyện này quá khó tin, nhưng mà hắn vẫn chậm rãi nói:

- Kỳ thật... Thiên Minh Tử bị ta giết...

Lời vừa nói ra thiếu chút nữa Mộ Linh Nguyệt phun một ngụm máu.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì?

Đây là chuyện vớ vẩn gì thế? Lâm Minh một người chưa tới sáu mươi tuổi đã giết một Đại Giới Giới Vương đỉnh phong!

Cho dù trong lòng Mộ Linh Nguyệt không tin Lâm Minh là một người nói khoác, chuyện này nàng cũng khó mà tin nổi.

Khá tốt Lâm Minh giải thích:

- Ta không phải chính diện đánh chết Thiên Minh Tử, bởi vì Thiên Minh Tử trước đó đã bị thương, xác thực mà nói ta dẫn hắn vào trong tuyệt cảnh, lợi dụng sát trận trong tuyệt cảnh trọng thương Thiên Minh Tử, rồi sau đó mới miễn cưỡng đánh chết hắn.

Tuy Lâm Minh kịp thời giải thích nhưng mà Mộ Linh Nguyệt vẫn lâm vào rung động, tuyệt địa phản kích sao?

Lâm Minh nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng làm gì dễ dàng như thế, trong tuyệt địa này Lâm Minh cũng không có an toàn, hơn nữa Mộ Linh Nguyệt phi thường hiểu rõ thủ đoạn của Thiên Minh Tử, hắn là nhân vật âm hiểm xảo trá, hắn sao có khả năng dễ dàng trúng kế chứ? Há có thể bị người ta xếp đặt phản giết?

- Đây... Là tuyệt địa gì?

Mộ Linh Nguyệt cảm giác kinh ngạc hôm nay nhiều hơn cả đời của nàng nhiều lắm, nàng cũng không biết nên đối mặt với quái vật kia thế nào.

- Táng Thần Lĩnh!

- Táng Thần Lĩnh...

Mộ Linh Nguyệt hít khí lạnh, tuyệt địa này đương nhiên nàng nghe qua rồi.

Được xưng nơi Đại Giới Giới Vương cũng có thể vẫn lạc, cũng chỉ có Thiên Tôn mới có thể tự do xuất nhập. Lâm Minh lại lợi dụng địa hình trong Táng Thần Lĩnh đánh chết Thiên Minh Tử, vậy đó là nơi hung hiểm nhất trong Táng Thần Lĩnh rồi, thế nhưng mà nơi như vậy có thể tự do ra vào sao?

- Ngay cả Thiên Minh Tử bị tuyệt địa trọng thương. Vậy ngươi sống thế nào?

Mộ Linh Nguyệt cảm thấy không cách nào lý giải.

- Cái này... Nói rất dài dòng. Chủ yếu bởi vì ta từng hoàn mỹ thông qua thí luyện, đạt được một ít tin tức về Táng Thần Lĩnh. Rồi sau đó lại bị Thiên Minh Tử đẩy vào trong Uổng Tử Cốc, lại lĩnh ngộ một ít trong đó cho nên hiểu rõ sát trận trong Táng Thần Lĩnh.

- Ngươi... Tiến vào... Uổng Tử Cốc?

Mộ Linh Nguyệt nói ra lời này với vẻ không tin nổi.

- Ngươi nói Uổng Tử Cốc chính là cái Uổng Tử Cốc mười tỷ năm qua chưng từng có người nào ra vào sao?

Đương nhiên Mộ Linh Nguyệt biết rõ Uổng Tử Cốc là nơi đáng sợ cỡ nào, đó là hạch tâm của Táng Thần Lĩnh, Thiên Tôn có thể tự do xuất nhập Táng Thần Lĩnh nhưng nếu đi vào trong Uổng Tử Cốc chắc chắn có đi không về.

Có nghe đồn nói Thần Miểu Thiên Tôn khả năng tiến vào Uổng Tử Cốc. Rốt cuộc không cách nào đi ra, tuy đây là truyền thuyết, nhưng đủ để chứng minh Uổng Tử Cốc đáng sợ.

- Ách... Có lẽ chỉ có một Uổng Tử Cốc a...

Lâm Minh sờ sờ cái mũi nói ra, hắn cảm thấy chuyện này cũng không hợp thói thường. Người bình thường thực rất khó tiếp nhận.

"..."

Mộ Linh Nguyệt đã không biết nói gì cho phải, cuối cùng Lâm Minh nói mình tiến vào Uổng Tử Cốc lại thành công đi ra, Mộ Linh Nguyệt vậy mà không có kinh hãi không hiểu, chủ yếu là chuyện giật mình quá nhiều, nàng đã chết lặng rồi.

- Ngươi nói là... Ngươi bị Thiên Minh Tử đẩy vào Uổng Tử Cốc, sau đó đi ra dẫn hắn vào trong tuyệt địa phản giết hắn...

Mộ Linh Nguyệt thì thào nói ra một câu mà nàng vẫn cảm thấy vớ vẩn.

- Vâng.

Lâm Minh gật gật đầu.

- Thiên Minh Tử âm hiểm xảo trá, hắn lại bị người thiết kế bẫy sao?

Mộ Linh Nguyệt lại hỏi.

Lâm Minh nói:

- Hắn cho rằng có thể g iết chết ta, hơn nữa lại không thể giết ta, cho nên hắn bí quá hoá liều, cũng phải đuổi giết ta, bởi vì tình huống đặc thù...

Về bị Thiên Minh Tử đuổi giết Lâm Minh cũng không có giếu diếm Mộ Linh Nguyệt, hắn nói cả quá trình, kể cả lúc ấy Thiên Minh Tử ở tình thế như thế nào, không có đường lui, không thể không giết mình.

Thậm chí Đế Tử Na Kỳ, nửa bước Thiên Tôn Hôi Sát, cường giả Giới Vương Chu đại tiên sinh lúc ấy đều đuổi giết hắn, cùng quá trình đuổi giết Lâm Minh cũng nói đơn giản.

Thời điểm nói tới quá trình khóe miệng Mộ Linh Nguyệt co rúm lại, nàng cầm lấy chén trà uống một hơi bình phục tâm tình lại, lại tiêu hóa lời của Lâm Minh nói.

Nghe Lâm Minh kể chuyện đã xảy ra, lúc ấy hắn còn là võ giả Thần Biến kỳ đã bị nhiều Giới Vương đuổi giết như thế.

Rồi sau đó Lâm Minh bị ép vào trong Uổng Tử Cốc, đột phá Thần Quân cảnh, sau khi đi ra hắn liền giết mấy nửa bước Giới Vương, Giới Vương, một nửa bước Thiên Tôn, trong lúc Lâm Minh lợi dụng sát trận quần ẩu đám người này, sử dụng đủ loại mưu kế lúc này mới hiểm lại càng hiểm giết bọn họ, quá trình này cần có thực lực, nghị lực, sức phán đoán, ý nghĩ, năng lực ứng biến, thiếu một cái cũng không được.

Kế tiếp Lâm Minh lại bị Thiên Minh Tử đánh sắp chết, dù Thiên

Minh Tử nhiều lần đấu trí so dũng khí vẫn bị ép vào trong tuyệt cảnh, mà vào lúc đó Lâm Minh lại đột phá cảnh giới mở ra Đạo Cung Cửu Tinh.

Hắn lại giết Thiên Minh Tử!

Đến tận đây cơ hồ tất cả người muốn giết hắn bị hắn giết cả.

Nói quá trình một lần, Mộ Linh Nguyệt bình tĩnh trở lại, nàng lẳng lặng nhìn qua Lâm Minh, nhưng trong lòng thì thào nói ra:

- Tỷ tỷ ah, tỷ tỷ, ngươi tìm được quái vật gì thế?

Trong nội tâm Mộ Linh Nguyệt nói nhỏ và thò tay kéo khăn che mặt xuống...

Chương 1591: Bảo tàng Thiên La

Thiên Minh Tử đã chết, Mộ Linh Nguyệt cũng không cần phải che giấu gương mặt của mình nữa, huống chi Lâm Minh còn là người được tỷ tỷ của nàng chọn, là người tín nhiệm tuyệt đối.

Tháo khăn che mặt xuống, Mộ Linh Nguyệt lúc này lộ ra dung nhan tuyệt thế.

Nhìn qua nàng chẳng khác gì nữ nhân mới hai mươi tuổi, trên người của nàng mặc hung y bó sát của Gia La Quốc, dùng ngôn ngữ của Gia Lan Quốc thì nàng quá xinh đẹp, hung y có thể trợ giúp tăng đường cong của nữ nhân lên, Mộ Linh Nguyệt lúc này hạ thân mặc váy quả lựu màu đỏ thẫm, nàng như đóa hoa nở rộ, có một cái sa mỏng choàng qua vai khiến cho nàng nhìn qua rất thướt tha mềm mại.

Mộ Linh Nguyệt yêu thích khiêu vũ, nàng mặc y phục như thế này là thích hợp cho khiêu vũ, vòng eo của nàng càng nhỏ nhắn xinh xắn, tư thái yểu điệu phong tình vạn chủng.

- Thật sự là rất lâu... Không có tháo khăn che mặt xuống.

Mộ Linh Nguyệt khẽ thở dài một hơi, bởi vì Thiên Minh Tử tồn tại cho nên nàng phải cẩn thận từng chút một, nàng biết rõ Thiên Minh Tử vẫn đang truy tra hạ lạc của m phương, mà cho dù Mộ Linh Nguyệt hay là Mộ Thiên Tuyết đều là đối tượng tìm kiếm trọng điểm của Thiên Minh Tử.

Cho nên mặc dù ở trong Tu La Lộ, Mộ Linh Nguyệt cũng mai danh ẩn tích, dùng thân phận sát thủ che giấu bản thân mình.

- Linh Nguyệt cô nương, ta nhớ được Mộ cô nương đã từng nói qua trong tay nàng có Thương Khung Phách Điển chỉ là tàn thiên, chỉ có bát môn độn giáp, trong tay ngươi vì sao tìm được nửa dưới?

Trong lòng của Lâm Minh đã sớm có nghi vấn, nếu như Thiên Vũ thánh địa Thương Khung Phách Điển vốn là nguyên vẹn, chính mình cầm bát môn độn giáp mà Huyết Nguyệt cầm Đạo Cung Cửu Tinh, Lâm Minh ngay từ đầu đã nghĩ tới Huyết Nguyệt chính là Mộ Linh Nguyệt.

Mộ Linh Nguyệt nói:

- Thương Khung Phách Điển nửa bộ sau ta vẫn tìm được trong di tích lúc trước, ta biết rõ dùng thiên phú của mình rất khó đuổi kịp và vượt qua Thiên Minh Tử có thiên phú cao hơn và thời gian tu luyện lâu hơn, cho nên ta phải đi khắp nơi tìm cơ duyên.

- Năm đó Thiên Vũ thánh địa bị diệt thì ta tìm trong bút ký của tổ phụ và biết được phương pháp tiến vào di tích ma phương, ôm quyết tâm thà lầm còn hơn buông tha, ta đi tới di tích ma phương. Ta tiến vào chỗ đó tìm cơ duyên đã là nửa bước Giới Vương, nhưng mà ta vẫn suýt táng thân trong đó, thế nhưng mà cuối cùng ta lại không tìm được đồ vật gì có giá trị. Thu hoạch duy nhất là nửa bộ sau của Thương Khung Phách Điển nhưng không thể tu luyện.

- Lúc ấy tưởng rằng đi không, trong nội tâm thất vọng cũng rất may mắn, nếu như không phải nửa bộ sau của Thương Khung Phách Điển thì ta cũng không tìm được ngươi, không chiếm được tin tức của tỷ tỷ.

Mộ Linh Nguyệt nói đến đây trong nội tâm thổn thức, nhớ lại thời gian năm đó đi các nơi tìm kiếm cơ duyên, hiện tại nhớ lại vẫn cảm thấy kinh tâm động phách. Nhiều khi đi qua gặp nguy cơ sinh tử, có thể chết bất cứ lúc nào.

Về phần tìm được nửa bộ sau Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh, Mộ Linh Nguyệt nghĩ lại mà sợ, năm đó Mộ Linh Nguyệt không có giống như Mộ Thiên Tuyết dùng pháp thể song tu làm mục tiêu, nàng lấy hệ thống tụ nguyên làm chủ, hệ thống luyện thể chỉ lướt qua, không có nghiên cứu.

- Thì ra là như vậy!

Lâm Minh trong nội tâm thoải mái, nói:

- Linh Nguyệt cô nương ngày sau có tính toán gì không? Phải chăng chuẩn bị tương lai quay về Thần Vực?

- Đương nhiên phải đi về, năm đó ta đi khắp nơi tìm kiếm bí cảnh, tuy không tìm được bao nhiêu cơ duyên nhưng lại ngẫu nhiên đạt được thượng cổ Tu La Lệnh. Cũng bằng vào lệnh bài này ta tiến vào Tu La Lộ, thứ nhất là rèn luyện bản thân mình, thứ hai chính là tránh né Thiên Minh Tử đuổi giết. Năng lực của hắn quá đáng sợ, ta hoài nghi mình còn ở Thần Vực sẽ bị hắn tìm ra!

Thiên Minh Tử trời sinh tính xảo trá, lại có Thiên Minh Đại Thánh Địa ủng hộ, nếu như hắn không tiếc cái giá lớn đi tìm Mộ Linh Nguyệt thì cuối cùng hắn tìm được cũng không kỳ quái, dù sao Mộ Linh Nguyệt khi đó không còn yếu, nàng không ngừng tu luyện, không ngừng tìm kiếm cơ duyên, chắc chắn sẽ có dấu vết lưu lại.

Chỉ cần bị Thiên Minh Tử tập trung vị trí đại khái thì Mộ Linh Nguyệt dù dịch dung thế nào cũng rất khó giấu diếm được con mắt Thiên Minh Tử.

Điểm này khác với Mộ Thiên Thủy, vốn Thiên Minh Tử cũng không biết Thiên Vũ thánh địa còn lưu lại chuẩn bị ở phía sau như Tiêu Dao Đảo, hơn nữa Mộ Thiên Thủy tuổi đã cao, tiềm lực dùng hết, cũng không có đi tìm cơ duyên, thanh thản ổn định ẩn cư là được, chỉ cần không bạo lộ ra thì Thiên Minh Tử dù khôn khéo thế nào cũng không thể tìm Mộ Thiên Thủy.

- Thì ra Linh Nguyệt cô nương có một cái Tu La Lệnh!

Lâm Minh tiến vào Tu La Lộ cũng là do Thần Mộng Thiên Tôn từng nói qua với Lâm Minh, tiến vào Tu La Lộ chỉ có hai phương pháp.

Một là do Thiên Tôn ra tay, cưỡng ép đã thông thông đạo không gian bị hủy ba mươi sáu ức năm trước đưa trẻ tuổi tuấn kiệt vào trong Tu La Lộ.

Loại thứ hai chính là có được một cái Tu La Lệnh.

Chính là Tu La Lệnh này đưa người vào Tu La Lộ, đại kiếp ba mươi sáu ức năm trước ở Thần Vực có rất nhiều Tu La Lệnh lưu lạc tại Thần Vực, nếu như có thể tìm được cái Tu La Lệnh thì không cần tìm nơi truyền tống, có thể bằng vào Tu La Lệnh trực tiếp đi vào Tu La Lộ, hơn nữa Tu La Lệnh này cũng là đạo cụ rời khỏi Tu La Lộ về Thần Vực.

Mộ Linh Nguyệt có Tu La lệnh, có thể tùy thời ra vào Tu La Lộ, đương nhiên, mỗi lần ra vào cần tiêu hao nguyên khí phù văn khổng lồ, rất nhiều võ giả căn bản không trả nổi.

- Mộ cô nương sắp tới có tính toán gì không? Hay là muốn lưu lại Gia Lan Quốc này hiệp trợ Nhạc vương gia lên ngôi hoàng đế?

Mộ Linh Nguyệt gật gật đầu, nói:

- Ta bị cao tầng Thiên La đuổi giết, Nhạc vương cùng Lương công công giúp ta không ít, về tình về lý ta không thể rời khỏi, hay vẫn phải trả hết nhân tình này, nếu như Nhạc vương gia không thành công, ít ra ta cũng phải giúp Nhạc vương gia không bị hại.

- Ân...

Lâm Minh có chút trầm ngâm, Mộ Linh Nguyệt làm như vậy cũng hợp tình lý, nhưng mà hắn không có ý định tham gia vào tranh giành hoàng vị ở Gia Lan Quốc này.

Lâm Minh đã đạt dược mục đích, hiện tại rời khỏi Gia Lan Quốc cũng có thể, ai làm hoàng đế không quan hệ gì tới hắn.

Nhưng mà Mộ Linh Nguyệt hiện tại có thương tích trên người, Lâm Minh vẫn không thể rời khỏi, phải bảo vệ nàng một thời gian ngắn, thẳng đến khi nàng khôi phục thực lực Giới Vương, như vậy cao tầng Thiên La có tới cũng không làm gì được Mộ Linh Nguyệt.

Nghĩ tới đây Lâm Minh đột nhiên khẽ động, nói ra:

- Ta đúng là hiếu kỳ người cua Thiên La vì sao phải không chết không ngớt với Mộ cô nương, đại thủ lĩnh mất tích thực lưu cái gì cho Linh Nguyệt cô nương? Nếu như liên quan tới bí mật thì Linh Nguyệt cô nương cũng có thể không trả lời, ta chỉ thuận miệng hỏi.

Mộ Linh Nguyệt nhẹ nhàng cười cười, nói ra:

- Không có gì không thể nói, ngươi là người tín nhiệm của tỷ tỷ ra, ta tự nhiên cũng tín nhiệm ngươi, đại thủ lĩnh của Thiên La cũng gọi là Thiên La. Cái tên Thiên La này như sấm bên tai của sát thủ, nhưng rất ít người biết rõ bản thân Thiên La chính là nữ tử.

Nghe Mộ Linh Nguyệt nói thế Lâm Minh âm thầm líu lưỡi, theo hắn biết tổ chức sát thủ Thiên La trong nội Tu La Lộ cũng có bài danh cao, không thể ngờ thủ lĩnh của nó là nũ tử, một nữ tử tu vị Đại Giới Giới Vương sáng lập tổ chức sát thủ nghe mà gợn người, nhưng không biết nàng đã trải qua những chuyện gì đó nếu như không phải người có chuyện ẩn sẽ không làm cái nghề này..

Mộ Linh Nguyệt lại nói:

- Năm đó ta gia nhập tổ chức sát thủ Thiên La là vì trong một bí cảnh nguy hiểm ở Tu La Lộ ngẫu nhiên cứu được Thiên La trọng thương một mạng, cho nên Thiên La và ta tình như tỷ muội, Thiên La rất ít tín nhiệm người khác, ta xem như trong số ít đó.

- Thiên La biết rõ ta có huyết hải thâm cừu, trước khi nàng đi mang một đồ vật cho ta, dặn dò ta nếu nàng không quay về liền bảo ta rời khỏi tổ chức Thiên La, hảo hảo lợi dụng cái này có thể tìm kiếm cơ duyên, sau đó quay về Thần Vực báo thù.

Mộ Linh Nguyệt nói đến đây Lâm Minh hơi kinh hãi, xem ra hắn đã đánh giá thấp giá trị đồ vật mà Thiên La lưu lại rồi, hắn vốn cho rằng một Đại Giới Giới Vương lưu lại đồ vật trân quý thế nào cũng khó khiến Thiên Tôn động tâm, mà bây giờ nghe Mộ Linh Nguyệt nói đồ vật này có thể giúp Mộ Linh Nguyệt tìm kiếm được cơ duyên đánh chết Thiên Minh Tử, vậy nó quá khó lường rồi.

Lâm Minh nói:

- Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương đỉnh phong, Linh Nguyệt cô nương chênh lệch không nhỏ với hắn, nếu như có cơ duyên bù được phần chênh lệch này, chỉ sợ Thiên Tôn cũng động tâm.

Nghe Lâm Minh nói thì Mộ Linh Nguyệt cười khổ, khẽ lắc đầu.

- Nào có dễ dàng như vậy, nếu nói đồ vật lưu lại đại biểu cơ duyên của Thiên La Lộ, vậy nó là cơ duyên lớn nhất của Tu La Lộ! Nhưng mà... Căn bản lấy không được, ta cũng tự hiểu lấy mình, nếu ta dùng thứ này thì sợ rằng lãng phí quá nhiều.

Mộ Linh Nguyệt nói tới đây than nhẹ một tiếng.

Kỳ thật Mộ Linh Nguyệt thiên phú vô cùng tốt, tuy không bằng thiên tài tuyệt thế Mộ Thiên Tuyết lúc ấy, nhưng mà nàng có thể tu tới Giới Vương và hơn nữa có hy vọng thành tựu Đại Giới Giới Vương, đây là tiêu chuẩn truyền nhân Thiên Tôn đỉnh cấp.

Đa số truyền nhân Thiên Tôn cảnh giới ngày sau chỉ là Giới Vương bình thường mà thôi, có thể trở thành Đại Giới Giới Vương là người nổi bật trong đó.

- Cơ duyên lớn nhất Tu La Lộ? Chẳng lẽ là...

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, ẩn ẩn hắn có chút đoán được đó là cái gì, có thể được xưng là cơ duyên lớn nhất Tu La Lộ và hơn nữa không phải ai cũng bắt được, chỉ sợ là một đồ vật.

- Đúng vậy, là tư cách thí luyện cuối cùng.

Mộ Linh Nguyệt nói ra lời nỳ cũng nghiệm chứng suy đoán của Lâm Minh..

Trẻ tuổi nhân kiệt ở Tam Thập Tam Thiên tiến vào Tu La Lộ phải hoàn thành các nhiệm vụ nguy hiểm, tìm kiếm đủ loại hiểm cảnh cửu tử nhất sinh chính là vì tập hợp đủ phù văn, đạt tới điều kiện cần thiết của Tu La Lộ Thiên Đạo mới có tư cách tham gia thí luyện cuối cùng.

Mà Tu La Lộ có thí luyện cuối cùng là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, thông qua thí luyện sẽ được Tu La Lộ Thiên Đạo ban thưởng.

Nhưng mà thí luyện cuối cùng này độ khó cao không thể tưởng tượng, muốn toàn bộ hoàn thành phi thường khó khăn.

Dựa theo Lâm Minh lúc trước dùng thần chi phù văn khống chế Hồn Bạch, trong một trăm triệu năm qua người hoàn thành thí luyện cao nhất là ngoài 80% chỉ có hai người, một là võ giả Thánh tộc, một là võ giả Hồn tộc, một nam một nữ.

Mà võ giả Thánh tộc chính là đại địch của Lâm Minh-- Tạo Hóa thánh tử Ô Ma, hắn hoàn thành tới 81%!

Mà nữ tử Hồn Tộc càng cường hãn hơn, nàng hoàn thành được 83%.

Đây là ghi chép cao nhất trong trăm triệu năm qua.

Chương 1592: Chữa thương

Lâm Minh lần này tới Tu La Lộ cũng là vì thí luyện mà tới. Hắn cũng không rõ ràng lắm mình cuối cùng có thể hoàn thành bao nhiêu thí luyện.

Hoàn thành thí luyện cuối cùng, mỗi 5% xem như một tiểu cấp bậc, mỗi 10% là một đại cấp bậc.

Suốt trăm triệu năm qua vô số trẻ tuổi tuấn kiệt dũng mãnh từ Tam Thập Tam Thiên đi vào Tu La Lộ quá nhiều, hơn nữa có vô số võ giả bản thổ Tu La Lộ cộng lại thì chỉ có hai người đạt được thí luyện cao nhất là hơn 80%.

Như vậy 85%, 90%, thậm chí 95%.

Mỗi một cấp bậc đều có ý nghĩa tăng vọt.

Ưu thế bản thân Lâm Minh trừ thiên phú của mình ra, hắn lý giải Tu La Thiên Đạo không ai bằng, nương tựa điểm này Lâm Minh rất chờ mong tiến tới thí luyện cuối cùng.

Nhưng mà muốn tham gia thí luyện cuối cùng không thể tránh né cần làm một chuyện chính là trải qua nhiều khảo nghiệm của Tu La Lộ, đi lấy một bộ thần chi phù văn, đạt thành đủ loại điều kiện.

Mà đạt được những thần chi phù văn cũng thỏa mãn điều kiện của Tu La Lộ lại không dễ dàng.

Có đôi khi những điều kiện này thậm chí sinh ra cải biến, cần chính mình đi lục lọi, tìm kiếm.

Trừ lần đó ra còn có nhiệm vụ cần thời gian đặc biệt để hoàn thành, ví dụ như nhiệm vụ tại một bí cảnh, mà bí cảnh này mười năm mở một lần, như vậy phải chờ thời gian.

Mà nhiệm vụ bí cảnh này bởi vì khoảng cách quá xa, vị trí còn không cố định, muốn đi vào trong đó không dễ dàng. Thật vất vả tiến vào trong nhưng thực lực chưa đủ có khả năng vẫn lạc trong bí cảnh nhiệm vụ.

Nói ngắn lại đạt được tư cách thử thách cần đầu nhập nhiều thời gian và tinh lực.

Như Lâm Minh thực lực bản thân mạnh mẽ, thiên phú cũng cực cao, hoàn thành nhiệm vụ không thành vấn đề, nhưng mà hắn thiếu thời gian!

Nhân tộc đại kiếp nạn sắp tới, Lâm Minh và Tạo Hóa thánh tử còn có ước hẹn trăm năm, hiện tại hẵn tu hành hệ thống tụ nguyên, còn muốn tu hành Đạo Cung Cửu Tinh làm chuẩn bị, trong đó liên quan tới thần văn thuật và thuật luyện đan, thời gian của hắn quá gấp.

Mộ Linh Nguyệt nhắc tới tư cách thí luyện cuối cùng thì Lâm Minh động tâm.

Nhưng là hắn trong lúc nhất thời không có không biết xấu hổ mở miệng. Mà lúc này, Mộ Linh Nguyệt nhưng nhìn ra Lâm Minh tâm tư, nàng nhẹ nhàng cười cười, nói ra:

- Tư cách thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ có một loại là‘ tập thể truyền tống ’ thần chi phù văn. dùng thần văn chi phù này nhiều nhất có năm người cùng đi vào thí luyện, tạo thành một tiểu đội. Rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt tham gia thí luyện cuối cùng đều tiến hành tổ đội. Nếu như ngươi cố ý thì thí luyện, ta có thể mang theo ngươi, có ngươi thì tư cách thí luyện cuối cùng này không có lãng phí.

Bản thân Lâm Minh chính là người tuyển chọn của Mộ Thiên Tuyết, Lâm Minh thực lực phát triển nhanh hơn Mộ Linh Nguyệt quá nhiều. Hơn nữa Mộ Linh Nguyệt cũng biết rõ đời này nàng thành tựu Đại Giới Giới Vương cũng là cực hạn, mà Lâm Minh tiền đồ bất khả hạn lượng.

Tư cách thí luyện cuối cùng này làm cho Lâm Minh gia nhập vào là thích hợp nhất.

- Vậy thì đa tạ rồi... Ta đúng là rất cần tư cách này, hơn nữa...

Lâm Minh nói xong mặt khó xử, hắn quay đầu nhìn qua Tiểu Ma Tiên cách đó không xa, Lâm Minh và Mộ Linh Nguyệt nói chuyện với nhau Tiểu Ma Tiên vẫn ngồi yên tĩnh ở cửa sổ, cũng không chen vào.

Thời điểm này Lâm Minh nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, hiển nhiên là muốn Mộ Linh Nguyệt có thể mang theo Tiểu Ma Tiên theo không.

Mộ Linh Nguyệt cười một tiếng, nói ra:

- Vốn trong nội tâm đã có người lựa chọn, nhưng mà có nhân tuyển tốt hơn thì chọn đạo lữ của ngươi đi, lại nói tiếp cô nương này tên gì ta không biết, thật hổ thẹn...

Ngay từ đầu Mộ Linh Nguyệt không có coi trọng Lâm Minh, chỉ có với sư phụ không tồn tại sau lưng Lâm Minh mà thôi, về phần thiếu nữ bên cạnh Lâm Minh chỉ là đạo lữ của Lâm Minh càng không thèm để ý, ngay cả tên cũng không biết.

Tiểu Ma Tiên cũng lơ đễnh, nàng cười khanh khách nói:

- Ta là Cơ Tiên Nhi, ngươi gọi ta Tiên nhi là được rồi.

- Cơ Tiên Nhi... Ân, tên rất hay, Tiên nhi, Lâm Minh, ta chọn hai người trước đí, năm người chúng ta sẽ tham gia thí luyện cuối cùng, mặc dù nói là tổ đội, nhưng mà xem thiên phú của hai người, cho nên Lâm Minh, Tiên nhi, hai người ngươi phát huy thiên phú tới tận cùng rồi.

- Linh Nguyệt cô nương yên tâm, ta tất nhiên sẽ không cô phụ ngươi đâu.

Lâm Minh trịnh trọng nói ra, hắn tự tin với thí luyện cuối cùng này, cũng tràn ngập chờ mong.

- Lại nói tiếp, cuối cùng thí luyện cuối cùng tiến hành lúc nào?

- Thí luyện cuối cùng mở ra lần tiếp theo còn thời gian năm mươi năm nữa...

- Năm mươi năm?

Lâm Minh sững sờ một chút, thời gian này vượt qua đoán trước của hắn, hắn sống đến bây giờ nhưng mà hơn năm mươi năm mà thôi, tiếp qua năm mươi năm thì sinh cơ sẽ tăng lên nhiều.

- Cảm thấy quá dài?

Mộ Linh Nguyệt nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, tuổi trẻ tuấn kiệt tại Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện ngắn cũng mấy trăm năm, mà dài có khả năng mấy ngàn năm, trên vạn năm, thậm chí cả đời không ra được.

Năm mươi năm đúng là không xem vào đâu.

- Khá tốt.

Lâm Minh rất nhanh bình phục tâm tình lại, năm mươi năm, hắn có thể đợi thời gian này, hắn còn rất nhiều chuyện cần làm, cũng cần nhiều thời gian.

Ví dụ tu luyện Thương Khung Phách Điển, sưu tập thiên tài địa bảo cần thiết của Đạo Cung Cửu Tinh, học tập thần văn thuật, luyện đan thuật cũng cần Lâm Minh bỏ thời gian nghiên cứu.

Trừ chuyện đó ra hắn ở trong Uổng Tử Cốc tu vị tăng lên quá nhanh, cũng cần phải có thời gian tiêu hóa và tích lũy, củng cố trụ cột của mình, một bước này sớm muộn gì cũng tăng cảnh giới của Lâm Minh lên, gặp được một ít bình cảnh.

Trong năm mươi năm sẽ là quá trình tích lũy Lâm Minh, ắt không thể thiếu.

Về phần Lâm Minh ước chiến Tạo Hóa thánh tử, có thời gian trăm năm khấu trừ mất năm mươi năm, cũng phi thường dư dả, trước kia Lâm Minh tuy ngây ngốc chín năm trong Uổng Tử Cốc, nhưng mà trong kết giới thời gian kỳ thật ngoại giới chỉ mới qua một năm mà thôi.

- Cũng tốt, ta sẽ chờ năm mươi năm, rồi sau đó chúng ta sẽ tham gia thí luyện!

Lâm Minh làm ra quyết định, hắn trong năm mươi năm này lắng đọng tích lũy hệ thống tụ nguyên, hắn phải liên tục đột phá Đạo Cung Cửu Tinh!

Cứ như vậy Lâm Minh cùng Mộ Linh Nguyệt lưu lại ấn ký truyền âm, định ra ước hẹn năm mươi năm.

- Linh Nguyệt cô nương, ta khả năng phải lưu lại Gia Lan Quốc, tranh giành hoàng vị, ta không có khả năng tham gia, địch nhân của Linh Nguyệt cô nương trừ Thiên Bạch ra còn có bao nhiêu, sau khi Linh Nguyệt cô nương thương thế lành, chính mình ứng đối thế nào?

Tư cách tham gia thí luyện cuối cùng, nếu như Thiên Bạch chỉ có một người, theo lời của Mộ Linh Nguyệt, hắn thậm chí có thể gia nhập tiểu đội của Mộ Linh Nguyệt, nhưng mà hắn cố ý cướp danh ngạch cuối cùng, chuyện này chứng minh hắn có đồng lõa, thậm chí đã gom góp đủ năm người.

- Có thời gian a, nhưng mà chỉ cần thương thế của ta khỏi thì ta cũng không kiêng kị bọn chúng.

Mộ Linh Nguyệt ở trong tổ chức sát thủ của Tu La Lộ trà trộn lâu năm như vậy, không biết trải qua bao nhiêu nguy hiểm và chém giết sinh tử, nếu như nàng không ứng phó được thì nàng không có khả năng sống tới cuối cùng.

- Tốt, ta hiện tại sẽ hỗ trợ Linh Nguyệt cô nương, chữa tốt thương thế của ngươi, ta cảm giác trên người của Linh Nguyệt cô nương ngươi bị người ta hạ đạo văn.

Lâm Minh dùng cảm giác dò xét tình huống thân thể của Mộ Linh Nguyệt, lại phát hiện trong nội thế giới của Mộ Linh Nguyệt bị người ta gieo ấn ký Tu La thần văn.

Những đạo văn này đều đại biểu pháp tắc của Tu La Lộ Thiên Đạo, nếu như không hiểu Tu La Thiên Đạo thì dù tu vị cao thế nào cũng không thể ngăn nổi.

- Ân, có thần chi phù văn truy tung, không phải thần văn thuật, ngươi có thể giải không?

Trong Tu La Lộ có chút thần chi phù văn có công hiệu đặc thù, ví dụ như truyền tống đồng đội, truy tung địch nhân, khống chế nô lệ... rất nhiều người sẽ trực tiếp dùng chúng như bí pháp hô trợ, lúc trước Lâm Minh khống chế Hồn Bạch chính là dùng một thần chi phù văn khống chế nô lệ.

- Ta thử xem...

Lâm Minh không có nói chắc, hắn chỉ vào cái giường và ý bảo Mộ Linh Nguyệt nằm xuống.

Giường phủ gấm vóc màu đỏ, Mộ Linh Nguyệt ăn mặc một thân váy dài nằm trên giường như hoa lan đua nở.

Lâm Minh chần chờ một chút, duỗi hai tay đặt lên bụng của Mộ Linh Nguyệt.

Trên ngực Mộ Linh Nguyệt mặc áo nhỏ bó sát người, cái bụng phẳng lộ ra ngoài, xúc cảm bóng loáng như ngọc.

Nội thế giới của võ giả hệ thống tụ nguyên đều nằm ở bụng, đây cũng là đan điền của nhân loại.

Lúc này Lâm Minh lòng yên tĩnh như nước, trong đầu không có chút tạp niệm nào cả, ý niệm của hắn đắm chìm vào nội thế giới ở bụng dưới của Mộ Linh Nguyệt, lẳng lặng cảm giác tập trung mỗi vị trí của đạo văn, cũng cảm ứng kết cấu hoa văn của nó...

Chương 1593: Thanh nguyệt môn

Tu La Lộ thần chi phù văn vốn chính là thể hiện của Tu La Thiên Đạo, Lâm Minh bằng vào lĩnh ngộ Tu La Thiên Thư quyển một này tập trung vào vị trí Tu La Đạo.

Những đạo văn này hình thành năng lượng li ti trong nội thế giới của Mộ Linh Nguyệt, nếu như trải qua thời gian lâu thì những năng lượng này mới tan đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Nhưng mà thời gian này bọn họ không chờ được, phải nhanh chóng thanh trừ đi.

Lâm Minh tìm đúng vị trí đầu mối, nhìn Mộ Linh Nguyệt nói ra:

- Ta sẽ bắt đầu, khả năng rất đau.

Mỗi đạo văn li ti này đều xâm nhập vào huyết nhục của Mộ Linh Nguyệt cho nên khi hút nó ra sẽ giống như rút tình tia máu thịt của người ta ra ngoài, thống khổ trong đó không nhỏ.

Nếu là người thường thừa nhận sẽ thống khổ tới mức ngất đi.

Thần kinh của võ giả cường đại hơn phàm nhân nhiều, nhưng mà thân thể võ giả càng rắn chắc hơn, thống khổ khi rút đạo văn ra còn mạnh hơn nhiều.

Lúc Lâm Minh dùng năng lượng bản thân tập trung từng tí vào mỗi tấc da thịt và kéo nó ra ngoài, thân thể Mộ Linh Nguyệt run rẩy kịch liệt, bụng dưới tiếp xúc với bàn tay của Lâm Minh, nàng nhíu mày thật nhỏ

Lâm Minh lúc này hơi dừng lại.

- Tiếp tục.

Mộ Linh Nguyệt cắn răng, nàng phát triển tới bây giờ không biết trải qua bao nhiêu trắc trở, những thống khổ này với nàng mà nói không xem vào đâu.

Lâm Minh gật gật đầu, ngón trỏ quấn quanh năng lượng đạo văn, bắt đầu chậm rãi kéo ra ngoài.

Hắn ra tay thập phần nhu hòa, nhưng mà dù là như thế những năng lượng đạo văn này thống khổ không nhỏ.

Đau đớn trùng kích tinh thần chi hải của Mộ Linh Nguyệt, Mộ Linh Nguyệt tuy cắn răng không lên tiếng, toàn thân của nàng mồ hôi ướt nhẹp, lúc này nhìn nàng càng thâm gợi cảm.

Lâm Minh vẫn chăm chú như trước, hắn dùng thời gian một phút đã rút một năng lượng đạo văn li ti kia ra ngoài.

Năng lượng đạo văn li ti này hóa thành hào quang biến mất.

Lâm Minh không ngừng lại, bắt đầu cái thứ hai ra.

Kế tiếp là cái thứ ba thứ tư. Lâm Minh dùng thời gian một giờ mới thanh trừ toàn bộ những năng lượng này.

Mà lúc này Mộ Linh Nguyệt đã toàn thân ướt đẫm. Sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng mất đi huyết sắc, nhìn qua vô cùng nhu nhược mềm yếu.

Lâm Minh thở dài ra một hơi, cũng tiêu hao không nhỏ.

Cuối cùng vết thương đại đạo trên người Mộ Linh Nguyệt cũng bị thanh trừ toàn bộ, cũng không ai tìm ra vị trí của nàng, kế tiếp chỉ còn lại thanh trừ độc tín Vô Sinh Độc, mà thực lực của Mộ Linh Nguyệt không có phù văn đại đao ước thúc, khu trừ những chất độc này cần mấy ngày là xong.

- Tốt, Linh Nguyệt cô nương. Ta về phòng trước, mười ngày sau ta sẽ rời khỏi đây, có lẽ chúng ta gặp mặt lần sau chính là năm mươi năm rồi...

Mộ Linh Nguyệt suy yếu gật gật đầu, nàng nội thị nội thế giới của mình, quả nhiên như Lâm Minh đã nói, vết thương đại đao toàn bộ bị Lâm Minh thanh trừ.

Chuyện này càng làm cho Mộ Linh Nguyệt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vết thương như vậy Tô lão thúc thủ vô sách, chỉ có thể khiến Mộ Linh Nguyệt cần nhiều năm sau suy yếu năng lượng ẩn chứa trong vết thương, như thế mới tiêu trừ từng chút một.

Mà Lâm Minh chỉ dùng một giờ là thanh trừ sạch sẽ, thật thần kỳ.

- Năm mươi năm sau... Gặp lại a...

Mộ Linh Nguyệt miễn cưỡng cười cười, nàng có ý định trọng tổ tổ chức sát thủ Thiên La, nàng là người thân cận Thiên La, chính là đại thủ lĩnh của Thiên La, nhưng mà nàng phải hoàn thành tâm nguyện cả đời của nàng, sinh tử không biết, như vậy cũng không có quá nhiều lưu luyến với Mộ Linh Nguyệt...

...

Mười ngày sau Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên rời khỏi Gia Lan Quốc, mười ngày này Nhạc vương gia nhiều lần bái phỏng Lâm Minh, muốn kéo quan hệ với Lâm Minh nhưng đều bị Lâm Minh cự tuyệt, hắn dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra mục đích Nhạc vương gia tìm hắn, đơn giản là muốn Lâm Minh phụ tá hắn leo lên ngôi vị hoàng đế.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không có hứng thú cuốn vào trong tranh đấu cung đình này, cho nên cự tuyệt thập phần dứt khoát.

Nhạc vương bất đắc dĩ cũng đành phải thôi.

Trong mười ngày Lâm Minh cẩn thận quy hoạch kế hoạch tu luyện năm mươi năm của mình.

Trừ cô đọng tu vị, cũng cố trụ cột, Đạo Cung Cửu Tinh sẽ trở thành đường tu luyện trọng yếu nhất của Lâm Minh.

Mà muốn mở ra cung thứ hai của Đạo Cung Cửu Tinh, dựa theo Thương Khung Phách Điển ghi lại cần một đan dược trọng yếu --

Tham Lang Thiên Châu.

Loại đan dược này chẳng những cần thiên tài địa bảo trọng yếu, hơn nữa luyện chế nó cũng yêu cầu Luyện Dược Sư cực cao, trên thị trường căn bản không có khả năng tìm được, có thể nói là vô giá.

Muốn làm ra nó chỉ có một loại biện pháp, chính là Lâm Minh tự mình động thủ tìm tài liệu và luyện chế.

Chuyện này không thể nghi ngờ là rất tốn thời gian.

Nhưng mà dù tốn thời gian hơn nữa Lâm Minh cũng phải hoàn thành, Luyện Thể Thuật đối với Lâm Minh mà nói trọng yếu nhất không phải tụ nguyên.

Cứ như vậy Lâm Minh trở lại Thần Văn Thành, dùng thân phận thành viên Thần Văn Sư công hội, trải qua cao tầng công hội được chiết khấu 85%, mua tài liệu chồng chất như núi.

Những tài liệu này có giá cao làm cho người ta líu lưỡi, Lâm Minh phải tốn thới hai trăm Cửu Dương ngọc!

Năm đó Lâm Minh tại Hỗn Nguyên Thiên Cung kế thừa rất nhiều tài phú, mà hôm nay tại Tu La Lộ vốn bị Thiên Minh Tử đuổi giết, lại tiêu xài lớn ở Thần Văn Thành, đến bây giờ tài sản của Lâm Minh rút lại nghiêm trọng, tính toán ra còn chưa đủ năm mươi khối Cửu Dương ngọc.

Càng làm cho Lâm Minh cười khổ không thôi, thân gia phong phú cũng cảm thấy không đủ xài.

Về phần quá trình luyện đan và luyện chế thần văn phù, Lâm Minh lại không có tính toán làm ở Thần Văn Sư công hội, bởi vì Lâm Minh trong giai đoạn hiện tại không cần sư phụ, chính hắn tu luyện là được.

Trong giao dịch khắp nơi, Thần Văn Thành huyên náo phồn hoa, Lâm Minh càng hợp ý vài nơi an tĩnh.

Nơi an tĩnh thích hợp cho Lâm Minh đặt tâm tinh luyện thần văn thuật, đồng thời cũng có thể tĩnh tâm tôi luyện căn cơ, làm cho tu vị lắng đọng xuống, hắn muốn đánh tốt trụ cột đột phá Thánh Chủ sao này.

Vì vậy sau khi mua tài liệu xong, Lâm Minh cưỡi Hỗn Nguyên Thiên Cung ngụy trang thành một chiếc linh hạm bay khỏi Thần Văn Thành.

Hắn bay đi trọn vẹn nửa tháng.

Tu La Lộ là vũ trụ cùng tồn tại với Tam Thập Tam Thiên, tuy nhiên diện tích thực tế của nó không có rộng như Tam Thập Tam Thiên, nhưng cũng không phải Thần Vực có thể so sánh.

Hỗn Nguyên Thiên Cung phi nửa tháng Lâm Minh nhìn thấy vô số quốc gia, vô số sinh linh.

TrongTu La Lộ, các chủng tộc ở Tam Thập Tam Thiên này cái gì cần có cũng có, còn có tộc nhân con lai các chủng tộc nhiều như hằng hà sa số, phải dùng trăm tỷ mà tính toán.

Nhiều sinh linh như thế đương nhiên có nhiều tông môn rồi.

Thanh Nguyệt Môn, chỉ trong vô số tông môn trong nội Tu La Lộ lớn nhỏ khắp nơi, nhiều vô cùng.

Nếu như dùng tiêu chuẩn Thần Vực đây chỉ là một tông môn thất phẩm, người cầm quyền cao nhất trong tông môn là -- môn chủ cùng thái thượng trưởng lão, bọn họ có tu vị Thần Quân cảnh, hơn nữa chỉ có hai người là Thần Quân cảnh, những người còn lại đều dưới Thần Quân.

Hai người này thái thượng trưởng lão đã tám vạn tuổi tuổi Thần Quân trung kỳ, môn chủ là năm vạn tuổi tuổi Thần Quân sơ kỳ.

Đối với cường giả Thần Quân cảnh tuổi thọ chưa tới mười vạn năm, năm vạn tuổi đã là trung niên, tám vạn tuổi là lão giả tám mươi, thọ nguyên không nhiều.

Một ngày này Thanh Nguyệt Môn có một đôi tuấn nam mỹ nữ, nói là muốn gia nhập Thanh Nguyệt Môn, mà nam tử trẻ tuổi xưng là cấp thấp Thần Văn Sư cùng Luyện Dược Sư.

Hai người đều còn trẻ, nhưng thiên phú xuất chúng, cốt linh hơn hai mươi đã tu luyện tới Thần Hải hậu kỳ.

Chuyện này với Thanh Nguyệt Môn mà nói tính toán là hạt giống không tệ, tương lai tất vào Thần Biến, thậm chí tu luyện tới Thần Quân cũng có hy vọng.

Cho nên các trưởng lão Thanh Nguyệt Môn tự mình tiếp kiến hai người, điều tra thân phận của hai người xong và định vị đệ tử nội môn.

Thiên phú của hai người các trưởng lão rất hài lòng, về phần nam tử trẻ tuổi nói hắn là một cấp thấp Thần Văn Sư cùng Luyện Dược Sư cái gì đó trưởng lão Thanh Nguyệt Môn không quá để ý, dù sao bọn họ là tiểu tông môn, nuôi dưỡng Thần Văn Sư rất khó khăn.

Một võ giả muốn tu thành Thần Văn Sư có giá trị chân chính cần hao phí đại lượng tài liệu trân quý, Thanh Nguyệt Môn bọn họ căn bản không đủ sức, hai người thực lực mạnh nhất của Thanh Nguyệt Môn chỉ là Thần Quân, thân gia có bao nhiêu chứ?

Cứ như vậy một nam một nữ hơn hai mươi tuổi được an định tại Thanh Nguyệt Môn, hai người này tự nhiên chính là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh cuối cùng trải qua cân nhắc lựa chọn tại một tiểu tông môn vượt qua thời gian hai ba mươi năm, nơi đây phải trong sạch và hoàn cảnh đơn giản.

Hắn có thể tĩnh hạ tâm lai luyện chế đan dược cần thiết mở Đạo Cung Cửu Tinh, đồng thời cũng khiến tu vị của mình tăng lên một bước.

Mà Tiểu Ma Tiên đương nhiên là theo chân Lâm Minh ở cùng một chỗ, tại Uổng Tử Cốc chín năm, tu vị của Tiểu Ma Tiên cũng tăng lên quá nhanh, nàng cũng cần có thời gian củng cố tu vị.

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên áp chế tu vị tại Thần Hải hậu kỳ, đã lừa gạt người Thanh Nguyệt Môn thì không thành vấn đề.

Cứ như vậy Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đã ở lại Thanh Nguyệt Môn.

Lâm Minh cũng không có như rất nhiều đệ tử khác là vừa vào môn đã bế quan, hắn vào môn phái xong là cải tạo nơi ở, thiết lập một gian luyện đan thất và thần văn thất.

Cao đẳng Thần Văn Sư dùng thần văn thất thường thường giá thành đắt đỏ, Lâm Minh tình huống bình thường cũng làm theo.

Trưởng lão tông môn nhìn thấy chuyện này phát hiện Lâm Minh thật sự có ý định tu luyện thần văn thuật cùng thuật luyện đan, lập tức tới an ủi Lâm Minh, bảo Lâm Minh không nên vì thần văn thuật mà bỏ bê tu luyện, để tránh lỡ thiên phú của mình, không công lãng phí thời gian đi vào lối rẽ.

Nhưng mà Lâm Minh chỉ cười cười, hiển nhiên không có nghe vào.

Con đường tu luyện, hoàn toàn xem ngươi thôi, người khác không có biện pháp, Lâm Minh không nên như thế, thường xuyên qua lại nhưng các trưởng lão khuyên cũng không được gì, chỉ có thể cho Lâm Minh làm theo ưa thích của mình.

Cứ như vậy Lâm Minh tại Thanh Nguyệt Môn bắt đầu yên tĩnh bế quan.

Hắn mỗi ngày đều tinh nghiên thần văn thuật, thuật chế thuốc, buổi tối thì ngồi điều tức trong chỗ bế quan, tích lũy tu vị, ngẫu nhiên hắn cũng tu luyện Thiên Đạo Cực Nhạc với Tiểu Ma Tiên, thực lực của hai người củng cố nhanh chóng.

Chương 1594: Tĩnh tu

Tin tức Lâm Minh thành lập thần văn thất cùng luyện dược thất nhanh chóng truyền ra trong Thanh Nguyệt Môn. Đây chính là sự kiện hoàn toàn mới, tại Tu La Lộ, Luyện Đan Sư cũng không phải hiếm thấy, nhưng mà chức nghiệp Thần Văn Sư trong cả Tu La Lộ đều thuộc về chức nghiệp cao quý, cũng chỉ có các thế lực đỉnh cấp như Thần Văn Thành mới tụ tập Thần Văn Sư.

Nhưng mà những thế lực đỉnh cấp này là tồn tại trong thần thoại, bọn họ căn bản không có khả năng tiếp xúc, mà Thần Văn Thành chỉ cho tinh anh trong tinh anh đi vào, đệ tử bình thường muốn đi vào Thần Văn Thành là không có khả năng.

Vì vậy chức nghiệp Thần Văn Sư này mọi người chỉ nghe nói, chưa bao giờ thấy qua, đột nhiên nghe trong tông môn có một Thần Văn Sư, rất nhiều người chạy tới phòng của Lâm Minh nhìn xem, Thần Văn Sư rốt cuộc có hình dáng và làm việc ra sao.

Nhưng là đệ tử gọi là Lâm Minh này hình như không nguyện ý trao đổi với người ta, người bình thường tiến vào phòng hắn, muốn bái phỏng hắn thì hắn chỉ đứng ở trong luyện đan thất cùng thần văn thất mà thôi, căn bản không muốn đi ra tiếp đãi.

Cho dù hắn không luyện đan cũng thường thường ngồi điều tức trong phòng, hoặc là cầm ngọc giản màu đỏ lật qua xem, ngọc giản này rất kỳ quái, nó khác với quá nhiều ngọc giản khác, thoạt nhìn có chút trầm trọng, cũng không biết phía trong đó ghi cái gì.

Thanh niên gọi là Lâm Minh này mỗi ngày xem ngọc giản thường xuyên mày kiếm nhăn lại, dường như nghi hoặc khó hiểu, lại có khi đột nhiên hiểu ra và vui mừng.

Chuyện này thường làm khách nhân bái phỏng khó xử, người khác hỏi Lâm Minh làm thế nào tiếp xúc thần văn thuật, trình độ thần văn thuật như thế nào, làm thế nào mới trở thành Thần Văn Sư chính thức. Lâm Minh đều qua loa cho xong, hoặc là đắm chìm trong ngọc giản màu đỏ, một bộ dáng không nghe rõ, chuyện này rất nhiều đệ tử hứng thú với Thần Văn Sư đều có cảm giác mất mặt.

Nữ đệ tử trong Thanh Nguyệt Môn tử rất nhiều, rất nhiều nữ tử Thanh Nguyệt Môn nổi tiếng trong phạm vi vạn dặm, nhưng mà cho dù một ít nữ đệ tử Thanh Nguyệt Môn dung mạo xuất chúng, thiên phú cũng không tệ đều bị Lâm Minh sập cửa trước mặt..

Chậm rãi không có người bái phỏng Lâm Minh.

Mà Lâm Minh cũng bắt đầu thời gian thanh tu của hắn.

Tập võ cần nhiều thời gian. Lâm Minh chưa từng có như ngày hôm nay. Chân chân chính chính an tâm tĩnh tu, cả ngày không làm gì, cũng không có băn khăn gì, an an ổn ổn tu luyện.

Hắn cùng Tiểu Ma Tiên giống như phu thê phàm nhân. Mỗi ngày an an nhàn dật.

Ở chỗ này không có tranh đấu, không có trải qua nguy hiểm, không có ra vào bí cảnh sinh tử. Cũng không cần vì bảo vật mà phiền não.

Tuy rằng tranh đấu trong sinh tử có thể nhanh chóng giúp người ta đột phá.

Nhưng muốn tu luyện thần văn thuật, muốn tích lũy tu vị thì hoàn cảnh yên tĩnh thích hợp hơn, đối với đại đa số tuổi trẻ tuấn kiệt mà nói bọn họ thường thường muốn dùng mấy ngàn năm, trên vạn năm mới đột phá Thần Quân cảnh.

Thời gian trên vạn năm này cũng chỉ có số ít thời gian là đi tìm cơ duyên, lịch lãm rèn luyện sinh tử, mà đa số thời gian dùng rèn luyện tinh thần, tích lũy tu vị, củng cố trụ cột, cũng như Lâm Minh hiện tại.

Tuy tu vị tiến triển chậm nhưng đây là điểm không thể thiếu trong quá trình tu luyện, bất luận võ giả nào cũng phải trải qua, Lâm Minh cũng không ngoại lệ.

Xuân đi thu đến, trong nháy mắt một năm qua đi.

Lâm Minh chỉ cần không luyện thần văn thuật cùng thuật luyện đan thì trong tay hắn không rời khỏi ngọc giản màu đỏ.

Ngọc giản này đương nhiên là Đạo Cung Cửu Tinh.

Lâm Minh cầm ngọc giản này đọc cũng không che dấu, căn bản không có người nào nhận ra nó là cái gì.

Khổ ngộ một năm, Lâm Minh cũng dần dần có đầu mối luyện chế Tham Lang Thiên Châu này.

Đạo cung thứ hai của Đạo Cung Cửu Tinh ứng với Tham Lang Tinh.

Đạo Cung Cửu Tinh, bảy minh hai ám, theo thứ tự là Tham Lam, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, Tả Phụ, Hữu Bật.

Lâm Minh mở đạo cung đầu tiên của Tử Phủ Đạo Cung đối ứng với Phá Quân Tinh.

Tác dụng của Tử Phủ Đạo Cung chính là ngưng tụ lượng ngôi sao trên trời, tăng cường độ cương nguyên của Lâm Minh trên phạm vi lớn, loại này tăng phúc này đạt tới ba bốn lần, cụ thể phải xem căn cơ và trình độ mở Đạo Cung Cửu Tinh của võ giả.

Mà đạo cưng thứ hai là Thiên Phạt Đạo Cung, đối diện Tham Lang Tinh.

Lâm Minh mỗi ngày dựa theo ghi chép vận hành cương nguyên tu luyện, cộng thêm có Tiểu Ma Tiên phối hợp song tu với Lâm Minh, Lâm Minh đánh giá mình trong thời gian hai ba chục năm có thể nếm thử đi trùng kích Thiên Phạt Đạo Cung.

Mà trong thời gian hai ba chục năm này Lâm Minh phải tu luyện thần văn thuật cùng thuật luyện đan, có đầy đủ năng lực luyện chế ra Tham Lang Thiên Châu.

Nếu không tốn hao nhiều thời gian gom góp tài liệu luyện chế Tham Lang Thiên Châu nhưng cuối cùng luyện chế thất bại, vậy hắn khóc không ra nước mắt.

Khoảng cách thí luyện cuối cùng mở ra còn năm mươi năm là dư dả, kỳ thật nếu như Lâm Minh sử dụng thì thời gian cũng cấp bách, hắn có quá nhiều việc cần hoàn thành.

Cứ như vậy thời gian vài năm qua đi, Lâm Minh không ngừng nếm thử thuật luyện đan cùng thần văn thuật, tới Thần Văn Thành mua nhiều tài nguyên nên Lâm Minh cũng lấy ra tiêu xài.

Thần văn thuật cùng thuật luyện đan của hắn vững vàng tăng lên.

Trong đó Lâm Minh chế tác sơ cấp đan dược cùng thần văn phù số lượng kinh người.

Thần hồn lực của Lâm Minh mạnh hơn người thường nhiều lần, hơn nữa hắn lý giải với Tu La Thiên Đạo nên cho dù hắn luyện đan hay vẽ phù đều nhanh hơn người khác quá nhiều.

Nhưng mà mặc dù Lâm Minh trực tiếp kế thừa trí nhớ của ba Luyện Dược Sư cùng Thần Văn Sư, hắn ở phương diện thuật chế thuốc cùng thần văn thuật không có thuận buồm xuôi gió.

Một ngày này Lâm Minh luyện chế một lò đan dược được một nửa thì nổ mạnh, tiếng nổ rung trời.

Mặc dù Lâm Minh phản ứng cực nhanh nhưng vẫn nổ tung nóc phòng, luyện đan thất của hắn cũng bừa bộn.

Trưởng lão Thanh Nguyệt Môn là Thần Biến kỳ sơ kỳ nhanh chóng nhận được tin tức, tự mình đến tra nhìn một chút.

Hắn kiểm tra thân thể Lâm Minh và xác định Lâm Minh không có bị thương gì, liền nói vài lời an ủi, đại khái là bảo Lâm Minh không nên làm chuyện vô nghĩa, an tâm tập võ mới là chính đạo.

Trong mắt nhiều trưởng lão, học thuật luyện đan cùng thần văn thuật này căn bản không phải việc đàng hoàng, lãng phí tài nguyên, bởi vì Lâm Minh hiện tại có điều kiện nhưng chẳng có thành tích gì.

Hơn nữa thần văn thuật còn yêu cầu thiên phú rất cao, bình thường chỉ có võ giả Hồn tộc mới làm Thần Văn Sư, võ giả Nhân tộcmuốn trở thành Thần Văn Sư rất khó khăn rất khó khăn.

Nghe lời này chẳng khác gì làm chuyện viễn vông.

Nhưng mà Lâm Minh không nghe, những trưởng lão này không có biện pháp, bọn họ cũng không thể cưỡng chế Lâm Minh, dù sao Lâm Minh cũng đứng ở Thanh Nguyệt Môn, cũng có thể trực tiếp rời khỏi.

Bọn họ cũng lưu nhân tâm, muốn cho người ta thêm nữa... Tự do.

Trưởng lão Thanh Nguyệt Môn bảo đệ tử cấp thấp thu thập gian phòng. Không lâu sau ba nữ đệ tử ngoại môn đã quét dọn gian phòng của Lâm Minh xong rồi.

Mấy nữ đệ tử ngoại môn này đều mười mấy tuổi, tu vị vừa vặn là Ngưng Mạch Kỳ, các nàng đều vừa gia nhập Thanh Nguyệt Môn không lâu, thuộc về phàm nhân tuyển ra.

Bình thường trong Thanh Nguyệt Môn địa vị các nàng rất thấp, nói là đệ tử ngoại môn, kỳ thật cũng không khác gì nha hoàn.

Lâm Minh liếc mắt nhìn ra ba nữ đệ tử này, đôi mắt trong veo như nước, thoạt nhìn phi thường thanh tú khả nhân

Lâm Minh lại biết những nữ đệ tử ở chỗ này tuy kham khổ, nhưng kỳ thật người nhà của các nàng đều tự hào vì các nàng là võ giả, trước mặt thân thích bạn bè đều có mặt mũi, thậm chí vương công quý tộc trong thế tục nhìn thấy những gia trưởng của các nữ hài này cũng phải nhân nhượng vài phần.

Đây là uy hiếp của tông môn võ đạo.

Nhưng mà võ đạo chi lộ vô cùng nhấp nhô, những nữ tử này hiện tại không sao, ai có thể dự đoán con gái bọn họ kết cục thế nào?

Có lẽ các nàng bị người ta bắt đi làm lô đỉnh, có lẽ hơi có thành tựu thì vẫn lạc trong bí cảnh, có lẽ bị người giết người cướp của...

Nghĩ tới đây Lâm Minh than nhẹ một hơi, nhớ năm đó hắn vừa bước vào võ đạo cũng rất gian nan.

Nhìn thấy ba thiếu nữ thu thập phế tích, đột nhiên nội tâm Lâm Minh nội tâm khẽ động, vẫy tay bảo các nàng tới.

Ba thiếu nữ ngây ngốc một lát, Lâm Minh là đệ tử hạch tâm, tu vị lại đạt tới Thần Hải hậu kỳ, đối với các nàng là nhân vật không thể chạm tới, địa vị chênh lệch một trời một vực không cách nào hình dung được.

Hơn nữa Lâm Minh làm người lạnh lùng, nữ đệ tử nội môn bình thường thăm hắn, hắn đều không phản ứng, mặc dù là các sư tỷ dung mạo thiên phú xuất chúng cũng bị sập cửa vào mặt.

Mà lúc này Lâm Minh lại ngoắc các nàng, lập tức khiến các nàng thụ sủng nhược khinh.

Các nàng khúm núm tới, đều có chút khẩn trương, Lâm Minh tiện tay lấy lấy ra một đám bình đan dược nhỏ, những bình bình lọ lọ này chính là đan dược Lâm Minh luyện chế.

Lâm Minh luyện tập thần văn thuật cùng thuật luyện đan chế tác quá nhiều đan dược, thần văn phù, những vật này đối với Lâm Minh mà nói không có chút giá trị nào, thậm chí cầm đi bán cũng chướng mắt.

Nhưng mà ném đi lại đáng tiếc, cho nên Lâm Minh ý tưởng đột phát, quyết định tặng cho người ta.

Vậy cũng là phúc lợi của Thanh Nguyệt Môn.

Dù sao Thanh Nguyệt Môn những năm này đối với hắn không tệ, xác định Lâm Minh không có vấn đề, trưởng lão Thanh Nguyệt Môn mỗi tháng đều cho người mang đan dược tới, nguyên khí phù văn các loaijt ài nguyên, những tài nguyên này đối với Thanh Nguyệt Môn mà nói có giá trị xa xỉ.

Những tài nguyên này là phúc lợi của đệ tử nội môn, mà Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên bởi vì thiên phú tốt, thu được phúc cũng không ít, nhưng mà Lâm Minh lại biết mình cuối cùng phải rời đi, Thanh Nguyệt Môn trông cậy vào mình đột phá Thần Quân, trở thành tông trụ cột tông môn phải thất bại rồi.

Vì vậy Lâm Minh ý định mang thứ mình không dùng được, đan dược cùng thần văn phù giá trị cũng không lớn toàn bộ đưa co đệ tử Thanh Nguyệt Môn. Thanh Nguyệt Môn nguyên bản chính là tiểu tông môn, Lâm Minh cũng không sợ xuất ra quá nhiều khiến người ta hoài nghi và oanh động, lời nói không khoa trương thì phẩm cấp tông môn như vậy Lâm Minh một chưởng có thể san thành bình địa.

- Những cái này tặng cho các ngươi.

Lâm Minh mang những đan dược này đặt trong hộp ngọc đưa cho ba đệ tử ngoại môn Ngưng Mạch Kỳ, ba đệ tử này ngơ ngác không kịp phản ứng, các nàng còn không biết trong hộp ngọc là cái gì.

Mà lúc này Lâm Minh lại nói:

- Gọi các tỷ muội các ngươi lại đây, còn có các nam đệ tử mà các ngươi quen tới đây.

Chương 1595: Thần Quân trung kỳ

Mấy nữ đệ tử ngơ ngác tiếp nhận hộp ngọc, từ trong khe hở hộp ngọc nghe được mùi thuốc nồng đậm.

Các nàng ngửi mùi thuốc này đều cảm giác toàn thân thoải mái dễ chịu, dường như chân nguyên trong người lưu chuyển nhanh hơn, tu vị càng cô đọng vài phần.

Chỉ ngửi mùi đã có hiệu quả như thế, nếu như là trực tiếp phục dụng thì đạt tới mức nào?

Ba thiếu nữ nhìn nhau, đều có chút ngẩn người, đan dược này quá trân quý! Các nàng lúc này cảm giác như phàm nhân nghèo khỏ đi ra ngoài, lại thoáng cái nhặt được khối vàng lớn.

Trong ba thiếu nữ, nữ đệ tử lớn tuổi nhất cầm hộp ngọc, hai tay run rẩy mở chai thuốc ra, mấy viên đan dược màu xanh lăn ra.

Những đan dược này óng ánh sáng long lanh, trên đan dược có đường vân thần bí, ẩn ẩn ẩn khí tức pháp tắc huyền diệu.

Những đường vân này chính là đan vân, những thiếu nữ này chưa bao giờ thấy qua, mặc dù là đan dược bình thường các nàng cũng khó thấy.

Nhưng mà Lâm Minh bảo các nàng nhận lấy.

Loại đan dược này tên là Cửu Dương đan, là cho võ giả dưới Tiên Thiên kỳ sử dụng, dùng củng cố căn cơ, tẩm bổ khí huyết, so với Nhập Thiên Đan còn quý hơn cả chục lần.

Loại đan dược này các nàng đã từng thấy cung cấp cho các đệ tử có thiên phú, chỉ nhìn mà thèm không thôi, đương nhiên các nàng không có cơ hội sử dụng.

Thực tế Lâm Minh luyện chế Cửu Dương đan khác với Cửu Dương đan mà các nàng nhìn thấy, ít nhất các nàng nhìn thấy Cửu Dương đan cũng không có đan vân kỳ dị, bởi vì có đan vân cho nên hiệu quả của Cửu Dương đan càng trở nên rõ rệt.

Mấy thiếu nữ không biết, những "Đan vân" này kỳ thật chính là Lâm Minh dùng thần văn thuật gia trì vào, lưu lại đường vân pháp tắc Tu La Thiên Đạo pháp.

Đối với Lâm Minh mà nói chỉ là gân gà, thế nhưng mà đặt ở trong Thanh Nguyệt Môn. Ngay cả đệ tử nội môn đây cũng là chí bảo, huống chi là chỉ là mấy thiếu nữ ngoại môn, cái này càng không cần nói mỗi viên đan dược của Lâm Minh đều có một thần văn phù. Dược hiệu tăng cường mấy lần.

Những năm này Lâm Minh tu luyện thần văn thuật chỉ yếu là minh dược phù.

Thần văn phù này tác dụng lên đan dược, đối với Lâm Minh mà nói tác dụng mới lớn nhất.

- Những đan dược này... Quá trân quý, chúng ta không thể nhận...

Một thiếu nữ chừng hai mươi mấy tuổi tuổi lớn nhất cắn răng nói ra. Kỳ thật từ ánh mắt nàng nhìn ra được nàng kỳ thật phi thường khao khát nó.

Lâm Minh mỉm cười, ngược lại sinh ra hảo cảm với cô bé này, có thể nhắc tới dũng khí cự tuyệt đồ vật như thế đúng là không dễ dàng.

Những năm này Lâm Minh thấy đệ tử cấp thấp của Thanh Nguyệt Môn bế quan, lịch lãm rèn luyện, vì tài nguyên mà bôn ba. Đủ loại chuyện này khiến hắn nhớ lại mình lúc hai mươi tuổi, cũng có cảm ngộ khác.

Hắn khẽ cười nói:

- Cho ngươi thì thu đi, ngươi sợ đệ tử cao cấp cướp đoạt sao?

Lâm Minh biết rõ ràng. Mặc dù là trong Thanh Nguyệt Môn nhìn thì an nhàn này cũng có nội đấu, thiên phú ba nữ hài bình thường, có đan dược thì khiến người ta đỏ mắt.

- Ta cho thì ta sẽ chủ trì công đạo, những đan dược này các ngươi thu đi.

Thiếu nữ hai mươi tuổi nhỏ nhất nuốt nước miếng một cái, cầm bình đan dược mà run run.

- Gọi người quen của các ngươi tới đây.

Lâm Minh bảo mấy nữ tử rời đi, qua không lâu các nàng quả nhiên gọi một ít đệ tử ngoại môn tới.

Những đệ tử ngoại môn này chừng hai mươi mấy tuổi, tu vị không có cao lắm, võ đạo của bọn họ vừa cất bước.

Lâm Minh tới đây bốn năm năm, mỗi cách một ngày đều luyện ra một lò đan dược, một lò đan có ít nhất bảy tám khỏa, nhiều thì hơn mười khỏa, những năm này tích lũy xuống cũng hơn vạn viên đan dược.

Mà hơn vạn viên đan dược này toàn bộ đều gia trì thần văn thuật.

Đặt ở Thanh Nguyệt Môn đây là tài phú không thể tưởng tượng.

Lâm Minh tùy ý cấp cho đan dược cũng nhanh chóng truyền ra trong Thanh Nguyệt Môn.

Rất nhiều đệ tử nội môn vốn cảm thấy là tung tin vịt, về sau bọn họ nhìn thấy Lâm Minh phóng xuất đan dược, bọn họ không thể không tin, tiếp theo tất cả mọi người chạy như vịt tới bái phỏng, thật sự là bởi vì đan dược của Lâm Minh phi thường có sức hấp dẫn với bọn họ.

Những đệ tử nội môn thì Lâm Minh cũng không có miễn phí đưa tặng, mà là phải thu một ít Tử Dương Tinh.

Giá cả Tử Dương Tỉnh của hắn đại khái chỉ có một nửa hoặc một phần ba đan dược mà thôi, loại giá này phi thường ưu đãi, hơn nữa rất nhiều đệ tử mua xong không có bán, rất nhiều đan dược đều có tiền không mua được.

Vốn Lâm Minh nhân duyên cũng không tốt, thật sự bởi vì hắn quá quái gở, xa cách tất cả người bái phỏng.

Còn lần này Lâm Minh cấp đan dược khiến uy vọng của hắn trong Thanh Nguyệt Môn như mặt trời ban trưa.

- Những đan dược này ngươi tìm nơi nào, không phải là chính ngươi luyện chế chứ?

Trưởng lão Thanh Nguyệt Môn nhanh chóng bị kinh động, mấy trưởng lão cùng một chỗ chạy tới chỗ Lâm Minh, đến hỏi thăm Lâm Minh.

- Đủ loại con đường, cũng có chút là luyện chế.

Lâm Minh nhún nhún vai, hời hợt nói ra.

Cách nói hàm hồ như vậy cũng cho thấy hắn không muốn nhiều lời.

Trưởng lão Thanh Nguyệt Môn không biết nói cái gì cho phải, kỳ thật Lâm Minh luyện chế đan dược đều là đan dược cấp thấp, theo đạo lý mà nói một Thần Hải hậu kỳ Luyện Đan Sư đúng là có năng lực luyện chế ra.

Nhưng mà Lâm Minh luyện đan dược cấp thấp quá xuất sắc! Ngay cả Luyện Đan Sư nổi danh chung quanh cũng không làm ra được.

Điều này chẳng lẽ thật sự là Lâm Minh mấy năm qua nghiên cứu ra, hắn thật sự là kỳ tài phương diện luyện đan và thần văn thuật?

Chúng trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cũng không hỏi Lâm Minh lấy đan dược ở đâu, bọn họ không có hỏi, nhưng mà ngày hôm sau liền có trưởng lão một thế gia nổi danh kiến tạo động phủ ở gần Thanh Nguyệt Môn, chuyên môn dùng giá trị xa xỉ chế tạo cho Lâm Minh thần văn thất cùng luyện đan thất.

Thậm chí Thanh Nguyệt Môn còn ra mặt mua rất nhiều tài liệu luyện đan cho Lâm Minh.

Như thế Lâm Minh không có chịu thiệt, những tài liệu này tuy là tài liệu cấp thấp, nhưng cho Lâm Minh luyện tập là dư xài.

Thời gian trôi qua, xuân thu thay đổi.

Trình độ thần văn thuật cùng thuật luyện đan của Lâm Minh đã lô hỏa thuần thanh.

Hắn hiện tại chẳng những truy cầu chất lượng luyện dược cùng thần văn, cũng truy cầu tốc độ.

Ban đầu Lâm Minh luyện chế hai ngày một là đan, đến bây giờ một ngày luyện hai lô đan.

Đại lượng đan dược cấp thấp bị Lâm Minh liên tục sản xuất ra.

Tuy Lâm Minh chỉ đưa đan dược tương đối thấp kém một chút, nhưng những đan dược này phẩm cấp càng ngày càng cao.

Dần dần thanh danh của Lâm Minh lên cao!

Càng ngày càng nhiều đệ tử mua sắm đan dược của Lâm Minh, thậm chí tông môn ở gần cũng mua sắm đan dược của Thanh Nguyệt Môn, đương nhiên lúc này giá cả cũng cao hơn giá trị thường.

Tuy giá cao nhưng mà người mua sắm càng ngày càng nhiều.

Đến bây giờ không còn có người nào hoài nghi Lâm Minh là từ "Đủ loại con đường" làm ra đan dược, đan dược không ngừng tuôn ra, chỉ có thể do Lâm Minh tự luyện chế mà thôi.

Thanh Nguyệt Môn biết rõ nhặt được bảo!

Bán đan dược thu nhập đều rơi vào trong tay Lâm Minh, rồi sau đó hắn lại giao cho Thanh Nguyệt Môn, làm cho Thanh Nguyệt Môn ra mặt mua tài liệu ở các nơi.

Lâm Minh muốn tài liệu, phẩm cấp càng ngày càng cao, hắn luyện chế đan dược càng ngày càng trân quý.

Đương nhiên những võ giả Thần Quân cảnh thậm chí Thánh Chủ cảnh chính thức mới dùng được Lâm Minh sẽ không lấy ra bán, tránh bị võ giả cao cấp chú ý, Lâm Minh cũng không sợ những người này, nhưng làm như vậy hắn vào đời tu luyện không đạt thành mục đích thanh tịnh.

Chậm rãi mười hai năm trôi qua.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đã hiển thị tu vị tăng lên Thần Biến Kỳ.

Tại Thanh Nguyệt Môn, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hằng ngày không khác gì đệ tử bình thường, thậm chí nhiều khi Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng đệ tử Thanh Nguyệt Môn ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Đi bí cảnh thám hiểm, đi hoàn thành nhiệm vụ...

Lâm Minh tham gia lịch lãm rèn luyện mục đích không phải vì tài nguyên và cơ duyên, mà là vì rèn luyện tâm tình của mình.

Mắt thấy võ giả cấp thấp chiến đấu, chém giết, ôn lại sinh hoạt của võ giả cấp thấp, Lâm Minh dường như cảm thụ cảm giác đã quên của mình, loại tư vị này mang tới xúc động tâm linh cho Lâm Minh.

Trong một đêm vài năm thứ mười ba, Lâm Minh ngồi tĩnh tu, hắn rốt cuộc cảm thấy nội thế giới xúc động, hắn biết rõ tu vi của mình sắp đột phá.

Từ Thần Quân sơ kỳ đến Thần Quân trung kỳ!

Lần này đột phá tuyệt đối không có đột nhiên, có thể nói là nước chảy thành sông. Loại cảm giác này giống như rót rượu vào chén, đầy đến chứa không nổi thì tự nhiên chảy ra ngoài.

Mà đột phá lần này rất tường hòa.

Dĩ vãng Lâm Minh đột phá không lần nào không phải kinh thiên động địa, thậm chí mạo hiểm vạn phần, có khi xúc động nội thế giới sắp nổ tung lên.

Thế nhưng mà lần này đột phá phi thường bình tĩnh.

Lâm Minh chỉ ngồi xuống một đêm, sáng sớm ngày thứ hai mở hai mắt ra hắn thấy nội thế giới mở rộng, tu vị vững vàng đột phá đến Thần Quân trung kỳ.

Trừ Tiểu Ma Tiên mẫn cảm cảm nhận được khí tức trong phòng biến hóa, tiểu động vật chung quanh không có bị kinh động.

Lúc này là tháng năm, Tiểu Ma Tiên cũng đột phá Thần Quân trung kỳ, nàng tu luyện hệ thống tụ nguyên, tốc độ tu luyện cũng không chậm hơn Lâm Minh, nếu như không phải mỗi lần cơ duyên Lâm Minh lấy được chỗ tốt lớn hơn nàng, như vậy Lâm Minh ở hệ thống tụ nguyên sẽ không bằng Tiểu Ma Tiên.

Sau khi Lâm Minh đột phá, thực lực lại tăng lên, mà tiêu chuẩn thần văn thuật của Lâm Minh hiện tại là ngũ phẩm Thần Văn Sư, hơn nữa tương không phải ngũ phẩm Thần Văn Sư bình thường, Lâm Minh còn có năng lực đặc thù là lý giải Tu La Thiên Đạo không ai so sánh được.

Mà lúc này Lâm Minh rốt cục có ý định luyện chế Tham Lang Thiên Châu. Luyện chế Tham Lang Thiên Châu cần sưu tập tài liệu thời gian rất dài, Lâm Minh không thể không sớm chuẩn bị. Chỉ cần đột phá Thần Quân trung kỳ, thực lực của Lâm Minh tăng lên còn chư đủ, nếu như có thể mở thêm một đạo cung, như vậy trong thí luyện cuối cùng Lâm Minh có nắm chắc rất lớn.

Chương 1596: Tâm linh niết bàn

- Lâm Minh, ngươi có ý định luyện chế Tham Lang Thiên Châu sao?

Bên người Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên nhìn qua Lâm Minh mấy ngày nay vẫn cầm ngọc giản, dùng cảm giác tính toán công thức gì đó, mở miệng hỏi.

- Sớm chuẩn bị cũng tốt hơn, tuy Tham Lang Thiên Châu không phải vô thượng thần đan, nhưng mà độ khó khi chế tác không thua gì vô thượng thần đan, tài liệu trân quý thì nhiều loại vô thượng thần đan không cách nào sánh bằng, đây mới là khảo nghiệm trình độ và gia sản của ta.

Lâm Minh nói đến đây cười khổ một tiếng, dùng trình độ của hắn thì khó luyện chế ra rồi.

Vô thượng thần đan đặt ở Thần Vực là đan dược phẩm cấp cao nhất

Mà vô thượng thần đan đa phần là xuất từ tay của Thiên Tôn.

Nhưng mà số lượng Thiên Tôn rất thưa thớt, hơn nữa đa số một bộ phận Thiên Tôn không phải Luyện Đan Sư, thường thường người luyện chế toàn là nửa bước Thiên Tôn cùng Đại Giới Giới Vương.

Cho nên cũng có một bộ phận là vô thượng thần đan là nửa bước Thiên Tôn, là do Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp luyện chế.

Luyện chế vô thượng thần đan chẳng những phải có đủ trình độ luyện đan, cũng cần tu vị ủng hộ, nếu như tu vị chưa đủ căn bản không đủ chèo chống cả quá trình luyện đan, chỉ cần nhiệt độ là không đủ.

Dùng thực lực hiện tại của Lâm Minh đương nhiên không thể so với Đại Giới Giới Vương đỉnh phong, luyện chế vô thượng thần đan là không thể nào.

Nhưng mà Lâm Minh có thần văn thuật và Tu La Thiên Đạo phụ tá, có thể luyện chế đan dược đỉnh cấp của Giới Vương bình thường, rồi sau đó dùng thần văn thuật gia trì tăng lên một viên đan dược phẩm cấp Giới Vương, lại tăng lên vô thượng thần đan.

Đây cũng là mục đích Lâm Minh tu tập thần văn thuật, dùng Tu La Thiên Đạo sửa đổi quy tắc đi đường tắt lên.

- Tiếp qua vài chục năm thì trình độ luyện đan của ta mới có thể chính thức phát huy tiêu chuẩn Luyện Dược Sư cấp Giới Vương, tăng lên tới Giới Vương đỉnh phong thì ta có thể khai lò luyện chế Tham Lang Thiên Châu...

Lâm Minh suy tư, thực lực của hắn trước mắt còn chưa đủ.

Trong tính toán của Giới Vương bình thường đã không tệ lắm. Sáu bảy năm đạt tới tiêu chuẩn này, Lâm Minh vẫn còn một ít tin tưởng, hơn nữa luận trình độ thần văn thuật thì thông hiểu Tu La Thiên Đạo như Lâm Minh còn vượt qua cả.

Nhưng mà tài liệu Tham Lang Thiên Châu khiến Lâm Minh đau đầu. Đủ loại tài liệu trân quý Đều có tiền mà không mua được, chính mình nên sưu tầm thế nào?

Lâm Minh lên danh sách tài liệu cần.

Trong đó trân quý nhất có vài loại như Long Tiên Thảo, Thôn Thiên Xà Đảm. Ngọc Long Giác, Viễn Cổ Ngọc Tủy...

Những tài liệu này có không ít có quan hệ tới thần thú.

Chỉ nói Long Tiên Thảo, đây là thần thảo dính nước miếng của chân long.

Tục truyền có chút chân long, thượng cổ cự mãng chờ đợi một cây linh thảo, vẫn dùng nước bọt tẩm bổ nó, chờ đợi vạn năm, mười vạn năm thì linh thảo sinh trưởng thành thục mới ăn tươi, tăng thực lực bản thân lên.

Loại thiên tài địa bảo này không có chỗ nào mà không phải giá trị liên thành, hơn nữa mấu chốt là có tiền mà không mua được, bởi vì những thiên tài địa bảo này sau khi thành thục thường thường đã bị thủ hộ thú ăn mất, còn chờ ngươi đi ngắt?

Về phần Thôn Thiên Xà Đảm chính là túi mật của Thôn Thiên Mãng, tuy là thái cổ cự thú không bằng thần thú, nhưng mà cả Tu La Lộ cũng chỉ sâu trong đại hoang mới có.

Mà hung hiểm trong đại hoang không cần phải nói, ngay cả Thiên Tôn cũng phải cẩn thận.

Mà Ngọc Long Giác chính là hài cốt của thần thú, so với Lâm Minh hấp thu chí tôn long cốt trước kia còn cao cấp hơn nhiều, chỉ là không cần chí tôn long cốt lớn như vậy.

Đủ loại tài liệu đều khiến Lâm Minh đau đầu, nếu như bản thân hắn đi thu thập thì chắc chắn không thu thập đủ, cũng tỷ như Long Tiên Thảo, nó là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Lâm Minh muốn có tài liệu này thì phải mua mà thôi.

Mà muốn mua những thứ này không có nhiều tiền là không được rồi, huống chi Lâm Minh hiện tại thân gia không tốt!

Vấn đề này khiến Lâm Minh đau đầu.

Đạo Cung Cửu Tinh chi lộ đúng là cần trả giá lớn, Lâm Minh hiện tại vượt cấp chiến đấu nhìn thì khoa trương, nhưng mà thực lực yêu nghiệt như vậy cần phải dùng thiên tài địa bảo xây thành, Lâm Minh tại Luyện Thể Thuật đi một bước tính một bước, đều phải hao phí tài nguyên hơn võ giả cùng giải gấp mấy chục lần.

Thời gian trôi qua tuế nguyệt không dấu vết.

Trong bất tri bất giác lại mười hai năm trôi qua, đến tận đây Lâm Minh đã ngây ngốc trong tông môn nhỏ không có danh tiếng này hai mươi lăm năm.

Trong hai mươi lăm năm qua Lâm Minh dường như hiểu rõ con đường mình từ võ giả cấp thấp leo lên.

Thời gian hai mươi lăm năm thực lực của Lâm Minh tăng lên không nhiều lắm, nhưng mà tâm cảnh của hắn đã ổn trọng, không còn ngươi lừa ta gạt như lúc trước, sát phạt cũng yếu đi.

Hắn chọn ở trong Thanh Nguyệt Môn tu luyện thần văn thuật, củng cố căn cơ, mà không phải là ở Thần Văn Thành chính là nguyên nhân này, Thanh Nguyệt Môn với Lâm Minh mà nói xem như nhỏ yếu mười phần, ở chỗ này hắn có thể sinh hoạt đơn giản, bất luận đệ tử nội môn nào ngươi lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt cũng không có ảnh hưởng tới hắn.

Đối với hắn mà nói đệ tử Thanh Nguyệt Môn cạnh tranh giống như con kiến nhỏ đánh nhau thôi.

Sinh hoạt bình tĩnh suốt hai mươi lăm năm làm cho Lâm Minh dường như trải qua tâm linh niết bàn một lần.

Đây là lúc nên rời đi.

Ở trong Thanh Nguyệt Môn này đối với Lâm Minh mà nói cơ hồ như trải qua cả đời, là nơi ngây ngốc lâu nhất, ở chỗ này hắn có thể cái gì đều không muốn đi, một lòng tĩnh tu, cùng Tiểu Ma Tiên sinh hoạt như phàm nhân.

Thời gian dài ngày sau hắn sẽ không được an tĩnh như thế này, cho dù là thí luyện cuối cùng hay kế tiếp Thần Vực đại kiếp nạn, Lâm Minh gặp phải chỉ sợ chính là gió tanh mưa máu.

Mà lúc này cháu gái tông chủ Thanh Nguyệt Môn là thiếu nữ Thiến Xảo tới chỗ Lâm Minh muốn học một chút tri thức thuật chế thuốc.

Thiến Xảo chỉ mới hai mươi hai tuổi, trong thế giới võ giả tuổi này là quá trẻ.

Nàng sinh ra lúc Lâm Minh đến Thanh Nguyệt Môn được ba năm, về sau Lâm Minh thành danh thì Thiến Xảo còn rất nhỏ, khi đó nàng vẫn lấy Lâm Minh làm thần tượng, đến bây giờ nàng đã trổ mã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Thiến Xảo thiên phú phi thường tốt, linh hồn lực vượt xa võ giả cùng tuổi. Bởi vì điểm này nên nàng đặc biệt yêu thích thuật chế thuốc, nhiều khi tới đây lãnh giáo Lâm Minh, khác với đệ tử nội môn khác, nàng luôn rất yên tĩnh, sợ quấy rầy đến Lâm Minh, dù sao Lâm Minh bình thường mặc kệ với ai cũng lạnh như băng, bộ dáng phi thường không kiên nhẫn.

Thiến Xảo cũng không có phiền nhiễu Lâm Minh, có đôi khi nàng chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Minh và tiện tay ghi một ít tâm đắc luyện dược.

Ngẫu nhiên Lâm Minh cũng chỉ điểm nàng vài câu. Mỗi lần như thế Lâm Minh có thể nhìn thấy trong mắt thiếu nữ có vài phần ngưỡng mộ, sùng bái thậm chí là ái mộ.

Hiện tại Lâm Minh đã trải qua rất nhiều. Hắn tự nhiên hiểu ý vị ánh mắt đó là cái gì.

Nhưng mà Thiến Xảo chưa bao giờ biểu đạt với Lâm Minh cái gì. Nàng vẫn phi thường tôn kính Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Vì thế Tiểu Ma Tiên còn trêu chọc qua Lâm Minh, nhưng mà đối với nữ hài Thiến Xảo này Tiểu Ma Tiên cũng phi thường yêu thích.

Trong bất tri bất giác Tiểu Ma Tiên tâm tình biến hóa rất lớn, từ một thiếu nữ tâm tính như trẻ con, đến bây giờ nàng đã trầm ổn và thành thục hơn rất nhiều.

Lâm Minh nhìn thấy Thiến Xảo đang ở trong sảnh yên lặng đọc tâm đắc của mình, chẳng biết tại sao hắn lúc này có rất nhiều cảm thán, nhất thời trong nơi sinh sống hai mươi lăm năm này sinh ra cảm giác ôm ấp tình cảm.

Hoặc là nói Lâm Minh không phải lưu luyến Thanh Nguyệt Môn, mà là lưu luyến sinh hoạt an nhàn hai mươi lăm năm này, đây là cảm thụ hắn chưa từng có.

Ngược dòng tìm hiểu trước kia thì chỉ có thời điểm là trẻ con đã từng có bình tĩnh như vậy.

Nhưng mà cho dù như thế nào, Lâm Minh nhất định không thể dừng ở chỗ này.

Một ngày này Lâm Minh gọi Thiến Xảo tới, hắn chăm chú thật sự dạy bảo nàng về thần văn thuật, vừa dạy là năm sáu canh giờ, thẳng đến trời tối mới chấm dứt.

Lúc gần đi Lâm Minh mang rất nhiều tâm đắc luyện dược còn có một thủ trạc đưa cho Thiến Xảo.

Thiến Xảo ngơ ngác nhìn qua Lâm Minh thật lâu, khuôn mặt hồng hồng, dường như kinh ngạc vì sao Lâm Minh kiên nhẫn với nàng như vậy.

Qua mấy hô hấp nàng mới quay người, cảm thấy mỹ mãn rời đi, lúc nàng đi mái tóc xanh vung vẫy, lọn tóc vuốt lên mông đẹp rất có tiết tấu.

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, một đêm này hắn cùng với Tiểu Ma Tiên cùng rời khỏi nơi sinh hoạt hai mươi lăm năm qua...

Thân ảnh của bọn họ lặng lẽ biến mất trong bóng đêm vô tận, không làm kinh động bất luận kẻ nào, ngay cả trận pháp hộ sơn của Thanh Nguyệt Môn đối với hai người mà nói chỉ là không khí mà thôi.

Mà thẳng đến khi Lâm Minh rời đi, Thiến Xảo trở về phòng dò xét thủ trạc mà Lâm Minh lưu lại thì nàng kinh ngạc ngây người.

Thủ trạc này nhìn giống như trang sức, nhưng thật ra là linh khí tu di giới, trong thủ trạc này có hơn một ngàn khỏa trung phẩm đan dược, cùng đại lượng thần văn phù chưa sử dụng.

Những đan dược trung phẩm này đầy đủ cho võ giả Thần Hải Kỳ, Thần Biến kỳ sử dụng! Thậm chí võ giả Thần Quân cảnh cũng rất có giá trị.

Mà những đan dược này Lâm Minh trước kia chưa bao giờ bán ra, bởi vì dựa theo lẽ thường hắn ngụy trang trình độ luyện đan căn bản không có khả năng luyện chế ra đan dược phẩm chất cao như vậy...

Thiến Xảo kinh ngạc nên vội vàng tới chỗ Lâm Minh ở tìm Lâm Minh, nhưng mà người đi nhà trống.

Nhìn thấy luyện đan thất và thần văn thất trống trơn, nàng trong lúc nhất thời cảm thấy nội tâm vắng vẻ, nàng mang tất cả đan dược giao cho gia gia, cũng chính là chưởng môn Thanh Nguyệt Môn.

Cầm hơn một ngàn khỏa trung phẩm đan dược, chưởng môn Thanh Nguyệt Môn cũng ngơ ngác không nói, tâm thần rung động.

- Bọn họ còn có thể trở về không?

Thiến Xảo giống như ý thức được cái gì đó, hỏi một câu.

Chưởng môn Thanh Nguyệt Môn than nhẹ một tiếng, cười khổ nói:

- Bọn họ không phải là người thế giới chúng ta... Đại khái, sẽ không trở về...

...

Một tháng sau, Thần Văn Thành

Một chiếc linh hạm chậm rãi dừng lại, một nam một nữ từ trong linh hạm bay ra ngoài.

Xa cách hai mươi lăm năm, Lâm Minh đi về Thần Văn Thành.

Nhưng mà hôm nay hắn đã không phải hai mươi lăm năm trước có thể so sánh nổi.

Luyện chế Tham Lang Thiên Châu phải bắt đầu từ Thần Văn Thành này.

Chương 1597: Tài liệu giá trên trời

Lâm Minh quay về Thần Văn Thành thì phát hiện hào khí đã khác, thủ vệ cửa thành gia tăng gấp mười lần.

Vốn thủ vệ Thần Văn Thành chỉ có mấy người, tu vị đều là Thần Quân cảnh.

Mà bây giờ có thêm tổ đội nhỏ, mà đầu lĩnh đội trưởng là Thánh Chủ.

Người vừa vào thành đều chịu kiểm tra nghiêm ngặt, mà trong tay đội trưởng Thánh Chủ này cầm một viên Thủy Tinh Cầu, Thủy Tinh Cầu này có đường vân pháp tắc kỳ dị.

Những đường vân pháp tắc này hiển nhiên là thần văn thuật, Lâm Minh liếc nhìn ra tác dụng của Thủy Tinh Cầu, nó là dùng kiểm tra xem võ giả có trải qua dịch dung giả trang hay không.

- Kỳ quái...

Lâm Minh khó hiểu, tại sao Thần Văn Thành đột nhiên đề phòng sâm nghiêm như vậy?

- Chẳng lẽ có thế lực gì sắp động thủ với Thần Văn Thành sao?

Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh nói ra.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Chắc có lẽ không, Thần Văn Thành là tổ chức trung lập, hơn nữa bản thân nó thế lực khổng lồ, có rất nhiều Thần Văn Sư, có lẽ không có tổ chức gì gây khó dễ cho Thần Văn Thành đâu, rất nhiều tổ chức đều đang có quan hệ lợi ích với Thần Văn Thành đấy.

Lâm Minh đè tâm tư nghi hoặc xuống, đi cùng Tiểu Ma Tiên tới cửa thành, hai người lập tức bị cản lại.

- Vào thành làm gì?

Võ giả ngăn Lâm Minh lại lạnh như băng nói ra, Lâm Minh liếc mắt những thủ vệ này mặc chiến giáp, có ít người ăn mặc chiến giáp do Thần Văn Thành chế tạo, có ít người thì không có.

Dường như là hai đội ngũ.

Lâm Minh nói:

- Ta là Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội, đây là huy chương của ta.

Lâm Minh xuất một cái huy chương tam phẩm Thần Văn Sư ra, thủ vệ kiểm tra một phen trả lại cho Lâm Minh, cho Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi vào.

Vào trong Thần Văn Thành, Thần Văn Thành không có biến hóa quá lớn. Đường đi vẫn phồn vinh như trước.

Lâm Minh đi thẳng vào Thần Văn Sư công hội, huy chương Thần Văn Sư sáng lên và hắn đi vào trong.

Hắn đi ngang qua khu giao dịch và nhìn thấy không ít Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư đang giao dịch ở đây. Lâm Minh liếc thấy Tiết lão đầu.

Lúc này Tiết lão đầu đang thích ý ngồi trên cái xích đu, trước mặt bày đủ loại vật phẩm thượng vàng hạ cám. Xem thần thái của Tiết lão đầu sắp ngủ rồi.

Rời đi là hai mươi lăm năm, Tiết lão đầu vẫn không thay đổi chút nào.

Thấy Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đi tới thì Tiết lão đầu hai mắt trợn tròn xoe.

- Tiểu tử, thì ra là ngươi!

Tiết lão đầu nhìn thấy Lâm Minh, con mắt tỏa sáng, hắn giống như nhìn thấy bảo bối tuyệt thế và dò xét Lâm Minh rất lâu, nhìn chằm chằm vào làm Lâm Minh sợ hãi.

Lâm Minh vội ho một tiếng nói ra:

- Tiết trưởng lão, đã lâu không gặp.

Tiểu Ma Tiên cũng ngọt ngào chào hỏi:

- Tiết trưởng lão khỏe!

Nghe được Tiểu Ma Tiên ân cần thăm hỏi. Tiết lão đầu tươi cười, hắn có ấn tượng không tệ với nha đầu này, lại nhìn qua Lâm Minh, Tiết lão đầu sắc mặt trầm xuống.

- Hơn hai mươi năm a. Ngươi còn biết mình là Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội nha, ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi ra ngoài lịch lãm đã chết rồi đấy, lại nói ngươi hình như đã đột phá, lúc trước ta nhớ lúc ngươi đi là Thần Quân sơ kỳ.

Nghe được Tiết lão đầu nói thì Lâm Minh mắt trợn trắng, Tiết lão đầu này đúng là không kín miệng nha.

- May mắn đột phá, lại nói Tiết lão, lần này vãn bối quay trở lại Thần Văn Thành, bên ngoài nhiều thủ vệ như vậy là thế nào?

- Hắc, chiến tranh chứ sao.

Tiết lão đầu bĩu môi, bộ dáng lơ đễnh giống như một chuyện quá nhẹ nhõm

- Nói là chiến tranh, kỳ thật cũng không phải chúng ta, là một thế lực cấp Thiên Tôn của nội Tu La Lộ -- Tinh Cực thánh địa, chiến tranh với thế lực Thiên Tôn của Thánh tộc -- Chiến Thiên thánh địa, đánh nhau, nguyên nhân đánh nhau là tranh đoạt thứ gì đó, Thần Văn Sư công hội chúng ta xem như hậu viện của Tinh Cực thánh địa, bọn họ bởi vì chiến tranh nên phải mua sắm từ chúng ta nhiêu đan dược, thần văn phù, phải mang không ngừng ra tiền tuyến, về phần thủ vệ ở cửa thành đều là Tinh Cực thánh địa phái tới, bọn họ sợ hãi có gian tế Thánh tộc trà trộn vào đây phá hư, trong lúc chiến tranh tất cả võ giả Thánh tộc cho dù có quan hệ với Chiến Thiên thánh địa hay không đều không cho phép tiến vào Thần Văn Thành.

Trăm triệu năm qua Thần Văn Sư công hội thường xuyên cùng hợp tác với một ít thế lực lớn, cung cấp đan dược và thần văn phù cho các thế lực này, đương nhiên những thế lực lớn này đều phải trả thù lao phong phú cho Thần Văn Sư công hội, kể cả nguyên khí phù văn, tài liệu trân quý, truyền thừa ngọc giản...

Đây là nguồn thu nhập lớn của Thần Văn Sư công hội, với cửa hàng của Thần Văn Thành và thu nhập ở phường thị, khoản thu nhập này có giá trị còn lớn hơn nhiều.

- Thì ra là như vậy!

Lâm Minh như có điều suy nghĩ, võ giả Nhân tộc tu luyện thần văn thuật không bằng võ giả Hồn tộc, về phần nói võ giả Thánh tộc chỉ là đầu óc ngu si tứ chi phát triển thì hơi quá, nhưng mà linh hồn lực của bọn họ yếu tới đáng thương, bọn họ căn bản không thích hợp thần văn thuật, luyện chế đan dược hai loại này.

Hơn nữa Hồn Tộc cùng Thánh tộc quan hệ vốn không tốt, Thần Văn Thành qua nhiều năm như vậy đúng là không có võ giả Thánh tộc ra vào.

Lần này Thần Văn Sư công hội ở cửa ra vào đặt Thủy Tinh Cầu chính là phòng ngừa võ giả Thánh tộc dịch dung đi vào.

Trong nội tâm Lâm Minh thầm nghĩ trong một trăm triệu năm qua, không biết Thần Văn Sư công hội hợp tác với bao nhiêu thế lực lớn, tài phú tích lũy được sợ rằng không tưởng tượng nổi.

- Ta nói tiểu tử, ngươi đột nhiên trở về có phải có gì hay không?

Tiết lão đầu hoài nghi nhìn qua Lâm Minh, cảm giác tiểu tử này vô sự không lên điện tam bảo.

Bị Tiết lão đầu chọc thủng, Lâm Minh xấu hổ sờ đầu, nói ra:

- Xác thực có việc, lần này quay lại Thần Văn Thành chính là mua tài liệu luyện đan.

Lâm Minh nói thẳng mục đích của mình.

- A! Ngươi còn học luyện đan.

Tiết lão đầu kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, theo hắn hiểu Lâm Minh, Lâm Minh đã dám nói biết luyện đan, vậy thì trình độ sẽ không tệ.

- Tiểu tử ngươi cũng phải biết rõ ngươi đi lâu như thế, điểm công hiến của ngươi vẫn là 0 đấy.

Trong Thần Văn Sư công hội, toàn bộ Thần Văn Sư đều phải cống hiến cho công hội, đổi thành điểm tích lũy, Lâm Minh vừa đi là hai mươi lăm năm, tự nhiên không có độ cống hiến gì.

Lâm Minh xấu hổ ho khan một tiếng, cười làm lành nói:

- Trước khi có chút việc trì hoãn, lần này ta sẽ ngây ngốc trong Thần Văn Sư công hội một đoạn thời gian, lại nói ta muốn mua tài liệu trân quý nhưng không biết ở đâu có bán.

Lâm Minh trong khi nói chuyện, Tiết lão đầu trợn mắt nhìn qua Lâm Minh, khinh thường nói ra:

- Ngươi còn cười à, nhà kho tài liệu của Thần Văn Sư công hội chính là đệ nhất thiên hạ, tài liệu gì mà không mua được, chỉ sợ ngươi mua không thổi.

Tiết lão đầu nói câu này tràn ngập tự tin, trong ánh mắt toát ra vài phần kiêu ngạo.

- Vậy thì xin trưởng lão xem qua, nhìn xem những tài liệu này có lấy ra được không.

Lâm Minh cùng cười, từ tu di giới lấy ra một tờ danh sách, trên danh sách có tài liệu cần thiết của Tham Lang Thiên Châu, tổng cộng ba mươi hai loại.

Tiết lão đầu ngông nghênh nhận lấy, quét mắt nhìn qua danh sách và há to mồm ra.

Danh sách này vài loại trước vẫn chỉ là trân quý, chỉ cần có đủ tài phú đều có thể mua được, nhưng mà tài liệu đằng sau đều vô cùng kh ủng bố.

Có vài loại thậm chí Tiết lão đầu chưa thấy qua, chỉ nghe qua.

- Long Tiên Thảo, Thôn Thiên Xà Đảm, Ngọc Long Giác, Viễn Cổ Ngọc Tủy...

Tiết lão đầu triệt để phát mộng, những tài liệu này Thần Văn Sư công hội đều không có toàn bộ...

Mặc dù nói nhà kho của Thần Văn Sư công hội phi thường giàu có, nhưng chỉ là tài liệu trân quý mà thôi, nếu như không thể chuyển hóa thành đan dược và thần văn phù thì cũng không tốt, cho nên rất nhiều tài liệu trân quý đưa vào nhà kho không lâu cũng sẽ bị người ta đổi đi sử dụng.

Phàm là tài liệu trân quý đều là có tiền không mua được, là hàng bán chạy, bình thường sẽ không tồn kho quá lâu.

Heienj tại Lâm Minh lấy ra những tài liệu này đặt ở nhà kho Thần Văn Sư công hội thì phải có quyền hạn cao nhất mới chạm vào được, cũng chính là quyền hạn thất phẩm Thần Văn Sư!

Hơn nữa giá cả cũng khiến người ta im lặng!

- Ngươi đang đùa ta đúng không?

Tiết lão đầu cầm danh sách tài liệu vỗ lên mặt bàn, dựng râu trừng mắt, hắn cảm thấy Lâm Minh đang chọc hắn, những tài liệu này hắn không cho rằng tiểu tử trẻ tuổi lại dùng tới.

Hắn xem ra cho dù Lâm Minh đạt được những tài liệu này, cũng khó có thể dùng chúng mà luyện đan, chỉ phung phí của trời.

- Thế nào lại đùa ngài chứ, chúng ta mua đương nhiên là dùng rồi.

Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh hát đệm.

Tiết lão đầu nhìn qua Tiểu Ma Tiên, bán tín bán nghi, hắn nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Những tài liệu này chẳng lẽ là sư phụ ngươi dùng.

Trong nội tâm Tiết lão đầu xuất hiện ý tứ này, Lâm Minh biết thời biết thế, pha trò nói ra:

- Xem như thế đi, người xem Thần Văn Sư công hội có không?

Tiết lão đầu trừng Lâm Minh, chậm rãi nói ra:

- Toàn bộ tài liệu trân quý đều có, nhưng có vài loại quý nhất thì trong Thần Văn Sư công hội cũng chỉ có hai ba loại, hơn nữa giá cả cao dọa người, chẳng những cần nguyên khí phù văn cao khủng khiếp, trọng yếu nhất là cần quyền hạn và điểm tích lũy, ta đoán chừng mua một loại tài liệu cũng cần phải có bảy tám trăm triệu điểm tích lũy, nếu như ngươi ngày sau đều ở trong Thần Văn Sư công hội mỗi tháng lãnh tiền lương, dùng trình độ tam phẩm Thần Văn Sư của ngươi cũng phải ngây ngốc tám trăm vạn năm, miễn cưỡng đủ mua vài miếng lá cây Long Tiên Thảo.

Tiết lão đầu nói ra lời này tràn ngập thần sắc chế nhạo, dùng trình độ tam phẩm Thần Văn Sư của Lâm Minh, một năm thu nhập cố định chỉ có hai mươi điểm tích lũy, một ngàn vạn năm mới được hai trăm triệu điểm tích lũy, mua một loại tài liệu còn không đủ.

Đương nhiên nếu như Lâm Minh ngày sau thăng cấp lên cao cấp Thần Văn Sư thì lương bổng sẽ khác.

Lâm Minh cười khổ một tiếng nói:

- Tiết lão, ngài đang chọc Lâm Minh cười đúng không?

Tiết lão đầu khoanh tay lại, nói:

- Ta nói là sự thật, những đồ chơi này đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng mua không nổi, nhưng mà nếu sư phụ của ngươi gia nhập vào Thần Văn Sư công hội thì bằng năng lực của hắn trong thời gian ngắn sẽ có được.

Nhìn thấy Tiết lão đầu vẫn quanh co lòng vòng hỏi "Sư phụ", Lâm Minh bất đắc dĩ nói ra:

- Sư phụ ta sẽ không tới Thần Văn Sư công hội, những tài liệu này ta chỉ có thể tự mình mua... - Hàaa...! Vậy ngươi tùy tiện.

Tiết lão đầu làm bộ dạng chẳng quản ngươi, hắn phối hợp quay lại chỗ ngồi, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 1598: Khu nhiệm vụ

- Lâm Minh... Ngươi định làm như thế nào? Bảy tám trăm triệu điểm tích lũy mới mua một loại tài liệu, chúng ta làm thế nào mua được đây?

Tuy Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Tiết lão đầu thái độ khinh thường thì bĩu môi, nhưng không thể không thừa nhận Tiết lão đầu nói đúng sự thật.

Mua những tài liệu này cần điểm tích lũy giá trên trời, cho dù có điểm tích lũy cũng cần Cửu Dương ngọc đấy.

Cửu Dương ngọc của bọn họ không đủ dùng.

- Xem một chút đi, có lẽ tìm con đường nào kiếm tiền không...

Lâm Minh có chút trầm ngâm, hắn biết rõ Thần Văn Sư công hội kiếm điểm tích lũy có vài con đường..

Loại thứ nhất là lương tháng, hắn là một tam phẩm Thần Văn Sư lương tháng cơ hồ có thể xem nhẹ, nó quá mỏng.

Loại thứ hai là giao dịch, nhưng mà Lâm Minh hiện tại không có đồ gì có thể bán ra được giá cao dọa người, hắn tại Thanh Nguyệt Môn vẽ thần văn phù cùng đan dược còn lưu lại không ít hàng tồn phẩm chất cao, nhưng mà những vật này cho dù lấy ra cũng không bán được giá cao, người của Thần Văn Sư công hội ánh mắt rất cao.

Loại thứ ba là nhiệm vụ, Thần Văn Sư công hội thường xuyên tuyên bố nhiệm vụ, hoàn thành thì được ban điểm tích lũy.

Loại thứ tư nếu như mang tuyệt học ẩn giấu của mình, thành quả nghiên cứu cống hiến cho Thần Văn Sư công hội, như vậy cũng sẽ được ban thưởng xa xỉ.

Lâm Minh hiện tại trong trí nhớ có mấy chiêu kỹ xảo không muốn ai biết, đều là những kỹ xảo mà ba tên Thần Văn Sư lưu lại, nhưng mà những kỹ xảo này không phải thủ đoạn nghịch thiên, cho dù cống hiến ra ngoài cũng không được bao nhiêu cả.

Nếu như nói Lâm Minh có kỹ xảo gì nghịch thiên, vậy phải kể tới Tu La Thiên Thư miêu tả pháp tắc Tu La Thiên Đạo, nhưng mà không nói Lâm Minh còn không có luyện thành Tu La Thiên Thư, căn bản không có khả năng miêu tả ra được, cho dù hắn có thể miêu tả ra cũng tuyệt đối không tiết lộ nửa điểm nội dung của Tu La Thiên Thư. Loại truyền thừa này đúng là khiến người ta đỏ mắt.

Bài trừ thứ nhất, thứ hai, loại thứ tư ra, Lâm Minh chỉ còn lại con đường thứ ba, cũng là thông qua làm nhiệm vụ kiếm điểm tích lũy.
- Tiết trưởng lão. Ta có ý định nhận nhiệm vụ kiếm điểm tích lũy...

- Nhận nhiệm vụ?

Tiết trưởng lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, cổ quái nhìn qua Lâm Minh.

- Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi dựa vào phương thức làm nhiệm vụ kiếm được đầy đủ điểm tích lũy đổi tài liệu đấy...

Lâm Minh gật đầu nói:

- Thử xem đi, không được còn đổi biện pháp!

- Khá lắm!

Tiết trưởng lão nhìn qua Lâm Minh như tên điên.

- Ngươi còn chưa tỉnh ngủ à, ngươi biết nhiệm vụ tam phẩm được bao nhiêu thù lao không? Ta không biết ngươi trong hai mươi mấy năm qua làm cái gì, dù sao ta đại khái có thể đoán được loại quái thai như ngươi sẽ làm ra chuyện khiến người ta kinh hãi, nhưng cho dù hai mươi mấy năm qua ngươi lấy được thành tựu không hợp thói thường cũng đừng hy vọng dựa vào làm nhiệm vụ lấy được nhiều điểm tích lũy, những tài liệu mà ngươi cần ta đánh giá cũng cần không dưới ba tỷ điểm tích lũy! Cho dù ta có được ba tỷ điểm tích lũy cũng phải làm việc mệt chết đấy, không biết ngày tháng năm nào đâu.

Tiết trưởng lão nói Lâm Minh sớm đã nghĩ tới, tuy hắn tu luyện thần văn thuật cùng thuật chế thuốc có đường tắt. Nhưng mà luận phẩm cấp thì Lâm Minh chỉ là ngũ phẩm Thần Văn Sư mà thôi, dù sao Lâm Minh g iết chết ba Thần Văn Sư mới lục phẩm, muốn siêu việt bọn họ cần thời gian nhát định.

Hai mươi sáu năm tu thành ngũ phẩm Thần Văn Sư, nói ra muốn chấn kinh rớt cằm xuống đất thì căn bản không có người nào tin, ngũ phẩm Thần Văn Sư không phải dùng mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm thì không làm được.

Nhưng mặc dù là ngũ phẩm Thần Văn Sư, đối với luyện chế Tham Lang Thiên Châu mà nói còn chưa đủ.

Chỉ tài liệu đã khiến người ta đau đầu rồi, trên cơ bản có thể lấy tới tay đều là nhân vật cấp Thiên Tôn, Đại Giới Giới Vương muốn có một loại đều thương gân động cốt.

Nhưng mà chuyện do người làm, Lâm Minh tốn hao không biết bao nhiêu giá lớn mới tu thành Đạo Cung Cửu Tinh, lại tốn rất nhiều khí lực mới lấy được Thương Khung Phách Điển Đạo Cung Cửu Tinh, cuối cùng có con đường sáng thì hắn không bỏ qua được.

- Tiết trưởng lão, khu nhiệm vụ nằm ở đâu?

Lâm Minh chưa quen thuộc Thần Văn Sư công hội nên mở miệng hỏi.

Tiết lão đầu nghe xong lại trợn mắt, nói:

- Tiểu tử ngươi ngay cả khu nhiệm vụ ở đâu còn không biết, có thể thấy được số lần ngươi tới Thần Văn Sư công hội là bao nhiêu rồi.

Bị Tiết trưởng lão quở trách, Lâm Minh cười khan một tiếng, cũng không trả miệng.

- Bỏ đi bỏ đi, ta thấy tiểu tử ngươi là tên điên, tính toán, ta mang ngươi đi qua, cho ngươi nhìn xem thù lao nhiệm vụ và nên từ bỏ ý đồ đi.

Tiết lão đầu thu quán, không bán buôn gì cả, với tuổi như hắn tu vị đã không có khả năng tinh tiến, thời gian thường trôi qua bằng cách làm chuyện gì đó cho qua ngày, bày quầy bán hàng chỉ là cách Tiết lão đầu an hưởng cuộc sống, hắn vui thích cảm giác thành tựu mua thấp bán cao, sửa mái nhà dột (ý nói nhặt bảo), kỳ thật đây cũng là cách hắn tăng thu nhập, bởi vì cái gọi là lưỡi câu thắng tại cá.

Tiết lão đầu mang theo Lâm Minh,xuyên qua một hành lang gấp khúc, đi vào chính sảnh của Thần Văn Sư công hội.

Đại sảnh này nhìn qua như quảng trường nhỏ, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, trong đại sảnh cũng không có nhiều người, bọn họ có trẻ có già, một đám đều mặc trường bào Thần Văn Sư, hoặc là Luyện Dược Sư, nhìn qua đều có thân phận.

Ở giữa đại sảnh có trận bàn to lớn, trên trận bàn có văn tự nhấp nhô.

Trận bàn hơi biến hóa, tác dụng củ nó là hiểu thị văn bản hình chiêu, mà những văn tự nội dung hình chiếu là yêu cầu nhiệm vụ.

Trừ chuyện đó ra, ở cuối đại sảnh là cái bàn dài, bày ra một xấp quyển trục, những quyển trục này cũng là nhiệm vụ, nhưng mà so với nhiệm vụ có hình chiếu thì thấp hơn không ít.

- Đây là nơi nhận nhiệm vụ đấy! Ngươi có thể nhận nhiệm vụ đại khái đều ở đây, những nhiệm vụ này ít thì mấy trăm, nhiều thì trên mấy vạn điểm tích lũy, muốn một hai ngàn vạn điểm tích lũy cơ bản đều là lục phẩm Thần Văn Sư mới có thể tiếp, độ khó thật lớn, ta cũng không làm nổi.

Tiết lão đầu vuốt vuốt đồ chơi nhỏ như óc chó trên bàn dài.

- Không phải ta đả kích ngươi, ngươi muốn dựa vào làm nhiệm vụ mua được những tài liệu đó, không có mấy vạn năm là đừng nghĩ, trừ phi ngươi có thể thăng cấp lên cao giai Thần Văn Sư.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua nhiệm vụ một vòng, quả nhiên như Tiết lão đầu đã nói, chính thức có ngàn vạn điểm tích lũy đều cần tu vị Đại Giới Giới Vương Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư mới có thể hoàn thành, dùng thực lực của Lâm Minh không cách nào làm được.

Tuy tiết lão đầu đánh giá thấp trình độ thần văn thuật của Lâm Minh, nhưng mà hắn kết luận đúng, Lâm Minh yên lặng tính toán đôi chút, ngũ phẩm Thần Văn Sư có thể tiếp nhiệm vụ có thù lao cao nhất là mười vạn điểm tích lũy.

Hơn nữa phàm là nhiệm vụ yết giá mười vạn đều là nhiệm vụ độ khó lớn, không phải bốn năm ngày có thể hoàn thành, có chút thậm chí cần một tháng.

Một tháng hai ba mươi vạn điểm tích lũy, muốn tích lũy được ba tỷ điểm tích lũy cần cả ngàn năm.

Đây là tính toán hoàn thành nhiệm vụ không gián đoạn, mà trên thực tế căn bản không có người nào có thể làm nhiệm vụ không gián đoạn, Thần Văn Sư còn phải tu luyện, học tập, bế quan nữa, chuyện này không có khả năng hoàn thành trong ngàn năm.

Sau khi so sánh một phen, Lâm Minh với những tài liệu mà mình cần mua có nhận thức sâu hơn một tầng, ngũ phẩm Thần Văn Sư căn bản không làm được, muốn đạt được chúng cần lục phẩm Thần Văn Sư đỉnh cấp, hao phí đại lượng tinh lực và giá lớn mới được!

Tiểu Ma Tiên biết rõ trình độ của Lâm Minh, ở một bên lo lắng nói ra:

- Lâm Minh, vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta hai mươi lăm năm sau phải tham gia thí luyện cuối cùng, ngươi bây giờ muốn tìm điểm tích lũy là không kịp.

- Không biết, xem trước một chút a.

Lâm Minh tạm thời không có biện pháp tốt.

Tiết lão đầu khoát tay nói ra:

- Nhìn thấy chứ? Ngươi muốn dùng làm nhiệm vụ tìm đủ tài liệu là không có khả năng đâu, nếu ngươi chưa từ bỏ ý định, có thể đi chỗ nhiệm vụ đảo lộn xem có cái nào phù hợp với mình không.

Tiết lão đầu nói xong chỉ vào cuối đại sảnh.

Tại đó có một quầy hàng cổ kính, phía sau quầy có bốn năm người, trong đó có một nữ tử trẻ tuổi khiến người ta chú mục.

Cô gái này mặc sườn xám hỏa hồng, sườn xám bó sát, đường cong hoàn mỹ của nữ tử hiện ra, trước ngực của sườn xám còn cắt một lỗ nhỏ lộ ra u cốc và ngọc nữ phong trắng bóng, làn váy sườn xám cũng xẻ tà tới bẹn, theo động tác của nữ tử thì bắt đùi thẳng tắp như ẩn như hiện khiến người ta phải nhìn hoài.

Chương 1599: Nhiệm vụ tứ phẩm

Nhìn thấy nữ tử mặc sườn xám hỏa hồng này, Lâm Minh sững sờ một chút, trong thế giới võ giả thì mỗi nơi quần áo khác nhau, Nhân tộc tại Thần Vực ăn mặc vẫn bảo thủ, nhưng mà trong nội Tu La Lộ nữ tử rất nhiều nơi quần áo vô cùng cởi mở.

Mà cô gái trước mặt ăn mặc như thế Lâm Minh không thể không thừa nhận, nàng rất có hương vị, dễ dàng k1ch thích d*c vọng nam tính chinh phục.

- Nữ nhân này, thật sự là vưu vật...

Lâm Minh âm thầm nói ra, ánh mắt nhìn qua cô gái này.

Tiết lão đầu cười hắc hắc, già mà không kính nói với Lâm Minh.

- Nữ nhân này cực phẩm a? Nàng là người của Tinh Cực thánh địa, tên là Tô Nhã, không nên xem thường nữ nhân này, nàng không đơn giản!

Tiết lão đầu vuốt râu ria, ý vị thâm trường nói ra, hắn biết rõ nữ nhân dáng người no đủ như Tô Nhã và ăn mặc quần áo lớn mật đối với nam tử trẻ tuổi mà nói có lực hấp dẫn cực ớn, thân thể nàng giống như trái đáo chín mọng khiến người ta rát muốn cắn một cái. Nhìn thấy Tiết lão như vậy, Tiểu Ma Tiên khó chịu hừ một tiếng, dùng tay vặn cánh tay Lâm Minh.

Nữ nhân có đôi khi rất kỳ quái, đối với đối thủ cạnh tranh ngây thơ thuần khiết thì các nàng không hứng thú ghen tuông, ví dụ như Lâm Minh tại Thanh Nguyệt Môn, Tiểu Ma Tiên đã sớm nhìn ra cháu gái Thiến Xảo của chưởng môn có tình ý và ngưỡng mộ Lâm Minh, chỉ cần Lâm Minh hơi có ý thì thu vào dễ dàng, thế nhưng mà dù vậy Tiểu Ma Tiên vẫn thập phần thân mật với Thiến Xảo, giống như đối đãi với muội muội của mình vậy.

Nhưng đối với Tô Nhã xinh đẹp thì Tiểu Ma Tiên trong lòng cảm thấy không vừa mắt.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên không vui thì Tiết lão đầu vội vàng ho khan vài tiếng, dùng bày ra bộ dáng nghiêm túc, nói:

- Lần này Tô Nhã tới Thần Văn Sư công hội xem như người liên lạc của Tinh Cực thánh địa, nếu ngươi tiếp nhận nhiệm vụ thì thông qua nàng, bởi vì Tinh Cực thánh địa đang khai chiến, cho nên rất nhiều nhiệm vụ cũng khai ra điểm tích lũy cao hơn.

- Hiểu.

Nhìn thấy Tiết lão đầu phản ứng thì trong nội tâm Lâm Minh buồn cười. Hắn chậm rãi đi tới chỗ Tô Nhã. Lúc này ở trước người Tô Nhã có năm sáu Thần Văn Sư làm nhiệm vụ.

Những Thần Văn Sư này không ngoại lệ đều là nam nhân. Có người trẻ tuổi, có trung niên nhân, có sáu Thần Văn Sư đều bắt chuyện với nàng. Từ trong mắt đám người này Lâm Minh nhìn thấy nóng bỏng.

Trung niên Thần Văn Sư thì phong độ, ánh mắt đều phi thường cao, bọn họ cũng không thiếu nữ nhân, có không biết bao nhiêu thiếu nữ đang chờ bọn họ thu đấy.

Nhưng mà Tô Nhã trước mặt, bọn họ cũng buông giá đỡ Thần Văn Sư xuống, sẵn sàng quỳ dưới váy của nàng.

Chuyện này ám chỉ Lâm Minh, Tô Nhã không phải là bình hoa đẹp mắt, nàng có được thực lực và thủ đoạn tương ứng.

Lâm Minh phát hiện Tô Nhã này với sáu Thần Văn Sư có thái độ khác nhau, đối với bốn Thần Văn Sư trẻ tuổi ái mộ Tô Nhã, Tô Nhã chỉ lễ phép trả lời vài câu, bộ dáng không nguyện ý quan tâm tới.

Chỉ có hai trung niên Thần Văn Sư thì Tô Nhã mới có thể nói nhiều vài lời, cũng cười rất nhiệt tình, mà hai trung niên Thần Văn Sư đình là ngũ phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong, khoảng cách lục phẩm Thần Văn Sư cũng không xa.

- Nữ nhân này đúng là ngạo khí, Thần Văn Sư trẻ tuổi căn bản không đặt vào mắt, nhưng mà Thần Văn Sư trẻ tuổi có thể hoàn thành nhiệm vụ đúng là có hạn.

Trong lòng Lâm Minh nói thầm.

Tiểu Ma Tiênở bên cạnh nói ra:

- Tinh Cực thánh địa này chẳng lẽ chuyên môn tìm nữ nhân phong tình vạn chủng hấp dẫn đám sắc lang Thần Văn Sư công hội tranh nhau làm nhiệm vụ sao?

Lâm Minh nghe nao nao, chợt cười, đúng là có khả năng này. Chắc hẳn bởi vì quan hệ với Tô Nhã cho nên người tới khu nhiệm vụ cũng nhiều hơn.

Lâm Minh xâm nhập vào trong năm sáu Thần Văn Sư, lập tức khiến đám Thần Văn Sư không vui, ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Minh cũng không thân mật.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua huy chương của đám Thần Văn Sư trẻ tuổi, bốn người trẻ tuổi đều là nhị phẩm hoặc tam phẩm Thần Văn Sư, huy chương trước ngực của Lâm Minh cũng là tam phẩm Thần Văn Sư, địa vị không sai biệt lắm.

- Lách vào cái gì!

Có người bất mãn nói ra, bọn họ không biết Lâm Minh.

Lâm Minh hai mươi lăm năm trước tham gia khảo hạch Thần Văn Sư, rời khỏi Thần Văn Sư công hội như phù dung sớm nở tối tàn, trừ Tô lão, Tiết lão cùng với mấy giám khảo chủ trì khảo hạch Thần Văn Sư ra thì không ai nhận ra hắn.

Thanh niên Thần Văn Sư này vừa nói một nữa nhìn thấy Lâm Minh sau lưng là Tiết lão đầu, vừa nhìn qua thì bọn họ thu hồi địch ý với Lâm Minh ngay, thay đổi bộ dáng cung kính và tươi cười ân cần.

- Tiết trưởng lão!

Hai trung niên nhân cũng thi lễ với Tiết lão đầu,

- Tiết trưởng lão, ngài tới nhận nhiệm vụ sao?

Tuy hai trung niên nhân là ngũ phẩmThần Văn Sư, nhưng mà cách Tiết lão đầu lục phẩm Thần Văn Sư còn chênh lệch không nhỏ, chẳng khác gì Thánh Chủ đỉnh phong chênh lệch với Giới Vương!

Chính là một bước này không biết có bao nhiêu người bị vây khốn cả đời, không cách nào đột phá, phải biết rằng cho dù là Giới Vương bình thường cũng chỉ có thiên phú truyền nhân Thiên Tôn mà thôi!

- Tùy tiện đến xem.

Tiết lão đầu cười lên ha hả, thản nhiên tiếp nhận hành lễ của những ậu bối này.

Tô Nhã phía sau quầy thấy Tiết lão thì tươi cười giống như đóa hoa mẫu đơn trong nắng, nàng ngọt ngào nói ra:

- Tiết trưởng lão, Tô Nhã ở đây còn rất nhiều điểm tích lũy nhưng nhiệm vụ thì không có người xử lý, ngài nên giúp ta đấy.

Giọng của Tô Nhã giòn xốp tới thực chất, rơi vào trong tai nữ nhân thì đây chính là làm ra vẻ, nhưng mà với nam nhân mà nói nó có lực sát thương thực chất.

Ngay cả Tiết lão đầu nghe xong cũng có cảm giác hưởng thụ.

- Lão sắc quỷ.

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên oán thầm một câu, Lâm Minh thì cười khẩy.

- Dễ nói, dễ nói, ta lần này sẽ tiếp mấy nhiệm vụ, nhưng mà nhiệm vụ chủ yếu của lão hủ là giới thiệu nhiệm vụ cho tiểu tử này...

Tiết lão đầu nói xong chỉa chỉa Lâm Minh, nói:

- Hắn hơn hai mươi năm trước gia nhập vào Thần Văn Sư công hội, gần đây hắn thiếu điểm tích lũy, đoán chừng sẽ lấy không ít nhiệm vụ từ chỗ của ngươi đấy.

Tiết lão đầu giới thiệu thì Tô Nhã không dấu vết nhìn qua huy chương Thần Văn Sư của Lâm Minh, chỉ là tam phẩm nên nàng không có đặt trong lòng.

Thần Văn Sư còn trẻ như vậy nàng không có nguyện ý tiếp xúc, nhưng nếu là Tiết lão giới thiệu thì nàng không thể bỏ mặc được.

- Tiểu Vũ, an bài nhiệm vụ cho hắn.

Tô Nhã tùy ý nói ra, bên người của nàng có một tiểu nữ nhu thuận, nghe nói ôm quyển trục nhiệm vụ tới cho Lâm Minh lật xem.

Lâm Minh liếc mắt một cái những quyển trục nhiệm vụ này đều là nhiệm vụ dưới tam phẩm, thù lao chỉ có mấy trăm mà thôi, thậm chí còn có mười diểm, ít tới thương cảm.

- Có nhiệm vụ đẳng cấp cao hơn không?

Lâm Minh hỏi như vậy Tô Nhã nghe xong có chút sững sờ lên, Lâm Minh chỉ là tam phẩm Thần Văn Sư, còn muốn tiếp nhiệm vụ cao hơn?

Tiết lão không chút ngoài ý muốn, Lâm Minh này không thể giải thích theo lẽ thường. Hắn ở bên cạnh cười nói:

- Nếu tiểu tử này có năng lực cầm, cứ giao nhiệm vụ cao cấp cho hắn đi, có lẽ hắn có năng lực hoàn thành đấy.

Tuy trong lòng Tô Nhã không cho là đúng, nhưng nếu như Tiết lão nói như vậy thì nàng tự nhiên phải làm theo.

- Tiểu Vũ, mang nhiệm vụ tứ phẩm ngũ phẩm tới.

Tiểu Vũ lại ôm một xấp nhiệm vụ tới, đều là tứ phẩm, ngũ phẩm.

Lâm Minh chăm chú lật xem, mỗi nhiệm vụ hắn đều xem cẩn thận, điểm tích lũy của nhiệm vụ có thể khiến hắn thỏa mãn hay không.

- Thật sự giả bộ trâu bò nữa chứ...

Sau lưng Lâm Minh có mấy tên Thần Văn Sư trẻ tuổi âm thầm oán thầm, đương nhiên bởi vì Tiết lão đầu ở đây bọn họ chỉ dùng chân nguyên truyền âm, không có khả năng nói ra.

- Đây là thủ đoạn tán gái... Chậc chậc, to gan hơn chúng ta nữa, chúng ta còn dừng lại ở lôi kéo làm quen với Tô tiểu thư, người khác thì dùng trâu bò để hấp dẫn Tô tiểu thư, sau này chúng ta phải học hỏi một ít...

- Ta đánh cuộc hắn sẽ rút ra mấy nhiệm vụ mang về, dù sao không hoàn thành cũng chẳng tổn thất gì.

Vài Thần Văn Sư trẻ tuổi đang nói chuyện, Lâm Minh quả thật rút ra mấy quyển trục nhiệm vụ.

Trong quyển trục nhiệm vụ này đều là tứ phẩm, nhưng mà là độ khó cao cấp nhất trong tứ phẩm, có thù lao không kém gì nhiệm vụ ngũ phẩm.

Lâm Minh nhìn kỹ qua quyển trục này, độ khó càng lớn, tốn thời gian càng dài, thù lao cũng càng cao.

Lâm Minh với tư cách là ngũ phẩm Thần Văn Sư, tuy hắn có khả năng hoàn thành nhiệm vụ ngũ phẩm, nhưng mà hắn tính toán thời gian và tinh lực đầu nhập vào, hắn phát hiện còn cao hơn làm nhiệm vụ tứ phẩm cao cấp nhất này.s

Tiếp nhiệm vụ tứ phẩm đỉnh cấp, Lâm Minh bằng vào kỹ xảo lý giải Tu La Thiên Đạo cho nên có thể hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh.

Lâm Minh tổng cộng rút ra năm quyển trục nhiệm vụ, xếp thành một hàng trên bàn.

Nhìn thấy độ khó của quyển trục nhiệm vụ, vài Thần Văn Sư trẻ tuổi ở đây không nói được lời nào.

- Tiểu tử này, da mặt đủ dày!

Xem ra trâu bò cũng cần da mặt, người da mặt không đủ dày thì không làm được, bọn họ tự hỏi nếu đổi vị trí với Lâm Minh, quả quyết không dám đụng tới những nhiệm vụ khó khăn như vậy.

Những nhiệm vụ này ngay cả tứ phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong cũng chưa chắc có khả năng hoàn thành.

- Xem ra giả trâu bò quá mức, loại ngu xuẩn mới tin hắn hoàn thành, Tô Nhã tiểu thư cũng không phải ngu ngốc, làm sao có thể tin hắn chứ?

- Đúng, giả trâu bò quá mức, hoàn toàn ngược lại.

Vài Thần Văn Sư trẻ tuổi nói xong thì thấy Tô Nhã nhíu mày lại, nếu như không phải Lâm Minh do Tiết trưởng lão mang đến, nàng đã sớm cho người đuổi Lâm Minh xéo đi.

Loại người trẻ tuổi làm ra vẻ này trong nội tâm nàng tràn ngập chán ghét.

- Những nhiệm vụ này ngươi có ý định chọn cho mình.

Tô Nhã nhẫn nại hỏi Lâm Minh, bởi vì điểm tích lũy của Thần Văn Sư công hội trực tiếp đánh vào trong huy chương Thần Văn Sư, cho nên những Thần Văn Sư đều tự mình làm nhiệm vụ mà không có làm thay.

Lâm Minh không trả lời thẳng, mà chỉ nói:

- Ta đã tiếp, tự nhiên có chút nắm chắc hoàn thành.

- Ha ha...

Tô Nhã cười lạnh một tiếng, nàng cảm giác ngày sau phải hạn chế với Thần Văn Sư nhận nhiệm vụ mới được, miễn cho xuất hiện loại bệnh tâm thần như Lâm Minh đùa nghịch nàng.

- Tiểu Vũ, đăng ký cho hắn!

Tô Nhã lãnh đạm nói ra, có mặt Tiết lão thì nàng phải làm dáng rồi, kỳ thật trong nội tâm đã xớm biến LÂm Minh thành loại ngu xuẩn cố tỏ ra thông minh, bị nàng bỏ vào sổ đen.

Chương 1600: Ba tỷ điểm tích lũy

Nhìn thấy Tiểu Vũ ghi tên Lâm Minh lên ngọc giản nhiệm vụ, đột nhiên Lâm Minh nhớ tới cái gì, hắn hỏi Tô Nhã:

- Các ngươi tuyên bố nhiệm vụ, không biết có tài liệu cao cấp không?

Tinh Cực thánh địa tuyên bố nhiệm vụ hơn phân nửa Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư dựa theo yêu cầu nhiệm vụ, hoặc là luyện chế các loại đan dược, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Tinh Cực thánh địa mang thù lao Thần Văn Sư công hội, Thần Văn Sư công hội căn cứ vào bao nhiêu điểm tích lũy, đổi thành điểm tích lũy đưa cho Thần Văn Sư.

Nhưng mà trừ ban thưởng ra, Tinh Cực thánh địa còn phụ cấp một ít tài liệu.

Tinh Cực thánh địa phụ cấp tài liệu, vừa đủ chế tác yêu cầu thấp nhất về đan dược và thần văn thuật, nếu như Thần Văn Sư, Luyện Dược Sư trong quá trình chế tác thất bại tạo thành tổn thất phải do bản thân mình gánh chịu.

- Còn muốn tài liệu?

Tô Nhã tức giận muốn cười, tuy chẳng muốn hầu hạ nhưng mà hàm dưỡng của nàng vẫn tốt, nàng nói ra:

- Nếu ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ thì ta tự nhiên sẽ tiếp tế tài liệu của ngươi, hiện tại đúng là có lỗi, ngươi chỉ có thể ứng tiền tài liệu.

- Nha... Như vậy.

Lâm Minh cũng không thiếu Cửu Dương Ngọc, ứng tài liệu thì không đáng gì, về phần Tô Nhã phản ứng gì đó thì hắn chẳng để ý, hắn hoàn thành nhiệm vụ tìm điểm tích lũy, cuối cùng luyện chế Tham Lang Thiên Châu, cũng không phải tới theo đuổi nữ nhân.

Lâm Minh thu hồi quyển trục nhiệm vụ, hỏi:

- Kỳ hạn hoàn thành nhiệm vụ là bao lâu?

- Tùy tiện!

Tô Nhã lãnh đạm nói ra.

Vốn nhiệm vụ có thời hạn hoàn thành là ba tháng, hơn nữa càng hoàn thành nhanh thì ban thưởng càng cao, đối với tiền tuyến mà nói thời gian chính là tánh mạng.

Nhưng mà đối với Lâm Minh. Tô Nhã không có hy vọng gì, cứ thuận miệng trả lời như vậy.

- Hiểu rồi!

Lâm Minh mang theo quyển trục định đi, Tiết lão đầu lúc này nói:

- Tiểu tử, ngươi thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ tứ phẩm đỉnh cấp thật sao?

Mặc dù là Tiết lão cũng khó có thể tiếp nhận, Thần Văn Sư tu luyện cần thời gian tích lũy, dù là thiên tài cũng không có khả năng học một lần là xong.

Lâm Minh rời khỏi Thần Văn Sư công hội chỉ là tam phẩm Thần Văn Sư, hiện tại mới bao nhiêu năm, hắn làm sao có thể trở thành tứ phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong?

- Cầm thử một chút. Có lẽ có chút nắm chắc.

Lâm Minh trả lời hàm hồ. Không có nói ra.

Tiết lão nói:

- Nhưng mà... Cho dù ngươi hoàn thành những nhiệm vụ, đạt được điểm tích lũy chỉ là nhu muối bỏ biển với con số ba tỷ mà thôi, cho dù ngươi làm liên tục không nghĩ cũng cần thời gian hai ba ngàn năm mới xong. Đây là cam đoan ngươi lần nào cũng thành công. Cũng không xuất tiền ra mua tài liệu. Trên thực tế cho dù là ngũ phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong cũng không dám nói mình hoàn thành nhiều như vậy. Dưới tình huống như vậy lợi nhuận càng mỏng.

Lâm Minh tiếp những nhiệm vụ này cao nhất là tám vạn, mặt khác đều là năm sáu vạn.

Cho dù đều hoàn thành cũng chỉ có ba mươi vạn điểm mà thôi, chiếm một phần vạn của ba tỷ.

Hơn nữa lượng công việc của nhiệm vụ là không nhỏ, một cái quyển trục yêu cầu chế tác hai mươi cái thần văn phù, muốn vẽ xong với Thần Văn Sư cần thời gian mấy tháng.

Dựa theo tốc độ này trong hai ba ngàn năm mới kiếm đủ ba tỷ.

- Những tài liệu này thật sự đắt không hợp thói thường.

Lâm Minh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, danh sách đồ vật giá trị đều là trong bí cảnh thần thú hoặc là chí tôn long cốt, đây là đồ mà Đại Giới Giới Vương cũng phải ra tay giành giật.

Rời khỏi đại sảnh nhiệm vụ, Lâm Minh lật xem từng cái nhiệm vụ quyển trục.

Nhiệm vụ đầu tiên chính là luyện chế ba mươi viên Bạch Dương Đan, hơn nữa còn khắc tứ phẩm thần văn phù vào, nếu như luyện chế thuận lợi thì ba mươi viên Bạch Dương Đan luyện ba lò là được.

Quyển trục nhiệm vụ thứ hai, vẽ hai mươi tấm Lôi Thần Phù.

Quyển trục nhiệm vụ thứ ba, vẽ hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù.

Quyển trục nhiệm vụ thứ tư, vẽ hai mươi tấm Thiên Thần Thuẫn Phù.

Quyển trục nhiệm vụ thứ năm, vẽ hai mươi tấm Bạch Cốt Chiến

Giáp Phù...

Tất cả thần văn phù đều là dùng để giết địch, hoặc là phòng ngự, thời điểm võ giả chém giết với địch nhân thường thường gặp phải tình huống chiêu thức dùng hết, hoặc là chân nguyên bản thân hao tổn, lúc này ném ra một thần văn phù công kích hoặc phòng ngự thường thường có thể cải biến chiến cục.

Hơn nữa có một ít thần văn phù trân quý thường thường có thể giúp người ta chiến đấu vượt cấp, ví dụ như ban đầu ở Gia Lan Quốc hoàng hậu Nạp Diệp thị vào lúc Lâm Minh công kích nàng, nàng đã ném một lục phẩm thần văn phù Đoạt Mệnh Ngọc Phù công kích.

Lúc ấy tu vị Nạp Diệp thị chỉ là nửa bước Giới Vương, nhưng mà sau khi nàng dùng Đoạt Mệnh Ngọc Phù chỉ có thể trọng thương Giới Vương bình thường.

Nếu như không phải Lâm Minh tinh thông Tu La Thiên Đạo, một kích củ Đoạt Mệnh Ngọc Phù có thể khiến Lâm Minh ăn thiệt thòi lớn, nói gì trọng thương Nạp Diệp thị.

Lâm Minh hiện tại tiếp Hủy Diệt Hỏa Phù, Lôi Thần Phù đều là phù văn công kích, về phần Thiên Thần Thuẫn Phù cùng Bạch Cốt Chiến Giáp là phù văn mang tính phòng ngự.

Thử nghĩ thời điểm hai phe chiến đấu tới cực hạn, liều chết liều mạng mà lúc này có người dùng thần văn phù phòng ngự ngăn cản công kích của đối thủ, lúc đó chiến cuộc thay đổi có thể nghĩ.

Hai quân giao chiến là võ giả so đấu thực lực, nhưng cũng so đấu trang bị.

Một bên võ trang đầy đủ, lại có linh khí đỉnh cấp, lại có thần văn phù, các loại đan dược tiêu hao không giống bình thường, còn bên kia là các loại vũ khí bình thường, kết quả chiến đấu có thể nghĩ.

Chính bởi vì như thế nên Tinh Cực thánh địa mới có thể tốn hao cái giá lớn hợp tác với Thần Văn Sư công hội.

- Ba tỷ điểm tích lũy...

Lâm Minh vuốt v e quyển trục nhiệm vụ dày đặc, lâm vào trầm tư.

Muốn kiếm được ba tỷ điểm tích lũy thì chỉ hoàn thành những nhiệm vụ này là không đủ.

Lâm Minh suy nghĩ thật lâu cuối cùng rút năm quyển trục nhiệm vụ ra, lấy Hủy Diệt Hỏa Phù!

Hắn có ý định bắt tay vào làm Hủy Diệt Hỏa Phù trước tiên.

Qua hai mươi sáu năm rồi, tinh lực chủ yếu của Lâm Minh đặt vào luyện chế Minh Dược Phù, bởi vì Minh Dược Phù có tác dụng lớn nhất với hắn.

Dù nói như thế, nguyên lý vốn có của các loại phù văn là thông suốt, dùng thực lực hiện tại của Lâm Minh vẽ Hủy Diệt Hỏa Phù căn bản không thành vấn đề.

Mà Hủy Diệt Hỏa Phù chính là thần văn phù dùng hỏa diễm công kích, rất nhiều Thần Văn Sư đều có thể vẽ, kể cả Lâm Minh giết ba tên Thần Văn Sư kia cũng làm được.

Trong đầu Lâm Minh có phương pháp vẽ nguyên vẹn Hủy Diệt Hỏa Phù, thậm chí dâm ma Chúc Xuyên ở phương diện vẽ Hủy Diệt Hỏa Phù còn có giải thích độc đáo, dựa theo phương pháp của hắn vẽ ra Hủy Diệt Hỏa Phù thì uy lực lớn hơn một chút.

...

Dàn xếp Tiểu Ma Tiên, lại đi mua sắm tài liệu, Lâm Minh một mình một người tới hậu viện Thần Văn Sư công hội, ở chỗ này có phục vụ chuyên môn cho thần văn thuật.

- Ta muốn thuê một gian thần văn phù vẽ thất!

Lâm Minh nói yêu cầu của mình với nhân viên phục vụ.

Trong Thanh Nguyệt Môn, Lâm Minh cải tạo phòng của mình thành thần văn thất cùng luyện đan thất đơn giản, nhưng nếu so với thần văn thất chuyên dụng thì kém xa.

Một gian thần văn thất cao cấp giá trị chế tạo cực kỳ đắt đỏ, muốn thuê phải bỏ ra phí tổn cực cao mới được.

- Ngài khỏe.

Phục vụ tiểu thư mỉm cười với Lâm Minh, nói ra:

- Thần văn thất từ nhất phẩm tới thất phẩm, giá cả không đều, ngài muốn thuê loại nào.

- Cao cấp một chút.

Lâm Minh ý định ở lâu trong thần văn thất, tự nhiên không thể thuê loại quá kém.

- Tốt.

Tiểu thư nói một câu ngọt ngào, trong khi nàng nói chuyện mang ra một phần danh sách, vừa xem xét thì Lâm Minh có chút im lặng, lục phẩm cùng thất phẩm thần văn thất chẳng những cần nhiều nguyên khí phù văn, trọng yếu nhất là cần điểm tích lũy, lục phẩm Thần Văn Sư thuê một tháng cần một ngàn điểm tích lũy,

Thất phẩm thần văn thất càng khoa trương, một thán cần một vạn điểm cống hiến.

Lâm Minh hiện ở phương diện điểm cống hiến là 0, hắn chỉ có thể thuê ngũ phẩm thần văn thất không cần điểm tích lũy.

Tiền trả là Tử Dương tinh, Lâm Minh được tiểu thư này mang tới phòng của mình.

Trong thần văn thất có đủ loại thần văn bút,thần văn đài xa hoa, còn có các loại trận pháp hỗ trợ xử lý tài liệu.

Trừ chuyện đó ra bản thân thần văn thất cũng bố trí trận pháp to lớn, trận pháp này tác dụng chính là khiến Thần Văn Sư dễ dàng ngưng tụ linh hồn lực hơn, có thể tăng xác xuất thành công lên ba phần.

- Ta thuê nửa năm.

Lâm Minh nói chuyện thì tiểu thư kinh ngạc nhìn Lâm Minh, xem huy chương của Lâm Minh chỉ là tam phẩm Thần Văn Sư, hắn lại thuê ngũ phẩm thần văn thất nửa năm, trong mắt của nàng là lãng phí, nhưng mà cấp thấp Thần Văn Sư có tiền nàng cũng thấy nhiều, cũng không nói gì.

- Tốt.

Tiểu thư phục vụ khom người lui ra ngoài, trong cả phòng chỉ có Lâm Minh ở đây, Tiểu Ma Tiên không có ngồi cùng với Lâm Minh, Lâm Minh có ý định toàn tâm toàn ý vẽ thần văn phù.

Hắn ít nhất trong ba năm phải gom góp đủ tài liệu cần thiết luyện chế Tham Lang Thiên Châu, rồi sau đó lại dùng ba năm luyện ra Tham Lang Thiên Châu, cuối cùng là đột phá cung thứ hai của Đạo Cung Cửu Tinh!

Ba năm kiếm được ba tỷ điểm tích lũy, thất phẩm Thần Văn Sư cũng không dám khoa trương nói câu này, nếu để người khác biết ý định của Lâm Minh thì cho rằng hắn điên rồi.

Nhưng mà Lâm Minh phải làm như vậy.

Hắn không có nhiều thời gian lề mề như thế, hắn tại Tu La Lộ nhiều nhất ngây ngốc hơn hai mươi năm mà thôi.

Trong thời gian hai mươi năm này hắn phải luyện chế đan dược, mở đạo cung thứ hai, củng cố trụ cột, tham gia thí luyện cuối cùng.

Thời gian phi thường gấp gáp!

Nhìn qua thần văn đài trơn bóng, Lâm Minh hít sâu một hơi, trong ánh mắt chớp động hào quang sáng ngời.

Hắn từ lúc mười lăm tuổi đã tiếp xúc minh văn thuật, hiện tại đã qua gần bảy mươi năm, Lâm Minh cũng có tình cảm đặc thù với thần văn thuật, hiện tại muốn dựa vào thần văn thuật kiếm những điểm tích lũy này, trong nội tâm Lâm Minh cảm thấy hưng phấn.

Trong đầu nhớ tới đường vân Hủy Diệt Hỏa Phù, Lâm Minh xuất ra bảy tám loại tài liệu ném vào trong thần văn đài, những trận pháp này tự động xử lý tài liệu cho Lâm Minh.

Cho nên trinh độ xử lý và hỏa hầu cũng có thể thông qua trận pháp khống chế và điều tiết, đây cũng là công năng phụ trợ của thần văn thất, như vậy có thể tiết kiệm linh hồn lực của thần văn sư, cam đoan bọn họ có đủ tinh lực vẽ tới cuối cùng.

Chương 1601: Hủy diệt hỏa phù

Hủy Diệt Hỏa Phù do tám trăm phù văn rất nhỏ tạo thành, mỗi một phù văn rất nhỏ có kết cấu cực kỳ tinh diệu.

Muốn vẽ nó trừ cần có tạo nghệ cao trên thần văn thuật, còn yêu cầu bản thân Thần Văn Sư phải thông hiểu pháp tắc hỏa hệ.

Thời điểm phát động Hủy Diệt Hỏa Phù thì nó có thể bộc phát ra hỏa diễm hủy diệt như dung nham, yêu cầu Thần Văn Sư phải đạt pháp tắc hỏa hệ lục trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Minh chọn Hủy Diệt Hỏa Phù, hắn chế tác cái này chính là ưu thế tiên thiên, bởi vì pháp tắc hỏa hệ của Lâm Minh chạm vào thất trọng rồi, tuy còn không bằng Tiểu Ma Tiên, nhưng mà pháp tắc hỏa hệ còn hơn Giới Vương bình thường nhiều!

Lâm Minh vốn kế thừa trí nhớ của Chúc Xuyên, hơn nữa linh hồn lực của hắn xuất chúng, lại thấu hiểu Tu La Thiên Đạo và pháp tắc hỏa hệ mạnh mẽ. Cho nên Lâm Minh dù lần đầu tiên vẽ Hủy Diệt Hỏa Phù cũng không thành vấn đề, sai khi trải qua mấy lần sai lầm, Lâm Minh rất nhanh chế tạo ra một kiện thành phẩm.

Thần văn phủ nhỏ như bàn tay, cầm trong tay có khí tức ấm áp tỏa ra.

Đây chính là Hủy Diệt Hỏa Phù đã chế tác thành công, hơn nữa các tiêu chuẩn hoàn thiện, nếu như Lâm Minh có thể làm ra mười chín cái thì có thể trực tiếp đi giao nhiệm vụ.

Nhưng mà Lâm Minh lại không làm như vậy.

Cho dù giao nhiệm vụ cũng chỉ đạt năm sáu vạn điểm tích lũy, đối với Lâm Minh mà nói không có ý nghĩa gì, thật sự quá ít, Lâm Minh căn bản chướng mắt con số này.

Hắn cầm Hủy Diệt Hỏa Phù đi ra khỏi thần văn thất.

- Vị công tử này, xin hỏi có thể trợ giúp ngài cái gì không?

Thiếu nữ phụ trách thần văn thất lúc trước thấy Lâm Minh đi ra, thi lễ, lúc này mỉm cười ngọt ngào, với Lâm Minh có thân gia phong phú, tướng mạo lại hơn người và là Thần Văn Sư trẻ tuổi, trong nội tâm thiếu nữ này có hảo cảm.

- Ta muốn vào trận pháp thử nghiệm uy lực của thần văn phù.

- Có thể.

Thiếu nữ phục vụ khẽ cười nói:

- Tất cả Thần Văn Sư thuê thần văn thất đều có thể sử dụng trận pháp khảo nghiệm miễn phí.

Thiếu nữ dẫn Lâm Minh vào trong một gian phòng, trong gian phòng là một không gian dị độ bịt kín. Vách tường nơi này trải qua trận pháp đặc biệt gia trì. Hơn nữa không gian chi lực giam cầm cho nên uy lực thần văn phù có lớn cũng khó hủy diệt nó được.

Chỉ vào một cái bình đài, chỗ là chỗ khảo thí uy lực thần văn phù.

Lâm Minh cầm Hủy Diệt Hỏa Phù đi vào trong đó, lúc này thiếu nữ thi lễ đi ra ngoài. Thần Văn Sư truyền thừa đều giữ bí mật của riêng mình, tùy tiện xem bọn họ thí nghiệm là không lễ phép.

Đợi cho thiếu nữ rời khỏi, Lâm Minh phát động trận pháp.

Bản thân trận pháp khảo thí hơi biến hóa, sau khi Lâm Minh phát động trận pháp thì chung quanh có mười thái cổ hung thú hiện ra.

Hơn mười thái cổ hung thú này là do trận pháp mô phỏng ra, chúng vừa xuất hiện đã gào thét với Lâm Minh. Dường như muốn thôn phệ Lâm Minh.

Đối diện mấy con hung thú này Lâm Minh không chút hoang mang phát động Hủy Diệt Hỏa Phù trong tay.

Chân nguyên quán chú vào trong hỏa phù, trong lúc nhất thời mấy trăm phù văn thật nhỏ lóe sáng lên. Lực lượng mang tính hủy diệt từ trong Hủy Diệt Hỏa Phù bạo phát ra ngoài, chỉ nghe "Ầm ầm!" vang vọng thật lớn, hơn mười đầu thái cổ cự thú bị hỏa diễm thiêu đốt, trong đó hơn phân nửa cự thú trực tiếp bị đốt thành tro tàn.

Có vài đầu bị thương nằm đó, còn có vài đầu chỉ bị thương nhẹ, thậm chí còn có một đầu không có phản ứng gì.

- Hô --

Ảo trận biến mất, tất cả thái cổ cự thú không thấy đâu.

Lâm Minh bước xuống.

Hào quang trong trận bàn lóe lên, đây là đánh giá thần văn phù của Lâm Minh--

- Uy lực: cấp Thánh Chủ, nhất tinh.

Lâm Minh kế thừa trí nhớ ba Thần Văn Sư cho nên biết đánh giá này có ý nghĩa gì, cái gọi là tổn thương cấp Thánh Chủ chính là trọng thương hoặc giết võ giả Thánh Chủ.

Tổn thương cấp Thánh Chủ chia ra làm năm sao, Thánh Chủ nhất tinh là kém cỏi nhất.

- Chỉ có Thánh Chủ nhất tinh à... Có chút yếu.

Lâm Minh lắc đầu, hắn không hài lòng với thương tổn này, hắn dùng lý giải pháp tắc hỏa hệ thất phẩm và phối hợp thực lực ngũ phẩm Thần Văn Sư và lý giải về Tu La Thiên Đạo làm ra thần văn phù này, vậy mà chỉ có thể trọng thương Thánh Chủ yếu nhất, hắn phi thường bất mãn với kết quả này.

Mà suy nghĩ của Lâm Minh lúc này nếu như có Thần Văn Sư khác nghe được chắc chắn sẽ thổ huyết ngay.

Trong lĩnh vực thần văn thuật, lục phẩm Thần Văn Sư đối ứng Giới Vương, Ngũ phẩm Thần Văn Sư đối ứng Thánh Chủ, Tứ phẩm

Thần Văn Sư đối ứng Thần Quân.

Lâm Minh chế tác là tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp, uy lực cũng chính là trọng thương Thần Quân hậu kỳ, không thể tổn thương nửa bước Thánh Chủ.

Mà bây giờ tác phẩm của Lâm Minh lại trọng thương Thánh Chủ nhất tinh đã là phi thường khó lường, trọng yếu nhất chính là Lâm Minh hôm nay mới lần đầu tiên vẽ Hủy Diệt Hỏa Phù.

Chuyện này có cho người ta sống không?

Lâm Minh hồi tưởng lại hỏa diễm lúc đó nổ tung, trong lúc thần văn phù nổ tung, Lâm Minh cẩn thận quan sát năn lượng ẩn chứa trong Hủy Diệt Hỏa Phù và Tu La Thiên Đạo ảnh hưởng lần nhau và nổ tung.

Hắn phát hiện không ít năng lượng lưu động không hợp lý.

Năm đó Thần Văn Sư phát minh ra Hủy Diệt Hỏa Phù này căn bản không hiểu Tu La Thiên Đạo, hắn chỉ bằng vào kinh nghiệm sáng tạo ra Hủy Diệt Hỏa Phù, bây giờ nhìn qua Hủy Diệt Hỏa Phù của Lâm Minh dung hợp Tu La Thiên Đạo thì thấy có nhiều lỗ thủng.

Nếu như có thể tu bổ những lỗ thủng này, Hủy Diệt Hỏa Phù sẽ sinh ra lột xác cực lớn, mà lột xác là cái gì Lâm Minh khó đánh giá được.

Tất cả phải chờ Lâm Minh tu bổ những chỗ thiếu hụt mới có thể đánh giá chính xác được.

Mang theo tâm tư như vậy Lâm Minh đi nhanh ra khỏi trận pháp khảo thí thấy thiếu nữ chào hỏi, Lâm Minh cũng không nghe thấy, hắn lúc này đắm chìm trong thế giới của mình.

Trở lại thần văn thất, Lâm Minh bắt đầu quá trình suy diễn.

Hắn nhắm mắt minh thần, trong đầu đang suy diễn Tu La Thiên Thư.

Tu La Thiên Thư với tư cách là một trong những công pháp cường đại nhất của Lâm Minh hiện tại, phẩm cấp của nó ít nhất là Chân Thần đỉnh phong, thậm chí khả năng vượt qua Chân Thần Cảnh, bộ công pháp này chỉ là không trọn vẹn lại có uy lực không thể tưởng tượng nổi!

Xác thực mà nói, dùng từ ngữ để miêu tả Tu La Thiên Thư đã không chính xác.

Tu La Thiên Thư phải nói là một loại pháp tắc, là chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo độc đáo, độc lập với pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, cũng đứng song song với pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, xem như pháp tắc Thiên Đạo thứ ba mươi bốn.

Tu La Thiên Đạo, phức tạp khó hiểu, nó thiên biến vạn hóa! Muốn dùng nó chữa trị Hủy Diệt Hỏa Phù đến hoàn mỹ nói dễ vậy sao!

Lâm Minh xuất ra hơn mười ngọc giản, bắt đầu suy tính ngọc giản.

Pháp tắc Thiên Đạo căn bản không thể nào dùng giấy bút của phàm nhân viết ra được, đủ loại cấu vân này ẩn chứa năng lượng biến hóa tới mức tận cùng, những đường vân này phải dùng cảm giác mô phỏng, mà cảm giác càn truyền khắc vào trong ngọc giản.

Lâm Minh đắm chìm trong suy diễn Tu La Thiên Đạo và hắn cảm thấy pháp tắc Thiên Đạo dài hẹp,bản thân phù văn thật nhỏ của Hủy Diệt Hỏa Phù hắn mang ra so sánh từng cái, sau đó sửa chữa lại những điểm khiếm khuyết không thực tế.

Thỉnh thoảng Lâm Minh cần dùng tài liệu vẽ phù văn thật nhỏ này, vẽ ra vật dụng thực tế khỏa thí kết quả của mình.

Dưới đa số tình huống Lâm Minh sửa chữa những điểm sai lầm mới xuất hiện, có đôi khi thậm chí còn khiến phù văn thật nhỏ không ổn định và sụp đổ ngay.

Suy diễn tính toán như vậy quả thực là lượng công việc quá lớn.

Lâm Minh bây giờ lý giải với Tu La Thiên Đạo đã không phải như Thần Văn Sư khác rồi, chênh lệch như trời và đất.

Nhưng mà bằng vào Tu La Thiên Đạo nguyên vẹn, Lâm Minh lý giải chỉ là một góc băng sơn, vẫn còn chư đủ.

Điều này cũng khiến cho Lâm Minh sửa chữa Hủy Diệt Hỏa Phù cũng giật gấu vá vai, phương diện pháp tắc và lý giải chưa đủ.

- Bồng!

Lại có ánh lửa sáng lạn hiện ra trước mặt Lâm Minh, trước đó hắn vẽ hơn mười phù văn thật nhỏ cũng nổ tung, chuyện này ý nghĩa Lâm Minh sửa chữa vừa rồi có sai lầm lớn.

Tình huống như vậy phát sinh không biết bao nhiêu lần, công trình mà hắn dày công tính toán, trải qua thí nghiệm sau đó chứng thực sai lầm, tất cả lặp đi lặp lại loại này cảm giác như đưa đám, rất nhiều người không thừa nhận nổi.

Nhưng mà Lâm Minh lại có kiên nhẫn và cố chấp vượt xa người thường.

Tính toán sai lầm, hắn bắt đầu lần nữa, bắt đầu suy diễn tới khi chấm dứt mới thôi.

Cứ như vậy Lâm Minh không chỉ suy diễn ngày và đêm, hắn đã đạt tới cảnh giới Tích Cốc cho nên không cần ăn cơm, nước cũng không uống, chỉ thời điểm linh lực hoàn toàn hao hết Lâm Minh mới có thể dừng lại, vận chuyển Thần Miểu Tâm Quyết khôi phục linh hồn lực, cứ như vậy thời gian trôi qua thật nhanh.

Chương 1602: Nan đề của Tô Nhã

Trong công tác cường độ cao Lâm Minh, căn bản cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, thẳng tới khi hắn dùng cảm giác thăm dò tu di giới, muốn xuất ra vài loại tài liệu hợp lý sau đó đi dò xét một chút. Lâm Minh nao nao, lúc này hắn mới ý thức được tài liệu lúc trước đã dùng hết rồi.

Vốn Lâm Minh ở chỗ Tô Nhã mua sắm đủ tài liệu luyện chế hai mươi cái Hủy Diệt Hỏa Phù nhưng mà hiện tại những tài liệu này hắn mang ra thí nghiệm, một lần thất bại thì tài liệu báo hỏng, thế cho nên tiêu hao thật nhanh, trong thời gian ngắn hắn đã tiêu hao sạch tài liệu Hủy Diệt Hỏa Phù.

- Sớm biết như vậy nên mua nhiều chút...

Lâm Minh lắc đầu, đi ra khỏi thần văn thất.

Mười ngày không tính toán ngày đêm, Lâm Minh bởi vì tinh thần lực tiêu hao liên tục nên mắt đầy tơ máu, tóc cũng mất trật tự, bộ dáng lôi thôi lếch thếch không ra gì.

Dùng bộ dạng như vậy xuất hiện, đối với Thần Văn Sư chú trọng hình tượng của mình mà nói là chuyện phi thường mất thân phận.

Lâm Minh đi con đường này có không ít Thần Văn Sư dùng ánh mắt kinh ngạc và như thấy quái vật nhìn qua Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh căn bản không để ý, hắn trực tiếp đi tới khu vực đại sảnh chuyên phục vụ tài liệu, xuất ra hai quả Cửu Dương ngọc đặt lên bàn, nói ra:

- Tài liệu Hủy Diệt Hỏa Phù, một trăm phần!

Khu tài liệu tạm thời này chính là vì Thần Văn Sư hoàn thành nhiệm vụ mới dựng lên, tài liệu bên trong do Tinh Cực thánh địa và Thần Văn Sư công hội liên hợp cung cấp.

Về phần giá cả tài liệu trên cơ bản thấp hơn giá thị trường, cho dù là Tinh Cực thánh địa cổ vũ Thần Văn Sư hoàn thành nhiệm vụ nên áp dụng thủ đoạn này.

Tuy Tinh Cực thánh địa là thế lực Thiên Tôn đỉnh cấp, nhưng mà đại chiến lại tiêu hao kh ủng bố, tài liệu trong kho cũng không đủ.

Mà bây giờ Lâm Minh đi tới mua một lần một trăm phần tài liệu, người phụ trách tài liệu đương nhiên không bán, những tài liệu này chính là tài nguyên trọng yếu trong chiến tranh. Nếu như cho người ta lãng phí, hoặc là cầm đi mua thấp bán cao thì làm sao bay giờ?

- Ngươi muốn nhiều tài liệu Hủy Diệt Hỏa Phù như vậy làm cái gì?

Người phụ trách tài liệu Tinh Cực thánh địa là một trung niên gầy đen.

- Hoàn thành nhiệm vụ. Thuận tiện làm một ít nghiên cứu.

Lâm Minh bình tĩnh trả lời.

- Nghiên cứu?

Trung niên gầy đen nhíu mày, nói:

- Thật có lỗi, tài liệu của chúng ta không thể cho ngươi nghiên cứu được, mà là dùng trợ giúp tiền tuyến, một phần tài liệu dùng tốt có khả năng cứu mạng một võ giả. Nếu như không có nhiệm vụ quyển trục ủng hộ, thứ cho chúng ta không thể cung cấp tài liệu.

Lâm Minh tiếp nhiệm vụ hai mươi tấm thần văn phù, hiện tại hắn mua tới một trăm hai mươi phần. Người phụ trách không muốn bán.

Chuyện này khiến Lâm Minh khẽ nhíu mày, đi chỗ khác mua sắm tài liệu đắt hơn cũng không sao, mấu chốt muốn mua toàn bộ một trăm phần tài liệu này phải chạy đi nhiều hơn, hiện tại trong đầu Lâm Minh đều đang suy diễn Tu La Thiên Đạo và không chờ được muốn lao đi thí nghiệm, một khi bị cắt đứt gián đoạn linh cảm thì tổn thất lớn.

Lâm Minh nói:

- "Ta không cần chiết khấu. Ta mua theo giá thị trường.

Hắn làm ra nhượng bộ, giá tài liệu trên thị trường đang khan hiếm, đang thiếu hụt thật nhiều, Lâm Minh muốn mua tài liệu phải chi hơn 50% mới mua được.

Trung niên gầy đen nhíu mày, nói:

- Ta xin chỉ thị một chút.

Hắn lấy ra truyền âm phù, mang chuyện này báo cho Tô Nhã, mua theo giá thị trường nhưng tài liệu càng ngày càng ít, cho dù là bán tài liệu theo giá thị trường thì Tinh Cực thánh địa cũng quả quyết không muốn.

Đối với trung niên gầy đen này báo cáo, Tô Nhã phản ứng rất lãnh đạm, nàng tâm sự nặng nề, đối với loại chuyện nhỏ nhặt này không có hứng thú đi quản.

Nàng nhàn nhạt nói ra:

- Theo hắn đi thôi, hắn là người do Tiết trưởng lão thưởng thức, cũng nên chiếu cố một chút, tuy ta không có nhìn ra... Nhưng mà có lẽ ngày khác có chút khả năng trở thành Thần Văn Sư xuất sắc.

Tuy tài liệu khan hiếm, nhưng mà một mình Lâm Minh tiêu hao tài liệu dù sao có hạn, Tô Nhã cũng lười quản chuyện vỏ hành vỏ tỏi này.

Đợi đến lúc Tô Nhã hồi phục thì trung niên gầy đen phân phó thủ hạ đi lấy tài liệu.

Lâm Minh không nói hai lời lấy một khối Cửu Dương ngọc ra thêm sau đó cầm tài liệu quay về.

Nhìn thấy Lâm Minh rời khỏi, trung niên gầy đen báo cáo cho Tô Nhã.

Nhưng mà Tô Nhã căn bản không có tâm tư quản chuyện nhỏ nhặt này, nàng hôm nay vừa lấy được Tinh Cực Lệnh quyền lực cao nhất của Tinh Cực thánh địa, truyền lệnh là phó cung chủ, cũng chính là nhân vật Thiên Tôn thứ hai của Tinh Cực thánh địa!

Cực Tinh Lệnh này bảo Tô Nhã làm nhiệm vụ mà nàng cảm thấy ít có khả năng hoàn thành, muốn nàng trong nửa năm chế tạo gấp tám vạn tấm tứ phẩm thần văn phù cùng một vạn tấm ngũ phẩm thần văn phù vận chuyển ra tiền tuyến!

Thần văn phù dù sao cũng là đồ vật tiêu hao, một võ giả có khả năng chiến đấu trong mấy tháng tiêu hao bốn năm tấm thần văn phù!

Đây là do võ giả Tinh Cực thánh địa phải dùng tiết kiệm mới có số tiêu hao như thế.

Trên thực tế nhiều khi có chiến sĩ cũng bởi vì thiếu thần văn phù cho nên trong chiến đấu có thể thắng lại vút bỏ tính mạng.

Mà nghĩ tới những chuyện này Tô Nhã đều cảm thấy trong nội tâm giống như có tảng đá lớn đang nghiền áp, có cảm giác thở không ra hơi.

Quân lệnh như núi, nếu như nhiệm vụ thất bại thì nàng sẽ bị trừng phạt.

- Tám vạn tấm tứ phẩm thần văn phù... Một vạn tấm ngũ phẩm thần văn phù... Lại chỉ cho ta nửa năm, ta làm sao hoàn thành?

Tô Nhã ngồi ở trên mặt ghế, trong nội tâm sầu khổ, từ khi chiến tranh bộc phát đã một năm, nàng cảm thấy trách nhiệm trên vai quá nặng.

Nàng lúc trước đưa ra nhiệm vụ ban thưởng cao, chính là điều động Thần Văn Sư tính tích cực làm việc, lại bị Tinh Cực thánh địa bác bỏ, lý do rất đơn giản, bởi vì mỗi một điểm tích lũy đều là Tinh Cực thánh địa trả thù lao ngang giá đối với Thần Văn Sư công hội.

Tinh Cực thánh địa dù là thế lực Thiên Tôn đỉnh cấp, truyền thừa hơn một tỷ năm, xác thực là gia đại nghiệp đại, nhưng mà mỗi ngày duy trì chiến tranh cần tiêu hao cực lớn, Tinh Cực thánh địa rất khó chịu nổi tiêu hao nhiều hơn nữa.

Không có tăng thêm ban thưởng điểm tích lũy, bảo Tô Nhã hoàn thành những chuyện này khó càng thêm khó.

Nhưng mà nàng phàn nàn cũng không có tác dụng gì, Tinh Cực Thiên Cung truyền lời cho Tô Nhã:

- Nếu như có thể tùy ý tăng cao ban thưởng điểm tích lũy, còn cần ngươi làm gì?

Những lời này khiến cho Tô Nhã cảm giác vô lực, nhiệm vụ đang ép sát từng bước, chẳng lẽ phải bán đứng thân thể của nàng sao?

Nhưng mà đối với người cầm quyền mà nói không người nào quan tâm nàng, mặc kệ nàng dùng thân thể cũng tốt, bỏ mạng cũng được, nàng với cuộc chiến này không có ảnh hưởng gì cả.

...

Lúc này trong thần văn thất của Lâm Minh, hắn tự nhiên không biết khốn cảnh của Tô Nhã, biết rõ hắn cũng chẳng quan tâm, hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong cải tạo Hủy Diệt Hỏa Phù.

Công tác siêu cường độ làm cho Lâm Minh mất ăn mất ngủ, khó có thể tính toán suy diễn, vô số lần thí nghiệm thất bại, toàn bộ chồng chất lên thần văn đài trước mặt của Lâm Minh, rất nhiều ngọc giản trực tiếp bị Lâm Minh dùng suy diễn Tu La Thiên Đạo bị nhồi đầy.

Phải biết rằng những này ngọc giản này dung lượng cực lớn, tuy bị Lâm Minh dùng cảm giác nhồi cấu văn vào cũng có thể tính toán ra dung lượng suy diễn của Lâm Minh.

Trong quá trình suy diễn không biết ngày đêm, Lâm Minh căn bản cảm giác không thấy thời gian trôi qua, trong bất tri bất giác đã trôi qua bốn mươi ngày

Trên mặt Lâm Minh tràn đầy vẻ mệt mỏi, hai mắt đầy tơ máu, ở trước mặt hắn toàn là cặn bã của các loại tài liệu, còn có thần văn phù mất trật tự, những thần văn phù này đều là phế phẩm.

Lâm Minh tổng cộng dùng thời gian hai tháng, dựa theo Hủy Diệt Hỏa Phù và Tu La Thiên Đạo tiến hành cải tạo kết quả thất bại vô số lần.

Thất bại sẽ thấy được có thể thành công hay không.

Lâm Minh cảm giác hiện tại không có chút khí lực nào cả, liên tục thất bại nên dù tâm trí của Lâm Minh có kiên nghị cũng cảm thấy mệt mỏi và bực bội.

Hiện tại hắn vừa bị nan đề làm khó khăn, trọn vẹn vây khốn mười ngày, hắn vẽ chế ra năng lượng hỏa diễm không cách nào phù hợp Tu La Thiên Đạo vận chuyển.

Mà lúc này Lâm Minh dùng một trăm phần tài liệu còn thừa không bao nhiêu, hắn còn phải đi mua tài liệu nhưng điểm tích lũy chưa tới tay, Lâm Minh lại đi bồi thân gia vào, chuyện này làm cho Lâm Minh cười khổ không thôi.

Ba tỷ điểm tích lũy không phải dễ kiếm như vậy, dù hắn có rất nhiều điều kiện người khác không có cũng như vậy.

Đẩy cửa thần văn thất ra, mà lúc này Lâm Minh đi ra thì đụng phải Tiểu Ma Tiên.

Trong tay Tiểu Ma Tiên bưng chén súp.

Tuy Lâm Minh không cần ăn cái gì, nhưng mà linh hồn lực và năng lượng tiêu hao cũng cần bổ sung, Tiểu Ma Tiên bưng chén súp chưng mười loại tài liệu bổ sung linh hồn lực, đây là một loại xử lý mà Thần Văn Sư ưa thích, uống xong có thể khôi phục linh hồn lực nhanh chóng, tẩm bổ tinh thần chi hải có hiệu quả rất cao.

Dĩ nhiên đối ứng là giá cả đắt đỏ, quá trình chế tác rất rườm rà.

Bởi vì Lâm Minh một lòng nghiên cứu Hủy Diệt Hỏa Phù, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh mất ăn mất ngủ thì cảm thấy đau lòng, lại đi tới chỗ Tiết lão đầu học tay nghề này, hiện tại đã nấu chén súp thứ ba cho Lâm Minh.

Vào lúc này nhìn thấy Tiểu Ma Tiên, trong lòng Lâm Minh cảm thấy ấm áp, thất bại mang tới cảm giác thất bại cũng biến mất đi nhiều.

- Tiên nhi, ta nói ngươi chuyên tâm tu luyện đi, không cần hao tâm tổn trí nấu canh cho ta, không cần đâu.

- Bộ dáng của ngươi như vậy sắp thành ăn mày rồi.

Tiểu Ma Tiên buông chén súp ra và oán trách, đương nhiên nàng cũng chỉ nói mà thôi, nàng biết rõ mình khuyên Lâm Minh cũng không tác dụng gì, hơn nữa linh hồn lực tiêu hao đối với Lâm Minh mà nói chưa hẳn là chuyện xấu, có Thần Miểu Tâm Quyết do Thần Miểu Thiên Tôn truyền thừa thì sao khi tiêu hao linh hồn lực và khôi phục lại nhiều lần, như vậy khiến linh hồn lực của Lâm Minh tăng trưởng vững bước.

Tiểu Ma Tiên nhẹ nhàng mở nắp chén súp ra, thổi một hơi, Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên dịu dàng và ngón tay ngọc thon dài, suy nghĩ xuất thần, hắn bất tri bất giác lâm vào trầm tư.

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh nhìn mình ngẩn người, có chút xấu hổ, nàng đang định nói cái gì đó thì lúc này Lâm Minh lại đột nhiên nắm chặt tay, kinh hỉ nói:

- Có rồi!

- Cái... Cái gì có?

Tiểu Ma Tiên ngây ngốc, mơ hồ hỏi.

- Ta nghĩ ra nên giải quyết vấn đề thế nào rồi.

Lâm Minh lúc này hưng phấn, mà Tiểu Ma Tiên lại mặt đỏ lên, khẽ gắt một câu, nói:

- Ngươi đúng là... Mê muội...

Chương 1603: Niết bàn thiên kiếp hỏa phù

Lâm Minh lấy một ít tài liệu trong tu di giới ra, sau đó là suy diễn phân tích, con mắt của Lâm Minh càng ngày càng sáng, Hủy Diệt Hỏa Phù có năng lượng hỏa diễm không hợp cấu vân của Tu La Thiên Đạo, kỳ thật không phải cấu vân của Tu La Thiên Đạo có chỗ thiếu hụt, mà là pháp tắc hỏa diễm của Lâm Minh không cùng cấp bậc với Tu La Thiên Đạo!

Nếu như mượn nhờ Niết Bàn chi hỏa của Tiểu Ma Tiên, hơn nữa có thiên kiếp chi hỏa, hai chủng hỏa diễm dung hợp làm một thì như thế nào?

Lâm Minh cảm thấy mình đã bắt lấy điểm mấu chốt, hắn cải tạo Hủy Diệt Hỏa Phù vẫn chỉ ở cực hạn kết hợp với Tu La Thiên Đạo, mà đi đi hình thái công kích của Hủy Diệt Hỏa Phù!

Trong người Tiểu Ma Tiên có hỏa diễm là hắc Phượng Hoàng Niết Bàn chi viêm, bản thân có thuộc tính hủy diệt.

Mà thiên kiếp chi hỏa của mình hắn có thuộc tính hủy diệt.

Nếu như có thể kết hợp chúng hoàn mỹ, như vậy Hủy Diệt Hỏa Phù sẽ mạnh tới tận cùng!

Chỉ có hỏa diễm hoàn mỹ mới có thể phù hợp Tu La Thiên Đạo.

- Tiên nhi, ngươi cho ta mượn Niết Bàn chi hỏa!

Lâm Minh lúc này ném một ít tài liệu còn thừa vào trong trận pháp, lúc này nói với Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên cũng nhìn ra Lâm Minh cải tạo đã tới thời điểm mấu chốt, tự nhiên sẽ không vào lúc này đùa nghịch tính tình với Lâm Minh, tay nàng chỉ gảy nhẹ, một đoàn hỏa diễm màu đen xuất hiện trong tay của nàng.

Hỏa diễm này không có linh tính, nó biến hỏa đủ loại trong hư không, lại giống như con phượng hoàng nhỏ.

Lâm Minh cũng đưa tay ra, tà thần lực mở ra, thiên kiếp chi hỏa hắn phóng xuất ra, Tiểu Ma Tiên có hỏa diễm, Lâm Minh có thiên kiếp chi hỏa càng táo bạo hơn, giống như muốn xuyên thủng qua hư không.

Hai chủng hỏa diễm chậm rãi dung hợp vào nhau.

Vốn hai chủng hỏa diễm này có tác dụng hủy diệt, dung làm một chỗ có thể sinh ra lực lượng hủy diệt, nhưng mà trong hơn hai mươi năm qua Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh sớm chiều ở chung, sinh hoạt như phu thê phàm nhân, bọn họ lần này đã sớm suy nghĩ thông suốt rồi. Hơn nữa song tu lâu dài cho nên năng lượng hỏa diễm của bọn họ giao hòa với nhau.

Cứ như vậy Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên phóng xuất hai chủng hỏa diễm dung hòa hoàn mỹ với nhau.

Hỏa diễm có hai màu đen xám. Lập tức an tĩnh lại. Chúng lặng lẽ thiêu đốt trên không trung. Giống như không nhìn thấy chút nhiệt độ cao nào cả, không có linh tính Niết Bàn hỏa diễm của Tiểu Ma Tiên và cuồng bạo hủy diệt từ thiên kiếp chi hỏa của Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh biết rõ hỏa diễm này càng đáng sợ, không cảm thấy nhiệt độ nhưng mà nhiệt độ cuồng bạo của nó rất kh ủng bố!

Nhìn thấy một đám hỏa diễm này, mười ngón tay của Lâm Minh như bay, hắn không ngừng ném các tài liệu vào trong trận pháp, rất nhanh đã biến thành chất lỏng vẽ phù.

Lâm Minh dùng thần văn bút chấm vào chất lỏng và vẽ phù văn.

Tinh thần lực củ Lâm Minh hiện tại tiêu hao rất nhiều, nhưng mà do tinh thần phấn khởi nên vẫn có thể duy trì liên tục.

Thời gian trôi qua, Lâm Minh không ngừng vẽ phù văn khiến Tiểu Ma Tiên hoa mắt lên

Qua một canh giờ Lâm Minh mới hoàn thiện nét cuối cùng.

Trong sát na này toàn bộ thần văn phù sáng lên chói mắt.

Lâm Minh lấy thần chi phù văn ấn vào trong thần văn phù, hình thành một cái thần văn phù nguyên vẹn, một bước cuối cùng dung hợp Tu La Thiên Đạo, Lâm Minh đã sớm suy diễn vô số lần, làm rất hoàn mỹ.

Lâm Minh rót chân nguyên toàn thân và vận chuyển pháp tắc, vô số phù văn pháp tắc hội tụ vào, trút xuống Hủy Diệt Hỏa Phù, không qua một nén hương đã hoàn thành Hủy Diệt Hỏa Phù!

Nhìn thấy Hủy Diệt Hỏa Phù đã được cải tạo, Lâm Minh cảm khái ngàn vạn, hắn cầm phù văn chỉ có vài thốn, không biết trút xuống bao nhiêu tâm huyết mới làm ra thành phẩm.

Một tấm thành phẩm này còn có rất nhiều chỗ thiếu hụt, bởi vì Lâm Minh hiện tại trạng thái tinh thần không tốt, hơn nữa một ít chi tiết, tỉ mĩ còn chưa suy diễn đúng chỗ cho nên vẫn cần phải cải tiến.

Lâm Minh đánh giá mình nhiều nhất cần mười ngày là có thể chế tác Hủy Diệt Hỏa Phù hoàn mỹ!

- Chế tác hỏa phù này cần pháp tắc hỏa diễm đạt tới thất cấp, bản thân hỏa phù đồng thời dung hợp Niết Bàn chi hỏa cùng thiên kiếp chi hỏa, vậy gọi nó là Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù đi.

Lâm Minh đặt tên cho tác phẩm của mình, Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này đại biểu trình độ thần văn thuật và Tu La Thiên Đạo pháp tắc lĩnh ngộ tới cực hạn của hắn hiện tại.

Trong lòng của hắn thầm nghĩ, ngày sau tự luyện chế Tham Lang Thiên Châu, thậm chí là vài loại đan dược khác của Đạo Cung Cửu Tinh cũng phải hao phí nhiều thời gian vào Minh Dược Phù, cải tạo Minh Dược Phù tới mức cực hạn của bản thân.

Như vậy sẽ không uổng công mua sắm các tài liệu trân quý.

- Thành công?

Tại Lâm Minh nhìn thấy Tiểu Ma Tiên cười hì hì hỏi.

- Ân.

Lâm Minh gật gật đầu, tác phẩm này chưa hoàn mỹ, mười ngày sau hắn có thể làm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù hoàn mỹ.

- Chúng ta bây giờ đi mua tài liệu.

Còn phải chế tác hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, cộng thêm chế tác phù văn này độ khó không nhỏ, còn phải cân nhắc tỷ lệ thất bại, Lâm Minh đánh giá mình phải chuẩn bị ba mươi phần tài liệu mới được.

Vì vậy Lâm Minh lại đi tới chỗ bán tài liệu, lúc này giá cả tăng thêm năm thành. Giá cả như vậy là quá cao.

Lâm Minh cũng không so đo, trả Cửu Dương ngọc xong sau đó bắt tài liệu tới tay.

Trở lại trong phù văn thất, Lâm Minh không có trực tiếp đi làm, mà là tĩnh tọa mười giờ, thông qua ngồi xuống điều tức, điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất.

Kế tiếp Lâm Minh lại tham gia quá trình điên cuồng, hắn liên tiếp dùng thời gian tám ngày vẽ ra hai mươi mốt tấm thần văn phù.

Nhiều ra một tấm là Lâm Minh cố ý lưu cho mình mà thôi.

- Rốt cục làm xong?

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy thần văn phù thành phẩm, mặt lộ vẻ vui mừng hỏi.

- Làm xong!

Hai mươi tấm thần văn phù, mỗi một tấm Lâm Minh đều khắc chữ

"Lâm" ở góc phải của nó.

Đây là ký hiệu do người chế tác lưu lại, ký hiệu này chính là Thần Văn Sư cố ý làm, bởi vậy chấn động cũng không giống, cho nên căn bản không thể giả tạo.

Đối với Thần Văn Sư nổi tiếng mà nói, ký hiệu bọn họ lưu lại chính là chiêu bài của bản thân, chỉ cần bọn họ ín ký hiệu lên, một tấm thần văn phù bình thường sẽ có giá trị khác biệt.

Nhìn thấy hai mươi mốt tấm thần văn phù có chữ "Lâm" thì Lâm Minh phi thường hài lòng, hắn sáng tạo ra chấn động thuộc về mình.

Thời gian mười ngày này Lâm Minh đã đưa ra cải biến trọng yếu cho Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này, cải biến này giúp uy lực của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù nhỏ đi, nhưng mà Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù có một hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Nếu hiệu quả này bị Thần Văn Sư khác biết rõ, chỉ sợ sẽ oanh động toàn bộ Thần Văn Thành.

Lâm Minh muốn lợi nhuận ba tỷ điểm tích lũy, tự nhiên phải thủ thắng nhờ chất lượng của phù văn rồi, mà không có khả năng dựa vào số lượng chồng chất.

Lâm Minh lấy ra một tấm và lưu lại hai mươi tấm thần văn phù, lúc này đi vào khu nhiệm vụ.

Bây giờ là giữa khuya, đại sảnh nhiệm vụ thanh vắng, tổng cộng có mười mấy người mà thôi.

Lâm Minh nhìn thấy Tô Nhã đang nằm sau cái bàn dài.

Đêm khuya Tô Nhã mặc quần áo sợi tơ màu đỏ, nhìn qua không khác gì váy ngủ, áo tuy rộng nhưng không thể che lấp hết dáng người ngạo nhân của Tô Nhã.

Nàng lười biếng nằm trên trường kỷ, đôi mắt dễ thương hơi hạp, lông mi dài nhẹ run rẩy, dường như mang theo thần sắc ủ rủ.

Bên người của nàng có một bàn nhỏ do cây mây biến thành, trên bàn có ly rượu màu đỏ.

Loại nữ nhân này vốn là vưu vật thế gian, cho dù động tác nào cũng mang theo phong tình vạn chủng.

Tô Nhã đã sớm chú ý tới Lâm Minh, nhưng mà không có quan tâm tới hắn.

Thẳng tới khi Lâm Minh đi đến trước tủ nhiệm vụ, đặt hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù lên mặt bàn, Tô Nhã mới chậm rãi mở to mắt.

- Ta đến giao nhiệm vụ.

Lâm Minh nói rõ ràng.

Tô Nhã quét mắt nhìn qua hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, đương nhiên trong mắt Tô Nhã chính là Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù mà thôi.

Tô Nhã tại thần văn thuật cũng có mộ ít tạo nghệ, nàng liếc thấy ra Lâm Minh làm ra Hủy Diệt Hỏa Phù cũng không vấn đề, đều là thành phẩm.

- Ngươi đã hoàn thành...

Tô Nhã kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh liếc, cầm chén rượu nhỏ trước mặt uống một ngụm, trên mặt mang theo biểu lộ không chấn động gì cả,

- Trong ba tháng, hao phí một trăm năm mươi phần tài liệu, làm ra hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù...

Tô Nhã nhàn nhạt nói ra "Công tích" của Lâm Minh.

Nếu là tứ phẩm Thần Văn Sư đỉnh cấp thì vẽ hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, tối đa chỉ dùng ba mươi phần tài liệu, đại khái mười ngày có thể hoàn thành.

Mà Lâm Minh cho dù thời gian hay tài liệu đều tiêu hao gấp tám chín lần Thần Văn Sư khác, điểm này thật khó coi.

Hơn nữa dù vậy Tô Nhã cũng không tin những thần văn phù này do Lâm Minh hoàn thành độc lập, hơn phân nửa có một ít trưởng bối tham dự, nếu không hắn là Thần Văn Sư trẻ tuổi làm sao có thể vẽ ra tứ phẩm Hủy Diệt Hỏa Phù đỉnh cấp chứ?

Nàng nhận định Lâm Minh tới đây nhận nhiệm vụ này chính là muốn luyện tập, chuyện này khiến cho Tô Nhã rất không thoải mái, thực tế là tình huống nhiệm vụ của nàng rất nặng nề.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, Lâm Minh là một Thần Văn Sư trẻ tuổi có tiền đồ, nếu không có chẳng thể đạt được Tiết trưởng lão thưởng thức, điểm này Tô Nhã cũng sẽ không phủ nhận.

Cho nên nàng không có nói móc Lâm Minh cái gì, chỉ miễn cưỡng nói một câu.

- Để đó a, các ngươi có thể đi.

Hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, đối với tám vạn trương tứ phẩm thần văn phù mà nói như muối bỏ biển, nàng tự nhiên không có phản ứng quá lớn.

Ngược lại Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ khiến nàng có chút ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng ba tháng trước Lâm Minh căn bản đang đùa nàng.

- Này, thái độ của ngươi là gì thế?

Tiểu Ma Tiên khó chịu! Lâm Minh tân tân khổ khổ ba tháng mất ăn mất ngủ làm ra đồ vật này, Tô Nhã này bày ra bộ dáng mặc kệ, điểm này khiến cho Tiểu Ma Tiên phi thường căm tức.

Trong mắt nàng xem ra nữ nhân nhìn qua phong tình vạn chủng ở trước mặt kỳ thật còn không xứng làm tiểu thiếp của Lâm Minh, chảnh cái gì chứ?

Chương 1604: Giao phó nhiệm vụ

Tiểu Ma Tiên nguyên bản chính là hòn ngọc quý trong tay Ma Thủy Thiên Tôn, tại Yêu tộc cũng là tiểu công chúa.

Tiểu Ma Tiên từ nhỏ đến lớn đều trải qua sinh hoạt được người ta vây quanh, không biết bao nhiêu trẻ tuổi tuấn kiệt vây quanh nàng, không biết bao nhiêu trưởng bối khen nàng không dứt miệng.

Tại Thần Vực, cho dù là Yêu tộc, Ma tộc hay nhân tộc chỉ cần nhắc tới Tiểu Ma Tiên đều chỉ có một câu nói, nàng chính là thiên chi kiều nữ khiến người ta ghen ghét, thiên chi kiêu tử được người ta si mê như nữ thân!

Dưới loại tình huống này nội tâm của Tiểu Ma Tiên rất cao ngạo, đây là bẩm sinh, cao ngạo từ trong xương.

Nhưng mà lúc ở cùng với Lâm Minh thì Tiểu Ma Tiên vẫn dùng Lâm Minh vi tôn, bất kể là hiến nguyên âm cho Lâm Minh, phối hợp Lâm Minh song tu, đi theo Lâm Minh hối hả ngược xuôi hay là mấy ngày trước nấu súp cho Lâm Minh đều là nàng làm vì Lâm Minh, trước mặt của Lâm Minh nàng không có nửa điểm cao ngạo.

Kể từ đó Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác làm mất sĩ diện của Lâm Minh.

Nàng là nữ tử cao ngạo còn phải hầu hạ Lâm Minh, một nữ nhân chẳng ra gì lại hét đi gọi lại thì nàng làm sao chịu nổi?

Nàng đã sớm nhìn Tô Nhã không vừa mắt, hiện tại nàng càng nghĩ tới Tô Nhã càng tức giận.

Cảm nhận được địch ý của Tiểu Ma Tiên đầm đặc, Tô Nhã nhướng mày, nàng vẫn nằm trên trường kỷ như trước, căn bản không có đứng dậy.

- Như thế nào? Ngươi muốn ta động thủ? Đây là chuyên khu của Tinh Cực thánh địa, cũng là nơi công tác của ta, nếu như ngươi động thủ, ta sẽ nhận định ngươi phá hư quan hệ hợp tác của Tinh Cực thánh địa cùng Thần Văn Sư công hội, một khi tạo thành tổn thất hay chậm trễ chiến cuộc, trách nhiệm này ngươi đảm đương nổi không?

Giọng của Tô Nhã lạnh lùng, trong lời nói mang theo ý uy hiếp.

- Nếu không có chuyện gì thì đi đi, không tiễn!

Đối với Tiểu Ma Tiên uy hiếp, Tô Nhã căn bản không xem vào mắt, hiển nhiên nàng tự tin vào thực lực của mình.

- Nữ nhân này. Che dấu tu vị...

Lâm Minh nhìn qua Tô Nhã thật sâu, cũng không nhìn ra thực lực của đối thủ, chiêu này có cùng thủ đoạn với Mộ Linh Nguyệt.

Lâm Minh đánh giá Tô Nhã không yếu. Có thể được Tinh Cực thánh địa phái ra phụ trách liên lạc giữa Tinh Cực thánh địa và Thần Văn Sư công hội liên, còn làm người quyết định, Tô Nhã tuyệt không phải thế hệ hời hợt.

Hơn nữa Tiết lão đầu cũng đã nhắc nhở qua hắn, Tô Nhã không phải là bình hoa, nàng còn có thủ đoạn của mình.

- Chớ tranh giành với nàng ta, Tiên nhi, chúng ta đi thôi.

Lâm Minh nói xong kéo tay Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên không nhịn được cơn tức này, nhưng mà lúc này vẫn nghe lời Lâm Minh, nàng xác thực không thể thế nào với Tô Nhã.

- Những thần văn phù...

Tiểu Ma Tiên chỉ vào hai mươi tấm thần văn phù, đây là Lâm Minh phí không biết bao nhiêu tinh lực mới vẽ ra thần văn phù, cứ như vậy đưa trước đi. Cũng quá có hại chịu thiệt.

Lâm Minh cố gắng trong ba tháng Tiểu Ma Tiên nhìn vào trong mắt, đây là tâm huyết của Lâm Minh, cũng là tương lai khiến Lâm

Minh thuận lợi mở đạo cung thứ hai của Đạo Cung Cửu Tinh hay không, thậm chí còn ảnh hưởng tới thành tích thí luyện cuối cùng.

Cho nên Tiểu Ma Tiên còn gấp hơn Lâm Minh.

Nàng cảm thấy Lâm Minh ít nhất phải cầm hai mươi thần văn phù này lấy mấy ngàn vạn điểm tích lũy mới đáng.

Lâm Minh nhẹ nhàng cười cười, nhàn nhạt nói ra:

- Không có sao.

Hắn tin tưởng mình.

Lâm Minh nói đi là đi. Tô Nhã cũng hơi sững sờ.

- Điểm tích lũy niệm vụ của ngươi sao không cầm?

Dựa theo ước định Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ, có năm sáu vạn điểm tích lũy.

- Lâm Kỳ, mang điểm tích lũy trả cho Lâm công tử.

Tô Nhã trong khi nói chuyện vẫn lười biếng nằm trên ghế, lười biếng dựa vào thành ghế, hiển nhiên không có ý định quan tâm Lâm Minh.

Đối với Tô Nhã mà nói Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chỉ là thế hệ đệ đệ muội muội mà thành, tuổi trẻ khí thịnh. Ưa thích tranh cao thấp, nhưng ma bản lĩnh của bọn họ với Tô Nhã mà nói không có hiệu quả gì.

Chỉ có ngũ phẩm đỉnh phong hoặc là lục phẩm Thần Văn Sư mới có thể khiến Tô Nhã đứng dậy chào, đứng dậy đưa tiễn kể cả trả điểm tích lũy cũng đều do Tô Nhã tự mình động thủ.

Khi Tô Nhã phân phó, nữ hài Lâm Kỳ áo xanh đi tới, cầm trong tay một ngọc giản màu hồng phấn, trên ngọc giản này khắc điểm tích lũy.

Thái độ củ thiếu nữ áo xanh thập phần khiêm tốn, nàng hai tay dâng ngọc giản hồng nhạt, nhẹ giọng nói:

- Lâm công tử, đây là điểm tích lũy của ngài, tổng cộng sáu vạn, thỉnh kiểm tra và nhận.

Thiếu nữ áo xanh nhẹ nhàng quán chú chân nguyên, từng đạo hào quang hiện ra trên ngọc giản màu hồng phấn này, một ít phù văn sáng như sao hiện ra..

Những phù văn này có tác dụng tính toán, không có gì hiệu quả khác, chỉ có huy chương Thần Văn Sư của Lâm Minh thu chúng thì có điểm tích lũy.

Điểm tích lũy này nhìn thì đơn gỉn, nhưng căn bản không có khả năng làm giả, bởi vì mỗi một phù văn trong đó là do Thần Văn Sư công hội dùng phù văn sinh đôi đối ứng, tiêu phí điểm tích lũy thì hai phù văn sẽ chạm vào nhau, cùng chôn vùi lẫn nhau.

Mà phù văn giả tạo lại quả quyết không có hiệu quả này, bởi vì Thần Văn Sư cao minh hơn cũng không thể cải biến ghi chép trong Thần Văn Sư công hội.

Sáu vạn điểm tích lũy đối với tam cấp Thần Văn Sư mà nói tuyệt đối là khoản tiền lớn.

Nhưng mà Tô Nhã thật không ngờ Lâm Minh chỉ cười nhạt một tiếng, nói ra:

- Không cần.

- Ân? Ngươi có ý gì?

Tô Nhã kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, giao nhiệm vụ, cầm điểm tích lũy, nguyên bản chính là thiên kinh địa nghĩa, thế nhưng mà hwans không thu? Vậy hắn tiếp nhiệm vụ làm gì?

Tại Thần Văn Sư công hội, điểm cống hiến còn thông dụng hơn Cửu Dương ngọc nhiều lắm, bởi vì rất nhiều tài liệu hy hữu chỉ có điểm tích lũy mới mua được, lục phẩm Thần Văn Sư cũng không ngại điểm tích lũy của mình nhiều.

Lâm Minh thuận miệng nói:

- Trước như vậy đi, hai mươi tấm thần văn phù này tạm thời chưa cần tổng kết.

Sáu vạn điểm tích lũy Lâm Minh căn bản chướng mắt, nói khó nghe chính là đuổi ăn mày, hắn muốn điểm tích lũy là ba tỷ, sáu vạn điểm tích lũy cũng không làm được gì cả.

Nếu như cầm chẳng khác gì giao dịch hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù ra ngoài, Lâm Minh mới không làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Mà không cầm thì hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Phù chỉ có thể xem như cho mượn, Lâm Minh nói là "Tạm thời" không cần kết cũng không phải là đưa tặng.

- Vì cái gì hiện tại không kết? Tinh Cực thánh địa không thiếu điểm tích lũy của ngươi.

Tô Nhã ngôn ngữ mang theo ngạo khí, tuy nàng bị Cực Tinh Lệnh và nhiệm vụ làm cho sứt đầu mẻ trán, nhưng mà đối ngoại, Tô Nhã vẫn như cũ là nữ tử tự tin.

Nàng vấn chú trọng hình tượng cao ngạo của mình với Thần Văn Sư, bọn họ chỉ cần đi ra ngoài vĩnh viễn là quần áo vừa vặn. Khí chất xuất trần, bọn họ sẽ không lộ ra chút khó coi nào, tránh hình tượng khó coi mất thân phận.

Lâm Minh mỉm cười, trả lời:

- Tô Nhã tiểu thư nói phải. Ta cũng không thiếu điểm tích lũy của ngươi.

Hắn không lưu dấu vết phản kích lời của Tô Nhã.

Tô Nhã kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng tươi cười nghiền ngẫm, nàng chế nhạo nói ra:

- Nếu như ta không có tính sai thì Lâm công tử đến bây giờ vẫn chỉ có 0 điểm tích lũy... Ta nghe nói ngươi rời khỏi Thần Văn Sư công hội thật lâu, ngay cả lương bổng cũng không có gì, hiện tại ngươi cuối cùng trở về ba tháng còn chưa kết toán lương bổng, nếu như kết toán thì dựa vào tam phẩm Thần Văn Sư tiêu của ngươi, hình như là... A...... Năm điểm tích lũy?

Thần Văn Sư công hội đăng kí Thần Văn Sư khai tiền lương thấp tới đáng thương, đây chính là cổ vũ Thần Văn Sư nhận nhiệm vụ, làm nhiều chuyện kiếm điểm tích lũy, Thần Văn Sư công hội không nuôi người rãnh rỗi.

Tam phẩm Thần Văn Sư một năm chỉ có hai mươi điểm tích lũy, Lâm Minh trở về ba tháng đúng là chỉ có năm điểm tích lũy.

- Lâm công tử, chỉ có năm điểm tích lũy thì ngươi không thiếu sáu vạn điểm tích lũy này sao?

Trên mặt Tô Nhã vui vẻ càng dậm, vốn nàng cho rằng nàng lúc này đã đánh trả hữu lực. Lại không nghĩ Lâm Minh căn bản không có nửa điểm xấu hổ, hắn cười nói:

- Tô tiểu thư ngược lại tra quá rõ ràng, lương bổng của ta cũng không cần ngươi quan tâm, có lẽ một tháng sau đổng điểm tích lũy của ta sẽ đạt con số khả quan, thậm chí có khả năng có người tranh nhau mời ta chế tác thần văn phù...

Lâm Minh nói rất hàm súc, hắn chỉ dùng "Khả quan ", "Thậm chí có khả năng ", "Có người" mang hàm nghĩa hàm hồ...

Nhưng mà Tô Nhã nghe được thì Lâm Minh này không có thuốc chữa.

Lúc trước Lâm Minh "trang Bức" tiếp được năm nhiệm vụ, hiện tại ba tháng đi qua tiêu phí một trăm năm mươi phần tài liệu, dùng tài liệu và thời gian gấp bảy tám lần người khác, đoán chừng trong đó còn có người hỗ trợ hắn mới miễn miễn cưỡng cưỡng hoàn thành một nhiệm vụ.

Tô Nhã cảm giác lần trước mình không vạch trần Lâm Minh "trang Bức" cũng đã cho đủ mặt mũi, kết quả hắn còn tiếp tục giả vờ.

Giao nhiệm vụ không thu điểm tích lũy, rõ ràng nghèo kiết xác nhưng giả như phú ông ức vạn, trong nụ cười còn mang theo hương vị đểu giả.

Hiện tại hắn còn nói một tháng sau "Có người" sẽ tran h nhau thỉnh hắn vẽ thần văn phù, mà Tô Nhã cảm giác Lâm Minh gọi là "Có người" kỳ thật chính là nàng.

Nàng mặc kệ Lâm Minh thế nào, nàng nhàn nhạt nói ra:

- Ta không biết một tháng sau ‘ có người nào đó ’ sẽ tìm ngươi vẽ thần văn phù hay không, nhưng ta không cần tìm hiểu làm gì, nếu như ngươi kiên trì mạo xưng là trang hảo hán, không thu sáu vạn điểm tích lũy thì ta cũng sẽ không rỗi rãnh không có việc gì nhét cho ngươi, như vậy giao dịch hôm nay dừng ở đây, cám ơn ngươi tới giao phó nhiệm vụ, không tiễn.

Tô Nhã nói đến phần sau đã cầm lấy chén rượu nhẹ nhàng uống một ngụm.

Rượu đỏ chiếu gọi son môi của nàng, phối hợp váy dài rộng rãi và khăn lỏng mỏng như ẩn như hiện trên người, tràn ngập gợi cảm cùng hấp dẫn.

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, cùng Tiểu Ma Tiên đi khỏi khu nhận nhiệm vụ.

Tinh Cực Thiên Cung phi thường khao khát thần văn phù, chỉ ba ngày hai mươi thần văn phù mà Lâm Minh chế tác đã đưa ra tiền tuyến.

Một tiểu tội Thánh Chủ mười ngày đã cầm số thần văn phù này.

Tiểu đội trưởng tên là Sầm Phong, là võ giả Thánh Chủ hậu kỳ, đội viên khác đều là Thánh Chủ sơ kỳ.

Tiểu đội này đã chiến đấu ở tiền tuyến quá lâu, vẫn thiếu hụt tiếp tế.

Hôm nay bọn họ rốt cuộc nhận được hai mươi tám "Hủy Diệt Hỏa Phù ", mà góc phải của Hủy Diệt Hỏa Phù đều có khắc một chữ "Lâm".

Chương 1605: Hiệu quả đặc thù

Tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp với người dẫn đầu tiểu đội như Sầm Phong mà nói chỉ đủ vừa vừa mà thôi, hiệu quả cũng không bằng Ngũ phẩm thần văn phù.

Tiểu đội mười người của bọn họ tu vị ngoài Thánh Chủ, dựa theo tu vị của võ giả Thánh Chủ thì thực lực phải phối hợp với ngũ phẩm thần văn phù, về phần lục phẩm thần văn phù, bọn họ tu vị không đủ phát động.

- Đội trưởng, chúng ta xin Thiên Hỏa Phù không được phê, chỉ có những thứ biểu diễn này mà thôi.

Một đội viên mang theo một xấp hai mươi tấm "Hủy Diệt Hỏa Phù" vỗ vào mặt bàn, có chút ủ rũ.

- Làm sao, cái gì gọi là ‘ thứ biểu diễn"? Đây là Tứ phẩm Hủy Diệt Hỏa Phù đỉnh phong, hiệu quả không kém hơn ngũ phẩm thần văn phù bo nhiêu cả, chúng ta hữu dụng đã là may mắn, ngươi phải biểu hiện tại thần văn phù và đan dược cần gấp thế nào không? Tiền tuyến mỗi ngày không biết tiêu hao bao nhiêu, rất nhiều tiểu đội đang chiến đấu hăng hái, nào có nhiều vật tư như chúng ta để sử dụng chứ?

- Giữ vững tinh thần, các ngươi từ ngoại Tu La Lộ đi vào, còn có người từ Tam Thập Tam Thiên đi vào, trong vũ trụ của các ngươi có loại đồ vật này sao? Còn không phải chiến đấu như vậy? Chúng ta giết địch, chủ yếu chính là dựa vào chính mình! Thần văn phù chỉ là phụ trợ a.

- Đội trưởng nói đúng!

Bị đội trưởng răn dạy, những đội viên này cũng có tinh thần lên, đúng là không có thần văn phù thì bọn họ cũng có thể chiến đấu.

- Hủy Diệt Hỏa Phù, một người hai tấm, dùng tốt có thể cứu các ngươi hai mạng, hiện tại xuất phát!

Đội trưởng vung tay lên và bay đi.

...

Chiến tranh khí thế hừng hực, dị thường thảm thiết!

Mỗi ngày đều có nhiều cao thủ vẫn lạc, một thánh địa bình thường nếu nằm trong phạm vi chiến đấu của hai quái vật khổng lồ này, rất nhanh sẽ cặn bã không thừa.

Hồn Tộc Tinh Cực thánh địa cùng Thánh tộc Chiến Thiên thánh địa có mâu thuẫn từ xưa tới nay. Còn lần này bởi vì cùng phát hiện tài nguyên khoáng sản cực lớn cộng thêm gút mắc tích lũy trước kia, hai thế lực Thiên Tôn rốt cuộc cũng khai chiến.

Chỉ cần áp chế đối phương. Có thể độc chiếm một mạch khoáng cực lớn và lớn mạnh chính mình.

Thủ lĩnh chủ yếu của hai thế lực này đều có tu vị Thiên Tôn, ai cũng không làm gì được ai, dưới loại tình huống này chỉ có thể tiêu diệt sinh lực của đối phương. Đây là biện pháp đả kích hữu hiệu nhất, thử nghĩ một Thiên Tôn nếu như thánh địa cũng không còn, cơ hồ tất cả đồ tử đồ tôn chết hết chỉ còn mình hắn đơn độc, hắn còn là thế lực Thiên Tôn hay sao? Hắn còn có năng lực gì chiếm cứ mạch trăm vạn dặm?

Cho nên trận chiến tranh này lan tới gần võ giả Giới Vương, Thánh Chủ của hai thánh địa. Thậm chí là võ giả Thần Quân!

Lực lượng trung tầng của hai thế lực cực kỳ to lớn, hai bên đều ở ngoài biển, chiếm cứ nhiều hải đảo, chém giết huyết tinh! Bọn họ dùng hình thức tiểu đội tiến hành đánh du kích.

Tiểu đội Sầm Phong đều là hảo thủ kinh nghiệm, bọn họ biết áp dụng phương thức tác chiến như thế nào, thần văn phù, đặc biệt là đan dược chữa thương đều là tiêu hao phẩm có giá trị xa xỉ, cho nên không cần dùng thì không dùng.

Vì tiết kiệm những át chủ bài bảo vệ tính mạng này, bọn họ bình thường sẽ lựa chọn tập kích đối thủ, nhưng mà người trong giang hồ làm sao tránh khỏi đầu dao lưỡi kiếm, bọn họ công kích người khác, rốt cục lúc này tiểu đội Sầm Phong bị địch nhân phục kích nên tiêu hao nặng.

Khi thấy tiểu đội lúc trước suýt bị mình diệt đoàn thì sắc mặt Sầm Phong trầm xuống.

- Bằng hữu cũ, đã lâu không gặp, ha ha ha!

Một tiếng cười to truyền tới, một thân chiến giáp màu đen, tráng hán trên mặt có vết đao chém mang thanh đao nặng nề đi tới, thân đao nặng nề áp xuống mỗi bước đi của hắn, đều giẫm ra một dấu chân sâu.

Sau lưng của tên tráng hán này còn có hai mươi võ giả Thánh Chủ!

Đây là hai chi chiến đội, cũng là huynh đệ của tên mặt sẹp này, chiến lực gấp hai lần tiểu đội Sầm Phong, nếu như hôm nay chém giết sinh tử thì tiểu đội của Sầm Phong tất bại.

Bọn họ chỉ có hai đường công kích, hoặc là đổ máu liều chết sạch, đồng thời cũng trọng thương đối thủ.

Hoặc là bỏ chạy tứ tán, bị địch nhân đánh chết một nửa nhưng không cách nào tạo thành tổn thất cho đối phương, ý thức được hai kết quả này tiểu đội Sầm Phong lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Bá Đao, ngươi còn chưa có chết!

Sầm Phong âm thanh băng hàn.

- Ha ha, ngươi còn chưa chết, ta làm sao chết được? Lần trước nhờ ngươi ban tặng, huynh đệ của ta đều bị các ngươi giết sạch, lần này ta sẽ dùng các ngươi tế điện, cùng tiến lên, giết bọn chúng.

Bá Đao vung tay lên, hai mươi đội viên cùng xông lên chém giết mười người của Sầm Phong!

Chém giết sinh tử, song phương đều không nương tay, trong lúc nhất thời chiến đấu làm sóng biển ngập trời.

Nhưng mà tiểu đội Sầm Phong dù sao nhân số ít một nửa, lấy một chọi hai rất nhanh đã bị địch nhân áp chế.

Kịch chiến gần nửa nén hương thì vài tên đội viên của Sầm Phong thụ thương không nhẹ.

Võ giả Hồn tộc cường độ thân thể không bằng võ giả Thánh tộc, võ giả Thánh tộc dù bị thương cũng không ảnh hưởng kết quả chiến đấu, thế nhưng mà võ giả Hồn tộc một khi bị thương sẽ ảnh hưởng lớn.

- Ah!

Tiếng hét thảm vang lên, một tên đội viên của Sầm Phong bị địch nhân chém đứt cánh tay, máu tươi bắn ra ngoài.

Linh hồn chi vang từ cánh tay trái trào ra ngoài, máu tươi chảy ra cuồn cuộn!

- Xích Vân!

Sầm Phong mắt thấy huynh đệ trọng thương, thậm chí khả năng mười người bọn họ chết ở nơi này, trong lòng của hắn tràn ngập cảm xúc bi ai và tức giận.

- Giết chết hết! Giết một đủ vốn, giết hai là lời!

Chiến sĩ cũng có vài phần tâm huyết, Sầm Phong không muốn chạy trốn tứ tán như chó nhà có tang, hắn muốn dẫn đội liều mạng chém giết tới cùng!

- Ha ha, giết chết hắn!

Hai chiến sĩ Thánh tộc lúc này nhe răng chém thẳng về phía Xích Vân, mà Xích Vân bản thân trọng thương không tránh được!

Sầm Phong trơ mắt nhìn tất cả, nhưng căn bản không cách nào bứt ra cứu viện, chính hắn đồng thời đối mặt hai tên đội trưởng, một trong đó là Bá Đao!

Ánh đao lập loè, Xích Vân cảm giác tính mạng của mình sắp tới thời khắc cuối cùng, hắn hiện tại chuyện có thể làm chính là kéo thêm đệm lưng cho mình.

Hắn xuất ra hai tấm "Hủy Diệt Hỏa Phù" mới nhận vài ngày trước.

Đây là tứ phẩm thần văn phù công kích, không sai biệt lắm tương đương một kích toàn lực của Xích Vân, chỉ khi địch nhân bị thương mới có hiệu quả, nếu như sử dụng ngay từ đầu thì không có hiệu quả lớn.

Lúc này Xích Vân bị trọng thương đã không cách nào phát chiêu. Chỉ có thể dùng hai tấm "Hủy Diệt Hỏa Phù" này liều mạng với địch nhân!

Cho dù không thể gi ết chết đối phương cũng làm cho hắn bị trọng thương.

- Coi chừng! Là thần văn phù!

Võ giả Thánh tộc nhìn thấy Xích Vân lấy ra hai tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, trong lòng căng thẳng.

Thánh tộc cùng Hồn Tộc giao chiến ăn đủ đau khổ của thần văn phù.

Bởi vì Thánh tộc không biết chế tác thần văn phù, cũng không có nơi cung cấp thần văn phù. Ưu thế của bọn họ là sức chịu đựng mạnh mẽ, sức khôi phục cũng mạnh, có thể đánh lâu dài, thế nhưng mà trang bị chỉ là các loại đan dược. Bọn họ cho dù áp đảo Hồn Tộc nhưng nhiều khi bị Hồn Tộc dùng thần văn phù thay đổi chiến cuộc.

Đối với thần văn phù đương niên bọn họ sợ hãi.

- Cùng phòng ngự!

Hai tên Thánh tộc hô to, bọn họ thúc dục cương nguyên toàn thân hình thành vòng phòng hộ, mà đúng lúc này hai tấm Hủy Diệt Hỏa Phù cũng đã nổ tung.

Đạo văn Tu La Thiên Đạo đan vào nhau trên không trung, năng lượng hỏa diễm từ bốn phương tám hướng ập tới, trong lúc nhất thời cả không gian biến thành màu đỏ thẫm.

Hai võ giả Thánh tộc lúc này dán lưng vào nhau, dồn cương nguyên toàn thân kháng cự Hủy Diệt Hỏa Phù thiêu đốt!

Hai tấm Hủy Diệt Hỏa Phù kết hợp lại uy lực chỉ bằng gấp hai một kích toàn lực của Xích Vân, mặc dù hai Thánh tộc liên hợp lại cũng có cảm giác khó thừa nhận được.

- Ngọn lửa này vì sao có lực ăn mòn, nó đang ăn mòn cương nguyên của chúng ta.

Mắt thấy cương nguyên hộ thể của bọn họ sắp bị ngọn lửa thiêu đốt ăn mòn, hai võ giả Thánh tộc biến sắc.

Bọn họ cảm thấy Hủy Diệt Hỏa Phù phóng hỏa diễm không bình thường, mang theo thuộc tính hủy diệt cường đại.

Tạch tạch tạch!

Cương nguyên hộ thể vỡ ra, hai tên võ giả Thánh tộc quá sợ hãi, uy lực Hủy Diệt Hỏa Phù này không giống bình thường, đã thiêu đốt xuyên qua cương nguyên hộ thể của bọn họ.

- Phòng ngự thân thể.

Thân thể võ giả Thánh tộc đứng hàng thứ nhất, có thể so sánh với thái cổ hung thú, mặc dù cương nguyên hộ thể vỡ tan, bọn họ cũng có thể bằng thân thể phòng ngự.

Năng lượng toàn thân bộc phát, xương cốt hai võ giả Thánh tộc này nổ lốp bốp! Mà lúc này hủy diệt chi hỏa không ngừng chút lưu tình giáng xuống.

Bồng!

Hỏa diễm nổ tung, hắc viêm sáng thiêu đốt hai tên võ giả Thánh tộc kêu lên thảm thiết, song song bay rớt ra ngoài, ngực và cánh tay của bọn họ bị thiêu đốt, xương trắng lộ ra.

Nhưng mà sinh mệnh lực của võ giả Thánh tộc rất cường đại, mặc dù bị đốt thành bộ dạng như vậy bọn họ vẫn còn sức chiến đấu.

- Đáng sợ! Hai võ giả Thánh tộc không ngừng đổ mồ hôi lạnh, loại thương tổn này cần một hai ngày là khôi phục, nếu như vận dụng một ít đan dược thì tốc độ khôi phục nhanh hơn.

Dù như thế lúc nãy vừa bị hỏa diễm thiêu đốt, bọn họ có cảm giác sắp chết, bởi vì hỏa diễm màu đen thiêu đốt hừng hực và quá tà dị.

May mà cương nguyên của bọn họ khá thâm hậu, rốt cục cũng vượt qua được.

- Một tên cũng không chết.

Xích Vân cười thảm một tiếng, tứ phẩm thần văn phù đỉnh phong có thể có loại uy lực này đã phi thường không tệ.

Trông cậy vào tứ phẩm thần văn phù đỉnh phong gi ết chết hai tên võ giả Thánh tộc trạng thái cường thịnh vốn không thực tế, thần văn phù chỉ có hiệu quả cực hạn vào thời điểm hai bên đánh nhau sống chết sức cùng lực kiệt mà thôi.

- Nếu như là ngũ phẩm thần văn phù là tốt rồi...

Xích Vân miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lấy một địch hai hắn cũng có thể làm một bước này đã là cực hạn, hắn hận mình vô năng, không có vì các huynh đệ giảm bớt gánh nặng.

Thời điểm hắn định thiêu đốt linh hồn, liều chết đánh ra một kích thì phát sinh một màn Xích Vân nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Sau khi hỏa diễm của Hủy Diệt Hỏa Phù biến mất, đạo văn dày đặc chung quanh cũng không có tiêu tán, kể cả hai thần văn phù chịu tải cũng không có biến mất..

Đạo vân Tu La Đạo còn không ngừng diễn biến ra quy tắc huyền ảo, rồi sau đó trong ánh mắt khó tưởng tượng của Xích Vân dần dần dung hợp cùng một chỗ, lại hình thành hai tấm "Hủy Diệt Hỏa Phù" mới!

Rất giống, giống như hai tấm Hủy Diệt Hỏa Phù này chưa từng được sử dụng qua.

Chương 1606: Uy lực hỏa phù

Thần văn phù nguyên bản chính là đồ vật tiêu hao phẩm dùng một lần duy nhất, dùng xong đương nhiên sẽ biến mất, chưa từng nghe qua có thần văn phù sử dụng không mà không biến mất, còn khôi phục nguyên trạng!

Hai tấm thần văn phù này giống như có linh bay vào trong tay của Xích Vân, cầm vào trong tay vẫn còn khí tức ấm áp, giống như đúc khi chưa sử dụng qua.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hỏa diễm nổ tung kia, lại nhìn thấy hai võ giả Thánh tộc này toàn thân bị bỏng, Xích Vân rất hoài nghi hắn vừa rồi không có phát động Hủy Diệt Hỏa Phù.

- Hủy Diệt Hỏa Phù này có thể sử dụng liên tục.

Trong lòng Xích Vân hiện ra suy nghĩ này trong lòng, cảm thấy không thể tin.

Thần văn phù nguyên bản chính là tiêu hao phẩm, nó giống với đan dược, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua một viên đan dược ăn xong lại ăn lần nữa, đây là vi phạm thường thức.

- Thằng này!

Hai tên võ giả Thánh tộc toàn thân bị bỏng nhìn thấy thần văn phù trong ta yXích Vân đã sử dụng qua bây giờ lại khôi phục nguyên trạng.

Một tên võ giả Thánh tộc trong lòng căng thẳng, đã xảy ra chuyện gì? Nếu như là một thần văn phù sử dụng qua thì làm sao khôi phục được?

Mắt thấy Xích Vân cầm hai cái thần văn phù, tên võ giả Thánh tộc này sinh lòng sợ hãi không dám ra tay.

Mà lúc này một tên võ giả khác cười lạnh, nói:

- Hắn đang phô trương thanh thế mà thôi, nếu như đám Hồn tộc cẩu này có thể liên tục sử dụng thần văn phù, Chiên Thiên thánh địa chúng ta còn không phải sớm bị Tinh Cực thánh địa tiêu diệt?

- Nói đúng! Là ta hồ đồ.

Tên võ giả lúc trước mắng mình ngu ngốc, gia hỏa tên là Xích Vân trước mặt nếu có thần văn phù lợi hại như thế, hắn làm sao bị chặt tay mới lấy ra chứ, ngay từ đầu sử dụng chẳng phải tốt sao?

Như vậy chỉ sợ hai người bị lừa mà thôi.

- Đồng loạt ra tay. Diệt hắn!

- Đám hồn cẩu này dám lừa ta, ta muốn vặn đầu chó của hắn xuống.

Hai tên võ giả Thánh tộc xuất kích lần nữa, công kích trước đó bọn họ có phòng ngự. Còn lần này bọn họ toàn lực công kích!

Mắt thấy hai tên đánh tới. Xích Vân cắn răng một cái, lại phát động "Hủy Diệt Hỏa Phù" trong tay!

Là lựa chết cũng phải chữa thành ngựa sống, lúc thời điểm này hy vọng duy nhất chính là "Hủy Diệt Hỏa Phù" có thể liên tục sử dụng. Nếu không hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Thần nguyên quán chú vào "Hủy Diệt Hỏa Phù", Xích Vân vào lúc này cảm thấy "Hủy Diệt Hỏa Phù" giống như lòng tham không đáy, bắt đầu điên cuồng hấp thu thần nguyên!

Xích Vân mặc dù trọng thương đánh mất một tay, nhưng kỳ thật thần nguyên của hắn tiêu hao không nhiều, lúc này bị hai tấm "Hủy Diệt Hỏa Phù" tùy ý rút ra thì vẫn còn nhiều.

- Như thế nào...

"Hủy Diệt Hỏa Phù" rút thần nguyên của hắn. Làm cho Xích Vân ăn cả kinh, trước đó tuy phát động tứ phẩm thần văn phù tuy có dùng thần nguyên quán chú và và phát động, nhưng tuyệt đối không cần quán chú nhiều như vậy!

Loại cảm giác này giống như "Hủy Diệt Hỏa Phù" trong tay biến thành động không đáy, tùy ý rút lực lượng của hắn.

Xích Vân còn phản ứng không kịp thì đúng lúc này "Hủy Diệt Hỏa Phù" bay ra, nó biến thành tia chớp chói mắt trên bầu trời.

Thiên địa nguyên khí bốn phía hội tụ lại như thủy triều,nó ngưng tụ thành biển lửa trên bầu trời, mà trong biển lửa này pháp tắc Tu La Thiên Đạo đan vào đạo văn huyền diệu, dưới đạo văn ảnh hưởng hỏa diễm mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, ngay cả hư không cũng bị thiêu đốt.

Hai tên võ giả Thánh tộc hùng hổ lập tức bị biển lửa này vây quanh.

- Cái gì?

Hai tên võ giả Thánh tộc làm thế nào cũng không nghĩ ra hai tấm thần văn phù này có thể sử dụng nhiều lần, nếu như bọn họ có thần văn phù như vậy, làm gì không sớm dùng mà chờ tới bây giờ?

Bọn họ không có nghĩ nhiều, biển lửa màu đen này mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, bị cuốn vào trong đó, cương nguyên của bọn họ tiêu hao nhanh chóng.

Hủy Diệt Hỏa Phù sử dụng lần thứ hai uy lực mạnh mẽ chưa từng có.

Bồng!

Một võ giả Thánh tộc trực tiếp thiêu đốt cương nguyên hộ thể! Hắn kinh kêu một tiếng, đối mặt với hắc diễm cuồn cuộn hắn sợ tới mức hồn phi phách tán.

Hắn đã bị Hủy Diệt Hỏa Phù trọng thương qua một lần, hiện tại lần thứ hai hắn làm sao gánh được?

- Xảy ra chuyện gì?

Những võ giả khác trên chiến trường đều chú ý tới tình huống bên này, hai lần bị biển lửa thiêu đốt, năng lượng kh ủng bố thiêu đốt lên người của hắn.

- Đây là... Hủy Diệt Hỏa Phù?

Người của tiểu đội Sầm Phong giật mình, dựa theo quan niệm truyền thống của bọn họ, thần văn phù chỉ thời điểm đổ máu với nhau mới mang ra sử dụng, cho nên trừ Xích Vân sắp chết thì không ai mang ra sử dụng.

Bây giờ Xích Vân không ngừng sử dụng Hủy Diệt Hỏa Phù bị và biển lửa sáng ngời thôn phệ hai tên võ giả Thánh tộc.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, cương nguyên hộ thể bị nghiền nát sau đó lại thiêu đốt thân thể võ giả Thánh tộc, lực lượng mang tính hủy diệt hừng hực không ngừng thiêu đốt kinh mạch của chúng.

Hỏa diễm này có thể thiêu đốt cương nguyên, hơn nữa căn bản khó lòng dập tắt.

Võ giả Thánh tộc điên cuồng giãy dụa nhưng mà sinh mệnh lực của hắn trôi qua nhanh chóng!

- Đội trưởng!

Đúng vào lúc này Xích Vân hô to:

- Chúng ta cùng sử dụng Hủy Diệt Hỏa Phù!

Hắn không biết có phát tất cả Hủy Diệt Hỏa Phù sử dụng nhiều lần hay không, nhưng mà bọn họ lúc này chỉ có thể đánh cược một lần!

Nếu như thành công thì bọn họ phải giao ra cái giá lớn, có thể trọng thương đối thủ!

Nghe được Xích Vân hô to thì võ giả tiểu đội Sầm Phong đều nao nao, đúng vào lúc này bọn họ tận mắt nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng.

Biển lửa đáng sợ biến ảo pháp tắc Tu La Thiên Đạo đột nhiên ngưng tụ trong không trung, một lần nữa hóa thành hai tấm hỏa phù mới bay trở về trong tay Xích Vân.

- Chẳng lẽ?

Tiểu đội Sầm Phong không dám tin nhìn qua, sử dụng Hủy Diệt Hỏa Phù xong nó còn khôi phục nguyên trạng.

Sầm Phong không nói hai lời trực tiếp cầm lấy hai tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, hắn không biết hai tấm thần văn phù này lần nữa hay không, mà lúc này chỉ có thể chờ mong không sai!

Võ giả trong tiểu đội Sầm Phong đều ném Hủy Diệt Hỏa Phù ra ngoài.

Một sát na kia cả thiên địa có hỏa diễm chiếu sáng.

Nội hải mênh mông giống như hỏa diễm sôi trào...

...

Lâm Minh sau khi đưa ra Niết Bàn Thiên Kiếp Phù thì mua lại nhiều tài liệu, trở lại thần văn thất của mình luyện chế.

Lâm Minh luyện tập một đồ vật và nếm thử cải tạo thần văn phù, cấu vân này càng gần sát pháp tắc Tu La Thiên Đạo, khiến uy lực của nó tăng lên sâu sắc, hoặc là Niết Bàn Thiên Kiếp Phù đạt được một ít hiệu quả đặc thù không tưởng tượng nổi.

Chỉ có thần văn phù như vậy mới bán được giá cao.

Trước đó Lâm Minh nếm thử cải tạo Hủy Diệt Hỏa Phù là tứ phẩm thần văn phù đỉnh phong, tuy hiểu quả rất nghịch thiên, nhưng mà Lâm Minh vẫn không hài lòng.

Bởi vì phẩm cấp không đủ cao, trừ phi Tinh Cực thánh địa lấy người chiến tranh, do thế lực Thiên Tôn ra mặt, nếu thu mua nhiều mà mình không bán thì khó có thể tích lũy tài phú thật nhanh.

Mục tiêu của Lâm Minh chính là cải tạo một ngũ phẩm thần văn phù!

Đây là một công trình to lớn, cải tạo ngũ phẩm thần văn phù, so với tứ phẩm thần văn phù còn khó hơn rất nhiều!

Dù Lâm Minh hiện có một ít kinh nghiệm nhưng mà khó khăn có thể nghĩ. Lâm Minh nhốt mình vào trong thần văn thất, cũng bắt đầu mất ăn mất ngủ.

Thần văn đài bầy đặt đại lượng tài liệu, cũng rất nhiều ngọc giản tán loạn, suy diễn không biết ngày đêm.

Mỗi ngày không ngừng nghỉ suy diễn tính toán là quá trình phi thường buồn tẻ, khá tốt có Tiểu Ma Tiên thường xuyên mang súp dưỡng hồn tới, cũng xem như trong buồn tẻ cảm nhận được một phần niềm vui thú cùng quan tâm.

Nhưng mà Lâm Minh biết rõ cải tạo ngũ phẩm thần văn phù khó hơn tứ phẩm thần văn phù quá nhiều, mà cần phân thành rất nhiều giai đoạn, mỗi giai đoạn chỉ hoàn thành một bộ phận.

Lâm Minh hiện tại nghiên cứu chính là bộ phận này, lý luận trụ cột.

Mỗi khi không có linh cảm thì Lâm Minh sẽ đi làm chuyện khác.

Trong đó một chuyện trọng yếu nhất chính là luyện chế một viên Dưỡng Hồn Đan cho Thần Miểu Thiên Tôn.

Một viên Dưỡng Hồn Đan cho Thiên Tôn sử dụng tối thiêu phải tiếp cận vô thượng thần đan, muốn luyện chế ra nó quá khó khăn.

Ít nhất dùng trình độ của Lâm Minh hiện tại còn rất khó hoàn thành.

Thời gian một ngày qua đi, trong nháy mắt cách thời gian Lâm Minh giao phó nhiệm vụ đã qua hai mươi ngày.

Trong tiền tuyến của Tinh Cực thánh địa, mười tiểu đội Thánh Chủ tụ tập cùng một chỗ, tổng cộng hơn một trăm người, hôm nay bọn họ tụ tập ở đây tổng kết chiến quả.

Tổng kết này mở ra một tháng một lần, mọi người trao đổi tin tức lẫn nhau, bắt được tư liệu địch nhân trực tiếp, đồng thời cũng thương thảo chiến thuật và tùy cơ ứng biến.

Lúc này một góc của hội nghị này có một tráng hán cao lớn, giữ lại vẻ mặt râu quai nón, vai mang búa lớn, mặt mày hớn hở!

- Không phải các ngươi thổi, trận chiến lúc ấy các ngươi biết không! Đối thủ có hai mươi mốt người, còn có hai Thánh Chủ hậu kỳ dẫn đội! Mà chúng ta đây có mười người mà thôi, nhân số hoàn toàn không so được! Mẹ kiếp Thánh tộc quỷ, còn muốn đánh lén chúng ta, đội trưởng ra lệnh một tiếng, chúng ta liều mạng với chúng! Trận chiến ấy quả thực là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp!

Tráng hán nói râu ria run lên, thích thú đậm đặc, thình lình bàn tay vỗ mạnh vào lưng của hắn, âm thanh lạnh lẽo vang lên.

- Hảo hảo ngồi, đừng thổi!

Chiến tích nói khoác lập tức bị cắt đứt, đương nhiên đại hán khó chịu, nhưng mà hắn lần đầu nhìn thấy đội trưởng của hắn -- Sầm Phong.

Hắn lập tức không lên tiếng, ủy khuất nói ra:

- Đội trưởng, ta nói đều là thật... Ta nào có thổi...

- Đi, ngươi câm miệng.

Trong đại hội lần này lập đại công nên Sầm Phong vui vẻ báo công, hắn biết rõ chiến báo không thể giấu diếm, nếu không là trọng tội, nhưng mà hắn lo lắng trình báo chiến báo này lên, "Hủy

Diệt Hỏa Phù" trong tay của bọn họ có bị cấp trên thu hay không?

Lúc trước hắn thông qua nói bóng nói gió chỉ có tiểu đội bọn họ có Hủy Diệt Hỏa Phù hiệu quả đặc thù, thần văn phù của những tiểu đội khác vẫn như cũ, dùng một lần là xong.

Chương 1607: "Lâm"

Đúng lúc này một nam nhân trung niên đi vào trong hội trường, người này mày rậm mắt hổ, khí tràng cường đại, hắn chính là đệ tử Thiên Tôn của Tinh Cực Thiên Cung, cường giả Đại Giới Giới Vương Thương Thủy.

Mười tiểu đội Thánh Chủ này là do Thương Thủy quản hạt, hắn cũng là kẻ chủ trì hội nghị lần này.

Bước vào hội trường, Thương Thủy nói đơn giản vài câu lời dạo đầu, nhìn qua phía Sầm Phong, đi thẳng vào vấn đề:

- Sầm Phong, trong chiến báo của ngươi nói tiểu đội của các ngươi đại thắng, các ngươi bị hai mươi mốt tên vây quanh, hơn nữa đối diện còn có hai tên đội trường, thế nhưng mà các ngươi lại giết mười ba người, hơn nữa bảy người chạy trối chết, các ngươi chỉ có mấy người trọng thương, có phải hay không?

Tuy Thương Thủy lúc này tươi cười đầy mặt, nhưng mà ánh mắt của hắn nhìn qua tiểu đội Sầm Phong, bọn họ có cảm giác như đang bị ánh mắt chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm vào.

Đại hội tổng kết Thương Thủy khen ngợi, đội viên Sầm Phong đều cảm thấy tràn đầy tự hào, trong cuộc chiến đấu đó bọn họ đại thắng, thắng cực kỳ áp đảo.

Nhưng mà Sầm Phong cảm thấy trong lòng cố kỵ, hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, tiểu đội của bọn họ có mười người, mười người còn quay về? Hắn cắn răng gật đầu nói:

- Vâng!

- Ân, tốt, các ngươi có công, là công lớn, tất cả mọi người dựa theo quy định quân đội cầm lấy ban thưởng!

Thương Thủy trong khi nói chuyện, võ giả tiểu đôi của Sầm Phong càng thêm hưng phấn.

Nhưng mà đúng lúc này Thương Thủy lời nói xoay chuyển, lại nói:

- Như vậy... Ta hiện tại muốn biết, các ngươi làm thế nào chiến thắng?

Tâm thần Sầm Phong chấn động, đã tới chính đề!

Quả nhiên như hắn sở liệu, thời điểm tổng bộ cấp "Hủy Diệt Hỏa Phù" căn bản không biết hiệu quả của hỏa phù này.

Hít sâu một hơi, Sầm Phong đã sớm xuất ra chiến báo.

Hắn tiến lên một bước, khom người nói ra:

- Thương Thủy đại nhân, Sầm Phong đã làm tốt chiến báo, phần chiến báo này có khả năng ảnh hưởng không nhỏ tới chiến cục, nhưng mà thỉnh Thương Thủy đại nhân trước khi xem qua nghe Sầm Phong thỉnh cầu.

- Ah? Thỉnh cầu?

- Vâng!

Sầm Phong ngữ khí trịnh trọng,

- Thỉnh cầu Thương Thủy đại nhân. Cho dù như thế nào cũng không thu hồi quân trang quân dụng của chúng ta.

- Tại sao ta phải thu hồi quân trang quân dụng của các ngươi?

Thương Thủy mày kiếm nhíu mày, hắn ẩn ẩn cảm thấy chỉ sợ chiến báo của Sầm Phong quan hệ tới trang bị của bọn họ.

Hắn có chút trầm ngâm. Nói ra:

- Chỉ cần là trang bị của các ngươi thì ta không thu hồi.

- Tạ Thương Thủy đại nhân.

Trong nội tâm Sầm Phong vui vẻ. Thương Thủy ở trước mặt nhiều người cam đoan như vậy, đương nhiên sẽ không lật lọng.

Hắn lập tức trình chiến báo lên, hắn có thể không muốn ban thưởng đại công này. Nhưng mà hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù này bọn họ nhất định phải lưu lại, đây có quan hệ tới tính mạng của bọn họ.

Mà khi Thương Thủy xem chiến báo của Sầm Phong xong thì sắc mặt vốn bình tĩnh của hắn biến hóa, lại đến không thể tin, cuối cùng thân thể của hắn run lên!

Thần sắc của hắn kích động, không thể tin nhìn qua Sầm Phong,

- Có liên quan tới Hủy Diệt Hỏa Phù sử dụng lại, ngươi nói là thật?

Trong ngữ khí của Thương Thủy nói chuyện kích động, truyền khắp toàn trường, lúc này cả hội trường lặng ngắt như tờ.

Bọn họ nghe rõ lời của Thương Thủy nói.

Liên tục sử dụng Hủy Diệt Hỏa Phù nhiều lần? Trên thế giới này còn có loại thần văn phù này?

Thần văn phù cường đại không giả, nhưng mà giá thành đắt đỏ, lại chỉ sử dụng một lần, một võ giả nhiều nhất có hai ba tấm thần văn phù phòng thân, hơn nữa chỉ vào lúc lưỡng bại câu thương mới mang ra sử dụng, bình thường sẽ giấu như bảo bối.

Nếu có một tối Hủy Diệt Hỏa Phù sử dụng không hạn chế thì tình cảnh thế nào, một tiểu đội một người một tấm Hủy Diệt Hỏa Phù còn không phải oanh tạc điên cuồng không ai đỡ nổi sao?

Nghe qua là không đáng tin, nhưng mà tiểu đội của Sầm Phong dưới tình huống ít hơn gấp hai lần, đại bại đối thủ là chứng minh tốt nhất.

Ý thức được điểm này, cơ hồ tất cả tiểu đội ánh mắt nóng bỏng lên.

Thần khí chiến trường như vậy bọn họ đều muốn!

...

Đêm khuya, Thần Văn Sư công hội

Mỗi khi vào đêm khu vực nhiệm vụ của Thần Văn Sư công hội đều thanh vắng, nhưng cho dù quạnh quẽ thì Tô Nhã cũng sẽ không rời khỏi vị trí của nàng.

Một ngày mười hai canh giờ, Tô Nhã cho dù ăn cơm, điều tức, hoặc là ngẫu nhiên tu luyện đều ở đây. (1 canh giờ là 2 giờ bình thường)

Đơn phương mà nói Tô Nhã không thể nghi ngờ phi thường chuyên nghiệp, bất luận thời điểm gì kẻ nào tìm nàng cũng có thể gặp.

Đương nhiên nàng làm được điểm này là do áp lực mà ra.

Lúc này Tô Nhã thân mặc váy ngủ hồng nhạt rộng thùng thình, đang ngồi tại chỗ kiểm kê phù văn.

Số lượng này nàng đã kiểm tra nhiều lần, căn bản không có khả năng phạm sai lầm, nhưng mà nàng vẫn theo thói quên đếm một chút.

Có hành vi này cũng là vì trong lòng Tô Nhã đã nôn nóng bất an.

Tinh Cực Thiên Cung bàn giao nhiệm vụ đã được một phần tư.

Thế nhưng mà nàng thu tứ phẩm thần văn phù chỉ có chín ngàn cái, ngũ phẩm thần văn phù càng ít, chỉ có một ngàn năm trăm cái.

Mà tổng bộ giao nhiệm vụ cho nàng là tám vạn tấm tứ phẩm thần văn phù, còn có một vạn tấm ngũ phẩm thần văn phù!

Chênh lệch quá lớn.

Thần Văn Sư nhận nhiệm vụ tích cực không cao.

Những người này vốn vô cùng cao ngạo, bọn họ trừ làm nhiệm vụ ra còn phải tu luyện, còn phải nghiên cứu.

Giá cả tài liệu lên nhanh, trong lúc vô hình gia tăng thành phẩm khi Thần Văn Sư hoàn thành nhiệm vụ, dù sao chế tác thần văn phù thất bại là không có tài liệu phụ cấp.

Dựa theo tốc độ này tới khi tới thời giạn được giao, Tô Nhã hoàn thành một nửa là quá tốt rồi.

Nhưng mà nàng làm thế nào?

Ưu thế của Tô Nhã chính là nữ tính mị lực của nàng.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác quỳ dưới gối quả lựu của nàng chính là Thần Văn Sư trẻ tuổi, trong mắt Tô Nhã xem ra bọn họ thậm chí còn không bằng Lâm Minh.

Thần Văn Sư cao cấp chính thức chưa hẳn sẽ bị Tô Nhã hấp dẫn.

Những ngày này Tô Nhã mỗi ngày cười làm lành với đám Thần Văn Sư cười cao cấp, tận khả năng câu dẫn hứng thú của bọn họ, nàng thật sự mệt mỏi quá rồi.

Vuốt vuốt rượu đỏ trong tay, nội tâm Tô Nhã của nàng không thong dong như bề ngoài.

- Tiểu thư, thiên cung truyền lệnh.

Đúng vào lúc này Lâm Kỳ cầm lệnh bài tới hai tay dâng lên.

- Lại là Tinh Cực Lệnh!

Tim của Tô Nhã đập mạnh, mỗi lần nhận được Tinh Cực Lệnh nàng đều có dự cảm xấu.

Hít sâu một hơi, Tô Nhã dùng cảm giác thăm dò, quét qua nội dung trong Tinh Cực Lệnh và nàng sững sốt.

- Thần văn phù sử dụng không hạn chế? Ta nộp thần văn phù lên còn có thần văn phù kỳ dị này sao?

Tô Nhã cũng có tạo nghệ thần văn thuật, nếu không nàng cũng không được phái tới Thần Văn Sư công hội rồi, nàng rất rõ ràng, thần văn phù muốn sử dụng liên tục là không có khả năng.

Nhưng mà tổng bộ sẽ không nói lung tung trên đại sự này, chỉ sợ có người phát minh ra thần văn phù sử dụng nhiều lần!

- Sẽ là ai?

Tô Nhã đầu tiên nghĩ tới những thần văn đại sư đỉnh cấp của Thần Văn Sư công hội, thậm chí là hội trưởng thất phẩm Thần Văn Sư!

Thế nhưng mà dường như những người này không có nhận nhiệm vụ của Tinh Cực thánh địa nha, dùng thân phận của bọn họ khinh thường làm những chuyện này... - Chẳng lẽ là lục phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong?

Trong nội tâm Tô Nhã lúc này nhớ lại, lục phẩm Thần Văn Sư ngược lại có nhận nhiệm vụ.

Nàng tiếp tục xem tiếp nhưng mà rất nhan nàng bác bỏ suy nghĩ này, trong Tinh Cực Lệnh này có hình ảnh lưu niệm quan hệ tới thần văn phù sử dụng nhiều lần, Tô Nhã nhìn ra đó là một tấm tứ phẩm thần văn phù Hủy Diệt Hỏa Phù.

Lục phẩm Thần Văn Sư nhận nhiệm vụ không có khả năng tiếp Hủy Diệt Hỏa Phù.

- Hủy Diệt Hỏa Phù...

Trí nhớ của Tô Nhã phi thường tốt, nàng thậm chí rất rõ ràng là ai tiếp nhiệm vụ Hủy Diệt Hỏa Phù này.

Nhưng mà nhớ lại người tiếp nhiệm vụ Hủy Diệt Hỏa Phù tổng cộng có năm sáu người, thật sự không có người kia, nếu như hoàn thành thì đó là chuyện không tưởng tượng nổi!

- Chẳng lẽ là hắn...

Trong lòng Tô Nhã lúc này nhớ tới cái tên Lâm Minh, nhưng mà chợt nàng lại tự giễu lắc đầu, bản thân mình quá nhạy cảm rồi, hắn mới bao nhiêu tuổi, vẫn chưa tới trăm tuổi, cấp bậc Thần Văn Sư đại khái là tam phẩm mà thôi.

Tô Nhã đang nghĩ ngợi mà đúng lúc này biểu hiện của hắn cứng lại.

Nàng thậm chí vô ý thức che miệng của mình lại.

Nàng nhìn thấy trong ảnh ghi chép của Tinh Cực Lệnh có hình Hủy Diệt Hỏa Phù, nhìn thấy góc dưới bên phải có lưu một chữ "Lâm"!

- Lâm? Chẳng lẽ lại... Thật sự là hắn!

Ý thức được khả năng này, biểu hiện của Tô Nhã ngây ngốc.

Chương 1608: Tô Nhã tới đêm khuya

- Phải tìm Lâm Minh sao? Tô tiểu thư xin chờ một chút, ta tra xem...

Trong khu thần văn thất, thiếu nữ phục vụ nhìn Tô Nhã tra tìm gian phòng của Lâm Minh.

- Ngũ phẩm thần văn thất, phòng số 28...

Tiểu thư phục vụ báo ra số gian phòng của Lâm Minh.

- Muộn như vậy, Lâm công tử khả năng đã nghỉ ngơi, Tô tiểu thư xác định muốn bái phỏng Lâm công tử sao?

- Vâng!

Tô Nhã mặt không biểu tình gật gật đầu.

Tiểu thư phục vụ cố nén cười, Tô Nhã là mỹ nữ bất mắt nhất Thần Văn Sư công hội năm nay, hôm nay đêm hôm khuya khoắt nàng mặc váy ngủ hồng nhạt một mình một người đi vào gian phòng Lâm Minh làm cái gì đây?

Chuyện này khiến cho tiểu thư phục vụ còn trẻ tuổi sinh ra liên tưởng kỳ diệu.

Đương nhiên nàng chỉ nghĩ mà thôi, không có nói ra.

Nhìn thấy ánh mắt khác thường của tiểu thư phục vụ lóe lên rồi biến mất, Tô Nhã liền biết rõ đối phương nghĩ cái gì đối với chuyện này nàng căn bản không quan tâm.

Lúc này nàng đang rối loạn, nàng không biết nếu như tấm Hủy Diệt Hỏa Phù thực thực sự xuất phát từ tay của Lâm Minh thì nàng làm sao đối mặt với Lâm Minh?

Trong trí nhớ của Tô Nhã, cả Thần Văn Sư công hội họ Lâm không nhiều, bởi vì dòng họ này trong Hồn Tộc có rất ít, mà trong nhân tộc phổ biến một ít.

Nếu như là Thần Văn Sư Hồn tộc, chế tạo ra thần văn phù này quả quyết không có lý do gì ghi một chữ "Lâm" ở góc nha?

Thế nhưng mà hắn là một tam phẩm Thần Văn Sư, lại còn trẻ tuổi, làm sao có thể phát minh ra thần văn phù không hợp thói thường này chứ?

Trong đầu Tô Nhã sinh ra nhiều suy nghĩ rối loạn, cứ như vậy nàng đi tới cửa phòng số 28.

Lâm Minh có điểm tích lũy vẫn là 0, điều này cũng khiến hắn không thể thuê thần văn thất cao hơn ngũ phẩm được.

Nhìn thấy cửa đá đóng chặt, tâm tình của Tô Nhã phức tạp vạn phần, nàng do dự vươn tay và gõ cửa.

... Lúc này trong thần văn thất khắp nơi tràn ngập tài liệu phế bỏ. Còn có rất nhiều thần văn phù chưa hoàn thành.

Mà một góc của thần văn thất lại tràn đầy xuân sắc nhàn nhạt.

Sau khi nộp Hủy Diệt Hỏa Phù lên, Lâm Minh khổ ngộ trong phòng một tháng, cuối cùng cũng cải tạo một phần của ngũ phẩm thần văn phù.

Hôm nay Lâm Minh xem như hoàn thành lý giải trụ cột, công tác chấm dứt một giai đoạn, làm xong hắn và Tiểu Ma Tiên ở cùng một chỗ, song tu Thiên Đạo Cực Nhạc.

Mà đúng lúc này Lâm Minh lại nghe trận pháp truyền âm của thần văn thất có người gõ cửa.

- Ân? Thời điểm nào ai tới tìm ta?

Lâm Minh có chút nhíu mày, nói như vậy Thần Văn Sư tiến vào thần văn thất đa số là công tác. Tùy tiện quấy rầy cũng không lễ phép.

Huống chi hiện tại là đêm khuya, tới bái phỏng càng đường đột.

- Ai đến?

Tiểu Ma Tiên đỏ mặt lên, kéo quần áo bên giường che khuất nàng thân thể hoàn mỹ của nàng. Nàng đến thần văn thất của Lâm Minh không ít lần, còn chưa gặp qua người nào bái phỏng Lâm Minh. - Không biết.

Tâm ý của Lâm Minh khẽ động, mặc quần áo tử tế và đi ra ngoài.

Âm thanh "Tạch tạch tạch" vang lên, cửa đá mở ra, nhìn thấy giai nhân gợi cảm đứng bên ngoài, Lâm Minh lúc này sững sờ lên.

- Lâm công tử.

Tuy trong lòng Tô Nhã cực độ xấu hổ nhưng mà nàng tươi cười cực kỳ quyến rũ, Tô Nhã lúc này ăn mặc váy ngủ màu hồng nhạt, của nàng lộ ra một màu tuyết trắng, bên dưới áo mỏng cũng có thể ẩn ẩn nhìn thấy áo ngực và chân dài của nàng. Ăn mặc gợi cảm như thế lại là lúc đêm khuya, hơn nữa Tô Nhã trên mặt tươi cười quyến rũ, đủ khiến tuyệt đại đa số nam nhân huyết dịch sôi trào.

- Thì ra là Tô tiểu thư.

Lâm Minh nhìn thấy Tô Nhã, đã đoán đại khái chuyện nàng tới. Nhưng mà Lâm Minh không có nói phá, mà đứng ở cửa ra vào mỉm cười, nói:

- Tô tiểu thư có chuyện gì không?

Cảm nhận được ngữ khí không thể hoan nghênh của Lâm Minh, Tô Nhã lơ đễnh, nàng vũ mị nhìn qua Lâm Minh, dùng ngữ khí mềm yếu nói:

- Lâm công tử không mời ta đi vào sao?

Giờ này khắc này nàng ăn mặc như thế, ngữ khí lại mê hồn, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt được yêu cầu của nàng cả.

Nhưng mà Tô Nhã không nghĩ tới đúng vào lúc này một giọng nữ vang lên:

- Ngươi bây giờ tiến vào đúng là bất tiện.

Sau đó sau lưng Lâm Minh xuất hiện nữ tử mặc quần áo màu đen, trên mặt nàng tươi cười nhàn nhạt, dùng khẩu khí nghiền ngẫm nói:

- Đây không phải Tô tiểu thư sao? Như thế nào? Muộn như vậy ngươi tìm tới Lâm Minh nhà ta làm cái gì?

Tiểu Ma Tiên cố ý nhấn mạnh "Lâm Minh nhà ta", đây là có hương vị thị uy.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên thì tươi cười trên mặt Tô Nhã cứng đờ, nàng không nghĩ tới Tiểu Ma Tiên đã ở đây, hơn nữa Tiểu Ma Tiên lúc này trên mặt đỏ nhàn nhạt, hơn nữa trong phòng tràn đầy xuân ý, Tô Nhã đã đoán được Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vừa rồi làm gì.

Chuyện này khiến Tô Nhã im lặng, tại sao trùng hợp như vậy.

Nếu như là lúc bình thường, dùng cao ngạo của Tô Nhã nhìn thấy bực chuyện này sẽ quay người rời đi, nhưng mà hôm nay không được, có Tinh Cực Lệnh áp xuống thì nàng phải trả lời thuyết phục, chiến đấu ở tiền tuyến không chờ được.

Nàng miễn cưỡng duy trì tươi cười trên mặt, nói:

- Đây không phải Tiên nhi tiểu thư sao, lần này vừa gặp đã thấy dung mạo Tiên nhi mà giật mình, ấn tượng sâu đậm đấy.

Tô Nhã may mắn chính mình không biết từ nơi nào đó bắt được tên của Tiểu Ma Tiên, nếu không hôm nay càng xấu hổ.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên dầu muối không tiến, căn bản không ăn bộ dạng này của Tô Nhã, nàng được lý không tha người, nói:

- Thực bội phục, năng lực giao tế của Tô tiểu thư đúng là mạnh, lời nói dối như vậy Tô tiểu thư cũng nói ra được, lúc trước mặt gặp chúng ta đúng là vui sướng, mặt khác, phiền toái không nên gọi ta là ‘ Tiên nhi ’ được chứ? Ta với ngươi không quen, nghe có chút buồn nôn, thật sự không có ý tứ.

Tiểu Ma Tiên nói chuyện và không chút e dè nhìn qua nửa bộ ng ực ngạo nhân của Tô Nhã, chậc chậc nói ra:

- Đã đã sớm nghe nói Thần Văn Sư công hội có rất nhiều Thần Văn Sư trẻ tuổi đều bị Tô tiểu thư mê thần hồn điên đảo, hiện tại xem ra không có lửa làm sao có khói, ngươi nói đêm hôm khuya khoắt một mình ngươi tới phòng của nam nhân, ăn mặc như vậy có thể làm gì?

Nghe Tiểu Ma Tiên châm chọc khiêu khích, Tô Nhã tức giận gần chết, Tô Nhã nàng là người bực nào, qua nhiều năm như vậy nàng lúc nào bị sỉ nhục thế chứ, hôm nay lại bị một tiểu cô nương trẻ tuổi quở trách, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác nàng còn phải tươi cười đấy.

- Xem ra Tiên nhi tiểu thư có hiểu lầm với ta rồi, nếu như trước đó có chỗ đắc tội Tô Nhã ở đây xin lỗi Tiên nhi tiểu thư.

Tô Nhã đã làm đủ tư thái, Tiểu Ma Tiên đại khái cũng hiểu được đối phương đã nhận thua, bĩu môi nói ra:

- Ngươi tới tìm Lâm Minh nhà ta là có chuyện gì?

Kỳ thật Tiểu Ma Tiên đã đoán ra một ít rồi, đương nhiên nàng sẽ không cho rằng Tô Nhã hôm nay tới gặp Lâm Minh yêu đương vụng trộm, chẳng qua nếu như bởi vì chuyện Niết Bàn Thiên Kiếp Phù mà tối nay nàng câu dẫn Lâm Minh cũng không phải không được, thực tế nàng còn mặc thành bộ dạng như vậy.

- Khá tốt ta ở đây, nếu không trời mới biết tối nay yêu tinh này sẽ làm ra cái gì?

Tiểu Ma Tiên nghĩ như vậy, khóe miệng mỉm cười khoái ý.

Nhìn thấy hai nữ nhân cãi nhau, Lâm Minh xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nói ra:

- Tô tiểu thư vào trong ngồi đi.

Tuy Lâm Minh cũng không có ấn tượng tốt với nữ nhân cao ngạo này, nhưng mà tóm lại hắn kiếm được không ít điểm tích lũy vẫn phải thông qua nữ nhân này mới được.

Lâm Minh nói những lời này là giải vây cho Tô Nhã.

Tô Nhã cảm kích nhìn Lâm Minh, đi vào thần văn thất.

Gian phòng của Lâm Minh thập phần mất trật tự, thần văn đài chồng chất các loại tài liệu và phù văn, còn có một đống lớn ngọc giản tính toán công thức.

Đối với hoàn cảnh này với Tiểu Ma Tiên ưa thích sạch sẽ không thể nhẫn nhịn, nhưng mà nàng không dám lộn xộn tài liệu và phù văn, miễn cho ảnh hưởng Lâm Minh làm việc.

Dùng gian phòng mất trật tự như vậy đón khách vốn phi thường thất lễ, nếu như tuyệt đại giai nhân tiến vào thì sẽ nhíu mày khinh bỉ.

Nhưng mà Tô Nhã nhìn thấy thần văn đài mất trật tự như vậy, trong mắt sáng lên.

Chính cô ta cũng là Thần Văn Sư, đương nhiên biết rõ thần văn đài bừa bộn thế này có ý nghĩa gì, những phù văn vẽ thát bại, ngọc giản mất trạt tự, đều ý nghĩa Lâm Minh đang suy diễn gì đó.

Thần Văn Sư lấy nghiên cứu làm hạng nhất, thường thường sẽ hao phí nhiều tài liêu, mà những ngọc giản này lại dùng suy diễn, hiện tại chỉ cần nhìn qua ngọc giản tính toán công thức cũng phải có năm sáu mươi khối.

Ngọc giản dung lượng phi thường lớn, nếu như phàm nhân cất thư tịch vào chỉ là một góc của băng sơn.

Tô Nhã khó có thể tưởng tượng Lâm Minh trong những ngày này tính toán suy diễn rất nhiều, chẳng lẽ cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù là do mình Lâm Minh hoàn thành?

- Lâm công tử thật sự là chăm chỉ nha... Trách không được tuổi còn trẻ lại có thành tích ngạo nhân như vậy.

Tô Nhã vừa cười vừa nhìn qua phù văn và ngọc giản nằm trên thần văn đài, nàng càng nhìn càng kinh hãi, những tác phẩm thần văn phù thất bại dĩ nhiên là ngũ phẩm thần văn phù! Lâm Minh đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ hắn muốn cải tiến ngũ phẩm thần văn phù hay sao, hắn điên rồi?

Những ý niệm này hiệnra trong đầu Tô Nhã khiến nàng cảm thấy kinh hãi, nàng cảm giác mình phải ước định lại giá trị của người trẻ tuổi trước mặt mới được.

- Tô tiểu thư có chuyện gì nói thẳng a.

Lâm Minh đi thẳng vào vấn đề.

- Tốt, ta không lòng vòng quanh co, ta muốn hỏi Lâm công tử một chút, trước kia Lâm Minh công tử giao phó nhiệm vụ Hủy Diệt Hỏa Phù là hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, dưới góc phải của nó có phải khắc dòng họ của Lâm công tử không?

Tô Nhã hỏi câu này tuy ngoài mặt bình tĩnh, nhưng mà hô hấp của nàng đã ồ ồ lên.

Vấn đề của Tô Nhã nằm trong dự liệu của Lâm Minh, hắn lạnh nhạt gật đầu, nói ra:

- Đúng vậy, thần văn phù Tinh Cực thánh địa dùng tốt chứ?

Tuy trong nội tâm đã sớm đoán ra rồi, nhưng mà đạt được Lâm Minh khẳng định, Tô Nhã vẫn hít khí lạnh, nàng cảm giác tim của mình đập nhanh, là hắn, chính là hắn!

Hủy Diệt Hỏa Phù truyền thừa nhiều năm như vậy bị cải tạo tới mức này, hắn làm thế nào?

- Có thể, làm sao có thể...

Tô Nhã nói như vậy nhưng trong lòng đang chấn động mạnh mẽ, há chỉ có như vậy, quả thực khiến nàng như nổ tung lên, hiện tại không biết bao nhiêu tiểu đội đang nhao nhao chờ thần văn phù này, dù là một cái cũng tốt!

Chương 1609: Hợp tác

Nhìn thấy Tô Nhã kịch biến hóa kịch liệt như vậy Lâm Minh biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Hắn từ trong tu di giới lấy ra một cái Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù.

Lúc ấy Lâm Minh làm ra hai mươi mốt cái, giữ lại một cái.

- Ngươi nói chính là cái này?

Lâm Minh cầm hỏa phù đặt lên thần văn đài, nếu hắn nói mình là người chế tạo ra còn có người sẽ không tin, xuất ra chứng cớ là thuyết phục nhất.

Nhìn thấy thần văn phù này con mắt Tô Nhã sáng ngời, chính là nó!

Một cái Hủy Diệt Hỏa Phù bề ngoài nhìn qua chẳng khác gì Hủy Diệt Hỏa Phù, nhưng mà nó có đặc tính kh ủng bố là sử dụng liên tục, nó chính là sát khí nghịch thiên trên chiến trường.

Mười tiểu đội nhỏ mỗi người cầm một cái Hủy Diệt Hỏa Phù, sức chiến đấu là khái niệm gì?

Vừa mở màn chính là đại oanh tạc, tuyệt đối có thể biến đối thủ thành bụi đát, rồi sau đó lại thêm một loạt công kích, mang hỏa phù đánh lén ai có thể thắng?

Tô Nhã cầm cái Hủy Diệt Hỏa Phù này lên và ngón tay sờ góc dưới bên phải Hủy Diệt Hỏa Phù, tại đó có chữ "Lâm".

Đầu bút sắc bén giống như đao kiếm, làm cho nội tâm Tô Nhã kinh hãi.

Giống như đúc, chính là chữ này!

Nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn qua Lâm Minh, trong nội tâm không biết có cảm giác gì.

Đây là nam nhân như thế nào?

Lúc trước Lâm Minh tiếp nhận nhiệm vụ Hủy Diệt Hỏa Phù thì Tô Nhã chỉ cho rằng Lâm Minh "trang Bức" hấp dẫn lực chú ý của nàng, nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra Lâm Minh chẳng những hoàn thành nhiệm vụ, còn cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù!

Loại cải tiến này nàng không xác định có phải do Lâm Minh làm ra hay không, nhưng nhưng mà dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra sau khi cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù, độ khó chế tác đúng là rất cao, nhưng mà hắn lại hoàn thành!

- Hắn hình như còn chưa tới trăm tuổi a...

Tô Nhã cảm giác không cách nào hiểu được. Lâm Minh này quá bi3n thái rồi, đừng nói là tiểu bối chưa tới trăm tuổi, cho dù là Thần Văn Sư cao cấp cũng không cách nào hoàn thành tác phẩm nghịch thiên như thế.

Trong tĩnh thất yên tĩnh. Lâm Minh như Lã Vọng buông cần. Nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối.

Đối mặt với tiểu bối như Lâm Minh, Tô Nhã đúng là không biết nên làm cái gì cho phải.

- Hắn sớm nghĩ tới ta sẽ tới tìm hắn!

Trong lòng Tô Nhã sinh ra suy nghĩ này trong lòng. Mắt thấy Lâm Minh căn bản không có ý mở miệng trước, nàng cũng biết rõ trong lòng Lâm Minh có suy nghĩ gì. Đây là muốn nàng mở miệng trước, loại đàm phán này ai mở miệng trước sẽ mất quyền chủ động.

Nhưng mà đối mặt với bản lĩnh của Lâm Minh, Tô Nhã còn có quyền chủ động gì đáng nói? Thực lực, chính là lực lượng!

Rốt cuộc Tô Nhã cũng không cách nào duy trì cao ngạo của mình, đối mặt Lâm Minh, nàng chỉ có thể tươi cười nịnh nọt, nói ra:

- Lâm công tử, đám thần văn phù kia do mình ngươi chế tạo ra?

- Đúng!

Lâm Minh không có không thừa nhận, hơn nữa loại chuyện này dấu diếm cũng không được.

Quả nhiên...

Tô Nhã không có ngoài ý muốn, nàng bây giờ đang suy nghĩ nên dùng điều kiện gì mới khiến Lâm Minh hợp tác với mình. Nhưng mà nghĩ đến Lâm Minh giao phó nhiệm vụ có thái độ đạm mạc. Còn có tranh chấp với Tiểu Ma Tiên, Tô Nhã đúng là muốn tát mình một cái.

Chính mình quả thực là tìm đường chết, nếu không hôm nay làm gì phải ăn nói khép nép như vậy.

- Chẳng lẽ những cải tiến này do Lâm công tử một mình độc lập hoàn thành?

Tô Nhã lại hỏi. - Những cải biến này tự nhiên là ta làm, nhưng mà ta có thể làm vậy đương nhiên là do ta có truyền thừa đặc thù rồi.

Truyền thừa?

Trong lòng Tô Nhã khẽ giật mình, nàng dường như từng nghe Tiết trưởng lão nói qua, Lâm Minh dường như có sư phụ phi thường cường đại.

Là truyền thừa hạng nào mới có thủ đoạn khủng khiếp như thế?

Thất phẩm Thần Văn Sư tuyệt đối không cách nào hoàn thành!

Tô Nhã cảm giác tính tình của mình càng ngày càng không bình tĩnh, Lâm Minh này đúng là bảo bối rồi! Cho dù với Tinh Cực thánh địa hay là đối với Thần Văn Sư công hội, đều là như thế!

Nàng nhịn không được hỏi:

- Không biết sư tôn Lâm công tử là...

Nghe Tô Nhã nói thế Lâm Minh có chút nhíu mày, giọng của hắn lạnh vài phần, nói:

- Tô tiểu thư nên biết mỗi Thần Văn Sư đều có truyền thừa của mình, trong đó kỹ nghệ hạch tâm truyền thừa dù là sư phụ đối với đệ tử đều chưa hẳn sẽ dốc túi truyền thụ, Tô tiểu thư hỏi như vậy là có ý định nói bóng nói gió truyền thừa của Lâm mỗ sao?

Lâm Minh chụp cái mũ này quá lớn, Tô Nhã lập tức bị chắn trở về. Nàng đành phải nói ra:

- Thật có lỗi Lâm công tử, là Tô Nhã đường đột, Tô Nhã lần này đại biểu tổng bộ đến đây muốn bàn hợp tác lâu dài với Lâm công tử...

Tô Nhã trong khi nói chuyện cũng quan sát biểu lộ của Lâm Minh, ước đàm với Lâm Minh, Tô Nhã vẫn cẩn thận từng li từng tí, dù sao trước đó là do mình cao ngạo, nàng và Lâm Minh ở chung với nhau không tính là vui vẻ...

Nhìn thấy Lâm Minh không có tỏ vẻ gì là không hài lòng, Tô Nhã mới tiếp tục nói:

- Lâm công tử, ta hỏi ngươi một chút, ngươi chế tác Hủy Diệt Hỏa Phù tổng cộng sự dụng bao nhiêu lần.

Kỳ thật Tô Nhã thu được Tinh Cực Lệnh thì trong Tinh Cực Thiên Cung đã làm một ít thí nghiệm, Tô Nhã chỉ xác nhận với Lâm Minh, có phải mỗi tấm thần văn phù của hắn đều đạt trình độ như vậy không.

- Đại khái sử dụng vài a, số lần sử dụng của nó phụ thuộc vào phù văn.

- Mà mỗi lần chiến đấu loại thần văn phù này nhiều nhất chỉ sử dụng được bốn lần, hơn nữa ba lượt sau đó võ giả nhất định phải rót năng lượng vào, sử dụng bốn lần thì năng lượng của thần văn phù hao hết, không cách nào tiếp tục sử dụng, nhất định phải bổ sung thêm một thời gian ngắn mới có thể sử dụng tiếp theo.

Lâm Minh chế tác Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù đã vận dụng thiên kiếp chi hỏa cùng Niết Bàn chi hỏa, năng lượng hỏa diễm rất cao, hơn nữa Lâm Minh đối với Tu La Thiên Đạo có nhiều cải biến, khiến Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù uy lực phi thường lớn, đầy đủ đánh chết Thánh Chủ đỉnh phong.

Nhưng tương ứng Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù yêu cầu rất cao với người sử dụng, dựa theo Lâm Minh đoán chừng ít nhất phải Thánh Chủ đỉnh phong mới có thể sử dụng nó, làm cho tính thực dụng của Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù giảm bớt thật nhiều.

Lâm Minh lại làm ra cải biến khác, dùng hắn lý giải Tu La Thiên Đạo cho năng lượng của Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù phóng thích từng lần, như vậy sẽ kéo dài tuổi thọ sử dụng của Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù, cũng giảm yêu cầu sử dụng.

Lâm Minh miêu tả số liệu không khác gì Tinh Cực Thiên Cung đưa cho mình, Tô Nhã cũng hiểu rõ.

Loại Hủy Diệt Hỏa Phù này tổng bộ cho ra cái giá bốn mươi vạn điểm tích lũy một tấm, đây là giá lý tưởng của Tinh Cực Thiên Cung.

Mà trên thực tế Tinh Cực Thiên Cung tuyên bố một lần nhiệm vụ đều là hai mươi tám, cũng nói hơn Tinh Cực Thiên Cung muốn mỗi lần trả cho Lâm Minh tám trăm vạn điểm tích lũy.

Tô Nhã do dự một chút, nói ra:

- Lâm công tử. Tinh Cực thánh địa hiện tại cần một đám Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến này. Có bao nhiêu muốn bao nhiêu. Chúng ta sẽ trả đủ thù lao.

- Ah?

Lâm Minh lúc trước nhận nhiệm vụ ủy thác thì hắn đã sớm ngờ tới, hiện tại Tinh Cực thánh địa phi thường thiếu thần văn phù công kích và phòng ngự, ngược lại đan dược áp lực nhỏ một chút.

- Ủy thác trước đó hình như chưa kết toán thù lao nha?

Trên mặt Lâm Minh vui vẻ, mà một câu này khiến cho Tô Nhã ngơ ngẩn.

Lần trước...

Đúng, trước đó Lâm Minh đưa trước hai mươi tấm Hủy Diệt Hỏa Phù còn chưa kết toán.

Vốn Tô Nhã muốn tiền trả sáu vạn điểm tích lũy, Lâm Minh căn bản không có muốn. Hắn nói là "Ta không thiếu chút điểm tích lũy này."

Hiện tại Tô Nhã mới biết được Lâm Minh vì cái gì không muốn chút điểm tích lũy đó, hắn là ngại sáu vạn điểm tích lũy quá ít. Cố ý chờ hiệu quả thần văn phù phát ra mới yêu cầu cao giá.

Tô Nhã lại nghĩ tới Lâm Minh trước đó từng nói qua "Có lẽ một tháng sau, tổng số điểm tích lũy của ta sẽ đạt con số khả quan."

Lâm Minh đã sớm liệu định tất cả mọi chuyện diễn ra ngày hôm nay.

Làm cho nội tâm của Tô Nhã có cảm giác thất bại, nàng cảm giác mình hoàn toàn bị Lâm Minh tính toán, bản thân mình bị áp chế sít sao.

- Ta nói Tô tiểu thư...

Tiểu Ma Tiên nhìn về phía Tô Nhã, lúc này như cười mà không cười.

- Ta nhớ được trước đó ngươi từng nói qua, không có ý định tìm Lâm Minh làm thần văn phù, đúng không?

Một tháng trước Lâm Minh tiên đoán có người nhau mời hắn chế tác thần văn phù.

Mà Tô Nhã lúc đó lại tiện miệng nói "Ta không biết một tháng sau rốt cuộc ‘ có người nào đó ’ sẽ tìm ngươi chế tác thần văn phù, nhưng mà ta đại khái không có mục đích này..."

Hiện tại Tiểu Ma Tiên nhắc tới khiến Tô Nhã bất đắc dĩ.

- Tiên nhi tiểu thư, chuyện lần trước ta thật xin lỗi...

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tô Nhã lại hạ tư thái lần nữa...

- Nhưng mà hôm nay, ta nghĩ ta đã bày đủ thành ý, Lâm công tử, ngươi xem... Hai mươi lăm vạn điểm tích lũy một tấm được chứ?

Tô Nhã dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn qua Lâm Minh, đôi mắt của nàng như thuy thủy, cực kỳ mê người.

Nàng hạ thấp cái giá cực hạn được bàn giao xuống mười lăm vạn, đây là vì lưu không gian cò kè mặc cả.

Lâm Minh không nói chuyện, Tiểu Ma Tiên nói thẳng:

- Hai mươi lăm vạn điểm tích lũy một tấm? Bàn tính của ngươi thật tinh diệu, Lâm Minh chế tác thần văn phù có thể sử dụng hai ba trăm lần, dựa theo giá cả sáu vạn hai mươi tám, mỗi tấm nên có giá bảy mươi lăm vạn!

- Lại nói Lâm Minh chế tác cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù uy lực còn mạnh hơn trước đó không ít, số tiền kia còn chưa tính với các ngươi đấy.

Tiểu Ma Tiên hùng hổ dọa người.

Tô Nhã nội tâm trì trệ.

- Bảy mươi lăm vạn...

Điểm tích lũy này nếu đưa cho Lâm Minh thì chẳng khác gì đậu phụ phơi khô, bọn họ phải trả bảy trăm triệu năm ngàn vạn điểm tích lũy, tiếp tục như vậy Tinh Cực Thiên Cung căn bản chịu không nỗi, dù sao trong đại chiến Tinh Cực Thiên Cung đã tiêu hao rất nhiều.

Mặc dù nói Lâm Minh chế tác Hủy Diệt Hỏa Phù một trương tấm có thể sử dụng hai ba trăm lần, uy lực cũng mạnh, nhưng mà Tinh Cực Thiên Cung hy vọng mua được với giá thấp, dù sao loại Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến này mạnh thì mạnh, phương diện thành phẩm chưa hẳn đề cao bao nhiêu.

- Lâm công tử...

Tô Nhã biết rõ cãi nhau với Tiểu Ma Tiên không có bất kỳ ý nghĩa nào, nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn qua Lâm Minh.

- Phương diện tài liệu toàn bộ do Tinh Cực thánh địa chúng ta gánh chịu...

Lâm Minh biểu lộ lạnh nhạt, Tô Nhã khai ra giá cả với hắn không có lực hấp dẫn gì.

Hai mươi lăm vạn một tấm, hắn làm một vạn hai ngàn tấm mới có thể gom góp đủ ba tỷ điểm tích lũy, làm một vạn hai ngàn trương thần văn phù cần bao lâu? Sợ rằng cần ba năm đấy.

Lâm Minh đạm mạc nói ra:

- Tô tiểu thư, kỳ thật ngươi dường như tính sai một điểm, thần văn phù của ta chưa chắc bán cho các ngươi, ngươi cảm thấy trừ Tinh Cực thánh địa các ngươi thì không có người nào thu hay sao?

Chương 1610: Dật Lưu đại sư

Lâm Minh vừa nói như vậy Tô Nhã sửng sốt, xác thực như Lâm Minh đã nói, Tinh Cực thánh địa hiện tại nhất định phải mua thần văn phù của Lâm Minh, mà Lâm Minh chưa chắc muốn bán cho Tinh Cực thánh địa.

Loại Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến này tổng cộng có thể sử dụng hai ba trăm lần, mà một lần chiến đấu có thể phát động bốn lần, hiệu quả phi thường nghịch thiên, những cường giả Thánh Chủ rất nguyện ý mua một tấm Hủy Diệt Hỏa Phù như vậy lưu làm đòn sát thủ.

Một võ giả Thánh Chủ sơ kỳ có một tấm hỏa phù, tuy không nói có thể chiến thắng cường giả Thánh Chủ trung kỳ nhưng mà bảo vệ mình thì không có vấn đề gì.

Nếu như đi vào trong bí cảnh sinh tử lịch lãm, hoặc là chiến đấu sinh tử, chỉ trần bỏ ra cái giá lớn mua một tấm Hủy Diệt Hỏa Phù, bọn họ phi thường nguyện ý.

Trừ chuyện đó ra Hủy Diệt Hỏa Phù nhiều lần sử dụng có đặc tính đặc thù, cũng là độc nhất vô nhị, một ít Thần Văn Sư cũng vui vẻ trả cái giá lớn mua sắm một tấm, đệ tử thế lực thân gia phong phú cũng sẽ vì mua được một tấm thần văn phù như vậy làm vẻ vang.

Đây là biểu tượng thân phận.

Cho nên nói nếu như Lâm Minh công khai bán những thần văn phù này, giá của nó sẽ rất nhanh đạt tới mức cực cao, thậm chí khả năng vượt qua tổng giá trị sử dụng hai ba trăm lần của nó.

Nghĩ tới đây Tô Nhã biết rõ hôm nay sợ rằng không bàn được rồi.

Tinh Cực thánh địa khai ra đến giá cả căn bản cầm không được.

Nàng đứng dậy có chút cô đơn nói ra:

- Lâm công tử, Tiên nhi tiểu thư hôm nay thật sự là quấy rầy, Tô Nhã về trước, Lâm công tử, Tô Nhã sẽ tới tìm ngươi.

Tô Nhã nói rất điềm đạm đáng yêu. Trong mắt của nàng như chứa thiên tân vạn ngữ, muốn nói lại thôi.

Mỹ nữnhư vậy Lâm Minh không phải chưa thấy qua, nhưng mà Tô Nhã đúng là vưu vật của thế gian.

Dáng người của nàng cùng Tiểu Ma Tiên là hai loại hình, đầy đặn mềm yếu, đường cong hoàn mỹ, dung mạo của nàng có lẽ không bằng Tiểu Ma Tiên, nhưng lại nhiều ra hương vị nữ nhân bình thường. Mà bản thân nàng chưa bao giờ che lấp câu dẫn khác phái. Kể cả một ít động tác lơ đãng cũng là như vậy.

Tô Nhã cứ như vậy rời đi, hôm nay nàng từ đầu tới cuối tỏ ra nữ tính nhu nhược. So với một tháng trước nàng nằm trên ghế quả thực là hai người.

- Lâm ca. Ngươi cứ như vậy cự tuyệt nàng.

Đợi cho Tô Nhã đi rồi, Tiểu Ma Tiên nói ra.

- Không nóng nảy, chuyện của ta quá nhiều. Vừa phải nghiên cứu cải tạo ngũ phẩm thần văn phù, vừa phải luyện chế Dưỡng Hồn Đan cho Thần Miểu tiền bối, không có thời gian, nếu như chế tác Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù thì đại khái có thể làm ra mười tấm, vật dùng hiếm là quý, nếu ta bán tiện nghi thì Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù chửng khác gì không đáng tiền.

Trong nội tâm Lâm Minh sáng như tuyết, nếu bán ra thương phẩm hoàn toàn mới thì giá cả của nó chưa chắc tốt, giá cả chính thức là do con người xào ra.

Nếu mình làm ra một ít Niết Bàn thiên kiếp hỏa phù, người mua được nó vì có được trong tay sẽ tranh nhau lăng xê giá cả.

Giá cả cao thì bọn họ sẽ bán đi.

Mà tiếp theo người mua được cũng có suy nghĩ đó, cứ như thế giá cả ngày càng cao, thậm chí vượt xa giá trị vốn có của nó.

Đương nhiên Lâm Minh vui mừng khi thấy cảnh này.

... Đêm đó Tô Nhã trở lại gian phòng của mình và mở trận pháp truyền âm, thử liên hệ nội vụ Tinh Cực Thiên Cung, Minh Dương chân nhân.

Tô Nhã mang tát cả những chuyện tối nay nói ra một lần, Minh Dương chân nhân nghe xong nhíu mày.

- Tên tiểu bối Lâm Minh này muốn bán bảy mươi lăm vạn một tấm sao? Thật sự là lòng tham không đáy!

Minh Dương chân nhân sắc mặt âm trầm, hắn trầm ngâm trong chốc lát, cười lạnh một tiếng, nhìn Tô Nhã nói:

- Chuyện này ngươi không cần phải xen vào, tiểu tử kia đại khái cho rằng chúng ta không có hắn thì khống sống được, thật sự là ngây thơ! Hắn đã muốn tham, ta cũng sẽ cho hắn tham!

Nghe được Minh Dương chân nhân nói như thế, tim của Tô Nhã đập mạnh, Tinh Cực Thiên Cung sẽ không phải là muốn ra tay với Lâm Minh đấy chứ?

Lâm Minh đang ở trong Thần Văn Sư công hội, thân phận mẫn cảm, nếu như Tinh Cực Thiên Cung ra tay với thành viên Thần Văn Sư công hội sẽ khiến Thần Văn Thành bắn ngược!

Thậm chí có khả năng làm cho liên minh vỡ tan, hai phe đối địch.

Dù sao bắt cóc Thần Văn Sư, cưỡng ép Thần Văn Sư luyện chế thần văn phù, đây chính là kiêng kỵ lớn nhất của Thần Văn Sư.

Huống chi sau lưng Lâm Minh còn có một sư phụ Thiên Tôn đỉnh phong đấy!

Nếu vì Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến mà đắc tội một Thiên Tôn đỉnh phong, đây tuyệt đối là bỏ nhỏ nhất lớn, Tinh Cực thánh địa trận chiến tranh này không cần đánh, có một Thiên Tôn đỉnh phong gia nhập trận doanh quân địch thì bọn họ thua chắc rồi.

Tô Nhã cảm giác Tinh Cực Thiên Cung không đến mức làm ra chuyện lỗ mãng như vậy, nhưng mà nàng vẫn không yên lòng nhắc nhở một câu, nàng sợ hãi Tinh Cực Thiên Cung đụng vào Lâm Minh bối cảnh không rõ.

Rất nhanh nàng phải trả lời thuyết phục, Minh Dương chân nhân ngữ khí có chút âm trầm, nói:

- Chúng ta tự nhiên sẽ không trở mặt với Thần Văn Sư công hội, nhưng mà cũng không đại biểu chúng ta không có cách đối phó tiểu tử kia, chúng ta đã thỉnh Dật Lưu đại sư...

Dật Lưu đại sư?

Tô Nhã khẽ giật mình, nàng nghe qua cái tên này.

Trong giới Thần Văn Sư đại đa số Thần Văn Sư đều vô cùng ngăn nắp, được người tôn kính.

Loại Thần Văn Sư này thường thường khai tông lập phái, truyền thừa sâu xa lưu danh muôn đời.

nhưng mà trong sinh hoạt bí mật của Thần Văn Sư. Những Thần Văn Sư không muốn tự mình đi nghiên cứu, mà là chuyên môn nghiên cứu thành quả đạo văn của người khác.

Có người khai phá ra thần văn tài phú kinh người, tự nhiên có người tà ác muốn chiếm nó làm của riêng, bởi vì trong đó liên lụy lợi ích quá lớn!

Nói như vậy Thần Văn Sư vẽ thần văn phù đều có phương pháp phá giải, hơn nữa thần văn phù liên quan tới phù văn phức tạp, kể cả thần văn phù cùng Thiên Đạo pháp tắc dung hợp với nhau, năng lượng ra sao, thực lực mạnh yếu, muốn giả tạo ít khả năng làm được.

Nhưng mà có một loại Thần Văn Sư chuyên nghiên cứu đường này.

Như vậy cũng như thế giới phàm nhân, có người chuyên môn phá giải khóa để ăn trộm, mặc kệ khóa gì bọn họ cũng có thể mở.

Loại Thần Văn Sư này làm cho người ta khinh thường, không có Thần Văn Sư nào nguyện ý nhìn thấy đồ vật mình tỉ mỉ nghiên cứu ra bị người khác lấy trộm.

Nhưng mà có lợi ích to lớn điều khiển, đã có một bộ phận Thần Văn Sư tình nguyện trở thành kẻ bị người ta phỉ nhổ.

Những người này cũng có truyền thừa.

Đương nhiên truyền thừa của bọn họ chuyên môn phá giải, phỏng chế thần văn phù.

Mà Dật Lưu đại sư chính là hắc ám Thần Văn Sư cấp tông sư!

Theo Tô Nhã hiểu thì hắn chính là lục phẩm Thần Văn Sư đỉnh phong! Nếu như hắn đặt tâm tư vào chính đạo, hiện tại cũng có thành tựu khó lường.

Mà ở tà đạo hiện tại Dật Lưu đại sư được xưng không có gì không phá giải được, chỉ cần có thời gian và thành phẩm mà thôi.

Rất nhiều Thần Văn Sư mặc dù có tuyệt chiêu ẩn giấu, nhưng lmà Dật Lưu đại sư lại chướng mắt, bởi vì phá giải một tấm thần văn phù tiêu hao tài liệu trân quý, còn muốn động dùng các loại trận pháp chế tạo giá cả đắt tiền, thành phẩm làm cho người ta líu lưỡi.

- Phá giải à... Nếu quả thật có thể phá giải Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến này, Tinh Cực thánh địa sẽ lời lớn!

Tô Nhã nghĩ như vậy trong nội tâm không biết có cảm giác gì, vừa rồi tiếp xúc ngắn ngủi với Lâm Minh, chẳng biết tại sao nàng đột nhiên cảm thấy Lâm Minh này càng ngày càng thâm bất khả trắc.

Dật Lưu đại sư có thể phá giải thần văn phù của Lâm Minh sao?

Tô Nhã biết rõ chyện này không phải do nàng nhúng tay vào được, nàng nên an phận ở khu tuyên bố nhiệm vụ, làm tốt công tác của mình...

...

Hai ngày sau, Tinh Cực thánh địa

Tinh Cực thánh địa ở trong Tu La Mịch La Tinh Hải, trong Mịch La Tinh Hải này có một hòn đảo này rất lớn, nói là hòn đảo, kỳ thật rất nhiều hòn đảo lớn như một tinh cầu.

Trên hòn đảo này chính là đêm tối vĩnh hằng, trên bầu trời bao giờ cũng có ánh sao.

Dưới rất nhiều ánh sao này có một thần điện phiêu phù trên cao, nó chính là Tinh Cực Thiên Cung!

Đây là đầu mối quyền lực của Tinh Cực thánh địa, cũng là trụ sở của hai đại Thiên Tôn trong Tinh Cực thánh địa này.

Mà một ngày này cửa cung Tinh Cực Thiên Cung mở rộng ra, tổng quản nội vụ Tinh Cực Thiên Cung Minh Dương chân nhân tự mình đi ra cửa cung chờ đợi, hắn tới đón Dật Lưu đại sư!

Dật Lưu đại sư nguyên bản chính là Đại Giới Giới Vương, hơn nữa qua nhiều năm như vậy hắn tích lũy thân gia không thể tưởng tượng, tuy nhiên người này làm chuyện ác bất tận, danh tiếng cực kém, nhưng mà hắn lại người kẻ khiến người ta kính sợ và e ngại.

Đây là chán nhiếp của thực lực.

Chương 1611: Khảo thí

- Dật Lưu đại sư, ngươi có thể thỉnh động hắn ra tay?

Bên cạnh Minh Dương chân nhân, một Giới Vương kinh dị nói ra, tên Giới Vương này là đệ tử thân truyền của Thiên Tôn thứ hai trong Tinh Cực Thiên Cung, Tô Vân.

- Thỉnh động Dạt Lưu ra tay tất nhiên cần cái giá lớn...

Tô Vân nói xong có người phụ họa.

Minh Dương chân nhân nói:

- Đối với loại thàn văn phù này Dật Lưu đại sư hứng thú cũng phi thường lớn, nhưng mà hắn phá giải xong chúng ta muốn bắt lấy bản chế tác xác thực cần trả giá không nhỏ, nhưng mà có thể lấy được kỹ thuật thần văn phù này thì đáng giá...

Minh Dương chân nhân vừa nói, đúng lúc này trên bầu trời có một âm thanh như tiên nhạc vang lên, một cái thần liễn như hào quang xẹt qua bầu trời.

Cái thần liễn này rộng hơn mười trượng, đây là một cái lầu các rất lớn, nó được mười tám cự thú lôi kéo, chậm rãi phi hành, trước thần liễn có rất nhiều kim giáp võ sĩ cầm thương đi trước mở đường, phía sau thần liễn có mười thị nữ cầm theo nhạc khí, tu vị tư chất tướng mạo đều bất phàm, các nàng vừa phi hành vừa mng theo cổ nhạc, linh thuyền đi trước thì thị nữ vừa rải hoa vừa đánh đàn.

Mà những cánh hoa này không phải hoa phàm, mà là linh hoa giá trị xa xỉ, đoạn đường này vung ra không biết bao nhiêu tài phú!

Chỉ từ điểm này có thể thấy thân gia của chủ nhân vô cùng xa xỉ.

Thần liễn dừng trước Tinh Cực Thiên Cung, bốn thị nữ mỹ mạo đi ra khỏi đội ngũ, quỳ trên hư không kéo rèn liễn, một lão giả mặc trường bào màu vàng đi ra. Lão giả này này tướng mạo xấu xí. Hai mắt sắc bén, trong ngực của hắn ôm hai thiếu nữ mỹ mạo, không hề nghi ngờ người này chính là Dật Lưu đại sư!

- Thật phô trương!

Tô Vân âm thầm líu lưỡi, chỉ cánh hoa nàyđã tốn rất nhiều nguyên khí phù văn rồi đấy, Thiên Tôn xuất hành cũng không có xa xỉ như thế.

- Dật Lưu đại sư!

Minh Dương chân nhân bước lên nghênh tiếp.

Mà Dật Lưu chỉ gật đầu, buông thị thiếp trong ngực ra, nói:

- Thời gian của ta rất quý quý, lời khách sáo không cần nói, bắt đầu đi.

- Tốt!

Minh Dương chân nhân nói xong dẫn Dật Lưu đi vào Tinh Cực Thiên Cung, tiến vào thần văn thất.

Mà những thị vệ, thị thiếp, thị nữ của Dật Lưu cũng được chiêu đãi tốt, đang chờ ở bên ngoài cung.

Thần văn thất của Tinh Cực Thiên Cung chiếm diện tích vài dặm. Nghiễm nhiên đây là quảng trường lớn. Diện tích lớn như vậy là do bố trí nhiều thần văn trận có giá trị đắt đỏ, còn có tế đàn to lớn là thần văn đài.

Trên thần văn đài cũng khắc nhiều trận phù.

Quét mắt nhìn qua các phương tiện. Dật Lưu coi như thoả mãn.

- Thần văn phù do người nào chế tác?

Dật Lưu đi thẳng vào chủ đề.

Minh Dương chân nhân có chút do dự, nói ra:

- Một tam phẩm Thần Văn Sư.

Lập tức Dật Lưu nhướng mày, dường như muốn tức giận, Minh Dương chân nhân vội vàng giải thích:

- Trình độ thần văn thuật của hắn không phải là tam phẩm, hơn nữa hiện tại kết cấu phù văn chưa hẳn là do hắn phát minh ra.

Dật Lưu hừ một tiếng, nếu như là tác phẩm của tam phẩm Thần Văn Sư mà bảo hắn đi phá giải là vũ nhục hắn rồi.

Hắn lạnh lùng nói:

- Chỉ mong là một thần văn phù có giá trị, ta đi mấy tỷ dặm mới tới nơi này, tốt nhất không nên để ta thất vọng, thần văn phù đâu rồi?

Minh Dương chân nhân lập tức xuất ra Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù do Lâm Minh chế tác, từ bề ngoài mà nhìn không có gì khác một tấm Hủy Diệt Hỏa Phù cả.

Vốn nhìn thấy tứ phẩm thần văn phù Dật Lưu không có hứng thứ, nhưng mà quét mắt nhìn qua văn lý trên thần văn phù thì trên mặt Dật Lưu đầy dị sắc.

- Ồ, có ý tứ!

Dật Lưu có hứng thú, có thể khiến Dật Lưu vui vẻ, có thể k1ch thích Dật Lưu hứng thú, vậy có ý nghĩa đây không phải là nhiệm vụ của Dật Lưu, mà là chuyện vui thích của hắn, hắn sẽ dốc toàn lực à làm.

- Ta cần trận pháp có chứa?

- Có!

Minh Dương chân nhân lập tức sai người khởi động trận pháp, những trận pháp này đã bố trí tốt, đều là trận pháp phòng ngự đỉnh cấp, mỗi một cái có giá thành đắt đỏ, nếu như đổi thành điểm cống hiến của Thần Văn Sư công hội chính là ngàn vạn điểm tích lũy.

Tuy Tinh Cực Thiên Cung tài đại khí thô, nhưng mà bố trí một gian phòng có đầy đủ trận pháp như thế này quá khó.

Minh Dương chân nhân nói:

- Chúng ta chỉ có trận pháp thông thường, không có trận pháp phá giải, còn phải nhờ Dật Lưu đại sư ra tay bố trí.

Dật Lưu khẽ cười một tiếng, ngạo nghễ nói:

- Đây là tự nhiên, những trận pháp này là bản lĩnh của lưu phái chúng ta, các ngươi tự nhiên là không có.

Những này dùng làm giả mà sống như hắc ám Thần Văn Sư, tuy không có bản lĩnh xuất chúng, nhưng mà có quan hệ tới kỹ thuật và truyền thừa của bọn họ, bọn họ lại cực kỳ coi trọng, tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho người khác.

Nếu ai muốn kỹ thuật đạo văn của bọn họ, bọn họ sẽ dốc sức liều mạng.

Dật Lưu đại sư lấy trong tu di giới ra mười cái trận bàn, toàn bộ bày trên thần văn đài.

Thời điểm bày trận Dật Lưu đều cẩn thận từng li từng tí, những trận bàn này mỗi một cái cần chế tác có giá trị mấy ngàn vạn điểm tích lũy, hơn nữa còn có liên quan tới kỹ thuật truyền thừa, có thể nói mỗi cái trận bàn là một bảo bối giữ nhà của Dật Lưu.

Sau khi Dật Lưu bày xong toàn bộ trận bàn, đám người Minh Dương chân nhân sẽ lui ra ngoài, lại dùng Thủy Tinh Cầu quan sát tất cả trong thần văn thất, bọn họ không muốn quấy rầy Dật Lưu.

- Thật sự là chuyên nghiệp ah.

Sau lưng Minh Dương chân nhân có người chặc lưỡi tán thán.

- Đúng, chuyên nghiệp đúng là không giống, chỉ xem đại sư lấy một bộ trận bàn ra giá trị chế tạo chỉ sợ còn lớn hơn cả thần văn thất của chúng ta đấy.

- Nội vụ đại nhân dùng chiêu này quá tốt, chỉ cần chuyện này làm thành thì Tinh Cực Thiên Cung của chúng ta tiết kiệm đại lượng thành phẩm, chúng ta cũng chiếm được kỹ thuật thần văn phù đỉnh cấp, ngày sau là lợi khí trên chiến trường, còn có ai dám đụng tới Tinh Cực Thiên Cung chúng ta!

Nghe người sau lưng lấy lòng, Minh Dương chân nhân mỉm cười, nói ra:

- Dạng người gì thì sẽ có chuyên trị dạng người gì, Dật Lưu đại sư là hắc ám Thần Văn Sư, là nhân vật đứng đầu, có hắn ra tay, kế hoạch lần này có nắm chắc rồi, chúng ta cứ chờ tin tức tốt của hắn, đoán chừng mười ngày sau có thể hoàn thành

...

Trong lúc Tinh Cực Thiên Cung khung chiêng gõ trống triển khai phỏng chế thì trong Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh chế tác Hủy Diệt Hỏa Phù có thể sử dụng nhiều lần cũng truyền ra, cái tên hủy diệt thiên kiếp hỏa phù cũng được người ta biết.

Nhưng đây là tin tức từ trong tiến tuyến truyền tới đây, tính chân thật còn chờ cân nhắc, mà Tô Nhã với tư cách là người biết rõ, đương nhiên sẽ không tuyên truyền cho Lâm Minh rồi.

Thành viên trong Thần Văn Sư công hội đều có tạo nghệ thần văn thuật rất cao, bọn họ biết rõ một thần văn phù có thể sử dụng nhiều lần chế tác khó thế nào.

Trong tri thức và kinh nghiệm của bọn họ, bọn họ cho rằng là chuyện hoang đường là đương nhiên.

Vì vậy có một đám Thần Văn Sư vây quanh nơi khảo thí của Thần Văn Sư công hội, trận pháp chung quanh biến hóa, cũng chứng kiến uy lực của hủy diệt thiên kiếp hỏa phù.

Tai nghe là giả mắt thấy mới là thật! Bây giờ trong trận pháp khảo thí tất cả được chứng minh là đúng.

Lâm Minh trong thời gian khảo thí lấy Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù ra, đây là tấm hắn chế tác một tháng trước.

- Lâm Minh, tiểu tử ngươi luôn bày trò nha.

Tiết lão đầu cũng trình diện, hắn và bằng hữu cũ Tô lão đầu đi cùng nhau, cũng đều nghe qua tin đồn này, tuy trong lòng có cảm giác không hợp thói thường, nhưng là vì chuyện này có quan hệ tới Lâm Minh cho nên bọn họ vô ý thức tin tưởng một nửa.

Tô lão đầu lúc này không nhịn được, hỏi:

- Nghe nói Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của ngươi có thể sử dụng nhiều lần? Rốt cuộc là bao nhiêu lần?

Số lần sử dụng mới là điểm Tô lão đầu quan tâm.

Lâm Minh mỉm cười, nói ra:

- Khảo thí thì biết rõ.

Lâm Minh cũng không nói nhảm, nhìn thấy người tụ tập đã đủ nhiều, hắn liền đi vào trận pháp và khởi động trận pháp.

Đúng vào lúc này Lâm Minh nhìn thấy Tô Nhã.

Hôm nay Tô Nhã mặc quần áo bảo thủ, nàng mặc bộ áo khoác cổ cao, áo khoác rộng thùng thình vẫn bị dáng người của nàng làm căng lên.

Phát hiện Lâm Minh nhìn qua mình, Tô Nhã nhếch miệng mỉm cười, nàng biết rõ Lâm Minh cuối cùng có ý định khai hóa thanh danh của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, rồi sau đó bán đi với giá cao.

Hôm nay trong trận pháp khảo thí chỉ là trải đường mà thôi.

Chương 1612: Phỏng chế

Sau khi khởi động trận pháp khảo thí, hơn mười thái cổ hung thú do trận pháp mô phỏng vây quanh Lâm Minh, thực lực của những con hung thú này từ Thần Biến kỳ đến Giới Vương cảnh không đều!

Chúng chỉ là bia ngắm sống, có được năng lực phòng ngự của hung thú chân thật nhưng không có tính công kích. Chỉ dùng khảo thí mà thôi.

Đối mặt với đám thái cổ hung thú, Lâm Minh không chút hoang mang phát động hủy diệt thiên kiếp hỏa phù.

Trong lúc nhất thời đạo văn Tu La Thiên Đạo đan vào nhau, tiếng nổ mạnh vang lên cuốn đi tất cả.

Toàn bộ mười đầu thái cổ hung thú bị hỏa diễm bao phủ, chín thành thái cổ hung thú đã bị tiêu diệt, chỉ có vài con còn sống.

Những con thái cổ hung thú còn lại cũng bị bỏng nghiêm trọng, nhưng mà cũng có vài đầu tương đương nhân loại Thánh Chủ hậu kỳ, Thánh Chủ đỉnh phong, thậm chí Giới Vương cấp không chút tổn thương nào.

Nhất là một cầu Thiết Giáo Lâm Long cấp Giới Vương vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, lân phiến trên người không hư hao nửa điểm.

Nhìn thấy một màn này Tiết lão đầu không cần nhìn số liệu cũng đoán được uy lực Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù trong tay Lâm Minh.

- Đây là lực phá hoại Thánh Chủ nhị tinh, so ra tốt hơn Hủy Diệt Hỏa Phù bình thường một tinh.

- Coi như không tệ.

Tô lão đầu cũng là gật đầu.

Những người khác còn chưa kịp bình phán, đúng lúc này dùng tay Lâm Minh làm trung tâm, rất nhiều đạo văn Tu La Thiên Đạo ngưng tụ chung quanh, nháy mắt hóa thành một tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù mới.

Rồi sau đó Lâm Minh không có chút dừng lại nào cả, ánh lửa chói mắt nhoáng lên.

Sau đó tiếng nổ vang lên liên tục.

Bên người Lâm Minh cũng nhấc lên uy lưc khủng khiếp.

Lâm Minh lần thứ hai phát động Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù!

Vài đầu thái cổ hung thú còn sót lại toàn bộ bị ngọn lửa quét qua, vài con kêu thảm thiết.

Ngay cả vài đầu Thánh Chủ hậu kỳ, Thánh Chủ đỉnh phong cũng bị hỏa diễm thiêu đốt toàn thân đen thui..

- Phát thứ hai nhanh như vậy?

Tuy đã sớm nghe nói Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù có thể sử dụng liên tục, nhưng mà bọn họ không nghĩ tới Lâm Minh dùng Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù phát động công kích thứ hai thời gian ngắn như thế.

Mà cái này chỉ là bắt đầu. Kế tiếp trong tay Lâm Minh lại có Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù nổ tung liên tiếp.

Lâm Minh với tư cách người chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cho nên cũng hiểu kết cấu của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù nhất. Phối hợp lý giải Tu La Thiên Đạo của hắn, còn có tạo nghệ pháp tắc hỏa hệ thất cấp, hắn sử dụng Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù dễ như trở bàn tay.

Võ giả bình thường chỉ dùng Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù bốn lần, năng lượng hỏa phù hao hết, sau đó có thời gian bổ sung năng lượng cho Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không cần.

Lâm Minh sử dụng Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù còn bổ sung năng lượng cho Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù!

Chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù chính là thiên kiếp chi hỏa và niết bàn chi viêm của Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên dung hợp.

Hai chủng hỏa diễm này Lâm Minh đều có.

Bởi vậy trong tay Lâm Minh, một tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù phát huy uy lực bản chất khác với người khác.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong trận pháp mỗi hai hô hấp là nổ tung một lần.

Biển lửa tùy ý bao phủ trận pháp, nếu như không phải trận pháp thủ hộ thì bên ngoài cũng nổ tung rồi!

Lâm Minh một lần lại một lần thúc dục Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Tuy nhiên hỏa phù chưa hấp thu lực lượng trong người Lâm Minh, mà thực lực của Lâm Minh có thể so sánh với Giới Vương, chèo chống công kích Thánh Chủ nhị tinh với hắn mà nói không đáng kể.

Dưới oanh tạc không ngừng, trừ một con thái cổ hung thú Giới Vương ra, hung thú còn lại đều bị tiêu diệt cả rồi.

Nhìn thấy cảnh này tất cả Thần Văn Sư đều cả kinh không nói nên lời, thực tế Tô Nhã càng ngây ngốc, không nói được lời nào.

Nàng tại Tinh Cực Lệnh trông thấy báo cáo khảo nghiệm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, hỏa phù này có thể sử dụng liên tục không sai, nhưng mỗi khi sử dụng bốn lần cần thời gian dài bổ sung năng lượng, quyết không thể như Lâm Minh một kích tiếp một kích, căn bản không có chút gián đoạn.

Đây chỉ sợ là do Lâm Minh là người chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, cũng bởi vì Lâm Minh có được thực lực đáng sợ.

Rốt cuộc nàng cũng ẩn ẩn ý thức được Lâm Minh có tạo nghệ thần văn thuật hay thực lực đều vượt xa tưởng tượng của nàng, hiện tại nàng không cách nào đánh giá Lâm Minh được nữa.

- Tiết trưởng lão... Lâm Minh hắn... Thực chưa đủ trăm tuổi?

Tô Nhã nhìn qua Tiết lão đầu cách đó không xa, có quan hệ với Lâm Minhđều là Tiết lão đầu nói cho nàng biết.

- Khảo thí cốt linh là như thế, ta nghĩ hắn ở phương diện này không cần làm bộ.

Tiết lão đầu li3m li3m bờ môi, những năm gần đây hắn thấy chuyện kinh diễm trên người Lâm Minh quá nhiều, hắn cảm thấy không có gì đáng trách, bởi vì hắn chết lặng rồi.

Tô Nhã nhẹ hít một hơi, cảm giác không còn gì để nói.

Đột nhiên nàng cảm thấy lúc trước dùng ánh mắt nhìn thấy tiểu đệ đệ với Lâm Minh là chuyện buồn cười cỡ nào.

Trong trận pháp nổ tung quả thực như cuồng phong bạo vũ, căn bản không có dừng lại.

Trải qua nổ tung liên tục như vậy, trong lòng mỗi người đang đếm thầm, một nén nhang trôi qua đã nổ cả trăm lần rồi.

Ngay cả hung thú thực lực Giới Vương kh ủng bố ngay cả cuối cùng cũng bị nổ tung, nổ huyết nhục mơ hồ!

Nó phát ra từng tiếng gầm rú, lân phiến toàn thân bị hỏa diễm thôn phệ, đại lượng da thịt cũng cháy đen.

- Chẳng lẽ... Lâm Minh có thể thiêu đốt thái cổ hung thú này chết cháy?

Rất nhiều người nghĩ như vậy trong long, phòng ngự của thái cổ hung thú cũng không phải nhân loại có thể mô phỏng, dù là Thánh tộc luyện thể ở phương diện phòng ngự còn kém hung thú đấy.

Mà tình thế hiện tại Lâm Minh đã chứng minh một kết quả khủng khiếp.

Mà lúc này nổ tung lên tới hơn hai trăm lần.

Con hung thú Giới Vương kia đã bị đốt cháy không còn diện mạo, đại lượng xương cốt lộ ra ngoài và toàn thân cháy đen.

Rốt cục nó kêu r3n một tiếng, lập tức ngã xuống trong ngọn lửa!

Sau đó tiếng nổ "Bồng" vang vọng, con hung thú này hóa thành hào quang biến mất.

Tới tận đây toàn bộ hung thú trong trận pháp biến mất, toàn bộ bị Lâm Minh dùng Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù tiêu diệt!

- Đáng sợ, hung thú Giới Vương còn bị gi ết chết! Đây chỉ là tứ phẩm thần văn phù nha!

Tuy Lâm Minh là dựa vào công kích liên tục làm được điểm này, nhưng dùng tứ phẩm thần văn phù tiêu diệt hung thú Giới Vương vẫn khiến người ta giật mình, dưới tình huống bình thường chỉ có lục phẩm thần văn phù mới có thể làm được điểm này.

Trong trận pháp tất cả hung thú biến mất, nhưng mà Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù trong tay Lâm Minh còn nổ hơn một trăm năm mươi lần, lúc này mới từ trong biển lửa hùng hực tan nát biến mất trong vô hình.

Đến tận đây khảo thí đã chấm dứt.

- Bốn trăm mười hai lần!

Sau khi hỏa diễm tiêu tán triệt để, có người sững sờ nói ra mấy chữ này, trong phòng khỏa thí thần văn phù quả thực như có đốt pháo.

Rất nhiều Thần Văn Sư đối mặt hầu kết đều co rúm lại, vốn bọn họ nghe thấy Lâm Minh chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù có thể liên tục sử dụng, nhưng tuyệt đối thật không ngờ có thể sử dụng hơn bốn trăm lần.

Hủy Diệt Hỏa Phù phẩm cấp chỉ là tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp, nếu như Lâm Minh chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù giá cả tương đương với bốn trăm Hủy Diệt Hỏa Phù, vậy thì Lâm Minh phát tài rồi.

Rất nhiều người đều ý thức được điểm này, Tô Nhã đương nhiên cũng không ngoại lệ, nàng thở dài một hơi, Tinh Cực Thiên Cung trước đó khảo thí chỉ sử dụng được hai ba trăm lần, hiển nhiên bởi vì Lâm Minh càng hiểu kết cấu Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù hơn mới có thể sử dụng tới ngoài bốn trăm lần.

- Không biết tổng bộ có kế hoạch phỏng chế như thế nào.

Tô Nhã nhìn thấy Lâm Minh từ trong trận pháp khảo thí đi xuống, mặt không đỏ, tim không nhảy, trong nội tâm không hiểu sinh ra dự cảm xấu, chỉ sợ cái Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này không có đơn giản như vậy, Lâm Minh dám công khai phóng xuất nó ra ngoài, nó thật sự dễ dàng làm nhái như vậy sao?

- Lâm Minh... Thật không biết hắn ẩn tàng bao nhiêu?

Trong nội tâm Tô Nhã càng ngày càng kính sợ Lâm Minh, mà lúc này Lâm Minh nhe răng cười cười, hỏi:

- Chư vị, các ngươi có muốn mua Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù hay không? Ta chỉ thu điểm tích lũy, có thể một mình mua sắm, cũng có thể mua nhiều, người trả giá cao được!

Lâm Minh nói câu này toàn bộ Thần Văn Sư ở đây đều sững sờ lên...

...

Lúc này bên ngoài ức dặm, trong thần văn thất thất phẩm của Tinh

Cực Thiên Cung...

Dật Lưu đại sư đang chiến đấu hăng hái với Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù trước mặt đã tiếp tục hai ngày một đêm.

Hai ngày một đêm này Dật Lưu đại sư không có nửa điểm nghỉ ngơi, hắn vẫn ngồi trên thần văn đĩa không nhúc nhích, vận dụng các loại thủ đoạn phân tích một cái tứ phẩm thần văn phù!

Từ khi bắt đầu thì lơ đễnh, đến khi nhìn thấy thần văn phù kết cấu đặc thù thì bị hấp dẫn, lại qua hai ngày một đêm thăm dò thì sắc mặt của Dật Lưu đại sư càng ngày càng ngưng trọng.

Hắn rõ ràng cảm giác được Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này phi thường khó giải quyết.

Nhưng mà càng khó giải quyết thứ mới k1ch thích ý chí chiến đấu của hắn, hắn tự cho rằng mình là người cao cấp nhất trong hắc ám Thần Văn Sư, trên thế giới này trừ thất phẩm thần văn phù, hắn trở ngại tu vị và phẩm cấp có hạn không có khả năng phá giải ra, tứ phẩm, ngũ phẩm, lục phẩm thần văn phù khác hắn không gì không phá được.

Đây là tín niệm của Dật Lưu.

Đây cũng là ngạo khí của hắn!

Nhưng mà bây giờ tứ phẩm thần văn phù này khiến Dật Lưu thất bại nhiều lần, lúc này ở trước mặt hắn là hai khối ngọc giản.

Trong hai khối ngọc giản này đều tràn ngập các loại quá trình suy tính, Dật Lưu dùng bí thuật truyền thừa và tìm hiểu kết cấu của phù văn, mỗi thời mỗi khắc đều phải tiến hành suy diễn tính toán.

Nhưng mà kết quả suy diễn tính toán ra lại làm cho Dật Lưu có cảm giác tương đối cổ quái, hắn không biết những kết quả này rốt cuộc có đúng không, dựa theo hắn tính toán và phỏng chết thần văn phù lại có thể vẽ ra cái gì đây?

Chương 1613: Hủy trận

Hủy Diệt Hỏa Phù cải tiến trước mặt này, Dật Lưu chưa từng thấy qua thứ cùng loại,hắn sống hơn mười vạn năm, trong năm tháng dài dằng dặc đó, hắn không biết tiếp xúc qua bao nhiêu phù văn thần bí cổ quái, nhưng mà chưa bao giờ phát giải đường vân pháp tắc thần bí như thế này.

Theo công thức tính toán của Dật Lâu, trong nội tâm càng không có ngọn nguồn.

Hít sâu một hơi, Dật Lưu đặt ngọc giản qua một bên, có nhiều thứ hắn phải nghiệm chứng một chút.

Dật Lưu lúc này cầm khói trận bàn màu đỏ, khối trận bàn này có một thước vuông, nhưng lại là trận bàn trân quý nhất của Dật Lưu trong các trận bàn, nếu như đổi thành điểm tích lũy của Thần Văn Sư công hội thì khối trận bàn này phải sáu trăm ngàn điểm tích lũy!

Thời điểm phân tích phá giải thần văn phù, chỉ cần bằng vào linh hồn lực và cảm giác của võ giả là không đủ, cần muốn nhờ lực lượng trận pháp.

Bởi vì năng lượng trong thần văn phù đều bị áp súc vào trong các thần văn phù thật nhỏ, phải bóc chúng ra khỏi thần văn phù mới có thể dò xét được kết cấu trong nó.

Mà cái trận bàn đỏ thẫm này chính là có tác dụng đó, nó có thể mô phỏng ra lực trường ổn định, tác những phù văn thật nhỏ này ra từng phần.

Đối mặt với tứ phẩm thần văn phù này, Dật Lưu phi thường kiên nhẫn, hắn đại khái đã hơn mười vạn năm chưa đi phân tích tứ phẩm thần văn phù, thậm chí ngũ phẩm thần văn phù còn không khiến hắn sinh ra hứng thú.

Dật Lưu vui vẻ phá giải chỉ là lục phẩm thần văn phù, nhưng đó phải là tác phẩm của đại sư mới được.

Nhẹ nhàng đặt một khối cực phẩm hồn tinh vào trong trận bàn màu đỏ, trong lúc nhất thời trận pháp khởi động.

Tại Hồn Tộc, giá trị của hồn tinh tương đương với Cửu Dương ngọc.

Loại cực phẩm hồn tinh này một quả chẳng khác nào mười hồn tinh bình thường, cũng chính là tương đương mười khối Cửu Dương ngọc, đây chính là chi tiêu không nhỏ.

Mà làm trận pháp độ chính xác, Dật Lưu hào không keo kiệt sử dụng các loại tốt nhất tài liệu, đương nhiên, phàm là dùng đến tài liệu, đều muốn Tinh Cực thánh địa đến mua đơn.

Chỉ cần một khối trận bàn còn chưa đủ, Dật Lưu chần chờ trong chốc lát, lại lấy ra khối trận bàn khác. Giá trị trận bàn này thấp hơn cái màu đỏ, nhưng cũng cần ba ngàn vạn điểm tích lũy.

Tác dụng của trận bàn thứ hai là mô phỏng cùng phỏng chế, mà mô phỏng quá trình lại cần dùng tài liệu trấn quý, nó là Văn Thủy Sa. Đốt Văn Thủy Sa này thành cát nóng chảy, biến nó thành "Mực thủy" phỏng chế, mà loại tài liệu này một khối cần năm trăm vạn điểm tích lũy.

Dật Lưu mỗi lần thí nghiệm cần ít nhất nửa khối Văn Thủy Sa.

Cứ như vậy có tài liệu trân quý và trận bàn đắt đỏ ủng hộ, quá trình Dật Lưu phân tích cũng bắt đầu, hai khối trận bàn đều chậm rãi lơ lửng trên không trung, tỏa ra hào quang kỳ dị.

Bên ngoài thần văn thất, đám người Minh Dương chân nhân hết sức chuyên chú nhìn qua tất cả, bọn họ hai ngày một đêm qua chưa từng rời khỏi đây.

Phải biết rằng Dật Lưu dùng tài liệu trân quý là do Tinh Cực thánh địa cung cấp, bọn họ đương nhiên không dám rời khỏi.

Hiện tại mắt thấy chúng tiêu hao từng chút, khóe mắt của Minh

Dương chân nhân co rúm lại, cũng cực kỳ đau lòng, hiện tại Tinh Cực thánh địa đầu nhập vào chừng bảy tám trăm ngàn điểm tích lũy, nhưng mà khi phân tích thì tiếp qua cả buổi sẽ vượt qua cả ức, về sau sẽ tăng cao.

Sợ không có bốn năm ức là không phân tích xong. - Không nỡ hài tử sao đi bắt sói a...

Khẽ cắn môi, Minh Dương chân nhân an ủi mình, chỉ cần phá giải được Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, vậy thì đây là buôn bán có lời, chẳng những trận chiến tranh này sẽ chuyển cơ, ngày sau Tinh Cực thánh địa cũng được lợi.

Thời điểm Minh Dương chân nhân nghĩ lung tung thì trong tai hắn nghe được Dật Lưu đại sư chân nguyên truyền âm:

- Tìm một tên võ giả am hiểu ý cảnh hỏa hệ tầng thứ bảy tới đây, càng nhanh càng tốt!

- Hỏa hệ... Ý cảnh tầng thứ bảy?

Minh Dương chân nhân sững sờ một chút, làm cái gì vậy?

- Đừng lề mề, thần văn phù này người chế tác, phương diện ý cảnh hỏa hệ đạt tầng thứ bảy, hơn nữa hắn sử dụng hỏa diễm phi thường quỷ dị, đi tìm người có ý cảnh hỏa hệ cao nhất của các ngươi tới đây nhanh.

Dật Lưu vẫn có chút ít thủ đoạn phân tích, hắn phân tích ra Lâm Minh lưu lại trong Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù đường vân hỏa diễm đặc thù, loại hỏa văn tinh diệu này khiến người ta khiếp sợ.

- Đây là hai chủng hỏa diễm hủy diệt, hơn nữa hỏa diễm phẩm cấp cực cao, hắn vậy mà có thể dung hợp hai chủng hỏa diễm này hoàn mỹ, làm sao được? Trong nội tâm Dật Lưu đang nghĩ ngợi lung tung, mà lúc này Minh Dương chân nhân đang nghi vấn từng hồi.

Cái thần văn phù này người chế tác cũng chính là Lâm Minh, hắn thông hiểu ý cảnh hỏa hệ tầng bảy? Điều này sao có thể! Hắn mới bao nhiêu tuổi!

Nhưng mà hoài nghi thì hoài nghi, Âm Dương chân nhân vẫn nhanh chóng tìm người có pháp tắc hỏa hệ cao nhất trong Tinh Cực Thiên Cung tới, người này cũng là sư thúc của hắn, một nửa bước Thiên Tôn.

Người này tại Tinh Cực Thiên Cung là nhân vật bài danh top mười.

Tạo nghệ pháp tác hỏa hệ của hắn đạt tới tầng thứ bảy đỉnh cấp, thậm chí miễn cưỡng chạm tới huyền ảo tầng tám.

Người như vậy Minh Dương chân nhân có thể khẳng định năng lực điều khiển hỏa diễm của hắn mạnh hơn Lâm Minh không biết bao nhiêu lần.

- Tốt, không tệ!

Nhìn thấy người tới, Dật Lưu phi thường hài lòng, nửa bước Thiên Tôn há có thể là người bình thường, hắn chỉ đứng ở chỗ này, khí tức pháp tắc chấn động ẩn ẩn rất mạnh mẽ.

Có một trợ thủ như vậy, Dật Lưu cảm giác mình thành công nắm chắc càng lớn.

- Cẩn thận phóng thích hỏa diễm, mang tất cả lý giải pháp tắc hỏa hệ của ngươi đều trút ngọn lửa.

Dật Lưu rất nhanh hạ đạt mệnh lệnh, cùng lúc đó hắn mở trận pháp đắt đỏ trên thần văn đài ra, hắn hiện tại muốn thử phỏng chế Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Cũng chỉ có nếm thử phỏng chế một ít phù văn thật nho, Dật Lưu mới biết được phân tích của mình đúng hay không.

Thất phẩm thần văn thất trận pháp không giống bình thường, Dật Lưu chỉ cần tâm niệm khẽ động thì một loại tài liệu đã xử lý xong, rồi sau đó linh hồn lực của Dật Lưu dẫn dắt ngưng tụ thành phù văn thật nhỏ.

Lúc này Dật Lưu một tay cầm trận bàn, tay trái điều khiển Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù do Lâm Minh chế tác, mà tay phải cầm trận bàn phỏng chế Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Dật Lưu dùng linh hồn cường độ cao thao tác tất cả, mà trợ thủ của hắn ở phương diện khống hỏa khiến hắn thỏa mãn, tất cả đều phi thường hoàn mỹ!

- Ta phân tích kết cấu này là phi thường chính xác.

Dật Lưu cảm giác miệng đắng lưỡi khô, trong ánh mắt càng ngày càng hưng phấn, chỉ cần một phù văn phân tích chính xác, như vậy chỉ cần đầy đủ thời gian thì hắn có thể phân tích ra toàn bộ phù văn.

Giá trị một tấm thần văn phù này Dật Lưu từ hai ngày một đêm qua phân tích vô số lần xác nhận, nó tuyệt đối là vật báu vô giá.

Chỉ cần hiểu rõ nguyên lý của nó, ngày sau chính mình thậm chí có thể từ nguyên lý này phân tích thần văn phù khác dễ dàng!

Một tứ phẩm thần văn phù sử dụng hai ba trăm lần, thế nhưng mà nếu như là ngũ phẩm, lục phẩm thần văn phù thì sao?

Đây là tài phú không cách nào tưởng tượng nổi.

Trong nội tâm của hắn các tạp niệm biến mất, Dật Lưu rất nhanh chăm chú vào quá trình khống chế, e sợ có sai lầm thật nhỏ.

Nhưng mà đúng lúc này Dật Lưu đột nhiên cảm thấy trong chế phẩm của hắn cảm nhận được một điểm không hòa hợp.

Điểm không hòa hợp này cũng không phải tới từ phù văn nhỏ cua thần văn phù, mà là tới từ...

Tu La Thiên Đạo!!

- Tu La Thiên Đạo không phù hợp? Không đúng, ta rõ ràng phỏng chế nó quá rõ ràng rồi, hơn nữa được chứng thực không có sai lầm, vì cái gì Tu La Thiên Đạo không phù hợp, điều đó không có khả năng!

Dật Lưu nhíu mày khó hiểu.

Quá trình suy diễn của hắn thập toàn thập mỹ, mà thời điểm phỏng chế chứng minh điểm này, nếu không phải đã hình thành phù văn thật nhỏ, nhưng hết lần này tới lần khác Tu La Thiên Đạo lại xảy ra vấn đề lớn.

- Ta không tin!

Dật Lưu trên trán đổ mồ hôi.

Hắn không cho rừng mình sai ở đâu, hắn kiên trì vẽ xong phù văn thật nhỏ, lại cưỡng ép hiếp dung nhập Tu La Thiên Đạo pháp tắc, dung nhập vào trong thần văn phù.

Đúng lúc này hai khối trận bàn trong tay của hắn lắc lư.

Trong nội tâm Dật Lưu chấn động, còn không có kịp phản ứng thì đúng lúc này thần văn phủ thạt nhỏ phỏng chế của "Bồng" một tiếng nổ tung!

Đây không chỉ tài liệu nổi tung, càng có Dật Lưu phỏng chế nghịch phản Tu La thiên đạo nổ tung!

Răng rắc!

Tiếng nổ rung trời vang lên, sắc mặt Dật Lưu đại biến, hắn trơ mắt nhìn hai cái trận bàn giá trị liên thành nổ tung, bị Tu La Thiên Đạo cuồng nộ trùng kích thành hai nửa!

Ngay sau đó là trận pháp, cũng bởi vì Tu La Thiên Đạo trùng kích cũng nổ tung.

Rầm rầm rầm!

Một khi vụ nổ đã phát sinh, chính là ảnh hưởng liên tiếp, một sát na kia thần văn đài giống như phong bạo mang đi tất cả.

Trận pháp ít nhất bị hủy bốn năm cái, ngay tiếp theo là trận bàn của Dật Lưu cũng nổ bốn cái!

Trong lúc nhất thời, Dật Lưu toàn thân cứng ngắc, sắc mặt biến thành màu đen!

Hắn ngơ ngác nhìn qua hai cái nửa khối trận bàn trong tay, không cách nào tiếp nhận được chuyện xảy ra, trận bàn trân quý nhất, công cụ kiếm cơm của hắn, cứ như vậy bị hủy?

Mà vụ nổ vừa rồi, dựa theo tiêu chuẩn của Thần Văn Sư công hội thì hắn hủy đi ít nhất cả ức hoặc thấp nhất là mấy ngàn vạn điểm tích lũy!

Kỳ thật chẳng những Dật Lưu tổn thất thảm trọng, Tinh Cực thánh địa tổn thất cũng không nhẹ!

Trận pháp của thần văn thất này mỗi một cái đều có giá thành đắt đỏ, không ít hơn trận bàn của Dật Lưu bao nhiêu, bốn năm trận pháp tạc hủy, Tinh Cực thánh địa cũng bồi gần ức điểm tích lũy!

Điểm tích lũy nhất định phải bỏ tài liệu, đan dược mới đổi được, phi thường trân quý.

Thời điểm nổ tung, sư thúc của Minh Dương chân nhân ở bên cạnh trơ mắt nhìn qua tất cả, không thể làm gì.

Tuy vụ nổ uy lực không lớn, nhưng là Tu La Thiên Đạo dẫn dắt thì nổ tung dây chuyền, căn bản không cách nào cứu vãn, nếu như không thông hiểu Tu La Thiên Đạo, tu vị cao cũng không sống được!

Mà đúng lúc này đại môn thần văn thất mở ra, Minh Dương chân nhân thất thố xông tới, sắc mặt của hắn tái nhợt nhìn qua trận pháp của thần văn đài, thân thể của hắn run rẩy, không biết nên nói cái gì nữa.

Chương 1614: Treo giải thưởng một tỷ

Minh Dương chân nhân hơi kiểm tra tổn thất, hai cái trận pháp giá trị ba ngàn vạn nổ tung, ba cái giá trị một ngàn vạn nổ tung.

Trừ chuyện đó ra tổn thất nhiều dụng cụ, cùng không ít tài liệu trân quý!

Những tổn thất này làm cho Minh Dương chân nhân tim như đổ máu!

Đã qua một năm, Tinh Cực thánh địa vẫn lâm vào chiến tranh, tốn hao nhiều tài nguyên, hiện tại tài nguyên của thánh địa phân phối giật gấu vá vai, nghèo rớt dái.

Kết quả trong nháy mắt lại tổn thất một ức điểm tích lũy, nếu một ức điểm tích lũy này đổi thành thần văn phù, có thể chuyển hóa thành bao nhiêu chiến lực nha!

Hơn nữa trận pháp bị phá hủy là Minh Dương chân nhân chủ đạo, hắn cũng lập nhiều cam đoan với phó cung chủ, nhất định phải phá giải ra thần văn phù này, nếu không cam nguyện bị phạt.

Tiếp theo là tìm người, phân phối tài nguyên, trưng dụng thất phẩm thần văn thất, đều là Minh Dương chân nhân một tay xử lý.

Hắn vốn nghĩ nên làm ra chút công lao, ôm theo đại công, hắn cung xnhanaj chỗ tốt trong nhiệm vụ này, lại không nghĩ tới bây giờ biến thành như thế.

Nếu như thần văn phù phá giải không được, còn tổn thất lớn như vậy, hắn căn bản không đảm đương nổi trọng tội này.

Nghĩ tới những chuyện này, Minh Dương chân nhân sắc mặt như màu gan heo, hắn nhìn về phía Dật Lưu, hận không thể bóp ch ết kẻ ngu xuẩn này!

- Dật Lưu... Đây là như lời ngươi nói, không có phù văn ngươi không giải được! Trận pháp giá trị một ức đã bị ngươi hủy rồi!

Minh Dương chân nhân cưỡng chế lửa giận trong lòng, hắn còn không dám vạch mặt với Dật Lưu, một là thực lực căn cơ của Dật Lưu rất mạnh, thứ hai, hắn còn trông cậy vào Dật Lưu vãn hồi cục diện. Tuy hắn không ôm hy vọng Dật Lưu phá giải Hủy Diệt Thiên Hỏa Phù, nhưng vào lúc này buông tha đi. Hắn nhất định sẽ lãnh tội, mà vạn nhất Dật Lưu có thể lấy được tiến triển gì đó, còn có thể tìm được công bù tội.

Nhìn thấy ánh mắt Minh Dương chân nhân bất thiện, Dật Lưu mặt như sương lạnh, nói:

- Ánh mắt của ngươi là ý gì? Tổn thất của ta còn lớn hơn các ngươi! Lúc này trận bàn của ta bị hủy bốn cái rồi.

- Nhưng mà tất cả thí nghiệm đều là ngươi chủ đạo!

Minh Dương chân nhân càng ngày càng giận.

- Đúng vậy, là ta chủ đạo, nhưng mà ngươi gọi ta tới!

Dật Lưu giọng nói băng hàn, một bước cũng không nhường.

- Đừng tranh giành!

Đúng vào lúc này sư thúc của Minh Dương chân nhân mở miệng.

Hắn có địa vị cao nhất ở đây.

- Dật Lưu, ngươi có khả năng phá giải thần văn phù này hay không?

Vị sư thúc này cũng biết chuyện nghiêm trọng, tại Tinh Cực Thiên Cung, tự nhiên có tranh đấu quyền lợi. Không biết bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào vị trí quản sự béo bở của Minh Dương chân nhân đấy! Đây là nơi rất giàu có.

Bởi vì chuyện hôm nay, hắn thậm chí có khả năng bị mất chức. Bởi vì trong Tinh Cực Thiên Cung có một nhóm người đang chủ đạo tăng giá với Lâm Minh, nhờ hắn chế tác thần văn phù.

- Không biết... Nếu như có thể phá giải Tu La Thiên Đạo và vấn đề dung hợp phù văn thật nhỏ, có lẽ còn có thể thành công...

Dật Lưu trầm giọng nói ra. Hắn không biết vừa rồi sai ở đâu, vì cái gì đường vân Tu La Thiên Đạo pháp tắc lại sinh ra nổ tung mạnh thế.

- Ta sẽ không nhắc lại chuyện trận pháp và cung cấp tài liệu!

Đúng vào lúc này, Minh Dương chân nhân lạnh như băng nói ra.

Dật Lưu cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta đây không hầu hạ.

Hai người đối chọi gay gắt, Minh Dương chân nhân nhướng mày, nếu như hắn tiếp tục cung cấp tài liệu, như vậy sẽ đánh bạc càng lớn, một khi thua... Minh Dương chân nhân sẽ không nghĩ nổi hậu quả.

Hắn xin giúp đỡ nhìn qua sư thúc.

Sư thúc của hắn chủ ý bất định, hắn có chút trầm ngâm, lại nói:

- Trước nếm thử phá giải đi, tận lực không nên thí nghiệm, cho dù thí nghiệm cũng không nên dùng trận pháp quá đắt đỏ.

...

Lúc này tại Thần Văn Sư công hội.

Lâm Minh trải qua khỏa thí xong, có rất nhiều Thần Văn Sư tranh nhau mua sắm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Giá cả tăng lên cao.

Cuối cùng định giá chín mươi vạn điểm tích lũy một tấm!

Giá tiền này tăng giá trị của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù lên mức lớn nhất.

Nếu có chín mươi vạn điểm tích lũy, có thể đi mua ba trăm tấm Hủy Diệt Hỏa Phù.

Mà mua Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cũng sử dụng được hai ba trăm lần mà thôi.

Đương nhiên uy lực của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù còn manh hơn một chút, nhưng lại sử dụng rất linh hoạt, ba trăm tấm Hủy Diệt Hỏa Phù càng tốt hơn, ít nhất không cần bổ sung năng lượng gì.

- Lâm Minh, tiểu tử ngươi phát tài! Chín mươi vạn một tấm, ngươi một ngày làm hai ba tắm chính là hai trăm vạn nha! Ta nói... Ngươi xem phân thượng lão phu chiếu cố ngươi, có phải nên cho ta tiền lì xì không?

Sau khi giá cả thành giao, Tiết lão đầu dùng cùi chỏ đụng nhẹ Lâm Minh, cười hì hì nói ra, nhiều điểm tích lũy như vậy, Tiết lão đầu nhìn qua cũng đỏ mắt.

Lâm Minh mắt trợn trắng, nói:

- Ngươi chiếu cố ta lúc nào?

Tiết lão đầu nghe xong lập tức cười mắng:

- Ngươi là bạch nhãn lang (*khinh bỉ), lúc trước đi tới khu nhiệm vụ là ta mang ngươi đi.

Tiết lão đầu nửa thật nửa đùa, Lâm Minh nghe xong thì im lặng, vậy cũng là chiếu cố hắn?

Nhưng mà hắn không chút nghi ngờ, nếu như mình thực xuất ra tiền lì xì thì lão gia hỏa này sẽ không cự tuyệt.

Hắn lắc đầu, nói ra:

- Những chuyện này, còn chưa đủ...

Tuy một ngày của Lâm Minh không chỉ làm ra một hai tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, nhưng mà hắn không thể tiêu phí hai ba năm đều chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, chỉ giá tiền này không thỏa mãn Lâm Minh.

- Còn chưa đủ, ngươi muốn bao nhiêu!

Tiết lão đầu dựng râu trừng mắt, hắn nghĩ kiếm nhiều như vậy còn không có, mà Lâm Minh còn chưa đủ.

- Ba tỷ...

Lâm Minh nói ra mấy chữ này, Tiết lão đầu nghe xong thì nội tâm trì trệ, đột nhiên hắn nhớ tới trước kia, Lâm Minh bày ra đống tài liệu tổng giá trị ba tỷ điểm tích lũy!

Tiết lão đầu vốn cho rằng Lâm Minh điên, ba tỷ hắn còn cầm không ra, mà bây giờ nhìn qua Lâm Minh thật lâu mới tìm được ba tỷ, nhưng mà một ngày tìm một hai trăm vạn thì dễ dàng.

Dựa theo tiến độ này, Lâm Minh sớm muộn cũng kiếm được ba tỷ!

Nghĩ tới đây Tiết lão đầu chỉ cảm thấy trong lòng có chút phát lạnh, Lâm Minh tiểu tử này chẳng lẽ lại đã sớm muốn thông qua phương pháp này tìm được điểm tích lũy?

Như vậy hắn cũng không tránh quá đáng sợ rồi, chuyện này chứng minh cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù căn bản không phải ngẫu nhiên!

- Xem ra. Ngươi phi thường muốn mua những tài liệu kia...

Tiết lão đầu cau mày nói ra.

- Đương nhiên.

Lâm Minh nhàn nhạt gật đầu.

- Mặc dù là Thần Văn Sư công hội, cũng không có toàn bộ tài liệu ngươi cần... Có chút tài liệu, cần ở bên ngoài mua, hoặc là trong thời gian ngắn...

- Chơ bảo vật sao?

Lâm Minh đột nhiên nói ra, Lâm Minh được Nguyệt Lưu Tinh dẫn mới tiến vào Thần Văn Thành, mà trước khi vào Thần Văn Thành thì hắn nghe Nguyệt Lưu Tinh nhắc tới chợ bảo vật.

Đây là thịnh hội do Thần Văn Sư công hội tổ chức, mỗi ba năm tổ chức một lần, chợ bảo vật quy mô rất lớn. Đến lúc đó người cầm bảo ở các nơi của Tu La Lộ sẽ mang theo bảo vật tới giao dịch.

Trong đó một ít trân phẩm giá trên trời. Còn có đấu giá công khai. Mà đấu giá này kéo dài một tháng. Đến lúc đó sẽ bán cực phẩm đan dược, thần văn phù, tài liệu hi hữu, thậm chí thượng cổ truyền thừa. Thần thú huyết nhục, Thiên Tôn Linh Bảo, thần võ vô thượng...

Mà giá tiền trong chợ bảo vật trừ nguyên khí phù văn thông dụng ra, chính là điểm tích lũy của Thần Văn Sư công hội.

Điểm tích lũy xem như tiền thông dụng do Thần Văn Sư công hội phát hành, so với nguyên khí phù văn thông dụng của Tu La Lộ còn dùng tốt hơn.

Bởi vì điểm tích lũy tùy thời tùy khắc có thể từ chỗ Thần Văn Sư công hội hối đoái các loại trân phẩm hi hữu, mà nguyên khí phù văn chưa hẳn mua được.

Người tới tham gia chợ bảo vật, chỉ cần có thể lấy được vật phẩm có giá trị của Thần Văn Sư công hội, Thần Văn Sư công hội sẽ thu về điểm tích lũy, mà trân đấu giá có chút vật phẩm là chỉ định chỉ cần điểm tích lũy, cho nên rất nhiều võ giả tham gia chợ bảo vật đều hối đoái rất nhiều điểm tích lũy dự bị.

Lâm Minh lường trước bảo vật trên hội chợ này sẽ có vài loại tài liệu trân quý hắn cần mua.

Hiện tại cách hội chợ còn một năm, hắn phải trong một năm này tìm được nhiều tài phú. Đến lúc đó mới có thể mau được bảo vật trong hội chợ.

...

Lâm Minh bắt đầu chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, đồng thời nghiên cứu cải tiến ngũ phẩm thần văn phù, mà trong Tinh Cực thánh địa lại treo cái giá lớn.

Bọn hpj chiêu mộ hắc ám Thần Văn Sư, treo giải thưởng một tỷ điểm tích lũy phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, chỉ cần nghiên cứu ra thành quả, Tinh Cực thánh địa sẽ cộng hưởng thành quả với hắc ám Thần Văn Sư, hơn nữa cấp cho hắc ám Thần Văn Sư ban thưởng lớn.

Đương nhiên treo giải thưởng này không thể lộ ra ngoài sáng, chỉ phát ra trong giới hắc ám Thần Văn Sư, mặc dù những Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội và hắc ám Thần Văn Sư cũng có liên quan nhất định, vì vậy tin tức này cũng thông qua đủ loại con đường bị Thần Văn Sư công biết được.

- Phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù? Tinh Cực thánh địa này đủ xấu hổ a.

Tại thần văn công hội, có Thần Văn Sư nghe tin tức này thì trào phúng, cho dù nói như thế nào, ăn cắp thành quả của người khác đều là chuyện giới thần văn thuật khinh bỉ.

- Hắc! Liên quan đến chiến tranh hưng suy tông môn bọn họ, da mặt có là cái gì, Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của Lâm Minh chào giá chín mươi vạn một tấm, mua một cái đậu phụ phơi khô giá chín mươi vạn, Tinh Cực thánh địa có thể chi trả nổi sao, hơn nữa một khi chiến sĩ cầm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù tử vong, sẽ xuất hiện hỏa phù, đây là lợi dụng triệt để mà...

- Nếu như kỹ thuật này được mình nắm giữ, vậy muốn tạo ra bao nhiêu thì có được bấy nhiêu, mà bọn họ áp dụng phương thức treo thưởng, cũng có thể tiết kiệm thành phẩm phá giải lớn nhất...

Thần Văn Sư ở bên cạnh nghe vậy cũng phụ họa.

Những Thần Văn Sư này không có nghĩa vụ giữ bí mật cho Tinh Cực thánh địa, một người biết rõ có treo thưởng thì một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh cả Thần Văn Sư trong công hội đều biết.

- Lúc này đây là Dật Lưu dẫn đội, Dật Lưu người này ta biết rõ, tuy nhân phẩm bại hoại, việc xấu quá nhiều, nhưng luận phá giải thần văn phù, thần văn phù dưới lục phẩm căn bản không làm khó hắn được.

- Nếu quả thật bị bọn họ phá giảiTinh Cực thánh địa kiếm lớn rồi.

Mấy Thần Văn Sư chậc chậc nói ra, lợi ích trước mắt, không ai có thể thoải mái, Tinh Cực thánh địa muốn trộm bánh ngọt lớn này, tự nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người đỏ mắt.

Nhưng mà bọn họ chỉ đỏ mắt thôi, bọn họ đều là Thần Văn Sư đứng đắn, phá giải thần văn phù không phải trụ cột của bọn họ, căn bản làm không được.

Chương 1615: Kế hoạch phá sản

Có quan hệ tới chuyện Tinh Cực thánh địa treo giải thưởng, rất nhanh bị truyền khắp Thần Văn Sư công hội, ngay cả thủ vệ cửa ra vào hay bác gái quét rác cũng biết.

Thế cho nên Tô Nhã những ngày này ở khu nhiệm vụ như ngồi trong đống lửa, như đứng trên đống than, có cảm giác như làm việc trái với lương tâm, khá tốt những ngày này không có gặp Lâm Minh, bằng không Tô Nhã cũng không biết nên đối mặt thế nào.

Những chuyện này tự nhiên cũng rơi vào tai Lâm Minh, nhưng mà hắn cũng không có để ý, hắn chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù thậm chí không có để lại phù văn ngụy trang chuyên môn, hắn suy đoán những hắc ám Thần Văn Sư có năng lực phá giải cách vẽ Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của hắn, thậm chí khả năng tìm được võ giả hỏa hệ đỉnh cấp, mô phỏng ra Niết Bàn chi viêm và hiệu quả của thiên kiếp chi hỏa.

Nhưng bọn họ dù thế nào cũng không thể dò ra được Tu La Thiên Đạo.

Đây mới là trụ cột Lâm Minh chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Khi Lâm Minh những năm này thực lực càng ngày càng mạnh, hắn cũng càng ngày càng phát hiện tác dụng Tu La Thiên Thư rất nghịch thiên, hắn đạt được Tu La Thiên Thư vẫn chỉ là tàn quyển, nếu như gom góp đủ còn không biết sẽ có hiệu quả gì.

Chuyện này khiến cho Lâm Minh càng chờ mong thí luyện cuối cùng, không biết chủ nhân Tu La Lộ trong thí luyện cuối cùng lưu lại cái gì?

Trong nội tâm Lâm Minh xuất hiện hững suy nghĩ này, rất nhanh không suy nghĩ thêm nữa, hắn bắt đầu chuyên tâm vẽ Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Đoạn thời gian này Lâm Minh chỉ chế tác ba mươi tấm Niết Bàn

Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Hắn biết rõ đạo lý vật dùng quý là hiếm, chế tác càng nhiều thì nó càng không đáng tiền.

Hiện tại Lâm Minh dùng chín mươi vạn điểm tích lũy làm giá cố định khi Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù bán ra ra ngoài. Mà Lâm Minh mỗi lần lấy ra còn bị tranh mua không còn.

Ngoài ra Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù lại bị xào giá hơn trăm vạn, hơn nữa cung không đủ cầu. Cứ như vậy Lâm Minh mỗi ngày chỉ làm ra hai tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, như thế hắn có thể tiết kiệm nhiều thời gian dùng để nghiên cứu cải tạo Ngũ phẩm thần văn phù.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba tháng.

Ba tháng này tuy Lâm Minh đạt năm ngàn năm trăm vạn điểm tích lũy. Nhưng mà Lâm Minh vì cải tạo Ngũ phẩm thần văn phù cũng tiêu hao nhiều tài liệu, trong đó không ít tài liệu thí nghiệm rất trân quý, phải dùng điểm tích lũy mới có thể mua được, chỉ phương diện này Lâm Minh đã tốn tám trăm vạn điểm tích lũy.

Bây giờ cách hội chợ bảo vật còn chín tháng.

Lâm Minh chỉ có không tới năm ngàn vạn điểm tích lũy. Chút tài phú này đối với thịnh hội đấu giá mà nói không hề nghi ngờ là như muối bỏ biển.

Như thế tính ra trong thời gian còn lại Lâm Minh phải nắm chặt thời gian kiếm điểm tích lũy, nếu không tới lúc đó xuất hiện tài liệu trân quý hắn lại mua không nổi, vậy hối hận không kịp.

Mặc kệ vẽ thần văn phù cũng tốt, hay suy diễn cải tạo thần văn phù cũng tốt, đều phải kết hợp Tu La Thiên Đạo pháp tắc, kể từ đó cũng tự nhiên không có khả năng tiến hành trong kết giới thời gian, bởi vì pháp tắc sẽ vặn vẹo.

Cũng như vạy Lâm Minh chỉ có chín tháng mà thôi.

...

Lúc này tại khu nhiệm vụ của Thần Văn Sư công hội, Tô Nhã đang ngồi trước quầy hàng, tâm tình thập phần bực bội.

Những ngày này bởi vìchuyện Tinh Cực thánh địa mời hắc ám treo giải thưởng được truyền ra trong Thần Văn Sư công hội làm cho vị trí của Tô Nhã hết sức khó xử.

Mặc dù nói Tinh Cực thánh địa phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù không có quan hệ vì với đa số Thần Văn Sư, nhưng mà loại hành vi này khiến Thần Văn Sư khinh thường.

Ngay tiếp theo cái khu nhiệm vụ của Tô Nhã trở nên quạng quẽ rất nhiều.

Nhưng mà cũng may nội phụ phụ trách thu mua thần văn phù của Tinh Cực Thiên Cung đặt tất cả chú ý vào chuyện phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, đối với nhiệm vụ của Tô Nhã cũng không quan tâm, cái này làm cho Tô Nhã có cơ hội thở dốc.

- Nghe gì không? Tinh Cực thánh địa thất phẩm thần văn thất ngày hôm qua lại nổ tung lần nữa, nghe nói nổ hủy rất nhiều trận pháp.

Trong một góc đại sảnh nhiệm vụ, có mấy Thần Văn Sư đang uống trà, một bên nhỏ giọng nghị luận.

Tô Nhã bản thân thực lực cường đại, lỗ tai rất thính, nghe rất rõ nội dung bọn họ nói chuyện.

Tinh Cực thánh địa thất phẩm thần văn thất phát sinh nổ tung?

Trong lòng Tô Nhã trì trệ, nghiêng tai lắng nghe, nàng không có nghe qua chuyện nào, không có người nói cho nàng biết.

- Phát sinh nổ tung? Tại sao phải dùng ‘ lại ’ chứ?

- Hắc hắc, đó là bởi vì từ trước khi treo giải thưởng một tỷ đó đã nổ qua một lần, bằng không ngươi cho rằng Tinh Cực thánh địa làm gì khai ra cái giá một tỷ trên trời, triệu tập hắc ám Thần Văn

Sư phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, còn không phải bởi vì lúc trước trải qua phá giải kết quả thất bại, khi đó thần văn thất nổ tung rồi, bây giờ là lần thứ hai.

- Sao ngươi biết được?

- Đương nhiên, ta có một bằng hữu, hắn là hắc ám Thần Văn Sư, ta khuyên hắn mấy lần nên đặt tinh lực vào chính đạo, cũng không được gì,

- Thì ra là thế!

Tin tức này từ trong hắc ám Thần Văn Sư truyền ra, vậy thì mười phần là thực.

- Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới... Rốt cuộc nghiên cứu Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này thế nàp, Dật Lưu dẫn đội phá giải có nhiều hắc ám Thần Văn Sư tham dự như vậy, vậy mà đều không thể thành công, có phải là quá không hợp thói thường hay không?

Vốn thành viên Thần Văn Sư công hội nghe nói Tinh Cực thánh địa treo giải thưởng một tỷ phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù đều có chút đồng tình cho Lâm Minh, thành quả hắn vất vả nghiên cứu sẽ bị người ta ăn cắp, tuy nhiên không ngờ tới đội hình phá giải cường đại như vậy chẳng những không phá giải được, ngược lại ngay cả thần văn thất cũng bị phá hủy.

- Không hợp thói thường? Hắc hắc! Ngươi đừng tưởng rằng Lâm Minh tuổi trẻ thì xem nhẹ hắn, truyền thừa của hắn tự thành một phái, khác với chúng ta đấy, Lâm Minh này có được lão sư cảnh giới không thể tưởng tượng, nếu như lão sư của hắn rời núi, chỉ sợ sẽ trở thành ngôi sao sáng trong giới thần văn thuật ở nội Tu La Lộ, địa vị không người có thể rung chuyển, dù Tinh Cực thánh địa cũng không dám động tới Lâm Minh, ta hoài nghi sư phụ của Lâm Minh còn lợi hại hơn cung chủ của Tinh Cực Thiên Cung!

Lâm Minh có lão sư cường hãn, căn bản không có người hoài nghi.

Nếu như nói võ đạo truyền thừa còn có thể bởi vì tiến vào di tích cổ tìm được ngọc giản truyền thừa cùng rất nhiều thiên tài địa bảo, tự học thành tài.

Nhưng mà thần văn thuật thì không có khả năng, nhất định phải có sư phụ tay chỉ việc, chỉ xem ngọc giản không có bất kỳ ý nghĩa.

Bởi vậy hiện tại dù Lâm Minh đứng ra nói mình không có lão sư, là tự học thành tài cũng không ai tin tưởng.

- Không đề cập tới sư phụ của Lâm Minh, thiên phú bản thân Lâm Minh đã đủ cao không hợp thói thường rồi, ta gần đây mới biết được hắn hơn hai mươi năm trước chính là tam phẩm Thần Văn Sư, mà khi đó hắn chưa tới sáu mươi tuổi! Hai nữ đệ tử của Tiết trưởng lão, Tô trưởng lão chính là cùng tham gia khảo hạch với Lâm Minhs, thành tích khác biệt như ngày và đêm, Lâm Minh một hơi khảo thí với tam phẩm Thần Văn Sư.

Sau khi Lâm Minh thành danh thì tự nhiên có người chú ý tới tiểu sử của Lâm Minh.

Cũng bói ra chuyện Lâm Minh chư đủ sáu mươi tuổi thi đậu tam phẩm Thần Văn Sư.

Thần Văn Sư ở đây cũng nghe tin tức như thế đều ngây người, bọn họ trở thành tam phẩm Thần Văn Sư đã là chuyện mấy trăm tuổi.

- Dật Lưu những người này và cả Tinh Cực thánh địa cũng là gieo gió gặt bảo, vọng tưởng phá giải thành quả nghiên cứu của người ta, bây giờ mất cả vốn gốc, một đám người tốn thời gian hai ba tháng, lúc này mới tỉ mỉ chuẩn bị tốt thí nghiệm, buông tay đánh cược một lần, kết quả vẫn nổ tung.

- Tổn thất bao nhiêu trận pháp? Bọn họ trước khi thí nghiệm trước không phải tiến hành mô phỏng suy diễn sao?

Có người không dám tưởng tượng, Dật Lưu cũng không phải là hạng người bình thường, thiên phú của hắn nếu như dùng trên chính đạo thì sợ rằng cũng là phó công hội trưởng của Thần Văn Sư công hội.

- Đương nhiên là có suy diễn, lúc ấy căn bản không xảy ra vấn đề gì, chỉ là khi thí nghiệm dung hợp Tu La Thiên Đạo thì không khống chế được, Tu La Thiên Đạo pháp tắc nổ tung, kết cấu thần văn phù sụp đổ, kế tiếp càng khống chế không nổi, nghe nói tổn thất bảy tám trận pháp, còn có vài cái trận bàn.

- Bảy tám trận pháp! Đó là rất nhiều điểm tích lũy nha.

- Ta nghe cái bằng hữu kia nói tổn thất này là mấy...

Người nói chuyện lộ ra vẻ khẩn trương, đồng thời duỗi ra tám ngón tay.

- Tám trăm ngàn? Không... Không đúng... Bảy tám trận pháp và ba năm khối trận bàn cũng không thể phải.. Tám ức sao?

Mấy Thần Văn Sư liếc nhau, đều nhìn ra kinh hãi trong mắt đối phương.

- Đúng vậy, chính là tám ức! Cơ hồ tất cả cộng lại kể cả tổn thất trận pháp lần đầu tiên, tài liệu hao phí trong suy diễn suốt ba tháng, hao phí các loại thành phẩm... Tám ức này là con số đoán chừng của bằng hữu ta, cũng có khi còn ít hơn nhiều lắm, đương nhiên khoản điểm tích lũy này không tính riêng cho Tinh Cực thánh địa, Dật Lưu cũng góp vào không ít, trận bàn vỡ mất phân nửa là của hắn.

- Cái này... Cái này thật sự quá khoa trương... Tinh Cực thánh địa và Dật Lưu lần này tổn thất lớn rồi.

- Đó cũng không phải sao! Nếu bọn họ chưa từ bỏ ý đồ, còn phải bồi thêm nữa... Bằng hữu của ta chuẩn bị rời đi, hắn nghiên cứu ba tháng đưa ra kết luận là Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù căn bản không phải người có thể phá giải, nguyên nhân là chế tác nó có truyền thừa đặc thù, bọn họ căn bản không hiểu...

Mấy Thần Văn Sư càng nói càng hăng say, đồng thời bọn họ càng cảm thấy Lâm Minh thần bí cùng đáng sợ.

Mà những nghị luận này lại bị Tô Nhã nghe được rành mạch.

Chuyện này đã tới tai Thần Văn Sư công hội, vậy thì đoán chừng đã qua vài hôm rồi, nhưng mà nàng không nghe được tin tức nào, đây cũng không phải nói tổng bộ muốn giấu diếm nàng, mà hơn phân nửa bởi vì chuyện này liên lụy quá lớn, liên quan đến chuyện gánh trách nhiệm, làm cho tình thế tổng bộ hiện tại hỗn loạn, không có ai liên hệ với nàng.

Thế cho nên nàng dĩ nhiên trở thành người không biết được tin tức phá sản này, không thể nói là quá buồn cười.

Nghĩ tới những chuyện này trong lòng Tô Nhã có cảm giác không nói nên lời.

Nàng dường như cảm thấy không ngờ, cũng cảm thấy Minh Dương chân nhân lần này tự tìm đường chết.

Mà chỉ qua một tiếng sau, Tô Nhã nhận được Tinh Cực Lệnh từ tổng bộ truyền đến, chuyện này làm cho nội tâm Tô Nhã chấn động, thời điểm này có Tinh Cực Lệnh đưa tới, chẳng lẽ là...

Tô Nhã đọc nội dung trong Tinh Cực Lệnh, nhìn thấy người phát lệnh thì giật mình, Tinh Cực Lệnh này là nội vụ mới phát ra, cũng nói đúng hơn nội vụ vốn có là Minh Dương chân nhân hơn phân nửa đã bị cách chức...

Chương 1616: Điều kiện của Lâm Minh

Những ngày này Lâm Minh không có nghỉ ngơi qua. Thời gian chính tháng đều dùng để suy diễn cấu văn Ngũ phẩm thần văn phù.

Cải tiến một tấm Ngũ phẩm thần văn phù lượng công việc còn lớn hơn tưởng tượng của Lâm Minh nhiều, trước đó Lâm Minh tuy hoàn thành trụ cột lý luận cải tiến Ngũ phẩm thần văn phù, nhưng mà thực tiễn lại có không ít nan đề.

Đúng vào lúc này cửa ra vào có tiếng đập cửa.

Lâm Minh vốn tưởng rằng là Tiểu Ma Tiên, nhưng sau khi mở cửa lại phát hiện là Tô Nhã.

Hôm nay Tô Nhã vẫn mặc trang phục gợi cảm mê người, vải vóc bó sát người, vòng eo hoàn mỹ hiện ra, cổ áo xẻ ngực càng khiến người ta mơ màng.

Trang phục của Tô Nhã là không thay đổi, nhưng mà ánh mắt của nàng biến hóa rất nhiều, trước kia nàng nhìn Lâm Minh, hoặc nhiều hoặc ít mang theo một tia khinh miệt, mà bây giờ nàng nhìn Lâm Minh ánh mắt đã có một chút tôn kính, thậm chí là kính sợ.

- Có chuyện gì không?

Lâm Minh có chút giật mình một chút, liền tùy ý mời Tô Nhã tiến vào, trong phòng của hắn rất lộn xộn.

Tô Nhã sẽ không để ý, nàng tìm khu vực trống ngồi xuống, do dự một chút mở miệng nói ra:

- Lâm công tử, anh đại khái biết Tinh Cực thánh địa lúc trước muốn phỏng chế Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của ngươi...

Nha.

Lâm Minh nhàn nhạt ứng một tiếng, không có gì biểu lộ chấn động, nói:

- Sau đó thì sao?

Loại ngữ khí lạnh nhạt này khiến cho Tô Nhã từ đó cảm nhận được một đạo tự tin cường đại, dường như trong lòng Lâm Minh không có chút lo lắng chuyện Tinh Cực thánh địa tổ chức đại quy mô phá giải thần văn phù của hắn, không hề nghi ngờ. Lâm Minh tự tin tuyệt đối vào Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, mà cách làm của Tinh Cực thánh địa thậm chí khiến Lâm Minh không thèm khinh bỉ, miệt thị cái gì, hắn trực tiếp ném Tinh Cực thánh địa qua một bên.

- Bọn họ... Thất bại...

Tô Nhã xấu hổ mở miệng nói ra, nàng biết rõ mình cho dù không nói, Lâm Minh cũng sớm muộn biết rõ, còn không bằng chủ động nói ra.

Nha.

Lâm Minh lại trả lời như vậy, hiển nhiên đã sớm đoán được kết quả này.

- Lâm công tử, tuy ta biết rõ, ta hiện tại cầu ngươi hợp tác có chút chẳng biết xấu hổ. Nhưng mà... Ta phải tới đây, ta nghe nói ngươi cũng cần một số điểm tích lũy, thật không?

Lâm Minh không nói lời nào. Chờ Tô Nhã nói tiếp.

- Tổng bộ bên kia. Vừa mới truyền Tinh Cực Lệnh tới cho ta. Muốn thu mua hai ngàn tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, vì thế tổng bộ nguyện ý trả một tỷ hai điểm tích lũy.

Tô Nhã cẩn thận từng li từng tí nói ra. Trong khi nói chuyện, nàng vẫn chú ý sắc mặt của Lâm Minh.

Một phút đồng hồ sau khi Tô Nhã thu được Tinh Cực Lệnh thì đúng là muốn mắng chửi người, kế hoạch nghiên cứu ngu xuẩn của bọn họ đã đắc tội Lâm Minh rồi, hiện tại mới nhớ tới trả giá cao mua lại, cần thiết sao?

Không hề nghi ngờ, đây là quá mất mặt, phải đi bồi tội với Lâm Minh, nhiệm vụ đàm phán cũng chỉ có thể rơi vào Tô Nhã, chuyện này khiến Tô Nhã một bụng tức giận.

Nhưng mà nàng có thể làm gì, nàng với tư cách đệ tử Tinh Cực thánh địa, phải nghe theo mệnh lệnh, huống chi lần này Minh Dương chân nhân xuống đài còn cùng chút quan hệ với Tô gia.

Tô Nhã nhất định phải xử lý chuyện này, tổng bộ truyền Tinh Cực Lệnh là:

- Chính ngươi nghĩ biện pháp, cho dù chọn thủ đoạn gì nhiều nhất tốn hao một tỷ hai điểm tích lũy, nhiều hơn nữa tổng bộ chịu không nỗi.

Mà mà mệnh lệnh "Cho dù dùng thủ đoạn gì" lại làm cho nội tâm Tô Nhã hoảng sợ.

Nàng một nữ nhân, trừ sắc dụ ra còn có thể có thủ đoạn gì?

Nàng hôm nay đi thẳng vào vấn đề, đơn giản trực tiếp đưa ra điều kiện, không có lưu không gian cò kè mặc cả.

Nàng rất sợ Lâm Minh không đáp ứng, nếu như Lâm Minh không đáp ứng thì chửng lẽ nàng thật bán đứng thân thẻ của mình sao?

Bình tĩnh mà xem xét, dùng dung mạo của, năng lực của Lâm Minh dung, Tô Nhã tuyệt không cảm giác mình có hại chịu thiệt, điểm mấu chốt là Lâm Minh lạnh như băng, Tô Nhã hoài nghi cho dù mình chủ động cũng sẽ thất bại.

Nếu là như vậy thì quả thật mất mặt!

Nghe được giao dịch một tỷ hai thì Lâm Minh có chút trầm ngâm.

Đây tương đương sáu vạn điểm tích lũy một tấm.

Hai ngàn tấm chính hắn cần thời gian rất lâu mới hoàn thành, không sai biệt lắm kéo dài tới khi hội chợ.

Thế nhưng mà đạt được thù lao chỉ có một tỷ hai, căn bản không đủ cho Lâm Minh mua tài liệu.

Nghĩ tới đây Lâm Minh có chút nhíu mày.

Nhìn thấy Lâm Minh nhíu mày, Tô Nhã trong lòng xiết chặt.

- Tiền tài liệu chúng ta ra.

Lâm Minh dùng đến tài liệu Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cũng không tính quý hiếm, cộng lại cũng không bao nhiêu tiền, cái này cải biến không cái gì.

- Một tỷ hai quá ít.

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra.

Tô Nhã nghe xong trong nội tâm mát lạnh, đây là giá cao nhất mà tổng bộ khai ra!

Hiện tại tài nguyên của Tinh Cực thánh địa xác thực quá khẩn trương, lần trước thí nghiệm thất bại, vô tình ý làm cho Tinh Cực thánh địa đã lạnh lại gặp tuyết. - Lâm Minh... Ngươi muốn như thế nào mới đáp ứng, chỉ cần không thêm giá, điều kiện khác... Ngươi cứ đề ra.

Tô Nhã trong khi nói chuyện, bộ ng ực sữa rất nhỏ phập phồng, nàng cảm giác chính mình có chút khẩn trương.

Tô Nhã qua nhiều năm như vậy, vẫn gợi cảm mê người, dẫn tới vô số khác phái ái mộ, nhưng mà nàng luôn có rất nhiều người vây quanh vẫn thong dong trở ra, nhưng mà hôm nay trước mặt tiểu đệ đệ chưa tới trăm tuổi, nàng vậy mà khẩn trương.

Loại lời lẽ mang ý ám chỉ này, Tô Nhã không biết như thế nào, ý nghĩ nóng lên, vừa nói ra thì nàng cảm giác dùng cách làm người của Lâm Minh hơn phân nửa sẽ không đáp ứng, kể từ đó đàm phán hôm nay có khả năng rất khó tiến hành.

Lâm Minh suy nghĩ một hồi lâu, hắn ít nhất cần hai tỷ điểm tích lũy, như vậy mới có vốn liếng mua bảo vật.

Nhưng giá tiền này mặc kệ tổ chức gì đều khó có khả năng cho hắn.

Ngẫm lại Lâm Minh nói ra:

- Ta có thể dựa theo giá một tỷ hai điểm tích lũy bán ra hai ngàn tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, nhưng mà... Ta có một điều kiện, chính là một năm sau mượn của Tinh Cực thánh địa tám ức điểm tích lũy không lãi, thời gian trả là một năm.

Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, Lâm Minh sẽ không bởi vì Tinh Cực thánh địa mưu toan phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù mà cắn chuyện này không buông.

Dù sao Lâm Minh hiện tại muốn một lần duy nhất đạt được điểm tích lũy thật lớn, chỉ có thể thông qua Tinh Cực thánh địa.

Nghe được Lâm Minh nói lời này, Tô Nhã nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong nội tâm cũng không biết là cảm giác gì, hắn yêu cầu chỉ có mượn tiền mà thôi.

Như vậy Tinh Cực thánh địa có thể sẽ đáp ứng.

Tuy Tinh Cực thánh địa tài nguyên hiện tại giật gấu vá vai, nhưng nếu thế chấp cái gì đó cũng có được con số này.

- Ta sẽ thương lượng với tổng bộ.

- Tốt, ta hiện tại bắt đầu chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, mỗi cách nửa tháng giao nhiệm vụ một lần, đồng thời đem điểm tích lũy trả cho ta.

Lâm Minh trong khi nói chuyện, đứng lên bày ra tư thế tiễn khách, thời gian của hứn phi thường quý giá.

Nhìn thấy Lâm Minh đứng dậy, Tô Nhã sững sờ một chút, nhưng trong lòng dâng lên cảm giác thất bại, chính mình cứ như vậy không được hoan nghênh...

Điều kiện, cứ như vậy được định ra.

Tuy Tinh Cực thánh địa khai ra cái giá không cao, nhưng tóm lại thỏa mãn yêu cầu tài chính cho Lâm Minh tham gia hội chợ bảo vật.

Lâm Minh cứ như vậy bắt đầu công tác không biết ngày đêm.

Trong quá trình làm việc Lâm Minh cho dù trình độ thần văn phù hay là hắn lý giải với Tu La Thiên Đạo cũng vững vàn tăng lên mộ bước.

Nửa tháng sau Lâm Minh mang theo thành phẩm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù mình chế tác xong đi vào khu nhiệm vụ.

Tô Nhã sớm đã ở đây chờ đợiLâm Minh, xa xa nhìn thấy Lâm Minh tới, nàng bước tới chào đón. - Điểm tích lũy chuẩn bị cho tốt chưa?

Trên mặt Lâm Minh mang theo vài phần mệt mỏi, hiển nhiên nửa tháng qua hắn tiêu hao thật lớn, dù có Tiểu Ma Tiên làm súp bổ hồn bồi dưỡng cũng không cách nào sánh bằng tốc độ tiêu hao linh hồn lực của Lâm Minh như.

Vì cảm giác thần văn phù, Lâm Minh ép khô linh hồn lực của mình, nếu như không phải Thần Miểu Tâm Quyết gần đây có đột phá, Lâm Minh không chịu nổi công tác cường độ cao này.

Nhìn thấy Lâm Minh như vạy, trong lòng Tô Nhã có chút băn khoăn, nàng vội vàng nói:

- Đã chuẩn bị cho tốt, lần đầu tiên Lâm công tử giao phó nhiệm vụ hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, lần này cùng kết toán luôn.

- Ân...

Lâm Minh gật gật đầu, đemNiết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù trong tu di giới đặt lên quầy.

Tổng cộng ba bó, mỗi một bó đều phi thường dày đặc.

Nhìn thấy nhiều Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù như vậy, Tô Nhã đã giật mình,

- Đây là... Bao nhiêu tấm?

- Một bó sáu mươi tấm, tổng cộng một trăm tám mươi tấm.

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra.

Tô Nhã rất không có hình tượng nuốt nước miếng một cái.

- Đây là số lượng ngươi chế tác trong nửa tháng sao?

- Vâng, có vấn đề sao?

- Không có... Không có vấn đề...

Tô Nhã nhìn qua Lâm Minh, cảm giác trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, Lâm Minh này quả thực là quái vật, mười lăm ngày làm ra một trăm tám mươi tấm, bình quân một ngày mười hai trương!

Phải biết rằng Thần Văn Sư bình thường vẽ thần văn phù có ba quá trình, xử lý tài liệu, vẽ chủ thể thần văn phù, còn có dung hợp Thiên Đạo pháp tắc cuối cùng.

Mỗi quá trình trong đó có trận pháp phụ trợ cũng không thế nào tiêu hao ít thời gian, nhưng mà tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp quá trình thứ hai và thứ ba hao phí ít nhất là một giờ.

Vẽ một tấm thần văn phù cần hai canh giờ trở lên.

Hơn nữa mỗi khi chế tác một tấm linh hồn lực tiêu hao rất lợi hại, cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn, một ngày tính toán ra vẽ hai ba tấm xem như tốc độ bình thường Thần Văn Sư vẽ Tứ phẩm thần văn phù.

Cho nên trước đó Tiết lão đầu chế nhạo Lâm Minh, mới nói Lâm Minh một ngày vẽ ra hai ba tấm thì tìm được hai trăm vạn điểm tích lũy.

Nếu như một ngày bốn tấm thần văn phù, vậy đó là công tác cường độ cao.

Thế nhưng mà Lâm Minh lại vẽ ra mười hai tấm! Đây là gấ ba Thần Văn Sư khác!

Một ngày chỉ có mười hai canh giờ, hắn cho dù một canh giờ vẽ một tấm, còn không được nghỉ ngơi! Chuyện này làm cho Tô Nhã có thể nào không kinh hãi.

- Điểm tích lũy...

Lâm Minh lần nữa nói ra.

- Ah, tốt... Tốt.

Tô Nhã vội vàng bảo thị nữ mang điểm tích lũy trả cho Lâm Minh.

Lâm Minh không nói hai lời, cầm xong rời đi, công tác mười lăm ngày cường độ cao hắn xác thực quá mỏi mệt, nhưng mà không có biện pháp, hắn phải tranh thủ thời gian mà thôi.

Chương 1617: Song Cực Phù

Lâm Minh lúc này làm việc không mệt mỏi giống như máy móc, mỗi ngày hoàn thành lượng công việc khiến người khác phải nghẹn họng trân trối.

Thời điểm linh hồn lực khô cạn, Lâm Minh sẽ gặp ngồi xuống vận chuyển Thần Miểu Tâm Quyết.

Thần Miểu Tâm Quyết là một bộ công pháp thần võ vô thượng đỉnh cấp, nó thích hợp nhất chính là lúc linh hồn lực tiêu hao hết. Năm đó Lâm Minh đi theo Thần Miểu Thiên Tôn tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, hắn phải đánh nát linh hồn lực và trùng tu, thống khổ trong đó còn hơn nhiều lần so với đánh nát.

Ngày qua ngày Lâm Minh phát hiện linh hồn hắn lực đã tăng trưởng rất nhanh chóng.

Ngay từ ban đầu hắn hoàn thành mười hai tấm thần văn phù một ngày.

Qua hai tháng sau Lâm Minh một ngày vẽ thần văn phù đạt tới mười ba tấm, lại đi qua hai tháng Lâm Minh một ngày thậm chí vẽ ra được mười bốn tấm.

Điều này cũng khiến Lâm Minh giao phó nhiệm vụ cũng nhiều hơn.

Mắt thấy quái vật như Lâm Minh, mỗi nửa tháng đều giao ra hai trăm tấn Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, Tô Nhã ngay từ đầu còn hãi hùng khiếp vía, càng về sau tập mãi thành thói quen, sau đó là chết lặng.

Đầu tháng sáu.

Lâm Minh một lần mượn giao ra hai trăm hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù.

Mười lăm ngày chế tác hai trăm hai mươi tấm tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp, Tô Nhã cũng không biết nên dùng biểu lộ gì.

Đến tận đây nhiệm vụ của Lâm Minh đã hoàn thành toàn bộ, còn nhiều ra hơn một trăm tấm.

Mà tất cả thần văn phù đều vận chuyển ra tuyền tiến. Đều trải qua kiểm nghiệm sơ bộ.

Hai ngàn một trăm tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, không có một tấm nào là tàn thứ phẩm, toàn bộ bảo đảm chất lượng,so với hai mươi tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của Lâm Minh cung ứng lúc trước còn tốt hơn.

Đến cuối cùng Lâm Minh đã cải tiến số lần, phổ biến đạt tới ngoài ba trăm lần. Đó là bởi vì kỹ thuật của Lâm Minh càng ngày càng thuần thục, vẽ Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cũng càng ngày càng hoàn mỹ.

Một tấm thần văn phù chế tác cao cấp không có gì đáng nói, nhưng mà hơn hai ngàn tấm hoàn mỹ thì đó mới là đáng sợ.

Không chỉ như thế. Lâm Minh còn bảo trì tốc độ chế tác gấp ba lần người bình thường.

Khiến cho Tô Nhã cảm thấy hít thở không thông chính là cường độ công việc, Lâm Minh lại một hơi hoàn thành trong sáu tháng.

Trong đó có mệt mỏi, buồn tẻ, mệt nhọc, quả thực khó có thể tưởng tượng, Tô Nhã mỗi lần nhìn thấy Lâm Minh thì đều có thể cảm giác Lâm Minh tiêu hao linh hồn lực nghiêm trọng, người bình thường sợ rằng đã sụp đổ.

Thế nhưng mà Lâm Minh lại kiên trì tiếp..

Đối với chuyện này không riêng gì Tô Nhã, kể cả người của Tinh Cực Thiên Cung sớm không còn cách nào khác. Bọn họ vốn cho rằng Lâm Minh hoàn thành hai ngàn tấm thần văn phù này phải hơn hai năm, thế nhưng mà nửa năm là xong, tốc độ chế tác của Lâm Minh hù chết người, bọn họ rốt cuộc cũng biết trước đó bọn họ phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù thất bại căn bản đã sớm định sẵn rồi.

Lâm Minh có thể chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cũng không phải do vận khí và ngẫu nhiên, mà bản thân hắn là quái vật.

- Lâm công tử, đây là thù lao của ngươi.

Tô Nhã cầm một ngọc giản có một ngàn ba trăm vạn điểm tích lũy giao vào tay của Lâm Minh, giao dịch của bọn họ cũng chấm dứt.

Tuy Tinh Cực Thiên Cung cũng tốn hao số tiền lớn mua Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, nhưng mà tương ứng tiền tuyến cũng lấy được chiến quả rõ rệt.

Một đám Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù này đều có phương pháp sử dụng đặc biệt, cũng chỉ có đệ tử Tinh Cực Thiên Cung mới thông hiểu cách sử dụng, nếu như là hai ba tên Thánh Chủ cùng một phát động Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, mặc dù Giới Vương cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

- Cảm ơn.

Lâm Minh cầm qua ngọc giản, cảm giác quét qua, xác định không có gì sai lầm về thì hắn đi vào trong thần văn thất của mình. Mà lúc này Tô Nhã gọi Lâm Minh lại.

- Lâm công tử, xin chờ một chút.

- Ân? Còn có việc?

Lâm Minh quay đầu nhìn qua phía Tô Nhã.

Tô Nhã che miệng cười cười, nói:

- Lâm công tử, Tô Nhã làm cho ngươi chán ghét thế sao? Mỗi lần đều tới và đi vội vàng, sợ ta ăn ngươi sao?

- Lâm công tử, là như thế này, lúc trước là nhiệm vụ hai ngàn tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, Lâm công tử đã hoàn thành, không biết Lâm công tử có hứng thú hợp tác tiếp với chúng ta không.

Tinh Cực thánh địa vẫn dùng giá cả sáu mươi vạn điểm tích lũy, tiếp tục thu mua Niết Bàn Thiên Kiếp Hoarphuf của Lâm công tử chế tác...

Mặc dù hai ngàn tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù đối với Tinh Cực thánh địa mà nói, cũng không đủ dùng.

Trước đó bọn họ chỉ bảo Lâm Minh làm hai ngàn tấm đó là bởi vì Tinh Cực thánh địa cho rằng Lâm Minh phải dùng thời gian thật lâu mới hoàn thành được, mà đến lúc đó Tinh Cực thánh địa và Chiến Thiên thánh địa chiến tranh còn chưa chấm dứt được.

Bây giờ nhìn thấy Lâm Minh sản lượng cao như vậy, Tinh Cực thánh địa cũng ăn xuống.

- Thật có lỗi... Ta còn có chuyện khác cần làm.

Lâm Minh cự tuyệt ủy thác này, nhưng hắn không nói quá tuyệt tình, hắn suy nghĩ và nói thêm:

- Đại khái năm tháng này ta có chuyện cần xử lý, đến lúc đó ta sẽ xem xét hợp tác với Tinh Cực thánh địa...

- Tốt!

Có thể có được Lâm Minh trả lời như vậy, Tô Nhã đã phi thường hài lòng, trong ấn tượng của nàng, Lâm Minh cũng không phải là người qua loa, hắn đã cam đoan chuyện gì thì sẽ làm tới cùng.

Cứ như vậy Lâm Minh cầm hơn một nghìn vạn điểm tích lũy đi vào khu tài liệu của Thần Văn Sư công hội.

Hắn một hơi mua tài liệu trị giá một ngàn hai trăm vạn điểm tích lũy, trong đó có không ít thứ quý hiếm.

Mua nhiều tài liệu như vậy xong, Lâm Minh quay về thần văn thất của mình.

Hôm nay thần văn thất của Lâm Minh đã đổi thành thất phẩm thần văn thất, gian phòng này chiếm diện tích như quãng trường nhỏ, trận pháp bên trong có đầy đủ mọi thứ, ít dùng đủ cho Lâm Minh xử lý tài liệu.

Hắn tạm thời cự tuyệt Tô Nhã ủy thác, đó là bởi vì Lâm Minh cải tạo Ngũ phẩm thần văn phù đã tới lúc mấu chốt nhất.

Lâm Minh ý định trước khi bắt đầu hội chợ bảo vật, hắn lựa chọn cải tạo hai Ngũ phẩm thần văn phù.

Hai chủng thần văn phù này loại thứ nhất là Thiên Hỏa Phù.

Thiên Hỏa Phù xem như bản thăng cấp của Hủy Diệt Hỏa Phù.

Bởi vì có kinh nghiệm cải tạo Hủy Diệt Hỏa Phù cho nên làm ra Thiên Hỏa Phù với Lâm Minh mà nói không tốn sức.

Nhưng mà thần văn phù thứ hai lại khảo nghiệm năng lực của Lâm Minh.

Đây là một loại ngũ phẩm thần văn phù đỉnh cấp!

Vốn dùng năng lực của Lâm Minh cải tạo ngũ phẩm thần văn phù đỉnh cấp là không thực tế, nhưng mà ngũ phẩm thần văn phù này lại đạt yêu cầu của Lâm Minh.

Nó tên là Song Cực Phù.

Ý tứ chinhs là hai cực hạn, Song Cực Phù này trong thần văn phù, mang hai loại lực lượng cưc hạn phát huy tới mức tận cùng, mà hai chủng nguyên tố chi lực này chính là hỏa diễm và lôi đình.

Song Cực Phù là thần văn phù phạm vi công kích lớn, trong tất cả ngũ phẩm thần văn phù được biết, uy lực, tính năng, của Song Cực Phù thì nó cũng là top ba trong ngũ phẩm thần văn phù, thậm chí vượt qua một ít lục phẩm thần văn phù.

Bởi vậy chế tác một tấm Song Cực Phù có giá trị thật lớn.

Nhưng mà Song Cực Phù có quá nhiều tính cực hạn.

Chế tác Song Cực Phù độ khó rất cao, lôi đình cùng hỏa diễm cũng là lực lượng táo bạo tới mức tận cùng, muốn kết hợp hai chủng lực lượng này cũng không dễ dàng, làm không tốt còn nổ tung.

Mặc dù là Ngũ phẩm Thần Văn Sư đỉnh cấp muốn chế tác một tấm Song Cực Phù cũng phải cẩn thận từng li từng tí, gây chuyện không tốt tổn thất tài liệu là nhỏ, nổ tan trận pháp, bản thân bị thương đều không phải là bất ngờ.

Như vậy kết cấu một tấm còn chưa hoàn mỹ, độ khó khi chế tác Song Cực Phù quá lớn, muốn cải tạo nó còn khó hơn rất nhiều.

Lúc này trong thần văn phù, khởi động toàn bộ trận pháp.

Lâm Minh đứng trong trận pháp, hết sức chăm chú, ba thước trước mặt của hắn có một tấm thần văn phù hai màu đỏ tím cực đẹp.

Những phù văn cực nhỏ này mỗi một tấm đều ẩn chứa lực lượng to lớn, dù có bất cứ sai lầm gì đều sinh ra hậu quả nghiêm trọng.

Phải biết rằng đây là nơi thất phẩm Thần Văn Sư chế tác thần văn phù, một khi làm hư trận pháp thì Thần Văn Sư phải bồi thường.

Bởi vì nguyên nhân này nên rất nhiều Thần Văn Sư đỉnh cấp cũng không dám chế tác Song Cực Phù, bởi vì chế tác Song Cực Phù khó càng thêm khó, một tấm Song Cực Phù chế tác hoàn mỹ quá hiếm thấy.

Lâm Minh nhắm mắt lại, giờ này khắc này sau lưng Lâm Minh có hư ảnh đại thụ hiện ra.

Đây là Tà Thần Chi Thụ trong nội thế giới của Lâm Minh!

Chương 1618: Tà Thần tiến hóa

Tà Thần Chi Thụ là thánh vật lôi hỏa, có Tà Thần Chi Thụ trấn áp, trong tay Lâm Minh có rất nhiều lôi đình cùng hỏa diễm tạo thành phù văn thật nhỏ phi thường tường hòa, hoàn toàn không có dấu hiệu không khống chế được.

Chiêu thức khống chế lôi đình cùng hỏa diễm này chỉ có Lâm Minh có mà thôi.

Hắn có lôi hỏa song trọng pháp tắc, cơ hồ tất cả đều chạm tới cánh cửa tầng bảy, mà như Lâm Minh là võ giả lôi hỏa song tu thì ít càng thêm ít, muốn đạt tới thành tựu của Lâm Minh thì khó càng thêm khó, bởi vì tà thần lực chỉ có công pháp Lâm Minh có mà thôi.

Đối mặt với trên trăm lôi đình cùng hỏa diễm tạo thành phù văn thật nhỏ, Lâm Minh sắc mặt ngưng trọng, tốc độ tay của hắn phi thường chậm, thường xuyên vẽ ra một phù văn thật nhỏ xong, Lâm Minh sẽ ngưng lại thật lâu, không ngừng tính toán suy diễn tìm kiếm phương pháp vẽ tốt nhất.

Cứ như vậy Lâm Minh đắm chìm trong tính toán, thời gian mấy thời thần trôi qua.

Mồ hôi thật nhỏ trên trán Lâm Minh chảy xuống, dù có Tà Thần Chi Thụ chèo chống, Lâm Minh cũng không có khả năng trong bốn năm canh giờ hoàn thành mấy trăm phù văn thật nhỏ này.

Hắn vẫn cắn răng kiên trì như trước, lại mười lăm phút trôi qua, Lâm Minh cường chống hoàn thành vẽ thần văn phù nhỏ bé, đã đạt tới cực hạn, hắn không có khả năng tiếp tục nữa.

Nếu như Thần Văn Sư bình thường gặp tình cảnh này, như vậy trước mắt hắn còn chưa hoàn thành thần văn phù, làm không tốt sẽ nổ tung, nhưng đối với Lâm Minh mà nói không thành vấn đề.

Lâm Minh ý niệm khẽ động, hơn một trăm thần văn phủ thật nhỏ phân tán thành những đốm nhỏ bay vào Tà Thần Chi Thụ, bên trong có lôi hỏa chi lực, đều bị Tà Thần Chi Thụ hấp thu.

Không qua mấy hô hấp. Năng lượng tiêu tán không còn lại gì.

Trong tích tắc chấm dứt, toàn thân Lâm Minh đã gần như hư thoát, vô lực ngồi liệt trên mặt ghế đá, suy tính cường độ cao như vậy, thật sự là khảo nghiệm sức chịu đựng của Thần Văn Sư, tư vị tiêu hao linh hồn lực quanh năng không phải tốt gì.

Sau khi nuốt đan dược vào, Lâm Minh bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Những ngày này Lâm Minh sinh hoạt không ngừng lặp lại, mỗi ngày. Vẽ, suy diễn, đả tọa. Thẳng đến khi linh hồn lực hao hết, mà linh hồn lực hồi phục thì hắn lại tiếp tục vẽ tiếp.

Lúc trước hắn mua mấy ngàn vạn tài liệu, vẫn không ngừng tiêu hao. Các loại cặn bã của tài rơi chung quanh Thần Văn Tháp. Ngọc giản tính toán cũng chồng chất trong đó.

Trạng thái này của Lâm Minh cơ hồ sắp tẩu hỏa nhập ma. Hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới của Tu La Thiên Đạo cùng thần văn thuật, không biết ngày đêm.

Trong bất tri bất giác. Thời gian ba tháng lặng lẽ trôi qua, khoảng cách hội chợ bảo vật bắt đầu sắp tới rồi.

Mà Lâm Minh trong chế tác Song Cực Phù vẫn còn kém một chút. Dù hắn bình thường nghiền ép tiềm lực của mình cũng thủy không cách nào hoàn thành được điểm cuối cùng này.

Lúc này đã là đêm khuya, trong thần văn thất tối tăm chỉ còn lại ánh sáng của trận pháp, Lâm Minh đứng trước thần văn đài, toàn thân chăm chú vẽ Song Cực Phù.

Hai mắt của Lâm Minh che kín tơ máu, thậm chí ngón tay của hắn không ngừng run rẩy, nhưng mà hắn vẽ ra mỗi phù văn nhỏ đều cực kỳ tinh chuẩn.

Hắn đã vẽ ra bảy trăm sáu mươi ba phù văn thật nhỏ, hơn bảy trăm phù văn thật nhỏ này có kết cấu hoàn mỹ.

Nhưng mà kế tếp vẽ phù văn bảy trăm sáu mươi bốn thì Lâm Minh cảm giác năng lượng lôi hỏa không cách nào cân đối, hắn tinh tường cải tạo ngũ phẩm thần văn phù khó như lên trời, cho dù có điểm không hợp lý nào xuất hiện thì phù văn cũng sụp đổ.

Kể từ đó Lâm Minh siêng năng truy cầu điểm này, đã tiếp tục trọn vẹn ba ngày.

Ba ngày này Lâm Minh không ngừng nghiền ép chính mình, thân thể cùng linh hồn phụ tải phi thường lớn.

Xác thực mà nói, từ khi Lâm Minh trở lại Thần Văn Thành, trong thời gian hơn một nă qua hắn đều vượt qua trong trạng thái này.

Thần Văn Sư là chức nghiệp cao quý, mặc dù có lúc bọn họ vẽ thần văn phù bị kiệt sức, nhưng không có Thần Văn Sư nào giống như Lâm Minh, đem mình bức tới mức này, Thần Văn Sư có thói quen sinh hoạt cao quý, bọn họ công tác có độ, như Lâm Minh thì đúng là quá điên cuồng.

- Còn thiếu một ít...

Cái phù văn nhỏ bảy trăm sáu mươi bốn này Lâm Minh đã thử mười lượt, nhưng mà vẫn như trước không có vượt qua, mà mỗi khi vẽ một lần, đều làm cho Lâm Minh tiêu hao không ít linh hồn lực.

Như vậy linh hồn lực của hắn đã tiếp cận mức dầu cạn đèn tắt.

- Cực hạn...

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn hắn cảm thấy tầm mắt nhìn qua thần văn phù trở nên mơ hồ.

Năng lượng kết cấu của chúng phi thường không ổn định, lại như vậy năng lượng sụp đổ vỡ tan là bình thường.

- Ta suy diễn kết cấu chẳng lẽ sai?

Suy nghĩ này sinh ra trong đầu của Lâm Minh, một cảm giác thất bại tràn ngập trái tim của hắn, năng lực của hắn muốn cải tạo ngũ phẩm thần văn phù có độ khó cao như Song Cực Phù thập phần miễn cưỡng, dù cho Lâm Minh có ưu thế lớn ở Song Cực Phù cũng không ngoại lệ.

Tinh thần lực đến cực hạn, đã không cách nào kiên trì được, Lâm Minh tản mất khống chế phù văn, lúc này những phù văn thật nhỏ hắn tỉ mỉ vẽ ra toàn bộ rơi lả tả vào trong Tà Thần Chi Thụ.

Lâm Minh mấy tháng qua vẽ Song Cực Phù không biết bao nhiêu lần, mà cơ hồ tất cả năng lượng toàn bộ do Tà Thần Chi Thụ hấp thu.

Những phù văn này tuy là tác phẩm thất bại, nhưng trong đó có vô số tài liệu trân quý, những tài liệu này đều có quan hệ với lôi hỏa, thường thường là tinh hoa thiên lôi đình cùng hỏa diễm trong thiên địa ngưng tụ thành.

Hiện tại Lâm Minh tiêu hao tài liệu do điểm tích lũy đổi thành đã chừng mấy ngàn vạn. Thành phẩm như vậy với một tấm Ngũ phẩm thần văn phù mà nói tuyệt đối phi thường khoa trương.

Mà tiêu hao như thế, dùng không bao lâu Lâm Minh đánh giá tài liệu mình dùng sẽ vượt qua cả ức.

Thời điểm tất cả năng lượng tinh hoa bị Tà Thần Chi Thụ hấp thu, linh hồn lực đã tiêu hao hầu như không còn, Lâm Minh vốn định ngồi xuống điều tức, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm Lâm Minh giật mình.

Thần Thần Chi Thụ trong nội thế giới của Lâm Minh không biết đã hấp thu bao nhiêu lôi hỏa tinh hoa của Song Cực Phù đã bắt đầu sinh trưởng lần nữa.

- Đây là!

Tâm thần Lâm Minh chấn động, vốn cảm giác mệt mỏi bị Tà Thần

Chi Thụ dị biến tiêu tán hơn phân nửa.

Hắn trơ mắt nhìn qua Tà Thần Chi Thụ hấp thu năng lượng lôi hỏa tinh thuần, năng lượng bao phủ thì cành lá của nó lại dài ra.

Trước kia Tà Thần Chi Thụ tiến hóa, lúc này đây Tà Thần Chi Thụ sinh trưởng cũng không nhiều, nhưng mà trên cành cây của nó hiện ra một ít đường vân kỳ dị.

Lâm Minh liếc nhìn ra những đường vân này là đạo văn đại đạo pháp tắc đan vào nhau.

Tà Thần Chi Thụ, vốn lôi hỏa pháp tắc chi lực, hôm nay nó hấp thu pháp tắc cũng khắc vào Tà Thần Chi Thụ, những pháp tắc này chính là ẩn chứa Tu La Thiên Đạo!

- Đây là...

Lâm Minh hít sâu một hơi.

Tà thần lực là một bộ công pháp kỳ dị, lúc bắt đầu tu luyện nó chỉ là hạt giống Tà Thần mà thôi.

Mà hạt giống Tà Thần cũng không nhất định trưởng thành sẽ ra bộ dáng cố định, tu luyện giả tu luyện năng lượng khác nhau, thuộc tính khác nhau đổ vào nó, vậy thì Tà Thần Chi Thụ sinh trưởng cũng khác nhau!

Lâm Minh có Tà Thần Chi Thụ ẩn chứa rất nhiều hỏa chủng, lôi nguyên, cũng ẩn chứa cửu trọng kiếp hủy diệt chi viêm cùng lôi phạt chi lực, còn có niết bàn chi hỏa của Tiểu Ma Tiên.

Tất cả hội tụ lại, hôm nay Lâm Minh trong bất tri bất giác thông qua Tu La Thiên Đạo và tinh hoa Song Cực Phù khắc vào Tà Thần Chi Thụ, khiến cho Tà Thần Chi Thụ thể hiện sự huyền diệu của Tu La Thiên Đạo,lại tiếp tục tiến hóa lần nữa.

Trước đó thật lâu Tà Thần Chi Thụ không có tiến hóa, đã qua thời gian thật lâu.

Trong đó khi thực lực của Lâm Minh đề cao, Tà Thần Chi Thụ đã tích súc nhiều lực lượng, hôm nay còn nhờ vào Song Cực Phù rốt cục nước chảy thành sông hoàn thành tiến hóa.

Tà thần lực với tư cách là công pháp Lâm Minh vừa mới bước vào võ đạo, nó không phải công pháp mạnh nhất của Lâm Minh cơ, nhưng mà khi Lâm Minh tu luyện lên cao thì nó là công pháp thực dụng nhất.

Cho đến tận bây giờ tà thần lực đã không biết bao nhiêu lần vào lúc mấu chốt đã cứu mạng Lâm Minh, kể cả Lâm Minh hiện tại có rất nhiều chiêu thức cũng có tà thần lực là trụ cột.

Lúc này đây, tà thần lực tiến hóa khiến tinh thần Lâm Minh đại chấn.

Hắn ăn các loại đan dược dưỡng hồn xong, chỉ ngồi xuống điều tức hai thời thần ngắn ngủi, hắn liền xuất rất nhiều tài liệu trong tu di giới lại tiếp tục khiêu chiến Song Cực Phù.

Một người điên cuồng vùi đầu vào một chuyện gì đó sẽ vô cùng đáng sợ.

Lúc này khi Lâm Minh vẽ đến phù văn bảy trăm sáu mươi bốn thì hắn phát hiện bởi vì Tà Thần Chi Thụ nhờ, những kết cấu hắn khó khống chế được, lúc này chúng trở nên hòa hợp, tuy còn chưa đạt tới mức hoàn mỹ, nhưng mà Lâm Minh có tự tin trong mấy ngày ngắn ngủi cải tạo Song Cực Phù đạt tới bước hoàn mỹ nhất.

Đến lúc đó hắn cải tạo Song Cực Phù sẽ hoàn mỹ!

...

Thời gian cử hành hội chợ bảo vật đã tới gần, Thần Văn Thành những ngày này càng ngày càng nóng náo phồn hoa, rất nhiều võ giả từ bốn phương tám hướng đi tới Thần Văn Thành.

Hội chợ bảo vật của Thần Văn Thành trong nội Tu La Lộ này thập phần nổi danh, có thể nói thịnh hội giao dịch top 3 trong nội Tu La Lộ.

Thời điểm tới lúc này, cả Thần Văn Thành bảo vật tụ tập, tinh anh các nơi tề tụ.

Mà Thần Văn Thành cũng rất phóng khoáng, không xem thiên phú, không nhìn có phải là Thần Văn Sư hay không, chỉ cần có bảo vật hoặc là đầy đủ tài phú cũng có thể tiến vào Thần Văn Thành.

Về phần quy định không cho Thánh tộc vào thành lúc trước cũng bị hủy bỏ vào lúc cử hành thịnh hội, Thần Văn Thành sẽ không bởi vì Tinh Cực thánh địa mà tổn hại lợi ích của mình, hơn nữa cho dù có gian tế Thánh tộc trà trộn vào cũng chẳng nhấc lên sóng gió gì trong hội chợ bảo vật, mà đây cũng là chuyện không có khả năng, phải biết rằng loại hội chợ giao dịch này Thiên Tôn đều có thể xuất hiện, đến mua một ít thứ bọn họ cần.

Lúc này khoảng cách hội chợ bảo vật còn một tháng, trong quán rượu của Thần Văn Thành đã sớm đầy người, một ít khách sạn xa hoa có giá nghỉ chân cũng nâng lên cả vạn nguyên khí phù văn một đêm, hơn nữa có tiền mà không có phòng.

Rất nhiều người bất đắc dĩ, đành phải xuất động phủ tùy thân ở bên ngoài Thần Văn Thành.

Trong lúc cử hành hội chợ bảo vật, có thể ở trong Thần Văn Thành đều là tiêu chí bày tỏ thân phận, không có địa vị muốn đặt phòng là không có cơ hội.

Chương 1619: Hội chợ bảo vật

Thần Văn Thành cửa hành hội chợ bảo vật do Văn Đan thương hội lệ thuộc vào Thần Văn Sư công hội tổ chức.

Tuy Văn Đan thương hội không nổi danh, nhưng trên thực tế tài liệu trong nhà kho Thần Văn Sư công hội cũng đùng điểm tích lũy thực hiện, cấp dưới của Thần Văn Sư công hội có rát nhiều cửa hàng, sản nghiệp, đều do Văn Đan thương hội chuẩn bị.

Văn đan hai chữ này có ý nghĩa riêng, văn chính là thần văn thuật, đan chính là thuật luyện đan, tại Thần Văn Thành, thần văn thuật cùng thuật luyện đan là không tách biệt ra.

Thần Văn Sư công hội thiết lập Văn Đan thương hội chính là cấp dưới có nhiều tài sản nhất của nó, dù sao trên sinh ý vẫn cần người chuyên môn thông thạo mới được, những Thần Văn Sư bình thường không có thời gian, cũng không hiểu đi kinh doanh.

Thời điểm tổ chức hội chợ bảo vật, tại Thần Văn Sư công hội thất phẩm thần văn thất, Lâm Minh ngồi trên thần văn đài, mồ hôi rơi như mưa, sắc mặt tái nhợt và toàn thân mệt mỏi.

Nhưng mà lúc này trong đôi mắt Lâm Minh tỏa ra hào quang sáng rực.

Ngay vừa rồi hắn đã hoàn thành cải tạo Song Cực Phù! Thành công hoàn thành tấm Song Cực Phù thành phẩm đầu tiên!

Lâm Minh cầm bản cải tiến của Song Cực Phù này, hắn cũng đặt cho nó một cái tên phù hợp và khí phách-- Tà Thần phù!

Cái tên này đương nhiên là do Lâm Minh có thể thành công cải tiến Song Cực Phù toàn bộ nhờ năng lượng lôi hỏa của Tà Thần Chi Thụ khống chế.

Tà Thần phù thành công, khiến nội tâm của Lâm Minh có cảm giác thành tựu và thỏa mãn.

Đây là do hắn hao tốn tâm huyết suốt nửa năm mới hoàn thành, là tác phẩm cực phẩm, thế nhưng mà có thể nói nó là tạo nghệ cao nhất của Lâm Minh ở phương diện thần văn thuật hiện tại.

Mặc dù thời gian dài sau đó tại Lâm Minh chính thức đặt chân lục phẩm Thần Văn Sư. Hắn cũng khó có thành tựu vượt qua lần này.

Nhớ lại quá trình chế tác Tà Thần phù, trong nội tâm Lâm Minh cảm khái vô hạn, hắn có thể thành công là do một ít cơ duyên xảo hợp, hơn nữa Tà Thần Chi Thụ tiến hóa, nếu như thời gian lui về, hắn làm lại một lần cũng chưa chắc thành công.

Cầm tấm Tà Thần phù thành phẩm này, Lâm Minh tâm niệm khẽ động, đề bút viết lên góc phải Tà Thần phù một chữ "Lâm".

Đây là nhãn hiệu của Lâm Miunh.

Trừ Tà Thần phù ra. Lâm Minh còn chế tác bản cải tiến của Thiên Hỏa Phù.

Thiên Hỏa Phù trong ngũ phẩm thần văn phù không tính là xuất sắc, nó xem như bản thăng cấp của Niết Bàn Thiên Kiếp Phù, bởi vì có lý luận Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù ủng hộ, Lâm Minh cải tạo Thiên Hỏa Phù không tốn bao nhiêu khí lực.

Lâm Minh viết xuống dưới góc phải của Thiên Hỏa Phù họ của mình.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên. Người đến là Tiểu Ma Tiên.

Hôm nay Lâm Minh sẽ ra khỏi phòng, hẹn Tiểu Ma Tiên, ý định cùng nàng đi tham quan hội chợ bảo vật.

Đương nhiên còn là dò xét giao dịch nửa tháng sau đó.

...

Mấy ngày nay trong Thần Văn Thành chỉ có dùng hai chữ phồn hoa không đủ nói rõ.

Trên đường có thể tùy ý nhìn thấy Thần Quân, Thánh Chủ! Mà những người che dấu tu vị càng không ai dám đắc tội, nói không chừng là một Đại Giới Giới Vương, thậm chí là nửa bước Thiên Tôn!

Trước khi hội chợ bảo vật diễn ra một tháng là nơi tụ tập khoe của với nhiều người, đây là tạo thế cho đấu giá sẽ diễn ra sau đó.

Muốn vào hội chợ này phải lộ bảo vật ra, có thể hấp dẫn người mua, đến lúc đó lại bán cái giá tốt trên đấu giá hội.

Thậm chí rất nhiều thứ được giao dịch trong hội chợ này.

Mục tiêu của Lâm Minh lần này rất rõ ràng, chính là Long Tiên Thảo cùng Ngọc Long Giác, về phần Thôn Thiên Xà Đảm cùng Viễn Cổ Ngọc Tủy, nhà kho của Thần Văn Sư công hội có rồi.

Vốn dùng tư lịch của Lâm Minh không có quyền mua sắm tư liệu quý giá như thế, nhưng mà biểu hiện của Lâm Minh trong một năm qua quá chói mắt, cả Thần Văn Sư công hội không ai không biết Lâm Minh, càng khiến địa vị của Lâm Minh sớm không ai so sánh được.

Hơn nữa Lâm Minh trước đó còn không ràng buộc cống hiến các tuyệt chiêu ẩn giấu của ba người Chúc Xuyên khi trước cho Thần Văn Sư công hội, thông qua những kỹ thuật này Lâm Minh đạt được quyền hối đối Thôn Thiên Xà Đảm cùng Viễn Cổ Ngọc Tủy.

Đi bên trong Thần Văn Thành, Lâm Minh cảm giác ánh sáng bị che chắn, hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy trên bầu trời là một kiến trúc hình tròn, kiến trúc này có phương viên vài trăm dặm! Vô cùng khổng lồ, cao cao lơ lửng che phủ trên không trung của Thần Văn Thành!

Cả kiến trúc do hắc diện thạch kiến thành, dưới ánh mặt trời tỏa ra hắc mang lóng lánh, đây là một tòa thành to lớn trên không trung.

Nhìn ra xa xa, Lâm Minh có thể nhìn thấy rất nhiều võ giả đang ra ra vào vào trong kiến trúc này, giống như những con ong ra vào tổ.

Tòa thành thị trên không trung này chính là địa chỉ diễn ra đấu giá của Thần Văn Sư công hội.

Thần Văn Thành tấc đất tấc vàng, đất trống đã khai phát toàn bộ rồi, căn bản không thể dung nạp quá nhiều người.

Thời điểm diễn ra hội chợ bảo vật thì dùng tòa thành trên không là thích hợp nhất.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên bay lên tòa thành này.

Bay tới cửa lớn của tòa thành, dù Lâm Minh sớm có tưởng tượng, vẫn bị tràng cảnh làm khiếp sợ.

Phương viên trăm dặm, cửa hàng san sát, kỳ thật một tòa thành của phàm nhân có thể hơn mười dặm là thành thị lớn, thành thị trăm dặm dù đứng trên đỉnh núi cũng không nhìn hết.

Nhưng mà tòa thành rộng mấy trăm dặm trên không trung, bên trong dung nạp không gian to lớn giống như thế giới độc lập!

Lúc này hiện ra trước mặt Lâm Minh là một con đường to lớn, đủ để dung nạp hơn trăm người phi hành.

Han bên thông đạo là cửa hàng san sát.

Mỗi cửa hàng đều có cung điện lớn nhỏ, cánh cửa luôn rộng mở có rất nhiều cửa hàng bởi vì khoảng cách xa, nhìn ra xa xa chằng chịt giống như tổ ong.

Rất nhiều võ giả bay vào trong thông đạo, gặp được cửa hàng mình hứng thú thì bay vào trong.

Giá thuê cửa hàng trong hội chợ này rất đắt đỏ, có thể thuê được cửa hàng tốt đều là thế lực lớn.

Mà những cửa hàng không thuê nổi chính là ở quãng trường.

Trong tòa thành không trung này có quãng trường tung hoành mười dặm, có thể nhẹ nhõm dung nạp mười vạn người bày bán hàng hóa.

- Thật sự là một hồi thịnh hội.

Lâm Minh tán thán nói.

Tiểu Ma Tiên cũng khẽ cười nói:

- Xác thực là thế, tuy Tu La Lộ diện tích xa không bằng Thần Vực, nhưng mà trình độ phồn hoa thì hơn Thần Vực không ít.

Lúc ở Ma Thủy Thiên Cung, Tiểu Ma Tiên cũng xem như nhìn thấy đại tràng diện, nhưng có thể tụ tập nhiều Thần Quân, Thánh Chủ, Giới Vương và nhiều bảo vật đắt đỏ thế này thì không có.

- Vị công tử này, tiến tới xem áo này đi, tuyệt đối đẹp lại thực dụng, tặng cho tiểu thư bên cạnh ngươi, mặc vào nhất định phong thái mê người.

Lâm Minh đang nói chuyện với Tiểu Ma Tiên thì nghe giọng nữ ngọt ngào vang lên bên tai.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Tiểu Ma Tiên trong bất tri bất giác đi tới cửa hàng quần áo.

Trong cửa hàng này đủ loại quần áo, những quần áo này kém nhất là trung phẩm linh khí.

Loại vật này sau khi Lâm Minh mua đại thế giới đan xem như xa xỉ phẩm, nhưng mà thực lực Lâm Minh hiện tại đã đuổi kịp và vượt qua Giới Vương, thân gia còn giàu hơn Thần Vực Giới Vương rất nhiều lần, mua cái áo trung phẩm linh khí với Lâm Minh mà nói không coi vào đâu.

- Các ngươi lấy phẩm chất cao một chút.

Lâm Minh không cảm thấy hứng thú với những cái áo này, nhưng hắn đột nhiên nhớ tới chính mình dường như chưa từng tặng lễ vật nào cho Tiểu Ma Tiên, cửa hàng này bán quần áo tuy phẩm chất khá, Lâm Minh không để ý, nhưng mà mỹ quan chế tác rất tuyệt, mặc lên người Tiểu Ma Tiên nhất định nhìn rất đẹp.

- Tốt.

Nhìn thấy Lâm Minh ra tay rộng rãi như thế, nữ tử bán quần áo càng ân cần, rất nhanh đi vào trong cửa hàng lấy ra vài món tốt nhất, Tiểu Ma Tiên cười mỉm chọn một kiện, tám vạn điểm tích lũy, đối với tài sản của Lâm Minh mà nói chỉ là mưa bụi.

Tiểu Ma Tiên rất vui vẻ đi vào phòng thử đồ, đối với nàng mà nói đây là một kiện quần áo đẹp, đương nhiên trọng yếu nhất nó là do Lâm Minh tặng.

- Vị cô nương này, ta muốn hỏi ngươi một chút, ta muốn mua vài loại tài liệu trân quý trong hội chợ bảo vật, đi nơi nào có thể tìm được?

Lâm Minh vừa vặn mượn cơ hội mua quần áo, tìm hiểu vị trí của những tài liệu này trưng bày ơ đâu, miễn cho chính mình đi loạn.

- Tài liệu trân quý? Quý hiếm thế nào?

Nữ tử bán quần áo mỉm cười hỏi, Lâm Minh ra tay rộng rãi, làm cho thái độ nàng tốt tới cực điểm.

- Điểm tích lũy ngàn vạn trở lên.

Lâm Minh không muốn kinh thế hãi tục, chỉ nói ngàn vạn, kỳ thật hắn mua tài liệu giá chừng mấy tỷ a.

Dù là như thế, nữ tử bán quần áo cũng phải che miệng lại, ngàn vạn điểm tích lũy, cho dù một ít Giới Vương lăn lộn kém cỏi thì đây cũng là toàn bộ tài sản của bọn họ, bởi vì bọn họ nhiều nhất chỉ có một hai ngàn vạn mà thôi.

Nam tử trước mắt nhìn quá trẻ tuổi, vừa ra tay muốn mua tài liệu ngàn vạn điểm tích lũy, thật sự là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

- Những vật phẩm trân quý như vậy đều nằm trong sảnh trưng bày ở trung ương, có nhiều thứ thậm chí vượt qua cả ức, nhưng mà tiến vào sảnh khách quý cần thân phận khách quý, hoặc là có tài phú vượt qua năm ngàn vạn trở lên.

Nữ hài có chút kính sợ nhìn qua Lâm Minh, nói như thế vẫn vẽ cho một tấm bản đồ.

- Cảm tạ!

Lâm Minh nhìn qua tấm bản đồ, các nơi trong đó được đánh dấu kỹ càng, ngược lại giúp Lâm Minh rất nhiều, hắn lúc này mang theo Tiểu Ma Tiên bay tới sảnh khách quý.

Trong sảng khách quý này toàn bộ do từ Kim Thần Thạch chế tạo, Lâm Minh lộ ra một trương ngọc giản năm ngàn vạn điểm tích lũy, rất thuận lợi tiến vào trong đó.

Vừa tiến vào sảnh khách quý, hào khí nơi này đã khác hoàn toàn.

Bên ngoài sảng khách qusy thì ồn ào, bên trong thì người cũng không nhiều, cả đại sảnh đầy mùi thuốc, đây là hương khí của linh dược.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn tạo nghệ trên thuật luyện đan cũng phi thường cao, hắn phân biệt ra được vài loại, mà những đan dược có dược hương cũng có giá hơn năm ngàn vạn.

Điểm này khiến Lâm Minh càng chờ mong với sảng khách quý, ở chỗ này hắn mới có thể tìm được Long Tiên Thảo cùng Ngọc Long Giác.

Chương 1620: Thần Hư quận vương

- Xin hổi vị công tử này, ta có thể giúp ngài cái gì không?

Sau khi Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vào sảnh khác quý không lâu, liền có một thị nữ mỹ mạo chào đón, đãi ngộ của khách quý quả nhiên khác biệt.

- Ta muốn xem danh sách đồ vật trong đây.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua thị nữ, thị nữ trong sảnh khách quý mặc trang phục thống nhất, trên ngực của các nàng thêu tiêu chí Văn Đan thương hội.

Rất nhanh thị nữ đưa một ngọc giản vào tay Lâm Minh, Lâm Minh đang muốn dò xét nội dung trong ngọc giản, đúng vào lúc này hắn đột nhiên rùng mình, một khắc này có một cảm giác xẹt qua người của hắn.

Cảm giác này phi thường ẩn nấp, nếu như không phải linh hồn lực của Lâm Minh cường đại, căn bản không phát giác được.

Lâm Minh nhíu mày, người nào đang dò xét hắn?

Trong cảm giác vừa rồi Lâm Minh cảm nhận được cảm giác lạnh như băng, đối phương chỉ sợ không có hảo ý.

Lâm Minh cầm ngọc giản bất động thanh sắc, cảm giác quét qua đám người trong đại sảnh, nhưng lại không biết cảm giác này là của người nào.

Điểm này làm nội tâm của Lâm Minh càng nghiêm nghị, chuyện này ý nghãi cảnh giới đối phương cao hơn mình nhiều.

- Thực lực mạnh hung hãn như thế, chẳng lẽ lại là Đại Giới Giới Vương?

Trong nội tâm Lâm Minh nghi hoặc khó hiểu, hắn tại Thanh

Nguyệt Môn ẩn cư hơn hai mươi năm, tự học thần văn thuật, xuất thế thì tới Thần Văn Thành, lại khổ tu hơn một năm.

Trong đó Lâm Minh không cảm giác mình trêu chọc cừu gia gì, về phần cừu gia trước kia là Tạo Hóa thánh tử, Thiên Minh Tử đã sớm bị Lâm Minh giết, sát thủ tổ chức Thiên La xa cách hơn hai mươi năm đã không có lý do ra tay với hắn, mà cho dù bọn chúng muốn động cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Lâm Minh cảm giác hắn hiện tại không có người chú ý mới đúng, làm sao tới mua tài liệu đã bị người ta nhìn chằm chằm vào?

- Lâm ca, như thế nào?

Tiểu Ma Tiên phát hiện Lâm Minh dị thường, mở miệng hỏi.

- Không có gì, có người đang nhìn trộm ta. Hơn nữa cảnh giới rất cao.

Lâm Minh lưu tâm và nói:

- Không để ý tới hắn, chỉ cần ở trong Thần Văn Thành, kẻ đó cũng không thể như thế nào cả, chúng ta chú ý là được. Hắn sớm muộn gì cũng nhảy ra.

Lâm Minh nói như vậy đột nhiên con mắt sáng ngời. Bởi vì cảm giác vừa rồi không hữu hảo, hắn không sao cả chú ý ngọc giản, mà bây giờ xem xét thì hắn thấy trong ngọc giản đã tìm được vài loại hắn phi thường hứng thú.

Trong đó có một kiện tên long tộc khế ước là linh bảo đỉnh cấp, mà tài liệu luyện chế nó đương nhiên là Ngọc Long Giác mà Lâm Minh cần!

- Ngọc Long sống hơn ức năm, hơn nữa long giác có huyết tủy bảo lưu hoàn hảo, thập phần khó được! Đáng tiếc nó bị luyện chế thành linh bảo, giá cả so với tài liệu còn đắt hơn nhiều, nhưng mà mặc dù như vậy ta cũng phải mua lại, tài liệu trân quý có thể ngộ mà không thể cầu.

Lâm Minh chỉ cần lấy Ngọc Long Giác ra luyện dược, dù cho linh bảo báo hỏng cũng không đáng tiếc.

- Xem ra ta chuẩn bị hai tỷ điểm tích lũy có chút không đủ... Đồ vật trong danh sách có không ít thứ ta cần, đến lúc đó nếu ta muốn mua mà không đủ điểm tích lũy, vậy thì không thể mua lại, quá đáng tiếc.

Lâm Minh tính toán vẫn cảm thấy hai tỷ điểm tích lũy đúng là giật gấu vá vai, không đủ dùng.

Hắn quá ít điểm tích lũy.

- Tiên nhi, chúng ta đi nhìn xem Ngọc Long Giác rốt cuộc là phẩm chất nào.

- Tốt!

Tiểu Ma Tiên trả lời, hai người bọn họ đi tới nơi trưng bày tài liệu.

Mà sau khi Lâm Minh rời khỏi, cách bọn họ không xa có một phòng khách quý nghỉ ngơi, nơi này bố trí trận pháp ngăn cách tất cả.

Trong phòng này phủ lông thái cổ hung thú, trên mặt thảm để một bàn trà, chung quanh bàn trà có mấy nam nữ đang ngồi, đang chậm rãi thưởng thức trà.

Một thị nữ mỹ mạo quỳ gối trên thảm, nàng đang pha trà, thủ nghệ rất tinh xảo.

- Lá trà chúng ta vừa mua cần mười vạn điểm tích lũy một lượng, vạn năm mới ngắt một lần, lại dùng bảy mươi hai loại thiên tài địa bảo phối hợp cùng lên men mới sinh ra trà cực phẩm, thật sự là trà ngon, điểm tích lũy này không có phí công.

Nói chuyện là một nam tử áo xanh, hắn quần áo bình thường, nhìn qua giống như tú tài phàm nhân, một thân tu vị nội liễm khiến người ta không nhìn ra sâu cạn.

Bên cạnh hắn còn có mấy thanh niên nam nữ đang ngồi, mấy người kia đều mặc quần áo cực phẩm, đầu đội bảo quan, căn cơ vững chắc, khí chất bất phàm, hiển nhiên đều là nhân kiệt, những người này lấy nam tử áo xanh vi tôn.

Chung quanh bàn trà trừ mấy thanh niên nam nữ ra, còn có một lão giả bọc áo choàng màu đen, khí thế toàn thân âm trầm lạnh lẽo.

- Hoắc lão, như thế nào... Ngươi dường như có tâm sự...

Nam tử áo xanh nhìn qua lão giả áo choàng đen, khẽ cười nói:

- Trà tốt như vậy nên phẩm một chút...

- Không có gì, gặp được người ta không vui...

Lão giả áo choàng đen giọng nói âm trầm, dưới áo choàng của hắn mơ hồ có thể nhìn thấy đôi mắt già nua sắc bén như mắt ưng.

Lão giả áo choàng đen nói thế nam tử áo xanh hỏi thêm.

- Người nào khiến Hoắc lão không vui?

- Hắc hắc...

Lão giả áo choàng đen khóe miệng nhếch lên, âm trầm cười hai tiếng, nói:

- Một tiểu tử không biết xuất hiện từ đâu, hắn chế tác một tấm tứ phẩm thần văn phù có thể sử dụng nhiều lần, gọi là Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, Hạo Nguyệt quận vương có nghe qua tin này không?

- Là Lâm Minh?

- Đúng, chính là hắn!

Lão giả áo choàng đen dường như không muốn nói cái tên này, mà nam tử áo xanh gọi là Hạo Nguyệt quận vương cười ha hả, nói:

- Hoắc lão, ngươi vẫn canh cánh trong lòng chuyện phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù lúc trước thất bại à? Hoắc lão có thể xem như đệ nhất nhân trong hắc ám Thần Văn Sư, nhưng mà lần này thất bại chẳng trách Hoắc lão nhớ mãi không quên, ta đánh giá bản thân tên Lâm Minh kia có truyền thừa đặc thù...

Hạo Nguyệt quận vương ý vị thâm trường nói ra, lão giả áo choàng đen trước mặt hắn chính là Dật Lưu đại sư phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù thất bại năm trước.

Dật Lưu đại sư vốn tên là Hoắc Dật Lưu, nhưng mà tên của hắn ít người biết tới.

Thần Văn Sư công hội tổ chức hội chợ bảo vạt, xem như thịnh hội của nội Tu La Lộ, Hoắc Dật Lưu với tư cách Thần Văn Sư, đương nhiên sẽ không bỏ qua thịnh hội này, hắn còn trông cậy vào trong thịnh hội này tìm được tài liệu trân quý đấy.

Nhưng mà thanh danh hắc ám Thần Văn Sư xác thực không dễ nghe, rất nhiều Thần Văn Sư tự nhận chính nghĩa thề bất lưỡng lập với hắc ám Thần Văn Sư, với tư cách người sinh hoạt trong bóng tối, Hoắc Dật Lưu tham gia hôi chợ bảo vật của Thần Văn Sư công hội phải mặc áo choàng che dấu thân phận.

- Truyền thừa...

Hoắc Dật Lưu ánh mắt bắn hàn quang, Hạo Nguyệt quận vương nói hắn cũng nghĩ tới.

Đối với Lâm Minh, Hoắc Dật Lưu chỉ dùng hai chữ thống hận để hình dung.

Tuy Lâm Minh không có trêu chọc Hoắc Dật Lưu, nhưng vì Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của Lâm Minh mà Hoắc Dật Lưu tổn thất trận bàn giá trị hai ức điểm tích lũy! Trừ chuyện đó ra khiến thanh danh của hắn bị tổn thất!

Hiện tại trong hắc ám Thần Văn Sư giới đều thịnh truyền Hoắc Dật Lưu hắn bại bởi một tiểu bối, chuyện này làm cho Hoắc Dật Lưu càng phiền muộn.

Về phần dùng Thần Văn Sư công hội làm đại biểu, đám Thần Văn Sư tự cho là chính nghĩa không ngừng chê cười Hoắc Dật Lưu.

Chuyện này khiến Hoắc Dật Lưu không thư thái. Hắn tao ngộ mấy chuyện không may đều do Lâm Minh ban tặng, cho nên dù Lâm Minh đã hơn một năm không ra ngoài, thực sự vẫn kết cừu nhân mà không hiểu thế nào.

Mấy tháng qua Hoắc Dật Lưu chuyên môn sưu tập tình báo có liên quan tới Lâm Minh, từ hình ảnh lưu lại nhìn thấy dung mạo Lâm Minh, cho nên có thể liếc cái là nhận ra Lâm Minh.

- Lâm Minh... Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù...

Hạo Nguyệt quận vương khuấy động lá trà, khóe miệng cong lên.

Nhìn thấy biểu lộ của Hạo Nguyệt quận vương như vậy, trong nội tâm Hoắc Dật Lưu khẽ động, hắn ẩn ẩn đoán được cái gì.

- Hạo Nguyệt quận vương, vừa ý truyền thừa của Lâm Minh sao?

- Ha ha!

Hạo Nguyệt quận vương cao giọng cười cười, nói:

- Đúng vậy, tên trẻ tuổi Lâm Minh kia tiếp xúc thần văn thuật không dài, hẳn hẳn là có truyền thừa thần văn thuật không giống người thường, mà bộ truyền thừa này ta rất xem trọng! Lâm Minh có thể cải tiến Hủy Diệt Hỏa Phù cũng bởi vì truyền thừa này, Hoắc lão cho tới bây giờ chưa tiếp xúc qua môn phái của Lâm Minh, tự nhiên không hiểu truyền thừa của hắn, phá giải thất bại chẳng có gì lạ.

- Cho nên Hoắc lão không phải bại bởi Lâm Minh kia, mà là thua bởi truyền thừa thần bí sau lưng của hắn.

Hạo Nguyệt quận vương nói như vậy, Hoắc Dật Lưu sắc mặt tốt hơn một ít, hắn cũng không tin Lâm Minh một tiểu bối có tạo nghệ vượt qua hắn, chỉ có thể nói tất cả thành tựu của hắn đều nằm trên truyền thừa.

Hạo Nguyệt quận vương nói ra:

- Ta hoài nghi Lâm Minh tu tập cái bộ truyền thừa này có một phương pháp đặc thù, có thể làm cho thần văn phù lợi dụng nhiều lần, nhưng mà Lâm Minh chỉ là cải tạo Hủy Diệt Hỏa Phù, cũng không phải quá nghịch thiên, tứ phẩm thần văn phù đỉnh cấp, cho dù uy lực có lớn cũng chỉ là tứ phẩm mà thôi.

- Mà bộ truyền thừa này nằm trong tay Lâm Minh quá phí của trời, nếu nằm trong tay của ta sẽ phát huy càng lớn.

Hạo Nguyệt quận vương trong khi nói chuyện, trong ánh mắt tinh quang lập loè.

Hoắc Dật Lưu nội tâm khẽ động, cười hắc hắc nói:

- Hạo Nguyệt quận vương hảo phách lực, lão phu cũng muốn đạt được truyền thừa của tiểu tử này, nhưng mà sau lưng của hắn có khả năng là sư phụ cường đại, mới không dám vọng động.

Nghe Hoắc Dật Lưu nói thếHạo Nguyệt quận vương lơ đễnh cười một tiếng, nói:

- Sư phụ hắn cũng chính là Thiên Tôn sao? Một Thiên Tôn với thế lực lớn mà nói, cho dù là Thần Văn Sư công hội, Tinh Cực thánh địa cũng không dám đắc tội, nhưng mà với Thần Hư Thần Quốc mà nói chỉ là phiền toái, tính toán không là cái gì.

Hạo Nguyệt quận vương nói thập phần tự tin, hắn cũng có tư cách tự tin, bản thân hắn tuy là Giới Vương, nhưng sau lưng có Thần Hư Thần Quốc, mà Thần Hư Thần Quốc là thế lực chân thần.

Năm đó thần tộc có hai Thiên Tôn đỉnh cấp -- Thần Miểu! Thần Hư!

Hai Thiên Tôn đỉnh cấp này là thân huynh đệ, về sau Thần Miểu ngoài ý muốn mất tích, mà Thần Hư lại bước vào Chân Thần Cảnh, từ đó về sau sáng lập nên Thần Hư Thần Quốc!

Nói đến đây Hạo Nguyệt quận vương đứng lên, nói:

- Đi, Hoắc lão và ta nên đi chiếu cố gia hỏa Lâm Minh này!

Chương 1621: Ngọc Long Giác

Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên được thị nữ dẫn dắt đi, đi vào trong khu vực trung tâm.

Mà trên mặt đất được lát bằng thủy tinh trong suốt, loại thủy tinh này không có một tia tạp chất, nếu như tay phải không chạm vào thì căn bản không nhìn ra nó tồn tại.

Đi trên thủy tinh này giống như đang đi trên không trung, cúi đầu xuống có thể nhìn thấy Thần Văn Thành bên dưới.

Trong thành có các kiến trúc nguy nga, bây giờ biến thành đồ chơi nhỏ, mà trên đường phố người đi đường thì nhỏ như con kiến.

Đi vào chỗ này ngược lại người ta có cảm giác như dẫm Thần Văn Thành dưới chân của mình.

- Công tử người xem, phía trước trong gian nhà bằng gỗ chính là nơi đặt linh bảo long tộc khế ước, muốn đi vào bên trong phải tuân thủ quy tắc giao dịch.

Nữ hài phục vụ đưa một cái ngọc giản cho Lâm Minh, ngọc giản có khắc.

- Những điều cần biết trong khu giao dịch.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua thì thấy bên trong ngọc giản có mười cái quy tắc, đại khái là mua bán tự nguyện, giao dịch công bằng, một khi giao dịch không được đổi ý, không được ép mua ép bán.

Lâm Minh thu ngọc giản, mỉm cười giao một huy chương một trăm điểm tích lũy cho nữ hài này.

Nhìn thấy như vậy nữ hài rất vui mừng, số tiền boa này còn nhiều hơn tiền lương một năm của nàng.

Nữ hài vui mừng rời đi, mà Lâm Minh thì đi vào căn nhà gỗ kia.

Trong gian phòng gỗ này có đặc long tộc khế ước, chỉ gian phòng phạm vi mười trượng đã đặt mười món đồ.

Trong đó khiến người ta chú ý nhất chính là trung ương nhà gỗ này có một khối ngọc điêu khắc bạch long, điêu khắc này giống bạch long như đúc, giống như nó sống lại vậy.

Trong điêu khắc bạch long này ở đầu rồng ngậm một hộp ngọc, chung quanh hộp ngọc này có trận pháp gia trì, Lâm Minh chỉ quét mắt nhìn qua một vòng, đánh giá đại khái uy lực của nó, mặc dù cường giả Giới Vương cũng đừng mong đánh vỡ nó trong thời gian ngắn.

Nhưng mặc dù cách trận pháp. Lâm Minh vẫn cảm giác được trong hộp ngọc ẩn ẩn phong tỏa lực lượng cường đại, khí huyết bành trướng kinh người.

Nếu như không có đoán sai, trong hộp ngọc này đúng là Ngọc Long Giác luyện chế mà long tộc khế ước!

- Loại bảo bối này chính là Thiên Tôn Linh Bảo a... Tất nhiên giá cả xa xỉ!

Từ thể tích mà nhìn. Hộp ngọc này chỉ có một mét vuông, cũng nói đúng hơn long tộc khế ước này dày ngắn một thước.

Một Ngọc Long Giác có thể dài cả trăm trượng, nhưng mà dùng một ít bí pháp có thể áp súc nó lại.

Ví dụ như lúc trước Lâm Minh dùng Thương Long chi cốt, hắn dùng bí pháp luyện chế thành long cốt xá lợi.

Nhìn thấy Lâm Minh tiến vào, chưởng quầy béo nheo mắt nhìn qua Lâm Minh.

Tuy Lâm Minh tuổi còn trẻ, tu vị cũng không cao, nhưng mà chưởng quầy béo này tuyệt đối không xem nhẹ Lâm Minh, có thể tiến vào trong sảnh khách quý thì kẻ nào cũng không thể coi thường, người trẻ tuổi như thế bởi vì sau lưng có thế lực to lớn.

- Vị công tử này có hứng thú với long tộc khế ước sao?

Chưởng quầy béo đứng lên, trên mặt mỉm cười ấm áp, tu vị của hắn là Thần Quân kỳ, hắn chỉ là người trong coi nhà gỗ, đây là bảo vật của chủ nhân hắn.

- Có thể lấy ra nhìn không?

Lâm Minh cảm giác bị trận pháp ngăn cách ở bên ngoài, căn bản không thấy được tình cảnh trong hộp ngọc.

Chưởng quầy béo lắc đầu nói:

- Thật sự có lỗi, long tộc khế ước bị trận pháp phong cấm, ta không cầm ra được, mặc kệ khách nhân nào đến cũng chỉ có thể nhìn, giao dịch chính thức sẽ bắt đầu ở đấu giá hội, đến lúc đó công tử tự nhiên có thể thấy chân diện mục của nó.

- Ân...

Lâm Minh khẽ gật đầu, bảo vật cấp bậc này bảo trì cảm giác thần bí cũng là đương nhiên.

- Cái long tộc khế ước này phẩm cấp là Thiên Tôn Linh Bảo sao?

- Đúng vậy, đây là chủ nhân nhà ta lấy được trong một bí cảnh, lúc ấy lần đó bí cảnh rất nguy hiểm, Giới Vương tham dự vào có hơn mười người, chủ nhân nhà ta có số mệnh gia thân mới may mắn đắc thủ!

Thời điểm này chưởng quầy béo đã nói lai lịch của nó thật sinh động.

Lâm Minh cũng không phải hoài nghi, một bí cảnh có chứa Thiên Tôn Linh Bảo hấp dẫn hơn mười Giới Vương đi thám hiểm lại bình thường.

Trong lòng của hắn suy tính giá trị của long tộc khế ước này, so về Hỗn Nguyên chi môn, Hỗn Nguyên chung tự nhiên kém hơn, cũng không biết chênh lệch bao nhiêu.

Một tháng sau sẽ đấu giá, tất nhiên sẽ tăng giá thập phần không hợp thói thường!

Lâm Minh càng cảm thấy hai tỷ điểm tích lũy của mình không đủ dùng.

Hắn đành phải trong một tháng ngắn ngủi này lại lấy tới thật nhiều điểm tích lũy, nếu không sẽ thất bại trong đấu giá.

Mà những tài liệu này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Bại lúc này thì tiếp theo không biết phải đợi tới khi nào, Lâm Minh không chờ được.

- Các ngươi đập giá khởi điểm có thể lộ ra không?

Lâm Minh hỏi chưởng quầy béo.

- Cái này... Hiện tại còn không có định, nhưng có lẽ tầm năm ức tới một tỷ.

- Ân, biết rõ.

Chưởng quầy béo nói giá cả không có vượt qua dự kiến của Lâm Minh, mà hắn cuối cùng cho rằng giá tăng gấp đôi cũng không lạ.

- Vị khách quan này, long tộc khế ước bây giờ còn không có bán, nhưng mà có nhiều thứ khả năng có tác dụng với khách quan, không bằng xem trước nhé?

Chưởng quầy béo nói xong lấy một số thứ ra.

Đồ vật có thể bày trong sảnh khách quý tự nhiên không là phàm phẩm, Lâm Minh quét mắt nhìn qua một vòng, liền phát hiện vài kiện linh khí giá trị thật lớn và đan dược phẩm cấp cao.

Nhưng mà những vật này, cũng không thể hấp dẫn Lâm Minh, Lâm Minh để ý là vòng cổ.

Lâm Minh nhãn lực phi phàm, hắn nhìn ra trên vòng cổ khắc một tấm thần văn phù.

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của đám người Chúc Xuyên, cũng rất hiểu thần văn phù, hắn nhận ra đây là một tấm lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp, thậm chí có thể nói là tiếp cận thất phẩm thần văn phù, tên là "Tâm Linh Phù".

Hiểu quả của nó chính là ghi nhớ khí tức linh hồn của một người, đến lúc đó chủ nhân vòng cổ này có thể lợi dụng vòng cổ thư từ qua lại với nhau, chỉ cần ở cùng vị diện, dù là cách xa nhau một triệu tỷ (*10^14) dặm thì dùng "Tâm Linh Phù" khắc trên vòng cổ có thể truyền đạt tin tức qua lại! Điểm này không phải truyền âm phù có thể so sánh.

Mặc dù nói "Tâm Linh Phù" thuộc về lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp, nó chỉ có tác dụng thư từ qua lại chỉ hạn chế trong hai người mà thôi, cho nên nó trong lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp tác dụng không lớn, hơn nữa nó dùng không ít tài liệu trân quý, thành phẩm đắt đỏ, cho nên không ít Thần Văn Sư không chế tác nó.

Ngẫu nhiên sẽ có Thần Văn Sư tốn hao tinh lực không nhỏ làm một tấm Tâm Linh Phù, hơn phân nửa là cần làm chuyện đặc thù, ví dụ như bảo vệ người trọng yếu, chỉ cần cùng một vị diện. Cho dù ở nơi nào thì cũng có thể tập trung vị trí của đối phương.

Dùng phẩm cấp của Lâm Minh hiện tại còn chưa chính thức bước vào lục phẩm Thần Văn Sư, "Tâm linh phù" hắn làm không được.

Kể cả đám người Chúc Xuyên cũng không biết chế tác "Tâm linh phù".

Vòng cổ này đối với Lâm Minh mà nói có tác dụng phi thường lớn.

Hắn có ý định mua lại, cho Tiểu Ma Tiên mang lên, như vậy hắn có thể tùy thời trò chuyện với Tiểu Ma Tiên. Biết rõ Tiểu Ma Tiên đang ở đâu làm gì, tương lai có tác dụng trọng yếu.

Nếu như Lâm Minh thông qua thí luyện cuối cùng, còn có thể mang pháp tắc Tu La Thiên Đạo mang vào Thần Vực, như vậy vòng cổ này trong Thần Vực cũng có thể sử dụng, đến lúc đó Lâm Minh cũng có thể chú ý tình trạng của Tiểu Ma Tiên tại Ma Thủy Thiên Cung, nếu không Lâm Minh sẽ lo lắng Tiểu Ma Tiên đến Ma Thủy Thiên Cung có bị Ma Thủy Thiên Tôn phát hiện dấu vết để lại và tiếp theo bị giam lỏng.

- Vòng cổ này bán thế nào?

- Khách quan hảo nhãn lực, vòng cổ này gọi là ‘ Thiên Lý Liên Tâm ’, là lễ vật tốt nhất tặng người mình yêu, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thời liên hệ, giá cả ba ngàn vạn.

Chưởng quầy béo nói xong, nịnh nọt nhìn qua Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên nhíu mũi, nói ra:

- Quá đắt, ba ngàn vạn mua một vỏng cổ chỉ thư từ qua lại sao?

Nghe Tiểu Ma Tiên nói thế chưởng quầy béo nói:

- Vị cô nương này, chúng ta đưa ra giá chân thật đấy.

Lâm Minh nhớ rõ trước đó xem qua "Những điều cần biết trong giao dịch", trong đó có một cái ghi vật phẩm đều ghi giá thật, thực tế trong sảnh khách quý, mỗi vật phẩm trước khi định giá đều có người của Văn Đan thương hội chuyên môn xác minh giá cả.

Dùng kinh nghiệm của Lâm Minh cũng biết giá tiền chế tác Tâm Linh Phù, tác dụng nó nhỏ nhưng giá thành làm ra rất cao.

Hắn nói ra:

- Ta mua.

Trong khi nói chuyện, Lâm Minh xuất ra một ngọc giản điểm tích lũy, ba ngàn vạn điểm tích lũy cứ thế bay đi.

- Lâm ca ngươi nên dùng cho đấu giá...

Tiểu Ma Tiên vội vàng kéo cánh tay Lâm Minh.

- Đấu giá ít đi ba ngàn vạn cũng không dùng cái gì, vòng cổ này ta mua, về sau khẳng định cần dùng đến.

Lâm Minh nghiêm túc, trực tiếp giao điểm tích lũy.

- Tốt lắm!

Nhìn thấy ba ngàn vạn điểm tích lũy, chưởng quầy béo mặt hớn hở.

Hắn vừa mói đưa tay lấy vòng cổ, còn không có chính thức cầm trong tay, đột nhiên một giọng nói truyền tới từ sau lưng.

- Thiên Lý Liên Tâm? Tên rất hay, chưởng quầy, không vội giao dịch, vòng cổ này ta có hứng thú!

Nghe giọng nói thì nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn quay đầu nhìn sang, sau lưng hắn có bốn năm nam nữ đi tới, mà quần áo trên người bọn họ giống nhau, hiển nhiên xuất từ cùng một thế lực.

Mà bên cạnh những nam nữ này còn có lão giả toàn thân mặc áo choàng đen, làm cho Lâm Minh phi thường lưu ý, từ trên người của lão giả này có khí tức khiến Lâm Minh lưu ý.

Khí tức rét lạnh này Lâm Minh ngay từ đầu tiến tiến vào sảnh giao dịch đã cảm giác được!

- Chính là người này nhìn trộm ta?

Lâm Minh nhướng mày, trong lòng của hắn không có nửa điểm ấn tượng với hắn, hắn lần đầu tiên gặp được người này, vì sao đối phương thăm dò hắn?

Bên trong áo choàng đen chính là Hoắc Dật Lưu, cảm nhận được ánh mắt của Lâm Minh thì hắn tươi cười không hảo ý, bên dưới áo choàng đen chỉ nhìn thấy nụ cười già nua của hắn, nhìn qua thập phần âm trầm.

Chương 1622: Áp chế Hạo Nguyệt

Nhìn thấy lão giả áo choàng đen và nam tử áo xanh thì nội tâm của Lâm Minh trong sinh ra cảm giác đối phương xuất hiện vào lúc này, không phải nhắm vào vòng cổ Thiên Lý Liên Tâm mà tới, mà sợ rằng tới vì bản thân của hắn.

Hắn bất động thanh sắc, yên lặng nhìn qua nam tử áo xanh giống như tú tài phàm nhân này, cũng quan sát lão giả áo choàng đen này.

- Chưởng quầy, ta vừa rồi nghe nói vòng cổ này bán ba ngàn vạn đúng không? Ta nhiều thêm một ngàn vạn, bán cho ta chứ?

Hạo Nguyệt quận vương trong khi nói chuyện thì đưa mắt nhìn qua nữ tử nổi bật bên cạnh.

- Tinh sư muội, sắp tới sinh nhật của ngươi rồi, vòng cổ này xem như lễ vật tặng sư muội, ngươi mang lên sau này chắc chắn sẽ rất hấp dẫn a.

Hạo Nguyệt quận vương nhìn qua nữ tử thân hình có lồi có lỗm, vô cùng xinh đẹp.

Nghe được Hạo Nguyệt quận vương tặng lễ vật cho mình, trong nội tâm nàng trì trệ, khó tin tưởng đây là thật, nàng vốn thích Hạo Nguyệt quận vương, nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương trong tông môn quá xuất chúng, Hạo Nguyệt quận vương cũng chưa từng tặng lễ vật cho nàng bao giờ cả.

- Thậc?

Tinh sư muội này sắc mặt vô cùng mừng rỡ và khiếp sợ.

- Tự nhiên là thật.

Hạo Nguyệt quận vương nhẹ nhàng sờ sờ đôi má nữ tử này, tiếp theo hắn nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm.

Hắn tự nhiên không phải vừa ý vòng cổ này, hắn chỉ đang thăm dò Lâm Minh.

Hắn muốn thử dò xét tính cách của Lâm Minh và thân gia của Lâm Minh.

Nếu như sau lưng Lâm Minh có sư phụ là chân thần, mà không phải Thiên Tôn thì bao nhiêu điểm tích lũy đối với Lâm Minh mà nói đều là mưa bụi. Tuy Hạo Nguyệt quận vương xem ra, Lâm Minh có sư phụ Chân Thần khả năng cực thấp. Nhưng mà hắn phải phòng bị một chút, Chân Thần tuyệt đối không phải hắn đắc tội nổi.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, không nói gì, tên chưởng quầy bán vòng cổ thì sững sờ. Hắn bán ra thương phẩm nào cũng có lợi, nếu như giá sau cao hơn giá trước, chỗ tốt của hắn sẽ nhiều hơn, đương nhiên hắn hy vọng bán vòng cổ giá cao cho Hạo Nguyệt quận vương.

Mà lúc này Tinh sư muội cũng dùng ánh mắt thị uy nhìn qua Tiểu Ma Tiên, dường như đang biểu hiện sự ưu việt của mình với Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên chỉ cười lạnh một tiếng, nàng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương và Tinh sư muội kia. Không hề cố kỵ nói ra:

- Dùng hơn một ngàn vạn tranh giành cái này. Có ý tứ sao? Một kẻ ỷ vào thế lực sau lưng của mình đi tuyên dương mình nhiều tiền, sợ người khác không biết mình là đồ tâm thần ngu xuẩn à?

Tiểu Ma Tiên tự nhiên không biết lão giả áo đen cùng Hạo Nguyệt quận vương đang nhắm vào Lâm Minh, nàng trực tiếp xem tên này là nhị thế tổ ngu xuẩn não tàn.

Câu này khiến sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương trầm xuống, nghe Tiểu Ma Tiên nói lời này hắn không có cảm giác tiếp tục nâng giá.

Tiểu Ma Tiên nhìn qua Lâm Minh. Không sao cả nói ra:

- Lâm ca. Hắn muốn tranh giành thì cho hắn, ta cũng không có hứng thú với cái vỏng cổ này, người ta bán ba ngàn vạn còn không ngại đắt. Hắn còn tăng thêm một ngàn vạn, đúng là ngu xuẩn.

Tiểu Ma Tiên nhãn lực rất tốt, hắn nhìn thấy quần áo của Hạo Nguyệt quận vương đang mặc và đánh giá đám người chung quanh, những kẻ này là người của thế lực lớn, bản thân còn ưa thích tranh giành khí phách, những kẻ theo chân tên này cũng chẳng phải thứ gì tốt.

Tuy Lâm Minh thân gia phong phú, muốn tranh giành "Thiên Lý Liên Tâm" này sẽ làm được, nhưng mà trên đầu chữ tài có dao, đương nhiên không không thể tiêu xài hoang phí đi so ai nhiều tiền với người này, làm vậy quá ngu xuẩn.

Cho nên Tiểu Ma Tiên mới cố ý nói ra lời này, trấn an Lâm Minh, bảo Lâm Minh buông tha đi.

Lâm Minh tự nhiên biết rõ ý tứ của Tiểu Ma Tiên, hắn mỉm cười, nói ra:

- Ta mua vỏng cổ này thì không thể cho kẻ khác cướp đi, huống chi vòng cổ này hữu dụng với chúng ta.

- Lâm ca, ngươi như thế nào...

Tiểu Ma Tiên ngẩn ngơ, trong ấn tượng của nàng, Lâm Minh không phải người không lý trí như vậy, trên đường đi bị chó cắn một cái, cũng không thể cắn nhau với nó a.

- Không có sao.

Lâm Minh khoát khoát tay.

Nghe được Lâm Minh nói như vậy, Hạo Nguyệt quận vương lộ ra vài phần ngoài ý muốn, hắn vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ mượn thang của Tiểu Ma Tiên mà buông tha "Thiên Lý Liên Tâm", lại không nghĩ Lâm Minh nói ra lời này.

- Có ý tứ, nếu ngươi có hứng thú, ta đây tranh với ngươi một chút, ta lại ra thêm một ngàn vạn, năm ngàn vạn, ngươi thì sao?

Hạo Nguyệt quận vương khiêu khích nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ là cười nhạt một tiếng, hắn nhìn qua chưởng quầy béo.

Lúc này chưởng quầy béo đổ mồ hôi hưng phấn, cũng bởi vì sợ hãi.

Hắn chỉ dựa vào điểm tích lũy và đan dược miễn cưỡng đột phá Thần Quân, cuộc đời này không có gì khác là làm quản gia, hắn biết rõ người có thể bước vào sảnh khách quý này đều xuất thân phi phàm, hơn nữa hắn có thể cảm giác ra Lâm Minh trước mặt tuy quần áo bình thường, nhưng tuyệt không phải hạng người bình thường.

Đây là lưỡng long tranh chấp, hắn không dám đắc tội với ai, nhưng mà hắn lại muốn đạt được nhiều chỗ tốt hơn, hắn muốn bán được giá cao.

Nhìn qua Lâm Minh, chưởng quầy béo mỉm cười, hắn khô khốc nói ra:

- Người xem, vị khách quan này ra giá năm ngàn vạn, ngài có ý định...

- Ý định cái gì?

Lâm Minh chỉ hỏi một câu, hắn chỉa chỉa ngọc giảm điểm tích lũy trong tay tên chưởng quầy béo, nói ra:

- Có một chuyện các ngươi đã lầm, ta vừa rồi xuất ra ba ngàn vạn điểm tích lũy, ngươi đã nhận lấy, giao dịch đã hoàn thành, vỏng cổ này là của ta, ta muốn bán cũng là quyền của ta.

Lâm Minh nói câu này cầm lấy một cái ngọc giản tùy ý đặt lên bàn, ngọc giản này là nữ tử phục vụ đưa cho Lâm Minh, là "Những điều cần biết khi giao dịch".

Tổng cộng có hơn mười quy củ, nhìn qua đều là nói nhảm, nhưng mà hiện tại lại phi thường hữu dụng.

Nó chính là quy tắc phải tuân thủ ở đây.

Trong đó có: mua bán tự nguyện, giao dịch công bằng, không thể ép mua ép bán các loại. Trong đó có một câu: một khi giao dịch thì không thể đổi ý.

Mà Lâm Minh vừa rồi đã hoàn thành giao dịch với tên chưởng quầy.

Lâm Minh không hoang mang cầm trận bàn ra, thời điểm tên chưởng quầy không kịp phản ứng Lâm Minh muốn làm gì, Lâm Minh đã dùng trận bàn này ghi chép lại cảnh tên chưởng quầy cầm ngọc giảm ba ngàn vạn. - Ngươi...

Chưởng quầy thân thể chấn động, nhất thời không biết nên làm cái gì cho phải.

Hạo Nguyệt quận vương nhướng mày.

- Vậy tính toán là giao dịch xong sao? Tuy ngươi đã giao điểm tích lũy, nhưng mà chưa cầm vòng cổ trong tay, giao dịch này cũng chỉ hoàn thành một nửa a?

- Vậy sao?

Thời điểm này Lâm Minh không chút hoang mang xuất ra hai cái Truyền Âm Phù, hắn nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương cùng Hoắc Dật Lưu, khóe miệng nhếch lên.

- Hai vị nhằm vào ta như vậy, nên sớm biết thân phận của ta a? Vậy cũng phải biết ta ở trong Thần Văn Sư công hội liên hệ mấy trưởng lão không có vấn đề gì, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ quyết định chuyện này thế nào?

Cường long không áp rắn rít địa phương, Lâm Minh ở trong Thần

Văn Sư công hội xem như có nhân mạch, Tiết lão đầu cùng Tô lão đầu nhìn qua thì bộ dáng đùa cợt không đứng đắn, kỳ thật hai người bọn họ đều là trưởng lão Thần Văn Sư công hội hàng thật giá thật.

Tiết lão đầu bình thường muốn chiếm tiện nghi của Lâm Minh, nhưng nếu như trước mặt người ngoài hắn cũng tuyệt đối bao che khuyết điểm, ngay cả địa bàn của mình còn bị khi dễ, làm gì có đạo lý như vậy.

Sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương lập tức khó coi vài phần, đương nhiên hắn biết năng lực của Lâm Minh, hắn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Thần Văn Sư công hội đấy.

Một người có thể chế tác Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù há có thể không được xem trọng?

- Phía sau "Những chuyện cần biết khi giao dịch" có ghi, người cưỡng ép làm trái quy tắc giao dịch, cho dù là người bán hàng hay người mua đều bị tước đoạt tư cách giao dịch, ta không biết các ngươi là người nào, xuất thân thế lực gì, nhưng mà ở Thần Văn Thành thì phải tuân thủ quy củ của Thần Văn Sư công hội. Nếu như các ngươi cố ý làm trái, như vậy dựa theo quy củ ta có thể mời các ngươi ra khỏi thành.

Lâm Minh nói lời này rất chậm chạp, nhưng mà ngữ khí mang theo hương vị không thể làm trái, làm cho Hạo Nguyệt quận vương căn bản không thể phản bác được.

Mà chưởng quỹ kia mặt đổ mồ hôi, cũng không có đi lau, nếu như Lâm Minh nói ra thì, nói không chừng hắn sẽ bị mời ra khỏi Thần Văn Thành, đến lúc đó chủ nhân trách tội xuống hắn không đám đương nổi.

- Có ý tứ! Thật là có ý tứ!

Đã biết rõ giao phong lần đầu với Lâm Minh thất bại, âm trầm trên mặt Hạo Nguyệt quận vương cũng rút đi, hắn khôi phục nụ cười tự tin.

- Ta đúng là xem nhẹ ngươi.

Tuy đây là một chuyện nhỏ, thủ pháp của Lâm Minh cũng không xem là cao minh, nhưng đây là Hạo Nguyệt quận vương âm thầm lưu tâm về Lâm Minh, trước đó Hạo Nguyệt quận vương cũng cầm ngọc giảm "Những điều cần biết khi giao dịch", nhưng hắn cảm giác chỉ là nói nhảm, căn bản cũng không có nhìn kỹ.

Không có nghĩ tới lúc này một cái ngọc giản chuyên nói nhảm lại biến thành nguyên nhân thất bại của hắn.

Nói cho cùng Lâm Minh cẩn thận hơn hắn, loại người này thám hiểm trong bí cảnh thường thường có thể lợi dụng cảnh vật chung quanh bố cục giết địch.

Tiểu Ma Tiên cũng không nghĩ tới Lâm Minh bày ra chiêu này, nàng nhếch miệng cười cười, lộ ra răng mèo lóng lánh, nàng vốn là nữ hài tâm cao khí ngạo, tự nhiên không thích bị một nữ nhân bình hoa áp chế, nàng ta tính toán là rễ hành gì.

Nàng cười đắc ý, nói ra:

- Lại nói, nếu như các ngươi ra ba ức, bổn cô nương sẽ cân nhắc bán cho các ngươi.

Lời này của Tiểu Ma Tiên tự nhiên cố ý nói chọc giận.

- Ba ức... Hắc hắc.

Hạo Nguyệt quận vương cười âm trầm, hắn cũng không thật sự cần "Thiên Lý Liên Tâm" này, đương nhiên không có khả năng không công đưa tặng Lâm Minh ba ức rồi.

- Các ngươi dường như rất thiếu tiền a?

Hạo Nguyệt quận vương ý vị thâm trường nhìn qua Tiểu Ma Tiên, từ biểu hiện Tiểu Ma Tiên sợ hãi Lâm Minh thật sự ra giá cạnh tranh với hắn, hắn đoán ra Lâm Minh hiện tại kinh tế không tốt lắm.

Đúng vào lúc này Hoắc Dật Lưu cũng dùng chân nguyên truyền âm cho Hạo Nguyệt quận vương.

Hạo Nguyệt quận vương nội tâm khẽ động, khóe miệng tươi cười.

- Thì ra là thế, ngươi muốn mua long tộc khế ước sao?

- Thật sự là trùng hợp, ta lần này xem trọng thứ tốt cũng chính là long tộc khế ước, ‘ Thiên Lý Liên Tâm ’ này là hàng thật giá thật, ngươi chiếm ưu thế quy tắc nên thắng ta, mà long tộc khế ước này là đấu giá công bằng, ta muốn nhìn ngươi dùng cái gì cạnh tranh với ta.

Hoắc Dật Lưu ngay từ đầu đã dùng cảm giác nhìn trộm Lâm Minh, tự nhiên biết rõ Lâm Minh muốn mua Ngọc Long Giác.

Chương 1623: Nhắm vào

- Cạnh tranh long tộc khế ước với ta?

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, tuy thần sắc vãn bình tĩnh như trước, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển thật nhanh, âm thầm nhai nuốt ý tứ của nam tử áo xanh này.

- Bọn chúng mỗi tiếng nói mỗi hành động đều nhằm vào ta, dường như đang thăm dò ta...

Khóe miệng của Lâm Minh cong lên. Ở trong Tu La Lộ này, trong hội chợ bảo vật có các loại đan dược cực phẩm, thần văn phù, Thiên Tôn Linh Bảo hấp dẫn các thế lực lớn tới.

Có thể nói hội chợ bảo vật này Thần Quân nhiều như chó, Thánh Chủ đi đầy đất, còn có nhiều Giới Vương, thậm chí một ít nửa bước Thiên Tôn cũng có thể xuất hiện trước măt mọi người. Tùy tiện trêu chọc một người đối phương cũng có thể có bối cảnh cường hãn.

Một cái Ngọc Long Giác chế tác long tộc khế ước, giá quy định ngoài năm ức điểm tích lũy, đây là giá người bình thường không cách nào mua được.

Tên nam tử áo xanh và lão giả áo choàng đen này chỉ rõ muốn cạnh tranh long tộc khế ước với hắn, hiển nhiên cũng có lai lịch sâu!

Lâm Minh có chút kỳ quái, hắn tự hỏi đi vào nội Tu La Lộ thì trên cơ bản không còn cừu gia. Bây giờ đột nhiên xuất hiện hai người, lại xuất thân từ thế lực lớn, mình có thù với bọn họ sao?

Suy nghĩ một chút, Lâm Minh vẫn không có đầu mối, dứt khoát ném suy nghĩ này ra khỏi đầu của mình.

Đại khái gần đi chế tác Niết Bàn Hủy Diệt Hỏa Phù, danh tiếng thái thịnh sao? Rốt cục có người muốn ra tay với mình à?

Lâm Minh lơ đãng lườm lão giả áo choàng đen -- trên người lão giả này có hương vị quen thuộc, là hương vị của Thần Văn Sư...

Binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, những người này đã thăm dò tài lực của mình. Tuyệt đối không thể có nửa điểm chột dạ, nếu không một khi đối phương biết mấu chốt tài lực của hắn, đợi đến lúc đấu giá bảo vật, đối phương có thể nhắm vào hắn mà ra giá thì quá bất lợi.

- Ngươi cũng muốn long tộc khế ước?

Lâm Minh hai mắt hờ hững, mí mắt nâng lên, lạnh nhạt nhìn qua nam tử áo xanh. Lâm Minh âm thanh tuy không cao, nhưng trong ánh mắt lại mang theo hương vị bắt buộc phải có.

Con mắt Hạo Nguyệt quận vương lóe sáng, trực tiếp nghênh đón ánh mắt Lâm Minh. Khóe miệng tươi cười đùa cọt:

- Không sai, lần đấu giá này có nhiều thứ ta rất có hứng thú, mà những thứ ta muốn có thì phải có được.

Hạo Nguyệt quận vương trong lời nói mang theo mũi nhọn.

Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh sóng mắt lưu chuyển. Ánh mắt chán ghét nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương. Nói thực ra tên quận vương này lớn lên còn không ghét, nhưng mà khẩu khí nói chuyện và ánh mắt khinh thường người ta thì quá chán ghét. Nếu như là tại Thần Vực, nàng chỉ sợ sớm móc mắt chó của tên này ra rồi.

Nhưng ở nơi đây là Tu La Lộ, tình thế người ta mạnh hơn, bọn họ lại không có chỗ dựa, tài phú lại có hạn.

Tiểu Ma Tiên chỉ có thể tức giận mà thôi, nếu ánh mắt có thể giết người thì Hạo Nguyệt quận vương đã chết nhiều lần rồi.

- Một tháng sau gặp!

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, ánh mắt giống như lơ đãng đảo qua Hạo Nguyệt quận vương cùng Hoắc Dật Lưu, cũng âm thầm ghi nhớ hai người này.

Bất kể như thế nào, hai người này có địch ý, cảnh giác vẫn luôn đúng vậy.

Vứt bỏ một câu Lâm Minh cầm tay Tiểu Ma Tiên rời đi. Trong tích tắc quay người thì có chút đau đầu ah, rõ ràng đến cạnh tranh, chỉ sợ khi đấu giá muốn đạt được thứ mình cần thì hơi khó...

Điểm tích lũy, nhất định phải kiếm nhiều điểm tích lũy.

- Tiểu tử thúi này đúng là không lễ phép, dám gọi vô lễ với quận vương, không biết trời cao đất rộng.

Tinh sư muội thân thể ôn hương nhuyễn ngọc dựa tới, bộ ng ực đ ẫy đà tựa vào vai Hạo Nguyệt quận vương, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh cùng cái kia Tiểu Ma Tiên khinh thường nói một câu.

- Nghe khẩu khí này dường như một tháng sau hắn thắng quận vương trên đấu giá a.

Khóe miệng Hạo Nguyệt quận vương treo nụ cười nhạt, nói:

- Muốn thắng ta? Bọn chúng kém xa!

Trong thăm dò vừa rồi, tuy Lâm Minh biểu hiện cẩn thận, nhưng trực giác vẫn nói cho Hạo Nguyệt quận vương biết, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên không hề giống như có đại bối cảnh, thân gia phong phú.

Long tộc khế ước cần hơn mười ức điểm tích lũy, tài phú khổng lồ như vậy, hắn thân là quận vương của Thần Hư đế quốc cũng cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đối với Lâm Minh nói chuyện, nội tâm của hắncăn bản không có để ở trong lòng, nhưng mà ánh mắt đã lạnh lẽo. Không biết vì cái gì, vừa rồi Lâm Minh nhìn qua hắn mang theo khinh thị, làm cho nội tâm của hắn không thoải mái.

- Tiểu tử này, đúng là rất khá đấy.

Hoắc Dật Lưu nói chen vào, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Minh rời đi, lập loè bất định.

- Phái thêm một ít người nhìn chằm chằm vào hắn, tiếp tục tra chi tiết của hắn, hắn không có khả năng ngoan ngoãn giao truyền thừa thần văn thuật cho chúng ta. Chúng ta nên chuẩn bị nhiều một chút.

Hạo Nguyệt quận vương như có điều suy nghĩ nói ra.

...

Trong Thần Văn Thành nguy nga tráng lệ, trong không khí có năng lượng thần bí chấn động.

Một năm bốn mùa đều ôn hòa như xuân, ánh nắng ấm áp trên bầu trời chiếu sáng các nơi.

Rong chơi trong nắng cảm thấy toàn thân ấm áp dễ chịu, trong nội tâm của Tiểu Ma Tiên bây giờ tốt hơn rồi. Không vui vừa rồi cũng biến mất không ít.

- Lâm ca, những người kia thật đáng ghét. Vốn chỉ muốn dạo chơi trong hội chợ bảo vật... Hào hứng đã bị bọn chúng làm phai nhạt đi nhiều.

Tiểu Ma Tiên miệng hơi vểnh lên, trán buông xuống, dựa vào ngực Lâm Minh, rõ ràng cảm giác được thân thể nhũn ra, không muốn rời bỏ.

- Ngươi xem bọn chúng như không khí đi.

Lâm Minh mỉm cười nhìn qua thiếu nữ xinh đẹp tinh quái bên cạnh.

Tiểu Ma Tiên cười hắc hắc, chợt lại hừ lạnh, bên trong có sát khí đằng đằng.

- Hừ, nếu như là ở Thần Vực, ta đã sớm giết sạch bọn chúng. Dám nói chuyện với ta và Lâm ca như vậy.

Lâm Minh nhún nhún vai. Chuyện hôm nay chỉ là việc nhỏ xen vào giữa mà thôi, hắn căn bản không có đặt trong lòng.

Nhưng mà như thế vẫn nhắc nhở hắn, một tháng sau trên hội chợ bảo vật, muốn đạt được thứ mình cần chỉ sợ càng thêm khó khăn.

Vẫn cần kiếm nhiều tiền làm chuẩn bị thôi.

Vừa về tới Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh ngựa không dừng vó trực tiếp đi vào thất phẩm thần văn thất.

Bởi vì hắn thành công chế tạo ra Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, trong Thần Văn Sư công hội thanh danh lan truyền lớn, gần đây cũng náo động tới cao tầng, trên đường đi thủ vệ đều tất cung tất kính với hắn, thông suốt không trở ngại.

- Ân?

Vừa đến cửa thất phẩm thần văn, hắn nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang đứng chờ hắn.

Bào phục màu xanh ưu nhã, mang tư thái lung linh hấp dẫn của Tô Nhã nổi bật lên, mái tóc dài đen như thác nước, mái tóc sáng lập lòe dưới ánh mặt trời, áo khoét sâu lộ ra khe rãnh giữa ngực thật mê người.

Cộng thêm khí chất lười biếng của nàng, thân thể có hương vị hàm súc đặc biệt.

Vừa nhìn thấy Lâm Minh, con mắt Tô Nhã phát sáng. Nàng đang chờ cơ hội lần này.

Ánh mắt lại nhìn qua Tiểu Ma Tiên rúc vào trong ngực của Lâm Minh với thần sắc ngọt ngào, không biết vì cái gì trong lòng Tô Nhã sinh ra cảm giác ghen tị.

Nhưng rất nhanh nàng đã áp chế cảm xúc xuống, trên mặt tươi cười, nói:

- Lâm công tử đúng là một ngày kiếm bạc tỷ a, Tô Nhã đã chờ ở đây ba canh giờ. Không biết Lâm công tử có thời gian làm giao dịch thần văn phù...

Nàng còn chư nói hết thì Tiểu Ma Tiên trong lồ ng ngực Lâm Minh như ngọn gió đi tới bên cạnh nàng.

Nàng nói một câu:

- Ta tạm thời không rảnh.

Tô Nhã sững sờ tại chỗ sau nửa ngày, mới phát hiện cánh cửa sau lưng đã đóng lại.

Nàng cười khổ, có thể làm sao bây giờ?

Từ khi Lâm Minh xuất ra một đám Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù cải tạo xong, Tinh Cực thánh địa ỷ lại Lâm Minh lớn hơn. Mấy ngày này Lâm Minh gây ra động tĩnh lớn trong thất phẩm thần văn thất, dường như thần văn lực còn cường đại hơn.

Làm cho người ta liên tưởng tới hắn đang làm ra thần văn phù mới, Tinh Cực thánh địa đã nếm qua ngon ngọt, muốn lập tức lũng đoạn thần văn phù mới này, mới bảoTô Nhã đến xò xét một chút.

Còn chưa có đi vào phòng thì Lâm Minh không cho Tô Nhã cơ hội nói chuyện.

Thật sự làm cho Tô Nhã lần đầu tiên trước mặt nam nhân loại cảm thấy nội tâm vô lực và bất đắc dĩ như vậy.

- Nam nhân này...

Không cam lòng nhìn qua cánh cửa thần văn thất đóng chặt lại, hàm răng của Tô Nhã cắn môi dưới, sắc mặt biến hóa thật nhân...

Nói thực ra Lâm Minh cũng không có tâm tư chú ý tớiTô Nhã -- lúc này cách hội chợ bảo vật chỉ còn thời gian một tháng, nhưng mà điểm tích lũy của hắn chưa đủ nhiều.

Rất nhiều phù lục bán cho Tinh Cực thánh địa chế, hiển nhiên không đủ thời gian kiếm điểm tích lũy.

Con đường hy vọng duy nhất của hắn toàn bộ ký thác vào vài hai chủng thần văn phù mới cải tạo -- phiên bản cải tiến của Thiên Hỏa Phù và Tà Thần phù.

Hai tấm thần văn phù này có uy lực to lớn hơn Hủy Diệt Hỏa Phù lúc trước rất nhiều, tuyệt đối đổi được nhiều điểm tích lũy hơn.

Vừa tiến vào trong thần văn thất, Lâm Minh tiến vào trạng thái minh tưởng, thân thể đắm chìm trong hồi tưởng và lĩnh ngộ Tu La Thiên Đạo pháp tắc.

Ở trước mặt hắn, Tiểu Ma Tiên đã quen thuộc với việc cầm tài liệu của Thiên Hỏa Phù đi xử lý, nàng tìm ra tài liệu trong đống tài liệu chồng chất như núi, đặt ở trong mấy cái trận pháp xử lý tài liệu của Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên hiện tại rất ăn ý với Lâm Minh, đã đạt tới tình trạng tâm ý tương thông. Lâm Minh nghĩ cái gì thì nàng biết rõ ràng, liếc nhìn còn không cần lên tiếng đã biết rõ đối phương cần làm gì.

Sau khi chuẩn bị toàn bộ tài liệu, trong con mắt Lâm Minh b ắn ra một đám tinh quang, hai tay như bay, hắn cầm một cái rễ cây trong lòng bàn tay, bắt đầu cẩn thận trích xuất tinh hoa, hắn không muốn ỷ lại vào trận pháp quá nhiều

Tuy giá thành trận pháp thất phẩm đắt đỏ, nhưng tài liệu vẫn có tính mấu chốt, cũng phải do Lâm Minh tự mình xử lý mới được, bởi vì tài liệu chế tác Tà Thần phù yêu cầu rất cao, dù cho trận pháp thất phẩm cũng không đủ dùng, chỉ có những tài liệu không phải rất trọng yếu thì Lâm Minh mới có thể dùng trận pháp xử lý.

Chương 1624: Dưỡng Hồn Phù

Trong thần văn thất này, không khí giống như nham thạch sôi trào, tản mát chấn động màu đỏ quỷ dị, nhiệt độ cao khiến người ta líu lưỡi.

Ngay cả ánh sáng trong không khí đều bởi vì nhiệt độ cao mà vặn vẹo bắt định.

Đât là do trận pháp của thần văn thất đã dược khởi động ngăn cản nhiệt độ tuôn ra ngoài.

Mà hỏa lực nồng đậm như vậy đương nhiên là do tài liệu chế tác phù văn Thiên Hỏa Phù phù phát ra rồi.

Lâm Minh thật sự là quá mệt mỏi, trên lông mày của hắn ngưng tụ một tầng mồ hôi.

Hắn trong những ngày này chưa từng chợp mắt qua. Càng ngày càng tới gần đấu giá hội làm cho hắn không thể không nắm chặt thời gian, hắn không có tài phú của thế lực lớn ủng hộ, có thể cậy vào chính là bản thân mình mà thôi.

Hội chợ bảo vật có bán linh dược, linh bảo đối với Lâm Minh mà nói không có cái nào mà không có giá trên trời.

Linh hồn lực cuồn cuộn không dứt từ đầu ngón tay tuôn ra ngoài, thao túng thần văn bút xoẹt qua trong hư không, nước thuốc sinh ra vết ngấn trên hư không.

Mỗi khu khắc một đạo đường vân thì đều lưu lại hào quang đủ màu sắc, tản mát ra lực lượng hỏa diễm khiến người ta run rẩy.

Mỗi một phù văn đều mạch lạc, đều cần kỹ xảo thao túng cực kỳ cẩn thận, bất luận có độ lệch nào đều khiến cho hoa văn hỏa diễm xung đột với nhau và nổ lớn.

Vốn dùng Lâm Minh thu nạp trí nhớ của ba Thần Văn Sư, cộng thêm lý giải về Tu La Thiên Đạo pháp tắc của hắn, những kỹ xảo này trên lý luận phù có tỷ lệ thất bại rất thấp, huống chi Thiên Hỏa Phù bản cải tiến cùng Tà Thần phù hắn đã có kinh nghiệm thành công.

Nhưng mà chế tác hai chủng phù văn này đã khiến Lâm Minh lý giải thần văn phù đạt tới cực hạn. Đây là trạng thái đỉnh phong nhất của hắn hiện giờ.

Cho nên nếu như muốn tiếp tục thành công chế tác Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù, Lâm Minh cần phải làm mỗi bước đạt tới cực hạn.

Không ngừng truy cầu cực hạn, đây là chuyện rất mệt a.

Mà hai chủng phù văn và Tu La Thiên Đạo pháp tắc độ phù hợp rất cao, mỗi một chủng phù văn thật nhỏ sinh ra đường vân đều khảm vào nhau, tổ hợp lại không sinh ra biến dị.

Cho dù độ lệch rất nhỏ nào cũng tạo thành nổ tung.

Cho nên điều này cần Lâm Minh toàn tâm đầu nhập vào đó, mỗi một ý niệm đều phải tập trung thao tác cẩn thận.

Thời gian tập trung tinh thần cao độ, tiêu hao hồn lực cực lớn. Nếu như Lâm Minh không phải tu luyện qua Thần Miểu Thiên Tôn rèn luyện hồn lực thì chỉ sợ trình độ linh hồn lực hiện tại bởi vì mệt nhọc quá độ cho nên bị tổn thương vĩnh cửu.

Trong lịch sử Thần Văn Sư có không ít Thần Văn Sư vì chế tác một tấm thần văn phù tinh diệu tuyệt luân, trực tiếp tiêu hao tâm thần chết trong thần văn thất.

Tài liệu chế tác Thiên Hỏa Phù trong tay Lâm Minh nếu bàn về rườm rà, trình độ tinh tế có thể tiêu hao tâm thần của Tứ phẩm Thần Văn Sư tới chết.

Vốn Thiên Hỏa Phù chỉ có hơn tám trăm thần văn thật nhỏ tổ hợp lại. Bên trong càng có rất nhiều lạc vân. Mà Lâm Minh cải tạo Thiên Hỏa Phù càng dung nhập hơn một ngàn thần văn thật nhỏ.

Trong đó có hơn vạn trận pháp tinh tế xen kẽ, dùng hỏa diễm k hủng bố khống chế thông đạo Thiên Hỏa Phù trôi chảy.

Trực tiếp chế tác Thiên Hỏa Phù này còn tinh diệu hơn chưa cải tiến rất nhiều, mỗi biến hóa đều cần Lâm Minh tiêu hao hồn lực khổng lồ đi suy diễn.

Lại càng không cần phải nói Lâm Minh cải tạo Tu La Thiên Đạo pháp tắc. Lúc trước Thiên Hỏa Phù với phương pháp vận dụng Tu La Thiên Đạo pháp tắc cực kỳ thô ráp, chỉ là mấy đường vân Tu La Thiên Đạo pháp tắc mà thôi.

Mà Lâm Minh cải biến toàn bộ Thiên Hỏa Phù và đường vân Tu La Thiên Đạo pháp tắc trước kia, một lần nữa cắ m vào một trăm lẻ tám đạo đường vân Tu La Thiên Đạo pháp tắc phù hợp.

Mấy chỗ cải biến này nếu như có Thần Văn Sư khác nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh thế hãi tục, một ít Thần Văn Sư thực lực thấp kém càng xem không hiểu.

Những chỗ phức tạp mang theo hồn lực khổng lồ, cùng vĩnh viễn không ngừng suy diễn.

Cho dù hắn từng chế tác Thiên Hỏa Phù thành công một lần, Lâm Minh vẫn không dám khinh thường, ngay từ đầu mỗi phù văn hỏa diễm mang theo độ lệch rất nhỏ, làm cho Tu La Thiên Đạo pháp tắc cắ m vào cuối cùng sinh ra xung đột.

Hỏa long cực lớn trong tay cũng từ từ biến mất.

Nếu như không phải có Tiểu Ma Tiên phản ứng nhanh, trực tiếp dùng linh pháp thôn phệ hỏa long, chỉ sợ Lâm Minh bất ngờ không kịp đề phòng bị nổ cháy lông tóc hơn phân nửa.

- Ba ngàn chín trăm bảy mươi hai đường vân pháp tuyến linh hoạt, dùng phương thức đinh ốc Tu La Thiên Đạo pháp tắc kết hợp với nhau...

Trong miệng thì thào tự nói, Lâm Minh cả tâm thần vùi đầu vào trong thân văn thật nhỏ hoa lệ kia.

Cuối cùng dẫn dắt lên đường vân hỏa diễm cuối cùng đánh vào Thiên Hỏa Phù.

Lập tức cả Thiên Hỏa Phù trong thời gian ngắn bộc phát hào quang chói mắt, từng đạo phù văn, đường vân hỏa diễm phân giải ra, nhanh chóng dung nạp vào trong đường vân hỏa diễm mới, lại tổ hợp lần nữa...

Lại qua một giờ.

Một lần nữa tổ hợp thành phù văn hỏa diễm, từng đạo đường vân Tu La Thiên Đạo pháp tắc trong hư không cũng dung nhập vào.

Trong thời gian ngắn, cơ hồ tất cả năng lượng bắt đầu biến mất không còn tăm hơi.

Trên tay Lâm Minh xuất hiện một Thiên Hỏa Phù đường vân cổ quái.

Nếu nhìn cái Thiên Hỏa Phù này một cách bình thường, thậm chí không có một điểm lực lượng hỏa diễm ỏa ra

Nếu có Thần Văn Sư khác nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ xem thế đủ rồi. Có thể khiến năng lượng của Thiên Hỏa Phù không tiết ra ngoài chút nào, điều này cần phải khống chế Tu La Thiên Đạo pháp tắc tới mức cao minh mới được, giam cầm tất cả lực lượng hỏa diễm vào bên trong.

Lạch cạch, từng giọt mồ hôi chảy xuống, chưa rớt xuống đất đã bị nhiệt độ cao làm bốc hơi.

Rốt cuộc Lâm Minh mở to mắt, hắn thở dài.

Tiểu Ma Tiên cười tươi như hoa, âm thầm buông lỏng tâm tư.

- Thiên Hỏa Phù đã thành. Ngươi có cần nghỉ ngơi một chút không?

Ánh mắt đau lòng của nàng nhìn qua Lâm Minh.

Khóe miệng Lâm Minh tươi cười tự tin, lắc đầu, nói:

- Không cần, ta tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết là được.

- Vậy cũng không thể làm hại mình ác như vậy a...

Tiểu Ma Tiên nói thầm một câu, nhưng mà nàng cũng biết nếu như Lâm Minh quyết định phải đi làm việc gì, bất luận kẻ nào khuyên bảo cũng vô dụng.

Hơn nữa nàng cũng biết thời gian cấp bách, Lâm Minh đi một bước này chính là chuẩn bị cho đại chiến Thần Vực cùng Thánh tộc...

Vừa tới chuyện sau này, trên mặt Tiểu Ma Tiên lúc này buồn lo vô cớ, Thần Vực... Thánh tộc... Yêu tộc... Đối với nàng mà nói dường như là tâm kết không giải được...

Đông đông đông, lúc này cửa lớn có tiếng gõ cửa.

- Lâm công tử.

Giọng nói gợi cảm của Tô Nhã từ ngoài cửa truyền vào.

Tiểu Ma Tiên lập tức nhíu mày lại, trên gương mặt của nàng mang theo địch ý khó hiểu, một nữ nhân xinh đẹp nhìn một nữ nhân xinh đẹp khác với ánh mắt b ắn ra lửa.

Lâm Minh cũng nhíu mày, thời điểm hắn chế tác thần văn phù cũng không thích đã bị quấy nhiễu.

- Chuyện gì?

Lâm Minh nhẫn nại, lạnh giọng hỏi.

- Tinh Cực thánh địa Thiên Tôn đại nhân biết rõ Lâm công tử một ngày kiếm tỷ bạc, luyện chế thần văn phù vất vả. Cố ý bảo ta mang một đám Dưỡng Hồn Phù tới.

Dưỡng Hồn Phù?

Lâm Minh nghe xong nao nao, Dưỡng Hồn Phù là tinh thần phù văn cực kỳ phức tạp kỳ lạ, cần dùng ngưng hồn tinh thạch của Hồn Tộc làm tài liệu, gia nhập Tu La Thiên Đạo pháp tắc mới có thể dưỡng hồn.

Loại phù văn này đắt đỏ kinh người, bình thường chỉ có một chút Hồn tộc tiếp cận thất phẩm Thần Văn Sư hoặc là nửa bước Thiên Tôn mới dùng, bởi vì chế tác nó cầm lục phẩm Thần Văn Sư đỉnh cấp mới được.

Đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, ngồi xuống minh tưởng Thần Miểu Tâm Quyết chính là lãng phí thời gian. Nếu có Dưỡng Hồn Phù làm bổ sung, đây chẳng khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Loại thần văn phù phụ trợ này, chỉ cần dung hợp vào trong cơ thể là nhanh chóng khôi phục hồn lực.

Còn không chờ Lâm Minh mở miệng, Tiểu Ma Tiên đã thập phần nhanh chóng mở cửa ra.

Nàng dùng ánh mắt thù hằn nhìn qua hồ ly Tô Nhã, có thể mang cho Lâm Minh thứ tốt như Dưỡng Hồn Phù tới đúng lúc.

Với Lâm Minh đây là chuyện có lợi, nàng cũng không cự tuyệt.

Cửa vừa mở ra thì mùi hương truyền vào bên trong.

Mà Tô Nhã vẫn ăn mặc tùy ý như trước, hôm nay nàng còn cố tình ăn mặc đặc biệt cẩn thận, một bộ váy dài thiếp thân ôm ngang ngực, toàn bộ tư thái thướt tha và đường cong của nàng hiện ra, bộ ng ực hùng vĩ tuyết trắng hấp dẫn ánh mắt người hiện ra.

Hai tay của nàng ôm một cái hộp gõ, phía trên là một chồng thần văn phù tỏa ra u quang kỳ dị.

Nàng bước chân vào phòng, trên mặt Tô Nhã vẫn bảo trì nụ cười mà như không cười, trong mắt tinh quang b ắn ra.

Đương nhiên thần thái của nàng nhìn chăm chú vào Thiên Hỏa Phù cải tiến mà Lâm Minh vừa mới chế tạo ra kia.

Tô Nhã ở trong Thần Văn Sư công hội thời gian dài như vậy, kiến thức rộng rãi, vừa nhìn thấy Thiên Hỏa Phù cải tiến có đường vân phức tạp tỏa sáng kia, con mắt lập tức sáng lên -- thần văn phù này tuyệt đối không đơn giản.

Tô Nhã cười dịu dàng, cầm Dưỡng Hồn Phù đặt trước mặt Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên đã không nhịn được, nàng nhìn thấy bờ mông đầy đặn vểnh lên của Tô Nhã sau lưng thì căm tức khó hiểu sinh ra trong lòng.

- Tô tiểu thư, chúng ta đang nghiên cứu thần văn phù kiểu mới, cho nên thực sự rất bận rộn, lần này phi thường cảm tạ ngươi đưa tặng Dưỡng Hồn Phù, nhân tình này ta nhớ kỹ.

Tiểu Ma Tiên biết rõ mục đích Tô Nhã đưa Dưỡng Hồn Phù tới, đơn giản là nịnh nọt Lâm Minh, qua vài ngày lại bắt được chỗ tốt lớn hơn từ chỗ Lâm Minh, nếu như Lâm Minh không phải là cái gì thì bọn họ mới chẳng quan tâm.

Cho nên Tiểu Ma Tiên ngữ khí tuy khách khí nhưng ẩn ẩn mang hương vị hạ lệnh trục khách.

Chương 1625: Khai mạc đấu giá hội

Tô Nhã cũng không phải đèn cạn dầu, nàng dường như không nghe ra ý trục khách của Tiểu Ma Tiên, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào Lâm Minh nói dịu dàng:

- Lâm công tử, thật xấu hổ. Không biết ngươi bây giờ nghiên cứu ra thần văn phù gì thế?

Vừa nói vừa cúi người, lại hiếu kỳ xoay người nhìn qua Thiên Hỏa Phù cải tiến.

Hai tay của Tô Nhã chống lên thần văn đài, bộ ng ực của nàng có cái khe thâm thúy, cúi xuống thì bộ ng ực lắc lư không dứt.

Lâm Minh an vi trên thần văn đài hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có cảnh này, có chút kinh ngạc nhìn qua, thật sự không thể nào tránh khỏi nhìn qua khe ngực của Tô Nhã. Loại cảnh đẹp này, nếu như là thanh niên Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội nhìn thấy chỉ sợ máu sẽ sôi lên sùng sục, mà Lâm Minh nhìn thấy mặc dù không có ảnh hưởng tâm thần của hắn, nhưng cũng ngây ngốc một lúc.

Lúc này Tô Nhã thật sự quá gần Lâm Minh, thế cho nên Lâm Minh muốn tránh nhìn cũng không được, hắn đang không biết thế nào cho phải, trong lúc này hắn phát giác sau lưng có hàn khí, hắn ngạc nhiên nhìn qua phía tỏa ra hàn khí.

Chỉ thấy Tiểu Ma Tiên đang nhìn chằm chằm vào Tô Nhã, trên mặt đầy hắc tuyến, thân thể đã gần như sắp bạo phát. Dám ở trước mặt của nàng câu dẫn Lâm Minh, nữ nhân này quả nhiên không đặt nàng vào mắt.

Cảm giác được Tiểu Ma Tiên phẫn nộ, Lâm Minh ho nhẹ một tiếng, hai tay đặt lên thần văn đài, thân thể lui về sau lui, nói:

- Tô Nhã cô nương, tôi chỉ thử cải tạo Thiên Hỏa Phù mà thôi, nếu như không có chuyện gì thì ta còn muốn nắm chắc thời gian làm ra mấy cái, còn một đám Dưỡng Hồn Phù này xem như ta nhận, nhân tình này Lâm mỗ ghi nhớ.

Lâm Minh cũng ám chỉ tiễn khách, không riêng gì bởi vì Tiểu Ma Tiên, cũng là bởi vì Lâm Minh quá bận rộn.

- Thiên Hỏa Phù? Đây là Thiên Hỏa Phù? Tại sao không có một chút lực lượng hỏa diễm!

Thật vất vả tiến vào thần văn thất của Lâm Minh, không dò xét một ít tình báo, Tô Nhã tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi, nàng nhịn không được đụng vào Thiên Hỏa Phù cải tiến, phát hiện bên trong có dị trạng thì nội tâm sợ hãi thán phục.

Trong nhận thức của nàng, phàm là Thiên Hỏa Phù thì luôn khó tránh khỏi hoặc nhiều hoặc ít có năng lượng tỏa ra ngoài. Càng là Thần Văn Sư cao cấp chế tạo ra thần văn phù thì năng lượng tiết ra càng ít. Tổ hợp thành đường vân phù văn càng phức tạp, tinh xảo thì lực lượng của thần văn phù càng mạnh, đây là một loại biểu hiện của Thần Văn Sư đối với khống chế thần văn phù.

Mà bây giờ nàng đụng ngay trước mặt, trên cơ bản không cảm ứng ra được chút năng lượng nào của thần văn phù, điều này nói rõ Lâm Minh khống chế năng lượng đạt tới mức kinh người.

Kiềm chế ngạc nhiên trong lòng. Tô Nhã đã đạt được mục đích, nhìn qua Lâm Minh mỉm cười:

- Lâm công tử. Ta sẽ không quấy rầy ngươi tiếp tục chế tác thần văn phù nữa.

Lúc này ánh mắt nheo lại, nàng câu dẫn nói ra:

- Nhưng mà kính xin Lâm công tử nên chiếu cố tới Tinh Cực thánh địa một chút. Thiên Hỏa Phù cải tiến này bán cho chúng ta, giá tiền dễ thương lượng.

Lâm Minh hơi trầm ngâm. Tinh Cực thánh địa cũng là khách cũ, nếu quả thật phải bán thì hắn bán cho Tinh Cực thánh địa. Nhưng mà hai chủng thần văn phù này với hắn có ý nghĩa đặc biệt.

- Trước chế tác những thần văn phù này còn chưa thông thạo, nếu như có thể sản xuất. Ta sẽ xem xét các ngươi.

Lâm Minh không có từ chối, chỉ hàm hồ cho qua.

Tô Nhã nghe lời này con mắt lóe sáng. Chỉ cần có lời này của Lâm Minh thì nàng trở về Tinh Cực thánh địa cũng có bàn giao rồi.

Bởi vì lần trước mang Niết Bàn Hủy Diệt Hỏa Phù ra chiến trường đại phóng dị sắc, làm cho Tô Nhã gánh chịu áp lực của cao tầng Tinh Cực thánh địa, vẫn ép nàng mệt tới chết.

Mà nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Lâm Minh mà thôi.

- Vậy không quấy rầy Lâm công tử, có chuyện gì cứ việc phân phó. Chỉ cần Tô Nhã có thể làm được, nhất định sẽ giúp Lâm công tử làm thỏa đáng.

Tô Nhã mỉm cười, nhìn qua Lâm Minh gật gật đầu, váy dài đong đưa chậm rãi rời đi.

Nhưng mà thời điểm đi qua Tiểu Ma Tiên, ánh mắt của Tô Nhã chớp lên, cái cổ kiêu ngạo như thiên nga nhàn nhạt lườm Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên cũng dùng ánh mắt giết người nhìn qua nàng, khóe miệng có đôi răng mèo phản xạ hàn quang.

Ánh mắt của hai nữ đụn nhau trên hư không, giống như có điện quang b ắn ra mãnh liệt.

Lúc này đại môn đóng lại.

Sau khi tiếng bước chân Tô Nhã tiếng dần dần rời đi, Tiểu Ma Tiên lúc này mâm mê cái miệng, lườm Lâm Minh sau đó sắc mặt phiền muộn. Nàng vẫn không cho rằng Tô Nhã đẹp hơn nàng, nhưng mà trên người Tô Nhã có khí chất như quả đào chín mọng, Tiểu Ma Tiên hoàn toàn không có được, tư thái của nàng thiên hướng yểu điệu tinh quái.

- Nữ nhân đáng ghét.

Tiểu Ma Tiên buồn bực cả buổi, đột nhiên tức giận nói ra.

Lâm Minh ho nhẹ một tiếng, cái gì cũng chưa nói, hắn cầm lấy thần văn bút.

Nửa tháng kế tiếp Lâm Minh vẫn mang tâm thần đều vùi đầu vào Thiên Hỏa Phù cải tiến và chế tác Tà Thần phù.

Những thần văn phù này còn phức tạp hơn Niết Bàn Hủy Diệt Hỏa Phù lúc trước quá nhiều.

Mỗi khi chế tác một tấm, hao phí tâm huyết còn gấp bảy tám lần chế tác Niết Bàn Hủy Diệt Hỏa Phù, hơn nữa làm cho Lâm Minh đau đầu chính là tỷ lệ thất bại rất cao.

Những ngày ban đầu tỷ lệ thất bại là 70-80%, thế cho nên Lâm Minh một ngày chỉ có thể làm ra một tấm.

Mà nửa tháng qua đi, tỷ lệ thất bại chỉ dưới 50% mà thôi.

Đây là có Tô Nhã cung cấp đám Dưỡng Hồn Phù, có hiệu quả kỳ lạ với thần hồn, làm cho Lâm Minh thời điểm thần hồn suy kiệt thì hấp thu một quả Dưỡng Hồn Phù, hồn lực sẽ nhanh chóng khôi phục.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Bây giờ còn cách hội chợ bảo vật còn hai tháng, mà Lâm Minh ngày đêm không ngủ, mỗi lần Thiên Hỏa Phù nổ tung, chẳng những nổ tung quần áo của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh trên mặt dính đầy vết đen, hai người nhìn nhau sau đó cười vang.

Nhưng mà cuối cùng Lâm Minh cũng chế tác được mười tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến và mười tấm Tà Thần phù.

Sáng sớm hôm sau trời tờ mờ sáng, cả Thần Văn Thành cũng đã tụ tập vô số người.

Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh vừa ra khỏi Thần Văn Sư công hội thì nhìn thấy biển người như thủy triều, quả thực là giống như vô số con châu chấu.

Cũng chỉ có hội chợ bảo vật, Thần Văn Thành mới cho phép võ giả phi hành, bởi vì hội chợ bảo vật diễn ra trên tòa thành trên không trung, cho nên mới phải tạo thành tràng diện đồ sộ như thế.

Tòa thành kéo dài trăm dặm trên khôngtrung, thế cho nên khoảng cách xa nhìn thấy võ giả như con kiến, lại giống như hơi bụi, khó có thể đoán được số lượng!

Tuy nói tối hôm qua miễn cưỡng nghỉ ngơi một chút, nhưng mà linh hồn tiêu hao cả tháng khiến Lâm Minh có một ít di chứng, hiện tại đột nhiên đi ra ngoài, ánh mặt trời chói mắt khiến cho mắt của Lâm Minh có chút choáng váng, chói mắt, qua hồi lâu mới thích ứng.

- Xác thực là nhiều người.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Lâm Minh cũng âm thầm kinh ngạc, nhiều người như vậy, khó có thể tưởng tượng lượng giao dịch lớn bao nhiêu.

Kéo Tiểu Ma Tiên cùng đi, Lâm Minh lại bay lên trên tòa thành trên cao, lúc này đây Lâm Minh lập tức có cảm giác khác thường.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được sau khi vào hội chợ bảo vật thì có lực lượng phù văn cường đại tỏa ra

Đây là thần văn phù phòng ngự ẩn tính, đều dung hợp vào trong đá xây dựng tòa thành. Chỉ cần có người công kích tòa thành này thì cả tòa thành sẽ tỏa ra hào quang phòng ngự kinh người.

Khắp nơi đều là cửa hàng san sát, từng gian cửa hàng đều có đồ vật rực rỡ muôn màu, so sánh với Lâm Minh đi tới lần trước thì tốt hơn không ít.

Chỉ bằng vào không khí tràn ngập hương khí linh dược, có thể thấy được trong đây tụ tập bao nhiêu linh dược rồi.

Mà quảng trường lúc trước có đầy người buôn bán, bây giờ đã trống trơn.

Chỗ này có một tòa kiến trúc giống như tổ ong.

Kiến trúc này giống như mặt trời thu nhỏ, khắp nơi đều bố trí huynh quang tinh thạch sáng ngời, cắn nuốt bóng mờ ở chung quanh, khu vực này sáng tới mức không còn bóng tối ẩn nấp.

Lúc này nhân viên công tác của đấu giá hội đang ra vào khẩn trương. Còn nửa canh giờ nửa đấu giá mới bắt đầu.

Lâm Minh đã sớm nhận được tin tức, từ hôm nay đồ trân quý nhất trong hội chợ bảo vật đều tiến hành đấu giá ở đây.

Về phần những đồ vật trong cửa hàng ở bên ngoài, tuyệt đối không thể sánh bằng thiên tài địa bảo bên trong.

Mà hắn muốn Ngọc Long Giác cũng xuất hiện trong đó, Long Diên Thảo cũng có khả năng thật lớn, dù sao đây là tài liệu mà Thần Văn Sư đỉnh cấp đều mơ tưởng, giá cả của nó sẽ tăng vọt khi có nhiều Thần Văn Sư cao cấp tranh đoạt.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi thì một tiếng cười nhỏ truyền tới từ lối đi.

- Hạo Nguyệt quận vương cũng tới, ha ha, đúng là áp lực cho tiểu nữ tử thật lớn a. Như thế này kính xin quận vương không nên đoạt đồ tốt của chúng ta a...

Hạo Nguyệt quận vương?

Tiếng cười kia rất quen thuộc, Lâm Minh đưa mắt nhìn qua thì phát hiện người quen, hắn hơi sững sờ -- bọn họ cũng cùng đi sao?

Những người ở cửa đang được một đám hộ vệ cơ bắp cường tráng vây quanh.

Trong mấy người cầm đầu, trong đó có một nữ nhân phong hoa tuyệt đại dáng người thướt tha đi tới, tiếng cười thản nhiên. Đúng là Tô Nhã tiểu thư trong Thần Văn Sư công hội.

Bên cạnh Tô Nhã tiểu thư là thanh niên áo xanh, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, ánh mắt sáng quắc nhìn qua người của Tô Nhã một hồi lâu, mới chậm rãi trả dời.

Sau lưng thanh niên áo xanh này là lão giả áo choàng đen chậm rãi đi tới.

Sắc mặt lão già này tối tăm phiền muộn, chỉ thấy Tô Nhã và thanh niên áo xanh kia thỉnh thoảng cười vui vẻ với nhau, thần sắc không được tự nhiên.

Thanh niên áo xanh và lão giả áo choàng đen chính là một già một trẻ mà Lâm Minh gặp phải trong hội chợ bảo vật nửa tháng trước.

Hiện tại bọn họ gặp nhau thì chắc chắn sẽ có chuyện, bởi vì nam tử áo xanh này cạnh tranh bảo vật mà hắn bắt buộc phải có.

Chương 1626: Vô tình gặp được

Từ lời nói của Tô Nhã thì Lâm Minh còn lần đầu tiên biết rõ nam tử áo xanh gọi là "Hạo Nguyệt quận vương".

Một danh xưng "Hạo Nguyệt quận vương" này, hơn nữa từ thái độ của Tô Nhã đối với nam tử thì hiển nhiên nam tử này là cao tầng của Thần Quốc.

Nói như vậy, thế lực lớn phân thành thể chế quốc gia và thể chế tông môn.

Nhân vật trọng yếu trong tông môn bình thường sẽ gọi là trưởng lão, hộ pháp, thái thượng trưởng... Mà thể chế Thần Quốc thì gọi là quận vương, thân vương, quốc sư...

Thế lực hai bên không có gì khác nhau, chỉ du người sáng lập yêu thích thế nào mà thôi.

Mà Hạo Nguyệt quận vương tuy che dấu tu vị, nhưng mà Lâm Minh vẫn có thể ẩn ẩn cảm thấy đối phương chỉ sợ đã đạt tới Giới Vương, mặc dù tu vị của hắn không phải Giới Vương, cũng sợ rằng có chiến lực đánh với Giới Vương một trận.

Một cường giả có thể địch lại Giới Vương, bên trong thần quốc chỉ là quận vương, mà không phải thân vương, có thể nghĩ thế lực thần quốc này có bao nhiêu.

Hồn Tộc Thần Quốc đều là thế lực Thiên Tôn trở lên...

Lâm Minh căn cứ trí nhớ của Chúc Xuyên, hắn loại bỏ các tin tức không cần thiết, tập trung một ít Thần Quốc có khả năng, nhưng rốt cuộc là nhà nào thì Lâm Minh lại không thể khẳng định.

- Tô tiểu thư, bổn vương lúc trước mua được trà cực phẩm, trà này mười vạn điểm tích lũy một lượng, vạn năm ngắt lấy một lần, dùng bảy mươi hai loại thiên tài địa bảo phối hợp lên men mới nấu ra trà cực phẩm, qua ít ngày bổn vương lại ở Tiêu Dao Lâu cử hành Vũ Đạo Trà Hội, đến lúc đó Tô tiểu thư có thể đại giá quang lâm hay không?

- Vũ Đạo Trà Hội? Trà cực phẩm? Hạo Nguyệt quận vương đúng là đại khí! Tô Nhã quả nhiên rất muốn tham gia!

Tô Nhã một đôi mắt đẹp nheo lại, cong như trăng lưỡi liềm. Dường như rất có hứng thú với Vũ Đạo Trà Hội, nhưng mà thời điểm định đáp ứng thì Tô Nhã lại làm ra vẻ khó xử, bộ mặt đầy tiếc nuối, tiếc hận, nói:

- Đáng tiếc Tô Nhã bị Tinh Cực Thiên Cung phái tới Thần Văn Sư công hội chấp hành nhiệm vụ, hiện tại Tinh Cực Thiên Cung tiền tuyến căng thẳng, Tô Nhã không có khả năng rời khỏi, đành phải cự tuyệt Hạo Nguyệt quận vương rồi...

Tô Nhã cứ như vậy không lưu dấu vết cự tuyệt lời mời của Hạo Nguyệt quận vương, lý do thập phần đầy đủ. Nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương lại nhíu mày. Hắn trước trước sau sau bảy tám lần mời Tô Nhã đi Tiêu Dao Lâu, tuy nhiên lần nào cũng bị Tô Nhã cự tuyệt, mà hết lần này tới lần khác lý do cự tuyệt mỗi lần lại nghe thập phần hợp lý. Làm cho Hạo Nguyệt quận vương không tìm được chỗ xấu.

- Nữ nhân này thực không biết điều. Nhiều lần bắc mặt mũi của vương gia!

Bên cạnh Hạo Nguyệt quận vương là Tinh sư muội bĩu môi, nàng dùng chân nguyên truyền âm cho Hạo Nguyệt quận vương nói ra. Ngay sao đó ánh mắt của nàng nhìn qua Tô Nhã cũng thập phần bất thiện.

Tô Nhã đương nhiên chú ý tới địch ý của nàng rồi, nàng chỉ là che miệng cười cười, giống như không quan tâm.

Tô Nhã thập phần rõ ràng Hạo Nguyệt quận vương tổ chức Vũ Đạo Trà Hội tại "Tiêu Dao Lâu" là nơi nào, nhìn qua hậu cung của Hạo Nguyệt quận vương thì biết rõ đó là nơi tư nhân của Hạo Nguyệt quận vương.

Từ xưa hoàng cung và phủ vương gia xây dựng nhiều cung điện, hậu cung đều cấm nam nhân tiến vào, có thể ra vào chỉ có thái giám, hậu cung có thể tổ chức "Vũ Đạo Trà Hội"? Đây là nói đùa sao, Tô Nhã không chút nghi ngờ, tới lúc đó cái gọi là "Vũ Đạo Trà Hội " chỉ sợ chỉ có một nam nhân là Hạo Nguyệt quận vương và còn lại là thị nữ, thê thiếp của hắn.

Còn nàng lại là khách quý, một khi đi vào Tieu Dao Lâu dự "Vũ Đạo Trà Hội ", nàng mười phần phải qua đêm với Hạo Nguyệt quận vương, là "Món chính ", loại mời này đương nhiên nàng không đáp ứng.

Hạo Nguyệt quận vương lúc ánh mắt nhìn qua thân thể đầy đặn của Tô Nhã một lần, dường như bị Tô Nhã cự tuyệt đã không ngoài ý muốn, cũng không giận dữ.

- Vương gia, nàng ta có cái gì đẹp chứ, không phải chỉ đầy đặn một chút sao? Trong Tiêu Dao Cung muốn đầy đặn như nàng ta cũng không phải là không có...

Nhìn thấy Hạo Nguyệt quận vương cảm thấy hứng thú với Tô Nhã thì Tinh sư muội rất không vui dùng chân nguyên truyền âm phàn nàn. Kỳ thật dáng người của nàng ta cũng không tệ.

- Ngươi không hiểu, loại nữ nhân này bề ngoài nhìn gợi cảm xinh đẹp, giống như ai cũng có thể thân mật, kỳ thật chính là nữ nhân rất cao ngạo, nàng tám mặt lung linh, chỉ ngoài mặt thân thiện với nam nhân, ai muốn chính thức ăn nàng là chuyện không thể nào, nữ nhân càng như vậy càng khó bắt lấy, chinh phục thành công mới có cảm giác thỏa mãn!

Võ giả có tuổi thọ ngàn vạn năm, thê thiếp thành đàn thật sự chẳng có gì lạ, Hạo Nguyệt quận vương sớm đã là lão luyện tình đạo, nghiên cứu về nữ nhân rất thấu triệt, đối với từng loại nữ nhân tính cách thế nào đều biết rõ ràng, Hạo Nguyệt quận vương không có hứng thú gì, thực lực như Tô Nhã lại đầy cao ngạo, hắn càng muốn chinh phục.

- Tiểu Tình hãy chờ xem, nữ nhân này bổn vương sớm muộn gì cũng ăn vào miệng, làm cho nàng toàn tâm phục thị ta.

Hạo Nguyệt quận vương nói tới đây thì mỉm cười đầy tự tin, hắn vốn đang muốn đổi một chủ đề, tiếp tục chậm rãi chinh phục con thiên nga cao ngạo bên cạnh.

Đúng lúc này con mắt Tô Nhã đột nhiên sáng ngời, giống như nhìn thấy chuyện vui lớn,sau đó nàng cười còn kiều diễm hơn cả hoa mẫu đơn nở rộ.

Nàng nhìn qua một hướng, thân thể đầy đặn của nàng run run như cánh hoa, khiến người ta nhìn no mắt.

- Lâm công tử, tại đây!

Dù có đám người ngăn cách tầng tầng, nhưng mà không thể ngăn cản Tô Nhã, nàng không để ý rụt rè muốn đi vào trong đám người, đi nghênh đón người nào đó.

Một màn này làm cho Hạo Nguyệt quận vương nao nao, chợt nhíu mày, Lâm công tử là ai? Chẳng lẽ là người có bối cảnh địa vị lớn hơn hắn?

Trong mắt Hạo Nguyệt quận vương thấy, có thể được Tô Nhã nghênh đón như vậy, thậm chí còn không thể chờ đợi được, tất nhiên phải là đại nhân vật.

Nghe được giọng của Tô Nhã ở xa xa thì Lâm Minh lập tức cười khổ trong lòng, vốn Lâm Minh cũng không muốn quan tâm Hạo Nguyệt quận vương là người khó chơi này.

Về phần Tiểu Ma Tiên càng không muốn Lâm Minh gặp được Tô Nhã.

Vì vậy hai người đều rất ăn ý có ý định giả bộ như không biết bọn họ, đi đường vòng vào trong đại sảnh đấu giá, lại không nghĩ rằng Tô Nhã giống như có tâm linh cảm ứng vậy, trong đám người mênh mông bắt được thân ảnh của Lâm Minh.

Giọng của Tô Nhã gợi cảm và xuyên thấu, lần này nàng hét lên, sau đó còn loa qua bên này, Lâm Minh lập tức thành tiêu điểm!

- Lâm công tử, thật sự là trùng hợp đấy.

Tô Nhã như tiểu nữ hài vậy, trong đám người kiễng mũi chân vẫy tay với Lâm Minh, giống như sợ Lâm Minh không nhìn thấy.

Nhìn thấy Tô Nhã ân cần như vậy, khiến vẻ mặt tươi cười của Tiểu Ma Tiên trầm xuống, một tay nhỏ bé vòng qua tay Lâm Minh chui vào eo của hắn, dùng sức nhéo một khối thịt.

Lâm Minh im lặng, đương nhiên hắn biết rõ ý của Tiểu Ma Tiên, đây là cảnh hắn biết sẽ xảy ra.

- A... Tô tiểu thư, xác thực là trùng hợp...

Lâm Minh vội ho một tiếng, lại giống như chẳng có chuyện gì nói một câu.

- Đúng nga, duyên phận đấy!

Tô Nhã cười càng xinh đẹp, mà nụ cười của nàng không phải nụ cười chức nghiệp thường gặp, mà là nụ cười từ nội tâm.

Hiển nhiên Tô Nhã có thái độ khác với Lâm Minh!

Nhìn thấy Lâm Minh và Tô Nhã tươi cười không chút giả bộ kia, Hạo Nguyệt quận vương vốn phong độ thân sĩ bị nữ nhân cự tuyệt cũng không biến sắc, bây giờ phong độ thân sĩ biến mất không còn lại gì.

Mặt của hắn trầm xuống.

Tại sao lại là tiểu tử này!

Thì ra Lâm công tử này chính là Lâm Minh!

Vừa rồi hắn còn nói khoác trước mặt tiểu thiếp, Tô Nhã bây giờ lại thân mật trước mặt nam hài khác, mà có thể chinh phục Tô Nhã cực kỳ khó khăn, cũng chỉ có Hạo Nguyệt quận vương hắn mới có bổn sự này.

Mà trong nháy mắt Tô Nhã lại ân cần với Lâm Minh, không để ý rụt rè xuyên qua đám người đi lên gặp Lâm Minh, giống như sợ Lâm Minh chạy đi.

Đây quả thực là đánh mặt của Hạo Nguyệt quận vương!

Nếu như Tô Nhã nghênh đón là đại nhân vật nào, ví dụ như đế tử thủ tịch thế lực Chân Thần các loại, như vậy Hạo Nguyệt quận vương cũng tối đa ghen ghét mà thôi, sẽ không tức giận như vậy, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Tô Nhã nghênh đón là Lâm Minh.

Một tháng trước Hạo Nguyệt quận vương đã thông qua tổ chức tình báo tra ra, Lâm Minh trừ có sư phụ thần bí không xuất hiện ra, căn bản không có nội tình ủng hộ, nếu không hắn hơn hai mươi năm trước không đến mức vì một công pháp luyện thể mà tự mình đi tới Gia Lan Quốc.

- Tiểu tử này đúng là có bản lĩnh...

Trong mắt Hạo Nguyệt quận vương bắ n ra một đạo hàn quang, hắn hôm nay xem như bị Lâm Minh triệt để đánh bại.

Mà lúc này tuy Tô Nhã đứng bên người Lâm Minh, dường như nàng không có quá mức "Quên" vf "Vắng vẻ" Hạo Nguyệt quận vương.

Nàng lại xuyên qua đám người nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương nói ra:

- Hạo Nguyệt quận vương, Tô Nhã xin lỗi không tiếp được, lần sau nếu như quận vương có thời gian, Tô Nhã nhất định đến nhà bái phỏng.

Tô Nhã nói tràng diện này rất đủ, về phần nói tới nhà bái phỏng gì đó có trời mới biết là mấy ngàn vạn năm sau có tới hay không.

Tuy Tô Nhã cũng biết như vậy có chút đắc tội Hạo Nguyệt quận vương, nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương và Lâm Minh ai trọng yếu thì nàng biết rõ ràng.

Không nói đến Tô Nhã vốn có hảo cảm với Lâm Minh, càng muốn ở cùng chỗ với Lâm Minh, chỉ nói giá trị bản thân của Lâm Minh cũng đã lớn tới mức khiến Tô Nhã có thể giao ra cái giá lớn, bất kỳ vật gì đi lôi kéo.

Hạo Nguyệt quận vương ngược lại chỉ xuất thân thế lực lớn, nhưng mà Tô Nhã cũng chẳng quan tâm tới nhiều, nàng vốn khách khí với Hạo Nguyệt quận vương, cũng căn cứ vào bằng hữu giao hảo giữa các thế lực mà thôi, về sau có lẽ còn dùng tới.

Bằng vào điểm này, Hạo Nguyệt quận vương còn muốn lừa gạt Tô Nhã lên giường, vậy thì Tô Nhã cũng chẳng quan tâm tới.

Mà Lâm Minh thì khác hoàn toàn, nếu như Lâm Minh thực sự có ý định như Hạo Nguyệt quận vương, Tô Nhã có cảm giác khó làm, làm không tốt còn bị Lâm Minh bắt trái tim làm tù binh.

Nghĩ tới đây trong nội tâm Tô Nhã cũng không hiểu, cũng rất nhanh bỏ qua suy nghĩ không hiểu này, nàng rất rõ ràng, Lâm Minh hơn phân nửa là không có ý với nàng.

Nàng nói với Lâm Minh:

- Lâm công tử muốn đi đấu giá hội sao? Chúng ta cùng đi chung nhé?

Còn không cần Lâm Minh trả lời, Tiểu Ma Tiên đã mỉm cười nói:

- Không cần, tự chúng ta đi là được.

Tuy Tiểu Ma Tiên đang cười, cộng thêm đôi răng mèo của nàng hiện ra, thấy thế nào cũng có hương vị giống như chuẩn bị cắn người.

Tô Nhã lơ đễnh, nàng rất biết điều nói:

- Vậy cũng tốt.

Mặc dù nói là muốn tách ra, nhưng mà chỉ có một con đường đi vào, bọn họ tạm thời vẫn đồng hành.

Chương 1627: Thịnh hội

Trên con đường huỳnh quang tinh thạch, đi thẳng vào trong một tới một cánh cửa có hào quang ngũ sắc chói mắt, cảm giác xinh đẹp kỳ dị.

Cả thông đạo này đi tới cuối cùng, cánh cửa bằng thủy tinh lưu ly thạch xuất hiện trước mặt mọi người.

Bốn người mặc áo đen thủ vệ cửa ra vào, trên người mặc kim giáp.

Tuy bọn họ thu liễm khí thế toàn thân, nhưng mà Lâm Minh vẫn cảm giác được khí tức củ bốn người này thâm sâu như biển cả.

- Đạo khí tức này... Là nhân vật cấp Thánh Chủ...

Phát giác được thực lực của bốn người này, Lâm Minh lại kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Thánh Chủ làm gác cửa, trước đó hắn gặp gác cửa cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Thần Quân mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được Thần Văn Sư công hội coi trọng lần đầu giá này như thế nào.

Trong nội tâm Lâm Minh cũng hiện ra những suy nghĩ này, một nam tử trung niên chào đón, vẻ mặt ôn hoà nói ra:

- Ba vị chắc tiến vào đấu giá hội nhỉ? Thỉnh ba vị đưa ra chứng minh của mình. Có ba loại chỗ ngồi, mặt khác xin ba vị giao phí tổn vào phòng, tự nhiên sẽ có người dẫn dắt ba vị đi vào.

Đối với Thần Văn Sư công hội thì Tô Nhã hiển nhiên còn quen thuộc hơn Lâm Minh nhiều. Vội vàng móc một tờ chứng minh của Thần Văn Sư công hội đưa tới.

Nam tử trung niên này thuộc Văn Đan thương hội, hắn bình thường chưa thấy qua Tô Nhã, nhưng lại biết Thần Văn Sư công hội có một người là Tô Nhã, hắn nhìn rõ ràng nội dung trên thẻ, thái độ với Tô Nhã đã cung kính hơn không ít, không nghĩ tới mỹ nữ trước mặt chính là người phát nhiệm vụ của Tinh Cực thánh địa trong hai năm qua. Cao tầng Văn Đan thương hội vẫn liên hệ với Tô Nhã, Tinh Cực thánh địa chính là đại tài chủ của bọn họ.

- Vị công tử và tiểu thư này...

Nam tử trung niên nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh cũng không có đưa thẻ chứng minh, chỉ lấy thẻ khách quý ra, cũng tiến vào trong đó.

- Lâm công tử, ngươi có chọn phòng chưa?

Tô Nhã tay phải chuyển động, thẻ chứng minh thân phận biến mất trong tu di giới.

- Còn không có, ta vừa rồi nghe nói có ba loại chỗ ngồi nhỉ?

- Đúng, chỗ ngồi bình thường chính là trong đại sảnh kia. Mười vạn điểm tích lũy một chỗ. Chỗ khác là gian phòng, chính là gian phòng độc lập, diện tích có chút nhỏ hẹp, giá cả hai trăm vạn. Cuối cùng chính là gian phòng xa hoa, ba ngàn vạn.

Kỳ thật Tinh Cực thánh địa cũng tham gia đấu giá lần này. Hơn nữa đã chuẩn bị gian phòng xa hoa, Tô Nhã muốn mời Lâm Minh cùng đi, cảm giác cơ bản không có hy vọng gì, cũng không có mở miệng.

Ba ngàn vạn điểm tích lũy đối với Lâm Minh mà nói không coi vào đâu, nhưng mà Lâm Minh không cần phải như vậy, một gian phòng che dấu thân phận là đủ rồi.

Lâm Minh chọn gian phòng bình thường, cũng tách ra với Tô Nhã.

Tiến vào phòng, một thị nữ cho Lâm Minh dãi số phòng, vừa tỉ mỉ dặn dò vài việc sau đó chậm rãi rời đi.

Phòng rất nhỏ hẹp, thông qua cửa sổ có thể nhìn thấy tình cảnh trong hội trường đấu giá. Đấu giá hội chia thành phòng khách quý, phòng bình thường và chỗ ngồi lộ thiên, cũng phân thành ba tầng.

Phòng khách quý và phòng bình thường đều dùng loại đá kỳ lạ xây thành, trên đó có phù văn rậm rạp chằng chịt. Hiển nhiên trong đó dung nhập rát nhiều thần văn phù.

Cộng thêm loại đá này có lực bài xích tự nhiên. Cho nên phòng khách quý và phòng bình thường giống như đảo hoang giữa biển cả, có thể quan sát phía dưới.

Phía trước phòng bình thường có dựng hình chiếu chừng hai ba trượng, phía trên đó có toàn bộ tình cảnh của đấu giá hội, rõ ràng rành mạch.

Mà phía trước có một quyển sách dày đặc, phía trên có ghi lại những vật phẩm đấu giá.

Chỉ cần Lâm Minh đụng vào trận pháp thì hào quang từ quyển sách b ắn ra ngoài, một giọng nói mỹ nữ đọc thông tin tư liệu của vật phẩm.

Trận pháp đấu giá hội tiên tiến như vậy, Lâm Minh đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, trận pháp xác thực có thể giúp mọi người thuận tiện trong cuộc sống.

Đúng vào lúc này, trong đấu giá hội đã bắt đầu sôi trào lên.

- Mau nhìn, nhìn kìa, đó là tọa giá của Chân Vũ Thiên Tôn, ngay cả Chân Vũ Thiên Tôn cũng đến! Hội chợ bảo vật này thật sự là thịnh hội ah!

Có người sợ hãi than thở.

Thiên Tôn, hai chữ này cho dù ở nơi nào cũng có ma lực của nó.

Lâm Minh ở trong Thần Văn Sư công hội biểu thị thiên phú kinh tài tuyệt diễm, rất nhiều Thần Văn Sư đều đoán thầm sau lưng của hắn là sư phụ Thiên Tôn đỉnh phong.

Bằng không hắn cũng không có tạo nghệ thần văn thuật thâm hậu như vậy.

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của Chúc Xuyên, tự nhiên nghe qua Chân Vũ Thiên Tôn rồi, hắn thành danh đã ngàn vạn năm rồi, tuy khẳng định không bằng Thần Miểu Thiên Tôn nhưng cũng phi thường đáng sợ!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn qua trung ương. Từ tảng đá hình chiếu hắn nhìn thấy tình cảnh bên ngoài.

Chỉ thấy một chiếc phi thường như cụ thú vắt ngang trong thiên địa.

Từng phù văn thần bí hiện ra, giống như hào quang của ngôi sao tỏa ra khắp phi thuyền.

Cả phi thuyền này tỏa ra hào quang sáng bóng của kim loại, giống như mặt trời tỏa ra hào quang vạn trượng.

Rầm rầm rầm!

Cách thuyền lớn chừng trăm mét có tiếng vang nặng nề xuất hiện, bảo quang b ắn ra bốn phía. Mọi người chỉ thấy chiếc thuyền này là Thiên Tôn Linh Bảo, kỳ thật cũng không có nhìn thấy Chân Vũ Thiên Tôn, chuyện này khiến không ít người cảm thấy đáng tiếc.

- Cũng được a, Thiên Tôn làm sao chúng ta thấy được.

- Nghe nói trước Chân Vũ Thiên Tôn thì Tử Vi Thiên Tôn cũng đến, nhưng mà không có gặp mặt.

- Ân? Tử Vi Thiên Tôn cũng tới?

- Đúng vậy a... Nghe nói Tử Vi Thiên Tôn và Chân Vũ Thiên Tôn không hợp... Nếu như bọn họ tranh giành, không biết có tình cảnh gì nữa...

Trong thính phòng có người đang nghị luận, hai Thiên Tôn đều là chưởng môn nhân của Thiên Tôn thánh địa, thân gia vô cùng phong phú, nếu thật tranh giành sẽ chấn động.

Lâm Minh cũng không có mở trận pháp ngăn cách, những tiếng nghị luận này truyền vào tai của Lâm Minh.

Tử Vi Thiên Tôn hắn cũng biết, người này là nữ Thiên Tôn, cũng thành danh ngàn vạn năm trước, tự mình mở một thánh địa, cho dù thực lực hay thủ đoạn vô cùng đáng sợ, đại danh của Tử Vi Thiên Tôn vang vọng cả nội Tu La Lộ.

Một lần đấu giá hội có hai Thiên Tôn hàng lâm, có thể xưng là sự kiện trọng đại.

- Chỉ mong hai người này không quá hung ác, không nên nhìn vào trúng ta mới tốt...

Vừa nghĩ tới loại khả năng này, Lâm Minh âm thầm kêu khổ, nếu tranh giành với hai người này chẳng có quả ngon mà ăn.

Thậm chí rất nhiều người dù là có điểm tích lũy lớn, đều chưa hẳn dám tranh giành với hai Thiên Tôn, bọn họ không có can đảm này.

- Khiến các vị đợi lâu.

Trong lúc đó một giọng nói tràn ngập từ tính vang vọng. Hình chiếu cũng nhộn nhạo, bên trong xuất hiện tình cảnh trên đài đấu giá.

Chỉ thấy một nam tử trung niên thân cao, ăn mặc lễ phục tỉ mỉ đi lên đài đấu giá, hắn mũi cao mắt sâu, hình dáng thâm thúy, khí thế thâm trầm, cho người ta cảm giác trầm ổn.

Người này chính là hội trưởng Tống Văn của Văn Đan thương hội, hắn cũn là trưởng lão cao tầng của Thần Văn Sư công hội.

Tống Văn là người duy nhất trong Thần Văn Sư công hội không phải Thần Văn Sư, nhưng mà hắn trở thành trưởng lão của Thần Văn Sư công hội.

Hắn không đơn giản có bao nhiêu tạo nghệ thần văn thuật, cho dù thực lực bản thân của hắn chỉ là Thánh Chủ sơ kỳ mà thôi, nhưng ở trong Thần Văn Sư công hội không ai dám xem nhẹ hắn, bởi vì hắn có năng lực vận tác rất cao, hắn có thể trở thành trưởng lão cũng là vì nguyên nhân này.

Thần Văn Thành cũng không phải tông môn đơn thuần, nó một tập hợp lợi ích, nó cần những nhân tài như Tống Văn này.

- Hôm nay có hội chợ bảo vật, tuấn kiệt ở các nơi tới đây, vì tỏ lòng vinh hạnh, kiện vật phẩm đầu tiên hôm nay do ta làm đấu giá sư.

Giọng của hội trưởng Thần Văn Sư công hội không lớn, nhưng mà truyền ra khắp hội trường, một chữ không lọt truyền vào trong tai của mọi người.

Nói xong mấy hộ vệ thực lực Thần Quân hậu kỳ cũng mang cái hộp đi vào trong phòng đấu giá.

Những cái hộp này làm từ hắc diệu thạch, có hiệu quả cách ly lực lượng. Đồng thời còn gia nhập thần văn phù phòng ngự vào bên trong.

Dù vậy, trong hộp này vẫn có tiếng long ngâm hổ gầm, bảo quang trùng thiên, thoáng cái trùng kích ánh mắt của mọi người.

Theo đạo lý mà nói kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên nhất định sẽ là đồ tốt, như vậy mới nhấc lên nhiệt tình mua sắm của mọi người, mang theo khởi đầu tốt đẹp.

Trong lúc tất cả mọi người chú ý tới hắc diệu thạch trên đài.

Trong đại sảnh khách quý khác, Tinh sư muội nằm trong ngực của Hạo Nguyệt quận vương vuốt vuốt khối ngọc giản tình báo trong tay.

- Gian phòng bình thường số ba mươi sáu? Tiểu tử này ngay cả phòng khách quý cũng không dám ở sao?

Hạo Nguyệt quận vương tiến vào trong đấu giá hội, chuyện thứ đầu tiên cần làm là tra vị trí của Lâm Minh, vốn vị trí của tất cả khách nhân đều có đăng ký, dùng một ít thủ đoạn tra ra thân phận cũng không khó.

- Đúng là nghèo kiết hủ lậu, sao có thể so với vương gia chứ?

Trong ngực Hạo Nguyệt quận vương, Tinh sư muội mềm giọng nói ra.

- Ha ha!

Hạo Nguyệt quận vương cười cười, dùng sức bóp mông của Tinh sư muội, nói ra:

- Hắn cũng giàu có đấy, ba ngàn vạn hắn còn không tới mức không bỏ ra được, ta đã điều tra tư liệu của hắn rồi, bảo thủ đoán chừng hắn thông qua Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, lấy được từ Tinh Cực thánh địa chừng mười ức điểm tích lũy!"

Hạo Nguyệt quận vương dò xét được số lượng giao dịch Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của Lâm Minh và giá cả đại khái, biết mình biết người, mới có thể trăm trận trăm thắng, mà không như Lâm Minh không biết gì, hơn nữa Hạo Nguyệt quận vương bản thân cần long tộc khế ước là bắt buộc, hắn tự nhiên phải ra rõ ràng Lâm Minh như thế nào mới được.

Thời điểm này ngồi trong phòng khách quý có thêm Hoắc Dật Lưu, chậm rãi xốc áo choàng đen ra, một gương mặt giống như lão vu sư xuất hiện.

Hắn cười khàn khàn, nói ra:

- Hơn mười ức điểm tích lũy làm sao là đối thủ của quận vương? Ta nghe nói quận vương tới đây cũng mua sắm không ít thứ cho Thần Hư Thần Quốc, tay cầm món tiền khổng lồ! Hơn nữa quận vương có tài phú bản thân, của ta, tên Lâm Minh thua chắc rồi!

Chương 1628: Cổ đan vô danh

Hạo Nguyệt quận vương lần đầu tới đấu giá hội này đã đại biểu chính hắn, cũng phải mua sắm tài nguyên cho Thần Hư Thần Quốc.

Thần Hư Thần Quốc quá lớn, trừ Thần Hư quốc chủ là Chân Thần ra còn có bảy Thiên Tôn, mà bảy Thiên Tôn này cũng phân quản một châu của Thần Hư Thần Quốc, bảy châu tạo thành Thần Hư Thần Quốc nguyên vẹn.

Hạo Nguyệt quận vương tới từ Cửu U châu, hắn là một phần của Cửu U Thiên Tôn, tại Cửu U châu, đây là một châu mạnh nhất trong bảy châu.

- Xem trước một chút kiện bảo vật đầu tiên này là cái gì.

Ánh mắt Hạo Nguyệt quận vương nhìn qua cái hộp đen hắc diệu thạch trên đài, hắn cũng muốn xem bảo vật đại biểu tốt đẹp cho đấu giá hội này là cái gì.

Mà lúc này hội trưởng Văn Đan thương hội vẫn không nóng nảy mở hộp, mà cái hộp này như có từ tính, giới thiệu lai lịch của bảo vật.

- Các vị, bảo vật này lấy được trong Mê Tung Đảo ở Phong Bạo Hải, ta nghĩ MÊ Tung Đảo của Phong Bạo Hải cũng không xa lạ gì.

Hạo Nguyệt quận vương nhắc tới Phong Bạo Hải, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Đây chính là một trong mấy đại cấm khu sinh mệnh trong nội Tu La Lộ!

Lâm Minh cũng có ấn tượng với Phong Bạo Hải này, không nói trí nhớ của Chúc Xuyên, chỉ nói Lâm Minh vừa tới Tu La Lộ, hắn tới Vấn Thiên Cơ tìm kiếm tin tức thần võ vô thượng Đạo Cung Cửu Tinh thì Vấn Thiên Cơ cho biết ba tin tức, trong đó cái thứ nhất là thần hoang cấm địa, cái thứ ba là Thương Khung Phách Điển trong tay Mộ Linh Nguyệt, mà cái thứ hai chính là Phong Bạo Hải.

Trên Phong Bạo Hải có một hòn đảo xuất quỷ nhập thần, chính là Mê Tung Đảo, căn cứ tình báo của Vấn Thiên Cơ, trên Mê Tung Đảo có cường giả Đạo Cung Cửu Tinh lưu lại truyền thừa. Cho nên nếu như Lâm Minh có có thể tìm được MÊ Tung Đảo thì có thể tìm được tin tức thần võ vô thượng Đạo Cung Cửu Tinh.

Nhưng mà hòn đảo này phiêu hốt bất định, như ảo ảnh, rất nhiều cường giả muốn ra biển tìm hòn đảo này nhưng đã biến mất, hoặc thất bại quay về, có người thậm chí mất tích ly kỳ, không biết sinh tử.

Không nghĩ tới đấu giá hội có kiện bảo vật đầu tiên chính là phát hiện trên hòn đảo này.

Nội Tu La Lộ có mấy cấm khu, Mê Tung Đảo có lẽ không phải nguy hiểm nhất. Nhưng nó tuyệt đối là thần bí nhất. Không có ai biết nó rốt cuộc hình thành như thế nào, muốn tìm được Mê Tung Đảo và còn sống đi ra, lại có thu hoạch thì không chỉ có thực lực hon người, còn phải có đại khí vận gia thân. Nếu thiếu một cái sẽ chết trong đó.

- Kiện bảo vật đầu tiên được mang ra từ Mê Tung Đảo?

- Thần Văn Thành đấu giá hội quả nhiên là kính bạo ah! Trách không được Thiên Tôn đều đến!

Võ giả trong đây có những người mới lần đầu tới đấu giá hội của Thần Văn Sư công hội. Nhìn thấy bảo vật như vậy thèm muốn chết, đương nhiên, chính thức có được bảo vật không có bao nhiêu người. Bọn họ đại đa số người thân gia không hơn ba ngàn vạn điểm tích lũy.

- Đừng nóng vội vội kết luận, tuy là đồ vật Mê Tung Đảo sản xuất ra, nhưng cũng chưa chắc trân quý, trên Mê Tung Đảo cũng có những vật không dùng được, cũng phải xem là bảo vật cấp bậc gì mới được.

Có người nói như vậy, nhưng mà hắn rất nhanh câm miệng.

Tống Văn mở hé cái nắp hắc diệu thạch ra, một đạo linh quang kỳ dị từ trong hắc diệu thạch bắn ra ngoài, đồng thời còn có khí tức sinh mệnh khổng lồ bắn ra ngoài, giống như vật thể có sinh mạng.

Khí tức bàng bạc như vậy tuyệt đối không phải là phàm vật.

Hai tay Tống Văn mở nắp ra, cẩn thận đặt lên ngọc đài, mà giữa ngọc đài có một một viên đan dược nằm bên trong!

Sau khi linh quang xuất hiện, nó phát ra hào quang, hỏa diễm ti tí đang thiêu đốt, đúng là linh vật biến thành, có long, có phượng, có người, còn có đạo văn dài hẹp tản ra khí tức pháp tắc.

Lâm Minh cách vài dặm cũng cảm nhận được trong hộp này có linh tính cường đại.

Đây là đan dược vô thượng!

Trong nội tâm Lâm Minh cũng đưa ra phán đoán, hắn cảm nhận được khí huyết toàn thân của mình ẩn ẩn được viên đan dược này dẫn dắt, dường như muốn bắn thẳng ra ngoài.

Khí huyết của Lâm Minh thập phần vững chắc, viên đan dược này vẫn tác động tới căn cơ khí huyết của Lâm Minh, chứng minh viên đan dược này mang theo khí huyết cường đại.

Hơn nữa Lâm Minh còn mơ hồ cảm giác được viên đan dược này tỏa ra năng lượng bàng bạc, mặc dù vậy nó cũng có trợ giúp lớn với hệ thống tụ nguyên của hắn.

Liên tưởng tình báo của Vấn Thiên Cơ lúc trước, nói trên Mê Tung Đảo có cường giả Đạo Cung Cửu Tinh trước đại kiếp nạn lưu lại truyền thừa, Lâm Minh hoài nghi, viên thuốc này có khả năng là người nọ tộc tiền bối lưu lại.

Đây là bổ sung khí huyết, cũng có hiệu quả xúc tiến hệ thống tụ nguyên của hắn.

Viên đan dược này với Lâm Minh mà nói lại thích hợp nhất!

Lâm Minh lập tức động tâm, hắn cảm giác đây không phải hiện tượng tốt, hiện tại chỉ là kiện đấu giá đầu tiên, còn xa xa không vượt qua Long Diên Thảo cùng Ngọc Long Giác, Lâm Minh phát hiện mình phải mua viên đan dược này tới tay.

Lâm Minh tổng cộng chỉ có không tới hai tỷ điểm tích lũy, nếu lại mua các loại bảo vật, lại nhớ thương Long Diên Thảo cùng Ngọc Long Giác, như vậy hai tỷ điểm tích lũy này không đủ dùng.

Hắn lại trầm ngâm, Lâm Minh vẫn không buông tha suy nghĩ mua sắm viên đan dược này, loại đan dược này có tác dụng lớn với hắn, thậm chí có thể nói là đan dược làm theo yêu cầu của Lâm Minh, đó là có thể ngộ mà không thể cầu, bỏ qua thì quá đáng tiếc.

Nhưng mà Ngọc Long Giác cùng Long Diên Thảo, Lâm Minh càng không thể buông tha cho, kể từ đó hắn chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn đặc thù kiếm điểm tích lũy.

Tống Văn đặt viên đan dược lên đấu giá, Lâm Minh phát hiện, viên thuốc này tuy có các loại hư ảnh, nhìn thì bảo quang bắ n ra ngoài, mỗi thời mỗi khắc đều tiêu hao dược tính.

Nhưng trên thực tế những dược tính phát tán này có thông qua pháp tắc Thiên Đạo kỳ dị hấp thu trở về, một lần nữa bị đan dược hấp thu, vòng đi vòng lại giống như đang hô hấp.

- Thần văn phù!

Lâm Minh nhìn ra mặt ngoài viên đan dược có một tấm thần văn phù kỳ diệu, thần văn phù này chẳng những có hiệu quả tăng dược lực, hơn nữa tác dụng lớn nhất chính là duy trì dược tính, nếu như là một tấm thần văn phù, thực có khả năng làm cho một đan dược này một tỷ năm không hư hại.

Nếu như có kết giới cải biến tốc độ thời gian, viên đan dược này tồn tại vài tỷ năm cũng không phải chuyện khó. Đây cũng là nguyên nhân viên thần đan này có thể bảo tồn tới bây giờ.

- Giá quy định năm ức điểm tích lũy, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một ngàn vạn điểm tích lũy, hiện tại đấu giá bắt đầu!

Tống Văn la lớn, dưới đài trải qua yên tĩnh ngắn ngủi, lập tức liền có người kêu giá:

- Năm ức năm ngàn vạn.

Một hơi tăng lên năm ngàn vạn, kỳ thật viên đan dược còn không phải giá tiền này.

Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh Lâm Minh, lúc này khẩn trương vì Lâm Minh khẩn, tài lực của Lâm Minh cũng không đầy đủ.

- Năm ức sáu trăm ngàn!

- Năm ức bảy trăm ngàn!

Giá cả tăng lên thật nhanh. Mà bây giờ ra tay hơn phân nữa là võ giả ngồi trên ghế lô, những võ giả trong phòng không ra giá, người ở phòng khách quý cũng không ra tay.

Đúng vào lúc này một âm thanh từ gian phòng khách quý ra giá.

- Bảy ức!

Giá cả thoáng cái được năng lên nhiều. Bởi vì thế cũng đánh bại những người tài lực không đủ, mà hắn cũng đạt tới hiệu quả này, võ giả ở ghế lô cũng im lặng.

- Bảy ức ba ngàn vạn!

Lại có người tăng giá, cũng là người ở phòng khách quý.

- Lâm ca, chúng ta làm sao bây giờ? Xem điệu bộ này có thể hơn mười ức, nhưng mà không chừng tên Hạo Nguyệt quận vương đáng ghét cũng đang nhắm vào người đấy.

Tiểu Ma Tiên có chút sốt ruột, kiện bảo vật đấu giá đầu tiên rút đi hơn phân nửa tài phú của Lâm Minh, như vậy là không được.

Giá cả vẫn còn kéo lên, Lâm Minh vẫn trầm mặc, trong lòng của hắn đang nhanh chóng phán đoán giá trị của cổ đan.

Tuy còn cách rất xa, nhưng mà tri thức đan dược trong lòng Lâm Minh vẫn quá đầy đủ, hắn ra đại khái, dựa theo tính toán bình thường thì viên đan dược này có giá trị mười ba ức, mười bốn ức.

Giá tiền này Lâm Minh không thể thừa nhận.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói ra:

- Tiên nhi, đan dược này không tới mười ức đâu.

- Ân?

Tiểu Ma Tiên nao nao.

- Đợi xem đi, qua mười hai ức thì ta không mua. (10 ức là 1 tỷ)

Lâm Minh mạch suy nghĩ rất rõ ràng, cổ đan này có giá trị không sai, nhưng mà người mua ở đây dùng Hồn tộc chiếm đa số, đan dược tiền bối Nhân tộc lưu lại đối với bọn họ giá trị không lớn bằng Lâm Minh.

Cho dù có một ít võ giả Nhân tộc có ý mua sắm đan dược này, nhưng mà bọn họ bình thường chỉ tu luyện hệ thống tụ nguyên, cũng khiến giá trị viên đan dược này giảm xuống, mười ba mười bốn ức với bọn họ mà nói không đáng.

Mà pháp thể song tu như Lâm Minh mới có thể phát huy giá trị viên đan dược lên lớn nhất.

Quả nhiên giá cả tăng lên bảy ức bảy trăm ngàn thì người kêu giá cũng ít lại.

Trong lòng mỗi người cũng biết đám đại nhân vật không phải người ngu.

- Tám ức!

Đúng vào lúc này Lâm Minh mở miệng, giọng của hắn rất bình tĩnh, nhưng mà nội tâm không bình tĩnh, hắn rất sợ đám Thiên Tôn đột nhiên nhất thời cao hứng cạnh tranh với hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn qua số phòng khách quý xa hoa kia, nếu như không có đoán sai, Tử Vi Thiên Tôn cùng Chân Vũ Thiên Tôn đang ở trong số phòng này.

- Tám ức hai ngàn vạn!

Đúng vào lúc này một giọng nói không xa lạ gì với Lâm Minh vang lên, sau đó Lâm Minh nhìn thấy trong gian phòng xa hoa này có một nam tử áo xanh đang đứng ở cửa sổ, trong tay cầm chén ngọc lưu ly, trong chén có rượu đỏ tươi, trên mặt nam tử này vui vẻ nghiền ngẫm, không nhanh không chậm nhìn qua phòng của hắn.

Hắn thậm chí xa xa nâng chén như kính rượu với Lâm Minh.

Người này đúng là Hạo Nguyệt quận vương.

Phàm là trong rạp đều có trận pháp ngăn cản thăm dò, mà Hạo Nguyệt quận vương đã cố ý giải trừ trận pháp, chính là vì để Lâm Minh nhìn thấy hắn.

- Chính là con ruồi này!

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Hạo Nguyệt quận vương thì chán ghét, hận không thể tát vào mặt của hắn.

Lâm Minh cũng khẽ nhíu mày.

- Tám ức bốn ngàn vạn!

Lâm Minh lại tăng giá. - Tám ức năm ngàn vạn!

Hạo Nguyệt quận vương lại hô lên.

Hắn làm như vậy không chỉ ác tâm với Lâm Minh, mà là tiêu hao tài phú của Lâm Minh, khiến người cạnh tranh long tộc khế ước với hắn thiếu một đối thủ cạnh tranh, nếu không Lâm Minh cầm hơn mười ức của hắn làm hậu thuẫn, đến mua long tộc khế ước, Hạo Nguyệt quận vương cũng phải tổn thương gân động cốt.

Chương 1629: Cổ đan tới tay

- Hắc hắc... Hạo Nguyệt quận vương giỏi tính toán, nếu lão phu không có đoán sai, Lâm Minh phi thường cần cổ đan này, bản thân hắn là nhân loại, lại là pháp thể song tu, cổ đan này nói làm theo yêu cầu của Lâm Minh còn không đủ, chúng ta nên hố hắn rất tốt.

Trong phòng khách quý, Hoắc Dật Lưu cười nói, âm thanh của hắn trở nên quái dị.

Dựa theo tình báo của hắn, tài phú của Lâm Minh như thế nào cũng không vượt qua hai tỷ, hiện tại mua viên cổ đan này hết một tỷ (mười ức), sau đó Lâm Minh không có uy hiếp gì.

- Chín ức!

Lâm Minh lại tăng giá lên năm ngàn vạn.

Nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương cũng không dừng lại, trực tiếp kêu giá,

- Chín ức một ngàn vạn!

Hắn kêu giá hai lần chỉ cao hơn Lâm Minh một ngàn vạn, dường như cố ý đối nghịch với Lâm Minh.

- Chín ức năm ngàn vạn!

Lâm Minh lại hô.

- Chín ức sáu trăm ngàn!

Trong phòng khách quý Hạo Nguyệt quận vương cười ha ha, cứ như vậy trong chốc lát làm cho Lâm Minh dùng nhiều hơn một ức, tâm tình của hắn rất thoải mái.

Mà lúc này trên phòng bình thường, Tiểu Ma Tiên mặt như sương lạnh.

- Lâm ca, con ruồi này rõ ràng đang nhắm vào ngươi! Hắn chưa hẳn thật sự cần viên đan dược này! Chính là muốn tiêu hao điểm tích lũy của ngươi, như vậy chúng ta tiêu thêm tiền chỉ uổng phí mà thôi.

Lâm Minh gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, Hạo Nguyệt đang cố ý tiêu hao ta, cố ý buồn nôn ta, nhưng mà hắn không có gan theo tới cùng.

Lâm Minh có giá mấu chốt là không cao hơn một tỷ hai, giá trị này Hạo Nguyệt quận vương cũng không biết.

Lâm Minh có thể lợi dụng điểm này.

- Chín ức chín trăm ngàn.

Lâm Minh lại thêm ba ngàn vạn. Gọi giá tiền này mục đích là để Hạo Nguyệt quận vương mở miệng gọi một tỷ.

Dựa theo Lâm Minh tính ra, một ức đã là giá cực hạn của viên đan dược này.

Hạo Nguyệt quận vương quả nhiên như Lâm Minh suy nghĩ, lười biếng kêu lên:

- Một tỷ, ha ha, vị bằng hữu phòng bình thường kia, ngươi còn muốn tranh giành với ta sao?

Hạo Nguyệt quận vương lúc này chế giễu kêu lên, giọng của hắn truyền đi rất xa, cố ý cho Lâm Minh nghe thấy.

Hắn vốn cho rằng Lâm Minh sẽ tiếp tục kêu giá. Hắn sẽ lại buồn nôn Lâm Minh mấy lần. Làm cho Lâm Minh xuất huyết nhiều, nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương không nghĩ tới lúc này Lâm Minh không ra giá.

Lâm Minh lúc này yên lặng. Không hề kêu giá.

- Khách nhân phòng hai mươi bốn ra giá một tỷ! Vật đấu giá đầu tiên đã đột phá một tỷ! Còn có người nào ra giá cao hơn không?

Trên đài đấu giá, Tống Vân lập tức hét lên.

Nhưng người trong đấu giá hội không ai hưởng ứng hắn cả, nội tâm của mọi người rát vi diệu, chín ức chín trăm ngàn đến một tỷ, mặc dù chỉ chênh lệch một ngàn vạn, nhưng đã vượt qua một giai đoạn lớn.

Cổ đan này có giá một tỷ, đối với rất nhiều người mà nói tính ra quá thấp.

Tống Văn lại hô mấy lần, vẫn không có người phản ứng, liên quan tới đấu giá lớn như vậy, mặc dù là đấu giá sư chuyên nghiệp, chuyện làm nổi bật giá cả có tác dụng trọng yếu, nhưng nếu vượt qua mấu chốt tâm lý của khách thì nó lại khác.

Đừng nói là Tống Văn, dù Tô Nhã ăn mặc trang phục gợi cảm bạo lộ lên đài, dùng giọng nói nhiệt tình mê đắm người khác cũng không có quá nhiều hiệu quả.

Ngồi trong phòng khách quý có thể ra giá với cổ đan vô danh kia đều là nhân vật phong vân của các thế lực lớn, thực lực bản thân vô cùng cường đại, người như vậy sẽ ném một tỷ chỉ vì nụ cười của mỹ nhân hay sao?

- Một tỷ lần thứ nhất!

Tống Văn bắt đầu đếm ngược.

Nghe được giọng đếm ngược, Hạo Nguyệt quận vương nội tâm chấn động.

Hắn căn bản không muốn mua cổ đan này, đây là đồ của nhân tộc, thực tế thích hợp cho võ giả pháp thể song tu, hắn là Hồn tộc, cho dù hắn hay là Thần Hư Thần Quốc sau lưng của hắn đều không cần đan dược như vậy.

Hắn mua được loại đồ vật gì không trọng yếu, chỉ có thể tự mình xuất tiền túi, không vận dụng tài phú của Thần Hư Thần Quốc thì hầu bao của Hạo Nguyệt quận vương tiêu xài thế nào cũng được, nhưng mà hắn không bỏ được một tỷ này.

Hắn đạt được viên đan dược này, cách xử lý tốt nhất là bán trao tay, nhưng mặc kệ hắn bán bao nhiêu cũng đừng mong bán được giá như trên đấu giá hội ở Thần Văn Thành này.

Đây còn không phải vấn đề mấu chốt, mấu chốt là hắn bán trao tay cổ đan xong, tài phú của hắn trên đấu giá hội này sẽ rút lại, đến lúc đó thứ tốt chân chính hắn không mua nổi.

Mà nếu vận dụng tài phú của Thần Hư Thần Quốc đi mua đồ vật, cũng chỉ có thể tính toán vào Thần Hư Thần Quốc, không quan hệ tới hắn.

- Một tỷ lần thứ hai.

Tống Văn đếm ngược, Hạo Nguyệt quận vương nội tâm chấn động, hắn ngẩng đầu nhìn qua hai phòng khách quý cao nhất, trông cậy vào Chân Vũ, Tử Vi hai Thiên Tôn cảm thấy hứng thú với cổ đan này, nhưng mà hai phòng khách quý này vẫn yên lặng, từ đầu tới đuôi bọn họ không kêu giá.

Đối với Thiên Tôn mà nói, vô danh cổ đan không có lực hấp dẫn gì.

Thiên Tôn có thể tự mình ra tay luyện chế vô thượng thần đan, hơn nữa cho dù bọn họ ăn viên đan dược này cũng chẳng có trợ giúp gì cho tu vị bản thân.

Rất nhiều Thiên Tôn ngừng ở một cảnh giới mấy ngàn vạn năm, muốn dựa vào một viên vô thượng thần đan tăng tu vị, đây là chuyện hoang đường viển vông.

Mắt thấy Tống Văn sắp kêu lần thứ ba, Hạo Nguyệt quận vương có cảm giác như ăn con ruồi.

Hắn cảm giác mình qua ngu xuẩn.

Nghĩ muốn chơi Lâm Minh một vố, lại không có đi tính toán tài phú của Lâm Minh.

Tyt Lâm Minh muốn vô danh cổ đan này, nhưng giá cả hơn một tỷ hắn sẽ không mua.

- Đúng là quỷ nghèo, quả nhiên là không có bổn sự tranh giành với vương gia, đồ ngu mà, còn muốn tranh giành bảo bối với vương gia.

Tinh sư muội trong ngực Hạo Nguyệt quận vương biểu lộ dương dương đắc ý, kiều mị nói ra, thiên phú của nàng xem như không tệ, muốn lăn lộn xuất đầu trong Thần Hư Thần Quốc cơ bản không có khả năng, nàng muốn tăng địa vị chỉ có thể dựa vào Hạo Nguyệt quận vương, hiện tại nàng càng phải làm như vậy.

Vốn Hạo Nguyệt quận vương tâm phiền ý loạn, hết lần này tới lần khác nữ nhân trong ngực của hắn lại vỗ mông ngựa chuyện này, làm cho hắn càng có cảm giác thẹn quá hóa giận, hắn lập tức đẩy nữ nhân này ra, quát:

- Cút!

Tinh sư muội bị đẩy lảo đảo, thiếu chút nữa đụng vào vách tường, nàng đã giật mình, có chút hoang mang lo sợ, không biết vì cái gì Hạo Nguyệt quận vương đột nhiên tức giận.

Mà đúng lúc này Tống Văn sắp kêu lên "Một tỷ lần thứ ba", trong đấu giá hội có người kêu lên.

- Một tỷ... một ngàn vạn!

Giọng của hắn trầm trọng, mà người kêu giá căn bản không chịu nổi giá này.

Mà giọng này lọt vào trong tai tại Hạo Nguyệt quận vương chẳng khác gì âm thanh của tự nhiên.

Hắn thở phào một hơi, cuối cùng vẫn có người cứu trợ, liếc mắt nhìn qua người kêu giá, đó là Lâm Minh.

Sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương biến thành âm trầm, đồ vật này vẫn bị Lâm Minh mua được.

Nhưng mà lần này cho dù như thế này thì hắn không dám nâng giá với Lâm Minh nữa, dùng tất cả tài phú của Lâm Minh, giá tiền này đại khái là cực hạn của hắn.

- Đúng là quỷ nghèo!

Hạo Nguyệt quận vương chửi bới, vốn còn muốn chơi Lâm Minh vài chiêu, không nghĩ tới Lâm Minh nghèo như vậy, hắn không dám có can đảm tiếp tục làm càn.

Hô giá ba lần, còn chờ đợi lo lắng một hồi lâu, tổng cộng mới chơi được Lâm Minh hơn một tỷ điểm tích lũy, chuyện này khiến Hạo Nguyệt quận vương rất không thoải mái.

Lúc này Hoắc Dật Lưu cười cười, nói ra:

- Kỳ thật mục đích của quận vương mục đã đạt tới, đấu giá mới bắt bắt đầu đã làm sáu bảy phần tài phú của Lâm Minh tan biến... Về sau, hắn còn không có uy hiếp gì.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương vẫn cảm thấy không phải thoải mái.

- Lâm Minh tiểu tử này xem ra chuẩn bị buông tha Ngọc Long Giác, hắn ngược lại thông minh, hiểu được biết khó mà lui, nếu hắn chủ động sợ ta, ta cũng không giẫm hắn nữa.

Sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương trầm xuống, hắn vốn định hảo hảo nghiền áp Lâm Minh một phen, nhưng có cảm giác như đánh vào bị bông.

Mà lúc này Tống Văn đếm ba tiếng, vật phẩm đấu giá đầu tiên bị Lâm Minh mua được! - Chúc mừng khách nhân phòng bình thường số ba mươi sáu, mua được viên cổ đan vô danh này!

Tống Văn lớn tiếng tuyên bố, người trong phòng đấu giá lễ phép vỗ tay, rất nhiều người cảm thấy thật bất ngờ, không nghĩ tới phòng bình thường cũng có ngọa hổ tàng long.

Chương 1630: Tử Kim Thương

Dựa theo quy định của đấu giá hội, kỳ hạn trả tiền là sau khi chấm dứt đấu giá mười ngày.

Nếu như chụp bảo vật mà không trả tiền, sẽ phải chịu Thần Văn Thành nghiêm khắc chế tài, trừng phạt nhất từ vài ngàn năm tới vài vạn năm.

Nói như vậy cũng không có ai làm như vậy, bởi vì trước khi tiến vào đấu giá hội đều phải có thẻ chứng minh kiểm tra, người có thân phận đương nhiên không làm loại chuyện này.

- Lúc này đấu giá vật phẩm thứ hai.

Mấy nữu tử cung trang đưa cái hộp lên, Tống Văn mở hộp ra, kiện vật phẩm thứ hai là động phủ tùy thân.

Loại vật này Lâm Minh đương nhiên không có bất kỳ hứng thú nào, hắn đã có Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Động phủ này có giá khởi điểm hai ngàn vạn điểm tích lũy, đấu giá bắt đầu thì kêu giá thưa thớt, cơ bản ra giá đều là võ giả bình thường. Đồ vật này cuối cùng bị người ta dùng ba ngàn năm trăm vạn điểm tích lũy mua được.

Sau động phủ tùy thân là các loại kỳ trân, khế ước thú, linh dược, linh đan, pháp bảo, tầng tầng lớp lớp.

Ở trong đó cũng có vài món mà Lâm Minh động tâm, nhưng mà cân nhắc một chút hắn vẫn không ra giá.

Lần đấu giá này kéo dài một tháng, chia làm mấy lần hoàn thành, chỉ đấu giá đầu tiên đã kéo dài ba ngày ba đêm.

Đối với võ giả mà nói ba ngày ba đêm chỉ là một lần ngồi xuống đả tọa mà thôi.

Lâm Minh chú ý tới đồ vật trên đấu giá, vừa chú ý tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, Lâm Minh có thể đi tới bước này, trừ vận khí và trí tuệ ra, cũng có quan hệ tới kiếp trước, hiện tại Lâm Minh tu luyện giành giật từng giây, đấu giá hội tiến hành một tháng, hắn tự nhiên không có hoang phế.

Mà đúng lúc này Tống Văn mang một vạt phẩm ra khiến Lâm Minh k1ch thích.

Cái hộp đá này nhìn qua bình thường, không có gì kỳ lạ quý hiếm, nhưng mà trong hộp này Lâm Minh lại ẩn ẩn cảm nhận được khí tức khổng lồ.

Tống Văn chậm rãi mở hộp đá ra, một đạo ô quang nhàn nhạt bắ n ra ngoài, sau đó sát khí lạnh thấu xương b ắn ra, Lâm Minh chấn động toàn thân. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào ô quang này. Trong ô Quang này, Lâm Minh cảm giác được một loại chấn động cộng minh với thần hồn của hắn - thương thế!

- Là một câu thương!

Lâm Minh là người lão luyện trong dùng thương, lúc trước hắn chỉ dùng thánh khí Phượng Huyết Thương một đường chém giết ra, trải qua các loại lực lượng rèn luyện, dung hợp. Đến bây giờ là linh bảo đản sinh khí linh. Uy lực cường hãn, thậm chí có thể tiếp tục tăng trưởng.

Cho nên đối với thương, Lâm Minh có lực cảm giác nhạy cảm kinh người.

Trong phòng khách quý, Hạo Nguyệt quận vương ngóng nhìn qua đồ vật trong hộp đá này. Cũng hưng phấn lên, nhưng mà cảm ứng của hắn yếu hơn Lâm Minh, cũng mang theo một tia không xác định.

- Thiên Tôn Linh Bảo?

Hạo Nguyệt quận vương con mắt lóe sáng.

- Thiên Tôn Linh Bảo? Vương gia, ngươi là Giới Vương, hơn nữa vũ khí cũng là thương, cây thương lúc trước chỉ là linh khí, đã không theo kịp cảnh giới của ngài, hiện tại kiện bảo bối này là chuẩn bị cho vương gia, nhất định phải đấu giá tới tay.

TInh sư muội của hắn nhanh chóng dựa sát vào, cười khanh khách nói, mặc dù vừa rồi bị Hạo Nguyệt quận vương đẩy ra, nàng cũng không dám náo tiểu tính tình, quan hệ của nàng cùng Hạo Nguyệt quận vương giống như vương gia nhân gian và thê thiếp, nào có tiểu thiếp nào dám tức giận với vương gia.

Hạo Nguyệt quận vương dường như không có nghe nữ nhân này ói, con mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào trường thương.

Tống Văn vặn cơ quan trên hộp đá, trong lúc nhất thời một đường vân kỳ dị sáng lên, năng lượng trong hắc diệu thạch sáng ngời, tự động mở ra, lập tức một đạo hào quang chói mắt sáng ngời, giống như khói báo động vậy.

Một trường thương hoàng kim bắ n ra, nó chấn động vù vù trong hư không, tản mát uy áp như biển sâu.

- Đây là kiện vật phẩm trân quý nhất ngày hôm nay, là Thiên Tôn Linh Bảo được khai quật trong di tích Thiên Tôn-- Tử Kim Thương! Giá khởi điểm tám ức.

Tám ức là con số rất lớn, nhưng mà Thiên Tôn Linh Bảo đúng là có giá tiền này.

Cái gọi là Thiên Tôn Linh Bảo cũng không phải là do Thiên Tôn chế tạo ra, mà là vật do Thiên Tôn bồi dưỡng ra.

Nó cần Thiên Tôn tùy thân mang theo, trải qua ngàn vạn năm tẩm bổ mới có thể lột xác thành, một Thiên Tôn trong cả đời nhiều nhất chỉ bồi dưỡng ra vài món Thiên Tôn Linh Bảo, sống lâu ức năm cũng không vượt qua mười món.

Như Lâm Minh có Phượng Huyết Thương, đợi đến lúc Lâm Minh thành tựu Thiên Tôn, lại dùng thiên tài địa bảo tế luyện nó, hơn nữa thu nhập vào nội thế giới, không ngừng dùng tinh khí bản thân tẩm bổ nó, nó sẽ chậm rãi lột xác thành Thiên Tôn Linh Bảo.

Nhưng mà như vậy quá lâu, không có mấy trăm vạn năm thì khó thành công.

Chỉ có thể nói Lâm Minh phát triển quá nhanh, dù Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương trải qua thiên kiếp và sinh ra khí linh, nhưng mà khách quan Lâm Minh tốc độ phát triển nghịch thiên, thanh Phượng Huyết Thương này có vẻ như không theo kịp bước tiến của hắn.

Thiên Tôn còn sống thì Thiên Tôn Linh Bảo bọn họ bồi dưỡng dù có trả mười tỷ điểm tích lũy cũng sẽ không bán đi, bởi vì chỉ có vũ khí mình bồi dưỡng mới dùng thuận tay nhất.

Thẳng tới khi Thiên Tôn chết, Thiên Tôn Linh Bảo trở thành vật vô chủ, mới có thể được hậu nhân mang từ trong di tích ra bán đấu giá.

Hai tay Tống Văn cầm trường thương trong tay, loại cảm giác này giống như Hoàng Kim Long.

Cây thương này dài khoảng chừng một trượng hai xích, là bá vương thương, hoặc là dùng trường thương hình dung nó mà thôi.

Hoàng kim thương báng thương có đường vân phủ kín, đầu thương của nó đen nhánh và đỏ sậm, hào quang sắc bén đâm thẳng vào người.

- Trên thân thương khắc đầy đường vân Tu La pháp tắc, đáng tiếc... Có một ít địa phương không đủ...

Lâm Minh càng lý giải Tu La Thiên Đạo càng tinh thâm, hắn liếc nhìn đường vân hoàng kim thương này.

Tu La Thiên Đạo với võ giả Tu La Lộ mà nói là vô cùng thần bí, không người có thể phỏng đoán, cho dù là thất phẩm Thần Văn Sư cũng chỉ tổng kết kinh nghiệm của tiền nhân, kinh nghiệm khắc trận pháp, kỳ thật bọn họ cũng không hiểu bản chất của Tu La Thiên Đạo.

Điều này trong tay của bọn họ không có khả năng vẽ ra Tu La Thiên Đạo hoàn mỹ.

- Đáng tiếc cây thương này sát phạt chi khí mười phần, không biết phải chảy ra bao nhiêu máu, với nhân vật Thiên Tôn dùng thời gian ngàn vạn năm tẩm bổ, đã diễn sinh ra sát khí đáng sợ, nó đã có linh trí rồi, nếu như cấu vân của Tu La Thiên Đạo có thể hoàn mỹ, vậy nó sẽ phát sinh lột xác.

Lâm Minh thở dài một hơi, có chút tiếc hận, hiện tại cây thương đã sớm định hình, mặc dù hắn ra tay sửa đổi cấu vân của Tu La Thiên Đạo cũng biến khéo thành vụn mà thôi.

Hơn nữa còn một điều, cây thương này làm từ tử kim tinh, tử kim tinh này giá cả đắt đỏ, vô cùng cứng rắn, nếu dùng trận pháp thì Đại Giới Giới Vương cũng bị đánh nát.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng mà tử kim tinh lại không co dãn được, cũng nói đúng hơn cây Tử Kim Thương này là trường thương cứng rắn, điểm này khiến nó trong nội tâm Lâm Minh hạ thấp không ít.

Một cây thương quá cứng, không có co dãn và không có lực giảm xóc, thời điểm cứng đối cứng có thể bị phản chấn bị thương.

Đương nhiên mặc dù có hai khuyết điểm này, Tử Kim Thương cũng có uy lực lớn hơn Phượng Huyết Thương của Lâm Minh quá nhiều.

Nếu như có thể đổi, Lâm Minh đương nhiên nguyện ý đổi, dù sao Phượng Huyết Thương phát triển cần thời gian quá lâu.

Nhưng hiện tại Lâm Minh đánh giá thì cây thương này có giá trừng một tỷ bốn, con số này với Lâm Minh mà nói là đã tính quá thấp. Con số hắn có thể tiếp nhận là một tỷ điểm tích lũy, mà giá tiền này chỉ có thể mua cán thương a.

Lâm Minh lúc này nhìn qua bốn phía, chỉ thấy rất nhiều võ giả dùng ánh mắt tham lam nhìn qua Tử Kim Thương, hiển nhiên là nguyện ý mua sắm Tử Kim Thương rất mãnh liệt.

Vũ khí cấp bậc Thiên Tôn Linh Bảo này số lượng cực nhỏ! Dù tại đấu giá hội của Thần Văn Thành cũng không gặp được vài món.

Một kiện Thiên Tôn Linh Bảo thích hợp với mình, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

- Đấu giá, hiện tại bắt đầu!

Tống Văn lớn tiếng tuyên bố.

Mà hắn vừa dứt lời, trong phòng khách quý có tiếng nói truyền ra.

- Tám ức năm ngàn vạn!

- Tám ức sáu ngàn vạn!

Muốn mua Tử Kim Thương này số lượng không ít.

Những người này hơn phân nửa là Giới Vương, thậm chí là Đại Giới Giới Vương, cũng chỉ có những người này mới miễn cưỡng thúc dục Thiên Tôn Linh Bảo. Người cảnh giới thấp mua không nổi.

- Chín ức!

Giá cả một đường kéo lên, những võ giả trong phòng khách quý tuy đều là đại nhân vật, nhưng mà bọn họ không có người nào lĩnh ngộ Tu La Thiên Đạo như Lâm Minh, đương nhiên bọn họ không nhìn ra chỗ thiếu hụt của Tử Kim Thương, đối với bọn họ mà nói, Tử Kim Thương này là vũ khí cao cấp nhất, dù dốc toàn bộ tài phú mua được cây thương này với bọn họ mà nói cũng đáng giá!

Cạnh tranh vẫn kéo lên cao, cũng làm cho Hạo Nguyệt quận vương hùng tâm bừng bừng, cây thương này hắn nhất định phải có.

- Còn không ra giá?

Hoắc Dật Lưu vừa cười vừa nói, hắn nhìn ra Hạo Nguyệt quận vương cần cây thương này rất mãnh liệt.

- Hắc hắc, không vội, hiện tại kêu giá cũng chỉ là làm ầm ĩ, cây thương này không thể chỉ có giá này! Bán được một tỷ năm trở lên cũng không phải không được.

Ánh mắt Hạo Nguyệt quận vương thấp hơn Lâm Minh rất nhiều, trong mắt hắn cây thương này bán một tỷ sáu, trong mắt Lâm Minh chỉ chừng một tỷ ba.

- Ta nghe nói Lâm Minh cũng là võ giả dùng thương, ta vốn định nghiền áp hắn một chút, nhưng mà tên này không có mở miệng, chẳng có ý nghĩa.

- Vương gia, quỹ nghèo kia làm gì có nhiều điểm tích lũy như vậy, Thiên Tôn Linh Bảo làm sao xứng với quỷ nghèo này, cho dù nội tâm rất muốn có, nhưng hắn làm sao có thể mua được?

Trong ngực Hạo Nguyệt quận vương, Tinh sư muội cười khanh khách nói ra.

- Hắc, tiểu bảo bối nói đúng, giá tiền này hắn còn không có.

Hạo Nguyệt quận vương cười tùy ý, thò tay bóp bộ ng ực sữa của Tinh sư muội.

- Một tỷ hai!

Hạo Nguyệt quận vương mở miệng.

Cái giá một tỷ hai vừa ra, lập tức khiến nhiều người không ra giá nữa, trong lúc nhất thời tràng diện yên tĩnh lại.

Hạo Nguyệt quận vương rất hài lòng hiệu quả như vậy, hắn mỉm cười nhìn qua phía Lâm Minh mỉm cười tùy ý.

Nhưng mà sau đó tươi cười của hắn cứng lại, Lâm Minh lúc này ở trong phòng hô giá:

- Một tỷ hai một ngàn vạn!

Chương 1631: Lâm Minh đánh trả

Một tỷ hai một ngàn vạn, chỉ cao hơn Hạo Nguyệt quận vương kêu một ngàn vạn, Lâm Minh dường như nói rõ đang đối nghịch với Hạo Nguyệt quận vương!

- Tiểu tử này có tư cách gì đối nghịch với ta?

Hạo Nguyệt quận vương cau mày nói ra, hắn vốn cho rằng Lâm Minh căn bản không có tư cách tranh giành với hắn, lại không nghĩ tới vẫn gọi giá.

- Hắn căn bản không có nhiều điểm tích lũy như vậy, hô ra giá tiền này chắc chắn là thiếu tiền nhiều lắm! Hắn vay tiền liều với ta, làm sao qua ta được?

Hạo Nguyệt quận vương cũng không đặt Lâm Minh trong lòng, hắn căn bản không xem Lâm Minh như đối thủ, nếu như trước kia Lâm Minh không có mua vô danh cổ đan, vậy hắn phiền toái, nhưng bây giờ như châu chấu nhảy ra chỉ có thể đã được vài cái.

- Hì hì, hắn cũng xứng là hảo hán sao, cho dù vương gia không định thu thập hắn nữa, nhưng bây giờ hắn nhảy ra rồi, vương gia còn không phải chờ cơ hội này sao?

Tinh sư muội ôm cổ Hạo Nguyệt quận vương, nàng khanh khách cười nói.

Hạo Nguyệt quận vương cười ha hả, kêu lên:

- Một tỷ hai năm ngàn vạn!

Nhưng mà vào lúc Hạo Nguyệt quận vương vừa dứt lời, Lâm Minh đã kêu giá.

- Một tỷ hai sáu ngàn vạn!

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, dường như Lâm Minh căn bản không xem điểm tích lũy này là quan trọng..

Sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương lập tức trầm xuống.

Hắn đứng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào gian phòng của Lâm Minh, ánh mắt kia giống như đâm thủng trận pháp ngăn cách của Lâm Minh, muốn gi ết chết Lâm Minh.

- Một tỷ ba!

Đúng vào lúc này lại có người đấu giá, người này không phải Lâm Minh, cũng không phải Hạo Nguyệt quận vương. Hắn từ trong phòng khách quý. Giọng nói hùng hậu, khí tức thâm trầm, hiển nhiên cũng là một cao thủ.

Trong đây có không ít Giới Vương dùng thương, thậm chí Đại Giới Giới Vương, một thần thương Thiên Tôn Linh Bảo bọn họ cũng muốn có.

Hạo Nguyệt quận vương có chút trầm xuống, không có lập tức mở miệng, hắn dường như chờ Lâm Minh tranh đoạt với giọng nói âm trầm này, hắn biết rõ, Lâm Minh với tư cách một võ giả dùng thương. Tất nhiên sẽ tranh giành Tử Kim Thương này.

Nhưng mà qua hồi lâu cũng không trông thấy Lâm Minh mở miệng, lập Tông Văn muốn đếm ngược, làm cho Hạo Nguyệt quận vương lập tức nổi giận.

Lâm Minh đang cố ý nhắm vào hắn!

- Một tỷ ba năm ngàn vạn!

Hạo Nguyệt quận vương lại mở miệng kêu giá.

Mà lúc này Lâm Minh quả nhiên lập tức ra giá.

- Một tỷ ba sáu ngàn vạn!

Lâm Minh giọng nói bình tĩnh, căn bản không thèm để ý Hạo Nguyệt quận vương đang nổi giận.

Hai người tranh phong với nhau.

- Không có khả năng! Hắn làm gì có nhiều điểm tích lũy như vậy?

Hoắc Dật Lưu nhíu mày, dựa theo tình báo thì Lâm Minh vốn không có thân gia quá hai tỷ, mua vô danh cổ đan thì còn bảy tám ức đã là không tệ, cho dù có thể mượn một ít, mượn nhiều lắm là năm ức, hắn làm sao có được một tỷ bốn?

- Có lẽ hắn lừa dối ta, muốn ta ra giá cao!

Trong mắt Hạo Nguyệt quận vương, Lâm Minh đương nhiên nằm mộng cũng muốn có Tử Kim Thương, nhưng hắn căn bản mua không nổi, đã mua không nổi thì dứt khoát mượn cơ hội này chơi hắn một vố đáp trả.

Trước đó Hạo Nguyệt quận vương đã gài bẫy Lâm Minh, hiện tại Lâm Minh trả thù cũng là bình thường.

- Quận Vương làm sao bây giờ, buông tha sao? Cho Lâm Minh trực tiếp rơi vào đi, hủy bỏ tư cách đấu giá, hơn nữa bị Thần Văn Sư công hội trừng phạt?

- Không được! Cây thương này ta bắt buộc phải có, hơn nữa Lâm Minh người này rất có bản lĩnh, Thần Văn Sư công hội cho dù phạt hắn cũng không phạt nặng đâu.

Hạo Nguyệt quận vương bực bội, hắn đi qua đi lại trong phòng khách quý.

Hắn vẫn thiếu cây thương tốt, hôm nay có Tử Kim Thương ở đây, Hạo Nguyệt quận vương phải thu mua nó.

Bởi vì qua hai mươi năm sau thí luyện sẽ diễn ra!

Mà thí luyện cuối cùng này là giá trị lớn nhất Tu La Lộ, bí cảnh ẩn chứa bảo vật nhiều nhất, không có một cái nào bình thường cả, Hạo Nguyệt quận vương đương nhiên không muốn bỏ qua!

Nhưng mà dù là Thần Hư Thần Quốc, tư cách thí luyện cuối cùng cũng có hạn.

Hạo Nguyệt quận vương chỉ là quận vương của Cửu U Châu thuộc Thần Hư Thần Quốc mà thôi, hắn tại Cửu U châu đương nhiên ưu tú, nhưng mà đặt trong cả Thần Hư Thần Quốc, hắn chỉ đứng ở hàng giữa mà thôi, bởi vì Thần Hư Thần Quốc quá lớn, nhân kiệt xuất hiện lớp lớp, muốn từ trong rát nhiều người này cạnh tranh ra một danh ngạch là quá khó khăn.

Dùng trình độ tổng hợp của Hạo Nguyệt quận vương hiện tại nắm chắc không quá ba thành, nhưng nếu như hắn có Tử Kim Thương tương trợ, Hạo Nguyệt quận vương có sáu bảy thành nắm chắc!

Bởi vậy một trận chiến này Hạo Nguyệt quận vương chỉ được thành công, không được phép thất bại.

Thời điểm này người ra giá một tỷ ba lại hô giá mới:

- Một tỷ bốn!

Hắn cũng nghe thấy Lâm Minh cùng Hạo Nguyệt quận vương mùi thuốc súng nồng đậm, hắn cũng vui vẻ nhìn thấy Lâm Minh cùng Hạo Nguyệt quận vương tranh đoạt.

- Tốt! Rất tốt! Đều dám tranh giành với ta, ta xem các ngươi có thể tranh tới khi nào. Một tỷ sáu!

Hạo Nguyệt quận vương lúc này tăng thêm một lần hai ức!

Giá một tỷ sáu là cái giá lý tưởng nhất trong nội tâm của Hạo Nguyệt quận vương, trong mắt hắn cây thương này giá trị không vượt qua một tỷ sáu.

Nghe cái giá này rất nhiều người líu lưỡi.

Phải biết rằng cạnh tranh Thiên Tôn Linh Bảo đều là Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, còn có thể là nửa bước Thiên Tôn. Về phần Thiên Tôn đại năng căn bản sẽ không tham dự vào tranh giành Thiên Tôn Linh Bảo, bọn họ đều có Thiên Tôn Linh Bảo do bản thân mình bồi dưỡng ra, so với người khác bồi dưỡng còn tốt hơn nhiều

Mà cái giá một tỷ sáu khiến nhiều Giới Vương chùn bước, mặc dù là Đại Giới Giới Vương cũng chỉ có người thân gia không tệ mới có thể ra giá tiền này.

Trong lúc nhất thời trong đấu giá hội yên tĩnh, dường như không có người ra giá nữa.

Liên quan con số lớn như vậy, Hạo Nguyệt quận vương tâm tính cũng khó bình tĩnh được, hắn cầm lấy chén rượu trên bàn, chậm rãi uống một hơi, hắn muốn cố gắng trấn định tâm thần của mình.

Cây thương này hắn nhất định phải mua, hắn sợ lúc này còn có người tăng giá.

- Một tỷ sáu, còn có giá cao hơn không?

Tống Văn cao giọng hô lên, không có người trả lời, nhưng mà Tống Văn dường như rất kiên nhẫn, hô một lần lại một lần, mỗi lần hắn hô đều giống như cây dao đâm vào tim Hạo Nguyệt quận vương.

- Một tỷ sáu lần thứ nhất!

Rốt cuộc Tống Văn cũng đếm ngược.

- Một tỷ sáu lần thứ hai...

Tống văn cố ý kéo dài ra, chờ mong có giá cao hơn xuất hiện.

Mà lúc này một giọng nói bình tĩnh truyền ra trong phòng của Lâm Minh.

- Một tỷ sáu một ngàn vạn!

Kêu giá rất tỉnh táo và đạm mạc, dường như đối với Lâm Minh mà nói hắn kêu giá không phải điểm tích lũy, là con số không có ý nghĩa.

- Cái gì?

Hạo Nguyệt quận vương "Ba" một tiếng bóp nát chén rượu, rượu đỏ tươi như máu chảy trong kẽ tay của hắn.

Hắn vốn tưởng rằng cái giá một tý sáu đã là cực hạn, ngay cả tên Giới Vương vẫn cạnh tranh với Hạo Nguyệt quận vương cũng yên lặng, không tiếp tục ra giá.

Thế nhưng mà Lâm Minh cứ như vậy không ngại miệng hô "Một tỷ sáu một ngàn vạn", chẳng khác gì xem điểm tích lũy là cặn bã.

Trong nội tâm Hạo Nguyệt quận vương nổi giận, hắn trực tiếp đẩy cửa phòng khách quý ra.

Phòng khách quý lơ lửng trên đài chủ tịch, kể từ đó Hạo Nguyệt quận vương cũng phiêu phù trên đỉnh đầu của mọi người.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương, không biết hắn vì cái gì đi ra.

Hạo Nguyệt quận vương sắc mặt thâm trầm, hắn dùng ánh mắt nhìn qua gian phòng của Lâm Minh, hắn nói ra từng chữ:

- Ta hoài nghi ngươi lừa gạt, ngươi căn bản không có nhiều điểm tích lũy như vậy.

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Hạo Nguyệt quận vương cũng không phải đèn cạn đầu, hắn nhận định Lâm Minh muốn mua Tử Kim Thương, nhưng căn bản mua không nổi, mà hắn với cây thương này là tình thế bắt buộc, không có khả năng buông tha, vì vậy hắn trực tiếp nhằm vào Lâm Minh.

Khi Hạo Nguyệt quận vương nói ra thì ánh mắt của tất cả mọi người cũng tập trung vào gian phòng của Lâm Minh.

- Đấu giá cổ đan vô danh lúc trước ngươi đã tiêu hao một tỷ điểm tích lũy, lúc này đây ngươi còn ra giá một tỷ sáu, ngươi thật sự có hai tỷ sáu sao? Có chuyện nên biết rõ ràng.

Hạo Nguyệt quận vương hùng hổ dọa người!

Trong gian phòng, Tiểu Ma Tiên có chút gấp, nói:

- Lâm Minh, làm sao bây giờ? Con ruồi này đang chơi chúng ta... Lúc trước chúng ta chỉ có hơn một tỷ chín, cách hai tỷ sáu còn kém xa lắm.

Lâm Minh nhíu mày, cũng đứng người lên.

Mà lúc này Hạo Nguyệt quận vương cười ha ha, nói:

- Ta nói hắn làm sao có nhiều điểm tích lũy như vậy! Theo ta được biết, người ngồi ghế lô này thuộc Thần Văn Sư công hội, ta thậm chí hoài nghi hắn đang cố ý gày giá trên đấu giá hội.

Chương 1632: Điên?

Hạo Nguyệt quận vương đang kéo cừu hận lên người Lâm Minh, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hắn mặc dù không có rõ Lâm Minh rốt cuộc có gài giá hay không, nhưng bây giờ có nói cũng không rõ ràng.

Chiêu thức này chính là ngăn người Thần Văn Sư công sẽ ra mặt che chở Lâm Minh, dù sao yêu cầu dò xét tài phú của một người là chuyện riêng tư của người ta, Lâm Minh có lý do cự tuyệt.

Hạo Nguyệt quận vương đột nhiên ném ra lời này, người trong tràng diện lập tức hỗn loạn.

Gài giá là một chuyện cực kỳ mẫn cảm trong đấu giá hội!

Hôm nay bị Hạo Nguyệt quận vương nói ra, người trong đấu giá hội xôn xao lên.

Trên đài đấu giá, sắc mặt Tống Văn trầm xuống, tuy rằng hắn có nhiều cách bình ổn nhiễu loạn, đuổi Hạo Nguyệt quận vương đi ra ngoài, nhưng mà làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới đấu giá lần này!

Khán giả sẽ cho rằng Thần Văn Sư công hội có tật giật mình!

Chuyện này làm Tống Văn tiến thoái lưỡng nan.

Tống Văn bởi vì một câu của Hạo Nguyệt quận vương lâm vào cảnh xấu hổ như vậy, bởi vì chuyện gài giá trong đấu giá hội là chuyện thông thường, thậm chí có thể nói là quy tắc ngầm.

Gài giá này làm tăng hào khí của đấu giá hội, khiến cho người mua nóng đầu, bị giá cả ảnh hưởng sinh ra xúc động.

Bọn họ làm cách này chính là muốn kiếm thêm tiền từ người mua.

Cho dù bởi vì nhất thời sai lầm, bọn họ ra giá áp qua người mua cũng có thể chế tạo giao dịch giả dối để tạo thế, tiếp theo hấp dẫn thêm người đấu giá và ủy thác, xem như quảng cáo cho bán đấu giá.

Chỉ phí chút tiền thuê nhỏ mang lại thu nhập cực cao, mua bán tiện nghi như thế làm sao mà không làm.

Nhưng mà Thần Văn Sư công hội bán đấu giá đã tồn tại cả trăm triệu năm tuế nguyệt, bọn họ càng quý trọng danh dự, chuyện này bình thường sẽ không làm.

Dù vậy một khi xốc ra chuyện này vẫn khiến người đấu giá hoài nghi!

Cho nên trên đấu giá hội chuyện gài bẫy thập phần mẫn cảm, nếu như là người bình thường có lá gan nói ra lời này sẽ bị áp xuống. Nhưng sau lưng Hạo Nguyệt quận vương chính là Thần Hư Thần Quốc!

Thần Hư Thần Quốc là quái vật khổng lồ vượt qua Thần Văn Thành một cấp, nó có thể nói là đệ nhất thế lực của Hồn tộc!

Thần sắc Tống Văn rét lạnh. Con mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Hạo Nguyệt quận vương. Trong ánh mắt ẩn chứa sát cơ.

Thần Văn Sư công hội không bằng Thần Hư Thần Quốc không sai. Nhưng cũng không phải quả hồng mềm, thực tế nó khống chế rất nhiều Thần Văn Sư cùng thần văn thuật truyền thừa, ở phương diện này nó chính là tổ chức Thần Văn Sư mạnh nhất của nội Tu La Lộ.

Nhìn thấy ánh mắt của Tống Văn, Hạo Nguyệt quận vương cảm thấy nội tâm trì trệ, tuy hắn biết rõ Tống Văn không phải đối thủ của hắn, Thần Văn Sư công hội cũng khó làm gì được hắn. Nhưng mà ánh mắt này khiến nội tâm Hạo Nguyệt quận vương chột dạ.

Hắn cũng cảm giác lời này của mình quá nóng vội, quá mức lỗ mãng, trước mặt mọi người nói ra chủ đề nhạy cảm này, tương đương đắc tội Thần Văn Sư công hội.

Hắn vội vàng nói:

- Các vị thật có lỗi, ta chỉ nhanh miệng mà thôi, ta thu hồi lời vừa rồi, nhưng mà ta hy vọng tra tài phú của người đấu giá phòng ba mươi sáu... Theo ta được biết, tuổi của hắn chưa đủ trăm tuổi, sau lưng không có thế lực lớn ủng hộ, ta không tin hắn có tài phú hai tỷ sáu!

Hạo Nguyệt quận vương chỉ đổi đầu mâu mà thôi, đương nhiên hắn không coi tiền như rác, không công bị Lâm Minh gài bẫy điểm tích lũy. Muốn đối phó hắn thì phải chuẩn bị bị cắn ngược.

Đối mặt tình hình như thế, Lâm Minh tự nhiên không có khả năng tiếp tục lưu lại trong phòng.

Hắn bước lên hư không giống như đang đi trên đất bằng, thong dong ra khỏi phòng đi lên không trung.

Lâm Minh xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Hắn chính là người mua vô danh cổ đan!

- Hắn còn trẻ như vậy?

- Đâu chỉ trẻ tuổi, tu vị cũng không cao, chỉ có Thần Quân trung kỳ a! Người như hắn làm sao có năng lực mua vô danh cổ đan, hắn làm sao có thêm một tỷ sáu một ngàn vạn mua Tử Kim Thương?

Võ giả Thần Quân trung kỳ cho dù như thế nào cũng không có được hai tỷ sáu, rất nhiều người hoài nghi Lâm Minh càng nặng.

Nói như vậy bởi vì người có thân phận chân chính, có đại tài phú sẽ không đi làm chuyện ám muội như gài bẫy trên đấu giá hội.

Đấu giá hội đi gài bẫy trên đấu giá hội hơn phân nửa là không có thân phận, mà những người này sẽ giấu mặt trong phòng khách quý kêu giá, kể từ đó sẽ không người nào biết rõ bọn họ là ai.

Lâm Minh hiện tại quá trẻ tuổi, tu vị lại thấp, những người này càng hoài nghi hắn là người "Không có thân phận".

Đối với ở đây người xem cơ hồ tất cả nghi vấn ánh mắt, Lâm Minh lơ đễnh, hắn chỉ là nhìn xem Hạo Nguyệt quận vương, mỉm cười, nói ra:

- Ngươi tựa hồ tra ta tài phú tổng ngạch? Vậy ngươi biết đại khái, ta nguyên vốn là có hai tỷ điểm tích lũy a?

Lâm Minh nói xong cong tay búng ra, trong tu di giới của hắn có mười chín ngọc giản màu đỏ bay ra ngoài.

Những ngọc giản này là ngọc giản mệnh giá một ức của Thần Văn Sư công hội phát hành, mỗi quả như vậy vừa vặn là một úc điểm tích lũy!

Nhìn thấy số ngọc giản màu đỏ này trôi nổi, rất nhiều người đều con mắt đỏ lên, bọn họ đại đa số người cả đời này không có nhìn thấy ngọc giản màu đỏ.

Nhưng mà thời điểm này Lâm Minh cho dù lấy ra ngọc giản cũng có không ít người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, nếu như đây là Thần Văn Sư công hội âm thầm cho hắn điểm tích lũy để gài bẫy, hắn có được nhiều điểm tích lũy cũng không kỳ quái.

Huống chi còn không đủ hai tỷ sáu!

Đối mặt tràng diện này Tống Văn nhíu mày, hắn không nghĩ tới đấu giá hội do hắn chủ trì lại phát sinh chuyện này.

Hạo Nguyệt quận vương lúc này đã vạch mặt với Thần Văn Sư công hội, cho dù hắn vừa rồi xin lỗi nhưng cũng gieo hạt giống hoài nghi vào trong lòng của mọi người.

Thực tế hắn hoài nghi chính là Lâm Minh, trẻ tuổi như vậy, tu vị thấp như thế, căn bản không đủ cho người ta tin phục.

Nghiêm trọng hơn sẽ tạo thành không ít ảnh hưởng với tổng ngạch của đấu giá lần này.

Dù sao Thần Văn Thành đấu giá hội có nhiều thứ đều có giá trị quá cao, thường thường cao hơn thị trường hai ba thành. Mọi người tới đây cạnh tranh không phải bởi vì nơi này tiện nghi, mà là nơi này có quá nhiều thứ, có thể mua được tất cả mọi thứ, chỉ cần có tiền là được.

Cho dù cạnh tranh giá cao thì bọn họ vẫn nguyện ý.

Nhưng mà một khi gài bẫy xuất hiện, bọn họ hoài nghi mình bị kẻ dẫn đầu nghịch, chuyện này bất lợi cho danh dự của Thần Văn Thành đấu giá hội.

Tống Văn suy nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này thỏa đáng.

Mà lúc này Lâm Minh sắc mặt bình tĩnh, đứng trước đầu sóng ngọn gió, đứng trước ánh mắt hoài nghi của mười vạn người, trong đó thậm chí có không ít Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, thậm chí Thiên Tôn, Lâm Minh lại trấn định như vậy.

Mà loại trấn định này không thể giả được!

- Một tỷ chín sao? Dường như còn chưa đủ a!

Trên mặt Hạo Nguyệt quận vương mỉm cười đắc thắng, hắn cảm giác chiêu này của hắn quá lỗ mãng, thậm chí đắc tội Thần Văn Sư công hội, nhưng mà hiệu quả thì phi thường tốt, hắn trực tiếp đẩy Lâm Minh vào mặt đối lập của mọi người đấu giá, kể từ đó hắn làm sao tranh với mình.

Về phần đắc tội Thần Văn Sư công hội, đợi đến lúc Hạo Nguyệt quận vương từ thí luyện cuối cùng quay về, cũng đã đánh rớt trụ cột vững chắc, khi đó tương lai hắn có hy vọng trở thành Thiên Tôn, khi đó Thần Văn Sư công hội cũng không thể làm hắn thế nào.

- Không đủ thì như thế nào? Ngươi chẳng lẽ không biết Thần Văn Thành đấu giá hội có quy định mười ngày sau khi đấu giá hội chấm dứt mới trả tiền sao? Ta đến lúc đó bù đủ điểm tích lũy không phải cũng là trả tiền?

Lâm Minh nói rất đương nhiên.

Hạo Nguyệt quận vương nghe xong nao nao, chợt cười ha ha, nói:

- Đúng là có quy định mười ngày mới trả tiền, nhưng mà ngươi chỉ là võ giả Thần Quân cảnh, ngươi có thể trong mười ngày tìm đủ bảy ức điểm tích lũy sao? Ngươi đừng cho rằng người khác cũng ngu xuẩn như ngươi.

Hạo Nguyệt quận vương cười nói càng tùy ý, người đấu giá ở chung quanh cũng bạo động, Lâm Minh này không biết xuất hiện từ đâu, càng ngày càng không đáng tin cậy, càng ngày càng giả!

Tràng diện bực này, cho dù Tống Văn ổn trọng cũng đứng ngồi không yên, càng ngày càng khó giải quyết.

Mà lúc này Lâm Minh cười khẽ, nói ra:

- Mười ngày kiếm bảy ức điểm tích lũy mà thôi, ngươi không thể, không có nghĩa là ta không thể! Vốn ta có ý định qua vài ngày mới đưa đồ vật của ta lên đấu giá, nhưng hôm nay gặp tràng diện này, ta vẫn thấy nên trực tiếp đấu giá vào ngày hôm nay đi.

Lâm Minh nói xong, tay trái sờ tu di giới, hai mươi thần văn phù bay lơ lửng ra ngoài, thần văn phù này chính là Thiên Hỏa Phù cải tiến và Tà Thần Phù do Lâm Minh chế tác!

Mỗi một tấm thần văn phù mang theo chữ Lâm ở góc phải!

Hai mươi tấm thần văn phù khiến người ở đây khó hiểu, tiểu tử này có ý tứ gì, hắn không cho rằng hai mươi tấm thần văn phù của hắn có thể bán được bảy ức điểm tích lũy sao?

- Có lầm hay không! Hắn muốn đấu giá chính là hai mươi tấm thần văn phù này à? Thứ này đáng giá bảy ức điểm tích lũy sao?

Thần văn phù của Lâm Minh bề ngoài cũng không tốt thế nào, hắn dùng thần văn phù cũng không phỉa đỉnh cấp, mà giá trị của thần văn phù quyết định bởi cấu vân, bản thân của nó thế nào thì không có ý nghĩa, Lâm Minh tự nhiên cũng sẽ không chọn mấy thứ hàng đắt đỏ.

- Từ phẩm chất hình như không tốt lắm... Đại khái là tổ truyền sao? Chẳng lẽ là thất phẩm thần văn phù?

Có người ý tưởng đột phát, mặc kệ người hay vật đều không thể nhìn vẻ ngoài được.

Nếu như hai mươi tấm thất phẩm thần văn phù, thực tế nếu giá cả đắt đỏ thì bán được bảy ức tuyệt đối không thành vấn đề, thậm chí còn vượt qua bảy ức.

Có thất phẩm thần văn phù đỉnh cấp, một tấm có thể bán được bảy ức, thậm chí cực phẩm trong đó còn không kém gì giá bán Thiên Tôn Linh Bảo.

Nhưng mà rất nhanh có Thần Văn Sư ngồi ở đây lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ quá nhiều... Đây chỉ là ngũ phẩm thần văn phù mà thôi, năng lượng chấn động này ta không có nhìn lầm.

Nói chuyện là một ngũ phẩm Thần Văn Sư, hắn không thuộc về Thần Văn Sư công hội, chỉ hiệu triệu cho thế lực lớn, xem như đức cao vọng trọng.

Nghe ngũ phẩm Thần Văn Sư nói thế, những người khác nao nao, cái gì? Chỉ là ngũ phẩm thần văn phù?

Hai mươi tấm ngũ phẩm thần văn phù, tên gia hỏa Lâm Minh này trông cậy vào chúng bán được bảy ức điểm tích lũy sao?

Tên này có phải quá điên hay không?

Chương 1633: Trả trước mua sau

- Ngũ phẩm thần văn phù? Ngươi xác định?

Có người kinh ngạc hỏi thăm ngũ phẩm Thần Văn Sư.

- Đương nhiên.

Tên Thần Văn Sư khó chịu nhìn qua người nghi ngờ hắn,

- Ta làm ngũ phẩm thần văn phù đã hơn năm nghìn năm, ta làm sao có thể nhìn lầm.

Tên Thần Văn Sư trong khi nói chuyện, rất nhiều người nhìn qua huy chương Thần Văn Sư trên ngực của hắn, tuy không phải huy chương của Thần Văn Sư công hội, nhưng mà hắn đúng là ngũ phẩm Thần Văn Sư không thể nghi ngờ.

Vốn mọi người cho rằng Lâm Minh lấy ra chính là thất phẩm thần văn phù tổ truyền, kết quả được chứng thực chỉ là ngũ phẩm!

- Ngũ phẩm thần văn phù còn muốn bán đấu giá ở Thần Văn Thành! Tiểu tử này là đến chơi xỏ lá sao?

- Ta hiện tại cảm thấy hắn có khả năng không phải là người gài bẫy của Thần Văn Sư công hội tìm tới, hắn tới đây chủ tâm là quấy rối, hô loạn giá, loại người này này chắc chắn sẽ bị Thần Văn Sư công hội nhốt vào lao ngục. Mười chín cái ngọc giản màu đỏ có thể là giả!

Lâm Minh không có phóng xuất điểm tích lũy ra ngoài, nếu như người không hiểu thần văn phù, rất khó nhìn qua ngọc giản mà phân thật giả.

- Những người đúng là mắt chó nhìn người thấp, rõ ràng dám nghi vấn giá trị thàn văn phù của Lâm ca...

Tiểu Ma Tiên trong gian phòng, nghe những người này nghị luận thì mắng nhỏ.

Tuy ngoài miệng của nàng nói như vậy, trong nội tâm lại ẩn ẩn cũng có chút bất an, hai mươi tấm thần văn phù này có giá trị bao nhiêu?

Lâm Minh cải tạo thần văn phù là lợi hại, nhưng dù sao chỉ có hai mươi tấm.

Đối với người khác nghi ngờ và xem thường, Lâm Minh trầm mặc không nói. Một đám thần văn phù lập lòe chìm nổi bên cạnh hắn.

Mà loại trầm mặc này khiến mọi người nghi vấn càng nặng.

Mắt thấy những người này nói chuyện càng ngày càng khó nghe, thời điểm này một giọng nói yểu điệu vang lên giữa biển nghi vấn, nó có vẻ lạc lỏng đột ngột.

- Đám người các ngươi quả thật là cô văn quả lậu, các ngươi không từng nghe nói qua Niết Bàn Thiên Hỏa Phù sao?

Giọng nói từ tính và mềm mại, giọng nói này vang lên từ phòng khách quý.

Mọi người nhìn theo giọng nói thì phát hiện một nữ nhân xinh đẹp, vô cùng sững sờ.

- Nữ nhân kia là ai?

Đa số người ở đây không biết Tô Nhã, nhưng mà bọn họ cũng nhìn thấy gian phòng của Tô Nhã ở, đó là nơi Thiên Tôn thánh địa tụ tập, cũng nói đúng hơn nữ nhân này cũng xuất thân từ Thiên Tôn thánh địa.

- Nàng là Tô Nhã tiểu thư của Tinh Cực thánh địa. Tinh Cực thánh địa đang khai chiến với Chiến Thiên thánh địa, Tô Nhã tiểu thư phụ trách thu thần văn phù ở Thần Văn Sư công hội!

Có người nhận ra Tô Nhã.

Mọi người nghe được đều nao nao. Người như Tô Nhã xem như là có thân phận, lúc này nói chuyện cũng có phân lượng.

Người bên ngoài kinh ngạc, Tô Nhã không có nghe thấy, đôi mắt của nàng sáng ngời. Lâm Minh trong suy nghĩ của nàng có giá trị cực cao, mà lúc này là cơ hội tốt nói chuyện thay Lâm Minh. Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn tốt hơn dệt hoa trên gấm.

Thời điểm này Tô Nhã đứng ra, Lâm Minh mỉm cười, lễ phép gật đầu với Tô Nhã, tỏ vẻ cảm tạ.

- Niết Bàn Thiên Hỏa Phù, đó là vật gì?

Rất nhiều người vẻ mặt mờ mọt, kỳ thật cũng không trách bọn họ vô tri, có thể đến Thần Văn Thành đấu giá hội đều là người có thân gia phong phú, xem như chư hầu một phương.

Nhưng mà không phải người trong nghề thì không biết tình hình trong nghề, bọn họ rất nhiều người không hiểu nhiêu về Thần Văn Sư, còn có một chút người cũng không phải Hồn tộc, mà đến từ các chủng tộc khác, Lâm Minh chế tác Niết Bàn Thiên Hỏa Phù, trong giới Thần Văn Sư, đặc biệt là tại Thần Văn Sư công hội nhấc lên địa chấn, nhưng mà với võ giả bên ngoài không có quá rõ ràng.

Thật sự là vì nội Tu La Lộ quá lớn, mặc dù có một ít người kiến thức uyên bác, cũng rất khó biết rõ quá trình khai chiến của Tinh Cực thánh địa cùng Chiến Thiên thánh địa bị cải biến chỉ vì một thần văn phù nhỏ bé.

- Niết Bàn Thiên Hỏa Phù là gì mà nữ nhân này tôn sùng như thế?

Tuy không biết Niết Bàn Thiên Hỏa Phù rốt cuộc là cái gì, nhưng mà có thể được nữ nhân này coi trọng như vậy, hiển nhiên là thứ tốt, thanh niên kia chế tác thần văn phù này?

Thời điểm rất nhiều người nghi vấn trong lòng, Tô Nhã mở miệng nói:

- Lâm công tử, nếu như ngươi muốn cạnh tranh Tử Kim Thương, ta trước cho ngươi mượn một tỷ điểm tích lũy!

Tô Nhã âm thanh không cao nhưng lại như sấm lọt vào tai mọi người ở đây. Mới vừa rồi đấu giá hội còn xôn xao, trong lúc nhất thời yên tĩnh tới mức quỷ dị.

Tô Nhã tiểu thư muốn cho thanh niên Thần Văn Sư này mượn một tỷ điểm tích lũy?

Một tỷ điểm tích lũy cũng không phải là con số nhỏ, nói mượn là mượn, điểm này chứng minh Tô Nhã vô cùng tín nhiệm Lâm Minh nam tử trẻ tuổi kia. Tín nhiệm nhân phẩm hắn, cũng tín nhiệm năng lực của hắn có thể trả lại!

Trước đó Tô Nhã nói Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, rất nhiều người chưa nghe nói qua, mặc dù rất nhiều người biết Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù chính là thần văn phù lợi hại nào đó mới xuất hiện của Thần Văn Sư, nhưng mà những người này vẫn bán tín bán nghi.

Nhưng mà bây giờ Tô Nhã nói thẳng cho Lâm Minh mượn một tỷ điểm tích lũy, điểm này chứng minh giá trị tuyệt đối của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù giá! Nếu như không phải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù giá trị kinh người, Tô Nhã làm gì có khả năng cho mượn số tiền lớn như vậy?

Thời điểm này trong gian phòng khách quý của Tô Nhã có một nam tử chừng ba mươi tuổi sắc mặt không tốt đi ra.

- Tô sư muội, ngươi đi vào đi.

Nam tử này là sư huynh của Tô Nhã, cũng là người được Tinh Cực thánh địa phái đến Thần Văn Thành đấu giá hội lần này.

Hắn cùng Tô Nhã hai người ở chung một chỗ, phụ trách mua sắm tài liệu mà Tinh Cực thánh địa cần, là "Bạch Dương Linh Căn", loại tài liệu này do cung chủ Tinh Cực Thiên Cung điểm danh muốn!

Cung chủ Tinh Cực Thiên Cung là nhân vật bực nào, thực lực của hắn trong Thiên Tôn cũng là nhất lưu, là thần tọa trấn của Tinh Cực thánh địa, bình thường chỉ cần nhắc tên của hắn, đệ tử Tinh

Cực thánh địa đều câm như hến.

Tô Nhã có thể lăn lộn trong Tinh Cực thánh địa hỗn phong sinh thủy khởi, kỳ thật cũng là nhờ cung chủ Tinh Cực Thiên Cung thưởng thức năng lực giao tế của Tô Nhã.

Nhưng mà thưởng thức cũng không có nghĩa là cho Tô Nhã làm xằng làm bậy! Hiện tại Tinh Cực thánh địa tài phú có thể nói là giật gấu vá vai, lần này Tô Nhã và sư huynh của nàng tới Thần Văn Thành đấu giá hội chỉ mang theo hai tỷ năm, đều là tài sản tư nhân của cung chủ Tinh Cực Thiên Cung, chính là mua Bạch Dương Linh Căn, là tài liệu thiết yếu thăng cấp pháp bảo bổn mạng của cung chủ Tinh Cực Thiên Cung!

Nếu như chậm trễ chuyện này, ảnh hưởng tới cung chủ Tinh Cực Thiên Cung đề cao thực lực, Tô Nhã, kể cả sư huynh của nàng cũng phải chết!

Hiện tại Tô Nhã một hơi cho mượn một tỷ, bọn họ chỉ còn một tỷ năm, căn bản không đủ mua "Bạch Dương Linh Căn"!

Mà dựa theo quy định đấu giá hội, cơ hồ tất cả điểm tích lũy đều phải thanh toán xong trong mười ngày kết thúc đấu giá.

Nếu như Tô Nhã cấp một tỷ điểm tích lũy này cho Lâm Minh, còn muốn đồng thời mua sắm "Bạch Dương Linh Căn", vậy nhất định phải bảo Lâm Minh trong thời gian ngắn trả hết một tỷ này.

Mà bản thân Lâm Minh cũng cần mua sắm nhiều đồ vật.

Tô Nhã lại biết trên người Lâm Minh trừ hai tỷ điểm tích lũy ra, hắn chỉ có hai mươi tấm thần văn phù, nếu như Lâm Minh còn có tài phú khác, làm sao có thể trước đấu giá bán Niết Bàn Thiên Hỏa Phù giá thấp làm điều kiện vay tám ức của Tinh Cực thánh địa chứ?

Nhưng mà nàng vẫn cho mượn một tỷ, bởi vì Tô Nhã nghĩ lầm Lâm Minh thật sự muốn mua Tử Kim Thương.

Dù sao Lâm Minh là võ giả dùng thương, mà Tô Nhã biết đại khái, Lâm Minh trong tay có Phượng Huyết Thương nên đổi.

- Sư muội, ngươi điên rồi!

Sắc mặt sư huynh Tô Nhã phi thường khó coi, có chút hổn hển.

- Sư huynh, ngươi tin ta một lần, tuy ta và Lâm Minh tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng ta rất hiểu tính cách của hắn, Lâm Minh cũng không nói chuyện không nắm chắc, ta trước kia khinh thị hắn mấy lần, trong mắt của ta những nhiệm vụ đều là Lâm Minh không có khả năng hoàn thành, kết quả cuối cùng vẫn làm mặt mũi của ta mất hết, cuối cùng còn phải trơ mặt đi xin lỗi Lâm Minh, hắn dám nói ra thì tám phần làm được.

Ngữ khí của Tô Nhã dường như không có lo lắng, kỳ thật giờ phút này nàng tuy biểu hiện trấn định, nhưng trong lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

Nàng lúc này cũng đang đặt cược lớn. Nàng đánh bạc hai mươi tấm thần văn phù trong tay Lâm Minh có thể sáng tạo kỳ tích.

Tô Nhã đã từng điều tra bối cảnh của Lâm Minh rất kỹ, phát hiện tên này dùng yêu nghiệt hình dung còn không đủ.

Hơn hai mươi năm trước hắn trong một ngày trở thành tam phẩm Thần Văn Sư, hai mươi năm sau hắn luyện chế ra Niết Bàn Thiên Hỏa Phù mà Hoắc Dật Lưu không cách nào phá giải được.

Trên người Lâm Minh nhất định có bí mật!

Nhưng mà mặc dù Tô Nhã liên tục cam đoan, sư huynh của nàng cũng không nghe vào

- Sư muội, ngươi bị ma quỷ ám ảnh, ta tuyệt không đồng ý ngươi cho mượn điểm tích lũy này, ta lui một vạn bước nói, cho dù Lâm Minh kia cầm hai mươi tấm thần văn phù đủ số tiền chúng ta cho mượn đi, sư tôn cũng sẽ trừng phạt chúng ta, bởi vì chúng ta tự tiện tham ô tiền mua sắm Bạch Dương Linh Căn, đây chính là trọng tội.

Sư huynh của Tô Nhã đang nói, mà lúc này Lâm Minh đột nhiên cười nói:

- Cảm ơn Tô Nhã tiểu thư, đấu giá Tử Kim Thương còn không có chấm dứt, cho nên trước đấu giá thần văn phù của ta và đấu giá Tử Kim Thương sau, Tống tiên sinh, người xem... Có thể an bài một chút không?

Lâm Minh nói xong, quay đầu nhìn qua Tống Văn.

Tống Văn đưa mắt nhìn qua thần văn phù của Lâm Minh, tuy hắn có thể cảm giác ra thần văn phù trong tay Lâm Minh bất phàm, nhưng vẫn cảm thấy vớ vẩn, hắn đương nhiên biết rõ Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, càng biết thần văn phù trong tay Lâm Minh dù nghịch thiên thế nào cũng không cầm hai mươi tấm thần văn phù này bán được bảy ức, dù sao nó chỉ là ngũ phẩm thần văn phù.

- Lâm tiểu huynh đệ...

Sắc mặt Tống Văn khó xử, hắn sợ hãi Lâm Minh quá tự tin, tuy thần văn phù giá cao, nhưng mà không có người ra giá thì đúng là chê cười rồi.

Lâm Minh tự nhiên biết rõ Tống Văn nghĩ như thế nào, hắn mỉm cười, nói ra:

- Tống tiên sinh yên tâm, ta không chỉ bán hai mươi tấm thần văn phù này, ta chỉ muốn bán danh ngạch mua bán trước mà thôi, khả năng bán mấy trăm tấm, cũng có thể bán mấy ngàn tấm, ai nguyện ý đặt mua thì người đó trả tiền.

Lâm Minh nói ra lời này làm cho rất nhiều người đấu giá muốn té ghế.

Thiếu nợ? Đặt mua?

Vài tỷ điểm tích lũy vậy mà trả tiền trước mua sao!? Hắn cho rằng mình là ai? Loại ngu xuẩn mới mua!

Đấu giá hội từ xưa tới nay chưa từng có nghe nói còn có chuyện tạm ứng trước mua sau!

Chương 1634: Thập cửu ức cửu ngàn vạn (1 tỷ 9 trăm triệu 9 trăm ngàn)

Lâm Minh lại đưa ra yêu cầu này, ngay cả Tống Văn nghe xong cũng nhíu mày.

Đây chính là giao dịch trực tiếp, mà tên của Lâm Minh còn quá lạ lẫm với người ta, dù Thần Văn Sư giới, Lâm Minh cũng không phải ai cũng biết.

Phóng tới bên ngoài cũng không phải ai cũng biết.

Đây chỉ là tiểu bối chưa tới trăm tuổi a, tu vị Thần Quân cảnh, hắn muốn lấy tiền trước, ai mà tin?

Lâm Minh căn bản không có danh tiếng, tình huống như vậy, ai sẽ trả tiền trước cho một tiểu bối, tốn bảy ức thậm chí là hơn một tỷ!

- Tô Nhã! Ngươi có nghe hay không, hắn chỉ bán khống trên giấy, ngươi còn tin hắn? Đến lúc đó lưu phách thì làm sao bây giờ? Thậm chí khả năng Thần Văn Sư công hội căn bản không cho phép loại bán đấu giá này, một tỷ điểm tích lũy mua một cái giấy nợ, đây chính là trò cười.

Sư huynh của Tô Nhã cảm giác Lâm Minh đúng là điên rồi.

Nhưng mà Tô Nhã lại có thần sắc cực kỳ trấn định, nàng nói ra:

- Trên giấy thì như thế nào, ngươi chẳng lẽ quên trước đó Lâm Minh mượn Tinh Cực thánh địa chúng ta tám ức, chúng ta còn không phải cho hắn mượn tiền sao?

- Không giống nhau! Khi đó chúng ta đã cầm được hai ngàn tấm Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, hơn nữa chúng ta hiểu hắn, thế lực khác nhìn Lâm Minh là rễ hành gì chứ! Nếu điểm tích lũy dễ kiếm như vậy, ta cũng đi bán một cái giấy hẹn như thế, phía trên đó viết Thiên Tôn Linh Bảo xem ai mua!

Mở miệng là cho mượn một tỷ, cũng chẳng trách sư huynh Tô Nhã kích động như thế.

Kỳ thật trong lòng Tô Nhã cũng có chút bồn chồn, Lâm Minh dám ở Thần Văn Thành đấu giá hội bán một cái giấy hẹn khống, đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả! (trước kia chưa từng có người nào, sau này càng không có ai)

Thời điểm Tô Nhã nghĩ ngợi lung tung thì nàng cảm thấy một ánh mắt lạnh như băng nhìn qua, làm nội tâm của nàng đầy hàn ý.

Quay đầu nhìn lại, người ném ánh mắt băng hàn tới đúng là Hạo Nguyệt quận vương!

Lúc này Hạo Nguyệt quận vương mặt như sương lạnh, hắn nhìn qua phía Tô Nhã với ánh mắt thưởng thức và tham lam ngày xưa đã không còn, mà là biến thành âm trầm đầy sát ý.

Nếu như không phải Tô Nhã xuất hiện, Lâm Minh căn bản không có cơ hội tranh giành Tử Kim Thương với hắn!

Bởi vì đấu giá Tử Kim Thương đã bắt đầu, đấu giá thần văn phù của Lâm Minh còn chưa bắt đầu. Thậm chí không xác định có tiến hành hay không. Lâm Minh nói thần văn phù của hắn bán một tỷ, ai tin?

Không có tài phú chính thức, Lâm Minh tiếp tục gọi bậy thì đừng nói Hạo Nguyệt quận vương không đồng ý, cho dù là Thần Văn Sư công hội đều sẽ không đáp ứng! Đây là tối kỵ của đấu giá.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Tô Nhã vào lúc này cấm cho Lâm Minh một tỷ điểm tích lũy, chuyện này khiến Lâm Minh có thể tiếp tục tranh giành, cũng có ý nghĩa Hạo Nguyệt quận vương phải đổ nhiều máu!

Điểm này khiến Hạo Nguyệt quận vương sao không hận Tô Nhã.

- Tô Nhã, ngươi rất tốt! Ta đối với ngươi thế nào, sao ngươi lại đối với ta như vậy?

Hạo Nguyệt quận vương lạnh như băng truyền âm vào bên tai Tô Nhã.

Trong lòng Tô Nhã trì trệ, trầm giọng nói:

- Thật xin lỗi, Hạo Nguyệt quận vương, ta trước đó nhận được Tinh Cực Lệnh, bảo ta trong đấu giá hội này không tiếc giá nào ủng hộ Lâm Minh, ta làm như vậy là tình thế bất đắc dĩ.

Tô Nhã phản ứng rất nhanh, nàng trực tiếp biên lý do, mang trách nhiệm giao cho Tinh Cực thánh địa, bản thân nàng không dính vào, Hạo Nguyệt quận vương cho dù bối cảnh cứng rắn cũng không thể thế nào với Tinh Cực thánh địa.

Tô Nhã nói lời này khiến Hạo Nguyệt quận vương bán tín bán nghi, giá trị của Lâm Minh đã lớn tới mức này sao?

Hắn yên lặng bay trở về trong phòng, sắc mặt ngưng trọng khiến Tinh sư muội câm như hến, một chút âm thanh cũng không dám ra khỏi cổ họng.

Nàng biết rõ trạng thái của Hạo Nguyệt quận vương đã cách bạo phát rất gần, tùy thời sẽ ra tay giết người!

Đấu giá Tử Kim Thương vẫn còn tiếp tục, Tô Nhã cùng Lâm Minh cũng quay về ghế của mình.

Lâm Minh lập tức quay người lại, Tô Nhã ánh mắt đầy ý nghĩa nhìn qua Lâm Minh, dùng giọng nói ôn nhu truyền âm.

- Lâm công tử, ngươi vì mua Tử Kim Thương, ta không tiếc chảy máu, chẳng những đắc tội Hạo Nguyệt quận vương, còn mạo hiểm bị cung chủ xử phạt, tham ô điểm tích lũy của cung chủ mua ‘ Bạch Dương Linh Căn ’, ngươi ngày sau, nên báo đáp ta a...

Giọng của Tô Nhã mặc dù có làm ra vẻ hiềm nghi, nhưng mà Lâm Minh biết rõ lời của nàng là thật, khiến Lâm Minh cũng cảm thấy Tô Nhã vừa rồi quá lỗ mãng, bởi vì cái giá quá lớn!

Nhưng mà Tô Nhã đặt cược lớn như vậy, kỳ thật nàng nhưng lại không biết, Lâm Minh căn bản sẽ không muốn mua Tử Kim Thương, chỉ muốn Hạo Nguyệt quận vương xuất huyết mà thôi!

Nghĩ tới đây Lâm Minh xấu hổ sờ sờ cái mũi, hắn suy nghĩ, nếu như Tô Nhã biết rõ thì nội tâm nghĩ cái gì?

Nhưng mà có Tô Nhã xuất hiện bên cạnh, lần này hắn chẳng những kêu giá rất đủ, cũng khiến Hạo Nguyệt quận vương càng thêm chắc chắc mình phải có được Tử Kim Thương!

Tô Nhã đã phải đi về, nhưng mà sư huynh của Tô Nhã còn chưa có ý đi.

Lâm Minh nhìn thấy sư huynh Tô Nhã sắc mặt càng bất thiện, truyền âm nói:

- Vị bằng hữu kia không cần phải lo lắng, kỳ thật các ngươi làm ra tư thái cho ta mượn một tỷ là được, nếu như ta bán danh ngạch không được, các ngươi hoàn toàn có thể không cho ta mượn, khi đó,Thần Văn Sư công hội trừng phạt cũng chỉ là ta, không phải là các ngươi.

Lâm Minh nói suy nghĩ rõ ràng, sư huynh Tô Nhã nghe xong thì nội tâm sững sờ nhìn qua Lâm Minh.

Đúng vậy, bọn họ chỉ cần làm tư thái là được, như vậy Lâm Minh tiếp tục đấu giá cũng không có gì, nguy hiểm còn lại do Lâm Minh tự mình gánh chịu. Nếu như Lâm Minh tới lúc đó không trả nổi, bọn họ hoàn toàn có thể không để ý tới, bọn họ vậy cũng chỉ tổn thất chút thanh danh mà thôi.

Sư huynh của Tô Nhã cũng không tin Lâm Minh bán mấy tấm thần văn phù thu được giá cao như vậy, nhưng mà với năng lực của Lâm Minh thì hắn không nghi ngờ, tổn thất một chút thanh danh, lôi kéo Lâm Minh cũng đáng được.

Nghĩ tới đây hắn rốt cục gật đầu, đồng ý cho Lâm Minh "Mượn" một tỷ điểm tích lũy.

Nhìn thấy sư huynh Tô Nhã liên tục châm chước mới đưa ra quyết định, trong nội tâm Lâm Minh cảm thấy có chút buồn cười, hắn căn bản không có ý mua Tử Kim Thương, như vậy chỉ quấy phong ba lớn lên mà thôi.

Nhưng mà đã gây chiến thì không thể lãng phí, bản thân mình có nhiều quần chúng phối hợp diễn như vậy, nếu như không hảo hảo chơi Hạo Nguyệt quận vương một vố, thật xin lỗi những diễn viên quần chúng này diên xuất sao?

Vì vậy Lâm Minh đi vào phòng của mình, hắn hỏi Tống Văn chủ trì đấu giá.

- Tống tiên sinh, bây giờ có phải tới phiên ta đấu giá không?

Tống Văn có chút kinh ngạc, gật gật đầu, nói ra:

- Vừa rồi bởi vì Hạo Nguyệt quận vương nghi vấn khiến đấu giá Tử Kim Thương tạm thời gián đoạn, hiện tại Lâm công tử đã mượn được một tỷ điểm tích lũy, có tư cách tiếp tục ra giá.

- Tốt!

Lâm Minh mỉm cười, nhìn qua hướng Hạo Nguyệt quận vương, nói ra:

- Nếu vừa rồi Hạo Nguyệt quận vương ngươi một lần duy nhất tăng thêm hai ức, ta cũng phải tỏ vẻ một chút, cũng tăng giá hai ức a, một tỷ tám.

Lâm Minh âm thanh bay bổng giống như một tỷ tám với hắn chỉ là mấy cọng lông!

- Không ngờ!

- Dám tăng thêm hai ức a...

Con tức này quả thực không đền mạng, không biết chi tiết của Lâm Minh còn cho rằng thân gia của Lâm Minh là mười tỷ đấy.

Trong phòng khách quý, sắc mặt Hạo Nguyệt quận vương vốn âm trầm, bây giờ nghe Lâm Minh kêu giá thì suýt nữa tức nổ phổi!

Hắn gọi giá cũng bỏ đi, nhưng mà hết lần này tới lần khác cũng theo hắn tăng hai ức.

So sánh mà nói Hạo Nguyệt quận vương đã bị hắn áp chế, một tỷ tám điểm tích lũy, hắn tuyệt đối không có biện pháp mở miệng lạnh nhạt như vậy, bởi vì giá của Tử Kim Thương so với mấu chốt của hắn nhiều ra hai ức!

Thời điểm này người đấu giá toàn trường đều nhìn về gian phòng của Hạo Nguyệt quận vương.

Chờ xem Hạo Nguyệt quận vương là tăng giá hay buông tha.

- Khách nhân phòng ba mươi sáu ra giá một tỷ tám, các vị ngồi đây có ai ra giá cao hơn không?

Tống Văn vẫn theo thường lệ nói qua một câu, tuy nhìn thì hỏi toàn trường, kỳ thật chỉ nói cho mình Hạo Nguyệt quận vương nghe. Âm thanh hắn nói chuyện đạm mạc, bởi vì thời điểm này hắn không cần phải k1ch thích, bởi vì Hạo Nguyệt quận vương đã bị nung nấu lửa giận, đã bốc cháy tới tận cùng!

Hạo Nguyệt quận vương tức giận suýt nữa thiêu đốt toàn thân, trong lòng của hắn thầm nghĩ phải phanh thây xé xác Lâm Minh, tuy một vạn cái không muốn, nhưng lúc này Hạo Nguyệt quận vương không có khả năng lùi bước, đây không phải vấn đề tranh giành mặt mũi, mà là hắn thật cần Tử Kim Thương.

- Một tỷ tám... Hai ngàn vạn...

Hạo Nguyệt quận vương cắn răng nói ra.

Mỗi khi ra nhiều hơn một ngàn vạn, tim của hắn như nhỏ máu, tất cả là do Lâm Minh ban tặng.

- Một tỷ tám hai ngàn vạn! Còn có người nào ra giá thêm hay không?

Tống Văn lại nhìn qua gian phòng của Lâm Minh.

Lâm Minh chỉ nói một câu:

- Thập cửu ức cửu ngàn vạn! (1 tỷ 9 trăm triệu 9 trăm ngàn)

Lâm Minh đưa ra giá tiền này, đừng nói là Hạo Nguyệt quận vương, ngay cả người xem cũng bị k1ch thích nóng đầu.

Lâm Minh ném ra ngoài con số một tỷ chín gần hai tỷ, kỳ thật ngụ ý rất rõ ràng, Lâm Minh thân gia không sai biệt lắm là hai tỷ, cộng thêm Tô Nhã cho mượn là ba tỷ.

Khấu trừ mua sắm cổ đan là một tỷ một ngàn vạn, vừa vặn còn thừa lại một tỷ chín chín trăm triệu chín trăm ngàn. (Ghi theo tựa đề đi)

Lâm Minh ra giá như vậy có ý ta chỉ có bao nhiêu đó, ngươi có bản lĩnh thì áp qua đi, nó sẽ là của ngươi.

Một chiêu này, đủ tuyệt!

Rất nhiều người cũng bội phục phách lực của Lâm Minh, người bình thường mượn một tỷ hơn phân nửa là kinh sợ, sợ hãi trả không được, nhưng mà Lâm Minh ném một tỷ ra ngoài như ném rác, thậm chí ngay cả tài phú hai tỷ của Lâm Minh cũng tiêu xài không còn gì.

Kêu ra con số gần hai tỷ, người như vậy phải có phách lực thế nào?

- Gần hai tỷ a, không được, mặc kệ Lâm Minh này có điên hay không, hắn đã nổi danh rồi.

Ngay cả Thiên Tôn Linh Bảo bình thường cũng ít khi vượt qua một tỷ.

Nhưng bây giờ bán gấp hai lần, nếu như là Thiên Tôn mua, đương nhiên không thành vấn đề.

Thế nhưng mà đa số tình huống chỉ có Giới Vương mới có thể mua Thiên Tôn Linh Bảo, còn Đại Giới Giới Vương ra giá tiền này cũng là táng gia bại sản, huống chi hiện tại còn gấp đôi.

Chương 1635: Đấu giá Thiên Hỏa Phù

- Lâm ca, ngươi muốn dùng toàn bộ thân gia... Đấu tới cùng với con ruồi này sao?

Trong phòng của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên dùng chân nguyên truyền âm với Lâm Minh, nàng tự nhiên biết rõ Lâm Minh đang chơi Hạo Nguyệt quận vương một vố, nhưng mà hiện tại Lâm Minh hô giá cao như vậy, chỉ sợ Hạo Nguyệt quận vương không theo thì bản thân Lâm Minh sẽ té nhào!

Lâm Minh cười nói:

- Đúng là có chút sợ, nhưng mà Hạo Nguyệt quận vương cố chấp với cây thương này quá nặng, chắc có lẽ hắn không theo, giá hai tỷ này so với hắn ra giá một tỷ sáu cũng chỉ nhiều hơn bốn ức mà thôi.

Lâm Minh tin tưởng, Hạo Nguyệt quận vương một hơi ném một tỷ sáu mua Tử Kim Thương, như vậy tài phú của hắn không chỉ có một tỷ sáu, hai tỷ hẳn là không thành vấn đề.

Mà trước đó Hạo Nguyệt quận vương ra giá một tỷ sáu chính là giá lý tưởng của hắn, sau đó thậm chí không tiếc đắc tội Thần Văn Sư công hội, như vậy chứng minh Hạo Nguyệt quận vương khát vọng có được Tử Kim Thương không gì sánh kịp!

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Hạo Nguyệt quận vương không tiếp tục ra giá, Lâm Minh mua Tử Kim Thương cũng không phải hoàn toàn không tiếp nhận được. Dù sao cây thương này đối với Lâm Minh cũng có tác dụng lớn, huống chi Lâm Minh kiếm điểm tích lũy rất nhanh.

- Thập cửu ức cửu thiên, còn có ai ra giá cao hơn không? (Con số dài qua nên đành đưa hán việt vào)

Tống Văn lại đang hô, giọng nói không mặn không nhạt, thật sự là hiện tại hắn không cần kích động hào khí.

Tất cả mọi người nhìn qua phía Hạo Nguyệt quận vương, rất nhiều người đang dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hạo Nguyệt quận vương.

- Đúng là tên điên!

Hạo Nguyệt quận vương xiết chặt tay nghe tiếng xương vang lên răng rắc, đúng như Lâm Minh dự đoán, tài sản tư nhân của hắn là hai tỷ, nhưng mà hắn còn có tác dụng khác. Nếu như toàn bộ dùng để mua Tử Kim Thương, hắn sẽ táng gia bại sản.

- Thập cửu ức cửu thiên lần thứ nhất!

Tống Văn bắt đầu đếm ngược, mặc dù sành sỏi như Tống Văn cũng cho rằng Lâm Minh thật sự muốn mua Tử Kim Thương, trong lòng của hắn kỳ thật càng hướng về Lâm Minh, dù sao Lâm Minh là người của Thần Văn Sư công hội, nhưng mà với tư cách đấu giá sư, hắn vẫn phải cách một lần đêm ngược là năm hô hấp.

- Thập cửu ức cửu thiên lần thứ hai...

Tống Văn kéo dài làn điệu.

Mà đúng lúc này âm thanh nặng nề của hắn gõ vào lòng Hạo Nguyệt quận vương--

- Hai tỷ...

Hô ra cái giá trên trời này Hạo Nguyệt quận vương dường như dùng hết khí lực. Vì câu thương này hắn thực táng gia bại sản!

Nhưng mà hắn táng gia bại sản cũng phải cầm Tử Kim Thương, bởi vì mất đi Tử Kim Thương đối với Hạo Nguyệt quận vương đả kích càng lớn. Dù sao tiền hết còn kiếm lại được. Nhưng mà bỏ qua thí luyện cuối cùng sẽ sinh ra ảnh hưởng tới thực lực của Hạo Nguyệt quận vương.

Nghe được Hạo Nguyệt quận vương kêu giá. Lâm Minh cười lên, hắn lần này đá trả Hạo Nguyệt quận vương, khiến đổi thủ xuất huyết thật nhiều, Lâm Minh thắng càng triệt triệt để để.

Đây cũng không phải Lâm Minh so thông minh với Hạo Nguyệt quận vương. Mà là vì Lâm Minh đoán ra Hạo Nguyệt quận vương cần Tử Kim Thương là tình thế bắt buộc, cũng giống như lúc trước Lâm Minh cần vô danh cổ đan.

Mà Hạo Nguyệt quận vương chỉ biết Lâm Minh cần vô danh cổ đan, nhưng lại không biết Lâm Minh không có hứng thú với Tử Kim Thương.

Chuyện này khiến Hạo Nguyệt quận vương bị Lâm Minh đáp trả một vố thật đau.

Thời điểm này bên tai Lâm Minh có giọng nữ vang lên.

- Lâm công tử, hắn thực ra giá hai tỷ, ngươi cứ ra giá đi, ta còn một ít...

Đây là Tô Nhã dùng chân nguyên truyền âm, dù sao Lâm Minh đã lộ diện trước mặt mọi người, sẽ không cần mở trận pháp cách ly, giọng của Tô Nhã truyền vào.

Lâm Minh mỉm cười nói ra:

- Không cần, ta vốn không định mua Tử Kim Thương. Cái giá hai tỷ đã là cực hạn rồi, ta ra lại giá thì Hạo Nguyệt có khả năng sẽ buông tha.

Tới đây đều kết thúc, Lâm Minh cũng không có giấu diếm Tô Nhã. Từ đầu đến cuối giọng của hắn bình tĩnh, giống như đấu giá con số hai tỷ với hắn mà nói là con số không có ý nghĩa, đây chỉ là trò chơi mà thôi.

Nghe Lâm Minh nói thế, Tô Nhã lập tức nghẹn lại, nàng ngốc ngây ngốc thật lâu mới phản ứng, tính cách của nàng bình tĩnh cũng bị kích động thật sâu, nói:

- Ngươi... Ngươi... Căn bản đang đào hầm cho Hạo Nguyệt quận vương nhảy vào?

Nàng không thể tin được, Lâm Minh chỉ lừa người mà dám ra giá thập cửu ức cửu thiên! Hắn sẽ không sợ Hạo Nguyệt quận vương không mua sao? Mà Hạo Nguyệt quận vương hết lần này tới lần khác bị Lâm Minh ăn sít sao.

Trừ chuyện đó ra, Tô Nhã còn cảm thấy có chút ủy khuất, nàng thừa nhận phong hiểm lớn như vậy cho hắn mượn một tỷ điểm tích lũy, kỳ thật Lâm Minh căn bản không cần.

Nhìn thấy Tô Nhã không nói gì, Lâm Minh cười nói:

- Thật có lỗi Tô tiểu thư, ta cũng không nghĩ tới Hạo Nguyệt quận vương phản ứng kịch liệt như vậy, ngay cả hai chữ "Gài bẫy" hắn cũng dám nói với ta, cũng không nghĩ tới liên lụy tới ngươi, nhưng mà chuyện đã qua, hán đã nhảy vào hố rồi.

Lâm Minh trong khi nói chuyện, Tô Nhã cười rộ lên, cũng không biết nàng cười cái gì, nàng cười một hồi lâu, nháy mắt nói ra:

- Vậy có tính ngươi thiếu nợ nhân tình của ta không?

- Ách...

Lâm Minh âm thanh trì trệ, nói ra:

- Nếu như Tô tiểu thư ngày sau cần trợ giúp, Lâm mỗ sẽ hỗ trợ trong khả năng của mình.

Lâm Minh trong lúc nói chuyện, Tống Văn đã đếm xong ba lần, Tử Kim Thương đã là của Hạo Nguyệt quận vương!

Nghe được Tống Văn tuyên bố đấu giá thành công, Hạo Nguyệt quận vương thở dài ra một hơi, cảm giác thân thể hư thoát.

Đây chính là mua bán khó khăn nhất của hắn!

Nhưng mà đến cuối cùng, hắn rốt cục thắng!

Hắn đứng dậy lung la lung lay đi tới trước cửa sổ, nhìn qua hướng của Lâm Minh, mà Lâm Minh cũng cảm giác được, nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạo Nguyệt quận vương vốn thắng lợi, cho dù là thắng thảm, nhưng dù sao hắn cũng thắng, hắn vốn muốn tạm thời áp chế cảm giác đau lòng lại, hắn chuẩn bị nở nụ cười thắng lợi.

Nhưng mà khóe miệng của Hạo Nguyệt quận vương khóe vừa muốn nhếch lên, hắn định bật cười thì biểu lộ của hắn lại cứng đờ.

Hắn nhìn thấy Tiểu Ma Tiên xuất hiện sau lưng Lâm Minh, so với biểu lộ lạnh nhạt của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cười không ngừng, cười run hết cả người.

Hai cái răng mèo lóng lánh của nàng dưới ngọn đèn ma pháp phản xạ giống như kim cương vậy.

Một màn này lập tức khiến nội tâm Hạo Nguyệt quận vương sinh ra dự cảm không tốt.

Tiểu Ma Tiên mỉm cười, cũng không che dấu ý trào phúng trong đó, cảm giác như đang cười hắn ngu xuẩn.

Đúng lúc này Hạo Nguyệt quận vương nhìn thấy Tiểu Ma Tiên miệng anh đào máy động, nói ra một câu rồi im lặng, dùng nhãn lực của Hạo Nguyệt quận vương chỉ nhìn khẩu hình miệng Tiểu Ma Tiên cũng biết rõ Tiểu Ma Tiên đang nói cái gì.

Nàng nói là:

- Con ruồi chết, chúc mừng ngươi tốn hai tỷ mua được tàn thứ phẩm trở về, nếu như ngày sau cần sữa chữa thiên đạo lộ văn, có thể tìm Lâm Minh nhà ta hỗ trợ, thu phí không đắt, phục vụ chu đáo, bao ngươi thoả mãn mới thôi!

Nghe được lời này, Hạo Nguyệt quận vương chỉ cảm thấy khí huyết trong người cuồn cuộn, đầu ông một tiếng, thiếu chút nữa đứng không vững.

- Thứ phẩm?

Hạo Nguyệt quận vương không tin Tiểu Ma Tiên nói, Tử Kim Thương kia đúng là Thiên Tôn Linh Bảo không thể nghi ngờ, Thiên Tôn tốn hao cái giá lớn bồi dưỡng, tại sao có thể là thứ phẩm!?

Nhưng mà cho dù Tiểu Ma Tiên nói là thật là giả, có một việc Hạo Nguyệt quận vương có lẽ đã khẳng định, Lâm Minh căn bản là không muốn mua Tử Kim Thương, hắn đang gài bẫy mình!

Ý thức được điểm này, hai mắt Hạo Nguyệt quận vương bắn ra sát cơ lạnh lẽo, nhưng mà cách đó không xa Tiểu Ma Tiên căn bản không thèm để ý Hạo Nguyệt quận vương, vẫn cười rất vui vẻ.

Lâm Minh bất đắc dĩ giữ chặt Tiểu Ma Tiên, đồng thời đóng trận pháp ngăn cách lại, ngăn cảnh ánh mắt giết người của Hạo Nguyệt.

Hắn dùng ngón tay nhéo mũi Tiểu Ma Tiên một cái, cười mắng:

- Ngươi thật sự là tiểu tánh tình trẻ con, không nói cho hắn thì không thoải mái đúng không? Thật tốt rồi, hắn vốn đã là chó điên, bây giờ thăng cấp thành sói điên.

Mặc dù Lâm Minh nói lời trách cứ, nhưng mà hắn mỉm cười hiển nhiên không ngại Hạo Nguyệt quận vương trả thù.

Năm đó Lâm Minh còn là tiểu nhân vật Hậu Thiên kỳ thì đã đào hố khiến chúa tể Nam Hải Ma Vực Huyễn Vô Cơ suýt thổ huyết, về sau Mệnh Vẫn Kỳ còn bị Dương Vân nhìn chằm chằm vào, phi thăng Thần Vực còn ở Thần Hải Kỳ còn hủy một cánh tay của Thiên Minh Tử là Đại Giới Giới Vương.

Lâm Minh đắc tội đối thủ mạnh hơn hắn nhiều lần, nhưng mà những người này chậm rãi bị Lâm Minh thi triển các loại thủ đoạn giết chết.

Hiện tại thực lực của Hạo Nguyệt quận vương chưa hẳn mạnh hơn Lâm Minh, trong nội tâm Lâm Minh căn bản không cần quan tâm.

Đối với Lâm Minh "Oán trách ", Tiểu Ma Tiên căn bản không tránh, nàng cười khanh khách nói:

- Đúng vậy, không nói cho hắn biết thì sao hắn tức giận được? Bằng không tên coi tiền như rác này còn cho rằng mình chiếm tiện nghi đấy.

Đấu giá vẫn còn tiếp tục, Lâm Minh nhắm mắt dưỡng thần, kế tiếp cũng không có thứ khiến Lâm Minh động dung.

Vật phẩm áp trục giai đoạn đầu tiên chính là một bộ phi kiếm Thiên Tôn Linh Bảo.

Thiên Tôn Linh Bảo khó được, Thiên Tôn Linh Bảo đầy đủ càng khó được.

Bộ phi kiếm này tổng cộng bảy chuôi, có ba Đại Giới Giới Vương cùng hợp lực mua nó, cuối cùng giá của nó chỉ có hai tỷ tám mà thôi, so với Hạo Nguyệt quận vương mua Tử Kim Thương không đắt hơn bao nhiêu, chuyện này khiến nội tâm Hạo Nguyệt quận vương giận dữ.

Cứ như vậy đấu giá giai đoạn đầu tiên chấm dứt, từ đầu đến cuối hai Thiên Tôn không có ra tay, hiển nhiên những bảo vật này không có lực hấp dẫn với bọn họ, giai đoạn đầu tiên chủ yếu đấu giá Thiên Tôn Linh Bảo cùng đan dược, cho dù cuối cùng là bộ phi kiếm đối với Thiên Tôn mà nói cũng không có lực hấp dẫn gì, Thiên Tôn cảm thấy hứng thú chính là tài liệu trân quý và thiên địa kỳ trân.

Sau khi giai đoạn đầu tiên chấm dứt, Lâm Minh liền tìm được Tống Văn, yêu cầu xếp Thiên Hỏa Phù của hắn ra đấu giá.

Loại chuyện bán khống thế này nếu như là người bình thường đề nghị, Tống Văn đã sớm ném hắn ra thật xa.

Nhưng mà Lâm Minh thì khác, hắn tại Thần Văn Sư công hội có địa vị cao, hơn nữa có thể đoán được Lâm Minh tiền đồ vô lượng, ngày sau nói không chừng sẽ trở thành hội trưởng Thần Văn Sư công hội!

Loại người này Tống Văn cũng chỉ có thể nhân nhượng, hơn nữa Lâm Minh xuất Thiên Hỏa Phù ra, trải qua mấy Thần Văn Sư xem xét đường vân xong, hoặc là chậc chậc ngợi khen, hoặc là có rất nhiều chỗ xem không hiểu, không hề nghi ngờ Thiên Hỏa Phù đưa ra tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Tổng hợp đủ loại, Tống Văn rốt cục miễn cưỡng đồng ý Lâm Minh trước bán đấu giá mười tấm Thiên Hỏa Phù thành phẩm, nếu như giá vượt qua bốn ngàn vạn mới cho phép Lâm Minh đấu giá kiểu bán khống, miễn cho Thần Văn Thành đấu giá hội bị chê cười.

Hơn nữa Tống Văn còn có một điều kiện, chính là chuyện bán khống kia không có giá quy định.

Chương 1636: Kiểm tra

Bán khống không có giá quy định, kỳ thật nói trắng ra chính là Thần Văn Thành đấu giá hội không muốn mang bêu danh, đại khái ý tứ chính là mua bán tự nguyện, ta không thiết giá quy định, ngươi ra giá bao nhiêu đều là tự nguyện, Thần Văn Thành đấu giá hội không muốn gánh trách nhiệm.

Tuy Thần Văn Thành đấu giá hội vài ngày sau không tận lực lưu chuyện chuyện bán khống này, thậm chí nói rõ nếu như Lâm Minh bán mười tấm Thiên Hỏa Phù không tới bốn ngàn vạn, chuyện bán không sẽ không được tiến hành, nhưng dù vậy Thần Văn Thành đấu giá hội muốn đấu giá "Bán khống" vẫn lưu truyền ra.

Hơn nữa tin tức truyền cực nhanh.

Rất nhiều võ giả, rất nhiều thế lực đều được biết, Thần Văn Thành đấu giá hội nổi tiếng cả nội Tu La Lộ có người bán khống như vậy.

Hơn nữa khiến người ta nghẹn họng chính là, người bán khống này là một tiểu bối Thần Quân cảnh chưa tới trăm tuổi!

Hơn nữa tiểu bối Thần Quân cảnh này không có bối cảnh, hắn chính là người cô đơn, sau lưng nghe nói có một sư phụ trâu bò nhưng vẫn không có xuất hiện.

Hắn dường như biết chế tác một thần văn phù thần kỳ, trong cả Thần Văn Sư giới cũng có không ít người biết rõ hắn, nhưng mà không hơn. Ra khỏi giới Thần Văn Sư, căn bản không có ai nghe qua nhân vật số má như vậy.

Chuyện một tiểu bán mua bán không vốn thế này, nếu có người mua thì mọi người nhất định sẽ nói một câu -- "Ai mua thì người đó là ngu xuẩn."

Nếu có lấy ra đấu giá thì bọn họ cũng không ra giá!

Rất nhiều đấu giá hội khác đang nhìn Thần Văn Thành đấu giá hội, đang chờ xem Thần Văn Thành đấu giá hội bị chê cười.

Nghề bán đấu giá này cạnh tranh rất kịch kiệt, một nhà có ghi chép bán nhiều bảo vật, nhiều lần bán được cái giá kinh thiên, có thể hấp dẫn nhiều người đấu giá và ủy thác! Thực tế người ủy thác còn quý hơn người đấu giá nhiều! Rất nhiều bảo vật quý hiếm không lo không tìm được người mua, chỉ buồn không tìm thấy người cung cấp.

Thần Văn Thành đấu giá hội thanh danh lan xa. Dù các đấu giá hội khác bồi dưỡng một đám "Gài bẫy". Chế tạo giao dịch giả dối cũng không cách nào rung chuyển địa vị lũng đoạn của Thần Văn Thành đấu giá hội. Bọn họ lúc này đang chờ Thần Văn Thành đấu giá hội bị té nhào.

Nhưng mà mặc kệ tin tức truyền ra như thế nào, mặc kệ bao nhiêu người chờ chế giễu. Đấu giá giai đoạn thứ hai tới hẹn lại lên.

Lúc này đây càng nhiều người chạy tới đấu giá...

Rất nhiều người đều mới lần đầu tiên nghe tới mua bán khống này, bọn họ muốn quan sát một chút.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đã sớm đi vào rồi, lúc sắp đi vào trong phòng. Lâm Minh cảm nhận được ánh mắt lăng lệ bắn tới, Lâm Minh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy trong phòng khách quý không xa là Hạo Nguyệt quận vương giống như u linh đứng ở cửa sổ, ánh sáng của gian phòng này rất tối, Hạo Nguyệt quận vương nhìn qua âm khí âm trầm.

- Là con ruồi này, không ngờ tới sớm như vậy, nhưng mà hắn đã táng gia bại sản, còn làm dáng cái gì chứ.

Tiểu Ma Tiên bĩu môi, khinh thường nói ra.

Lâm Minh mỉm cười, nói ra: - Hắn còn đại biểu tông môn mua sắm vật phẩm, trên tay còn rất nhiều điểm tích lũy đấy.

Lâm Minh không để ý đến Hạo Nguyệt quận vương, trực tiếp đi vào phòng của mình, trong quá trình Lâm Minh bay lên không trung thì hắn cảm giác có không biết bao nhiêu người chú ý tới hắn, hiện tại Lâm Minh xem như nổi danh!

Hắn hôm nay bán Thiên Hỏa Phù không được bốn ngàn vạn, hành động vĩ đại bán khống của hắn không thành công, đương nhiên, nếu như Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh bán không đến bốn ngàn vạn, chuyện này biến thành chê cười lớn.

Vật phẩm đầu tiên của giai đoạn thứ hai là mười miếng thần chi phù văn cấp Thái Huyền.

Thần chi phù văn cấp Thái Huyền là tài liệu thiết yếu khi chế tác thất phẩm thần văn phù, kể cả một ít lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp hi hữu cũng có thể cần tới thần chi phù văn cấp Thái Huyền, cho nên mười cái thần chi phù văn cấp Thái Huyền này bán rất chạy, cuối cùng cũng bị một lục phẩm Thần Văn Sư trong phòng khách quý mua đi.

Kế tiếp lục tục ngo ngoe bán nhiều thứ, đến vật phẩm đấu giá thứ sáu, mặt của Tống Văn không biểu tình mang theo cái hộp ngọc, mở ra thì bên trong có mười cái thần văn phù nóng bỏng.

Đây chính là Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh!

Trong lần đấu giá đầu tiên, Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh đã xuất hiện một lần, vì vậy rất nhiều người vừa nhìn đã biết nó là cái gì.

- Đến! Ha ha, bán khống, lão tử hôm nay có thể xem tuồng vui rồi.

- Muốn tiền sắp điên ròi, bán khống cũng dám bán!

Mấy người nói chuyện đều là "Phóng viên" tới từ các nơi của nội Tu La Lộ, bọn họ hiện tại xen lẫn vào trong phòng đấu giá, nhiệm vụ chính là sưu tập tài liệu, sau đó thêm mắm thêm muối truyền chuyện này ra.

Huống chi trên đài có không ít giọng nói không có hảo ý, Tống Văn căn bản không để ý tới, hắn lạnh nhạt nói ra:

- Chư vị xem đi, đây là ngũ phẩm thần văn phù Thiên Hỏa Phù do

Thần Văn Sư trẻ tuổi của Thần Văn Sư công hội chế tác, trong lần bán đấu giá lần đầu tiên, các ngươi cũng nhìn thấy, nó không phải Thiên Hỏa Phù bình thường, đây là Thiên Hỏa Phù trải qua rất nhiều cải tiến, hiệu quả cực kỳ xuất chúng, mười Thiên Hỏa Phù này giá khởi điểm hai ngàn vạn điểm tích lũy, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm vạn điểm tích lũy.

Tống Văn nhàn nói ra những lời này không có chút hiệu quả nào, "Thần Văn Sư trẻ tuổi", "Rất nhiều cải tiến ", "Hiệu quả cực kỳ xuất chúng ", nghe ra càng không đáng tin.

Hơn nữa điểm vớ vẩn nhất mười tấm ngũ phẩm thần văn phù giá khởi điểm là hai ngàn vạn!

Ngũ phẩm thần văn phù bình thường chỉ mấy vạn một tấm mà thôi, mười cái bán được trăm vạn là quá cao rồi, thế nhưng mà Tống Văn lấy thần văn phù này ra lại có giá gấp hai mươi lần.

Đập giá như vậy có rất nhiều người đang chờ lưu phách.

Nhưng mà Tống Văn cũng không tuyên bố bắt đầu, hắn nhấn cơ quan trên đài đấu giá, sau đó âm thanh ầm ầm vang vọng, đài đấu giá phân biệt chìm xuống.

Đúng lúc này một té đàn màu đen cũng xuất hiện.

Tế đàn màu đen này có tác dụng kiểm tra thần văn phù.

Trong Thần Văn Thành đấu giá hội có đôi khi xuất hiện một ít thần văn phù đặc thù, thời điểm đó cần phải cho người đấu giá biết tham số của thần văn phù.

Ba --

Tiếng vang lớn xuất hiện, trận pháp khởi động.

Cả tế đàn bao phủ trong hào quang trắng xóa, một lão giả râu bạc thân thể mập mạp cười ha hả đi đến tế đàn, lão giả này không phải ai khác, đúng là bằng hữu cũ của Lâm Minh -- Tiết lão đầu.

Trước khi đấu giá Lâm Minh chuyên môn thỉnh Tiết lão ra tay khảo thí số liệu!

Chương 1637: Thiên Hỏa Phù

Tiết lão đầu trình diện, lập tức hấp dẫn mọi người chú ý.

- Lão đầu này là ai?

Ở đây đa số người không biết Tiết lão đầu.

- Hắn là Thần Văn Sư công hội Tiết trưởng lão, lục phẩm Thần Văn Sư.

Tên tuổi của lục phẩm Thần Văn Sư vẫn khó lường, kiểm tra ngũ phẩm thần văn phù vận dụng lục phẩm Thần Văn Sư, điều này cũng khiến nhiều người mở to mắt nhìn qua kiểm tra.

Tuy bọn họ không tin ngũ phẩm thần văn phù này bán được mấy ngàn vạn, nhưng tóm lại đã lấy ra trên đấu giá hội, vậy sẽ có chỗ hơn người.

Đúng lúc này Tống Văn mang một cái hồn tinh ấn vào trong trận pháp, trong nháy mắt hào quang trên tế đàn sáng rực, bốn đạo hào quang bắ n ra chung quanh.

Không gian đại sảnh đấu giá rất rộng rãi, sau khi khởi động trận pháp trên đài, từng đạo hào quang từ trong đại sảnh bắn thẳng ra ngoài!

Đây là ảo trận cực lớn, một khi phát động thì mỗi người trong phòng đấu giá đều lâm vào trong huyễn trận, khó phân biệt chung quanh là thật hay giả.

Oanh --

Cảnh vật trước mặt biến ảo nhiều lần.

Đập vào mặt chính là bầu trời xanh thẩm.

Một cánh đồng cỏ rộng lớn và cỏ cao hơn nửa người xuất hiện.

Mỗi một khách nhân trong phòng đấu giá, kể cả những khách nhân trong phòng khách quý đều nhìn thấy trước mặt là một thảo nguyên mênh mông.

Cảnh tượng này là đại hoang của ngoại Tu La Lộ.

Trên thảo nguyên mặt đất rung chuyển nhè nhẹ.

Chỉ thấy từng thân ảnh to lớn như ngọn núi ẩn ẩn hiện ra. Chúng xuất hiện phía chân trời.

Phanh -- phanh -- phanh --

Sau đó một đám quái vật to lớn xuất hiện, mới phát hiện chúng là những con hung thú to lớn.

Hình thể của chúng nặng nề, mỗi khi đi một bước khiến cho khu vực đồng cỏ này rung động mạnh.

- Đó là Hải Thanh TInh Kim Thú. Đoạn thời gian trước Thanh Liên thánh địa nghe nói có hai tên Thần Quân tuần tra vẫn lạc chính là do trêu chọc Hải Thanh Tinh Kim Thú...

- Hải Vẫn Thú...

- Tỳ Lôi Thú...

- Cái kia... Đó là Ly Hoàng Kim Ô... Là hậu duệ của thần thú thời thái cổ, nghe nói có thể chính diện chống lại Đại Giới Giới Vương, có thể phun ra thiên hỏa...

Từng con hung thú hiện ra, sắc mặt của mọi người tái nhợt, những con hung thú này đều có tiếng tăm lừng lẫy ở ngoại Tu La Lộ.

Đặc biệt trong hư không có có một con Ly Hoàng Kim Ô đang giang cánh bay tới đây, sắc mặt người trong phòng đấu giá khó coi.

Tuy trong lòng mọi người biết rõ những con hung thú này chỉ là ảo giác do trận pháp biến ra, nhưng mà chúng vẫn có thực lực bất phàm.

Mỗi người trong phòng đấu giá đều biết rõ khí tức của mỗi con. Bọn họ biết rõ những con hung thú này không phải ảo cảnh đơn giản như vậy. Bằng vào trận pháp mô phỏng tinh chuẩn, phòng ngự chính thức của chúng không kém hơn hung thú thật bao nhiêu.

- Tiết trưởng lão, hiện tại có thể tới giám định thần văn phù này.

Tiết trưởng lão lúc này tới đây hỗ trợ kiểm tra thần văn phù. Trong lòng Tống Văn vãn kinh ngạc -- mời Tiết trưởng lão là đại sư của Thần Văn Sư ra tay kiểm tra thần văn phù, Lâm Minh này rất có tự tin với thần văn phù của mình.

Tiết trưởng lão gật gật đầu, vui vẻ tiếp nhận thần văn phù do Lâm Minh đưa qua, hắn nói:

- Trước khi kiểm tra ngươi có gì cần bàn giao hay không?

Lâm Minh ngẫm lại, trầm giọng nói:

- Thời điểm kiểm tra nên cẩn thận một chút, phải cùng lúc đưa lực lượng vào hai ngàn ba trăm hai mươi phù văn thật nhỏ, sau đó trùng kích thật lớn, như thế mới có hiệu quả lớn.

- Hai ngàn ba trăm hai mươi phù văn thật nhỏ?

Tiết trưởng lão khẽ giật mình, sau đó ah một tiếng, xem như đáp ứng.

Tống Văn đứng ở một bên, sắc mặt lập tức biến hóa. Tuy hắn không hiểu chế tác thần văn phù, nhưng thân là trưởng lão của Thần Văn Sư, hắn không ăn thịt heo cũng thấy heo chạy.

Hắn cũng nhìn thấy các lục phẩm Thần Văn Sư chế tác lục phẩm thàn văn phù, nhưng chỉ hơn một ngàn rưỡi một chút mà thôi, tấm ngũ phẩm thần văn phù này có hơn hai ngàn phù văn thật nhỏ?

Xem ra tấm Thiên Hỏa Phù này đáng giá chờ mong.

- Ta đúng là muốn nhìn vẽ nhiều đường vân thần văn như vậy có hiệu quả gì!

Thần văn phù xem xét giá trị chính là xem xét giá trị của đường vân, đây là quá trình rườm rà phức tạp.

Người bình thường biết mạnh yếu của thần văn phù là xem phẩm cấp của nó. Nhưng mà với những thần văn phù đặc thù thì phẩm cấp tuy nhiên là chỉ tiêu trọng yếu, nhưng không phải trọng yếu nhất.

Sở dĩ Tiết trưởng lão đáp ứng Lâm Minh tới đây kiểm tra thần văn phù do Lâm Minh làm, chính là bị Niết Bàn Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh lúc trước chấn nhiếp, muốn xem xem thần văn phù này có tác dụng gì.

Hắn giống như đang làm ảo thuật, hắn xuất ra một đống trận bàn cổ quái quý hiếm ra trước mặt.

Những trận bàn này đen kịt, không rõ do cái gì làm ra.

- Ta sẽ bắt đầu.

Tiết trưởng lão nhìn Tống Văn gật gật đầu.

Tống Văn nghe xong hai tay tại ấn vào hư không vài cái. Trong hư không xuất hiện năng lượng nhộn nhạo.

Lúc này từng cái bong bóng bao phủ mọi người vào trong.

Bởi vì kiểm tra thàn văn phù từ trước đến nay đều là chuyện nguy hiểm, Tống Văn thân là trưởng lão Thần Văn Sư công hội đương nhiên phải tận lực giảm bớt những khả năng ngoài ý muốn.

Sau khi lam xong công việc, Tiết trưởởng lão không quản những người khác, cả tâm thần đắm chìm vào trong ngũ phẩm thần văn phù, một đạo năng lượng từ người hắn rót vào thần văn phù.

Lâm Minh nhìn thấy Tiết lão đầu nghiêm túc, trong nội tâm không rõ ngọn nguồn. Tuy hắn chế tác Thiên Hỏa Phù cải tiến này rất có lòng tin, nhưng mà rốt cuộc uy lực mạnh bao nhiêu vẫn phải xem kết quả thực tế.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Tiết trưởng lão, đang nín thở quan sát.

Bọn họ biết rõ. Nếu như hôm nay không phải chế giễu thì sẽ nhìn thấy kỳ tích.

Tiết trưởng lão rót đủ năng lượng vào trong Thiên Hỏa Phù cải tiến, theo thời gian qua đi tất cả mọi người ngưng trọng, Thiên Hỏa Phù cả buổi không có động tĩnh!

Khóe miệng Hoắc Dật Lưu nhuếch lên cười ha hả, Xú tiểu tử, lúc này xem ngươi làm cái gì...

Nhưng mà hắn cười một nửa thì thần văn phù trong tay Tiết trưởng lão giống như dây đàn bị k1ch thích, một đạo hỏa lực đỏ bừng từ trong thần văn phù b ắn ra ngoài.

Hỏa lực này giống như Hỏa Phượng Hoàng bay múa, dị tượng lộ ra. Cả không gian lập tức sôi trào như nước sôi.

Hoắc Dật Lưu lập tức cảm thấy có chút không ổn. Thời điểm này Tống Văn mười phần phối hợp khởi động năm con hung thú phóng qua phía Tiết trưởng lão.

- Bích Hải Thôn Tình Thú, Phệ Cốt Thú... Những con hung thú này là Thánh Chủ tới gần Giới Vương. Mấy đại hung thú liên hợp. Cho dù là Giới Vương cũng phải kiêng kỵ.

Trong quá trình hung thú chạy như điên, người trong phòng đấu giá cảm thấy áp lực đáng sợ, mặc dù biết rõ những con hung thú này do trận pháp biến ra, nhưng mà khí tức hung thú vẫn khiến người ta chấn động.

Đây cũng là lợi hại của trận pháp trên đấu giá hội, trận pháp này có thể nói là trận pháp kiểm tra chân thật nhất trong nội Tu La Lộ.

Đúng lúc này con mắt Tiết trưởng lão bắn ra một đám tinh quang, Ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù trong tay nổ mạnh, hỏa diễm phô thiên cái địa bắn ra, một đám mây hình nấm bao phủ tứ phía.

Những con hung thú xâm nhập vào trong biển lửa không ngừng gào thét.

Người khác ở cách cả trăm mét đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm, tập trung nhìn vào biển lửa ngập trời kia.

Trong mắt mọi người nhìn thấy đám hung thú khủng khiếp kia đang bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, sau đó từ từ biến thành xương trắng

Mọi người vây xem kinh ngạc tới ngây người. Người trong phòng đấu giá im lặng lại, không có phát ra chút giọng nói nào.

Lúc này trên mặt đất khô cằn chỉ còn lại một đám xương cốt đang nóng chảy như kim loại.

Đây chẳng khác gì tận thế.

Con mắt Hoắc Dật Lưu mở to, hắn bình thường tự cho rằng mình rất cao, là cự phách của hắc ám Thần Văn Sư, bây giờ cũng phải rung động.

- Cái này... Đây thật sự là ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù cải tiến của Lâm Minh sao?

Hắn xiết chặt nắm đấp, ngoài khiếp sợ thì trong lòng đầy chua xót, một tia ghen tỵ xuất hiện, lục phẩm trung đẳng Thiên Hỏa Phù cũng chỉ có uy lực này mà thôi.

Lục phẩm Thiên Hỏa Phù do Giới Vương chế tác! Lục phẩm đỉnh cấp chính là Đại Giới Giới Vương chế tác, có thể cầm đối phó địch thủ Đại Giới Giới Vương.

Tiểu Ma Tiên cũng xiết chặc tay, cười tươi như hoa, đôi răng nanh của nàng sáng ngời. Vừa rồi lo lắng trong lòng đã tan thành mây khói, àm biến thành đầy tự hào, hai mắt nhìn qua Lâm Minh đầy tinh quang.

Qua hồi lâu mọi người mới từ khiếp sợ tỉnh táo lại.

Nhưng mà bọn họ chưa lên tiếng thì trên bầu trời có tiếng phượng gáy chói tai.

Toàn thân mọi người chấn động, bầu trời lúc này ảm đạm.

Ngẩng đầu nhìn lên, má ơi, thì ra con Ly Hoàng Kim Ô nhịn không được đã bay tới.

Ly Hoàng Kim Ô xông tới khiến sắc mặt không ít người trắng bệch,

Trong lúc đó một tiếng vang kỳ dị khiến mọi người chú ý.

Chỉ thấy năm con hung thú còn lại bị đốt thành tro tàn, bỗng nhiên bắt đầu bốc cháy, lực lượng thiên hỏa không ngừng thôn phệ hư không.

Một đoàn lực lượng quét qua Hỏa Phượng Hoàng, hỏa diễm cực kỳ kinh người.

Nhưng mà giữa hỏa diễm hừng hực đó có một đám phù văn tỏa sáng như sao.

Chúng tụ tập lại thành một tấm thần văn phù, chính là ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù.

Thiên Hỏa Phù lại ngưng tụ ra lần nữa!

- Cái này... Thiên Hỏa Phù cường đại như vậy... Không ngờ được, nó có thể sử dụng lặp lại!

Thời điểm này ngay cả Tiết trưởng lão kiểm tra Thiên Hỏa Phù cũng phải sợ hãi than thở.

Chương 1638: Hỏa phù trọng sinh

Tiết lão đầu cũng cảm giác được Thiên Hỏa Phù ngưng tụ trong tay, dường như ẩn chứa uy lực kinh người.

Trước đó hắn cũng không có hỏi thăm Lâm Minh, cũng không biết Lâm Minh cải tạo thần văn phù này có đặc tính gì, hắn muốn nếm kinh hỉ khi thử nghiệm, cho nên Tiết lão đầu mới hứng thú đi kiểm tra Thiên Hỏa Phù lạ lẫm này.

Vốn Tiết lão đầu nhìn thấy Thiên Hỏa Phù uy lực kinh người, hắn cho rằng Lâm Minh vì tăng uy lực lên cho nên không có hiệu quả lặp lại.

Không thể ngờ Lâm Minh lại làm được cả hai phương diện, đồng thời hoàn thành cải biến, điều này không hợp thói thường!

Người xem chung quanh nhìn qua Thiên Hỏa Phù cải tiến trong tay Tiết trưởng lão ngưng tụ ra, bọn họ còn không kịp phản ứng, trong khái niệm của bọn họ thì thần văn phù chỉ là tiêu hao phẩm một lần duy nhất, trước mắt Tiết trưởng lão cầm thần văn phù được ngưng tụ ra, bọn họ còn cho rằng đây chỉ là bề ngoài đấy.

Thời điểm này khối trận bàn bay lên, nó là khối trận bàn duy nhất không bị nghiền nát, nhưng trên thực tế nó đã báo hỏng, còn lại cái vỏ ngoài mà thôi

Lúc mọi người đang suy nghĩ thì trên không trung con Ly Hoàng Kim Ô kia đã bay qua biển lửa. Khác với đám hung thú kia, Ly Hoàng Kim Ô có nghề chơi lửa.

Con Ly Hoàng Kim Ô không cam lòng yếu thế Lê-eeee-eezz~ một tiếng, nó bay qua biển lửa.

Tiết lão đầu cười cười, năng lượng trong người lại rót vào trong Thiên Hỏa Phù vừa ngưng tụ ra, dẫn động hơn hai ngàn phù văn bên trong.

Trong sát na này thần văn phù nổ tung

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người. Thiên Hỏa Phù đã sử dụng một lần đã bắ n ra hỏa diễm lần nữa!

Hỏa diễm này giống như một con phượng hoàng dục hỏa trọng sinh, toàn thân của nó có nhiệt độ nung chảy sắt thép, nó thét dài và bay qua phía Ly Hoàng Kim Ô.

Oanh!

Hai lực lượng hỏa diễm va chạm với nhau, cùng trùng kích trên bầu trời, những nơi đi qua hình thành thông đạo chân không.

Cuối cùng nhất Ly Hoàng Kim Ô cũng bị hỏa diễm của Thiên Hỏa Phù trùng kích càng ngày càng mạnh, hình thành một cái biển lửa.

Thời điểm này Thiên Hỏa Phù đang liều mạng thôn phệ hỏa diễm. Càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng cô đọng, hỏa diễm đậm đặc có thể nung chảy đá thành dung nham.

Nếu như so sánh thì nhuệ khí của Ly Hoàng Kim Ô bị lực lượng này chôn vùi.

Oanh!

Qua một tiếng thật lớn, hỏa diễm chung quanh Thiên Hỏa Phù giống như thiên thạch nện vào người của Ly Hoàng Kim Ô.

Con hung cầm hỏa hệ Ly Hoàng Kim Ô thân thể bị đốt ra cái động, thê lương rú thảm một tiếng, đôi cánh dài mười trượng đập mạnh. Nó bỏ chạy.

Một màn này khiến mọi người ngây người, Ly Hoàng Kim Ô có thực lực Giới Vương bị một Ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù làm trọng thương!

Chuyện này nói đúng hon uy lực của Thiên Hỏa Phù có thể uy hiếp tính mạng của Giới Vương.

- Thiên Hỏa Phù trọng sinh, uy lực còn manh hơn cả lần trước đó!

Sắc mặt của Tiết trưởng lão ngạc nhiên, mặc dù hắn vẫn chờ đợi Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh. Nhưng mà từ chờ đợi này biến thành kinh hãi thì đúng là ngoài sức tưởng tượng

Mà trên thực tế Lâm Minh lúc chế tác Thiên Hỏa Phù đã sử dụng niết bàn chi viêm của Tiểu Ma Tiên, hắn mang quy tắc phượng hoàng niết bàn gia nhập vào Thiên Hỏa Phù, trải qua nhiều kiểm nghiệm đã thành công!

Mà Phượng hoàng có chín lần niết bàn, một lần so với một lần cường đại hơn nhiều, mà Thiên Hỏa Phù này mỗi lần sử dụng uy lực của nó còn mạnh hơn một phần! Đương nhiên, uy lực tăng phúc không có kh ủng bố như Phượng Hoàng Niết Bàn.

Trong lúc nhất thời, cả hội trường đều lặng ngắt như tờ, mọi người khóe mắt co rút, vô cùng kinh hãi.

Không nói tới ngũ phẩm thần văn phủ đỉnh cấp Thiên Hỏa Phù có thể trọng thương linh cầm Giới Vương, chỉ nói Thiên Hỏa Phù này có thể sử dụng hai lần thì khiến người ta nghẹn họng rồi!

Uy lực của lần thứ hai còn mạnh hơn lần thứ nhất nhiều.

Thời điểm bọn họ không biết nói cái gì, mà đúng lúc này hỏa diễm gào thét trên bầu trời lại hội tụ cùng một chỗ, vô số Tu La Thiên Đạo pháp tắc hình thành đường vân, hỏa diễm bay múa vài cái, sau đó một tấm thần văn phù được hình thành.

Tấm thần văn phù này rơi vào trong tay Tiết trưởng lão.

- Cái gì? Lại dung hợp?

- Còn có lần thứ ba!!

Đám người đấu giá ở đây cũng là thế hệ kiến thức uyên bạc, nhưng mà hôm nay kiến thức Thiên Hỏa Phù thì nó phá vỡ nhận thức của bọn họ!

Cảnh này khiến bọn họ chấn động mạnh, không biết giải thích thế nào.

- Thiên Hỏa Phù này... Rốt cuộc... Có thể sử dụng mấy lần?

Rất nhiều người ý thức được Thiên Hỏa Phù có thể ngưng tụ lần thứ ba, vậy thì chưa hẳn không ngưng tụ lần thứ tư, thức năm.

Lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn lên người Lâm Minh.

Tiết trưởng lão thở dài một hơi, nói ra:

- Tiểu tử, thành thật khai báo, Thiên Hỏa Phù này của ngươi có thể sử dụng mấy lần, đừng nói cho ta biết là vài chục lần, vài chục lần ah...

Tiết trưởng lão cũng nói đùa, Thiên Hỏa Phù này uy lực khác với Niết Bàn Thiên Kiếp Phù, tiêu hao năng lượng quá lớn, nếu dùng vài chục lần thì nó nghịch thiên rồi.

Lâm Minh đứng ở trước phòng, vừa cười vừa nói:

- Tiết trưởng lão ngươi quá khen rồi, đâu có nhiều như vậy, ta chế tác Thiên Hỏa Phù này dùng hỏa diễm Phượng Hoàng Niết Bàn, vốn định noi theo Phượng Hoàng Niết Bàn khiến nó trọng sinh chín lần! Nhưng mà đáng tiếc học nghệ không tinh, cuối cùng chỉ trọng sinh sáu bảy lần mà thôi, nhưng nếu cho người không hiểu thần văn phù sử dụng, khả năng không tới sáu bảy lần, chỉ có thể sử dụng năm lần mà thôi, mà phải căn cứ tu vị người sử dụng, mỗi khi sử dụng hai lần phải bổ sung năng lượng cho nó.

Lâm Minh nói xong khẽ lắc đầu, dường như khiến Thiên Hỏa Phù không giống phượng hoàng chín lần niết bàn thì cảm thấy tiếc hận.

Nhưng mà Lâm Minh tiếc hận rơi vào trong mắt người khác thì đó là tiếc hận, đây gọi là học nghệ không tinh, còn cho người khác sống không?

- Xú tiểu tử, ngươi nói ngươi học nghệ không tinh là tát vào mặt ta đúng không?

Tiết lão đầu tức giận mắng, lập tức Lâm Minh xấu hổ ho khan một tiếng, phải nói xin lỗi, Tiết lão đầu khoát khoát tay nói:

- Đi, đừng giả mù sa mưa, nói thực đi, Thiên Hỏa Phù này có phải sử dụng một lần thì uy lực càng mạnh một phần?

Điểm này đừng nói Tiết lão đầu, ngay cả người xem cũng chú ý.

Mọi người lập tức vãnh tai, nghe Lâm Minh nói như thế nào.

Lâm Minh gật đầu nói:

- Đúng vậy, giống như Phượng Hoàng Niết Bàn, mỗi lần trọng sinh thì mạnh hơn, nhưng mà lần cuối cùng sử dụng thì uy lực của Thiên Hỏa Phù tăng lên không quá ba thành, đây là cực hạn, có thể trọng thương Giới Vương bình thường, nhưng đối với Đại Giới Giới Vương vẫn không có uy hiếp gì.

Lâm Minh chế tác chỉ là ngũ phẩm thần văn phù đỉnh cấp, muốn trọng thương Đại Giới Giới Vương thì phải là lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp, thực lực của Lâm Minh bây giờ muốn chính diện đối mặt Đại Giới Giới Vương còn kém không ít.

Nghe được Lâm Minh nói đặc tính của Thiên Hỏa Phù xong, người toàn trường nhìn qua hắn thật lâu, hội trường yên tĩnh nghe được tiếng nuốt nước bọt nhiều lần, hầu kết nhấp nhô.

Ngay cả Tống Văn gặp được vô số bảo vật đều rung động trong lòng, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh đầy tôn kính, dùng thân phận và lịch duyệt của hắn, chưa từng có vẻ mặt này với hậu bối.

- Sư muội... Ta đúng là hồ đồ, xem ra uy lực của Thiên Hỏa Phù thật sự có thể cấp cho Lâm Minh một tỷ! Là miệng ta tiện!

Sư huynh của Tô Nhã lúc này từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, hắn nắm chặt tay.

Nếu không lâu trước đó hắn không ngăn cản Tô Nhã, nếu như cho mượn một tỷ này thì đó là lợi nhuận lớn.

Kết quả cuối cùng chỉ là làm dáng, mặc dù nói Lâm Minh không tổn thất cái gì, nhưng mà so ra kém việc đặt tiền cho Lâm Minh dùng, nghĩ tới đây sư huynh của Tô Nhã hối hận xanh ruột, cơ hội khó được bày ra trước mặt, kết quả không có nắm chắc, Lâm Minh này biểu hiện Thiên Hỏa Phù này, chỉ sợ danh tiếng sẽ tăng lên, đến lúc đó muốn kết giao với hắn thật khó khăn.

- Không có sao, mặc dù chỉ làm dáng, Lâm Minh vẫn đáp ứng hỗ trợ ta.

Tô Nhã mỉm cười, cũng không có trách sư huynh, sư huynh phản ứng cũng bình thường.

Mấy nhà vui thì có mấy nhà buồn, trong một gian phòng khách quý khác, Hạo Nguyệt quận vương cùng Hoắc Dật Lưu mặt đen như đáy nồi.

Vốn bọn họ chờ xem Lâm Minh bị chê cười, thế nhưng mà Lâm Minh dưới tình huống mọi người vây xem lại sinh ra kỳ tích!

Thiên Hỏa Phù này so với Niết Bàn Thiên Kiếp Phù còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

- Loại thần văn phù này cải tạo như thế nào?

Hạo Nguyệt quận vương cắn răng nói ra, Hoắc Dật Lưu ở bên cạnh không có lên tiếng. Hắn còn có thể nói cái gì? Hiện tại nói cái gì cũng quá mức sáo rỗng, thế giới nội Tu La Lộ này, ngũ phẩm thần văn phù làm ra động tĩnh lớn như vậy đúng là vượt qua tưởng tượng của hắn.

Đơn thuần so uy lực mà nói dường như ngũ phẩm thần văn phù nay đã vượt qua lục phẩm thần văn phù.

Lâm Minh này thực là yêu nghiệt giống như thiên phú thần văn thuật của hắn!

Cả hội trường yên lặng nửa nén hương, mà lúc này rất nhiều người mới bắt đầu động tâm tư đấu giá.

Phải biết rằng ngũ phẩm thần văn phù có được uy lực của lục phẩm trung cấp thần văn phù, giá trị của nó không chỉ đơn giản là ngũ phẩm.

Mà những lục phẩm thần văn phù cần thực lực ít nhất là nửa bước Giới Vương mới có thể sử dụng, mà uy lực của nó lại như Giới Vương ra tay.

Thế nhưng mà ngũ phẩm thần văn phù đỉnh cấp thì khác, Thánh Chủ đỉnh phong đã có thể phát huy uy lực lớn nhất của nó!

Cũng nói đúng hơn có như một tấm thần văn phù như vậy có thể cho cường giả Thánh Chủ đỉnh phong đối mặt Giới Vương có thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Một khi đánh địch nhân mà bị trọng thương, cho dù trong thời gian ngắn ngủi sử dụng một lần, người nọ trước khi động thủ phải nghĩ lại có đáng giá hay không.

Mà đó là hạn chế sử dụng, mà Thiên Hỏa Phù có thể tái sử dụng thì giá trị cao hơn rất nhiều.

Chương 1639: Nghi vấn

Hội trường lúc này xôn xao lên!

Rất nhiều người đều rướn cổ lên chờ Thiên Hỏa Phù đấu giá!

- Tại sao còn không bắt đầu, ta hôm nay nhất định phải mua Thiên Hỏa Phù này!

Một Thánh Chủ nắm đỉnh phong nắm chặt đấm, thầm hạ quyết tâm, hắn có một cừu nhân là nửa bước Giới Vương, nếu như có được Thiên Hỏa Phù, hắn có vốn liếng báo thù rồi.

Mà người có suy nghĩ như hắn lại không ít, vừa rồi những người châm chọc Lâm Minh cầm ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù thì bây giờ đang suy nghĩ phải mua được Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh.

Còn có một chút người thì tìm cách mua ngũ phẩm thần văn phù trở về tụ tập một nhóm người nghiên cứu một phen, nếu như phá giải được thì phát tài to.

Đương nhiên nếu như bọn họ biết rõ kết cục của Hoắc Dật Lưu thì sợ rằng không nghĩ như vậy.

Mọi người tâm tư khác nhau, nhưng không ngoài dự tính, bọn họ nhìn qua Thiên Hỏa Phù trên đài với ánh mắt khát vọng. Mà đồng thời ánh mắt của bọn họ nhìn qua Lâm Minh từ trào phúng biến thành tôn kính.

Tu La Lộ là thế giới cường giả vi tôn. Chỉ cần ngươi biểu hiện đủ mạnh, đầy đủ kinh diễm, vậy ngươi sẽ nhận được đủ kính trọng.

Đây là pháp tắc rất công bằng.

Có thể nhìn thấy thần văn phù cường đại như vậy, Tống Văn hiển nhiên cũng rất cao hứng. Nhưng mà hắn không quan trọng trách của mình.

- Tiết trưởng lão, hiện tại có thể phán đoán giá trị ngũ phẩm thần văn phù của Lâm Minh công tử hay không?

Tất cả mọi người an tĩnh lại, ánh mắt nhìn qua Tiết trưởng lão.

Mặc kệ ngũ phẩm thần văn phù vừa rồi cường đại thế nào, giá trị của nó là mục đích trọng yếu nhất.

Tiết trưởng lão trầm tư trong chốc lát. Chậm rãi nói:

- Uy lực tương đương với lục phẩm trung đẳng thần văn phù, nhưng mà cân nhắc đặc tính tái sinh của nó, lại hạ thấp yêu cầu sử dụng, giá trị có lẽ tương đương mấy chục lần lục phẩm thần văn phù khác, bởi vì không có phương diện án lệ, ta không cách nào phán đoán giá trị chuẩn xác, còn phải đấu giá mới biết...

- Gấp mấy chục lần lục phẩm thần văn phù?

Một ít nội tâm khẽ run rẩy, trong lúc nhất thời có chút tay run, mắc như vậy làm sao bọn họ mua nổi.

Tống Văn mỉm cười. Quét mắt nhìn qua đám người đang chờ mong đấu giá. Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của bọn họ, trong long fcuar Tống Văn có tính toán. Hắn cầm chùy đấu giá, ngữ điệu kéo dài, mở miệng nói ra:

- Lâm công tử. Ngươi bán mười Thiên Hỏa Phù. Văn Đan thương hội chúng ta mua lại! Giá cả chúng ta thương nghị một hồi...

Tống Văn vừa nói ra lời này khách nhân toàn trường chấn động!

Ngay cả Lâm Minh cũng sững sờ một chút, hắn vốn cho rằng Tống Văn muốn tiến hành bán đấu giá mười Thiên Hỏa Phù, thế nhưng mà không nghĩ tới hắn nói Thần Văn Sư công hội muốn mua lại Thiên Hỏa Phù!

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ Thần Văn Sư công hội muốn mua Thiên Hỏa Phù làm đồ nghiên cứu sao?

Lâm Minh không cho rằng cao thủ của Thần Văn Sư công hội nhiều như vậy cần tới Thiên Hỏa Phù đến đối địch. Hơn nữa không đấu giá thì rất khó ra cái giá thích hợp. Dù sao Thiên Hỏa Phù này mới xuất hiện lần đầu tiên, không ai nói giá chuẩn xác của nó, nhất định phải do thị trường quyết định.

Mà theo Tống Văn nói thì bên dưới nổ tung!

- Làm cái gì! Bảo chúng ta xem cả buổi, bây giờ nói không bán!

- Mẹ kiếp, ta nhất định phải mua Thiên Hỏa Phù, Thần Văn Sư công hội các ngươi không bán là có ý gì?

- Bảo chúng ta xem cuộc vui, rốt cuộc các ngươi lại tự mua, đây là xem xiếc khỉ sao?

Rất nhiều võ giả nghe được Tống Văn nói thế thì lập tức nổi giận! Võ giả tính tình thường thường phi thường nóng nảy, một khi tràng diện không khống chế được thì không đùa.

Nhưng mà đối mặt với tràng diện như vậy Tống Văn vẫn trấn định tự nhiên, hắn mỉm cười nói ra:

- Chư vị an tâm một chút chớ vội, ta cũng không nói không bán, chỉ là không bán mười cái thành phẩm này mà thôi, chúng ta bán khống lúc trước, trước kia không phải nói sao? Có thể do Lâm Minh chế tác Thiên Hỏa Phù cải tiến, các ngươi ai nguyện ý mua thì lúc đó đấu giá là được.

Cái gì? Bắt đầu bán khống lúc trước sao?

Người ở đây nghe vậy thì lập tức chán nản! Thành phẩm không bán, lại muốn bán khống! Bọn họ có xúc động xông lên đánh Tống Văn một trận.

Nhìn thấy mọi người phản ứng, mà Tiểu Ma Tiên đứng bên cạnh Lâm Minh thì vui mừng như nở hoa.

- Hắc hắc, xem đám tiểu tử mắt chó nhìn người thấp này còn dám xem thường Lâm ca không, hiện tại có hàng cũng không bán cho các ngươi, cho các ngươi trả tiền trước đi! Thoải mái a!

Mọi người phẫn uất khiến cho Tiểu Ma Tiên có cảm giác hả hê.

Bên cạnh Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh tự nhiên không có tính trẻ con như vậy, hắn chỉ là nhìn qua Tống Văn, trong nội tâm của hắn đang phỏng đoán dụng ý Tống Văn làm như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Minh không nhịn được tán thưởng một câu, chiêu thức ấy đúng là cao minh.

Nếu ngay từ đầu thì mười tấm thành phẩm Thiên Hỏa Phù bởi vì số lượng quá ít, người mua hơn phân nửa là võ giả Thánh Chủ đỉnh phong!

Những người này mua cho mình sử dụng, bọn họ chưa hẳn thân gia có bao nhiêu, giá cả cũng không cao.

Một khi bọn họ mua xuống, vậy xem như định giá Thiên Hỏa Phù do Lâm Minh chế tác.

Như vậy đấu giá Thiên Hỏa Phù sau đó khó vượt qua giá tiền này.

Bởi vì trong lòng mọi người mua thành phẩm đương nhiên quý hơn, mà nếu như mua khống thì tiện nghi hơn, lấy không được hàng hiện thì nói không qua.

Cho nên nếu bán thành phẩm mười tấm thần văn phù này tất nhiên ảnh hưởng tới đấu giá bán khống, một khi nội tâm của mọi người có ấn tượng cái giá này, tiếp theo không bán được giá trên trời. Phải biết rằng bán khống mới là thu nhập to của Lâm Minh, tình huống như vậy sẽ khiến Lâm Minh tổn thất không ít.

Trái lại nếu như ngay từ đầu bán khống, không bán hàng thật thì bán không có giá cao hơn, chuyện này phải nói là hiệu ứng kinh doanh.

Chỉ một chuyện nhỏ này, Lâm Minh cảm nhận được Tống Văn khôn khéo, chẳng trách Thần Văn Sư công hội lại cho Tống Văn một người không phải Thần Văn Sư, tu vị không cao làm hội trưởng Văn Đan thương hội.

- Chư vị, chúng ta bây giờ bắt đầu bán khống, do Thần Văn Sư công hội bảo đảm danh dự, Lâm công tử, ngươi có ý định bán bao nhiêu Thiên Hỏa Phù? Tống Văn cười tủm tỉm nhìn qua Lâm Minh, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của mọi người, Tống Văn làm như không thấy, trong nội tâm thản nhiên -- mở đấu giá hội thì đầu tiên chính là kiếm nhiều tiền, hắn là hội trưởng Văn Đan thương hội thì đương nhiên phải có nghĩa vụ kiếm tiền.

Về phần người khác khinh bỉ hắn như thế nào, trong lòng mắng hắn ra sao thì hắn mặc kệ.

Đồng tử Lâm Minh co rút, hắn nhắm mắt lại, thoáng suy tư một chút, nói với Tống Văn.

- Trước bán năm trăm tấm, ta sẽ lưu lại khí tức linh hồn trên giấy, xem như phiếu nợ, mỗi khi tới tháng tới lấy hàng một lần.

Giọng của Lâm Minh không lớn, lời này truyền rõ ràng vào trong tai của mọi người.

Bán khống năm trăm tấm?

Mọi người sững sờ, nếu bán đi được không ít điểm tích lũy!

Điểm tích lũy dễ tìm như vậy sao?

Động động mồm mép đã kiếm được cả ức, một tỷ chỉ mua được giấy hẹn mà thôi, đây quả thực là khó tin.

Nếu như không lâu Lâm Minh nói ra lời này bọn họ cho rằng hắn là kẻ ngu ngốc. Nhưng bây giờ tình thế không giống, từ kiểm tra ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù này, đây là chứng minh uy lực cường đại.

Một tấm ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù có thể trọng thương hung thú Giới Vương. Đồ như vậy có thể phóng lên chiến trường, lại còn sử dụng nhiều lần...

Một ít người nghĩ như vậy thì rùng mình.

Thần văn phù cường đại như vậy, nếu như có thể có được, vậy trong một ít chiến tranh tuyệt đối có thể là lợi khí chiến đấu thay đổi chiến cuộc. Trọng yếu nhất chính mà ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù này phải nằm trong tay của mình, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay kẻ địch, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Rất nhiều người đột nhiên ý thức được điểm này, thế nhưng mà... Mua bán lớn như thế chỉ là bán khống... Điểm này khiến nội tâm mọi người không rõ ngọn nguồn.

Vạn nhất không thực hiện thì thế nào?

Đây không phải số lượng nhỏ, đây là giao dịch ngay cả Thiên Tôn thánh địa cũng phải suy nghĩ một phen.

Thời điểm nội tâm mọi người sợ hãi, không biết có nên mua hay không thì tại trong một phòng khách quý, một lão giả áo choàng đen giống như u linh bay ra ngoài.

Trường bào của hắn bồng bềnh, bay lên trên không, người này toàn thân tỏa ra sương mù màu đen, căn bản không thấy rõ thân hình.

Hắn đúng là Hoắc Dật Lưu!

Hoắc Dật Lưu xuất hiện làm cho Lâm Minh nhíu mày, tuy hắn không biết Hoắc Dật Lưu, nhưng mà biết tên này đi theo bên người của Hạo Nguyệt quận vương, còn có địch ý rất sâu với mình.

Hoắc Dật Lưu xuất hiện hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Dưới áo choàng đen, khóe miệng già nua của Hoắc Dật Lưu động vài cái, giọng khàn khàn:

- Lão phu thừa nhận uy lực Thiên Hỏa Phù đúng là không gì sánh nổi! Nhưng mà liên quan đấu giá hàng loạt lại không có hàng hiện hữu, chỉ bán một tấm phiếu nợ mà thôi, ta hoài nghi Thiên Hỏa Phù này có phải xuất ra từ trong tay của ngươi hay không?

Hoắc Dật Lưu nói lời hùng hổ dọa người, nhìn qua Lâm Minh với ánh mắt đầy hàn khí.

Nói cả buổi làm cho rất nhiều người đấu giá đều nhíu mày, trong lòng nghiêm nghị, kỳ thật bọn họ cũng có người nghĩ tới, vạn nhất Thiên Hỏa Phù cũng này không phải Lâm Minh vẽ ra, mà là hắn có được trong bí cảnh, hoặc là tổ truyền, căn bản chỉ có mười cái thì sao?

Như vậy Lâm Minh bán tấm giấy nợ chỉ là giấy lộn! Về phần cái gọi là Thần Văn Sư công hội đảm bảo, thì thế nào?

Kỳ thật Hoắc Dật Lưu nói trắng ra cũng khó có thể tiếp nhận, Lâm Minh trẻ tuổi như vậy, thành tựu thần văn thuật làm hắn bị thương đầy mình.

Chẳng những Hoắc Dật Lưu có suy nghĩ này, rất nhiều người am hiểu thần văn thuật cũng không tin, Lâm Minh có thể có tạo nghệ thần văn thuật như vậy là không hợp tình lý!

Lão giả áo choàng đen xuất hiện, Lâm Minh cũng không ngoài ý muốn, cho dù lão giả áo choàng đen này không đi ra, cũng sẽ có người khác đứng ra nghi vấn mình.

Lúc này trong Thần Văn Thành đấu giá hội có người của Thiên Tôn thánh địa suy nghĩ cẩn thận có nên mua giấy nợ hay không, nhưng mà làm gì có chuyện dễ dàng như thế, người của thế lực lớn không ngu đâu.

Thân hình Lâm Minh khẽ nhúc nhích, hắn bay lên đài đấu giá, hắn mỉm cười nói ra:

- Các ngươi đã nghi vấn, ta cũng vẽ một tấm a.

Chương 1640: Vạch trần

Lâm Minh vừa nói ra lời này thì Hoắc Dật Lưu đang ở trên không trung, khóe miệng già nua co rút vài cái, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Minh lại đua ra đề nghị này.

Đề nghị này đúng là lớn mật.

Phải biết rằng chế tác Thần Văn Sư đều ở trong thần văn thất, có hoàn cảnh yên tĩnh, hơn nữa dù vậy cũng có tỉ lệ thất bại không nhỏ.

Huống chi phiên bản Thiên Hỏa Phù cải tiến này có được hơn hai ngàn phù văn thật nhỏ, quá chình chế tác phức tạp không thua gì lục phẩm thần văn phù.

Trước mặt bao người mà Lâm Minh thất bại, chuyện này không tính thế nào?

Nếu như tố chất tâm lý không tốt, thất bại một lần thì nội tâm càng sợ, hơn nữa quá trình chế tác Thiên Hỏa Phù phức tạp nhất định phải tiêu hao nhiều linh hồn lực của Lâm Minh, mặc dù là ngũ phẩm Thần Văn Sư đỉnh cấp chế tác, chỉ sợ cũng chỉ có thể nếm thử một lần, muốn làm lần thứ hai phải nghỉ ngơi thật lâu, hơn nữa xác xuất thành công cũng hạ thấp!

Dưới loại tình huống này, không có Thần Văn Sư nào dám trước mặt nhiều người chế tác thần văn phù, chuyện này có thể nói kỹ thuật chế tác thần văn phù của Lâm Minh đã đạt tới cực hạn khiến hắn đầy tự tin như thế.

Hoắc Dật Lưu nghĩ vậy nên các Thần Văn Sư khác đương nhiên cũng nghĩ vậy, cũng bị Lâm Minh nói lời này chấn nhiếp, Lâm Minh này quá tự tin, hắn không sợ thất bại sao?

- Xem ra Thiên Hỏa Phù này... Thật sự là tiểu tử này làm rồi...

Hoắc Dật Lưu không thể không tiếp nhận sự thật phi thường đả kích tự tin của hắn, hắn sẽ không cho rằng tới lúc này mà Lâm Minh vẫn mạnh miệng được.

Nhưng mà, trong lúc đó...

Sắc mặt Hoắc Dật Lưu không tốt lại khôi phục bình thường như cũ, lại cười quỷ dị. Hắn che dấu ánh mắt dưới áo choàng đen, tinh quang lập lòe.

- Tuy là thần văn phù do ngươi chế tác không giả, nhưng mà ngươi quá trẻ tuổi, quá liều lĩnh, không cho phép người khác nghi vấn ngươi, ngươi không biết rằng ta với tư cách hắc ám Thần Văn Sư đỉnh cấp, cũng có thủ đoạn đặc thù quan sát ngươi chế tác thần văn phù! Nếu ngươi chế tác thần văn phù trước mặt của ta, tương đương biểu hiện bí mật của ngươi trước mặt của ta.

Nghĩ tới đây trong ánh mắt Hoắc Dật Lưu mang theo vẻ tham lâm càng đậm. Những Thần Văn Sư chế tác thần văn phù đều tiết lộ ra một ít bí mật, những bí mật này Thần Văn Sư chính đạo không xem ra, nhưng mà trong mắt hắc ám Thần Văn Sư thì nó phóng đại vô hạn! Hoắc Dật Lưu càng tinh thông điểm này.

Thực tế trước đó Hoắc Dật Lưu còn chuyên môn nếm thử phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của Lâm Minh, lúc ấy Hoắc Dật Lưu đã hiểu rõ kết cấu và mỗi phù văn thật nhỏ của Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, nhưng ở điểm nó dung hợp Tu La Thiên Đạo pháp tắc như thế nào hì không hiểu. Hiện tại Hoắc Dật Lưu tin tưởng, chỉ cần từ tổng thủ pháp của Lâm Minh thì có thể tìm được thứ hắn cần.

Cho dù Lâm Minh thất bại, Hoắc Dật Lưu vẫn có thể nhìn ra rất nhiều thứ, hơn nữa đến lúc đó còn có thể bỏ đá xuống giếng, vừa vặn kiềm chế tiểu tử này.

Lúc này trong hội đấu giá cũng không chỉ có mình Hoắc Dật Lưu là hắc ám Thần Văn Sư!

Những hắc ám Thần Văn Sư này cũng cần các loại tài liệu, sẽ không bỏ qua Thần Văn Thành đấu giá hội, đương nhiên bọn họ đều phải che dấu tung tích tới đây, trong đó có ít người thậm chí cũng hợp tác với Hoắc Dật Lưu tham dự nghiên cứu phỏng chế Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù!

Bọn họ lúc này cũng ôm tâm tư như Hoắc Dật Lưu, rất nhiều người đều mừng thầm trong lòng.

Trong lúc nhất thời rất nhiều hắc ám Thần Văn Sư đều tỏa linh hồn lực mờ mịt ra, quanh quẩn người của Lâm Minh. Bọn họ đã bị câu nói của Lâm Minh hấp dẫn cuồng nhiệt, đối với cử động của Lâm Minh vẫn rất chờ mong.

Dám chế tác ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù ở chỗ có hắc ám Thần Văn Sư ngấp nghé, ít nhất cũng phải có tu vị Thánh Chủ đỉnh phong trở lên, trong đó rất nhiều người thậm chí là Giới Vương.

Những người này dùng bí pháp hắc ám thần văn thuật quan sát Lâm Minh, nhất định phải thả cảm giác linh hồn tập trung mỗi động tác của Lâm Minh, cử động này phi thường vô lễ, nhưng mà bọn họ không có lo lắng, bởi vì tu vị của bọn họ cao hơn Lâm Minh rất nhiều, hơn nữa bí pháp hắc ám thần văn thuật của bọn họ là ẩn nấp, cho dù rình coi Thần Văn Sư cùng cảnh giới chế tác thần văn phù cũng không bị đối phương phát hiện.

- Hắc hắc... Nếu ngươi thật chứng minh, chúng ta đương nhiên tin tưởng ngươi có thể thực hiện giấy nợ năm trăm tấn thần văn phù rồi. Lão phu không có ý kiến.

Hoắc Dật Lưu li3m li3m bờ môi, cưỡng chế hưng phấn cùng khát vọng trong lòng, đồng ý cho Lâm Minh chế tác thần văn phù trước mặt mọi người.

- Vậy nhanh bắt đầu đi!

Dưới đài cũng người thúc giục, mà những người này có một ít là người xem bình thường, thuần túy là muốn nhìn thần tích ra đời, nhưng còn có rất nhiều chính là hắc ám Thần Văn Sư.

- Tốt.

Lâm Minh không nhanh không chậm bày ra thàn văn bút, còn có rất nhiều trận bàn giản dị chế tác tài liệu thần văn phù, hắn lúc này lại cười tủm tỉm nhìn qua Hoắc Dật Lưu.

Bị ánh mắt của Lâm Minh nhìn chằm chằm, trong lòng Hoắc Dật Lưu trì trệ, không biết tại sao hắn cảm giác Lâm Minh nhìn qua hắn rất quái dị, sau lưng của hắn đầy hàn ý.

- Làm... Làm gì...

Hoắc Dật Lưu nhìn thấy Lâm Minh dừng lại hơn mười hô hấp, trong nội tâm chột dạ, nói:

- Ngươi còn không chế tác Thiên Hỏa Phù, chẳng lẽ chỉ phô thương thân thế?

Hắn cố ý kích Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh sao có thể bị gạt chứ, hắn đột nhiên cười, yên lặng nhìn chằm chằm vào Hoắc Dật Lưu, nhìn gương mặt dưới áo choàng đen che khuất, dừng lại một hồi lâu, Lâm Minh nói ra từng chữ một:

- Ta hình như... Biết rõ thân phận của ngươi...

Hoắc Dật Lưu tuyệt đối không ngờ Lâm Minh vào lúc này đột nhiên nói ra câu này, làm cho thân thể của hắn run lên, cơ hồ trôi nổi bất ổn.

Hắn nhướng mày, ra vẻ trấn định nói:

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì!

- Ân, trong lòng ngươi biết rõ là được... Ngươi nói đúng hay không, Dật Lưu đại sư...

Lâm Minh không nhanh không chậm nói ra, khóe miệng xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm, hắn nói một câu này làm mọi người toàn trường sững sờ.

Hoắc Dật Lưu, thành danh nhiều năm, còn nổi danh hơn Lâm Minh nhiều!

Mặc dù không thuộc người của giới Thần Văn Sư nhưng có không ít người nghe qua đại danh Hoắc Dật Lưu, hoặc là nói là tiếng xấu, hắn không nói tiếng xấu quá rõ ràng, nhưng không kém nhiều lắm.

Hắn chẳng những phỏng chế thần văn phù, hơn nữa nhân phẩm cực kém, âm hiểm ngoan độc, thị sát khát máu và dâm dật.

Hắn đã từng cướp đoạt thiên chi kiều nữ của tiểu tông môn làm lô đỉnh, gi ết chết ngàn vạn phàm nhân tế luyện quỷ phiên, tóm lại là việc ác bất tận!

Nghe nói hắn còn tụ tập mấy ngàn thiên chi kiều nữ thành lập hậu cung, mỗi ngày xuất hành đều có kim giáp thị vệ và thị nữ xinh đẹp đi theo, Giao Long kéo xe, linh hoa vung đường, cực kỳ xa xỉ, quả thực không khác gì thiên đế du lịch.

Đối với loại nhân vật này, trong nội tâm rất nhiều người khinh bỉ hắn.

Trong lúc nhất thời sắc mặt Hoắc Dật Lưu càng ngày càng khó nhìn, hắn nghĩ không ra Lâm Minh làm sao nhận ra thân phận của hắn!

Hắn và Lâm Minh chưa từng gặp mặt, hơn nữa hắn còn dùng đủ loại bí pháp che dấu khí tức và tu vị của mình, loại tình huống này, hắn nghĩ không ra Lâm Minh sao nhận ra hán!

Chẳng lẽ là... Hắn phát giác được bí thuật hắc ám thàn văn thuật?

Như thế nào... Hắn chỉ là Thần Quân cảnh, còn là nhân loại, vì sao cảm giác được bí pháp của mình?

Hoắc Dật Lưu cảm thấy không thể tin!

Hắn đoán không sai, Lâm Minh đúng là phát hiện ra bí pháp của Hoắc Dật Lưu

Lâm Minh kế thừa trí nhớ của Chúc Xuyên, Chúc Xuyên người này không phải là người tốt gì, hắn đối với bí pháp rình coi của hắc ám thần văn thuật quá hiểu rõ, Lâm Minh bởi vì linh hồn lực cường đại, lại tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, cảm giác vốn nhạy cảm, hắn phát giác được Hoắc Dật Lưu rình coi thì từ trí nhớ của Chúc Xuyên biết rõ đây là cái gì.

Một hắc ám Thần Văn Sư không nhìn ra tu vị, ít nhất là lục phẩm, hoặc là lục phẩm đỉnh cấp.

Hắc ám Thần Văn Sư như thế còn có địch ý với hắn, từ khi gặp ở đại sảnh đấu giá thì đã ôm địch ý với hắn, đủ loại nhân tố tổng hợp lại, Lâm Minh làm sao không đón ra đây là Dật Lưu đại sư chuyên nhắm vào phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của hắn mà tổn thất mấy ức điểm tích lũy chứ!

Nhìn thấy Hoắc Dật Lưu lúc này còn đứng ra diễn trò, Lâm Minh mặt mỉm cười ân cần thăm hỏi:

- Dật Lưu đại sư, cửu ngưỡng đại danh nhưng chưa bao giờ gặp mặt, không biết lần trước ngươi phá giải Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù của ta thất bại, mấy cái trận bàn đã sửa xong chưa?

Lâm Minh nói chuyện rất tổn hại, bị người ta tát vào mặt trước mặt của nhiều người như thế này, dù là Hoắc Dật Lưu lòng dạ đủ sâu, thời điểm này mặt mo của hắn cũng không nhịn được.

Lần hành động phá giải lúc trước chính là đau đớn vĩnh viễn của hắn, đối với hắn mà nói không chỉ tổn thất tài phú đơn giản, ngay cả thanh danh cũng bị tổn thất thật nhiều.

Trong lòng của hắn hận không thể ăn tươi Lâm Minh.

Lúc này dám hắc ám Thần Văn Sư khác trong lòng sinh ra dự cảm xấu, thấy tình thế không ổn thì bọn họ rút cảm giác về, nhao nhao che dấu khí tức toàn thân, sợ bị phát hiện cái gì đó.

Biến cố này khiến Lâm Minh tươi cười tươi hơn, hắn tiến lên vài bước, nhìn qua toàn trường.

Ánh mắt của hắn nhìn qua vài chỗ, lúc này mới chậm rì rì mở miệng nói:

- Ta còn chưa bắt đầu vẽ Thiên Hỏa Phù mà các ngươi đã rút bí pháp cảm giác về, vừa rồi dường như là mười chín cảm giác a, không biết ta có đếm sai hay không?

Lâm Minh nói ra lời này thì đám hắc ám Thần Văn Sư đều ở đây nội tâm chấn động, rất nhiều người sau lưng thấm mồ hôi lạnh!

Bọn họ dùng cảm giác nhìn trộm Lâm Minh, kỳ thật đối cũng chính là liên lạc cảm ứng của mình với cảm ứng của Lâm Minh, từ đó có thể trộm ra nhiều thứ, dù đối phương che dấu thì Lâm Minh vẫn cảm giác được.

Bọn họ lại biết, vừa rồi có hơn mười cảm giác, nhưng mà đúng mười chín cái hay không thì không nói rõ ràng.

Chương 1641: Có thích nhìn hay không

Tiểu tử này vậy mà phát hiện ra tất cả mọi người, thậm chí ngay cả Hoắc Dật Lưu mạnh nhất cũng không thoát khỏi, chuyện này sao có thể?

Bị người ta phát hiện, vậy ý nghĩa hậu bối trước mặt này tạo nghệ linh hồn vượt xa tưởng tượng của bọn họ, như thế cũng chẳng trách đám hắc ám Thần Văn Sư kia toàn thân đổ mồ hôi lạnh đầm đìa!

Thật đáng sợ!

Bọn họ thậm chí hoài nghi Lâm Minh trước mặt này là lão yêu quái!

Đúng vào lúc này tay phải của Lâm Minh bắ n ra, mấy chục đạo thần văn phù chói mắt bay đi, giống như chim bồ câu bay thẳng về tổ, có tất cả mười chín tấm cuối cùng dừng lên trước mặt mười chín người.

Những kẻ này ở trong chỗ bình thường, hoặc là trong phòng bình thường, nhưng đều không ngoại lệ bọn họ đều có tu vị ngoài Thánh Chủ đỉnh phong.

Cảm giác được tu vị của những người này, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh!

Bọn họ đều không phải người ngu, chuyện tới bây giờ, dù người không biết thần văn thuật cũng hiểu rõ xảy ra chuyện gì, những người này rình coi Lâm Minh, lại bị Lâm Minh bắt được!

Còn mấu chốt là những người này tu vị không phải Thánh Chủ đỉnh phong chính là Giới Vương, bọn họ rình coi lại bị tiểu bối Thần Quân cảnh phát hiện!

Rất nhiều người đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi, bọn họ dốc sức liều mạng nhìn chằm chằm vào đan điền của Lâm Minh, muốn nhìn ra manh mối, nhưng là võ giả Thần Quân trung kỳ không thể nghi ngờ!

Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

- Chẳng lẽ hắn là lão quái vật ngụy trang?

Nhưng mà lại có cường giả Đại Giới Giới Vương lắc đầu, nói:

- Sẽ không, đại khái chỉ có Thiên Tôn mới có thể ngụy trang trước mặt hơn mười vạn người nơi đây, còn có thể ngụy trang tu vị và cốt linh hoàn mỹ như thế. Mà Thiên Tôn căn bản sẽ không nhàm chán đi làm chuyện này, gạt một đám hâu bối như chúng ta là không có ý nghĩa, lại nói nơi này có hai Thiên Tôn tọa trấn đấy! Ngụy trang tu vị trước mặt hai người bọn họ còn khó hơn lên trời.

Một Đại Giới Giới Vương nói xem như khẳng định tu vị và cốt linh của Lâm Minh.

Chuyện này khiến nhiều người giật mình.

Đúng lúc này Tống Văn trên đài đấu giá, bị năng lực của Lâm Minh làm chấn kinh nhưng hắn cũng âm trầm lại.

- Mười chín vị bằng hữu bị thần văn phù định vị có thể đứng lên không?

Giọng của Tống Văn lạnh lùng, hùng hổ dọa người!

Những hắc ám Thần Văn Sư này tuy không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng cũng là người có thân phận, chưa bao giờ bị đối đãi như vậy!

Không có người động. Tống Văn lơ đễnh, hắn cười lạnh và nói:

- Các ngươi không cùng đường với chúng ta, nhưng mà thật xin lỗi, nơi đây không chào đón các ngươi. Thần Văn Sư công hội chúng ta cho tới bây giờ vẫn phân rõ giới hạn với hắc ám Thần Văn Sư!

Tống Văn bổn ý là bảo vệ Lâm Minh, phòng ngừa bí mật Lâm Minh chế tác Thiên Hỏa Phù tiết ra ngoài, mà không thể ngờ hắn nói lại này thì Lâm Minh nói thêm:

- Tống trưởng lão, không cần như thế, tục ngữ nói hòa khí sinh tài nha, tuy ta vạch trần bọn họ, nhưng cũng không phải muốn mời bọn họ đi ra ngoài, bọn họ muốn xem cú xem.

- Cái gì?

Lâm Minh nói lời này bất kể là Hoắc Dật Lưu hay đám hắc ám Thần Văn Sư khác, kể cả người xem, Tống Văn đều là sửng sốt, Lâm Minh đây là ý gì?

- Nhưng mà...

Lâm Minh lời nói xoay chuyển!

- Ta có một điều kiện, ta không phải không cho các ngươi xem, nhưng mà mười chín hắc ám Thần Văn Sư có dấu hiệu trước mặt muốn ở chỗ này đều cần giao nạp ba ngàn vạn điểm tích lũy làm phí tổn quan sát. Đương nhiên, nếu như ta Thiên Hỏa Phù thất bại, phí tổn giao ra ta sẽ trả lại.

Lâm Minh nói ra lời này thì người xem toàn trường kinh ngạc ngây người!

Một người ba ngàn vạn, mười chín người chính là hơn sáu ức ah!

Tiền này quá dễ kiếm rồi.

Ba ngàn vạn không phải con số nhỏ, phí tổn phòng khách quý chính là ba ngàn vạn, bình thường chỉ có thế lực Thiên Tôn mới ôm loại phòng này, mà các cường giả Giới Vương chỉ ngồi gian phòng bình thường mà thôi.

Ví dụ những hắc ám Thần Văn Sư này, bọn họ cũng chỉ ở phòng bình thường, đương nhiên lựa chọn như vậy là do bọn họ muốn ít xuất hiện.

Ba ngàn vạn, kỳ thật với bọn họ cũng không nhiều, bởi vì hắc ám Thần Văn Sư không thể giao dịch ngoài sáng, đều có thân gia không tệ, nhưng con mắt không nhíu lại mà lấy ra thì không có, sẽ đau lòng đấy.

Mà nghe được Lâm Minh nói như vậy, thời điểm này Tiết trưởng lão lại có chút lo lắng truyền âm nói:

- Lâm Minh, ngươi không nên vọng động, hắc ám Thần Văn Sư tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi, thời gian dài như vậy truyền thừa xuống, bọn họ rất nhiều bí thuật ngươi không có khả năng tưởng tượng được, cho bọn họ quan sát quá nguy hiểm, vạn nhất truyền thừa lộ ra ngoài...

Tiết lão đầu thật sự lo lắng cho Lâm Minh, Lâm Minh truyền thừa giá trị quá lớn, hắn sợ Lâm Minh bởi vì Hoắc Dật Lưu phỏng chế Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù thất bại nên tự tin quá độ, dù sao phỏng chế và đứng quan sát là hai khái niệm khác nhau.

Lâm Minh còn không có trả lời Tiết lão đầu, Hoắc Dật Lưu cười nói:

- Thật sự là nghé con mới đẻ không sợ cọp, ngươi chẳng những không sợ chúng ta quan sát, còn cố định thu tiền! Có ý tứ, có ý tứ! Ba ngàn sao, tốt, ta ra!

Dùng thân gia của Hoắc Dật Lưu đương nhiên không quan tâm ba ngàn vạn.

Thế nhưng mà lúc này thời điểm, Lâm Minh lại cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Hoắc Dật Lưu, hai tay một quán, nói ra:

- Thật xin lỗi, ngươi vừa rồi dường như không nghr rõ, ta nói là: ‘ mười chín hắc ám Thần Văn Sư có dấu hiệu muốn ở chỗ này đều cần giao nạp ba ngàn vạn điểm tích lũy làm phí tổn quan sát ’, trong mười chín người này không kể cả ngươi ah, ngươi ở lại đây cũng phải thu tiền, hai ức, ngươi có nhìn hay không?

- Cái gì?

Hoắc Dật Lưu thiếu chút nữa nghẹn chết.

Hắn oán hận nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, nói:

- Ngươi có ý tứ gì!

Lâm Minh căn bản không để ý tới ánh mắt giết người củaHoắc Dật Lưu, lạnh nhạt tự nhiên nói ra:

- Giá tiền này là ta định, ngươi không xem thì thôi, ta không có bức ngươi! Thanh danh Dật Lưu đại sư ngươi lớn như vậy, cho nên cũng thu nhiều tiền, nếu như ta không thu phí đắt một chút thì không công bằng.

- Ngươi!

Hoắc Dật Lưu sắc mặt đỏ lên, làm cho hắn xuất ra hai ức đấy, nhưng hắn sẽ thương gân động cốt.

Lâm Minh lần này thu phí chính là đoán ra thân gia của Hoắc Dật Lưu và đám hắc ám Thần Văn Sư ở đây, khai ra cái giá khiến bọn họ không cam lòng, không cự tuyệt và phải ói tiền ra.

Mà lúc này Tống Văn tiến lên trước một bước, nhàn nhạt nói ra:

- Các vị, nếu như các ngươi không trả giá nổi, còn mời các ngươi rời khỏi, Thần Văn Thành đấu giá hội vốn không chào đón hắc ám Thần Văn Sư đến!

Tống Văn trong lòng tán thưởng Lâm Minh, tiểu tử này thực không phải đèn cạn dầu, nếu như ai muốn xem nhẹ hắn vì nhỏ tuổi, vậy kẻ đó quá ngu xuẩn.

Dám ở trước mặt mọi người vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến, dám cho một đám hắc ám Thần Văn Sư nhìn trộm bí mật, còn cố định thu tiền, phần phách lực này không phải ai cũng có.

Thậm chí như Tiết trưởng lão là lục phẩm Thần Văn Sư uy tín lâu năm cũng không có lá gan này.

- Tốt! Tốt! Rất tốt!

Hoắc Dật Lưu liên tiếp nói ba chữ tốt, hắn dứt khoác kéo áo choàng xuống, lộ ra gương mặt vô cùng già nua, lúc này con mắt của hắn đầy huyết quang.

- Hai ức này, ta ra!

Hoắc Dật Lưu cũng bị Lâm Minh làm tức giận rồi!

Chuyện cho tới bây giờ, đã tương đương chiến đấu của Lâm Minh và hắn.

Một tiểu bối chưa tới trăm tuổi tuyên chiến Hoắc Dật Lưu đại danh đỉnh đỉnh, nếu như khiêu chiến này hắn không dám tiếp, chỉ sợ hắn sẽ biến thành trò cười cho người cùng nghề.

Mà cùng lúc đó có mười chín ngọc giản bay tới, trong mỗi ngọc giản có ba ngàn vạn điểm tích lũy.

Thần Văn Sư đều là người ngạo khí, dù là hắc ám Thần Văn Sư cũng như thế, những người này đồng dạng không tin tà!

Dù không thể thực phá giải Thiên Hỏa Phù, cũng nhìn ra nhiều thứ gì đó, đối với trợ giúp bọn họ ngày sau thật lớn, ba ngàn vạn này không giao không.

Lâm Minh thu ngọc giản lại, ném cho Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên nhìn qua điểm tích lũy bên trong, sau đó dùng ngọc giản của mình hu đi.

Cảm giác được con số bên trong ngọc giản của mình tăng lên, Tiểu Ma Tiên cười không ngậm miệng được, nói:

- Ha ha, Lâm ca quả thực biết cách kiếm tiền. Đừng nói thành phẩm Thiên Hỏa Phù, hiện tại chỉ sợ phiếu nợ còn chưa bán đã lời được tám ức rồi.

Nghe Tiểu Ma Tiên nói thế các khán giả giật mình tỉnh ngộ, đúng vậy a, bọn họ trước đó còn chê cươi Lâm Minh muốn bán phiế nợ trong Thần Văn Thành đấu giá hội, cho rằng hắn chỉ điên khùng, hiện tại còn chưa bán được phiếu nợ thì đã kiếm được tám ức, tìm điểm tích lũy quá nhanh a.

Trong phòng khách quý, Tô Nhã thở khẽ một hơi, nàng cảm giác thanh niên trên đài đấu giá trở nên thâm bất khả trắc, nàng vẫn cho rằng mình đã hiểu Lâm Minh, kỳ thật nàng vĩnh viễn không biết bước tiếp theo của Lâm Minh kinh người thế nào.

Tám ức điểm tích lũy, quả thực là đoạt tiền, còn đoạt rất hiển nhiên, danh chính ngôn thuận, khiến cho một đám hắc ám Thần Văn Sư và hắc ám Thần Văn Sư nổi danh ngoan ngoãn bỏ tiền ra, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ nghe nói qua thì Tô Nhã nhất định sẽ cho rằng kẻ đồn đãi là bệnh tâm thần.

- Lâm tiểu huynh đệ, có thể bắt đầu.

Thời điểm này Tống Văn gật đầu với Lâm Minh. Hắn cũng rất tò mò Lâm Minh vì sao tự tin như thế.

- Có cần dựng tạm thần văn thất không, ta sẽ tìm người làm trận pháp.

Luyện chế thần văn phù cần trận pháp chuyên môn, nếu không Lâm Minh chế tác thàn văn phù sẽ kém đi.

- Hắc hắc, muốn trận pháp làm cái gì, lão già ta sẽ làm trợ thủ!

Tiết lão đầu tiến lên trước một bước, chủ động xin đi giết giặc.

Tác dụng chủ yếu của trận pháp là phụ trợ xử lý tài liệu, nhưng mặc dù dùng trận pháp thất phẩm xử lý tài liệu, hiệu quả cũng không vượt qua một lục phẩm Thần Văn Sư!

Khiến Tiết lão đầu làm trợ thủ, đây không phải xa xỉ bình thường, rất nhiều người biết rõ Tiết lão đầu là người có địa vị của Thần Văn Sư công hội đều âm thầm líu lưỡi.

- Cảm ơn tiền bối!

Trong nội tâm Lâm Minh trong xuất hiện dòng nước ấm, hắn có thể cảm nhận được Tiết trưởng lão ân cần, chế tác Thiên Hỏa Phù cũng không thoải mái, dưới tình huống không có trận pháp cao cấp phụ trợ, có một trợ thủ giúp hắn tiết kiệm nhiều hồn lực, vẽ Thiên Hỏa Phù rất tốt.

- Ha ha, khách khí cái gì, tới lúc làm xong thần văn phù, ngươi vừa rồi thu tám ức phân cho ta một ức là được.

Tiết lão đầu cười toe toét nói ra, suýt khiến Lâm Minh bị nghẹn, lão đầu này thật sự không đổi tính, kỳ thật phân ra một ức với Lâm Minh mà nói đúng là không có gì, nhưng mà hắn biết rõ Tiết lão đầu kỳ thật chỉ nói đùa.

Chương 1642: Lâm Minh với Hoắc Dật Lưu

Lâm Minh lúc này từ trong tu di giới lấy ra đủ loại tài liệu, tài liệu chồng chất như núi.

Lâm Minh xuất tài liệu ra cũng không có che dấu Hoắc Dật Lưu, ném toàn bộ ra ngoài, Hoắc Dật Lâu li3m láp bờ môi, Lâm Minh làm ra hành động gì thì hắn cũng nhìn rõ ràng.

- Dùng tài liệu không tính là kỳ lạ quý hiếm, đều là tài liệu chế tác Thiên Hỏa Phù, nhưng mà có thêm vài loại...

Hoắc Dật Lưu thì thào tự nói,

- Vài loại này không tiện nghi, nhưng cũng không đắt không hợp thói thường.

Hoắc Dật Lưu phán đoán.

Lúc này Tiết trưởng lão đã tiếp nhận một ít tài liệu, bắt đầu thuần thục xử lý, hăn trừ đi những phần tài liệu thấp kém, tinh lọc...

Lâm Minh cầm một cái cửu diễm thảo, đầu ngón tay cầm đao tinh chuẩn cắt nhỏ nó ra.

Hai tay của hắn dùng hồn lực rót vào cửu diễm thảo, lập tức chiết xuất tinh hoa bên trong.

Lúc này hồn lực của Lâm Minh tuôn ra ngoài, thu sạch sẽ tinh hoa của cửu diễm thảo, hai tay bay múa linh hoạt, mỗi một động tác như hành vân lưu thủy, trôi chảy sạch sẽ, cho người ta cảm giác công tác liên tục.

Cái gọi là người thường canh cổng, thành thạo xem náo nhiệt.

Tuy động tác của Lâm Minh nhìn qua khác người nhưng lại đầy mỹ cảm.

Nhưng một ít Thần Văn Sư nhìn qua thì đắm chìm vào trong đó, bắt đầu không tự chủ được theo sau động tác của Lâm Minh, bắt đầu múa tay trong hư không, kiệt lực bắt chước quỹ tích tinh chuẩn của hắn.

Bọn họ lòng dạ biết rõ. Những quỹ tích động tác này liên quan tới biến hóa vi diệu trong đó.

Những biến hóa này nhìn qua lơ lỏng bình thường, kì thực thâm ý sâu sắc. Chỉ có những Thần Văn Sư bọn họ mới cảm giác ra ảo diệu bên trong.

Sắc mặt Hoắc Dật Lưu âm trầm, chỉ bằng và thủ đoạn trích tinh hoa của Lâm Minh đã đủ khiến nhiều ngũ phẩm Thần Văn Sư xấu hổ.

Chế tác thần văn phù, ý nào đó mà nói là một loại nghệ thuật.

Lâm Minh toàn tâm toàn ý chế tác thần văn phù, sau đó trích xuất tinh hoa thành công, trực tiếp tiến vào bước tiếp theo.

Thần văn bút nhúng vào tinh hoa này, kéo ra quỹ tích lốm đốm. Linh lực cố định trong không trung. Lạc ấn tinh hoa hiện ra.

Bắt đầu chỉ là vẽ những phù văn thật nhỏ, trong đầu của hắn suy diễn những phù văn này tới mức hoàn mỹ.

Những suy diễn này hắn chuẩn bị từ mấy tháng trước. Bất luận là biến hóa nhỏ nhất nào đều hiện ra trong đầu của hắn. Hiện tại chỉ cần bày ra hoàn mỹ mà thôi.

Một phù văn như đóa hoa tươi nở ra trong tay của hắn.

Mặc dù là người không hiểu về thần văn thuật, đều bị cảnh này làm rung động mạnh.

Thì ra thần văn thuật buồn tẻ cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Thời điểm này ánh mắt Hoắc Dật Lưu đầy cuồng nhiệt. Thân thể run nhè nhẹ, nín thở tập trung tư tưởng nhìn vào mỗi động tác thật nhỏ của Lâm Minh, kiệt lực ghi nhớ vào trong đầu.

Mà những hắc ám Thần Văn Sư khác cũng ghi nhớ động tác rung động của Lâm Minh.

Nhưng mà bọn họ phát hiện đã không theo kịp.

Cũng không phải không nhớ được động tác của Lâm Minh, cũng không phải không thấy rõ Lâm Minh vẽ phù văn, mà là bọn họ không biết Lâm Minh vẽ cái gì.

Dù sử dụng đủ loại bí pháp hắc ám Thần Văn Sư phân tích, bọn họ cũng không phân tích ra, những phù văn thật nhỏ này liên quan thế nào.

Một khi bỏ qua một màn này dễ dàng không theo kịp.

Có một chút hắc ám Thần Văn Sư, trên mặt đã đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Minh vẽ Thiên Hỏa Phù thời gian rất dài, trong nháy mắt đã qua ba giờ.

Lâm Minh cũng không thoải mái, trán của hắn đầy mồ hôi, mà Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh cũng không dám lau mồ hôi cho Lâm Minh, e sợ quấy rầy Lâm Minh.

Mấy tháng cố gắng lúc trước, Lâm Minh chế tác hai thần văn phù này thành công thật lớn.

Trong đó Tà Thần phù có chừng sáu bảy thành, mà Thiên Hỏa Phù có thể đạt tới chín thành.

Chín thành không xem như thành công trăm phần trăm, nhưng nếu như Lâm Minh vận chuyển Thần Miểu Tâm Quyết tới cực hạn, không tiếc tiêu hao linh hồn lực toàn thân chế tác một tấm Thiên Hỏa Phù, xác xuất của hắn thành công trăm phần trăm.

Tới cuối cùng một tấm thần văn phù xuất hiện trên không trung, lập tức khoảng chừng hơn hai ngàn phiến phù văn như sống lại, chúng tỏa ra năng lượng mênh mông.

Ông --

Từng đạo hỏa diễm màu đen mang theo pháp tắc kỳ dị chui vào trong thần văn phù.

Ngọn lửa này chính là niết bàn chi hỏa mà Lâm Minh nắm giữ!

- Tiên nhi!

Lâm Minh nói một tiếng, kỳ thật không cần Lâm Minh nhiều lời, Tiểu Ma Tiên đã nhanh chóng vận chuyển niết bàn chi hỏa của mình hợp nhất với thần văn phù.

Tiểu Ma Tiên có niết bàn chi hỏa đương nhiên là tinh thuần hơn Lâm Minh rất nhiều.

Mà một màn này làm cho rất nhiều người xem ngạc nhiên, trước đó vẫn cho rằng tiểu nữ hài bên cạnh Lâm Minh chỉ là một bình hoa di động, không nghĩ tới nàng còn khống chế hỏa diễm tinh thuần như thế, hơn nữa tạo nghệ pháp tắc hỏa hệ hình như đạt tới... Tầng thứ bảy!

Chuyện này khiến nhiều hỏa hệ Giới Vương đều xấu hổ! Nhưng mà tiểu cô nương này nhìn qua tuổi và tu vị không khác gì Lâm Minh.

Thế giới này rốt cuộc là như thế nào? Một đối thiên tài kim đồng ngọc nữ chính là đây.

Đúng vào lúc này, động tác của Lâm Minh càng lúc càng nhanh, hai tay của hắn kéo lê vô số tàn ảnh trên không trung, hỏa diễm đen kịt dung nhập vào trong phù văn.

Cơ hồ tất cả phù văn thoáng cái như có thêm sinh mệnh, giống như mỗi con phượng hoàng đang tung cánh bay cao.

Tất cả mọi người nín thở tập trung tư tưởng, ánh mắt không dời ra khỏi hỏa diễm này.

Hoắc Dật Lưu càng nhìn không chuyển mắt, hô hấp đều ngừng lại, hắn biết rõ tới mấu chốt rồi.

Hắn không hiểu Lâm Minh làm sao dung nhập thần văn phù vào Tu La Thiên Đạo, mà bây giờ Lâm Minh đang làm bước thứ ba, dung hợp Tu La Thiên Đạo!

Lâm Minh cong ngón búng ra, một thần chi phù văn Bích Lục xuất hiện dung nhập vào thần văn phù.

Đúng vào lúc này Tu La Thiên Đạo pháp tắc hàng lâm, nó kéo lê quỹ tích kỳ lạ trong hư không, những quỹ tích này căn bản không thể nắm lấy, người bình thường nhìn qua sẽ cảm thấy đầu óc choáng váng.

- Chính là cái này! Chính là cái này!

Hoắc Dật Lưu trừng lớn hai mắt, tròng mắt như rớt ra ngoài, hắn chính là chờ thời khắc này, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác những cấu vân pháp tắc hắn không hiểu hết! Trong lòng của hắn hét lên điên cuồng, nhưng mà đúng lúc này hào quang chói mắt che phủ tầm mắt của Hoắc Dật Lưu, Hoắc Dật Lưu không chợp mắt, máu chảy ra từ hai mắt của hắn.

Đây chính là hào quang do Tu La Thiên Đạo tán phát ra, đâm vào mắt cho dù là cường giả Giới Vương cũng rất khó chịu, nếu như chỉ là Thần Quân Thánh Chủ không hiểu Tu La Thiên Đạo thì cũng có thể mù!

Hai măt scuar Hoắc Dật Lưu chẩu máu tươi, hắn tự nhiên biết rõ những quỹ tích kỳ dị này là nguyên nhân cường đại của Lâm Minh về thần văn thuật.

Nhưng mà mặc cho hắn dùng tất cả thủ đoạn của hắc ám thần văn thuật, đôi mắt đổ máu vẫn không xem hiểu!

- Làm sao có thể! Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Hoắc Dật Lưu muốn điên lên, mà lúc này thời gian đang trôi qua thật nhanh.

Thời điểm tinh quang vô tận ngưng tụ thành, cơ hồ tất cả đường vân Thiên Đạo pháp tắc kỳ dị nội liễm, ngưng tụ vào thần văn phù không có gì lạ

Thiên Hỏa Phù, hoàn thành!

Lâm Minh thở dài một hơi, tiêu hao cũng thật lớn, vì cam đoan một tấm Thiên Hỏa Phù thành công trăm phần trăm, Lâm Minh dùng linh hồn lực tới mức tận cùng, chuyện này khiến cho hắn chế tác Thiên Hỏa Phù thập phần hoàn mỹ!

Hoàn thành tất cả, tay phải Lâm Minh dùng sức chống thần văn đài, mới bảo trì thân thể vững vàng.

Mà lúc này Tiết lão đầu đã sớm không thể chờ đợi được tiếp nhận tấm thàn văn phù này.

Nhắm mắt suy nghĩ tất cả, nhìn cấu vân trên mặt, Tiết lão đầu lập tức chậc chậc khen ngợi!

- Hảo tiểu tử, so với tấm Thiên Hỏa Phù mà ta kiểm nghiệm càng tiến một bậc!

Tiết lão đầu nói thế khiến mọi người sợ hãi thán phục, mà lúc này Tống Văn không nói hai lời trực tiếp mở trận pháp kiểm tra!

Dù sao lúc này cũng không ai hoài nghi Lâm Minh, nhưng cũng chỉ có như vậy mới sinh ra hiệu quả chấn động!

Trong sát na đám hung thú ảo cảnh xuất hiện, tiếng nổ mạng vang lên, hỏa diễm ngập trời, Tiết lão đầu ra tay gọn gàng, trực tiếp dùng Thiên Hỏa Phù do Lâm Minh vừa chế tạo đốt chết một con hung thú Đại Giới Giới Vương.

Uy lực này thật sự đáng sợ! Xác thực còn mạnh hơn lần đầu tiên.

Nếu như do Thánh Chủ đỉnh phong sử dụng, uy lực tuy không bằng Tiết lão đầu, nhưng chỉ cần có thể đánh nhau, trọng thương

Giới Vương thì không thành vấn đề.

Sau khi kiểm tra chấm dứt, đột nhiên Tiết lão đầu hăng hái nhìn qua phía Hoắc Dật Lưu, cười hắc hắc hỏi:

- Ta nói Hoắc lão đầu, ta nhìn cổ của các ngươi dài ra rồi, ngươi nhìn ra cái gì không?

Tuy Tiết lão đầu không thuộc về hắc ám Thần Văn Sư, nhưng mà hắn nhìn sắc mặt của Hoắc Dật Lưu thì cũng đoán ra hắn không có thu hoạch, Hoắc Dật Lưu lúc này mặt đen như đáy nồi!

Hoắc Dật Lưu không nói cái gì, hắn trầm mặt, nhìn qua Lâm Minh thật sâu, trong mắt ẩn chứa sát cơ và hung lệ, rồi sau đó hắn quay đầu lặng lẽ quay về phòng khách quý của mình.

- Không tiễn.

Tống Văn mỉm cười, đi tới bàn đấu giá, lớn tiếng nói:

- Các vị, hiện tại đấu giá sắp bắt đầu, Lâm tiểu huynh đệ...

- Tốt.

Lâm Minh ứng một tiếng, lại dùng tờ giấy đặc thù, dùng thần văn bút quán chú linh hồn lực lưu lại một ấn ký, loại ấn ký này chỉ có mỗi linh hồn lực chấn động của Lâm Minh, không có khả năng làm giả.

Tống Văn nhìn qua phiếu nợ này mấy giây, nói ra:

- Các vị, Thần Văn Thành ta lần này bán đấu giá phiếu nợ của Lâm tiên sinh, các ngươi không có ý kiến thì bắt đầu đi.

Chương 1643: Cái giá trên trời

- Tống hội trưởng, nhanh đấu giá đi, Lâm công tử đã chứng minh thực lực của chính mình, phiếu nợ của hắn Lạc Nhật thành Đông Phương gia chúng ta nguyện ý mua.

- Ta là Âu Dương Hạo của Tể Dương Thành, ta cũng nguyện ý...

Trong lúc nhất thời mọi người nhao nhao cấp bách, thúc giục Tống Văn tranh thủ bắt đầu.

Thấy một màn như vậy Tống Văn mỉm cười, nói:

- Đã như vầy ta không nói nhảm nữa, đấu giá hiện tại bắt đầu, giá quy định là không! Mỗi lần tăng giá không dưới hai ngàn vạn.

Giá quy định là không?

Âm thanh vừa vang lên đã xôn xao

Hiện tại Tống Văn ra giá là không khiến nội tâm của nhiều người chấn động, bọn họ không cách nào cân nhắc xem giá cả của năm trăm Thiên Hỏa Phù này cao bao nhiêu, giá cao nhất là bao nhiêu.

Trái lại nếu như giá quy định quá cao lại khiến người kêu giá giảm nhiều, rất khó tạo thành lửa cục diện cạnh trang nóng bỏng.

Đấu giá phiếu nợ, Tống Văn lần đầu tiên làm, trước đó chưa từng có ai thử qua, đây quả thực là hành động vĩ đại, thực tế đối với Thần Văn Thành bán đấu giá và đấu giá hội cả nội Tu La Lộ càng phải nói là như vậy

Nếu như không bán được, Thần Văn Thành đấu giá hội sẽ lọt vào chê cười cười của đồng đạo, mà bán giá thấp thì cũng bị chê cười.

Mà một khi bán cực cao thì Thần Văn Thành đấu giá hội lại sáng tạo truyền kỳ.

- Một ức!

Lúc này có người hô giá!

- Một ức năm ngàn vạn!

- Hai ức!

Tiếng hô vừa dứt đã có người tăng giá, thậm chí có mấy người đồng thời hô giá.

Đấu giá tới bây giờ rất nhiều võ giả không chờ được hô giá.

Một trăm triệu? Hai ức?

- Quả thực là chê cười!

Vừa rồi Lạc Nhật thành Đông Phương Miểu thúc dục Tống Văn hội trưởng khinh thường nói ra.

Lâm Minh chỉ vẽ thần văn phù đã thu được tám ức, bọn họ hô một hai ức không cảm thấy xấu hổ sao?

Thời điểm này hắn đứng dậy hô:

- Đông Phương gia ta ra giá một tỷ ba!

Địa vị và tầm mắt khác nhau. Thường thường quyết định phán đoán sự vật của mọi người khác nhau.

Không ít người ngồi đây cả kinh. Bọn họ vừa gọi một hai ức, người ta kêu giá hơn là một tỷ ba, còn không bằng số lẻ của người ta

- Một tỷ bốn!

Trong phòng khách quý hẻo lánh có tiếng lạnh nhạt gọi giá. Thậm chí cũng không biết là ai kêu giá.

- Một tỷ năm!

Sư huynh ngồi bên cạnh Tô Nhã trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng kêu giá.

Tinh Cực thánh địa đương nhiên không bỏ qua rồi!

Thức nhất bọn họ đã bỏ qua cơ hội giao hảo với Lâm Minh, sau khi nhìn thấy thiên phú thần văn thuật yêu nghiệt của Lâm Minh, làm sao có thể bỏ qua cơ hội thứ hai?

Thứ hai cũng quan trọng hơn, nếu như nắm ngũ phẩm thần văn phù này của Lâm Minh vào trong tay, đối kháng Chiến Thiên thánh địa hiệu quả không gì sánh nổi.

Đương nhiên sư huynh của Tô Nhã cũng biết cái giá một tỷ năm chỉ là bắt đầu mà thôi, muốn mua đám Thiên Hỏa Phù này còn kém xa.

- Một tỷ tám...

Ở gian phòng khách quý phía tay truyền tới tiếng gọi giá. Quả nhiên như hắn nghĩ, một tỷ năm còn kém xa! (1 tỷ = 10 ức nhé)

Thời điểm này có không ít người trong phòng khách quý ra giá.

Bây giờ là lúc phòng khách quý cạnh tranh với nhau!

Thời điểm này tiếng kêu giá đã chậm lại, cũng không phải cái giá một tỷ tám đã là hạn mức cao nhất của Thiên Hỏa Phù, mà rất nhiều người trong phòng khách quý liên hệ với tổng bộ.

Những người này dùng bí pháp liên hệ, có không ít người dùng đạo cụ "Thiên Lý Liên Tâm", chỉ cần ở cùng vị diện, dù khoảng cách xa thế nào đều có thể truyền tin tức đi.

- Cao trưởng lão, ta muốn báo cáo cho ngươi một chuyện khẩn cấp. Hiện tại có thiên tài Thần Văn Sư chế tạo ra một đám... Đang bán phiếu nợ, ngài đừng kích động, hãy nghe ta nói rõ...

- Thỉnh mở truyền ảnh đại trận, ta muốn truyền hình ảnh ngũ phẩm Thiên Hỏa Phù cho tông chủ xem... Thỉnh tông chủ nhanh chóng ra quyết định, phê chuẩn ít nhất hai tỷ năm điểm tích lũy...

Lúc Tiết lão đầu kiểm tra Thiên Hỏa Phù thì không ít người có tâm lưu lại hình ảnh.

Sau khi nhận được thông tri, rất nhiều khác quý ra giá gia nhập tranh giành.

- Ta vừa mới xin được hai tỷ, đám người này...

Tô Nhã giọng tức giận, nàng vừa mới xin được hai tỷ điểm tích lũy, vừa muốn kêu giá thì trong nháy mắt giá cả vượt qua hai tỷ! Xem ra hai tỷ năm cũng không đủ.

- Tô sư muội không nên gấp gáp, tông chủ đã liên hệ với nhiều trưởng lão, muốn nhờ bọn họ hỗ trợ.

Bởi vì khai chiến với Chiến Thiên thánh địa, Tinh Cực thánh địa dự trữ tông môn tiêu hao quá nhiều.

Hiện tại ra giá cần tài sản tư nhân của các trưởng lão chấp vá vào, đến lúc đó tông môn sẽ từ từ trả lại điểm tích lũy cho bọn họ.

Giá cả tăng lên hai tỷ ba thì chậm lại.

Vì một phiếu nợ mà bỏ ra hai tỷ ba, quá điên cuồng!

- Hai tỷ năm!

Lạc Nhật thành Đông Phương Miểu cắn răng ném ra cái giá. Nhưng mà mặc dù hắn ôm quyết định dập nồi dìm thuyền nhưng vẫn không có chấm dứt tăng giá điên cuồng.

Thế nhưng mà hai tỷ năm cũng khiến Tống Văn chấn động,thời điểm này giọng của Tô Nhã truyền ra, nàng duyên dáng ra giá:

- Hai tỷ sáu!

Tô Nhã đã bỏ qua bất cứ giá nào, lần này xin điểm tích lũy nàng vốn tưởng rằng xem như dư dả, không nghĩ tới bây giờ đã hao tổn sạch sẽ, nếu như tốn hao quá lớn thì Bạch Dương Linh Căn không mua được.

Nhưng mà phó cung chủ đã thông báo, điểm tích lũy mua Bạch Dương Linh Căn sẽ nghĩ biện pháp.

Mắt thấy Tô Nhã đã đẩy giá gần ba tỷ điểm tích lũy, sắc mặt Đông Phương Miểu biến hóa, cái giá hai tỷ năm này cũng không chấn trụ được người ta. Hắn vốn cần năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù này là tình thế bắt buộc, xin được nhiều điểm tích lũy. Lại không nghĩ rằng chỉ vì phiếu nợ này lại nóng bỏng như vậy.

Hắn giơ tay lên muốn ra giá, nhưng mà tay của hắn cũng run nhẹ, đây cũng không phải là số nhỏ! Đông Phương gia tộc của hắn cũng có chút không chịu nổi.

Hắn đang muốn cắn răng kêu giá, đúng lúc này phòng khách quý ở vị trí cao nhất có âm thanh uy nghiêm vang lên.

- Ba tỷ!

Âm thanh này khiến mọi người thất kinh, mọi người nhao nhao nhìn qua gian phòng đó, rất nhiều người lập tức hít khí lạnh!

Đây là gian phòng của Chân Vũ Thiên Tôn!

Chân Vũ Thiên Tôn lại kêu giá!

Trên đấu giá hội có hai Thiên Tôn. Từ khi đấu giá tới bây giờ chưa từng mở miệng, hiển nhiên đấu giá hội tiến hành tới bây giờ không có đồ hấp dẫn bọn họ.

Còn lần này Chân Vũ Thiên Tôn lại mở miệng, hơn nữa mới mở miệng đã ra cái giá kinh người!

- Ba... Ba tỷ...

Nghe được Chân Vũ Thiên Tôn hô giá, sắc mặt Đông Phương Miểu tái nhợt, chán nản ngồi xuống, cái giá ba tỷ hắn không còn tiếp tục được. Đông Phương gia tộc của bọn họ tranh giành với Chân Vũ Thiên Tôn thì nội tình không đủ.

Đấu giá với Thiên Tôn không phải ai cũng có dũng khí này, đây không phải là tranh xem ai ra giá cao hơn, mà chính là áp lực từ thực lực, võ giả tầm thường không dám tranh với Thiên Tôn.

Mà lúc này trong gian phòng khác Tô Nhã cắn răng, vẻ mặt không phục, nàng hít sâu một hơi, kêu lên:

- Ba tỷ mốt!

Giọng nữ này mang theo lực xuyên thấu cường đại truyền khắp toàn trường, trong lúc nhất thời Tô Nhã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, cô gái này lại dám khiêu chiến Chân Vũ Thiên Tôn!

Lúc này Tô Nhã bộ ng ực sữa phập phồng, sau lưng và trong lòng bàn tay đầu mồ hôi! Tranh giành với Thiên Tôn, trực diện uy nghiêm và áp lực của Thiên Tôn có thể nghĩ.

- Ba tỷ hai!

Chân Vũ Thiên Tôn giọng đạm mạc, lại ra giá!

- Ba tỷ ba!

Tô Nhã dường như phát hỏa, không chịu thua!

- Ah?

Chân Vũ Thiên Tôn nhíu mày, hắn dường như yên lặng lại, qua mấy hô hấp giọng của hắn bao phủ khắp toàn trường.

- Ba tỷ sáu!

Chân Vũ Thiên Tôn trong giọng nói mang theo uy thế cường đại, làm cho người ta có cảm giác không dám ngỗ nghịch.

Cái giá ba tỷ sáu làm cho người toàn trường khẽ run lên.

Lúc này sắc mặt Tô Nhã hơi trắng, hôm nay chuyện quá đột nhiên, nàng đã liên hệ với Tinh Cực thánh địa, một bên trong phong với Thiên Tôn tranh phong, thật sự đã lực bất tòng tâm!

- Sư muội, buông tha đi! Đừng có tranh giành, chúng ta còn cơ hội khác.

Tô Nhã sư huynh không đành lòng nói ra.

Lúc này Tô Nhã sắc mặt đỏ bừng, mồ hôi như mưa.

Nàng nghiến chặc hàm răng, dường như muốn ra giá, nhưng cuối cùng không nắm chắc, không dám khai ra giá vượt qua con số ba tỷ sáu to lớn của Chân Vũ Thiên Tôn.

Mà đúng lúc này nàng lơ đãng, chạm mắt với Lâm Minh, Lâm Minh thần tình lạnh nhạt, hắn khẩu hình miệng hơi động, nói hai chữ.

Tô Nhã nhìn thấy thì nội tâm giật mình, Lâm Minh nói là:

- Không vội.

Hai chữ đơn giản này lại làm cho Tô Nhã căng cứng lên.

Nàng biết rõ Lâm Minh tất nhiên có biện pháp trợ giúp nàng, làm cho nàng không nên tranh giành lần này làm gì.

Khiến cho nội tâm Tô Nhã trong ấm áp, cái mũi hơi xót.

- Cảm ơn...

Nàng nói hai chữ này, có chút hư thoát lui vào trong phòng của mình, dù Lâm Minh không có mở miệng, nàng cũng không có biện pháp tranh giành.

- Ba tỷ sáu, còn người nào ra giá cao hơn không?

Tống Văn nhìn qua toàn trường, ánh mắt nhìn qua Thiên Tôn khác -- nhìn gian phòng Tử Vi Thiên Tôn, nhưng mà nữ Thiên Tôn này không có mở miệng.

Hắn đếm ngược ba lần và không ai ra giá nữa.

- Ta tuyên bố năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù của Lâm Minh được bán với giá ba tỷ sáu! Chúc mừng Chân Vũ Thiên Tôn!

Tống Văn lớn tiếng tuyên bố, hắn đánh chùy xuống mà tay run run.

Tống Văn cả đời này chủ trì không biết bao nhiêu đấu giá hội, hắn thậm chí bán ra nhiều bảo vật vượt qua ba tỷ sáu này, nhưng bán phiếu nợ vượt qua ba tỷ sáu là lần đầu tiên.

Bình quân mỗi tấm Thiên Hỏa Phù bán được bảy trăm hai mươi vạn! Đây tuyệt đối là cái giá khiến người ta líu lưỡi.

Lâm Minh chỉ vẽ một tấm Thiên Hỏa Phù, sau đó lại đấu giá năm trăm tấm trên giấy, thu về bốn tỷ ba ức bảy ngàn vạn!

Điểm tích lũy này dùng kinh khủng để hình dung.

Cái giá ba tỷ sáu này khiến toàn trường yên tĩnh thật lâu!

Sau một lát mới có tiếng vỗ tay từ tận đáy lòng vang lên...

Rồi sau đó tin tức này truyền ra cho các thế lực lớn, thông qua đủ loại thủ đoạn truyền đi!

Nếu như nói là lúc bình thường, mọi người còn hoài nghi đây là lăng xê, hoặc là dứt khoát nói người mua ngu xuẩn, nhưng mà tấm phiếu nợ này người mua cuối cùng là Chân Vũ Thiên Tôn!

Ai dám nói Chân Vũ Thiên Tôn là loại ngu xuẩn? Ánh mắt Chân Vũ Thiên Tôn không phải người thường có thể so sánh.

Hơn nữa dùng thân phận Thiên Tôn hắn không cần dùng chiêu "Gài bẫy" lăng xê cho đấu giá hội.

Tin tức này không ai hoài nghi là giả!

Vốn Thần Văn Thành đấu giá hội có rất nhiều người chú ý, trở thành không ít chủ đề trà dư tửu hậu, mà bây giờ Thần Văn Thành đấu giá hội lại tăng thanh danh thật lớn.

Mà người bán phiếu nợ này chỉ là tiểu bối Thần Quân cảnh!

Không chỉ như thế, tiểu bối Thần Quân cảnh này trước mặt mười vạn người xem đấu giá, kể cả Dật Lưu đại sư và mười chín tên hắc ám Thần Văn Sư vẽ thần văn phù.

Càng kỳ quái hơn là tiểu bối Thần Quân cảnh này không sợ hắc ám Thần Văn Sư quan sát, ngược lại còn thu của bọn họ hơn tám ức điểm tích lũy.

Mà xem mặt Hoắc Dật Lưu và đám hắc ám Thần Văn Sư, trong lần quan sát này vốn không học được cái gì!

Chuyện này làm cho rất nhiều người nghẹn họng nhìn trân trối, cũng truyền tin tức rộng hơn.

Trong lúc nhất thời "Thiên Tôn bỏ ra ba tỷ sáu mua phiếu nợ", " Tiểu bối Thần Quân cảnh trong mười giờ kiếm được bốn tỷ ba ức bảy ngàn vạn", được các tổ chức tình báo lớn truyền đi, quán rượu, trong phường thị càng không ngừng tuyên truyền, tin tức này truyền đi càng rộng.

Chuyện lần này Thần Văn Thành đấu giá hội càng được chú ý, thanh danh tăng cao chóng mặt.

Rất nhiều người bởi vì cái tin tức này bắt đầu đi tới Thần Văn Thành, không tận mắt nhìn thì bọn họ không tin, một tiểu bối Thần Quân cảnh sao có thể làm ra kỳ tích như vậy?

Nhưng mà chuyện này còn chưa xong.

Thời điểm mọi người cho rằng lần đấu giá phiếu nợ này đã là tin tức nổ tung lớn nhất của Thần Văn Thành đấu giá hội, thậm chí trong phạm vi lớn hơn, các tổ chức đấu giá khác cũng không sánh bằng, Thần Văn Sư công hội lại truyền ra tin tức khiến người ta kinh ngạc!

Chính là người chế tác Thiên Hỏa Phù cải tiến -- Lâm Minh, sau nửa tháng nữa sẽ đấu giá phiếu nợ thần văn phù cải tiến -- Tà Thần phù!

Mà uy lực của Tà Thần phù này vượt qua Thiên Hỏa Phù! Mời tất cả đại biểu thế lực lớn đến Thần Văn Thành đấu giá hội!

Trong lúc nhất thời cả nội Tu La Lộ, tất cả thế lực lớn đều rục rịch.

Thậm chí có không ít nhân vật Thiên Tôn cấp cũng lặng lẽ tiến vào Thần Văn Thành...

Chương 1644: Quần hùng tề tụ

Thời gian nửa tháng thoáng cái đã trôi qua.

Trong thời gian này đấu giá hội bán ra vài món bảo vật gây chú ý

Nhưng mà mọi người nói say sưa, bàn tán nhiều nhất vẫn chính là -- Tà Thần phù chưa mang ra đấu giá! Nửa tháng trước Thần Quân cảnh Thần Văn Sư Lâm Minh đã bán phiếu nợ năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù, sáng tạo ra kỳ tích to lớn.

Hiện tại Tà Thần Phù còn mạnh hơn cả Thiên Hỏa Phù cải tiến càng kinh diễm bao nhiêu?

Cơ hồ tất cả ánh mắt của người đấu giá đều đặt vào Tà Thần phù.

Hơn nữa trong lần bán đấu giá đầu tiên, Thiên Hỏa Phù bản cải tiến trong ảo cảnh trọng thương hung thú cường đại là Ly Hoàng Kim Ô, ba lượt tái sử dụng xuất hiện trong các hình ảnh đã thông qua Thần Văn Thành truyền lưu ra các nơi.

Người nào nhìn hình ảnh này cũng chấn động.

Không chỉ là thế lực của nội Tu La Lộ, ngay cả ngoại Tu La Lộ cũng vì kỳ tích lần này mà chạy tới nơi đây.

Thời gian nửa tháng, những thế lực lớn đã chuẩn bị đầy đủ.

Ngày hôm nay ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh rất đẹp xuất hiện.

Buổi sáng trận đồ của Thần Văn Thành đã mở ra, thông đạo bốn hướng cho các loại phi thuyền bay vào.

Oanh -- oanh -- oanh --

Mỗi chiếc phi thuyền cao ba trượng, giống như bảo điện, hào quang từng hồi.

Trên không trung từng chiếc phi thuyền lớn trôi nổi.

- Trời ơi. Chỉ sợ mỗi một chiếc bảo thuyền đều là nhân vật cấp tông chủ... Thật sự là không được, thịnh hội này thật sự quá lớn...

Trong đám người có khách nhân từ bên ngoài Thần Văn Thành đi tới nhìn thấy đều tán thưởng. - Tông chủ?

Đám thổ dân của Thần Văn Thành khinh thường nhìn qua những hào khách kia, tu vị của hào khách này không cao, chỉ dựa vào kinh doanh kiếm tiền, người như vậy không có bao nhiêu địa vị. Cũng không chiếm được tôn kính, nói:

- Những bảo thuyền này đều là cơ thiếp, là Tử Vũ cơ thiếp của Thiên Thương quốc chủ.

- Cái gì? Cơ thiếp?

Hào khách kia trừng to mắt không dám tin.

- Có cái gì kỳ quái...

Có người không kiên nhẫn nói:

- Thiên Thương quốc chủ là Thiên Tôn, trấn áp vận mệnh Thiên Thương quốc cả ngàn vạn năm. Vẫn ít xuất thế, hôm nay tới Thần Văn Thành chúng ta, xem ra có bảo vật càng tốt hơn!

- Thiên Tôn?

Tên hào khách giật mình, lại là một Thiên Tôn!

Lâm Minh chế tác thần văn phù đối với Thiên Tôn mà nói đương nhiên không có tác dụng gì, nhưng với thế lực mà bọn họ bồi dưỡng đây chính là lợi khí chiến tranh.

Mà đấu giá thần văn phù cần nhiều điểm tích lũy, cũng chỉ có Thiên Tôn tự thân xuất mã mới có thể hạ quyết định rốt cuộc có tăng giá hay không, đám thủ hạ cuối cùng không có lá gan này.

Tới khi đấu giá càng gần, khắp nơi hào kiệt tụ tập, lục tục có đội ngũ từ bên ngoài đi tới.

Hào khí trong thành rất quỷ dị, mọi người không ai dám nói lớn.

Trong đấu giá hội các phòng khách quý rất yên tĩnh.

Một cái đồng hồ cát to lớn có cát chảy dài, sắp tới lúc bắt đầu.

Rất nhiều gian phòng đã bạo động.

Trên đài đáu giá, Tống Văn mặc lễ phục cẩn thận đi vào thần văn đài, hắn khẽ cười nói:

- Khiến các vị khách nhân tôn quý chờ lâu, đấu giá bắt đầu, đầu tiên chính là đấu giá Tà Thần phù!

Tống Văn nói lời này âm vang hữu lực, ngắn gọn lưu loát, tiếng nói vang vọng các nơi, truyền vào trong tai mỗi người.

Lúc này toàn trường vốn có tiếng động lớn vang vọng lập tức yên lặng lại.

Đấu giá Tà Thần phù rốt cục sắp bắt đầu!

- Tà Thần phù này thật sự có thể cường đại hơn Thiên Hỏa Phù hay sao?

Rất nhiều người ôm tâm tư như vậy, vô số ánh mắt lửa nóng toàn bộnhìn vào bàn đấu giá của Tống Văn, chỗ đó đặt một cái hộp màu xám.

- Tà Thần phù nay được nói là mạnh hơn Thiên Hỏa Phù cải tiến sao? Mạnh hơn ở điểm nào?

Trong phòng khách quý có người hỏi.

Kỳ thật lúc này đây trừ Thiên Tôn ra những người khác chỉ tới xem đấu giá Tà Thần phù mà thôi, căn bản không trông cậy vào việc mình đấu giá thành công.

Dù sao giá cả Thiên Hỏa Phù cũng khiến bọn họ lực bất tòng tâm, huống chi Tà Thần phù còn xưng là mnhj hơn Thiên Hỏa Phù, khó có thể đoán trước nó sẽ bị đẩy giá lên cao bao nhiêu. Đa số người bọn họ tới đây chỉ xem uy lực của Tà Thần phù.

Tống Văn đã sớm nghĩ tới chuyện này, hắn đặt tay lên cái hộp, quay đầu nhìn ra sau lưng, lúc này một thanh niên mặc áo đen đi tới, hắn khí chất nội liễm, dáng người cao ngất, bộ pháp chậm chạp mà vững vàng, dường như mỗi bước đi rất tự tin.

Người trẻ tuổi kia đúng là Lâm Minh.

Lúc này đây do Lâm Minh tự mình thử nghiệpTà Thần phù!

Chỉ có uy lực chính thức của Tà Thần phù bày ra trước mặt của mọi người, cho người đấu giá k1ch thích giác quan mạnh mẽ, như vậy mới có lợi cho đấu giá Tà Thần phù.

- Hắn chính là người chế tác.

Cả đấu giá hội quá nhiều người nhận ra Lâm Minh.

Có người biết gọi tên Lâm Minh, trong lúc nhất thời Lâm Minh cảm giác được trong phòng khách quý có cảm giác bao phủ mình.

Những đạo cảm giác này sâu như biển, so với đám hắc ám Thần Văn Sư nửa tháng trước dò xét hắn còn mạnh hơn nhiều.

Hiển nhiên những chủ nhân cảm giác này là Thiên Tôn đại năng trong nội Tu La Lộ này!

Những cảm giác này không có mạo phạm Lâm Minh, cũng không có mưu toan nhìn trộm tinh thần chi hải của Lâm Minh, nhưng vẫn khiến toàn thân Lâm Minh căng cứng, dường như tất cả ánh mắt đều tập trung vào người của hắn.

Lâm Minh không có lề mề, hắn đặt tay lên cấu vân của hộp ngọc, thất phẩm thần văn hộp lập tức mở rộng, bên trong có cổ phù màu xám xuất hiện.

Phù văn vừa xuất hiện, rõ ràng mang theo khí tức thê lương cổ xưa, hồn nhiên không giống thần văn phù vừa chế tác.

- Pháp tắc thần bí chấn động thật tốt!

Trong một gian phòng khách quý có lão giả thực lực kh ủng bố cúi đầu bấm đốt ngón tay suy tính, dường như suy tính hàm nghĩa cấu vân.

Nhưng mà đạo văn Tu La Thiên Đạo pháp tắc là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, cường giả Thiên Tôn cấp có thể khám phá huyền diệu sao?

Mặc cho bọn họ tính toán thế nào cũng chỉ chau mày, căn bản không cách nào hiểu thấu đáo. Bọn họ cũng chỉ quy kết đặc thù này là do truyền thừa của Lâm Minh, sư phụ thần bí cường đại sau lưng Lâm Minh, rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

Thời điểm này trên đài đấu giá trong tay Lâm Minh cầm Tà Thần phù, cả tâm thần đắm chìm vào trong đó.

Đồng tử của hắn có điện quang lập lòe, trong lòng bàn tay niết bàn chi hỏa tối đen chui vào trong, bốc cháy lên.

Một đạo khí tức mênh mông từ trong phù lục b ắn ra.

Tà Thần phù chỗ kỳ lạ chính là vận dụng pháp tắc lôi điện và hỏa diễm.

Mà Lâm Minh cũng là người thích hợp biểu thị Tà Thần phù nhất.

Tà Thần phù là thần văn phù đặc thù, hắn cải tiến từ Song Cực Phù, nhưng lại khác với Song Cực Phù về bản chất.

Nó có công hiệu đặc thù, nếu như những người khác đến không có trải qua Lâm Minh chỉ đạo, học được phương pháp sử dụng Tà Thần phù thì căn bản không cách nào phát huy được huyền diệu của Tà Thần phù!

Đây không phải nói quá, mà tấm thần văn phù này là tác phẩm đỉnh phong nhất của Lâm Minh hiện ở giai đoạn hiện tại!

Thời điểm này Tống Văn trực tiếp khởi động ảo trận thử nghiệm.

Oanh --

Tràng cảnh biến đổi.

Lúc này không phải thảo nguyên đầy cỏ lúc trước, mà là cát vàng đầy trời, hoàn cảnh rất khắc nghiệt.

Cơ hồ tất cả người xem đều bị sa mạc hấp dẫn.

Bọn hắn đang chờ mong Tà Thần Phù mà Thần Văn Sư công hội khoa trương như vậy có công hiệu gì.

Chương 1645: Công phòng nhất thể

Sâu trong cát vàng lờ mờ có thể nhìn thấy vòi rồng quét qua bên này.

Chính giữa vòi rồng màu vàng còn có hai đồng tử sáng như đèn lồng.

Khi vòi rồng tới gần, mọi người mới nhìn rõ đây là một con hung thú lân phiến toàn thân màu vàng, rất là quỷ dị.

- Là Thể Hồ Huyền Hoàng Thú!

Trong đáu giá hội có rất nhiều người nhận ra con hung thú này, Thể Hồ Huyền Hoàng Thú lực công kích cũng không được, nhưng mà nó có lực phòng ngự siêu cường.

Sâu trong đại hoang, có cường giả từng dùng hung thú này làm tòa thành di động di chuyển tộc nhân.

Phòng ngự của nó còn hơn hung thú Giới Vương bình thường gấp bội! Thậm chí đạt tới mức Đại Giới Giới Vương yếu nhất! Thần Văn Thành đấu giá hội lại dùng nó kiểm tra Tà Thần phù, tự nhiên cũng có ý nghĩa bọn họ tự tin uy lực của Tà Thần phù này mười phần!

- Chẳng lẽ Tà Thần phù này có thể làm Đại Giới Giới Vương bị thương?

Trong đấu giá hội im bặt, tất cả mọi người tập trung nhìn qua Lâm Minh, cùng đợi đáp án.

Lâm Minh cầm lấy Tà Thần phù, trong lòng bàn tay xuất hiện hỏa diễm đen và lôi đình tím, cùng lúc đó vô số Tu La Thiên Đạo pháp tắc ngưng tụ lại, hỏa diễm và lôi đình giao nhau trong bàn tay Lâm Minh.

Nhìn thấy lôi hỏa chi lực cùng Tu La pháp tắc giao hòa với nhau, Lâm Minh cảm giác dòng sông thời gian như chậm lại, giống như đồng hồ cát chảy chậm.

Lực lượng của Tà Thần phù bị dẫn dắt, lơ lửng ở trên hư không.

Hồn lực của hắn giống như bàn tay vô hình dẫn dắt hai lực lượng này trong không trung, một đóa hoa tươi nở ra.

Cả quá trình nhìn thì tốc độ rất chậm, nhưng mà dường như hoàn thành trong một thoáng.

Mà ở cách Lâm Minh mấy dặm là khu vực sa mạc rộng lớn. Trong lòng lúc vòi rồng tráng kiện đang lao thẳng qua phía hắn.

Mà Lâm Minh vẫn đứng bất động, ở trước mặt hắn chỉ có một đoàn lôi hỏa đang giao thoa lẫn nhau mà thôi.

Trận pháp kiểm tra thàn văn phù là do Thần Văn Sư công hội hiện tại có khác biệt lớn với khu cho thuê, khu cho thuê chỉ là ảo cảnh. Mà ở đây là huyễn sát trận.

Nếu như đứng bất động cho trận pháp tùy ý công kích sẽ bị trọng thương.

- Lâm Minh đang làm gì đó? Không phải hắn đã kích hoạt Tà Thần phù rồi sao? Mà Thể Hồ Huyền Hoàng Thú sắp xông tới rồi!

Nhưng bây giờ mắt thấy Lâm Minh một vẫn đứng trước hào quang lôi hỏa giao nhau này, nhìn thấy vô số lôi vân hỏa diễm lưu chuyển, mà Tà Thần phù vẫn không có phát động. Chuyện này khiến mọi người hoài nghi Lâm Minh đang làm cái gì.

Nếu như Thể Hồ Huyền Hoàng Thú kíp nổ Tà Thần phù, vậy Lâm Minh sẽ hứng chịu cắn trả.

Mắt thấy Thể Hồ Huyền Hoàng Thú chỉ còn cách Lâm Minh mười trượng, khoảng cách này đã sớm qua thời cơ kíp nổ lớn nhất.

Đúng lúc này hào quang lôi hỏa giao thoa trước mặt Lâm Minh vẫn như trước, một đường vân lôi điện hỏa diễm thật nhỏ rút lực lượng trong hư không.

Chỉ trong thời gian ngắn lôi hỏa liên kết với nhau quay chung quanh người Lâm Minh, hơn nữa mỗi đường vân năng lượng không giống nhau. Đó là đường vân năng lượng mọi người chưa thấy qua, hơn nữa bên trong đường vân ẩn chứa ngàn vạn biến hóa, mỗi một đường vân năng lượng này dây dưa lẫn nhau, một lần kích phát là có thiên biến vạn hóa. Chỉ trong nháy mắt đường vân năng lượng này sáng rực, hình thành từng sợi xích lôi hỏa dính liền với nhau.

Thời điểm này vòi rồng đã quét thẳng vào người của Lâm Minh, nhưng mà vẫn bị sợi xích lôi hỏa ngăn cản bên ngoài.

Thấy một màn như vậy Tiểu Ma Tiên nhịn không được kinh hô một tiếng, tuy trong lòng đã sớm đoán định Lâm Minh không có việc gì, nhưng mà tình cảnh này vẫn khiến Tiểu Ma Tiên nội tâm căng thẳng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạng vang lên.

Tốc độ nhanh tới tận cùng, Thể Hồ Huyền Hoàng Thú thân thể vô cùng cường đại, lực trùng kích mạnh mẽ nện vào sợi xích lôi hỏa liên kết thành lưới ngăn cản!

Một sát na kia giống như thiên thạch rơi xuống, lực trùng kích cường đại quét qua cát vàng.

Lực lượng kh ủng bố như thế khiến đại sảnh đấu giá run run! Mọi người nhao nhao đứng ngồi không vững, một ít võ giả tu vị yếu kinh hô lên.

Lâm Minh ngay từ đầu không quan tâm công kích, mà là dùng lôi hỏa trận đồ đi ngăn cản Thể Hồ Huyền Hoàng Thú xông tới!

Mắt thấy Thể Hồ Huyền Hoàng Thú trong cát vàng đụng đầu vào tấm lưới lôi hỏa phún máu, mà tấm lưỡi vãn không có gì, hoàn toàn không bị nghiền nát! Đây chính là một kích toàn lực của Giới

Vương, Lâm Minh dùng Tà Thần phù đi ngăn cản, chẳng lẽ nói đây là thần văn phù phòng ngự?

Trong nội tâm mang theo suy nghĩ này, thần văn phù phòng ngự thập phần hiếm thấy, giá trị của nó còn đắt hơn thần văn phù công kích nhiều lắm.

Nhưng mà trước khi đấu giá nghe Thần Văn Thành đấu giá hội miêu tả, Tà Thần phù hẳn phải mang theo lực phá hoại thật lớn mới đúng!

Mọi người không kịp suy nghĩ nữa, đúng vào lúc này Lâm Minh đột nhiên hia tay nang Tà Thần phù đẩy đi.

Vốn Tà Thần phù chỉ bằng lòng bàn tay, trong lúc này tăng vọt, vô số lôi điện hỏa diễm sinh ra hóa thành vòng xoáy lớn, trong thời gian ngắn phô thiên cái địa biến thành tấm lưới lớn, không ngờ khóa chặt Thể Hồ Huyền Hoàng Thú vào trong.

Một sát na kia trong cát vàng sinh ra lôi hỏa mạnh mẽ.

Hỏa diễm cùng lôi đình dây dưa cùng nhau, giống như một con hỏa long và một con lôi long cùng xuất thế.

Mấy trăm tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, tiếng nổ của lôi đình và hỏa diễm truyền ra quét qua cả thiên địa.

Lôi đình ầm ầm, hỏa xà thăng thiên.

Trong vòng xoáy này không ngừng nghe được tiếng rống thống khổ của Thể Hồ Huyền Hoàng Thú, nhưng mà tiếng rống càng ngày càng yếu, dần dần tiêu thất...

Tiếng nổ và hào quang chói mắt sinh ra, hình thành lôi đình thô to, hỏa diễm vận chuyển, cả hai lực lượng xoay tròn nhanh chóng giống như thiên địa có thể vỡ vụn, mặt đất chung quanh sinh ra khe rãnh to lớn.

Mà vị trí vừa nổ tung kia đã xuất hiện hố sâu không đáy.

Ngay cả Thể Hồ Huyền Hoàng Thú phòng ngự kinh người, lân phiến toàn thân tan biến sạch sẽ, chỉ còn cái đuôi to đang đong đưa chậm rãi.

Tuy còn sống nhưng hít vào nhiều hơn thở ra.

- Mang lạc ấn của Tà Thần phù dung nhập vào đạo văn của Tu La thiên đạo, dẫn dắt hư không nghịch chuyển hình thành âm dương đạo văn Tu La thiên đạo... Phối hợp giữa hỏa diễm, lôi đình mang theo chân ý của Song Cực Phù, uy lực không khác gì suy đoán của ta lúc trước, hơn nữa âm dương lưu chuyển có thể công kích, cũng có thể phóng ra phù văn phòng ngự.

Nhìn thấy một màn này, trên mũi của Lâm Minh đổ mồ hôi, trong nội tâm hết sức hài lòng về Tà Thần Phù.

Chế tác Tà Thần phù, Lâm Minh tiêu hao quá nhiều tâm huyết, trong quá trình chế tác Tà Thần phù này Lâm Minh lĩnh ngộ Tu La Thiên Đạo pháp tắc càng tinh thâm hơn...

Cơ hồ tất cả người trong phòng lúc này quên cả nói chuyện.

Mà một tấm thần văn phù này có hiệu quả công phòng nhất thể!!

Những thần văn phù bình thường chỉ sử dụng một lần duy nhất, hoặc là phòng ngự, hoặc là công kích. Mà Tà Thần phù hình thành tấm lưới lôi hỏa, đây là công phòng nhất thể!!

Thử nghĩ trong lúc hai võ giả chém giết sinh tử, thời điểm cả hai bản thân đã toàn lực, tới mức dầu cạn đèn tắt.

Bọn họ cuối cùng dùng tuyệt chiêu dốc sức liều mạng, mà lúc này có một phương xuất Tà Thần phù ra ngăn cản công kích của đối phương và đồng thời có thể công kích mạnh mẽ, mang đối phương quấn vào lôi hỏa kh ủng bố! Hiệu quả sẽ như thế nào?

Hơn nữa Tà Thần phù này cho dù lực phòng ngự hay là công kích đều đạt tới mức đáng sợ, ngay cả Thể Hồ Huyền Hoàng Thú có lực phòng ngự so sánh được với hung thú Đại Giới Giới Vương yếu nhất cũng phải hấp hối.

Cũng nói đúng hơn mặc dù là Đại Giới Giới Vương, nếu như không hiểu đặc tính của Tà Thần phù thì đừng ngữ còn sống, dù không cẩn thận cũng bị trọng thương.

Trong lúc nhất thời cả không gian im lặng thật lâu, mọi người hít thở ồ ồ còn nghe rõ ràng.

Mà đúng lúc này trên không trung có lôi hỏa chi lực kh ủng bố hiện ra, nó ngưng tụ thêm lần nữa, đạo văn Tu La thiên đạo cùng hội tụ lại tỏa ra tinh quang sáng ngời.

Những lôi hỏa chi lực này và Tu La Thiên Đạo tạo thành vòng xoáy lớn, cuối cùng hóa thành một tấm thần văn phù hoàn hảo rơi vào trong tay Lâm Minh.

Tà Thần phù, lại sinh ra!

Thấy tràng cảnh này, tuy mọi người đã sớm đoán trước rồi, nhưng vẫn co rút da mặt, vô cùng kinh hãi.

Có thể sử dụng lặp lại, đây là tiêu chí chữ "Lâm"!

Nhưng mà Niết Bàn Thiên Hỏa Phù vừa mắt bắt đầu uy lực không có mạnh bao nhiêu, sử dụng lặp lại cũng không xem vào đâu.

Kế tiếp chính là Thiên Hỏa Phù, uy lực cường đại không hợp thói thường, hơn nữa còn có thể sử dụng lặp lại, khiến cho người ta sợ hãi thán phục, vì vậy Thiên Hỏa Phù mới bán ra cái giá ba tỷ sáu.

Nhưng mà bây giờ Tà Thần phù công phòng nhất thể, hơn nữa trong quá trình công kích còn có biến hóa kỳ diệu, dường như có rất nhiều huyền bí, Lâm Minh còn chưa kịp bày ra.

Chỉ một tấm thần văn phù có hiệu quả khởi tử hồi sinh, làm bị thương Đại Giới Giới Vương, vậy mà cũng có thể sử dụng lặp lại!

Đây quả thực là đồ chơi phá hư quy tắc! Nếu như có vài tấm Tà Thần phù nơi tay, Giới Vương bình thường cũng có tư cách khiêu chiến Đại Giới Giới Vương yếu kém!

Mà dùng trong chiến tranh thì càng không cần phải nói! Không giống với Niết Bàn Thiên Kiếp Hỏa Phù, Tà Thần phù có thể sử dụng trong chiến đấu cao tầng của tông môn, nếu như sử dụng Tà Thần phù có thể giúp Giới Vương chuyển bại thành thắng, vậy thì ý nghĩa vô cùng khổng lồ!

Phải biết rằng mỗi Giới Vương đều dùng vô số tài nguyên chồng chất mà ra!

Nghĩ tới đây mấy Thiên Tôn trong phòng khách quý cũng động dung.

Chương 1646: Điều kiện của Thiên Tôn

- Lâm tiểu huynh đệ đã hoàn thành kiểm tra, Tiết trưởng lão, kính xin ngươi tới đánh giá cấp bậc của thần văn phù này.

Tống Văn hít sâu một hơi, thần sắc kích động, hắn có dự cảm đấu giá hôm nay sẽ sáng tạo độ cao mới!

Tiết trưởng lão sững sờ một chút, ánh mắt lưu luyến không rời nhìn qua ảo trận.

- Cái này...

Tiết trưởng lão trầm ngâm mấy hô hấp, mở miệng nói ra:

- Lâm Minh tiểu hữu, Tà Thần phù này có thể dùng mấy lần?

Tiết trưởng lão ánh mắt hòa ái nhìn về phía Lâm Minh.

- Ba đến bốn lần a...

Lâm Minh suy tư một chút, mở miệng nói ra, nếu như do hắn sử dụng, có thể dùng hơn năm lần, nhưng mà người khác dùng thì không có bổn sự này.

- Bởi vì là công thủ gồm nhiều mặt, năng lượng chảy ra quá lớn, tạo thành phụ tải lớn lên phù văn của thần văn phù, cho nên chỉ sử dụng được bao nhiêu đó thôi.

Tà Thần phù là Lâm Minh chế tác ba loại thần văn phù, số lần sử dụng ít hơn là đương nhiên.

Uy lực cường đại cũng phải bỏ ra cái gì đó bù vào, nhưng mà chỉ cần có uy lực này đã đủ khiến người ta điên cuồng.

Đây chính là cực phẩm thần văn phù có thể chống cự Đại Giới Giới Vương đấy!

Uy lực còn quan trọng hơn số lần sử dụng, uy lực chưa đủ, cho dù sử dụng vài chục lần cũng khó có thể vượt qua một lần công kích!
- Uy lực cường đại, kỹ pháp tốt... Thần văn phù này chỉ cần uy lực đã có thể sánh ngang lục phẩm thượng đẳng, bởi vì nó có thêm đặc tính phòng ngự, còn có có thể sử dụng liên tục, trọng yếu nhất hạn chế sử dụng của nó thấp hơn lục phẩm thần văn phù quá nhiều, cho nên giá trị của nó đương nhiên không phải lục phẩm thượng đẳng thần văn phù có thể so sánh, giá cả cụ thể lão phu không đoán được. Cũng chỉ có cho mọi người bình xét.

Tiết trưởng lão trầm tư một lát và tổng kết lại.

Lục phẩm thượng đẳng, đây là lĩnh vực của Đại Giới Giới Vương!

- Lục phẩm thượng đẳng? Chậc chậc!

Rất nhiều người nghe xong âm thầm líu lưỡi, nếu như Lâm Minh tiếp tục đề cao kỹ nghệ thần văn phù, hắn chưa hẳn không thể làm ra lục phẩm thần văn phù đỉnh cấp, tiếp qua rất nhiều năm hắn thậm chí có thể làm ra chuẩn thất phẩm địa thần văn phù!

Chuẩn thất phẩm đó là khái niệm gì?

Cường giả Giới Vương mà dùng có thể tạo thành uy hiếp với nửa bước Thiên Tôn!

- Thực là đồ tốt, quả nhiên là mạnh hơn Thiên Hỏa Phù cải tiến quá nhiều, lần này đi tới đây không tệ...

- Mặc dù nói Tà Thần phù súc thế thời gian dài. Nhưng ma trong thời gian súc thế có phòng ngự a.

- Thực lực của Lâm Minh vượt qua võ giả cùng cấp rồi, hắn bây giờ chỉ là Thần Quân, nhưng mà hắn vẫn sử dụng được thần văn phù này. Chỉ sợ là thực lực Thánh Chủ đỉnh phong. Dùng Thần Quân cảnh bình thường đã sớm khô cạn hồn lực...

Không biết ai đột nhiên nói một câu, lúc này mọi người thanh tỉnh lại, tựa dường như bởi vì Lâm Minh liên tiếp sáng tạo kỳ tích khiến mọi người một sự thật hắn chính là võ giả Thần Quân cảnh.

- Đã như vầy, chư vị đang ngồi đây! Đấu giá hiện tại bắt đầu! Vẫn là phiếu nợ năm trăm tấm như trước, giá quy định là không, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm ngàn vạn điểm tích lũy!

Giọng của Tống Văn sục sôi, mà võ giả ngôi đây xoa tay, sắp điên cuồng đấu giá thì giọng nói nhàn nhạt đến:

- Phiếu nợ năm trăm tấm khi nào thực hiện?

Giọng nói này từ trong phòng khách quý, mang theo cảm giác tang thương khó hình dung, giống như bên trong ẩn chứa ý cảnh tuế nguyệt.

Trong lòng mọi người cả kinh, nhao nhao nhìn qua phòng khách quý và nghiêm nghị.

Người đặt câu hỏi là Thiên Thương Thần Quốc quốc chủ Từ Vũ Tử, Từ Vũ Tử tu vị đột phá Thiên Tôn mấy ngàn vạn năm trước, hơn nữa hắn tại phương diện thuật luyện đan cùng thần văn thuật có đọc lướt qua một ít.

Thế nhưng mà Thiên Tôn Thần Văn Sư cũng mua sắm thần văn phù của Lâm Minh.

Mặc kệ Tà Thần phù, Thiên Hỏa Phù, đặc tính lớn nhất của nó là cho võ giả cấp thấp sử dụng, Thiên Tôn Thần Văn Sư cũng không cần chúng.

Từ Vũ Tử nhìn ra chỗ phức tạp của Tà Thần phù, hắn có chút khó có thể tưởng tượng được đây chỉ là ngũ phẩm thần văn phù!

Mà tương ứng thần văn phù càng phức tạp, độ khó chế tác của nó càng lớn, chu kỳ chế tác càng dài thì thất bại cũng càng cao!

Phiếu nợ năm trăm tấm Tà Thần phù này nói thì nhẹ nhõm, nhưng kỳ thật muốn thực hiện nó cũng không dễ dàng, người chế tác nó tu vị bản thân không cao.

Ánh mắt Từ Vũ Tử xuyên thấu qua trận pháp phòng khách quý dò xét Lâm Minh.

Tống Văn và nhiều người đấu giá cũng nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, nói ra:

- Đại khái... Ba năm.

Lâm Minh chế tác Tà Thần phù xác xuất thành công đến bây giờ cũng chỉ sáu bảy thành mà thôi.

Lúc trước hắn biểu thị luyện chế Thiên Hỏa Phù trước mặt mọi người nhưng lại không thể biểu thị Tà Thần phù, dù hắn đầu nhập toàn bộ hồn lực vào chế tác Tà Thần phù cũng có khả năng thất bại không nhỏ.

Hơn nữa chế tác một tấm Tà Thần phù cần tiêu hao linh hồn lực thật lớn, một ngày tối đa làm một tấm.

Lo lắng nưa trong đó Lâm Minh còn phải chế tác Thiên Hỏa Phù, cho nên hắn nói ra thời gian ba năm.

Vậy cũng là thời gian mà Lâm Minh có thể thừa nhận được, ở trong đó linh hồn lực của Lâm Minh cũng tăng trưởng tự nhiên, lý giải về Tu La Thiên Đạo pháp tắc càng ngày càng tinh thâm, cho nên trên thực tế có lẽ cũng không lâu như vậy.

- Ah?

Trong nội tâm Từ Vũ Tử hơi kinh hãi!

Những người khác không hiểu thời gian ba năm ý nghĩa như thế nào, nhưng mà Từ Vũ Tử với tư cách là Thần Văn Sư, đương nhiên biết rõ Lâm Minh trong ba năm hoàn thành năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù và năm trăm tấm Tà Thần phù ý vị như thế nào, mượn Tà Thần phù mà nói, một lục phẩm Thần Văn Sư vẽ ra một tấm đã tiêu hao hết hồn lực rồi!

- Tốt! Bản tôn đấu giá hội mua phiếu nợ này cũng không sao, nhưng mà ta cần giao hàng theo kỳ hạn, nếu như ta cầm được Tà

Thần phù, ta hy vọng mỗi ba tháng thời gian, Thần Văn Sư công hội có thể phái người mang thần văn phù do ngươi chế tác tới Thiên Thương Quốc, nếu như trong ba năm không thể giao năm trăm tấm thần văn phù, ta sẽ đời lại điểm tích lũy!

Từ Vũ Tử nói ra những lời này nội tâm của người đấu giá rùng mình, điều kiện này có thể nói là ngoan độc!

Nếu như Lâm Minh không cách nào hoàn thành trong thời gian quy định, điểm tích lũy sẽ không còn, còn phải bỏ ra nhiều thời gian và tinh lực.

Tương đương ba năm làm không công!

Rất nhiều Thần Văn Sư âm thầm líu lưỡi.

Nhưng mà nói trở lại, nếu như mua phiếu nợ thì phải có kỳ hạn, điều kiện như vậy nếu là người không có dũng khí mười phần, căn bản không dám đáp ứng, thực tế thì độ khó của Tà Thần phù quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Từ Vũ Tử nói lời này cũng được không ít người mua nhất trí! Những nhân vật đỉnh cấp trong nội Tu La Lộ này cơ bản là có tu vị ngoài Thiên Tôn, tuy bọn họ nhìn trúng Tà Thần phù, nhưng cũng không có khả năng nhất thời kích động mà ra giá.

Trước khi bọn họ đấu giá liền khai ra điều kiện áp bách.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn qua Lâm Minh.

Như vậy cảm giác áp bách này xác thực không phải người bình thường có thể thừa nhận, Lâm Minh biểu lộ bình tĩnh. Hắn trầm ngâm một chút và nói:

- Có thể!

Chỉ hai chữ đơn giản lại âm vang hữu lực, làm cho người nghe cảm thấy nội tâm rung động, Lâm Minh thực cứ đáp ứng. - Nhưng mà... Ta cũng hy vọng có một điều kiện!

Lâm Minh lời nói xoay chuyển, Từ Vũ Tử nhíu mày, thản nhiên nói:

- Nói đi.

- Không có đặc biệt gì, chỉ yêu cầu các ngươi thời điểm ra giá có một nửa điểm tích lũy dùng tài liệu trân quý trả.

Lâm Minh cảm giác điểm tích lũy của mình hiện tại đã đủ, hắn cần chính là tài liệu.

Tài liệu đặc biệt trân quý có tiền không mua được.

- Tốt, ta không có vấn đề!

Từ Vũ Tử một lời đáp ứng, những Thiên Tôn cũng cam chịu.

Mà lúc này Từ Vũ Tử căn bản không chờ Tống Văn tuyên bố bắt đầu, liền trực tiếp mở miệng nói:

- Đấu giá có thể bắt đầu chứ? Ta ra giá đầu tiên, bốn tỷ!

Từ Vũ Tử đạm mạc nói ra.

Mà cái giá này khiến quá nhiều người bị nghẹn.

Giá quy định là không, Từ Vũ Tử ra giá chính là bốn tỷ! Chuyện này khiến chín thành chín đấu giá người đấu giá trực tiếp tắt lửa. Bọn họ căn bản không có dũng khí tranh mua

Vốn rất nhiều người trong bọn họ cũng còn ôm tâm tư hét giá mấy lần, bọn họ cũng không trông vào việc mua được Tà Thần phù, nhưng mà muốn ra giá với Thiên Tôn trên đấu giá hội, đồng thời tham dự vào quá trình đấu giá Tà Thần phù, ngày sau cũng có tiền vốn nói khoác.

Thế nhưng mà không nghĩ tới Từ Vũ Tử căn bản không cho bọn họ cơ hội này.

Lần này đấu giá Tà Thần phù từ khi bắt đầu chính là cạnh tranh của Thiên Tôn!

Hội trường lúc này yên lặng, Tà Thần phù đấu giá vượt qua con số bọn họ thừa nhận, là giá trên trời.

Sau đó là chiến tranh nặng nề.

Tuy nặng nề nhưng vẫn có người kêu giá!

- Bốn tỷ hai!

Giọng nữ truyền tới, người kêu giá là Tử Vi Thiên Tôn, đây là kêu giá lần hai, giá cả cũng tăng lên cao, ngay cả Tinh Cực Thiên Tôn từ Tinh Cực Thiên Cung chạy đến cũng hụt hơi!

Hắn ẩn ẩn dự cảm lúc này Tinh Cực thánh địa chỉ sợ thua rồi.

Bởi vì đám người này quá điên cuồng. Mà Tinh Cực thánh địa lúc này không còn bao nhiêu tài phú.

Tô Nhã nhìn thấy sắc mặt Tinh Cực Thiên Tôn có chút khó coi, liền đại khái đoán được chỉ sợ lần đấu giá này Tinh Cực thánh địa sẽ tay không quay về.

Mà có thể thu hoạch hay không phải xem giao tình của nàng và Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh đã đáp ứng trong ba năm hoàn thành giao hàng, hắn còn thời gian chế tác thần văn phù cho Tinh Cực thánh địa sao?

Tô Nhã cũng âm thầm lo lắng, giá cả bây giờ đã vượt qua bốn tỷ năm!

Kêu giá vẫn là Tử Vi Thiên Tôn, nữ nhân này lai lịch thần bí, dường như với Tà Thần phù là tình thế bắt buộc.

- Bốn tỷ sáu!

Âm thanh đạm mạc vang vọng trong phòng đấu giá, trừ Thiên Tôn kêu giá, những người còn lại đều im lặng, ngay cả Tống Văn cũng không ngắt lời nửa câ, thậm chí không hỏi có ai ra giá cao hơn không.

- Nữ nhân này...

Từ Vũ Tử chau mày, hắn ngay từ đầu kêu giá bốn tỷ nghe rất khoa trương, nhưng cũng chỉ hù sợ đám người bên dưới mà thôi, đám Thiên Tôn trong phòng khách quý đâu bị hắn dọa sợ chứ, nên gọi giá thì gọi giá, nên cạnh tranh vẫn cạnh tranh.

- Bệ hạ không nên loạn tuyến đầu...

Bên người Từ Vũ Tử có một lão giả nói ra, người này là quốc sư của Thiên Thương Quốc, có thể khuyên bảo Từ Vũ Tử thì hiển nhiên địa vị cực cao.

Nói đúng không nên loạn tuyến đầu, nhưng mà Từ Vũ Tử có thể nào trấn định, Thiên Thương Quốc bọn họ chỉ sợ gần đây cũng cuốn vào chiến hỏa, mà nguyên nhân chiến tranh chính là có quan hệ tới thí luyện cuối cùng...

Đúng vào lúc này có âm thanh từ phòng khách quý truyền ra.

- Bốn tỷ tám!

- Là Hạo Kiền Thiên Tôn!

Có người sợ hãi kêu lên, lần này rất nhiều Thiên Tôn tới đã không còn là bí mật, rất nhiều người chỉ cảm thụ khí tức còn có xem tọa kỵ, linh hạm của Thiên Tôn là đoán được đại khái thân phận của Thiên Tôn.

- Vốn chỉ có hai Thiên Tôn tranh giành, hiện tại lại gia nhập thêm một! Thật không biết hươu chết về tay ai!

Những Thiên Tôn này thân gia phong phú. Đối với bọn họ mà nói cũng chẳng là giá tiền to lớn gì, mà là xem năm trăm tấm Tà Thần phù trong lòng bọn họ có giá bao nhiêu.

Dù sao Thiên Tôn tài phú mặc dù nhiều, nhưng tiêu hao cũng lớn, duy nhất một lần ném ra vài tỷ với Thiên Tôn giàu có cũng phải cẩn thận!

- Bốn tỷ chín!

Từ Vũ Tử kiên trì báo ra giá tiền, hắn cảm giác mình đã có chút khó chịu, Hạo Kiền Thiên Tôn vào lúc này mới kêu giá, chỉ sợ đến có chuẩn bị. Chiến đúa chỉ mới bắt đầu.

Đối thủ như vậy Từ Vũ Tử đương nhiên kiêng kị!

- Năm tỷ!

- Năm tỷ mốt!

Hạo Kiền Thiên Tôn cùng Từ Vũ Tử đấu giá với nhau, tiếp tục như vậy cái giá sẽ cao hơn nhiều. - Năm tỷ năm!

Đột nhiên Hạo Kiền Thiên Tôn khai ra cái giá này, thoáng tăng thêm bốn ức, Hạo Kiền Thiên Tôn dường như muốn một hơi đánh chết Từ Vũ Tử!

Mà Từ Vũ Tử đồng tử co rụt lại, hắn há hốc mồm, cuối cùng vẫn không dám tăng giá.

Mà đúng lúc này giọng nữ vang vọng toàn trường.

- Năm tỷ cộng thêm một cây Long Tiên Thảo trăm vạn năm, năm trăm tấm Tà Thần phù này ta mua!

Đột nhiên xuất hiện giọng nói này khiến toàn trường cả kinh, Lâm Minh cũng nghe xong chấn động lên, Long Tiên Thảo trăm vạn năm!

Hắn đang cần Long Tiên Thảo đấy!

Trong Thần Văn Thành đấu giá hội, chỉ có Ngọc Long Giác, cũng chính là long tộc khế ước hắn sẽ mua vào mấy ngày sau, Long Tiên Thảo căn bản không có.

Ngược lại có vài loại vật thay thế Long Tiên Thảo, tuy nhiên cũng có thể miễn cưỡng phù hợp yêu cầu của Thương Khung Phách Điển, nhưng cuối cùng hiệu quả không bằng Long Tiên Thảo.

Những ngày này Lâm Minh vẫn tìm kiếm Long Tiên Thảo, mà tin tức này bị Tử Vi Thiên Tôn biết rõ.

Tử Vi Thiên Tôn lần này tới cạnh tranh Tà Thần phù đã nắm rõ tình báo, chuyên môn nhằm vào nhu câu của Lâm Minh, có chuẩn bị mà đến!

Dựa theo ghi lại của Thương Khung Phách Điển, Long Diên Thảo năm mươi vạn năm là đủ, mà Tử Vi Thiên Tôn thoáng cái ném Long Tiên Thảo một trăm vạn năm, chỉ cần một gốc Long Diên Thảo này cũng có giá trị ít nhất một tỷ.

Hơn nữa Tử Vi Thiên Tôn một mình mang năm tỷ tới, cũng nói đúng hơn Tử Vi Thiên Tôn đã ném ra ngoài sáu tỷ, bình quân mỗi một tấm Tà Thần phù đều có giá hai ngàn vạn.

Giá tiền này tuyệt đối khiến nhiều người khó thừa nhận, ngay cả Lâm Minh cũng có cảm giác không hợp thói thường.

Hạo Kiền Thiên Tôn hoàn toàn yên lặng.

Toàn trường lâm vào trong yên tĩnh, Tống Văn đếm ba tiếng, không người tăng giá nữa, lần cạnh tranh này do Tử Vi Thiên Tôn thắng mà chấm dứt!

Kết nối với sáu tỷ này, hơn nữa Lâm Minh trước đó đấu giá Thiên Hỏa Phù cũng kiếm được nhiều tài phú.

Lâm Minh dùng thời gian hơn nửa năm ngắn ngủi bằng vào hai phiếu nợ kiếm được hơn mười tỷ.

Vừa nghe qua quả thực là đầm rồng hang hổ!

Nhiều đại nhân vật như thế cạnh tranh phiếu nợ, thậm chí rất nhiều Thiên Tôn đại năng muốn mua cũng mua không nổi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nói ra đúng là không ai tin.

Rất nhiều người đều đắm chìm trong rung động, hâm mộ, ghen ghét vẫn thật lâu chưa khôi phục tinh thần.

Mọi người ngoài khiếp sợ ra càng cảm thấy Lâm Minh là thiếu niên thần bí này quý đáng sợ, hắn giống như trống rỗng xuất hiện trong Tu La Lộ, trướcđó không nghe được tin tức nào của hắn cả.

Hắn có thiên phú siêu phàm, vượt qua thực lực của hắn, truyền thừa thần văn thuật không tưởng tượng nổi, mà tất cả khiến người ta khó tin chính là cốt linh của hắn, cảnh này khiến Lâm Minh càng kỳ tích hơn cả Tà Thần phù này.

Mấy ngày sau danh tiếng của Lâm Minh và ký hiệu chữ "Lâm" cũng được truyền ra, rất nhiều thế lực lớn trong nội Tu La Lộ cũng biết có người như vậy.

Mà dựa theo tốc độ truyền bá này, không lâu sau tên tuổi của Lâm Minh sẽ truyền ra khắp nội Tu La Lộ cũng có khả năng!

Mà khiến người ta chú ý nhất chính là Lâm Minh dường như không có tông môn gì cả.

Tuy bản thân Thần Văn Thành là thế lực Thiên Tôn, nhưng nó càng thiên về liên minh hơn tông môn.

Thần Văn Thành cũng không cấm Thần Văn Sư của mình gia nhập tông môn.

Điều này cũng làm khiến cho rất nhiều thế lực ném cành ô liu với Lâm Minh.

Có chút thế lực thậm chí chuẩn bị một ít tài liệu trân quý, muốn mời Lâm Minh gia nhập, thế cho nên Thần Văn Thành đấu giá hội càng nóng hơn.

Trước đó Thần Văn Sư công hội xếp chỗ ở của Lâm Minh đã xếp đầy linh thuyền, rất nhiều sứ giả thế lực lớn muốn gặp Lâm Minh, nói chuyện gia nhập thế lực của bọn họ.

Nhưng mà đối với chuyện này Lâm Minh dùng lý do luyện chế thần văn phù trả nợ nên từ chối.

Lâm Minh rất rõ ràng, những thế lực này tuy đưa ra điều kiện mê người, nhưng mà vẫn có điều kiện tương ứng, đầu tư vào Lâm Minh muốn lấy tiền lời lớn hơn.

Lâm Minh đã không ở Tu La Lộ quá lâu. Cuối cùng khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, hắn sẽ quay về Thần Vực, nếu như cầm đồ của những thế lực này thì chưa hẳn dễ rời đi như vậy.

Về phần những thế lực này cần thàn văn phù, Lâm Minh xuất thần văn phù mới của mình ra bán giá cao, làm gì phải gia nhập thế lực để bị ước thúc?

Cho nên dù có nhiều người mời Lâm Minh gia nhập thế lực, nhưng mà trong thời gian ngắn Lâm Minh tìm được Ngọc Long Giác sẽ bế quan ngay, Lâm Minh sẽ không đáp ứng cái gì, về phần những lô đỉnh đỉnh cấp hiến tới, kể cả có Thiên Tôn đẩy cháu gái có thể chất đặc thù muốn thông gia song tu với Lâm Minh cũng bị Lâm Minh cự tuyệt, hắn không có hứng thú.

Chương 1647: Tranh giành Ngọc Long Giác

Bởi vì Lâm Minh và ký hiệu chữ Lâm xuất hiện, làm cho Thần Văn Thành đấu giá hội càng thêm nóng nảy!

Dù đấu giá hội chấm dứt nhưng dư vị không tiêu tán, những Thiên Tôn kia cũng không có rời đi, thế cho nên trong vài ngày kế tiếp những bảo vật kia bán giá cao hơn.

Mà Lâm Minh cũng ra tay qua một lần, mua sắm tài liệu trân quý luyện chế Dưỡng Hồn Đan.

Dưỡng Hồn Đan không phải luyện chế cho Lâm Minh dùng, mà chuẩn bị cho Thần Miểu Thiên Tôn. Lâm Minh mua sắm tài liệu Dưỡng Hồn Đan trước cũng dùng không ít điểm tích lũy, hắn cũng đổi tài liệu luyện chế Dưỡng Hồn Đan trong Thần Văn Sư công hội, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Lâm Minh cảm giác dùng năng lực của mình bây giờ, phối hợp thần văn thuật đã miễn cưỡng có thể luyện chế ra đan dược hiệu quả với Thiên Tôn.

Mà trong đó Tử Vi Thiên Tôn giao dịch Long Tiên Thảo cũng sớm tới tay Lâm Minh.

Long Tiên Thảo trăm vạn năm là cực phẩm trong cực phẩm.

Những Long Tiên Thảo bình thường chỉ nẩy mầm đã cần mười vạn năm, về sau phát triển, nở hoa, kết quả đều cần mười vạn năm.

Về sau nó muốn thành thục phải có một con thần long thủ hộ gốc Long Tiên Thảo này, mỗi ngày dùng Long tiên của nó rót vào mới có thể khiến trái cây trưởng thành.

Sau đó phải đoạt lấy Long Tiên Thảo từ thần long này, cơ bản cần Thiên Tôn ra tay mới được!

Kể từ đó giá cả của dược liệu này có thể nghĩ.

Lâm Minh hai tay nâng hộp ngọc, nhìn qua nhánh cỏ bên trong, còn có trái cây tử kim sắc, khí huyết toàn thân giống như bị dẫn động.

Bên trong Long Tiên Thảo này còn thai nghén tính mạng tinh hoa của thần long. Nó có lực hấp dẫn với chân long huyết mạch trong người Lâm Minh, cộng minh! Mặc dù Lâm Minh không cần luyện chế thành đan dược, chỉ cần ăn Long Tiên Thảo này cũng có chỗ tốt không tưởng tượng nổi!

Nhìn qua gốc Long Tiên Thảo này, Lâm Minh không thể chờ được muốn dùng luyện chế Tham Lang Thiên Châu.

Nhưng mà Lâm Minh cảm giác dùng thực lực trước mắt của mình khó đảm bảo luyện đan dược thành công.

Hắn áp chế xao động trong lòng thu hồi Long Tiên Thảo lại.

Cứ như vậy lại năm ngày đi qua.

Thần Văn Thành đấu giá hội đã sắp kết thúc, hôm nay trong đấu giá hội có một kiện vật phẩm mà Lâm Minh cần mua!

Trên đài đấu giá rộng rãi. Hai thị nữ mỹ mạo đẩy xe lên, có một hộp ngọc trên lụa vàng phủ lên xe.

Hộp ngọc này dài bảy xích, mở ra thì có một kiện bảo vật cao hơn người. Bảo vật này toàn thân tuyết trắng xem giống như loan đao, nhưng mà nó không phải đao.

Tống Văn tự mình xem xét, trong lúc nhất thời từ trong bảo vật này tản mát khí tức hùng hồn thê lương, đạo khí thế này ngưng tụ thành hư ảnh bạch long, giống như muốn bay lên không trung

Mọi người nơi này nhìn thấy hư ảnh bạch long ngưng thực, liền cảm giác chung được hoàn cảnh chung quanh biến hóa, bọn họ dường như đi vào vùng đất bao la mà mịt, khắp nơi là thú cốt hoan vũ, cảnh tượng trên đất là đại hoang.

Long tộc khế ước!

Con mắt Lâm Minh sáng ngời, long tộc khế ước này dùng sừng ngọc long luyện chế thành, là Thiên Tôn Linh Bảo!

Ngọc long cũng xưng là bạch long, là một long tộc hiếm có thời thái cổ, toàn thân tuyết trắng.

Hiện tại cả Thần Vực cũng khó kiếm được tung tích của bạch long, muốn tìm được bạch long chỉ sợ phải đi khắp Tam Thập Tam Thiên mới có được.

Lâm Minh muốn luyện chế Tham Lang Thiên Châu, Ngọc Long Giác là tài liệu không thể thay thế, mà loại tài liệu này quá hiếm thấy, lần đấu giá này Lâm Minh đương nhiên không bỏ qua nó.

Có mười tỷ trong người, Lâm Minh có long tọc khế ước này là bắt buộc.

- Chư vị, đây là võ giả Giới Vương từ trong bí cảnh tìm được long tộc khế ước! Ở trong đó phong ấn chân long chi linh, có thể trong chiến đấu triệu hồi chân long chi linh hiệp trợ mình tác chiến! Không chỉ như thế, bản thân long tộc khế ước này còn là lợi khí, có thể tế ra đi giết địch!

Tống Văn chậm rãi nói ra, rất nhiều võ giả nhìn thấy kiện long tộc khế ước này

- Thứ tốt nha, là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo, hơn nữa trong Thiên Tôn Linh Bảo xen như không tệ!

- Đương nhiên, chỉ là tài liệu của nó quá hiếm, là hi hữu Ngọc Long Giác, loại tài liệu này bản thân đã có giá bảy tám ức điểm tích lũy, huống chi nó còn được luyện thành bảo vật tuyệt thế.

Rất nhiều võ giả và rất nhiều Giới Vương hai mắt tỏa sáng, trong Giới Vương ở đây mặc dù nhiều người có thân gia xa xỉ, nhưng mà Thiên Tôn Linh Bảo lại ít càng thêm ít, ngay cả rất nhiều Đại Giới Giới Vương cũng là như thế.

Dưới đài người phản ứng không vượt ra ngoài dự đoán của Tống

Văn, hắn mỉm cười, nói ra:

- Hiện tại bắt đầu cạnh tranh, giá quy định một tỷ điểm tích lũy! Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn hai ngàn vạn điểm tích lũy.

Tống Văn báo ra giá quy định, lập tức rất nhiều người bị dội nước lạnh, vốn hào hứng bừng bừng cũng biến yếu đi nhiều.

Chỉ giá quy định đã là một tỷ, cái giá thành giao chắc chắn cao hơn nhiều, bọn họ chạy đi đâu tìm được nhiều tài phú như vậy.

Trên thực tế bọn họ đại khái đã sớm nghĩ tới rồi, long tộc khế ước không phải bọn họ có thể mua, nhưng mà thấy bảo vật đỉnh cấp bày ra trước mặt thì không thể nhìn được, tưởng tượng nếu mình mua nó thì đúng là quá thoải mái, trong chốc lát sau bọn họ cảm thấy chính mình giống như có được bảo vật này.

Nhưng mà hiện tại Tống Văn báo ra giá quy định khiến tưởng tượng củ bọn họ biến thành bọt nước.

- Một tỷ hai ngàn vạn! (1000 vạn = 100 ngàn)

Trong gian phòng bình thường, Giới Vương cắn răng kêu giá.

- Một tỷ năm ngàn vạn!

Lại có Giới Vương kêu giá.

- Một tỷ mốt!

Giá cả tăng lên nhanh chóng, Thiên Tôn thì không hứng thú với Thiên Tôn Linh Bảo, kêu giá đều là Giới Vương, mà Giới Vương có thể mua Thiên Tôn Linh Bảo kêu giá hơn một tỷ, không thể nghi ngờ đều là người có thân gia phong phú.

Đúng lúc này am thanh già nua vang lên.

- Một tỷ ba!

Kêu giá là một lão già ngồi ở chỗ lộ thiên bình thường! Một hơi tăng lên hai ức, hiển nhiên là bắt buộc có long tộc khế ước này.

Mọi người nhìn thấy lão giả này thì ngạc nhiên, ngồi ở chỗ thấp nhất, cũng không có chỗ nào nổi bật. Lão giả này mặc đạo bào cũ nát, lôi thôi lếch thếch, tuy bộ dạng của hắn như vậy nhưng không ai dám xem thường hắn, tu vị của hắn là Đại Giới Giới Vương!

Rất nhiều Đại Giới Giới Vương tuổi già biết rõ đời này không thể đột phá cảnh giới, bọn họ dùng toàn bộ tinh lực vào nghiên cứu chiêu thức và luyện chế bảo vật, cũng khiến sức chiến đấu của mình tăng tới mức tận cùng.

Mà lão giả đạo bào này hiển nhiên chính là loại tình huống này.

Thời điểm lão già này mở miệng, Lâm Minh cũng mở miệng, hắn nhàn nhạt duỗi hai ngón tay ra, nói:

- Hai tỷ!

Đột nhiên xuất hiện âm thanh này, làm cho toàn trường đều bị trấn trụ, ngay cả Tống Văn cũng cả kinh.

Lâm Minh mới mở miệng đã kêu giá hai tỷ! Có điểm tích lũy nên tài đại khí thô.

Chương 1648: Tập hợp đủ tài liệu

- Từ một tỷ ba tăng lên hai tỷ!

Đám người đấu giá nhìn qua gian phòng của Lâm Minh, đối với Thiên Tôn mà nói hai tỷ chỉ làm bọn họ đau lòng một chút, còn không đến mức không cầm ra được, nhưng mà người cạnh tranh long tộc khế ước đều là nhân vật cấp Giới Vương, hai tỷ này khiến bọn họ táng gia bại sản rồi.

Lâm Minh một hơi tăng giá bảy ức, cũng khó trách bọn họ giật mình như vậy.

- Là Lâm Minh báo giá!

- Thì ra là hắn...

Những ngày này Lâm Minh vẫn ở gian phòng bình thường sớm đã bị mọi người nhớ kỹ, Lâm Minh cũng không có mở trận pháp ngăn cách cái gì, tùy ý những người này nhìn.

- Lâm Minh báo giá tiền này đã đoạn tuyệt suy nghĩ của rất nhiều người rồi. Thiên Tôn Linh Bảo trước đó giá cao nhất cũng chỉ có hai tỷ mà thôi, khi đó còn là hai người tranh giành...

Ngày trước Thiên Tôn Linh Bảo bán được hai tỷ chính là Hạo Nguyệt quận vương mua Tử Kim Thương.

Trừ Tô Nhã ra không có ai biết Tử Kim Thương sở dĩ bán được cái giá trên trời như vậy là do Lâm Minh gài bẫy Hạo Nguyệt quận vương.

Nhưng mà trong suy nghĩ của Lâm Minh, long tộc khế ước so với Tử Kim Thương có giá cao hơn nhiều!

Bởi vì tài liệu của long tộc khế ước đã vượt qua một tỷ rồi.

Hơn nữa vừa rồi thấy chân diện mục của long tộc khế ước, lại nghe được Tống Văn giới thiệu, Lâm Minh lại có phát hiện mới.

Thì ra bên trong long tộc khế ước này có phong ấn chân long chi linh, có thể vào trong lúc mấu chốt triệu hoán ra chiến đấu.

"Chân long chi linh " trong miệng Tống Văn kỳ thật chính là long hồn không trọn vẹn.

Bên trong long tộc khế ước có phong ấn một đám long hồn không trọn vẹn! Cho nên nên linh khí này mới có thể khế ước.

Một Ngọc Long Giác cộng thêm một đám long hồn. Hai thứ này có tác dụng lớn với Lâm Minh, dù sao trong người của hắn có chân long chi huyết, tác dụng quá lớn, Lâm Minh cho dù thế nào cũng phải mua cho được long tộc khế ước!

Thời điểm này ánh mắt của Lâm Minh nhìn qua hướng gian phòng khách quý của Hạo Nguyệt quận vương.

Những ngày này Hạo Nguyệt quận vương đã ít xuất hiện rất nhiều, bởi vì hắn gặp mặt cao tầng Thần Hư Thần Quốc Cửu U châu, người này tới đây vì việc mua Tà Thần phù.

Xuyên qua trận pháp ngăn cách, ánh mắt và thần thái của Lâm Minh đều bị Hạo Nguyệt quận vương nhìn vào trong mắt.

Kỳ thật Hạo Nguyệt quận vương biết rõ cách trận pháp nên Lâm Minh không nhìn thấy hắn, nhưng mà không biết vì sao chạm mắt với Lâm Minh thì Hạo Nguyệt quận vương vẫn rùng mình, hắn có cảm giác như đang đối mặt với Lâm Minh.

Đây là do Lâm Minh luân phiên áp chế Hạo Nguyệt quận vương. Mang tới cảm giác áp bách.

- Tiểu tử này!

Hạo Nguyệt quận vương có chút xiết chăt tay. Trong mắt hắn Lâm Minh chỉ có tu vị Thần Quân cảnh mà thôi, thực lực quá yếu, cho dù chiến lực đạt tới Thánh Chủ đỉnh phong cũng kém xa hắn, nhưng mà đối mặt với Lâm Minh thực lực yếu hơn mình, hắn đã có cảm giác yếu thế, loại cảm giác này làm cho Hạo Nguyệt quận vương rất không thoải mái.

Đúng vào lúc này Lâm Minh khẩu hình miệng động động.

Hạo Nguyệt quận vương nao nao, lập tức thông qua khẩu hình đoán được Lâm Minh nói gì.

- Ta đúng là hứng thú với long tộc khế ước, nếu như ngươi vẫn muốn ta xuất huyết, cho dù kêu giá thì ta không bảo đám lúc nào ta sẽ dừng lại, đến lúc đó mong rằng ngươi có thể phụ trách về điểm tích lũy mà mình bỏ ra.

Lâm Minh nói ra lời này mang theo khí thế đã tính trước, Hạo Nguyệt quận vương nghe xong thì chột dạ.

Tài phú của hắn đã sớm xài sạch khi mua Tử Kim Thương rồi, còn lại đều là tài phú của Thần Quốc.

Khoản tài phú này do người cầm quyền Cửu U châu chỉ định Cửu U Vương mua đồ, không được vận dụng, một khi Lâm Minh buông tha thì hắn phải tốn cái giá không hợp thói thường mua long tộc khế ước, Hạo Nguyệt quận vương sẽ chết không thể chết lại.

Hắn không biết Lâm Minh vì sao hứng thú với long tộc khế ước bao nhiêu, vạn nhất chuyện của Tử Kim Thương lập lại lần nữa thì hắn khóc không ra nước mắt.

Tranh giành với Lâm Minh tổng cộng đã tiêu sạch hai tỷ thân gia, căn bản lực lượng chưa đủ. Thực tế đốihắn không cần long tộc khế ước quá mãnh liệt, Hạo Nguyệt quận vương càng không có lá gan khiến Lâm Minh xuất huyết vài tỷ, muốn hắn dùng mạng đi tranh với Lâm Minh thì hắn còn không có ngu như vậy.

- Hạo Nguyệt, như thế nào, Lâm Minh hình như đang nhắm vào ngươi a.

Bên cạnh Hạo Nguyệt quận vương, một lão giả áo xanh đột nhiên mở miệng.

Lão giả áo xanh này là đệ nhất phụ tá của Cửu U Vương, bản thân là nửa bước Thiên Tôn, địa vị của hắn tại Thần Hư Thần Quốc Cửu U châu còn cao hơn Hạo Nguyệt quận vương một cấp.

Hạo Nguyệt quận vương có xung đột với Lâm Minh, trừ đám người Tô Nhã ra thì không có ai biết, cho nên lão giả áo xanh tới Thần Văn Thành cũng không nghe được tiếng gió nào.

Hắn hỏi thăm, lập tức làm cho Hạo Nguyệt quận vương thần sắc xấu hổ, hắn hàm hồ nói ra:

- Chỉ là cạnh tranh một cây thương với hắn mà thôi.

Hạo Nguyệt quận vương giấu diếm tình hình xung đột thực tế với Lâm Minh, lão giả áo xanh gật gật đầu, nói ra:

- Ân... Ngươi tốt nhất không nên xung đột với Lâm Minh, cái này Thần Văn Sư trẻ tuổi này tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng! Cửu U Vương cũng phi thường chú ý tới hắn, lần này ta đến Thần Văn Thành là do hắn khuyên ta tận lực giao hảo với Lâm Minh, chuyện này có ích lợi lớn với chúng ta! Ngươi biết, Thần Hư Thần Quốc bảy đại châu cạnh tranh phi thường khốc liệt.

Lão giả áo xanh dường như đón ra cái gì, nhìn qua Hạo Nguyệt quận vương, thâm ý sâu sắc nói ra.

Nghe lão giả áo xanh nói thế thì Hạo Nguyệt quận vương lập tức cảm giác như ăn con ruồi.

- Như thế nào? Ngươi dường như có oán hận với Lâm Minh rất sâu a?

Lão giả áo xanh tuệ nhãn như đuốc, liếc nhìn ra xung đột của Hạo Nguyệt quận vương cùng Lâm Minh dường như không đơn giản như vậy.

- Mặc kệ là nguyên nhân gì, ngươi tốt nhất tận lực đem những này oán hận chất chứa giải quyết hết...

Hạo Nguyệt quận vương khẽ cắn môi, áp chế hậm hực trong lòng, dùng ngữ khí thành khẩn nói:

- Vâng... Hạo Nguyệt hiểu rõ!

Bị Lâm Minh chơi một vố lần trước, còn bị lão giả áo xanh giáo huấn, tâm tình của Hạo Nguyệt quận vương có thể nghĩ.

...

- Hai tỷ, có ai ra giá cao hơn không?

Tống Văn ở trên đài đấu giá hô, tất cả mọi người ở đây đưa mắt nhìn nhau, một ít người do dự dường như định báo giá, nhưng mà không có dũng khí tranh giành với Lâm Minh.

Tài phú của Lâm Minh mọi người đều biết, căn bản không có khả năng vượt qua hắn.

Nhưng mà cảnh giới khác nhau quyết định tầm mắt khác nhau, cuối cùng có ít người hứng thú với long tộc khế ước nhưng không dám tranh với Lâm Minh. Có một ít người thì một đám long hồn kia có giá trị cả tỷ.

- Hai tỷ mốt!

Lão già mặc đạo bào rách nát ra giá!

Hắn là cường giả nửa bước Thiên Tôn, kỳ thật hắn đã có Thiên Tôn Linh Bảo nhưng vẫn có hứng thú lớn với long tộc khế ước!

Hắn là người cô đơn, sau lưng không có thành lập thế lực gì, căn bản không cần dùng thần văn phù của Lâm Minh, cũng không sợ đắc tội Lâm Minh.

Vốn mọi người phần lớn cho rằng Lâm Minh kêu giá tiền đã quá cao rồi. Sẽ đặt dấu chấm dứt cho tranh giành lần này.

- Ah? Người nọ...

Đối phương cũng giống như Lâm Minh, đều ngồi trong gian phong bình thường, hắn không có mở trận pháp cách ly. Làm cho Lâm Minh ẩn ẩn có thể cảm giác được long khí nhàn nhạt trên người của hắn.

- Thì ra là thế. Có long tộc huyết thống sao...

Lâm Minh nhíu mày. Người trong đấu giá hội quá nhiều, trong đó có người có long tộc huyết thống cũng không kỳ quái.

Điều này cũng quyết định long tộc khế ước có tác dụng lớn, cũng không nhỏ hơn hắn.

- Hai tỷ hai!

Lâm Minh đạm mạc mở miệng, âm thanh bình tĩnh.

- Hai tỷ ba!

Lão giả nhíu mày báo giá, đương nhiên hắn biết rõ Lâm Minh thân gia phong phú, nhưng mà không biết Lâm Minh quyết định mua long tộc khế ước này giá bao nhiêu.

Bởi vì huyết mạch nồng độ khác nhau quá lớn, long tộc huyết mạch trong người lão giả này không kém gì Thần Vực tứ đại gia tộc thượng cổ long tộc, nhưng mà thấp hơn Lâm Minh hấp thu Chí Tôn long cốt, lại liên tục tại Vạn Cổ Ma Khanh, cùng Uổng Tử Cốc nhận được khí tức của Hắc Long tẩy lễ, chênh lệch rất nhiều, cho nên hắn cũng không biết được Lâm Minh cũng có long tộc huyết mạch.

- Hai tỷ bốn!

Lâm Minh búng ngón tay, chậm rãi nói ra, biểu lộ tự nhiên giống như điểm tích lũy chỉ là những con số a.

Giá cả tăng lên mức này, lão giả khóe miệng có chút co rúm thoáng một phát, hắn thật sâu liếc mắt nhìn Lâm Minh chỗ phương hướng, trầm giọng nói:

- Người trẻ tuổi, long tộc khế ước này đối với ta mà nói có có tác dụng không lường được, ngươi tốt nhất không nên tranh giành với ta, ngươi đạt được nó thì nó cũng chỉ là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo, phung phí của trời! Mà ta đạt được nó có tác dụng không tưởng nổi, ta biết rõ ngươi giàu có, nhưng mà ngươi không phải thực lực có hạn sao? Kết thù hận với ngươi mà nói không tốt đâu...

Lão giả này nói không nhanh không chậm, nhưng vẫn mang theo ý tứ hàm xúc.

Hắn giơ tay lên chậm rãi nói ra.

- Hai tỷ năm!

- Vậy sao?

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Ta vốn tưởng rằng chỉ có mình ta mua, không nghĩ tới vân có ngươi, rất trùng hợp, long tộc khế ước này trong tay của ta có tác dụng lớn, về phần nói nói trong tay của ngươi... Ngươi chỉ có chút long tộc huyết mạch bỏ đi, có cần thiết tỏ ra thần bí không?

Lâm Minh nói một câu khiến lão giả này chấn động, hắn lập tức cảm giác nhìn không thấu thanh niên này, hắn đã thu liễm khí tức long mạch, lại còn bị Lâm Minh nhìn thấu, điều này sao có thể.

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, lại nói:

- Ngươi muốn tranh đoạt thì cứ cạnh tranh công bằng, uy hiếp ta? Ngươi cảm thấy hữu dụng sao? - Ba tỷ!

Lâm Minh tiếp tục báo ra cái giá kinh thế hãi tục, mà biểu lộ của hắn vẫn tự nhiên.

Loại vẻ mặt này nếu như đặt trên người kẻ khác có biểu hiện quá giả, dù sao ba tỷ dù là Thiên Tôn lấy ra cũng phải nghĩ kĩ.

Thế nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói biểu lộ này vẫn hợp tình lý.

Tất cả mọi người kiến thức năng lực hấp kim kh ủng bố của Lâm Minh! Nửa tháng, hai tấm phiếu nợ kiếm được mười tỷ, ai có thể so?

- Ngươi...

Lão giả khẽ cắn môi, ánh mắt oán giận nhìn qua Lâm Minh, vẫn yên lặng lại.

Cho dù hắn khát vọng long tộc khế ước thế nào, hiện tại hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Minh mua đi, ba tỷ đã vượt qua tài phú cực hạn của hắn rồi.

- Ba tỷ, còn có ai ra giá không?

Tống Văn hỏi mấy lần, không có ai tăng giá nữa, lúc này đếm ngược ba tiếng, cuối cùng nhất long tộc khế ước quy Lâm Minh!

Đến tận đây Thần Văn Thành đấu giá hội đối với Lâm Minh mà nói xem như kết thúc mỹ mãn. Hắn muốn đều tới tay rồi.

Long tộc khế ước có giá ba tỷ mặc dù quá lớn, nhưng mà Lâm Minh cũng có thể tiếp nhận, vốn hắn mua được long tộc khế ước với giá hai tỷ, biết được long tộc khế ước này có ẩn chứa một đám long hồn, lại thêm một tỷ cũng không tính là quá thiệt hại.

Chương 1649: Trứng rồng dị động

Mười ngày sau Lâm Minh ở trong một gian thất phẩm thần văn thất của Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh tĩnh tọa trên thần văn đài, chuẩn bị bắt đầu vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến.

Thời gian mười ngày này Lâm Minh cũng không có nhàn rỗi, vẫn mua sắm rất nhiều thứ.

Trừ Lâm Minh trên đấu giá hội đạt được Ngọc Long Giác cùng Long Tiên Thảo, Lâm Minh còn cần hai chủng tài liệu trân quý khác-- Thôn Thiên Xà Đảm cùng Viễn Cổ Ngọc Tủy.

Hai chủng tài liệu này vốn trong nhà kho của Thần Văn Sư công hội có, Lâm Minh phân biệt tốn hai sáu ức và tám ức điểm tích lũy đổi lấy từ Thần Văn Sư công hội, cần trả là Cửu Dương ngọc, Lâm Minh dùng điểm tích lũy bổ sung đủ.

Sau khi mua được tất cả tài liệu tới tay, Lâm Minh vẫn còn thừa bốn tỷ điểm tích lũy!

Những điểm tích lũy này Lâm Minh cũng không có lãng phí, hắn từ trong Thần Văn Sư công hội hối đoái rất nhiều tài liệu trân quý, chồng chất như núi!

Mỗi khi tới Thần Văn Thành đấu giá hội, tài liệu và bảo vật trong kho của Thần Văn Sư công hội rất phong phú, bởi vì người đấu giá tới từ nội Tu La Lộ đều mang rất nhiều bảo vật hối đoái điểm tích lũy.

Nhân cơ hội này Lâm Minh vừa ý tài liệu, bảo vật gì cũng có thể liên hệ mua sắm tài liệu của người khác.

Bởi vì có ít người muốn kiếm điểm tích lũy nhiều hơn, cũng không muốn bán ngang giá, kể từ đó Lâm Minh không thể không bỏ ra một lượng điểm tích lũy cao hơn giá thị trường mua lại trong tay của bọn họ.

Tốn hao nhiều một chút Lâm Minh cũng không có để ý, rất nhiều tài liệu không phải thường xuyên có, mà qua lần này phải chờ rất lâu mới gặp được.

Lâm Minh dùng thời gian bảy ngày tiêu sạch sáu tỷ điểm tích lũy, điểm tích lũy trong tay còn lại bốn tỷ.

Mà bốn tỷ điểm tích lũy Lâm Minh còn mua sắm một cái Tu La Lệnh đi tới ngoại Tu La Lộ, có Tu La lệnh này, cho dù rời khỏi Tu La Lộ hay đi tới ngoại Tu La Lộ cũng rất thuận tiện.

Trừ chuyện đó ra, Lâm Minh còn mua được tài liệu đan dược mở đạo cung thứ ba -- Bạn Sinh Lôi Tinh.

Nhìn thấy tài liệu chồng chất trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, trong lòng Lâm Minh vẫn thỏa thuê mãn nguyện, những tài liệu này khiến Lâm Minh sử dụng thật lâu, con đường luyện thể của hắn cũng ký thác vào những tài liệu này.

Đương nhiên hiện tại luyện chế đan dược mở Tham Lang Thiên Châu còn quá sớm, Lâm Minh đầu tiên trong ba năm này phải hoàn thành năm trăm tấm hai loại Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù, đây cũng là một lần khiêu chiến và ma luyện của Lâm Minh.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, cho dù Lâm Minh lý giải Tu La Thiên Đạo hay là phương diện linh hồn lực bản thân đều tăng cao thật lớn.

Hắn cũng sẽ không có nắm chắc sung túc luyện chế ra Tham Lang Thiên Châu.

Trong phòng có từng đạo hỏa quang b ắn ra, hai tay của Lâm Minh ở trong hư không vẽ các vòng cung.

Hỏa diễm và lôi điện hình thành phù văn thật nhỏ, chúng xuất hiện theo thứ tự... Trong thần văn thất này Lâm Minh hết sức chăm chú, cơ hồ tất cả hồn lực đều vùi đầu vào chế tác Tà Thần phù, hồn nhiên quên thời gian trôi qua.

Mà Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh vẫn chú ý Lâm Minh, vẫn ngồi xuống tu luyện, tu vị của Tiểu Ma Tiên tiến triển tốc độ còn nanh hơn Lâm Minh không ít, những năm qua thời điểm Lâm Minh tu luyện thần văn thuật thì cảnh giới của Tiểu Ma Tiên đã tiếp cận Thần Quân hậu kỳ.

Tu luyện thần văn thuật có thể mang một ít ảnh hưởng tới tu luyện của Lâm Minh, mặc dù nói thần văn thuật mặc kệ rất có ích cho linh hồn lực và lý giải Tu La pháp tắc với Lâm Minh, nhưng mà linh hồn lực cùng pháp tắc mạnh hơn nữa cũng không thể trực tiếp gia tăng tu vị.

Cả thần văn thất có từng tia lôi điện và hỏa diễm thật nhỏ bắ n ra, có mỹ cảm kỳ dị.

Mà phù văn thạt nhỏ do Lâm Minh vẽ ra và một ngàn ba trăm phù văn xuất hiện, Lâm Minh hồn nhiên không có phát hiện trong tu di giới của hắn có một vật bắt đầu tỏa ra hào quang kỳ dị.

Hào quang này mang theo khí tức tân sinh, lặng yên không một tiếng động hấp thu hồn lực của Lâm Minh...

Lâm Minh vốn cho rằng rung động này là do mình vẽ thần văn phù, đột nhiên năng lượng trong tay bị lực lượng kỳ lạ rót vào trong phù văn trên hư không.

Lâm Minh chế tác bất cứ phù văn thật nhỏ nào, trong đó đều quán thâu một đám hỏa diễm cùng lôi đình.

Hai đạo lực lượng này bị kỹ xảo kỳ dị kết hợp với Tu La Thiên Đạo pháp tắc nên sinh ra cân đối kỳ lạ, mà lực lượng rót vào bất ngờ này lập tức đánh nát cân đối.

Oanh, phù văn thật nhỏ nổ tung, năng lượng cuồng bạo quét qua và k1ch thích các phù văn khác nổ theo.

Ngay sau đó hơn ngàn cái phù văn thật nhỏ cùng nổ.

Oanh, oanh, oanh...

Vô số tiếng nổ vang vọng xuất hiện, lực lượng hỏa diễm và lôi điện bao phủ thần văn thất, mà Lâm Minh trốn tránh không kịp bị dư âm ảnh hưởng quét trúng, may mà hắn vận chuyển hộ thể chân nguyên nên không có bị gì.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh không kịp phản ứng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đầy bụi đen.

Lâm Minh ngu ngơ tại chỗ, hắn không có động tác gì.

Xảy ra chuyện gì? Vì cái gì lực lượng trong đó không bị khống chế? Hắn rõ ràng đã khống chế rất tốt a.

- Vừa rồi hình như vào thời khắc chế tác mấu chốt, trong lúc đó có lực lượng không hiểu tiến ra, trực tiếp phá hư năng lượng cân đối trong phù văn...

Lâm Minh vẫn cẩn thận mỗi bước khi chế tác Tà Thần phù, nhạy cảm phát giác được có năng lượng tỏa ra ngoài tạo thành quấy nhiễu khi hắn luyện chế.

Đúng vào lúc này hắn cảm giác được trên người có lực lượng tỏa ra, chính là từ tu di giới truyền ra.

- Đúng, chính là lực lượng này!

Hắn vội vàng mở tu di giới ra và một đạo khí tức hoang vu mênh mông xuất hiện.

Đạo khí tức này cổ xưa mà thần thánh, là từ trong Ngọc Long Giác truyền đến.

Từ khi đấu giá được, đạt được Ngọc Long Giác này nó vẫn không có động gì cả.

Nhưng mà giờ khắc này phù văn phong ấn trong Ngọc Long Giác có hòa quang lóe lên, một đạo năng lượng nhu hòa xuất hiện.

Cơ hồ tất cả hào quang bắn vào một góc hẻo lánh của tu di giới.

Ở đó có một quả trứng hình bầu dục xuất hiện.

Vừa nhìn thấy quả trứng này thì đồng tử của Lâm Minh đ tử hơi co lại, trên mặt đầy thần sắc ngạc nhiên.

Quả trứng này theo hắn ra khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, do chiến hữu của Hỗn Độn Thiên Tôn là thần thú Hắc Long đưa cho hắn, chính là trứng Hắc Long.

Trứng Hắc Long này cần lực lượng to lớn mới ấp nở được. Lâm Minh thỉnh thoảng nhớ tới vẫn dùng thiên địa linh khí trong linh dược, Cửu Dương ngọc rót cho nó.

Đáng tiếc trứng Hắc Long này hấp thu không biết bao nhiêu linh khí nhưng không có dị động nào cả.

Không nghĩ tới hôm nay có được Ngọc Long Giác, làm cho trứng Hắc Long rung động lên!

Chương 1650: Thái cổ khế ước

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, hắn lấy Ngọc Long Giác cùng trứng Hắc Long trong tu di giới ra, trước khi hắn có được Ngọc Long Giác thì thu nó vào trong tu di giới, đặt nó và cùng chỗ với trứng Hắc Long, hiển nhiên là khí tức long tộc hấp dẫn nên sinh ra dị biến

Ngọc Long Giác tuyết trắng cao hơn người, trứng rồng đặt trong nó chỉ là một khối nhỏ.

Bên ngoài vỏ trứng có đường vân kỳ dị, những đường vân này giống như đang hô hấp, năng lượng trong nó tỏa ra hào quang nhu hòa vây quanh trứng rồng, hình thành một đạo hào quang màu đen nhàn nhạt.

Bên dưới trứng rồng, Ngọc Long Giác lại tỏa ra hào quang sáng ngời.

Hào quang một đen một trắng đối lập khiến quả trứng giống như lưu ly vậy.

- Lâm ca, ta cảm giác... Linh long trong Ngọc Long Giác này dị động, hình như nó và trứng Hắc Long này liên hệ với nhau đấy...

Tiểu Ma Tiên ngồi sau lưng Lâm Minh lúc này ngơ ngác đứng lên, đi đến trước mặt Ngọc Long Giác.

Nàng nhìn qua Ngọc Long Giác và trứng Hắc Long đang lơ lửng trên không trung, lại thăm dò vào trong hào quang nhu hòa mà Ngọc Long Giác b ắn ra ngoài, giống như đang tìm hiểu tin tức.

- Thật, linh long bên trong Ngọc Long Giác dường như chậm rãi nhập vào trứng Hắc Long...

Tiểu Ma Tiên nói ra một tin tức rung động.

Lâm Minh nhắm mắt tập trung suy nghĩ, cũng có cảm giác.

Linh long trong Ngọc Long Giác là linh hồn cực kỳ thiếu thốn, cơ hồ không có ý thức tự chủ. Chỉ là khế ước mà thôi, nó đã bị chủ nhân long tộc khế ước điều khiển.

Hiện tại tiểu tử bên trong trứng Hắc Long này tuy không cách nào khống chế long tộc khế ước, nhưng mà nó nương theo liên hệ của long tộc, chậm rãi hấp thu linh long trong long tộc khế ước!

Mà linh long này dường như không có kháng cự.

Thần niệm của Lâm Minh liên lạc với long tộc khế ước, dường như ẩn ẩn cảm giác được khí tức bi thương.

Huyết mạch long tộc trong người Lâm Minh cũng câu thông với linh long này, cảm thụ được đau khổ và bi thương của nó...

Linh long này không có trọn vẹn. Đã sớm không có ý thức tự chủ.

Nhưng mà nó vẫn có một tia bản năng.

Cũng không biết bao nhiêu ức năm trước nó bị giam cầm trong Ngọc Long Giác này, bị thái cổ khế ước trói buộc. Trở thành khế ước khôi lỗi!

Thời gian trôi qua một ức năm lại một ức năm! (1 ức năm = 100 triệu năm)

Nó đổi qua rất nhiều chủ nhân, đã từng ngủ say lâu dài trong di tích, đã từng một chiêu tiêu diệt không biết bao nhiêu sinh linh, mặc dù tuổi thọ của thần long rất dài, cuối cùng tàn hồn này vẫn tới cuối tuổi thọ, nó đã hóa thành năng lượng linh hồn tinh khiết nhưng vẫn bị khế ước trói buộc...

Nó không muốn trở thành khôi lỗi không có ý thức, trở thành một công cụ cho người nào đó giết người, không ngừng đi chiến đấu...

Sinh hoạt như thế khiến cho linh long này cảm thấy nội tâm đau khổ và thê lương.

Mà bây giờ đột nhiên cảm nhận được khí tức đồng tộc và triệu hoán, long tộc chi linh không có phản kháng nào cả, cam nguyện triệu hoán qua...

Đối với nó mà nói vĩnh viễn giam cầm trong khế ước, trọn đời không được siêu sinh, không bằng hóa thành một bộ phận sinh mệnh của đồng tộc, đây cũng là một loại giải thoát...

Lâm Minh nhắm mắt cảm thụ rất lâu, thẳng tới khi qua một giờ hắn mới mở mắt ra.

Thần thú nhất tộc, huyết mạch rất thưa thớt, vì kéo dài tiếp nên chúng rất bảo vệ nhau, còn dễ tín nhiệm hơn nhân tộc.

Tranh đấu trong nhân tộc là chuyện thường ngày, Tam Thập Tam Thiên to như vậy, phàm nhân cũng tốt, võ giả cũng được, hàng năm nhân loại chết trong nội đấu không đếm được.

Cướp đoạt tài nguyên, tranh giành khí phách, giết người cướp của... Hằng hà lý do khiến vô số người chết đi.

Thế nhưng mà thần thú không có tình huống như vậy, bởi vì số lượng của chúng quá thưa thớt, nếu như nội đấu thì chúng sẽ tuyệt chủng!

Thời điểm này trong Ngọc Long Giác tỏa ra hào quang nhu hòa càng nhiều, nó huyễn hóa thành một con bạch long hội tụ vào quả trứng rồng...

Nó bị long tộc khế ước giam cầm không biết bao nhiêu ức năm, thọ nguyên đã sớm biến mất, theo ý nào đó mà nói đây là một loại truyền thừa.

Bên trong nó ẩn chứa tính mạng tinh hoa tinh thuần nhất, thiên phú thần thông...

Lâm Minh lẳng lặng nhìn qua trứng rồng trên Ngọc Long Giác bên, qua chừng một ngày thì hào quang trên trứng rồng biến mất, đường vân bên ngoài vỏ trứng rồng cũng biến mất đi, lực lượng của long hồn rót vaoftrong trứng Hắc Long, giống như đã phát sinh cái gì đó.

Lâm Minh yên lặng chờ đợi, vẽ thần văn phù cũng dừng lại, hắn rất có tính nhẫn nại, trứng Hắc Long này chính là khế ước thú của hắn, hắn và trứng rồng ý niệm thông suốt, tánh mạng tương liên, hắn có thể cảm nhận được sau khi hấp thu long hồn, trứng Hắc Long đang phát sinh nhiều biến hóa!

Ấp ra một con chân long tuyệt đối là một công trình to lớn!

Mặc dù được thiên địa linh khí của linh dược và bảo vật rót vào, cũng thường thường cần thời gian ngàn vạn năm, còn lần này thượng cổ long hồn rót vào đã rút ngắn quá trình ấp trứng của trứng Hắc Long. Đồng thời những tánh mạng tinh hoa cùng thiên phú thần thông rót vào trong trứng cũng làm cho tiểu gia hỏa trong trứng rồng phát triển cực nhanh, một khi nó nở ra thì sợ rằng còn ợi hại hơn con Đại Hoàng của Tiểu Ma Tiên nuôi dưỡng.

Thời gian qua thật nhanh, trứng rừng cũng biến hóa, bỗng nhiên một đường vân màu vàng kỳ dị xuất hiện.

Sau đó lại là một đường vân khác...

Sau khi từng đường vân màu vàng chói mắt hiện ra, trứng Hắc Long cũng trở nên lóng lánh hơn.

Lâm Minh thậm chí ẩn ẩn nghe được trong trứng rồng có tiếng nỉ non thật nhỏ, rất nhỏ như bụi bậm vậy.

Sau đó mơ hồ một đầu ấu long hiển hiệnra trong đường vân màu vàng, như ẩn như hiện...

Nó đang chậm rãi hấp thu lực lượng của long hồn, giống như nước suối róc rách, Lâm Minh liếc mắt nhìn thì nội tâm biết rõ, tiểu gia hỏa trong trứng rồng vẫn đang hấp thu long hồn không phải chuyện một sớm một chiều, mà là thời gian rất lâu, từng chút từng chút một.

Giống như một con côn trùng nhỏ đang ăn bánh ngọt lớn.

Không biết khi nào nó ăn xong, hơn nữa còn cần linh dược của hắn nuôi nấng, tiểu Hắc Long này không biết khi ra đời sẽ có cảnh giới gì a?

Trứng Hắc Long có tánh mạng chấn động, lại ảm đạm đi, tánh mạng chấn động dần dần yên lặng, nó biến thành bộ dáng ngày xưa, nhưng mà đường vân tính mạng bên ngoài vỏ trứng vẫn đang tỏa sáng như trước.

Cho thấy tính mạng bên trong đang lớn dần lên.

- Xem ra trứng nở còn thời gian rất lâu...

Lâm Minh nhìn chăm chú vào trứng Hắc Long, trong nội tâm đã rất thỏa mãn, hắn chờ mong tiểu gia hỏa này tiêu hóa xong long hồn.

Thời điểm này tận lực không nên kinh động trứng Hắc Long, đạo lý dục tốc bất đạt hắn vẫn hiểu.

Thu trứng Hắc Long và Ngọc Long Giác vào trong tu di giới, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Thời điểm này có người nào tới đây?

Lâm Minh thời điểm vẽ thần văn phù bị người ta quấy rầy tóm lại là chuyện không vui, Tiểu Ma Tiên nhíu mày, mở cửa xem xét thì nhìn thấy hai gương mặt xa lạ mang theo nụ cười cổ quái xuất hiện bên ngoài, mà đi theo bên người của bọn họ là hai tên Thần Văn Sư, xem ra là đồ đệ của bọn họ.

- Các ngươi là ai?

Tiểu Ma Tiên nhìn qua huy chương trên ngực của mấy tên Thần Văn Sư này, cũng không phải huy chương củaThần Văn Thành, bọn họ cũng không phải Thần Văn Sư của Thần Văn Thành.

- Vừa rồi chúng ta cảm giác được năng lượng hỗn loạn, dường như là...

Ánh mắt Thần Văn Sư tuổi già lướt qua Tiểu Ma Tiên, quét mắt nhìn vào trong thần văn thất, xem xét thần văn đài bừa bộn, hắn biết rõ vừa rồi sinh ra nổ tung, thậm chí có khả năng phá hư trận bàn.

- Dường như là nổ tung... Lâm công tử không có việc gì chớ?

Lão già gầy ốm nói chuyện, tuy vẫn đang nở nụ cười, nhưng ai cũng có thể nghe ra hắn nói có khẩn trương

Lão giả béo ú bên cạnh mặc dù không có mở miệng nói chuyện, nhưng mà ánh mắt vẫn bán đứng tâm tư của hắn.

Hai người cảm giác được năng lượng kỳ lạ bên trong...

- Các ngươi không phải Thần Văn Sư công hội a...

Tiểu Ma Tiên nhíu mày, hai gia hỏa này là ai? Tại sao xuất hiện ở đây?

- Ta là Thần Văn Sư Triệu Xương của Tử Vi thánh địa, trước đó Lâm công tử không phải đã nói giao phó Tà Thần phù cần mấy tháng một lần sao? Cho nên Tử Vi Thiên Tôn phái chúng ta tới tiếp nhận, đương nhiên có chuyện gì cũng có thể tìm chúng ta.

Tên Triệu Thần Văn Sư nói chuyện thái độ thân mật, hắn vừa nói thì ánh mắt không ngừng quét qua thần văn thất, dường như muốn tìm hiểu tiến độ chế tác thần văn phù của Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên sững sờ trong chốc lát, không ngờ Tử Vi Thiên Tôn lại không tin bọn họ, phái người giám sát a.

Chuyện này khiến nội tâm Tiểu Ma Tiên phi thường không thoải mái, nàng nhíu mày, muốn đóng cửa, ngược lại là Lâm Minh ngăn lại nàng, đối với hai người Thần Văn Sư cười nói:

- Nhị lão yên tâm, thần văn phù Lâm mỗ sẽ giao ba tháng một lần, nhưng mà hiệu quả cách âm của thần văn thất vẫn không tệ, năng lượng nổ tung cũng không truyền ra ngoài, hai vị lại cảm giác được, hẳn là ở bên cạnh a?

Lâm Minh như cười mà không phải cười nói ra, hắn thấy Tử Vi Thiên Tôn giám sát cũng không quan tâm, đổi thành ai ở vị trí của Tử Vi Thiên Tôn cũng sẽ phái người nhìn chằm chằm vào. Dù sao năm tỷ điểm tích lũy và Long Tiên Thảo giá hơn hai tỷ chỉ đổi được một phiếu nợ, trong nội tâm có thể không khẩn trương sao?

Lâm Minh nói lời này khiến hai tên Thần Văn Sư mặt già đỏ lên, bọn họ đúng là ngụ ở bên cạnh, một ngày mười hai canh giờ vẫn chú ý thần văn thất của Lâm Minh, còn kém xách ghế đẩu ngồi ở trước thần văn thất.

Nhưng mà Lâm Minh trong quá trình vẽ thần văn phù không bị quấy nhiễu, bọn họ cũng không có đi vào, cũng chỉ lần này sinh ra nổ tung, bọn họ mới thừa cơ hỏi tình huống của Lâm Minh mà thôi.

Chương 1651: Bế quan

Hai tên Thần Văn Sư này lề mề ở cửa ra vào hồi lâu, hiển nhiên muốn đi vào "Ngồi một chút ", nhưng mà Lâm Minh không có ý định này, sau khi nói xong hắn tìm cớ cần nắm chắc thời gian vẽ xong thần văn phù nên đóng cửa lại.

Nhìn thấy cửa đóng lại, hai người nhìn nhau. Bọn họ cũng là người có địa vị, nhưng mà chưa từng làm chuyện canh cổng này, nhưng mà chuyện này không có biện pháp, ai bảo Lâm Minh biết chế tác Thiên Hỏa Phù cải tiến cùng Tà Thần phù chứ? Hiện tại Tử Vi Thiên Tôn nhìn trúng Lâm Minh chế tác Tà Thần phù, thỉnh thoảng vẫn hỏi tình huống.

- Cảm giác tình huống không ổn nha..."

Lão giả cao gầy nói ra.

Tuy không vào trong phòng, bọn họ vẫn lờ mờ phát hiện được tiến độ của Lâm Minh, trong vài ngày qua Lâm Minh dường như không có tiến triển vẽ Tà Thần phù, ngược lại còn khiến thần văn thất rối loạn lên, nổ tung vừa rồi không phải là thất bại bình thường, thậm chí có thể là kết cấu năng lượng xảy ra vấn đề.

Trước đó Hoắc Dật Lưu phỏng chế thần văn phù của Lâm Minh cũng là kết cấu năng lượng sai lầm, làm cho cả thần văn phù sụp đổ.

Trong lòng của bon họ sợ hãi, Tà Thần phù này chưa chế tác hoàn thiện sao? Như vậy thì Lâm Minh có thể đúng hạn hoàn thành giao phó không?

Trên thực tế không riêng gì hai lão gia hỏa này.

Sau khi Thần Văn Thành đấu giá hội chấm dứt, rất nhiều Thần Văn Sư cũng không có rời khỏi nơi này, bọn họ thường xuyên ra vào Thần Văn Sư công hội, rất muốn quan sát Tà Thần phù cùng Thiên Hỏa Phù cải tiến.

Yêu cầu này vốn quá phận, dù sao hai chủng thần văn phù này liên quan quá nhiều cơ mật, nếu như Thần Văn Sư công hội không cho thì bọn họ cũng không thể nói gì.

Nhưng mà ngoài dự kiến là thỉnh cầu của bọn họ Tống Văn vậy mà không có cự tuyệt.

Cơ hồ tất cả Thần Văn Sư chỉ cần đưa ra yêu cầu cũng có thể quan sát Tà Thần phù thời gian ba ngày, nhưng muốn xin thông qua cũng không phải là không có điều kiện, chính là phải trao đổi tâm đắc của Thần Văn Sư tại Thần Văn Sư công hội, nói ra một ít thần diệu trong thần văn thuật của mình.

Tống Văn đưa ra yêu cầu này Tiết lão đầu cũng phải vỗ tay bảo hay. Trong lòng của hắn cảm khái, Tống Văn này bình thường nhìn qua đầy đạo mạo, nhưng mà đầy bụng ý nghĩ xấu.

Mà hắn ngược lại, bình thường gian trá nhưng lại ăn hại chịu thiệt, chính thức liên quan tới lợi ích của hắn thì không được.

Chuyện này khiến thanh danh của Tống Văn rất tốt, tất cả mọi người nói hắn quân tử. Kỳ thật là hắn đang chiếm tiện nghi. Thế nhưng mà danh tiếng của Tiết lão đầu rất kém cỏi. Mọi người cũng gọi nói hắn là già mà không kính, thế nhưng mà Tiết lão đầu cũng có mặt tốt.

Tiết lão đầu lúc này biết rõ, muốn nhái Thiên Hỏa Phù cải tiến và Tà Thần phù của Lâm Minh căn bản là chuyện không có khả năng, năm đó Hoắc Dật Lưu chính là ví dụ tốt nhất, cho dù cấp cho Thần Văn Sư quan sát, bọn họ cũng không nhìn ra cái gì cả.

Trải lại Thần Văn Sư tại Thần Văn Sư công hội sau khi được trao đổi tâm đắc, Thần Văn Sư công hội được lợi thật nhiều.

Dù sao mỗi một Thần Văn Sư trong quá trình vẽ thần văn phù đều có một ít phát hiện. Một tấm Thiên Hỏa Phù do một trăm Thần Văn Sư vẽ thì có một trăm họa pháp khác nhau, chủ thể kết cấu giống nhau nhưng sai lệch trong đó cũng thật nhỏ!

Thu nạp kinh nghiệm của một Thần Văn Sư không có gì, nhưng nếu là kinh nghiệm của rất nhiều Thần Văn Sư thì đó là tài phú lớn!

Kỳ thật rất nhiều Thần Văn Sư cũng biết Tà Thần phù và Thiên Hỏa Phù cải tiến đừng mong phá giải.

Bọn họ cũng không trông cậy mình sẽ phá giải, chỉ muốn kiến thức học tập một phen.

Thanh danh của hai loại này truyền ra, rất nhiều Thần Văn Sư biết rõ đây là cái hố nhưng vẫn nhảy vào.

Đây là lòng hiếu kỳ và cuồng nhiệt thần văn thuật quấy phá!

Có rất nhiều Thần Văn Sư dù chỉ liếc mắt nhìn Tà Thần phù cũng có thỏa mãn thật lớn.

Càng ngày càng nhiều Thần Văn Sư trao đổi tâm đắc xong, đạt được tư cách quan sát Tà Thần phù cùng Thiên Hỏa Phù cải tiến.

Nhưng mà sau khi có nhiều người quan sát xong, hơn nữa lật qua lật lại nghiên cứu thì đều đưa một kết luận.

Chế tác hai tấm thần văn phù này quá khó, đạt tới tình trạng khủ ng bố.

Phù văn thật nhỏ cấu thành đạt tới hai ba ngàn cái.

Dù biết rõ họa pháp của hai chủng thần văn phù này và dung hợp Tu La Thiên Đạo, nhưng mà muốn chế tác chúng cũng tuyệt đối khó hơn lục phẩm thần văn phù nhiều lắm!

Rất khó tưởng tượng Lâm Minh hoàn thành như thế nào!

Suy nghĩ một chút Lâm Minh ở đây ba năm, hoàn thành năm trăm tấm Tà Thần phù, bọn họ không tin lượng công việc khổng lồ này.

Mà một khi Lâm Minh không làm xong thì Chân Vũ Thiên Tôn không có gì, dù sao lúc ấy Chân Vũ Thiên Tôn sẽ thu lại điểm tích lũy.

Trong tình huống này rất nhiều Thần Văn Sư đều mang ánh mắt nhìn vào Thần Văn Sư công hội, thần văn phù kỳ tích này làm cho nội tâm của bọn họ ngứa, cũng khiến bọn họ không muốn rời khỏi.

Huống chi Thần Văn Thành cũng là thánh địa của Thần Văn Sư, nhiều Thần Văn Sư tụ tập ở chỗ này cũng có thể đề cao trao đổi, thời gian ba năm đối với bọn họ mà nói không xem vào đâu, rất nhiều người chờ xem Lâm Minh rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ này như thế nào.

Mà thần văn thất của Lâm Minh căn bản không cho phép người ta tới gần.

Những ngày này trứng rồng dị động đã biến mất, Lâm Minh toàn tâm vùi đầu vào chế tác thần văn phù, hai tay của hắn xẹt qua hư không, nhanh chóng đánh ra dấu vết đường vân.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã qua mười mấy ngày.

Ngay từ đầu Lâm Minh luyện chế Thiên Hỏa Phù cải tiến ngược lại không có gì, thế nhưng mà chế tác Tà Thần phù tiến triển chậm chạp.

Lục tục ngo ngoe có mấy lần xảy ra sự cố nhỏ. May mắn Tiểu Ma Tiên kinh nghiệm sự kiện trúng Hắc Long nên cảnh giác rất cao, nhanh chóng giải quyết phiền toái.

Rồi sau đó Lâm Minh chế tác càng ngày càng thuần thục.

Một tháng...

Hai tháng... Ba tháng...

Tài liệu trong văn phòng chồng chất như núi, nhưng mà Lâm Minh trong quá chình vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến cùng Tà Thần phù này nắm được biến hóa thật nhỏ, cũng càng thuần thục.

Chậm rãi Lâm Minh trong một ngày luyện chế ra hai tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến. Xác xuất thành công và tiết kiệm linh lực đạt tới chín thành chín!

Về phần độ khó Tà Thần phù càng lớn, xác xuất thành công của Lâm Minh cũng đạt tới tám phầm, hơn nữa một ngày nhiều nhất vẽ ra một tấm.

Chuyện này khiến cho Lâm Minh làm ra một quyết định, hắn chuẩn bị dùng tinh lực giai đoạn đầu này hoàn thành vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến, thông qua Thiên Hỏa Phù cải tiến này không ngừng nâng cao trình độ của mình lên.

Về phần Tà Thần phù hắn chờ cảnh giới thần văn thuật của mình tăng lên cao tới mức độ nhất định, có thể bảo chứng chín thành nắm chắc mới bắt đầu vẽ nhiều.

Làm như vậy cũng tiết kiệm thời gian nhiều nhất.

Mà lúc này bên ngoài thần văn thất của Lâm Minh thần đám Thần Văn Sư của Tử Vi thiên cung đang sốt ruột.

Thời gian dài như vậy Lâm Minh còn chưa có giao thần văn phù.

Chuyện này khiến nội tâm của bọn họ không có ngọn ngồn.

Rốt cục Triệu Xương gõ cửa thần văn thất của Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên nhướng mày. Vốn không muốn quấy nhiễu Lâm Minh, nàng bố trí trận pháp trước. Lúc này mới mở cửa ra.

Chạm phải sắc mặt giết người vô cùng khó chịu của Tiểu Ma Tiên nhìn qua, Triệu Xương mặt mo cứng đờ, xấu hổ ho khan một tiếng. Chậm quá nói ý đồ tới.

- Tiểu Ma Tiên tiên tử, chúng ta tới lấy thần văn phù, lúc ấy Lâm công tử trước khi đấu giá đã nói với Tử Vi Thiên Tôn mỗi ba tháng giao một lần.

Triệu Xương trong khi nói chuyện ngữ điệu không tự giác giống như đang nịnh nọt Tiểu Ma Tiên.

Bọn họ nói như vậy Tiểu Ma Tiên mới nhớ tới Lâm Minh đúng là nói qua.

Sờ sờ vành tai, Tiểu Ma Tiên từ trên thần văn đài lấy hộp ngọc ra, lấy Tà Thần Phù mà Lâm Minh vẽ tốt lúc trước giao cho Triệu Xương.

Một sấp này chỉ có mười tấm mà thôi.

Bởi vì Lâm Minh tiết kiệm thời gian, tiến hành theo chất lượng, vẽ cường độcao như vậy, hắn chỉ có thể bắt đầu với Thiên Hỏa Phù trước.

Nhìn qua mười tấm Tà Thần phù trong tay, Triệu Xương ngẹn ở cổ.

- Chỉ có một chút như vậy...

Trong ba tháng qua Lâm Minh chỉ vẽ ra mười cái! Đúng là quá chậm a!

Thời gian ước định là ba năm, nếu dựa theo tốc độ này ba năm trôi qua, Lâm Minh chỉ có một trăm hai mươi tấm, còn cách năm trăm tấm quá xa.

- Đúng vậy, chỉ có bao nhiêu đây, lúc trước chỉ nói kỳ hạn giao, cũng không có quy định mỗi tháng giao bao nhiêu a?

Tiểu Ma Tiên nói câu này khiến Triệu Xương không thể nói gì, trên đấu giá hội Lâm Minh xác thực chỉ nói ba tháng giao một lần, không có nói là giao bao nhiêu.

Lão đầu ục ịch bên cạnh Triệu Xương cũng phải nhắc nhở:

- Tiểu Ma Tiên tiên tử, trước đó đã nói trong ba năm không có hoàn thành, năm tỷ điểm tích lũy, tính cả Long Tiên Thảo chúng ta sẽ thu hồi ah!

Lão đầu ục ịch cảm giác Lâm Minh này thật khó hoàn thành nhiệm vụ, hảo tâm nhắc nhở, dù sao hắn cũng nghiên cứu qua Tà Thần phù của Lâm Minh, hắn cảm giác mặc dù với thể lực của hắn, cho dù được Lâm Minh tay bắt tay dạy cho làm như thế nào, muốn vẽ ra một tấm cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất định sẽ có tỉ lệ thất bại thật cao.

Ba năm hoàn thành năm trăm tấm, thật sự có chút ép buộc, dù sao Lâm Minh vẫn còn là người trẻ tuổi, trong mắt lão đầu này nói là hài tử cũng không đủ.

Tuy hai người tâm tính không tệ, nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn không thích hai lão đầu ngồi xổm quan sát gian phòng này, nàng không kiên nhẫn nói ra:

- Cảm ơn lời khuyên, nhưng không nhọc các ngươi quan tâm, lúc này mới ba tháng thôi, lại nói Lâm ca không chỉ vẽ cho các ngươi, còn phải vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến đấy.

- Thiên Hỏa Phù cải tiến sao?

Triệu Xương nao nao, Tà Thần phù chưa vẽ xong, còn vẽ Thiên Hỏa Phù? Hắn cảm giác Tiểu Ma Tiên tính tình trẻ con, có chút không chịu thua mặt mũi, nhưng mà hắn không có vạch trần, nhắc nhở:

- Thiên Hỏa Phù này không có bố trí kỳ hạn, ba năm này nên vẽ Tà Thần Phù thì tốt hơn.

- Nha.

Tiểu Ma Tiên căn bản không có hứng thú lề mề với hai người này, trong miệng nàng lãnh đạm nói ra một tiếng, lại đóng cửa lại.

Mặt của hai tên Thần Văn Sư này suýt bị cánh cửa đập vào mặt.

Chương 1652: Hoàn thành nhiệm vụ

- Tiểu... Tiểu cô nương này đúng là tức giận lớn a.

Hai người đều hậm hực, bọn họ chưa bao giờ bị tiểu bối lạnh nhạt như thế, bọn họ thật sự im lặng.

- Nàng oán chúng ta ở chỗ này, quấy rầy bọn họ...

Lão đầu khác cười khổ, không biết nói cái gì cho phải.

Mỗi ngày ngồi xổm ở cửa ra vào, khiến cho người khác phản cảm cũng không kỳ quái, chẳng qua nếu như không phải có lệnh của Thiên Tôn thì bọn mới chẳng thèm làm thế.

- Lâm Minh này đúng là điên rồi, cũng không biết có đúng như lời tiểu cô nương này nói không, tới lúc này còn đặt tinh lực vào vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến, lúc ấy Chân Vũ Thiên Tôn không có yêu cầu kỳ hạn, chỉ cần Lâm Minh không ngốc thì biết cái nào nặng cái nào nhẹ.

- Lâm Minh làm sao ngu thế, Chân Vũ Thiên Tôn không gặp phải chiến sự, cũng không vội, ba năm năm năm với hắn chẳng có gì khác nhau, ta cảm giác hắn vẽ có vấn đề a. Tà Thần phù cần ba ngàn phù văn thật nhỏ, lục phẩm Thần Văn Sư cảm thấy sợ hãi trong lòng, làm gì vẽ tốt như vậy, lần trước nổ tung sợ rằng là kết cấu có vấn đề, chỉ hy vọng Lâm Minh có thể giải quyết a...

Hai người ngươi một câu ta một câu, đành phải mang mười tấm này giao cho Tử Vi Thiên Tôn.

Ba tháng Tử Vi Thiên Tôn chỉ nhận được mười tấm thần văn phù, chuyện này khiến nàng nhíu mày, nhưng cũng chỉ là nhíu mày mà thôi, nàng không nói thêm cái gì.

Tin tức Lâm Minh trong ba tháng vẽ được mười tấm Tà Thần phù cũng không phải bí mật gì. Hơn nữa không biết bao nhiêu người chú ý Lâm Minh, tin tức này nhanh chóng truyền ra.

Ba tháng mới mười cái, ba năm làm sao hoàn thành năm trăm tấm?

Mọi người nối thầm trong lòng, nhưng mà Lâm Minh tuổi trẻ vẫn không ai dám khinh thị Lâm Minh, một người ở trên Thần Văn Thành đấu giá hội dùng mười ngày tìm được, cho dù tâm trí hay thể lực đều nhất đẳng!

Hắn có thể trong ba năm hoàn thành hứa hẹn năm trăm tấm Tà Thần phù cũng phải nắm chắc thời gian mới được, dù sao nếu trang bức hứa hẹn trước mặt mọi người, tương lai phải trả cái giá thảm trọng.

Cho nên mọi người cảm giác Tà Thần Phù của Lâm Minh hơn phân nửa là xảy ra ngoài ý muốn.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, còn có thể tăng tốc độ lên cao, nếu như không hoàn thành thì Lâm Minh phải trả tiền lại rồi.

Tin tức này khiến không ít Thần Văn Sư của Thần Văn Sư công hội giao hảo với Lâm Minh như Tiết lão đầu, Tô lão đầu lo lắng.

Nhưng cũng có không ít người hả hê, trông cậy vào Lâm Minh bị té nhào. Tiền tài liệu của Lâm Minh tự mình gánh, nếu như năm tỷ điểm tích lũy bị thu hồi thì đó là bi kịch.

Tô lão đầu cùng Tiết lão đầu thương lượng một chút, cũng cho rằng Lâm Minh trong ba tháng này làm được mười tấm là do có vấn đề gì đó không được giải quyết, qua ba tháng này Lâm Minh có lẽ phải tăng tốc độ lên nhanh hơn.

Thế nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới tháng thứ sáu thì Lâm Minh chỉ giao ra ba tấm Tà Thần phù!

TIn tức này khiến người ta im lặng.

Tô lão đầu cùng Tiết lão đầu đều ngồi không yên, chuyện bây giờ không đơn thuần là Lâm Minh nữa, thậm chí liên quan đến vinh dự của Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh phát minh ba loại thần văn phù chính là chiêu bài bản thân hắn, cũng là chiêu bài của Thần

Văn Sư công hội.

Chậm rãi có nhiều Thần Văn Sư tụ tập ở Thần Văn Sư công hội, cũng bắt đầu có lời ra tiếng vào.

Nếu như lúc trước trong mười ngày kiếm mười tỷ điểm tích lũy có danh tiếng lớn, nhưng nếu bây giờ mua bán này còn mất đi vốn gốc, vậy kỳ tích biến thành chê cười.

Thời điểm tháng chín Lâm Minh nộp Tà Thần phù lên nhiều một chút, năm tấm!

So với số năm trăm tấm Tà Thần phù mà nói thì đây là muối bỏ biển.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Lâm Minh bế quan không xuất ra, bình thường thần văn phù do Tiểu Ma Tiên lấy ra, Lâm Minh dường như không có khẩn trương, xin miễn tất cả quấy rầy.

Không có ai biết đến lúc này Lâm Minh một ngày đã vẽ ra ba tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến, xác xuất thành công đạt tới 100%!

Dùng linh hồn lực và khống chế Tu La pháp tắc của Lâm Minh hiện tại, Lâm Minh tin tưởng nếu mình vẽ Thiên Hỏa Phù và vẽ Tà Thần phù, xác xuất thành công cũng tăng lên chín thành năm.

Thời gian chín tháng này Lâm Minh vẽ Thiên Hỏa Phù cải tiến đã hoàn thành ba trăm chín mươi tấm, còn lại hơn một trăm tấm, Lâm Minh chỉ cần mấy tháng là hoàn thành thôi.

Cứ như vậy tháng mười qua đi.

Vào nửa đầu tháng mười Lâm Minh chính thức hoàn thành Thiên Hỏa Phù, năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù toàn bộ vẽ xong!

Kế tiếp thần văn thuật của Lâm Minh tiến bộ một bậc, bắt đầu vẽ Tà Thần phù.

Bởi vì có kinh nghiệm Thiên Hỏa Phù lúc trước, Lâm Minh chế tác Tà Thần phù nhẹ nhõm hơn nhiều.

Từ lúc bắt đầu thì một ngày vẽ một tấm, sau khi quen thuộc thì Lâm Minh vẽ hai ngày ba tấm.

Hơn bốn mươi ngày thì Lâm Minh vẽ hơn năm mươi tấm Tà Thần phù.

Thời điểm tháng mười hai, một năm cứ thế trôi qua.

Vào tháng mười hai thu thần văn phù theo thông lệ.

Rất nhiều người đều cho rằng Lâm Minh sẽ xuất ra mấy tấm Tà Thần phù, Tiểu Ma Tiên lại xuất ra cái hộp ngọc, trong cái hộp ngọc là một xấp thần văn phù.

Triệu Xương nhìn thấy như vậy thì kinh ngạc ngây người.

Hắn cuống quít cầm Tà Thần phù lên và đếm, không ngờ là năm mươi hai tấm, dùng linh hồn dò xét thì toàn bộ đều là Tà Thần phù thành phẩm không thể nghi ngờ!

Lúc trước đã giao ba mươi lăm tấm, ba tháng này lại giao tới năm mươi hai tấm, bình quân hơn hai ngày vẽ một tấm?

Tin tức này rơi vào tai Thần Văn Sư công hội, khiến cho Tô lão đầu cùng Tiết lão đầu đại hỉ, Lâm Minh rốt cục xuất hàng!

Nhưng mà nếu như bảo trì tốc độ hai ngày một tấm cũng không cách nào hoàn thành năm tấm tấm cả, bọn họ chỉ trông cậy vào Lâm Minh vào một năm sau tăng tốc độ lên một chút, như vậy hoàn thành năm trăm tấm không hẳn không có hy vọng.

Tiết lão đầu ôm suy nghĩ này, lại tuyệt đối thật không ngờ tiếp theo Lâm Minh cho ra kinh hỉ lớn.

Phải biết rằng Lâm Minh vẽ năm mươi hai tấm thần văn phù này kỳ thật chỉ dùng nửa tháng mà thôi. Nửa tháng trước Lâm Minh dùng để vẽ Thiên Hỏa Phù.

Nhưng mà lần này vẽ Tà Thần phù khiến Lâm Minh dùng ba tháng, không cần xen vào chuyện khác, có thể toàn tâm vùi đầu vào vẽ Tà Thần phù.

Vì vậy Lâm Minh trong ba tháng sau một hơi giao ra một trăm ba mươi lăm tấm Tà Thần phù! Hai ngày vẽ ba tấm không ít.

Thời điểm Tiểu Ma Tiên mang thần văn phù này giao ra, thân thể Triệu Xương ngốc trệ.

- Như thế nào nhiều như vậy?

Một hơi giao một trăm ba mươi lăm tấm, tương đương gấp hai lần số Tà Thần phù giao ra lúc trước!

- Giao nhiều lắm còn không tốt?

Tiểu Ma Tiên nhàn nhạt nói một câu, thúc giục Triệu Xương nhanh kiểm hàng.

Triệu Xương hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, dùng cảm giác quét qua toàn bộ Tà Thần phù, đều không có vấn đề.

Rốt cuộc Lâm Minh vẽ như thế nào?

Trong lòng Triệu Xương suy đoán như vậy, mơ mơ màng màng cầm một trăm ba mươi lăm tấm Tà Thần phù rời đi, vì vậy tin tức như truyền ra khiến Tô trưởng lão, Tiết trưởng lão vui mừng quá đỗi.

Mà rất nhiều Thần Văn Sư đều không rõ ràng cho lắm.

Lâm Minh tổng cộng năm lần Tà Thần phù.

Lần thứ nhất giao tấm, lần thứ hai ba tấm, lần thứ ba năm tấm, lần thứ tư bình thường nhất, giao năm mươi hai tấm.

Trong nháy mắt lần thứ năm giao một trăm ba mươi lăm tấm.

Chẳng lẽ nói Lâm Minh năm trước cố ý áp không giao? Đợi đến năm mới thì cùng giao ra?

Rất nhiều người sinh ra suy nghĩ này, đây là hợp lý nhất.

Ba tháng vẽ một trăm ba mươi lăm tấm, đúng là bất khả tư nghị.

Đến bây giờ Lâm Minh tổng cộng vẽ hai trăm lẻ năm tấm thần văn phù, dùng mười lăm tháng, bình quân thì mỗi tháng ba mươi mấy tấm, tốc độ này khiến người ta khó tin được.

Nhưng mà dù vậy Lâm Minh trong ba năm hoàn thành năm trăm thần văn phù thì thời gian vẫn căng thẳng.

Rốt cuộc có hoàn thành nhiệm vụ hay không phải xem Lâm Minh tiếp theo giao thần văn phù bao nhiêu tấm đã.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã tới lần thứ sáu.

Thế nhưng mà lúc này Tiểu Ma Tiên giao thần văn phù thì Triệu Xương rớt cằm xuống đất.

Nàng một hơi giao ra một trăm bốn mươi lăm tấm!

Lần nàyLâm Minh nộp Tà Thần phù đã là ba trăm năm mươi tấm, khoảng cách năm trăm trăm chỉ còn một trăm năm mươi tấm.

Mọi người còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, cũng chưa kịp nghiên cứu ra Lâm Minh rốt cuộc đột nhiên giao ra một trăm bốn mươi lăm tấm Tà Thần phù, kế tiếp Lâm Minh lại trực tiếp xuất quan, một hơi giao ra một trăm năm mươi tấm.

Đến tận đây nhiệm vụ của Tử Vi Thiên Tôn đã hoàn thành, Lâm Minh đã giao đủ.

NHìn thấy Lâm Minh mệt mỏi ra khỏi thần văn thất.

Triệu Xương và lão đầu khác phát mộng.

Người trẻ tuổi trước mặt trong mắt hai lão già bọn họ đã biến thành quái vật rồi.

Nhiệm vụ vốn kỳ hạn là ba năm, hắn vậy mà chỉ dùng một năm chín tháng hoàn thành.

Mà độ khó của Tà Thần phù hai lão già này quá hiểu rõ, tổng cộng hơn ba ngàn phù văn thật nhỏ tổ hợp thành làm cho người ta xem xét phải than thở không dứt, ngay cả lục phẩm Thần Văn Sư, linh hồn lực của bọn họ cũng chưa chắc có thể duy trì được, hơn nữa trong quá trình vẽ linh hồn tiêu hao càng nhiều, xác suất thất bại càng lớn!

Rốt cuộc Lâm Minh làm sao làm được?

Thời điểm tin tức này truyền ra, Thần Văn Sư ở Thần Văn Thành cũng phỉa nghẹn họng nhìn qua, nhất là những tên Thần Văn Sư cho rằng Lâm Minh sẽ bồi thường đủ thì hoảng sợ.

Nhưng mà nội tâm của bọn họ có nghi vấn lớn, Lâm Minh có thể trong một năm lẻ chín tháng hoàn thành năm trăm tấm Tà Thần phù, vì cái gì trong chín tháng đầu mỗi lần chỉ giao ra mấy tấm thân văn phù? Thế cho nên rất nhiều người cho rằng Lâm Minh căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 1653: Tiệc chúc mừng

Lúc này đây Lâm Minh ngay từ đầu giao Tà Thần phù ít, tất cả đều đợi cuối cùng giao nhiều, chẳng khác gì tát vào mặt các Thần Văn Sư.

Năm trước Lâm Minh nhiều lần nộp mấy tấm, không ít Thần Văn Sư đều bắn tiếng nói Lâm Minh khẳng định không thành nhiệm vụ, thậm chí còn có người nói Lâm Minh có thể hoàn thành, hắn vẽ thần văn phù dùng thần văn đài trở thành màn thầu ăn.

Kết quả hiện tại Lâm Minh chỉ dùng một năm lẻ chín tháng, không thể nghi ngờ khiến cho đám người chờ chê cười Lâm Minh bị đánh sưng mặt.

Mặt bọn họ không sáng được, bắt đầu mắng Lâm Minh "trang Bức", hắn đã sớm hoàn thành rồi, hết lần này tới lần khác "trang Bức" không giao Tà Thần phù, tới cuối cùng thì gioa toàn bộ, đây không phải "trang Bức" là cái gì?

Tuy ngoài miệng mắng như vậy, nhưng mà đám Thần Văn Sư này trong nội tâm cũng hiểu năng lực vẽ thần văn phù của Lâm Minh đã vượt xa suy tính của bọn họ.

Thời điểm rất nhiều người suy nghĩ phải rời khỏi Thần Văn Thành, Thần Văn Sư công hội lại thu xếp cho Lâm Minh một tiệc chúc mừng, tới chúc mừng Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ, thứ hai cũng mượn cơ hội này nâng cao thanh danh của Thần Văn Sư công hội, khiến cho có nhiều Thần Văn Sư gia nhập vào Thần Văn Sư công hội, khiến Thần Văn Thành phát triển lớn mạnh.

Vốn Lâm Minh không có hứng thú với tiệc chúc mừng này, nhưng mà Tống Văn thỉnh cầu, nói là tuyên truyền cho Thần Văn Sư công hội, kể từ đó Lâm Minh cũng không có cự tuyệt, tham gia vào.

Tiệc chúc mừng còn chưa bắt đầu cũng tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng của Thần Văn Sư. Mọi người đều muốn biết phong thái của truyền kỳ Thần Văn Sư.

Lâm Minh là nhân vật tiền đồ bất khả hạn lươngj, quả thực là linh bảo hình người, không biết bao nhiêu thế lực muốn lôi kéo, trước đó Lâm Minh xin miễn tiếp khách, làm cho những thế lực này không có cơ hội lôi kéo, thừa dịp hiện tại có tiệc chúc mừng, bọn họ đương nhiên không bỏ qua.

Trong lúc nhất thời Lâm Minh là tiêu điểm của nhiều người, các nhân vật danh tiếng trong nội Tu La Lộ đều giao hảo với Lâm Minh.

Trong trường hợp này đương nhiên không thể thiếu Tô Nhã. Nhưng mà hôm nay Tô Nhã lại không phải điểm sáng duy nhất, mặc dù nàng tình cảm ôn nhu như nước, nhưng mà vẫn không thể che lắp được hào quang của các nữ nhân khác.

Trong đây không thiếu đại thế lực. Thiên chi kiều nữ dung mạo và thiên phú xuất chúng. Những nữ hài này có phong tình, hoặc là đáng yêu, hoặc là thanh thuần, hoặc là đầy đặn, mấy thiên chi kiều nữ này Tô Nhã cũng không thể dễ dàng thắng các nàng một bậc.

Mà Lâm Minh tới cũng biến thành tiêu điểm của nữ hài nơi đây.

- Lâm Minh đại sư, ngươi thực quá lợi hại, ta học tập thần văn thuật hơn mười nă, nhưng bây giờ chỉ là nhất phẩm Thần Văn Sư thôi, mà Lâm Minh đại sư tuổi cũng không lớn, thế nhưng mà thần văn thuật của ngươi lại tạo ra thần văn phù kinh diễm, có thể khai tông lập phái, thành lập truyền thừa, gia gia của ta trong Thần Văn Thành đấu giá hội trở về cũng khen Lâm đại sư không dứt miệng.

Một nữ hài da thịt tuyết trắng, ánh mắt màu xanh, mái tóc dài đen nhánh, giọng ôn nhu ngọt ngào khen Lâm Minh, trong khi nói chuyện nàng giống như dung nhan tỏa sáng, chén rượu trong tay của nàng màu đỏ phối hợp với bàn tay trắng rất đẹp.

Gia gia trong miệng cô bé này là Thiên Tôn đại năng!

Đương nhiên cháu ái Thiên Tôn cũng không có gì lớn, dù sao Thiên Tôn cháu gái quá nhiều, hậu đại của Thiên Tôn cũng phải xem thiên phú, mà cô bé này mười năm trước trở thành nhất phẩm

Thần Văn Sư cũng phi thường không tệ.

Đột nhiên bị gọi là "Lâm Minh đại sư ", Lâm Minh thần sắc có chút cổ quái, hắn không hiểu tại sao biến thành đại sư. Hắn ho nhẹ một tiếng nói ra:

- Ta không phải đại sư cái gì, gọi tên của ta là tốt rồi...

- Trong mắt ta, ngươi chính là đại sư đấy... Không biết ngươi có thời gian không, có thể chỉ điểm thần văn thuật cho ta không?

Tiểu nữ hài nói xong gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng đang muốn nói cái gì thì lúc này bên người Lâm Minh có lão giả áo bạc, lão giả này mặc áo tím, trên đầu tóc như cây kim dựng đứng, khí tức của hắn nội liễm, ánh mắt ngưng tụ, xem xét là cao thủ.

- Nửa bước Thiên Tôn?

Trong lòng Lâm Minh kinh ngạc, rất nhanh đưa ra phán đoán, một nửa bước Thiên Tôn cho dù ở đâu đều làm cho người ta kính sợ, cho dù là Thần Văn Thành cao thủ như mây, nửa bước Thiên Tôn cũng là không nhiều lắm.

- Lâm tiểu hữu... Ha ha, lão phu đã sớm nghe nói qua đại danh của ngươi, hôm nay rốt cục có thể gặp được, tự giới thiệu một chút, lão phu là phó cung chủ Chân Vũ thiên cung, lần này xem như đại biểu Chân Vũ Thiên Tôn tới...

Một phó cung chủ thế lực Thiên Tôn?

Lâm Minh có chút kinh ngạc, thân phận như vậy rất khoa trương, so với phó hội trưởng Thần Văn Sư công hội cũng không kém hơn chút nào.

Lão giả tự giới thiệu nhanh chóng hấp dẫn người ta. Hắn cười nói:

- Lâm tiểu hữu, lão phu mời ngươi một ly, lúc trước ta còn lo lắng cung chủ chụp phiếu nợ năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù không thể thực hiện được, hiện tại xem ra ta quá lo, ngay cả năm trăm tấm Tà Thần phù Lâm tiểu hữu chỉ dùng một năm chín tháng là vẽ xong, Thiên Hỏa Phù này tự nhiên không có vấn đề gi, ha ha ha ha...

Lão giả tươi cười, muốn chạm cốc với Lâm Minh.

Mà Lâm Minh nội tâm kinh ngạc, hắn mở miệng nói ra:

- Chân Vũ đại thánh địa cần năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến, Lâm mỗ đã vẽ xong, nếu như tiền bối cần thì ta sẽ giao ngay cho tiền bối., Giọng của Lâm Minh không lớn, nhưng mà có nhiều võ giả chú ý Lâm Minh cùng lão giả áo bạc đều nghe được rành mạch.

Trong lúc nhất thời phòng tiệc náo động lớn cũng yên tĩnh lại...

Mọi người đều kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

Lão giả áo bạc sửng sốt, chén rượu trong tay run run.

- Ngươi... Vẽ xong? Năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù, đều... vẽ xong?

Lão giả áo bạc hầu kết co rúm lại, có chút gian nan mở miệng.

Lão giả loại này phản ứng khiến Lâm Minh nao nao. Điều này chẳng lẽ rất kỳ quái sao?

Bản thân mình nói kỳ hạn ba năm, chính là vẽ Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù cần ba năm, nếu không hoàn thành thì sao hắn xuất quan chứ?

Đương nhiên hiện tại hắn phát huy vượt xa người thường, tốc độ này khiến Lâm Minh hài lòng.

Hắn nhẹ nhàng cạn chén rượu với lão giả áo bạc, dùng ngữ khí đương nhiên nói ra.

- Tự nhiên là vẽ tốt, bằng không vãn bối sẽ không xuất quan, nếu như khất nợ quý thánh địa thì vãn bối sẽ tăng thêm giờ làm, làm sao có thời gian tham gia yến hội này chứ?

Lâm Minh cảm giác mình nói là rất bình thường, nhưng mà mọi người ở đây như nằm mộng, hơn nửa ngày không có phục hồi tinh thần lại!

Cách Lâm Minh không xa, Tiết lão đầu cầm một ly rượu ngon mười vạn năm và uống vào miệng, nghe Lâm Minh nói vậy suýt nữa phun rượu ra ngoài, không tới hai năm Lâm Minh chẳng những hoàn thành năm trăm tấm Tà Thần phù, còn thuận tiện hoàn thành năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến!

Kết hợp tốc độ vẽ và thời gian hoàn thành cả hai loại, đây quả thực... Không thể tin nổi!

- Ngươi...

Lão giả áo bạc li3m li3m bờ môi khô khốc, nói ra:

- Lâm tiểu hữu hoàn thành năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù cải tiến này vào lúc nào?

Hắn hỏi như vậy là có chút hoài nghi Lâm Minh có phải trước khi đấu giá đã hoàn thành một bộ phận Thiên Hỏa Phù hay không.

Nhưng mà Lâm Minh lại gạt bỏ suy nghĩ của hắn, Lâm Minh nói ra:

- Chính là năm trước, ta vẽ Thiên Hỏa Phù trước tiên, sau khi hoàn thành mới vẽ Tà Thần phù, dù sao Tà Thần phù rất khó, có năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù làm kinh nghiệm, xác xuất thành công của nó cao hơn một chút. Sau khi làm quen tay chậm rãi từ dễ lên khó, tự nhiên dùng ít sức một chút.

- Nếu như lúc ấy Chân Vũ đại thánh địa cũng muốn ta ba tháng giao Thiên Hỏa Phù một lần, ta đã sớm vẽ Thiên Hỏa Phù xong và đưa ra, không cần chờ tới bây giờ.

Lâm Minh nói như vậy thì mọi người nhớ lại, năm đầu tiên Lâm Minh nộp Tà Thần phù phi thường ít, chỉ có mấy tấm.

Mà năm thứ hai Lâm Minh nộp Tà Thần phù nhiều hơn!

Tháng nhiều nhát hắn vẽ hơn một trăm năm mươi tấm.

Mọi người vốn cho rằng Lâm Minh đã sớm hoàn thành Tà Thần phù, chỉ chờ qua năm mới giao, thậm chí có người mắng to Lâm Minh cố ý "trang Bức".

Lại không nghĩ Lâm Minh năm trước căn bản không có vẽ Tà Thần phù, vẫn chế tác Thiên Hỏa Phù!

Thời điểm mọi người suy nghĩ Lâm Minh có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, mà bản thân Lâm Minh không có nửa điểm lo lắng chuyện này, năm thứ nhất người ta còn chưa làm gì, bọn họ đã lo lắng rồi.

Phải nói Lâm Minh lúc ấy đồng ý ba năm chính là cố ý nói nhiều, hơn nữa không chỉ như thế, hắn còn nói là hoàn thành cả hai loại thần văn phù.

Lâm Minh loại người này hắn làm mười, lại chỉ nói bảy tám, lưu cho mình con đường lui.

Mọi người sững sờ rất lâu mới kịp phản ứng, trong lúc nhất thời không biết nên dùng biểu lộ gì, bọn họ cảm giác mấy ngàn năm, mấy vạn năm tuế nguyệt sống phí rồi.

- Thì ra... Lâm tiểu hữu chính thức vẽ Tà Thần phù không tới một năm...

Lão giả áo bạc trong khi nói chuyện thì nỗi lòng phập phồng, Lâm Minh trong ba tháng cuối cùng đều giao hơn một trăm năm mươi tấm thần văn phù, cũng không phải gửi hàng, mà là dùng thời gian ba tháng vẽ ra, cũng nói ba ngày hắn vẽ năm tấm.

Tốc độ như vậy khiến nhiều lục phẩm Thần Văn Sư xấu hổ.

- Lâm tiểu hữu, hiện tại ngươi chế tác Thiên Hỏa Phù có mang theo không?

Lão giả áo bạc ngữ khí vô cùng kính cẩn, Lâm Minh gật gật đầu, từ trong tu di giới lấy hộp ngọc ra, sau khi mở ra ánh lửa phập phồng, chậm rãi bốc cháy, giống như trong hộp Lâm Minh là một đoàn hắc viêm.

Năng lượng vô cùng tinh thuần trải rộng bốn phía, cảm thụ được cái năng lượng tinh thuần này, dù lão giả áo bạc không hiểu thần văn thuật, cũng thập phần xác định Lâm Minh vẽ Thiên Hỏa Phù đều là tinh phẩm!

Tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, dù mọi người cũng biết Lâm Minh không có khả năng nói mạnh miệng, nhưng năm chân chính nhìn thấy năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù xuất hiện trước mặt, đối với bọn họ vẫn là trùng kích tâm thần quá lớn.

Chương 1654: Dưỡng hồn đan

Lâm Minh lấy năm trăm tấm Thiên Hỏa Phù giao ra, làm cho hào kiệt các nơi tới Thần Văn Thành này làm quen Lâm Minh có cảm giác chấn động, thời điểm bọn họ xem Lâm Minh rất nặng, Lâm Minh lại cho bọn họ xem mình đã xem nhẹ hắn, bọn họ không có lời gì mà nói nữa.

Buổi tiệc chúc mừng này tiếp tục tới đêm khuya mới chấm dứt.

Mà chuyện Lâm Minh đã trả xong phiếu nợ cũng từ khi yến hội chấm dứt thông qua các phương thức truyền tin truyền ra. Tin tức này khiến Thần Văn Sư công hội bình tĩnh một thời gian ngắn như bị tảng đá ném vào mặt ao, chấn động mạnh mẽ.

Đương nhiên bản thân Lâm Minh không có chú ý tới chuyện này, hắn sau khi quay về đã giam mình vào trong thần văn thất.

Hắn cũng có không ít chuyện cần làm.

Sau khi trả hết nợ Tà Thần phù và Thiên Hỏa Phù cải tiến, Lâm Minh cũng có thể làm chuyện của mình.

Đầu tiên chính là luyện chế Dưỡng Hồn Đan.

Viên đan dược này đương nhiên là chế tác cho Thần Miểu Thiên Tôn bị suy kiệt.

Nếu như là Lâm Minh lúc trước, không nhất định có nắm chắc luyện chế Dưỡng Hồn Đan.

Nhưng mà hai năm qua ngày đêm không ngừng luyện chế sửa chữa Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù, hắn nắm giữ năng lượng cân đối rất vi diệu, các loại Tu La pháp tắc biến hóa, kỹ thuật tăng thêm một cảnh giới.

Hiện tại luyện chế Dưỡng Hồn Đan hắn đã có bảy thành nắm chắc.

Luyện chế Dưỡng Hồn Đan cần tiêu hao nhiều hồn lực, hơn nữa cũng có yêu cầu cực cao, bất luận là năng lượng ngoại giới bên ngoài phập phồng rất có mẫn cảm.

Tất cả tài liệu thần văn phù hư hại đều bị hắn thanh lý sạch sẽ, sau khi hoàn cảnh đã sạch sẽ thì Lâm Minh còn đơn giản bố trí tụ hồn trận ở chung quanh.

Ngồi trong tụ hồn trận. Lâm Minh bắt đầu công trình to lớn của mình.

Hắn đánh giá hắn phải dùng không ít hơn năm ngày mới luyện chế được vô thượng thần đan, là đan dược có hiệu quả dưỡng hồn với Hồn Tộc Thiên Tôn.

Thông khí thạch, hoàn hồn thảo...

Từng tài liệu bày ra trước mặt của hắn.

Lâm Minh mở tà thần lực, tay phải có hỏa diễm thiêu đốt.

Cùng lúc đó tay trái Lâm Minh có huyết mạch lưu chuyển, mà Tiểu Ma Tiên lưu tính mạng tinh hoa trong người Lâm Minh và Niết Bàn chi hỏa màu đen cũng xuất hiện ở tay trái của hắn.

Niết bàn chính là một kiếm mà phượng hoàng phải trải qua, không thành công thì phượng hoàng sẽ vẫn lạc.

Hai chủng hỏa diễn này là đồng nguyên, đều thuộc về Thiên Đạo pháp tắc ngưng tụ hỏa diễm, phẩm cấp không kém nhau bao nhiêu.

Hai đạo hoa diễm giao thoa với nhau, trận đồ kỳ dị chậm rãi xoay tròn trên không trung. Bên trong trận đồ có hư ảnh Tà Thần Chi Thụ hiển hiện ra. Mà Mà dưới gốc Tà Thần Chi Thụ có một con phượng hoàng màu đen.

Trong hỏa diễm sáng ngời, Lâm Minh vận dụng lý giải đan đạo lên cực hạn. Các loại tài liệu theo thứ tự bay vào trong lửa, hóa thành nước thuốc.

Từ đầu đến cuối Lâm Minh đều cẩn thận, không dám lười biếng chút nào, hồn lực trong người giống như thủy triều xuất hiện trong hỏa diễm.

Luyện chế năm ngày đêm khôn ngừng nghỉ, toàn thân Lâm Minh có mồ hôi tuôn ra như suối, trên người có sương mù bao phủ.

Hắn vẫn bảo trì hồn lực tiêu hao tới cực hạn, thẳng đến khi mình tiếp cận cực hạn, lòng bàn tay của hắn Niết Bàn chi hỏa cùng thiên kiếp chi lửa bị tắt, một viên đan dược mang theo lực lượng kỳ dị xuất hiện.

Viên đan dược này đen bóng, bất luận là ánh sáng gì tới gần viên đan dược đều bị cắn nuốt.

Đây là phôi thô của Dưỡng Hồn Đan.

Dùng thực lực của Lâm Minh bây giờ không đủ một hơi luyện ra Dưỡng Hồn Đan.

Kế tiếp Lâm Minh nghỉ ngơi hai ngày, hắn lại dùng ba ngày chế tác một tấm Minh Dược Phù dán vào Dưỡng Hồn Đan.

Làm xong tất cả, Lâm Minh gần như hư thoát ngồi xuống.

Hắn dùng đúng mười ngày luyện thành Dưỡng Hồn Đan.

Dưỡng Hồn Đan đen bóng như lưu ly, đặt nó nằm trong hộp ngọc, bề mặt của nó sáng bóng như ngọc, nếu dùng linh hồn lực tra xét sẽ bị nó hút vào.

Đây là đan dược có tác dụng tẩm bổ linh hồn! Nhưng mà người có ý chí không kiên định sẽ bị nó làm lạc lối dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng dù như vậy, hiệu quả của viên đan dược này Lâm Minh không tính là thỏa mãn, hắn có rất nhiều chỗ cảm thấy không được hoàn mỹ, đây là do năng lực của hứn hạn chế, dù sao đây là đan dược cho Thiên Tôn sử dụng, không dễ luyện chế như thế.

Nhưng mà Lâm Minh cũng không nói gì, hắn rời khỏi Uổng Tử Cốc đã gần ba mươi năm, dựa theo tốc độ gấp mười lần, Uổng Tử Cốc đã qua ba trăm năm, Thần Miểu Thiên Tôn càng suy yếu nhiều.

May mà bởi vì Thần Miểu Thiên Tôn vô cùng suy yếu, cho dù Dưỡng Hồn Đan không hoàn mỹ vẫn có hiệu quả rất tốt với hắn.

Lâm Minh cũng không có lập tức xuất quan, mà là trì hoãn trong phòng hai tháng, hắn luyện chế năm mươi tấm Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù, hắn mang theo thần văn phù này đi tìm Tô Nhã.

Tô Nhã xem như có trợ giúp hắn, huống chi Lâm Minh còn từng đáp ứng Tô Nhã, cho Tô Nhã đầy đủ trợ giúp, Lâm Minh cũng không nguyện ý thiếu nhân tình của ai, lần này hắn rời khỏi Thần Văn Sư công hội là có quá nhiều chuyện cần làm, hắn chẳng những phải đi tới Uổng Tử Cốc, còn phải luyện chế Tham Lang Thiên Châu, đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đạo cung thứ hai. Kế tiếp chính là thí luyện cuối cùng.

Trước khi làm xong những chuyện đó, Lâm Minh không hy vọng hiện tại có chuyện gì còn chưa hoàn thành.

Thời điểm Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tìm được Tô Nhã, đưa cho nàng hai xấp thần văn phù này, Tô Nhã ngoài vui mừng thì nội tâm ẩn ẩn có dự cảm.

- Lâm công tử, ngươi sắp đi xa sao?

- Ân...

Lâm Minh gật gật đầu, cũng không có giấu diếm Tô Nhã.

Tô Nhã than nhẹ một tiếng, nói ra:

- Ngươi là nhân trung chi long, đại khái Thần Văn Sư công hội nơi không giữ được ngươi, nhưng mà ta vẫn ở nơi này, trận chiến tranh này nếu như Tinh Cực thánh địa đánh thắng, ta sẽ ở Tinh Cực thánh địa... Tương lai nhiều nhất sẽ làm nội vụ gì đó, dưỡng lão tại Tinh Cực thánh địa, nếu như đánh thua, vậy đừng nói, nhưng mà bất kể như thế nào, chúng ta về sau... Chỉ sợ không có bao nhiêu cơ hội gặp nhau..

Tô Nhã chẳng biết tại sao đột nhiên sinh ra dự cảm như vậy, mà nàng dự cảm cũng hết sức chính xác.

Lâm Minh trầm mặc không nói, Tô Nhã nói không sai, hắn nhiều nhất chỉ ở Tu La Lộ thêm hai mươi năm, hai mươi năm sau diễn ra thí luyện cuối cùng, hắn sẽ rời khỏi Tu La Lộ, trở lại Thần Vực.

Thần Vực mới là cố thổ của Lâm Minh.

Dù là Lâm Minh biết rõ Nhân tộc đại kiếp nạn sẽ thập phần thảm thiết, thậm chí hắn ở trong đại kiếp có thể giống như lục bình không rễ, căn bản không làm được cái gì, nhưng mà Lâm Minh phải quay về.

Nhân tộc là gốc của Lâm Minh.

- Ân... Ta hiểu, bảo trọng...

Tô Nhã thở dài một hơi, giống như lúc này tiều tụy rất nhiều, Lâm Minh cùng và nàng chỉ có quan hệ hợp tác, không tính toán là bằng hữu, quan hệ nhạt như vậy khiến cho Tô Nhã căn bản không có tư cách mở miệng giữ lại cái gì, nghĩ tới từ biệt lần này sau này khó gặp lại, thậm chí khả năng dứt khoát không gặp lại, nghĩ tới đây Tô Nhã nội tâm thất lạc không hiểu.

Nàng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hâm mộ nhìn qua Tiểu Ma Tiên, không có nói gì...

Tiểu Ma Tiên hơi chậm lại, đột nhiên nàng cảm thấy Tô Nhã mà mình không thích gặp này dường như không có chán ghét như thế, nàng khẽ cắn bờ môi, ấp a ấp úng nói ra:

- Tô tiểu thư có lời gì không tiện sao? Nếu không ta sẽ tránh đi nhé?

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên phản ứng, Tô Nhã sững sờ lên, chợt thân mật cười nói:

- Không có gì nói, chúc ngươi và Lâm Minh sống cùng nhau đến răng long đầu bạc, hạnh phúc bình an, ngày sau con cháu đầy đàn, nhân trung long phượng...

Tô Nhã cuối cùng dùng lời lẽ chúc mừng của phàm nhân, mà thế giới võ giả chúc mừng cái gì đó sẽ không nói đến răng long đầu bạc, càng không nhắc tới con cháu, bởi vì võ giả tuổi thọ kéo dài, con cháu cũng không thể kéo dài tính mạng cho bọn họ, cũng không cần làm rạng rỡ tổ tông, thời điểm chúc phúc cũng chúc người ta đột phá cảnh giới, thực lực đại tiến.

Đột nhiên Tô Nhã nhắc rới răng long đầu bạc, hạnh phúc bình an, con cháu đầy đàn lạ lẫm, làm cho Tiểu Ma Tiên mặt đỏ lên, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng mà chợt nàng lại nghĩ đến chuyện gì đó thì than nhẹ.

Nàng cùng Lâm Minh khó có khả năng con cháu đầy đàn.

Chủng tộc càng cường đại, sanh con dưỡng cái lại càng gian nan, thần thú chính là như thế.

Đồng tộc thần thú kết hợp chưa hẳn sinh ra hậu đại, mà Tiểu Ma Tiên với tư cách bán phượng thể, nàng sinh ra chính là kỳ tích một tỷ năm không có một của Thần Vực.

Đến thế hệ của Tiểu Ma Tiên thì huyết mạch thần thú nhạt đi thật nhiều, nhưng mà kết hợp với Lâm Minh cũng không dễ dàng sinh dục, mặc dù không có gian na như sinh ra Tiểu Ma Tiên, nhưng mấy vạn năm hơn mười vạn năm không thể mang thai cũng không ly kỳ, thậm chí bết bát nhất cả đời không có con nối dõi.

Nghĩ tới đây Tiểu Ma Tiên cũng thương cảm không hiểu, nàng rất sợ kết quả như vậy.

Nàng rất muốn có một đứa con, một đưa con của nàng và Lâm Minh.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tâm ý tương thông, hắn đại khái biết Tiểu Ma Tiên đang suy nghĩ gì, cầm chặt tay của nàng...

... Lâm Minh từ biệt Tô Nhã, lại đi tới Thần Văn Sư công hội, cáo biệt Tô lão đầu cùng Tiết lão đầu.

Trừ chuyện đó ra hắn không kinh động ai khác, dù sao Lâm Minh bản thân mang theo tài phú quá lớn, dù phía sau hắn có sư phụ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hắn cũng không cho rằng sẽ không ai bí quá hóa liều bắt cóc hắn.

Hắn trong thần văn thất dùng Mộng Vũ dịch dung, thu Tiểu Ma Tiên vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, thông qua thông đạo che dấu của Thần Văn Sư công hội rời đi, hắn lẻn vào trong đám người đi trong bóng tối.

Nội Tu La Lộ to lớn, tinh không mênh mông, đất hoang khắp nơi.

Trong thế giới này không biết che dấu bao nhiêu thần tàng, lại mất đi bao nhiêu hào kiệt.

Lâm Minh cho Hỗn Nguyên Thiên Cung ngụy trang thành linh hạm, giống như lưu tinh vạch phá trời cao...

Chương 1655: Gặp lại Thần Miểu Thiên Tôn

Bên ngoài Táng Thần Lĩnh ở ngoại Tu La Lộ, mà ở ngoại Tu La Lộ phải vượt qua đại hoang mới đi tới được nơi này, nếu như là trực tiếp vượt qua thì dù là Thiên Tôn cũng không có thể lực này, Lâm Minh đương nhiên cũng không được.

Nhưng mà Lâm Minh trước đó dùng năm tỷ mua một khối Tu La lệnh, chỉ cần bằng vào Tu La lệnh này hắn có thể truyền tống tới ngoại Tu La Lộ. Từ lần trước rời khỏi Táng Thần Lĩnh bây giờ đã vượt qua hai ba chục năm rồi.

Nó vẫn là hiểm địa của Tu La Lộ, thí luyện giả lui tới muốn làm nhiệm vụ đều phải tìm người dẫn đường, nhưng dù vậy vẫn cửu tử nhất sinh.

Đương nhiên chuyện này đối với Lâm Minh mà nói tự nhiên không phải vấn đề gì.

Hắn cơ hồ bay thẳng tới Táng Thần Lĩnh, căn bản không có thứ gì ngăn cản được Lâm Minh.

Bay nửa canh giờ Lâm Minh đã đi tới Uổng Tử Cốc.

Tất cả không có thay đổi, cửa ra vào Uổng Tử Cốc vẫn là hỗn độn, chỉ có thể vào, không thể ra.

Lâm Minh không do dự thao túng Hỗn Nguyên Thiên Cung bay vào trong đó.

Sau khi vượt qua hỗn độn, Hỗn Nguyên Thiên Cung tựu giống như viên đá ném vào biển rộng, lặng yên không một tiếng động chui vào, không k1ch thích gợn sóng nào cả.

Vừa vào Uổng Tử Cốc thì Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên ở cùng một chỗ, quen việc dễ làm bay tới thần thú đại trận, Mà ở trong đó đúng là động phủ của Thần Miểu Thiên Tôn.

Nhưng mà đi vào trong động phủ thì nhìn thấy Thần Miểu Thiên Tôn thì nội tâm Lâm Minh co rúm lại.

Động phủ của Thần Miểu Thiên Tôn kiến tại giữa hai khối xương thần thú, vốn là trong động phủ. Thần Miểu Thiên Tôn dùng một khối hồn tinh phong ấn mình.

Nhưng mà bây giờ khối hồn tinh ẩn chứa tính mạng của Thần Miểu Thiên Tôn đã hoàn toàn rách nát, phía trên hồn tinh đầy vết rạn, rất nhiều chỗ chỉ là bột trắng, đây là sau khi năng lượng của hồn tinh biến mất nên biến thành bụi phấn.

Lau những bụi phấn này đi. rốt cuộc Lâm Minh nhìn thấy Thần Miểu Thiên Tôn trên hồn tinh.

Thần Miểu Thiên Tôn lúc này hai mắt nhắm nghiền, dung nhan già nua khô héo, giống như cây khô sắp mục nát.

Thân thể của hắn đã không còn chút hào quang nào cả. Cũng không có tánh mạng chấn động, chẳng khác gì người chết.

- Thần Miểu gia gia...

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy một màn này thì trong nội tâm co lại, sợ hãi kêu lên, chón năm trong Uổng Tử Cốc sớm chiều ở chung với Thần Miểu Thiên Tôn. Tiểu Ma Tiên vẫn gọi Thần Miểu Thiên Tôn là lão gia gia.

Lâm Minh có chút nhíu mày, hắn ngưng mắt nhìn qua Thần Miểu Thiên Tôn thật lâu và chậm rãi cầm Dưỡng Hồn Đan do mình luyện chế ra.

Dưỡng Hồn Đan này cũng tiêu hao hai ức tài liệu của Lâm Minh, là đan dược cực hạn trước mắt Lâm Minh có thể luyện chế.

Dẫn đạo tinh khí trong đan dược tẩm bổ linh hồn của hắn, dẫn đạo vào tron hồn tinh và dung nhập vào cơ thể rách nát của Thần Miểu Thiên Tôn.

Lâm Minh cảm giác, Thần Miểu Thiên Tôn cũng chưa tử vong, hắn đang tiến vào trạng thái chết giả, chuyển toàn bộ hoạt động tính mạng về còn bằng không.

Loại trạng thái này, kỳ thật không chết cũng gần chết rồi, cũng không có chênh lệch quá nhiều.

Lâm Minh luyện chế Dưỡng Hồn Đan ra, dù sao cũng là đan dược tiếp cận vô thượng thần đan, cho dù là một đám tinh khí đều thập phần khó được, cơ hồ đánh mất hết tất cả năng lượng trong hồn tinh, sau khi được tẩm bổ tinh khí thì sáng bóng một chút.

Nhưng mà bản thân Thần Miểu Thiên Tôn vẫn nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

Lâm Minh phi thường kiên nhẫn, từng chút năng lượng trong Dưỡng Hồn Đan rót vào trong thần hồn của hắn, đạo năng lượng này giống như sợi tóc rất nhỏ, hắn làm như vậy, là sợ hãi thân thể rách nát của Thần Miểu Thiên Tôn căn bản không chịu nổi quá nhiều năng lượng.

Quá trình này diễn ra suốt một ngày.

Thẳng đến khi lực lượng linh hồn của Dưỡng Hồn Đan tiêu hao hết một phần năm năng lượng, mí mắt của Thần Miểu Thiên Tôn đột nhiên rung động rất nhỏ.

Nhưng mà động tác nhỏ này lại làm cho Tiểu Ma Tiên vui mừng.

- Lâm ca!

- Nhìn thấy...

Thần sắc Lâm Minh vô cùng chuyên chú, động tác tay không chần chờ chút nào, năng lượng rót vào rất vững vàng.

Đúng vào lúc này bên tai Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên có giọng nói già nua vang lên.

- Các ngươi... Rốt cuộc đã trở về...

Thần Miểu Thiên Tôn chậm rãi mở hai mắt ra, dường như bởi vì linh hồn lực tiêu hao quá đột, con mắt của hắn khó mở ra hoàn toàn.

Tuy hắn khôi phục ý thức, nhưng mà tính mạng như đèn cầy trước gió, ngay cả khí tức và uy nghiêm của Thiên Tôn cũng tiêu tán rất nhiều, dường như Thần Miểu Thiên Tôn lúc này là lão giả gần đất xa trời.

- Dưỡng Hồn Đan tiếp cận vô thượng thần đan sao... Cho ta... Nhưng lại lãng phí ah...

Thần Miểu Thiên Tôn than nhẹ một tiếng giống như thấy được chuyện ngoài ý muốn.

- Thần Miểu gia gia, ngươi sao không có ý niệm sống sót như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù sao?

Tiểu Ma Tiên có chút oán trách nói ra.

- Báo thù? Quá xa xôi...

Thần Miểu Thiên Tôn hai mắt khép lại, dường như đang mệt mỏi, cừu nhân của hắn là cường giả Chân Thần, dùng năng lực của hắn không có khả năng báo thù.

Cho dù là Lâm Minh, Thần Miểu Thiên Tôn cũng không trông cậy nhờ vào Lâm Minh báo thù, dù hắn tin tưởng Lâm Minh có thể đột phá Chân Thần, nhưng mà cũng cần thời gian quá lâu, hơn nữa dù là Chân Thân, Lâm Minh cần gì liều mạng liều sống liều chết với Thần Hư Thiên Tôn chứ?

Thần Miểu Thiên Tôn đã sớm bỏ qua suy nghĩ báo thù rồi.

- Đan dược này ngươi có từ đâu?

Thần Miểu Thiên Tôn nhìn qua Lâm Minh, dù hắn biết rõ thực lực của Lâm Minh nhưng mà tu vị của Lâm Minh có hạn, hắn muốn tìm một viên Dưỡng Hồn Đan tiếp cận vô thượng thần đan thập phần khó khăn, táng gia bại sản cũng không hẳn không thể.

- Vãn bối tự luyện chế.

Lâm Minh nói ra.

- Cái gì?

Lâm Minh nói ra lời này thì vẻ mặt Thần Miểu Thiên Tôn chấn động.

- Tự luyện chế... Ngươi...

Thần Miểu Thiên Tôn không tưởng tượng nổi nhìn qua Lâm Minh, vào lúc này không tin vào lỗ tai của mình.

- Viên thuốc này... Luyện dược sư cấp Đại Giới Giới Vương cũng chưa dám nói mình luyện ra được... Hơn nữa trên đó... Còn gia trì thần văn thuật...

Thần Miểu Thiên Tôn là Hồn Tộc Thiên Tôn, tự nhiên cũng hiểu thần văn thuật, liếc nhìn ra thần văn thuật trên đó không phải là người bình thường có thể làm ra được.

Lâm Minh lại giải thích như thế, mà lúc này Thần Miểu Thiên Tôn cũng không có ý đi tìm hiểu, hắn thở dài một hơi nói ra:

- Tính toán... Từ khi ngươi phá giải thần thú đại trận mà một trăm tỷ năm qua không ai phá được... Trên người của ngươi phát sinh cái gì... Đều không kỳ quái...

Thần Miểu Thiên Tôn dùng ngữ khí chậm chạp nói ra, dường như nói chuyện cũng tiêu hao nhiều nguyên khí của hắn.

Lâm Minh dò xét tình huống của Thần Miểu Thiên Tôn, rốt cục không thể không tiếp nhận sự thật, mặc dù là Dưỡng Hồn Đan cũng không thể cứu mạng của Thần Miểu Thiên Tôn...

Tánh mạng hắn đã hoàn toàn rách nát, cho dù dược lực của Dưỡng

Hồn Đan nhiều nhất chỉ kéo dài mấy ngàn năm, dù Lâm Minh tiếp tục luyện chế Dưỡng Hồn Đan cho Thần Miểu Thiên Tôn, tuổi thọ của hắn chỉ vạn năm mà thôi, không có khả năng lại gia tăng.

Mà vạn năm này tăng thêm thống khổ cho Thần Miểu Thiên Tôn a.

Hắn vẫn sinh hoạt trong bóng tối, cô tịch sống thêm vạn năm, lại có ý nghĩa gì?

Nếu như không giết Thần Hư Hồn Đế, hắn vĩnh viễn còn lâu mới ra ngoài được.

Mà Thần Hư Hồn Đế thân phận Chân Thần, khiến cho Lâm Minh cũng không có nắm chắc trước khi Thần Miểu Thiên Tôn hồn phi phách tán đánh chết hắn.

Nghĩ tới đây Lâm Minh đột nhiên dừng lại, hắn đưa ra quyết định.

- Lâm ca, ngươi như thế nào...

Tiểu Ma Tiên khó hiểu.

Lâm Minh do dự rất lâu, đột nhiên mở miệng nói ra:

- Thần Miểu tiền bối, vãn bối có một thần khí, có thể dung nạp linh hồn của ngươi, nhưng chỉ là linh hồn, thân thể của ngươi chỉ sợ phải bỏ qua rồi.

Lâm Minh nói thần khí, đương nhiên là ma phương.

Hồn Tộc cũng có thân thể, nhưng mà thân thể của bọn họ không cách nào tu luyện, tác dụng duy nhất chính là chịu tải linh hồn.

Lâm Minh bảo Thần Miểu Thiên Tôn bỏ qua thân thể, dùng ma phương phong ấn linh hồn của hắn, khiến hắn lâm vào ngủ say, thẳng đến khi bản thân mình đủ cường đại, có lẽ có cơ hội vãn hồi tính mạng của Thần Miểu thì khi đó sẽ tìm cho hắn một bộ thân thể.

Cùng lắm thì cho Thần Miểu Thiên Tôn nhìn tận mắt tương lai mình báo thù cho hắn.

Chết cũng nhắm mắt.

- Thần khí?

Thần Miểu Thiên Tôn có chút kinh ngạc, hắn ẩn ẩn cảm giác được Lâm Minh nói thần khí chỉ sợ là bí mật lớn nhất của hắn, có thể gọi là thần khí, tự nhiên không phải thứ bình thường, ít nhất cũng là Chân Thần luyện ra.

Nhưng mà hắn thở dài:

- Vô dụng, dù chỉ có linh hồn thì khi ra khỏi Uổng Tử Cốc, cũng sẽ bị ca ca ta cảm ứng được, hắn chạy tới thì các ngươi chết chắc...

- Có thể thử xem...

Lâm Minh đối với ma mới có cực độ tự tin, qua nhiều năm như vậy, hắn đã xác nhận, ma phương tuyệt đối là vượt qua cấp chân thần thứ đồ vật.

Ma phương chính là một thế giới, siêu thoát tất cả quy tắc.

Mặc kệ người nào chế định quy tắc cũng không thể ước thúc. Ngoại lệ duy nhất chính là chủ nhân Tu La Lộ, hắn sáng tạo Tu La Lộ chú định quy tắc, hắn sáng tạo tất cả, ma phương không thể trái lại, chỉ ngang bằng.

Lâm Minh không nghĩ tới Thần Hư Hồn Đế có thể đánh đồng với chủ nhân Tu La Lộ.

Về phần nói bí mật ma phương cho Thần Miểu Thiên Tôn nghe, sau khi linh hồn của hắn đi vào sẽ ngủ say, đối phương cũng không có khả năng tiết lộ ra ngoài, cho nên Lâm Minh không lo lắng.

Lâm Minh nghĩ như vậy ngón tay điểm vào nội thế giới, một khối lập phương màu đen xuất hiện, nó xoay tròn trên bầu trời.

Nhìn thấy khối lập phương màu đen này, đột nhiên nội tâm Thần Miểu Thiên Tôn chấn động.

Hắn vốn hấp hối, lúc này lại khôi phục tinh thần rất nhiều, hắn kinh ngạc nhìn qua ma phương gần trong gang tấc, cả kinh không nói nên lời.

Ánh mắt hắn mở to ra, sau khi nhìn chằm chằm vào ma phương thật lâu, thì thào nói ra:

- Làm sao có thể... Đồ vật này... Đây chẳng lẽ là...

Nhìn thấy Thần Miểu Thiên Tôn phản ứng như thế, nội tâm Lâm Minh sững sờ, hỏi ngược lại:

- Tiền bối chẳng lẽ nhận ra thần vật này?

Chương 1656: Truyền thuyết Hồn tộc

Thần Miểu Thiên Tôn dường như đang đắm chìm trong hồi ức, hắn nhắm mắt minh thần, suy tư thật lâu và chậm rãi nói ra:

- Ta cũng không xác định... Nhưng vật này ta không có nhìn lầm, hẳn là Hồn Tộc Thánh Điển ghi lại ghi lại Vĩnh Sinh Chi Thạch, người có tảng đá này linh hồn bất tử, vĩnh sinh bất hủ...

- Hồn Tộc Thánh Điển...

Lâm Minh thì thào nói ra, hắn cẩn thận hồi tưởng một phen, ẩn ẩn nhớ lại đúng là có thứ này.

Lâm Minh thôn phệ trí nhớ của Chúc Xuyên là tà ác Thần Văn Sư, mà những Thần Văn Sư này xuất thân Hồn tộc, bọn họ thậm chí xem qua bản phục chế của Hồn Tộc Thánh Điển, biết rõ một ít chuyện ghi bên trong. Nhưng bởi vì không có trợ giúp Lâm Minh tu luyện thần văn thuật cho nên không có đi nghiên cứu, nhưng cũng không có bỏ qua.

Hôm nay Thần Miểu Thiên Tôn nhắc tới, Lâm Minh liền cẩn thận đọc trí nhớ về Hồn Tộc Thánh Điển này.

Hồn Tộc Thánh Điển có thể nói là thần bí nhất của Hồn tộc, nó ghi lại pháp điển huyền ảo, cũng không cách nào khảo chứng nó là của đại năng nào của hồn tộc làm ra, Hồn Tộc Thánh Điển ghi lại rất nhiều chuyện, những chuyện này có chút là về bí mật thế giới, có chú giải về pháp tắc, còn có tiên đoán về thiên địa đại thế, về sau những chuyện này được nghiệm chứng là đúng!

Hồn Tộc Thánh Điển vốn không biết tung tích ở đâu, tục truyền nghe thấy nằm trong tay Hồn Đế của Hồn tộc. Mà những thứ nằm trong tay Hồn tộc khác chỉ là bản phục chế.

Nhưng dù là bản phục chế cũng không phải ai cũng có thể đọc nó, dù sao nó có quan hệ tới đại vận của Hồn tộc, phi thường ly kỳ huyền diệu, võ giả Hồn tộc bình thường còn không biết về Hồn

Tộc Thánh Điển.

Chúc Xuyên loại nhân vật này chỉ thoáng tiếp xúc mà thôi.

Bản phục chế của Hồn Tộc Thánh Điển chỉ có phục chế bí bật thế giới của Hồn Tộc Thánh Điển bản gốc, miêu tả thiên địa đại thế và pháp tắc thì không có.

Cho nên bản phục chế Hồn tộc thánh điển có giá trị không gì sánh kịp.

Trong quan niệm của Chúc Xuyên thì mọi người có được thực bản của Hồn Tộc Thánh Điển, lại có thiên phú xuất chúng, tu luyện pháp tắc bên trong Hồn Tộc Thánh Điển có thể căn cứ vào Hồn Tộc Thánh Điển xu cát tị hung. Nắm giữ thiên địa đại thế thì đương nhiên có thể trở thành chí tôn rồi.

Thần Miểu Thiên Tôn lúc này kinh ngạc nhìn vào ma phương.

Ma phương này có vẻ ngoài quá đặc thù, đường vân, khí tức của nó khiến võ giả Hồn tộc sợ hãi từ trong linh hồn, nó giống như đúc Vĩnh Sinh Chi Thạch ghi lại trong Hồn Tộc Thánh Điển.

Mà Hồn tộc bị khí tức này áp bách bỏ qua cảnh giới, bỏ qua tu vị. Chỉ cần đứng ở trước mặt ma phương màu xám này cũng cảm giác khối lập phương này chứa tể linh hồn của mình, không cách nào phản kháng!

Tất cả những điểm này cho thấy suy đoán của hắn là thật.

- Thật không nghĩ tới thời điểm ta sắp chết còn có cơ hội nhìn thấy thần vật này, cả đời của ta phong vân một cõi, tuổi giác thì lâm vào kết cục này, trong lúc tuyệt vọng lại gặp được Vĩnh Sinh Chi Thạch... Đúng là thay đổi thật nhanh, đáng tiếc, cuối đời ta nhìn thấy Vĩnh Sinh Chi Thạch nhưng tính mạng của ta gần tới lúc chấm dứt...

Thần Miểu Thiên Tôn nói tới đây khổ thán một tiếng, hắn nhìn qua Lâm Minh đầy dị sắc.

- Tiểu bối... Xem ra ngươi đạt được Vĩnh Sinh Chi Thạch này thời gian không ngắn, thậm chí thành tựu của ngươi bây giờ hơn phân nửa có quan hệ lớn tới Vĩnh Sinh Chi Thạch, ngươi nên biết Vĩnh Sinh Chi Thạch rất trân quý, nhưng ngươi lấy ra trước mặt ta sẽ không sợ không có suy yếu như ngươi nghĩ, có năng lực lấy nó từ tay của ngươi sao?

Đột nhiên Thần Miểu Thiên Tôn ý vị thâm trường nói ra lời này, Tiểu Ma Tiên nghe xong nội tâm co rúm.

Dù sao Thiên Tôn cho người ta áp bách quá lớn, cho dù là Thiên Tôn sắp chết cũng có áp lực khổng lồ, giống như phàm nhân đối mặt lão hổ bị thương vậy.

Lâm Minh trầm giọng nói:

- Thần Miểu tiền bối nói giỡn, vẫn bối có thể cảm giác được ngươi thật sự dầu hết đèn tắt, ngươi căn bản không có lý do ngụy trang suy yếu như vậy, nếu ngươi có năng lực đánh chết ta, ngươi ngụy trang cũng không có ý nghĩa, trái lạ, nếu như ngươi có năng lực đánh chết ta, hơn nữa còn ngấp nghé bí mật của ta, vậy ngươi sẽ không cần ngụy trang, trực tiếp giế t chết ta là được, thậm chí ngươi căn bản không cần chờ tới bây giờ, thời điểm lần đầu tiên ta đi vào Uổng Tử Cốc và khám phá ra bí mật thần thú đại trạn, ngươi có thể ra tay với ta, khi đó ta suy yếu, mà ngươi càng mạnh hơn nữa...

Lâm Minh phân tích những chuyện này, giọng nói rất trấn định, nhưng mà nội tâm của hắn vẫn bảo trì cảnh giác.

Kỳ thật ngay cả Thần Miểu Thiên Tôn hiện tại cũng thâm bất khả trắc, Lâm Minh dù nói thực lực bản thân có thể địch lại Đại Giới Giới Vương, nhưng mà trong Uổng Tử Cốc hoàn cảnh đặc thù này, Lâm Minh có thể lợi dụng trận pháp trong Uổng Tử Cốc, bằng vào lý giải thần văn phù và Tu La Thiên Đạo hắn có thể ở trong tay Đại Giới Giới Vương tìm được một đường sinh cơ.

Thiên Tôn nghe thì kh ủng bố, nhưng chỉ cao hơn Đại Giới Giới Vương một đại cảnh giới mà thôi.

Dù Thần Miểu Thiên Tôn đã dầu cạn đèn tắt có thể vượt qua Đại Giới Giới Vương sao?

Trọng yếu nhất là, Lâm Minh có đòn sát thủ ma phương, đối với Thần Miểu Thiên Tôn thân thể khô bại chỉ còn thần hồn này thì ma phương chính là thiên địch!

Chính vì cam đoan như thế, Lâm Minh mới dám lấy ma phương ra, nếu không, Lâm Minh bảo hệ bí mật ma phương tới mức tận cùng, đây là bí mật to lớn nhất, trừ Tiểu Ma Tiên cùng Mộ Thiên Tuyết ra, căn bản không ai biết rõ.

Thần Miểu Thiên Tôn nhìn qua Lâm Minh thật sâu, nói ra:

- Ngươi đúng là can đảm... Vì cứu ta mà không tiếc bốc lên phong hiểm như vậy. Khoản nhân tình này, ta ghi nhớ...

Thần Miểu Thiên Tôn ngữ điệu chậm chạp, hắn vốn là nhân vật tuyệt đỉnh, sẽ rất ít khi hứa hẹn trịnh trọng như vậy.

- Ta không nghĩ tới, ngươi thậm chí có được Vĩnh Sinh Chi Thạch, có lẽ thật sự có thể khiến ta khôi phục... Nếu ta khôi phục lại sẽ toàn tâm toàn ý giúp ngươi.

Thần Miểu Thiên Tôn nói ra lời này khí lực đã cạn, linh hồn chấn động bắt đầu không ổn định, hắn xác thực quá suy yếu, dù có Dưỡng Hồn Đan ủng hộ, cũng không cách nào nói quá yếu.

- Tiền bối, Hồn Tộc Thánh Điển có ghi về Vĩnh Sinh Chi Thạch không?

Lâm Minh từ trong trí nhớ Chúc Xuyên tìm được nội dung về Hồn Tộc Thánh Điển ít đến thương cảm, cho nên hỏi thăm.

Thần Miểu Thiên Tôn trầm ngâm trong chốc lát, dường như khôi phục được một ít nguyên khí, mới dùng ngữ điệu chậm rãi nói:

- Hồn Tộc Thánh Điển ghi lại nếu đạt được ma phương, lại tu luyện Hồn Tộc Thiên Đạo trong Hồn Tộc Thánh Điển tới cảnh giới cao nhất, lại thỏa mãn một số điều kiện thì có một phần khả năng khống chế lực lượng cường đại nhất thế gian, vĩnh sinh bất hủ...

- Vĩnh sinh bất hủ a!

Lâm Minh thì thào nói ra, vĩnh sinh là mộng tượng lớn nhất của sinh vật có trí tuệ trong vũ trụ, võ giả càng truy đuổi nó.

Theo ý nào đó mà nói, võ giả sở dĩ mạo hiểm tính mạng như vậy và lấy động lực truy cầu tu vị cao hơn, một là thỏa mãn cảm giác cao cao tại thượng do thực lực mang lại, một chính là khao khát sống được lâu hơn!

Tu vị càng cao, tuổi thọ càng dài, chuyện này với võ giả mà nói là hấp dẫn trí mạng.

Mặc dù là Lâm Minh cũng hướng tới.

Đã từng phong vân một cõi, đã từng trấn áp chư thiên, đã từng áp đảo chúng sinh, đã từng huy hoàng vô hạn, vô hạn mạnh mẽ, hưởng thụ nhân sinh, có ai nguyện ý cuối cùng bị thời gian đánh bại, già yếu sau đó biến thành bụi đất?

Anh hùng mạt lộ, hồng phấn khô lâu, tưởng tượng sau khi tử vong là một thế giới cô tịch lạnh lẽo, trong lòng mỗi người sợ hãi khó hình dung

Trên thế giới này Lâm Minh biết rõ người mạnh nhất chính là chủ nhân Tu La Lộ, Lâm Minh không biết chủ nhân Tu La Lộ phải chăng đột phá giới hạn vĩnh sinh hay không, hiện tại hắn sống hay chết, đang ở nơi hẻo lánh nào?

Mặc kệ chủ nhân Tu La Lộ có đột phá vĩnh sinh hay không, không hề nghi ngờ vĩnh sinh khó hơn lên trời, mà bây giờ Thần Miểu Thiên Tôn lại nói Hồn Tộc Thánh Điển có ghi lại phương pháp vĩnh sinh, chuyện này khiến Lâm Minh kinh hãi.

Hắn định hỏi Thần Miểu Thiên Tôn có quan hệ tới nội dung của Hồn Tộc Thánh Điển, nhưng mà Thần Miểu Thiên Tôn nhìn thấy Hồn Tộc Thánh Điển chỉ là bản phục chế, bản gốc đã sớm không rõ tung tích.

Cho nên Thần Miểu Thiên Tôn không nói rõ ràng, muốn đạt tới cảnh giới Vĩnh Sinh trừ có được ma phương, cũng phải luyện thành Hồn tộc Thiên Đạo ghi trong Hồn Tộc Thánh Điển, còn cần điều kiện gì đó.

...

Sau khi nói chuyện với Thần Miểu Thiên Tôn chấm dứt, Lâm Minh dùng ba ngày rót tinh khí Dưỡng Hồn Đan cho Thần Miểu Thiên Tôn, rồi sau đó Lâm Minh đánh nát hồn tinh không chịu nổi này, mang linh hồn Thần Miểu Thiên Tôn thu vào trong ma phương, phong ấn bên trong

Linh hồn của Thần Miểu Thiên Tôn lâm vào trạng thái hôn mê, tánh mạng bất động trong ma phương.

Sau khi làm xong tất cả, Lâm Minh cũng không có trực tiếp rời khỏi Uổng Tử Cốc, mà là ở lại trong Uổng Tử Cốc.

Lâm Minh còn có nhiều chuyện cần làm.

Tu luyện tới Thần Quân cảnh hậu kỳ rất khó một lần làm xong, Lâm Minh cần từ từ củng cố tu vị lên, tiếp theo đánh vững trụ cột.

Đồng thời Lâm Minh cũng cần tinh luyện thần văn thuật cùng thuật luyện đan, vì luyện chế Tham Lang Thiên Châu và ứng phó thí luyện cuối cùng, đột phá đạo cung thứ hai!

Tất cả những chuyện này cần thời gian.

Mà Uổng Tử Cốc là nơi duy nhất Lâm Minh biết có thể cải biến tốc độ thời gian trôi qua lại không vặn vẹo pháp tắc, tu luyện ở chỗ này là thích hợp nhất.

Cứ như vậy Lâm Minh lấy Hỗn Nguyên Thiên Cung ra, lại ở cùng với Tiểu Ma Tiên, bắt đầu bế quan trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Tu luyện không có thời gian, một năm một năm lặng lẽ trôi qua.

Lâm Minh dùng năm tỷ điểm tích lũy lúc trước mua sắm rất nhiều tài liệu trong Thần Văn Sư công hội, mà những tài liệu này Lâm Minh dùng vào luyện thần văn thuật và luyện đan thuật.

Lâm Minh cần phải đi thí luyện cuối cùng, hắn cần chế tác những thần văn phù mạnh mẽ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Chương 1657: Thái cổ cấm địa

Trong Uổng Tử Cốc, mười lăm năm trôi qua thật nhanh.

Một ngày này trong Uổng Tử Cốc hỏa diễm màu đen ngập trời, trong thần thú đại trận có hỏa diễm hừng hực bốc cháy lên cao.

Trong biển lửa này có một con Phượng Hoàng rít gào, nó bay trên không trung mấy lần, đột nhiên đáp xuống và nổ tung.

Trong hỏa diễm phong bạo này có một thiếu nữ áo đen đang giãn thân thể, đang đùa nghịch hỏa diễm như hỏa diễm linh tinh vậy.

Thiếu nữ áo đen này là Tiểu Ma Tiên.

Thời gian mười lăm năm nàng vượt qua Lâm Minh một bước, bước vào Thần Quân hậu kỳ!

Mà Lâm Minh bởi vì nghiên cứu thần văn phù, pháp thể song tu, hơn nữa còn luyện chế đan dược, cuối cùng là tu luyện hệ thống tụ nguyên, so ra kém Tiểu Ma Tiên.

- Lâm ca, ta đột phá!

Sau khi tất cả hỏa diễm thu liễm, Tiểu Ma Tiên vui vẻ cười rộ lên, bây giờ trong thí luyện cuối cùng, nàng có thể giúp Lâm Minh nhiều hơn.

Đột phá Thần Quân hậu kỳ, cộng thêm phượng hoàng niết bàn đầu tiên, tuy thực lực của Tiểu Ma Tiên chỉ kém Lâm Minh một chút, nhưng mà đối mặt với Giới Vương thực lực yếu thì không thành vấn đề.

- Quá tốt!

Lâm Minh vô cùng cao hứng, hắn nói ra:

- Thần văn phù cũng thuật luyện đan của ta đã được rồi, luyện chế

Tham Lang Thiên Châu cũng có thêm lý giải... Thời điểm này đi ra ngoài ta ý định đột phá đạo cung thứ hai, về sau lại tiếp tục bế quan, tranh thủ thời gian trước khi thí luyện cuối cùng đột phá Thần Quân hậu kỳ!

Lâm Minh trong khi nói chuyện, lấy vài loại tài liệu trân quý trong tu di giới ra.

Long Diên Thảo cùng Ngọc Long Giác hai chủng linh bảo long tộc đặt chung với nhau, tản mát khí tức long tộc đậm đặc. Quấn vào nhau trong hư không, mơ hồ có một con Ngọc Long và cổ bích linh long gào thét

Mà Thôn Thiên Xà Đảm bị k1ch thích nên cuồng bạo, khí tức man hoang nồng đậm tỏa ra ngoài.

Trong hư không xuất hiện một hư ảnh cự xà to lớn, toàn thân có lân phiến màu bạc che phủ nhiều tầng, cái lưỡi rắn vung vẫy trước mặt hai con cự long này.

Mà Viễn Cổ Ngọc Tủy thì yên tĩnh, vẫn tỏa ra hào quang màu vàng đất, giống như huyền quy bất động.

Nhìn thấy trong tu di giới bảo quang nồng đậm, Lâm Minh âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Mỗi tài liệu trong đó là hắn nhọc lòng tìm kiếm. Hiện tại cuối cùng chỉ còn lại bước luyện chế Tham Lang Thiên Châu mà thôi.

- Lâm ca, bây giờ không phải có thể luyện chế Tham Lang Thiên Châu sao?

Nhìn qua tu di giới bảo quang nồng đậm, trong lòng Tiểu Ma Tiên ẩn ẩn có chờ mong.

Nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tiểu Ma Tiên. Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không có nhanh như vậy. Đạo Cung Cửu Tinh mỗi một đạo cung đều không tầm thường, thậm chí phương pháp trùng kích cũng khác nau. Bởi vì Đạo Cung Cửu Tinh, mỗi một ngôi sao đều đại biểu pháp tắc vũ trụ khác nhau. Nhất định phải phối hợp với chân ý của nó mới có thể chính thức luyện hóa thành đan dược được, sau đó lại trùng kích.

Tiểu Ma Tiên nhíu mày một cái, nàng nói:

- Nhưng mà Lâm ca ngươi trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh Phá Quân Tinh thì không có phức tạp như vậy, dựa vào sự tàn nhẫn là phá tan...

- Còn không phức tạp sao?

Lâm Minh khẽ cười một tiếng, nhớ tới lúc hắn lần đầu đột phá Đạo Cung Cửu Tinh có chuẩn bị rất nhiều, không thể nói là dễ dàng được.

- Đạo cung đầu tiên của Đạo Cung Cửu Tinh vốn dùng đại đế chi tâm trong Vạn Cổ Ma Khanh làm chăn đệm, nếu không có tinh hoa của Hồng Mông linh châu làm chủ dược trùng kích, cuối cùng còn ỷ lại phượng hoàng nguyên âm mà ngươi cho ta mới miễn cưỡng đánh vỡ giam cầm thiên địa, trùng kích Phá Quân Tinh, trong đạo tràng đại hoang Táng Thần Lĩnh có tuyệt sát trận cũng gia tăng sát phạt cho ta, cho nên thời điểm trùng kích Phá Quân Tinh bị Thiên Minh Tử đánh tan mới trùng kích thêm lần nữa. Hơn nữa sát lục chi khí rất khổng lồ, đối với trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh có trợ giúp cực kỳ to lớn.

Lâm Minh nhớ lại ngày đó trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh thì có quá nhiều biến đổi bất ngơ.f

Nhờ tuyệt địa sát khí nên hắn trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh Phá Quân Tinh dù không có trợ giúp trực tiếp, nhưng mà kỳ thật cũng xem như phù hợp sát tính của Phá Quân Tinh.

Hiện tại trùng kích đạo cung thú hai, cần làm tìm đối ứng với Tham Lam Tinh.

Nếu như là thiên địa pháp tắc chưa từng cải biến, đột phá Tham Lang Tinh cũng không khó khăn, nhưng mà hiện tại thì khác, dựa theo Thương Khung Phách Điển ghi lại về Tham Lang Tinh, Tham Lang Tinh có ý nghĩa là giảo hoạt tham lam, dưới Thiên Đạo quy tắc áp bách, Lâm Minh muốn đột phá Tham Lang Tinh Thiên Phạt đạo cung là không dễ dàng.

Hắn ý định dùng vũ trụ hồng hoang, thiên địa đại thế trấn áp Tham Lang Tinh giảo hoạt hay thay đổi này.

Mà luyện chế Tham Lang Thiên Châu cần đại thế phố hợp

Trong thần thú đại trận gió lạnh trận trận, Lâm Minh thần hồn hoàn toàn đắm chìm trong Thương Khung Phách Điển, hai tay xẹt qua hư không, dựa theo điển tịch ghi lại thì trong hư không linh lực tổ hợp thành sơn mạch, dòng sông, vũ trụ ngân hà các hình dáng...

Hắn đắm chìm trong tu luyện, hồn nhiên quên thời gian trôi qua như nước.

Một tháng trôi qua thật nhanh, Lâm Minh không ngừng cân nhắc phương pháp đột phá đạo cung thứ hai.

Hắn dùng lĩnh ngộ của mình về Thương Khung Phách Điển kết hợp với trí nhớ của Chúc Xuyên lưu lại và tìm bí cảnh trong nội Tu La Lộ thích hợp đột phá lên đạo cung thứ hai.

Sau khi tìm hiểu tới điểm mấu chốt, Lâm Minh mở mắt ra và xác định được mục tiêu.

- Tiên nhi, chúng ta đi ra ngoài!

Lâm Minh đột nhiên vươn người đứng dậy, nhìn Tiểu Ma Tiên nói ra.

- Ra khỏi Uổng Tử Cốc?

- Đúng, quay lại nội Tu La Lộ!

Lâm Minh quyết định thập phần quyết đoán, nói đi là đi, Tiểu Ma Tiên cũng không vấn đề gì, trực tiếp đuổi kịp Lâm Minh.

Lúc này đã trôi qua mười lăm năm, bên ngoài mới hơn một năm, Lâm Minh quay trở lại nội Tu La Lộ.

Mà mục tiêu của hắn là Vấn Thiên Cơ.

Lâm Minh từng ở Vấn Thiên Cơ tìm hiểu hai lần, một lần là tìm kiếm công pháp luyện thể Đạo Cung Cửu Tinh, một lần là tìm tá ác Thần Văn Sư như Chúc Xuyên.

Vấn Thiên Cơ không làm Lâm Minh thất vọng, cho ra tình báo phi thường chuẩn xác.

Cho nên Lâm Minh cũng tín nhiệm Vấn Thiên Cơ.

Vấn Thiên Cơ có tổng bộ trong Thần Văn Thành, lúc này đây Lâm Minh quay trở lại Thần Văn Thành không làm kinh động bất luận kẻ nào, hắn cho Tiểu Ma Tiên vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, sau khi dịch dung xong và đi vào.

Lâm Minh có Dịch Dung Thuật Thoát Thai Hoán Cốt Quyết, ngồn gốc từ Mộng Vũ của Thần Mộng Thiên Tôn, từ lúc Lâm Minh còn là Thần Biến hậu thì Dịch Dung Thuật của hắn có thể giấu diếm được Giới Vương.

Lúc ấy Lâm Minh tiến vào Táng Thần Lĩnh, đi từ cửa thành gặp Đế Tử Na Kỳ cùng Chu đại tiên sinh đi thoáng qua, mà Chu đại tiên sinh thi triển Địa Thị Thiên Thính Chi Thuật vẫn không tìm ra Lâm Minh, sau đó mới tiến vào trong Uổng Tử Cốc đuổi giết Lâm Minh, toàn quân bị diệt.

Hiện tại Lâm Minh thực lực đã tăng lên một đại cảnh giới, lại thi triển Thoát Thai Hoán Cốt Quyết càng không gì sánh nổi, mặc dù một ít Thiên Tôn yếu cũng chưa chắn thấy được.

Thời điểm này Lâm Minh an toàn, hắn rời khỏi Thần Văn Thành chỉ lưu lại phong thư, bảo Tiết lão đầu thay hắn giao cho hội trưởng Thần Văn Sư công hội, mình dưới tình huống không kinh động kẻ nào rời đi như vậy, dù sao hắn không dám cam đoan có một ít kẻ điên cuồng bắt cóc hắn, buộc hắn luyện chế thần văn phù đặc thù.

Bây giờ trở về thì Lâm Minh cũng không muốn lộ thân phận, miễn cho phiền toái.

Ánh trăng sáng tỏ, Lâm Minh một mình một người đi trên đường cái, thân ảnh của hắn bị ánh trăng kéo thật dài

Đi ngang qua Thần Văn Sư công hội, Lâm Minh dừng chân ở nơi này thật lâu, lúc này cửa hàng hai bên đã sớm đóng cửa, trên đường phố chỉ còn lại bóng người lờ mờ, trong đó cũng có Thần Văn Sư ra vào Thần Văn Sư công hội, bọn họ không có lưu ý Lâm Minh đứng ở đây, bọn họ chri xem Lâm Minh trở thành người muốn trở thành Thần Văn Sư, tiến vào Thần Văn Sư công hội mà thôi, mỗi ngày phía trước Thần Văn Sư công hội đều có không ít người trẻ tuổi mơ mộng hão huyền được làm Thần Văn Sư, bọn họ thường đừng ở đây thật lâu.

Từng cơn gió thổi qua, đêm trong Thần Văn Thành tiêu điều vài phần.

Nhưng mà cuối cùng Lâm Minh không có đi vào. Giống như Tô Nhã nói lần này phân biệt là vĩnh viễn.

Sương mù che khuất bóng đêm, Lâm Minh bước đi trên những viên gạch bóng loáng, càng đi càng xa.

...

Tổng bộ Vấn Thiên Cơ sừng sững tại trung ương của Thần Văn Thành.

Trong ánh trăng toàn lầu các này trở nên vô cùng thần bí.

Dọc theo bậc thang lầu các, lúc này đồng tử áo xanh đi ra, ngăn trước đường của Lâm Minh và giọng nói trầm ổn, thập phần khách khí nói:

- Các hạ mời tới, Thiên Cơ Các hiện tại đã qua thời gian công tác, các vị các lão đã nghỉ ngơi.

Thiên Cơ Các mỗi tầng đều có chủ sự, bị người gọi là Các lão.

Đứa bé giữ cửa này quyết tâm ngăn cản Lâm Minh đi lên lầu, hắn cười nhạt một tiếng, cầm một cái thẻ ra, đây là bằng chứng tiêu phí của Lâm Minh tại Vấn Thiên Cơ, không ký danh nhưng lại tượng trưng thân phận khách quý.

- Ta có chuyện trọng yếu, khả năng phải lên tầng cao nhất hỏi thăm...

Vấn Thiên Cơ, tầng càng cao thì tin tức càng đắt.

Đứa bé giữ cửa nhìn qua thẻ khách quý, do dự một chút vẫn mang Lâm Minh đi vào.

Lâm Minh đi thẳng lên tầng sáu Thiên Cơ Các, tiến vào một gian nhã thất, chờ một chốc lát thì cửa rèm có động tĩnh.

Một lão giả áo xanh chậm rãi đi tới, người này tinh thần quắc thước, ánh mắt lăng lệ, nói:

- Các vị các lão đã nghỉ ngơi, chỉ có ta ở tầng sáu này. Không biết vị công tử này cần hỏi thăm tin tức gì?

Các lão này đưa mắt nhìn, nhìn qua mặt Lâm Minh nhưng hắn không nhìn ra Lâm Minh dịch dung.

- Ta cũng muốn hỏi cấm khu trong thế giới Tu La Lộ.

Lâm Minh giọng nói chậm rãi.

- Địa phương nào?

Các lão này mí mắt nâng lên, không nhanh không chậm hỏi thăm.

- Âm Dương Tuyệt Cốc, Hoang Nhân Phần Mộ!

Lâm Minh nói ra từng chữ một.

Các lão này nghe xong hai cái tên này thân thể chấn động, nhìn qua Lâm Minh thật sâu, mí mắt rủ xuống, hô hấp trở nên nặng nề hơn.

- Hai nơi này là cấm khu sinh mệnh nguy hiểm nhất của Tu La Lộ, hơn nữa là nơi kiêng kỵ nhất... Ngươi quyết định cần?

- Ân.

Lâm Minh gật gật đầu.

- Tốt!

Thiên Cơ Các từ trước đến nay chỉ cung cấp tình báo, sẽ không khuyên bảo cố chủ cải biến quyết định gì, Lâm Minh muốn tình báo, bọn họ sẽ cung cấp.

Chương 1658: Vào tuyệt cốc (1)

Tu La Lộ có mấy hiểm địa nổi danh, ví dụ như Táng Thần Lĩnh cùng Uổng Tử Cốc, Phong Bạo Hải và Mê Tung Đảo...

Những nơi này dùng Uổng Tử Cốc nguy hiểm nhất, chỉ cần sau khi đi vào thì cho dù là Thiên Tôn đỉnh phong cũng không đi ra được.

Về phần Âm Dương Tuyệt Cốc cùng Hoang Nhân Phần Mộ, tên tuổi không bằng Uổng Tử Cốc, nhưng có một điểm là nó quỷ dị và thần bí, mọi người chỉ cần đi sâu vào trong đại hoang, nếu không có tình báo chuẩn xác thì không cách nào tìm được nó.

Bởi vì điểm này nên Lâm Minh phải hỏi thăm mới biết được.

Về phần nói Âm Dương Tuyệt Cốc cùng Hoang Nhân Phần Mộ nguy hiểm thì Lâm Minh không quá kiêng kỵ, hắn thông hiểu Tu La Thiên Đạo pháp tắc, đối với nguy hiểm trong Tu La Lộ có năng lực cảm ứng rất mạnh.

Các lão trầm tư một lát, nói ra:

- Về tin tức Âm Dương Tuyệt Cốc, cần tiền trả năm tỷ nguyên khí phù văn, hoặc là ba ức điểm tích lũy của Thần Văn Sư công hội...

Thiên Cơ Các bình thường đều thu nguyên khí phù văn là tiền thông dụng của Tu La Lộ làm phí tổn, nhưng dù sao tổng bộ của nó đặt ở Phù Văn Thành, Thần Văn Sư công hội điểm tích lũy có giá trị cao hơn.

Kỳ thật điểm tích lũy nói trắng ra chính là vật phẩm, dùng điểm tích lũy mua đồ chính là dùng vật đổi vật, Thần Văn Sư công hội phát ra mỗi điểm tích lũy đều đối ứng với tài liệu và vật phẩm trong kho hàng của Thần Văn Sư công hội, mà những tài liệu này cũng không thuộc về Thần Văn Sư công hội tất cả, chỉ cần có điểm tích lũy là có thể bị người ta mang đi.

Ba ức điểm tích lũy?

Lâm Minh khóe miệng co rúm lại, giá tiền này đắt hơn hai tin tức khác rất nhiều, ba ức điểm tích lũy. Đây đủ mua mấy kiện Thiên Tôn Linh Bảo, mà bản thân mình chỉ mua một tin tức.

Hắn nhìn qua Các lão, Các lão dường như biết suy nghĩ của Lâm Minh, nói:

- Có quan hệ tới Âm Dương Tuyệt Cốc rất ít người biết được. Thậm chí nó thường xuyên biến hóa vị trí. Chúng ta vì sưu tìm nó cũng trả giá cao lắm...

- Vấn Thiên Cơ chúng ta dùng thành tín làm gốc. Chưa bao giờ bán tình báo giả, cũng không thu giá cao lung tung, mỗi một tin tức đều đáng giá. Nếu điểm tích lũy của ngươi không đủ. Trước tiên có thể kiếm đủ thì tới hỏi thăm tin tức.

Giọng của lão giả đạm mạc, hiển nhiên là không chịu giảm giá chút nào.

- Tốt.

Lâm Minh gật gật đầu, đúng như lão giả này nói, Vấn Thiên Cơ bao nhiêu năm qua danh dự rất tốt, Lâm Minh mua sắm tin tức hai lần trước rất hài lòng.

Lâm Minh lấy ngọc giản điểm tích lũy ra, thanh toán ba ức.

Ba ức điểm tích lũy cũng không phải con số nhỏ, Lâm Minh nói cầm ra căn bản không cần thời gian chuẩn bị, làm cho Các lão cũng kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh. Giống như đang suy nghĩ thân phận của người trẻ tuổi này.

Sau khi thu hồi điểm tích lũy, Các lão cũng truyền âm.

- Thời điểm hồng nguyệt biến mất, nơi bàn lĩnh cự nhân nghỉ lại, biển cả đổ vào thâm uyên vô tận, đây là nơi ngươi cần tìm.

Một câu nói tối nghĩa xuất hiện trong đầu Lâm Minh.

Lâm Minh không khỏi sững sờ, nói:

- Hồng nguyệt? Bàn lĩnh cự nhân?

- Đúng, bàn lĩnh cự nhân,đây là một chủng tộc cổ xưa ở đại hoang, lớn lên giống người, kỳ thật chúng là thái cổ hung thú, chúng thân cao mười trượng, ấu thú trong tộc có thể chém nát sơn mạch, tổ tiên bọn chúng đã từng có huy hoàng qua, trong đó Bàn Lĩnh Cự Nhân Vương đanh ngang với thần thú, nhưng mà hiện tại đã xuống dốc, Âm Dương Tuyệt Cốc là nơi chúng thủ hộ, vì cái gì bọn chúng thủ hộ nơi đó thì không biết...

- Nếu ngươi tiến vào Âm Dương Tuyệt Cốc, đi tìm Bàn Lĩnh cực nhân là được, nhưng mà...

Các lão nói tới đây, lời nói xoay chuyển:

- Tuy bàn lĩnh cự nhân đã sớm không còn đáng sợ như năm xưa, nhưng mà chúng là những chiến sĩ cường đại, có thể lực địch Giới Vương bình thường, nhưng ngươi...

Các lão ung dung nhìn qua Lâm Minh, tu vị Lâm Minh thật sự quá yếu.

- Cảm ơn lời khuyên, cảnh báo.

Lâm Minh mỉm cười, đứng dậy, hung thú có năng lực Giới Vương bình thường, nếu quá nhiều thì quả thật có chút phiền toái. Nhưng Âm Dương Tuyệt Cốc nguy hiểm đa số là do nó nằm sâu trong đại hoang, quái vật ở đó quá cường đại...

...

Đại hoang, trên con đường khôn cùng.

Trong thế giới Tu La Lộ, thế hệ kinh tài tuyệt diễm tầng tầng lớp lớp, thậm chí Chân Thần cũng đã xuất hiện qua.

Nhưng mà chưa từng nghe nói có người nào đi tới cuối của đại hoang.

Lại nói đi tới cuối cùng có cái gì, không cách nào khảo chứng, thần thú đáng sợ, vô tận không gian phong bạo cùng bẫy rập thời gian khiến người ta chùn bước.

Thậm chí có người hoài nghi, ngoại Tu La Lộ và nội Tu La Lộ chính là hai vị diện, bị đại hoang hoàn toàn ngăn cách, câu này cũng chưa chắc là sai.

Nhưng mà cho dù là thiên kiêu hay cường giả Thiên Tôn, ai cũng có đi không về.

Lâm Minh mang theo Tiểu Ma Tiên phi hành tầng trời thấp, bay đi trong mười ngày.

Trong mười ngày bay vút qua không biết bao nhiêu núi cao, tuyệt địa. Cũng nhìn thấy từng màn chém giết huyết tinh ở đây.

Đây là thế giới coi trời bằng vung chân chính, chỉ có nắm đấm lớn mới là chân lý mạnh nhất.

Mười ngày sau, một đỉnh núi cao vút trong mây và sơn mạch to lớn xuất hiện trước mặt Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh.

Ngọn núi này cao hơn vạn trượng, phía trên có phong bạo vô tận. Thực lực kém đi vào trong đó hài cốt không còn.

- Đây là Hồng Nguyệt sơn mạch, là vùng núi mặt trời không thể chiếu sáng, cả thế giới Tu La Lộ chỉ có màn đêm...

Tiểu Ma Tiên cầm bàn tay thô ráp của Lâm Minh, chỉ vào ngọn núi trước mặt.

Đại hoang chính là thế giới hung tàn của Tu La Lộ, nơi này có chém giết khôn cùng, hoàn cảnh hiểm ác. Hơn nữa không giới hạn.

Cho nên địa đồ của đại hoang không cách nào hoàng chỉnh, các loại địa đồ địa hình cũng do các người mạo hiểm cường đại vẽ ra, nhưng bọn họ thường chết trong đại hoang.

Lâm Minh hao phí giá tiền lớn mua các địa đồ chấp vá lại với nhau, miễn cưỡng xem như hiểu rõ nhiều nơi của đại hoang.

Đầu tiên hắn biết rõ, Thiên Cơ Các nói câu đồng dao"Hồng Nguyệt biến mất" là cái gì, nói chính là -- Hồng Nguyệt sơn mạch.

Bọn họ phải tới đó tìm bàn lĩnh cự nhân.

Bàn lĩnh cự nhân là một trong nhiều loại hung thú đáng sợ của đại hoang, thân cao như núi nhỏ, trong truyền thuyết bàn lĩnh cự nhân có thể bằng thân thể cường đại chém giết thần thú.

Lâm Minh yên lặng tế Hỗn Nguyên Thiên Cung ra.

Xoát --

Hỗn Nguyên Thiên Cung nhỏ như lòng bàn tay bành trướng. qua một lát tỏa ra Hồng Mông chi khí, một vòng xoáy hiện ra.

Uy áp vô biên vô hạn tỏa ra ngoài.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, lập tức đi vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Dù sao Hồng Nguyệt sơn mạch vô cùng quỷ dị. Trên cao có cương phong có được lực xé rách cực kỳ cường đại.

Hơn nữa bên trong còn xen lẫn các lực lượng quái dị. Một ít mạo hiểm giả tiến vào trong đó, hồn phách không ổn định sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên người đi vào Hồng Nguyệt sơn mạch thường không nói được tỉ mỉ.

Vì ngăn chuyện ngoài ý muốn. Trực tiếp dùng Hỗn Nguyên Thiên Cung mở đường là lựa chọn sáng suốt nhất.

Chương 1659: Vào tuyệt cốc (2)

Oanh --

Hỗn Nguyên Thiên Cung đột ngột mọc lên trên mặt đất, từng ký hiệu ma văn hiện ra trong hư không, dùng Hồng Mông chi khí mở đường.

Nó bay tới chỗ cao của Hồng Nguyệt sơn mạch.

Chỉ chốc lát sau, Hỗn Nguyên Thiên Cung chấn động giống như có sóng biển to lớn ập vào

- Quả nhiên có cổ quái.

Tâm niệm khẽ động, tình huống bên ngoài của Hỗn Nguyên Thiên Cung hiện ra trước mặt của Lâm Minh.

Không gian nơi đây vặn vẹo biến hình, giống như bị người ta dùng nắm đấm đấm ra nhiều vết rách.

Chỉ thấy lực lượng lăng lệ, hồn lực, tinh thần lực, thậm chí còn có quyền kình tỏa hào quang sáng ngời, chúng như hóa thành thực chất trong phong bạo.

Lực lượng nơi này dường như vẫn còn được bảo tồn, sau đó trở thành một bộ phận thủ hộ sơn mạch này.

Chỉ thấy trận pháp phòng hộ của Hỗn Nguyên Thiên Cung không ngừng lõm xuống, sau đó lại nhanh chóng có năng lượng Hồng Mông tu bổ lại.

- Ngay cả Hỗn Nguyên Thiên Cung cũng biến thành như vậy... Những lực lượng này quá cường đại rồi. Tiểu Ma Tiên âm thầm líu lưỡi.

Nàng lòng dạ biết rõ, nếu thật cho nàng tiến vào trong năng lượng phong bạo bên ngoài, chỉ sợ nàng không kiên trì bao lâu đã hao hết năng lượng.

Nhưng mà cũng may Hỗn Nguyên Thiên Cung tốc độ cực nhanh, qua mấy hô hấp đã đi qua khu vực không gian vặn vẹo của Hồng Nguyệt sơn mạch.

Sau đó tất cả năng lượng phong bạo biến mất, Hỗn Nguyên Thiên Cung giống như bông tuyết lơ lửng giữa không trung.

Trước mặt là sâu trong đại hoang, một mặt trăng màu đỏ lơ lửng trên cao, bóng tối khôn cùng bao phủ các nơi.

- ... Bàn lĩnh cự nhân, tìm được!

Lâm Minh lúc này ánh mắt co rút lại, hào quang sáng ngời.

Ở một vùng đất cách đó cả ngàn dặm có mấy cự nhân như núi đang đang tụ tập lại đốt lửa, đang nướng một con dã thú to như núi.

- Lâm ca, ha ha, tìm được bàn lĩnh cự nhân, Âm Dương Tuyệt Cốc, Hoang Nhân Phần Mộ chính là nơi chúng thủ hộ, rất nhanh có thể tìm được.

Tiểu Ma Tiên tươi cười rạng rỡ.

- Đúng vậy, nhưng mà ứng phó đám cự nhân này cũng rất phiền toái.

Nếu Âm Dương Tuyệt Cốc là thứ mà bàn lĩnh cự nhân thủ hộ, chúng tự nhiên sẽ không cho phép ngoại nhân xâm lấn vào bên trong.

Hơn nữa bàn lĩnh cự nhân với tư cách là một trong những sinh vật đáng sợ trong đại hoang, chúng tuy không bằng thần thú, nhưng thành niên có thể lực địch Giới Vương, Lâm Minh đối phó hai ba con còn được, nếu nhiều hơn thì quá cố sức.

- Chúng ta chỉ cần đi theo chúng là được, dựa theo tình báo của Vấn Thiên Cơ, bàn lĩnh cự nhân nhân khẩu rất thưa thớt, cho tới bây giờ vẫn canh giữ gần tuyệt địa. Ta đoán chừng chúng lần này đi ra ngoài săn bắn, sau khi hoàn thành sẽ trở về.

Ánh mắt Lâm Minh nhìn qua chúng đang nướng con mồi.

Tiểu Ma Tiên gật gật đầu, hai người nín thở kiên nhẫn chờ đợi.

Bàn lĩnh cự nhân thân hình to lớn, trong một canh giờ đã ăn sạch con mồi to lớn.

Chúng lúc này ợ một tiếng, mỗi tên mang theo con mồi có vóc dáng xấp xỉ chúng đi vào trong đại hoang.

Oanh -- oanh -- oanh --

Tiếng bước chân vang vọng xa xa.

Cả mặt đất run lên theo bước chân của chúng.

Lâm Minh thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung, thu liễm khí tức, cùng Tiểu Ma Tiên hai người cẩn thận đi theo ba bàn lĩnh cự nhân.

Đám bàn lĩnh cự nhân đi rất nhanh, bước đi lưu lại dấu chân to trên đất.

Chúng đi chừng một nén hương, một dãy nũi đen nhanh xuất hiện trước mặt.

Bàn lĩnh cự nhân vượt qua sơn cốc. Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên phải cẩn thận theo sau mới không bị bỏ lại.

Trong lúc đó Lâm Minh nhạy cảm phát giác được, trong không khí dường như ướt át hơn, hình như có nguồn nước gần đây.

- Thủy khí đậm đặc.

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc.

Hai người bay lên cao ngàn trượng nhìn qua xa xa, nhìn thấy tình cảnh cách đó mây trăm dặm thì sững sờ.

Chỉ thấy trên bầu trời có lũ lụt vô tận, không dứt không ngớt, dài hàng tỷ dặm. Dùng thực lực của Lâm Minh hiện tại cũng không thấy giới hạn, nghe được tiếng nước đổ ầm ầm.

Dưới con lũ chính là một thâm uyên vô tận.

Vô số hơi nước bao phủ toàn bộ sơn mạch này.

Thâm uyên kia không biết sâu bao nhiêu, dòng nước lũ rót xuống dưới trong vô số năm tháng nhưng không bao giờ đầy, có thể tưởng tượng lòng đất của nó sâu và rộng bao nhiêu.

- ‘ biển cả đổ vào thâm uyên vô tận’, chính là nơi này! Thế nhưng mà biển cả này tới từ đâu? Tại sao phải từ trên trời đổ xuống?

Tiểu Ma Tiên khiếp sợ thì thào tự nói, tạo hóa quá thần kỳ rồi.

Ba bàn lĩnh cự nhân đi tới thâm uyên.

Chúng nhanh chóng nhảy vào trong dòng nước, thân ảnh khổng lồ bị dòng nước bao phủ.

- Dòng nước này giống như một thác nước ở trên cao đổ xuống!

Lâm Minh hồn lực nhạy cảm, mơ hồ cảm ứng được phía sau dòng nước là một ngọn núi màu đen cao không thấy đỉnh.

Ngọn núi khổng lồ như vậy, cho dù là ai ở trước mặt nó cũng quá nhỏ bé, căn bản không phải người thường có khả năng tưởng tượng ra.

Càng không thể tưởng tượng đầu nguồn của dòng nước này là gì.

- Theo sát chúng!

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên nói một tiếng, đề phòng có ngoài ý muốn, hai người tiếp tục tế Hỗn Nguyên Thiên Cung ra.

Nhưng mà lúc này Lâm Minh thu nhỏ Hỗn Nguyên Thiên Cung lại không ít.

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung có trận pháp không gian, có thể lớn có thể nhỏ, Lâm Minh biến nó thành tảng đá theo sát đám cự nhân.

Vèo --

Hỗn Nguyên Thiên Cung tỏa ra Hồng Mông chi khí bao phủ nó lại, tiến vào trong dòng nước.

Sau khi đi vào trong dòng nước thì có vô số dòng nước xoáy, mạch nước ngầm, mang theo lực xé rách to lớn áp tới Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Nhưng bảo vật Thiên Tôn Linh Bảo không dễ dàng bị phá hư như vậy, một lực lượng khôn cùng tỏa ra bảo vệ nó.

Lúc này Lâm Minh chỉ nhìn thấy hình ảnh trong ngàn mét.

Cách dòng nước ngàn mét là một huyệt động to lớn.

Huyệt động này có hơn mười bàn lĩnh cự nhân đang quỳ ở đó, dường như đang tế tự cái gì đó.

Trong đó có một bàn lĩnh cự nhân già, làn da khô cạn, toàn thân có màu tro tàn nằm trên đất không nhúc nhích.

Mặt khác có một bàn lĩnh cự nhân già đang đội hoàng kim trường quang không ngừng niệm kinh văn, không ngừng có phù văn cường đại từ trong miệng bay ra, chúng thôn phệ linh lực khôn cùng ở đây, sau đó hóa thành phù văn màu vàng, xuất hiện trên làn da của cự nhân chết đi.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cảm giác được bàn lĩnh cự nhân đang tế tự rất cường đại.

Nó mỗi niệm tụng ra một phù văn, phù văn ở trên hư không sinh ra rất nhiều hư ảnh, sau đó phù văn dường như khắc vào cốt nhục của cự nhân chết đi, giống như pháp tắc phù văn trong xương cốt thần thú, loại sinh vật này đều là con cưng của thiên địa!

Nhiều bàn lĩnh cự nhân như vậy, Lâm Minh tự nhiên không thể trêu chọc, nơi này xem như sâu trong đại hoang, có được tồn tại cường đại vô số, Thiên Tôn cũng không dám trêu chọc.

Tạm thời Lâm Minh chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến. Không dám dễ dàng tiến vào huyệt động.

Trong lúc đó tế tự gào to, âm thanh như sấm, trực tiếp chấn động Lâm Minh đang ẩn nấp sâu trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Một luồng sóng Hồng Mông chi khí dốc sức liều mạng ngăn cản mới có thể áp được tiếng gào này.

Chương 1660: Vào tuyệt cốc (3)

Chỉ thấy tất cả bàn lĩnh cự nhân lúc này đều đứng lên, bốn bàn lĩnh cự nhân trưởng thành, đầu lâu thậm chí biến mất trong huyệt động kia.

Bốn tên này mang theo bàn lĩnh cự nhân già đã chết đi tới gần dòng lũ, đem thi thể ném ra ngoài, dường như dùng phương pháp mai táng trực tiếp.

Nhưng mà trùng hợp thi thể to lớn kia lại đập thẳng vào Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trùng hợp như thế đối với Lâm Minh mà nói là thiên đại bất hạnh.

Trong nháy mắt nện thẳng tới và thi thể kia tiến vào mặt nước. Hỗn Nguyên Thiên Cung tỏa ra Hồng Mông chi khí cho nên bị tế tự phát giác.

Ánh mắt như thiểm điện nhìn qua Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Bàn lĩnh cự nhân tế tự hiển nhiên không có lường trước trong nước lại có dị vật, hơn nữa nó còn cảm ứng được dị vật cường đại!

Rống!

Sóng âm khôn cùng hóa thành sóng xung kích đánh thẳng vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, bên trong có vô số hoàng kim phù văn hiện ra.

Trong mỗi phù văn mang theo khí tức đại đạo, lại mang theo lực lượng hủy diệt tất cả, đây là thiên phú chủng tộc của bàn lĩnh cự nhân!

- Không tốt!

Trong nội tâm Lâm Minh kinh hãi, nơi này bàn lĩnh cự nhân quá nhiều, mà tế tự lại vô cùng cường đại

Nghĩ tới trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, may mắn hắn cùng Hỗn Nguyên Thiên Cung sớm tâm ý tương thông. Vô số ma vân hiển hiện, tính cả Hồng Mông chi tỏa ra hào quang mỹ lệ, hình thành sóng phòng ngự.

Rầm rầm rầm!

Một tầng phù văn màu vàng nát bấy. Cuối cùng tới Hỗn Nguyên Thiên Cung thì cả Hỗn Nguyên Thiên Cung rung động kịch liệt! Lâm Minh dù sao thực lực không bằng Đại Giới Giới Vương, chủ trì Hỗn Nguyên Thiên Cung không cách nào đạt tới tiêu chuẩn Thiên Tôn, ngăn cản thiên phú thần thông của bàn lĩnh cự nhân thì quá miễn cưỡng.

Thời điểm bàn lĩnh cự nhân khác đang định công kích lần nữa, Lâm Minh thao túng Hỗn Nguyên Thiên Cung và thi thể của bàn lĩnh cự nhân già nua cùng tiến vào trong thâm uyên vô tận.

Hỗn Nguyên Thiên Cung thu nhỏ lại tương đương với lấy thi thể kia làm bảo hộ, bàn lĩnh cự nhân tế tự hét lên phi thường điên cuồng, trơ mắt nhìn chứ không dám làm thêm độngt ác gì.

Không biết rơi xuống bao lâu, giống như mười ngày mười đêm vậy.

Lâm Minh chỉ cảm thấy Hỗn Nguyên Thiên Cung vẫn bị lực hút khổng lồ hút xuống dưới, ngay từ đầu còn nhìn thấy dòng nước trút xuống, đến cuối cùng chỉ còn bóng tối vô tận.

Nước lũ giữa đường đổi sang hướng khác.

Lúc này một tiếng nổ vang lên, cả Hỗn Nguyên Thiên Cung rốt cục cũng chạm tới đất.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên may mắn sớm có chuẩn bị, thân thể bị một tầng phù văn và Hồng Mông chi khí bao phủ.

Mặc dù như vậy, phòng ngự dưới va chạm này vẫn nát bấy, xương cốt Lâm Minh chấn động như mềm ra.

- Ách? Đây là?

Từ trong Hỗn Nguyên Thiên Cung đi ra ngoài, Lâm Minh cũng cảm giác được khí tức vô cùng kh ủng bố từ bốn phương tám hướng ập tới.

Có tử khí âm hàn, có nóng bỏng bạo ngược, có khí tức băng hàn đóng băng, còn có thủy khí mênh mông...

Hắn đang ở trong một thung lũng lớn quỷ dị.

Một bên sơn cốc có hỏa diễm màu xanh bốc cháy hừng hực, trong hỏa diễm có vô số xương cốt.

Một bên sơn cốc thì đóng băng, ở trong một ít băng trụ có thể nhìn thấy thi thể khổng lồ -- thi thể bàn lĩnh cự nhân.

Nơi khác của sơn cốc còn có một ít phù văn màu vàng yếu ớt tỏa ra.

Mà dưới chân bọn họ còn có biển nước mênh mông.

- Đây hính là Âm Dương Tuyệt Cốc, Hoang Nhân Phần Mộ?

Tiểu Ma Tiên mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua tất cả, trong nội tâm chấn động.

- Cẩn thận!

Lâm Minh lúc này cảm ứng được lực hút quỷ dị quét qua Tiểu Ma Tiên.

Đạo lực lượng này từ một bên sơn cốc hỏa diễm phát ra, nó như có linh tính quét qua thân thể Tiểu Ma Tiên.

Bước vào Thần Quân cảnh hậu kỳ, thực lực Tiểu Ma Tiên không tầm thường, được Lâm Minh nhắc nhở, trên người có hỏa diễm bốc cháy hừng hực.

Hỏa diễm này hóa thành Hắc Hỏa Phượng Hoàng, va chạm với hỏa diễm kia.

- Ân?

Tiểu Ma Tiên vốn cho rằng hỏa diễm này sẽ chôn vùi, không có nghĩ rằng, hỏa diễm này liều mạng với hỏa diễm hai lần niết bàn của nàng, cả hai cùng tiêu tán.

Lâm Minh sợ hãi, vừa rồi Tiểu Ma Tiên công kích thì Giới Vương cũng phải toàn lực ứng phó, nhưng hỏa diễm kia chỉ dập tắt mà thôi. Nếu thật đánh lên người Tiểu Ma Tiên, chỉ sợ Tiểu Ma Tiên sẽ bị thương.

- Lâm ca, đây là ngục hỏa!

Tiểu Ma Tiên là hành gia dùng lửa, giờ phút này cảm ứng được kỳ dị và nói ra.

Hỏa diễm này do thiên địa thai nghén mà ra, là hỏa chủng, nếu như ở đây tu luyện vài chục năm, có trợ giúp to lớn với Lâm Minh.

Mặc dù nói hiện tại tác dụng ngục hỏa với Lâm Minh không lớn, nhưng mà cũng chứng minh trong Âm Dương Tuyệt Cốc năng lượng tràn đầy, Lâm Minh luyện chế Tham Lang Thiên Châu có trợ giúp to lớn.

Lâm Minh nhắm mắt minh thần, sau khi cảm ứng thì cảm nâận được khí tức pháp tắc cường đại, đây là Tu La Thiên Đạo!

Tu La Thiên Đạo trải rộng cả Tu La Lộ, trong bí cảnh này cũng là như thế.

Dù sao cả Tu La Lộ đều là do chủ nhân Tu La Lộ sáng lập, Âm Dương tuyệt cốc này tuy không biết như hình thành như thế nào, nhưng vẫn có quan hệ với chủ nhân Tu La Lộ.

- Chúng ta đi...

Lâm Minh kéo tay Tiểu Ma Tiên, cùng nàng sâm nhập vào sâu trong

Tu La Lộ.

Lâm Minh cảm giác được, không gian trước mặt chấn động mơ hồ.

Rất hiển nhiên không gian này không phải ổn định.

Nghe Vấn Thiên Cơ, Các lão nói Âm Dương tuyệt cốc thường xuyên biến hóa vị trí, thế cho nên sưu tập tình báo phi thường phiền toái, phải trả cái giá lớn mới có được tin tức chuẩn xác.

Nhưng mà tuyệt địa này đối với Lâm Minh luyện chế Tham Lang Thiên Châu có trợ giúp thật lớn.

Cửu Tinh đạo cung, mỗi một đạo cung có ý cảnh vũ trụ khác nhau.

Tham Lang Tinh đối ứng với Thiên Phạt Đạo Cung, quỷ dị, huyền bí, có thể nói trong chín đạo cung nó linh động biến đổi nhất.

Mà hai chữ "Thiên phạt" chính là chỉ pháp tắc thiên địa, võ giả mở ra Thiên Phạt Đạo Cung, có thể bằng vào Thiên Phạt Đạo Cung câu thông thiên địa, đem lực lượng thiên địa dung nhập vào trong thân thể tăng thêm sức mạnh, đạt được lực lương kh ủng bố diệt sát địch nhân.

Mở Thiên Phạt Đạo Cung ra cần phối hợp thiên địa đại thế khổng lồ, tuyệt địa, mới có khả năng trùng kích thành công.

Lâm Minh không có hành động vội vã, hắn cảm giác tỏa ra ngoài, trong Âm Dương tuyệt cốc này lực lượng thiên địa vô cùng nồng đậm, ý định ở đây luyện chế Tham Lang Thiên Châu.

Sau khi có ý định, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng đi tới.

Ven đường đi tràn ngập khi nứt không gian hung hiểm, trừ nó ra còn có năng lượng loạn lưu. Những năng lượng loạn lưu này chẳng khác gì ngục hỏa mà Tiểu Ma Tiên tao ngộ, không ngừng bay thẳng tới Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Nhưng mà nhữngnăng lượng loạn lưu này tuân theo Tu La Thiên Đạo. Kể từ đó Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên muốn tránh né không khó khăn.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cẩn thận đi tới nơi có năng lượng nồng đậm.

Nếu như so sánh năng lượng loạn lưu Âm Dương tuyệt cốc là phong bạo, thì đây chính là phong nhãn. Tuy chung quanh tràn ngập năng lượng loạn lưu, nhưng mà vô cùng yên tĩnh, thích hợp luyện đan.

Chương 1661: Hư không đỉnh lô

Nhưng dù như thế, Lâm Minh vẫn bố trí trận pháp phòng ngừa bất trắc.

Làm xong tất cả, Lâm Minh bày ra rất nhiều thần vật, vì Tham Lang Thiên Châu cố gắng nhiều năm, hôm nay rốt cục cũng bắt đầu luyện chế, Lâm Minh tâm tình tự nhiên kích động, nhưng động tác của hắn vẫn bình thường, không chậm không vội.

Đây là Lâm Minh trong mấy năm qua luyện chế phiên bản cải tiến Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần phù bồi dưỡng mà thành.

Hắn cần phải làm mỗi bước một cách hoàn mỹ, như vậy mới có thể luyện đan dễ dàng thành công.

Ngón tay lướt qua không gian, hấp dẫn thiên kiếp chi hỏa, nó hình thành quỹ tích loan nguyệt trong hư không.

Lâm Minh hai tay như bay, từng đường văn năng lượng tỏa ra, bắt đầu ngưng tụ thành phù văn thật nhỏ.

Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh nháy nháy con mắt, có chút khó hiểu,

- Lâm ca, không phải sẽ luyện chế Tham Lang Thiên Châu sao? Vì cái gì hiện tại luyện chế thần văn phù?

- Ta muốn trước luyện chế Minh Dược Phù cải tiến đã.

Lâm Minh thản nhiên nói ra, thời gian vào Uổng Tử Cốc mười năm, Lâm Minh chuyên môn dùng thời gian này nghiên cứu Minh Dược Phù cải tiến, Minh Dược Phù này Lâm Minh trải qua mọi cách chọn lựa ra khi luyện chế Tham Lang Thiên Châu.

Nếu như không có Minh Dược Phù này, Lâm Minh luyện chế ra Tham Lang Thiên Châu hiệu quả sẽ giảm bớt đi nhiều.

Trong khi nói chuyện, tốc độ tay của Lâm Minh gia tốc, trong hư không xuât hiện từng tàn ảnh như tia chớp.

Lâm Minh ở trong Uổng Tử Cốc sớm sờ thấu Minh Dược Phù, cũng chế tác rất nhiều tấm thí nghiệm, nhưng vì giúp Minh Dược Phù đạt hiệu quả tốt nhất, phù hợp dược tính của Tham Lang Thiên Châu, thành phẩm cuối cùng cần dựa vào thiên địa đại thế luyện ra, như thế mới có hiệu quả tốt nhất.

Thời gian mười năm, Lâm Minh đã có tích lũy khi chế tác Minh Dược Phù. Hiện tại chỉ là hậu bạc tích phát.

Cộng thêm hấp thu trí nhớ ba Thần Văn Sư. Nội tình khổng lồ như thế, thỉnh thoảng sẽ có tác dụng vào lúc quan trọng.

Hơn nữa cái trong hoàn cảnh này có Tu La Thiên Đạo pháp tắc trợ giúp Lâm Minh.

Trong lòng của hắn yên lặng cảm ứng Tu La Thiên Đạo, trực tiếp dẫn dắt vào trong phù văn, không ngừng cải tạo dược lực của Minh Dược Phù, khiến nó trở nên càng ngày càng rườm rà mà cường đại.

Rốt cục ba ngày ba đêm qua đi, trong hư không có một ít đường vân chấn động kỳ dị, phù văn thật nhỏ rậm rạp chằng chịt hội tụ trong tay Lâm Minh.

Trong thời gian ngắn chúng sinh ra phản ứng kỳ diệu, một cổ tia sáng chói mắt như hoa sen nở ra, cơ hồ tất cả phù văn bắt đầu tụ lại, hình thành một phù văn trắng như tuyết.

Phù văn này tỏa ra năng lượng chấn động kỳ dị, Lâm Minh cuối cùng buông lỏng một hơi, sau đó từ từ thu lấy Minh Dược Phù cải tiến này. Trong đó trực tiếp ẩn chứa hoàn cảnh pháp tắc Tu La Thiên Đạo ở đây, so với hắn cảm ngộ pháp tắc Tu La Thiên Đạo còn tinh thuần hơn.

Chợt Lâm Minh ngồi xuống, hắn như lão tăng nhập định, nhắm mắt trầm tư, hắn hiện tại định dùng thiên địa đại thế luyện chế Tham Lang Thiên Châu, trùng kích Thiên Phạt Đạo Cung.

Trong đó lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng bị Lâm Minh lợi dụng.

Lâm Minh tâm tư thay đổi thật nhanh, bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ khả năng tổ hợp lực lượng trong Âm Dương tuyệt cốc, trong đó không gian chi lực chấn động thế nào và nhiều lực lượng phức tạp.

Nhưng mà trong lòng của hắn biết rõ, tất cả trong thế giới Tu La Lộ này cơ bản đều phải phù hợp với pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Có thể nói pháp tắc Tu La Thiên Đạo là chúa tể chính thức.

Lâm Minh ngón tay không ngừng bấm đốt ngón tay, lực lượng không hiểu xuất hiện, hấp dẫn lực lượng kỳ dị chung quanh xuất hiện.

Vô số loại lực lượng không ngừng tập trung vào Lâm Minh.

Lâm Minh dưới tình huống này tiếp tục thời gian một ngày một đêm, sau khi hắn toàn tâm điều chỉnh trạng thái tốt nhất, vừa mới luyện chế Minh Dược Phù tiêu hao thần hồn cũng khôi phục lại.

Lúc này Lâm Minh mở mắt ra. Trong chốc lát có tia chớp xuất hiện trong bóng đêm, Lâm Minh ngón tay rung rung, mỗi một tia chớp này chính là đường vân pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Lúc này hắn lấy những tài liệu kia ra.

Lâm Minh dùng pháp tắc Tu La Thiên Đạo, dẫn động lực lượng thiên địa trong Âm Dương tuyệt cốc làm lửa dung luyện Tham Lang Thiên Châu.

Lực lượng pháp tắc không ngừng nhiễm các loại dị lực, bắt đầu hóa thành đường vân.

Thời gian dần qua, trong hư không ngưng tụ thành đỉnh lô...

Đỉnh lô lưu chuyển có năng lượng huyền bí truyền ra, giống như dẫn động tất cả lực lượng rót vào trong.

Vô số phù văn giống như cát chảy trong sa mạc.

Lâm Minh lăng không hấp nhiếp không chút do dự mang Ngọc Long Chi Giác, Thôn Thiên Xà Đảm, Long Tiên Thảo, Viễn Cổ Ngọc Tủy và các loại tài liệu khác, toàn bộ ném vào trong đỉnh lô.

Thiên kiếp chi hỏa trong người trực tiếp khởi động trong đan điền, hóa thành một cự long hỏa diễm thiêu đốt đỉnh lô.

Lúc này Tiểu Ma Tiên ở bên cạnh cũng phát ra Niết Bàn chi hỏa phối hợp vào, nàng cùng Lâm Minh phối hợp nhiều năm, ở phương diện luyện đan sớm hình thành ăn ý.

Thiên kiếp chi hỏa biến ảo thành hỏa long, cùng Niết Bàn chi hỏa biến ảo hắc phượng hoàng quấn quanh nhau, hóa thành hỏa diễm luyện đan. Khi Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên không ngừng thúc dục hỏa lực rót vào đỉnh lô, bắt đầu có nhiều tài liệu hóa thành chất lỏng, tản mát mùi thuốc kỳ dị.

Ngửi qua mùi thuốc này có thể khiến người ta thoải mái toàn thân.

Đúng vào lúc này, Ngọc Long Chi Giác trong hỏa diễm thiêu đốt, nó vốn trắng muốt biến thành màu đỏ.

Một con long linh tức giận chui ra, công kích hỏa long và hắc phượng hoàng.

Mặc dù không có long hồn, nhưng mà bản năng giúp long linh cảm ứng ngoại giới nguy hiểm.

Va chạm với nhau, thân thể Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên chấn động.

Dù sao hỏa diễm này là của bọn họ, tương thông với bổn mạng nguyên hồn của bọn họ.

Long linh mặc dù chỉ là khôi lỗi, nhưng dù sao cũng là chân long, trùng kích như vậy khiến hai loại hoải diễm chấn động.

Rầm rầm rầm!

Ngọc Long chi linh đắc ý, oanh kích bốn phía, giống như muốn đột phá hạn chế.

Tuy Ngọc Long chi linh cường hãn, đỉnh lô phập phồng như nước nhưng không có bị cái gì.

Lâm Minh nhíu mày, chuyện này hắn sớm đoán trước rồi.

Hắn muốn bằng vào lực lượng một người luyện hóa nhiều tài liệu cực phẩm như vậy, cần tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực, cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng mà Âm Dương tuyệt cốc thì hoàn toàn khác.

Hắn có thể bằng vào Tu La pháp tắc, thuyên chuyển thiên địa đại thế nơi đây hoàn thành luyện chế Tham Lang Thiên Châu!

Trong nội tâm Lâm Minh nhanh chóng suy diễn, chợt ngón tay xẹt qua hư không đỉnh lô, lập tức thấy pháp tắc Tu La Thiên Đạo sáng lên.

Trên Âm Dương tuyệt cốc tử khí giống như nước thủy triều bỗng chốc bị dẫn dắt xuống, giống như ngọn núi nặng nề.

Oanh!

Ngọc Long chi linh không ngừng quét qua hư không đỉnh lô, đột nhiên bị lực lượng tử khí khổng lồ ập tới.

Thoáng cái tử khí đánh thẳng vào Ngọc Long chi giác.

Lúc này khí tức thô bạo từ trong Thôn Thiên Xà Đảm bắ n ra ngoài.

Nó hóa thành một con rắn to dài mười trượng đánh thẳng vào tử khí kia, thoáng cái đánh tan một nửa tử khí.

Chương 1662: Thành đan

Lúc này khí tức long tộc trong Long Tiên Thảo tỏa ra ngoài, tính cả Viễn Cổ Ngọc Tủy tỏa ra hào quang màu vàng đất, chúng không ngừng trùng kích chung quanh.

Mỗi lần trùng kích hư không đỉnh lô chấn động mạnh hơn.

Bị vô số pháp tắc Tu La Thiên Đạo giam cầm, cô đọng ra hư không đỉnh lô, bị lực lượng này va chạm thì nó càng ngày càng bành trướng.

Hấp thu từng đường vân pháp tắc Tu La Thiên Đạo, tuy nó không ngừng mở rộng nhưng vẫn bảo trì tư thế giam cầm, căn bản không có nửa điểm dấu hiệu sẽ vỡ ra.

Lâm Minh không chút hoang mang, một chưởng đánh thẳng vào mặt đất.

Oanh, thoáng cái đục ra một lỗ trên đất. Một đạo khí lưu màu vàng hỗn độn từ trong đất lao ra ngoài.

Khí lưu màu vàng đất này hiện ra, đây chính là lực lượng thổ thuộc tính tinh nguyên -- thổ tức!

Thổ tức cũng như hỏa chủng, lôi nguyên, là đại địa thai nghén ra một loại lực lượng kỳ dị, bên trong ẩn chứa tinh nguyên thổ hệ. Ngày thường sẽ ẩn sâu trong hàng tỉ dặm dưới đất, có lẽ một ít núi lửa nham thạch mới tồn tại một ít, nhưng rất khó bị người ta phát hiện ra.

Lâm Minh bởi vì lý giải pháp tắc Tu La Thiên Đạo rất sâu, bằng vào pháp tắc Tu La Thiên Đạo cho nên hoàn toàn có thể mượn mỗi chủng lực lượng của Âm Dương tuyệt cốc.

Một cảm ứng được thổ tức ở bên dưới, thoáng cái dẫn đạo thổ tức ra ngoài.

Thổ tức bị dẫn dắt ra, chậm chậm biến thành quả cầu chui vào vào hư không đỉnh lô.

Trong hư không đỉnh lô có vài lực lượng giao phong. Thổ tức tinh thuần hóa thành huyền quy, lực lượng mạnh mẽ, tỏa ra khí thế cực mạnh ập thẳng tới chỗ những lực lượng khác!

Tiếng nổ mạnh vang lên, Thôn Thiên Xà Đảm và Long Linh cùng Viễn Cổ Ngọc Tủy lập tức bị lực lượng này trùng kích.

Giống như thương lợi hại và thuẫn mạnh mẽ.

Long Tiên Thảo bị Long Linh cắn xé tán loạn, linh lực nhanh chóng suy kiệt.

Đồng thời Long Linh và xà linh xâm nhuộm, Long Tiên Thảo bị ăn mòn, vốn có sinh cơ dạt dào, toàn thân vốn sáng bóng tinh thuần lại trở nên ảm đạm.

Viễn Cổ Ngọc Tủy thừa cơ thổ tức tán loạn, lập tức thôn phệ thổ tức ngay lập tức.

Lâm Minh trong nội tâm cả kinh, luyện chế Tham Lang Thiên Châu, bởi vì dùng nhiều tài liệu cực phẩm nên chúng cũng chiến tranh với nhau.

Viễn Cổ Ngọc Tủy là linh vật nằm trong lòng đất cả trăm triệu năm, cũng là hành thổ linh vật, nó lúc này hấp thu lực lượng thổ tức. Nếu mặc cho Viễn Cổ Ngọc Tủy lớn mạnh, cho dù nó xông không phá hư không đỉnh lô do pháp tắc Tu La Thiên Đạo ngưng tụ mà thành, nhưng muốn luyện chế thần đan cũng trở nên khó khăn hơn.

Lâm Minh mặc niệm tâm quyết, sau lưng hắn hư ảnh đại thụ hiện ra, lôi hỏa thiên kiếp chi lực bạo phát ra Tia sáng chói mắt giống như ngàn vạn mặt trời tuần hoàn theo một tia pháp tắc Tu La Thiên Đạo, trực tiếp đánh thẳng vào Viễn Cổ Ngọc Tủy.

Trong hỏa diễm và lôi đình mạnh mẽ trùng kích, Viễn Cổ Ngọc Tủy vừa bành trướng nhanh chóng bị luyện hóa và nhỏ lại.

Lâm Minh không chần chờ, một quyền oanh mở hư không.

Không gian nơi đây không ổn định, bằng vào Lâm Minh lý giải pháp tắc Tu La Thiên Đạo làm được điểm này cũng không khó.

Lập tức một đạo không gian phong bạo bị hắn dẫn ra, không gian nơi này biến thành chân không, trực tiếp ném Viễn Cổ Ngọc Tủy vào trong đó.

Xoát xoát --

Trong cả Âm Dương tuyệt cốc có lực lượng nào có thể vận dụng, tất cả đều bị Lâm Minh dẫn đạo vào trong hư không đỉnh lô.

Không chỉ có như thế, hắn không ngừng dẫn động pháp tắc Tu La Thiên Đạo, không ngừng biến pháp tắc Tu La Lộ thành cái phễu.

Cho dù là lực lượng gì, toàn bộ cũng bắt đầu bị cái phễu kỳ dị này hấp dẫn, lao thẳng vào trong hư không đỉnh lô, bắt đầu trấn áp các loại linh vật trong đó.

Lực lượng vô tận từ trong hư không ập tới.

Lực lượng trong Âm Dương tuyệt cốc đều bị hấp dẫn, ngay cả những thi thể bàn lĩnh cự nhân bị đóng băng có tử khí nhàn nhạt cũng bị hấp dẫn vào.

Oanh, oanh, oanh!

Thoáng cái lực lượng trong Âm Dương tuyệt cốc nổ tung, bắt đầu nghiền áp các loại linh vật trong hư không đỉnh lô.

Cả hư không đỉnh lô thừa nhận lực lượng to lớn, nó lập tức bành trướng lên như khí cầu.

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy lực lượng cuồng bạo thì hoảng sợ, nàng như con thỏ nhỏ nhảy ra xa vài chục trượng.

Chỉ có Lâm Minh hai tay vẫn như bay, nhanh chóng bện ra từng đường vân pháp tắc, không ngừng bổ sung vào trong hư không đỉnh lô, không ngừng duy trì giúp nó không sụp đổ.

Trong hư không đỉnh lô, Ngọc Long Chi Giác lập tức bị tử khí trấn áp.

Ngay sau đó Thôn Thiên Xà Đảm cũng bị nhiều lực lượng nghiền áp, quỳnh tương ngọc dịch từ trong xà đảm chảy ra ngoài.

Long Tiên Thảo, Viễn Cổ Ngọc Tủy... Bắt đầu bị lực lượng khác nghiền áp, bắt đầu vỡ vụn chảy tinh hoa ra ngoài.

Những tinh hoa này dưới thiên kiếp chi hỏa và niết bàn chi hỏa cùng các loại lực lượng đại thế dẫn tụ vào nhau.

Hồng, bạch, lam... Hào quang bảy màu không ngừng xuất hiện trong hư không đỉnh lô...

Lâm Minh giống như lão tăng nhập định, con mắt nhắm lại, hai cánh tay thao túng lực lượng trong hư không, đều hóa thành hỏa diễm hừng hực.

Những thứ này không phải hỏa diễm chân chính, mà là năng lượng hóa thành hư hỏa, không ngừng bốc cháy giữa Âm Dương tuyệt cốc, lúc này chúng không ngừng táo bạo, tỏa ra khí tức đáng sợ, không ngừng dung luyện tất cả tài liệu trong hư không đỉnh lô.

Thân ở giữa khí tức này, tuy đang luyện đan, nhưng Lâm Minh toàn thân bị lực lượng này rót vào, hắn giống như đang đắm chìm trong biển năng lượng.

Toàn thân của hắn cực kỳ thoải mái, mặc dù suy diễn, thao túng pháp tắc Tu La Thiên Đạo hao phí đại lượng hồn lực, hắn cũng không có cảm giác mệt mỏi nào.

Cả Âm Dương tuyệt cốc không biết trầm luân bao nhiêu năm tháng, lực lượng tích súc bên trong vô cùng kinh người.

Lâm Minh ở đây không tới ba tháng, vẫn như trước không cảm thấy lực lượng trong Âm Dương tuyệt cốc có dấu hiệu suy kiệt gì cả.

Trong hư không đỉnh lô, tất cả lực lượng bị hắn dẫn dắt, hiện tại đã biến thành màu xanh biếc, đây là màu sắc chỉ xuất hiện dưới nhiệt độ cực cao.

Bên trong là dược liệu tinh hoa, bắt đầu chậm rãi hấp thu lực lượng khắp nơi, cộng thêm bản thân dược lực bàng bạc, bắt đầu cô đọng thành đồ vật khác nhau, sinh ra màu đỏ như máu nhưng bên trọng lại tỏa ra khí tức sinh cơ đậm đặc.

Lâm Minh lại biết rõ, Tham Lang Thiên Châu lập tức cô đọng thành công.

Lại qua một tháng, một giọt nước thuốc cuối cùng cũng dung nhập vào vào trong đạo thai.

Một khí tức cường đại đến không thể tưởng tượng khiến tâm thần Lâm Minh khiếp sợ, năng lượng không ngừng khởi động, từ trong hư không đỉnh lô truyền ra.

Lâm Minh vẫn nhắm mắt lại, đột nhiên mở ra, bên trong có hào quang bùng lên.

Một đạo phù văn tuyết trắng xuất hiện -- Minh Dược Phù, nhanh chóng đánh vào trong đạo thai kia.

Lập tức đạo thai bắt đầu nóng lên, từng tia điện quang sinh ra...

Cuối cùng nhất một tiếng nổ vang vọng, một viên đan dược đỏ như máu giống như trái tim đang phiêu phù trong hư không đỉnh lô.

Nó vừa xuất thế, ngàn vạn đạo khí lưu cũng sinh ra, vô cùng quái dị.

Mùi thuốc đỏ như máu ngưng tụ thành chất lỏng, đan dược chìm vào bên trong, tỏa ra uy áp không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1663: Hoang Nhân Phần Mộ (1)

Đan dược này nổ vang ầm ầm, âm thanh như sấm rền.

Đây chẳng giống đan dược chút nào, giống như trái tim chân thần hơn.

Trong nội tâm Lâm Minh cuồng hỉ, Tham Lang Thiên Châu, cái này... Đây là Tham Lang Thiên Châu ah. Bản thân mình rốt cuộc cũng luyện thành.

Trong lúc đó Tham Lang Thiên Châu bắt đầu va chạm bốn phía, định thoát ra khỏi hư không đỉnh lô.

Sắc mặt Lâm Minh cả kinh, điều này hiển nhiên là linh dược luyện tới mức tận cùng sinh ra linh tính, muốn đào thoát, có chút đan dược, sau khi đào thoát tụ mình tu luyện và biến thành linh vật.

Loại tình huống này thứ nhất là bởi vì Lâm Minh luyện chế Tham Lang Thiên Châu dùng tài liệu cực kỳ trân quý, thứ hai cũng là bởi vì vừa mới gia nhập Minh Dược Phù cải tiến, tăng dược lực của Tham Lang Thiên Châu lên.

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, cả hư không đỉnh lô bắt đầu nhỏ đi, áp súc. Vốn trong này có năng lượng bàng bạc của Âm Dương tuyệt cốc cô đọng thành hỏa diễm, bắt đầu bị Lâm Minh cố ý dẫn dắt và không ngừng rót pháp tắc Tu La Thiên Đạo vào trong.

Lập tức cả hư không đỉnh lô bị vô số lực lượng quán thâu, bắt đầu lóng lánh sáng long lanh.

Mỗi một đám pháp tắc Tu La Thiên Đạo tràn ngập năng lượng khổng lồ.

Mà Tham Lang Thiên Châu bị năng lượng khổng lồ này trói chặt.

Lâm Minh mười ngón tay xẹt qua hư không, từng sợi pháp tắc Tu La Thiên Đạo không ngừng sáng lên, giống như vô cùng kim châm bao phủ như mưa rào.

Rất nhiều đường vân trong thời gian ngắn khắc vào trong Tham Lang Thiên Châu.

Bị đường vân khắc khắc vào, Lâm Minh cảm thấy Tham Lang Thiên Châu giãy dụa kịch liệt, nó giống như một ấu thú hung hãn hét lên điên cuồng, đây cũng là đan linh Tham Lang Thiên Châu sinh ra.

Đan linh Tham Lang Thiên Châu cũng giống như Tham Lang Tinh, giảo hoạt hay thay đổi, hung tàn quỷ dị, đối mặt với đan linh này sắc mặt Lâm Minh lạnh lùng, mười ngón động không ngừng thúc dục đường vân hủy diệt đan linh.

Càng giãy dụa kịch liệt, tiếng kêu thảm thiết từ trong Tham Lang Thiên Châu truyền ra, viên đan dược này giống như trái tim đang đập, nó còn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhìn qua vô cùng tà dị!

Trôi qua chừng một phút thời gain, loại giãy dụa này chậm rãi biến mất, Lam Lang đan linh đã bị Lâm Minh tiêu diệt.

Đan linh Tham Lang Thiên Châu tà dị xảo trá, cũng không cam lòng bị nuốt, vốn thời điểm Lâm Minh đột phá hết sức yếu ớt, nuốt Tham Lang Thiên Châu sẽ bị đan linh cắn trả, nhất định sẽ có đại phiền toái, tiêu diệt nó đi mới yên tâm.

Lâm Minh cẩn thận thu Tham Lang Thiên Châu vào trong tay, cảm giác được lực lượng áp bách trong đó phát ra, trong nội tâm tràn ngập vui sướng.

Tiểu Ma Tiên cũng rất vui mừng, nhưng mà nàng đột phá đến Thần Quân hậu kỳ, ngũ giác nhạy cảm, có thể cảm giác được trong Tham Lang Thiên Châu ẩn chứa lực lượng mang tính nổ tung.

- Thứ này, Lâm ca ý định nuốt trực tiếp sao?

Tiểu Ma Tiên li3m li3m bờ môi, ngay từ đầu thì nghĩ giúp Lâm Minh làm thế nào luyện chế Tham Lang Thiên Châu, nhưng mà hiện tại cảm ứng được năng lượng cường đại không tưởng tượng nổi trong Tham Lang Thiên Châu. Trong nội tâm bồn chồn rất nhiều.

Tham Lang Thiên Châu tà dị như thế, Lâm Minh trực tiếp nuốt thì khó thừa nhận nổi.

- Là phải nuốt vào. Nhưng sau khi nuốt vào thân thể không chịu nổi. Thiên địa đại thế trong Âm Dương tuyệt cốc không đủ, nhất định phải tìm tới Hoang Nhân Phần Mộ, dùng thiên địa đại thế nơi đó trấn áp dược lực của Tham Lang Thiên Châu, trùng kích Thiên Phạt Đạo Cung.

Thần sắc Lâm Mẫn mặt ngưng trọng, ánh mắt của hắn nhìn bốn phía Âm Dương tuyệt cốc và băn khoăn.

Phóng nhãn nhìn qua thì bốn phía có lôi điện và hỏa diễm vờn quanh, cuồng phong gào thét, còn có khí tức đóng băng. Âm Dương tuyệt cốc này tràn ngập lực lượng hủy diệt, cũng không biết vì sao chúng tụ tập ở nơi này.

Lâm Minh từng bước đi về phía trước, cùng Tiểu Ma Tiên đi tìm Hoang Nhân Phần Mộ.

Nhưng mà đi tìm một hồi lâu. Lại phát hiện Âm Dương tuyệt cốc là tử cốc. Chỉ có cửa vào không có cửa ra. Hơn nữa diện tích cũng xa không bằng Lâm Minh tưởng tượng, căn bản không tìm thấy manh mối Hoang Nhân Phần Mộ. - Lâm ca, Hoang Nhân Phần Mộ thực sự ở cùng với Âm Dương tuyệt cốc sao? Chúng ta không tìm thấy đường ra...

Lâm Minh không nói một lời. Ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào hư không.

Không gian trước mặt vặn vẹo chấn động, cho hắn cảm giác quái dị.

Trong Âm Dương tuyệt cốc này, pháp tắc Tu La Thiên Đạo không đâu không có, trong nội tâm Lâm Minh suy diễn những pháp tắc này biến hóa.

Loại suy diễn này giống như vô hình khống chế pháp tắc Tu La Thiên Đạo cho hắn dùng, thăm dò Âm Dương tuyệt cốc một lần.

Kết quả phát hiện trong hư không trước mặt tỏa ra khí tức hoang vu và tang thương.

Có cổ quái!

Ánh mắt của hắn lóe lên, Phượng Huyết Thương đánh ra, trực tiếp đánh nát hư không.

Đây là tiết điểm, đúng lúc là một điểm không gian yếu ớt nhất mà pháp tắc Tu La Thiên Đạo cảm ứng ra.

Vốn không gian chấn động bỗng nhiên bị lực trùng kích mạnh mẽ, chúng vỡ tung thành nhiều mảnh.

Lúc này một đạo khí tức thiên địa sơ khai, xa xưa tối nghĩa ập tới.

Lâm Minh phóng nhãn nhìn lại, thình lình phát hiện bên trong linh lực mờ mịt. Nhìn qua là một thế giới rộng lớn không có giới hạn.

Tâm niệm của hắn khẽ động, vội vàng lách mình tiến vào.

Tiểu Ma Tiên cũng đi theo sau lưng hắn tiến vào.

- Đây là...

Vừa tiến vào trong đó, Lâm Minh bị tình cảnh trước mặt làm rung động.

Đây quả nhiên là một thế giới độc lập, một điểm không gian yếu ớt kia chính là tiết điểm của nó.

Vừa vào không gian này, bọn họ đang đứng trên không trung, nhìn qua đây là thế giới to lớn.

Thế giới này vô biên vô hạn, chỉ mặt đất bên dưới đã không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Bao quát bên dưới, có thể nhìn thấy đất xám kéo dài tới chân trời, có thể nhìn thấy dòng sông dài uốn lượn.

Trên mặt đất còn có ngọn núi cao màu đen cao mười vạn trượng.

Lâm Minh tập trung nhìn vào, nhìn thấy những hắc ảnh này chính là huyền quy to lớn, giống như như núi cao bao phủ cả mặt đất.

Mai rùa vươn vào trong đám mây, bao phủ trong mây mù.

Huyền quy tỏa ra khí tức tang thương tự nhiên, cho Lâm Minh cảm giác giống như ở trong Vạn Cổ Ma Khanh, giống khí tức của Hắc Long Long Tôn.

Những huyền quy này tuyệt đối là thần thú.

- Lâm ca ngươi xem... Trên lưng những con rùa này có quan tài...

Tiểu Ma Tiên cũng khiếp sợ, ánh mắt của nàng nhìn qua phương xa.

Lâm Minh nhìn theo lời nàng nói, chỉ thấy trên lưng mỗi mai rùa là một quan tài bằng đồng xanh...

Ông ông ông

Một luồn linh lực dao động từ trong những quan tài này bắ n ra ngoài, tràn đầy thiên địa.

Vô số phù văn trùng kích vào những linh lực này, giống như ngân hà rủ xuống.

Nhìn thấy những quan tài này, nội tâm Lâm Minh bị chấn nhiếp, khí thế bên trong khiến tâm thần của hắn chấn động.

Những quan tài này giống như một cung điện to lớn dài vài vạn dặm mặc dù là bàn lĩnh cự nhân nằm trong quan tài chỉ chiếm một góc hẻo lánh mà thôi.

- Đây là Hoang Nhân Phần Mộ? Hai chữ ‘ hoang nhân ’ có ý gì, chẳng lẽ trong những quan tài thanh đồng này chôn cất... Hoang nhân sao?

Chương 1664: Hoang Nhân Phần Mộ (2)

Lâm Minh nhíu mày lại, tại Tu La Lộ có quá nhiều truyền thuyết, kể cả Uổng Tử Cốc, đại hoang, Phong Bạo Hải đều có truyền thuyết đối ứng.

Những truyền thuyết này có rất nhiều phiên bản, nhưng bởi vì niên đại quá mức lâu, chúng phần lớn đã không thể tin.

Về Hoang Nhân Phần Mộ, truyền thuyết lại thập phần rất thưa thớt, đại khái bởi vì rát nhiều người tiến vào Âm Dương tuyệt cốc, mà không biết làm thế nào đi vào Hoang Nhân Phần Mộ, chỉ có một chút người cơ duyên xảo hợp mới tiến vào đây, nhưng mà "Hoang nhân" rốt cuộc là cái gì thì không ai nói được.

Có người cho rằng, bọn họ là cự nhân nô bộc theo chân chủ nhân Tu La Lộ chinh chiến tứ phương, thậm chí có người nói hoang nhân chính là tổ tiên của bàn lĩnh cự nhân.

Nhưng mà bàn lĩnh cự nhân nhất tộc ở sâu trong đại hoang, mặc dù nói bắt đầu cũng phi thường cường đại, nhưng không cách nào so sánh với những "Hoang nhân" năm đó!

Huyết mạch của chúng nhạt đi rất nhiều, thậm chí trí tuệ của bàn lĩnh cự nhân cũng giảm xuống, biến thành hung thú.

Nhưng mà chúng tuy mất đi trí tuệ, nhưng trong huyết mạch vẫn có lạc ấn "Hoang nhân", điều này cũng khiến chúng có kính sợ từ sâu trong nội tâm với "Hoang Nhân Phần Mộ", bản năng canh giữ chung quanh Âm Dương tuyệt cốc.

Lâm Minh muốn đi vào Âm Dương tuyệt cốc, chúng nổi giận điên cuồng, nhưng mà hết lần này tới lần khác chúng lại kính sợ nơi đây, mặc dù Lâm Minh xông vào thì chúng cũng chỉ trơ mắt nhìn, không dám đuổi theo.

Thời điểm Lâm Minh nghĩ ngợi lung tung, hắn đột nhiên nhìn thấ, ở xa có linh lực tràn đây tỏa ra, điểm cuối cùng có một hình dáng huyền quy to lớn, cái mai của nó kéo dài ngàn dặm, nó giống như một sơn mạch khổng lồ, bóng dáng nặng nề đủ che khuất thiên địa.

Nhưng mà con huyền quy này khí tức không chỉ mạnh hơn huyền quy khác gấp mười lần, khí tức của nó vượt qua thần thú, cơ hồ đạt tới cấp Chân Thần, mặc dù cách xa như vậy, Lâm Minh đối mặt nó cũng cũng có cảm giác không thể thừa nhận được!

- Chúng ta đi qua!

Lâm Minh tâm thần khẽ động, cùng Tiểu Ma Tiên tiến lên chỗ con huyền quy kia.

Bọn họ phi hành ngàn dặm, bay qua rất nhiều mai huyền quy khác, nghe nói huyền quy có tuổi thọ cực dài, trên một tỷ năm, nhưng mà huyền quy trong Hoang Nhân Phần Mộ không ngoại lệ hóa thành thi cốt, chỉ có những cái mai khổng lồ còn lại nói rõ huy hoàng đã qua.

Bay trên Hoang Nhân Phần Mộ, Lâm Minh cảm nhận được khí tức cực kỳ bi thương, cơ hồ tâm thần của hắn chấn động. Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, âm thầm vận chuyển pháp quyết khôi phục rung động trong lòng.

Lâm Minh quay đầu nhìn qua Tiểu Ma Tiên, lại phát hiện Tiểu Ma Tiên cũng không cần hắn lo lắng, nàng có thể chất thần thú, giống như nàng có thể thừa nhận bi thương trong Hoang Nhân Phần Mộ này.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên rốt cục cũng bay tới con huyền quy kia, thể tích con huyền quy này rất khổng lồ.

Trên lưng của nó có một quan tài lớn như ngọn núi nhỏ, cổ quan tài này có phù văn vô cùng cổ xưa, tỏa ra linh quang to lớn.

Mỗi một đạo linh mang đều xông thẳng lên trời, ẩn chứa năng lượng kinh người, hư không chấn động không dứt.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, thoáng cái dùng Phượng Huyết Thương chạm nhẹ một góc linh mang, lại cảm giác cánh tay của hắn nhức mỏi. Tia sáng này tuyệt đối có lực trùng kích trên mười tỷ cân.

Cái quan tài này hoàn toàn khép kín, lại dùng phù văn phong ấn, dùng tu vị của Lâm Minh thì không thể nào mở ra.

- Hoang nhân... Những thiên kiêu cổ đại của Tu La Lộ đều chôn vùi trong nơi này sao...

Lâm Minh thì thào tự nói, lại không hề đi bận tâm những ý niệm này.

Hiện tại đi suy tư những chuyện này không có ý nghĩa gì, dù sao đã qua quá lâu rồi. Hơn nữa hiện tại chuyện trọng yếu nhất chính là trùng kích đạo cung thứ hai, Thiên Phạt Đạo Cung!

Vốn Lâm Minh căn cứ vào thiên đại đại thế của Hoang Nhân Phần Mộ để đột phá, mà bây giờ chính thức tới đây, Lâm Minh lại phát hiện nơi này còn tốt hơn tưởng tượng của hắn.

Những huyền quy vô cùng khổng lồ này, những năng lượng từ trong quan tài thanh đồng tỏa ra, càng thêm trọng yếu là không đâu không có, thậm chí còn nồng đậm gấp mười lần ở Âm Dương tuyệt cốc, pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng cực kỳ nồng đậm.

Từng ấn quyết màu xám hiện ra trên đầu ngón tay Lâm Minh, phốc phốc phốc, không ngừng bắn qua bốn phía.

Trước khi đột phá hắn phải làm ra chuẩn bị cuối cùng.

Những ấn quyết xám đen này chính là Tu La Thiên Thư quyển một Vạn Ma Ma Sinh Tử Luân biến thành, bên trong ma tính tử khí cùng pháp tắc Tu La Thiên Đạo hoàn toàn phù hợp với Hoang Nhân Phần Mộ.

Dù sao Hoang Nhân Phần Mộ này trừ không chỉ có pháp tắc Tu La Thiên Đạo ra, nhiều nhất chính là khí tức tử khí này.

Từng đạo ấn quyết giống như sao trời hạ xuống, không cách nào phai mờ hết toàn bộ ấn quyết màu xám.

Hao phí một tháng, Lâm Minh đánh ra trăm vạn đạo phù văn, bố trí một trận pháp, trận pháp này bảo hộ Lâm Minh, còn có công năng hội tụ năng lượng.

Lực lượng trong Hoang Nhân Phần Mộ này dù cường đại cỡ nào, cũng phải tuân theo pháp tắc Tu La Thiên Đạo, điểm này giúp Lâm Minh có khả năng dẫn động và sử dụng chúng.

Lúc này dùng Lâm Minh làm trung ương, từng đạo khí tức đen kịt thô to b ắn ra các nơi, "Hắc Ám Tụ Linh Trận" hiển hiện.

Trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh, lợi dụng thiên địa đại thế trấn áp cũng cần tùy cơ ứng biến.

Lâm Minh quan sát Hoang Nhân Phần Mộ này, liền muốn dùng ấn quyết kết hợp với Tụ Linh Trận, sau đó bố trí trận pháp pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Rầm rầm rầm.

Trận pháp khởi động, tử khí đen kịt hiện ra, vô số trận pháp giống như bàn tay vô hình bắt đầu dẫn động tử khí của các quan tài thanh đồng nơi đây, tính cả linh lực của những con huyền quy tụ tập vào trung ương Tụ Linh Trận.

Lâm Minh dẫn dắt kỳ thật chưa đủ một phần vạn quy mô lực lượng nơi đây, nhưng dù là như thế cũng cực kỳ kinh người!

Tiểu Ma Tiên giật mình nhìn qua từng hư ảnh huyền quy khổng lồ chung quanh Lâm Minh, không ngừng lui ra phía sau.

Từng đạo năng lượng hội tụ tới, Lâm Minh trực tiếp mang Tham Lang Thiên Châu đã luyện chế xong nuốt vào bụng.

Vừa nuốt vào bụng, Lâm Minh cũng cảm giác giống như nuốt một mặt trời nổ tung.

Lực lượng bành trướng mãnh liệt giống như nham thạch nóng chảy bắt đầu chạy quanh kinh mạch, cốt cách, huyết nhục của

Lâm Minh, không ngừng tàn sát các nơi.

Lâm Minh luyện thể chi thuật đã mở đủ bát môn. Lại giải khai Tử Phủ Đạo Cung. Giờ phút này thân thể cường hãn còn gấp mấy chục lần hung thú..

Có được thân thể cường đại như thế, rõ ràng bắt đầu bị lực lượng Tham Lang Thiên Châu trùng kích xuống. Màng da, cốt nhục không ngừng phập phồng, giống như muốn phá nát thân thể của hắn.

Cả thân thể bắt đầu bành trướng như khí cầu.

Cùng lúc đó dược lực tinh hoa rót vào trong cốt nhục của hắn, giúp hắn có cảm giác thoải mái.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng thân thể không ngừng tăng trưởng. Màng da, kinh mạch, cốt nhục không ngừng lột xác, tiến hóa.

Nhưng mà lực lượng này cuối cùng cũng phóng vào chín bộ vị của hắn.

Chín bộ vị này giống như vòng xoáy, ấn ký phù văn thần bí nhưng vô cùng nặng nề.

Chương 1665: Thiên Phạt Đạo Cung

Ngay cả Tiểu Ma Tiên cũng cả kinh, nàng nhìn qua chín bộ vị của Lâm Minh đang tỏa ra huyết quang trùng thiên.

Huyết quang này vô cùng mãnh liệt, đâm thủng những thứ ngăn cản, trong tối tăm bắt đầu triệu hoán cộng minh với thứ gì đó.

XIU....XIU... XÍU...UU!

Từng đạo tinh quang chiếu thẳng xuống thế giới này, bao phủ Lâm Minh vào trong.

Lâm Minh ở trung ương của tinh quang này, cảm nhận được càng thêm chân thật.

Hắn lại trở vào trong không gian của Đạo Cung Cửu Tinh.

Trên không gian u tĩnh, ở trung ương có chín ngôi sao xuất hiện.

Những ngôi sao này tỏa ra hào quang nhu hòa, hô ứng với từng bộ vị của Lâm Minh, bắ n ra lực lượng quán chú vào trong đó.

Lâm Minh sảng khoái r3n rỉ thành tiếng, trong cơ thể bắt đầu trấn áp lực lượng của Tham Lang Thiên Châu.

Nhưng mà hắn không có mất phương hướng trong ánh sao đầy trời, con mắt nhìn chằm chằm vào một ngôi sao.

Ngôi sao đó chính là Tham Lang Tinh!

Lúc này Tham Lang Tinh không thể nghi ngờ là sáng nhất trong chín ngôi sao, nó tỏa ra hào quang âm trầm quỷ dị, đang hô ứng một bộ vị thân thể của Lâm Minh, b ắn ra lực lượng tinh thần cường đại.

Hào quang băng hàn rót vào thân thể, Lâm Minh cảm giác được lực lượng bành trướng, đồng thời âm thầm cảnh giác, hào quang của

Tham Lang Tinh không dễ dàng hấp thu như vậy, hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần, dự phòng dị biến xảy ra!

Chậm rãi thân thể Lâm Minh bắt đầu lột xác, dược lực của Tham Lang Thiên Châu hóa thành lực lượng, không ngừng tăng cảnh giới thân thể Lâm Minh lên một bước mới.

Thân thể của hắn bắt đầu sáng lên, nóng lên, hào quang sáng ngời bao phủ người của hắn, giống như một khối ngọc thô chưa mài dũa, không ngừng bị đập nát và tỏa ra một mặt hoàn mỹ nhất của mình. Trong lỗ chân lông của Lâm Minh cũng có dược lực tỏa ra.

Trong tích tắc này, một tiếng chói tai truyền vào trong tai Lâm Minh, một đạo khí tức tràn ngập linh tính giống như từ trong ngủ mơ tỉnh táo lại.

Oanh, trong người Lâm Minh vốn có dược lực cuồng bạo, làn da toàn thân Lâm Minh nổ tung, mạch máu bạo liệt, máu tươi b ắn ra!

- Ân?

Lâm Minh kêu r3n một tiếng, dùng cảm giác dò xét tình huống thân thể, lúc trước hắn gạt bỏ đan linh Tham Lang Thiên Châu, không ngờ nó lại phục sinh lần nữa trong Tham Lang Thiên Châu.

Thậm chí có thể là di hào quang của Tham Lang Tinh cố ý cho đan linh tiêu diệt mình.

Ý thức được điểm này, trong lòng Lâm Minh giật mình!

Ánh mắt của hắn lóe sáng, giống như tia chớp trùng kích Tham Lang Tinh, là lúc mấu chốt trấn áp thân thể, Tham Lang Thiên Châu nếu bạo động sẽ sinh ra đại họa.

Trong ngoài đều khốn đốn, nhất định sẽ bạo thể mà vong!

Trong lòng bàn tay khẽ động, một đạo pháp tắc Tu La Thiên Đạo xuất hiện.

Hắc Ám Tụ Linh Trận tồn trữ năng lượng lập tức bị pháp tắc dẫn dắt mà ra!

Lâm Minh phế nhiều khí lực như vậy, xây dựng tụ linh đại trận chính là vì ngăn chặn chuyện này phát sinh.

Tiếng nổ nặng nề vang lên, trong Tụ Linh Trận sớm cô đọng ra hư ảnh huyền quy, b ắn ra hắc quang, gào lên một tiếng, đánh thẳng vào Lâm Minh.

Năng lượng thể đáng sợ này chui vào thân thể của Lâm Minh.

Mặc dù là thần thú sau khi chết lưu lại khí tức, nhưng mà dưới tụ linh đại trận ngưng tụ, mượn nhờ thiên địa đại thế lại đủ chống lại lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh Tham Lang Tinh!

Lập tức khí tức huyền quy màu đen bắt đầu cắn xé với linh tính Tham Lang Thiên Châu trong người Lâm Minh.

Dưới sự khống chế của Lâm Minh, phải toàn lực trấn áp một bên mới có thể chạy ra tìm đường sống.

Rầm rầm rầm!

Trong ngoài đánh nhau, dược lực Tham Lang Thiên Châu không ngừng bị oanh kích, phân giải, Lâm Minh thừa cơ hấp thu chúng vào trong cơ bắp, huyết nhục... của mình.

Cơ bắp thân thể của hắn được dược lực rót vào, lực lượng không ngừng tăng lên.

Đồng thời hắn bắt đầu không ngừng dẫn đạo pháp tắc Tu La Thiên Đạo nghiền ép Tham Lang Thiên Châu, bắt đầu phân giải dược lực.

Cuối cùng Tham Lang Thiên Châu ở trong người bị pháp tắc Tu La Thiên Đạo nghiền ép vỡ vụn, bên ngoài có huyền quy trùng kích.

Cuối cùng Tham Lang Thiên Châu bắt đầu biến thành dược lực, cũng tan biến.

Dược lực cuồn cuộn hiện tại dung nhập vào trong từng tế bào thân thể Lâm Minh.

Dược lực cường đại cọ rửa, rèn luyện, lỗ chân lông toàn thân Lâm Minh tỏa sáng, lực lượng thân thể không ngừng tăng lên.

Có mấy miệng vết thương ngẫu nhiên có máu tươi bắ n ra ngoài, đều sau đó lại nhanh chóng khôi phục lại.

Tà Thần Chi Thụ bắt đầu sinh trưởng, nguy nga hùng tráng, tỏa ra lực lượng phù văn kỳ lạ.

Rống!

Sau khi lực lượng tăng lên tới cực hạn, giống như thân thể chống đỡ không nổi, đột nhiên Lâm Minh ngẩng đầu, hai mắt hóa thành thực chất, năng lượng thô to hiện ra.

Toàn thân có quang điện bao phủ, hắn như phi long lao thẳng vào Tham Lang Tinh.

Lâm Minh lao tới, hai chân phá lực, Hắc Ám Tụ Linh Trận lúc này vỡ tung như thủy tinh!

Giờ khắc này Hắc Ám Tụ Linh Trận sứ mạng đã hoàn thành, lực lượng ẩn chứa bên trong nó đã bị Lâm Minh hấp thu.

Dưới đại thế này bao phủ, Lâm Minh bị trùng kích to lớn, thân thể đổ máu tung tóe.

Tham Lang Tinh trên bầu trời không ngừng lập lòe, thời điểm này hư không chấn động như sấm rền.

Một khí tức mênh mông kỳ dị xuất hiện.

Trong nội tâm Lâm Minh cảnh giác, toàn thân nổi da gà. Đây là do thân thể cảm ứng được nguy hiểm tới gần.

Cũng giống lần trước trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh, một đạo bình trướng hiện ra, cô đọng thành đạo đồ

Trên đạo đồ này có vũ trụ, ngân hà thậm chí sông núi, còn có ngàn vạn hư ảnh.

Mỗi một đồ ấn là một đạo văn thật nhỏ lóe lên.

Lần trùng kích thứ hai, Lâm Minh không chút do dự lao thẳng tới đạo đồ kia, lực lượng thân thể cực mạnh, khí huyết cuồn cuộn, nắm đấm nặng nề không ngừng oanh kích đạo đồ.

Hiện tại Tham Lang Thiên Châu đã rèn luyện thân thể của hắn, lực lượng vô cùng vô tận cuồn cuộn không dứt, hắn có tin tưởng bạo hết tất cả.

Oanh!

Thân thể đập vụn hư không, trong thời gian ngắn lại tăng tốc, không ngừng đánh vào đạo đồ trước mặt.

Đạo đồ này đại biểu thiên đạo ý chí, mỗi phù văn bên trong có trăm tỷ biến hóa, mỗi lần biến hóa đều có pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Đây là lực lượng đỉnh phong có thể nghiền áp tất cả.

Một quyền này của Lâm Minh mang theo tin tưởng chưa từng có, có lòng tin đánh tan tất cả cản trở.

Đạo đồ trên bầu trời mang theo khí tức hấp dẫn, thời điểm Lâm Minh một quyền muốn đánh nát nó, trong đạo đồ có hào quang sáng ngời tỏa ra, trong thời gian ngắn bao phủ thân thể Lâm Minh.

Khí huyết trong người Lâm Minh rất tràn đầy, nhưng mà bị hào quang này bao phủ, hắn chỉ cảm thấy trí nhớ hiện ra từng đoạn ngắn, cho hắn cảm giac quái dị và khó chịu.

Trong nháy mắt đạo đồ trở nên cực lớn, một hắc động vô bờ và một bàn tay như ngọc từ trong hắc động thò ra, nghênh tiếp một quyền này của Lâm Minh.

Oanh!

Quyền chưởng chạm vào nhau, âm thanh kim loại chói tai vang vọng, bộc phát năng lượng chấn động sáng ngời.

Giống như hai ngôi sao va chạm với nhau, sóng xung kích bắn ra các nơi và năng lượng quét qua tất cả.

Rầm rầm rầm, hơn trăm triệu phù văn trong đạo đồ tan nát.

Chương 1666: Phá đạo

- Ân?

Lâm Minh khiếp sợ, bàn tay như ngọc này chẳng lẽ là đạo đồ diễn biến ra? Kỳ quái là vì sao mình lại có cảm giác như từng quen biết?

Lúc này thiên đọa bắt đầu vặn vẹo, một thân nhr mông lung từ trong đạo đồ đi ra, nàng mặc bộ lụa mỏng, dáng người thướt tha, hai con ngươi mang theo ngân hà sinh diệt, vạn vật thay đổi.

Chân thân của người này ra khỏi đạo đồ, trên mặt Lâm Minh mang theo thần sắc không tưởng tượng nổi, tại sao có thể là nàng? Ta nói vì sao quen như vậy!

Người trong đạo đồ đi ra, dĩ nhiên là Thần Vực Thần Mộng Thiên Tôn!

Khiếp qua đi, đạo đồ lại chấn động liên tục, Lâm Minh lúc này phát hiện sau lưng có khác thường.

Nhưng mà phát hiện ra cũng đã muộn.

Lúc này một quyền tràn ngập lực lượng ở sau lưng đánh vào lưng của hắn.

Lực lượng này vô cùng khổng lồ, trực tiếp xé rách hư không xuất hiện sau lưng của hắn.

Lực lượng trùng kích này vô cùng mãnh liệt, lại mang theo Hồng Mông chi khí mờ mịt, nó giống như cự long đánh vào trong người của hắn.

Đến lúc này thân thể Lâm Minh bay xa, máu tươi b ắn ra ngoài. - Hồng Mông chi khí, Hồng Mông pháp tắc... Chẳng lẽ là?

Lâm Minh bị trọng thương, tâm niệm chuyển động, vội vàng mở

Hồng Mông không gian bảo vệ toàn thân, Hồng Mông chi khí nặng nề giống như bình chướng bảo vệ Lâm Minh, cũng hóa giải bảy tám phần lực lượng đánh lén hắn.

Tuy Lâm Minh sớm có suy đoán, nhưng sau khi chính thức nhìn thấy người này, Lâm Minh vẫn kinh ngạc không hiểu.

Kẻ đánh lén là một nam tử trung niên thân hình cao lớn, tòn thân của hắn mặc Hắc Long Vương chiến giáp, diện mạo bao phủ trong chiến giáp, mông lung không rõ, thân thể của hắn ẩn chứa lực lượng còn kh ủng bố hơn Lâm Minh, toàn thân có Hồng Mông chi khí bao phủ, hắn giống như chiến thần hàng thế.

Chỉ cần nhìn qua, trong đầu Lâm Minh hiện ra một cái tên -- Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Tuy hắn chưa từng nhìn thấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng lại có thể xác định khí tức của người đánh lén, hình thái đúng là Hỗn Nguyên Thiên Tôn không thể nghi ngờ!

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn sao!

Nhìn thấy hỗn Thiên Tôn, Lâm Minh khiếp sợ đồng thời cũng tỉnh táo lại, trong mắt hắn có hào quang kỳ dị, nói:

- Tốt một Tham Lang Tinh! Ta vốn muốn hút ngươi vào trong người, dùng hào quang của ngươi mở Thiên Phạt Đạo Cung, ngươi trái lại tính toán ta!

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, khí huyết toàn thân cuồn cuộn, Tử Phủ Đạo Cung có năng lượng vận chuyển, chân long chi lực hiện ra, toàn thân Lâm Minh bị đánh nứt toác ra, bắt đầu chậm chạp khép lại.

Một quyền của Lâm Minh đánh lên đạo đồ thì có hai đại Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện, Hỗn Nguyên Thiên Tôn trọng thương Lâm Minh, biến hóa này chỉ diễn ra trong thời gian ngắn.

Nhưng mà Lâm Minh hiểu, cho dù như thế nào, Thần Mộng Thiên Tôn cùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn đều khó có khả năng xuất hiện ở đây, bọn họ vẫn ở Thần Vực, một sinh tử chưa biết, làm sao có thể xuất hiện trong Hoang Nhân Phần Mộ đột nhiên công kích chính mình? Huống chi dùng thực lực Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thần Mộng Thiên Tôn, nếu quả thật muốn gi ết chết mình, chỉ một kích đã đánh hắn phân thân toái cốt. Há chỉ một quyền đánh huyết nhục của hắn văng tung tóe cơ chứ?

Cẩn thận quan sát, Lâm Minh có thể phát hiện, hai "Thiên Tôn" tuy huyết nhục đầy đặn, khí tức và bộ dáng đúng như trí nhớ của Lâm Minh về Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thần Mộng Thiên Tôn, nhưng mà chúng lại thiếu đi khí thế chứa tể thiên địa mà Thiên Tôn có.

Không chỉ như thế, nếu như Lâm Minh còn có thể phát hiện, ẩn ẩn có pháp tắc quấn quanh thân thể hai "Thiên Tôn", trong người bọn họ có khí tức đại đạo.

Không hề nghi ngờ, hai Thiên Tôn đều là hư ảnh mà thôi, liên tưởng tới đạo hào quang kỳ dị mà đạo đồ bắn vào trong người của mình, Lâm Minh có thể khẳng định đây là Tham Lang Tinh quỷ dị, lợi dụng Thiên Đạo pháp tắc mô phỏng hình tượng và đặc tính của hai Thiên Tôn trong trí nhớ của hắn, muốn dùng đe dọa mình, dù sao trong nội tâm Lâm Minh cho dù là đối với Thần Mộng Thiên Tôn hay Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đều có kính sợ từ nội tâm.

Hai nhân vật Thiên Tôn tuyệt đỉnh này là nhân vật đứng đầu nhân tộc.

Tham Lang Tinh này tinh thông công tâm chi thuật, một chiêu này tuy nhìn thì dễ dàng khám phá, nhưng nó bắn hào quàn thu trí nhớ của Lâm Minh, cũng đủ để ảnh hưởng tới tinh thần Lâm Minh, nếu như không phải Lâm Minh tinh tu Thần Miểu Tâm Quyết, linh hồn lực vô cùng cường đại, như vậy cho dù hắn biết rõ hai Thiên Tôn xuất hiện ở đây là không hợp lý, nhưng vẫn như cũ không thể biết bọn họ là Thiên Lang Tinh mô phỏng ra.

Đến lúc đó Lâm Minh chiến đấu với nhân vật mà mình kính sợ, sức chiến đấu tất nhiên khó có thể phát huy ra được.

Trong lòng cảnh giác, Lâm Minh cẩn thận bởi vì bản thân đã trọng thương, thân thể Lâm Minh tung tóe tổn thất không ít khí huyết, rồi sau đó thúc dục chân long chi lực khôi phục bản thân, Lâm Minh cũng tiêu hao năng lượng tích súc trong người.

Thời điểm chưa đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, dưới tình huống chưa đánh nát Tham Lang đạo đồ, tiêu hao nhiều lực lượng như vậy không phải là tin tức tốt.

Tham Lang Tinh quỷ dị xảo trá, Lâm Minh muốn thu nó vào người đối ứng với đạo cung, cũng không phải chuyện đơn giản.

Trong lòng của hắn khẽ động, tay phải sờ qua tu di giới, một viên đan dược phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay Lâm Minh.

Viên đan dược này Lâm Minh tại Thần Văn Thành đấu giá hội đạt được, vô danh cổ đan!

Viên cổ đan này Lâm Minh tốn hao một tỷ điểm tích lũy, là đan dược cấp bậc vô thượng.

Lâm Minh không có trực tiếp nuốt cổ đan, dù sao cổ đan ẩn chứa lực lượng to lớn, hiện tại trực tiếp nuốt, nói không chừng nhất thời không áp chế nổi lực lượng, ngược lại bị Tham Lang Tinh thừa dịp mà vào.

Lâm Minh chỉ cầm vô danh cổ đan trong tay, dùng thần hồn dẫn dắt lực lượng trong cổ đan, dùng đan dược tinh hoa bổ sung khí huyết.

Dược lực tinh thuần liên tục không ngừng rót vào người Lâm Minh, hắn vừa rồi bị thương nghiêm trọng cũng được bảo dưỡng lại.

Mà cùng lúc đó Tham Lang Tinh làm gì cho Lâm Minh thời gian chữa thương, hư ảnh hai Thiên Tôn cùng thời khắc đồng thời xung phong liều chết, Tham Lang Tinh mô phỏng Hồng Mông pháp tắc cùng Thần Mộng pháp tắc trong trí nhớ Lâm Minh, phô thiên cái địa bao phủ tới!

Đối mặt hai Thiên Tôn một kích, Lâm Minh không tiến mà lùi, mặc dù hắn biết rõ hai Thiên Tôn chỉ là giả, nhưng hắn không có liều mạng, mục tiêu của hắn là Tham Lang Tinh, chiến đấu với hư ảnh mà Tham Lang Tinh tạo ra là không có ý nghĩa.

Lâm Minh ý niệm khẽ động, triệu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung ra.

Thân thể của hắn, cứ như vậy chui vào Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Oanh! Một tiếng vang thật lớn, trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung rung động lắc lư, công kích của hư ảnh Thiên Tôn đánh vào trên Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Mà Lâm Minh thân ở trong đó, mở tà thần lực ra, lực lượng trong nội thế giới xuất hiện.

Hắn dùng lực lượng này, tính cả pháp tắc Tu La Thiên Đạo và thiên địa đại thế trong Hoang Nhân Phần Mộ, hắc khí huyền quy tràn ngập các nơi, còn có ý chí của hoang nhân trong quan tài thanh đồng đều bị hắn dẫn dắt tới.

Nhưng mà huyền quy hay là hoang người, vào vài tỷ năm trước đều có thể so sánh với Thiên Tôn.

Chương 1667: Thu Tham Lang (1)

Thậm chí người đứng đầu trong đó đầy đủ so sánh với Chân Thần.

Chỉ một lúc huyền quy khổng lồ che phủ thiên địa và một cự nhân thân hình đen đúa xuất hiện bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung, nhanh chóng vây quanh Thần Mộng Thiên Tôn cùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn do Tham Lang Tinh mô phỏng ra.

Nếu mượn nhờ thiên địa đại thế của Hoang Nhân Phần Mộ, Lâm Minh sẽ tận lực bảo tồn thực lực của chính mình, dùng Tham Lang Tinh xảo trá, hai hư ảnh Thiên Tôn bị Lâm Minh dùng thiên địa đại thế trần áp là đủ rồi.

Tử khí huyền quy và ý chí hoang nhân lưu lại trong Hoang Nhân Phần Mộ, dù chỉ bị Lâm Minh tác động một phần mười vạn cũng vô cùng kh ủng bố, chúng bị pháp tắc Tu La Thiên Đạo ngưng luyện ra, cùng công kích Thiên Đạo pháp tắc của Tham Lang Tinh.

Rầm rầm rầm, thiên địa trong tiểu thế giới này chấn động, hư không không ngừng bị đại chiến xé rách.

Ngay cả hư ảnh Thiên Tôn bị thiên địa đại thế áo chế một nháy mắt, Lâm Minh đi nhanh lao ra khỏi Hỗn Nguyên Thiên Cung, nhìn qua đạo đồ trước mặt, tay cầm Phượng Huyết Thương bay thẳng tới.

Hắc khí của huyền quy và phù văn trên quan tài thanh đồng không ngừng bị Lâm Minh nắm giữ pháp tắc Tu La Thiên Đạo dẫn dắt, cô đọng trên Phượng Huyết Thương.

Dần dần hào quang trên Phượng Huyết Thương càng ngày càng thịnh, bắt đầu biến thành huyết phượng giương cánh vô cùng uy vũ.

Một khắc này Lâm Minh giống như cầm một mặt trời, Phượng Huyết Thương đánh thẳng lên trên không trung!

Trong nháy mắt Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay đâm ra trăm ngàn thương. Mỗi một thương đều xé rách hư không, chặt đứt tinh thần.

Phượng Huyết Thương gào thét, giống như có vô số Hỏa Phượng Hoàng con trước ngã xuống, con sau tiến lên, vô số phù văn lập lòe hiện ra.

Toàn thân Lâm Minh nhiệt huyết bành trướng, máu trong người sôi lên, lực lượng mạnh mẽ hình thành phù văn hỏa diễm bao quanh người của hắn.

Lực lượng trăm ngàn thương tụ tập cùng một chỗ, điên cuồng đánh vào trung ương đạo đồ, lực lượng thân thể Lâm Minh vào lúc này phát ra tới tận cùng.

Răng rắc!

Tạch tạch tạch!

Bầu trời giống như bị Lâm Minh đánh nát, tiếng nổ đáng sợ xé rách hư không, từ khi Lâm Minh phá tan Cửu Tinh đạo đồ thì một lực lượng cường đại từ trong đạo đồ truyền ra, giống như một con cự mãng màu tím đánh vào người Lâm Minh.

Lực lượng này đánh vào người Lâm Minh, giống như nắng hạn gặp mưa rào, trong nháy mắt lực lượng khô cạn trong người của hắn thoáng cái tràn đầy. Đồng thời bên trong còn có đạo vận kỳ dị rót vào người Lâm Minh, phù văn tiến vào trong huyết nhục của hắn.

Mà đúng lúc này hắc khí huyền quy và linh lực của quan tài thanh đồng huyễn hóa kim giáp cự nhân lúc này đại chiến với hư ảnh Thần Mộng Thiên Tôn cùng với Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã có kết quả.

Dù sao chỉ là Thiên Đạo pháp tắc chỗ mô phỏng hư ảnh mà thôi, chúng làm sao có thực lực so sánh với Thiên Tôn cơ chứ?

Hai mông phỏng Thiên Tôn, rốt cục bị Lâm Minh mượn thiên đại thế của Hoang Nhân Phần Mộ là tử khí huyền quy cùng linh lực quan tài thanh đồng trần áp.

Hư ảnh lập tức nát bấy, hai Thiên Tôn do pháp tắc cô đọng ra cũng nát bấy.

Những pháp tắc này thuộc hệ thống luyện thể của nhân tộc, có thể được xưng là pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo.

Nó có bề ngoài thì khác hẳn hệ thống tụ nguyên cùng hệ thống tu thần, pháp tắc hệ thống tụ nguyên là một ít phù văn thiên đạo phức tạp, mà pháp tắc hệ thống luyện thể Cửu Tinh Thiên Đạo chẳng khác gì ngân hà chìm nổi, tinh quang sáng lạn, khí huyết ngập trời, sinh cơ bừng bừng!

Bề ngoài của pháp tắc này là ánh sao.

Đúng vào lúc này Tham Lang Tinh trên đỉnh đầu Lâm Minh đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, đạo đồ vốn bị Lâm Minh đánh nát gần một nửa đã run rẩy lên, một vòng xoáy ngân hà hiện ra, muốn hút pháp tắc trở về.

- Mơ tưởng!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng, vì trùng kích đạo cung thứ hai. Hắn chuẩn bị lâu như vậy, làm gì cho Cửu Tinh Thiên Đạo trận đồ hấp thu pháp tắc trở lại khôi phục chứ?

Hắn trong thời gian ngắn ngón tay phi động. Pháp tắc Tu La Thiên Đạo dài hẹp hóa thành tấm lưới lớn.

Tấm lưới này xuất hiện thì hấp nhiếp các loại linh lực, bắt đầu chiếu sáng rạng rỡ, cô đọng thành thực chất.

Pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo chính là một loại trong pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, mà pháp tắc Tu La Thiên Đạo không thuộc về Tam Thập Tam Thiên, là pháp tắc chủ nhân Tu La Lộ tự nghĩ ra, nhưng dù như thế nhưng pháp tắc Tu La Thiên Đạo lại không kém gì pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, dù sao lấy Tu La pháp tắc chống đỡ cả Tu La Lộ, là một đại thế giới song song không kém gì Tam Thập Tam Thiên.

Tu La Thiên Đạo lập tức ngăn cản vòng xoáy của Cửu Tinh đạo đồ hấp thu pháp tắc của mình..

Thân ảnh Lâm Minh như điện, trực tiếp đánh nát pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo, khiếu huyệt toàn thân mở ra, miệng há ra hút lấy những ánh sao kia.

XÍU...UU! --

Giống như nuốt cả ngân hà, Lâm Minh hút một cái và hư không lập tức sinh ra gợn sóng chấn động, lực lượng hấp nhiếp vô cùng kinh người.

Lập tức pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo thuần túy bị Lâm Minh thôn phệ vào trong cơ thể.

Oanh -- Lâm Minh thân thể vốn bành trướng bây giờ lại rạn nứt.

Lúc này lại không có máu tươi bắ n ra. Cơ cốt nhục tỏa hào quang sáng ngời, huyết nhục và xương cốt được ánh sao in lạc ấn vào.

Những ánh sao này có áo nghĩa sâu xa, sau lưng Lâm Minh có hư ảnh ngân hà sáng ngời, hào quang màu bạc như thác nước chảy dài.

Thân thể Lâm Minh lập tức sinh cơ bừng bừng, khí huyết chi lực bao phủ thân thể Lâm Minh.

Hiện tại Lâm Minh vẫn không thể mở đạo cung thứ hai. Nhưng chỉ thôn phệ pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo cũng mạnh hơn ăn linh đan diệu dược nhiều.

Lực lượng không ngừng tăng trưởng. thân thể Lâm Minh bắt đầu chậm rãi tỏa sáng như mặt trời.

Nhìn qua thân thể chẳng khác gì sắp nổ tung, nhưng nó lại cực kỳ cứng rắn.

Rốt cục khí huyết chân long trong người phóng lên trời.

Tà Thần Chi Thụ giống như ngọn núi nguy ra, huyễn hóa hình ảnh thực chất, phía trên có lôi long và hỏa long quấn quanh, chính là chân ý lôi đình và hỏa diễm mà hắn nắm giữ.

Lực lượng to lớn từ trong lỗ chân long b ắn ra ngoài, hư không sôi lên như nước nóng, tiếng vang "Phốc phốc" nặng nề, không gian bị xuyên thủng.

Một tia pháp tắc Cửu Tinh Thiên Đạo bị Lâm Minh hút vào trong cơ thể, nhưng vào lúc này Lâm Minh đi lên một bước, cả không gian nổ tung như sấm rền, lại dậm chân lên mặt đất phóng lên cao.

Lâm Minh trong thời gian ngắn đi tới trước đạo đồ, Tử Phủ Đạo Cung mở ra, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, lực lượng vận chuyển tới cực hạn, hắn dùng lực lượng to lớn đánh phá Cửu Tinh đạo đồ!

Cửu Tinh đạo đồ không trọn vẹn, lúc này rung động lắc lư, sắp sụp đổ.

Tiếng rạn nứt vô cùng chói tai, sóng âm ngưng tụ thành thực chất khiến cả Hoang Nhân Phần Mộ sinh ra khe rãnh dài.

Nhưng mà đạo đồ vô biên vô hạn rốt cục xuất hiện phân biệt rõ ràng, một khe hở mấy trăm dặm hiện ra. - Còn chưa đủ!

Lâm Minh rống một tiếng, lại đánh ra một thương, chân long chi huyết huyễn hóa ra cũng giơ nanh múa vuốt trùng kích đạo đồ.

Chương 1668: Thu Tham Lang (2)

Một thương...

Hai thương...

...

Một ngàn thương...

...

Tất cả lực lượng trong người Lâm Minh hoàn toàn bộc phát như núi lửa, trong thời gian ngắn đánh ra ngàn vạn thương, mỗi một thương đánh ra khe rãnh trên đạo đồ, khe hở không ngừng mở rộng.

Hơn nữa lấy khe hở làm trung tâm, vết rách không ngừng lan ra bốn phương tám hướng.

Cả đạo đồ bắt đầu không ngừng run rẩy, phát ra âm thanh xoẹt zoẹt~, xoẹt zoẹt~ khó nghe, giống như thủy tinh không ngừng bị xung kích, bắt đầu không ngừng phát ra tiếng vỡ vụn.

Rốt cục khớp xương tại Lâm Minh nổ vang, lực lượng hóa thành chân long, một thương cực mạnh đánh vào trong đạo đồ.

Từng ánh sao lập tức bị đánh tan.

Tiếng nổ mạnh vang vọng, đạo đồ rốt cuộc nứt toác ra.

Từng tinh quang bắn ra ngoài, hào quang trút xuống cuồn cuộn, từng đạo hào quang bắn lên người của Lâm Minh.

Lâm Minh thân thể không ngừng sáng lên, hào quang chói mắt bắn ra ngoài, giống như mặt trời nổ tung, vô cùng chói mắt.

Lực lượng thân thể không ngừng tăng lên.

Khi tinh quang cuối cùng bị hắn thôn phệ, Lâm Minh giơ tay nhấc chân cũng khiến không gian rung động.

Lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ. Mang theo tự tin tăng vọt.

Giờ khắc này Lâm Minh tự tin một quyền của mình cũng có thể xé rách thiên địa.

Ở phương xa, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy một màn này cũng kinh hồn táng đảm.

Chỉ nhìn thân thể Lâm Minh nàng có cảm giác sợ hãi không hiểu -- đây là do nàng có huyết mạch thần thú trong người nhưng lại sợ hãi khí huyết cường đại của Lâm Minh.

Đương nhiên cũng bởi vì Tiểu Ma Tiên Niết Bàn số lần còn chưa đủ, nếu như Tiểu Ma Tiên hoàn thành chín lần Niết Bàn, như vậy dễ dàng vượt qua Thiên Tôn.

Bước chân vào hư không, tiếng nổ mạnh không ngừng vang vọng, thân ảnh Lâm Minh biến mất trong thời gian ngắn, xé rách hư không đi tới trước Tham Lang Tinh sáng ngời!

Nhìn qua Tham Lang Tinh vô cùng khổng lồ, thời điểm này chỉ còn hơn một xích. Dường như cảm ứng được Lâm Minh đi vào, Tham Lang Tinh trong thời gian ngắn biến mất trong hắc ám.

Nhưng mà Lâm Minh hiểu pháp tắc Tu La Thiên Đạo rất thâm thúy, thoáng cái cảm ứng được vị trí của Tham Lang Tinh.

Hai tay cũng không nhìn, trực tiếp dò xét trong hư không, lập tức cả đôi tay chui vào trong nham thạch cuồn cuộn.

Trong thời gian ngắn tới gần Tham Lang Tinh.

Trong nháy mắt lực lượng cuồn cuộn sinh ra trong người của hắn. Hắn cảm giác được khí tức bất thường của Tham Lang Tinh.

Hắn trực tiếp thu đồ án ngân hà vào trong người.

Oanh!

Một khí tức vô cùng cường đại và rung động lòng người bắ n ra ngoài, mang theo uy nghiêm và phẫn nộ, ngân hà chui vào trong người Lâm Minh và nổ vang, nó hóa thành một cái hắc động.

Tham Lang Tinh linh động quỷ dị, đồng thời cũng đại biểu Thiên Phạt Đạo Cung!

Đạo cung này câu thông thiên địa, chưởng quản thiên phạt.

Tà Thần Chi Thụ sau lưng Lâm Minh bị một đám gió đen thối trúng, trực tiếp mơ hồ. Chân long chi huyết bị xoắn thành mãnh nhỏ.

Huyết dịch, cốt cách và lực lượng phù văn đều bị lỗ đen hấp dẫn. Bắt đầu cắn nát mãnh liệt.

Trong người Lâm Minh bị nát bấy tán loạn, ngay cả hồn lực cũng bị ảnh hưởng. Khí tức thiên phạt bao phủ toàn thân Lâm Minh.

Dũng giả là không thể buông tha, đây là phản kháng cuối cùng của Tham Lang Tinh, Lâm Minh làm sao có thể kiếm củi ba năm bại vào lúc này chứ?

Vô số pháp tắc Tu La Thiên Đạo được hồn lực Lâm Minh dẫn dắt xuống, phốc phốc phốc, trực tiếp đâm vào thân thể Lâm Minh, đánh vào lực lượng thiên phạt.

Lập tức những pháp tắc Tu La Thiên Đạo này hóa thành tấm lưới vây khốn quái thú, đem Tham Lang Tinh ngăn cản gắt gao.

Oanh, Tham Lang Tinh triệt để nổ lớn.

Từng tia tinh quang tinh thuần mang theo phù văn đen kịt trực tiếp hòa tan tiến vào huyết mạch, cốt nhục của Lâm Minh.

- Cái này... Đây là Thiên Đạo pháp tắc... Đại biểu lực lượng thiên phạt, thiên phạt chân ý...

Lâm Minh chỉ cảm thấy toàn thân đắm chìm trong cảm giác khoan khoái dễ chịu

Hôm nay chân ý thiên phạt làm cho hắn cảm giác được linh hồn run rẩy.

Đồng thời một tia đau đớn cũng sinh ra, đó là lạc ấn đại đạo tiến vào thân thể, bổn mạng thần hồn của hắn bị trùng kích nên đau đớn.

Nhưng mà theo thời gian qua đi, cơ hồ tất cả lực lượng ánh sao bị Lâm Minh hấp thu, dung luyện vào trong đạo cung kỳ dị cổ xưa.

Giữa đạo cung này có hào quang lập lòe, bên trong hắc khí tràn ngập, có lôi điện và hỏa diễm thiêu đốt...

Nó vô cùng uy nghiêm, đại biểu Thiên Đạo trừng phạt, dùng huyết nhục Lâm Minh làm căn cơ thậm chí thần hồn cũng được kết nối với nó.

Làm cho Lâm Minh cảm giác được khí tức vô cùng cường đại, cùng cộng minh với phù văn trong huyết nhục của hắn.

Thiên Phạt Đạo Cung vào lúc này đã mở ra!

Lâm Minh nắm chặt hai đấm, thần quang trong mắt lập lòe, vì đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, Lâm Minh cố gắng không biết bao nhiêu, bây giờ hắn đã thành công.

Cảm thụ được năng lượng tràn ngập trong cơ thể, Lâm Minh có cảm giác không thể chờ được. Từ khi rời khỏi Gia Lan quốc, Lâm Minh đã thật lâu chưa từng gặp được đối thủ cường đại chân chính.

Nhắm mắt minh thần, Lâm Minh cẩn thận cảm thụ lực lượng của Thiên Phạt Đạo Cung.

Đạo Cung Cửu Tinh hai cung đầu tiên -- thiên phạt, tử phủ.

Trong đó Thiên Phạt Đạo Cung tác dụng dùng thân thể võ giả câu thông thiên địa!

Nhân thể là một tiểu vũ trụ, có thể ứng đối với ngôi sao trong vũ trụ, đại thế giới, cái gọi là thiên phạt chi lực, nói cho cùng vẫn là lực lượng thiên đạo.

Sau khi mở Thiên Phạt Đạo Cung ra, võ giả có thể dùng Thiên Phạt Đạo Cung câu thông môi giới, giúp thân thể chịu tải lực lượng thiên địa

Thân thể có mạnh hơn nữa, thì có thể mạnh bao nhiêu? Mặc dù là thần thú vương tộc, chúng cũng chỉ có chiến lực Thiên Tôn tuyệt đỉnh mà thôi.

Nhưng mà lực lượng thiên địa thì khác, lực lượng của nó võ giả dùng vô cùng vô tận hình dung.

Ví dụ như hằng tinh nổ tung, lỗ đen ra đời, những lực lượng này cuốn Thiên Tôn tuyệt đỉnh vào thì bọn họ vẫn hóa thành tro bụi.

Đương nhiên dùng thực lực Lâm Minh bây giờ, muốn mô phỏng ra lực lượng như vậy còn kém xa, đường vẫn còn dài.

- Lực lượng thiên địa...

Lâm Minh nhìn hai đấm của mình, cảm thụ được Thiên Phạt Đạo Cung câu thông thiên địa, hấp thu lực lượng trong thiên địa, loại cảm giác này chính là Thiên Nhân Hợp Nhất trong truyền thuyết.

Thiên địa cùng thân thể tuy hai mà một, thời điểm tu vị Lâm Minh đạt đến mức tận cùng, ai chiến đấu với Lâm Minh, chính là chiến đấu với thiên địa.

Võ giả Luyện Thể Thuật bắt đầu từ Bát Môn Độn Giáp tới Đạo Cung Cửu Tinh, bản chất chính là hoàn thành tu thân thể, quá độ tu luyện Cửu Tinh pháp tắc. Cửu Tinh pháp tắc, với tư cách một trong những pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên Đạo, nếu như không phải vì nguyên nhân nào đó mà phong bế, nó không có kém gì Thánh tộc Luyện Thể Thuật, chỉ là quá trình tu luyện gian nan một ít mà thôi.

Nơi phát ra lực lượng Thiên Phạt Đạo Cung không tới từ thân thể võ giả, mà là tới từ thiên địa đại thế, cho nên dù đánh lâu dài cũng sẽ không quá độ tiêu hao hết thể lực võ giả, đây cũng là chỗ cường đại của Đạo Cung Cửu Tinh!

- Hiện tại thân thể của ta không dựa vào kỹ xảo phát lực của Thương Khung Phách Điển, lực lượng chân thật là hai mươi tỷ cân, cũng là song long chi lực.

Chương 1669: Hậu tích bạc phát

Lâm Minh cảm giác mình chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể tác động thiên địa đại thế, cương nguyên toàn thân bành trướng, thần lực như nước thủy triều!

Trừ có thể mượn nhờ thiên địa đại thế ra, cường độ thân thể của Lâm Minh cũng gia tăng trực tiếp, Thiên Phạt Đạo Cung có một tia Thiên Đạo chân ý đã dung nhập vào trong người của hắn.

Trong quá trình rèn luyện thân thể trước đây, càng trở nên cường đại. Đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt Lâm Minh tử quang lập lòe.

- Lâm ca, ngươi đã triệt để đột phá Thiên Phạt Đạo Cung? Quá tốt!

Chờ đợi Lâm Minh tỉnh lại, Tiểu Ma Tiên không biết vì cái gì đột nhiên đau đớn, vừa rồi nàng nhìn thấy Lâm Minh trùng kích Thiên Phạt Đạo Cung, toàn thân huyết nhục bị xé rách... Thế nhưng mà nàng không có biện pháp giúp cái gì, một cảm giác đau đớn không nói rõ sinh ra.

Hơn nữa Lâm Minh trong ba mươi năm đều cố gắng đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, đủ loại trả giá Tiểu Ma Tiên đều nhìn ở trong mắt, tại Tu La Lộ, Lâm Minh không có chỗ dựa, cũng không có thế lực lớn ủng hộ, cơ hồ tất cả tài nguyên đều phải do bản thân mình tự tranh thủ.

Trong Thần Văn Thành đấu giá hội, mỗi người đều nhìn thấy Lâm Minh tỏa ra hào quang chói mắt, nhìn thấy hắn trên đấu giá hội dùng thần văn thuật áp chế toàn trường, lại đùa bỡn đám Hắc Ám Thần Văn Sư trong tay, nhưng mà ai từng nhìn thấy Lâm Minh ở trong thần văn thất mấy năm không ngừng nghĩ chế tác thần văn phù, thần hồn lực tiêu hao cũng không nghỉ ngơi, mà là dựa vào Thần Miểu Tâm Quyết cùng Dưỡng Hồn Phù khôi phục, có thể nói là không ngủ không nghỉ, hắn thường xuyên toàn thân hư thoát, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đầy tơ máu!

Cố gắng như vậy mới có ngày hôm nay!

Mỗi người đều suy đoán trên người Lâm Minh có bí mật, Tiểu Ma Tiên cũng ẩn ẩn biết rõ bí mật của Lâm Minh là cái gì, nhưng nếu như ai đó cho rằng Lâm Minh nhờ vào bí mật này đi tới ngày hôm nay, vậy mười phần sai, Lâm Minh có thể đi đến bây giờ, chính là nhờ nghị lực, kiên trì, tâm trí, quả quyết của hắn.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lúc này tâm linh tương thông, ẩn ẩn hiểu suy nghĩ của Tiểu Ma Tiên, hắn nhẹ nhàng sờ sờ mặt Tiểu Ma Tiên, ôn nhu nói:

- Ta đi với nàng tới bây giờ đã rất may mắn, lần này sau khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, chúng ta nên quay về Thần Vực đối mặt Nhân tộc đại kiếp nạn, đường của ta phải đi vẫn còn dài.

- Ta cũng thế...

Tiểu Ma Tiên hít sâu một hơi, trịnh trọng nói ra, Nhân tộc đại kiếp nạn, nàng vẫn phải đối mặt..., chẳng những muốn đối mặt Thánh tộc, còn có khả năng đả đảo Thánh tộc Yêu tộc cùng gia gia.

Nếu như nói trước đó Tiểu Ma Tiên cảm giác mình căn bản không thể chống lại, hiện tại nàng đã dấy chiến ý, chỉ có nàng cường đại lên thì mới có thể đối mặt với hai chủng tộc, đối mặt đại kiếp nạn.

Hơn nữa theo Lâm Minh tiếp tục cường đại, Tiểu Ma Tiên cũng muốn tranh thủ thời gian đuổi kịp hắn, như thế mới có thể không bị Lâm Minh bỏ qua, nàng muốn hoàn thành chín lần Niết Bàn!

Lúc Lâm Minh đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, thân thể của hắn đạt được nhiều chỗ tốt.

Hắn bây giờ cảm giác huyết mạch trong người như thủy triều, còn có rất nhiều lực lượng tinh quang chưa tiêu hóa, thậm chí ngay cả một ít lực lượng của Tham Lang Thiên Châu cùng vô danh cổ đan cũng đang bảo tồn trong người. - Thân thể còn có rất nhiều năng lượng chưa tiêu hóa... Tuy ta đã đột phá tới đạo cung thứ hai, nhưng mà khoảng cách thí luyện cuối cùng còn hai mươi năm mà thôi, tuyệt đối không thể khinh thường. Trong thế giới Tu La Lộ rộng lớn khôn cùng, không biết có bao nhiêu thiên tài cùng cường giả đang muốn tiến vào thí luyện cuối cùng, lại nhao nhao chết đi, trong trăm triệu năm qua cũng chỉ hoàn thành hơn 80% mà thôi, còn có rất nhiều thiên chi kiêu tử vẫn lạc trong thí luyện cuối cùng...

Lâm Minh sẽ không khinh thị thí luyện cuối cùng, đây là một trận chiến trọng yếu của hắn trong Tu La Lộ, hắn phải làm xong toàn bộ chuẩn bị.

- Như vậy ta sẽ nhân cơ hội này mượn linh lực trong Hoang Nhân Phần Mộ đột phá lần nữa!

Lâm Minh suy nghĩ trong lòng.

Hắn lúc này đã đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, có thể nói là chuẩn ứng phó dầy đủ nhất, cho nên tao ngộ khóp khăn so với lần trùng kích đạo cung đầu tiên không lớn lắm.

Tu La Lộ thí luyện cuối cùng, có thể tưởng tượng, nhất định sẽ có rất nhiều nhân tố hung hiểm không xác định.

Từ lúc này phải bắt đầu cố gắng, hắn nhất định phải chuẩn bị thỏa đáng nhất.

- Tiên nhi, ta muốn ở chỗ này trùng kích Thần Quân cảnh hậu kỳ.

Lâm Minh thần quang lập loè, giọng nói kiên quyết.

Con mắt Tiểu Ma Tiên cong lên, khóe miệng mỉm cười tà mị, nói:

- Vài chục năm sau Tu La Lộ thí luyện cuối cùng, thời điểm ngươi tĩnh tu ta cũng không nhàn rỗi, vừa vặn cùng tu luyện với ngươi. Cũng không thể bị ngươi bỏ xa được!

- Tốt, chúng ta cùng tu luyện. Lâm Minh nhìn qua dung mạo thanh tú động lòng người của Tiểu Ma Tiên, mỉm cười nói ra.

Thời gian trôi qua, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lại tu luyện ở nơi này.

Hai người đều là tuyệt đại thiên kiêu, thời điểm hai người kết hợp với nhau, tỏa ra hào quang mờ mịt, Lâm Minh chân long khí tức cùng Tiểu Ma Tiên hắc phượng khí tứ cùng quấn quanh phóng lên cao.

Thời gian hai người song tu càng dài, hư ảnh chân long và hắc phượng hoàng trên không trung càng chân thật.

Một con rồng một con phượng giống như mặt trời và mặt trăng, vô cùng chói mắt.

Vô số phù văn thần bí bao phủ thân thể hai người, bắt đầu vây quanh hai người.

Thời gian tu luyện trong Hoang Nhân Phần Mộ càng dày đằng đẳng.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên quanh năm song tu, long phượng trình tường uy lực càng cường đại hơn.

Ba năm sau.

Trong người Lâm Minh đã tiêu hóa tất cả dược lực và lực lượng của Thiên Phạt Đạo Cung, những ánh sao kia cũng bị luyên hóa toàn bộ, cả thân thể gần như phản phác quy chân, không có một chút lực lượng tỏa ra ngoài.

Nhưng mà lực lượng trong người tích lũy càng kinh khủng.

Thời điểm này ánh mắt Lâm Minh nhìn qua tử khí và ý chí hoang nhân trong quan tài thanh đồng.

- Thiên tinh nguyên, tận quy thân thể của ta!

Lâm Minh điểm vào hư không, đánh ra một ấn quyết màu xám, trực tiếp khiến không khí rung động quỷ dị, lập tức một đám huyền quy tử khí bị dẫn dắt vào trong cơ thể của hắn.

Đây là Vạn Ma Sinh Tử Luân ấn quyết!

Vạn Ma Sinh Tử Luân có thể hấp thu hồn phách ác ma, năm đó Thiên Minh Tử sau khi chết, linh hồn của hắn bị Vạn Ma Sinh Tử Luân hấp thu, lúc này dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân hấp thu linh khí của Hoang Nhân Phần Mộ càng quá tốt.

Thời điểm tu luyện một mình, Lâm Minh liền tế ra Vạn Ma Sinh Tử Luân, bắt đầu thôn phệ tử khí huyền quy và ý chí hoang nhân.

Những ý chí này đần độn, dù cảm giác lực của Lâm Minh vô cùng nhạy cảm, vẫn không cảm giác ra cái gì.

Một hoang nhân lưu ý chí lại, đụng phải pháp tắc Tu La Thiên Đạo diễn sinh ra Vạn Ma Sinh Tử Luân, chẳng khác gì binh sĩ gặp tướng quân.

Từng đám tử khí huyền quy và hư ảnh kim giáp cự nhân to lớn, chậm rãi bị Lâm Minh tế luyện và thôn phệ vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, hóa thành năng lượng tinh thuần, bắt đầu không ngừng rót vào thân thể Lâm Minh.

Chương 1670: Thần Quân hậu kỳ

Hoang Nhân Phần Mộ ẩn chứa quá nhiều năng lượng, Lâm Minh một lần hấp thu có hạn, nhưng mà tích lũy tháng ngày lại giúp thân thể Lâm Minh có biến hóa.

Xuân đi thu đến, Lâm Minh trong Hoang Nhân Phần Mộ không ngừng tu luyện, trong nháy mắt đã trôi qua năm năm.

Tóc của Lâm Minh không ngừng sinh trưởng, dài tới mức Tiểu Ma Tiên phải cắt bớt, ngược lại là Tiểu Ma Tiên năm năm qua chưa từng cắt ngắn, hơn nữa tóc của nàng cũng không ngắn, thế cho nên hiện tại Tiểu Ma Tiên tóc dài rủ tới mắt cá chân, còn có màu đen pha chút màu đỏ.

Lâm Minh như lão tăng nhập định, từng tia pháp tắc Tu La Thiên Đạo không ngừng bao phủ thân thể của hắn.

Mặt khác những phù văn màu đen kỳ dị quấn quanh quan tài thanh đồng của hoang nhân, hắn cố gắng phân tích, lĩnh ngộ chân ý của phù văn này.

Lại là ba năm qua đi, tám năm sau...

Khi Lâm Minh cố gắng, nội tình trong người của hắn càng ngày càng phong phú.

Ngồi trên quan tài thanh đồng vô cùng đơn giản, toàn thân tỏa ra hào quang sáng ngời.

Có vô số phù văn theo từ màng da, huyết nhục hiển hiện ra, chìm nổi giữa hư không, tự động hấp thụ thiên tinh nguyên...

Trong đó chân ý phù văn trên quan tài thanh đồng, rõ ràng cũng quấn quanh hư không quay quanh người của hắn, hắn đã lĩnh ngộ ra tinh túy của nó.

- Tu La Thiên Đạo diễn sinh phù văn, phù văn này khắc lên quan tài thanh đồng, có thể tự động hình thành Tụ Linh Trận khổng lồ, từ tinh nguyên thôn phệ tinh hoa, không ngừng tẩm bổ đồ vật trong quan tài... Thứ này nếu dung hợp xương cốt, huyết dịch, như vậy lúc chiến đấu sẽ tự giác hấp thu, bổ sung thiên tinh nguyên... Mặc dù tốc độ không nhanh, thực sự có chỗ tốt to lớn.

Lâm Minh tự nói, đánh ra một ấn quyết.

Mười hai năm sau...

Một ngày này, Lâm Minh cảm nhận trong tối tăm, trái tim của hắn như bồn chồn không yên, phát ra tiếng vang như sấm. Mỗi động tĩnh của hắn, cả đại địa giống như run lên theo trái tim của hắn.

Tâm niệm của hắn khẽ động, một quả đan dược phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay Lâm Minh, viên đan dược này Lâm Minh ở đấu giá hội mua sắm được, là vô danh cổ đan.

Dược lực trong vô danh cổ đan lúc trước bị Lâm Minh hấp thu một ít, chín thành dược lực vẫn còn lưu lại.

Lâm Minh trực tiếp nuốt vô danh cổ đan, lực lượng vô cùng cường đại hiện ra trong lòng Lâm Minh.

Hôm nay Lâm Minh, thực lực càng tiến một bước, sau khi hàng phục Tham Lang Tinh, mở ra Thiên Phạt Đạo Cung, dù lực lượng trong vô danh cổ đan cuồng bạo, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng tới căn cơ của Lâm Minh.

Mượn lực lượng này, Lâm Minh tích lũy nội tình mười hai năm, Lâm Minh rốt cục bắt đầu toàn lực đột phá Thần Quân hậu kỳ!

Hắn tâm niệm khẽ động, đan điền nổ mạnh, một đám linh lực màu xanh biếc dây dưa với một phù văn, tỏa ra khí tức sinh cơ bừng bừng.

Một luồng sóng linh lực, tử khí, tính cả pháp tắc Tu La Thiên Đạo toàn bộ tụ tập vào nội thế giới, không ngừng mở rộng ra.

Tử Phủ Đạo Cung hiển hiện, nguyên lực mười tỷ cân trùng kích, trực tiếp mở rộng nội thế giới.

Tạch tạch tạch!

Lôi đình tùy ý, hỏa diễm táo bạo, hư ảnh Tà Thần Chi Thụ cực lớn lơ lửng giữa không trung, lôi hỏa điên cuồng quét qua nội thế giới.

Những nơi đi qua, không gian bạo toái.

Nhưng mà lực lượng lôi hỏa hủy diệt lại ẩn chứa sinh cơ.

Sau khi lôi hỏa qua đi, tiểu thế giới không ngừng biến hóa.

Trong tiểu thế giới này có lực lượng mới sinh ra, bắt đầu biến hóa kỳ diệu, sinh cơ bừng bừng càng ngày càng tràn đầy.

Biến hóa như vậy, tiếp tục hai tháng sau, lỗ chân lông toàn thân Lâm Minh có tinh mang bắ n ra, nội thế giới diễn biến tới cuối cùng, mà dược lực trong vô danh cổ đan cũng bị Lâm Minh tiêu hóa hết.

Lúc Lâm Minh mở to mắt ra thì khí tức toàn thân đầy kh ủng bố, nhưng mà trong nháy mắt lại thu liễm hoàn toàn, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

Thậm chí Tiểu Ma Tiên nhìn thấy hắn cũng không cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Khí cơ của Lâm Minh dung hòa làm một với thiên địa chung quanh.

Tiểu thế giới trong người có một tia liên hệ thần bí với bên ngoài.

Sau khi phát hiện chuyện này, rốt cuộc là do Lâm Minh đột phá đến Thần Quân hậu kỳ, thứ hai đây là do hắn mở Thiên Phạt Đạo Cung, thân thể có thể câu thông thiên địa, đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

- Lâm ca, ngươi rốt cục cũng đạt tới Thần Quân hậu kỳ! Bước tiếp theo chính là nửa bước Thánh Chủ cùng Thánh Chủ, thật không biết Lâm ca ngươi đạt tới Thánh Chủ thì cường đại tới mức nào!

Không biết đối mặt Thiên Tôn, có khả năng tự vệ hay không?

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên chờ đợi nói ra.

- Thiên Tôn?

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Thiên Tôn quá mức cường đại, ta cho dù là Thánh Chủ cảnh, sợ rằng cũng không bằng Thiên Tôn yếu nhất, chỉ có Đại Giới Giới Vương, khoảng cách thật lớn, ta muốn bảo trì trạng thái chiến đấu vượt qua hai giai cũng khó khăn.

Trước đó Lâm Minh vẫn có thể chiến đấu vượt hai giai, trên căn bản là Thần Hải chiến Thần Quân, Thần Biến chiến Thánh Chủ.

Nhưng mà đến Đại Giới Giới Vương cùng Thiên Tôn, mỗi cảnh giới chênh lệch quá lớn, thứ hai có thể leo tới bước này đều là nhân kiệt, bọn họ lúc còn trẻ cũng khiêu chiến vượt cấp, Lâm Minh muốn vượt qua hai đại cảnh giới đánh bại bọn họ là khó hơn lên trời

- Ân... Thiên Tôn xác thực quá mức rồi, nhưng mà đợi đến lúc Lâm ca ngươi hoàn thành thí luyện cuối cùng, thực lực tất nhiên có thể tiến thêm một bước, đến lúc đó thực lực Lâm ca ngươi cjwc hạn là ở đâu, không ai nói rõ.

- Thí luyện cuối cùng... Chỉ sợ không có đơn giản như vậy.

Lâm Minh khẽ lắc đầu, hắn căn bản không thể nào biết mình trong thí luyện cuối cùng hoàn thành bao nhiêu.

- Chúng ta bây giờ còn không nên xuất quan. Ta ở Thần Quân hậu kỳ còn không ổn định, nơi này còn có rất nhiều tử khí huyền quy, các loại lực lượng phong phú, tạm thời dùng linh lực nơi đây củng cố cảnh giới Thần Quân hậu kỳ, ổn định tiểu thế giới trong người.

Lâm Minh cũng không nóng nảy đi ra ngoài, lúc này cách thí luyện cuối cùng còn tám năm, hắn còn muốn chế tác một đám thần văn phù làm đồ dự bị, ý định dùng làm sát thủ giản ngăn cản nguy hiểm trong thí luyện cuối cùng.

Hắn trong mấy năm qua củng cố tu vị, ổn định bước chân ở Thần Quân hậu kỳ.

Trừ chuyện đó ra, Tiểu Ma Tiên cũng cần tu luyện, tranh thủ đạt tới Thần Quân hậu kỳ đỉnh phong.

...

Mà Lâm Minh cũng không biết, trong thời gian hắn bế quan, tại Tu La Lộ lại phát sinh một chuyện không lớn không nhỏ.

Một ngày, trong Trung Châu ở Thần Hư Thần Quốc có một Lamlam phượng hoàng xuất hiện. Đây là một con thần thú phượng hoàng chân chính, trên lưng phượng hoàng có một nữ tử váy dài màu xanh da trời đang đứng.

Cô gái này mang sa mỏng che mặt, nàng xuất hiện khiến rất nhiều người chú ý, cuối cùng nhưng lại kinh động Thần Hoàng của Thần Hư Thần Quốc-- Thần Hư Hồn Đế.

Trên biển mây vô cùng vô tận, một tòa cung điện xanh thẫm giống như do thủy tinh kiến tạo thành, vách tường của nó khảm đầy hồn tinh.

Hồn tinh cũng có giá trị giống Cửu Dương ngọc, đối với Hồn Tộc mà nói xem như vật phẩm tu luyện xa xỉ, mà bây giờ chỉ cung điện này đã có khảm nạm ngàn vạn viên.

Chương 1671: Hồn Hậu Thánh Mỹ

Trong cung điện này, bốn phía có thể cảm nhận được nguyên khí linh hồn nồng đâm, cho dù là phàm nhân tư chất thấp kém nhất, nếu như quanh năm sinh hoạt ở đây, được hồn tinh tẩm bổ, chậm rãi lột xác trở thành trí giả thông minh, có thể tư duy nhanh nhẹn, đã gặp là không quên, xuất khẩu thành thơ.

Lúc này trong cung điện là một thế giới khác, trong cung điện cũng không trang nghiêm như người ta vẫn nghĩ, mà là một thế ngoại đào viên cây cối tươi tốt, tại đây linh thụ khắp nơi, màu sắc rực rỡ, có thác nước từ tiên sơn đổ xuống, giống như một tấm lụa ngàn trượng, trên trời có linh cầm bay quanh, tiếng kêu thanh thúy dễ nghe.

Trong một vườn đào ở đây, một cô gái áo lam đạp gió mà đi, trên người của nàng có một con lam phượng hoàng đang đậu, lam phượng hoàng bây giờ đã thu nhỏ đi, toàn thân có hỏa diễm màu xanh da trời bao phủ, hỏa diễm này không khiến người ta cảm thụ được chút nhiệt độ nào, ngược lại khi tới gần có cảm giác linh hồn như bị đóng thành băng.

Loại hỏa diễm màu xanh da trời này được gọi là hạo lam băng diễm, nó cũng là hỏa diễm kh ủng bố giống như niết bàn chi hỏa của Tiểu Ma Tiên, là đặc hữu của phượng tộc, nhưng mà Niết Bàn chi hỏa là của Hỏa Phượng, mà hạo lam băng diễm là của Băng Phượng.

Hạo lam băng diễm này vô cùng kh ủng bố, thực tế lam phượng hoàng đã tiếp cận trưởng thành, hơn nữa huyết mạch trong phượng tộc cũng là vương tộc. Một khi có võ giả tới gần hỏa diễm trên người của nó, thân thể sẽ bị băng hàn kh ủng bố ngưng kết thành băng, ngay cả lịnh hồn cũng bốc cháy, hóa thành tro tàn.

Thời điểm nữ tử đi vào tiên cảnh nhân gian, nhiều thiếu nữ mặc lụa mỏng trên người, thân thể thướt tha thanh thuần, quỳ trên mặt đất hành lễ với nàng.

Các nàng cũng không biết thân phận cô gái áo lam này, nhưng mà có thể được Thần Hư Hồn Đế tiếp kiến trịnh trọng trong Thần Hư Thiên Cung, thân phận nàng tôn quý có thể nghĩ!

Rất nhiều thị nữ trong Thần Hư Thiên Cung âm thầm phỏng đoán thân phận của thiếu nữ áo lam này.

Rất nhiều người cho rằng. Có thể được Thần Hư Hồn Đế coi trọng như vậy. Rất có thể cũng là tồn tại Chân Thần, nhưng mà trong cả nội Tu La Lộ, Hồn Tộc Chân Thần giống như phượng mao lân giác, hơn nữa còn là mấy người trong phượng mao lân giác. Trừ Thần Hư Hồn Đế ra, những nhân vật trong truyền thuyết kia có chút truyền thuyết thậm chí có thể ngược dòng tìm hiểu tới mọt tỷ năm trước, hiện tại những người này sợ là sớm qua đời rồi. Thậm chí bản thân truyền thuyết không đáng tin, những Chân Thần này có phải một người hay không còn phải tìm hiểu lại.

Những Hồn Tộc Chân Thần này dù tính toán vào, cũng tuyệt đối không có số má như cô gái áo lam, cô gái này nhìn qua nói mười bảy mười tám còn không đủ, Chân Thần dung mạo non nớt như vậy, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Đi tới đây, thị nữ trong Thần Hư Thiên Cung không ngừng quỳ xuống hành lễ.

Trong đó còn có nhân viên cao tầng của Thần Hư Thiên Cung, có chút cường giả Đại Giới Giới Vương cũng hành đại lễ với nàng.

- Nữ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đợi cô gái áo lam đi qua, phó tổng quản trong Thần Hư Thiên Cung kinh ngạc hỏi thăm.

- Không biết, sẽ không phải là Chân Thần a? Ít nhất cũng là Thiên Tôn tuyệt đỉnh!

- Không có khả năng, ta cảm giác được nàng chỉ mới vào Thiên Tôn, trừ phi nàng tận lực che dấu tu vị của mình, nếu nàng là Chân Thần Cảnh thì ta còn tin, nhưng ta không cho một Chân Thần cần phải che dấu tu vị như vậy.

Cô gái áo lam tuy thân phận thần bí, nhưng nàng không có che đấu hồn hải của mình, cường giả ngoài Giới Vương cũng không khó nhìn ra tu vị của nàng.

Mà cái này miễn miễn cưỡng cưỡng mới vào Thiên Tôn, càng làm cho người ta cảm thấy khó bề phân biệt.

Một Thiên Tôn cấp thấp, làm sao có thể được Thần Hư Hồn Đế lễ ngộ như vậy?

Lúc mọi người truyền âm, cô gái áo lam đã đi vào bên trong.

Lúc này bên trong có một trung niên nhân đang đứng chờ nàng.

Trung niên nhân này mặt như quan ngọc, đầu đội tinh quan, chân mày cong vút như hòa, hai tay thon dài mà hữu lực, năng lượng toàn thân nội liễm, không có tiết ra ngoài mảy may, nhìn qua chẳng khác gì tú tài nghèo của phàm nhân, nhưng mà hắn chỉ tùy ý đi đi lại lại, hoa cỏ, chim chóc, linh thú trong thế giới này lại kính sợ nam tử trung niên như quân vương của chúng, những nơi hắn đi qua cây cỏ cúi đầu, chim chóc đáp xuống, linh thú quỳ rạp!

Nam tử trung niên này đúng là chủ nhân Thần Hư Thần Quốc, cũng là truyền thuyết trong nội Tu La Lộ Hồn Tộc, kỳ thật trừ những nhân vật thần thoại ra, hắn là người được nhiều người biết tới là đại năng Chân Thần.

Bởi vì hắn quen dùng danh xưng Tu La Lộ Hồn Đế, ý tứ chính là đệ nhất nhân cả Tu La Lộ Hồn Tộc!

- Thánh Mỹ...

Trung niên nhân từ từ quay người, nhìn qua cô gái áo lam, trong ánh mắt mang theo dị sắc, nói:

- Xem ra, Đại Chuyển Sinh Thuật của ngươi đã mở tới lục chuyển, chỉ cần đợi một thời gian, có thể lục chuyển hoàn mỹ...

Cô gái áo lam trầm mặc không nói, "Thánh Mỹ" chính là tên của nàng, nàng còn có danh xưng thuộc về mình, Thánh Mỹ Hồn Hậu!

Nhưng mà Thánh Mỹ Hồn Hậu lại không xuất thân từ Tu La Lộ, nàng tới từ chính Tam Thập Tam Thiên!

- Lục chuyển cũng không khó, khó là thất, bát, cửu chuyển sau đó...

Thánh Mỹ giọng nói bình tĩnh, biểu lộ không hề gợn sóng.

- Ha ha! Lục chuyển không khó?

Trung niên nhân cười lắc đầu, nói:

- Đại khái cũng chỉ có ngươi dám nói ra lời này, đợi đến lúc ngươi hoàn thành cửu chuyển, hạo lam băng phượng của ngươi cũng đã chín lần niết bàn, trời đất bao la, sợ rằng không có người nào giữ được ngươi.

Thần Hư Hồn Đế đánh giá Thánh Mỹ cực cao. Nhưng mà Thánh Mỹ chỉ than nhẹ một tiếng, giống như trong nội tâm che dấu khúc mắc không nói ra được, không có vì Thần Hư Hồn Đế miêu tả tiền đồ to lớn mà vui mừng.

Trong nội tâm Thần Hư Hồn Đế khẽ động, dường như ý thức được cái gì, có chút do dự, dùng ngữ điệu an ủi nói:

- Thánh Mỹ, ta vẫn không rõ, dùng thiên phú và năng lực của ngươi cần gì phải ủy khuất như vậy, phụ tá lão gia hỏa sống vài ức năm kia? Ngươi hoàn toàn có thể tự lập môn hộ, nếu ta và ngươi liên thủ, bằng vào hai người chúng ta, xưng bá cả Tam Thập Tam Thiên cũng không phải việc khó!

Thần Hư Hồn Đế dã tâm thật lớn, mà lời nói này không phải lần đầu hắn nói với Thánh Mỹ Hồn Hậu.

Thánh Mỹ Hồn Hậu, hắn phi thường thưởng thức cùng tôn sùng, thậm chí là ái mộ và ngưỡng mộ!

Thần Hư Hồn Đế lúc còn trẻ cực kỳ phóng túng và phong lưu, nhưng mà từ khi hắn bước vào Chân Thần Cảnh, đã không có nữ nhân nào lọt vào trong mắt của hắn, hậu cung của hắn sớm không còn bóng người nào.

Nữ tử có thể được người cao ngạo như Thần Hư Hồn Đế ngưỡng mộ nữ, nàng ưu tú cùng hoàn mỹ có thể nghĩ.

Nhưng mà trước mặt Thánh Mỹ, Thần Hư Hồn Đế chưa bao giờ biểu lộ qua cái gì, hắn biết rõ muốn truy cầu Thánh Mỹ Hồn Hậu rất khó khăn rất khó khăn. Nàng là nữ nhân nội tâm cao ngất, ai cũng không dễ dàng chinh phục được nàng.

Chương 1672: Lâm Minh xuất quan

Mặc dù Thần Hư Hồn Đế trong miệng nói "Lão gia hỏa sống vài ức năm", hắn cũng chỉ là người phụ tá của Thánh Mỹ, cũng không phải song tu đạo lữ của Thánh Mỹ.

Nhưng mà Thần Hư Hồn Đế vẫn không rõ, Thánh Mỹ Hồn Hậu cao ngạo như vậy, tại sao phải phụ tá một lão gia hỏa có tuổi cao hơn nàng cả ngàn vạn lần?

- Ta muốn ba danh ngạch!

Đột nhiên Thánh Mỹ mở miệng, nàng lần này đi tới Thần Hư Thiên Cung chính là vì "Danh ngạch" mà đến.

- Danh ngạch thí luyện cuối cùng sao? Tuy danh ngạch này trân quý, nhưng đối với ta mà nói lấy được không khó, nếu như ngươi mở miệng muốn, chớ nói ba, cho dù là mười ta cũng lấy tới cho ngươi! Nhưng mà ta rất không thích, sau khi ngươi tăng thực lực lên lại bán mạng cho lão gia hỏa kia...

Giọng của Thần Hư Hồn Đế lạnh lùng, chuyện này hắn không thoải mái.

Thánh Mỹ hơi trầm mặc, qua một lúc nàng nói:

- Danh ngạch thí luyện cuối cùng, không thông qua ngươi ta cũng có biện pháp có được, chỉ là phiền toái rất nhiều, ba danh ngạch, ta sẽ cung cấp thù lao cho ngươi, nếu như ngươi cự tuyệt, ta chỉ có thể cáo từ.

Cho dù là có việc cầu người, Thánh Mỹ khẩu khí không có chịu thua, Thần Hư Hồn Đế bất đắc dĩ lắc đầu, nói ra:

- Được rồi, ta không có biện pháp với ngươi... Ba danh ngạch, ta sẽ cho ngươi, ngươi cần danh ngạch lần này, là vì chuẩn bị cho lục chuyển sao?

- Đúng!

Thánh Mỹ tu luyện công pháp Đại Chuyển Sinh Thuật phi thường đặc thù, Đại Chuyển Sinh Thuật mỗi một chuyển chính là tân sinh cả đời.

Sau khi chuyển thế, cảnh giới của nàng sẽ rớt vài cảnh giới, sau đó trùng tu!

Loại công pháp này không phải tuyệt thế thiên tài căn bản không cách nào tu luyện, yêu cầu tu luyện giả có tốc độ tu luyện nhanh gấp mười lần người thường, nếu không tu vị theo không kịp, sẽ xuất hiện cảnh giới tu luyện càng thấp.

- Ngươi hoàn thành lục chuyển, thiên phú, căn cơ, pháp tắc tích lũy sợ rằng đạt tới mức không tưởng tượng nổi... Năm đó ngươi tại Tu La Lộ thí luyện cuối cùng có kỷ lục 83%, vượt qua Thánh tộc Tạo Hóa thánh tử Ô Ma,trở thành Tu La Lộ mấy ức năm, thậm chí cả Tam Thập Tam Thiên có độ hoàn thành cao nhất!

- Lúc này ngươi muốn phá kỷ lục của mình, nói không chừng... Có thể đạt tới 90% đúng không?

Thần Hư Hồn Đế cười lắc đầu, Thánh Mỹ Hồn Hậu mỗi một lần chuyển thế, thiên phú và tích lũy tăng lên!

Công pháp bi3n thái như thế, không cách nào tưởng tượng là từ đâu mà có, chỉ sợ chủ nhân Tu La Lộ sáng lập thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ cũng không ngờ rằng có tình huống này diễn ra.

Thần Hư Hồn Đế đối với Đại Chuyển Sinh Thuật cũng có suy đoán mơ hồ, nhưng vẫn không cách nào khẳng định.

- 90%?

Thánh Mỹ nhíu mày, lắc đầu, nói:

- Làm sao có thể đạt tới 90% độ hoàn thành... Đây chẳng qua là con số trong tưởng tượng mà thôi, đừng nói là ta đạt lục chuyển, co dù là thất chuyển ta cũng không dám nắm chắc, ta hoài nghi, Tu

La Lộ thí luyện xuất hiện đến bây giờ cũng chưa từng có người nào đạt tới con số này, mục tiêu của ta chỉ là 85% tới 86% mà thôi!

Thánh Mỹ giọng nói không màng danh lợi, Thần Hư Hồn Đế nhẹ nhàng cười cười, nói ra:

- Độ hoàn thành 85%, cũng chính là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả đây!

Về phần đột hoàn thành của Tu La Lộ thí luyện cuối cùng, bởi vì niên đại vô cùng lâu, số người tham gia quá nhiều, thế cho nên võ giả Tu La Lộ bình thường rất khó biết thành tích Tu La Lộ thí luyện cuối cùng cao nhất là bao nhiêu.

Nhưng mà Thần Hư Hồn Đế lại phi thường rõ ràng, hắn thậm chí có thể biết rõ thành tích trong cả một tỷ năm qua, có được tư liệu kỹ càng về thí luyện cuối cùng, trong đó người có độ hoàn thành đạt tới 80% chỉ mười người, kể cả Tạo Hóa thánh tử cùng Thánh Mỹ Hồn Hậu.

Về phần 85% độ hoàn thành là chuyện chưa từng có, cho nên Thần Hư Hồn Đế mới có thể dùng câu "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" để hình dung Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ chỉ lắc đầu, nói:

- Ba mươi sáu ức năm một luân hồi đại kiếp nạn, cũng là tiêu chí kỷ nguyên mới bắt đầu, mỗi lần tới niên đại nào đều là anh hùng xuất hiện lớp lớp, thành tích thiên tài cổ đại không thể lấy làm chuẩn, có lẽ trong mấy trăm năm, mấy ngàn năm sau sẽ có mấy người vượt qua 80% độ hoàn thành, quả thật như thế thì kỷ nguyên mới sẽ phấn khích hơn, nếu không ta sẽ thất vọng rồi...

Giọng của Thánh Mỹ Hồn Hậu bình tĩnh, nhưng mà nàng nói ra lại có khí thế chúa tể thiên hạ.

Tâm của nàng cao ngất, cho tới bây giờ cũng không e ngại cạnh tranh, nàng chờ mong thời đại anh hùng xuất hiện lớp lớp đại thế, chỉ có bối cảnh lớn như vậy, cạnh tranh với rất nhiều thiên tài, nàng mới có thể đột phá cực hạn của mình, đạt tới cực hạn mộng tưởng của nàng.

...

Về Thần Hư Thần Quốc xuất hiện nữ tử áo lam, rất nhanh truyền ra trong nội Tu La Lộ.

Vốn thần thú Băng Phượng đã đủ khiến người ta chú ý tới, mấu chốt là Thần Hư Hồn Đế lại lễ ngộ có thừa với nữ tử áo lam kia. Thậm chí ngẫu nhiên mấy lần bọn họ cùng xuất hiện trong Thần Hư Thiên Cung không phân chủ và thứ, cảm giác này quả thật Thần Hư Hồn Đế dùng địa vị ngang nhau với thiếu nữ áo lam.

Kể từ đó không biết bao nhiêu người đang phỏng đoán thân phận của thiếu nữ áo lam.

Thiếu nữ áo lam cũng không có ra vẻ thần bí, mấy lần xuất hiện trước mặt mọi người, thân phận của nàng cũng bị người ta nhận ra.

Mặc dù nói thiếu nữ áo lam tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật, nhưng mà mỗi lần chuyển sinh thì dung mạo của nàng vẫn là nàng, chỉ có non nớt hơn mà thôi, mà nàng từng tham gia thí luyện cuối cùng lần trước. Có không ít người tham gia thí luyện cuối cùng gặp qua nàng. Bọn họ vẫn cực kỳ ấn tượng với thiếu nữ áo lam.

Dù sao Tu La Lộ thí luyện cuối cùng này, trong cả trăm triệu năm chỉ có hai người độ hoàn thành vượt qua 80%. Một chính là Tạo Hóa thánh tử, độ hoàn thành 81%. Còn có một chính là Thánh Mỹ. Thành tích càng thêm khoa trương. Đạt tới 83%.

Đối với Tạo Hóa thánh tử mà nói. Thánh Mỹ càng thêm thần bí, mọi người đều không ngờ rằng đã cách nhiều năm như vậy. Nàng lại xuất hiện trong nội Tu La Lộ, còn khiến Thần Hư Hồn Đế tự mình tiếp kiến, còn là lễ ngộ cao nhất!

Chuyện này khiến người ta không rõ ràng, theo đạo lý mà nói chu dù thiếu nữ Hồn Tộc này thiên phú cao, tương lai cũng không dám nói trăm phần trăm khả năng thành tựu Chân Thần a! Thiên tài phát triển cũng có ngoài ý muốn xảy ra.

Mà Thần Hư Hồn Đế đã là cường giả Chân Thần, hắn đáng giá bình khởi bình tọa với một hậu bối sao?

Lại nói thiếu nữ Hồn Tộc xuất thân hiển hách cũng giải thích không thông, bởi vì Thần Hư Hồn Đế bản thân đã hiển hách tới tận cùng.

Chẳng lẽ nói thiếu nữ Hồn Tộc có thể chất đặc thù, hoặc là mệnh định chi tử sao?

Rất nhiều người đều phỏng đoán loạn lên, nhưng mà cho dù là phỏng đoán loại nào, cũng có thể khẳng định một điểm, thiếu nữ Hồn Tộc này thiên phú phi thường đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn tưởng tượng của bọn họ.

Mà thiếu nữ Hồn Tộc xuất hiện, rất dễ dàng làm cho người ta liên hệ nàng với thí luyện cuối cùng.

Chương 1673: Tu La Hải (1)

Nàng có ý định tham gia thí luyện cuối cùng lần thứ hai sao?

Trong ấn tượng của mọi người, tuy không thể nói thí luyện cuối cùng chỉ cho vào một lần, nhưng thí luyện cuối cùng lại dựa vào độ hoàn thành, lần trước hoàn thành 80%, cầm được ban thưởng đối ứng với 80%, như vậy lần sau hoàn thành không tới 80% thì không có bất kỳ ban thưởng nào, chỉ có hoàn thành đến 81% thì mới tìm được ban thưởng.

Mà thí luyện cuối cùng có thể hoàn thành tới trình độ nào, chủ yếu xem thiên phú của ngươi, quy tắc này có lợi cho người trẻ tuổi, giống như bình thường tham gia một lần có kết quả, ngày sau trừ phi có đại cơ duyên, tu vị thiên phú đột nhiên tăng mạnh, nếu không tiến vào một lần nữa thì bản chất không có gì khác nhau, vì thế còn lãng phí một danh ngạch quý giá, hơn nữa trải qua rất nhiều nguy hiểm tới tính mạng, chuyện không tốt như vậy ai đi làm đây?

Mọi người ôm đủ loại suy nghĩ, đối với thiếu nữ Hồn Tộc thần bí này nghị luận rất nhiều.

Xuân đi thu đến, thời gian trôi qua, hai năm sau là tới thời điểm cơ duyên lớn nhất của Tu La Lộ cũng mở ra.

Đây là đại sự của nội Tu La Lộ!

Tư cách thí luyện cuối cùng không dễ cầm, mỗi một tư cách đều có ý nghĩa cần nhiều thần chi phù văn trân quý, một lần bí cảnh mở ra là cả nội Tu La Lộ cũng chỉ tìm được mấy trăm danh ngạch mà thôi.

Mà nội Tu La Lộ thế lực Thiên Tôn cũng có hơn trăm, trong đó có một ít thế lực có được danh ngạch đã khiến các thé lực Thiên Tôn khác đỏ mắt, bởi vì có rất nhiều nơi không có danh ngạch.

Khi ngày thí luyện cuối cùng mở ra càng gần, cả nội Tu La Lộ đều bạo động.

...

Mà lúc này sâu trong đại hoang, trong sơn cốc tràn ngập tử khí đột nhiên có tiếng nổ mạnh vang lên!

Nham thạch văng tung tóe, đại địa chấn động, một cung điện xé rách hư không, giống như thiên thạch bay thẳng ra ngoài.

Gần sơn cốc có hơn mười bàn lĩnh cự nhân thân hình to lớn, tay cầm vũ khí đang đứng.

Những bàn lĩnh cự nhân đột nhiên nghe nổ mạnh thì giật mình, chúng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một cung điện màu đen lao ra khỏi cấm địa của chúng, chuyện này không thể nghi ngờ chạm đến nghịch lân của chúng.

Chúng nhao nhao điên cuồng hét lên, đuổi theo như điên.

Xoạt xoạt xoạt!

Hơn mười cự nhân ném vũ khí của chúng ta!

Vũ khí vốn nặng mấy vạn cân, bị quán chú lực lượng đáng sợ đánh tới, đập thẳng vào cung điện màu đen.

Nhưng trong nháy mắt va chạm, hào quang sáng ngời hiện ra, ngăn cản va chạm.

Cung điện màu đen run mạnh, mượn lực trùng kích lao đi nhanh hơn, nháy mắt đã biến mất ở chân trời, lưu lại hơn mười cự nhân gào thét đuổi theo, nhưng càng đuổi theo càng bị bỏ lại càng xa.

Cung điện màu đen hiển nhiên là Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Sau khi bế quan hơn mười năm, Lâm Minh cuối cùng từ Hoang Nhân Phần Mộ đi ra ngoài, hôm nay thực lực của hắn so với trước kia càng không tưởng tượng nổi.

Lần này hắn xuất hiện chỉ có một mục đích, chính là thí luyện cuối cùng.

Hỗn Nguyên Thiên Cung cứ như vậy bay trên bầu trời đại hoang, bay tới truyền tống trận tới nội Tu La Lộ.

Ở sâu trong Tu La Lộ có một vùng biển vô biên vô tận, tên là Tu La Hải.

Tu La Hải liên thông với tất cả thủy vực của Tu La Lộ, rộng lớn khôn cùng, thâm bất khả trắc.

Mặc dù một ngôi sao chìm vào trong Tu La Hải cũng bị nước biển bảo phủ triệt để.

Trong vùng biển kh ủng bố này có động vật biển, loài cá lớn mạnh không tưởng tượng nổi, mặc dù là cường giả Thiên Tôn cũng không tùy ý tiến vào chỗ sâu trong Tu La Hải, để tránh gặp phải những động vật biển kh ủng bố kia.

Nhưng mà những năm qua, Tu La Hải ít người tới lui lại bắt đầu càng ngày càng náo nhiệt.

Thỉnh thoảng có võ giả đẳng cấp cao bay qua mặt biển, có khi còn có đội ngũ kết đội mà đi.

Đây là bởi vì thí luyện cuối cùng nằm ở Tu La Hải!

Thí luyện cuối cùng có thể nói là chuyện trọng yếu nhất trong Tu La Lộ, thậm chí có người cho rằng, chủ nhân Tu La Lộ chủ nhân năm đó sáng tạo ra Tu La Lộ Đại Thế Giới và bố trí thí luyện cuối cùng, chính là vì truyền thừa.

Dù cách nói này không đáng tin, không hề nghi ngờ thí luyện cuối cùng chính là đại thịnh hội của Tu La Lộ.

Thịnh hội bực này các thế lực lớn không thể bỏ qua, nếu như thế lực của mình có đệ tử tham gia thí luyện cuối cùng và có thành tích cao, như vậy bọn họ cuối cùng có khả năng lớn trở thành Thiên Tôn. Mặc dù thế lực của mình không có đệ tử tham gia thí luyện cuối cùng, bọn họ cũng tới sưu tập tình báo, dò xét thế lực đối địch, hoặc là xem tình huống đệ tử của thế lực liên minh phát triển như thế nào.

Trừ chuyện đó ra có nhiều người chuyên môn tới nơi này xem náo nhiệt, bởi vì thí luyện cuối cùng có rất nhiều nhân kiệt xuất hiện, tràng diện lớn này sao có thể bỏ qua?

...

Lúc này tại khu vực biên giới của Thần Hư Thần Quốc, trong khu vực núi sâu, có một đại tông môn chiếm diện tích to lớn, kiến trúc tông môn này rộng rãi, trong sơn môn bố trí hơn mười đại trận, những đại trận này cho dù dùng ánh mắt của Lâm Minh nhìn cũng được xưng là trận pháp đỉnh cấp, một khi các trận pháp mở ra. Mấy Thiên Tôn đỉnh cấp cũng khó đánh phá...

Tông môn có trận pháp như thế này, theo lý thuyết nội tình có lẽ thập phần thâm hậu, trong tông môn có nhân kiệt xuất hiện lớp lớp mới đúng, nhưng mà hoàn toàn trái lại. Tông môn này nhân khẩu thưa thớt. Không có sinh khí gì, ngay cả đại trận sơn môn cũng không mở ra.

Bởi vì những trận pháp này vô cùng cường đại, nhưng mà tiêu hao quá nhiều năng lượng, bọn họ căn bản là không cung ứng nổi. Thế cho nên những trận pháp này biến thành bài trí.

Không hề nghi ngờ, đây là tông môn từng rất huy hoàng, nhưng nó đã xuống dốc rồi.

Trong đại điện tông môn lúc này, một nam tử áo đen cùng một thiếu nữ áo xanh quỳ trên đất, trước mặt bọn họ là một lão nhân râu tóc bạc trắng.

- Nguyệt Trì, Hồn Thiên, hai người các ngươi là hy vọng của Thần Miểu Thánh Địa... Từ khi Thần Miểu Thiên Tôn mất tích, tông môn đối mặt thế lực các nơi xơi tái, đã sớm không còn như năm đó, vì bồi dưỡng các ngươi... Tông môn những năm này này xem như dốc toàn bộ tài nguyên, lúc này vi sư càng trả cái giá lớn lấy được hai danh ngạch thí luyện cuối cùng, ta chỉ hy vọng các ngươi đừng làm tông môn thất vọng.

Lão nhân kia trên mặt đầy nếp nhăn, tuổi già sức yếu, tánh mạng chi hỏa như nến tàn trước gió...

Lão nhân gần đất xa trời này không có người nào nghĩ tới hắn năm đó còn kém một chút là bước vào Thiên Tôn, hắn từng đi theo Thần Miểu Thiên Tôn chinh chiến tứ phương, trong nội Tu La Lộ cũng phong vân một cõi, người ta nghe tên là sợ mất mật, nhưng mà khi Thần Miểu Thiên Tôn mất tích, hắn cũng bị cừu gia làm hại, cuối cùng rơi vào kết cục này.

Hai người trẻ tuổi lẳng lặng quỳ sát ở đó, bọn họ không nói gì, nhưng mà ánh mắt của bọn họ lại cho thấy quyết tâm.

Chương 1674: Tu La Hải (2)

- Đi thôi, hài tử, Thần Miểu Thiên Tôn tuy có khả năng vẫn lạc, nhưng mà trời không quên Thần Miểu Thánh Địa của chúng ta, để cho vi sư trong ngàn năm cuối cùng gặp được các ngươi, các ngươi hai người chính là tài phú còn sót lại của Thần Miểu Thánh Địa, vi sư nguyện vọng đã xong, tương lai các ngươi nếu thành tựu Thiên Tôn, vậy cũng nên giúp Thần Miểu Thánh Địa của chúng ta khôi phục huy hoàng ngày xưa!

Giọng nói của lão giả thê lương, làm cho người ta nghe qua linh hồn run rẩy, sau lưng hắn là một pho tượng màu đen, pho tượng kia điêu khắc hình dáng Thần Miểu Thiên Tôn trong Uổng Tử Cốc, hai mắt nhìn ra xa, thần sắc nghiêm nghị mà lạnh lùng...

Cùng lúc đó trái với Thần Miểu Thánh Địa, trong Thần Hư Thần Quốc có cảnh tượng hoàn toàn khác.

Trong Thần Hư Thiên Cung, trong vũ trụ tinh không độc lập, Thần Hư Hồn Đế áo trắng như tuyết, cao cao đứng trên bầu trời, toàn thân tỏa ra hào quang pháp tắc, hắn giơ tay nhấc chân khiến không gian rung động lắc lư.

Trước mặt hắn trẻ tuổi tuấn kiệt quỳ rạp ở đó, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Trong hơn mười vạn người quỳ, quỳ ở trước có hơn mười võ giả, mười người này tu vị từ Thần Quân hậu kỳ Giới Vương binfht hường, bọn họ chính là mười người nổi bật chọn ra trong mười vạn người, đại biểu Thần Hư Thần Quốc tham gia thí luyện cuối cùng!

- Các ngươi là tinh anh của Thần Hư Thần Quốc, ta muốn các ngươi đều đạt tới hơn 70% độ hoàn thành! Ta muốn các ngươi tham gia thí luyện cuối cùng, nổi danh nhất!

Giọng nói hùng hậu đáng sợ vang vọng trong vũ trụ độc lập này, ngôi sao bởi vì giọng nói này mà không ngừng rung động.

Trước mặt Thần Hư Hồn Đế thì tất cả đệ tử Thần Hư Thần Quốc thành kính quỳ lạy, sau lưng bọn họ có bảy thân ảnh đang đứng, bảy người này toàn thân bao phủ trong áo choàng, chung quanh thân thể có pháp tắc chấn động kh ủng bố.

Bảy người bọn họ đều có tu vị Thiên Tôn.

Bảy Thiên Tôn cũng là chấp chưởng giả bảy thần châu của Thần Hư Thần Quốc.

Thần Hư Thần Quốc, không hề nghi ngờ là thế lực lớn nhất Hồn Tộc nội Tu La Lộ, nhưng mà không phải không có thế lực đối địch.

Đối thủ của nó chính là Thánh tộc trong nội Tu La Lộ, cũng là thế lực Chân Thần, Tề Thiên Thần Quốc.

Nội Tu La Lộ, Hồn Tộc có một Chân Thần, Thánh tộc có một Chân Thần, hai thế lực lớn đại biểu lực lượng cuối cùng của hai chủng tộc, bọn họ so đấu cùng tranh đấu, theo ý nào đó đã chính là Thánh tộc cùng Hồn Tộc tranh đấu với nhau!

...

- Đối thủ của các ngươi chỉ có một, chính là Thần Hư Thần Quốc!

Tại Tề Thiên Thần Quốc, Tề Thiên Thần Hoàng cũng tự mình ra mặt động viên đệ tử, thân ảnh của hắn ẩn trong hư không mông lung, làm cho người ta không nhìn rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn to như trụ đá.

- Thí luyện cuối cùng, vạn chúng chú mục, nhưng mà mặc kệ Tu La Hải tụ tập bao nhiêu người, ánh mắt của bọn họ chỉ nhìn vào chúng ta và Thần Hư Thần Quốc! Thí luyện này chúng ta mới là người được chú ý nhất! Các ngươi không nên làm ta mất mặt! Áp chế Thần Hư Thần Quốc, làm cho Thánh tộc trèo lên đ ỉnh, như vậy mỗi người các ngươi đều có ban thưởng lớn! Nếu không, toàn bộ diện bích khổ tu trăm năm.

Tề Thiên Thần Hoàng giọng nói hùng hậu quanh quẩn tinh không.

... Khi thế lực các nơi xuất động, thời gian thí luyện cuối cùng cũng tới...

Trời mới vừa tờ mờ sáng, một tiếng vang thật lớn vang vọng trong biển.

Trên mặt biển xuất hiện vòng xoáy mấy ngàn hải lý, một con động vật biển từ trong biển chui ra ngoài.

Động vật biển vừa xuất hiện, trên người nó tỏa ra khí tức hung hãn khiến người ta khiếp sợ.

Trên động vật biển có chiến sĩ mặc lam giáp đứng đó, trên tay bọn họ cầm tam xoa kích, trên mặt có vẻ dứt khoát.

Rất nhiều chiến sĩ lam giáp đứng quanh nam tử trẻ tuổi gương mặt như ngọc, nam tử này chính là thái tử hải tộc của thế lực Thiên Tôn trong Tu La Hải.

Vô số ngư nhân hải tộc đều cầm vũ khí rét lạnh, nhao nhao chui ra khỏi mặt nước, thanh thế to lớn. Những người này còn chưa đứng vững, đúng lúc này trên bầu trời có gió mạnh thổi qua.

Một con cự thú toàn thân đen bóng giống như thiên thạch lao xuống, trên người có mây đen quấn quanh, mang theo khí thế hung ác đáp xuống.

Trên lưng con cự thú này là một nam tử sắc mặt như đao.

Trong ánh mắt nam tử này có kim quang, nhìn chằm chằm vào ai thì người đó toàn thân như bị vô số thanh kiếm đâm vào người.

Trong tầng mây phía sau hắn có con chim ba đầu che khuất bầu trời. Trên lưng nó có vô số chiến sĩ.

Trong nháy mắt gợn sóng nổi lên, một chiếc xe ngựa hoàng kim to lớn do mười sáu con Giao Long kéo đi.

Trên xe ngựa hoàng kim có một mập mạp thân hình cao lớn, giống như núi thịt đang cầm một cái chân cự thú thô to ăn. Vừa ăn vừa nhìn qua mọi người ở xa xa.

Từng con huyền quy nổi lên mặt đất, chúng đi tới đâu thì đội ngũ trên lưng huyền quy hò hét trợ uy.

Những người này đều là nhân kiệt trong nội Tu La Lộ!

Vào hôm nay bọn họ tụ tập tại đây, bọn họ có cừu nhân, có là minh hữu, mục tiêu của bọn họ đương nhiên là thí luyện cuối cùng.

- Ôi ôi, thật sự là náo nhiệt, người trẻ tuổi cũng thật nhiều ah.

Trong lúc đó mây trắng trên trời biến ảo, biến thành cầu thang mây trắng.

Một nam tử trung niên gương mặt phúc hậu, mặc áo bào vàng, sau lưng có nhiều thiếu nữ xinh đẹp đi theo, từng bước đi xuống thang mây.

Mỗi bước đi của hắn biển cả bên dưới cộng minh.

Phía dưới rất nhiều thiên chi kiêu tử, lập tức ngửa đầu nhìn qua người tới.

- Cung chủ Nhật Miện Cung?

Cung chủ Nhật Miện Cung này chính là nửa bước Thiên Tôn, đã từng giết người vô số, hung danh hiển hách. Nhưng gần trăm vạn năm qua hắn ru rú trong nhà, lúc này hắn cũng tham gia thịnh hội.

Sau đó càng ngày càng náo nhiệt, thiếu chủ Vạn Trượng Nhai, thiên kiêu Cực Quang Thánh Địa, thiếu miếu chủ Phong Điền Thần Miếu... Từng thế lực lớn trong Tu La Lộ nhao nhao trình diện.

Dù sao danh ngạch thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ quá trọng yếu.

Tu La Hải, biển người như thủy triều, trong hoàn cảnh này, một chi đội ngũ ba nam hai nữ cưỡi khôi lỗi phi hành bay đến.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ở trong chi tiểu đội này.

Ba người sau lưng Lâm Minh chính là đồng bạn của Mộ Linh Nguyệt.

Mấy ngày trước Lâm Minh dựa theo phương thức liên lạc năm mươi năm trước tìm được Mộ Linh Nguyệt, sau đó kết bạn đi tới Tu La Hải.

Mộ Linh Nguyệt hôm nay mặc trang phục màu đỏ, phụ trợ dáng người yểu điệu thướt tha, bên cạnh nàng là nam tử mang mũ vành rộng màu vàng.

Nam tử này chừng ba mươi tuổi, hắn ăn nói có ý tứ, hai mắt như điện, trên lưng mang theo trọng đao dài bằng nửa người, khí tức nội liễm, đi đường yên lặng như con báo, xem xét chính là cao thủ ám sát.

Nam tử này tên là Thiên Đồ, tu vị Giới Vương bình thường đỉnh phong.

Hắn cũng giống như Mộ Linh Nguyệt, đều là sát thủ, tu vị thiên phú của hắn tuy không phải cao, nhưng mà năng lực thực chiến cực mạnh, dựa theo cách nói của Mộ Linh Nguỵet, Thiên Đồ hoàn toàn có thể đối mặt ba võ giả cùng giai, chỉ dựa vào kinh nghiệm phong phú có thể đối địch ba người.

Chương 1675: Bí cảnh mở ra

Nếu như đánh lén, sức chiến đấu Thiên Đồ càng mạnh hơn, tu vị của hắn cực kỳ kinh người.

Lúc này Thiên Đồ tham gia thí luyện cuối cùng là vì tìm cơ hội đột phá Đại Giới Giới Vương.

Võ giả như Thiên Đồ cơ bản đều xuất thân tán tu, thậm chí dứt khoát chính là bình dân, bọn họ tự phấn đấu mạnh lên, nếu so với đệ tử thế lực bình thường còn gian nan hơn nhiều, cơ hồ chính là đi trên đầu đao mũi kiếm.

Cơ hội trân quý như thí luyện cuối cùng, cơ bản bị thế lực lớn lũng đoạn. Căn bản là không tới phiên bọn họ.

Sau lưng Thiên Đồ có nam tử âm nhu chừng hai mươi tuổi, nam tử này ngày thường dung mạo mỹ lệ, giọng nói âm tính, vừa nhìn rất khó phân biệt ra hắn là nam hay là nữ.

Người này tên là Phạm Hoa Hoa, hắn thân là nam tử, lại có thể chất thuần âm hiếm thấy, chuyện này khiến vô số nữ tử ghen ghét, bởi vì nữ tử có thể chất thuần âm thì cực đẹp. Đối với người khác phái có lực hấp dẫn bẩm sinh. Hơn nữa ở phương diện luyện võ cực kỳ có thiên phú, nếu nói chuyện phong the càng là vưu vật, vì vậy nữ tử có thể chất thuần âm chính là bầu bạn song tu của vô số người.

Nữ tử thể chất thuần âm không nhiều. Nam tử thể chất thuần âm càng hiếm.

Phạm Hoa Hoa tu luyện công pháp thuần âm của nữ nhân. Chuyện này càng làm cho Phạm Hoa Hoa có thiên hướng âm nhu.

Tuy nhiên Phạm Hoa Hoa bề ngoài nhìn thì yếu đuối, nhưng luận chiến đấu còn khó chơi hơn Thiên Đồ. Chiêu thức của hắn phi thường quỷ dị.

- Nhiều người như vậy...

Tiểu Ma Tiên nhìn qua tràng diện tấp nập, trong nội tâm nao nao, vốn trong ấn tượng của nàng, thí luyện cuối cùng phải ở nơi cực kỳ ẩn mật và nguy hiểm, chỉ có hơn mười người tham gia, tiến vào bí cảnh thí luyện thì tất cả theo ý trời.

Không nghĩ tới lại có tràng diện long trọng bực này.

- Đương nhiên... Đây là việc trọng đại của Tu La Lộ, mỗi một lần thí luyện cuối cùng, đều có rất nhiều Thiên tài tuyệt đỉnh xuất hiện, rất nhiều thế lực cho người tới xem lễ, nếu như những thiên tài thế lực lớn xuất hiện, bọn hắn có thể sưu tập tình báo, nếu may mắn là kẻ tán tu thì có thể lôi kéo...

- Thì ra là như vậy, chẳng trách năm đó Tạo Hóa thánh tử cùng nữ tử Hồn Tộc thần bí độ hoàn thành vượt qua 80% lại truyền ra xôn xao, tiểu nhân vật ở ngoại Tu La Lộ cũng biết rõ ràng...

Lâm Minh lầm bầm, hắn nói tiểu nhân vật tự nhiên chính là Hồn Bạch, lúc ban đầu chuyện liên quan tới thí luyện cuối cùng, chính là Hồn Bạch nói cho Lâm Minh biết.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, trong lúc này chỉ thấy ở xa xôi có hào quang vạn trượng.

Lúc này một ngọn núi chui ra khỏi biển mây, trên đường đi tiếng xé gió vang vọng thiên địa.

Những nơi đi qua có sóng gió ngập trời.

Trên thần sơn có rất nhiều chiến sĩ mặc giáp bạc tay cầm vũ khí.

Trăm vạn chiến sĩ dáng người khôi ngô đứng trên ngọn núi đó.

- Đó là... Thần Hư Thần Quốc Vô Ngân Thần Sơn!

- Thật sự là Vô Ngân Thần Sơn, quá phô trương!

Võ giả ở các nơi nhìn qua và sợ hãi thán phục.

Bọn họ biết Thần Hư Thần Quốc sử dụng Vô Ngân Thần Sơn đến là có ý thị uy, trong Tu La Lộ có sự vêệc trọng đại thì Thần Hư Thần Quốc cùng Tề Thiên Thần Quốc hai phe không ai muốn thua khí thế của mình! Bọn họ vào trong thí luyện cuối cùng sẽ liều ngươi sống ta chết.

- Vô Ngân Thần Sơn?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, Mộ Linh Nguyệt bên cạnh nói:

- Vô Ngân Thần Sơn nghe nói là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo cực hạn, thậm chí trải qua trăm triệu năm tế luyện, nó có thể vượt qua giới hạn Thiên Tôn Linh Bảo, trở thành Chân Thần Linh Bảo! Kiện bảo vật này biến hóa ngàn vạn, là thành lũy công phòng nhất thể, cũng là linh bảo trân quý nhất trong tay Thần Hư Hồn Đế.

- Thần Hư Hồn Đế...

Lâm Minh trầm ngâm, người này chính là cừu địch sinh tử của Thần Miểu Thiên Tôn.

- Qua trăm triệu năm sẽ tấn chức thành Chân Thần Linh Bảo, đây không phải là còn mạnh hơn cả Hỗn Nguyên Thiên Cung của Lâm ca sao?

Bên cạnh Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên lẩm bẩm.

Lâm Minh cười cười, nói ra:

- Thần Hư Hồn Đế dù sao cũng là Chân Thần, hắn tế luyện thì đương nhiên phải là Thiên Tôn Linh Bảo cực hạn trở nên... Mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn chỉ thiếu một phần số mệnh, nếu như năm đó hắn không phát sinh vấn đề, trở thành Chân Thần chỉ sợ là chuyện sớm muộn.

Lâm Minh nói như vậy, Tiểu Ma Tiên đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng cười hì hì, nói ra:

- Một trăm triệu niên tế luyện thành Chân Thần Linh Bảo? Hắn có thời gian đủ lâu như vậy sao, đến lúc đó cái gì Vô Ngân Thần Sơn do ai tế luyện cũng không chừng, ngươi nói đúng không? Lâm ca...

Tiểu Ma Tiên nói dí dỏm, gương mặt tinh xảo tỏa sáng, nàng vừa rồi dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh, cũng may mắn là chân nguyên truyền âm, nếu như nàng nói thẳng ra, người chung quanh chỉ sợ cho rằng nàng ăn nói điên khùng, nếu như bị người Thần Hư Thần Quốc biết rõ, còn có thể đưa tới họa sát thân!

Ý của Tiểu Ma Tiên chỉ có Lâm Minh hiểu, từ ý nào đó mà nói, Thần Hư Hồn Đế xem như địch nhân của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên tự tin, Lâm Minh có thể trong trăm triệu năm vượt qua Thần Hư Hồn Đế! Thậm chí chém giết hắn, đến lúc đó, Vô Ngân Thần Sơn không tới phiên Thần Hư Hồn Đế tế luyện, mà do Lâm Minh tế luyện.

Cho nên nàng mới dám nói như vậy.

- Bảo bối này không tệ, có thể làm thay thế cho Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Tiểu Ma Tiên lầm bầm, Lâm Minh nghe xong không biết nên khóc hay cười, bây giờ đang ở trong nội Tu La Lộ, Thần Hư Hồn Đế chẳng khác gì thần minh, người bình thường gặp đều câm như hến, hận không thể quỳ bái tồn tại chí cao, đến miệng của Tiểu Ma Tiên thì giết hắn, cướp đi bảo bối của hắn, nếu như hiện tại Thần Hư Hồn Đế biết rõ một tiểu cô nương chỉ có tu vị Thần Quân hậu kỳ đỉnh phong tính toàn muốn giết hắn đoạt bảo vật, không biết hắn sẽ có cảm tưởng thế nào. Lúc Lâm Minh không biết nói cái gì cho phải, lúc này mặt biển sáng ngời có hào quang giáng xuống.

Hào quang năm màu như khói, sương mù mờ mịt tràn ngập, vô cùng sáng lạn xuất hiện.

Trên bầu trời đột nhiên có một đám mây đen lớn xuất hiện.

Đám mây này cũng không bình thường, trong đám mây có lôi đình lập lòe, bên trong đầy sấm sét cuồng bạo.

Những mây đen này là do thiên địa linh khí tinh thuần nhất tạo thành. Hư không bắt đầu rung chuyển vặn vẹo.

- Đây là...

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, thiên địa dị biến này hắn ẩn ẩn cảm giác được giống như xâm nhập vào trong lòng bọn họ!

- Chẳng lẽ thí luyện cuối cùng đã mở ra?

Lâm Minh rung động lẩm bẩm, Mộ Linh Nguyệt ở bên cạnh cũng lần đầu tiên nhìn thấy tràng cảnh này, trước kia nàng làm người ít xuất hiện, làm sao tới đây xem náo nhiệt chứ.

Thiên địa dị biến tiếp tục, lập tức khiến đám người kinh hô.

Lúc này không ngừng có người bay ra, bay vào trong biển rộng.

Những người này phần lớn là võ giả trẻ tuổi, mặc dù bọn họ có thực lực nhưng không có bối cảnh, càng không có danh ngạch thí luyện cuối cùng, hôm nay nhìn thấy thí luyện cuối cùng mở ra, tuy bọn họ không thể tiến vào bên trong, nhưng muốn tới gần cảm thụ, cho dù bọn họ biết rõ lối vào thí luyện cuối cùng bởi vì không gian phong bạo cực kỳ không ổn định, không cẩn thận là hài cốt không còn.

Chương 1676: Vào thí luyện (1)

Thí luyện cuối cùng nằm trong thế giới phong bế độc lập, nó xuất hiện trong hư không, cũng không có lập tức ẩn hiện. Nhưng mà chỉ dựa vào mây đen vô tận,m lôi vân tầng tầng lớp lớp đã đủ khiến người ta rung động rồi.

Dần dần từng đội ngũ đi vào, trong biển rộng càng ngày càng náo nhiệt.

Lúc này tiếp tục một ngày thì thí luyện cuối cùng xuất hiện.

Đến ngày thứ ba thì có tiếng nổ mạng vang lên.

Trung ương của biển cả, trong hư không bắt đầu xuất hiện khe hở đen kịt.

Chợt khe hở cùng hải triều không ngừng mở rộng, một ít lôi đình kỳ dị lập lòe.

Khe hở khuếch trương nhanh chóng, cuối cùng che khuất bầu trời, có vô số phù văn mang theo bổn nguyên lôi hỏa, âm dương hiện ra.

Mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy sâu trong khe hở có trận pháp khổng lồ đan vào lập loè, tỏa ra hào quang sáng ngời.

Đây là trận đồ vô biên vô hạn, giống như một tòa nhà chọc trời, có tồn tại kỳ ngộ và hung hiểm...

Cửa vào thí luyện cuối cùng mở ra hoàn toàn, khe hở cực lớn nứt ra, bầu trời như bị bàn tay to lớn xé rách, lộ ra thế giới hung hiểm sau lưng nó.

Chỉ nhìn qua thế giới này, mọi người đều cảm giác tinh thần, thần hồn, thậm chí khí huyết cũng bị hấp dẫn, giống như phá thể mà ra.

Ô ô ô -- ô ô ô --

Trong khe nứt đen kịt truyền ra tiếng vang kh ủng bố, giống như cự thú tiền sử gào thét.

Đại lượng thiên địa nguyên khí, nước biển vô tận đều bị khe nứt thôn phệ, hình thành vòng xoáy màu đen to lớn.

Trong vòng xoáy màu đen này, mọi người có thể nhìn thấy một ít hư ảnh loáng thoáng, những này hư ảnh giống như thần thú, hoặc là cường giả tuyệt thế, những khí tức cường đại và đường vân thiên đạo đan vào nhau, người ta cảm thấy da đầu run lên.

Đây là thí luyện cuối cùng!

Chớ nói nguy hiểm và khảo nghiệm bên trong, chỉ nói tư cách thí luyện trân quý, chỉ riêng việc tiến vào bên trong đã khiến vô số người trẻ tuổi không có dũng khí! Cảm giác áp bách từ thiên địa đại thế, làm cho bọn họ cảm giác như đang đối mặt với cả thiên địa.

Mấy chục vạn người tiến vào vùng biển Tu La Hải, phần lớn là vây xem, không người nào dám chính thức tiến vào cửa vào thí luyện cuối cùng.

Thời điểm này trận vân đan vào nhau, khí tức kh ủng bố lan ra bốn phía, có mấy nam nữ võ giả bay lên không trung, những nam nữ này mặc vũ y, đầu đội tinh quan, diện mạo bất phàm, vừa nhìn là biết tuấn kiệt tông môn.

- Là người Thần Hư Thần Quốc!

Lâm Minh nhìn ra lai lịch của những người này. Bởi vì hắn nhìn thấy người quen trong đám người -- Hạo Nguyệt Quận Vương!

- Lại là con ruồi đáng ghét, đi tới chỗ nào cũng gặp hắn, đúng là âm hồn bất tán.

Tiểu Ma Tiên vẻ mặt chán ghét. Hai mươi năm đó ở Thần Văn Thành đấu giá hội gặp được Hạo Nguyệt Quận Vương đối nghịch Lâm Minh khắp nơi, không ngờ hắn lại có thể đi vào thí luyện cuối cùng, nghĩ đến phải tao ngộ người này, Tiểu Ma Tiên cũng cảm giác như dẫm phải phân chó.

- Lại nói tuổi tên này không nhỏ a, tại sao Thần Hư Thần Quốc lại cho hắn danh ngạch chứ?

Trong lòng của Tiểu Ma Tiên tự hỏi, nàng đánh giá Hạo Nguyệt là Giới Vương mấy ngàn tuổi, không có thời gian tích lũy dài, hắn đừng mong đạt tới Đại Giới Giới Vương. Mà dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết. Thần Hư Thần Quốc tranh chấp danh ngạch thí luyện cuối cùng rất kịch liệt, không biết bao nhiêu đệ tử đỏ mắt nhìn đấy.

Lâm Minh nói:

- Mấy ngàn tuổi không tính là lớn, đối với Thiên Tôn thọ nguyên vài ức năm mà nói đương nhiên là trẻ tuổi, hơn nữa thí luyện cuối cùng sẽ căn cứ vào tuổi mà định ra nguy hiểm, giống như Tạo Hóa thánh tử ở cảnh giới Thánh Quân có thể tiến vào thí luyện rồi.

Thí luyện cuối cùng danh nghĩa là do hậu bối tham gia, nhưng mà cũng không có trẻ như Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh, đến bây giờ Lâm Minh tính cả thời gian ở trong Uổng Tử Cốc cũng chỉ mới một trăm hai mươi tuổi mà thôi.

Đoàn người bay lên không trung lập tức thành tiêu điểm của người khác, trong thí luyện giả của Thần Hư Thần Quốc có nam tử trẻ tuổi đầu đội long quan, tóc dài phiêu dật dẫn đầu.

- Rốt cục mở ra! Ta chờ đợi ngày này quá lâu rồi!

Nam tử trẻ tuổi này chiến ý dâng trào, sau lưng hắn tính cả Hạo Nguyệt Quận Vương và những tuấn kiệt Thần Hư Thần Quốc, đều cung kính đi theo, ẩn ẩn dùng nam tử trẻ tuổi này cầm đầu.

Nhưng mà nam tử trẻ tuổi tu vị lại thấp nhất trong tuấn kiệt Thần Hư Thần Quốc. Chỉ có tu vị nửa bước Thánh Chủ mà thôi.

Nửa bước Thánh Chủ lại thống soái nhiều Thánh Chủ, Giới Vương.

- Người kia là ai?

Trong lòng Lâm Minh nghi vấn người này.

- Hắn là Thần Hư tam thái tử.

Bên cạnh Lâm Minh, Mộ Linh Nguyệt giải thích, Thần Hư Thần Quốc ‘ thái tử ’ là một phong hào, cũng không phải là con của Thần Hư Hồn Đế, hiện tại Thần Hư Thần Quốc tổng cộng có bảy thái tử. Phân thuộc bảy đại Thần Châu, mỗi một thái tử đều là nhân kiệt trong nhân kiệt, tương lai chính là chúa tể Thần Châu, kể cả tân nhiệm Hồn Đế cũng từ trong thái tử tuyển ra, mà tam thái tử này tại Thần Hư bảy thái tử tính toán là tương đối mạnh.

- Thì ra là thế.

Trong nội tâm Lâm Minh thoải mái, trách không được tam thái tử thống lĩnh mọi người, nhưng lại tu vị thấp nhất, dưới tình huống có năng lực bảo vệ tính mạng, tự nhiên là càng nhỏ tuổi tiến vào thí luyện cuối cùng đạt được chỗ tốt càng lớn.

Mà như Hạo Nguyệt Quận Vương loại người này, là Giới Vương cảnh mới có thể tư cách tham gia thí luyện cuối cùng, nhưng thật ra là người có thiên phú tương đối kém.

- Ngươi xem nữ tử sau lưng Thần Hư thái tử kìa, đó là thái tử phi...

Thời điểm này Phạm Hoa Hoa đột nhiên mở miệng, giọng của hắn âm nhu, nếu như không nhìn cách ăn mặc của hắn, chỉ nghe giọng còn cho rằng là nữ tử nói chuyện.

- Tu vị thái tử phi cao hơn thái tử...

Đúng như Phạm Hoa Hoa nói, sau lưng Thần Hư tam thái tử có một nữ nhân như hoa như ngọc, nữ nhân này quần áo gợi cảm, mị nhãn như tơ, xem xét chính là vưu vật thế gian, mà tu vị của nàng là Thánh Chủ đỉnh phong, còn cao hơn Thần Hư tam thái tử một đại cảnh giới.

- Vậy thì có sao, chẳng có gì kỳ quái cả.

Phạm Hoa Hoa vừa cười vừa nói, hắn đột nhiên dùng ngữ khí thần bí nói:

- Ngươi còn không biết a, thái tử phi này chuyên môn bồi dưỡng song tu với thái tử, mà Thần Hư tam thái tử đêm qua mới phá thân của nàng cho nên đạt được chỗ tốt! Thái tử phi có thân thể thuần âm, nhưng mà thể chất của nàng chưa hẳn tinh khiết như ta... Hắc hắc...

Nghe Phạm Hoa Hoa nói, Lâm Minh biểu lộ quái dị sờ sờ cái mũi, vô ý thức lui về phía sau một bước, hắn cảm khái đãi ngộ của Thần Hư thái tử đúng là tốt, không nói tài nguyên, danh ngạch thí luyện cuối cùng, ngay cả song tu bầu bạn cũng do tông môn cung cấp cho bọn họ hưởng dụng.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đám người trên bầu trời cùng Thần Hư tam thái tử đối chọi gay gắt, đó là một tên mập, mập mạp này thân mặc trường sam sáng, áo choàng có thêu ngũ trảo kim long, nhìn qua chẳng khác gì hoàng đế phàm nhân.

- Là Tề Thiên Thần Quốc!

Võ giả chung quanh kinh hô, Tề Thiên Thần Quốc là thế lực duy nhất trong nội Tu La Lộ có thể chính diện chống lại Thần Hư Thần Quốc!

Chương 1677: Vào thí luyện (2)

- Mập mạp kia chính là đệ tử thân truyền của Tề Thiên Thần Hoàng, Hồng Viêm. Địa vị không dưới Thần Hư tam thái tử chút nào...

- Có trò hay xem rồi!

Một núi không thể chứa hai cọp, huống chi Thần Hư Thần Quốc lại đối chọi gay gắt với Tề Thiên Thần Quốc, thời điểm Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm đối chọi nhau, ánh mắt hai người ngưng tụ thành thực chất, va chạm trong không khí.

Hai người này đều là tuyệt thế thiên kiêu của thế lực Chân Thần, là nhâ vật cao ngạo, vừa gặp mặt nhau phải đối chọi gay gắt với nhau.

- Ngươi chính là Thần Hư Thần Quốc cái gì Tam thái tử a!

Hồng Viêm nhìn qua Thần Hư tam thái tử, cười ha hả, nói danh hào của Tam thái tử không chút kiêng kị.

Thần Hư tam thái tử cười lạnh một tiếng. Không nhanh không chậm nói ra:

- Ngươi hôm nay chuyên môn tới khiêu khích ta sao? Có ý tứ! Thần Hư Thần Quốc chúng ta và Tề Thiên Thần Quốc tranh đấu đã lâu, mỗi lần thí luyện cuối cùng đều là chiến trường của nhau, thậm chí có đánh bạc đấu truyền thống, chúng ta hôm nay đánh cược chứ?

- Ha ha! Ngươi đúng là tự tin! Ta lần này mục tiêu là 80% độ hoàn thành. Ngươi đánh bạc với ta, phải cẩn thận đấy.

Hồng Viêm khẩu xuất cuồng ngôn, Thần Hư tam thái tử chỉ cười mà thôi, 80% độ hoàn thành dễ đạt tới vậy sao?

- Nói nhảm nhiều quá, ba miếng Niết Bàn Tạo Hóa Đan, đánh cuộc hay không?

- Niết Bàn Tạo Hóa Đan?

Con mắt Hồng Viêm sáng ngời, li3m li3m bờ môi.

Cũng chỉ có thiên tài tuyệt đỉnh của thế lực Chân Thần mới dám cầm đan dược vô thượng này ra đánh cược.

Thí luyện còn chưa bắt đầu đã có thiên kiêu đối chọi gay gắt, canh tranh thí luyện cuối cùng thật sự kịch liệt. Hơn nữa cửa vào mang tới uy áp đáng sợ, trẻ tuổi tuấn kiệt không ngừng đi vào. Có rất nhiều võ giả cả đời còn chưa từng biết được bên trong thí luyện cuối cùng có cái gì. Chỉ nhìn thấy cửa vào cũng đủ cho bọn họ thỏa mãn.

- Tốt! Ngươi tặng đan dược cho ta, ta cầu còn không được!

Hồng Viêm cười lớn, suất lĩnh người Tề Thiên Thần Quốc cùng bay tới cửa vào thí luyện cuối cùng, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy tràng cảnh bực này, người chung quanh hít sâu một hơi, bị vòng xoáy cuốn vào không phải chết sao?

Thời điểm mọi người chột dạ, Thần Hư thái tử cũng suất lĩnh người một nhà tiến vào vòng xoáy màu đen!

Áp bách của thí luyện cuối cùng quá mạnh mẽ, dù là thiên kiêu nhân kiệt, thời điểm tiến vào vòng xoáy màu đen cũng khiếp sợ không hiểu.

Khi người Thần Hư Thần Quốc cùng Tề Thiên Thần Quốc bay vào, thế lực khắp nơi cũng bay vào, tiến vào vòng xoáy màu đen.

Thời điểm nhiều võ giả bay vào, Lâm Minh và mọi người chú ý một thiếu nữ áo lam.

Cô gái áo lam động tác nhẹ nhàng, hành tẩu nhàn nhã trong gió lốc phong bạo, bước chân của nàng không nhanh, nhưng mà chỉ đi vài bước đã tới trước cửa vào thí luyện cuối cùng, rồi sau đó nàng như cánh hoa bị cuốn theo dòng nước, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Người nọ là...

Lâm Minh nhìn thấy cô gái áo lam, trong nội tâm khẽ động, vừa rồi Hồng Viêm cùng Thần Hư tam thái tử đều không khiến Lâm Minh để bụng, ngược lại cô gái áo lam lóe lên rồi biến mất lại lưu ấn tượng khắc sâu với Lâm Minh.

Nhìn thấy thân ảnh cô gái, Lâm Minh có cảm giác khó hiểu.

- Là nàng... Nàng quả nhiên đến...

Trong đám người, có một ít người tin tức linh thông, nhãn lực tốt nhận ra thân phận cô gái áo lam.

Cô gái áo lam làm việc ít xuất hiện, nhưng mà rất nhiều người lại biết, nàng mới là nhân vật chính của thí luyện cuối cùng.

- Năm đó kỷ lục 83% độ hoàn thành, chẳng lẽ nàng còn chưa thấy đủ sao?

Bên phía Tề Thiên Thần Quốc, một lão giả thì thào tự nói, giọng nói già nua mang theo run rẩy.

Vốn Hồng Viêm cùng Thần Hư tam thái tử đánh bạc đấu, lão giả này không có để vào mắt, cũng không có chú ý, chỉ xem như vãn bối tranh phách mà thôi.

Nhưng mà cô gái áo lam xuất hiện hắn lại động dung!

- Thật sự là nữ tử đáng sợ... Nàng so với Thần Hư Hồn Đế còn đáng sợ hơn...

Giọng nói khàn khàn sau lưng lão giả vang lên, đó cũng là một lão giả, toàn thân bao phủ trong áo choàng đỏ, chung quanh người có pháp tắc chấn động.

- May mắn, nàng là người Tam Thập Tam Thiên, cũng không dễ dàng vào Tu La Lộ, nếu không cân đối của Tu La Lộ Thánh tộc cùng Hồn Tộc sẽ bị nàng đánh vỡ...

- Ân, Tu La Lộ cùng Tam Thập Tam Thiên có chủ nhân Tu La Lộ bố trí bức tường pháp tắc ngăn cản, cho dù Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc rất cường đại cũng không ảnh hưởng tới chúng ta. Không biết lúc này nữ nhân kia sẽ hoàn thành bao nhiêu, nếu cầm được ban thưởng, thật sự khiến người ta đố kỵ a...

Lão giả nói chuyện lúc trước cảm khái, thí luyện cuối cùng ban thưởng phong phú, bọn họ cũng đỏ mắt!

Hai người này nghị luận với nhau, trong năng lượng gió lốc quét qua các nơi, có một tiểu đội năm người ít xuất hiện bay qua mặt biển, bay tới vòng xoáy cực lớn...

Vòng xoáy này kéo dài ngàn dặm, năm người chẳng khác gì tro bụi với ngọn núi, bọn họ chui vào trong vòng xoáy, không có k1ch thích chút bọt nước nào cả.

Lâm Minh rốt cục cũng bước vào thí luyện cuối cùng, đây là chuyện cuối cùng hắn làm trong Tu La Lộ...

Lâm Minh bay vào trong thí luyện cuối cùng cũng như cô gái áo lam, hơn nữa tốc độ của hắn cực nhanh, đa số người căn bản cũng không có chú ý tới hắn.

Nhưng lúc này một ít người thực lực mạnh mẽ, nhãn lực xuất chúng, lại am hiểu Lâm Minh đã nhận ra bóng lưng Lâm Minh.

- Người nọ hình như là... Thần Văn Sư công hội Lâm Minh?

Mở miệng là cường giả Giới Vương, năm đó hắn từng tham gia Thần Văn thành đấu giá hội, có ấn tượng sâu với Lâm Minh.

- Lâm Minh? Là người sáng tạo ra ký hiệu chữ Lâm?

Rất nhiều người chưa từng gặp qua Lâm Minh, nhưng lại nghe qua tên Lâm Minh, sự tích nửa tháng chế tạo mười tỷ điểm tích lũy đã truyền khắp Tu La Lộ.

- Hắn không phải chỉ có tu vị Thần Quân cảnh sao? Hơn nữa còn là Thần Văn Sư... Hắn cũng muốn tiến vào thí luyện cuối cùng?

Trong ấn tượng của mọi người, rất ít người trẻ tuổi có thiên phú chiến đấu mạnh lại đi làm Thần Văn Sư.

Người tinh lực có hạn, mà làm Thần Văn Sư lại rất phí thời gian, mặc dù là Lâm Minh có ma phương là thần khí nghịch thiên, trực tiếp trộm lấy trí nhớ của ba Thần Văn Sư, dưới loại tình huống này Lâm Minh tu luyện thần văn thuật cũng chậm trễ không ít thời gian của mình.

Đương nhiên họa phúc tương y, bởi vì thần văn thuật mà Lâm Minh lý giải Tu La pháp tắc càng tinh thâm hơn.

Thiên tài khác không có thần vật nghịch thiên như ma phương, nên bọn họ đặt nhiều thời gian nghiên cứu thần văn thuật, từ đó thiên phú chiến đấu bị xao lãng.

Trong ấn tượng nhiều người, Lâm Minh có trình độ thần văn thuật đã đăng phong tạo cực, nếu như nói hắn không có đầu nhập thời gian cho thần văn thuật thì đó là nói đùa.

- Tiểu tử này lại có ý định chơi bịp bợm gì thế này...

Trong đám võ giả ở đây. Thần văn thành Tiết lão đầu cùng Tô lão đầu cũng có mặt, hai lão gia hỏa này đã sớm đạt tới cực hạn tu luyện, nhưng mà không có hạn chế lòng náo nhiệt của bọn họ. Tự nhiên cũng nhìn thấy Lâm Minh.

Chương 1678: Tô lão lo lắng

Tô lão đầu nhìn thấy Lâm Minh bay vào trong thí luyện cuối cùng, có chút bận tâm, trong đó có rất nhiều Thánh Chủ, Giới Vương! Hơn nữa những người này là người nổi bật trong cùng giai, hơn nữa thí luyện cuối cùng rất hung hiểm, Lâm Minh chỉ là một tiểu bối Thần Quân cảnh, đi vào không thể nghi ngờ là cực kỳ hung hiểm! Tô lão đầu cũng không muốn một hạt giống tốt thần văn thuật vẫn lạc bên trong.

- Hắc, chớ xem thường hắn, tiểu gia hỏa này thực lực không đơn giản, cũng không biết là cấp bậc gì, chúng ta nên quan tâm làm gì. Hắn rất rõ ràng, đã hắn dám vào Tu La Lộ thì nhất định có nắm chắc, không biết hắn có hoàn thành tới 70% hay không, nếu vậy thì quá bi3n thái rồi.

Tiết lão đầu phi thường có lòng tin với Lâm Minh.

- 70%... Ngươi đúng là lạc quan. Nếu hắn còn sống ra ngoài là tạ trời tạ đất, cho dù hắn có thiên phú tốt, cuối cùng cũng là Thần Quân cảnh, hắn là thiên tài vượt qua hai cảnh giới chiến Giới Vương sao? Ta chỉ sợ hắn bị người ta hại, cừu gia Hạo Nguyệt Quận Vương của hắn cũng ở bên trong, vạn nhất tên kia muốn giết Lâm Minh...

Tô lão đầu nói đến đây thì cảm thấy lo sợ trong lòng, tại thần văn thành. Còn có Thần Văn Sư công hội bảo hộ, cộng thêm sư phụ Lâm Minh là thần long thấy đầu không thấy đuôi chấn nhiếp.

Trong thí luyện cuối cùng, hết thảy chỉ dựa vào bản thân Lâm Minh mà thôi!

Hai lão gia hỏa đang nghị luận. Trong lúc đó năng lượng gió lốc trải rộng, một thân ảnh quen thuộc khiến hai người nhìn vào.

Thân ảnh kia không phải người khác, chính là Tinh Cực Thánh Địa Tô Nhã.

Hai người đầu nhìn nhai. Đều hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Nhã cũng muốn đi vào thí luyện cuối cùng.

- Cô gái nhỏ này thực lực không đơn giản, hơn nữa nàng có ý với Lâm Minh, chỉ mong nàng có thể chiếu cố Lâm Minh a...

Tô lão đầu thì thào tự nói, ở trước mặt hắn, năng lượng phong bạo phô thiên cái địa càng ngày càng nghiêm trọng...

...

Ông ông ông --

Vừa mới vào trong thí luyện cuối cùng, Lâm Minh chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, có thể nghe được tiếng vang kỳ dị trong hư không -- đây là năng lượng chấn động vang vọng.

Đây là thế giới kỳ dị, bề ngoài nhìn qua là vòng xoáy màu đen, bất luận ánh sáng gì tới gần cũng vặn vẹo.

Tiểu Ma Tiên khẩn trương nắm chặt tay Lâm Minh.

Cảm giác được Tiểu Ma Tiên cầm tay, Lâm Minh vượn tay ôm thân thể mềm mại của nàng, Phượng Huyết Thương cầm trong tay, một luồng sóng năng lượng như núi như biển tuôn ra, tâm tư dần bình tĩnh lại.

Trong miệng quát một tiếng, Lâm Minh dứt khoát tiến vào thế giới kỳ dị.

Sưu sưu sưu --

Bên cạnh hắn có thiên kiêu Tu La giới đi vào, tiếp tục đi tới.

Thí luyện cuối cùng vô cùng hung hiểm, tỉ lệ tử vong cực cao... Những chuyện này người tham gia thí luyện cuối cùng hiểu rõ, nhưng mà trong đó có kỳ ngộ nghịch thiên khiến người ta đỏ mắt.

Một luồng sóng năng lượng sền sệt cọ rửa các nơi.

Chợt Lâm Minh mở hai tay ra thân thể cơ bắp, cốt cách trực tiếp tăng vọt, hắn liều mạng bị phong bạo quét qua, ôm Tiểu Ma Tiên tiến vào bên trong.

Tiểu Ma Tiên được bảo hộ, khóe miệng mỉm cười, tuy thưc lực trước mắt của nàng đầy đủ ứng phó năng lượng loạn lưu, nhưng mà nàng cực kỳ hưởng thụ cảm giác được Lâm Minh bảo hộ.

Bất luận năng lượng loạn lưu gì quét lên người của hắn, đều trực tiếp bị thân thể hắn đánh nát.

Sau lưng hắn còn có Mộ Linh Nguyệt ba minh hữu.

Thiên Đồ ra sức múa kim dao, linh lực phóng lên trời, hư ảnh chín ma vật ác thú hiện ra.

- Trên thế giới này có người có thân thể bi3n thái như vậy? May mắn người này là đồng minh.

Phạm Hoa Hoa đưa mắt nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt đầy dị sắc

Năng lượng loạn lưu khắp nơi, ánh mắt cũng bị năng lượng loạn lưu quấy nhiễu, trừ minh hữu cùng trận doanh ra, không thể nhìn ra xa.

Hô --

Năng lượng loạn lưu vô cùng mạnh mẽ, giống như nhiều tầng sóng, cả thân thể Lâm Minh lúc này nhẹ hơn.

Trước mặt là lục địa kỳ dị.

Chỉ thấy từng ngọn núi chìm nổi tại trong thiên địa, giống như đại hoang, vô cùng mênh mông.

Mỗi ngọn núi đều có sinh cơ bừng bừng, phía trên có thác nước, có cây xanh, nhưng mà không biết vì cái gì, lại cho Lâm Minh cảm giác không chân thật.

Giống như tất cả cảnh trước mặt là giả.

Ở nơi xa xa có thể nhìn thấy sông lớn bành trướng, trong đó là nước màu đen.

Mặt đất đầy hoang vu, tỏa ra khí tức tang thương.

Lâm Minh đứng tại chỗ, buông Tiểu Ma Tiên ra, nhìn qua thế giới trước mặt, cẩn thận quan sát.

- Kỳ quái, những vật này vừa chân thật lại hư ảo... Hơn nữa lực lượng chung quanh hỗn loạn, giống như ẩn núp hung hiểm, thế nhưng mà lại không cảm giác được.

Lâm Minh lẩm bẩm nói.

Trong tối tăm, hắn cảm giác được hung hiểm khó hiểu, giống như không thể biết nơi này là gì, lại có độc xà đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- Vì cái gì không đi?

Thân thể khôi ngô của Thiên Đồ đi tới sau lưng Lâm Minh, hắn trầm giọng hỏi. Mộ Linh Nguyệt nghi hoặc nhìn qua Lâm Minh.

- Khanh khách, chém giết cho tới bây giờ không phải sở trường của Thần Văn Sư. Lâm công tử đại khái là không muốn dẫn đường, ta đi.

Giọng nói âm nhu mang theo một tia âm hàn, giống như một con rắn bò qua người, làm cho người ta không rét mà run.

Phạm Hoa Hoa cười khanh khách, thân thể như không xuyên, xẹt qua Lâm Minh, nhìn qua hắn một cái, trong lời nói mang theo đùa cợt.

Biểu hiện vừa rồi Lâm Minh có thân thể kinh người, làm cho Phạm Hoa Hoa kinh ngạc, thân thể võ giả ít người vượt qua Lâm Minh.

Pháp môn của hắn cũng rất kỳ dị, trên người tỏa ra linh lực trắng như sữa, tỏa ra bốn phương tìm kiếm các nơi.

Những linh lực này quét qua chung quanh.

Sắc mặt Lâm Minh đại biến, phát giác được Phạm Hoa Hoa dị động, rống to:

- Đừng nhúc nhích!

Nhưng mà đã chậm.

Từng tia linh khí trắng sữa chui vào bốn phương tìm kiếm, giống như ném đá vào biển, không còn chút gợn sóng gì cả.

Phạm Hoa Hoa biến sắc, lúc này nhìn qua không gian vốn không không đãng đãng, lúc này bị cái gì đó k1ch thích.

Hư không xé rách, một đạo hắc khí lạnh như băng tỏa ra.

Lúc này xuất hiện trước mặt đám người Lâm Minh là bốn hài cốt màu vàng lọt tay cầm cốt đao.

Mỗi hài cốt tỏa ra khí tức quỷ dị và nguy hiểm, hào quang trong mắt u ám, trong tay cầm một cốt đao mục nát.

Một phát trảm vô cùng đơn giản nhưng lại dễ dàng chém đứt hư không, mang theo không gian phong bạo quét qua Phạm Hoa Hoa.

Biến hóa này dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, Phạm Hoa Hoa cả kinh trong lòng, toàn thân tản mát ra vô số linh lực màu ngà sữa cô đọng trong hư không, một tầng lại một tầng, bảo vệ hắn vào trong.

Bang bang...

Vòng bảo hộ linh lực và cốt đao chém đứt hư không va chạm với nhau, phát ra tiếng vang như kim loại, hoa lửa b ắn ra chung quanh.

Thân ảnh của Lâm Minh bổ nhào qua, đánh ra một quyền vào hài cốt.

Hắn hiện tại đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, giơ tay nhấc chân có được lực lượng mười tỷ cân, cho dù là thái cổ hung thú cũng dễ dàng xé rách.

Đông --

Một quyền đánh xuống mang theo lực lượng vô cùng kh ủng bố.

Hài cốt kia nhìn qua vô cùng cứng rắn, bây giờ bị nghiền nát như đậu hủ. Quyền thứ hai đánh xuống thì ánh mắt có ngọn lửa đỏ tươi của hài cốt biến mất.

Chương 1679: Độ hoàn thành

Ngay sau đó trong tay của hắn cầm Phượng Huyết Thương, trong thời gian ngắn đánh ra ngàn vạn thương, mỗi một thương đều mang theo lực lượng đủ đánh nát ngôi sao, đánh nổ tung bộ hài cốt khác.

Thời điểm này Mộ Linh Nguyệt cũng ra tay, mười ngón tay của nàng cầm phù văn hình bán nguyệt, đón gió bạo trướng, trực tiếp đánh nát hư không, giam cầm hài cốt cầm cốt đao vào giữa không trung.

Sau đó phù văn màu bán nguyệt bắn ra hào quang sáng ngời, giống như lưỡi dao sắc bén chém vô số hài cốt thành phấn vụn.

Thân ảnh Thiên Đồ lóe lên, hắn biến mất như quỷ mị, xuất hiện sau lưng một hài cốt, Kim Đao của hắn chém thẳng vào đầu lâu hài cốt.

Hài cốt võ sĩ nhanh chóng nổ tung thành phấn vụn, đổ rào rào đón gió biến mất.

Cả quá trình diễn ra trong mấy hô hấp.

Bốn hài cốt biến mất, không gian trước mặt vỡ vụn, phù văn đen kịt bay đầy trời.

Những ngọn núi chính và dòng sông cuồn cuộn ở phương xa biến mất không thấy gì nữa.

Ánh sáng chung quanh nhanh chóng ảm đạm xuống.

Hàn khí và tử khí khôn cùng không ngừng lan tràn ra chung quanh.

Dưới chân bọn họ là đủ loại lạc ấn và ấn ký của hung thú, những lạc ấn này tỏa ra hào quang kỳ lạ.

Hào khí vốn âm trầm biến thành hào khí khủng bố.

- Loại địa phương này...

Nhìn qua trước mặt tối tăm, giống như không có điểm cuối cùng, trong tay Tiểu Ma Tiên xuất hiện một đám lửa nhỏ.

Bóng đêm bị xua tan, trước mặt là một hành lang.

Mọi người cả kinh, chỉ thấy trong hành lang trước mặt là những thi hài vụn vặt.

Mỗi thi hài có màu sắc không giống nhau, trong đó một ít là màu vàng lợt, còn có một ít thi hài màu tử kim.

Thi hài màu vàng lọt càng thuần túy, trên người tỏa ra tử khí càng mạnh hơn nữa.

- Đây hẳn là một cổ mộ...

Lâm Minh chậm rãi nói ra. Từ đồ án trên vách tường chung quanh đã có thể thấy được.

- Những ngọn núi và dòng sông vừa rồi không ngờ là ảo cảnh.

Phạm Hoa Hoa nhíu mày, ảo cảnh vừa rồi hắn không có nhìn ra. May mắn những thi hài màu vàng lọt đó không mạnh, nếu như chúng có thực lực Giới Vương thì hắn vừa rồi đã nguy hiểm.

- Chung quanh đều có dấu diếm trận pháp không gian. Không thể hành động thiếu suy nghĩ, vừa rồi chính là xúc động trận pháp, bị truyền tống tới nơi này!

Lâm Minh tỉnh táo phán đoán.

Hắn đến bây giờ mới biết vừa rồi khi tiến vào vì sao có cảm giác bất an.

Bởi vì hắn phát hiện tất cả đều phù hợp với pháp tắc Tu La Thiên Đạo, hơn nữa rất nhiều nơi có pháp tắc mà hắn không hiểu nổi.

Những pháp tắc cùng bố trí trận pháp liên hệ chặt chẽ cùng một chỗ, hơi chút xúc động sẽ có phiền toái lớn.

Mọi người nghe Lâm Minh nói thế thì rùng mình, nếu như khắp nơi đều có trận pháp bẩy rập, như vậy phải cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhưng mà trước mặt Lâm Minh, dường như dự cảm với trận pháp rất mạnh...

Phạm Hoa Hoa cùng Thiên Đồ cũng phải xem lại Lâm Minh, tuy không muốn thừa nhận, nhưng mà bọn họ không thể không thừa nhận, Thần Văn Sư trẻ tuổi phát minh ra "Lâm ký tự" này đúng là khác biệt với những gì nghe nói.

- Các ngươi đi theo sau lưng của ta, chú ý bước chân của ta. Trận pháp này ta đã xem qua trong điển tịch cổ...

Lâm Minh thuận miệng tìm một lý do, tuy những người khác cảm giác thứ gọi là điển tịch cổ của Lâm Minh có chút không hợp thói thường, nhưng mà tới lúc này bọn họ không cần hoài nghi làm gì.

Phát giác được chung quanh có trận pháp kỳ dị, dung hợp ảo cảnh cùng pháp tắc Tu La Thiên Đạo, Lâm Minh dẫn đường ở phía trước.

Dù sao hắn lĩnh ngộ pháp tắc Tu La Thiên Đạo đã càng ngày càng thâm thúy, có thể bằng vào lĩnh ngộ này khám phá ra một ít trận pháp bẫy rập...

Thiên Đồ đi theo sau lưng Lâm Minh, cẩn thận quan sát bốn phía, bảo vệ tốt sau lưng Lâm Minh, trong thí luyện cuối cùng chỉ có chung sức hợp tác mới có thể đi được xa hơn.

Mộ Linh Nguyệt vốn là sát thủ kiệt xuất, trong tay xuất ra một chiếc nhẫn chiếu sáng rạng rỡ, tỏa ra từng sợi linh khí bén nhọn, cát qua hư không, là một kiện linh bảo hiếm thấy. Một đoàn người bắt đầu đi theo sau lưng Lâm Minh, cẩn thận từng li từng tí tiến lên trong hành lang.

Trên đường đi dựa vào cảm giác kinh người của Lâm Minh, bọn họ tránh được rất nhiều trận pháp và bẫy rập.

Trong hành lang tối tăm này, một đạo tử khí bao phủ các nơi.

Trong hành lang còn lưu lại vết rách và vết máu., những vết máu này đã khô, khó phân biệt được niên đại.

Hiển nhiên ở nơi này nhiều năm trước diễn ra chém giết rất kịch liệt.

Đi chưa được vài bước, phía trước cách vách tường không xa đột nhiên có động tĩnh kỳ lạ truyền tới.

Vách tường này có đồ án kỳ lạ.

Những đồ án này dùng chất lỏng kỳ lạ hoàn thành, chúng nó cao khoảng ba trượng. Trên đồ án là hình ác quỷ hai sừng, có răng nanh mọc dài...

Tuy những thứ này là hình vẽ, nhưng mà không biết vì cái gì Lâm Minh lại cảm thấy hai mắt ác quỷ bắ n ra tinh quang, đang nhìn chằm chằm vào mọi người, ánh mắt đầy tham lam...

- Lâm công tử?

Phạm Hoa Hoa lúc này áp thấp giọng hỏi.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, nhìn qua những đồ án trong hành lang này, chủ nhân Tu La Lộ thủ đoạn thông thiên, đây là không gian thí luyện cuối cùng, chuyện cổ quái gì cũng có thể xảy ra.

Hai người đều cảm giác được những đồ án kia quỷ dị, nhìn qua thì thấy chúng đang nhúc nhích.

Khoảng cách với chúng càng ngày càng gần.

Những người khác nhao nhao cảnh giác lên.

Phốc phốc --

Trong lúc đó đồ án ác quỷ bắn ra hắc khí khủng bố, từng con ác quỷ mặt xanh nanh vàng hiện ra.

Trong không khí xuất hiện vị đạo tanh hôi khó ngửi.

Lúc này trên vách tường có hai ngọn đèn dầu, trên đỉnh đầu đều có ác quỷ hiện ra, từ bốn phương tám hướng công kích đám người Lâm Minh và Mộ Linh Nguyệt, trong nháy mắt bao vây bọn họ.

Vốn chỉ có mấy con ác quỷ, không nghĩ tới lại nhiều như vậy, còn giấu sâu như thế, thật sự khiến đám người Lâm Minh vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Tà Thần Chi Thụ từ trong người Lâm Minh tiến ra ngoài, từng đạo lôi đình từ trong lòng bàn tay Lâm Minh bay ra, bao phủ ác quỷ trong thông đạo, đánh thẳng vào người của chúng.

Thời điểm này trong tay Mộ Linh Nguyệt xuất hiện vòng tròn hình trăng lưỡi liềm, tỏa ra từng đạo quang mang màu xanh.

Mỗi tia sáng màu xanh trong không khí từ từ bành trướng, sau khi chạm vào người của đám ác quỷ thì nổ tung mạnh mẽ, công kích rất quỷ dị.

Phạm Hoa Hoa hất tay áo lên, từng lưỡi kiếm chém giết các nơi. Chém đứt hư không, trực tiếp quét qua từng con ác quỷ, chém chúng thành hai đoạn...

Trong chốc lát trong hành lang yên tĩnh lại, trên vách tường đồ án ác quỷ đã ảm đạm đi rất nhiều.

- Đi thôi.

Đám người Lâm Minh không có chờ đợi, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Trên đường đi gặp được mấy lần hung hiểm. Nhưng mà hung hiểm luôn được Lâm Minh phát hiện trước tiên, kịp thời nhắc nhở.

Vốn các loại tập kích khó lòng phòng bị, bây giờ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Mà những đánh lén có thực lực không bằng tiểu đội, kể từ đó mọi người cũng không cảm thấy khảo nghiệm đầu tiên có bao nhiêu khó khăn cả.

Nhưng mà bọn họ không biết ở nơi khác, có một ít đội ngũ thực lực yếu đan chiến đấu gian khổ, bọn họ bị rất nhiều trận pháp khó lòng phòng bị cho ăn khổ, thậm chí có thương vong.

Chương 1680: Nham hiểm

Hô --

Sau khi chém giết liên tục, bàn tay Lâm Minh hơi run lên, Thiên Đồ cùng Phạm Hoa Hoa ở bên cạnh không ngừng thở dốc.

Tốc độ tiến lên của bọn họ càng nhanh, những hung hiểm gặp được càng nhiều.

Vừa rồi đã kích phát trận pháp, trận pháp thao túng từng đám thi cốt khiến bọn họ bị thương nhẹ.

Nhưng mà may mắn Lâm Minh có thân thể cường hãn, mà Phạm Hoa Hoa cũng có thiên phú thần thông dị bẩm, có thể dùng linh lực giam cầm đối thủ.

Sau đó bọn họ dễ dàng chém giết đám thi cốt.

Ông -- ông -- ông --

Trong lúc này di động như hải triều, âm thanh này vang vọng ở trước mặt mọi người.

Ngẩng đầu nhìn qua thì đó là lối ra tương tự như lối vào, vòng xoáy có năng lượng kh ủng bố hiện ra trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn nhau, trên mặt đầy vui mừng, đây chắc chắn là lối ra đi tới khảo nghiệm thứ hai!

Mọi người nhao nhao nhảy vào trong.

Vào giữa vòng xoáy thì có nhiều năng lượng loạn lưu, nhưng mà lúc này đã có kinh nghiệm, mọi người thông qua năng lượng loạn lưu càng không có ảnh hưởng gì.

Năng lượng không ngừng cọ rửa, Lâm Minh cảm giác nội tâm kỳ quái, thí luyện cuối cùng, độ hoàn thành 20%.

Độ hoàn thành 20%?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, nhìn qua những người khác, lúc này, Mộ Linh Nguyệt, Phạm Hoa Hoa cũng nhìn qua Lâm Minh, hiển nhiên bọn họ cũng thu được nhắc nhở.

- 20%, các ngươi thì sao?

Lâm Minh hỏi.

- Cũng vậy!

Đám người Mộ Linh Nguyệt nhìn nhau, độ hoàn thành này cao hơn dự đoán của bọn họ không ít, dù sao bọn họ đi tới kỳ thật cũng không gặp phải nguy hiểm chân chính.

- Độ hoàn thành càng về sau càng khó, sau 80% thì đại khái tăng thêm một điểm đều phi thường khó khăn, độ hoàn thành của chúng ta không coi vào đâu.

- Chúng ta đi thôi.

Hô --

Mọi người cuối cùng cũng xuyên qua không gian loạn lưu, đã thay đổi hoàn cảnh khác. Lúc này cuồng phong thổi qua, mang theo khí tức khô gáo, khung cảnh đầy đá vụn hiện ra trước mặt mọi người.

Bầu trời cao kỳ quái, thâm thúy và trong suốt.

Nhìn dãy núi cao và phập phồng kéo dài tận chân trời, nó giống như cự thú đang ngủ đông.

Dưới chân núi là cát vàng khô nóng, còn có một ít cỏ dại, cỏ dại cao hơn đầu người không ít, chỉ có lẻ tẻ mấy cây quái thụ mọc thưa thớt chung quanh.

Đây là một khu vực hoang vu.

- Đây xem như tầng thứ hai sao?

Tiểu Ma Tiên đột ngột từ mặt đất đi ra, nhìn qua bốn phía và nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, thí luyện cuối cùng có mấy tầng thì không ai biết, hiện tại xem ra có mấy tầng thì cũng nguy hiểm cả thôi.

- Không nóng nảy, chúng ta nghỉ ngơi và hồi phục trước đã.

Lâm Minh đề nghị. Dựa theo lý giải lúc trước, thí luyện cuối cùng có thể kéo dài mấy năm, hiện tại mọi người vừa mới đi qua tầng thứ nhất, luôn tiêu hao một ít năng lượng, tình huống tầng thứ hai không biết gì, không bằng khôi phục trạng thái tốt nhất rồi nói sau.

Lâm Minh nói như vậy, đám người Mộ Linh Nguyệt điều tức tại chỗ, trong bất tri bất giác Lâm Minh đã thành nhân vật trọng yếu của đội ngũ, không đáng tin cậy. Tầng thứ nhất thí luyện trong Lâm Minh biểu hiện mọi người rõ như ban ngày. Cũng quen nghe ý kiến của hắn.

Mọi người điều tức không biết bao lâu, trong lúc đó một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong hoang dã vang vọng.

Ân?

Lâm Minh nhíu mày, có người!?

Trong tầng thứ nhất. Bọn họ sau khi đạp vào bẫy rập và bị truyền tống vào cổ mộ, cũng không có gặp đội ngũ khác. Giống như bị chia cắt ra, nhưng mà tầng thứ hai mênh mông bát ngát, nói không chừng có đội ngũ khác.

Có nên đi thăm dò nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết hay không?

Mấy người nhìn nhau. Không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Minh, đang truy cầu ý kiến của Lâm Minh.

Đi thăm dò rất có khả năng gặp nguy hiểm./

- Đi xem, cẩn thận một chút, tình huống không đúng thì lui về phía sau.

Lâm Minh nói ngắn gọn.

Sưu sưu sưu --

Một đoàn người như thiểm điện lao thẳng về phía có tiếng kêu thảm thiết.

Mấy động tác mau lẹ, mọi người đi tới ngọn núi đá trụi lủi cách đó mười dặm, từ cao nhìn xuống, nhìn qua tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt Lâm Minh còn lợi hại hơn cả chim ưng, nhìn thấy huyệt động thâm thúy ở đó xuất hiện vết máu lớn.

Vết máu này còn mới, chưa cứng lại, trừ chuyện đó ra không có dấu vết nào khác.

Rất hiển nhiên, ở đây không lâu vừa xảy ra thảm án.

Thời điểm này ở các hướng khác có tiếng xé gió vang lên.

Đám người Lâm Minh rùng mình, không hẹn mà cùng thu liễm khí tức.

Một đạo linh khí ngà sữa trong tay Phạm Hoa Hoa bao phủ mọi người, ẩn giấu khí tức.

Lâm Minh hiếu kỳ nhìn qua linh lực màu ngà sữa này, linh lực kỳ quái này chính là thiên phú thần thông của Phạm Hoa Hoa, năng lực thập phần quái dị mà phức tạp, thật không biết Phạm Hoa Hoa tu luyện công pháp gì.

- Tứ sư đệ hồn đèn dập tắt, một đám tàn hồn biến mất ở đây. Nơi này có vết máu, cũng là của sư đệ. Hắn ở đâu? Chẳng lẽ huyệt động này có cổ quái?

Ở hướng khác có hai người phi độn tới, thân hình cao lớn, một người trong đó toàn thân có hỏa diễm bao phủ, khí thế vô cùng cường đại, đang quan sát vết máu lưu lại.

Tên còn lại trong tay cầm một phù văn kỳ quái.

Thần văn phù vừa xuất hiện, tỏa ra khí tức hỏa diễm nóng bỏng.

- Lâm ca, tên kia dùng thần văn phù của ngươi kìa!

Tiểu Ma Tiên giống như phát hiện đại lục mới, nhìn chằm chằm vào thần văn phù của người kia, tiến đến nói bên tai Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh bén nhọn, thoáng cái nhận ra thần văn phù của người đó, thình lình có chữ "Lâm". Quả nhiên là thần văn phù của hắn, là Niết Bàn Thiên Hỏa Phù cực kỳ đắt đỏ, khóe miệng cười nhạt một tiếng.

Xem ra ký tự chữ Lâm trong Tu La Lộ nổi tiếng, là Chân Vũ Thiên Tôn đã mua, nhưng mà thế lực Chân Vũ Thiên Tôn không có chiến sự, bọn họ có thể qua tay bán cho người khác với giá cao.

Lại nói tiếp, Lâm Minh tổng cộng chế tác hơn một ngàn tấm thần văn phù này, người có được một tấm, trong thế lực lớn cũng có một ít địa vị, nếu không căn bản không tới phiên hắn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, thần văn phù đánh vào động đất.

Chỉ thấy bên trong tiếng nổ mạnh không dứt, hỏa diễm trùng thiên, động đất bị nhiệt độ nóng bỏng đốt thành dung nham.

Âm thanh bén nhọn vang lên, bên trong động đất có mấy dã thú toàn thân đen kịt, sau lưng mọc ra cái đuôi tho to, thân hình tương tự như nhân loại lao ra ngoài.

Nhìn thấy tộc đàn quái dị xuất hiện, trên trán có thần văn phù lập lòe, nhìn qua người ném Niết Bàn Thiên Hỏa Phù gào rú, mi tâm của chúng vỡ ra, một đạo hắc quang như thiểm điện chém vào người đó.

- Muốn chết!

Người cầm thần văn phù tức giận quát lên, đang định phát động thần văn phù tiếp theo, bên đồng bạn bên cạnh quát:

- Đừng nóng vội, tỉnh táo lại!

Thiên hỏa phù lợi hại là lúc dầu cạn đèn tắt, phát động thiên hỏa phù ở trạng thái đỉnh phong của nó.

Nhưng thần văn phù đương nhiên phải tiết kiệm rồi, giữ lại thời điểm mấu chốt cứu mạng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, quái vật tỏa ra hắc quang kh ủng bố đánh tới.

Năng lượng chấn động lắc lư bao phủ phạm vi gần, gần đó xuất hiện quái vật càng nhiều hơn.

Chương 1681: Bóng hình áo lam xinh xắn (1)

Những khí tức của những quái vật này cơ hồ là Thánh Chủ đỉnh phong, một hai con quái vật hiển nhiên không đủ gây sợ, nhưng mà thoáng cái tụ tập hơn vài chục con thì rất đáng sợ.

Thực tế những con quái vật này tụ tập với nhau, hắc quang có tác dụng tập trung không gian, cho nên hắc quang chẳng khác gì bùa đòi mạng, làm cho hai võ giả muốn chạy trốn cũng không thể thoát thân.

- Chống đỡ chờ sư huynh tới.

Mặc dù đối mặt với nguy hiểm, hai tên đệ tử này vẫn không sợ hãi, mà là tế ra hơn mười trận bàn, dùng trận pháp ngăn cản đám quái vât.

Hiển nhiên người có thể tiến vào thí luyện cuối cùng đều là nhân kiệt.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe được tiếng rít bén nhọn truyền tới, giống như có thứ gì đó đang phi hành tới đây cực nhanh, hai võ giả quay đầu nhìn lại, lập tức mừng rỡ trong lòng,

- Sư huynh tới!

Đám người Lâm Minh nhìn qua, nhìn thấy người nọ bay tới, Lâm Minh lập tức nhướng mày, thật sự là oan gia ngõ hẹp, người này không phải người khác, chính là Hạo Nguyệt Quận Vương!

Vốn sau khi tiến vào thí luyện tầng thứ nhất, bởi vì có trận pháp, các đệ tử Thần Hư Thần Quốc bị tách ra truyền tống vào các cạm bẫy, nhưng mà bọn họ cũng tốp năm tốp ba đi vào tầng thứ hai.

Vừa vào tầng thứ hai, bọn họ thi triển các thủ đoạn liên hệ đồng bạn. Tên đệ tử lúc trước vừa vào tầng hai đụng phải ổi quái vật, chính là đệ tử Thần Hư Thần Quốc Cửu U châu, cùng châu với

Hạo Nguyệt Quận Vương.

- Lại,à gia hỏa này, âm hồn bất tán!

Tiểu Ma Tiên nghiến răng, giống như đang định gài bẫy Hạo Nguyệt Quận Vương trong thí luyện cuối cùng.

- Sư huynh!

Hai đệ tử đại hỉ, nhưng mà lúc này đám quái vật tách ra nghênh tiếp Hạo Nguyệt Quận Vương!

Những quái vật này công kích rất ác liệt, Hạo Nguyệt Quận Vương còn không có ra tay, chúng tiên hạ thủ vi cường.

Sách!

Cấp tốc chạy tới chỗ Hạo Nguyệt Quận Vương, trực tiếp ngừng trên không trung, đối mặt với hai mươi con quái vật này hắn cũng cảm thấy khó khăn.

Hắn hiển nhiên nhìn ra những con quái vật này khó chơi, mặc dù là hắn cũng rất khó ứng đối.

Hắn hiện đang suy nghĩ lấy nên ra tay cứu hai tên đệ tử này hay không. Nếu như nguy hiểm quá cao, hắn tuyệt đối sẽ không bốc lên nguy hiểm này, mà là quay người bỏ chạy.

Lúc này Hạo Nguyệt Quận Vương phát giác được Lâm Minh tồn tại.

Lâm Minh năm người mục tiêu quá lớn, trước đó thời gian vội vàng, bọn họ chỉ thu liễm khí tức, cũng chưa kịp bố trí trận pháp che dấu, trực tiếp bị Hạo Nguyệt Quận Vương phát giác.

- Tại sao là ngươi??

Nhìn thấy Lâm Minh, Hạo Nguyệt Quận Vương biểu lộ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ ở đây lại gặp được Lâm Minh!

Hai mươi con quái vật nhanh chóng tới gần Hạo Nguyệt Quận Vương, khoảng cách chưa đủ trăm trượng.

Đúng vào lúc này Hạo Nguyệt Quận Vương cười lạnh, nói:

- Thật sự là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào!

Hạo Nguyệt Quận Vương không nói hai lời, dẫn hai mươi con quái vật xông qua phía Lâm Minh!

Hắn hiển nhiên có ý định kéo Lâm Minh vào vũng nước đục này, làm cho đám người Lâm Minh chia sẻ áp lực với hắn.

Thậm chí nếu như có khả năng, hắn sẽ lợi dụng quái vật gi ết chết Lâm Minh, ít nhất biến thành trọng thương, đến lúc đó tuy hắn không đạt được truyền thừa thần văn thuật của Lâm Minh, nhưng có thể đạt được bí mật khác trên người Lâm Minh.

- Hỗn đản này!

- Ha ha! Lâm huynh, thật sự là ở chân trời xa xăm nào cũng gặp lại!

Hạo Nguyệt Quận Vương cười nói tùy ý, sau đó nhanh chóng bay tới gần Lâm Minh, hai tay vừa động và có mấy trăm đạo năng lượng bay ra.

Những năng lượng này không có uy lực gì, tác dụng duy nhất chính là ngăn cản hành động của đám người Lâm Minh, hắn là quyết tâm muốn kéo Lâm Minh ở lại chỗ này.

Mà Hạo Nguyệt Quận Vương xem ra, Lâm Minh chỉ là Thần Văn Sư, dù cho thần văn thuật cường đại hơn nữa, sức chiến đấu cũng không đáng giá nhắc tới. Lâm Minh tu vị chỉ là Thần Quân hậu kỳ, sống đến bây giờ cũng chỉ hơn trăm tuổi, hơn nữa Hạo Nguyệt Quận Vương có thể khẳng định, Lâm Minh tu hành nhiều năm như vậy, thời gian đa số tiêu hao vào chuyện tu luyện thần văn thuật, nếu như sức chiến đấu mạnh mới là gặp quỷ!

Hạo Nguyệt Quận Vương sớm ghi hận Lâm Minh trong lòng, hơn nữa càng thèm muốn bí mật của Lâm Minh không thôi, cho dù Lâm Minh trên người không có bí mật, giết Lâm Minh cũng có được tài phú to lớn và tài liệu trân quý.

Hiện tại trong thí luyện cuối cùng, chính là cơ hội chém chết Lâm Minh tốt nhất, cũng không cần bận tâm Thần Văn Sư công hội, cũng không cần bận tâm sư phụ Lâm Minh. Nghĩ tới đây Hạo Nguyệt Quận Vương cười càng dữ tợn.

- Tên cháu trai này, muốn chết!

Phạm Hoa Hoa nhíu mày, hắn hành tẩu Tu La Lộ nhiều năm như vậy, đều là ám sát kẻ khác, rất ít khi bị người ta tính toán.

Hiện tại Hạo Nguyệt Quận Vương dẫn quái vật tới, nói rõ xem bọn họ như vũ khí, rồi sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Tuy Phạm Hoa Hoa không sợ quái vật này, nhưng mà bị người ác ý lợi dụng, hắn không nuốt được cơn tức này.

- Đừng nhúc nhích!

Đúng vào lúc này. Lâm Minh đột nhiên ngăn cản Phạm Hoa Hoa!

Tình thế hiện tại chỉ cần ra tay sẽ bị động, bởi vì mặc kệ bọn họ công kích ai cũng không phải. Nếu như công kích Hạo Nguyệt Quận Vương, đám quái vật này sẽ nhào lên, thế nhưng mà nếu như đối phó những quái vật này, chẳng khác gì vừa ý Hạo Nguyệt Quận Vương, tương đương làm vũ khí của Hạo Nguyệt Quận Vương.

Cho dù như thế nào, đám người Lâm Minh chỉ cần ra tay, sẽ bị quái vật chú ý tới.

Mà bây giờ càng nhiều quái vật chạy tới, tuy Lâm Minh năm người liên thủ cũng có sức chiến một trận, nhưng mà trong thí luyện cuối cùng, nguy cơ tứ phía, tham gia chiến đấu vô vị này không sáng suốt. Lực lượng tiêu hao quá nhiều, về sau càng rơi vào nguy hiểm.

- Lâm công tử?

Phạm Hoa Hoa nhíu mày, mắt thấy Hạo Nguyệt Quận Vương đã mang theo hai mươi con quái vật lao tới, Lâm Minh không cho mình ra tay, chẳng lẽ chờ chết?

- Để ta tới!

Lâm Minh tiến lên trước một bước, đứng trước mặt Phạm Hoa Hoa, hắn từ trong tu di giới cầm một thần văn phù ra.

Năm đó Lâm Minh rời khỏi Thần Văn Thành, lại tiến vào trong Uổng Tử Cốc cứu Thần Miểu Thiên Tôn. Tại Uổng Tử Cốc tu luyện hồi lâu, Lâm Minh chế tác đại lượng thần văn phù chuẩn bị cho thí luyện cuối cùng này.

Thần văn phù này tên là "Cách Đoạn Thương Khung", phẩm cấp Ngũ phẩm đỉnh cấp, cũng là bản thần văn phù cải tiến, chỉ sử dụng được một lần.

Chỉ có thể dùng một lần, toàn bộ uy lực của nó cũng bộc phát toàn bộ.

Trong nháy mắt Lâm Minh bóp nát thần văn phù, vô số Tu La pháp tắc hiện ra, trải rộng toàn bộ bọn họ.

Trong lúc nhất thời, không gian giống như bị xé nứt, đám người Phạm Hoa Hoa, Mộ Linh Nguyệt lập tức tiến vào không gian dị độ.

- Đây là...

Đám người Phạm Hoa Hoa, Mộ Linh Nguyệt chấn động, quay đầu không dám tin nhìn qua Lâm Minh.

Chiêu thức này thật sự quá kỳ diệu.

Xé rách vặn vẹo không gian tự thành một phương thế giới, ngăn cách tất cả nguyên khí chấn động, đồng thời nó cũng là hộ thuẫn tốt nhất.

Chương 1682: Bóng hình áo lam xinh xắn (2)

Đây là cực phẩm thần văn phù phòng ngự.

Một sát na kia, Hạo Nguyệt Quận Vương trơ mắt nhìn đám người Lâm Minh gần trong gang tấc tiêu thất trong hư không.

- Cái gì?

Sắc mặt Hạo Nguyệt Quận Vương lập tức đặc sắc.

Hắn rất rõ ràng Lâm Minh đang ở trong không gian trước mặt, nhưng không có biện pháp làm gì.

Uy lực thần văn phù của Lâm Minh thì hắn đã nhìn thấy, nếu nhưlà cường giả Giới Vương bình thường vận dụng không gian pháp tắc che dấu thân mình, Hạo Nguyệt Quận Vương cũng có thể thi triển thủ đoạn phá vỡ, thế nhưng mà đối mặt thần văn phù của Lâm Minh thì hắn không có tự tin này.

Huống chi sau lưng hắn còn có hai mươi con quái thú, dùng thực lực Hạo Nguyệt Quận Vương có khả năng vừa đối mặt công kích của chúng, vừa phá giải phòng ngự thần văn phù của Lâm Minh sao?

- Tiểu súc sinh đáng chết!

Hạo Nguyệt Quận Vương chửi ầm lên, hắn chỉ nghĩ sức chiến đấu của Lâm Minh rất nát, nhưng lại xem nhẹ thần văn phù đền bù thiếu hụt của Lâm Minh, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, Lâm Minh tất nhiên mang theo đại lượng thần văn phù, những thần văn phù này tác dụng khác nhau, uy lực không tưởng tượng nổi.

Bất kể là ai, muốn động Lâm Minh cũng không đơn giản như vậy.

- Đáng chết! Hạo Nguyệt Quận Vương bởi vì phẫn nộ, biệt khuất, sắc mặt đã có chút xám ngắt, hắn đang ở trong khốn cảnh, cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Sưu sưu sưu!

Những quái vật đuổi tới Hạo Nguyệt Quận Vương, không nói hai lời, hé miệng bắt đầu bắn ánh sáng ra.

Những ánh sáng này vô cùng kh ủng bố, phá vỡ không khí như thủy tinh, cực kỳ chói tai.

Hạo Nguyệt Quận Vương lập tức lâm vào khổ chiến!

Lực lượng của hắn tiêu hao nhanh chóng.

Hơn nữa không chỉ như thế, còn phải đối mặt với quái vật không ngừng chạy tới, hắn lập tức hối hận muốn chết, sớm biết như vậy cũng không chạy tới đây cứu hai gia hỏa đáng hận kia.

Kỳ thật tầng thứ hai cũng không có hung hiểm như vậy, hết lần này tới lần khác hai sư đệ của Hạo Nguyệt Quận Vương tự cho mình rất cao, thủ đoạn quá mức lớn, bọn họ cũng không tránh né quái vật, mà là trực tiếp dùng thiên hỏa phù của Lâm Minh đánh nổ hang ổ của quái vật, bằng không cũng không lâm vào khổ chiến như bây giờ.

- Ta không sống khá giả. Các ngươi cũng đừng hòng như ý.

Thực lực Hạo Nguyệt Quận Vương cũng không kém, mặc dù đang bị quái vật vây công, hắn cũng trái đột phải xông. Không ngừng dẫn đạo quái vật, làm cho quái vật không ngừng lao qua vị trí của Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh tỉ mỉ chế tác, hơn nữa Cách Đoạn Thương Khung chỉ sử dụng một lần, uy lực cực mạnh.

Thực tế những quái vật này chỉ có man lực cường đại, lý giải pháp tắc không đủ tinh thâm.

Lâm Minh xảo diệu lợi dụng "Cách Đoạn Thương Khung" ẩn chứa không gian pháp tắc, vặn vẹo không gian gần đó, khiến hắc quang không cách nào chạm tới Lâm Minh.

Từ bên ngoài xem, vị trí của Lâm Minh như một tầng mặt nước. Ánh sáng bắn tới phát sinh chiết xạ, không thể ảnh hưởng tới đám người Lâm Minh.

- Lâm ca, ngươi thật lợi hại!

Tiểu Ma Tiên ôm chặt tay Lâm Minh.

Nói đến thực lực, Lâm Minh là cường đại, nhưng là vì Lâm Minh thường xuyên xuất nhập hiểm cảnh cao cấp hơn mình. Chỗ này cũng là hiểm cảnh, thực lực Lâm Minh thường thường không đủ nghịch thiên.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Lâm Minh có đủ thủ đoạn, dưới tình huống nhìn thì vô kế khả thi, xảo diệu thay đổi cục diện, ngăn cơn sóng dữ.

- Chiêu này... Có chút mãnh liệt ah...

Phạm Hoa Hoa chậc chậc khen ngợi, Mộ Linh Nguyệt cũng là buông lỏng một hơi, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh mang theo sắc thái kỳ dị.

Nhưng mà Lâm Minh khẽ lắc đầu, nói ra:

- Loại thần văn phù này chế tác không dễ dàng, ta lúc ấy thời gian và tài liệu đều có hạn. Tổng cộng chỉ có mấy tấm, dùng một tấm là ít một tấm, hơn nữa... Chiết xạ hắc quang cũng tiêu hao năng lượng của thần văn phù. Như vậy đoán chừng nhiều nhất chống được một thời gian...

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, không có bởi vì thủ đoạn của mình mà tự đắc, ngược lại ánh mắt của hắn mang theo sát cơ nhàn nhạt, sát cơ này đương nhiên là nhằm vào Hạo Nguyệt Quận Vương!

Đối với người này, vốn Lâm Minh cũng rất phản cảm. Hôm nay hắn muốn lợi dụng những này quái vật g iết chết chính mình, càng k1ch thích sát ý của Lâm Minh.

- Lâm công tử chẳng lẽ là muốn...

Thiên Đồ vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, hắn ẩn ẩn phát giác được suy nghĩ của Lâm Minh.

- Gọi ta Lâm Minh là được, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, qua một nén hương chúng ta đồng loạt ra tay, chém giết Hạo Nguyệt Quận Vương! Thực lực của hắn không kém, trong Giới Vương bình thường xem như cao cấp nhất! Các ngươi không nên có ý nghĩ khinh địch.

Mộ Linh Nguyệt tìm được mấy đồng bạn đều là người nổi bật trong Giới Vương bình thường, nhưng mà Hạo Nguyệt Quận Vương với tư cách đệ tử thế lực lớn, há có thể không có một ít thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, muốn một kích trí mạng cũng không dễ dàng.

Lâm Minh yên lặng tìm trong tu di giới của mình, tìm ra thần văn phù có tính công kích, hắn ý định trong nháy mắt Cách Đoạn Thương Khung tan biến, không những toàn lực ra tay, còn phải dùng thần văn phù thêm vào.

Kiến thức đủ loại thủ đoạn của Lâm Minh, nhìn qua ánh mắt thâm trầm, Lâm Minh chẳng khác gì độc xà nhìn chằm chằm vào con mồi, trong nội tâm Phạm Hoa Hoa phát lạnh.

Hắn phát hiện, cho dù lúc trước hắn đánh giá cao Lâm Minh, kết quả vẫn không thấy rõ người trẻ tuổi kia, là địch với hắn là một chuyện đáng sợ.

Cứ như vậy thời gian nửa nén hương trôi qua...

Hạo Nguyệt Quận Vương toàn thân nhuốm máu, càng đánh càng hung ác, thực lực của hắn một người có thể giết hơn mười con quái vật! Nhưng là vì không ngừng có quái vật mới chạy tới, thế cho nên Hạo Nguyệt Quận Vương đối mặt quái vật càng ngày càng không ít.

- Đáng chết!

Sắc mặt Hạo Nguyệt Quận Vương càng ngày càng khó coi, chuyện cho tới bây giờ, hắn cảm giác mình đã không có khả năng giết sạch đám quái vật này, hắn muốn thoát thân không dễ dàng như vậy, phải trả cái giá lớn.

Hoặc là thiêu đốt một ít máu huyết, hoặc là vận dụng át chủ bài của sư môn đưa cho hắn.

Nghĩ đến phải tiêu hao một lá bài tẩy, Hạo Nguyệt Quận Vương run rẩy trong lòng, hắn tổng cộng có hai át chủ bài, mỗi một loại đều tiêu hao không ít cống hiến tông môn của hắn, hắn vì thí luyện cuối cùng này chuẩn bị rất nhiều, đây mới là chuyện hắn đau lòng!

Trong lòng của hắn nổi giận, hai mắt phóng hỏa, hắn mang toàn bộ hận ý chuyển lên người Lâm Minh, nếu như không phải Lâm Minh quỷ kế đa đoan, ngoan ngoãn làm vũ khí cho hắn, hắn cần gì rơi vào hoàn cảnh này.

Hạo Nguyệt Quận Vương cắn răng, chuẩn bị lấy át chủ bài ra, trong lúc đó một đạo ánh sáng màu lam như sương mù che chắn khu vực hoang vu chết chóc này.

Ánh sáng màu lam thanh tịnh nhẹ nhàng, giống như chạy qua hư không, ẩn chứa lực lượng rung động nhân tâm.

Ánh sáng màu lam vô cùng băng hàn, nhưng hết lần này tới lần khác nó giống như gió xuân ập tới, bừng bừng sinh cơ.

Những nơi nó đi qua thổ địa hoang vu cây cối xanh tốt, băng hoa nở đầy, hàn mai cùng tuyết liên cũng mọc lên.

Chương 1683: Pháp tắc chi môn (1)

Những quái vật tàn bạo đột nhiên bị hào quang màu lam rét lạnh bao phủ, thân thể lập tức cứng đờ, mất đi dục vọng tấn công, trở nên ngoan ngoãn.

Hơn mười con quái vật toàn thân kết đầy băng tinh, chúng bị ánh sáng màu lam bao phủ, vậy mà quỳ rạp trên đất, giống như cúng bái đồ đằng của mình.

- Đây là thủ đoạn gì?

Trong thần văn hộ thuẫn, Lâm Minh kinh ngạc không hiểu, nếu như nói ánh sáng màu lam này là thủ đoạn lôi đình, đánh chết đám quái vật này, Lâm Minh không có gì bất ngờ.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác, nàng có thể tác dụng lên người chúng, khiến chúng nó mất đi dục vọng công kích, bắt đầu quỳ bái.

Loại thủ pháp này, văn sở vị văn!

- Chẳng lẽ là... Thủ đoạn Hồn Tộc?

Đột nhiên nội tâm Lâm Minh khẽ động, bởi vì tu luyện Thần Miểu Tâm Quyết, Lâm Minh biết rõ võ giả Hồn tộc, sau khi linh hồn lực đạt tới trình độ kh ủng bố, có thể dùng linh hồn lực tác động tâm thần địch nhân, trực tiếp khống chế bọn họ! Thậm chí võ giả tâm chí không kiên định, bị người ta dùng linh hồn lực bắt được, trở thành khôi lỗi cũng không phát hiện ra.

- Loại thủ đoạn này, chẳng lẽ là nàng...

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, trong đầu hắn hiện ra cô gái áo lam.

Lúc ấy trong rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt tiến vào trong vòng xoáy màu đen, thân ảnh cô gái áo lam này khắc sâu vào tâm trí của Lâm

Minh.

Tuy nàng vô cùng ít xuất hiện, Lâm Minh thấy nàng một lần, nhưng mà cho dù Thần Hư tam thái tử hay là Hồng Viêm đệ tử thân truyền của Tề Thiên Thần Hoàng cho Lâm Minh cảm giác không bằng một phần ngàn cô gái áo lam.

Mà chỉ trong tích tắc, Lâm Minh phỏng đoán đã được nghiệm chứng.

Chỉ thấy chân trời xa xôi, cô gái áo lam đang đứng trên không trung.

Gương mặt của nàng có năng lượng màu lam bao phủ, nhìn qua dung mạo của nàng mông lung mờ ảo, không giống người thường.

Nhưng mà dáng người thon dài thướt tha của nàng, tóc đen như thác nước, bộ ngực đẫy đà, trên người có khí chất thánh khiết hình thành tương phản kỳ lạ.

Thời điểm này Hạo Nguyệt Quận Vương cũng nhìn thấy cô gái áo lam, hắn lập tức vui mừng quá đỗi.

- Hồn Hậu nương nương, tại đây!

Kỳ thật Hồn Hậu Thánh Mỹ căn bản không tính là người của Thần Hư Thần Quốc, mà Thần Hư Thần Quốc hạ hạt Cửu U châu Hạo Nguyệt Quận Vương càng không có trèo quen hệ gì với Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ xuất thủ cứu Hạo Nguyệt Quận Vương, cũng là bởi vì thiếu nợ chút nhân tình của Thần Hư Hồn Đế mà thôi.

Ánh sáng màu lam chiếu rọi sau đại hoang, băng hoa, hàn mai đầy đất...

Hồn Hậu Thánh Mỹ bay lên cây mai lớn nhất, mũi chân của nàng như hồ điệp đứng vững, thân thể nhẹ nhàng giống như không có chút sức nặng nào.

- Hồn Hậu nương nương!

Hạo Nguyệt Quận Vương vui mừng vội vàng hành lễ, vẻ mặt ân cần.

Hồn Hậu Thánh Mỹ là nhân vật cấp bậc nào? Mặc dù Thần Hư Hồn Đế cũng dùng lễ đối đãi, thậm chí có thể nói nàng chính là nhân vật bình khởi bình tọa với Thần Hư Hồn Đế!

Hạo Nguyệt Quận Vương ở trước mặt Hồn Hậu Thánh Mỹ chỉ là con kiến nhỏ, có thể làm cho Thánh Mỹ xuất thủ cứu giúp, Hạo Nguyệt Quận Vương thụ sủng nhược kinh.

Thánh Mỹ không có nhìn qua Hạo Nguyệt Quận Vương, mà là nhìn qua hướng của Lâm Minh.

Lâm Minh ở trong không gian vặn vẹo nhíu mày, nữ nhân này cực độ đáng sợ, không hề nghi ngờ năm người bọn họ cũng không phải đối thủ của nàng.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, giải trừ "Cách Đoạn Thương Khung", đối với nữ nhân đáng sợ này mà nói, tầng hộ thuẫn này chẳng khác gì trang giấy!

Đối mặt với Thánh Mỹ, Lâm Minh cảm nhận được áp lực!

Nữ nhân này thực lực hắn căn bản nhìn không rõ!

Thánh Mỹ quan sát Lâm Minh, trong ánh mắt dịu dàng mang theo hiếu kỳ.

- Ngươi... Tên gọi là gì?

Thánh Mỹ lại mở miệng hỏi tên của Lâm Minh, chuyện này làm cho Lâm Minh rùng mình, phải biết rằng Lâm Minh trong những người tham gia thí luyện cuối cùng, căn bả không ngờ trừ một ít người ở Thần Văn Thành năm đó, còn có thân hữu trong Thần Văn Sư công hội, còn có người chú ý tới Lâm Minh.

Thần Hư tam thái tử, Tề Thiên Thần Hoàng thân truyền đệ tử Hồng Viêm mới là nhân vật chính trong thí luyện lần này.

Mặc dù là hai nhân vật chính đó căn bản không lọt vào mắt Thánh Mỹ Hồn Hậu.

Thế nhưng mà dưới loại tình huống này, Thánh Mỹ chủ động mở miệng hỏi tên Lâm Minh, chuyện này giống như nhân loại hỏi thăm con kiến, nội tâm Lâm Minh sinh cảnh giác.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế suy nghĩ phập phồng không yên trong lòng của mình, bất động thanh sắc nói:

- Tại hạ Lâm Minh!

Thánh Mỹ nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, nói:

- Thể chất linh hồn ngươi rất đặc biệt, có chút giống thể chất linh hồn đặc thù trong thánh điển tộc ta ghi lại, đáng tiếc ngươi là nhân tộc. Nhất định chỉ có vậy mà thôi, nếu như ngươi là Hồn Tộc, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ...

Thánh Mỹ nói như vậy, cười nhạt một tiếng, đây là nụ cười thưởng thức đơn thuần, nhưng nụ cười này trong mắt Lâm Minh lại chẳng khác gì băng giá.

- Thể chất linh hồn đặc thù trong thánh điển ghi lại?

Chẳng lẽ là... Ma phương!?

Đương nhiên Lâm Minh nhớ rõ. Bản thân mình lần thứ hai gặp Thần Miểu Thiên Tôn, Thần Miểu Thiên Tôn đã từng nói qua, Hồn Tộc có một bộ Hồn Tộc Thánh Điển. Trong đó ghi lại ma phương, mà nó xưng hô ma phương chính là vĩnh hằng chi thạch!

Vừa rồi Thánh Mỹ nói "Thánh điển ", chín thành chín khả năng chính là Thần Miểu Thiên Tôn nói Hồn Tộc Thánh Điển, mà thể chất linh hồn đặc thù Thánh Mỹ nói, chẳng lẽ có liên quan tới ma phương?

Trong giây lát, Lâm Minh cảm thấy trong lòng bàn tay có mồ hôi lạnh!

Vạn hạnh là, mặc dù là nữ nhân đáng sợ trước mặt cũng không có phát hiện ma phương trong nội thế giới của hắn.

Bởi vì Lâm Minh có được ma phương quá lâu, linh hồn hắn trong vô tri vô giác bị ma phương thay đổi, thế cho nên làm cho Thánh Mỹ nghĩ lầm linh hồn Lâm Minh có chút giống thể chất linh hồn đặc thù ghi lại trong Hồn Tộc Thánh Điển.

Loại linh hồn này gọi là vĩnh hằng chi hồn, nó rất thưa thớt, quả thực không cách nào diễn tả bằng ngôn từ!

So ra mà nói, Tiểu Ma Tiên có thể chất bán thần thú không xem vào đâu, thể chất bán thần thú tuy hi hữu, nhưng mà một Đại Thế Giới trong một tỷ năm có một lần nên không có gì quái lạ, thế nhưng mà Hồn Tộc Thánh Điển ghi lại vĩnh hằng chi hồn, cả Tam Thập Tam Thiên đã qua mấy lần đại kiếp nạn cũng chưa từng có.

Cho nên Thánh Mỹ chỉ thuận miệng nói ra, nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng Lâm Minh một nhân loại, sẽ có được Hồn Tộc vĩnh hằng chi hồn tồn tại trong truyền thuyết, suốt mười tỷ năm qua chưa từng hiện thế.

Nhưng mà nghe được Thánh Mỹ nói vậy, Hạo Nguyệt Quận Vương cảm thấy ghen tỵ mãnh liệt trong lòng.

Thánh Mỹ lần đầu tiên gặp được Lâm Minh, thế nhưng mà nàng lại nói chuyện với hắn. Thánh Mỹ còn nói "Nếu như ngươi là Hồn Tộc, ta có thể thu ngươi làm đồ đệ"!

Hạo Nguyệt Quận Vương lại biết rõ, Thánh Mỹ rất cao ngạo, nàng cuộc đời này chưa từng thu đệ tử, huống chi là nam đệ tử.

Nếu như có thể trở thành đệ tử của Thánh Mỹ, bảo Hạo Nguyệt Quận Vương mất một nửa thọ nguyên hắn cũng cam tâm tình nguyện!

Chương 1684: Pháp tắc chi môn (2)

Nhưng mà từ khi nàng xuất hiện, chưa từng nhìn qua Hạo Nguyệt Quận Vương là "Người một nhà" một cái, ngược lại nói mấy câu với Lâm Minh một "Ngoại nhân", chuyện này làm nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương khó chịu.

Lâm Minh chỉ là một nhân loại, dựa vào cái gì?

Lâm Minh thần văn thuật dù lợi hại, nhưng mà thần văn thuật đối với nhân vật như Thánh Mỹ mà nói có ý nghĩa sao?

Trong lòng Hạo Nguyệt Quận Vương phiền muộn, Lâm Minh từ đầu đến cuối vẫn đứng nguyên tại chỗ, chấn động nội thế giới của hắn hạ xuống thấp nhất, trong lòng của hắn thời khắc bảo trì cảnh giác, nhưng lúc này hắn vẫn duy trì biểu hiện chấn định.

Mà lúc này Thánh Mỹ rốt cục quay người, giống như định rời đi.

Lâm Minh tinh thần căng cứng, mỗi giây chẳng khác gì một năm, trong lòng của hắn ước gì nữ nhân đáng sợ này lập tức biến mất.

Mà đúng lúc này, Hạo Nguyệt Quận Vương lại gọi Thánh Mỹ.

- Hồn Hậu nương nương!

Hạo Nguyệt Quận Vương cố lấy dũng khí nói ra, Lâm Minh nghe được trong nội tâm quýnh lên, hắn thật muốn ra tay giết tên này.

- Chuyện gì...

Thánh Mỹ nàng xoay đầu lại, nhìn về phía Hạo Nguyệt Quận Vương.

Chạm phải ánh mắt Thánh Mỹ, Hạo Nguyệt Quận Vương lập tức có chút yếu đi, hắn nuốt nước miếng một cái, gian nan nói ra,

- Những người kia, bọn chúng...

Hạo Nguyệt Quận Vương lúc này không biết nên nói thế nào, hắn cũng không thể trực tiếp mở miệng bảo Thánh Mỹ giúp hắn giết Lâm Minh, bỏ qua cơ hội này thì không có lần sau.

Thánh Mỹ nhíu mày, nói:

- Ngươi định bảo ta giúp ngươi báo thù riêng của mình sao?

Thánh Mỹ nhìn ra nội tâm của hắn, Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Lâm Minh có oán thù.

- Không có... Không có!

Hạo Nguyệt Quận Vương vội vàng phủ nhận, hắn tính toán cái gì đó, Thánh Mỹ cứu hắn một lần đã là cám ơn trời đất, hắn cùng Thánh Mỹ không tính là cùng thế lực, làm gì có tư cách thỉnh Thánh Mỹ ra tay giúp mình báo thù riêng?

Về phần nói dùng bí mật trên người Lâm Minh hấp dẫn Thánh Mỹ, Hạo Nguyệt Quận Vương căn bản cũng không biết bí âật trên người Lâm Minh có hay không!

Hắn chỉ cảm thấy Lâm Minh tuổi còn trẻ, thần văn phù tạo nghệ xuất thần nhập hóa không hợp với lẽ thường, rốt cuộc Lâm Minh xảy ra chuyện gì, Hạo Nguyệt Quận Vương cũng nói không rõ.

Lại nói tiếp, trong mắt thế lực Tu La Lộ, Lâm Minh có giá trị lớn nhất là chế tác thần văn phù, sáng tạo tài phú kếch xù, thế nhưng mà tài phú đối với Thánh Mỹ có địa vị tương đương Chân Thần có lực hấp dẫn gì chứ?

Dường như trên người Lâm Minh căn bản không có thứ gì hấp dẫn Thánh Mỹ cả.

Trong nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương nghĩ lung tung, Thánh Mỹ đã bỏ đi, lưu lại Hạo Nguyệt Quận Vương ngơ ngác nhìn qua bóng lưng Thánh Mỹ đã biến mất, sắc mặt khó coi tới cực độ.

Hắn nhìn qua phía Lâm Minh, Lâm Minh cũng nhìn về phía hắn.

Hạo Nguyệt Quận Vương ba người chống lại Lâm Minh năm người.

Ánh mắt song phương giao hội trên không trung, b ắn ra tia lửa và sát khí.

Bọn họ nằm mơ cũng muốn giết đối phương.

Thời điểm này Lâm Minh đang tính toán dưới tình huống đánh lén, mình rốt cuộc có bao nhiêu nắm chắc đánh chết Hạo Nguyệt Quận Vương, mà Hạo Nguyệt Quận Vương và đồng đội của hắn có bỏ chạy hay không? Trọng yếu nhất là, Lâm Minh không biết thái độ của Thánh Mỹ Hồn Hậu, nàng có ý định bảo vệ đệ tử thí luyện của Thần Hư Thần Quốc hay không?

Loại kiêng kị này làm cho Lâm Minh không dám ra tay.

Về phần Hạo Nguyệt Quận Vương, hắn kiêng kị rất nhiều thần văn phù trong tay Lâm Minh, còn có mấy đồng bọn của Lâm Minh.

- Tiểu tạp chủng, xem như ngươi gặp may!

Hạo Nguyệt Quận Vương cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng có mấy tấm thần văn phù là không chút kiêng nể gì sao? Ngươi tốt nhất nên tỉnh lại đi, đừng có tiêu hao sạch thần văn phù, đến lúc đó ta giết ngươi như giết chó, làm thịt ngươi như giết gà.

- Thật sự là không sợ gió lớn cuốn đầu lưỡi không biết chó nhà ai không buộc xích, thả chó ra cắn càn. Với tư cách một con chó, ngươi phải có giác ngộ của chó, ngươi cho rằng ngươi là ai? Vừa rồi nếu như không phải Hồn Hậu xuất hiện, ngươi đã sớm chết rồi.

Tiểu Ma Tiên cho tới bây giờ không phải là người chịu thua kém ai, nghe được Hạo Nguyệt Quận Vương mắng Lâm Minh, nàng lập tức đối chọi gay gắt.

- Hắc, tiểu nương bì, ngươi là nữ nhân của Lâm Minh a, ta rất nhanh sẽ khiến ngươi hối hận vì chọn nam nhân như vậy, hoặc là khi đó... Ngươi sẽ hưởng thụ cũng không chừng...

Hạo Nguyệt Quận Vương nói xong, cười dâm một tiếng, quay người rời đi.

Hai tên đệ tử Thần Hư Thần Quốc vội vàng theo sau, cẩn thận từng li từng tí lui lại.

Mắt thấy mấy người này sắp biến mất, Mộ Linh Nguyệt vuốt mũi kiếm của mình, cau mày nói:

- Cứ như vậy cho hắn đi?

- Chỉ lúc này thôi!

Lâm Minh thần sắc lạnh lùng, hắn đã xếp Hạo Nguyệt Quận Vương vào danh sách phải giết, nhưng mà hiện tại thái độ Hồn Hậu không rõ, hắn không dám động thủ...

...

Sau khi trải qua chém giết vừa rồi, Lâm Minh càng cẩn thận.

Những quái vật tầng hai này, bọn hắn có thể tránh thì tránh, tận lực tránh chiến đấu, thật sự không được mới động thủ.

Cứ như vậy, bọn họ không ngừng tiến vào đại hoang, xâm nhập tầng hai càng sâu, năng lượng hỗn loạn trên bầu trời càng dày đặc.

Ở phương xa có thể nhìn thấy cánh cổng lớn bằng kim loại xuất hiện, nó giống như sơn mạch kéo dài.

Từng phù văn tối nghĩa hiện ra, chúng vây quanh cánh cửa kim loại.

Nhìn qua cánh cửa kim loại không ngừng tỏa ra khí tức huyền bí, trong mắt Mộ Linh Nguyệt lập loè, có một tia kích động.

- Pháp tắc chi môn, dựa theo tình báo ta mua được lúc trước, đây là cửa đi thông tầng ba, tầng thứ hai đến tầng thứ ba, pháp tắc chi môn phi thường đặc biệt...

- Ah? Đặc biệt?

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, dừng bước hỏi.

- Đúng vậy a, bắt đầu từ pháp tắc chi môn này, võ giả tham gia thí luyện sẽ bị kéo vào thí luyện khác nhau... Người mạnh càng mạnh, càng lấy được nhiều độ hoàn thành, cũng nhận được ban thưởng, mà người yếu sẽ bị đào thải trực tiếp.

Mộ Linh Nguyệt nói như vậy, trong mắt có một tia chờ mong cùng bất an, nàng không biết thiên phú của mình đi qua pháp tắc chi môn sẽ có tình cảnh như thế nào...

Từ khi Lâm Minh tiến tới gần pháp tắc chi môn, khí tức cường đại chung quanh càng ngày càng nhiều, từ tầng thứ nhất đi lên, cường giả phân tán khắp tầng hai cũng tụ tập lại với nhau, cũng bắt đầu đi tới pháp tắc chi môn.

Những người này đều là tinh anh của thế lực lớn, trải qua tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai chém giết kịch liệt, bọn họ hao tổn không nhiều, chỉ có một chút người vận khí không tốt bị quái vật vây quanh và vẫn lạc.

- Là tên kia, Thần Hư Thần Quốc cái gì thái tử đấy.

Tới trước pháp tắc chi môn, Tiểu Ma Tiên đột nhiên nói ra, Lâm Minh quay đầu nhìn qua mấy người mặc vũ y, nam nữ đầu đội tinh quan, bảo vệ xung quanh một thanh niên đội long quan, tóc dài rối tung, thanh niên này đứng trên đầu một con ngân mãng to lớn, ngân mãng bò qua tạo thành khe rãnh trên đất.

Thanh niên kia có tư thái khinh thường quần hùng...

Hắn chính là Thần Hư tam thái tử!

Nhìn thấy Thần Hư tam thái tử, đương nhiên cũng nhìn thấy Hạo

Nguyệt Quận Vương.

Chương 1685: Độ khó và độ hoàn thành

Lúc này Hạo Nguyệt Quận Vương đang đi sau lưng Tam thái tử, lăng không phi hành, trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, từ trên cao nhìn xuống mọi người.

Đệ tử khác của Thần Hư Thần Quốc không dám đạp lên đầu của ngân mãng, ngân mãng này là khế ước thú của Thần Hư tam thái tử, thập phần cao ngạo, căn bản không cho người khác cưỡi lên.

Đầu ngân mãng này tuy không phải thần thú, nhưng có được huyết thống cổ thần thú, nghe nói ngân mãng nếu sinh ra bốn chân, trên đầu vai có cánh sẽ hóa thành Ngân Long, đương nhiên muốn hoàn thành một bước này ngàn vạn khó khăn, hơn nữa khả năng cực thấp.

Mà đúng lúc này, chỉ nghe tiếng phượng gáy cao vút. Trên bầu trời có hỏa diễm sáng ngời, một con hỏa điểu có tư thái giống phượng hoàng bay tới, thời điểm hỏa điểu này bay qua, hỏa diễm phô thiên cái địa quét qua hư không, không khí nóng rực và nổ tung.

Trên lưng hỏa điểu có một tên mập mặc áo bào ngũ trảo kim long màu vàng đang ngồi, mập mạp này chính là đệ tử thân truyền của Tề Thiên Thần Quốc Thần Hoàng, Hồng Viêm.

Thần Hư tam thái tử, Hồng Viêm, đây là đệ tử đệ nhất của thế lực Chân Thần đã tới đây.

- Hồng Viêm, tốc độ của ngươi đúng là nhanh đấy. Ta còn tưởng rằng ngươi nói không chừng vận khí không tốt, sau khi bị quái vật vây quanh, một thân thịt mỡ này không chừng...

Nhìn thấy Hồng Viêm xuất hiện, Thần Hư tam thái tử châm chọc khiêu khích.

- Ha ha! Làm phiền thái tử điện hạ lo lắng. Ta đoạn đường này đúng là bị dọa quá nhiều. Thật vất vả mới may mắn lăn lộn qua được, làm sao so được với thái tử điện hạ trí dũng vô song, một đường đi tới đây. Như thế nào, lần này tới pháp tắc chi môn, thái tử điện hạ trí dũng vô song có muốn khiêu chiến độ khó Thiên cấp hay không?

Hồng Viêm nói thì nhìn như lấy lòng, nhưng chỉ cần không ngốc cũng hiểu được ý tứ trào phúng trong đó.

Thần hư thái tử nghe vậy thì nhíu mày.

Hắn biết rõ, Hồng Viêm nói trọng điểm là câu cuối, là khích hắn đi độ khó Thiên cấp của pháp tắc chi môn!

Pháp tắc chi môn trong thí luyện cuối cùng rất đặc thù, trước đó người thí luyện đi tới đây, có thể tổ đội vượt qua kiểm tra, nhưng mà pháp tắc chi môn thì tách ra từng người, độ khó tự do!

Mặc kệ lựa chọn độ khó gì, cuối cùng chỉ cần thông qua pháp tắc chi môn cũng có thể tới tầng thứ ba.

Nhưng khác nhau là, lựa chọn pháp tắc chi môn độ khó càng lớn, ban thưởng càng cao, sau khi chọn độ khó cao thì độ khó thí luyện càng cao.

Đương nhiên tương ứng, nguy hiểm càng lớn!

Hoàn thành hoàn mỹ, đương nhiên ban thưởng cao nhất, độ khó thí luyện cũng cao nhất.

Mà miễn cưỡng thông qua căn bản không có ban thưởng gì, độ hoàn thành cũng thấp nhất, nhưng vẫn có thể đi qua tầng thứ ba.

Về phần chết đi không cần nói, đó là kết quả bết bát nhất, sẽ trực tiếp chết trong pháp tắc chi môn.

Độ khó Thiên cấp trong pháp tắc chi môn cũng là một lựa chọn.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu thiên kiêu, nhưng dám lựa chọn Thiên cấp lại cực nhỏ.

Hơn nữa cho dù lựa chọn cũng chưa từng nghe qua ai hoàn thành hoàn mỹ, hoàn thành một bộ phận đã là thiên kiêu thiên tài! Còn sống vượt qua đã rất khó khăn rồi.

Tuy Thần Hư thái tử cao ngạo, nhưng mà hắn tự hiểu lấy mình, hắn đánh giá bản thân chọn độ khó Thiên cấp chỉ miễn cưỡng thông qua, hoặc là hoàn thành một bộ phận nhỏ.

Tuy có thể đến tầng thứ ba, nhưng mà độ hoàn thành quá thấp, đạt được ban thưởng cũng cực nhỏ, còn phải mạo hiểm vẫn lạc cao, chuyện ngu xuẩn như vậy hắn sao đi làm?

Hồng Viêm kích hắn, kỳ thật chính là không có hảo ý, Thần Hư thái tử không phải người ngu, sao mắc lừa?

Hắn cười lạnh trào phúng:

- Tại hạ còn có tự hiểu lấy mình, khiêu chiến độ khó Thiên cấp tự nhận không có bổn sự này, nhưng mà độ khó Địa cấp ta vẫn chơi được, ngược lại là Hồng Viêm huynh tài cao gan lớn, nhất định có thể vượt qua độ khó Thiên cấp, ha ha...

Thần Hư thái tử âm thanh rất lớn, hiện tại pháp tắc chi môn tụ tập rất nhiều đệ tử thế lực lớn, hắn nói như vậy, tất cả mọi người nhìn qua nơi đây.

Mọi người biết rõ, Hồng Viêm cùng Thần Hư tam thái tử có đổ ước với nhau, hiện tại trước pháp tắc chi môn, bọn họ cũng đối chọi gay gắt!

- Hắc hắc, thật biết điều, hai truyền nhân thế lực Chân Thần thậm chí khích đối phương đi độ khó Thiên cấp của pháp tắc chi môn.

Cách đó không xa có rất nhiều người xem náo nhiệt.

- Cũng chỉ qua loa vài câu thôi, cho đối phương ngột ngạt cũng bỏ đi, bọn họ cũng biết khích đối phương không có hiệu quả, dùng thực lực hai người bọn họ, tham gia thí luyện Địa cấp có thể hoàn thành hoàn mỹ, về phần độ khó Thiên cấp, bỏ đi!

Mọi người tốp năm tốp ba nghị luận, những nghị luận này cũng lọt vào tai Lâm Minh.

Vừa rồi nghe những người này nghị luận, hơn nữa Mộ Linh Nguyệt giảng giải, Lâm Minh đã hiểu sơ lược về pháp tắc chi môn.

Lựa chọn độ khó của pháp tắc chi môn, tốt nhất lựa chọn hoàn thành hoàn mỹ, như vậy thu hoạch mới lớn nhất, thật sự không được, hoàn thành chín thành cũng có thể.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên bước chân dừng lại, trong nội tâm phát lạnh!

Hắn nhìn thấy trước pháp tắc chi môn có cô gái áo lam đang đứng, thân thể nàng giống như dung làm một thể với chung quanh, khó mà phát hiện ra nàng.

Lâm Minh vững tin vừa rồi, cô gái áo lam còn chưa từng xuất hiện, nhưng mà bây giờ nàng lại trống rỗng xuất hiện ở chỗ này, giống như thuấn di.

- Hồn Hậu nương nương!

Nhìn thấy cô gái áo lam xuất hiện, Thần Hư thái tử vội vàng ân cần tiến lên hành lễ, trước mặt cô gái áo lam, cao ngạo của hắn không đáng một đồng, hắn dã nhìn thấy thái độ của Thần Hư Hồn Đế đối với cô gái áo lam.

Thánh Mỹ nhìn Thần Hư tam thái tử, khẽ gật đầu.

Về phần Hồng Viêm hung hăng càn quấy lúc trước, nhìn thấy Thánh Mỹ cũng không dám tiến lên một bước, mà là nhìn xa xa, câm như hến.

Trong lòng của hắn rõ ràng, trong Tam Thập Tam Thiên, Thánh tộc cùng Hồn Tộc đang khai chiến với nhau! Chính mình với tư cách Tu La Lộ Thánh tộc, mặc dù nói sẽ không bị liên lụy vào, nhưng tóm lại Thánh Mỹ không có ấn tượng tốt gì về hắn, tránh xa một chút thì tốt hơn.

- Cô gái áo lam là ai? Tại sao Thần Hư tam thái tử cung kính như vậy?

Bởi vì Thánh Mỹ lúc trước làm việc ít xuất hiện, rất nhiều võ giả căn bản không nhận biết Thánh Mỹ, đột nhiên nhìn thấy Thần Hư tam thái tử hành lễ với Thánh Mỹ thì sững sờ.

- Nàng ngươi cũng không biết? Ngươi chẳng lẽ chưa nghe nói qua, mấy năm trước tại Thần Hư Thần Quốc, có một Băng Phượng Hoàng trở thành bay tới, khiếp sợ Thần Hư Hồn Đế! Mà người ngồi trên Băng Phượng Hoàng chính là cô gái áo lam trước mặt, nghe nói nàng mấy năm qua ở trong Thần Hư Thần Quốc, ít phân tôn ti với Thần Hư Hồn Đế, mà nàng hình như là người bảo trì thành tích cao nhất trong thí luyện cuối cùng cả trăm triệu năm qua.

- Cái gì? Độ hoàn thành cao nhất, nàng chính là người đạt tới 83% độ hoàn thành sao? Chuyện này... Đây quả thực, nàng cũng đã hoàn thành 83%, vì cái gì lại tới Tu La Lộ thí luyện? Đây không phải lãng phí tư cách sao?

Chương 1686: Pháp tắc chi môn mở ra (1)

Rất nhiều người khó hiểu hỏi, Tu La Lộ thật sự quá lớn, cho dù là Thánh Mỹ tại Thần Hư Thần Quốc xuất hiện tạo thành oanh động lớn, nhưng ít có người biết tin tức của nàng.

- Hắc hắc, chuyện này không phải càng đơn giản sao!

Người nói chuyện lúc trước cười thần bí, dùng một loại ngữ khí kinh hãi nói:

- Nàng lại tới đây, đương nhiên cho rằng 83% còn không phải cực hạn của nàng! Nghe nói, nữ tử Hồn Tộc thần bí này có công pháp đặc thù, thiên phú càng ngày càng mạnh, đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta.

- Cái gì?

Đột nhiên nghe vậy nhiều võ giả nhìn nhau, 83% còn không phải cực hạn?

Nàng còn muốn tới trình độ nào?

Về phần nói công pháp thiên phú càng ngày càng mạnh, bọn họ mới nghe lần đầu.

- Còn có công pháp này?

- Chỉ là nghe nói mà thôi, hơn nữa tu vị cô gái áo lam rất mơ hồ, có người đã gặp nàng là Thiên Tôn sơ kỳ, cũng có người gặp qua là Giới Vương bình thường, dường như tu vị của nàng tùy thời khắc biến hóa, nhưng mà có thể khẳng định một điểm là, mặc kệ nàng là Thiên Tôn hay là Giới Vương, đều có thể dễ dàng bóp ch ết chúng ta, đừng nhìn nàng hiện tại đứng cạnh chúng ta, kỳ thật tại trong mắt nàng, chúng ta chỉ là con sâu cái kiến.

Võ giả nói chuyện thở dài một tiếng, những người này đều là thiên chi kiêu tử, bình thường trong thế lực lớn đều là nhân vật phong vân, bây giờ bị người ta xem là con sâu cái kiến, trong nội tâm đương nhiên không thoải mái.

Nhưng không thể không thừa nhận đây chính là sự thật, nữ tử Hồn Tộc này là nhân vật ngang hàng với Thần Hư Hồn Đế, Thần Hư Hồn Đế là đại năng Chân Thần, mà đám người bọn họ chỉ được Thiên Tôn tán thưởng vài câu đã là vinh quang lớn lao, chênh lệch có thể nghĩ.

Những võ giả này nghị luận đều lọt vào tai Lâm Minh, hắn có chút trầm ngâm, trong nội tâm rốt cục cũng có một ít khái niệm về nữ tử Hồn Tộc này.

Năm đó hắn mới vừa vào Tu La Lộ, chợt nghe Hồn Bạch nhắc tới qua, trong trăm triệu năm qua có hai người đạt tới hơn 80% độ hoàn thành-- Tạo Hóa thánh tử cùng Hồn Tộc nữ tử thần bí.

Vốn Lâm Minh cho rằng Tạo Hóa thánh tử cùng Hồn Tộc nữ tử thần bí là nhân vật thiên tài nhất của hai chủng tộc mà thôi.

- Hồn Tộc Hồn Hậu... Không ngờ tới từ Tam Thập Tam Thiên, nàng tất nhiên biết rõ Hồn Tộc cùng Thánh tộc có chiến sự thế nào...

Lâm Minh hiện tại lo lắng chiến sự của Tam Thập Tam Thiên Thánh tộc cùng Hồn Tộc, bởi vì nó cùng nhịp thở với đại kiếp nạn của nhân tộc.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, từ phương diện này mà nói, Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc và nhân tộc không có xung đột lợi ích.

Nhưng mà Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc quá mức thần bí, giống như bọn họ và Thần Vực cũng tồn tại bức tường không gian ngăn cách, thế cho nên Lâm Minh đối với Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc hiểu biết có hạn.

Loại ý niệm này hiện ra trong đầu Lâm Minh, mà đúng lúc này Lâm Minh đột nhiên nghe được giọng nói mềm yếu:

- Lâm công tử, đã lâu...

Giọng nói này quen thuộc, trong lòng Lâm Minh khẽ động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách hắn mười trượng có nữ tử mặc sườn xám đang đứng.

Cô gái này dung mạo uyển chuyển hàm xúc, dáng người đầy đặn, nàng ăn mặc thanh lịch, phối hợp với sườn xám khiến người ta có cảm giác sắc đẹp cổ điển.

Cô gái này chính là Tô Nhã!

Nhưng mà nàng đã có khí chất khác xa hai mươi năm trước.

Khi đó Tô Nhã gợi cảm xinh đẹp, bộ ngực sữa nửa lộ, là yêu tinh câu dẫn người ta.

Mà Tô Nhã bây giờ trang phục đỏ tươi, thanh nhã tươi mát, giống như khuê nữ danh môn.

Chuyện này khiến Tiểu Ma Tiên khẽ nhếch miệng, giống như không nhận ra Tô Nhã.

- Tiên nhi muội muội, vẫn xinh đẹp như trước a.

Tô Nhã cười nói, trong lúc này vẫn phong tình vạn chủng.

- Vẫn là Tô Nhã tỷ tỷ xinh đẹp.

Tiểu Ma Tiên nói ngọt, răng mèo óng ánh chớp động sáng ngời, từ lần từ biệt lúc trước. Quan hệ của nàng cùng Tô Nhã tốt lên một chút, thực tế hôm nay nhìn thấy Tô Nhã, càng làm cho Tiểu Ma Tiên ưa thích.

Nữ tử cao quý như vậy, cho dù là nam hay nữ đều ưa thích.

- Đã lâu không gặp, không nghĩ tới lại gặp được trong thí luyện cuối cùng...

Lâm Minh nhìn qua Tô Nhã lúc này, trong nội tâm không biết làm cái gì nenen hắn nhìn qua đám người Mộ Linh Nguyệt, giới thiệu:

- Tô tiểu thư, đây là đồng bạn của ta. Cùng tham gia thí luyện cuối cùng...

Lâm Minh giới thiệu. Thời điểm hắn định nói thêm thì pháp tắc chi môn sáng lên.

Trong lòng mọi người cả kinh, ánh mắt nhìn qua pháp tắc chi môn, nhìn thấy pháp tắc chi môn khổng lồ sáng ngời lên, mặt đất run rẩy theo. Một đạo khí tức đáng sợ từ trong pháp tắc chi môn hàng lâm.

Tất cả mọi người đối mặt pháp tắc chi môn đều cảm nhận uy áp to lớn, đây là một loại áp lực từ tinh thần, thân thể, nội thế giới. Cho dù là những kẻ tự nhận thiên chi kiêu tử cũng bị áp chế rất nhiều. Ầm ầm!

Nổ mạnh như ngàn vạn tiếng sấm vang vọng, cánh cửa lớn trên bầu trời mở rộng ra.

Pháp tắc chi môn, mở ra!

Trong tích tắc pháp tắc chi môn mở ra, một đạo khí tức tang thương, khí tức của đại đạo ập tới, cơ hồ tất cả võ giả đều ngâm mình trong đại đạo chi lực, trong lúc nhất thời tất cả mọi người cảm giác tâm thần rung mạnh, giống như thể hồ quán đỉnh, cảm nhận rõ ràng!

Mặc dù là Hồn Hậu Thánh Mỹ đã một lần trải qua đại đạo chi khí tẩy lễ cũng tĩnh tâm lĩnh ngộ, giống như từ trong đó lĩnh ngộ nhiều pháp tắc hơn nữa...

- Chẳng trách nó được xưng là pháp tắc chi môn.

Cảm thụ được khí tức này, trong nội tâm Lâm Minh rung động, loại cảm giác này giống như võ giả nhân tộc độ Cửu Vẫn, trời giáng mảnh vỡ pháp tắc khắc lên cốt nhục của võ giả.

Nhưng mà pháp tắc chi môn ẩn chứa khí tức thiên đạo bao la, hơn nữa thời gian cực kỳ ngắn ngủi, vĩ giả tham ngộ không tới một phần ngàn vạn.

Mặc dù là Lâm Minh cũng lĩnh ngộ và xác minh được đại đạo của mình, chưa tới kịp có đột phá, đại đạo chi khí cũng đã biến mất...

- Đáng tiếc...

Lâm Minh âm thầm lắc đầu, nếu như có thể lĩnh ngộ lâu hơn một chút thì quá tốt.

Những võ giả khác cũng nhao nhao mở to mắt, bọn họ lĩnh ngộ không nhiều bằng Lâm Minh, pháp tắc chi môn ẩn chứa pháp tắc vạn vật, trong đó không đơn giản là Tu La Thiên Đạo, càng có pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên.

Mặc kệ chủng tộc gì, tu luyện công pháp gì,được pháp tắc chi môn trong đại đạo chi khí tẩy rửa cũng có thu hoạch.

Lúc này pháp tắc chi môn mở ra sớm, mọi người nhao nhao hướng pháp tắc chi môn, chỉ thấy trong pháp tắc chi môn là tinh không vô tận, mà trên bầu trời của nó có bốn thời không chi môn song song!

Bốn thời không chi môn này chính là bốn vòng xoáy, vô tận nguyên khí hội tụ trong đó, chúng xoay tròn thật chậm, giống như lỗ đen.

Bốn thời không chi môn cũng khác nhau rất loán, từ trái đến phải, thời không chi môn càng ngày càng nhỏ, thời không chi môn bên trái rộng mấy trăm dặm, chẳng khác gì một ngôi sao, màu sắc xám trắng, thời không chi môn tận cùng bên phải chỉ có phạm vi mười dặm, màu sắc đỏ sậm, khí lưu đỏ sậm, làm cho người ta hãi hùng khiếp vía, sinh ra cảm giác sợ hãi không hiểu.

Chương 1687: Pháp tắc chi môn mở ra (2)

- Thời không chi môn này...

Lâm Minh nhìn qua thời không chi môn nhỏ nhất này, hắn ẩn ẩn cảm thấy thời không chi môn này tỏa ra khí tức kh ủng bố.

Cơ hồ tất cả võ giả đều yên tĩnh đứng trước bốn thời không chi môn, tiến hành lựa chọn thời không chi môn liên quan tới vận mệnh và tính mạng của mình.

- Thời không chi môn càng nhỏ, độ khó lại càng lớn!

Rất nhiều người hiểu tình huống thí luyện cuối cùng nói ra.

- Như vậy sao? Trách không được thời không chi môn tận cùng bên phải tỏa ra khí tức kh ủng bố nhất, giống như bên trong đó ẩn giấu cổ thần thú khủng khiếp, ngay cả Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm nói là ‘ độ khó Thiên cấp’ sao?

Rất nhiều người cũng nghe được Thần Hư thái tử và Hồng Viêm khẩu chiến, ngay cả Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm cũng không dám tuyển độ khó Thiên cấp, chỉ dám chọn Địa cấp.

- Không phải...

Đúng vào lúc này, Hồng Viêm mở miệng, hắn nói chuyện và nhìn qua Hồn Hậu Thánh Mỹ, dùng ngữ khí chậm rãi nói:

- Độ khó Thiên cấp chính là cái gần với cái tận cùng bên phải, là độ khó thứ ba, về phần cái thứ nhất bên trái, cũng là thời không chi môn lớn nhất, nó chỉ là độ khó Nhân cấp...

Hồng Viêm có được tư liệu kỹ càng về thí luyện cuối cùng, trước khi tới đây hắn tìm hiểu tư liệu rất thấu triệt, đối với bốn cái pháp tắc chi môn rõ như lòng bàn tay.

- Cái gì, độ khó Thiên cấp không phải khó khăn nhất? Vậy thời không chi môn màu đỏ bên phải là gì?

Rất nhiều người nghe xong trong nội tâm kinh hãi, ánh mắt bọn họ nhìn qua thời không chi môn nhỏ nhất, chỉ nhìn cũng khiến bọn họ hãi hùng khiếp vía, thậm chí có cảm giác linh hồn bị hút đi, căn bản không cách nào nhìn thẳng thời gian dài.

- Thời không chi môn này là độ khó Tu La...

Hồng Viêm lắc đầu cảm khái, tuy độ khó Thiên cấp nhưng mà từ xưa tuyệt thế nhân kiệt còn dám chọn nó, ví dụ như muốn hoàn thành gngoaif 80% độ hoàn thành, cơ hồ đều chọn độ khó Thiên cấp.

Nhưng mà độ khó Tu La căn bản là cấm khu, tại Tu La Lộ, phàm là dùng hai chữ "Tu La" làm tên, đều vô cùng đáng sợ.

- Độ khó Tu La...

Rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt nuốt nước miếng một cái, lúc này không nói gì, bởi vì chẳng biết nói gì cho phải.

Rất nhiều người lặng lẽ nhìn qua phía Hồn Hậu Thánh Mỹ, bọn họ nghĩ Thánh Mỹ có mấy phần khả năng khiêu chiến độ khó Tu La.

- Đừng đi quản người khác, các ngươi nhanh chón chọn độ khó cho mình đi, đứng trước thời không chi môn một hồi, thời không chi môn sẽ nhấc lên vòng xoáy thời không, sẽ thôn phệ các ngươi, đến lúc đó, mỗi người đều tiến vào thí luyện độc lập, tất cả sẽ dựa vào mình, đừng mong dựa vào người khác.

Hồng Viêm đạp mấy sư đệ đang ngẩn người, tùy tiện nói xong, hắn vừa nói thì ánh mắt lườm qua Thần Hư thái tử.

Chỉ thấy Thần Hư thái tử đã đứng ở thời không chi môn thứ hai bên trái, là độ khó Địa cấp.

Hồng Viêm cười lạnh một tiếng, cũng chầm chậm đi qua.

Không ít người đi theo Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm lựa chọn thời không chi môn độ khó Địa cấp.

Phạm Hoa Hoa nhìn Lâm Minh, nói ra:

- Lâm lão đệ, ta đi trước, ta cảm giác độ khó Địa cấp với ta mà nói đáng tin cậy hơn, ngươi có đi cùng không, nhưng mà...

Phạm Hoa Hoa nói xong, nhìn độ khó Thiên cấp, đứng trước đó không có một bóng người, Phạm Hoa Hoa xem ra, Lâm Minh thiên phú cực kỳ xuất chúng, nếu lựa chọn độ khó Thiên cấp tuy hơi khó, nhưng không phải là không thể được.

Phải biết rằng thí luyện trong pháp tắc chi môn cũng không nhất định cần hoàn thành hoàn mỹ, nhưng hoàn thành một bộ phận cũng có thể vượt qua kiểm tra.

Phạm Hoa Hoa chọn thời không chi môn độ khó Địa cấp, cũng không có ý định hoàn thành hoàn mỹ, hắn biết thiên phú của mình kém Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm.

Lâm Minh chỉ cười cười, không có trả lời.

Phạm Hoa Hoa nhận định Lâm Minh còn không có cân nhắc tốt, nói ra:

- Đi, ta đi trước một bước.

Phạm Hoa Hoa nói xong, đứng trước thời không chi môn Địa cấp.

Mà Mộ Linh Nguyệt cùng Thiên Đồ nhìn nhau, dặn dò Lâm Minh vài câu sau đó đi theo Phạm Hoa Hoa.

Dù sao bọn họ không có thân thể thuần âm như Phạm Hoa Hoa, phương diện thiên phú kém hơn Phạm Hoa Hoa một tia, nhưng mà bảo bọn họ đi chọn độ khó Nhân cấp thì bọn họ không cam lòng.

- Lâm công tử, bảo chứng hoàn thành hoàn mỹ là tốt nhất, không được thì đừng miễn cưỡng ah.

Tô Nhã trước khi đi nhìn Lâm Minh nói ra.

Kỳ thật Tô Nhã chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Minh ra tay, nhưng mà trực giác nói cho nàng biết, Lâm Minh không giống như các Thần Văn Sư khác, thực lực của hắn tuyệt sẽ không yếu.

- Ân, cám ơn...

Lâm Minh cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn Tô Nhã đứng ở trước thời không chi môn Địa cấp.

Cứ như vậy càng ngày càng nhiều võ giả đưa ra lựa chọn, căn cứ tỷ lệ, người đi thời không chi môn Nhân cấp chiếm sáu thành, mà thời không chi môn Địa cấp chiếm bốn thành.

Về phần thời không chi môn Thiên cấp, còn rỗng tuếch.

Lúc này chưa đưa ra lựa chọn chỉ có vài người, trong đó kể cả Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, còn có Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ không hề nghi ngờ là người mạnh nhất thí luyện lần này, mọi người đều muốn biết Thánh Mỹ chọn độ khó gì.

Thần sắc Thánh Mỹ lạnh nhạt, bước chân nàng khẽ nhúc nhích, thân thể nhẹ nhàng bay đi.

Nàng lựa chọn là thời không chi môn Thiên cấp.

- Là Thiên cấp! Hồn Hậu nương nương lựa chọn độ khó Thiên cấp!

Rất nhiều võ giả Hồn tộc sợ hãi thán phục nói ra.

- Hắc! Đối với Hồn Hậu nương nương mà nói, Thiên cấp thời tính toán là cái gì, lần thí luyện trước Hồn Hậu nương nương lựa chọn cũng đã là Thiên cấp, lần này nương nương chọn Thiên cấp đại khái có thể hoàn thành hoàn mỹ.

Độ khó Thiên cấp và hoàn thành hoàn mỹ với rất nhiều người là thần thoại.

Mà lúc này, tất cả mọi người không sai biệt lắm đều lựa chọn, chỉ còn lại có Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh hơi im lặng xoa huyệt Thái Dương.

Hắn vốn suy nghĩ khi tất cả mọi người tiến vào thì hắn mới lựa chọn, như vậy hắn cọn cái gì thì người ta cũng không biết.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác thời không chi môn này sẽ phát động hút tất cả mọi người vào, bởi như vậy Lâm Minh không thể không lựa chọn trước mặt bao người.

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên nói:

- Lâm ca, ta đã chọn xong.

- Ân...

Lâm Minh gật gật đầu, kỳ thật lúc này người chú ý Lâm Minh không nhiều lắm. Mọi người cũng chỉ chú ý Hồn Hậu Thánh Mỹ, muốn xem Thánh Mỹ lựa chọn, về phần Lâm Minh căn bản không nhiều người chú ý.

Đương nhiên người chú ý Lâm Minh vẫn có, ví dụ như Hạo Nguyệt Quận Vương.

Hắn đứng sau lưng Thần Hư thái tử. Nhìn về phía Lâm Minh, hiện tại quái vật thì ít mà dân cắm auto thì nhiều, hắn căn bản không có cơ hội động thủ, đợi đến lúc tới tầng ba hắn sẽ chiếu cố Lâm Minh.

Nhưng mà Hạo Nguyệt Quận Vương không nghĩ tới Lâm Minh đến bây giờ chậm chạp không lựa chọn, vẫn trù trừ không chọn.

Hắn dường như hiểu nguyên nhân Lâm Minh chậm chạp không lựa chọn.

Bởi vì sức chiến đấu của Lâm Minh cường hãn là dựa vào thần văn phù, ở trong pháp tắc chi môn lại không có tác dụng gì.

Nghĩ tới đây Hạo Nguyệt Quận Vương cười trào phúng.

Chương 1688: Lâm Minh lựa chọn

- Tiểu súc sanh. Há hốc mồm sao? Pháp tắc chi môn khảo nghiệm là thiên phú võ giả, ngoại vật đều không có tác dụng gì, những thần văn phù của ngươi chỉ là giấy lộn mà thôi! Ta ngược lại hy vọng ngươi có thể còn sống đi ra ah. Như vậy ta mới có thể tự tay giết ngươi, đạt được bảo vật của ngươi! Ha ha ha!

Hạo Nguyệt Quận Vương cười rộ lên.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn qua Hạo Nguyệt Quận Vương. Đối với hắn khiêu khích căn bản bỏ mặc, nhưng mà Hạo Nguyệt Quận Vương lại đề điểm Lâm Minh, trong pháp tắc chi môn ngoại vật không có tác dụng.

Đây cũng là trong tình lý, nếu như ngoại vật có tác dụng thì không cần khảo nghiệm thiên phú võ giả làm gì.

Mắt thấy pháp tắc chi môn chậm rãi rung động lắc lư, giống như vòng xoáy thời không đang chuẩn bị hút người vào, Lâm Minh lắc đầu, tự nhủ:

- Tính toán, bị người ta xem thành ngu ngốc cũng không sao...

Lâm Minh đã sớm ngờ tới, sau khi mình quyết định sẽ bị vô số người cho rằng là điên và ngu xuẩn, mà trên thực tế, đây là chuyện không tránh khỏi.

Tiểu Ma Tiên đi trước Lâm Minh, nàng đi lại nhẹ nhàng, giống như bướm vờn hoa, nhìn bộ pháp không nhanh, nhưng mà trong nháy mắt đã tới trước pháp tắc chi môn.

Nàng lựa chọn là độ khó Thiên cấp, cũng đứng cùng chỗ với Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Thánh Mỹ cũng kinh ngạc nhìn qua Tiểu Ma Tiên liếc.

Một nữ tử thập phần thanh tú đứng cùng chỗ với Thánh Mỹ quả thật quá chói mắt.

Đám người vốn ồn ào cũng an tĩnh lại, mọi người trước sau phát giác hào khí dị thường, rất nhanh nhìn ra nguyên nhân khiến hào khí như vậy, đều nhìn qua Tiểu Ma Tiên.

Xem xét Tiểu Ma Tiên vẻ mặt ngây thơ, tại độ khó Thiên cấp với vẻ mặt chờ mong, những võ giả này lập tức trừng to mắt.

Thiếu nữ này lai lịch gì mà chọn độ khó Thiên cấp?

Tô Nhã đã che miệng lại, nàng vẫn đối đãi Tiểu Ma Tiên như tiểu muội muội, tuy nàng có thể nhận ra thiên phú Tiểu Ma Tiên không tầm thường, nhưng mà không nghĩ tới Tiểu Ma Tiên thậm chí lại có tự tin và dũng khí chọn độ khó Thiên cấp.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một màn vớ vẩn xảy ra.

Bọn họ phát hiện, một thanh niên mặc áo đen nhãn nhã đi qua độ khó Thiên cấp, lại đi qua thời không chi môn tận cùng bên phải, cũng chính là thời không chi môn độ khó Tu La.

Vừa bắt đầu Hạo Nguyệt Quận Vương chú ý Lâm Minh, gương mặt tươi cười nghiền ngẫm của hắn cứng lại, hắn không thể tin nhìn Lâm Minh cách độ khó Tu La càng ngày càng gần, đã trợn mắt há hốc mồm!

- Hắn... Hắn muốn làm gì?

Hạo Nguyệt Quận Vương trừng to mắt, chuyện này quá điên khùng rồi.

Chẳng lẽ hắn nhận định mình vô vọng vượt qua kiểm tra, cho nên di tìm chết?

Không đúng nha, dù cho Hạo Nguyệt Quận Vương trào phúng Lâm Minh, cũng biết tốc độ của Lâm Minh thật ra là rất nhanh, dù cho Lâm Minh năng lực thực chiến có hạn, thông qua pháp tắc chi môn cấp thấp nhất cũng không có vấn đề gì.

Huống chi thông qua cùng hoàn thành hoàn mỹ căn bản là hai khái niệm, muốn an an ổn ổn đến tầng thứ ba cũng không khó.

Lúc Hạo Nguyệt Quận Vương nghĩ ngợi lung tung thì Lâm Minh đã lẻ loi một mình đứng trước độ khó Tu La.

Thời không chi môn to như vậy, chỉ có Lâm Minh thì quá bắt mắt.

Cơ hồ tất cả võ giả đều há to miệng, nhìn về phía Lâm Minh, trong mắt bọn họ Lâm Minh điên rồi.

- Lâm Minh... Hắn...

Dù trong nội tâm Tô Nhã nhìn Lâm Minh rất cao cũng sững sốt, nàng nhìn qua Mộ Linh Nguyệt, Mộ Linh Nguyệt cũng không có ngờ tới Lâm Minh trực tiếp lựa chọn khoa trương như vậy.

Về phần những người khác đều nhìn Lâm Minh như bảo vật, người này thần trí khác thường hay bị điên?

- Hắn hình như là... Lâm Minh...

Rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt lúc trước từng tham gia đấu giá hội, cho nên nhận ra Lâm Minh.

Ở bên trong Tu La Lộ, Lâm Minh xem như là người nổi danh.

Nhắc tới Lâm Minh và ký tự chữ Lâm, có không ít người biết rõ ký tự chữ Lâm.

- Lâm Minh, người chế tác ký tự chữ Lâm? Hắn không phải thần văn sư sao? Hắn như thế nào...

Mọi người cũng cảm giác đầu óc của mình không đủ dùng.

Thần văn sư tham gia thí luyện cuối cùng cũng không là gì, mấu chốt ngươi tham gia thí luyện cuối cùng cũng bỏ đi, nhưng mà độ khó Tu La vài tỷ năm qua chưa có ai chọn, chuyện này khiến bọn họ cảm giác thần kinh của mình rối loạn rồi.

Phải biết rằng, pháp tắc chi môn này vẫn có nguy hiểm vẫn lạc đấy.

Thời điểm mọi người ngây ngốc, Hồn Hậu Thánh Mỹ chỉ lẳng lặng nhìn qua Lâm Minh, những võ giả kia nghị luận, Thánh Mỹ đều nghe vào tai, nàng cũng theo biết rõ dường như Lâm Minh cũng không phải một nhân vật đơn giản.

Nhưng mà độ khó Tu La chính nàng ta cũng không thể hoàn thành, nàng căn bản sẽ không tin tưởng có người có thiên phú vượt qua mình.

- Ngươi xác định ngươi hiểu độ khó Tu La là khái niệm gì không?

Thánh Mỹ hỏi Lâm Minh một câu, lời này xem như an ủi, theo lý thuyết Lâm Minh tiểu nhân vật này, cho dù lựa chọn cái gì thì Thánh Mỹ cũng không hỏi tới, nhưng mà Lâm Minh trong mắt Thánh Mỹ có chút đặc biệt, nàng mới phá lệ hỏi một câu, đương nhiên nàng cũng chỉ hỏi mà thôi, nếu như Lâm Minh căn bản không nghe nàng, nàng cũng không nói thêm cái gì.

Đối mặt nhiều người dùng ánh mắt khác thường nhìn qua, kể cả Thánh Mỹ Hồn Hậu hỏi thăm, Lâm Minh tâm vẫn im lặng, hắn thầm nghĩ ít xuất hiện hoàn thành thí luyện, cũng không muốn bị người ta chú ý như thế.

Hắn trả lời:

- Cảm ơn Hồn Hậu nương nương quan tâm, nhưng mà đã vài tỷ năm qua đều không có người lựa chọn độ khó Tu La, sợ rằng cũng không biết rõ độ khó Tu La là khái niệm gì a? Lại nói bất cứ thời không chi môn nào, dường như có nhiều loại hoàn thành... Vãn bối không cần hoàn thành hoàn mỹ, chỉ cần miễn cưỡng thông qua là được...

Bình tĩnh mà xem xét, Lâm Minh cũng không cam đoan độ khó Tu La sẽ có hoàn cảnh gì.

Hắn dựa vào chính là sức chiến đấu mạnh mẽ và lý giải về Tu La

Thiên Đạo.

Nhớ năm đó Tạo Hóa thánh tử lựa chọn chính là độ khó Thiên cấp, cuối cùng nhất hoàn thành 81%.

Như vậy Lâm Minh tự nhận chính mình không vượt qua độ khó này, làm sao hoàn thành cao hơn người ta?

Lui một vạn bước mà nói, cho dù độ khó Tu La thực quá mức bi3n thái, như vậy chính mình buông tha phần thưởng, bảo vệ tính mạng tuyệt đối không khó khăn gì.

Tổng hợp đủ loại, Lâm Minh mới nguyện ý lựa chọn độ khó Tu La.

Nhưng mà Lâm Minh dứt lời thì lọt vào tai Thánh Mỹ chính là trẻ tuổi khí thịnh, không nghe khuyên bảo, nàng chỉ lắc đầu, không nói cái gì.

Mà trừ Thánh Mỹ ra, những người khác bọn họ nhìn qua phía Lâm Minh với ánh mắt như nhìn thằng ngu với bảo vật hiếm thấy.

Người tham gia thí luyện cuối cùng đều là nhân kiệt, nhưng mà thực đột nhiên xuất hiện thằng điên, xem như xem náo nhiệt đi.

- Ngươi làm như vậy là tình nguyện chết trong thời không chi môn sao?

Hạo Nguyệt Quận Vương cười lạnh nhìn về phía Lâm Minh, giễu cợt nói.

Lâm Minh căn bản mặc kệ hắn, dứt khoát lăng không ngồi xếp bằng, nhắm mắt điều tức. Nhưng mà lúc này bên tai Lâm Minh vang lên tiếng Mộ Linh Nguyệt cùng Tô Nhã chân nguyên truyền âm, lúc này Lâm Minh lựa chọn khiến người ta quá lo lắng.

Chương 1689: Độ khó Tu La (1)

Lâm Minh đau đầu, đang muốn giải thích vài câu, đúng lúc này pháp tắc chi môn lắc lư.

Khi pháp tắc chi môn rung động lắc lư, thông đạo xoay tròn thật nhanh.

Năng lượng pháp tắc lúc này hình thành vòng xoáy nguyên khí to lớn!

Trong vòng xoáy này mọi người bay theo lực hút, cho dù là Giới Vương cũng không thể khống chế chính mình.

Có ít người phát ra tiếng kinh hô, sau đó bị cuốn vào thông đạo, biến mất không thấy gì nữa.

- Lực lượng thật đáng sợ, giống như thiên địa đại thế, không thể làm trái...

Sau khi trải nghiệm cảm giác không gian vặn vẹo, Lâm Minh chỉ cảm thấy thân thể chấn động, màu đỏ sậm trước mặt biến mất, hắn đi vào một địa phương cổ xưa.

Lâm Minh đứng sườn núi cổ xưa dốc đứng, mà trước mặt Lâm Minh là một cây cầu thời không nhỏ hẹp..

Cây cầu thời không rộng một trượng, phía dưới là một u cốc, cúi đầu nhìn xuống thì dưới u cốc tỏa ra khí tức tang thương cổ xưa, giống như rơi vào trong u cốc thì tiến vào trong vĩnh hằng.

Trước mặt Lâm Minh lơ lững trên trăm kiện vũ khí.

Có kiếm, có đao, có thương, có dao găm, đại chùy, xiềng xích, trường tiên, tấm chắn, lượng thiên xích... Có thể nói có đủ loại binh khí.

Cho dù cùng một loại binh khí, cũng tỷ như thương cũng chia ra thương cứng, đạn thương, thương mềm, trường mâu, bá vương thương... Cơ hồ chỉ cần binh khí có thể nghĩ tới là có ở đây.

Nhìn thấy những binh khí này, trong nội tâm Lâm Minh dường như ẩn ẩn có suy đoán, hắn thăm dò tu di giới trên tay, cảm giác tu di giới quả nhiên bị phong bế.

Cơ hồ tất cả ngoại vật ở chỗ này không thể sử dụng.

Chỉ có sử dụng binh khí mà thí luyện cung cấp, toàn bộ bằng bổn sự bản thân, xông qua pháp tắc chi môn này!

Ánh mắt Lâm Minh quét qua, từ trong rất nhiều vũ khí chọn ra trường thương chín xích, cầm trong tay dùng sức run lên, rung động đáng sợ làm không khí kêu vang.

Cây thương này không biết thứ gì chế tạo thành, chế tài tốt đến mức khiến người ta líu lưỡi, Lâm Minh không chút nghi ngờ, tài liệu cây thương này có thể chế tạo Thiên Tôn Linh Bảo.

Nhưng mà hiện tại Lâm Minh cầm trong tay không phải Thiên Tôn Linh Bảo, thậm chí không phải linh khí, chỉ là cây thương bình thường nhất, tuy nhiên cho dù co dãn, xúc cảm, sắc bén lại không cách nào bắt bé, nhưng mà trên thân thương không có khắc bất cứ linh trận nào, thế cho nên cây thương này không có tăng phúc gì cho võ giả, nó chỉ là vũ khí bình thường mà thôi.

Đây quả thực là phung phí của trời.

Nhưng mà loại vũ khí này cầm trong tay chính là chiến ý trong lòng Lâm Minh lựa chọn, hắn nhớ rõ trước khi tiến vào thí luyện cuối cùng có nghe một cách nói, thí luyện cuối cùng này, khảo nghiệm là thiên phú tổng hợp của võ giả, mà không phải thực lực tuyệt đối.

Mà từ khi tiến vào thí luyện cuối cùng tới bây giờ, Lâm Minh gặp được nguy hiểm khác nhau, ví dụ như một tầng bẩy rập, ví dụ như những quái vật kia... đối diện với mấy thứ nà, người tự nhận thực lực mạnh là có thể dễ dàng vượt qua, thực lực yếu chỉ sợ hài cốt không còn.

Còn pháp tắc chi môn lần này không hề nghi ngờ là thời điểm khảo nghiệm thiên phú, mà cũng chỉ có thời điểm này mới có thể chính thức nhìn ra chênh lệch.

Lâm Minh bước vào cây cầu, trong lúc nhất thời Lâm Minh lập tức cảm nhận được áp lực đáng sợ.

Áp lực này giống như có một thần thú ở trước mặt Lâm Minh không xa, đang nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Thực lực không đủ, dưới uy áp này sẽ làm cho tâm thần người run rẩy, sức chiến đấu mười phần không đủ năm phần, như vậy ngay từ đầu đã khó làm.

Lâm Minh đi từng bước lên phía trước, không có bất kỳ địch nhân nào xuất hiện, ngược áp lực càng ngày càng kh ủng bố.

Lâm Minh không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình, làm cho trạng thái của hắn tâm bình khí hòa.

Lẻ loi một mình đi trên vực sâu không thấy đáy, dưới vực sâu có khí tức đáng sợ b ắn ra, thổi trúng quần áo Lâm Minh phần phật, mỗ thời khắc này Lâm Minh đột nhiên quay đầu nhìn lại, lại thấy mình đi rất xa.

Nhìn thấy tình cảnh sau lưng, Lâm Minh tâm thần chấn động, thì ra ngay từ đầu hắn không phải đứng trên vách núi, mà là trên một điêu khắc to lớn.

Điêu khắc một chiến thần, mà vị trí Lâm Minh đứng chỉ nhìn thấy đầu lâu to như núi của nó, mà bộ phận khác chìm trong mây mù, không thấy hình dáng.

- Tu La...

Trong đầu Lâm Minh xuất hiện hai chữ này, hắn chẳng biết tại sao, cảm giác điêu khắc này chính là Tu La...

Pho tượng này khổng lồ, mỗi đường nét đều chứa đụng chân ý và ý chí mãnh liệt của chủ nhân Tu La Lộ, bên trong ẩn chứa vô số thứ huyền bí khó hiểu.

Đại đạo như rãnh trời, dũng giả đắc thắng!

Trong lòng Lâm Minh đột nhiên có lý tưởng hào hùng, chủ nhân Tu La Lộ năm đó bằng vào sức một mình tại bên ngoài Tam Thập Tam Thiên mở ra một đại thế giới.

Phách lực bực này cũng lây sang Lâm Minh, hắn cũng muốn như chủ nhân Tu La Lộ, mở thế giới thuộc về mình, sáng tạo pháp tắc của mình, tạo ra con đường tu luyện mới.

Một bước lại một bước, Lâm Minh kiên nghị đi về phía trước.

Trong lúc này hư không vặn vẹo...

Rống!!

Một tiếng rống như từ viễn cổ truyền tới, mang theo ý chí sát lục ập tới...

Một hư ảnh thần thú tuyết trắng xuất hiện trước mặt Lâm Minh, hai đồng tử ẩn chứa sát ý vô hạn, là một con bạch hổ.

Ngay sau đó thiên địa dị động, hư không xé rách, một con thanh long giương nanh múa vuốt giống như một dãy núi dài, toàn thân của nó tỏa ra khí tức sinh cơ bừng bừng.

Trên bầu trời là thần thú chu tước, còn chìm dưới đất, có đại địa chi khí dày đặc chính là thần thú huyền quy nhao nhao xuất hiện.

Thần thú đại trận!

Khó trách có uy áp này, quỷ dị như vậy, thì ra là dùng thần thú đại trận trấn áp bốn phía.

Thượng cổ thần thú, nguyên bản chính là thiên địa pháp tắc diễn hóa mà thành, mỗi một chủng thần thú đều đại biểu cho pháp tắc cao nhất của một hệ, nắm giữ lực lượng bổn nguyên mạnh nhất.

Hiện tại thần thú đại trận xuất hiện, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong lòng như có từng ngọn núi lớn, làn da toàn thân nổi da gà.

Muốn đi hết cây cầu này chính là vượt qua thần thú đại trận...

Lâm Minh tâm tư thay đổi thật nhanh, chiến lực toàn thân tăng lên cực nhanh.

Hắn từng bước một tiến lên trước, uy áp kh ủng bố như thủy triều áp xuống trước mặt, ép xương cốt toàn thân của Lâm Minh rung động kêu vang.

Trận pháp thật khủng khiếp, Lâm Minh đánh giá uy lực của trận pháp này, sợ là căn cứ vào cốt linh của thí luyện giả mà định ra, như thế mới có hiệu quả kiểm tra thiên phú.

Lâm Minh tự cho rằng mình là thiên tài cực hạn của các chủng tộc trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, nhưng dù như thế, đối mặt với thần thú đại trận Lâm Minh cất bước rất gian nan.

Bởi vậy có thể thấy được pháp tắc chi môn độ khó Tu La không phải chuyện đùa.

Tà thần lực!

Tâm niệm Lâm Minh trầm xuống, sau lưng hắn là hư ảnh Tà Thần Chi Thụ to lớn hiện ra, trên Tà Thần Chi Thụ có lôi hỏa chi lực rung động mạnh.

Dưới tà thần lực gia trì, Lâm Minh vẫn tiến lên phía trước, thừa nhận áp lực kh ủng bố.

Mặc dù mở tà thần lực ra, Lâm Minh cũng có cảm giác khó đi.

Chương 1690: Độ khó Tu La (2)

Tử Phủ Đạo Cung!

Xương cốt toàn thân Lâm Minh nổ vang, tinh quang xuất hiện giống như ngân hà rủ xuống, Lâm Minh ngâm mình trong đó, lực lượng gia tăng thật nhanh.

Được lực lượng tà thần ủng hộ, một bước lại một bước, Lâm Minh không ngừng xâm nhập thần thú đại trận.

Xương cốt toàn thân của hắn nổ vang, quần áo nứt vỡ, mạch máu nổ tung.

Trong lúc đó mặt đất rung động mạnh mẽ, đột nhiên bạch hổ gào thét.

Nó bổ nhào về phía trước, mang theo biển máu cuồn cuộn oanh kích Lâm Minh.

Lâm Minh ở trên cây cầu, rong nội tâm kinh hãi, hắn bay ngược ra sau thật nhanh, nhưng mà trong quá trình lui lại hắn vẫn bị năng lượng đánh trúng. Trong nháy mắt trong đầu Lâm Minh sinh ra chấn động kinh thiên, cảm giác mình trong thời gian ngắn lâm vào sát tràng kh ủng bố.

Vô số thi hài thần ma to như núi mục nát nằm trải rộng khắp khu vực hoang vu.

Không khí tràn ngập tử khí và khí tức suy bại đậm đặc.

Ở đây có một con thần thú bạch hổ cực lớn vắt nằm ngang trong thiên địa, đồng tử đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Sát khí như hóa thành thực chất, giống như có thể cắt nát không khí.

Giết -- giết -- giết --

Trong không khí mơ hồ có sát niệm k1ch thích nội tâm Lâm Minh.

Ngay cả Lâm Minh cũng bị sát khí này ảnh hưởng.

- Giết! Giết ra con đường máu, giết ra vĩnh hằng đại đạo!

Trong lúc này sát niệm trong lòng Lâm Minh bao phủ bởi sát ý mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, thân thể Lâm Minh mất đi khống chế, chậm rãi đi ra khỏi cây cầu.

Lúc sắp bước vào thâm uyên vô tận, trong tối tăm xương cốt Lâm Minh xuất hiện vô số ánh sao kỳ dị, sinh cơ bừng bừng, vô cùng ảo diệu.

Linh lực sinh cơ chưa từng có, phù văn kỳ lạ bao phủ sinh cơ.

Những phù văn này là do Lâm Minh ngày xưa đột phá Thiên Phạt Đạo Cung, thiên phạt đạo đồ bị hắn cưỡng ép đánh nát, những ánh sao có sinh cơ bừng bừng này dung nhập vào cốt nhục của hắn.

Thời khắc mấu chốt những phù văn này đột nhiên hưởng ứng.

Trong đó một ít phù văn có lôi đình, ầm ầm nổ vang trong nội tâm Lâm Minh.

Tâm thần Lâm Minh hiện tại run lên, thình lình phát giác được chính mình bị sát niệm bao phủ và điều khiển thì giật mình tỉnh táo lại.

Đây là thần thú bạch hổ công kích, chẳng những công kích thân thể, càng đầu độc thần hồn, bạch hổ chủ sát phạt, nếu như bị sát khí bao phủ và điều khiển, chắc chắn sẽ biến thành khôi lỗi chỉ biết chém giết.

Lâm Minh tỉnh lại,năng lượng loạn lưu chính là thần thú bạch hổ sát phạt chi đạo, nếu vừa rồi không có tia sét của Thiên Phạt Đạo Cung bổ ra, bản thân của hắn sẽ bước vào trong thâm uyên vô tận, khi đó hắn chết chắc.

- Nơi này quả nhiên vô cùng hung hiểm.

Lâm Minh thu liễm tâm thần, hắn ẩn ẩn cảm thấy sau khi bước vào pháp tắc chi môn, chiến đấu không chỉ là chém giết thực chất, hơn nữa còn liên quan tới ý chí, pháp tắc, tinh thần đối địch, nơi này có đại thu hoạch nhưng cũng có đại hung hiểm.

Tâm niệm khẽ động, trường thương trong tay run lên.

- Thương Khung Phách Điển -- Bách Trọng Lãng!

Mỗi một đạo trường thương xé rách hư không mang theo lực lượng mười tỷ cân cuồng bạo, có thể đánh nát ngôi sao.

Lực lượng bàng bạc này trong thời gian ngắn biến thành gợn sóng nước, tầng tầng lớp lớp, nhanh chóng tăng phúc.

Cuối cùng lực lượng vô cùng rõ ràng áp súc vào một điểm, trong trường thương ẩn chứa lực lượng mênh mông vô cùng vô tận.

Lực lượng nổ tung, tỏa ra hào quang chói mắt.

Ầm ầm, ầm ầm --

Lâm Minh cầm trường thương trong tay, đánh thẳng vào hư ảnh bạch hổ trước mặt.

Hư ảnh bạch hổ cũng không phải là thần thú chân chính, mà chỉ là một đám khí tức của bạch hổ mà thôi.

Két --

Con bạch hổ nhanh chóng bị lực lượng lôi đình đánh ra một vết thương to lớn, không ngờ một lạc ấn chữ "Sát" xuất hiện.

Hư ảnh thần thú bạch hổ khổng lồ cũng xuất hiện một chút sơ hở!

Trường thương của Lâm Minh bổ hư ảnh bạch hổ trọng thương, giữa ý thức hải của Lâm Minh nhiều ra một đám khí tức đại đạo vô cùng kỳ diệu.

Đạo khí tức này từ từ dung hợp với ý thức hải và cốt nhục của hắn.

- Đây là...

Trong nội tâm Lâm Minh đột nhiên cả kinh, thương thế của hắn gây ra với hư ảnh bạch hổ, lực lượng và pháp tắc của hư ảnh bạch hổ đã dung hợp vào trong người Lâm Minh, hắn có rất nhiều cảm ngộ mới.

Dường như giết chóc trong pháp tắc chi môn vốn chính là một hồi cơ duyên to lớn.

- Không ngờ ở trong nơi này có thể vừa chiến đấu vừa cảm ngộ pháp tắc Thiên Đạo... Bổn nguyên của thần thú chính là bổn nguyên của thiên đạo, đúng là khó cầu...

Lâm Minh suy nghĩ, trên cây cầu có gió mạnh thổi qua, Lâm Minh vững như bàn thạch, vào lúc này thanh long trước mặt Lâm Minh, một đạo sóng âm cũng ập tới.

Thời điểm thanh long trùng kích, tràng cảnh chung quanh biến thành biển cả rộng mênh mông, hư ảnh thanh long đang giương nanh múa vuốt, không ai bì nổi.

Lâm Minh càng đánh càng hăng, hai đạo cung trong người của hắn mở ra hoàn òoàn, tà thần lực vận chuyển cực nhanh, được hai lực lượng gia trì, Lâm Minh chẳng khác gì một thái cổ hung thú không ngừng đối chiến với thanh long.

Lực lượng mấy chục tỷ cân đánh tới, thanh long kêu r3n một tiếng, thân thể bay ngược ra sau, Lâm Minh bước lên phía trước, đuổi theo không bỏ.

Đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, bởi vì đã mở Đạo Cung Cửu Tinh, Luyện Thể Thuật biến thành thủ đoạn công kích mạnh nhất của Lâm Minh, hệ thống tụ nguyên so ra còn kém hơn không ít.

Một kích lại một kích, Lâm Minh thương thế rầm rộ, giống như thề phải đánh nát tất cả ngăn cản, dũng mãnh tinh tiến.

Lâm Minh cưỡi lên người thanh long, đứng trên người của thanh long công kích như mưa, chiêu thức mạnh mẽ, nhưng mà nó dù sao cũng chỉ là hư ảnh thần thú mà thôi, căn bản không chịu nổi Lâm Minh công kích kh ủng bố như vậy.

Trong lúc nhất thời lân giáp bạo toái, máu tươi tung tóe!

Lâm Minh đã đánh chết con thanh long này!

Tới tận đây thần thú đại trận đã qua công kích thứ hai, đại trận cũng không trọn vẹn, uy hiếp với Lâm Minh càng lúc càng nhỏ, Lâm Minh càng đánh càng hăng, rất nhanh đã đánh chết toàn bộ thần thú.

Sau khi giết hết đám thần thú, toàn thân Lâm Minh nhuốm máu, hai tay, thân hình của hắn run rẩy rất nhỏ, đây là tiêu hao thể lực sau chiến đấu, cũng có thể bởi vì hưng phấn run rẩy!

Hít sâu một hơi, Lâm Minh bình phục nhiệt huyết và xao động trong lòng, mà lúc này trên không trung, áp lực đáng sợ vẫn bao phủ như trước, không có bởi vì Lâm Minh phá tan thần thú đại trận mà tiêu tán, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng!

Áp lực kh ủng bố này có thể khiến võ giả bình thường không thở nổi, chớ nói chi là chiến đấu.

- Áp lực không ngừng tăng lên... Xem ra ta phải thích ứng với áp lực trong pháp tắc chi môn này, nói không chừng nó sẽ theo ta tới toàn bộ thí luyện, nếu như không chịu nổi thì ta sớm muộn gì cũng thua.

Lâm Minh nghĩ như vậy, cũng ngồi xuống.

Hắn lúc này vừa mới đánh tan thần thú đại trận, mà trong thần thú đại trận có khí tức pháp tắc nồng đậm, chẳng khác gì thần thú đại trận trong Uổng Tử Cốc, kết quả hai nơi giống nhau tới kỳ diệu.

Sau khi phá vỡ đại trận, những thần thú bổn nguyên và pháp tắc Thiên Đạo toàn bộ tỏa ra các nơi, đây là thời cơ tốt nhất tìm hiểu pháp tắc.

Chương 1691: Trên cầu nhỏ

Những thân thú này là con cưng của trời, trong cốt nhục trời sinh đã có khắc phù văn đại đạo, vô cùng huyền diệu.

Lâm Minh bắt đầu thích ứng với áp lực kh ủng bố ở nơi đây, vừa hấp thu pháp tắc chung quanh.

Pháp tắc chi môn, đã dùng hai chữ "Pháp tắc" mệnh danh, như vậy Lâm Minh suy đoán bản thân "Pháp tắc" chính là một loại ban thưởng.

Người bình thường tiến vào pháp tắc chi môn, ai mà không nghĩ phải nhanh chóng đi qua cửa, sau đó cầm độ hoàn thành. Căn bản cũng không có giống như Lâm Minh, xem nơi có áp lực kh ủng bố này thành nơi tu luyện.

Đương nhiên, Lâm Minh dám làm như thế cũng thành lập trên thực lực và lý giải thâm thúy về Tu La Lộ pháp tắc của hắn.

Đây cũng là lực lượng của hắn.

Lâm Minh giống như gốc cây già, vẫn không nhúc nhích trong gió mạnh, lúc này cây cầu run lên, hắn ngồi như vậy suốt ba ngày ba đêm.

Từ đầu đến cuối, áp lực trên cây cầu nhỏ không có tiêu tán, nhưng mà Lâm Minh càng ngày càng thích ứng với áp lực ở nơi đây, giống như dưới áp lực này, cơ bắp, huyết mạch toàn thân của Lâm Minh đều được rèn luyện, đang phát sinh biến hóa trong vô tri vô giác.

Có áp lực, dĩ nhiên là có đối kháng, toàn thân Lâm Minh chống cự áp lực ba ngày ba đêm, đều phun ra nuốt vào năng lượng chống cự trọng áp, chuyện này làm cho tế bào thân thể Lâm Minh đạt được rèn luyện, hắn cũng càng ngày càng thích ứng áp lực kh ủng bố trong pháp tắc chi môn! Lâm Minh tinh khí thần không ngừng tăng mạnh.

Dần dần Lâm Minh bị một đạo linh lực bao phủ toàn thân.

Rốt cục hắn mở to mắt ra, trong con mắt tử điện lập loè, khí thế như trường đao phóng thẳng lên trời.

Lúc này cây cầu không ngừng lắc lư, khí thế trấn áp thiên địa của hắn bao phủ các nơi, Lâm Minh cứ như vậy đứng trên cầu và di chuyển với tốc độ nhanh nhất.

Áp lực kh ủng bố tăng lên, áp lực Lâm Minh thừa nhận cũng đạt tới mức kh ủng bố.

Nhưng mà sau khi thân thể mở ra hai đạo cung đủ giúp Lâm Minh thừa nhận được, rất nhanh cây cầu dài dưới chân đã biến mất, Lâm Minh đã xâm nhập vào trong thế giới kỳ dị.

Trước mặt là hào quang trắng xóa.

Có thể nhìn thấy trên bầu trời có một tòa đại lục vô bờ bến, thương cổ mà hoang vu đang lơ lửng trên cao.

Tiếng cuồng phong gào thét, tiếng sấm rền vang vọng từ các nơi truyền tới.

Trên cổ đại lục ở trên cao có khí tức hùng hồn truyền ra.

Lâm Minh rõ ràng, trong thí luyện cuối cùng là nơi chủ nhân Tu La Lộ tỉ mỉ chọn ra, mỗi một bước đều có thâm ý.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh giống như sao chổi bay thẳng lên trên đại lục cổ này.

Phanh --

Vừa lên trên đại lục cổ này, Lâm Minh hơi ngẩn người.

Không giống như trong suy nghĩ của hắn, phía trước cổ đại lục là một cánh cửa hoàng kim to lớn.

Cánh cửa to như núi, con mắt nhìn không tới giới hạn. Chỉ có thể cảm giác được áp lực hùng hồn từ trong truyền ra, giống như uy áp của thần linh.

Mỗi một đạo khí tức chẳng khác gì nước lũ ập tới, trùng kích nội tâm Lâm Minh. Chuyện này làm cho lỗ chân lông toàn thân của hắn nổi lên.

- Ở đây có cái gì?

Dùng nội tâm Lâm Minh được rèn luyện vô cùng chắc chắn, hắn vẫn cảm nhận được sợ hãi từ trong cánh cửa kia truyền ra. Lúc bình thường chỉ có cường giả Thiên Tôn tỏa khí thế ra mới tạo thành ảnh hưởng tới linh hồn của hắn.

Thời điểm này mỗi cánh cửa hoàng kim bắn hào quang ra bao phủ Lâm Minh.

GIống như bị vô số bàn tay lớn trói buộc, Lâm Minh cảm giác được mỗi đám kim quang đang dò xét thân thể của hắn.

Hắn chẳng khác gì đứa trẻ tr@n trụi bạo lộ trước mặt kim quang này.

Lúc này cánh cửa hoàng kim ảm đạm xuống, bắt đầu biến thành màu bạc.

Đồng thời bên trong truyền ra khí tức nguy hiểm trở nên biến hóa, trở nên quỷ dị, ngay sau đó, trong đó có một cánh cửa mở ra, bên trong có khí tức hàn băng tràn ngập..

Lâm Minh biết rõ cánh cửa này chính là thí luyện thứ hai, trong lòng của hắn âm thầm cảnh giác, cẩn thận đi vào bên trong.

Hô --

Băng tuyết đầy trời mang theo khí tức rét lạnh thấu xương từ bốn phương tám hướng ập tới.

Bầu trời âm u, mây đen có màu xám tro, chồng chất phiêu phù trên cao.

Cây cối, dòng sông, tính cả sơn mạch vô cùng vô tận đều bao phủ trong băng tuyết.

Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đạo thứ hai cung -- Thiên Phạt Đạo Cung, thân thể của hắn vô cùng cường hãn. Chỉ sợ trong một tỷ năm qua cũng không có thân thể nhân loại nào sánh vai với hắn.

Giơ tay nhấc chân cũng có thể đánh nát tiểu hành tinh.

Nhưng mà thân thể như vậy lại cảm giác được giá lạnh thấu xương, da, huyết mạch, xương cốt, nội tạng đều cảm thấy giá lạnh.

Trong lúc đó trước mặt là băng sơn ngàn mét bắt đầu phân giải, một đạo khí tức giá lạnh từ trong ngọn núi này tỏa ra.

Khí tức băng hàn này chẳng khác gì con sóng màu trắng ngập trời ập thẳng vào Lâm mInh.

Mà Lâm Minh không biết.

Thời điểm này trong thí luyện cuối cùng tầng thứ ba, đã có người thông qua pháp tắc chi môn.

Thông qua pháp tắc chi môn đầu tiên, chính là những thí luyện giả chọn độ khó đơn giản nhất.

Bọn họ có rất nhiều người chỉ dùng thời gian ba ngày đã thuận lợi vượt qua pháp tắc chi môn, tiến thẳng tới tầng thứ ba...

- Thông qua, tầng thứ ba, chúng ta đến!

Nhóm đầu tiên thông qua pháp tắc chi môn nhìn thấy bọn họ đã ở tầng thứ ba, lập tức vui mừng quá đỗi.

- Dường như cũng không có khó mà. - Ha ha, sớm biết như vậy ta chọn độ khó Địa cấp, đoán chừng cũng có thể xông qua!

Một ít tuổi trẻ tuấn kiệt hung hăng càn quấy kêu gào lên, thí luyện giả chọn độ khó đơn giản nhất, phần lớn hoàn thành hoàn mỹ, trước đó bởi vì bọn họ bận tâm quá nhiều, không dám chọn độ khó cao, mà hiện tại bọn họ sau khi thông qua hoàn mỹ lại khó tránh khỏi sinh ra suy nghĩ sớm biết như thế chọn đội khó cao hơn.

Bọn họ đang hưng phấn thảo luận với nhau, vừa xem xét tình huống tầng thứ ba, vừa xem xét thì hai mắt nhìn nhau.

Thí luyện cuối cùng tầng ba chỉ là mặt đất trắng xóa đơn điệu, trên mặt đất mênh mông này dường như không có bất kỳ đặc biệt nào cả, cũng không giống gặp nguy hiểm.

Trên không trung của mặt đất màu trắng này lại có vô óố tiên cung đang lơ lửng.

Những Tiên cung này có lớn có nhỏ, nhỏ chỉ lớn như phòng ốc phàm hnana, trung đẳng thì như cung điện hoàng thất, lớn hơn thì như núi cao, mà Tiên cung lớn nhất lại chẳng khác gì như tiểu hành tinh.

Tiên cung thể tích càng lớn khí tức càng đáng sợ, thực tế Tiên cung như tiểu hành tinh kia, trên vách cung điện có khắc vô số phù văn, trong rất nhiều phù văn có phù điêu thần thú, có thanh long uốn lượn, phượng hoàng niết bàn, Kỳ Lân đang chạy, nhiều tới mức đếm không hết.

Những phù điêu này chính là phù văn khiến người ta có cảm giác tinh thần rung động mạnh, giống như trong nội cung này có ban thưởng khó lường.

Chỉ nhìn bề ngoài có thể đoán được, ban thưởng trong Tiên cung lớn nhất có giá trị cực kỳ cao.

- Đây là nơi nào? Những Tiên cung kia là khảo nghiệm sao...

Rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt nhìn qua Tiên cung đều ngẩn người, bọn họ bức thiết muốn đi vào nội cung, nhìn xem trong cung điện có cái gì.

Chương 1692: Ban thưởng

- Không phải khảo nghiệm, đây là ban thưởng! Mỗi một tòa tiên cung đều có cơ duyên, thí luyện tầng thứ ba không có bất cứ nguy hiểm nào cả.

Trong rất nhiều người trẻ tuổi tuấn kiệt, có người hiểu tình huống thí luyện cuối cùng, đứng ra giải thích.

Trong thí luyện cuối cùng không phải ở tầng nào cũng có nguy hiểm, có chút tầng là ban thưởng, đồng thời cũng cung cấp nơi nghỉ ngơi cho thí luyện giả. Tầng thứ ba chính là loại tình huống này.

- Ban thưởng?

Nghe hai chữ này, rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt ánh mắt sáng lên!

Ban thưởng thí luyện cuối cùng, không như bình thường!

- Ha ha, chúng ta là đám người qua cửa đầu tiên, tới trước được trước!

- Ha ha, lợi nhuận lớn rồi!

Đám người này nhìn nhau, đột nhiên như bay lên như châu chấu, tốc độ bọn họ cực nhanh, toàn bộ lao vào tiên cung to lớn như tiểu hành tinh kia.

Kẻ đần cũng biết tiên cung lớn nhất, khí tức kinh khủng nhất chính là nơi có cơ duyên lớn nhất.

Nghĩ tới rất nhiều cơ duyên trong truyền thuyết ở thí luyện cuối cùng, bọn họ đỏ mắt, cả đám đi sau hạn không thể chém giết đám người phía trước.

Đám người bay trước nhất không tiếc thi triển bí pháp vượt lên đầu người khác một bước, mắt thấy tiên cung lớn nhất gần trong trước mắt, nước miếng bọn họ chảy ra!

Nhưng mà trong tíc tắc bọn họ tiến tới gần tiên cung to lớn này, bọn họ lại kêu thảm một tiếng, thân thể đột nhiên dừng lại, đầu rơi máu chảy.

Bọn họ đụng phải vách tường vô hình.

- Ah ah ah!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, đám thí luyện giả tham lam đỏ mắt này dùng tốc độ cực hạn, làm sao có thời giờ phản ứng, kết quả nhao nhao đụng vào vách tường!

- Mẹ nó! Xảy ra chuyện gì!

Bọn họ hoặc ôm đầu, hoặc là che ngực, cả đám bị thương thở hổn hển.

Tiên cung này bị một kết giới phong bế lại!

Có võ giả dưới sự phẫn nộ đánh thẳng vào kết giới, bọn họ cũng không trông cậy vào phá vỡ kết giới, chỉ phát ti3t lửa giận mà thôi.

Nhưng mà không nghĩ tới sau khi đánh vào kết giới, chiêu thức bắn ngược trở lại, đánh thẳng vào người của mình, đánh cho hắn kêu oa oa, chảy máu tươi như suối, trực tiếp từ không trung té xuống, thiếu chút nữa mất mạng.

- Tiến vào Tiên cung yêu cầu độ hoàn thành -- 50%!

Trong tích tắc này có rất nhiều người trong đầu có ý niệm này trong đầu.

Bọn họ ngẩn ngo, cái gì, yêu cầu độ hoàn thành?

Bọn họ sau khi thông qua pháp tắc chi môn có nhớ độ hoàn thành của mình, cũng chỉ hơn 30% mà thôi, mà Tiên cung này yêu cầu là 50%!

Chênh lệch quá lớn!

Đám thí luyện giả hai mặt nhìn nhau, lập tức hiểu cơ duyên của Tiên cung này vô duyên với bọn họ.

Tuy trong lòng uể oải, nhưng ma bọn họ khôi phục tinh thần, lui mà cầu tiếp theo, bay tới chỗ hơi nhỏ một chút, là Tiên cung như tòa núi nhỏ, lần này bọn họ cũng học nghe lời, cẩn thận thăm dò, quả nhiên bên ngoài Tiên cung có vách tường ngăn cản.

Yêu cầu độ hoàn thành 45%!

Bọn họ thoáng cái há hốc mồm, vốn tưởng rằng cơ duyên tầng thứ ba ở trước mặt, nhưng mà hiện tại mới biết được căn bản không dễ cầm như thế.

Vạn bất đắc dĩ bọn họ giảm yêu cầu xuống, đi thăm dò những Tiên cung nhỏ khác, tuy trong nội tâm bọn họ có dự cảm, nhưng mà đạt được kết quả khiến nội tâm khổ sở, những cung điện này yêu cầu tới 40%, vẫn không thể tiến vào.

Còn lại chỉ có những Tiên cung làm bằng cỏ tranh.

Những Tiên cung này nhỏ nhất, số lượng nhiều như hạt cát, khí tức pháp tắc vô cùng yếu ớt, xem xét chính là cấp bậc kém cỏi nhất, mà bọn họ cũng chỉ có thể chọn những nơi như thế này.

Hơi tìm tòi một chút, nhu cầu độ hoàn thành độ đều hơn 30%, căn cứ khí tức mạnh yếu, độ hoàn thành hoặc nhiều hoặc ít, kém tới 3% - 5%. Vừa vặn ứng với độ hoàn thành của bọn họ.

Phát hiện chuyện này làm cho người ta uể oải, mọi người lần lượt chẳng khác gì quả cà héo, hùng tâm tráng chí vừa rồi biến mất.

Vốn cho rằng hoàn mỹ thông qua pháp tắc chi môn, trong nội tâm hăng hái, kết quả đi tới chỗ ban thưởng tầng ba mới biết được bọn họ trong mắt chủ nhân Tu La Lộ là mặt hàng nát nhất.

Những "Tiên cung." làm bằng cỏ tranh này có bao nhiêu cái?

Chỉ nhìn số lượng chẳng khác gì cát trên sa mạc, có thể lường trước đồ vật bên trong không phải mặt hàng tốt gì đó, so sánh với tiên cung to như tiểu hành tinh, chênh lệch quá lớn rồi.

Nhưng mà Tiên cung lớn nhất, sợ rằng không có ai đạt tới, sợ rằng Tiên cung to như ngọn núi cũng chỉ có Hồn Hậu Thánh Mỹ mới có thể tiến vào...

Nghĩ tới đây những người này cũng dễ chịu một chút...

Bọn họ nhao nhao lựa chọn những Tiên cung của mình, bay vào trong đó, cho dù là ai tiến vào tầng thứ ba cũng chỉ có một lần lựa chọn Tiên cung.

Thời điểm đám người đầu tiên lựa chọn tiên cung, Lâm Minh tại pháp tắc chi môn lâm vào khổ chiến.

Trong hàn khí mênh mông, chỉ thấy một cự nhân toàn thân mặc áo giáp cao ba thước đi tới, lướt đi nhanh trên tuyết, năm móng tay dài chừng năm thước, sắc bén như đao kiếm chém thẳng vào Lâm Minh.

Móng tay xẹt qua hư không, trực tiếp liền đông kết không khí thành một vệt dài.

Hàn khí kết hợp với móng tay sắc bén chém tới rất lợi hại.

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, trường thương trong đánh ra nhanh chóng.

Mỗi một thương đâm rách hư không, tạo thành không gian phong bạo, uy thế vô cùng.

Cùng một thời gian, Tà Thần Chi Thụ hiện ra, mỗi một lá cây mang theo lôi điện và hỏa diễm ý cảnh tầng thứ bảy.

Sưu sưu sưu --

Mấy chục sợi thiên kiếp chi hỏa cơ đọng trên đầu thương, lập tức cả đầu thương có hỏa diễm thiêu đốt.

Oanh --

Đầu thương va chạm mạnh với móng vuốt sắc bén và hàn khí.

Sóng xung kích mở rộng ra bốn phía, trên mặt băng tuyết sinh ra vết rách chằng chịt.

Thân thể Lâm Minh lui ra sau vài bước, mà cự nhân thân thể to lớn lung lay, cũng là liên tục lui ra phía sau.

Mỗi một bước lui ra phía sau lún sâu xuống băng tuyết.

- Thật mạnh!

Trong nội tâm Lâm Minh khiếp sợ, đối diện cự nhân có lực lượng thân thể to lớn, căn bản không kém hơn hắn! Không hổ là pháp tắc chi môn độ khó Tu La, không ngờ có thể tạo ra quái vật này.

Băng cự nhân bị Lâm Minh đẩy lui, áo giáp băng vỡ tung mấy khối, khóe miệng có chất lỏng màu ngà sữa chảy ra.

Chất lỏng vừa xuất hiện, mùi thơm kỳ dị tỏa ra chung quanh.

- Đây dường như là... Cửu âm băng tủy?

Lâm Minh chìm đắm trong thuật chế thuốc vài chục năm, đối với một ít thiên tài địa bảo hiếm có cũng có nghiên cứu. Hắn thoáng cái ngửi ra được thứ chảy ra trong miệng của băng cự nhân là cửu âm băng tủy, thứ này là tài liệu luyện dược vô cùng trân quý, dường như băng cự nhân này được cửu âm băng tủy cải tạo?

Ý niệm không ngừng hiện ra trong đầu Lâm Minh, trong lúc đó băng cự nhân giống như dã thú rống to lên một tiếng, làn da quỷ dị có phù văn trắng như tuyết xuất hiện.

Mỗi một phù văn lóe lên b ắn ra một lực lượng băng tuyết khiến nội tâm người ta rung động.

Băng cự nhân đánh ra từng quyền, trùng trùng điệp điệp đánh vào mặt đất, một quyền của băng cự nhân mang theo phù văng như băng tuyết kia, bắt đầu lan tràn vào trong mặt đất và nhanh chóng lan rộng ra.

Lâm Minh vừa mới giật mình, lúc này mặt đất dưới chân có dị động.

Chương 1693: Pháp tắc thí luyện

Lúc này một cột băng trụ sắt bén từ trong đất bắn lên, trực tiếp đâm vào người Lâm Minh.

Lâm Minh giật mình, thân thể lướt nganh, nhẹ nhàng né tránh băng trụ này.

Sưu sưu sưu --

Vô số băng trụ rậm rạp xuất hiện, trực tiếp xé rách hư không, giống như có vô số bàn tay thao túng. Mỗi một căn băng trụ mang theo phù văn băng tuyết trắng xóa.

Những băng trụ này bao phủ hư không, làm cho Lâm Minh tránh cũng không thể tránh!

Mắt thấy nhiều băng trụ vọt tới, Lâm Minh đột nhiên cắn răng một cái, Hồng Mông không gian bạo phát ra, Hồng Mông chi khí nặng nề nghiền áp hết thảy!

Tạch tạch tạch!

Rất nhiều băng trụ vỡ nát trước mặt Hồng Mông không gian, nhưng mà băng trụ vẫm đâm vào người Lâm Minh! Máu tươi chảy ròng!

Chiến đấu, dị thường thảm thiết!

Băng cự nhân nhìn thấy Lâm Minh bị thương, trong ánh mắt hiện ra hào quang băng hàn, nó đi lên trước, muốn xé nát Lâm Minh.

Thời điểm này thân thể của nó cứng đờ, không thể tưởng tượng nổi cúi đầu nhìn qua ngực của mình, ngực của nó bị Lâm Minh đâm xuyên qua, cửu âm băng tủy màu ngà sữa từ miệng vết thương chảy ra ngoài, cây thương đâm xuyên qua người của nó.

Tạch tạch tạch!

Đại lượng khối băng vỡ ra,võ giả hắc y tay cầm trường thương trong tay, thế không thể đỡ! Lực lượng hơn mười tỷ cân xé rách băng giáp của cự nhân, băng cự nhân bị võ giả hắc y này đâm xuyên qua người.

Rống --

Băng cự nhân phát ra tiếng gào thét thống khổ, thân thể to lớn lắc lư mãnh liệt. Võ giả hắc y đánh lén nó có tướng mạo giống Lâm Minh như đúc. Nó chính là phân thân Lâm Minh -- nguyên linh thạch thai!

Trong pháp tắc bí cảnh này, ngoại vật cũng không thể sử dụng. Nhưng mà nguyên linh thạch thai lại không nằm trong thứ này, nó bị liệt vào chiến lực của Lâm Minh, có thể tùy ý triệu hoán, vừa rồi Lâm Minh dùng bản tôn ngạnh kháng băng trụ của cự nhân, dùng nguyên linh thạch thai đánh lén băng cự nhân, một lần hành động đánh chết nó.

Ầm ầm!

Đại lượng băng vụn bay ra ngoài, băng cự nhân vỡ tan, trong người có rất nhiều băng hệ pháp tắc bay ra ngoài.

Nhưng mà Lâm Minh không tu băng hệ pháp tắc. Mặc dù đi cảm ngộ cũng không có thu hoạch gì.

Lâm Minh không có hứng thú với băng hệ pháp tắc, hắn xem chuẩn thân thể cự nhân vỡ vụn, hắn lao tới thò tay hư không trảo nhiếp, một đoàn chất lỏng màu ngà sữa giống như thạch nhủ vạn năm, rồi sau đó Lâm Minh không chút nghĩ ngợi một ngụm nuốt vào!

Đó chính là nơi chứa cửu âm băng tủy trong người băng cự nhân, như vậy trực tiếp nuốt vào có thể nói là phung phí của trời, nếu như lấy ra luyện dược hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không có lựa chọn. Hắn phải nhanh chóng bổ sung thể lực, không có thời gian nghỉ ngơi khôi phục, cửu âm băng tủy này hắn đương nhiên không buông tha rồi.

Đúng lúc này tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên trong cổ đại lục này, Lâm Minh mới vừa tiến vào cánh cửa màu bạc.

Lâm Minh nhìn qua trung ương cổ đại lục, ở trước mặt hắn là từng dãy cánh cửa hoàng kim san sát như rừng! Chỉ trong mấy hô hấp, cánh cửa ầm ầm mở ra.

Trong cánh cửa lớn này hoàn toàn là cảnh tượng khác.

Trong đó cự mộc che trời, sinh cơ bừng bừng.

Nhưng mà trong sinh cơ bừng bừng này ẩn chứa sát cơ vô tận.

- Cánh cửa thứ hai!

Lâm Minh hít sâu một hơi, thân thể vẫn còn nhỏ máu, hơn nữa bởi vì vừa mới ăn cửu âm băng tủy, hàn khí khủ ng bố đang chảy trong người Lâm Minh, còn không kịp hấp thu.

Nhưng mà hiện tại cánh cửa mới rộng mở, Lâm Minh phải đối mặt với chiến đấu mới.

Không hề nghi ngờ, rất nhiều cánh cửa màu vàng màu bạc trên cổ đại lục này chính là nơi hắn phải chiến đấu! Trên đường chỉ sợ không có thời gian nghỉ ngơi, đây chắc chắn là một hồi khổ chiến.

Trong mỗi cánh cửa lớn ẩn chứa pháp tắc không giống nhau.

Bất kể là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Lôi Phong Âm Dương, thần hồn, luyện thể, thần thú, Cửu Tinh, thần văn... các loại pháp tắc, bao hàm toàn diện!

Pháp tắc nơi này đã không phải là Tu La pháp tắc, mà là bao dung toàn bộ pháp tắc trong Tam Thập Tam Thiên.

Cho nên trong thí luyện thứ hai mới gọi nó là pháp tắc chi môn!

Chiến đấu ở chỗ này là khảo nghiệm với thí luyện giả, cũng là một loại cơ duyên khó cầu.

Thông qua chiến đấu với các loại pháp tắc khác nhau, tinh luyện tu vị và cảm ngộ của mình, nếu như là tuyệt thế nhân kiệt sẽ càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.

Yêu cầu này với thí luyện giả chẳng những phải có thực lực cường đại, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sức chịu đựng bền bỉ, lĩnh ngộ pháp tắc yêu nghiệt, càng yêu cầu thí luyện giả phải có đại ngộ tính, có thể trong chiến đấu không ngừng đề cao chính mình.

Phải có đủ loại phẩm chất này mới thông qua thí luyện!

Lâm Minh một đường chiến đến bây giờ, hắn ẩn ẩn cảm giác được độ khó thí luyện đang không ngừng tăng lớn, nếu như mình không thích ứng chiến đấu cường độ cao này, hắn chắc chắn sẽ bị diệt sát.

Thế giới pháp tắc không cho Lâm Minh bất luận thời gian nghỉ ngơi nào, ánh sáng màu xanh từ trong cánh cửa b ắn ra, trực tiếp cuốn lấy Lâm Minh vào trong.

Trong cánh cửa này là rừng nhiệt đới rậm rạp, mỗi gốc cây ở đây to tới hơn mười người ôm, cao hơn trăm trượng!

Một đầu Thanh Giao đang quấn quanh một gốc đại thụ, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Lâm Minh lau máu tươi trên miệng, chiến ý cực thịnh.

Rống!

Thanh Giao gào thét một tiếng, lao thẳng tới chỗ Lâm Minh!

Lâm Minh ý niệm trầm xuống, chín ngôi sao hiện ra trên đỉnh ầầu của hắn, Thiên Phạt Đạo Cung chiếu sáng cơ thể Lâm Minh, đạo cung ẩn chứa khí tức thiên phạt áp chế vạn vật, có lôi đình tia chớp, có thiên hỏa quấn quanh, có khí tức âm hàn...

- Thiên địa đại thế, hội tụ thân thể của ta!

Lâm Minh rống to một tiếng, Thiên Phạt Đạo Cung ở trong nội thế giới của Lâm Minh tăng vọt, vắt ngang thiên địa, bắn ra hàng tỷ tia sáng, trong lúc nhất thời lực lượng thiên địa dùng Thiên Phạt Đạo Cung làm môi giới rót vào trong người Lâm Minh!

Thiên Phạt Đạo Cung quán thông thiên địa đại thế, chấp chưởng thiên phạt chi lực, trong người là một tiểu vũ trụ, đối ứng với đại thế giới bên ngoài, câu thông lực lượng thiên địa, đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Trong lúc đạo cung mở ra đến mức tận cùng, một khi thi triển trời giáng huyết vũ, đại địa văng tung tóe, hư không chấn vỡ, quỷ khóc thần gào!

Một sát na kia, lực lượng toàn thân Lâm Minh bộc phát tới mức tận cùng, Cửu Thiên Tinh Quang toàn bộ hội tụ lên người Lâm Minh, mang theo khí thế thiên quân vạn mã trấn áp Thanh Giao. Thiên Phạt Đạo Cung ẩn chứa thiên địa đại thế và tử khí trừng phạt tất cả mọi thứ, giống như độc dược mạnh nhất xâm nhập vào trong người Thanh Giao sinh cơ bừng bừng.

Rầm rầm rầm!

Thân thể Thanh Giao đột nhiên dừng lại một chút, như lâm đại địch, nó bộc khí khí tức sinh cơ tràn đầy bị ngăn cản lại, trong cuồn quét của thiên phạt chi lực, đầu Thanh Giao này giống như con cá chạch giảo hoạt, liên tục tránh né, tránh nặng tìm nhẹ, muốn ngược dòng công kích Lâm Minh!

Nhưng mà Lâm Minh trải qua không biết bao nhiêu lần chiến đấu, sao lại có thể cho nó cơ hội chứ.

Chương 1694: Hắc sắc Tu La (1)

Lâm Minh lúc này bắt lấy cơ hội đánh bất ngờ, tuyệt đối sẽ không lưu cho đối thủ cơ hội thở dốc, hắn quát lên một tiếng lớn, vận chuyển chân nguyên toàn thân, hai tay liên tiếp bắt ấn quyết, vô số ấn quyết màu đen mang theo khí tức pháp tắc Tu La Thiên Đạo đánh thẳng vào người Thanh Giao.

Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Tử khí nồng đậm hình thành vòng xoáy trên hư không, công kích Thanh Giao.

Vào lúc thiên phạt chi lực đang hấp dẫn lực chú ý của Thanh Giao, do không kịp đề phòng nên bị Vạn Ma Sinh Tử Luân đánh trúng.

Vạn Ma Sinh Tử Luân, tế luyện hồn của ma vương, hội tụ âm tà tuyệt sát chi khí, hoàn toàn là tương khắc với khí tức sinh mệnh của Thanh Giao mộc thuộc tính.

Hơn nữa Vạn Ma Sinh Tử Luân xuất xứ từ Tu La Thiên Thư, là một chiêu thức uy lực lớn nhất của Lâm Minh.

Lập tức Thanh Giao dưới Thiên Phạt Đạo Cung cùng Vạn Ma Sinh Tử Luân song trọng oanh kích rú lên thảm thiết, toàn thân ảm đạm, không ngừng giãy dụa.

XÍU...UU!!

Lâm Minh xem đúng thời cơ, cùng nguyên linh thạch thai lao ra, một trước một sau đánh vào người Thanh Giao.

Phốc!

Thương mang nổ mạnh, đầu Thanh Giao này bị Lâm Minh xé mở, máu tươi bắ n ra như mưa.

Vào lúc huyết dịch bắn đầy trời, Lâm Minh bắt được gan Thanh

Giao, gan Thanh Giao nhỏ như nắm tay, nằm trong tay vẫn còn nhúc nhích.

Lâm Minh không chút do dự một ngụm nuốt lấy gan Thanh Giao vào bụng.

Trận chiến đấu này quá thảm thiết, hắn phải lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, nếu không dù hắn có sức chịu đựng cao cũng không cách nào chèo chống thời gian dài tiêu hao.

Gan Thanh Giao vào trong bụng, lập tức hóa thành nguyên khí mộc hệ tẩm bổ toàn thân của Lâm Minh.

Đầu Thanh Giao này cũng không phải là Giao Long chính thức, mà là một cây mộc linh căn biến thành, gan Thanh Giao tự nhiên không phải gan Thanh Giao thật, mà là mộc linh căn tinh hoa biến thành.

Hôm nay có mộc linh căn tinh hoa, cứ như vậy bị Lâm Minh ăn tươi.

Thời điểm Lâm Minh đang chiến đấu gian khổ, Tiểu Ma Tiên cùng Hồn Hậu Thánh Mỹ lựa chọn khiêu chiến độ khó Thiên cấp, đồng dạng cũng đang khổ chiến.

Trong pháp tắc chi môn, trong đây bao hàm các loại pháp tác, mỗi một chủng pháp tắc sẽ ngưng tụ thành một địch nhân, muốn thông qua thí luyện thì phải đánh bại toàn bộ.

Tiểu Ma Tiên tuổi còn nhỏ hơn Lâm Minh, độ khó thí luyện cũng thấp, kể từ đó nàng đối mặt địch nhân tự nhiên là yếu hơn Lâm Minh.

Mà Thánh Mỹ thì khác, tuy nàng lựa chọn độ khó thấp hơn một ít, nhưng là vì nguyên nhân cốt linh bản thân, địch nhân mà nàng đối mặt mạnh hơn Lâm Minh cả chục lần.

Pháp tắc chi môn khác nhau thì độ khó chênh lệch càng lớn, thí luyện đơn giản chỉ cần vài ngày là chấm dứt, nhưng mà thí luyện khó khăn cần hơn mười ngày.

Lâm Minh đã không biết mình chém giết bao nhiêu lần trên cổ đại lục này.

Hắn lúc này quần áo tả tơi, toàn thân không biết lưu lại bao nhiêu miệng vết thương.

Những tổn thương này sâu thấy xương, có chặt đứt kinh mạch, có hồ cánh tay, ngực và đùi của Lâm Minh sắp bị bổ ra.

Nếu như không phải tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, chỉ tổn thương nặng như vậy đã có thể làm cho Lâm Minh mất đi sức chiến đấu, trong thí luyện này đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Ping!

Lâm Minh cầm trường thương trong tay, một thương quét ngang qua, điện quang nổi lên bốn phía, hỏa diễm bay vụt, một cự nhân thân cao hơn hai mươi trượng bị Lâm Minh quét đứt ngang lưng!

Huyết quang bay tung tóe, thân thể cự nhân run rẩy ngã xuống, mặt đất rung động mạnh mẽ.

Năng lượng bóng tối xuất hiện, trên người cự nhân tụ tập một tia pháp tắc kỳ dị, sau một khắc thi thể cự nhân tiêu thất.

Tam Thập Tam Thiên đại đạo, bao hàm toàn diện, không biết có bao nhiêu loại, cự nhân trước mắt thi triển Thiên Đạo pháp tắc mà Lâm Minh chưa từng nhìn thấy.

Cự nhân bị Lâm Minh gi ết chết, nhưng mà Lâm Minh cũng trả giá không nhỏ, sau lưng hắn có miệng vết thương dài cả thước, từ vai lan tràn tới chân, da thịt xoay tròn, xương sườn cũng lộ ra ngoài, đây rõ ràng là một búa chém vào lưng của Lâm Minh lưu lại.

Lực lượng của cự nhân này ngoài mười tỷ cân, một búa có thể chém đứt đại địa, dù thân thể Lâm Minh có thể sánh ngang với thần thú, bị đánh chính diện như thế cũng phải trọng thương!

Dù là như vậy, Lâm Minh cũng gượng chống chém giết cự nhân to lớn này.

Máu tươi không ngừng trôi qua, Lâm Minh dồn khí đan điền, vết thương sau lưng hắn không ngừng khép lại, kinh mạch cũng nối với nhau, nhưng mà tốc độ khép lại so với ban đầu chậm hơn rất nhiều.

Sức chịu đựng của Lâm Minh có mạnh hơn nữa, thừa nhận chiến đấu lâu như vậy cũng không chịu nổi.

Hơn nữa trong chiến đấu lúc trước, Lâm Minh đánh chết rất nhiều địch nhân, có không ít địch nhân là thiên tài địa bảo ngưng tụ thành, những thiên tài địa bảo này đều bị Lâm Minh nuốt vào bụng, dùng khôi phục thương thế và thể lực.

Mọi thứ có lợi có tệ, tuy Lâm Minh hồi phục thể lực, nhưng mà rất nhiều năng lượng chồng chất trong người Lâm Minh, căn bản không kịp luyện hóa, chuyện này khiến khí huyết Lâm Minh hỗn loạn, trạng thái cực kỳ không xong.

Nhưng mà dù gần tới cực hạn, Lâm Minh vẫn có thể phát huy sức chiến đấu kh ủng bố, chém giết cường địch, thậm chí vào nhiều lúc tưởng chừng sơn cùng thủy tận lại bộc phát thật mạnh!

Có ít người, trời sinh thích hợp chiến đấu, Lâm Minh chính là như thế.

Nhưng mà đến bây giờ mới thôi, chiến đấu vẫn không có chấm dứt, cũng không có ngừng, những địch nhân trong các cánh cửa của cổ đại lục này bao dung đủ loại thiên đạo của Tam Thập Tam Thiên, vừa tiếp xúc thì không có loại nào giống với loại nào, làm cho người ta hoa mắt.

Tuy đoạn đường này Lâm Minh chém giết tất cả địch nhân, nhưng mà hắn càng nghĩ càng sợ hãi trong lòng.

Có thể lập nên pháp tắc chi môn, cũng có ý nghĩa chủ nhân Tu La Lộ phi thường hiểu rõ bất cứ đạo nào trên Tam Thập Tam Thiên, có lý giải khắc sâu.

Chuyện này làm cho Lâm Minh nghĩ tới chủ nhân Tu La Lộ chủ nhân tại Tu La Thiên Thư có lưu mấy chữ:

- Tam Thập Tam Thiên, đại đạo mênh mang, ta lập chí tìm võ đạo cực hạn, dùng thời gian ba mươi ba ức năm, đạp hết toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, trùng tu ba mươi ba thế, cả đời một Thiên Tôn, cả đời một Phong Thần, muốn tìm hiểu Thiên Đạo chí lý!

Không hề nghi ngờ, chủ nhân Tu La Lộ tu khắp Tam Thập Tam Thiên Đạo, lại tổng hợp toàn bộ mới có thể xây dựng Tu La Thiên Đạo bên ngoài Tam Thập Tam Thiên Đạo.

Làm được cảnh giới bực này, Lâm Minh đã khó có thể tưởng tượng đây là phách lực bực nào!

Hắn mới chỉ hơn trăm tuổi, so với chủ nhân Tu La Lộ dùng thời gian ba mươi ba ức năm, chênh lệch này quá xa.

Ầm ầm!

Cánh cửa màu vàng lại chìm xuống, đại biểu thế giới này chấm dứt, Lâm Minh không quan tâm miệng vết thương sau lưng, xách thương quay về cổ đại lục.

Nhưng còn lần này Lâm Minh lại nao nao, hắn thình lình phát hiện số lượng cánh cửa màu vàng đã nhao nhao chìm đánh đất, bây giờ tứước mặt Lâm Minh chỉ có một cánh cửa lớn mà thôi!

Cánh cửa này còn rộng lớn hơn những cánh cửa màu vàng nhiều lần, mặt ngoài cánh cửa này có nhiều phù điêu cổ xưa, phù điêu này là một chiến thần.

Chương 1695: Hắc sắc Tu La (2)

Chiến thần màu xám đen cưỡi cự long, toàn thân quấn đầy xiềng xích, cầm long thương trong tay, không ai bì nổi!

Thời điểm này cánh cửa mở rộng ra! Sau đó khí tức đại đạo ập vào mặt.

Một sát na kia thần sắc của Lâm Minh khẩn trương, cổ đại lục biến mất, Lâm Minh tiến vào một khu vực bao la bát ngát, ở cuối mãnh đất có một ác ma tay cầm long thương màu đen, toàn thân của hắn mặc áo giáp đỏ xám, áo giáp này cũng có nhiều dây xích quấn quanh, đầu tóc đỏ tươi như máu, dưới chân cưỡi cự long màu đen.

Người này giống phù điêu trên cánh cửa như đúc!

Không biết như thế nào, trong đầu Lâm Minh lại ra hai chữ -- Tu La!

Chiến thần trước mặt này tên là Tu La!

Đây chính là địch nhân cuối cùng trong pháp tắc chi môn sao?

Lâm Minh cầm trường thương trong tay, đứng thẳng bất động tại chỗ, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy áp lực kh ủng bố ập tới!

Giống như vị hắc sắc Tu La này còn kh ủng bố hơn cả Thiên Tôn, hắn chỉ đứng ở cuối hoang thổ, chỉ khí tức của hắn còn khiến Lâm Minh cảm thấy khó có thể hô hấp.

Địch nhân như vậy, hắn làm sao chiến thắng đây?

Lâm Minh nắm chặt trường thương, sau lưng đổ mồ hôi như thác nước.

Hắn không e ngại bất cứ khiêu chiến nào, nhưng mà tu vị của hắn dù sao cũng có hạn, cũng không phải là vô địch, nếu như đối mặt đối thủ hơi mạnh hơn mình, Lâm Minh còn có thể bằng vào ý chí, kỹ xảo cùng sức chịu đựng thủ thắng, nhưng mà đối mặt với cường giả tuyệt đối, Lâm Minh lại bất lực, lúc này Lâm Minh mà đánh với hắc sắc Tu La, không khác lấy trứng chọi đá!

Thời điểm này hắc sắc Tu La động nhảy ra khỏi lưng cự long.

Rống!

Sau khi hắc sắc Tu La rơi xuống đất, cự long sau lưng gào thét kinh thiên động địa, đại địa run rẩy, nham thạch rạn nứt, sóng xung kích kh ủng bố thổi tóc dài Lâm Minh bay lên, hắn dùng trường thương chống đỡ, không cho mình lui bước nào, nhưng mà khí huyết toàn thân của hắn lại đang cuồn cuộn, giống như bị trọng thương.

Chỉ tiếng gào thét đã có uy lực như vậy, cũng không phải hư ảnh thần thú đạt tới, chỉ sợ con cự long kia chính là thần thú chân chính.

- Thần thú...

Ánh mắt Lâm Minh ngưng trọng, tiếng gào thét so với lúc Lâm Minh vừa vào cầm khu ngàn dặm của Vạn Cổ Ma Khanh, gặp được Hắc Long gào thét cũng là như vậy!

Trường thương giơ lên, Lâm Minh ngưng tụ tâm thần, nếu như một trận chiến này không thể tránh né, vậy hắn cũng không cần phải e sợ làm gì.

Tạch...! Tạch...! Tạch...!

Hắc sắc Tu La đi lên phía trước từng bước, áo giáp toàn thân va chạm, phát ra tiếng vang nặng nề, sau lưng hắn ngưng tụ khe nứt khổng lồ, khi nứt này giống như ổ quay màu đen, trên ổ quay này ngưng tụ không biết bao nhiêu hư ảnh ác ma, những ác ma này không ngừng thống khổ giãy dụa.

Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Lâm Minh nhìn ra khe hở này chính là Tu La Thiên Thư Vạn Ma

Sinh Tử Luân!

Lâm Minh thi triển Vạn Ma Sinh Tử Luân chỉ duy trì trong nháy mắt, mà hắc sắc Tu La lại ngưng tụ Vạn Ma Sinh Tử Luân sau lưng của mình, trở thành một loại thủ đoạn gia trì của Lâm Minh.

Từ vị trí Lâm Minh đứng, cuối hoang thổ còn cách trăm dặm, mà hắc sắc Tu La chỉ đi vài bước đã vượt qua khoảng cách trăm dặm, đứng trước mặt Lâm Minh.

Trong nội tâm Lâm Minh cảnh giac tới mức tận cùng, mà đúng lúc này hắc sắc Tu La mở miệng, đây là lần đầu tiên Lâm Minh tiến vào thí luyện cuối cùng, lần đầu tiên nghe được địch nhân trong thí luyện mở miệng nói chuyện!

Âm thanh của hắc sắc Tu La thương cổ trầm trọng, giống như kim loại va chạm. - Sống quá ba chiêu của ta, cho ngươi thông qua pháp tắc chi môn.

Ba chiêu!

Đồng tử Lâm Minh co rụt lại.

Không phải chiến thắng hắc sắc Tu La, chỉ sống quá ba chiêu, kể từ đó hắn còn có hy vọng!

- Ba canh giờ! Ta cho ba canh giờ nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái. Rồi sau đó ta sẽ ra tay, mỗi một chiêu ta cũng cho ngươi nghỉ ngơi ba canh giờ, nếu như tiếp không được thì ngươi phải chết.

- Nếu như không có lòng tin, ngươi có thể lựa chọn buông tha giữa đường, thậm chí hiện tại có thể buông tha! Buông tha thì ngươi cũng thông qua pháp tắc chi môn.

Giọng của hắc sắc Tu La chậm chạp, Lâm Minh nghe được trong nội tâm khẽ động.

Cái gọi là buông tha chính là không hoàn thành hoàn mỹ, Lâm Minh đã lựa chọn độ khó cấp Tu La, tự nhiên sẽ thông qua hoàn mỹ mới được.

Nếu không hắn dứt khoát lựa chọn độ khó Thiên cấp còn hơn.

Lâm Minh không nói gì thêm, chỉ nắm chặc trường thương, trong mắt của hắn chiến ý đã cho thấy thái độ của hắn, hắn đương nhiên sẽ không buông tha.

- Tốt!

Hắc sắc Tu La nói chuyện lạnh như băng, không mang theo chút cảm tình nào.

- Nếu ngươi có thể vượt qua ba chiêu, ta sẽ ban cho ngươi một vật, nó cũng là ban thưởng một trong những thứ trân quý nhất thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ.

- Ban thưởng trân quý nhất?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn sớm đã biết rõ, pháp tắc chi môn bất cứ độ khó nào cũng có ban thưởng tương ứng.

Mà hoàn mỹ thông qua, bộ phận thông qua cùng miễn cưỡng thông qua cũng có ban thưởng khác nhau.

Như Thần Hư tam thái tử có thể bảo chứng thông qua hoàn mỹ, chỉ có thể lựa chọn độ khó thứ hai.

Mình lựa chọn là độ khó Tu La cả tỷ năm qua không ai dám vào, hắn đã sớm chờ mong thông qua hoàn mỹ sẽ có được thứ gì.

Mà bây giờ nghe hắc sắc Tu La nói, lại là một trong những ban thưởng trân quý nhất trong thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ, điều này càng làm cho Lâm Minh chờ mong! Thí luyện cuối cùng Tu La Lộ chính là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, chủ nhân Tu La Lộ lưu lại thứ đồ vật, kỳ trân quý trình độ có thể nghĩ!

So ra mà nói, Lâm Minh trước đó ăn nhiều thiên tài địa bảo cũng không xem là gì.

Lâm Minh không có đi hỏi thăm hắc sắc Tu La ban thưởng rốt cuộc là cái gì, hắn cắm trướng thương trên mặt đất, sau đó ngồi xuống điều tức.

Giờ này khắc này trong người Lâm Minh đầy năng lượng hỗn loạn, hắn nhất định phải luyện hóa những năng lượng này, kể từ đó hắn có thể điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất, thừa nhận công kích của hắc sắc Tu La!

Thời gian chính là tánh mạng, ba canh giờ này với Lâm Minh mà nói rất trân quý.

Mà Lâm Minh hiện tại thân thể có tình huống rất không xong, trước kia chiến đấu liên tục cho nên tổn thương chồng tổn thương, khí huyết chi lực, chân nguyên thiếu hụt rất nhiều.

Hết lần này tới lần khác lại chiến đấu không ngừng, Lâm Minh căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, cho nên hắn chỉ có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, dùng những những thiên tài địa bảo kia bổ sung năng lượng cho mình.

NHưng mà thiên tài địa bảo dễ luyện hóa như vậy sao?

Lâm Minh không có thời gian luyện hóa, hắn có thể hấp thu thêm năng lượng nhưng mà khí tức cực kỳ hỗn loạn!

Hôm nay cho Lâm Minh thời gian ba canh giờ ngắn ngủi luyện hóa năng lượng hỗn tạp trong người, bổ sung khí huyết và chân nguyên, đồng thời còn vận công chữa thương, đây cơ hồ là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nếu như để võ giả bình thường làm, chớ nói ba canh giờ, ba ngày ba đêm còn không làm được.

Chương 1696: Ba chiêu

Mà mặc dù là Lâm Minh có được huyết mạch chân long thiên phượng, Đạo Cung Cửu Tinh mở hai đạo cung, muốn làm được chuyện này cũng vô cùng khó khăn.

Cũng nói đúng hơn, hắc sắc Tu La cố ý cho Lâm Minh ba canh giờ khôi phục thương thế mà thôi.

Một khắc này, Lâm Minh hít sâu một hơi, nhắm mắt minh thần, tiến vào trạng thái vong ngã.

Lúc ở Phổ Đà sơn, Lâm Minh bước vào Phổ Đà sơn Tang Phật Tháp cực lạc tịnh thổ, ngồi dưới Bồ Đề Thụ noi theo Nhân tộc Thiên Tôn Đế Thích Già khổ ngộ Tam Thập Tam Thiên, lĩnh ngộ võ học áo nghĩa, luân hồi võ ý dung nhập vào trong Hỗn Nguyên võ ý, luyện thành võ ý thống nhất.

Hôm nay là thời khắc mấu chốt liên quan tới sinh tử và tiền đồ của Lâm Minh, Lâm Minh lại dung hợp võ ý, tiến vào trạng thái vong ngã hoàn toàn.

Vào lúc này Lâm Minh ngồi xếp bằng trên đất, hắn giống như tự hình thành không gian độc lập, tách rời khỏi không gian chung quanh.

Sau lưng Lâm Minh ẩn ẩn xuất hiện hư ảnh gốc cây già.

Gốc cây này chính là Tà Thần Chi Thụ, nhưng so với hư ảnh Tà Thần Chi Thụ lúc trước nó lại nhiều ra mấy phần tang thương và hùng hồn, vỏ cây của nó rạn nứt, tán cây chỉ có hơn mười phiến lá, nhưng mà mỗi một mảnh lá cây đều xanh ngắt ướt át, màu xanh trong suốt giống như mỹ ngọc tạo hình mà thành.

Lâm Minh dùng dung hợp võ ý vận công chữ thương, sau lưng ẩn ẩn xuất hiện Bồ Đề Thụ dị tượng, trong lúc nhất thời hoa rơi phiêu linh, linh tuyền róc rách, Lâm Minh ngồi hình thành khu vực tịnh thể.

Hắc sắc Tu La nhìn thấy bên người Lâm Minh xuất hiện tình cảnh bực này, trong ánh mắt lạnh như băng mang theo kinh ngạc, hắn không ngờ tới Lâm Minh trên người có sát ý quấn quanh, dũng mãnh thiện chiến lại có được võ ý bình hòa như thế này.

Một giờ, hai giờ...

Lâm Minh vẫn ngồi xếp bằng trên đất, vẫn không nhúc nhích, giống như lập địa thành Phật.

Cho dù luân hồi võ ý hay võ ý khác, đều thiên hướng về phật môn võ ý, chính là phù hợp với Lâm Minh tu luyện trên Phổ Đà sơn.

Rốt cuộc ba canh giờ cũng qua, hắc sắc Tu La chưa mở miệng nhắc nhở, Lâm Minh đã mở mắt ra.

Trong lúc nhất thời, năng lượng hỗn loạn trong người Lâm Minh đã hoàn toàn luyện hóa, thân thể tổn thương cũng khôi phục dung hợp, không nói đạt tới trạng thái đỉnh phong, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hắn đứng dậy đối mặt hắc sắc Tu La, hít sâu một hơi nói ra:

- Bắt đầu đi!

Hắc sắc Tu La khác với những địch nhân mà Lâm Minh gặp được khi tiến vào thí luyện cuối cùng, hắc sắc Tu La này có được ý thức và trí tuệ của mình, Lâm Minh thậm chí hoài nghi, nó cùng chủ nhân Tu La Lộ có quan hệ nhất định, có lẽ là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại khí linh, thậm chí có thể là một đám ý thức hóa thân của chủ nhân Tu La Lộ.

Hắc sắc Tu La không nói một lời, hắn đột nhiên ra tay, một quyền đánh thẳng vào Lâm Minh!

Một quyền này không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có trải qua bất luận ngưng tụ lực lượng gì cả, giống như chỉ là một quyền tùy ý, nhưng mà khi hắc sắc Tu La đánh ra một quyền, hư không trước mặt của hắn bị quyền thế đè ép lại cùng một chỗ

Vô số pháp tắc chi lực từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, ngưng tụ trên một quyền của hắc sắc Tu La, trong lúc nhất thời một quyền của hắc sắc Tu La mang theo đại thế to lớn!

- Đây là sát lục quyền ý, nếu ngươi tiếp được sẽ qua được một chiêu.

Hắc sắc Tu La giọng nói chẳng khác gì kim loại lạnh như băng, một quyền này của hắn tốc độ cũng không nhanh, nhưng mà bởi vì có quyền thế kh ủng bố tồn tại, trong lúc nhất thời thân thể Lâm Minh bị quyền thế bao phủ, thân thể cứng ngắc, khó có thể nhúc nhích.

Trong thoáng chốc giống như có vô số ác ma, oan hồn đang kêu gào bên tai Lâm Minh, Lâm Minh giống như đi vào Tu La chiến trường, đối mặt vô số chém giết huyết tinh, thi thể khắp đất, máu chảy thành sông!

Tu La chiến thần vốn chính là sát thần, sát lục quyền ý chính là do là Tu La chiến thần giết người vô số sau đó ngưng tụ sát khí mà thành.

Nếu như tâm thần không kiên định, sẽ trực tiếp mất phương hướng trong sát lục quyền ý, thần trí bản thân bị quyền ý ăn mòn, không còn là chính mình.

Muốn ngăn cản một quyền này của hắc sắc Tu La, chẳng những phải đối mặt với bản thân một quyền này, hơn nữa còn phải đối mặt với sát lục quyền ý!

Sau khi hiểu điểm này, Lâm Minh cắn đầu lưỡi, dùng đau đớn k1ch thích thân thể cứng nhắc của bản thân, cùng lúc đó trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, bích hồn chiến linh bắn thẳng ra ngoài.

Ô ô ô!

Chiến linh gào thét, phá toái hư không!

Chiến linh càng về sau càng khó tăng lên, Lâm Minh có chiến linh đã thành tựu bích hồn, hơn nữa ngưng tụ Hồng Mông chi khí, vô cùng cường đại.

Chiến linh vừa ra, trong sát lục quyền ý dung hợp rất nhiều Tu La, lệ quỷ, bị bích hồn chiến linh nhảy vào, trong lúc nhất thời, quỷ khóc thần gào!

Hắc sắc Tu La có sát lục quyền ý thập phần đáng sợ, cho dù vừa mới thi triển chỉ là một phần nhỏ lực lượng, thực sự làm cho bích hồn chiến linh như lâm vào vũng bùn, căn bản không thể tiến lên, chiến linh vừa ra thế không thể đỡ!

Xoạt xoạt xoạt!

Một ác ma, lệ quỷ bị bích hồn chiến linh xé rách, cùng lúc đó bích hồn chiến linh quang mang cũng ảm đạm đi nhiều

Biến hóa trong tíc tắc này làm cho hắc sắc Tu La ngạc nhiên, hắn dường như không ngờ Lâm Minh một nhân loại, ở phương diện chiến linh lại xuất chúng như thế.

Cùng lúc đó một quyền của hắc sắc Tu La càng trở nên cuồng mãnh, chẳng khác gì sóng gió ngập trời, đánh nát hư không!

Trong lúc nhất thời, một lực lượng kh ủng bố không cách nào hình dung trút xuống người của Lâm Minh!

Bởi vì bích hồn chiến linh phản kích, sát lục quyền ý của hắc sắc Tu La còn sót lại không nhiều lắm, nhưng mà lực công kích của một quyền kia không yếu chút nào.

Một kích này đánh chính diện vào người Lâm Minh!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, trường thương trong tay đâm thẳng, Tử Phủ Đạo Cung, Thiên Phạt Đạo Cung cùng mở ra!

Trong lúc nhất thời, lực lượng thân thể Lâm Minh đạt tới mấy chục tỷ cân, phụ dùng Thương Khung Phách Điển phát lực bí pháp, gần như đạt tới thập long chi lực!

Một chiêu này của hắc sắc Tu La mang theo va chạm không thể tưởng tượng nổi.

Một sát na kia giống như thiên thạch rơi xuống đất, mặt đất bốc lên khí lãng khổng lồ.

Trong gió lốc tùy ý, Lâm Minh chỉ cảm thấy lực lượng kinh khủng từ trên trường thương truyền vào tay của mình, hai tay của hắn rung mạnh, mạch máu bạo liệt, năng lượng kh ủng bố rót vào trong người của hắn, mặc cho thân thể của hắn vô cùng cường đại cũng cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, nội tạng bị hao tổn!

Thân thể Lâm Minh liền lui ra ngoài, giống như diều đứt dây, liên tiếp bay ngược hơn mười dặm mới dừng lại, hắn dùng trường thương chống đỡ thân thể, nửa quỳ trên đất, máu tươi trào ra ngoài!

Cùng một thời gian, Lâm Minh liền đứng lên, cách hơn mười dặm nhìn qua hắc sắc Tu La!

Trong mắt của hắn mang theo chiến ý đậm đặc.

Hắc sắc Tu La kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, dường như thật không ngờ Lâm Minh tiếp được một quyền này còn có thể đứng lên.

Chương 1697: Pháp tắc tinh tiến (1)

Bởi vì bích hồn chiến linh phá hơn phân nửa sát lục quyền ý, làm cho Lâm Minh chỉ cần thừa nhận lực công kích của một quyền này, áp lực giảm nhiều.

Hơn nữa Lâm Minh đã mở hai đạo cung, lực lượng thân thể phi thường kh ủng bố, cho nên sau khi ngăn một kích này cũng không phải thập phần gian nan.

- Ngươi có ba canh giờ nghỉ ngơi.

Hắc sắc Tu La mặt không biểu tình nói ra, giọng của hắn truyền ra hơn mười dặm, âm thanh vang vọng bên tai Lâm Minh.

- Không cần! Một phút là đủ!

Lâm Minh nói kiên định mà tràn ngập tự tin, hắn cầm trường thương trong tay chậm rãi đi tới trước mặt hắc sắc Tu La.

- Có ý tứ!

Hắc sắc Tu La lúc này nhếch miệng lên, hắn đang cười.

- Nếu ngươi tự tin như thế, như vậy... Tốt! Ngươi liền chuẩn bị thừa nhận kích thứ hai của ta.

Trong lời của hắn nói, Vạn Ma Sinh Tử Luân xám đen chậm rãi xoay tròn, lọt vào hai tay của hắc sắc Tu La.

Kích thứ hai của hắn hiển nhiên là dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Ánh mắt Lâm Minh kiên quyết, từng bước đi về phía hắc sắc Tu La, đi đi lại lại, huyết nhục ở hai tay của hắn nhúc nhích, mạch máu khép lại, cơ năng phục hồi, Long Phượng huyết mạch chèo chống, sức khôi phục của Lâm Minh cực kỳ đáng sợ!

Còn chưa tới một phút, không phải Lâm Minh tự đại, mà là vì hắn nương theo chiến ý này nhất cổ tác khí đối chiến hắc sắc Tu La!

Lâm Minh bộ pháp rất chậm, một phút đi gần mười dặm.

Thời gian vừa xong, hắn cũng đứng trước mặt hắc sắc Tu La.

Mà thời điểm này hắc sắc Tu La ra tay!

Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn phát ra hào quang vạn đạo, âm thanh ô ô như quỷ khóc thần gào, khiến người ta sơn hết gai ốc.

Lực lượng ma tính mang theo hỏa diễm màu đen thiêu đốt sáng rực, hỏa diễm này huyễn hóa ra Tu La ba đầu sáu tay, sau lưng mọc ra hai cánh, hư ảnh Tu La sáu cánh tay phân biệt nắm vũ khí khác nhau, trước mặt nó còn có một cái Luân Hồi Bàn!

Hắc sắc Tu La, một chưởng bổ ra, Vạn Ma Sinh Tử Luân cũng như Luân Hồi Bàn đánh thẳng về phía Lâm Minh!

Vào lúc này tà thần lực trong người Lâm Minh mở ra, năng lượng toàn thân bộc phát tới tận cùng, vô số Tu La pháp tắc ngưng tụ lại, tại thành ổ quay màu đen trước mặt Lâm Minh.

Ổ quay này ngưng tụ vô số ác ma thống khổ, Tu La chiến thần ba đầu sáu tay ôm trong ngực, ổ quay giống như đúc hắc sắc Tu La vừa thi triển ra, cũng là Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Thấy một màn này, hắc sắc Tu La nao nao, Vạn Ma Sinh Tử Luân đấu với Vạn Ma Sinh Tử Luân! Thí luyện giả này cũng biết Tu La Thiên Đạo!

- Thú vị...

Hắc sắc Tu La hai tay cầm Vạn Ma Sinh Tử Luân áp thẳng xuống!

Lâm Minh không lùi bước chút nào, vòng xoáy va chạm với vòng xoáy, giữa cốt nhục của Lâm Minh có linh lực kỳ dị chui ra, chúng chìm nổi trên Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Chậm rãi hóa thành hư ảnh.

Một nam tử áo đen đần độn xuất hiện trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, hắn mặc áo giáp đồng xanh, giống như ác ma, toàn thân tỏa ra hắc quang nguy nga như núi...

Nam tử này không phải người khác, chính là Thiên Minh Tử!

Lâm Minh những năm này dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân, thôn phệ qua không ít linh hồn cường giả hoặc khí tức tà ác.

Trong đó có tử địch Thiên Minh Tử, lúc ở Hoang Nhân Phần Mộ hấp thu khí thú hoang nhân, lúc trước đánh nát hư ảnh thần thú và thôn phệ một khí tức tức, pháp tắc của chúng...

Một ít hư ảnh cường đại khiến Vạn Ma Sinh Tử Luân trong tay Lâm Minh có biến hóa vô cùng, hư không chung quanh run rẩy lên.

Một ít khí tức đủ làm tứ phương rung động, trong ánh mắt hắc sắc Tu La mang theo một đám quang mang kỳ lạ -- hắn thật không ngờ người trẻ tuổi trước mặt vốn có võ ý đáng xem, không ngờ còn có Vạn Ma Sinh Tử Luân cường đại như thế.

Tồn tại cường đại bị phong ấn trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, mỗi thứ không phải chuyện đùa, hắc sắc Tu La khó có thể tưởng tượng, Lâm Minh làm sao phong ấn chúng được.

Nhưng mà có người dám ở trước mặt sử dụng ra cùng chiêu thức! Đối với Tu La mà nói là một loại khiêu khích.

Tâm của Tu La có chút gợn sóng.

Vòng xoáy màu đen xoay tròn chẳng khác gì đồng tử đen kịt, Tu La Thiên Đạo trong hư không không ngừng dẫn động lực lượng Tu La pháp tắc, không ngừng hội tụ vào trong vòng xoáy.

Vòng xoáy bắt đầu bành trướng, hư ảnh Tu La bây giờ đạt tới cực hạn nào đó, giống như muốn ngăn cách cả thiên địa.

Những nơi hỏa diễm đi qua, hư không không ngừng rung động, lực lượng đen kịt dung luyện ra lỗ thủng mắt thường có thể thấy được, giống như tổ ong, một đạo lực lượng không gian xé rách bốn phía sinh ra.

Hỏa diễm đen kịt lúc này quét qua Lâm Minh.

- Một chiêu này ngươi tiếp thế nào?

Giọng của hắc sắc Tu La lạnh như băng, trong đó có ý chí hủy diệt tất cả.

Ánh mắt Lâm Minh bỗng nhiên co rụt lại, chỉ cảm thấy hỏa diễm màu đen trước mặt mang theo pháp tắc Tu La Thiên Đạo rậm rạp chằng chịt, trong đó còn có một ít lực lượng pháp tắc mà hắn vẫn chưa lĩnh ngộ ra.

Hỏa diễm đen kịt giống như có thể thiêu đốt cả thiên địa này.

Nhưng trong lòng Lâm Minh có huyết khí và tâm tư không phục, mặc dù không địch lại cũng không thể lui.

- Vạn ma sinh tử, Ngã Vu Ma Chủ!

Lâm Minh lúc này đưa ra quyết định thật nhanh, trong con mắt giống như bắn ra một đạo huyết quang, máu huyết của hắn từ trong lỗ chân lông bắn ra ngoài, mỹ lệ chói mắt, quán thâu vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Lập tức Vạn Ma Sinh Tử Luân nhưng tụ diện mạo Tu La chiến thần có vài phần giống bóng dáng của Lâm Minh.

Bổn mạng máu huyết của Lâm Minh không ngừng rót vào hư ảnh, hắn cầm Phượng Huyết Thương, trên người sát khí trùng thiên, hắn đứng giữa vạn ma chẳng khác gì ma chủ, khí thế phóng đại, chỉ huy Thiên Minh Tử các loại ma linh đối địch.

Thanh thế mạnh mẽ, rõ ràng không kém gì hắc sắc Tu La thúc dục Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Trong hư không, chỉ thấy hai vòng xoáy bắt đầu va chạm xoắn giết lẫn nhau.

Oanh -- oanh -- oanh --

Mỗi một lần va chạm ma diệt nhau, tính cả không gian chung quanh bị triệt tiêu xé rách, hắc sắc ma khí tạo thành hư ảnh tử linh cũng bị xé rách, không gian phong bạo quét qua, vòng xoáy chẳng khác gì tổ ong đầy lỗ thủng.

Từng phiến hư không bị cắt đứt, một ít ma khí đen kịt rơi vào mặt đất lại nặng nề như núi, trực tiếp ăn mòn mặt đất thành lỗ thủng lớn, vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Minh rót nhiều bổn mạng tinh huyết vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, càng trực tiếp cảm giác uy lực của nó thay đổi liên tục.

Mỗi lần vòng xoáy va chạm với nhau đều có đau đớn xâm chiếm tinh thần của Lâm Minh.

Nhưng đồng thời trong loại nghiền áp trực tiếp như thế, bổn mạng tinh hồn của Lâm Minh trực tiếp va chạm với Vạn Ma Sinh Tử Luân của hắc sắc Tu La.

- Đó là cái gì?

Bổn mạng tinh hồn của hắn cảm giác rất rõ ràng, lĩnh ngộ được chỗ tinh diệu Tu La Vạn Ma Sinh Tử Luân của hắc sắc Tu La hơn xa Vạn Ma Sinh Tử Luân của hắn.

Lâm Minh sử dụng Vạn Ma Sinh Tử Luân đánh với Tu La một trận, so sánh chẳng khác một ngôi nhà dân bình thường và một lâu đài tinh xảo.

Chương 1698: Pháp tắc tinh tiến (2)

Tuy hắn có được khí tức các cường giả gia trì, nhưng vẫn không thể nào so sánh với Vạn Ma Sinh Tử Luân của Tu La cực kỳ hoàn mỹ kia, Vạn Ma Sinh Tử Luân của hắn nhanh chóng tan tác.

Loại tan tác này có nguyên nhân không phải lực lượng kém hơn, mà là chênh lệch phương diện pháp tắc!

Rốt cuộc tiếng nổ mạnh vang lên, Lâm Minh tế Vạn Ma Sinh Tử Luân ra đã nổ tung.

Đồng thời Vạn Ma Sinh Tử Luân cua Tu La cũng ngưng tụ lại thành viên cầu như đầu người, dù là như thế vẫn tỏa ra khí tức hủy diệt kh ủng bố, trong thời gian ngắn lao thẳng về phía Lâm Minh.

Trong lòng Lâm Minh xiết chặt, tóc gáy toàn thân dựng đứng -- đây là Tu La Vạn Ma Sinh Tử Luân tụ tập tinh hoa lại, nếu như bị đánh trúng hắn sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Tiêu hao nhiều bổn mạng tinh hồn như thế, cộng thêm ngoại thương, Lâm Minh có thể nói là trong ngoài khốn đốn, khổ không thể tả, thần hồn của hắn chẳng khác gì cây nến sắp tắt, không chịu nổi phụ tải.

Nhưng mà hắn không muốn buông tha, cũng không muốn vẫn lạc!

- Tử Phủ Đạo Cung, khai mở!

Cắn răng một cái, đồng tử của Lâm Minh biến thành màu đỏ như máu.

Lúc này một ngôi sao hiện ra trong người của Lâm Minh, giống như trăng sáng soi đại địa.

Trong người Lâm Minh tích lũy sinh mệnh lực khổng lồ rót vào trong Tử Phủ Đạo Cung.

Trong người sinh ra tiếng gào thét to lớn.

Khí tức thương cổ, hùng hồn giống như từ niên đại vũ trụ sơ khai truyền tới, một đầu Thương Long đầy lân giáp huyết nhục đầy đặn hiện ra trong người Lâm Minh.

Cự long vắt ngang thiên địa, tỏa ra long uy khổng lồ và va chạm với tinh hoa của Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Chỉ thấy cự long ở trên cao giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, vỡ vụn như thủy tinh.

Nhưng mà hỏa diễm này còn có một tia nhỏ đụng vào người Lâm Minh.

Hỏa diễm nhanh chóng thiêu đốt thân thể Lâm Minh..

Lâm Minh đứng trong hư không toàn thân run lên, đồng tử huyết sắc biến thành quỷ dị, đông mắt xoay tròn như vòng xoáy.

Phốc phốc phốc --

Lực lượng như máu bắt đầu nổ tung trong người của hắn.

Sau một khắc vô số xương cốt toàn thân của hắn vỡ vụn, huyết dịch trong người Lâm Minh b ắn ra như suối, hắn rớt xuống đất như diều đứt dây.

Hắc sắc Tu La đạp phá hư không xuất hiện trước thân thể rách nát của Lâm Minh, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng quan sát Lâm Minh.

- Đạo Cung Cửu Tinh sao... Ngươi trẻ tuổi như vậy nhưng đã tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh tới mức này, trong thời đại này chẳng khác gì kỳ tích...

Hắc sắc Tu La như có điều suy nghĩ.

Thời điểm này Lâm Minh nằm trên mặt đất, vô số đau đớn từ thân thể chui vào trong đầu, cả đại não như muốn vỡ vụn ra.

Nhưng đồng thời nội tâm của Lâm Minh càng vui vẻ hơn.

Hắn đã bắt được một ít Tu La pháp tắc mới, chúng chẳng khác gì con giun đang chìm nổi trong máu của hắn.

Những thứ này có được vào thời điểm dùng Tu La Vạn Ma Sinh Tử Luân đối chiến, cùng lúc đó hỏa diễm tinh hoa Vạn Ma Sinh Tử Luân đánh vào người của hắn, hắn mới lĩnh ngộ ra.

Lĩnh ngộ này là thứ hắn phải dùng máu tươi và tính mạng mới có được.

Lĩnh ngộ những thứ mới này, những chỗ bị Tu La pháp tắc phá hư, xương cốt, huyết nhục bắt đầu được Lâm Minh tu bổ lại.

Thương thế trong người là do pháp tắc Tu La Thiên Đạo ảnh hưởng, hắn dốc sức hấp thu linh lực trong không trung, tốc độ chữa trị cực nhanh. Xương cốt đứt gãy đã liền lại, dung luyện cùng một chỗ, xương tủy không ngừng chế tạo dòng máu mới, làn da trắng như tuyết của hắn cũng khôi phục chút huyết sắc.

Con mắt hắc sắc Tu La nhìn qua, rõ ràng có thể nhìn thấy biến hóa rất nhỏ trong người của Lâm Minh.

Cho nên những pháp tắc Tu La Thiên Đạo mới vừa xuất hiện, làm cho Tu La cảm thấy kỳ quái.

- Ồ? Chẳng những không có bị Vạn Ma Sinh Tử Luân gi ết chết? Hơn nữa còn nắm giữ một ít thứ của Tu La Thiên Đạo...

Trên mặt hắc sắc Tu La mang theo thần thái kỳ quái.

Thí luyện giả như vậy đúng là đáng sợ.

Vốn một kích vừa rồi hắc sắc Tu La đánh giá Lâm Minh rất khó tiếp được, dù sao Lâm Minh thông hiểu Tu La Thiên Đạo cực kỳ có hạn, chênh lệch với hắn thi triển Vạn Ma Sinh Tử Luân càng không thể nào nói nổi.

Nhưng mà thời điểm mấu chốt đối mặt du âm của hắc sắc Tu La công kích còn sót lại, Lâm Minh lại mở Đạo Cung Cửu Tinh, dùng thân thể khí huyết cường đại ngạnh kháng công kích của hắc sắc Tu La, tuy thân thể rách nát, nhưng mà Lâm Minh vẫn bảo trụ tính mạng bổn nguyên.

Chuyện này cũng chưa tính, Lâm Minh vào lúc sống chết trước mắt lại có lĩnh ngộ mới về Tu La Thiên Đạo!

Loại người này giết hắn không chết, hắn sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí đột phá bản thân trong chiến đấu, tuyệt đối là địch nhân cực kỳ đáng sợ.

- Ngươi có ba canh giờ, sau đó đón kích thứ ba của ta!

Vừa mới nói xong, hắc sắc Tu La biến mất, hắn từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng vô tình, đảm nhiệm chức giám khảo thí luyện tuyệt đối không nương tay.

Lâm Minh vốn nằm trên đất, giãy dụa ngồi dậy, ba canh giờ này hắn không thể lãng phí được.

Tiến vào dung hợp võ ý, tinh thần hoàn toàn không minh, sau lưng Lâm Minh có bóng mờ Bồ Đề Thụ hiện ra.

Nắm chắc ba canh giờ chữa thương, thân thể nghiền nát của Lâm Minh đã khép lại, từ từ khôi phục như ban đầu!

Lực lượng thiên tài địa bảo lúc trước trong người còn sót lại rất nhiều, hiện tại luyện hóa vừa vặn bù đắp khí huyết thiếu hụt của Lâm Minh.

Thời gian vừa đến Lâm Minh mở hai mắt ra!

Nội tâm của hắn lúc này rất kích động, đối mặt Vạn Ma Sinh Tử Luân, hắn không sợ hãi chút nào, liều mạng quả nhiên là lựa chọn đúng, hắn lần này có rất nhiều lĩnh ngộ về pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Loại lĩnh ngộ này với hắn còn tốt hơn ban thưởng nhiều lắm.

Chậm rãi điều tiết tâm tình, Lâm Minh lúc này cảm giác được khí tức của hắc sắc Tu La thâm trầm như biển, hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy hư không bị xé rách, lùng hắc sắc Tu La lăng không bước ra, từ trên cao nhìn xuống người hắn.

Tâm tư Lâm Minh chậm rãi trầm tĩnh lại.

- Có thể chưa?

Hắc sắc Tu La hỏi.

- Đến đây đi!

Đứng nguyên tại chỗ, thân thể Lâm Minh thẳng tắp như lao, khí thế lợi hại, giống như đâm một cái là có thể chọc phá thiên địa.

Tu La không hề nói gì, thật sâu nhìn qua Lâm Minh. Bất kể như thế nào, thiếu niên này đáng giá cho hắn nhìn nhiều.

Thò tay hư không một trảo, trong hư không vốn không có vật gì, rõ ràng lại giống như tấm vải bị hắn xé rách, kéo ra một khe hở nhỏ.

Trong khe hở kia Tu La chậm rãi cầm một thanh trường thương ra!

Cây thương này chính là vũ khí mà hắc sắc Tu La sử dụng, cũng chính là long thương trong điêu khắc ở bên ngoài! Hai chiêu trước đó hắc sắc Tu La không có động tới vũ khí, mà là tay không đối địch, lúc này hắn đã cầm vũ khí ra.

Giờ khắc này, Lâm Minh nhắm mắt lại, lực lượng toàn thân cuồn cuộn, tóc dài phần phật, các loại lực lượng tăng lên nhanh chóng.

Chân long khí thế bao phủ thiên địa, duỗi móng vuốt ra xé rách hư không.

Hỏa Phượng mang theo hỏa diễm ngập trời che khuất hư không.

Chương 1699: Vượt qua kiểm tra

Một con rồng một con phượng dây dưa với nhau, long phượng hiện ra, ánh sáng của chúng khiến người ta khiếp sợ.

Cùng một thời gian, một khí tức sinh cơ bừng bừng trong lôi trì hiện ra, trong lôi trì trên hư không còn có hoa sen bao phủ bởi hỏa diễm.

Hai lực lượng kỳ dị này rất hài hòa, chúng giao thoa với nhau, mơ hồ mang theo lực lượng hủy diệt.

Đây chính là lôi hỏa thiên kiếp chi lực trong người Lâm Minh.

Đột nhiên trên bầu trời có dị động xuất hiện.

Tầng tầng lớp lớp, tầng mây màu xám bị tồn tại thần bí mở ra, từng tia sáng của ánh sao chiếu xuống, không ngừng bao phủ Lâm Minh.

Làm cho làn da toàn thân Lâm Minh đắm chìm trong bí lực, lực lượng toàn thân bành trướng.

Chín ngôi sao hiện ra, chúng ở ngay trên đỉnh đầu Lâm Minh, tỏa sáng kỳ lạ.

Chín vị trí trên người của Lâm Minh lập tức tỏa ra hào quang sáng ngời hô ứng với chín ngôi sao trên đầu.

Thân thể của hắn chẳng khác gì một vũ trụ.

Trong đó có hai ngôi sao sáng nhất, quả thực chẳng khác gì mặt trời. Chính là Tử Phủ Đạo Cung cùng Thiên Phạt Đạo Cung.

Tử Phủ Đạo Cung tỏa ra bí lực quán thâu thân thể Lâm Minh, từng đoàn hào quang tính mạng, tinh hỏa thiêu đốt hừng hực, trong người Lâm Minh trở nên khô nóng. Lỗ chân lông toàn thân nở ra, tinh quang chẳng khác gì tơ máu chảy vào trong người hắn, ngay cả không khí cũng bị khí huyết sôi trào làm bốc hơi.

Thiên Phạt Đạo Cung càng dẫn động lực lượng thiên địa đại thế, thiên hỏa, lôi đình, thủy hỏa, âm u chi khí, đủ loại Thiên Đạo chi lực không ngừng gào thét trên không trung...

Lâm Minh cảm giác bị uy hiếp, là tử vong uy hiếp. Nếu như không ngăn được một kích này, hắn sẽ chết!

Thời điểm này hắc sắc Tu La ra tay!

Đâm ra một thương chẳng khác gì vòng xoáy kỳ dị, trong thời gia ngắn hào quang cả đại hoang bị cắn nuốt không còn.

Thân thể Lâm Minh lúc này bị bóng tối bao phủ.

Hắn càng đen hơn cả bóng tối, nhìn thấy thương mang trước mặt lao tới.

Trong thương mang này ngưng tụ khí tức Tu La đại đạo! Khí tức này Lâm Minh vô cùng quen thuộc, nhưng lại có chút lạ lẫm, không hề nghi ngờ đây là lĩnh vực trong Tu La Thiên Đạo mà Lâm Minh không thể hiểu được.

Không gian giống như đang r3n rỉ, nó bị nghiền nát như thủy tinh.

Trường thương kia đâm ra ngàn vạn lỗ thủng, Lâm Minh có cảm giác mìh không ngăn cản được. Bên trong ẩn chứa lực lượng pháp tắc băng hàn.

Trong nháy mắt trường thương đâm ra, thân thể của hắn như lâm vào trong sợ hãi, không thể nhúc nhích.

Đây là thân thể của hắn vô cùng cường đại sinh ra lực phản ứng kinh người.

Phát hiện trong thân thể có dị thường, trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, Tu La đâm ra một thương cuối cùng dẫn động thiên địa đại thế.

Cho dù như thế nào hắn phải còn sống vượt qua chiêu này.

- Khai mở!

Trong nội tâm Lâm Minh hét lên điên cuồng, đại thụ xanh biếc sau lưng hắn tăng vọt, tỏa ra khí thế đại thế mạnh mẽ. Cây cối xanh tươi, sinh trưởng thật nhanh, chẳng khác gì đang mọc thành rừng.

Lâm Minh nắm chặt trường thương của mình, khí tức Hồng Mông bị thương thế của hắn dẫn động xuất hiện. Thời gian và không gian trước mặt vặn vẹo, Hồng Mông không gian đột nhiên xuất hiệ mang theo tất cả lực lượng giam cầm.

Những lực lượng này khổng lồ như thế, làm cho mặt đất dưới chân Lâm Minh nhanh chóng vỡ vụn ra, chúng biến thành bụi phấn sau đó tiêu tán trong thiên địa.

Dưới chân Lâm Minh lập tức hóa thành hư không, giống như đang đứng trên vực thẩm vô tận, hàm răng cắn chặt, hét lớn một tiếng, trong nháy mắt lực lượng bàng bạc quán chú vào cây thương.

Oanh!

Tà Thần Chi Thụ va chạm với thương mang hắc sắc Tu La, rõ ràng trong thời gian ngắn bị chọc thủng, nhưng mà cũng làm cho trường thương mất đi một ít hắc khí.

Ngay sau đó là một rồng một phượng đánh tới... Lôi hỏa thiên kiếp chi lực, Tử Phủ Đạo Cung, Thiên Phạt Đạo Cung thôi pháp lực lượng thần bí, tinh khí tràn ngập chẳng khac gì thiên thạch đỏ hồng đánh lên, tính cả Hồng Mông không gian mờ mịt, mang theo khí tức bổn nguyên nhao nhao đánh lên trường thương đen kịt...

Những lực lượng này mỗi cái đủ kinh thế, hơn nữa còn tỏa ra lực lượng thần bí mà cương đại.

Trường thương đen kịt bị chôn vùi nhanh chóng, phù văn Tu La Thiên Đạo mang theo xé rách, chôn vùi và chạm với năng lượng bổn nguyên của lỗ đen.

Quỷ dị mà chói mắt.

- Không tệ!

Trên mặt Tu La mang theo thần sắc kỳ dị, ngóng nhìn qua Lâm Minh thản nhiên khen ngợi, trường thương đen kịt chỉ còn lại hơn một trượng, mà Lâm Minh tế ra Hồng Mông không gian cũng sắp tung tóe, Hồng Mông chi khí đã trở nên trong suốt.

- Còn chưa đủ!

Lâm Minh cắn răng một cái, buồn bực rống một tiếng. Trong thân thể có tiếng vang nặng nền tuôn ra, giống như thân thể của hắn hóa thành vũ trụ, âm thanh nguy thủy từ trong người của hắn sinh ra.

Trên mũi thương của Lâm Minh, vòng xoáy năng lượng thể màu đen hiện ra, vòng xoáy này vừa xuất hiện giống như ném tảng đá vào mặt nước, không gian rung động mạnh mẽ.

Không gian hiện tại không ngừng bị xé rách, không gian phong bạo chẳng khác gì lợi kiếm cắt qua bốn phía.

Các loại lực lượng thiên địa thậm chí tán dật trong hư không, tàn lực của Vạn Ma Sinh Tử Luân cũng nhanh chóng bị cuốn vào trong đó.

Chính là hắc ám vĩnh hằng mà Phong Thần Thiên Tôn sáng lập!

Hắc ám hỗn động, là tinh thể kiên cố nhất vũ trụ, Lâm Minh dùng lỗ đen làm thuẫn nghênh tiếp trường thương của hắc sắc Tu La.

Một chiêu này khiến thân thể Lâm Minh triệt để suy yếu, khí huyết toàn thân thiếu hụt, Tử Phủ Đạo Cung trong không ngừng thôi phát tính mạng chi hỏa của hắn, giúp hắn còn một tia dư lực.

Mắt thấy hắc ám hỗn động quét qua bầu trời, giờ khắc này hắc sắc Tu La cũng động dung.

Trường thương bị hắc ám vĩnh hằng cuốn lấy, một tia lôi đình mang theo lực lượng bàng bạc giáng xuống.

Sưu sưu sưu

Thương mang nổ tung quét qua Lâm Minh!

Lâm Minh lúc này đã sớm dùng toàn lực ứng phó, lại vô lực ngăn cản dư âm ảnh hưởng còn lại, thân thể của hắn lập tức bắ n ra từng tia máu tươi.

Lâm Minh giống như cây nén sắp tắt trong gió, thân thể đong đưa như con lắc, hắn rốt cuộc không thể áp chế thương thế trong người, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Mà lúc này dư âm nổ tung cũng dừng lại, một cây trường thương màu đen lao ra khỏi hắc ám vĩnh hằng, bắn tới trước mặt Lâm Minh.

Một sát na kia đồng tử Lâm Minh co rút lại, hắn đã dầu cạn đèn tắt, không thể nào tiếp nổi một kích này.

Trong nội tâm Lâm Minh lộp bộp một tiếng, hắn vào lúc này cho rằng mình đã chết đi.

Trong nháy mắt đối diện với cảm giác này, cây thương đáh tới trước mặt tuy sắc bén bức người, làm cho người ta kinh hồn táng đảm, nhưng cũng không có đâm vào cơ thể.

Thì ra đây là thương ý của trường thương.

Thương ý tuy mạnh nhưng mà lực lượng Tu La thiên đạo trong trường thương không còn, đối với Lâm Minh lý giải pháp tắc Tu La Thiên Đạo mà nói, chỉ có lực chấn nhiếp tinh thần, không thể tổn thương hắn.

- Ba chiêu đã qua...

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Lâm Minh, sau một khắc thân thể của hắn chẳng khác gì giẻ rách té xuống đất.

Lâm Minh hiện tại chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên, khí huyết trong người đã tiêu hao hết, ý thức hoàn toàn mơ hồ, trực tiếp ngất đi.

Chương 1700: Người trong vòng xoáy (1)

Lâm Minh hôn mê hiện tại, nhưng lại hôn mê thật lâu, ngăn cản ba chiêu chẳng khác gì đại chiến hơn mười ngày không nghỉ, trong thời gian đó Lâm Minh tiêu hao tinh khí thần rất nhiều, nhưng đồng thời cũng mang chỗ tốt lớn lao cho Lâm Minh.

Lâm Minh ăn hết những thiên tài địa bảo kia, trong chiến đấu bền bỉ Lâm Minh chậm rãi hấp thu chúng, tinh hoa của chúng vô tri vô giác dung nhập vào trong thân thể Lâm Minh.

Kỳ thật đối với thân thể, linh hồn, nội thế giới của Lâm Minh mà nói đã rất mạnh, những thiên tài địa bảo này còn không có đạt chỗ tốt lớn nhất.

Đối với Lâm Minh mà nói, trân quý nhất chính là trong quá trình thực chiến hắn hiểu được rất nhiều pháp tắc.

Mỗi địch nhân trong pháp tắc chi môn đều có năng lực thực chiến pháp tắc tương đương nhau, tự mình trải nghiệm uy lực của những pháp tắc này, làm cho Lâm Minh mở rộng tầm mắt, cũng thu hoạch rất nhiều!

Thực tế cuối cùng giao thủ với hắc sắc Tu La càng giúp Lâm Minh hiểu Tu La Thiên Đạo càng sâu một tầng, mà tất cả những thứ này đều cần thời gian tiêu hóa.

Lâm Minh hiện tại nhìn thì đang hôn mê, kỳ thật tinh thần chi hải của hắn đang có rất nhiều mảnh vỡ pháp tắc đại đạo chậm chạp dung nhập, lý giải...

Lâm Minh tiến hành thí luyện khảo nghiệm thì bên ngoài pháp tắc cho môn, Tu La Lộ thí luyện cuối cùng tầng thứ ba, vậy hoàn toàn là một tình cảnh khác.

Đám người thông qua đầu tiên đều là thực lực kém cỏi nhất, bọn họ chọn độ khó Nhân cấp, mà độ khó Nhân cấp không cần đạp vào cổ đại lục, chỉ đối mặt với pháp tắc Tam Thập Tam Trọng Thiên diễn biến thành địch nhân mà thôi.

Bởi vậy bọn họ chỉ dùng ba bốn ngày là thông qua pháp tắc chi môn. Cũng cầm được ban thưởng, tiến vào thí luyện cuối cùng tầng thứ tư.

Trong tầng thứ tư này, mức độ nguy hiểm thoáng cái tăng lên hơn một bậc.

Có thể dùng từng bước sát cơ, nguy cơ tứ phía để hình dung!

Sau khi hao tốn nhiều thời gian, những người khác bất đắc dĩ nhao nhao buông tha thí luyện, từ tầng thứ tư quay về tầng thứ ba, dù sao những thí luyện giả này cũng là nhân kiệt của từng thế lực, bọn họ có được tiền đồ tươi sáng. Sau khi đi tới tầng thứ tư bọn họ biết dữ nhiều lành ít, như vậy đương nhiên bọn họ sẽ không đi chịu chết.

Tuy thí luyện cuối cùng có đại cơ duyên, nhưng mà không còn mạng thì đại cơ duyên dùng làm cái gì?

Vì vậy càng nhiều người lui trở lại tầng ba. Tầng thứ ba chỉ là tầng ban thưởng mà thôi. Không có bất kỳ nguy hiểm nào, bọn họ ý định ở đây cho tới khi thí luyện chấm dứt, đến lúc đó bọn họ sẽ truyền tống về nội Tu La Lộ. Tùy cơ hội đáp xuống các nơi ở Tu La Hải.

MÀ thời điểm này đột nhiên pháp tắc chi môn chậm rãi xoay tròn, lại có một đám thí luyện giả thông qua pháp tắc chi môn!

Một người cầm đầu, đầu đội tinh quan, chính là Thần Hư tam thái tử!

- Thái tử điện hạ!

Thần Hư tam thái tử vừa xuất hiện, lập tức có không ít đệ tử các thế lực có quan hệ với Thần Hư Thần Quốc vây quanh, vẻ mặt đầy ân cần.

- Chúc mừng thái tử điện hạ kỳ khai đắc thắng, thắng ngay từ trận đầu, thí luyện hoàn thành hoàn mỹ.

Có kẻ nhìn mặt mà nói chuyện, hắn nhìn thấy vẻ mặt hăng hái của Thần Hư thái tử, cũng đoán được hắn chắc chắn hoàn thành thuận lợi..

Mà trên thực tế hắn đoán không sai, Thần Hư thái tử đúng là ở trong độ khó Địa cấp hoàn thành hoàn mỹ, hiện tại độ hoàn thành của hắn đã đạt tới 42%.

- Không hổ là thái tử điện hạ, ta sớm đã cảm thấy thái tử điện hạ lựa chọn độ khó Địa cấp là quá thấp, có lẽ nên lựa chọn độ khó Thiên cấp, ha ha ha!

Xác nhận Thần Hư thái tử sau khi hoàn thành hoàn mỹ, rất nhiều người nịnh nọt, nhưng mà Thần Hư thái tử tươi cười không duy trì được bao lâu, rất nhanh, pháp tắc chi môn lại lắc lư.

Tề Thiên Thần Quốc Thần Hoàng thân truyền đệ tử Hồng Viêm xuất hiện.

Lúc này Hồng Viêm mập mạp trên mặt cười rất tươi, hiển nhiên cũng hoàn thành hoàn mỹ, chuyện này làm cho Thần Hư thái tử có chút nhíu mày, độ khó Địa cấp hắn hoàn thành cũng không tính nhẹ nhõm, vốn trông cậy có thể áp Hồng Viêm một đầu, hiện tại xem ra chỉ là ngang sức ngang tài.

Trong lúc nhất thời, Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm hai người trở thành tiêu điểm toàn trường. Hai người đường làm quan rộng mở, thí luyện Địa cấp chỉ là độ khó thứ hai, nhưng tuyệt không đơn giản, thông qua hoàn mỹ không dễ dàng, thậm chí rất nhiều thiên kiêu thế lực lớn chỉ hoàn thành một bộ phận mà thôi.

Hai người hoàn thành hoàn mỹ, trở lại trong Chân Thần Thánh Địa cũng tìm được khen ngợi.

Mà thời điểm này, Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt cũng nhìn qua pháp tắc chi môn độ khó Tu La, trong không khí nào nhiệt này, trong lòng hai nàng tâm sự nặng nề.

Bởi vì tín nhiệm với Lâm Minh, cho nên cho dù độ khó Tu La một tỷ năm qua không ai lựa chọn, các nàng vẫn chờ mong kỳ tích phát sinh.

Lâm Minh lựa chọn thí luyện Tu La, chọn lựa quá vội vàng, các nàng thậm chí chưa kịp khuyên bảo một câu, pháp tắc chi môn đã hoàn toàn mở ra hút Lâm Minh vào trong.

Các nàng không có trông cậy vào Lâm Minh ở độ khó Tu La hoàn thành bao nhiêu, chỉ cần Lâm Minh có thể còn sống thông qua là cám ơn trời đất.

- Như thế nào, Tô sư muội có tâm sự à?

Một giọng nói vang lên, Tô Nhã đôi mi thanh tú nhíu một cái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử thân mặc cẩm y đi tới, hắn đúng là Hạo Nguyệt Quận Vương!

Hạo Nguyệt Quận Vương cũng lựa chọn độ khó Địa cấp, tuy hắn không hoàn thành hoàn mỹ, nhưng mà cũng phát huy không tệ, hơn nữa trong chiến đấu có chút thu hoạch, như vậy khiến cho Hạo Nguyệt Quận Vương thoả mãn.

Tuy hiện tại nhân vật chính trong pháp tắc chi môn tỏa dị sắc là Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm, nhưng mà tâm tình Hạo Nguyệt Quận Vương rất tốt, hắn lúc này đầu đội vũ quan, tay cầm quạt xếp, cây quạt chậm rãi đong đưa, thần sắc khí vũ hiên ngang.

Hắn đương nhiên biết rõ Tô Nhã đang lo lắng cái gì, cố ý nói ra chính là quở trách Tô Nhã.

Nhưng hắn nhớ rõ, lúc ở Thần Văn Thành đấu giá hội, tại cửa ra vào gặp được Tô Nhã, Tô Nhã bởi vì Lâm Minh mà vắng vẻ hắn, chuyện này làm cho Hạo Nguyệt Quận Vương canh cánh trong lòng.

- Không có gì.

Tô Nhã âm thanh lãnh đạm, bộ dáng không quan tâm tới Hạo Nguyệt Quận Vương.

Hạo Nguyệt Quận Vương lơ đễnh, hắn cười cười.

- Như thế nào, còn trông cậy vào Lâm Minh đi ra sao? Dường như Tô sư muội rất ưu ái Lâm Minh ah, đáng tiếc... Đáng tiếc, anh hùng còn trẻ, không biết cân lượng của mình, tùy tiện lựa chọn độ khó Tu La, mưu toan lấy lòng mọi người, chiếm được người khác chú ý, kết quả thì sao, hiện tại căn bản không có ai quan tâm hắn. Lấy lòng mọi người cũng thất bại.

Hạo Nguyệt Quận Vương cười lớn, quét mắt nhìn qua chung quanh.

Những người này đều vây quanh Thần Hư tam thái tử còn có Hồng Viêm, xác thực không có gì người quan tâm Lâm Minh, Lâm Minh thí luyện thế nào không ai chú ý, dù sao những người khác không quen Lâm Minh. Chỉ là biết rõ Lâm Minh là người chế tác ký tự chữ Lâm mà thôi.

Chương 1701: Người trong vòng xoáy (2)

Thời điểm Lâm Minh lựa chọn độ khó Tu La, mọi người quả thực ăn cả kinh, nhưng chỉ giật mình mà thôi. Rất nhanh bọn họ nhận định Lâm Minh ngu xuẩn, hơn nữa chỉ số thông minh có vấn đề, chậm rãi không đặt chuyện này trong lòng, hiện tại bọn họ đều đang giao hảo với Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm, hai người này xuất thân thế lực Chân Thần, bản thân lại thiên phú thật tốt, nếu giao hảo với bọn họ, tương lai chắc chắn sẽ tốt hơn.

Được mọi người vây quanh, Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm chậm rãi bay lên trời, muốn lựa chọn Tiên cung ban thưởng.

Mà thời điểm này pháp tắc chi môn rung động.

Một cô gái áo lam từ trong pháp tắc chi môn phi thân mà ra!

Áo nàng bồng bềnh, toàn thân tràn đầy màu pháp tắc phù văn màu lam, nàng giống như cửu tiên thiên nữ hạ phàm.

Người này, đúng là Hồn Hậu Thánh Mỹ!

Nàng hoàn mỹ thông qua độ khó Thiên cấp, hơn nữa không chỉ quần áo chỉnh thể, khí chất xuất trần, dường như còn có thừa lực!

Tất cả mọi người đều đột nhiên ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

- Thánh Mỹ! Nàng đi ra khỏi độ khó Thiên cấp!

- Thật là lợi hại, xem nàng bộ dáng bình tĩnh, chỉ sợ thông qua hoàn mỹ!

Có người phát ra kinh hô, mà Thánh Mỹ hoàn toàn không quan tâm người ở đây, nàng vừa xuất hiện thì bay tới một Tiên cung.

Tòa Tiên cung này lớn như núi, nàng lựa chọn đương nhiên là Tiên cung lớn thứ hai rồi.

Mà về phần Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm, bọn họ chỉ có thể lựa Tiên cung đứng thứ ba.

XÍU...UU!!

Hồn Hậu Thánh Mỹ chui vào trong nội cung, không có bất kỳ ngăn cản nào, cả quá trình như Hằng Nga bôn nguyệt, đẹp không sao nói được.

- Sách, không hổ là Hồn Hậu Thánh Mỹ, hoàn thành độ khó Thiên cấp còn thong dong như vậy, chúng ta xa xa không kịp.

Thần Hư thái tử cảm khái, trên mặt hắn tươi cười như gió xuân, cũng không có ghen ghét thành tích của Thánh Mỹ, bởi vì Thánh Mỹ vốn cũng không phải là cùng cấp bậc với hắn, hắn cũng không cần phải so với Thánh Mỹ.

Với tư cách đệ nhất nhân của Hồn Tộc, nữ tử có địa vị tối cao ở Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc, có thể bình khởi bình tọa với Thần Hư Hồn Đế, so với nàng không có ý nghĩa gì.

- Ha ha, thái tử quá khiêm tốn, Thánh Mỹ Hồn Hậu là thần nhân! Thái tử so với Thánh Mỹ Hồn Hậu cũng chỉ kém một chút mà thôi, vẫn có thể khinh thường quần hùng!

Rất nhiều người lập tức bắt đầu vuốt mông ngựa, Thánh Mỹ bọn họ trèo cao không dậy nổi, Thần Hư thái tử thì phải làm tốt quan hệ, cho nên Thánh Mỹ xuất hiện cũng không có đoạt danh tiếng của Thần Hư thái tử.

Mọi người đang nhao nhao nghị luận, đột nhiên pháp tắc chi môn lại lắc lư.

Mọi người có chút ngẩn ngơ, nhao nhao nhìn qua pháp tắc chi môn, chỉ thấy pháp tắc chi môn Thiên cấp đang lắc lư.

Ân? Còn có người đi ra?

Mọi người còn chưa kịp phản ứng là ai, một thiếu nữ áo đen đã bay ra ngoài.

Thiếu nữ này, dung mạo thanh lệ, dáng người yểu điệu, nhưng mà sắc mặt của nàng tái nhợt, trên mặt quần áo còn có vết máu.

Hiển nhiên thông qua pháp tắc chi môn này cũng không thoải mái!

Thiếu nữ này nhìn qua chỉ chừng mười tám tuổi, đương nhiên đó là Tiểu Ma Tiên!

- Ồ... Nàng cũng thông qua?

Rất nhiều người đều kinh ngạc, vốn bọn họ cho rằng, Tiểu Ma Tiên tiến vào độ khó Thiên cấp dữ nhiều lành ít, không nghĩ tới nàng lại đi ra được.

- Không kỳ quái, nếu ta tiến vào pháp tắc chi môn Thiên cấp cũng có thể lao tới, nhưng mà độ hoàn thành không cao, được không bù mất.

Thời điểm này Thần Hư thái tử đột nhiên mở miệng, hắn cũng không phải thổi phồng, có thể hoàn mỹ thông qua độ khó Địa cấp, bảo hắn đi xông độ khó Thiên cấp cũng không phải không được, nhưng chỉ có thể hoàn thành bốn năm thành, độ hoàn thành còn không bằng độ hoàn thành Địa cấp, đạt được ban thưởng cao hơn.

- Nữ nhân này dường như đi cùng với Lâm Minh a?

- Đúng, nàng hình như là nữ nhân của Lâm Minh, thật sự là xem nhẹ nàng, xem bộ dáng của nàng đã tới cực hạn... Quá miễn cưỡng chính mình.

- Ha ha, nói cũng không thể nói như vậy.

Thần Hư thái tử lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ma Tiên mang theo một tia tán thưởng, nói:

- Nàng có thể còn sống thông qua độ khó Thiên cấp đã phi thường tốt rồi, cũng không biết độ hoàn thành của nàng là bao nhiêu, hai thành? Hay là ba thành? Hoặc là miễn cưỡng thông qua?

- Tiên nhi muội muội, không có sao chứ!

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên có vết máu trên áo, Mộ Linh Nguyệt trong lòng căng thẳng, vốn Tiểu Ma Tiên lựa chọn độ khó Thiên cấp thì nàng cũng mướt mồ hôi, nhưng mà nhìn thấy Tiểu Ma Tiên xông qua thì rất vui mừng.

Nàng cho rằng Tiểu Ma Tiên cho dù không cách nào vượt qua Thánh Mỹ. Nhưng mà còn sống thông qua pháp tắc chi môn vẫn không thành vấn đề.

Bây giờ nhìn thấy Tiểu Ma Tiên đi ra, tuy đã tới cực hạn nhưng mà bộ dáng vẫn hoàn hảo, cuối cùng buông lỏng một hơi.

- Ta không sao.

Tiểu Ma Tiên nắm chặt tay. Tuy khí huyết trong người của nàng không xong. Nhưng mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại cực kỳ hưng phấn.

- Tiên nhi muội muội. Tranh thủ thời gian điều chỉnh bản thân đi.

Tô Nhã đưa một viên đan dược chữa thương, nàng cùng Mộ Linh Nguyệt đều không có hỏi thăm độ hoàn thành của Tiểu Ma Tiên là bao nhiêu, bây giờ không phải là thời điểm hỏi chuyện này. Tiểu Ma Tiên chữa thương trước thì tốt hơn, hơn nữa các nàng còn lo lắng Lâm Minh.

- Thật sự là bậc cân quắc(phụ nữ) không thua đấng mày râu ah, bổn công tử bội phục...

Hạo Nguyệt Quận Vương sờ cằm, ánh mắt nhìn qua Tiểu Ma Tiên mang theo dị sắc.

Thiên phú cô gái này khiến người ta kinh ngạc, dù nàng miễn cưỡng thông qua vẫn hơn tới chín thành năm người ở đây!

Huống chi dung mạo của nàng xuất chúng như thế, chuyện này làm cho Hạo Nguyệt Quận Vương nội tâm có khó chịu, củ cải trắng tốt như vậy lại bị heo ăn, Lâm Minh tiểu tử này thật sự diễm phúc sâu.

Nhưng mà cũng may Lâm Minh quá ngu xuẩn, lại đi vào độ khó Tu La, hiện tại hơn phân nửa đã chết, như vậy nữ nhân này là vô chủ.

Nghĩ tới đây Hạo Nguyệt Quận Vương động tâm tư, hắn nghĩ đến muốn thu nạp Tiểu Ma Tiên vào phòng của hắn, hiện tại hắn vừa mới xuất thế, cần tích lũy thế lực của mình, mà nếu như hắn có thể bắt được thể xác và tinh thần của Tiểu Ma Tiên, không thể nghi ngờ sẽ nhiều ra đối tượng song tu rất tốt, hưởng hết diễm phúc, còn có thể trợ giúp lớn với bản thân.

- Vị tiểu thư này là Tiên nhi a, thật bản lãnh! Trước kia chúng ta có chút hiểu lầm, hôm nay gặp nhau trong thí luyện cuối cùng xem như có duyên phận, cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, mặc kệ trước kia chúng ta có bao nhiêu hiểu lầm, bổn công tử ở chỗ này xin lỗi, chúng ta xóa bỏ hiềm khích lúc trước nhé?

Tiểu Ma Tiên vốn định ngồi xuống chữa thương, nàng vừa tiếp nhận đan dược của Tô Nhã, thời điểm định ăn vào thì đột nhiên nghe giọng nói chán ghét, nàng ngẩng đầu xem xét, nhìn thấy Hạo Nguyệt Quận Vương đong đưa cây quạt, bộ dáng đường làm quan rộng mở.

Tiểu Ma Tiên lúc này có cảm giác bản thân đang ăn bữa tiệc lớn, tâm tình chính thoải mái thì nhìn thấy trong chén canh có con ruồi, chẳng những vui sướng biến mất, ngược lại nổi giận đùng đùng.

Chương 1702: Bay về phía Tiên cung (1)

- Ngươi xin lỗi? Da mặt của ngươi ghê gớm thật! Lời nói này ngươi nói với ai? Ta không nhớ rõ ngươi.

Tiểu Ma Tiên lạnh như băng ném một câu, căn bản mặc kệ hắn.

- Ha ha, Tiên nhi tiểu thư nói đùa, võ giả chúng ta gặp qua là không quên, Tiên nhi tiểu thư làm sao có thể không nhớ rõ ta?

Hạo Nguyệt Quận Vương lơ đễnh, hắn xuất thân tốt, đã động tâm tư với nữ nhân này thì đương nhiên phải nhẫn nại rồi.

Thế nhưng mà ai biết, Tiểu Ma Tiên căn bản không nể mặt hắn, nàng hoàn toàn xem Hạo Nguyệt Quận Vương thành không khí, chỉ ăn đan dược vào và chữa thương.

Chuyện này làm cho Hạo Nguyệt Quận Vương nhướng mày, hắn kiên nhẫn cũng có hạn, Tiểu Ma Tiên trước mặt nhiều người làm mất mặt hắn, hắn rất không vui.

Giọng của hắn lạnh xuống, nói:

- Chim khôn biết chọn cây mà đậu, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi không phải vẫn trông cậy vào tình lang có thể đi ra khỏi pháp tắc chi môn sao? Hắc hắc làm tức phụ cũng nhanh lắm đấy. Nếu hắn ít xuất hiện, dùng tiểu xiếc thần văn thuật ngược lại cũng có thể làm cho một ít thế lực hứng thú với hắn, đáng tiếc...

Hạo Nguyệt Quận Vương cười lạnh liên tục.

Mà hắn cười lạnh làm cho trong mắt Tiểu Ma Tiên hiện ra một tia sát cơ, nàng vốn là con gái của Ma tộc cùng Yêu tộc, đối với địch nhân cũng sẽ không nương tay, thực tế Hạo Nguyệt Quận Vương đã chạm vào nghịch lân của nàng, trù Lâm Minh chết!

Phải biết rằng, dù Tiểu Ma Tiên hoàn toàn tin tưởng Lâm Minh, nhưng đây dù sao là thí luyện cuối cùng do chủ nhân Tu La Lộ bố trí, Lâm Minh chọn độ khó cao nhất, làm sao dễ dàng thông qua đây?

Tiểu Ma Tiên chỉ sợ Lâm Minh vì truy cầu hoàn mỹ, khiêu chiến một ít cực hạn bản thân, kết quả tao ngộ nguy hiểm, dưới loại tình huống này nghe được Hạo Nguyệt Quận Vương nói thế, trong lòng Tiểu Ma Tiên đầy sát cơ.

Nàng vô ý thức sờ tu di giới, mà một màn này lại làm cho Tô Nhã chấn động, vội vàng ngăn cản Tiểu Ma Tiên, nói:

- Tiên nhi muội muội, đừng xúc động, trước mặt nhiều người, tuyệt đối không nên động thủ.

Sắc mặt Hạo Nguyệt Quận Vương cũng triệt để trầm xuống, trong lòng của hắn đã rõ ràng. Nữ nhân này cho dù Lâm Minh có chết cũng sẽ không khuất phục kẻ khác, đã như vầy, hắn cũng không cần cho sắc mặt tốt.

- Có sát tâm với ta? Có ý tứ! Rượu mời không uống uống rượu phạt! Ta khuyên ngươi tốt nhất cẩn thận cân nhắc một chút, dùng thực lực ngươi, bối cảnh không có, có vốn liếng đối địch với ta sao? Nếu Lâm Minh tiểu súc sanh còn sống, Thần Văn Sư công hội còn làm chỗ dựa cho ngươi, ta sẽ kiêng kị vài phần, hiện tại ngươi có cái gì?

Hạo Nguyệt Quận Vương đang nói, thời điểm này pháp tắc chi môn rung động.

Hắn có chút ngẩn ngơ, quay đầu nhìn lại, hắn kỳ quái lúc này còn có ai chưa đi ra. Mà vừa nhìn thì Hạo Nguyệt Quận Vương chấn động. Lần lắc lư này dĩ nhiên là pháp tắc chi môn độ khó Tu La!

Lúc này đám người kêu loạn cũng trở nên yên tĩnh. Vốn Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm định lựa chọn Tiên cung ban thưởng cũng dừng bước lại, hơi kinh ngạc nhìn qua pháp tắc chi môn.

Pháp tắc chi môn đỏ sậm như máu tươi, nó chấn động không giống người thường, chẳng những năng lượng chấn động vô cùng kịch liệt, còn ảnh hưởng pháp tắc chi lực chung quanh.

Cho người cảm giác giống như trong pháp tăc chi môn có một cơn phong bạo đang chuẩn bị.

- Tu La Chi Môn dị biến, hay là...

Thần Hư thái tử trong nội tâm đột nhiên rùng mình, loại cảm giác này, giống như là Tu La cấp phát chi môn bản thân xảy ra vấn đề, tựa hồ muốn phát sinh cái gì trọng đại biến cố giống như:bình thường!

Về phần lời phía sau hắn không có nói thẳng ra, vốn hắn nghĩ đến, có thể là Lâm Minh đi ra, nhưng mà hắn nhanh chóng bác bỏ.

Khi Thần Hư thái tử vừa dứt lời, chung quanh rất nhiều võ giả lập tức đề cao cảnh giác, trong thí luyện cuối cùng chuyện gì đều có thể phát sinh, nếu như pháp tắc chi môn cấp Tu La đột nhiên sinh ra dị biến, ví dụ như từ đó lao ra năng lượng loạn lưu kh ủng bố, thậm chí là địch nhân cường đại khảo nghiệm võ giả, cũng chẳng có gì lạ!

Dưới loại tình huống này không có người nào nguyện ý đần độn, u mê vứt bỏ mạng sống, thực tế trẻ tuổi tuấn kiệt đang lui ra phía sau..

Thời điểm này tiếng nổ vang vọng, thiên địa chấn động nổ vang, Tu La Chi Môn đột nhiên bộc phát nổ tung kinh người.

Năng lượng quét qua chung quanh, nội tâm võ giả nơi đây kinh hãi, bọn họ vội vàng khởi động hộ thể chân nguyên, hộ thể cương nguyên chống cự, nhưng vẫn có người ngã trái ngã phải như trước.

Có ít người cũng định quay đầu chạy trốn, cho dù Thần Hư thái tử cũng toàn tâm cảnh giác.

Năng lượng loạn lưu này không téếp tục bao lâu, Tu La Chi Môn hình thành vòng xoáy đổ sậm!

Mọi người hơi hơi ngẩn ngơ, nhìn qua vòng xoáy đỏ sậm đó, lúc này một bóng người quần áo rách nát đi ra ngoài, hiện ra trong vòng xoáy đỏ sậm, tay của hắn cầm trương thương, từng bước một bước ra, giống như đạp vào tim của mọi người.

Trên người hắn giáp mềm đã vỡ nát, giày chiến không trọn vẹn, khó có thể tưởng tượng phải trải qua chiến đấu như thế nào mới có thể biến thành bộ dạng này.

Ánh mắt của hắn quét qua mọi người, mọi người nội tâm chấn động, giống như cảm giác mình bị nhìn thấu.

Nhìn thấy bóng người này, con mắt Hạo Nguyệt Quận Vương mở to, hắn sững sờ rất lâu, hầu kết co rút lại, nuốt nước miếng một cái, ngữ khí phát run nói ra:

- Người nọ... Người nọ là... Lâm Minh!!?

- Lâm Minh! Thần Văn Sư công hội Lâm Minh!

Rất nhiều người cùng kinh hô với Hạo Nguyệt Quận Vương!

Lâm Minh lại đi ra, đi ra từ pháp tắc chi môn khó nhất?

Đây quả thực... Không thể tưởng tượng nổi!

Mà trong nháy mắt này, Tô Nhã nhìn thấy Lâm Minh, hốc mắt có chút ướt át, nàng hiểu Lâm Minh xa xa không bằng Tiểu Ma Tiên, vốn tưởng rằng Lâm Minh là cửu tử nhất sinh, bây giờ nhìn Lâm Minh xuất hiện, nàng lại mừng rỡ!

Hiện tại độ hoàn thành của Lâm Minh đã không trọng yếu, chỉ cần Lâm Minh còn sống đi ra, mọi chuyện đều tốt.

- Lâm ca, ngươi quả nhiên thông qua!

Tiểu Ma Tiên hoan hô một tiếng, trực tiếp chạy tới chỗ Lâm Minh sau đó nhào vào trong ngực Lâm Minh.

Cho dù nàng hiểu Lâm Minh, Lâm Minh đã có thể đi ra, như vậy hắn tại dộ khó Tu La nhất định có thu hoạch trọng đại, Lâm Minh có tính cách không dễ dàng chịu thua, hắn cho dù làm chuyện gì cũng mưu cầu tốt nhất.

- Lâm ca.

Giờ này khắc này Tiểu Ma Tiên cũng cảm giác cái mũi có vị chua, dù có lòng tin với Lâm Minh, nhưng mà quan tâm sẽ bị loạn, chỉ sợ Lâm Minh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thẳng tới khi nàng lao vào trong ngực Lâm Minh, cảm thụ được lồ ng ngực kiên cố vững trải của Lâm Minh mới an tâm lại...

- Ta không sao...

Lâm Minh nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tiểu Ma Tiên, cũng thở ra một hơi, thí luyện lần này hắn không tỏoải mái, đối mặt hắc sắc Tu La chiêu cuối cùng, tính mạng của hắn như sắp mất đi.

Tô Nhã tự nhiên không thể như Tiểu Ma Tiên ôm biểu đạt cảm tình như vậy, đối mặt với Lâm Minh bình an trở về, nàng tận lực duy trì bình tĩnh mặt ngoài.

Chương 1703: Bay về phía Tiên cung (2)

- Lâm công tử, cám ơn trời đất, ngươi cuối cùng không có việc gì.

Mộ Linh Nguyệt cũng chào đón, ân cần hỏi:

- Lâm Minh, ngươi không có bị thương chứ?

Nhìn qua bộ dáng Lâm Minh không khó đoán hắn trải qua chiến đấu thảm thiết dạng gì, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy giật mình.

Sau lưng Mộ Linh Nguyệt, Phạm Hoa Hoa, Thiên Đồ cũng chạy tới chúc mừng.

Thiên Đồ vỗ vai Lâm Minh một chút, cái gì cũng không nói, bọn họ chỉ quen Lâm Minh trong mấy ngày, nhưng mà một đường kề vai chiến đấu, cũng có một ít tình đồng đội với Lâm Minh.

Lâm Minh thấy đồng đội, bằng hữu chúc mừng, những võ giả khác đang đắm chìm trong rung động, khó nói được nên lời.

Vừa rồi Tu La Chi Môn phong bạo, dị thường cuồng mãnh, bọn họ đều kinh hãi hùng khiếp vía, không nghĩ tới cuối cùng nguyên nhân phong bạo chỉ là vì Lâm Minh hoàn thành thí luyện pháp tắc chi môn độ khó Tu La.

Độ khó Tu La trôi qua cả tỷ năm không có ai lựa chọn, ai cũng không biết, thông qua độ khó Tu La sẽ có tình cảnh dạng gì.

- Tại sao có thể như vậy, hắn rõ ràng là Thần Văn Sư, học tập thần văn thuật chiếm dụng rất nhiều thời gian, Lâm Minh tu luyện càng không có bao lâu, ta nghe nói hắn chỉ mới hơn trăm tuổi, thần văn thuật kinh người cũng bỏ đi, tại sao thực lực cũng bi3n thái như vậy, hắn thực không phải một lão yêu quái ngụy trang đây chứ?

- Lão yêu quái? Không cần như thế! Lừa gạt chúng ta có ý nghĩa gì. Lại nói ngươi đừng quên, cốt linh càng lớn, tiến vào Tu La Lộ thí luyện cuối cùng thì độ khó càng lớn. Ngươi cảm thấy Lâm Minh nếu là lão yêu quái, hắn có thể thông qua độ khó Tu La sao?

Không biết ai nói một câu, trong nội tâm người ở đây rùng mình.

Đúng, nếu như là võ giả tuổi hơn vạn năm, thời điểm đứng ở trước mặt pháp tắc chi môn cổ đại lục, đối thủ khảo nghiệm của kẻ đó chắc chắn là Thiên Tôn!

Tầng tầng lớp lớp Thiên Tôn. Ai có thể đở nổi?

Pháp tắc thí luyện đã nghiệm chứng tuổi của Lâm Minh. Những người cầm thái độ hoài nghi thiên phú của Lâm Minh đã không nói được lời nào.

- Tiểu tử này!

Hạo Nguyệt Quận Vương khóe miệng co quắp lại, trong nội tâm giận dữ.

- Hắn chỉ thông qua thảm thiết mà thôi, mạo xưng là trang hảo hán, vi làm náo động, lại buông tha độ hoàn thành, có cái gì đắc ý chứ?

Trong nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương đố kỵ Lâm Minh tới tột đỉnh, tuy trong lòng của hắn nhận thức, Lâm Minh mặc kệ độ hoàn thành là bao nhiêu, thiên phú của hắn hơn xa hắn một mảng lớn.

Hạo Nguyệt Quận Vương nói thế cũng không có được tán thành, trong thế giới võ giả. Thực lực mạnh thì địa vị cao, cũng sẽ được tôn trọng.

Bên cạnh Hạo Nguyệt Quận Vương. Có người dám nói:

- Cho dù độ hoàn thành là 0 cũng đủ trâu bò rồi, Thần Hư tam thái tử, Hồng Viêm sợ rằng không có can đảm bước vào độ khó Tu La, có thể cam đoan độ hoàn thành là 0. Còn sống xuất hiện đã là chuyện khủng khiếp... Hơn nữa Lâm Minh còn là Thần Văn Sư, chiến đấu chỉ là thuận tiện...

Rất nhiều người nhiều lần nhắc tới chuyện Lâm Minh là Thần Văn Sư, thật sự là không phải nói không, Lâm Minh thần văn thuật quá xuất chúng.

Những người này nói chuyện lọt vào trong tai Hạo Nguyệt Quận Vương cực kỳ chói tai, nhưng mà có người lập trường nhất trí với Hạo Nguyệt Quận Vương, ví dụ như Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm.

Vốn hai người hôm nay là nhân vật chính, bởi vì bọn họ ở độ khó Địa cấp hoàn thành hoàn mỹ, không biết bao nhiêu người vây quanh Thần Hư tam thái tử cùng Hồng Viêm trắng trợn thổi phồng, mà hai người bọn họ cũng hăng hái, hiện tại Lâm Minh xuất hiện, không chỉ cướp đoạt hào quang của bọn họ, còn tát vào mặt bọn họ một cái.

Vừa rồi bọn họ đắc ý, hưng phấn, bây giờ chẳng khác gì chuyện buồn cười.

Bọn họ có thể bại trong tay Hồn Hậu Thánh Mỹ, đương nhiên không thể bại trong tay hậu bối như Lâm Minh.

- Lấy không được độ hoàn thành, trông được mà không dùng được! Thí luyện cuối cùng có ban thưởng phân phối theo độ hoàn thành, chiến tích đẹp mắt, độ hoàn thành thấp có thể dùng làm cái gì?

Thần Hư tam thái tử nhàn nhạt nói ra, hừ lạnh một tiếng.

Hồng Viêm cũng trầm giọng nói:

- Ngươi nói đúng, ta cũng muốn biết gia hỏa giả trâu bò này rốt cuộc có bao nhiêu độ hoàn thành.

Không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn.

Vốn Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử nhìn nhau không vừa mắt, đó là bởi vì bọn họ tranh phong với nhau, tranh giành thí luyện đệ nhất nhân, tranh giành sĩ diện cho mình, cũng tranh giành mặt mũi cho tông môn, tranh giành tiền đồ của bản thân.

Nhưng bây giờ thì sao, danh tiếng của bọn họ hoàn toàn bị Lâm Minh che dấu đi, bọn họ còn tranh giành cái rắm.

Cho nên Lâm Minh dĩ nhiên trở thành địch nhân chung của bọn họ, làm cho hai người bọn họ đứng cùng chiến tuyến.

Mà thời điểm này, Lâm Minh vẫn đang nói chuyện với đám người Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt, hắn vừa mới từ trong miệng Tô Nhã biết được thông qua pháp tắc chi môn ban thưởng là cái gì, hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn qua nhiều Tiên cung trên cao.

Những Tiên cung này giống như sao trời, tất cả có lớn nhỏ, không phải trường hợp cá biệt.

- Lâm Minh, ngươi muốn đi vào những Tiên cung này phải xem độ hoàn thành.

- Dù là Tiên cung như canh nhà cỏ cũng cần 30% độ hoàn thành, mà Tiên cung lớn hơn một chút cũng cần 35%.

- Về phần Hồn Hậu Thánh Mỹ tiến vào Tiên cung như ngọn núi nhỏ cần 40% độ hoàn thành!

Tô Nhã trong khi nói chuyện, có chút bận tâm nhìn về phía Lâm Minh, nàng sợ Lâm Minh độ hoàn thành không đủ tiến vào Tiên cung nhỏ nhất, như vậy Lâm Minh thiệt thòi lớn, nếu không dùng thực lực Lâm Minh nếu chọn độ khó Thiên cấp, độ hoàn thành thậm chí có thể sánh ngang Thánh Mỹ.

- Ah? Thì ra còn có quy tắc này...

Lâm Minh còn kỳ quái, thời điểm mình thông qua pháp tắc chi môn, hắc sắc Tu La đã từng nói qua, chỉ cần tiếp được ba chiêu của hắn sẽ có ban thưởng, hơn nữa nói là một trong những ban thưởng trân quý nhất trong Tu La Lộ thí luyện cuối cùng.

Sau khi hắn thông qua thí luyện cái gì đều không có gặp, hiện tại mới biết được, thì ra ban thưởng nằm trong Tiên cung!

Nghĩ đến hắc sắc Tu La nói ba chữ "Trân quý nhất", trong lòng Lâm

Minh nóng bỏng, hắn không thể chờ đợi được muốn biết ban thưởng là cái gì.

Ánh mắt của hắn rất nhanh tập trung vào Tiên cung to như tinh cầu kia, khí tức của Tiên cung này đáng sợ nhất, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nó chính là địa điểm ban thưởng trân quý nhất mà hắc sắc Tu La miêu tả.

Phát giác được ánh mắt Lâm Minh, Tô Nhã cũng nhìn qua Tiên cung như tinh cầu kia, có chút cảm khái nói ra:

- Ngươi nhìn thấy Tiên cung như ngôi sao kia không, nó là cái duy nhât trong tầng thứ ba này, mặc dù thông qua thí luyện cấp Tu La cấp, độ khó không đủ cũng không thể chọn nó, muốn đi vào chỉ sợ phải thông qua hoàn mỹ độ khó Tu La mới được, như thế tính ra, vài tỷ năm qua đều không có người nào đi vào, trong đó có ban thưởng gì không ai biết.

Trong nội tâm Tô Nhã, Tiên cung này chính là truyền thuyết, chỉ có thể nhìn, nhưng không cảm giác được, cũng không chiếm được.

- Vài tỷ năm qua chưa có ai đi vào?

Chương 1704: Tiến vào Tiên cung lớn nhất (1)

Lâm Minh nhíu mày, cũng là cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, ngẫm lại pháp tắc bi3n thái mà nó tỏa ra cũng hiểu, chính mình chẳng những có được thiên phú cực cao, còn thông hiểu Tu La Thiên Đạo, vì thế ưu thế của hắn thật lớn, thế nhưng mà dù vậy, hắn cũng có cảm giác thực lực không đủ.

- Đúng vậy, những Tiên cung này không những là nơi ban thưởng, cũng là cửa vào tầng thứ tư, nếu như độ hoàn thành không đủ thì không thể vào tầng thứ tư.

Tô Nhã giải thích rất kỹ càng, mà Lâm Minh lúc này đã cầm tay Tiểu Ma Tiên, nói ra:

- Đi, chúng ta cầm ban thưởng, về sau đi tầng thứ tư!

Lâm Minh nói chuyện và quay đầu nhìn qua đám người Mộ Linh Nguyệt, nói ra:

- Mọi người cùng đi thôi.

- Tốt!

Mộ Linh Nguyệt, Thiên Đồ, Phạm Hoa Hoa đều gật đầu, đồng loạt bay lên cao.

Lâm Minh bay trước tiên, tốc độ của hắn không nhanh,, thân thể giống như không có sức nặng, dễ dàng bay thẳng mấy trăm trượng, Tiên cung càng ngày càng gần.

Mà thời điểm này đột nhiên Lâm Minh lại phát hiện một tia khác thường.

Hắn phát hiện trừ đám người chính mình ra, những kẻ khác không động.

Ban thưởng nằm trên không trung, nhưng mà bọn họ lại không cầm, mà là nhao nhao xếp bằng ở trên cổ thụ, hoặc là đứng nguyên tại chỗ, hoặc là lơ lửng ở giữa không trung, cái gì cũng không làm, cũng không chữa thương, cũng không thương thảo chiến thuật, mà là nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Trên mặt bọn họ hoặc là tò mò, hoặc là vẻ đăm chiêu, hoặc là kính nể, hoặc là trào phúng, không hề nghi ngờ bọn họ đang chờ Lâm Minh lựa chọn Tiên cung!

Một màn này làm cho Lâm Minh sững sờ, chợt hắn hiểu được. Bọn họ đang muốn nhìn xem mình có bao nhiêu độ hoàn thành.

Cũng khó trách bọn họ hiếu kỳ, Lâm Minh với tư cách là người trong tỷ năm qua hoàn thành độ khó cấp Tu La, hơn nữa là còn sống thông qua, mọi người muốn biết rõ đọ hoàn thành của hắn là bao nhiêu.

Thần Hư tam thái tử lúc này cười nghiền ngẫm.

Độ khó cấp Tu La ngay cả Hồn Hậu Thánh Mỹ đi vào cũng chỉ có thể hoàn thành một bộ phận mà thôi, mà hoàn thành một bộ phận tối đa chỉ có thể chọn Tiên cung nhị đẳng, hoặc chỉ là Tiên cung tam đẳng.

Nếu như miễn cưỡng thông qua, độ hoàn thành rải rác không có mấy, sợ là miễn cưỡng đạt được Tiên cung nhà tranh tứ đẳng.

Nếu như Lâm Minh oanh oanh liệt liệt đi ra khỏi độ khó Tu La, một đường trải qua vô số chém giết thảm thiết, quá trình chiến đấu kinh thiên địa, quỷ thần khiếp, cuối cùng nhất lại chọn một "Nhà tranh", đây không phải là náo lên trò cười lớn sao!

Chỉ cần Lâm Minh làm trò cười, như vậy mặt mũi có thể tìm trở về.

Đến lúc đó hắn sẽ công khai tiến vào Tiên cung nhị đẳng, đánh vào mặt Lâm Minh!

Lúc này Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử nhìn ra xa xa, hiển nhiên cũng ôm suy nghĩ như vậy, về phần Hạo Nguyệt Quận Vương, vậy càng không cần phải nói, không có người nào càng muốn nhìn Lâm Minh té nhào hơn hắn.

Lâm Minh bước chân cũng chậm dần, hắn khẽ nhíu mày, lúc trước hắn không ngờ rằng có tình cảnh này, dường như mình không chọn Tiên cung thì những người này sẽ chờ đợi mãi.

Lâm Minh vốn không muốn lựa chọn của mình bị người ta nhìn thấy, nhưng mà hiện tại dường như không tránh được, hơn nữa trong thí luyện cuối cùng tầng ba có rất nhiều võ giả, mà thực lực kém nhất là nhóm đầu tiên thông qua pháp tắc chi môn, lựa chọn ban thưởng tiến vào tầng thứ tư, bởi vì không gánh được nguy hiểm tầng thứ tư, lại từ tầng thứ tư lui ra đây, bọn họ sẽ ở tầng thứ ba chờ thí luyện chấm dứt, rồi sau đó tùy cơ truyền tống ra ngoài, Lâm Minh cho dù như thế nào cũng không tránh được đám người này quan sát.

- Lâm ca, ngươi lo lắng cái gì?

Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Lâm Minh nhíu mày, nói nhỏ.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, truyền âm nói:

Ta chỉ không muốn lựa chọn của mình bị nhìn thấy mà thôi, để tránh tin tức truyền đi, người bụng dạ khó lường ngấp nghé ban thưởng của ta, cho dù phần thưởng kia không thể chuyển nhượng, chỉ sợ sẽ có người hại ta cầu nghiệm chứng.

Chủ nhân Tu La Lộ sáng lập thí luyện cuối cùng, thật sự liên quan trọng đại, một ít lão quái vật sợ rằng liều mạng cũng sẽ ra tay, mà Thần Văn Sư công hội chưa hẳn không giao hắn ra, dù sao chủ nhân Tu La Lộ lưu lại bảo vật so sánh với thần văn phù cải tiến là hai mặt hàng cấp bậc khác nhau.

- Tiểu tử này, không đi?

- Hắc hắc, hắn đại khái nhìn rõ yêu cầu độ hoàn thành của Tiên cung yêu, há hốc mồm đây mà!

Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương đang chờ Lâm Minh bị chê cười, bây giờ nhìn qua Lâm Minh đột nhiên dừng lại, muốn hắn phân biệt được Tiên cung yêu cầu cao hơn độ hoàn thành của hắn.

Nhiều người nhìn như vậy, hắn sợ mình mất mặt.

- Có ý tứ, ta đúng là muốn nhìn hắn như thế nào.

Hạo Nguyệt Quận Vương trong nội tâm khoái ý, ngươi thiên phú cao thì thế nào, bị chê cười thì càng khiến cả thiên hạ chê cười.

Thiên Đồ, Phạm Hoa Hoa đều đi theo sau lưng Lâm Minh, nhìn thấy Lâm Minh đột nhiên không đi, cũng có chút kinh ngạc dừng lại. (thằng tác giả này cứ khoái làm trò, cứ kéo cho dài nhưng chỉ có mỗi 1 ý, chán vl)

- Lâm huynh đệ, như thế nào? - Không có gì...

Lâm Minh lề mề trong chốc lát, nhớ tới sau khi thí luyện cuối cùng chấm dứt thì tu luyện giả tùy cơ hội bị truyền tống ra ngoài, Tu La Hải lớn như vậy, chính mình trừ phi vận khí kém tới tận cùng, mới có thể xuất hiện trước mặt một đám lão ngoan đồng.

Huống chi cho dù truyền tống tới đó thì những lão quái vật kia cũng không biết Lâm Minh đạt được ban thưởng thế nào, thậm chí chưa hẳn nhận ra Lâm Minh.

Đến lúc đó Lâm Minh thoát thân cũng không khó khăn, hơn nữa Lâm Minh còn có Tu La lệnh, chỉ cần tranh thủ một ít thời gian, là hắn có thể phát động Tu La lệnh trở về ngoại Tu La Lộ!

Trở về ngoại Tu La Lộ. Lâm Minh có thể từ nơi ấy rời khỏi Tu La Lộ, trở lại Thần Vực, mà hành trình sáu mươi năm ở Tu La Lộ cũng chấm dứt hoàn mỹ.

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Minh không có chú ý nhiều, lão quái vật nội Tu La Lộ mặc dù có tâm tư với hắn thì như thế nào?

Khóe miệng Lâm Minh cong lên.

Hắn bắt đầu tiếp tục tiến lên, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Hắn trổ hết tài năng trong đám người.

Thí luyện cuối cùng tầng ba, Tiên cung lớn nhỏ khác nhau cũng có phân cấp khác nhau.

Số lượng nhiều nhất chính là nhà tranh, vị trí hơi thấp. Mà những Tiên cung lớn hơn nằm ở trên cao.

Tốc độ Lâm Minh cực nhanh, chỉ thoáng nhấp nháy đã vượt qua nhiều Tiên cung, trực tiếp bay tới Tiên cung tam đẳng!

- Muốn vào Tiên cung tam đẳng?

Thần Hư thái tử, Hồng Viêm đều nhướng mày, cung điện lớn nhỏ như Tiên cung tam đẳng yêu cầu lựa chọn pháp tắc chi môn Địa cấp. Hơn nữa cần độ hoàn thành tương đối cao mới được, người ngưng lại thí luyện cuối cùng tầng ba có chín thành không thể tiến vào Tiên cung tam đẳng, chỉ có thể lựa chọn Tiên cung tứ đẳng.

Lâm Minh vừa lên đã phóng tới Tiên cung tam đẳng, nếu như Lâm Minh chỉ chọn tứ đẳng như bọn họ, bọn họ cho rằng Lâm Minh sẽ không có gì đặc biệt.

Chương 1705: Tiến vào Tiên cung lớn nhất (2)

Hơn nữa mấu chốt là, Lâm Minh lựa chọn độ khó cao nhất cấp Tu La, còn có thể có độ hoàn thành đạt tới Tiên cung tam đẳng cũng đủ kinh người.

Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm đang phiền muộn, mà đúng lúc này Lâm Minh lại bay qua Tiên cung tam đẳng, bay tới Tiên cung nhị đẳng.

- Cái gì?

- Hắn chẳng lẽ chọn Tiên cung nhị đẳng? Không phải Hồn Hậu nương nương lựa chọn sao?

Hồn Hậu lúc trước thông qua thí luyện Thiên cấp hoàn mỹ, cũng chỉ chọn Tiên cung nhị đẳng!

Nếu như Lâm Minh ở trong độ khó cấp Tu La đạt độ hoàn thành tương đương, chẳng phải thiên phú của hắn còn cao hơn Hồn Hậu sao?

Rất nhiều người cảm thấy không thể tin!

Nhưng mà bọn họ còn không kịp phản ứng, càng làm cho người ta khiếp sợ xảy ra, Lâm Minh thậm chí bỏ qua Tiên cung nhị đẳng, bắt đầu bay tới Tiên cung nhất đẳng -- cũng chính là Tiên cung trong truyền thuyết.

- Hắn muốn làm gì?

Lần này không chỉ có đám người Thần Hư thái tử, Hồng Viêm cùng Hạo Nguyệt Quận Vương nói, ngay cả Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt cũng mở to mắt ra, các nàng trơ mắt nhìn Lâm Minh bay về phía Tiên cung to lớn như tinh cầu.

Tiên cung này trong truyền thuyết vài tỷ năm qua chưa từng có ai đi tới, mục tiêu của Lâm Minh chẳng lẽ là nó!?

Tô Nhã nói rõ với Lâm Minh muốn đi tới Tiên cung lớn nhất có bao nhiêu khó khăn sao?

Tất cả mọi người đều mang theo thần sắc không tưởng tượng nổi, chỉ có Tiểu Ma Tiên đang mỉm ươời.

Tốc độ của Lâm Minh nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã vọt tới gần Tiên cung lớn nhất, tốc độ không giảm chút nào.

- Hắn điên rồi!

- Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, hắn không phải cho rằng còn sống thông qua độ khó Tu La thì có thể đi vào Tiên cung lớn nhất đấy chứ?

- Ha ha, chờ xem hắn gặp trở ngại!

Vốn người ta nhìn thấy Lâm Minh bay về phía Tiên cung tam đẳng, đám người Hồng Viêm, Thần Hư thái tử chỉ có sắc mặt khó coi mà thôi, mà đợi đến lúc Lâm Minh bay về phía Tiên cung nhất đẳng, bọn họ biến thành giễu cợt..

Đây chính là nơi Hồn Hậu Thánh Mỹ đều không thể vào, muốn đi vào hơn phân nửa phải hoàn thành độ khó Tu La hoàn mỹ! Đó căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Dùng tốc độ của Lâm Minh, tốc độ cao nhất đụng vào vòng phòng hộ của Tiên cung... Như vậy... Ha ha!

Bọn họ định nhìn cảnh Lâm Minh đầu rơi máu chảy.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, chỉ trong nháy mắt thân ảnh Lâm Minh đã xuất hiện trước Tiên cung nhất đẳng.

Trận pháp bảo hộ Tiên cung cũng ở ngay trước mặt.

Nhu cầu độ hoàn thành -- 45%!

Lâm Minh không chần chờ, hắn dùng tốc độ cao nhất bay tới, hoàn toàn không nhìn trận pháp bảo hộ.

Hô --

Giống như chim én bay qua khói bếp, thân ảnh của Lâm Minh xuyên thấu qua trận pháp phòng ngự, trực tiếp chui vào trong vầng sáng chói mắt kia, biến mất không thấy gì, Lâm Minh đã tiến vào bên trong Tiên cung!

Trong nháy mắt đám người Hồng Viêm, Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương đang tươi cười cũng khựng lại.

Những người khác đang quan sát cũng chấn động, ngây ngốc không biết nên nói cái gì.

Lâm Minh hắn... Thực đi vào!?

- Ta... Không nhìn lầm chứ?

Gian nan nuốt nước miếng, khóe miệng Hồng Viêm cứng ngắc, ánh mắt đăm đăm.

Lâm Minh chẳng những hoàn thành pháp tắc chi môn độ khó Tu La, còn sống ra ngoài, còn vào Tiên cung lớn như tinh cầu, đây là chuyện đùa sao?

Chẳng lẽ nói Lâm Minh hoàn thành độ khó Tu La hoàn mỹ sao? Điều này sao có thể?

Đám võ giả đứng trước thí luyện tầng thứ ba, cả đám mở to mắt nhìn cảnh này, hiện tại chẳng biết nên nói cái gì, sự thật đã rất rõ ràng, vòng bảo hộ Tiên cung to như tinh cầu kia không có ngăn cản Lâm Minh.

Bọn họ đần độn, u mê nhìn thấy kỳ tích vài tỷ năm qua xảy ra.

- Ta không tin... Vòng bảo hộ Tiên cung kia...

Giọng của Hạo Nguyệt Quận Vương run rẩy, hắn định nói vòng bảo hộ Tiên cung có vấn đề, nhưng cuối cùng không có nói ra miệng, chủ nhân Tu La Lộ bố trí trận pháp đã sử dụng không biết bao nhiêu tỷ năm, trong quá trình tồn tại dài như vậy, thiên tài đi qua nơi này nhiều như cát trên sông, cũng không có nghe nói vòng bảo hộ Tiên cung có vấn đề.

Chỉ có một giải thích, chính là Lâm Minh thật sự thông qua Tu La Chi Môn hoàn mỹ, thiên phú vượt qua Hồn Hậu!

Mà Hồn Hậu là nhân vật có thể sánh vai với Thần Hư Hồn Đế, hiện tại so sánh Lâm Minh với Hồn Hậu, cũng chỉ có tu vị và thực lực kém hơn, các phương diện còn lại còn hơn Hồn Hậu.

Đưa ra kết luận này thức sự quá rung động, tất cả mọi người có cảm giác không cách nào tiếp nhận được.

Thời điểm này Tiểu Ma Tiên cũng động, nàng trực tiếp bay tới Tiên cung nhị đẳng.

Lúc trước nàng cũng lựa chọn như Hồn Hậu Thánh Mỹ, là độ khó Thiên cấp, nhưng mà Hồn Hậu Thánh Mỹ thong dong thông qua, mà Tiểu Ma Tiên bởi vì không quen thuộc thí luyện, khó tránh khỏi nhiều tiêu hao một ít lực lượng, thậm chí tổn thương một chút nguyên khí, dù là như thế, Tiểu Ma Tiên cũng thông qua hoàn mỹ, cầm được độ hoàn thành cao nhất.

Hiện tại Tiểu Ma Tiên lựa chọn Tiên cung nhị đẳng là chuyện hợp lý.

Nàng như con chim nhỏ tinh xảo nhanh nhẹn, nhẹ nhàng bay vào Tiên cung nhị đẳng mà không gặp chút ngăn cản nào cả.

Tiên cung lớn nhất mênh mông mờ mịt, đây là nơi vài tỷ năm qua chưa từng có người nào đi vào, Lâm Minh chính thức bước vào Tiên cung thì lập tức cảm thấy đây là một phương thế giới độc lập, khí tức nơi này kém Tu La Lộ thật lớn.

Nơi đây có đủ loại lực lượng kỳ dị, bao phủ quanh Lâm Minh giống như hải triều!

Lâm Minh biết rõ đây chính là pháp tắc.

Trong pháp tắc chi môn, Lâm Minh trải qua địch nhân Tam Thập Tam Thiên pháp tắc, cho nên với khí tức của Tam Thập Tam Thiên pháp tắc cực kỳ hiểu rõ, trong nội cung này ẩn chứa lực lượng Tam Thập Tam Thiên pháp tắc!

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ cùng tu Tam Thập Tam Thiên pháp tắc, hơn nữa lại sáng lập ra Tu La Thiên Đạo thuộc về mình, trong Tiên cung này dung nhập Tam Thập Tam Thiên pháp tắc.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đi lên trước từng bước, trên mặt đất nơi này không biết do thần thạch nào tạo thành, loại thần thạch này trải qua không biết bao nhiêu năm tháng ăn mòn, nhưng vẫn như trước không nhiễm một hạt bụi nào.

Lâm Minh đi thẳng tới cuối hành lang, ở chỗ này có một đại môn có phù điêu.

Lâm Minh đi tới nơi này và đại môn tự mở ra.

Trong lúc nhất thời hào quang sáng ngời hiện ra, Lâm Minh nhìn tình cảnh trước mặt, đột nhiên nội tâm chấn động.

Ở cuối hành lang này là một đại thế giới.

Đại thế giới này có núi, hồ nước, dòng sông, biển cả, mà vị trí Lâm Minh đứng là giữa không trung, từ độ cao vạn trượng này nhìn qua thế giới này.

Trên đại lục này có một con đường đá xanh. Bắt đầu từ mặt đất kéo thẳng lên không trung, biến mất trong mây mù mờ mịt.

Từng cơn gió mạnh thổi tan sương mù, có thể nhìn thấy con đường đá xanh kéo dài tới vôn tận. Trên con đường đá xanh này ẩn chứa khí tức tang thương và tuế nguyệt.

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn phi thân tới chỗ đường đá xanh, đứng trước một phiến đa xanh.

- Ân?

Trong lúc đó đồng tử Lâm Minh nhắm lại. Ánh mắt bị đường đá xanh hấp dẫn.

Chương 1706: Tiên cung lớn nhất

Ở trung ương của phiến đá xanh này có một dấu chân

Nhìn dấu chân bình thường này, ánh mắt Lâm Minh mang theo cả kinh. Hắn rõ ràng cảm giác được khí tức mạnh mẽ nghiêm nghị, sắc bén như đao kiếm tung hoành từ dấu chân phát ra.

Phải là người dạng gì mới có thể lưu lại dấu chân của mình như thế? Trải qua tuế nguyệt trôi qua. Đấu chân này vẫn tồn tại, còn phát ra khí tức kinh người như thế?

Lâm Minh thu liễm tâm thần, dứt khoát bước một bước đầu tiên lên phiến đá xanh. Hơn nữa còn đạp đúng vào dấu chân kia.

Oanh!

Trong đầu đột nhiên nổ vang một tiếng, thiên địa chung quanh biến hóa, nổ vang, giống như sấm sét vang vọng bên tai của Lâm Minh.

Thời điểm tầm mắt của hắn rõ ràng, đột nhiên hắn phát hiện chung quanh mình có nhiều khí tức lạnh giá bao phủ.

Đập vào trong tầm mắt là một chiến sự đầy cự nhân che trời mặc áo giáp thanh đồng, cầm trường mâu, trường kích, đao, thương, kiếm... Các loại vũ khí vây quanh một người...

Những cự nhân này tay cầm trường mâu, mũi trường mâu nhuốm máu, tản ra ra sát khí hung lệ vô cùng, làm cho lòng người sợ hãi rung động. Mà lực lượng khí huyết của từng người đã hình thành ngọn lửa màu đỏ giống như khí kình, vô cùng đáng sợ.

Chính giữa tất cả cự nhân là một cự nhân mặc chiến giáp cao ba trượng, mái tóc bạc trắng, khí tức thâm trầm giống như biển,, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Ánh mắt này vô cùng đáng sợ, Lâm Minh không chút nghi ngờ, chỉ dựa vào cái nhìn này có thể khiến cường giả tuyệt thế hồn phi phách tán, lâm vào thâm uyên vô tận.

Đối diện với những người này, Lâm Minh phát hiện hắn không phải đối thủ của bất cứ người nào cả.

Như thế tính ra, những cự nhân này ít nhất là cường giả tuyệt thế Đại Giới Giới Vương!

Nhưng mà kỳ dị là sát khí của mọi người âm trầm, Lâm Minh lại thừa nhận áp lực liên hợp của bọn họ, hơn nữa thập phần nhẹ nhõm.

Khí tức của cự nhân tóc bạc kia cũng khiến nội tâm Lâm Minh áp lực không hiểu.

Chuyện này làm cho Lâm Minh khẽ giật mình, hắn vô ý thức nhìn qua chính mình, lại đột nhiên phát hiện hắn đã biến hóa hoàn toàn.

Hắn lúc này cơ bắp toàn thân đầy lực lượng, mái tóc màu đỏ, lồ ng ngực, cánh tay phủ kín lân giáp màu đen, những lân giáp này cũng không phải Thiên Tôn Linh Bảo gì, mà là bản thân hắn sinh ra, trên mặt hắn phủ kín ma vân kỳ lạ, những ma vân này ẩn ẩn phù hợp với Tu La Thiên Đạo.

Dung mạo của hắn phát sinh biến hóa to lớn, lông mi như kiếm, ánh mắt như đao, thậm chí có chút ít dữ tợn!

Hắn cầm một cây long thương trong tay, khí tức trên người khiến người ta run rẩy, đây là một loại cường đại mà Lâm Minh chưa bao giờ nhận ra. Giống như ngân hà mênh mông cũng bị một thương của hắn chém đứt!

Người nọ là...

Lâm Minh ẩn ẩn ý thức được bản thân mình biến thành chiến thần, mà tình cảnh hắn nhìn thấy không phải là ảo ảnh, mà hắn chỉ là người đi ngang qua sân khấu, cũng chính trí nhớ chiến thần lưu lại!

Bởi vì đạp vào con đường đá xanh, đạp lên dấu chân kia, Lâm Minh nhìn thấy trí nhớ của chiến thần này, trong trí nhớ Lâm Minh nhìn qua chiến thần, dùng tư thái chiến thần đối mặt địch nhân.

- Giết giết giết!

Vung trường thương, chiến thần bước ra một bước, thương mang kh ủng bố xuyên qua tất cả, bốn năm cự nhân cứ như vậy bị trường thương chém giết.

Trong lúc nhất thời, phần còn lại của tay chân cụt đứt tứ tung, máu tươi bắ n ra bốn phía.

- Loại cảm giác này...

Trong tíc tắc chiến thần ra tay, Lâm Minh cảm động lây! Hắn bây giờ nghe được, nhìn thấy, cảm nhận được tất cả tình cảnh Tu La trải qua ngày xưa, chiến thần mỗi một động tác, mỗi một tia năng lượng lưu động, mỗi một phần pháp tắc đều bị Lâm Minh nắm rõ, giống như chính hắn đang tác chiến vậy!

Mà những năng lượng lưu động này, những pháp tắc này đều khiến Lâm Minh có cảm giác rung động, phương thức chiến đấu có phần tương tự với hắn!

Nhất là cách chiến thần sử dụng pháp tắc, rõ ràng là Tu La Thiên Đạo, nhưng mà Tu La Thiên Đạo thật ưự dung hợp Tam Thập Tam Thiên pháp tắc, vô cùng huyền diệu, Lâm Minh có khả năng lĩnh ngộ, cực kỳ có hạn, nhưng mà mặc dù lĩnh ngộ pháp tắc, lại cho Lâm Minh mang tới trùng kích tâm linh thật lớn!

Tu La nhảy lên giống như thiên thạch rơi xuống. Khi thì qua lại trơn trượt như cá trạch, khi thì thân hình tăng tốc, lướt đi vô số tàn ảnh.

Mỗi động tácđều lăng lệ, không có bất cứ động tác dư thùa nào, quả thực là kỹ xảo chiến đấu hoàn mỹ.

Kỹ xảo chiến đấu này phối hợp với pháp tắc vô cùng cường đại.

- Chiến thần này là ai?

Thi cốt như núi, huyết nhục bay tứ tung!

Chiến thần giáp đen chém giết ba ngày ba đêm! Đối thủ của hắn cũng vô cùng cường đại.

Chiến thần giáp đen toàn thân không có mỗi tấc da thịt, đứng trên núi thây, đồng tử phát ra ánh sáng, trong linh hồn có hỏa diễm cổ đãng.

Trong lúc đó chiến thần giáp đen ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh như sấm, dãy núi chấn động. Trên người có khí tức hỏa hồng chảy xuống phóng thẳng lên trời.

Trên đường đá xanh, Lâm Minh như lâm vào ác mộng.

Khí huyết trên người cuồn cuộn, rõ ràng có chút sợi khí tức huyết sắc như tơ máu, toàn thân của hắn run lên, tỉnh táo lại.

Vừa tỉnh táo lại thì khí tức huyết sắc khiến toàn thân của hắn phát run đã tan thành mây khói. Nhưng mà không khí chung quanh lưu lại ý chí khiến hắn cảm thấy run sợ.

Cúi đầu nhìn lại, Lâm Minh chỉ thấy mình mới bước một bước trên con đường đá xanh mà thôi.

Mà chỉ một bước này khiến cho Lâm Minh rung động không cách nào hình dung, bất kể chiến thần giáp đen hay là địch nhân của chiến thằng giáp đen đều khiến Lâm Minh kinh hãi không thôi!

Bọn họ là ai? Thái cổ chủng tộc sao...

Chiến thần giáp đen và hắc sắc Tu La trong pháp tắc chi môn độ khó Tu La có khí tức thập phần tương tự, vũ khí của bọn họ chính là long thương, nhưng bên ngoài lại có chỗ khác nhau.

Lâm Minh không biết chiến thần giáp đen có phải là chủ nhân Tu La Lộ hay không, hắn ẩn ẩn cảm giác chiến thần giáp đen tuy vô cùng cường đại, nhưng cũng không có đột phá tới Chân Thần, so với chủ nhân Tu La Lộ sợ là còn kém không ít.

Mà địch nhân của chiến thần giáp đen cũng là chủng tộc mà Lâm Minh chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa cũng chưa bao giờ thấy ghi trên điển tịch, hiển nhiên bọn họ là thái cổ chư tộc sinh hoạt ở mười tỷ năm trước.

Hắn có chút do dự, lại bước ra bước thứ hai.

Một bước này Lâm Minh dẫm lên phiến đá khác.

Vừa bước lên khối đá xanh này đã có kịch biến diễn ra.

Cuồng phong gào rú, sóng cả như rồng.

Xoát lạp --

Một hương vị nước biển mặn xuất hiện, không ngừng nện vào người, giá lạnh rét xương. Trên biển cả nước biển bao la đã hoàn toàn hóa thành màu máu. Tràn ngập vị đạo huyết tinh.

Từng con cửu đầu xà to lớn như sơn mạch, thi thể của chúng nằm trên mặt biển, chúng phiêu phù trên mặt biển, máu tươi của chúng không ngừng nhuộm đỏ mặt biển..

Ở giữa huyết dịch còn có lôi đình lượn lờ.

Cửu đầu lôi xà, tộc đàn thần thú thực lực cường đại, là tồn tại cơ hồ vô địch trong biển cả, nhưng hiện tại lại chết nhiều như vậy.

Chương 1707: Con đường đá xanh

Chiến thần giáp đen cầm Hắc Long thương trong tay, giơ cao trên biển cả, thân thể của hắn vào lúc này tỏa ra khí tức kỳ lạ, hô ứng với thiên địa chung quanh, cơ hồ máu tươi dâng cao ba trượng.

Trong đám thi thể cửu đầu lôi xà có một cửu đầu lôi xà khổng lồ, đang thôn phệ dung hợp thân xác của những lôi xà khác.

Một đạo lôi đình thô to như cột nước quấn quanh thân thể lôi xà này.

Trong nháy mắt giống như âm dương thái cực đang chậm rãi lưu chuyển, chỉ nhìn qua một cái là linh hồn bị hấp dẫn đi. Làm cho người ta kinh hãi.

Chín đầu, mười tám đôi mắt khiếp người khiến người ta kinh hãi, toàn bộ nhìn qua chiến thần giáp đen đang đi trên mặt biển...

Chiến thần giáp đen ánh mắt lành lạnh, hắn nhìn qua rắn biển khổng lồ, không có chút sợ hãi nào, lồng ngực thiêu đốt chiến ý đậm đặc.

Oanh!

Chiến thần giáp đen lúc này va chạm với cửu đầu lưu xà.

GIống như hai ngôi sao va chạm với nhau. Lực lượng to lớn khiến nước biển bắn ra tung tóe.

Dư âm lực lượng lúc này bắn ra bốn phía.

Một kích này chiến thần giáp đen như bị lôi đình đánh trúng, va chạm này khiến máu huyết toàn thân của hắn sáng lên.

Tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Nhưng cùng lúc đó. Chiến thần giáp đen có đường vân lập lòe trong mắt.

Đường vân u cổ, bên trong mơ hồ có một tia chớp hiện ra, hắn đang thôn phệ lôi điện chung quanh, từ bên trong lĩnh ngộ thiên phú thần thông của cửu đầu lôi xà...

Mà thiên phú thần thông của cửu đầu lôi xà là vô số phù văn kỳ dị tạo thành, mơ hồ phù hợp Tam Thập Tam Thiên đại đạo.

Loại lĩnh ngộ này Lâm Minh cũng có cảm ứng. Bản thể của hắn cảm giac được Tà Thần Chi Thụ đã dài ra, trong hư không có dị lực dao động...

Một màn này không có tiếp tục bao lâu đã đột nhiên biến mất, Lâm Minh lại bước ra bước thứ ba.

Vẫn là chiến thần giáp đen, hắn gặp được đối thủ ngang tay ngang sức, là vương của chủng tộc thái cổ, hai mắt hắn lập lòe như ngôi sao, hơi thở cũng hóa thành phù văn thực chất, vây quanh người giống như đang quỳ bái vương của chúng.

Khí thế này không ngừng tăng lên, không kém gì chiến thần giáp đen!

Đột nhiên đối thủ đã động, hắn một cước đá nát hư không, trên tay cầm ngọn núi do phù văn hóa thành thực chất đập thẳng vào chiến thần giáp đen.

Đồng tử chiến thằng giáp đen tỏa sáng, hét lớn một tiếng đón đỡ ngọn núi phù văn này, dứt khoát đánh một đòn chính diện.

Rầm rầm rầm --

Mỗi một lần va chạm đều phối hợp phù văn kỳ dị, cho Lâm Minh có cảm giác mới lạ.

Chiến thần giáp đen và đối thủ chiến đấu kinh thiên động địa.

Hai người kịch chiến một ngày một đêm, một phù văn tiến vào trong thân thể chiến thần giáp đen, trực tiếp đánh thân thể của hắn nổ tung, xương cốt nổ nát.

Lâm Minh cảm giác được khí huyết của chiến thần giáp đen lưu động như ánh sáng.

- Đối thủ của hắn... thật mạnh!

Trong lòng của hắn chấn động. Nhưng mà cũng biết đối thủ của chiến thần giáp đen cũng bị thương rất nặng, thân thể của hắn như nham thạch sụp xuống, bộc lộ xương cốt và huyết nhục. Những xương cốt và huyết nhục này giống như phù văn, bị pháp tắc kỳ dị bao vây lại, lộ ra khí tức kh ủng bố.

Ánh mắt của tên thái cổ vương tộc kia lập lòe, thân thể vốn vỡ vụn, cánh tay cũng vỡ vụn, phù văn bổn nguyên mạnh nhất trong huyết nhục cũng hiện ra.

Những phù văn này xuất hiện giống như ngôi sao, tản mát tinh quang khiếp người, bao phủ tứ phương, trấn áp chiến thần giáp đen.

Trong nháy mắt đó chiến thần giáp đen bị phù văn này giam cầm, không thể động đậy.

Oanh!

Chiến thần giáp đen trực tiếp bị phù văn trấn áp, khí huyết trong người bị áp bách bay ra khỏi thân thể, chìm nổi trong hư không. Tản mát ra hương vị mùi thuốc kỳ lạ, sinh mệnh lực nhanh chóng trôi qua.

Trong nội tâm Lâm Minh chấn động, không nghĩ tới mạnh như chiến thần giáp đen cũng có khi tao ngộ hiểm cảnh.

Nhưng mà Lâm Minh còn chưa kịp phản ứng, trong lúc đó hắn cảm giác chỗ sâu trong người chiến thần giáp đen có hỏa diễm bốc cháy hừng hực, muốn phóng lên trời, ngay cả linh hồn của hắn cũng kích động không thôi.

Trong thời gian ngắn, cốt nhục chìm nổi trong hư không tỏa ra bốn phía, thân thể chiến thần giáp đen một lần nữa tỏa lực lượng ra ngoài. Ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh như sấm, dãy núi chấn động. Trên người có khí huyết màu đỏ bắ n ra ngoài, xông thẳng lên trời.

Ầm ầm tánh mạng tinh nguyên trực tiếp bị trấn áp trong phù văn vỡ toái.

Chiến thần giáp đen lại đột nhiên mọc lên từ mặt đất, trên người bắt đầu chiến ý thần bí mà cực nóng.

Thái cổ chủng tộc trong nội tâm kinh hãi, vội vàng chống cự, nhưng mà phù văn đánh ra, chiến thần giáp đen trực tiếp thôn phệ.

Chiến thần giáp đen ra thương như mưa. Hào quang vạn trượng, giống như ngàn vạn mặt trời bộc phát, trực tiếp thái cổ chủng tộc vương tộc bộc phát, huyết vũ huy sái...

Một thái cổ tộc vương giả, cứ như vậy bị chiến thần giáp đen chém giết!

Đi trên đường đá xanh.

Lâm Minh đi trên con đường đá xanh, chiến thần giáp đen không ngừng cường đại, tình cảnh không ngừng chiến đấu.

Lâm Minh không biết thân phận chiến thần giáp đen, chỉ thấy thiên kiêu thái cổ chủng tộc ở các dị vực khác đi tới, thái cổ thần thú, đều vẫn lạc trong tay của hắn.

Trong chiến đấu điên cuồng chiến thần giáp đen vốn có chiến ý cường đại tỏa ra.

Vũ kỹ vốn cùng cường đại và các loại kỹ xảo chiến đấu, làm cho Lâm Minh có một luồng cảm ngộ.

Giống như sóng triều dâng trào trong lòng Lâm Minh, trên người của hắn trong cốt nhục lạc ấn có các pháp tắc phù văn vô cùng kỳ diệu.

Hắn có các cảm ngộ kỳ diệu. Nhưng là mơ mơ hồ hồ.

Tuy trong lúc nhất thời không cách nào lý giải những chuyện này, nhưng mà thay đổi một cách vô tri vô giác, cũng được lợi ích không nhỏ.

Hắn cảm giác trên người có biến hóa kỳ dị, pháp tắc Tu La Thiên Đạo càng thêm thâm thúy, càng cảm nhận được bổn nguyên, có thể lý giải nhiều hơn.

Ngay cả Tử Phủ Đạo Cung cùng Thiên Phạt Đạo Cung trong ý thức hải dường như mơ hồ có khí thế bàng bạc không như lúc trước.

Từng bước đi lên con đường đá xanh, không biết bao lâu thì cảnh tượng biến hóa, hình tượng hiện tại không phải chiến thần giáp đen, mà là một nam tử áo trắng thân hình cao lớn.

Hắn mặc áo trắng, trên trán có một vết chấm đỏ thẫm, ngồi xếp bằng dưới tán cây cả trăm triệu năm, thân thể hòa làm một thể với cảnh vật chung quanh.

Loại cảm giác này thập phần huyền diệu, Lâm Minh hóa thân thành nam tử áo trắng, chỉ cảm thấy trong cốt nhục cảm ứng được một tia lực lượng thiên địa huyền bí cộng minh, giống như chui vào trong cốt nhục.

Nhắm mắt lại, lẳng lặng lĩnh ngộ...

Bước tiếp theo vẫn là nam tử áo trắng, hắn không giống chiến thần giáp đen, cũng không chiến đấu chém giết, mà là không ngừng tu luyện, phương thức tu luyện của hắn và lĩnh ngộ pháp tắc đều bị Lâm Minh cảm động lây, có chỗ thu hoạch.

Trên con đường đá xanh này chịu tải trí nhớ của nam tử áo trắng.

Kế tiếp.

Nhân vật chính trong trí nhớ biến hóa, lúc này đổi thành thần vương cầm kím.

Thực lực của thần vương sàn sàn với chiến thần giáp đen, một thanh kim kiếm, khai thiên tích địa, không người có thể địch!

Chương 1708: Thánh Điển (1)

Lâm Minh phát hiện mỗi qua một đoạn đường, nhân vật chính trong con đường đá xanh cải biến, những người này khí tức tương tự nhau, hình thái lại không giống nhau, sở tu pháp tắc cũng khác biệt.

Rất nhiều pháp tắc Lâm Minh chưa bao giờ được chứng kiến, không hề nghi ngờ đây là loại nào đó trong Tam Thập Tam Thiên Đạo.

Những người này rốt cuộc là ai?

Lâm Minh nghi hoặc, thực lực bọn họ là Chân Thần, nhiều Chân Thần như vậy xuất hiện ở đâu?

Chẳng lẽ những người này lúc trước đặt chân vào Tiên cung sao?

Lâm Minh nghi hoặc rất nhiều, nhưng mà rất nhanh hắn bác bỏ ý niệm này trong đầu, bởi vì pháp tắc chi môn trong Tu La cấp độ quá nghịch thiên, Lâm Minh không dám nói trong mười tỷ năm người thông qua pháp tắc chi môn độ khó Tu La không nhiều, tuyệt đối sẽ không sinh ra nhiều Chân Thần như thế.

Chẳng lẽ những trí nhớ trong con đường đá xanh này chính là của tùy tùng chủ nhân Tu La Lộ?

Nếu như chủ nhân Tu La Lộ là tồn tại vượt qua Chân Thần, hắn có nhiều tùy tùng Chân Thần đi theo cũng không kỳ quái!

Lâm Minh từng bước một tiến lên trước, khi hắn tiến lên thân hình khẽ động, khí thế trên người phức tạp thâm thúy.

Trong tối tăm có lực lượng thiên địa huyền bí hiện ra, diễn biến vạn vật quanh người của hắn...

Không ngừng quan sát cùng lĩnh ngộ, Lâm Minh cước bộ từ từ nặng nề.

Ngay từ đầu Lâm Minh chỉ thể ngộ thô sơ về pháp tắc trong đó, rồi sau đó Lâm Minh không ngừng leo lên con đường đá xanh, hắn đối với con đường đá xanh này có lĩnh ngộ càng khắc sâu.

Khi không ngừng suy diễn, trên trán Lâm Minh bắt đầu có mồ hôi rơi như mưa, suy diễn càng sâu, Lâm Minh càng cảm thấy pháp tắc quá sâu.

Chậm rãi có thần bí phù văn chậm rãi hiển hiện, thôn phệ bí lực bốn phía quanh con dường đá xanh, giống như từng ngôi sao bao phủ quanh Lâm Minh, qua hồi lâu sau, phù văn chậm rãi ẩn vào cốt nhục Lâm Minh, biến mất không thấy gì nữa.

Khi lĩnh ngộ càng nhiều thứ, khí thế trên người Lâm Minh dần dần kỳ dị cổ quái, có đôi khi mây trôi nước chảy, giống như dung hợp với thiên địa, có đôi khi uy nghiêm như ngục, mũi nhọn quá hiện.

Mà giờ khắc này, Lâm Minh đứng ở cuối con đường đá xanh. Lúc này hắn đã đứng trên không trung vạn trượng, bao quát đại địa, lộ vẻ mênh mang.

Thời điểm này Lâm Minh đang đứng trong biển mây, trong nội tâm của hắn cả kinh

Con đường đá xanh này cực kỳ đặc biệt, nó rõ ràng chỉ rộng một trượng, nhưng mà nó trong mắt Lâm Minh như vô biên vô tận, vắt ngang bình nguyên thái cổ.

Khí tứ phiến đá xanh cuối cùng, cũng là cho đến tận này, Lâm Minh cảm thụ khí tức cường liệt nhất, chỉ có tới gần mới cảm thấy kinh hãi.

Kể từ đó hắn không có vội vã đặt chân lên con đường đá xanh này, tuy Lâm Minh suy đoán pháp tắc chi môn độ khó Tu La, hắc sắc Tu La nói ban thưởng trân quý nhất, hơn phân nửa là ẩn giấu trong cuối con đường đá xanh này, nhưng mà giờ này khắc này Lâm Minh ngược lại bình tĩnh trở lại, hắn không vội vã đi lấy ban thưởng gì đó, mà là ngồi xếp bằng tại chỗ điều tức.

Lâm Minh tĩnh tọa không ngừng nhớ lại thể ngộ trên con đường đi tới nơi này.

Những ký ức này khiến Lâm Minh đột nhiên chấn động!

- Ta biết rõ, ta rốt cuộc biết những Chân Thần trong ký ức này là người nào rồi...

Lâm Minh lầm bầm lầu bầu, hắn sớm nên nghĩ tới những người này không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi ba!

Mấy chữ này cũng khiến Lâm Minh hiểu rõ thân phận của bọn họ.

Con đường đá xanh có ba mươi ba Chân Thần, tuy bọn họ ngoại hình bất đồng, sở tu pháp tắc khác biệt, nhưng mà khí tức của bọn họ thập phần tương tự.

Lâm Minh trước đó còn xem nhẹ một khả năng, chính là ba mươi ba Chân Thần này kỳ thật vốn là một người!

Đương nhiên Lâm Minh nhớ rõ chủ nhân Tu La Lộ tại Tu La Thiên Thư có lời tựa là:

- Tam Thập Tam Thiên, đại đạo mênh mang, ta lập chí truy tìm võ đạo cực hạn, dùng ba mươi ba ức năm, đi khắp Tam Thập Tam Thiên, trùng tu ba mươi ba thế, cả đời một Thiên Tôn, cả đời một Phong Thần, muốn tìm thiên địa chí lý.

Trùng tu ba mươi ba thế.

Cả đời một Thiên Tôn, cả đời một Phong Thần!

Mà Lâm Minh bước lên con đường đá xanh có ba mươi ba cường giả Chân Thần.

Như thế tính ra... Ba mươi ba Chân Thần này rất có thể là chủ nhân Tu La Lộ chuyển thế ba mươi ba lần!

Hắn trùng tu ba mươi ba thế, cả đời đơn tu một loại pháp tắc, hao phí trăm triệu năm thành tựu Chân Thần! Mà tình cảnh chiến đấu cả đời của hắn, trí nhớ tu luyện, thể ngộ pháp tắc đều khắc lên con đường đá xanh, cung cấp cho hậu nhân quan sát.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh tâm thần rung động, ba mươi ba lần chuyển thế, mỗi một lần đều tu thành Chân Thần, đây là khái niệm gì?

Nếu như nói, chủ nhân Tu La Lộ thật sự vượt qua cả Chân Thần, như vậy Lâm Minh hoài nghi hắn đã dung hợp ba mươi ba thần cách Chân Thần làm một!

Tĩnh tâm cảm thụ khí tức của phiến đá xanh cuối cùng, hắn cảm giác được khí tức này to lớn kh ủng bố, như là sâm la địa ngục, nhưng mà cẩn thận xem xét lại ẩn ẩn cảm giác được kỳ thật nó là do ba mươi ba đạo khí tức ngưng tụ mà thành.

Chủ nhân Tu La Lộ chuyển thế ba mươi ba lần, mỗi lần chuyển thế đều không có cùng cảm ngộ. Cơ hồ tất cả cảm ngộ dung hợp làm một chỗ, khiến người ta kinh hãi.

Trên đường đá xanh có lực lượng Tu La Thiên Đạo vô cùng nồng đậm, giống như vực sâu vô biên vô hạn, vứt bỏ tất cả cách trở. Cho dù có người đến nơi đây, muốn vượt qua ra một bước cuối cùng. Đều rất không dễ dàng, nhất định phải có thực lực cường đại, hoặc là lĩnh ngộ pháp tắc tinh thâm.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, ngón tay có quỹ tích kỳ dị trong hư không. Cùng cộng minh với pháp tắc Tu La Thiên Đạo ở chung quanh.

Vô số pháp tắc Tu La Thiên Đạo bị ngăn cách bên ngoài phiến đá xanh, bắt đầu bị hai tay của Lâm Minh dẫn dắt vào trong người.

Rồi sau đó Lâm Minh rốt cục bước lên phiến đá xanh cuối cùng. Một sát na kia tràng cảnh đột biến.

Lâm Minh lại cảm nhận được trí nhớ chịu tải trong phiến đá xanh, còn lần này Lâm Minh biến thành không phải người khác, chính là hắc sắc Tu La gặp được trong pháp tắc chi môn lúc trước!

Lúc này hắc sắc Tu La cầm long thương trong tay, đầu đầy tóc đỏ. Chân đạp cự long, làn da trên người sáng bóng như kim loại, trên mặt và cánh tay bao phủ chú ấn kỳ dị.

Hắn đứng trong vũ trụ đen kịt, dưới chân có vô số ngôi sao. Hai đồng tử như mặt trời b ắn ra hào quang kh ủng bố bao phủ phương xa.

Ở nơi xa xa có khí tức kh ủng bố lao tới.

Nơi hắn đi qua hư không nát bấy, lực lượng vô số ngôi sao bị nam nhân này rút lấy, thôn phệ vào trong thân thể.

Người này thân ảnh ở ngay trước mặt. Tuy nhiên lại mơ hồ không rõ, giống như ngàn vạn năm đang ở trước mặt, chẳng khác gì vô số ngọn núi cao áp vào trong lòng.

Phù phù -- phù phù --

Lâm Minh trái tim kinh hoàng, mặc dù biết rõ mình đối mặt nam nhân này chỉ là hư ảnh, vẫn làm Lâm Minh kinh hãi như trước.

Đồng thời hắn cũng cảm giác được trong nội tâm hắc sắc Tu La nghiêm túc chưa từng có.

Chương 1709: Thánh Điển (2)

Thực lực của hắc sắc Tu La sớm đã khó gặp gỡ địch thủ, sâu như biển, Lâm Minh thậm chí hoài nghi hắc sắc Tu La chính là bản tôn chủ nhân Tu La Lộ!

Thiên kiêu dạng gì có thể địch nổi chủ nhân nhân Tu La Lộ?

Lâm Minh nhìn về phía bóng người này, hắn cũng không phải là Nhân tộc, Hồn Tộc cùng Thánh tộc, là thái cổ chư tộc mà Lâm Minh chưa từng gặp qua, chuyện này làm cho Lâm Minh hoài nghi, mười tỷ năm trước vũ trụ có phải do thái cổ chư tộc thống trị không? Thẳng đến mấy lần đại kiếp nạn thì thái cổ chư tộc xuống dốc, Nhân tộc, Thánh tộc cùng Hồn Tộc mới dần dần hưng thịnh?

Vào thời điểm này bóng người mông lung nói cái gì đó, thân hình hắn vẫn lay động như nước, mỗi khi nói ra thì từng chữ ngưng kết thành phù văn kỳ dị.

Lâm Minh không nghe được người kia nói gì, chỉ thấy phù văn hắn nói ra che đậy thiên địa, giống như sao băng oanh tạc.

Tu La thò tay kéo hư không giống như kéo vải, trực tiếp xé rách hư không thành vực sâu. Những ký tự kia toàn bộ tiến vào khe nứt không gian, tiến vào không gian khác.

Nhận thấy công kích của mình bị phá vỡ dễ dàng, bóng người kia chỉ cười nhạt, căn bản lơ đễnh, thời điểm này hắn xé mở hư không, từ trong hư không lấy quyển sách ra.

Bìa quyển sách cổ màu đen, nhìn thấy trên bìa có hai chữ vô cùng cổ xưa, nếu như không phải Lâm Minh tại Uổng Tử Cốc trong tu tập qua Tu La Thiên Thư quyển một, hắn căn bản không nhận ra hai chữ này.

- Thánh điển?

Trong nội tâm Lâm Minh ngẩn ngơ, bóng người này cầm sách làm vũ khí, mà quyển sách này gọi là "Thánh điển"!

Dùng sách làm vũ khí, Lâm Minh lần đầu tiên nhìn thấy, mà hai chữ này khiến Lâm Minh nhớ rõ trong Uổng Tử Cốc, Thần Miểu Thiên Tôn nhắc tới một quyển sách -- Hồn Tộc Thánh Điển!

Thánh Điển trong tay người này có quan hệ với Hồn Tộc Thánh Điển sao?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra vô số ý niệm trong đầu, hắn ẩn ẩn cảm giác chính mình dường như chạm vào bí tân của Tam Thập Tam Thiên hơn mười tỷ năm trước...

Thời điểm này Thánh Điển trong tay của người kia khẽ nhúc nhích theo lời của người đó, từng đạo ký tự chú ấn bay ra khỏi miệng của hắn.

Ngôi sao mà hắc sắc Tu La đang đứng rõ ràng trong thời gian ngắn chìm vào trong địa ngục.

Hoàng Tuyền huyết thủy cuồn cuộn, bên trong vô số bạch cốt chìm nổi, mỗi cái bạch cốt đều tỏa ra khí tức tử linh kỳ dị, một đạo huyết lãng ngập trời ập tới. Nhìn đến đây trong nội tâm Lâm Minh cả kinh.

Thông qua ánh mắt hắc sắc Tu La, hắn rất rõ ràng cảnh tượng trước mắt không phải hư ảo, mà là một đại thế giới chính thức, những bóng dáng mơ hồ chưa từng sinh ra, trực tiếp dùng Thánh Điển sáng tạo ra, tạo ra thế giới hoàng tuyền công kích hắc sắc Tu La.

Nam tử thần bí trước mặt thật sự quá kh ủng bố, chẳng trách ngay cả Tu La bách chiến bách thắng trong nội tâm đều cảm thấy nghiêm túc.

Ánh mắt Tu La thần quang lập loè, đối mặt thế giới Hoàng Tuyền công kích, trong tay xuât hiện trường thương đen kịt.

Trường thương có vô số khí tức pháp tắc...

Mỗi một chủng lực lượng đều là Tu La lĩnh ngộ trong chiến đấu, hoặc là từ trên người đối thủ lĩnh ngộ ra.

Vô số lực lượng phức tạp như vậy, rõ ràng hội tụ trong tay của hắn thì trở nên hài hòa. Trường thương xé rách hư không, đại phóng quang mang trong hư không vô tận...

Trong thời gian ngắn, vô số bí lực gào rú trong thế giới Hoàng Tuyền, vô số cột sáng mỹ lệ hiện ra các nơi, tản mát năng lượng kinh người.

Thế giới Hoàng Tuyền cuồn cuộn, trực tiếp bị hỏa diễm bổn nguyên bí lực đốt cạn, vô số bạch cốt đập xuống đều bị kiếm ý sắc bén đánh tan.

Núi cốt sụp đổ, mặt đất rạn nứt.

Thế giới Hoàng Tuyền không ngừng nát bấy, cuối cùng nhất Tu La công kích thì thế giới Hoàng Tuyền tiêu vong.

Nam nhân thần bí nhìn thấy thế giới Hoàng Tuyền sụp đổ, khí tức sâu như biển trên người không giảm bớt chút nào. Ánh mắt nhìn qua hắc sắc Tu La trở nên cẩn thận hơn.

Hắc sắc Tu La thời điểm này phóng xuất khí tức càng ngày càng nhiều, khí thế trên người càng ngày càng k hủng bố.

Hắn chiến đấu mấy tỷ năm, lực lượng lĩnh ngộ ra cũng bộc phát toàn bộ.

Sau đó gương mặt bắt đầu biến hóa, mơ hồ, thân thể giống như mang chiến ý, pháp tắc của cả vũ trụ, biến thành vũ trụ huyền bí.

Oanh, một thương đâm ra xuyên qua hư không vô tận, vô số ngôi sao tan vỡ, thậm chí vũ trụ cũng run rẩy, không gian phong bạo kh ủng bố quét qua tất cả.

Tầng tầng lớp lớp lực lượng thần bí mang theo pháp tắc Tam Thập Tam Thiên ập tới, nát bấy vô số không gian, không ngừng xuyên qua vũ trụ.

Nam nhân này rốt cuộc biến sắc.

Hắc sắc Tu La thi triển chiêu này đã dung hợp cơ hồ tất cả pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên! Thậm chí có thể nói đã siêu thoát Tam Thập Tam Thiên!

Rầm rầm rầm!

Nam tử kia điên cuồng lui về phía sau, thân thể chấn vỡ không gian, đánh ra vô số lực lượng pháp tắc mưu toan ngăn cản chiêu này của hắc sắc Tu La, đây là một kích siêu thoát ra ngoài Tam Thập Tam Thiên.

- Pháp tắc Tu La Thiên Đạo...

Chỉ có Lâm Minh lòng dạ biết rõ, lực lượng làm cho nam nhân kia khiếp sợ chính là lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo.

Có lực lượng pháp tắc siêu thoát ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, cho dù mười tỷ năm trước hay hiện tại đều đầy đủ kinh thế, nó là do chủ nhân Tu La Lộ lĩnh ngộ pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, sau khi thông hiểu đạo lí thì dung hợp thành Tu La Thiên Đạo, uy lực khó có thể hình dung!

Oanh --

Tia sáng chói mắt đâm thủng hết thảy.

Nam nhân thần bí biến mất giữa Tu La thương mang, chỉ có Thánh Điển trong tay của hắn tỏa ra hào quang vô âận, mặc dù pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng không thể lấn át được!

Hô --

Sau một khắc cơ hồ tất cả cảnh tượng biến mất.

Lúc này toàn thân Lâm Minh run lên, toàn thân mồ hôi đầm đìa quỳ rạp trên đất, thân thể cơ hồ hư thoát.

Một kích cuối cùng của hắc sắc Tu La bao hàm toàn bộ lực lượng pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, làm cho hắn chỉ nhìn một cái cơ hồ toàn bộ hồn lực đều tiêu tán.

Sau khi bước lên khối đá xanh cuối cùng, Lâm Minh như trút được gánh nặng, lúc này thở ra một hơi.

Vừa rồi nhìn thấy một kích cuối cùng của hắc sắc Tu La, chỉ trong nháy mắt cũng làm cho toàn thân Lâm Minh rung động.

Dọc theo con đường này, Lâm Minh thể ngộ rất nhiều, rất nhiều thể ngộ đã vượt qua năng lực lý giải của Lâm Minh hiện tại, nhưng mà cảnh tượng trên con đường đá xanh đều bị Lâm Minh khắc sâu vào trong tâm trí, lĩnh ngộ, thể ngộ, tích lũy này ngày sau sẽ giúp đỡ hắn thật lớn khi tu luyện Tu La Thiên Đạo.

Dù là hiện tại những thể ngộ này cũng trực tiếp tăng thực lực Lâm Minh lên không ít, nhưng lại không thể nghi ngờ là tài phú trân quý nhất của Lâm Minh.

Nhưng mà tài phú này không đủ giúp hắn có thể xông qua toàn bộ thí luyện cuối cùng, nhưng nó cũng là một trong những ban thưởng trân quý nhất!

Trong pháp tắc chi môn lúc trước, hắc sắc Tu La nói một trong những ban thưởng trân quý nhất, có thể nói còn có vật khác.

Lâm Minh chân đạp lên con đường đá xanh, lại bước thêm một bước, bởi vì con đường đá xanh đã tới cuối cùng, bởi vậy một bước này, Lâm Minh bước vào hư không.

Chương 1710: Ban thưởng cuối cùng

Bước vào hư không này, Lâm Minh lập tức cảm giác tình cảnh biến đổi, hắn giống như tiến vào không gian màu đen.

Không gian màu đen này an tĩnh đến đáng sợ, Lâm Minh đi lại trong nơi này, hắn nghe được tiếng tim đập, tiếng hít thở của mình, còn có một tia khí lưu ảm đạm chảy ra không gian màu đen.

Những khí lưu ảm đạm này có ba màu sắc khác nhau, phân biệt là màu xám đen, màu thái huyền cùng màu huyền ngọc, cảm thụ được ba khí lưu này, đột nhiên Lâm Minh tâm thần chấn động, ba loại khí lưu này thì khí lưu màu xám đen dĩ nhiên là Hồng Mông chi khí!

Lâm Minh tu luyện Hồng Mông pháp tắc, đối với Hồng Mông chi khí rất hiểu, tự nhiên không có khả năng nhận lầm.

Mà hai chủng khí lưu khác, khí lưu màu huyền ngọc, Lâm Minh cũng từng tiếp xúc qua, hắn năm đó ở Thần Mộng Thiên Cung, tu luyện Mộng Vũ cũng tiếp xúc qua nó rồi.

Khí lưu màu huyền ngọc này chính là tinh thần bổn nguyên!

Hồng Mông chi khí là khỏi nguyên vật chất của vũ trụ, cũng là "Tinh" chi nguyên.

Tinh thần bổn nguyên là khởi nguyên của thiên đạo vũ trụ, cũng chính là "Thần" chi nguyên.

Như vậy khí lưu cuối cùng không thể nghi ngờ là năng lượng khởi nguyên của vũ trụ, cũng chính là Thái Sơ chi khí, "Khí" chi nguyên.

Trong vũ trụ "Tinh khí thần" ba đại bổn nguyên chi khí toàn bộ xuất hiện trong không gian màu đen này.

Mà ba đại bổn nguyên chi khí này toàn bộ vây quanh một điểm vào giữa, Lâm Minh tập trung tư tưởng quan sát, một điểm này khiến không gian vặn vẹo, sâu trong không gian vặn vẹo có một giọt màu đỏ sậm đặc dính lẳng lặng lơ lững.

Giọt máu đỏ sậm này tản mát khí tức sâu như biển. Hư không chung quanh giống như cũng bởi vì bị năng lượng kh ủng bố của nó làm vặn vẹo, khi ba đại bổn nguyên chi khí xoay tròn thì minh minh diệt diệt.

Đây là một giọt máu!

Hơn nữa trong giọt máu này ẩn chứa khí tức pháp tắc đại đạo, đồng thời lại ẩn chứa năng lượng và ý chí kh ủng bố!

Giọt máu tươi đỏ sậm này tỏa ra khí tức khiến Lâm Minh hết sức quen thuộc, bởi vì quen thuộc cho nên nội tâm của hắn rung động.

Những ngày qua Lâm Minh đi lại trên con đường đá xanh, mỗi ngày đều cảm thụ tất cả những gì chủ nhân Tu La Lộ đã từng cảm nhận qua, giống như cùng chủ nhân Tu La Lộ chinh chiến với nhau.

Cho nên hắn vô cùng quen thuộc khí tức của chủ nhân Tu La Lộ. Mà hư không xa xôi trước mặt có một giọt máu chẳng khác gì ngôi sao, phía trên có khí tức lạc ấn kh ủng bố của chủ nhân Tu La Lộ.

Nếu như không có đoán sai, đây là một giọt máu của chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

Như thế tính ra, nó đã tồn tại hơn mười tỷ năm, nhưng mà tinh khí mênh mông trong nó và Thiên Đạo pháp tắc không tản mát đi nửa điểm.

Trái lại nó không ngừng được ba loại khí tức bổn nguyên của vũ trụ tẩm bổ, càng cô đọng sáng ngời, làm cho người ta nhìn nó cũng cảm thấy hô hấp khó khăn!

- Cái này... Chính là ban thưởng cuối cùng mà pháp tắc chi môn độ khó Tu La? Chủ nhân Tu La Lộ lưu lại một giọt máu?

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, trái tim của hắn đập mạnh.

Hắc sắc Tu La đã nói, đây là một trong những ban thưởng trân quý nhất của thí luyện, cũng là một giọt Tu La chi huyết!

Ở trong Tiên cung như ngôi sao mấy ngày, Lâm Minh một đường đi lên con đường đá xanh, đầu tiên thể ngộ trí nhớ của chủ nhân Tu La Lộ, những trí nhớ này chỉ mang đến cảm ngộ, mang đến pháp tắc đề cao cho Lâm Minh, tuy nó vô cùng trân quý, nhưng không cách nào trong thời gian ngắn giúp Lâm Minh hoàn thành một lần bay vọt, không cách nào cải biến thể chất Lâm Minh, không cách nào làm cho hắn đạt được lực lượng kh ủng bố và năng lực cực mạnh.

Nhưng mà cuối con đường đá xanh này có một giọt Tu La chi huyết lại hoàn toàn bất đồng!

Chủ nhân Tu La Lộ trong mười tỷ năm trước trải qua vô tận chiến đấu, nắm giữ Tam Thập Tam Thiên pháp tắc, hơn nữa siêu thoát Tam Thập Tam Thiên, sáng tạo ra đạo thuộc về mình.

Nhân vật như vậy, da, cốt nhục chính là bảo tàng vô tận, lạc ấn bên trong cũng là chân ý của pháp tắc.

Trong thế giới này có không biết bao nhiêu truyền thuyết, có võ giả đụng phải huyệt mộ cường giả tuyệt thế, từ trên hài cốt lĩnh ngộ võ đạo chân ý, đạt được truyền thừa kinh người.

Chớ nói chi là Tu La nhân vật vô thượng, một giọt máu của hắn ẩn chứa đồ vật tuyệt đối là vượt quá tưởng tượng.

Kiềm chế nội tâm kích động, Lâm Minh đi tới từng bước một, chậm rãi tới gần Tu La chi huyết.

Trong hư không, ba đại bổn nguyên chi khí bởi vì Lâm Minh đi tới mà nhiễu loạn, những bổn nguyên chi khí này nhìn như bình tĩnh, nhưng kì thật cực kỳ nguy hiểm.

Hồng Mông chi khí một tia nhỏ cũng nặng hơn cả ngôi sao, thân thể chạm vào nó sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Mà Thái Sơ chi khí có một đám năng lượng nhỏ chẳng khác gì mặt trời, những năng lượng này nếu chạm vào thân thể, trực tiếp khiến thân thể võ giả hóa thành hơi nước.

Về phần tinh thần bổn nguyên, nó là khởi nguyên của tinh thần, nếu để cho nó tiến vào tinh thần chi hải của võ giả, rất dễ dàng bởi vì không chịu nổi lực lượng đáng sợ của nó khiến tinh thần chi hải vỡ nát, biến thành ngu ngốc.

Nhưng mà hiện tại, ba loại bổn nguyên chi khí hung mãnh này cũng không có trở ngại Lâm Minh, ngược lại chúng quay quanh người Lâm Minh, ẩn ẩn tẩm bổ tinh khí thần của Lâm Minh, giúp khí huyết Lâm Minh càng thêm tràn đầy, nội thế giới càng phồn vinh, linh hồn càng thêm cô đọng...

Một bước lại một bước, Lâm Minh đi một bước đều hòa hoãn thật lâu, giống như đang suy tư cái gì.

Mà thời điểm này giọt Tu La chi huyết trong hư không giống như bị cái gì đó xúc động, bắt đầu nhảy lên như trái tim.

Mà nó nhảy lên lại cùng nhịp với trái tim Lâm Minh đang đập, cộng minh với khí huyết toàn thân của hắn! Nó chẳng khác gì huyết mạch triệu hoán, triệu hoán Lâm Minh tiến lên. Loại cảm giác này trực tiếp truyền vào trong nội tâm Lâm Minh, không cách nào nói bằng lời.

Thời điểm này có một giọng nói vang lên sau lưng Lâm Minh:

- Ngươi biết đó là cái gì không?

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, đột nhiên quay đầu lại.

Nhìn thấy cách không xa bóng lưng của hắn, một người mặc giáp đen, tay cầm trường thương đang đứng, chẳng khác gì quỷ mị xuất hiện trong hư không, người này chính là hắc sắc Tu La gặp được trong pháp tắc chi môn!

- Tu La tiền bối!

Lâm Minh khom mình hành lễ.

Trong Tu La chi môn, hắc sắc Tu La dùng ba chiêu gần như g iết chết chính mình, nhưng mà Lâm Minh đối với hắc sắc Tu La lại tôn trọng từ nội tâm.

- Ngươi biết đó là cái gì không?

Hắc sắc Tu La nhìn qua giọt máu trong hư không.

Lâm Minh cung kính nói:

- Nếu vãn bối không có đoán sai, đó là một giọt máu mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

- Ngươi đúng là thông minh... Nhưng mà đó không chỉ là một giọt máu tươi.

Hắc sắc Tu La không có ngoài ý muốn Lâm Minh đoán ra lai lịch của giọt máu tươi này, Lâm Minh đi qua con đường đá xanh, thừa nhận trí nhớ ba mươi ba thế của chủ nhân Tu La Lộ tẩy lễ, nếu như hắn còn đoán không ra giọt máu này là của chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, như vậy hắn cũng không có tư cách thông qua pháp tắc chi môn độ khó Tu La.

Chương 1711: Tu La chi huyết

Lâm Minh không nói gì, lẳng lặng chờ hắc sắc Tu La nói tiếp.

Hắc sắc Tu La than nhẹ một tiếng, nói ra:

- Giọt máu tươi này là hắn tế luyện ra, năm đó hắn dùng một giọt máu bản thân dung nhập pháp tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo, lại dung nhập thần hồn chi lực và một tia năng lượng bổn nguyên, rồi sau đó để vào Vĩnh Hằng Thần Lô, lại dùng pháp tắc Tam Thập Tam Thiên ngưng tụ tế luyện, mỗi một chủng hỏa diễm của pháp tắc Tam Thập Tam Thiên đều nung giọt máu này một vạn năm, cho nên giọt máu này trải qua ba mươi ba vạn năm mới tế luyện thành...

Hắc sắc Tu La nói như vậy, trong nội tâm Lâm Minh đột nhiên ăn cả kinh, một giọt huyết tế luyện ba mươi ba vạn năm? Chuyện này khiến tâm thần Lâm Minh rung động.

- Chủ nhân Tu La Lộ dùng ba mươi ba vạn năm tế luyện giọt máu?

Lâm Minh cảm giác không thể tưởng tượng nổi, chủ nhân Tu La Lộ là đại năng tuyệt thế, thời gian của hắn vô cùng quý giá, mặc dù nói hắn tuổi thọ vô cùng dài, nhưng vì một nhỏ máu truyền thừa hao phí ba mươi ba vạn năm, nghe cũng nghe rợn cả người.

Hắc sắc Tu La lắc đầu nói:

- Ngược lại cũng không phải, hắn mang giọt máu này đặt trong Vĩnh Hằng Thần Lô sau đó đánh pháp tắc Tam Thập Tam Thiên vào, bố trí đại trận. Duy trì pháp tắc chi hỏa, suốt ba mươi ba vạn năm đó là Vĩnh Hằng Thần Lô tự mình tế luyện ra.

- Thì ra là thế...

Lâm Minh gật gật đầu, mặc dù nói không phải chủ nhân Tu La Lộ tế luyện toàn bộ quá trình, nhưng mà dung nhập pháp tắc vào máu tươi, thần hồn chi lực, năng lượng bổn nguyên đều là chủ nhân Tu

La Lộ tự làm, một tồn tại vượt qua Chân Thần, năng lượng của hắn quý giá thế nào? Quả thực khó có thể tưởng tượng!

Nhưng mà trong miêu tả của hắc sắc Tu La, Lâm Minh phát hiện một điểm có chút kỳ quái. Hắc sắc Tu La xưng hô chủ nhân Tu La Lộ là "Hắn ", vốn Lâm Minh cho rằng hắc sắc Tu La chính là hư ảnh mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, nhưng mà xưng hô như thế đã gạt bỏ suy đoán của Lâm Minh.

- Tiền bối... Ngài vừa rồi xưng hô chủ nhân Tu La Lộ là...

Rốt cuộc Lâm Minh nhịn không được hiếu kỳ, thăm dò hỏi một câu, hắc sắc Tu La biết rõ Lâm Minh muốn hỏi cái gì, bình tĩnh nói:

- Luyện chế Tu La chi huyết là bản tôn của chủ nhân Tu La Lộ, hắn có được ba mươi ba phân thân. Mà ta chỉ là một hóa thân của phân thân hắn lưu lại thôi...

- Như vậy...

Lâm Minh kinh hãi, chỉ lưu lại hóa thân của phân thân đã cường đại như thế, khó có thể tưởng tượng chủ nhân Tu La Lộ thực lực mạnh thế nào.

- Cảm tạ tiền bối.

Lâm Minh thi lễ, không hề nghi ngờ hắc sắc Tu La đã cầm ban thưởng trân quý nhất trong thí luyện cuối cùng cho mình, mà mình có thể đạt được cơ duyên này, theo ý nào đó đã nói cũng là bái hắc sắc Tu La ban tặng.

- Đi lấy máu đi, đây là một trong những ban thưởng trân quý nhất trong thí luyện cuối cùng đấy...

Hắc sắc Tu La nói chuyện những lời này. Liền quay người rời đi, thân ảnh của hắn dân dần biến mất trong bóng tối...

Lâm Minh hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới trước giọt Tu La chi huyết, kính cẩn hành lễ, lại chậm rãi tới gần giọt máu.

Tới gần Tu La chi huyết, Lâm Minh cảm giác khí huyết toàn thân của mình bị nó dẫn dắt. Năng lượng trong nội thế giới gào thét mãnh liệt.

Lâm Minh cưỡng chế khí huyết xao động trong lòng, rồi đột nhiên duỗi hai tay ra chụp lấy Tu La chi huyết.

Đụng phải Tu La chi huyết Lâm Minh cảm giác mình như đang thừa nhận một mặt trời.

Nhiệt lượng vô cùng kh ủng bố từ trong Tu La chi huyết truyền ra.

Trong Tu La chi huyết có bí lực bàng bạc hiện ra, cuồn cuộn cuồn cuộn, không ngớt không dứt rót vào trong người Lâm Minh.

Tu La chinh chiến cả đời, tinh nguyên khí huyết trong người vô cùng kh ủng bố, một giọt máu ẩn chứa tinh hoa kéo dài không dứt.

Máu huyết vô cùng nặng, thời điểm Lâm Minh cầm nó trong tay, nó như thủy ngân vô khổng bất nhập, dọc theo lỗ chân lông Lâm Minh rót vào trong người.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh cảm thấy thân thể cứng lại, rõ ràng bắt đầu quán thâu tính mạng tinh hoa, thân thể bành trướng như khí cầu.

Thân thể cốt nhục, màng da thậm chí mỗi tế bào đều không ngừng bị sinh mệnh lực cường đại xâm nhập.

Loại quán thâu này kéo dài, Lâm Minh chỉ cảm thấy trong huyết mạch của chính mình có một dòng dung nham nóng chảy đang chạy quanh.

Xuy xuy xùy!

Lâm Minh cảm giác huyết nhục của mình đang bốc cháy.

Tu La chi huyết tuy táo bạo như lửa, nhưng mà nó cũng không có phản kháng bị Lâm Minh hấp thu, nếu không thời điểm nó thôn phệ thân thể Lâm Minh, cho dù Lâm Minh có dùng tất cả vốn liếng cũng không ngăn cản được Tu La chi huyết!

Bởi vậy đâu là một giọt máu của chủ nhân Tu La Lộ nên lúc này dã kích phát long phượng chi huyết trong người Lâm Minh!

Chân long gào thét, phượng hoàng gáy vang, thân thể Lâm Minh không ngừng nổ vang lốp bốp.

Khi sinh mệnh tinh hoa tiến vào trong người Lâm Minh, một khí tức kh ủng bố xuất hiện.

Những khí tức này chính là lạc ấn chinh chiến cả đời ẩn chứa trong Tu La huyết, bên trong nó ẩn chứa không ít pháp tắc chi lực!

Khí tức pháp tắc này mang theo tang thương cổ xưa, dung nhập vào trong huyết nhục Lâm Minh, cuối cùng tiến vào trong linh hồn của hắn.

Trên con đường đá xanh, Lâm Minh không biết đã nhìn thấy chủ nhân Tu La trải qua bao nhiêu lần chiến đấu.

Hắn có rất nhiều lĩnh ngộ.

Nhưng mà những lĩnh ngộ này đại đa số đều tối nghĩa không rõ, mông lung, Lâm Minh chỉ lĩnh ngộ da lông mà thôi, rất nhiều pháp tắc lại biến mất trong mây mù, trong lúc nhất thời căn bản không lĩnh ngộ ra.

Nhưng hiện tại trong Tu La chi huyết ẩn chứa một ít pháp tắc áo nghĩa cùng đại lượng lĩnh ngộ chiến đấu, trực tiếp dung nhập vào người Lâm Minh.

Rất nhiều thứ tối nghĩa không rõ thì Lâm Minh hiện tại đã rõ ràng.

Phanh --

Chiến ý hừng hực tuôn ra, cả thân thể Lâm Minh cũng biến hóa kỳ lạ, gương mặt mơ hồ như hơi nước, giống như một tầng mặt nạ che khuất gương mặt của hắn, ngay cả tóc cũng biến thành đỏ thẫm, dựng thẳng lên trời.

Khí thế bàng bạc từ trong người Lâm Minh bắn ra ngoài.

Phanh --

Lực lượng kỳ dị bắn ra xa, xì xì xì, lôi đình bí lực quấn quanh toàn thân, hóa thành áo giáp lôi đình đen kịt, bao phủ thân thể Lâm Minh, không ngừng tỏa ra quang điện kỳ lạ.

Mang theo lôi đình chi lực ẩn chứa khí tức hủy diệt và sinh cơ, làm cho mặt đất dưới chân Lâm Minh một bên cháy đen như than, một bên lại có hoa cỏ tươi tốt, sinh cơ bừng bừng.

Phanh, phanh, phanh...

Lực lượng huyền ảo bắn ra khỏi người Lâm Minh, gương mặt của hắn cũng biến ảo bất định.

Giống như biến thân thành chủ nhân Tu La Lộ hơn mười tỷ năm trước.

Mỗi một lực lượng kỳ dị bộc phát, khí chất của hắn thậm chí biến hóa theo gương mặt.

Đồng thời cả hư không bị lực lượng kỳ dị này ảnh hưởng, vặn vẹo biến hóa như nước, vô cùng quỷ dị.

Rất nhiều kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm cùng với một ít cách vận dụng bí lực xuất hiện trong đầu, lưu chuyển mạch lạc, chúng xuất hiện trong nội tâm Lâm Minh, giúp hắn nhanh chóng cường đại hơn.

Chương 1712: Hình thức ban đầu (1)

Loại cường đại này so với tu vị cường đại càng có khác nhau lớn.

Sự cường đại của hắn hiện giờ là cường đại toàn diện. Đối với một số võ giả mà nói, kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm cùng một ít cách vận dụng bí lực, thậm chí là một ít phương pháp cô đọng thần hồn và ý chí chiến đấu cứng cỏi cũng phải cần trải qua thời gian dài tích lũy mới có được.

Nhưng Lâm Minh giờ phút này cũng đã có thu hoạch khổng lồ.

Khi lực lượng trong người bắ n ra ngày càng nhiều, lĩnh ngộ càng ngày càng nhiều, Lâm Minh tỏa ra lực lượng kỳ dị càng mạnh.

Cuối cùng hắn không ngừng biến hóa khuôn mặt, bí lực dần dần ngưng tụ, khí thế, khí chất cũng dần cô đọng và thành hình.

Sau lưng Lâm Minh, phù văn, pháp tắc các loại bí lực ngưng tụ ra, hình thành hư ảnh Tu La quỷ dị, hư ảnh Tu La ba đầu sáu tay, cầm vũ khí khác nhau trong tay, gương mặt của nó nhìn qua các hướng khác nhau, bày biện lực lượng khác nhau, hắc khí tràn ngập, đóng băng lành lạnh, lửa cháy bừng bừng, lôi điện quanh quẩn...

Hư ảnh Tu La này tùy ý lưu chuyển trong hư không, chậm rãi nhập vào trong người Lâm Minh, một khắc này, trên mặt Lâm Minh có chú ấn kỳ dị.

Những chú ấn này cùng loại với chú ấn mà chiến thần giáp đen cùng hắc sắc Tu La sử dụng, bên trong ẩn chứa huyền diệu của Tu La Thiên Đạo!

Cùng lúc đó, trong xương cốt Lâm Minh cũng có phù văn đáng lóe lên, từng đạo thiên địa bí lực không ngừng hình thành, tóc Lâm Minh cũng mọc dài ra, xương cốt toàn thân của hắn không ngừng nổ vang.

Cứ như vậy, Lâm Minh lại cao hơn nửa xích! Cơ bắp toàn thân của hắn càng thêm co động, đường cong cơ bắp càng thêm hoàn mỹ.

Những chuyện này là công dụng của máu huyết chủ nhân Tu La Lộ, Lâm Minh hoàn thành một lần biến thân.

- Đây là...

Lâm Minh nhìn hai tay của mình, hai cánh tay của hắn phủ kín đường văn, lực lượng Tu La chi huyết còn lại trong người Lâm Minh không ngừng phát ti3t ra ngoài.

Rống!

Lâm Minh ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh giống như vô kiếm thanh kiếm xuyên thẳng tầng mây! Cả thiên địa cũng rung động theo tiếng thét này.

Một khắc này Lâm Minh cảm giác mình đã thoát thai hoán cốt!

Lực lượng đáng sợ tràn ngập thân thể Lâm Minh, lực lượng Tu La chi huyết tuy dung nhập vào trong huyết nhục Lâm Minh, nhưng mà cũng không có bị Lâm Minh triệt để hấp thu, phải nói Lâm Minh hiện tại hấp thu chỉ là một phần nhỏ, còn có rất nhiều năng lượng không có dung nhập vào trong huyết mạch, thần hồn cùng nội thế giới.

Trên mặt Lâm Minh mang theo chú ấn thần bí, nhan sắc càng ngày càng đậm, nó không ngừng lập lòe.

Lâm Minh cảm giác thân thể mình không thừa nhận nổi lực lượng này, như sắp nổ tung.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Giờ khắc này Tu La chi huyết không chỗ phát ti3t, nó như phong bạo tiến vào tinh thần chi hải và nội thế giới của Lâm Minh

Vốn một giọt Tu La chi huyết chỉ to như hạt trân châu, tiến vào trong tinh thần chi hải cùng nội thế giới của Lâm Minh lại biến thành huyết triều cuồn cuộn.

Biển máu không ngừng trùng kích các nơi.

Trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, đứng mũi chịu sào chính là bích hồn chiến linh, bị Tu La chi huyết thôn phệ hoàn toàn.

Thương hình chiến linh tắm trong Tu La chi huyết, nó phiêu phù nặng nề, tinh hoa Tu La chi huyết tùy ý rót vào trong thương hình chiến linh, Lâm Minh chỉ cảm thấy tinh thần chi hải chấn động, trong óc đau nhức kịch liệt!

Trong Tu La chi huyết ẩn chứa ý chí của chủ nhân Tu La Lộ, mà muốn muốn thừa nhận ý chí này đối với Lâm Minh mà nói cũng không phải chuyện nhẹ nhõm gì.

Ông ông ông!

Chiến linh rung động lắc lư, phát ra âm thanh thanh thúy

Như vậy chiến linh của Lâm Minh không cách nào thừa nhận ý chí này rèn luyện, nó giống như nứt toác ra!

Lâm Minh cắn răng, hắn rất rõ ràng, bích hồn chiến linh của hắn sớm có thành tựu, tới gần đại thành, nếu như có thể hấp thu lực lượng trong Tu La chi huyết, thừa nhận ý chí chủ nhân Tu La Lộ tẩy lễ, thành tựu bích hồn đại thành là cơ bản nhất!

Thậm chí có khả năng tới gần bích hồn viên mãn.

Thời điểm Lâm Minh đau khổ thừa nhận ý chí Tu La tẩy lễ, đột nhiên đan điền trong quá trình này khiến hắn thét to, quỳ rạp xuống đất và ôm đầu!

Nội thị nội thế giới, sắc mặt Lâm Minh đại biến!

Trong nội thế giới của hắn bị máu huyết xâm chiếm, toàn bộ không gian chỉ toàn là máu huyết.

Cơn thủy triều máu huyết này kéo tới biên giới nội thế giới của Lâm Minh, tầng biên giới này bị lực lượng xé rách, nội thế giới của

Lâm Minh không ngừng mở rộng.

Trong tích tắc này Lâm Minh kinh hãi.

Biên giới nội thế giới mở rộng, ý nghĩa sắp đột phá cảnh giới!

Hơn nữa nhìn tư thế cuồng mãnh này, nếu như Lâm Minh nhất cổ tác khí đột phá Thánh Chủ cũng không phải là không được!

Nhưng mà vào mấy năm trước, Lâm Minh mới vừa vặn thành tựu Thần Quân hậu kỳ, thời gian ngắn ngủi trực tiếp nhảy qua nửa bước Thánh Chủ một tiểu cảnh giới, đạt tới Thánh Chủ kỳ, thật sự quá nhanh.

Võ giả tu võ phải tiến hành theo chất lượng.

Bởi vì võ đạo chi lộ không đơn thuần cần tích lũy, còn phải tìm hiểu Thiên Đạo pháp tắc, tinh luyện vũ kỹ, rất nhiều tuyệt thế thiên tài cố ý áp chế tu vị bản thân, thẳng đến khi không cách nào áp chế được mới có thể nước chảy thành sông đột phá, bước vào cảnh giới tiếp theo.

Lâm Minh cũng vẫn làm như vậy, hắn đột phá Cửu Vẫn, thành Thần Hải, nhập Thần Biến, mỗi bước làm gì chắc đó, đem căn cơ củng cố đến mức tận cùng, cho dù lĩnh ngộ pháp tắc hay là vũ kỹ chiêu thức vẫn vượt xa cùng cấp.

Mà bây giờ Lâm Minh vừa mới đột phá Thần Quân hậu kỳ, nếu hắn trực tiếp vượt qua nửa bước Thánh Chủ, đạt tới Thánh Chủ cảnh, như vậy sẽ làm suy yếu căn cơ của Lâm Minh, tuy trong lúc nhất thời đổi được sức chiến đấu cường đại, nhưng mà ngày sau đền bù lại tiêu hao nhiều thời gian và tinh lực, được không bù mất.

Nghĩ tới đây Lâm Minh cắn chặt răng, vận dụng lực lượng toàn thân ngăn cản năng lượng kh ủng bố của Tu La chi huyết!

Xuy xuy xùy!

Trong nội thế giới của Lâm Minh, Tà Thần Chi Thụ điên cuồng sinh trưởng, bộ rễ tùy ý hiện ra đâm vào Tu La chi huyết, tùy ý hấp thu tinh hoa trong đó, năng lượng bổn nguyên không ngừng tiến vào nội thế giới của Lâm Minh, hình thành thái cổ phù văn Tu La Thiên Đạo gia cố biến giới nội thế giới của Lâm Minh, cũng phong ấn Tu La chi huyết, muốn trấn áp năng lượng dư thừa này.

Nhưng mà Tu La chi huyết vô cùng cường đại, dù Lâm Minh đồng thời vận dụng Tà Thần Chi Thụ cùng pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng khó mà áp chế được!

Tu La Thiên Đạo có thể phong ấn Tu La chi huyết, nhưng mà lực lượng chênh lệch quá lớn, Lâm Minh có thể phong ấn quá nhỏ bé.

Bồng!

Tiếng ổổ vang lên, biên giới nội thế giới của Lâm Minh nổ tung lần nữa.

Lúc này biển máu lại đột phá không gian hỗn độn, tiếp tục như vậy đột phá Thánh Chủ là chuyện sớm muộn!

Mà khai phá nội thế giới dã man như vậy chẳng khác gì nuông chiều thành hư, sẽ hủy hoại căn cơ của Lâm Minh.

Thời khắc mấu chốt, Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, vào lúc này không gian màu đen bị xé rách, ngàn vạn hào quang chiếu xuống, tùy ý chảy xuôi trong người Lâm Minh.

Chương 1713: Hình thức ban đầu (2)

Từng ngôi sao chói mắt xuất hiện, trọn vẹn chín ngôi sao hiện ra trên đỉnh đầu Lâm Minh!

Lâm Minh thập phần rõ ràng, bằng vào hệ thống tụ nguyên đã không có khả năng dung nạp lực lượng k hủng bố của Tu La chi, hắn nhất định phải dựa vào hệ thống luyện thể!

Nhân loại Đạo Cung Cửu Tinh là Thiên Đạo không cho tồn tại, mỗi lần đột phá một cảnh giới đều cần năng lượng to lớn, Lâm Minh trong tích tắc triệu hoán Đạo Cung Cửu Tinh, chính là muốn dùng Đạo Cung Cửu Tinh dung nạp Tu La chi huyết!

Nếu Tu La chi huyết vô cùng cường đại, cứ lấy nó chống lại Thiên Đạo chi lực!

Xuy xuy xùy!

Làn da toàn thân Lâm Minh hiện ra màu bạc, lực lượng toàn thân bành trướng mãnh liệt.

Hắn không chút do dự mở tử phủ, thiên phạt hai đạo cung ra, bằng vào tinh thần chi lực, ngạnh sanh sanh phân cắt Tu La chi huyết!

Tinh thần chi lực dẫn động hấp thu biển máu, hình thành chín cột nước đỏ thẫm bay lên cao, từ trong nội thế giới Lâm Minh xông tới huyết nhục.

Chín đạo năng lượng này xông vào chín đạo cung của Lâm Minh.

Chín đạo cung này chỉ có tử phủ, thiên phạt hai đạo cung đã hoàn toàn mở ra, đạo cung khác còn không có hình thành hình thức ban đầu, trong lúc nhất thời chín nơi trong người Lâm Minh b ắn ra hào quang sáng ngời, hào quang này dung hợp với Tu La chi huyết, chúng nó đều biến thành màu đỏ.

Một khắc này giống như Lâm Minh biến thành một ngôi sao.

Đạo Cung Cửu Tinh, nhất là bảy đạo cung chưa mở đã chẳng khác gì động không đáy, tùy ý thôn phệ lực lượng Tu La chi huyết, máu đỏ dung nhập vào trong, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa!

Áp lực trong nội thế giới Lâm Minh giảm nhẹ, thân thể Lâm Minh chín vị trí đạo cung bắt đầu chiếu sáng rạng rỡ, trong đó bảy đạo cung chưa mở lại ẩn ẩn hình thành đạo cung hình thức ban đầu...

Đạo cung hình thức ban đầu hư vô mờ mịt, dung nhập lực lượng k hủng bố của Tu La chi huyết, chúng ẩn ẩn mang theo khí tức đáng sợ của Tu La pháp tắc...

Hấp lực này tiếp tục trong ba ngày,

Trong đó tinh thần Lâm Minh căng cứng cao độ, hắn dùng Tu La Thiên Đạo và tinh thần chi lực dẫn dắt lực lượng Tu La chi huyết tẩm bổ bảy đạo cung trong người, hơn nữa trong lúc này chiến linh trong người Lâm Minh thừa nhận ý chí Tu La tẩy lễ, không ngừng đạt được rèn luyện.

Trong bất tri bất giác, chiến linh càng sáng ngời, xanh như ngọc.

Bảy đạo cung hình thức ban đầu trong người của hắn cũng càng ngày càng rõ ràng, nhìn qua huyết vụ che chắn, ẩn chứa khí huyết k hủng bố.

Lúc một tia lực lượng Tu La chi huyết cuối cùng bị thân thể Lâm Minh hấp thu, Lâm Minh chỉ cảm thấy toàn thân hư thoát, tầm mắt mơ hồ.

Thân thể của hắn không ngừng run run, rồi sau đó hắn như mất ý thức, trực tiếp té ngã trên đất.. Tiếp tục trôi qua ba ngày ba đêm, khi tinh khí thần của Lâm Minh tiêu hao tòn bộ, hắn lúc này cực kỳ buồn ngủ, cứ như vậy ngủ thật say...

Không biết ngủ bao lâu, Lâm Minh mới mở to mắt, hắn chống thân thể dậy, xem xét hai tay của mình, phù văn phức tạp trên hai tay đã biến mất.

Nhưng mà chúng cũng không biến mất hoàn toàn, chỉ biến mất trong huyết nhục Lâm Minh, chỉ cần Lâm Minh vận dụng Tu La chi lực, những chú ấn sẽ kích phát, một lần nữa hiển hiện trên làn da Lâm Minh.

Thông qua những chú ấn này, Lâm Minh có thể thuyên chuyển lực lượng Tu La pháp tắc thật tốt, sức chiến đấu tăng lên một cấp bậc!

Lâm Minh thân cao lớn cũng khôi phục bộ dáng như cũ, lân giáp trên người biến mất, nhìn từ bên ngoài Lâm Minh sau khi hấp thu Tu La chi huyết vẫn không có gì khác biệt.

Nhưng mà Lâm Minh biết rõ, thực lực bản thân đã tăng vọt về chất.

Tu vị của hắn hiện tại, Lâm Minh tận lực áp chế vẫn tăng lên một tiểu cảnh giới, đạt tới nửa bước Thánh Chủ!

Từ Thần Quân kỳ đến nửa bước Thánh Chủ, Lâm Minh chỉ dùng thời gian mấy năm, tuy tốc độ vẫn quá nhanh chút ít, nhưng dù sao chỉ là một tiểu cảnh giới, đền bù căn cơ cũng không khó khăn.

Mà chiến linh của hắn được ý chí Tu La tẩy lễ, rốt cục đột phá bích hồn chút thành tựu, đạt tới bích hồn đại thành, thậm chí đã tiếp cận bích hồn viên mãn.

Trừ chuyện đó ra, Lâm Minh thu hoạch lớn nhất chính là bảy đạo cung vừa hình thàn!

Tử phủ, thiên phạt hai đạo cung đạt được Tu La chi huyết thoải mái, ánh sáng của chúng biến thành màu đỏ, ánh sáng như bị máu nhuộm, có màu hồng ngọc.

Bảy đạo cung khác mặc dù chỉ là đạo cung hình thức ban đầu, không có chính thức mở ra, nhưng mà ngày sau Lâm Minh nếu luyện chế linh dược mở đạo cung này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, hơn nữa mở ra những đạo cung sau, uy lực của nó cũng mạnh hơn!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đứng dậy, hắn cảm giác trong người tràn ngập lực lượng đáng sợ, dường như không thể chờ đợi được muốn phát ti3t đi ra!

Hấp thu Tu La chi huyết, tuy thực lực của Lâm Minh hoàn thành một lần bay vọt, nhưng mà nội thế giới, tinh thần chi hải và chín đạo cung trong thời gian ngắn cường đại hơn, đối với thân thể Lâm Minh mà nói, còn cần thời gian ngắn thích ứng.

Lúc này khí tức trong người Lâm Minh hơi hỗn loạn, đồng thời cũng pha tạp, đó là Hồng Mông chi khí, khí tức hỗn độn cùng khí tức Tu La Thiên Đạo.

Lâm Minh vẫn muốn thông hiểu những lực lượng này cũng có phương pháp nhanh nhất, chính là chiến đấu! Chiến đấu cường độ cao có thể rèn luyện chiến lực của mình, dung luyện tất cả lực lượng cùng một chỗ.

Nghĩ tới đây trong ánh mắt Lâm Minh có chiến hỏa sáng ngời, hắn đi nhanh bước ra, đi tới tầng thứ tư thí luyện cuối cùng trong Tu La Lộ.

Trên mặt đất, một cơn cuồng phong to lớn đập vào vòng xoáy, cuốn tới chỗ thổ nhưỡng bị đốt cháy đen.

Đại địa trụi lủi, mặt đất cực nóng giống như dung nham đang nóng chảy.

Ma mặt đất bên kia chính là thế giới tuyết, rừng rậm, sơn mạch, dòng sông, tảng băng trải rộng, sâm lãnh âm hàn.

Cực nóng cùng rét lạnh phân biệt rõ ràng trên mặt đất, chúng đang chống lại nhau, cảnh tượng rất quái dị.

Tiếng xột xoạt vang lên liên tục, đột nhiên truyền ra từ băng nguyên.

Chỉ thấy trên đường chân trời xa xôi có sơn mạch hình dáng màu bạc. Lại gần một chút quan sát thì phát hiện nó chính là một con cự mãng màu bạc.

Con đường nó đi qua, từng băng sơn đổ nát, trên băng nguyên hình thành một cái rãnh to lớn kéo dài.

Trên đỉnh đầu ngân mãng là Thần Hư tam thái tử bế nghễ đại địa, cuồng ngạo không giảm. Chỉ thấy long quan trên đầu nghiêng lệch, trên quần áo có vài chỗ vết máu, giống như đã từng trải qua chém giết kinh người, hơn nữa quá trình chiến đấu cũng không thoải mái!

Sau lưng Thần Hư thái tử sau lưng có hai người đạp gió mà đi, một là Hạo Nguyệt Quận Vương, một người khác là người trẻ tuổi cơ bắp mạnh mẽ, dáng người khôi ngô, hai mắt b ắn ra tinh quang.

Người trẻ tuổi kia trên người mang theo vết thương thật sâu, tràn ngập hắc khí, giống như là lực lượng kỳ dị nào đó.

Hạo Nguyệt Quận Vương cũng không còn nụ cười như ngày xưa, một bên lông mi bị ai đó gọt đi, gương mặt của hắn hiện tại nhìn qua rất quái dị.

Bước vào tầng thứ tư, độ khó đột nhiên tăng lên một cấp bậc! Mặc dù là tiểu đội tinh anh, không nghĩ qua lại lâm vào khổ chiến.

Chương 1714: Long thương màu đen

Trước một ít quỷ vật, chủng tộc tà ác, chúng đều có thực lực Giới Vương đáng sợ. Cho nên đám thí luyện giả lúc trước lựa chọn độ khó Nhân cấp, dù cho có đi tới tầng thứ tư cũng không dám tiếp tục xâm nhập, mà là lui trở lại tầng thứ ba.

Một khi lui về tầng thứ ba. Cúng ý nghĩa thí luyện tầng thứ ba chấm dứt.

Về phần Hạo Nguyệt Quận Vương, Thần Hư thái tử. Cho dù là cường cường liên hợp, đi tới đây cũng phải chém giết liên tục.

- Thái tử điện hạ, chỗ đó có khí tức bất thường...

Hạo Nguyệt Quận Vương nhìn qua nơi có băng hỏa giao nhau, nghi hoặc nói ra.

Tại đó hắn cảm ứng được ma khí trùng thiên.

Bên cạnh thái tử điện hạ. Người trẻ tuổi dáng người khôi ngô hiếu kỳ nhìn qua đia đồ trong tay, phía trên vẽ ra rất nhiều nơi, có chữ viết chằng chịt đánh dấu.

Tấm bản đồ này là địa đồ thí luyện cuối cùng truyền lưu trong Thần Hư Thần Quốc. Kỳ thật nó chỉ có tác dụng tham khảo, giá trị không lớn, bởi vì không gian tầng thứ tư dùng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành lực lượng cấu thành. Bất luận nơi nào có dị bảo, thường cách một đoạn thời gian cũng sẽ di động, biến hóa, cho nên mỗi lần thí luyện, gặp được nguy hiểm cũng có cơ duyên to lớn.

Lần trước dùng cái giá lớn vẽ ra bản đồ của thí luyện, đến lần thí luyện tiếp theo thì địa đồ chỉ sử dụng được hai ba phần.

Người trẻ tuổi khôi ngô nhíu mày, mở miệng nói ra:

- Thái tử điện hạ, Hạo Nguyệt Quận Vương, càng vào sâu trong tầng bốn, nguy hiểm càng nhiều, tiểu đội của chúng ta ở tầng bốn xem như tới trung đoạn rồi, vừa rồi chúng ta đã trải qua một hồi ác chiến, đều có chút vết thương nhẹ, mà Hạo Nguyệt Quận Vương nói vị trí càng vào sâu thì chỉ sợ nguy hiểm của chúng ta càng vao.

Sâu trong tầng thứ tư, nguy hiểm càng nhiều, tương ứng cơ duyên cũng càng lớn!

Ở trung đoạn tầng bốn đã có rất nhiều đội viên bởi vì tao ngộ nguy hiểm mà vẫn lạc, thế cho nên bọn họ rất nhiều người dừng ở tầng bốn trung đoạn, bồi hồi không đi, chờ đợi cửa vào tầng năm xuất hiện.

Trong nhiều tình huống cửa vào tầng năm sẽ trực tiếp xuất hiện tại trung đoạn tầng bốn, về phần sâu trong tầng bốn là bảo địa tầm bảo, bên trong cơ duyên khắp nơi, nhưng mà sát cơ tứ phía, có thực lực mới có thể đi, không có thực lực thì chỉ tìm chết.

Trong thí luyện lần này người dám vào sâu trong tầng bốn chỉ rải rác mấy người, mà tiểu đội chỉ có một chi của Thần Hư thái tử mà thôi.

Thần sắc Thần Hư thái tử biến hóa, dường như đang cân nhắc lợi hại, cầu phú quý trong nguy hiểm, cơ duyên không thường có, làm cho hắn nhìn thấy cơ duyên trước mắt mà bỏ đi, hắn sao cam lòng chứ?

Có chút do dự, Thần Hư thái tử trầm giọng nói:

- Tu võ một đường, nguyên bản chính là tranh đua với trời, rất nhiều người đau khổ cầu cơ duyên mà không được, chúng ta thấy cơ duyên trước mặt mà không thấy, còn tu võ thế nào? Qua đi xem!

Thần Hư tam thái tử khi đang nói chuyện thì tinh quang b ắn ra ngoài, ánh mắt của hắn sáng ngời nhìn qua đạo khí tức khủ ng bố kia, chỉ thẳng vào nơi đó.

Ngân mãng dưới chân của hắn rất có linh tính, cảm giác được nỗi lòng chủ nhân chấn động, nó thét dài một tiếng, nó hưng phấn rít

Zsshi...i-it... thật dài, nhanh chóng mang theo Thần Hư tam thái tử lao tới hướng có khí tức kh ủng bố kia, thân hình khổng lồ xé rách không khí, kích động xuyên qua không biết bao nhiêu dãy núi, cắt đứt bao nhiêu dòng sông.

Hạo Nguyệt Quận Vương và người trẻ tuổi tên là Cửu Khuê hai người có một là Giới Vương, một người mặc dù chỉ là Giới Vương nhưng có thực lực Giới Vương, hai người bọn họ triển khai thân pháp, không ngừng đi theo ngân mãng.

Qua chừng một phút, ngân mãng đã giảm tốc độ, đi tới một vùng đất rạn nứt khô cằn.

Khí tức khổng lồ không ai có thể chống cự từ trong hư không truyền tới.

Chỉ thấy trong hư không có một lực lượng đóng băng và hỏa diễm dây dưa với nhau, xúm lại cùng một sơn mạch, sơn mạch đen bóng như mực.

Chung quanh nham thạch có phù văn thần bí đang chìm nổi lập loè.

Mà Thần Hư thái tử đứng trên đầu ngân mãng, vừa vặn có thể nhìn thấy khối đá trên đỉnh núi, ở đó có một con chân long.

Chân long toàn thân đen kịt, chỉ dài một trượng, Thần Hư thái tử chưa từng nhìn qua chân long nào nhỏ như vậy, nó đang giương nanh múa vuốt không ngừng vặn vẹo trên không trung, con mắt đen bóng quan sát chung quanh, ánh mắt lợi hại như tia chớp, có khí tức huyết tinh nồng đậm.

Nội tâm Thần Hư thái tử cả kinh, tại sao ở đây có chân long?

Trong thí luyện cuối cùng đã tồn tại mười tỷ năm, không có sinh vật nào sống lâu như vậy, huống chi chân long trước mặt chỉ dài có một trượng.

Không chỉ Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương và nam tử Cửu Khuê trẻ tuổi đều sửng sốt!

Bọn họ nhìn nhau, Hắc Long nhìn qua chung quanh, mà tình cảnh này quá quái dị.

Làm gì có Hắc Long nào, nằm ở trung ương nham thạch chính là một trường thương! Toàn thân trường thương có ma tính bao phủ, lực lượng ma tính này hóa thành hư ảnh Hắc Long, nó không ngừng bay múa trên cao.

Cây thương này dài một trượng, kim loại lạnh lẽo của nó tỏa ra hàn khí băng hàn, đầu thương khảm vào giữa tảng đá, căn bản không thể nói rõ chiều dài của nó là bao nhiêu, nhưng dù vậy cách khối nham thạch kia vẫn có thể cảm ứng được khí tức sắc bén của trường thương, giống như có thể xé rách hư không, cách mấy ngàn trượng vẫn cảm ứng được mũi nhọn của nó chẳng khác gì nằm trên đỉnh đầu của mình, tùy thời sẽ rơi xuống nghiền bọn họ thành bụi phấn, làm lòng người run sợ.

- Đây là...

Thần Hư thái tử sửng sốt.

Hắc Long vừa rồi chỉ là ảo giác của bọn họ? Tại sao ma khí hóa thành Hắc Long?

Một người có thể nói là nhìn lầm, nhưng mà ba người nhìn thấy thì không thể lầm!

Câu cửa miệng nói: thần, chẳng lẽ là bởi vì cây thương này chứa logn vận khí, cho nên người nào nhìn thấy nó đầu tiên sẽ trực tiếp nhận định cây thương này là chân long?

- Đây là một cây thần thương, phẩm cấp của nó chỉ sợ vượt qua Thiên Tôn Linh Bảo.

Thần Hư tam thái tử ánh mắt chớp động, hô hấp có chút ồ ồ, trong ánh mắt đầy tham lam.

Nếu như Lâm Minh đứng ở chỗ này, lần đầu tiên nhìn thấy cây thương này, hắn sẽ nhận ra cây thương này cực kỳ tương tự cây thương mà chiến thần giáp đen trên phù điêu Tu La Chi Môn đang cầm.

Kể từ đó, ý nghĩa cây thương này không tầm thường!

- Ha ha, có thể tìm được cây thương này, là thái tử điện hạ cơ duyên, cũng là chúng ta đại cơ duyên!

Cửu Khuê cầm địa đồ trong tay, toàn thân nổi gân xanh.

Mà ngay cả Hạo Nguyệt Quận Vương, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, dù sao hắn cũng là cao thủ dùng thương. Nhưng mà hắn biết có Thần Hư tam thái tử ở bên người, như vậy thứ này không tới phiên hắn, nhưng mà cũng có thể húp chút nước.

Quả nhiên Thần Hư thái tử nói:

- Các ngươi yên tâm, cây thương này ta sẽ không độc chiếm, vũ khí của ta cũng không phải thương, ta sẽ hiến nó cho Thần Quốc, Thần Quốc sẽ ban thưởng cho chúng ta không tưởng tượng nổi.

Thần Hư thái tử tinh thông đạo dùng người, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn khiến cấp dưới rét lạnh nội tâm.

Chương 1715: Hắc Long khát máu (1)

- Điện hạ thái tử, ta đi thử mang tới!

Cửu Khuê kích động nói ra.

- Cẩn thận một chút!

Thần Hư tam thái tử gật đầu cho phép.

Cửu Khuê có chút ngăn cản kích động trong lòng, thân hình bay lên trên không trăm mét, đối mặt với trường thương màu đen này, hắn lấy trong tu di giới hai khôi lỗi màu đỏ, hai khôi lỗi này có đẳng cấp Thần Quân hậu kỳ, chỉ có thể phát huy thực lực nếu năm trong tay võ giả am hiểu khôi lỗi thuật.

Đối với thí luyện cuối cùng mà nói, khôi lỗi Thần Quân hậu kỳ không đáng nhắc tới, căn bản không thể phát huy sức chiến đấu gì, nhưng mà dùng để dò đường cũng không có gì.

Cửu Khuê suy đoán cây thương này không dễ cầm trong tay, hắn một đường phát triển đến bây giờ, cũng không phải đồ đần, tùy tiện đi lấy trọng bảo là không công chịu chết, dùng khôi lỗi dò đường, thích hợp nhất!

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Hai khôi lỗi này một trái một phải lao tới trường thương!

Thời điểm chúng tiếp cận trường thương, ma khí đột nhiên tụ tập lại, đột nhiên táo bạo, nó hóa thành hư ảnh Hắc Long đánh về phía hai khôi lỗi, chỉ trong nháy mắt hai khôi lỗi bị ăn mòn sạch sẽ.

Trong nội tâm Cửu Khuê cả kinh, lui về phía sau vài bước, quả nhiên thương này không dễ lấy được, còn phải dùng cách khác.

Thời điểm này nội tâm chấn động, muốn tìm những biện pháp khác, đột nhiên sắc mặt của hắn đại biến, trơ mắt nhìn qua ma khí kinh khủng kia sau khi ăn mòn khôi lỗi, giống như có trí tuệ đánh giết về chủ nhân khôi lỗi là hắn.

Hắc khí hình rồng này vậy mà có thể chia thành địch nhân chủ yếu và thứ yếu!

Sắc mặt Cửu Khuê đại biến, thân thể của hắn đại biến, nhưng mà tốc độ của Hắc Long quá nhanh, thân thể chỉ dài một trượng, nó hóa thành tia chớp màu đen đuổi theo Cửu Khuê!

Cửu Khuê rống một tiếng, từ trong tu di giới rút thanh trường kiếm ra, một kiếm chém thẳng vào hư ảnh Hắc Long.

Cửu Khuê tu vị không có cao như Hạo Nguyệt Quận Vương. nhưng mà thiên phú còn cao hơn Hạo Nguyệt Quận Vương một chút, nếu không hắn hắn cũng không thể có được danh ngạch thí luyện cuối cùng, trọng kiếm chém ra, hồn lực bành trướng như hải triều chém thẳng tới.

Nhưng mà hư ảnh Hắc Long căn bản không quan tâm, trực tiếp phóng thẳng vào hồn hải, hải triều bị giải khai, nó cũng không bị gì, ngược lại thôn phệ toàn bộ lực lượng của Cửu Khuê đánh tới!

Cửu Khuê trong lúc nhất thời hồn phi phách tán, hắn lại dò xét trong tu di giới, móc một tấm thần văn phù ra, nhưng mà hư ảnh Hắc Long thật sự rất nhanh, nó cắn Cửu Khuê một cái trước khi Cửu Khuê kịp phát động thần văn phù.

Xuy xuy xùy!

Hư ảnh Hắc Long hóa thành tinh huyết hắc khí, từ trong lỗ tai, lỗ mũi Cửu Khuê chui vào bên trong.

Trong chốc lát, chỉ thấy Cửu Khuê bắt đầu điên cuồng gào rú, toàn thân hắc khí tràn ngập, thân hình cường tráng nhanh chóng héo rút lại...

- Cửu Khuê!

Vừa rồi phát sinh tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, Thần Hư thái tử sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không dám lên tiến!

Thậm chí hắn cũng không dám thở mạnh, lại càng không dám quay đầu chạy trốn, e sợ kinh động hư ảnh Hắc Long!

- Đáng chết!

Thần Hư thái tử nghiến răng nghiến lợi, thực sự bất lực, hắn chỉ có thể ngừng thở, thu liễm khí tức toàn thân, e sợ Hắc Long phát hiện.

Trong chốc lát, một đống toái cốt và tấm da người nhăn nhúm hiện ra, tấm thần văn phù chưa sử dụng cũng rơi lả tả.

Thấy một màn này toàn thân Hạo Nguyệt Quận Vương rùng mình, trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh, may mắn vừa mới ra tay không phải hắn, nếu không kết cục của hắn không tốt bao nhiêu. Thực lực của hắn chỉ sợ còn mạnh hơn Cửu Khuê một chút, nhưng cực kỳ có hạn.

Hư ảnh Hắc Long trong hư không ăn sạch tinh nguyên khí huyết toàn thân của Cửu Khuê, càng chân thật, nó gào thét liên tục, hai đồng tử hàn quang um tùm, tản mát ra hào quang tham lam, nhìn chằm chằm vào Thần Hư tam thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương.

Chính là ánh mắt này làm cho Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Thần Hư thái tử rơi vào hầm băng!

Cửu Khuê gặp nạn, bọn họ trơ mắt nhìn qua. Không dám chạy trốn, càng không dám ra tay, hư ảnh Hắc Long dùng tốc độ cực nhanh nhìn qua, cho dù dùng toàn lực chạy trốn cũng không kịp ba thành tốc độ của hư ảnh Hắc Long. Trong nháy mắt đã bị đuổi theo.

Bọn họ sợ nhất bị hư ảnh Hắc Long phát hiện ra bọn họ, mà bây giờ hư ảnh Hắc Long nhìn qua, sắc mặt bọn họ cứng đờ.

Nhưng mà bọn họ không dám động!

Hư ảnh Hắc Long nhìn chằm chằm vào Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương một phút, thẳng đến khi Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương đổ mồ hôi trán, nó lúc này mới quẫy đuôi quay về, dung nhập vào trong long thương, biến mất không thấy gì nữa.

Cho đến giờ phút này Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương mới thở ra!

Bọn họ cảm giác toàn thân thoát lực, quần áo toàn thân như vừa nhúng nước, so với trải qua một hồi chiến đấu còn mệt mỏi hơn. Trong một phút ngắn ngủi này đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì một năm.

- Đáng sợ...

Sắc mặt Hạo Nguyệt Quận Vương tái nhợt, âm thanh run nhè nhẹ, trước mặt tử vong uy hiếp, võ giả phản ứng không thể nào tốt hơn phàm nhân bao nhiêu.

- Ma khí nặng nề, rốt cuộc ta biết ma khí này hình thành thế nào rồi... Chỉ sợ hư ảnh Hắc Long này giết quá nhiều người, ngưng tụ những lệ khí và oán khí của người chết, mới ngưng tụ ra ma khí nặng như vậy.

- Hư ảnh Hắc Long có lẽ chính là khí linh... Chúng ta trước khi không thấy được Long thương, chỉ thấy Hắc Long, khi đó không phải cảm giác sai, nhưng mà trong nháy mắt Hắc Long biến mất trong trường thương... Chúng ta nhìn thành Long thương. Thằng này... Nó có lẽ là cố ý biến mất vào trong trường thương, để cho chúng ta buông lỏng cảnh giác, hấp dẫn chúng ta đi qua, nó muốn huyết nhục của chúng ta.

- Thật giảo hoạt! Nó những năm gần đây chỉ sợ giết không biết bao nhiêu nhân kiệt, nhiều huyết nhục nhân kiệt tẩm bổ như vậy, nó không biết thôn phệ bao nhiêu lực lượng! Nhưng mà rất kỳ quái, nó rõ ràng phát hiện chúng ta, cũng cần huyết nhục, nhưng lại không có công kích...

- Có lẽ quy tắc hoặc khế ước nào đó hạn chế nó, ví dụ như không chủ động trêu chọc người khác, nó sẽ không thể công kích...

Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Thần Hư thái tử xem như người có tâm trí cường đại, tuy vừa rồi sắc mặt như màu đất, âm thanh phát run, nhưng sau đó nhanh chóng phân tích ra tình hình.

- Làm sao bây giờ, buông tha sao?

Hạo Nguyệt Quận Vương nhìn chằm chằm vào Hắc Long thương, tuy hắn rất muốn cây thương này, nhưng mà rõ ràng, cây thương này không phải hắn có thể khống chế, huống chi cho dù Long thương đến tay, hắn cũng không có khả năng độc chiếm cây thương này

Nguy hiểm cùng thu hoạch đi cùng nhau, Hạo Nguyệt Quận Vương sinh ra tâm trí lùi bước.

Mà Thần Hư thái tử lại li3m môi, co cổ lại, âm thầm tính toán cái gì, mặc dù biết nguy hiểm thật lớn, nhưng muốn hắn buông tha, hắn không cam lòng...

...

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Ở trung đoạn tầng thứ tư, hai người thanh niên vừa mới trải qua một hồi chạy trốn kinh tâm động phách, bọn họ lúc trước gặp một đầu Kim Cương Cự Viên.

Chương 1716: Hắc Long khát máu (2)

Đầu Kim Cương Cự Viên quả thực là quái vật, bọn họ công kích toàn lực đánh vào người của nó, thậm chí ngay cả da lông cũng không tổn thương, mà dư âm công kích của nó cũng có thể dễ dàng đánh nát hộ thể thần nguyên của bọn họ!

Quái vật kh ủng bố như thế, bọn họ tuyệt đối hữu tử vô sinh, nhưng may mắn Kim Cương Cự Viên trí lực hơi thấp, bọn họ thời điểm lâm vào tuyệt cảnh, trong hai người có một người thi triển ảo thuật, lừa gạt Kim Cương Cự Viên, lúc này mới hiểm hiểm chạy thoát!

Sau khi thoát đi, bọn họ toàn thân lạnh toát. - Đại ca, khá tốt ngươi cơ linh, dùng ảo ảnh mô phỏng bộ dáng của chúng ta, lúc này mới dẫn quái vật kia bỏ đi, quái vật này là hung thú đáng sợ nhất mà ta gặp được!

Hai người có một người thở hổn hển nói ra.

- Nhị đệ đừng buông lỏng cảnh giác, Kim Cương Cự Viên sớm muộn gì cũng phát hiện bị lừa gạt, đến lúc đó nó lại càng nổi giận, tốc độ của chúng ta không sánh bằng nó, tốt nhất nên chạy trốn mau đi.

Hai người thương lượng xong liền muốn tranh thủ thời gian rời khỏi đây, nhưng khi nhìn qua trước mặt là khu rừng cự mộc che trời, xuyên thẳng mây xanh, trong lòng hai người mơ hồ cảm thấy không ổn.

Ánh mắt nhìn thấy nhiều gốc đại thụ hơn hai mươi người ôm không hết.

Lá cây tầng tầng lớp lớp rậm rạp, lá cây chẳng khác gì cái bồn nhỏ, ánh sáng bị chúng che chắn, càng ngày càng tối, không thể thấy đường đi.

Hai người này là huynh đệ thiên tài của một gia tộc ổổ xưa tu võ trong Tu La Lộ, trên đường đi trải qua sinh tử mới đi tới không gian thứ tư.

Không nghĩ tới nhiều lần gặp sinh tử, cửu tử nhất sinh!

- Ngao ngao NGAO!

Thời điểm này trong rừng rậm có tiếng hung thú rống to, âm thanh đáng sợ kết hợp với khí tức kh ủng bố, lúc này cỏ cây đứt gãy liên tục, đại chiến đáng sợ đang diễn ra.

Hai thanh niên này cảm nhận khí tức đáng sợ ập tới, trong lúc nhất thời sắc mặt tái nhợt, không biết nên tiến hay nên lui, đằng sau có Kim Cương Cự Viên, phía trước có nguy hiểm không rõ, bọn họ lúc này tiến thoái lưỡng nan.

Oanh --

Sâu trong rừng rậm, đột nhiên truyền ra tiếng nổ tung đáng sợ, lại có âm thanh cụ thú rít gào thê lương, âm thanh như sấm rền.

Một tia sóng năng lượng chấn động từ xa truyền tới, giống như một khỏa mặt trời bộc phát, hắc quang tỏa ra chung quanh, tinh khí cuồn cuộn bao phủ chân trời.

Năng lượng cường đại khiến hai thiên tài này hoảng sợ biến sắc.

- Đại ca, phía trước hình như có thứ... Đáng sợ hơn...

Đệ đệ nói chuyện với cái đầu đầy mồ hôi, hắn nhìn qua khe hở của lá cây, miệng đắng lưỡi khô, trong nội tâm chột dạ.

Trong rừng rậm không hề nghi ngờ đang có chém giết thảm thiết.

Hai huynh đệ không biết làm sao, đại khái qua mười hô hấp chiến đấu trong rừng rậm yên lặng, sau đó bọn họ nhìn thấy lá cây trước mặt đang rung động, một thân ảnh giống như có sao chổi xé rách chân trời lao tới! Rồi sau đó hắn dường như phát hiện cái gì, đứng trên không trung và chuyển hướng lao tới chỗ bọn họ.

Tiếng nổ lớn vang lên, hắn như là thiên thạch đáp xuống trước mặt hai huynh đệ, hắn rơi xuống và mặt đất rạn nứt như mạng nhện.

Bụi đất tứ tán, nương theo đó là vị đạo huyết tinh kinh người, lực trùng kích mùi phần xộc vào mũi hai người.

Giờ khắc này, trước mặt hai huynh đệ là một quái vật hình người giống như từ địa ngục chui ra.

Hắn vóc người cao gầy, tóc dài rối tung, toàn thân đều là huyết dịch, vết thương, toàn thân có lân giáp màu đen bao phủ, loại lân giáp này tuyệt đối không phải áo giáp, mà giống như từ trong người mọc ra.

Nhân loại bình thường không có xuất hiện tình huống này.

Quái vật hình người quay đầu nhìn qua, mái tóc rối tung che phủ hai đồng tử, tinh mang kh ủng bố khiếp người b ắn ra ngoài.

Bị đồng tử này nhìn qua, hai huynh đệ thiên tài hồn phi phách tán, không hề nghi ngờ, bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của quái vật này.

Đối phương trong tích tắc có thể g iết chết bọn họ.

Bọn họ có một loại cảm giác chính mình phải chết!

Thời điểm này quái vật hình người lại không có ra tay, bờ môi động động, mở miệng hỏi:

- Các ngươi... Biết rõ ở đâu còn có quái vật mạnh hơn hay không?

Hai thanh niên đã giật mình, quái vật hình người này biết nói chuyện! Hơn nữa còn nói rõ từng chữ, căn bản không giống như quái vật.

- Là... Là một người!

Đệ đệ kêu lên sợ hãi, ý thức được điểm này, bọn họ mừng rỡ quá đỗi, nhìn kỹ mới phát hiện tuy người trước mặt mùi huyết tinh khiếp người, dữ tợn đáng sợ, chỉ có lân giáp trên người quái vật, nhưng mà gương mặt của hắn lại quen thuộc.

Nhìn kỹ mấy hô hấp, hai người lập tức nghẹn họng nhìn trân trối.

Lông mi bén nhọn như kiếm, ánh mắt lăng lệ, gương mặt như đao gọt...

- Hắn... Hắn... Hắn...

Một người trong đó cà lăm, chỉ vào quái vật hình người nói ra:

- Lâm... Lâm Minh!

Hai người không nghĩ tới quái vật hình người này là Lâm Minh!

Hai huynh đệ này không nhận ra Lâm Minh, vốn cảm giác của võ giả không thể có sai lầm trí mạng như vậy, nhưng mà lúc này Lâm Minh toàn thân phủ kín lân giáp màu đen, thân hình cao hơn nửa xích, đầu đầy tóc dài che mặt chẳng khác gì dã nhân.

Hơn nữa lân giáp toàn thân bị huyết thủy nhuộm đỏ, quần áo đã sớm nghiền nát không nhận ra, thật sự không phải một thí luyện giả, mà là Tu La giết chóc.

Hơn nữa hai huynh đệ này bị Kim Cương Cự Viên dọa thần hồn nát thần tính, vừa nhìn thấy sát tinh xuất hiện, suy nghĩ duy nhất của bọn họ là xong rồi, phải chết.

Thẳng đến khi phát hiện quái vật là Lâm Minh, bọn họ mới phát hiện nhưng rung động không giảm, nếu như không có đoán sai, chiến đấu khủng khiếp lúc trước chính là Lâm Minh làm ra!

Lâm Minh nhìn qua hai thiên tài trước mặt hoảng sợ, trầm giọng nói:

- Ở đâu... Có quái vật mạnh hơn nữa?

Hai người thần sắc ngốc trệ, hoàn toàn không có kịp phản ứng, bọn họ bị các quái vật dọa chạy trối chết, Lâm Minh lại hỏi bọn họ ở đâu có quái vật mạnh hơn nữa?

Hắn muốn làm gì vậy?

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hắn tiến vào không gian tầng bốn, không riêng gì tìm kiếm bảo vật, còn vì lịch lãm rèn luyện!

Trong Tiên cung to lớn như tinh cầu, Lâm Minh thôn phệ Tu La chi huyết, bởi vì Tu La chi huyết lực lượng thức sự quá khổng lồ, tuy miễn cưỡng dẫn nó vào trong chín đạo cung, nhưng mà vẫn làm cương nguyên, thần nguyên, chân nguyên ba năng lượng cơ bản hỗn loạn không chịu nổi, tà thần lực, Hồng Mông chi khí, hỗn động chi khí cùng pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng, rối loạn thành một đoàn.

Nhiều năng lượng hỗn hợp như thế, Lâm Minh muốn dung hợp chúng vào trong thân thể cần phải chiến đấu không ngừng!

Vì vậy trong tầng thứ tư, thiên tài và anh kiệt khác nhau đang tầm bảo, đồng thời tận lực tránh né quái vật và các loại quái vật nguy hiểm khác.

Nhưng mà Lâm Minh lại không giống, hắn quay đi tới tầng thứ tư đã chủ động tìm kiếm quái vật để chiến đấu, điều tiết lực lượng trong người, ma luyện các lĩnh ngộ kỹ xảo chiến đấu và chiến ý trong Tu La chi huyết.

Chương 1717: Xuất phát tới chỗ sâu nhất tầng bốn

Lâm Minh ở trong Tiên cung tiêu hao không ít thời gian, hắn hiện tại vừa mới tới tầng thứ tư không lâu, thứ nhất là ở trong rừng rậm vô biên vô hạn sau lưng, quái vật trong rừng rậm này xem như cũng nhiều, nhưng mà chém giết một ngày một đêm thì Lâm Minh cảm giác được số lượng quái vật ở đây cũng còn không ít, nhưng mà thực lực không khiến hắn thỏa mãn.

Một khi hắn kích phát lực lượng của Tu La chi huyết thì những quái vật này căn bản không ngăn được ba chiêu.

Cho nên hắn phát hiện thí luyện giả, trực tiếp rơi xuống đề ra nghi vấn đối phương, ở đâu có càng mạnh hơn nữa quái vật.

Thời điểm này có tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, ở đường chân trời cách đó không xa có Kim Cương Cự Viên cao lớn đang lao tới!

Nó chạy như điên, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, vốn còn ở phía chân trời, trong nháy mắt đã đã cách mọi người không tới trăm trượng.

Trong nháy mắt này hai tên thiên tài hoảng sợ biến sắc.

- Kim... Kim Cương Cự Viên!! Nó đuổi theo!

- Không xong! Tách ra trốn!

Hai tên thiên tài kêu to, nhưng mà bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lâm Minh ở bên cạnh chẳng khác gì ác ma huyết tinh, trong con mắt mang theo chiến ý sáng ngời, thân hình hắn khẽ động, bỏ qua hai người trẻ tuổi, thân thể bộc phát hỏa diễm sáng ngời, hắn như sao băng lao thẳng về phía Kim Cương Cự Viên.

Hai người trẻ tuổi nhất thời kinh ngạc đến ngây người, cũng quên việc chạy trốn.

Kim Cương Cự Viên này bọn họ tự mình thể ngộ ra, thực lực của nó quá không thể tưởng tượng, Lâm Minh lại nghênh đón nó tiến lên!

Bọn họ không chút nghi ngờ, Lâm Minh là một yêu nghiệt, có thể giết chết bọn họ trong nháy mắt, thế nhưng mà đối mặt Kim Cương Cự Viên, một quái vật không có nhược điểm, Lâm Minh làm sao chiến thắng?

Oanh!

Sóng xung kích to lớn từ một người một vượn bắn ra!

Ánh sáng như lợi kiếm sắc bén đâm rách hư không.

Kim Cương Cự Viên gào thét thống khổ, lại bị Lâm Minh một quyền nện vào ngực, xương ngực lõm xuống.

Xương sườn của nó bị một quyền của Lâm Minh đánh gãy.

- Quyền... Quyền...

Hai người trẻ tuổi hầu kết co rút liên tục, bọn họ biết rõ Lâm Minh chỉ dùng thương, nhưng mà đối mặt với Kim Cương Cự Viên bọn họ dùng toàn lực không thể làm bị thương, Lâm Minh lại dùng nắm đấm công kích.

Chẳng lẽ hắn muốn vật lộn với Kim Cương Cự Viên sao?

Hống hống hống!

Kim Cương Cự Viên nổi giận!

Nó dường như bị nhân loại này dùng quyền làm tổn thương đã đụng chạm tới uy nghiêm.

Kim Cương Cự Viên lao thẳng tới chỗ Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh tốc độ nhanh như thiểm điện, thân ảnh của hắn lóe lên tránh thoát Kim Cương Cự Viên đánh một trảo, chân phải dẫm lên cánh tay của Kim Cương Cự Viên.

Rồi sau đó hắn giẫm cánh tay phải cự viên lao thẳng tới, trong nháy mắt hắn đã đi tớitrước đầu lâu to lớn của Kim Cương Cự Viên! Rầm rầm rầm!

Lâm Minh không ngừng dùng quyền nện vào đầu Kim Cương Cự Viên!

Quyền pháp của hắn xé rách hư không, đạp nát đại địa, mỗi một quyền mang theo uy lực không thể tưởng tượng nổi!

Lôi hỏa chi lực!

Thiên kiếp chi lực!

Đạo Cung Cửu Tinh!

Hồng Mông pháp tắc!

Tu La Thiên Đạo!

Lực lượng khác nhau từ quyền pháp của Lâm Minh hiện ra! Trong lúc oanh kích mang theo các lực lượng khác nhau, chúng đang từ từ dung hợp lại!

Vật lộn cận thân chẳng khác gì búa máy, rèn luyện các lực lượng khác nhau trong người Lâm Minh, giúp hắn thông hiểu những lực lượng này.

Không cần vũ khí, chỉ dùng quyền có thể giúp thân thể Lâm Minh trực tiếp rèn luyện thân thể, hiểu quả rèn luyện cũng rất tốt.

Trong lúc nhất thời, năng vang lên như sấm, âm thanh trùng thiên.

Hai thanh niên thiên tài nhìn thấy chiến đấu kịch liệt cách đó trăm trượng, đều khẽ nhếch miệng, tâm thần run rẩy, rùng mình liên tục.

Thật sự quá đáng sợ, đây quả thực đây không phải là lực lượng của nhân loại, vậy mà không cần vũ khí có thể vật lộn cận thân với Kim Cương Cự Viên!

Rầm rầm rầm!

Quyền pháp của Lâm Minh nhanh chóng đến mức tận cùng, Kim Cương Cự Viên lực phòng ngự quá mức kh ủng bố, Lâm Minh đánh ra đều có lực lượng hư cự long, cũng không thể tạo thành tổn thương trí mạng với nó.

Nhưng mà từng quyền tích lũy tiếp tục đả kích nội tạng, huyết mạch, da thịt của Kim Cương Cự Viên, tạo thành tổn thương không nhỏ với nó.

Nhưng mà vật lộn cận thân như vậy, dù tốc độ của Lâm Minh nhanh hơn nữa cũng không thể né tránh toàn bộ công kích của Kim Cương Cự Viên.

Ngay thời điểm Lâm Minh một quyền đập nát mí mắt của Kim Cương Cự Viên, nện mù con mắt của nó.

Kim Cương Cự Viên đột nhiên bạo rống một tiếng, một tát vỗ mạnh vào lưng Lâm Minh.

Răng rắc!

Một tiếng ổổ vang vọng, lân giáp sau lưng Lâm Minh ngạnh kháng một kích này.

Lực trùng kích đáng sợ chẳng khác gì tinh cầu va chạm, thân thể Lâm Minh bay ra ngoài như đạn pháo, trực tiếp nện đứt hơn mười gốc đại thụ che trời, lại nằng nặng nện xuống đất, đất đá bên dưới nổ tung như sấm

- Cái này... Cái này...

Hai thiên tài này thần thái ngây ngôc, không nói nên lời, một nhân loại dùng thân thể thừa nhận một kích chính diện của Kim Cương Cự Viên, đó là khái niệm gì?

Chỉ sợ cho dù là cường giả Giới Vương của Thánh tộc cũng bị đánh chia năm xẻ bảy.

Ý niệm này vừa mới hiện ra trong đầu của bọn họ, còn không có quyết định có lập tức chia nhay chạy trốn hay không, đúng lúc này, vị trí Lâm Minh ngã xuống xuất hiện tiếng nổ, Lâm Minh toàn thân nhuốm máu nhảy ra khỏi đống đá.

Lân giáp sau lưng hắn bị nghiền nát rất nhiều, nhưng lại không có hoàn toàn vỡ ra, vết máu loang lỗ từ vết thương chảy ra ngoài.

Lân giáp này không giống bình thường!

Trong lân giáp có khắc phù văn pháp tắc Tu La Thiên Đạo, có lực thừa nhận công kích to lớn, lực lượng chính thức truyền vào trong huyết nhục, nội tạng của Lâm Minh không nhiều!

Kim Cương Cự Viên thấy một màn này cũng đã hoảng sợ.

Nó gào thét với Lâm Minh, mưu toan đe dọa hắn, mà Lâm Minh đứng đó, hắn giống như chiến thần bước tới từng bước.

Kim Cương Cự Viên lui ra phía sau, nó đã hoảng sợ rồi.

Nó rốt cuộc không chịu nổi áp lực mà Lâm Minh mang cho nó, hai tên thiên tài gia tộc cổ xưa này nhìn qua cũng khiếp sợ, Kim Cương Cự Viên không ngờ quay người bỏ chạy!

- Trốn... Trốn!

- Kim Cương Cự Viên, thái cổ hung thú, lại bị Lâm Minh dùng quyền đánh chạy.

Hai thanh niên đều khiếp sợ không hiểu.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đi nhanh tới, đuổi theo!

Kim Cương Cự Viên tuy trí lực hơi thấp, nhưng mà tốc độ nhanh vô cùng.

NHưng so với Lâm Minh còn kém nhiều

Chỉ mấy hô hấp nó bị Lâm Minh đuổi theo, ở chân trời xa xôi lại có đại chiến tái diễn.

Lâm Minh vẫn không dùng vũ khí như cũ, Kim Cương Cự Viên kêu r3n liên tục!

Lâm Minh dùng quyền công kích!

Rốt cục nội thương tích lũy, làm cho Kim Cương Cự Viên há miệng thổ huyết, kể cả mảnh vỡ nội tạng và máu tươi phun ra ngoài.

Không biết Lâm Minh đánh ra không biết bao nhiêu quyền, từng quyền này này như cột sắt nện vào người Kim Cương Cự Viên, nó đã ngã xuống đất bỏ mình.

Lâm Minh đứng trên thi thể Kim Cương Cự Viên, móc yêu tinh trong người của nó ra, thu nhập vào trong tu di giới, sau đó hắn chậm rãi quay về.

Chương 1718: Tính toán (1)

Hai tên thiên tài này nhìn thấy Lâm Minh toàn thân nhuốm máu đi về, kinh hồn táng đảm, căn bản khó có thể thừa nhận áp lực mà Lâm Minh mang tới.

Điều này thật sự là do sát khí trên người Lâm Minh quá nặng, hơn nữa Hồng Mông pháp tắc, Tu La Thiên Đạo, tà thần lực gia trì, làm cho nó hình thành lực trường năng lượng vô hình trên người Lâm Minh, chỉ cần võ giả đứng trong phạm vi này đều thừa nhận áp lực rất lớn.

Hai tên thiên tài của gia tộc cổ xưa cũng như vậy!

- Ở đâu... Có quái vật mạnh hơn nữa?

Lâm Minh đã hỏi thăm lần thứ ba!

Ngón tay hai thanh niên này phát run, bọn họ đã xác nhận, Lâm Minh bi3n thái này có thể chiến đấu với quái vật kh ủng bố ở tầng thứ tư!

Mục tiêu chủ yếu của hắn không phải tầm bảo, là vì chiến đấu, quả thực là tên điên!

- Sâu... Ở sâu trong... Tầng thứ tư, chỗ đó quái vật càng mạnh hơn nữa, tầng thứ tư càng xâm nhập thì cơ duyên càng nhiều, nguy hiểm cũng càng lớn... Sâu trong tầng thứ tư... Trừ tiểu đội của Thần Hư thái tử, còn có Hồng Viêm ra... Không có... Không có mấy tiểu đội dám đi qua...

Tên đại ca run rẩy nói ra, chỉ về một hướng, đó chính là chỗ sâu nhất trong thí luyện tầng thứ tư.

Trong thí luyện cuối cùng tầng thứ ba, cơ hồ tất cả võ giả cầm được ban thưởng đều truyền tống đi tới tầng thứ tư, nhưng mà bọn họ cầm ban thưởng khác nhau, cầm ban thưởng tiêu hao thời gian không nhiều, cho nên bọn họ cùng một chỗ tiến vào tầng thứ tư, cho dù là tùy cơ hội truyền tống, bọn họ cũng nhanh chóng tìm được đồng bạn, tạo thành tiểu đội tạm thời.

Chỉ có Lâm Minh, bởi vì ở trên con đường đá xanh tiêu hao thời gian thật lâu, đợi đến lúc hắn tới tầng thứ tư thì nhiều người đã chiến đấu vài ngày rồi.

- Sâu nhất tầng thứ tư... Ta biết rõ...

Lâm Minh gật đầu với hai người trẻ tuổi, xoay người, chậm rãi tiến vào sâu trong tầng thứ tư.

Cuồng phong gào thét, huyết khí xông vào mũi, bóng lưng của hắn thẳng tắp như trường thương, đứng ngạo nghễ trên hoang thổ, tăng thêm vài phần khắc nghiệt.

Lâm Minh như tử thần, cho dù là trong rừng rậm, cánh đồng hoang vu, sông băng, hắn tiến lên như trước, cho dù quái vật gì, chúng tộc tà ác ra sao, hắn cũng không xuất thương, mà là tay không vật lộn!

Cứ như vậy, Lâm Minh đi tới trung đoạn của tầng thứ tư, đi vào nơi sâu nhất.

Đây là đầm lầy đỏ thẫm, đầm lầy trong đêm khuya tỏa ra khói đen mờ mịt, những sương mù này ẩn chứa khí tức và mùi thi thể hôi thối của thái cổ hung thú và cường giả tuyệt thế, loại khí tức này võ giả cảnh giới thấp kém ngửi một hơi, toàn thân hư thối!

Khói đen khủ ng bố như thế, trong đây lại sinh ra nhiều quỷ vật lợi hại, đối với thí luyện giả mà nói, đây là hiểm địa trong hiểm địa!

Tiểu đội bình thường đã sớm lách qua khỏi nơi đây.

Mà Lâm Minh lại đi thẳng!

Xuy xuy xùy!

Sau lưng Lâm Minh xuất hiện hư ảnh Tu La, Tu La ôm bàn quay to lớn, trên bàn quay có vô số ác ma thống khổ, đây chính là Vạn Ma

Sinh Tử Luân!

Vạn Ma Sinh Tử Luân bay lên cao, xoay tròn trên không trung, nhấc lên vòng xoáy khổng lồ, đại lượng khói đen bị Vạn Ma Sinh Tử Luân hút vào trong đó. Luyện hóa thành năng lượng tinh khiết!

Ô ô ô!

Âm thanh ác quỷ chói tai vang vọng. Bởi vì Lâm Minh trắng trợn thôn phệ chướng khí trong đầm lầy, kinh động lệ quỷ nơi đây, nhiều ngọn lửa màu tím hiện ra trước mặt Lâm Minh. Xuất hiện quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp.

Một thi mãng to lớn từ trong đầm lầy hiện ra. Cái miệng hôi thối phun ra khí tức khó chịu...

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng của Lâm Minh cười vui vẻ.

Sâu trong tầng bốn quả nhiên không để cho hắn thất vọng, cho dù số lượng hay thực lực đều muốn vượt qua tầng ngoài.

Rống to một tiếng, Lâm Minh mở tà thần lực ra, khí tức toàn thân bộc phát, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh Tà Thần Chi Thụ, lôi hỏa thiên kiếp chi lực bắ n ra ngoài.

Cho dù lôi đình hay hỏa diễm đều khắc chế quỷ vật, Lâm Minh một tay lôi đình, một tay hỏa diễm tiến thẳng tới chỗ đám quỷ vật.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh nổ tung vang lên, hỏa diễm bốc lên, lôi điện xuyên thẳng qua, từng con quỷ vật bị Lâm Minh dùng lôi hỏa xuyên thủng, tan thành mây khói!

Lực lượng đáng sợ bao phủ không trung, thi mãng điên cuồng hét lên, thân hình hư thối của nó bị Thiên Đạo Tài Quyết lôi hỏa chi lực nhanh chóng thôn phệ!

XÍU...UU!

Một tiếng vang nhỏ, dường như trong nháy mắt này có một cổ ý thức bắn vào trong đầu Lâm Minh.

Trong đầu Lâm Minh sinh ra một ý niệm, hắn đã hoàn thành thí luyện tầng bốn.

Độ hoàn thành đã đầy?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn chém giết trong tầng thứ tư mà không chú ý tới độ hoàn thành.

Vốn Lâm Minh thông qua Tu La Chi Môn thì độ hoàn thành đạt tới 45%, mà Tu La Lộ tầng thứ ba chỉ là tầng ban thưởng, độ hoàn thành của Lâm Minh không có gia tăng.

Tại tầng thứ tư, độ hoàn thành của Lâm Minh lại tăng thêm mười lăm, đạt tới 60%!

Con số này đã là cực hạn, lại gi ết chết nhiều quái vật hơn nữa cũng không có gia tăng.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không thèm để ý, hắn tới tầng thứ tư là lịch lãm chiến đấu, cũng không phải vì độ hoàn thành mà tới. Mà là vi lịch lãm rèn luyện chính mình!

Giết đi!

Sát! Sát! Sát!

Lâm Minh cười như điên, nhảy vào trong đám yêu ma quỷ quái, hai đấm quét ngang, lôi hỏa gào thét, một bước giết mười quỷ!

...

Trong quá trình Lâm Minh chiến đấu điên cuồng, lịch lãm rèn luyện chính mình, sâu trong tầng bốn trên tảng đá lạnh như băng, Thần Hư tam thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương vẫn lựa chọn lưu lại không đi.

Bọn họ không dám tới gần khối nham thạch màu đen, cũng không dám tới gần Long thương, nhưng mà muốn bọn họ rời đi, quá không cam tâm rồi.

- Thái tử điện hạ, đã hơn mười ngày rồi... Thông đạo tầng thứ năm đã mở ra, chúng ta nhất định phải sớm chút nghĩ biện pháp, hoặc là buông tha long thương này.

Hạo Nguyệt Quận Vương thăm dò nói ra, kỳ thật hắn sớm sinh thoái ý, dù sao hắc Ám Long thương có thu được thì chỗ tốt của hắn cũng có hạn.

Còn không bằng buông tha đi, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

Sắc mặt Thần Hư thái tử âm trầm, thí luyện cuối cùng tầng thứ tư là hình chữ nhật, thí luyện giả từ một mặc hình chữ nhật đi vào, càng đi lên thì càng xâm nhập sâu trong tầng thứ tư, tính nguy hiểm càng lớn, mà nói như vậy, thông đạo tầng thứ tư đi tầng thứ năm nằm ở trung đoạn.

Cũng nói đúng hơn, chỉ cần đi tới tầng bốn trung đoạn là có thể đi tới tầng thứ năm.

Thời điểm thông đạo tầng thứ năm mở ra, bọn họ phải quay lại, càng mất nhiều thời gian.

Lại nói độ hoàn thành của tầng thứ tư là chém giết quái vật mới có được, hiện tại bọn họ mới có sáu thành mà thôi, bọn họ cũng không dũng mãnh như Lâm Minh, chỉ có thể chọn quái vật yếu mà giết, tránh né những gia hỏa kh ủng bố.

Thời điểm Thần Hư thái tử lâm vào do dự, phương xa đột nhiên có tiếng xé gió bén nhọn truyền tới.

Thần Hư tam thái tử cảnh giác quay đầu lại, ở xa xa nhìn thấy hỏa diễm sáng ngời.

Chính giữa hỏa diễm sáng ngời có một mập mạp ngồi trên lưng hỏa điểu bay tới bên này.

Sau lưng mập mạp còn có chiến sĩ trẻ tuổi mặc áo giáp, toàn thân tản mát tinh huy như ánh sáo.

Chương 1719: Tính toán (2)

Chiến sĩ này một đường chém giết tới, không khí dưới chân của hắn chẳng khác gì mặt đất, hắn bước rầm rầm rầm như đi trên đất bằng, gọn sóng bắn ra bốn phía, cho thấy hắn thực lực phi phàm.

- Hồng Viêm?

Thần Hư tam thái tử ánh mắt bắn ra vẻ chán ghét, loại thời khắc này mập mạp này rõ ràng cũng tới, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Nhưng mà ngẫm lại cũng hợp tình lý, tiểu đội có lá gan xâm nhập vào sâu trong tầng bốn, nhìn chung cơ hồ tất cả thí luyện giả cũng chỉ có mấy người, đội ngũ Hồng Viêm cũng là một trong số đó.

Cho nên gặp được hắn cũng không phải trùng hợp.

Trong lúc đó. Thần Hư thái tử trong đầu lóe lên như điện quang. Lộ ravẻ hung ác, hắn lập tức rút vũ khí ra, trực diện Hồng Viêm, đằng đằng sát khí!

Hắn truyền âm cho Hạo Nguyệt Quận Vương bên cạnh:

- Hạo Nguyệt, đi theo ta, diễn một tuồng kịch!

Hạo Nguyệt Quận Vương ngầm hiểu, cũng rút vũ khí ra, hai người một trái một phải bày ra tư thế lành lạnh, thủ hộ long thương phía sau, nghiêm nghị nhìn nhìn qua Tề Thiên Thần Quốc đệ tử Thần Hoàng là Hồng Viêm và chiến sĩ áo giáp bạc cường đại đi tới, dường như tùy thời sẽ có chiến đấu.

- Như thế nào? Muốn đấu võ sao?

Nhìn thấy Hạo Nguyệt cùng Thần Hư thái tử đề phòng như vậy, Hồng Viêm khóe miệng cười lên.

- Có cần khẩn trương như vậy hay không, chúng ta cho dù quan hệ có chút không hòa hợp, cũng không cần vừa thấy mặt đã khai chiến nha! Ngươi nên biết, thực lực chúng ta không kém bao nhiêu, nếu như đánh nhau, ai cũng không tốt!

Hồng Viêm cười lạnh một tiếng, thời điểm này hắn nhìn ra sau lưng Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Thần Hư thái tử, nhìn thấy khối nham thạch cách đó ngàn trượng, còn có Hắc Long ở đó!

- Long?

Trong nội tâm Hồng Viêm kinh hãi, nhưng mà hắn lại lắc đầu, nói:

- Không đúng! Là một cây Long thương, ha ha ha! Đây là bảo bối vượt qua Thiên Tôn Linh Bảo, đúng là đại cơ duyên mà.

Nhìn thấy Long thương, Hồng Viêm ánh mắt sáng ngời!

Lại nhìn qua Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương vũ trang đầy đủ, khóe miệng của hắn cười lạnh, nói:

- Trách không được cảnh giác như thế, thì ra là có bảo bối.

- Hồng Viêm, long thương này đã là của ta. Ngươi cút đi.

Ánh mắt Thần Hư tam thái tử lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Hồng Viêm trầm giọng nói.

Hồng Viêm vẫn không thèm nhìn Thần Hư tam thái tử, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào long thương, cảm xúc có chút kích động.

Hắn tiến vào không gian tầng thứ tư, một đường tìm kiếm đại cơ duyên, nhưng mà đến bây giờ mới thôi, cũng chỉ hái được vài cọng linh dược trân quý, lại nhặt được mấy bộ công pháp thượng cổ tàn thiên, những thu hoạch này cũng không khiến Hồng Viêm thỏa mãn.

Thẳng đến khi xâm nhập sâu trong tầng bốn, khí tức to lớn hấp dẫn hắn, hắn mới trực tiếp đi tới đây, không ngờ gặp được Thần Hư tam thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương nhanh chân tới trước.

- Ngươi cút mới đúng, thứ này chỉ thuộc về ta!

Hồng Viêm mập ục ục cười lạnh, đột nhiên hắn nhảy lên, từ trong tu di giới rút huyết đao đỏ thẫm ra, một đao chém về phía Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Thần Hư thái tử, ánh đao phô thiên cái địabao phủ Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương.

Cùng lúc đó Hồng Viêm triển khai thân pháp, thân thể mập mạp tốc độ nhanh như điện, dùng ánh đao ngăn chặn Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Thần Hư thái tử, bản thân của hắn lao tới long thương, hắn muốn rút nó lên.

Tốc độ của hắn cực nhanh, lao thẳng về phía khối nham thạch, trong nội tâm lại mơ hồ bất an kỳ quái, cảm giác cảm thấy có cái gì không đúng, bảo vật này tại sao không ai lấy đi?

Đây chẳng lẽ là do Thần Hư thái tử cố ý nhường lại?

Đúng lúc này, Hồng Viêm con mắt nhìn qua mặt đất, chỗ đó thình lình có một tấm da người và khôi cốt, da người gương mặt sớm không nhìn rõ, nhưng mà hắn có thể xác nhận da người và xương cốt vẫn còn mới.

Hắn vừa mới chết ở chỗ này!

Hồng Viêm lập tức cảm giác, chuyện không ổn!

Thân là môn đồ đắc ý được Tề Thiên Thần Quốc Thần Hoàng coi trọng, Hồng Viêm cũng không phải người ngu, hắn dừng lại, lập tức lui ra phía sau.

Qua trong giây lát, Hồng Viêm lui về chỗ cũ, không có kinh động Long thương, trên trán đổ mồ hôi lạnh, hắn vừa rồi đã đi dạo qua quỷ môn quan.

Cười lạnh một tiếng, Hồng Viêm nhìn về phía Thần Hư tam thái tử ánh mắt sát cơ um tùm, nói:

- Hắc hắc, ngươi đúng là giỏi tính toán!

Thần Hư thái tử lơ đễnh, nói:

- Đầu óc ngươi cũng không tệ, có thể nhìn thấu, thật sự là đáng tiếc!

Thần Hư tam thái tử căn bản không quan tâm Hồng Viêm, không nghĩ tới vào lúc mấu chốt Hồng Viêm nhìn ra mánh khóe, tránh được một kiếp.

Hồng Viêm khóe miệng dữ tợn, nói:

- Hại ta lại có làm được cái gì? Ngươi chỉ sợ cũng không độc chiếm được, ngược lại...

Hồng Viêm nói đến đây, đột nhiên giọng nói dừng lại, hắn quay đầu nhìn ra sau lưng, ở chân trời xa xôi có một đạo khí tức mang đầy lệ khí đang lao tới.

- Có ý tứ ah, lại có người đến!

Khí luu cuồn cuộn truyền đến, tốc độ của người tới cực nhanh, vốn đang ở cuối chân trời, trong nháy mắt chỉ còn cách mấy ngàn trượng.

Nhìn thấy bóng dáng người tới, Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm đột nhiên ngẩn ngơ!

Người này toàn thân đẫm máu, nhìn qua đằng đằng sát khí, nhưng bọn họ nhìn cái đã nhận ra thân phận người tới, đúng là Lâm Minh không thể nghi ngờ!

- Lâm Minh! Dĩ nhiên là hắn!

Thần Hư thái tử biểu lộ âm tình bất định, hắn tuyệt đối không khinh thường tu vị của Lâm Minh, cũng không khinh thị Lâm Minh, chỉ việc hắn hoàn mỹ thông qua Tu La Chi Môn đã làm cho Thần Hư thái tử cực kỳ kiêng kị Lâm Minh!

- Là tiểu súc sinh này!

Bên cạnh Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương nghiến răng nghiến lợi, hắn cực kỳ thống hận Lâm Minh.

Thần Hư thái tử ý niệm khẽ động, lập tức thi hồi thi cốt Cửu Khuê.

Hồng Viêm nhìn vào trong mắt, cười lạnh nói:

- Như thế nào, ngươi còn muốn thu hồi thi cốt gài bẫy Lâm Minh sao? Ngươi cho rằng hắn sẽ mắc lừa?

Trong mắt Thần Hư thái tử bắ n ra một tia hàn quang, hắc hắc nhe răng cười nói:

- Trên người Lâm Minh có đại khí vận, lại tiến vào Tiên cung như tinh cầu, khó có thể tưởng tượng hắn ở bên trong được cái gì, chẳng lẽ ngươi không muốn biết sao? Nếu như có thể mượn nhờ cây thương này giết hắn, những thứ đó là của chúng ta! Đến lúc đó cho dù không chiếm được Long thương, đạt được đồ trên người Lâm Minh cũng là đại thu hoạch!

Thần Hư thái tử nói lời này khiến ánh mắt Hồng Viêm b ắn ra hào quang tham lam.

Đúng vậy, Tiên cung ban thưởng là mê đề. Trong Tiên cung hắn được cái gì? Hắn nằm mộng cũng muốn phải biết rõ.

Truyền thuyết, trong Tiên cung to như tinh cầu là bảo địa vài tỷ năm chưa từng có ai đặt chân tới. Lâm Minh lại có thể đi vào trong đó, hắn cũng phải đỏ mắt.

Đây chính là bảo vật đỉnh cấp mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

Nếu như trong Tiên cung to như tinh cầu kia có ngọc giản công pháp, thần khí, linh bảo các loại, hại chết Lâm Minh thì bọn họ có thể chiếm làm của riêng.

NẾu là đan dược, Lâm Minh có khả năng tu vị có hạn, không cách nào ăn được, nó cũng là của bọn họ!

Chương 1720: Hãm hại

Nếu là lĩnh ngộ, võ ý, dù gi ết chết Lâm Minh cũng không chiếm được cũng không có sao.

Bởi vì Lâm Minh chết, có có thể có được bảo vật khác trên người Lâm Minh, Lâm Minh tuổi còn trẻ. Thực lực bi3n thái như vậy, nói không chừng trên người còn có bí mật khác.

Nghĩ tới đây nội tâm của bọn họ nóng rực.

Bọn họ nhìn nhau, cơ hồ lập tức hình thành mặt trận thống nhất, đối với Thần Hư thái tử đề nghị. Hạo Nguyệt Quận Vương hận không thể lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Thực gi ết chết Lâm Minh hắn không có gì nắm chắc, nhưng mà ma thương này tà tính đến mức tận cùng. Hạo Nguyệt Quận Vương không cho rằng Lâm Minh có biện pháp hàng phục ma thương kh ủng bố. Đến lúc đó Lâm Minh nói không chừng sẽ có kết cục giống như Cửu Khuê, huyết nhục bị hút khô, hóa thành da người!

Tưởng tượng cảnh Lâm Minh chết thảm, Hạo Nguyệt Quận Vương cảm thấy nội tâm thoải mái!

Về phần Hồng Viêm và chiến sĩ trẻ tuổi sau lưng của hắn, bọn họ bị Lâm Minh dẫm dưới chân như thế, cũng vô cùng ghen ghét, nếu có thể giết Lâm Minh, vậy không gì tốt hơn.

...

Thời điểm này Lâm Minh cũng phát hiện đám người Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm, thực tế Hạo Nguyệt Quận Vương chính là âm hồn bất tán, Lâm Minh đã sớm có sát tâm với hắn rồi.

- Ân? Đó là...

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, chầm chầm vào nham thạch sau lưng đám người Thần Hư tam thái tử, trên khối nham thạch có long thương đã hấp dẫn Lâm Minh chú ý.

- Là long thương trong tay hắc sắc Tu La!

Lâm Minh đương nhiên nhớ rõ tại Tu La Chi Môn và con đường đá xanh, hắn nhìn thấy long thương trong tay hắc sắc Tu La, cây thương đó giống như đúc cây thương này.

Lâm Minh không thể xác nhận, cây thương này rốt cuộc có phải là một trong những vũ khí của chủ nhân Tu La Lộ hay không, nhưng mà cho dù nói như thế nào, long thương màu đen phẩm chất tuyệt đối là vũ khí có cấp bậc cao nhất mà Lâm Minh nhìn thấy tới bây giờ.

Tâm tư của Lâm Minh lúc này nóng rực, hắn rất khao khát cây thương này.

Nhưng mà Lâm Minh không có hành động gì, phản ứng của đám người Hạo Nguyệt Quận Vương, Thần Hư thái tử hắn nhìn vào trong mắt.

Những người này hiển nhiên sớm phát hiện long thương màu đen, nhưng mà bọn chúng lại đứng cách long thương cả ngàn trượng, căn bản không có ý lấy thương, chuyện này làm cho Lâm Minh hoài nghi.

Tâm niệm khẽ động, pháp tắc Tu La Thiên Đạo lưu chuyển thật nhanh, đang xác minh tràng cảnh trước mặt, hắn giật mình phát hiện, vây quanh long thương màu đen là ma khí âm trầm, trong đó dung nạp rất nhiều tử linh!

Những tử linh này ẩn chứa lệ khí cùng sát khí, hiển nhiên chúng khi còn sống là cao thủ tuyệt thế, nhưng mà bọn chúng lại bị Hắc Long gi ết chết, linh hồn giam cầm trong ma khí, căn bản không cách nào lao ra ngoài.

Loại tình huống này giống như là... Vạn Ma Sinh Tử Luân!! Trong nội tâm Lâm Minh linh quang lóe lên, Vạn Ma Sinh Tử Luân, cũng giam cầm linh hồn cường giả, hấp thu ý chí và năng lượng của cường giả sau khi chết cho mình dùng!

Tình cảnh này cũng nói rõ Long thương ngưng tụ một Vạn Ma Sinh Tử Luân, thu nạp máu huyết, linh hồn, lực trường của những cường giả sau khi chết lại, nhưng tụ năng lượng hóa thành thực chất, trở thành thủ đoạn công kích cường đại của long thương

Giống như Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân giết địch, Long thương cũng ngưng tụ ma khí giết địch!

- Chẳng lẽ ma thương này có ý thức, có thể tu luyện Tu La Thiên Đạo hay sao?

Ý thức được điểm này, Lâm Minh nội tâm phát lạnh!

Cực phẩm linh bảo có khí linh, có ý thức chẳng có gì lạ, nhưng mà có thể tự mình tu luyện, cũng có chút nghe rợn cả người, hắn cảm thấy ma tính của cây thương này quá nặng!

Trong nội tâm Lâm Minh cảnh giác, không có tiến lên phía trước.

- Tiểu tử này căn bản không đến.

Hạo Nguyệt Quận Vương nhướng mày, hắn đã biết rõ không có khả năng dễ dàng lừa gạt Lâm Minh, thế nhưng mà không nghĩ tới Lâm Minh lại cẩn thận tới mức này, bảo vật ngay trước mắt mà không lao tới, mà lại đứng ngoài cách mấy ngàn trượng.

Như vậy muốn dùng long thương giết hắn khó càng thêm khó.

- Ha ha, đây không phải Lâm công tử sao!

Thần Hư thái tử đột nhiên vừa cười vừa nói, cách mấy ngàn trượng hai tay ôm quyền thi lễ.

Lâm Minh nhìn qua Thần Hư thái tử, cười lạnh nói:

- Ta với ngươi rất quen sao?

Lâm Minh ngôn ngữ không chút khách khí, trong hiểm cảnh sinh tử, ngay cả sư huynh đệ đồng môn cũng tính toán lẫn nhau, tùy thời đâm sau lưng, huống chi là người xa lạ, hai bên hận không thể đưa đối thủ vào chỗ chết, giết người đoạt bảo.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh căn bản chẳng muốn lá mặt lá trái với Thần Hư thái tử.

Nhưng mà Thần Hư thái tử đối mặt Lâm Minh mỉa mai lại lơ đễnh, hắn cười nói:

- Lâm công tử dường như có hiểu lầm với ta nha? Bằng hữu ngay từ đầu luôn không quen, về sau không phải chậm rãi quen nhau sao? Ta đối với thiên phú của Lâm công tử rất bội phục a!

Lâm Minh không nói lời nào, tùy ý Thần Hư thái tử nói tiếp.

- Lâm công tử, thực không dám đấu diếm, ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi, người sáng mắt không nói tiếng lóng, chúng ta đều là người thông minh, ngươi cũng biết, ta là thái tử Thần Hư Thần Quốc, nhưng mà Thần Hư Thần Quốc người có phong hào ‘ thái tử ’ tới bảy người! Hơn nữa ngày sau còn có thể gia tăng, bảy thái tử cạnh tranh cực kỳ thảm thiết, ta có chút ưu thế, nhưng mà không rõ ràng. Ta rất hy vọng có thể kết giao một ít anh hào, nếu như có thể thắng được nhân kiệt như Lâm huynh đệ ủng hộ, con đường của ta sau này sẽ bằng phẳng.

Thần Hư thái tử không nhanh không chậm nói ra lời nói này, nghe thì hợp tình hợp lý, hơn nữa hắn sửa xưng hô với Lâm Minh biến thành "Lâm huynh đệ".

- Sau đó thì sao?

Lâm Minh mặt không biểu tình, căn bản không tin những lời này.

- Ha ha! Lâm huynh đệ nhanh miệng như vậy, ta thích! Ta đương nhiên sẽ không để cho Lâm huynh đệ hỗ trợ không công, Thần Hư Thần Quốc tài nguyên cực kỳ phong phú, tuyệt đối có đồ vật mà Lâm huynh đệ cảm thấy hứng thú, hơn nữa hiện tại có cơ duyên tạo hóa trước mặt, Lâm huynh đệ, chẳng lẽ không có hứng thú với long thương phía sau sao?

Thần Hư thái tử khóe miệng cười vui vẻ, hắn không cần nghĩ cũng biết, Lâm Minh là cao thủ dùng thương, không có khả năng không động tâm với long thương này.

Lâm Minh trầm mặc.

Thời điểm này Hồng Viêm cười ha ha, nói:

- Tam thái tử, ngươi cái bản tình rất tinh diệu nha, ngươi định dùng thứ không có đổi nhân tình sao? Cây thương này nếu ngươi có thể lấy được, đã sớm ra tay, còn chờ tới bây giờ sao?

Thần Hư thái tử vẫn tươi cười như trước, nói:

- Cây thương này một mình ta xác thực không lấy được, nhưng mà nếu có Lâm huynh đệ hỗ trợ, hơn nữa có thêm Hồng huynh thì có khả năng thành công đấy!

- Ah? Nói như thế nào?

Hồng Viêm hỏi.

Thần Hư thái tử trầm ngâm, mở miệng nói:

- Cây thương này nguy hiểm ngay chính là ma khí chung quanh nó, nó sẽ hóa thành Hắc Long thôn phệ huyết khí của võ giả! Nhưng mà Hắc Long chỉ có một con, chỉ cần có thể ngăn chặn nó, Long thương tự nhiên đến tay!

Chương 1721: Ma khí lĩnh vực (1)

- Hiện tại chúng ta ba phương hợp tác, hai phe ngăn cản Hắc Long, kẻ thứ ba lấy thương, ta biết rõ Lâm huynh hiện tại còn không có tin ta, như vậy, ta cùng Hồng huynh đi ngăn cản Hắc Long, Lâm huynh lấy thương, như thế nào?

Thần Hư thái tử trong khi nói chuyện, Hồng Viêm nội tâm chấn động, muốn phản đối, nhưng mà hắn lại nhịn xuống.

Hắn không biết Thần Hư thái tử đánh chủ ý gì, hắn biết rõ Thần Hư thái tử đang gài Lâm Minh, điểm này hắn đương nhiên sẽ phối hợp, nhưng mà hắn chỉ sợ Thần Hư thái tử cũng hại cả mình.

Điểm này hắn không thể không phòng.

- Ah?

Lâm Minh giống như cười mà không phải cười, Thần Hư thái tử đề nghị dường như rất có lợi với mình.

- Cụ thể nên áp dụng thế nào?

Thần Hư thái tử nói: - Đơn giản! Trước tiên dẫn xuất Hắc Long ra! Nhưng mà hư ảnh Hắc Long quá mạnh, mặc kệ ai đi dẫn cũng có nguy hiểm thật lớn, cho nên phương pháp an toàn nhất chính là dùng khôi lỗi dẫn nó ra, Lâm huynh đệ xuất thân Thần Văn Sư công hội, nơi đó Luyện Khí Sư rất nhiều, Lâm huynh đệ có khôi lỗi đẳng cấp cao không?

- Có!

Lâm Minh gật đầu.

- Vậy không có vấn đề! Khôi lỗi cao cấp, hơn nữa Lâm huynh đệ có thần văn phù phòng ngự, mới có thể miễn cưỡng ngăn cản Hắc Long tiến công, chúng ta sẽ đứng trước Lâm huynh, bố trí xuống đại trận, chặn đường Hắc Long!

Thần Hư thái tử nói xong, lại bay qua chỗ long thương, lơ lửng ở khu vực biên giới khu vực nham thạch màu đen, hắn xác thực đứng trước Lâm Minh, cũng la đường Hắc Long phải qua..

Nhưng mà Hồng Viêm trong nội tâm chột dạ, trong lúc nhất thời không dám đi qua, thấy thế nào cũng biết vị trí mà Thần Hư thái tử chọn phi thường nguy hiểm.

Thần Hư thái tử quay đầu nhìn qua Hồng Viêm, trên mặt mang theo vài phần vui vẻ, nói:

- Hồng huynh, ngươi là không dám tới không? Cơ duyên trước mặt, sao lại sợ đầu sợ đuôi?

Hồng Viêm cau mày, hắn không biết Thần Hư thái tử đang làm cái gì.

Tình huống bây giờ nhìn qua, Lâm Minh cách long thương xa nhất, cũng an toàn nhất...

Đương nhiên Hồng Viêm biết rõ, Thần Hư thái tử nhất định sẽ hãm hại Lâm Minh, nhưng mà hắn không biết Thần Hư thái tử ý định cái gì. Bây giờ nhìn vị trí của Thần Hư thái tử, Hắc Long tùy thời tới gần, một khi Long thương kích phát long hồn, bọn họ tuyệt đối đứng mũi chịu sào.

Hồng Viêm trầm mặt, võ giả ngân giáp sau lưng hắn bay tới, trong nội tâm hắn cũng cảnh giác..

Thần Hư thái tử lúc này bố trí đại trận.

Hắn đang đánh bạc, đánh bạc Long thương trước khi bị công kích sẽ không công kích người khác, trước đó Cửu Khuê chính là chết như vậy, mà Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương đứng ở đây tới bây giờ vẫn bình yên vô sự.

Nhìn qua long thương xa xa, trong nội tâm Thần Hư thái tử cũng chột dạ, không biết trong chốc lát sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn tận tâm bố trí đại trận, trận pháp này hắn xác thực bố trí cẩn thận tỉ mỉ, đây là dùng chuẩn bị bảo vệ tính mạng của hắn, Hạo Nguyệt Quận Vương cũng đang hỗ trợ.

- Thái tử điện hạ, Lâm Minh sẽ ra tay sao?

Trong nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương không có ngọn nguồn, hắn có cảm giác Lâm Minh quá quỷ dị.

- Nếu như hắn ra tay, chúng ta quay người bỏ chạy, rồi sau đó trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nếu như hắn không ra tay, chúng ta lại bàng bạc kỹ hơn...

Thần Hư thái tử nói như vậy, ánh mắt vẫn chưa từng nhìn qua long thương, có trận pháp gia trì, bọn họ đối mặt Hắc Long dù không có lực chống cự, nhưng mà cho dù phát sinh biến cố, bọn họ cũng có thể chèo chống thời gian ngắn.

Đối diện Thần Hư thái tử, Hồng Viêm cùng ngân giáp võ sĩ đang toàn lực chuẩn bị, các loại trận bàn và thần văn phù cũng dùng ra.

Hai phe đang bận việc, Lâm Minh vẫn đứng xa sau lưng bọn chúng, ánh mắt thâm trầm, căn bản không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Trận pháp bố trí xong, Thần Hư thái tử quay đầu nhìn qua Lâm Minh, nói ra:

- Lâm huynh, chúng ta chuẩn bị xong, tế khôi lỗi ra đi!

- Khôi lỗi?

Đột nhiên Lâm Minh cười một tiếng. Lại bất vi sở động.

Bây giờ đang có ba phe. Có thể nói ai cũng tâm hoài quỷ thai, Lâm Minh cũng có ý định của mình.

Hắn vẫn tính toán, nếu như mình hiện tại đột nhiên ra tay, đánh lén Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm bốn người thì có bao nhiêu thành nắm chắc giết bọn chúng!

Ngay từ đầu. Lâm Minh căn bản không có ý định hợp tác với bọn chúng lấy thương. Mà là muốn giết bọn chúng trước lại lấy Long thương! Như vậy cho dù Long thương công kích chính mình. Lâm Minh cũng không cố kỵ thi triển thủ đoạn hàng phục Long thương, không cần phải lo lắng có người đâm dao sau lưng.

Thế nhưng mà dù cho Lâm Minh toàn lực ứng phó, muốn toàn bộ giết chết bọn chúng là không có khả năng! Chỉ cần bọn chúng chia nhau chạy trốn, Lâm Minh cho dù có sử dụng nguyên linh thạch thai phân thân, cũng không có khả năng lưu bốn người lại.

Một khi bọn chúng chạy đi, thả ra chút tiếng gió, chính mình một người đồng thời ra tay với hai đệ tử thế lực Chân Thần, mưu toan giết chết bọn chúng, phong ba sẽ rất lớn.

Hai thế lực Chân Thần này ở trong Tu La Lộ đều là cự đầu đáng sợ! Đừng nói là đệ tử hạch tâm của hai thế lực lớn, cho dù chỉ đệ tử bình thường cũng không ai dám chọc.

Giết đệ tử hạch tâm bị phát hiện, hậu quả không chịu nổi!

Hơn nữa không nói hai thế lực này, Lâm Minh kiêng kỵ nhất chính là trong thí luyện cuối cùng, Hồn Hậu Thánh Mỹ có quan hệ không rõ với Thần Hư Thần Quốc, Thần Hư thái tử không phải là Hạo Nguyệt Quận Vương, hắn là đệ tử hạch tâm của Thần Hư Thần Quốc, nếu như Thánh Mỹ biết rõ mình giết Thần Hư thái tử, sẽ phản ứng thế nào?

Bởi vậy Lâm Minh không ra tay, vừa ra tay phải nhổ cỏ tận gốc.

Có ý niệm này trong đầu, trong nội tâm Lâm Minh có sát cơ chớp động, tuy cũng áp chế xuống, hắn vẫn không thể ra tay, tuy diệt bốn người lấy thương là phương pháp trực tiếp và đơn giản nhất, nhưng mà hắn vẫn không làm được.

Như vậy dưới tình huống thứ hai, chính mình trước lấy thương, sau đó lộ ra sơ hở, làm cho bốn người cảm giác có cơ hội thừa cơ mà vào, sinh ra tham niệm, thừa dịp này giết bốn người.

Loại phương pháp này tuy nắm chắc lớn hơn một chút, nhưng mà Lâm Minh cũng gặp nguy hiểm lớn!

Bởi vì Long thương này Lâm Minh còn không có nhìn thấu!

- Lâm huynh, còn không ra tay? Như thế nào, chẳng lẽ Lâm huynh không thể bốc lên chóc nguy hiểm sao? Chúng ta đang đoạt bảo, Lâm huynh có phải không phúc hậu hay không? Chúng ta đã đứng trước gánh chịu nguy hiểm lớn nhất, Lâm huynh còn muốn thế nào?

Thần Hư thái tử làm ra biểu lộ bất mãn với Lâm Minh.

Lâm Minh trầm mặc không nói, qua một hồi lâu, hắn đột nhiên mỉm cười, nói ra:

- Không vội!

Hắn chậm rãi bay tới cách long thương ngàn trượng, đủ loại cảm giác thăm dò chung quanh Long thương, dò xét ma khí âm trầm này, hắn đã xác nhận, Long thương này có phương thức tụ tập ma khí chính là Tu La Thiên Thư ghi lại Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Tu La Thiên Thư vừa chính vừa tà, Vạn Ma Sinh Tử Luân chính là công pháp ma đạo bá đạo nhất, có thể dùng ác linh cho mình sử dụng.

Chương 1722: Ma khí lĩnh vực (2)

- Long thương này không có được chân truyền Tu La Thiên Thư, nó rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

Thông qua cảm giác, Lâm Minh phát hiện Long thương thi triển Vạn Ma Sinh Tử Luân cũng không hoàn chỉnh, trong đó có rất nhiều chỗ sai lầm, hôm nay ma tính biểu hiện ra còn âm trầm hơn cả Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Không phải Vạn Ma Sinh Tử Luân nguyên vẹn, chắc chắn sẽ có sơ hở.

Lâm Minh đang tìm sơ hở này.

- Lâm huynh! Còn không ra tay sao!

Thần Hư thái tử nóng vội nói ra, hắn sợ hãi bị Lâm Minh nhìn thấu, hắn đã quyết định, nếu như Lâm Minh vẫn không ra tay, hắn cũng không hành động thiếu suy nghĩ với Lâm Minh, đối với người trẻ tuổi thần bí này, hắn vẫn không nhìn thấu.

- Ra tay? Tốt!

Lâm Minh đột nhiên gật đầu, làm cho Thần Hư thái tử cảm thấy ngoài ý muốn, hắn thực trúng kế?

- Thành sao? Tốt lắm! Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, nhân tính vốn lòng tham không đáy, trước mặt cơ duyên không ai có thể khắc chế chính mình, Lâm Minh này dù hoài nghi ta lừa gạt, nhưng mà cũng không ngăn được hấp dẫn của long thương, quá tốt...

Thần Hư thái tử tâm niệm khẽ động, Hạo Nguyệt Quận Vương ở bên cạnh hô hấp dồn dập, tim đập rộn lên, hắn cầm chặt thương trong tay của mình, trong ánh mắt mang theo vẽ tàn nhẫn.

Lâm Minh người này khó đối phó, nhưng mà Long thương kia càng tà tính, chỉ cần Lâm Minh ra tay, bọn chúng tranh chấp với nhau, bọn họ sẽ tọa sơn quan hổ đấu.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Long thương không thể gi ết chết Lâm Minh, bọn họ cũng không tổn thất gì. Bốn người bọn họ liên hợp mặc dù không thể g iết chết Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh cũng tuyệt không dám động thủ với bọn họ.

Nói trắng ra, bọn họ đứng ở thế bất bại!

- Ta ra tay dẫn xuất hư ảnh Hắc Long, các ngươi bảo hộ ta.

Lâm Minh khi đang nói chuyện. Đã bay về phía Long thương.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Thần Hư thái tử giật mình.

- Lâm huynh, ngươi không sử dụng khôi lỗi sao?

Vốn Thần Hư thái tử ý định cho Lâm Minh dùng khôi lỗi dẫn Long thương ra, thế nhưng mà Lâm Minh không dùng khôi lỗi. Chính mình bản thể bay qua, chẳng lẽ hắn sợ nguy hiểm không đủ sao?

- Dùng khôi lỗi còn có nguy hiểm, hắn còn dùng bản thể đi qua, đây không phải tìm đường chết sao?

Hồng Viêm sửng sốt!

- Tiểu tử này thì ra chỉ là thiên phú cao, nhưng thật ra là loại ngu xuẩn.

Bên cạnh Hồng Viêm, ngân giáp võ sĩ cười nói, hắn cảm giác mình lúc trước quá khẩn trương, sớm biết dễ dàng như vậy, không cần phí nhiều trò như thế.

- Chớ khinh thường, hắn không chừng đang đùa nghịch hoa chiêu gì đấy.

Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử cũng không tin Lâm Minh không có đầu óc như vậy, nếu không hắn làm sao có thể thông qua Tu La Chi Môn.

- Bất kể nói thế nào, bốn người chúng ta liên thủ, toàn bộ tinh thần đề phòng, cũng đứng ở thế bất bại.

Hạo Nguyệt Quận Vương truyền âm nói ra, hắn đối với Lâm Minh tiếp xúc nhiều nhất, năm đó Lâm Minh biểu hiện trên đấu giá hội hắn biết rõ ràng, liên tục bị đả kích thì Hạo Nguyệt Quận Vương hiện tại đối mặt Lâm Minh có cảm giác lòng tin không đủ.

Bốn người trơ mắt nhìn qua Lâm Minh bay về phía Long thương.

Tám trăm trượng!

Năm trăm trượng!

Ba trăm trượng!

Một trăm trượng!

Năm mươi trượng...

Lâm Minh tiến tới gần, tốc độ của hắn phi thường chậm, đến cuối cùng hắn còn chậm hơn cả phàm nhân.

Đi đi lại lại, khí tức toàn thân của hắn trầm xuống, ánh mắt càng ngày càng lăng lệ, gương mặt của hắn xuất hiện chú văn đỏ sậm, khớp xương toàn thân nổ vang, thân thể dường như cao hơn...

Cách đó không xa, Hồng Viêm, Hạo Nguyệt Quận Vương bốn người hết sức chăm chú, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Lâm Minh.

Chỉ còn lại hai mươi trượng!

Bốn người đều ngừng thở, Lâm Minh hắn không có vẻ gì, mà là thật sự đích thân dẫn xuất Hắc Long trong Long thương ra.

Hắn điên sao!?

Thời điểm này khói đen trên long thương tỏa ra.

Hắc khí đáng sợ bạo động lao tới chỗ Lâm Minh!

Một đầu Hắc Long giương nanh múa vuốt hiện ra trong khói đen, con mắt nó đỏ tươi như máu, làm cho người ta nhìn thấy chẳng khác gì đang lâm vào vực thẩm vô tận.

Lúc này Hắc Long khóe môi nhếch lên dữ tợn, nói:

- Huyết khí... Sinh ra huyết khí... Huyết khí thật nồng đậm, thật sự là mỹ vị đến cực điểm, đây là đồ ăn ngon nhất, huyết khí nồng đậm nhất, tốt! Quá tốt! Ngươi sẽ trở thành đồ ăn của ta, trở thành một bộ phận của ta, ta sẽ ăn ngươi!

Giọng của Hắc Long âm hàn, tràn ngập xảo trá cùng âm độc, nương theo đó là tiếng cười quái dị, truyền ra khắp bốn phương tám hướng, giống như phiến thiên đia này bao phủ tiếng cười của nó.

Trong lúc nhất thời đồng tử của Lâm Minh hơi co lại, hắn thình lình phát hiện mình đang lâm vào trong vực tràng quái dị!

Đây là không gian độc lập, bốn phía đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón!

Ô ô ô ô! Ô ô ô ô!

Tiếng quỷ khóc đáng sợ vang lên khắp bốn phía, giống như nơi này là vạn quỷ quật, chỉ cần đi vào sẽ bị vạn quỷ thôn phệ

- Là Vạn Ma Sinh Tử Luân phong ấn vô số ác ma tạo thành lĩnh vực, Long thương này giết bao nhiêu người? Hơn nữa nhiều người còn là nhân kiệt!

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, Long thương này không hề nghi ngờ đã ở trong thí luyện cuối cùng thật lâu! Nó đã giết rất nhiều thí luyện giả.

Nhưng kỳ quái là, Hồn Hậu Thánh Mỹ đã đi qua đây, vì cái gì nàng không có thu phục long thương này?

Nhưng mà Lâm Minh thời điểm này không kịp nghĩ vì cái gì Hồn Hậu Thánh Mỹ không thu phục Long thương, khói đen đã vây quanh hắn.

Âm thanh xuy xuy vang lên, hư không đều bị khói đen ăn mòn!

Lâm Minh một mình ở trong lĩnh vực Vạn Ma Sinh Tử Luân, hoàn toàn ngăn cách, trong tầm mắt của hắn, đám người Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương đã biến mất!

- Hắn bị khói đen vây quanh!

Ở ngoài ngàn trượng, Thần Hư tam thái tử thấy nhìn thấy một màn này, ánh mắt tinh quang sáng ngời.

- Tiểu tử này không biết có gì không đúng, nếu như hắn dùng khôi lỗi dẫn xuất hư ảnh Hắc Long, chúng ta còn khó khăn lớn hơn hắn, hiện tại bản thể của hắn đi qua, trực tiếp bị khói đen cắn nuốt sạch, vậy bớt việc, khói đen này ăn mòn đáng sợ, bất luận huyết nhục nào bị dính vào, đều lập tức hóa thành huyết thủy, Cửu Khuê lúc trước cũng bị khói đen vây quanh, lập tức hóa thành toái cốt cùng da người!

Thực lực Cửu Khuê cũng có thể sánh bằng Giới Vương, Thần Hư thái tử không nghi ngờ Lâm Minh còn mạnh hơn Cửu Khuê, nhưng mà cho dù Lâm Minh mạnh hơn nữa cũng chỉ là nửa bước Thánh Chủ, chỉ cần hắn bị khói đen bao phủ, tuyệt đối không dễ dàng thoát thân.

Bên cạnh Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương vẫn có cảm giác không tin tưởng, hắn nói ra:

- Ta cảm thấy không đúng, Lâm Minh này là yêu nghiệt, hắn không dễ dàng chết như vậy.

Trong khi Hạo Nguyệt Quận Vương nói chuyện, cảm giác tập trung vào khói đen, muốn dò xét dấu vết có quan hệ tới Lâm Minh để lại, nhưng mà cái khói đen có thể ngăn cản tất cả dò xét, hắn căn bản không dò xét ra cái gì.

Chương 1723: Giao dịch

Thần Hư thái tử nói:

- Hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng chết như vậy, ta đoán hắn có mấy thứ thủ đoạn đặc thù gì đó, muốn bằng vào thủ đoạn này đi rút Long thương một chuyến, nhưng mà Long thương lợi hại. Hắn chỉ sợ căn bản không rõ, mà đi tới sâu trong tầng thứ tư này, cũng không phải bằng vào thiên phú có thể không kiêng nể gì, khảo nghiệm ở đây chính là thực lực.

Trong thí luyện tầng thứ tư, tu vị cao chiếm tiện nghi rất lớn.

Mà pháp tắc chi môn tắc khảo nghiệm thiên phú, cốt linh, tu vị nhỏ yếu mới chiếm tiện nghi.

Trong mắt Thần Hư thái tử xem ra, Lâm Minh đúng là có thiên phú yêu nghiệt, nhưng mà chân chính so sánh tu vị và sức chiến đấu, Lâm Minh không mạnh hơn bọn họ bao nhiêu, gặp được Long thương là linh bảo quỷ dị, không phải dễ đối phó.

Cho dù hắn có át chủ bài gì, có thể thoát thân cũng mất nửa cái mạng! Khi đó bọn họ ra tay với Lâm Minh sẽ dễ dàng hơn.

- Lâm Minh này quá khinh địch. Hắn đúng là trẻ tuổi khí thịnh, lại một đường thắng lợi. Không có bị ngăn trở gì. Tự cho mình là vô địch thiên hạ.

- Chúng ta chuẩn bị ra tay, lúc này Lâm Minh tuyệt đối không tốt! Có thủ đoạn ẩn giấu gì cũng đừng có giấu! Đây chính là tạo hóa của chúng ta.

Không riêng gì Thần Hư thái tử, Hồng Viêm cũng đang chuẩn bị, nếu như Lâm Minh bị khói đen trực tiếp thôn phệ thành xương trắng, vậy cũng thôi đi, nếu như Lâm Minh giãy giụa đi ra, bọn họ sẽ dùng một kích lôi đình đánh chết Lâm Minh.

Thời điểm này bọn họ cũng không keo kiệt dùng thủ đoạn ẩn giấu, nhao nhao lấy ra. Bình tĩnh mà xem xét, những người này có thủ đoạn che dấu rất mạnh.

Dù sao bọn họ xuất thân thế lực Chân Thần, sẽ lưu lại át chủ bài liều mạng, cho dù Lâm Minh ở trạng thái đỉnh phong đối mặt với át chủ bài này, hắn cũng phải tránh mũi nhọn, nếu như bị đánh trúng chính diện, không chết cũng trọng thương.

Xuy xuy xùy!

Bốn người đang tụ tập năng lượng đáng sợ.

Thần Hư thái tử lấy ra một khối ngọc giản, trong ngọc giản này lưu lại hư ảnh phân thân Thiên Tôn, nhưng mà muốn thúc dục hóa thân này cũng cần xem tu vị và thực lực của Thần Hư thái tử!

Về phần Hồng Viêm thì cầm cờ nhỏ cổ quái, cờ nhỏ này có hắc viêm đang thiêu đốt, dường như cũng phong ấn thứ đáng sợ.

Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ, át chủ bài của bọn họ tuy không bằng Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm, nhưng mà có thể giúp bọn họ trong thời gian ngắn tăng một nửa chiến lực đỉnh phong.

Bốn chiêu thức đánh ra, Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp cũng phải nghiêm túc, không dám có chủ quan khinh địch!

Mà thời điểm này ngoài ngàn trượng, khói đen của long thương càng đậm, nó hoàn toàn ngăn cách cảm giác của bốn người, làm cho bọn họ căn bản không biết bên trong xảy ra cái gì.

Khói đen mang theo lực lượng to lớn, xác thực như Thần Hư thái tử nói, nó có đặc tính ăn mòn đáng sợ, Giới Vương dính vào sẽ chết ngay lập tức! Không có bất kỳ may mắn thoát khỏi! Như Thần Hư thái tử, Hồng Viêm, một khi thân thể bị dính vào nửa điểm, nhất định phải tự đoạn thân thể, nếu không toàn thân sẽ bị ăn mòn.

Thực lực của Lâm Minh tuy mạnh hơn đám người Thần Hư thái tử, nhưng mà cũng sẽ không mạnh tới mức không hợp thói thường, đối mặt khói đen, thân thể cũng không cách nào thừa nhận được.

Vì vậy Lâm Minh tế ra Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Chung quanh Long thương có khói đen bị Vạn Ma Sinh Tử Luân tụ tập lại, hơn nữa hư ảnh Hắc Long thi triển Vạn Ma Sinh Tử Luân cũng không hoàn chỉnh.

Lâm Minh sử dụng là Vạn Ma Sinh Tử Luân nguyên vẹn, chính là khắc tinh của khói đen.

Ô ô ô ô! Phong ấn vô số hư ảnh ác ma, Vạn Ma Sinh Tử Luân nhanh chóng xoay tròn hút vào, mặt ngoài của Vạn Ma Sinh Tử thôn phệ rất nhiều ma khí, lực trường, ý chí, tử linh của cường giả sau khi chết đều bị Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân tùy ý thôn phệ!

Lâm Minh chỉ dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân của mình đã cướp ma khí tinh hoa của hư ảnh Hắc Long dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân không trọn vẹn.

Nhìn thấy cảnh này, hư ảnh Hắc Long lập tức giận dữ.

Nó hao phí thời gian vài tỷ năm, gi ết chết vô số nhân kiệt mới tích lũy ra bao nhiêu ma khí tinh hoa, dĩ nhiên đã bị Lâm Minh thôn phệ, nó làm sao không giận?

- Dừng tay!

Một tiếng gào thét vang lên, khói đen trước mặt Lâm Minh vặn vẹo ngưng tụ thành Hắc Long giương nanh múa vuốt, hai mắt nó đỏ tươi như máu, thần thái dữ tợn.

Lâm Minh căn bản không nghe, động tác không chậm chút nào, cùng lúc đó, Vạn Ma Sinh Tử Luân trong tay hắn hình thành tấm chắn ngăn cản Hắc Long ở bên ngoài, bảo vệ toàn thân.

- Ngươi muốn chết!

Hư ảnh Hắc Long gào thét một tiếng, há mồm phun ra phù văn đỏ tươi, phù văn lưu chuyển trong hư không, cực kỳ chói mắt.

- Ta nguyền rủa ngươi! Nguyền rủa ngươi tu vị ngã xuống, máu huyết đoạn tuyệt!

- Ta nguyền rủa ngươi! Nguyền rủa ngươi suốt đời trầm luân, không được chết già!

- Ta nguyền rủa ngươi! Nguyền rủa ngươi vẫn lạc không sai, sau khi chết linh hồn bị thống khổ muôn đời!

Hư ảnh Hắc Long lớn tiếng ngâm xướng, nó phun phù văn đỏ tươi ra, rõ ràng là một loại bí pháp nguyền rủa.

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, tay phải đảo qua tu di giới, trực tiếp cầm ba thần văn phù màu đỏ, không chút do dự bóp nát ba thần văn phù này.

Rầm rầm rầm!

Lôi đình cùng hỏa diễm kh ủng bố tùy ý trùng kích, phát sinh nổ tung cuồng bạo.

Ba tấm thần văn phù này là Lâm Minh chế tác Tà Thần phù, nhưng mà không giống Tà Thần phù bình thường, có thể lặp lại sử dụng năm sáu lần, Lâm Minh vì chuẩn bị cho thí luyện cuối cùng, Tà Thần phù chỉ dùng được một lần.

Hắn tập trung tất cả lực lượng trong Tà Thần phù sử dụng một lần, uy lực còn mạnh hơn Tà Thần phù khác gấp mấy lần!

Hiện tại Lâm Minh càng dùng ba Tà Thần phù, uy lực không tưởng tượng nổi.

Lôi đình cùng hỏa diễm chi lực tùy ý quét qua chung quanh! Cho dù lôi đình hay là hỏa diễm đều khắc chế âm tà chi lực, ấn phù nguyền rủa trực tiếp bị Lâm Minh phát lôi hỏa chi lực tùy ý xé nát!

Cùng lúc đó, thân thể Lâm Minh phát sinh biến hóa, chú ấn phù văn trên mặt hắn càng đậm, sau lưng của hắn có lân giáp màu đen, đột nhiên đánh ra một quyền, Vạn Ma Sinh Tử Luân đánh thẳng tới trước.

Sau khi ném ba tấm Tà Thần phù ra, bản thể Lâm Minh cùng xuất kích, đây là chỗ tốt của thần văn phù, có thể giảm tiêu hao lực lượng võ giả xuống thấp nhất.

Vạn Ma Sinh Tử Luân điên cuồng xoay tròn, vẫn không ngừng cắt vào hư ảnh Hắc Long!

Trong nội tâm hư ảnh Hắc Long nổi giận, nó nhìn qua Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh, đột nhiên đánh ra một trảo!

Tạch tạch tạch!

Hư ảnh Hắc Long móng vuốt sắc bén đụng vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, sương mù dày đặc tràn ngập, hắc quang b ắn ra bốn phía!

Vạn Ma Sinh Tử Luân có khắc chế quỷ vật, tà linh, ý chí thể, mà hư ảnh Hắc Long trước mặt không thể nghi ngờ chính là ý chí thể, nó căn bản không làm gì được Vạn Ma Sinh Tử Luân, một trảo đánh ra chỉ miễn cưỡng đánh lui Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh, mà móng vuốt của nó hào quang ảm đạm, hiển nhiên tổn thất không nhỏ.

Chương 1724: Hợp tác (1)

- Ngươi có lai lịch gì, tại sao lại biết Tu La Thiên Đạo?

Hư ảnh Hắc Long mắt lộ ra hàn quang, nó càng hung lệ, ma khí đang thiêu đốt trong người, dường như muốn liều mạng!

Nó như thế nào cũng không nghĩ tới, nhân loại trước mặt lại biết Tu La Thiên Đạo, cũng bởi vì điểm này nó bị quản chế khắp nơi.

Bản thân của nó không cường đại, nó cường đại chính mà ma khí tích lũy vài tỷ năm qua, cũng chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân, nó tế ra hấp thu huyết khí của đối thủ.

Vạn Ma Sinh Tử Luân tích lũy ma khí càng nặng, uy lực bản thân càng mạnh, huống chi hư ảnh Hắc Long gi ết chết đều là nhân kiệt, ma khí tích lũy đáng sợ, có thể lập tức giế t chết Cửu Khuê!

Nhưng mà Lâm Minh không phải như vậy, hắn cũng biết Vạn Ma Sinh Tử Luân, hơn nữa pháp tắc cảnh giới rất cao, hư ảnh Hắc Long phóng thích ma khí chính là thuốc bổ của Lâm Minh!

- Ngươi có lai lịch thế nào? Vạn Ma Sinh Tử Luân của ngươi học ở đuâ?

Lâm Minh hỏi một câu, khi hắn nói chuyện, Vạn Ma Sinh Tử Luân trong tay vẫn thôn phệ ma khí chung quanh hư ảnh Hắc Long, cảnh này khiến Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh càng ngưng thực, giống như uy lực càng lúc càng lớn!

Thấy cảnh này, hư ảnh Hắc Long hai mắt càng đỏ lên.

- Ta là thủ hộ giả của Ám Long thương! Lập tức dừng lại, nếu không ta liều hao tổn tu vị cũng phải giết ngươi.

Hư ảnh Hắc Long gào thét nói ra, Lâm Minh cười lạnh một tiếng, giống như uy hiếp của hư ảnh Hắc Long chẳng là gì cả, nhưng mà động tác cũng chậm lại, Vạn Ma Sinh Tử Luân hấp thu ma khí chậm lại.

- Dừng tay cũng được, nhưng mà ta và ngươi làm giao dịch!

- Giao dịch? Tốt, ngươi giao bí pháp tu luyện Vạn Ma Sinh Tử Luân cho ta!

Hư ảnh Hắc Long trong khi nói chuyện, kiêng kị mà tham lam nhìn chằm chằm vào Vạn Ma Sinh Tử Luân trong tay Lâm Minh, nó đương nhiên nhận ra, Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân, cảnh giới pháp tắc cao hơn nó!

- Ngươi muốn bí pháp Vạn Ma Sinh Tử Luân?

Lâm Minh nhìn vào mắt hư ảnh Hắc Long, nói:

- Ngươi đúng là biết dùng sư tử ngoạm, ngươi cũng không biết ta muốn từ ngươi cái gì, há miệng muốn bí pháp Vạn Ma Sinh Tử Luân nguyên vẹn, ngươi cho rằng ta sẽ đáp ứng sao?

Lâm Minh chậm rãi nói ra, Vạn Ma Sinh Tử Luân là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại truyền thừa Tu La Thiên Thư quyển một, hắn học được tự nhiên sẽ không truyền lung tung, huống chi trên người Lâm Minh cũng không có ngọc giản Tu La Thiên Thư quyển một, muốn truyền thụ cũng không dễ dàng như vậy.

- Hắc hắc, ta đã đoán được ngươi muốn ở chỗ này của ta được cái gì, ngươi chính là muốn giết bốn người bên ngoài đoạt bảo bối, ta sớm nhìn ra được, các ngươi không phải người một đường, các ngươi nghi kỵ, tính toán lẫn nhau, đám gia hỏa kia sợ là nằm mộng cũng muốn ngươi chết đi! Nhưng mà ngươi cũng lợi hại, giả bộ như mắc lừa lại tương kế tựu kế, muốn liên hợp với ta cùng liên thủ giết bọn chúng, hợp tác với kẻ âm hiểm xảo trá như ngươi, chẳng khác gì bảo hổ lột da, làm không tốt ta còn bị ngươi ăn xương cốt không thừa! Cũng không đủ chỗ tốt, ta làm sao mạo hiểm?

Lâm Minh cười ha hả, nói:

- Dường như ngươi không hiểu tình huống của mình hiện tại nha?

Ngươi lợi hại nhất chính là ma khí tụ tập bao nhiêu năm qua, đáng tiếc nó lại vô dụng với ta, ngược lại còn là thuốc bổ của ta đấy, ngươi cảm thấy, chúng ta đánh tiếp ngươi có thể thắng sao?

Lâm Minh trong khi nói chuyện, đã cầm Phượng Huyết Thương, trên Phượng Huyết Thương có vòng xoáy Vạn Ma Sinh Tử Luân, bắt đầu trắng trợn thôn phệ ma khí chung quanh.

- Ngươi muốn hao tổn với ta, chúng ta cứ dong dài đi, ta đúng là muốn nhìn ngươi có bao nhiêu ma khí tích lũy!

Lâm Minh toàn lực thúc dục Vạn Ma Sinh Tử Luân, nó chẳng khác gì cái động không đáy, bao nhiêu ma khí cũng không đủ.

Mà hết lần này tới lần khác, hư ảnh Hắc Long cũng không làm gì được Lâm Minh, nếu như chiến đấu tiếp, hư ảnh Hắc Long đối mặt chính là tình huống càng ngày càng hỏng bét.

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại! Ta có thể hợp tác với ngươi, cũng không muốn bí pháp Vạn Ma Sinh Tử Luân, nhưng ngươi cần trả lại ma khí tích lũy trong Vạn Ma Sinh Tử Luân cho ta!

- Ngươi cảm thấy, ngươi còn có tư cách bàn điều kiện với ta sao?

Lâm Minh hùng hổ dọa người, Phượng Huyết Thương vận dụng Vạn Ma Sinh Tử Luân nhanh hơn.

Nhìn thấy Lâm Minh dùng Phượng Huyết Thương thúc dục Vạn Ma Sinh Tử Luân, hư ảnh Hắc Long mang theo thần thái kiêng kị, nó cắn răng nói:

- Làm người lưu lại một đường, ngươi không nên ép ta, ngươi vẫn không đánh ta, cũng là bàn giao dịch với ta mà thôi, chính ngươi cũng có chỗ kiêng kị, ngươi muốn giết bốn gia hỏa có lòng làm loạn với ngươi! Thế nhưng mà một mình ngươi không thể đối phó bọn chúng! Hơn nữa, ngươi vẫn còn mưu đồ bản thân ta, ngươi nghĩ chính là thanh Ám Long thương này!

Hư ảnh Hắc Long cũng là kẻ tâm tư lung linh, đoán được mưu đồ của Lâm Minh.

Nghe hư ảnh Hắc Long nói, tinh quang trong mắt Lâm Minh chớp động, hắn cười ung dung, nói ra:

- Ta mưu đồ ngươi? Ngươi cũng không phải là khí linh của Ám Long thương a! Càng không phải thủ hộ giả gì cả, khí linh Ám Long thương đã sớm không còn, ngươi là tu hú sẵn tổ (khách chiếm nhà chủ), ở chỗ này dùng Ám Long thương làm căn cơ, không ngừng gi ết chết nhân kiệt khắp nơi, hấp thu lực lượng của bọn họ tu luyện mà thôi.

Lâm Minh đã sớm kỳ quái, trong ấn tượng của hắn, cho dù Ám Long thương không phải là vũ khí của chủ nhân Tu La Lộ, cũng có quan hệ lớn lao với chủ nhân Tu La Lộ, mà hư ảnh Hắc Long trong tưởng tượng của Lâm Minh yếu hơn khí linh Ám Long thương nhiều! Hơn nữa nếu thật sự là khí linh của Ám Long thương, cũng không nên cầu bí pháp Vạn Ma Sinh Tử Luân, bởi vì nó vốn có sẵn rồi.

Lâm Minh nghĩ tới những chuyện này, ra tay càng không lưu tình, nếu đã xác định đối phương không phải khí linh Ám Long thương, hắn càng không cố kỵ, nếu thật sự chủ nhân Tu La Lộ luyện chế Ám Long thương, đối phương là khí linh Ám Long thương, Lâm Minh cũng không có khả năng tùy ý chém giết.

- Mang ma khí ngươi thôn phệ trả lại cho ta, đây là điểm mấu chốt cuối cùng của ta! Nếu không ta với ngươi cá chết lưới rách!

Hư ảnh Hắc Long gầm thét.

Lâm Minh trầm ngâm, gật đầu nói:

- Tốt!

Nếu muốn hợp tac với hư ảnh Hắc Long, Lâm Minh cũng không quá phận, hai tay của hắn liên tục đánh ra ấn bí quyết, vòng xoáy nghịch chuyển, ma khí bị Vạn Ma Sinh Tử Luân thôn phệ vừa rồi phun ra ngoài.

Nhìn thấy ma khí, hư ảnh Hắc Long gào thét một tiếng, nhào tới sau đó trắng trợn thôn phệ, trong nháy mắt nuốt sạch ma khí.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của nó dữ tợn nhìn qua Lâm Minh, quát:

- Chưa đủ! Ngươi nuốt ma khí của ta tuyệt không chỉ có chừng này!

- Trả trước một nửa, gi ết chết đám người bên ngoài ta trả lại một nửa khác, ngươi cho rằng ta sẽ cứ như vậy trả ma khí cho ngươi sao? Đến lúc đó ngươi đổi ý thì ta làm sao bây giờ?

Lâm Minh nói như vậy, hư ảnh Hắc Long hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói:

- Ngươi tốt nhất không nên đùa nghịch ta!

Trong khi nói chuyện, hư ảnh Hắc Long đột nhiên triệt tiêu lực trường của mình.

Chương 1725: Hợp tác (2)

Vù vù vù --

Lực trường tản ra, rất nhiều ác ma, lệ quỷ chạy trốn tứ tán!

Không gian cách ly biến mất, thời điểm này trước mặt tại Lâm Minh có tia chớp lóe lên.

Thần Hư thái tử, Hồng Viêm, Hạo Nguyệt Quận Vương và ngân giáp võ sĩ đi theo Hồng Viêm trong nháy mắt đồng lọt ra tay với hắn.

Bọn chúng súc tééế đã lâu, hơn nữa nhao nhao xuất tuyệt chiêu ẩn giấu, trong tíc tắc này đột nhiên tập kích, đánh Lâm Minh không kịp trở tay!

Năng lượng đáng sợ đánh nát hư không, vì nhất kích tất sát, bốn người sớm đã toàn lực ứng phó, cho dù là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, đối mặt một kích này cũng không thể ngăn cản.

Tạch tạch tạch!

Một sát na kia, không gian bên người Lâm Minh lập tức sụp xuống! Bốn người đánh hợp kích, năng lượng tập trung vào không gian này, muốn lập tức né tránh là không có khả năng!

Trong tình huống bình thường, Lâm Minh lao ra khỏi vực tràng của hư ảnh Hắc Long, tuyệt đối không phải là trạng thái đỉnh phong, đối mặt một kích này kết quả có thể nghĩ. Mà trên thực tế dù Lâm Minh ở trạng thái đỉnh phong, chính diện thừa nhận một kích này không chết cũng tổn thương.

Ôm cây đợi thỏ, bỏ đá xuống giếng! Đám người Thần Hư thái tử dùng chiêu này cực kỳ âm độc.

- Tốt cho Thần Hư thái tử, tốt cho Hồng Viêm, tốt cho Hắc Long ác linh!

Mắt thấy bốn đạo năng lượng lao tới, Lâm Minh ánh mắt sát cơ đậm đặc.

Hắn biết rõ hư ảnh Hắc Long sợ rằng cũng phát hiện ý định bỏ đá xuống giếng của đám người Thần Hư thái tử, thừa dịp chính mình đi ra bị tập kích đột nhiên, nhưng lại không có nhắc nhở mình.

Hiển nhiên nó cho rằng mình dưới một kích này không chết cũng trọng thương.

Thời điểm Lâm Minh sắp bị năng lượng phong bạo thôn phệ, một âm thanh vang vọng thiên địa từ viễn cổ xa xăm chịu tải vô số đại đạo pháp tắc.

Sau một khắc trên đỉnh đầu Lâm Minh có lực lượng vô hình xé rách, hư không thâm thúy hiện ra, một chuông đồng cổ xưa xuất hiện bao phủ Lâm Minh.

Cái chuông này chính là Hỗn Nguyên chung!

Cạch!

Một tiếng vang thật lớn, Hỗn Nguyên chung bị nện vào đá đen, cơ hồ tất cả công kích toàn bộ đụng vào Hỗn Nguyên chung.

Keng --

Hỗn Nguyên chung lắc lư mạnh mẽ, bị bốn năng lượng này gõ vang.

Mắt thường trông thấy sóng chấn động nhộn nhạo, không gian rung động lắc lư kịch liệt, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong tiếng chuông xé hư không thành phấn vụn!

Đá đen dưới chân Lâm Minh không biết dùng tài liệu gì, cho dù sóng âm mạnh mẽ cũng không khiến chúng tan vỡ, nhưng mà mặt đất cách chỗ đá đen không xa lại bị sóng âm chấn vỡ, núi cao cũng tan nát thành đá vụn.

Sóng âm đáng sợ tự nhiên cũng bao phủ đám người Thần Hư thái tử.

Bọn họ công kích chẳng những không làm Lâm Minh bị thương, ngược lại bị sóng âm của Hỗn Nguyên chung ảnh hưởng, đã bị Hỗn Nguyên chung phản kích.

Bồng bồng bồng!

Sóng âm đánh vào hộ thuẫn của bọn họ, run lên từng hồi, bởi vì bọn họ toàn lực công kích Lâm Minh, dùng át chủ bài liều mạng, tình huống bây giờ rất hỏng bét, bị sóng âm chấn động, khí huyết toàn thân nhộn nhạo.

- Tại sao lại như vậy?

- Đó là pháp bảo gì?

Đám người Thần Hư thái tử hổn hển, vốn tính toán một kích này đánh Lâm Minh trọng thương, bây giờ bọn họ cảm giác chẳng khác gì một quyền đánh vào bị bông, thời điểm này bọn họ biến sắc, chỉ thấy trên đỉnh đầu của bọn họ, một hư ảnh Hắc Long dài một trượng giương nanh lao tới!

- Hắc hắc! Các ngươi sẽ là thức ăn của ta!

Ô ô ô --

Đại lượng ác ma, quỷ quái quái kêu gào, lực trường lại bao phủ xuống, đem Thần Hư thái tử, Hồng Viêm trực tiếp thôn phệ vào trong đó.

- Tiểu tử, còn không ra tay!

Hư ảnh Hắc Long nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh hai mắt hàn quang lóe lên, hắn thu hồi Hỗn Nguyên chung, bước ra một bước!

Dưới Hỗn Nguyên chung che chở, đám người Thần Hư thái tử công kích không tạo thành thương thế nào cho Lâm Minh, hiện tại hắn cầm Phượng Huyết Thương trong tay giết qua!

Mắt thấy Lâm Minh hùng hổ, lại nhìn thấy hư ảnh Hắc Long ma khí cuồn cuộn, sắc mặt Thần Hư thái tử đại biến, nói:

- Tách ra trốn!

Thần Hư thái tử cũng là người quả quyết, hắn vốn chờ Lâm Minh cùng hư ảnh Hắc Long hai hổ tranh chấp, hắn làm tốt trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nhưng mà bây giờ xem ra, Lâm Minh cùng hư ảnh Hắc Long chẳng những không có đánh nhau, ngược lại hình thành liên minh tạm thời, muốn đồng loạt ra tay đối phó bọn họ!

Bất kể là đối mặt với Lâm Minh hay đối mặt hư ảnh Hắc Long, Thần Hư thái tử trong lòng đều có sợ hãi, hiện tại đồng thời đối mặt cả hai, há không có đạo lý chạy trốn!

- Muốn chạy trốn? Ha ha, muộn rồi! Các ngươi đã bị phong tỏa trong vạn ma lĩnh vực của ta, đừng mong chạy trốn!

Hư ảnh Hắc Long cuồng tiếu, hắc khí không ngừng tuôn ra, bao phủ lấy đám người Thần Hư thái tử, hắc khí hình thành ác ma lực tràng, tự thành một thế giới, có năng lực làm mệt mỏi, vạn ma lực tràng so với Hồng Mông không gian của Lâm Minh còn xuất chúng hơn nhiều!

Nếu như Lâm Minh thi triển Hồng Mông không gian mưu toan vây khốn đám người Thần Hư thái tử là không thể nào.

Đây cũng không phải nói Hồng Mông không gian không bằng vạn ma lĩnh vực, mà là vì hư ảnh Hắc Long dùng vài tỷ năm không ngừng chém giết nhân kiệt, tích súc ma khí, lúc này mới tạo thành lực trường cường đại! Thực lực bản thân hư ảnh Hắc Long không tính rất cao, nhưng mà một khi thi triển ma khí này, cho dù công kích, phòng thủ hay là phong tỏa, đều vô địch! Nếu như không phải nó sở tu Vạn Ma Sinh Tử Luân có chỗ thiếu hụt to lớn, Lâm Minh cũng hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

- Đáng chết, phá cho ta!

Hồng Viêm điên cuồng hét lên một tiếng, cầm huyết đao trong tay đột nhiên chém vào kết giới của vạn ma lĩnh vực..

Vạn ma lĩnh vực biến hình, nhưng mà ma khí quá dày, mặc cho hắn toàn lực ra tay cũng không cách nào đánh xuyên qua được.

Hồng Viêm hổn hển.

- Thần Hư thái tử, ngươi làm chuyện tốt rồi! Ngươi không phải nói không chủ động công kích Hắc Long, nó không thể giết chúng ta sao?

Trước khi Hồng Viêm đến, Thần Hư thái tử thủ hạ Cửu Khuê mưu toan nhổ Ám Long thương, kết quả bị hư ảnh Hắc Long lập tức hấp thành người khô, mà khi hư ảnh Hắc Long cũng phát hiện Thần Hư thái tử cùng Hạo Nguyệt Quận Vương, lại không chủ động ra tay, Thần Hư thái tử liền vì vậy phỏng đoán. Cho rằng có thể là chủ nhân Tu La Lộ chế định quy tắc nào đó, quy định không chủ động đả thương nó thì thương linh không công kích.

Nhưng mà đây cũng chỉ là Thần Hư thái tử phỏng đoán mà thôi, hắn cũng không thể cam đoan.

Hắn muốn giết Lâm Minh, đạt được bí mật trên người Lâm Minh, đương nhiên muốn bốc lên phong hiểm nhất định, mà hiện tại xem ra, hắn hiển nhiên đã đoán sai. Hư ảnh Hắc Long căn bản không phải thương linh. Mà là một ác ma!

Nó cũng không có bị quy tắc hay cái gì đó áp chế.

Hư ảnh Hắc Long cười ha ha, nói:

- Không chủ động công kích ta thì ta không giết các ngươi? Các ngươi thật ngây thơ, trước đó ta không ra tay, chỉ là vì khoảng cách các ngươi quá xa, ta tụ ma khí chung quanh Ám Long thương. Khoảng cách xa thì nắm chắc không đủ, cho nên mới không có ra tay với các ngươi, mà là muốn chờ các ngươi kìm nén không được tiến lên. Hiện tại các ngươi rốt cục chủ động đưa tới cửa, ta làm sao cho các ngươi rời khỏi! Hắc hắc, các ngươi đều là nhân kiệt tuyệt thế, ta ăn tươi chính là đại bổ.

Chương 1726: Hành hạ

Hư ảnh Hắc Long hai mắt lộ ra hào quang tham lam, nhưng mà nó cũng không có trực tiếp ra tay với đám người Thần Hư thái tử, chỉ không ngừng gia cố kết giới vây khốn.

- Tiểu tử, ngươi còn không ra tay! Ta đã toàn lực ứng phó vây khốn bọn chúng. Hiện tại cần nhờ ngươi rồi!

Hư ảnh Hắc Long nhìn Lâm Minh rống to.

Làm mệt mỏi cùng ra tay. Khẳng định không thể toàn bộ nhờ nó được, nếu không Lâm Minh không thể làm gì được.

Lâm Minh xách thương tiến lên. Hắn cũng không tin hư ảnh Hắc Long nói, hư ảnh Hắc Long khẳng định còn lưu thủ, dùng để phòng bị, thậm chí đánh lén mình.

Nhưng mà dù vậy Lâm Minh cũng phải ra tay.

Giao dịch là hắn nói ra, theo ý nào đó mà nói, gi ết chết Thần Hư thái tử thì có ích lớn nhất là Lâm Minh, hơn nữa hắn nhất định phải giết bốn người, một người sống cũng không lưu!

Cầm Phượng Huyết Thương trong tay, trên mặt Lâm Minh xuất hiện chú văn màu đỏ, sau lưng của hắn cũng xuất hiện lân giáp, đối mặt với bốn người, hắn sử dụng lực lượng Tu La chi huyết!

- Tiểu súc sanh, ngươi cho rằng ngươi có thể lấy một địch bốn! Cũng tốt, chúng ta trước hết giết ngươi, lại đi đối phó hư ảnh Hắc Long!

Mắt thấy Lâm Minh lao tới, Hồng Viêm sắc mặt dữ tợn, hắn đương nhiên biết rõ tình huống trước mặt không xong, nhưng mà hắn phải dùng toàn bộ ý chí chiến đấu và chơi liều, dốc sức liều mạng với Lâm Minh.

Hơn nữa hắn cũng không tin, Lâm Minh một kẻ là nửa bước Thánh

Chủ, thực lực có thể bi3n thái tới mức giết bốn người liên thủ.

Mà đúng lúc này, Thần Hư thái tử hét lớn:

- Không nên hao tổn với hắn.

- Cái gì?

Hồng Viêm nhướng mày.

- Chúng ta ăn thiệt thòi trên tay tiểu súc sinh này chưa đủ sao! Ta dám trăm phần trăm cam đoan, nếu như bốn người chúng ta quần nhau với hắn, toàn bộ phải chết ở trong này!

Thần Hư thái tử lòng nóng như lửa đốt, Lâm Minh và Hắc Long liên thủ, thực lực tuyệt đối vượt qua bọn họ, bốn người bọn họ muốn giết Lâm Minh trước, lại trảm Hắc Long, căn bản là chuyện hoang đường viễn vông.

- Hạo Nguyệt, ngươi đi theo thủ hạ Hồng Viêm cùng ngăn chăn Lâm Minh, ta cùng Hồng Viêm nếm thử phá vỡ lĩnh vực!

Thần Hư thái tử cố trấn định nói ra, không thể không thừa nhận, đối sách của hắn đáng tin cậy nhất, chỉ là phá vỡ lĩnh vực, tuyệt đối còn nhẹ nhõm hơn chém giết với Lâm Minh cùng Hắc Long nhiều.

- Cái gì... Ta...

Hạo Nguyệt Quận Vương nghe xong, trong nội tâm trì trệ, bảo hắn và tên kia đối mặt Lâm Minh?

Vốn Hạo Nguyệt Quận Vương cho rằng Lâm Minh chỉ là một Thần Văn Sư, sức chiến đấu không được, nhưng từ khi Lâm Minh hoàn mỹ thông qua độ khó Tu La, hắn đối mặt Lâm Minh đã sợ hãi rồi, thật sự không có tin tưởng gì cả!

- Như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn cùng chết?

Giọng của Thần Hư thái tử ngoan lệ, dung mạo dữ tợn, chuyện này khiến nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương phát lạnh, đành phải lao tới Lâm Minh, lúc này bên người Hạo Nguyệt Quận Vương còn có ngân giáp võ sĩ thủ hạ Hồng Viêm.

Hai đối với một!

- Đồng loạt ra tay, hiện tại Lâm Minh và Hắc Long sợ rằng có nghi kỵ với nhau, sẽ không toàn lực tác chiến, chúng ta cũng có thể đánh một trận.

Hạo Nguyệt Quận Vương truyền âm cho ngân giáp võ sĩ.

Mà ngân giáp võ sĩ thời điểm này tràn ngập lửa giận, quát:

- Hừ! Tiểu tử này chỉ là nửa bước Thánh Chủ, ta mới vào Giới Vương, cao hơn hắn một đại cảnh giới, ta cũng không tin, thực lực của hắn mạnh tới mức này!

Ngân giáp võ sĩ hét lớn một tiếng, cầm trường đao màu đen. Một đao chém thẳng vào Lâm Minh!

- Vô Cực đao!

Ngân giáp võ sĩ cũng không phải là kẻ yếu, có thể tiến vào tầng thứ tư, hơn nữa đi đến cuối tầng thứ tư, không có kẻ nào là kẻ yếu.

Hắn chém ra một đao, trong hư không dần hiện ra từng ngôi sao lớn, ánh sáng của những ngôi sao này toàn bộ gia trì lên một đao của ngân giáp võ sĩ, chém thẳng vào cổ họng Lâm Minh!

- Tinh thần chi lực?

Lâm Minh nao nao, nhưng chỉ giật mình mà thôi, trong lòng của hắn căn bản lơ đễnh, pháp tắc Thánh tộc luyện thể dùng tinh thần chi lực, so với Đạo Cung Cửu Tinh chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, sau lưng có hai ngôi sao hiện ra, hai ngôi sao này chính là Tham Lang Tinh cùng Phá Quân Tinh!

Thiên Phạt Đạo Cung cùng Tử Phủ Đạo Cung cùng mở ra, lực lượng của Lâm Minh tăng lên tới ngũ long chi lực!

Ngân giáp võ sĩ và Lâm Minh đều là võ giả luyện thể, tu pháp tắc luyện thể khác nhau, thực lực của Lâm Minh căn bản không phải ngân giáp võ sĩ có thể địch nổi.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, ánh đao của ngân giáp võ sĩ trực tiếp bị Lâm Minh nổ nát! Phượng Huyết Thương đâm thẳng tới. Không chút phí sức đánh vào trường đao của ngân giáp võ sĩ!

BOANG...

Một tiếng kim loại va chạm giòn vang, trường đao của ngân giáp võ sĩ trường đao bị Phượng Huyết Thương đánh trúng, lực lượng mấy tỷ cân bộc phát. Hổ khẩu của ngân giáp võ sĩ văng tung tóe, máu tươi bay vụt, thanh trường đao bị Lâm Minh đánh bay!

Phượng Huyết Thương đâm tới, Lâm Minh bước tới một bước, một quyền đánh vào ngực ngân giáp võ sĩ!

Cách tầng tầng áo giáp, một quyền của Lâm Minh bạo phát, đánh thân thể ngân giáp võ sĩ cong như tôm luộc.

Phốc!

Ngân giáp võ sĩ phun máu tươi.

Lâm Minh thu hồi Phượng Huyết Thương, một thương đâm ra.xuyên thủng ngực ngân giáp võ sĩ!

Mắt thấy đầu thương đâm tới, sắc mặt ngân giáp võ sĩ đại biến, thực lực của Lâm Minh hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn, hai người đánh nhau, chỉ một chiêu mà hắn không ngăn được! Nếu như chém giết sinh tử, hắn chết trong tay Lâm Minh không tới năm giây.

- Lâm Minh, ngươi quá hung hăng càn quấy!

Thời điểm này Hạo Nguyệt Quận Vương ra tay!

Dù trong lòng của hắn không tình nguyện, thời điểm này hắn cũng phải ra tay!

Hắn và ngân giáp võ sĩ là châu chấu buộc chung dây thừng, nếu như ngân giáp võ sĩ chết, hắn chỉ chết nhanh hơn mà thôi!

Hạo Nguyệt Quận Vương đánh ra một kiếm không chút lưu tình, một kiếm này mang theo ánh sáng tím chói mắt, trong kiếm quang ẩn chứa linh hồn công kích.

- Thực muốn chết!

Lâm Minh không thèm nhìn công kích linh hồn của Hạo Nguyệt Quận Vương, Phượng Huyết Thương đánh ra, tà thần lực bộc phát.

Răng rắc!

Kiếm quang nứt vỡ, thân thể Hạo Nguyệt Quận Vương vặn vẹo quỷ dị, mi tâm của hắn bắn ra hào quang màu tím, hào quang này dung nhập vào kiếm quang, giống như độc xà bắn vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

- Chết cho ta!

Ánh mắt Hạo Nguyệt Quận Vương dữ tợn, hắn chính là Hồn Tộc, hắn sở trường nhất chính là công kích linh hồn, nhưng mà Lâm Minh đối với công kích linh hồn chẳng thèm quan tâm, hắn tiến lên một bước, Phượng Huyết Thương thay đổi, trực tiếp đâm vào mặt Hạo Nguyệt Quận Vương!

- Ah!

Hạo Nguyệt Quận Vương kêu thảm một tiếng, Lâm Minh quất thương tới, hộ thể thần nguyên vỡ tan như thủy tinh, lực lượng Phượng Huyết Thương bị suy yếu hơn phân nửa đánh vào má trái Hạo Nguyệt Quận Vương!

Hạo Nguyệt Quận Vương chỉ cảm thấy má trái đau đớn, huyết nhục nửa gương mặt mất sạch, xương cốt hiện ra, cái mũi cũng vỡ vụn, cơ hồ bị Lâm Minh hủy dung!

Nhưng mà Lâm Minh công kích, công kích tinh thần của Hạo Nguyệt Quận Vương cũng tiến vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Chương 1727: Mượn đao giết người (1)

- Chết!

Hạo Nguyệt Quận Vương bụm má trái huyết nhục mơ hồ, trong ánh mắt vô cùng âm độc, mặc dù mình bị Lâm Minh hủy dung, nhưng mà linh hồn của hắn đánh trúng Lâm Minh, chỉ cần làm cho Lâm Minh thất thần trong nháy mắt, hắn cũng có thể cùng ngân giáp võ sĩ xông lên đánh Lâm Minh trọng thương.

Nhưng khi Lâm Minh trúng công kích linh hồn của Hạo Nguyệt Quận Vương, hắn căn bản không quan tâm, chỉ cầm Phượng Huyết Thương lao tới Hạo Nguyệt Quận Vương.

Chỉ mấy hô hấp qua đi, sắc mặt của hắn tái nhợt không còn chút máu, công kích tinh thần của Hạo Nguyệt Quận Vương chẳng khác ném đá vào biển, không có gợn sóng gì cả.

Cái gì?

Hạo Nguyệt Quận Vương xuất thân Hồn Tộc, thủ đoạn mạnh nhất là công kích linh hồn, vì vậy trong công kích của hắn ẩn chứa công kích linh hồn.

Hạo Nguyệt Quận Vương dùng vật chất công kích không có gì, nhưng mà muốn ngăn cản công kích linh hồn rất khó khăn, rất nhiều địch nhân của hắn đều nuốt hận vì công kích linh hồn của hắn.

Trước đó Hạo Nguyệt Quận Vương va chạm với Lâm Minh, công kích linh hồn đánh vào người Lâm Minh, dựa theo tình huống lúc trước, đối thủ của hắn cho dù không bị Hạo Nguyệt Quận Vương nhất kích tất sát, cũng bị hao tổn linh hồn, xuất hiện thất thần ngắn ngủi, đến lúc đó Hạo Nguyệt Quận Vương có thể thừa cơ ra chiêu.

Nhưng mà hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Minh sắc mặt không biến hóa, làm cho Hạo Nguyệt Quận Vương hoàn toàn há hốc mồm.

- Ngươi... Ngươi có Thiên Tôn Linh Bảo phòng ngự linh hồn?

Giọng của Hạo Nguyệt Quận Vương chột dạ, hắn đã triệt để sợ hãi, hắn ẩn ẩn ý thức được, hôm nay chỉ sợ hắn phải chết!

Thực lực Lâm Minh vượt xa hắn, cho dù Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm có năng lực phá vạn ma lĩnh vực, hắn cũng không chống được tới lúc đó.

Hạo Nguyệt Quận Vương tuổi cũng không lớn, hắn còn có tiền đồ huy hoàng, thậm chí có khả năng đặt chân tới Thiên Tôn cảnh, dưới loại tình huống này, tử vong đối với Hạo Nguyệt Quận Vương mà nói tuyệt đối là chuyện đáng sợ nhất!

- Lâm Minh! Tuy ta đối nghịch với ngươi khắp nơi, nhưng mà ta không có thật hại ngươi, ngươi buông tha ta đi, ngươi có thể gieo nô ấn lên người của ta, ta có thể làm thủ hạ trung thực của ngươi!

Hạo Nguyệt Quận Vương dùng chân nguyên truyền âm nói với Lâm Minh, chuyện này làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn, bởi vì có quá nhiều võ giả tình nguyện chết cũng không nguyện làm nô lệ của kẻ khác, Hạo Nguyệt Quận Vương lại chủ động nói như vậy, làm cho Lâm Minh càng đánh giá thấp kẻ này.

Thời điểm này, khóe mắt Hạo Nguyệt Quận Vương đột nhiên chớp động một tia hàn quang, thân thể của hắn như độc xà bạo phát, một tia chớp màu tím hiện ra trong mi tâm Hạo Nguyệt Quận Vương.

Trong sát na này hắn thiêu đốt một tia thần hồn.

Võ giả thiêu đốt máu huyết có thể đổi lấy lực lượng cường đại hơn bình thường. Nhưng đối với võ giả Hồn tộc mà nói, còn có sát chiêu lợi hại hơn thiêu đốt máu huyết, chính là thiêu đốt thần hồn!

Bởi vì thần hồn mới được là căn bản tính mạng của Hồn Tộc. Đối với Hồn Tộc mà nói, một khi thiêu đốt thần hồn chính là tổn thương vĩnh viễn, ít có khả năng bổ trở lại, Hạo Nguyệt Quận

Vương vì cầu sinh mà thiêu đốt thần hồn.

Một khắc này, khóe mắt Hạo Nguyệt Quận Vương b ắn ra oán hận hung lệ, hắn vốn có cơ hội đặt chân lên Thiên Tôn, hiện tại thiêu đốt thần hồn, cơ hồ đã buông ta cơ hội đặt chân lên Thiên Tôn. Ngày sau trừ phi có đại cơ duyên. Nếu không đừng mong đột phá.

Tất cả là do Lâm Minh ban tặng, hắn làm sao không hận?

Lưu được núi xanh, không lo không có củi đốt, Hạo Nguyệt Quận Vương vì mạng sống đã liều mạng rồi!

Trong tích tắc Hạo Nguyệt Quận Vương thiêu đốt thần hồn, bên cạnh Hạo Nguyệt Quận Vương, Thánh tộc ngân giáp võ sĩ cũng thiêu đốt bổn mạng máu huyết, cùng liều mạng với Lâm Minh.

Trường đao của hắn chém vỡ hư không, mười ánh sao lóe lên trên thân đao, đao mang như ngân hà đổ xuống.

Nhìn thấy cảnh này. Lâm Minh lui về phía sau một bước, trực tiếp tế Hỗn Nguyên chung ra.

Khi Lâm Minh bước vào nửa bước Thánh Chủ, hắn thao túng Thiên Tôn Linh Bảo càng mạnh.

Keng --

Hỗn Nguyên chung vang lên, tiếng chuông kéo dài như âm thanh đại đạo, rung động lắc lư thiên địa!

Tuy Lâm Minh không sợ Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ, nhưng mà đối phương đã liều mạng. Hắn cũng không nên tiếp, dù sao hắn còn có địch nhân phía sau, chính là hư ảnh Hắc Long chiếm lấy Ám Long thương.

Nếu như mình toàn lực ra tay, có khả năng tạo cơ hội cho hư ảnh Hắc Long.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng cuồng bạo không ngừng đánh lên Hỗn Nguyên chung, Hạo Nguyệt Quận Vương thần hồn công kích cực kỳ xảo trá, lại thẩm thấu xuyên qua sóng âm của Hỗn Nguyên chung, công kích tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Nhưng mà trải qua sóng âm suy yếu, công kích này đối với Lâm Minh không tạo được uy hiếp gì.

Thời điểm công kích linh hồn xâm nhập vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, trực tiếp bị bích hồn chiến linh đại thành đánh nát, rồi sau đó, công kích linh hồn tiêu tán.

Lâm Minh liên tiếp lui về phía sau, hắn cầm Hỗn Nguyên chung ngăn cản đa số công kích, bản thể hắn thừa nhận trùng kích lại cũng không nhiều!

- Đáng chết! Đáng chết!

Trong nội tâm Hạo Nguyệt Quận Vương gấp đến độ thổ huyết, hắn đã dốc sức liều mạng công kích Lâm Minh, nhưng căn bản không tổn thương tới Lâm Minh chút nào, loại cảm giác này không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

- Thực tiếc nuối, ngươi phải chết ở đây...

Mười ngón tay Lâm Minh liên tục, Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn trên đầu hắn, vô số phù văn Tu La pháp tắc hiện ra, quay quanh Vạn Ma Sinh Tử Luân, thần bí và phong cách cổ xưa.

Lâm Minh ý định mau chóng gi ết chết Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ, chỉ cần giết hai người này, còn lại Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử, cho dù hai người tách ra trốn, Lâm Minh cũng có nắm chắc giết bọn chúng!

Thời điểm này, tại nơi khác của chiến trường, Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm cũng phát sinh dị biến. Bọn chúng đã phát hiện Hạo Nguyệt cùng ngân giáp võ sĩ sắp không được!

- Chúng ta không có thời gian, chỉ có một cơ hội này, nếu không Lâm Minh giết đám Hạo Nguyệt xong, cùng Hắc Long ác linh liên thủ giết chúng ta, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Phải phá vỡ vạn ma kết giới này!

Thần Hư thái tử khi nói chuyện cũng cắn răng một cái, cũng thiêu đốt một đám thần hồn, thời điểm thiêu đốt thần hồn này, nội tâm Thần Hư thái tử đang nhỏ máu, thế nhưng mà hắn không có lựa chọn nào khác.

Toàn thân của hắn có kim quang bao phủ, sau lưng hắn có chín khe hở, chẳng khac gì thần linh.

Xuy xuy xùy!

Hư không bị linh hồn chi lực xuyên thủng, hai mắt Thần Hư thái tử huyết hồng, ở bên cạnh hắn, Hồng Viêm cũng thiêu đốt bổn mạng máu huyết!

Đối với Thánh tộc mà nói, máu huyết trọng yếu không thua gì linh hồn đối với Hồn Tộc.

Hai người này là thực muốn liều mạng.

Mà thời điểm này cách bọn họ không xa, khóe miệng hư ảnh Hắc Long cười dữ tợn, nó chậm rãi hiện thân, hai cái móng vuốt đánh vào hư không, từng đạo phù văn bị nó đánh ra, không ngừng gia cố vạn ma kết giới.

Vạn ma kết giới vốn dày đặc, lúc này lại nặng nề không gì phá nổi.

Chương 1728: Mượn đao giết người (2)

- Khặc khặc khặc khặc! Ngây thơ! Thật sự là ngây thơ ah, các ngươi cho rằng thiêu đốt máu huyết cùng thần hồn chi lực có thể phá vỡ kết giới? Đây là ma khí ta tích lũy vài tỷ năm qua! Một khi ta bố trí vạn ma lĩnh vực, cho dù Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp ở đây, cũng đừng mong thoát thân!

Hư ảnh Hắc Long cuồng tiếu, tiếng cười cực kỳ chói tai! Giống như nó đang khinh thường công kích cuối cùng của Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm.

Giờ khắc này, Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử nhìn nhau, hai người gật đầu.

- Ra tay!

Hai tiếng hét to vang lên cùng nhau, Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm rốt cục ra tay!

Thiêu đốt máu huyết cùng thần hồn chi lực, bọn chúng lấy hai cái ngọc giản trong tu di giới ra, hai quả ngọc giản này một màu tím, một đỏ như máu!

Đây là cường giả Thiên Tôn lưu ngọc giản hóa thân bảo vệ tính mạng của bọn họ, một khi tế ra, có thể triệu hoán hư ảnh Thiên Tôn, thực lực có thể trong thời gian ngắn so được với Đại Giới Giới Vương yếu kém!

Mà giờ này khắc này, Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử không hẹn mà cùng dẫn động ngọc giản, chuyện này làm cho hai ngọc giản điên cuồng chấn động, năng lượng bên trong vận chuyển tới cực hạn, hai ngọc giản triệu hoán hư ảnh Thiên Tôn bành trướng như khí cầu.

Bọn họ dĩ nhiên là muốn hai ngọc giản này tự bạo.

Hư ảnh Thiên Tôn có thực lực tương đương Đại Giới Giới Vương yếu kém, một khi tự bạo, một kích này uy lực tuyệt đối so được với Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp.

- Sát!

Trong tích tắc này, Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử rồi đột nhiên thay đổi đầu mâu, không tiếp tục công kích vạn ma lĩnh vực, mà là công kích bản thể hư ảnh Hắc Long!

Ông!

Ngọc giản nổ tung, hai thiên tài thế lực Chân Thần cũng không nương tay thi triển át chủ bài của mình! Hồng Viêm lấy viên đan dược đỏ như máu trong tu di giới ra, trực tiếp nuốt vào, nuốt viên đan dược thì toàn thân của hắn tăng vọt, dung mạo trở nên cực kỳ dữ tợn, thân thể của hắn vốn mập mạp, trở nên thon dài hữu lực, chẳng khác gì con báo săn đánh về phía hư ảnh Hắc Long.

Hồng Viêm tại công thì dùng bí pháp biến thân, tại Thánh tộc, có rất nhiều loại huyết mạch có thể biến thân, Hồng Viêm cũng là như thế!

Bọn họ đã đoán ra, hư ảnh Hắc Long mang ma khí gia trì lên vạn ma kết giới!

Thời điểm này bọn họ đi công kích vạn ma kết giới không thể nghi ngờ là vô cùng ngu xuẩn, khả năng lớn nhất là không công mà lui.

Nhưng mà nếu như công kích hư ảnh Hắc Long, kết quả lại khác.

Hư ảnh Hắc Long phóng xuất ma khí toàn thân, bản thể mới suy yêu nhất.

Chỉ cần diệt hư ảnh Hắc Long, vạn ma lĩnh vực tự sụp đổ!

Nhưng mà giờ khắc này hư ảnh Hắc Long không có chút biểu lộ kinh hoàng, nó cười hắc hắc, điềm nhiên nói:

- Các ngươi rốt cục nghĩ ra biện pháp phá vỡ vạn ma lĩnh vực, cũng không ngu ngốc ah, đáng tiếc các ngươi cho dù nghĩ ra biện pháp thì thế nào, có thể đánh nhau với ta sao?

Hư ảnh Hắc Long xùy cười một tiếng, bản thể của nó quỷ mị, quay đầu bỏ chạy.

- Truy!

Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm đã giết mắt đỏ, trả giá nhiều như vậy, bọn họ sao để hư ảnh Hắc Long chạy thoát!

Bọn họ công kích, tính cả hóa thân Thiên Tôn sắp tự bạo, cùng một chỗ thay đổi phương hướng đuổi theo hư ảnh Hắc Long!

Khí cơ của bọn họ đã tập trung hư ảnh Hắc Long, thề phải diệt sát nó! Cơ hội chỉ có lần này, nếu không cầm được, bọn họ phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà hư ảnh Hắc Long chạy trốn, dẫn đạo công kích cũng cải biến.

Lâm Minh đang triền đấu với Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ sắc mặt đại biến, bọn họ phát hiện bị hư ảnh Hắc Long dẫn đạo, Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử mục tiêu công kích biến thành Lâm Minh!

Mà bọn chúng cách Lâm Minh không xa!

Thời điểm này ánh mắt Lâm Minh trầm xuống, nhìn về phía hư ảnh Hắc Long.

- Ha ha ha! Tiểu tử, ta dẫn động hai tên này công kích, dùng hóa thân Thiên Tôn tự bạo, tính cả bản thể của ta cùng một chỗ đuổi giết ngươi, đây là ta tỉ mỉ bố trí, ta nhìn ngươi làm sao tránh được một kiếp này! Ngươi muốn lấy ta làm thương diệt sát bốn người này, lại thu phục Ám Long thương, thuận tay tiêu diệt ta luôn, ngươi cho rằng ta là người ngu sao! Muốn mưu đồ ta? Ngươi đi chết đi!

Hư ảnh Hắc Long đã sớm tại tính toán Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh có được Vạn Ma Sinh Tử Luân nguyên vẹn, ma khí của hư ảnh Hắc

Long đối với Lâm Minh không có hiệu quả, mà mất đi ma khí, hư ảnh Hắc Long căn bản không làm gì được Lâm Minh.

Dưới loại tình huống này, hư ảnh Hắc Long làm sao có thể thật tình hợp tác với Lâm Minh, giúp Lâm Minh giết chết đám người Thần Hư thái tử.

Như vậy không phải chui đầu vào lưới sao?

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác, Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân thôn phệ hư ảnh Hắc Long ngưng tụ nhiều ma khí mà nó tích lũy trong nhiều năm, chuyện này làm cho hư ảnh Hắc Long không thể không chịu thua, không dám tranh đấu với Lâm Minh!

Tạm thời liên thủ, chỉ là tình thế bắt buộc, lựa chọn bất đắc dĩ.

Từ vừa mới bắt đầu ra tay với Thần Hư thái tử, hư ảnh Hắc Long đã nghĩ ngợi nên lợi dụng đám người Thần Hư thái tử như thế nào đả kích Lâm Minh, nó cố ý thi triển vạn ma lĩnh vực vây khốn Thần Hư thái tử, chính là vì bức bách bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy trốn thoát vô vọng, không thể không liều hết mọi thứ, dùng tuyệt chiêu liều mạng.

Rồi sau đó nó cố ý hiển lộ bản thể là vì dẫn đám người Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử công kích bản thể của nó, chỉ có như vậy, nó mới có thể bằng vào lực lượng của mình dẫn công kích của hai người đi, mượn đao giết người, cho Lâm Minh một kích trí mạng!

Giết chết Lâm Minh thì đám người Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ cũng bị liên lụy, hơn phân nửa cũng trực tiếp bị diệt sát.

Mà khi ra tay với Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm cũng tuyệt đối không tốt, bọn họ sẽ đại thương nguyên khí, đến lúc đó, bọn họ cũng đừng mong thoát khỏi vạn ma lĩnh vực.

Đám người Thần Hư thái tử kể cả Lâm Minh năm người, sẽ trở thành lương thực của hư ảnh Hắc Long!

Thôn phệ những nhân kiệt tuyệt thế này, đối với nó là đại bổ!

Mà Lâm Minh đã sử dụng Vạn Ma Sinh Tử Luân, nó sẽ trở thành chiến lợi dụng của hư ảnh Hắc Long, ngày sau thông qua Vạn Ma Sinh Tử Luân bản đầy đủ không ngừng tìm hiểu, hư ảnh Hắc Long tuy không có khả năng lĩnh ngộ toàn bộ phương pháp tu luyện Vạn Ma Sinh Tử Luân, nhưng lại có thể không ngừng cải tiến ma khí của mình.

Đây là một lần hành động với rất nhiều mưu kế, chỉ cần thành công, toàn bộ chỗ tốt sẽ là của nó!

Như vậy tu luyện thêm một đoạn thời gian, nó có thể phụ thân vào Ám Long thương. Dùng Ám Long thương làm thân thể, ngao du thiên địa, biến ảo thành nhân loại, hoặc là thái cổ hung thú, thần thú, trở thành bá chủ một phương.

Tất cả những chuyện này hư ảnh Hắc Long đã sớm tính toán tốt, nó mang đám người Thần Hư thái tử, Hồng Viêm đùa bỡn trong lòng bàn tay, tính cả Lâm Minh cũng bị nó tính toán sít sao!

Chương 1729: Trí cao một bậc

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là công kích của nó có thể tiêu diệt Lâm Minh.

Điểm này hư ảnh Hắc Long không có lo lắng, bởi vì Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm cho nó kinh hỉ quá lớn, bọn họ lại mang hóa thân Thiên Tôn tự bạo, công kích như vậy và công kích của hư ảnh Hắc Long, ba cái kết hợp có uy lực đủ tiêu diệt Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp.

Lâm Minh, không có khả năng ngăn cản!

Đương nhiên hư ảnh Hắc Long sẽ không quên Lâm Minh một kiện linh bảo -- Hỗn Nguyên chung!

Linh bảo này phòng ngự đáng sợ,ký ức của hư ảnh Hắc Long vẫn còn mới mẻ.

Nó lựa chọn thời điểm Lâm Minh tế ra Hỗn Nguyên chung vừa mới hiển lộ bản thể, chính là vì chặt đứt cây cỏ cứu mạng cuối cùng của Lâm Minh!

Tất cả tính toán thận trọng từng bước, vô cùng độc ác!

- Vạn ma lĩnh vực!

Hư ảnh Hắc Long điên cuồng gào thét một tiếng, ma khí cuồn cuộn lao ra ngoài, hóa thành vô số phù văn, phong ấn chung quanh Hỗn Nguyên chung của Lâm Minh!

Nó trực tiếp dùng lĩnh vực ngăn cách Lâm Minh với Hỗn Nguyên chung!

Cùng lúc đó không gian bốn phía của Lâm Minh bị lĩnh vực phong tỏa, ma khí cuồn cuộn hóa thành phong ấn.

Kể từ đó Lâm Minh đừng nói thi triển không gian pháp tắc né tránh, cho dù hắn muốn mở tu di giới cũng không được.

Hư ảnh Hắc Long ngưng tụ ma khí cực kỳ chắc chắn, trước khi Hồng Viêm, Thần Hư thái tử cho dù công kích như thế nào cũng không thể oanh phá. Về phần Lâm Minh, cho dù hắn có thể dùng Tu La pháp tắc hóa giải ma khí phong tỏa cũng cần thời gian ngắn mới làm được.

Mà hư ảnh Hắc Long tuyệt đối sẽ không cho Lâm Minh thời gian th ở dốc.

- Đi chết đi!

Phong bế Hỗn Nguyên chung, cũng phong tỏa tất cả phương hướng né tránh của Lâm Minh, hư ảnh Hắc Long thân thể đột biến, nó bành trướng.

Chỉ trong nháy mắt nó bành trướng thành mười trượng, nó mở miệng ra phun ra ngọn lửa màu xám, những hỏa diễm này thiêu đốt hóa thân Thiên Tôn, cũng đuổi giết Lâm Minh!

Chỉ cần trúng một kích này, Lâm Minh thập tử vô sinh!

Đối mặt với công kích phô thiên cái địa, ánh mắt Lâm Minh hàn quang lóe lên.

Hắn dùng cảm giác liên lạc với Hỗn Nguyên chung, nhưng mà Hỗn Nguyên chung bị ma khí trấn áp, không chút sứt mẻ.

- Đừng cố sức! Hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Hư ảnh Hắc Long gầm thét, vừa phong tỏa Hỗn Nguyên chung, vừa hóp nổ hư ảnh Thiên Tôn của Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm, hư ảnh Hắc Long đã tiêu hao toàn bộ khí lực, một kích này phải thành công!

Nhưng mà trong tích tắc này, trong lòng hư ảnh Hắc Long đột nhiên sinh ra một cảm giác không rõ, dường như có cái gì đó cực kỳ nguy hiểm đang tới gần.

- Ta tính sai cái gì?

Hư ảnh Hắc Long tâm thần đại chấn, nhưng mà thời điểm này nó đã không kịp thu tay lại, chỉ có thể toàn lực xuất kích.

Trong tích tắc này bên cạnh cách hư ảnh Hắc Long ba trượng có hư không bị xé rách, một Tu La sát thần từ trong khe nứt đi ra, trên mặt phủ kín lân giáp màu đỏ, toàn thân đầy lân giáp xuất hiện!

Tu La sát thần này dung mạo hung tàn, nhưng lại có thể nhìn ra gương mặt của Lâm Minh, Lâm Minh đã vận dụng lực lượng Tu La chi huyết biến thân!

Lâm Minh lúc này năng lượng toàn thân dâng trào, lệ khí cuồn cuộn!

Hắn cầm trường thương màu đen trong tay, lạnh lùng mà trào phúng nhìn qua hư ảnh Hắc Long! Ánh mắt kia giống như nhìn thấy tử vật.

- Ngươi... Ngươi... Làm sao có thể?

Hư ảnh Hắc Long bởi vì dùng toàn bộ lực lượng vùi vào trong ma khí lĩnh vực, cũng tính toán diệt sát Lâm Minh, thế cho nên bản thể của nó không có phòng bị.

Đối mặt Lâm Minh công kích, nó không có lực chống cự!

- Như vậy là ai?

Hư ảnh Hắc Long đột nhiên quay đầu nhìn qua "Lâm Minh" sắp bị "Đánh chết", "Lâm Minh" sắc mặt lạnh lùng, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, đối mặt với công kích phô thiên cái địa kia cũng không để ý.

- Ảo ảnh?

Hư ảnh Hắc Long đầu tiên nghĩ đến chính là Lâm Minh dùng ảo ảnh lừa gạt nó, thế nhưng mà chuyện này không có khả năng, nếu là ảo ảnh thì làm sao đánh thiên hôn địa ám với Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ cơ chứ? Làm sao có thể thuyên chuyển thiên địa pháp tắc? Huống chi khí tức chấn động, năng lượng trên người đều giống như đúc chân thân, hư ảnh Hắc Long căn bản không có khả năng phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Tại sao có thể như vậy?

- Thực tiếc nuối. Tính toán của ngươi có thể nói hoàn mỹ vô khuyết, thế nhưng mà ngươi vẫn không biết ta có một phân thân! Thời điểm ta giao dịch với ngươi, ta làm sao không rõ ngươi sẽ ra tay với ta cơ chứ? Thế nhưng mà ta mặc dù biết quỷ kế của ngươi, cũng tính toán ngươi sẽ đột nhiên tập kích, hơn nữa ngươi âm hiểm xảo trá, một khi ra tay thì phải có mười phần nắm chắc, khi đó ta không để ý thì sẽ lật thuyền trong mương.

- Cho nên ta đạt thành hiệp nghị với ngươi, lúc ngươi triệt hồi vạn ma lực tràng thì ta dùng Hỗn Nguyên chung bao bản thân mình lại, ngăn cản công kích của đám người Thần Hư thái tử. Cũng hoàn thành trao đổi với phân thân.

- Phân thân của ta có cường độ thân thể không kém gì Thiên Tôn của Thánh tộc! Căn bản không sợ bất cứ công kích nào, dùng hắn thay thế bản thể của ta, ta sẽ không e ngại bất cứ quỷ kế hay đánh lén nào của ngươi, bản thể của ta dung nhập vào trong bóng tối, dùng bất biến ứng vạn biến!

- Ta mang Phượng Huyết Thương cùng Hỗn Nguyên chung lưu cho phân thân. Ngay cả chiến linh cũng lưu lại trong tinh thần chi hải của phân thân, rồi sau đó ta điều khiển Vạn Ma Sinh Tử Luân, hiệp trợ phân thân công kích, làm tất cả những chuyện này chính là vì muốn ngươi không hoài nghi, thẳng đến khi ngươi đột nhiên ngươi công kích, ta sẽ g iết chết ngươi! Hiện tại ngươi đã sử dụng toàn bộ ma khí. Ngươi làm sao ngăn được một kích toàn lực của ta?

Lâm Minh truyền âm, nhìn như dài dằng dặc, nhưng hắn chỉ trong nháy mắt đã nói rõ trong óc của hư ảnh Hắc Long.

Một sát na kia đầu óc hư ảnh Hắc Long rung mạnh!

Lâm Minh thời điểm dùng Hỗn Nguyên chung bao thân thể của mình, đã hoàn thành trao đổi giữa phân thân và bản tôn. Tiến vào Hỗn Nguyên chung chính là bản tôn của Lâm Minh, đi ra ứng chiến với đám người kia là phân thân!

Nó tính toán nhiều như vậy, vậy mà chỉ tính toán được phân thân của Lâm Minh.

- Ah ah ah ah!

Hư ảnh Hắc Long điên cuồng hét lên, nó sống không biết bao nhiêu năm, tích lũy nhiều như vậy. Nó đùa nghịch vô số thủ đoạn, âm hiểm xảo trá, nhưng mà nó chưa từng nghĩ tới nó lại bị một tiểu bối tính toán mình.

- Ta không cam lòng ah!

Hư ảnh Hắc Long hét lên thê lương, thời điểm này Lâm Minh không cho nó chút cơ hội nào cả, trường thương màu đen trong tay đánh ra.

Cây thương màu đen này là cây thương Lâm Minh lấy được trong pháp tắc chi môn, tuy không thể tăng phúc lực lượng cho Lâm Minh, nhưng mà nó vô cùng cứng rắn, bất kỳ vật gì cũng khó phá hủy nó.

Lúc ấy Lâm Minh cầm trường thương màu đen ra khỏi Tu La Chi Môn, thuận tiện thu cây thương này, hôm nay lại có được công dụng.

Lâm Minh vận dụng tà thần lực tới mức tận cùng, trường thương màu đen quán chú lôi hỏa thiên kiếp chi lực, cùng lúc đó, hắn thuyên chuyển lực lượng của Tu La Thiên Đạo cùng Phong Thần đại pháp!

Chương 1730: Trấn giết thái tử (1)

Trương thương do Lâm Minh đánh ra, không gian vặn vẹo, tập trung toàn bộ phương hướng hư ảnh Hắc Long chạy trốn!

Vạn Ma Sinh Tử Luân cũng bị Lâm Minh triệu hoán tới, ông ông ông trấn áp xuống, Tu La Thiên Đạo chính là khắc tinh của hư ảnh Hắc Long!

Trong lúc nhất thời tất cả lực lượng cùng nổ tung!

Hư ảnh Hắc Long lúc này kêu lên thảm thiết, thân thể nó bị năng lượng k hủng bố đánh tan thành mây khói trong tích tắc!

Hư ảnh Hắc Long kêu thảm thiết liên tục, thân hình hóa thành mảnh vỡ hư vô, giãy dụa thân hình muốn bỏ chạy, nhưng mà Lâm Minh làm sao cho nó cơ hội chứ?

Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Tạch tạch tạch Tạch...

Vạn Ma Sinh Tử Luân trấn áp xuống, bàn quay này khăc chế tà vật, có thể dung nạp linh hồn và ý chí của cường giả.

Lúc này Vạn Ma Sinh Tử Luân bắ n ra vòng xoáy màu đen, thu mảnh vỡ của hư ảnh Hắc Long, toàn bộ phong ấn vào trong vòng xoáy.

Hư ảnh Hắc Long lúc này kêu la thảm thiết, nó không ngờ rằng mình ẩn thân vô số năm trong Ám Long thương, thôn phệ vô số huyết nhục thiên kiêu, dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân phong ấn linh hồn bọn họ, một ngày này chính nó cũng bị Vạn Ma Sinh Tử Luân phong ấn!

Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn, trong bàn quay ngưng tụ vô số hư ảnh ác ma, những ác ma này đều hoàn toàn nghe lệnh của Lâm Minh, chúng phát ra từng đạo ác niệm, xâm nhập vào trong thân thể hư ảnh Hắc Long, không ngừng nhiễu loạn thần niệm, nó căn bản không thể giãy dụa ra ngoài.

- Ah ah ah!

Thân thể hư ảnh Hắc Long có một nửa đã hóa thành mảnh vỡ, nó gào thét thống khổ, nhưng mà mặc cho nó giãy dụa như thế nào cũng không thể làm được cái gì.

- Tiểu tử, sớm muộn gì có một ngày, ta muốn bầm thây ngươi vạn đoạn! Ta muốn tra tấn linh hồn của ngươi, cho ngươi không nhập luân hồi, vĩnh viễn thừa nhận nỗi khổ địa ngục!

Lập tức sẽ bị triệt để phong ấn trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, hư ảnh Hắc Long lúc này nguyền rủa cuối cùng, nhưng mà nguyền rủa này lọt vào trong tai Lâm Minh chỉ là trò cười mà thôi.

Ngón tay của hắn động liên tục, đem hư ảnh Hắc Long triệt để phong tỏa.

- Muốn tra tấn linh hồn của ta? Đáng tiếc, linh hồn của ngươi sẽ bị ta luyện hóa, trở thành nô lệ trong Vạn Ma Sinh Tử Luân...

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra, hắn triệt để phong ấn hư ảnh Hắc Long thì sau lưng Lâm Minh xảy ra nổ tung mạnh mẽ!

Hư ảnh Hắc Long lúc trước dẫn động nhiều ma khí, dẫn động công kích Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm, cùng kíp nổ hư ảnh Thiên Tôn.

Nếu bản tôn Lâm Minh thừa nhận một kích này, dưới tập trung ma khí của hư ảnh Hắc Long, Lâm Minh cơ hồ tránh cũng không thể tránh, đây chính là hư ảnh Thiên Tôn tự bạo, cho dù Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp cũng không thể thừa nhận, Lâm Minh tuy phòng ngự mạnh nhưng cũng không tới mức chống lại được.

Thế nhưng mà Lâm Minh đã sớm đổi bản tôn thành nguyên từ thạch thai, nguyên linh thạch thai thì khác, thân thể của nó mô phỏng khí huyết tinh hoa cho nên gần như đạt tới mức bất diệt.

Rầm rầm rầm!

Thiên địa chấn động, năng lượng tùy ý, nguyên linh thạch thai phân thân bị năng lượng kh ủng bố nổ bay. Quần áo toàn thân xé rách, giáp mềm nghiền nát! Ngay cả thân thể cũng bị hóa thân Thiên Tôn nổ tung, nổ tung chỉ xuất hiện vết máu, nhưng là chỉ vết máu mà thôi, căn bản không suy giảm tới căn cơ của nguyên linh thạch thai.

Hơn nữa một tia vết máu này dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy khép lại!

Nhưng mà Hạo Nguyệt Quận Vương và ngân giáp võ sĩ thì khác. Bọn họ lúc trước ở cách nguyên linh thạch thai không xa, bọn họ dù ở cách vụ nổ một đoạn. Cho dù dư âm ảnh hưởng cũng khiến bọn họ trọng thương gần chết!

- Ah ah ah!

Hạo Nguyệt Quận Vương lúc này hét thảm không ngừng, bên cạnh hắn, ngân giáp võ sĩ trực tiếp bị nổ xương sống, nội tạng đã rối tinh rối mù, hắn thổ huyết liên tục, đã sớm nguy trong sớm tối!

Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm một kích này không có làm gì được Lâm Minh, lại nổ Hạo Nguyệt Quận Vương cùng ngân giáp võ sĩ gần chết.

Không chỉ như thế, bọn họ còn cho Lâm Minh cơ hội, cho hắn cơ hội trực tiếp phong ấn hư ảnh Hắc Long!

Trong lúc nhât thời vạn ma lĩnh vực còn chưa tán đi. Chỉ có Thần Hư thái tử, Hồng Viêm nguyên khí đại thương và Lâm Minh.

- Lâm Minh... Ngươi...

Thần Hư thái tử tâm thần run rẩy!

Hắn mặc dù không có nghe được Lâm Minh truyền âm, nhưng mà tổng hợp những gì xảy ra lúc trước. Hắn cũng nhìn ra những chuyện xảy ra vừa rồi.

Vốn hư ảnh Hắc Long dẫn động công kích của bọn họ, đột nhiên làm khó dễ công kích Lâm Minh, bọn họ cảm giác hư ảnh Hắc Long quả thực giảo hoạt ác độc đến mức tận cùng, mà Lâm Minh bị hãm hại cũng thập tử vô sinh.

Nhưng trong nháy mắt tình thế nghịch chuyển, hư ảnh Hắc Long bị Lâm Minh phong ấn. Bọn họ đã thiêu đốt máu huyết và thần hồn dùng công kích mạnh nhất, lại chỉ nổ tung phân thân của Lâm Minh. Ngay cả nổ tung như vậy cũng không làm phân thân bị gì cả.

Mà hư ảnh Hắc Long lại bị Lâm Minh triệt để phong ấn! Hắn thi triển thủ đoạn chẳng khác gì sấm sét.

Bắt đầu hợp tác đã tính toán lẫn nhau, đến cuối cùng phản giết, Lâm Minh thi triển thủ đoạn mà bọn họ không cách nào so sánh bằng.

Mà so sánh ra, Thần Hư thái tử nguyên vốn định làm trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi càng buồn cười.

Hôm nay Lâm Minh phong ấn hư ảnh Hắc Long, cầm trường thương màu đen trong tay, từ từ đi tới, toàn thân của hắn có lân giáp trải rộng, chẳng khác gì ác ma từ trong Tu La địa ngục đi ra, cực kỳ đáng sợ.

Đối mặt Lâm Minh, cho dù Thần Hư thái tử hay là Hồng Viêm, bọn họ đã mất hết dũng khí chống lại.

Tình huống của bọn họ hiện tại cực kỳ không xong, bởi vì vừa rồi thiêu đốt thần hồn máu huyết dùng một kích toàn lực, trạng thái của bọn họ không bằng một nửa lúc đỉnh phong, đối mặt khí thế Lâm Minh như cầu vồng, chẳng có chút phần thắng nào.

- Lâm Minh... Ngươi chẳng lẽ muốn gi ết chết chúng ta? Chúng ta là thiên tài kiệt xuất của hai thế lực lớn nhất trong nội Tu La Lộ, chúng ta chính là người của thế lực Chân Thần, giết chúng ta, ngày sau ngươi ở trong Tu La Lộ tuyệt đối phải chết không chỗ chôn! Hơn nữa ngươi đừng quên, Hồn Hậu Thánh Mỹ đang ở trong thí luyện cuối cùng! Có một việc ngươi còn không biết a? Hồn Hậu nương nương có thể đi vào thí luyện cuối cùng, danh ngạch này là Thần Hư Thần Quốc chúng ta cho!

Thần Hư thái tử nói lời uy hiếp, hắn biết rõ, thời điểm này cầu xin tha thứ tuyệt đối vô dụng thôi, nếu như có khả năng trấn trụ Lâm Minh, làm cho Lâm Minh lòng có kiêng kị, bọn họ sẽ có một tia sinh cơ.

Nhưng mà đáng tiếc, hắn nghĩ sai rồi, lúc lời này của Thần Hư thái tử nói xong, thân thể Lâm Minh đã động!

Xùy!

Trường thương màu đen đâm ra, phá toái hư không!

Cùng lúc đó, nguyên linh thạch thai cũng lao tới bên cạnh Lâm Minh, phong tỏa đường chạy trốn của Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm!

Lâm Minh căn bản sẽ không cho bọn họ có nửa phần cơ hội.

- Liều!

Mắt thấy không có khả năng may mắn thoát khỏi, Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm đều dốc sức liều mạng!

Chương 1731: Trấn giết thái tử (2)

Hồng Viêm tiếp tục thiêu đốt máu huyết, mà Thần Hư thái tử tắc lại thiêu đốt thần hồn.

Hai người đã sớm dùng sạch át chủ bài, hiện tại bọn họ chỉ có thể bằng vào lực lượng đánh với Lâm Minh.

- Hoàng Tuyền kiếm trận!

Thần Hư thái tử mười ngón động liên tục, đánh ra mười hai lưỡi kiếm, mười hai phi kiếm này trên thân kiếm đều có một con mắt huyết nhục! Ánh mắt đầy tơ máu, cực kỳ quái dị!

Thần Hư thái tử đánh một quyền vào ngực của mình, phun ra một búng máu tươi, bắn vào mười hai lưỡi phi kiếm, trong lúc nhất thời phi kiếm con mắt trên thân kiếm càng đỏ tươi, võ giả tu vị chưa đủ nhìn qua mười hai con mắt này, đều cảm giác linh hồn như bị hút vào trong đó, linh hồn thất thủ.

Không hề nghi ngờ, những ánh mắt này ẩn chứa công kích linh hồn.

Thần Hư thái tử nguyên bản chính là Hồn Tộc, hắn thi triển đủ loại bí pháp càng sắc bén hơn Hạo Nguyệt Quận Vương nhiều!

Xuy xuy xùy!

Mười hai hào quang từ trong mười hai thanh kiếm b ắn ra, bao phủ Lâm Minh.

Cùng lúc đó, Hồng Viêm bước ra một bước, khớp xương toàn thân của hắn nổ lốp bốp, thân thể vốn mập mạp trở nên mạnh mẽ, cơ bắp đen sáng bóng như kim loại, xem xét tràn ngập tính bạo tạc.

Hắn cầm trường đao trong tay, một đao chém thẳng vào Lâm Minh.

Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm đều là nhân vật kiệt xuất, lúc này hai người phối hợp lẫn nhau, thần hồn công kích cùng vật chất công kích kết hợp cùng nhau ra tay với Lâm Minh!

Đối mặt hai người công kích, Lâm Minh căn bản bất vi sở động.

Thời điểm mười hai đạo thần quang bắn tới trước mặt, trong mi tâm của hắn có tia chớp xanh biếc bắ n ra, bích hồn chiến linh đại thành hình thương gào thét, bắn thẳng lên bầu trời, mười hai tia sáng màu đỏ bị chiến linh cắn nuốt.

- Cái gì?

Trong nội tâm Thần Hư thái tử kinh hãi, hắn vốn dã nghĩ tới công kích của mình căn bản không thể làm gì được Lâm Minh, nhưng tuyệt đối không ngờ Lâm Minh lại nhẹ nhõm phá tan Hoàng Tuyền kiếm trận của hắn, chiến linh của Lâm Minh đã đạt tới cảnh giới không tưởng tượng nổi, thành tựu này trong nhân loại cũng rất ít thấy.

Chẳng lẽ... Hắn không có nhược điểm sao?

Đối mặt đối thủ như vậy, Thần Hư thái tử cảm thấy hít thở không thông!

Mà đúng lúc này, Lâm Minh phá vỡ Hoàng Tuyền kiếm trận cũng tiến lên phía trước một bước, nghênh tiếp Hồng Viêm.

Trong lúc nhất thời, sau lưng Lâm Minh có chín ngôi sao sáng lên, hào quang sáng ngời như thác nước đổ xuống, chiếu sáng bốn phương tám hướng!

Lực lượng thân thể của Lâm Minh trong nháy mắt tăng lên ngũ long chi lực, cương nguyên có thể chấn sập không gian!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, trường thương màu đen gào thét xông ra, nó như giao long vẫy đuôi, một thương đánh thẳng vào Hồng Viêm.

Rầm rầm rầm!

Thương pháp và đao va chạm với nhau, thần quang bắn ra bốn phía.

Chín ngôi sao bắn ra hào quang sáng ngời, ánh đao của Hồng Viêm bị ngăn cản trong nháy mắt, trực tiếp bị trường thương của Lâm Minh đánh tan.

Dư âm còn lại của thương mang mang theo lực lượng đáng sợ, trùng trùng điệp điệp nện vào ngực của Hồng Viêm.

Thân thể Hồng Viêm đột nhiên chấn động, trong lúc nhất thời cảm thấy chẳng khác gì bị ngọn núi đánh trúng, thân thể nghiền nát, xương cốt đứt gãy, máu tươi phun ra ngoài.

Lâm Minh không cho Hồng Viêm bất luận cơ hội thở dốc nào, một bước bước ra, trường thương màu đen nện vào bụng Hồng Viêm, trực tiếp đánh thân thể của hắn cong lên con tôm luộc, nội tạng của Hồng Viêm bị một kích của Lâm Minh đánh nát.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Thần Hư thái tử sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

- Lâm Minh, ngươi chết không yên lành!

Thần Hư thái tử kêu thảm, thời điểm này Lâm Minh đã giết tới trước mặt của hắn, hắn chẳng khác gì hắc sắc Tu La sát thần, một khi ra tay, không lưu tình chút nào!

Phốc!

Trường thương đâm vào hộ thể thần nguyên của Thần Hư thái tử, đã liên tục thiêu đốt hai lần máu huyết, Thần Hư thái tử đã nỏ mạnh hết đà, căn bản không có vốn liếng đấu với Lâm minh.

Một kích này hắn hoàn toàn không thể ngăn cản, thương mang rét lạnh thấu xương đâm vào ngực của hắn, đâm từ trước ra sau!

Máu tươi bay vụt!

- Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Âm thanh ông ông vang vọng Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn trấn áp xuống, bao phủ thân thể Thần Hư thái tử.

- Kẻ giết người vĩnh viễn phải giết, ngươi tính toán ta, ta giết ngươi, phù hợp nhân quả Thiên Đạo, linh hồn của ngươi cũng tiến vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân của ta, cho ta sử dụng.

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, giống như tử thần tuyên án, Thần Hư thái tử chỉ cảm thấy một hấp lực cường đại tác dụng lên tinh thần chi hải của hắn, linh hồn của hắn bị hấp lực này kéo ra khỏi tinh thần chi hải.

Trong lúc nhất thời, linh hồn xé rách thống khổ làm cho Thần Hư thái tử kêu thảm không thôi!

Trong tuyệt vọng hắn đã mất đi năng lực chống cự, thân thể rách nát, linh hồn cứ như vậy bị hút vào trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, trực tiếp phong ấn trấn áp!

Thương màu đen xuyên qua hư không, lân giáp toàn thân Lâm Minh chẳng khác gì tử thần đòi mạng!

Hồng Viêm đã nỏ mạnh hết đà, căn bản không có khả năng tranh với Lâm Minh.

Hồng Viêm điên cuồng hét lên một tiếng, chém Lâm Minh một đao, hắn đã bất kể hậu quả, lần thứ ba thiêu đốt máu huyết!

Nhưng mà bởi vì máu huyết thiêu đốt quá độ, thiêu đốt hiện tại đổi lấy lực lượng có hạn.

- Lâm Minh, giết ta thì ngươi cũng chôn cùng! Tề Thiên Thần Quốc, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới ngươi, ngươi sẽ bị rút hồn luyện tủy, ngay cả gia tộc, bằng hữu, nữ nhân của ngươi cũng bị giết không còn kẻ nào.

Hồng Viêm điên cuồng nguyền rủa.

- Đây là di ngôn của ngươi sao? Thực không thú vị.

Lâm Minh căn bản mặc kệ hắn nói gì, Hồng Mông không gian bao phủ xuống, âm thanh của Hồng Viêm bị phong bế toàn bộ, căn bản không truyền ra được.

- Đồ Ma Đại Pháp!

Hồng Viêm lấy khuỷu tay bôi qua lưỡi đao, máu đỏ tươi bị lưỡi đao hấp thu, lúc này thanh đao kêu vang vọng.

Nhưng mà hắn cho dù dùng chiêu thức gì cũng không cải biến được kết cục thất bại.

Lâm Minh tâm niệm trầm xuống, trên trường thương màu đen, lực lượng đáng sợ ngưng tụ, hình thành vòng xoáy.

Hắc ám vĩnh hằng!

Không gian vặn vẹo, ánh đao của Hồng Viêm bị hắc ám cắn nuốt, tính cả hộ thể chân nguyên của hắn cũng bị xuyên thủng, sau một khắc, trường thương cua Lâm Minh trực tiếp đâm xuyên qua tim Hồng Viêm.

Ông ông ông!

Vạn Ma Sinh Tử Luân trấn áp xuống, phong ấn linh hồn Hồng Viêm vào bên trong.

Đến tận đây, Hồng Viêm, Thần Hư thái tử hai đại thiên kiêu đều bị Lâm Minh gi ết chết.

Giải quyết hai người này, Lâm Minh cầm theo trường thương đi về hướng Hạo Nguyệt Quận Vương, lúc này Hạo Nguyệt Quận Vương bởi vì nổ tung lúc trước, toàn thân nhuốm máu, sắc mặt tái nhợt.

Bên cạnh hắn, ngân giáp võ sĩ cơ hồ mất đi ý thức, chớ nói gì là sức chiến đấu.

Nhìn qua Lâm Minh, Hạo Nguyệt Quận Vương bờ môi run rẩy, đối mặt tử vong, võ giả sợ hãi không kém gì phàm nhân.

Dù sao võ giả nhân sinh đặc sắc hơn phàm nhân quá nhiều, cảm giác khống chế thiên địa, áp đảo chúng sinh khiến người ta say mê.

Chương 1732: Giết toàn bộ

Hạo Nguyệt Quận Vương còn chưa kịp hưởng thụ vinh hoa phú quý, hắn còn muốn trở thành Thiên Tôn, được hàng tỉ chúng sinh kính sợ và cúng bái, dưới loại tình huống này, tử vong đối với hắn mà nói tuyệt đối là chuyện đáng sợ nhất.

- Lâm Minh... Không nên giết ta.

Hạo Nguyệt Quận Vương bụm ngực của mình, run rẩy nói ra, hắn khi nói chuyện. Khóe miệng không có tơ máu tràn ra, hóa thân Thiên Tôn tự bạo đã làm tổn thương bổn nguyên của hắn, tạo thành trọng thương khó khép lại.

- Ta biết rõ rất nhiều tin tức bí bảo, mặt khác ta còn trân tàng rất nhiều bảo vật, những vật này đều cho ngươi! Ngươi không tin có thể gieo nô ấn lên ta, khống chế tâm thần của ta, ta có thể...

Hạo Nguyệt Quận Vương mắt thấy sát cơ trong mắt Lâm Minh càng ngày càng nặng, trong nội tâm khẩn trương rất nhiều.

- Còn muốn ta gieo nô ấn lên ngươi sao?

Lâm Minh khóe miệng cười châm chọc, trước đó Hạo Nguyệt Quận Vương dùng nô ấn tê liệt Lâm Minh, kết quả là tập kích đột ngột.

- Thật đáng tiếc, ngươi nói những chuyện này ta không cần, đi chết đi.

- Đợi... Đợi đã nào...

Hạo Nguyệt Quận Vương sắc mặt trắng bệch. Thời điểm này trường thương của Lâm Minh đã tới.

XÍU...UU!!

Trường thương đâm ra, không gian pháp tắc tập trung vào Hạo Nguyệt Quận Vương, hắn giãy dụa hết sức.

- Ah ah ah!

Hạo Nguyệt Quận Vương hai mắt huyết hồng, hắn gào rú thảm thiết, "Phốc" một tiếng vang nhỏ, Lâm Minh trực tiếp đâm vào tim Hạo Nguyệt Quận Vương.

Đồng tử Hạo Nguyệt Quận Vương lập tức mất đi tiêu cự, hắn không thể tin nhìn qua Lâm Minh, gian nan vươn tay cầm chặt trường thương, toàn thân đang run rẩy.

- Lâm Minh... Một ngày nào đó... Ngươi sẽ bị nghiền xương thành tro...

Hạo Nguyệt Quận Vương gian nan mở miệng, hắn oán độc nhìn qua Lâm Minh, mỗi khi nói ra một chữ thì máu tươi trào ra khỏi miệng.

Lâm Minh chân phải đập vào ngực Hạo Nguyệt Quận Vương, rút thương ra, chỉ thấy máu tươi bắn lên cao ba thước, bắn thẳng lên trời.

- Trước khi chết nguyền rủa có thể dùng được sao? Ta những năm gần đây giết không biết bao nhiêu người, nguyền rủa hữu dụng thì ta sớm chết cả vạn lần...

Lâm Minh nói như vậy sau đó trường thương quét ngang, trực tiếp chặt đứt cổ họng của Hạo Nguyệt Quận Vương.

Hạo Nguyệt Quận Vương nghiêng đầu qua, khí tuyệt tại chỗ, chết không nhắm mắt.

Vạn Ma Sinh Tử Luân trấn áp xuống, linh hồn của Hạo Nguyệt Quận Vương cũng bị Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân giam cầm.

Tới bây giờ cơ hồ tất cả địch nhân bị Lâm Minh chém giết.

Thời điểm này vạn ma lực tràng đã sớm tán đi, Lâm Minh b ắn ra một tiểu hỏa cầu tiêu hủy thân thể đám người Hạo Nguyệt Quận

Vương, Thần Hư thái tử, toàn bộ hóa thành tro tẫn.

Mà tu di giới của bọn chúng cũng bị Lâm Minh thu lại.

Thoáng dò xét một phen, bên trong có nhiều đan dược, công pháp ngọc giản, pháp bảo vũ khí các loại.

Chỉ Thiên Tôn Linh Bảo đã có ba kiện, Thần Hư thái tử, Hạo Nguyệt Quận Vương cùng Hồng Viêm ba người một người một kiện, đối với đệ tử đỉnh cấp của thế lực Chân Thần mà nói, có một kiện Thiên Tôn Linh Bảo chẳng có gì lạ.

Về phần Hạo Nguyệt Quận Vương có Thiên Tôn Linh Bảo, hắn dùng hai tỷ mua đượct rên đấu giá hội, mua cổ thương vô danh.

Lúc ấy bởi vì cây thương này, Lâm Minh cố ý kêu giá gài bẫy Hạo Nguyệt Quận Vương, Hạo Nguyệt Quận Vương xuất huyết nhiều mới mua lại, mà hôm nay đã cách nhiều năm sau, cây thương này lại rơi vào tay Lâm Minh, điều này thật sự là một loại châm chọc.

Đương nhiên hiện tại Lâm Minh không đặt cây thương này vào mắt, hắn đang cần Ám Long thương.

Trừ Thiên Tôn Linh Bảo ra, những công pháp ngọc giản và linh bảo phổ thông, Lâm Minh căn bản không có hứng thú, mặc dù nói mặc kệ Tề Thiên Thần Quốc hay là Thần Hư Thần Quốc đều có công pháp ngọc giản thần võ vô thượng, nhưng mà những công pháp ngọc giản này tự nhiên không có khả năng rơi vào trong tay đệ tử hậu bối, đám người Hạo Nguyệt Quận Vương thu nạp ngọc giản, phẩm cấp thấp hơn rất nhiều, đối với Lâm Minh mà nói không có lực hấp dẫn gì.

Kiểm kê tu di giới của đám người này, Lâm Minh thất vọng với tu di giới của Hồng Viêm, chỉ có những viên đan dược bổ sung khí huyết là đáng nhìn, trừ những thứ này chỉ còn lại Cửu Dương ngọc cùng Huyết Tinh Thạch, Hồng Viêm tài phú kỳ thật không ít, nhưng mà tài phú dùng hối đoái thành điểm cống hiến của Tề Thiên Thần Quốc, những điểm cống hiến này đối với Lâm Minh mà nói đương nhiên là không có nửa điểm tác dụng.

Ngược lại Thần Hư thái tử mang tới kinh hỉ cho Lâm Minh.

Lâm Minh từ trong nội thế giới của Thần Hư thái tử lấy ra một bao tay màu xám, dùng cảm giác thăm dò, bao tay này là không gian tồn trữ bảo vật, tuy nhiên không phải Thiên Tôn Linh Bảo, nhưng mà cũng kém không xa, trong bao tay này thậm chí có đại lượng tài liệu trân quý và một đống hồn tinh nhỏ.

Hồn tinh là đá năng lượng của Hồn Tộc, giống như nhân tộc dùng Cửu Dương Ngọc, Lâm Minh thoáng kiểm kê một chút, Thần Hư thái tử trân tàng hơn hai ngàn hồn tinh.

Hơn nữa những tài liệu trân quý này càng khiến Lâm Minh cả kinh về tài phú của Thần Hư thái tử.

Chỉ sợ một ít Thiên Tôn, tài phú cũng không gì hơn cái này.

- Thần Hư thái tử này sợ là đạt được thần tàng của một Thiên Tôn lưu lại, nếu không quả quyết sẽ không giàu có như vậy.

Lâm Minh rất nhanh nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, loại nhân vật như Thần Hư thái tử cò kỳ ngọ này cũng không lạ.

Hiện tại tiện nghi cho Lâm Minh, trước kia Lâm Minh tiêu hao Cửu Dương Ngọc quá nhiều trong Tu La Lộ, hiện tại có tài phú bổ sung, làm cho Lâm Minh lập tức giàu có hơn nhiều.

Thu bao tay vào nội thế giới, làm xong tất cả, Lâm Minh cũng không có trực tiếp đi nhổ Ám Long thương, hắn dừng lại một chút tế Vạn Ma Sinh Tử Luân ra.

Lâm Minh cho Vạn Ma Sinh Tử Luân hấp thu nhiều ma khí, đã đạt tới trạng thái gần bão hòa, cả mặt bàn quay màu đen khiến ai nhìn qua cũng có cảm giác như bị hút vào trong đó.

Hai tay Lâm Minh đánh ra mấy chục đạo ấn quyết, một cổ hắc khí từ trong Vạn Ma Sinh Tử Luân tràn ra, chính là hư ảnh Hắc Long bị Lâm Minh phong ấn lúc trước.

Những hắc khí này tùy ý hiện ra trong hư không, giống như muốn dung hợp lần nữa, nhưng mà chúng mỗi lần muốn dung hợp đều bị Lâm Minh phóng xuất pháp tắc chú ấn đánh tan.

- Đừng giãy dụa, hình thể của ngươi bị ta đánh tan, nguyên thần bị ta phong ấn, chạy trời không khỏi nắng.

Lâm Minh nhàn nhạt nói ra.

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại!

THần niệm bao hàm oán hận từ trong hắc khí truyền ra, nhưng mà nó lại cười quái dị.

- Ngươi cho rằng phong ấn ta, ngươi có thể có được Ám Long thương? Đừng nằm mơ, có gan ngươi giết ta đi, như vậy ngươi vĩnh viễn cũng không chiếm được Ám Long thương, ha ha ha ha!

- Ah? Giết ngươi không chiếm được Ám Long thương?

Lâm Minh nhìn qua Hắc Long, chắp hai tay sau lưng, giống như không đặt uy hiếp của hư ảnh Hắc Long trong lòng.

Hư ảnh Hắc Long cười dữ tợn một tiếng, nếu đã bị Lâm Minh giam cầm, như vậy nó đã không thể thoát khỏi, nó cũng buông tha giãy dụa

Chương 1733: Thôn phệ trí nhớ

- Đúng vậy, không tin ngươi có thể đi thử xem, ta dùng thời gian một tỷ năm, dùng Ám Long thương làm căn cơ, bố trí vạn ma đại trận, trận pháp này chịu tải biển ma khí của ta, thời gian mấy tỷ năm ta giết nhiều thí luyện giả tích lũy xuống, nếu không ngươi cho rằng, ta dựa vào cái gì ta lại ở chung quanh đây mà không đi?

- Ah? Thì ra là thế...

Lâm Minh vẫn có phát giác, hư ảnh Hắc Long thực lực bản thân không cao, nhưng mà nó vận dụng ma khí có thể miểu sát cao thủ như Cửu Khuê, nhưng mà có điều kiện là phải ở chung quanh phạm vi của Ám Long thương, xác thực mà nói, nó dựa vào đại trận mới có thể phát huy chiến lực lớn nhất.

Mà đại trận chung quanh Ám Long thương trải qua mấy tỷ năm tẩm bổ, thập phần chắc chắn, muốn muốn mạnh mẽ phá vỡ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, ngón tay lướt qua không trung, từng đạo phù văn bay ra, Lâm Minh khóe mắt hiện ra chú ấn Tu La thần bí, hắn muốn dùng Tu La Thiên Đạo nhìn ra sơ hở của đại tâận. Hư ảnh Hắc Long cười hắc hắc, giống như tin tưởng mười phần vào bố trí của mình.

- Thì ra là như vậy.

Lâm Minh chú ấn dần dần biến mất, đúng như hư ảnh Hắc Long đã nói. Trận pháp này hắn muốn phá vỡ hoàn toàn, có lẽ phải dừng ở đây mười ngày Lâm Minh mới có thể lấy được Ám Long thương, nhưng mà vậy quá lâu, hắn còn phải đi tới thí luyện tầng thứ năm.

- Cho nên, ngươi tốt nhất nên thả ta ra, ngươi và ta kỳ thật không có xung đột lợi ích, ta thừa nhận, trước kia ta muốn thôn phệ ngươi, nhưng mà không có địch nhân vĩnh viễn. Chỉ có vĩnh viễn lợi ích, ngươi thả ta, ta sẽ mở đại trận. Ngươi lấy Ám Long thương, từ đó về sau chúng ta nước sông không phạm nước giết, thế nào?

Hư ảnh Hắc Long nhìn thấy Lâm Minh im lặng, hấp dẫn nói ra. Nhìn thấy Lâm Minh vẫn trầm tư. Giống như đã vô kế khả thi, hư ảnh Hắc Long biểu lộ càng ngày càng đắc ý.

Nó thầm nghĩ trong lòng:

- Tiểu tử này, khẳng định tham lam Ám Long thương. Nếu hắn không lấy được sẽ không từ bỏ ý đồ, dưới tình huống không có những phương pháp khác, hắn chỉ có thể lựa chọn hợp tác với ta, mà ta có thượng cổ huyết chi khế ước, chỉ cần hắn ký kết sẽ phải chịu nguyền rủa, hắc hắc... Đến lúc đó, ta lại dùng lý do phá trận trở về trận pháp, không phải là không có cơ hội chuyển bại thành thắng, thôn phệ hắn.

- Tiểu súc sinh, nếu ta không tra tấn linh hồn của ngươi vạn năm, khó giải mối hận trong lòng của ta!

Hư ảnh Hắc Long nghĩ như vậy, trong mắt hung quang dữ tợn hiện ra.

Nhưng lúc này nó cũng bất an, Lâm Minh cũng không phải đèn cạn dầu, trước đó Lâm Minh xảo trá, nó nhìn ở trong mắt, kế hoạch này có thể áp dụng thuận lợi hay không nó cũng không nắm chắc.

Lâm Minh sờ cằm, nhìn chằm chằm vào hư ảnh Hắc Long, dường như đang trầm tư cái gì, lúc này ánh mắt sáng quắc, hư ảnh Hắc Long chột dạ.

Dường như tâm tư của nó vừa rồi bị Lâm Minh xem thấu, nó thu hồi ý niệm xảo trá Lâm Minh, tạm thời không dám suy nghĩ, giống như không muốn Lâm Minh biết được.

- Nhìn... Nhìn cái gì, ngươi cân nhắc tốt chưa?

Hư ảnh Hắc Long ra vẻ hung lệ nói ra, nhưng mà lực lượng không đủ.

Mà thời điểm này Lâm Minh đột nhiên cười lên, hắn nói ra:

- Đã cân nhắc xong rồi.

- Hắc! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi giết ta, đối với ngươi cũng không có chút chỗ tốt nào, ngược lại Ám Long thương đối với ngươi mà nói mới là trọng yếu nhất, ngươi nhanh chóng cởi bỏ phong ấn cho ta, ký kết huyết chi khế ước với ta, ngươi âm hiểm xảo trá, chỉ cần lý do thoái thác trên miệng, ta căn bản không thể tin ngươi, chỉ có khế ước và lời thề tâm ma mới có thể tin được.

Hư ảnh Hắc Long nhìn qua Lâm Minh, trong lòng kinh hoàng, hiện tại mới là thời điểm mấu chốt, muốn dụ Lâm Minh đáp ứng điều kiện của nó mói được, nhưng mà nó cảm giác tâm cơ của Lâm Minh quá nặng, nó không nắm chắc gì cả.

- Tốt, ta sẽ cởi bỏ phong ấn cho ngươi!

Khóe miệng Lâm Minh cong lên, hắn vẫy tay, Hồng Mông không gian bao phủ xuống, đem không gian chung quanh Lâm Minh cùng hư ảnh Hắc Long ngăn cách triệt để, Hồng Mông chi khí bao phủ, cảm giác dò xét không vào được, cho dù là muốn vào hay đi ra cũng không được, phải phá vỡ Hồng Mông không gian mới được.

Thấy một màn này, hư ảnh Hắc Long xùy cười một tiếng, nói:

- Ngươi bố trí lực trường này là sợ ta chạy trốn sao? Hắc! Ngươi thật sự là quan tâm quá nhiều.

Hư ảnh Hắc Long nói như vậy, nhưng trong lòng cười lạnh liên tục, nói;

- Chạy? Ta tại sao phải chạy? Ta làm sao buông tha đại trận mà ta kinh doanh vài tỷ năm qua? Nếu cứ chạy trốn, ta tổn thất quá lớn, ta muốn nuốt ngươi, bổ sung khí huyết thiếu hụt của ta, ngươi cướp ma khí của ta, vậy phải bồi thường gấp bội.

Hư ảnh Hắc Long gào rú trong lòng, mặt ngoài lại trấn định như thường.

Thời điểm này Lâm Minh lại lập tức giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay của hắn không gian bắt đầu vặn vẹo, một vòng xoáy màu đen hiện ra.

Hắn lắc đầu nói:

- Ta bố trí lực trường, không phải sợ ngươi chạy, mà là che dấu thức này, miễn bị người ta phát hiện.

Lâm Minh khi nói chuyện, ma phương từ từ hiện ra.

Ma phương thần bí và phong cách cổ xưa, mặt ngoài phủ kín đường vân kỳ dị.

Nhìn thấy ma phương này, hư ảnh Hắc Long đồng tử co rụt lại, nó căn bản không biết ma phương, nhưng nhìn thấy lại có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

- Đây là vật gì?

Hư ảnh Hắc Long cố gắng trấn định hỏi, không biết như thế nào, cảm giác trong lòng có hàn ý.

Lâm Minh nói:

- Ta gọi nó là ma phương, là thượng cổ thần khí, thành tựu của ta hôm nay có một nửa là nó ban tặng.

Lâm Minh nói ra tùy ý, nhưng mà lời này lọt vào trong tai hư ảnh Hắc Long, lại khiến tâm thần của nó rung lên, nói:

- Ngươi có ý tứ gì?

Nếu như Lâm Minh nói là thật, như vậy ma phương này không hề nghi ngờ chính là bí mật lớn nhất trong lòng Lâm Minh, nhưng mà bây giờ hắn lại nói bí mật này với nó, như vậy...

Hư ảnh Hắc Long chưa kịp phản ứng, đột nhiên ma phương bắn ta tia chớp màu đen, tia chớp này lập tức bao phủ hư ảnh Hắc Long, nó chỉ cảm thấy linh hồn bị ăn mòn, đau đớn hét thảm thiết...

- Ah ah ah!

Hư ảnh Hắc Long giãy dụa kịch liệt, nhưng mà thân thể của nó bị hút vào ma phương, bị vòng xoáy màu đen đáng sợ xé rách.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Tiếng thét chói tai truyền vào trong óc Lâm Minh, Lâm Minh biểu lộ lạnh lùng, hắn thản nhiên nói:

- Vốn ta không có hứng thú với ngươi, nhưng mà ngươi nói không có ngươi thì không thể lấy Ám Long thương, ta chỉ gạt bỏ ấn ký linh hồn của ngươi, đọc trí nhớ mà thôi, tìm kiếm cách phá vỡ đại trận.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì?

Hư ảnh Hắc Long trong nội tâm kinh hãi, nó còn không kịp phản ứng Lâm Minh nói, ý thức của nó bị vòng xoáy bao phủ, đang chậm rãi bị gạt bỏ.

Loại tư vị gạt bỏ ấn ký linh hồn này quả thực khó có thể hình dung, hư ảnh Hắc Long cảm giác linh hồn của mình bị phanh thây, bị vô số con kiến cắn xé!

Chương 1734: Thu long thương (1)

Không qua bao lâu, linh hồn ấn ký của hư ảnh Hắc Long triệt để biến mất, biến thành trí nhớ vô chủ tinh khiết, ấn ký linh hồn biến mất, đại biểu tử vong.

Lâm Minh vẫy tay, hắn hấp thu những trí nhớ vô chủ này!

Hấp thu một đoạn trí nhớ vô chủ đối với Lâm Minh mà nói cũng không thoải mái, hắn cần thời gian rất lâu mới luyện hóa được.

Mà trí nhớ của hư ảnh Hắc Long đã vượt qua mấy tỷ năm,, thức sự quá phức tạp, Lâm Minh không cần nhớ kỹ mà trực tiếp gạt bỏ, nếu không hắn dùng mấy trăm năm cũng không đọc hết.

Đại lượng trí nhớ bị Lâm Minh bỏ qua, tin tức phức tạp trong đó không cần thiết, Lâm Minh đang tìm kiếm đồ vật mà mình cần.

Quá trình như vậy diễn ra thật lâu, chậm rãi, Lâm Minh hiểu được rất nhiều thứ.

Kỳ thật hư ảnh Hắc Long cũng không phải là chân long chính thức, nó vốn là một loại tà linh, về sau nó tìm kiếm được Ám Long thương, dung nhập vào trong, đem Ám Long thương biến thành thân thể căn cơ của mình, sau đó tu luyện.

Sở dĩ nó hóa thành hình rồng, đó là bởi vì bên trong Ám Long thương có lưu lại ý chí của rồng, bởi vì khí linh của Ám Long thương là linh long chân chính, nhưng mà linh long này không hiểu vì sao mà biến mất.

Nếu không Ám Long thương làm sao có thể cho một tà linh như nó dung nhập vào.

Sau khi tà linh tiến vào Ám Long thương, dung nhập khí tức của Hắc Long, mang theo vài phần đặc tính của long tộc, nhưng mà bản chất của nó vẫn âm hiểm như cũ.

Qua nhiều năm như vậy, tà linh này lợi dụng địa hình của thí luyện tầng bốn thay đổi liên tục, nhiều lần tránh đi nhân kiệt có thể chính thức uy hiếp nó như Thánh Mỹ, tránh bị bọn họ phát hiện, cũng chỉ có nhân kiệt như Thần Hư thái tử xuất hiện thì nó mới hiển lộ ra, chính là dẫn bọn họ tới, sau đó dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai thôn phệ huyết nhục tinh hoa của bọn họ.

Nhìn đến đây, Lâm Minh trong lòng líu lưỡi, tà linh này quá giảo hoạt! Chính mình có thể hàng phục nó cũng có thành phần vận khí trong đó.

Hắn nghĩ như vậy trong lòng khẽ động, rốt cục Lâm Minh trong trí nhớ của tà linh tìm được phương pháp mở đại trận.

Lâm Minh dùng thời gian hai ngày luyện hóa trí nhớ của Hắc Long Tà Linh, sau khi Lâm Minh ghi nhớ kỹ những thứ mình cần, hắn thu thập năng lượng còn sót lại của Hắc Long, rồi sau đó dẫn dắt năng lượng này vào trong nội thế giới.

Trong một góc nội thế giới của Lâm Minh có một vật thể hình bầu dục, toàn thân đen bóng, đây chính là trứng Hắc Long.

Lâm Minh suy nghĩ rất đơn giản, Hắc Long Tà Linh hấp thu ý chí linh long trong Ám Long thương, như vậy nó có được lực lượng long tộc chính thống, sau khi mình giết linh long cũng không nên lãng phí, cho trứng rồng hấp thu mới tốt.

Hắc Long Tà Linh còn sót lại năng lượng hóa thành sương mù mờ mịt, ngưng tụ chung quanh trứng rồng, được Lâm Minh cố ý dẫn dắt, trứng rồng giống như bọt biển hút nước, hấp thu toàn bộ sương mù màu đen, trong lúc nhất thời đường văn của trứng rồng càng thâm thúy hơn.

Làm xong tất cả, Lâm Minh thở ra một hơi.

Trứng rồng ấp trứng là quá trình khá dài, Lâm Minh hiện tại dùng thiên tài địa bảo và khí tức thần thú không ngừng tẩm bổ cũng đã sáu mươi năm, những khí tức năng lượng này toàn bộ dung nhập vào trong trứng rồng, trở thành lực lượng của Hắc Long, lực lượng này không ngừng tích lũy xuống, sau khi ấu long nở ra sẽ vô cùng khủng bố, sẽ đạt được lực lượng vô cùng cường đại.

Sau khi trứng rồng hấp thu sương mù màu đen, Lâm Minh đi về phía Ám Long thương.

Chân đạp nham thạch màu đen, Lâm Minh đi đi lại lại nhưng có thể cảm ứng được âm phong đáng sợ ập tới, làm cho người ta sởn hết gai ốc.

Ô ô ô!

Từng tiếng kêu quỷ khóc thần sầu vang vọng, lệ quỷ, ác linh trong ma khí. Nhân kiệt năm đó bị Hắc Long Tà Linh giết chết, linh hồn nhốt trong đây, chết không nhắm mắt, tiền đồ huy hoàng năm đó biến thành mây bay.

Nghĩ tới những chuyện này, Lâm Minh cảm khái ngàn vạn.

Võ đạo chi lộ, thức sự quá hiểm ác, không cẩn thận là vạn kiếp bất phục.

Đợi cho Lâm Minh đi tới gần Ám Long thương mười trượng. Ma khí đáng sợ hóa thành quỷ ảnh, không ngừng đánh giết Lâm Minh.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị, hắn dựa theo trí nhớ của Hắc Long Tà Linh đi theo lộ tuyến cổ quái, hắn đi mỗi bước đều là sinh lộ trong đại trận. Cùng lúc đó hai tay Lâm Minh không ngừng đánh ấn quyết ra, che đậy ma khí ở chung quanh.

Lâm Minh cách Ám Long thương càng ngày càng gần, hắn có thể cảm ứng được khí tức đáng sợ trong Ám Long thương tỏa ra.

Đây là trường thương đã mất đi thương linh. Nhưng mà dù vậy, sự khủng bố của nó vẫn khiến tâm thần người ta rung động.

Nhớ năm đó, cây thương này uống no máu của các cường giả.

Những tồn tại này là anh kiệt của thế gian, thái cổ dị chủng, bọn họ có thiên tài tuyệt thế, có Thiên Tôn Chân Thần, có thái cổ Thần thú, còn có rất nhiều chủng tộc thái cổ đã bị diệt sạch.

Thần thể, dị thể, thần huyết... Các loại thể chất thần kỳ, thiên phú kh ủng bố của các thời đại khác nhau trong mười tỷ năm qua.

Khi đó nhân loại, Hồn Tộc, Thánh tộc còn quá nhỏ yếu, thái cổ chủng tộc hoành hành trong Tam Thập Tam Thiên, chủng tộc khác nhau không ngừng chinh chiến, hào kiệt xuất hiện lớp lớp!

Cây thương này nhuốm máu tươi của cường giả như thế, lại trải qua mười tỷ năm tích lũy, cuối cùng bằng vào thiên địa nguyên khí nồng đậm trong thí luyện cuối cùng và pháp tắc Tam Thập Tam Thiên tẩm bổ, lại dùng nhiều khí huyết của thí luyện giả tẩm bổ, phẩm chất của cây thương này càng trở nên kh ủng bố.

Chỉ là không biết, khí linh của Ám Long thương đã đi nơi nào?

Nó đi theo tùy tùng chủ nhân Tu La Lộ rời đi?

Hoặc nói trải qua thời gian dài như vậy, nó đã tiêu tán rồi?

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra đủ loại ý niệm trong đầu, không hề nghi ngờ nếu như khí linh của Ám Long thương vẫn còn, như vậy cây thương này sẽ tăng uy năng lên rất nhiều lần.

Xác thực mà nói, Ám Long thương có khí linh cũng không phải là một vũ khí đơn thuần, nó hoàn toàn có thể không thuận theo người sử dụng, tự mình tác chiến.

Mà nó từng đi theo chủ nhân Tu La Lộ, ít nhất đã từng bị chủ nhân Tu La Lộ hoặc là phân thân của hắn sử dụng qua khí linh Ám Long thương, chỉ sợ cũng thông hiểu Tu La Thiên Đạo, hơn nữa tu vị của nó vô cùng đáng sợ, sợ răng có thể đạt tới cảnh giới Thiên Tôn rồi!

Cũng nói đúng hơn, Ám Long thương có khí linh, Thiên Tôn cũng không phải là đối thủ của nó.

Lâm Minh đi rất chậm, hắn dùng nửa canh giờ đi tới trước mặt Ám Long thương. Trường thương cổ xưa trải qua vô số tuế nguyệt tẩy lễ, thân thương không còn sáng bóng nữa, chỉ có ngưng tụ một ít đường vân, ẩn ẩn có pha tạp một ít gỉ đen, có lẽ là máu tươi nhiễm vào thân thương, lại trải qua thời gian tuế nguyệt đã lâu đông cứng lại.

- Dấu vết này...

Lâm Minh hơi kinh hãi, theo đạo lý mà nói, sau khi thần binh nhiễm máu tươi, căn bản không có khả năng lưu lại dấu vết, huống chi còn trải qua mười tỷ năm qua, cho dù là dấu vết máu tươi nào cũng biến thành tro bụi.

Chương 1735: Thu long thương (2)

Nhưng mà hiện tại vết máu vẫn còn lấm tấm, chỉ có một cách giải thích, chỉ sợ năm đó Ám Long thương này dính vết máu của tồn tại cường đại không phải Lâm Minh có thể tưởng tượng.

Chỉ có thần huyết mới có thể lưu lại dấu vết lấm tấm trên thần binh này.

Lâm Minh nhớ tới thời điểm đi trên con đường đá xanh, hắn ở trong ảo cảnh nhìn thấy thái cổ thần vương, người nọ có lẽ cũng vượt qua Chân Thần hoặc là Chân Thần tuyệt đỉnh!

Máu này là của hắn sao?

Lâm Minh hơi trầm mặc, hắn đứng yên hồi lâu, hít sâu một hơi, vươn tay cầm lấy cán Ám Long thương.

Trong lúc nhất thời giống như hiện ra trong óc Lâm Minh, hắn dường như nhìn thấy sát phạt trên chiến trường viễn cổ, nhìn thấy thần quanh bay thẳng tới, nhìn thấy thiên địa hạo kiếp, nhìn thấy vô số thái cổ thần vương vẫn lạc...

Loại ảo ảnh này vượt qua mười tỷ năm, nhưng mà hiện ra trong đầu của Lâm Minh như chuyện của ngày hôm qua.

Tạch tạch tạch!

Toàn thân Lâm Minh hiện ra chú ấn Tu La Thiên Đạo đỏ sậm, Ám Long thương bị hắn rút ra, mũi thương rét lạnh, thoát ly nham thạch thần bí, Ám Long thương ngủ say mươi tỷ năm qua, rốt cục lại thấy ánh mặt trời.

Cầm cây thương trong tay, Lâm Minh cảm giác đầu tiên chính là -- nặng.

Cây thương này tuyệt đối là binh khí nặng nhất mà Lâm Minh gặp được, sức nặng đáng sợ vượt qua mười tỷ cân, khó có thể tưởng tượng nó dùng tài liệu gì luyện chế mà thành.

Mặc dù dùng lực lượng của Lâm Minh vung vẩy cây thương này cũng cố hết sức.!

Khó khăn nhất chính là tài liệu nặng như vậy, thương này vẫn giữ được co giãn, chỉ có lực lượng mạnh mẽ bày ra, dùng lực lượng của Lâm Minh, mặc dù đã mở đạo cung, báng thương uốn lượn cũng chỉ uốn được phân nửa, uốn lại như trăng rằm là không có khả năng.

- Không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Minh lúc này cảm khái, hắn vô cùng tự tin vào Luyện Thể Thuật của mình, nhưng mà trước mặt cây thương này hắn có cảm giác chưa đủ, cho dù sức nặng tính dẻo của nó, dùng cảnh giới luyện thể của Lâm Minh cũng chưa đủ.

Ý thức được chuyện này, Lâm Minh cảm thấy có chút châm chọc, buồn cười Hạo Nguyệt Quận Vương hao tổn tâm cơ lấy được cây thương này, bằng vào tu vị luyện thể của bọn họ cầm Ám Long thương trong tay, sợ rằng chỉ có trơ mắt mà nhìn thôi, căn bản không thể sử dụng được.

Trước mặt Ám Long thương, Lâm Minh cảnh giới luyện thể chưa đủ, hắn dùng phương thức khác, dùng hệ thống tụ nguyên thúc dục thương này, hắn không chút do dự sử dụng thần lực, một khắc này sau lưng Lâm Minh hiện ra hư ảnh Tà Thần Chi Thụ.

Nguyên khí như thủy triều lập tức bắn vào trong Ám Long thương!

Ô ô ô!

Ám Long thương không cự tuyệt ai cả, cơ hồ tất cả năng lượng rót vào trong đó, nó giống như cái động không đáy, mặc cho Lâm Minh rót vào bao nhiêu năng lượng cũng không đủ!

Mãi cho tới bây giờ Lâm Minh mới dùng hết chân nguyên, dùng lực lượng cực hạn cũng không thể thúc dục được gì, chỉ thấy trên thân thương có hắc quang nhàn nhạt, mà nếu như binh khí bình thường bị Lâm Minh trút lực lượng vào như vậy, đã sớm thần mang đại phóng, bốc cháy hừng hực.

Trải qua những thí nghiệm này, Lâm Minh cười khổ không thôi, hắn đã xác định thực lực của mình bây giờ tuy có thể miễn cưỡng sử dụng Ám Long thương, nhưng mà Ám Long thương không thể phát huy một phần mười uy lực, hệ thống tụ nguyên cũng không cần nói, phương diện luyện thể phải mở đạo cung mới có thể miễn cưỡng dùng được.

Nếu như dùng Ám Long thương công kích địch nhân, tuy có thể đổi lấy lực sát thương cường đại, nhưng mà tương ứng, năng lượng và khí huyết của Lâm Minh tiêu hao vô cùng kinh người.

- Ám Long thương hiện tại ta vẫn không thể dùng thường xuyên, chỉ có lúc đối mặt địch nhân, có thể lấy ra làm đòn sát thủ, hơn nữa cây thương này đã vượt qua Thiên Tôn Linh Bảo, đang mang trọng đại, nếu tin tức truyền ra, bị người có ý chí ngấp nghé, như vậy ta sợ rằng phải đối mặt với đuổi giết vô tận.

Lâm Minh nghĩ như vậy, thu Ám Long thương lại.

Tuy đạt được một kiện thần binh, nhưng mà lúc bình thường Lâm Minh vẫn hay dùng Phượng Huyết Thương, Ám Long thương chỉ có thể dùng làm át chủ bài giữ mạng.

Phượng Huyết Thương xem như là binh khí cùng lớn lên với Lâm Minh, ngày sau Phượng Huyết Thương cũng sẽ chậm rãi tế luyện thành Thiên Tôn Linh Bảo, cũng sẽ sinh ra khí linh của mình, nhưng mà quá trình này quá dài, ít nhất phải ngàn vạn năm sau Phượng Huyết Thương mới thể hiện ra uy lực đáng sợ của nó, chuyện này với sự phát triển của Lâm Minh mà nói rất tốt.

Lâm Minh đang định rời khỏi nơi đây, thời điểm này ở chân trời xa xôi có hào quang phóng lên trời, đâm thẳng phía chân trời!

Lâm Minh nao nao, nhìn chằm chằm vào thần quang kia, vô số mây đen bởi vì thần quang này mà mở ra, một vết nứt đen kịt xuất hiện.

Vết nứt không gian này càng lúc càng lớn, càng ngày càng rộng, mặc dù cách xa vài ngàn dặm, Lâm Minh cũng có thể ẩn ẩn nhìn thấy cảnh tượng trong khe nứt, bên trong là một thế giới.

Chuyện này làm cho Lâm Minh hiểu rõ.

- Đây chẳng lẽ là... Thí luyện cuối cùng tầng năm mở ra...

Thí luyện cuối cùng, mỗi tầng không giống nhau, Lâm Minh không biết tầng thứ năm sẽ là cái gì, hắn đưa mắt nhìn qua tầng thứ năm, chỉ thấy trong thế giới này tràn ngập năng lượng, từng đạo thần quang mỹ lệ từ xa phóng lên trời cao, như sóng nước vặn vẹo nhộn nhạo, cũng chẳng khác gì hiện tượng thiên văn.

Lâm Minh triển khai thân pháp bay thẳng tới vết nứt không gian này.

Lâm Minh đã vào sâu tầng thứ tư, mà cửa vào tầng năm nằm ở trung đoạn tầng thứ tư, Lâm Minh cách nơi đó một đoạn đường khá xa.

Thời điểm Lâm Minh chạy tới, đã có không ít thí luyện giả đã tới trước một bước.

Có kinh nghiệm chém giết ở tầng bốn này, bọn họ có một ít là nhân vật đứng đầu, trên thân mỗi người có sát khí nhàn nhạt, đang chiếm một góc ở đây, điều tức khí tức của bản thân.

Trên đỉnh đầu của bọn họ, vô số lôi đình đang lóe lên, vết nứt không gian chẳng khác gì miệng hung thú, ẩn nấp trên trời cao.

- Lâm Minh đại sư!

Lâm Minh đột nhiên nghe có người gọi mình, quay đầu nhìn lại, có hai thanh niên quần áo rách nát, thân hình chật vật đang nhìn hắn.

Hai người này chính là hai thiên tài gặp Lâm Minh trong rừng lúc trước, sau khi bọn họ đi vào tầng thứ tư thì gặp phải Kim Cương Cự Viên, được Lâm Minh cứu.

Về sau bọn họ trên đường đi trải qua nhiều nguy hiểm, dựa vào các loại thủ đoạn, vất vả chạy nạn mới tới được tầng thứ năm này.

Bọn họ ở tầng thứ tư này dù không có được cơ duyên gì, nhưng lại hái không ít thảo dược, trọng yếu nhất là, độ hoàn thành của bọn họ vượt qua 40%. Thời điểm thí luyện cuối cùng chấm dứt sẽ đạt được ban thưởng.

- Là các ngươi.

Lâm Minh gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua. Hắn ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Minh đã có thể nhìn rõ trong không gian này là một thế giới có khí tức thái cổ, khê nứt này độ cao không quá trăm dặm.

- Tầng năm đã mở ra, hiện tại không thể tiến vào sao?

Lâm Minh quay đầu nhìn qua hai thanh niên vừa nói chuyện với mình.

Chương 1736: Bậc thang thông thiên

Hai thanh niên lắc đầu nói:

- Không thể đi lên. Cửa vào không gian tầng năm có áp lực đáng sợ trút xuống. Bay lên trăm trượng thì có cảm giác pháp tắc bị rút sạch, bay không nổi, mà áp lực này chúng ta không chịu nổi.

Trước đó đã có người sớm thử qua. Thời điểm cửa vào thí luyện cuối cùng tầng tiếp theo mở ra, luôn luôn người tiến vào trước, như vậy có lẽ đại cơ duyên sẽ rơi vào đầu của mình.

Nhưng mà bọn họ vừa bay lên trăm dặm thì bay không nổi, giống như con chim gãy cánh té xuống đất.

- Cấm bay sao?

Lâm Minh lúc này như có điều suy nghĩ, dựa theo miêu tả của hai thanh niên này, chỉ sợ áp lực này càng lên cao càng khủng khiếp, đổi lại là Lâm Minh đi lên. Cũng không có khả năng bay tới chỗ vết nứt không gian, kể từ đó không biết nên dùng biện pháp gì tiến vào trong.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi. Đột nhiên cảm nhận được hàn khí đánh tới, trong lòng của hắn rùng mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời xa xôi có một tia sáng đang tới.

Hàn khí lạnh thấu xương mà Lâm Minh cảm ứng được chính là nó phát ra.

Lâm Minh tập trung nhìn vào. Chỉ thấy hào quang màu trắng này chính là cô gái áo lam xinh đẹp.

Mặt đất như rút ngắn dưới bước chân của nàng. Nàng đi qua rừng rậm, dòng sông thậm chí đi qua đại địa, từng mảng băng lớn đông cứng hiện ra.

- Hồn Hậu Thánh Mỹ!

Tâm thần Lâm Minh trì trệ, ngừng thở, đối mặt Thánh Mỹ là nhân vật có thể khống chế sinh tử của hắn, trong nội tâm Lâm Minh vẫn chột dạ, thực tế hắn còn giết Thần Hư thái tử!

Tất cả mọi người phát hiện Hồn Hậu Thánh Mỹ, qua giây lát nàng đã tới trước mặt mọi người, trên người nàng phiêu tán tơ liễu giống như đóng băng lửa khói, giống như đem vô tận trời đông giá rét đưa đến nhân gian.

Hàn khí rét lạnh thấu xương từ trên người của nàng tỏa ra ngoài, lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng. Mặt đất cháy đen sinh ra một tầng hàn băng.

Từ bên ngoài không gian thứ tư đi thẳng đến nơi đây, không ai không phải thiên kiêu, nhưng mà có không ít người không ngăn cản được hàn khí nên lui ra phía sau.

- Cổ hàn khí kia...

Đồng tử Lâm Minh hơi co lại, hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô gái áo lam trước mặt, trong ấn tượng của hắn, tuy nội tâm của Thánh Mỹ cao ngạo, nhưng bình thường ít xuất hiện nội liễm, không như hôm nay biểu hiện hùng hổ dọa người.

Tập trung nhìn vào, Lâm Minh cảm giác Thánh Mỹ dường như có một ít khác biệt, trên hông của nàng có một dây lưng lụa như lân mà không phải lân, giống như sa không phải sa.

Vô số phù văn giống như hạt cát nhỏ không ngừng chìm nổi lập lòe bên ngoài.

Hàn khí có thể đông cứng tất cả chính là từ dây lưng lụa này phát ra.

- Thứ này...

Lâm Minh ngạc nhiên, nếu như hắn không nhìn lầm thì dây lưng lụa này Thánh Mỹ lúc trước không có, hơn phân nửa là Thánh Mỹ tới không gian thứ tư mới có.

Sau khi Thánh Mỹ xuất hiện thì ánh mắt nhìn qua bốn phía, ánh mắt nhìn vào người Lâm Minh, trong con mắt mang theo thần thái.

Lâm Minh cho nàng cảm giác mạnh hơn lúc trước rất nhiều, giống như thoát thai hoán cốt lần nữa. Đồng thời trên người Lâm Minh dường như có hắc khí khó hiểu lượn lờ, không biết hắn ở tầng thứ tư trải qua cái gì.

- Thú vị...

Khóe miệng Thánh Mỹ cong lên thật nhẹ, nàng lúc này tâm tình rất tốt, nguyên nhân chính là dây lưng lụa trên hông của nàng.

Lâm Minh không có đoán sai, lần trước Thánh Mỹ tiến vào thí luyện cuối cùng đã phát hiện ra dây lưng lụa, nhưng mà nàng lại không có cầm được, lần đó lưu lại ký hiệu đặc thù, lúc này Thánh Mỹ có chuẩn bị nên khi vào tầng thứ tư, đi thẳng tới vị trí lúc trước, hao phí nhiều tâm tư mới lấy được tới tay.

Dây lưng lụa là linh bảo không có tính công kích, tác dụng của nó là tụ tập hàn khí trong thiên địa, có tác dụng tẩm bổ to lớn với Băng Phượng của nàng.

Thánh Mỹ cười nhạt, đúng lúc này, nàng nao nao, ngẩng đầu nhìn qua vòng xoáy trên đỉnh đầu.

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, cũng ngẩng đầu.

Ầm ầm!

Vòng xoáy năng lượng hỗn loạn trên cao bắt đầu biến thành vòng xoáy đen kịt, không ngừng lưu chuyển thật nhanh.

Loáng thoáng xuất hiện từng phù văn lập lòe như ánh sao.

Những phù văn này không ngừng chìm nổi, mang theo khí tức đặc biệt và lực lượng pháp tắc.

Mỗi một phù văn đều khác nhau. Cổ sơ thâm thúy, cho Lâm Minh cảm giác giống như đối mặt bổn nguyên vũ trụ.

- Đây là...

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bọn họ sớm đi tới cửa vào tầng thứ năm, nhưng bởi vì có cấm bay nên không thể đi vào, hiện tại thiên địa dị biến, hơn phân nửa chính là có chuyển cơ.

Ông ông ông --

Cơ hồ tất cả phù văn không ngừng lập loè, hào quang đại phóng, dường như đang triệu hoán cái gì đó.

Dần dần trong vòng xoáy đen kịt bắ n ra hào quang cổ xưa.

Cảm giác mênh mông, lực lượng chấn động lòng người không ngừng b ắn ra ngoài.

Có phù văn chói mắt hạ xuống. Một tia chớp màu đỏ thô to giáng xuống.

Nhìn thấy khí thế đáng sợ bực này, trong nội tâm Lâm Minh thầm giật mình, hắn nhìn qua vị trí tia chớp màu đỏ giáng xuống cách đó trăm dặm, sau khi dung nạp Tu La chi huyết thì tinh thần, khí lực, linh lực đột nhiên tăng mạnh. Tâm trí trải qua rèn luyện lần nữa, nhưng bây giờ vẫn phải biến sắc.

Những thiên tài ở gần đó sắc mặt trắng bệch. Bị áp lực to lớn từ trong vòng xoáy bao phủ, những phù văn tia chớp kia rất kinh người, trong nội tâm thừa nhận gánh nặng to lớn.

Có mấy người trọng thương, toàn thân run lên

Trong vòng xoáy đen kịt bắ n ra hào quang vô cùng chói mắt, cuối cùng trong âm thanh đáng sợ, một bệ đá màu trắng có thần quang lập lòe bành trướng che khuất bầu trời. Theo trong vòng xoáy từ từ hiện ra.

Ầm ầm!

Bệ đá rơi xuống mặt đất!

Bệ đá hình vôn to lớn cổ xưa, giống như khi vũ trụ vừa sinh ra, ẩn chứa khí tức tang thương tuế nguyệt vô tận, căn bản không nhìn thấy giới hạn.

Trên bệ đá có khắc sông núi, biển cả cuồn cuộn, thậm chí có tranh hoa điểu trùng thú, tất cả bừng bừng sinh cơ, truyền ra nguyên lực chấn động vô cùng, chúng chẳng khác gì vật sống.

Bệ đá này là một ngôi sao bị luyện hóa mà thành! Ở bên ngoài có thiên địa pháp tắc kỳ lạ, giam cầm cả không gian, làm cho nguyên lực của nó không thể tùy tiện thoát ra ngoài được

Vô số phù văn rậm rạp chằng chịt lập lòe bất định bên ngoài bệ đá, bảo hộ thế giới bên trong.

- Thế giới này có pháp tắc kỳ dị, là một loại pháp tắc trong Tam Thập Tam Thiên...

Cảm giác được lực lượng pháp tắc mạnh mẽ trong bệ đá này, Lâm Minh chấn động.

Vòng xoáy màu đen như nước trên cao không ngừng lưu chuyển, bên trong lại có hào quang truyền ra.

Lúc này một đạo hào quang huyết sắc bao phủ bệ đá.

Một bệ đá nhỏ hơn bệ đá lúc trước một chút rơi xuống, bên trong có khí tức bàng bạc tỏa ra ngoài, mùi vị huyết tinh không ngừng quanh quẩn quanh bệ đá.

Khí tức pháp tắc kỳ lạ tỏa ra ngoài, cũng là một loại pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên...

Hô, hô, hô --

Không ngừng có bệ đá hình vuông từ trong vòng xoáy rơi ra ngoài.

Mỗi bệ đá mang theo khí tức thương cổ kỳ lạ, mang theo một loại pháp tắc khác biệt của Tam Thập Tam Thiên.

Chương 1737: Leo lên Phong Thần Đài

Những bệ đá này cái sau nhỏ hơn cái trước, chúng chẳng khác gì bậc thang hướng thẳng lên trời!

Trong lúc nhất thời mọi người hiểu rõ, bởi vì vết nứt không gian trên cao có cấm bay, bọn họ không có khả năng bay lên tầng năm, như vậy chỉ có thể leo lên từ bệ đá này.

Đây là bậc thang thông thiên chuẩn bị cho thí luyện giả.

Nhưng mà bậc thang này có khí thế quá kinh người rồi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nói không ra lời, ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, đồng tử co rút lại, hắn sững sờ nhìn qua bậc thang thông thiên này, trong nội tâm nhấc lên vô số sóng lớn.

Từng bệ đá này vừa vặn có ba mươi ba cái!

Cấu tạo này, cảm giác bàng bạc này...

Đây không phải... Phong Thần đài sao?

Lâm Minh không khỏi kinh hãi trong lòng, vài chục năm trước Lâm Minh tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, nội dung bán kết chính là leo lên Phong Thần đài!

NHưng mà Phong Thần đài là Hạo Vũ Thiên Tôn phỏng chế, chẳng phải Phong Thần đài chính thức, đây chẳng phải là phỏng chế bậc thang thông thiên trong thí luyện cuối cùng sao?

Ba mươi ba cổ bệ đá cộng minh kỳ dị với nhau, vô số phù văn lập loè giao thoa nhìn không thấy giới hạn, kéo dài vô cùng, trong nó còn ẩn chứa khí tức khiến người ta sợ hãi.

So sánh với Phong Thần đài cực lớn, những ngọn núi to lớn trong không gian tầng thứ tư chẳng khác gì cục đá nhỏ mà thôi.

Dường như mỗi bậc thang của Phong Thần đài là một ngôi sao biến thành..

Nhưng khiến cho tim Lâm Minh đập nhanh là, Lâm Minh dường như mơ hồ cảm ứng được mỗi bậc thang đều có một hư ảnh cực lớn, hư ảnh này tỏa ra khí tức khác nhau, nó lại dung hợp từng pháp tắc lại với nhau thành một thể hoàn mỹ.

Trên đỉnh Phong Thần đài chính là vết nứt không gian to lớn, tia chớp không ngừng bắ n ra, mỗi một đạo vầng sáng đều mang theo lực lượng kh ủng bố, xé rách hư không, lan tràn ra phương xa.

Một cái vòi rồng quét qua các hướng, võ giả chung quanh cơ hồ đứng không vững.

- Phong Thần đài... Thật sự là Phong Thần đài...

Lâm Minh đã xác nhận ba mươi ba bậc thang này chính là Phong Thần đài, mỗi một tầng có pháp tắc khác nhau, có thể nói là một tầng một thế giới, loại đại thủ bút này cũng chỉ có chủ nhân Tu La Lộ mới có thể luyện chế ra.

Thế nhưng mà Phong Thần Thiên Tôn Phong Thần đài là chuyện gì?

Chẳng lẽ nói... Phong Thần Thiên Tôn là chủ nhân Tu La Lộ Thần Vực chuyển thế?

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này, chủ nhân Tu La Lộ chuyển sinh ba mươi ba thế, cả đời một Thiên Tôn, cả đời một Phong Thần, dựa theo lời tựa của Tu La Thiên Thư, chủ nhân Tu La Lộ mỗi cả đời dùng dùng thời gian một trăm triệu năm, mỗi đời thành tựu cường giả Chân Thần. Về sau ba mươi ba thế dung hợp làm một mới vượt qua Chân Thần.

Mà dựa theo cách nói này, Phong Thần Thiên Tôn là chủ nhân Tu La Lộ chuyển thế khả năng không lớn. Bởi vì chủ nhân Tu La Lộ tồn tại cả mười tỷ năm trước, mười tỷ năm trước là thời đại chủng tộc cường đại tranh bá khắp nơi, chủ nhân Tu La Lộ vào khi đó đã hoàn thành ba mươi ba lần chuyển sinh, sáng lập Tu La Lộ.

Mà Phong Thần Thiên Tôn chỉ tồn tại vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước mà thôi, khi đó vũ trụ chỉ còn Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn Tộc ba thế lực lớn, thời gian kém nhau quá xa.

Huống chi Phong Thần Thiên Tôn là nhân vật bi tình, hắn dường như bởi vì là nhân tộc hạo kiếp mà chết, nếu như hắn thật sự là chủ nhân Tu La Lộ chuyển thế, chỉ sợ nhân tộc không rơi vào kết cục ngày hôm nay.

Thậm chí Phong Thần đài cũng bị nghiền nát, mà Hạo Vũ Thiên Tôn có thể phỏng chế Phong Thần đài cũng bởi vì nhìn thấy mảnh vỡ chính thức của Phong Thần đài, nếu không phải Lâm Minh bò lên Phong Thần đài Tam Thập Tam Thiên, cũng không nhìn thấy hư ảnh Phong Thần Thiên Tôn.

Nghĩ tới những chuyện này, Lâm Minh phỏng đoán, ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, có lẽ Phong Thần Thiên Tôn đã tham gia thí luyện cuối cùng, hắn nhìn thấy bậc thang thông thiên từ tầng bốn tiến lên tầng năm là đây. Sau khi bò lên ba mươi ba bậc thang, Phong Thần Thiên Tôn bằng vào lĩnh ngộ của mình sáng chế ra Phong Thần đài.

Mà Phong Thần đài này về sau trở thành pháp bảo bổn mạng của Phong Thần Thiên Tôn.

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Minh tâm thần khó có thể bình tĩnh, không nghĩ tới ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Phong Thần Thiên Tôn cũng từng leo lên bệ đá ba mươi ba bậc này.

Lâm Minh hít sâu một hơi, xoay đầu nhìn qua Hồn Hậu Thánh Mỹ, chỉ thấy Thánh Mỹ đối mặt với Phong Thần đài này dị sắc b ắn ra liên tục, khó có thể bình tĩnh, xem thần thái của nàng dường như cũng mới lần đầu tiên nhìn thấy Phong Thần đài.

Thí luyện cuối cùng thiên biến vạn hóa, mỗi một lần đều có tình huống khác nhau. Lần trước Hồn Hậu Thánh Mỹ từ tầng bốn vào tầng năm cũng không có trải qua Phong Thần đài. - Bệ đá lớn như vậy, chúng ta phải bò lên sao?

Rất nhiều võ giả nhìn qua Phong Thần đài vô cùng to lớn, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

- Xem ra là như vậy, nơi này cấm bay, căn bản không thể đi lên tầng thứ năm, chúng ta chỉ có thể bờ lên từng bậc, từ bệ đá này lên tầng năm.

- Hắc, không nghĩ tới tầng bốn còn có chuyện tốt này, xông a, có thể hoàn thành bao nhiêu thì hoàn thành bấy nhiêu.

Nhiều võ giả nhìn nhau, đều có chuẩn bị tâm lý, bọn họ nhiều người đi tới đây là vô cùng thoải mái, mà thí luyện cuối cùng tầng thứ năm, không hề nghi ngờ còn khó hơn tầng thứ tư!

NẾu như không có gì bất ngờ, bọn họ đại khái phải dừng bước ở đây.

- Lên!

Trong lúc nhất thời, phần đông thí luyện giả lập tức leo lên Phong Thần đài!

Mặt đất thời điểm bọn họ nhảy lên đã sụp xuống một mảng, bọn họ nương nhờ bộ pháp giống như cá chép vượt long môn, bay qua tầng bột của Phong Thần đài!

Dưới vết nứt không gian, độ cao trăm trượng vẫn có thể phi hành, nhưng mà càng lên cao uy áp lại càng lớn.

Rất nhiều võ giả bay hơn trăm trượng là không chịu nổi áp lực này, nhao nhao rơi vào vách nham thạch của Phong Thần đài, dùng tay cầm lấy vách đá thô ráp, rồi sau đó mượn lực nhảy lên lần nữa.

Một lần lại một lần, bọn họ mượn lực bò lên tầng đầu tiên.

Dưới chân Phong Thần đài, Lâm Minh nhìn thấy tất cả vào trong mắt, hắn phát hiện uy áp trên Phong Thần đài nhắm vào từng người khác nhau, võ giả tu vị cao leo lên Phong Thần đài tuyệt không nhẹ nhõm hơn người tu vị thấp.

- Tu vị càng mạnh, áp chế càng lớn?

Không riêng gì Lâm Minh, rất nhiều thí luyện giả phát hiện điểm này, uy áp trên Phong Thần đài mang theo pháp tắc thần bí, càng dùng tu vị lớn trùng kích nó, nó bắn ngược càng mạnh, cho nên võ giả tu vị cao không có chút ưu thế nào cả.

Nếu như chỉ tu vị cao, phương diện khác những võ giả yếu sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Nói cách khác, Phong Thần đài này khảo nghiệm chính là căn cơ.

- Có ý tứ... Pháp tắc chi môn độ khó xem cốt linh, Phong Thần đài độ khó xem tu vị, ta ở tầng thứ ba đột phá nửa bước Thánh Chủ, đến Phong Thần đài này độ khó của ta tăng lên thật lớn...

Chương 1738: Tiểu Ma Tiên biến hóa (1)

Thí luyện cuối cùng này phương thức khảo nghiệm thí luyện giả tầng tầng lớp lớp, thiên phú, thực lực tuyệt đối, căn cơ, lĩnh ngộ pháp tắc, ý chí, đủ loại tố chất, thiếu một cái cũng không được.

Trong nội tâm Lâm Minh xuất hiện những suy nghĩ này, trong nội tâm đối với thí luyện cuối cùng mấy tầng sau càng chờ mogn hơn, nhưng mà hắn cũng không có đi leo lên Phong Thần đài, trong lòng của hắn bất an, thời gian lâu như vậy, hắn còn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Ma Tiên.

Tuy trong nội tâm Lâm Minh cảm giác, dùng thực lực, số mệnh của Tiểu Ma Tiên cũng không thể gặp nguy hiểm lớn ở tầng bốn này, nhưng mà quan tâm sẽ bị loạn, lâu như vậy không thấy Tiểu Ma Tiên, Mộ Linh Nguyệt ở đâu, Lâm Minh luôn khó được thảnh thơi.

Trừ Lâm Minh ra, còn có Thánh Mỹ cũng không nhúc nhích, nàng lăng không phiêu phù ở trên bầu trời mười trượng, áo lam bồng bềnh, đôi mắt như sáng ngời, tóc xanh như nước.

Sau lưng Thánh Mỹ có một nam tử ở trần, trên người hắn phủ kín hình xăm thần bí, cơ bắp cuồn cuộn, dương cương mà tráng lệ.

Trước đó Thánh Mỹ đòi hỏi Thần Hư Hồn Đế muốn ba danh ngạch, hai danh ngạch còn lại chính là của tùy tùng Thánh Mỹ.

Nam tử này là một trong số đó, hắn dọc theo con đường này ít xuất hiện, không hiện sơn bất lộ thủy, Lâm Minh cũng khó có thể đoán thực lực của hắn là gì.

- Hồn Hậu nương nương, tầng khảo nghiệm này dường như bất lợi với chúng ta...

Nam tử hình xăm nhìn qua Phong Thần đài, nhíu mày nói ra.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Bất lợi thì chưa nói, tầng này khảo nghiệm là căn cơ, không nhìn cốt linh, sau thí luyện tầng bốn sẽ có khảo nghiệm khác, về sau mỗi một lần khảo nghiệm, tu vị cũng sẽ không mang đến ưu thế, nhưng mà... Ta cũng không cần loại ưu thế này...

Thánh Mỹ cực kỳ tự tin.

Thí luyện cuối cùng chẳng khác gì khảo nghiệm, chỉ là khảo nghiệm cơ bản nhất, nhưng mà tất cả thí luyện giả đều không ngừng chạy tới tham gia khảo nghiệm như vịt.

Pháp tắc chi môn là thế, Phong Thần đài cũng là như thế.

Đến tầng thứ năm cũng là như thế.

Đối với chuyện này, Thánh Mỹ sớm có chuẩn bị tâm lý.

- Văn Long, chúng ta đi thôi.

Thánh Mỹ nói như vậy, bay thẳng tới Phong Thần đài, sau lưng nàng Văn Long theo sau.

Thời điểm Thánh Mỹ bay lên trời, bởi vì tu vị nàng quá cao, áp lực càng lớn, chân nguyên và pháp tắc uy áp không ngừng va chạm với nhau!

Xuy xuy xùy!

Bị thần quang trùng kích, băng tinh chung quanh người Thánh Mỹ không ngừng vỡ ra, tan biến trong hư không!

Thánh Mỹ leo lên Phong Thần đài khí thế to lớn, không phải thí luyện giả khác có thể sánh bằng.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều thí luyện giả nhao nhao trì hoãn tốc độ, nhìn về phía Thánh Mỹ, trong mắt mang theo sợ hãi và thán phục.

Mặc dù uy áp của nơi đây áp chế võ giả phải bò lên, Thánh Mỹ lại bay thẳng lên không như vậy, bọn họ không thể sánh bằng.

Trong mắt của mọi người, Thánh Mỹ chỉ dùng nửa nén hương là bước lên tầng đầu tiên của Phong Thần đài, những người khác ít nhất cần một giờ.

- Thật lợi hại!

Rất nhiều thí luyện giả tán thưởng, bọn họ biết rõ, Thánh Mỹ thừa nhận áp lực lớn hơn bọn họ gấp mười lần, thậm chí gấp mấy chục lần, thế nhưng mà dù vậy, nàng cũng là người đầu tiên leo lên Phong Thần đài, chênh lệch này khó có thể đo!

Nhưng mà mọi người cũng nhớ rõ, trừ Thánh Mỹ ra, trong thí luyện giả cũng có mấy yêu nghiệt.

Một là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, còn có Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử.

- Hồng Viêm đâu rồi? Thần Hư thái tử đâu rồi? Hai người bọn họ đi nơi nào?

Thời gian tầng thứ năm mở ra không ngắn, có không ít người đi tới đây, những người khác không tới cũng bỏ đi, nhưng mà như Hồng Viêm, Thần Hư thái tử là thiên chi kiêu tử không tới, lại làm cho mọi người cảm thấy không đúng.

- Còn có nữ tử áo đen đi theo bên cạnh Lâm Minh, nàng cũng là người hung ác, vì sao không tới?

Mọi người liếc nhau, cảm giác bất thường.

Mà thời điểm này Lâm Minh vẫn không động thân, hắn nhìn ra phương xa, tĩnh tâm cảm thụ cảm giác không an lòng, tốcđoộ của Tiểu Ma Tiên thật sự quá chậm, làm cho Lâm Minh nghĩ ngợi lung tung.

Về phần Thần Hư thái tử mất tích, Thánh Mỹ dường như căn bản không có để ý, càng không có ý truy tra, chuyện này làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn, xem ra đối với Thánh Mỹ mà nói, mặc dù là Thần Hư thái tử cũng không khiến nàng coi trọng, tại Thần Hư

Thần Quốc, người có được phong hào "Thái tử" không ít, mỗi thời đại tích lũy xuống cũng là con số khả quan, nhiều hay ít một người với Thánh Mỹ mà nói chẳng là gì.

Lâm Minh yên lặng chờ đợi, chậm rãi rất nhiều thí luyện giả đã bò lên tầng đầu tiên của Phong Thần đài, chuẩn bị leo lên tầng thứ hai, đột nhiên thời điểm này Lâm Minh thở ra một hơi. Đứng dậy, hắn không có làm cái gì, nhưng mà Lâm Minh lại cảm nhận được khí tức quen thuộc của Tiểu Ma Tiên.

Không bao lâu, mấy thân ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ. Tốc độ của bọn họ không nhanh, không qua bao lâu đã tới trước mặt Lâm Minh, đám người này chính là Tiểu Ma Tiên, Mộ Linh Nguyệt, ngay cả Tô Nhã cũng ở trong đó.

Mấy người này đều hoàn hảo không tổn hao gì, mà Tiểu Ma Tiên ở trong đám người quần áo tổn hại mấy chỗ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mệt mỏi, nhưng mà trong ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn.

- Lâm ca!

Nhìn thấy Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên vui sướng kêu một tiếng.

- Tiên nhi. Như thế nào trễ như vậy...

Nhìn qua Tiểu Ma Tiên tuy chật vật chút ít, nhưng mà tinh thần phi thường tốt, Lâm Minh cuối cùng yên tâm.

- Hì hì...

Tiểu Ma Tiên cười đắc ý, thừa nước đục thả câu, thời điểm này Lâm Minh nhạy cảm phát hiện khí tức của Tiểu Ma Tiên ẩn ẩn có khác biệt.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tâm linh tương thông, Tiểu Ma Tiên trên người biến hóa như thế nào, Lâm Minh đều có thể cảm thụ được, hắn phát hiện khí huyết của Tiểu Ma Tiên càng thêm cô đọng, Niết Bàn chi viêm trong người càng tràn đầy.

Đột phá?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này trong đầu. Nhưng mà xem xét nội thế giới của Tiểu Ma Tiên, nàng vẫn là Thần Quân hậu kỳ.

Tốc độ tu luyện của Tiểu Ma Tiên vẫn nhanh hơn Lâm Minh, nhưng là vì Lâm Minh bước vào Tiên cung, Tiểu Ma Tiên cũng bị Lâm Minh bỏ lại phía sau, Lâm Minh đã là nửa bước Thánh Chủ, mà Tiểu Ma Tiên mười tám năm qua khó có đột phá.

Tiểu Ma Tiên chỉ tu hệ thống tụ nguyên. Tu vị không có đột phá, nhưng mà khí tức lại phát sinh biến hóa, khí huyết càng tràn đầy, đây là chuyện không tầm thường.

Thậm chí Lâm Minh phát hiện trong người Tiểu Ma Tiên lại ngưng tụ ra một tia nguyên âm chi khí.

Vốn Tiểu Ma Tiên song tu với Lâm Minh. Mặc dù nói Tiểu Ma Tiên cũng đạt được chỗ tốt to lớn, nhưng mà nguyên âm chi khí của nàng lại bị Lâm Minh lấy đi, hiện tại thậm chí có ẩn ẩn có xu thế ngưng tụ, chuyện này làm cho Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong lúc đó Lâm Minh hiểu rõ, hắn kinh ngạc nói:

- Tiên nhi, ngươi hoàn thành Niết Bàn lần thứ hai?

Lâm Minh cả kinh, đây không phải chuyện đùa!

Phượng hoàng chín lần Niết Bàn, tới lần thứ bảy về sau càng gian nan, sáu lần trước nhẹ nhõm một ít, nhưng cũng chỉ là nhẹ nhõm mà thôi.

Chương 1739: Tiểu Ma Tiên biến hóa (2)

Vương tộc phượng hoàng chân chính, muốn hoàn thành sáu lần Niết Bàn không biết cần bao nhiêu năm tháng tích lũy, thế nhưng mà Tiểu Ma Tiên tại đây trước sáu mới sáu bảy chục năm, nàng đã hoàn thành hai lần Niết Bàn!

- Đúng vậy!

Tiểu Ma Tiên thập phần vui vẻ, nói:

- Ta ở trong tầng bốn gặp được kỳ ngộ, lúc này mới hoàn thành Niết Bàn, nếu không chờ thêm mấy trăm năm nữa cũng chưa chắc làm được.

Tiểu Ma Tiên hưng phấn nói ra, Lâm Minh nghe được cũng mừng rỡ trong lòng, tại Tu La Lộ này, Tiểu Ma Tiên vẫn đi thel Lâm Minh, nhưng mà nàng gặp được cơ duyên cũng không nhiều, chỉ có lần ở Uổng Tử Cốc, Tiểu Ma Tiên dính chút hào quang của hắn nhận được phương pháp tu luyện Tu La Thiên Đạo, trừ lần đó ra, Tiểu Ma Tiên không có kỳ ngộ khác, còn lần này trong thí luyện cuối cùng, rốt cuộc Tiểu Ma Tiên cũng có đại cơ duyên thuộc về mình.

- Quá tốt.

Lâm Minh nói lời tự đáy lòng.

Tiểu Ma Tiên là ma thủy nhất tộc cũng là hậu duệ của phượng hoàng thần thú, thần thú phượng hoàng đơn thuần cho dù là vương tộc phượng hoàng, trước mặt nhân vật nghịch thiên như Hồn Hậu Thánh Mỹ cũng không coi vào đâu, vương tộc phượng hoàng hoàn thành chín lần Niết Bàn cũng chỉ là Chân Thần, mà vương tộc phượng hoàng có thể hoàn thành chín lần Niết Bàn rất ít rất ít.

Trái lại Thánh Mỹ, Lâm Minh xem ra, nàng có lẽ sẽ đi thông tới Chân Thần, nàng muốn khiêu chiến chỉ sợ là cực hạn của Chân

Thân.

Dưới loại tình huống này, vương tộc phượng hoàng đương nhiên không bằng Thánh Mỹ.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên thì khác, nàng vốn có thiên phú thần thông của vương tộc phượng hoàng, còn kế thừa năng lực tu luyện của ma thủy nhất tộc.

Tuy vương tộc thần thú huyết mạch nghịch thiên, phát triển tự nhiên có thể đạt tới Thiên Tôn, nhưng mà luận năng lực tu luyện chúng bị Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn Tộc bỏ xa mười tám con phố. Đây xem như cân bằng tự nhiên, chủng tộc huyết mạch nghịch thiên thì năng lực sinh nở càng thấp.

Mà Tiểu Ma Tiên lại đánh vỡ cân đối này, vốn có huyết mạch của vương tộc thần thú làm cơ sở, còn có được ngộ tính đỉnh cấp và năng lực tu luyện, hơn nữa nàng vẫn đi theo Lâm Minh, gặp được các loại kỳ ngộ cùng cơ duyên, tiềm lực của nàng rất mạnh.

Trong thí luyện cuối cùng tầng thứ tư bắt đầu Niết Bàn lần hai, trong tương lai thành tựu của nàng càng lớn.

Thời điểm này Mộ Linh Nguyệt cười nói:

- Lần này chúng ta vẫn dựa vào Tiên nhi tiểu thư cứu trợ mới tới đây, nhưng mà trong bí cảnh quỷ vật quá cường đại, nếu như không phải Tiên nhi tiểu thư vào thời khắc mấu chốt Niết Bàn thành công, dựa vào Niết Bàn chi viêm sau khi thăng cấp đốt sạch những quỷ vật kia, chúng ta có thể về hay không còn khó nói...

Mộ Linh Nguyệt hời hợt nói ra, Lâm Minh lại nghe ra nhiều tin tức, xem ra bọn họ trong Tu La Lộ tầng bốn trải qua cực kỳ hung hiểm.

Lại nhìn qua Thiên Đồ cùng Phạm Hoa Hoa, Lâm Minh phát hiện hai người bọn họ trên người có thương thế, khí huyết tiêu hao nhiều, hiển nhiên trải qua khổ chiến.

Lâm Minh biết rõ Tiểu Ma Tiên hoàn thành Niết Bàn lần thứ hai nhất định phải có hoàn cảnh an toàn, như vậy nhất định phải có đám người Mộ Linh Nguyệt, Phạm Hoa Hoa toàn lực hộ pháp mới được.

Hung hiểm trong đó có thể nghĩ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nhìn qua đám người Mộ Linh Nguyệt, Tô Nhã, rõ ràng nói ra:

- Cảm ơn...

- Ha ha, Lâm huynh đệ chuyện này chúng ta phải làm, huống chi không có Tiên nhi tiểu thư, chỉ sợ chúng ta phải vẫn lạc trong nơi quỷ quái đó rồi, Tu La Lộ tầng thứ tư thật sự từng bước sát cơ!

Phạm Hoa Hoa cởi mở nói ra, dùng giọng điệu âm nhu của hắn nói lời cởi mở này hơi quái dị, nhưng mà thời điểm này Lâm Minh lại cảm nhận được chân thành trong đó.

- Nghỉ ngơi một chút, chúng ta bò lên Phong Thần đài!

Lâm Minh xoay người nhìn qua Phong Thần đài to lớn sau lưng.

Trước đó, đám người Mộ Linh Nguyệt đã sớm thấy tràng cảnh rung động nảy, đang muốn hỏi Lâm Minh.

Nhìn thấy nhiều người leo lên như vậy, Mộ Linh Nguyệt mở miệng hỏi:

- Đây là cửa vào tầng thứ năm sao?

- Đúng!

Lâm Minh gật đầu, thoáng cái giới thiệu quy tắc của Phong Thần đài.

Trong mắt Tiểu Ma Tiên dị sắc liên tục, nàng nói ra:

- Lâm ca, đây không phải là thứ ngươi bò lên lúc trước sao?

Lúc trước Tiểu Ma Tiên cũng cùng khu thi đấu với Lâm Minh, nhưng mà nàng không có bò lên bán kết trên Phong Thần đài, nhưng mà Phong Thần đài thì nàng vẫn biết rõ, cũng biết Lâm Minh đã leo lên đ ỉnh của Phong Thần đài.

Lâm Minh nói:

- Có lẽ Phong Thần Thiên Tôn Phong Thần đài có quan hệ tới bậc thang thông thiên ở đây, leo lên thì biết rõ thôi!

Trong khi Lâm Minh nói chuyện, đám người Mộ Linh Nguyệt cũng bắt đầu ngồi xuống điều tức, sau khi ăn các loại đan dược chữa thương, bọn họ không bao lâu đã khôi phục nguyên khí.

Mà thời điểm này trên Phong Thần đài có rất nhiều thí luyện giả đã bò lên tầng thứ ba, tầng thứ tư của Phong Thần đài.

- Chúng ta đi!

Lâm Minh đứng lên, cao giọng nói ra.

- Đám người Lâm Minh đã khởi hành!

Trên Phong Thần đài, rất nhiều người nhìn thấy Lâm Minh bắt đầu leo lên Phong Thần đài.

- Rốt cục khởi hành, không biết hắn biểu hiện như thế nào?

Thiên phú của Lâm Minh sau khi thông qua Tu La Chi Môn đã được chứng minh tất cả, nhưng mà mọi người vẫn có cảm giác khó tin, dù sao Lâm Minh là lăng không xuất hiện, hắn không giống Thánh Mỹ có bối cảnh, thân phận thâm hậu, cũng chưa từng trải qua thí luyện cuối cùng, hơn nữa còn hơn thành hơn 80%.

Tuy không có người nào hoài nghi thiên phú k hủng bố của Lâm Minh, nhưng mà bọn họ chưa từng tận mắt nhìn thấy. Như vậy cũng giống như trong thi đấu cao thủ nhiều như mây, tùy tiện gặp được một đối thủ mạnh hơn mình, chuyện này khiến người ta khó tiếp nhận.

Rất nhiều người đang chú ý Lâm Minh, trong đó kể cả Thánh Mỹ.

- Nương nương, ngươi dường như đặc biệt chú ý thanh niên kia...

Bên cạnh Thánh Mỹ, Văn Long đi theo nàng nói ra.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Người này linh hồn rất đặc biệt, có chút giống Hồn Tộc Thánh Điển ghi lại thể chất linh hồn đặc thù.

- Hồn Tộc Thánh Điển?

Đột nhiên nghe được Thánh Mỹ nói vậy, Văn Long cảm thấy cả kinh.

Đối với Tu La Lộ Hồn Tộc mà nói, Hồn Tộc Thánh Điển là một truyền thuyết, mặc dù có chút người có khả năng xem qua Hồn Tộc Thánh Điển bản phục chế, nhưng màsách thần như Hồn Tộc Thánh Điển căn bản giống như Tu La Thiên Thư, không thể phục chế được, cái gọi là phục chế chính là phục chế chút ít da lông, hơn nữa kém xa cả ngàn dặm, giá trị không cao.

Văn Long với tư cách tùy tùng của Thánh Mỹ, nhưng lại biết rõ bản phục chế của Hồn Tộc Thánh Điển.

Hồn Tộc Thánh Điển nằm trong tay Hồn Thiên Thần Hoàng, mà Hồn Thiên Thần Hoàng chính là đối tượng Thánh Mỹ đi theo tùy tùng, là nhân vật đáng sợ không biết sống bao nhiêu năm, là tồn tại chí cao của Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc!

Cho dù là Văn Long, hắn đi theo Thánh Mỹ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy chân thân của Hồn Thiên Thần Hoàng, chỉ nghe qua giọng của Hồn Thiên Thần Hoàng mà thôi, mà giọng của Hồn Thiên Thần Hoàng cũng làm cho tâm thần Văn Long hồi hộp, linh hồn bị âm thanh kia làm cứng lại

Chương 1740: Tâm tư Thánh Mỹ

Văn Long không chút nghi ngờ, Hồn Thiên Thần Hoàng có thể thống trị Tam Thập Tam Thiên Hồn Tộc bao nhiêu năm tháng qua, bộ phận rất lớn phải quy công cho Hồn Tộc Thánh Điển.

Thậm chí khả năng Hồn Thiên Thần Hoàng có thể tu luyện tới cảnh giới này cũng là bởi vì năm nào đó đạt được Hồn Tộc Thánh Điển, đây là cơ duyên của hắn.

Thế nhân cũng không biết, Thánh Mỹ tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật có từ đâu, đây là công pháp tương đương phượng hoàng chín lần Niết Bàn, mỗi một đời là một tân sinh, sau khi chuyển thế thì rơi xuống mấy cảnh giới, rồi sau đó trùng tu!

Đây là một bộ công pháp tuyệt thế. Bởi vì tu luyện công pháp này cần người có tốc độ tu luyện vượt xa người khác ít nhất gấp mười lần, nếu không cảnh giới tu luyện càng ngày càng thấp, mà một khi tu thành có thể tăng cường thiên phú và thể chất của tu luyện giả, vô cùng nghịch thiên!

Chín lần trùng tu, mỗi lần tích lũy cả đời, Thánh Mỹ có thể có được thành tựu như hôm nay, trừ thiên phú bản thân nàng nghịch thiên ra, cũng quan hệ trực tiếp tới Đại Chuyển Sinh Thuật!

Trong Tu La Lộ, Thần Hư Thần Quốc quốc chủ Thần Hư Hồn Đế đối với Đại Chuyển Sinh Thuật cũng cực kỳ tôn sùng và sùng bái, công pháp thần bí mà nghịch thiên như vậy. Quả thực chẳng khác gì một bộ pháp tắc độc lập với thiên địa, tuyệt không phải Chân Thần bình thường có thể làm được.

Về lai lịch của Đại Chuyển Sinh Thuật, Thần Hư Hồn Đế chỉ có một ít suy đoán, không thể xác định. Mà Văn Long lại biết lai lịch chuẩn xác của Đại Chuyển Sinh Thuật.

Nó tới từ trong Hồn Tộc Thánh Điển, là một bộ phận của Hồn Tộc Thánh Điển!

Mà Hồn Tộc Thánh Điển rốt cuộc là do người nào sáng tác chính là một câu hỏi, thậm chí Hồn Tộc Thánh Điển có phải Hồn tộc sáng tạo ra hay không cũng không nói được.

Chỉ sợ Hồn Thiên Thần Hoàng cũng không thể trả lời vấn đề này.

Hôm nay Thánh Mỹ đột nhiên nói Lâm Minh có được thể chất linh hồn đặc thù có ghi lại trong Hồn Tộc Thánh Điển. Văn Long làm sao không kinh hãi?

- Nương nương nói chẳng lẽ là... Vĩnh hằng chi hồn?

- Đúng, chính là nó. Nhưng mà chỉ như thế mà thôi, nếu như hắn thực sự có vĩnh hằng chi hồn, ta là cho dù như thế nào cũng phải mang hắn về Hồn Tộc.

Đạt được Thánh Mỹ trả lời khẳng định, trong nội tâm Văn Long giật mình, hắn lại ngưng mắt nhìn qua Lâm Minh, đáng tiếc hắn hiểu vĩnh hằng chi hồn quá ít, chỉ ẩn ẩn biết rõ, loại thể chất linh hồn này đã tuyệt tích hơn mười tỷ năm tại Tam Thập Tam Thiên!

Vĩnh hằng chi hồn, vĩnh sinh chi thạch, đây là truyền thuyết xa xưa mờ mịt.

Lâm Minh nếu có vĩnh hằng chi hồn, cũng đầy đủ khiến người ta cảm thấy cả kinh.

Văn Long nghĩ như vậy, mà thời điểm này Lâm Minh cũng leo lên bậc thang thứ nhất của Phong Thần đài.

Leo lên Phong Thần đài, đối với hắn mà nói thập phần nhẹ nhõm, chạm vào vách đá thô ráp của Phong Thần đài, Lâm Minh đã cảm nhận rõ ý cảnh ẩn chứa trong Phong Thần đài.

Không hề nghi ngờ, trong Tu La Lộ Phong Thần đài này hơn xa Phong Thần đài mà Hạo Vũ Thiên Tôn phỏng chế ra, khác biệt này chủ yếu là ý cảnh ẩn chứa trong Phong Thần đài!

Phong Thần đài này mỗi cấp là một ý cảnh, đều phù hợp với một loại pháp tắc trong Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh lúc trước đi lên con đường đá xanh đã thể ngộ một lần pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, hôm nay leo lên Phong Thần đài, Lâm Minh lại thể ngộ lần nữa.

Đối với Lâm Minh mà nói, pháp tắc Tam Thập Tam Thiên phần lớn vô cùng lạ lẫm, mặc dù tỉ mỉ thể ngộ, thứ ngộ ra cũng có hạn, nhưng mà hắn vẫn thả chậm tốc độ, từng điểm từng điểm đi cảm thụ, đây là cơ hội khó được, vùi sâu những cảm ngộ này trong lòng, tương đương gieo xuống hạt giống pháp tắc.

- Lâm Minh này tốc độ cũng không nhanh, hắn đang bảo tồn thực lực sao?

Văn Long vẫn chú ý Lâm Minh nói ra, hắn leo lên Phong Thần đài cũng không khó khăn, dù sao ba mươi ba bậc thang của Phong Thần đài chỉ là con đường đi lên tầng thứ năm, trên Phong Thần đài này sẽ đào thải một đám người, nhưng mà cũng tương đương có một bộ phận thí luyện giả sẽ vượt qua Phong Thần đài, đến tầng thứ năm.

- Không phải, hắn đang cảm ngộ ý cảnh...

Thánh Mỹ ý vị thâm trường nhìn qua Lâm Minh, lại nói nhẹ:

- Hắn đang lĩnh ngộ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, hắn hẳn là muốn cảm ngộ một lượt.

Pháp tắc Tam Thập Tam Thiên bao hàm toàn diện, nhưng mà chúng phân chia không ngoài ba loại -- tu thần, luyện thể, tụ nguyên.

Mỗi một chủng hệ thống đều là mười một loại pháp tắc, áp dụng cho các chủng tộc khác nhau, tu luyện pháp tắc bổn tộc của mình còn chưa chắc thành công, huống chi còn đi tu luyện pháp tắc của ngoại tộc, trong mắt Thánh Mỹ xem ra, đây là chuyện không có khả năng.

Một người pháp thể song tu, hoặc là pháp thần song tu cũng đã không được, tam tu đúng là quá xa.

Về phần ba mươi ba pháp tắc cùng tu, Thánh Mỹ xem ra là tên điên.

Trên thực tế quan niệm của Thánh Mỹ không sai, mặc dù là chủ nhân Tu La Lộ, cũng không có khả năng thích hợp với mỗi chủng pháp tắc. Dù một trăm triệu năm tu một đời, có chút pháp tắc không thích hợp, cũng không có khả năng nhớ kỹ từng loại.

Nhưng mà chủ nhân Tu La Lộ lại dùng phương pháp khác giải quyết vấn đề này, chính là -- phân thân.

Bản tôn không thích hợp tu luyện loại pháp tắc nào, sáng tạo một phân thân tích hợp tu luyện là được, nguyên linh thạch thai của Lâm Minh chính là như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhiều thí luyện giả bò lên cao, có thể tới đây đều là tinh anh trong tinh anh của Tu La Lộ, đón uy áp Phong Thần đài bọn họ cũng không phải không chịu nổi, chỉ là tốc độ khác nhau mà thôi.

Từng người cũng như Lâm Minh gặp được trong Thần Vực đệ nhất hội võ, lúc ấy Mục Nguyệt Tinh leo lên Phong Thần đài, trừ Lâm Minh cùng Long Nha ra, những thiên tài xuất chúng của Thiên Minh Đại Thánh Địa U Vô Tẫn, ngay cả truyền nhân Thiên Tôn cũng không có.

Mà U Vô Tẫn chỉ là đệ tử hạch tâm của thế lực Đại Giới Giới Vương, so với những đệ tử hạch tâm thế lực Thiên Tôn, Chân Thần còn kém xa.

...

Ba giờ sau, những võ giả này đã leo lên tầng hai mươi mốt.

Hồn Hậu Thánh Mỹ đã leo lên tầng ba mươi.

Lâm Minh thời điểm này vẫn ở tầng hai mươi hai, cảm thụ được ý cảnh pháp tắc của Phong Thần đài, Lâm Minh chậm rãi ý thức được từ Phong Thần đài này chính là một hồi khảo nghiệm, kỳ thật chính là gia tăng thể ngộ, năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu lại thể ngộ cho các thí luyện giả, nhưng mà có thể lĩnh ngộ cần ngộ tính kinh người, người như vậy ít càng thêm ít, kể cả Lâm Minh cũng chỉ lưu lại hạt giống pháp tắc, khoảng cách tìm hiểu ba mươi ba pháp tắc còn kém quá xa.

- Phong Thần đài này trọng điểm nằm trên ý cảnh pháp tắc, mà không phải uy áp... Trèo lên đ ỉnh không khó khăn...

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này trong đầu, nhìn qua vòng xoáy tới tầng năm trên cao, chỉ sợ ít nhất phải bò lên tầng ba mươi mốt của Phong Thần đài mới không bị loại bỏ.

Mà dựa theo tỉ lệ đào thải của thí luyện cuối cùng, mỗi một tầng đào thải cũng không quá nhiều, như thế tính ra, sẽ có không ít người lên được tầng năm.

Chương 1741: Thí luyện cuối cùng tầng thứ năm (1)

Phong Thần đài có nhiều ý cảnh pháp tắc như tia nước nhỏ, chúng chảy dưới chân của Lâm Minh, hắn thừa nhận những ý cảnh này tẩy lễ, vẫn leo lên tầng hai mươi sáu của Phong Thần đài, tốc độ của hắn ngay từ đầu không nhanh, nhưng mà về sau đã chậm rãi đuổi theo mọi người, bởi vì phía trước có không ít thí luyện giả bởi vì áp lực của Phong Thần đài quá lớn nên tốc độ chậm lại.

Dù sao ở trên Phong Thần đài không có hạn chế thời gian, tốc độ chậm một chút tự nhiên là có thể tiết kiệm thể lực.

Hai mươi tám tầng, uy áp đã phi thường kh ủng bố.

Mà thời điểm này còn chưa có thí luyện giả bị loại bỏ, thẳng đến khi leo lên nham bích tầng hai mươi chín, uy áp đáng sợ như thác nước trút xuống, uy áp này không chỉ đè ép thân thể, năng lượng, còn có áp lực lên tinh thần và linh hồn!

Một ít thí luyện giả lập tức cảm thấy chống đỡ không nổi!

- Đáng chết... Tay chân của ta chết lặng, thần nguyên trong người cũng không còn bao nhiêu, nhưng mà chỉ còn cách mấy trăm trượng mà thôi.

Tới lúc này một tên mập mạp áo đỏ của thế lực Thiên Tôn đang leo lên vách đá lên tầng hai mươi chín của Phong Thần đài, còn cách tầng hai mươi chín năm trăm trượng thì không còn bao nhiêu thể lực.

- Những người này tại sao không có kiên trì gì cả... Chẳng lẽ talaf người có căn cơ kém nhất sao?

Phong Thần đài có ba mươi ba tầng, khảo nghiệm chính là căn cơ, tu vị cao, thực lực lại yếu sẽ bị loại bỏ ở chỗ này.

Vách đá Phong Thần đài thô ráp đã mài ngón tay của mập mạp này bằng lại, hắn cảm giác tứ chi càng ngày càng nặng, đã khó hòng duy trì, hắn đổ mồ hôi đầm đìa, mỗi một bước đều phải dùng toàn lực, thế nhưng mà dù vậy tốc độ của hắn vẫn chậm như rùa bò, tầng hai mươi chín hắn không có duyên rồi.

XÍU...UU!!

Đúng lúc này một đạo năng lượng loạn lưu bay ra, mà năng lượng loạn lưu này chụp lấy thân thể của mập mạp này, hắn kêu thảm một tiếng, thân thể trực tiếp té xuống dưới...

Phong Thần đài cao mấy trăm trượng, tỏa ra uy áp đáng sợ, một khi ngả xuống sẽ rất thảm, tên mập mạp Hồn tộc vào thời điểm cuối cùng mãnh liệt cắn đầu lưỡi. Cưỡng ép làm bản thân tỉnh táo lại. Nghe tiếng gió vù vù bên tai và thúc dục thần nguyên, một đạo thần nguyên hộ thể hình thành sau lưng của hắn.

Bồng!

Thân thể tiếp xúc với nham bích của Phong Thần đài, thần nguyên hộ thuẫn lúc này cũng nát bấy. Mập mạp Hồn Tộc kêu r3n một tiếng, xương cốt vỡ vụn, toàn thân là máu.

Tốt xấu gì cũng bảo trụ tánh mạng hắn, nhưng hắn muốn tiếp tục leo lên Phong Thần đài là không thể nào.

Vì vậy thông đạo đi lên tầng thứ năm tới bậc thang hai mươi chín của Phong Thần đài đã có một người bị loại.

Sau khi xuất hiện người bị đào thải đầu tiên, càng ngày càng nhiều người cũng gần tới cực hạn.

Leo lên Phong Thần đài kéo dài mấy ngày, yêu cầu thí luyện giả phải có sức chịu đựng siêu cường, võ giả Hồn tộc sức chịu đựng có hạn, người giống như tên mập mạp áo đỏ này không ngừng rơi xuống.

Ở phương diện sức chịu đựng thì võ giả Thánh tộc có khí huyết phương cương có ưu thế lớn, nhưng mà bọn họ cũng lâm vào hoàn cảnh xấu, bởi vì linh hồn có hạn, khó có thể thừa nhận được áp lực tinh thần, rất nhanh linh hồn lực không chống nổi nên rơi xuống đất.

Thời điểm tới tầng ba mươi, có hai thành thí luyện giả không thể bò lên.

Ba từ tầng ba mươi tới tầng ba mươi mốt, uy áp lại tăng lên một cấp bậc, nhưng mà tầng này cực kỳ mấu chốt, bởi vì bò lên tới tầng ba mươi mốt lại cách vết nứt không gian càng gần, chỉ cần leo cũng có ý nghĩa bọn họ đã tới tầng thứ năm!

Chỉ cần đi lên tầng thứ năm, độ hoàn thành của bọn họ sẽ tăng thêm một bậc, ít nhất đạt tới ngoài 65%, thậm chí đạt tới 70%.

Mà 70% độ hoàn thành, cho dù trong thế lực nào cũng vô cùng kinh diễm, phần độ hoàn thành này sẽ thành một trong những chiến tích huy hoàng và nhãn hiệu cho bọn họ, ngày sau tại tông môn có độ hoàn thành như thế, phân phối tài nguyên sẽ chiếm được ưu thế lớn, càng có lợi cho sự phát triển tương lai của bọn họ, huống chi ngoài 70% độ hoàn thành cũng có chỗ tốt tương ứng, khiến người ta phải thèm muốn.

Nương tựa vào ý niệm này chống đỡ, rất nhiều thí luyện giả thời điểm dầu cạn đèn tắt dùng cách tiêu hao sinh mệnh lực đi tới tầng ba mươi mốt.

Bọn họ bò lên tầng ba mươi mốt thì nằm trên đất, ngay cả khí lực ngồi cũng không có, chớ nói chi là áp lực kinh khủng ở tầng ba mươi mốt.

Thoáng nghỉ ngơi một chút, trợn mắt nhìn lên và bọn họ phát hiện Hồn Hậu Thánh Mỹ lúc này đã leo tới tầng ba mươi hai của Phong Thần đài, bắt đầu leo lên tầng ba mươi ba, hơn nữa mặc dù đối mặt uy áp khủng khiếp của tầng ba mươi ba, động tác của nàng vẫn hành vân lưu thủy!

Bọn họ cũng biết rõ tu vị Thánh Mỹ cao hơn bọn họ một đại cảnh giới, uy áp nàng gặp phải cũng gấp mười lần bọn họ, thế nhưng mà dù vậy vẫn không thể ngăn cản bước chân của nàng.

- Lợi hại...

- Không hổ là Hồn Hậu, nàng nhất định có thể lên tới đỉnh.

- Trèo lên đ ỉnh tính toán cái gì, nếu như có tầng ba mươi bốn, ba mươi lăm mà nói, Thánh Mỹ còn có thể leo lên, ngươi không thấy tùy tùng của nàng sắp tới đỉnh rồi sao...

Không riêng gì Thánh Mỹ, Văn Long vẫn đuổi theo tốc độ của Thánh Mỹ, leo lên tầng ba mươi hai, nhưng mà hắn bò lên có chút cố sức.

Từ tầng ba mươi mốt tới tầng ba mươi hai nhiều người bỏ cuộc, nhưng vẫn có thí luyện giả tiếp tục khiêu chiến, ở trong đó có một nam tử áo đen cùng một thiếu nữ áo xanh rất thu hút ánh mắt người ngoài, bọn họ là người có tốc độ trừ Thánh Mỹ cùng Văn Long ra, là người nhanh nhất.

Một nam một nữ này hiển nhiên quen nhau, bọn họ từ trong đám người trổ hết tài năng, vượt qua mọi người.

- Bọn họ là ai? - Không biết, chưa thấy qua...

Nam tử áo đen và thiếu nữ áo xanh cũng không có danh tiếng gì, không có ai biết tên của bọn họ, từ cách ăn mặc, có thể thấy được bọn họ cùng thế lực.

Hai người mồ hôi đầm đìa, nhưng mà bọn họ vẫn bất chấp, leo lên tầng ba mươi hai.

- Hai người này... Kỳ quái...

Trên nham bích của Phong Thần đài, Lâm Minh hơi trầm ngâm, không biết như thế nào, hắn cảm giác một nam một nữ này có khí tức quen thuộc, nhưng hắn có thể xác định chưa từng gặp qua hai người này, mà trong thí luyện lúc trước, bởi vì nhân số thí luyện rất nhiều, Lâm Minh cũng chưa từng chú ý qua hai người này.

- Lâm huynh, ta có chút nhịn không được, tầng ba mươi hai này ta không thể bò lên.

Bên cạnh Lâm Minh có giọng nói âm nhu vang lên, Lâm Minh quay đầu nhìn lại, nói chuyện là Phạm Hoa Hoa, dọc theo con đường này, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên vẫn đi cùng với đám người Phạm Hoa Hoa, Tô Nhã, hơn nữa bọn họ bò lên muộn, cho nên tốc độ của bọn họ là trung hạ, thời điểm có người bò lên tầng ba mươi hai, đám người Lâm Minh mới bò lên tầng ba mươi mốt mà thôi.

- Ân... Leo đến ba mươi mốt tầng, cũng có thể bước vào thí luyện cuối cùng tầng thứ năm.

Chương 1742: Thí luyện cuối cùng tầng thứ năm (2)

Lâm Minh nói như vậy lấy, lại phát hiện bên cạnh Phạm Hoa Hoa không xa, Tô Nhã cũng đổ mồ hôi đầm đìa, hai má đỏ bừng, hiển nhiên là đến cực hạn.

Cảm nhận được Lâm Minh nhìn sang, Tô Nhã cố nặn ra nụ cười, nói:

- Lâm công tử, ta cũng đến nơi đây, lại bỏ lên chắc chắn sẽ tiêu hao hết thể lực, thậm chí té xuống, tới lúc đó ảnh hưởng chính mình, tiến vào tầng thứ năm sẽ bị quản chế...

- Tốt...

Lâm Minh gật gật đầu, đám người bọn họ chỉ còn lại hắn và Tiểu Ma Tiên trèo lên đ ỉnh không có vấn đề gì, những người khác bò lên tầng ba mươi hai là phi thường miễn cưỡng.

Sau Tô Nhã là Thiên Đồ, Mộ Linh Nguyệt cũng buông tha, bọn họ buông nham bích ra, trở xuống tầng ba mươi mốt. Mà Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tự nhiên leo lên tầng ba mươi hai.

Sau khi lên tầng ba mươi hai, Lâm Minh nhìn thấy ở tầng này chỉ rải rác mấy người mà thôi, tuyệt đại đa số thí luyện giả đều ở tầng ba mươi mốt.

Lâm Minh nhìn thấy ở đây có nam tử áo đen và thiếu nữ áo xanh, hơi trầm ngâm, mở miệng hỏi:

- Tại hạ Lâm Minh, không biết hai vị là...

Thí luyện giả không có bao nhiêu người quen biết nhau, bình thường chính là người lạ, Lâm Minh đột nhiên mở miệng hỏi thăm hai người bọn họ, làm cho hai người nao nao.

Đương nhiên bọn họ nhận ra Lâm Minh, đối với thiên kiêu chi tử thông qua Tu La Chi Môn thì trong nội tâm bọn họ có kính sợ, đây là tôn kính với cường giả.

Hai người liếc nhau, nữ tử áo xanh nói trước:

- Nguyệt Trì.

- Hồn Thiên!

Nam tử áo đen mở miệng nói.

- Nguyệt Trì, Hồn Thiên... Quả nhiên chưa từng nghe qua.

Lâm Minh nghĩ như vậy, chỉ gật gật đầu, mỉm cười, xem như nhận thức.

- Lâm ca, ngươi có hứng thú với bọn họ sao?

Bên cạnh Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên kinh ngạc hỏi, trong ấn tượng của nàng, Lâm Minh bình thường sẽ không chủ động tiếp xúc với người xa lạ.

- Ta chỉ kỳ quái là có cảm giác quen thuộc.

Lâm Minh cũng không nhiều giải thích, trực tiếp leo lên ba mươi ba tầng.

Thí luyện giả leo lên tầng ba mươi hai đều ngồi xuống điều tức, duy chỉ có Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên căn bản không có nghỉ ngơi cái gì, hai người bọn họ vịn nham bích leo lên tầng ba mươi bai, tốc độ không giảm chút nào, đối mặt với uy áp kh ủng bố càng xem như không tồn tại.

Một màn này làm cho mọi người âm thầm líu lưỡi, không có người hoài nghi Lâm Minh có thể trèo lên đ ỉnh, giống như không ai hoài nghi Thánh Mỹ có thể trèo lên đ ỉnh.

Ban đầu ở Thần Vực đệ nhất hội võ, từ tầng ba mươi hai tới tầng ba mươi hai phải bị thiên kiếp trùng kích, trong thí luyện cuối cùng, trên Phong Thần đài không có cái này, chỉ có cảm giác uy áp kh ủng bố và lĩnh ngộ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên mà thôi.

Thời điểm Lâm Minh vừa bò lên tầng ba mươi ba, Thánh Mỹ cũng đã ở trên tầng ba mươi ba rồi.

Nhìn thấy Thánh Mỹ trèo lên đ ỉnh, Lâm Minh nhẹ hít một hơi, tuy sớm biết rõ Thánh Mỹ thiên phú siêu quần, nhưng nàng nhanh chóng leo lên đ ỉnh như vậy, bộ dáng trước sau vẫn dễ dàng, thần thái thản nhiên thì Lâm Minh kinh hãi.

Thánh Mỹ còn đáng sợ hơn Thần Mộng nhiều!

Lúc Thánh Mỹ trèo lên đ ỉnh thì toàn bộ Phong Thần đài rung động lắc lư, vết nứt không gian tầng năm từ từ khép lại!

Tạch tạch tạch!

Không gian đứt gãy không ngừng đè ép, vết nứt không gian dần dần thu nhỏ lại, dựa theo xu thế này, dưới tầng ba mươi mốt của Phong Thần đài bọn họ bị ngăn cách, mà thí luyện giả ở tầng ba mươi mốt trở lên tiếp tục tham gia thí luyện.

Thánh Mỹ leo lên tầng ba mươi ba của Phong Thần đài là một tín hiệu, những thí luyện giả không leo tới tầng ba mươi mốt của Phong Thần đài nhìn thấy vết nứt không gian khép lại, mà bọn họ đang ở tầng thứ tư, trong nội tâm tràn ngập không cam lòng.

Vị trí bọn họ cách vết nứt không gian khép lại chỉ có mấy ngàn trượng mà thôi, khoảng cách này bình thường nháy mắt là tới, hôm nay lại thành rãnh trời không thể vượt qua.

Thời điểm vết nứt không gian khép lại, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cảm thấy trước mặt có uy áp đáng sợ ập tới, leo lên tầng ba mươi ba của Phong Thần đài.

Hoàn thành Niết Bàn lần thứ hai, Tiểu Ma Tiên bò lên với tốc độ không kém gì Lâm Minh.

- Hai người này, thật sự là đáng sợ...

Bên cạnh Thánh Mỹ, Văn Long thở hổn hển nói ra, hắn miễn cưỡng đi sau lưng Thánh Mỹ, tuy bò lên tầng ba mươi ba, nhưng lại phi thường cố sức.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, người leo lên tầng ba mươi ba chỉ có bốn người, chính là Thánh Mỹ, hắn, Lâm Minh, còn có Tiểu Ma Tiên, những người khác không có hy vọng, kể cả Nguyệt Trì cùng Hồn Thiên cũng chỉ mới tới một nửa tầng ba mươi hai mà thôi.

- Xác thực... Hai người bọn họ có thể trở thành trợ giúp lớn giúp chúng ta thông qua tầng năm...

Văn Long nghe Thánh Mỹ nói vậy thì cả kinh trong lòng,

- Hồn Hậu nương nương... Ngươi có ý định xông tầng năm thí luyện cuối cùng sao?

Văn Long biết rõ tầng năm trong thí luyện cuối cùng cơ hồ có thể nói là thí luyện cực hạn.

Cho dù là Hồn Hậu, Tạo Hóa thánh tử, bọn họ cũng không thể thông qua tầng năm.

Mà trên thực tế theo Văn Long biết. Một tỷ năm qua chưa từng có người nào thông qua thí luyện tầng năm, thế cho nên tới thí luyện tầng năm đã là cực hạn.

- Ta đúng là có ý định này... Nhưng mà ta cũng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng mặc dù ta không có thông qua tầng thứ năm, lúc này độ hoàn thành cũng có thể đạt tới ngoài 85% a... Nếu có một phần khả năng thông qua tầng năm, độ hoàn thành của ta có thể đạt tới 88%...

Thánh Mỹ nhẹ hít một hơi, 88% còn cách 90% rất gần!

Mà độ hoàn thành 90% là một lần bay vọt về chất. Có lẽ độ hoàn thành này sẽ có ban thưởng khó lường!

Thánh Mỹ cùng Văn Long nói như vậy, Lâm Minh cùng Tiểu Ma

Tiên đã leo được hai ngàn năm trăm trượng của tầng ba mươi ba Phong Thần đài, cách đỉnh còn năm trăm trượng.

Với độ cao này, tốc độ của bọn họ không giảm thì qua một lát sẽ tới đỉnh. Thí luyện Phong Thần đài tới đây sẽ chấm dứt.

Qua nửa giờ sau, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên thuận lợi leo lên đ ỉnh.

Lúc đứng ở độ cao tầng ba mươi ba, Lâm Minh trực diện Thánh Mỹ cùng Văn Long, đứng trước mặt hai người. Lâm Minh cảm giác được khí tức băng hàn trên người Thánh Mỹ tỏa ra, chẳng khác gì mùa đông giá rét của nhân gian.

Đây là nữ tử tuyệt thế, nam nhân nào đứng trước mặt nàng cũng có cảm giác tự ti mặc cảm không bằng, nàng chỉ tùy ý đứng ở nơi đó, chẳng khác gì Cửu Thiên Huyền Nữ, linh hoạt kỳ ảo xuất trần.

- Lâm Minh thật không...

Thánh Mỹ môi son khẽ mở, nói chuyện với Lâm Minh.

Đối với rất nhiều người mà nói, có thể được Hồn Hậu Thánh Mỹ nhớ tên là vinh quang lớn lao, bởi vì trong mắt Thánh Mỹ đa số người chỉ là con sâu cái kiến.

- Tại hạ Lâm Minh, bái kiến Hồn Hậu tiền bối.

Lâm Minh chắp tay, xem như hành lễ.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Không cần đa lễ, thành tựu ngày sau của ngươi bất khả hạn lượng, có lẽ ngày sau so được với ta...

Giọng của Thánh Mỹ thanh đạm, mà lời tán thưởng này vào tai của Tiểu Ma Tiên lại vô cùng chói tai.

Chương 1743: Lãnh chúa

Nàng xem ra, Thánh Mỹ chỉ thông qua pháp tắc chi môn độ khó Thiên cấp mà thôi, tuy nàng nhẹ nhõm thông qua viên mãn, nhưng mà còn kém xa Lâm Minh thông qua Tu La Chi Môn, nàng lại nói thành tựu ngày sau của Lâm Minh có thể so được với nàng.

Ngươi muốn thông qua độ khó Tu La, nói như vậy Tiểu Ma Tiên đương nhiên không có ý kiến, tiền bối nói lời này với vãn bối xem như cổ vũ cùng tán thưởng, đó là đương nhiên.

Thế nhưng mà ngươi mới thông qua độ khó Thiên cấp thì có tư cách gì nói như vậy?

Tính cách Tiểu Ma Tiên nguyên bản chính là không sợ trời không sợ đất, mặc dù trước mặt Hồn Hậu Thánh Mỹ nàng cũng không luồng cuống, nàng nhịn không được bĩu môi, ục ục thì thầm nói ra:

- Lâm ca tự nhiên là tiền đồ bất khả hạn lượng rồi.

Nàng mặc dù không có nói thẳng vượt qua Thánh Mỹ đó là tất nhiên, nhưng mà biểu lộ này cũng thấy rõ thần thái của nàng.

Đối với chuyện này Thánh Mỹ nhếch miệng mỉm cười, cũng không nói nhiều.

Mà ở bên cạnh Thánh Mỹ, Văn Long nhướng mày, ánh mắt âm lãnh.

Vốn THánh Mỹ nói chuyện với người khác, Văn Long làm tùy tùng sẽ không xen vào, nhưng mà thái độ của Tiểu Ma Tiên làm cho Văn Long không vui.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói ra:

- Chim yến tước không biết thiên nga, dế nhũi không biết xuân thu, làm người không nên cuồng vọng, thành tựu tương lai của nương nương tương không phải các ngươi có thể tưởng tượng, các ngươi hôm nay nhìn thấy chỉ là một góc băng sơn mà thôi, các ngươi cho rằng đây là cực hạn của nương nương, chê cười!

Văn Long cười lạnh, hắn vốn cảm thấy Thánh Mỹ vừa rồi tán thưởng với Lâm Minh là có khuếch đại, cái gì tương lai so được với Thánh Mỹ, căn bản là khách khí mà thôi, xem như cổ vũ hậu bối, không nghĩ tới Lâm Minh còn không nói gì, nữ hài bên cạnh lại nói linh tinh, bộ dáng giáng cấp Lâm Minh.

Tam Thập Tam Thiên, ai cũng không dám nói lời này!

Đừng nhìn Thánh Mỹ lúc trước thông qua pháp tắc chi môn độ khó Thiên cấp, nhưng đừng quên, Thánh Mỹ tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật mới tới sáu chuyển mà thôi, mà Đại Chuyển Sinh Thuật tầng thứ bảy, thú tám, thứ chín mới là bi3n thái.

Thánh Mỹ tu luyện tới bảy chuyển, có thể khiêu chiến Tu La Chi Môn.

Tới tám chuyển có thể nhẹ nhõm thông qua.

Về chín chuyển càng không thể tưởng tượng!

Hơn nữa Văn Long còn mơ hồ biết rõ, Thánh Mỹ qua nhiều năm như vậy vẫn đi theo Hồn Thiên Thần Hoàng, nhưng thật ra đang thực hiện kế hoạch không thể tưởng tượng nổi!

Tuy Văn Long không biết kế hoạch này có nội dung là gì, nhưng mà hắn có thể khẳng định, nếu như kế hoạch này thành công, Thánh Mỹ cùng Hồn Thiên Thần Hoàng sẽ đạt tới độ cao không thể tưởng tượng, thậm chí làm cho Hồn Tộc trở thành chúa tể của Tam Thập Tam Thiên!

Đương nhiên loại chuyện này liên quan tới cơ mật chí cao của Hồn Tộc, Văn Long tự nhiên sẽ không nói.

Dưới loại tình huống này Tiểu Ma Tiên lại ngây thơ cho rằng Lâm Minh có thành tựu tương lai vượt qua Thánh Mỹ, hắn tự nhiên xì mũi coi thường.

Tiểu Ma Tiên không phục, đang muốn tranh cãi cái gì đó, Lâm Minh lại giữ chặt nàng, thời điểm này Thánh Mỹ cũng ngăn Văn Long, âm thanh lạnh lùng nói:

- Văn Long, không được vô lễ!

Văn Long lập tức thu liễm, cung kính nói:

- Vâng, nương nương.

Hắn đối với Hồn Hậu Thánh Mỹ, tuyệt đối là hoàn toàn trung tâm, cũng tôn kính trong nội tâm.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng gật đầu, nhìn về phía Lâm Minh, nói ra:

- Tầng thứ năm, ta sợ rằng phải nhờ ngươi trợ giúp rồi.

Thánh Mỹ nói như vậy, Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn, dùng thực lực của Thánh Mỹ cần mình trợ giúp sao?

Thánh Mỹ không có nói tỉ mỉ, mà chỉ nói:

- Lát nữa ngươi sẽ biết rõ, chúng ta đi xuống trước đi, tầng thứ năm rất đặc biệt...

Thánh Mỹ trong khi nói chuyện, vết nứt không gian tới tầng thứ năm hoàn toàn khép lại, triệt để phân cắt với tầng thứ tư. Uy áp trên Phong Thần đài cũng biến mất, tất cả mọi người cảm giác thân thể nhẹ nhõm, lúc này thở ra một hơi.

Lâm Minh đứng trên tầng ba mươi ba của Phong Thần đài, có thể bao quát không gian thí luyện tầng thứ năm.

Tầng thứ năm không có rộng lớn khôn cùng như tưởng tượng của Lâm Minh, so sánh với tầng bốn thì tầng này nhỏ hơn nhiều, thậm chí Lâm Minh có cảm giác phát hiện giới hạn của tầng thứ năm.

Đây là khu vực thế giới Man Hoang, đại địa đầy hoang thổ, mây đen trên trời phủ xuống, mỗi một đám mây vô cùng đỏ thẫm, giống như muốn nhỏ máu.

Không khí nóng rực đáng sợ, trên không trung có tơ trùng bay quanh, nham thạch, sỏi đá không ngừng bị thiêu đốt.

Khí tức cuồng bạo tùy ý đập vào mặt, tâm thần khiến người ta hồi hộp.

- Tầng này...

Đối mặt với hoàn cảnh Man Hoang nóng rực, trong nội tâm Lâm Minh mang theo cảm giác bất an, dường như tầng này cực kỳ đáng sợ.

Nhiều thí luyện giả đứng trên Phong Thần đài cũng có cùng cảm giác này, nhưng mà dưới cơ duyên thúc dục, rất nhiều người kích động nhảy xuống Phong Thần đài, muốn đi tầng thứ năm tìm xem rốt cuộc có thứ gì, dù sao đa số thời điểm cơ duyên ở trước mặt, mặc dù có nhấc lên bao nhiêu nguy hiểm cũng mặc.

- Các ngươi... Tốt nhất không nên tiến lên.

Thời điểm này giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai của mọi người, mọi người lập tức bước chân dừng lại, kinh ngạc nhìn ra phía sau, người nói chuyện chính là Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ quần áo bồng bềnh, giống như tiên tử hạ phàm, đang nhảy xuống khỏi Phong Thần đài,

- Dùng trạng thái của các ngươi hiện tại đi xuống là lành ít dữ nhiều, mà tầng này chỉ có nguy hiểm, không có cơ duyên, phải nói cơ duyên tầng này phải đánh bại ‘ lãnh chúa ’ mới có được, mà ‘ lãnh chúa ’ thực lực cực kỳ đáng sợ, các ngươi cho dù là ai một mình đối mặt với nó đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thánh Mỹ nói vậy tất cả mọi người đều rùng mình, đối với lời Thánh Mỹ nói không ai dám hoài nghi, cả đám đứng bất động.

- Nghỉ ngơi ba ngày, rồi sau đó cùng hành động, thí luyện tầng năm rất đặc thù, ta cũng không có nắm chắc một mình một người thông qua, cho nên muốn mượn nhờ nhân lực của các ngươi.

Thánh Mỹ trong khi nói chuyện, tất cả mọi người giật mình, không thể nào, Thánh Mỹ muốn mượn sức của bọn họ?

Dùng thực lực của Thánh Mỹ dễ dàng giế t chết bất cứ người nào trong bọn họ, nhưng mà bây giờ lại nói thực lực của nàng không thể thông qua.

Tầng thứ năm rất cổ quái, làm cho Thánh Mỹ kiêng kỵ như vậy? Mà bọn họ có thể phát huy tác dụng gì?

Không có nhiều người hỏi, tất cả mọi người bắt đầu ngồi xuống điều tức, có thể làm cho Thánh Mỹ trịnh trọng như thế, tầng này có bao nhiêu nguy hiểm?

Không hề nghi ngờ, bọn họ hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng bắt đầu điều tức, thí luyện cuối cùng càng về sau càng nguy hiểm, bọn họ cũng không dám xem thường.

Cứ như vậy thời gian ba ngày chậm rãi qua đi, tất cả mọi người đều điều chỉnh tói trạng thái tốt nhất, mà thời điểm này Thánh Mỹ đứng lên, nhàn nhạt nói ra:

- Lên đường thôi...

Thánh Mỹ nói lời này mọi người cừng dứng lên, bọn họ nhao nhao đi xuống Phong Thần đài, bước vào tầng thứ năm. Trải qua tầng tầng đào thải, những người còn lại ở đây, tính cả Lâm Minh cũng chỉ có không tới hai mươi người mà thôi.

Chương 1744: Bất tử liệt diễm (1)

Cát đá nóng chảy dẫm lên nghe tiếng nổ tung, cảm thụ được thiên địa nguyên khí táo bạo ập vào mặt, tất cả mọi người cảm thấy một tia bất thường.

- Ân? Tu vị của ta...

Một tên võ giả cảm thấy rùng mình, hắn đột nhiên phát hiện có một lực lượng pháp tắc vô hình làm lực lượng của hắn suy yếu, sau đó thực lực từ nửa bước Giới Vương giảm xuống, rất nhanh rớt xuống Thánh Chủ đỉnh phong, Thánh Chủ trung kỳ, mãi cho đến Thánh Chủ sơ kỳ mới dừng lại.

- Ta... Chỉ có tu vị Thánh Chủ sơ kỳ?

Tên võ giả này tâm thần hoảng hốt, bởi vì đã quen tu vị nửa bước Giới Vương, đột nhiên thực lực giảm xuống còn Thánh Chủ sơ kỳ, hắn có cảm giác cực kỳ không an toàn, như vậy chẳng khác gì cao thủ võ công lại phế bỏ võ công thành người bình thường, trong nội tâm sẽ có vắng vẻ.

- Ta cũng vậy!

Rất nhiều người đều xuất hiện tình huống này, mặc kệ Giới Vương, nửa bước Giới Vương hay là Thánh Chủ đỉnh phong, bước vào tầng năm thì tu vị hạn chế ở Thánh Chủ sơ kỳ.

Mà chỉ có Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên là ngoại lệ, bọn họ phát hiện sau khi đi vào tầng năm, tu vị không giảm mà còn tăng, một tia lực lượng pháp tắc kỳ dị tiến vào trong nội thế giới của bọn họ, làm cho tu vị của bọn họ tăng vọt, cuối cùng tăng lên thành Thánh Chủ sơ kỳ!

- Thì ra thí luyện tầng năm có hạn chế tu vị, tu vị của mọi người sẽ giống nhau...

Trong lòng Lâm Minh tỉnh ngộ, trách không được Thánh Mỹ nói bước vào tầng năm thì lực lượng của nàng sẽ giống như mọi người, hiện tại tu vị của Thánh Mỹ cũng thành Thánh Chủ sơ kỳ! Không ai có thể làm trái quy tắc thí luyện cuối cùng.

- Quy tắc thật cổ quái, thí luyện cuối cùng khảo nghiệm người ta thủ đoạn quả nhiên tầng tầng lớp lớp!

Có võ giả cảm khái, không nói tới thí luyện khác. Đến pháp tắc chi môn căn cứ vào cốt linh quyết định độ khó, khảo nghiệm thiên phú, tới Phong Thần đài căn cứ tu vị quyết định độ khó, khảo nghiệm căn cơ. Tới tầng thứ năm lại hạn chế tu vị, tu vị mọi người giống nhau, đây là khảo nghiệm tạo nghệ công pháp và lý giải pháp tắc của mọi người.

- Thì ra là thế, quy tắc thật thú vị, tuy tu vị của ta biến thành Thánh Chủ sơ kỳ, nhưng lĩnh ngộ pháp tắc và công pháp vẫn còn, ta vẫn mạnh hơn võ giả Thánh Chủ sơ kỳ rất nhiều!

Có thí luyện giả phát hiện điểm này, nói cho cùng tới tầng thứ năm tu vị càng cao, tu luyện thời gian càng dài thì càng chiếm tiện nghi.

Một người tu luyện một ngàn năm lĩnh ngộ pháp tắc một ngàn năm, nghiên cứu công pháp một ngàn năm cùng một người tu luyện trăm năm, dù cùng là Thánh Chủ sơ kỳ, sức chiến đấu khác biệt quá lớn.

Cũng nói đúng hơn quy tắc thí luyện naỳ cực kỳ có lợi cho bọn họ.

Mà không có lợi nhất chính là Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên.

Hai người bọn họ tu vị vốn không đến Thánh Chủ, bây giờ tăng lên tới Thánh Chủ, có thể phát huy sức chiến đấu cũng bình thường.

- Lâm Minh này... Sẽ có hại chịu thiệt.

- Đúng... Chúng ta thừa dịp này chiếm tiện nghi, ở tầng này tranh thủ kiếm thêm độ hoàn thành, vượt qua 70%."

Rất nhiều võ giả dùng chân nguyên truyền âm với nhau.

Có người nói:

- Hồn Hậu nương nương, tầng thứ năm khó như vậy sao? Dùng thực lực của Hồn Hậu nương nương lại không cách nào một mình thông qua?

Nghe được câu hỏi này. Thánh Mỹ vẫn chưa trả lời, trong đám người có người nói ra:

- Tầng thứ năm này ta cũng nghe nói một chút, dường như tầng thứ năm này cả tỷ năm qua chưa từng có người thông qua...

Người này nói một câu khiến người ở đây rùng mình, một tỷ năm qua chưa từng ai thông qua?

- Đúng vậy, cho nên sau thí luyện tầng năm là gì cũng là một câu hỏi...

- Đáng sợ như vậy!

Rất nhiều người trong nội tâm im lặng, xem ra bọn họ không có hy vọng, thành thành thật thật đi theo sau Thánh Mỹ, phụ trợ Thánh Mỹ còn có chút hy vọng.

- Hồn Hậu nương nương, lãnh chúa tầng năm rốt cuộc là thứ gì?

Thánh Mỹ đi ở phía trước, buồn bả nói:

- Lãnh chúa tầng thứ năm -- bất tử liệt diễm, bản thân nó là một đám tinh hỏa khủ ng bố, bề ngoài nhìn qua là giống phượng hoàng, kỳ thật nó cũng không phải là thần thú...

- Bởi vì không có bản thể, cho nên nó gần như không thể hủy diệt, một khi chúng ta tới gần, nó sẽ phóng xuất hỏa diễm vô cùng nóng bỏng, có thể lập tức thiêu chết Đại Giới Giới Vương, thiêu khô huyết nhục, cốt cách thành Bất Phôi Kim Cốt, mà Bất Phôi Kim Cốt này chính là khôi lỗi của bất tử liệt diễm...

Thánh Mỹ nói như vậy, trong lòng mọi người cảm thấy cả kinh, không có bản thể, không thể hủy diệt, phóng xuất ra hỏa diễm có thể lập tức thiêu chết Đại Giới Giới Vương, thậm chí còn bị nó luyện hóa thành khôi lỗi?

Nếu như tu vị của những người này không bị áp chế thì cảnh giới Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp cũng không có chạm tới, thực tế Thánh Mỹ hoàn toàn có thể miểu sát Đại Giới Giới Vương.

Nhưng mà hiện tại tất cả mọi người tu vị đều hạn chế ở Thánh Chủ sơ kỳ, đối mặt với bất tử liệt diễm có thể thiêu chết Đại Giới Giới Vương, muốn thừa nhận công kich của nó là chuyện cực kỳ nguy hiểm, không có người nào có dũng khí này.

Ngay cả Thánh Mỹ cũng khó thừa nhận.

- Trách không được Hồn Hậu nương nương lại cần chúng ta hỗ trợ, tầng thứ năm này sợ rằng phải hợp tác mới có thể thông qua.

Trong thí luyện cuối cùng này có đơn đả độc đấu, cũng có tiểu đội phối hợp, tới tầng thứ năm là đoàn đội phối hợp.

- Lần trước ta tiến vào thí luyện tầng thứ năm, ta đối mặt chính là bất tử liệt diễm...

Thánh Mỹ nói như vậy, tất cả mọi người vãnh tai lên, đối mặt bất tử liệt diễm k hủng bố, Thánh Mỹ bảo mọi người hiệp trợ nàng, vậy chứng minh còn có một phần khả năng kích giết bất tử liệt diễm, tiến vào tầng thứ sáu.

Giống như nghe ra ý của Thánh Mỹ, chỉ cần kích giết bất tử liệt diễm, tất cả mọi người sẽ vượt qua kiểm tra, chuyện này làm cho bọn họ kích động, mặc dù nói là đoàn đội hợp tác, cũng tất nhiên chủ lực như Thánh Mỹ sẽ cầm độ hoàn thành cao nhất, nhưng mà bọn họ đi theo cũng có chút canh uống.

Nếu như có thể cùng tiến vào tầng sáu, tương lai nói ra cũng đầy vinh quang, thế nhưng mà vinh quang lớn như vậy cũng chính là chiến tích bản thân với tông môn.

Dù sao một tỷ năm qua không có người nào thông qua thí luyện này, mà có thể kiến thức tầng thứ sáu, như vậy cuộc đời này cũng không uổng.

Nghĩ tới đây tất cả mọi người nội tâm như lửa nóng, nhao nhao tĩnh tâm lắng nghe Thánh Mỹ nói.

Trầm mặc trong chốc lát, Thánh Mỹ tiếp tục nói:

- Bất tử liệt diễm không thể hủy diệt là không tệ, nhưng mà nó mỗi lần công kích đều có thể phóng thích tinh hoa hỏa diễm, một khi tinh hoa hỏa diễm trong mồm tiêu hao hết, nó sẽ biến thành trứng phượng hoàng, dục hỏa niết bàn!

- Mà đây chính là cơ hội động thủ duy nhất của chúng ta...

- Đối mặt bất tử liệt diễm, ta sẽ bố trí chiến trận, các ngươi tất cả mọi người ở trong chiến trận hiệp trợ ta, chúng ta cùng ngăn cản bất tử liệt diễm trùng kích, thẳng đến khi nó hao hết tinh hoa, biến thành trứng phượng hoàng, ta sẽ dùng một kích toàn lực...

Chương 1745: Bất tử liệt diễm (2)

- Nếu như ta có thể thành công, như vậy đục lỗ vỏ trứng, gi ết chết bất tử liệt diễm! Nếu như ta thất bại, như vậy bất tử liệt diễm sẽ niết bàn trọng sinh, sẽ biến thành hình thái phượng hoàng chân chính, mà khi đó cũng không phải là hình thái liệt diễm, mà là hình thái băng hàn, cũng chính là Bất Tử Hàn Băng, như vậy chúng ta chỉ có thể buông tha mà thôi...

Thánh Mỹ nói như vậy, tất cả mọi người hơi kinh ngạc, còn có quái vật ly kỳ như vậy, bản thân phun hỏa diễm tinh hoa đã đủ cường đại rồi, một khi tinh hoa hao hết sẽ niết bàn trọng sinh, khi hỏa diễm hao hết sẽ biến thành hàn băng.

- Thì ra là thế, Hồn Hậu nương nương chủ tu băng hệ pháp tắc, cho nên đối mặt với bất tử liệt hỏa có khắc chế, nương nương lực công kích rất mạnh, thế nhưng đối mặt với hình thái băng hàn như Bất Tử Hàn Băng, như vậy công kích của nương nương sẽ giảm bớt, cho nên lần công kích thứ hai không thể áp dụng.

Rất nhiều người hiểu ý của Thánh Mỹ, cơ hội bọn họ ra tay chỉ có một lần.

Một khi thất bại chỉ có thể lập tức lui lại, nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng.

Mọi người đang nghĩ ngợi, thời điểm này trước mặt mọi người nhiệt độ tăng mạnh, trong lúc đó mặt đất cách bọn họ không xa bị phá vỡ, một đầu lâu màu vàng mọc lên.

- Đầu lâu!

Có thí luyện giả kêu lên, những đầu lâu này không có chút huyết nhục nào, hốc mắt trống trơn có hỏa diễm ma trơi, nhìn qua khiến người ta sởn gai ốc.

- Là Bất Phôi Kim Cốt!

Bên người Thánh Mỹ, Văn Long rút trọng kiếm ra chém một cái.

Răng rắc! Răng rắc!

Khô lâu màu vàng leo ra khỏi mặt đất lao về phía mọi người.

Mọi người đương nhiên nhớ rõ Thánh Mỹ trước đó từng nói qua, bất tử liệt diễm g iết chết thí luyện giả, thân thể bị đốt thành tro bụi, cốt cách bị luyện thành Bất Phôi Kim Cốt, sau đó biến thành khôi lỗi của bất tử liệt diễm...

Hiển nhiên những xương cốt trước mặt chính là Bất Phôi Kim Cốt, nếu như bọn họ chết ở tầng này cũng có kết cục như vậy!

- Trước thanh lý đám Bất Phôi Kim Cốt này, những cái thứ này lực phòng ngự phi thường kh ủng bố, lực lớn vô cùng, tương đương với võ giả Thánh tộc Thánh Chủ trung kỳ, nhưng mà phương diện pháp tắc và công kích lại không được, không nên bị chúng tới gần!

Văn Long khi đang nói chuyện, khí tức băng hàn từ trong người b ắn ra ngoài, bao phủ không gian chung quanh, trong lúc nhất thời, dùng Thánh Mỹ làm trung tâm, phạm vi trăm trượng chung quanh bị ngăn cách thành không gian độc lập.

Gió lạnh thổi qua chẳng khác gì ở vực sâu giá lạnh, trên mặt đất nóng chảy ngưng kết băng hàn, những Bất Phôi Kim Cốt kia cũng bị băng giá đông lại, hành động bỗng nhiên chậm lại, linh hồn chi hỏa trong mắt cũng lập tức bị dập tắt.

- Lĩnh vực...

Lâm Minh nhận ra Thánh Mỹ thi triển lĩnh vực cấp bậc rất cao.

Lĩnh vực này có tính chất uy hiếp với Bất Phôi Kim Cốt, trọng yếu nhất là nó hình thành không gian độc lập, mặc cho đám người Lâm Minh chiến đấu như thế nào cũng sẽ không tiết năng lượng ra ngoài, như vậy cũng không kinh động bất tử liệt diễm.

Nếu không một khi bất tử liệt diễm chạy đến, tình huống của bọn họ phi thường không xong.

- Những Bất Phôi Kim Cốt lực này phòng ngự quá mạnh mẽ, rất khó bị phá hư, đánh tắt linh hồn chi hỏa trong mắt của chúng là được.

Thánh Mỹ nhàn nhạt nói ra, Bất Phôi Kim Cốt chỉ là món khai vị của tầng năm, nàng căn bản không có để ở trong lòng, so sánh với bất tử liệt diễm, chúng quá yếu.

- Ra tay!

Trong đám người có người hô to.

Có thể tới tầng thứ năm đều là tinh anh trong tinh anh, thiên kiêu của các tộc. Đối với nắm chắc chiến cơ rất chính xác.

Hiện tại những Bất Phôi Kim Cốt bị Thánh Mỹ phóng xuất ra Hàn Băng lĩnh vực suy yếu, không thể nghi ngờ là cơ hội hủy diệt tốt nhất.

Một thanh niên áo tím của Thánh tộc xuất thủ trước, chỉ một thoáng trong cơ bắp của hắn xuât hiện rất nhiều sợi tơ ti tí, giống như vô số vải vóc mềm mại xé rách hư không, phát ra hòa quang kỳ dị, tiếng chấn động bén nhọn vang vọng xẹt qua đầu mọi người, thanh thế kinh người.

Trong đó có một ít bạch quang bắn vào cơ thể Bất Phôi Kim Cốt chẳng khác gì va vào kim thiết, âm vang rung động, giống như va chạm vào kim loại, không có tổn thương, lực phòng ngự kinh người không khác lời Thánh Mỹ nói.

Nhưng mà có chút ít bạch quang đánh vào hốc mắt Bất Phôi Kim Cốt.

Chỉ cần bị bạch quang đánh vào, trong hốc mắt có hỏa diễm lập lòe chậm rãi dập tắt.

Mấy cổ Bất Phôi Kim Cốt vừa mới nâng chân lên, cứng ngắc ở giữa hư không... Mất đi hồn lực chèo chống, cả thân hình nhanh chóng sụp đổ như gạch vụn...

Trong đám người, khí thế toàn thân Văn Long bộc phát, trên người có lân giáp hiện ra. Nguyên khí cuồn cuộn bắn vào hư không, thanh thế kinh người.

Hắn chạy như điên, thân thể của hắn ma sát với không khí tạo thành tiếng nổ lớn, khí lãng ngập trời, trực tiếp lướt đi hơn mười trượng, bàn tay xé rách hư không, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tay đánh nổ hốc mắt của Bất Phôi Kim Cốt!

Cũng có thiên kiêu Thánh tộc ỷ vào thân thể thiên phú kinh người không tin tà. Ngạnh kháng dùng nắm đấm đánh thẳng vào người Bất Phôi Kim Cốt, kết quả một quyền có thể phá hủy núi sông của hắn chỉ đánh Bất Phôi Kim Cốt vào nền đất, nắm đấm của hắn thì vỡ vụn thành thịt vụn.

Bất Phôi Kim Cốt keo ra khỏi đất, tên thiên tài Thánh tộc nọ cũng học nghe lời, hắn đánh thẳng vào hỏa diễm trong hốc mắt của nó.

Chiến đấu dùng phương thức nghiền ép chiến thắng, tất cả mọi người chiến ý sục sôi!

- Ha ha ha! Đã ghiền!

- Những Bất Phôi Kim Cốt này quá yếu! Một bước giết mười!

Thời điểm này Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng ra tay, Lâm Minh chỉ dùng đầu ngón tay bắn thương mang ra, nhẹ nhõm xoắn giết linh hồn hỏa diễm của Bất Phôi Kim Cốt.

Mà Tiểu Ma Tiên thì phóng ra từng đoàn hỏa diễm nhỏ màu đen.

Ngọn lửa này nhìn rất nhỏ. Nhưng mà đụng vào Bất Phôi Kim Cốt thì có thể thiêu đốt nó thành tro bụi trong thời gian ngắn, chỉ cần bao phủ lên người Bất Phôi Kim Cốt, hồn lực của Bất Phôi Kim Cốt nhanh chóng bị chôn vùi.

Tuy sức chiến đấu của Bất Phôi Kim Cốt rất mạnh, có thể so sánh với võ giả Thánh tộc Thánh Chủ trung kỳ. Nhưng mà nhược điểm quá rõ ràng, dễ dàng nhắm vào.

Sau đó Thánh Mỹ chậm rãi đi về phía trước, lại có không ít Bất Phôi Kim Cốt chui ra khỏi đất, dưới nhiều thiên kiêu ra tay nên chúng vỡ vụn, đối với mọi người cũng không tạo thành phức tạp gì.

Trong lúc đó đất cát trước mặt biến mất.

Một đạo hỏa diễm giống như hỏa mãng, có nhiệt lực kinh người đang thiêu đốt bốn phía.

Trong biển lửa khôn cùng này có hỏa diễm hư vô giống như chìm nổi trong biển lửa.

Nó có hình dáng như Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa diễm kỳ dị này có thân hình và cánh chim đầy hỏa diễm, lơ lửng trên không trung chừng trăm trượng, che khuất bầu trời.

Không gian sau lưng bị nhiệt độ cao thiêu đốt vỡ vụn, bộc lộ vực sâu hắc ám.

Thỉnh thoảng có khói đen thật nhỏ từ thân hình của nó bay lên, hư không bị thiêu đốt thành một cái động hư vô.

Chương 1746: Sinh Tử Luân thu hồn

Mặc dù không có tới gần nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được hỏa diễm kinh người từ trên người Hỏa Phượng Hoàng truyền đến, làm cho hồn phách của người ta run rẩy, dường như tùy thời sẽ bị uy áp kinh người kia nghiền nát.

Một đạo phù văn hỏa diễm kỳ dị giống như ngôi sao quay quanh người của Hỏa Phượng Hoàng.

Phù văn lập lòe nhấp nháy, hỏa diễm bên dưới quay cuồn kinh người, cả vùng đất bị vòng xoáy hỏa diễm quét qua, không gian chung quanh bị vòng xoáy hỏa diễm này bao phủ lập tức rách nát.

Không gian phong bạo gào thét xé rách bốn phía.

Thậm chí ngay cả Hồn Hậu Thánh Mỹ phóng xuất băng hàn lĩnh vực đều bị hỏa lực ngoài trăm trượng làm bốc hơi.

Phốc -- phốc -- phốc --

Giữa biển lửa có bọt khí hỏa diễm nghiền nát, bên trong có một con Bất Phôi Kim Cốt toàn thân đầy hỏa diễm đi ra ngoài.

Đồng tử của chúng có linh hồn lực lập lòe, so với những Bất Phôi Kim Cốt mà đám người Lâm Minh đụng ở bên ngoài càng cường hãn hơn nhiều, hồng mang b ắn ra, lòng người run sợ.

Màu sắc của chúng còn đậm hơn những con Bất Phôi Kim Cốt lúc trước rất nhiều, khí thế toa ra ngoài càng lạnh giá hơn.

Lâm Minh tầm mắt nhìn thấy trước mặt có chừng bốn năm trăm Bất Phôi Kim Cốt. Còn có không ít Bất Phôi Kim Cốt từ trong biển lửa đi ra ngoài.

- Bất tử liệt diễm!

Có người nhìn chằm chằm vào biển lửa khôn cùng, trên không có hỏa diễm tinh thuần tạo thành Hỏa Phượng Hoàng, kinh hãi kêu một tiếng.

Giống như bị tiếng kêu này làm bừng tỉnh, hỏa diễm trên người bất tử liệt diễm bốc cháy mạnh hơn, trong lúc đó nó mở mắt ra.

Giống như mặt trời bạo phát hào quang chói mắt, oanh --

Hai đạo hỏa diễm kh ủng bố giống như xuyên qua thiên địa lao thẳng tới đám người.

Hỏa diễm bắn tới nhanh như thế, trực tiếp xuyên thủng hàn băng lĩnh vực của Thánh Mỹ, đánh thẳng vào người nọ!

Thánh Mỹ nhíu mày, tốc độ công kích của bất tử liệt diễm đúng là quá nhanh, nàng xuất thủ cứu giúp đã không kịp, hơn nữa nàng còn không có bố trí xong chiến trận, có cứu cũng không được!

Chỉ nghe tiếng xùy nhỏ vang vọng, xương cốt người nọ lập tức sôi trào, bắt đầu thiêu đốt, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng trong hỏa diễm, mặt đất dưới chân cũng bị nhiệt độ cực nóng thiêu chảy thành dung nham, xương cốt rơi xuống đất.

Rống --

Trong lúc đó trong hài cốt sụp đổ xuất hiện một con Bất Phôi Kim Cốt, toàn thân của nó có hỏa diễm bao phủ phóng thẳng tới chỗ mọi người.

Lúc này bóng người lóe lên, chỉ thấy Văn Long đã cầm trọng kiếm trong tay lao ra, trọng kiếm nặng nề đánh thẳng vào hốc mắt của Bất Phôi Kim Cốt, đánh thẳng vào linh hồn chi hỏa của nó.

Những thấy hài cốt đầy hỏa diễm sụp đổ, có người hít sâu một hơi, có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ-- người này mới vừa rồi còn kề vai chiến đấu với bọn họ. Hình như là thiên tài của một cổ tộc...

Bị bất tử liệt diễm dùng hỏa diễm sát hại sẽ biến thành Bất Phôi Kim Cốt. Tuy trước đó được Thánh Mỹ Hồn Hậu nhắc nhở, nhưng mà trước mặt sự thật máu chảy đầm đìa thì ai cũng nổi gai ốc.

Trong hàn băng lĩnh vực, trên gương mặt tuyệt diễm của Thánh Mỹ mang theo thần sắc ngưng trọng, dây lưng lụa vờn quanh eo của nàng lúc này có một phù văn to lớn lập lòe, mỗi một lần lập lòe thì khí tức pháp tắc băng hàn phóng ra ngoài.

Từng đạo khí tức pháp tắc băng hàn bành trướng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, lập tức lần tràn ra ngàn trượng không gian, một ít khu vực biên giới của bất diệt liệt hỏa cũng bị ảnh hưởng.

Hàn khí đóng băng và sinh vật hỏa diễm va chạm với nhau, năng lượng chấn động ngập trời hiện ra.

Khí tức băng hàn trên người Thánh Mỹ nhộn nhạo liên tục. Hai tay không ngừng bắt ấn quyết trên hư không. Trên gương mặt tinh xảo của nàng có hàn khí toát ra ngoài.

Ấn quyết và pháp tắc trên dây lưng lụa không ngừng giao nhau, cấu trúc ra vô số phù văn sáng ngời, dùng Thánh Mỹ làm trung tâm hình thành trận pháp kỳ dị.

Người ở giữa trận pháp này. Kể cả Lâm Minh cũng đột nhiên cảm giác trên người mát lạnh, sau đó nhìn thấy áo giáp băng hiện ra trên người..

Áo giáp này mặc dù có đóng băng chi lực, nhưng mà phòng ngự cực kỳ chắc chắn. Vừa rồi mọi người còn cảm thấy cực nóng, thoáng đã khôi phục trạng thái bình thường.

- Đây là ta bố trí hạ ‘ Băng Hàn Chiến Trận ’, trong trận pháp này có thể giảm bớt uy lực hỏa diễm của bất tử liệt tử xuống rất nhiều. Tất cả mọi người chú ý đi theo bộ pháp của ta, không nên dễ dàng ra khỏi trận.

Thánh Mỹ lúc này nói vọng bên tai của mọi người.

Mọi người rùng mình, càng không dám lãnh đạm -- vừa rồi nhìn thấy đồng bạn chết thảm và hóa thành Bất Phôi Kim Cốt nên hoảng sợ.

Hỏa Phượng Hoàng hình như là bất tử liệt diễm, cảm giác được hàn khí băng hàn kỳ dị, nó giống như bị k1ch thích. Hỏa diễm phô thiên cái địa bao phủ các nơi, hư không trăm vạn dặm hư không biến thành biển lửa, vô biên vô tận.

Cả vùng đất có từng tòa sơn mạch bị phân giải, bị hỏa diễm thiêu đốt hóa thành dung nham nóng chảy.

Khắp nơi đều là lửa cùng tử vong, tình cảnh chẳng khác gì tận thế.

- Các ngươi dám can đảm chọc giận ta? Đều phải chết!

Bất tử liệt diễm ngẩng đầu, trong mắt mang theo thần thái miệt thị.

Âm thanh của nó trực tiếp vang vọng trong đầu của mọi người. Ngay sau đóbất tử liệt diễm vỗ cánh, trong hư không xuất hiện từng đạo hỏa diễm giống như thiên thạch rơi xuống.

Giống như cuồng phong bạo vũ, chúng không ngừng đánh thẳng vào đám người.

Cùng một thời gian, trong biển lửa chui ra vô số Bất Phôi Kim Cốt, nhao nhao gầm thét lao thẳng tới chỗ đám người Lâm Minh.

Nhưng mà tốc độ của chúng vừa mới đi vào trong hàn băng chiến trận kỳ dị, động tác của chúng trở nên chậm chạp.

Nhưng mà dù vậy, những Bất Phôi Kim Cốt này cường đại hơn rất nhiều, muốn gi ết chết chúng tuyệt không thoải mái!

Huống chi còn có bất tử liệt diễm uy hiếp, trên trời có hỏa diễm như thiên thạch lao xuống, tuy những thiên thạch này đánh vào chiến trận, lập tức bị tầng tầng lớp lớp đóng băng pháp tắc bao vây, tốc độ chậm chạp, nhưng mà vẫn làm cho mọi người không kịp ứng phó!

Trong lúc nhất thời, thí luyện giả lâm vào khổ chiến, cùng chém giết Bất Phôi Kim Cốt, trạng thái giằng co!

Mặc dù nói thời điểm này trừ tên thiên tài đã chết lúc trước, vẫn chưa có người nào bị thương, nhưng mà tiếp tục như thế giảm quân số là chuyện sớm muộn, hơn nữa bất tử liệt diễm còn không có chính thức ra tay, bọn họ bị đám Bất Phôi Kim Cốt tiêu hao thể lực và năng lượng, tiếp tục như vậy hiển nhiên cực kỳ nguy hiểm.

Một khi bọn họ không thể tiêu diệt đám Bất Phôi Kim Cốt và trứng phượng hoàng, như vậy là triệt để thất bại, thậm chí có khả năng cả đoàn bị diệt!

Dưới loại tình huống này, Thánh Mỹ lại không có động thủ, nàng hết sức chăm chú duy trì chiến trận này, phòng bị một kích trí mạng của bất tử liệt diễm.

- Đáng chết những thứ này đúng là quá mạnh!

- Số lượng của chúng quá nhiều, giết không hết...

Rất nhiều thí luyện giả đều như lâm đại địch, vừa rồi mới nhẹ nhõm xoắn giết Bất Phôi Kim Cốt đã không còn. Mà chuyển biến thành trịnh trọng, thậm chí còn có một tia sợ hãi cùng chột dạ.

Chương 1747: Phượng hoàng tức giận (1)

Mà mọi người thời điểm lâm vào khổ chiến, có người phát hiện Lâm Minh đột nhiên thoát ly đội ngũ, hắn và thiếu nữ áo đen bay đi, cơ hồ dán sát biên giới chiến trận, không ngừng chém giết.

Từng phù văn màu đen thần bí bắn ra hào quang sáng ngời.

- Hắn muốn làm gì?

Mọi người nao nao, nhưng mà thời điểm này bọn họ chẳng quan tâm tới Lâm Minh, bảo trụ tánh mạng mình mới là mấu chốt nhất.

Trong lúc đó một đạo hào quang đen kịt giống như Vạn Ma Sinh Tử Luân bắn ra, nó bắn ra khỏi đầu ngón tay của Lâm Minh, lưu quang này bành trướng hóa thành vòng xoáy, nó không ngừng mở rộng trên không trung, bên trong có vô số khí tức âm trầm đáng sợ và tiếng quỷ tru lên.

Trong lờ mờ có thể nhìn thấy ngàn vạn hư ảnh ma đầu dữ tợn khủng bố.

Người nào nhìn qua vòng xoáy này đều có cảm giác linh hồn của mình như bị hút vào bên trong.

Lúc này vòng xoáy càng ngày càng lớn, đám Bất Phôi Kim Cốt trong chiến trận lúc này xao động, nhao nhao ngẩng đầu nghi hoặc nhìn qua không trung.

Oanh --

Trong thời gian ngắn vòng xoáy này hàng lâm, bao phủ hơn trăm con tBất Phôi Kim Cốt vào trong, một con Bất Phôi Kim Cốt gầm hét lên, hỏa diễm trong hốc mắt của nó không ngừng bị hút ra ngoài.

Vạn Ma Sinh Tử Luân am hiểu nhất chính là xoắn giết quỷ vật, tà linh và linh hồn võ giả sau khi chết lưu lại, đối mặt Bất Phôi Kim

Cốt, sử dụng Vạn Ma Sinh Tử Luân hút hỏa diễm linh hồn của chúng là nhanh nhất.

Mà Bất Phôi Kim Cốt có lực phòng ngự đáng sợ, trước mặt Vạn Ma Sinh Tử Luân hoàn toàn vô dụng.

Trong lúc nhất thời ma trơi trong hốc mắt Bất Phôi Kim Cốt chẳng khác gì ngọn nến trước gió, không ngừng bị hút vào trong vòng xoáy màu đen.

Vù vù vù!

Ánh lửa trong hốc mắt Bất Phôi Kim Cốt bị dập tắt, khung xương cứng rắn của chúng giống như củi mục đổ rạp xuống, rơi lả tả trên đất.

Trong nháy mắt Bất Phôi Kim Cốt ngã xuống như rạ.

Nhìn thấy tình cảnh bực này, rất nhiều người đều rùng mình, Lâm Minh này dùng công pháp gì, tốc độ giết địch quá nhanh a!

- Hút vào sẽ chết, bàn quay màu đen này là cái gì?

- Đáng sợ, bàn quay này đừng nói là Bất Phôi Kim Cốt, ta cảm giác linh hồn của mình như bị hút vào trong đó!

Một võ giả Hồn tộc kinh hãi nói ra, với tư cách Hồn Tộc, hắn cực kỳ mẫn cảm với linh hồn.

Vốn thí luyện giả ở đây cho rằng, Lâm Minh thời gian tu luyện có hạn, cốt linh quá nhỏ, luận pháp tắc, luận công pháp hắn sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu, không nghĩ tới chỉ cần Lâm Minh thi triển chiêu thức này thì mọi người không sánh bằng!

Chênh lệch này không phải nửa lần hay một lần, bọn họ lúc trước cao hứng mình chiếm ưu thế tuổi và lĩnh ngộ công pháp, pháp tắc, có thể trong tầng năm này kiếm được nhiều độ hoàn thành, bây giờ biết rõ suy nghĩ đó quá ngây thơ.

Bởi vì Lâm Minh dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân, áp lực của mọi người giảm đi rất nhiều.

Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt bắn ra sắc thái kỳ dị, Lâm Minh quả nhiên không khiến nàng thất vọng, kể từ đó nàng có thể tiết kiệm rất nhiều khí lực, có thể đục lỗ trên trứng phượng hoàng mà bất diệt liệt hỏa lưu lại.

Rầm rầm rầm.

Tiếng gào thét vang vọng trên cao, hỏa diễm như thiên thạch và Bất Phôi Kim Cốt không ngừng bắn ra, cùng oanh tạch xuống chiến trân.

Nhưng mà Thánh Mỹ tọa trấn chiến trận, sắc mặt vẫn yên tĩnh như nước, hai tay của nàng không ngừng đánh pháp quyết trên hư không, giống như tác động vô số ánh mắt vô hình, cùng bố trí từng Hàn Băng phù văn với nhau, giống như thủy triều của biển cả giảm bớt uy lực của hỏa diễm như thiên thạch giáng xuống...

Có áo giáp băng này, mấy thiên tài xuất thân Thánh tộc đối mặt với hỏa diễm kỳ dị trên người Bất Phôi Kim Cốt cũng dám trực tiếp dùng thân thể ngạnh kháng.

Không biết qua bao nhiêu lâu, mọi người ở trong chiến trận hữu kinh vô hiểm vượt qua một đợt công kích.

- Tiếp tục như vậy, lực lượng của bất tử liệt diễm sẽ chậm rãi hết sạch...

Có thiên tài đánh nát hỏa diễm thiên thạch giáng xuống, âm thầm thở dài một hơi.

Sắc mặt của những người khác cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dựa theo Thánh Mỹ nói ra, nhiệm vụ của bọn họ chính là ngăn cản công kích của bât tử liệt diễm, chỉ cần bất tử liệt diễm biến thành trứng, đó chính là chuyện của Thánh Mỹ.

Đối với Thánh Mỹ, thí luyện giả ở đây có tín nhiệm mù quáng với nàng, tu vị bản thân nàng là Thiên Tôn, hư hư thực thực pháp tắc cùng công pháp của nàng tinh thâm không biết bao nhiêu, cho dù tu vị của nàng bị áp chế ở Thánh Chủ, nhưng mà thực lực của nàng không phải bọn họ có thể sánh bằng.

Nhưng mà Lâm Minh lúc này sắc mặt ngưng trọng, nơi đây với tư cách không gian do chủ nhân Tu La Lộ bố trí thí luyện cuối cùng, rậm rạp lực lượng Tu La pháp tắc lực trải rộng các nơi.

Hắn thông qua pháp tắc Tu La Thiên Đạo, nhạy cảm phát giác được lực lượng của bất tử liệt diễm trên bầu trời yếu đi quá chậm.

So với những người khác, hắn phát giác rõ lực lượng của bất tử liệt diễm trên cao..

Ông --

Trong lúc đó một đạo hào quang kỳ dị từ bất tử liệt diễm trên cao phát ra.

- Con sâu cái kiến, các ngươi đã chọc giận ta. Toàn bộ đều đi chết đi!

Bất tử liệt diễm tức giận gào thét, gương mặt do hỏa diễm ngưng tụ đầy nhân tính hóa -- hiển nhiên một bầy kiến hôi chèo chống lâu như vậy, đã k1ch thích tồn tại chí cao vô thượng tầng năm như nó.

Pháp tắc kỳ dị chấn động từ trong hỏa diễm trên người bất tử liệt diễm lan tràn ra chung quanh.

Một bàn tay vô hình to lớn đập xuống. Cả đại địa run rẩy ầm ầm.

Mặt đất rạn nứt nhanh chóng, từng khối nham thạch cực lớn bị hấp nhiếp bay lên, hỏa diễm nóng rực nhanh chóng thiêu đốt mặt đất thành dung nham, từng sợi nguyên khí ti tí bị nó rút đi.

Đám Bất Phôi Kim Cốt cũng bị lực lượng hấp nhiếp này hút lên, chất lỏng màu vàng óng kỳ dị từ trong người chúng bay ra ngoài, dung nhập vào thân thể bất tử liệt diễm trên không trung.

Lực lượng pháp tắc kỳ dị tỏa ra ngoài, đều bị bất tử liệt diễm thộn phệ vào trong cơ thể.

Bất tử liệt diễm nhìn qua vốn suy yếu, trong thời gian ngắn khí thế tăng vọt, thậm chí còn mạnh hơn vừa rồi không ít, thân thể bành trướng vô biên vô hạn, cánh chim của nó chẳng khác gì hỏa diệm sơn.

Rầm rầm rầm!

Trong lúc đó một cột hỏa diễm thô to như núi trực tiếp từ trong người bất tử liệt diễm bắn vào đám người Lâm Minh.

Vốn mọi người vừa buông lỏng một hơi, rồi đột nhiên nhìn thấy hỏa trụ khổng lồ hiện ra trước mặt, cả đám kinh hồn táng đảm.

- Khí tức mạnh như vậy, chúng ta làm sao thắng đây?

Đột nhiên bất tử liệt diễm bộc phát, khí tức tuy không bằng Thiên Tôn, nhưng mà không khác nhau lắm! Năng lượng k hủng bố như vậy đều khiến đám võ giả ở đây sợ hãi. Trong lòng sinh ra cảm giác vô lực.

Đây mới thực là thiên địa chi uy ah! Căn bản không phải sức người có thể ngăn cản.

Đứng mũi chịu sào đương nhiên chính là hào quang chiến trận rồi.

Chiến trận nhìn qua vô cùng cường hãn bị hỏa trụ đánh trúng, lập tức hàng tỉ phù văn chôn vùi, vô số phù văn đóng băng ảm đạm xuống, phát ra tiếng vang cót kẹtzz.

Chương 1748: Phượng hoàng tức giận (2)

Một đạo bí lực pháp tắc không ngừng sinh ra, nó giống như thủy tinh bị nhiệt độ cực nóng chôn vùi.

Lúc này tốc độ của hỏa trụ không chậm đi bao nhiêu, không ít thiên kiêu không kịp tránh bị hỏa trụ đánh lên người.

Người nọ bị hỏa diễm thiêu đốt, sau đó một con Bất Phôi Kim Cốt leo ra, là người vừa bị thiêu đốt chết...

Thánh Mỹ thao túng chiến trận ở trung tâm. Chân mày lá liễu nhíu lại.

Thân thể nàng bắ n ra bí lực mạnh hơn trước, không khí chung quanh trở nên lạnh giá.

Dây lưng lụa trên người của nàng lúc này bay lên không trung.

Dây lưng lụa thần bí này ẩn chứa pháp tắc đóng băng bổn nguyên. Nó biến lớn trên không trung, hóa thành một dòng sông dài.

Phù văn đóng băng vạn vật truyền ra. Bắt đầu phân giải, cô đọng thành sơn mạch đóng băng, nhanh chóng quanh quẩn trên không trung của chiến trận.

Lúc này hỏa trụ to lớn như núi cũng giáng xuống, nó bắt đầu ngưng tụ vô số phù văn như cát.

Mọi người ở trong chiến trận nội tâm run sợ, cực lực tránh né hỏa trụ như núi kia, chỉ cảm thấy lực lượng băng hàn gia tăng lên người của mình, áo giáp băng trên người càng trở nên hùng hậu.

Oanh!

Lại là một cột hỏa diễm như núi lao xuống. Lúc này trải qua chiến trận gia trì, chiến trận lập tức tăng mạnh hơn nữa.

Băng hỏa vốn tương khắc, hiện tại băng hệ pháp tắc tăng mạnh, tốc độ của hỏa trụ cũng chậm không ít, hỏa lực cũng suy yếu đi rất nhiều.

Lâm Minh lại nhạy cảm phát giác được bất tử liệt diễm khí tức nhìn thì hùng hổ lại công kích, nhưng mà sau khi phát ra hỏa trụ thì khí tức bổn nguyên suy yếu đi nhiều...

Bất tử liệt diễm vẫn đang suy yếu.

Lực lượng hỏa hệ bổn nguyên của nó trung hoà với lực lượng băng hàn của Thánh Mỹ cho nên tiêu hao tính mạng của mình.

Vừa rồi nó thôn phệ lực lượng tinh nguyên của thiên địa, tuy xác thực cường đại không ít, nhưng thực tế nó chỉ thao túng lực lượng này đến công kích mọi người, mà thao túng bổn nguyên mạnh mẽ như vậy cũng tiêu hảo rất nhiều lực lượng bổn nguyên.

Phát giác được điểm này, Lâm Minh tâm thần chấn động, hiện tại bắt đầu tới thời khắc mấu chốt, chỉ cần sống qua giờ khắc này là có thể chính thức tiêu hao sạch lực lượng của bât tử liệt hỏa, khiến nó biến thành trứng phượng hoàng, tiến vào trạng thái niết bàn!

Đến lúc đó Thánh Mỹ có thể ra tay.

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra những ý niệm này, thời điểm này Thánh Mỹ đột nhiên thở dài, nói:

- Tất cả mọi người đứng cùng một chỗ. Lúc chiến trận đánh nát hỏa trụ-- bất tử liệt diễm sẽ suy yếu! Đánh nát hỏa trụ này chẳng khác gì tự đoạn một cánh của nó.

Hỏa trụ hung mãnh hiện tại nổ tung, nhưng mà giọng nói của nàng truyền rõ vào tai của mọi người.

Lâm Minh cả kinh. Thực lực của Thánh Mỹ dù là Thánh Chủ sơ kỳ, nhưng linh giác của võ giả vẫn nhạy cảm tới đáng sợ. Linh giác kinh người và lợi dụng pháp tắc Tu La Thiên Đạo cảm giác tình huống là khác nhau.

Tất cả mọi người nghe Thánh Mỹ nói thì tỉnh ngộ.

Văn Long dẫn đầu lao ra, hắn như đạn pháo bay thẳng lên cao.

Hắn không thể chờ được mà ra tay, sợ Thánh Mỹ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, phải biết rằng chiến đấu tới bây giờ, tuy Thánh Mỹ không có ra tay công kích qua, nhưng mà nàng chính là chủ lực hiện tại. Cho dù đối kháng Bất Phôi Kim Cốt hay là suy yếu những hỏa trụ kia đều tiêu hao rất nhiều năng lượng của Thánh Mỹ!

Chiến trận này mới là hạch tâm của mọi người, không có Thánh Mỹ tất cả mọi người sẽ bị bất tử liệt hỏa tiêu diệt từ lâu rồi.

Trong nội tâm Văn Long chỉ có suy nghĩ này, phải nhanh chút ít đánh nát hỏa trụ, giảm bớt gánh nặng cho Thánh Mỹ.

Đương nhiên hắn sẽ không ngu xuẩn tới mức lao ra khỏi chiến trận đánh nát hỏa trụ, so vói thực lực của bất tử liệt diễm thì hắn quá nhỏ yếu.

Nhưng khi hỏa trụ bị chiến trận làm suy yếu đi rất nhiều, thời điểm này chậm rãi giáng xuống.

Văn Long động thủ. Hắn vừa ra tay là dùng thế lôi đình vạn quân, năng lượng mạnh mẽ như băng sơn đánh vào hỏa trụ!

Hỏa trụ này vô cùng kinh khủng, mặc cho Văn Long công kích cuồng mãnh thì nó vẫn công kích chiến trận, một phù văn pháp tắc băng hàn bị nó thiêu sạch.

- Mọi người cùng nhau ra tay, tập trung công kích!

Văn Long hô to, mọi người không dám lãnh đạm, đều dùng toàn bộ lực lượng bú sữa mẹ, mấy người hợp lực công kích hỏa trụ, làm cho hỏa trụ chậm rãi tan rã đi.

Văn Long từ trong biển lửa giết ra ngoài, mấy lần bị hỏa diễm tới sát người, đốt xuyên qua huyết nhục, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng và chém giết như trước.

Trong mọi người nơi đây, Lâm Minh lại không hợp lực công kích với người khác, hắn một mình một người đi đối kháng với hỏa trụ.

Phượng Huyết Thương như trường hồng quán nhật trên hư không, đánh ra một thông đạo không gian cả trăm trượng.

Hắn giờ phút này sử dụng lực lượng thân thể, giơ tay nhấc chân cũng mang theo lực lượng mấy long lực. Hiện tại bị bí lực quán thâu, thực lực tăng lên Thánh Chủ sơ kỳ, chân nguyên trong người cũng tăng lên rất nhiều.

Lực lượng đáng sợ và chân nguyên mạnh mẽ giống như sóng cồn lao thẳng tới.

Lực lượng khổng lồ gia trì, thời điểm huy động trường thương càng mang theo khí lực kh ủng bố tới cực điểm, không khí đều biến thành vách tường sắc thép, hóa thành cầu vồng huyết sắc đánh mạnh vào hỏa trụ, trực tiếp nện vào hỏa trụ to lớn như núi cao.

Choảng, hỏa trụ bị đánh văng tung tóe.

Sau đó Lâm Minh lần nữa đánh ra mấy chiêu, lúc này vết nứt không ngừng vỡ ra, cuối cùng biến thành khe rãnh không cách nào khép lại được.

Một tiếng ầm vang, phù văn hạch tâm của hỏa trụ lúc này vỡ nát...

Hỏa trụ thế như chẻ tre bị đánh nát, Lâm Minh mặt không hồng tim không nhảy, tiếp tục đánh giết hỏa trụ tiếp theo.

Tuy chiến trường đang hỗn loạn, nhưng rất nhiều người đều nhìn thấy tình cảnh đáng sợ này.

- Quá mãnh liệt... Lâm Minh này thực là yêu nghiệt!

Mọi người âm thầm líu lưỡi, ngay cả Thánh Mỹ đang chuyên tâm thao túng chiến trận cũng kinh ngạc nhìn qua, nàng đối với Lâm Minh có lực lượng kinh người cũng hơi xúc động.

Trong khi mọi người liên thủ công kích, dần dần bất tử liệt diễm đánh ra hỏa trụ như núi càng ngày càng ít...

Mọi người chiến đấu hăng hái như thế, áp lực của Thánh Mỹ cũng giảm nhẹ đi nhiều.

Nhưng vào lúc này bất tử liệt hỏa trên cao rống to-- nó gào rú phẫn nộ.

Thân ảnh khổng lồ của nó đang thu nhỏ nhanh chóng, từ một sơn mạch to lớn biến thành ngọn núi nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại còn ba trượng.

Nhưng mà lực lượng hỏa diễm trên người lại cô đọng, lại hùng hồn đến một cực hạn, toàn thân có lân giáp hiện ra.

Ánh sáng chung quanh vẹo, không gian vỡ vụn, lực lượng hỏa diễm lạnh giá tới cực điểm.

Sắc mặt Thánh Mỹ biến hóa, đột nhiên suy đoán đến một khả năng.

Bất tử liệt diễm nhảy lên lập lòe, hào quang hỏa diễm chói mắt, nhanh như thiểm điện lao thẳng vào chiến trận.

Đây là lực lượng hạch tâm của bất tử liệt diễm, đủ đánh xuyên ngôi sao!

Những người khác cảm nhận lực lượng khủ ng bố, bất tử liệt diễm tới quá nhanh, nhanh tới mức bọn họ không kịp phản ứng.

Hỏa lực nóng bức bàng bạc, bá liệt uy mãnh, chiến trận lúc này trở nên nhộn nhạo.

Trong đó một ít phù văn nghiền nát, hỏa lực bàng bạc cũng nhân cơ hội tiến vào trong.

Chương 1749: Thành hay bại?

Hỏa lực này quá nóng, trực tiếp đốt mặt đất thành một dung dịch giống huyết thanh.

Lục tục ngo ngoe, liên tiếp nghiền nát phù văn của chiến trận.

Tâm của mọi người chìm xuống đáy cốc.

Chiến trận hiện tại không thể đối chiến với lực lượng hạch tâm của bất tử liệt hỏa, đừng nói cho là thân thể của nó!

Thời điểm này hai mắt Thánh Mỹ không ngừng lưu chuyển, đồng tử thâm thúy đen kịt mà uyển chuyển, bên trong chậm rãi bày ra đồ án sáu múi, bắn ra hàn quang lạnh giá kỳ dị —— rõ ràng là hồn lực bổn mạng của nàng.

Hồn lực bổn mạng trực tiếp gia trì lên chiến trận, chiến trận lúc này sắp nghiền nát giống như ăn thuốc đại bổ, tiếp tục bắn ra hào quang chói mắt.

Mỗi một phù văn băng hàn lóe lên hào quang tuyết trắng, linh lực bắn ra, kinh người. Ngay cả hỏa lực tán dật trong không khí cũng bị dập tắt.

Oanh!

Chiến trận bắn ra hào quang lạnh giá oanh kích với bổn mạng tinh hồn của bất tử liệt diễm.

Bất tử liệt diễm mỗi lần va chạm đủ nghiền nát một ngôi sao.

Có thể nó bất luận thế nào cũng xông tới, trước mặt bị bổn mạng tinh hồn của Thánh Mỹ gia trì chiến giáp, nó trùng kích cũng bị ngăn cản lại.

Mỗi một lần va chạm là có vô số phù văn dập tắt. Đồng thời có tinh hồn của Thánh Mỹ chống đỡ thúc đẩy phù văn sinh trưởng, nhanh chóng lóe sáng...

Năng lượng phong bạo kịch liệt mở rộng ra bốn phương tám hướng, hư không vỡ ra, xé rách đại địa, tất cả sự vật trước mặt bị xé rách, rất là kh ủng bố.

Hỏa diễm quét qua chung quanh, phù văn hàn băng sinh sinh diệt diệt.

Trong va chạm kh ủng bố này, mi tâm Thánh Mỹ có mồ hôi rơi xuống.

Lúc này nàng hết sức chuyên chú, con ngươi đen bóng đã biến thành màu xanh da trời, loại con ngươi này giống Long Nha sử dụng Tam Sinh Đồng, tuy khác nhau về vẻ ngoài nhưng giống tới kỳ diệu, cải biến hình dáng con ngươi cũng làm cho Thánh Mỹ bộc phát lực lượng đáng sợ hơn.

Nhìn thấy Thánh Mỹ ở trạng thái này, sắc mặt Lâm Minh biến thành và ngưng trọng, bất tử liệt diễm này lợi hại vượt qua tưởng tượng, Thánh Mỹ tiêu hao đúng là quá lớn!

Cho dù sống qua công kích của bất tử liệt diễm, chờ nó biến thành trứng, công kích như thế nào vẫn phải xem Thánh Mỹ!

Dù sao một quả trứng Hỏa Phượng Hoàng chỉ có dùng lực lượng hàn băng công kích nó mới có thể bộc phát lực sát thương lớn nhất.

Mà Lâm Minh sở tu công pháp nguyên bản là lôi hỏa chi lực, công kích trứng Hỏa Phượng Hoàng không dùng được gì.

Văn Long cũng nhìn thấy Thánh Mỹ Hồn Hậu đổ mồ hôi, không khỏi âm thầm nắm chặt nắm đấm, lòng nóng như lửa đốt.

- Hỏa Phượng Hoàng còn không chết! Tại sao ương ngạnh như vậy?

Văn Long hét lên trong lòng.

Thời điểm này Lâm Minh thông qua pháp tắc Tu La Thiên Đạo, nhạy cảm phát giác được lực lượng của bất tử liệt hỏa đang suy yếu nhanh chóng!

- Ân? Bất tử liệt diễm sắp không được...

Trên mặt Lâm Minh đột nhiên hiện ra thần thái vui vẻ, tiếp tục như vậy bất tử liệt diễm sẽ không trùng kích quá năm lần.

Rất nhanh những người khác cũng phát hiện bất tử liệt diễm trùng kích càng ngày càng yếu.

Hỏa Phượng Hoàng có thân thể hỏa diễm, nó bắt đầu mông lung trên không trung. Lực lượng hỏa diễm bay tán loạn các nơi.

Nhưng mà nó vẫn công kích như điên, dù mất mạng cũng trùng kích chiến trận.

Rốt cục khi bất tử liệt diễm công kích lần nữa, khí tức hỏa diễm trong người của nó không ngăn cản được khí tức băng hàn, nhanh chóng ảm đạm xuống.

- Tốt!

- Bất tử liệt diễm rốt cục cũng bị tiêu diệt, ha ha!

Một ít thiên tài thở hồng hộc, nhìn thấy bất tử liệt diễm không còn hỏa diễm, lúc này nội tâm vui vẻ.

Mà lúc này Thánh Mỹ với tư cách là chủ lực không nói một lời, dường như nói một chữ làm nàng giải tỏa chân khí, làm cho lực lượng chưa đủ.

Đúng lúc này địa phương bất tử liệt hỏa vừa tắt hỏa diễm, giữa khu vực đó có dị biến kỳ lạ sinh ra.

Ánh lửa có từng sợi khí tức đại đạo hiện ra.

Vù vù vù ——

Năng lượng kh ủng bố quét qua tất cả, mặt đất bắt đầu rung động lắc lư, từng khe hở như mạng nhện bắt đầu lan tràn ra chung quanh, mà những cái khe trong mặt đất có thiên hỏa nóng bỏng b ắn ra ngoài.

Những hỏa diễm này gào thét trên không trung, quét qua tất cả! Toàn bộ hỏa diễm tụ tập vào khu vực bị dập tắt kia!

Rầm rầm rầm!

Hỏa diễm đáng sợ nổ tung quanh quẩn trên bầu trời, giống như hằng tinh bộc phát! Nhiệt độ kinh khủng ập vào mặt, mặc dù là một hành tinh cũng sẽ bị hỏa diễm thiêu đốt nóng chảy!

Trong chiến trận, hàng tỉ phù văn sinh sinh diệt diệt cùng đối kháng với hỏa diễm phong bạo này.

Mà đúng lúc này lúc hỏa diễm nổ tung, cơ hồ tất cả năng lượng tụ tập lại và ngưng kết thành một quả trứng khổng lồ!

Phù phù, phù phù, phù phù ——

Từng âm thanh như tiếng tim đập vang lên, từ trong vỏ trứng truyền ra ngoài, hiển lộ sinh mệnh phồn vinh và mạnh mẽ của nó.

Trong âm thanh tim đập này cũng hình thành cộng minh với nhịp tim của mọi người, khó chịu nói không nên lời.

Bất tử liệt diễm đang dục hỏa trùng sinh!

Giờ khắc này mười ngón tay của Thánh Mỹ động liên tục, đánh ra từng đường vân hàn băng, dây lưng lụa lúc này sáng ngời, phiêu đãng trước người của nàng, tỏa ra hào quang rực rỡ!

Dây lưng lụa này chính là cơ duyên Thánh Mỹ đạt được trong tầng bốn, nó cũng không phải là pháp bảo có tính công kích, nhưng lại có thể tăng phúc lực lượng hàn băng cho Thánh Mỹ.

Lúc này trên mặt Thánh Mỹ ôn nhuận như ngọc, mang theo từng giọt mồ hôi lóng lánh.

Thành bại là hành động lúc này!

Tạch tạch tạch!

Từng tiếng bạo động kỳ quái vang lên, chung quanh người Thánh Mỹ biển lửa biến mất, hóa thành hàn băng vô tận.

Băng hàn vĩnh hằng đông lạnh hư không, lúc này trong băng hàn có từng cái khe nứt ra, bên trong có băng hà chảy dài.

Một tiếng phượng hoàng gáy cao vút vang vọng, từ trong người Thánh Mỹ truyền ra ngoài, một khắc này trong người Thánh Mỹ có một con Băng Phượng Hoàng bay ra!

Đó cũng không phải là hư ảnh phượng hoàng gì. Mà là thần thú chân chính, cũng là tọa kỵ của Thánh Mỹ —— vương tộc Băng Phượng!

Trước kia cho dù đối mặt bất cứ trùng kích nào của bất tử liệt diễm, Thánh Mỹ cũng không có triệu hoán Băng Phượng Hoàng của nàng ra, chính là vì cho Băng Phượng Hoàng tích súc lực lượng, hoàn thành một kích cuối cùng!

- Vương tộc Băng Phượng!

Đồng tử Lâm Minh co rụt lại. Thánh Mỹ lại dùng vương tộc Băng Phượng làm khế ước thú.

Nhưng mà nơi này dưới pháp tắc Tu La Thiên Đạo cổ quái, dù cho Băng Phượng Hoàng của Thánh Mỹ cũng bị áp chế tu vị tới Thánh Chủ sơ kỳ!

Băng Phượng kêu vang, đáng sợ gió nó dung nhập vào trong băng hà chung quanh, trong tích tắc băng hà tăng vọt, băng hà lúc này trút thẳng xuống, đánh thẳng vào quả trứng bất tử liệt diễm.

Giờ khắc này tất cả mọi người ngừng thở.

Trải qua bất tử liệt diễm vài chục lần trùng kích, lực lượng toàn thân của Thánh Mỹ tiêu hao rất nhiều, được Băng Phượng phụ trợ. Vậy mà vẫn có thể phát huy lực công kích kh ủng bố!

Băng hà chỗ qua, không gian vỡ tan như thủy tinh đóng băng, nó mang theo khí thế trước nay chưa từng có đánh thẳng vào quả trứng khổng lồ.

Tạch tạch tạch tạch...

Hàn băng có thể chấn vỡ linh hồn cường giả lúc này ập xuống, trong hàn băng còn có phù văn thần bí, băng sương rét lạnh lúc này ập thẳng vào quả trứng có hỏa diễm vờn quanh!

Chương 1750: Độ hoàn thành (1)

Sông băng giá lạnh vĩnh hằng công kích quả trứng khổng lồ. Hàn khí đáng sợ tràn vào bên trong, tùy ý công kích.

Ngay một khắc này, mặt ngoài quả trứng khổng lồ xuất hiện vết rách.

Vết rách này vừa xuất hiện, nó khuếch trương ra ngoài từng chút một, một màn này làm cho tất cả mọi người chấnđoộng, thành công?

Vỏ trứng khổng lồ không ngừng vỡ ra, sơn mạch giống như đóng băng hàn khí mang tất cả đại địa.

Thời gian lúc này như bất động, mọi người nhìn thấy sông băng to lớn với hàn khí rậm rạp thành một khúc côn cầu, trên khúc côn cầu này phủ kín vết rạn, ẩn ẩn có pháp tắc đạo văn lưu chuyển, mà quả trứng khổng lồ có tiếng tim đập cũng giảm xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chăm vào quả trứng khổng lồ béến hóa, không biết kết quả như thế nào.

Yên lặng một thời gian, hàn băng vây quanh mặt ngoài quả trứng khổng lồ không ngừng vỡ ra, từng ánh lửa phóng lên trời, phá tan hàn băng trói buộc, bắn thẳng lên không trung.

Một màn này làm cho tất cả mọi người tâm thần hoảng hốt, bọn họ như lâm đại địch, cho rằng bất tử liệt diễm sắp lao ra lần nữa.

Nhưng mà trong nháy mắt sau đó, cả quả trứng khổng lồ vỡ ra, hóa thành một đám hỏa diễm chui vào trong lòng đất.

Thành công sao?

Không ai có thể nói rõ, mặc dù là Thánh Mỹ cũng nhíu mày lại, nàng đã nuốt đan dược vào bụng, đang nhanh chóng khôi phục nguyên khí của mình, vừa dự phòng tất cả nguy hiểm có thể xảy

ra.

Lâm Minh lúc này dùng cảm giác quan sát Tu La pháp tắc trong không gian, hy vọng có thể dò xét ra tình huống của bất tử liệt diễm.

Lúc này tất cả chung quanh yên lặng lại.

Biển lửa đang lùi bước, nham thạch nóng chảy cứng lại, nguyên khí hỏa diễm táo bạo trong không khí cũng biến mất.

- Thực thành công!

Nhìn thấy biển lửa biến mất, mặt đất màu đen hiện ra, rất nhiều võ giả buông lỏng một hơi, lộ ra thần sắc vui vẻ.

- Tốt!

Văn Long cũng thở ra, cao hứng từ trong nội tâm.

BIến hóa tiếp tục không ngừng, rất nhanh biển lửa trong không gian tầng năm biến mất toàn bộ không còn sót gì cả.

- Chúng ta có thể đi lên tầng sáu sao?

- Đúng vậy a, ha ha, cho dù ở tầng sáu không có đạt được cái gì cả, chỉ cần nhìn qua cũng đủ thỏa mãn rồi,

- Đúng! Chúng ta sẽ lưu lại truyền thuyết! Truyền thuyết tung hoành cả tỷ năm.

Rất nhiều thí luyện giả hưng phấn nói ra, nhao nhao nhìn về phía Thánh Mỹ, Thánh Mỹ lúc này không thể nghi ngờ là người tâm phúc của mọi người.

Nhưng mà Thánh Mỹ lúc này sắc mặt vẫn ngưng trọng, không có buông lỏng cảnh giác gì cả.

Biểu lộ của Thánh Mỹ làm cho Văn Long tâm thần rùng mình, nói:

- Nương nương, như thế nào...

Thánh Mỹ nhíu mày, trầm giọng nói:

- Ngươi chẳng lẽ không có phát hiện sau khi biển lửa biến mất, nhêệt độ không có trở về bình thường, ngược lại đang giảm xuống hay sao?

- Cái gì?

Đột nhiên nghe được Thánh Mỹ nói thế, mọi người cả kinh, xác thực đúng như Thánh Mỹ đã nói, bất tri bất giác nhiệt độ đang hạ xuống điểm đóng băng, hơn nữa vẫn còn hạ thấp!

Vốn bởi vì hỏa diễm biến mất, không gian tầng năm có nham thạch nóng chảy cũng cứng lại, mặc dù Thánh Mỹ ở trong không gian tầng năm thi triển chút lực lượng băng hàn nào, kể cả sông băng bị trứng phượng hoàng đánh nát cũng không thể làm nhiệt độ giảm xuống như thế.

Nhưng mà hiện tại, sau khi bất tử liệt diễm tiêu tán thì nhiệt độ liên tục giảm xuống.

Nham thạch nóng cháy nhanh chóng đông thành đá, mặt đất biến thành băng hàn.

Trong lúc nhất thời gió lạnh tùy ý, hơi nước ngưng tụ trong không khí, hóa thành băng tinh rơi xuống đất, trên mặt đất lúc này ngưng tụ băng sương dày đặc.

Dòng sông nham thạch biến thành sông băng, hàn khí tiến vào trong người, mọi người cảm giác linh hồn cũng như đông lại!

- Cái này... Đây là...

Trong nội tâm Văn Long ý thức được một khả năng đáng sợ, nhưng mà hắn không muốn tin tưởng, vẫn cố lấy tinh thần hỏi Thánh Mỹ:

- Nương nương, đây có phải sông băng của ngươi tạo thành không? Ta cảm thấy được... Thánh Mỹ than nhẹ một tiếng, chen ngang lời của Văn Long, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nương nương, chẳng lẽ là...

- Thất bại... Bất tử liệt diễm biến thành Bất Tử Hàn Băng...

Thánh Mỹ sâu kín nói ra.

- Cái gì?

Tuy ẩn ẩn cảm giác không ổn, nhưng mà Thánh Mỹ đột nhiên nói nói như vậy, tất cả thí luyện giả ở đây cũng kinh ngạc tới ngây người.

Bọn họ hao phí nhiều nang lượng như thế, khổ chiến lâu như vậy, hơn nữa càng có Thánh Mỹ phát ra công kích không gì sánh kịp, dưới loại tình huống này còn không thể gi ết chết bất tử liệt diễm.

Bất tử liệt diễm này quá bi3n thái rồi.

Lãnh chúa tầng năm cường đại như vậy, ai có thể vượt qua kiểm tra?

- Sông băng cường đại như thế. Đều không có thể gi ết chết bất tử liệt diễm?

- Cái này... Bất tử liệt diễm này đúng như tên của nó rồi... Thực giết không chết!

- Chúng ta đây... Làm sao bây giờ?

Có một thí luyện giả hoang mang lo sợ nói ra.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Đã thất bại, chỉ có thể quay về tầng bốn, là ta đánh giá thấp thực lực của bất tử liệt diễm...

Nói cho cùng, lần trước bước vào tầng thứ năm, Thánh Mỹ đại chiến với bất tử liệt diễm cũng có suy nghĩ cách đánh chết bất tử liệt diễm mà thôi, hôm nay chỉ là áp dụng suy nghĩ này cũng không dám chắc có thể thành công.

Thánh Mỹ rất nhanh bình tĩnh lại. Mặc dù chuẩn bị nhiều năm bị hủy hoại trong chốc lát, nhưng mà nàng cũng không nhụt chí, nàng hiện tại mới đạt tới Đại Chuyển Sinh Thuật sáu chuyển, đằng sau còn có bảy chuyển, tám chuyển, chín chuyển. Thí luyện cuối cùng tầng năm này nàng sớm muộn gì cũng thông qua.

Lúc trước nàng hy vọng sáu chuyển có thể thông qua tầng năm, đúng là quá ngây thơ một chút. Dù sao cũng là thí luyện do chủ nhân Tu La Lộ bố trí xuống, dùng ánh mắt của hắn, nàng không thông qua cũng là bình thường.

- Quay về?

Nghe được Thánh Mỹ nói ra hai chữ này, võ giả ở đây hai mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút thất lạc, vốn bọn họ cho rằng có thể đánh vỡ truyền thuyết, đánh tan sử sách ghi lại của Tu La Lộ, ghi vào sử sách, nhưng mà bây giờ tất cả đã thất bại.

- Chỉ có thể như vậy, năng lượng của chúng ta tiêu hao rất nhiều, hiện tại không đi thì đi không được.

Mọi người trong khi nói chuyện, khí tức cũng sinh ra băng tinh độ nhiệt độ giảm xuống mức có thể đóng băng cả nguyên khí.

Nhưng mà có người không cam lòng, nói:

- Có phải tính sai hay không, bất tử liệt diễm đã không chết... Tại sao không thấy trứng phượng hoàng?

Lâm Minh nói:

- Không cần ngưng tụ trứng phượng hoàng, cả tầng thứ năm này chính là không gian thai nghén Bất Tử Hàn Băng, thời điểm không gian này có hàn khí ngưng tụ tới cực điểm, chúng sẽ tụ lại, hóa thành một con Băng Phượng Hoàng.

Thông qua cảm ngộ Tu La Thiên Đạo, Lâm Minh đã đoán được tình huống sẽ xuất hiện.

Nghe Lâm Minh nói thế, Thánh Mỹ kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, có thể phát giác được thiên địa đại thế của tầng năm lưu động, cảm giác của người trẻ tưởi này rất nhạy cảm.

Thời điểm này trong đầu mọi người xuất hiện một tin tức, tin tức này chính là thông tri độ hoàn thành.

Trong lòng mọi người chấn động, độ hoàn thành đa số người đều nhiều hơn 60%, có một ít đạt tới 70%.

Chương 1751: Độ hoàn thành (2)

Vốn sau khi bọn họ đi qua pháp tắc chi môn, độ hoàn thành chỉ hơn 30%, tới tầng thứ tư không hơn 50%, rồi sau đó trên Phong Thần đài và ở tầng năm tác chiến với bất tử liệt diễm lại thêm một ít, cuối cùng con số cơ bản là 65% đến 70%.

Mấy con số này làm cho mọi người cảm thấy có chút uể oải, đừng nói 80% trong truyền thuyết, ngay cả 70% cũng chưa tới.

Mà thời điểm này Thánh Mỹ cũng được nhắc nhở —— độ hoàn thành 86%, so với lần tham gia thí luyện trước chỉ cao hơn 3% mà thôi.

Mặc dù chỉ có 3%, nhưng mà sau 80%, mỗi một % đều khó tăng lên.

3%, vượt qua 85%, dùng cách nói của Thần Hư Hồn Đế chính là "tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả"!

Nhưng mà Thánh Mỹ với độ hoàn thành này vẫn không hài lòng, nàng nhìn qua phía Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, độ hoàn thành của ngươi... Là bao nhiêu?

Câu hỏi của Thánh Mỹ khiến mọi người nhìn qua Lâm Minh, bọn họ cũng muốn biết.

Đây là bi3n thái, là yêu nghiệt thông qua Tu La Chi Môn.

Độ hoàn thành của hắn...

Rốt cuộc là bao nhiêu?

Lâm Minh hơi trầm ngâm, nói ra:

- 85%!

Lâm Minh xem ra, độ hoàn thành này thật sự không coi vào đâu. Nhưng mà lọt vào tai của mọi người lại khác biệt, 85% độ hoàn thành, đây la đã phá ghi chép của Thánh Mỹ lần trước, nhưng mà lúc này Thánh Mỹ đoán chừng cũng đã có ghi chép mới.

Lâm Minh cũng hiếu kỳ độ hoàn thành của Thánh Mỹ, hắn hỏi Thánh Mỹ nói:

- Hồn Hậu nương nương thì sao?

Tất cả mọi người ngừng thở, lại nhìn về phía Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ hơi trầm mặc, nói rất rõ ràng:

- 86%!

Thánh Mỹ rất cao!

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau, có ít người không có kịp phản ứng, trước đó Lâm Minh thông qua Tu La Chi Môn đã đủ rung động rồi, bọn họ cho rằng độ hoàn thành của Lâm Minh là cao nhất, nhưng bây giờ thì ngược lại.

- Vẫn là Hồn Hậu nương nương lợi hại, ta vốn là còn tưởng rằng Lâm Minh sẽ cao hơn...

- Bình thường! Lâm Minh tại pháp tắc chi môn đại khái cao hơn Hồn Hậu nương nương 5% độ hoàn thành, thế nhưng mà tại tầng năm đối mặt bất tử liệt diễm, cuối cùng hắn không thể nào lĩnh ngộ pháp tắc nghịch thiên như Hồn Hậu nương nương, cho nên kém hơn 1%... Dù sao hắn còn trẻ tuổi, đây là chuyện không cách nào đền bù được.

Lâm Minh sau khi thông qua tầng thứ ba, độ hoàn thành đạt tới 45%, vừa vặn thỏa mãn tiêu chuẩn vào Tiên cung to lớn như ngôi sao.

Rồi sau đó qua tầng thứ tư, gi ết chết rất nhiều quái vật, độ hoàn thành đạt tới 60%.

Lại đi qua Phong Thần đài, bò lên tầng ba mươi ba, độ hoàn thành là 75%, tới nơi nào cũng đạt tới hoàn mỹ.

Nhưng tới tầng năm tác dụng chủ yếu vẫn là Thánh Mỹ, đối mặt bất tử liệt diễm, cho dù phòng ngự hay công kích, cơ hồ đều là Thánh Mỹ một người tác chiến, Lâm Minh chỉ có tác dụng phụ trợ, cho nên Lâm Minh độ hoàn thành chỉ tăng thêm 10%, mà Thánh Mỹ lại là 16%, tổng hợp lại Lâm Minh thấp một chút.

Tuy thấp hơn Thánh Mỹ, nhưng mà độ hoàn thành của Lâm Minh cũng khiến thí luyện giả ở đây rung động.

- Thật đáng sợ, nếu như Lâm Minh lần sau lại tới, cốt linh tăng thêm một chút, có lẽ có thể đến 88%, 89%, đúng là khó lường!

Một thí luyện giả nói ra, nhưng mà hắn nói câu này lại bị phản bác.

- Chớ ngu, ngươi xem thí luyện cuối cùng này quá đơn giản rồi, còn 89%, ngươi biết đó là khái niệm gì không? Cho dù là thần nhân cũng không đạt được! Độ hoàn thành cao hơn 85%, mỗi khi tăng thêm 1% rất gian nan đấy!

- Lâm Minh ngày sau tiếp qua mấy trăm năm, lĩnh ngộ pháp tắc cao hơn lại đi tói thí luyện cuối cùng, có lẽ độ hoàn thành có thể đạt tới 87%, hoặc cao hơn nữa, nhưng mà đã đủ bi3n thái...

Mọi người nghị luận như vậy, Tiểu Ma Tiên lại bĩu môi, căn bản không cho là đúng.

Bên cạnh Lâm Minh, Mộ Linh Nguyệt cùng Tô Nhã cũng an ủi Lâm Minh một chút, dù sao Lâm Minh còn trẻ, lĩnh ngộ pháp tắc rất cao, còn có thể lại đến, dùng địa vị tương lai của Lâm Minh, tập hợp đủ nguyên bộ thần chi phù văn sau đó đổi một lệnh bài thí luyện cuối cùng cũng dễ dàng.

Mà thời điểm này Văn Long đột nhiên nói ra:

- Chúng ta phải đi về, Bất Tử Hàn Băng sợ là sắp ra, chậm là không kịp.

Đột nhiên nghe Văn Long nói thế, rất nhiều người đều cảm thấy buồn vô cớ.

Trở về ý nghĩa thí luyện cuối cùng lần này sẽ chấm dứt.

Tới thí luyện cuối cùng thời gian mấy tháng ngắn ngủi, nhưng mà mọi người đều cảm giác trải qua vô số chiến đấu, giống như mấy năm dài dằng dặc, kết quả cuối cùng độ hoàn thành của bọn họ vẫn thấp, hiện tại rời khỏi, rất nhiều người người cảm thấy không đủ.

Nhưng mà lưu lại đã không thực tế, bọn họ không thể nào là đối thủ của Bất Tử Hàn Băng, lúc này có một ít người quay người, chuẩn bị rời khỏi, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, đặc biệt rõ ràng trong gió rét...

- Chư vị, xin chờ một chút...

- Ân?

Mọi người nao nao, ngừng bước lại, quay đầu nhìn qua Lâm Minh đứng sau lưng bọn họ không xa, bên cạnh hắn còn có Tiểu Ma Tiên mặc áo đen.

Người nói vừa rồi là Lâm Minh.

- Vấn đề gì?

Mọi người kỳ quái nhìn về phía Lâm Minh, không hiểu Lâm Minh vì cái gì cản bọn họ lại.

Lâm Minh hơi dừng một chút, chậm rãi mở miệng nói ra:

- Bất Tử Hàn Băng... Có lẽ chưa hẳn không thể chiến một trận!

Chậm chạp mà bình tĩnh, lời này càng rung động nhân tâm.

- Cái gì?

Nghe Lâm Minh nói thế, võ giả ở đây ngây người khó tin.

Bất tử liệt diễm còn không thể gi ết chết, đây là xây dựng trên cơ sở công pháp Thánh Mỹ khắc chế bât tử liệt diễm, dưới loại tình huống này bọn họ làm sao đánh Bất Tử Hàn Băng?

- Lâm Minh ngươi đang nói đàu sao, Bất Tử Hàn Băng sợ rằng thực lực không kém bất tử liệt diễm không bao nhiêu đâu, chỉ là thuộc tính khác nhau, chúng ta chỉ có thể trông cậy vào Hồn Hậu nương nương ra tay, Hồn Hậu nương nương tu luyện là công pháp băng hệ, ngay cả khối dung nham nung đỏ bị đóng băng còn khó nứt ra, bây giờ nó đã đổi thuộc tính sang băng hệ, làm sao đánh?

Có võ giả cau mày nói ra, cảm giác Lâm Minh đang làm bừa bãi.

- Càng ngày càng lạnh, đừng có nói nhảm ở đây, chúng ta tranh thủ thời gian quay lại tầng thứ tư, bằng không Bất Tử Hàn Băng đi ra, nói không chừng muốn đi cũng đi không được.

Mắt thấy hàn khí chung quanh rót vào nội thế giới, một thí luyện giả sợ hãi, Bất Tử Hàn Băng một khi công kích bọn họ, đó cũng không phải chuyện đùa!

Mọi người ngươi một lời, ta một câu, đều thúc dục nhanh chóng rời đi.

Thời điểm này cả tầng năm càng trở nên rét lạnh thấu xương, cơ hồ tất cả thiên địa nguyên khí đều ẩn ẩn ngưng tụ vào một phương.

Bất Tử Hàn Băng cũng sắp sinh ra đời!

Dưới hoàn cảnh như thế này, Lâm Minh còn trấn định tự nhiên như thế, hắn không để ý tới mọi người nghị luận, mà là nhìn về phía Thánh Mỹ, mở miệng hỏi:

- Hồn Hậu nương nương, ta muốn hỏi một chút, nếu như Bất Tử Hàn Băng công kích, chiến trận của ngươi có thể chèo chống tới lúc Bất Tử Hàn Băng năng lượng hao hết, biến thành trứng hay không?

Chương 1752: Bất Tử Hàn Băng (1)

Lâm Minh rõ ràng, công kích của Thánh Mỹ cũng là băng hệ, mà Bất Tử Hàn Băng cũng là băng hệ, trông cậy vào Thánh Mỹ đi công kích trứng của nó, đây là chuyện không thể nào.

Nhưng mà công kích không được, phòng ngự chưa hẳn không được.

Giống như Thánh Mỹ dùng công kích băng hàn không thể tổn thương Bất Tử Hàn Băng, Bất Tử Hàn Băng Băng công kích băng hàn cũng khó tổn thương Thánh Mỹ.

Băng hàn đấu băng hàn, song phương ai cũng không làm gì được ai.

Huống chi công pháp băng hệ có ưu thế phòng ngự tự nhiên, thậm chí phòng ngự của Thánh Mỹ với Bất Tử Hàn Băng còn nhẹ nhõm hơn so với bất tử liệt diễm nhiều. Dù sao lúc trước là băng hỏa tương khắc, mà bây giờ băng hàn có tác dụng tương sinh với nhau.

Quả nhiên Thánh Mỹ gật đầu, nói ra:

- Nếu như chỉ cần phòng ngự Bất Tử Hàn Băng, có lẽ cũng có thể chống được tới khi nó biến thành trứng, nhưng mà năng lượng của ta tiêu hao không ít, các ngươi có thể sẽ nguy hiểm hơn một chút, hơi không cẩn thận sẽ có người tử vong...

Thánh Mỹ khi nói chuyện, cảnh vật chung quanh đã biến đổi, nhiệt độ lạnh tới mức khiến võ giả chung quanh phải vận chân nguyên phòng ngự.

Có vết xe đổ của bất tử liệt diễm, tất cả mọi người trong lòng có cảm giác sợ hãi bản năng với Bất Tử Hàn Băng! Mà thời điểm này Lâm Minh vẫn nói những lời vô dụng, bọn họ lập tức gấp gáp.

- Hỏi chuyện này để làm gì, chúng ta nhanh chóng quay về tầng bốn đi.

- Đúng vậy a, nếu không Bất Tử Hàn Băng xuất hiện, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Có ít người đã không để ý tới Lâm Minh, trực tiếp bay tới tầng bốn, mà thời điểm bọn họ vừa đi vài bước. Bọn họ bởi vì lời của Lâm Minh nói nên mới dừng chân.

Lâm Minh lẳng lặng nhìn về phía Thánh Mỹ, nói từng chữ một:

- Nếu như nương nương có thể phòng ngự công kích Bất Tử Hàn Băng thẳng tới khi nó biến thành băng, như vậy nhiệm vụ đánh vỡ trứng để vãn bối làm, có lẽ có thể thành công...

Lâm Minh vừa nói lời này, không chỉ các thí luyện giả khác, ngay cả Thánh Mỹ đều sửng sốt.

Lâm Minh muốn đánh nát trứng?

Ngay cả Hồn Hậu Thánh Mỹ cũng không thể đánh nát trứng phượng hoàng, Lâm Minh lại muốn ra tay đánh nát? Hắn có điên hay không?

Không có người nào hoài nghi thiên phú của Lâm Minh, nhưng mà thời gian Lâm Minh tu luyện quá ngắn.

Tất cả mọi người là đều có tu vị Thánh Chủ sơ kỳ, Lâm Minh không có khả năng so với Thánh Mỹ, Thiên Tôn lĩnh ngộ pháp tắc phải có khác biệt bản chất so với Lâm Minh là nửa bước Thánh Chủ.

Huống chi Thánh Mỹ nguyên bản chính là tuyệt đỉnh thiên tài trong Thiên Tôn. Tương lai sẽ trở thành nhân vật yêu nghiệt.

Thánh Mỹ kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Minh lại nói như vậy!

- Ngươi có đánh nát trứng hàn băng?

- Chỉ có thể nói thử xem...

Lâm Minh không có nói chắc chắn, hắn xác thực cũng không có mười phần tự tin, Lâm Minh không có tự đại cho rằng mình là Thánh Chủ còn mạnh hơn Thánh Mỹ là Thánh Chủ, chuyện Thánh Mỹ làm không được hắn cũng làm không được.

Nhưng mà có một điểm, trận đánh lúc trước với bất tử liệt diễm, cho dù phòng ngự hay công kích, đều là Thánh Mỹ một người hoàn thành, áp lực của nàng quá lớn, sau khi thừa nhận bất tử liệt diễm công kích vài chục lần. Lập tức ra tay công kích trứng phượng hoàng, Thánh Mỹ căn bản không cách nào phát huy ra thực lực đỉnh phong.

Mặc dù nói Thánh Mỹ triệu hoán Băng Phượng Hoàng, nhưng mà Băng Phượng Hoàng cũng bị áp chế đến Thánh Chủ sơ kỳ, có thể phụ trợ nàng tác dụng không lớn.

Thế nhưng mà Lâm Minh ra tay thì khác, nhiệm vụ phòng ngự hoàn toàn do Thánh Mỹ gánh chịu, Lâm Minh chỉ phụ trách công kích!

Lâm Minh tinh tu hỏa diễm pháp tắc, còn có tà thần lực, còn có Tà Thần Chi Thụ ẩn chứa thiên kiếp chi hỏa đáng sợ, chính là khắc tinh của băng hệ.

Hơn nữa không chỉ như thế. Lâm Minh còn có lôi đình bạo ngược phụ trợ hỏa diễm, còn có chiêu thức cường đại.

- Lâm Minh, ngươi đang nói đùa sao? Đối kháng với Bất Tử Hàn Băng chính là phải liều mạng ngăn cản cho tới khi nó biến thành trứng, ngươi nói chỉ thử xem?

Có thí luyện giả nghe được Lâm Minh nói thế, lập tức im lặng, bọn họ trạng thái bây giờ tiêu hao quá nhiều, muốn đối kháng Bất Tử Hàn Băng vẫn phải mạo hiểm, không cẩn thận là vẫn lạc!

Trả giá lớn như vậy đổi lấy một cơ hội ra tay, nhưng chỉ vì Lâm Minh thử xem, cũng khó trách bọn họ phản ứng lớn như vậy!

- Lâm Minh, dùng ngươi có thể thông qua Tu La Chi Môn mà nói, lần này ngươi hoàn thành 85% đúng là không cao, khả năng ngươi trở về trong nội tâm có không cam lòng... Nhưng mà ngươi còn trẻ, ngày sau lĩnh ngộ pháp tắc tới mức tinh thâm, độ hoàn thành đạt tới 87% không phải chuyện khó, cần gì vội trong nhất thời?

Võ giả nói chuyện cho rằng Lâm Minh hơn phân nửa là không hài lòng với 85% độ hoàn thành hiện tại, hắn thông qua Tu La Chi Môn, độ hoàn thành còn thấp hơn Thánh Mỹ, tự nhiên không cam lòng, cho nên mới đưa ra suy nghĩ hoang đường chiến đấu với Bất Tử Hàn Băng.

Phải biết rằng chỉ cần ra tay với Bất Tử Hàn Băng, hơn nữa còn tạo thành trùng kích lớn với nó, như vậy dù không thể giết Bất Tử Hàn Băng cũng đổi lấy độ hoàn thành không tệ.

Bộ dáng Thánh Mỹ lúc trước là như vậy, nếu không độ hoàn thành của nàng chỉ thấp hơn Lâm Minh.

Ý thức được điểm này, rất nhiều người không có hứng thú với đề nghị của Lâm Minh, thậm chí là xì mũi coi thường, chỉ vì đề cao độ hoàn thành, bảo mọi người đi mạo hiểm, bọn họ đương nhiên không đồng ý.

Một thí luyện giả hai tay ôm ngực, cười lạnh nói:

- Ra tay thử xem? Hắc hắc, nói trắng ra ngươi không phục mà thôi, muốn có thêm độ hoàn thành, trong nội tâm khó chịu thì ra tay một lần, kiếm thêm chỗ tốt sao? Để cho chúng ta hiệp trợ ngươi nhưng lại cầm lấy độ hoàn thành ít tới đáng thương, ngươi chủ công, mặc kệ có đánh nát trứng hàn băng hay không, đều có thể gia tăng độ hoàn thành lên, bàn tính của ngươi rất tốt nha! Lời khuyên, cảnh báo ngươi một câu, không ai là người ngu, lấy chúng ta làm vũ khí là không thể nào!

Tên thí luyện giả trước nói còn rất uyển chuyển, mà người này ở trước mặt châm chọc khiêu khích, nói chuyện cực kỳ chói tai.

- Ta cũng không có hứng thú, thật có lỗi, ta không có thói quen làm mai mối cho người khác.

Lại có người lãnh đạm nói ra.

Những người này nhao nhao rời khỏi, nếu như Lâm Minh chính thức thành công, vậy bọn họ có thể tới tầng sáu, lưu lại truyền thuyết cả tỷ năm qua, như vậy bốc lên nguy hiểm bọn họ cũng đồng ý.

Thế nhưng mà rất nhiều người căn bản không tin tưởng Lâm Minh có thể đánh nát trứng hàn băng. Thánh Mỹ đã thất bại, nếu Lâm Minh cũng thất bại, bọn họ sẽ nhấc lên nguy hiểm to lớn, kẻ đần mới đi làm.

Lâm Minh quét mát nhìn qua đám người này. Căn bản không có phản ứng gì, những người này không cần cũng được.

Hắn nhìn về phía Thánh Mỹ, thái độ của Thánh Mỹ mới được là trọng yếu nhất! Mặc dù đối mặt băng hệ Bất Tử Hàn Băng, tác dụng của Thánh Mỹ cũng không kém hơn mình là bao nhiêu.

Thánh Mỹ hơi trầm ngâm, hỏi:

- Ngươi có mấy thành nắm chắc?

- Đại khái bốn năm thành a...

Lâm Minh chỉ nói con số mơ hồ, loại xác xuất này không thể đoán chuẩn xác được.

Chương 1753: Bất Tử Hàn Băng (2)

- Bốn năm thành?

Khóe miệng Thánh Mỹ cong lên mê người, dường như động tâm.

Văn Long nhìn thấy biểu lộ của Thánh Mỹ, lập tức biết rõ Thánh Mỹ đang suy nghĩ gì, trong nội tâm khẩn trương, nói:

- Nương nương! Ngươi...

Nhưng hắn biết rõ, Thánh Mỹ đã tiêu hao nhiều hồn lực lại chống cự Bất Tử Hàn Băng trùng kích tuyệt không thoải mái. Thậm chí còn trả cái giá lớn, đây là điểm Văn Long không muốn nhìn thấy!

Thánh Mỹ khoát tay chặn lại, trực tiếp không cho Văn Long nói thêm, nàng nhìn thấy thanh niên này nhiều lần sáng tạo kỳ tích, thủy chung có một phần hiếu kỳ, cũng có chút tin tưởng, hắn có khả năng sáng tạo kỳ tích.

- Tốt. Ta chủ phòng ngự, ngươi chủ công kích!

Giọng của Thánh Mỹ trong trẻo, mang theo khí thế không gì sánh nổi.

- Các ngươi thì sao?

Lâm Minh quay đầu nhìn về phía Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt.

- Ha ha, Lâm huynh đệ, còn cần phải hỏi sao, chúng ta tự nhiên là đứng về phía ngươi rồi.

Phạm Hoa Hoa cười lớn nói.

Thiên Đồ không nói chuyện, chỉ rút trường đao ra.

Về phần Mộ Linh Nguyệt, Tô Nhã, trên mặt các nàng cho thấy tất cả.

- Tốt! Đã đủ, những người khác nguyện ý xông cửa thì lưu lại, không muốn, cứ đi thôi!

Lâm Minh lạnh lùng nói ra.

Những võ giả khác nghe xong, lập tức nóng tính lên, thằng này thật ngông cuồng, hắn cho rằng mình vô địch sao!

- Tốt! Tốt, đủ cuồng, nhìn xem ngươi làm sao hoàn thành, chúng ta đi!

Mấy võ giả lúc trước trào phúng Lâm Minh cười lạnh liên tục, xoay người rời đi, nhưng mà đi lần này bọn họ phát hiện, bọn họ chỉ có tám người đi mà thôi, mà lưu lại tới mười người.

Mười người này theo thứ tự là sáu người của Lâm Minh, chủ tớ Thánh Mỹ hai người, còn có thanh niên áo đen và thiếu nữ áo xanh, bọn họ lúc trên Phong Thần đài, là Nguyệt Trì, Hồn Thiên bờ lên tầng ba mươi hai.

Thực lực của Nguyệt Trì cùng Hồn Thiên là mạnh nhất trừ Thánh Mỹ, Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Văn Long ra!

Nhìn thấy hai người này lưu lại, Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Tốt, những người khác, không cần, lưu lại cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Mười người lưu lại ít nhất chiến lực chiếm tới chín thành chín trong mười tám người, chỉ là hắn và Thánh Mỹ là có thể dùng một chống trăm, tám người rời đi có cũng được, không có chẳng sao.

Lâm Minh nói ra đã chọc giận đám người này, vậy mà nói bọn họ lưu lại cũng chẳng có gì khác nhau, căn bản không có đặt bọn họ vào mắt.

- Tiểu tử, mày lỳ!

Một người hung dữ nói ra, đương nhiên hắn chỉ phát ti3t ngoài miệng, chính thức xung đột hắn cũng không dám, hắn biết rõ mình cho dù thế nào cũng không đánh lại Lâm Minh.

Mà đúng lúc này, mặt đất rung động lắc lư, vốn mặt đất có băng cứng dày đặc đã nứt ra, hàn khí phóng lên trời, hội tụ trên không trung.

Đây là khởi nguồn của hàn khí, lơ lửng trên không ngoài trăm trượng.

Trong đó có băng tinh tán dật, phát ra pháp tắc đóng băng khó có thể tưởng tương nổi.

Mơ hồ có thể nhìn thấy hàn khí đóng băng chói mắt tán dật tứ phương.

Trong thiên địa có từng sợi khí tức đóng bang, trong lúc đó trở nên vô cùng cuồng bạo.

Một đạo hàn khí tụ tập thành bó, cô đọng càng ngày càng nhiều, giống như du long đang xoay mình trong băng tuyết.

Lúc trước bất tử liệt diễm phun hỏa diễm đánh xuyên qua hư không, bây giờ là từng đống băng lớn.

Không gian loạn lưu không thừa nhận nổi hàn khí này.

Trái tim đám thí luyện giả lúc này rung động mạnh, rõ ràng có thể cảm giác được uy áp cực lớn và băng hàn thấu xương.

- Bất Tử Hàn Băng, rốt cục đi ra!

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong mắt chiến ý tỏa sáng.

- Chúng ta chạy mau!

- Lưu lại bọn chúng đối kháng Bất Tử Hàn Băng a, chúng ta nên chạy tới nơi an toàn.

Tám tên thí luyện giả rời đi nhìn thấy Bất Tử Hàn Băng ấp trứng đã có cảnh tượng kinh thiên động địa, ban đầu là rung động và sợ hãi, càng về sau nhìn qua có chút hả hê.

Bất Tử Hàn Băng càng lợi hại, cũng là Lâm Minh đi thừa nhận, bọn họ cũng không có gì.

Thời điểm này tám người triển khai thân pháp, dùng năng lượng phá vỡ băng tinh, sau đó nhanh chòng xuyên qua hàn khí.

Bởi vì thông đạo Phong Thần đài đã khép kín, bọn họ hiện tại không cách nào rời khỏi tầng năm, nhưng mà chỉ cần rời xa Bất Tử Hàn Băng thì không gặp tai họa, dù sao thời điểm bọn họ tiến vào tầng năm cũng ở cách bất tử liệt diễm thật xa sẽ không bị công kích.

Thời điểm tám người chạy đi, trên bầu trời sinh ra phong bạo to lớn, từng mảng băng tinh rơi xuống đất như mưa, trong nháy mắt trên mặt đất bao trùm tầng băng dày đặc.

Đám người Lâm Minh bay lên trời, Thánh Mỹ lại bố trí chiến trận lần nữa, bao phủ tất cả mọi người vào trong.

Trong lúc nhất thời mọi người chỉ cảm thấy áp lực chợt giảm, Lâm Minh nhìn về phía Thánh Mỹ, không thể không bội phục Thánh Mỹ cường đại, hắn nhìn ra được chèo chống chiến trận này tiêu hao không ít năng lượng, Thánh Chủ bình thường chỉ duy trì nửa nén hương là bị hút thành người khô rồi.

Nhưng mà Thánh Mỹ chẳng những kiên trì lâu như vậy, còn tháo túng tụ nhiên, chiến trận không ngừng thừa nhận bất tử liệt diễm cùng Bất Tử Hàn Băng trùng kích, nàng có thể làm được điểm này chính là bằng vào lý giải pháp tắc băng hệ vô cùng sâu sắc, đồng thời lợi dụng hiệu suất nguyên khí, tận lực hấp thu khí tức băng hàn chung quanh bổ sung tiêu hao.

Thế nhưng mà mặc dù Thánh Mỹ có thể hoàn mỹ làm được những chuyện này, tiếp tục đối mặt Bất Tử Hàn Băng, áp lực của nàng vẫn lớn như trước.

- Nương nương...

Nhìn thấy gánh nặng phòng ngự lại rơi vào bờ vai nhỏ nhắn của Thánh Mỹ, Văn Long lúc này trong lòng rất khó chịu.

- Chuyên tâm tác chiến!

Phát hiện Văn Long phân tâm, Thánh Mỹ nhíu mày, lạnh như băng nói ra, Văn Long đành phải cắn răng quay đầu đi, đối mặt với cường địch.

Thời điểm này hắn hung dữ quay đầu nhìn qua Lâm Minh. Ánh mắt kia hiển nhiên là cảnh cáo Lâm Minh tốt nhất không nên đùa nghịch bọn họ, nếu không làm sẽ trừng trị Lâm Minh.

Lâm Minh không có giải thích cái gì, thời điểm này nói không cái gì cũng không có ý nghĩa. Chiến đấu mới là phương thức chứng minh tốt nhất.

- Cầm...

Lâm Minh đột nhiên đưa ra một sấp thần văn phù. Đưa cho đám người Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt, Phạm Hoa Hoa.

Những thần văn phù này đều là Lâm Minh chế tác lúc ở trong Uổng Tử Cốc, cũng là thứ hắn dùng cho thí luyện cuối cùng. Hiện tại lấy ra chính là dùng thép tốt rèn đao.

Thần văn phù có chỗ tốt lớn nhất chính là không liên lụy tới người sử dụng, mặc dù chúng không phải do Lâm Minh phát ra uy lực cũng không kém bao nhiêu.

Đám người Tô Nhã nhận lấy thần văn phù, cầm tầần văn phù dày đặc trong tay lại vô cùng có xúc cảm.

- Tùy tiện dùng, đừng tiết kiệm!

Lâm Minh dặn dò một câu.

Đám người Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt hai mặt nhìn nhau, một tấm thần văn phù này đều có giá trị liên thành, tùy ý sử dụng quả nhiên là đốt tiền, nhưng mà Lâm Minh thân gia phong phú, lại là người chế tác thần văn phù, đương nhiên cũng không tiếc rẻ cái gì.

- Tiểu tử này...

Đồng tử Văn Long co rụt lại, hắn cũng là người biết hàng, thoáng cái cảm thấy những thần văn phù này không tầm thường.

Chương 1754: Huyền thiên băng trận

Rầm rầm rầm!

Băng bạo càng ngày càng đáng sợ, âm thanh cuồng bạo như núi lửa bộc phát, như sấm sét hủy diệt.

Sông băng trên đất bị phong bạo cắt qua, xuất hiện khe nứt và vo số băng vụn, chúng giống như đao nhọn, nếu như ai bị cuốn vào trong gió lốc, chắc chắn hài cốt không còn.

Trong gió lốc này ngưng tụ băng hệ tinh phách dày đặc, dần dần chúng hình thành hàn băng tinh phách.

Hàn băng tinh phách ẩn chứa hàn khí vô cùng đáng sợ, hư không chung quanh nó cũng đông cứng lại.

Tạch tạch tạch!

Thời điểm hàn khí ngưng tụ tới mức tận cùng, hàn băng tinh phách xuất hiện vết rạn nứt, một tia hàn khí đóng băng từ vết rạn bay ra, ngưng tụ thành phượng hoàng màu xanh da trời trên không trung!

Phượng hoàng ngửa mặt lên trời gáy Lê-eeee-eezz~a-a-a-a..... một tiếng, hàn khí đóng băng phóng lên trời, ngay cả bầu trời cũng ngưng kết thành vô số băng tinh.

Rồi sau đó trong đồng tử của nó bắ n ra băng tinh kh ủng bố, bắn về phía đám người Lâm Minh trong chiến trận.

- Bất Tử Hàn Băng!

Thân thể mềm mại của Tiểu Ma Tiên hơi chấn động, cảm giác được áp lực to lớn. Nàng vốn thuộc về hỏa hệ hắc phượng hoàng, là tử địch trời sinh với Bất Tử Hàn Băng.

Sắc mặt mọi người ngưng trọng, như lâm đại địch!

- Ta đã quay về, các ngươi dám xúc phạm thần uy của ta, tội không thể thứ!

Bất Tử Hàn Băng tức giận quát lớn trong hư không, giống như vô số ngọn núi bao phủ mọi người, có tác dụng chấn nhiếp.

Trong lúc nhất thời, toàn thân Bất Tử Hàn Băng bao phủ trong lạc ấn phù văn pháp tắc, nó mở cánh chim ra, từng cơn phong bạo to lớn mang theo khí tức đóng băng khôn cùng lan tràn ra chung quanh.

Những nơi đi qua khắp nơi đều phát ra tiếng "Răng rắc, răng rắc " vang vọng, hư không cũng xuất hiện vết rách đáng sợ.

Những công kích này đánh vào chiến trận của Thánh Mỹ, lúc này trên hào quang phòng ngự của chiến trận vang lên tiếng bang bang như va vào kim loại, chiến trận không ngừng run rẩy, áp súc, rõ ràng cho thấy thừa nhận áp lực to lớn.

Nhưng mà hàng tỷ phù văn của chiến trận bốc hào quang sáng ngời, khí tức hàn băng cổ xưa và pháp tắc băng hệ tinh thâm hiển hiện.

Bởi như vậy tuy phù văn của chiến trận không ngừng chôn vùi, đồng thời cũng có thể hấp thu pháp tắc hàn băng gia tăng uy lực của bản thân.

- Thánh Mỹ pháp tắc hàn băng còn trên cả Bất Tử Hàn Băn, hơn nữa vượt qua thiệt nhiều!"

Lâm Minh con mắt sáng ngời, Thánh Mỹ không hổ là Thánh Mỹ, thực lực của nàng áp đảo Thánh Chủ sơ kỳ, còn kém Bất Tử Hàn Băng rất nhiều, nhưng mà ở phương diện pháp tắc lại áp đảo Bất Tử Hàn Băng.

- Thú vị, xem các ngươi có thể chèo chống được bao lâu.

Bất Tử Hàn Băng thét dài, nó mở cánh chim ra.

Vô số băng hàn rậm rạp xé rách hư không. Chúng không ngừng đánh thẳng vào chiến trận của mọi người.

Đông đông đông!

Âm thanh kim thiết va chạm vào chiến trận vang vọng, không ngừng có phù văn bị nghiền nát. Chúng không ngừng vang lên tiếng ken két, rất nhiều nơi sụp xuống, tùy thời có thể vỡ tan.

Nó muốn dùng lực lượng nghiền áp pháp tắc của Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ biến sắc, sâu trong ánh mắt của nàng có tinh quang bắ n ra.

Đồng tử của nàng lúc này biến thành vòng xoáy đen kịt như vực thẩm vô tận. Bên trong không ngừng có bí lực lưu chuyển. Hắc quang xuất hiện. Đây cũng là công pháp đồng tử, con mắt là cửa sổ tâm hồn, đối với Hồn Tộc mà nói, đồng thuật ý nghĩa với công kích tinh thần. Ý nghĩa ảo thuật, ý nghĩa rất nhiều thủ đoạn công kích. Rất nhiều công pháp linh hồn đều dùng đôi mắt phát ra, mà không giống như Tam Sinh Đồng của Long Nha. Đồng thuật của Thánh Mỹ có vài phương hương vị vỡ tan, thôn phệ.

Khi đồng tử Thánh Mỹ cải biến, phù văn chiến trận không ngừng biến hóa, bắ n ra hàn khí màu đen.

Trong thời gian ngắn, chiến trận lúc này đã đen như mực, nhưng mà từng sợi hàn khí màu đen tăng vọt, giống như có vô số gương mặt bị đóng băng.

- Hỗn Nguyên pháp nhãn cùng Huyền Thiên Băng Trận... Nương nương! Ngươi...

Văn Long kinh hô, âm thanh run rẩy, Hỗn Nguyên pháp nhãn cùng Huyền Thiên Băng Trận chính là trạng thái pháp tắc mạnh nhất của Thánh Mỹ, nếu như Thánh Mỹ có thực lực Thiên Tôn thi triển bí pháp này, không đáng kể chút nào, nhưng Thánh Mỹ hiện tại chỉ là Thánh Chủ sơ kỳ, miễn cưỡng thi triển Hỗn Nguyên pháp nhãn cùng Huyền Thiên Băng Trận sẽ tiêu hao bổn nguyên thần hồn!

- Chú ý tốt chính ngươi!

Giọng của Thánh Mỹ sâm lãnh, mặt như sương lạnh, đôi mắt như vực thẩm vô tận của nàng nhìn qua khiến người ta rét lạnh thấu xương, Văn Long lập tức không dám lên tiếng.

Hắn biết rõ nếu như mình tiếp tục nhiều chuyện, chỉ quấy nhiễu Thánh Mỹ, hắn chỉ có thể cắn răng tiếp tục chiến đấu.

Bất Tử Hàn Băng bắn hàn trụ đóng băng xuống, mang theo tiếng rít đáng sợ, không ngừng oanh kích vào Huyền Thiên Băng Trận.

Huyền Thiên Băng Trận là một loại chiến trăng do pháp tắc băng hàn ngưng tụ thành, càng thêm băng hàn, hắc ám, bên trong có bí lực nhộn nhạo, trận pháp hình thành vòm trời đen kịt, lập tức như con nhím xù gai lên ngăn cản đối thủ..

Mỗi một lần va chạm, hai chủng pháp tắc va chạm, hư không càng vỡ tan lớn hơn. Nhưng hư không vừa vỡ ra thì khí tức băng hàn đông cứng lại, vô cùng quái dị.

Bầu trời lúc này nhìn qua có vô số miếng băng vá kín.

Nhưng mà dưới công kích vô cùng của Bất Tử Hàn Băng nó vẫn ngăn cản và không suy yếu.

Mặt đất chung quanh bị băng vụn chôn vồn, núi lớn sông băng bị nghiền nát, uy lực kinh người.

NHìn thấy một màn như vậy, nội tâm Lâm MInh nghiêm túc.

- Thánh Mỹ quả nhiên đáng sợ! Thánh Chủ cảnh có thể phát huy chiến lực này, quả thực không thể tưởng tượng, mà nàng nắm giữ pháp tắc có thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, mỗi khi dùng ra một loại pháp tắc thì vô cùng cường đại.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, ánh mắt Lâm Minh nhìn qua dung mạo tuyệt diễm của Thánh Mỹ, thình lình phát hiện trên mũi của nàng có từng giọt mồ hôi thấm ra, rồi sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành băng tinh rơi xuống như trân châu.

Không biết vì sao, nhìn thấy một màn này nội tâm của Lâm Minh giống như bị xúc động, dường như là thương tiếc và không đành lòng.

Hắn biết rõ Thánh Mỹ thừa nhận áp lực to lớn, chỉ nhìn phản ứng của Văn Long là có thể nhìn ra, một trận chiến này hắn chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Hít sâu một hơi, ánh mắt Lâm Minh hoàn toàn bình tĩnh trở lại, giờ phút này hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, toàn thân tiến vào trạng thái vong ngã.

Sau lưng Lâm Minh có từng đạo khí lành hiện ra, ẩn ẩn có hoa rơi phiêu linh, linh tuyền róc rách, mà linh tuyền và hoa rơi này chậm rãi xuât hiện hư ảnh gốc cây già.

Gốc cây già này vỏ cây khô héo, lá cây cũng thưa thớt, nhưng mà rễ của nó rất cứng cáp, nó giống như phi long mạnh mẽ, lá cây thưa thớt nhưng chúng lại óng ánh như ngọc bích tạo thành.

Đây chính là Bồ Đề Thụ, Lâm Minh tại Phổ Đà sơn luân hồi dưới Bồ Đề Thụ, hắn dung hợp Hỗn Nguyên ba võ ý lại với nhau, hôm nay Lâm Minh lại sử dụng dung hợp võ ý, trong lúc nhất thời hoàn cảnh chung quanh người Lâm Minh biến thành một phương tịnh thổ.

Mặc cho bên ngoài băng tuyết phong bạo, cũng không thể làm nhiễu đến hắn, hắn hoàn toàn giao phòng ngự cho Thánh Mỹ, mà hắn lại một lòng điều chỉnh trạng thái của mình, chuẩn bị một kích trí mạng cuối cùng!

Chương 1755: Hàn mai ngạo tuyết

- Đồng loạt ra tay!

Văn Long gào thét lớn, hắn cắn răng một cái, thân thể thôn phệ hào quang hoàng kim trong hư không, những hồn lực này lưu chuyển trong tay của hắn, hình thành kim kiếm hồn lực, cùng điệp gia với kim kiếm của hắn, uy lực tăng nhiều...

Mũi chân của hắn điểm xuống đất, hắn lao tới và xông lên trời công kích băng trụ!

Sau Văn Long, những người khác cùng ra tay, Thần Miểu Thần Quốc Nguyệt Trì cùng Hồn Thiên theo sát Văn Long, Hồn Thiên rút một thanh trường kiếm và kiếm quang đầy trời, mà Nguyệt Trì lại càng kỳ lạ, thân thể của nàng trở nên mông lung trong bão tuyết, một đạo hào quang hiển hiện, đây là một loại hồn lực quái dị.

Hồn lực này vậy mà dung hợp vào trong Huyền Thiên Băng Trận đen kịt.

Cả Huyền Thiên Băng Trận trở nên mông lung khác thường, phù văn càng thêm sáng ngời chói mắt, phòng ngự thoáng cái tăng lên không ít.

- Ân? Linh hồn lực phụ trợ?

Lâm Minh hơi kinh ngạc, thật sâu nhìn qua Nguyệt Trì, thiên phú của Nguyệt Trì trong mắt của hắn không tính là xuất chúng, nhưng mà nàng là linh hồn lực phụ trợ, cực kỳ hiếm thấy, người có được linh hồn lực phụ trợ, sức chiến đấu của bản thân không được tốt lắm, nhưng có thể phụ trợ người khác công kích hoặc phòng ngự.

Nàng phụ trợ người yếu, nàng phát huy tác dụng cực nhỏ, nhưng mà nàng nàng phụ trở cường giả, như vậy tác dụng bản thân nàng phóng to lắm, tưởng tượng một chút, hồn lực của Nguyệt Trì cấp cho Thánh Mỹ sử dụng, dùng trình độ lĩnh ngộ pháp tắc của Thánh Mỹ, một phần hồn lực này chắc chắn phát huy tác dụng gấp mười lần! Trong lúc nhất thời Thánh Mỹ cũng mở to mắt ra nhìn về phía Nguyệt Trì, trong mắt đầy dị sắc.

Rầm rầm rầm!

Không gian ngàn dặm chung quanh đã bị vô số chấn động cường đại đánh ra trăm ngàn lỗ thủng. Mà lực lượng băng hàn lúc này lại đông cứng hư không.

Trừ đám người Thánh Mỹ ở trong Huyền Thiên Băng Trận ra, mặt đất chung quanh là một hồi đại kiếp nạn, bị dư âm kh ủng bố còn lại đánh ra cái huyệt động to lớn, khe rãnh như vực sâu xuất hiện liên tục

Trận kịch chiến này. thần văn phù của Lâm Minh có tác dụng không nhỏ.

Vốn đám người Tô Nhã yếu nhất trong mười người, so với Thánh Mỹ thì sức chiến đấu của bọn họ không đáng kể chút nào, có thể tạo thành hiệu quả lại có hạn.

Nhưng mà có Lâm Minh cho bọn dùng thần văn phù thì khác. Một tấm thần văn phù có thể sử dụng mấy lần, một khi phát động có thể ngăn cản được một băng trụ trùng kích, giảm bớt nhiều áp lực cho Thánh Mỹ.

Vù vù vù ——

Thiên Hỏa Phù cùng Tà Thần Phù ánh lửa trải rộng trời xanh, hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt hừng hực. Một cây băng trụ vừa tiến vào trong hỏa diễm đã bị thiêu chảy.

- Ha ha, thần văn phù của Lâm huynh thật sự là lợi hại!

Mọi người cười to khen ngợi Lâm Minh.

Bất Tử Hàn Băng lúc này yên lặng lại.

Nhưng mà giờ khắc này mọi người trong Huyền Thiên Băng Trận đã ngừng thở, bọn họ cảm thấy nội tâm của mình tức giận.

Đó là do Bất Tử Hàn Băng tức giận.

Hàn tỷ khí đông màu xám từ trong Hàn Băng phù văn bắn ra, rõ ràng hình thành móng vuốt băng phượng to lớn như một tòa sơn mạch.

Xoát!

Móng vuốt sắc bén mang theo ý chí tức giận của Bất Tử Hàn Băng, xé rách hư không, xé rách đại địa, tạo ra sóng to gió lớn ngập trời, trùng trùng điệp điệp nện vào Huyền Thiên Băng Trận.

Lực lượng này rất khổng lồ, chẳng khác gì một tinh cầu nện thẳng xuống.

Sóng xung kích kinh người bắn ra ngoài, hào quang chói mắt bắn ra chung quanh.

Cuối cùng hai loại pháp tắc khác nhau dây dưa với nhau, sau đó biến mất.

Cả Huyền Thiên Băng Trận đổ vỡ liên tục, giống như bị búa tạ nện vào kính thủy tinh.

Phốc!

Hồn lực rót vào trong Huyền Thiên Băng Trận, Nguyệt Trì không ngừng phụ trợ Thánh Mỹ, lúc nàng thân thể nàng chấn động phun một ngụm máu tươi, tính cả lỗ tai, cái mũi, con mắt cũng đổ máu, nàng đã hôn mê.

Dùng hồn lực bản thân gia trì Huyền Thiên Băng Trận, một khi băng trận bị hao tổn, Nguyệt Trì cùng Thánh Mỹ hai người tự nhiên đứng mũi chịu sào!

Mà nói sức thừa nhận, Nguyệt Trì kém xa so với Thánh Mỹ quá nhiều.

- Sư muội!

Nhìn thấy Nguyệt Trì trọng thương, trong nội tâm Hồn Thiên khẩn trương.

Ngay cả Thánh Mỹ sắc mặt tái nhợt đi vài phần, tay phải của nàng bắn ra hào quang màu xanh, bao lấy Nguyệt Trì trọng thương, nhìn Hồn Thiên nói:

- Nàng không có việc gì, chỉ bị tổn thương tinh thần chi hải.

Thánh Mỹ khi nói chuyện, Huyền Thiên Băng Trận đã nghiền nát một mảnh, hàn khí bên ngoài chảy vào trong.

Xuy xuy xùy!

Khải giáp bằng hiện ra trên thân của mọi người, cho dù khải giáp ngăn cản nhiều hàn khí, mọi người vẫn cảm thấy toàn thân run lên, cảm giác như đóng băng linh hồn.

Tô Nhã cùng Mộ Linh Nguyệt vội vàng sử dụng thần văn phù phòng ngự, giúp mọi người giảm bớt áp lực, đồng thời cũng bảo vệ Lâm Minh đang dung hợp võ ý cùng Tiểu Ma Tiên.

- Bất Tử Hàn Băng, thật đáng sợ!

Mọi người nhìn qua Bất Tử Hàn Băng to lớn vô biên vô hạn trên bầu trời, sắc mặt ngưng trọng.

- Lâm Minh, ngươi không sao chớ...

Tô Nhã ân cần hỏi thăm, mà Lâm Minh vẫn yên lặng ngồi dưới Bồ Đề Thụ, chung quanh người có Tu La phù văn sinh sinh diệt diệt, giống như ngăn cách tất cả.

Xa xa có thí luyện giả đào tẩu nhìn qua chuyện xảy ra trong Huyền Thiên Băng Trận.

Mắt thấy Nguyệt Trì đã trọng thương thổ huyết, mà Lâm Minh lại ngồi điều tức như lão tăng nhập định, những người này cũng không còn gì để nói.

- Nữ nhân gọi là Nguyệt Trì đã thổ huyết, hắn còn đang ngồi, thật sự là ngồi được.

- Thực gian trá, đến bây giờ hắn vẫn chưa ra tay một lần, còn có nữ nhân của Lâm Minh cũng không có ra tay...

Những người này nói chính là Tiểu Ma Tiên, từ đầu đến cuối Tiểu Ma Tiên đều đứng bên cạnh Lâm Minh dưới Bồ Đề Thụ, tinh thần tiến vào trạng thái vong ngã.

Vốn phòng ngự cũng chỉ có mười người, hiện tại không tính Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, lúc này phòng ngự chỉ có tám người.

Lúc trước mười tám người phòng ngự bất tử liệt diễm, hiện tại chỉ có tám người, từ số lượng đã ít đi hơn phân nửa, thực tế thiểu Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên là hai người có sức chiến đấu đầy đủ, phòng ngự cũng bị áp lực lớn hơn bình thường!

- Lâm Minh tiểu tử cuồng vọng kia, nói không có chúng ta không có gì khác nhau! Rất tốt, hiện tại chúng ta đứng nhìn xem, bọn chúng bị đánh thành bộ dáng gì!

Tám người bỏ chạy lúc này vui vẻ trong lòng, bọn họ chờ mong đám người Lâm Minh không may, đây cũng là tâm lý của người bình thường, bọn họ không có tham gia chiến đấu, tự nhiên không hy vọng kết quả chiến đấu có phát triển tốt, tốt nhất là toàn bộ bọn người kia bị đánh hoa rơi nước chảy, chết đi mấy người thì càng tốt.

Ngược lạ lài Hồn Hậu Thánh Mỹ, những võ giả này không hy vọng nàng gặp chuyện không may, tuy Thánh Mỹ tới từ Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà nàng thanh trần thoát tục, thần bí mà cường đại làm cho nàng nhanh chóng trở thành nữ thần của Tu La Lộ Hồn Tộc, thực tế phần lớn nam nhân ở đây đều có tâm tình ngưỡng mộ Thánh Mỹ.

Mà thời điểm này Bất Tử Hàn Băng tiếp tục trùng kích!

Thân ảnh của nó bay thẳng lên cao, bắt đầu trắng trợn hấp thu hàn khí trong thiên địa.

Chương 1756: Lâm Minh ra tay (1)

Từng sông băng vỡ vụn, hóa thành hàn khí bị Bất Tử Hàn Băng hút vào trong cơ thể, chỉ nhìn khí thế đã biết khôn xong.

- Đáng sợ...

- Bọn họ có toàn quân bị diệt không?

Ánh mắt rất nhiều người tập trung nhìn qua bầu trời.

Mặc kệ nhân loại, Thánh tộc, Hồn Tộc, chỉ cần là tính mạng có trí tuệ, cho dù võ giả thực lực cường đại đối mặt với thiên địa đại thế đều có tâm tình kính sợ.

Công tác chuẩn bị kéo dài mười hô hấp, một cái phượng trảo to lớn hiện ra, nó như ngọn núi trùng kích xuống dưới.

Từng đợt băng phong bạo quét qua phương viên mấy ngan trượng, nó giống như cụ thú thượng cổ thôn phệ Huyền Thiên Băng Trận hoàn toàn!

- Mộ cô nương! Phạm tiên sinh! Thiên Đồ!

Tô Nhã la hét, kỳ thật không cần nàng la lên, đám người Mộ Linh Nguyệt, kể cả Hồn Thiên cũng ném thần văn phù trong tay ra như không cần tiền.

Trong lúc nhất thời, lôi hỏa chi lực, Tà Thần phù, đủ loại năng lượng tàn sát bừa bãi quét qua thiên địa!

Bồng!

Chỉ trong tích tắc, cơ hồ tất cả ánh lửa bị hàn băng thôn phệ.

Lâm Minh chế tác thần văn phù phiên bản cải tiến uy lực phi phàm, nhưng mà hàn băng sóng cuồng sau khi thôn phệ hỏa diễm của thần văn phù thì chậm một chút, nhưng mà cũng chỉ là chậm một chút mà thôi, nó vẫn không ai bì nổi đánh thẳng xuống dưới.

Đối mặt với công kích đáng sợ, Tô Nhã, Mộ Linh Nguyệt đám người đã hoàn toàn không có tác dụng, bọn họ chỉ cần vượt qua Huyền Thiên Băng Trận, như vậy nhất định chết không thể nghi ngờ! Mà ngay cả Văn Long toàn thân cũng đông cứng lại, hồn lực tiêu hao rất nhiều, có thể tạo được tác dụng cũng có hạn, Bất Tử Hàn Băng vừa ra thì xung phong liều chết đầu tiên chính là hắn, cho nên tổn thương cũng lớn nhất.

Mà chính thức thần diệu chính là Nguyệt Trì, nàng đã hôn mê mất đi sức chiến đấu.

Nàng không thể lại phụ trợ Huyền Thiên Băng Trận!

Kể từ đó tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào một mình Thánh Mỹ!

Một khắc này thân ảnh nhỏ bé yếu ớt của Thánh Mỹ đang gánh toàn bộ công kích của Bất Tử Hàn Băng, ngăn cản phong bạo hủy diệt.

Bởi vì thừa nhận công kích lớn nhất, sắc mặt Thánh Mỹ tái nhợt, nhưng mà thân ảnh của nàng vẫn uy nghêm, vẫn đứng thẳng ở đó, hình ảnh như hàn mai ngạo tuyết! Mười ngón tay thon dài của nàng không ngừng bắt ấn quyết, trong hai mắt có vòng xoáy màu đen có vô số băng hoa bay ra, đôi mắt của nàng như ẩn chứa cả một thế giới, là thế giới băng tuyết.

- Nương nương...

Văn Long cắn chặt răng, âm thanh run rẩy, hắn trơ mắt nhìn qua thân ảnh nhỏ bé của Thánh Mỹ đang khởi động Hàn Băng Quang Sương Trận đối mặt với thiên uy.

Oanh!

Nổ tung đáng sợ vang lên, Huyền Thiên Băng Trận đã bị chiếm cứ, cả thiên địa rung động lắc lư kịch liệt, sông băng vô tận quét qua các nơi.

Trong cơn gió lốc hàn băng to lớn này lại có tiếng ca kỳ diệu vang lên.

Tiếng ca này tinh diệt xuất trần, êm tai như âm thanh của tự nhiên.

Cho dù là cỏ cây cũng phải động tình.

Tiếng ca du dương, sương hàn tiêu tán, hóa thành từng bông tuyết lớn rơi xuống.

Phong bạo đã tan, bầu trời bị băng phong nhìn thấy ánh mặt trời, mọi người cũng nhìn thấy sông băng bao trùm dưới Huyền Thiên Băng Trận.

Huyền Thiên Băng Trận đã bị Bất Tử Hàn Băng ngầm chiến hết tất cả hàn khí cho nên đóng băng lại, vách sương trận yếu ớt, đụng vào là sụp đổ.

Trong ánh sáng màu xanh mờ ảo, Thánh Mỹ đứng thẳng ở đó, ở sau lưng nàng là một hư ảnh nữ thần, thân hình nữ thần này mơ hồ, dung mạo không rõ. Toàn thân có dây lụa màu xanh da trời phiêu linh, phiêu linh xuất trần, tiếng ca du dương kia chính là hư ảnh nữ thần này phát ra.

Một tia máu tươi từ khóe miệng Thánh Mỹ tràn ra, nhìn qua rất chói mắt. Nàng chẳng khác gì một thiên sứ, nhìn qua cho người ta cảm giác thê lương tuyệt mỹ.

Thánh Mỹ... Bị thương...

Từ khi tiến vào thí luyện cuối cùng tới bây giờ. Một đường đi đến bây giờ, Thánh Mỹ lần đầu tiên bị thương!

Thánh Mỹ hiện tại bị thương, chẳng biết tại sao nhưng khiến mọi người vô cùng đau đớn.

- Nương nương, nhanh thu hồi pháp tướng thiên địa!

Văn Long mắt hổ rưng rưng, hắn mặc dù chỉ là tùy tùng của Thánh

Mỹ, nhưng trên thực tế trong lòng của hắn xem an nguy của Thánh Mỹ còn trọng yếu hơn mạng của mình!

Pháp tướng thiên địa trong miệng Văn Long chính là hư ảnh nữ thần sau lưng Thánh Mỹ, nó là Thánh Mỹ triệu hoán ra, là thần hồn bổn mạng của Thánh Mỹ biến thành.

Võ giả Hồn tộc, người có thiên phú cực cao có thể dùng linh hồn làm hóa thân, hiện ra chính là pháp tướng thiên địa sau lưng của nàng.

Mỗi người tu hành pháp tướng thiên địa không giống nhau.

Pháp tướng thiên địa cũng giống như Thánh tộc Bất Diệt Kim Thân, là Hồn Tộc tu hồn tới cảnh giới cực cao.

Nhưng mà tu vị hiện tại của Thánh Mỹ bị hạn chế ở Thánh Chủ kỳ, cộng thêm đánh với bất tử liệt diễm tiêu hao cực lớn, triệu hoán pháp tướng thiên địa là quá miễn cưỡng, tác động tới linh hồn bổn nguyên của nàng.

Thánh Mỹ nhẹ nhàng lắc đầu, nói ra:

- Bất Tử Hàn Băng, đại khái còn có thể phát ra một lần công kích nữa...

Mọi người đã phát giác được hàn khí trong thiên địa trở nên yếu đi rất nhiều.

Một kích vừa rồi hao phí quá nhiều lực lượng của Bất Tử Hàn Băng, thực lực của nó đã yếu bớt, nhưng dù vậy khoảng cách nó chính thức biến thành trứng vẫn còn một kích nữa, mà một kích này tuyệt đối không dễ dàng thừa nhận!

- Nương nương, thế nhưng mà...

Văn Long đã không biết nên nói cái gì, hắn chỉ có thể cắn răng cầm chặt trường kiếm trong tay, đứng bên cạnh Thánh Mỹ. Hắn biết rõ bây giờ nói gì thì Thánh Mỹ cũng sẽ không nghe, càng ảnh hưởng tới tâm tình của Thánh Mỹ.

Hàn khí đáng sợ đang làm công tác chuẩn bị trên bầu trời, Bất Tử Hàn Băng ngửa mặt lên trời gáy lên, rồi sau đó thân thể nó bắt đầu không ngừng thu nhỏ lại.

Vốn nó to như ngon núi lớn, bây giờ thu nhỏ lại còn mười trượng.

Cũng bởi vì lực lượng của Bất Tử Hàn Băng tiêu hao rất nhiều, nó bắt đầu co rút lực lượng lại, giảm nhỏ phạm vi, mà giảm nhỏ phạm vi công kích thì uy lực tự nhiên vô cùng to lớn!

Giờ khắc này sau lưng Thánh Mỹ, hư ảnh nữ thần trong tay cầm theo một thanh trường kiếm, cùng Thánh Mỹ đối mặt một kích của Bất Tử Hàn Băng!

Pháp tướng thiên địa là một bộ phận linh hồn của võ giả Hồn tộc, một khi pháp tướng thiên địa bị hao tổn sẽ ảnh hưởng tới linh hồn bổn nguyên.

Mà đám người Mộ Linh Nguyệt, Tô Nhã trong tay cầm lấy thần văn phù không nhiều lắm, đối mặt một kích cuối cùng của Bất Tử Hàn Băng, thần văn phù trong tay của bọn họ có tác dụng hay không vẫn còn khó nói, nhưng mà còn tốt hơn không có.

Rất nhiều thí luyện giả đều như lâm đại địch, toàn tâm chuẩn bị đối kháng một kích này.

Hàn khí hiện tại đang áp súc, Băng Phượng Hoàng trên bầu trời mở cánh ra, băng trụ sáng ngời đang trong công tác chuẩn bị.

- Đám con sâu cái kiến hèn mọn, các ngươi nghĩ rằng có thể thừa nhận lửa giận của ta sao? Nằm mơ đi!

Trong lúc nhất thời thân thể Băng Phượng Hoàng có rất nhiều thần quang màu xanh da trời hiện ra! Nó dường như đang tụ tập tòa bộ năng lượng trong người dung nhập vào trong một kích này.

Chương 1757: Lâm Minh ra tay (2)

Tạch tạch tạch!

Đạo thần quang này tùy ý cắt qua hư không, nhìn qua thì tốc độ của nó rất chậm, nhưng trên thực tế nó lại nhanh như thiểm điện.

Đây là tạo thành ảo giác, bởi vì nó là băng hàn cực lạnh cho nên có thể đóng băng cả thời gian.

- Cái này... Uy lực này!!!

Văn Long tâm thần đại chấn!

Hắn cũng là người leo lên ba mươi ba tầng của Phong Thần đài, tuy hắn bò lên có chút miễn cưỡng, nhưng không thể nghi ngờ là nhân kiệt, thiên phú của hắn đã vượt qua Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử, nhãn lực của hắn đương nhiên vẫn có, hắn nhìn thấy một chiêu này của Bất Tử Hàn Băng rất đáng sợ!

- Làm sao có thể ngăn cản?

Tất cả mọi người tâm thần run rẩy, trực diện ánh sáng màu lam, uy lực cực lớn.

Ngay cả Thánh Mỹ cũng đồng tử co rút lại, trong lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi, Bất Tử Hàn Băng dùng một kích cuối cùng uy lực vượt qua tưởng tượng của nàng, nàng cảm giác Huyền Thiên Băng Trận của mình bị cột sáng này đục thủng!

Nếu như Bất Tử Hàn Băng tiếp tục đánh ra một kích hình thái lúc trước, Thánh Mỹ tự tin liều mạng bị thương cũng có thể ngăn cản được, nhưng mà bây giờ, Bất Tử Hàn Băng vào thời khác cuối cùng ngưng tụ công kích mạnh nhất, phạm vi công kích chỉ nhỏ như chén cơm, Huyền Thiên Băng Trận của nàng sẽ vỡ vụn!

Một khi băng trận vỡ vụn, hậu quả không tưởng tượng nổi, ở đây rất nhiều võ giả chỉ còn sống không quá ba người, Văn Long đều phải chết, mà mình cũng sẽ bị trọng thương!

Trong tích tắc này, Thánh Mỹ cắn chặt hàm răng, trong ánh mắt hiện ra một tia do dự hiếm thấy, cuối cùng nhất nàng giống như đã hạ quyết tâm, toàn thân có hỏa diễm màu xanh da trời hiện ra.

- Nương nương, ngươi... Ngươi... Thiêu đốt bổn mạng hồn lực!??

Bên cạnh Thánh Mỹ, Văn Long kinh ngạc đến ngây người.

Càng là thiên tài, thiên phú càng xuất chúng, bổn mạng hồn lực, bổn mạng máu huyết của bọn họ càng trân quý.

Hồn lực của Thánh Mỹ hôm nay trân quý tới tình trạng không thể tưởng tượng, một khi hao tổn, vô thượng thần đan cũng không thể đền bù nửa phần.

Nàng hiện taijt hiêu đốt bổn mạng hồn lực của mình, thậm chí có thể giảm nhỏ pháp tướng thiên địa k1ch thích lực lượng mạnh hơn, cùng đánh cược liều chết với Bất Tử Hàn Băng!

Một khi làm như vậy, Thánh Mỹ sẽ bị hao tổn sâu sắc.

Mà linh hồn của Thánh Mỹ cực kỳ đặc thù, mặc dù dựa vào Hồn Thiên Thần Hoàng có thủ đoạn thông thiên thì sợ rằng khó có thể đền bù, sẽ ảnh hưởng tới tiến cảnh ngày sau của Thánh Mỹ!

- Nương nương, ngươi điên rồi!

Ánh mắt Văn Long đỏ hồng, đương nhiên hắn rõ ràng, nếu như Thánh Mỹ hiện tại không thiêu đốt bổn mạng hồn lực, Huyền Thiên Băng Trận căn bản không chịu nổi một kích cuối cùng của Bất Tử Hàn Băng!

Như vậy chẳng những người khác trong Huyền Thiên Băng Trận phải chết, ngay cả Văn Long mình cũng sẽ vẫn lạc.

Nhưng mà dù mất tính mạng của mình, Văn Long cũng không muốn nhìn thấy Thánh Mỹ bị chút tổn thương!

Trong mắt Văn Long xem ra, bổn mạng hồn lực của Thánh Mỹ so với tính mạng của bọn họ cộng lại còn trân quý hơn nhiều.

Kỳ thật dùng tu vị của Thánh Mỹ hoàn toàn có thể bỏ chạy, tránh được một kích này, thất bại trong thí luyện cuối cùng vẫn còn lần sau, nhưng mà nàng căn bản không định làm thế.

- Tránh ra! Thánh Mỹ âm thanh lạnh như băng!

Nàng tâm ý đã quyết, không phải bởi vì mọi người kề vai chiến đấu hay có cảm tình với người nào, tính mạng của võ gia bình thường với Thánh Mỹ mà nói không là gì, hay không định nhìn thấy những người này vẫn lạc..

Hơn nữa Thánh Mỹ ẩn ẩn có một loại dự cảm, nếu như lui một bước này, có thể sẽ vĩnh viễn bỏ sót một thứ gì đó cực kỳ trọng yếu, loại dự cảm không hiểu này khiến Thánh Mỹ không định lui bước!

Một khắc này mi tâm của Thánh Mỹ có một ấn ký băng tuyết xuất hiện! Đây là ấn ký giống như con mắt thứ ba, bắ n ra hàn quang như ánh mắt, nguyên khí mạnh mẽ, máy tóc xanh của Thánh Mỹ bay bồng bềnh như da trời.

Thời điểm này hỏa diễm màu xanh trên người Thánh Mỹ đang thiêu đốt sáng ngời, thần hồn đã tắm mình trong hỏa diễm, Lâm Minh lúc này đột nhiên mở mắt.

Mặc dù là đưa lưng về phía Lâm Minh, Thánh Mỹ cũng lập tức cảm ứng được ánh mắt như hóa thành thực chất của hắn!.

- Lâm Minh? Ngươi!?

Trong nội tâm Thánh Mỹ cả kinh, nàng không biết vì sao Lâm Minh đột nhiên buông tha tĩnh dưỡng, thời điểm mở mắt ra Lâm Minh như cuồng bạo.

Hắn giống như một con cự long đang ngủ say, tỉnh ngủ thì bay thẳng lên trời.

Trong nháy mắt hắn lao ra khỏi Huyền Thiên Băng Trận, bay thẳng tới hào quang đóng băng kia.

- Lâm Minh!!

Trong lòng Thánh Mỹ kinh hãi!

Mặc dù thực lực của Lâm Minh có mạnh hơn nữa cũng không cách nào thừa nhận hào quang này. Đạo hào quang này có uy lực không cách nào tưởng tượng, Thánh Mỹ tự nhận nếu nàng không thiêu đốt hồn lực thì không ngăn cản nổi!

Mắt thấy hào quang kia bay tới, ánh mắt Lâm Minh càng kiên quyết, trong ánh mắt của hắn phản chiếu hào quang màu xanh lam này, giống như thanh lợi kiếm đâm thẳng vào đồng tử của hắn!

Mắt thấy chuyện kinh người phát sinh, không riêng gì Thánh Mỹ, những người khác trong Huyền Thiên Băng Trận và tám tên thí luyện giả bỏ chạy kia cũng kinh ngạc đến ngây người, tên Lâm MInh này định tự sát sao?

- Lâm công tử!

Tô Nhã cùng Mộ Linh Nguyệt lo lắng! Lâm Minh ra tay quá đột ngột, các nàng dù tin tưởng thực lực của Lâm Minh cũng không cho rằng hắn có thể ngăn cản một kích chính diện của Bất Tử Hàn Băng.

Hào quang đóng băng này mặc dù là nửa bước Thiên Tôn đối mặt chỉ sợ cũng vẫn lạc, dùng thực lực Lâm Minh bây giờ căn bản không có khả năng ngăn cản.

- Đồ ngốc, muốn chết! Hồn Hậu nương nương còn không ngăn được một kích này, hắn lại ngu ngốc lao vào, châu chấu đá xe.

Đám thí luyện giả xem cuộc chiến vui vẻ, tuy lúc trước khinh thường Lâm Minh nấp sau lưng nữ nhân, lại ngồi xuống điều tức, nhưng mà bọn họ kỳ thật trong lòng cũng hiểu đó mới là cách làm thông minh, hiện tại đơn thương độc mã lao ra ngoài ngăn cản Bất Tử Hàn Băng, căn bản là chịu chết.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Lâm Minh chính diện thừa nhận một kích này một hô hấp, hắn cũng không có khả năng có thực lực đi đánh tan trứng của Bất Tử Hàn Băng. Dựa theo ước định lúc trước, do Thánh Mỹ phòng ngự Bất Tử Hàn Băng công kích, Lâm Minh chỉ làm một chuyện là ngồi xuống điều tức, điều chỉnh trạng thái của mình, khi Bất Tử Hàn Băng biến thành trứng thì hắn thi triển một kích mạnh nhất của hắn.

Trước đó Lâm Minh ngồi xuống điều tức, nhưng bây giờ nhịn không được ra tay, có cảm giác kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hào quang đóng băng gào thét, Lâm Minh không sợ lao lên!

Toàn thân của hắn bao phủ trong lôi đình và hỏa diễm, nhưng mà so sánh với hào quang đóng băng của Bất Tử Hàn Băng, lôi hỏa trên người Lâm Minh không là gì cả.

Một màn này cũng làm cho Thánh Mỹ lo lắng, nàng ẩn ẩn cảm giác được Lâm Minh đột nhiên bộc phát, kỳ thật là không muốn nhìn thấy nàng thiêu đốt bổn mạng hồn lực, chỉ điểm này cho dù như téế nào Thánh Mỹ cũng không thể không quan tâm Lâm Minh.

Chương 1758: Ngăn cơn sóng dữ

Nàng không biết Lâm Minh ý định rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ hắn muốn vứt bỏ kích sát Bất Tử Hàn Băng sao?

Giờ khắc này Thánh Mỹ cũng bay tới. Trên người nàng có hỏa diễm linh hồn màu tím đang thiêu đốt, mi tâm b ắn ra ấn ký cánh hoa màu xanh da trời bay thẳng tới Lâm Minh.

Cho dù buông tha không giết Bất Tử Hàn Băng, nàng cũng không thể nhìn Lâm Minh vẫn lạc.

Nhưng mà Lâm Minh đi đầu một bước. Tốc độ quá nhanh, Thánh Mỹ căn bản đuổi không kịp!

Thời điểm Lâm Minh còn kém ngàn trượng sẽ bị hào quang đóng băng đánh trúng. Có một bóng dáng lao ra khỏi nội thế giới của Lâm Minh.

Bóng dáng này cầm một tấm chắn ngăn đón hào quang đóng băng.

Hắn chính là phân thân của Lâm Minh -- nguyên linh thạch thai!

Ba ba ba!

Nguyên linh thạch thai khớp xương toàn thân nổ vang, nó được thần thú đại trận tẩm bổ suốt mười tỷ năm, lực lượng đã vượt qua mười long lực!

Nguyên linh thạch thai có sức chiến đấu tổng hợp không bằng bản tôn Lâm Minh, nhưng mà lực lượng thân thể, sức thừa nhận thân thể của nguyên linh thạch thai lại mạnh hơn siêu Lâm Minh!

Nếu như nói Lâm Minh là một cao thủ võ lâm, như vậy nguyên linh thạch thai chính là một con mãnh hổ.

Cao thủ phàm nhân có thể đánh với mãnh hổ, nhưng mà trong tình cảnh đặc biệt mãnh hổ cũng tuyệt đối có khả năng mạnh hơn phàm nhân.

Cũng tỷ như giờ này khắc này!

Một khắc này sau lưng nguyên linh thạch thai dường như có hư ảnh thần thú hiện ra, mà ở trước mặt nguyên linh thạch thai là một tấm chắn vô cùng nặng nề, chính là Hỗn Nguyên chi môn!

Thương cổ hoang man Hỗn Nguyên chi môn, mặt ngoài phủ kín đường vân Hồng Mông pháp tắc, những đường vân này hình thành vào thời đại thái cổ của vũ trụ, khi đó Hồng Mông pháp tắc khắc lên đá.

Dùng nguyên linh thạch thai làm mâu, dùng Hỗn Nguyên chi môn làm thuẫn!

- Tinh nguyên phân thân, đạo phong ấn thứ ba -- bỏ niêm phong!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, trong nháy mắt đó trong người nguyên linh thạch thai có lực lượng bàng bạc b ắn ra ngoài.

Năm đó Lâm Minh ở trong thần điện kế thừa nguyên linh thạch thai, trong cơ thể có ba đạo phong ấn, một đạo mạnh hơn một đạo.

Chúng chính là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, ba đạo phong ấn lúc ở trong thần điện, Lâm Minh cởi bỏ phong ấn đầu tiên, bằng vào cổ lực lượng này mở rộng nội thế giới, đột phá Thần Quân.

Rồi sau đó đạo phong ấn thứ hai lúc ở trong phần mộ Bạch Khởi phần tuyệt sát chi địa, đối mặt Thiên Minh Tử, Lâm Minh được ăn cả ngã về không, mở phong ấn thứ hai, được nguyên âm của Tiểu Ma Tiên trợ giúp nên đánh vỡ hệ thống luyện thể, đột phá Thiên Đạo trận đồ, phá tan Đạo Cung Cửu Tinh!

Mà cuối cùng, phong ấn thứ ba có lực lượng cường đại nhất, dùng tu vị của Lâm Minh khi đó không thể cởi bỏ, nhưng bây giờ lại có thể.

Hiện tại đối mặt Bất Tử Hàn Băng, Lâm Minh quyết đoán mở nó

ra.

Thời điểm này nghe được tiếng sấm nổ vang, như vô số núi lửa phun trào, như thần thú gào thét!

Thân thể nguyên linh thạch thai tăng vọt, năng lượng trên bầu trời giống như bị vòng xoáy to lớn dẫn dắt hội tụ về phía nguyên linh thạch thai!

Lực lượng đáng sợ không cách nào hình dung như trời long đất lở bộc phát ra, nó rót đầy phân thân nguyên linh thạch thai, năng lượng dư thừa bay thẳng tới chỗ bản tôn Lâm Minh.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị, lúc mở phong ấn nguyên linh thạch thai thì tất nhiên sẽ có năng lượng cường đại rót vào, hắn hét lớn một tiếng mở rộng nội thế giới, hấp thu lực lượng cường dại này.

Trong lúc nhất thời toàn thân Lâm Minh bộc phát thần quang sáng ngời, mỗi tấc huyết nhục, kinh mạch trong cơ đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Bầu trời trên đầu Lâm Minh, vô tận băng tuyết phai mờ, chín ngôi sao hiện ra, tỏa ra thần quang sáng ngời.

Mà hai ngôi sao trong chín ngôi sao này đặc biệt chói mắt, hào quang của chúng tương ứng với hai đạo cung trong người Lâm Minh!

Trong Tử Phủ Đạo Cung có điện quang đen kịt bắn ra, trong thời gian ngắn rót vào trong người Lâm Minh.

Ừng ực -- ừng ực --

Sinh mệnh lực bàng bạc tiến vào sâu trong người Lâm Minh. Huyết dịch toàn thân của hắn bắt đầu lao nhanh, phát ra âm thanh cuồn cuộn như hải triều.

Mỗi tấc da thịt có hào quang sáng ngời bắn ra ngoài, khí huyết bành trướng tới cực điểm.

Trong Thiên Phạt Đạo Cung ẩn chứa lực lượng kỳ dị, hàng tỉ điện quang rót vào lỗ chân lông của Lâm Minh, lại khuếch tán ra chung quanh.

Thời điểm này nguyên linh thạch thai đã nghênh tiếp hào quang đóng băng.

Một màn này làm cho tất cả võ giả đồng tử co rút lại, bọn họ nhìn ra hư ảnh tay cầm cửa đá chính là phân thân của Lâm Minh.

Hắn bỏ qua phân thân này?

Trong đầu mọi người sinh ra suy nghĩ này, thời điểm hiện tại nghe được tiếng vang lớn, nguyên linh thạch thai đã cầm Hỗn Nguyên chi môn trong tay va chạm với hào quang đóng băng.

Răng rắc!

Hư không vỡ vụn, Hỗn Nguyên chi môn bị đông lại, thân thể nguyên linh thạch thai và Hỗn Nguyên chi môn cùng bay ra ngoài.

Cho dù thân thể nguyên linh thạch thai cường hãn hơn nữa. Lúc này bị va chạm cũng đứt gãy tay chân.

Hàn khí đáng sợ đống cứng Hỗn Nguyên chi môn cùng nguyên linh thạch thai thành tượng băng, nếu như là thân thể huyết nhục. Cho dù là Thánh tộc Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp cũng bị đóng băng, thân thể tan vỡ thành bụi nhỏ!

Nhưng mà nguyên linh thạch thai vào lúc này tỏa ra khí huyết chi lực vô cùng đáng sợ, khí huyết chi lực này hóa thành hỏa diễm thiêu đốt ngập trời!

Khí huyết chi lực này ngạnh kháng hàn băng xâm nhập, làm cho hàn băng chi lực không cách nào ảnh hưởng tới kinh mạch của nguyên linh thạch thai!

Thậm chí một bộ phận hàn băng bị hỏa diễm làm tan chảy.

- Cái gì?

Sau lưng nguyên linh thạch thai, Thánh Mỹ tâm thần đại chấn, phân thân này dùng khí huyết chi lực ngạnh kháng hàn băng của Bất Tử Hàn Băng, khí huyết chi lực này mạnh cỡ nào? Quả thực không thể tưởng tượng!

Cho dù một là một thần thú trưởng thành cũng chưa chắc có được khí huyết như vậy, chống lại hàn khí của Bất Tử Hàn Băng trùng kích, nhưng mà phân thân của Lâm Minh có khí huyết chi lực cường đại như mặt trời đang thiêu đốt thì vẫn tiếp nhận được, vậy phân thân này dùng cái gì luyện chế thành?

Luận khí huyết chi lực đơn thuần của phân thân này, tuyệt đối còn mạnh hơn cả Lâm Minh.

Tuy trong nội tâm có vô số nghi vấn hiện ra, nhưng mà Thánh Mỹ lúc này không dám phân tâm, nàng nhìn thấy bằng vào nguyên linh thạch thai căn bản không cách nào thừa nhận hào quang đóng băng của Bất Tử Hàn Băng!

Nguyên linh thạch thai có khí huyết chi lực cường đại hơn nữa, lực lượng thân thể mạnh hơn nữa cũng không cách nào so sánh với Bất Tử Hàn Băng, hắn sẽ bị hào quang đóng băng đông cứng lại sau đó sẽ bay thẳng tới Thánh Mỹ và những người khác.

Nhưng mà hào quang đóng băng bị nguyên linh thạch thai ngăn cản, uy lực yếu đi rất nhiều.

Giờ khắc này Lâm Minh nhìn thấy hào quang đóng băng bay tới, bước chân khẽ động, thi triển không gian pháp tắc tránh né quỹ tích của hào quang đóng băng.

Thánh Mỹ lập tức hiểu Lâm Minh chỉ dùng phân thân ngăn cản hào quang đóng băng mà thôi, bản tôn lại bảo trì thực lực, vẫn có thể đánh tan trứng của Bất Tử Hàn Băng.

Phần còn lại đương nhiên giao cho Thánh Mỹ!

Chương 1759: Trứng hàn băng (1)

Kể từ đó uy lực của hào quang đóng băng giảm đi ba bốn thành, Thánh Mỹ lại ngăn cản nó cũng không cần thiêu đốt bổn mạng thần hồn.

Lâm Minh vào lúc cuối cùng ra tay, chẳng những bảo lưu thực lực của mình, còn bảo hộ Thánh Mỹ, hơn nữa hắn mưu đồ quá nhiều, hắn vẫn có ý định đánh chết Bất Tử Hàn Băng.

Thủ đoạn như thế, phách lực như vậy làm cho Thánh Mỹ kinh hãi, thậm chí khâm phục!

Thánh Mỹ sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ kính nể ai.

Hỗn Nguyên pháp nhãn!

Huyền Thiên Băng Trận!

Thánh Mỹ khẽ quát một tiếng, hỏa diễm linh hồn màu tím bao phủ thân thể của nàng, nàng không hề thiêu đốt bổn mạng hồn lực, nhưng mà hòa quang ấn ký trên mi tâm lại tỏa sáng.

Tiếng ca lại vang vọng, pháp tướng thiên địa sau lưng Thánh Mỹ lại ra tay.

Trường kiếm xanh thẩm trong pháp tướng thiên địa bắn ra, dây lưng lụa của Thánh Mỹ lăng không bay ra, nó!

Răng rắc!

Bất Tử Hàn Băng bắn ra hào quang đóng băng, lại va chạm với Huyền Thiên Băng Trận của Thánh Mỹ.

Nguyên linh thạch thai toàn thân đông cứng lại giống như thiên thạch lao vào trong Huyền Thiên Băng Trận, hào quang đóng băng va chạm vào ngoại vi của Huyền Thiên Băng Trận!

Cả băng trận run lên, vô số vụn băng rơi lả tả, ngàn vạn phù văn trong trận pháp biến mất.

Đám người Mộ Linh Nguyệt, Tô Nhã xem chuẩn thời cơ, cơ hồ ném toàn bộ thần văn phù ra, thiên hỏa thiêu đốt, lôi đình lập loè, hào quang đóng băng suy yếu rất nhiều, hào quang càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng vẫn không thể đâm rách Huyền Thiên Băng Trận.

Bất Tử Hàn Băng đánh ra một kích cuối cùng, cứ như vậy bị mọi người dốc toàn lực ngăn cản.

- Ngăn lại, thật sự ngăn lại!

Mắt nhìn qua bầu trời, hào quang đóng băng hóa thành vụn băng bay tứ tán ra chung quanh, võ giả trong Huyền Thiên Băng Trận tâm thần kích động, bọn họ có cảm giác như vừa từ quỷ môn quan trở về.

Lúc này mọi người không còn thừa lực nói chuyện, nhưng mà trong lòng bọn họ vô cùng kích động.

- Tốt! Thật tốt!

Văn Long dùng sức nắm chặt nắm đấm, khí huyết toàn thân của hắn sôi trào, cảm giác kích động tràn ngập.

Đương nhiên hắn cao hứng, bởi vì mãi cho đến cuối cùng Thánh Mỹ vẫn không có thiêu đốt hồn lực, chỉ tiêu hao một ít nguyên khí, chỉ cần điều dưỡng một ít thời gian là có thể khôi phục, không có gì tác dụng phụ, không có gì đặc biệt quan trọng hơn.

- Lâm Minh, thật sự là đáng sợ!

Văn Long nhìn qua không trung lơ lửng, đồng thời mở ra hai đạo cung, toàn thân Lâm Minh có lôi hỏa chi lực quấn quanh, trong lòng nghiêm nghị.

Vốn cho rằng Lâm Minh sẽ không gia nhập phòng ngự, không nghĩ tới cuối cùng vẫn dựa vào Lâm Minh ra tay, bọn họ gắng gượng vượt qua cửa ải này.

Không riêng gì Văn Long, trong nội tâm tám tên thí luyện giả đứng ở xa xa hai mắt nhìn nhau, bọn họ vốn lâm trận bỏ chạy, không tint rận chiến này có thể chiến thắng.

Bọn họ không tin Lâm Minh có thể đánh nát trứng Hàn Băng, cũng sợ hãi Thánh Mỹ không ngăn được công kích của Bất Tử Hàn Băng, phải nói, cho dù Thánh Mỹ có thể ngăn cản công kích của Bất Tử Hàn Băng, bọn họ vẫn có nguy cơ vẫn lạc rất cao.

Loại tình huống này bọn họ lâm trận bỏ chạy là đương nhiên, mà bây giờ bọn họ không thể ngờ được, mười người kia lại có thể ngăn cản công kích của Bất Tử Hàn Băng mà không chết người nào.

Vù vù vù ——

Hàn khí quét qua không trung, một kích cuối cùng của Bất Tử Hàn Băng tuy tiêu hao toàn bộ năng lượng của nó, nhưng mà giờ này khắc này nó không tiêu tán giữa thiên địa, mà vẫn bảo trì hình thái Băng Phượng Hoàng như cũ, nhưng mà thân thể của nó vẫn mơ hồ.

- Con sâu cái kiến, các ngươi đã thật sự chọc giận ta! Vốn ta cũng không muốn giết các ngươi, nhưng mà bây giờ, ta cải biến chủ ý! Các ngươi đều đi chết đi!

Bất Tử Hàn Băng gầm thét, âm thanh đáng sợ vang vọng hiên địa, làm cho người ta kinh hồn táng đảm!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, hàn khí trong người Bất Tử Hàn Băng chảy xuôi vào trong mặt đất. Sông băng trên mặt đất tan chảy ra.

- Cái gì? Bất Tử Hàn Băng còn có lực lượng kh ủng bố như vậy?

Trong nội tâm mọi người cả kinh, nhưng lại không biết Bất Tử Hàn Băng muốn làm gì.

Thời điểm này sắc mặt Thánh Mỹ hơi đổi, rốt cuộc nàng hiểu Bất Tử Hàn Băng đang làm cái gì. Nó xác thực đã tiêu hao quá nhiều năng lượng. Không có khả năng lại phát ra một lớp công kích, nhưng mà nó dùng năng lượng cuối cùng đóng băng tọa độ không gian của tầng năm và tầng bốn.

Nàng cả kinh nói:

- Coi chừng, nó phong bế thông đạo giữa tầng năm và tầng bốn.

Thánh Mỹ vừa nói ra lời này, võ giả toàn trường sợ hãi, Bất Tử Hàn Băng này định phong bế chết bọn họ ở đây!

Trong thí luyện cuối cùng tầng năm có một tọa độ không gian, nếu như thí luyện giả buông tha đánh chết lãnh chúa tầng năm, thối lui tới lối vào tầng năm, như vậy chỉ cần chờ tới thời gian nhất định, tọa độ không gian sẽ tự động mở ra, hình thành thông đạo quay về tầng bốn.

Trái lại nếu thí luyện giả đánh chết lãnh chúa của tầng năm.

Như vậy tọa độ không gian sẽ hình thành thông đạo đi lên tầng sáu.

Bất Tử Hàn Băng dùng lực lượng của mình đóng băng tọa độ không gian này thì có thể làm cho tọa độ không gian tạm hoãn mở ra, mà dùng thời gian không tới một nén hương, Bất Tử Hàn Băng sẽ niết bàn lần hai, một lần nữa biến thành bất tử liệt diễm!

Mà một khi đó mọi người sẽ nỏ mạnh hết đà, tuyệt đối không có khả năng ngăn cản công kích của bất tử liệt diễm.

- Đáng chết!

- Súc sinh này muốn khốn chết chúng ta!

Đám người Mộ Linh Nguyệt, Nguyệt Trì, Văn Long xem như trấn định, những người khác nhất là đám người lâm trận bỏ chạy luống cuống tay chân, một khi Bất Tử Hàn Băng hoàn thành niết bàn, tình cảnh có thể nghĩ.

Mà thời điểm này thần sắc Thánh Mỹ lại bình tĩnh ngồi xếp bằng trong hư không, trong ánh mắt của nàng có hào quang tán dật, đỉnh đầu xuất hiện vòng xoáy khổng lồ đen kịt, thiên địa nguyên khí bị hấp nhiếp ngưng tụ, điên cuồng rót vào trong người Thánh Mỹ.

Vào thời điểm này trong nội tâm của nàng vô cùng tỉnh táo, cho dù nàng như thế nào cũng phải nhanh chóng khôi phục thực lực, như thế trong tình huống nào cũng có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Thời điểm này Bất Tử Hàn Băng con mắt rét lạnh nhìn thẳng Lâm Minh, nó có thể cảm nhận được sát khí trên người Lâm Minh, hiển nhiên nhân loại này lát nữa sẽ ra tay với nó.

- Ha ha ha! Nhân loại, ngươi muốn giết ta sao?

- Thú vị! Thú vị! Ta nhìn xem ngươi có thủ đoạn gì muốn g iết chết ta, hoặc là ta sẽ niết bàn chín lần, hoặc là đục lỗ khi ta biến thành trứng, trạng thái Bất Tử Hàn Băng khi niết bàn, phòng ngự của vỏ trứng sẽ mạnh hơn bất tử liệt diễm một ít, ta chờ ngươi, ha ha ha ha!

Bất Tử Hàn Băng cuồng tiếu, thân hình của nó nhỏ lại, từ từ tiêu tán.

Ánh mắt Lâm Minh lạnh như băng, khí tức toàn thân bộc phát, nguyên linh thạch thai cởi bỏ phong ấn mang tới lực lượng kh ủng bố vẫn sôi trào trong người như trước, giống như đang phá thể mà ra.

Hắn dồn khí vào nội thế giới, một gốc cự mộc hiện ra sau lưng Lâm Minh, đó là Tà Thần Chi Thụ.

Chương 1760: Trứng hàn băng (2)

Nhưng lần này không phải hư ảnh Tà Thần Chi Thụ, mà là một gốc thần thụ nguy nga tráng lệ.

Trên cành lá thần thụ phủ kín đường vân cổ xưa, giống như thương long, mạnh mẽ nổi cục, tán cây cành lá sum xuê, sinh ra từng lá cây khác nhau.

Trong một phiến lá có hỏa diễm cuồn cuộn, tỏa ra khí tức hỏa diễm pháp tắc.

Một lá cây khác có lôi đình quấn quanh, âm thanh lôi điện vang lên không dứt.

Đây chính là Tà Thần Chi Thụ cộng sinh với thiên kiếp chi hỏa cùng thiên kiếp lôi đình, hai đại thiên kiếp chi lực tỏa ra uy áp đáng sợ, không gian chung quanh không ngừng rung động vặn vẹo, giống như muốn vỡ thành vụn băng.

Tà Thần Chi Thụ đã hiển lộ chân thân, thiên kiếp chi hỏa tính cả lôi đình chi lực đều có cửu cực chân ý xuất hiện, trong tối tăm có từng sợi hỏa lực và lôi xà nhỏ bé hiện ra, bắt đầu gia trì lên Tà Thần Chi Thụ. Đây chính là lý giải đỉnh phong của Lâm Minh đối với tà thần lực.

Hai lực lượng này không ngừng hiển hóa, tăng vọt, thiên kiếp chi hỏa có thể hiển hóa thành hỏa phượng, hư ảnh phượng hoàng không ngừng bay qua bay lại.

Bất Tử Hàn Băng nhìn chằm chằm vào Tà Thần Chi Thụ sau lưng Lâm Minh, khóe miệng của nó hiện ra nụ cười lạnh, chậm rãi năng lượng của nó giảm xuống thấp tới cực điểm, vô tận hàn băng pháp tắc, lực lượng đóng băng sụp đổ, ánh sáng màu lam đang lưu chuyển giữa thiên địa cũng ảm đạm thật nhanh.

Sau một khắc trong thiên địa hàn khí đóng băng giống như trong tối tăm triệu hoán, bắt đầu điên cuồng rót vào trong người Bất Tử

Hàn Băng, pháp tắc đóng băng cũng rút vào trong thân thể Bất Tử Hàn Băng.

Ông ông ông ——

Từng đạo hàn khí xoay tròn như du long, hình thành một vòng xoáy màu xanh da trời, trong trung ương hàn khí tụ tập càng ngày càng dày, hình thành một quả trứng khổng lồ.

Trứng Hàn Băng này có hình bầu dục như băng sơn, chung quanh nó không ngừng có pháp tắc hàn băng chìm nổi, trong trứng tỏa ra hào quang thần bí.

Lâm Minh nhìn qua trứng Hàn Băng!

Giờ khắc này cuồng phong gào thét, Lâm Minh một thân hắc y đứng ngạo nghễ trong hàn khí vô tận, quần áo phần phật, tóc dài cuồn loạn.

Tất cả mọi người ngừng thở, trong tầm mắt của bọn họ giống như ở giữa thiên địa chỉ còn lại có thân ảnh của Lâm Minh.

Đây là một kích cuối cùng, cho dù chiến đấu hoa lệ thế nào, chỉ cần một kích thất thủ, tất cả sẽ biến thành không, thậm chí tất cả mọi người sẽ vẫn lạc...

Thời điểm này trong tay Lâm Minh xuất hiện một cây trường thương.

Cây thương này xuất hiện phi thường đột ngột, mọi người thậm chí không có chú ý nó xuất hiện như thế nào, giống như nó vốn nằm ngay trong tay của Lâm Minh.

Cây thương này toàn thân đen kịt, không có nửa điểm sáng bóng, mũi thương rét lạnh mang theo khí tức thương cổ, hung lệ, giống như hung long xuất thế.

- Đây là thương gì?

Tất cả mọi người sửng sốt, mặc dù cách rất xa, bọn họ vẫn bị khí tức của trường thương chấn nhiếp hoảng sợ.

Trực giác của bọn họ trường thương này không đâu địch nổi, nó nhất định chém giết qua vô số cường giả, trong đó thậm chí có tồn tại đáng sợ khó có thể tưởng tượng!

Hít sâu một hơi, Lâm Minh nhắm mắt lại, cảm thụ được sát khí của Ám Long thương tỏa ra, dùng lực lượng của Lâm Minh cũng không thể hoàn toàn thúc dục thương này.

Dùng Ám Long thương công kích một lần sẽ tiêu hao toàn bộ năng lượng của Lâm Minh, bình thường căn bản không cách nào sử dụng, hôm nay Lâm Minh xuất Ám Long thương ra chính là muốn liều chết đánh cược một lần.

Hít sâu một hơi, thân thể Lâm Minh lúc này trở nên mông lung, một đạo khí tức huyết tinh, cuồng bạo từ trên người Lâm Minh tỏa ra ngoài, giống như trong cơ thể hắn hắn vừa sinh ra sát thần.

Thân hình của hắn có sương mù huyết sắc tỏa ra, rậm rạp chằng chịt, lân phiến mọc ra trên người Lâm Minh, hóa thành chiến giáp.

Móc tóc dài của hắn dài ra, tóc đen biến thành màu đỏ như máu.

Ba ba ba!

Khớp xương của nó nổ rang như bắp, thân hình cao lên nhanh chóng.

Trên mặt hắn dường như có khí thế độc ác hiện ra, huyết sắc ngưng tụ thành mặt nạ, lôi đình bí lực kêu xì xì, quanh quẩn toàn thân, hóa thành áp giáp đen kịt, quang điện không ngừng lập lòe.

Lâm Minh thức tỉnh Tu La chi huyết, biến thân thành Sát Thần Tu La!

- Đây là lực lượng gì?

Mọi người nhìn qua Lâm Minh biến thành Tu La, cảm thụ được sát ý ngập trời trên người Lâm Minh, mặc dù cách rất xa nhưng mọi người có cảm giác không thở nổi.

Tu La chi huyết ẩn chứa tinh hoa trăm triệu năm của chủ nhân Tu La Lộ, hôm nay Lâm Minh đã hoàn toàn kích phát nó ra, khí thế toàn thân bành trướng tới cực hạn. Loại khí tức này sẽ tạo ra bản năng sợ hãi cho võ giả bình thường.

Lâm Minh đi lên một bước, hư không và mặt đất cứng rắn dưới chân của hắn bị nghiền nát như giấy vụn.

Đông đông đông, từng bước chân sinh ra chấn động lớn, Lâm Minh bước đi tốc độ càng lúc càng nhanh, đi thẳng tới trứng Hàn Băng.

Tà Thần Chi Thụ tỏa ra lôi hỏa thiên kiếp chi lực càng nhiều, rót vào trong Ám Long thương, từ xa nhìn qua quanh người của lâm Minh như có vô số ngôi sao lôi hỏa quấn quanh.

Thời điểm Lâm Minh phóng tới trứng Hàn Băng, một tiếng phượng gáy vút cao vang lên.

Lúc này một con Hỏa Diễm Phượng Hoàng từ sau lưng mọi người lao ra, bay theo Lâm Minh.

- Đây là...

Trong nội tâm mọi người kinh hãi.

- Là Tiểu Ma Tiên, là cô gái áo đen bên cạnh Lâm Minh!

Có người nhận ra Tiểu Ma Tiên, nhưng lại không dám tin Tiểu Ma Tiên lúc này lại biến thành phượng hoàng, giống như thần thú Băng Phượng của Thánh Mỹ.

Hai con phượng hoàng, toàn bộ có huyết thống vương tộc huyết thống!

Nhưng mà Băng Phượng của Thánh Mỹ toàn thân có hàn băng bao phủ, mà trên người Tiểu Ma Tiên lại có niết bàn chi viêm bao phủ.

Tiểu Ma Tiên thét dài một tiếng, hỏa diễm đen kịt trên người quét qua trời cao, nàng hoàn thành hai lần niết bàn đã có thể huyễn hóa ra bản thể phượng hoàng thuần túy.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên bay vút lên không trung, tốc độ của bọn họ càng lúc càng nhanh, giống như hợp thể.

Trong lúc nhất thời, niết bàn chi viêm chưởng quản hủy diệt toàn bộ gia trì lên Ám Long thương của Lâm Minh.

Ám Long thương có thương mang tăng vọt lên trăm trượng, niết bàn chi hỏa thiêu đốt hừng hực trên đầu thương, cùng thiên kiếp chi hỏa, lôi đình bí lực dung hợp hoàn mỹ với nhau, xé rách không trung.

Lâm Minh súc thế một kích này đã mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, mang theo lực lượng thân thể mấy chục tỷ cân, cộng thêm thức tỉnh Tu La chi huyết, trên người có long lực vô cùng, cho dù là tinh cầu trước mặt Lâm Minh cũng bị đánh nát.

Lực lượng k hủng bố như thế rót vào trong Ám Long thương, dường như bởi vì cảm giác được chiến ý ngập trời của Lâm Minh, nó bắt đầu hưng phấn kêu ô ô...

Tạch tạch tạch!

Giống như phi long thăng thiên, sương mù dày đặc bên ngoài trứng Hàn Băng bị Ám Long thương không ngừng xé rách phá tan, pháp tắc chi lực không ngừng hiện ra cũng bị lôi hỏa chi lực đánh tan!

Ám Long thương chỉ sức nặng bản thân cũng hơn mười tỷ cân, nó trùng kích tốc độ cao thì có thể nghĩ! Mà trên thân thương có lôi hỏa chi lực gia trì cũng khắc chế pháp tắc băng hàn. Cộng thêm lực lượng thân thể của Lâm Minh cường hãn tới tận cùng phụ trợ, cùng Tu La chi huyết cung cấp khí huyết cuồn cuộn, một kích này đạt tới mức kh ủng bố.

Chương 1761: Diệt sát hàn băng

Vô số lực lượng pháp tắc hỏa diễm và lôi đình, cũng như vô số huyết tinh gia trì, trường thương đâm tới như sao băng.

Rầm rầm rầm!

Lâm Minh vào lúc này lực lượng toàn thân cuồn cuộn không ngớt, thân thể Lâm Minh hóa thành vì sao, mang theo khí thế cường đại không cách nào hình dung, rốt cục trùng trùng điệp điệp đánh vào trứng hàn băng.

Nhất cổ tác khí, thiên kiếp chi hỏa, niết bàn chi viêm cùng lôi đình hủy diệt bao phủ mỗi tấc của trứng Hàn Băng! Toàn bộ trứng Hàn Băng lúc này bị lôi đình và hỏa diễm bao phủ.

Lôi hỏa chạm vào nhau, mỗi một lần trùng kích đều có thiêu đốt núi sông thành tro tàn, nung khô biển cả.

Trên trứng Hàn Băng có phù văn hàn băng vô cùng vô tận tỏa ra, dưới lực lượng này chúng không ngừng tan biến!

Tạch tạch tạch!

Tiếng nổ giòn vang xuất hiện. Giờ phút này trên trứng Hàn Băng có lực phòng ngự kinh người lại xuất hiện khe hở.

Lâm Minh tu luyện pháp tắc Tu La Thiên Đạo, lực cảm ứng kinh người, cho dù năng lượng tàn sát bừa bãi thì Lâm Minh cũng lập tức cảm ứng được một khe hở khó phân biệt hiện ra!

Pháp tắc băng hàn quanh quẩn, pháp tắc này mưu toan chữa trị khe hở này.

Mà Lâm Minh làm sao cho nó cơ hội này.

Trong nháy mắt đó trong mắt Lâm Minh có tinh quang b ắn ra, Ám Long thương giống như Hắc Long trực tiếp đánh thẳng vào khe hở đó. Răng rắc!

Lại có tiếng nứt vỡ giòn tan vang lên.

Lâm Minh cắn chặt răng, cố nến đau nhức trên cánh tay. Một lần nữa đâm Ám Long thương vào vị trí vừa rồi.

Ám Long thương nặng mười tỷ cân một khi vung vẩy lên thì lực quán tính rất đáng sợ, sẽ tạo thành áp lực khủng bố lên người Lâm Minh, mặc dù mạnh như Lâm Minh, thân thể của hắn cũng không gánh chịu nổi. Cơ không sắp vỡ vụn!

Máu tươi bắn ra, hỏa diễm hừng hực.

Hai mắt Lâm Minh huyết hồng, một thương một thương đâm ra, tiếng răng rức kinh người vang lên, vết nứt không ngừng mở rộng.

- Cái này... Cái này...

Nhìn qua một màn đáng sợ này, tâm thần mọi người không ngừng rung động, ngay cả Thánh Mỹ cũng tạm dừng chữa thương, ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Cường độ công kích đáng sợ như vậy, hắn không ngừng ra đòn, lực lượng mỗi kích có thể dễ dàng giết chết Giới Vương.

Khó có thể tưởng tượng đây là người trẻ tuổi có thể mạnh như vậy.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng đáng sợ nổ tung, tiếng long ngâm và phượng gáy không ngừng vang vọng.

Trứng Hàn Băng nghiền nát càng ngày càng nhiều, mà thời điểm này Lâm Minh cảm giác trong trứng Hàn Băng có linh hồn thô bạo không ngừng cảnh cáo hắn.

Đây là lãnh chúa tầng năm—— linh hồn Bất Tử Hàn Băng!

Lâm Minh cười một tiếng, hắn hóa thành Tu La, sát ý ngập trời, chẳng khác gì ác ma, khí tức linh hồn sâm lãnh chỉ có giết chóc mà thôi.

Muốn chạy trốn?

Đột nhiên nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn cảm giác linh hồn này lưu toan bỏ chạy.

Đương nhiên hắn biết rõ công kích của Thánh Mỹ lúc trước đánh vào trứng bất tử liệt diễm, quả trứng khổng lồ tuy võ trứng vỡ vụn, nhưng mà cuối cùng lại trốn vào đất, trong lòng đất thai nghén ra Bất Tử Hàn Băng.

Lâm Minh sẽ không giẫm lên vết xe đổ này.

Khác với Thánh Mỹ là, Lâm Minh thông hiểu Tu La pháp tắc, sớm có chuẩn bị.

Chỉ một thoáng vô số Tu La phù văn lao ra khỏi cơ thể Lâm Minh, phong tỏa hư không trăm trượng, trực tiếp phong kín phương hướng linh hồn kia bỏ chạy!

Trong thí luyện cuối cùng, Tu La pháp tắc cho dù ở nơi nào cũng là pháp tắc chí cao, giam cầm lực lượng linh hồn của Bất Tử Hàn Băng cơ bản không nói chơi.

- Nhân loại, ngươi muốn chết!

Bất Tử Hàn Băng kinh sợ, khí tức hung lệ oán độc hiện ra trong óc Lâm Minh, mà Lâm Minh chỉ cười lạnh.

- Muốn chết là ngươi!

Thiêu đốt hai thành máu huyết trong sinh môn, lực lượng toàn thân của Lâm Minh bộc phát lần nữa, hắn dùng hai tay nhuốm máu huy động Ám Long thương đâm thẳng vào khe hở của vỏ trứng. - Chết đi!

Lâm Minh âm thanh rét lạnh, biểu lộ dữ tợn mà hung tàn, một sát na kia Ám Long thương hóa thành cự long mang theo lôi đình và hỏa diễm đánh vào khe nứt trên trứng Hàn Băng!

Oanh —— oanh —— oanh ——

Lôi hỏa chi lực nổ tung trong trứng, hỏa diễm tàn sát bừa bãi quét qua linh hồn Bất Tử Hàn Băng, linh hồn của nó kêu lên thảm thiết, bị tiêu diệt!

- Nhân loại, ta với ngươi không đội trời chung!

- Ta sẽ trấn áp ngươi, không cho ngươi cơ hội này! Biến thân thành Tu La Lâm minh cuồng tiếu lên, Vạn Ma Sinh Tử Luân bị hắn sử dụng ra, tập trung vào linh hồn của Bất Tử Băng Hàn.

Cùng lúc đó trứng Hàn Băng rốt cuộc không chịu nổi cho nên nổ tung, bắt đầu nổ như cánh hoa, một quả trứng khổng lồ vào lúc này đã sụp đổ!

Rầm rầm!

Băng vụn không ngừng b ắn ra chung quanh, nó bao phủ Lâm Minh...

Một khắc này Bất Tử Hàn Băng cũng bị Lâm Minh đánh chết.

Băng hỏa chi hồn

Sau khi trứng Hàn Băng vỡ vụn, lôi hỏa chi lực thôn phệ chúng.

Oanh!

Chỉ nghe tiếng nổ tung vang vọng, vụn băng chồng chất cũng b ắn ra bốn phía.

Lâm Minh cầm Ám Long thương đi ra khỏi vụn băng dày đặc, hắn tóc tai bù xù, toàn thân là máu, ngay cả máu cũng đông kết thành băng.

Trên người hắn lúc này đầy vết thương, cơ bắp đứt gãy, mạch máu nổ bung, những tổn thương này không phải do Bất Tử Hàn Băng lưu lại, mà là Lâm Minh liều lĩnh vung vẩy Ám Long thương, thân thể không chịu nổi gánh nặng nên bị thương.

Ám Long thương thật sự quá nặng, hơn nữa thúc dục nó cần lực lượng không thể tưởng tượng nổi, Lâm Minh vì phá hủy trứng Hàn Băng trong thời gian ngắn, thân thể tiêu hao quá lớn.

Lâm Minh lúc này kích phát lực lượng Tu La chi huyết còn không có thối lui, hắn vẫn ở trạng thái biến thân Tu La, nhìn qua chẳng khác gì sát thần địa ngục.

Rầm rầm!

Sau lưng Lâm Minh, khi Bất Tử Hàn Băng chết, từng đám sông băng tan vỡ, chúng chẳng khác gì bị nhiệt độ cao thiêu đốt.

Sóng cuồng ngập trời, bởi vì lực trường vô hình nào đó nên không thể tới gần Lâm Minh, mà là quét qua bên cạnh hắn.

Nhìn thấy tình cảnh bực này, cơ hồ tất cả thí luyện giả đều ngừng thở, không nói lời nào.

Lâm Minh kích phát lực lượng Tu La chi huyết thì có khí thế quá cường đại, lực trường vô hình áp bách rất mạnh.

Trừ Thánh Mỹ ra, cho dù là Văn Long, Hồn Thiên khi đối mặt với sát khí của Lâm Minh cũng có cảm giác thở gấp.

Về phần tám tên thí luyện giả ở xa xa thì càng không cần nói.

Thời điểm trứng Hàn Băng vỡ vụn trước mắt bọn họ. Bọn họ có cảm giác như bản thân mình đang rơi xuống vực thẩm, ngay cả Thánh Mỹ cũng không thể giết lãnh chúa tầng năm, nó lại chết ở trong tay Lâm Minh!

Làm sao có thể phát sinh chuyện này?

- Bất Tử Hàn Băng. Cứ như vậy bị giết?

Tuy sự thật bày ra trước mắt, nhưng mà tám người này có cảm giác không thể tiếp nhận được nó.

Bởi vì bọn họ sớm rời khỏi.

Cho dù Bất Tử Hàn Băng bị giết cũng không quan hệ gì tới bọn họ.

- Có lẽ... Có lẽ còn chưa có chết... Trước đó Thánh Mỹ cũng đánh nát trứng bất tử liệt diễm, nhưng mà không có đánh nát triệt để như Lâm Minh, sau đó bất tử liệt diễm còn không phải cũng trọng sinh sao, nói không chừng Bất Tử Hàn Băng lần này cũng tạm thời dung nhập vào đất... Sau đó...

Chương 1762: Độ hoàn thành của Lâm Minh (1)

Một thí luyện giả không cam lòng nói ra, hắn thật sự không muốn tiếp nhận sự thật này, bởi vì hắn khiếp đảm rời đi, xem như bọn họ không tham gia thí luyện này, bị Lâm Minh một người ít tuổi hơn xa bọn họ hoàn thành nhiệm vụ mà bọn họ không dám hoàn thành!

Đồ vật mình không có được, tự nhiên không muốn người khác có được rồi.

Thời điểm này thân hình của tám người chấn động, trong đầu bọn họ có một tin tức, nhắc nhở thí luyện tầng năm đã hoàn thành.

Lãnh chúa tầng năm, chết thật rồi!

Độ hoàn thành của bọn họ không có gia tăng.

- Chấm dứt, chúng ta...

Tám thí luyện giả ngơ ngác đứng đấy, con mắt nhìn đăm đăm.

Tiến vào tầng thứ sáu phải có tham gia đánh giết lãnh chúa tầng năm, bọn họ rời khỏi vào lúc sau, bị bài trừ tư cách thí luyện ra ngoài. Cũng nói đún hơn bọn họ đã sớm kết thúc thí luyện rồi.

Bọn họ không có cơ duyên với tầng sáu.

Ý thức được điểm này. Bọn họ hối hận xanh ruột.

Đó là tầng thứ sáu của thí luyện cuối cùng.

Tầng thứ sáu là khái niệm gì?

Nó là truyền thuyết một tỷ năm qua chưa ai đặt chân tới.

Bọn họ đã bỏ qua cơ hội trở thành truyền thuyết.

Nếu như có thể đặt chân tới tầng sáu, lại quay về tông môn, vinh quang này sẽ được vô số đệ tử trẻ tuổi sùng bái...

Còn có thể mang về cơ duyên và ban thưởng ở tầng năm, thậm chí khả năng bởi vì chuyện này mà cải biến nhân sinh của bọn họ. Ảnh hưởng thành tựu sau này của họ...

Nghĩ tới đây, bọn họ cảm giác tim đau đớn, "trứng" cũng đau, khó chịu uốn éo một hồi.

Tám người hai mặt nhìn nhau, hận không thể tát vào mặt của mình...

Tại sao bọn họ nhát gan như vậy, tại sao bỏ qua cơ hội khó gặp này?

Thời điểm này đám người Thánh Mỹ, Văn Long, Mộ Linh Nguyệt nhao nhao bay xuống đất, nhìn qua Lâm Minh chậm rãi đi tới.

Bọn họ đương nhiên cũng thu được tin tức nhắc nhở vừa rồi, tuy xác nhận Bất Tử Hàn Băng đã tiêu vong, nhưng mà đám người Văn Long, Phạm Hoa Hoa còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Mặc dù nói Bất Tử Hàn Băng chết do mọi người chung sức hợp tác, kỳ thật diệt trừ Thánh Mỹ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ra, tác dụng của người khác là có hạn.

Nhất là Lâm Minh, hắn biểu hiện quá kinh diễm!

Nhìn qua Lâm Minh giải trừ biến thân, lân phiến toàn thân chậm rãi biến mất, Văn Long đã không biết nên nói cái gì, ánh mắt hắn nhìn Lâm Minh đã khác trước, khi mới gặp Lâm Minh hắn có cảm giác ưu việt và coi rẻ, đến bây giờ hắn lại nuốt nước miếng, ngoan ngoãn đứng sau lưng Thánh Mỹ, một câu cũng không dám nói.

Vốn Lâm Minh bảo Thánh Mỹ chủ phòng ngự, chính hắn chủ công kích, kết quả Thánh Mỹ không ngừng tiêu hao hồn lực, thậm chí đánh tới mức miệng chảy máu tươi, mà Lâm Minh lại ngồi yên không quan tâm tới. Văn Long đối với điểm này đương nhiên bất mãn, hắn cảm giác Lâm Minh chiếm tiện nghi, Thánh Mỹ lại trả giá nhiều như vậy.

Thế nhưng mà một kích cuối cùng của Bất Tử Hàn Băng, Lâm Minh đang tịnh dưỡng lại ra tay, phát huy tác dụng cực kỳ chủ yếu, nếu như không phải Lâm Minh, không nói Thánh Mỹ sẽ thiêu đốt bổn mạng hồn lực, những người khác cũng có khả năng vẫn lạc.

Làm cho Văn Long cảm thấy khó tin nhất là, Lâm Minh dưới tình huống sớm ra tay hiệp trợ Thánh Mỹ phòng ngự vẫn có thể giết Bất Tử Hàn Băng, thủ đoạn nghịch thiên bực này thật sự là làm cho Văn Long không thể không bội phục.

Cho dù là tộc nào trong Tam Thập Tam Thiên đều khâm phục cường giả, Văn Long vốn có cảm giác ưu việt là tới từ chính Thánh Mỹ, hắn cảm giác, cảm thấy trên thế giới này không có ai có khả năng so được với Thánh Mỹ, Thánh Mỹ chỉ tu luyện tới sáu chuyển cũng đã vô địch thủ dưới Chân Thần, tới bảy chuyển, tám chuyển, chín chuyển càng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà hiện tại Lâm Minh xuất hiện, hào quang của Thánh Mỹ từng có đã biến mất, tự tin và sự ưu việt trong lòng Văn Long cũng bị đánh nát.

Tương lai Lâm Minh tuyệt đối sẽ phát triển tới độ cao hắn không cách nào tưởng tượng, dùng kiến thức của Văn Long, căn bản khó có thể bình phán.

- Lâm Minh...

Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, hít sâu một hơi, nói:

- Ta vốn tưởng rằng... Nhân tộc vận số đã hết. Lại không nghĩ rằng sau ba mươi sáu ức năm lại xuất hiện nhân kiệt như ngươi, có lẽ ngươi chính là tạo hóa của Nhân tộc...

Thánh Mỹ nói những lời này đã là tán dương cực cao với Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh lại nghe ra một ít thuyết minh, trong mắt của hắn tinh quang lóe lên, hỏi:

- Nhân tộc vận số đã hết?

Thánh Mỹ nói gần nói xa kỳ thật ẩn hàm một loại ý tứ, nàng cho rằng Nhân tộc chỉ sợ sẽ diệt vong trong đại kiếp nạn lần này.

- Ý của nương nương Nhân tộc sẽ tiêu vong trong tay Thánh tộc sao?

Lâm Minh truy vấn.

Ba mươi sáu ức năm một lần thiên địa đại kiếp nạn, bức tường không gian trong Tam Thập Tam Thiên sẽ biến mất, dị tộc xâm lấn. Tràng đại kiếp nạn này vận số của Nhân tộc càng ngày càng yếu, Chân Thần chết hết, thiên tài tàn lụi, so sánh với Thánh tộc, Hồn Tộc, Nhân tộc yếu đi rất nhiều.

Nếu như nói trận đại kiếp nạn này Nhân tộc không thể gắng gượng qua được, như vậy diệt vong cũng không phải là không được.

Thánh Mỹ không có trực tiếp trả lời, âm thanh mờ mịt nói ra:

- Sinh sinh diệt diệt, luân hồi thay đổi. Thế sự vô thường, duy Thiên Đạo thường tại, chưa từng sửa đổi... Ngôi sao còn có lúc chết. Huống chi sinh linh cùng chủng tộc, mười tỷ năm trước, chư tộc huy hoàng thế nào, hiện tại cũng biến mất vô tung... Nhân tộc bị diệt, cũng không kỳ quái...

Thánh Mỹ nói thế nghe dường như đang giảng thuật một đạo lý, nhưng Lâm Minh lại nghe ra vài phần cảm khái và không cam lòng. Thánh Mỹ nàng thật nguyện ý tiêu vong tiến vào luân hồi sao?

Không hiểu. Lâm Minh nghĩ đến Hồn Tộc Thánh Điển và nó ghi lại vĩnh sinh chi thạch...

Hai chỉ vĩnh sinh, đối với võ giả mà nói là hấp dẫn không gì cản nổi...

- Nhân tộc bị diệt cũng không kỳ quái sao...

Lâm Minh có chút trầm mặc, hắn không trả lời thuyết phục Thánh Mỹ cái gì.

Hắn sẽ không cho rằng Nhân tộc bị diệt trong đại kiếp nạn, Nhân tộc là gốc của hắn, gốc bị diệt thì lá còn sống sao?

Thánh Mỹ cùng Lâm Minh lúc nói chuyện, hàn khí Bất Tử Hàn Băng tụ tập bắt đầu tiêu tán, cả tầng năm khôi phục bộ dáng như cũ, sông băng tan rã, hóa thành từng hồ nước lớn, nhiệt độ cũng khôi phục bình thường.

Mà trong hồ nước lớn có một ổ quay màu đen lơ lửng, ổ quay này ngưng tụ vô số hư ảnh ác ma, nhìn qua cực kỳ tà ác.

Co hồ tất cả ánh mắt thí luyện giả nhìn qua ổ quay này, đây chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh!

Mà ở trung ương Vạn Ma Sinh Tử Luân có hai luồng linh hồn chi hỏa, một cái là hỏa hồn có màu đỏ rực, tỏa ra nhiệt độ đáng sợ,cái còn lại có màu xanh da trời, hàn khí bức người.

Hai luồng linh hồn chi hỏa cực lạnh cùng cực nóng đang lơ lửng ở trung ương Vạn Ma Sinh Tử Luân, bình an vô sự.

Không cần nghĩ cũng biết hai luồng linh hồn chi hỏa này do lãnh chúa tầng năm lưu lại, một cái là của bất tử liệt diễm, mà cái còn lại chính là của Bất Tử Hàn Băng!

Hai luồng linh hồn chi hỏa này chính là dị bảo ban thưởng.

Chương 1763: Độ hoàn thành của Lâm Minh (2)

Trong lúc nhất thời mọi người đều nhìn về phía Lâm Minh, với tư cách là người đánh chết lãnh chúa tầng năm, linh hồn chi hỏa này xử lý thế nào là ý của Lâm Minh.

Lâm Minh vẫy tay, Vạn Ma Sinh Tử Luân bay trở về trong tay Lâm Minh, xoay tròn trong tay của hắn.

Nhìn thấy Vạn Ma Sinh Tử Luân, Thánh Mỹ có ý động, nàng có thể cảm giác ra trong Vạn Ma Sinh Tử Luân ẩn chứa đủ loại biến hóa huyền bí, làm cho nàng trong lúc nhất thời không cách nào nhìn thấu được.

Công pháp này hiển nhiên không phải tầm thường.

Lâm Minh nhẹ nhàng chạm vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, dẫn dắt linh hồn chi hỏa màu xanh da trời bay ra ngoài, trong lúc nhất thời linh hồn chi hỏa này bay đi có băng sương đọng trong hư không, khí lạnh tỏa ra ngoài.

Những người khác có thể cảm giác được giá lạnh thấu xương và khí tức hung ác từ trong linh hồn chi hỏa này tỏa ra, đó là linh hồn bạo ngược của Bất Tử Hàn Băng! Tuy thân thể của nó bị diệt, linh hồn chưa diệt.

Lâm Minh nhìn về phía Thánh Mỹ, cong ngón búng ra, linh hồn chi hỏa này bay qua Thánh Mỹ.

- Hồn Hậu nương nương, Hàn Băng hồn hỏa do lãnh chúa tầng năm lưu lại cho ngươi, trong đó còn có ý chí của Bất Tử Hàn Băng, hấp thu cũng không dễ dàng, nhưng mà ta nghĩ nó không làm khó được Hồn Hậu nương nương...

Trong thí luyện tầng năm, tác dụng của Hồn Hậu Thánh Mỹ là không thể nghi ngờ, cơ hồ chiếm nửa giang sơn, bảo vật lãnh chúa tầng năm lưu lại, về tình về lý cũng phải phân cho Thánh Mỹ.

Thực tế hồn hỏa Bất Tử Hàn Băng chính là dị bảo chí hàn, đối với Thánh Mỹ mà nói giá trị không thể đo lường, là một hồi cơ duyên.

Mà những người khác căn bản không có khả năng hấp thu.

Thánh Mỹ duỗi hai bàn tay trắng như tuyết ra đón hồn hỏa Bất Tử Hàn Băng.

Nàng tu luyện pháp tắc hàn băng, đối với lực lượng hàn băng có cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, nàng cảm giác hồn hỏa của Bất Tử Hàn Băng trong lòng bàn tay có ẩn chứa tinh hoa hàn băng cực kỳ tinh khiết, tuy Thánh Mỹ có tạo nghệ trên pháp tắc băng hệ cực cao, hơn nữa cũng từng hấp thu nhiều thiên tài địa bảo băng hệ, nhưng mà những thiên tài địa bảo kia cũng khó so sánh với hồn hoa của Bất Tử Hàn Băng.

Chủ nhân Tu La Lộ lưu lại ban thưởng, không thể tầm thường!

Hít sâu một hơi, Thánh Mỹ thu hồn hỏa Bất Tử Hàn Băng lại, nàng xác thực rất cần nó, có linh hồn chi hỏa này, thực lực của Thánh Mỹ sẽ tiến một bước trong thời gian ngắn, chuẩn bị cho nàng đánh trụ cột cho Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển tiếp theo.

Mà thời điểm này trong bàn tay của Lâm Minh còn có hồn hỏa khác chính là liệt hỏa. Trái ngược với hồn hỏa của Bất Tử Hàn Băng, hồn hỏa này cực nóng, hư không chung quanh nó như bị hòa tan.

Lâm Minh mười ngón động liên tục, liên tục đánh ra phù văn Tu La Thiên Đạo phong ấn, toàn bộ khắc lên hồn hỏa, giam cầm ý chí của bất tử liệt diễm trong hồn hỏa, rồi sau đó hắn cong ngón búng ra, đưa hồn hỏa này cho Tiểu Ma Tiên.

- Tiên nhi, hồn hỏa này cho ngươi.

Hỏa diễm bồng bềnh, bay vào trong tay Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên ánh mát như nước, nhìn chằm chằm vào hồn hỏa bay tới trước mặt của mình, nàng có thể từ trong hồn hỏa này có cảm giác hấp dẫn mãnh liệt, dường như thuộc tính hỏa diễm này phù hợp với yêu cầu của nàng.

Huyết mạch của Tiểu Ma Tiên tới từ chính hắc phượng hoàng, hắc phượng hoàng có thuộc tính hủy diệt. Mà hồn hỏa của bất tử liệt diễm cũng có thuộc tính hủy diệt!

Chỉ cần hấp thu hồn hỏa này, Tiểu Ma Tiên có thể trong thời gian ngắn hoàn thành niết bàn lần thứ ba, thực lực càng tiến một bước, rất nhanh đột phá Thánh Chủ kỳ.

Nhưng khi nhìn qua Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên hơi do dự, nói:

- Lâm ca, ngươi cũng tu luyện pháp tắc hỏa hệ, thiên kiếp chi hỏa của ngươi nếu như hấp thu hồn hỏa này. Tất nhiên sẽ có tiến hóa. Ngươi mang nó cho ta, ngươi sẽ không có gì cả.

- Hơn nữa... Ngươi lập tức sắp mở đạo cung thứ ba, nếu như ta nhớ không lầm thì đạo cung thứ ba chính là Song Cực Đạo Cung. Cần dùng hai loại năng lượng bổn nguyên tạo căn cơ cho mình. Mà năng lượng bổn nguyên của Lâm ca chính là lôi và hỏa. Vậy cần một lôi nguyên cực phẩm cùng một hỏa chủng cực phẩm xây dựng căn cơ đạo cung thứ ba, hồn hỏa bất tử liệt diễm này vừa vặn phù hợp.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy. Lâm Minh lại lắc đầu nói:

- Ta xây dựng căn cơ Song Cực Đạo Cung dùng hỏa chủng và lôi nguyên cấp Thiên Tôn là đủ, hồn hỏa bất tử liệt diễm trong tay ngươi cơ bản không phải hỏa chủng, hơn nữa lực lượng của nó quá mạnh mẽ, dùng làm căn cơ của Song Cực Đạo Cung là quá lãng phí, lại nói ta cũng không có khả năng tìm được lôi nguyên cùng đẳng cấp với nó a.

Hồn hỏa trong lòng bàn tay Tiểu Ma Tiên phẩm cấp có thể nói là cấp Chân Thân.

Nếu như Lâm Minh dùng là hỏa nguyên cực phẩm làm căn cơ đạo cung thứ ba, đúng là phung phí của trời.

Hơn nữa Lâm Minh lôi hỏa song tu, nếu lực lượng lôi hỏa không cân đối, đối với Lâm Minh mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Ngược lại lưu cho Tiểu Ma Tiên mà nói, có thể giúp Tiểu Ma Tiên đơn tu hỏa thuộc tính tăng mạnh, có thể phát huy hồn hỏa này tới mức âận cùng.

Tiểu Ma Tiên cường đại, Lâm Minh... Song tu với Tiểu Ma Tiên càng có được nhiều chỗ tốt.

Lâm Minh nói như vậy, Tiểu Ma Tiên cũng không có chối từ, nàng cẩn thận thu hỏa chủng mà Lâm Minh phong ấn lại. Về phần Lâm Minh cần hỏa chủng chế tạo căn cơ đạo cung thứ ba, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên khẽ động, nhưng lại nghĩ đến cái gì...

Thời điểm này Lâm Minh nhìn qua mọi người, nói ra:

- Thật có lỗi... Lãnh chúa tầng năm chỉ có hai đồ vật, sau khi phân phối xong không có gì cho mọi người... Nếu tầng tiếp theo có linh bảo, dược liệu gì đó sẽ ưu tiên cho các ngươi, các ngươi cảm thấy như thế nào?

Lâm Minh khẩu khí áy náy, Phạm Hoa Hoa cười cười, nói:

- Lâm huynh đệ, sao ngươi nói lời này, kỳ thật ngay từ đầu chúng ta cũng không có giúp đỡ thế nào, đặc biệt là ta, cho dù ra tay mấy lần cũng chỉ là dùng thần văn phù của Lâm huynh đệ, cuối cùng dựa vào Lâm huynh đệ, Hồn Hậu nương nương và Tiên nhi cô nương mới đánh chết lãnh chúa tầng năm, bọn ta chính là kẻ không làm gì chiếm tiện nghi, chẳng những độ hoàn thành gia tăng không ít, còn có cơ hội kiến thức tầng sáu trong truyền thuyết, nếu như thời điểm này phân bảo vật gì cho chúng ta, vậy là chúng ta mặt dày rồi.

Phạm Hoa Hoa nói lời này được mọi người đồng ý, tác dụng của bọn họ trong tầng này có hạn, Lâm Minh khí khí với bọn họ cũng bỏ đi, nhưng bọn họ không có mặt mũi nào thật sự thu bảo vật.

Có thể gia tăng thêm độ hoàn thành, mọi người cũng đã thỏa mãn. Tám tên thí luyện giả cách đó không xa, bởi vì không có gia nhập kích giết Bất Tử Hàn Băng, lúc này đang hối hận xanh ruột.

Thời điểm bàn luận ban thưởng, đột nhiên lại có một đoạn tin tức truyền vào trong đầu của bọn họ, đoạn tin tức này chính là thông báo độ hoàn thành khi giết lãnh chúa tầng năm.

Lập tức tất cả mọi người ngừng thở, tinh thần khẩn trương lên.

Chương 1764: Độ hoàn thành của Lâm Minh (3)

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, độ hoàn thành này chính là thành tích cuối cùng của mọi người, bọn họ cũng không trông cậy mình có thể hoàn thành tầng sáu.

Lâm Minh cũng tập trung tinh thần, cẩn thận lắng nghe độ hoàn thành của bản thân, hắn không biết mình hoàn thành tầng năm như thế nào, độ khó thí luyện cuối cùng quá lớn, Lâm Minh cũng không hy vọng xa vời có thể hoàn thành hoàn mỹ.

Sau khi nghe xong, Lâm Minh ngẩng đầu nhìn Thánh Mỹ, đã thấy Thánh Mỹ cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Thánh Mỹ mỉm cười không ra tiếng, hiển nhiên Lâm Minh cùng Thánh Mỹ đều hiếu kỳ thành tích của đối phương.

Kết quả rất nhanh đã xác định, mọi người nhìn nhau, vẻ mặt vui sướng.

- Độ hoàn thành của các ngươi là bao nhiêu?

Có người nhịn không được mở miệng hỏi.

- Ta là 71%, so với ta nghĩ còn nhiều hơn!

Phạm Hoa Hoa mở miệng đầu tiên, phàm là độ hoàn thành có thể trên 70%, đều là thành tích cực cao.

Nếu như Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử không phải bị Lâm Minh giết ở tầng thứ tư, độ hoàn thành của bọn họ cũng chỉ tới 75% mà thôi.

Cũng chỉ có nhân kiệt một tộc, độ hoàn thành mới có thể trên 80%.

- Ta là 72%...

- Ta là 70%...

Mộ Linh Nguyệt cùng Tô Nhã cùng báo độ hoàn thành bản thân. Các nàng thời điểm thông qua pháp tắc chi môn, độ hoàn thành chỉ hơn 30%, thông qua tầng thứ tư cùng Phong Thần đài thì độ hoàn thành tăng thêm 26% - 27%, trong tầng thứ năm đối mặt bất tử liệt diễm cùng Bất Tử Hàn Băng, bọn họ tăng lên không tới 10%, nguyên nhân chính là độ cống hiến của bọn họ quá nhỏ.

Nhưng mà dù vậy, bọn họ cũng thỏa mãn, độ hoàn thành tầng năm là không làm gì cũng được hưởng, nếu như không có Lâm Minh cùng Thánh Mỹ. Bọn họ không có được chút gì cả.

Lúc này nhìn qua Nguyệt Trì, Hồn Thiên. Hai người bọn họ xuất thân không bình thường, thiên phú cũng hết sức kinh người, độ hoàn thành có lẽ rất cao.

- Ta là 77%.

- Ta là 78%.

Hai người theo thứ tự mở miệng, Nguyệt Trì độ hoàn thành cao hơn Hồn Thiên 1%. Đó là bởi vì Nguyệt Trì có công pháp phụ trợ, thời điểm đối mặt Bất Tử Hàn Băng cũng có tác dụng nhỏ.

Cuối cùng chính là Văn Long.

Độ hoàn thành của hắn là 79%. Kém 1% là tới 80%.

- Đáng tiếc...

Có người nói ra,

Văn Long lắc đầu, nói:

- Không có gì đáng tiếc, nếu như không có Lâm Minh giết Bất Tử Hàn Băng. Ta nhiều lắm chỉ cầm được 76% mà thôi...

Văn Long nói xong nhìn về phía Lâm Minh, khiến người ta hứng thú nhất chính là Lâm Minh, Thánh Mỹ cùng Tiểu Ma Tiên ba người.

Không có gì bất ngờ xảy ra, ba người sẽ vượt qua 85%.

Trên thực tế thời điểm bất tử liệt diễm chuyển hóa thành Bất Tử Hàn Băng, độ hoàn thành của Lâm Minh đã là 85%, mà Thánh Mỹ cao hơn Lâm Minh 1%, đạt tới 86%!

Lúc này đây độ hoàn thành của bọn họ cao hơn nhiều, chẳng lẽ lại đạt tới... 90%??

Trong đầu nhiều người có suy nghĩ này, đều không dám tin tưởng.

Bọn họ nhao nhao ngừng thở, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh thậm chí còn có ý e sợ, 90%, là thần thoại! Nghe người trở thành Chân Thần cũng chỉ ngoài 85% mà thôi, đến 87%, 88% là cao nhất.

Cũng bởi vì điểm này, trong nội tâm bọn họ ẩn ẩn cảm thấy, muốn đạt tới 90% độ hoàn thành là ít có khả năng.

- Tiên nhi là bao nhiêu?

Lâm Minh nhìn về phía Tiểu Ma Tiên.

- 87% mà thôi...

Tiểu Ma Tiên vuốt vuốt tóc trên trán, cười cười hì hì, lộ ra răng mèo sáng bóng.

Con số này khiến người ta hít sâu một hơi.

Độ hoàn thành 87%, không hề nghi ngờ là cấp Chân Thần, cũng nói đúng hơn thiếu nữ áo đen đi theo Lâm Minh sẽ trở thành Chân Thần!

Tuy kết quả này không khiến người ta bất ngờ, nhưng mà dùng độ hoàn thành này hình dung mà thể hiện ra sẽ được thí luyện cuối cùng tán thành, mọi người vẫn có cảm giác khó tiếp nhận.

Bởi vì trong ấn tượng của bọn họ, thiếu nữ áo đen chỉ là nữ nhân của Lâm Minh mà thôi, nữ nhân cũng đã cường đại như vậy, còn có thiên lý không?

- Hồn Hậu nương nương thì sao?

Lâm Minh nhìn về phía Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ dừng một chút, bình tĩnh nói:

- Ta cao hơn Tiên nhi cô nương 2%.

- 89%?

Có người kinh hô, còn số này tới gần 90% rồi!

- Quá tốt!

Sau lưng Thánh Mỹ, Văn Long nhịn không được nắm chặt nắm đấm, đáy lòng kích động, phải biết rằng Thánh Mỹ chỉ mới đạt tới Đại Chuyển Sinh Thuật sáu chuyển, dựa theo loại trạng thái này, khi nàng đạt tới bảy chuyển không phải sẽ đột phá 90% sao?

Còn có tám chuyển và chín chuyển nữa!

Thánh Mỹ hiển nhiên nhìn ra tâm tư của Văn Long, lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ nhiều, bảy chuyển cũng không thể phá ghi chép này của ta, cho dù ta đạt tới bảy chuyển, nếu chỉ một mình cũng đừng mong giết lãnh chúa tầng năm, nếu như tìm người giúp ta, như vậy hắn sẽ phân độ hoàn thành với ta, cho nên 89% đã là cực hạn, trừ phi... Ta có thể vượt qua độ khó Tu La...

Thánh Mỹ nói như vậy, mọi người âm thầm líu lưỡi, Thánh Mỹ bị kẹt tại 89%, nhìn thì tới gần 90%, kỳ thật chính là cái hào rộng.

Bởi vậy có thể thấy được, độ hoàn thành 80% tới 90% là chênh lệch cực lớn.

Trong lòng mọi người xẹt qua những ý niệm này, lại hồi tưởng lời của Thánh Mỹ, đột nhiên trong nội tâm cả kinh nhìn qua Lâm Minh.

Thánh Mỹ vừa nói như vậy, nàng muốn đột phá 90% trừ phi vượt qua pháp tắc chi môn độ khó Tu La, mà Lâm Minh không phải... Đã qua pháp tắc chi môn này rồi sao?

Nói như vậy...

- Lâm công tử, độ hoàn thành của ngươi là...

Tô Nhã hỏi như vậy, âm thanh có chút run rẩy

Lâm Minh hít sâu mọt hơi, mở miệng nói ra:

- Độ hoàn thành của ta là 92%.

92%!

Tất cả thí luyện giả ở đây lúc này vô cùng an tĩnh, tuy bọn họ đã sớm nghĩ tới độ hoàn thành của Lâm Minh thật sự có thể vượt qua 90%, nhưng mà sau khi có được kết quả xác nhận, bọn họ vẫn cảm giác linh hồn rung động khó có thể kịp phản ứng.

Thực vượt qua 90%.

Chớ nói 90%, cho dù là 85% cũng hiếm thấy trên thế gian, mà độ hoàn thành 90% trong tâm trí của các thí luyện giả căn bản là mục tiêu không thể hoàn thành.

- 92% sao?

Thánh Mỹ hít sâu một hơi, ánh mắt xinh đẹp nhìn qua gương mặt Lâm Minh, Lâm Minh vượt qua 90% là kết quả nàng đã nghĩ tới.

Từ 89% tới 92% là một cái hào rộng, Lâm Minh đã đi trước nàng một bước.

- Ta kém 3%... Thế nhưng mà trong pháp tắc chi môn độ hoàn thành của ngươi hơn ta 5%...

Theo đạo lý mà nói, thông qua tầng thứ năm, thời điểm đánh chết lãnh chúa tầng năm, cống hiến của Thánh Mỹ không kém Lâm Minh bao nhiêu, hơn nữa bởi vì một kích cuối cùng là Lâm Minh hoàn thành, tính toán ra Lâm Minh tại tầng năm bắt được độ hoàn thành còn cao hơn Thánh Mỹ một chút, cũng nói đúng hơn Lâm Minh có độ hoàn thành hiện tại cao hơn Thánh Mỹ 5%, đạt tới 94% mới hợp lý.

Nhưng trên thực tế độ hoàn thành của Lâm Minh chỉ là 92%, dường như độ hoàn thành đến 90% về sau, tăng lên rất khó khăn, cũng khảo nghiệm khó hơn lúc trước, nhưng bây giờ chỉ tăng lên không bao nhiêu.

Nói như vậy Thánh Mỹ cũng hoài nghi, trong thí luyện cuối cùng phải hoàn thành thế nào mới được 100%.

Lúc này Lâm Minh cũng cùng Thánh Mỹ có cùng suy nghĩ. Hắn ẩn ẩn cảm giác được hoàn thành thí luyện cuối cùng hoàn mỹ là chuyện không có khả năng.

Chương 1765: Tầng thứ sáu

- Lâm công tử, thành tích của ngươi đúng là hậu vô lai giả rồi...

Tô Nhã nhìn qua Lâm Minh, đã không biết nên nói gì cho phải, nàng cũng không ngờ rằng Thần Văn Sư trẻ tuổi gặp được năm đó trong Thần Văn Sư công hội lại sáng tạo ra kỳ tích như thế này.

- Lúc này mới tầng thứ năm, nếu như tiến vào tầng thứ sáu, độ hoàn thành của công tử tăng thêm. Chẳng phải là sẽ vượt qua 95%?

Nếu như là 95%, thì càng không thể tưởng tượng.

95% à...

Lâm Minh hơi trầm ngâm. Hắn ẩn ẩn cảm giác được, thí luyện cuối cùng tầng thứ sáu chắc chắn không tầm thường, độ hoàn thành của thứ sáu cực kỳ khó bắt. Thậm chí có khả năng không lấy được.

- Ta cảm thấy được... Độ hoàn thành của chúng ta bây giờ đã quá cao, nếu như tiếp qua tầng thứ sáu, Hồn Hậu nương nương tất sẽ vượt qua 90%, Tiên nhi cũng có hi vọng vượt qua 90%, cảm giác chưa chắc không thể.

- Ân? Ý Lâm công tử là...

Mộ Linh Nguyệt trong nội tâm khẽ động, mở miệng nói ra.

- Tầng sáu... Khả năng không có đơn giản như vậy, bất kể thế nào thì chúng ta phải điều tức trước, rồi sau đó bước vào tầng sáu!

Lâm Minh ẩn ẩn đã trở thành người tâm phúc trong đội ngũ, uy tín đã không thấp hơn Thánh Mỹ.

Mọi người lập tức tuân theo lời của Lâm Minh nói, bắt đầu ngồi xuống điều tức. Trước đó bọn họ tiêu hao không ít, thực tế Văn

Long, Nguyệt Trì càng phải như vậy, Văn Long toàn thân là máu, Nguyệt Trì tinh thần chi hải bị thương.

Về phần Mộ Linh Nguyệt, Tô Nhã, vốn Lâm Minh cho bọn họ thần văn phù đã hao hết, bước vào tầng thứ sáu phải nhờ vào thực lực của mình, có thể lường trước tầng sáu càng thêm đáng sợ, dùng thực lực của bọn họ muốn phát huy tác dụng gì cũng khó khăn.

Thánh Mỹ cùng Tiểu Ma Tiên cũng không có lựa chọn hấp thu hồn hỏa, Bất Tử Hàn Băng cùng bất tử liệt diễm lưu lại hồn hỏa không phải tầm thường, muốn hấp thu cũng phải trải qua chuẩn bị thời gian dài, phải ở trạng thái đỉnh phong nhất của mình, tìm kiếm hoàn cảnh an toàn thích hợp, hấp thu từng chút một, nhưng phải làm khả năng dự phòng.

Hoàn cảnh trong thí luyện cuối cùng không thích hợp làm vậy.

Mọi người ngồi xuống điều tức, tọa độ không gian tầng năm từ từ hiện ra, không gian chi lực vô hình hội tụ lại, chậm rãi xoay tròn lấy, cuối cùng hình thành thời không chi môn màu tím, đây chính là thông đạo tầng sáu.

Nhìn thấy thời không chi môn thần bí này, tất cả mọi người trong lòng không có cảm tưởng gì, không có ai biết sau thời không chi môn này thông tới nơi nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Minh đang tĩnh tọa, chung quanh ẩn ẩn hình thành vòng xoáy nguyên khí, hắn vung vẩy Ám Long thương nên huyết nhục bị xé rách, lúc này cũng khép lại, cũng sinh trưởng lần nữa, kinh mạch trọng tục, qua một giờ sau Lâm Minh đã khỏi hẳn.

Lại qua hai canh giờ, khí tức của Lâm Minh cũng điều chỉnh tới trạng thái đỉnh phong, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, nói:

- Chư vị đã điều chỉnh tốt chưa?

- Ta không có vấn đề.

Giọng của Thánh Mỹ lạnh nhạt, trong mọi người Thánh Mỹ tiêu hao lớn nhất, nhưng mà nàng khôi phục lại kinh người, chuyện này làm cho Lâm Minh đều âm thầm kinh hãi, Thánh Mỹ quả nhiên không có nhược điểm.

Nếu như không phải thực lực bị áp chế đến Thánh Chủ sơ kỳ, Lâm Minh khó tưởng tượng Thánh Mỹ đáng sợ tới thế nào.

- Lên đường đi!

Lâm Minh đứng dậy, đi về phía cánh cửa không gian, chạy tới một bước này quả nhiên không có lý do lui bước.

Lâm Minh đi ở đằng trước, Tiểu Ma Tiên theo sát phía sau, rồi sau đó là Thánh Mỹ, Văn Long, sau cùng là đám người Mộ Linh Nguyệt và Nguyệt Trì, Hồn Thiên hai người.

Thời không chi môn đã ở gần ngay trước mắt, thời không chi môn này màu tím, nhìn qua chẳng khác gì tấm gương, Lâm Minh bước chân không dừng lại, tiến vào bên trong.

Một sát na kia, Lâm Minh cảm giác thời không vặn vẹo, cái gì cũng thấy không rõ, ngay cả ý thức cũng bị cách ly.

Giống như qua thật lâu, lại giống như mới nháy mắt, thời điểm nhìn rõ cảnh sắc chung quanh, Lâm Minh phát hiện chính mình đi vào không gian độc lập. Mà ở phía sau hắn có Tiểu Ma Tiên, Thánh Mỹ theo sau đã không còn nữa.

- Ân? Chỉ còn lại mình ta?

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, tầng sáu này chẳng lẽ là khảo nghiệm một mình?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh, hắn phát hiện mình đứng trong hư không hỗn độn, bốn phía tràn ngập đường vân pháp tắc huyền diệu.

Không nhìn thấy mặt đất dưới chân, dường như đang bước đi trên hư không, nhưng mà cảm giác rất chân thật, hơn nữa còn vô cùng bằng phẳng.

- Cái đó là...

Đồng tử Lâm Minh hơi co rút lại đã thấy trong không gian không xa có một sách ổổ thanh đồng, mặt ngoài sách cổ có văn tự thần bí.

Sau khi nhìn thấy nội dung văn tự, tâm thần Lâm Minh chấn động, cái kia ghi là ——

- Tu La Thiên Thư? Cuốn hai!

- Tu La Thiên Thư!

Con mắt Lâm Minh sáng ngời, qua nhiều năm như vậy, Lâm Minh có thể lấy được thành tích như téế trong Tu La Lộ cũng là có quan hệ tới Tu La Thiên Thư, mà lúc trước Lâm Minh chỉ có Tu La Thiên Thư quyển một cũng không hoàn chỉnh, còn lần này Lâm Minh nhìn thấy Tu La Thiên Thư quyển hai.

Tu La Thiên Thư là thứ quá trân quý.

Chủ nhân Tu La Lộ Tu La Thiên Thư độc lập với Tam Thập Tam Trọng Thiên pháp tắc bên ngoài, hơn nữa còn bao dung "Tinh khí thần" ba phương diện.

Lâm Minh trước đó nhìn thấy Tu La Thiên Thư quyển một ghi lại nội dung hệ thống luyện thể, còn lần này sẽ là cái gì?

Lâm Minh hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí tới gần Tu La Thiên Thư.

Dường như... Không gian tầng sáu không phải khảo nghiệm, mà là tầng cấp ban thưởng cho thí luyện giả.

Cẩn thận ngẫm lại từ tầng thứ nhất, tầng thứ hai đều là khảo nghiệm, nguy cơ tứ phía.

Tới tầng thứ ba không có gặp nguy hiểm gì, chỉ cấp ban thưởng.

Cùng lý do như vậy, tầng thứ tư, tầng thứ năm cũng là nguy hiểm quá nhiều, mà tầng thứ sáu lại là ban thưởng.

- Ta được ban thưởng là Tu La Thiên Thư sao, như vậy những người khác đạt được thứ gì?

Đi tới trước quyển sách thanh đồng, nó và Lâm Minh Tu La Thiên Thư quyển một trong đại trận thần thú không khác biệt gì.

Quyển sách cổ này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, nó chính là thánh điển kinh thế, trong đó ghi lại bí mật vượt qua Chân Thần của chủ nhân Tu La Lộ.

Nhưng mà dùng trình độ Lâm Minh hiện tại, cho dù là Tu La Thiên Thư quyển một hay Tu La Thiên Thư quyển hai, hắn hiểu được cũng không nhiều.

Hắn chỉ có thể nhớ kỹ những thứ đó, rồi sau đó lại chậm rãi tiêu hóa, tìm hiểu...

Lâm Minh cúi đầu thật sâu trước sách cổ, lúc này mở bìa sách ra, Lâm Minh phát hiện phía sau sách cổ là quan tài thanh đồng.

Mặt ngoài của quan tài thanh đồng này quấn đầy xiềng xích vừa thô vừa to, mà dưới thân quan tài có khác nhiều hư ảnh ác ma dữ tợn, nhìn chẳng khác thứ chân thật gì cả.

- Quan tài thanh đồng!

Nhìn qua quan tài thanh đồng phía sau sách cổ, Lâm Minh đầu tiên là nghĩ tới nguyên linh thạch thai lúc trước, nó cũng bị phong ấn trong quan tài như thế này.

Chẳng lẽ trong quan tài thanh đồng này là một cái phân thân?

Chương 1766: Thần chi thiên (Quyển sách của thần)

Ý nghĩ này hiện ra trong đầu Lâm Minh, chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo Tu La Thiên Thư, bởi vì pháp tắc bao trùm quá rộng, không thể tránh né xuất hiện một loại tình huống, luôn luôn có pháp tắc mà chủ nhân Tu La Lộ không thích hợp tu luyện.

Tam Thập Tam Thiên Đạo bao hàm toàn diện, có thích hợp với công pháp tu luyện của Hồn Tộc, cũng có thích hợp công pháp tu luyện của Thánh tộc.

Mặc thể chất của ngươi nghịch thiên thế nào, cũng không có khả năng tu toàn bộ pháp tắc.

Kể từ đó dù hao phí bao nhiêu thời gian cũng không thể làm được.

Mặc dù là chủ nhân Tu La Lộ cũng không tránh khỏi tình huống này, vì vậy chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo phân thân, dùng khí huyết bản thân và tinh hồn cùng các loại thiên tài địa bảo sáng tạo phân thân, rồi sau đó phân một bộ phận ý niệm bản thân ra, dung nhập vào trong phân thân.

Dùng phân thân tu luyện pháp tắc không thích hợp với mình, đợi đến lúc phân thân tu luyện đại thành thì dung nhập phân thân vào bản tôn, cuối cùng nhất dung hợp làm một, đột phá gông cùm của Thiên Đạo!

Ý thức được điểm này, tâm tư của Lâm Minh hơi kích động, hắn đã có thể tu pháp tắc luyện thể là nhờ công của nguyên linh thạch thai, như vậy trong quan tài thanh đồng này là phân thân gì?

Hệ thống tụ nguyên? Hay là hệ thống tu thần?

Lâm Minh không có đi đẩy quan tài thanh đồng ra, mà là mở sách cổ ra, đọc nội dung bên trong...

Câu nói đầu tiên của sách cổ là ——

- Thiên nếu có đạo thì ta theo Thiên Đạo. Thiên nếu không đạo, vậy ta lập trời xanh!

Mười tám chữ hiện ra rõ ràng, mỗi chữ như rồng bay phượng múa, làm cho người ta chỉ nhìn cũng cảm thấy hơi thở dồn dập, linh hồn căng cứng.

Những lời này Lâm Minh đã không phải mới thấy lần đầu tiên, nó là ý chí sáng lập Tu La Thiên Thư!

Trong hàng chữ này ẩn chứa khí phách và pháp lực làm cho người ta hãi hùng khiếp vía, hơn nữa đâu không phải là lời cầu khẩn, bởi vì trong đó nói "Ta lập trời xanh ", chủ nhân Tu La Lộ cũng đã làm như vậy.

Tu La Lộ to như thế chính là do chủ nhân Tu La Lộ lậ trời xanh!

- Không biết chờ ta tu thành pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, ta có thể sáng lập đại thế giới thuộc về mình không?

Lâm Minh nghĩ như vậy, lại lật một tờ, bắt đầu đọc chính văn của Tu La Thiên Thư.

Trong Tu La Thiên Thư này, mỗi một chữa như ấn chứa ma khí vô tận, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác như bị hút hồn vào trong đó.

Lâm Minh thậm chí cảm giác những chữ này có linh hồn của mình, chúng còn sống.

Phát hiện này khiến Lâm Minh kinh hãi, có lẽ những văn tự này chính là linh hồn chú ấn, cũng như Vạn Ma Sinh Tử Luân phong ấn linh hồn cường giả sau khi chết thành văn tự!

Nếu thật sự là như vậy, Tu La Thiên Thư quyển hai này dùng ngàn vạn linh hồn cường giả ghi thành...

Nghĩ vậy, Lâm Minh cảm giác hãi hùng khiếp vía.

- Linh hồn ghi thành Tu La Thiên Thư quyển hai... Chẳng lẽ Tu La Thiên Thư quyển hai là ‘ thần ’ chi thiên?

Tu La Thiên Thư tổng công có ba cuốn. Cuốn một là "Tinh" chi thiên, quyển hai là "Thần" chi thiên, như vậy cuốn ba không thể nghi ngờ là "Khí" chi thiên.

Thế nhưng mà Tu La Thiên Thư quyển ba không ở đây, chuyện này làm cho Lâm Minh hoài nghi có phải độ hoàn thành của mình không đủ hay không?

- Có lẽ độ hoàn thành của ta vượt qua 90% mới có thể nhìn thấy Tu La Thiên Thư quyển hai, mà muốn tập hợp đủ Tu La Thiên Thư ba quyển lại, khả năng cần độ hoàn thành ngoài 95%, thậm chí là phải 100%!

Lâm Minh nghĩ như vậy thì nhíu mày.

Trong lòng của hắn vẫn có sầu lo, mình thông qua tầng thứ năm có thể đạt tới hoàn mỹ hay không.

Tầng thứ năm đối mặt Bất Tử Hàn Băng cùng bất tử liệt diễm, Lâm Minh đều cần có Thánh Mỹ trợ giúp mới miễn cưỡng qua cửa, dựa theo kinh nghiệm thí luyện cuối cùng của Lâm Minh mà nói, đây không được tính là thông qua hoàn mỹ.

Hơn nữa chính mình độ hoàn thành cuối cùng là 92%, con số này nhìn qua rất không cân đối.

Bởi vì Lâm Minh ở cửa đầu tiên đạt 20%.

Sau khi Tu La Chi Môn kết thúc độ hoàn thành đạt 45%.

Tầng thứ tư là 60%.

Phong Thần đài là 75%.

Những thí luyện này hắn thông qua hoàn mỹ, dộ hoàn thành của Lâm Minh là cao nhất.

Thế nhưng mà khi tới tầng năm, độ hoàn thành là 92%.

Chuyện này khiến Lâm Minh có cảm giác không khỏe.

Hắn vẫn hoài nghi mình không thông qua tầng năm hoàn mỹ.

Dựa theo lời Thánh Mỹ đã nói,thí luyện tầng năm là đoàn đội phối hợp, có lẽ bởi vì độ khó rất cao, thế cho nên mọi người không thể không hợp tác.

Nếu như chỉ có một người một mình xông qua tầng năm, độ hoàn thành có thể vượt qua 95% không?

Nghĩ tới những chuyện này, Lâm Minh càng ngày càng cảm giác chính mình chưa hẳn không có đủ Tu La Thiên Thư.

Lắc đầu không suy nghĩ chuyện này, Lâm Minh tiếp tục mở Tu La Thiên Thưra, nhịn đọc nội dung trong đó.

Trí nhớ của Lâm Minh từ lúc ở Ngưng Mạch kỳ đã có công năng thấy là không quên, nhưng dù là như thế, đọc Tu La Thiên Thư, Lâm Minh có cảm giác phi thường cố sức.

Bởi vì những văn tự này mặt chữ không xem vào đâu, trọng yếu nhất chính là mỗi chữ đều có ý cảnh của nó, mà phải phải vượt qua những ý cảnh này đối với Lâm Minh mà nói là khiêu chiến lớn.

Trừ chuyện đó ra, còn có rất nhiều đường vân pháp tắc, muốn ghi nhớ chúng cũng tuyệt không đơn giản.

Nếu như không phải Lâm Minh trước đó đã tìm hiểu qua Tu La Thiên Thư quyển một, hiện tại những trí nhớ này càng cố sức.

- Đáng tiếc... Nếu như ta có thể mang Tu La Thiên Thư ra thì tốt rồi.

Trong nội tâm Lâm Minh khó tránh khỏi sinh ra suy nghĩ này, hiện tại hắn đọc Tu La Thiên Thư, tu vị cảnh giới so với chủ nhân Tu La Lộ là quá thấp, rất nhiều thứ hắn không hiểu, chỉ có thể cưỡng ép nhớ kỹ mà thôi.

Khi thời gian qua đi, Lâm Minh đọc Tu La Thiên Thư sinh ra lý giải tiến thêm một bước, nhưng mà muốn nghiệm chứng những lý giải này nhất định phải đối chiếu với Tu La Thiên Thư, nếu không chỉ bằng vào tưởng tượng thì hiểu ra cũng có hạn.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh đương nhiên không có khả năng hiểu toàn bộ Tu La Thiên Đạo.

Trong nội tâm hiện ra ý niệm này, Lâm Minh nhìn qua sách cổ trước mặt, không cam lòng toàn lực đẩy quyển sách ra, kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên nó không động đậy.

Tu La Thiên Thư này không mang đi được.

Bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật, Lâm Minh lại ngồi trước bàn, hắn điều chỉnh tâm thần bắt đầu tĩnh ngộ Tu La Thiên Thư quyển hai.

Tu La Thiên Tư quyển hai và quyển một giống nhau, đủ loại văn tự cùng pháp tắc cực kỳ huyền diệu, Lâm Minh bắt đầu đọc thì cố hết sức, vừa đọc văn tự vừa thừa nhận áp lực, vừa dùng tinh thần lực nhớ kỹ những văn tự này

Rất nhanh Lâm Minh cảm giác linh hồn lực tiêu hao không còn lại gì.

Thời điểm này Lâm Minh liền lấy một tấm Dưỡng Hồn Phù ra, rồi sau đó mặc niệm Thần Miểu Tâm Quyết, sau khi linh hồn lực khôi phục, kế tiếp hắn lại bắt đầu khổ ngộ Tu La Thiên Thư.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian mười ngày mười đêm qua đi.

Rốt cuộc Lâm Minh cũng đọc xong Tu La Thiên Thư quyển hai, hơn nữa miễn cưỡng nhớ nội dung trong trí nhớ.

Chương 1767: Đế ngọc (1)

Quả nhiên như Lâm Minh sở liệu, Tu La Thiên Thư quyển hai và Tu La Thiên Thư quyển một là giống nhau. Tu luyện nó cũng cần cô đọng một phần thân.

Hơn nữa phân thân này còn có yêu cầu hà khắc, nó hoặc là dùng ba thành tinh hồn võ giả chế tác thành, hoặc là dùng thiên địa kỳ trân luyện chế.

Nếu như cái trước khiến Lâm Minh tiêu hao thần hồn, làm cho hắn suy yếu trong thời gian rất dài, mà muốn đền bù thần hồn cần dủ loại thiên tài địa bảo, khó càng thêm khó.

Với Lâm Minh hiện tại mà nói, đương nhiên không thể tiếp nhận, đại kiếp nạn sắp tới, Lâm Minh cần phải tăng thực lực lên ứng phó, hắn không cam lòng khiến thần hồn thiếu hụt.

Nhưng mà may mắn đằng sau Tu La Thiên Thư quyển hai có ghi trong quan tài phía sau. Không có gì bất ngờ xảy ra chính là quan tài thanh đồng, chính là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại thần hồn phân thân.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh đi tới trước quan tài thanh đồng.

Nhìn qua quan tài, nó nằm ở đây không biết bao nhiêu năm, thế nhưng mà mặt ngoài của nó không có bụi bặm.

Nhìn qua quan tài thật lâu, Lâm Minh thi lễ với quan tài, rồi sau đó hai tay của hắn nhẹ nhàng chạm vào xiềng xích bên ngoài quan tài.

Xiềng xích rất nặng, do kim loại không biết tên tạo thành, xiềng xích mở ra hoàn toàn, trên chúng có khắc phù văn Tu La Thiên Đạo, trong đó ẩn chứa thời gian vô tận, nhưng mà vẫn ngưng tụ lực lượng pháp tắc, chúng xoay quanh cơ thể L:âm Minh như vừa hình thành lực từ.

Lực từ này không phải phòng ngự đối thủ tấn công, cũng không phải công kích, mà là... Phong ấn!

Nó dùng để phong ấn đồ vật trong quan tài thanh đồng.

Phân thân trong quan tài sẽ là gì?

Trong nội tâm Lâm Minh không ngừng hiện ra ý niệm này.

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu lại chính là nguyên linh thạch thai, mà nguyên linh thạch thai chính là kỳ thạch trên thế gian, ở nơi thiên địa nguyên khí tụ tập, hao phí vài tỷ năm và trải qua đủ loại cơ duyên xảo hợp mới có thể thai nghén ra.

Chủ nhân Tu La Lộ dùng tài liệu này làm kỳ tịch luyện chế phân thân..

Mà bây giờ Tu La Thiên Thư quyển hai là thần hồn, chủ nhân Tu La Lộ dùng cái gì chế tác?

Đối mặt đồ vật không rõ, Lâm Minh trong lòng không có ngọn nguồn, hắn tĩnh tọa trước quan tài hai canh giờ, làm cho chính mình ở các phương diện đạt tới đỉnh phong, rồi sau đó Lâm Minh đứng dậy.

Đối mặt quan tài cổ, hai tay của hắn liên tục kết ấn, trong nháy mắt đánh ra mấy tầm ngàn phù văn Tu La, những này Tu La pháp tắc nà hô ứng với thứ bên dưới, trong lúc nhất thời cả quan tài tỏa ra hào quang mờ mịt.

Âm thanh "Ba ba ba" vang vọng.

Dây xích đầu tiên của phong ấn bị tháo xuống...

Hai tay đặt lên nắp quan tài thanh đồng, Lâm Minh mở Đạo Cung Cửu Tinh, lực lượng toàn thân bộc phát tới tận cùng, trong lúc nhất thời mấy chục tỷ cân lực lượng bạo phát ra, chỉ nghe "Ầm ầm "Nổ mạnh, nắp quan tài thanh đồng tồn tại vô số năm cũng mở ra!

Thời điểm Lâm Minh mới mở quan tài thanh đồng ra, trong thí luyện cuối cùng tầng sáu cũng bắt đầu rầm rầm rung động lắc lư, giống như thái cổ ưự thú vừa thức tỉnh. Tạch tạch tạch!

Mặt đất rung động lắc lư mạnh và sụp đổ, hình thành vực sâu đen kịt, trong vực sâu có một khối thành thạch từ từ bay lên.

Đây là...

Trong nội tâm Lâm Minh chấn động, hai tay đẩy quan tài tự giác dừng lại, hắn chăm chú nhìn lại, nhìn qua thạch thai màu đen dưới mắt bay lên cao, rõ ràng là điêu khắc Tu La chiến thần mà Lâm Minh gặp đượct rong pháp tắc chi môn độ khó Tu La như đúc, nó điêu khắc là Tu La chiến thần!

Tu La chiến thần này cầm long thương màu đen mặc chiến giáp, bên ngoài thân bao trùm long lân, tóc tai bù xù, khí thế kinh người!

Đứng ở trước mặt điêu khắc Tu La, Lâm Minh có thể cảm nâận được khí tức nguy hiểm trong đầu, làm cho người ta khó có thể hô gấp, trong nội tâm lại tàn ngập bạo ngược, cổ xưa, tàn nhẫn lúc này tụ tập quanh người của hắn.

Thí luyện cuối cùng tầng thứ sáu, sau kih đẩy nắp quan tài ra, vậy mà lại hiện ra Tu La chiến thần, điêu khắc có thể dùng làm cái gì?

Lâm Minh hơi kinh ngạc, trong nơi này có cơ quan đều là thâm ý của chủ nhân Tu La Lộ.

Lâm Minh đầu tiên suy đoán trong Tu La chiến thần có khả năng phong ấn linh hồn phân thân do chủ nhân Tu La Lộ chế tác hay không, nhưng mà rất nhanh, Lâm Minh bỏ qua suy nghĩ này.

Bởi vì hắn có thể cảm giác đượctrong một góc của quan tài thanh đồng có khí tưc slinh hồn mênh mông, hiển nhiên linh hồn phân thân ngủ sau trong Hồn tộc.

Điêu khắc Tu La...

Lâm Minh hơi trầm ngâm, tứước khi cầm điêu khắc, cẩn thận cảm giác thì hắn ẩn ẩn phát hiện trong điêu khắc này. Dường như ẩn chứa pháp tắc chi lực nồng đậm. Không gian tầng sáu có điêu khắc các anh hùng, chậm rãi hội tụ vào bổn nguyên.

- Đây là... Tọa độ không gian?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, điêu khắc trong Tu La này ẩn chứa tọa độ không gian.

Trong đây là thí luyện cuối cùng. Loại tọa độ không gian này không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là cửa vào tầng kế tiếp.

Tầng thứ bảy!?

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn đang cầm ban thưởng ở tầng này. Như vậy dựa theo kinh nghiệm lúc trước, độ hoàn thành sẽ không gia tăng, cái khó chính là tầng bảy.

Mà tầng này tất nhiên càng khó hơn tầng nămmặc dù là Lâm Minh, đối mặt với tầng bảy cũng không có nắm chắc gì, hắn chỉ có thể nói ôm tâm tình thử đi tới tầng bảy mà thôi.

- Cửa tiến vào không gian tầng thứ bảy phong ấn trong điêu khắc Tu La, không biết là có dụng ý gì? Chẳng lẽ đó là nơi đặc thù?

Trong nội tâm Lâm Minh kỳ quái, cửa vào tầng bảy nên xuất hiện công khai, hiện tại bị phong ấn vào trong điêu khắc Tu La, chuyện này đúng là không tầm thường, Lâm Minh xuất hiện ý nghĩ đầu, thông đạo Tu La cũng chính là khảo nghiệm

Trong thí luyện cuối cùng, tầng thứ hai tiến tầng thứ ba phải trải qua pháp tắc chi môn, tầng thứ tư tới tầng thứ năm phải trải qua Phong Thần đài, nhiều khi thông đạo giữa hai tầng cũng không dễ đi như vậy.

Như thế tính ra, điêu khắc Tu La nếu như là khảo nghiệm cũng vô cùng bình thường.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đột nhiên có tràng cảnh kỳ quái hấp dẫn mình.

Hắn thình lình phát hiện điêu khắc trên chiến giáp Tu La này có ba lỗ khảm song song, hình dạng lỗ khảm này Lâm Minh rất quen thuộc, hắn đã gặp ở đâu đó rồi!

Bên cạnh lỗ khảm có mấy dòng chữ nhỏ, những chữ này là văn tự ởổ xưa.

Nó ghi là:

"Tam Thập Tam Thiên, Tu La truyền thừa, truyền cho nhân kiệt tuyệt thế, truyền cho người có đại khí vận, truyền cho người hữu duyên!"

"Một chữ duyên, huyễn hoặc khó hiểu, nếu có duyên dù cách vũ trụ nghìn trùng cũng có thể được truyền thừa của ta, nếu vô duyên, mặc dù ngươi thiên phú tuyệt luân cũng không thể nhập môn."

"Ta lưu ba miếng duyên chi đế ngọc ‘ tinh khí thần ’, đế ngọc có linh, thời điểm duyên phận tới thì nó sẽ rơi vào tay cảu ngươi, nếu duyên không đủ cũng tìm kiếm không được, người mang theo ba miếng duyên chi đế ngọc tới đây sẽ có thể đi vào tầng bảy."

Nhìn thấy trên điên khắc Tu La có mấy dòng chữ này, Lâm Minh sững sờ một hồi lâu.

Chương 1768: Đế ngọc (2)

Tu La Lộ truyền thừa, truyền cho nhân kiệt tuyệt thế, truyền cho người có đại khí vận, truyền cho người hữu duyên, thí luyện giả cần có cả ba mới có được truyền thừa này.

Mà mấy tầng thí luyện trước, kể cả khảo nghiệm Tu La Lộ cũng đã nhiều lần suy tính thiên phú và số mệnh của thí luyện giả, mà cửa vào tầng sáu tới tầng bảy lại cần một "Duyên phận ".

Mà duyên phận lại cần tín vật, chính là ba miếng duyên chi đế ngọc "Tinh khí thần"!

Chỉ có đồng thời có được cả ba miếng mới có thể mở tầng thứ bảy.

Lâm Minh hít sâu một hơi, từ trong tu di giới của mình lấy ra hai khối ngọc bội, nói đúng hơn là một cái ngọc bội, một cái là tàn phiến ngọc bội.

Ngọc bội nguyên vẹn là Lâm Minh đạt được trong trò chơi thợ săn và con mồi, dựa vào ngọc bội này Lâm Minh tiến vào Táng Thần Lĩnh, Uổng Tử Cốc, lại thành công ra khỏi Uổng Tử Cốc, rồi sau đó lại vào tuyệt sát chi địa, trong tuyệt sát chi địa này Lâm Minh giết Chu đại tiên sinh, tiên sinh áo xám cùng Thiên Minh Tử ba cao thủ tuyệt đỉnh.

Có thể nói mạng của Lâm Minh chính là khối đế ngọc này cứu ra.

Về phần khối đế ngọc tàn phiến khác do Lâm Minh mua được từ Tiết lão đầu trong Thần Văn Sư công hội.

Tiết lão đầu căn bản không biết đế ngọc tàn phiến là thứ gì, hắn chỉ theo trực giác cảm thấy đế ngọc tàn phiến quá bất thường, nhưng mà mặc cho hắn nghiên cứu rất nhiều năm cũng không nghiên cứu ra cái gì, cuối cùng đành cho rằng nó là mảnh vỡ Thiên Tôn Linh Bảo, đần độn u mê tựu bán cho Lâm Minh.

Khối đế ngọc tàn phiến này bởi vì trong đó có thiếu thốn Tu La đạo vân quá nhiều, đã không có giá trị lớn, Lâm Minh vẫn đặt trong tu di giới không sử dụng.

Hiện tại lấy ra, hai đế ngọc này vừa vặn phù hợp với lỗ khẩm.

Không hề nghi ngờ, tập hợp đủ ba miếng đế ngọc và đặt ba miếng vào lỗ khảm mới có thể mở tầng bảy ra.

Nếu như không thể, như vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh cửa tầng bảy và không thể tiến vào.

- Loại quy tắc này...

Lâm Minh hơi im lặng.

Mà dựa theo lẽ thường mà nhìn, Tu La Lộ to như vậy, muốn đồng thời đạt được ba miếng đế ngọc nho nhỏ còn khó hơn cả mò kim đáy biển, căn bản là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Nhưng mà dựa theo cách nói của chủ nhân Tu La Lộ, ba miếng đế ngọc này đều không tầm thường, chúng là "Duyên chi đế ngọc ", trong đế ngọc ẩn chứa pháp tắc kỳ dị, không phải là phàm vật, chỉ cần duyên phận đến dù ngươi không đi tìm đế ngọc, đế ngọc sẽ tới tìm ngươi.

Nếu như không cách tập hợp đủ ba khối đế ngọc, chỉ có thể nói ngươi duyên phận không đủ.

- Ta duyên phận không đủ sao...

Lâm Minh nhìn qua hai đế ngọc trong tay, cười khổ một tiếng, hắn vốn cảm thấy mình có thể đạt được hai khối đế ngọc đã là cơ duyên thật lớn, thế nhưng mà tiến vào tầng thứ sáu thì hắn mới biết được, duyên phận của mình còn chưa đủ, muốn đi vào tầng thứ bảy phải có đủ cả ba khối đế ngọc.

Nhưng mà trong tay hắn khối đế ngọc thứ hai đã vỡ, nếu chủ nhân Tu La Lộ lưu lại tín vật, tại sao dễ dàng vỡ như thế?

Trong nội tâm Lâm Minh có nghi vấn này, cảm giác có chút không hợp lẽ thường.

Hắn nhìn điêu khắc thật lâu, do dự một hồi đặt hai khối đế ngọc vào lỗ khảm.

Ba lỗ khảm hình dạng không giống nhau, Lâm Minh đầu tiên phóng khối đế ngọc nguyên vẹn vào, khe hở không nhiều không ít, vừa vặn phù hợp.

Rồi sau đó Lâm Minh đặt khối đế ngọc vỡ vụn vào trong lỗ khảm.

Thời điểm này một màn khiến Lâm Minh giật mình phát sinh.

Trong nháy mắt khối đế ngọc vỡ đặt vào trong lỗ khảm, hào quang mênh mông trong đế ngọc b ắn ra, vô số quang điểm ngưng tụ vào đế ngọc, sau một khắc đế ngọc này bị sức nóng làm nóng chảy bao phủ cả lỗ khảm. - Ân? Đây là...

Lâm Minh trừng to mắt, mấy hô hấp sau đế ngọc cứng lại, hình thành đế ngọc nguyên vẹn nằm trong lỗ khảm.

- Đế ngọc có thể tự mình chữa trị?

Lâm Minh sửng sốt.

Như vậy đế ngọc nếu như vỡ thành mấy khối, chỉ cần đạt được một khối trong đó là đủ, chuyện này với hắn mà nói miễn cưỡng là tin tức tốt.

Nhưng mà căn bản không biết được đế ngọc thứ ba ở đâu, chính mình phải đi đâu tìm nó bây giờ?

Duyên chi đế ngọc xuất hiện, cũng tuyên cáo thí luyện cuối cùng của Lâm Minh đã chấm dứt, cho dù như thế nào, Lâm Minh trong thời gian ngắn cũng không tìm được đế ngọc thứ ba.

Độ hoàn thành của hắn cũng dừng ở 92%.

Kỳ thật ở thí luyện tầng thứ năm, Lâm Minh không hoàn thành hoàn mỹ, nói cho cùng hắn hiện tại còn rất trẻ, lĩnh ngộ pháp tắc còn chưa đủ, nếu như hắn thành tựu Giới Vương, Thiên Tôn sau đó lại tham gia thí luyện cuối cùng, chưa hẳn không thể đạt tới hoàn mỹ ở tầng năm.

Thu hồi ý niệm trong lòng, Lâm Minh đi tới trước quan tài, hai tay đặt lên quan tài, thân thể cong như trường cung.

Cơ bắp kéo căng, bàn chân phát lực, Lâm Minh triệt để đẩy quan tài ra.

Quan tài mở ra, Lâm Minh ngừng thở, thân thể lui ra phía sau, Phượng Huyết Thương đã xuất hiện trong tay lâm Minh.

Lực lượng mạnh mẽ bành trướng trong kinh mạch của Lâm Minh, hắn cảnh giác nhìn qua quan tài, dự phòng có khả năng gặp nguy hiểm.

Quan tài nặng nề đã mở ra, Lâm Minh quan sát một lúc và không có động tĩnh gì cả.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, hắn nhìn thấy khí tức đen như mực, lóe ra phù văn huyền bí và kỳ ảo, khói đen bao phủ quan tài, làm cho người ta không thấy sự vật bên trong.

Nhưng mà khói đen này lại bảo trì chập chờn, giống như vực sâu vô tận mang theo khí tức kỳ dị, giống như cả tâm thần bị cắn nuốt vào trong đó.

- Hồn lực thật hùng hậu!

Trong nội tâm Lâm Minh rung động, hắn cảm giác được trong khí tức đen như mực này chính là thần hồn lực cô đọng thành thực chất. Ngay cả hắn rèn luyện hồn lực cứng cỏi như kim cương đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cảm giác được có hung hiểm.

Giống như dưới khói đen này có đồ vật kh ủng bố gì đó.

- Mở!

Giết tới không gian tầng sáu, tâm trí của Lâm Minh kiên định, tuy khói đen này đáng sợ, nhưng mà càng kích phát hiếu kỳ của hắn.

Phượng Huyết Thương trải qua chém giết trùng trùng điệp điệp, không biết bị Lâm Minh rèn luyện qua bao nhiêu lần, một thương đánh ra thì hào quang như máu hiển hiện.

Oanh!

Thương mang trong thời gian ngắn đánh vào hồn lực sương mù kia, rõ ràng phát ra tiếng răng rắc giống như kim loại giòn vang. Hồn lực ảm đạm phiêu tán, bị hắn bức ra.

Rống!

Trong đó có tiếng gào rú vang lên. Ma tính tràn ngập quan tài.

Ma khí đen kịt tạo thành ma thủ, lập loè ám kim loại đen bóng ngạnh kháng một kích với Phượng Huyết Thương.

Lâm Minh tiến lên hai bước. Mỗi một bước mang theo mười tỷ cân lực trùng kích. Trực tiếp giẫm nát hư không, khí huyết trong người cuồn cuộn, lại thoáng bất ổn.

Mà ma thủ này va chạm với Phượng Huyết Thương một cái cũng tan thành mây khói.

Lúc này nhìn qua thứ trong quan tài, nó bạo lộ ra trước mặt Lâm Minh.

Nhìn rõ thứ bên trong, đồng tử của hắn co rút lại.

- Thứ này...

Chỉ thấy giữa quan tài này có một thân hình đội tử kim quan, trên người mang long bào cửu sắc, cao tới năm trượng, tỏa ra uy áp vương giả bức người xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Chương 1769: Hồn tuyền thần thai

Tử kim quan kia có chuỗi ngọc rủ xuống, mỗi một khỏa đều lớn như đầu người, nhưng trong nó chứa khí tức hung lệ, không ngừng gào rú.

Tử kim quan có nhiều chuỗi hạt hình thành, hạt châu gào rú như yêu ma.

Trên long bào cửu sắc rõ ràng có tử khí của chân long mờ mịt phát ra, hồn lực mạnh tới mức không thể dò xét, thỉnh thoảng còn có một đầu cự long lớn chui ra, đồng tử đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

- Đây là chủ nhân Tu La Lộ luyện chế thần hồn phân thân?

Lâm Minh trừng to mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào long bào cửu sắc.

Trong lúc này cơ thể Lâm Minh khô nóng, không lâu sau Tu La chi huyết trong người nóng rực, bắt đầu khởi động, trong thời gian ngắn Lâm Minh nhạy cảm bắt bắt được một tia bất thường.

Trong thí luyện cuối cùng, lực lượng không gian, pháp tắc Tu La Thiên Đạo không chỗ nào không có.

Tu La chi huyết có một tia rung động, làm cho Lâm Minh nhạy cảm phát giác thân thể tràn ngập ma tính này cũng không phải là thật thể, mà là oán niệm và hồn lực thô bạo biến thành.

Sâu bên trong còn có một đoàn hắc ám, tỏa ra linh hồn lực còn lạnh lẽo hơn nhiều.

Đoàn hồn lực này mênh mông như biển, Lâm Minh dò xét bằng pháp tắc Tu La Thiên Đạo mới không bị cắn nuốt sạch sẽ.

- Đây là U Tuyền thần thai... Năm đó ta chinh chiến thái cổ chư tộc, chém giết vô số thái cổ cổ tộc vô thượng hoàng giả. Những linh hồn hoàng giả này bị ta dùng hỏa diễm Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo rèn luyện, đúc thành U Tuyền thần thai.

- U Tuyền thần thai này là nguyên thần phân thân của Tu La Thiên Thư quyển hai. Phân thân này trời sinh có hồn lực hùng hậu, tiềm lực vô tận, đoạt thiên địa tạo hóa, bị đại đạo ghen ghét... Phân thân này phải gửi nuôi trong bổn mạng tinh hồn, tâm niệm tương thông với chủ nhân...

Trong lúcnày có giọng nói sâm lãnh truyền ra trong không gian tối tăm, vang lên trong ý thức hải của Lâm Minh.

Lâm Minh trong thời gian ngắn hiểu được đây là chủ nhân Tu La Lộ bảo tồn một tia ý niệm trong không gian, trải qua hơn mười tỷ năm vẫn bất diệt.

- ... Có bộ phận oán niệm của thái cổ hoàng giả chưa bị dung luyện hoàn toàn, nếu như ngươi muốn đạt được thần hồn phân thân, vậy phải đánh tan oán lực mà đám thái cổ hoàng giả lưu lại đi...

Giọng nói mờ mịt cũng tiêu tán đi.

Muốn ta tự đi đánh tan oán lực sao?

Trong ánh mắt Lâm Minh dần dần có chiến ý hiện ra, mỗi một thái cổ thần hoàng đều trải qua chinh chiến sát phạt trăm triệu năm, vượt qua vô tận tuế nguyệt, có thực lực kh ủng bố khiến vũ trụ sinh diệt.

Mà thân hình ma vương mặc long bào cửu sắc, đầu đội tử kim quan này nhất định chính là oán niệm thái cổ hoàng giả biến thành.

Mặc dù trước mặt chỉ là một bộ phận oán niệm của thái cổ hoàng giả, lại trải qua mười tỷ năm suy yếu nhưng vẫn kh ủng bố tuyệt đối.

Nhưng mà muốn đạt được chủ nhân Tu La Lộ thừa nhận, đạt được thần hồn phân thân, chiến ý trong mắt Lâm Minh b ắn ra ngoài, bước ra một bước lao tới thân hình của ma vương.

Oanh!

Thân hình ma vương có vô tận ma khí, trong thời gian ngắn rót vào trong người Lâm Minh.

Đồng tử của Lâm Minh bắt đầu trống rỗng. Trên người xuất hiện vô số ma vân đen kịt, giống như con giun chạy khắp toàn thân.

Trong con mắt có vòng xoáy đen kịt xoay chuyển.

Thân thể hắn tỏa ra ma khí trùng thiên, thân thể vẫn không nhúc nhích, động tác của nó hoàn toàn xơ cứng.

Nhưng mà giữa ý thức hải, Lâm Minh lại lâm vào thế giới kỳ diệu.

Thế giới trước mặt ảm đạm, giống như hoàng hôn vĩnh hằng.

Thi hài dưới chân của hắn vô biên vô hạn, mỗi một thi hài đều lớn nhỏ như ngọn núi.

Trong không gian tràn ngập khí tức hung lệ và kh ủng bố.

Long bào cửu sắc có chín cự long khác nhau hiện ra, hình dáng to lớn như sơn mạch.

Trên người tỏa ra uy áp hoàng giả. Sắc mặt thái cổ hoàng giả dữ tợn, lơ lửng trên đầu Lâm Minh.

Từng khí tức kh ủng bố hiện ra, giơ tay nhấc chân cũng có thể khiến sấm gió động, trong nháy mắt ánh mắt mơ hồ đi rất nhiều.

Căn bản không nói được lời nào, chín đầu Hắc Long trên cao chặn đường. Tính cả hơn mười thái cổ ma vương lao qua chỗ Lâm Minh.

Lâm Minh biết rõ trận chiến này không phải chuyện đùa. Chiến ý trong người thiêu đốt hừng hực.

Rống!

Một tiếng long ngâm vang vọng trong người Lâm Minh vang lên.

Sau đó một tiếng phượng gáy là hỏa phượng lao ra khỏi người của Lâm Minh..

Một rồng một phượng này vốn là chân long huyết mạch và hỏa phượng huyết mạch trong người Lâm Minh. Giờ phút này cảm nhận chiến đấu trong không gian, cũng hiển lộ bổn nguyên chân linh ra.

Đồng thời Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương vang lên tiếng rít dài, vô số sợi hỏa diễm ti tí không ngừng tụ tập lại thành áo giáp, trải rộng toàn thân Lâm Minh, lúc này hắn cảm giác toàn thân có lực lượng vô cùng. Phượng Huyết Thương đương nhiên không phải là Phượng Huyết Thương chân thật, nó là khí linh còn chưa thức tỉnh của Phượng Huyết Thương biến thành.

Cùng lúc đó sau lưng Lâm Minh có một gốc Tà Thần Chi Thụ cũng hiện ra.

Gốc cây này có thể che kín thiên địa, tản mát ra tà khí vô tận, mỗi một lá cây đều có thể tạo ra Hỏa Phượng Hoàng nhỏ, lôi đình chi lực cũng là như vậy.

Đây chính là thiên kiếp chi hỏa mà Lâm Minh trong giữ lại trong người..

Một loại pháp tắc hiện ra, khí thế hồn lực của Lâm Minh không ngừng tăng lên.

Thời điểm này thái cổ hoàng giả vọt tới, hư không đột nhiên vỡ ra, hai ngôi sao to lớn đột nhiên hiện ra.

Trên ngôi sao còn có cung điện tráng lệ.

Mà đó chính là Tử Phủ Đạo Cung cùng Thiên Phạt Đạo Cung vừa mới thành công.

Hai đạo cung này tuy không thể liện hóa bề ngoài, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn tồn tại trong tâm trí của Lâm MInh, phát ra khí tức Thiên Đạo thần bí mênh mông.

Nhưng mà hai đạo cung nà lấy Thiên Đạo pháp tắc làm đại biểu, trùng kích oán niệm của thái cổ hoàng giả là dư xài.

Oanh! Oanh!

Hai đạo hào quang vô cùng lớn, mang theo đạo cung đánh vào đám Hắc Long, ban đầu hồn lực Lâm Minh cô đọng chỉ đủ đánh chết số ít người, sau đó hai đạo cung tiến vào hư không..

Phanh

Hai ngôi sao và tàn hồn Hắc Long kia trực tiếp va chạm với nhau.

Hồn lực này trùng kích rất khổng lồ, ngay cả oán niệm, tử khí của thái cổ hoàng giả đều bị nện bằng, cả thế giới lập tức sụp đổ.

Khi thiên địa biến đổi, Lâm Minh chỉ cảm thấy lực lượng âm lãnh từ bốn phương tám hướng truyền tới, tiến vào cơ thể của hắn..

Lâm Minh lúc này tiến vào trong hồn hải.

Chiến đấu hồn lực vô cùng hung hiểm, cũng thập phần kỳ quỷ.

Đây không phải lần đầu vào ý thức hải, Lâm Minh tâm niệm khẽ động, thân hình tăng vọt, trực tiếp cho nó cao hơn tầng mây mấy lần, thậm ngay cả tàn hồn đám thái cổ hoàng giả cũng không mạnh hơn ngươi ra.

Hai tay nắm tay, nó giống như núi đánh vào tàn hồn của thái cổ hoàng giả.

Tà Thần Chi Thụ cũng bắt đầu hiện ra sau lưng Lâm Minh, một nhánh cây mang theo pháp tắc kỳ dị chui vào trong hư không, xuất quỷ nhập thần càn quét tàn hồn đám thái cổ hoàng giả.

Vô số thiên kiếp chi hỏa và các loại bí lực, tính cả lôi long nhỏ cũng nhao nhao hiện ra.

Trong thời gian ngắn, hồn lực của Lâm Minh bắt đầu khởi động, cũng va chạm với oán niệm của những thái cổ hoàng giả kia.

Chương 1770: Phân thân thứ hai

Đắm chìm trong thế giới ý thức, cùng chém giết với tàn hồn thái cổ, Lâm Minh bảo trì tư thế đứng thẳng như vậy suốt một tháng.

Trong chém giết này, Lâm Minh thường xuyên sắc mặt tái nhợt, thậm chí ngẫu nhiên trong lỗ mũi, lỗ tai có máu tươi chảy ra ngoài, mỗi khi tới thời điểm này Lâm Minh trong thế giới ý thức bị thương, bích hồn cũng hiện ra biến thành trường kiếm chém đứt tất cả, đây chính là bích hồn chiến linh đại thành.

Xoạt xoạt xoạt!

Tình hình chiến đấu càng ngày càng ác liệt, đại lượng thái cổ tàn hồn bị Lâm Minh dùng bích hồn chiến linh chém giết!

Một oán niệm của thái cổ hoàng giả bị Lâm Minh đánh tan, nhưng mà chúng lại phi thường ương ngạnh, mặc dù bị chiến linh chém thành hai đoạn cũng tự hành khôi phục, lại tiếp tục công kích Lâm Minh.

Trong hư không có hư ảnh Hắc Long to lớn như sơn mạch đang chém giết với Tà Thần Chi Thụ. Dây leo quấn quanh thân hình khổng lồ của Hắc Long, kéo nó xuống đất, không phải Hắc Long bị xé nát một đạo hồn lực thì dây leo cũng bị kéo đứt nhiều sợi.

Vô số thiên kiếp chi hỏa cùng lôi đình chi hỏa không ngừng trùng kích thần hồn của đối thủ.

...

Một tháng lại một tháng trôi qua, chậm rãi trong lỗ mũi, khóe miệng, lỗ tai của Lâm Minh không có máu tươi chảy ra, ngược lại sắc mặt càng hồng nhuận phơn phớt.

Ngày hôm nay Lâm Minh hét lớn một tiếng, bổng nhiên trong thân thể có một đạo hắc khí b ắn ra ngoài.

Những hắc khí này theo lỗ chân lông của hắn thoát ra ngoài, sau đó tiêu tán trong hư không.

Trong lúc tiêu tán còn nghe được rất nhiều tiếng gào thét của oan hồn vang vọng.

Ma khí trước mặt ngưng tụ thành ma vương đột nhiên vỡ vụn.

Lâm Minh vốn bất động, bây giờ ánh mắt của hắn hào quang lập lòe, bích hồn chiến linh lúc này đứng ở giữa thần hồn phân thân, thiên kiếp chi hỏa cùng thiên kiếp lôi đình vô tận bắn thẳng ra!

Lúc này trong khói đen có hận ý ngập trời xuất hiện.

Hận ý này như độc long nhảy vào trong ý thức hải của Lâm Minh, tâm thần Lâm Minh rùng mình.

Lúc này một bóng dáng khói đen mơ mơ hồ hồ hiện ra. Phân liệt ra tí ti hồn lực trùng kích Lâm Minh.

- Ân? Thần hồn phân thân cũng có thần trí nhất định sao?

Phát giác được điểm này, trong con mắt Lâm Minh có hàn quan b ắn ra ngoài. Hắn vừa mới đánh tan oán khí và tàn hồn của thái cổ hoàng giả sót lại, hiện tại ngay cả thần hồn phân thân cũng có một tia linh trí..

Hét to một tiếng, trong con mắt b ắn ra lôi hỏa trường kiếm chém ngang hư không, chém tan hồn lực bắn tới.

Phốc phốc phốc, vài tiếng kêu thảm mơ hồ từ trong thần hồn phân thân vang vọng, cuối cùng chút chống cự đó cũng tiêu vong.

Thân thể Lâm Minh bắn ngược ra sau như đạn pháo, hoàn toàn nhảy vào giữa thần hồn phân thân.

Lâm Minh chỉ cảm thấy trong đầu óc nổ vang, trong ý thức hải có hồn lực đen kịt xuất hiện.

Một chút hồn lực này lóe lên, tỏa ra uy áp của vương giả.

Còn có vô số phù văn cổ xưa từ thời đại thái cổ ẩn hiện trong hồn lực. Phát ra bí lực khôn cùng rung động nhân tâm.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, bổn mạng tinh hồn trong ý thức hải phân liệt ra dán vào thần hồn phân thân, biến thành bổn mạng tinh hồn phân thân.

Bổn mạng tinh hồn cô đọng trong thân thể, mỗi một lỗ chân lông đều có pháp tắc chi lực thần bí quấn quanh.

Cái kia không biết linh hồn phân thân đã dung nhập bao nhiêu thần hồn của thái cổ vương tộc, nó quá khổng lồ.

Lâm Minh muốn dùng một bộ phận hồn lực bổn mạng dung nhập vào, không thể nghi ngờ rất là khó khăn.

Ngoại giới bản thể Lâm Minh tiếp tục lâm vào trạng thái nhập định.

Trong mỗi lỗ chân lông của cơ thể có hắc quang mơ hồ b ắn ra ngoài.

Trước mắt có hàng tỷ thái ổổ phù văn tại tụ hợp sinh diệt, dần dần tỏa ra toàn thân của hắn. Lại từ da thịt cốt nhục lan tới bổn mạng tinh hồn.

Quá trình này diễn ra không biết bao lâu, Lâm Minh chậm rãi mở to mắt, ánh mắt hắn hình thành hai vòng xoáy đen kịt, là thần hồn của hắn bộc phát.

Hắc quang bàng bạc giống như du long, bắt đầu lan tràn tới mỗi địa phương trong thân thể của hắn.

Ở trước mặt hắn, hắc quang dung tụ vào người của Lâm Minh triệt để, không còn sót lại thứ gì cả.

Dần dần thần hồn phân thân có dáng người giống Lâm Minh như đúc xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Nhưng mà bộ dáng Lâm Minh này quá đen, thân ảnh gợn lên như nước, mơ hồ không rõ ràng.

Hắn giơ tay nhấc chân còn mang theo hồn lực chấn động nhộn nhạo, bí lực phún ra ngoài, trên người Lâm Minh này sinh ra tà tính!

Phân thân đầu tiên của Lâm Minh là nguyên linh thạch thai, toàn thân khí huyết tràn đầy, chẳng khác gì chiến thần.

Mà phân thân thứ hai thần hồn thạch thai lại có ma khí cuồn cuộn, chẳng khác gì ác ma cổ xưa, đôi mắt của hắn như vực sâu, bất luận bóng hình nào đi vào cũng bị thôn phệ.

Thậm chí võ giả tu vị không đủ nhìn vào mắt thần hồn thạch thai cũng có cảm giác thần hồn thất thủ, dường như đang lâm vào thâm uyên vô tận.

- Rốt cục thành!

Lâm Minh thở dài ra một hơi, hắn phân ra một tia bổn mạng tinh hồn làm cơ sở, thu nạp hồn lực thái cổ chư tộc, tăng thêm bên trong có trận pháp giam cầm mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, hình thành thần hồn phân thân.

Bởi vì có bổn mạng tinh hồn bảo tồn trong thần hồn phân thân, Lâm Minh cảm giác được thần hồn của thần hồn phân thân thâm sâu như biển.

Tâm niệm khẽ động, thần hồn phân thân rõ ràng vỡ ra, một phần hai, hai phần bốn... Cuối cùng là mười sáu Lâm Minh đen như than xuất hiện.

Thần hồn phân thân không có thân thể thực chất, lại từ ý niệm của Lâm Minh phân liệt ra, nhưng mà phân thân chỉ thành mười sáu cái mà thôi.

Trong nội tâm Lâm Minh vui vẻ, chỉ cần có thần hồn phân thân này tồn tại, mặc dù tinh hồn bổn mạng của hắn bị thương, hắn hoàn toàn có thể hấp thu lực lượng của thần hồn phân thân, nhanh chóng khép lại.

Trên chiến trường, đối mặt Hồn tộc, đây chính là năng lực cường hãn đệ nhất.

Phải biết rằng lúc trước hồn lực của hắn không dễ dàng khôi phục như thân thể. Thân thể tổn hại chỉ cần không tổn hại bổn nguyên là có thể nhanh chóng khôi phục.

Nhưng mà hồn lực hao tổn chỉ có thể tu luyện công pháp Hồn tộc do Thần Miểu Thiên Tôn lưu lại chậm rãi khôi phục.

Hiện tại có thần hồn phân thân hồn lực sung túc, ngày khác có thẻ dùng nó lớn mạnh tinh hồn bổn mạng.

Trên lý luận, nếu như thần hồn phân thân càng cường đại hơn. Có thể phân liệt ra vô số phân thân nhỏ hơn.

Tâm niệm lóe lên, những thần hồn phân thân này đánh thẳng vào thân thể Lâm Minh.

Phốc!

Trong đó một đạo thần hồn phân thân bắn vào thân thể của hắn, có một đạo khí tức của thái cổ hoàng giả b ắn ra ngoài, hồn lực mênh mông khiến Lâm Minh tái mặt, thân thể run nhè nhẹ.

Nhưng mà Lâm Minh mặc dù có chút thống khổ, nhưng thần sắc trên mặt vẫn vui mừng..

Hắn vừa rồi dùng thần hồn phân thân làm kiếm, công kích linh hồn bản thân, muốn thí nghiệm năng lực của phân thân công kích, kết quả làm cho Lâm Minh rất hài lòng, linh hồn hắn đã phi thường cường đại, nhưng trong nháy mắt đã bị phân thân đâm thủng, nhưng mà bởi vì linh hồn đồng nguyên, cũng không có tạo thành tổn thương thực chất.

Chương 1771: Ba năm

Trong công kích vừa rồi, Lâm Minh cũng ẩn ẩn phát giác được trong thần hồn phân thân còn có chút bất ổn, một ít tàn hồn thái cổ hoàng giả còn ngủ đông, ẩn nấp trong đó, trong thời gian ngắn không có bị luyện hóa hoàn toàn.

Muốn triệt để nắm giữ thần hồn phân thân này, còn cần một ít thời gian triệt để dung hợp.

Mất đi thần hồn phân thân, khói đen trong quan tài thanh đồng tiêu tán giữa thiên địa.

Bốn phía lúc này lâm vào tĩnh mịch. Lâm Minh cũng không có lập tức vội vã rời khỏi, ánh mắt cô đọng nhìn qua hư không, nhìn qua sách cổ thanh đồng như núi.

- Thánh Mỹ đã từng nói qua, thí luyện cuối cùng thời gian kéo dài mấy năm, có đôi khi lưu lại trong một tầng không gian cũng không có gì. Nhưng mà năm năm sau cánh cửa thí luyện cuối cùng lại mở ra, tất cả mọi người sẽ bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài.

- Tu La Thiên Thư quyển hai huyền ảo mênh mông, ảo diệu vô cùng... Căn bản không mang ra được. Khoảng cách kỳ hạn năm năm thí luyện còn dài, không bằng ta ở trong nơi này lĩnh ngộ Tu La Thiên Thư quyển hai. Đây là đại cơ duyên của ta, muốn tìm hiểu nhiều hơn một ít, nếu không đi ra ngoài sẽ không còn thấy được.

Cảm giác được trên sách cổ thanh đồng tỏa ra khí tức huyền ảo mênh mông, trong lòng Lâm Minh tiếc hận, Tu La Thiên Thư hắn không mang ra ngoài được, học được cũng có hạn.

Tu La Thiên Thư quan hệ tới truyền thừa của chủ nhân Tu La Lộ, hắn không dám có chút lười biếng nào.

Lâm Minh cũng định đi ra trở đi, thẳng tới khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, ở trong không gian tầng sáu tu luyện Tu La Thiên Thư.

Dù sao nơi này là không gian ban thưởng, người tới nơi này đều có đại cơ duyên, Lâm Minh tạm thời cũng không tìm thấy Tiểu Ma Tiên, cũng không lo lắng an nguy của nàng, bởi vì tầng sáu không có nguy hiểm.

Về phần tầng bảy, chính mình còn không thể nào vào được, người khác cũng không có khả năng.

Lập tức Lâm Minh tập trung toàn bộ lực chú ý vào quyển sách thanh đồng, tâm niệm khẽ động, thân thể lơ lửng, còn cách quyển sách thanh đồng một trượng, cẩn thận phỏng đoán khí tức linh hồn cường đại trên chữ viết.

Cẩn thận đắm chìm trong Tu La Thiên Thư, Lâm Minh chỉ cảm thấy khí tức trên chữ viết tràn ngập ma tính, giống như một tôn ma thần khủng khiếp đang đứng trước mặt của mình.

Dường như bởi vì luyện hóa thần hồn phân thân, Lâm Minh lại nhìn quyển sách thanh đồng, sau khi cảm thụ khác thì hắn cảm nhận được biến hóa nghiêng trời lệch đất, dường như có một ma thần to lớn xuất hiện trước mặt của mình, nhìn qua bầu trời có ma lực khủng khiếp trút xuống, chung quanh ma thần có đường vân pháp tắc kỳ diệu.

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, một cự kiếm hoàng kim xuất hiện chặt đứt khí tức ma tính của hư ảnh ma thần.

Cứ như vậy Lâm Minh lơ lửng trước mặt quyển sách thanh đồng, mỗi khi xem một chữ phải trấn áp ma khí của nó, sau đó lại cẩn thận cân nhắc thâm ý và ý nghĩa thâm ảo của mỗi chữ.

Năm tháng dằng dặc trôi qua.

Chữ viết linh hồn trên sách cổ và khí tức linh hồn của nó bị Lâm Minh trấn áp.

Mỗi một chữ đen như mực đều giống như ngôi sao lơ lửng trên ý thức hải của Lâm Minh.

Đến cuối cùng hồn lực trên sách cổ thanh đồng cũng ảm đạm lại.

Nguyên vẹn Tu La Thiên Thư quyển hai xuất hiện trong ý thức hải của Lâm Minh.

Tu La Thiên Thư quyển hai này giảng về cách tu luyện hồn lực. So với Thần Miểu Thiên Tôn lưu truyền pháp môn tu luyện hồn lực còn thâm sâu hơn nhiều.

Lâm Minh tu hành qua Tu La Thiên Thư quyển thứ nhất, đã có trụ cột nên bắt đầu tu hành là làm chơi ăn thật. Mỗi một chữ đều có chân ý, mỗi một phù văn và pháp tắc đều bay múa trong ý thức hải, bị hắn dần dần lĩnh ngộ ra tinh túy bên trong.

Dần dần Tu La Thiên Thư quyển hai có hồn lực kỳ dị lóe lên. Vây quanh Lâm Minh chậm rãi xoay tròn...

Văn tự của quyển sách vô cùng mênh mông, tâm thần Lâm Minh đắm chìm trong đó, căn bản không biết thời gian trôi qua.

Cùng một thời gian, trong hư không khác của tầng sáu.

Một đóa hỏa diễm như hoa sen màu đen trải rộng cả trăm trượng, hỏa diễm hừng hực bay tới tới chân trời.

Trong không gian trăm dặm có khí tức hủy diệt bao phủ các nơi.

Trung ương của đóa hoa sen này toàn thân Tiểu Ma Tiên không còn mảnh vải nào, tóc dài như thác nước rủ xuống che lắp bộ ngực hoàn mỹ của nàng.

Trước mi tâm của nàng có một đóa hỏa diễm lơ lửng, hỏa diễm này vô cùng cường đại. Nó nghiền nát từng chút, không ngừng dung hợp vào trong người Tiểu Ma Tiên.

Hỏa diễm này tự nhiên chính là hỏa hồn của bất tử liệt diễm.

Bất tử liệt diễm vô cùng kh ủng bố, mặc dù chỉ còn lại bổn mạng tinh hồn, Tiểu Ma Tiên cũng phải hao hết hơn một năm mới bắt đầu thích ứng thôn phệ linh hồn bất tử liệt diễm.

Mỗi khi một chút bổn mạng tinh hồn dung nhập vào trong người Tiểu Ma Tiên, làn da của nàng xuất hiện chú ấn và bản nguyên của hỏa diễm.

Chậm rãi toàn thân của nàng đen kịt, có một cây lông vũ đen như mực hiện ra trên người nàng, chui ra từ cơ thể nàng.

Lông vũ đen kịt này mang theo phù văn hỏa diễm thần bí, bắt đầu không ngừng bao phủ thân thể mềm mại của nàng và bất tử liệt diễm vào trong.

Quả trứng đen kịt tỏa ra khí tức hỏa diễm thần bí xuất hiện trong không gian.

Tiểu Ma Tiên bắt đầu niết bàn lần thứ ba, đương nhiên bởi vì Tiểu Ma Tiên vừa mới bắt đầu niết bàn lần hai không lâu, niết bàn lần thứ ba còn kém một khoảng cách dài, không có thời gian tích lũy, không có khả năng một lần là xong.

Trước niết bàn lần thứ ba, nàng muốn nhờ phượng hoàng niết bàn pháp tắc đại đạo triệt để dung nhập hỏa hồn của bất tử liệt diễm vào trong bổn mạng tinh hồn của nàng, cô đọng cùng một chỗ, lại thông qua không ngừng chiến đấu thông hiểu đạo lý của nó, khiến chúng nó hóa thành một bộ phận tính mạng của nàng...

Cùng lúc đó trong hư không khác cũng có một màn như vậy diễn ra.

Nhưng không có biển lửa sáng ngời giống như Tiểu Ma Tiên, trong không gian kéo dài mấy ngàn dặm, mặt đất bị băng hàn bao phủ.

Hồn Hậu Thánh Mỹ vẫn không mảnh vải che thân, toàn thân bị bao phủ trong hàn băng. Thân hình hoàn mỹ của nàng hiện ra, hai mắt nhắm chặt, tay trắng đặt lên hai đầu gối, dáng người hoàn mỹ bởi vì hàn băng chiếu xạ cho nên căn bản không nhìn thấy rõ ràng.

Trong người tỏa ra lực lượng băng hàn mênh mông, pháp tắc bổn nguyên hàn băng chảy xuôi trong thân thể của Thánh Mỹ.

Mi tâm của Thánh Mỹ có một ký diệu băng dương lập lòe, lóe ra bí lực băng tuyết bổn nguyên nhất, cùng hô ứng cộng minh với huyết nhục và xương cốt của nàng.

Ký hiệu băng dương này chính là sau khi Thánh Mỹ và Bất Tử Hàn Băng dung hợp với nhau, lưu lại một chút tinh thần lạc ấn.

Máu huyết đen kịt trong người Thánh Mỹ tiết ra, tỏa ra uy lực khôn cùng, có thể hủy diệt tinh cầu.

Thời điểm tiêu tán cũng có thể nghiền nát không gian.

Thánh Mỹ giờ phúc này đạt tới sáu chuyển đại viên mãn.

Thời điểm nàng tiến vào thí luyện cuối cùngđã có tích lũy và nội tình khổng lồ. Hiện tại có Lâm Minh cho tinh hồn Bất Tử Hàn Băng, đây càng là thứ giúp nàng đạt tới sáu chuyển đại viên mãn.

Chương 1772: Ban thưởng cuối cùng (1)

Cho nên trong không gian tầng sáu an toàn này, Thánh Mỹ lựa chọn chỗ này làm nơi tu luyện sáu chuyển đại viên mãn, toàn lực làm cho thân thể và hồn lực của mình đều đạt tới sáu chuyển hoàn mỹ.

Chỉ cần hoàn thành bước này, Thánh Mỹ có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho bảy chuyển.

Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển khi chuyển sinh có độ khó thật lớn, mặc dù là Thánh Mỹ cũng có khả năng thất bại rát cao.

Nàng cũng không phải sợ không thể hoàn thành ba lần chuyển sinh cuối cùng, mà là sợ chuẩn bị không đủ, làm cho chuyển sinh không thể hoàn mỹ, như vậy tạo thành ảnh hưởng vĩnh cửu cho con đường tu luyện của nàng, hạn chế thành tựu tương lai, mà Lâm Minh cho nàng tinh hồn Bất Tử Hàn Băng đã giúp Thánh Mỹ có thêm nắm chắc...

...

Không có để ngọc, dù là ai cũng không thể mở tầng bảy, đây rất có thể là một tầng cuối cùng.

Đám người Phạm Hoa Hoa cũng tiến vào trong không gian khác, ngay từ đầu đã từng ý đồ tìm kiếm thông đạo thứ bảy, nhưng kết quả tự nhiên là không công mà lui, vì vậy bọn họ không hẹn mà cùng tiêu hóa thu hoạch ở đây.

Nhưng mà thu hoạch của bọn họ kém xa đám người Lâm Minh.

Độ hoàn thành mới vào 70%, cùng 80%, so với 90% là kém xa thật lớn.

Đám người Phạm Hoa Hoa, Mộ Linh Nguyệt chỉ đạt được ban thưởng pháp tắc Tam Thập Tam Thiên tương ứng với công pháp tu luyện của bản thân mà thôi.

...

Thời gian chậm rãi tới năm thứ ba, thời điểm thí luyện cuối cùng chấm dứt đang tới gần..

Lâm Minh lơ lửng trước sách cổ thanh đồng, hắn như lão tăng nhập định, trong thân thể có hồn lực nhộn nhạo càng yếu, như có như không.

Trong đầu hắn là chữ của Tu La Thiên Thư quyển hai, chúng giống như những ngôi sao đen kịt lập lòe.

Tu La Thiên Thư là võ học tinh hoa cả đời của chủ nhân Tu La Lộ cô đọng lại, là lĩnh ngộ về thần hồn. Tuy Lâm Minh là kiệt lực nghiên cứu cũng chỉ hiểu được bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Còn có đại bộ phận hoàn toàn không hiểu, cần phải có thời gian chậm rãi nghiên cứu.

Nhưng mà bộ phận Tu La Thiên Thư quyển hai không hiểu bắt đầu bị Lâm Minh cưỡng ép dùng hồn lực cô đọng trong tinh thần chi hải, căn bản sẽ không quên.

Sau khi cô đọng chữ viết không hiểu cuối cùng thành công, Lâm Minh chậm rãi mở to mắt.

Nhẹ nhàng phất tay áo, hắc quang bắ n ra ngoài.

Vào lúc này ánh mắt Lâm Minh sáng ngời hữu thần.

- Dường như... Nhanh tới thời điểm ra ngoài rồi.

Lâm Minh tâm có thể ngộ, tu hành Tu La Thiên Thư quyển hai hai năm, hắn phát hiện hắn và pháp tắc Tu La Thiên Đạo trong thí luyện cuối cùng như nước với sữa hòa vào nhau.

Hắn mơ hồ cảm giác được bí lực trong không gian này đang bài xích mình.

Khi lực lượng bài xích này tích lũy tới mức cường đại, sẽ trực tiếp đưa mình ra ngoài. Nói đúng hơn đó là thời điểm thí luyện cuối cùng chấm dứt.

Theo thời gian trôi qua, Lâm Minh cảm giác lực bài xích của Tu La Lộ với hắn càng ngày càng mạnh, lực lượng tích lũy xuống, Lâm Minh đánh giá nhiều nhất nửa ngày sau chính mình sẽ bị đưa ra khỏi không gian thí luyện.

- Không biết Tiểu Ma Tiên cùng Mộ Linh Nguyệt các nàng thế nào...

Trong nội tâm Lâm Minh thầm nghĩ, trong không gian tầng sáu mọi người có cơ duyên của mình, hắn không biết Tiểu Ma Tiên ở chỗ này có thể đề cao thực lực hay không.

Thời điểm lực bài xích chuẩn bị mạnh lên, thời điểm cánh cửa thí luyện mở ra, đột nhiên Lâm Minh cảm thấy trước sách cổ thanh đồng có vô số đường vân pháp tắc hội tụ, dần dần hội tụ thành một phương trận đồ.

Trận đồ này chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân, nhưng lại có rất nhiều đồ vật tỏa ra đường vân rậm rạp lập lòe.

Những đường vân này nhìn qua rất phức tạp, nhưng mà Lâm Minh nhìn qua đã phát hiện vô số mánh khóe.

Trong lòng của hắn khẽ động. Những đường vân này và thần văn phù bao phủ đường vân Tu La Thiên Đạo cực kỳ giống nhau.

Vừa nhìn qua ánh mắt Lâm Minh càng sáng ngời.

- Trận đồ này không chỉ riêng Vạn Ma Sinh Tử Luân, mà sợ rằng chính là nội dung kết hợp trận đồ của ba quyển Tu La Thiên Thư lại với nhau, mà những đường vân này như chẳng khác gì phù văn thật nhỏ tạo thành thần văn phù...

Nếu như chỉ là một Thần Văn Sư nhìn thấy đường vân như băng tinh này, có lẽ thập phần mê hoặc. Dù sao những đường vân này nhìn qua rất lộn xộn, trừ mấy phù văn thật nhỏ xinh đẹp ra, không còn nhìn thấy cái gì khác.

Nhưng mà Lâm Minh nắm giữ pháp tắc Tu La Thiên Đạo tới trình độ cực kỳ kinh người. Hắn rất nhanh nhìn ra trên những đường vân nhìn thì lộn xộn kia, mở ra vô số quá trình luyện chế thần văn phù cường đại.

Mỗi đường vân giao hòa lẫn nhau, chúng có thể luyện chế ra hàng tỉ thần văn phù.

Trừ không có tài liệu luyện chế thần văn phù ra, những băng tinh này ghi lại một ít cách luyện chế thần văn phù có thể nói là hoàn mỹ.

- Những băng tinh này nhất định là trí tuệ kết tinh của chủ nhân Tu La Lộ về luyện chế thần văn phù.

Vừa mới ý thức được điểm này, trong đầu Lâm Minh vang lên âm thanh cổ xưa.

- Chín là con số cực hạn, có thể kế thừa Tu La Thiên Pháp Trận. Pháp trận này dùng Hồng Mông chi khí, Thái Sơ chi khí, tinh thần bổn nguyên ba đạo bổn nguyên chi khí luyện hóa mà thành. Mang theo Tu La Thiên Pháp Trận dung hợp vào cốt nhục có thể diễn sinh Tu La Lộ Tiểu Thế Giới trong cơ thể. Ở Tam Thập Tam Thiên đại đạo có thể sử dụng pháp tắc Tu La Thiên Đạo tung hoành Tam Thập Tam Thiên.

Trong nháy mắt các tin tức này hiện ra, trong lòng Lâm Minh mừng rỡ quá đỗi.

Trong thời gian ngắn đạt được ban thưởng trọng yếu nhất của thí luyện cuối cùng, chính là thí luyện giả có thể đưa pháp tắc Tu La Thiên Đạo tới Tam Thập Tam Thiên.

Mang Tu La Thiên Pháp Trận dung nhập vào trong cơ thể, tương đương trong người có một tiểu Tu La Lộ thế giới. Có thể vận dụng pháp tắc Tu La Thiên Đạo, kể cả thần văn phù và rất nhiều pháp tắc khác có thể dùng trong Tam Thập Tam Thiên.

Minh văn thuật hoàn toàn khác thần văn thuật. Chủ yếu là minh văn thuật không có dung nhập pháp tắc Tu La Thiên Đạo vào trong.

Thần văn thuật sở dĩ ra khỏi Tu La Lộ thế giới không thể dùng được, nguyên nhân căn bản ở chỗ Tam Thập Tam Thiên đại đạo bài xích lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo, mà võ giả bình thường không có năng lực như chủ nhân Tu La Lộ mở một thế giới, có khả năng nghịch thiên sáng tạo Thiên Đạo, thế cho nên căn bản không thể vận dụng Tu La pháp tắc.

Hiện tại có Tu La Thiên Pháp Trận, Lâm Minh hoàn toàn không cố kỵ sử dụng Tam Thập Tam Thiên đại đạo!

Ý thức được chuyện này, Lâm Minh không chần chờ nữa, thân thể trong thời gian ngắn nhảy vào trong Tu La Thiên Pháp Trận.

Trong nháy mắt Lâm Minh xâm nhập vào trong, vô số trận pháp phù văn giống như cá voi hút nước rót vào trong người của hắn, chui vào trong người Lâm Minh và nhanh chóng thu nhỏ lại, nhao nhao dung nhập hắn vào trong cốt nhục và máu huyết Lâm Minh.

Mỗi một trận đồ đều là lực lượng bổn nguyên tinh khí thần dung nhập vào, lực trùng kích kinh người.

Chương 1773: Ban thưởng cuối cùng (2)

Giống như vô số ngôi sao nhảy vào, cho dù thân thể Lâm Minh đã tu luyện tới mức cực kỳ cứng cỏi vẫn cảm thấy huyết nhục sôi trào, sau một giờ Lâm Minh chậm rãi hấp thu tất cả pháp tắc, trong lúc nhất thời trong nội thế giới của Lâm Minh có vòng xoáy hiện ra.

Từng đạo phù văn phát ra bí lực bổn nguyên của vũ trụ, tràn ngập nội thế giới của Lâm Minh, biên giới nội thế giới cũng vì vậy mà mở rộng.

Một khắc này Lâm Minh chỉ cảm thấy tu vị của mình đạt tới vô hạn Thánh Chủ kỳ, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể đột phá.

Đến lúc này...

Nguyên vẹn Tu La Thiên Pháp Trận cũng hoàn toàn cắm rễ trong người của Lâm Minh, giao hòa với huyết nhục của Lâm Minh, tuy hai mà một.

Lực lượng Tu La Lộ thế giới mênh mông như thủy triều khởi động.

...

Nội Tu La Lộ, Tu La Hải --

Tu La Hải to lớn, sóng nước mênh mông, vô biên vô hạn, đã từng có người ý đồ tìm kiếm điểm cuối của Tu La Hải, nhưng mà mặc dù cưỡi cực phẩm linh hạm tốc độ cao nhất bay vào sâu trong Tu La Hải, thực sự bay tới mức không giới hạn, mà dù mơ tưởng dùng đại na di khoảng cách siêu xa càng dễ dàng mất phương hướng trong vòng xoáy không gian, khó có thể tìm được đường ra.

Dường như Tu La Hải này chính là điểm cuối của Tu La Lộ thế giới, mà điểm cuối cùng này chính là thế giới hỗn loạn của vũ trụ, không gian hỗn loạn ở đó nguy cơ tứ phía, căn bản không người nào có thể chính thức đi tới.

Tu La Hải chẳng những rộng lớn khôn cùng, cũng thâm bất khả trắc.

Trong nước biển thậm chí có thể bao phủ ngôi sao, trong đáy nước có sinh vật vô cùng kh ủng bố, trong đó có động vật biển, thậm chí là thần thú.

Mặc dù nói Tu La Hải che dấu không ít bảo tàng, nhưng là vì nước quá sâu, lại quá hung hiểm, cho nên tìm kiếm bảo tàng là quá khó khăn, ngược lại có nguy hiểm càng lớn, cho nên cái hải vực này bình thường rất ít có người đi tới lịch lãm rèn luyện, thế nhưng mà hôm nay cả Tu La Hải lại tụ tập hơn mười vạn người.

Hơn mười vạn người này chính là tinh anh của tất cả thế lực, trong đó có tiền bối đại năng, cũng có tuổi trẻ tuấn kiệt, các loại khí téế bàng bạc không ngừng bao phủ mặt biển, các linh hạm xa hoa đang lơ lửng.

Tràng diện phi thường hùng vĩ.

Bởi vì những ngày này trên không Tu La Hải không ngừng có không gian phong bạo và tia chớp đan xen, dường như có cái gì đó đáng sợ đang chuẩn bị, mà căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, chuyện này có ý nghĩa cửa vào Tu La Lộ thí luyện cuối cùng sắp mở ra.

Thí luyện cuối cùng tiếp tục liên tục hơn ba năm, đã tới lúc chấm dứt!

Đối với các thế lực lớn của Tu La Lộ mà nói, ý nghĩa phi phàm!

Nếu như đệ tử của bọn họ tham gia thí luyện cuối cùng đi ra, như vậy tầm quan trọng của việc Tu La Lộ thí luyện cuối cùng mở ra càng quan trọng.

Cho dù trong thế lực của bọn họ không có bất kỳ người nào tham gia thí luyện cuối cùng, bọn họ cũng muốn đến Tu La Hải xem xét cảnh này.

Bọn họ muốn nhìn các thiên tài thế lực khác nhau có độ hoàn thành thế nào, độ hoàn thành này có thể phản ánh thành tựu tương lai của của người tham gia, nếu tông môn có đệ tử tham gia xuất hiện độ hoàn thành 77% trở lên, như vậy ý nghĩa người này về sau có thể thành tựu kém nhất là nửa bước Thiên Tôn, thậm chí khả năng không nhỏ thành tựu Thiên Tôn!

Sinh ra một Thiên Tôn, đặt ở trong thế lực Thiên Tôn có ý nghĩa căn bản không cần nói, đây tuyệt đối là đại sự hạng nhất của thế lực Thiên Tôn, sẽ không tiếc vốn gốc!

Kỳ thật sinh ra Thiên Tôn dù là trong thế lực Chân Thần cũng là một đại sự, sẽ mở tiệc chiêu đãi anh hào thiên hạ, mượn Thần Hư Thần Quốc mà nói, trừ Thần Hư Hồn Đế, Thần Hư Thần Quốc chỉ có bảy Thiên Tôn mà thôi.

Cho nên nếu thế lực nào có thí luyện giả có 77% độ hoàn thành trở lên, tuyệt đối sẽ được chú ý thật lớn.

Về phần độ hoàn thành 79%, vậy càng khoa trương, thí luyện giả như vậy chắc chắn sẽ thành Thiên Tôn, còn có một ít khả năng sẽ trở thành cường giả trong Thiên Tôn.

Lại tiến lên một bước, độ hoàn thành 80%! Đây chính là thần thoại rồi, nó và 79% kém nhau chỉ một bước, nhưng thật ra là chênh lệch như ngày đêm, thường cách một trăm triệu năm chỉ có mấy người như vậy, loại người này thành tựu kém cỏi nhất cũng là Thiên Tôn, thậm chí có hy vọng thành tựu Chân Thần!

Nhưng mà độ hoàn thành này không có thế lực nào dám hy vongjn xa vời, thí luyện cuối cùng tới nay cũng chỉ có Thánh Mỹ sẽ tiếp tục truyền thuyết này, mà Thánh Mỹ là người của Tam Thập Tam Thiên, sẽ không có quan hệ tới Tu La Lộ.

Tại Tu La Hải, tất cả thế lực lớn dựa vào xếp hạng mạnh yếu mà phân nhau ra đứng.

Tất cả người xem đều chú ý vào vị trí trung ương, dĩ nhiên là người của Thần Hư Thần Quốc cùng Tề Thiên Thần Quốc.

Lần này cho dù Thần Hư Thần Quốc hay Tề Thiên Thần Quốc đều có đệ tử hạch tâm tham gia thí luyện cuối cùng, Thần Hư Thần Quốc tam thái tử, Tề Thiên Thần Quốc Hồng Viêm trong mắt mọi người chính là nhân vật chói mắt, mà hai người này trước khi tham gia thí luyện có đổ ước, chuyện này sẽ có nhiều người đang chờ xem kết quả thế nào.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, kết quả cuối cùng của thí luyện lần này cũng là Tề Thiên Thần Quốc cùng Thần Hư Thần Quốc so đấu tương lai, cho nên hai thế lực lớn đều phi thường coi trọng.

Tề Thiên Thần Quốc dẫn đội là đệ tử thân truyền của Tề Thiên Thần Hoàng, là Bạch Vũ thân vương có tu vị nửa bước Thiên Tôn.

Mà ở Thần Hư Thần Quốc dẫn đội là đệ tam quốc sư Thần Hư Thần Quốc, cũng là nửa bước Thiên Tôn.

Hai thế lực lớn đứng trên Vọng Hải Đài, cách xa nhau chưa đủ hai mươi trượng, đội ngũ hai phe cách biển giằng co, có ý tứ đối chọi nhau.

Bạch Vũ thân vương thoải mái dễ chịu dựa ngồi trên ghế Kỳ Lân, cười hắc hắc, bên cạnh hắn là thị nữ mỹ mạo cầm khay đựng nhiều linh quả, phần tư thế này chẳng khác gì hoàng đế nhân gian đang hưởng thụ.

Mà Bạch Vũ thân vương biểu lộ như đã tính trước, hắn nhìn qua tên quốc sư, lườm liếc tiệc rượu khánh công trước mặt tên quốc sư, cười tủm tỉm nói ra:

- Tôn quốc sư đã chuẩn bị tốt tiệc rượu khánh công rồi sao? Dường như là chuẩn bị cho tam thái tử a? Tôn quốc sư hình như nắm chắc tam thái tử sẽ chiến thắng trở về là quá sớm, coi chừng bị đánh mặt ah...

Bạch Vũ thân vương châm chọc khiêu khích, Tề Thiên Thần Quốc cùng Thần Hư Thần Quốc với tư cách là hai thế lực đứng đầu Thánh tộc cùng Hồn Tộc, cả hai đều có quan hệ đối địch, bọn họ ngồi cùng nhau, chờ đợi quá trình này vô cùng nhàm chán, lúc này khẩu chiến với nhau chỉ là giết thời gian thôi.

Đối mặt Bạch Vũ thân vương khiêu khích, tôn quốc sư cười xùy, ngón tay già nua gõ lên tay ghế, chậm rãi nói ra:

- Lời nói không nên nói quá vẹn toàn, nếu không trong chốc lát xuống đài không được có thể là ngươi đấy.

Cho dù là Tề Thiên Thần Quốc Hồng Viêm, Thần Hư Thần Quốc Thần Hư tam thái tử đều là người trẻ tuổi ưu tú nhát trong thần quốc thế hệ này, tương lai có khả năng không nhỏ trở thành Thiên Tôn.

Chương 1774: Lối ra mở ra

Lần khảo hạch này trừ Thánh Mỹ ra chính là bọn họ, bởi vậy cho dù Bạch Vũ thân vương hay là tôn quốc sư đều tin tưởng trăm phần trăm vào đệ tử của mình.

- Ha ha ha!

Bạch Vũ thân vương cười ha hả, nói:

- Tốt! Chúng ta nhìn xem, tam thái tử cùng Hồng Viêm rốt cuộc độ hoàn thành của ai cao hơn! Nhưng mà sợ rằng ngươi vui quá hóa buồn, đến lúc đó đệ tử đắc ý của các ngươi xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn... Chậc chậc chậc!

- Đây chính là lời khuyên của ta, cảnh báo ngươi, từ xưa đến nay, đệ tử ưu tú vẫn lạc trong thí luyện cuối cùng cũng không có ít, nếu Hồng hiền chất cậy mạnh, đây chính là chuyện đáng ăn năn a.

Tôn quốc sư cùng Bạch Vũ thân vương hai người càng nói chuyện càng nham hiểm, vào thời điểm này đột nhiên có gió nổi mây phun, không gian chi lực nhanh chóng hội tụ trên biển, lối ra thí luyện cuối cùng đã mở ra.

Tất cả mọi người tâm thần xiết chặt, tràng diện ầm ĩ yên tĩnh xuất hiện, rất nhiều người đang tập trung tinh thần vào lối ra!

Kỳ thật lối ra thí luyện cuối cùng không chỉ có một, trừ một lối ra lớn nhất ra, còn có rất nhiều lối ra nhỏ, rất nhiều thí luyện giả sẽ bị tùy cơ truyền tống ra ngoài, chưa hẳn sẽ xuât hiện ở chỗ này, cho nên bọn họ chuẩn bị rất nhiều truyền âm phù và truyền tống phù triệu tập đệ tử.

Thời điểm mọi người đang chuẩn bị nghênh đón đệ tử của mình, trong lúc này trên mặt biển có gió nổi mây phun, chỉ thấy ở chân trời xa xôi có một tòa kim sơn mỹ lệ bay tới, b ắn ra tia chớp màu vàng.

Vừa thấy thần sơn này ở chân trời, trong nháy mắt này mọi người đã tới trước mặt giống như trống rỗng xuất hiện, ngọn núi này cao không thấy đỉnh, ngọn núi này chìm trong biển mây. Căn bản nhìn không chuẩn xác. Những nơi đi qua sóng lớn nghiêng trời lệch đất.

- Vô Ngân Thần Sơn! Tọa giá Thần Hư Hồn Đế!

Chỉ cần Vô Ngân Thần Sơn xuất hiện ở chỗ này cũng không đáng kinh ngạc, bởi vì trong Vô Ngân Thần Sơn cũng không nhất định có Thần Hư Hồn Đế. Nó khả năng chỉ là linh hạm mà thôi. Mà làm cho tất cả mọi người cảm thấy rung động chính là trên Vô Ngân Thần Sơn tỏa ra uy áp vô cùng k hủng bố, dường như trên đỉnh núi này có một thần linh đang ngồi.

Loại uy áp này áp chế tận linh hồn của mỗi người, thậm chí linh hồn đều run rẩy!

Ở khoảng cách xa như vậy, đối phương đang ở trên thần sơn nhưng khiến cho mười vạn người bên dưới, kể cả cường giả Giới Vương cũng tâm thần run rẩy, phần khí thế này chỉ có Chân Thần mới có.

- Cái này... Tại sao có thể như vậy... Thần Hư Hồn Đế, chẳng lẽ tự mình hàng lâm?

- Hậu bối đệ tử thí luyện không tới mức kinh động hắn a...

Thần Hư Hồn Đế thân phận hạng gì, thí luyện cuối cùng dù trọng đại cũng không cần phải do Thần Hư Hồn Đế tự mình dẫn đội nghênh đón đệ tử, tình hình chung là nửa bước Thiên Tôn tự đi.

Thế nhưng mà tình huống này lại khác, bởi vì Hồn Hậu Thánh Mỹ tham gia thí luyện cuối cùng thân phận không tầm thường, địa vị của nàng bình khởi bình tọa với Thần Hư Hồn Đế, hơn nữa mấu chốt nhất chính là Thánh Mỹ là nữ tử Thần Hư Hồn Đế ngưỡng mộ trong lòng.

Thánh Mỹ xuất quan ba năm, hơn nữa lần này thí luyện, đối với Thánh Mỹ mà nói chuyện này thập phần trọng yếu, liên quan đến lần chuyển sinh thứ sáu của nàng có viên mãn hay không, cho nên

Thần Hư Hồn Đế mới đích thân đón tiếp.

Thần Hư Hồn Đế xuất hiện khiến võ giả ở đây ngừng thở, cũng không có ai dám trắng trợn nghị luận, bọn họ im lặng chờ thí luyện cuối cùng mở ra.

Mà Vô Ngân Thần Sơn vẫn lơ lửng trên đầu mọi người, lẳng lặng chờ đợi lối vào mở ra.

Thời gian trôi qua nửa giờ, lúc này từng đám mây đen năm màu ngưng tụ trên không trung Tu La Hải, đủ mọi thiên địa nguyên khí đủ màu sắc từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, ở chỗ này ngưng kết thành sương mù mịt, rất sáng lạn.

Xuy xuy xùy!

Sương mù tầm đó có lôi đình cùng hỏa diễm lập loè.

Vốn trên mặt biển sóng gió ngập trời, vào thời khắc này nó trở nên mãnh liệt, hình thành vòng xoáy có đường kính ngàn dặm.

Khi vòng xoáy xuất hiện, thiên địa nguyên khí càng ngày càng cuồng bạo, một cánh cửa không gian to lớn hiện ra, giống như miệng dã thú khổng lồ thôn phệ thiên địa.

Thí luyện cuối cùng mở ra ba năm, cuối cùng đã chấm dứt.

Cánh cửa không gian xuất hiện, cũng ý nghĩa thí luyện giả cũng được truyền tống ra.

- Rốt cục cũng có kết quả.

- Không biết thí luyện giả còn bao nhiêu, người sống sót có thành tích thế nào?

- Thánh Mỹ đứng đầu là nhất định, cũng không biết nàng có sáng tạo ghi chép mới hay không, mà Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm ai tốt hơn ai.

Mọi người nghị luận nhao nhao, kể cả thần văn thành Tiết lão đầu cùng Tô lão đầu cũng xen lẫn trong đám người, tuổi tác đã cao, đột phá vô vọng nên thời gian của bọn họ trôi qua rất thanh nhàn, bình thường bọn họ không phải đi dạo thì cũng bán hàng, chuyện trọng đại như vậy đương nhiên bọn họ không bỏ qua.

Hơn nữa hôm nay có hậu bối mà bọn họ chú ý tới, chính là Lâm Minh.

- Không biết Lâm Minh tiểu tử này như thế nào? Thật sự là nhìn không thấu hắn, mấy năm trước ta còn cho rằng thần văn thuật của hắn rất cao nên không thể nào có thực lực quá mạnh, trong nháy mắt hắn lại biến thành võ giả thiên tài, không biết hắn làm sao học tập thần văn thuật đây, lại đi tới đây tham gia thí luyện cuối cùng...

- Chờ coi a, tuy chưa từng thấy tiểu tử này ra tay đánh nhau, nhưng mà tiểu tử này mỗi lần đều cho người ta bất ngờ, hắn ở phương diện chiến đấu chắc chắn có thiên phú, thành tích không kém đâu.

Tô lão đầu cùng Tiết lão đầu nói như vậy, thời điểm này đã có thí luyện giả đầu tiên đi ra.

Vị trí hắn xuất hiện cách nơi mọi người đang chờ mấy trăm dặm, nhưng khoảng cách này với võ giả mà nói không coi vào đâu, rất nhanh hắn đã hội hợp với tông môn.

Kế tiếp càng ngày càng nhiều đệ tử xuất hiện, bọn họ tán lạc chung quanh Tu La Hải mấy vạn dặm, tông môn lại phát truyền âm phù triệu tập bọn họ.

- Độ hoàn thành bao nhiêu?

- Xông tới tầng mấy?

- Được ban thưởng cái gì?

Thí luyện giả các thế lực lớn quay về tông môn, thường thường sẽ nghênh đón mấy vấn đề này.

Đệ tử có độ hoàn thành cao, tự nhiên có thể thập phần đắc ý trả lời, mà độ hoàn thành thấp lại xấu hổ.

Có rất nhiều người thành tích thí luyện không tốt, dù chưa chấm dứt thí luyện cuối cùng cũng đã rời khỏi, còn những người khác chờ tới ba năm mới rời đi.

Nhìn thấy những thí luyện giả nhao nhao đi ra, trung ương Vọng Hải Đài, đến từ Tề Thiên Thần Quốc Bạch Vũ thân vương vẫn có biểu lộ đã tính trước, thị nữ ở bên cạnh bóc linh quả đưa cho hắn ăn.

Thời điểm này bên cạnh Bạch Vũ thân vương đột nhiên có đệ tử nói:

- Thân vương điện hạ, đệ tử chúng ta quay về rồi!

- Ah?

Con mắt Bạch Vũ thân vương sáng ngời, nhìn chầm chầm vào chân trời xa xôi có bốn năm đệ tử bay nhanh tới, những đệ tử này trên đầu đội tinh quan, mặc bảo y giống nhau, chính là đệ tử Tề Thiên Thần Quốc.

Chương 1775: Truyền kỳ (1)

Đệ tử Tề Thiên Thần Quốc xuất hiện thoáng cái hấp dẫn nhiều người chú ý, trong rất nhiều thí luyện giả ở đây, Tề Thiên Thần Quốc là nhân vật chính, muốn không chú ý cũng không được.

Bọn họ muốn nhìn một chút, thiên chi kiêu tử của Tề Thiên Thần Quốc rốt cuộc có thành tích như thế nào.

Bạch Vũ thân vương đứng lên, thị uy nhìn qua tôn quốc sư bên cạnh, lúc này mới nhìn qua chúng đệ tử Tề Thiên Thần Quốc cười ha hả.

- Tốt! Rất tốt! Lần thí luyện cuối cùng này các ngươi thành công quay về, ngày sau trở lại tông môn nhất định sẽ được tài bồi, tiền đồ của các ngươi không tồi.

Bạch Vũ thân vương trắng trợn tán dương, mà khi hắn nói những đệ tử này nuốt nước bọt một cái, dường như có chút chột dạ.

Bạch Vũ thân vương chú ý tới điểm này, nhưng mà cũng không có để ý, hắn vừa rồi nói ra những lời này, những đệ tử này cho dù thành tích kém cũng không sao, hắn quan tâm chính là Hồng Viêm.

- Hồng Viêm đâu? Tại sao hắn không đi ra cùng các ngươi?

Bạch Vũ thân vương hỏi câu này, chung quanh rất nhiều võ giả đều vãnh tai lên, ngay cả tôn quốc sư dùng ngón tay gõ bàn cũng dừng lại, cũng cẩn thận lắng nghe, hắn cũng quan tâm độ hoàn thành của Hồng Viêm.

Nhưng mà Bạch Vũ thân vương vừa hỏi thì bốn năm người này sắc mặt khó coi.

- Ân? Như thế nào?

Bạch Vũ thân vương nhướng mày.

- Hồng sư huynh hắn... Còn... Còn chưa đi ra sao?

Mấy đệ tử này chột dạ nói ra, đồng thời nhìn chung quanh, ôm hy vọng xa vời có thể tìm được Hồng Viêm.

Nhưng mà mặc cho chung quanh không ngừng có thí luyện giả tham gia thí luyện đi ra, lại không có bóng dáng của Hồng Viêm.

Phản ứng của đám đệ tử này lập tức làm cho Bạch Vũ thân vương sắc mặt trầm xuống, nói:

- Các ngươi làm gì ấp a ấp úng vậy, có chuyện gì, nói thẳng là được!

Mấy đệ tử liếc nhau, trong đó một người khó xử nói:

- Hồi bẩm thân vương điện hạ... Đệ tử tại tầng thứ tư không nhìn thấy Hồng Viêm sư huynh, thời điểm thông đạo tầng năm mở ra, Hồng Viêm sư huynh không có xuất hiện, sau đó cũng không tìm được hắn, chúng ta vốn nghĩ có lẽ Hồng sư huynh bị nhốt trong nơi nào đó của tầng bốn... Khi thí luyện cuối cùng chấm dứt hắn sẽ đi ra, cho nên...

Mấy đệ tử này chột dạ, kỳ thật có một câu bọn họ chưa nói, trong tình huống này bọn họ hoài nghi Hồng Viêm có phải đã chết trong thí luyện cuối cùng hay không.

- Các ngươi nói cái gì?

Bạch Vũ thân vương nghe xong lập tức sửng sốt.

Hồng Viêm lại không thấy xuất hiện ở thông đạo tầng năm? Hơn nữa đến bây giờ còn không có đi ra, chẳng lẽ nói, hắn thực xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Điều này sao có thể!

- Ha ha ha ha!

Thời điểm này quốc sư cười ha hả, nói:

- Bất hạnh bất hạnh thực bất hạnh, Hồng sư điệt đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Mất tích ở tầng thứ tư không có đi ra, thật sự là... Chậc chậc, dữ nhiều lành ít sao?

Tôn quốc sư thời điểm nói ra lời này là xát muối vào vết thương của Bạch Vũ thân vương, không ngừng châm chọc.

Nhưng mà nhìn thấy tôn quốc sư xuất hiện, mấy đệ tử Tề Thiên Thần Quốc hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều toát ra vẻ cổ quái, một người trong đó đột nhiên mở miệng nói:

- Vị tiền bối này là người của Thần Hư Thần Quốc sao? Tam thái tử cùng Hồng sư huynh cùng mất tích, hiện tại đi ra chưa?

Đột nhiên nghe lời này làm mặt mũi tôn quốc sư cứng đờ, biểu lộ lập tức thập phần đặc sắc.

- Các ngươi nói cái gì?

Tôn quốc sư trừng mắt, trợn mắt nhìn mấy đệ tử Tề Thiên Thần Quốc nói ra.

- Ta nói Thần Hư tam thái tử cũng mất tích, Hồng sư huynh cũng không thấy đâu, từ khi tới tầng thứ tư thì không có gặp hắn, xem phản ứng của tiền bối, Tam thái tử đại khái cũng không có đi ra. Nói như vậy... Chỉ sợ là dữ nhiều lành ít...

Đám đệ tử Tề Thiên Thần Quốc đồng loạt nói như vậy, lại chạm đến nghịch lân của tôn quốc sư, ánh mắt của hắn phát lạnh, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ăn nói lung tung!

Tuy hắn ngoài miệng cường ngạnh, trong nội tâm đã sinh ra một loại cảm giác bất an dữ dội. Tuy đệ tử Tề Thiên Thần Quốc và Thần Hư Thần Quốc là thế lực đối địch, nhưng mà đối phương chắc hẳn sẽ không nói lung tung trong chuyện này, bởi vì rất dễ dàng bị vạch trần, tới lúc đó mất mặt là bọn họ.

Mấy đệ tử Tề Thiên Thần Quốc bộ dáng ngươi thích tin hay không thì tùy, cũng không tranh luận, thời điểm này có người bên cạnh nói với tôn quốc sư:

- Quốc sư đại nhân, đám người Dương sư huynh trở về!

Giọng nói vang lên, tôn quốc sư giống như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, vội vàng quay đầu nhìn qua phía chân trời, một đội bốn năm người đầu đội tinh quan bay qua.

Những người này chính là thí luyện giả Thần Hư Thần Quốc, trong đó có một người là Dương sư huynh.

Tôn quốc sư đầu tiên tìm kiếm trong đám người này thân ảnh của Thần Hư tam thái tử, nhưng mà không tìm được.

Tôn quốc sư lập tức phát lạnh trong lòng.

- Tam thái tử đâu?

Không đợi những đệ tử này đứng vững bước chân, quốc sư hỏi ngay.

- Thái tử hắn...

Bị tôn quốc sư đầu tiên hỏi thăm như vậy, mấy đệ tử kia lúc này không biết trả lời như thế nào.

- Đi chỗ nào!

Tôn quốc sư hổn hển, hắn hiện tại bất chấp độ hoàn thành của Thần Hư thái tử, hắn muốn nhìn thấy người sống.

- Cái này...

Mấy đệ tử Thần Hư Thần Quốc hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhất Dương sư huynh chột dạ nói ra:

- Bẩm quốc sư, thái tử điện hạ... Còn có Hạo Nguyệt Quận Vương, thời điểm ở tầng thứ tư đã không thấy đâu, không biết đi nơi nào, chúng ta đã ở tìm hắn... Về sau thông đạo tầng thứ tư lên tầng thứ năm có ba mươi ba bậc thang khảo nghiệm, ta bò lên bậc thang ba mươi mốt, đi lên tầng thứ năm. Cũng không nhìn thấy thái tử điện hạ.

Nói chuyện là Dương sư huynh. Hắn đúng là người đi theo đám người Lâm Minh lên tầng năm, công kích bất tử liệt diễm, về sau đối phó Bất Tử Hàn Băng thì lâm trận bỏ chạy, chính là một trong tám người rời đi.

- Mất tích...

Tôn quốc sư ngây ngốc hồi lâu, sững sờ ngồi trên mặt ghế thái sư. Ánh mắt ngốc trệ.

Thần Hư thái tử là người Tôn gia nhất mạch của hắn. Cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong mạch của hắn, bởi vì nguyên nhân này tôn quốc sư mới bị phái tới nghênh đón Thần Hư thái tử. Nhưng mà hiện tại thái tử đã biến mất, dữ nhiều lành ít, đả kích của hắn tự nhiên rất lớn.

Trong lúc nhất thời, tôn quốc sư cũng không có hứng thú đấu võ mồm với Bạch Vũ thân vương.

Bạch Vũ thân vương cũng không có hứng thú bỏ đá xuống giếng, hắn cùng Bạch Vũ thân vương có thể nói là anh không ra anh, em không ra em, bởi vì Hồng Viêm mất tích, hắn cũng ngây ngốc.

Ở giữa sân, Thần Hư Thần Quốc cùng Tề Thiên Thần Quốc chính là tiêu điểm, hơn nữa bây giờ biến thành hí kịch cho người ta xem, càng hấp dẫn võ giả khác chú ý.

Mọi người cũng biết, Tề Thiên Thần Quốc cùng Thần Hư Thần Quốc là hai đệ tử xuất chúng-- Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử đều mất tích trong thí luyện cuối cùng, xem ra dữ nhiều lành ít!

Vốn hai người bọn họ được xem là nhân vật chính của lần này, giữa hai người thậm chí còn có đổ ước, nhưng mà bây giờ cửa ra đã mở từ lâu, thậm chí ẩn ẩn có xu thế đóng lại, hiện tại còn không có đi ra, hy vọng càng ngày càng xa vời, rất nhiều người nhịn không được xì xào bàn tán.

Chương 1776: Truyền kỳ (2)

- Ngay cả Hồng Viêm cùng Thần Hư thái tử cũng vẫn lạc?

- Không thể tưởng tượng nổi... Hai người bọn họ thiên phú tuyệt đỉnh, nghe nói tương lai có cơ hội không nhỏ trở thành Thiên Tôn, người như vậy cũng vẫn lạc, thí luyện cuối cùng quá nguy hiểm.

- Xác thực... Hiện tại đừng nhìn không ít người sống sót, kỳ thật độ hoàn thành của bọn họ không có bao nhiêu, rất nhiều người tại tầng thứ tư đã buông tha, nếu quả thật muốn chiếm được đại cơ duyên, vậy nguy hiểm thật lớn. Ta trước đó còn hâm mộ những người này có cơ duyên lớn, bây giờ nhìn xem, nếu như ta đi vào, có thể đi ra hay không cũng là vấn đề lớn.

Mọi người không ngừng nghị luận, đột nhiên có một ánh sáng màu lam xẹt qua trên đầu, gió lạnh thổi qua.

Mọi người cả kinh trong lòng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo hào quang màu lam giống như khói nhẹ biến mất trong Vô Ngân Thần Sơn, biến mất không thấy gì nữa, tốc độ quá nhanh, làm cho người ta thậm chí hoài nghi vừa rồi cảm giác sai.

Hàn khí dần dần biến mất, nhưng mà khí chất xuất trần và uy áp của nó vẫn không có biến mất.

- Hồn Hậu Thánh Mỹ!

- Đúng, là nàng, nàng tiến vào Vô Ngân Thần Sơn...

Mọi người hít sâu một hơi, trong lời nói tràn ngập kính sợ.

Hồn Hậu Thánh Mỹ là người duy nhất bảo trì kỷ lục trong cả tỷ năm qua, độ hoàn thành 83%, lực áp Tạo Hóa thánh tử, lưu lại truyền kỳ muôn đời.

Còn lần này nếu như không có chuyện gì xảy ra, Hồn Hậu Thánh Mỹ lại sáng tạo kỷ lục mới!

Ngẫm lại cũng đáng sợ, ngay cả Thần Hư thái tử cùng Hồng Viêm nhân kiệt bực này còn vẫn lạc trong thí luyện cuối cùng, mà Thánh Mỹ chẳng những thong dong trở về, hơn nữa lại sáng tạo kỳ tích mới.

Chênh lệch trong đó đúng là quá to lớn.

- Hồn Hậu nương nương... Độ hoàn thành là bao nhiêu?

Có người nhịn không được mở miệng hỏi, nhìn qua những đệ tử Thần Hư Thần Quốc vừa quay về.

Giữa bọn họ có người đi theo Thánh Mỹ đối kháng bất tử liệt diễm, còn kém một bước không có đi tầng thứ sáu, tầng bảy trong truyền thuyết, nếu không độ hoàn thành của bọn họ nhẹ nhõm đạt tới 70%.

Nghe được câu hỏi này, Dương sư huynh nói:

- Hồn Hậu nương nương, hình như là... 89%...

Lúc này tới tầng năm, Thánh Mỹ, Văn Long, Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên sau khi giết Bất Tử Hàn Băng, những người này cũng đứng cách đó không xa, lỗ tai võ giả rất thính, mấy người bọn họ nói chuyện, những người này đều ngầm nghe trộm, bọn họ lúc ấy chú ý Thánh Mỹ, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên ba người hợp lực sáng tạo kỳ tích. Cho nên biết được độ hoàn thành của Thánh Mỹ, bọn họ cũng không cảm thấy quá mức kinh hãi, phải nói đây là bình thường!

Nhưng mà lọt vào tai của người khác chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang.

- Cái... Cái gì? 89%! Ngươi đang nói đùa sao!

Người hỏi câu này không chỉ có một người, ngay cả tôn quốc sư cùng Bạch Vũ thân vương đang thất hồn lạc phách vì đệ tử kiệt xuất vẫn lạc cũng đột nhiên khôi phục tinh thần lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn qua đệ tử nói chuyện.

Con số này khéến bọn họ rất rung động, làm cho bọn họ khó tiếp nhận nổi.

- 89%... Ngươi xác định?

- Thực...

Dương sư huynh nuốt nước miếng một cái, trên mặt cười khổ. Còn kém một bước hắn cũng có thể lưu lại truyền thuyết, cũng không tiếc nuối như bây giờ.

- Làm sao có thể cao như vậy! Ngươi biết nó là khái niệm gì không? Trong truyền thuyết người trở thành Chân Thân chỉ có 85% mà thôi, nàng... Làm sao có thể... Cao như vậy?

Tôn quốc sư thì thào nói câu "Làm sao có thể cao như vậy" mấy lần, sau đó hơi khôi phục tinh thần.

Dương sư huynh bất đắc dĩ nói:

- Vốn cũng không cao như thế. Nhưng là vì g iết chết lãnh chúa tầng năm. Bọn họ tiến vào tầng thứ sáu, cho nên khi đó độ hoàn thành của tất cả mọi người đều tăng lên. Vốn Hồn Hậu nương nương độ hoàn thành cũng không có khoa trương như thế...

Dương sư huynh càng nói trong nội tâm càng đắng, nói ra lời này chẳng khác gì vạch vết sẹo trên người của hắn ra.

- Giế t chết lãnh chúa tầng năm, tiến vào tầng sáu?

Đám người Tôn quốc sư hít sâu một hơi, tuy bọn họ không biết lãnh chúa tầng năm là gì, nhưng lại biết tiến vào tầng thứ sáu là truyền kỳ, là hành động vĩ đại cả tỷ năm qua chưa ai làm được.

- Hồn Hậu thật lợi hại, vậy mà có thể giết lãnh chúa tầng năm...

Bạch Vũ thân vương hầu kết co rút lợi hại, hắn cùng Thánh Mỹ phân thành chủng tộc đối địch, nhưng không thể không bội phục nữ tử cường đại này.

Nhưng mà hắn nói ra lời này càng khiến Dương sư huynh vẻ mặt ổổ quái.

- Cái này...

Tuy vạn phần không tình nguyện, nhưng hắn vẫn không nhịn được nói ra:

- Gi ết chết lãnh chúa tầng năm kỳ thật không phải Hồn Hậu nương nương...

- Ân?

Tất cả mọi người nội tâm ngẩn ngơ, khó hiểu nhìn qua Dương sư huynh.

- Không phải Thánh Mỹ, vậy là ai?

Bạch Vũ thân vương mặt mũi tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Là... Là gia hỏa tên là Lâm Minh.

Nói ra tên của Lâm Minh, Dương sư huynh trong lòng thở dài, thật sự là tài nghệ không bằng người, thời điểm ở tầng năm Lâm Minh biểu hiện đáng sợ, làm cho người ta kinh hãi, bọn họ thúc ngựa theo không kịp!

- Lâm Minh? Ngươi nói...

Tôn quốc sư khẽ giật mình, ngữ điệu quái dị, nói:

- Không muốn nói cho ta là tiểu tử của Thần Văn Sư công hội kia?

Rất nhiều người ở đây không biết tới Lâm Minh, với Tu La Lộ có rất nhiều danh nhân mà nói, Lâm Minh chỉ thanh danh vang dội trong Thần Văn Sư trong mà thôi, những người khác không biết cũng bình thường, nhưng mà Lâm Minh tiến vào thí luyện cuối cùng có không ít người nhận ra hắn.

Bởi vì Thần Văn Sư quá đầu nhập thời gian vào thần văn thuật, năng lực chiến đấu của bọn họ không xuất chúng, Thần Văn Sư trẻ tuổi ở phương diện tu vị đuổi kịp người cùng trang lứa là không tệ, chớ nói chi là tham gia thí luyện cuối cùng.

Cho nên Lâm Minh xuất hiện, làm cho rất nhiều người ban đầu bàn luận về hắn, làm cho không ít người biết có người như vậy tồn tại.

Nhưng mà bây giờ bọn họ lại biết Lâm Minh giết chết lãnh chúa tầng năm, không khỏi làm cho bọn họ hai mắt nhìn nhau, đã xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ hắn dùng thần văn phù giết lãnh chúa tầng năm?

Có người sinh ra liên tưởng như vậy, hắn không tin Lâm Minh ở phương diện thực lực cao hơn Thánh Mỹ.

Nhưng mà rất nhanh bọn họ thất vọng, Dương sư huynh nói:

- Không phải... Giết chết lãnh chúa tầng năm cần là thực lực, lúc ấy lãnh chúa tầng năm ở trạng thái hàn băng, chỉ có Lâm Minh có năng lực đánh chết, hắn dùng bản lĩnh thật sự đánh giết lãnh chúa tầng năm, hơn nữa... Độ hoàn thành của hắn càng khoa trương, hình như là...

Đệ tử kia nói đến đây thì dừng lại, nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói ra con số.

- Là 92%!

Mấy con số này tuôn ra, võ giả toàn trường lặng ngắt như tờ.

- 92%?

Mọi người ngừng thở, không thể tin...

Độ hoàn thành 92%, đây không thể dùng thần thoại mà hình dung, mà là chuyện không hợp thói thường.

Thử nghĩ một Chân Thân chỉ cần độ hoàn thành từ 85% - 87% mà thôi, kém hơn 92% không phải một hay hai lần.

Mà mặc kệ 70% - 80%, hay từ 80% - 90%, trong đó đều là một rãnh trời khác nhau, độ hoàn thành 92%, quả thực không thể không nhìn thẳng.

Chương 1777: Bảng cáo pháp tắc

- Không có khả năng! Ngươi nhất định nói sai rồi!

Bạch Vũ thân vương không thể tin, Dương sư huynh lúc này chỉ nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói ra:

- Ta lừa ngươi làm cái gì... Hơn nữa việc nảy rất nhiều người biết rõ, không lâu sẽ truyền ra, nếu ta nói dối sẽ bị vạch trần. Lại nói sau khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, độ hoàn thành vượt qua 80% sẽ được khắc vào thiên đạo văn lộ, các ngươi tự nhiên sẽ nhìn thấy.

Thí luyện cuối cùng từ trước tới nay, độ hoàn thành của thí luyện giả cũng không phải bí mật gì, thí luyện giả truyền miệng là một nguyên nhân trong đó, còn có thiên địa pháp tắc khắc lên, thực tế người có độ hoàn thành cao như Thánh Mỹ cùng Tạo Hóa thánh tử năm đó đã truyền ra khắp cả Tu La Lộ.

Lúc trước Lâm Minh tùy ý chế ngự một tên tiểu lâu la ăn cướp như Hồn Bạch, hắn còn biết rõ độ hoàn thành của Thánh Mỹ cùng Tạo Hóa thánh tử, cho nên nói dối sẽ bị vạch trần ngay.

Dương sư huynh nói thế mọi người im lặng, mọi người biểu hiện trên mặt kinh ngạc biến thành phức tạp, đều cả kinh không nói nên lời..

Trong bọn họ có người từng tham gia Thần Văn Thành đấu giá hội, tận mắt nhìn thấy Lâm Minh dùng hai bàn tay trắng kiếm tiền trên trời. Trong vài ngày Lâm Minh vơ vét hơn 10 tỷ của cải, dẫn tới Thiên Tôn ra tay tranh đoạt.

Trận tranh đoạt đó còn mới mẻ trong ký ức của bọn họ, không cách nào quên.

Thực tế Lâm Minh khi đó trước mặt hơn mười vạn người thong dong vẽ tuyệt phẩm thần văn phù cả tiến, không sợ thất bại, không sợ quấy nhiễu, thậm chí lúc ấy có hai mươi hắc ám thần văn sư rình coi Lâm Minh, mặc kệ tu vị cao thấp đều bị Lâm Minh trực tiếp bắt được. Hơn nữa Lâm Minh căn bản không sợ bọn họ rình coi. Còn thu phú cố định cho người nào nhìn.

Khí phách bực này không ai không bội phục.

Hiện tại hơn hai mươi năm qua đi. Lâm Minh thậm chí còn xuất hiện trong thí luyện cuối cùng, còn tạo ra kỳ tích trong kỳ tích.

Chuyện này rất khó làm cho người ta liên hệ hai người vốn là một.

Một thần văn sư đỉnh cấp. Một yêu nghiệt tuyệt thế vượt qua cả Thánh Mỹ.

Hai người này thật sự là một sao?

Hắn làm sao có nhiều thời gian như vậy? Tinh lực ở đâu ra?

Thời điểm này một màn như thế cũng đang diễn ra trong Vô Ngân Thần Sơn.

Đương nhiên người lắng nghe biến thành Thần Hư Hồn Đế, mà người kể chính là Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Vốn Thần Hư Hồn Đế bày tiệc rượu nghênh đón Thánh Mỹ, các loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp và rượu quý bày trên bàn, cả một bàn này có giá tương đương một kiện Thiên Tôn Linh Bảo.

Thánh Mỹ vừa vào Vô Ngân Thần Sơn, Thần Hư Hồn Đế đã nâng chén chúc mừng, đồng thời hỏi thăm độ hoàn thành của Thánh Mỹ, biết được nàng đạt tới 89% kinh thế hãi tục, tự nhiên là khiếp sợ không thôi.

Hắn mặc dù biết Thánh Mỹ rất được, nhưng lại không nghĩ tới lại không hợp thói thường như thế, hắn không ngừng dùng câu "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" để hình dung, nhưng mà thời điểm này Hồn Hậu Thánh Mỹ lại nhàn nhạt nói một câu, độ hoàn thành của nàng không phải cao nhất, còn có Lâm Minh đạt tới 92%.

Câu này trực tiếp làm Thần Hư Hồn Đế đứng thẳng bất động tại chỗ, thật lâu không nói gì.

Nếu như lời này không phải là từ miệng Thánh Mỹ, mà là người khác nói ra, Thần Hư Hồn Đế nhất định cho rằng người nọ ăn nói bừa bãi, thế nhưng mà Thánh Mỹ nói rất nghiêm túc, không đùa giỡn.

- Lâm Minh... Hắn... Xuất thân từ đâu?

Thần Hư Hồn Đế sau khi ngây người mười hô hấp, lúc này mới tối nghĩa mở miệng, không dám tin nhìn qua Thánh Mỹ.

- Là thiên tài Nhân tộc ở Tam Thập Tam Thiên, đại khái đến từ chính Thần Vực, nếu như không phải Lâm Minh, độ hoàn thành của ta chỉ dừng lại ở 86% mà thôi, ta có thể đạt tới 89% độ hoàn thành đúng là cảm ơn hắn...

Trong tầng thứ sáu, 89% độ hoàn thành mang cho Thánh Mỹ ban thưởng phong phú, năm đó chủ nhân Tu La Lộ ngộ toàn bộ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, bất luận thí luyện giả nào tới đây, mặc kệ là pháp tắc gì, chủ nhân Tu La Lộ đều có thể cung cấp cho hắn trợ giúp to lớn.

Trừ chuyện đó ra, còn có hồn hỏa của Bất Tử Hàn Băng càng giúp thực lực Thánh Mỹ tiến lên một bước dài, hoàn thành sáu chuyển hoàn mỹ.

Nghe được Thánh Mỹ nói thế, Thần Hư Hồn Đế hầu kết co rúm một cái, hắn cười khổ nói:

- Theo lời ngươi nói, hắn xác thực là tuyệt thế yêu nghiệt... Nhưng mà Thánh Mỹ ngươi không cần xem nhẹ mình, ngươi vẫn chưa hết tiềm lực, sau khi ngươi đạt tới chín chuyển, đi tham gia thí luyện cuối cùng, 92% cũng không phải việc khó...

Thần Hư Hồn Đế nói như vậy, Thánh Mỹ lại khẽ lắc đầu, nói:

- Ta có thể vượt qua 92% hay không thì không biết, nhưng ta xác định tiếp hơn một trăm năm mươi năm, nếu như Lâm Minh lại tham gia thí luyện cuối cùng, độ hoàn thành của hắn tuyệt đối không phải 92%, trong vũ trụ này tuyệt đối không chỉ có mình ta phát triển, mặc dù nói thiên phú dưới tình huống bình thường không có cải biến, nhưng mà tuyệt thế nhân kiệt lại không nằm trong đám này...

Thánh Mỹ nói tuyệt thế nhân kiệt chỉ giới hạn ở thiên tài đỉnh cấp của một tộc, loại người này phải một tỷ năm mới xuất hiện, thậm chí phải mượn thịnh thế thiên địa đại kiếp nạn mới có thể sinh ra.

Tuyệt thế nhân kiệt của Tam Thập Tam Thiên là -- Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh, Thánh Mỹ! Thánh Mỹ đối với Tạo Hóa thánh tử không có cảm giác gì, nhưng mà đối với Lâm Minh trong lòng cực kỳ khâm phục.

Nàng đã từng nói với Lâm Minh, Lâm Minh xuất hiện là tọa hóa của Nhân tộc, nhưng mà tạo hóa này có thể giúp Nhân tộc tránh thoát trường hạo kiếp này hay không, Thánh Mỹ lại không có trả lời Lâm Minh...

Trên thực tế nàng lại biết, trận hạo kiếp của Nhân tộc cũng sẽ không đơn giản như vậy...

- Ngươi nói Lâm Minh tương lai còn vượt qua 92% sao... Quả thật như thế, đúng là đáng sợ hơn! Lại nói tiếp... Lâm Minh hắn bây giờ đang ở đâu?

Thần Hư Hồn Đế đột nhiên hỏi Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ nhàn nhạt nhìn Thần Hư, bình tĩnh nói:

- Ngươi hỏi như vậy, không phải là có ý đồ với Lâm Minh đấy chứ?

Đối với Thần Hư Hồn Đế là nhân vật bực này, Lâm Minh giai đoạn hiện tại hoàn toàn không có sức phản kháng.

Lâm Minh thật sự quá yêu nghiệt, voi bởi vì ngà đẹp nên bị săn giết, nếu như Lâm Minh không có siêu cấp thế lực che chở, chưa hẳn là không có người sinh ra cách nghĩ như thế.

- Ân?

Thần Hư Hồn Đế từ trong miệng Thánh Mỹ nghe ra hương vị khác thường, nói:

- Ngươi dường như... Đang bảo vệ cho hắn?

- Có thể nói như vậy.

Thánh Mỹ thản nhiên thừa nhận, nói:

- Hắn lúc này khẳng định đạt được đại cơ duyên trong thí luyện cuối cùng, nhưng mà phần cơ duyên này của hắn không ai lấy được, cho dù giết Lâm Minh cũng sợ rằng không có gì, ta biết rõ tính cách của ngươi, ngươi không nên động tới hắn...

Thánh Mỹ nói lời này mang theo ý cảnh cáo nhàn nhạt.

- Vì cái gì bảo vệ cho hắn? Cũng bởi vì hắn ở tầng năm hợp tác với ngươi giết lãnh chúa sao, giúp ngươi tăng thêm 3% độ hoàn thành?

Thần Hư Hồn Đế nhìn qua Thánh Mỹ, kỳ thật ngay từ đầu hắn không nói sẽ gây bất lợi cho Lâm Minh, dù sao Lâm Minh là tuyệt thế thiên tài, cho dù quá nhỏ yếu, cũng không phải dễ giết như vậy!

Chương 1778: Chấm dứt (1)

Loại người này trên người hơn phân nửa có cơ duyên sâu, có át chủ bài tầng tầng lớp lớp, nếu như bắt không được hắn, gây thù hắn thì càng không tốt.

Cho nên trừ phi một ít người phát rồ, dưới tình huống bình thường có rất ít thế lực đi gây thì hắn như thế, đi đối phó những người có độ hoàn thành cao trong thí luyện cuối cùng.

- Đây chỉ là một nguyên nhân...

Thánh Mỹ nói một câu, liền không cần phải nhiều lời nữa, về phần nguyên nhân khác là gì, nàng không có nói tới.

Thần Hư Hồn Đế biết rõ ràng, hắn tiếp tục hỏi cũng không hỏi ra cái gì, cho nên không hỏi.

Thời điểm này trong Tu La Hải, thí luyện cuối cùng đã đóng cửa.

Vào lúc lối ra biến mất, đột nhiên thiên địa dị biến, vô số Tu La pháp tắc hội tụ lại từ bốn phương tám hướng, trên bầu trời Tu La Lộ ngưng kết ra văn tự to lớn.

Những văn tự này trải dài ngàn dặm, kéo dài hơn mười vạn dặm, cả Tu La Hải đều có thể nhìn thấy, khí thế bàng bạc, cổ xưa mênh mang!

Chúng ghi lại chính là độ hoàn thành của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên, Thánh Mỹ ba người.

Trong đó trung ương nhất thuộc về Lâm Minh "92%" là dễ thấy nhất, bút tích này cấu thành từ vô số pháp tắc, làm cho người ta nhìn thấy khí huyết sôi trào, nội thế giới chấn động.

Ngày hôm nay văn tự này xuất hiện, bất luận kẻ nào dù là Thần Hư Hồn Đế cũng có cảm giác mình quá nhỏ bé.

Tu La Hải hơn mười vạn người, không quản tiền bối đại năng hay là trẻ tuổi tuấn kiệt, ai cũng rung động khó nói thành lời.

Tiết lão đầu, Tô lão đầu trước đó nghe tin tức chạy tới, sững sờ đứng nhìn văn tự này một giờ, một câu cũng không nói nên lời.

Bọn họ vốn cho rằng thành tích của Lâm Minh sẽ không kém, nhưng mà "Sẽ không kém " này lại cho bọn họ cảm giác như đang nằm mơ..

Kỳ tích bực này lại có tên của Lâm Minh, nó sẽ lưu lại vô tận truyền thuyết trong Tu La Lộ!

Bảng pháp tắc cáo thị này tiếp tục lưu trên không Tu La Hải chín ngày chín đêm mới tán đi.

Nhưng mà trước khi bản pháp tắc tán đi, tên Lâm Minh đã thông qua mạng lưới tình báo của toàn bộ thế lực lớn truyền khắp cả Tu La Lộ.

Ngay cả ngoại Tu La Lộ chậm nhất là hai ngày cũng biết rõ toàn bô.

Dù sao thí luyện cuối cùng rất được chú ý tới, một khi ra kết quả, tin tức đương nhiên truyền đi nhanh chóng!

Trong lúc nhất thời, vô số thế lực đều muốn biết Lâm Minh là thần thánh phương nào.

Những thế lực này bỏ số ít có tâm tư không đứng đắn với Lâm Minh, đa số thế lực muốn biết Lâm Minh đều muốn thành lập quan hệ tốt.

Nếu như đạt thành mục đích này, bọn họ nguyện ý trả đủ cái giá lớn.

Cho dù là thiên tài địa bảo, cực phẩm tài liệu, các loại linh bảo, pháp bảo, công pháp, cho dù là bạn lữ song tu các loại...

Nhưng mà suy nghĩ của những thế lực này phải thất bại.

Sau khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, Lâm Minh căn bản không xuất hiện trước mặt của mọi người.

Tính cả Tiểu Ma Tiên cũng biến mất, giống như bốc hơi khỏi nhân gian...

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai người vào thời khắc cuối cùng truyền tống ra khỏi thí luyện cuối cùng đã tụ hợp cùng một chỗ, rồi sau đó bọn họ tìm được Mộ Linh Nguyệt, ba người thông qua Tu La Lệnh cùng rời khỏi Tu La Hải, mà khi đó người khác trên Tu La Hải còn không biết Lâm Minh sáng tạo kỳ tích độ hoàn thành 92%.

Lâm Minh lặng lẽ rời khỏi là không muốn đứng trên đầu sóng ngọn gió. Ở lối ra thí luyện cuối cùng thế lực khắp nơi hỗn tạp, rất có thể sẽ có một ít người sinh ra mưu đồ với Lâm Minh, hắn tự nhiên không muốn bị những người này nhìn chằm chằm vào.

Thí luyện cuối cùng chấm dứt, Lâm Minh cũng định sẽ quay về Thần Vực, nhưng mà trước đó Lâm Minh còn có chuyện cần xử lý.

Chuyện này đối với Lâm Minh mà nói chỉ thuận tay mà làm, nhưng mà có thể đạt được chỗ tốt không tệ, xem như một chuyện cuối cùng cần làm trên hành trình Tu La Lộ mà thôi.

Một tháng sau, Lạc Nhật thành

Trong nội Tu La Lộ Lạc Nhật thành, vị trí cũ xa xôi, nhưng mà ở đây có một nơi linh khí đầy đủ, là một thế lực Thiên Tôn cổ xưa Đông Phương gia tộc chiếm cứ.

Vị trí này cũng là nơi buông bán phồn hoa ở Lạc Nhật thành, mà Tu La Lộ là tổ chức tình báo lớn nhất, Vấn Thiên Cơ tự nhiên không bỏ qua nơi này, tại Lạc Nhật thành có phân bộ của Vấn Thiên Cơ, võ giả mỗi ngày lui tới Vấn Thiên Cơ rất nhiều, mà một ngày này trong phân bộ có một thanh niên áo đen đi vào.

Thanh niên áo đen này trên lưng vác trọng kiếm, dáng người trung đẳng, dung mạo bình thường, trên mặt có hình xăm ác ma, nhìn qua rất dữ tợn.

Hắn xuyên thẳng qua đám người, trên người mang theo sát khí. Làm cho người ta không tự giác rời xa hắn.

Hắn cứ như vậy đứng ở trước phân bộ Vấn Thiên Cơ.

- Vị tiên sinh này khỏe, xin hỏi muốn tìm hiểu tin tức cấp bậc gì?

Đứa bé giữ cửa nhìn qua thanh niên áo đen này, trong lòng tim đập mạnh, hắn ở Vấn Thiên Cơ nhiều năm như thế, nhìn thấy đủ loại người, trực giác của hắn cảm thấy thanh niên áo đen này không phải người đơn giản.

- Tìm người, Đại Giới Giới Vương...

Thanh niên mặc áo đen nói ra mấy chữ này, đứa bé giữ cửa đồng tử co rụt lại, thanh niên áo đen trước mặt dường như tuổi không lớn, nhưng lại tìm Đại Giới Giới Vương, đương nhiên hắn sẽ không đi hỏi thăm khách nhân định tìm người này làm gì. Cung kính làm thủ thế, nói:

- Mời lên tầng sáu!

Thanh niên mặc áo đen gật gật đầu. Đi theo đứa bé giữ cửa vào Vấn Thiên Cơ.

Tầng sáu của Vấn Thiên Cơ có từng buồng bí mật, đều có một lão giả áo xanh nghiêm túc và trang trọng ngồi ngay ngắn.

Cả lầu các này có khói thơm mờ mịt kỳ lạ.

Đứa bé giữ cửa dẫn thanh niên áo đen vào trong một cái buồng, sau đó kính cẩn lui ra.

- Nghe nói các hạ muốn tìm tin tức Đại Giới Giới Vương. Không biết là vị nào?

Lão giả áo xanh gầy teo, hai tay đặt trên một cái thớt bạch ngọc, âm thanh trầm ổn như núi.

Cái thớt này không ngừng có phù văn lóe ra, phía trên có rất nhiều tin tức chảy qua, không có thời điểm nào ngừng lại cả.

Lão giả áo xanh mắt hơi híp lại, hữu ý vô ý đảo qua thanh niên áo đen trước mặt, dường như muốn nhìn lai lịch của người này.

Trên người thanh niên áo đen này có khí tức kỳ quái bao phủ, vừa vào đây hắn đã phát hiện ra rồi.

Lão giả nhìn thật lâu, cuối cùng không có nhìn ra lai lịch nên phải thôi.

Thanh niên áo đen hơi trầm ngâm, chậm rãi nói ra:

- Hắc Ám Thần văn đại sư Hoắc Dật Lưu, ta tìm hắn có chút chuyện.

- Dật Lưu đại sư?

Lão giả áo xanh lông nhíu mày, nhẹ nhàng sờ râu ria, người bình thường tìm Hoắc Dật Lưu cũng là làm mấy giao dịch ám muội, lão giả áo xanh suy đoán thanh niên áo đen trước mặt cũng là tình huống như vậy.

Hắn không có hỏi nhiều, chỉ báo phí tổn tình báo, hai tay xẹt qua cái thớt với quỹ tích kỳ dị.

Trong chốc lát tin tức xuất hiện trên cái thớt ngọc này.

Hư không trước mặt có kỳ tự hiện ra.

- Hắc Triều Thành, Hổ Lão Quật.

Cẩn thận đọc hàm nghĩa của nó, lão giả áo xanh chậm rãi nói ra đáp án.

Chương 1779: Chấm dứt (2)

Sau khi có được đáp án này, thanh niên trước mặt khẽ âật đầu, trên mặt hắn hiện ra hắc quang ma văn, không thấy hắn có bất cứ xúc động nào cả.

Chậm rãi đứng dậy, thanh niên áo đen đặt lên bàn một khối Cửu Dương Ngọc. Chợt thân hình hắn lóe lên, phá không mà đi.

...

- Hắc Triều Thành, Hổ Lão Quật.

Trong miệng nói địa danh này, thanh niên mặc áo đen bay nhanh trên bầu trời, nhanh chóng rẻ mây bay đi.

Mà trong quá trình phi hành, thanh niên mặc áo đen dung mạo chậm rãi cải biến, ma văn kỳ dị trên mặt biến mất, dáng người của hắn co lại bình thường, huyết nhục trên mặt đầy dặn, góc cạnh cũng rõ ràng.

Người này đúng là Lâm Minh.

Hắn lúc trước dịch dung đi tới Vấn Thiên Cơ tìm hiểu vị trí của Hoắc Dật Lưu, chính là vì muốn giải quyết chuyện cuối cùng trong Tu La Lộ, chính là giế t chết Hoắc Dật Lưu.

Đây là sau khi Lâm Minh ra khỏi thí luyện cuối cùng định làm, muốn kết thúc nhân quả.

Thứ nhất, Hoắc Dật Lưu và Lâm Minh có cừu oán, hơn nữa Lâm Minh có thể nhìn ra, Hoắc Dật Lưu người này làm người âm hiểm, có thù tất báo, mặc dù nói ngày khác hại Lâm Minh không lớn, nhưng mà Lâm Minh cũng sẽ ngăn chặn khả năng này xảy ra.

Rất nhiều năm trước, Lâm Minh ở Thất Huyền Cốc đắc tội Thất Huyền Cốc Hợp Hoan Tông Âu Dương gia tộc, Lâm Minh khi đó ăn giáo huấn thật sâu, lúc ấy Tần Hạnh Hiên thiếu chút nữa bị Âu

Dương gia tộc hại chết.

Lâm Minh vì vậy quyết định, phàm là địch nhân có thể làm hại thân nhân của mình đều phải đuổi tận giết tuyệt, có đôi khi dù chỉ là một nhân vật ít nghi ngờ, cũng có thể trở thành độc xà cắn người.

Trừ chuyện đó ra, Lâm Minh muốn giết Hoắc Dật Lưu còn có nguyê nhân khác.

Dù sao Lâm Minh đã nắm giữ Tu La Thiên Pháp Trận, đã có thể đem pháp tắc Tu La Thiên Đạo mang về Tam Thập Tam Thiên sử dụng. Trước khi rời khỏi Tu La Lộ, hắn cũng muốn hoàn thiện tầần văn thuật của mình.

Hoắc Dật Lưu thân là cự phách trong hắc ám Thần Văn Sư, nắm giữ tri thức Hắc Ám Thần văn phù phong phú, đối với các loại pháp tắc vận dụng thập phần thành thạo.

Hoắc Dật Lưu có trí nhớ về Hắc Ám Thần văn thuật, không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn cực lớn với Lâm Minh.

Phần trí nhớ này hắn phải có được.

Bởi vì phần trí nhớ này sẽ giúp Lâm Minh giảm nhiều năm phấn đấu.

...

Tà dương như máu, trong một tòa thành bị gió cát bao phủ, bạo lộ tường thành đá lởm chởm giống như tùy thời sẽ sụp đổ, thê lương mà hoang vu.

Vài toà tháp cảnh ẩn đằng sau cửa thành.

Tháp canh lại không có bóng người, chỉ có thực thi điểu đứng rậm rạp, phát ra từng tiếng gáy kinh người.

- Đây chính là Hắc Triều Thành?

Lâm Minh xốc mũ đen lên, đứng trong bão cát, nhìn qua tòa thành hoang vu trong bão cát.

Trong tin tức hắn dò xét được, Hắc Triều Thành là tòa thành tội phạm nổi danh lừng lẫy trong Tu La Lộ, là nơi tà ác trong Tu La Lộ.

Nơi đây côn đồ hoành hành.

Những cô đồ này phần lớn phạm tội ác bẫn thỉu, gần Hắc Triều Thành là giao giới của mấy cái thánh địa, thần quốc, trở thành khu vực không ai quản lý. Cũng trở thành phần thiên đường của tội phạm.

Không nghĩ tới tòa thành tội phạm đại danh đỉnh đỉnh này rõ ràng hoang vu như vậy, đúng là khiến người ta ngoài ý muốn.

Nếu như không phải biết tin tức của Vấn Thiên Cơ xác thực, Lâm Minh cũng sẽ không nghĩ tới cự phách hắc ám Thần Văn Sư như Hoắc Dật Lưu lại ở nơi hoang vu này.

- Ân?

Trong lúc này Lâm Minh nhạy cảm phát giác được trên bầu trời có năng lượng chấn động truyền ra.

Loại chấn động này còn yếu hơn cả ánh sáng yếu ớt, Lâm Minh hiện tại lực cảm giác kinh người, ánh mắt tập trung vào hư không.

Khóe miệng của hắn cười lạnh.

Ra vẻ không biết gì, Lâm Minh tiếp tục đeo mủ đen lên đầu đi tới cửa thành.

Hư không sau lưng hắn có một tráng hán lưng có cánh chim, trong tay cầm theo xiên thép, có thần văn kỳ lạ, đây là một tên yêu tộc.

- Nhân loại?

Tên yêu tộc này cười tham lam kỳ dị.

Trong lúc này trong hư không có thần văn phù bay ra.

Trên thần văn phù này có lạc ấn biến đổi, là một chữ: cấm!

Ký tự kia vừa hiện hình tản mát ra ra khí tức kỳ lạ, nghênh phong bạo trướng, trong thời gian ngắn giam cầm tên tráng hán yêu tộc này, thậm chí tiến vào huyết nhục của hắn.

- Ah!

Tên yêu tộc này kêu lên sợ hãi, nhưng mà chỉ trong chốc lát ngay cả tiếng kêu cũng bị phong ấn, hắn căn bản kêu không ra tiếng, yêu nguyên toàn thân không động đậy nửa điểm, cứ như vậy như rơi xuống như con chim gãy cánh.

Trong lúc nhất thời, đại hán yêu tộc vẻ mặt hoảng sợ.

Lâm Minh từ trên không trung nhìn xuống tên cường đạo này, ánh mắt mang theo sát khí nhàn nhạt, làm cho tên đại hán này sợ hãi, đổ mồ hôi như mưa.

- Nói cho ta biết tình hình Hổ Lão Quật là như thế nào? Ngươi biết người tên là Hoắc Dật Lưu không?

Lâm Minh lạnh như băng nói với tên tráng hán yêu tộc này.

Trong khi nói chuyện, đồng tử Lâm Minh biến hóa, giống như vực sâu âm u, võ giả tầm thường nhìn thấy Lâm Minh, linh hồn của hắn sẽ bị đôi mắt của Lâm Minh hút đi.

Đây là bí pháp linh hồn của Tu La Thiên Thư quyển hai, tên tráng hán yêu tộc đối mặt với ánh mắt của Lâm Minh, thân thể chấn động, chợt đồng tử tan rả, ánh mắt mờ mịt, ý thức hải hoàn toàn bị Lâm Minh mê hoặc.

Sau một khắc thần sắc của hắn đờ đẫn mở miệng, nói tất cả những gì hắn biết.

Tên tráng hán yêu tộc này là người của Hắc Triều Thành Hổ Lão

Quật, từ trong miệng hắn, Lâm Minh biết được tin tức cần biết.

Áo bào khẽ run lên, một mảnh cát vàng bao phủ thân hình Lâm Minh, giống như trốn vào trong hư không, biến mất tại chỗ.

Tên tráng hán yêu tộc lúc này ngã nhào xuống đất, sắc mặt trắng bệch, đồng tử tan rả, bộ dáng ngu ngốc, tinh thần chi hải của hắn đã trọng thương không thể nghịch chuyển, từ nay về sau bị phế đi.

Vừa rồi Lâm Minh xâm lấn tinh thần chi hải của hắn, đã biết rõ hắn bình thường gian dâm cướp bóc, giết người cướp của đủ loại, đối với kẻ làm ác chồng chất này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không nương tay, diệt trừ một tên xem như cứu rất nhiều sinh linh.

Hắc Triều Thành trên danh nghĩa là một tòa thành trì, nhưng mà địa vực khổng lồ, bên trong có thế lực sát thủ, cường đạo và một ít hắc ám Thần Văn Sư chiếm cứ.

Hổ Lão Quật nằm ở núi Bắc Dương tại trung ương Hắc Triều Thành.

Hiện tại tà dương như máu, đứng tren đỉnh núi Bắc Dương nhìn thấy hào quang mỹ lệ từ trên núi truyền xuống.

Chỗ này hào quang sáng ngời như ban ngày

Nếu như nhìn kỹ lại có thể phát hiện, hào quang như ban ngày này hoàn toàn là do thần văn phù rậm rạp trên hư không tạo thành.

Đây là một đại trận phòng ngự.

Hổ Lão Quật to như vậy, từ sườn núi tới đỉnh cũng cao mấy ngàn trượng.

Trên đỉnh ngọn núi này có một tìa nhà rộng rãi khí thế, ánh đèn sáng rọi của nơi này có thể nhìn thấy từ xa xa.

Khu kiến trúc to lớn như vậy lại không có thủ vệ gì, chỉ có thể nghe được bên trong có tiếng vua đùa ầm ĩ của nữ nhân.

Cách Hổ Lão Quật trăm trượng, Lâm Minh đứng trên đỉnh một gốc cây cao.

Chương 1780: Ám sát Hoắc Dật Lưu

Thân ảnh của hắn có thần văn phù bao phủ, chìm vào trong hư không, người bình thường rất khó nhìn ra thân ảnh của hắn.

Sau khi ra khỏi thí luyện cuối cùng, đạt được Tu La Thiên Thư quyển hai, Lâm Minh tạo nghệ ở phương diện linh hồn pháp tắc đã đạt tới đăng phong tạo cực, thành tựu này còn trên cả công pháp lúc trước Lâm Minh có. Hắn cần tiêu hao linh hồn lực kết hợp Mộng Vũ và không gian với nhau, dùng hành động lừa gạt người.

Trước mặt thần văn phù phòng ngự trước mắt, hắn nheo mắt nhìn qua kiến trúc nguy nga trong Hổ Lão Quật, ánh mắt mang theo sát cơ.

Một tay vẽ vào hư không với quỹ tích kỳ dị, hình thành một đường vân năng lượng.

Lâm Minh chậm rãi tìm hiểu, cũng không lâu lắm hắn mở ra một lỗ hỏng trong trận pháp phòng ngự ở nơi đây.

Thân anh của lâm Minh biến mất trong đó.

Hổ Lão Quật.

Từng tòa lầu các vàng son lộng lẫy, năng lượng mỹ lệ bao phủ khu kiến trúc ở bên trong.

Trong đó ở đại điện trung ương hùng vĩ nhất đèn đuốc sáng trưng. Tiếng huyên náo ầm ĩ vang ra từ đây.

Trong cung điện bày tiệc rượu, ăn uống linh đình không ngừng bên tai.

Trến yến tiệc có một đám hắc ám Thần Văn Sư đang ăn uống.

Ngồi ở vị trí thủ tịch chính là Hắc Dật đại sư đại danh đỉnh đỉnh của hắc ám Thần Văn Sư trong Tu La Lộ.

Đám hắc ám Thần Văn Sư còn lại giống như vây quanh Hoắc Dật Lưu, có một ít say mèm, bộ dáng ngả nghiêng.

Vờn quanh mâm cỗ rượu thịt này là những thiếu nữ trên người dùng sa mỏng che chắn thân thể, bộ ngực đẫy đà và vòng eo nhỏ nhắn hiện ra, đám này thỉnh thoảng lại vuốt v e sờ mó xuân quang của các nàng.

Trong yến tiệc này truyền ra hương vị sa hoa và mùi nữ nhân.

- Dật Lưu đại sư, gần đây sinh ý của chúng ta càng ngày càng tốt. Đều là phúc của đại sư.

Một đám hắc ám Thần Văn Sư bưng chén rượu cười nói với Hoắc Dật Lưu.

- Ha ha, cứ tiếp tục như thế này, ngày sau hắc ám Thần Văn Sư gần Hắc Triều Thành sẽ đầu nhập vào ngài thôi.

Có người cười nói theo.

Đối diện với mấy người nịnh nọt này, Hoắc Dật Lưu chỉ cười âm hiểm vài tiếng, không nói thêm gì, hắn cười có vài phần lãnh ý. Hắc ám Thần Văn Sư ở đây nhìn thấy biểu lộ của Hoắc Dật Lưu thì co đầu rụt cổ, bọn họ biết đại khái, Hoắc Dật Lưu hiện tại tâm tình không được tốt.

Truy cứu nguyên nhân chính là kết quả thí luyện cuối cùng Tu La Lộ lần này có người sáng tạo kỳ tích 92%, mà người này không phải người khác. Chính là đối thủ một mất một còn của Hoắc Dật Lưu, Lâm Minh.

Chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh có thiên phú không thể tưởng tượng được, tương lai không lâu Hoắc Dật Lưu sẽ bị hắn giết như con kiến, loại tình huống này Hoắc Dật Lưu chỉ cảm thấy trên người có tòa núi lớn đang áp xuống. Căn bản thở gấp không ra hơi.

Cho nên những ngày này chỉ cần ai nhấc tới tên Lâm Minh, Hoắc Dật Lưu giống như ăn độc dược.

Có Lâm Minh tại Tu La Lộ, chỉ cần hắn lớn lên, Hoắc Dật Lưu cả đời này không dám ló đầu ra ngoài. Sợ rằng sinh hoạt sau này phải trốn như con chuột qua đường.

Có hắc ám Thần Văn Sư đoán được suy nghĩ của Hoắc Dật Lưu, mở miệng nói:

- Dật Lưu đại sư, ta đã ủy thác một ít tổ chức tình báo, còn có thế lực ngầm muốn tra tung tích của Lâm Minh, chỉ cần có tin tức của hắn sẽ tiết lộ cho những thế lực có mưu đồ với Lâm Minh, bọn chúng nhất định có hứng thú đấy...

- Đúng vậy, chúng ta ra tay với Lâm Minh tự nhiên có khó khăn, nhưng mà đám thế lực ngầm như lang như hổ kia, bọn chúng chắc chắn ngấp nghé cơ duyên trên người Lâm Minh.

Mấy hắc ám Thần Văn Sư này nói xong cười rộ lên, nghe được mấy tiếng cười này, tâm tình của Hoắc Dật Lưu tốt hơn một chút, hắn nói ra:

- Tiểu súc sanh kia lần này đúng là hưởng tận danh tiếng, nhưng mà cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ, hắn cao điệu như thế, các thế lực lớn đều nhìn chằm chằm vào, chỉ mong những thế lực ngầm này giết được hắn, chúng ta sẽ xem cuộc vui.

Hoắc Dật Lưu trong khi nói chuyện, ánh mắt đầy oán độc.

Hắn lúc này uống một ly rượu đỏ như máu, chỉ cần nghĩ đến Lâm Minh bị gi ết chết, trong người của hắn run rẩy vì hưng phấn.

- Tiểu súc sanh, chờ xem, còn có tiểu yêu nữ kia nữa, cùng xử lý luôn mới tốt.

Nghĩ đến Lâm Minh và thiếu nữ áo đen bên cạnh, khóe miệng Hoắc Dật Lưu cười lạnh, đột nhiên hắn không có dấu hiệu kéo thị nữ mặc sa mỏng bên cạnh, dùng sức bóp bộ ngực sữa của nàng.

Sắc mặt thị nữ này tái nhợt, khẽ cắn môi nhưng chỉ có thể phụ họa với Hoắc Dật Lưu, làm ra nụ cười quyến rũ.

- Hắc hắc...

Hoắc Dật Lưu cười dâm đãng vài tiếng, ôm lấy thị nữ đi vào trong hoa viên.

Trong bóng tối Lâm Minh sắc mặt lạnh lùng giống như tử thần hàng lâm không một tiếng động.

Hắn tránh qua các bố trí bẫy rập thần văn phù ở các nơi, hắn không xem những thứ này vào đâu.

Cũng bởi vì Lâm Minh tu luyện Tu La Thiên Thư quyển hai, ở phương diện pháp tắc thần văn thuật có lĩnh ngộ tiến thêm một bước, thế cho nên những bẫy rập này với Lâm Minh chỉ là thùng rỗng kêu to.

Bồng --

Lại có một bức tường thần văn phù bị Lâm Minh phá vỡ.

Hắn giống như con cú vọ đang rình con mồi trong bóng tối, dung nhập vào bóng tối chung quanh.

...

Sau khi thô bạo ném thị nữ mặc sa mỏng lên giường, nhìn chằm chằm vào thân thể trắng nõn của thị nữ, ánh mắt Hoắc Dật Lưu mang theo khoái ý, nhan sắc của thị nữ này không đủ hấp dẫn Hoắc Dật Lưu, nhưng mà hắn lại thích khoái cảm chinh phục này. Có thể giúp hắn phát ti3t hậm hực trong lòng.

Hắn đang muốn nhào vào người thị nữ, lúc này thân hình khô gầy của hắn cứng đờ.

Tuy hắn tu luyện thần văn thuật tiêu hao không ít tâm tư và tinh lực, nhưng dù sao thực lực của hắn cũng là Đại Giới Giới Vương. Cảm giác nhạy cảm, men theo lực lượng chấn động kỳ dị, chậm rãi nghiêng đầu qua nhìn sang cửa sổ.

Ở đó có một thanh niên tóc đen đang đứng.

Hắn mặc trường bào đen kịt, toàn thân giống như bị vây trong hắc ám, gương mặt thanh niên này có ma văn kỳ dị che chắn, chúng không ngừng quay quanh qua lại, người này dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn. Ánh mắt kia giống như con hổ đang quan sát con mồi.

- Ngươi... Sao ngươi có thể tiến vào đây?

Hoắc Dật Lưu cảm thấy da đầu run lên, cho dù hắn là lục cấp hắc ám Thần Văn Sư, tạo nghệ thần văn thuật cũng cực kỳ thâm hậu, tại Hổ Lão Quật này khắp nơi có bố trí bẫy rập và thần văn phù dày đặc, cho nên căn bản không cần thủ vệ gì.

Trong đây phòng ngự sâm nghiêm như thế, thanh niên tóc đen này sao có thể tiến vào? Trực giác của hắn cảm thấy không ổn.

Hắn không biết khách không mời này là ai, gương mặt của đối phương ẩn sau ma văn kỳ dị, căn bản không nhìn rõ là kẻ nào, nhưng mà chẳng biết tại sao, Hoắc Dật Lưu cảm nhận được sự quen thuộc trên người của thanh niên này.

- Không cần biết ngươi là ai, dám xâm nhập vào đây là phải chết!

Hoắc Dật Lưu cười lạnh. Thân là lục cấp hắc ám Thần Văn Sư, Hoắc Dật Lưu mưa gió gì chưa trải qua.

Đối với khách không mời mà đến, hắn tuy hắn cả kinh, lại không sợ, dù hắn không biết tu vị người này mạnh cỡ nào.

Chương 1781: Rời khỏi Tu La Lộ (1)

Hai tay vẽ đường vân kỳ dị trong hư không, không gian vốn bình tĩnh đột nhiên chấn động mạnh.

Trên vách tường chung quanh có điêu khắc đủ loại thần thú kỳ dị. Giống như cũng sống lại, bắt đầu phóng hỏa diễm.

Lâm Minh thời điểm này cảm giác được trong phòng Hoắc Dật Lưu như sống lại. Bích hoạ trên tường tỏa ra khí tức hỏa diễm nóng rự, đây là dùng thiên tài địa bảo hỏa hệ chế tác mà thành.

Trước mặt Hoắc Dật Lưu trong thời gian ngắn có một đường vân lóe lên. Đường vân hỏa diễm như hỏa xà không ngừng dung nhập vào thần văn phù.

Nó rõ ràng biến thành một tấm thần văn phù có uy lực to lớn.

Lâm Minh hơi sững sờ, hắn thật không ngờ Hoắc Dật Lưu dùng tài liệu chế tác thần văn phù xây dựng gian phòng, có thể lập tức dùng để phòng ngự đối địch.

Trong tích tắc thần văn phù này thiếu đốt không gian như nước sôi, mặt đất có dung nham tung tóe hiện ra, Lâm Minh trực tiếp bị hỏa diễm này vây quanh, chung quanh thân thể của hắn, ma văn và hỏa diễm ma sát với nhau, không qua bao lâu đã tiêu tán đi.

Ma khí tiêu tán cũng lộ ra chân dung Lâm Minh, hắn đến phủ đệ của Hoắc Dật Lưu, cũng không có dịch dung.

Điều này cũng làm cho Hoắc Dật Lưu thấy rõ dung mạo Lâm Minh.

Nhìn thấy gương mặt gặp được trong ác mộng, Hoắc Dật Lưu rung lên, toàn thân Hoắc Dật Lưu lạnh như băng giá.

- Là ngươi! Lâm Minh?

Hoắc Dật Lưu mở to mắt hung lệ mà khiếp sợ nhìn qua Lâm Minh,

nói:

- Ngươi lại dám xông vào phủ đệ của ta!

Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới một ít hắc ám Thần Văn Sư đang đi khắp nơi tìm tình báo của Lâm Minh, muốn tiết lộ tin tức của Lâm Minh cho các thế lực ngầm có mưu đồ với hắn biết, kết quả Lâm Minh lại chủ động tới đây, còn ra tay với hắn.

Thế nhưng mà tu vị của Lâm Minh còn chưa tới Thánh Chủ kỳ, hắn chẳng lẽ hắn muốn động thủ giết Đại Giới Giới Vương?

Đương nhiên Hoắc Dật Lưu sẽ không hoài nghit hiên phú Lâm Minh, nhưng mà nửa bước Thánh Chủ giết Đại Giới Giới Vương, Hoắc Dật Lưu tuyệt không tin Lâm Minh có bổn sự này.

Bởi vì Hoắc Dật Lưu đột nhiên công kích, cả gian phòng cực kỳ nóng rực, mà lực lượng này sau khi ma sát với ma văn của Lâm Minh, mất đi hồn lực trói buộc của Hoắc Dật Lưu cho nên chúng bắt đầu lan tràn ra các nơi.

Trong tích tắc hỏa diễm lan tràn, ánh lửa nổi lên trong phòng, biến thành lò luyện địa ngục.

Thị nữ bị Hoắc Dật Lưu ném lên giường hoảng sợ kêu lên, quần áo toàn thân của nàng bị đốt cháy, lập tức bị hỏa xà thôn phệ.

Với tu vị của nàng cũng không có khả năng chống lại dư âm của hỏa diễm.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Minh khẽ nhíu mày, ngón tay của hắn búng ra, thần văn phù bao phủ thị nữ này, thu toàn bộ hỏa diễm trên người của nàng, lại đánh thị nữ bay ra ngoài.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong ánh mắt Hoắc Dật Lưu bắ n ra hào quang ngoan lệ, nói:

- Thời điểm này ngươi còn dám phân tâm, đi chết đi!

Hoắc Dật Lưu quát lên một tiếng lớn, hắn từ trong tu di giới ném ra ba tấm thần văn phù, muốn giết Lâm Minh.

Ba tấm thần văn phù này xếp thành hình tam giác bắn về phía Lâm Minh, ba loại thần văn phù này toàn bộ mang theo đặc tính hắc ám, thời điểm chúng bắ n ra, phiến hư không này bị hắc ám vô tận bao phủ.

Đây là lục phẩm thần văn phù mà Hoắc Dật Lưu lưu lại phòng thân, hôm nay đối mặt Lâm Minh, hắn không có chút chần chờ dùng ra toàn bộ.

Vù vù vù --

Cả gian phòng bị năng lượng thần văn phù thôn phệ, vòng xoáy hắc ám đáng sợ đem vách tường, cái bàn, giường cắn nát thành tro bụi, rồi sau đó tính cả tro bụi cũng biến mất, loại biến mất này không phải nát bấy, không phải đốt cháy mà là triệt để chôn vùi toàn bộ. Chân chân chính chính biến mất không để lại chút cặn nào trên đời.

Đây là ý cảnh hắc ám đáng sợ, tuy Hoắc Dật Lưu sức chiến đấu không được tốt lắm, nhưng mà hắn chế tác thần văn phù lại rất cường đại.

Thời điểm hắc ám tán đi, cả cung điện đều bị san thành bình địa, toàn bộ cái gì đó biến mất không thấy bóng dáng.

Đương nhiên cũng kể cả Lâm Minh.

Cả phế tích chỉ còn lại có một mình Hoắc Dật Lưu, hắn nhìn qua phế tích không có vật gì, tâm thần cảnh giác lên.

Tuy tu vị Lâm Minh không cao, chỉ có nửa bước Thánh Chủ. Nhưng mà Hoắc Dật Lưu cũng không dám khinh thường. Trong ấn tượng của hắn tiểu bối này thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, hơn nữa hắn trong thí luyện cuối cùng đạt được 92% độ hoàn thành, làm cho Hoắc Dật Lưu không thể không coi chừng. - Chết sao...

Hoắc Dật Lưu một tay nắm chặt thần văn phù, ánh mắt lạnh lùng. Hắn không cho rằng có đồ vật gì đó có thể sống sót trong vòng xoáy hắc ám đáng sợ.

Nhưng mà hắn cũng không cho rằng Lâm Minh sẽ dễ chết như thế.

Vào lúc này đột nhiên đồng tử Hoắc Dật Lưu hơi co lại, sau đó toàn thân có cảm giác nguy cơ lớn lao, cách Hoắc Dật Lưu không xa, không gian bị xé rách, một trường thương đỏ sậm lao ra ngoài.

Nương theo trường thương đâm ra, Hồng Mông lực trường mênh mông bao phủ không gian trăm trượng chung quanh.

Lâm Minh lúc trước vặn vẹo không gian né tránh công kích của Hoắc Dật Lưu, hôm nay một thương đâm ra, Hồng Mông chi khí phong tỏa tất cả phương hướng né tránh của Hoắc Dật Lưu.

- Tiểu tử này!

Gương mặt Hoắc Dật Lưu vặn vẹo, lỗ chân lông toàn thân của hắn có hắc quang đại phát, hắc khí làm không gian chung quanh văn vẹo như nước chảy.

Những nơi hắc khí này đi qua hình thành một ma hồn mặc áo giáp kỳ dị, cao năm trượng, mặt xanh nanh vàng.

Áo giáp này la do lân phiến tạo thành, đều có một đầu quỷ kêu gào.

Từng đạo hồn lực tà ác bao phủ các nơi.

- Huyết trì địa ngục!

Hoắc Dật Lưu hét lớn một tiếng, trong thời gian ngắn không gian trăm trượng chung quanh như hóa thành địa ngục, âm khí um tùm.

Hắn cầm lấy một cái quỷ phiên trong nội thế giới ra, quỷ phiên bên này phong ấn rất nhiều ma hồn, lúc này cơ hồ tất cả ma hồn cùng đánh ra, quỷ thần gào khóc.

Những ma hồn này đã ngưng tụ thành thực chất, đây là thể hiện hồn lực tăng lên mức cực độ, thời điểm đánh về phía Lâm Minh biến thành ma trảo bén nhọn xé nát hư không, không gian phong bạo to lớn bao phủ các nơi.

Nó từ bốn phương tám hướng lao về phía Lâm Minh, phát ra tiếng thét thê lương thảm thiết, sóng âm đánh ra thông đạo hư không to lớn, vô cùng mạnh mẽ.

- Thần hồn công kích?

Sắc mặt Lâm Minh biến hóa, Hoắc Dật Lưu với tư cách là hắc ám Thần Văn Sư, xuất thân Hồn Tộc, trong chiêu thức của hắn ẩn chứa thần hồn công kích mà Hồn Tộc cực kỳ am hiểu.

Nhưng mà loại công kích này đối với Lâm Minh mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới.

Ô ô ô ô!

Ác quỷ gào khóc, thương mang của Lâm Minh lúc này đã bị thôn phệ, rồi sau đó cơ hồ tất cả ác quỷ đều đánh giết Lâm Minh.

Cách Hồng Mông không gian phong tỏa, Lâm Minh vẫn có cảm giác hồn lực đang bao phủ lấy mình, rét lạnh lạnh như băng.

- Những quỷ hồn này không sai!

Võ giả Hồn tộc am hiểu nuôi dưỡng ác quỷ, thôn phệ linh hồn địch nhân, đối với rất nhiều võ giả mà nói, những ác quỷ này chính là ác mộng, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói chính là thuốc bổ.

Chương 1782: Rời khỏi Tu La Lộ (2)

Hai tay Lâm Minh bình thản, trên đầu ngón tay có khí tức tử linh mờ mịt, chúng hóa thành khói trong hư không, hình thành một vòng quay màu đen đang xoay tròn.

Lâm Minh đánh ra một ấn quyết, tư thế biến ảo, sau lưng mơ hồ có hư ảnh Tu La hiện ra.

Giống như một Tu La võ thần, dùng lực lượng của mình thôi động bàn quay.

Bàn quay tăng vọt, che khuất bầu trời, phù văn thiên đạo màu đen tím có hào quang lưu chuyển sinh ra.

Vạn Ma Sinh Tử Luân!

Trong lúc nhất thời, tất cả ma hồn cường hãn công kích Lâm Minh, chưa tới gần Lâm Minh đã bị vòng xoáy trên Vạn Ma Sinh Tử Luân thôn phệ!

Ô ô ô!

Quỷ hồn kêu r3n, ma hồn bị cắn nát, trở thành năng lượng tinh thuần bị Lâm Minh hấp thu.

- Ngươi...

Hai mắt Hoắc Dật Lưu huyết hồng, nhìn qua những ma hồn này vỡ nát, tim của Hoắc Dật Lưu đang nhỏ máu, những ma hồn này hắn tốn hao vài vạn năm, dùng vô số sinh linh nuôi nấng, thậm chí dung nhập một ít tinh hồn bản thân mới tế luyện ra, hôm nay lại bị Lâm Minh hấp thu như thế, hắn làm sao không tức giận?

Hắn nhanh chóng thu hồi những quỷ hồn này, nhưng mà lại phát hiện Lâm Minh lại dùng bàn quay hóa thành lỗ đen thôn phệ chúng, một khi rơi vào phạm vi lực hút của lỗ đen sẽ trốn không thoát..

Thậm chí tính cả bổn mạng tinh hồn của Hoắc Dật Lưu cũng bị cắn nuốt.

- Ah!

Hoắc Dật Lưu kêu thảm thiết.

Hắn chỉ cảm thấy tinh thần chi hải đau đớn kịch liệt, lỗ mũi, miệng có tơ máu chảy ra.

Bổn mạng tinh hồn bị cắn nuốt, hắn cũng bị thương nặng.

Rồi sau đó tiếng răng rắc vang lên, quỷ phiên trước người của hắn cũng tan nát.

- Đây là... Công pháp gì?

Hoắc Dật Lưu mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, thất khiếu của hắn đổ máu, thân thể lung lay sắp đổ, mặt như giấy vàng.

Lâm Minh căn bản khinh thường nói cái gì đó với Hoắc Dật Lưu, hai tay của hắn thu Vạn Ma Sinh Tử Luân vào trong cơ thể. Hoắc Dật Lưu nuôi dưỡng quỷ hồn với Lâm Minh mà nói cũng là thuốc bổ không tệ.

Đúng lúc này Lâm Minh bình tĩnh duỗi tay phải ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ chút bí lực hắc ám kỳ lạ.

Mấy hô hấp sau một đạo khói xám bay lên. Hiện rõ trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy thứ này thất khiếu Hoắc Dật Lưu đổ máu, đột nhiên toàn thân băng hàn. Hắn giống như nhìn thấy ác ma địa ngục!

- Đây là cái gì?

Hoắc Dật Lưu kêu sợ hãi, thân là cao thủ Hồn Tộc, hắn có bản năng sợ hãi với thứ này, áp chế từ sâu trong linh hồn.

- Chết đi.

Lâm Minh không chờ Hoắc Dật Lưu làm ra bất cứ phản ứng gì, cong ngón búng ra, ma phương màu xám hóa thành một đạo hào quang phút chốc bắn vào mi tâm của Hoắc Dật Lưu!

Một sát na kia, thân thể Hoắc Dật Lưu đột nhiên chấn động, run lên kịch liệt, hắn ôm đầu của mình, trên gương mặt già nua hoàn toàn vặn vẹo.

- Ngươi... Ngươi đã cho cái gì vào tinh thần chi hải của ta?

Hoắc Dật Lưu khi đang nói chuyện, cảm giác thống khổ đáng sợ ập thẳng tới người hắn, giống như muốn xé rách hắn.

Sắc mặt Lâm Minh hờ hững, hắn vẫy tay với Hoắc Dật Lưu, cả thân thể Hoắc Dật Lưu như bị bàn tay lớn bắt lên cao, lơ lửng trong hư không, biểu lộ của hắn thống khổ, gương mặt già nua vặn vẹo biến hình, hắn dốc sức liều mạng ôm đầu của mình, giống như muốn mở đầu của mình ra.

Mà đúng lúc này Lâm Minh đột nhiên khẽ động, quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy bốn năm nam tử áo đen hoảng hốt lao tới đây.

- Xảy ra chuyện gì? Ngươi là người nào?

Bốn năm nam tử áo đen này đều là hắc ám thần văn sư trong cung điện của Hoắc Dật Lưu lúc trước, bọn họ vốn đang tầm hoan với thị nữ trong phòng, rồi đột nhiên cảm nhận được năng lượng chấn động đáng sợ hiện ra, bọn họ mới mặc quần áo chạy tới, nhìn thấy cảnh Hoắc Dật Lưu bị Lâm Minh nhiếp bay lên không trung.

- Ngươi... Ngươi là... Lâm Minh?

Mấy tên hắc ám Thần Văn Sư có một người đã từng ở đấu giá hội nhìn thấy Lâm Minh.

Hắn nói câu kia khiến đám người khác biến sắc, lại nhìn thấy Lâm Minh chế ngự Hoắc Dật Lưu, bọn họ sinh ra sợ hãi cực độ, bọn chúng không chút nghĩ ngợi quay đầu bỏ chạy.

- Đều lưu lại a!

Lâm Minh quát lạnh một tiếng, trong tinh thần chi hải của Hoắc Dật Lưu, ma phương đại thịnh.

Vòng xoáy màu đen hình thành xoay tròn trong tinh thần chi hải của Hoắc Dật Lưu, càng lúc càng lớn, đem thân thể Hoắc Dật Lưu cắn nuốt vào trong, tính cả mấy tên hắc ám Thần Văn Sư đang mưu toan chạy trốn cũng bị hút vào trong vòng xoáy, bọn chúng kêu lên thảm thiết, nhưng mà không cách nào phản kháng lực hút này.

Qua một lát vòng xoáy biến mất, một lần nữa hóa thành một hình lập phương màu đen bay vào trong người Lâm Minh.

Giờ khắc này kể cả Hoắc Dật Lưu và mấy tên hắc ám Thần Văn Sư, linh hồn của bọn họ bị Lâm Minh tiêu diệt.

Dưới sự ăn mòn của ma phương, linh hồn của bọn họ hóa thành mảnh vỡ linh hồn tinh khiết, bị phong ấn trong ma phương.

Lâm Minh gi ết chết những người này, hắn không dừng lại chút nào, thân hóa thành một đạo lưu quang, đột ngột bay thẳng lên không trung.

Trong quá trình bay nhanh, tay phải Lâm Minh lật một cái, từ trong tu di giới xuât ra một lệnh bài cổ xưa.

Lệnh bài này không biết do thứ gì tạo thành, mặt chính của nó có viết hai chữ "Tu La", mặt sau có điêu khắc hình ác ma.

Đây chính là Tu La Lệnh ra vào Lộ Tu Lộ tự do.

Tu La Lệnh hiện ra, Lâm Minh cho ý niệm tiến vào trong.

Sau một khắc, Tu La Lệnh tỏa ra hào quang màu xanh bao phủ Lâm Minh, rồi sau đó thân ảnh của hắn càng ngày càng mơ hồ, đại khái qua nửa nén hương đã hoàn toàn biến mất.

Lâm Minh cứ như vậy rời khỏi Tu La Lộ, tới bây giờ hắn cũng chấm dứt hành trình tám mươi năm trong Tu La Lộ...

Tinh không mênh mông không có giới hạn.

Trong không gian này đột nhiên không gian vặn vẹo, chợt không gian vỡ ra, một hồi không gian phong bạo từ trong khe nứt xuất hiện, một nam hai nữ ba người nương theo không gian phong bạo đi ra khỏi vết nứt không gian.

Ba người này đúng là Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cùng Mộ Linh Nguyệt.

Đã rời đi nhiều năm, rốt cuộc Lâm Minh cũng quay về Thần Vực -- là cố thổ của nhân loại.

Cảm thụ thiên địa quy tắc rõ ràng ở chung quanh, Lâm Minh hít sâu một hơi, có cảm giác như xa cách cả một thế hệ.

Mà đối với Lâm Minh cảm khái, Tiểu Ma Tiên lại cực kỳ vui vẻ, đối mặt hư không vô âận này tính trẻ con của nàng nổi lên, nàng đưa hai bàn tay nhỏ bé đưa lên miệng, hô lớn trong hư không:

- Đã về rồi, Cơ Tiên Nhi ta rốt cuộc cũng quay về!

Trong hư không vốn không có môi giới truyền âm thanh đi, nhưng mà Tiểu Ma Tiên lại dùng không gian pháp tắc thuyên chuyển không gian chi lực, dùng không gian chấn động làm chất môi giới truyền âm thanh ra xa mấy ngàn dặm.

Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên rời khỏi Thần Vực đã tám mươi năm, những thời giờ này có hai mươi năm ở trong Uổng Tử Cốc. Cho nên tính theo thời gian của Thần Vực chỉ mới có sáu mươi năm mà thôi.

Đi xa nhiều năm như vậy, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tại Tu La Lộ ngây ngốc còn dài hơn gấp đôi thời gian bọn họ ở Thần Vực, cũng khó trách bọn họ tâm tình hưng phấn như thế.

Chương 1783: Quay về Thần Vực

Nhưng mà phản ứng kịch liệt hơn Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh chính là Mộ Linh Nguyệt.

Nàng đứng trong hư không Thần Vực, cảm thụ được pháp tắc của quê quán, nhịn không được lệ nóng doanh tròng.

Bao nhiêu năm chính nàng cũng không rõ. Nàng rốt cục trở lại Thần Vực.

Nhớ năm đó bị Thiên Minh Tử đuổi giết, Mộ Linh Nguyệt tận mắt nhìn thấy tỷ tỷ hồn phi phách tán trong ma phương, một sát na kia tim của nàng co lại, tuy những năm gần đây Mộ Linh Nguyệt vẫn đi tìm tỷ tỷ, nhưng mà nàng không dám trông cậy vào thật sự có ngày gặp lại tỷ tỷ.

- Lâm Minh... Ngươi nói tỷ tỷ của ta đang ở trong Thần Mộng Thiên Cung?

Thần Mộng Thiên Tôn thành danh đã lâu, Mộ Linh Nguyệt tự nhiên nghe nói qua đại danh của nàng, nhắc tới điểm này Mộ Linh Nguyệt cảm thấy tâm tình hoảng hốt.

- Đúng, chúng ta nên đi mua tinh đồ tinh vực đi, dùng tốc độ của Hỗn Nguyên Thiên Cung có lẽ không tới một tháng là quay về Thần Mộng Thiên Cung.

Nghe được Lâm Minh nhắc tới phải quay về Thần Mộng Thiên Cung. Tiểu Ma Tiên dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó. Cảm giác trong nội tâm như ném đi chuyện gì đó rất quan trọng, vui sướng khi quay về Thần Vực cũng biến mất, trở nên không còn hứng thú.

Nhìn qua tinh không vô tận, ánh mắt Tiểu Ma Tiên rời rạc. Ngơ ngác xuất thần.

- Tiên nhi cô nương, ngươi như thế nào?

Bên cạnh Tiểu Ma Tiên, Mộ Linh Nguyệt chú ý tới Tiểu Ma Tiên khác thường, ân cần hỏi.

- Không có gì.

Tiểu Ma Tiên tùy ý ứng một câu, giống như không nhấc nổi tinh thần.

Nhìn qua bộ dáng Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh cũng im lặng, không biết nên nói cái gì.

Hắn tự nhiên biết rõ trong nội tâm Tiểu Ma Tiên đang suy nghĩ cái gì.

Năm đó Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên trong mộ Bạch Khởi bị Thiên Minh Tử dồn vào bước đường cùng, Lâm Minh mưu kế xuất hiện liên tục, rốt cục miễn cưỡng thắng được một tia cơ hội thở dốc, tạm thời trốn vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Rồi sau đó Lâm Minh ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung được ăn cả ngã về không, muốn một lần hành động đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, tuy nhiên thời khắc mấu chốt bị Thiên Minh Tử quấy nhiễu, cơ hồ sắp thành lại bại!

Thời điểm này Tiểu Ma Tiên liều lĩnh mang nguyên âm quý giá của mình trao cho Lâm Minh, lúc này mới khiến Âm Dương dung hợp, điều hòa tinh hoa Hồng Mông linh châu bạo ngược trong người Lâm Minh, làm cho Lâm Minh một lần hành động đánh nát thiên đạo đạo đồ, đột phá thành công.

Lúc ấy Tiểu Ma Tiên làm ra quyết định đã giãy dụa vô số lần.

Dù sao so sánh với hnana loại, Ma tộc cùng Yêu tộc càng có khuynh hướng liên hợp với Thánh tộc, mặc cho ai cũng có cảm giác thiên địa hạo kiếp lần này Thánh tộc phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Ngay cả Nhân tộc Thiên Tôn cũng không thể không thừa nhận việc này.

Yêu ma hai tộc nếu liên hợp với Thánh tộc cũng không miễn được phải sống dưới uy thế kẻ khác, nhưng nếu không liên hợp với Thánh tộc, khả năng diệt tộc rất cao.

Tiểu Ma Tiên với tư cách là thiên chi kiêu nữ của Ma tộc cùng Yêu tộc, thậm chí có quan hệ thông gia với Tạo Hóa thánh tử, nàng nói lý ra quan hệ với Lâm Minh chính là phản tộc.

Nhưng mà cuộc sống trong Tu La Lộ, Tiểu Ma Tiên vẫn nương theo Lâm Minh, giống như sinh hoạt trong mộng, không cần đi cân nhắc những chuyện khiến nàng xoắn xuýt, hoặc là nói nàng đang trốn tránh, nhưng mà bây giờ đã tỉnh mộng, nàng không thể không đối mặt với sự thật tàn khốc này.

Lâm Minh phải về Thần Mộng Thiên Cung, mà Tiểu Ma Tiên phải quay về Ma Thủy Thiên Cung.

Bọn họ phải tách ra ở đây, tương lai như thế nào, Tiểu Ma Tiên không cách nào tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên đều trầm mặc.

Lâm Minh nhìn qua Tiểu Ma Tiên, nhìn qua dung mạo tuyệt thế của nàng, giống như trong giới hạn không gian mơ hồ, ban đầu ở mộ Bạch Khởi, Tiểu Ma Tiên nói những lời kia như vang vọng trong lòng Lâm Minh...

- Chúng ta chết ở chỗ này, ngươi có hối hận không?

- Ta không muốn ngươi chết, ta sẽ mang nguyên âm máu huyết của mình độ cho ngươi, ngươi phá Đạo Cung Cửu Tinh, lao ra khỏi đây, sau đó ngươi sống mấy trăm triệu năm, máu của ta sẽ chảy trong người của ngươi mấy trăm triệu năm...

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Minh cảm thấy nội tâm xúc động, hắn do dự một chút sau đó nói:

- Ngươi nhất định phải trở về sao?

Nếu như Tiểu Ma Tiên trở về, Lâm Minh có thể lường trước chuyện của nàng không thể giấu được yêu ma hai tộc.

Bởi vì huyết mạch của Tiểu Ma Tiên đặc thù, nàng mang nguyên âm cho mình, chỉ cần là người hữu tâm đều có thể nhận ra.

Bầu không khí của Thần Vực thiên hướng về bảo thủ, trinh tiết nữ tử tại Thần Vực tương đối trọng yếu, hơn nữa chuyện thông gia với Thánh tộc, Tiểu Ma Tiên sẽ rất khó dừng chân ở Yêu tộc cùng Ma tộc, nàng tất phải mang theo áp lực lớn lao.

Lâm Minh không muốn nhìn thấy tình hình này diễn ra, cho nên mới hỏi như thế, nếu như Tiểu Ma Tiên vẫn trốn trong không gian ma phương, mặc cho Ma Thủy Thiên Tôn thủ đoạn nghịch thiên cũng không tìm thấy nàng.

Nhưng mà làm loại chuyện này chính là khiến Tiểu Ma Tiên hoàn toàn vứt bỏ chủng tộc của nàng, dùng tính cách của Tiểu Ma Tiên hơn phân nửa là không đáp ứng.

Quả nhiên Tiểu Ma Tiên khẽ lắc đầu, nói ra:

- Lâm ca, chúng ta chia tay ở đây, nếu như có khả năng, ta nếm thử thuyết phục gia gia của ta một chút...

Tiểu Ma Tiên nói đến đây, sắc mặt hơi tái nhợt, nếm thử thuyết phục gia gia của nàng chỉ là lời nói trên miệng, Tiểu Ma Tiên có thể cải biến quyết định của yêu ma hai tộc sao? Thực tế chuyện này liên quan tới sinh tử tồn vong của hai tộc.

Lâm Minh yên lặng gật đầu, không nói gì.

- Lâm ca... Hữu duyên gặp lại.

Tiểu Ma Tiên nói xong, đột nhiên nhào vào trong ngực Lâm Minh, hôn Lâm Minh thật sâu.

Sau đó nàng không có dừng lại nữa, thân ảnh lóe lên, nàng như tinh linh bóng tối lao ra khỏi ngực Lâm Minh.

Nàng hóa thành một tia chớp nhanh chóng chui vào bóng tối, không qua bao lâu thân ảnh biến mất trong vũ trụ.

Lâm Minh nhìn qua phương hướng Tiểu Ma Tiên biến mất, thật lâu không nói gì.

Bên cạnh Lâm Minh, Mộ Linh Nguyệt khó hiểu, nàng chờ thật lâu, nhịn không được hỏi:

- Lâm Minh, ngươi cùng Tiểu Ma Tiên là như thế nào?

Lâm Minh im lặng, qua một lúc lâu mới nói tiền căn hậu quả cho Mộ Linh Nguyệt nghe.

Mộ Linh Nguyệt nghe xong nhíu mày, không nghĩ tới là liên lụy đến đại sự chủng tộc tồn vong, hôn nhân vượt qua chủng tộc đối địch rất khó có thiện quả, đặc biệt Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hai người càng không muốn vứt bỏ chủng tộc của mình.

Mộ Linh Nguyệt nói:

- Lâm Minh... Dựa theo lời ngươi nói, ngươi cùng Tiểu Ma Tiên căn bản rất khó ở cùng nhau, trừ phi... Ngươi đầy đủ cường đại, cường đại tới mức dựa vào một mình ngươi có thể cải biến quyết định của hai tộc...

Nghe Mộ Linh Nguyệt nói, Lâm Minh cười khổ một tiếng, nói ra: - Ta làm sao không rõ đạo lý kia, nhưng nếu ta cường đại tới mức đó, không biết phải trải qua bao nhiêu năm, ít nhất sau khi ta có thực lực đối kháng Chân Thần, ta mới có tư cách sống sót trong đại kiếp nạn lần này, thắng được quyền nói chuyện, ta mới có thể cải biến quyết định của yêu ma hai tộc, nếu không tất cả chỉ là nói suông thôi.

Chương 1784: Đại thọ Yêu Đế (1)

Lâm Minh lắc đầu, hắn cần lực lượng, cần lực lượng của Chân Thần!

Nhưng mà mặc cho Lâm Minh thiên phú dù thế nào nghịch thiên, Chân Thần cái này cảnh giới, Lâm Minh cũng không có khả năng trong mấy trăm năm hơn một ngàn năm là làm được, nó nhất định phải trải qua thời gian dài tích lũy.

- Đi thôi, chúng ta quay lại Thần Mộng Thiên Cung.

- Ân, tốt.

Mộ Linh Nguyệt gật đầu ứng một tiếng, bởi vì chuyện của Lâm Minh nên vui sướng khi muốn gặp lại tỷ tỷ cũng bị hòa tan một ít, nàng thật tâm hy vọng Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên có được thiện quả với nhau.

Lâm Minh và Mộ Linh Nguyệt dùng Hỗn Nguyên Thiên Cung làm linh hạm phi hành xuyên qua hư không.

Mà thời điểm Lâm Minh cùng Mộ Linh Nguyệt bay về phía Thần Mộng Thiên Cung, Tiểu Ma Tiên hiện tại cũng quay về Ma Thủy Thiên Cung, khoảng cách với Ma Thủy Thiên Cung càng ngày càng gần.

Vừa mới đi tới bên ngoài Ma Thủy Thiên Cung, còn chưa tiến vào bên trong, Tiểu Ma Tiên lại phát hiện một biến hóa ngoài ý muốn, mà biến hóa này làm cho Tiểu Ma Tiên đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trong nội tâm của nàng bất đắc dĩ, sau đó thở dài một hơi.

Lúc này trước mặt Tiểu Ma Tiên chính là một biển mây mênh mông, đây là đại trận bảo hộ quanh Ma Thủy Thiên Cung.

Đại trận này tỏa ra hào quang năm màu, trong đại trận có một cây cầu dài mấy ngàn dặm tỏa ra bảy sắc cầu vồng, dưới dưới cây cầu có gieo kỳ hoa dị thảo, thiên địa kỳ trân các loại, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Những cấm chế, trận pháp này cũng không phải có tính chất phòng ngự, chúng thuần túy có tác dụng xem xét, dưới tình huống bình thường nó có tác dụng nhắc nhở người trong Ma Thủy Thiên Cung, không phải là trận pháp công kích gì đó.

Một khi Ma Thủy Thiên Cung xuất hiện trận pháp này, như vậy chỉ có một khả năng, chính là trong Ma Thủy Thiên Cung có lễ mừng long trọng.

Mà liên tưởng tới thời gian hiện tại, Tiểu Ma Tiên đã hiểu rõ năm nay có chuyện gì rồi, đại khái là đại thọ của Yêu Đế.

Tại Thần Vực, đại thọ của tất cả chưởng môn nhân các thế lực lớn đều là vạn năm mới diễn ra một lần, mỗi một lần đại thọ diễn ra cực kỳ long trọng, bởi vì nó không chỉ đại biểu cho thân phận của bọn họ, cũng thể hiện thực lực tương ứng của thế lực.

Tiểu Ma Tiên hơi tính toán một chút, mình ngây ngốc trong Tu La Lộ lâu như vậy, Thần Vực đã trôi qua sáu mươi năm, lúc này đã tới gần đại thọ của Yêu Đế.

Mà những năm này, bởi vì đại kiếp nạn bắt đầu nên Thần Vực bấp bênh, cho nên Ma Thủy Thiên Cung cùng Yêu tộc càng phải kết hợp chặt chẽ, hai thế lực cùng tiến cùng lùi, cầu tự bảo vệ bản thân mình.

Dưới loại tình huống này, đại thọ của Yêu Đế, Ma Thủy Thiên Cung cũng mở đại trận, giăng đèn kết hoa để ăn mừng.

Mà cùng ngày đại thọ Yêu Đế, Ma Thủy Thiên Tôn sẽ đích thân tới chúc mừng Yêu Đế. Hơn nữa Yêu Đế cũng sẽ mở tiệc chúc mừng hào kiệt tứ phương.

Tiểu Ma Tiên với tư cách là thiên chi kiêu nữ hai phe thế lực Yêu tộc cùng Ma tộc, tự nhiên sẽ đại biểu cho thế hệ trẻ, cũng là nhân vật chính trong tiểu bối chúc mừng.

Dưới loại tình huống này, Tiểu Ma Tiên không thể không bị chú ý.

Bất kể là thế lực khác, cho dù là Ma Thủy Thiên Cung cũng tốt, Yêu tộc cũng tốt, rất nhiều đại nhân vật cũng chú ý nàng.

Mà đến lúc đó nàng muốn giấu diếm chuyện của mình và Lâm minh là không có khả năng.

Nếu là như thế, chuyện nàng không còn nguyên âm bị phát hiện. Như vậy không thể nghi ngờ sẽ là cái tát cực mạnh vào mặt Yêu tộc và Ma tộc, lăng nhục dòng họ, thời gian này của Tiểu Ma Tiên sẽ không sống khá giả.

Đây cũng là do Tiểu Ma Tiên nhìn thấy biến hóa của Ma Thủy Thiên Cung thì nội tâm sinh ra bất đắc dĩ.

Tiểu Ma Tiên có lẽ đang suy nghĩ nên lặng lẽ trốn đi. Né qua đầu sóng ngọn gió sau đó quay về Ma Thủy Thiên Cung. Nhưng mà thời điểm này đột nhiên thân thể Tiểu Ma Tiên chấn động, bên tai của nàng vang lên giọng nói trầm thấp.

- Tiên nhi, ngươi rốt cục trở về rồi! Ta rất lo lắng đấy, trở về là tốt rồi! Ta lập tức truyền âm cho Hồng phi an bài tốt rồi, sẽ mở tiệc tẩy trần cho ngươi, ngươi hồi cung nghỉ ngơi một chút, ba ngày sau ta sẽ xuất quan, rồi sau đó ngươi và ta sẽ đi tới Yêu tộc mừng đại thọ của Yêu Đế!

Giọng nói uy nghiêm này mang theo ân cần khó nói rõ, chính là đến từ Ma Thủy Thiên Tôn không thể nghi ngờ!

Thời điểm Tiểu Ma Tiên vừa xuất hiện ở Ma Thủy Đại Thế Giới, dùng cảm giác vô cùng cường đại của Ma Thủy Thiên Tôn đã phát hiện ra, hơn nữa hắn và Tiểu Ma Tiên có liên hệ huyết thống, hắn sẽ là người đầu tiên biết Tiểu Ma Tiên quay về.

Tiểu Ma Tiên đi Tu La Lộ nhiều năm như vậy, Ma Thủy Thiên Tôn nói không lo lắng là giả.

Mặc dù biết Tiểu Ma Tiên số mệnh gia thân, nhưng mà không thấy Tiểu Ma Tiên bình an trở về, Ma Thủy Thiên Tôn vẫn nhớ mong, lúc này thấy Tiểu Ma Tiên trở về, hắn cuối cùng cũng an tâm.

- Gia gia...

Rồi đột nhiên nghe được giọng của Ma Thủy Thiên Tôn, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên có tư vị không nói nên lời, nàng chỉ miễn cưỡng cười nói:

- Làm cho gia gia lo lắng, Tiên nhi lần này đã trở về, nhưng mà không tẩy trần cái gì đâu, gia gia an tâm bế quan đi.

- Ha ha! Như vậy sao được, ngươi từ Tu La Lộ trở về, là đại sự hạng nhất của Ma Thủy Thiên Cung chúng ta, việc này ta cũng sẽ chiêu cáo thiên hạ, lại nói tiếp những ngày này đúng là việc vui liên tục! Ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, ba ngày sau ta xuất quan, sau đó cùng ta đi một chuyến, đến lúc đó chúng ta đi Yêu tộc, Nguyên Yêu Phi sẽ nghênh đón chúng ta, tiệctẩy trần của ngươi cũng sẽ diễn ra ở đó, ha ha.

Ma Thủy Thiên Tôn cười ha hả, mà Tiểu Ma Tiên Tiểu Ma Tiên lại nghe được trong nội tâm đắng chát, những này việc vui, đối với nàng mà nói, làm không tốt liền trở thành bi kịch.

Về phần cái gì chiêu cáo thiên hạ, càng làm cho Tiểu Ma Tiên cực độ im lặng.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên đã được chỉ định thành cung chủ tương lai của Ma Thủy Thiên Cung, nàng từ Tu La Lộ trở về, về tình về lý đều phải chiêu cáo thiên hạ, hảo hảo khoe khoang một phen.

Đối với chuyện này, Tiểu Ma Tiên còn không phải quá lo lắng, nàng càng chú ý chính là Nguyên Yêu Phi.

Nguyên Yêu Phi không phải là người bình thường, chữ "Nguyên" ý nghĩa là chi phối, danh xưng Nguyên Yêu Phi này đại biểu cho đứng đầu chứng phi, đứng sau Yêu Đế.

Hơn nữa Tiểu Ma Tiên đã sớm nghe có người nói qua về Nguyên Yêu Phi, tu vị của nàng cao thâm, quyền cao chức trọng, rất được Yêu Đế tín nhiệm cùng sủng hạnh.

Lần này Nguyên Yêu Phi đứng ra tiếp đãi ở Yêu tộc, đi ra nghênh đón Ma Thủy Thiên Tôn, nhân vật cấp bậc như Ma Thủy Thiên Tôn bản thân bình khởi bình tọa với Yêu Đế, hắn đến chúc thọ, Yêu Đế cũng phải tận cấp bậc lễ nghĩa, cho nên cho Nguyên Yêu Phi ra nghênh đón một chuyến cũng hiển lộ rõ quan hệ mật thiết của Yêu tộc cùng Ma tộc!

Tiểu Ma Tiên muốn giấu diếm được nữ nhân này cũng không phải chuyện đơn giản.

Chương 1785: Đại thọ Yêu Đế (2)

Hơn nữa càng về sau, đại nhân vật càng nhiều, muốn giấu diếm từng người thì khó càng thêm khó!

Nếu như bị phát hiện, thực tế bị phát hiện ở trước mặt Yêu tộc thì...

Nghĩ tới đây, Tiểu Ma Tiên hít sâu một hơi, nếu quả thật không thể giấu được, cứ nên thẳng thắn với Ma Thủy Thiên Tôn, như vậy nàng sẽ bị cấm túc, từ nay về sau đoạn tuyệt khả năng lui tới với Lâm Minh.

Như vậy còn khá giả hơn bị nhìn thấu trên yến tiệc, khi đó tình huống càng hỏng bét hơn, ngay cả Lâm Minh cũng đứng ở đầu sóng ngọn gió, bị người ta phỉ báng.

Vừa nghĩ tới phải chia tách với Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên lại không có tinh thần..

Nàng nhìn qua trận pháp năm màu của Ma Thủy Thiên Cung, nhìn cầu vồng sáng ngời, còn có các loại thiên địa kỳ trân thì càng khổ sở không nói nên lời.

Xưa nay tiêu sái nàng, nhưng bây giờ đối mặt chuyện mất trinh tiết, còn liên quan tới đại sự thông gia của hai tộc, không thể không lo được lo mất.

- Ta chỉ có thời gian ba ngày... Ta nên thừa dịp này khôi phục một ít nguyên âm chi khí, tranh thủ không cho người ta nhìn ra đầu mối.

Tiểu Ma Tiên nghĩ như vậy, bay về phía Ma Thủy Thiên Cung.

Thời điểm này trong Ma Thủy Thiên Cung cũng có một đám người bay ra, cầm đầu là một phu nhân xinh đẹp, phía sau nàng có hơn mười thị nữ ôn nhu.

Phu nhân xinh đẹp là thị thiếp của Ma Thủy Thiên Tôn, chuyên môn tới tiếp đón Tiểu Ma Tiên.

- Cung nghênh tiểu thư tu thành trong Tu La Lộ trở về. Thực lực tăng nhiều!

Phu nhân xinh đẹp tươi cười. Tuy nàng là trưởng bối của Tiểu Ma Tiên, nhưng mà trong lời lẽ lại dùng Tiểu Ma Tiên vi tôn, đây cũng là chuyện hợp tình lý, Tiểu Ma Tiên địa vị trong Ma Thủy Thiên Cung rất cao, lại là thiên tài đỉnh cấp của tộc đàn, nhìn thấy nàng, cho dù là trưởng bối cũng phải nịnh nọt.

- Phiền toái Hồng di ra đây tiếp đón ta.

Tiểu Ma Tiên áp chế lo lắng trong lòng, trên mặt tươi cười đáng yêu. Tu vị của nàng giấu diếm người có tu vị không cao phi thường nhẹ nhõm.

- Tiểu thư quá khách khí, sao lại nói như vậy, theo lý thuyết khi tiểu thư về về tới Thần Vực thì chúng ta phải phái người nghênh đón, tiểu thư cũng thật sự là, quay về vội vàng không có thông tri cho ai, làm cho thiếp thân không thể chuẩn bị chu đáo, kết quả hiện tại trong cung những ngày qua bận rộn đại thọ của Yêu Đế, cho nhân thủ chuẩn bị tiệc tẩy trần cho tiểu thư cũng không nhiều.

Phu nhân xinh đẹp cười mỉm nói xong, mà thị nữ bên người nàng cũng phủ khăn quàng vai cẩm tú lên người Tiểu Ma Tiên, áo choàng phượng hoàng, cung nghênh Tiểu Ma Tiên đi lên thanh liễn bay về Ma Thủy Thiên Cung.

Một đường bay đi, trên thanh liễn có gió mạnh thổi tới, không biết như thế nào, làm cho Tiểu Ma Tiên cảm giác hơi mê muội.

Nàng đưa tay lên trán, cảm thấy trán của mình nóng lên.

- Tiểu thư, ngươi bị sao thế?

Phu nhân xinh đẹp phát hiện Tiểu Ma Tiên dị thường nên hỏi một câu, nàng cảm giác bộ dáng của Tiểu Ma Tiên không thoải mái.

- Không có việc gì.

Tiểu Ma Tiên cười đáp, trong lòng cũng khó hiểu.

Loại cảm giác này giống như trúng phong hàn, đương nhiên thiên thực lực võ giả như Tiểu Ma Tiên mà bị trúng phong hàn thì chẳng khác gì trời sập.

- Là áp lực quá lớn!

Tiểu Ma Tiên hít sâu một hơi, trong nội tâm áp lực quá lớn, làm cho nàng cảm thấy chân nguyên trong nội thế giới bất ổn sao?

Tiểu Ma Tiên giải thích với mình như vậy, cũng không để trong lòng.

- Tiểu thư đại khái những năm qua ở trong Tu La Lộ chiến đấu nhiều nên mệt mỏi, tiêu hao lớn một ít, hiện tại quay về Thần Vực, thư giãn thì không còn cảm giác mệt mỏi này đâu.

Phu nhân xinh đẹp suy nghĩ như vậy, nàng cũng phối hợp đưa ra giải thích hợp lý.

Tiểu Ma Tiên chỉ cười cười, qua loa cho qua.

Trở lại Ma Thủy Thiên Cung, rất nhiều cung nữ, đệ tử nhận được tin tức nên đi ra đón chào, linh hoa rải đầy đường, tiếp đón xa hoa.

Tiểu Ma Tiên lại dẫn theo mười thị nữ, một đường đi vào cửu phượng trì tắm rủa, thay quần áo.

Sau đó Tiểu Ma Tiên tìm mọi cách từ chối tiệc tẩy trần.

Nàng dùng lý do mệt mỏi nên đi về phòng.

Nằm trên giường lớn thoải mái dễ chịu nhưng không có k1ch thích Tiểu Ma Tiên buồn ngủ, nàng lúc này không ngừng điều tức, vận chuyển thiên địa nguyên khí.

Nàng muốn nhanh chóng trong thời gian ba ngày này tụ tập một ít nguyên âm lại, đừng cho Ma Thủy Thiên Tôn cùng cường giả Yêu tộc nhìn ra đầu mối.

Trải qua hai lần niết bàn, nguyên âm chi khí của Tiểu Ma Tiên cũng khôi phục một ít, nhưng mà sau đó song tu với Lâm Minh khó tránh khỏi sinh ra một ít ảnh hưởng.

Đương nhiên lúc độ nguyên âm chi khí cho Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng từ Lâm Minh nhận được thuần dương chi khí cường đại.

Vốn thuần dương chi khí này có thể trợ giúp Tiểu Ma Tiên Âm Dương điều hòa, đối với Tiểu Ma Tiên mà nói có chỗ tốt thật lớn, đây cũng là ý nghĩa của song tu.

Nhưng mà hiện tại Tiểu Ma Tiên lại muốn áp chế thuần dương chi khí này xuống, phong tỏa sâu trong nội thế giới, nếu không sẽ lòi đuôi ra.

Cứ như vậy Tiểu Ma Tiên ngồi xuống điều tức được nửa giờ.

Nguyên âm chi khí của nàng trải qua nhiều lần hội tụ nên tăng cường từng chút, mà thuần dương chi lực cũng bị nàng chậm rãi phong ấn lại.

Nhưng mà không biết vì cái gì, Tiểu Ma Tiên có cảm giác mình dễ dàng mệt mỏi một chút, chỉ cần thoáng thư giãn thì lực lượng của nàng sẽ trôi qua, hơn nữa trong thời nàng ngồi xuống điều tức, Tiểu Ma Tiên lại choáng váng đầu mấy lần, chuyện này làm cho Tiểu Ma Tiên cảm giác có chuyện bất thường.

- Ta bị gì thế này?

Tiểu Ma Tiên đang tĩnh tọa mở hai mắt ra, lại phát hiện toàn thân của nàng đổ mồ hôi, trên trán có mồ hôi rậm rạp bao phủ.

Đây không phải là mệt mỏi, mà là hư nhược!

Thân thể suy yếu khiến nàng đổ mồ hôi!

- Tại sao có thể như vậy?

Tiểu Ma Tiên lúc này nhíu mày lại, hiện tại là thời điểm mấu chốt, nàng kỳ quái tại sao lại có chuyện này.

Trước khi với tu vị và thực lực của Tiểu Ma Tiên, tuy chến đấu chính diện không bằng Lâm Minh, nhưng mà trừ Lâm Minh ra, trong cùng tuổi Tiểu Ma Tiên chẳng khác gì hạc giữa bầy gà, không người nào với tới.

Hơn nữa Lâm Minh còn độ cho nàng thuần dương chi khí và thân thể bán phượng nghịch thiên, khí huyết của Tiểu Ma Tiên cường đại, thể chất vô cùng tốt, đừng nói tĩnh tọa một ngày, cho dù đại chiến một ngày cũng không thể suy yếu như thế này.

Nhưng hiện tại nàng ngồi tĩnh tọa còn mệt mỏi hơn cả đánh nhau, thậm chí lực lượng tích lũy lúc trước cũng bắt đầu suy yếu.

- Không đúng, thân thể của ta xảy ra vấn đề!

Liên tưởng tới thời điểm lên thanh liễn, đầu mình có cảm giác chóng mặt, Tiểu Ma Tiên càng chắc chắc thân thể của mình gặp chuyện không may, nếu không một lần có thể nói là trùng hợp, nhiều lần như thế hơn nữa còn không có tinh thần, đây là chuyện không tầm thường.

Nàng vội vàng nội thị thân thể, kinh mạch, huyết nhục, nội tạng, tinh thần chi hải đều không có bất cứ vấn đề gì.

Duy chỉ có nội thế giới xuất hiện một ít khác thường.

- Đây là...

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc phát hiện trong nội thế giới của nàng xuất hiện một vòng xoáy kỳ dị, nó đang chậm rãi chiếm nguyên khí trong nội thế giới của nàng.

Chương 1786: Tiểu Ma Tiên lo lắng,

Nội thế giới của một võ giả bình thường đều là thế giới hoàn mỹ vô khuyết, cũng chính là thế giới "Không khe hở", không có khả năng tồn tại "Điểm rò rỉ".

Mà bây giờ nội thế giới của Tiểu Ma Tiên sinh ra một cái động.

Rất nhiều nguyên khí đang bị hút vào trong lỗ thủng này.

Mà hết lần này tới lần khác những nguyên khí này kỳ thật không có biến mất đi, mà nó vẫn ở lại trong cơ thể Tiểu Ma Tiên. Cũng không có ảnh hưởng tới tu vị Tiểu Ma Tiên, nhưng Tiểu Ma Tiên cũng không cách nào thuyên chuyển lực lượng này.

- Tại sao có thể như vậy?

Tiểu Ma Tiên khó tin nổi, nàng không muốn có chuyện gì vào thời điểm này, mỗi phần tu vị của nàng hiện tại vô cùng quý giá, muốn dùng để ngưng tụ nguyên âm chi khí, áp chế thuần dương chi khí.

Một khi tu vị xảy ra vấn đề, khả năng bạo lộ của nàng càng lớn.

- Vòng xoáy này là cái gì? Rốt cuộc tại sao nó hấp thu và giam cầm lực lượng của ta? Chẳng lẽ ta hấp thu hồn hỏa của bất tử liệt diễm hỏa sinh ra di chứng?

Trong đầu Tiểu Ma Tiên sinh ra suy nghĩ này, đột nhiên nội tâm cả kinh, nếu như hồn hỏa của bất tử liệt diễm không diệt, nó muốn ngầm chiếm lực lượng của nàng, đoạt xá nàng thì đó không phải chuyện nhỏ.

Nghĩ tới đây Tiểu Ma Tiên lập tức đề cao cảnh giác. Dùng ý thức tập trung vào "Vòng xoáy" này, tùy thời chuẩn bị đại chiến với linh hồn bất tử liệt diễm muốn chiếm tinh thần chi hải của nàng.

Nhưng mà rất nhanh, Tiểu Ma Tiên phát hiện chuyện này hoàn toàn khác xa suy nghĩ của nàng.

Vòng xoáy này rất nhu hòa, nó không có khí tức hủy diệt bạo ngược như hồn hỏa của bất tử liệt diễm, thậm chí ẩn ẩn Tiểu Ma Tiên còn có cảm giác huyết nhục tương liên với vòng xoáy này, dường như bên trong có tiểu linh hồn nhỏ bé đang hô hoán nàng.

Loại cảm giác này chẳng biết tại sao, nội tâm Tiểu Ma Tiên lúc này khẽ động, nàng không hiểu lại sinh ra cảm giác trìu mến với vòng xoáy, giống như linh hồn trong vòng xoáy vô cùng trọng yếu với nàng, loại cảm giác này khó có thể hình dung, nhưng lại khắc cốt minh tâm.

- Cái này... Đây là...

Tiểu Ma Tiên kinh ngạc ngây ngốc trên giường, rất lâu sau còn chưa kịp phản ứng lại.

Nàng trải qua xác nhận, nội thị thân thể rất nhiều lần. Tra xét mỗi phần huyết mạch, mỗi một phần kinh mạch, rốt cuộc nàng khẳng định một chuyện...

Cái gọi là "Vòng xoáy" này chính là một linh hồn nhỏ độc lập với nàng. Nhưng mà trong người sinh ra linh hồn nhỏ như thế chỉ có một giải thích, chính là trong quá trình nàng song tu với Lâm Minh, nàng đã mang thai.

Vòng xoáy này có hình dáng năng lượng, nó là hài tử của nàng và Lâm Minh!

- Ta vậy mà... Có hài tử...

Giờ khắc này Tiểu Ma Tiên không cách nào hình dung cảm giác trong nội tâm, nàng cảm giác mình như lọt vào sương mù, đầu óc trống rỗng.

Trước đó Tiểu Ma Tiên không có nửa phần chuẩn bị tâm lý mang thai, chủng tộc cường đại rất khó mang thai, thực tế Tiểu Ma Tiên còn là thân thể bán phượng, không cùng chủng tộc với Lâm Minh.

Bọn họ muốn có kết tinh tình yêu, đó là việc muôn ngàn khó khăn, thậm chí rất có thể cả đời này không có hậu đại.

Thế nhưng mà nàng lại không cách nào nghĩ tới, thời điểm nàng rời khỏi Tu La Lộ lại mang thai.

Cảm giác hạnh phúc này quá đột ngột, nàng vốn cho rằng cả đời này sẽ không có thai, nhưng nghĩ tới mỗi sự kiện trong Tu La Lộ thì nội tâm nàng lại khổ sở, đối với một người con gái mà nói, không thể ở chung cả đời với nam nhân mình yêu mến là chuyện khổ sở cỡ nào?

Mang thai hài tử của Lâm Minh vẫn là chuyện Tiểu Ma Tiên mơ ước thiết tha, hiện tại đột nhiên thực hiện được thì nàng quá bất ngờ.

Nhưng sau khi cảm giác hạnh phúc dâng trào chính là cảm xúc lo lắng.

Đứa nhỏ này đến quá không phải lúc.

Hiện tại mặc kệ Lâm Minh hay là nàng đều quá yếu ớt, bọn họ không có năng lực cải biến thiên hạ đại thế, thậm chí không xác định tương lai có thể sống cùng chỗ hay không.

Hơn nữa hạo kiếp hàng lâm, đứa nhỏ này vừa ra đời phải đối mặt với đại chiến sinh tử của chủng tộc, đối với đứa nhỏ này mà nói nó quá tàn khốc.

- Như thế nào... Như vậy...

Tiểu Ma Tiên vuốt bụng dưới của mình, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

Vui mừng, hạnh phúc, ưu sầu, lo nghĩ, đủ loại cảm xúc khiến nàng lo lắng.

Hơn nữa không hề nghi ngờ một điểm là, một khi mang thai, nàng muốn giấu diếm chuyện của mình và Lâm Minh quá khó khăn.

Chuyện đáng ăn mừng duy nhất là, đứa nhỏ trong bụng nàng không giống bình thường, sẽ không hoài thai như phàm nhân, lại tụ tập thai khí sau đó mười tháng sinh ra, như vậy vừa nhìn là nhận ra.

Thể chất Tiểu Ma Tiên đặc thù, Lâm Minh cũng có các huyết mạch kỳ dị, không riêng gì Long Phượng chi huyết, thậm chí còn có Tu La chi huyết, loại huyết mạch này còn trân quý hơn cả Long Phượng chi huyết.

Cho dù Tiểu Ma Tiên hay là Lâm Minh đều có thiên phú nghịch thiên, thân thể là thánh thể thần thai, hài tử của bọn họ hiện tại chỉ là một đoàn tinh huyết thuần khiết nhất, quá trình nó phát triển rất chậm chạp, trải qua vài chục năm, vài trăm năm cũng không có gì lạ, nhưng mà trong lúc này, nó đã có thể thông qua nội thế giới của ẫẫu thân câu thông thiên địa nguyên khí.

- Là phúc không phải họa... Là họa không tránh khỏi...

Tiểu Ma Tiên nói như vậy, cắn chặt hai hàm răng, tiếp tục ngồi xếp bằng điều tức, tụ tập nguyên âm chi khí, lúc này nàng chỉ đi một bước tính một bước.

Tuy cơ hội xa vời, nhưng mà Tiểu Ma Tiên cũng ra sức đánh cược một lần.

Nàng hiện tại tuyệt đối không thể thẳng thắng chuyện của mình và Lâm minh với Ma Thủy Thiên Tôn được.

Nếu không có mang thai, sau khi Tiểu Ma Tiên nói thẳng với Ma Thủy Thiên Tôn nhiều nhất chỉ bị cấm túc, đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Minh, nhưng bây giờ mang thai, một khi bị Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu tộc biết rõ, đứa nhỏ này kết cục khó có thể tưởng tượng.

Nếu như hài tử có gì ngoài ý muốn, vậy đối với Tiểu Ma Tiên mà nói tuyệt đối là chuyện tàn nhẫn nhất thế gian, nàng cận kề cái chết cũng không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Nghĩ đến đây Tiểu Ma Tiên che ngực, cảm giác khó có thể hô hấp.

Nếu như trên thọ yến, trước mặt các đại nhân vật của Thần Vực, thậm chí còn có khả năng có người Thánh tộc, chuyện nàng mang thai bị vạch trần...

Tiểu Ma Tiên không dám nghĩ tới, tay của nàng run nhè nhẹ.

Nếu quả thật xảy ra chuyện như thế, nếu như yêu ma hai tộc vẫn quyết định chọn liên minh với Thánh tộc, như vậy đứa nhỏ này sẽ trở thành sỉ nhục của yêu ma hai tộc, tất cả sẽ bị gi ết chết...

Giọt giọt mồ hôi chảy dọc theo ngón tay của Tiểu Ma Tiên rơi xuống đất.

Nàng sợ hãi, thực phi thường sợ hãi.

Nàng cảm giác thân thể lạnh như băng, tứ chi lạnh run.

Mà thời điểm này, nàng đột nhiên ẩn ẩn cảm nhận được tiểu sinh mệnh trong người của nàng truyền ra tiếng kêu gọi, đây là kêu gọi tới từ linh hồn, nó mang cho Tiểu Ma Tiên cảm giác ôn hòa, nàng lúc này đột nhiên sinh ra một tia dũng khí.

Nếu thật sự trên thọ yến bị người ta nhìn thấu, cho dù bị người cả Thần Vực cười nhạo, châm chọc, bị nghìn người phỉ nhổ, nghênh đón lửa giận của Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu tộc, Tiểu Ma Tiên đều không để ý.

Chương 1787: Bái kiến Thần Mộng (1)

Thế nhưng mà nếu có người muốn động tới hài tử trong bụng của nàng, nếu như gia gia của nàng không niệm thân tình, như vậy nàng sẽ dùng cái chết bức bách.

Thời điểm trong nội tâm Tiểu Ma Tiên lo lắng vạn phần, Lâm Minh cũng đã quay về Thần Mộng Thiên Cung.

Thần Mộng Thiên Cung hư vô mờ mịt, sáu mươi năm qua không có biến hóa gì, Mộ Linh Nguyệt nhìn thấy đình đài lầu các to lớn hùng vĩ, thần sắc khó có thể bình tĩnh, dựa theo lời Lâm Minh nói, tỷ tỷ của nàng đang ở trong cung điện này...

Trọn vẹn năm vạn năm, Mộ Linh Nguyệt không bao giờ không lo lắng cho tỷ tỷ.

Nàng dùng đủ loại biến pháp đi tìm, nhưng mà Thần Vực và ba ngàn đại thế giới to lớn làm sao, muốn tìm một người, còn khó tìm hơn cả mò kim đáy biển.

Hơn nữa có Thiên Minh Tử tồn tại, Mộ Linh Nguyệt còn phải che giấu tung tích, chuyện này khiến nàng tìm kiếm không có kết quả gì.

- Tỷ tỷ không ngờ tu luyện trong Thần Mộng Thiên Cung, thực lực bây giờ không biết tới tình trạng nào...

Mộ Linh Nguyệt cao hứng cho tỷ tỷ từ đáy lòng, cũng may mắn tỷ tỷ kết bạn Lâm Minh.

Mà thời điểm này có nhiều thiếu nữ áo trắng bay từ trong ra khỏi Thần Mộng Thiên Cung, nghênh đón Lâm Minh cùng Mộ Linh Nguyệt.

- Lâm công tử, sư tôn cho mời.

Nữ tử áo trắng cầm đầu có tu vị Giới Vương.

Trong Thần Mộng Thiên Cung, đệ tử chỉ có mấy trăm người, so sánh với các siêu cấp thế lực ở Thần Vực thì con số này không có ý nghĩa..

Nhưng mà tất cả đệ tử của Thần Mộng Thiên Cung đều là thiên chi kiều nữ trong thiên chi kiều nữ, đệ tử ở đây phàm là trưởng thành, kém cỏi nhất cũng là nửa bước Giới Vương.

Lâm Minh cùng Mộ Linh Nguyệt đi theo mấy đệ tử Thần Mộng Thiên Cung bay vào trong Thần Mộng Thiên Cung, mà mới vừa vào trong đại môn Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh nhìn thấy một cô gái áo lam vội vàng đi ra, nàng vừa nhận được tin tức, lập tức ra khỏi nơi tu luyện đi tới nghênh đón Lâm Minh.

Nhìn thấy cô gái áo lam này, trong nháy mát bước chân Mộ Linh Nguyệt cứng đờ!

Không cần suy đoán, không cần nghi hoặc, nàng lập tức khẳng định chưa bao giờ gặp qua cô gái áo lam này, nhưng mà nàng chính là tỷ tỷ Mộ Thiên Tuyết của nàng!

Bởi vì lần đi Huyết Sát Nguyên, linh hồn của Mộ Thiên Tuyết dung hợp làm một thể với thân thể thần nữ, bộ dáng hiện tại và năm vạn năm trước đã khác biệt một trời một vực.

Thế nhưng mà bởi vì có quan hệ huyết thống và cảm ứng linh hồn, Mộ Linh Nguyệt vừa nhìn đã nhận ra Mộ Thiên Tuyết.

Mà Mộ Thiên Tuyết thời điểm này cũng nhìn thấy Mộ Linh Nguyệt.

Đột nhiên thân thể mềm mại của nàng rung động, con mắt mở to nhìn chằm chằm vào Mộ Linh Nguyệt, hoàn toàn ngây người.

Trước đó Mộ Thiên Tuyết nghĩ rất nhiêu về tình cảnh khi Lâm Minh trở về, nghĩ tới Lâm Minh đột phá cảnh giới, thực lực tăng nhiều, cũng nghĩ tới Lâm Minh đã bị trọng thương lưu lại tổn thương.

Nhưng mà nàng không ngờ tới khi Lâm Minh trở về bên cạnh có một cô gái, mà cô gái này chính là muội muội Mộ Linh Nguyệt.

- Tỷ tỷ... Là ta... Nguyệt nhi!

Năm vạn năm nhấp nhô, Mộ Linh Nguyệt thừa nhận không biết bao nhiêu áp lực, trải qua không biết bao nhiêu khó khăn.

Khi gặp được Mộ Thiên Tuyết. Những cảm tình này toàn bộ bạo phát ra. Làm cho Mộ Linh Nguyệt không nhịn được tiến lên ôm tỷ tỷ của mình, lệ nóng doanh tròng.

Giờ này khắc này không cần nhiều lời cái gì. Hai tỷ muội ôm nhau, tâm của các nàng tương dung với nhau...

Nhìn thấy tình cảnh này, Lâm Minh mỉm cười vui vẻ.

Cho tới hôm nay mới thôi, chuyện của Mộ Thiên Tuyết đã đặt dấu chấm tròn viên mãn, về phần chuyện còn lại chỉ là hàn huyên với nhau.

Lâm Minh cùng Mộ Thiên Tuyết mà nói, không đáng kể chút nào việc khó, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Minh hiện tại lặng lẽ lui ra, lưu không gian này cho hai người.

Về phần kế tiếp, hai tỷ muội này sẽ tâm sự với nhau, Lâm Minh cũng không muốn quấy rầy.

Xuyên qua hành lang, nữ tử áo trắng đi trước dẫn đường tới một gian phòng, lúc mở cửa ra thì phía sau là cảnh tượng chấn động..

Phía sau cánh cửa là thế giới rộng lớn, hằng hà tiên sơn bay trên biển mây, linh thực nằm khắp nơi trên đất, linh tuyền từ trên núi đổ xuống, nó chẳng khác gì tấm lụa bao phủ thế gian.

Trong rất nhiều tiên sơn này, có một bình nguyên to lớn, bình nguyên này có một ngọn núi lớn bị gọt sạch một nửa, hình thành đất bằng.

Trên ngọn núi có một gian phòng trúc, cỏ thơm um tùm, trúc hương trận trận.

Lâm Minh đi tới trước phòng trúc, hắn nhìn thấy thiếu nữ áo trắng chừng hai mươi tuổi đang hái hoa.

Nhìn thấy những đóa hoa này là thiên địa linh khí ngưng tụ mà thành, đối với võ giả mà nói nó chẳng khác gì vạn năm thạch nhũ, là tiên tuyền thần thủy, cho dù luyện đan hay ăn trực tiếp đều có chỗ tốt lớn với thân thể.

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến Thần Mộng tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ, với nữ tử áo trắng trước mắt này, Lâm Minh vẫn ôm tâm tình kính sợ.

Thần Mộng nhìn Lâm Minh, mỉm cười, nhàn nhạt nói ra:

- Năm mươi tám năm sáu tháng mười hai ngày, ngươi rốt cục đã quay về...

Thần Mộng bình tĩnh nói ra thời gian chính xác mà Lâm Minh tiến vào Tu La Lộ thí luyện, làm cho Lâm Minh nao nao, mặc dù nói trí nhớ của Thiên Tôn vô cùng tốt, nhưng mà có thể một lời nói ra cũng ý nghĩa Thần Mộng vẫn nhớ mình đang thí luyện.

- Nửa bước Thánh Chủ! Rất tốt!

Thần Mộng nhìn thấy tu vị của Lâm Minh thì nội tâm vui vẻ, tu vị này vượt qua tưởng tượng của nàng.

Lâm Minh tiến vào Tu La Lộ chỉ mới là Thần Biến trung kỳ, hiện tại tương đương tăng lên một nửa đại cảnh giới. Hơn nữa nhìn tinh thần chi hải của Lâm Minh cũng biết căn cơ vững chắc, sức chiến đấu đương nhiên không tầm thường.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối tại Tu La Lộ gặp được bí cảnh kỳ lạ, tốc độ thời gian bên trong nhanh gấp mười lần, thần kỳ nhất cho dù nó có thể thay đổi tốc độ thời gian, nhưng không có cải biến thiên địa quy tắc, có thể tu luyện bình thường, vãn bối ở trong đó hai mươi năm, kỳ thật thời gian tu luyện đã đạt tới tám mươi năm, hơn nữa rất nhiều cơ duyên kỳ ngộ mới đạt tới nửa bước Thánh Chủ bây giờ.

- Ah? Còn có địa phương như vậy?

Thần Mộng nao nao, mở một phương không gian độc lập, cải biến tốc độ thời gian, không thể tránh né phải vặn vẹo pháp tắc, không nghĩ tới Tu La Lộ có nơi thần kỳ như vậy.

- Tám mươi năm đến nửa bước Thánh Chủ, cũng đầy đủ kinh người, Lâm Minh, ngươi lần này ở Tu La Lộ, thu hoạch quá nhiều, ngươi và Tạo Hóa thánh tử ước chiến trăm năm, còn thừa lại hơn bốn mươi năm, ngươi nên dốc lòng tu luyện, trăm năm sau sẽ quyết cao thấp.

Vốn Lâm Minh ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử, căn bản cũng không có một người nào coi được, Thánh tộc cười nhạo Lâm Minh là ngu ngốc, mà ngay cả Nhân tộc Thiên Tôn cũng cảm thấy Lâm Minh quá qua loa!

Thần Mộng Thiên Tôn cũng vô cùng lo lắng chuyện này, khi đó Lâm Minh mới là Thần Biến trung kỳ, Tạo Hóa thánh tử đã lập tức đột phá Thánh Chủ.

Chênh lệch trong đó có thể nghĩ.

Hiện tại Lâm Minh cũng chỉ dùng sáu mươi năm đã đuổi theo cảnh giới của Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử trong sáu mươi năm cũng có tiến bộ.

Chương 1788: Bái kiến Thần Mộng (2)

Cho nên Thần Mộng Thiên Tôn mới nói ra lời này, bảo Lâm Minh trong bốn mươi năm tương lai nắm chắc tu luyện.

Đối với Thần Mộng Thiên Tôn nói thế, Lâm Minh trầm mặc, không nói gì thêm.

Thần Mộng Thiên Tôn lại nói:

- Lâm Minh, theo ta được biết, Tạo Hóa thánh tử những năm này cũng có tiến bộ kinh người, ngươi đừng quên, hắn có Hồng Mông linh châu.

Chí báo như Hồng Mông linh châu có chỗ tốt không thể tưởng tượng với võ giả.

Tuy Lâm Minh có ma phương không thua kém gì Hồng Mông linh châu, nhưng mà Lâm Minh chủ tu luyện thể cùng tụ nguyên, mà ma phương là thần khí linh hồn, mặc dù nói ma phương có chỗ tốt lớn với Lâm Minh, nhưng cuối cùng không thể trợ giúp Lâm Minh tăng tu vị.

Mà Tạo Hóa thánh tử có thể trực tiếp dùng Hồng Mông linh châu luyện thể!

Chỉ cần điểm này đã mang cho hắn ưu thế vô tận, Lâm Minh không chút nghi ngờ, nếu để cho Tạo Hóa thánh tử tham gia thí luyện cuối cùng lần nữa, độ hoàn thành của hắn tuyệt đối không chỉ có 81%.

Đây là đối thủ cường đại.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử cường đại thế nào, Lâm Minh cũng có tin tưởng vững chắc sẽ thắng.

Thực lực của hắn ở trong Tu La Lộ tăng lên, tu vị chỉ chiếm một phần nhỏ.

Thực lực của hắn tăng lên không ai nhìn ra, không nói Tu La Thiên Đạo cùng Tu La chi huyết hai cơ duyên nghịch thiên này, chỉ cần nói chuyện hắn mở hai đạo cung của Đạo Cung Cửu Tinh, tu vị chân thật của Lâm Minh kỳ thật không phải là nửa bước Thánh Chủ.

Mà về Đạo Cung Cửu Tinh đã hoàn toàn tuyệt tích trong Tam Thập Tam Thiên Đạo, trừ Hỗn Nguyên Thiên Tôn ra, căn bản không có người nào mở ra.

- Đúng rồi, tiếp qua mấy tháng chính là thời điểm đại thọ vạn năm của Yêu Đế, Yêu tộc đại yến tứ phương, ta cũng thu được thiếp mời, nếu ngươi không có chuyện gì khác, vậy đi cùng với ta. Lúc này Yêu tộc mở tiệc chiêu đãi không chỉ mời Ma tộc cùng Nhân tộc...

Giọng của Thần Mộng thanh đạm, nhìn không ra có chuyện gì lớn, nhưng mà Lâm Minh lại từ lời Thần Mộng nghe ra ý tứ khác thường.

Yêu tộc mở tiệc chiêu đãi không chỉ mời Ma tộc cùng Nhân tộc, như vậy không hề nghi ngờ, bọn họ còn mời tộc thứ ba, Thánh tộc!

Đại thọ Yêu Đế lại mở tiệc chiêu đãi Thánh tộc, ý tứ trong đó quá rõ ràng.

Yêu tộc mời Thần Mộng Thiên Tôn là đại nhân vật của Nhân tộc, đó là cấp bậc lễ nghĩa, không mời không được.

Nhưng mà mời Thánh tộc không liên quan tới cấp bậc lễ nghĩa, dù sao Thánh tộc là người xâm nhập, nếu mở tiệc chiêu đãi thì quá không bình thường.

Thế nhưng mà bọn họ lại mở tiệc chiêu đãi người xâm nhập, cũng có ý nghĩa quan hệ giữa Yêu tộc cùng Thánh tộc cho dù không hình thành liên minh, ít nhất ở ngoài mặt đã phi thường không tệ!

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đại thọ của Yêu Đế sẽ là lúc

Thánh tộc thị uy.

Mượn cơ hội này, Thánh tộc sẽ khoe khoang thực lực của bọn chúng, khoe khoang bọn chúng và yêu ma hai tộc có khả năng hình thành đồng minh, đả kích tâm lý của Nhân tộc!

Vốn Thánh tộc còn mạnh hơn Nhân tộc nhiều, hơn nữa yêu ma hai tộc đào ngũ, trận đại kiếp nạn này chỉ sợ còn chưa hàng lâm, võ giả Nhân tộc đã đánh mất tin tưởng.

Mà dưới loại tình huống này, biết rõ là Hồng Môn Yến, Thần Mộng Thiên Tôn cũng nhất định phải đi, hơn nữa còn phải mang đội hình mạnh nhất đả kích Thánh tộc thị uy!

Trong lúc này, Lâm Minh là trẻ tuổi đệ nhất của nhân tộc, tự nhiên không thể thiếu!

Cho nên Thần Mộng Thiên Tôn tuy trưng cầu ý kiến của Lâm mInh, hỏi hắn có đi cùng hay không, nhưng mà Lâm Minh biết rõ, chính mình không thể từ chối, nếu không sẽ giảm khí thế của Nhân tộc.

- Yêu tộc... Là nhà mẹ đẻ của Tiểu Ma Tiên, ta cũng định nhìn xem Yêu tộc có quang cảnh ra sao.

Lâm Minh nghĩ như vậy, ứng tiếng nói:

- Vãn bối không có chuyện gì khác, có thể hộ tống Thần Mộng tiền bối đi tới đó.

- Ân, tốt!

Thần Mộng Thiên Tôn thoả mãn gật gật đầu, nói:

- Nhưng mà có một điểm, lần đại thọ của Yêu Đế lần này về tình về lý sẽ mở tiệc chiêu đãi Tạo Hóa thánh tử, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ngươi sẽ gặp mặt Tạo Hóa thánh tử, nếu hắn khiêu khích ngươi, ngươi không cần xung đột với hắn, chớ quên, các ngươi ước chiến còn bốn mươi hai năm, ngươi có thời gian chuẩn bị sung túc, không nên bị hắn khích tướng, ta nghe nói Tạo Hóa thánh tử gần đây có đại đột phá trên tu luyện, dường như luyện thành Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng!

- Ah? Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, tuy hắn tự tin đối mặt với Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà hiểu địch nhân nhiều hơn cũng tốt...

- Đúng vậy, Tạo Hóa Thần Công là công pháp đỉnh cấp do Tạo Hóa Thánh Vương sáng tạo ra, phẩm cấp đã vượt qua thần võ vô thượng, cũng là công pháp Chân Thần, Mộng Vũ của ta không thể so sánh!

- Bộ công pháp này rất khó tu luyện, cho dù là Thiên Tôn tu luyện cũng có tầng tầng lực cản, thế nhưng mà Tạo Hóa thánh tử lại tu luyện Tạo Hóa Thần Công tu luyện tới đệ ngũ trọng, ta suy đoán trong đó tác dụng của Hồng Mông linh châu không nhỏ.

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy, than nhẹ một tiếng, có Hồng Mông linh châu thì Tạo Hóa thánh tử cho dù luyện công hay chiến đấu đều như hổ thêm cánh, hơn nữa hắn còn có thiên phú nghịch thiên, một đời trẻ tuổi của Nhân tộc muốn vượt qua hắn rất khó khăn, đối với thiên tài Nhân tộc mà nói đây là không công bằng, cũng chỉ có Lâm Minh mới có thể so, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Minh yếu hơn Tạo Hóa thánh tử quá nhiều.

- Bốn mươi năm sau ngươi sẽ ước chiến với Tạo Hóa thánh tử, nhất định phải cẩn thận, Tạo Hóa Thần Công này có được thần thông tạo hóa, uy lực không thể tưởng tượng.

Thần Mộng Thiên Tôn cẩn thận dặn dò, Lâm Minh nhẹ nhàng gật đầu.

- Vâng, vãn bối biết rõ.

...

Thời gian trôi qua, ba tháng nhanh chóng qua đi.

Yêu Đế đại thọ, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu.

Lúc này tại vô tận tinh không, một chiếc linh hạm khổng lồ đen như mực hêện ra.

Chiếc linh hạm này dài mấy ngàn trượng, nó trôi nổi trong vũ trụ, chẳng khác gì cự thú tiền sử.

Trong chiếc linh hạm này một tòa cung điện tráng lệ hiện ra, Tiểu Ma Tiên một thân trang phục lộng lẫy đứng trước cửa sổ, im lặng nhìn ra bên ngoài.

Nàng lần này cũng đại diện cho Yêu tộc đi tới chúc thọ

- Tiên nhi, ngươi đang suy nghĩ gì?

Sau lưng Tiểu Ma Tiên, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên. Giọng nói này khiến nội tâm Tiểu Ma Tiên trì trệ, đầu ngón tay run rẩy một ít.

Nàng thở khẽ một hơi, áp chế rung động trong lòng. Chậm rãi quay người, tươi cười, nói:

- Gia gia.

Sau lưng Tiểu Ma Tiên có một nam tử trung niên cao lớn đang đứng, hắn cao hơn người bình thường một cái đầu, bả vai rộng lớn, lông mi sắc bén như đao.

Hắn mặc trường bào nặng nề, phần đuôi áo choàng chấm đất, tràn ngập thần bí cùng uy nghiêm.

Người này tự nhiên chính là Ma Thủy Thiên Tôn! Trong Thiên Tôn cũng là tồn tại đỉnh cấp. Phóng nhãn cả Thần Vực, thực lực trên Ma Thủy Thiên Tôn chỉ có mấy người.

Đối mặt Ma Thủy Thiên Tôn, Tiểu Ma Tiên đương nhiên hoảng hốt!

Trước kia nàng cũng bị Ma Thủy Thiên Tôn triệu kiến mấy lần, Tiểu Ma Tiên dốc hết tất cả vốn liếng mới miễn cưỡng giấu diếm

qua.

Chương 1789: Tiến về Yêu tộc

Đây là bởi vì Tiểu Ma Tiên đã trải qua hai lần niết bàn, nguyên âm chi khí trong người khôi phục một ít, hơn nữa nàng ngăn cách nội thế giới, biến hóa không lớn.

Vốn Niết Bàn sau Tiểu Ma Tiên cho dù khí tức bản thân hay niết bàn chi hỏa trong người đều cường đại hơn, Ma Thủy Thiên Tôn có thể nhìn ra. Nhưng là vì Tiểu Ma Tiên đang có thai, khí tức nhìn qua chẳng cường đại, ngược lại yếu đi rất nhiều.

Cho nên Ma Thủy Thiên Tôn đến bây giờ cũng không biết Tiểu Ma Tiên đã trải qua hai lần niết bàn, ngược lại kỳ quái vì cái gì Tiểu Ma Tiên đi tới Tu La Lộ tuy tu vị tăng lên nhiều, nhưng mà căn cơ lại la lỏng bình thường.

Ma Thủy Thiên Tôn vì thế còn nhiều lần dặn dò giáo dục Tiểu Ma Tiên một phen, không nên vì tăng tu vị lên mà bỏ phế căn cơ.

- Tiên nhi. Ngươi bị sao thế... Khí tức hơi loạn?

Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác thập phần nhạy cảm, hắn ẩn ẩn cảm thấy nguyên khí quanh người Tiểu Ma Tiên lúc này lưu động khác thường.

- Không có việc gì đâu gia gia, khả năng ở Tu La Lộ quá lâu, chỗ đó thiên địa pháp tắc bất đồng, ta đã thích ứng ở đó rồi, đột nhiên đi vào Thần Vực thì không quen, cho nên nội thế giới thời điểm hấp thu thiên địa nguyên khí sẽ hơi loạn, qua ít ngày là khỏi rồi.

Tiểu Ma Tiên tư duy nhanh nhẹn, nói dối.

- Ân... Pháp tắc ở Tu La Lộ đúng là khác biệt, thiên địa nguyên khí cũng khác với Thần Vực.

Ma Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, xem như tiếp nhận giải thích của Tiểu Ma Tiên.

Tuy Ma Thủy Thiên Tôn phát hiện Tiểu Ma Tiên những ngày này dị thường, nhưng mà không có liên tưởng tới phương diện Tiểu Ma Tiên mang thai, phải nói rằng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này, dùng ấn tượng của Ma Thủy Thiên Tôn đối với Tiểu Ma Tiên, cháu gái nhỏ này thiên tính cao ngạo, đừng nói chuyện mang thai không hợp thói thường, cho dù có nam tử ái mộ muốn chạm vào nàng cũng khó khăn.

Nghĩ tới đây Ma Thủy Thiên Tôn hơi nhíu mày, hắn nhớ tới Thánh tộc nhiều lần nhắc tới quan hệ thông gia, mà điểm này hắn cũng nên trưng cầu ý kiến của Tiểu Ma Tiên.

Nếu như Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không ưa thích Tạo Hóa thánh tử, vậy quan hệ thông gia này làm sao bàn?

- Tiên nhi... Ngươi cảm thấy Tạo Hóa thánh tử như thế nào?

Đột nhiên Ma Thủy Thiên Tôn hỏi ra một câu như vậy đến, Tiểu Ma Tiên trong lòng tim đập mạnh, đương nhiên nàng biết rõ ý tứ trong lời nói của Ma Thủy Thiên Tôn, nàng quyết định lắc đầu, nói ra:

- Không được tốt lắm!

Trực tiếp bị Tiểu Ma Tiên một câu phá hỏng, Ma Thủy Thiên Tôn không còn nói được gì nữa, trong lòng của hắn bất đắc dĩ, lại nói:

- Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, tiếp qua một nén nhang chúng ta sẽ tới Yêu tộc, lần này đại thọ Yêu Đế rất trọng yếu, nếu thân thể của của ngươi không khỏe, ta có thể nhìn cho.

- Cảm ơn gia gia, không cần.

Tiểu Ma Tiên vội vàng cự tuyệt, nếu như bị Ma Thủy Thiên Tôn dò xét nội thế giới thì kết quả có thể nghĩ, nàng chỉ sợ loại chuyện này xảy ra, một khi như thế, dùng tu vị của Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không dấu diếm được.

- Ân... Được rồi.

Ma Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, quay người rời đi.

Tiểu Ma Tiên thở dài ra một hơi, quay đầu nhìn qua cửa sở bên ngoài, nàng cảm giác trong lòng bàn tay hơi ẩm ướt.

Mà thời điểm này bên ngoài linh hạm, linh hạm đã đi tới một phiến đại lục, trên phiến đại lục này mặt ngoài bao trùm rừng rậm lớn, rừng rậm này cây cối nguyên thủy cao cả trăm mét, mười mấy người ôm không hết.

Rừng rậm lớn như thế, bên trong nuôi dưỡng ra yêu thú khủng bố, đây chính là lãnh địa của Yêu tộc!

Ẩn ẩn Tiểu Ma Tiên nhìn thấy sâu trong rừng rậm có nhiều thành trì Yêu tộc, một tòa tháp đen to lớn như cột chống trơi hiện ra giữa thành thị, mà nơi đó là chỗ của Yêu Đế.

Sau một nén hương qua đi, linh hạm màu đen này tiến vào tòa tháp to lớn như cột chống trời này, linh hạm màu đen vốn lớn mấy ngàn trượng, nhưng tới trước tòa tháp này lại như con ruồi, nhìn qua không có ý nghĩa.

Linh hạm hạ xuống, Ma Thủy Thiên Tôn cùng Tiểu Ma Tiên nhanh chóng theo tùy tùng đi xuống dưới, chậm rãi bay ra khỏi linh hạm, mà dưới linh hạm có mấy ngàn đệ tử Yêu tộc đang chờ.

Cầm đầu là một nữ tử hồ tộc áo trắng, người này chính là Nguyên Yêu Phi.

Nhìn thấy Nguyên Yêu Phi, Tiểu Ma Tiên dồn khí vào nội thế giới, thu liễm tất cả khí tức, mà biểu lộ của nàng rất bình tĩnh, cũng đang tươi cười.

- Vãn bối Tiểu Ma Tiên, bái kiến Nguyên Phi nương nương.

Tiểu Ma Tiên vừa vặn thi lễ vãn bối.

- Ân!

Nguyên Yêu Phi lúc này ân một tiếng, biểu lộ này trái ngược nhau, nàng với Ma Thủy Thiên Tôn thập phần cung kính, nhưng mà đối với Tiểu Ma Tiên thì phản ứng rất thất lễ!

Tiểu Ma Tiên nao nao, không biết Nguyên Yêu Phi có ý gì.

Chuyện này làm cho nội tâm Tiểu Ma Tiên có cảm giác kỳ dị, nàng cảm giác, cảm thấy Nguyên Yêu Phi hình như không thích mình, đôi mắt kia của nàng như thanh lợi kiếm, làm cho Tiểu Ma Tiên có cảm giác như mình bị nhìn thấu.

- Ta đắc tội nàng ta sao?

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên khó hiểu, đồng thời cũng càng cẩn thận che dấu khí tức của mình, nàng luôn luôn có dự cảm sẽ gặp điềm xấu.

...

Mà khi Tiểu Ma Tiên cùng Ma Thủy Thiên Tôn đi vào trong Ma Thủy Thiên Cung, lại có một chiếc linh hạm bay tới Yêu tộc thế giới, chiếc linh hạm này không lớn, nhưng mà toàn thân óng ánh sáng long lanh, giống như thủy tinh làm thành.

Bên cạnh linh hạm có một ký hiệu thần bí, đây là chữ cổ của Thần Vực, là chữ "Mộng".

Chiếc linh hạm này đương nhiên là của Thần Mộng Thiên Cung.

Sắp tới thọ yến của Yêu Đế, Lâm Minh cũng đi theo Thần Mộng Thiên Tôn tới Ma Thủy Đại Thế Giới.

- Trên thọ yến của Yêu Đế, ta mới có thể nhìn thấy Tiên nhi, không biết nàng ở Ma Thủy Thiên Cung thế nào.

Tiểu Ma Tiên khẳng định phải tham gia thọ yến Yêu Đế, hiện tại Lâm Minh cũng bận tâm trạng thái của Tiểu Ma Tiên.

- Tạo Hóa thánh tử... Quả thật đến.

Đúng lúc này bên tai Lâm Minh có tiếng của Thần Mộng Thiên Tôn vang lên, Lâm Minh khẽđoộng, hắn nhìn ra cửa sổ bên cạnh, chỉ thấy trong phạm vi mấy trăm dặm, bầu trời có một tòa thành to lớn đang lơ lững.

Tòa thành này toàn thân có màu bạc, mặt ngoài thành lũy phủ kín gai nhọn, nhìn qua thập phần dữ tợn.

- Đây là tọa giá của Tạo Hóa thánh tử?

Lâm Minh đồng tử co rút lại, Thần Mộng Thiên Tôn nhẹ nhàng gật đầu.

Yêu tộc cổ xưa, tồn tại thời gian dài lâu khó có thể tưởng tượng được, tuy tại Thần Vực, Yêu tộc không có mạnh mẽ, so với Nhân tộc mà nói tương đối nhỏ yếu, nhưng mà Yêu tộc không chỉ cực hạn tại Thần Vực, tại vũ trụ khác của Tam Thập Tam Thiên cũng có Yêu tộc tồn tại.

Tục truyền Yêu tộc là chủng tộc vào mười tỷ năm trước còn lưu lại, hơn nữa còn là chủng tộc cổ xưa còn lưu truyền tới nay.

Mười tỷ năm trước Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn Tộc ba chủng tộc này cũng không phải là chúa tể của thiên địa, thậm chí có thể nói bọn họ chẳng qua chỉ là chủng tộc nhỏ yếu.

Khi đó tung hoành thiên địa chính là thái cổ chủng tộc.

Những thái cổ thần vương giơ tay nhấc chân có thể hủy thiên diệt địa.

Chương 1790: Quần hùng cùng đến

Mà một trong những thái cổ thần vương đó, Yêu tộc cái thế Yêu Đế cũng là một phương bá chủ.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, thời đại thái cổ xuất hiện rất nhiều nhân kiệt, cũng trải qua vô số lần chiến tranh, mỗi khi thán tức thần tường bạc nhược yếu kém thì Tam Thập Tam Thiên sẽ có chinh chiến không ngừng.

Mà không có gì có thể chống lại thời gian.

Thái cổ chủng tộc từ từ suy yếu, Yêu tộc xem như không tệ, còn kéo dài tới bây giờ.

Vài tỷ năm qua đi, Tam Thập Tam Thiên là thiên hạ của Nhân tộc, Hồn Tộc, Thánh tộc ba chủng tộc.

Nhưng mà trong thời gian dài đẳng đẳng, trong ba chủng tộc này, Nhân tộc cũng chầm chậm suy sụp, thực tế vào đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước Nhân tộc đã bị thương nặng.

Cũng chỉ có Thần Vực có Phong Thần Thiên Tôn dẫn dắt, đạt được thắng thảm, vẫn kéo dài tới bây giờ.

Đương nhiên trong mắt Thánh tộc chỉ là kéo dài hơi tàn.

Diệt vong chỉ là vấn đề thời gian!

Lúc này trong thành lũy màu bạc kia, một thanh niên thân hình cao lớn mặc áo bào trắng dựa vào ghế ngồi xa hoa, trong tay bưng một chén rượu lưu ly, đảo tới đảo lui.

Trong chén rượu có chất lỏng đỏ tươi như máu.

Dưới thân thanh niên này có thị nữ mỹ mạo mặc sa mỏng quỳ ở đó. Lúc này đang bóp chân cho thanh niên áo trắng. Tay của nàng rất có lực, hiển nhiên thủ pháp rất tốt.

Thanh niên áo bào trắng này chính là Tạo Hóa thánh tử.

- Nhân tộc...

Trên mặt Tạo Hóa thánh tử xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm, cầm chén rượu trong tay uống cạn. Chất lỏng đỏ tươi chảy ra trong khóe miệng của hắn, bộ dáng rất dữ tợn..

- Cho các ngươi kéo dài hơi tàn ba mươi sáu ức năm. Cũng nên chấm dứt, yêu ma hai tộc nếu phục tùng ta, ta sẽ cho các ngươi sống ổn, phụ tá tộc của ta, nếu không kết cục cũng giống như vậy.

Tạo Hóa thánh tử nói đến đây, chỉ nghe răng rắc một tiếng vang lên, chén rượu trong tay bị bóp nát.

Tạo Hóa thánh tử vươn người đứng dậy, áo choáng trên người phủ xuống, thị nữ bên chân cũng quỳ rạp xuống.

Tạo Hóa thánh tử bước tới cửa sổ, mà thời điểm này bên ngoài của sổ có vô số linh hạm đang đậu.

Những linh hạm này đều là của hào kiệt các nơi được Yêu tộc mở tiệc chiêu đãi.

Trong rất nhiều linh hạm đó đứng vững bên cạnh tòa tháp to như cột chống trời của Yêu tộc, chúng quanh hắc tháp có vô số giao long, thanh loan các chủng tộc á thần thú đang vây quanh.

Những linh thú này do Yêu tộc nuôi dưỡng, tại Yêu tộc những linh thú này có rất nhiều.

Cho dù thần thú chính thức, Yêu tộc cũng có.

Mà thần thú kia thường thường tu luyện tới cảnh giới biến hóa, trong đó có một ít phẩm chất huyết mạch không tốt, cho dù không phải Thiên Tôn đỉnh cấp cũng là vương tộc đỉnh cấp trong tộc đàn, địa vị hay thực lực cũng gần với Yêu Đế.

- Nhân tộc Thiên Tôn đúng là không ít, bọn chúng hơn phân nửa muốn được Yêu tộc ủng hộ trong đại kiếp nạn a...

Tạo Hóa thánh tử sờ cằm, khóe miệng cười tươi như hoa, nói:

- Cũng tốt, lúc này đại thọ Yêu Đế, ta sẽ khiến các ngươi triệt để hết hy vọng, ta muốn cho yêu ma hai tộc biểu hiện thái độ rõ ràng, triệt để đánh nát tưởng tượng của đám gia hỏa Nhân tộc kia.

Thời điểm này trong đại điện có một giọng nói thiên kiều bá mị vang lên.

- Ha ha! Thánh tử điện hạ muốn hoàn thành chuyện này, còn không phải dễ dàng hay sao!

Sau lưng Tạo Hóa thánh tử có một thiếu nữ mặc vũ y rực rỡ đi vào.

- Yêu tộc lão đầu tử này đã sớm có khuynh hướng với chúng ta, về phần Ma Thủy Thiên Tôn, cũng không có ý kiến gì, nhưng hắn chỉ lo lắng cháu gái của mình không phục quan hệ thông gia này. Nhưng mà dùng thủ đoạn của thánh tử, tiểu cô nương không bao nhiêu tuổi kia sẽ đáp ứng thôi, chuyện này còn không dễ dàng sao?

Thiếu nữ y phục rực rỡ nói xong, oán trách Tạo Hóa thánh tử, giống như ghen tuông chuyện Tạo Hóa thánh tử muốn chinh phục nữ nhân khác.

Tạo Hóa thánh tử cười ha ha, nói:

- Tiểu Ma Tiên vẫn có vài phần tính cách! Không dễ dàng đến tay như vậy, nhưng mà nữ nhân có tính cách muốn chinh phục cũng có vài phần thú vị, ha ha ha...

Tạo Hóa thánh tử nói xong lại kéo nữ tử y phục rực rỡ, ngồi vào ghế dựa xa hoa...

...

Đại thọ Yêu tộc, quần hùng tề tụ!

Không riêng gì Ma Thủy Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn, trong thời gian kế tiếp, Hạo Vũ Thiên Tôn, Vô Ngân Thiên Tôn, Hắc Ám Ma Quân... Các đại nhân vật của Nhân tộc cũng đi tới Yêu tộc.

Nhiều đại nhân vật như vậy, Yêu Đế cũng không cách nào nghênh đón từng người, cho nên có rát nhiều đại nhân vật của Yêu tộc cùng đi ra, phân biệt an bài.

Nhưng mà khách nhân trọng yếu như Ma Thủy Thiên Tôn tự nhiên phải do Yêu Đế tự mình tiếp đãi.

Lúc này trong hắc tháp, Nguyên Yêu Phi đã dẫn Ma Thủy Thiên Tôn, Tiểu Ma Tiên và một đám tùy tùng của Ma Thủy Thiên Cung đi vào đại điện hắc tháp, trong đại điện có một cái bàn ngọc dài một trăm trượng, trên mặt bàn bày nhiều linh thực quý giá, những linh thực này phàm nhân ăn vào có thể sống thêm trăm năm, võ giả ăn vào có thể cường kiện thân thể, tẩm bổ nội thế giới, chỗ tốt rất nhiều.

- Ma thủy huynh, ha ha, đã lâu không gặp!

Yêu Đế cùng Ma Thủy Thiên Tôn có quan hệ mật thiết, Ma Thủy Thiên Tôn vừa vào cửa thì Yêu Đế đã đi ra đón.

- Chỉ hai mươi năm mà thôi, lần này ta bế quan gần hai mươi năm mới ra chính là vì đại thọ lần này đấy.

Ma Thủy Thiên Tôn cười phụ họa, hai người kết bạn cùng ngồi xuống.

Mà Tiểu Ma Tiên, Nguyên Yêu Phi theo thân phận nhập tọa.

Trong bữa tiệc Yêu Đế cùng Ma Thủy Thiên Tôn nâng ly ba chén thì lực chú ý lúc này dời lên người của Tiểu Ma Tiên!

Tiểu Ma Tiên là thiên chi kiêu nữ của Ma Thủy Thiên Cung, trong yêu ma hai tộc thời gian một tỷ năm qua có ai sánh bằng nàng, không tìm ra ai sánh vai với Tiểu Ma Tiên cả.

Hơn nữa nàng có quan hệ lớn lao với yêu ma hai tộc, là nhân vật mấu chốt của yêu ma hai tộc kết minh, Tiểu Ma Tiên phát triển, Yêu Đế đương nhiên chú ý.

Mà bây giờ Tiểu Ma Tiên từ Tu La Lộ trở về, Yêu Đế về tình về lý phải hỏi thăm.

- Tiên nhi, ngươi lần này tại Tu La Lộ có thu hoạch gì? Nói ra cho mọi người nghe một chút, tu vị của ngươi tăng lên rất nhanh a.

Tốc độ tu luyện của Tiểu Ma Tiên vẫn luôn đứng thứ nhất ở Thần Vực, hai mươi sáu tuổi đã đột phá Thần Hải trung kỳ, lúc ấy Lâm Minh cũng không bằng.

Hiện tại Tiểu Ma Tiên đạt tới Thần Quân hậu kỳ, chỉ kém một tia là bước vào nửa bước Thánh Chủ!

Tu vị này đương nhiên cao, nhưng mọi người kỳ quái chính là khí tức của Tiểu Ma Tiên không có cường đại như trong tưởng tượng, thậm chí có thể nói... Hơi nhỏ yếu!

Chuyện này làm cho Yêu Đế cảm thấy ngoài ý muốn, dùng kinh nghiệm của hắn xuất hiện tình huống này, kỳ thật nói rõ sức chiến đấu của Tiểu Ma Tiên không mạnh cỡ nào! Đối với một thiên tài tuyệt thế mà nói, năng lực chiến đấu mạnh hơn đồng cấp còn trọng yếu hơn tu vị tăng lên!

Tu vị yếu nhưng có thể chiến đấu vượt cấp, tiềm lực tương lai cực lớn.

Tu vị cao nhưng mà thực lực chiến đấu đồng cấp kém, như vậy chứng tỏ khi tăng lên tới mức nào đó sẽ dừng lại.

Chương 1791: Làm khó (1)

Yêu Đế bây giờ nhìn qua tình huống Tiểu Ma Tiên chính là tình huống thứ hai.

Chuyện này làm cho Yêu Đế hơi lo lắng, có chút thiên tài còn trẻ thì tiềm lực kinh người, nhưng mà chậm rãi sẽ hao hết tiềm lực.

Đây không phải tin tức tốt.

Bị Yêu Đế hỏi, Tiểu Ma Tiên toàn tâm căng thẳng!

Nàng toàn lực áp chế thuần dương chi khí xuống, tăng nguyên âm chi khí lên khiến đại năng trong đây không ai chú ý tới chuyện khác thường, đồng thời Tiểu Ma Tiên cũng áp chế rung động trong lòng, dùng ngữ khí bình tĩnh nói:

- Yêu Đế bệ hạ quá đề cao Tiên nhi, Tiên nhi tư chất ngu dốt, tại Tu La Lộ những năm này không có kỳ ngộ gì, trong quá trình tu luyện bình thường ăn mấy gốc tiên thảo, làm cho tốc độ tu luyện đề cao không ít, nhưng muốn nói thực lực, chỉ sợ không có tăng lên quá nhiều, bỏ phí nhiều thơi gian, côi phụ hi vọng của bệ hạ, thật sự hổ thẹn.

Tiểu Ma Tiên giấu diếm kỳ ngộ kinh thiên trong Tu La Lộ, chuyện này nguyên nhân chủ yếu là do nàng mang thai nên thực lực giảm lớn, hơn nữa còn phải áp chế thuần dương chi khí, lực lượng nàng có thể thuyên chuyển rất ít.

Mặc kệ từ bên ngoài nhìn vào hay là tình huống thực tế, Tiểu Ma Tiên đều quá yếu.

Dưới loại tình huống này, Tiểu Ma Tiên nếu nói ra mình đạt được kỳ ngộ trong Uổng Tử Cốc và thí luyện cuối cùng, căn bản không thể giải thích được.

Kỳ ngộ nhiều như vậy, vì cái gì nàng yếu như thế?

Cho nên có thể nói rằng nàng ở trong Tu La Lộ hoang phế thời gian.

Nghe được Tiểu Ma Tiên nói thế, Ma Thủy Thiên Tôn hơi xấu hổ chuyển chuyển thân thể, nói như thế nào Tiểu Ma Tiên cũng là cháu gái của hắn, có quan hệ gần với Ma Thủy Thiên Cung, mà với Yêu tộc bên này Tiểu Ma Tiên chỉ là cháu ngoại một hệ, quan hệ xa hơn một ít.

Tiểu Ma Tiên tại Tu La Lộ biểu hiện không tốt, chẳng những tiềm lực không tăng lên, ngược lại lãng phí thiên phú, đương nhiên mặt mũi của hắn không tốt.

- Ha ha, Tiên nhi quá khiêm tốn, chỉ tu vị tăng lên cũng khó lường rồi, phóng nhãn cả Thần Vực, ai có thể ở tuổi này tu vị sánh vai với Tiên nhi? Ngươi nói chỉ đạt được mấy gốc tiên thảo, hẳn là cấp bậc thần dược nha? Ở phương diện chiến đấu, Tiên nhi cũng có thể chống lại võ giả Thánh Chủ đỉnh phong nhỉ?

Yêu Đế cầm chén nhỏ thanh đồng lên, chậm rãi nói ra lời này, theo như lẽ thường, võ giả tại Thần Quân hậu kỳ tiếp cận nửa bước Thánh Chủ có thể vượt qua một đại cảnh giới, chính diện chống lại võ giả Thánh Chủ đỉnh phong chính là kỳ tài tuyệt thế.

Nhưng mà đổi lại Tiểu Ma Tiên là thiên tài yêu nghiệt, thành tựu như vậy không đáng kể chút nào.

Trong mắt Yêu Đế xem ra, Tiểu Ma Tiên mới có thể miễn cưỡng chống lại Giới Vương yếu kém mới tính toán phù hợp với biểu hiện lúc trước của nàng.

Đối mặt Yêu Đế hỏi thăm, Tiểu Ma Tiên trong nội tâm khổ sở, tình huống của nàng cực kỳ không xong, chỉ sợ thật sự ngay cả Thánh Chủ đỉnh phong cũng chưa hẳn khó đối phó!

Nhưng mà nếu như nói chính mình không thể đối phó Thánh Chủ đỉnh phong, mất mặt của gia gia la nhỏ, Tiểu Ma Tiên chỉ sợ những người này sẽ phát giác được khác thường, muốn kiểm tra nội thế giới của mình có phải có vấn đề gì hay không, khi đó thì xong cả rồi.

Thời điểm này âm điểu sắc bén vang lên, nhưng mà ngữ khí lại cực kỳ cay nghiệt:

- Ta xem mYêu Đế bệ hạ quá miễn cưỡng Tiên nhi cô nương, đừng nói là Thánh Chủ đỉnh phong, cho dù Thánh Chủ hậu kỳ, Tiên nhi cô nương cũng khó ứng phó được a, lần này Tiên nhi cô nương đi Tu La Lộ, đại khái đã đi sai rồi, hoặc giả bản thân của Tiên nhi cô nương tiềm lực dùng hết, như vậy cho dù có đi Tu La Lộ cũng không thể cải biến được cái gì...

Lời này nói ra, toàn bộ yến hội đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Mọi người nhao nhao nhìn qua nơi nói chuyện, người nói chuyện chính là Nguyên Yêu Phi!

Nguyên Yêu Phi lúc này vừa mới dùng một linh quả, nàng đang dùng khăn lụa tơ tằm lau miệng của mình.

Động tác của nàng cẩn thận từng li từng tí, giống như lau một khối ngọc tinh xảo, hình ảnh này mỹ cảm mười phần, nhưng mà kết hợp lời nàng vừa nói, Ma Thủy Thiên Tôn từ xấu hổ sắc mặt biến thành âm trầm.

Cho dù Tiểu Ma Tiên tiềm lực dùng hết, cũng không phải ngươi có thể nói như vậy.

- Nguyên Phi nương nương, ngươi có ý gì?

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn lạnh như băng, hắn xưa nay cường thế, đối với Tiểu Ma Tiên cũng thập phần yêu thương, làm sao để cháu gái của mình chịu nhục trong trường hợp này!

- Chiếu theo lời của Nguyên Phi, Tiên nhi không có gì không dậy nổi, tốt, ta muốn hỏi một chút, Cửu Đầu Xà nhất tộc còn có tộc nhân nào trong cùng cảnh giới địch nổi Tiên nhi? Có thì bảo hắn ra chiến một trận.

Ma Thủy Thiên Tôn khí phách mười phần. Những lời này nói ra trong lòng Tiểu Ma Tiên căng thẳng, nàng thật không ngờ tình huống lại biến thành đánh nhau thật, chuyện này càng không xong.

Nguyên Yêu Phi này, rốt cuộc nàng đắc tội ở đâu. Tại sao nữ nhân có thân phận địa vị như vậy khắp nơi gây khó dễ cho nàng?

Mà Yêu Đế lúc này cau mày, nói:

- Nguyên Phi, sao ngươi nói thế! Cho dù tuyệt thế thiên tài, trong một giai đoạn nào đó có đê mê cũng không có gì, chỉ cần tương lai tiếp tục cố gắng thì sẽ huy hoàng! Hơn nữa Tiên nhi là thiên tài vượt xa các người khác, chỉ là chúng ta kỳ vọng vào Tiên nhi quá nhiều thôi.

Yêu Đế nói như vậy chính là vãn hồi mặt mũi cho Tiểu Ma Tiên cùng Ma Thủy Thiên Tôn.

Nhưng mà Nguyên Yêu Phi lại không lĩnh tình, nàng hôm nay giống như uống nhầm thuốc, mỗi câu lời nói mang theo mùi thuốc súng mười phần.

Nàng cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

- Yêu Đế bệ hạ chớ để động khí, thiếp thân cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, từ xưa đến nay, xác thực có không ít thiên tài có lúc đê mê, về sau cũng có thể huy hoàng, nhưng mà cũng có không ít thiên tài cứ thế chìm xuống, tiềm lực dùng hết, phụ kỳ vọng của mọi người... Ma Thủy Thiên Tôn nói, dòng họ thiếp thân không có thiên tài sánh vai với Tiên nhi, đúng là như thế, vốn trong dòng họ thiếp thân cũng có thiên tài, hắn và Tiên nhi cô nương cùng đi Tu La Lộ, sau đó hắn không quay về, mệnh hồn ngọc giản của hắn ở trong tộc cũng vỡ nát...

Giọng của Nguyên Yêu Phi lạnh lẽo kiên quyết, mà nàng nói tếế khéến nội tâm Tiểu Ma Tiên trì trệ, rốt cuộc nàng biết Nguyên Yêu Phi vì cái gì đối nghịch với nàng như thế.

Thì ra Yêu tộc lúc đó cho Độc Vũ Yêu Vương đi vào Tu La Lộ chính là xuất thân từ dọng họ của Nguyên Yêu Phi.

- Đúng vậy, Độc Vũ Yêu Vương là Cửu Đầu Xà nhất tộc...

Tiểu Ma Tiên trong nội tâm khổ sở.

Lúc ấy tại Táng Thần Lĩnh, Độc Vũ Yêu Vương không hợp với Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh bị Chu đại tiên sinh, Đế Tử Na Kỳ đuổi giết, Độc Vũ Yêu Vương sợ hãi bị liên lụy, hai là hy vọng Chu đại tiên sinh có thể giết Lâm Minh giải hận cho bản thân, liền đưa ra ý định vứt bỏ Lâm Minh, chính mình cùng Tiểu Ma Tiên đi theo đường khác rời đi.

Nhưng mà khi đó Tiểu Ma Tiên lại cố chấp đi cùng Lâm Minh, làm cho bàn tính của Độc Vũ Yêu Vương thất bại mọt nửa.

Chương 1792: Làm khó (2)

Lại về sau, Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh bị buộc tiến vào Uổng Tử Cốc thì không có tin tức của Độc Vũ Yêu Vương, nàng thậm chí cũng quên đi người này.

Bây giờ nghe Nguyên Phi nói, Độc Vũ Yêu Vương đã chết ở Tu La Lộ, thậm chí trực tiếp chết trong Táng Thần Lĩnh!

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên, Độc Vũ Yêu Vương tự nhiên là nhân vật râu ria, nhưng mà đối với Yêu tộc mà nói, hắn xác thực là một thiên tài, thực tế hắn còn là trực hệ của Nguyên Phi trong Cửu Đầu Xà nhất tộc!

Thiên tài đời này của Cửu Đầu Xà nhất tộc, Độc Vũ Yêu Vương xuất chúng nhất, nhưng đã chết trong Tu La Lộ, Nguyên Yêu Phi làm sao không thương tâm phẫn nộ.

Nghe được Nguyên Yêu Phi nhắc tới Độc Vũ Yêu Vương, Yêu Đế sắc mặt trầm xuống, nói:

- Nguyên Phi, ngươi mang chuyện Vũ nhi chết trút lên đầu của Tiên nhi, ngươi là chúng phi trong hậu cung, như tại sao ngay cả lý cũng không hiểu, thí luyện trong Tu La Lộ là chuyện cực kỳ hung hiểm, sinh tử do thiên mệnh, Vũ nhi chết trong Tu La Lộ, chuyện này chỉ trách số mệnh của hắn không đủ, làm gì liên quan tới Tiên nhi, ngươi cho rằng Vũ nhi là bị Tiên nhi hại chết soa?

- Ha ha ha ha! Ngươi hỏi có liên quan hay không? Chẳng lẽ ngươi không biết, Tiểu Ma Tiên chính là họa tinh, vừa đến Tu La Lộ thì chọc thành chủ, làm cho Thanh lão mà yêu ma hai tộc phái tới bảo vệ Tiểu Ma Tiên cùng Vũ nhi đánh nhau với thành chủ lưỡng bại câu thương! Thời điểm này dựa theo ý của Vũ nhi nên quay về Thần Vực, nếu quả thật trở về thì làm gì có chuyện gì?

- Thế nhưng mà Tiểu Ma Tiên nàng làm cái gì? Nàng thừa dịp Thanh lão bế quan chữa thương, chính mình lén rời đi, về sau Vũ nhi lo lắng nàng gặp chuyện không may đau khổ truy tìm! Thật vất vả đuổi theo nàng, nhưng nàng không nghe Vũ nhi khuyên bảo, không chịu đi vòng vèo, kết quả Vũ nhi lo lắng an nguy của nàng nên đi theo tùy tùng, rốt cục rơi vào kết cục vẫn lạc!

- Về sau Tiểu Ma Tiên thì bình an trở về, nếu nàng có được thành tựu kinh người, ta cái gì cũng không nói, nhưng mà nàng ở trong Tu La Lộ vài chục năm đã làm cái gì? Nàng rất mạnh sao? Tu vị cao nhưng mà căn cơ lại rối tinh rối mù.

Nguyên Yêu Phi càng nói càng kích động, ánh mắt của nàng như dao găm nhìn chằm chằm vào Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên sắc mặt tái nhợt, nói:

- Nguyên Phi nương nương, chuyện không phải như ngươi nói... Ta không cho Độc Vũ đi theo ta...

Tiểu Ma Tiên xác thực vừa đi Tu La Lộ đã chọc thành chủ, nhưng đây không phải rắc rối do Tiểu Ma Tiên gây ra, mà là do ơ Tiểu Ma Tiên thí luyện thành tích xuất chúng, bắt được ban thưởng hi hữu, bị thành chủ ngấp nghé.

Kế tiếp Tiểu Ma Tiên đúng là không lĩnh tình, không muốn quay về Thần Vực, nhưng mà Độc Vũ Yêu Vương vẫn đi theo nàng, lại không phải lo lắng an nguy của nàng, mà là có ý đồ.

Độc Vũ Yêu Vương muốn bắt Tiểu Ma Tiên tới tay, Tiểu Ma Tiên đã sớm nhìn hắn mà phiền, lại không ném bỏ được Độc Vũ Yêu Vương.

Đương nhiên, những này chuyện Nguyên Yêu Phi tuyệt đối nghe không vào!

- Ha ha a! Các ngươi cũng nghe được! Nàng không cho Vũ nhi đi theo nàng! Là Vũ nhi bị coi thường, lo lắng an nguy của nàng nhưng nàng không lĩnh tình, một phen khổ tâm cho chó ăn!

Nguyên Yêu Phi càng nói càng khó nghe, Ma Thủy Thiên Tôn đột nhiên hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ lạnh này tỏa ra chấn động đáng sợ, các loại linh thực trên bàn chấn động!

- Đủ rồi!

Trong lúc nhất thời, bốn phía an tĩnh lại.

Ma Thủy Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Nguyên Yêu Phi, giọng nói rét lạnh như mùa đông băng giá.

- Ta không biết việc này rốt cuộc là như thế nào, ta cũng không đi nghe ngươi, hoặc là Tiên nhi giải thích, ta chỉ nói một câu, ngươi muốn thế nào?

Ma Thủy Thiên Tôn tu vị Thiên Tôn tuyệt đỉnh, tại cả Thần Vực chỉ có mấy người sánh bằng hắn, một khi hắn nổi giận, khí thế như sóng gió ngập trời, võ giả cả đại điện dưới uy thế của hắn cảm giác khó thở.

Mà Nguyên Yêu Phi lúc này chỉ là nửa bước Thiên Tôn, cũng khó có thể thừa nhận.

Đây là Ma Thủy Thiên Tôn áp chế khí tức bản thân, nếu như hắn toàn thân bạo phát khí tức, Nguyên Yêu Phi căn bản đừng mong ngồi ở đây.

Nguyên Yêu Phi cũng là nhân vật hung ác, nàng có thể cạnh trong trong hậu cung huyết tinh, chậm rãi leo lên vị trí đứng đầu chúng phi, tính cách bản thân cực kỳ cường thế, mặc dù đối mặt Ma Thủy Thiên Tôn thì nàng cũng không lùi bước, nàng trầm giọng nói:

- Ta muốn Tiểu Ma Tiên tiếp ta một chưởng! Ta sẽ mang chưởng này áp xuống mức Thánh Chủ đỉnh phong, bệ hạ không phải nói Tiểu Ma Tiên có thể chống lại Thánh Chủ đỉnh phong sao? Chắc hẳn tiếp một chưởng của ta không có chuyện gì! Sau một chưởng này ta sẽ không truy cứu, về sau Tiểu Ma Tiên mặc kệ thành tựu như thế nào, địa vị như thế nào, dù nàng đứng đầu Yêu tộc cũng không quan hệ với ta!

Nguyên Yêu Phi nói câu đằng sau nhìn như tiêu sái, kỳ thật đều là nói cho có, bởi vì tuổi thọ của Yêu Đế còn rất dài, Nguyên Yêu Phi tuy trẻ hơn Yêu Đế rất nhiều, nhưng tu vị không kịp Yêu Đế, cũng vô vọng đột phá Thiên Tôn, nhất định là không sống lâu bằng Yêu Đế, đừng nói Tiểu Ma Tiên chưa hẳn có thể chấp chưởng Yêu tộc, cho dù nàng chấp chưởng Yêu tộc thì như thế nào, khi đó nàng đã buông xuôi tất cả, căn bản không sợ Tiểu Ma Tiên.

- Một chưởng của Thánh Chủ đỉnh phong?

Ma Thủy Thiên Tôn lạnh lùng cười cười, nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, nói ra:

- Tiên nhi, tiếp nàng một chưởng này!

Khẩu khí của Ma Thủy Thiên Tôn căn bản không cho phép làm trái!

Hắn cho rằng, Tiểu Ma Tiên chưa hẳn không thể tiếp được một chưởng áp chế tu vị của Nguyên Yêu Phi.

Lui một vạn bước nói, cho dù Tiểu Ma Tiên thực lực không đủ, bị đánh trọng thương thổ huyết chỉ mất mặt mà thôi, quả quyết không đến mức mất mạng, hoặc là lưu lại tổn thương gì, dùng thể chất của Tiểu Ma Tiên thì nhanh chóng khôi phục lại.

- Gia gia, ta... Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên khổ sở, vốn ở trạng thái đỉnh phong của nàng, đừng nói một chưởng của Thánh Chủ đỉnh phong, cho dù là một chưởng của Đại Giới Giới Vương, Tiểu Ma Tiên dùng toàn lực vẫn đỡ được.

Hết lần này tới lần khác nàng đang có thai, căn bản không có biện pháp thuyên chuyển quá nhiều thực lực.

- Ân?

Nghe được Tiểu Ma Tiên có ngữ khí nhát gan, sắc mặt Ma Thủy Thiên Tôn đột nhiên âm trầm, hắn xưa nay cường thế, lời nói ra sẽ không cho người ta phản kháng, huống chi tràng diện này khí thé của hắn sao yếu đi được?

- Một kích của Thánh Chủ đỉnh phong ngươi không tiếp được?

Ma Thủy Thiên Tôn mắt hổ sáng quắc nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, ánh mắt của hắn mang theo lửa giận.

Tiểu Ma Tiên trong ấn tượng của hắn xưa nay không sợ trời không sợ đất, tính cách này của nàng giống hệt Ma Thủy Thiên Tôn lúc trẻ, cho nên Ma Thủy Thiên Tôn càng yêu thương Tiểu Ma Tiên vô cùng, không chỉ bởi vì Tiểu Ma Tiên có thiên phú tu luyện số một số hai ở Thần Vực, cũng bởi vì tính cách của Tiểu Ma Tiên khiến cho Ma Thủy Thiên Tôn phi thường tán thành.

Chương 1793: Kịch độc

Nhưng mà hôm nay, Ma Thủy Thiên Tôn không nghĩ tới đối mặt Nguyên Yêu Phi khiêu khích hung hăng càn quấy, Tiểu Ma Tiên lại muốn nhẫn nhịn.

Chuyện này làm cho Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác bị lăng nhục.

Tiểu Ma Tiên tại Tu La Lộ không có được thành tích, đây là số mệnh hoặc tiềm lực không đủ, không phải Tiểu Ma Tiên có thể làm trái, mà bây giờ không dám đối mặt một chưởng của Nguyên Yêu Phi chính là vấn đề dũng khí.

Thân là thiên tài đỉnh cấp của Thần Vực, thời điểm ở Thần Quân hậu kỳ đỉnh phong ngay cả một chưởng của Thánh Chủ đỉnh phong cũng không dám tiếp, chuyện này khiến nội tâm Ma Thủy Thiên Tôn giận dữ, hắn không kiềm nén được!

- Ha ha! Tiểu Ma Tiên, nếu ngươi không dám tiếp một chưởng của ta, vậy xin lỗi tộc của ta, đồng thời vì Vũ nhi giữ đạo hiếu một năm, việc này ta bỏ qua, không truy cứu nữa.

Nghe được Nguyên Yêu Phi nói lời này, Ma Thủy Thiên Tôn đang ở mức bạo phát, hắn nhìn qua Tiểu Ma Tiên, trong mắt lửa giận giống như núi lửa bộc phát.

Sắc mặt Tiểu Ma Tiên tái nhợt, khóe miệng co rúm, nàng hít sâu một hơi, nói ra:

- Tốt... Ta tiếp!

Nàng không phải e ngại lửa giận của Ma Thủy Thiên Tôn, mà là vì nàng không thể giữ đạo hiếu cho Độc Vũ Yêu Vương.

Cái gọi là giữ đạo hiếu một năm, chính là trong một năm này đình chỉ uống rượu, chuyện phòng the các loại giải trí, tỏ vẻ đau buồn, chuyện này đối với Tiểu Ma Tiên mà nói không có chút ước thúc nào, nàng bế quan tu luyện một năm là qua thôi.

Nhưng mà giữ đạo hiếu này là con cái giữ đạo hiếu với phụ mẫu, thê tử giữ đạo hiếu với trượng phụ. Tiểu Ma Tiên giữ đạo hiếu với Độc Vũ Yêu Vương không cần biết xuất phát vì nguyên nhân nào, Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không làm như vậy.

Nguyên Yêu Phi đột nhiên nói như vậy, Yêu Đế cũng nhíu mày, cảm giác Nguyên Yêu Phi đúng là quá đáng.

Ma Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng. Trầm mặt chậm rãi ngồi xuống

Trong đại sảnh Nguyên Yêu Phi căng lực trường ra, ngăn cách một phương không gian, trong không gian này chỉ có Nguyên Yêu Phi cùng Tiểu Ma Tiên.

Đối mặt Tiểu Ma Tiên. Nguyên Yêu Phi khóe miệng cười oán độc.

- Ngươi hại chết Vũ nhi. Ta chỉ bảo ngươi tiếp một chưởng của ta, quá tiện nghi cho ngươi rồi.

Nguyên Yêu Phi nói xong, duỗi bàn tay mềm non mịn ra. Chỉ nghe âm thanh ba ba vang vọng, tay phải của nàng có lân phiến bao trùm, đầu ngón tay có móng vuốt sắc bén hiện ra.

Trong lúc nhất thời, bên cạnh Nguyên Yêu Phi có năng lượng nguyên khí tụ tập, Tiểu Ma Tiên không nói một lời, yên lặng thừa nhận uy áp của Nguyên Yêu Phi.

Năng lượng của Nguyên Yêu Phi năng lúc này áp chế xuống còn Thánh Chủ đỉnh phong, nói là Thánh Chủ đỉnh phong, Nguyên Yêu Phi tựcũng không có làm mờ ám ở phương diện này, nếu không Ma Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên không đáp ứng.

Sau bốn năm hô hấp, Nguyên Yêu Phi đột nhiên ra tay, trong lúc Nguyên Yêu Phi ra tay có một hư ảnh màu đen hiện ra.

Hư ảnh màu đen này chính là Cửu Đầu Xà.

Nguyên Yêu Phi thuyên chuyển lực lượng huyết mạch Cửu Đầu Xà trong người.

Đây là lực lượng độc khí và ăn mòn, chúng bộc phát trong người Nguyên Yêu Phi.

Những lực lượng này độ cao pháp tắc vượt xa cảnh giới đang áp chế, vượt qua giới hạn Thánh Chủ.

Nguyên Yêu Phi đem tu vị áp chế còn Thánh Chủ đỉnh phong là không giả, nhưng mà pháp tắc và phương diện khác không có.

Nàng dùng tu vị Thánh Chủ đỉnh phong thuyên chuyển lực lượng huyết mạch Cửu Đầu Xà, cộng thêm pháp tắc cực hạn, một kích này đã không phải Giới Vương bình thường.

Thực tế kịch độc kia càng khủng bố.

Độc chi ý cảnh là ý cảnh cực kỳ quái dị trong võ đạo, phàm nhân dụng độc chỉ là dùng một ít thứ có độc và độc các sinh vật mà thôi, võ giả đẳng cấp cao bọn họ dùng độc là các loại thiên tài địa bảo, hoặc là chất lọc độc tố trong người các quái vật, độc tính đương nhiên không phải thứ phàm nhân sử dụng.

Xa hơn trước một bước, đến cảnh giới như Nguyên Yêu Phi, độc chi ý cảnh đại thành thì độc đã không phải là vật chất, mà là một loại năng lượng cùng nguyên khí, một khi nàng dùng độc công thì thiên địa nguyên khí chung quanh sẽ chuyển hóa thành kịch độc ăn mòn, thậm chí đến cao thủ Thiên Tôn dụng độc có thể chuyển hóa một đại thế giới thành kịch độc, thế giới này sẽ ăn mòn tất cả thứ bên trong, biến thành tử địa!

Trong chiến đấu với Tiểu Ma Tiên, Nguyên Yêu Phi dùng kịch độc pháp tắc rất dễ dàng tạo thành trọng thương Tiểu Ma Tiên, kịch độc tiến vào trong người của nàng tạo thành tổn thương, đây là chiêu số phi thường nham hiểm.

- Cơ Tiên Nhi, nhìn ngươi làm sao ngăn cản một kích này của ta!

Nguyên Yêu Phi cười lạnh liên tục, nàng không chút nghi ngờ, Tiểu Ma Tiên hiện tai jcăn cơ lơ lỏng bình thường, thực lực yếu tới mức rối tinh rối mù, muốn ngăn cản một kích này là chuyện nằm mơ đi, một kích này uy lực cực hạn vượt xa Thánh Chủ đỉnh phong.

Trong nội tâm Tiểu Ma Tiên trầm xuống, kỳ thật nàng lúc trước cũng nghĩ tới Nguyên Yêu Phi thống hận mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, nhưng mà nàng cũng không ngờ Nguyên Yêu Phi lại dùng độc thuật, Tiểu Ma Tiên tự nhiên không sợ độc, nhưng mà bào thai trong bụng lại không chịu nổi, thai nhi này Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không cho phép nó bị chút tổn thương nào cả.

Giờ này khắc này tình huống của Tiểu Ma Tiên cực kỳ không xong, muốn giấu diếm bí mật trên người là không có khả năng, còn muốn ngăn lại một kích này cũng không có khả năng.

Nàng nghiến chặc hàm răng, từng đạo hắc viêm tinh thuần từ bốn phương tám hướng truyền đến, nó bao phủ lấy Tiểu Ma Tiên.

Cùng lúc đó sau lưng tại Tiểu Ma Tiên có hư ảnh hắc phượng thực chất hóa hiện ra, từng cọng lông vũ của hắn phượng này có đường vân rất rõ ràng.

Thời điểm hắc phượng xuất hiện thì hắc viêm nó phát ra càng khủng bố, bên trong nó ẩn chứa xu thế thiêu hủy thiên địa, phá hủy đại đạo, đây là hỏa chủng lấy được từ hồn hỏa bất tử liệt diễm trong thí luyện cuối cùng.

Hỏa diễm này bao phủ Tiểu Ma Tiên vào bên trong, trong niết bàn chi hỏa này còn mang theo uy áp của Tu La Thiên Đạo!

Lực lượng thần bí đáng sợ này vượt qua nhận thức của tất cả mọi người ở đây, chung quanh yến hội có rất nhiều Giới Vương, Thiên Tôn nhìn thấy hắc viêm này, đột nhiên nội tâm chấn động mở to mắt.

- Ngọn lửa này... Làm sao có thể?

Yêu Đế vốn đang dựa vào mặt ghế, nhìn thấy ngọn lửa này hiện ra, toàn thân của hắn căng cứng, đứng bật dậy.

Mặc kệ từ phương diện nào mà nhìn, Tiểu Ma Tiên giống như mèo bệnh, thực lực yếu tới mức không được, thế nhưng mà ai có thể nghĩ đến, thời điểm đối mặt Nguyên Yêu Phi thì hỏa diễm của nàng đạt tới độ cao khủng bố như vậy.

- Đây rốt cuộc là...

Hai mắt Ma Thủy Thiên Tôn sáng quắc, Tiểu Ma Tiên phóng xuất hỏa diễm này kỳ thật lực lượng bản thân không mạnh, nhưng pháp tắc ý cảnh lại rất cao, đã sớm tiến vào hỏa hệ ý cảnh tầng bảy.

Độ cao pháp tắc là một chuyện, chỉ cần thiên phú cao hơn nữa thời gian tích lũy đủ dài, bất luận là hỏa hệ Đại Giới Giới Vương nào đều có thể đạt tới hỏa hệ ý cảnh tầng thứ bảy.

Nhưng mà khiến Ma Thủy Thiên Tôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, phẩm chất hỏa diễm này đạt tới tình trạng không tưởng tượng nổi.

Chương 1794: Hắn là ai? (1)

Hỏa diễm có phẩm chất tự nhiên thấp nhất đương nhiên là phàm hỏa, hướng lên trên nữa là niết bàn chi viêm của Tiểu Ma Tiên, nó gần đạt tới đỉnh rồi.

Nhưng mà hiện tại Tiểu Ma Tiên thi triển hỏa diễm lấy cơ sở của niết bàn chi viêm, càng tiến một bước gia nhập một thứ đáng sợ nào đó vào niết bàn chi viêm, càng có tác dụng điểm mắt cho rồng!

Vốn Ma Thủy Thiên Tôn cũng cho rằng Tiểu Ma Tiên tại Tu La Lộ hoang phế thời gian, nhưng mà tình huống bây giờ lại không có đơn giản như thế.

- Có lẽ... Có thể đỡ được...

Mặc dù Ma Thủy Thiên Tôn xưa nay trấn định tự nhiên, thời điểm này liên quan tới sự phát triển của cháu gái, tâm thần của hắn kích động nhưng lại nhíu mày suy nghĩ.

- Phẩm cấp hỏa diễm cao thì thế nào? Lực lượng của ngươi quá yếu.

Một chưởng của Nguyên Yêu Phi đánh xuống, trừ áp chế tu vị ra, phương diện khác nàng đã dùng toàn lực!

Xuy xuy xùy!

Lực lượng hắc ám và ăn mòn đáng sợ hiện ra, ngay cả không gian cũng bị kịch độc ăn mòn.

Toàn thân Tiểu Ma Tiên bị kịch độc vây quanh, chỉ cần những độc chất này tích tụ lại, cho dù linh khí tuyệt phẩm cũng bị ăn mòn thành cặn bã, võ giả bình thường ngay cả xương cũng không thừa lại!

Thời điểm chờ mong Tiểu Ma Tiên bị ăn mòn, thời điểm này niết bàn chi viêm mang theo pháp tắc kỳ dị va chạm với kịch độc, một màn khó tin xảy ra.

Tiểu Ma Tiên không có bộc phát niết bàn chi viêm trong người, mà lại dùng niết bàn chi viêm bảo vệ thân thể, ngăn cản một kích này của Nguyên Yêu Phi.

- Ân?

Ma Thủy Thiên Tôn nhíu mày, loại phương thức tác chiến này căn bản chính là bị động chịu đánh, vì cái gì không phản kích?

Cho dù Tiểu Ma Tiên thực lực không đủ, phản kích không có phần thân, ngược lại có thể sẽ bị thương nặng, nhưng mà làm yếu khí thế là không thể.

Xuy xuy xùy!

Niết bàn chi viêm thiêu đốt rất nhiều kịch độc thành tro bụi.

Dung nhập Tu La Thiên Đạo nên phẩm chất của niết bàn chi viêm cực cao, nhưng mà Tiểu Ma Tiên thuyên chuyển lực lượng có hạn, thai nhi trong bụng của nàng đồng thời mang theo long phượng huyết mạch, cũng kế thừa Tu La chi huyết nên hấp thu rất nhiều lực lượng của nàng, thứ hai nàng còn phải phân thực lực ra che dấu thuần dương chi khí, gia tăng nguyên âm chi lực.

Dưới loại tình huống này, Tiểu Ma Tiên làm sao có thể thừa nhận một kích mang theo pháp tắc nửa bước Thiên Tôn và công kích kịch độc của Nguyên Yêu Phi đây?

Niết bàn chi viêm bị kịch độc không ngừng tiêu hao, một sát na kia nguyên lực hộ thể của Tiểu Ma Tiên bị kịch độc ăn mòn.

Xuy xuy xùy!

Nguyên Yêu Phi phát ra kịch độc ăn mòn nguyên lực hộ thể của Tiểu Ma Tiên, xâm nhập kinh mạch Tiểu Ma Tiên, bắt đầu ăn mòn huyết dịch của Tiểu Ma Tiên!

Một đạo hắc khí không ngừng sinh sôi trong máu.

Ngay cả cốt tủy cũng bị kịch độc ô nhiễm, đau đớn chẳng khác gì bị dội a xít vào người.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên lại cắn chặt răng chịu đựng, mang năng lượng thuyên chuyển vào nội thế giới, bảo vệ sinh linh nhỏ giấu trong nội thế giới của nàng...

Toàn thân của Tiểu Ma Tiên bị độc khí ăn mòn, ăn mòn huyết dịch dùng đau đớn kịch liệt để hình dung, loại cảm giác này chính là trộn huyết dịch với a xít đậm đặc, ăn mòn cốt tủy thành cháo.

Nàng nắm chặt nắm đấm, thừa nhận thống khổ vô song trùng kích vào người, nàng mang chân nguyên còn sót lại dồn vào nội thế giới, nàng làm một bước này không thể bị người ta phát hiện, chỉ có thể lặng lẽ tiến hành, nếu không chuyện nàng mang thai sẽ bại lộ.

Một ngụm máu đen bị Tiểu Ma Tiên phun ra ngoài.

Máu đen phun ra, trong lòng Tiểu Ma Tiên căng thẳng, sắc mặt biến hóa.

Thai nhi trong bụng huyết mạch tương liên với nàng, nếu như huyết dịch của nàng bị nhiễm độc biến thành màu đen, như vậy mặc cho nàng thuyên chuyển bao nhiêu năng lượng cũng không cách nào ngăn cản máu đen chảy vào thai nhi.;

Thai nhi mới trong giai đoạn phát triển đầu tiên, Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Nàng không để ý kịch độc chung quanh, nàng vận chuyển niết bàn chi hỏa vào trong nội thế giới, làm cho hỏa diễm nóng rực này thiêu cháy kịch độc trong máu.

Trong lúc nhất thời trong người Tiểu Ma Tiên biến thành một trận chiến, kịch độc này đấu với niết bàn chi viêm, áp lực lên thân thể Tiểu Ma Tiên có thể nghĩ.

Dù nàng có thân thể bán thần thú, thừa nhận áp lực bực này cũng khiến mạch máu vỡ tan, máu tươi bắn ra.

Nguyên Yêu Phi nhìn thấy một màn này thì nhe răng cười, nàng ẩn ẩn cảm giác được Tiểu Ma Tiên sắp không xong.

Nàng đang muốn thêm chút sức, đúng lúc này lúc này một teiengs quát tức giận vang lên bên tai Nguyên Yêu Phi.

- Ngươi cút cho ta!

Tiếng rống này khiến Nguyên Yêu Phi cảm thấy lực lượng hung lệ như thủy triều tiến vào trong người của nàng, toàn thân rung mạnh, thân thể sắp vỡ tan.

Bồng!

Nguyên Yêu Phi đụng nát bàn dài, đánh tan vô số chén dĩa lưu ly, toàn thân dính đầy linh thực, vô cùng chật vật.

Thấy một màn này trong lòng Yêu Đế khẽ động, muốn ra tay nhưng mà cuối cùng nhịn xuống.

Hắn thở dài một hơi, yến hội phát triển tới bước này khiến hắn không ngờ.

Nguyên Yêu Phi chống đỡ thân thể đứng dậy. Nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn, nghiến chặc hàm răng.

Đối mặt khí tràng cường đại của Ma Thủy Thiên Tôn, trong nội tâm nàng nói không sợ hãi là không thể nào.

Yêu ma hai tộc tranh đấu bạo lực còn tàn nhẫn dã man hơn Nhân tộc rất nhiều lần.

Nếu như nói phàm nhân Nhân tộc Thần Vực còn có lễ nghi bang giao. Như vậy yêu ma hai tộc chính là thế giới nguyên thủy của bộ tộc du mục. Trong yến hội đột nhiên tranh đấu cũng không có gì lạ, thậm chí Ma Thủy Thiên Tôn thật nặng tay với Nguyên Yêu Phi cũng có khả năng.

- Một chiêu đã qua!

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn mang theo sát cơ, Nguyên Yêu Phi cắn răng đứng dậy, năng lượng lưu chuyển dùng năng lượng hắc ám thôn phệ cặn thừa trên người, trong nháy mắt quần áo của nàng trơn bóng như mới.

Mà Tiểu Ma Tiên thời điểm này sắc mặt tái nhợt, độc của Nguyên Yêu Phi vẫn lưu chuyển trong người của nàng rất nhiều.

Ma Thủy Thiên Tôn nhìn qua Tiểu Ma Tiên, đột nhiên đi nhanh qua chỗ Tiểu Ma Tiên.

- Gia gia...

Tiểu Ma Tiên ngừng thở, Nguyên Yêu Phi lưu lại kịch độc với Tiểu Ma Tiên mà nói không thể tạo thành vết thương trí mạng gì, tĩnh dưỡng một ngày là không sao, nhưng là vì bảo vệ bào thai trong bụng lại phức tạp.

Nếu như Ma Thủy Thiên Tôn ra tay. Đương nhiên trong nháy mắt có thể thanh trừ độc trong người nàng, nhưng mà bí mật nàng mang thai cũng bị Ma Thủy Thiên Tôn biết rõ.

Mắt thấy Ma Thủy Thiên Tôn chạy tới cách nàng một trượng, Tiểu Ma Tiên vô ý thức lui về sau một bước, trái tim như đặt lên cổ họng, nhưng mà nàng căn bản không thể cự tuyệt Ma Thủy Thiên Tôn.

Thời điểm này bàn tay Ma Thủy Thiên Tôn bắt lấy Tiểu Ma Tiên!

- Tiên nhi! Ngươi có chuyện gì gạt ta?

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn mang theo vẻ tức giận, hắn sớm cảm thấy có điểm không đúng, nhưng mà không có hoài nghi Tiểu Ma Tiên, thẳng đến vừa rồi hắn nhìn thấy Tiểu Ma Tiên thi triển niết bàn chi hỏa và hành động không phải tác phong bình thường của Tiểu Ma Tiên, hắn đã xác nhận Tiểu Ma Tiên có chuyện gì đó lén gạt hắn!

Chương 1795: Hắn là ai? (2)

- Tại Tu La Lộ ngươi xảy ra chuyện gì?

Ma Thủy Thiên Tôn khi đang nói chuyện, một tay cầm cổ tay của Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên trái tim co rút lại, trong tích tắc nàng chỉ cảm thấy không cách nào hô hấp, chuyện tới mức này không thể dấu diếm được nữa.

Nàng cứ như vậy cây gỗ cứng đờ, bị Ma Thủy Thiên Tôn trực tiếp bắt lấy.

Lúc năng lượng cua Ma Thủy Thiên Tôn tuôn vào trong huyết dịch của nàng, Tiểu Ma Tiên cảm giác thời gian như chậm lại, cơ hồ tất cả âm thanh, khí tức đang cách xa nàng...

Xuy xuy xùy!

Trong lòng bàn tay Ma Thủy Thiên Tôn xuất hiện vòng xoáy tối sầm, chỉ trong nháy mắt tất cả độc tố trong người Tiểu Ma Tiên bị vòng xoáy hắc ám thôn phê.

Đây là Hấp Thiên Ma Công của Ma Thủy Thiên Tôn.

Độc tố bị thanh trừ, Tiểu Ma Tiên đau đớn biến mất, nhưng mà dày vò trong nội tâm của nàng hiện tại đau đớn vừa rồi không xem vào đâu.

Thời gian như ngừng trôi qua, mỗi hô hấp với Tiểu Ma Tiên mà nói dài như một năm.

Nàng không dám nhìn mặt Ma Thủy Thiên Tôn, thậm chí không dám hô hấp.

Mà Ma Thủy Thiên Tôn hoàn toàn yên lặng, hắn cầm tay Tiểu Ma Tiên, không nói một lời, trầm mặc thật lâu.

Mồ hôi chảy dọc theo lưng và trán Tiểu Ma Tiên, nàng cảm giác thân thể của nàng đã hư thoát.

- Ma Thủy huynh...

Thời điểm này Yêu Đế mở miệng.

Lúc trước hắn vẫn hoài nghi tình huống thân thể của Tiểu Ma Tiên không đúng, hắn cảm giác nguyên âm chi khí trong người Tiểu Ma Tiên không có mượt mà vững vàng, dường như mất trật tự không chịu nổi.

Nhưng căn nhắc tới Tiểu Ma Tiên tại Tu La Lộ không có củng cổ căn cơ, Yêu Đế cũng không có quá để ý tới, cho tới bây giờ nhìn thấy chiến đấu vừa rồi và biểu lộ của Ma Thủy Thiên Tôn.

Yêu Đế đã ẩn ẩn hiểu ra chuyện gì đó.

- Đều đi ra ngoài!

Yêu Đế vung tay lên, đám võ giả Yêu tộc ở đây nối đuôi nhau đi ra, chẳng ai ngờ rằng yến hội xảy ra tình trạng này, thời điểm Nguyên Yêu Phi cùng Tiểu Ma Tiên đánh đập tàn nhẫn thì bọn họ câm như hến, không dám lên tiếng.

Cho dù Tiểu Ma Tiên hay là Nguyên Yêu Phi, địa vị cũng cao hơn bọn họ quá nhiều.

- Ngươi cũng đi ra ngoài.

Yêu Đế nhìn về phía Nguyên Yêu Phi.

Nguyên Yêu Phi khẽ cắn môi, yên lặng lui ra ngoài.

Trước khi đi nàng nhìn qua Tiểu Ma Tiên thật sâu, nàng ẩn ẩn cũng đoán được khả năng xảy ra chuyện gì, dù sao tu vị của Nguyên Yêu Phi đã là nửa bước Thiên Tôn, địa vị tại Yêu tộc gần với hoàng hậu và mấy đại thần thú.

Nàng cẩn thận quan sát Tiểu Ma Tiên, cũng phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ.

Trong lúc nhất thời cả đại sảnh cũng chỉ còn lại Ma Thủy Thiên Tôn, Yêu Đế cùng Tiểu Ma Tiên ba người.

- Nói cho ta biết, hắn là ai?

Trầm mặc một hồi lâu, Ma Thủy Thiên Tôn đột nhiên mở miệng, hắn lúc này như con sư tử nổi điên.

Thân thể Tiểu Ma Tiên run lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn.

Con mắt Ma Thủy Thiên Tôn đỏ như máu, giống như muốn cắn nuốt nàng!

Tiểu Ma Tiên cắn chặt bờ môi, một lời không nói.

- Tốt! Không nói cho ta biết sao? Cũng được! Ta hiện tại luyện hóa nghiệt chủng trong bụng của ngươi! Dù sao, nghiệt chủng không rõ lai lịch chính là sỉ nhục của Ma tộc!

Ma Thủy Thiên Tôn nói xong, giơ tay trái lên, trong lòng bàn tay có vòng xoáy màu đen, vòng xoáy này chính là Hấp Thiên Ma Công của Ma Thủy Thiên Tôn, chỉ cần vòng xoáy đánh vào bụng dưới của Tiểu Ma Tiên, bất kể là linh hồn, huyết nhục hay năng lượng của hài nhi kia đều bị cắn nuốt sạch, một chút cặn cũng không dư thừa.

Mắt thấy Ma Thủy Thiên Tôn giơ cao tay trái lên, Tiểu Ma Tiên nhắm mắt lại, dứt khoát nói:

- Gia gia ngươi muốn động thủ thì cũng giết ta luôn đi! Ta không thể bảo vệ con của ta, ta cũng không muốn sống trên đời nữa.

Trong giọng nói của Tiểu Ma Tiên mang theo thái độ kiên quyết.

Trong lòng Yêu Đế trì trệ, hắn rất rõ ràng, dùng tính cách của Tiểu Ma Tiên tuyệt đối nói được thì làm được, nếu như Ma Thủy Thiên

Tôn thực vỗ xuống, Tiểu Ma Tiên chỉ sợ sẽ lập tức tự sát.

- Ma Thủy huynh, tỉnh táo lại!

Yêu Đế vội vàng mở miệng khuyên can, hắn cảm giác được Ma Thủy Thiên Tôn lúc này thật sự tức giận.

Tiểu Ma Tiên làm cái gì lúc trước, Ma Thủy Thiên Tôn vẫn nhân nhượng mọi cách, Tiểu Ma Tiên gặp rắc rối thì Ma Thủy Thiên Tôn cũng đứng ra giải quyết tốt hậu quả, nhưng mà lúc này đã chạm vào điểm mấu chốt của Ma Thủy Thiên Tôn!

Yêu Đế chỉ sợ Ma Thủy Thiên Tôn nổi giận làm ra chuyện không thể vãn hồi được.

Tiểu Ma Tiên cũng không cần nói, nếu như nàng xảy ra sơ suất gì, tuyệt đối là tổn thất lớn của yêu ma hai tộc.

Cho dù Tiểu Ma Tiên có hài tử, cũng cần bàn bạc kỹ hơn, phải biết rằng thần thú hoài thai cực kỳ không dễ, Tiểu Ma Tiên càng phải như vậy. Mà khi có hài tử, một khi sinh ra, sau khi lớn lên chắc chắn là nhân kiệt, giết đi quá đáng tiếc!

- Dùng chết đi uy hiếp ta?

Khóe miệng Ma Thủy Thiên Tôn cong lên lãnh khốc, nói:

- Tại Thần Vực, không ai có thể uy hiếp ta cả, ngươi cũng không được! Ngươi tin hay không, ta có một trăm biện pháp khiến ngươi không thể tự sát.

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn hung lệ, mà Tiểu Ma Tiên thực sự quật khởi ngông nghênh, nàng cắn răng nói:

- Cho dù ngươi có một trăm biện pháp như thế, có thể giam cầm năng lượng trong người ta, để cho ta tự sát không thành, nhưng mà ngươi không có khả năng giam cầm ta cả đời, chỉ cần ngươi buông cấm chế ra, ta vẫn có thể tự tuyệt kinh mạch mà chết! Đối mặt với Ma Thủy Thiên Tôn đầy sát khí, không người nào dám nói chuyện với hắn như vậy, vừa rồi Nguyên Yêu Phi là nhân vật địa vị đứng trong top mười cả Yêu tộc, bị Ma Thủy Thiên Tôn trước mặt mọi người đánh thổ huyết cũng chỉ có thể chịu đựng, không rên một tiếng.

Thật sự là bởi vì đối mặt với Ma Thủy Thiên Tôn trạng thái tức giận, áp lực thật sự quá lớn, ngươi không nhất định biết khi nào hắn đột nhiên ra tay giết người.

- Hắc hắc! Tốt! Ngươi đúng là cháu gái tốt, một tiểu súc sanh đáng giá cho ngươi giữ gìn như vậy sao? Lại không tiếc dùng cái chết bức bách ta! Ngươi cho rằng ngươi không nói thì ta không biết sao? Nghiệt chủng trong bụng của ngươi có một tia chân long chi khí, lại có khí tức Nhân tộc. Thời điểm ngươi đi Tu La Lộ, Thần Mộng Thiên Cung Lâm Minh cũng đi Tu La Lộ, hơn nữa có khí tức Nhân tộc và khí tức chân long, không phải hắn thì còn là ai?

Đột nhiên bị Ma Thủy Thiên Tôn gọi tên Lâm Minh, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên run lên, không nói gì thêm.

Tiểu Ma Tiên tự nhiên không muốn Ma Thủy Thiên Tôn biết rõ phụ thân hài tử là Lâm Minh, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại cho dù Ma Thủy Thiên Tôn biết rõ việc này, hắn cũng không thể làm Lâm Minh thế nào.

Lâm Minh có quan hệ tới Nhân tộc đại kiếp nạn lần này, nói là hy vọng của nhân tộc cũng không đủ, dưới loại tình huống này Thần Mộng Thiên Tôn làm sao cho phép Lâm Minh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

- Rất tốt, thật sự là rất tốt! Quả thật là hắn!

Ma Thủy Thiên Tôn nói chuyện có sát khí tỏa ra bốn phía, nói:

- Tiểu súc sanh này tại Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện, còn có thể phong hoa tuyết nguyệt lừa cháu gái của ta.

Chương 1796: Giam lỏng

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn tức giận run lên.

Thời điểm này Yêu Đế nói ra:

- Lâm Minh này biết rõ ta yêu ma hai tộc chúng ta liên hợp với Thánh tộc, mà Tiên nhi sẽ trở thành nhân vật mấu chốt trong thông gai, vì vậy hắn thừa dịp tại Tu La Lộ lừa gạt trinh tiết của Tiên nhi, rút củi dưới đáy nồi! Thậm chí càng khiến Tiên nhi có thai, làm quan hệ thông gia quấy loạn thất bát tao, một chiêu này đủ ngoan độc!

Đột nhiên nghe Yêu Đế nói thế, mang chuyện Lâm Minh và mình nói thành âm mưu trăm phương ngàn kêa, Tiểu Ma Tiên không cách nào trầm mặc được nữa.

Đột nhiên nàng nhìn qua Yêu Đế, âm thanh lạnh lùng nói:

- Yêu Đế bệ hạ, ngươi có thể nói ta bỉ ổi, nhưng ngươi không nên dùng lời này vu hãm Lâm Minh, lúc trước hắn căn bản cũng không biết các ngươi muốn liên hợp với Thánh tộc, càng không có lừa gạt ta, chúng ta ở cùng nhau là do ta chủ động.

- Câm miệng!

Ma Thủy Thiên Tôn đã nổi giận, thời điểm này đột nhiên bộc phát, hắn một quyền đánh vào bụng dưới của Tiểu Ma Tiên!

Đột nhiên xuất hiện biến cố này làm cho sắc mặt Tiểu Ma Tiên đại biến. Mặc dù là Yêu Đế cũng ngừng thở.

- Ma Thủy, ngươi!

Yêu Đế không kịp ngăn cản, chỉ nghe "Bồng" một tiếng vang nhỏ, thân thể Tiểu Ma Tiên bay ra ngoài như diều đứt dây, trong một sát na kia nàng cảm thấy lực lượng đáng sợ đánh vào nội thế giới của nàng, phóng tới sinh linh nhỏ kias.

- Ah!

Tiểu Ma Tiên cả kinh kêu lên! Toàn thân của nàng băng hàn, cho rằng Ma Thủy Thiên Tôn muốn trực tiếp giết con nàng.

Nhưng mà sau khi rơi xuống dất, Tiểu Ma Tiên cũng không có bị đánh thành trọng thương. Nàng phát hiện Ma Thủy Thiên Tôn đánh năng lượng vào trong người của nàng chỉ hóa thành năng lượng màu đen, khóa nội thế giới của nàng, mà năng lượng màu đen này khóa lại chính là vị trí sinh linh nhỏ kia.

Sắc mặt Tiểu Ma Tiên trắng bệch.

- Ngươi làm cái gì?

Ma Thủy Thiên Tôn căn bản không nói lời nào. Ngón tay của hắn điểm liên tục, điểm vào khiếu huyệt toàn thân của Tiểu Ma Tiên, phong tỏa chân nguyên toàn thân Tiểu Ma Tiên.

Trong lúc nhất thời Tiểu Ma Tiên cảm giác toàn thân bủn rủn vô lực, cơ hồ chẳng khác gì nữ tử phàm nhân.

- Ta không thích bị người ta nắm mũi dẫn đi.

Ma Thủy Thiên Tôn vốn tức giận đột nhiên giọng nói bình tĩnh trở lại, nhưng mà hắn bình tĩnh nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác áp bách to lớn.

- Ta gieo khóa năng lượng vào bụng ngươi, dùng tu vị của ngươi đừng mong cởi bỏ, chỉ cần ý niệm của ta khẽ động, khóa năng lượng này sẽ hóa thành vòng xoáy Hấp Thiên Ma Công, giết chết bào thai trong bụng của ngươi.

- Có lẽ ngươi cho rằng ta không nỡ hài tử thiên tài này, không sai, ta xác thực không nỡ, nhưng mà so với tồn vong và tiền đồ của Yêu tộc cùng Ma tộc, một hài nhi chưa thai nghén ra có là gì?

Lúc này yêu ma hai tộc bấp bênh, cho dù hài nhi này tương lai có trở thành Chân Thần, ý nghĩa cũng không phải rất lớn, bởi vì đó là chuyện của mấy ngàn vạn năm sau, mà mấy ngàn vạn năm sau, yêu ma hai tộc nói không chừng đã bị hủy diệt trong đại kiếp nạn lần này rồi!

Huống chi bào thai trong bụng Tiểu Ma Tiên ngày sau có thể trở thành Chân Thần hay không còn khó nói.

Hiện tại Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế cân nhắc chính là làm sao bảo tồn hai tộc.

- Ngươi dùng hài tử uy hiếp ta?

Tiểu Ma Tiên nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn, giọng nói run rẩy.

- Ta vốn không muốn bắt buộc ngươi, nhưng... Ngươi quá để cho ta thất vọng!

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn thâm trầm, nhìn về phía Tiểu Ma Tiên mang theo thần sắc phức tạp.

- Ngươi sớm đã biết rõ, yêu ma hai tộc phải liên hợp với Thánh tộc, ngươi vẫn không để ý tới lợi ích chủng tộc, mang đồ vật quý giá nhất của ngươi cho tiểu súc sinh Lâm Minh! Ai cho ngươi quyền lợi này? Mọi thứ của ngươi bây giờ, huyết mạch, thân thể đều là yêu ma hai tộc cho ngươi, ngươi cho rằng nguyên âm chi khí quý giá nhất là của ngươi sao? Muốn cho ai thì cho ai?

Thân thể là của cha mẹ, lại có huyết thống của Ma tộc, trong mắt Ma Thủy Thiên Tôn, Tiểu Ma Tiên làm hành vi này chẳng khác gì phản tộc.

- Từ hôm nay trở đi, ngươi đừng mong ra ngoài, ta sẽ giam cầm tất cả lực lượng của ngươi, thọ yến mười ngày sau, Tạo Hóa thánh tử sẽ đưa ra quan hệ thông gia, ta muốn ngươi đáp ứng chuyện này! Nếu không hài tử của ngươi không sống qua ngày mười một đâu.

Ma Thủy Thiên Tôn lạnh lẽo nói ra, Tiểu Ma Tiên nghe xong thân thể run rẩy.

- Đúng rồi... Còn nữa, thọ yến mười ngày sau, Lâm Minh cũng sẽ xuất hiện, ngươi đáp ứng quan hệ thông gia ở trước mặt Lâm Minh, ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt, hơn nữa... Ta giam cầm lực lượng của ngươi, ngươi cũng không có khả năng truyền âm cho Lâm Minh, ngươi rốt cuộc là muốn hài tử hay cái ngươi gọi là tình yêu kia, chính ngươi quyết định đi!

Ma Thủy Thiên Tôn nói lời này chẳng khác gì đao nhọn đâm vào tim Tiểu Ma Tiên.

Còn có chuyện gì tàn nhẫn hơn sao?

Gia gia của mình dùng cháu cố chưa sinh ra uy hiếp nàng.

Muốn nàng ở trước mặt người yêu đáp ứng quan hệ thông gia với người mà nàng vô cùng căm ghét.

Hơn nữa nàng không có cơ hội giải thích với Lâm Minh, nàng sẽ tổn thương Lâm Minh hung ác, rồi sau đó đi đối mặt với Lâm Minh thất vọng vô tận về nàng.

Nghĩ đủ loại chuyện này, tim của Tiểu Ma Tiên co rút lại, nàng nhìn về phía gia gia, cảm giác người trước mặt quá lạ lẫm.

- Lại cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, ngươi ngàn vạn đừng tưởng rằng ta không nỡ hài tử trong bụng của ngươi, cho nên... Không nên đừng thử làm trái ý ta! Từ hôm nay trở đi, ngươi nên quên Lâm Minh đi, mà hài tử trong bụng ngươi, nếu ngươi không làm trái ý ta, ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp dấu diếm Thánh tộc, khiến nó được sinh ra, nhưng mà nó không được có nửa điểm quan hệ với Lâm Minh.

Ma Thủy Thiên Tôn nói xong, phẩy tay áo bỏ đi!

Mà sau lưng Ma Thủy Thiên Tôn, Yêu Đế cũng lắc đầu liên tục, nói:

- Tiên nhi, ngươi quá đơn thuần, tuổi còn rất trẻ, ta biết rõ ngươi hận gia gia của ngươi, nhưng mà tương lai ngươi sẽ biết, hắn đang muốn tốt cho ngươi. Nếu như với tính tình của ngươi, yêu ma hai tộc cùng Thánh tộc thậm chí có khả năng quan hệ tan vỡ, tiếp theo có khả năng diệt vong trong đại kiếp nạn! Đến lúc đó ngươi tính toán cái gì? Gốc rễ không còn, ngươi phải làm sao? Ngươi như chó nhà có tang đi theo Lâm Minh sao? Ngươi cũng đã biết, ngươi còn không phải chính thất của Lâm Minh! Ngươi cho rằng Lâm Minh tương lai sẽ thủy chung như một với ngươi sao?

- Lời thề nam nhân không đáng tin, cái gọi là tình yêu chính là chó má, vì tình yêu mà hiến thân chính là chuyện dại dột, huống chi ngươi hiến thân còn kéo theo cả yêu ma hai tộc, đặt hoàn cảnh của hai tộc vào vòng nguy hiểm, cũng khó trách gia gia của ngươi hôm nay tức giận như vậy! Ngay cả ta cũng thất vọng về ngươi, chẳng lẽ ngươi không hiểu trong thế giới võ giả, thực lực là tất cả, tình yêu có thể làm được cái gì? Ăn được sao?

Chương 1797: Ma Thủy không biết giải quyết thế nào (1)

- Huống chi Lâm Minh kia chưa hẳn sống qua được trăm năm. Hắn không biết lượng sức đưa ra ước hẹn trăm năm với Tạo Hóa thánh tử, đến lúc đó cho dù hắn khống chết, sợ rằng cũng bị đánh không gượng dậy nổi, hắn còn muốn nằm gai nếm mật đi báo thù sao? Thánh tộc sẽ cho hắn cơ hội này sao?

- Hết hy vọng a, đợi đến lúc tương lai ngươi trở thành Thiên Tôn, thậm chí trở thành Chân Thần, thời điểm đó thiên hạ mặc ngươi khống chế, ngươi sẽ hiểu được chuyện hôm nay quá ngu xuẩn.

Yêu Đế nói như vậy cũng rời đi.

Rất nhanh có thị nữ đẩy cửa vào đưa Tiểu Ma Tiên đi.

Xuyên qua mấy cái hành lang gấp khúc, Tiểu Ma Tiên đi vào gian phòng cực kỳ xa hoa, thảm nơi đây làm từ lông thiên nga khổng tước mà thành, trong phòng có đàn hương do thiên tài địa bảo chế thành, cho nên ăn cơm, rửa mặt, tắm rửa toàn bộ do thị nữ hầu hạ.

Nhưng mà chỉ có một điểm, Tiểu Ma Tiên đi vào phòng thì không thể đi ra.

Nàng bị giam lỏng, chờ thọ yến Yêu Đế mười ngày sau, ở trước mặt Lâm Minh đáp ứng quan hệ thông gia với Tạo Hóa thánh tử.

Mà thống khổ nhất là, Tiểu Ma Tiên căn bản không thể nói nguyên do cho Lâm Minh nghe, thậm chí ngay cả chuyện mình mang thai Lâm Minh cũng không biết, mà sau thọ yến, dù hài tử giáng sinh cũng không có chút quan hệ nào tới Lâm Minh, hắn thậm chí còn không biết mình có con.

- Ta phải... Trước thọ yến nói chuyện này cho Lâm Minh biết.

Ba ngày sau --

Bên ngoài hắc tháp to lớn, trong "Ngân Sắc chiến hạm" to lớn, Tạo Hóa thánh tử xếp trên giường đá, hắn đang điều tức.

Trong lúc này một tia hỏa quang hiện ra trước mặt Tạo Hóa thánh tử.

Đây là hào quang của truyền âm phù, một đạo thần niệm xâm nhập vào tinh thần chi hải của Tạo Hóa thánh tử

Biết được nội dung trong thần niệm, khóe miệng Tạo Hóa thánh tử cười vui vẻ.

- Thánh tử điện hạ, chuyện gì vui vẻ như vậy?

Bên cạnh Tạo Hóa thánh tử, một nữ tử mặc y phục rực rỡ cười hì hì.

Con mắt Tạo Hóa thánh tử nheo lại, truyền âm phù hóa thành tro tàn, chậm rãi nói ra:

- Yêu Đế truyền đến tin tức, Tiểu Ma Tiên đã đồng ý gả cho ta, chỉ cần trên yến hội ta đưa ra quan hệ thông gia, nàng sẽ đáp ứng.

- Ha ha a! Chúc mừng thánh tử điện hạ!

Nữ tử y phục rực rỡ cười nói:

- Ta đã sớm nói, thánh tử điện hạ là nhân trung chi long, tại Thánh tộc có không biết bao nhiêu thiên chi kiêu nữ xếp hàng chờ thánh tử sủng hạnh, Tiểu Ma Tiên kia làm sao cự tuyệt thánh tử chứ? Thánh tử điện hạ chịu song tu với nàng, lấy nguyên âm của nàng chính là phúc phận của nàng ta.

Nữ tử y phục rực rỡ lúc này bĩu môi, nàng thực cho rằng Tiểu Ma Tiên có thể ôm đùi thánh tử là chiếm đại tiện nghi, bởi vì đợi đến lúc đại kiếp nạn qua đi, Thánh tộc muốn chiếm lĩnh Thần Vực, quân lâm thiên hạ, mà Tạo Hóa thánh tử cũng được bổ nhiệm thành Tạo Hóa Thánh Hoàng mới, đến lúc đó Tiểu Ma Tiên sẽ là sủng phi của Thánh Hoàng, đương nhiên là được thơm lây.

- Hừ! Lợi ích kết hợp mà thôi, Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế vẫn chờ phương pháp đột phá Chân Thần của ta! Nhưng mà phương pháp kia cho dù cho bọn họ. Bọn họ có thể đột phá Chân Thần xác suất cũng không đến 1%, hơn nữa đó là chuyện của ngàn vạn năm sau.

Tạo Hóa thánh tử nói đến đây vươn người đứng dậy. Hắn đi tới cửa sổ, nhìn qua hắc tháp ngoài cửa của Yêu tộc, khóe miệng mang theo ý cười nồng đậm.

Thời điểm này nữ tử y phục rực rỡ vươn tay sau lưng Tạo Hóa thánh tử, ôm eo Tạo Hóa thánh tử, làm nũng nói ra:

- Đều nói thể chất của tiểu ma nữ kia thích hợp song tu, có thể lấy nguyên âm của nàng càng là đại bổ. Thánh tử điện hạ có mới không nên quên cũ a.

Nữ tử y phục rực rỡ nói xong. Một tay lại vuốt ve thân thể Tạo Hóa thánh tử, giống như linh xà quấn quanh.

- Ha ha!

Tạo Hóa thánh tử lật tay ôm nữ tử y phục rực rỡ vào lòng, cười to nói:

- Như thế nào lại quên cũ, ngươi thật tâm đi theo ta, Cơ Tiên Nhi kia thì chưa hẳn, nếu nàng thức thời, nguyện ý an an ổn ổn đi theo ta, ta sẽ cho nàng một phần.

Tạo Hóa thánh tử nói xong ôm lấy nữ tử y phục rực rỡ, trực tiếp kéo nàng lên mặt ghế xa hoa, nữ tử y phục rực rỡ kinh hô một tiếng, mà thời điểm này Tạo Hóa thánh tử cũng nhào tới.

Trong lúc nhất thời tiếng thở gấp không ngừng.

Trong cảnh tượng dâm mỹ này, hắc tháp của Yêu tộc bên của sổ mạn tàu, nó sừng sững đứng giữa thiên địa. Giống như một đầu viễn cổ cự long.

Ánh trăng màu xám lạnh lẽo bao phủ hắc tháp.

Trên đỉnh hắc tháp, trên sân thượng cao mười vạn trượng, một nam tử áo đen đứng ở đó, yên lặng nhìn chăm chú vào "Ngân Sắc chiến hạm" của Tạo Hóa thánh tử ngoài trăm dặm.

Dung mạo nam tử áo đen này kiên quyết, trên mặt góc cạnh rõ ràng. Đôi mắt của hắn sáng như bảo thạch, tỏa ra hào quang thâm thúy.

Nam tử này đúng là Ma Thủy Thiên Tôn, hắn đứng ở đây ba ngày ba đêm, chưa từng di động nửa phần, giống như một khối thạch điêu.

- Ai...

Một tiếng thở dài sâu kín, sau lưng Ma Thủy Thiên Tôn có một nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ chậm rãi đi đến đỉnh hắc tháp của Yêu tộc, người này chính là Yêu Đế đứng đầu Yêu tộc.

- Ma Thủy, nếu như Tiên nhi không đáp ứng, ngươi thật giết hài tử của nàng sao?

Thân thể Ma Thủy Thiên Tôn hơi run run một chút, hắn từ từ quay đầu lại, hắn lại ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên cao.

Hắn cười thảm một tiếng nói ra:

- Chuyện ngươi hỏi điều kiện tiên quyết phải là giấu diếm qua chuyện Tiên nhi mang thai mới được.

Ma Thủy Thiên Tôn lắc đầu, cho dù hắn câm thù Lâm Minh lấy đi trinh tiết cháu gái của mình đến tận xương tuỷ, hận không thể bầm thây Lâm Minh thành vạn đoạn, nhưng bất kể nói thế nào, hài tử trong bụng Tiểu Ma Tiên mang huyết mạch yêu ma nhất tộc, hơn nữa lúc trước hắn dò xét năng lượng của hài tử này liền phát hiện nó không tầm thường.

Đứa nhỏ này đồng thời có huyết mạch chân long chân phượng, càng có được năng lượng hắn không cách nào lý giải được, lực lượng này mặc dù không biết nơi phát ra, nhưng lại cho Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác tim đập nhanh khó hiểu, hơn nữa đứa nhỏ này chưa thai nghén ra phôi thai cũng đã bắt đầu cắn nuốt thiên địa nguyên khí và pháp tắc, loại thiên phú này thật sự đáng sợ!

Nếu như Thánh tộc phát hiện đứa nhỏ này tồn tại, tuyệt đối không cho nó giáng sinh trên đời này, nhất định sẽ hủy nó!

Yêu Đế nói:

- Ngươi phong bế năng lượng trong đan điền Tiên nhi, vốn chính là từ Hấp Thiên Ma Công, có thể cắn nuốt sạch tất cả nguyên khí, kể cả thuần dương chi khí và thai khí trong người Tiểu Ma Tiên, chỉ cần trên yến hội này, Tiên nhi không lộ ra sơ hở gì, không có khiến cho Thánh tộc sinh lòng nghi ngờ, ngược lại có thể giấu diếm qua...

Ma Thủy Thiên Tôn đánh vào khóa năng lượng vào bụng Tiểu Ma Tiên, tuy là uy hiếp Tiểu Ma Tiên, nhưng cũng đang bảo vệ nàng.

- Mong là giấu diếm qua được, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Ma Thủy Thiên Tôn trịnh trọng nói ra.

Chương 1798: Ma Thủy không biết giải quyết thế nào (2)

Nếu quả thật trên yến hội chuyện Tiểu Ma Tiên mang thai bị Tạo Hóa thánh tử biết rõ, lại bị phơi bày trên yến hội, kết quả không thể tưởng tượng nổi!

Đừng nói tát vào mặt Tạo Hóa thánh tử, căn bản chính là xé rách da mặt với Tạo Hóa thánh tử.

Thánh tộc cùng yêu ma hai tộc quan hệ thông gia, kết quả quan hệ thông gia có hôn thê là Tiểu Ma Tiên sớm đã bị thiên tài Nhân tộc Lâm Minh nhanh chân đến trước, còn mang huyết mạch của Lâm Minh, trên đầu Tạo Hóa thánh tử mang theo cái nón xanh to tướng.

Khắp thiên hạ đều chế nhạo Tạo Hóa thánh tử.

Ngay cả Thánh tộc cũng không quen nhìn Tạo Hóa thánh tử bị nhục, cho nên tình thế càng hô phong hoán vũ.

Đến lúc đó Tạo Hóa thánh tử thẹn quá hoá giận, chuyện liên hợp với yêu ma hai tộc, tám chín phần mười sẽ bị hủy!

Phải biết rằng yêu ma hai tộc đối với Thánh tộc mà nói thực lực thực không đáng giá nhắc tới.

Thánh tộc không phải không thể không liên hợp với yêu ma hai tộc. Nhưng liên hợp với yêu ma hai tộc lại đả kích tự tin của Nhân tộc, làm cho tổn thất của bọn họ nhỏ hơn mà thôi.

Nhưng mà mặt khác, yêu ma hai tộc nếu như không liên hợp với Thánh tộc. Chín thành khả năng bị diệt tộc trong đại kiếp nạn.

Cách làm ổn thỏa nhất chính là giết hài tử trong bụng của Tiểu Ma Tiên.

Nhưng mà Ma Thủy Thiên Tôn rõ ràng, nếu làm như vậy, hắn vĩnh viễn mất đi cháu gái này.

Ngày sau gặp lại, thế tất như cừu địch!

- Tiểu súc sinh này!

Ma Thủy Thiên Tôn đột nhiên nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay kêu răng rắc. Hắn hiện tại hận không thể xé nát Lâm Minh!

Kỳ thật vài chục năm trước, Tiểu Ma Tiên mới tới Tu La Lộ không lâu. Độc Vũ Yêu Vương truyền tin tức cho Thanh lão có nhắc tới chuyện Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh đi cùng nhau, trong giọng nói tràn đầy phàn nàn.

Khi đó mặc kệ Ma Thủy Thiên Tôn hay là Yêu Đế đều hoàn toàn không ngờ rằng. Hai người không lâu lại phát triển thành như thế này.

- Lâm Minh... Ai! Nếu như không có đại kiếp nạn, nếu như Tiên nhi sống với hắn cũng không phải không được, đáng tiếc hắn sinh không gặp thời, đại kiếp nạn hàng lâm lúc này, hắn tuổi còn rất trẻ, ta đoán chừng đại kiếp nạn sẽ bộc phát mấu trăm năm sau, khi đó Lâm Minh sẽ không vượt qua năm trăm tuổi, một tiểu bối chưa tới năm trăm tuổi đối mặt với đại kiếp nạn của chủng tộc. Có thể làm được cái gì? Chịu chết mà thôi!

Yêu Đế lắc đầu liên tục, đừng nói là Lâm Minh, chk dù Thần Mộng Thiên Tôn đối mặt với Thánh tộc khủng bố cũng không có bao nhiêu tác dụng.

- Hừ! Sống đến năm trăm tuổi? Hắn có thể sống qua ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử đã là không tệ rồi!

Ma Thủy Thiên Tôn bây giờ nghe đến tên của Lâm Minh là tâm phiền, chuyện này không riêng gì Lâm Minh mang thiên đại phiền toái cho hắn, cũng bởi vì hắn cảm giác Lâm Minh cướp đi Tiểu Ma Tiên trong tay của hắn, từ chuyện Tiểu Ma Tiên cãi lộn với Ma Thủy Thiên Tôn có thể nhìn ra, Tiểu Ma Tiên bảo vệ Lâm Minh khắp nơi, không tiếc đối nghịch với mình, chuyện này làm cho Ma Thủy Thiên Tôn có cảm giác tức giận không nói được.

- Ước chiến trăm năm... Ta ngược lại hy vọng Lâm Minh có thể thắng. Ít nhất đừng thua khó coi, đáng tiếc... Điều đó không có khả năng...

Yêu Đế lắc đầu liên tục, trong lòng bịt kín một tầng mây đen, nội tâm của hắn đương nhiên hy vọng Nhân tộc có thể vượt qua đại kiếp nạn, ít nhất Nhân tộc chấp chưởng Thần Vực thì Yêu tộc còn có thể kéo dài được, ai biết Thánh tộc chấp chưởng Thần Vực, Yêu tộc gặp tình huống thế nào.

Nhưng mặc dù biết rõ những đạo lý này, Yêu Đế cũng không có lựa chọn.

Thực lực không bằng người, chỉ có thể chịu thua.

Ma Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi, hắn nhìn qua phương xa, ánh mắt tiêu điều.

Đối mặt thiên địa đại thế, hắn có cảm giác vô lực thật sâu.

Hắn cảm giác mình uổng là Thiên Tôn, mặc kệ hạnh phúc của cháu gái hay là tương lai của chủng tộc, hắn đều không thể khống chế.

Hắn cả đời này, nếu như rơi vào kết cục đó, đúng là quá thất bại rồi.

...

Lúc Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế đang cảm khái con đường tương lai trước mặt, trong phòng Tiểu Ma Tiên, cả phòng có hương thơm mê người.

Trong ao nước mười trượng rải đầy cánh hoa tươi, hơi nước mờ mịt che phủ ánh mắt.

- Tiểu thư, tắm rửa.

Mấy thị nữ mặc sa mỏng quỳ trên đất, trong tay nâng các loại khí cụ tắm rửa chờ Tiểu Ma Tiên.

Nhìn qua ao nước được điều chế tỉ mỉ, thần thái Tiểu Ma Tiên mê ly, nàng cởi quần áo ra, thân thể hoàn mỹ xuất hiện.

Nàng cứ như vậy đi vào trong ao nước, thân thể chìm vào trong nước.

Hơi nước mờ ảo, thân thể Tiểu Ma Tiên ngâm mình dưới nước, mấy thị nữ cung kính đi tới bên người Tiểu Ma Tiên, cởi lụa mỏng, cũng bước vào trong ao, bắt đầu chà lau thân thể Tiểu Ma Tiên.

Da thịt hoàn mỹ sáng bóng như sứ khiến người ta mê mẫn.

- Tiểu thư, nên thái cái này xuống a.

Mấy thị nữ muốn lau rửa bộ ngực Tiểu Ma Tiên, nhưng mà trước ngực Tiểu Ma Tiên có một chuỗi vòng cổ kỳ dị.

Mang vòng cổ này rất khó lau ngực của nàng.

- Các ngươi đi ra ngoài, tự ta tắm rửa.

Tiểu Ma Tiên hơi nhíu mày, dường như bị thị nữ chạm vào ngực rất không vui.

Mấy thị nữ nhìn thấy Tiểu Ma Tiên không vui, thoáng sợ hãi.

- Đi ra ngoài!

Guongj của Tiểu Ma Tiên nghiêm khắc, nàng nâng tay phải cầm chặt vòng cổ trước ngực của mình.

Vòng cổ này với Tiểu Ma Tiên mà nói, có ý nghĩa phi phàm...

- Thế nhưng mà, tiểu thư...

Mấy thị nữ quỳ ở trong nước, thần sắc bối rối, trước đó Yêu Đế đã phân phó, các nàng một khắc cũng không được rời mắt khỏi Tiểu Ma Tiên, nói là phụng dưỡng, kỳ thật cũng là giám thị.

Dù sao với tính cách của Tiểu Ma Tiên, hơn phân nửa sẽ không ngồi chờ chết, mà nàng sẽ nghĩ cách làm cái gì đó, nếu như không có người ở bên cạnh giám thị, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Yêu Đế cùng Ma Thủy Thiên Tôn đều không yên tâm.

- Đi ra ngoài!

iểu Ma Tiên mặt như sương lạnh, quát:

- Ta không thích đi tắm có người ở bên cạnh nhìn.

- Cái này...

Mấy thị nữ liếc nhau, Tiểu Ma Tiên bảo các nàng đi ra ngoài, các nàng đều không biết nên làm sao cho phải.

- Tiểu thư không nên làm khó chúng ta, chúng ta phụng lệnh Yêu Đế bệ hạ, không được tự tiện rời khỏi, tối đa chúng ta chỉ đứng ở cửa ra vào.

Mấy thị nữ đứng dậy, yên lặng lui tới cửa.

Tiểu Ma Tiên tắm rửa phòng tắm rất lớn, cửa ra vào cách phòng tấm chừng mười trượng.

Đợi đến lúc những thị nữ này rời khỏi, Tiểu Ma Tiên trầm tĩnh trong chốc lát, rồi sau đó nàng hít sâu một hơi, chậm rãi chìm vào trong nước.

Da thịt óng ánh và bộ ngực sữa mê người hiện ra trong nước, cuối cùng đầu của Tiểu Ma Tiên cũng chìm vào trong nước, mặc cho tóc dài lả tả chẳng khác gì đóa hoa sen đang nở.

Dòng nước ấm áp bao phủ thân thể, mang theo cảm giác rất thoải mái, nhưng mà giờ khắc này lại làm cho Tiểu Ma Tiên cảm thấy hết sức cô độc.

Nàng chậm rãi sờ lên vòng cổ kỳ lạ trên cổ của mình.

Chương 1799: Thiên Lý Liên Tâm

Vòng cổ này kỳ thật cũng không đẹp, thậm chí có thể nói có chút khó coi, dây xích của nó quá thô, mang lên rất không thoải mái, tạo hình cũng rất thô sơ, không có tinh xảo như vòng cổ nữ tính.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn mang theo vòng cổ này, bởi vì nó là lễ vật đầu tiên mà Lâm Minh tặng Tiểu Ma Tiên.

Tên của nó phi thường dễ nghe, gọi là "Thiên Lý Liên Tâm".

Tiểu Ma Tiên bị Ma Thủy Thiên Tôn giam lỏng. Lực lượng toàn thân bị phong ấn, trừ thể chất xuất chúng của nàng ra, các phương diện khác không khác gì phàm nhân.

Dưới loại tình huống này. Tiểu Ma Tiên muốn liên lạc với Lâm Minh, mang tin tức mình sẽ có quan hệ thông gia với Thánh tộc nói cho Lâm Minh biết, đó là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà bởi vì vòng cổ trên ngực của nàng, tất cả sẽ chuyển cơ!

Lúc trước Lâm Minh tại hội chợ Thần Văn Thành đấu giá hội, trước khi bắt đầu đấu giá dùng ba ngàn vạn điểm tích lũy của Thần Văn Sư công hội mua vòng cổ này.

Vòng cổ này chỉ ghi nhớ khí tức linh hồn của một người, chủ nhân của vòng cổ này có thể lợi dụng mó và tính năng ghi nhớ khí tức này đưa tin qua lại với người kia, chỉ cần ở cùng vị diện, cho dù xa thế nào đều có thể truyền tin tức cho nhau.

Nhưng mà vòng cổ này chỉ dùng cho hai người có quan hệ đặc biệt, tác dụng hiệu quả quá hẹp. Thành phẩm chế tác cao, giá trị đắt đỏ.

Phải biết rằng một kiện Thiên Tôn Linh Bảo cũng chỉ có vài tỷ điểm tích lũy, giá của vòng cổ này bằng một phần mười Thiên Tôn Linh Bảo.

Tiểu Ma Tiên sớm cho vòng cổ này nhớ kỹ khí tức linh hồn Lâm Minh, nhưng hiện tại mới dùng tới lần đầu tiên.

Ý niệm chìm vào trong Thiên Lý Liên Tâm, Tiểu Ma Tiên hô hoán danh tự Lâm Minh...

Nàng rất sợ hãi, bởi vì lực lượng của nàng hiện tại bị phong ấn có thể sử dụng vòng cổ này hay không, hiện tại chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống mà thôi.

Từng tiếng kêu gọi mang theo hy vọng và ký thác cuối cùng của Tiểu Ma Tiên bị đưa vào trong hư không, được thiên địa pháp tắc thần kỳ dẫn đạo bay ra khỏi hắc tháp Yêu tộc. Bay tới bạch ngân linh hạm của Thần Mộng Thiên Cung.

...

- Lâm Minh, thọ yến của Yêu Đế sẽ bắt đầu trong mấy ngày nữa, ngày mai chúng ta sẽ tiến vào hắc tháp của Yêu tộc.

Trong linh hạm của Thần Mộng Thiên Cung, Thần Mộng Thiên Tôn mở miệng dặn dò Lâm Minh.

Lâm Minh khẽ gật đầu, nói ra:

- Biết rõ Thần Mộng tiền bối, vãn bối sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

- Ngươi không cần chuẩn bị cái gì, ta cho ngươi biết chỉ là vì dặn dò ngươi không nên có xung đột với Tạo Hóa thánh tử, ở trên yến hội hắn không thể làm gì ngươi, nếu như hắn khiêu khích ngươi, ngươi căn bản không cần để ý, đừng quên, tuổi của hắn lớn hơn ngươi, không có người nào cười nhạo ngươi đâu, ngược lại sẽ cho rằng Tạo Hóa thánh tử lấy lớn hiếp nhỏ mà thôi, hiểu chưa?

- Hiểu rõ.

Lâm Minh gật gật đầu, kỳ thật hắn không ngại chiến đấu với Tạo Hóa thánh tử bốn mươi năm sau, bởi vì như vậy Tạo Hóa thánh tử sẽ không có nửa phần cơ hội nào cả.

Mà bản thân hắn giấu tài cũng tốt một chút.

Lâm Minh đang muốn cáo lui, thời điểm này có chấn động khiến hắn cứng đờ.

Thời điểm này hắn cảm giác được có người truyền âm cho hắn, nội dung trong đó khiến hắn cực kỳ khiếp sợ.

- Cái... Cái gì?

Lâm Minh lúc này trong lòng không biết có cảm giác gì.

- Tiên nhi nói rằng nàng... Mang thai? Ta vậy mà... Có con...

Lâm Minh cảm thấy chuyện này quá đột ngột, vốn đại kiếp nạn tới gần, Lâm Minh căn bản không muốn có con, sợ sau khi con của mình sinh ra gặp chiến tranh tàn khốc.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính.

Vốn đối với Ma Tiên mà nói, có thể mang thai hài tử là chuyện cực kỳ khó khăn. Lâm Minh trước đó quan hệ với Tiểu Ma Tiên cũng nghe Tiểu Ma Tiên không chỉ một lần nói qua rằng, nàng khả năng cả đời này không có hài tử, vì thế nó chính là đám mây đen trong nội tâm Tiểu Ma Tiên.

Hiện tại Tiểu Ma Tiên rốt cục mang thai, đây vốn là chuyện đáng mừng.

Nhưng mà Lâm Minh từ lời của Tiểu Ma Tiên không nghe ra được mừng rỡ gì cả, ngược lại tràn đầy lo lắng và bi thương.

Chuyện này làm cho nội tâm Lâm Minh căng thẳng, hắn rất rõ ràng, dùng trạng thái hiện tại của Tiểu Ma Tiên, đứa nhỏ này càng đưa nàng vào hiểm địa.

Trong lòng của hắn lo lắng, nói:

- Tiên nhi, chuyện ngươi mang thai bị phát hiện sao?

Lâm Minh thử dùng linh hồn trả lời Tiểu Ma Tiên, mà hắn vừa hỏi thì Tiểu Ma Tiên cảm nhận được tiếng của hắn qua Thiên Lý Liên Tâm, thân thể Tiểu Ma Tiên khẽ run lên, nước mắt từ từ chảy xuống.

Năng lượng của nàng biến mất, cho dù có Thiên Lý Liên Tâm nàng cũng không chắc có thể liên lạc với Lâm Minh, bây giờ là thời khắc nàng tuyệt vọng, gia gia lại uy hiếp nàng, lập tức phải đáp ứng chuyện thông gia với Tạo Hóa thánh tử, rốt cục nghe được giọng của Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên đã hoàn toàn không cách nào ức chế tình cảm của nàng.

- Phát hiện... Ta ngay từ đầu cũng không biết mình mang thai, nếu không ta cho dù như thế nào cũng phải sinh hài tử ra rồi mới quay về Ma tộc... Lâm ca, ta nên làm sao bây giờ? Ta đã bị gia gia giam lỏng, gia gia của ta hắn...

Tiểu Ma Tiên mang chuyện mình trải qua ở Yêu tộc cùng Ma tộc nói toàn bộ cho Lâm Minh nghe, kể cả Ma Thủy Thiên Tôn dùng tính mạng hài tử trong bụng nàng uy hiếp, ép nàng đáp ứng chuyện Tạo Hóa thánh tử cũng nói cho Lâm Minh nghe.

Ba!

Giường đá mà Lâm Minh đang ngồi vỡ ra, mặt ghế đầy vết rạn.

Đây là bởi vì trong lòng Lâm Minh tức giận, năng lượng không ức chế được.

Thấy một màn này, Thần Mộng Thiên Tôn kinh ngạc, nói:

- Lâm Minh, ngươi làm sao thế?

Vào lúc này, Thần Mộng Thiên Tôn cảm nhận được có năng lượng kỳ dị truyền vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, nhưng mà không biết năng lượng đó có ý vị như thế nào.

Thần Mộng Thiên Tôn cũng không thông hiểu Tu La pháp tắc.

Lâm Minh trầm mặc, trong lúc nhất thời không kịp trả lời Thần

Mộng, thời điểm này trong đầu của hắn lại vang lên giọng của Tiểu Ma Tiên.

- Lâm ca, ta không muốn đáp ứng quan hệ thông gia, nhưng mà ta không thể bỏ hài tử của chúng ta..

Thân thể Tiểu Ma Tiên chìm vào trong bồn tắm, nước mắt của nàng dung nhập vào nước tắm, cảm giác đắng chát...

Lâm Minh nghe ra ý trong lời của Tiểu Ma Tiên, vì hài tử trong bụng nên nàng sẽ liều lĩnh, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, nàng cũng chỉ có thể đáp ứng quan hệ thông gia với Tạo Hóa thánh tử.

Chuyện này đương nhiên Lâm Minh dù như thế nào cũng không thể tiếp nhận.

Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay rung động mạnh, nói cho cùng hắn vẫn quá yếu.

Nếu như hắn một người có thể diệt Thánh tộc, Tiểu Ma Tiên làm gì đối mặt với chuyện như vậy chứ?

- Đừng lo lắng, tất cả có ta... Ta sẽ không để cho người nào xúc phạm tới hài tử của chúng ta, cũng không cho phép cướp ngươi đi. Ngươi không cần đáp ứng quan hệ thông gia với Thánh tộc, nhưng mà không nên chọc giận gia gia của ngươi, chuyện còn lại giao cho ta.

Lâm Minh nói lời này thông qua pháp tắc Thiên Lý Liên Tâm vang vọng bên tai Tiểu Ma Tiên.

Chương 1800: Thọ yến

Trong lúc nhất thời, bên tai Tiểu Ma Tiên chỉ còn lại âm thanh này.

Đừng lo lắng, tất cả có ta...

Một câu nói kia làm cho Tiểu Ma Tiên cảm giác tất cả ủy khuất, bi thương của mình dường như tan thành mây khói.

Nàng vẫn cho rằng nàng rất hiếu thắng, nhưng mà sau khi ở chung với Lâm Minh, nhất là sau khi có hài tử thì nàng lại phát hiện, cuối cùng nàng vẫn cần quan tâm và bảo hộ...

- Lâm Minh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có người truyền âm cho ngươi sao?

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn về phía Lâm Minh, trước những câu hỏi này Lâm Minh không thể không trả lời.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nói ra:

- Vâng... Có người truyền âm cho ta, là Tiểu Ma Tiên...

- Tiểu Ma Tiên?

Thần Mộng Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Lâm Minh, hỏi:

- Xem ra ngươi cùng Tiểu Ma Tiên gặp nhau trong Tu La Lộ sao?

Thần Mộng Thiên Tôn tự nhiên biết rõ, thời điểm Lâm Minh đi Tu La Lộ lịch lãm rèn luyện thì Tiểu Ma Tiên cũng cùng thời gian đi Tu La Lộ, bọn họ tại Tu La Lộ gặp được nhau, hơn nữa có giao tình cũng không kỳ lạ quý hiếm.

Mà thời điểm này Tiểu Ma Tiên truyền âm cho Lâm Minh, làm cho Thần Mộng Thiên Tôn tưởng rằng Tiểu Ma Tiên lộ ra một ít quan hệ của yêu ma hai tộc cho hắn biết.

Đối với yêu ma hai tộc, Thần Mộng Thiên Tôn đương nhiên để ý, bởi vì bọn họ có thái độ với Thánh tộc cùng Nhân tộc thế nào cũng ảnh hưởng tới thế cục đại kiếp nạn.

Nếu như yêu ma hai tộc đảo hướng Thánh tộc, như vậy sẽ đả kích tin tưởng của Nhân tộc cực lớn.

- Tiểu Ma Tiên nói cái gì?

Thần Mộng Thiên Tôn rất quan tâm nội dung truyền âm này.

Nhìn thấy Thần Mộng Thiên Tôn ân cần, Lâm Minh tươi cười đắng chát, chậm rãi nói ra:

- Nàng nói mình mang thai, là hài tử của ta.

Lâm Minh nói câu này, Thần Mộng Thiên Tôn trước nay bộ dáng mây trôi nước chảy, giống như không có gì có thể ảnh hưởng tâm tình của nàng, nàng hiện tại cả kinh.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì?

Thần Mộng Thiên Tôn không dám tin nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Tiểu Ma Tiên... Mang thai hài tử của ngươi...

Lâm Minh nói những lời này liên quan quá lớn. Thần Mộng Thiên Tôn nhất thời không kịp phản ứng.

Nàng tự nhiên biết rõ địa vị của Tiểu Ma Tiên tại yêu ma hai tộc, thậm chí ẩn ẩn biết rõ Tiểu Ma Tiên dường như chính là thẻ đánh bạc quan hệ thông gia giữa yêu ma hai tộc và Thánh tộc.

Nhưng mà bây giờ. Tiểu Ma Tiên mang thai hài tử của Lâm Minh, nếu như chuyện này bị Tạo Hóa thánh tử biết rõ, không biết hắn có cảm tưởng gì.

- Ma Thủy Thiên Tôn biết rõ chuyện này sao?

Thần Mộng quan tâm nhất chính là thái độ của Ma Thủy Thiên

Tôn.

Lâm Minh gật gật đầu, mang tao ngộ của Tiểu Ma Tiên nói đơn giản một phen.

Thần Mộng Thiên Tôn nghe xong thì thở dài một hơi, loại kết quả này nàng sớm nghĩ đến.

- Lâm Minh... Việc này ta cũng không có biện pháp giải quyết tốt đẹp gì cả...

Thần Mộng Thiên Tôn lắc đầu, vốn Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cũng môn đăng hộ đối, lại là gạo nấu thành cơm. Nếu như không có đại kiếp nạn, nàng hoàn toàn có thể mang theo Lâm Minh đi cầu hôn, thuận lý thành chương thúc đẩy nhân duyên này.

Đáng tiếc bây giờ không có khả năng, cho dù Lâm Minh là thiên tài cũng vô dụng.

Đối với yêu ma hai tộc mà nói. Bọn họ chỉ quan tâm hiện tại, về phần chuyện tương lai thì tương lai nói sau, đại kiếp nạn hàng lâm, ăn bữa hôm lo bữa mai, ai còn quan tâm tương lai?

Lâm Minh trầm mặc không nói, Thần Mộng Thiên Tôn lại nói:

- Lâm Minh, ngươi không nên vọng động, có chút chuyện không phải sức người có thể giải quyết được, ta sẽ nếm thử đi thuyết phục Ma Thủy Thiên Tôn, không riêng gì vì ngươi, cũng là vì nhân tộc. Mặc kệ hy vọng xa vời cỡ nào ta cũng phải thử.

- Mấy ngày nữa chính là thọ yến, ta biết rõ tâm tình của ngươi rất khó chịu, nhưng mà trên thọ yến ngươi ngàn vạn chớ nên chọc giận Ma Thủy Thiên Tôn, ngươi làm cháu gái của hắn mang thai. Hắn tất nhiên căm thù ngươi tận xương tuỷ, nếu ngươi tranh luận với hắn trên thọ yến. Chỉ càng thêm dầu vào lửa, làm cho chuyện này càng hỏng bét.

Thần Mộng Thiên Tôn trong khi nói chuyện, đứng lên lướt đi.

Những ngày này nàng vẫn thương lượng và thăm dò thái độ của yêu ma hai tộc, nhưng mà kết quả càng khiến Thần Mộng lo lắng.

Có lẽ Nhân loại thật sẽ mất đi minh hữu là yêu ma hai tộc.

Như vậy cảm tình của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên không thể nghi ngờ sẽ trở thành bi kịch.

Nghĩ tới đây tâm tình của Thần Mộng Thiên Tôn phủ một tầng mây đen.

Yêu ma hai tộc có thể đầu hàng, mà Nhân tộc... Lại không có đường lui!

Thời gian ngày từng ngày đi qua.

Tiểu Ma Tiên bị giam lỏng trong phòng, cả ngày chỉ ăn cơm, tắm rửa, ngủ, không làm chuyện gì khác

Yêu Đế tới nhìn Tiểu Ma Tiên mấy lần, nhưng mà Tiểu Ma Tiên lại không nói lời nào, giống như căn bản không nhìn thấy hắn.

Chuyện này làm cho Yêu Đế thở dài một tiếng, hắn biết rõ nói gì cũng vô dụng.

Vì đại nghĩa chủng tộc mà hi sinh Tiểu Ma Tiên, chuyện này đối với Tiểu Ma Tiên mà nói quá không công bình, thực tế bọn họ hiện tại cũng không muốn uy hiếp nàng làm gì...

Vì vậy mỗi lần Yêu Đế tới chỉ có thể dặn dò thị nữ, bảo các nàng dụng tâm hầu hạ Tiểu Ma Tiên, lưu lại một chút ít thiên tài địa bảo tẩm bổ thân thể, sau đó rời đi.

Những thiên tài địa bảo này bị mấy bọn thị nữ xử lý gia công, chế tác thành chén thuốc, bột phấn các loại, mà Tiểu Ma Tiên ai tới cũng không cự tuyệt, đều ăn hết.

Dù tâm tình khó chịu đi nữa, Tiểu Ma Tiên cũng không có hờn dỗi tới bữa cơm.

Mỗi một mặt linh dược, mỗi một chén linh thực Tiểu Ma Tiên đều ăn sạch sẽ, cũng là vì hài tử của nàng.

Nàng rõ ràng, thiên phú hài tử của mình cùng Lâm Minh không tầm thường, chỉ đang ở trong bụng của nàng cũng đã có thể hấp thu thiên địa nguyên khí.

Cho dù nàng như thế nào cũng không thể lãng phí thiên phú của hài tử, ảnh hưởng phát triển của hài tử.

Thời điểm Tiểu Ma Tiên bị giam lỏng, người chạy tới thọ yến càng ngày càng nhiều.

Hắc tháp của Yêu tộc càng ngày càng náo nhiệt.

Thế lực lớn các nơi tụ tập lại, trong đó nhân vật cấp Thiên Tôn có hơn mười người.

Mà bên phía Thánh tộc có tới mấy Thiên Tôn đỉnh cấp, bọn họ đi tới cùng Tạo Hóa thánh tử, đi tới phủ đệ xa hoa nhất của Yêu tộc trong hắc tháp.

Mỗi ngày đều có người Yêu tộc cùng Ma tộc ra ra vào vào phủ đệ của Thánh tộc.

Các loại cống phẩm, mỹ nữ bị dẫn vào phủ đệ, trong phủ đệ yến hội không ngừng, hàng đêm sênh ca.

Những thứ này Nhân tộc Thiên Tôn đều thấy rõ, nhưng mà cũng bất lực.

Mà trong đó Lâm Minh cũng tiến vào trong hắc tháp.

Từ khi Lâm Minh đi vào trong hắc tháp, hắn từ đầu tới cuối không ra khỏi phòng một bước, hắn vẫn ngồi trong tĩnh thất của mình.

Chung quanh Lâm Minh, thiên địa nguyên khí chậm rãi hội tụ, lưu chuyển trong kinh mạch, một ổ quay đen kịt huyền phù trước mặt Lâm Minh.

Hắn cởi trần, cơ bắp hoàn mỹ hiện ra.

Trong nội thế giới của hắn ẩn chứa lực lượng quỷ dị.

Thời gian mười ngày này Lâm Minh toàn bộ dùng trên việc tu luyện.

Chút thời gian này với con đường tu luyện võ đạo dài đằng đẳng chẳng là cái gì, nhưng mà thông qua tu luyện mười ngày này, Lâm Minh điều chỉnh thân thể, thần hồn, nội thế giới tới trạng thái tốt nhất.

Chương 1801: Tuổi trẻ tuấn kiệt

Hắn đã dự cảm trong thọ yến sẽ có tình huống giương cung bạt kiếm, thậm chí đao kiếm tương kiến!

- Ma Thủy Thiên Tôn... Tạo Hóa thánh tử...

Lâm Minh yên lặng nhớ kỹ hai cái tên này, trước mặt hắn là một trường thương màu đen cổ xưa, trường thương này giống như trải qua vô tận tuế nguyệt, làm cho người ta nhìn qua cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Thương này chính là Ám Long thương Lâm Minh lấy được trong thí luyện cuối cùng tầng bốn.

Thần thương nơi tay, Lâm Minh yên lặng lau bán thương, hàn quang um tùm bao phủ mật thất.

Hắn đã tĩnh tọa một đêm, trời cũng sắp sáng.

Hôm nay chính là đại thọ của Yêu Đế!

- Lâm công tử, chuẩn bị cho tốt chưa? Thần Mộng tiền bối đã thông tri ngài, nên xuất quan.

Ngoài cửa có tiếng thị nữ truyền vào, Lâm Minh thản nhiên nói:

- Biết rõ.

Vuốt ve cán thương vài lần, Lâm Minh thu hồi trường thương, đứng lên.

Lần này nói là đi tham gia thọ yến, Lâm Minh lại như đi vào chiến trường.

Thời điểm này Lâm Minh lại nghe được Tiểu Ma Tiên truyền âm.

- Lâm ca, gia gia của ta vừa nói qua, hắn đã hạ vài đạo cấm chế trên người của ta, chính là vì không muốn ai nhìn thấy khác thường, thời gian ta chúc thọ rất ngắn, hơn nữa còn phải đáp ứng quan hệ thông gia với Tạo Hóa thánh tử...

Giọng của Tiểu Ma Tiên hơi bất an.

Lâm Minh chỉ nói:

- Đừng đáp ứng, chuyện khác giao cho ta.

- Ân.

Lại nghe được giọng của Lâm Minh, trong lòng Tiểu Ma Tiên ấm áp, bất an của nàng cũng tiêu tán.

- Tiểu thư, ngài nhanh một chút, còn phai chải đầu thay quần áo đấy.

Đúng lúc này Tiểu Ma Tiên nghe được tiếng la của thị nữ, các nàng lo lắng Tiểu Ma Tiên làm mờ ám cái gì đó, xảy ra ngoài ý muốn trước thọ yến, như vậy các nàng chết mười lần cũng không đủ đền tội.

- Được rồi!

Giọng của Tiểu Ma Tiên lãnh đạm, nàng thật vất vả tránh được mấy thị nữ này, nhưng mà thời gian không quá lâu.

...

Một giờ sau, thọ yến của Yêu Đế rốt cục cũng bắt đầu.

Lâm Minh đồng hành với mọi người đi vào trong.

Trên đồng cỏ tươi mát có hai nữ tử áo trắng dáng người yểu điệu cười cười nói nói, các nàng dung mạo khác nhau, nhưng mà người ta có cảm giác như cùng một người.

Hai nữ tử đứng cùng một chỗ. Phối hợp với bối cảnh của các nàng, có cảm giác hài hòa hồn nhiên thiên thành.

- Sư tỷ... Mộ cô nương...

Nhìn thấy hai nữ tử này, Lâm Minh kinh ngạc. Hai người này chính là Mộ Thiên Tuyết cùng Mộ Linh Nguyệt hai tỷ muội, vốn Mộ Thiên Tuyết cùng Mộ Linh Nguyệt hai tỷ muội đều ở Thần Mộng Thiên Cung, không nghĩ tới các nàng hiện tại cũng chạy tới Yêu tộc.

- Lâm Minh, ngươi xuất quan...

Mộ Thiên Tuyết nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt phức tạp. Tỷ muội gặp lại, tâm kết của Mộ Thiên Tuyết cũng hoàn thành.

Kỳ thật Mộ Thiên Tuyết đã tới đây vài ngày rồi. Nhưng mà những ngày này Lâm Minh vì nghênh đón thọ yến vẫn bế quan không ra, hôm nay mới nhìn thấy Lâm Minh.

Nàng trước đó từ chỗ của muội muội biết được Thiên Minh Tử bị Lâm Minh dùng kế giết chết, mặc dù nói Lâm Minh là mượn nhờ địa lợi, nhưng vẫn làm cho Mộ Thiên Tuyết vô cùng giật mình.

Trên lưng mang huyết hải thâm thù năm vạn năm, mối thù cứ được báo như thế, trong lòng Mộ Thiên Tuyết có cảm giác không chân thật. - Sư tỷ... Các ngươi cũng tới?

Xa cách vài chục năm, Mộ Thiên Tuyết dường như đã đi trên con đường tu luyện khác, liền Lâm Minh cũng khó có thể nhìn thấu cảnh giới của Mộ Thiên Tuyết.

Đây cũng không phải nói Mộ Thiên Tuyết mạnh hơn Lâm Minh, mà là vì nàng mượn thân thể thần tộc của Huyền Tình Thiên Hậu, nhiều khi thực lực của nàng không tính theo lẽ thường.

Lâm Minh có thể khẳng định, trong vài chục năm này Mộ Thiên Tuyết ở Thần Mộng Thiên Cung đi theo Thần Mộng Thiên Tôn tu luyện pháp tắc thần tộc. Thực lực đã tiến một bước dài.

Pháp tắc thần tộc cũng là một trong Tam Thập Tam Thiên Đạo.

- Ân... Băng Mộng cô nương xuất quan, cũng cùng đi.

Mộ Thiên Tuyết trong khi nói chuyện, trong rất nhiều thị nữ của Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh nhìn thấy thiếu nữ áo lam, nàng lẳng lặng đứng đó giống như tiên tử hạ phàm, phiêu dật xuất trần.

Đồng tử Lâm Minh hơi co rút lại. Thiếu nữ áo lam này chính là Băng Mộng mà Lâm Minh không gặp đã lâu.

Lâm Minh đã biết rõ, Băng Mộng là phân thân chuyển thế của Thần Mộng, lại nhìn Băng Mộng, Lâm Minh cảm giác khí tức của nàng và Thần Mộng càng ngày càng tiếp cận nhau.

Có lẽ tương lau không lâu các nàng sẽ dung làm một thể.

Mà khi đó sợ rằng Thần Mộng Thiên Tôn chính thức đặt chân tới Chân Thần, nhưng mà không biết thời khắc này có thể trước khi đại kiếp nạn bộc phát hay không.

Lâm Minh mỉm cười với Băng Mộng xem như bắt chuyện qua, Băng Mộng chỉ gật đầu đáp lại, không có nói cái gì nữa, nàng vẫn lãnh đạm như thế.

- Lâm Minh, năm đó ngươi giết chết Thiên Minh Tử, có từng thu thập hài cốt của hắn hay không?

Bên cạnh Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết cắn răng hỏi, nàng hận ý với Thiên Minh Tử quá sâu, nàng muốn tận mắt nhìn thủ cấp của Thiên Minh Tử.

Lâm Minh lắc đầu, nói ra:

- Thân thể Thiên Minh Tử đã nghiền nát, nhưng mà linh hồn của hắn bị ta phong ấn trong Vạn Ma Sinh Tử Luân, sau khi thọ yến chấm dứt sẽ đưa cho sư tỷ đánh giá.

- Tốt!

Mộ Thiên Tuyết hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, nàng thấp giọng nói:

- Lâm Minh, cám ơn ngươi...

- Sư tỷ khách khí...

Lâm Minh mỉm cười, thời điểm này Thần Mộng Thiên Tôn hàng lâm.

- Lên đường đi.

Nàng nhàn nhạt nói ra, đồng thời thâm ý sâu sắc nhìn Lâm Minh, ánh mắt kia ý nghĩa gì Lâm Minh rất rõ ràng, tự nhiên là hy vọng hắn trên thọ yến hành sự theo hoàn cảnh, chớ nên ăn thiệt thòi.

Lâm Minh gật gật đầu, tỏ vẻ trong lòng mình đã hiểu.

Thần Mộng Thiên Tôn cũng không có dặn dò cái gì, nên nói nàng đều nói, nàng tin tưởng dùng tính cách của Lâm Minh sẽ không tùy tiện đi làm chuyện vượt qua hắn khống chế.

Một đoàn người phóng lên trời!

Lúc Lâm Minh đi theo Thần Mộng đi vào hiện trường thọ yến, quả thực là cả kinh vì nội tình của Yêu tộc.

Thì ra trong hắc tháp của Yêu tộc cũng có phong ấn một phiến biển cả.

Biển cả này vô cùng rộng lớn, sóng biển quay cuồn, nguyên khí cuồn cuộn.

Không hề nghi ngờ, đây là Yêu tộc phong ấn một thế giới trong hắc tháp, nhưng mà thế giới này quá lớn, hắc tháp có thể phong ấn một đại thế giới này, thật sự làm cho Lâm Minh giật mình, ít nhất hắn không ngờ Yêu Đế có bổn sự này.

- Yêu tộc có nội tình rất sâu, chủng tộc này thật lâu trước kia có được Chân Thần..

Bên cạnh Lâm Minh, Thần Mộng sâu kín nói ra.

- Năm đó Yêu tộc là một trong những thái cổ chủng tộc, bảy tám tỷ năm tới mười tỷ năm trước, bọn họ vô cùng huy hoàng, truyền thừa còn lâu hơn Nhân tộc nhiều, chỉ tiếc bọn họ đã xuống dốc, không biết còn kéo dài bao lâu.

Thần Mộng Thiên Tôn nói đến đây thở dài một hơi, Lâm Minh lại biết nàng nói Yêu tộc cũng đang lo lắng cho Nhân tộc.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, tương lai của Nhân tộc cũng khó thăm dò như Yêu tộc.

Trong Tam Thập Tam Thiên đại vũ trụ, không có chủng tộc này tồn tại vĩnh viễn.

- Thần tộc cũng là thái cổ chủng tộc a.

Chương 1802: Gặp thánh tử (1)

Lâm Minh đột nhiên hỏi một câu như vậy, nhìn qua Mộ Thiên Tuyết bên cạnh, Mộ Thiên Tuyết mượn nhờ thân thể Huyền Tình Thiên Hậu, mà Huyền Tình Thiên Hậu chính là thái cổ thần tộc.

- Đúng vậy, là thái cổ thần tộc, là một trong những thái cổ chủng tộc mạnh nhất thái cổ mười tỷ năm trước, cho nên mới xưng là thần tộc. Nhân số của bọn họ rất ít, nhưng toàn là nhân kiệt, thần tộc đại khái là chủng tộc hoàn mỹ nhất do ông trời sáng tạo ra.

Lâm Minh lần thứ hai đi vào Vạn Cổ Ma Khanh, nghe tàn hồn đệ tử Hỗn Nguyên Thiên Tôn từng nói qua, thần tộc có linh hồn, thân thể, nội thế giới không thứ nào không cường đại, có thể tinh khí thần cùng tu, vừa ra đã có được lực lượng cường đại, thiên phú nghịch thiên, thọ nguyên dài gấp mười lần nhân tộc.

Đúng là vô cùng nghịch thiên.

Đáng tiếc dù là chủng tộc nào cũng không thể kéo dài mãi mãi, tộc nhân của nó càng ngày càng ít, mấy chục vạn năm trước dã diệt sạch.

Dường như Huyền Tình Thiên Hậu và Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở chung đường luân hồi, mục đích của hắn là mượn lực lượng luân hồi chuyển sinh, giúp thái cổ thần tộc có một đường sinh cơ, nhưng mà cuối cùng vẫn thất bại như cũ.

Địa điểm thọ yến của Yêu Đế năm trên một hòn đảo của phiến biển cả này.

Hòn đảo này rộng tám trăm dặm, chung quanh hòn đảo có rất nhiều đảo nhơ chi chít như sao trời.

Trong hải vực gần nhiều đảo nhỏ này có rất nhiều yêu thú biển cả bơi qua lại.

Trong đó có thâm hải huyền quy, một sừng hải giao long, thôn thiên hải xà, cửu đầu hải xà...

Những động vật biển này vô cùng to lớn, cường đại vượt qua Thánh Chủ, chúng đều nghe theo Yêu tộc chỉ huy, một khi chiến đấu có lực lượng cường đại.

- Thần Mộng tiền bối, Lâm Minh huynh!

Đột nhiên xa xa có một giọng nói truyền tới, có người tiến lên hành lễ, sau đó ân cần hỏi thăm Thần Mộng Thiên Tôn, lại nhìn về phía Lâm Minh.

Người này chính là Bạch Nghiêu, là đệ tử hạch tâm dưới trướng Hạo Vũ Thiên Tôn, năm đó trong Thần Vực đệ nhất hội võ đã từng tranh phong với đám người Lâm Minh.

Sau lưng Bạch Nghiêu còn có đội ngũ đi tới, hiển nhiên Hạo Vũ Thiên Tôn cũng tới.

- Đã lâu không gặp.

Gặp lại Bạch Nghiêu, Lâm Minh trong lòng cảm khái, chỉ sợ lần thọ yến này sẽ hội tụ tuấn kiệt của Thần Vực như Long Nha, Hành Si, Quân Bích Nguyệt.

Đương nhiên với tư cách là một trong những nhân vật chính, Tiểu Ma Tiên cũng là một trong những thiên tài trong hội võ.

Nhưng mà thời điểm Thần Vực đệ nhất hội võ, Lâm Minh tuyệt đối không ngờ Tiểu Ma Tiên lúc trước trẻ tuổi khí thịnh, không ai bì nổi lại ở cùng với nhau.

Chỉ có thể nói vận mệnh quá mức kỳ diệu.

Đệ nhất hội võ đã qua gần trăm năm, nhớ lại ngày đó, những người này đều là tuổi trẻ khí thịnh, trăm năm sau gặp lại nhau chỉ có cảm khái ngàn vạn.

Lâm Minh dự đoán không tệ, sau khi đi lên hòn đảo thì gặp được người quen -- đến từ Phổ Đà sơn Hành Si.

Hành Si vẫn mặc tăng bào vải bố, nhìn qua mộc mạc mà sạch sẽ.

Đoàn người Phổ Đà sơn chỉ có ba người, lộ ra dáng vẻ lẻ loi trơ trọi, Chiến Phật Đế Thích Già cùng Đại Tự Tại Phật không có tới.

- Lâm thí chủ, đã lâu không gặp!

Hành Si chắp tay trước ngực, gương mặt mỉm cười vui vẻ, đã nhiều năm như vậy, Hành Si không có chút biến hóa nào.

Hắn nhìn ra tu vị của Lâm Minh, biểu lộ hơi kinh ngạc, chợt có thoải mái, cười khổ nói:

- Lâm thí chủ thật là nhân kiệt, năm đó tu vị của bần tăng cao hơn Lâm thí chủ hai tiểu cảnh giới, hiện tại thì ngươi cao hơn ta một mảng lớn.

Hành Si không ngừng lắc đầu.

Tu vị Lâm Minh hôm nay đã vượt qua hắn quá nhiều.

Mà trên thực tế tu vị vẫn là thứ yêu, Lâm Minh đáng sợ nhất chính là chiến lực của hắn, từ Tu La Lộ trở về, Lâm Minh tu tập Tu La Thiên Thư lại kế thừa Tu La chi huyết, chiến lực tăng vọt không cách nào tưởng tượng nổi.

- Hành Si huynh quá khiêm tốn, chúng ta cùng tiến vào đi.

Lâm Minh cũng thi lễ trở lại, đối với Phổ Đà sơn, Lâm Minh ấn tượng rất tốt, năm đó Đại Tự Tại Phật có ân với hắn, nếu như không phải Phổ Đà sơn Bồ Đề Thụ, ba loại võ ý của Lâm Minh vẫn rất khó dung hợp.

Càng xâm nhập vào trong, hòn đảo càng nhiều.

Tại hòn đảo trung ương có một cung điện lơ lửng trên không trung, đây cũng là nơi cử hành thọ yến của Yêu Đế.

Chung quanh cung điện có các loại điểu thú, thụy thú, chúng đằng vân giá vũ, đẹp không sao tả xiết.

Trừ chuyện đó ra các loại thần liễn, linh thuyền của các thế lực lớn giá trị xa xỉ, hôm nay hội tụ cùng một chỗ cũng cực kỳ đồ sộ.

Có thể ngồi trong nội cung đều là nhân vật lớn, là nhân vật bá chủ một phương, trong đó chỉ cường giả Thiên Tôn cũng hơn hai mươi người.

Mà một đời tuổi trẻ trong tuấn kiệt tuy cũng có thể vào nội cung này, nhưng mà chỉ có thể ngồi ở một chỗ xa xa, trong đó kể cả Lâm Minh.

Như Mộ Linh Nguyệt, Mộ Thiên Tuyết có thực lực cao, thân phận không đủ người cũng ngồi chung vị trí với Lâm Minh.

Xa hơn về phía sau chính là tùy tùng các thế lực lớn, chỉ có thể ở bên ngoài mà thôi.

Ngồi ở vị trí của mình, Lâm Minh nhắm mắt dưỡng thần, trong lúc đó hắn cảm giác có sát khí lăng lệ áp tới!

Sát khí này làm tâm thần Lâm Minh rùng mình, cơ hồ khiến hắn lập tức rút Phượng Huyết Thương ra.

Đột nhiên hắn nhìn qua phương hướng có sát khí, chỉ thấy một nam tử cao lớn đang đứng trên bệ đá, ánh mắt như lôi đình nhìn qua hắn.

Người này chính là Ma Thủy Thiên Tôn!

Lâm Minh hô hấp hơi chậm lại, hắn cảm giác được uy áp ập thẳng về phía hắn, tại hiện trường thọ yến, Ma Thủy Thiên Tôn không có khả năng ra tay với Lâm Minh, nhưng mà hắn vẫn không nén được tức giận, dùng khí thế bản thân chấn nhiếp Lâm Minh, nếu như là võ giả nửa bước Thánh Chủ bình thường đã bị Ma Thủy Thiên Tôn dùng khí thế đánh chết, đây là chuyện quá dễ dàng.

- Tiểu tử, ngươi còn dám tới! Đúng là lá gan không nhỏ.

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn băng hàn truyền âm như sấm sét vang vọng bên tai Lâm Minh, giống như muốn chấn vỡ màng tai của Lâm Minh.

- Ma Thủy tiền bối.

Lâm Minh hai tay ôm quyền, trong khí thế như cuồng phong bạo vũ đó, hắn cũng chỉ miễn cưỡng duy trì trấn định

Nếu như Ma Thủy Thiên Tôn lại tăng thêm uy áo, hắn cũng chỉ có thể mở tà thân lực ra, thuyên chuyển thêm lực lượng, thậm chí là phải vận dụng Tu La chi huyết.

- Ai là tiền bối của ngươi, ít lôi kéo làm quên! Ngươi lấy đi nguyên âm cháu gái ta, việc này ta sẽ không bỏ qua, cho dù Thần Mộng che chở ngươi, ta cũng phải đòi một câu trả lời.

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn dữ tợn, Lâm Minh chỉ trầm mặc không nói, như lời Thần Mộng Thiên Tôn đã nói, Ma Thủy Thiên Tôn sẽ nổi nóng, cộng thêm tính cách của hắn hung bạo, không thể dễ dàng tha thứ cho người nào phản bác làm trái lời của hắn, cho nên Lâm Minh thời điểm này mặc kệ nói cái gì cũng sẽ không tốt.

- Tiểu tử, từ hôm nay trở đi, Tiên nhi sẽ không có nửa phần quan hệ nào với ngươi! Ngươi cho rằng ngươi là ai? Trong đại kiếp nạn này, ngươi chỉ là con sâu cái kiến, ngươi cho rằng thiên phú ngươi tốt thì vô địch? Ở trước mặt Chân Thần, thiên phú tốt dùng được cái rắm!

Chương 1803: Gặp thánh tử (2)

Ma Thủy Thiên Tôn thở hổn hển, uy áp của hắn lại tăng cường, cố ý muốn Lâm Minh xấu mặt.

Lâm Minh nhíu mày, hắn đang định mở tà thần lực chống lại uy áp này.

Mà thời điểm này đứng cách Lâm Minh không xa, Thần Mộng Thiên Tôn nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, tiếng này bình thản như gió xuân, thổi tan toàn bộ khí thế cường đại của Ma Thủy Thiên Tôn.

- Ma thủy, thọ yến của Yêu Đế mà tâm tình của ngươi không tốt sao?

Giọng của Thần Mộng Thiên Tôn bình thản nói ra, một câu này khiến Ma Thủy Thiên Tôn trì trệ, hắn nhìn qua bộ dáng Thần Mộng Thiên Tôn mây trôi nước chảy, hít sâu một hơi.

Vừa rồi hắn trấn áp Lâm Minh, mặc dù khí thế chỉ có một phần nhỏ lực lượng, nhưng mà bị một tiếng ngâm khẽ của Thần Mộng Thiên Tôn là hóa giải dễ dàng, chuyện này khiến nội tâm Ma Thủy khiếp sợ.

Phần tu vị này đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng.

- Thần Mộng... Chẳng lẽ đã tiếp cận Chân Thần?

Đối mặt với Thần Mộng không màng danh lợi, Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác mình lâm vào đầm nước sâu không thấy đáy, căn bản không cách nào phỏng đoán cảnh giới của Thần Mộng.

Nếu như Thần Mộng đã đạt tới nửa bước Chân Thần, như vậy sẽ hợp hai làm một với Băng Mộng, khi đó đột phá Chân Thần cũng không phải không có khả năng.

Nếu Thần Mộng thực sự đột phá Chân Thần, thực lực của nhân loại phải ước định lại lần nữa rồi, tuy vẫn không bằng Thánh tộc, nhưng ít ra sẽ có chút vốn liếng quần nhau với Thánh tộc.

Ma Thủy Thiên Tôn cùng Thần Mộng Thiên Tôn giằng co với nhau, thời điểm này trong cung điện đột nhiên thần quang đại thịnh, một thần liễn màu vàng do giao long kéo vào trong đại điện.

- Ai?

- Kiêu ngạo như vậy, cho thần liễn chạy vào trong đại điện!

Rất nhiều người trẻ tuổi tuấn kiệt, thần liễn, linh thuyền của bọn họ phải ở bên ngoài, tùy tùng càng không cho phép bước vào đại điện nửa bước.

Mọi người nhìn chằm chằm vào thần liễn, chỉ thấy trên thần liễn có nam tử áo trắng đứng đó, bên cạnh thanh niên này còn có một nữ tử xinh đẹp.

Mà trước mặt một nam một nữ này là một người trung niên mặc chiến giáp, người trung niên này khí thế thâm trầm như biển,cũng không kém gì so với Ma Thủy Thiên Tôn.

Không hề nghi ngờ, hắn cũng là Thiên Tôn đứng đầu.

- Thánh tộc Thiên Tôn! - Tạo Hóa thánh tử!

Có người cả kinh kêu lên, những năm này Lâm Minh đi Tu La Lộ, Tạo Hóa thánh tử tại Thần Vực đã không người không biết, không người không hiểu, ở trước mặt Tạo Hóa thánh, tuổi trẻ tuấn kiệt của Thần Vực không ai có thể chống lại nửa phần.

Bởi vì vài chục năm trước, Tạo Hóa thánh tử đến Thần Vực đã từng khiêu chiến qua thiên tài của Nhân tộc.

Mà những thiên tài Nhân tộc này chính là nhân kiệt kiệt xuất, cũng không phải hạng người bình thường, nhưng mà bọn họ vẫn bại trong tay của Tạo Hóa thánh tử.

Thực tế mấy năm trước, Tạo Hóa thánh tử đánh bại một Nhân tộc Đại Giới Giới Vương!

Một trận chiến này đã giúp thanh danh và địa vị của Tạo Hóa thánh tử tăng lên mức khủng bố.

Thế cho nên nhắc tới danh hào của Tạo Hóa thánh tử, rất nhiều người trẻ tuổi Nhân tộc không dám tranh khí nửa phần, cho dù trong nội tâm bọn họ đối với Tạo Hóa thánh tử có oán thầm, nhưng mà đối với thực lực của Tạo Hóa thánh tử bọn họ không thể không phục, bởi vì kém nhau quá xa.

- Thì ra là Tạo Hóa thánh tử, trách không được kiêu ngạo như vậy, lại cho thần liễn tiến vào trong nội điện.

- Hư! Nhỏ giọng một chút, coi chừng bị hắn nghe được! Tại thọ yến này, đương nhiên hắn không thể làm thế nào, nhưng mà sau thọ yến, vạn nhất hắn gọi người tới chiếu cố sơn môn của ngươi, đến lúc đó các ngươi chẳng khác gì nấm mốc!

Mọi người không ngừng bất mãn với Tạo Hóa thánh tử nhưng lại không dám nói gì.

Thời điểm này Tạo Hóa thánh tử đã công khai đi lên vị trí ngang bằng với Thiên Tôn, tư thế hào hùng ngồi xuống.

Bên cạnh Tạo Hóa thánh tử chính là Vô Ngân Thiên Tôn, hắn khẽ nhíu mày, lại không nói gì thêm.

Bình tĩnh mà xem xét, Tạo Hóa thánh tử có thể đánh bại Đại Giới Giới Vương, hắn đã có vốn liếng ngồi cùng với thế hệ trước, mấu chốt hắn tuổi còn trẻ, trong mấy trăm năm sau chỉ sợ thực lực đạt tới Thiên Tôn, ngồi ở chỗ này cũng không đáng trách.

Huống chi Yêu tộc cùng Thánh tộc quan hệ gần, Yêu Đế cũng sẽ không phản đối, bọn họ làm khách nhân thì nói cái gì.

- Ha ha, nhiều năm không gặp, thánh tử điện hạ thực lực lại tăng tiến rồi.

Bên phía Yêu tộc lập tức có người nghênh tiếp, hắn là Yêu tộc quốc sư, nói:

- Thánh Chủ trung kỳ, chậc chậc!

Mấy trọng thần của Yêu tộc không ngừng khen ngợi.

Tạo Hóa thánh tử mấy năm trước đột phá Thánh Chủ trung kỳ, thực lực đại tiến, cũng khi đó hắn đánh bại Nhân tộc Đại Giới Giới Vương, hiện tại mấy năm qua đi, Tạo Hóa thánh tử căn cơ củng cố, chắc hẳn thực lực còn mạnh hơn nữa!

- Nhưng mà Thánh Chủ trung kỳ mà thôi, không coi vào đâu.

Tạo Hóa thánh tử lơ đễnh lắc đầu, dường như thành tựu này với hắn mà nói không coi là cái gì, nếu như không có đạt tới mới là kỳ quái.

- Ha ha, đúng rồi, xác thực không coi vào đâu, nhãn hiệu của thánh tử còn ở đó, có lẽ trong mấy trăm năm sẽ đạt tới thực lực Thiên Tôn.

Lại có trọng thần Yêu tộc nịnh nọt.

Tạo Hóa thánh tử mỉm cười, dùng ngữ khí không hề đếm xỉa nói:

- Hai trăm năm a, hai trăm năm là có thể chính diện chống lại Thiên Tôn, sẽ không dài...

Lời này của hắn vô cùng càn rỡ, nhưng mà trẻ tuổi tuấn kiệt của Thần Vực nghe xong cũng không thể phản bác cái gì, chiếu theo tốc độ này, hai trăm năm hắn thực có thể đạt tới thực lực Thiên Tôn.

Có lẽ Tạo Hóa thánh tử tại Giới Vương đã có chiến lực không kém gì Thiên Tôn. Mà có Hồng Mông linh châu, trong hai trăm năm đột phá Giới Vương xác thực có khả năng.

- Thánh tử điện hạ thật sự khí phách!

Một đám đại thần Yêu tộc nhao nhao nói ra.

Bên cạnh Lâm Minh, Bạch Nghiêu bĩu môi, thấp giọng nói:

- Thật sự là không coi ai ra gì!

Bạch Nghiêu nói lời này không có dùng chân nguyên truyền âm, tuy nhiên âm thanh cực thấp, nhưng mà lỗ tai Tạo Hóa thánh tử lại rất thính, hắn nghe rõ ràng.

Tạo Hóa thánh tử quay đầu nhìn Bạch Nghiêu, căn bản không có để ý Bạch Nghiêu, ngược lại Lâm Minh bên cạnh Bạch Nghiêu khiến Tạo Hóa thánh tử chú ý..

Chợt hắn nghĩ đến cái gì, khóe miệng cong lên.

- Không nghĩ tới ngươi cũng tới, ước chiến trăm năm giữa ta và ngươi hình như còn lại bốn mươi năm nha? Ha ha! Hảo hảo hưởng thụ thời gian bốn mươi năm này đi, miễn cho đến lúc đó không có cơ hội.

Trong mắt Tạo Hóa thánh tử, nhân vật như Bạch Nghiêu không lọt vào trong mắt của hắn, cũng chỉ có Lâm Minh hắn còn có thể miễn cưỡng để ý vài phần.

Tạo Hóa thánh tử và Lâm Minh đối chọi gay gắt, lập tức khiến mọi người chú ý.

Năm đó Nhân tộc cùng Thánh tộc đàm phán, Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử đã định ra ước chiến trăm năm, khi đó không người nào không biết.

Hiện tại Tạo Hóa thánh tử nhắc tới chuyện này, mọi người đương nhiên chú ý rồi.

Chương 1804: Đánh võ mồm

Tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Minh, chờ xem Lâm Minh trả lời như thế nào, Thần Mộng Thiên Tôn thì nhíu mày, truyền âm nói:

- Lâm Minh, không nên bị hắn khiêu khích, hắn đang khiêu khích ngươi, chứng minh hắn để ý ngươi, thiên phú của ngươi cũng khiến Thánh tộc kiêng kị, bọn họ đương nhiên muốn lập tức diệt sát ngươi rồi.

Tính cách của Tạo Hóa thánh tử xác thực đường hoàng, giống như thượng thiên hạ địa, nguy ngã độc tôn. (trên trời dưới đất, chỉ một mình ta)

Nhưng mà có thể đi tới bước này, hắn cũng không phải ngu ngốc, hắn cảm giác được Lâm Minh có thể sẽ trở thành mối họa của hắn, cho nên mới phải nhằm vào Lâm Minh.

Thừa dịp hiện tại, Lâm Minh còn rất nhỏ yếu, hắn muốn nghiền chết Lâm Minh.

Ưu thế về tuổi đối với võ giả trẻ tuổi là rất rõ ràng, trong trăm tuổi, kém mười năm là chênh lệch to lớn.

Nhưng mà đợi tới lúc mấy ngàn tuổi, hơn vạn tuổi, thậm chí mấy trăm vạn tuổi, chênh lệch mấy trăm năm chỉ là mây bay.

Lâm Minh ổn thỏa bước lên bàn tiệc, một tay cầm chén trà, đối với Tạo Hóa thánh tử khiêu khích hắn chỉ cười lạnh.

- Sáu mươi năm trước ta ước chiến với ngươi, khi đó ngươi là Thánh Quân hậu kỳ đỉnh phong, kém một bước là tiến vào Thánh Chủ, có lực địch với Giới Vương! Mà ta chỉ là Thần Biến trung kỳ, thực lực kém ngươi quá xa. Hiện tại sáu mươi năm qua đi, ngươi là Thánh Chủ trung kỳ, mà ta đã tăng lên một cảnh giới rưỡi, bước vào nửa bước Thánh Chủ. Chênh lệch tu vị của chúng ta càng ngày càng nhỏ, tiếp qua bốn mươi năm sẽ có tình cảnh gì? Ai cho ngươi tin tưởng ngươi chắc chắn sẽ thắng ta?

Giọng của Lâm Minh bình tĩnh, võ giả ở đây có người nghe ra ý tứ trong đó, nhao nhao dò xét nội thế giới của Lâm Minh, quả nhiên như Lâm Minh nói, hắn đã là nửa bước Thánh Chủ!

Chỉ đi một chuyến vào Tu La Lộ, tu vị của Lâm Minh tăng lên một cảnh giới rưỡi. Tốc độ tu luyện này quả là yêu nghiệt.

Bốn mươi năm sau, Lâm Minh bước vào Thánh Chủ trung kỳ cũng không phải không được.

Khi đó chênh lệch với Tạo Hóa thánh tử càng ngày càng nhỏ.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử nghe Lâm Minh nói thế thì cười ha hả, nói:

- Thật sự là quá buồn cười! Ngươi tu vị tăng lên nhanh thì như thế nào? Ngươi chỉ đi một chuyến tới Tu La Lộ đạt được một ít cơ duyên. Cho nên tu vị tăng mạnh trong thời gian ngắn, ngươi trong tương lai còn phải cung cố căn cơ, ngươi cho rằng ngươi thật sự đột phá Thánh Chủ sao. Quả thực không biết lượng sức!

- Hiện tại ngươi đạt tới cảnh giới của ta sáu mươi năm trước nhưng thực lực còn kém một ít, mà ta sáu mươi năm qua thực lực lại có tăng vọt, ta cũng không quá mức truy cầu tăng cảnh giới lên, mà là dốc lòng nghiên cứu công pháp, công pháp của ta tăng vọt về chất, căn bản không phải ếch ngồi đáy giếng như ngươi có thể so sánh được.

Tạo Hóa thánh tử đột nhiên nhắc tới công pháp, võ giả ở đây nghĩ tới một ít lời đồn.

Đó chính là Tạo Hóa thánh tử gần đây tu lên có tiến bộ, đột phá công pháp!

Mà đây là công pháp Chân Thần, so với Thần Mộng còn cao hơn một bậc.

Phải biết rằng Tạo Hóa thánh tử chỉ là Thánh Chủ trung kỳ, tu luyện công pháp Chân Thần độ khó có thể nghĩ.

Mà một khi tu thành, uy lực tự nhiên khủng bố!

- Nghe nói đệ ngũ trọng đã có uy lực công tham tạo hóa!

Có người nghe nói qua lời đồn nói như thế.

- Bình thường, Tạo Hóa thánh tử có Hồng Mông linh châu, tốc độ tu luyện của hắn không thể chậm, thì ra hắn tìm hiểu công pháp nên tốc độ tăng tu vị mới chậm. Tìm hiểu công pháp tuy tu vị tăng lên chậm, nhưng mà thực lực tiến triển lại nhanh hơn, hiện tại Tạo Hóa thánh tử đáng sợ hơn!

Mọi người nói như vậy đều âm thầm cảm giác kinh hãi, như vậy Tạo Hóa thánh tử chiến thắng Thiên Tôn chỉ là vấn đề thời gian.

Mà một khi có thể đặt song song với Thiên Tôn, như vậy Tạo Hóa thánh tử sẽ chính thức trở thành một phương cự đầu của Thánh tộc, cũng đặt song song với đại năng thế hệ trước!

Khi đó mọi người không ai dám làm càn với hắn.

Tạo Hóa thánh tử nói lời này làm cho hắn vững vàng áp qua Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh lại mỉm cười, lạnh nhạt nói ra:

- Rất trùng hợp, ngươi tốn sáu mươi năm tu luyện đột phá công pháp, ta cũng dùng sáu mươi năm đột phá một bộ công pháp, không biết công pháp của chúng ta, ai mạnh ai yếu.

Lâm Minh nói công pháp, tự nhiên là Tu La Thiên Thư.

Nhưng mà Lâm Minh dứt lời, nghe vào trong tai kẻ khác chính là lực lượng chưa đủ, ngay cả võ giả Nhân tộc cũng cảm thấy khó nghe.

Người ta Tạo Hóa thánh tử tu luyện là công pháp Chân Thần.

Lâm Minh tu luyện công pháp là cái gì?

Tạo Hóa thánh tử còn không nói gì, mấy tùy tùng hắn mang theo đã cười ha hả.

- Ngươi cũng đột phá công pháp sao? Công pháp của ngươi có thể so sao? Ha ha! Quá buồn cười, ngươi là ngu ngốc sao? Ta đúng là không nhịn được đấy.

Thực lực mấy tùy tùng này không thấp, tu vị thậm chí còn cao hơn Tạo Hóa thánh tử một tiểu cảnh giới, có là Thánh Chủ hậu kỳ, có là Thánh Chủ đỉnh phong, đương nhiên bọn họ không cách nào so sánh với Tạo Hóa thánh tử được, tuổi cũng lớn hơn Tạo Hóa thánh tử rất nhiều, không có quá nhiều tiềm lực, nếu không có cơ duyên nghịch thiên, đột phá Giới Vương còn không có khả năng.

Nhưng mà Thánh Chủ đỉnh phong dù sao cũng là Thánh Chủ đỉnh phong, cho dù là tùy tùng cũng không thể khinh thường, hơn nữa bọn chúng dám xen vào nói chuyện của Tạo Hóa thánh tử cùng Lâm Minh, cũng chứng minh địa vị không thấp.

Lâm Minh nhìn qua bốn tên tùy tùng này, tên này đứng cách Lâm Minh không xa, sau khi Tạo Hóa thánh tử ngồi xuống thì đám tùy tùng của hắn thuận tiện ngồi ở vị trí ngang hàng với Lâm Minh, Bạch Nghiêu, Hành Si.

Một màn này nhiều người nhìn thấy, tuy trong lòng bất mãn nhưng không nói gì.

Tạo Hóa thánh tử ngồi ở vị trí Thiên Tôn cũng bỏ đi, tùy tùng của hắn ngồi cùng hàng với trẻ tuổi tuấn kiệt, chẳng phải có ý nghĩa trẻ tuổi tuấn kiệt của Nhân tộc còn không bằng tùy tùng của Tạo Hóa thánh tử hay sao?

Lâm Minh cười lạnh, nói:

- Một đám nô tài mà thôi, ai cho các ngươi quyền lợi ngồi ở chỗ nầy, ngồi song song với ta? Dựa theo quy định thọ yến, hạ nhân và tùy tùng không được vào cung, các ngươi còn chưa cút ra?

Mọi người cũng không nghĩ tới Lâm Minh lại sính cường như vậy, trực tiếp biến đám người này thành nô tài, hơn nữa còn bảo bọn này cút đi.

Nhân vật Thánh Chủ đỉnh phong tại Thần Vực có thể nói là bá chủ một phương, lại bị Lâm Minh nhục mạ như thế.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, Thần Mộng cũng nhíu mày, cách làm của Lâm Minh hiện tại dường như không đúng với nàng dặn dò lúc trước...

Đám người này trong lòng tức giận, tượng đất còn có ba phần nóng giận, nếu hôm nay bọn chúng bị Lâm Minh mắng mà còn nhịn, về sau không cần lăn lộn nữa rồi.

Bọn chúng đứng lên, khí thế toàn thân bộc phát, bốn đạo sát khí trực tiếp tập trung Lâm Minh!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Bốn người vây quanh Lâm Minh, mà Lâm Minh lại ổn thỏa trên đó không quan tâm tới.

Chương 1805: Gặp lại Tiểu Ma Tiên (1)

- Ngươi chửi chúng ta là nô tài? Hắc hắc... Ngươi cho rằng ngươi tính toán là cái gì, địa vị của ngươi là Nhân tộc cho, không có Nhân tộc thì ngươi tính là cái gì! Ngay cả nô tài cũng không bằng, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đường hoàng bao lâu?

Bốn người này nói chuyện hùng hổ dọa người, mặc dù không có nói rõ nhưng ẩn ý lại quá rõ ràng, chính là Nhân tộc cuối cùng cũng bị Thánh tộc tiêu diệt.

Đến lúc đó tuấn kiệt của Nhân tộc mất đi chủng tộc che chở còn đê tiện hơn cả chó, còn không bằng nô tài của Thánh tộc.

Cũng bởi vì nguyên nhân này nên võ giả Thánh tộc lực lượng mười phần, không coi ai ra gì.

Tuy bọn chúng là hạ nhân, nhưng mà tuyệt đối không cho rằng mình là hạ nhân, ngược lại cảm giác thân phận của mình không kém gì trẻ tuổi tuấn kiệt của Nhân tộc.

Bốn người này nói vậy võ giả Nhân tộc nhướng mày, Lâm Minh chậm rãi đứng lên, khí thế toàn thân âm trầm như biển, làm cho người nào đối mặt với hắn đều cảm thấy ngây ngốc.

- Hắc, muốn động thủ sao?

Tuy bốn người nói như vậy, kỳ thật cũng có chút chột dạ, dù sao nơi này là thọ yến của Yêu Đế, có nhiều Thiên Tôn ở đây, bốn người bọn họ cho dù mượn thế của Thánh tộc không coi ai ra gì, cũng không có khả năng tại thọ yến này ở trước mặt nhiều Thiên Tôn ra tay với Lâm Minh.

Hơn nữa bọn họ cũng không biết thực lực của Lâm Minh như thế nào.

Bốn người bọn họ là Thánh Chủ hậu kỳ cùng Thánh Chủ đỉnh phong, nếu như chống lại Lâm Minh còn không chế trụ được, sẽ ném mặt mũi của Thánh tộc.

- Lui ra!

Thời điểm này Tạo Hóa thánh tử lãnh đạm nói ra.

- Thánh tử điện hạ...

Bốn người khẽ cắn môi, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tạo Hóa thánh tử thì lui ra ngoài.

Tạo Hóa thánh tử nhìn về phía Lâm Minh, cười hắc hắc, nói:

- Như thế nào? Chúng ta đều tới đây chúc thọ Yêu Đế, hiện tại chưa bắt đầu thọ yến, ngươi đã gây sự với tùy tùng của ta, bộ dáng của ngươi như thế, giao chiến bốn mươi năm sau ta không có hứng thú chiến đấu rồi.

Tạo Hóa thánh tử nói thế hàm xúc châm chọc mười phần. Câu nói đầu tiên đã kéo Lâm Minh cùng cấp bậc với tùy tùng của hắn, nếu thật sự là người có thân phận sẽ không so với tùy tùng, đây là chuyện mất mặt.

Đối mặt châm chọc như vậy. Trên mặt Lâm Minh vẫn mỉm cười, nói:

- Thượng bất chính, hạ tắc loạn. Hạ nhân của ngươi không hiểu quy củ, chủ nhân lúc nói chuyện còn hô to gọi nhỏ, chẳng phân biệt được nơi nào, không biết tôn ti, chính mình nuôi chó như vậy cũng do chủ nhân không quản giáo, thả ra đường cắn loạn, còn không cho phép người khác dùng gậy đánh sao?

Lâm Minh đối chọi gay gắt, một câu nói ra càng khiến bốn tên tùy tùng giận phát run, nhưng mà nói tiếp bọn họ cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhịn xuống, bốn người cười nhạo Lâm Minh, kết quả cuối cùng là tự rước lấy nhục.

Đối với chuyện này Thần Mộng Thiên Tôn nhíu mày lại, nàng trước đó dặn dò qua Lâm Minh không nên xung đột với Tạo Hóa thánh tử, mà hiện tại xem ra Lâm Minh dường như không nghe lời của nàng, ngược lại còn cố ý nhắm vào Tạo Hóa thánh tử.

- Lâm Minh... Muốn...

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn về phía Lâm Minh, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng vẫn không nói thêm cái gì, trong ấn tượng của nàng, Lâm Minh làm việc không bao giờ vượt qua khả năng của mình.

- Công phu mồm mép không tệ.

Tạo Hóa thánh tử khinh thường khẽ cười một tiếng, nói:

- Cũng không biết thực lực ngươi như thế nào? Nửa bước Thánh Chủ, chậc chậc! Bốn mươi năm sau ngươi mới có thể đột phá lên Thánh Chủ trung kỳ a, đạt tới cảnh giới của ta hiện tại, nếu như vậy, ta còn có thể có hứng thú với ngươi, nếu không thì quá không có ý nghĩa.

Tạo Hóa thánh tử khi nói chuyện, đột nhiên có tiếng cười vang lên.

- Ha ha! Thánh tử điện hạ, Lâm công tử, các ngươi đều là nhân kiệt tuyệt thế, thời gian ước chiến trăm năm còn chưa tới, làm gì tổn thương hòa khí!

Thời điểm này trong đại sảnh có một trung niên đi vào.

Trung niên này dáng người cao ngất, làn da trắng nõn, ánh mắt thâm thúy, tóc dài rủ xuống thắt lưng, nhìn qua to lớn cao ngạo, oai phong bừng bừng.

Người này chính là chưởng khống giả của Yêu tộc, Yêu Đế.

Yêu Đế xuất hiện, toàn trường yên tĩnh lại.

Lâm Minh cũng cung kính hành lễ, Yêu Đế người này khiến hắn âm thầm lưu tâm, hắn rất rõ ràng, chính mình lấy đi nguyên âm của Tiểu Ma Tiên, còn khiến Tiểu Ma Tiên mang thai, Yêu Đế nhất định biết rõ.

Nhưng mà hắn không có biểu hiện trực tiếp như Ma Thủy Thiên Tôn, ngược lại vẻ mặt ôn hòa, giống như căn bản không biết chuyện này.

Điểm này cũng không phải nói Yêu Đế lòng dạ sâu hơn Ma Thủy Thiên Tôn, chỉ có thể nói rõ Yêu Đế người này hỉ nộ không lộ, mà Ma Thủy Thiên Tôn thì bụng dạ thẳng thắn, cả hai so sánh với nhau, người này khiến Lâm Minh lưu tâm hơn.

Yêu Đế trình diện cũng đáp tạ các Thiên Tôn ở đây.

Mà thời điểm này còn có đại nhân vật đi tới.

Trong đó có quen biết cũ của Lâm Minh, Hạo Vũ Thiên Tôn.

Hạo Vũ Thiên Tôn cùng Yêu Đế, Thần Mộng theo thứ tự bắt chuyện với nhau, nhìn về phía Lâm Minh, trên mặt không che dấu được vẻ tán thưởng.

Kỳ thật lúc trước Lâm Minh định ra ước chiến trăm năm với Tạo Hóa thánh tử chính là vì Hạo Vũ Thiên Tôn, bởi vì Lâm Minh giữ gìn Hạo Vũ Thiên Tôn, Tạo Hóa thánh tử nói trong ba trăm năm muốn khiêu chiến Hạo Vũ, lúc ấy trực tiếp đặt Hạo Vũ Thiên Tôn lên đầu sóng ngọn gió, Lâm Minh mới ra mặt, tiếp nhận khiêu chiến này.

Nhưng từ điểm ấy mà nói Lâm Minh có ân với Hạo Vũ Thiên Tôn.

- Hảo tiểu tử, nửa bước Thánh Chủ! Khoảng cách Thánh Chủ kỳ còn một bước ngắn, thậm chí... Tùy thời có thể đột phá!

Tu vị của Lâm Minh tăng nhanh như vậy khiến Hạo Vũ Thiên Tôn âm thầm líu lưỡi, từ Thần Vực đệ nhất hội võ, Lâm Minh thế tiến không thể đỡ, trong trẻ tuổi tuấn kiệt của Thần Vực, mũi nhionj của hắn không ai thu liễm được.

- Bạch Nghiêu, ngươi cũng nên học Lâm Minh một ít, không nói nhiều, có một phần năm của Lâm Minh thì ta cảm thấy đủ rồi.

Bạch Nghiêu là đệ tử của Hạo Vũ Thiên Tôn, ngồi bên người của

Lâm Minh, Hạo Vũ Thiên Tôn bộ dáng không cho cự tuyệt, làm cho Bạch Nghiêu âm thầm kêu khổ, bảo hắn so với Lâm Minh đúng là làm khó hắn.

- Hạo Vũ tiền bối khen nhầm...

Lâm Minh nói xong đang định hàn huyên với Hạo Vũ Thiên Tôn vài câu, thời điểm này thân thể của hắn chấn động, lời nói tới bên miệng thì cứng đờ lại.

Hắn nhìn qua một góc của đại sảnh, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ áo đen không chớp mắt.

Thiếu nữ này được tám thị nữ theo cùng, chậm rãi đi tới, tư thái của nàng yểu điệu, mặc lễ phục màu đen, trên mặt mang sa mỏng, chỉ lộ ra đồng tử xinh đẹp như hắc tinh linh.

Nàng chính là Tiểu Ma Tiên.

Một thân áo đen này chính là phong cách của Tiểu Ma Tiên, nhìn qua thập phần linh động, ngược lại nhiều ra vài phần cảm giác khuê các, nhu thuận như nước.

Nhưng mà Lâm Minh lại biết, loại nhu nhược này không phải cố ý giả trang đi ra, mà là vì Tiểu Ma Tiên bị giam cầm tu vị, hơn nữa lại mang thai, nàng lúc này có thể nói là vô cùng yếu đuối.

Tiểu Ma Tiên xuất hiện, nhất thời hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người.

Chương 1806: Gặp lại Tiểu Ma Tiên (2)

Ma Thủy Thiên Tôn hạ thủ pháp cấm chế trên người Tiểu Ma Tiên rất xảo diệu, mọi người cũng không biết nàng bị giam cầm tu vị, chỉ cho rằng Tiểu Ma Tiên cố ý ẩn nấp khí tức mà thôi.

Mà trên yến hội này, Tiểu Ma Tiên với tư cách nhân vật chính trong hậu bối của yêu ma hai tộc, đương nhiên bọn họ sẽ không vô lễ dò xét nội thế giới của Tiểu Ma Tiên. Hơn nữa cho dù bọn họ dò xét cũng chỉ tra ra được Hấp Thiên Ma Công trong nội thế giới của Tiểu Ma Tiên, sẽ không nhìn thấy cái gì khác.

Tiểu Ma Tiên xuất hiện thì ánh mắt xinh đẹp vô ý dò xét các nơi, nàng đang tìm kiếm Lâm Minh. Nhưng mà tu vị của nàng bị giam cầm, cảm giác không thể phóng ra ngoài, trong yến hội nhiều người như vậy, tìm một người quá khó khăn.

- Ta ở phía trước bên trái của ngươi đấy...

Thời điểm này bên tai Tiểu Ma Tiên vang lên chân nguyên truyền âm quen thuộc, thân thể nàng run lên, nhìn qua phía Lâm Minh.

Bốn mắt nhìn nhau, giống như ẩn chứa thiên tân vạn ngữ trong đó.

Tiểu Ma Tiên cắn chặt bờ môi, không nói một câu nào, trong mắt lệ quang chớp động.

Nhưng mà đối mặt như thế chỉ có mấy hô hấp mà thôi, rồi sau đó Tiểu Ma Tiên quay đầu đi từ từ tiến về phía Yêu Đế.

Từ đầu tới đuôi đều có ánh mắt lạnh lùng nhìn qua hai người, chủ nhân ánh mắt này chính là Ma Thủy Thiên Tôn.

Trên yến hội này Ma Thủy Thiên Tôn không cho phép Tiểu Ma Tiên có bất cứ trao đổi gì với Lâm Minh.

- Đây không phải là Tiểu Ma Tiên sao, đúng là nhiều năm không gặp, không nghĩ tới nàng đã từ tiểu cô nương nghịch ngợm biến thành mỹ nữ yêu kiều duyên dáng, nhu thuận như nước!

Trên mặt ghế của khách có người nói.

- Bất kể là nàng trước kia hay hiện tại, đều làm cho người ta mê muội, hơn nữa nàng có thể chất đặc thù, nếu ai có thể song tu với nàng chính là tam sinh hữu hạnh.

Mấy khách mới nghị luận, có không ít tuổi trẻ tuấn kiệt nhìn về phía Tiểu Ma Tiên với ánh mắt hâm mộ và nóng bỏng.

Đã nhiều năm như vậy, Tiểu Ma Tiên cùng Băng Mộng vẫn là hai thiên chi kiêu nữ xuất chúng nhất ở Thần Vực.

Băng Mộng thì bọn họ không trông cậy vào, ai cũng không có khả năng đạt được nàng.

Như vậy Tiểu Ma Tiên chính là tình nhân trong mộng của vô số người.

- Những nhân loại ngu xuẩn này, bọn họ còn không biết Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế đã đáp ứng quan hệ thông gia với ta! Nữ thần trong lòng các ngươi không bao lâu sẽ hầu hạ ta.

Cách đám người này không xa, Tạo Hóa thánh tử nghe được đám trẻ tuổi tuấn kiệt nghị luận thì vui vẻ trong lòng.

Tiểu Ma Tiên là mỹ vị hắn nhất định sẽ ăn vào miệng, có thể cướp Tiểu Ma Tiên từ trong tay của đám người này, trong lòng Tạo Hóa thánh tử tràn ngập cảm giác thành tựu.

Thực tế nghe được đám tuấn kiệt Thần Vực nghị luận, lại nhìn ánh mắt hâm mộ của bọn họ, cảm giác ưu việt này sinh ra trong lòng của Tạo Hóa thánh tử.

Hắn chẳng những sẽ tiêu diệt Thần Vực, còn cướp đi tuyệt thế mỹ nữ của Thần Vực, loại cảm giác chinh phục này khiến Tạo Hóa thánh tử rất thỏa mãn.

Hắn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn qua Tiểu Ma Tiên bên cạnh

Yêu Đế, không quan tâm cầm chén trà trước mặt lên, nhẹ nhàng dùng tách trà khuấy động lá trà.

Bởi vì vị trí của Tạo Hóa thánh tử gần ở phía trước, khoảng cách Tiểu Ma Tiên rất gần, Tiểu Ma Tiên ẩn ẩn cảm giác được ánh mắt của Tạo Hóa thánh tử, cũng nhìn qua Tạo Hóa thánh tử.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên nhìn qua phía mình, khóe miệng Tạo Hóa thánh tử cong lên càng rõ ràng, hắn cười nói nhỏ:

- Đừng có gấp, không qua một nén hương thọ yến bắt đầu, ta sẽ xuất hạ lễ ra chúc thọ, đồng thời cầu hôn với Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế, tới lúc đó ngươi chính là của ta.

Cảm nhận được ánh mắt mang tính xâm lược của Tạo Hóa thánh tử, trong lòng Tiểu Ma Tiên tràn ngập chán ghét, nhưng mà trước mặt Yêu Đế, nàng chỉ có thể quay đầu đi không quan tâm.

- Thánh tử điện hạ, dường như ngươi rất có hứng thú với nữ tử có thể chất bán phượng kia nhỉ?

Bên cạnh Tạo Hóa thánh tử, Thánh tộc Thiên Tôn cùng đi theo hắn chúc thọ chậm rãi nói ra.

Thánh tộc Thiên Tôn này phong hào Phá Diệt, là Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc, hắn lần này cùng đi với Tạo Hóa thánh tử tới đây chúc thọ, thứ nhất là bày ra thực lực của Thánh tộc, thứ hai cũng chủ yếu bảo vệ thánh tử an toàn.

- Thể chất của Tiểu Ma Tiên không tầm thường, nếu như có thể song tu với nàng, lúc ta trùng kích Tạo Hóa Thần Công đệ lục trọng có trợ giúp không nhỏ.

Tạo Hóa thánh tử có thể đột phá Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng cũng có thành phần trùng hợp trong đó, về phần Tạo Hóa Thần Công đệ lục trọng, độ khó càng lớn, không có Đại Giới Giới Vương, Tạo Hóa thánh tử không có chút tin tưởng nào.

Nhưng nếu như có thể song tu với Tiểu Ma Tiên, lấy nguyên âm của Tiểu Ma Tiên và dung hợp thần thú chi huyết của Tiểu Ma

Tiên, đối với Tạo Hóa thánh tử có chỗ tốt thật lớn.

Kể từ đó hắn có một ít khả năng ở Giới Vương cảnh trùng kích Tạo Hóa Thần Công đệ lục trọng.

Như vậy cho dù thất bại cũng có thể tích lũy kinh nghiệm.

Tạo Hóa Thần Công đệ lục trọng, càng sớm phá tan càng có chỗ tốt lớn với Tạo Hóa thánh tử, có thể đánh trụ cột cho tương lai đột phá Chân Thần.

Tạo Hóa thánh tử trong khi nói chuyện, các đại nhân vật được mời tới thọ yến Yêu Đế đã tới đông đủ.

Người các nơi không ngừng dâng bảo vệ lên.

Đại đa số là bảo vật cấp Thiên Tôn. Nếu như đặt ở Thần Văn thành đấu giá hội, đều có thể bán được vài tỷ điểm tích lũy.

Hạo Vũ Thiên Tôn tặng một quả trứng thái cổ khổng lồ. Vô Ngân Thiên Tôn tặng Thiên Tôn Linh Bảo lấy được trong di tích.

Tại Thần Vực chú ý có qua có lại

Tặng những bảo vật này, Yêu Đế ngày sau cũng phải có lễ.

Về phần Lâm Minh, Bạch Nghiêu chỉ là tiểu bối dĩ nhiên là ngồi bất động, chuyện tặng lễ không tới phiên bọn họ.

Mà thời điểm này đến phiên Tạo Hóa thánh tử xuất hiện.

Hắn đặt chén trà xuống, đi tới trước bệ. Sau lưng hắn là bốn tùy tùng, bốn tùy tùng này cung kính nâng hai đồ vật. Một là đan hộp xinh xắn, mà một còn lại là hộp ngọc cổ xưa.

Hai vật phẩm này hiện tại khiến người khác chú ý tới, mọi người đều muốn biết Tạo Hóa thánh tử sẽ tặng lễ vật gì.

Đi đến trước mặt Yêu Đế, Tạo Hóa thánh tử không nhanh không chậm mở đan hộp ra, trong đan hộp này có viên linh dược màu xanh biếc, nó lớn nhỏ như long nhãn, có mùi linh dược tỏa ra

Võ giả ở đây cũng biết hắn, bọn họ vừa nhìn đã nhận ra đây là đan dược thần võ vô thượng.

Vô thượng thần đan là đan dược Thiên Tôn đại năng phục dụng, có thể trợ giúp võ giả Thiên Tôn tăng tu vị, củng cố căn cơ, là bảo vật hiếm có, nếu như lưu lạc trong thế lực Giới Vương sẽ sinh ra không ít chém giết đổ máu.

Nhưng mà trong thọ yến của Yêu Đế, vô thượng thần đan không được tốt lắm.

Ví dụ như Vô Ngân Thiên Tôn tặng Thiên Tôn Linh Bảo, nó còn trân quý hơn vô thượng thần đan nhiều. Tạo Hóa thánh tử với tư cách thế lực Chân Thần, hạ lễ như vậy có chút không đủ nhìn.

Chương 1807: Phương pháp đột phá Chân Thần

Rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn đều thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ đúng là muốn nhìn Thánh tộc rốt cuộc xuất ra cái gì, phải biết Tạo Hóa thánh tử còn có một hộp, trong hộp thứ hai sẽ là cái gì?

- Ha ha, tốt cho vô thượng thần đan!

Yêu Đế cười lớn, ở bên cạnh hắn có đệ tửthu viên đan dược này lại.

Kỳ thật đến cấp bậc như Yêu Đế, thực lực cũng tiếp cận Thiên Tôn đỉnh phong, vô thượng thần đan cũng không có tác dụng gì, nuôi dưỡng thần thú trong tộc cũng không kém lắm.

Mà thời điểm này Tạo Hóa thánh tử lại cho người hầu mang hộp ngọc cổ xưa kia ra, trước đó là vô thượng thần đan do người hầu này mở ra, nhưng lúc này Tạo Hóa thánh tử tự tay mở ra.

Trong hộp ngọc có một tấm tơ lụa tinh khiết, trên tơ lụa có một ngọc giản màu đen.

Ngọc giản này giống như mã não, hào quang bắn ra bốn phía.

Tạo Hóa thánh tử chậm rãi cầm ngọc giản ra, mang theo vài phần vui vẻ trên mặt.

- Trước đó là vô thượng thần đan, chỉ là thứ tùy tiện cho Yêu Đế bệ hạ vuốt vuốt, thứ này mới là hạ lễ chính thức...

- Đây là...

Yêu Đế nhìn về phía Tạo Hóa thánh tử, chẳng biết tại sao, nhìn qua ngọc giản này tim của hắn đập rộn lên.

- Yêu Đế bệ hạ, đây là Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Hoàng của chúng ta lúc trước đi lịch lãm rèn luyện, ở trong di tích thượng cổ lấy được, tuy truyền thừa không hoàn chỉnh, nhưng lại ghi lại cách đột phá Chân Thần, hôm nay lấy ra làm lễ vật mừng thọ Yêu Đế bệ hạ.

Giọng của Tạo Hóa thánh tử cũng không lớn, nhưng mà giọng nói truyền ra bốn phía.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người khiếp sợ!

Nhất là rất nhiều Thiên Tôn ở đây trong chốc lát đứng phất dậy.

Con mắt của tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào ngọc giản này.

Đột phá Chân Thần!

Mọi người tuyệt đối không ngờ Tạo Hóa thánh tử ở trong thọ yến của Yêu Đế xuất ra lễ vật trân quý như thế.

Có chút Thiên Tôn thậm chí cảm thấy tim đập rộn lên.

Phải biết rằng từ thiên địa đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước, Nhân tộc cùng Thánh tộc chém giết dốc hết lực toàn tộc, thậm chí Phong Thần Thiên Tôn cũng vẫn lạc.

Trận chiến ấy tuy Nhân tộc đánh lui Thánh tộc, nhưng mà cũng nguyên khí đại thương, truyền thừa đoạn tuyệt rất nhiều, thế cho nên tới bây giờ trong Nhân tộc không có đại năng Chân Thần.

Có rất nhiều người hoài nghi, Nhân tộc không thể đột phá Chân Thần là vì đánh mất truyền thừa, cũng chính là phương pháp đột phá Chân Thần.

Hiện tại Tạo Hóa thánh tử đột nhiên xuất ra ngọc giản có khắc cách đột phá Chân Thần, Thiên Tôn ở đây sao không kích động chứ?

Trong lúc nhất thời, Yêu Đế miệng đắng lưỡi khô, nhìn không chuyển mắt vào ngọc giản trong tay Tạo Hóa thánh tử, hắn nhịn không được dùng cảm giác dò xét nó, mà Tạo Hóa thánh tử cũng không có ngăn cản.

Cảm nhận được pháp tắc thái cổ phức tạp trong đó, trong lúc nhất thời tâm thần Yêu Đế rung động, dùng nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn thấy nhiều thứ, hắn cảm giác trong ngọc giản này khắc phương pháp đột phá Chân Thần không giả.

- Cái này...

Ngón tay Yêu Đế run rẩy, không ai có thể lý giải hấp dẫn của Chân Thần đối với Thiên Tôn.

Đến cấp bậc như Thiên Tôn, tung hoành thiên hạ, chúa tể hoàn vũ, nhưng mà bọn họ vẫn không cam lòng như trước. Không nhìn thấy đỉnh phong võ đạo, cho dù có thọ nguyên cực hạn trong trăm triệu năm cũng bị bọn họ dùng tìm hiểu cách đột phá Chân Thần!

Ngay cả Ma Thủy Thiên Tôn nhìn thấy ngọc giản này cũng không cách nào trấn định được.

Con đường Chân Thần chính là truy cầu cả đời của hắn.

- Một chiêu này, quá độc ác...

Ngồi trên ghế, Thần Mộng Thiên Tôn nhíu mày nhìn qua ngọc giản khắc phương pháp đột phá Chân Thần của Tạo Hóa thánh tử, nàng không động tâm chút nào, ngược lại còn phủ đầy mây đen.

Theo ý nào đó mà nói, lần thọ yến Yêu Đế này là Nhân tộc đánh cờ với Thánh tộc, cả hai xuất cái giá của mình ra thu mua yêu ma hai tộc.

Đương nhiên ngay từ bắt đầu yêu ma hai tộc cũng đã có khuynh hướng Thánh tộc, dù sao Thánh tộc thực sự mạnh hơn Nhân tộc quá nhiều, Nhân tộc, không cách nào so sánh được.

Thế nhưng mà cho dù Thần Mộng Thiên Tôn đã làm tốt chuẩn bị yêu ma hai tộc đảo qua phía Thánh tộc, nhưng mà không ngờ Tạo Hóa thánh tử ở trên thọ yến đưa ra ngọc giản đột phá Chân Thần!

Lực trùng kích với yêu ma hai tộc quá lớn, còn trùng kích Thiên

Tôn của Nhân tộc không thua kém gì!

Phải biết rằng Nhân tộc có rất nhiều Thiên Tôn còn kẹt ở đại hạm Chân Thần, càng tràn ngập hướng tới Chân Thần.

Thánh tộc xuất ra ngọc giản đột phá Chân Thần dụ hàng yêu ma hai tộc.

Như vậy Nhân tộc Thiên Tôn cũng có thể xuất hiện phản đồ, bởi vì thèm thuồng cách đột phá Chân Thần mà đảo hướng qua Thánh tộc?

Mặc dù nói nô lệ vong quốc còn không bằng chó, cho dù tất cả mọi người hiểu đạo lý kia, thế nhưng mà mặc kệ phàm nhân hay là võ giả, mỗi lần chinh chiến sẽ có một ít phần tử bán nước xuất hiện.

Tại sao lại như thế, chỉ vì làm kẻ bán nước có thu hoạch mê người, cho dù sống như nô tài còn tốt hơn chết trận với chủng tộc nhiều lắm, chết, cái gì cũng không còn!

Nghĩ tới chuyện này, Thần Mộng Thiên Tôn càng không cách nào bình tĩnh lại, trong mắt của nàng Tạo Hóa thánh tử nhìn như đường hoàng, kỳ thật đường hoàng là do hắn ngụy trang mà có, mỗi chuyện hắn làm đều đẩy Nhân tộc vào vực sâu.

Cho dù Thánh tộc đàm phán với Nhân tộc năm đó, hắn đưa ra đủ loại điều ước không đúng, phục bút khiến Nhân loại bại vong, đồng thời cưỡng bức Hạo Vũ Thiên Tôn tới ước chiến, cuối cùng là Lâm Minh ra mặt.

Nếu như sau vài chục năm Nhân tộc giằng co với Thánh tộc, hắn chỉ huy đại quân thánh tộc sẽ xơi tái Thần Vực từng chút một.

Hoặc là những năm gần đây, Tạo Hóa thánh tử nhiều lần khiêu chiến Nhân tộc Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, sau đó đánh bại từng người, đả kích tin tưởng của Nhân tộc, đẩy khí thế Thánh tộc lên đỉnh phong!

Cuối cùng ở trên thọ yến Yêu Đế, Tạo Hóa thánh tử xuất ra phương pháp đột phá Chân Thần, cơ hồ áp đảo cọng rơm cuối cùng của Nhân tộc.

Có đối thủ như vậy, Thần Mộng Thiên Tôn cảm thấy như có ngọn núi áp trên lưng.

Phải biết rằng Tạo Hóa thánh tử mới mấy trăm tuổi mà thôi, lại có Hồng Mông linh châu nơi tay, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng!

Hắn là truyền nhân mà Tạo Hóa Thánh Hoàng khâm điểm, ngày sau tất nhiên sẽ trở thành họa lớn trong lòng Nhân tộc, thậm chí thành người móc mộ cho Nhân tộc.

Vốn đại năng của Nhân tộc đều hy vọng đại kiếp nạn kéo dài càng lâu càng tốt, như vậy mới có thể dọn thời gian cho thiên kiêu Nhân tộc như Lâm Minh, Băng Mộng, Long Nha lớn lên.

Nhưng mà bây giờ nhìn xem, thời gian càng dài thì tình trạng càng không xong.

Hiện tại Nhân tộc sắp mất đi minh hữu yêu ma hai tộc, lại qua vài chục năm trong Nhân tộc bởi vì áp lực của Thánh tộc mà sụp đổ, xuất hiện người đầu hàng không ít.

Một khi có một người đầu hàng, người đầu hàng sau đó càng ngày càng nhiều, như vậy Nhân tộc sẽ diệt vong!

Không chiến mà khuất người, đây chính là ý định của Tạo Hóa thánh tử.

Chương 1808: Thánh tử cầu hôn (1)

Hắn tại đại chiến Thánh tộc và Hồn Tộc không cách nào dọn ra đủ lực lượng tiêu diệt Nhân tộc, lại dùng cách gây áp lực từ từ, từ từ tan rã Nhân tộc, dù sao thời gian dài gây áp lực tăng lên sẽ có một ít người không chịu nổi mà đầu hàng!

Một chiêu này quá hung ác!

- Hừ! Ngươi nói đây là phương pháp đột phá Chân Thần, chỉ sợ chỉ là phương pháp của Thánh tộc đột phá Chân Thần thôi, đối với Nhân tộc cùng yêu ma hai tộc có thể làm được cái gì?

Thời điểm này có một giọng nói tức giận vang lên, chính là Hạo Vũ Thiên Tôn.

Đương nhiên hắn nhìn ra ý định của Thánh tộc.

Hắn phải vãn hồi chút gì đó, nếu không chuyện trong thọ yến truyền ra, hơn nữa yêu ma hai tộc đào ngũ sẽ tạo thành ảnh hưởng quá lớn với Nhân tộc.

- Ha ha! Hạo Vũ sao? Như thế nào, sáu mươi năm trước ta khiêu chiến ngươi, ước chiến ba trăm năm, cũng không dám ứng chiến, cuối cùng lại cho một tiểu tử đi ra chịu chết, chuyện này ngươi quên nhanh sao?

Tạo Hóa thánh tử nhìn qua phía Hạo Vũ Thiên Tôn, trên mặt tràn ngập ý tứ khinh thường.

Đồng thời hắn nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo trào phúng nhàn nhã. Trong miệng hắn cái gọi là tiểu tử chịu chết, tự nhiên chính là Lâm Minh.

Lâm Minh tâm chìm như nước, một câu này khiến Hạo Vũ Thiên Tôn trì trê, máu trong người dồn lên mặt.

Hắn vẫn cường thế như trước, cũng là bá chủ một phương của

Nhân tộc, địa vị của hắn trong Nhân tộc ai dám ngỗ nghịch? Mà địa vị cao hơn hắn cũng cho hắn mặt mũi.

Hiện tại hắn hai lần bị người ta tát vào mặt, hết lần này tới lần khác chuyện này hắn không đáp ứng, quả thực lẽ nào lại như vậy!

- Hạo Vũ, đừng xúc động, hắn cố ý kích ngươi! Đã cố ý kích Lâm Minh, không nên xem nhẹ người này.

Thời điểm này bên tai Hạo Vũ Thiên Tôn có Thần Mộng Thiên Tôn dùng chân nguyên truyền âm khuyên bảo.

Hạo Vũ hít sâu một hơi, vẫn cắn răng nhịn xuống. không khí giương cung bạt kiếm này hắn mà lui bước, vậy không thể nghi ngờ làm yếu khí thế của Nhân tộc.

Bị một tiểu bối đùa bỡn trong lòng bàn tay. Áp chế gắt gao như vậy, Hạo Vũ Thiên Tôn cảm giác tức giận và biệt khuất không cách nào phát tiết.

Thế nhưng mà không có cách nào, ba trăm năm sau hắn thật không đánh lại Tạo Hóa thánh tử.

Thực lực không bằng người cũng chỉ bị áp chế mà thôi!

Nhìn thấy Hạo Vũ Thiên Tôn ngồi ở vị trí này, trên mặt Tạo Hóa thánh tử mang theo tươi cười thắng lại.

Chợt hắn nhìn qua Lâm Minh, trong nội tâm nghi hoặc, nói:

- Tiểu tử này mọi khi vô cùng hung hăng càn quấy, tại sao lúc này không nhảy ra?

Tạo Hóa thánh tử nghĩ như vậy, lại không có bỏ đá xuống giếng với Hạo Vũ Thiên Tôn cùng Lâm Minh. Hắn chuyển hướng nhìn qua Yêu Đế, dù sao hắn lần này tới thọ yến với mục đích chủ yếu là liên hợp với yêu ma hai tộc, đồng thời gieo hạt giống dụ hàng trong lòng Thiên Tôn của Nhân tộc, làm cho bọn họ hiểu chỉ cần phản bội Nhân tộc, đảo hướng Thánh tộc là có thể đạt được cách đột phá Chân Thần chi.

Tạo Hóa thánh tử vuốt ngọc giản màu đen trong tay, chậm rãi nói ra:

- Có người hoài nghi ngọc giản trong tay của ta ghi lại cách đột phá của Thánh tộc, lại không thích hợp yêu ma hai tộc tu luyện, thật sự là ếch ngồi đáy giếng! Các ngươi bị nhốt trongThần Vực ba mươi sáu ức năm. Không có đi ra thế giới bên ngoài mở mang tầm mắt mà.

Tạo Hóa thánh tử nói lời này cực kỳ hung hăng càn quấy, nhưng mà cho dù yêu ma hai tộc vàThiên Tôn của Nhân tộc chỉ có thể nhịn..

Dù trong nội tâm vô cùng phẫn nộ, bọn họ không thể không thừa nhận Tạo Hóa thánh tử nói là sự thật!

Đừng nói bọn họ không biết thế giới bên ngoài trong ba mươi sáu ức năm qua, cũng không có người đi ra thế giới bên ngoài. Ngay cả lịch sử của ba mươi sáu ức năm trước cũng chôn vùi trong bụi bặm lịch sử, rất nhiều thứ đã không có người nào biết.

Điều này thật sự là bởi vì tràng đại chiến ba mươi sáu ức năm trước làm cho Nhân tộc cơ hồ tổn thất tất cả Thiên Tôn, tông môn hủy diệt, truyền thừa đoạn tuyệt, rất nhiều ngọc giản ghi lịch sử cũng tan biến.

Nhìn qua không có người nào phản bác, Tạo Hóa thánh tử mỉm cười tiếp tục nói:

- Các ngươi đại khái cũng biết, Tam Thập Tam Thiên đại vũ trụ vào thời thái cổ là bách tộc tranh phách, khi đó thái cổ chư tộc sinh ra rất nhiều vương giả kinh thế! Mà vương của thái cổ chư tộc chính là Chân Thần hiện tại.

- Thậm chí căn cứ vào lịch sử năm đó ghi lại và truyền thừa mà suy đoán, trong niên đại thái cổ chư tộc chinh chiến còn xuất hiện tồn tại vượt qua Chân Thần! Mà những chuyện này đã chôn vùi trong dòng sông lịch sử, nhưng mà truyền thừa của bọn họ vẫn lưu truyền tới nay.

- Tại Thần Vực Tam Thập Tam Thiên có nhiều di tích thái cổ lưu lại, trong di tích thái cổ ngẫu nhiên có truyền thừa nghiền nát không hiếm! Đương nhiên, bởi vì niên đại đã lâu, truyền thừa khai quật trong di tích thái cổ đã rất thưa thớt tới mức khó có thể tưởng tượng, hơn nữa rất nhiều thứ không trọn vẹn, nhưng mà Thánh tộc ta nội tình thâm hậu, trong vài tỷ năm qua đạt được không ít truyền thừa không nguyên vẹn.

- Ở trong đó có cả truyền tưừa của yêu ma hai tộc!

- Mặc kệ Yêu tộc hay là Ma tộc đều là hậu duệ của chủng tộc thái cổ, lịch sử của các ngươi đã từng vô cùng huy hoàng, so với Nhân tộc hiện tại còn huy hoàng gấp mười lần! Ta từ trong di tích của tổ tiên các ngươi mang tới một ít truyền thừa vụn vặt, cách đột phá phương Chân Thần cũng không đáng kể chút nào! Theo ý nào đó nào đó những thứ đó vốn thuộc về các ngươi! Nếu các ngươi có thể nắm chắc cơ hội, thậm chí có thể tái hiện huy hoàng của yêu ma hai tộc!

Tạo Hóa thánh tử nói đến đây, đừng nói tâm trí thanh niên Yêu tộc hướng về, nhiệt huyết sôi trào!

Những năm gần đây, tại Yêu tộc trong Thần Vực cũng bị Nhân tộc nghiền ép không ít, kể cả lãnh thổ, kể cả tài nguyên, trong lòng bọn họ rất biệt khuất.

Thực tế tổ tiên của bọn họ còn huy hoàng hơn Nhân tộc nhiều, chuyện này khiến nội tâm của bọn họ sinh ra cảm giác hào hùng, muốn tái hiện vinh quang mười tỷ năm trước, làm cho mỗi một người Yêu tộc có cảm giác sống lại niềm từ hào này!

Yêu Đế hít sâu một hơi, cũng âm thầm hít thở, mặc dù nói Tạo Hóa thánh tử miêu tả là chuyện bọn họ thiết tha, có hậu nhân nào không hi vọng sống trong huy hoàng cơ chứ.

Nhưng mà Yêu Đế biết rõ, tất cả những chuyện này không cách nào áo dụng được.

- Tạo Hóa thánh tử đúng là hiểu mê hoặc lòng người.

Yêu Đế âm thầm đề phòng, nhưng mà hắn không bị ảnh hưởng, không có nghĩa là thanh niên yêu ma hai tộc không bị ảnh hưởng, bọn họ lúc này nhiệt huyết sôi trào, dường như cảm giác liên hợp với Thánh tộc là chuyện đương nhiên.

Mà thời điểm này Tạo Hóa thánh tử lại nhìn qua Nhân tộc, nói:

- Trong di tích thái cổ cũng có phương pháp tu luyện thích hợp của Nhân tộc. Các ngươi chẳng lẽ không có nghĩ qua, sau lần đại kiếp nạn trước, thời gian ba mươi sáu ức năm vì sao Nhân tộc không có Chân Thần? Là Nhân tộc các người quá yếu sao?

Chương 1809: Thánh tử cầu hôn (2)

Tạo Hóa thánh tử nói câu này khiến nhân kiệt của Nhân tộc chấn động, nói Nhân tộc yếu đương nhiên bọn họ không phục, Nhân tộc đã từng vô cùng huy hoàng, thời điểm đỉnh phong không dưới Thánh tộc cùng Hồn Tộc.

- Đúng vậy, Nhân tộc các ngươi không kém, có năng lực học tập không gì sánh kuoj, tại hệ thống tụ nguyên, các ngươi có ưu thế hơn bất cứ chủng tộc nào khác, nhưng mà ba mươi sáu ức năm trước, Thiên Tôn các ngươi gần như chết hết, truyền thừa rơi mất, tất cả làm lại từ đầu, thiên phú của các ngươi lại kinh người, cũng sẽ bởi vì tầm mắt hạn chế mà giam cầm trong Thần Vực, khó có thể đột phá Chân Thần.

- Thánh tộc chúng ta tới Thần Vực là xâm lấn, điểm này ta không phủ nhân, chúng ta chỉ cần tài nguyên, nếu Nhân tộc các ngươi thức thời, chúng ta cũng không ác ý, từ ý nào đó mà nói các ngươi có cơ hội, mỗi lần hạo kiếp là lúc quần hùng nổi lên, nếu như không phải Thánh tộc ta xâm lấn, tầm mắt các ngươi hạn chế, không thể nào đột phá Chân Thần, nhưng mà hiện tại đã có chuyển cơ rồi...

Tạo Hóa thánh tử từ nói ra, Vô Ngân Thiên Tôn cùng Hạo Vũ Thiên Tôn sắc mặt cực kỳ khó coi, Thần Mộng Thiên Tôn cũng không thể giữ vững bình tĩnh.

Tạo Hóa thánh tử nói lời này là biến đen thành trắng, nói Thánh tộc xâm lấn trở thành cơ hội cho tuấn kiệt Thần Vực đột phá Chân Thần.

Mà hết lần này tới lần khác những lời tru tâm này bọn họ không cách nào phản bác.

Thần Vực Nhân tộc hiện tại không có Chân Thần, nguyên nhân đúng là không có truyền thừa, cũng chính là thiếu phương pháp đột phá Chân Thần.

Mà bên phía Thánh tộc tích lũy phương diện này không phải Nhân tộc có thể so sánh, giống như Tạo Hóa thánh tử nói di tích thái cổ chính là con đường thông thiên, Thánh tộc có thể tùy ý xuất nhập.

- Di tích thái cổ...

Thần Mộng Thiên Tôn hơi trầm ngâm, Thần Vực Tam Thập Tam Thiên bởi vì thán tức thần tường ngăn cách, tin tức cực kỳ bế tắc, Thiên Tôn Nhân tộc ở đây cũng không có ai vào di tích thái cổ cả.

Nếu như Tạo Hóa thánh tử nói là thật, trong di tích thái cổ có truyền thừa quý hiếm, có lẽ còn có trọng bảo cổ lão, địa phương như vậy đúng là khiến người ta đỏ mắt.

Lần thọ yến này giống như chỉ có Tạo Hóa thánh tử sấm vai chính, hắn nói nhiều như vậy đã khiến vô số võ giả chuyển biến tâm tư trong vô hình.

Mà đúng lúc này Yêu Đế mở miệng nói:

- Thánh tử điện hạ, hạ lễ của ngươi không phải tặng không cho ta a.

Yêu Đế cười lớn nhìn về phía Tạo Hóa thánh tử, chờ Tạo Hóa thánh tử nói xong, chuyện đưa tặng lễ vật trân quý như vậy, không có khả năng khinh địch đưa ra ngoài như thế.

Mà trên thực tế, Tạo Hóa thánh tử và bọn họ đã sớm có ước định tốt.

- Ha ha! Yêu Đế bệ hạ nói đúng! Đã như vầy ta sẽ nói thẳng, lần này ta tặng lễ vật, thứ nhất là vô thượng thần đan chỉ là mở màn thôi, mà pâần thứ hai là mảnh vỡ truyền thừa Yêu tộc, là phương pháp đột phá Chân Thần, mà hạ lễ này cũng là sính lễ.

Tạo Hóa thánh tử nói đến đây, đột nhiên nhìn về phía Tiểu Ma Tiên.

Hắn lớn tiếng nói:

- Mượn thọ yến của Yêu Đế bệ hạ, ta muốn dùng truyền thừa ngọc giản này làm hạ lễ đính hôn với Cơ Tiên Nhi tiểu thư!

Tạo Hóa thánh tử nói lời này truyền khắp toàn trường.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người sửng sốt.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn qua người Tiểu Ma Tiên.

Tạo Hóa thánh tử chỉ cầu hôn Tiểu Ma Tiên!

Mà một khi Yêu Đế cùng Ma Thủy Thiên Tôn đáp ứng, như vậy yêu ma hai tộc sẽ là đồng minh của Thánh tộc, đây là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhân tộc Thiên Tôn lúc này đứng ngồi không yên.

Bọn họ có không ít người đã nghĩ tới chuyện yêu ma hai tộc liên thủ với Thánh tộc, nhưng mà không ngờ vào hôm nay bọn họ sắp trở thành đồng minh thật sự, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc.

Tạo Hóa thánh tử đang muốn bức Nhân tộc vào tuyệt cảnh.

- Ha ha ha ha!

Yêu Đế cười sang sảng, nói:

- Thánh tử điện hạ là tuyệt thế nhân kiệt, tương lai cũng là Thánh Hoàng của Thánh tộc, rất xứng với Tiên nhi, tự nhiên là ông trời tác hợp chuyện này, ta nói không tính, còn phải xem ý của Ma Thủy Thiên Tôn cùng Tiên nhi...

Yêu Đế nói mát một câu, ánh mắt nhìn qua Ma Thủy Thiên Tôn cùng Tiểu Ma Tiên.

- Tạo Hóa thánh tử này quá ác, đã đến mức này, Ma Thủy hắn không có khả năng không đáp ứng!

Bên phía Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn trên trán đầy mồ hôi.

Lần thọ yến Yêu Đế này, nó biến thành sân khấu của Tạo Hóa thánh tử.

Hắn từ khi bắt đầu đã khí thế như cầu vồng, từng bước cưỡng bức, vào lúc cuối còn xuất ra phương pháp đột phá Chân Thần.

Đổi thành Hạo Vũ Thiên Tôn ở vị trí Ma Thủy Thiên Tôn, hắn không có lý do cự tuyệt.

Dù sao quan hệ của Nhân tộc và yêu ma hai tộc không hòa thuận, cùng tồn tại trong một vũ trụ, tranh đoạt tài nguyên là chuyện không thể tránh né, thậm chí yêu ma hai tộc mấy tỷ năm trước còn xảy ra đại chiến lớn.

- Tạo Hóa thánh tử, đây là hắn muốn bức chúng ta vào tuyệt cảnh.

Bên cạnh Hạo Vũ Thiên Tôn, sắc mặt Vô Ngân Thiên Tôn ngưng trọng, bên cạnh hắn không gian chi lực rung rung, ánh sáng cũng sinh ra vặn vẹo thật nhỏ. Hắn là Thiên Tôn chủ tu không gian pháp tắc, hiện tại hắn bởi vì trong nội tâm vô cùng khẩn trương, cho nên mới có thể làm khiến một tia lực lượng tiết ra khiến không gian rung động.

Ánh mắt tất cả mọi người tập trung vào Ma Thủy Thiên Tôn.

Bọn họ rất rõ ràng, Ma Thủy Thiên Tôn mới là người quyết định cuối cùng, dựa theo truyền thống của Thần Vực, hôn sự tuấn kiệt của các thế lực lớn đều phải tuân theo lệnh của phụ mẫu hoặc trưởng bối, bản thân tuổi trẻ tuấn kiệt không thể làm chủ được.

Ma Thủy Thiên Tôn lúc này nhìn qua từng Thiên Tôn của Nhân tộc, bỏ qua sắc mặt khác nhau của những người này, lại nhìn qua phía Tạo Hóa thánh tử.

Giọng của hắn trầm thấp, mở miệng nói:

- Thánh tử điện hạ, bản tôn có thể mượn ngọc giản đánh giá không?

- Đương nhiên có thể.

Tạo Hóa thánh tử sảng khoái đáp ứng, ngón tay của hắn gảy nhẹ, ngọc giản này bay tới tay của Ma Thủy Thiên Tôn.

Ma Thủy Thiên Tôn nhắm mắt minh thần, cảm ứng và cẩn thận độc pháp tắc trong đó, sau một lát hắn mở hai mắt ra.

Nếu như đúng theo lời Tạo Hóa thánh tử nói, ngọc giản này không phải giả bộ, nó đúng là truyền thừa không nguyên vẹn từ thượng cổ tới nay, rất có thể xuất ra từ tay của Chân Thần.

Nhưng mà đột phá Chân Thần không dễ dàng, hơn nữa truyền thừa bản thân cũng không hoàn chỉnh, Ma Thủy Thiên Tôn đánh giá mặc dù có ngọc giản này cũng chỉ có 1-2%, thậm chí xác suất thấp hơn có thể đột phá Chân Thần.

Nhưng mà chỉ có xác xuất 1%, đối với Ma Thủy Thiên Tôn mà nói cũng là dụ hoặc không cách nào đong đếm được.

Dù sao chuyện do người làm, Ma Thủy Thiên Tôn càng có lòng tin vào bản thân mình.

Hắn buông ngọc giản ra, lại hơi dừng một chút, nói:

- Thánh tử điện hạ là nhân kiệt tuyệt thế, lại dùng lễ long trọng như vậy, thành ý đã đầy đủ, bản tôn không có ý kiến.

Chương 1810: Lâm Minh cầu hôn

Nói đến đây, Ma Thủy Thiên Tôn nhìn qua Tiểu Ma Tiên, nói:

- Tiên nhi, ngươi cũng không có ý kiến a!

Trong những lời của hắn nói mang theo khí thế không thể làm trái, ánh mắt của hắn cũng thâm trầm như tinh không, làm cho người ta nhìn qua tâm thần run rẩy.

Mặc dù hôn sự trẻ tuổi tuấn kiệt của thế lực lón toàn bộ bằng tộc trưởng cùng tông chủ làm chủ, tuổi trẻ tuấn kiệt không có quyền lên tiếng, nhưng mà ở nơi này nếu như Tiểu Ma Tiên làm trái hắn lại là chuyện vô cùng mất mặt.

Mọi người đều nhìn về Tiểu Ma Tiên, sắc mặt Tiểu Ma Tiên hơi tái nhợt, đối mặt gia gia mang tới uy áp khủng bố, đối mặt tất cả mọi người chú ý, nàng nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng, muốn mở miệng.

Mà thời điểm này có một giọng nói ngoài ý muốn vang lên.

- Chờ một chút!

Âm thanh này khiến người ta nao nao, quay đầu nhìn qua nơi nói chuyện.

Chỉ thấy một tôn tích bên ngoài, trên ghế của đệ tử tuổi trẻ tuấn kiệt có một thanh niên áo đen chậm rãi đứng lên.

Hắn mày kiếm mắt sáng, dung mạo cương nghị, mái tóc dài màu đen tùy ý xõa xuống, khí thế hơn người, hắn đứng đó thân hình thẳng tắp như trường thương, ngạo thế xuất trần!

Người này chính là Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người sửng sốt, bọn họ không nghĩ tới thời điểm này Lâm Minh vậy mà đứng lên, hắn muốn làm gì?

Khi bắt đầu thọ yến, Lâm Minh đã đối chọi gay gắt với Tạo Hóa thánh tử, rồi sau đó hắn lại trầm lặng không nói một lời, thẳng tới lúc mấu chốt này hắn lại đứng dậy, đúng là khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

- Lâm Minh... Ta biết ngay hắn sẽ không yên lặng...

Thần Mộng Thiên Tôn than nhẹ một tiếng, nàng là Thiên Tôn duy nhất trong Nhân tộc biết rõ chân tướng trong chuyện này.

Dùng tính cách của Lâm Minh, không có khả năng nhìn nữ nhân của mình bị Tạo Hóa thánh tử cướp đi.

Thần Mộng Thiên Tôn chỉ hy vọng, Lâm Minh hiểu rõ trong lòng, không nên ăn thiệt thòi trong tay Tạo Hóa thánh tử.

Nàng hạ quyết tâm, hôm nay cho dù nàng có bộc lộ thực lực cũng bảo vệ Lâm Minh.

- Lâm Minh! Hắc hắc, ngươi đúng là âm hồn bất tán a.

Tạo Hóa thánh tử nhìn về phía Lâm Minh, trên mặt mang theo thần sắc nghiền ngẫm, hắn hôm nay đã cầm chắc vương bài, hắn không tin Lâm Minh có thể lật kèo của hắn.

- Tiểu tử, ngươi muốn làm gì!

Một tiếng nói vang vọng, nói chuyện là Ma Thủy Thiên Tôn!

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, ánh mắt giống như muốn cắt Lâm Minh thành mảnh nhỏ, biết rõ Lâm Minh và cháu gái của hắn có một chân, Ma Thủy Thiên Tôn hận không thể bầm thây Lâm Minh thành vạn đoạn, vốn lần thọ yến trở ngại mặt mũi Thần Mộng, Hạo Vũ là Thiên Tôn của Nhân tộc, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua Lâm Minh, không có khả năng làm Lâm Minh thế nào.

Thế nhưng mà hắn không nghĩ tới, Lâm Minh vào lúc cháu gái của hắn định trả lời thì đứng ra.

- Ma Thủy tiền bối.

Lâm Minh cung kính ôm quyền thi lễ, đối mặt Ma Thủy Thiên Tôn tỏa ra uy áp như sóng to gió lớn, Lâm Minh dồn khí đan điền, mở tà thần lực ra, khí tức vẫn trấn định như thường.

Chỉ chiêu này cũng khiến rất nhiều người trong thọ yến phải ghé mắt nhìn.

Đều nói Lâm Minh là đệ nhất nhân kiệt của Nhân tộc, thiên phú không dưới Tạo Hóa thánh tử, hôm nay xem ra quả nhiên danh bất hư truyền.

Ánh mắt Ma Thủy Thiên Tôn khiếp người, lời của hắn lạnh như băng, nói:

- Ta không cần ngươi hành lễ giả mù sa mưa, có chuyện gì nói mau!

Lâm Minh nói:

- Vãn bối ái mộ Tiên nhi cô nương, mượn thọ yến lần này cầu hồn nàng với tiền bối, hy vọng Ma Thủy tiền bối gả Tiên nhi cô nương cho vãn bối.

Giọng của Lâm Minh bình tĩnh, không nhanh không chậm, những lời này khiến khách mời ở đây sắc mặt biến hóa.

Đây là tình huống gì, Lâm Minh lại đối chọi gay gắt với Tạo Hóa thánh tử, cũng muốn cầu hôn!

Đây không phải tự rước lấy nhục sao?

Dùng đầu ngón chân đều có thể suy nghĩ ra lựa chọn của Ma Thủy Thiên Tôn, Lâm Minh so với Tạo Hóa thánh tử quả thật không thể so sánh mà.

Thế lực sau lưng Tạo Hóa thánh tử có thể cho Ma Thủy Thiên Tôn hy vọng nhất phi trùng thiên duy nhất, mà Lâm Minh chỉ mang lại diệt vong cho Ma tộc.

Ánh mắt Ma Thủy Thiên Tôn lúc này nhìn về phía Lâm Minh không phải là tức giận, mà là cảm thấy không thể tin, cảm thấy đây là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Thần kinh của Lâm Minh có bình thường không? Hắn còn dám cầu hôn?

Bản thân hắn vừa mới đáp ứng Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh vào thời điểm này cầu hồn, muốn hắn đổi ý sao?

- Ha ha ha ha!

Vào thời điểm này,Tạo Hóa thánh tử cười ha hả, hơn nữa cười cười không thể vãn hồi.

Hắn cười đến mức quá liều lĩnh, thế cho nên tất cả mọi người đang nhìn hắn.

- Thật sự là buồn cười! Quá buồn cười, đây là trò cười lớn nhất mà ta từng nghe qua, vốn ta hôm nay cầu hôn chỉ là chuyện vui, đang lo không có việc vui xen vào, nhưng mà bây giờ có kẻ ngu xuẩn nhảy ra diễn hài kịch, ngươi diễn không tệ nha!

Đối mặt Tạo Hóa thánh tử châm chọc khiêu khích, Lâm Minh phản ứng bình tĩnh, nói:

- Ngươi đúng là tự tin, hai người chúng ta cầu hôn là cạnh tranh công bình, không biết ai có thể cười tới cuối cùng nha?

Lâm Minh nói lời này khiến Tạo Hóa thánh tử dùng ánh mắt như nhìn thằng ngu quan sát Lâm Minh.

- Đầu óc ngươi bị nước vô sao, đã tới thời điểm này, ngươi còn nói chuyện ai cười tới cuối cùng sao? Sao ngươi không dùng nước tiểu soi mặt xem, ngươi dựa vào cái gì so với ta? Ta dùng phương pháp đột phá Chân Thần làm sính lễ, ngươi có cái gì?

Tạo Hóa thánh tử thật lâu không nói chuyện, ngay cả võ giả Nhân tộc cũng có chút không nhìn được.

Luận sính lễ, Lâm Minh không thể so với Tạo Hóa thánh tử, một bên là phương pháp đột phá Chân Thần, Lâm Minh mặc kệ lấy ra cái gì cũng kém hơn cả.

Nhìn thấy Lâm Minh dầu muối không tiến, Tạo Hóa thánh tử giễu cợt liên tục, nói:

- Ngươi ngại chính mình mất mặt không đủ, cần ta tát vài cái đúng không, đánh mặt ngươi sưng lên thật to mới được à? Tốt, ta sẽ khiến ngươi triệt để hết hi vọng.

Tạo Hóa thánh tử nói xong nhìn qua Tiểu Ma Tiên, mở miệng nói:

- Tiên nhi cô nương, không nghĩ tới thời điểm ta cầu hôn ngươi đã có kẻ đần nhảy ra làm con rối, chỉ mong không ảnh hưởng tới tâm tình của Tiên nhi cô nương, hiện tại ta ở trước mặt kẻ đần này cầu hôn Tiên nhi cô nương, không biết Tiên nhi cô nương đáp ứng ai?

Lần đính hôn này là do hai người quyết định, một là Ma Thủy Thiên Tôn, một người khác là Tiểu Ma Tiên.

Hiện tại Ma Thủy Thiên Tôn đã đáp ứng, chỉ cần Tiểu Ma Tiên lại đáp ứng thì hoàn toàn không có vấn đề. Mà Tạo Hóa thánh tử đã sớm nhận được tin tức của Yêu Đế, biết rõ Tiểu Ma Tiên đã đáp ứng quan hệ thông gia với hắn, cho nên mới không có sợ hãi mà hỏi Tiểu Ma Tiên.

Trong lúc nhất thời, tiêu điểm trong thọ yến chính là Tiểu Ma Tiên. Tạo Hóa thánh tử và Lama Minh đồng thời cầu hôn, tất cả phải xem lựa chọn của nàng.

Tạo Hóa thánh tử không biết Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên có quan hệ với nhau, Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế lại biết, hai người bọn họ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ma Tiên đầy lăng lệ.

Chương 1811: Thương xuất (1)

- Tiên nhi, không nên quên hài tử trong bụng của ngươi! Chúng ta muốn bảo vệ nó phải nhấc lên nhiều nguy hiểm, nếu ngươi phối hợp thì đứa nhỏ sẽ có một đường sinh cơ, nếu không một khi Tạo Hóa thánh tử hoài nghi ngươi có quan hệ với Lâm Minh, hài tử trong bụng của ngươi phải chết không thể nghi ngờ.

Ma Thủy Thiên Tôn cảnh cáo chẳng khác gì sấm sét nổ bên tai Tiểu Ma Tiên! Thân thể Tiểu Ma Tiên run lên, sắc mặt hơi tái nhợt.

Đồng thời đối mặt gia gia cùng Yêu Đế, đối mặt tất cả mọi người chú ý, còn có uy hiếp sinh mệnh của hài tử trong bụng.

Từ nhiều loại nhân tố này, Tiểu Ma Tiên đối mặt áp lực có thể nghĩ!

Nàng cắn chặt hàm răng, ánh mắt nhìn qua toàn trường, đảo qua Ma Thủy Thiên Tôn, Yêu Đế, Tạo Hóa thánh tử, còn có khách mời Nhân tộc, Yêu tộc, cuối cùng nhất ánh mắt của nàng nhìn qua Lâm Minh, nàng thâm tình nhìn qua Lâm Minh, giống như tất cả tình cảm của nàng chất chứa trong đó.

Nàng hít sâu một hơi, giống như mang tất cả lực lượng trút vào trong lời nói, nàng nói ra từng chữ một --

- Ta -- chọn -- Lâm -- Minh!

Chỉ có bốn chữ, không có dùng bất cứ chân nguyên gì nhưng giọng nói của nàng lại truyền ra khắp toàn trường, cơ hồ tất cả khách mới đều yên tĩnh lại.

Lựa chọn cuối cùng của Tiểu Ma chính là Lâm Minh!

Nghe lựa chọn như thế, đột nhiên thân thể Tạo Hóa thánh tử chấn động, sắc mặt cực kỳ khó coi!

Chọn Lâm Minh! Làm sao có thể!

Dung mạo Tạo Hóa thánh tử vốn anh tuấn, trong khoảnh khắc này trướng lên như gan heo.

Trước mặt nhiều người như vậy, hắn vừa nói ra lời như vậy đã trực tiếp bị Tiểu Ma Tiên vẽ mặt!

Trước kia hắn rõ ràng đã câu thông với Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế, hai người đều tỏ vẻ không có vấn đề, Tiểu Ma Tiên đã đồng ý sẽ ở trên thọ yến, ở trước mặt mọi người đáp ứng cầu hôn, nhưng mà bây giờ nàng đã đổi ý.

Thời điểm này khách mời không ngừng xì xào bàn tán.

- Tiểu Ma Tiên đã chọn Lâm Minh? Xảy ra chuyện gì?

- Ma Thủy Thiên Tôn cũng không ngờ có chuyện này xảy ra, tuyệt đối có vấn đề.

Điều kiện của Lâm Minh với Tạo Hóa thánh tử bày ra trước mặt, ai hơn ai kém bình tĩnh mà xem xét cũng rõ, mặc dù tuấn kiệt Nhân tộc ở đây nếu ở vào vị trí của Tiểu Ma Tiên, chỉ sợ đều chọn Tạo Hóa thánh tử, huống chi Ma Thủy Thiên Tôn đã khâm điểm Tạo Hóa thánh tử, Tiểu Ma Tiên tại sao dám ở trước mặt nhiều người bác mặt mũi của gia gia nàng?

Loại tình huống này chỉ có một giải thích, chính là Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh vốn có vấn đề, chỉ sợ bọn họ đã sớm tự định chung thân.

Lần này Lâm Minh cầu hôn, thậm chí có thể do Lâm Minh thương lượng trước với Tiểu Ma Tiên!

Ý thức được điểm này, sắc mặt mọi người cổ quái, ánh mắt bọn họ nhìn qua Tạo Hóa thánh tử với vẻ mặt hả hê và xem kịch vui..

Vốn tất cả mọi người cho rằng Lâm Minh nhảy ra hiện tại là không bình thường, muốn tự rước lấy nhục nhả.

Hiện tại xem ra, Lâm Minh đã sớm nhanh chân tới trước, mà Tạo

Hóa thánh tử lại đi diễn kịch cho người ta xem thôi, trên đầu còn mang nón xanh nữa chứ.

Phát giác được ánh mắt chê cười của những người này. Tạo Hóa thánh tử cảm giác phổi của mình như nổ tung ra!

Hắn cả đời này có từng bị vũ nhục qua như vậy chưa?

- Ma thủy, ngươi dạy cháu gái rất tốt.

Tạo Hóa thánh tử nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn.

Ma Thủy Thiên Tôn thời điểm này cũng vừa tức vừa thẹn, hắn nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, trong mắt bắn ra sát cơ lạnh lẽo.

Bắt đầu thọ yến này, Tiểu Ma Tiên lựa chọn đã không nể mặt của hắn.

- Bất hiếu nữ, lưu lại dùng làm gì?

Ma Thủy Thiên Tôn nổi giận, hai mắt huyết hồng, đột nhiên hắn nâng tay phải lên tát Tiểu Ma Tiên!

Một tất này có gió đen trận trận, đương nhiên Ma Thủy Thiên Tôn không bỏ được đánh chết Tiểu Ma Tiên, nhưng mà một tát cũng lột một lớp da của Tiểu Ma Tiên!

Thấy như một màn này nội tâm Lâm Minh căng thẳng. Hắn muốn ra tay chặn đường nhưng trong lòng hiểu rõ ràng. Nếu như hắn thời điểm này ra tay, hắn chắc chắn Ma Thủy Thiên Tôn sẽ nổi giận, Ma Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ đánh hắn trọng thương. Hơn nữa Ma Thủy Thiên Tôn trạng thái nổi giận, muốn lấy mạng của mình không phải không thể.

Lâm Minh chỉ có thể trơ mắt nhìn qua, Tiểu Ma Tiên cắn chặt bờ môi, hai mắt nhắm lại.

Lúc bàn tay của Ma Thủy Thiên Tôn sắp đánh vào mặt của Tiểu Ma Tiên, một dây lụa màu lam quấn lấy tay của Ma Thủy Thiên Tôn, tay của hắn không thể tát xuống.

Bồng!

Ánh sáng màu lam trên dây lụa bạo phát, thân thể Ma Thủy Thiên Tôn cứng đờ, xoay đầu lại nhìn qua, người ra tay chính là Thần Mộng Thiên Tôn.

Thần Mộng Thiên Tôn chỉ giơ tay phải lên, một dây lụa màu lam nhu hòa quấn quanh tay của Ma Thủy Thiên Tôn không rõ là hào quang hay một đạo pháp khí.

Ma Thủy Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Thần Mộng.

- Ngươi ngăn cản ta?

- Đúng, ta ngăn cản ngươi...

Thần Mộng Thiên Tôn giọng nói mạnh mẽ, nàng đứng dậy nhìn thẳng vào Ma Thủy Thiên Tôn.

Tuy nàng cảm giác Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên hôm nay thật sự tát vào mặt Ma Thủy Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn nổi giận cũng không đáng trách.

Nhưng mà nàng vẫn là người bên phía Nhân tộc, cho dù tình huống nào xảy ra cũng phải đứng về phía Lâm Minh.

Cho nên Thần Mộng Thiên Tôn giọng nói bình tĩnh nhưng lại cực kỳ cường thế.

Thực lực bày ra ở đây, ai dám ngăn cản?

- Ngươi...

Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác huyết dịch xông thẳng lên thiên linh cái, hắn thở hổn hển, Thần Mộng Thiên Tôn quá hùng hổ dọa người, mà bết bát nhất tay phải của hắn bị dây lụa quấn quít, căn bản không giãy ra được, trong dây lụa này có một linh hồn chi lực vô cùng xảo trá, thông qua cuốn cánh tay phải của hắn, đạo linh hồn chi lực này dám thẩm thấu vào tinh thần chi hải giống như ngàn vạn cây châm, chỉ cần tay phải của hắn khẽ động thì tinh thần chi hải sẽ vô cùng đau đớn.

- Thần Mộng... Đã đến mức này?

Ma Thủy Thiên Tôn cảm giác trong lòng bàn tay đổ mồ hôi, hắn lại nhìn Thần Mộng thì từ từ tỉnh táo lại..

Hắn trầm giọng nói:

- Hôn nhân đại sự do ta làm chủ, các ngươi là ngoại nhân, có quyền lợi gì can thiệp vào gia sự của Ma Thủy Thiên Cung của ta?

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Gia sự của Ma Thủy Thiên Cung ta đương nhiên không có can thiệp, nhưng mà... Tạo Hóa thánh tử cầu hôn, ngươi vui vẻ đáp ứng, mà Lâm Minh cầu hôn ngươi lại trở mặt, sau đó Tiểu Ma Tiên lựa chọn Lâm Minh thì ngươi lập tức ra tay, trước mặt mọi người muốn đánh Tiểu Ma Tiên, ngươi cảm thấy Lâm Minh dễ bắt nạt nhục nhã sao?

Giọng của Thần Mộng Thiên Tôn trong trẻo xông thẳng vào nhân tâm của khách mời Nhân tộc, mà Nhân tộc lại chiếm đa số khách mời, nghe Thần Mộng nói thế bọn họ cũng cảm giác Ma Thủy Thiên Tôn đúng là quá khi dễ người.

- Ha ha ha!

Ma Thủy Thiên Tôn cười to, nói:

- Thần Mộng! Ta biết rõ trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi đơn giản không muốn nhìn yêu ma hai tộc liên hợp với Thánh tộc mà thôi! Tìm kiếm cách phá hư quan hệ thông gia của chúng ta, tốt! Thật tốt! Ma Thủy ta cả đời hận nhất chính là kẻ khác không từ thủ đoạn ép buộc ta làm cái gì đó! Ngươi càng bắt buộc ta làm chuyện gì, ta càng không để cho ngươi phá hư.

Chương 1812: Thương xuất (2)

- Ta hôm nay ngay ở chỗ này nói rõ nói cho ngươi biết! Yêu ma hai tộc sẽ liên minh với Thánh tộc, ta kết định rồi! Môn hôn sự này ta nói là tính toán, hôn sự của con cháu do phụ mẫu sư trưởng quyết định, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cầm đi nói nơi nào ta cũng chiếm ý! Ta đúng là muốn nhìn các ngươi hôm nay còn có thể bắt cháu gái của ta đi hay sao?

Ma Thủy Thiên Tôn nói lời này chẳng khác gì vạch mặt, vốn trước mặt Nhân tộc, cho dù Ma tộc hay là Thánh tộc cũng không muốn đưa chuyện kết minh ra quá hiển nhiên, mà phải vòng vèo nhờ chuyện thông gia, dù sao cũng phải bận tâm mặt mũi của nhiều võ giả Nhân tộc, nhưng mà bây giờ, Ma Thủy Thiên Tôn lại ở trước mặt mọi người thừa nhận liên minh với Thánh tộc, sắc mặt nhiều khách mời Nhân tộc rất khó coi.

Thần Mộng nhíu mày lại, chuyện phát triển đến một bước này, cục diện hôm nay không cách nào thu thập được.

Rất nhiều người đều cảm giác Lâm Minh đột nhiên cầu hôn hôm nay, đối chọi gay gắt với Tạo Hóa thánh tử quả nhiên là không cân nhắc gì cả, quả thật Lâm Minh đánh mặt Tạo Hóa thánh tử, cho Tạo Hóa thánh tử đội nón xanh trên đầu, thư thái thì thư thái, thế nhưng mà có thể thay đổi cái gì?

Cách làm của hắn ngược lại kích thích Ma Thủy Thiên Tôn bắn ngược, làm cho hắn càng kiên định đảo hướng về phía Thánh tộc.

Mà Thần Mộng Thiên Tôn cường đại hơn nữa cũng không có khả năng mang Tiểu Ma Tiên đi.

Kể từ đó, Tiểu Ma Tiên dù gả cho thánh tử hay không, bởi vì chuyện hôm nauy, Tiểu Ma Tiên ngày sau cho dù ở yêu ma hai tộc hay là Thánh tộc đều sẽ bị lạnh nhạt, thậm chí là bị Tạo Hóa thánh tử ngược đãi!

Nghĩ tới những chuyện này, rất nhiều người nhìn về phía Lâm

Minh, cảm giác Lâm Minh rốt cuộc còn quá trẻ tuổi, phóng lao phải theo lao, không biết cân nhắc.

Thời điểm này sắc mặt Lâm Minh âm trầm như nước, hắn nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn đang nổi giận, đột nhiên mở miệng nói ra:

- Ma Thủy tiền bối, ta xem ngươi là tiền bối nên mặc ngươi nhục mạ, nhưng mà ta hy vọng ngươi không nên được một tấc mà tiến một thước... Có chút chuyện chúng ta không nên nói ra công khai, ngươi biết chứ?

Lâm Minh nói ra lời này khiến đám võ giả chung quanh kinh ngạc.

Lâm Minh một kẻ bối phận nhỏ, cũng dám nói chuyện với Thiên Tôn như vậy, cảnh cáo đối phương không nên được một tấc lại muốn tiến một thước, đây chẳng khác gì tìm chết!

Nhưng mà khiến người ngoài ý muốn là, Ma Thủy Thiên Tôn tuy đã tức giận đến sùi bọt mép, nhưng hắn vẫn không phát tác ra, mà là dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, một lời cũng không nói.

Đương nhiên hắn biết rõ Lâm Minh nói "Có chút chuyện ", kỳ thật chính là chuyện Tiểu Ma Tiên mang thai.

Nếu như chuyện này lộ ra ánh sáng, Tạo Hóa thánh tử có khả năng bạo phát tại chỗ, phất tay bỏ đi!

Đến lúc đó chuyện liên minh của yêu ma hai tộc cùng Thánh tộc chỉ sợ phải ngâm nước nóng rồi.

Lâm Minh nói câu đó đã đâm vào chỗ hiểm của hắn!

Nhưng mà bây giờ, Ma Thủy Thiên Tôn vẫn không rõ ràng, Lâm Minh tại sao biết chuyện Tiểu Ma Tiên mang thai, trước đó hắn phong ấn toàn bộ lực lượng của Tiểu Ma Tiên, lại giam lỏng, nhưng mà bây giờ nghĩ Laiaj Minh hôm nay đứng ra cầu hôn, Tiểu Ma Tiên lại đào ngũ, hơn phân nửa là bọn họ đã sớm thương lượng tốt.

Chuyện này làm cho Ma Thủy Thiên Tôn có cảm giác bị tiểu bối đùa nghịch.

- Tiểu tử này, chắc có lẽ không tùy tiện hủy danh tiết của Tiên nhi...

Ma Thủy Thiên Tôn hơi chột dạ, hắn không dám bức Lâm Minh làm ra cái gì, vạn nhất cuối cùng cá chết lưới rách, Ma Thủy Thiên Tôn chẳng những mất chuyện liên minh với Thánh tộc, cũng sẽ mất luôn Tiểu Ma Tiên, ngày sau tương kiến chính là cừu địch.

- Xảy ra chuyện gì, Ma Thủy Thiên Tôn lại nhịn? Lâm Minh rốt cuộc cầm điểm yếu gì của hắn?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ngừng suy đoán.

Thời điểm nà Tạo Hóa thánh tử cảm giác mình như ăn con ruồi, hắn không biết Lâm Minh cùng Ma Thủy Thiên Tôn đánh trò bí hiểm gì, nhưng mà hắn cảm giác hắn lúc này chẳng khác gì thằng ngu.

Hắn cảm thấy hôm nay đứng ở đây cũng không còn ý nghĩa gì.

Cho dù đến cuối cùng hắn thành công đạt thành mối hôn nhân này, thế nhưng mà hắn sẽ bị người của Thần Vực chế nhạo.

- Lâm Minh, ngươi nhớ kỹ cho ta, cuộc chiến sinh tử bốn mươi năm sau ta sẽ đánh đứt kinh mạch toàn thân của ngươi, cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong! Ngươi chỉ còn lại thời gian bốn mươi năm tiêu dao thôi, hảo hảo hưởng thụ thời gian cuối cùng của ngươi đi.

Tạo Hóa thánh tử dùng ánh mắt nhìn người chết quan sát Lâm Minh, trong lời của hắn mang theo tin tưởng cực độ, giống như bốn mươi năm sau chuyện giết Lâm Minh chẳng khác gì làm thịt con gà, chém con chó.

Thời điểm này có một màn khiến Tạo Hóa thánh tử triệt để sửng sốt.

Hắn trơ mắt nhìn qua Lâm Minh yên lặng rút Phượng Huyết Thương ra khỏi tu di giới. Mũi thương rét lạnh, ánh sáng bức người.

Lâm Minh cứ như vậy cầm Phượng Huyết Thương trong tay, mũi thương trực chỉ Tạo Hóa thánh tử, khí thế của hắn lúc này bạo phát trong vô hình, giống như một khắc này bản thân Lâm Minh chính là tuyệt thế thần thương, mũi nhọn tuyệt thế!

Hắn nói ra từng chữ một:

- Đã muốn chiến, cần gì chờ bốn mươi năm sau chứ, hiện tại cũng có thể.

- Cái gì?

Lời vừa nói ra, toàn trường khách mới không dám tin vào lỗ tai của mình.

Hôm nay Lâm Minh nhiều lần làm ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người, vốn chuyện cầu hôn Tiểu Ma Tiên, chuyện Tiểu Ma Tiên đáp ứng Lâm Minh, mà cuối cùng là kỳ quái nhất, Lâm Minh lại muốn hoàn thành ước chiến với Tạo Hóa thánh tử vào hôm nay.

- Lâm Minh, ngươi...

Từ ban đầu Thần Mộng Thiên Tôn vẫn khí định thần nhàn, nghe được Lâm Minh nói lời này thì nội tâm chấn động, khó bình tĩnh được.

Mà Nhân tộc Thiên Tôn cũng nhao nhao động dung, trong lòng đầy kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Lâm Minh hiện tại chỉ đạt tới cảnh giới của Tạo Hóa thánh tử sáu mươi năm trước, trong thời gian sáu mươi năm này thực lực của Tạo Hóa thánh tử lại đột nhiên tăng mạnh, từ công pháp đã đột phá Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng, tu vị cũng đạt tới Thánh Chủ trung kỳ!

Dù nói thế nào, Tạo Hóa thánh tử cũng là tuấn kiệt đệ nhất của Thánh tộc!

Trước đó mọi người vẫn cho rằng, thiên phú của Tạo Hóa thánh tử không kém Lâm Minh bao nhiêu, tình huống này tiếp tục, Tạo Hóa thánh tử có thể đột phá Thánh Chủ trung kỳ, làm sao bị nửa bước Thánh Chủ như Lâm Minh đánh bại?

Quả thật nói như thế nào thì danh hào của Tạo Hóa thánh tử đã trở thành ác mộng của tuấn kiệt Nhân tộc.

Lâm Minh là hy vọng của Nhân tộc, cho dù có một ít Thiên Tôn ở đây mới gặp mặt Lâm Minh lần đầu, nhưng đối với an nguy của Lâm Minh bọn họ vô cùng chú ý, không muốn Lâm Minh xảy ra sơ suất gì.

- Ngươi nói cái gì, ngươi muốn khiêu chiến ta?

Tạo Hóa thánh tử không thể tin nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh vào thời khắc này khiêu chiến hắn, vượt qua phạm trù lý giải của hắn.

Hắn còn chưa tới trăm tuổi, thời điểm ở nửa bước Thánh Chủ có thể vượt qua một đại cảnh giới và một tiểu cảnh giới khiêu chiến Thánh Chủ trung kỳ là mình.

Chương 1813: Đập nồi dìm thuyền

Hơn nữa bản thân mình còn có Hồng Mông linh châu!

Hắn điên sao?

Nhìn qua Phượng Huyết Thương đỏ như máu, Tạo Hóa thánh tử đột nhiên cười lên, hắn cười rất tàn nhẫn.

Loại nụ cười này chẳng khác gì thức ăn đưa tới miệng.

- Thật sự là không biết sống chết! Nếu ngươi hôm nay đã muốn tìm cái chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi! Ta sẽ chặt đứt kinh mạch toàn thân của ngươi, sau đó giết ngươi như con sâu cái kiến.

Tạo Hóa thánh tử trong khi nói chuyện, đột nhiên khí thế của hắn bạo phát ra ngoài. Vừa rồi hắn bởi vì bị Lâm Minh chọc giận sắp điên lên, đã sớm muốn phát tiết ra ngoài, hiện tại Lâm Minh đưa tới cửa thì hắn cầu còn không được.

Cảm nhận được sát khí của Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh cười lạnh.

- Ngươi muốn giết ta, ta cũng muốn giết ngươi, đáng tiếc cho dù ta đánh bại ngươi, cũng không có khả năng giết ngươi!

Lâm Minh nói rõ ràng, nơi đây là trên thọ yến của Yêu tộc, hắn căn bản không thể giết Tạo Hóa thánh tử.

Cho dù Tạo Hóa thánh tử bại, tên Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc sẽ ra tay ngăn cản.

Hơn nữa chỉ sợ trên người Tạo Hóa thánh tử còn có rất nhiều át chủ bài, thậm chí có hỏa năng hóa thân Chân Thần thủ hộ hắn, hoặc là trong tu di giới của hắn còn có một Thiên Tôn đỉnh cấp đang chờ lệnh.

Nếu không Tạo Hóa Thánh Hoàng làm sao tùy ý cho Tạo Hóa thánh tử mang theo Hồng Mông linh châu đi loạn bốn phía, đi tới thọ yến này. Nếu như ở đây có rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn liên hợp ra tay cũng có thể tiêu diệt Tạo Hóa thánh tử!

- Nếu ta đánh bại ngươi, không cần giết ngươi, muốn ngươi cút ra khỏi Thần Vực, cút ra khỏi Yêu tộc!

Lâm Minh giọng nói rất to, vang vọng toàn trường, những lời này làm cho mấy tùy tùng của Tạo Hóa thánh tử tức giận không nén được. Lâm Minh nói như thế chẳng khác gì nói Tạo Hóa thánh tử cút đi như chó.

- Lâm Minh này quá kiêu ngạo. Hắn cho rằng hắn là ai?

- Đầu óc của hắn bị lừa đá rồi, giết hắn không cần hai thành thực lực của ta đấy!

Mấy tùy tùng này cũng có thù với Lâm Minh, một đều hận đến nghiến răng ngứa, chờ xem Lâm Minh chết như thế nào.

Tạo Hóa thánh tử nhìn qua Lâm Minh, đột nhiên hắn hiểu ý của Lâm Minh, hắn cười ha hả, nói:

- Ha ha ha! Ta trước đó còn cảm thấy kỳ quái, tại sao đầu óc của ngươi như động kinh vậy, đưa tới cửa muốn ăn đòn, thì ra ngươi là chó cùng rứt giậu, không đường có thể đi, muốn dùng một trận chiến này vãn hồi mối hôn sự này sao? Ngươi muốn ta phải buông tha mối quan hệ thông gia này đúng không?

- Ta nhìn ngươi đúng là điên rồi, ta đáp ứng ngươi thì như thế nào! Đáng tiếc, chỉ bằng thực lực của ngươi, đáp ứng cũng là vô ích, nếu như bốn mươi năm sau, ngươi còn có thể khiến ta có chút hứng thú, nhưng cũng chỉ là hứng thú mà thôi, hiện tại ngươi chỉ là gà đất chó kiểng trong mắt thủ hạ của ta đấy.

Khí thế của Tạo Hóa thánh tử càng ngày càng mạnh.

Lâm Minh lãnh đạm nói:

- Ta và ngươi chiến một trận cũng không phải cuộc chiến sinh tử, tự nhiên muốn có tiền đặt cược! Ta đúng là muốn Hồng Mông linh châu của ngươi, nhưng mà cho dù đánh ngươi không còn hình người, sợ rằng cũng không chiếm được Hồng Mông linh châu!

Lâm Minh rất rõ ràng, bảo vật như Hồng Mông linh châu tất nhiên sẽ có rất nhiều tầng bảo hộ, nói không chừng chỉ cần Tạo Hóa Thánh Hoàng tâm niệm khẽ động thì Hồng Mông linh châu cũng sẽ bị hắn thu hồi, nếu không làm sao hắn dám mang Hồng Mông linh châu đặt lên người Tạo Hóa thánh tử, chỉ giá trị của Hồng Mông linh châu còn quý hơn mạng của Tạo Hóa thánh tử nhiều lắm.

Nếu như mình muốn thông qua chiến thắng Tạo Hóa thánh tử đạt được Hồng Mông linh châu, đó mới là suy nghĩ hảo huyền.

Nghe được Lâm Minh nhắc tới Hồng Mông linh châu, Tạo Hóa thánh tử nhướng mày, không nói gì.

Hắn biết rõ Lâm Minh đang cố ý khích mình, Hồng Mông linh châu đang mang trọng đại, mặc kệ hắn dù nhận định chiến thắng Lâm Minh cũng sẽ không thể liên quan tới nửa điểm bí mật của Hồng Mông linh châu được, so với quan hệ thông gia, Thánh tộc quá cần thần vật như Hồng Mông linh châu, mạng của hắn cũng không quan trọng bằng nó.

Lâm Minh nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử trầm mặc không nói, lại nói:

- Nếu như ta thắng, ta chẳng những muốn ngươi hủy bỏ quan hệ thông gia với Cơ Tiên Nhi, hơn nữa ta còn muốn ngươi xuất ra phương pháp đột phá Chân Thần cho Nhân tộc tu luyện.

Lâm Minh mở miệng sư tử ngoạm, đột nhiên ném ra điều kiện ngoài ý muốn này.

Ném ra điều kiện này khiến nhiều Nhân tộc Thiên Tôn cũng động dung.

- Lâm Minh...

Thần Mộng Thiên Tôn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lâm

Minh tràn ngập vẻ phức tạp.

Nàng biết rõ, Lâm Minh muốn phương pháp đột phá Chân Thần cho Nhân tộc cũng không phải vì chính hắn, mà là vì cứu vãn tin tưởng của Nhân tộc.

Tạo Hóa thánh tử trước đó ám chỉ chỉ cần Nhân tộc Thiên Tôn quy hàng Thánh tộc là có thể đạt được phương pháp đột phá Chân Thần.

Chuyện này với Nhân tộc Thiên Tôn mà nói có hấp dẫn quá lớn!

Dù có trở ngại đại nghĩa chủng tộc gì đó cũng khó tránh khỏi có chút Thiên Tôn động tâm, một khi động tâm thì nhân tâm bất ổn.

Nhưng mà bây giờ, Lâm Minh nói chỉ cần mình thắng, muốn Tạo Hóa thánh tử xuất ra một phương pháp đột phá Chân Thần cho Nhân tộc, chẳng khác gì tan rã âm mưu của Tạo Hóa thánh tử.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Minh có thể thắng!

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Thần Mộng Thiên Tôn có cảm giác không nói nên lời, Lâm Minh chỉ là hậu bối mà thôi, nhưng mà trên lưng của hắn mang quá nhiều thứ.

Bọn họ nhiều tiền bối như thế, cuối cùng lại cần Lâm Minh đi lấy một bộ phương pháp đột phá Chân Thần.

Đối mặt điều kiện của Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử cười lạnh liên tục, nói:

- Thánh tộc ta có phương pháp giúp Nhân tộc đột phá Chân Thần không sai, nhưng mà ngươi nên biết rõ, ta sao mang thứ này trên người chứ?

Loại truyền thừa này Tạo Hóa thánh tử chính mình không dùng đến, cũng không tùy tiện mang theo, đây là hiển nhiên.

Lâm Minh cười nói:

- Ngươi từ Thần Vực quay về Thánh La thiên không phải một chuyện dễ dàng, xuyên qua khe nứt của thán tức chi bích cũng phí một phen trắc trở, nếu ngươi đã hạ quyết tâm, muốn dùng phương pháp đột phá Chân Thần của Nhân tộc đi phá hư đoàn kết của Thiên Tôn trong Thần Vực này, làm sao không mang theo người vài bộ chứ? Nếu không chẳng phải khiến người quy hàng ngươi sinh tâm nghi ngờ sao?

Lâm Minh lời lẽ sắc bén, hùng hổ dọa người.

Tạo Hóa thánh tử nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt đột nhiên thâm trầm, hắn vốn chỉ cho rằng Lâm Minh là chó cùng rứt giậu, vì nữ nhân làm chuyện liều lĩnh, nhưng mà bây giờ xem ra, Lâm Minh này mưu đồ quá nhiều, vậy mà mượn chuyện khiêu chiến này phá vỡ âm mưu của hắn với Nhân tộc!

- Tốt! Tốt! Tốt! Ta đúng là xem nhẹ ngươi! Phương pháp đột phá Chân Thần của Nhân tộc ta đúng là có, thế nhưng mà ngươi cho rằng, ta sẽ không công xuất ra thứ này sao! Tuy mặc kệ ta cầm ra bao nhiêu, ngươi cũng không có đạt được, nhưng mà ngươi cũng phải xuất ra thứ khiến ta vừa mắt đánh bạc với ta, không phải sao?

Ánh mắt Tạo Hóa thánh tử sáng quắc giống như dã thú đói khát.

Chương 1814: Cửu Khiếu Linh Lung Đan (1)

Tuy trong nội tâm của hắn nhận định sẽ không thua Lâm Minh, nhưng mà cũng không cho Lâm Minh tay không bắt sói.

Theo lời Tạo Hóa thánh tử nói, ánh mắt mọi người nhìn qua Lâm Minh. Lâm Minh cần phải xuất ra nhiều thứ có giá trị tương đương mới được, bằng không Tạo Hóa thánh tử căn bản không cần phải đáp ứng.

Các tùy tùng của Tạo Hóa thánh tử cũng mang theo thần sắc khinh bỉ.

Lâm Minh xuất thân, thân phận thế nào bọn họ cũng biết, thân gia của hắn làm sao so được với Tạo Hóa thánh tử, nếu không trước đó Tạo Hóa thánh tử châm chọc Lâm Minh cầm không ra đồ vật, Lâm Minh cũng không trầm mặc.

Lâm Minh nói:

- Nếu như đánh bạc với ngươi, ta tự nhiên sẽ xuất ra bảo vật có giá trị rồi.

Khi hắn nói chuyện, yên lặng từ trong tu di giới cầm trường thương màu đen ra, cây thương này mang theo sát ý um tùm, bản thân không có nửa điểm sáng bóng, thời điểm nó xuất hiện pháp tắc chung quanh vặn vẹo, khí tức thương cổ, quỷ dị tỏa ra các nơi

Đây chính là Ám Long thương!

Ám Long thương chưa chắc là thánh binh của chủ nhân Tu La Lộ, nhưng ít ra từng là vũ khí mà chủ nhân Tu La Lộ từng chuyển thế dùng qua.

- Đây là...

Thiên Tôn đỉnh cấp bên cạnh Tạo Hóa thánh tử nhìn thấy thánh binh này thì mở to mắt quan sát.

- Đây là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp!

Hắn nói ra câu này, ánh mắt của hắn mở to như sắp rơi ra ngoài, loại đồ vật này chỉ xuất hiện trong di tích thái cổ mà thôi.

Nhưng mà các loại bảo vật trong đó cũng chưa có thứ nào so sánh được với cây thương này.

Nó tuyệt đối là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp, về phần nó có khả năng vượt qua cấp bậc này hay không thì hắn cũng không rõ, bởi vì đây đã vượt qua cực hạn tầm mắt của hắn rồi.

- Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp?

Võ giả ở đây nghe vậy hai mắt nhìn nhau, đám tùy tùng của Tạo Hóa thánh tử cũng mở to mắt, Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp cũng chỉ có cường giả Chân Thần đỉnh phong mới thai nghén bồi dưỡng ra được, mà cường giả tuyệt thế này đặt ở thời đại thái cổ cũng là phượng mao lân giáp.

Những linh bảo truyền lưu tới bây giờ, gần như tuyệt tích rồi!

Chỉ cây thương này, giá trị của nó cũng vượt qua công pháp Chân Thần bình thường rất nhiều!

Lâm Minh lau nhè nhẹ báng thương Ám Long thương, xuất Ám Long thương ra, hắn đã đập nồi dìm thuyền! Liều cả thân gia và tính mạng.

- Tạo Hóa thánh tử, ngươi có thể xuất ra công pháp thé nào? Không phải là công pháp Chân Thần tàn phá quá nhiều nha, nếu là như vậy, cái gọi là thế lực Chân Thần của ngươi quá nghèo rồi, còn thua kém hơn một tiểu bối như ta sao?

Lâm Minh hỏi ngược Tạo Hóa thánh tử, lời nói hùng hổ dọa người.

- Ngươi...

Tạo Hóa thánh tử hít sâu một hơi, hắn không nghĩ tới Lâm Minh lại xuất ra bảo bối như vậy.

Nói như vậy công pháp mà hắn lấy ra giá trị không được thấp hơn linh bảo này.

Nhưng mà hắn không ngờ Lâm Minh lấy ra Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp, mà Tạo Hóa thánh tử lại không thấy lấy công pháp truyền thừa bị tàn phá không trọn vẹn

Đây không phải kém một chút, mà là kém vô số lần.

Lục lọi tu di giới, Tạo Hóa thánh tử cực kỳ không tình nguyện lấy ra một công pháp Chân Thần còn nguyên vẹn của Nhân tộc.

Loại truyền thừa này trong Tạo Hóa Thánh Cung cũng không nhiều.

Lâm Minh dùng cảm giác dò xét qua, quét mắt nhìn toàn bộ truyền thừa, đại khái phân biệt công pháp này là thật là giả.

Lâm Minh tu tập Tu La pháp tắc, nó là công pháp vượt qua công pháp Chân Thần, có ánh mắt của công pháp này, Lâm Minh có thể bình luận công pháp Chân Thần hơn xa rất nhiều người.

Hắn căn cứ trình độ pháp tắc tinh diệu mà miễn cưỡng phán óoán được, công pháp mà Tạo Hóa thánh tử lấy ra là công pháp Chân Thần cấp thấp, nhưng thắng ở nó trọn vẹn.

Trong khi Lâm Minh dò xét, Thiên Tôn khác cũng dò xét, kể cả Yêu Đế cũng nhịn không được lòng hiếu kỳ dùng cảm giác dò xét một phen.

Nhưng mà trừ Thần Mộng ra, những Thiên Tôn khác chưa bao giờ chạm vào lĩnh vực Chân Thần, trong lúc nhất thời chỉ đọc được thứ tối nghĩa.

- Công pháp Chân Thần trung hạ đẳng, ngươi định dùng đồ chơi này đánh cược với Ám Long thương sao?

Lâm Minh châm chọc nói ra, mà hắn nói ra lời này khiến vô số Thiên Tôn cả kinh, Lâm Minh làm sao phân biệt ra cấp bậc của công pháp chứ?

Hắn mới chỉ là nửa bước Thánh Chủ, vậy mà thông hiểu cảnh giới công pháp Chân Thần sao?

Hơn nữa nhìn Tạo Hóa thánh tử và tên Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc giật mình, rõ ràng Lâm Minh phán đoán không sai.

- Hừ! Cho dù ta xuất ra công pháp trân quý hơn, ngươi có thể đạt được sao?

Tạo Hóa thánh tử châm chọc, nhưng mà châm chọc thì châm chọc, xuất ra bảo vật kém hơn sắc mặt của hắn vẫn không nhịn được, lại ném ra một khối ngọc giản bị vỡ và một viên đan dược.

Công pháp này càng kém, trên thực tế cả Tạo Hóa Thánh Cung cũng chỉ có hai bộ công pháp truyền thừa của Nhân tộc. Phẩm cấp quá bình thường, hơn nữa bộ thứ hai còn không trọn vẹn lợi hại.

Nhưng mà viên đan dược này phẩm chất cũng không tệ lắm, là linh đan tiếp cận cấp Chân Thần.

- Cửu Khiếu Linh Lung Đan! Tuy là vô thượng thần đan. Nhưng mà phẩm cấp đã tiếp cận Chân Thần, do Thánh Hoàng bệ hạ tự tay luyện chế, vốn lưu lại cho ta sử dụng đột phá Giới Vương. Loại đan dược này tài liệu cực kỳ thưa thớt, giá trị không kém gì công pháp Chân Thần không trọn vẹn.

Tạo Hóa thánh tử cứng rắn nói ra, Lâm Minh nhìn qua đan dược này, trong lòng mừng rỡ, dĩ nhiên là Tạo Hóa Thánh Hoàng luyện chế ra, đây là đan dược luyện thể cực phẩm!

- Đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a!

Lâm Minh tự nói ra, kỳ thật phẩm cấp công pháp Chân Thần của Nhân tộc hắn không quan tâm.

Chỉ cần có công pháp Chân Thần. Mặc kệ phẩm cấp cao thấp đều có thể giúp Nhân tộc Thiên Tôn ổn định tâm thần, không tới mức đảo qua Thánh tộc.

Vậy là đủ!

Trông cậy vào Nhân tộc Thiên Tôn sau khi biết được có công pháp Chân Thần, hoàn thành đột phá cộng đồng chống cự đại kiếp nạn là không thực tế, bởi vì chuyện đột phá Chân Thần xác suất thấp tới đáng thương. Hơn nữa cho dù đột phá cũng ít nhất cần mấy trăm vạn năm mới hoàn thành.

Đối với lần đại kiếp nạn này không có trợ giúp thực tế gì.

Lâm Minh miễn cưỡng thu hồi cảm giác, không đếm xỉa tới nói:

- Thượng vàng hạ cám cộng lại miễn cưỡng đủ.

Một câu nói kia thiếu chút nữa làm cho Tạo Hóa thánh tử phiền muộn thổ huyết.

Hắn cảm giác rất biệt khuất, hắn lấy ra đủ các loại bảo vật, trong đó kể cả có cả Cửu Khiếu Linh Lung Đan hắn không nỡ ăn, bây giờ bị Lâm Minh dùng "Thượng vàng hạ cám" để hình dung.

Nhưng mà bình tĩnh mà xem xét, so với cây thương của Lâm Minh đúng là không đủ nhìn.

Thời điểm này Lâm Minh lại nhìn qua Ma Thủy Thiên Tôn.

Hắn cũng không khách khí nữa, bởi vì hắn khách khí cũng vô dụng.

- Ma Thủy, Tạo Hóa thánh tử đã đáp ứng, tới ngươi rồi! Nếu ta thắng trận chiến này, ta muốn dẫn Tiên nhi đi!

Chỉ dùng đánh bạc với Tạo Hóa thánh tử còn chưa đủ, nếu như Ma Thủy Thiên Tôn không đáp ứng cũng không tốt.

Chương 1815: Cửu Khiếu Linh Lung Đan (2)

Ma Thủy Thiên Tôn cười lạnh, nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có thể thắng? Chê cười!

- Nếu ngươi cũng nhận định ta không thể thắng, như vậy đáp ứng ta có là cái gì chứ?

Ma Thủy Thiên Tôn khinh thường nói:

- Ta không cho rằng ngươi có khả năng thắng gì đó, nhưng mà ta không thích bị người ta an bài, huống chi bối phận của ngươi quá nhỏ, ta không cần quân tâm tới ngươi.

- Thật sao...

Lâm Minh sờ đan điền của mình, một đạo hắc quang chiếu ra khỏi đan điền, chiếu vào hư không trong mắt mọi người, hình thành một hình chiếu.

Trong hình chiếu này có một quả trứng màu đen to lớn, mặt ngoài của vỏ trứng phủ kín hoa văn cổ xưa.

Xuyên thấu qua vỏ trứng, nếu như nhìn kỹ có thể nhìn rõ một tiểu sinh mệnh khỏe mạnh đang ở trong trứng, trong trứng không ngừng tỏa ra khí tức sinh mệnh bàng bạc.

- Đây là...

Ma Thủy Thiên Tôn khiếp sợ, nói:

- Trứng rồng! Hơn nữa là trứng rồng vương tộc!

Tại Yêu tộc cũng có thần thú, nhưng cũng chỉ như phượng mao lân giác, mà vương tộc thần thú thì càng ít.

Ma Thủy Thiên Tôn không nghĩ tới Lâm Minh đột nhiên mang trứng rồng vương tộc ra.

Hơn nữa khó khăn nhất chính là trứng rồng trong nội thế giới của Lâm Minh phát dục vô cùng tốt, xú gia hỏa này ra đời sẽ nhất phi trùng thiên, trở thành một đầu ấu long cường đại!

- Tiểu tử này đúng là có nhiều bảo bối!

Vốn có Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp, về sau lại là trứng rồng, những vật này Ma Thủy Thiên Tôn đều không có!

Rất nhiều nhân kiệt ở đây đều ngây ngốc, cả đám khiếp sợ khi thấy Lâm Minh xuất bảo vật ra, toàn bộ thân gia của hắn không biết có bao nhiêu.

- Nếu ta thua trứng rồng giao cho các ngươi.

Lâm Minh cắn răng nói ra, đây là Hắc Long tiền bối lưu lại ký thác cho hắn, hắn tuyệt đối không thể thua!

- Ngươi đúng là cam lòng!

Ánh mắt Ma Thủy Thiên Tôn sáng quắc, hắn nhìn ra được kỳ thật trứng rồng này có huyết nhục tương liên với Lâm Minh, mộtkhi ra đời sẽ có trợ giúp cực lớn với thực lực bản thân Lâm Minh, nếu quả thật lưu cho yêu ma hai tộc, đây là tổn thất lớn của hắn.

Hắn được ăn cả ngã về không, chẳng lẽ thật có thể thắng Tạo Hóa thánh tử?

Trong lòng Ma Thủy Thiên Tôn hiện ra khả năng này, lý trí lại bảo là không thể..

- Tốt! Nếu như ngươi có thể thắng, ta cho ngươi mang Tiên nhi đi, nhưng đồng thời ta sẽ tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ tử tôn với Tiên nhi.

Ma Thủy Thiên Tôn nói chuyện cẩn thận, lui một vạn bước mà nói, cho dù Lâm Minh thật có thể thắng, như vậy gả Tiểu Ma Tiên cho

Lâm Minh cũng không có tổn thất gì.

Loại tình huống này Lâm Minh đã là nghịch thiên tới cực điểm!

Loại nghịch thiên này đủ đền bủ tuổi chưa đủ của hắn!

Cho dù trong đại kiếp này hắn khó có được tác dụng gì, nhưng mà Thánh tộc muốn giết chết hắn cũng không dễ dàng!

Đợi đến lúc đại kiếp nạn hàng lâm, Lâm Minh ẩn nhẫn không phát, chậm rãi tu luyện, có lẽ cuối cùng có một ngày hắn có thể bằng vào sức một người nghịch chuyển trời xanh.

Đến lúc đó Tiểu Ma Tiên đi theo Lâm Minh, Ma Thủy Thiên Tôn cũng hoàn toàn yên tâm.

Thậm chí nếu như Ma Thủy Thiên Tôn bởi vì chính mình lựa chọn sai lầm trong đại kiếp nạn, mà không thể không thừa nhận kết quả thất bại, thậm chí bị diệt, Tiểu Ma Tiên cũng trùng kiến Ma tộc, kéo dài chủng tộc tiếp tục.

Mà Ma Thủy Thiên Tôn cùng Tiểu Ma Tiên đoạn tuyệt quan hệ là vì phân rõ giới hạn của Ma tộc cùng Tiểu Ma Tiên, như vậy ngày sau trong đại kiếp nạn cũng có... Đường lui.

Nếu hắn lựa chọn sai lầm, đoạn tuyệt quan hệ cũng có thể bảo hộ Tiểu Ma Tiên.

Thân thể Tiểu Ma Tiên khẽ run lên, trầm mặc không nói.

Lâm Minh nói:

- Ta không chỉ muốn dẫn Tiên nhi đi, nếu như ta thắng, ta còn muốn một kiện đồ vật của ngươi -- hủy diệt hỏa chủng.

Lúc trước Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên kích giết Bất Tử Hàn Băng đạt được hồn hỏa của bất tử liệt diễm.

Lâm Minh cầm nó tặng cho Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên lại không muốn, bởi vì Lâm Minh sắp đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đạo cung thứ ba -- Song Cực Đạo Cung, khi đó cần hai lực lượng bổn nguyên làm vật dẫn, đối với Lâm Minh mà nói, thích hợp nhất chính là hỏa nguyên và lôi nguyên.

Tiểu Ma Tiên vốn định mang hồn hỏa của bất tử liệt diễm đưa cho Lâm Minh đột phá Song Cực Đạo Cung, lại bị Lâm Minh cự tuyệt.

Lý do là quá mức phung phí của trời, hơn nữa Lâm Minh cũng khó có thể tìm được lôi nguyên có phẩm chất cùng cấp với hồn hỏa bất tử liệt diễm.

Tiểu Ma Tiên về sau cáo tri Lâm Minh, tại Ma Thủy Thiên Cung có hủy diệt hỏa chủng chuẩn bị cho nàng, nó dễ dàng giúp Lâm Minh dùng đột phá Song Cực Đạo Cung.

Hiện tại Lâm Minh tự nhiên thuận thế nói ra.

Ma Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nhưng lại không có phản đối, vốn hủy diệt hỏa chủng chuẩn bị cho Tiểu Ma Tiên, hắn mặc dù cực kỳ nghiêm khắc với Tiểu Ma Tiên, nhưng hắn làm như vậy đều là vì Ma tộc, trên cơ sở kéo dài Ma tộc truyền thừa, hắn cũng hy vọng cháu gái có thể sống tốt.

- Có thể!

Ma Thủy Thiên Tôn trực tiếp đáp ứng.

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, việc đã đến nước này, chuyện gì cũng an bài tốt, chiến thôi.

Chiến một trận với Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh đã đánh bạc toàn bộ thân gia của mình.

Thắng thì hắn đánh ra một tương lai tươi sáng, cũng tranh thủ một tia cơ hội thở dốc cho Nhân tộc.

Thua thì thua trận Ám Long thương, thua trứng Hắc Long, mất đi Tiểu Ma Tiên, cái giá lớn này Lâm Minh tuyệt đối chịu không nỗi!

Mà Tạo Hóa thánh tử không biết thực lực có bao nhiêu, Lâm Minh cũng không cách nào hoàn toàn rõ ràng.

Hắn muốn chiến Tạo Hóa thánh tử, nếu như đợi tới lúc ước hẹn trăm năm thì hắn có nắm chắc, nhưng vì quan hệ tói Tiểu Ma Tiên cho nên hắn không thể không sớm chiến đấu.

Hiện tại giao thủ thì Lâm Minh cũng không biết Tạo Hóa thánh tử có át chủ bài gì, càng không biết Tạo Hóa Thần Công có công pháp ra sao.

Cho nên một trận chiến này của Lâm Minh hoàn toàn là được ăn cả ngã về không, dập nồi dìm thuyền chân chính.

Mà Tạo Hóa thánh tử cũng hoàn toàn không hiểu Lâm Minh, Lâm Minh có bao nhiêu tuyệt sát, ngay cả Tiểu Ma Tiên cũng không hiểu rõ.

- Thật không biết ngươi có dũng khí gì...

Tạo Hóa thánh tử nhìn chằm chằm vào Ám Long thương của Lâm Minh, cây thương này hắn đỏ mắt, chỉ cần thắng Lâm Minh, cây thương này chính là của hắn!

Thiên Tôn Linh Bảo hắn chướng mắt, nhưng mà Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp thì hắn đừng nói có được, gặp được chỉ mới hai kiện mà thôi.

- Ngươi đã tặng bảo vật cho ta, ta cũng nên nhận lấy! Đi theo ta!

Tạo Hóa thánh tử nói xong sau đó bay ra khỏi đại điện..

Lâm Minh theo sát phía sau.

Hai người trong chớp mắt đã lao ra khỏi thần điện này, bay ra ngoài trăm dặm, bay tới không trung một khu rừng rậm nhiệt đới.

Nơi này núi non trùng diệp, đại thụ che trời.

Trong thế giới hắc tháp của Yêu tộc là do cường giả Chân Thân mở ra, không gian bên trong ổn định như một đại thế giới, mặc cho

Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử đánh nhau thế nào cũng không sụp đổ.

Sau lưng Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử chính là các Thiên Tôn, tuổi trẻ tuấn kiệt, kể cả Yêu Đế, Ma Thủy Thiên Tôn cũng theo sát phía sau.

Chương 1816: Nắng chiều như máu

Bọn họ đều chú ý trận chiến này.

Mà ở bên ngoài thần điện còn có một đám đệ tử đang chờ đợi, kể cả rất nhiều đồ tử đồ tôn Yêu tộc, bọn họ nhìn thấy nhiều người bay ra khỏi thần điện như thế, nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử cùng Lâm Minh lăng không giằng co thì sửng sốt.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giống như Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử sắp đánh nhau thế?

Bọn họ còn không kịp phản ứng, chỉ nghe "BOANG..." Một tiếng giòn vang, Tạo Hóa thánh tử rút thanh trọng kiếm ra khỏi tu di giới, chuôi trọng kiếm này đen nhánh không có ánh sáng, nó cao hơn đầu người, vô cùng nặng nề.

Mũi kiếm này không có lưỡi, nhưng mà vũ khí tới cấp bậc này, không có lưỡi cũng không sao cả.

Nhìn thấy chuôi trọng kiếm này, Nhân tộc Thiên Tôn nội tâm run lên.

- Đây là...

Chuôi kiếm này của Tạo Hóa thánh tử khí thế không bằng Ám Long thương của Lâm Minh, nhưng chỉ sợ còn cường đại hơn Thiên Tôn Linh Bảo rất nhiều!

- Là Chân Thần Linh Bảo, nhưng chỉ là Chân Thần Linh Bảo tầng dưới chót.

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra, lời của nàng khiến người ta căng thẳng, vốn bọn họ cảm gaics Lâm Minh không bằng Tạo Hóa thánh tử, còn trông cậy vào lâm Minh dùng Ám Long thương có thể đền bù một ít chênh lệch, hiện tại Tạo Hóa thánh tử cũng phải Chân Thần Linh Bảo mới đúng!

Tạo Hóa thánh tử nhe răng cười, nói:

- Ta tinh thông các loại vũ khí, kiếm cũng dùng được, đao, thương dùng được! Cây thương của ngươi nên quy cho ta!

Tuy hắn liều lĩnh, nhưng mà khi chiến đấu hắn tuyệt đối không phớt lờ, hắn tin tưởng Lâm Minh sẽ không ngu xuẩn tới mức đưa tặng trọng bảo cho hắn, nhưng mà cho dù Lâm Minh nắm chắc bài, hắn cũng có tin tưởng tuyệt đối.

Mà thời điểm này trên ngươi Lâm Minh lại phát sinh một màn ngoài ý muốn.

Chỉ thấy Lâm Minh vậy mà thu hồi Ám Long thương, hắn lại rút Phượng Huyết Thương ra, dùng Phượng Huyết Thương đấu với Tạo Hóa thánh tử.

Một màn này khiến võ giả ở đây trừng to mắt.

Lâm Minh làm cái gì vậy? Thời điểm này hắn còn giữ thực lực lại? Điên rồi sao?

Phượng Huyết Thương chỉ là linh khí, đối mặt Thiên Tôn Linh Bảo còn thập phần miễn cưỡng, huống chi là đối mặt Chân Thần Linh Bảo, nói không chừng sẽ bị Tạo Hóa thánh tử một kiếm chặt đứt!

- Lâm Minh! Tiểu tử ngươi làm cái gì!

Hạo Vũ Thiên Tôn thở hổn hển.

Thế nhưng mà Lâm Minh căn bản không nói gì, hắn vẫn dùng Phượng Huyết Thương đối chiến Tạo Hóa thánh tử.

Ám Long thương nặng gần hai mươi tỷ cân, Lâm Minh sử dụng lực lượng tiêu hao quá nhanh chóng, lúc trước kích giết Bất Tử Hàn Băng, Lâm Minh sử dụng Ám Long thương dùng một kích toàn lực đã tiêu hao một nửa lực lượng.

Về sau Lâm Minh tiến vào không gian tầng sáu, đạt được Tu La Thiên Thư quyển hai, lại khổ tu mấy năm, tại Tu La pháp tắc đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng có thể dùng Tu La pháp tắc khống chế Ám Long thương, miễn cưỡng vận dụng mấy phần trăm lực lượng của nó, nhưng mà thời điểm chiến đấu gay go lại không thể sử dụng nó được.

Nếu không thể lực của hắn tiêu hao hết, nếu như vẫn không thể đánh bại Tạo Hóa thánh tử, chờ đợi Lâm Minh chính là thua trận.

Đây là một cuộc chiến tiêu hao thể lực, nếu như mới vừa bắt đầu đã chạy nước rút, lúc sau không cần chạy nữa, chỉ có đến thời điểm quyết thắng thua mới dùng chiêu chạy nước rút.

Thời điểm này Tạo Hóa thánh tử cũng nghĩ ra nguyên nhân Lâm Minh thu hồi Ám Long thương, hắn cười lên ha hả, nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi có Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp là không giả, nhưng mà ngươi căn bản không thể sử dụng nó! Ta nói cho dù Vô Phong trọng kiếm của ta, ta cũng phải sau khi đột phá Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng mới thuyên chuyển chưa tới một phần mười uy lực của Vô Phong trọng kiếm mà thôi, Vô Phong trọng kiếm chỉ là Chân Thần Linh Bảo cấp thấp, Ám Long thương của ngươi chính là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp, vung vẩy còn phải tiêu hao không biết bao nhiêu lực lượng, ngươi làm sao có thể dùng được!

Tạo Hóa thánh tử nói lời này chẳng khác gì chậu nước lạnh trực tiếp giội lên người Hạo Vũ Thiên Tôn!

Cường giả Nhân tộc Thiên Tôn ở đây nội tâm trầm xuống, bọn họ còn trông cậy vào Ám Long thương phát huy kỳ hiệu, thì ra cây thương này trông được mà không dùng được, Lâm Minh căn bản không cách nào khống chế!

Vậy còn đánh thế nào?

Chẳng lẽ hắn định dùng Phượng Huyết Thương đến đối kháng Tạo Hóa thánh tử Chân Thần Linh Bảo sao? Đây chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Tạo Hóa thánh tử khí thế càng liều lĩnh, quát:

- Ta vốn có chút kiêng kị cây thương này, sợ nó ẩn chứa chiến hồn Chân Thần các loại, hiện tại ngươi còn không thể dùng Ám Long thương, làm sao đánh với ta, chết đi! Khi Tạo Hóa thánh tử nói chuyện, thân thể đột nhiên lao ra, cương nguyên toàn thân của hắn giống như thần kiếm màu vàng bắn ra ngoài, tỏa ra ánh sáng gay gắt, không ai dám nhìn thẳng..

Hắn vung kiếm lên chém thẳng một kiếm.

Trọng kiếm đi qua, kiếm quang màu đen phân cách không gian, dãy núi cao ngất, đại thụ che trời toàn bộ bị kiếm quang quét qua, trong lúc nhất thời đất thạch sụp lún, gỗ vụn đầy trời!

Kiếm quang này khiến toàn bộ trẻ tuổi tuấn kiệt ngừng thở, bọn họ đứng xa hơn mười dặm mà da thịt toàn thân như bị khí thế khủng bố này đập vụn.

Khó có thể tưởng tượng tưởng tượng đây là người trẻ tuổi đang giao thủ, cho dù là Đại Giới Giới Vương sống mười vạn năm cũng cảm thấy mặc cảm không bằng.

Đối mặt một kiếm này, sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, trong lúc không thể dùng Ám Long thương, binh khí là khuyết điểm của hắn, căn bản khó có thể chống lại chính diện.

Thân thể của hắn lui nhanh lại, tà thần lực mở ra, lôi hỏa chi lực bao phủ toàn thân, lực lượng hùng hồn quét qua Lâm Minh.

Đây là Hồng Mông lực trường của Lâm Minh, công phòng nhất thể.

Xoạt xoạt xoạt!

Kiếm quang màu đen quét qua màn sáng Hồng Mông lực trường, liền bị Hồng Mông không gian nhanh chóng suy yếu, cùng lúc đó Phượng Huyết Thương trongtay Lâm Minh đâm ra liên tục, được lực lượng thân thể khổng lồ chèo chống, kiếm quang suy yếu bị một thương của Lâm Minh đánh nát.

Năng lượng cuồng mãnh bắn ra bốn phía, thân thể Lâm Minh lùi lại trăm dặm nhanh chóng, những nơi đi qua sông núi nghiêng sập, đại địa hãm sâu, không biết bao nhiêu đại thụ che trời bị nát bấy thành tro bụi.

Tạo Hóa thánh tử chém ra một kiếm mang theo ma tính cường đại, bất luận vật thể gì cũng bị xoắn nát, chôn vùi triệt để, không lưu lại chút gì cả, nhìn qua tình cảnh đại thụ che trời biến thành tro bụi, rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như bọn họ bị trúng kiếm quang này, dù dính một chút thôi, chỉ sợ cũng biến thành tro bụi.

Đúng lúc này chỉ nghe tiếng nổ vang vang vọng, kiếm quang màu đen tan biến hoàn toàn.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, thân thể được năng lượng vây quanh, lăng không mà đứng.

- Ngăn cản tốt, ngăn được kiếm đầu tiên của Tạo Hóa thánh tử nhưng lại không phải ngăn cản chính diện, mà là tránh né mũi nhọn, dùng lực trường bản thân và lực công kích đánh tan kiếm quang của Tạo Hóa thánh tử, cho dù Lâm Minh hay là vũ khí trong tay hắn, sức thừa nhận kỳ thật cũng không nhỏ.

Chương 1817: Tọa Hóa Thần Công (1)

Có Thiên Tôn mở miệng nói ra, chỉ một chiêu Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử đã khiến chiến trường các nơi hoang tàn, Lâm Minh nhanh lùi lại tạo thành một cái rãnh sâu, trong cái rãnh đó mọi thứ bị chôn vùi toàn bộ.

Đây chính là chỗ đáng sợ do kiếm quang của Tạo Hóa thánh tử tạo thành.

Nhân tộc Thiên Tôn ở đây đều mướt mồ hôi. Tuy một kích này Lâm Minh không có hại chịu thiệt, nhưng cuối cùng vẫn tránh va chạm chính diện với Tạo Hóa thánh tử, chuyện này làm cho Nhân tộc Thiên Tôn cảm thấy chột dạ.

- Hắc, ngươi chỉ biết trốn sao?

Tạo Hóa thánh tử cầm trọng kiếm trong tay, hắn giống như chiến thần tuyệt thế bay lên trời, ánh sáng chiếu vào mái tóc sáng bóng của hắn, bộ dáng càng tuấn dật.

- Ngươi không cách nào đánh chính diện với ta... Liền dùng du kích chiến đánh với ta, không đánh chính diện mà chạy loạn như con chuột sao? Ta dùng Chân Thần Linh Bảo, thể lực tiêu hao nhanh hơn ngươi, dù thể lực ta kéo dài cũng thua thiệt, cho nên ngươi muốn chậm rãi tiêu hao thực lực của ta? Bàn tính đúng là tinh diệu, đáng tiếc ngươi hoàn toàn nằm mơ! Lúc này ta sẽ khiến ngươi không có chỗ để trốn!

Trong khi Tạo Hóa thánh tử nói chuyện, chung quanh người của hắn có cương phong bao phủ, cương phong này thổi qua không gian, làm cho không gian chi lực bị kéo căng!

Tiếng xuy xuy xùy vang lên, vị trí không gian của Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử nhanh chóng bị khóa lại, biến thành một lao tù..

- Lần này xem ngươi trốn đi đâu!

Tạo Hóa thánh tử nhe răng cười liên tục, thân thể của hắn lao nhanh tới trước, trong quá trình hắn trùng kích, không gian lao tù này co rút nhanh chóng.

Dùng thực lực của Lâm Minh đương nhiên có thể phá lao tù này, nhưng mà đột phá lao lung này sẽ bị Tạo Hóa thánh tử đuổi theo.

- Chết đi! Ta muốn cây thương cua ngươi, cũng muốn chém chết ngươi!

Tạo Hóa thánh tử bay thẳng tới, hắc kiếm trong tay chém vào hư không.

Kiếm thế lăng không, khí thôn thiên địa, kiếm quang màu đen giống như hủy diệt căn cơ của thế giới độc lập này, chặt đứt trụ cột của thế giới.

Đối mặt một kiếm thanh thế to lớn này, mọi người chỉ cảm thấy thế giới này sắp có tận thế hàng lâm.

Lâm Minh cầm Phượng Huyết Thương trong tay, trường thương trong tay đối mặt với kiếm quang này liền run rẩy!

Phượng Huyết Thương chỉ là một kiện linh khí, dùng nó đối mặt Chân Thần Linh Bảo, dù đối mặt với Chân Thần Linh Bảo chỉ phát huy một phần mười uy lực cũng thật sự quá miễn cưỡng nó.

Tất cả mọi người đều ngừng thở nhìn qua Lâm Minh, không sử dụng Ám Long thương, vậy làm sao ngăn cản Tạo Hóa thánh tử?

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác Ám Long thương không cách nào tùy ý sử dụng, kể từ đó thiên địa cũng phải rung động trước kiếm quang này, Phượng Huyết Thương rất có thể cắt thành hai đoạn!

Ô ô ô!

Phượng Huyết Thương rung động kịch liệt, nó ngâm lên vì chấn động này nó không thừa nhận nổi.

Sắc mặt Lâm Minh khẽ biến, trên phương diện vũ khí hắn hoàn toàn lâm vào hoàn cảnh xấu, hắn ngay từ đâu còn tìm cách du kích chiến, tiêu hao thể lực của Tạo Hóa thánh tử.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử không cho Lâm Minh cơ hội này, một chiêu phong tỏa không gian ép Lâm Minh va chạm chính diện.

Tạo Hóa thánh tử là đối thủ mạnh nhất mà Lâm Minh gặp được tới lúc này.

Ông ông ông!

Phượng Huyết Thương rung động lắc lư càng ngày càng kịch liệt, mắt thấy nó đã chống đỡ không nổi, Lâm Minh phải tay lộn một cái, Phượng Huyết Thương chui vào trong tu di giới, sau một khắc trong tay Lâm Minh xuât hiện cây thương khác, đây là một cây trường thương màu vàng.

Cây thương này tên là Tử Kim Thương, là vũ khí Thiên Tôn Linh Bảo mà Hạo Nguyệt Quận Vương tại Thần Văn Thành đấu giá hội dùng hai tỷ điểm tích lũy giá mua được, lúc ấy Lâm Minh còn cố ý gài bẫy cho Hạo Nguyệt Quận Vương nhảy vào.

Về sau Hạo Nguyệt Quận Vương bị Lâm Minh giết chết, cây thương này cuối cùng vẫn rơi vào trong tay Lâm Minh.

Luận phẩm cấp Tử Kim Thương này không bằng hắc kiếm của Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà nó so với Phượng Huyết Thương chắc chắn hơn rất nhiều. Ít nhất sẽ không bị kiếm quang này chém gãy.

Xoạt xoạt xoạt!

Tử Kim Thương va chạm kịch liệt với kiếm quang, kim quang nhanh chóng bị kiếm quang thôn phệ.

Lâm Minh liên tiếp bại lui, trái lại Tạo Hóa thánh tử thế như chẻ tre. Một kiếm chém vào đầu Lâm Minh.

Ba!

Lâm Minh trực tiếp đâm vào vách tường không gian.

Tạo Hóa thánh tử lao thẳng tới, cương nguyên của hắn như mặt trời thiêu đốt, tóc đen bồng bềnh, chẳng khác gì chiến thần hàng lâm.

Ánh mắt của hắn sắc bén như thần kiếm, năng lượng toàn thân bộc phát như thủy triều, khí huyết cuồn cuộn.

- Bị áp chế!"

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Nhân tộc Thiên Tôn tim ngừng đập, Tạo Hóa thánh tử quá mạnh mẽ. Khí huyết trên người của hắn truy thẳng thần thú trưởng thành, căn bản khiến người ta không ai địch nổi.

Mà trái lại Lâm Minh tuy hắn xuất ra trường thương Thiên Tôn Linh Bảo, nhưng mà cây thương này phẩm cấp trong Thiên Tôn Linh Bảo không tính là nổi bật. Đối kháng Tạo Hóa thánh tử vẫn còn kém nhiều.

Bị vách tường không gian ngăn cách, chỉ có thể ngạnh kháng thừa nhận một kích này của Tạo Hóa thánh tử!

- Cho dù ngươi có sử dụng Chân Thần Linh Bảo cũng không phải đối thủ của ta, huống chi ngươi cũng không dùng Chân Thần Linh Bảo, xem ta chém đầu ngươi đây.

Tạo Hóa thánh tử nhe răng cười, rốt cuộc hắn có thể dùng một kích toàn lực chém Lâm Minh. Sau một kích này tất nhiên muốn đánh đứt kinh mạch toàn thân Lâm Minh thành từng khúc.

Đối mặt một kiếm này của Tạo Hóa thánh tử, đồng tử Lâm Minh co rút lại, ngay một khắc này trong tinh thần chi hải của Lâm Minh có thần quang xanh biếc lao ra, quán chú vào trong Tử Kim Thương.

Đây chính là bích hồn chiến linh đại thành của Lâm Minh.

Dùng chiến linh quán chú vũ khí, đền bù phẩm cấp vũ khí không đủ.

Một sát na kia Lâm Minh vận chuyển tà thần lực tới mức tận cùng, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh cổ thụ, tán cây che trời, già vân tế nhật.

Mặc dù hắc quang chôn vùi tất cả, chiếu rọi lên gốc cây này vẫn bị ngăn cản lại, khó có thể thẩm thấu.

Tất cả năng lượng ngưng tụ lại, trước mặt Lâm Minh hình thành vòng xoáy năng lượng, Lâm Minh đâm ra một thương, quét ngang thiên địa.

Hắc ám vĩnh hằng!

Ầm ầm!

Nổ mạnh khủng bố bộc phát giữa Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử, năng lượng như thủy triều va chạm vào nhau, biển cả ngoài mấy ngàn dặm sinh ra sóng thần ngập trời!

Lâm Minh cầm Tử Kim Thương trong tay va chạm với Tạo Hóa thánh tử!

Trường thương đấu mũi kiếm, không hề như tưởng tượng!

Huyết nhục toàn thân Lâm Minh sôi sục, từng đạo kinh mạch hở ra như con giun, âm thanh ken két vang lên, vách tường không gian sau lưng sụp đổ!

- Cái gì?

Tạo Hóa thánh tử thật không ngờ, Lâm Minh lại chính diện ngăn một kích của mình.

Mặc dù nói Tạo Hóa thánh tử còn chưa sử dụng toàn bộ lực lượng, cũng không có dùng Tạo Hóa Thần Công, nhưng mà trong ấn tượng của hắn lực lượng mà hắn dùng hiện tại, Lâm Minh cũng không ngăn cản được.

Thực tế vũ khí của Lâm Minh còn không bằng hắn.

- Tuy kiếm quang của Tạo Hóa thánh tử khủng bố, nhưng lại bị Lâm Minh ngăn lại, mà Lâm Minh chỉ là nửa bước Thánh Chủ...

Chương 1818: Tọa Hóa Thần Công (2)

Bên phía Yêu tộc có rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt đứng ngoài cả trăm dặm quan sát cuộc chiến, bọn họ sớm nghe nói thiên phú của Lâm Minh nghịch thiên, hôm nay đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Lâm Minh trong thế hệ trẻ không ai có thể lấn át mũi nhọn được. Tuổi trẻ tuấn kiệt của tộc ta so với hắn không là cái gì, trách không được hắn có dũng khí khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử.

Dùng tu vị nửa bước Thánh Chủ đối chiến Tạo Hóa thánh tử là Thánh Chủ trung kỳ, hơn nữa vũ khí còn kém hơn một bậc, mọi người đều cho rằng Lâm Minh sẽ thua môt cách nhanh chóng, nhưng mà giao thủ hai lần, Lâm Minh vẫn không có lâm vào hạ phong quá rõ ràng.

Bằng vào điểm này đã đủ tự ngạo!

- Ô Ma điện hạ, ngươi đang làm cái gì vậy? Còn không mau đánh bại tên Lâm Minh này đi, cuộc chiến này tu vị của ngươi chiếm ưu thế, phải thắng triệt triệt để để, chẳng những đánh bại Lâm Minh, còn đánh tan tin tưởng của Nhân tộc, nếu không ngươi chẳng khác gì thua cả, các ngươi không thấy thái độ của Nhân tộc Thiên Tôn biến hóa sao? Phá huỷ hy vọng của bọn chúng, đánh cho chúng không có dũng khí đối kháng với Thánh tộc chúng ta.

Thời điểm này bên tai Tạo Hóa thánh tử vang lên giọng của Thánh tộc Thiên Tôn truyền âm.

Tạo Hóa thánh tử hít sâu một hơi, hắn đường đường thánh tử Thánh tộc, tu vị Thánh Chủ trung kỳ, nếu như đối mặt võ giả nhân loại như Lâm Minh chưa tới Thánh Chủ mà còn kéo dài lâu như vậy, đúng là không nói nổi.

Giờ khắc này khí tức của Tạo Hóa thánh tử hoàn toàn yên lặng lại.

Ánh mắt hắn sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

- Ta thừa nhận đánh giá thấp ngươi, thực lực của ngươi vượt qua tưởng tượng của ta, nhưng mà cũng không cải biến được cái gì, ngươi vẫn sẽ bại thương tích đầy mình.

Tạo Hóa thánh tử trong khi nói chuyện, đột nhiên cương nguyên toàn thân của hắn biến thành màu vàng, giống như trong người Tạo Hóa thánh tử có một mặt trời đang thiêu đốt hừng hực.

Khi màu sắc cương nguyên của Tạo Hóa thánh tử cải biến, khí tức của hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Đây là...

Trong những người ở đây có nhiều người cảm giác rất nhạy cảm, bọn họ phát hiện Tạo Hóa thánh tử vào thời khắc này dường như hoàn thành lột xác nào đó, thực lực bỗng nhiên tăng lên một đoạn.

- Là Tạo Hóa Thần Công! Mấy năm trước Tạo Hóa thánh tử đánh bại Nhân tộc Đại Giới Giới Vương đã dùng cương nguyên màu vàng này!

Trong Nhân tộc Thiên Tôn có người quan sát cuộc quyết đấu của Tạo Hóa thánh tử cùng nhân tộc Đại Giới Giới Vương, ấn tượng với Tạo Hóa Thần Công cực kỳ khắc sâu.

Tạo Hóa thánh tử dùng Tạo Hóa Thần Công và Tạo Hóa thánh tử ở trạng thái bình thường hoàn toàn là hai khái niệm, huống chi hôm nay Tạo Hóa thánh tử còn đột phá Tạo Hóa Thần Công đệ ngũ trọng!

- Lâm Minh, cẩn thận Tạo Hóa Thần Công của hắn, nó dường như là công pháp Chân Thần thượng đẳng, thậm chí là đỉnh cấp.

Hạo Vũ Thiên Tôn truyền âm quanh quẩn bên tai Lâm Minh.

Kiến thức của hắn cũng có hạn, căn bản không phân rõ cấp bậc của Tạo Hóa Thần Công.

Hạo Vũ Thiên Tôn nói thế khiến nội tâm Lâm Minh hơi chậm lại, công pháp Chân Thần thượng đẳng, thậm chí là đỉnh cấp!

Lâm Minh không biết Tạo Hóa Thánh Hoàng là Chân Thần cấp bậc gì, nhưng mà không hề nghi ngờ một điểm, Thánh tộc qua nhiều năm như thế, có lẽ tìm được không ít truyền thừa trong di tích thượng cổ.

Hơn nữa nội tình của Thánh tộc thật sự quá sâu dày, truyền thừa văn minh võ đạo của người ta chưa từng đoạn tuyệt qua, cho nên không cần phải mô phỏng như của Nhân loại.

Dưới loại tình huống này, dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng không có đạt tới Chân Thần thượng đẳng, lại có được công pháp Chân Thần thượng đẳng, Lâm Minh cũng không thấy kỳ quái.

Kể từ đó Phong Thần Thiên Tôn Phong Thần Đại Pháp hơn phân nửa còn không bằng Tạo Hóa thánh tử Tạo Hóa Thần Công!

Lâm Minh nghĩ như vậy, sắc mặt càng ngưng trọng.

Thời điểm này lực lượng cả thế giới giống như bị lực lượng vô hình triệu hoán, toàn bộ bắt đầu hội tụ quanh Tạo Hóa thánh tử.

Loại lực lượng này không riêng gì thiên địa nguyên khí, nó càng biểu hiện đủ loại lực lượng thiên địa.

Ánh sáng, độ ấm, phân tử nhỏ bé, lực lượng sinh mệnh, lực lượng nham thạch, lực lượng nước chảy... Không ngừng tụ tập về phía Tạo Hóa thánh tử!

Lâm Minh tận mắt nhìn thấy cách chiến trường mấy trăm dặm cỏ cây bắt đầu bại vong, những cổ thụ che trời kia lá cây rơi rụng, biến thành cây khô.

Dòng suối trong rừng cũng bị bốc hơi khô cạn, lộ ra lòng suối khô quắt.

Loại cảm giác này giống như dòng suối bị hút khô sinh mệnh, tinh hoa sinh mạng của chúng bị Tạo Hóa thánh tử hấp thu.

Sau khi tiêu diệt xong rừng rậm, từng chim rừng tẩu thấu tán loạn, luống cuống bất an, chúng không ngừng chạy trốn ra bốn phía, dường như gặp được cái gì đó cực kỳ đáng sợ.

Cánh rừng bao phủ chúng không ngừng héo rũ, chỉ qua một lát, chúng lại kêu thảm và nổ tung, thân thể hóa thành từng đạo huyết vụ bồng bềnh.

Mà những huyết vụ này cũng hội tụ về phía Tạo Hóa thánh tử.

Loại cảm giác này giống như Tạo Hóa thánh tử rút đi tất cả lực lượng của thế giới, toàn bộ dùng để lớn mạnh bản thân.

Loại lực lượng này đã không còn xưng là thiên địa nguyên khí, mà là tạo hóa chi lực.

Tạo Hóa Thần Công đoạt thiên địa tạo hóa! Cái gọi là tạo hóa, chính là tự nhiên, cũng chính là đại thế giới, diệt trừ toàn bộ những thứ ngoài nhân loại.

Một người cướp đi tạo hóa, như vậy thế giới này liền mất đi linh khí cùng sinh cơ, sẽ đi về hướng tử vong.

Đây chính là một bộ công pháp vô cùng bá đạo ác liệt!

Nếu như Chân Thần thi triển có thể hút khô một đại thế giới.

- Tạo Hóa Thần Công! Đây là Tạo Hóa Thần Công!

Nhân tộc Thiên Tôn ở đây và một đám tuổi trẻ tuấn kiệt nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử hấp thu tạo hóa chi lực thì nội tâm rung động.

Những người này chính thức tận mắt nhìn thấy Tạo Hóa Thần Công rải rác không có mấy, nhưng mà không biết Tạo Hóa Thần Công thì không có ai.

Bởi vì đây chính là công pháp mạnh nhất của Thánh tộc.

Nó trong truyền thuyết do thủy tổ Thánh tộc sáng tạo ra, lại trải qua Thánh tộc mấy đời Chân Thần bổ sung, hoàn thiện, hiện tại Tạo Hóa Thần Công đã sớm là truyền thừa hạch tâm của Thánh tộc.

Phải biết rằng Tạo Hóa thánh tử đang ở trong hắc tháp của Yêu tộc, nhưng mà Tạo Hóa Thần Công lại có thể hấp thu lực lượng của nó, đây là chỗ bá đạo của pháp tắc Tạo Hóa Thần Công.

Tạo Hóa Thần Công này một khi thi triển sẽ hủy diệt sinh cơ trong một phương không gian, Tạo Hóa Thần Công đi qua thì không có cọng cỏ tồn tại.

Người thi triển thực lực càng cao, trình độ hủy diệt càng lớn, trong truyền thuyết thời đại thượng cổ có đại thế giới bởi vì thủy tổ Thánh tộc chinh chiến chém giết, những nơi đi qua lưu lại vô tận tĩnh mịch hoang mạc kéo dài hàng chục tỷ dặm, thẳng đến một tỷ năm qua đi cũng chưa khôi phục sinh cơ.

- Tạo Hóa thánh tử, cuối cùng dùng ra Tạo Hóa Thần Công! - Tạo Hóa Thần Công thật đáng sợ, một đời tuổi trẻ còn ai là đối thủ của hắn? Lúc trước Tạo Hóa thánh tử đánh bại Đại Giới Giới Vương của tộc ta, thực lực cũng không mạnh như vậy.

Chương 1819: Đoạt tạo hóa chi lực

Hạo Vũ Thiên Tôn nói xong, trên trán đổ mồ hôi lạnh!

Công pháp Chân Thần đỉnh cấp như thế, ai mà địch nổi?

Dù Hạo Vũ Thiên Tôn biết rõ Lâm Minh từng ở Phong Thần đài đạt được truyền thừa của Phong Thần Thiên Tôn. Nhưng mà Lâm Minh leo lên Phong Thần đài kỳ thật chỉ là thượng cổ Phong Thần đài tàn phiến mà thôi, Lâm Minh sở tu Phong Thần Đại Pháp tự nhiên thiếu thốn lợi hại.

Hơn nữa mặc dù là Phong Thần Đại Pháp nguyên vẹn, nó cũng không so được với Thánh tộc dùng thời gian mấy tỷ năm hoàn thiện Tạo Hóa Thần Công!

Mà hết lần này tới lần khác trong tình huống bất lợi như thế này, một trận chiến này lại quan hệ quá trọng đại.

Lâm Minh đánh bạc toàn bộ thân gia không nói, còn liên quan tới Tiểu Ma Tiên cùng yêu ma hai tộc, một khi Lâm Minh thảm bại, hậu quả không tưởng tượng nổi, không nói Nhân tộc cùng yêu ma hai tộc như thế nào, chỉ cần Lâm Minh cũng đã ảnh hưởng trọng đại, tương lai phát triển cũng bị ảnh hưởng theo.

Loại tổn thất này mặc dù là nằm gai nếm mật cũng chưa chắc bù trở về được.

Nhân tộc Thiên Tôn đều yên lặng nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh lúc này cầm trường thương màu vàng đứng ngạo nghễ trong tạo hóa chi lực.

Cuồng phong nổi lên bốn phía, thổi quần áo của hắn bay phần pậật!

Thân ảnh của hắn thẳng tắp như trường thương, nhưng mà mọi người lại biết trên lưng của hắn mang quá nhiều!

Một trận chiến này tuyệt không chỉ liên quan tới danh dự của hắn, thân gia cùng khí thế, còn liên quan đến đại kiếp của Nhân tộc lần này. Phải chăng có thể gian nan giãy dụa tìm được một cơ hội thở dốc hay không.

Nếu như có một khả năng, Lâm Minh có thể thắng đại chiến lần này, đánh ra khí thế của Nhân tộc. Thời điểm này áp lực càng lớn, như vậy hy vọng của Nhân tộc trong đại kiếp càng nhỏ!

Hiện tại Nhân tộc giống như một đám tàn binh, quá khát vọng một hồi thắng lợi!

Rất nhiều võ giả Nhân tộc, cho dù là Thiên Tôn cũng có cảm giác như con cừu chờ bị làm thịt.

- Lâm Minh...

Cách chiến trường chừng mười dặm. Thần Mộng Thiên Tôn hít sâu một hơi, im lặng không nói gì.

Nhân tộc suy nhược lâu ngày. Những năm này thực cho Lâm Minh cái gì?

Vũ khí của hắn là Thiên Tôn Linh Bảo bình thường, công pháp là Mộng Vũ của Thần Mộng Thiên Tôn, võ ý của Hỗn Nguyên Thiên Tôn Hỗn Nguyên, còn có Phong Thần Đại Pháp không trọn vẹn nghiêm trọng.

Vũ khí, công pháp là hai điểm liên quan tới chiến lực nhiều nhất, hắn còn lâu mới so sánh với Tạo Hóa thánh tử, về phần các loại tài nguyên mà hắn phát triển càng khác biệt với Tạo Hóa thánh tử như ngày đêm.

Thậm chí Tạo Hóa thánh tử còn có Hồng Mông linh châu!

Trong tình huống này, Lâm Minh muốn hoàn thành trận chiến ít có khả năng thắng lợi này, hắn chỉ là tiểu bối hơn trăm tuổi mà thôi, dưới tình huống không có tài nguyên của Nhân tộc làm chỗ dựa, còn phải mang trên người trách nhiệm tồn vong cả một chủng tộc.

Thần Mộng Thiên Tôn yên lặng nhìn qua chiến trường trên hư không, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Mà lúc này Tạo Hóa thánh tử, khí thế đã đạt tới đỉnh phong!

Tóc của hắn biến thành vàng ròng, thần quang lưu chuyển toàn thân, chẳng khác gì mặt trời chói chang.

- Ha ha ha! Lâm Minh! Ta thi triển Tạo Hóa Thần Công mới là trạng thái chiến đấu mạnh nhất, ta đúng là muốn nhìn ngươi làm sao chiến với ta!

Giọng của Tạo Hóa thánh tử liều lĩnh, cùng lúc đó cương nguyên bao phủ toàn thân của hắn, không gian chung quanh người Lâm Minh lại kéo căng, hình thành lao lung, giam cầm Lâm Minh trong không gian.

Ô ô ô --

Tạo Hóa thánh tử cầm trường kiếm, nó không ngừng kêu vang.

Đây là âm thanh như tiếng kêu của đại đạo, nhưng mà chẳng biết tại sao lọt vào trong tai của người khác nó như tiếng kêu đau đớn tê tâm liệt phế, những võ giả tu vị yếu, thậm chí cảm giác muốn xé lồng ngực móc tim ra, đau đớn tới tận cùng.

- Đây là thế giới gào khóc!

Trong Nhân tộc Thiên Tôn có người đột nhiên nói ra.

- Làm cho một thế giới suy vong, thời điểm thế giới chết đi sẽ kêu lên đau đớn! Loại âm thanh này người có tu vị yếu không thừa nhận nổi.

Chỉ có dư âm ảnh hưởng của Tạo Hóa Thần Công đã có uy lực như vậy, mà hội tụ một kích toàn lực của tạo hóa chi lực, uy lực có thể nghĩ.

Mà đúng lúc này, Tạo Hóa thánh tử ra tay, khí thế của hắn không ai bì nổi, trọng kiếm cũng bị hào quang màu vàng bao phủ giống như cầu vồng.

Thời điểm lực lượng này tăng lên tới mức tận cùng, một ít Thiên Tôn Linh Bảo phẩm chất thấp có khả năng tan vỡ hoàn toàn.

- Ta cướp đi tạo hóa của thế giới, cũng có thể cướp đi tạo hóa của ngươi! Ta hiện tại chém rụng tạo hóa của ngươi! Phá số mệnh của ngươi! Diệt sát khí huyết sinh cơ của ngươi! Ta xem ngươi làm sao dùng cây thương nát kia ngăn cản một kích này.

Toàn thân Tạo Hóa thánh tử có sát khí bộc phát, sát khí khôn cùng này theo kiếm quang bao phủ Lâm Minh vào trong!

Một khắc này tâm thần của tất cả mọi người co rút.

Lâm Minh đối mặt với một kích uy năng ngập trời này, tà thần lực toàn thân vận chuyển tới mức tận cùng,khí huyết toàn thân của hắn bạo động chẳng khác gì bát hoang thần long xuất thế. Sau lưng Lâm Minh có hư ảnh thần long xuất hiện.

Cùng lúc đó sau lưng của hắn có chín ngôi sao hiện ra, chín ngôi sao này ẩn chứa đại đạo chi lực, ánh sao mênh mông hàng lâm chẳng khác gì hàng tỉ sợi tơ lụa bạc tiến vào trong người Lâm Minh, toàn bộ tụ tập vào trong Tử Phủ, Thiên Phạt Đạo Cung!

Lâm Minh mở Đạo Cung Cửu Tinh. Chưa bao giờ giống hôm nay, mở ra tới mức tận cùng, thậm chí còn tiêu hao tiềm năng tính mạng của Lâm Minh.

Thời điểm toàn bộ lực lượng của hai đạo cung mở ra, cánh tay trái và tay phải Lâm Minh có hai cái bàn quây hiện ra.

Vòng quay bên tay trái có màu xám đen, trong đó dường như ẩn chứa ngàn vạn ma hồn thống khổ, vô cùng dữ tợn, đây chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân không thể nghi ngờ!

Mà bên tay phải Lâm Minh chính là một bàn quây màu tím, bàn quay này chẳng khác gì vòng xoáy vô tận, hội tụ lực lượng thiên địa, nó hoàn toàn không có cảm giác lạnh lẽo đáng sợ như Vạn Ma

Sinh Tử Luân, ngược lại nó ẩn chứa võ ý và pháp tắc trong đó.

Nó cũng không phải là Vạn Ma Sinh Tử Luân, mà là Tu La Thiên Thư quyển hai, ghi lại Tu La Chi Luân-- Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn.

Vạn Ma Sinh Tử Luân xuất ra từ Tu La Thiên Thư quyển một, nhưng mà nó chính thức thu nạp chính là ác niệm và linh hồn.

Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn xuất ra từ tinh tu linh hồn trong Tu La Thiên Thư quyển hai, nhưng mà nó thu nạp chính là nguyên khí cùng pháp tắc áo nghĩa.

Như thế suy luận ra, tinh tu nguyên khí Tu La Thiên Thư quyển ba sẽ là Tu La chi luân hút thu nạp tinh nguyên và khí huyết.

Tu La Thiên Thư ba quyển không phải là cô lập, mà là hỗ trợ lẫn nhau.

Lâm Minh hôm nay thiếu thốn Tu La Thiên Thư quyển ba. Chỉ có thể thi triển ra hai đại Tu La chi luân, uy lực tuy không bằng đầy đủ ba cái, nhưng lại rất kinh người.

Thời điểm hai bàn quay hiện ra, pháp tắc Tu La Thiên Đạo trong người Lâm Minh tuôn ra mênh mông.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh sử dụng pháp tắc Tu La Thiên Đạo trong Tam Thập Tam Thiên.

Chương 1820: Bão cát màu vàng (1)

Thời điểm Tu La pháp tắc tràn ngập thiên địa, một lực lượng thương cổ không cách nào hình dung, vô số pháp tắc trận văn huyền diệu hiện ra trong hư không.

Đạo lực lượng này ẩn ẩn thay thế tạo hóa chi lực, bỏ vào trong thế giới, làm cho thế giới gào khóc hòa hoãn lại.

Những võ giả cấp thấp vốn cảm thấy đau đớn trong lòng, đột nhiên tốt hơn trước.

- Đây là...

Trong lòng Nhân tộc Thiên Tôn kinh ngạc, bọn họ không biết Lâm Minh vận dụng lực lượng gì, nhưng mà bọn họ có thể nhận ra, Lâm Minh thi triển pháp tắc này đạt tới độ cao không thể tưởng tượng được.

Bọn họ không kịp phán đoán, Lâm Minh dùng hai Tu La bàn quay kia đã va chạm vào kiếm quang màu đen của Tạo Hóa thánh tử.

Ầm ầm!

Sóng triều màu đen ngập trời tỏa ra các nơi, hư không bị đục lỗ, dưới năng lượng phong bạo đáng sợ này ập tới, mặt đất biến thành xa mạc, bị xé rách điên cuồng, tất cả vạn vật của thế gian bị hủy diệt, thôn phệ!

Nhưng mà trong cơn lốc vô tận này, Lâm Minh thi triển hai bàn quay kia lại biến thành tường thành chắc chắn, không thể rung chuyển!

Mặc cho tạo hóa chi lực tẩy lễ, ánh mắt Lâm Minh vẫn lạnh lùng như Tu La xuất thế, hắn cầm hai Tu La chi luân, dùng sức mở hai đạo cung bộc phát ra lực lượng sáu bảy tỷ cân, xé rách tất cả.

Xoạt xoạt xoạt!

Tạo hóa chi lực ngưng tụ thành kiếm quang bị xé rách, Lâm Minh thế như chẻ tre, trọng áp đáng sợ làm thân thể của hắn nổ vang, cơ bắp trên người hở ra như con giun, kinh mạch đứt đoạn.

Nhưng mà hắn vẫn cầm Tu La chi luân, tùy ý ngăn cản kiếm quang như chiến thần tuyệt thê.s

Khi khí thế Lâm Minh đạt tới đỉnh phong, chỉ nghe tiếng long ngâm bay vút lên cửu thiên vang vọng, giống như cả thế giới này đều phải cúi đầu, một kích của Tạo Hóa thánh tử hội tụ sinh cơ tạo hóa của thế giới, cứ như vậy bị Lâm Minh chặt đứt.

Một khắc này kiếm quang vỡ vụn, khí huyết toàn thân của Lâm Minh sôi trào, hai tay đầy máu.

Chém giết tiêu hao thể năng, tự nhiên cũng tiêu hao lực lượng Lâm Minh thật lớn.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử tiêu hao cũng không nhỏ!

Đột nhiên Lâm Minh ngẩng đầu nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, ánh mắt như tia chớp vạch phá bầu trời đêm, nói:

- Đây là Tạo Hóa Thần Công sao! Tốt cho đoạt tạo hóa chi lực! Ngươi còn có thủ đoạn gì cứ dùng ra đi.

Giọng của Lâm Minh tuy mỏi mệt, nhưng mà trong lòng mang theo khí phách và phách lực không cách nào hình dung, trong lúc nhất thời tất cả võ giả ở đây, cho dù là Thiên Tôn hay trẻ tuổi tuấn kiệt đều phải im lặng...

Cuồng phong gào thét, gió cuốn cát vàng, cả hư không tràn ngập năng lượng phong bạo.

Những năng lượng này có Tu La pháp tắc chi lực của Lâm Minh, cũng có Tạo Hóa thánh tử sử dụng Tạo Hóa Thần Công.

Dưới thân hai người có sơn lĩnh kéo dài phập phồng, rừng rậm tươi tốt cũng đã biến thành một khu vực sa mạc, trên sa mạc còn có nhiều hố lớn, trong đó bị Tạo Hóa thánh tử một kiếm chém thành vực sâu đáng sợ, kéo dài ngàn dặm, nhìn không tới giới hạn!

Ầm ầm!

Trong tiếng vang cực lớn, mặt đất rung động lắc lư to lớn, Tạo Hóa thánh tử bổ ra một vực sâu cuối cùng, có cuồng mãnh biển gầm vô cùng mãnh liệt.

Đây là hải đảo, bởi vì chém ra vực sâu cho nên khi tương thông với biển cả, nước biển chảy vào cuồn cuộn.

Nước biển vô cùng vô tận rẻ cát vàng chảy vào trong hố sâu.

Nhìn thấy tràng diện này, cơ hồ tất cả võ giả đều không thể nào nói được gì cả.

Tạo Hóa thánh tử sử dụng Tạo Hóa Thần Công uy lực đúng là khủng bố, nhưng vẫn bị Lâm Minh ngăn cản như trước.

Công pháp Chân Thần đỉnh cấp, Lâm Minh dựa vào cái gì có thể đỡ được?

Trẻ tuổi tuấn kiệt của yêu ma hai tộc đã hoàn toàn ngây người, mà trẻ tuổi tuấn kiệt của Nhân tộc thì sau khi yên lặng một lát, trong nội tâm chiến huyết giống như cuồn cuộn, chiến ý cũng nhen nhóm lần nữa.

Tuấn kiệt của Nhân tộc cũng có thể chiến đấu với thánh tử Thánh tộc, dưới tình huống công pháp, vũ khí thua kém còn có thể chiến ngang tay!

Khác với những tiểu bối của mình, Nhân tộc Thiên Tôn ở đây nhìn nhau, đều nhìn thấy thần sắc không tin nổi trong mắt của nhau.

Nhãn lực của bọn họ bất phàm, càng phân tích tình huống chiến đấu một cách lý trí, tu vị của Lâm Minh không bằng Tạo Hóa thánh tử, mà căn cơ của Tạo Hóa thánh tử cũng vô cùng vững chắc.

Hơn nữa vũ khí chênh lệch quá xa, từ lý mà nóiLâm Minh đối mặt

Tạo Hóa Thần Công căn bản không cách nào chống lại chính diện.

Nhưng mà kết quả này ngoài dự đoán của mọi người!

Hơn nữa Lâm Minh căn bản không có sử dụng Phong Thần Đại Pháp, chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh sử dụng hai bàn quay kỳ quái kia rất có thể là công pháp thần kỳ hơn cả Phong Thần Đại Pháp.

- Loại công pháp này dường như là một loại pháp tắc độc lập, là cơ duyên Lâm Minh gặp được trong Tu La Lộ sao?

Tâm thần Hạo Vũ Thiên Tôn rung động, trên con đường phát triển của đa số thiên tài, thường thường cho dù ở nơi nào cũng tỏa sáng chói mắt, Tu La Lộ cũng không ngoại lệ

Nhưng mà Hạo Vũ Thiên Tôn xem ra, mặc dù Lâm Minh dùng công pháp nào cũng không thể lại hại bằng Tạo Hóa Thần Công, khó chống lại Tạo Hóa thánh tử mới đúng.

- Lâm Minh... Bị thương, kinh mạch trên cánh tay đứt gãy, hơn nữa chiêu thức vừa rồi cũng tác động tới tính mạng bổn nguyên của Lâm Minh.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, nói chuyện là Thần Mộng Thiên Tôn, trong đầu của nàng nhìn qua tinh quang mênh mông bao phủ Lâm Minh.

Loại tinh quang này mang cho Thần Mộng Thiên Tôn cảm giác vô cùng kỳ dị.

Dường như nó là pháp tắc độc lập.

Quả thật như thế, vừa rồi Lâm Minh chẳng khác gì dùng hai loại pháp tắc độc lập.

- Tinh quang này...

Lúc này nhớ lại, Thần Mộng Thiên Tôn ẩn ẩn ý thức được cái gì, đột nhiên thở nhẹ ra, chậm rãi nói ra:

- Lâm Minh hắn... Dường như đột phá Đạo Cung Cửu Tinh! Chín ngôi sao hội tụ ở hai nơi trên người Lâm Minh, chuyện này có ý nghĩa hắn mở ra hai đạo cung...

Giống như sấm sét bên tai Thiên Tôn, Đạo Cung Cửu Tinh sớm đã thất truyền, Thần Mộng Thiên Tôn cũng chưa bao giờ được chứng kiến, nàng chỉ là suy đoán.

Trong lúc nhất thời, tất cả Nhân tộc Thiên Tôn sửng sốt, Đạo Cung Cửu Tinh?

Điều này sao có thể!

Đây là phương pháp tu luyện bị Thiên Đạo pháp tắc giam cầm, Nhân tộc sau đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước đã không ai có thể tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, tục truyền Hỗn Nguyên Thiên Tôn luyện thành Đạo Cung Cửu Tinh, nhưng đó là mượn nhờ thần khí nghịch thiên như Hồng Mông linh châu.

- Chẳng lẽ Lâm Minh đạt được Hồng Mông linh châu?

Có cường giả Nhân tộc thốt ra, nhưng mà lời này nói ra hắn thấy mấy Nhân tộc Thiên Tôn nhìn qua hắn, dùng ánh mắt cổ quái đánh giá hắn.

Tên cường giả Nhân tộc này giọng nói dừng lại, sắc mặt ngượng ngùng, hắn thầm nghĩ mình đúng là ngu xuẩn, Hồng Mông linh châu chẳng phải trong tay của Tạo Hóa thánh tử sao!

Nếu Lâm Minh đạt được Hồng Mông linh châu, chẳng lẽ Tạo Hóa thánh tử cùng Tạo Hóa Thánh Hoàng đều biến thành kẻ ngu, cầm một kiện hàng giả đi diễu võ dương oai các nơi?

Chương 1821: Bão cát màu vàng (2)

Nói cũng đúng, Lâm Minh dưới tình huống không có Hồng Mông linh châu lại dựa vào nghị lực và thực lực bản thân đánh tan Thiên Đạo trói buộc, đây chính là chuyện khiến người ta kinh hãi!

Nếu như Lâm Minh thực đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy nói rõ Lâm Minh có thể tiếp được Tạo Hóa thánh tử sử dụng Tạo Hóa Thần Công còn có thể giải thích rõ, bởi vì sau khi hai mở đạo cung của Đạo Cung Cửu Tinh, tu vị của Lâm Minh nhìn thì chỉ là nửa bước Thánh Chủ, nhưng mà hơn nữa phương diện luyện thể đã vượt qua cực hạn của nửa bước Thánh Chủ!

Thần Mộng Thiên Tôn nói vậy cũng được chứng minh là đúng.

Tạo Hóa thánh tử nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt kinh nghi bất định, nói:

- Đạo Cung Cửu Tinh... Ngươi vậy mà...

Tạo Hóa thánh tử ở trong điển tịch Thánh tộc xem qua ghi lại về Đạo Cung Cửu Tinh, dù sao cũng là một trong luyện thể đại đạo, tuy không thích hợp Thánh tộc tu luyện, nhưng mà điển tịch của Thánh tộc tồn trữ quá nhiều, trong Tam Thập Tam Thiên Đạo có mười một cái là pháp tắc luyện thể, hoặc ít hoặc nhiều đều có thể sử dụng.

Nói cũng châm chọc, công pháp của Nhân tộc nhưng mà Thánh tộc ghi lại càng tỉ mỉ chân thật hơn, cho nên Tạo Hóa thánh tử vừa nhìn là nhận ra Đạo Cung Cửu Tinh.

Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, đây là chuyện khiến hắn không thể tưởng tượng được, cũng cảm thấy một tia sợ hãi, Lâm Minh này quả thực đáng sợ, không ngờ hắn dùng sức một mình đánh tan gông cùm xiềng xích của Thiên Đạo.

- Thì ra ngươi đã đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, trách không được ngươi dám đánh bạc toàn bộ với ta, tu vị thực tế của ngươi kỳ thật không phải là nửa bước Thánh Chủ! Nhưng mà cho rằng như vậy có thể thắng ta, ngươi nằm mơ đi!

Tạo Hóa thánh tử cắn răng nói ra.

Vốn hắn định nghiền nát Lâm Minh, cho dù lúc trước sử dụng Tạo Hóa Thần Công vô dụng, sau đó lại sử dụng Tạo Hóa Thần Công, Tạo Hóa thánh tử sẽ quán chú lực lượng khủng bố vào mỗi kích, muốn lập tức phân thắng bại ngay, như thế mới có thể chứng minh mình cường đại và Lâm Minh yếu kém.

Thế nhưng mà về sau Tạo Hóa thánh tử phát hiện, Lâm Minh phi thường ương ngạnh, tuy hắn vẫn bị bản thân mình áp chế, nhưng lại như giống như cây cỏ trong gió bão, có áp cũng không ngã!

Nghiền áp Lâm Minh đã là chuyện khó, hắn phải kéo dài chiến đấu tìm kiếm sơ hở của Lâm Minh, tiêu hao thể lực của Lâm Minh!

- Không thể chỉ vì cái trước mắt, mỗi một chiêu đều quán chú toàn lực ta sẽ tiêu hao quá lớn, phải bình tĩnh.

Giờ phút này Tạo Hóa thánh tử đã hoàn toàn thu liễm suy nghĩ khinh địch, hắn ý định dùng tốc độ công kích cường độ cao đánh lâu dài, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú của mình phân thắng bại!

Trong lòng của hắn rõ ràng, Lâm Minh trước đó tiêu hao rất lớn, thậm chí tác động mang theo tính mạng bổn nguyên, tiếp công kích của hắn cũng không thoải mái.

Ầm ầm!

Trong tay Tạo Hóa thánh tử, tạo hóa chi lực bộc phát lần nữa!

Những tạo hóa chi lực này hỗn hợp với cương nguyên của Tạo Hóa thánh tử, rót vào trong hư không chung quanh, trong lúc nhất thời mũi kiếm màu đen của Tạo Hóa thánh tử bắt đầu hội tụ pháp tắc vô cùng kỳ dị, nội tâm võ giả ở đây cũng vô cùng hoảng sợ.

Có câu nói rằng, đao kiếm trên thế gian không phải sắc bén nhất, mà là không gian.

Không gian chi lực có thể cắt đứt tất cả!

Vốn chuôi trọng kiếm của Tạo Hóa thánh tử không có lưỡi, tuy nhiên uy lực của nó lại lớn tới tận cùng, nhưng mà dù sao thiếu đi một ít sắc bén, bây giờ Tạo Hóa thánh tử dùng không gian pháp tắc làm nhận, có thể đền bù khuyết điểm này, hơn nữa trình độ sắc bén của nó còn mạnh hơn vũ khí bình thường rất nhiều.

XÍU...UU!!

Thân ảnh của Tạo Hóa thánh tử hóa thành một thân ảnh màu vàng.

Tốc độ của hắn hóa thành hào quang, nhanh tới mức người ta không thấy rõ thân hình.

Trọng kiếm vô phong bị Tạo Hóa thánh tử vung vẩy như điên, cương nguyên cuồng phong và tạo hóa chi lực hình thành phong bạo to lớn quét qua các nơi.

Cát vàng mịt mù phóng lên trời, hình thành bão cát chôn vùi tất cả.

Chỉ trong nháy mắt, Tạo Hóa thánh tử đã đâm ra hơn mười kiếm.

Kỳ thật tốc độ xuất kiếm cũng không nhanh, nhưng mà đừng quên, Tạo Hóa thánh tử vung vẩy chính là chân thần Linh Bảo!

- So tốc độ?

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, tốc độ của hắn bây giờ không kém, lực lượng chín ngôi sao rót vào trong người của Lâm Minh, thân ảnh của hắn bắt đầu biến ảo, hắn cầm chặt trường thương trong tay, Hồng Mông không gian thu nhỏ tới bên ngoài da, phòng ngự tạo hóa chi lực và đồng thời ngăn cản năng lượng của Tạo Hóa thánh tử trùng kích!

Tạch tạch tạch ken két!

Trọng kiếm vô phong và trường thương màu vàng của Lâm Minh va chạm kịch liệt! Mỗi một lần va chạm, Lâm Minh cảm thấy cánh tay rung mạnh.

Bão cát cuồng phong quán chú tạo hóa chi lực của Tạo Hóa thánh tử vào, đối với Hồng Mông không gian của Lâm Minh hình thành áp lực quá lớn.

- Người cũng không trông thấy!

- Bọn họ chém giết trong cát vàng, tốc độ quá nhanh, căn bản không nhìn thấy rõ, thân ảnh mơ hồ.

Người đang xem cuộc chiến đại đa số là tuổi trẻ tuấn kiệt, ánh mắt của bọn họ hoàn toàn không theo kịp tốcđoộ của Tạo Hóa thánh tử cùng Lâm Minh.

Bọn họ chỉ nghe được trong bão cát có âm thanh va chạm đáng sợ truyền ra, chẳng khác gì sấm sét cuồn cuộn rót vào trong tai của mọi người!

Va chạm kịch liệt như vậy, mỗi một đạo năng lượng của nó cũng vô cùng khủng bố, cho dù Giới Vương bình thừa đến thừa nhận cũng nhanh chóng bị hút thành người khô.

Bão cát màu vàng này nhìn như mê huyễn, kỳ thật chính là bão cát địa ngục danh xứng với thực, người có thực lực không đủ tiến vào trong đó sẽ bị gió cát thổi hài cốt không còn!

- Lâm Minh...

Bên ngoài cát vàng, hai tay Tiểu Ma Tiên nắm chặt, mười ngón tay thon dài trắng bệch, lòng bàn tay đổ mồ hôi vì lo lắng cho Lâm Minh!

Cho dù là tu vị của nàng cũng không nhìn thấy tình cảnh trong cát vàng.

Mỗi lần hắn va chạm với Tạo Hóa thánh tử đều tạo thành trọng áp to lớn lên cánh tay, thậm chí có một tia máu tươi bắn ra ngoài.

Trong va chạm kịch liệt như vậy, Lâm Minh sẽ bị thương, hai mắt Tiểu Ma Tiên ửng đỏ, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Ở cách Tiểu Ma Tiên không xa, Ma Thủy Thiên Tôn nhìn thần thái của cháu gái mình trong mắt, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Nếu như có khả năng, hắn thậm chí hy vọng Lâm Minh có thể thắng, nhưng mà hắn có thể làm được sao?

Hắn cảm giác từ đầu tới cuối, trận chiến đấu này đều là Tạo Hóa thánh tử chiếm cứ thượng phong, áp chế Lâm Minh, chiến đấu trong bão cát cũng là Tạo Hóa thánh tử chủ công, Lâm Minh chủ phòng!

Nhưng trong công kích kịch liệt này, mặc dù bên phòng ngự cũng tiêu hao thể lực thật nhiều!

Tuy Lâm Minh tiêu hao thật lớn, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử tiêu hao cũng không nhỏ!

Trong va chạm lần lượt này, tuy hai tay Lâm Minh nhuốm máu, có kinh mạch nghiền nát, nhưng mà Lâm Minh vẫn cường ngạnh dựa vào sức khôi phục thân thể đáng sợ khôi phục kinh mạch từng chút một.

Chuyện này giúp Lâm Minh không có bại trận, hắn ương ngạnh vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Chương 1822: Uy lực linh châu

XÍU...UU!!

Một kiếm kinh thiên động địa chém tan vô tận bão cát, một kiếm này giống như chặt đứt thiên địa, nghiền áp trời xanh sụp đổ.

Cả hòn đảo bị bổ ra vực sâu vô tận, kéo vạn dặm, trực tiếp tiến vào trong biển!

Yêu tháp nằm trong biển cả, không biết sâu bao nhiêu, áp lực mãnh liệt áp xuống, hải triều mãnh liệt cọ rửa vực sâu.

Từng đám đất sụp xuống, hóa thành vùng cát chảy chui vào trong biển cả.

Một kiếm này của Tạo Hóa thánh tử mang hòn đảo phạm vi mấy vạn dặm chém thành hai nửa!

Bão cát yên tĩnh nhưng hào khí khẩn trương chưa từng có.

Sắc mặt Tạo Hóa thánh tử ửng hồng, hô hấp dồn dập.

Mà khí tức của Lâm Minh nội liễm, trên người lại có vết máu loang lỗ.

Kinh mạch trên cánh tay đứt gãy nhiều cũng nối liền lại

Trong tay của hắn có trường thương màu vàng, phía trên phủ đầy vết kiếm.

Những vết kiếm này rất cạn, nhưng đừng quên Tử Kim Thương chính là Thiên Tôn Linh Bảo, do thượng cổ Thiên Tôn tế luyện ra, thế nhưng mà dù vậy nó lại bị chém nhiều vết kiếm như thế, có thể thấy được Tạo Hóa thánh tử công kích mạnh bao nhiêu!

Nhìn qua thì Tạo Hóa thánh tử chiếm thượng phong, nhưng mà Nhân tộc Thiên Tôn lại không cho rằng như vậy.

- Cường độ thân thể của Lâm Minh không kém hơn Tạo Hóa thánh tử kém bao nhiêu...

Một Nhân tộc Thiên Tôn rung động nói ra.

Vốn mọi người cho rằng Lâm Minh dù sao cũng là võ giả Nhân tộc, tu vị lại thấp, lúc Tạo Hóa thánh tử tấn thì không cầm cự được bao lâu, nhưng trên thực tế hắn bằng vào thân thể dẻo dai chèo chống qua!

Luận sức chịu đựng tiêu hao, Lâm Minh chiếm cứ tiên cơ!

Tạo Hóa thánh tử từ từ đầu tới cuối vung vẩy Chân Thần Linh Bảo, Tạo Hóa thánh tử tiêu hao thật lớn, mà Lâm Minh sử dụng chỉ là Thiên Tôn Linh Bảo, công ít thủ nhiều, cho dù có bị thương nhưng thể năng vẫn được bảo tồn tốt hơn hắn.

Cứ đánh tiếp như vậy, tốc độ tiêu hao của Lâm Minh cũng chậm hơn Tạo Hóa thánh tử!

Hơn nữa cho dù Lâm Minh lúc trước mở Đạo Cung Cửu Tinh đã tác động tánh mạng bổn nguyên, nhưng mà Nhân tộc Thiên Tôn ở đây lại phát hiện, tánh mạng bổn nguyên của Lâm Minh thiêu đốt chậm chạp, nhưng mà cũng không có chính thức giảm bớt!

- Là sinh môn...

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra, Nhân tộc Đạo Cung Cửu Tinh đã đoạn tuyệt, nhưng mà bát môn độn giáp truyền thừa vẫn còn.

Sinh môn là một môn trọng yếu nhất trong bát môn độn giáp, nó mang tới tánh mạng bổn nguyên cùng sức khôi phục máu huyết bản thân rất cao, có thể giúp Lâm Minh liều lĩnh mở Đạo Cung Cửu Tinh ra, xem như đánh rớt trụ cột.

- Cuộc chiến này từ từ nghịch chuyển, tiếp tục đánh nữa Lâm Minh dường như sẽ chiếm cứ thượng phong!

Có Nhân tộc Thiên Tôn dùng khẩu khí không dám tin đưa ra kết luận, đây là kết quả khiến người ta ngoài ý muốn.

Tạo Hóa thánh tử và Lâm Minh chiến đấu chẳng khác gì phàm nhân đang so sức bền,Lâm Minh vẫn đi theo sau Tạo Hóa thánh tử, cho Tạo Hóa thánh tử vượt lên đầu trước.

Tạo Hóa thánh tử mạnh thì Lâm Minh cũng mạnh, nhưng mà vẫn rớt lại sau lưng Tạo Hóa thánh tử một chút.

Tiếp tục như vậy, Lâm Minh lại âm thầm tích súc lực lượng, ý định vào thời khắc cuối cùng vượt qua Tạo Hóa thánh tử!

Có thể bức Tạo Hóa thánh tử bức đến loại tình trạng này, vượt qua tất cả mọi người dự kiến.

- Ô Ma điện hạ, ngươi còn do dự cái gì vậy?

Thời điểm này bên tai Tạo Hóa thánh tử vang lên tiếng chân nguyên truyền âm đầy tức giận của Thánh tộc Thiên Tôn.

Chiến đấu đánh đến bây giờ đã làm cho danh tiếng Lâm Minh đại thịnh, thánh tử Thánh tộc của bọn họ tu vị cao hơn thiên tài Nhân tộc nhiều như thế, lại chậm chạp không có thể chấm dứt chiến đấu, từ ý nghĩa thiên phú của thánh tử Thánh tộc không bằng nhân kiệt của Nhân tộc.

Tạo Hóa thánh tử khẽ cắn môi, trong lúc này hắn thu liễm khí tức toàn thân lại, hắn một tay đè vào tim của mình, ánh mắt sáng ngời nhìn qua Lâm Minh.

- Ngươi rất tốt! Chiến thuật, thực lực đều vượt qua tưởng tượng của ta! Ta không thể không thừa nhận, ngươi chính là đối thủ đáng sợ nhất đời này ta mới thấy, thế nhưng mà ngươi vẫn phải thua mà thôi.

- Ta vốn không định dùng tới chiêu này...

Trong khi Tạo Hóa thánh rư nói chuyện, từ trái tim của hắn bán ra hào quang chói mắt, sau một khắc một màn ngoài ý muốn xảy ra.

Tạo Hóa thánh tử lại cho tay phải chui vào trong lồng ngực của mình, từ trong lồng ngực lấy một hạt châu máu tươi đầm đìa ra!

Hạt châu này tỏa ra ô quang um tùm (ô quang là màu đen), trên đó còn có chút màu máu, lúc này bầu trời hỗn độn dậy sóng, cảm thấy máu huyết như bị rút sạch.

- Hồng Mông linh châu!

Có võ giả kinh hô, mặc dù là Thiên Tôn, đối mặt Hồng Mông chiến linh cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía!

Bản thân Tạo hóa rốt cục cũng sử dụng Hồng Mông linh châu!

Vốn Tạo Hóa thánh tử có kiêu ngạo của hắn, hắn đường đường thánh tử, Thánh Chủ trung kỳ, đấu với một võ giả Nhân tộc ít tuổi hơn hắn, tu vị kém hơn hắn, dựa vào lực lượng bản thân đã đủ nghiền áp hắn rồi.

Nhưng mà đánh lâu không được, Tạo Hóa thánh tử cũng buông tha nghiền áp, muốn bằng vào công kích cường độ cao đánh bại Lâm Minh.

Nhưng mà kế hoạch lần nữa thất bại.

Thế cho nên Tạo Hóa thánh tử không thể không sử dụng Hồng Mông linh châu.

Sử dụng Hồng Mông linh châu, trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử rất phiền muộn, hắn là thánh tử, đánh với tuấn kiệt Nhân tộc ít tuổi hơn còn muốn phải dựa vào lực lượng của Hồng Mông linh châu lấy được thắng lợi, đây là chuyện nói không qua.

Cho dù thắng cũng rất mất mặt!

Nhưng mà cho dù nói như thế nào, nó vẫn tốt hơn thua.

- Lâm Minh...

Bên phía Thần Mộng Thiên Cung, Mộ Thiên Tuyết, Mộ Linh Nguyệt tâm thần căng cứng, Tạo Hóa thánh tử rốt cuộc cũng toàn lực ứng phó, Lâm Minh làm sao sống qua công kích của Hồng Mông linh châu đây?

Tiểu Ma Tiên càng đổ mồ hôi toàn thân, Lâm Minh đã bị thương nhiều lần, mỗi lần đều không nặng, nhưng mà tích lũy mặc dù Lâm Minh thể chất siêu phàm cũng không dễ dàng.

Mà dưới loại tình huống này, Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu, chiến đấu cũng tới thời khắc cuối cùng!

Lâm Minh yên lặng nhìn vào hạt châu màu đen kia.

Rốt cục xuất hiện!

Hắn vẫn bảo trì át chủ bài cuối cùng chính là vì ứng phó Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu, nếu như Tạo Hóa thánh tử ngay cả Hồng Mông linh châu cũng không có dùng tới, hắn sử dụng toàn bộ tuyệt chiêu, một khi dùng hết thể lực, đợi đến lúc Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu thì hắn chỉ có thể nuốt hận.

Bởi vì Lâm Minh có cố kỵ như vậy, bởi vì như thế Lâm Minh cho dù thế nào cũng không thể dùng ma phương đấu với Hồng Mông linh châu!

Tạo Hóa thánh tử có thể công khai dùng ra Hồng Mông linh châu, đó là bởi vì có cả Thánh tộc chống cho hắn, thế nhưng mà Lâm Minh vận dụng ma phương thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Lâm Minh có được ma phương, trừ Tiểu Ma Tiên cùng Mộ Thiên Tuyết ra không còn ai biết, đây là một kiện thần khí sáng thế, đủ để khiến cho Thánh tộc Chân Thần, nhất là Chân Thần của Hồn Tộc ngấp nghé!

Chỉ cần một cây Ám Long thương còn chưa tới mức khiến Chân Thần liều lĩnh.

Chương 1823: Bộc phát trong thầm lặng (1)

Nhưng mà ma phương xuất hiện, thậm chí có khả năng khiến Hồn Tộc cùng Thánh tộc tạm thời ngưng chiến, rồi sau đó bọn họ sẽ liên thủ đánh Nhân tộc, cướp lấy ma phương!

Kết quả như vậy chỉ làm cho Nhân tộc và bản thân mình diệt vong mà thôi.

Cho nên dù Lâm Minh thua trận với Tạo Hóa thánh tử, hắn cũng không dám sử dụng ma phương.

Không thể dùng ma phương, Lâm Minh chỉ có thể dùng át chủ bài lưu lại, đối chiến Tạo Hóa thánh tử và Hồng Mông linh châu!

- Thì ra đây chính là Hồng Mông linh châu! Tạo Hóa thánh tử rốt cục cũng bỏ kiêu ngạo, Lâm Minh hắn... Nguy hiểm...

Đa số võ giả ở đây căn bản không có nhìn thấy Hồng Mông linh châu, bởi vì người nhìn thấy Hồng Mông linh châu phần lớn đã chết rồi.

Nhưng mà đại danh của kiện thần khí này lại như sấm bên tai!

Rất nhiều người không biết ma phương, cũng không biết tử tạp, bọn họ cho rằng Hồng Mông linh châu chính là đệ nhất thần khí của thế gian.

- Khí tức thật đáng sợ, cách xa như vậy còn không có bị Hồng Mông linh châu nhằm vào, nhưng mà ta lại cảm giác khí huyết toàn thân sôi trào, giống như muốn bị hạt châu kia hút đi.

Có nhân kiệt của Nhân tộc nói ra, tu vị của hắn là nửa bước Giới Vương.

Nhưng cho dù hắn là nửa bước Giới Vương, bị Hồng Mông linh châu khí ảnh hưởng cũng cảm thấy khí huyết toàn thân nhộn nhạo.

Như vậy không hề nghi ngờ, nếu như Tạo Hóa thánh tử dùng Hồng Mông linh châu công kích hắn, chỉ cần trong nháy mắt huyết nhục toàn thân của hắn vỡ vụn, hóa thành huyết nhục tinh hoa sẽ bị Hồng Mông linh châu cắn nuốt sạch!

Đừng nói là một nửa bước Giới Vương, cho dù rất nhiều nửa bước Giới Vương, thậm chí Giới Vương bình thường đều bị Tạo Hóa thánh tử miểu sát!

Kết quả như vậy khiến người ta tuyệt vọng.

Đây là uy lực của thần khí.

Cuồng phong gào thét, hảo đảo to lớn bị xé rách, ở trên bầu trời, Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử giằng co, mà chính giữa bọn họ chính là Hồng Mông linh châu, nó tỏa ra hào quang như mặt trời màu đen, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

- Lâm Minh, nếu như không địch lại thì nhận thua đi, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, thiên phú của ngươi còn mạnh hơn Tạo Hóa thánh tử, ngày sau nhất định có thể vượt qua, không cần liều lĩnh.

Thời điểm này Hạo Vũ Thiên Tôn truyền âm vào bên tai cho Lâm Minh, trong thanh âm tràn ngập khẩn trương và ân cần, từ khi Tạo Hóa thánh tử xuất ra Hồng Mông linh châu, cuộc chiến này cũng nghịch chuyển kinh thiên.

- Cảm ơn tiền bối quan tâm, vãn bối hiểu rõ trong lòng.

Lâm Minh dùng truyền âm trả lời lại, trong lòng của hắn vẫn nghiêm túc, nháy hắn nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa thánh tử không nháy mắt.

Lâm Minh có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong Hồng Mông linh châu, đối mặt với Tạo Hóa thánh tử, hắn chính là kẻ đứng mũi chịu sào! Trực tiếp thừa nhận uy áp mênh mông từ Hồng Mông linh châu tỏa ra!

Khí huyết, tinh nguyên toàn thân đều bị Hồng Mông linh châu tác động giống như chúng sắp phá thể mà bay ra ngoài!

Chuyện này khiến nội tâm Lâm Minh thầm run sợ, hắn ẩn ẩn cảm giác được Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu cũng phát sinh biến hóa.

Tạo Hóa thánh tử vận dụng Hồng Mông linh châu kỳ thật còn vượt qua Lâm Minh sử dụng ma phương!

Đây chính là chuyện hợp tình lý, bởi vì bản thân Tạo Hóa thánh tử là võ giả luyện thể, Hồng Mông linh châu cũng là bảo vật luyện thể, cả hai kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Trừ chuyện đó ra, còn có Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ điểm, đây là chuyện Lâm Minh còn lâu mới sánh bằng.

- Lâm Minh, ngươi thua chắc rồi, bởi vì có huyết khí của Hồng Mông linh châu ủng hộ, ta có thể sử dụng hoàng huyết biến thân! Ngươi biết ta dựa vào cái gì có thể trở thành Tạo Hóa thánh tử độc nhất vô trị của Thánh tộc hay không? Cũng chính là vì huyết mạch của ta là chí tôn hoàng huyết, trong tất cả huyết mạch của Thánh tộc có phẩm cấp đứng đầu!

Giọng của Tạo Hóa thánh tử vô cùng càn rỡ.

Thánh tộc là chủng tộc có nhiều nhánh chủng tộc khác nhau, điểm này nó càng giống Yêu tộc, Yêu tộc có phượng hoàng huyết mạch, Cửu Đầu Xà huyết mạch, huyền quy huyết mạch các loại...

Mỗi một chủng huyết mạch đều có thiên phú, huyết mạch và năng lực khác nhau.

Thánh tộc cũng như thế.

Võ giả Thánh tộc được huyết mạch giúp sức tăng sức chiến đấu lên, hình thức biểu hiện thường thấy nhất chính là -- biến thân!

Huyết mạch biến thân có thể kích thích tiềm lực thân thể của

Thánh tộc tới mức lớn nhất, làm cho bọn họ có sức chiến đấu tăng mạnh nhất.

Lâm Minh trước kia chiến với Na Kỳ chính là như thế.

Lúc Tạo Hóa thánh tử chiến đấu tới bây giờ còn không có biến thân, cũng không phải hắn muốn giữ thực lực, mà là vì huyết mạch của Tạo Hóa thánh tử quá mức cường đại, một khi dùng biến thân thì lực lượng của hắn không chỉ tiêu hao nhanh chóng, thậm chí tác động tới tánh mạng bổn nguyên.

Hơn nữa vũ khí của Tạo Hóa thánh tử là Chân Thần Linh Bảo, vũ khí này có thể tăng chiến lực Tạo Hóa thánh tử lên rất nhiều, nhưng mà năng lượng Tạo Hóa thánh tử tăng lên bao nhiêu cũng không đủ cung ứng cho nó, kết quả Tạo Hóa thánh tử chỉ trong mấy chiêu, năng lượng sẽ tiêu hao hết, nếu như không thể đánh bại Lâm Minh, kết quả có thể nghĩ.

Nhưng mà bây giờ có Hồng Mông linh châu ủng hộ, những chuyện này đã khác.

Tạo Hóa thánh tử ít nhất có thể bằng vào Hồng Mông linh châu trong thời gian tương đối ngắn duy trì hoàng huyết biến thân! Đầy đủ đánh bại Lâm Minh.

Trong khi nói chuyện, tạo hóa chi lực trong thiên địa bị Tạo Hóa thánh tử rút đi!

Hoang mạc đang mở rộng!

Tính cả hải dương cũng nằm trong phạm vi hoang mạc, những loài cá trong biển cả từng con bị Tạo Hóa Thần Công cướp đi lực lượng, mất đi sinh cơ nổi lên mặt biển.

Kế tiếp những loài cá và động vật biển thân thể nghiền nát, hóa thành huyết vụ bị Tạo Hóa thánh tử hấp thu.

Cơ hồ tất cả tạo hóa chi lực toàn bộ dung nhập vào trong người Tạo Hóa thánh tử, cùng lúc đó Hồng Mông linh châu cũng bắn ra hắc sắc quang mang, bên trong nó ẩn chứa khí huyết cuồn cuộn, nó phun ra rót vào như suối trong người Tạo Hóa thánh tử.

Trong lúc nhất thời, toàn thân Tạo Hóa thánh tử bao phủ trong một tầng kim quang, thân thể của hắn phát ra tiếng nổ liên tiếp, âm thanh ken két và dáng người của hắn bắt đầu cao lớn hơn!

Thân thể của hắn không ngừng bành trướng, trên người của hắn có lân phiến màu vàng xuất hiện, những lân phiến này bao phủ hoa văn kỳ dị, nhìn qua chẳng khác gì long lân.

Tóc của hắn cũng biến thành vàng ròng, mà khuỷu tay và đầu rối của hắn cũng có gai xương hung lệ lộ ra!

Tạo Hóa thánh tử sau khi biến thân, khí huyết chi lực bốc cháy hừng hực như hỏa diễm!

- Ha ha ha! Lại cảm nhận được loại lực lượng này, ta càng mê say nó, không lâu sau không cần mượn nhờ Hồng Mông linh châu, ta cũng có thể dùng loại lực lượng này, đến lúc đó ta hoàn toàn có thể phân cao thấp với nửa bước Thiên Tôn rồi.

Tạo Hóa thánh tử ngửa mặt lên trời thét dài, khớp xương toàn thân kêu vang, khí thế bực này như chiến thần tuyệt luân, không ai bì nổi!

Nhìn qua cảnh này, cường giả Nhân tộc cũng ngừng thở, bọn họ thậm chí lo lắng Lâm Minh vẫn lạc

Chương 1824: Bộc phát trong thầm lặng (2)

Mặc dù có rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn ở đây, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử sau khi biến thân quá mạnh mẽ, hơn nữa bản thân Hồng Mông linh châu là tồn tại vượt qua Chân Thần Linh Bảo, bọn họ rất sợ hãi Lâm Minh bị Hồng Mông linh châu đột nhiên thôn phệ, thậm chí Thiên Tôn cũng không cứu kịp.

Lúc đó tổn thất của Nhân tộc quá lớn.

- Tạo Hóa thánh tử đáng chết, chiến lực bản thân không thể làm gì Lâm Minh, lại dùng Hồng Mông linh châu, Lâm Minh thua cũng quá oan.

Có tuấn kiệt Nhân tộc tuấn kiệt nghiến lợi nói ra.

Nội tình của Nhân tộc còn quá kém, từ lúc tuấn kiệt Nhân tộc lớn lên đã kém hơn tuấn kiệt của Thánh tộc về phương diện tài nguyên quá nhiều.

Thời điểm này tâm thần của mọi người khẩn trương, Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn lại thu Tử Kim Thương vào trong tu di giới.

Hắn khẽ đảo tay, trong tay xuất hiện trường thương đen kịt, trường thương này nặng như ngôi sao, nó vừa xuất hiện khiến không gian chung quanh vặn vẹo rất nhỏ.

Đây chính là Ám Long thương!

Rồi đột nhiên nhìn thấy Lâm Minh sử dụng Ám Long thương, trẻ tuổi tuấn kiệt ở đây mở to mắt.

- Ám Long thương! Lâm Minh rút Ám Long thương là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp ra dùng...

Nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt hô to.

- Không phải nói Lâm Minh không thể sử dụng Ám Long thương sao?

- Hẳn là có hạn chế, nếu không Lâm Minh sớm lấy ra dùng rồi.

Chiến một trận với Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh là đập nồi dìm thuyền, chiến thuật, kỹ xảo, thực lực bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không có khả năng tồn tại tình huống cố ý lưu thủ.

Ám Long thương vừa xuất hiện, bản thân cũng nói rõ Lâm Minh khống chế Ám Long thương còn xa xa chưa đủ.

- Ba thương... Ta đại khái chỉ có thể dùng Ám Long thương đánh ba chiêu mà thôi.

Lâm Minh quan sát trạng thái của Tạo Hóa thánh tử, trong nội tâm tự nói.

Ba chiêu, nếu như không thể đánh bại Tạo Hóa thánh tử, cũng chỉ thất bại mà thôi.

- Ha ha! Muốn dùng Ám Long thương đến đối kháng Hồng Mông linh châu? Ngươi đúng là quá ngây thơ! Cây thương này là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp không giả, nhưng mà ngươi lại không thể dùng ra bao nhiêu lực lượng của nó, lại có thể đâm ra mấy chiêu? Thể lực của ngươi đã tiêu hao rất nhiều, vốn dùng cây thương kia du kích chiến còn được, bây giờ ngươi chỉ còn hơi tàn, sử dụng Ám Long thương được bao lâu, ngươi thua chắc rồi!

Tạo Hóa thánh tử trong khi nói chuyện cầm trọng kiếm trong tay tiến lên.

Đã dùng ra Hồng Mông linh châu, Tạo Hóa thánh tử cũng không cần cố kỵ cái gì, dù sao thể diện đã mất, như vậy hắn nhất định phải chiến thắng mới được.

Khi Tạo Hóa thánh tử bước lên từng bước, khí thế của hắn càng ngày càng mạnh, giống như mỗi bước chân của hắn nện vào tim của người ta.

- Hắn đang súc thế!

Có Thiên Tôn nói ra, thông qua bộ pháp, hoặc là chiêu thức để súc thế, từ từ đẩy lực lượng của mình lên cao nhất, rồi sau đó phát ra một kích trí mạng!

Có chút vũ kỹ đặc thù, có thể đạt tới hiệu quả như vậy, Tạo Hóa thánh tử hiện tại làm hiển nhiên như thế, nếu như không thể đánh phá súc thế của hắn sẽ phải thừa nhận công kích đáng sợ của hắn, đối với Lâm Minh hiện tại mà nói, phải thua không thể nghi ngờ.

Thế nhưng mà trái lại Lâm Minh càng ngày càng trầm mặc, thậm chí ánh mắt của hắn cũng nhắm lại, khí tức của hắn thu liễm vào trong thân thể, hắn chẳng khác gì giếng nước yên tĩnh.

Một trương dương, một nội liễm, cả hai đối lập quá rõ ràng.

Vào thời khắc này, Tạo Hóa thánh tử phát ra khí thế khủng bố, hoàn toàn vây quanh Lâm Minh.

Trên khí thế này đã hình thành nghiền áp tuyệt đối!

Thiên Tôn ở đây nội tâm nóng như lửa đốt!

Từng bước một ép sát, khí thế của Tạo Hóa thánh tử tăng lên gần đỉnh phong, hắn tươi cười vui vẻ, bởi vì hắn sắp ra tay.

Mà trong tích tắc này, Lâm Minh đột nhiên bộc phát trong thầm lặng.

Tất cả năng lượng nội thế giới của hắn vào thời khắc này toàn bộ rót vào trong người Lâm Minh, cũng kích thích Tu La chi huyết!

Trong nháy mắt đó một đạo chiến ý không cách nào hình dung từ trong người Lâm Minh phóng lên trời!

Đùng đùng (không dứt)!

Khớp xương toàn thân Lâm Minh không ngừng nổ vang, Tu La chi lực hùng hậu như thủy triều rót vào trong da, cốt nhục của hắn, một khắc này giống như có một con chân long sống lại trong người Lâm Minh!

Trong lúc nhất thời, từng đạo pháp tắc chi lực thần bí tán dật ra, không ngừng quấn quanh người Lâm Minh.

Thân thể Lâm Minh cao lên, đường cong cơ bắp càng hoàn mỹ, thậm chí dung mạo cũng sinh ra biến hóa, trở nên càng cương nghị và sát khí um tùm.

Trên người hắn càng tỏa ra khí thế cuồng bạo vô cực, hắn lúc này chẳng khác gì ác quỷ đi ra khỏi địa ngục.

Những Tu La pháp tắc chi lực thần bí ngưng tụ trên mặt Lâm Minh, hình thành pháp tắc chú ấn, long lân màu đen hiện ra trên người Lâm Minh, biến thành áo giáp.

Xuy xuy xùy! Lôi đình cùng hỏa diễm trong nội thế giới của Lâm Minh bắn ra ngoài, quấn quanh trên áo giáp, trong lúc nhất thời, Lâm Minh chẳng khác gì lôi hỏa chiến thần.

Sau lưng Lâm Minh có phù văn, pháp tắc các loại bí lực ngưng tụ lại, hình thành hư ảnh Tu La to lớn, hư ảnh Tu La này có ba đầu sáu tay, cầm vũ khí khác nhau trong tay, che đậy trời cao!

Một đạo chiến ý bàng bạc không cách nào hình dung từ trong hư ảnh Tu La bạo phát ra, loại chiến ý này hoàn toàn áp đảo khí thế mà Tạo Hóa thánh tử ngưng ra, hình thành áp chế.

Chỉ trong nháy mắt, trạng thái Tạo Hóa thánh tử súc thế cũng bị đánh tan.

Đây là...

Cho dù là Nhân tộc Thiên Tôn hay là trọng thần của yêu ma hai tộc, kể cả tất cả tuổi trẻ tuấn kiệt cũng mở to mắt, không dám tin nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh hắn biết biến thân khi nào?

Biến thân không đơn thuần chỉ là cải biến bên ngoài, chủ yếu là thực lực của Lâm Minh cũng tăng lên trong phạm vi lớn theo biến thân! Thậm chí hiện tại còn có xu thế áp đảo Tạo Hóa thánh tử!

Nhìn thấy tình cảnh bực này, Yêu Đế hầu kết co rút lại, hắn nuốt nước miếng một cái, dùng ngữ khí không dám tin nhìn qua Ma Thủy Thiên Tôn nói ra:

- Ta... Vì sao ta cảm thấy Lâm Minh biến thân, còn... Còn mạnh hơn Tạo Hóa thánh tử dựa vào Hồng Mông linh châu mới có thể sử dụng hoàng huyết biến thân thế? Điều này sao có thể?

Dẫn phát Tu La chi huyết trong người, Lâm Minh dễ dàng tăng thực lực trên phạm vi lớn, khí thế của hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngay từ đầu khí thế của Lâm Minh vô cùng lăng lệ, mang theo kiên quyết không thể ngăn cản, dường như cho dù cái gì ngăn cản trước mặt của hắn cũng bị đâm thủng.

Mà Lâm Minh sau khi vận dụng Tu La chi huyết thì khí thế của hắn như biến thành địa ngục, mang theo sát khí khủng khiếp.

Mặc dù ở đây có rất nhiều nhân kiệt của Nhân tộc, nhiều Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, đối mặt với sát khí mênh mông của Lâm Minh đều cảm thấy mình không thể ngăn cản nổi!

- Lâm Minh... Vẫn còn át chủ bài? Hắn ngay từ đầu đã giữ lại thủ đoạn cuối cùng, chuẩn bị đối phó Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu!

Rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn đều ý thức được điểm này.

Chương 1825: Quyết đấu đỉnh phong

Lâm Minh từ đầu tới đuôi đều bị Tạo Hóa thánh tử áp chế, bọn họ vẫn cho rằng là thực lực Lâm Minh không đủ, mà không nghĩ tới hắn giữ lại thực lực và thể lực.

Tạo Hóa thánh tử sử dụng Hồng Mông linh châu đã sớm bị hắn tính toán vào.

Hắn trên Yêu Đế thọ yến khiêu chiến Tạo Hóa thánh tử cũng không phải quyết định xúc động nhất thời, mà là hắn đã sớm đưa ra kế hoạch chặt chẽ sau đó mới khiêu chiến!

Cho nên hắn mới dám đánh bạc to lớn như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, tất cả mọi người cảm thấy tâm thần sợ hãi, Lâm Minh người trẻ tuổi kia khiến người ta không nhìn thấu, mọi người cho rằng mình đã hiểu hắn rồi, cuối cùng lại phát hiện cái ngươi hiểu chỉ là một góc của băng sơn.

Một tiểu bối nhiều năm không gặp, khi gặp lại hắn thì hắn đã nhất phi trùng thiên.

- Người trẻ tuổi thật đáng sợ... Nếu như tùy ý cho hắn phát triển, thành tựu Chân Thần là nhất định...

Bên cạnh Ma Thủy Thiên Tôn, Yêu Đế lúc này khoác tay lên vai Ma Thủy Thiên Tôn, tâm tình phức tạp nói ra.

Ngay cả gông cùm của Đạo Cung Cửu Tinh mà Lâm Minh cũng có thể đánh vỡ, lại sáng tạo kỳ tích, đột phá Chân Thần với Lâm Minh mà nói cũng không coi vào đâu. Ma Thủy Thiên Tôn trầm mặc không nói gì, hắn không thể không thừa nhận, Lâm Minh là người trẻ tuổi đáng sợ nhất mà hắn từng nhìn thấy, mặc dù Tạo Hóa thánh tử cũng kém Lâm Minh nhiều!

Lâm Minh chỉ mới trăm tuổi mà đã phát triển tới mức như thế này, nếu như không phải đang trải qua Nhân tộc đại kiếp nạn, hắn tuyệt đối sẽ trở thành Phong Thần Thiên Tôn ba mươi sáu ức năm trước, thậm chí còn vượt qua Phong Thần Thiên Tôn!

Nghĩ tới đây Ma Thủy Thiên Tôn đột nhiên nội tâm run lên.

Phong Thần Thiên Tôn không phải cũng ngang trời xuất thế trong đại kiếp nạn hay sao?

Có lẽ đại kiếp nạn lần này với Lâm Minh mà nói không phải là một hồi tai nạn, thậm chí có thể là... Một hồi cơ duyên!

Chỉ cần có thể tiếp nhận được đại kiếp nạn tẩy lễ, Lâm Minh tất nhiên sẽ giống như phượng hoàng niết bàn trùng sinh, một bước lên trời.

- Có lẽ Tiên nhi nên đi theo hắn...

Trong nội tâm Ma Thủy Thiên Tôn suy nghĩ yên lặng, có lẽ lúc trước hắn đã sai rồi...

Nhưng cho dù như thế này, Ma Thủy Thiên Tôn cũng không thể chỉ bằng vào phán đoán chủ quan của mình đi mạo hiểm đánh bạc nguy hiểm toàn tộc.

Cho dù Lâm Minh có thể vượt qua đại kiếp nạn, thành tựu Chân Thần, nhưng mà Ma tộc cũng không nghĩ tới sẽ nương nhờ Lâm Minh vượt qua đại kiếp nạn có chút tuyệt thế thiên tài, khi bọn họ trưởng thành cũng mang tới tai nạn cho toàn chủng tộc của mình, đây là bởi vì chủng tộc này nội tình không đủ, không thừa nhận nổi số mệnh ngập trời của thiên tài như thế, cuối cùng bị liên quan nên diệt vong.

Ma Thủy Thiên Tôn không cho rằng yêu ma hai tộc có được nội tình như vậy.

Thời điểm này Tạo Hóa thánh tử trên bầu trời đã ra tay.

Hồng Mông linh châu lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, không ngừng phong tỏa không gian chung quanh.

- Lâm Minh!

Ánh mắt Tạo Hóa thánh tử hung lệ, lần này hắn đối mặt Lâm Minh có cảm giác thất bại.

Trận chiến đấu này trong suy nghĩ của hắn là mình sẽ chiến thắng vô cùng dễ dàng, nhưng mà chiến đấu tới bây giờ hắn còn xuất ra Hồng Mông linh châu nhưng vẫn không cách nào áp chế Lâm Minh, chuyện này khiến nội tâm Tạo Hóa thánh tử giận dữ.

- Ta muốn giết ngươi!

Tạo Hóa thánh tử nghiến răng nghiến lợi quát lên, Lâm Minh là người có thiên phú vượt qua hắn rồi, Tạo Hóa thánh tử bức thiết muốn hủy diệt hắn!

XIU....XIU... XÍU...UU!

Hào quang từ linh châu tỏa ra càng nhiều, đây là lực trường của Hồng Mông linh châu, Lâm Minh bị bao phủ trong đó khí huyết không ngừng sôi trào, lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh đã bị hạn chế thật lớn.

Hồng Mông linh châu... Không hổ là thần khí thế gian, mặc dù là Lâm Minh có khí huyết căn cơ vô cùng củng cố, cũng khó có thể thừa nhận được áp lực to lớn này.

Vào thời điểm này Tạo Hóa thánh tử đã động thủ!

Thân thể của hắn xuyên qua hư không, tạo hóa chi lực tại màu vàng bộc phát trong người của hắn như núi lửa, nhuộm bầu trời thành màu đen!

Lực lượng nóng rực bao phủ trời xanh, giống như mặt trời diệt thế đang bao phủ không trung, vỡ thành hào quang màu vàng vô tận!

Cũng là Tạo Hóa Thần Công, nhưng mà sau khi sử dụng hoàng huyết biến thân, Tạo Hóa thánh tử Tạo Hóa Thần Công đã không gì so sánh nổi!

Nhìn thấy tình cảnh bực này, Lâm Minh cũng không hề lưu thủ.

Hắn vận chuyển tà thần lực tới mức tận cùng, sau lưng hắn là hư ảnh Tà Thần Chi Thụ cực lớn, nó không ngừng tỏa ra lực lượng mênh mông cung cấp cho Ám Long thương.

Ám Long thương nguyên bản chính là Chân Thần Linh Bảo, cho dù Lâm Minh quán chú bao nhiêu lực lượng cũng không thể thỏa mãn nó.

Cho dù thúc dục một phần mười uy lực của Ám Long thương cũng đủ hút khô Lâm Minh!

Ban đầu trong thí luyện cuối cùng tầng thứ năm, Lâm Minh đánh nát Bất Tử Hàn Băng cũng chỉ dùng một chiêu của Ám Long thương mà thôi.

Chỉ có một chiêu, Lâm Minh quán chú vào trong Ám Long thương trong một nửa năng lượng trong cơ thể của mình.

- Thương đầu tiên!

Lâm Minh cầm Ám Long thương trong tay, lực lượng mấy tỷ cân bộc phát, huyết mạch hai tay hở ra, hai tay nặng nề như núi đâm ra một thương.

Hư ảnh Tu La sau lưng Lâm Minh cũng dung hợp vào thân thể Lâm Minh, phù văn Tu La pháp tắc tùy ý bay múa, vì tiết kiệm lực lượng, Lâm Minh dùng Tu La pháp tắc chi lực thúc dục Ám Long thương.

Ngang --

Ám Long thương vang lên như long ngâm.

Tạo Hóa thánh tử cầm trọng kiếm màu đen va chạm với trường thương của Lâm Minh.

Lực lượng khó có thể tưởng tượng va chạm với nhau, hư không bị xé rách như vải nát.

Thân thể hai người kiên cố như thần thiết, trong va chạm kịch liệt này, phàm là vũ khí không đạt tới Thiên Tôn Linh Bảo sẽ tan thành mây khói, nhưng mà năng lượng này đâm vào thân thể hai người lại có âm thanh như kim loại vang lên, thân thể đứng trong không gian phong bạo mà không ảnh hưởng gì cả.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, trường kiếm màu đen của Tạo Hóa thánh tử bị Ám Long Thương của Lâm Minh đánh bật ra.

Ám Long thương thế như chẻ tre, tiến quân thần tốc!

Cánh tay phải của Lâm Minh đột nhiên trầm xuống, Ám Long thương huyễn hóa ra mấy đạo thương ảnh như thái sơn áp đỉnh, che phủ trời cao.

Tạo Hóa thánh tử lâm vào trong thương mang của Lâm Minh.

- Lâm Minh chiếm thượng phong!

Có Nhân tộc Thiên Tôn kinh hô, bọn họ không ngờ một kích này của Lâm Minh lại đánh tan kiếm quang của Tạo Hóa thánh tử, sắp công kích vào bản thể Tạo Hóa thánh tử!

- Hoàng huyết chi lân!

Nhìn thấy thương quang của Lâm Minh đâm tới, Tạo Hóa thánh tử bạo rống một tiếng, lân giáp kim quang toàn thân đại thịnh, hắn vậy mà lựa chọn ngạnh kháng một thương này của Lâm Minh!

Một chiêu này của Lâm Minh tuy bị kiếm quang màu đen ngăn cản nhiều lực lượng, nhưng cho dù chỉ còn sót lại một phân lực lượng đi nửa cũng không phải Tạo Hóa thánh tử có thể ngăn cản!

Tạo Hóa thánh tử dùng thân thể ngạnh kháng, tuyệt đối sẽ bị tổn thương nặng nề.

Một khắc này lực lượng toàn thân Lâm Minh bạo phát, chân long chi huyết trong người sôi trào! Hai đại đạo cung không ngừng bộc phát ra lực lượng to lớn!

Chương 1826: Kỳ chiêu liên tục (1)

Hắn đúng là dùng Ám Long thương đâm ra chín thương, vận dụng kỹ xảo Bách Trọng Lãng điệp gia lực lượng chín thương vào làm một.

Chín thương này cũng không có quán chú năng lượng, chỉ dựa vào lực lượng thân thể bình thường của Lâm Minh đâm ra, cũng thật sự là vì chiêu trước đã dùng hết, không có khả năng vận dụng năng lượng đánh ra chiêu thức hai, có thể vào thời khắc cuối cùng dựa vào thân thể đâm ra chín thương này cũng là cực hạn của Lâm Minh rồi.

Răng rắc!

Ám Long thương không ngừng đâm thẳng vào ngực của Tạo Hóa thánh tử.

Lực công kích của Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp đáng sợ tới mức không thể tưởng tượng! Cho dù trải qua đủ loại suy yếu, Lâm Minh một chiêu này cũng đánh nát cương nguyên hộ thể của Tạo Hóa thánh tử, nghiền nát lân phiến trên người của hắn, thân thể đổ máu rất nhiều!

- Tạo Hóa thánh tử, bị thương!

Cho dù khách mời Nhân tộc hay là võ giả yêu ma hai tộc đều kinh hô, chiến đấu tiếp tục đến bây giờ, Tạo Hóa thánh tử rốt cuộc đã bị thương.

Hơn nữa không phải vết thương nhẹ, hắn còn bị thương thổ huyết, Lâm Minh dùng tu vị nửa bước Thánh Chủ lại đánh Tạo Hóa thánh tử bị thương tới mức này, hơn nữa Tạo Hóa thánh tử còn sử dụng hoàng huyết biến thân, triệu hồi ra Hồng Mông linh châu!

Lâm Minh biến thân thật sự quá đáng sợ, quả thực chẳng khác gì Tu La địa ngục, thần cản sát thần, phật ngăn diệt phật!

Ba!

Khóe miệng Tạo Hóa thánh tử chảy máu tươi, hắn đột nhiên bắt lấy bán thương của Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử sau khi biến thân, hắn thúc dục chí tôn hoàng huyết mà thi triển hoàng huyết chi lân cũng cực kỳ đáng sợ, hắn ngạnh kháng một kích này của Lâm Minh tuy bị thương thổ huyết, nhưng mà không có bị xuyên thấu thân thể.

- Ân?

Ánh mắt Lâm Minh co rụt lại, Ám Long thương trong tay giống như chân long sống lại, không ngừng phá vỡ cương nguyên hộ thể của Tạo Hóa thánh tử!

Song phương giằng co không phân trên dưới, Tạo Hóa thánh tử cầm trọng kiếm màu đen trong tay, hắn đột nhiên cười lạnh.

- Lâm Minh, ngươi chế đi!

Giọng của Tạo Hóa thánh tử vang vọng bên tai Lâm Minh, trong lòng Lâm Minh cả kinh, hắn cảm thấy sau lưng có sát cơ ngập trời.

- Lâm Minh, coi chừng!

Tiểu Ma Tiên kinh hô!

Nhân tộc Thiên Tôn tâm thần siết chặt, một khắc này sau lưng Lâm Minh có một đạo hắc quang lợi hại không ngừng lao tới, trung tâm của hắc quang này chính là Hồng Mông linh châu!

Nếu như Lâm Minh đánh một chiêu này tuy có thể trọng thương Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà cùng lúc đó Lâm Minh cũng sẽ bị Hồng Mông linh châu đánh trúng!

Một khi bị Hồng Mông linh châu đánh trúng, thương tổn thân thể của Lâm Minh khó có thể tưởng tượng!

- Thu thương phòng thủ.

Hạo Vũ Thiên Tôn truyền âm bên tai Lâm Minh!

Hắn vốn cảm thấy trong khi va chạm vừa rồi giữa Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử rất kịch liệt, Tạo Hóa thánh tử dường như lộ ra một chút yếu thế, thì ra hắn phân một phần lực lượng khống chế Hồng Mông linh châu!

Tạo Hóa thánh tử tự mình đánh chính diện với Lâm Minh, rồi sau đó dùng Hồng Mông linh châu đánh lén sau lưng, hai mặt giáp công.

Dưới loại tình huống này cho dù Lâm Minh quay thương phòng thủ cũng sẽ bởi vì dùng hết chiêu, chân nguyên bất lực, mà bị Hồng Mông linh châu đánh trọng thương.

Như vậy kết quả chiến đấu kế tiếp có thể nghĩ!

Thế nhưng mà nếu như Lâm Minh không phòng thủ, tình huống càng hỏng bét, có trời mới biết Lâm Minh bị Hồng Mông linh châu toàn lực đánh trúng sẽ có hậu quả gì, làm không tốt vẫn lạc cũng có thể! Mà thua trận còn tốt hơn là vẫn lạc!

Đây là Tạo Hóa thánh tử bố trí tử cục cho Lâm Minh, dưới một kích này, Lâm Minh phải thua, một chiêu này rất ngoan độc.

Nhưng mà giờ khắc này Lâm Minh căn bản không quan tâm Hạo Vũ Thiên Tôn truyền âm, hắn vẫn dùng Ám Long thương đâm thẳng vào ngực Tạo Hóa thánh tử, xem Hồng Mông linh châu sau lưng như không khí.

Trong năng lượng ập tới như thủy triều, sát khí toàn thân Lâm Minh lành lạnh, hư ảnh Tu La sau lưng hắn giương nanh múa vuốt, chẳng khác gì ác ma lệ quỷ xé rách trời xanh.

- Ngươi... Thật muốn chết?

Trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử kinh hãi, hắn không nghĩ tới Lâm Minh ác như vậy, liều mạng bị Hồng Mông linh châu trọng thương cũng muốn công kích chính mình.

Mắt nhìn cương nguyên hộ thể của mình bị Lâm Minh phá tan chín thành trong mắtTạo Hóa thánh tử bắn ra hào quang hung lệ.

- Tốt, ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi, cho dù ngạnh kháng một kích của ngươi, ta cùng lắm chỉ trọng thương mà thôi.

Tạo Hóa thánh tử cắn chặt răng, hắn dùng lực lượng còn thừa không nhiều thúc dục tới tận cùng!

- Chết là ngươi!

Khóe miệng của Lâm Minh cười dữ tợn.

Phốc!

Khóe miệng Tạo Hóa thánh tử phun ra một ngụm máu tươi, Ám Long thương đã đâm vào hổ khẩu của hắn! Một tay của hắn cầm lấy báng Ám Long thương, ánh mắt nhìn qua Lâm MInh như người chết.

Chiêu thức của Lâm Minh dùng hết năng lượng, tuyệt đối trốn không thoát một kích của Hồng Mông linh châu, hắn sẽ bị thương nghiêm trọng hơn mình nhiều lắm!

Thậm chí khả năng một kích của Hồng Mông linh châu khiến Lâm Minh tiêu hao nhiều khí huyết, bị trúng ám thương, ảnh hưởng thành tựu ngày sau, điều này càng làm cho tâm linh Tạo Hóa thánh tử khoan khoái dễ chịu.

Trong khi hắc quang của Hồng Mông linh châu đại thịnh, sắp đâm vào người Lâm Minh, trong nội thế giới của Lâm Minh có một thân ảnh lao ra ngoài!

Thân ảnh ấy có dáng người không khác gì Lâm minh, thân mặc hắc y, khí huyết toàn thân trùng thiên, quanh người có hắc quang chói mắt!

- Cái gì? Đây là...

Trong nháy mắt Lâm Minh một phân thành hai, mọi người đều mở to mắt nhìn, đây là chuyện gì?

XÍU...UU!!

Trong nháy mắt bóng đen này xuất hiện, sau lưng của hắn xuất hiện một cái bàn quay, đây chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh, mà trong tay của thân ảnh này cầm Tử Kim Thương lúc trước của Lâm Minh.

Bóng người màu đen xuât hiện tự nhiên là phân thân của Lâm Minh -- nguyên linh thạch thai!

Nguyên linh thạch thai vận chuyển cương nguyên toàn thân tới cực hạn, phối hợp với khí huyết ngập trời của hắn tích lũy mấy tỷ năm qua, cầm cầm Tử Kim Thương lao thẳng tới Hồng Mông linh châu!

Răng rắc!

Tử Kim Thương trong tay Nguyên linh thạch thai đánh mạnh lên Hồng Mông linh châu!

Trong nháy mắt đó Tử Kim Thương uốn cong lại như sắp gãy đôi!

Hai tay của nguyên linh thạch thai nổ tung, máu tươi bắn ra ngoài!

Những máu tươi này lập tức bị Hồng Mông linh châu hấp thu, vô cùng quỷ dị.

Trong lúc nhất thời năng lượng bộc phát, nổ tung cuồng bạo sinh ra sau lưng Lâm Minh, lực lượng khủng bố cuồn cuộn như thủy triều xông đến chỗ Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử.

Nguyên linh thạch thai chính là tinh nguyên phân thân do chủ nhân Tu La Lộ tự tay luyện chế!

Dù cho Hồng Mông linh châu là tuyệt thế thần khí, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử thúc dục lực lượng của nó chỉ có hạn mà thôi, trong va chạm kịch liệt này, nguyên linh thạch thai chỉ bị trọng thương phun máu tươi mà thôi.

Tinh nguyên trong người của nó cũng bị Hồng Mông linh châu hấp thu rất nhiều!

Nhưng mà đó không phải là vấn đề, dùng Vạn Ma Sinh Tử Luân có thể bổ sung, chỉ tiêu hao sinh hồn trong Vạn Ma Sinh Tử Luân mà thôi.

Chương 1827: Kỳ chiêu liên tục (2)

Bởi vì nguyên linh thạch thai ra tay ngăn cản chín thành chín lực lượng của Hồng Mông linh châu, Lâm Minh căn bản không bị ảnh hưởng gì.

Rất nhiều nhân kiệt thấy thế, đều không kịp nhìn, cả kinh không biết nói cái gì.

Mà Tạo Hóa thánh tử càng không thể tin, quát:

- Làm sao có thể... Ngươi sao có được huyết nhục phân thân chứ?

Tạo Hóa thánh tử rõ ràng nhìn thấy gương mặt của nguyên linh thạch thai gương mặt hoàn toàn giống Lâm Minh như đúc, tuyệt đối là phân thân của Lâm Minh không thể nghi ngờ!

Mà phâ thân này ẩn chứa khí huyết chi lực khủng bố, dường như còn cường đại hơn Tạo Hóa thánh tử nhiều lắm, chuyện này làm cho hắn căn bản không thể tin!

Lúc này Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử đều tiêu hao hết năng lượng, hai người trên không trung mất đi cân đối, năng lượng không lưu loát nên bay ngược ra phía sau.

Tạo Hóa thánh tử đang gia tăng khí huyết của mình, hắn muốn téếp tục dùng cương nguyên công kích Lâm Minh.

Mà thời điểm này khóe miệng Lâm Minh cười lạnh một cái.

Trong nháy mắt trong nội thế giới của hắn có một bóng người bay ra.

Bóng người này mặc áo tím, linh hồn lực toàn thân bắn ra ngoài như vực sâu không đáy, hình thành hai nét đối lập rõ ràng với phân thân áo đen.

- Cái gì?

Tròng mắt Tạo Hóa thánh tử suýt nữa rớt ra ngoài.

Võ giả yêu ma hai tộc hai tộc và khách mời Nhân tộc vây xem càng kinh hô thành tiếng.

- Còn nữa?

Thân ảnh áo tím này tự nhiên chính là phân thân thứ hai, hồn tuyền thần thai.

Hồn tuyền thần thai này chân đạp lên vòng quay màu tím -- Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, bay thẳng tới chỗ Tạo Hóa thánh tử!

Luận lực phòng ngự, hồn tuyền thần thai tự nhiên không bằng nguyên linh thạch thai, nhưng mà công kích của hắn càng khó lòng phòng bị, vô cùng quỷ dị!

Trong ánh mắt không tin của Tạo Hóa thánh tử, hồn tuyền thần thai đột nhiên đánh ra một thương vào ngực của Tạo Hóa thánh tử, hơn nữa điểm rơi chín là chỗ vết thương trên ngực Tạo Hóa thánh tử bị Lâm Minh đánh trúng lúc trước!

Chiến một trận với Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, mỗi nhất kích này không chừa bất cứ lối thoát nào cho đối thủ cả.

Mắt thấy mũi thương sắp đâm tới, sắc mặt Tạo Hóa thánh tử trắng như giấy! Bởi vì lực lượng dùng hết, cương nguyên mới không thể vận dụng nổi, hắn căn bản không cách nào ngăn cản!

Phốc!

Phượng Huyết Thương phá vỡ huyết nhục của Tạo Hóa thánh tử, ngực của Tạo Hóa thánh tử sụp đổ xuốngi, nhưng mà thân thể của hắn trải qua tôi luyện vô cùng vững trải, cũng dung nhập vô số tinh hoa cứng như thần thiết, cho nên Phượng Huyết Thương của hồn tuyền thần thai không thể nào xuyên qua tim Tạo Hóa thánh tử.

- Nguy hiểm thật... Phân thân cuối cùng của Lâm Minh không tính là mạnh.

Trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử sinh ra suy nghĩ này trong đầu, còn không kịp may mắn, thời điểm này đột nhiên hắn cảm thấy tinh thần chi hải đau đớn, trong Phượng Huyết Thương có tinh thần chi lực trùng kích giống như độc xà hàng lâm.

Một kích của hồn tuyền thần thai ẩn chứa công kích tinh thần.

- Ah!

Do không kịp đề phòng, Tạo Hóa thánh tử kêu thảm một tiếng, thân thể rung mạnh, thống khổ do công kích tinh thần mang tới còn mãnh liệt hơn công kích vật chất nhiều lần, Tạo Hóa thánh tử ôm đầu của mình giãy dụa kịch liệt.

- Chết đi!

Lâm Minh chỉ trong mấy hô hấp ngắn ngủi này đã kịp thở dốc, cầm Ám Long thương trong tay đánh thẳng vào người Tạo Hóa thánh tử!

Bản tôn sử dụng Ám Long thương còn có hai lần công kích, đây là công kích thứ hai.

Trong lúc nhất thời sau lưng Lâm Minh có hư ảnh long phượng hòa minh, khí thế Lâm Minh công kích tăng lên tới mức cực hạn.

Trong nội thế giới của Lâm Minh có chân nguyên và cương nguyên bạo phát ra, hào quang sáng ngời che phủ bầu trời giống như trong người Lâm Minh nổ tung, mọi người như sắp đui mù!

Sau lưng Lâm Minh lại hiện ra hư ảnh chín ngôi sao như trước, ánh sao như thác nước rót vào trong người của Lâm Minh!

Đùng đùng (*không dứt)!

Khớp xương toàn thân Lâm Minh nổ vang, Lâm Minh trực tiếp cắn đầu lưỡi phun máu tươi, ánh mắt sáng ngời!

Thiêu đốt máu huyết trong sinh môn đổi lấy lực lượng, làm cho lực lượng của Lâm Minh tăng lên tới cực hạn, đạt tới thập long chi lực.

Trên người Lâm Minh vốn có đầy vết thương đã nhanh chóng khép lại, một khắc này trong tay của hắn cầm Ám Long thương, tóc dài xõa xuống, uy thế mười phần!

- Tiểu tử này!

Ma Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, trong ánh mắt thậm chí có một tia sợ hãi, Lâm Minh thật sự quá đáng sợ, vốn chiến đấu với Tạo Hóa thánh tử là một hồi trải nghiệm vô cùng ác liệt với Lâm Minh, năng lượng tiêu hao không biết bao nhiêu, kinh mạch và mạch máu trong người cũng tổn thương thật nhiều, thế nhưng mà dưới loại tình huống này, vào thời khắc cuối cùng Lâm Minh vẫn bộc phát lực lượng khủng khiếp như thế.

Mà Tạo Hóa thánh tử ngược lại cũng đã bị Lâm Minh đánh cho trọng thương thổ huyết!

Đây chính là thánh tử Thánh tộc dùng luyện thể nổi danh hậu thế, trong cả Tam Thập Tam Thiên, lực lượng thân thể và sức chịu đựng đứng đầu các chủng tộc, có thể bằng vào thân thể đối kháng chân long.

Sức chịu đựng, thể lực của Lâm Minh đến cuối cùng lại còn trên cả Tạo Hóa thánh tử.

Ma Thủy Thiên Tôn có thể nào không kinh hãi?

- Lâm Minh!

Đối mặt một thương này, Tạo Hóa thánh tử cắn chặt răng!

Tình huống của hắn bây giờ kém Lâm Minh rất nhiều, khí huyết hỗn loạn, nội tạng nghiền nát, cương nguyên toàn thân tán dật, không tụ đủ năng thành thực lực.

Hắn có thể dựa chỉ có Hồng Mông linh châu!

Tạo Hóa thánh tử quát lên một tiếng, đột nhiên cắn đầu lưỡi, thiêu đốt một tia máu huyết.

Thấy một màn này võ giả toàn trường khiếp sợ!

Tạo Hóa thánh tử lại bị Lâm Minh ép phải thiêu đốt máu huyết.

Tạo Hóa thánh tử có chí tôn hoàng huyết tuy vô cùng cường đại. Nhưng mà cũng không thể tùy ý thiêu đốt máu huyết, bởi vì càng có huyết mạch đặc thù, một khi thiêu đốt sẽ rất khó tu bổ trở lại, có thể thấy được Tạo Hóa thánh tử đã dốc sức liều mạng.

Vù vù vù --

Hồng Mông linh châu xoay tròn nhanh chóng, nhấc lên vòng xoáy màu đỏ sậm, Tạo Hóa thánh tử thiêu đốt máu huyết của mình phun vào trong Hồng Mông linh châu.

Viên linh châu này đột nhiên đỏ tươi và sáng ngời.

- Ta nuốt huyết nhục tinh nguyên của ngươi!

Tạo Hóa thánh tử được ăn cả ngã về không, hắn dùng toàn lực dùng vào một kích này.

Thực lực còn lại của hắn không sánh bằng Lâm Minh, chỉ có thể dùng Hồng Mông linh châu để đền bù chênh lệch.

Trong nháy mắt Hồng Mông linh châu đánh ra, Lâm Minh cũng ra tay.

Tà thần lực bộc phát, lôi hỏa thiên kiếp chi lực bộc phát mạnh mẽ.

Đâm ra một thương, giống như vòng xoáy kỳ dị, toàn bộ hào quang trong thiên địa bị thôn phệ không còn, trên bầu trời đều tối om om!

Tất cả mọi người đều bị bao phủ trong bóng tối này, duy chỉ có Ám Long thương trong tay Lâm Minh là tỏa hào quang sáng ngời.

Vù vù vù --

Khí tức Tu La đại đạo không ngừng ngưng tụ, không gian vỡ nát như thủy tinh.

Lâm Minh đánh ra một kích này đã vận dụng một loại trong Tu La pháp tắc. Hắc Ám Tu La đâm ra một thương cuối cùng, người ta có cảm giác nó như đâm thủng cả vũ trụ.

Đây là lực lượng của Tu La pháp tắc, khủng bố như thâm uyên địa ngục.

Chương 1828: Thắng bại

Khí thế Lâm Minh như cầu vồng, thân thể huyễn hóa ra hư ảnh Tu La to lớn, Lâm Minh được Tu La chiến thần gia thân, một lưỡi lê đâm thẳng vào người Tạo Hóa thánh tử!

Mà cùng lúc đó hai bên thân thể Lâm Minh có hai bóng người bay tới, hai người này một áo tím, một áo đen, chính là hai phân thân của Lâm Minh, cả hai cầm trường thương trong tay của mình cũng xuất một kích toàn lực, dung làm một thế với công kích của Lâm Minh.

Một thương này khí thế như cầu vồng, trùng trùng điệp điệp đụng vào Hồng Môn linh châu.

Răng rắc!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên vang vọng, Hồng Mông linh châu rung động lắc lư kịch liệt, hư không chẳng khác gì bị búa tạ đập nát, đánh rách tả tơi thành từng phiến!

Vô số phù văn Tu La pháp tắc hiện ra như ngôi sao trong bóng tối tu ám này

- Lui ra phía sau! Mau lui lại!

Có võ giả tại kêu lên sợ hãi, lực lượng đáng sợ như thế dù cách xa trăm dặm cũng đủ thôn phệ bọn họ!

Mà thời điểm này có Thiên Tôn của Nhân tộc cùng Yêu tộc phân biệt ra tay, bố trí quang cầu năng lượng ngăn cách với khí tức bên ngoài.

Năng lượng đánh thẳng vào hào quang của Thiên Tôn bố trí, hào quang rung lên kịch liệt chẳng khác gì sóng thần hàng lâm, cát vàng vô tận cả vùng đất bay lên cao, nước biển cũng bắn lên không tung tóe, sau đó chúng vỡ vụn trên không trung, sau đó biến thành bụi phấn phiêu tán trong thiên địa.

Trong lúc nhất thời hải đảo này chẳng khác gì bị thiên thạch đụng trúng, cả hải đảo bị nhấn chìm, hơi nước không ngừng bốc hơi ngưng tụ thành mây đen trên không trung, rồi sau đó hình thành mưa to như thác nước.

Mà nước biển vô tận không ngừng nghiên sập như núi cao, vùng biển hải đảo lõm xuống, sóng biển gào thét, mưa to mưa như trút nước giống như cảnh tượng vô tận.

- Như thế nào đây?

Rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt không ngừng đưa mắt nhìn nhau, bọn họ căn bản không biết kết quả cuối cùng này là như thế nào.

Có người nhìn qua nhiều Thiên Tôn chung quanh, bọn họ chỉ thấy mấy Nhân tộc Thiên Tôn, thân thể thậm chí đang run lên nhè nhẹ.

Ở trong đó, kể cả Hạo Vũ Thiên Tôn, Vô Ngân Thiên Tôn, hai người bọn họ nắm chặc nắm đấm, gân xanh trên nắm tay không ngừng nổi lên, bởi vì dùng sức quá độ, hai tay bọn họ nắm chặc trắng bệch, dường như hư không đang tan vỡ!

Tu vị đến Thiên Tôn đã có rất ít chuyện khiến bọn họ thất thố, bọn họ phản ứng kịch liệt như thế, thậm chí thân thể đang run rẩy, đó là bởi vì bọn họ kích động tới mức tận cùng, trong ánh mắt bọn họ toàn bộ đều khó có thể tin, hưng phấn cực độ đan xen vào nhau.

Không có người nào nhìn rõ như bọn họ, Nhân tộc không ngừng kêu than tận trời, trải qua đêm tối vĩnh hằng bao phủ, nhìn không tới cuối cùng, quyết đấu của Tạo Hóa thánh tử và Lâm Minh vô cùng trọng yếu.

Đây chính là thắp sáng ngọn lửa hy vọng của Nhân tộc!

- Chẳng lẽ...

Nhìn thấy Nhân tộc Thiên Tôn phản ứng như vậy, trong nội tâm rất nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt chấn động, đột nhiên bọn họ nhìn qua Thánh tộc Thiên Tôn.

Cách bọn họ không xa, Thánh tộc Thiên Tôn đang lơ lửng trên không trung, vô số nước biển rơi vãi ra chung quanh, lại không thể tới gần hắn nửa phần, nhưng mà sắc mặt của hắn cũng đã âm trầm như sắp chảy nước!

Thánh tộc Thiên Tôn phản ứng như thế, cũng chắc chắn suy đoán của mọi người.

- Lâm Minh... Thắng... Thắng?

Trong nội tâm rất nhiều nhân kiệt trẻ tuổi của Nhân tộc xẹt ra ý nghĩ này trong đầu bọn họ, mà thời điểm này mưa to đã tan mất, trong hơi nước mênh mông, chỉ còn lại một thân ảnh cao ngạo, cầm Ám Long thương trong tay, tóc tai bù xù thừa nhận nước trút xuống như mưa, bóng người này chính là Lâm Minh!

Mà đối diện Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử cũng đã biến mất trong hơi nước mênh mông, hoàn toàn nhìn không thấy đâu cả.

Dường như đã... Chìm vào trên biển.

- Ô Ma điện hạ!

Sắc mặt Thánh tộc Thiên Tôn cực kỳ khó coi, thân ảnh của hắn lóe lên trước mặt Lâm Minh.

Bá!

Thánh tộc Thiên Tôn đối mặt với Lâm Minh, hai người cách xa nhau vài dặm, khoảng cách này đối với Thiên Tôn mà nói chỉ là một phần ngàn giây mà thôi.

Một màn này khiến Nhân tộc Thiên Tôn tâm thần xiết chặt, trong nháy mắt có mấy đạo năng lượng của Nhân tộc Thiên Tôn bao phủ Lâm Minh, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, miễn cho tên Thánh tộc Thiên Tôn phát rồ đột nhiên ra tay với Lâm Minh.

Hừ!

Thánh tộc Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên hạ xuống, hắn giống như mũi tên lao thẳng vào trong biển

Ầm ầm! Sóng biển bắn lên cao vài chục trượng, rồi sau đó dần dần chìm xuống.

Mấy hô hấp qua đi mặt biển nổ tung, Thánh tộc Thiên Tôn bay ra khỏi mặt biển, tay trái của hắn chính là Hồng Mông linh châu, mà tay phải chính là Tạo Hóa thánh tử bộ dáng không còn hình người.

Trong một kích cuối cùng của Lâm Minh, gân cốt toàn thân của Tạo Hóa thánh tử vỡ vụn không biết bao nhiêu chỗ, bên phải cánh tay đã mềm tới mức nhũn ra, hiển nhiên đã gãy xương hoàn toàn, chỉ còn một chút gân mạch dính vào mà thôi.

Trên người hắn lân giáp vỡ vụn, vết máu loang lổ tràn ra, vết máu này chính là màu vàng, đây là sau khi Tạo Hóa thánh tử sử dụng hoàng huyết biến thân chảy bổn nguyên chi huyết ra ngoài.

Loại huyết dịch này nặng hơn thủy ngân không biết bao nhiêu lần, huyết dịch tràn ra khỏi thân thể, mặc cho sóng biển to lớn cũng không cọ rửa được.

Tạo Hóa thánh tử... Bại!

Cho dù hắn vận dụng Tạo Hóa Thần Công ngũ trọng. Dù cuối cùng hắn sử dụng Hồng Mông linh châu, lại dùng hoàng huyết biến thân, thậm chí không tiếc thiêu đốt một phần máu huyết khiến lực lượng bộc phát tới tận cùng, cuối cùng hắn vẫn bị Lâm Minh đánh bại.

Hắn thua trong tay Lâm Minh không phải là vì khinh địch chủ quan, mà là tất cả vốn liếng của hắn lại không bằng thực lực của Lâm Minh!

- Không cách nào... Tin tưởng!

Yêu Đế đứng trên không trung, tâm thần của hắn rung động như sóng to gió lớn.

- Tốc độ, lực lượng không thể bắt bẻ, vận dụng pháp tắc hoàn mỹ tới mức tận cùng. Thân thể không dưới Thánh tộc thánh tử, đợi một thời gian, sau khi tu vị của Lâm Minh đại thành thì còn có ai ngăn cản hắn đây?

Yêu Đế nhịn không được cảm khái một câu.

Tuổi của Lâm Minh không phải Tạo Hóa thánh tử có thể so sánh, loại thiên phú này chênh lệch không phải một hai lần, mà là khác nhau một trời một vực!

Chiếu theo tốc độ này, dùng không quá hai trăm năm, Lâm Minh có thể lực địch Thiên Tôn!

Mà khi đó tu vị của Lâm Minh không có gì bất ngờ xảy ra sẽ không tới Giới Vương.

Còn chưa tới Giới Vương đã chiến Thiên Tôn. Đây là tỉ lệ vô cùng khủng bố.

- Ma Thủy...

Yêu Đế nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn cũng thật lâu không nói nên lời.

Nếu như nói trên thế giới này có người nào đó có thể một người ngăn cản một chủng tộc, như vậy Lâm Minh sợ rằng chính là người này.

Ma Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Lâm Minh, Nhân tộc cùng Yêu tộc Thiên Tôn và nhân kiệt khác cũng nhìn qua phía Lâm Minh.

Trong mắt mọi người đều là sợ hãi, khâm phục, kích động hỗn tạp tạp cùng một chỗ.

Hôm nay. Lâm Minh đã viết lên một thần thoại mới.

Chương 1829: Nội thế giới biến dị

Một màn này tất nhiên sẽ ghi vào trong lịch sử. Nếu như Nhân tộc còn có một cái ba mươi sáu ức năm, như vậy ba mươi sáu ức năm sau trong điển tịch của Nhân tộc sẽ ghi lại về Lâm Minh, có thể sẽ sử dụng văn chương còn hơn cả Phong Thần Thiên Tôn...

Cho dù Nhân tộc diệt vong, thời điểm Thánh tộc ghi lại lịch sử chiến tích và công huân hiển hách của mình, Lâm Minh cũng là ẩn số bọn họ không giải được.

Hơi nước trên bầu trời càng ngày càng mờ nhạt, toàn thân của Lâm Minh bao phủ trong hào quang mờ mịt, trong hào quang chung quanh vẫn còn mảnh vỡ Tu La pháp tắc vô tận, hai đại Sinh Tử Luân đang chậm rãi xoay tròn dưới chân Lâm Minh

Lâm Minh lúc này cũng bị thương rất nặng, cánh tay trái của hắn hoàn toàn đứt gãy, nội tạng, kinh mạch toàn thân vỡ nát, máu tươi dọc theo mạch máu tùy ý chảy ra ngoài.

Chân nguyên, cương nguyên, thần nguyên cũng sắp tiêu hao hết, ngay cả hai đại phân thân cũng mất đi sức chiến đấu.

Tuy là như thế, nhưng dù sao Lâm Minh còn lơ lửng trên không trung, mà Tạo Hóa thánh tử đã sớm hôn mê rồi.

Phốc!

Đột nhiên thân thể Lâm Minh chấn động phun ra một ngụm máu tươi, thân thể của hắn run lên kịch lịch, chung quanh thân thể là phù văn Tu La pháp tắc ẩn hiện kịch liệt.

- Lâm ca...

Tâm thần Tiểu Ma Tiên xiết chặt, bên cạnh nàng không xa là Mộ Thiên Tuyết, Mộ Linh Nguyệt tâm thần chấn động, đang lo lắng cho hắn.

Tuy Lâm Minh chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà cũng thừa nhận lực công kích đáng sợ của Tạo Hóa thánh tử, nhiều công kích tích lũy xuống, ai biết Lâm Minh sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy hắn còn đứng được, kỳ thật trong cơ thể đã sớm nội thương, dầu cạn đèn tắt.

Nhìn thấy tình hình của Lâm Minh, Thánh tộc Thiên Tôn cũng cười lạnh.

- Hừ! Hồng Mông linh châu công kích không phải dễ thừa nhận như thế, cho dù ngăn được Hồng Mông linh châu đánh chính diện, cũng sẽ bị Hồng Mông linh châu tác động tánh mạng bổn nguyên, tổn thất rất nhiều khí huyết, sau đó vì lưu lại ẩn thương khó lành, đây là chuyện quá bình thường.

Một trận chiến này, Tạo Hóa thánh tử thiêu đốt một tia máu huyết cũng không làm gì được Lâm Minh, làm cho Lâm Minh đại thắng mà về, trong nội tâm Thánh tộc Thiên Tôn đương nhiên khó chịu.

Bây giờ nhìn thấy tình huống của Lâm Minh có biến, lúc này hắn thuwthais một chút.

Thánh tộc Thiên Tôn nói lời này khiến tâm thần nhiều người chấn động, vốn Hồng Mông linh châu chính là "Tinh khí thần", là thần vật đỉnh cấp khống chế máu huyết, bị Hồng Mông linh châu công kích và đánh mất bổn nguyên máu huyết cũng không có gì lạ.

Như vậy hậu quả cực kỳ không xong.

- Hắc hắc! Tuy Lâm Minh chiến thắng, nhưng cũng chỉ gượng chống mà thôi, Hồng Mông linh châu tổn thương tuy không tới mức lấy mạng của hắn, nhưng mà sẽ ảnh hưởng tới thành tựu ngày sau, huyết mạch của Lâm Minh cường đại, chỉ sợ là đỉnh cấp nhất trong Nhân tộc các ngươi, nhưng tương ứng điều này cũng khiến hắn càng khó bổ sung máu huyết của bản thân! Bị Hồng Mông linh châu hút đi khí huyết tinh nguyên thì làm sao bổ sung đây?

Thánh tộc Thiên Tôn cười lạnh liên tục, tuy Lâm Minh thắng Tạo

Hóa thánh tử, nhưng hắn cũng tìm được một chút mặt mũi trở về, nếu như Lâm Minh bị ẩn thương, đối ngoại cũng có thể nói Lâm Minh tiêu hao tính mạng mới có được, rồi mới miễn cưỡng thắng thảm Tạo Hóa thánh tử, như vậy còn êm tai một chút.

- Lâm ca!

Thánh tộc Thiên Tôn nói thé khiến Tiểu Ma Tiên cực kỳ lo lắng, nàng muốn đi qua dò xét Lâm Minh, nhưng mà hết lần này tới lần khác tu vị của nàng bị phong ấn rồi

Ngược lại là Mộ Thiên Tuyết, thân ảnh khẽ động bay qua phía Lâm Minh, nàng từ trong tu di giới lấy một viên vô thượng thần đan mà Thần Mộng Thiên Tôn cho, chuẩn bị cho Lâm Minh nuốt vào.

Mà thời điểm này Thần Mộng Thiên Tôn lại ngăn cản Mộ Thiên Tuyết.

- Đừng hoảng hốt, thân thể Lâm Minh rất kỳ quái... Chưa chắc là bị thương đơn giản như thế, nội thế giới của hắn có biến hóa.

Trải qua Thần Mộng Thiên Tôn nhắc nhở, Mộ Thên Tuyết mới thình lình phát hiện nội thế giới của Lâm Minh biến hóa cực lớn.

Dường như bởi vì kịch chiến vừa rồi, nội thế giới của Lâm Minh trở nên bạo ngược hơn rất nhiều, đúng là sinh ra vết rách.

Biên giới nội thế giới bắt đầu nghiền nát! - Đây là...

Trong nội tâm Mộ Thiên Tuyết cả kinh!

Thánh tộc Thiên Tôn lúc trước cười lạnh, sau đó sắc mặt biến hóa.

Biên giới nội thế giới nghiền nát, khả năng cả nội thế giới sẽ sụp đổ, hậu quả không cách nào chịu nổi, nhẹ thì đánh mất tu vị, nặng thì trực tiếp vẫn lạc.

Nhưng mà có khả năng thứ hai, chính là nội thế giới của võ giả đột phá! Võ giả đột phá thì biên giới nội thế giới cũng bị nghiền nát, rồi sau đó mở rộng thêm.

Mà nếu như nội thế giới của Thần Quân đến Thánh Chủ biến hóa, là từ một đại thế giới biến thành tiểu vũ trụ, như vậy thiên địa sẽ kịch biến, làm cho võ giả thổ huyết cũng là bình thường.

- Chẳng lẽ Lâm Minh hắn...

Mộ Thiên Tuyết ngừng thở, mà thời điểm này chung quanh thân thể Lâm Minh, những Tu La pháp tắc chi lực phân tán ra lại giống như thủy triều rót vào trong người của Lâm Minh.

Tu La chi lực bắt đầu khởi động, kéo theo đó là năng lượng thiên địa.

Thế giới này tạo hóa chi lực trước đó bị Tạo Hóa thánh tử chắt lọc, hiện tại Tạo Hóa thánh tử bị thua, tạo hóa chi lực bắt đầu tản ra phiêu tán giữa thiên địa.

Mà bây giờ những tạo hóa chi lực này toàn bộ theo Tu La pháp tắc phiêu tán trên bầu trời rót vào trong nội thế giới của Lâm Minh.

- Cái gì?

Nhìn thấy tình cảnh bực này, cách Lâm Minh không xa, Thánh tộc Thiên Tôn mở to hai mắt.

Nội thế giới mở rộng, trắng trợn thôn phệ thiên địa nguyên khí, chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh sẽ đột phá.

Hắn vừa rồi còn nói Lâm Minh là bị Hồng Mông linh châu tác động tánh mạng bổn nguyên, bị trúng ẩn thương, khả năng ảnh hưởng thành tựu ngày sau, đây cũng là bởi vì sau khi bị Hồng Mông linh châu công kích nên sinh ra hiệu quả mặt trái.

Thế nhưng mà trong nháy mắt Lâm Minh đã hội tụ lực lượng thiên địa, muốn hoàn thành đột phá! Ngay cả Tạo Hóa thánh tử dẫn dắt động tạo hóa chi lực cũng bị Lâm Minh hấp thu, làm mai mối cho Lâm Minh!

- Làm sao có thể...

Thánh tộc Thiên Tôn cảm thấy không thể tin, hắn cũng không muốn tin tưởng, vốn Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử kịch chiến với nhau, tuy hắn còn đứng được, nhưng mà thân thể cũng rối loạn không chịu nổi, không biết tổn thương bao nhiêu kinh mạch, tổn thất bao nhiêu khí huyết, dưới loại tình huống này hắn dưỡng thương còn không kịp, làm sao đột phá?

Lâm Minh hiện tại đã là nửa bước Thánh Chủ, một khi đột phá chính là Thánh Chủ!

Nửa bước Thánh Chủ nói trắng ra chính là Thần Quân, từ Thần Quân đến Thánh Chủ chính là một bước tiến bộ lớn, võ giả sẽ lột xác.

Võ giả Thần Quân cảnh là nội thế giới, là thế giới hình dáng đại lục, trời tròn đất vuông, trên đó có sông núi nước chảy, động thực vật.

Mà võ giả Thánh Chủ cảnh thì khác hoàn toàn, thế giới đại lục sẽ triệt để nghiền nát, rồi sau đó đại lục ngưng tụ thành tinh cầu, nội thế giới mở rộng thành tiểu vũ trụ dung nạp tinh cầu, biến hóa trong đó chính là một lần tăng lên rất lớn, nhưng nó cũng liên quan tới đủ loại hung hiểm.

Chương 1830: Ta là Thánh Chủ

Rất nhiều võ giả đều trải qua thời kỳ toàn thịnh, trải qua đủ loại chuẩn bị mới dám đột phá phong tỏa này, dù vậy còn chưa chắc bình an vượt qua tất cả, huống chi là Lâm Minh hiện tại!

- Ta hộ pháp cho hắn.

Thời điểm này thân hình Hạo Vũ Thiên Tôn lóe lên, hắn đi tới trước mặt Lâm Minh, hắn phát ra năng lượng to lớn bảo hộ chung quanh Lâm Minh.

Hắn làm như vậy là đề phòng Thánh tộc Thiên Tôn bất ngờ giở trò gì đó, dù sao thời điểm đột phá là lúc Lâm Minh yếu ớt nhất, tùy tiện một ít chấn động cũng tạo thành tổn thương cho hắn.

Không có người nào nghĩ tới Lâm Minh lại đột phá vào thời điểm này.

Điều này thật sự là vì Lâm Minh ở thí luyện cuối cùng tầng ba dung hợp Tu La chi huyết. Năng lượng trong nội thế giới của hắn đã đạt đến mức tận cùng, muốn đột phá Thánh Chủ!

Nhưng mà vào thời điểm cuối cùng của tầng ba, Lâm Minh vì củng cố căn cơ của bản thân cho nên không muốn đột phá quá nhanh, lúc này mới áp chế đột phá, làm cho tu vị của hắn dừng lại ở nửa bước Thánh Chủ.

Còn lần này kịch chiến với Tạo Hóa thánh tử, khiến cho lực lượng của Lâm Minh phát huy đến mức tận cùng. Sau nhiều lần năng lượng bạo ngược trùng kích, áp chế lúc trước trong nội thế giới của Lâm Minh cũng bộc phát ra ngoài.

Hắn đột phá biến thành chuyện không thể ngăn cản.

Tạch tạch tạch!

Trong nội thế giới của Lâm Minh, trong thế giới đại lục rộng gấp mấy chục lần võ giả bình thường vỡ ra một cái hào rộng!

Mặt đất rạn nứt, nham thạch nóng chảy phun ra ngoài, sắc mặt Lâm Minh tái nhợt, khóe miệng có tơ máu tràn ra!

Nội thế giới chính là tính mạng bổn nguyên của hệ thống tụ nguyên, nội thế giới vỡ ra thì võ giả đương nhiên bị cắn trả.

Căn cơ của Lâm Minh mạnh hơn võ giả bình thường rất nhiều, cho dù thân thể kinh mạch hay là sức thừa nhận cũng có thể so sánh với Đại Giới Giới Vương, nhưng mà tương ứng nội thế giới của Lâm Minh bởi vì quá mức hùng vĩ. Một khi nứt vỡ cũng nổ tung đáng sợ, loại nổ tung này ngay cả Giới Vương bình thường cũng khó thừa nhận được.

Hơn nữa Lâm Minh hiện tại lại là nỏ mạnh hết đà, thừa nhận cũng không thoải mái.

- Tiểu tử, ngươi thật là hung ác. Gắng gượng qua hôm nay, ngươi chính là thần thoại!

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn qua Lâm Minh, la lớn.

Tuy Lâm Minh hiện tại toàn thân là máu, nhưng mà Hạo Vũ Thiên Tôn căn bản không lo lắng Lâm Minh sẽ vẫn lạc trong khi đột phá.

Loại người như Lâm Minh bản thân có đại khí vận gia thân, đối mặt Tạo Hóa thánh tử là người có số mệnh ngập trời, Lâm Minh còn có thể đánh bại hắn, như vậy hắn làm sao có thể vẫn lạc khi đột phá Thánh Chủ chứ?

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Thiên địa năng lượng gào thét, tạo hóa chi lực cuồng bạo chẳng khác gì biển gầm điên cuồng rót vào trong người Lâm Minh, sau lưng Lâm Minh là hư ảnh Tu La chiến thần hiển hiện ra, Tu La pháp tắc vô cùng thần diệu bắn ra ngoài, làm cho cả phiến thiên địa chìm trong thế giới pháp tắc độc lập.

Năng lượng trong nội thế giới của Lâm Minh rốt cuộc tăng lên như hiệu ứng quả cầu tuyết, rốt cục cũng đạt tới giới hạn cuối cùng, vượt qua cực hạn.

Rầm rầm rầm oanh!

Âm thanh của nó như sấm sét rền vang, từ trong nội thế giới của Lâm Minh truyền ra, đại lục trong người Lâm Minh vào lúc này đã sụp đổ hoàn toàn.

Từng khối đại lục to lớn sụp đổ, hỗn hợp nham thạch nóng chảy và núi sông tạo thành một hỗn hợp!

Lâm Minh phun máu tươi như điên, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa!

Giờ khắc này tâm thần tất cả mọi người không ngừng kéo căng, Tiểu Ma Tiên cầm thật chặt hai tay, lòng như lửa đốt.

Dù nàng biết rõ Lâm Minh thời điểm đột phá Thánh Chủ sẽ không có gặp chuyện không may, nhưng quan tâm sẽ bị loạn, tim của nàng đang đặt lên cổ họng.

Rầm rầm rầm --

Nội thế giới tiếp tục nổ tung, vào lúc này nội thế giới Lâm Minh nghiền nát thì có pháp tắc chi lực mênh mông hàng lâm, kéo những mảnh vỡ đại lục lại cùng một chỗ.

Lực hút vô hình này kéo tro bụi và mảnh vụn lại với nhau, từ từ ngưng tụ lại.

Mà giờ khắc này, trung tâm của mảnh vỡ đại lục có một khối hỗn độn nhỏ, nó phóng xuất hấp lực khủng bố, làm cho tất cả mảnh vỡ đại lục gần đó dính vào bên trong, sau đó từ từ áp súc lại!

Đây là hiệu quả đặc thù của Phong Thần Đại Pháp, dùng Phong Thần Đại Pháp ngưng tụ tinh cầu trong cơ thể, so với võ giả bình thường thì chất lượng cao hơn nhiều, cũng nặng hơn gấp trăm lần!

Khi tinh cầu ngưng tụ lại, khí thế cuồng mãnh không ngừng bạo phát ra ngoài.

Thiên địa nguyên khí chung quanh, tạo hóa chi lực toàn bộ hỗn loạn vào trong, chậm rãi hình thành vô số vòng xoáy năng lượng.

Những vòng xoáy năng lượng này có lớn có nhỏ, màu sắc khác nhau, bởi vì vòng xoáy năng lượng xuất hiện làm cho thiên địa pháp tắc hỗn loạn, vô số võ giả không kịp đề phòng nên không ngừng lảo đảo, trực tiếp rơi xuống đất.

Ah!

Có người kinh hô ra tiếng, tuy dùng tu vị võ giả ở đây cho dù té xuống cũng không tổn thương gì, nhưng mà cảm giác đột nhiên không thể khống chế thiên địa nguyên khí, thậm chí ngay cả năng lượng phi hành cũng mất đi, làm cho rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi tu vị chưa đủ hoảng hốt, cho nên mới kêu ra tiếng.

Nhưng mà bên cạnh bọn họ còn có sư phụ, trưởng bối bên cạnh, một chùm sáng chân nguyên bao phủ lấy bọn họ, vớt những người này bay lên.

Lúc này rất nhiều võ giả Thần Quân có cảm giác thân pháp bất ổn, không thể không cố áp chế chân nguyên mới đứng vững được.

Thời điểm này vòng xoáy năng lượng trên bầu trời càng ngày càng nhiều, thế cho nhìn từ xa là tinh quang vô tận, giống như vô số viên mặt trời đang hình thành trên không trung, vô biên vô hạn, đếm cũng đếm không xuể!

Võ giả tu vị chưa đủ ở gần vòng xoáy đều cảm nhận được uy áp vô cùng cường đại hàng lâm, dưới uy áp này bọn họ vô cùng khó chịu.

- Đây rốt cuộc là...

Nhiều võ giả tuấn kiệt kinh hô.

- Là khí thế cường giả tuyệt thế hình thành.

Một Nhân tộc Thiên Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh kế thừa truyền thừa của chủ nhân Tu La Lộ, mà chủ nhân Tu La Lộ cả đời chinh chiến vô số, trong tay hắn đã chém giết không biết bao nhiêu thái cổ vương giả.

Những thái ổổ vương giả này đều có tu vị Chân Thần!

Chinh chiến ba mươi ba ức năm, chủ nhân Tu La Lộ giết chết rất nhiều cường giả tuyệt thế, khí thế bọn họ ngưng tụ lại nhiều đếm không sao kể xiết.

Cho dù Lâm Minh chỉ kế thừa một phần ngàn cũng đủ khiến cho những tuấn kiệt này kinh hãi! - Đây là đột phá Thánh Chủ cảnh sao, nói đột phá Thiên Tôn còn kém chút ít, nhưng mà Đại Giới Giới Vương đã không thể sánh bằng rồi.

Bên phía Thánh tộc, sắc mặt Thánh tộc Thiên Tôn tái nhợt, hắn vốn chính là Thiên Tôn đỉnh cấp, nhưng nhìn thấy một tiểu bối đột phá Thánh Chủ mà tâm thần thất thủ, điều này thật sự bởi vì Lâm Minh đột phá Thánh Chủ thanh thế vô cùng to lớn, như vậy chờ ngày sau hắn đột phá tới Thiên Tôn thì tình cảnh sẽ thế nào?

Có thể làm một đại thế giới tan vỡ?

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Từng tiếng kêu vang xuất hiện, vòng xoáy năng luowngjt rong thiên địa quá nhiều, vào thời khắc này rót vào trong nội thế giới của Lâm Minh!

Chương 1831: Hồi báo thắng lợi (1)

Hào quang trên người Lâm Minh càng ngày càng sáng, khi vòng xoáy năng lượng tụ tập trên người của hắn, thân thể của hắn như mặt trời, không ai dám nhìn thẳng.

Rất nhiều tuổi trẻ tuấn kiệt đối mặt tình cảnh này, sắc mặt tái nhợt, hô hấp cũng khó khăn.

Thời điểm khí thế này tăng lên tới mức tận cùng, chỉ nghe "Ầm ầm " thật lớn vang vọng, hào quang đáng sợ bộc phát trên người Lâm Minh, uy áp to lớn phun ra ngoài.

Cảm giác này chẳng khác gì nhiều thần long gào thét.

Biển cả mênh mông, khí lãng này đi qua biển cả cũng lõm xuống, hình thành một cái chén có đường kính mấy ngàn dặm.

Biên giới chén lớn này sóng lớn cuồn cuộn, mỗi gợn sóng to như ngọn núi cao hùng vĩ, tràng diện cực kỳ đồ sộ!

Mà sau lưng Lâm Minh có một hư ảnh màu đen to lớn hiện ra, hư ảnh mày đen này có ba đầu sáu tay, trên sáu cánh tay cầm sáu vũ khí khác nhau, mỗi một cánh tay tráng kiện như cột chống trời, khí thế của nó hùng vĩ tới tận cùng, đây chính là hư ảnh Tu La chiến thần.

Trong tuổi trẻ tuấn kiệt ở đây, nếu như không phải có sư tôn của mình che trở, chỉ sợ đối mặt với cự nhân này đã phải thổ huyết.

Rống!

Hư ảnh màu đen ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng kêu gào xuyên qua hư không, mặt biển rộng mấy trăm triệu dặm, cả hắc tháp như cột chống trời của Yêu tộc vào lúc này cũng run rẩy lên.

Loại gào thét điên cuồng này làm cho võ giả Thánh Chủ bình thường sắp không chịu nổi.

May mà qua mấy hô hấp, tiếng "XÍU...UU!" vang lên, hư ảnh cự nhân thu nhỏ lại chui vào trong người Lâm Minh, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Trong năng lượng cuồng loạn này, Lâm Minh chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt của hắn xuyên qua hư không như điện, dường như chỉ bằng ánh mắt có thể xuyên thủng mây xanh.

Khí thế toàn thân của hắn đã thu liễm hoàn toàn, không tồn tại mảy may.

Đó cũng là bởi vì nội thế giới của Lâm Minh hình thành hạch tâm của tinh cầu, tất cả lực lượng của nội thế giới đều ngưng tụ trong hỗn độn, không có tán dật ra ngoài.

Giờ khắc này Lâm Minh rốt cục đột phá Thánh Chủ kỳ!

- Thánh Chủ kỳ... Thật sự là Thánh Chủ kỳ...

Cách Lâm Minh không xa, Thánh tộc Thiên Tôn đã hoàn toàn mất đi địa vị cao thượng lúc trước.

Chiến một trận với Tạo Hóa thánh tử, Tạo Hóa thánh tử đến cuối cùng dầu hết đèn tắt, thậm chí có thể ảnh hưởng tiến cảnh ngày sau, mà Lâm Minh lại trong trận chiến này, chẳng những không có chút tổn thương nào, ngược lại tu vị cũng đột phá, đạt tới Thánh Chủ kỳ!

Chênh lệch trong đó khó mà hình dung được...

Võ giả Thánh Chủ kỳ đối với Nhân tộc mà nói không đáng kể chút nào, nhưng mà Thần Vực Nhân tộc đã có mấy trăm Thiên Tôn, ba ngày Giới Vương, cùng với rất nhiều Đại Giới Giới Vương trong thế lực Thiên Tôn, các Đại Giới Giới Vương lánh đời, về phần Giới Vương bình thường cùng Thánh Chủ càng không thể tính toán.

Mà võ giả bình thường đột phá Thánh Chủ, đối với nhân vật cấp bậc Thiên Tôn mà nó chẳng khác gì tiểu côn trùng phá kén mà ra, căn bản không sinh ra chút chú ý nào với bọn họ.

Nhưng mà Lâm Minh đột phá Thánh Chủ lại khiến Thiên Tôn toàn trường không nói cái gì.

Lâm Minh thời điểm là nửa bước Thánh Chủ đã có thể lực áp Tạo Hóa thánh tử, như vậy Lâm Minh tu vị Thánh Chủ sẽ mạnh bao nhiêu?

Nếu như Lâm Minh hiện tại lại đánh với Tạo Hóa thánh tử, đó là cảnh quang thế nào?

Tại khoảng cách Lâm Minh cách đó không xa, Tạo Hóa thánh tử đã nuốt đan dược, theo trong hôn mê tỉnh lại, hôm nay, là người khác sinh trong nhất thất bại một ngày.

Chiến một trận với Lâm Minh tuy hắn đã thiêu đốt một phần khí huyết, nhưng dù vậy cũng tạo thành đả kích thân thể, nhưng đả kích này không nặng bằng đả kích tinh thần.

Thực tế thời khắc cuối cùng, Lâm Minh trong trạng thái bị thương nặng đột phá Thánh Chủ đã xa hắn một mảng lớn, hơn nữa Lâm Minh nhỏ tuổi hơn hắn nhiều, làm cho hắn ngay cả dũng khí lập chí đuổi theo cũng không có.

- Ô Ma điện hạ...

Bên cạnh Tạo Hóa thánh tử, trong nội tâm Thánh tộc Thiên Tôn thở dài, theo Thánh tộc xâm lấn Thần Vực thì Tạo Hóa thánh tử một đường khải hoàn, hắn xuất lĩnh đại quân Thánh tộc tại Huy Quang Giới chinh chiến với nhiều đối thủ, rồi sau đó lại liên tục khiêu chiến Nhân tộc Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, thậm chí còn chiến thắng liên tiếp!

Hắn trong vài chục năm này đẩy khí thế của Thánh tộc lên tới đỉnh phong, đồng thời chèn ép sĩ khí Nhân tộc xuống đáy cốc, Tạo Hóa thánh tử chiến công hiển hách, nhưng mà hôm nay bị Lâm Minh một lần hành động đánh bại, hắn thua cả bàn!

Thánh tộc Thiên Tôn không biết nên an ủi Tạo Hóa thánh tử như thế nào, chỉ có thể nói:

- Điện hạ, Thánh tộc ta toàn diện chinh chiến Thần Vực thời gian sẽ không quá xa, khi đó... Lâm Minh tuyệt đối không có thời gian lướn lên, thiên tài chết đi không phải là thiên tài...

Thánh tộc Thiên Tôn nói như vậy nhưng mà Tạo Hóa thánh tử căn bản không nghe lọt vào tai, hắn xiệt chặc nắm đấm, đốt ngón tay rung động, hắn không dễ dàng tha thứ cho bản thân thất bại, cho dù Thánh tộc cuối cùng hủy diệt Nhân tộc, nhưng ngày hôm nay hắn bại trong tay Lâm Minh đã không thể cải biến, đây là sỉ nhục cả đời của hắn.

- Ô Ma! Ngươi đã bại trận, dựa theo ước định nên xuất ra phương pháp đột phá Chân Thần của Nhân tộc ra đây, cùng với Cửu Khiếu Linh Lung Đan, hơn nữa còn hủy bỏ quan hệ thông gia với Ma tộc.

Lâm Minh cầm Ám Long thương trong tay, mũi thương trực chỉ Tạo Hóa thánh tử, sát khí trên người của hắn bắn ra bốn phía. Âm thanh cuồn cuộn như sấm sét, bao phủ thiên địa.

Lâm Minh lúc này vừa mới đột phá, cho nên tổn thương nguyên khí đã khôi phục hơn phân nửa, cho nên khi hắn nói chuyện, khí thế cực kỳ cường thịnh, từng đạo sóng âm khiến không gian rung động lắc lư. Làm cho Tạo Hóa thánh tử đang trọng thương khó mà thừa nhận, thân thể của hắn hơi dừng lại, sắc mặt bắt đầu tái nhợt.

Bất đắc dĩ, Thánh tộc Thiên Tôn bên cạnh hắn phóng xuất một đám cương nguyên rót vào trong người Tạo Hóa thánh tử, lúc này khí sắc của hắn mới hòa hoãn một chút.

Chuyện này đối với Tạo Hóa thánh tử mà nói là khuất nhục trước nay chưa từng có, trước kia không phải Tạo Hóa thánh tử hắn dùng khí thế chấn nhiếp người khác sao? Cho dù có Thiên Tôn ở đây, Tạo Hóa thánh tử có thể bằng vào Hồng Mông linh châu trong người nên trấn định tự nhiên.

Nhưng mà bây giờ kinh mạch nội tạng trong người của hắn nghiền nát, cương nguyên tán loạn, ngay cả Hồng Mông linh châu cũng không thể thúc dục.

Bị Lâm Minh áp chế hoàn toàn.

Tạo Hóa thánh tử cắn răng, ánh mắt của hắn đầy sát cơ nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, đột nhiên hất lên tay, hai cái ngọc giản và một đan hộp bay qua!

Ba!

Ngọc giản và đan hộp rơi vào trong tay Lâm Minh, đan hộp mở ra và một tiểu linh đan như mắt rồng xuất hiện, viên đan dược này màu xanh, hương thơm thấm vào ruột gan, chính là Cửu Khiếu Linh Lung Đan.

Cửu Khiếu Linh Lung Đan này phẩm cấp không kém gì thần đan, do Tạo Hóa Thánh Hoàng tự tay luyện chế, sở dụng tài liệu rất thưa thớt, là thuốc tiên luyện thể, đối với Lâm Minh mà nói có tác dụng rất lớn.

Chương 1832: Hồi báo thắng lợi (2)

Mà hai ngọc giản này là hai bộ công pháp Nhân tộc cấp Chân Thần, một bộ tương đối nguyên vẹn, một bộ khác tàn phá rất nhiều.

Nhưng đối với Lâm Minh tu luyện Tu La Thiên Đạo mà nói chúng không có tác dụng quá lớn, nhưng mà đối với Nhân tộc Thiên Tôn mà nói lại có ý nghĩa khác.

Có vài Nhân tộc Thiên Tôn nhìn qua hai ngọc giản trong tay Lâm Minh, con mắt sáng ngời.

Đây chính là hy vọng của Nhân tộc Thiên Tôn đột phá Chân Thần!

Đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước, truyền thừa của Nhân tộc đoạn tuyệt, đột phá Chân Thần đã thành thần thoại xa xa không chạm tới, đây vĩnh viễn là đau nhức trong nội tâm Nhân tộc Thiên Tôn.

Tuy biết rõ hai bộ công pháp này con đường thành Chân Thần rất xa vời, nhưng mà tóm lại có hi vọng, võ đạo chi lộ không sợ gian nguy, sợ nhất là không nhìn thấy hy vọng.

Trong lúc nhất thời có mấy Nhân tộc Thiên Tôn nhịn không được dùng cảm giác dò xét ngọc giản trong tay Lâm Minh, trong ánh mắt đầy khát vọng không cách nào che dấu

Bọn họ vừa thấy ngọc giản, tự nhiên có thể nhìn ra ngọc giản cũng không giả bộ, là phương pháp đột pháp Chân Thần chân chính!

- Hừ! Đám Nhân tộc lão bất tử, bọn ngươi còn trông cậy vào mình sẽ đột phá Chân Thần? Ngọc giản cho các ngươi, cũng không có dùng gì!

Trong lòng Tạo Hóa thánh tử nói dữ tợn, đột phá Chân Thần, không nói hy vọng vô cùng xa vời, cho dù có thể đột phá cũng không biết là chuyện của năm nào tháng nào, Thiên Tôn tu luyện đều dùng trăm vạn năm mà tính, ngàn vạn năm chỉ là con số nhỏ, trong mắt Tạo Hóa thánh tử xem ra, khi đó Nhân tộc đã sớm diệt vong.

Nhưng mà mặc dù nói như thế, Lâm Minh mang hai ngọc giản này tới đối với Nhân tộc mà nói lại có ý nghĩa phi phàm...

- Lâm Minh lại giúp chúng ta đại ân...

Đáy lòng Hạo Vũ Thiên Tôn cảm khái, ở bên cạnh hắn, Thần Mộng Thiên Tôn cũng khẽ gật đầu, hai bộ công pháp Chân Thần đối với Lâm Minh mà nói không có tác dụng gì, nhưng mà với Nhân tộc thì ý nghĩa quá lớn, Lâm Minh lại xuất ra Ám Long thương đánh bạc đổi với Tạo Hóa thánh tử, Ám Long thương đối với Lâm Minh ý nghĩa hiển nhiên không giống bình thường!

Lâm Minh thắng hai bộ công pháp Chân Thần này chỉ là vì an tâm cho Nhân tộc Thiên Tôn, không tới mức bị Tạo Hóa thánh tử dùng công pháp Chân Thần làm phân liệt, nếu không Nhân tộc không cần Thánh tộc đánh, chỉ cần xuất hiện người phản bội cũng khiến Nhân tộc vốn bấp bênh càng thêm rung chuyển.

- Chúng ta thiếu nợ Lâm Minh một nhân tình.

Thần Mộng Thiên Tôn nói ra, nàng nhìn qua Lâm Minh cách đó không xa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Ban đầu ở Thần Vực đệ nhất hội võ, Thần Mộng lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Minh, khi đó thực lực của Lâm Minh còn không bằng Hành Si, Băng Mộng, thiên phú còn kém hơn Tiểu Ma Tiên một chút, khi đó nàng chỉ thoáng lưu ý tới Lâm Minh, căn bản không có để ở trong lòng, nàng tuyệt đối không ngờ Lâm Minh sẽ ở nhiều năm sau lại thành tựu thần thoại như thế!

Hắn phát triển khó có thể dùng lẽ thường hình dung.

- Thật đáng sợ, chỉ sợ qua một hai trăm năm nữa... Lâm Minh có thể vượt qua ta...

Hạo Vũ Thiên Tôn nhìn qua Lâm Minh, cười khổ nói ra, Lâm Minh đột phá hắn cao hứng từ đáy lòng, nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy không tin tưởng cực độ, một hai trăm năm sau, Lâm Minh cũng chỉ mới hai ba trăm tuổi, loại thời điểm này có thực lực bằng Thiên Tôn, quả thực nghe rợn cả người.

Chỉ có thể nói thiên phú của Lâm Minh nghịch thiên, hơn nữa thiên địa đại thế lúc đột phá mang tới giúp thành tựu của hắn không theo lẽ thường.

- Đại thế lần này anh hùng xuất hiện lớp lớp, Lâm Minh sẽ là nhân vật chính của đại thế, nhưng mà trẻ tuổi tuấn kiệt khác chỉ sợ sẽ bị hào quang của Lâm Minh áp chế...

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một khắc này Hạo Vũ Thiên Tôn thực cảm giác mình đã già.

Tuy hắn đã là Thiên Tôn, nhưng mà trong đại kiếp nạn này không phải sân khấu của hắn, cũng chỉ có Thần Mộng Thiên Tôn, Đại Tự Tại Phật, Đế Thích Già, Ma Thủy Thiên Tôn là những Thiên Tôn đỉnh cấp mới vượt qua đại thế, thậm chí bọn họ có hi vọng trong đại thế này tiến thêm một bước, đột phá Chân Thần!

Trên bầu trời, Lâm Minh thu hồi Cửu Khiếu Linh Lung Đan, vung tay bắn hai ngọc giản này qua, hai quả ngọc giản này rơi vào trong tay Thần Mộng.

- Thần Mộng tiền bối, ngọc giản giao cho ngươi đảm bảo, ta nghĩ ngươi thích hợp hơn ta.

Thần Mộng có thể nói là đứng đầu Nhân tộc, ngọc giản cho nàng sẽ giúp nàng có quyền nói chuyện hơn, dù sao Thần Mộng chỉ là đứng đầu trên danh nghĩa, thế nhưng mà rất nhiều Thiên Tôn chưa chắc sẽ nghe nàng, mà có công pháp Chân Thần này, nàng sẽ khống chế quyền hành, không ai dám không nghe.

Thần Mộng cầm chặt hai ngọc giản trong tay, nhìn qua Lâm Minh một cái, trọng trọng gật đầu, phần nhân tình này nàng nhận, nàng mặc dù có ân với Lâm Minh, nhưng xa xa không bằng hồi báo của Lâm Minh cho nàng.

- Ngươi an tâm tu luyện là được, chiến sự giữa Nhân tộc cùng Thánh tộc giao cho ta.

Thần Mộng Thiên Tôn truyền âm nói.

- Tốt.

Lâm Minh lên tiếng, hắn ẩn ẩn cảm giác được đại kiếp nạn chính thức còn cách không quá xa, hắn phải nắm chặt tất cả thời gian, làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn trước.

Nắm chặt hai đấm, Lâm Minh lại xoay đầu nhìn qua phía Ma Thủy Thiên Tôn cùng Yêu Đế.

- Ma thủy tiền bối! Yêu Đế tiền bối!

Giọng của Lâm Minh trung khí mười phần, đối mặt hai đại Thiên Tôn, khí thế của hắn không kém nửa phần.

Ma Thủy yên lặng nhìn qua Lâm Minh, không nói lời nào.

Lâm Minh hôm nay biểu hiện như thế, đã không phải là bốn chữ trẻ tuổi tuấn kiệt hình dung, hắn thậm chí có thể nói là trẻ tuổi đệ nhất của Tam Thập Tam Thiên!

Cho dù thực lực hay thiên phú, tướng mạo hay khí độ, lại đến phách lực nghị lực cũng không thể bắt bẻ.

Nhân vật như vậy, dựa theo lẽ thường sẽ là đối tượng vô số thế lực lôi kéo, sẽ có rất nhiều bá chủ các thế lực tranh nhau gả con gái, cháu gái cho hắn làm thân, cho dù làm thiếp của Lâm Minh cũng vui vẻ.

Nếu như là Ma Thủy Thiên Tôn lúc trước, hắn cũng sẽ thừa nhận chuyện của Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh...

Nhưng mà hiện tại... Tình huống lại khác hoàn toàn...

- Ma thủy tiền bối, vãn bối cầu hôn với tiến bối, thỉnh gả Tiên nhi cho vãn bối.

Lâm Minh hai tay ôm quyền, cao giọng nói ra.

Thời điểm này âm thanh trong trẻo vang vọng khắp nơi, thân thể Tiểu Ma Tiên run lên, trong hai mắt đầy nước mắt.

Mới bắt đầu, Lâm Minh ước chiến với Tạo Hóa thánh tử, Tiểu Ma Tiên cực kỳ lo lắng cho Lâm Minh, kế tiếp Lâm Minh kịch chiến với Tạo Hóa thánh tử mà không rơi vào hạ phong, trong nội tâm nàng tự hào, bây giờ Lâm Minh chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, trong nội tâm nàng vui sướng vô hạn.

Vào thời khắc cuối cùng này, Lâm Minh đột phá Thánh Chủ, ở trước mặt vạn chúng chú mục cầu hôn nàng, Tiểu Ma Tiên cảm thấy nổi lòng phập phòng khó ức chế.

Lần cầu hôn đầu tiên Lâm Minh bị người ta nhạo báng là tự rước lấy nhục, nhưng mà lần thứ hai cầu hôn, giọng của Lâm Minh làm cho nhiều Thiên Tôn ở đây cũng phải động dung.

Chương 1833: Ngọn lửa hy vọng

Tiểu Ma Tiên trước đó vẫn đi theo Lâm Minh, ngay cả danh phận cũng không có, tuy nói Tiểu Ma Tiên không để ý, thậm chí căn bản không hy vọng xa vời vào tương lai, nhưng mà với tư cách một nữ hài, ai không hy vọng được cưới hỏi đàng hoàng?

Bởi vậy Lâm Minh mới cầu hôn trang trọng như thế.

Tâm tình Tiểu Ma Tiên lúc này có thể nói là thay đổi thật nhanh, nàng đã không còn suy nghĩ rõ ràng được nữa, nhưng lại biết rõ, giờ khắc này nàng sẽ vĩnh viễn khắc ghi vào tâm khảm, cho dù ngày sau nàng đi theo Lâm Minh, vẫn lạc trong đại kiếp cũng không uổng.

Nhìn thấy đủ loại phản ứng của cháu gái, Ma Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi, vẫy tay, trực tiếp thu hồi khóa chân nguyên trong ngườiTiểu Ma Tiên, lúc này lực lượng trở lại trên người Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên cảm thấy thân thể nhẹ đi, quay đầu nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn.

Từ góc độ của nàng, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Ma Thủy Thiên Tôn.

Tấm lưng kia to lớn mà cao ngạo, nhưng mà chẳng biết tại sao vào lúc này khiến Tiểu Ma Tiên cảm thấy thê lương vô hạn.

- Đi thôi...

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn tiêu điều.

- Từ nay về sau, ngươi không phải là cháu của ta, ngươi và Ma tộc không còn bất cứ quan hệ nào. Hảo hảo đi theo Lâm Minh, phụ tá hắn, giúp hắn thành tựu đỉnh cấp, nếu như có một phần hy vọng, hắn có thể dùng sức một mình ngăn cơn sóng dữ, quân lâm thiên hạ, như vậy... Xin bảo hắn xem mặt mũi của ngươi... Lưu cho Ma tộc một phần hương hỏa...

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn vang vọng bên tai Tiểu Ma Tiên. Giờ khắc này hắn không giống bá chủ Ma tộc hung uy cái thế, mà chỉ là người bất đắc dĩ đáng thương bị bức ép. Cũng là gia gia yêu thương cháu gái của mình...

- Gia gia...

Tiểu Ma Tiên cắn chặt bờ môi, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

- Vì cái gì ngươi không thể tin tưởng Lâm Minh, tin tưởng Nhân tộc? Chẳng lẽ ngươi cho rằng, trong đại kiếp nạn này Nhân tộc không có một tia sinh cơ?

- Nhân tộc...

Ma Thủy Thiên Tôn lắc đầu.

- Có chút chuyện các ngươi còn không biết. Ba ngày sau ngươi và Lâm Minh đi gặp ta, ta sẽ giao cho các ngươi một ít đồ, nói cho các ngươi biết một ít chuyện...

Ma Thủy Thiên Tôn nói xong câu đó thì không nhiều lời nữa, lần này thọ yến của Yêu tộc, bởi vì Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử quyết đấu cho nên thọ yến cũng không còn quan trọng.

Tạo Hóa thánh tử, đã không có hào hứng ở lại đây, đánh với Lâm Minh một trận, hắn phải rời khỏi Yêu giới quay về Huy Quang Giới.

Ngược lại võ giả Nhân tộc phần lớn đi tới đây chúc thọ Yêu Đế, thế cho nên trận thọ yến này cực kỳ quái dị, đi ngược lại dự tính trong lòng Yêu Đế/

Mà Nhân tộc và Yêu tộc không nói địch ta phân biệt rõ ràng, nhưng mà bây giờ ngồi cùng bàn đối ẩm với nhau, chuyện này làm cho tuấn kiệt Yêu tộc cảm thấy nội tâm quái lạ.

Tất cả là bởi vì Lâm Minh mà lên.

Sau khi thọ yến của Yêu Đế chấm dứt, thời gian gần ba ngày trôi qua.

Tin tức Lâm Minh đánh bại Tạo Hóa thánh tử đã truyền ra khắp các thế lực lớn, thông qua vô số con đường truyền tin tức này ra ngoài. Rất nhanh truyền khắp cả Thần Vực.

Lúc Tạo Hóa thánh tử nhảy lên đánh bại Nhân tộc Đại Giới Giới Vương, lúc đó đại quân Thánh tộc đã áp thành, thời điểm Thần Vực bấp bênh thì Nhân tộc quá cần một hồi thắng lợi!

Huống chi đây là chuyện mọi người hoàn toàn không ngờ, một đại thắng quá vui vẻ.

Trước đó mọi người cũng biếtLâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử định ra ước hẹn trăm năm, vốn cho dù Nhân tộc cũng không nhìn tốt Lâm Minh, nhưng mà không ai nghxi tới lúc này mới qua gần sáu mươi năm, khoảng cách ước hẹn trăm năm còn bốn mươi hai năm, Lâm Minh đã chiến thắng Tạo Hóa thánh tử.

Dùng tu vị nửa bước Thánh Chủ đối chiến Thánh Chủ trung kỳ!

Dù Tạo Hóa thánh tử thủ đoạn ra hết, ngay cả Hồng Mông linh châu cũng sử dụng nhưng vẫn không phải đối thủ của Lâm Minh.

Đáng sợ nhất là, Lâm Minh sau khi chiến thắng Tạo Hóa thánh còn thừa cơ đột phá Thánh Chủ, uy chấn toàn trường!

Trong lúc nhất thời tin tức "Lâm Minh đánh bại Tạo Hóa thánh tử, uy hiếp yêu ma hai tộc ", "Lâm Minh sau khi chiến đấu đột phá Thánh Chủ, thực lực sánh ngang nửa bước Thiên Tôn" các loại tin tức không ngừng truyền tới các nơi.

Võ giả Nhân tộc tại ba ngàn giới ở Thần Vực, nghe những tin tức này chẳng khác gì có liều thuốc trợ tim, cả đám phi thường kích động.

Trong một tửu lâu lớn, người ta biên soạn tin tức Lâm Minh đại chiến Tạo Hóa thánh thành các phiên bản, sau đó truyền lưu rộng rãi.

Cho dù những phiên bản này có thành phần khuếch đại trong đó, nhưng mà mọi người nghe qua cực kỳ thỏa mãn và hưng phấn.

Lâm Minh một trận chiến này tương đương tuyên cáo với thiên hạ, tuấn kiệt của Nhân tộc cũng không yếu hơn Thánh tộc.

Tuấn kiệt của tất cả thế lực lớn nhao nhao xem Lâm Minh như mục tiêu, như thần tượng.

Mà những thế lực Thiên Tôn, Thiên Tôn lánh đời cũng nhao nhao xuất hiện, bọn họ tán thưởng Lâm Minh nhưng đồng thời đi suốt đêm tới Thần Mộng Thiên Cung, chuẩn bị chờ Thần Mộng Thiên Tôn và Lâm Minh trở về.

Truy cứu nguyên nhân, đương nhiên là vì trong tay Lâm Minh có hai bộ công pháp Chân Thần của Nhân tộc điểm này khiến rất nhiều Thiên Tôn đại năng hậu kỳ đều ngồi không yên.

Phương pháp thành tựu Chân Thần đối với bọn họ mà nói quá trọng yếu.

Đương nhiên có rất ít người có thể được như Thần Vực Thiên Tôn, trực tiếp đến Thần Mộng Thiên Cung chờ Lâm Minh, đa số võ giả Thần Vực không có khả năng gặp Lâm Minh, chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, đi tới một ít thế lực giao hảo với Lâm Minh. Ví dụ như thượng cổ phượng tộc.

Hiện tại thượng cổ phượng tộc bởi vì Lâm Minh xuất hiện, sớm đã có địa vị cao cả.

Các loại tài nguyên vô cùng phong phú, còn có rất nhiều thiên tài xuất chúng không ngừng gia nhập thượng cổ phượng tộc, nằm mơ cũng muốn trở thành đệ tử của thượng cổ phượng tộc.

Chuyện này khiến thượng cổ phượng tộc tăng cao khảo nghiệm đệ tử.

Đệ tử trẻ tuổi là tương lai của tông phái, nhiều đệ tử trẻ tuổi thiên tài như thế sẽ giúp thế lực có tương lai huy hoàng.

Mà thượng cổ phượng tộc phát trienr nhanh chóng cũng không phải vì có nhiều thiên tài trẻ tuổi gia nhập mà thành, Thần Mộng Thiên Cung còn chuyên môn phái một ít cao thủ Giới Vương tới thượng cổ phượng tộc làm lão sư.

Bọn họ mang theo tài nguyên tu luyện, cũng mang theo truyền thừa rất tốt.

Như vậy thượng cổ phượng tộc trở thành thế lực Giới Vương không phải chuyện khó, cho dù trở thành Đại Giới Giới Vương thánh địa cũng chỉ là tích lũy thời gian mà thôi.

Lúc này đây, bởi vì Lâm Minh cùng Tạo Hóa thánh tử kịch chiến với nhau, thượng cổ phượng tộc đã đông như trẩy hội.

Tại trên không của thượng cổ phượng tộc, tất cả thế lực lớn không biết có bao nhiêu người tới, thế cho các loại linh thú tọa kỵ, linh hạm xa hoa, linh thuyền nhiều vô số kể, che đậy bầu trời.

Mà với tư cách là vợ cả của Lâm Minh, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên và muội muội Lâm Minh là Lâm Hiểu Cáp được chú ý nhiều nhất.

Chương 1834: Cảnh báo của Ma Thủy (1)

Những năm qua tại Thần Vực, Lâm Hiểu Cáp khi thì ở thượng cổ phượng tộc, khi thì ở Thần Mộng Thiên Cung, bất kể là thượng cổ phượng tộc hay là Thần Mộng Thiên Cung, đều dốc sức chỉ điểm Lâm Hiểu Cáp, các loại tài nguyên dùng vô số, hơn nữa Lâm Hiểu Cáp vốn có ngộ tính không kém, nàng hiện tại đã là Thần Biến hậu kỳ.

Mặc dù nói Lâm Hiểu Cáp có năng lực chiến đấu vượt cấp nhưng không có nghịch thiên như truyền nhân Thiên Tôn, nhưng mà chỉ tuổi này mà có tu vị như thế cũng đủ tự ngạo rồi.

Còn lần này trong thượng cổ phượng tộc có không ít Đại Giới Giới Vương.

Một Đại Giới Giới Vương đã là bá chủ một giới, đại giới tôn sư, đối với thượng cổ phượng tộc mà nói những người này là nhân vật trong truyền thuyết, có thể lật tay là diệt thượng cổ phượng tộc.

Nhưng mà mặc dù những người này cũng không có tư cách tiếp xúc Lâm Minh.

Tất cả Thiên Tôn đều chạy tới Thần Mộng Thiên Cung xếp hàng chờ đợi đấy, Đại Giới Giới Vương thì tính toán cái gì, cho nên bọn họ chỉ có thể đi vào thượng cổ phượng tộc, gặp Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên.

Thê tử hiển quý nhờ phu quân, những bá chủ địa vị cực cao trong Nhân tộc nhìn thấy Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên đều khách khí, thậm chí ẩn ẩn có cảm giác cung kính.

Trong lúc nhất thời, các loại hạ lễ trân quý chất đầy phòng tu luyện của Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Hiểu Cáp, những lễ vật này tùy tiện xuất ra một kiện đều có thể khiến cường giả Thánh Chủ chém giết sinh tử tranh đoạt với nhau, là bảo vật trấn tông của Thánh Chủ thánh địa.

Nhưng mà bây giờ, Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên đều chất đầy phòng.

Muốn chối từ cũng không từ chối được.

Mà tất cả thế lực lớn phái người tới nhao nhao nịnh nọt thế lực trực hệ của Lâm Minh, Lâm Minh lại đang ở cùng chỗ với Tiểu Ma Tiên, sau đó được Thần Mộng Thiên Tôn dẫn theo cùng, lặng lẽ đi vào hắc tháp của Yêu tộc, mà Tiểu Ma Tiên đã từng nói qua, Ma Thủy Thiên Tôn hắn có một ít lời muốn nói cho Lâm Minh biết.

Mà Thần Mộng Thiên Tôn đi theo là vì bảo vệ Lâm Minh, dù sao yêu ma hai tộc đã không phải đồng minh của Nhân tộc, cho dù Thần Mộng Thiên Tôn cho rằng Ma Thủy Thiên Tôn sẽ không dùng thủ đoạn ám muội làm ra chuyện bất lợi với Lâm Minh, nhưng cũng đề phòng ngừa vạn nhất.

Tuy đại thọ Yêu Đế đã chấm dứt, nhưng mà đệ tử Yêu tộc trong hắc tháp vẫn tới chúc mừng liên tục, sẽ kéo dài hơn một tháng.

Lâm Minh, Thần Mộng, Tiểu Ma Tiên tiến vào hắc tháp Yêu tộc cũng không kinh động kẻ nào, bọn hắn xuyên qua hắc tháp Truyền Tống Trận đi thẳng tới đỉnh cao nhất của hắc tháp.

Ở chỗ này có một đại điện to lớn, trong đại điện không có ngọn đèn, vô cùng u ám, nhưng mà dùng nhãn lực của đám người Lâm Minh tự nhiên không bị ảnh hưởng, bọn họ nhìn thấy một bóng người cao lớn mặc áo choàng nặng nề đang đứng ở đó, chính là Ma Thủy Thiên Tôn không thể nghi ngờ.

- Gia gia...

Tiểu Ma Tiên nhẹ giọng kêu lên, trong thanh âm có một tia run rẩy, gặp lại gia gia trong trường hợp này, trong tâm tình Tiểu Ma Tiên đầy phức tạp.

Ma Thủy Thiên Tôn chậm rãi quay người lại, nhìn thấy Thần Mộng dẫn theo Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng đi vào, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ nhàn nhạt nói ra:

- Ngồi đi.

Lâm Minh ba người vừa ngồi xuống, Ma Thủy Thiên Tôn ngồi đối diện ba người, trầm mặc thật lâu, hắn tháo chiếc nhẫn trên tay xuống ném tới trước mặt Lâm Minh.

Lâm Minh nao nao, nhìn qua Ma Thủy Thiên Tôn sau đó dùng cảm giác thăm dò không gian bên trong, vừa nhìn thì hắn kinh hãi.

Trong không gian tu di giới này là không gian rộng như tiểu thế giới, đây rõ ràng là tu di giới cấp Thiên Tôn Linh Bảo.

Đến cấp bậc của Lâm Minh, Thiên Tôn Linh Bảo bình thường với Lâm Minh mà nói cũng không tính là quá quý trọng, nhưng mà tu di giới cấp Thiên Tôn Linh Bảo thì tuyệt đối cực ít, bởi vì loại vật này dùng tài luyện quý hiếm, luyện chế khó khăn.

Tu di giới cấp Thiên Tôn Linh Bảo. Không gian bên trong cực kỳ ổn định, có thể chứa một ít vật đại hung.

Cảm giác của Lâm Minh thăm dò toàn bộ không gian, phát hiện trong tu di giới này có một dược viên, dược viên này linh khí bức người, phẩm chất thật tốt.

Thực tế giữa dược viên này có một gốc linh lan màu đỏ, gốc linh lan này cao ba thước, mỗi một lá cây dựng thẳng như kiếm và đỏ như máu, tỏa ra hàn khí um tùm. Lâm Minh không chút nghi ngờ, nếu như có thể bẻ lá của nó xuống, hoàn toàn có thể dùng như lợi kiếm.

Mà ở giữa linh lan này có một quả trái cây, trái cây này có hình dáng phượng hoàng hiện ra. Trông rất sống động, thậm chí ngay cả hoa văn lông vũ của phượng hoàng đều thể hiện ra, quả thực chẳng khác gì như có sinh mệnh.

Mặc dù cách tu di giới, Lâm Minh cũng cảm nâận được trong trái cây này ẩn chứa ý cảnh hóa hệ khủng bố, nếu như võ giả hỏa hệ ăn trái cây này sẽ có được chỗ tốt khủng bố.

Hơn nữa Lâm Minh nhìn ra được, trái cây này còn chưa thành tục, nếu như thành thục thì phẩm chất của nó sẽ tăng vọt!

- Trái cây này là...

Trong nội tâm Lâm Minh thất kinh, nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn.

- Là Niết Bàn quả, đã hơn mười vạn năm rồi. Về sau Tiên nhi sinh ra, Niết Bàn quả chính là chuẩn bị cho Tiên nhi, dược viên này có không ít linh dược quý hiếm, nhưng mà dược liệu khác là chuyên môn gieo trồng ra làm phân bón cho Niết Bàn quả. Cũng không ngắt lấy, mặc kệ cho chúng héo tàn rơi xuống làm thổ nhưỡng dinh dưỡng cho Niết Bàn quả.

Ma Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói ra, Lâm Minh nghe xong âm thầm líu lưỡi.

Nông hộ phàm nhân gieo trồng dược liệu sẽ dùng bón phân, những phân bón bình thường này trừ phân và nước tiểu ra, còn có các loại thực vật héo rủ, trực tiếp vùi sâu vào trong thổ nhưỡng xem như phân xanh.

Nhưng mà Ma Thủy Thiên Tôn gieo trồng Niết Bàn quả, dùng linh dược quý hiếm làm phân bón, khi những linh dược này héo rủ sẽ biến thanh đất dinh dưỡng.

Những lkinh dược này hấp thu thiên địa nguyên khí, tụ tập vô số tinh hoa, sau khi chúng héo tàn, những tinh hoa này cũng rót vào trong đất, đều bị Niết Bàn quả hấp thu, kể từ đó Niết Bàn quả sinh trưởng cần năng lượng có thể nghĩ.

Trong tu di giới cấp Thiên Tôn Linh Bảo này, trừ Niết Bàn quả và dược viên ra, còn có chồng chất Tử Dương tinh thành núi và một bộ phận Cửu Dương ngọc.

Cuối cùng còn có một món đồ mà Lâm Minh chú ý, trong phiến hư không này có một đoàn hỏa diễm màu đen đang thiêu đốt.

Hỏa diễm này phi thường yên tĩnh, giống như không có một tia nhiệt độ nào, nhưng mà trong hỏa diễm Lâm Minh lại cảm nhận được khí tức hủy diệt.

Không hề nghi ngờ, đây cũng là hủy diệt hỏa chủng mà Ma Thủy Thiên Tôn đáp ứng cho Lâm Minh.

Lâm Minh mở ra Đạo Cung Cửu Tinh đạo cung thứ ba là -- Song Cực Đạo Cung, cần một đôi hỏa nguyên và lôi nguyên cấp Thiên Tôn, hiện tại hỏa nguyên đã có, chỉ cần lôi nguyên.

- Đồ vật trong chiếc nhẫn này là cho ngươi cùng Tiên nhi, hỏa chủng đã sớm đáp ứng cho ngươi, Niết Bàn quả và thứ khác là đồ cưới của Tiên nhi, ngươi cơ duyên vô số, ta có thể xuất ra chỉ là những thứ này, không nhiều.

Chương 1835: Cảnh báo của Ma Thủy (2)

Ma Thủy Thiên Tôn nhìn Lâm Minh chậm rãi nói ra, Lâm Minh đạt được cơ duyên, rất nhiều là cấp bậc Chân Thần, Ma Thủy Thiên Tôn nội tình sâu dày hơn nữa cũng chỉ tìm được bảo vật Thiên Tôn đỉnh cấp mà thôi, một ít Thiên Tôn Linh Bảo, công pháp truyền thừa gì đó, cho dù lấy ra, đối với Lâm Minh mà nói cũng không có tác dụng quá lớn.

- Cảm ơn ma thủy tiền bối.

Lâm Minh hai tay tiếp nhận chiếc nhẫn, cung kính thu lại.

- Tiền bối trước kia từng nói qua, gọi vãn bối đến đây giao đồ vật, đồ đã có rồi, thứ hai cũng có chuyện chỉ giáo, không biết là chuyện gì?

Lâm Minh vừa hỏi như thế, Thần Mộng cũng nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn, Ma Thủy Thiên Tôn làm người nghiêm túc, hắn trịnh trọng mời Lâm Minh đến đây, chỉ sợ chuyện hắn nói không phải chuyện đùa, chỉ sợ liên quan đến đại thế của Nhân tộc cùng Thánh tộc.

- Ân... Là chuyện đại kiếp nạn lần này...

Ma Thủy Thiên Tôn tiện tay bố trí kết giới cách âm, bao phủ đám người Lâm Minh vào trong kết giới.

Nghe được đại kiếp nạn, trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, quả nhiên là về đại kiếp nạn.

- Các ngươi cũng biết, Thánh tộc tìm tới yêu ma hai tộc chúng ta kết minh, các ngươi đại khái sẽ cho rằng chúng ta cùng Thánh tộc liên minh là bảo hổ lột da, kỳ thật... Trước đó Thánh tộc vì thúc đẩy liên minh hình thành, đã từng mờ mịt tiết lộ tin tức cho ta và Yêu Đế biết...

Ma Thủy Thiên Tôn nói như vậy, Lâm Minh ngồi thẳng người, cẩn thận lắng nghe.

- Đầu tiên chính là, Thánh tộc Chân Thần bởi vì nguyên nhân nào đó trong thời gian ngắn không thể rời khỏi Thánh tộc, về phần hắn tác chiến với Hồn Tộc vẫn còn có chút chuyện cần hoàn thành, ta không cách nào phỏng đoán.

- Thứ hai chính là thời gian Thánh tộc toàn diện tiến công Nhân tộc không quá lâu... Có lẽ chờ tới lúc Thánh tộc Chân Thần làm xong việc, chiến đấu sẽ khai hỏa toàn diện. Mà lúc này lâu thì hơn trăm năm, ngắn thì vài chục năm, cho nên... Thời gian của các ngươi không nhiều.

Giọng của Ma Thủy Thiên Tôn chậm chạp nhưng mà những lời này rơi lọt vào tai Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cùng Thần Mộng chẳng khác gì búa tạ nện vào lòng.

- Ngươi nói... Thánh tộc toàn diện tiến công sẽ bộc phat trong trăm năm nữa...

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn về phía Ma Thủy Thiên Tôn, trong ánh mắt của nàng mang theo bối rối.

Chẳng trách yêu ma hai tộc lại kiên quyết đảo về phía Thánh tộc như thế, cho dù Lâm Minh chứng minh tiềm lực cùng thiên phú của hắn cũng không thay đổi ước nguyện ban đầu của Ma Thủy Thiên Tôn.

Điều này thật sự là bởi vì đại kiếp nạn hàng lâm toàn diện sẽ diễn ra không bao lâu nữa.

Thời gian gần trăm năm, cho dù thiên tài như Lâm Minh cũng không có khả năng trong trăm năm địch lại Chân Thần.

Phải nói, sau trăm năm, Lâm Minh nếu có năng lực chính diện đối kháng với Thiên Tôn yếu kém cũng không được!

Mà Lâm Minh có chiến lực đấu với Thiên Tôn yếu kém, trong đại kiếp hủy diệt này lại có thể phát huy tác dụng gì chứ?

Thần Mộng Thiên Tôn không khỏi nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh cau mày, Ma Thủy Thiên Tôn nói lời này khiến nội tâm của hắn phủ một tầng mây đen.

Quả thật như thế, thời gian xác thực quá ngắn.

Vốn trong tình báo của hắn, Hồn Tộc đang khai chiến với Thánh tộc. Dựa theo phán đoán của Lâm Minh, Hồn tộc khai chiến với Thánh tộc không có khả năng bị Thánh tộc đánh bại trong trăm năm...

Như vậy chỉ có một khả năng, chính là Hồn Tộc cùng Thánh tộc đã xảy ra chuyện gì đó, chuyện này khiến Hồn Tộc cùng Thánh tộc ngưng chiến, hoặc là đạt thành hiệp nghị.

Quả thật như thế vậy không xong!

Thời gian gần trăm năm. Mình có thể làm cái gì đây?

- Ta mới vừa nói chuyện là từ miệng của Tạo Hóa thánh tử nói ra, nhưng ta có thể cảm giác ra, hắn nói không ngoa, các ngươi tự giải quyết cho tốt, ta cũng không hy vọng Nhân tộc thật sự bị diệt...

Ma Thủy Thiên Tôn nói đến đây lại nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, Tiên nhi ta giao cho ngươi, chiếu cố nàng cho tốt.

Nói xong câu đó Ma Thủy Thiên Tôn đứng dậy, ý tứ tiễn khách quá rõ ràng.

Tiểu Ma Tiên nhìn xem Ma Thủy Thiên Tôn, trong nội tâm mang theo đủ loại hương vị, cuối cùng nàng không nói câu nào đi theo Lâm Minh, yên lặng rời khỏi đại điện.

Trước khi đi nàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Ma Thủy Thiên Tôn đã quay lưng đi, yên lặng rời khỏi, bóng lưng hắn mặc áo choàng nặng nè, chậm rãi biến mất trong bóng tối mênh mông.

...

Sau khi nói chuyện ngắn ngủi với Ma Thủy Thiên Tôn, làm cho Thần Mộng, Lâm Minh vui sướng khi thắng Tạo Hóa thánh tử đã giật mình tỉnh táo lại

Thánh tộc tiến công đại quy mô nếu bộc phát trong trăm năm này, như vậy Nhân tộc sẽ không kịp chuẩn bị, khó mà ngăn cản được.

Nếu như Thánh tộc Chân Thần tự mình lĩnh quân, Nhân tộc Thiên Tôn căn bản khó có thể ngăn cản!

- Lâm Minh... Tương lai vài năm, ngươi không nên đi ra ngoài, ngươi vừa mới đột phá Thánh Chủ, ở trong thiên cung của ta củng cố căn cơ đi... Ta sẽ dốc hết khả năng giúp ngươi tìm các loại cơ duyên, giúp tu vị của ngươi tăng cao, tranh thủ trong trăm năm này đạt tới thực lực Thiên Tôn thấp nhất...

Chưa đủ trăm năm, thời gian này với Nhân tộc là quá ngăn, Thần Mộng cũng không biết nên an bài Lâm Minh như thế nào, chỉ cần bế quan khổ tu, tu vị tuy tăng lên không nhanh, thế nhưng mà Lâm Minh hiện tại đột phá tới Thánh Chủ, tu vị tăng lên không có khả năng một lần là xong, cần có thời gian tích lũy.

Thần Mộng Thiên Tôn cũng định tốt, nếu như trong trăm năm này Thánh tộc thực xâm lấn đại quy mô, Nhân tộc không địch lại thì chỉ có thể cho Lâm Minh rời đi, chỉ cần lưu Lâm Minh tồn tại, đợi cho Lâm Minh đột phá Chân Thần, Nhân tộc luôn luôn có hy vọng trùng kiến.

Nhưng mà nghe Thần Mộng Thiên Tôn nói thế, Lâm Minh lại khẽ lắc đầu, hắn nói ra:

- Chỉ có thời gian trăm năm, vãn bối còn có một chút ý định, có lẽ có thể tranh thủ được cái gì đó...

- Ah?

Nghe Lâm Minh nói thế, Thần Mộng Thiên Tôn kinh ngạc nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Ngươi có thể trong trăm năm này làm được cái gì?

Dùng cảnh giới của Lâm Minh hiện tại, cho dù Thần Mộng Thiên Tôn xem ra cũng không có ý nghĩa gì, lực lượng của hắn với Thánh tộc mà nói quá yếu.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối muốn đi một nơi, gặp một người, có lẽ có thể có cải biến...

- Ah? Gặp một người?

Trong nội tâm Thần Mộng Thiên Tôn khẽ động, Lâm Minh thời điểm này muốn đi gặp người, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường, hơn nữa Lâm Minh đã nói rõ, người này thậm chí có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng cải biến đại thế của Nhân tộc cùng Thánh tộc, lời này khiến Thần Mộng Thiên Tôn cảm thấy không phải tầm thường, ít nhất trong nhân tộc, Thần Mộng Thiên Tôn không thể nghĩ ra có người nào như thế.

- Là người ngươi gặp được trong Tu La Lộ sao?

Thần Mộng Thiên Tôn khó tránh khỏi sinh ra liên tưởng như vậy, nếu như là Chân Thần mà Lâm Minh kết bạn trong Tu La Lộ, đối phương lại có khả năng hỗ trợ Lâm Minh mà nói, quả thật có thể có một phần khả năng thoáng cải biến tình huống của Nhân tộc, nhưng cường giả Chân Thần làm gì có ai dễ dàng tham gia đại kiếp nạn chứ?

Chương 1836: Ý định của Lâm Minh (1)

Dù sao đối kháng là cả Thánh tộc, chỉ một Chân Thần sợ rằng không đủ nhìn, bởi vì Thánh tộc có khả năng không chỉ có một Chân Thần, mà Tạo Hóa Thánh Hoàng tại Chân Thần có cảnh giới gì lại không biết.

Lâm Minh nói:

- Xác thực là người vãn bối quen tại Tu La Lộ, nhưng mà vãn bối muốn đi tìm nàng còn cần Thần Mộng tiền bối hỗ trợ mới được, dù chưa hẳn có thể gặp được. Vãn bối trước kia từng nghe nói, Thần Mộng tiền bối đã từng đi qua Hồn giới, tại Hồn giới ngộ đạo, pháp thần song tu, rốt cục tu thành Mộng Vũ, có phải hay không?

Thần Mộng Thiên Tôn kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh. - Hẳn là ngươi muốn đi Hồn giới?

Thần Mộng Thiên Tôn cảm giác hơi ngoài ý muốn, nàng vốn cho rằng Lâm Minh muốn đi Tu La Lộ.

Lâm Minh gật gật đầu, muốn xuyên qua thán tức chi bích tới Hồn giới phi thường khó khăn, về phần muốn thông qua Tu La Lộ trung chuyển càng không có khả năng, bởi vì võ giả sử dụng Tu La lệnh từ Tu La Lộ trở về, chỉ có thể quay về vũ trụ của mình.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối muốn gặp một Hồn Tộc Thiên Tôn, nàng có duyên gặp mặt với vãn bối một lần...

- Lâm ca. Ngươi muốn đi gặp Thánh Mỹ?

Tiểu Ma Tiên bật thốt lên nói ra. Vốn Lâm Minh nói muốn đi tìm một người, nàng đầu tiên nghĩ đến cũng là Thánh Mỹ.

Bởi vì tìm được Thánh Mỹ, ít nhất có thể biết rõ một ít chuyện, biết rõ Thánh tộc cùng Hồn Tộc vì sao ngưng chiến, chuyện này đối với Nhân tộc mà nói rất quan trọng yếu.

- Hồn Tộc Thiên Tôn?

Thần Mộng kinh ngạc, nói:

- Một Thiên Tôn... Ngươi tìm nàng có thể tạo được tác dụng sao?

- Không rõ ràng...

Lâm Minh không thể xác nhận, hắn biết rõ cho dù tìm được Thánh Mỹ cũng chưa chắc tạo ra hiệu quả gì, nhưng ít ra có một phần hy vọng.

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối muốn gặp người nọ, mặc dù chỉ là Thiên Tôn, nhưng mà nàng là nhân vật trọng yếu của Hồn Tộc. Vãn bối muốn từ nàng biết được vì sao Thánh tộc và Hồn Tộc lại giao chiến, rồi sau đó vì nguyên nhân gì mà ngưng chiến. Nếu như có khả năng, Nhân tộc phải chăng có thể trả giá lớn kết minh với Hồn Tộc.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, nếu như Nhân tộc kết minh với Hồn Tộc. Lần đại kiếp nạn này không có đáng sợ như vậy...

- Kết minh với Hồn tộc?

Ánh mắt Thần Mộng sáng ngời, quả thật như thế thì Nhân tộc có một đường sinh cơ.

Nhưng mà kết minh này chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Không nói Hồn Tộc khả năng đưa ra điều kiện khiến Nhân tộc chưa hẳn có thể đạt thành, chỉ nói Hồn giới lớn như thế, Lâm Minh muốn gặp được Thánh Mỹ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vượt qua biên giới Tam Thập Tam Trọng Thiên khoảng cách xa, mang trên người trách nhiệm chủng tộc tồn vong lại rơi vào vai Lâm Minh. Chuyện này làm cho Thần Mộng thở dài một tiếng, nói:

- Lâm Minh, những năm này ngươi làm cho Nhân tộc quá nhiều, Nhân tộc nhiều Thiên Tôn như vậy, lại để một tiểu bối như người thừa nhận việc như thế...

Lâm Minh nói:

- Thần Mộng tiền bối khách khí, Nhân tộc gốc của ta, nếu như Nhân tộc diệt vong, ta chẳng khác gì cây không gốc... Trận đại kiếp nạn này cho dù như thế nào, ta sẽ hết sức, trước đó ta hỏi Thần Mộng tiền bối một chuyện, cửa vào Hồn giới còn không?"

- Vẫn còn... Chỉ là...

Thần Mộng Thiên Tôn nhíu mày, lại nói:

- Đó là di tích thượng cổ, ta ngẫu nhiên phát hiện một cái Truyền Tống Trận, có lẽ là từ ba mươi sáu ức năm trước, thậm chí là hơn bốn mươi năm mươi ức năm trước còn tồn tại, do tiền bối Nhân tộc không biết tên lưu lại, ta có thể có thành tựu hiện tại, nguyên nhân rất lớn là phát hiện ra di tích này.

- Trong di tích này có một không gian thần bí, mà tầng không gian này bởi vì một ít nguyên nhân kỳ dị, thán tức chi bích xuất hiện một vết rách.

Trong Thần Vực Tam Thập Tam Trọng Thiên cũng không phải là hoàn mỹ vô khuyết, có một ít nơi sẽ xuất hiện "Trùng Động ", "Lỗ đen" đánh vỡ vách tường ngăn cách này...

Nhưng mà cho dù có chỗ thần bí như vậy, võ giả cũng ít có khả năng thông qua, nhưng mà nếu có cường giả Chân Thần, hao tổn tu vị bản thân nhất định, tiến hành cải tạo chỗ thần bí đó liền có thể đả thông trói buộc thán tức chi bích của Tam Thập Tam Thiên.

Lúc trước Thánh tộc tiến vào Nhân tộc, diệt sát Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cướp đi Hồng Mông linh châu cũng là do Tạo Hóa Thánh Hoàng ra tay đả thông ngăn cách của thán tức chi bích.

Nhưng mà Tạo Hóa Thánh Hoàng không có khả năng tìm được kẽ nứt "Trùng Động" của tán tức chi bích, mà là dùng tu vị cường đại xé rách nó ra.

Nhưng Thần Mộng Thiên Tôn nói di tích thượng cổ này lại khác, đó là nơi thán tức chi bích yếu kém, hơn nữa là do cường giả Chân Thần thượng cổ cải tạo, đã hình thành một tồn tại như Truyền Tống Trận, có thể tồn tại thật lâu.

Nghe Thần Mộng Thiên Tôn nói thế, Lâm Minh hơi kinh hãi, cải tạ không gian bạc nhược yếu kém, đả thông thán tức chi bích hình thành Truyền Tống Trận, loại thủ đoạn thông thiên này không phải Chân Thần bình thường có thể hoàn thành, mà phải là người nổi bật trong Chân Thần.

Lịch sử Nhân tộc từng vô cùng huy hoàng, không biết xuất hiện qua bao nhiêu nhân kiệt, nhưng mà những người này phần lớn chôn vùi trong dòng sông lịch sử, không có lưu lại cái gì...

Thần Mộng Thiên Tôn phát ra hiện di tích thượng cổ này là của hoàng giả Nhân tộc lưu lại.

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Lâm Minh, di tích thượng cổ kia chỉ có ta biết vị trí, nhưng mà niên đại quá lâu, Truyền Tống Trận đã sớm rách nát không chịu nổi, ngươi muốn mạnh mẽ thông qua chỉ sợ rằng quá nguy hiểm.

- Truyền Tống Trận muốn thông qua thán tức chi bích, không gian phong bạo bạo chỗ đó ngược lại không thể tưởng tượng, ta lo lắng ngươi không cách nào thừa nhận...

- Mạnh như vậy?

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, Thần Mộng Thiên Tôn đã hoàn toàn hiểu thực lực của hắn, vẫn còn có lo lắng như vậy, có thể thấy được không gian phong bạo đáng sợ...

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Không gian phong bạo đáng sợ là một phương diện, còn có một phương diện khác... Chính là Truyền Tống Trận đã sớm vô cùng yếu ớt, giống như một cây cầu gỗ đã mục, nếu như ngươi đi qua cây cầu gỗ mục này, vận dụng lực lượng quá lớn đánh tan phong bạo, nhưng mà Truyền Tống Trận lại không chịu nổi, trực tiếp đứt gãy, như vậy ngươi sẽ hài cốt không còn.

Thần Mộng Thiên Tôn nói như vậy, Lâm Minh nghe xong nội tâm rùng mình.

Lực lượng quá lớn, Truyền Tống Trận sẽ sụp đổ...

Cho nên đi qua Truyền Tống Trận này phải nghĩ biện pháp dùng lực lượng có hạn mà phát huy hiệu quả lớn nhất, chỉ có như vậy mới miễn cưỡng thông qua.

Yêu cầu hà khắc như vậy, chỉ sợ cả Thần Vực có thể thông qua không có mấy...

Thần Mộng Thiên Tôn nói:

- Ngàn vạn năm trước, ta thông qua Truyền Tống Trận cổ xưa này, tình huống của nó tốt hơn bây giờ một ít, dù là như thế, sau khi ta đi qua, Truyền Tống Trận tổn hại càng thêm nghiêm trọng, ngươi lần này đi qua không biết tình huống sẽ như thế nào...

Thần Mộng Thiên Tôn nhìn về phía Lâm Minh, ánh mắt thu thủy mang theo lo lắng.

Chương 1837: Ý định của Lâm Minh (2)

Lâm Minh nói:

- Cho dù khó, ta cũng phải thử một chút, còn tốt hơn ở Thần Vực chờ đợi trăm năm, ngồi chờ chết, hơn nữa ta đi Hồn giới tìm Thánh Mỹ cũng là vì lịch lãm chính mình, bế quan khổ tu ở Thần Vực hiệu quả chắc chắn không tốt.

Lâm Minh tại Thần Vực đã sớm không tìm thấy đối thủ xứng tầm, an phận ở một góc càng bất lợi cho sự phát triển của Lâm Minh.

Chỉ có đi tới thế giới rộng hơn, mở mang tầm mắt, giao phong với đối thủ mạnh hơn nữa, đi tìm cơ duyên lớn lao, như vậy Lâm Minh mới mạnh hơn trước.

- Nếu tâm ý của ngươi đã quyết, ta sẽ không khuyên ngươi, Lâm Minh... Ngươi là hy vọng của nhân tộc, ngươi không được quên một điểm, nếu ngươi có chuyện gì xảy ra, tính mạng của ngươi mới là trọng yếu nhất, chỉ cần ngươi có thể còn sống chính là thắng lợi lớn nhất rồi, nếu là ngươi có thể sống hơn mười vạn năm, trên trăm vạn năm, Nhân tộc sẽ nhìn thấy ánh rạng đông.

- Ân... Ta biết rõ...

Lâm Minh hít sâu một hơi, nắm chặt hai đấm, tu vị võ giả càng đi về phía sau càng khó tinh tiến, Giới Vương đến Thiên Tôn, Thiên Tôn đến Chân Thần, hai cảnh giới này cần thời gian tích lũy, không phải cơ duyên gì có thể thay thế.

Tuy nói Lâm Minh trăm năm sau có thể sánh bằng Thiên Tôn yếu nhất, nhưng đó chỉ là thực lực, mà tu vị không phải thế, Lâm Minh muốn đột phá Giới Vương là hy vọng xa vời.

Đường hắn phải đi còn rất dài.

Mà Thánh tộc không cho hắn thời gian này.

Cho nên Thần Mộng Thiên Tôn mới nói, chỉ cần Lâm Minh còn sống mới là thắng lợi lớn nhất.

- Không biết hơn mười vạn năm, trăm vạn năm sau ta có thành tựu gì? Đến lúc đó đối kháng chính diện với Tạo Hóa Thánh Hoàng có được không?

Lâm Minh nghĩ như vậy, trong nội tâm càng dâng lên hào khí và chiến ý đậm đặc, lần đại kiếp nạn này là tai nạn của Nhân tộc, nhưng đồng thời cũn là một hồi thịnh thế, đại cơ duyên, vô số tuấn kiệt được đại kiếp nạn tẩy lễ.

Kinh đào vỗ bờ, sóng cồn đào cát, chết đi sẽ chết đi, nhưng mà người sống sẽ trở thành nhân kiệt.

- Thần Mộng tiền bối, vãn bối đi lần này tiền đồ chưa biết, kính xin Thần Mộng tiền bối thay vãn bối chiếu cố thần nhân và bằng hữu của ta.

Lâm Minh nói đến đây, nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, nói ra:

- Tiên nhi, ngươi ở lại trong Thần Mộng Thiên Cung a...

- Lâm ca...

Thân thể Tiểu Ma Tiên cứng đờ, nhìn về phía Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo ủy khuất, có một chút không bỏ, nàng mới ở cạnh Lâm Minh vài ngày, ngày sau sẽ đi theo Lâm Minh, thế nhưng mà Lâm Minh phải đi Hồn giới phải chia tay với nàng, nàng rất không vui.

- Ta biết rõ...

Tiểu Ma Tiên thấp giọng nói ra, chợt lại miễn cưỡng cười, nói:

- Lâm ca, ta sẽ ở Thần Vực chờ ngươi trở về.

- Thực xin lỗi...

Nhìn thấy nụ cười của Tiểu Ma Tiên, trong lòng Lâm Minh ngược lại càng thêm khổ sở, nếu như có khả năng, hắn dĩ nhiên muốn mang theo Tiểu Ma Tiên, dù lần này đi Hồn giới hung hiểm, hắn cũng có thể đồng sinh cộng tử với Tiểu Ma Tiên.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên đang mang thai.

Hơn nữa hài tử trong bụng Tiểu Ma Tiên thiên phú không tầm thường, còn không có phát dục thành phôi thai đã có thể hấp thu pháp tắc và thiên địa nguyên khí, cảnh này khiến sức chiến đấu của Tiểu Ma Tiên kém đi nhiều. Dưới loại tình huống này, nếu như mang theo Tiểu Ma Tiên đi Hồn giới trải qua nguy hiểm, Lâm Minh sẽ có cố kỵ, một ít nơi hung hiểm hắn không dám đi.

Lần này đi Hồn giới, hung hiểm không biết, có cảm giác dập nồi dìm thuyền, nếu như cố kỵ quá nhiều, khó thành đại sự, cho nên không bằng lưu Tiểu Ma Tiên tại Thần Vực, có thể an tâm tu luyện, đối với Tiểu Ma Tiên, hoặc là đối với hài tử mới có lợi.

Một tháng sau, Thần Vực Xích Quang Giới, thượng cổ phượng tộc đã truyền thừa gần ức năm, vào một ngày này có một hồi đại thịnh chưa từng có.

Thượng cổ phượng tộc rất nhiều trưởng lão, bảy mươi hai cung cung chủ, bất kể là bế quan, luyện đan, ra ngoài có việc, toàn bộ đều được thông tri dừng lại, đều quay về tổng bộ thượng cổ phượng tộc tham gia vào việc trọng đại này

Tuy tất cả trưởng lão cung chủ của thượng cổ phượng tộc đều tới, nhưng mà bọn họ không cách nào đứng trong điện, chỉ có thể đứng bên ngoài điện mà chờ, thật sự là bởi vì bên trong cung điện có quá nhiều nhân vật trọng yếu.

Những đại nhân vật này mỗi trước kia đều có thể tiêu diệt thượng cổ phượng tộc rất dễ dàng, là bá chủ của Thần Vực.

Nhưng mà bây giờ, những người này toàn bộ chạy đến thượng cổ phượng tộc, hơn nữa cực kỳ khách khí với thượng cổ phượng tộc.

Trong những người này có Giới Vương, có Đại Giới Giới Vương, thậm chí còn có Thiên Tôn trong truyền thuyết!

Trong lúc nhất thời, cả thượng cổ phượng tộc tụ tập không biết bao nhiêu nhân vật phong vân của Thần Vực, đây là chuyện đệ tử thượng cổ phượng tộc trước kia nằm mơ cũng không thấy.

Thượng cổ phượng tộc chỉ là thánh địa bình thường, ai dám tưởng tượng có một ngày ngay tổng bộ thượng cổ phượng tộc lại tụ tập rất nhiều bá chủ như vậy, cử hành đại thịnh hội không kém gì thọ yến của Yêu Đế?

Việc trọng đại này không phải tộc nhân đột phá Giới Vương, cũng không phải chọn ra tộc trưởng kế nhiệm, mà là Lâm Minh quay về tộc.

Đồng thời cũng là tiệc chúc mừng Lâm Minh chiến thắng Tạo Hóa thánh tử!

Bây giờ ở trong Thần Vực, thanh danh Lâm Minh nổi tiếng như mặt trời giữa trưa.

Dùng tu vị nửa bước Thánh Chủ chiến thắng Tạo Hóa thánh tử, thắng được phương pháp đột phá Chân Thần cho Nhân tộc, bức Ma Thủy Thiên Tôn gả Tiểu Ma Tiên. Sau khi chiến đấu xong còn đột phá Thánh Chủ, rung động thiên địa đại thế.

Loại thành tựu này tại Thần Vực nhấc lên sóng to gió lớn, cường giả Thiên Tôn nhắc tới tên Lâm Minh cũng có vài phần kính sợ.

Thực lực của Lâm Minh bây giờ cũng đã vượt qua rất nhiều Đại Giới Giới Vương. Khoảng cách Thiên Tôn còn không xa, cho nên Thiên Tôn không thể xem Lâm Minh như hậu bối, mà xem Lâm Minh trở thành nhân vật ngang hàng, trở thành người đứng đầu Nhân tộc tương lai.

Vốn theo ý của Lâm Minh không cần cử hành việc mừng gì đó, Thánh tộc đại kiếp nạn sắp tới, thời gian của hắn gấp gáp, cần chuyện này làm gì?

Nhưng lmà dựa theo lời Thần Mộng nói. Hiện tại Nhân tộc tiếng kêu than dạy trời đất, xác thực cần một hồi chúc mừng, mang chiến thắng không dễ dàng này truyền đi, ủng hộ sĩ khí Nhân tộc.

Cho nên lần chúc mừng này phải cử hành thật oanh liệt.

Mà bởi vì Lâm Minh thời gian không nhiều lắm, hắn muốn trước khi đi Hồn giới, quay lại thượng cổ phượng tộc thăm viếng một chuyến. Cho nên thăm viếng và tiệc chúc mừng cùng cử hành một lúc. Những đại nhân vật của Thần Vực toàn bộ tụ tập tại Xích Quang Giới.

Thượng cổ phượng tộc này này vì tiệc chúc mừng, đã sớm biết được tin tức, kiến tạo một trận pháp cỡ lớn, trong trận pháp có một tòa tiên sơn lơ lửng, trên tiên sơn xây dựng cầu vồng dài mấy vạn dặm tỏa ra hào quang đẹp mắt, đẹp không sao tả xiết.

Các loại thiên địa nguyên khí ngưng kết thành giọt mưa, có vô số linh ham xa hoa bố trí các nơi, còn có thần liễn, ngọc chất linh thuyền lơ lửng trên cao, các loại thụy thú không những bay qua lại, chúng đón sương mù,che chắn linh khí mưa bụi, từ xa nhìn qua chẳng khác gì tiên cảnh nhân gian, đẹp không sao tả xiết.

Chương 1838: Việc trọng đại của phượng tộc

Đại tâận có thể dung nạp nhiều Thiên Tôn, Đại Giới Giới Vương này, thượng cổ phượng tộc không thể làm nổi, trước đó thượng cổ phượng tộc biết được Lâm Minh quay về thăm viếng, cho nên mang chuyện này truyền ra ngoài, tính cả mấy thế lực lớn trong Xích Quang Giới cùng với rất nhiều Thiên Tôn thiên cung phái trận pháp sư cao cấp tới, chỉ dùng thời gian một tháng hoàn thành bố trí tất cả.

Vì làm xong những bố trí này, những thế lực lớn đã hạ vốn gốc.

Đây không riêng vì Lâm Minh, cũng vì nở mày nở mặt trong tiệc chúc mừng, ủng hộ sĩ khí Nhân tộc!

- Cung chủ Hạo Vũ Thiên Cung -- Hạo Vũ Thiên Tôn đến!

- Cung chủ Vô Ngân Cung -- Vô Ngân Thiên Tôn đến!

...

- Chủ nhân Chân Vũ Giới-- Chân Vũ Giới Vương đến!

- Đệ tử thủ tịch Hắc Ám Ma Quân-- Thiên Cốc chân nhân đến!

...

Người điều khiển đọc tên những nhân vật quan trọng đi tới đây, không ngừng báo tên từng đại nhân vật, những nhân vật này thân phận đều to đến dọa người, thế cho nên nửa bước Thiên Tôn, ba ngàn Đại Giới Giới Vương cũng phải sắp xếp ở đằng sau.

Các đệ tử thượng cổ phượng tộc chỉ nghe tên tuổi đã bị sợ hãi ngây ngốc.

Bọn họ trước kia, cho dù là bất cứ ngườ nào trong những cái tên được dọc còn chưa từng gặp qua, đối với võ giả bình thường mà nói, những người này chẳng khác gì thần linh!

Bởi vì cử hành sự kiện trọng đại này, thượng cổ phượng tộc có thể nói đã dùng toàn bộ của cải, mặt khác tộc trưởng ba thần thú gia tộc, các trưởng lão thấy thượng cổ phượng tộc có việc trọng đại, trong nội tâm cũng không biết có cảm giác gì.

Kỳ thật bọn họ là bốn thần thú gia tộc, là vì thời điểm ức năm trước thám hiểm, vào trong thần thú bí cảnh tìm được bốn xác ướp của bốn con thần thú, lúc này mới phát triển tới quy mô bây giờ, nhưng mà cũng giới hạn quy mô như hiện tại, muốn tiến thêm một bước thì nội tình chưa đủ, nhưng mà bây giờ thượng cổ phượng tộc bởi vì có người như Lâm Minh, nhảy lên trở thành thế lực đỉnh cấp của Thần Vực, ngay cả Thiên Tôn thiên cung cũng phải nể mặt vài phần.

Chênh lệch trong đó thật sự quá lớn.

- Ha ha, Lâm Minh, ngươi đột phá tới Thiên Tôn chắc không cần bao lâu đâu, thành tựu Chân Thần cũng chỉ là vấn đề tích lũy mà thôi.

- Hắc hắc, Hạo Vũ nói phải, hơn nữa Lâm Minh một khi thành tựu Chân Thần, chính là người nổi bật trong Chân Thần.

Rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn chúc mừng Lâm Minh.

Mà Lâm Minh cũng hành lễ vãn bối với bọn họ

Tuy những Thiên Tôn này ngang hàng luận giao với Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh không thể không cung kính, dù sao những người này đều là tiền bối, tuổi lớn hơn mình không biết bao nhiêu.

Lần chúc mừng này diễn ra suốt ba ngày

Mà tin tức đại kiếp nạn hàng lâm sớm, Thần Mộng Thiên Tôn cũng không có để lộ ra ngoài, nàng ý định sau hội chúc mừng chấm dứt mới triệu tập Thiên Tôn cử hành hội nghị bí mật, vì ngăn ngừa Nhân tộc khủng hoảng, việc này nàng không có ý định lộ ra.

Có thịnh hội lần này, rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn còn không biết đại kiếp nạn hàng lâm sớm, đang thoải mái chè chén.

Một là vì ăn mừng cho Lâm Minh, thứ hai cũng bởi vì Lâm Minh từ tay Tạo Hóa thánh tử lấy được phương pháp đột phá Chân Thần thích hợp cho Nhân tộc sử dụng, phương pháp đột phá Chân Thần này có Thiên Tôn nào không tha thiết ước mơ?

Hơn nữa theo lời Tạo Hóa thánh tử nói, hai bộ phương pháp đột phá Chân Thần này đều lấy được trong di tích thái cổ, không phải chuyện đùa, bọn họ phải nhìn mới được.

...

Năm ngày sau, màn đêm buông xuống...

Lâm Minh ngồi trong hoa viên có nhiều linh thực và linh hoa quý hiếm, trước mặt Lâm Minh là bàn đá, trên bàn đá đặt nhiều linh quả kỳ trân, còn có linh tửu cất giữ hơn mười vạn năm, những linh quả, linh tửu này võ giả tu vị thấp nếu chỉ ăn một miếng, uống một chén, tu vị sẽ đột nhiên tăng mạnh, đối với thân thể cũng có lợi ích thật lớn.

- Ca ca... Ngươi lại sắp đi sao?

Trước mặt Lâm Minh có ba nữ tử đang ngồi, chính là Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cùng muội muội Lâm Hiểu Cáp.

Bởi vì danh vọng của Lâm Minh, ba nữ tử có quan hệ mật thiết với Lâm Minh cũng được vô số chú ý, rất nhiều chưởng môn nhân thế lực lớn gặp ba nàng đều cung kính.

Nhưng tiếc nuối duy nhất là, Lâm Minh là nam nhân trọng yếu nhất trong sinh mệnh của các nàng vẫn gặp ít chia tách nhiều, lúc này Lâm Minh vừa đi Tu La Lộ là sáu mươi năm, thật vất vả trở về lại đi tham gia thọ yến Yêu Đế, sau khi thọ yến Yêu Đế chấm dứt, Lâm Minh lại phải đi Hồn giới.

Mà Lâm Minh đi Hồn giới, lại không biết phải mất bao lâu.

Cũng chính vì tiệc chúc mừng vài ngày qua, Lâm Minh mới có thể gặp mặt đoàn tụ với Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ một chút, mấy ngày nay Lâm Minh cũng tạm buông tu luyện, mỗi ngày ở chung với Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, hưởng thụ thời gian hạnh phúc khó có được.

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, nói:

- Ta phải đi, nhưng mà trước đó ta còn có một chuyện hạ giới, các ngươi cũng đi theo ta đi...

- Hạ giới?

Mục Thiên Vũ nao nao, nói:

- Chẳng lẽ ngươi phải về Thiên Diễn Tinh?

- Đúng, ta phải về Thiên Diễn đại lục lấy một kiện đồ vật, với ta mà nói nó rất trọng yếu.

Lâm Minh vừa nói như vậy, Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên đều kinh ngạc, trong ấn tượng của hai nàng, Thiên Diễn đại lục chỉ là hạ giới vị diện nhỏ yếu, theo đạo lý cũng không nên có đồ vật quý giá khiến Lâm Minh chú ý tới.

Duy nhất Vạn Cổ Ma Khanh là di tích Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại, mà Lâm Minh đã đi qua rồi.

Thiên Diễn đại lục.

Trong khu vực đầm lầy hắc ám tám ngàn dặm mây đen trầm trọng, âm trầm như mực.

Ánh sáng duy nhất chính là lôi quang mơ hồ thoáng hiện.

Sâu trong lôi quang vô tận giống như có vô số chiến xa ầm ù, thỉnh thoảng có điện quang to lớn xé rách mây đen, lộ ra diện mục dữ tợn, tỏ rõ nơi này là cấm khu sinh mệnh trên Thiên Diễn Tinh -- kỳ tích chi hải!

Tại Thiên Diễn đại lục, cái gọi là cấm khu sinh mệnh có không ít, nhưng đại đa số cấm khu này không có tử địa tuyệt đối, cường giả tuyệt thế tiến vào trong đó, nương tựa tu vị đáng sợ của mình vẫn có thể bình an trở ra, duy chỉ có kỳ tích chi hải này, chỉ cần có cường giả xâm nhập vào thì chắc chắn phải chết.

Cho dù năm đó Dương Vân thiết trí âm mưu, mưu toan hốt gọn anh hùng thiên hạ cũng chỉ thừa dịp Kỳ Tích Thần Điện trên không trung kỳ tích chi hải bay ra mới bắt đầu động thủ, nếu không Dương Vân xâm nhập vào kỳ tích chi hải cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ngày hôm nay, Lôi Vực trên không trung đầm lầy tám nghìn dặm này không yên tĩnh.

Một đội ngũ hoàng kim chiến xa xuyên qua không trung, do từng con Phi Thiên Giao Long hộ vệ tiến vào bên ngoài Lôi Vực.

Trên hoàng kim chiến xa lớn nhất có hai thiếu niên thiếu nữ đang đứng.

Nam tử thanh niên phong thần tuấn lãng, mặt như ôn ngọc, nữ tử phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp không gì sánh được.

Hai người này đều là vương tử, công tử của Cửu Đỉnh Thần Quốc gần đó, là nhân vật như thiên kiêu.

Chương 1839: Trở về

Gần trăm năm nay, Cửu Đỉnh Thần Quốc thực lực tăng nhiều, đã xem phạm vi bên ngoài của đầm lầy hắc ám trở thành sân thí luyện đệ tử hoàng tộc.

Nhưng mà sâu trong đầm lầy cùng Lôi Vực trên cao vẫn cấm có người thí luyện đi vào. Đơn giản không người nào dám đặt chân tới.

- Lôi Vực, hôm nay mục tiêu chúng ta là chờ ở bên ngoài Lôi Vực thêm mấy ngày, nếu là có thể bắt mấy địa giai lôi linh, tuyệt đối sẽ khiến phụ hoàng lau mắt mà nhìn.

Thanh niên tuấn lãng sắc mặt hưng phấn, đứng trên hoàng kim chiến xa, nhìn qua lôi quang lóe lên sâu trong Lôi Vực, giọng nói tự tin.

Tuy Lôi Vực hung hiểm vô cùng. Nhưng cũng là nơi có cơ duyên, nếu có tư cách lưu lạc Lôi Vực một phen, nhất định có thể rèn luyện võ đạo, rèn luyện bản thân.

Càng nghe nói bên trong có vô thượng thần tàng tồn tại, làm cho người ta hướng về.

- Ca ca, cũng phải cẩn thận. Lần trước thập tam đệ cùng thất đệ, đều có hộ pháp Thần Hải cảnh bảo hộ, xâm nhập vào trong đó cũng bị lôi đình đánh trọng thương, chúng ta mạo muội đi vào, chỉ sợ sẽ hung hiểm...

Thiếu nữ xinh đẹp không có lạc quan như vậy. Trong lời nói có lơ lắng mơ hồ.

- Công chúa nói đúng. Lôi Vực này có đại hung hiểm, tiến vào trong đó phải cẩn thận nhiều hơn. Cho dù là Thần Hoàng đích thân đến cũng không dám tiến vào quá sâu... Chỗ sâu nhất trong Lôi Vực chính là cấm địa tuyệt đối, không người nào có thể đi vào...

Giọng nói trung khí mười phần từ phía sau hoàng kim chiến xa truyền tới.

Nói chuyện là một trung niên nửa bước Thần Hải cảnh.

Vương tử trẻ tuổi nghe vậy nhưng trong lòng không cho là đúng. Hắn đương nhiên biết rõ Lôi Vực hung hiểm, nhưng nếu như không làm ra chút thành tích, làm sao dừng chân trong nhiều hoàng tử của Cửu Đỉnh Thần Quốc?

Ý niệm trong đầu còn đang đảo loạn, trong lúc này ánh mắt hoàng tử nhìn vào hư không vô tận sâu trong Lôi Vực, nhìn qua một nơi có sương mù bao phủ, mơ hồ có thể nhìn thấy ngọn núi cao.

Nơi đó lôi đình xuyên qua thiên địa, giống như ngân hà hàng lâm, có phù văn bay lên lập lòe, mang theo khí thế bàng bạc không ai có thể chống cự. Oanh một tiếng vang thật lớn, nổ vang trên không trung Lôi Vực.

Giữa lôi đình lóng lánh, công chúa trẻ tuổi lúc này che miệng lại, ngơ ngác chỉ vào hướng lôi đình, kinh hô:

- Cái kia... Giữa lôi đình kia giống như có người tồn tại.

Hộ pháp nửa bước Thần Hải lập tức nhìn qua, ánh mắt sắc bén hơn chim ưng thình lình nhìn thấy ở giữa lôi quang vô tận, lờ mờ có mấy người xuất hiện...

- Xảy ra chuyện gì, đó là sâu trong Lôi Vực hơn mười dặm rồi, chẳng lẽ có cường giả Thần Hải trung hậu kỳ hàng lâm?

Vị trí Lôi Vực hơn mười dặm có lôi đình hủy diệt mạnh mẽ, đã đầy đủ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt cho võ giả. Trong cường giả của Thiên Diễn đại lục, cũng chỉ có cường giả Thần Hải trung hậu kỳ mới dám tùy ý xâm nhập vào trong đó.

Ngay vào lúc này lôi đình đánh xuống đỉnh núi, giống như tảng đá lớn ném vào trong nước -- oanh, Lôi Vực lúc này càng bạo động hơn trước.

Vô số mây đen và lôi đình đáng sợ hiện ra giữa Lôi Vực, một đạo lôi đình xông lên giữa bầu trời.

Càng có từng đạo lôi điện như cự mãng từ nơi sâu nhất trong Lôi Vực chui ra, mang theo khí thế hủy diệt từ bốn phương tám hướng quét qua.

Lúc này hư không bị xé rách.

- Hỏng bét!

Hộ pháp nửa bước Thần Hải cảnh trong lòng đầy khẩn trương, lôi đình ở tít bên ngoài Lôi Vực đã đầy đủ khủng bố rồi, nhưng là lôi đình ở vị trí hơn mười dặm càng khủng khiếp.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn một chưởng đập vào hoàng kim chiến xa. Chỉ thấy phù văn trên chiến xa lập loè, rõ ràng tạo thành lực lượng màu vàng mờ mịt, trong thời gian ngắn ngưng tụ thành tấm chắn hoàng kim cao như núi.

Oanh, tấm chắn khởi động thì lôi đình như biển cả kéo không dứt đánh thẳng vào tấm chắn hoàng kim.

Sau lưng hộ pháp nửa bước Thần Hải xuất hiện hư ảnh cự nhân, chống đỡ tấm chắn.

Đồng thời sâu trong ánh mắt thình lình nhìn thấy sâu nhất trong Lôi Vực, bóng người hiện ra rõ ràng trên đỉnh núi.

Nhìn thấy gương mặt người xuất hiện trên đỉnh núi đó, hắn tỏ vẻ sợ hãi, trong nội tâm đột nhiên nhớ lại thiếu niên chí tôn đột nhiên biến mất trăm năm trước.

Năm đó hộ pháp này vẫn còn là Mệnh Vẫn lục trọng, hắn từng ở Vũ Đạo Trà Hội nhìn thấy người này, lúc ấy hắn bị rất nhiều Thần Hải đại năng vây quanh, là những đại nhân vật phong vân một cõi ở Thiên Diễn đại lục, bọn họ kính sợ thiếu niên chí tôn này, tràng cảnh như thế hắn không bao giờ quên.

- Như thế nào... Chẳng lẽ người nọ... Trở về?

Trung niên nửa bước Thần Hải tâm thần run rẩy, hắn đứng bất động tại chỗ, ở bên cạnh hắn hoàng tử trẻ tuổi cùng công chúa rất ít khi nhìn thấy hắn thất thố như vậy.

Bọn họ kỳ quái, trong miệng hắn nói ‘ người nọ ’ là ai?

Mà thời điểm này thân ảnh kia biến mất trong tia chớp, trung niên hộ pháp sững sờ rất lâu mới hồi phục tinh thần lại, hắn vội vội vàng vàng từ trong tu di giới xuất ra một tấm thần văn phù, nhen nhóm xong thì ném đi.

Sự kiện trọng đại như thế, hắn đương nhiên muốn báo cáo nhanh cho Cửu Đỉnh Thần Hoàng.

...

Lâm Minh lẳng lặng đi vào trong Lôi Vực, mặc cho lôi đình màu xích kim đánh lên người mình, lôi điện kim sắc bao quanh người hắn, tràng cảnh như thế khiến hắn cảm khái.

Từng chuyện cũ không ngừng xuất hiện trong đầu

Nơi này là cố hương của hắn, nơi này từng có địch nhân đánh lén, có được kỳ duyên, đầm lầy hắc ám tám nghìn dặm, thời điểm hắn bị Tu La thần Quốc bức bách, đã từng vài lần đi vào đây, vào sinh ra tử, về sau càng ở Kỳ Tích Thần Điện đối chiến Dương Vân, suýt nữa vẫn lạc.

Từng tràng cảnh hiện ra trong lòng, nhớ lại giống như ngày hôm qua.

Gương mặt mỹ lệ của Tiểu Ma Tiên mang theo vài phần hiếu kỳ.

- Lâm ca, đây là Thiên Diễn đại lục ngươi ở lúc trước sao? Nhưng mà chỉ là một tiểu thế giới hạ giới của Thần Vực, không ngờ có nơi thần kỳ như thế. Ta có thể cảm giác được sâu trong Lôi Vực này có linh vật cường đại tồn tại.

Giữa biển lôi điện của Lôi Vực quấy nhiễu, từng lôi đình tràng kiện như thủy triều đáng xuống, không ngớt không dứt.

Mỗi một đạo lôi đình mang theo phù văn chớp động, vô cùng quỷ dị.

Nhưng mà đánh lên người Tiểu Ma Tiên cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng mà chúng bị niết bàn chi hỏa của Tiểu Ma Tiên không ngừng cắn nuốt.

- Tiên nhi tỷ tỷ cảm giác nhạy cảm thật, quá lợi hại.

Bên cạnh Tiểu Ma Tiên, Lâm Hiểu Cáp cười nói hì hì, sau lần chúc mừng mấy ngày trước, Tiểu Ma Tiên cùng Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp đều quen thuộc lẫn nhau

Ngay từ đầu Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ cùng Tiểu Ma Tiên ở chung có chút câu nệ, dù sao Tiểu Ma Tiên thân phận đặc thù, lại là kẻ đến sau, cho nên có cảm giác xấu hổ, nhưng mà về sau Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên biết rõ Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh trải qua ở Uổng Tử Cốc, lại biết bọn họ trong mộ Bạch Khởi bị Thiên Minh Tử bức vào đường cùng, vạn bất đắc dĩ cho nên Tiểu Ma Tiên ý đồ xả thân thành tựu Lâm Minh, cuối cùng trời đưa đất đẩy làm sao, đủ loại trùng hợp mới thúc đẩy Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, cuối cùng tuyệt địa phản kích, đánh chết Thiên Minh Tử.

Chương 1840: Lôi Phạt truyền thừa (1)

Những chuyện này đều khiến Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên cảm tạ Tiểu Ma Tiên từ đáy lòng, nếu như không có Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh tại mộ Bạch Khởi thật ưự chết trong tay Thiên Minh Tử rồi.

Kể từ đó quan hệ của ba nàng gần hơn rất nhiều.

Lần này hạ giới, Tiểu Ma Tiên cùng đi theo, vốn chung quanh Thiên Diễn Tinh có cấm chế do Hỗn Nguyên Thiên Tốn làm ra, tu vị ngoài Thần Hải Kỳ không phải cường giả thổ dân của Thiên Diễn đại lục thì không thể thông qua, nhưng mà Tiểu Ma Tiên trốn vào trong ma phương cho nên đi vào đây, bởi vì ma phương không bị pháp tắc ước thúc, lại có thể tránh né cấm chế của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại.

Lâm Minh nói:

- Thiên Diễn Tinh có một lỗ thủng xuyên qua từ trước tới sau, chỗ đó chính là Vạn Cổ Ma Khanh, một nơi khác là kỳ tích chi hải, Vạn Cổ Ma Khanh là nơi Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại năm đó, mà kỳ tích chi hải nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chính là truyền thừa của Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại, có khả năng chính là một kích của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đánh xuyên qua Thiên Diễn Tinh, Lôi Phạt Thiên Tôn bị một kích này bị đánh vào nơi khác của Thiên Diễn Tinh, sau đó vẫn lạc ở đó, thuận tiện lưu lại truyền thừa, lúc này mới hình thành tám Lôi Vực tám ngàn dặm.

- Trong Lôi Vực này có khí tức lôi đình quỷ dị, dù sao cũng là di tích của Thiên Tôn, các ngươi tiến vào đây phải cẩn thận.

Lâm Minh gật đầu, cẩn thận dặn dò chúng nữ bên cạnh.

Tiểu Ma Tiên nói:

- Trình độ bực này không làm gì được ta. Lâm ca ngươi mau đi đi, ta cùng hai tỷ tỷ sẽ lưu thủ ở đây, chờ tin tốt của Lâm ca. Lôi đình nơi này thật đặc biệt, thiên địa nguyên khí rất phong phú, ta muốn nghiên cứu một chút...

Tiểu Ma Tiên nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng, cảm giác được tiểu sinh mệnh thai nghén bên trong sau khi tới đây có vài phàn động tĩnh.

Có lẽ bởi vì là huyết nhục của Lâm Minh, tiểu sinh mệnh trong bụng Tiểu Ma Tiên có lực tương tác không hiểu với lôi đình, hiện tại tiểu sinh mệnh này không ngừng thôn phệ lôi đình chung quanh, giống như đang hô hấp.

Vừa rồi bên ngoài thân thể Tiểu Ma Tiên có khởi động bổn nguyên niết bàn chi hỏa cũng là bởi vì bị tiểu sinh mệnh trong bụng kích thích dẫn phát.

- Ân, cũng tốt.

Lâm Minh gật gật đầu, dù sao năm đó Lôi Phạt Thiên Tôn cũng là thượng đẳng Thiên Tôn, thậm chí là đỉnh tiêm Thiên Tôn, Truyền Thừa Chi Địa hắn bố trí cũng không phải chuyện đùa, bọn người Tiểu Ma Tiên, Lâm Hiểu Cáp, Mục Thiên Vũ thực lực bản thân không tốt, vẫn không nên mạo hiểm tiến vào sâu trong Lôi Vực thì hơn.

- Đi sớm về sớm!

Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ chúng nữ nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt lộ ra nhu sắc.

Lâm Minh nhẹ nhàng gật đầu, chợt ánh mắt của hắn bắn về phía sâu trong Lôi Vực, tay áo mở ra, cả thân ảnh lao đi như tật điện -- thời gian không đợi người, Thánh tộc đã sắp xâm lấn đến nơi, hắn lập tức phải đi Hồn Giới, trước khi đi Hồn Giới Lâm Minh phải đột phá, tận khả năng tăng cường thực lực của mình mới được.

Cách đột phá nhanh nhất chính là mở ra đệ tam Đạo Cung của Đạo Cung Cửu Tinh -- Song Cực Đạo Cung.

Dựa theo 《 Thương Khung Bá Điển 》 ghi lại, Song Cực Đạo Cung cần phải lựa chọn hai loại năng lượng làm dẫn, Lâm Minh lựa chọn Lôi Đình và Hỏa Diễm, muốn luyện chế đan dược Song Cực Đạo Cung trong 《 Thương Khung Bá Điển 》 phải cần đến Lôi Nguyên và Hỏa Chung của Thiên Tôn cấp, Lâm Minh đã có Hủy Diệt Chi Viêm mà Ma Thủy Thiên Tôn đưa tặng, giờ vẫn còn thiếu một cái Lôi Nguyên, hắn liền đương nhiên nghĩ tới Lôi Phạt Thiên Tôn.

Năm đó Lôi Phạt Thiên Tôn, nhất định có cực phẩm Lôi Nguyên, nếu không sau khi hắn chết, cũng sẽ không hình thành nên Lôi Vực quy mô lớn như thế tại Kỳ Tích Chi Hải và tám nghìn dặm Chiểu Trạch Thượng Không rồi.

Hiện giờ Lâm Minh chỉ muốn mau chóng tìm được Lôi Nguyên, phối hợp với Hủy Diệt Hỏa Chủng cùng nhau đột phá.

Oanh!

Từng đạo Lôi Đình như trường tiên, không kiêng nể gì cả quật lên trên hộ thể chân khí Lâm Minh, lại phảng phất như trâu vào bùn nước, không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với Lâm Minh cả.

Đã xông vào sâu hơn bốn mươi dặm trong Lôi Vực, Lôi Đình lực lượng càng ngày càng mạnh.

Khác với lần trước xâm nhập Lôi Vực, giờ phút này Lôi Đình chân ý trong cơ thể Lâm Minh đã đạt đến đệ thất trọng cảnh.

Đối diện với mấy Lôi Đình đánh đến kia, ởtrong mắt Lâm Minh đã biến thành Lôi Đình phù văn và Lôi Đình bổn nguyên pháp tắc vô tận. Cùng Lôi Đình hỏa trên Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể hắn cộng minh với nhau, cảm ngộ được Lôi Đình chân ý mới, khiến hắn bất giác lại có thu hoạch, trong nội tâm cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Tiếp tục phi độn vào bên trong, lôi quang đã biến thành màu tím sậm.

Lôi Đình bắt đầu gào thét, Lôi đình vốn to như Cự Mãng đã biến thành từng đạo Tử Sắc Lôi Long, uốn lượn du động.

Lôi quang càng tăng gấp trăm lần uy năng đánh đến trên người Lâm Minh. Kết quả những lôi quang kia đều nhao nhao bị Lâm Minh thôn phệ, chui vào Lôi Đình Hỏa trên Tà Thần Chi Thụ, nương theo Lôi Đình Hỏa Diễm kia du động.

Theo Lâm Minh không ngừng đột phá, Tử Sắc Lôi Quang lại biến thành Hắc Sắc Lôi Quang mang theo khí tức hủy diệt... Tiếp theo lại là Kim Sắc Lôi Đình...

Xì xì xì!

Từng đạo Lôi Đình nhan sắc không đồng nhất quanh quẩn ở trên người Lâm Minh, cuối cùng nhất ở trên cơ bắp cô đọng ra từng đạo đường vân lôi đình cổ sơ, u sâu, phảng phất như Lôi Đế trọng sinh vậy.

Lại xông Lôi Vực khiến Lâm Minh càng có thể ngộ và tu luyện thâm thúy hơn đối với Lôi Đình pháp tắc.

Ngay khi Lâm Minh xâm nhập đến chín mươi dặm Lôi Vực thì Lôi Đình đã từ Xích kim sắc biến ảo trở thành Tử kim sắc.

Trước mặt cách đó không xa, biên giới chín mươi dặm Lôi Vực, một mảnh bí quang mộng ảo tử bạch sắc phảng phất giống như biển cả kéo vô tận xuất hiện ở trước mặt.

Phiến bí quang này phảng phất như ánh nắng chiều vậy, tách ra hào quang mỹ lệ, có một cổ xinh đẹp chói mắt khiến người phải hoảng hốt.

Nhưng Lâm Minh có thể cảm giác được, tử bạch sắc quang mang này vẫn bình tĩnh như biển sâu. Bên trong đã có một cổ lực lượng cuồng bạo kỳ dị tồn tại.

- Rốt cục đã đến được đây.

Lâm Minh ánh mắt thâm thúy, đánh giá bí quang mộng ảo trước mặt, trong lòng có một tia cảm khái.

Trước đó lần thứ nhất xâm nhập Lôi Vực. Hắn có khả năng cảm nhận được hung hiểm nhất địa phương thì ra là cái này chín mươi dặm Lôi Vực.

Bí Quang Mộng Ảo, trong mắt hắn đã trở thành một miếng Lôi Đình phù văn còn khổng lồ hơn so với bên ngoài Lôi Vực, giống như từng tòa đảo hoang đang chìm nổi vậy.

Những phù văn này có Lôi Đình bổn nguyên chân ý mơ hồ tồn tại, khiến tâm hắn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Lâm Minh trong lòng hiểu rõ, đây mới chính là biên giới chính thức nơi Truyền Thừa Chi Địa của Lôi Phạt Thiên Tôn.

Bí Quang Mộng Ảo giống như Lôi Đình tiến vào trong thân thể Lâm Minh, như thủy triều không ngừng cọ rửa.

Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể Lâm Minh tăng vọt, trên Cự Mộc lồ ng lộng có vô tận Lôi Long du động, hóa từng sợi Lôi Đình xâm nhập vào thành Lôi Đình lạc ấn, lưu lại trên đường vân trên da Lâm Minh.

Chương 1841: Lôi Phạt truyền thừa (2)

Những Lôi Đình mộng ảo ngày xưa khiến hắn sợ hãi giờ đã không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào cho hắn nữa.

Một hơi xâm nhập vào sâu trong Lôi Vực cả trăm dặm, Lâm Minh toàn thân phảng phất như bao phủ một tầng lôi khải màu trắng bạc rậm rạp, rất là quỷ dị.

- Ân?

Trên khuôn mặt yên tĩnh như nước giết của Lâm Minh lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Trăm dặm Lôi Vực, t Lôi Đình trước mặt đã hoàn toàn bất động bất động, nguyên một đám lôi cầu yên tĩnh lơ lửng trong hư không, nhìn qua có vẻ vô cùng tường hòa.

Nhưng thần thức Lâm Minh hiện giờ nhạy cảm cỡ nào chứ, hắn có thể chứng kiến rõ ràng nguyên một đám không gian vặn vẹo nghiền nát bị nguyên một đám lôi cầu kia giam cầm, tạo thành một phương không gian bị phong bế.

Ở chỗ sâu trong lôi cầu, còn có từng tòa đảo hoang đang chìm nổi, tản mát ra sinh mệnh khí tức nồng đậm.

Chỗ xa hơn, còn có thể cảm ứng được sinh mệnh lực chấn động càng thêm mãnh liệt, thậm chí có sơn mạch không ngớt, dòng sông, và các loại sinh vật cường đại phát ra khí huyết không hiểu...

Những dị tượng này, Lâm Minh lúc trước đã thấy qua một lần. Nhưng là bây giờ nhìn lại lại cảm thấy càng thêm rung động.

Trong mắt của hắn có hàng tỉ phù văn như hằng hà lưu sa đang lóe lên biến hóa, ngưng tụ ở trong nguyên một đám lôi cầu kia.

Bố trí của những lôi cầu kia ở trong lòng hắn hiện ra những đường vân vô cùng rõ ràng.

Những lôi cầu này thình lình giống như một tòa tường thành không ngớt, từng lôi cầu đều giống như một khối gạch cực lớn trên tường thành, bảo hộ những thứ bên trong.

Bên trong lôi cầu có bí lực không hiểu bắt đầu khởi động, ảnh hưởng lẫn nhau, thay đổi, có hàng tỉ biến hóa bảo tồn trong đó, hẳn là một đại trận kinh thế.

Lâm Minh không chút nào hoài nghi, nếu như hắn cưỡng ép trùng kíc vào lôi cầu, vạn nhất kích động một lôi cầu trong đó thì tuyệt đối sẽ dẫn phát một mảnh nổ lớn.

Loại nỏ tung này đủ để đục lỗ hành tinh, mặc dù hắn sẽ không chết nhưng cũng có thể phải chịu chút tổn thương.

Thậm chí sẽ dẫn phát phản ứng dây chuyền, khiến Truyền Thừa Chi Địa của Lôi Phạt Thiên Tôn ở bên trong tự động phong kín, vậy thì được không bù mất rồi.

Lâm Minh ánh mắt chớp động, bình tĩnh tâm tư lại, cẩn thận suy tư đối sách -- Truyền Thừa Chi Địa của Lôi Phạt Thiên Tôn ở nơi sâu trong một mảnh lôi cầu khủng bố này, phải phá giải lôi cầu đại trận thì mới đi vào được.

Lâm Minh giờ phút này tích lũy nội tình cực kỳ khủng bố, trong Tu La chi huyết có rất nhiều trí nhớ của chủ nhân Tu La Lộ, cộng thêm hắn từng thôn phệ qua trí nhớ của bọn người Hắc Ám thần văn sư Hoắc Dật Lưu và Chúc Quang, lý giải đối với trận pháp, phù văn đã trở nên vô cùng thâm thúy.

Trong mắt hắn bùng lên quang mang kỳ lạ, mỗi một tia năng lượng chấn động của lôi cầu đại trận đều hiện lên rõ ràng trong đầu Lâm Minh.

Hắn khoanh chân ngồi ngay ngắn trong hư không, trong lòng bắt đầu nhanh chóng suy diễn.

Thời gian dần trôi qua, toàn bộ lôi cầu đại trận ở trong đầu hắn bị trừu tượng thành một tấm trận đồ cùng loại với thần văn phù.

Trong suy diễn vô cùng vô tận, vô số biến hóa cẩn thận hiện ra trong đầu Lâm Minh.

Trong giây lát, trong mắt Lâm Minh tuôn ra một đám tinh mang, hư không sinh điện, vươn người đứng dậy, Phượng Huyết Thương từ trong huyết nhục chui ra ngoài.

Vèo một thương, hồng mang thê diễm vẽ nên một quỹ tích kỳ dị tuân theo Thiên Đạo pháp tắc, trong thời gian ngắn đậm tới một chỗ của lôi cầu chính giữa, thương hồn cực kỳ lăng lệ ác liệt đánh tới không gian phong bế kia.

Lôi cầu pháp trận vốn nhìn qua có vẻ kín kẽ, giữa lẫn nhau có vô số ràng buộc, nhưng giờ lại bị đâm ra một khe hở giống như một tấm vải vậy

Lập tức Lôi Đình bí lực lốm đa lốm đốm giống như Tinh Huy từ trong khe hở kia vọt ra ngoài.

Cổ Lôi Đình bí lực kỳ dị này khác với bất kỳ Lôi đình lực lượng nào mà Lâm Minh từng đụng phải khi tiến vào trong Lôi Vực, nó mang theo thương tự nhiên tức vô tận, phảng phất như từ sâu trong tuế nguyệt lan tràn ra vậy, có sinh cơ bừng bừng.

Mà ngay cả một ít lôi cầu đụng phải Lôi Đình bí lực lốm đa lốm đốm kia, rõ ràng cũng bắt đầu diễn sinh ra ra cành lá màu xanh biếc, đi theo sinh cơ bừng bừng mà bắt đầu... trông cực kỳ quỷ dị.

Sưu sưu sưu!

Lôi cầu đại trận đã có một tia lỗ thủng, Lâm Minh trong thời gian ngắn đâm ra trăm vạn thương, tung hoành xen kẽ trong lôi cầu đại trận, khiến lỗ thủng kia càng ngày càng sâu hơn, rộng lớn hơn.

Lôi cầu đại trận bắt đầu nổ vang, run rẩy, cuối cùng bộc lộ ra một cửa động thâm thúy cao hơn người, có Lôi Đình bí lực vô cùng vô tận hung mãnh tiến ra.

Phảng phất như mở ra một đạo quang chi môn vậy.

Ở phía sau cánh cửa kia, lờ mờ có thể nghe được tiếng cổ thú gào rú nặng nề như sấm rền đại địa, còn có thể trông thấy sơn mạch cực lớn kéo dài vô tận...

Lâm Minh trong nội tâm rùng mình, biết rõ giờ chính là thời cơ bởi vậy liền vội vàng lách mình mà vào.

Vừa tiến vào thế giới càng sâu hơn trong trăm dặm Lôi Vực hắn liền cảm giác được một cổ khí tức tuế nguyệt xa xưa bao la mờ mịt.

Dưới chân lại có thổ nhưỡng hoàn toàn do lôi tinh cô đọng thành, ở nơi xa xôi vô tận, có thể nhìn thấy vô số hòn đảo giống như đảo hoang chìm nổi trong hư không.

Trên những hòn đảo này còn có các gốc cự mộc tản mát ra Lôi Đình bí lực bàng bạc.

Trên mỗi một cây đều có vô số tiểu lôi long nhỏ như cô đọng thành thực chất xoay quanh lấy.

Cỏ xanh um tươi tốt mọc lên rất cao, rậm rạp chằng chịt, lóe ra Lôi Đình khí tức, rất là kỳ dị.

Nơi trong tầm mắt, ở xa xa có một tòa sơn mạch biến mất trên bầu trời, bị vô số Lôi Vân che phủ lấy.

Trên đỉnh sơn mạch, Lôi Vân như vòng xoáy vô tận hội tụ lấy, hào quang vạn trượng.

Có thể trông thấy một tòa cung điện nguy nga lờ mờ, đứng vững ở nơi cao nhất trên đỉnh núi.

Cung điện kia cao đến mắt thường không thể nhìn thấy cuối, chỉ có thể thấy được một hoàng kim môn cực lớn giống như sơn phong đang tản mát ra Lôi Đình bí lực vô tận xa xưa.

Phảng phất như một vòng mặt trời đang không ngừng hừng hực thiêu đốt lấy.

- ... Truyền thừa địa

Cảm giác được khí tức che giấu từ trong cung điện truyền đến, vô số Lôi Long Lôi Đình ngưng tụ quấn quanh trên Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể Lâm Minh t cũng bắt đầu phát ra tiếng xi.. xiiii hưng phấn.

Lâm Minh có thể cảm giác được rõ ràng đệ thất trọng Lôi Đình chân ý, linh tính rõ ràng giống như tuôn ra khí tức khát vọng vô tận vậy.

Phảng phất như ở trong tòa cung điện hoàng kim kia có thứ gì đó đang hấp dẫn lấy chúng vậy.

Lâm Minh trong lòng hưng phấn, đang muốn đuổi qua lại bỗng nhiên có một tiếng Xi.. Xiiii.. truyền đến, phảng phất như tiếng dã thú gầm rú, vang vọng khắp Thiên Địa.

- Ân?

Lâm Minh trong lòng rùng mình, nơi này là Truyền Thừa Chi Địa hình thành nên sau khi Lôi Phạt Thiên Tôn chết đi, mặc dù không cường đại bằng truyền thừa c ủa Hỗn Nguyên Thiên Tôn nhưng cũng cực kỳ đáng sợ.

Chương 1842: Nhập Truyền Thừa Chi Địa (1)

Mặc dù Lâm Minh giờ phút này đã bước vào tu vị Thánh chủ cảnh nhưng tới đây vẫn phải cẩn thận từng li từng tí, không dám có chút lơ là.

Tiếng rống chấn động Thiên Địa kia thình lình chính là từ cung điện hoàng kim kia truyền ra bên ngoài.

Lâm Minh lòng bừng tỉnh, vèo, bước chân đạp toái hư không, cảnh vật trên mặt đất nhanh chóng trôi qua, rất nhanh đã đi tới chỗ cao nhất trên ngọn núi kia, đến trước mặt cung điện hoàng kim nguy nga.

Cung điện do hắc tử sắc lôi tinh xây thành cao vút trong mây, hai cánh đại môn hoàng kim khép kín, giống như núi cao đứng vững ở trước mặt Lâm Minh.

Khẽ đến gần đại môn cung điện kia, Lâm Minh có thể cảm giác được một cổ khí tức sâu như biển, thâm bất khả trắc, cường đại đến khiến cho người sắp hít thở không thông từ trong cung điện không ngừng truyền ra ngoài.

Vừa muốn đẩy đại môn cung điện ra tiến vào, trong lòng Lâm Minh lại đột nhiên rùng mình.

Rống!

Một tiếng gào rú điếc tai nhức óc từ trên hoàng kim đại môn truyền ra.

Chỉ thấy Tử Sắc Lôi Long được khắc rất sống động, cao khoảng chừng trăm trượng trên hoàng kim đại môn giờ khắc này rõ ràng đã sống lại.

Nó phá vỡ hoàng kim đại môn, giương nanh múa vuốt trong hư không, trên người nó quấn lấy dòng điện khổng lồ không ai có thể kháng cự nổi.

Nó dụ động trên hoàng kim đại môn, một đôi đồng từ lộ ra Lôi Đình khí tức phẫn nộ, có vẻ như nó đã xem Lâm Minh là kẻ xâm nhập.

- Ta chính là thủ hộ linh thú của Thiên Tôn thánh địa, ngươi dám đặt chân vào thánh địa, làm dơ bẩn nơi này, đáng chết!

Đầu rồng buông xuống, đôi đồng tử tử điện như đèn lồng nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, thanh âm trầm thấp, như sấm rền truyền đến ầm ầm trong thiên địa.

Chấn nhiếp nhân tâm.

Lâm Minh nhíu mày, không hề có chút lùi bước.

Đối với Lôi Phạt Thiên Tôn, trong lòng hắn tuy có cảnh giác, nhưng nếu nói đến kính sợ gì đó thì lại không hề có chút nào.

Tên này năm đó là bằng hữu Hỗn Nguyên Thiên Tôn nhưng lại cấu kết với Thánh tộc, phản bội Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cuối cùng còn bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn đánh chết, sau khi vẫn lạc tạo này Truyền Thừa Chi Địa ở bên trong Lôi Vực.

Thiên Tôn nhân phẩm thấp kém như vậy, Lâm Minh tự nhiên không có hảo cảm gì rồi.

Hắn tới nơi này chỉ là muốn lấy thứ mình cần thôi.

Nếu có bất cứ thứ gì muốn cản trở, vậy thì cứ đánh chết là được rồi.

Đánh bại Tạo Hóa Thánh Tử, đặt chân Thánh Chủ cảnh, chiến lực Lâm Minh hiện giờ đã vô cùng cường đại, nào sẽ sợ hãi một thủ hộ linh đã ngủ say cả mười vạn năm chứ.

Phượng Huyết Thương Phượng Minh một tiếng, huyết sắc Phượng Hoàng bay nhào ra, quay chung quanh Phượng Huyết Thương phát ra tiếng xi.. Xiiii.. chiến ý đầm đặc.

Mang theo hào quang đỏ tươi thê lương, từ trong huyết nhục Lâm Minh chui ra ngoài, hoạch xuất ra một đường cong ưu mỹ tuân theo quỹ tích Thiên Đạo giống như trường hồng quán nhật. Một thương xé rách hư không, mang theo khí lãng huyết hồng vô tận.

Oanh, một thương trực tiếp đâm vào trên nghịch lân của Tử Hắc Lôi Long kia.

Trong thời gian ngắn, tử điện và thương mang thê diễm va chạm ra sóng xung kích thê diễm lan khắp tứ phương.

Trên bầu trời, Lôi Vân trong trăm dặm đều trong thời gian ngắn bị sóng xung kích vô tận xua tán.

Lôi Long nhìn qua có vẻ không ai bì kịp kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, long lân lớn như nham thạch trong thời gian ngắn bị Phượng Huyết Thương đánh rơi xuống hơn mười phiến.

Mỗi một mảnh Long Lân, đều hóa thành thiểm điện tinh hồn tinh thuần nhất, xé rách hư không, tiêu tán trong thiên địa.

- Ân? Rõ ràng không chết? Không hổ là Lôi Linh do Truyền Thừa Chi Địa của Lôi Phạt Thiên Tôn ngưng tụ cả trăm triệu năm hình thành, thực lực có lẽ có thể so với Đại Giới Giới Vương rồi.

Lâm Minh một thương, đã nhanh chóng đoán được chiến lực đầu thủ hộ linh thú này.

Dù sao hắn một thương kia cũng đã đánh ra lực lượng chừng hơn tám mươi tỷ cân.

Lôi Long do Lôi Đình ngưng tụ có thể kháng trụ một thương của hắn, thực sự cũng có chút thực lực.

Lôi Phạt Thiên Tôn tuy rằng nhân phẩm thấp kém, nhưng dù sao cũng là thượng vị Thiên Tôn, thực lực vào năm đó cũng thâm bất khả trắc.

Lôi Long nổi giận, mười vạn năm qua, nó một mực đều trấn thủ tại Thiên Tôn truyền thừa, trên Thiên Diễn Tinh căn bản không ai dám khiêu khích Long Uy của nó cả

Hiện giờ rõ ràng có người mang cho nó cảm nhận sâu sắc, thậm chí khiến nó cảm thấy được một tia uy hiếp.

Thân là thủ hộ linh, nó bản năng muốn triệt để tiêu diệt mối uy hiếp này.

Trong mắt tử điện lập loè, chậm rãi xuất hiện từng khỏa lôi cầu lớn chừng một ngôi sao chổi, che khuất bầu trời.

Mỗi một khỏa lôi cầu đều mang theo khí tức hủy diệt khủng bố, ngay cả Lôi Vân ở chung quanh cũng trở nên xao động bất an.

Trong thời gian ngắn, vô số lôi cầu giống như mưa sao chổi đánh tới Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày, Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể xoẹt, xoẹt, bắt đầu tăng vọt.

Qua trong giây lát đã lớn thành một Cự Mộc lồng lộng nga nga, khoảng chừng cả ngàn trượng, cao vút trong mây.

Ở bên Cự Mộc, trên lá cây tạo thành từng mảnh thô dày như thảm có từng con Lôi long giống như lân giáp tản mát ra khí tức khủng bố đang gào rú, tản mát ra Lôi Đình chân ý không ai có thể chống cự nổi.

Trên tán lá khổng lồ kia có từng con Hỏa Phượng Hoàng, thiên kiếp hỏa lực hừng hực thiêu đốt, ngay cả hư không cũng bị thiêu đốt ra nguyên một đám lổ thủng.

Từng con Lôi Long đều bay lên trời, phát ra Long Uy khủng bố, đợi khi những lôi cầu kia đánh xuống, những Lôi Long kia đều trở nên hưng phấn, nhao nhao mở ra chiếc miệng khổng lồ, rõ ràng nguyên một đám nuốt lôi cầu vào.

Mỗi khi cắn nuốt sạch một khỏa lôi cầu, toàn thân Lôi Long bộc phát ra tử điện Lôi Đình, sảng khoái NGAO NGAO gầm rú lên, toàn bộ thân hình cũng khổng lồ thêm không ít.

Hiển nhiên đã được ích lợi không nhỏ.

Tử Hắc Lôi Long trên bầu trời thấy một màn như vậy trong lòng rung mạnh. Những lôi cầu này đều là bổn mạng tinh hồn của nó biến thành, nếu nổ tung lên coi như là võ giả cảnh giới Thánh chủ cũng sẽ bị đánh cho trọng thương.

Nhưng bây giờ rõ ràng bị vô số Lôi Long cổ quái trên đại thụ kia dễ dàng cắn nuốt hết như thế?

Điều này không khỏi khiến Tử Hắc Lôi Long trấn thủ hoàng kim đại điện giận không kềm được.

Một tiếng Long Uy xa xưa từ trong cổ Tử Hắc Lôi Long bắn ra, thân thể cao lớn uốn lượn trong hư không một cái, làm vỡ nát đóa đóa Lôi Vân.

Thân thể khổng lồ, hóa thành tia chớp tráng kiện trực tiếp đánh tới Lâm Minh.

Trong mắt Lâm Minh nổ bắn ra lệ mang, toàn thân đột nhiên lưu chuyển qua một cổ gợn sóng do tinh khí ngưng tụ, huyết dịch trong thân thể bắt đầu giống như sông lớn cuồn cuộn mãnh liệt.

Hư không chung quanh đều bị lực lượng cường đại lúc hắn giơ tay nhấc chân khiến ông ông tác hưởng.

Hai chân chạm trên mặt đất một cái, oanh, đại địa trực tiếp bị xé rách ra một khe rãnh dài đến mấy dặm.

Hắn phóng lên trời như đạn pháo, căn bản không hề né tránh, trực tiếp chính diện va chạm với Tử Hắc Lôi Long kia.

Lâm Minh thân thể mạnh mẽ, ở trong Nhân tộc cũng được xem như số một, vô cùng hiếm thấy.

Chương 1843: Nhập Truyền Thừa Chi Địa (2)

Mở ra bát môn độn giáp, thậm chí nghiền ép Tạo Hóa Thánh Tử, không chút nào khoa trương mà nói, nhục thể của hắn đã có thể sánh với ngôi sao rồi.

Mặc dù hiện giờ hắn mới chỉ mở ra một phương Đạo Cung, cũng hoàn toàn không sợ đầu Tử Hắc Lôi Long bị vô số Lôi Đình rèn luyện qua kia.

Oanh!

Thân hình Lâm Minh giống như ngôi sao, va chạm với Tử Hắc Lôi Long.

Trong thời gian ngắn, vô số Lôi Đình dưới Long trảo cực lớn kia vồ lên trên người Lâm Minh.

Xì xì xì, xì xì xì.

Vô số Lôi Đình đánh lên trên người Lâm Minh, nhưng chỉ có thể xuất hiện từng đạo bạch ngân.

Thân thể chắc chắn như thế, không khỏi khiến Tử Hắc Lôi Long lộ vẻ sợ hãi.

Lâm Minh toàn thân khí huyết ngập trời, thương hoa như một luồng sóng thủy triều, trong hư không trong thời gian ngắn để lại vô số thương ảnh, lực lượng tầng tầng điệp gia.

Cuối cùng toàn bộ Phượng Huyết Thương đều ô ô minh động, Lôi Đình và Hỏa Diễm đan vào trên mũi thương, phảng phất như có ngàn vạn khỏa mặt trời màu tím bộc phát, đại phóng quang minh. Hư không nghiền nát mảng lớn. Vô số không gian Phong Bạo gào thét cuốn đi, càng trợ thêm thương thế.

Một thương, trực tiếp găm vào trên đầu của Tử Hắc Lôi Long.

Tạch tạch tạch.

Theo một tiếng tổng vang điếc tai nhức óc, Tử Hắc Lôi Long điên cuồng thống khổ gào thét. Trên đầu rồng cứng rắn rõ ràng xuất hiện một khe hở.

Nó vốn chỉ là Lôi Long do một ít tinh nguyên khí huyết Lôi Phạt Thiên Tôn còn sót lại sau khi chết ngưng luyện ra.

Lại trải qua trăm triệu năm tuế nguyệt tẩy rửa mới cô đọng ra thân thể thực chất như thế.

Nhưng thân thể như thế làm sao có thể ngạnh kháng được Kinh Thiên Nhất Kích của Lâm Minh giờ phút này chứ?

Toàn bộ Tử Hắc Lôi Long, cuối cùng bị Phượng Huyết Thương từ trong khe hở kia xuyên vào trong.

Oanh, trong tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, vô số Lôi Đình Tinh Nguyên nhao nhao vỡ ra, tán dật tứ phương.

Lúc này, đồ án Tử Hắc Lôi Long nơi hoàng kim đại môn thần sắc dần phai nhạt xuống.

Sau một khắc, ông ông ông, đại môn hoàng kim đại điện rõ ràng ầm ầm mở rộng.

Đại môn vừa mở ra đã có thanh âm đại đạo niệm tụng thần bí từ bên trong không ngừng truyền đến.

Chữ chữ châu ngọc, khiến người tỉnh ngộ.

Từng ký tự đều hấp thu lấy lực lượng thần bí trong hư không, tản mát ra từng tia Lôi Đình khí tức, điện quang quanh quẩn.

Ở trong hư không nặng nề trôi nổi.

- ... Đây là có người đang giảng giải bổn nguyên đại đạo của Lôi Đình lực lượng...

Lâm Minh chỉ nghe xong hai câu, trên mặt đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn giờ phút này đã nắm giữ đệ thất trọng chân ý của Lôi Đình đại đạo, lý giải đối với lôi pháp có thể nói thập phần sâu sắc.

Chỉ nghe trong chốc lát đã hiểu rõ ngôn ngữ thần bí kia đến tột cùng đang nói gì.

Những điều này đều là hắn mới nghe lần đầu, so với lý giải của hắn đối với Lôi Đình đại đạo càng thêm tinh túy.

- Là Lôi Đình đại đạo do Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại.

Lâm Minh trong lòng khẽ động, xâm nhập vào trong Lôi Vực có thể có được lôi nguyên tuy thập phần trọng yếu, nhưng nếu như có thể ma luyện lôi pháp của mình, từ chỗ Lôi Phạt Thiên Tôn khiến lôi pháp lại tiến bộ thêm một bước cũng đã có thể hưởng thụ cả đời rồi.

Bước một bước vào trong đại điện, Lâm Minh đã bị một cổ khí tức mênh mông cuồn cuộn to lớn, phảng phất như núi lớn đè nặng trong lòng.

Trong lòng của hắn cả kinh, nhìn lại hướng khí tức kia truyền đến.

Thình lình trông thấy một thần ảnh khổng lồ mơ đang đứng lặng ở giữa đại điện.

Thân ảnh kia phảng phất như khoát lên một trường bào hắc tử sắc tràn đầy Lôi Đình khí tức, quanh thân bắt đầu khởi động Lôi Đình bí lực, mặt đất dưới chân rõ ràng cũng biến thành mông lung, phảng phất như Lôi Đình Tinh Nguyên vậy.

Lâm Minh chỉ nhìn hắn một cái tâm thần đã chấn động, người này quả thực giống như như Lôi Thần, khiến Lôi Đình chân ý trên Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể hắn bị bóng người kia tác động, một cổ đạo vận kỳ dị trôi nổi chung quanh thân thể người này, không ngừng tán dật khắp bốn phương tám hướng.

Bất quá, trong lồng ngực người này lại có một lỗ thủng lớn chừng nắm tay.

Trong lỗ thủng kia có một cổ khí tức hỗn hỗn độn độn ngưng mà không tiêu tan, tản ra uy áp cực kỳ cường đại.

Cổ uy áp này cường đại vượt xa bất kỳ một Thiên Tôn nào mà Lâm Minh nhận thức, Lâm Minh rõ ràng hết sức quen thuộc. Nó thuộc về một Thiên Tôn Thượng Cổ -- Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Cổ Hỗn Độn khí kia cũng là khí tức bổn nguyên nhất vũ trụ, Hồng Mông chi khí.

- Lỗ thủng này, là quyền thương do Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại? Chẳng lẽ trước mắt chính là thi thể của Lôi Phạt Thiên Tôn sao!?

Lâm Minh trong nội tâm sợ hãi, hầu kết nhấp nhô.

Hắn năm đó kế thừa ý bát của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, khi đó đã biết được Lôi Phạt Thiên Tôn bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn chém giết.

- Rất tốt, đã nhiều năm như vậy rồi. Rốt cục có người có thể xâm nhập vào đây...

Đúng vào lúc này, một thanh âm tràn đầy uy áp bỗng nhiên vang lên trong đại điện.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến trong lòng Lâm Minh cả kinh, hắn chăm chú nhìn lại, thân ảnh mơ hồ trước kia râu quai nón đầy mặt, hình dáng thâm thúy rõ ràng.

Trong đại điện u ám, ở trước mặt Lâm Minh, thân ảnh Lâm Minh vốn cho rằng là thi thể kia vậy mà giống như xác chết sống dậy vậy, con mắt đột nhiên mở ra!

Trong lúc nhất thời, trong đại điện u ám phảng phất sáng lên hai ngọn đèn màu xanh lá, ánh mắt sắc bén kia y hệt tia chớp xuyên thủng Hắc Ám.

Lâm Minh trong lòng kinh hãi, đột nhiên lui về phía sau một bước, mặc cho ai dưới hoàn cảnh này gặp phải trường hợp thế này trong lòng cũng đều cực kỳ hoảng sợ cả.

- Lôi Phạt còn chưa chết?

Lâm Minh trong lòng hiện lên ý nghĩ này, lưng phát lạnh.

Vốn Lâm Minh đã hoài nghi, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng không vẫn lạc.

Như vậy cũng thế, Lôi Phạt Thiên Tôn không vẫn lạc cũng không kỳ quái, có lẽ hắn chỉ bị trọng thương, giống như Thần Miểu Thiên Tôn vậy, tự phong ấn lấy mình, còn giữ lại ý thức.

Nếu vậy thì tình huống cũng có chút không ổn rồi.

Đối mặt với cường giả năm đó cùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn xưng huynh gọi đệ, thực lực đạt đến thượng vị Thiên Tôn thế này, trước khi tình huống còn chưa rõ, Lâm Minh cũng không dám có cử động gì.

- Đã nhiều năm như vậy, rốt cục có người có thể tiến vào đây... Thật sự là khó được...

Thân ảnh Lôi Phạt Thiên Tôn vẫn không ngừng chấn động như trước, thanh âm chậm chạp mà trầm trọng.

Lâm Minh trầm mặc không nói, chỉ yên lặng nhìn về phía Lôi Phạt Thiên Tôn, trong lòng lại đang phỏng đoán thực lực Lôi Phạt Thiên Tôn, hắn ẩn ẩn cảm thấy, tình huống Lôi Phạt Thiên Tôn hiện giờ thật sự rất không ổn.

- Là tàn hồn sao...

Trong đầu Lâm Minh hiện lên ý nghĩ này, nếu như chỉ là một đám tàn hồn bám vào trên thi thể Lôi Phạt Thiên Tôn, vậy thì đối với mình cũng không đáng sợ bao nhiêu cả.

- Tiền bối là người sáng tạo ra Lôi Vực? Nơi đây chẳng lẽ chính là truyền thừa mà tiền bối lưu lại sao?

Lâm Minh giả ý hỏi thăm.

Chương 1844: Tàn hồn Lôi Phạt .

- Không sai, Lôi Vực này là do lão phu sáng chế vào mươi vạn năm trước.

Lôi Phạt Thiên Tôn thanh âm trầm trọng, chậm chạp nói

- Ngươi có thể tới được đây cũng là vận mệnh của ngươi.

Đang khi nói chuyện, Lôi Phạt Thiên Tôn sáng quắc nhìn về phía Lâm Minh, phảng phất như muốn nhìn thấy Thể Nội Thế Giới của Lâm Minh vậy.

Cảm thấy thần thức Lôi Phạt Thiên Tôn dò xét tới, Lâm Minh trong nội tâm rùng mình, vội vàng che dấu đi Ma Phương, Hỗn Nguyên chi khí, Hắc Long Đản các loại trong Thể Nội Thế Giới lại, không thể bị Lôi Phạt Thiên Tôn phát hiện được.

Kể cả Tu La pháp tắc, Hỗn Động do 《 Phong Thần đại pháp 》 hình thành v.. v... cũng đều che dấu lại hết. Bởi vì những vật này nếu bị Lôi Phạt Thiên Tôn phát hiện vậy thì sẽ khiến hắn sinh lòng hoài nghi.

Dù sao một Thần Vực võ giả bình thường không thể nào có được những thứ này được.

Sau khi thu hồi những thứ này, Thể Nội Thế Giới của Lâm Minh đã bình thường hơn rất nhiều, nhưng mà dù thế vẫn khiến Lôi Phạt Thiên Tôn trong lòng chấn động. Hắn kinh ngạc nhìn về phía Lâm Minh, trong nội tâm hơi kinh hãi.

Hắn vốn cho là, Lâm Minh có thể là Tinh Tế lưu lãng giả nào đó, ngẫu nhiên đi vào Thiên Diễn Tinh, thiên phú cũng chỉ bình thường, bất quá dù vậy thì Lôi Phạt Thiên Tôn cũng muốn lưu truyền thừa lại cho Lâm Minh, dù sao ở một nơi xa xôi như Thiên Diễn Tinh, muốn tìm một truyền nhân thiên tư trác tuyệt là chuyện rất khó khăn.

Chỉ cần có thể truyền xuống truyền thừa của hắn là Lôi Phạt Thiên Tôn đã thỏa mãn rồi, nhưng hắn không nghĩ tới thiên phú Lâm Minh lại tốt như vậy.

- Thiên phú ngươi vậy mà tốt như vậy...

Lôi Phạt Thiên Tôn cảm thấy khó có thể tin, kỳ thật dùng cảm giác dò xét thiên phú, có thể dò xét được vẫn có hạn, hơn nữa Lôi Phạt Thiên Tôn chỉ còn lại tàn hồn, cường độ cảm giác cũng không như trước, nếu như Lôi Phạt Thiên Tôn biết rõ chiến lực chính thức của Lâm Minh thì chỉ sợ sẽ bị dọa sợ mất.

- Tiền bối quá khen, vãn bối thiên phú bình thường. Chỉ là có chút kỳ ngộ, phục dụng một ít thiên tài địa bảo củng cố căn cơ khí huyết cho nên mới có được thành tựu như hôm nay thôi.

Lâm Minh hời hợt giải thích.

- Thiên tài địa bảo?

Lôi Phạt Thiên Tôn khẽ giật mình, chợt gật đầu:

- Đúng vậy, khí huyết trong cơ thể ngươi cuồn cuộn như khói, hơn nữa tựa hồ còn mang theo khí tức thần thú, nếu như không có thiên tài địa bảo phụ trợ, quả thật không có khả năng đạt đến tình trạng thế này, có thể đạt được thiên tài địa bảo, chứng minh số mệnh ngươi rất cao minh, hơn nữa căn cơ ngươi xuất chúng như vậy, cũng đủ tư cách làm truyền nhân của lão phu rồi.

Lôi Phạt Thiên Tôn khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Lâm Minh, tựa hồ đang chờ đợi Lâm Minh lộ ra biểu lộ mừng rỡ kích động.

Nhưng mà Lâm Minh biểu lộ đờ đẫn, căn bản không có phản ứng gì.

Cái này khiến Lôi Phạt Thiên Tôn khẽ chau mày, bất quá chợt lại giãn ra, hắn đoán chừng thanh niên trước mắt còn không biết hắn là người nào, cũng không biết có thể được truyền thừa của hắn có ý nghĩa như thế nào.

Vì vậy Lôi Phạt Thiên Tôn ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ngươi đại khái còn không biết thân phận của lão phu, lão phu là Thiên Tôn của Lôi Quang giới một trong Thần Vực 3000 đại giới -- Lôi Phạt Thiên Tôn, năm đó lão phu quát tháo Thần Vực, thực lực ở trong Thiên Tôn cũng thuộc loại nổi bật, Lôi Phạt Thiên Cung lão phu sáng lập là thế lực Thiên Tôn đỉnh tiêm tại Thần Vực, đã từng tụ tập vô số nhân kiệt, thẳng truy Thiên Tôn thế lực đệ nhất Thần Vực -- Phổ Đà Sơn!

- Mà lão phu chọn ngươi làm truyền nhân, hoàn toàn khác với khái niệm thu đồ đệ, thu đồ đệ chỉ là giáo sư truyền thừa, nhưng chọn ngươi làm truyền nhân, chẳng những giáo sư truyền thừa, còn có thể truyền thụ tất cả bảo vật, đạo thông của ta cho ngươi, ngươi tương đương với kế thừa thân gia của một Thiên Tôn, ngươi nếu đã tu đến cảnh giới như vậy có lẽ nên rõ ràng lời lão phu nói có ý vị thế nào chứ?

Lôi Phạt Thiên Tôn nói như vậy nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh đờ đẫn nhẹ gật đầu, nói:

- Rõ ràng.

- Ân...

Lôi Phạt Thiên Tôn kéo dài chữ "Ân" kia, tựa hồ có chút miễn cưỡng:

- Có thể ở trước mặt cơ duyên lại không đổi sắc, phần tâm tính này của ngươi ngược lại không tệ, khó trách tuổi còn trẻ đã có được thành tựu như vậy

Lôi Phạt Thiên Tôn nói như vậy, bỗng nhiên thân ảnh của hắn bắt đầu rung động, hắn từng bước một đạp phá hư không, trong thời gian ngắn đi tới trước mặt Lâm Minh.

Khuôn mặt nhìn như già nua mà uy nghiêm kia chỉ cách mặt Lâm Minh có một xích, với khoảng cách này, Lâm Minh có thể cảm nhận được một cổ uy áp khổng lồ chậm rãi hàng lâm, phảng phất như một Lôi Thần, vượt qua dòng sông thời gian, theo tuế nguyệt mười vạn năm đi tới vậy.

Lôi Phạt Thiên Tôn tuy rằng chỉ còn lại một đám tàn hồn, thực lực mất đi, nhưng uy áp thuộc về Thiên Tôn vẫn còn, cái này khiến trong lòng Lâm Minh có chút đề cao cảnh giác.

Hắn có thể cảm giác được Lôi Đình bổn nguyên ẩn chứa trong tàn hồn trước mặt hắn, mặc dù chỉ là một đám tàn hồn, nhưng không thể khinh thường.

- Ngươi có bằng lòng kế thừa ý bát của lão phu hay không?

Lôi Phạt Thiên Tôn từng chữ một chui vào lỗ tai Lâm Minh.

Tuy rằng Lôi Phạt Thiên Tôn không cam lòng, nhưng thân là võ giả đạt đến cấp bậc này lại thực sự không muốn sở học cả đời mình biến mất trong thiên địa, không được truyền thừa.

Lâm Minh tâm niệm vừa động, nói:

- Kế thừa truyền thừa của tiền bối có lẽ không đơn giản như vậy a? Không biết tiền bối có điều kiện gì?

- Ha ha! Thông minh!

Lôi Phạt Thiên Tôn cười ha hả, trong con mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh tản mát ra ánh sáng khác thường, thân hình càng thêm mông lung, thập phần hoảng hốt.

- ... Kế thừa y bát của ta, ngươi nhất định phải phát một cái thề độc...

Lôi Phạt Thiên Tôn trong khi nói chuyện, đồng tử thoáng cái trở nên thâm thúy, bên trong có oán độc nồng đậm.

- Ta muốn ngươi thề, sau khi kế thừa y bát của ta, nhất định phải cả đời tìm kiếm đạo thống mà Hỗn Nguyên lão cẩu lưu truyền tới nay, chết giết sạch. Nếu không thể hoàn thành việc này, ngươi tất sẽ bị thiên phạt, thần hồn câu diệt!

Lôi Phạt Thiên Tôn trong lời nói không hề che dấu sát ý đậm đặc.

Lâm Minh nghe xong, mặt lộ vẻ vẻ cổ quái, kỳ thật lời thề này hắn đã ẩn ẩn đoán trước rồi.

- Chém giết sạch đạo thống mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu lại? Đây không phải là muốn ta tự sát sao? Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng chỉ có mình ta là kế thừa y bát của hắn.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, Lôi Phạt Thiên Tôn lại nói:

- Ngoài ra, trong những năm tháng tương lai ngươi phải không ngừng thu thập thiên tài địa bảo dưỡng hồn cho ta, ta chỉ để lại một đám tàn hồn này, thân thể tuy rằng được bí pháp bảo tồn mười vạn năm nhưng cũng đã gần như mục nát, không thể dùng được ngươi, ngươi phải giúp ta trọng sinh.

- Ta có một môn bí pháp, có thể bằng vào Lôi Đình chi lực rèn luyện sinh hồn, chắt lọc sinh hồn tinh hoa, đền bù hồn lực thiếu hụt của bản thân, ngươi thu thập sinh hồn cho ta, hơn nữa sinh hồn càng cường đại, càng thiên tài thì hiệu quả lại càng tốt!

Chương 1845: Lôi Phạt Chi Kiếm (1)

Lôi Đình chi lực, vốn chính là khắc tinh của hồn phách, hồn phách cường đại bị Lôi Đình đánh trúng sẽ hóa thành hồn lực tinh hoa, ngay cả linh hồn lạc ấn, trí nhớ gì đó cũng đều tan thành mây khói, hấp thu không có bất luận tác dụng phụ nào cả.

Mà Lôi Phạt Thiên Tôn, đúng là cao thủ sử dụng Lôi Đình, nếu như tu luyện loại này ma công dưỡng hồn này lại càng thêm thuận lợi.

- Nói như vậy, sau khi kế thừa ruyền thừa của tiền bối, ta phải không ngừng sát nhân, giúp tiền bối dưỡng hồn?

Lâm Minh mở miệng hỏi.

- Đúng vậy, tu võ nhất đạo, nguyên vốn là sát phạt chứng đạo, vô luận ai cũng thế, ta chẳng những muốn ngươi dưỡng tốt linh hồn không nguyên vẹn của ta, hơn nữa còn muốn sau khi dưỡng hồn ngươi phải giúp ta tìm kiếm một thân thể thích hợp đoạt xá để ta chính thức trọng sinh nữa!

Lôi Phạt Thiên Tôn một phen nói xong, Lâm Minh nghe thế trong lòng cười lạnh liên tục, thì ray Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại Truyền Thừa Chi Địa không phải chỉ muốn khiến truyền thừa kéo dài xuống dưới mà còn muốn khiến một đám tàn hồn này trọng sinh nữa.

Dùng Lôi Đình công pháp, rèn luyện sinh hồn tinh hoa, tẩm bổ hồn lực bản thân, cách làm bực này sẽ phải sát sanh vô số.

Bất quá Lôi Phạt Thiên Tôn ngược lại cũng không nói sai, võ đạo chi lộ, cho tới bây giờ đều là sát phạt chứng đạo, phàm là võ giả, đều giết không ít người, Lâm Minh, Hỗn Nguyên, Tiểu Ma Tiên đều là như thế cả, Vạn Ma Sinh Tử Luân mà Lâm Minh tu luyện cũng có vài phần tương tự với dưỡng hồn công pháp của Lôi Phạt Thiên Tôn, nhưng mà có một điểm, Lâm Minh tu luyện tới hiện giờ vẫn chưa từng giết qua một người vô tội nào cả.

- Sao hả, ngươi chẳng lẽ còn không muốn sao? Lui về mười vạn năm, lão phu nếu thả ra tin tức, nói muốn thu một truyền nhân, Thần Vực không biết sẽ có bao nhiêu người đánh nhau đến vỡ đầu quỳ cầu lão phu nhận lấy mình nữa ấy chứ, ngươi lại còn do dự!

Lôi Phạt Thiên Tôn nhướng mày, tựa hồ cực kỳ không vui.

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Vãn bối tự nhiên nguyện ý, tiền bối nói không sai, thành tựu đại đạo, giết mấy người cũng chẳng là gì, hơn nữa vãn bối phát triển đến bây giờ, cũng sát phạt vô số, chẳng qua Hỗn Nguyên Thiên Tôn... "

Lâm Minh nói bóng nói gió, nghĩ muốn hiểu rõ một ít đầu đuôi cuộc đại chiến vào mươi vạn năm trước.

Nhưng mà câu hỏi của Lâm Minh lại tựa như đấm trúng vào chỗ đau của Lôi Phạt Thiên Tôn, hắn lạnh lùng nói:

- Hừ, Hỗn Nguyên lão cẩu này vốn là anh em kết nghĩa của ta, nhưng lại bởi vì một kiện bảo vật trở mặt thành thù với ta, cuối cùng càng ra tay với ta, ngay cả tinh cầu cũng đánh xuyên qua, hắn phá hủy thân thể ta, chém chết linh hồn, quả thật phi thường ác độc! Tu vị ngàn vạn năm của ta lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cuối cùng chỉ còn lại một đám tàn hồn, ta không thể không phong ấn mình, kéo dài hơi tàn, chờ đợi thời cơ, nếu ta không diệt đạo thống của hắn thì há có thể hả giận?!

Lôi Phạt Thiên Tôn thanh âm ngoan lệ, Lâm Minh yên lặng nghe xong, lý do của Lôi Phạt Thiên Tôn cùng lý do của Hắc Long khác nhau đến một trời một vực.

Lâm Minh cũng không đi mù quáng tin tưởng, nhưng mà theo như những gì hắn biết và suy luận được thì Lâm Minh cũng có thể đoán được, Lôi Phạt Thiên Tôn nói không thực.

Bảo vật mà hắn nói vì thế nên mới trở mặt thành thù không thể nghi ngờ chính là Hồng Mông linh châu rồi.

Mà vì cái gì trở mặt thành thù, tình huống có lẽ rất khác. Có lẽ Lôi Phạt Thiên Tôn cho rằng Hồng Mông linh châu có một phần của hắn, hoặc là Lôi Phạt Thiên Tôn muốn mượn Hồng Mông linh châu để tu luyện ma công nhưng không được cho phép, cuối cùng mới bộc phát mâu thuẫn.

Trọng bảo như thế, kích thích lòng tham con người cũng là việc dễ hiểu.

Lâm Minh bất động thanh sắc, trầm mặc một hồi lâu sau đó mới lên tiếng:

- Thì ra là vậy, như vậy hai yêu cầu mà tiền bối nêu ra đều hợp tình lý cả.

- Ha ha, tốt!

Lôi Phạt Thiên Tôn gật đầu:

- Đã như vậy, ngươi cứ tiếp nhận truyền thừa của ta, vào một khắc khi tiếp nhận truyền thừa, tàn hồn của ta cũng sẽ sống nhờ trong cơ thể của ngươi, gieo xuống chú ấn trong Tinh Thần Chi Hải, ngươi đừng mong trái với lời thề.

Đang khi nói chuyện, tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn đột nhiên bắt đầu khởi động, từng sợi hồn lực lượng màu xanh nhạt rõ ràng bám vào trên âm tiết do hắn nói ra.

Những âm tiết này phảng phất như cá bơi, bị tàn hồn bao vây, xuất hiện ở trên không ý thức hải của Lâm Minh.

Trong chốc lát, tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn thoáng ảm đạm đi một ít, cùng lúc đó, một cổ lực lượng hồn phách hung lệ mà hỗn độn mạnh mẽ xuất hiện trong ý thức hải Lâm Minh.

Ô ô ô --

Theo từng đợt tiếng quỷ khóc, ở phía trên ý thức hải Lâm Minh lập tức nhiều ra một loạt chú ấn màu xanh lá, đây là chú ấn do linh hồn chi lực hình thành.

Tàn hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn đúng là phân ra một phần lực lượng gieo lên chú ấn trong Tinh Thần Chi Hải của Lâm Minh.

Tinh Thần Chi Hải của võ giả là nơi cực kỳ yếu ớt, bị người xâm lấn, đương nhiên là chuyện cực kỳ nguy hiểm, Lôi Phạt Thiên Tôn cho rằng, nếu làm thế thì hắn sẽ nắm được quyền chủ động

Linh hồn lực của mình thẩm thấu vào trong Tinh Thần Chi Hải của Lâm Minh, thách Lâm Minh cũng không dám làm trái.

- Hiện giờ ngươi đã xem như là truyền nhân của ta, ngày sau tàn hồn của ta sẽ một mực ở trong linh hồn của ngươi, nếu ngươi vi phạm lời thề, ta sẽ dẫn động chú ấn trong Tinh Thần Chi Hải ngươi, lập tức khiến ngươi hình thần câu diệt.

Tàn hồn hư ảnh của Lôi Phạt Thiên Tôn âm trầm nói.

Lâm Minh giờ phút này hồn lực rất cường đại, hắn phát giác được rõ ràng những chú ấn màu xanh biếc kia thật ra chính là một bộ phận tàn hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn.

Vì triệt để khống chế mình, Lôi Phạt Thiên Tôn không tiếc từ trong phân hồn đã hư hại nghiêm trọng không trọn vẹn lại phân ra một bộ phận linh hồn.

- Hiện giờ, ta sẽ truyền truyền thừa cho ngươi.

Lôi Phạt Thiên Tôn đã gieo xuống chú ấn trong Tinh Thần Chi Hải Lâm Minh nên không hề lo lắng Lâm Minh sẽ có biến hóa khác, hiển nhiên hắn đối tàn hồn nguyền rủa kia thập phần có lòng tin.

- Truyền thừa của ta, đều dấu ở trên một Linh Bảo gọi là Lôi Phạt Chi Kiếm. Kiếm kia năm đó chém giết qua vô số cường giả, vô cùng cường đại... Nó bị ta thiết hạ qua cấm chế, chỉ nhận khí tức của ta. Nếu bất luận kẻ nào tới gần kiếm kia, sử dụng dùng ngoại lực xâm nhập thì đều sẽ tự bạo... Toàn bộ Lôi Vực cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Lôi Phạt Thiên Tôn buồn bả nói.

Nghe xong lời này, Lâm Minh trong nội tâm rùng mình. May mắn vừa rồi hắn không hành động thiếu suy nghĩ, nếu như chính thức diệt sát tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn thì hậu quả thật không thể lường được.

Lúc này, một đoạn tin tức tựa như trí nhớ từ trong tàn hồn Thiên Tôn truyền tới.

Trong thời gian ngắn, Lâm Minh đã biết rõ nơi hạ lạc cụ thể của Lôi Phạt Chi Kiếm, hơn nữa còn biết được một tin tức trọng đại -- căn cơ của Lôi Vực này -- cũng là cực phẩm Lôi Nguyên mình muốn tìm, cũng bị phong ấn dưới thân Lôi Phạt Chi Kiếm.

Chương 1846: Lôi Phạt Chi Kiếm (2)

Lâm Minh dựa theo lộ tuyến trong trí nhớ phi hành, qua lại trong Lôi Vực chừng nửa nén hương đã bay vào một tòa đại điện rộng lớn, trong đại điện này, có vô số bích họa Lôi Phạt Thiên Tôn chinh chiến tứ phương ngày xưa, mỹ lệ đường hoàng, hiển nhiên đây là phủ đệ Lôi Phạt Thiên Tôn đã từng kiến tạo.

Ở chỗ này, từng tòa Lôi Thạch giống như ngọn núi giống như chiếu rọi khiến đại điện sáng như ban ngày.

Từng đạo khí tức Lôi Đình bổn nguyên pháp tắc nguyên thủy nhất tràn ngập khắp mỗi ngóc ngách đại điện.

Nơi khí tức Lôi Đình bổn nguyên pháp tắc nồng nặc nhất chính là tại Vương Tọa trong đại điện kia.

Chín đầu Lôi Long xoay quanh phía trên Vương Tọa, tản mát ra lực lượng cuồng bạo vô tận khiến người phải kính sợ.

Lâm Minh thân hình như điện, xé rách hư không, lập tức đã đến trên Cửu Long Vương Tọa kia.

Hắn được Lôi Phạt Thiên Tôn chỗ thừa nhận, trong ý thức hải cũng có tàn hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn tồn tại, bởi vậy tản mát ra Lôi Đình khí tức kỳ dị nguyên vốn thuộc về Lôi Phạt Thiên Tôn.

Chín đầu Lôi Long kia vừa mới cuồng bạo Xi.. Xiiii.. một tiến đã lập tức nhận ra khí tức của Lôi Phạt Thiên Tôn từ trên người Lâm Minh, lập tức giống như con mèo nhỏ nỉ non một tiếng, ngoan ngoãn chui vào trong Cửu Long Vương Tọa.

Toàn bộ Vương Tọa, nhìn qua cao cao tại thượng, uy nghiêm tôn quý.

Nhưng Lâm Minh lại biết, đây chẳng qua chỉ là biểu tượng của Lôi Phạt Chi Kiếm.

Kỳ thật Vương Tọa chính là do chuôi của Lôi Phạt Chi Kiếm biến thành.

Hai cánh tay trèo lên Vương Tọa lên, dồn khí đan điền, khí huyết lực lượng vô cùng vô tận lập từ trào lên hai tay.

Cửu Long Vương Tọa vốn cắm thật sâu trong đại điện lôi tinh thạch lại cứ thế dưới lực lượng tiếp cận trăm tỷ của Lâm Minh làm vang lên một tiếng xoèn xoẹt

Đại điện như núi cao mãnh liệt run rẩy thoáng một phát, rốt cục có một đoạn thân kiếm chói mắt bị rút ra...

Một cổ khí tức vô cùng xa xưa từ trên đại kiếm truyền đến.

Còn mang theo tiếng Xi.. Xiiii.. hưng phấn, có vài đạo Lôi Long hơi mảnh từ trên thân kiếm tán dật ra, trực tiếp xuyên thủng không gian chung quanh thành vô số lỗ nhỏ.

Mới chỉ rút ra một đoạn nhỏ, Lôi Phạt Chi Kiếm đã lộ ra vẻ cường đại của nó -- đây tuyệt đối là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo đỉnh cấp!

Lâm Minh toàn thân khí huyết ngập trời, bắt đầu từng đoạn, từng đoạn, chậm rãi không ngừng rút Lôi Phạt Chi Kiếm kia lên

Toàn bộ Lôi Thần đại điện, bắt đầu không ngừng run rẩy, phảng phất như đang rên rỉ, tùy thời đều có khả năng bị sụp đổ vậy.

Ầm ầm, cuối cùng thoáng một phát, Lôi Phạt Chi Kiếm lớn cả trăm trượng rốt cục cũng bị Lâm Minh hoàn toàn rút ra.

Trong thời gian ngắn, Lâm Minh cũng cảm giác được phảng phất như có một đầu Lôi Long cuồng bạo đang run rẩy trên tay mình, muốn đào thoát.

Nhưng chợt tàn hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn lại có chút khí tức tán dật ra.

Vừa đụng vào tàn hồn khí tức kia, Lôi Phạt Chi Kiếm phảng phất như đang sợ hãi, rõ ràng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, khí tức chống cự không ngừng yếu bớt.

Lâm Minh trong lòng biết tận dụng thời cơ, dị lực của Tà Thần Chi Thụ nhanh chóng tràn vào như thủy triều.

Tạch tạch tạch, trên đường đi dễ như trở bàn tay, Lôi Long du động, Hỏa Phượng thiêu đốt, Lâm Minh không ngừng dung hợp lực lượng trong Lôi Phạt Chi Kiếm, lưu lại lạc ấn của mình trên chuôi kiếm này.

Bản thể Lôi Phạt Thiên Tôn đã sớm tử vong, chuôi kiếm nầy từ ý nghĩa nào đó mà nói đã là vật vô chủ, cũng chỉ có tàn hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn và chút ý chí lưu lại trong kiếm, nhưng chút ý chí ấy đã dưới sự chủ động phối hợp của Lôi Phạt Thiên Tôn bị triệt để thu hồi lại.

Vì vậy chuôi kiếm này chống cự không được bao lâu đã trở thành bảo vật của Lâm Minh.

Lôi phạt chi kiếm bị Lâm Minh nhổ ra, cả lôi thần đại điện như sống lại.

Phù phù, phù phù --

Từng âm thanh như tiếng tim đập vang vọng, từ trong lôi phạt chi kiếm truyền tới.

Mỗi lần nhảy một cái, cả thậm chí gạch đá trong đại điện không biết làm từ chất liệu gì, đều cộng minh cùng với nó.

- Lôi nguyên! Đây chính là cực phẩm lôi nguyên ngày xưa Lôi Phạt Thiên Tôn sử dụng.

Biết rõ thứ dưới lôi phạt chi kiếm này là cái gì, Lâm Minh hít sâu một hơi, lôi nguyên này với hắn mà nói còn trọng yếu hơn lôi phạt chi kiếm.

Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại lôi nguyên, nhìn qua nó chẳng khác gì lôi long nhỏ, lập loè màu trắng bạc nằm trong huyệt sâu dưới đất.

Thân thể thì nhỏ nhưng mà mỗi bộ phận thân thể của nó đều có một lực lượng không ai có thể chống cự, là lực lượng lôi đình bổn nguyên có thể phá hủy tất cả, bắt đầu chui ra khỏi thân thể của nó, xuyên thủng hư không, tiến vào không gian chung quanh.

Chung quanh lôi nguyên còn có còn có cỏ cây thực vật như lôi đình, sinh cơ bừng bừng.

Hủy diệt cùng sinh cơ hòa làm một thể, đây chính là điểm cường đại khủng bố của lôi đình.

Rất hiển nhiên, bởi vì nó tồn tại cho nên lôi vực mới trường tồn trong mười vạn năm.

- Chính là nó.

Lâm Minh cẩn thận vươn tay tìm kiếm một chút, còn không có đụng chạm lôi nguyên, Lâm Minh cảm giác từng adodj lôi quang màu trắng bắn ra, bắn vào cánh tay của hắn.

Thân thể Lâm Minh cường hãn như thần thú, rõ ràng bị lôi quang màu bạc này đâm vào cánh tay như kim châm đau đớn.

Cảm nhận được những đau đớn này, trong nội tâm Lâm Minh ngược lại hơi mừng rỡ, lực lượng lôi nguyên cường hãn. Làm càng phi thường hài lòng.

Đã quyết định chắc chắn, chân long chi huyết trong người Lâm Minh bắt đầu khởi động, một tầng lân giáp bao phủ cánh tay của hắn.

Hắn trực tiếp bắt được lôi nguyên nhỏ bé này.

Chân long lân giáp gia trì cánh tay, lôi nguyên tỏa ra lôi điện cường đại chỉ lưu lại dấu vết mờ mờ trên lân giáp.

Nắm chặt lôi nguyên, Lâm Minh đột nhiên phát hiện trong tay như cầm một hằng tinh, năng lượng ẩn chứa trong lôi nguyên đã không thể tưởng tượng.

Ngay sau đó lôi nguyên giống như biến thành lốc xoáy lôi đình, cộng minh với lực lượng lôi điện khổng lồ ở bốn phía.

Cơn xoáy kêu gào--

Trong hoàng kiêm đại điện, từng khối lôi tinh thạch bắn ra vô số lực lượng lôi đình.

Trong bích họa chung quanh ẩn chứa lôi đình bổn nguyên. Tản mát ra hào quang sáng ngời chói mắt.

Ngay sau đó bên ngoài hư không của hoàng kim đại điện, sâu trong lôi vực vô tận, một tia chớp tử kim, hoàng kim... Ngân bạch... Đặc biệt mỹ lệ lao vào trong hoàng kim đại điện.

Lực lượng lôi đình vô cùng vô tận toàn bộ rót vào trong lôi nguyên.

Loại tràng cảnh này tiếp tục trong một nén hương, Lâm Minh cảm thấy lôi nguyên trong tay càng ngày càng nặng, cũng càng ngày càng tinh thuần.

Lôi nguyên tán dật từng tia lôi điện ti tí, trực tiếp xuyên thủng qua hư không, tạo thành không gian phong bạo khủng bố.

Hô --

Mãi cho tới khi lôi nguyên bất động, Lâm Minh lúc này mới thở ra một hơi.

Mà lúc này hoàng kim đại điện vẫn còn lôi điện tán dật, nhưng nó chẳng khác gì người bệnh nặng mất máu, mất đi sáng bóng ngày xưa.

Cả đại điện đều ảm đạm, lôi tinh thạch đang tỏa ra hào quang yếu ớt. Những bích họa huyết tinh mà Lôi Phạt Thiên Tôn chinh chiến ngày xưa, ánh sáng âm u và dữ tợn như ác ma, ai nhìn qua cũng hoảng sợ.

Chương 1847: Truyền thừa tới tay

Lúc này bên ngoài lôi vực, khí tức lôi điện nhấp nhô lúc này biến mất hoàn toàn.

Lòng dạ Lâm Minh biết rõ, tất cả là do lôi nguyên tạo thành.

Lôi nguyên tương đương với nguồn năng lượng cung cấp cho cả lôi vực, hiện tại hắn đã lấy đi nguồn năng lượng này, những lực lượng tán dật lúc trước cũng đều trở về lôi nguyên.

Những lôi đình dị tượng ở bên ngoài tự nhiên sẽ yếu đi rất nhiều.

- Truyền thừa cả đời của ta đều nằm trong lôi phạt chi kiếm. Ngươi đã đạt được lôi nguyên. Việc này không nên chậm trễ, bắt đầu kế thừa y bát của ta đi... Bắt lấy thanh kiếm kia cắm vào cửu long vương tọa này, dùng lực lượng toàn thân cộng minh với nó... Chỉ cần ngươi có thể cảm ứng nó, dung hòa với nhau, lôi phạt chi kiếm cũng là chìa khóa nắm giữ hoàng kim lôi điện... Ngươi có thể kế thừa tất cả của ta... Đương nhiên, thời điểm đó ta sẽ hạ chú ấn vào tinh thần chi hải của ngươi sẽ có hiệu lực hoàn toàn, lạc ấn sẽ tiến vào linh hồn của ngươi.

Giọng của Lôi Phạt Thiên Tôn vang lên sau lưng Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, lôi phạt chi kiếm, còn có kinh văn lôi đạo bổn nguyên ẩn chứa trong lôi phạt chi kiếm, đây đúng là đồ tốt, gần với truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Nhưng mà Lôi Phạt Thiên Tôn hạ nguyền rủa trong người của mình lại cực kỳ phiền toái, dù sao Lôi Phạt Thiên Tôn trước đây thật lâu là thượng đẳng Thiên Tôn, thực lực thâm bất khả trắc, mặc dù Lôi Phạt Thiên Tôn hiện tại chỉ là tàn hồn trên thế gian cũng là tồn tại khủng bố.

Tâm niệm hơi trầm xuống, trong nội tâm Lâm Minh có quyết đoán.

Hắn một tay cầm lấy lôi phạt chi kiếm, lúc này rút nó ra, đi tới cửu long vương tọa và cắm vào.

Oanh!

Lực lượng toàn thân của Lâm Minh lúc này bắn ra ngoài, rót vào giữa lôi phạt chi kiếm.

Lôi phạt chi kiếm lập tức tỏa ra hào quang sáng như mặt trời, ánh sáng chói mát sinh ra, boa phủ Lâm Minh và lôi phạt chi kiếm vào trong.

Trong thời gian ngắn một cảm giác kỳ dị từ trong hào quang của lôi phạt chi kiếm tràn ngập toàn thân.

Dường như lôi phạt chi kiếm biến thành huyết nhục kéo dài của hắn, ngay sau đó mỗi tấc tài liệu trong đại điện này đều dung hợp làm một với huyết nhục của hắn, biến thành một phần thân thể của Lâm Minh.

Phù phù, phù phù, phù phù.

Lâm Minh bắt đầu cảm giác được trái tim đập mạnh, rõ ràng phù hợp với năng lượng chấn động trong hoàng kim đại điện.

Khi chấn động càng ngày càng nhiều, lực lượng trong người Lâm Minh bắn ra dung hợp với nó càng tăng.

Vèo, Tà Thần Chi Thụ bộc phát, đại thụ che trời đâm vào mây xanh, tản mát bí lực bàng bạc, lốm đa lốm đốm dung nhập vào trong đại điện.

Hoàng kim lôi điện có màu sắc tiếp cận với Tà Thần Chi Thụ một ít, trở nên càng thêm thâm trầm.

Một đầu chân long uốn lượn trong người Lâm Minh nhìn qua bầu trời gào thét, lực lượng trong suốt của thần thú tỏa ra từng tấc không gian.

Mỗi một tia lực lượng kỳ dị này cộng minh với nhau, trong vô tri vô giác thay đổi hoàn toàn hoàng kim lôi điện.

- Hoàng kim lôi điện... Thì ra chính là nó.

Ý niệm của Lâm Minh hoàn toàn dung hợp vào hoàng kim lôi điện, Lâm Minh cảm thấy rõ từng kết cấu bên trong của hoàng kim lôi điện.

Hắn xác nhận một điểm, hoàng kim này lôi điện chính là kỳ tích thần điện lơ lửng trên kỳ tích chi hải.

Năm đó Lâm Minh vẫn còn ở Thiên Diễn Tinh, vừa mới giết chết Huyễn Vô Cơ, tiến về bốn đại thần quốc ở khu vực trung ương Thiên Diễn đại lục, đã bị Cửu Đỉnh thái tử Dương Vân Tân mời tiến tới Cửu Hoa Trì dự tiệc, tại Cửu Hoa Trì, Lâm Minh lần đầu tiên nghe nói qua kỳ tích thần điện.

Nghe đồn kỳ tích thần điện này mờ mịt như ảo ảnh, vô cùng huyền diệu, mặc dù Thần Hải đại năng cũng đừng mong tới gần.

Về sau kỳ tích thần điện bởi vì nguyên nhân không rõ lơ lửng ở kỳ tích chi hải, Dương Vân Tân dùng mồi nhử thăm dò kỳ tích thần điện mời anh hùng thiên hạ đi kỳ tích thần điện, muốn một mẻ hốt gọn.

Lúc trước kỳ tích thần điện đối với Lâm Minh mà nói, có thể nói bí bảo khắp nơi, nhưng cũng phi thường nguy hiểm.

Lâm Minh thật không ngờ một ngày kia, cả kỳ tích thần điện bị thu vào nội thế giới của mình.

Lúc Lâm Minh muốn thu hồi kỳ tích thần điện, trong lúc đó trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, linh hồn nguyên rủa mà Lôi Phạt Thiên Tôn đánh vào cũng bắt đầu tiến vào linh hồn của hắn!

Dựa theo khế ước nguyền rủa lập với Lôi Phạt Thiên Tôn, Lâm Minh kế thừa truyền thừa thì nguyền rủa cũng có hiệu lực.

Thời điểm nguyền rủa chui vào linh hồn Lâm Minh, tâm niệm Lâm Minh tiến vào nội thế giới, hắn khống chế khí tức nội thế giới của mình, tất cả lực lượng phun ra như thủy triều.

Trong sức mạnh mãnh liệt này, bắt mắt nhất chính là khối lập phương màu xám, đây chính là ma phương.

Ma phương chính là thần vật linh hồn, khắc chế hồn lực, Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại chú ấn chính là phân lực lượng tàn hồn ra.

Dù là Lôi Phạt Thiên Tôn khi còn sống cường đại hơn nữa, hắn phân ra một dám tàn hồn cũng không có khả năng chống cự ma phương.

Răng rắc!

Tiếng nổ vang lên, Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại chú ấn trong tinh thần chi hải của Lâm Minh, trực tiếp bị Lâm Minh phá hủy!

Cùng lúc đó sâu trong linh hồn của Lâm Minh, tất cả lực lượng bạo phát ra ngoài, chúng tản mát khí tưc bổn nguyên của vũ trụ, dùng khí thế không ai có thể chống cự bốc lên.

- Cái gì?

Lôi Phạt Thiên Tôn hoảng sợ kêu lên, đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến hắn bất ngờ, hắn vốn cho rằng dùng chú ấn là có thể khống chế Lâm Minh, thế nhưng mà tuyệt đối không ngờ Lâm Minh vậy mà không biết dùng loại phương pháp nào đột nhiên bộc phát ra lực lượng khủng bố như thế, trực tiếp phá hủy chú ấn của hắn.

Chú ấn là lực lượng của Lôi Phạt Thiên Tôn, cho nên linh hồn bị cắn trả, hình dáng vốn có cũng run rẩy, trở nên mơ hồ!

- Ngươi!

Tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn run rẩy kịch liệt, hắn nhìn về phía Lâm Minh, trong lòng giận dữ, quát:

- Ngươi cố ý ẩn dấu thực lực, lừa gạt lão phu?

Trong lòng Lôi Phạt Thiên Tôn giận dữ bùng nổ, trong lòng cũng cực kỳ kinh hãi, mặc dù nói hắn đã là tàn hồn, cũng không còn là

Thiên Tôn không ai bì nổi năm xưa, thực lực kém xa cả vạn dặm, nhưng dù là như thế, thực lực của hắn bây giờ cũng không phải tiểu bối trước mặt có thể so sánh, hắn làm sao bị một tiểu bối Thánh Chủ kỳ đùa nghịch chứ?

Tiểu tử này rốt cuộc dùng thủ đoạn gì?

Thời điểm trong lòng Lôi Phạt Thiên Tôn vô cùng kinh nghi, một đạo khí tức trong nội thế giới của Lâm Minh bạo phát ra, cảm nhận được khí tức quen thuộc này, Lôi Phạt Thiên Tôn vô cùng chán ghét.

Trong lúc nhất thời, toàn thân của hắn như bị điện giật, trong con mắt bắn ra tinh quang khiếp người.

Vốn thân ảnh hư vô hỗn độn, khí thế bạo phát.

Một đạo sát ý không hiểu bạo phát, nhìn về phía Lâm Minh bên kia.

- Hồng Mông chi khí! Trên người của ngươi có Hồng Mông chi khí!

Giọng của hắn như tầng tầng lôi âm chói tai, không ngừng vang vọng trong đại điện, hiển nhiên rất tức giận.

Lâm Minh trầm mặc không nói, quang mang lôi phạt chi kiếm trong tay từ từ tán đi.

Chương 1848: Diệt Lôi Phạt

Tâm niệm khẽ động, cả hoàng kim lôi điện lúc này nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng tản mát ra phù văn mang chân ý lôi đình, biến thành bảo điện lớn như lòng bàn tay, bị hắn cầm trong tay vuốt vuốt.

Vì hoàn toàn diệt sát tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn, lôi phạt chi kiếm cùng hoàng kim lôi điện, Lâm Minh vẫn không hề cố kỵ sử dụng.

- Năm đó ngươi phản bội Hỗn Nguyên Thiên Tôn, có từng nghĩ tới hôm nay hay không?

Lâm Minh thản nhiên nói ra, ánh sáng chung quanh vặn vẹo, hỗn độn. Chung quanh hắn hình thành từ trường quái dị.

- Hỗn độn võ ý! Tốt! Rất tốt!

Đồng tử Lôi Phạt Thiên Tôn hơi co lại. Thân thể nhịn không được run rẩy, trong con mắt bắn ra quang mang khủng bố nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

- Thì ra ngươi đã sớm kế thừa truyền thừa của Hỗn Nguyên lão tặc, rồi sau đó ẩn nấp khí tức của mình, lừa gạt ta!

Lôi Phạt Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi, tiểu tử này dĩ nhiên là người của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Hắn dùng trạng thái tàn hồn lưu lại trong Lôi Vực hơn mười vạn năm. Vậy mà chờ được chính là truyền nhân của cừu nhân tới đây, để cho Lôi Phạt Thiên Tôn hắn không hiểu chính là, hắn lại không thể khám phạ ngụy trang của Lâm Minh, kết quả truyền thừa cuối cùng của hắn cũng dâng ra.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Quang mang trong mắt Lôi Phạt Thiên Tôn bùng lên, trong ánh mắt mang theo âm hồn chi lực hùng hậu, xen lẫn với âm lôi vô cùng đánh vào trong người của Lâm Minh.

Đối mặt với Lôi Phạt Thiên Tôn tức giận. Lâm Minh vẫy tay, trong người tuôn ra vô số u hồn lạnh như băng, tiếng vạn ma kêu gào thảm thiết vang vọng.

Nhìn thấy bánh xe ngưng tụ từ vô số oan hồn, phía trên có hư ảnh Tu la thôi động bánh xe.

Chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân.

Thời điểm âm lôi bùng nổ tầng tầng lớp lớp, trực tiếp bị Vạn Ma Sinh Tử Luân cuốn vào, sau đó không ngừng nghiền nát nó đi.

Mỗi lần nghiền áp qua, am hồn chi lực ảm đạm xuống một phần, cuối cùng nhất nó tan thành mây khói.

Nhìn thấy một màn này, thần sắc Lôi Phạt Thiên Tôn âm trầm vô cùng, hắn cũng không ngờ tiểu bối này có thủ đoạn như vậy.

- Ngươi rốt cuộc là ai, ngươi không thể nào là võ giả Thánh Chủ kỳ!

Trong nhận thức của Lôi Phạt Thiên Tôn, võ giả Thánh Chủ tuyệt đối không cách nào chống lại hắn, vốn hắn đã cẩn thận xác nhận, Lâm Minh xác thực chỉ là Thánh Chủ, cho nên hắn nhận định Lâm Minh không có khả năng chạy thoát hắn khống chế.

Lâm Minh căn bản không nói nhảm với Lôi Phạt Thiên Tôn. Vạn Ma Sinh Tử Luân xoay tròn, không ngừng lập lòe.

- Hừ! Thực cho rằng lão phu không làm gì được ngươi!

Lôi Phạt Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, lúc này trong người của hắn có tiếng âm vang xuất hiện, bên cạnh hắn chính là phù văn mang theo quy tắc đại đạo xuất hiện.

Những phù văn này hình thành lôi long dài hẹp trên không trung, nghênh phong bạo trướng, giống như thế giới này chính là thế giới lôi đình.

Lâm Minh chỉ cảm thấy trong nháy mắt vô số lôi long mở to con mắt như chuông đồng ra, bên trong bắn ra từng tia lôi điện.

Đồng thời trong hư không xuất hiện lôi cầu to lớn như ngôi sao, tản mát ra bí lực khủng bố.

Rõ ràng có vô số bàn tay vô hình, trong nháy mắt, Lâm Minh cảm giác mình không thể động đậy.

- Đây là lực trường? Chỉ dựa vào một đám tàn hồn dẫn động pháp tắc chi lực, cũng có thể hình thành lôi đình lực trường?

Trong nội tâm Lâm Minh kinh ngạc, Lôi Phạt Thiên Tôn thật sự quá cường đại, thân thể không còn, nội thế giới không tồn tại, lại bằng vào tàn hồn dẫn động lôi đình lực trường cường đại như thế.

Tuy ngoài miệng cường ngạnh, Lôi Phạt Thiên Tôn trong lòng như lâm đại địch, hắn hiện tại đã sớm không còn như năm đó, mà người trẻ tuổi trước mắt càng quỷ dị.

Hai tay mở ra trong hư không, cả hồn lực giống như hóa thành không gian lôi đình, vạn long gào rú, chấn động hư không, bắt đầu co rút về phía Lâm Minh, muốn triệt để thôn phệ Lâm Minh.

Sắc mặt Lâm Minh yên tĩnh như nước, bình tĩnh vươn tay, một chút hắc ám ngưng tụ trong tay của hắn, lóng lánh, cơ hồ tất cả bóng tối lại từ từ ngưng tụ ra hình dáng của ma phương, xuất hiện trong tay Lâm Minh

Ma phương vừa xuất hiện, không gian chung quanh lâm vào tĩnh mịch không hiểu.

Tuy lớn như lòng bàn tay, nhưng lại cho người ta cảm xúc hết sức kỳ quái, giống như vũ trụ tối tăm, bao hàm toàn diện, lành lạnh đáng sợ.

Mỗi chút hắc quang giống như vòng xoáy vô tận, phát ra lực lượng vô cùng.

Hồn lực ngưng tụ ra vô số lôi long trên hư không, giống như bị bàn tay vô hình nắm chặt lấy chúng, thôn phệ vào vòng xoáy, trong thời gian ngắn biến mất sạch sẽ, trực tiếp cắt đứt liên hệ hồn lực với Lôi Phạt Thiên Tôn.

Vừa nhìn thấy ma phương màu xám xuất hiện, Lôi Phạt Thiên Tôn toàn thân run lên, sắc mặt đại biến.

Hắn bây giờ là tàn hồn, vô cùng mẫn cảm với ma phương, cảm giác sợ hãi từ bản năng sinh ra, hắn cảm giác chỉ cần nhìn thấy ma phương màu xám, hồn phách của hắn giống như bị nuốt vào trong.

- Đây là vật gì?

Lôi Phạt Thiên Tôn căn bản không nhận ra ma phương, hắn mặc dù biết Hồng Mông linh châu, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết ma phương.

Bỗng nhiên trong ma phương bắn ra hắc quang chôn vùi tất cả.

Hắc quang này mở rộng ra bốn phía, quét ra chung quanh.

Thế giới lôi đình vừa rồi trấn áp Lâm Minh va chạm với hắc quang này, rõ ràng nhao nhao nghiền nát, chôn vùi, tinh thần lạc ấn của Lôi Phạt Thiên Tôn cũng bị gạt bỏ.

Trực tiếp bị hắc quang thôn phệ toàn bộ.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Lôi Phạt Thiên Tôn đại biến, tàn hồn của hắn làm sao thừa nhận một kích của hắc quang này đây?

Rốt cục triệt để cảm giác được trong hắc quang mang theo sát cơ đậm đặc.

- Nếu ngươi còn có thân thể, ta không biết làm gì với ngươi, đáng tiếc ngươi chỉ có linh hồn, ngay cả lực lượng lôi đình cũng là dùng hồn lực thuyên chuyển pháp tắc mà hình thành, dù sao ngươi không có nội thế giới, không thể thuyên chuyển thiên địa nguyên khí, đối với ta không có uy hiếp gì cả.

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, trực tiếp sử dụng ma phương.

Trong lúc nhất thời, cả không trung hình thành vòng xoáy phong bạo.

Hắc quang quét qua tất cả, Lôi Phạt Thiên Tôn chỉ cảm thấy lực lượng khủng bố đang tác động lên người mình, đây là lực lượng pháp tắc không cách nào kháng cự, hắn gào rú điên cuồng, nhưng vẫn bị hắc quang bao phủ triệt để.

Cơn xoáy cơn xoáy cơn xoáy --

Ma phương trong thời gian ngắn bắt đầu mở rộng ra chung quanh, Lôi Phạt Thiên Tôn thống khổ gào thét.

- Đây rốt cuộc là vật gì? Ngươi là ai!?"

Trong nội tâm Lôi Phạt Thiên Tôn kinh hãi, tuy hắn không biết ma phương, nhưng thấy qua Hồng Mông linh châu, hắn có loại cảm giác, ma phương này thậm chí có thể là thần vật như Hồng Mông linh châu! Hôm nay phát sinh những chuyện này hoàn toàn vượt qua nhận thức của hắn.

Hắn không hiểu từ đâu lại xuất hiện thanh niên khủng bố thế này, mà trong tay thanh niên này cầm thần vật có thể khắc chế hắn, hơn nữa cường đại tới mức không tưởng tượng nổi.

Đó căn bản không hợp với lẽ thường!

- Ngươi làm quỷ hồ đồ đi.

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, hắn rót thêm lực lượng vào ma phương.

Trong vòng xoáy bắt đầu truyền tới tiếng chửi rủa và kêu thảm thiết của Lôi Phạt Thiên Tôn.

Chương 1849: Mở Song Cực Đạo Cung

Hắn oán độc nguyền rủa, trong nội tâm tràn ngập không cam lòng, hắn kết cục quá thảm, truyền thừa bị truyền nhân của kẻ thù đánh cắp, tàn hồn bản thân bị xoắn giết!

Hắn có thể nào không hận!

Nhưng mà mặc cho hắn nguyền rủa và giãy dụa thế nào, trong ma phương, hắn chỉ là một đám tàn hồn, căn bản không tạo nên chút bọt nước nào cả.

Cuối cùng tiếp tục trong thời gian một nén hương, giọng của Lôi Phạt Thiên Tôn rốt cuộc lắng xuống.

Lâm Minh không chút hoang mang, lại thúc dục ma phương luyện hóa thêm một phút mới dừng lại.

Giờ khắc này tàn hồn và lạc ấn linh hồn của Lôi Phạt Thiên Tôn đã hoàn toàn bị ma phương xóa đi.

- Không hổ là Thiên Tôn đỉnh cấp, một đám tàn hồn này không còn tới một phần mười linh hồn của hắn, trải qua mười vạn năm suy yếu, dù vậy cũng chỉ sử dụng ma phương mới đánh bại, nếu không bằng vào Vạn Ma Sinh Tử Luân, sợ rằng khó diệt sát hắn.

Thần tình của Lâm Minh lạnh nhạt, chậm rãi thu hồi ma phương.

Thời điểm hắn muốn dung hợp, cộng minh với lôi phạt chi kiếm, hoàng kim lôi điện, đã biết rõ Lôi Phạt Thiên Tôn nguyền rủa muốn dung nhập vào trong linh hồn, thời điểm này Lâm Minh không thể tránh né bạo lộ thực lực của hắn, thân là người thừa kế của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cho nên Lâm Minh sớm đã chuẩn bị ma phương.

Tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn vừa động thủ, hắn sẽ trực tiếp dùng ma phương.

Ma phương chính là vô thượng thần khí, quả thực chính là khắc tinh của tất cả sinh vật dùng hồn lực. Mặc dù là tàn hồn của Thiên Tôn đỉnh cấp cũng không phải đối thủ của ma phương.

Tàn hồn Lôi Phạt Thiên Tôn tiêu tán, cả hoàng kim lôi điện cùng lôi phạt chi kiếm cũng bị Lâm Minh thu hồi.

Thời điểm Lâm Minh làm tốt tất cả, sâu trong Lôi Vực cách đó vài trăm dặm, cảnh tượng lôi đình cuồn cuộn ngày xưa đã biến mất.

Lôi vân tiêu tán nhiều, hắc ám dưới chân Lâm Minh hiển lộ ra.

Trong bóng tối này, trong lòng bàn tay Lâm Minh có lôi nguyên lập lòe, thân thể hóa thành sóng điện giống như Lôi Đế tái sinh.

- Lôi nguyên đã tới tay, cộng thêm hủy diệt chi diễm, còn có một chút cực phẩm lôi tinh... Điều kiện luyện chế Song Cực Đan đã thành thục, sau đó ta có thể đột phá Song Cực Đạo Cung...

Trong lòng Lâm Minh suy nghĩ, đột phá Song Cực Đạo Cung, thực lực của hăn sẽ tăng lên trên phạm vi lớn.

Kế tiếp chính là đi Hồn giới tìm Thánh Mỹ!

Nhìn lên trời cao, trăng sao sáng ngời.

Bên ngoài Lôi Vực, người của Tu La thần quốc đã tới, tính cả hoàng kim chiến xa cũng không dám tiến vào sâu trong Lôi Vực.

Động tĩnh trong Lôi Vực quá lớn, làm cho mọi người sợ hãi.

Bọn họ có thể nhìn thấy sâu trong Lôi Vực là đỉnh núi lôi đình nổ vang, giống như có thể nổ tung cả Lôi Vực.

Dường như có người đang chiến đấu, nhưng mà dùng thực lực của bọn họ không có khả năng thấy được.

Trong lúc đó mọi người nhìn thấy hào quang bạo phát sâu trong Lôi Vực.

Hào quang này quá sáng, ai nhìn qua cũng chảy nước mắt, ánh mắt không thấy gì.

Sau đó là toàn bộ lôi đình nhanh chóng co rút vào trong hào quang này như thủy triều.

Chỉ qua nửa nén hương, Lôi Vực từng vô cùng nguy hiểm chẳng khác gì ngọn đèn cạn dầu, trừ mùi lôi điện còn lưu lại trong không khí, rốt cuộc không cảm nhận được chút lôi đình nào cả.

- Cái này... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Người của Tu La thần quốc vô cùng sợ hãi.

Từ trong sử ký tới bây giờ, trên không trung của kỳ tích chi hải, dù là Thần Hải đại năng bước vào đó cũng phải chết, vậy mà lúc này nó lại biến mất, cảnh này quá khó hiểu!

Cùng một thời gian, biên giới ba mươi dặm sâu trong Lôi Vực, Tiểu Ma Tiên và chúng nữ sắc mặt lo lắng nhìn qua.

Trong đoàn người chỉ có Tiểu Ma Tiên thực lực cao nhất, ánh mắt của nàng lập lòe, đã nhìn thấy hành động ngoài trăm dặm.

- Lâm ca đã thu lôi nguyên...

Tầm mắt của Tiểu Ma Tiên nhìn thấy sâu trong Lôi Vực, ở nơi âm u nhất.

Lâm Minh đang ngồi giữa không trung, hai tay phân biệt giơ hủy diệt chi hỏa cùng cực phẩm lôi nguyên lên. Nhìn từ xa chẳng khác gì đang cầm hai mặt trời màu đỏ và màu tím.

Trong từng lỗ chân lông của hắn phun ra thiên kiếp hỏa lực, trong hỏa lực đạo vận nở ra như hoa sen.

Mỗi khi hỏa diễm này lập lòe, không giang cũng giống như trang giấy, ngay cả không gian cũng bị không gian phong bạo quét qua.

Có thể thấy hỏa diễm này nóng như thế nào.

Hai tay Lâm Minh tung bay trong hư không, từng đạo phù lục chân ý lúc này giam cầm hư không, thiên kiếp hỏa lực kỳ dị hiện ra.

Cả hư không biến thành đỉnh lô trong thời gian ngắn.

Sau đó hắn lại ra rất nhiều linh dược xen lẫn lôi tinh cùng với hủy diệt chi hỏa cùng cực phẩm lôi nguyên, toàn bộ ném vào trong đỉnh.

Sau đó bắt đầu luyện chế.

Trong quá trình luyện chế không tính là dài này, nhưng dưới nhãn lực của Tiểu Ma Tiên lại đầy đủ kinh tâm động phách.

Luyện hóa đến cuối cùng, mỗi tấc da thịt củaLâm Minh phun ra đại đạo chân hỏa, đánh vào đỉnh lô...

Bảy ngày sau, một tiếng nổ lớn, lôi long vạn trượng và hỏa phượng hoàng hiện ra, dây dưa với nhau, đại trận màu xám bao phủ Thiên Diễn Tinh cũng bị trùng kích thật nhiều, giống như ngôi sao cũng rơi xuống.

Thanh thế vô cùng to lớn.

Lúc này trong Lôi Vực, trước mặt Lâm Minh là một viên đan dược có hình âm dương ngư hiện ra.

Một bên là lôi điện, một bên là hỏa diễm, bắn ra tinh lực mạnh mẽ..

Lâm Minh lúc này nuốt đan dược vào, trong cơ thể vang lên tiếng sấm rền.

Trong chốc lát sau hào quang khôn cùng xua tan mây đen.

Bầu trời vốn là âm u, giống như triệu hoán cái gì đó, từng đạo hào quang bắn ra ngoài.

Chín ngôi sao to lớn sáng ngời, từ tinh không xa xôi hiện ra ngoài, phương thức sắp xếp kỳ lạ, xé rách hắc ám vô tận chiếu sáng thiên địa.

Trong đó một ngôi sao như mặt trời, lóng lánh chói mắt, một đạo bí lực cường đại bao phủ chung quanh.

Ngôi sao này tên là "Lộc Tồn.", là một trong cửu tinh, nó tỏa ra thần quang sáng ngời giống như thác nước màu bạc rủ xuống, cảm giác được lực lượng kinh khủng này, thân thể Tiểu Ma Tiên nổi một tầng da gà.

Trong hư không có đại đạo lộ vân hiện ra, ngưng tụ thành một đường vân kỳ dị, phong tỏa trong ánh sao bàng bạc.

Hai lực lượng chân ý cực hạn tràn ngập thiên đạo đạo đồ, chẳng khác gì một con rồng, con phượng bảo vệ ngôi sao.

Đây chính là thiên đạo trận đồ ngăn cản nhân loại đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, trận đồ này hấp dẫn ánh mắt của người ta, giống như muốn hút hồn người ta vào đó.

- ... Song Cực Đạo Cung... Lâm ca rốt cục sắp bắt đầu đột phá!

Nhìn thấy một màn này, trong nội tâm Tiểu Ma Tiên mang theo cao hứng và khẩn trương.

Giữa tầm mắt, trong người Lâm Minh lúc này bắn ra lực lượng huyết tinh bàng bạc.

Thân thể của hắn không ngừng bắn ra động tĩnh như sấm rền, giống như có một đầu chân long sống lại.

Thân hình cất cao, bên ngoài bao trùm một tầng mây đen, khí thế không ngừng kéo lên, trở nên cuồng bạo mà lăng lệ, sau lưng của hắn là hư ảnh ba đầu sáu tay, thân thể giống như ma quỷ từ trong huyết trì của địa ngục chui ra, hai đồng tử thiêu đốt như mặt trời, vô cùng nóng bỏng.

Lâm Minh ngẩng đầu, nhìn qua ngôi sao chói mắt trên bầu trời, lúc này có một gốc cây hiện ra sau lưng của hắn, nhìn qua như đại thụ che trời.

Chương 1850: Tiến về Hồn giới (1)

Một gốc cây che trời, trên cây có vô số lôi long du động, càng có vô số hỏa phượng lượn lờ, thanh thế mênh mông cuồn cuộn.

Một gốc cây như thái cổ hung long hiện ra, nó chẳng khác gì một gốc cây pháp tắc xé rách hư không.

Trường thương này vừa xuất hiện, vô số lôi long hỏa phượng trên Tà Thần Chi Thụ không ngừng quấn quanh người của hắn.

Một vòng xoáy lực lượng khí huyết không ngừng bao phủ chung quanh.

Sau đó một trường thương đen kịt như ma thần hiện ra, mũi thương bắn ra cường quang có thể xé rách rất nhiều ngôi sao.

Oanh!

Lâm Minh đột ngột bay lên, lao thẳng tới thiên đạo trận đồ.

Không gian dưới chân của hắn vỡ tan nhiều mảnh.

Hắn bay lên cầm theo trường thương, nhân thương hợp nhất.

Chỉ thấy trường thương đen kịt trong tay của hắn chẳng khác gì Hắc Long, không ngừng trùng kích thiên đạo trận đồ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trường thương đen kịch đánh ra một cái, lực lượng hư không trăm dặm sụp dổ dưới uy thế của trường thương, không ngừng nện vào đạo đồ.

Cả đạo đồ nhộn nhạo như nước.

Đường văn đạo đồ chói mắt như mặt trời thiêu đốt, lực trùng kích của nó không gì Lâm Minh công kích.

Thời gian một phút lại một phút trôi qua.

Những thời giờ này cả đạo đồ nghiền nát từng chút, ánh sao bắn ra chung quanh.

Lâm Minh có kinh nghiệm hai lần trước, mở ra Tử Phủ Đạo Cung ra hấp thu ánh sao vào.

Sóng xung kích giáng xuống, hư không bị xé rách chẳng khác gì thủy tinh.

Thân ảnh của Lâm Minh hoàn toàn bị hào quang và máu bao phủ, đạo đồ trên hư không giáng xuống, tại như nước gợn trong ánh sáng mơ mơ hồ hồ.

Thời điểm thế năng trong người Lâm Minh hao hết, chỉ nghe oanh một tiếng vang thật lớn, tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang vọng.

Đạo đồ trước mặt Lâm Minh bị nghiền nát, một đạo văn bắn ra khắp nơi.

Song Cực Đạo Cung lập loè chói mắt giữa hư không, hào quang chậm rãi chui vào trong người Lâm Minh.

Trên người hắn xương cốt và huyết nhục dùng tốc độ mắt thường thấy khôi phục lại.

- Song Cực Đạo Cung... Đột phá!

Lâm Minh hít sâu một hơi, liên tục đột phá thiên phạt, tham lang hai đại đạo cung, Lâm Minh đột phá Song Cực Đạo Cung càng dễ dàng hơn một chút.

Một là vì hắn chuẩn bị sung túc, cho dù là Ma Thủy Thiên Tôn truyền thừa hủy diệt hỏa chủng hay là Lôi Phạt Thiên Tôn truyền thừa lôi nguyên đều là lôi hỏa đỉnh cấp.

Hai chính là thực lực của Lâm Minh tăng lên, hơn nữa trước kia đã đánh tan gông cùm xiềng xích của thiên đại, lại đột phá đạo đạo cung thứ ba cũng dễ dàng.

Đạo cung thứ ba, Song Cực Đạo Cung, đối ứng Lộc Tồn Tinh.

Đạo cung này nằm trong nội thế giới của Lâm Minh, sau khi mở Song Cực Đạo Cung, Lâm Minh có thể dẫn tinh thần chi lực tiến vào nội thế giới, dung hợp với năng lượng trong nội thế giới.

Năng lượng trong nội thế giới của Lâm Minh chủ yếu chính là lôi đình cùng hỏa diễm, chẳng còn cái nào khác, tinh thần chi lực dung nhập vào trong lôi hỏa chi lực.

Kể từ đó lôi hỏa nguyên khí của Lâm Minh sẽ tăng thêm một bậc.

Lâm Minh nội thị nội thế giới của mình, giữa nội thế giới có ánh sao, có Tà Thần Chi Thụ to lớn đang được ánh sao chiếu vào, đang hưởng thụ và lớn mạnh.

Dường như bởi vì đột phá Song Cực Đạo Cung, Tà Thần Chi Thụ càng tươi tốt tráng kiện hơn nhiều.

Đến tận đây, thực lực của Lâm Minh lại tăng lên một lần nữa, cũng càng nắm chắc một chút khi đi Hồn giới lần này.

Đại kiếp nạn, thời gian còn lại của hắn không còn nhiều.

Ba ngày sau, Chu Tước Thần Quốc --

Lâm Minh làm việc tại Lôi Vực đúng là có thanh thế to lớn, muốn không kích thích bốn thần quốc chú ý cũng không dễ.

Cộng thêm trước đó có người báo tin cho cao tầng Cửu Đỉnh Thần Quốc, cho nên sau khi Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đạo cung thứ ba, phạm vi tám ngàn dặm của đầm lầy đã sớm có một đám cường giả Thần Hải đang đợi Lâm Minh.

Lâm Minh quay về Thiên Diễn đại lục, sự kiện lớn như vậy ai cũng không muốn bỏ qua.

Nhưng mà những cường giả Thần Hải này không nghĩ tới, sau khi đi vào đầm lầy, bọn họ lại nhìn thấy một màn khoa trương, cả Lôi Vực, tính cả kỳ tích thần điện đều biến mất cùng với Lâm Minh.

Cấm khu sinh mạng tồn tại mười vạn năm ở Thiên Diễn Tinh, bởi vì Lâm Minh trở về đã biến mất trong một đêm.

Kỳ tích chi hải vốn được xưng là biển cả phong bạo đã biến thành vùng biển mình thường, loại chuyện ly kỳ này khiến cường giả Thần Hải phát mộng, cảm giác như đamg nằm mơ.

Lâm Minh cũng không quan tâm tới những cao tầng của Thiên Diễn Tinh này, hắn chỉ lễ phép bắt chuyện với bọn họ, liền mang theo Mục Thiên Vũ, Lâm Hiểu Cáp chúng nữ bay tới Chu Tước Thần Quốc.

Chu Tước Thần Quốc là một trong bốn đại thần quốc của Thiên Diễn Tinh, mà tu vị của Lâm Minh hiện tại đã có thể nhẹ nhàng bao trùm cả thần quốc.

Hắn bay nhanh như điện, không qua một phút đã tới không trung đêện đài to lớn, đây chính là hoàng cung của Chu Tước Thần Quốc.

Cảm giác bao trùm cả hoàng cung, thân ảnh Lâm Minh lóe lên, hắn hạ xuống, đám người Mục Thiên Vũ, Tiểu Ma Tiên theo sát phía sau.

Lâm Minh hạ xuống một đại viện

Viện này thanh tĩnh u nhã. Gieo trồng mấy cây linh trúc, hương trúc rát thơm.

Trong sân có một nam tử trung niên đang rót trà. đột nhiên Lâm Minh đáp xuống khiến nam tử này sững sờ, mà thời điểm này trong phòng của đại viện còn có một phu nhân nghe tiếng nhìn sang, nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện thì nàng cũng giật mình.

Nhìn thấy nam tử trung niên cùng phu nhân trung niên này. Lâm Minh cảm khái ngàn vạn.

- Phụ thân, mẫu thân, hài nhi về thăm hai người đây...

...

Cách lần trước Lâm Minh đã trở về là bảy mươi năm rồi.

Vốn Lâm Minh đã từng động có ý định mang phụ mẫu đi tới Thần Vực trong đầu.

Nhưng mà Thần Vực sắp xảy ra đại kiếp nạn, Nhân tộc không biết sinh tử, không bằng ở hạ giới càng thêm an toàn một ít.

Phụ mẫu của Lâm Minh đã bỏ qua thời gian tu luyện, Lâm Minh cũng không muốn cho phụ mẫu tu luyện, chỉ dùng các loại thiên tài địa bảo giúp cho phụ mẫu kéo dài sinh mạng thêm mấy ngàn năm.

Thời điểm này Lâm Minh nhìn thấy phụ mẫu của mình, hai người bộ dáng phu thê trung niên, thậm chí nếp nhăn trên mặt của mẫu thân cũng vì thiên tài địa bảo mà xóa đi.

Phụ mẫu Lâm Minh sau khi Lâm Hiểu Cáp phi thăng Thần Vực thì sinh thêm một bé trai, là đệ đệ của Lâm Minh cùng Lâm Hiểu Cáp.

Đối với phụ mẫu đầy quan niệm như thế, nếu không có con cháu bên người, dù cho sống mấy ngàn năm cũng cảm thấy vắng vẻ.

Hiện tại bảy mươi năm qua đi, con cháu Lâm gia còn không nhiều lắm, nhưng mà không hề nghi ngờ là đệ nhất gia tộc ở Thiên Diễn Tinh, cho dù phụ mẫu của Lâm Minh hay là hậu nhân gia tộc đều có thân phận siêu phàm.

Lâm gia tôn bối đã có thêm bảy tám người, dựa theo tốc độ này thì Lâm gia sẽ nhanh chóng khai chi tán diệp, còn đối với phụ mẫu Lâm Minh mà nói, đây là cảnh bọn họ vui mừng nhìn thấy.

Thực tế hai người nhìn thấy Tiểu Ma Tiên, cũng biết được Tiểu Ma Tiên đã mang cốt nhục Lâm Minh thì cảm giác hạnh phúc càng mạnh hơn nữa.

Ngược lại Tiểu Ma Tiên có chút câu nệ, tình cảnh gặp phụ mẫu của Lâm Minh, nàng tuyệt đối không ngờ.

Chương 1851: Tiến về Hồn giới (2)

Linh hồn lực của Tiểu Ma Tiên cảm giác nhạy cảm, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt yêu thương và quan tâm của hai người dành cho nàng.

Mà khác với gia gia của nàng -- Ma Thủy Thiên Tôn cho dù là ở thời điểm nào cũng sinh ra uy nghiêm khiến người ta sợ hãi, cho dù hắn yêu thương Tiểu Ma Tiên nhưng cũng trầm trọng mà thâm trầm, khiến cho Tiểu Ma Tiên có cảm giác thở gấp.

So sánh với nhau, phụ mẫu của Lâm Minh khiến Tiểu Ma Tiên sinh ra thân cận từ đáy lòng.

Nhìn thấy phụ mẫu tươi cười, nhìn thấy gia tộc nhân khẩu càng ngày càng thịnh vượng, còn có những tôn bối cung kính và e ngại với mình, trong lòng Lâm Minh cảm thấy vui mừng.

Hắn càng cảm giác sứ mạng trên người nặng nề, Nhân tộc phải vượt qua đại kiếp nạn, còn sống sót, như vậy hạnh phúc này mới có thể duy trì được, nếu không Thần Vực diệt vong, hạ giới cũng từ từ gặp tai họa, đây là vấn đề thời gian mà thôi.

Tại Chu Tước Thần Quốc, Lâm Minh hưởng thụ thời gian nhàn nhã hiếm thấy.

Hắn mỗi ngày trừ ngồi tu luyện ra, hắn lại thảo luận nấu nướng với mẫu thân, đánh cờ pha trà với phụ thân.

Thời gian một tháng qua đi. Rồi sau đó Lâm Minh rốt cục cũng từ biệt phụ mẫu bắt đầu hành trình mới.

Ngày Lâm Minh quay về Thần Vực, rốt cuộc tộc nhân Lâm gia và các Thần Hải đại năng tren Thiên Diễn Tinh cùng đi ra tiễn biệt, nhân vật trọng yếu của bốn thần quốc đều tề tụ.

Tràng diện long trọng, thậm chí có chút ít vui mừng.

Dù sao trong mắt rất nhiều người, Thần Vực là vùng đất khắp nơi đều là cơ duyên, không có ai biết Lâm Minh lần này rời đi, kỳ thật gánh vác trách nhiệm sinh tử tồn vong cả chủng tộc, nhất định là con đường vô cùng gian khổ.

- Đi thôi...

Lâm Minh nhìn về phía Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, nhìn thấy Lâm Hiểu Cáp đang ở trong ngực mẫu thân khóc lóc, hắn dứt khoát thả Hỗn Nguyên Thiên Cung ra, mang theo bốn nữ phá vỡ không gian quay về Thần Vực.

...

Lâm Minh quay về Thần Vực thì bay thẳng tới Thần Mộng Thiên Cung, mà Thần Mộng Thiên Tôn đã chờ từ lâu.

- Đều xử lý xong rồi?

Thần Mộng nhìn về phía Lâm Minh, thần sắc hơi động một chút, nàng ẩn ẩn cảm thấy trong thời gian mấy tháng này, khí tức của Lâm Minh càng mạnh hơn nữa.

- Xử lý xong.

- Ân, như vậy đi thôi...

Thần Mộng Thiên Tôn nói xong, một đạo cầu vồng bao phủ Lâm Minh, hai người không dùng linh hạm, trực tiếp đạp không mà đi.

Không dùng linh hạm, vậy có ý nghĩa cửa vào Hồn giới mà Thần Mộng Thiên Tôn nói cách Thần Mộng Thiên Cung cũng không xa, điểm này Lâm Minh cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chuyện cửa vào Hồn giới quan trọng này, Thần Mộng Thiên Tôn tự nhiên sẽ hảo hảo thủ hộ. Thời điểm nàng chọn vị trí tu kiến Thần Mộng Thiên Cung cũng có quan hệ tới cánh cửa Hồn giới.

- Cầm lấy...

Thần Mộng Thiên Tôn đưa cho Lâm Minh một tấm truyền tống phù cổ xưa, phía trên khắc phù văn kỳ dị. Mà phù văn này Lâm Minh rất quen thuộc, chính là phù văn Tu La pháp tắc.

- Năm đó ta đạt được truyền tống phù này tại Tu La Lộ, nó sẽ thủ hộ ngươi trong lúc truyền tống.

- Ân, ta biết rõ.

Lâm Minh cảm giác thăm dò vào trong truyền tống phù, hắn nhanh chóng hiểu phương pháp sử dụng truyền tống phù.

Mà thời điểm này Thần Mộng Thiên Tôn đã mang theo Lâm Minh tiến vào khu vực không gian vặn vẹo, trong không gian này nàng thi triển bí pháp không gian, giống như xuyên thẳng qua mê cung không gian.

Lộ tuyến không gian phức tạp như thế. Nếu như không có người nào dẫn vào, bảo Lâm Minh chính mình tìm, không biết phải mất bao lâu mới có thể tìm được đường ra.

Cũng không biết lúc ấy Thần Mộng làm sao tìm được nơi này.

- Có lẽ có ngọc giản địa đồ...

Lâm Minh nghĩ như vậy, phát hiện ven đường đi lờ mờ nhìn thấy truyền tống trận cổ xưa, thậm chí còn có hài cốt người chết.

Lâm Minh cũng không biết hài cốt này là ai lưu lại, nếu thật sự là nhân vật vài tỷ năm trước thì Lâm Minh càng giật mình.

Hài cốt bảo tồn vài tỷ năm, còn không có hóa thành cốt phấn, bằng vào điểm này đã nói rõ tu vị của người này.

Nhưng mà tồn tại cường đại như thế lại vẫn lạc, cũng không biết là nguyên nhân gì.

- Chính là trong chỗ này.

Thần Mộng Thiên Tôn dừng bước lại. Thời điểm này trước mặt Lâm Minh là tế đàn cổ xưa.

Trên tế đàn này phủ kín đường vân pha tạp, sau khi trải qua thời gian thật lâu, trận vân cường đại cũng sẽ từ từ bị suy yếu, cuối cùng sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Truyền tống trận trước mắt hiển nhiên đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.

Lâm Minh đứng trước tế đàn. Cảm thụ được trong tế dàn phủ đầy tro bụi, tro bụi đã phủ tới mu bàn chân.

Lâm Minh chậm rãi đến gần tế đàn, sau đó leo lên từng bậc thang.

Đợi đến lúc Lâm Minh hoàn toàn leo lên tế đàn, nhìn thấy đường vân của tế đàn thì kinh hãi.

Thì ra tế đàn là tiết điểm không gian, mà cúi đầu nhìn xuống là vực sâu không đáy, vực sâu đen kịt không ánh sáng, sâu không thấy đáy, không có ai biết bên trong là cái gì.

Lâm Minh thử dùng cảm giác dò xét, lại phát hiện chính mình cảm giác xâm nhập vào trong rất khó thu hồi, chuyện này làm cho Lâm Minh rùng mình, hắn hiểu rõ vực sâu này có ý nghĩa không tầm thường, bên trong nó không ngừng có không gian chi lực cuồng bạo truyền ra.

Chuyện này có ý nghĩa vực sâu này đi thông tới một không gian khác.

Mà bản thân vực sâu chính là thông đạo không gian!

Nơi này đúng là cửa vào Hồn giới.

Cũng chính là nơi yếu kém nhất của thán thức thần tường trong lời Thần Mộng Thiên Tôn theo nói, bị thượng cổ Chân Thần đả thông ra, cải tạo thành một cái truyền tống trận, cũng không biết thượng cổ Chân Thần kia xây dựng truyền tống trận làm cái gì.

- Lâm Minh, ngươi thật muốn đi chứ? Đầu bên kia của vực sâu là Hồn giới, thế nhưng mà trận vân của truyền tống trận yếu ớt không chịu nổi, không biết còn có thể thừa nhận bao nhiêu năng lượng, hơn nữa bản thân truyền tống trận ngàn vạn năm không sử dụng, ngươi đi Hồn giới lần này còn hung hiểm hơn ta đi lần trước nhiều.

- Hơn nữa cho dù ngươi đi Hồn giới, kết quả cũng hoàn toàn không xác định, nhìn thấy Thánh Mỹ có thể liên minh hay không còn khó nói trước.

Thần Mộng Thiên Tôn khẽ lắc đầu, tuy nàng rất hy vọng Nhân tộc có thể kết minh với Hồn Tộc, nhưng mà nàng cũng không có bao nhiêu hy vọng vào kết minh lần này.

Lâm Minh có thể xuất ra cái gì làm cho Thánh Mỹ động tâm đây?

Nhân tộc với Hồn Tộc mà nói, yếu hơn quá nhiều.

Lâm Minh đứng trước vực sâu, thật lâu không nói, hắn yên lặng dò xét tình huống của truyền tống trận, căn cứ từ tri thức trận pháp hắn có được, không ngừng suy diễn, suy tính phong hiểm trong đó.

Rồi sau đó thân thể Lâm Minh chậm rãi phiêu khởi, hắn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn, nói ra:

- Kính xin Thần Mộng tiền bối chiếu cốt tốt người nhà của ta, Hồn Tộc ta tất phải đi, cho dù kết quả như thế nào.

Nói xong câu đó, Lâm Minh nhảy vào trong vực sâu không đáy này...

Thiên Nguyên giới, đây là giới lớn nhất trong ba ngàn sáu trong đại giới của Mộng Hồn Thiên.

Chủ đại lục của Thiên Nguyên Giới có diện tích bao la, nhưng mà tám phần khu vực bị tuyết bao phủ, có chút giống tuyết rơi của Thần Vực.

Chương 1852: Mộng Hồn Thiên

Bởi vì tuyết đọng trải rộng, đám võ giả Thiên Nguyên giới rất nhiều người tu luyện hàn băng chi lực, đương nhiên, khác với nhân tộc, người Hồn Tộc nơi này dùng hồn lực khu động hàn băng chi lực, hơn nữa trong hàn băng pháp tắc của bọn họ bổ sung hiệu quả linh hồn công kích, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, cực kỳ quỷ dị.

Tại Thiên Nguyên giới, có thế lực lớn nhất tên là Tiểu Cực Cung, đệ tử Tiểu Cực Cung cũng không nhiều, nhưng mà từ xưa đến nay lại xuất ra không ít nhân kiệt, rất nổi danh.

Lúc này bên ngoài Tiểu Cực Cung phong tuyết mịt mờ, một đám đệ tử Tiểu Cực Cung đang thăm dò gì đó trong băng nguyên, một đám đệ tử này hơn hai mươi người, nam nữ nửa này nửa nọ.

Một lão giả lông mi trắng dẫn đầu, ở bên cạnh hắn còn có nữ tử tuyệt thế đi theo, cô gái này mặc áo trắng, che mặt lụa mỏng, khí chất xuất trần, lạnh như băng giá chung quanh.

- Sư thúc, không biết tình báo lúc trước có chính xác không... Chúng ta đã tìm vài ngày, dường như không phát hiện băng ly a.

Tuy huyết thống của ly kém hơn chân long, nhưng cũng là linh thú tuyệt thế, một đầu băng ly tuyệt đối đang mang trọng đại, nếu một thế lực có được, dưỡng thành hộ tông thần thú thì chỗ tốt có thể nghĩ.

Lão giả lắc đầu, nói ra:

- Chúng ta chỉ phán đoán mà thôi, vài ngày trước phương bắc của Tiểu Cực Cung có không gian phong bạo hỗn loạn, hơn nữa hàn khí tăng thêm, thậm chí ảnh hưởng tới phạm vi vạn dăm, cung chủ cảm ứng rất mãnh liệt, dựa theo đạo lý mà suy tính, đồng thời thông hiểu không gian cùng hàn băng hai chủng pháp tắc, hơn nữa có thanh thế này, hơn phân nửa là băng ly.

Nhìn thấy nữ tử áo trắng này nhíu mày, dường như nàng không cho rằng cách nói này đáng tin cậy, lão giả cười nói:

- Loại cơ duyên này chỉ có thể ngộ không thể cầu, cho dù tìm được băng ly, chúng ta chưa chắc thu phục được, loại linh thú này chưa hẳn nguyện ý khuất phục tông môn chúng ta, nếu không hàng phục được sẽ có phiền toái.

Lão giả trong khi nói chuyện, có đệ tử chen lời vào:

- Không hàng phục được cứ giết luyện dược là xong, băng ly loại linh thú này luyện chế thành dược vật vẫn là chí bảo

Nhưng mà cách nói của đệ tử này bị lão giả mắng:

- Đồ hỗn trướng, thần vật bực này là thiên địa tạo hóa không biết hao phí bao nhiêu số mệnh cùng tích lũy mới thai nghén ra, ngươi làm sao dám dùng nó luyện dược. Làm vậy sẽ đưa tới bất hạnh cho tông môn chúng ta.

Lão giả nói như vậy, tệ đệ tử kia lập tức co đầu rụt cổ, không nói lời nào.

Rất nhiều võ giả tuy có thực lực kinh người, thậm chí có thể lay động thiên địa, nhưng mà bọn họ phần lớn tin vào nhân quả luân hồi. Không muốn làm ra chuyện tổn hại số mệnh của mình.

- Nhìn kìa, sông băng phía trước tan rã...

Lão giả chỉ vào sông băng cách đó không xa, sông băng này vốn vô cùng to lớn, nhưng bây giờ dường như bị người ta chém ngang, có một khối rất to đã biến mất.

Tình huống này không coi là thủ đoạn kinh thiên gì, lão giả Tiểu Cực Cung này cũng dễ dàng làm được. Nhưng mà trong vòng ngàn dặm, tình huống sông băng đều là như thế, cũng có chút không thể tầm thường.

Lại nói có người nào đó thực lực cường đại, lại rỗi rãnh không có việc gì đi lột bỏ một đoạn của sông băng, có thể là đang đùa nghịch thế gian.

Nữ tử che mặt gật đầu, đây quả thật không giống võ giả làm, mà như là hung thú trải qua thiên kiếp. Hay hoặc là niết bàn các loại, ra sức giãy dụa lưu lại dấu vết.

Nàng đang tự hỏi, thời điểm này có một đệ tử kêu to lên.

- Ân? Phát hiện tung tích băng ly sao?

Lão giả này nội tâm khẽ động, nếu như băng ly hiện thế, khẳng định không chỉ có động tĩnh như thế, nhưng nếu như có thể tìm ra lân phiến gì đó, cũng làm cho người ta vui vẻ.

Mọi người vội vàng tiến đến. Chỉ thấy một nữ đệ tử trẻ tuổi đang chỉ vào một cột tuyết, sững sờ nói:

- Trong đống tuyết này có người bị vùi!

- Người?

Lão giả này nghe xong trở nên thất vọng, nữ tử bên cạnh cũng lắc đầu, trên sông băng này gặp được xương chết cóng cũng không có gì kỳ lạ, bọn họ có thể là phàm nhân chết cóng, cũng có thể là võ giả vẫn lạc, hàng năm trên sông băng chết đi không biết bao nhiêu sinh linh, có rất nhiều bị chôn vùi vĩnh viễn dưới sông băng, bị bao phủ vĩnh viễn trong đó.

- Người chết mà thôi, không có gì kinh ngạc.

Có người oán trách nhìn qua tiểu nữ hài kia, cho rằng chỉ là chuyện như thế cũng sợ hãi.

Nữ đệ tử này ủy khuất, nàng nói ra:

- Ta cũng cho rằng là thi thể, không cảm giác được sinh mệnh gì cả, thế nhưng mà ta nhìn thấy ngón tay của hắn động đậy.

- Ân? Còn sống?

Lão giả kinh dị, nữ tử che mặt bên cạnh cũng nao nao, dùng giọng nói thanh thúy nói:

- Cứu hắn ra đi.

Mấy đệ tử vội vàng bỏ tuyết đọng, lộ ra một thanh niên sắc mặt tái nhợt dưới tuyết.

- Là thanh niên, nhìn bộ dáng hơn hai mươi tuổi, xác thực còn sống...

Nữ tử che mặt kinh dị, thanh niên trước mắt không có hô hấp, nhưng mà trong người có khí huyết vận chuyển, hơn nữa dường như khí huyết không kém.

Nhưng nhìn không ra hắn bị người nào gây thương tích, tình huống trong người hỗn loạn, không nhìn ra tu vị.

- Mang về linh hạm đi, cho hắn một ít linh dược, có thể sống sót hay không phải xem tạo hóa của hắn.

Nữ tử che mặt hạ lệnh, cùng những người khác tiếp tục tìm kiếm chung quanh.

Mấy ngày trước, không gian phong bạo quét qua cả vạn dặm, ngay cả khí hậu cũng cải biến, Tiểu Cực Cung xem ra, cho dù không phải băng ly cũng là dị bảo tuyệt thế xuất hiện.

Bọn họ giống trống khua chiên đến đây, cũng nên có chút thu hoạch.

...

Mấy nha hoàn vịn thanh niên đóng băng vào gian phòng, dựa theo ý của nữ tử che mặt, cho thanh niên này thuốc, rồi sau đó các nàng cũng không cần chiếu cố.

- Tiểu thư cùng thập nhị trưởng lão quá thiện lương, cứu người không rõ lai lịch, không biết là người tốt là người xấu, nói không chừng là làm chuyện ác gì đó nên gặp quả báo.

- Thực có khả năng, nhưng mà Tiểu Cực Cung chúng ta cũng không sợ ác nhân gì, cả Thiên Nguyên Giới không có thế lực nào dám động vào chúng ta.

Hai nha hoàn nghị luận, lưu hai nàng lại chiếu cố hắn, các nàng tự nhiên oán thầm trong lòng.

- Tiểu Cực Cung... Thiên Nguyên giới, đây có lẽ là Hồn giới.

Trong lòng Lâm Minh tự nói, Tiểu Cực Cung cứu thanh niên kia quay về, chính là Lâm Minh.

Kỳ thật những ngày này tuy hắn nằm trong gió tuyết, xem ra giống như là hôn mê, nhưng mà tình huống chung quanh hắn cũng biết rõ ràng.

Được lão giả và nữ tử che mặt "Cứu", hắn cũng nhìn rõ trong mắt.

Trên thực tế không cần những người này "Thi cứu ", hắn cũng từ từ khôi phục là được.

Từ Thần Vực tới Hồn giới gặp không gian phong bạo, Lâm Minh hiện tại nhớ lại còn sợ hãi trong lòng, đoạn đường này đúng là quá đáng sợ, chỉ sợ hoàn toàn ngoài dự tính ban đầu của Thần Mộng Thiên Tôn.

Nếu Thần Mộng Thiên Tôn biết rõ, đoán chừng không dám cho Lâm Minh đi mạo hiểm.

Kể cả Lâm Minh chính mình cũng thật không ngờ.

Chương 1853: Nhân tộc Hồn giới (1)

Vốn Lâm Minh dùng lực lượng đối kháng không gian phong bạo là chuyện không khó khăn, tu vị pháp tắc của Lâm Minh cực kỳ tinh thâm, hắn sớm rèn luyện thân thể tới cực hạn, dùng lực công kích mạnh là đủ.

Nhưng bởi vì truyền tống trận trải qua thời gian quá lâu, bản thân truyền tống trận cũ nát không chịu nổi.

Lâm Minh tiến hành truyền tống một nửa, đột nhiên không biết như thế nào đột nhiên có một đạo năng lượng va chạm vào thông đạo truyền tống.

Đạo năng lượng này vốn không mạnh, vậy mà làm cho không gian thông đạo xuất hiện vết rạn.

Vết rạn vừa xuất hiện thì biến thành cái miệng tử thần khổng lồ, làm cho toàn thân Lâm Minh băng hàn.

Không gian phong bạo vì vậy càng thêm mạnh mẽ, cách hai vũ trụ chính là một không gian hủy diệt, một khi bị thổi vào trong đó chắc chắn cốt nhục tan rã, vạn vật chôn vùi, ngay cả bụi bậm cũng không lưu lại.

Lâm Minh ra sức ngăn cản, dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn vận dụng lực lượng càng ngày càng mạnh, khiến cho thông đạo truyền tống không chịu nổi, vết rạn tiếp tục mở rộng!

Lâm Minh dùng tốc độ nhanh chóng, hắn muốn lao ra khỏi thông đạo truyền tống.

Nhưng tới cuối cùng vẫn không kịp, thời điểm Lâm Minh tiếp cận lối ra thì thông đạo không gian sụp đổ.

Chuyện này khiến Lâm Minh liều lĩnh, tế ra Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Mà Hỗn Nguyên Thiên Cung vừa ra, bởi vì Lâm Minh vận dụng lực lượng cấp Thiên Tôn cho nên thông đạo sụp đổ nhanh hơn, tuy Lâm Minh tiến vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, nhưng mà lực lượng phong bạo cùng không gian phong bạo cũng ập tới, tùy ý trùng kích hộ thuẫn của Hỗn Nguyên Thiên Cung, làm cho Hỗn Nguyên Thiên Cung tiêu hao năng lượng rất nhanh.

Cuối cùng thời điểm năng lượng hộ thuẫn tan nát, tuy Lâm Minh trốn trong Hỗn Nguyên Thiên Cung cũng bị không gian phong bạo quét qua.

Tu vị Lâm Minh có cao hơn nữa, trực tiếp thừa nhận cương phong giữa hai vũ trị quét qua cũng không chịu nổi, hắn trọng thương thổ huyết, kinh mạch đứt từng khúc.

Vào thời khắc cuối cùng, Lâm Minh thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung đã mất linh tính lại, lại sử dụng Kỳ Tích Thần Điện mà Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại kỳ tích chi hải, vào lúc này miễn cưỡng đi tới lối ra.

Vào thời khắc cuối cùng, Kỳ Tích Thần Điện cũng hao hết năng lượng, linh tính mất lớn, có thể thấy được không gian phong bạo nằm giữa hai đại vũ trụ đáng sợ cỡ nào.

Đây là lực lượng Thiên Tôn cũng không cách nào chống lại được, chỉ có Chân Thần, hao tổn tu vị nhất định mới có thể đột phá Thán Tức Chi Tường ngăn cản.

Thời điểm Kỳ Tích Thần Điện hao tổn, Lâm Minh lại bị trọng thương, cuối cùng hắn vẫn tiến vào Hồn giới, thời điểm tiến vào Hồn giới, nhấc lên không gian phong bạo vạn dặm, tàn sát bừa bãi trăm vạn sông băng chung quanh, may mắn nơi này là khu vực không người sống, chung quanh không có người ở, cho nên không có cảnh sinh linh đồ thán.

Thoáng tiêu hao năng lượng của hai Thiên Tôn Linh Bảo, không có tu dưỡng thời gian ngắn và bổ sung năng lượng đầy đủ, hai kiện Thiên Tôn Linh Bảo này không cách nào sử dụng.

Nhưng mà đây không phải vấn đề, linh bảo có thể chậm rãi tẩm bổ, mấu chốt là thân thể Lâm Minh cũng tổn thương rất nặng, chuyện này làm cho Lâm Minh khổ sở, hành trình đi Hồn giới này ngay từ đầu không được thuận lợi...

- Ôi chao! Ngươi tỉnh rồi!

Lúc này Lâm Minh ngồi trên giường suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì ở Hồn giới, một thiếu nữ đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm một chậu nước ấm, biên giới chậu nước còn có khăn lông trắng.

Thiếu nữ này chỉ có bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, làn da thủy nộn bóng loáng, mắt to vụt vụt sáng, cực kỳ đáng yêu.

Nhưng mà Lâm Minh nhìn thấy thiếu nữ này thì sửng sốt.

Hắn lúc này làm ra vẻ mặt cổ quái.

Lâm Minh cứ nhìn chằm chằm vào thiếu nữ, loại hành vi này làm cho thiếu nữ đỏ mặt lên, không biết nên nói cái gì.

- Công tử, ngươi...

Một nữ hài tử chưa hiểu thế sự bị một nam tử xa lạ nhìn chằm chằm vào, thật sự là chuyện thất lễ, nhưng mà địa vị tiểu nha hoàn này thấp, tuổi lại nhỏ, nàng trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Nhưng mà khá tốt thời điểm này Lâm Minh đã thu hồi ánh mắt, hắn có chút khó hiểu hỏi:

- Ngươi... Là nhân loại?

Vừa rồi hắn nhìn qua bụng dưới của tiểu nữ hìa, nhìn thấy đan điền tồn tại.

Cũng chỉ có phương pháp tu luyện của Nhân tộc mới cô đọng ra đan điền, đây chính là căn bản luyện khí của Nhân tộc.

Hơn nữa rất kỳ quái là, võ giả nhân tộc Thần Vực cho rằng đơn tu hệ thống tụ nguyên trước tiên phải tu luyện thân thể, luyện lực, luyện nhục, luyện tạng, dịch cân, đoán cốt, ngưng mạch mà thành, sau đó là hậu thiên, tiên thiên.

Thế nhưng mà tiểu nha hoàn trước mặt chỉ tu đan điền, lực lượng thân thể không có tu luyện nửa điểm, là một cô gái yếu ớt chân chính, chuyện này làm cho Lâm Minh cảm thấy bất thường.

Chẳng lẽ phương thức tu luyện hệ thống tụ nguyên của Hồn giới này có khác hay sao?

Hơn nữa tại Hồn giới. Nhìn thấy một tiểu nha hoàn nhân tộc...

- Đúng vậy a... Như thế nào?

Tiểu nha hoàn trợn mắt to đen lên, nhìn qua Lâm Minh, thần sắc dường như nói hắn quá cổ quái.

- Nha...

Lâm Minh không có tiếp tục hỏi, mà là lâm vào suy tư.

Chỉ một phát hiện này, nói cho Lâm Minh rất nhiều tin tức, đem những tin tức này sửa sang lại, Lâm Minh lại dự cảm ra dường như mình phát hiện ra chuyện kỳ quái.

Lần này đi Hồn giới muốn gặp Thánh Mỹ. Chỉ sợ là khó khăn hơn rất nhiều.

Hắn nhìn qua tiểu nha hoàn, lại nói:

- Nhân tộc thế nào? Đại khái chiếm mấy thành?

Tiểu nha hoàn kinh ngạc nhìn về phía Lâm Minh, không rõ vì cái gì hắn hỏi cổ quái như thế, nhưng nàng vẫn trả lời:

- Rất nhiều ah, về phần chiếm mấy thành thì ta không rõ ràng. Đại khái là ít hơn Hồn Tộc một ít. Đặc biệt Thiên Nguyên Đại Lục này càng là như thế, khu vực trung tâm, phần lớn là người Hồn tộc.

Tiểu nha hoàn trả lời chứng minh suy đoán trong lòng của Lâm Minh.

Nhưng là vì xác nhận, hắn lại truy vấn:

- Nhân tộc ở chỗ này, có thành lập thế lực lớn hay không? Ví dụ như... Thế lực Giới Vương?

Tiểu nha hoàn ngẫm lại, có chút thất lạc lắc đầu nói:

- Nhân tộc không thích hợp tu luyện ah, so ra luôn kém hơn Hồn Tộc, mà cường giả Giới Vương rất khó tìm, dường như công tử ngươi là võ giả Tiên Thiên hoặc Duyên Đan kỳ? Nhưng mà ngươi còn phải vượt qua Mệnh Vẫn Kỳ quá khó khăn, cho dù thành tựu Thần Hải thì sau đó mỗi bước mỗi khó đi...

Tiểu nha hoàn nói đến đây le lưỡi, thầm trách mình nhiều chuyện, loại chuyện này hơn phân nửa người ta sớm biết rồi, còn cần nàng nói ra sao?

Nhưng mà cũng kỳ quái, tu vị của người này dường như không kém, như thế nào tốt như cái gì cũng không biết, giống như vừa từ trong núi ra.

Có lẽ là đồ đệ cao thủ lánh đời dạy dỗ, mới vừa vặn rời núi a, được cao thủ lánh đời dạy dỗ, thật sự hâm mộ a.

Tiểu nha hoàn nghĩ như vậy, buông chậu rửa mặt ra, mò khăn mặt sau đó vắt nước trong nó.

Mà Lâm Minh lại lâm vào trầm tư.

Từ trong tin tức nha hoàn vừa mới nói chuyện lúc nãy, Lâm Minh đã có rất nhiều suy đoán.

Đầu tiên nơi này là Hồn giới đúng vậy, nhưng mà không phải vũ trụ hạch tâm của Hồn giới.

Chương 1854: Nhân tộc Hồn giới (2)

Lâm Minh nhớ rõ Thần Mộng Thiên Tôn từng nói qua, vào vài tỷ năm trước Nhân tộc là một trong ba chủng tộc đỉnh phong của Tam Thập Tam Thiên danh xứng với thực, mà không giống hiện tại, chỉ còn lại danh nghĩa và đang xuống dốc.

Thời điểm Nhân tộc đỉnh phong chiếm cứ vài trọng thiên trong Tam Thập Tam Thiên, không chỉ một Thần Vực.

Rồi sau đó qua vài lần thán tức thần tường biến mất, lần lượt đại chiến với Thánh tộc cùng Hồn Tộc, vũ trụ của Nhân tộc chậm rãi bị xơi tái.

Cuối cùng chỉ còn lại Thần Vực là chủ vũ trụ của Nhân tộc, những vũ trụ khác bị Hồn Tộc cùng Thánh tộc chiếm lĩnh.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vũ trụ trước mắt của Lâm Minh chính là vũ trụ vài tỷ năm trước bị Hồn Tộc chiếm lĩnh.

Đây vốn là lãnh thổ của Nhân tộc.

Sau khi Hồn Tộc chiếm lĩnh và thành lập thế lực ở đây, khai phát tài nguyên, sinh sôi nẩy nở nhân khẩu.

Mà Hồn Tộc còn không tính là tàn nhẫn, đối với Nhân tộc thổ dân ở đây không có bị đuổi tận giết tuyệt, mà mặc kệ cho kéo dài xuống.

Từ khi nhân khẩu của Hồn Tộc dời vào đây, trải qua ba mươi sáu ức năm chậm rãi sinh sôi nảy nở, Hồn Tộc đã chậm rãi chiếm lĩnh cả vũ trụ này, nhân khẩu cũng vượt qua Nhân tộc.

Hơn nữa mấu chốt là, Hồn Tộc khống chế tài nguyên chủ yếu của vũ trụ này, Nhân tộc phần lớn biến thành bình dân, chiếm cứ khu vực xa xôi.

Trong nhân tộc cực ít cao thủ, rất nhiều người cho dù tiến vào trong tông môn cũng biến thành hạ nhân như tiểu nha hoàn trước mắt, nói khá hơn một chút là đệ tử tạp dịch.

Bởi vì thời gian trôi qua quá lâu, Nhân tộc cũng cảm giác mình kém, cảm giác nhân loại là chủng tộc hạ đẳng, giống như nha hoàn này nói:

- Nhân tộc không thích hợp tu luyện, luôn kém hơn Hồn Tộc.

Thực lực kém hơn người ta, còn thấp hơn Hồn Tộc một cấp, không thể chiếm cứ tài nguyên hạch tâm, cũng rất bình thường, không có người nào phản kháng, cũng không có ai dám phản kháng!

Hơn nữa vừa rồi nghe khẩu khí của nha hoàn này, võ giả Nhân tộc muốn vượt qua Mệnh Vẫn là chuyện rất khó khăn.

Chuyện này làm cho Lâm Minh giống như trở lại Thiên Diễn Tinh, cũng chỉ có hạ vị diện như Thiên Diễn Tinh có rất nhiều cường giả phát sầu vì Mệnh Vẫn..

Mà tất cả nguyên nhân không hề nghi ngờ là vì Nhân tộc trong Hồn giới thiếu đi hạch tâm để tồn tại -- truyền thừa!

Truyền thừa và công pháp tu luyện thiếu thốn, làm cho nhân loại tu luyện càng khó khăn, bởi vì vì nhân loại có đan điền, mà tinh hải rất yếu, cho bọn họ tu luyện công pháp Hồn tộc đương nhiên làm nhiều công ít!

Lâm Minh không cần nghĩ cũng biết, vài tỷ năm trước Hồn Tộc chiếm lĩnh vũ trụ này đã chém đứt truyền thừa của Nhân tộc.

Rồi sau đó chiếm lĩnh tài nguyên hạch tâm của Nhân tộc, thành lập thế lực to lớn, hậu bối Nhân tộc do thiếu tài nguyên, không có truyền thừa cho nên không làm ra được cái gì chứ?

Thậm chí khả năng, lịch sử cũng bị đoạn tuyệt.

Trong thế giới phàm nhân, trong mấy ngàn năm, mấy trăm năm trước lịch sử đã mơ hồ, huống chi là vải tỷ năm qua.

Không có những tông môn lâu dài, muốn giữ lại lịch sử vài tỷ năm cơ hồ là không có khả năng.

Có lẽ Nhân tộc tại Hồn giới có truyền lưu một ít truyền thuyết mờ mịt, miêu tả Nhân tộc đã từng huy hoàng, cũng từng xuất hiện vương giả, nhưng chỉ sợ hiện tại Nhân loại ở Hồn giới cũng chỉ lấy những câu chuyện này làm thần thoại.

Tiếp qua vài tỷ năm, sợ rằng Nhân tộc ở Hồn giới này sẽ từ từ thoái hóa, chỉ còn lại một nhúm người, sau đó từ từ biến mất.

Nghĩ tới đây trong nội tâm Lâm Minh không biết có tư vị gì.

Đây là bi ai của một chủng tộc bị chiếm lĩnh, Thần Vực cũng sẽ nối gót theo sau?

Thậm chí thủ đoạn của Thánh tộc còn tàn nhẫn hơn, sau khi chiếm lĩnh Thần Vực sẽ trắng trợn tàn sát Nhân tộc, quá trình này sẽ ngắn hơn.

Lâm Minh âm thầm nắm chặt nắm đấm, tình cảnh này hắn tuyệt không muốn nhìn thấy, Thần Vực chính là tịnh thổ cuối cùng của Nhân tộc.

Mà nghĩ đến nhiệm vụ lần này -- gặp Thánh Mỹ, Lâm Minh lại phát sầu.

Dựa theo hắn suy đoán vừa rồi, nếu không tới vũ trụ hạch tâm của Hồn Tộc, mà vũ trụ Hồn tộc chiếm cứ của Nhân tộc mấy tỷ năm trước, chỉ sợ Thánh Mỹ căn bản không tới nơi đây.

Vũ trụ Hồn Tộc chấp chưởng trong Tam Thập Tam Thiên có sáu bảy cái cũng không hiếm lạ, tuy hắn tiến vào Hồn giới, nhưng mà muốn tới vũ trụ này gặp Thánh Mỹ, xác suất rất thấp!

Mà nhân vật như Thánh Mỹ chỉ sợ rất thần bí, nếu muốn ở trong thế giới to lớn này gặp nàng, nói dễ vậy sao?

Hơn nữa Lâm Minh cũng không biết, mấy đại vũ trụ của Hồn giới qua lại có khó khăn hay không, nghĩ đến chắc không khó tới mức như ở Thần Vực đến Hồn giới đâu.

Lâm Minh lúc này đang nghĩ ngợi lung tung, tiểu cô nương đã cầm khăn mặt đặt lên lòng bàn tay, muốn lau mặt cho Lâm Minh.

Lâm Minh tiếp nhận khăn mặt, nhìn qua tiểu cô nương ngây thơ, nói khẽ:

- Ta tự mình tới...

Tiểu cô nương cũng có chút xấu hổ, lại buông tay, đôi mắt trong veo chuyển động, hiếu kỳ nhìn qua Lâm Minh, nhịn không được hỏi:

- Nghe nói công tử bị vùi trong đống tuyết thật lâu, là gặp cừu nhân sao?

- Không phải, ta gặp phong bạo.

Lâm Minh không muốn lừa gạt tiểu cô nương ngây thơ, hắn nói thật.

- Ah ah! Có phải phong bạo vạn dặm lúc trước không, xác thực thật đáng sợ! Lúc ấy ngoài vạn dặm có người nhìn thấy một đầu lam long hạ xuống, thật sự là xuyên quá không gian nha, từ trên trời đáp xuống giống như thần linh vậy, sau đó sông băng ngàn dặm bị nghiền nát, trưởng lão Tiểu Cực Cung nói đại long kia là băng ly xuất thế, đây là thánh thú phi thường lợi hại, lần này trưởng lão Tiểu Cực Cung đã xuất mã, chính là vì hàng phục băng ly này.

Nghe được tiểu cô nương nói như vậy, trong tay Lâm Minh cầm khăn mặt sững sờ nửa ngày không nói nên lời, không thể tới bản thân mình phá tan vách tường không gian, thân thể bị rất nhiều lôi điện vây quanh lại bị người ta xem thành đại long, tiếp theo sinh ra phong ba lớn như thế, làm cho người ta tưởng lầm là băng ly xuất thế.

Chuyện này thật sự khiến người ta -- dở khóc dở cười.

Trách không được người của Tiểu Cực Cung tìm kiếm trên sông băng vài ngày, cuối cùng mới tìm được mình.

Bọn họ đại khí nằm mơ cũng không ngờ, chính mình lại là "Băng ly" mà bọn họ đang tìm a...

- Người của Tiểu Cực Cung tìm kiếm băng ly, sau đó hàng phục làm hộ tông thánh thú sao?

Lâm Minh thuận miệng hỏi thế, cũng không có trông cậy vào tiểu nha đầu này biết rõ.

Tiểu nha hoàn gật đầu nói:

- Đúng vậy a, kỳ thật chính yếu nhất là dùng băng ly đi đánh vào nguyên mộng chiến trường...

Nguyên mộng chiến trường?

Lâm Minh nao nao, không nghĩ tới tiểu nha hoàn này lại biết một ít, mà nguyên mộng chiến trường là địa phương nào, chẳng lẽ là chiến trường với Thánh tộc?

Lâm Minh hiện tại bức thiết muốn biết tình huống của Thánh tộc cùng Hồn Tộc là như thế nào, hắn đang suy tư, tiểu nha hoàn hâm mộ nói ra:

- Công tử có thể sống sót trong gió lốc đáng sợ như vậy, có lẽ tu vị rất lợi hại a, phải.. Là võ giả Mệnh Vẫn không?

Chương 1855: Nguyên mộng chiến trường

Tiểu cô nương vốn định nói Duyến Đan, nhưng cảm thấy nên áp xuống, hỏi là Mệnh Vẫn.

Trong mắt nàng nhìn, Lâm Minh còn trẻ như vậy, có thể đạt tới Mệnh Vẫn đã là khó lường.

Tương lai phá Thần Hải, Thần Biến, thậm chí Thần Quân đều có hy vọng rất lớn, đối với nhân loại mà nói đây đã là kỳ tài.

Nàng đang nói chuyện, nhìn trộm qua thần sắc của Lâm Minh, phát hiện đối phương dường như không có ý phủ nhận gì, lập tức làm cho tiểu cô nương cảm giác mình hẳn là đoán không sai, thanh niên này xác thực là rất lợi hại.

Nhìn thần sắc tiểu cô nương, Lâm Minh có chút chua xót trong lòng, Nhân tộc đã từng đứng hàng ba chủng tộc đỉnh phong, sao mà huy hoàng, vài tỷ năm trước đã từng xuất hiện không ít tuyệt thế nhân kiệt giống như Phong Thần Thiên Tôn.

Cho dù hiện tại truyền thừa đoạn tuyệt, con đường Chân Thần gần như bị phá hỏng cũng xuất hiện qua Đế Thích Già, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Thần Mộng Thiên Tôn các nhân vật tuyệt thế kém một bước là bước vào Chân Thần.

Nhưng mà bây giờ, tại Hồn giới lại như hổ xuống đồng bằng.

Bản thân mình còn không có cả tự tin.

Một chủng tộc mất đi tự tin, con đường còn lại chính là đi làm đầy tớ.

Nhưng mà Lâm Minh biết rõ cũng không trách Hồn giới Nhân tộc, đây chính là hoàn cảnh tạo thành.

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, nhìn qua tiểu nha hoàn trước mắt tu vị rất kém, tiền đồ nhấp nhô. Trong lòng của hắn thương tiếc, lấy trong tu di giới ra một lọ đan dược.

Trong bình thuốc này là đan dược võ giả cấp thấp sử dụng, đối với Lâm Minh mà nói sớm không có tác dụng gì, thậm chí hắn cũng không giữ lại.

Trong tu di giới lúc Lâm Minh quay lại Thiên Diễn đại lục là chuẩn bị cho võ giả hạ giới, ý định tặng lễ gặp mặt cho hậu bối tặng.

Nhưng mà tuy những đan dược của võ giả tiểu bối cần, dùng ánh mắt Lâm Minh có thể chọn ra, võ giả cấp thấp xem ra, tự nhiên là giá trị liên thành, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

- Cho ngươi.

Lâm Minh đă bình thuốc ra.

- Đây là...

Tiểu nha hoàn ngơ ngác téếp nhận bình thuốc, mờ mịt mở chai thuốc ra, mùi thuốc thấm vào ruột gan bay ra, không hề nghi ngờ. Lâm Minh cho nàng là đan dược cực phẩm.

- Nó quá trân quý...

Tiểu nha hoàn chân tay luống cuống, thời điểm này cửa bị đẩy ra, lại là hai thiếu nữ đi tới.

Tiểu nha hoàn giật mình, vội vàng thu bình đan dược lại, dường như e ngại bị các nàng nhìn thấy.

- Ồ, tỉnh rồi?

Hai nha hoàn nhìn về phía Lâm Minh, lười biếng nói ra.

Hai nha hoàn này đều xuất thân Hồn Tộc, tu vị hai người đại khái tương đương với Tiên Thiên của nhân loại, tu vị cao hơn tiểu nha hoàn này không ít.

Hiển nhiên địa vị của hai nàng này rất cao, tiểu nha hoàn Nhân tộc ở trước mặt của các nàng đầy tự ti.

Lâm Minh nhớ rõ là giọng của hai nha hoàn Hồn Tộc, trước đó các nàng đã phàn nàn khi chiếu cố mình.

- Đã tỉnh thì đi theo chúng ta một chuyến, tiểu thư muốn gặp ngươi.

- Nha.

Lâm Minh nhàn nhạt ứng một tiếng, hắn mới tới Hồn giới, rất nhiều tình huống khó hiểu, làm sao gặp Thánh Mỹ, tình huống của Hồn Tộc cùng Thánh tộc là như thế nào đều hoàn toàn mờ mịt, hơn nữa hắn bây giờ còn bị thương trên người, tốt nhất lựa chọn một thế lực mà ở lại, hiểu rõ tình huống lại rời đi.

Cho nên đối với "Tiểu thư" triệu hoán, Lâm Minh không có kháng cự, hắn đứng dậy sau đó cảm giác vô hình tỏa ra, bắt đầu lan ra ngoài.

Lâm Minh phát hiện mình đang ở trên một chiếc linh hạm hàn băng, người bên trong cộng thêm nha hoàn chỉ vài trăm người, xem ra là Tiểu Cực Cung tạm thời phái đi tìm băng ly.

Trong linh hạm này, lão giả và nữ tử che mặt có thực lực mạnh nhất.

Nàng có khí chất lãnh diễm, làn da trắng nõn, hai con ngươi có màu xanh da trời, nhìn qua trong ngọc trắng ngà.

Bên cạnh nàng an vị có lão giả áo bào trắng chừng năm sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, khí tức nội liễm.

Lúc này hai người đang trò chuyện với nhau.

Bọn họ cũng không thiết trí kết giới cách âm, trong lúc nói chuyện với nhau từng chữ cũng không lọt khỏi tai Lâm Minh.

Tuy Lâm Minh bị thương, nhưng mà cường độ linh hồn và cảm giác không bị ảnh hưởng, dò xét hai người này nói chuyện không có khiến hai người này phát giác.

- Bạch trưởng lão, xem ra không tìm thấy băng ly này, có lẽ chúng ta tính sai, hoặc là băng ly đã lẻn vào dưới băng bỏ trốn, xem ra một tháng sau tông môn chiến, chúng ta càng gian nan, hiện tại tông môn tích lũy chiến công rất chậm, như vậy tình huống của chúng ta thật đáng lo.

- Ân... Một năm trước Tiểu Cực Cung chúng ta tại nguyên mộng vũ trụ cơ hồ toàn quân bị diệt, trừ tiểu thư cùng Ngọc Đường và mấy người biểu hiện xuất sắc, đệ tử khác tình huống thật sự thảm đạm, công huân bình quân chưa đủ mười, trong thế lực ngang cấp có chút không chịu nổi, như vậy vị kia của Thiên Nguyên giới sẽ không phân phối cho chúng ta bao nhiêu tài nguyên đâu.

Bạch trưởng lão không ngừng nói chuyện với nữ tử che mặt, Lâm Minh nghe được và sắc mặt cổ quái.

Tiểu Cực Cung vậy mà ở nguyên mộng chiến trường "Toàn quân bị diệt"?

Chẳng lẽ tìm kiếm băng ly chính là thay đám người này thành "Quỷ" sao...

Đây tự nhiên không hợp lẽ thường, chậm rãi trong lòng Lâm Minh có một ít suy đoán, lúc trước chỉ là suy đoán, hiện tại được chứng thực.

- Này, trong chốc lát con mắt không được nhìn loạn, ngươi sẽ gặp là đệ tử thân truyền của cung chủ Tiểu Cực Cung, tiên thiên băng linh thể Ngọc Lạc sư tỷ, tuy Ngọc Lạc sư tỷ bây giờ có thân phận là đệ tử, nhưng đã bình khởi bình tọa với trưởng lão, tương lai khả năng kế nhiệm chức cung chủ Tiểu Cực Cung, cung chủ Tiểu Cực Cung là khái niệm gì ngươi có biết không?

Tiểu nha hoàn thấy Lâm Minh bộ dáng ốm yếu. Không phải bộ dáng cơ linh, sợ hãi hắn ngốc núc ních chõ phải đại nhân vật của Tiểu Cực Cung cho nên khuyên bảo.

Lâm Minh tự nhiên sẽ không so đo với tiểu nha hoàn. Hắn nhíu mày, nói:

- Tiểu Cực Cung là thế lực Giới Vương?"

Vừa rồi hắn dò xét tu vị của Bạch trưởng lão kia, đại khái là nửa bước Giới Vương, như thế suy đoán cung chủ Tiểu Cực Cung hơn phân nửa là Giới Vương. Hơn nữa khả năng Tiểu Cực Cung còn không chỉ có một Giới Vương, thế lực như vậy xem ra không tệ.

- Đúng vậy!

Tiểu nha hoàn kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, không có nghĩ tới tên này còn biết rõ như vậy.

- Tiểu thư, người đã tới.

Nha hoàn khác thông báo cho nữ tử che mặt.

Trong nội tâm nữ tử che mặt khẽ động, dừng nói chuyện với lão giả che mặt.

- Tên kia đã được cứu rồi, bảo hắn rời khỏi đi, còn chuyên môn triệu kiến? Chẳng lẽ ngươi trông cậy vào miệng của hắn biết được tin tức băng ly đấy chứ?

Bạch trưởng lão lắc đầu, hiển nhiên không cho rằng Lâm Minh có thể biết tin tức có giá trị gì!

- Không riêng như thế, ta cảm thấy khí huyết của người này phi thường cường đại, nội thế giới cũng không có tầm thường, cảm thấy có chút kỳ dị, có lẽ là nhân vật bất phàm...

Nữ tử che mặt nói thế, dường như lão giả đột nhiên nghĩ đến cái gì, khẽ lắc đầu.

Mà thời điểm này Lâm Minh đã đi vào trong phòng.

Chương 1856: Tiểu Cực Cung (1)

Gian phòng cũng không lớn. Bố trí cực kỳ khác biệt, bốn phía đều là băng tinh lưu ly, linh khí dạt dào, nữ tử che mặt cùng Bạch trưởng lão ngồi trên ghế là hàn ngọc chế thành, ẩn ẩn có sương mù dật tán. Xem xét cũng không phải là phàm phẩm.

Lâm Minh đi vào trong phòng, nữ tử che mặt bảo nha hoàn rót linh trà cho Lâm Minh, mời Lâm Minh an vị.

- Không biết công tử xưng hô thế nào?

- Tại hạ Lâm Mục.

Lâm Minh tùy tiện đặt tên.

- Thì ra là Lâm Mục Lâm công tử, không biết Lâm công tử vì sao lại ở sông băng tại đại hoang? Vì sao bị thương?

Nữ tử che mặt đặt câu hỏi, ánh mắt xinh đẹp vẫn dò xét Lâm Minh, dường như muốn nhìn thấu tu vị của Lâm Minh.

Dùng trạng thái trọng thương của Lâm Minh hiện tại, tu vị của hắn chỉ từ Thần Hải đến Thần Quân mà thôi.

Lâm Minh nói:

- Vấn đề của tiểu thư ta sẽ trả lời từng cái, nhưng mà trước đó, tại hạ cũng có mấy vấn đề thỉnh tiểu thư giải trừ nghi hoặc.

- Ah? Lâm công tử có vấn đề gì?

Lâm Minh nói:

- Tại hạ là người trong sơn dã, thuở nhỏ theo sư phụ vào trong núi tu luyện, những ngày gần đây mới xuất quan, hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài, trước đó tại hạ du lịch nghe nói ngoại giới có nguyên mộng chiến trường, có tông môn Hồn giới, tại nguyên mộng chiến trường tiến hành tông môn đại chiến, không biết nguyên mộng chiến trường là thế nào?

Lâm Minh đại khái đoán được, câu hỏi nhìn thì có vẻ rất ngu, thậm chí khiến cho tiểu thư này hoài nghi, dù sao đây là chuyện tiểu nha hoàn còn biết, hơn phân nửa là thưởng thức.

Nhưng mà hắn cũng bất chấp nhiều như vậy, dù sao đây là thế lực Giới Vương, hắn cũng không có quá nhiều cố kỵ.

Dùng năng lực khôi phục của hắn, thương thế hiện tại tuy nghiêm trọng, cũng chỉ điều dưỡng thời gian ngắn mà thôi

Quả nhiên nữ tử che mặt kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Ngươi không có nghe qua nguyên mộng vũ trụ?

Lâm Minh lắc đầu.

- Sư phụ của ngươi vậy mà không nói ra...

Trong nội tâm nữ tử che mặt kỳ quái, tuy Lâm Minh đã tự xưng là người trong sơn dã, chưa từng xuất thế, nhưng mà cho dù là trong sơn dã, sư phụ hắn cũng phải nói thường thức này cho hắn biết.

- Nguyên mộng vũ trụ là vũ trụ mộng cảnh mà tộc nhân Hồn giới cùng cộng hưởng, tại đó mọi người dùng năng lượng linh hồn tồn tại, vũ trụ rộng lớn khôn cùng, bao trùm Hồn giới thất trọng thiên, tại vũ trụ Hồn giới thất trọng dù là nơi nào, cũng có thể dùng tinh thần chi hải liên lạc với nguyên mộng chiến trường.

- Tại nguyên mộng vũ trụ, trừ vũ khí, đan dược không thể dẫn vào, tuy vị, thực lực, pháp tắc của võ giả... Đều có thể sử dụng, có thể giữ lại 100%, hai võ giả chiến đấu trong nguyên mộng vũ trụ cũng không có khác gì đấu ở bên ngoài.

Nữ tử che mặt nói thế, trong lòng Lâm Minh đại chấn.

Kỳ thật lúc trước hắn cũng có suy đoán.

Nguyên mộng vũ trụ kỳ thật nói trắng ra, dùng Thần Mộng Thiên Tôn lúc trước bố trí, cũng giống như Thần Mộng giới ở Thần Vực đệ nhất hội võ.

Nhưng mà nguyên mộng vũ trụ còn lớn hơn Thần Mộng giới không biết bao nhiêu lần.

Nguyên mộng vũ trụ có thể đồng thời dung nạp võ giả, cũng mạnh hơn Thần Mộng giới hàng tỉ lần.

- Hồn Tộc thậm chí có nơi như vậy...

Lâm Minh hít một hơi lãnh khí, hắn phi thường rõ ràng, có được một vũ trụ như vậy, đối với một một tộc có ý nghĩa cực kỳ trọng đại...

Biết rõ nguyên mộng vũ trụ là cái gì, như vậy nguyên mộng chiến trường cũng không cần giải thích, vốn Lâm Minh còn tưởng rằng nguyên mộng chiến trường là chiến trường của Thánh tộc cùng Hồn Tộc, hiện tại xem ra hiển nhiên trong nguyên mộng vũ trụ chính là nơi tông môn cùng tông môn đại chiến với nhau.

Tại nguyên mộng chiến trường có thể tùy ý chém giết.

Giống như Thần Mộng giới, cho dù võ giả bị giết chết ở đó, bản thân bọn họ cũng không có chuyện gì, nhiều lắm chỉ hao tổn một ít tinh thần lực, tĩnh dưỡng vài ngày nửa tháng là khôi phục.

Nhưng dù là như vậy cũng có ý nghĩa không tầm thường.

Đối với võ giả mà nói, phương thức tăng trưởng thực lực nhanh chóng nhất chính là chiến đấu.

Trong chiến đấu kịch liệt, tu vị sẽ được rèn luyện, sẽ vững chắc cảnh giới.

Đối với một tông môn mà nói, cử hành chiến đấu như thế cũng giúp đệ tử đoàn kết với nhau, gia tăng năng lực chiến đấu đoàn thể và hợp tác đoàn đội.

Cơ hội rèn luyện như thế, tại Thần Vực không thể nào xuất hiện được, Thần Vực một khi xuất hiện tông môn đại chiến, đó chính là chiến đấu sinh tử, diệt môn chân chính.

Về phần trông cậy vào Thần Mộng giới cũng không thực tế, bởi vì Thần Mộng Thiên Tôn mở Thần Mộng giới ra một lần phải trả cái giá to lớn, lúc trước Thần Vực đệ nhất hội võ là có vô số người xem cống hiến vé vào cửa ủng hộ, lúc khác thân gia của Thần Mộng Thiên Tôn dù phong phú cũng không dám mở Thần Mộng giới.

Có nguyên mộng vũ trụ ủng hộ, tất cả thế lực lớn nhỏ của Hồn Tộc sẽ thường xuyên khai chiến, trong chiến đấu rèn luyện đệ tử, sức chiến đấu có thể nghĩ.

Hơn nữa nghe được nữ tử che mặt và Bạch trưởng lão nói chuyện, dường như nguyên mộng chiến trường còn có chế độ tích lũy công huân, có thể đạt được ban thưởng phong phú, ngay cả tài nguyên tông môn cũng dựa vào đó mà phân phối, kể từ đó tính tích cực của đệ tử sẽ tăng lên.

Khó trách Hồn Tộc dũng mãnh như thế, phát triển vài tỷ năm đã trở thành chủng tộc đỉnh phong, công lao của nguyên mộng vũ trụ này sợ rằng không thể bỏ qua.

Lâm Minh cảm giác. Nhân tộc chậm rãi xuống dốc, thất bại trong tay của Hồn tộc cũng không kỳ quái.

- Nguyên mộng vũ trụ hình thành như thế nào?

Lâm Minh mở miệng hỏi, một vũ trụ thần kỳ như vậy không thể nào là Hồn Tộc Thiên Tôn, Chân Thần liên thủ sáng tạo ra, năng lượng này tiêu hao không nổi.

Nữ tử che mặt nói:

- Nguyên mộng vũ trụ sợ là đã tồn tại hơn mười tỷ năm rồi. Cụ thể hình thành thế nào cũng không nói rõ. Nhưng mà khả năng lớn nhất chính là vào mười tỷ năm trước, có một Hồn tộc thủy tổ thực lực siêu việt Chân Thần đã khai sáng nguyên mộng vũ trụ, sau đó diễn biến nó thành thế giới tinh thần, cũng có thể là một pháp tắc đặc biệt, vẫn truyền thừa nó tới bây giờ.

Theo lời của nữ tử che mặt nói, nội tâm Lâm Minh chấn động mạnh.

Siêu việt Chân Thần tồn tại!

Đương nhiên Lâm Minh sẽ không quên tầng thứ ba trong thí luyện cuối cùng, trong tiên cung to lớn như tinh cầu, hắn đã từng tận mắt thấy chủ nhân Tu La Lộ đại chiến với đối thủ thần bí.

Chẳng lẽ nguyên mộng vũ trụ chính là người kia khai sáng?

Lâm Minh cảm thấy khả năng này rất cao.

Khai sáng một vũ trụ độc lập, truyền thừa mười tỷ năm, tự thành quy tắc Thiên Đạo, tự hành vận chuyển, không cần năng lượng bên ngoài cung cấp, thủ đoạn như thế làm cho người ta kinh hãi.

Thậm chí Thần Mộng Thiên Tôn lúc trước sáng lập Thần Mộng giới cũng chính là linh cảm từ Hồn giới nguyên mộng vũ trụ.

Giả thiết ngày sau Thần Mộng Thiên Tôn có thể siêu việt Chân Thần, Thần Mộng giới của nàng cũng có thể diễn biến thành kỳ tích như nguyên mộng vũ trụ.

- Ngọc Lạc tiểu thư, tại hạ còn một chuyện cần thỉnh giáo.

Chương 1857: Tiểu Cực Cung (2)

Lâm Minh nhìn nữ tử che mặt đối diện nói ra, hắn lúc này từ chỗ nha hoàn biết rõ tính danh của nữ tử che mặt.

- Mời nói!

Giọng của Ngọc Lạc không màng danh lợi, bình tĩnh không gợn sóng.

- Tại hạ từ sơn dã đi ra ngoài không lâu, dường như nghe nói Thánh tộc cùng Hồn Tộc đang tiến hành đại chiến, hiện tại ngưng chiến hay chưa?

Lâm Minh không nghĩ tới vấn đề này làm Ngọc Lạc lắc đầu, nàng nói ra:

- Cụ thể ta cũng không phải rất rõ ràng, đó là đánh cờ của cao tầng Hồn Tộc và cao tầng Thánh tộc, nhân vật như bọn họ đã vượt qua lý giải của chúng ta.

Ngọc Lạc nói thế khiến Lâm Minh nhíu mày.

Cao tầng của Thánh tộc cùng Hồn Tộc đang đánh cờ, không có mở rộng chiến hỏa của Thánh tộc cùng Hồn Tộc, sợ rằng chỉ có thế lực Chân Thần thế lực cùng thế lực Thiên Tôn mới biết, chuyện này trên ý nghĩa Thánh tộc cùng Hồn Tộc kỳ thật cũng không có xung đột không thể hóa giải, chuyện này khiến Nhân tộc cùng Hồn Tộc liên minh càng khó khăn.

- Cho dù ta không thể nói phục Thánh Mỹ kết minh, nhưng đã đến Hồn Tộc thì ta cũng nên gặp Thánh Mỹ một lần, hơn nữa trọng yếu nhất cần phải lịch lãm chính mình... Tăng thực lực bản thân lên, như vậy mới có thể phát huy tác dụng lớn trong đại kiếp, ít nhất có thể còn sống sót...

Lâm Minh đến Hồn Tộc mục đích lớn nhất chính là rèn luyện bản thân, tại Thần Vực, Lâm Minh đã khó tìm đối thủ.

- Vấn đề của ngươi ta đã nói xong, như vậy ta cũng nên hỏi.

Ngọc Lạc nhìn qua Lâm Minh,

Lâm Minh gật đầu, bắt đầu trả lời vấn đề của Ngọc Lạc.

Ngọc Lạc hỏi thăm, phần lớn là về truyền thừa của Lâm Minh, công pháp tu luyện, sư tôn... Rất nhiều vấn đề Lâm Minh không hiểu.

- Nữ nhân này hỏi chuyện này để làm gì?

Lâm Minh không thể tránh né sinh ra nghi vấn này, hắn dựa theo tiêu chuẩn thượng cổ phượng tộc Phượng Minh cung bắt đầu trả lời vấn đề của Ngọc Lạc, truyền thừa toàn bộ dùng của thượng cổ phượng tộc, sư phụ Lâm Minh dùng Phượng tiên tử làm bản gốc.

Lâm Minh trả lời đều là kinh nghiệm hắn trải qua ở Mệnh vẫn, Thần Hải, chỉ có nói yếu đi thiên phú của mình, kể từ đó tự nhiên không chê vào đâu được.

Rồi sau đó Ngọc Lạc lại hỏi tình huống của băng ly, Lâm Minh một mực chắc chắn khẳng định chưa gặp qua băng ly, chỉ nói gặp phải không gian phong bạo kinh khủng nên rơi vào kết quả như vậy.

Lâm Minh trả lời làm cho Ngọc Lạc mày, nàng vốn cho rằng Lâm Minh xuất hiện tại hiện trường không gian phong bạo, hơn nữa sống sót, chỉ sợ có chút chỗ đặc biệt, mà nãy giờ nói bóng nói gió, không có cái gì cần hỏi ra, dường như Lâm Minh chỉ là nhân tộc có thiên phú không tồi.

Nàng nhìn Lâm Minh một hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói ra:

- Ngươi có hứng thú ở lại Tiểu Cực Cung không?

Lâm Minh hơi kinh ngạc, nói:

- Tiểu Cực Cung có tuyển đệ tử nhân tộc sao?

- Ngẫu nhiên có tuyển.

Ngọc Lạc nói như thế.

Lâm Minh sững sờ trong chốc lát, nghĩ tới lí do thoái thác của tiểu nha hoàn Nhân tộc lúc trước, Tiểu Cực Cung xác thực có một ít đệ tử Nhân tộc. Chuyện này làm cho Lâm Minh khó hiểu, không phải nói truyền thừa hạch tâm của Tiểu Cực Cung chỉ thích hợp với Hồn Tộc tu luyện sao? Chuyện đệ tử nhân loại làm gì, đệ tử nhân loại không thể học tập truyền thừa của Tiểu Cực Cung a.

Ngọc Lạc cười nói:

- Gia nhập Tiểu Cực Cung, Tiểu Cực Cung sẽ cung cấp tài nguyên cho ngươi, ta nghĩ dù thế nào cũng tốt hơn ngươi tự tu luyện, những tài nguyên này sẽ khiến ngươi động tâm.

Nghe được Ngọc Lạc nói, Lâm Minh càng thêm nghi hoặc. Hắn như thế nào cũng cảm thấy Nhân tộc tại Hồn giới có lẽ không thế nào được chào đón như vậy, thuộc về chủng tộc hạ đẳng, bình thường tất nhiên là bị kỳ thị.

Làm tạp dịch, nô bộc cái gì đó, sợ rằng số lượng không ít.

Như thế nào Tiểu Cực Cung lại chọn bồi dưỡng Nhân tộc.

Ngọc Lạc nhìn ra tâm tư của Lâm Minh, cười nói:

- Ta biết rõ trong lòng ngươi kỳ quái, nói thật cho ngươi biết, cung chủ Tiểu Cực Cung sáng tạo ra công pháp pháp thần song tu. Cắm đan điền giả tuyết trong người đệ tử Hồn Tộc, dùng đan điền giả tuyết đến tu luyện hệ thống tụ nguyên, mà công pháp này ta cũng tu luyện.

- Hiện tại cần một ít Nhân tộc thiên tài, tham chiếu phương thức vận chuyển năng lượng để hoàn thiện đan điền giả thuyết này.

Ngọc Lạc nói làm cho Lâm Minh nhíu mày, thì ra là "Pháp thể song tu"!

Truyền thừa thượng cổ của Nhân tộc tuy bị Hồn Tộc chặt đứt, nhưng mà nghĩ tới những truyền thừa ưu tú, thế lực lớn của Hồn Tộckhông có khả năng tiêu hủy, còn có giữ lại, nếu như có chút võ giả thiên tài của Hồn tộc sáng tạp pháp thần song tu, chỗ tốt khi tu luyện không cần nói.

Lâm Minh bản thân là người được lợi lớn nhất.

Cầm truyền thừa tốt nhất của Nhân tộc, sau đó bắt thiên tài Nhân tộc nuôi nhốt, quan sát đan điền của bọn họ, trở thành động vật thí nghiệm. Đạt được dẫn dắt sau đó sáng tạo đan điền giả thuyết, sau đó bản thân tu luyện hệ thống tụ nguyên.

Bàn tính này đúng là tinh diệu.

Nhưng dù như thế, loại chuyện này với nhiều võ giả Nhân tộc là cầu còn không được, như lời Ngọc Lạc nói, tài nguyên của Tiểu Cực Cung với bọn họ cũng phi thường trân quý.

- Tốt, ta gia nhập.

Lâm Minh đáp ứng, hắn vốn còn muốn tiến vào tông môn Hồn tộc, vừa dưỡng thương, vừa tìm cơ hội trà trộn vào nguyên mộng chiến trường.

Dù sao nguyên mộng chiến trường là nơi duy nhất Lâm Minh có thể nghĩ đến tìm được Thánh Mỹ.

Chỉ cần hắn tại nguyên mộng chiến trường quấy phong ba đủ lớn, như vậy sẽ khiến cao tầng Hồn Tộc chú ý.

Hôm nay Tiểu Cực Cung lôi kéo hắn, Lâm Minh dĩ nhiên là giảm bớt một bước, dùng thân phận đệ tử Tiểu Cực Cung tiến vào nguyên mộng chiến trường, có lẽ càng dễ dàng hơn.

Cho dù bọn họ quan sát đan điền của Lâm Minh, muốn quan sát ra cái gì có giá trị là chuyện nằm mơ.

- Tốt!

Nhìn thấy Lâm Minh đáp ứng, Ngọc Lạc tâm tình không tệ, tuyển nhận đệ tử nhân loại thiên phú càng tốt, đan điền của bọn họ càng có giá trị tham khảo, mà Nhân tộc Hồn giới, cả đám tu vị và thực lực vô cùng thê thảm.

Phải từ trong rất nhiều phàm nhân chọn ra, tìm đám võ giả có thiên phú tốt, căn cơ tốt là chuyện cực kỳ khó khăn.

Tuy thiên phú của Lâm Minh cũng không tính là tuyệt đỉnh, nhưng so với đám đệ tử nhân tộc chọn ra còn tốt hơn nhiều.

Cứ như vậy cùng ngày đệ tử Tiểu Cực Cung cũng lên đường quay về.

Lâm Minh cũng trở về tĩnh thất tu luyện, thân thể của hắn đang trong quá trình khôi phục.

Lâm Minh trong quá trình tĩnh tu phát giác được vẫn có cảm giác đang tập trung, giám thị bản thân.

- Võ giả Hồn Quân sao?

Lâm Minh căn cứ cường độ cảm giác, có thể phán đoán ra tu vị người giám thị là tiểu lâu la tương đương nhân loại Thần Quân.

Hắn cười nhạt một tiếng, căn bản lơ đễnh, mình là một người xa lạ, đột nhiên tiến vào linh hạm, đối phương giám thị là chuyện quá bình thường, nếu không ngược lại mới kỳ quái.

Mà Lâm Minh cũng tản cảm giác ra, thời khắc quan sát tình huống bốn phía, tránh cho có người gây bất lợi với hắn.

Dù sao cũng là linh hạm dị tộc, cũng nên có tâm phòng người.

Chương 1858: Tranh chấp (1)

Thời điểm này, đột nhiên Lâm Minh mở hai mắt ra, hắn nhíu mày.

Ngay lúc vừa rồi, Lâm Minh tản mát cảm giác ra, bắt được một cảnh khiến nội tâm của hắn không thoải mái.

Do dự một chút, Lâm Minh đứng lên đi ra ngoài cửa.

Cảm giác giám thị vẫn theo đuôi Lâm Minh...

- Giao ra đây, nếu không ngươi sẽ đẹp mắt!"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, trong lời nói mang theo ý cay nghiệt.

Trong phòng nha hoàn, hai thiếu nữ tay chống éo đang vây quanh một tiểu nữ tử mười lăm mười sáu tuổi.

Gương mặt nhỏ nhắn của nữ tử này hơi trắng, nàng nắm chặt tay nhỏ, vô ý thức che ở trước ngực, biểu hiện ra sợ hãi bất lực trong lòng của mình.

- Ngươi là tiểu tiện nhân, ta đánh chết ngươi, nhanh giao ra đây, chúng ta vừa mới tiến vào phòng đã nhìn thấy ngươi thu hồi chai thuốc, cũng nghe thấy mùi thuốc, đừng mong phủ nhận!

Hai thiếu nữ này là nha hoàn Hồn Tộc, các nàng đang đòi hỏi tiểu nữ hài Nhân tộc, chính là bình đan dược mà Lâm Minh đưa cho tiểu nữ hài này.

Đối với Lâm Minh mà nói đây là đan dược không có tác dụng gì, nhưng mà đối với mấy nha hoàn đang kẹt ở Hậu Tiên, không tiến vào Tiên Thiên mà nói, đây chính là linh dược khó gặp.

Lúc trước mấy nha hoàn này vào trong phòng Lâm Minh, chỉ nghe được mùi thuốc đã có thể phân biệt rõ những đan dược này trân quý, đây tuyệt đối là linh dược duyễn khí bồi nguyên, cho dù là

Nhân tộc, hay là đối với Hồn Tộc đều có chỗ tốt.

Cho nên bọn họ sinh ra lòng cướp đoạt, trước đó ở trước mặt Lâm Minh các nàng không có lộ ra, dù sao Lâm Minh tuy xuất thân chủng tộc hèn kém, nhưng nhìn qua chỉ sợ là võ giả ngoài Mệnh Vẫn Kỳ, các nàng không phải đối thủ, nhưng mà hiện tại đan đã rơi vào trong tay tiểu nữ hài, vậy không cần khách khí.

Đừng nhìn các nàng bình thường khúm núm trước người khác, nhưng trước mặt nha hoàn Nhân tộc thì rất hung ác, nha hoàn Nhân còn phải giặt quần áo cho các nàng, bị các nàng phân công.

- Nhanh lên! Loại đan dược này không phải Nhân tộc các ngươi xứng dùng.

Trong mấy nha hoàn này cũng có một đại đầu lĩnh, ả nắm cổ áo tiểu nữ hài. Bàn tay tất vào mặt "Ba ba ba", uy hiếp mười phần.

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt đúng không? Xem chúng ta xé nát mặt của ngươi ra.

Đại nha hoàn này nắm lấy gò má phấn điêu ngọc trạch của tiểu nữ hài chậm rãi vặn vẹo, trên mặt mang theo nụ cười khoái ý, mà mặt của tiểu nữ hài bị vặn đỏ lên.

Trong mắt tiểu nữ hài đầy nước mắt, nàng cố gắng mở to hai mắt không cho nước mắt lưu lại. Nàng cầm chặt tay nhỏ, cắn răng nói:

- Đây là thứ công tử cho ta, không phải cho các ngươi.

- Ha ha! Ta thấy tên Nhân loại kia vừa ý tiểu tiện nhân ngươi rồi, muốn lấy ngươi làm thiếp đúng không? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Cũng không lấy nước tiểu soi mặt của mình, một nha hoàn Nhân tộc xuât thân hèn kém, chết cũng không ai chú ý tới. Có chết cũng ném ra ngoài cho chó ăn! Đừng nói là ngươi, cho dù là ‘ công tử ’ trong miệng của ngươi cũng suýt bị đóng thành băng, tính toán là cái rắm gì! Hắn trong chúng ta đúng là cao thủ, nhưng mà trong Tiểu Cực Cung còn có trưởng lão, hộ pháp, đệ tử hạch tâm, trước mặt bọn họ hắn còn không bằng con chó.

Nha hoàn kia nói xong liền đẩy nữ hài tử.

Tiểu nữ hài một đứng không vững gã vào góc tường, đầu đâm vào mặt tường phát ra tiếng "Đông" trầm đục.

Nàng không có kinh nghiệm luyện thể lục trọng mà là trực tiếp tụ nguyên, cái va chạm này làm hai mắt hoa lên. Trời đất quay cuồng, nhưng mà nàng vẫn cắn răng nắm chặt tay nhỏ, quyết không buông tay.

Ở đây Hồn tộc có địa vị thống trị, Nhân tộc bị kỳ thị nghiền ép, tiểu nữ hài này rất rõ, thực lực là tất cả.

Nàng sẽ bị người ta tùy ý thịt cá, cũng là do thực lực thấp kém.

Mà nàng là tiểu nữ hài Nhân tộc. Bị người ta giết chết, thái bổ cũng là chuyện bình thường.

Mà bây giờ nàng vất vả đạt được cơ hội, đạt được công tử kia ban thưởng linh dược, khiến cho nàng nhìn thấy hy vọng đột phá, cứ như vậy buông tha thì nàng không cam tâm!

Đây có khả năng là cơ hội duy nhất giúp nàng đứng lên, đứng thẳng làm người.

- A! Vẫn xương cứng, ta động thủ đoạt cũng được, nhưng mà cướp xong thì kết cục của ngươi càng thê thảm.

Nha hoàn đầu lĩnh cười nói.

Mà thời điểm này nha hoàn bên cạnh nói:

- Trong giới chỉ đúng không!

Nha hoàn kia nói xong, lập tức đoạt giới chỉ trong tay của tiểu nữ hài, đây là giới chỉ phẩm chất kém nhất, bên trong có một đống quần áo nữ nhân rơi ra, còn có một ít vũ khí phẩm chất bình thường, dược thảo.

Đây là đồ của tiểu nữ hài.

Đại nha hoàn một cước dẫm nát đám dược thảo thấp kém, cười lạnh nói:

- Là do con ả này che dấu, đan dược tốt nhu thế, ả ta không có thời gian luyện hóa, cũng không có khả năng một hơi ăn hết, xé nát quần áo ả ra, ả trần truồng thì từ từ mà tìm.

- Tốt!

Nha hoàn kia nói ra, lập tức lao tới xé nát quần áo của nữ hài tử, "Xoẹt xẹt" vang lên, lục lọi yếm đào của nàng. - Ah!

Tiểu nữ hài hét lên, mà hai nha càng xé càng hưng phấn.

- Tìm được! Ha ha a!

Một nữ hài cầm chai thuốc ra, mở ra thì có mấy viên đan dược như đậu nành lăn ra.

- Đan tốt! Là Bích Linh Đan hay sao? Nhìn không ra thân gia của tên Nhân tộc chết cứng kia không tệ lắm!

Mấy nha hoàn cười, sau đó nhìn qua tiểu nữ hài.

- Thu thập nàng, xé sạch quần áo sau đó treo lên!

Đại nha hoàn nói ra, thơi điểm này nàng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, trong nội tâm đột nhiên cả kinh, vội vàng nhảy về phía trước sau đó quay người lại.

- Ai?

Mấy nha hoàn cảnh giác, các nàng phát hiện một nam tử đang đứng sau lưng mình, sắc mặt âm trầm, mắt hàm sát cơ.

- Là ngươi!

Các nàng nhận ra Lâm Minh. Nhưng cũng không phải rất sợ hãi, các nàng cho rằng Lâm Minh không dám làm gì các nàng.

- Công tử!

Một khắc này tiểu nữ hài ở trong góc tường nhìn thấy Lâm Minh, các khổ sở, ủy khuất xông lên đầu, những nước mắt chất chứa chảy ra, lúc này như hạt châu không ngừng rơi xuống.

Đan dược bị đoạt, quần áo bị xé, trong lòng tràn ngập khuất nhục.

- Không có việc gì...

Lâm Minh mở miệng nói, trong lòng của hắn không biết có cảm giác gì, tiểu nữ hài Nhân tộc này hắn không có quen biết gì, thậm chí hắn còn không biết tên của nàng, nhưng mà giờ phút này hắn lại tức giận vì tao ngộ của nàng.

Cũng bởi vì là Nhân tộc, hắn từ trên người cô bé nhìn thấy tương lai của Thần Vực. Đây là bi ai của chủng tộc sau khi rơi vào tay giặc.

- Ngươi tới cứu tiểu tiện nhân này? Không nghĩ tới, ngươi lại có hứng thú với mặt hàng này, đi, xem mặt mũi của ngươi chúng ta sẽ không làm khó nàng.

Đại nha hoàn nói như vậy, thu đan dược lại.

Các nàng căn bản không sợ Lâm Minh uy hiếp, Lâm Minh cho dù thực lực mạnh cũng chỉ là Nhân tộc, tại linh hạm của Hồn Tộc, hắn dám làm gì các nàng?

- Muốn chết!

Lâm Minh nói ra hai chữ này, hắn tiến lên một bước, đánh ra một quyền, đánh mặt mặt đại nha hoàn!

Bồng!

Một tiếng trầm đục, nha hoàn kia hét lên một tiếng, thân thể bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đụng vào tường, phun máu tươi.

Chương 1859: Tranh chấp (2)

- Ngươi... Ngươi đánh ta...

Đại nha hoàn miệng đầy máu, hàm răng vỡ nát, ánh mắt không dám tin.

Nha hoàn khác hoảng sợ, không nghĩ tới Lâm Minh hung hăng càn quấy như vậy, dám ở trên linh hạm ra tay với các nàng.

- Còn ngươi nữa!

Lâm Minh hai tay quét qua, tiểu nha hoàn này làm gì có sức phản kháng, không ngừng kêu thảm, miệng phun máu tươi.

Đây là do Lâm Minh đã khống chế lực đao, nhưng mà hắn lại đánh không chút nương tay. Tuy không có lấy mạng đối phương, hắn đánh đối phương kinh mạch đứt từng khúc, dùng năng lực của võ giả cấp thấp, không có một tháng tu dưỡng thì đừng nghĩ tốt lên

Ba!

Ngón tay Lâm Minh điểm một cái, giới chỉ của đại nha hoàn tan nát, Lâm Minh lại thu bình đan dược lại.

Những đan dược này với hắn mà nói không có giá trị gì, nhưng cho dù cho chó ăn, hắn cũng không cho mấy nha hoàn này ăn.

- Làm càn! Ngươi thật lớn mật!

Thời điểm này có tiếng nam tử quát lạnh truyền tới, Lâm Minh nhướng mày, hắn biết rõ đã có người vẫn đang giám thị mình, hiện tại hắn động thủ đả thương người, người của Tiểu Cực Cung tự nhiên lập tức đã biết rõ.

Hắn bất động thanh sắc cởi bỏ áo choáng lên người tiểu nữ hài Nhân tộc.

Tiểu nữ hài cầm lấy tay Lâm Minh, rất kinh hoảng.

Một câu "Làm càn ", trong nội tâm của nàng rất rõ ràng, có cao tầng Hồn Tộc đến, Lâm Minh có thể vì nàng mà bị cuốn vào phiền toái.

- Công tử...

Trong mắt Tiểu nữ hài tràn đầy áy náy, trong hoàn cảnh này, Lâm Minh nhất định sẽ có hại chịu thiệt.

- Mặc quần áo trước đi.

Lâm Minh bình tĩnh nói xong, chậm rãi xoay người lại, sau lưng hắn có thanh niên lông màu đỏ đi vào, thanh niên này dáng người gầy gò, ánh mắt lạnh lẽo, khí chất như hàn đao, tu vị là Hồn Quân cảnh hậu kỳ.

Vừa nhìn thấy thanh niên lông mày đỏ xuất hiện, nha hoàn hồn tộc như gặp cứu tinh, khóc lóc lao qua.

- Dật đại nhân, làm chủ cho chúng ta ah!

Mấy nha hoàn mắt như thu thủy, lã chã muốn khóc.

Tên Dật sư huynh này kiểm tra thương thế của nha hoàn, ánh mắt phát lạnh, quát:

- Ngồi trên thuyền của chúng ta, còn đánh người của ta, ngươi đúng là không biết đủ!

- Muốn chiến sao?

Giọng của Lâm Minh lạnh như băng, không chút dây dưa dài dòng, hắn hiện tại bị thương là không giả, nhưng mà lạc đà chết gầy còn lớn hơn ngựa, đối phó tiểu nhân vật như vậy không đáng kể chút nào.

Nhưng mà đánh với tên Dật sư huynh này, Tiểu Cực Cung sẽ không thể ở lại, Lâm Minh bây giờ còn chưa địch lại cao thủ đứng đầu của Tiểu Cực Cung, thương thế của hắn không cách nào thuyên chuyển năng lượng. - Ha ha ha! Ta không nghe lầm chứ!

Tên Dật sư huynh khoa trương cười to, nói:

- Ngươi hỏi ta muốn chiến hay không sao? Ngươi cũng xứng! Ngươi ngay cả cảnh giới của ta còn không nhìn ra, ta chỉ cần một ngón tay là nghiền chết ngươi.

Dật sư huynh cười lạnh, đang định động thủ, mà thời điểm này cách hắn không xa có lão giả đi tới, nói nhỏ bên tai tên Dật sư huynh này.

Hai mắt Dật sư huynh nhíu lại, nói:

- Cái gì? Nhân tộc này chính là Ngọc Lạc sư tỷ khâm điểm?

- Đúng, tiểu thư cảm thấy thiên phú của hắn còn dùng được, muốn mượn hắn hoàn thiện đan điền giả thuyết, cho nên Dật Phàm ngươi không nên ra tay tổn thương hắn thì hơn, nếu không lão hủ không thể bàn giao với tiểu thư.

Lão giả nói như vậy, Dật Phàm lạnh lùng nhìn Lâm Minh.

- Xem như số ngươi gặp may! Nhưng mà tiếp theo ta sẽ đánh ngươi răng rơi đầy đất.

Tên thanh niên lông mày đỏ tên là Dật Phàm rời đi, đám nha hoàn Hồn tộc vội vàng đứng lên chạy đi, chịu đựng bị Lâm Minh đánh nát kinh mạch theo sau tên Dật Phàm.

Lâm Minh không có ngăn cảm đám người này, hắn vốn nghĩ tới, tình huống Nhân tộc tại Hồn giới sẽ không quá tốt, trước đó nữ tử che mặt nói còn khách khí, đó xem như là nàng có việc cầu mình, thứ hai là tu dưỡng bản thân của nàng, nàng sống ở địa vị cao, trong nội tâm tự nhiên hình thành khí độ thượng vị giả, nàng không cần dùng lời lẽ biểu lộ địa vị cao thượng của mình làm gì.

Nhưng mà những người có địa vị hơi thấp thì khác, bình thường thì khúm núm trước mặt chủ tử đến nơi khác thì bọn họ lại giễu võ giương oai.

- Đứng lên đi...

Lâm Minh vươn tay kéo tiểu nha hoàn lên.

- Thực xin lỗi...

Tiểu nha hoàn cắn chặt bờ môi, nhỏ giọng nói ra, nàng cảm giác là mình liên lụy Lâm Minh.

- Không có gì... Ngươi tên là?

- Ta gọi là Uyển Nguyệt.

Tiểu nha hoàn nhỏ giọng nói ra.

- Ân.

Lâm Minh gật gật đầu, mang đan dược trả lại cho nàng, nghĩ lại Lâm Minh lại tăng thêm một lọ, sau đó không quan tâm tiểu nha hoàn giữ lại, quay người rời đi.

Hắn phải nhanh chóng khôi phục thực lực mới được.

Thương thế của hắn cần vài ngày mới khỏi hẳn, không thể bảo trì trạng thái đỉnh phong, trong lòng Lâm Minh vẫn khó bình an.

Cứ như vậy Lâm Minh đi theo linh hạm vào Tiểu Cực Cung.

Tiểu Cực Cung nằm trên đại tuyết sơn cao mười vạn trượng.

Mà trên đại tuyết sơn này đã có trận pháp tạo thành không gian độc lập. Trong không gian này linh tuyền róc rách, cỏ thơm um tùm. Các loại thiên địa kỳ trân tranh nhau đua nở, nghiễm nhiên trở thành tiên cảnh nhân gian.

Loại tình cảnh này Lâm Minh thấy nhưng không thể trách, địa phương đẹp hơn cả ngàn lần Lâm Minh cũng thấy qua.

- Đây là nơi ngươi ở lại.

Có người nói với Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn qua nơi ở lại của Nhân tộc trong Tiểu Cực Cung, tại đây cũng không có bố trí trận pháp, kiến trúc bao phủ trong băng thiên tuyết địa. Dĩ nhiên đối với võ giả mà nói những rét lạnh không coi vào đâu.

Linh khí nồng đậm chỉ bằng một phần mười ngọn núi chính.

Loại tình huống này Lâm Minh không có cảm thấy bất ngờ chút nào, tại đây là nơi lạnh giá, muốn thiết trí một Tụ Linh Trận vận hành quanh năm. Tiêu hao không coi là nhỏ.

Trên nơi này cũng có không ít võ giả Nhân tộc, bọn họ đều là võ giả ở gần Tiểu Cực Cung tuyển ra, bình thường bọn họ tu luyện ở đây, ngẫu nhiên biến thành nơi cao tầng Tiểu Cực Cung trên ngọn núi chính quan sát.

Ở nơi này, những chỗ tốt nhất đã bị người ta chiếm.

Lâm Minh tùy ý chọn một nơi ở, đây là một phủ đệ, quy mô ngược lại hùng vĩ. Bên trong bố trí thô sơ, hơn nữa linh khí cằn cỗi.

Lâm Minh cũng không thèm để ý, vừa vào trong phủ hắn đã bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Mà tiểu nha hoàn Uyển Nguyệt tự như cũng ở lại nơi ở Nhân tộc trong Tiểu Cực Cung này, nàng tự nguyện ở lại trong phủ của Lâm Minh, phục thị Lâm Minh.

Thời gian trôi qua trong bình thản.

Trong nơi ở của Nhân tộc này, bình thường có rất ít người đến, lộ ra lãnh lãnh thanh thanh.

Lâm Minh mừng rỡ như thế, trong mấy ngày này thương thế nhanh chóng khôi phục.

Cùng lúc đó hắn đã nghiên cứu truyền thừa mà Lôi Phạt Thiên Tôn lưu lại.

Hiện tại Lâm Minh có không ít công pháp đỉnh cấp, Lôi Phạt Thiên Tôn truyền thừa chỉ là thượng đẳng vô thượng thần võ, phẩm cấp không cao.

Nhưng mấu chốt nó thích hợp với Lâm Minh, hơn nữa lại có trí nhớ sẵn có của Lôi Phạt Thiên Tôn ủng hộ, cho nên gọc cũng không tốn sức, Lôi Phạt Thiên Tôn truyền thừa, đối với Lâm Minh tìm hiểu lôi đình pháp tắc, sử dụng lôi đình chi lực có tác dụng dẫn dắt không nhỏ.

Chương 1860: Nguyên mộng chiến trường mở ra

Đồng thời Lâm Minh cũng từ trong trí nhớ của Lôi Phạt Thiên Tôn tìm hiểu được đại chiến mười vạn năm trước.

Chiến đấu từ đầu đến cuối cũng không kém bao nhiêu phỏng đoán của Lâm Minh, nhưng mà đáng tiếc là, trí nhớ của Lôi Phạt Thiên Tôn đứt gãy lúc trúng một kích mạnh nhất của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, xỏ xuyên qua Thiên Diễn Tinh, về sau linh hồn của hắn rơi lả ta, nguyên khí hao hết, chỉ để lại một đám tàn hồn.

Chuyện xảy ra đằng sau Lôi Phạt Thiên Tôn cũng không biết.

Cứ như vậy một tháng trôi qua.

Một ngày này Lâm Minh đang tĩnh tọa đột nhiên đứng dậy, hắn muốn rời khỏi nơi ở của Nhân tộc.

- Công tử, ngươi có việc?

Uyển Nguyệt kinh ngạc nói. - Ân.

Lâm Minh cũng không nói nhiều, thân thể bay lên trời, bay thẳng tới ngọn núi chính của Tiểu Cực Cung.

Trước đó hắn cũng hiểu trong lúc nói chuyện với Ngọc Lạc cùng tên trưởng lão Tiểu Cực Cung, thời gian mở nguyên mộng chiến trường chỉ còn mấy ngày.

Mà trên thực tế, hiện tại Tiểu Cực Cung, trên quảng trường tụ tập một đám đệ tử, những đệ tử này đều là người nổi bật trong Tiểu Cực Cung.

Trong đó có một đám đệ tử hạch tâm tuấn kiệt, trừ chuyện đó ra có không ít môn nhân Tiểu Cực Cung tuổi không nhỏ, những người này đều có tu vị ngoài Thánh Chủ, là lực lượng trung kiên của Tiểu Cực Cung.

- Còn có ba ngày chính là thời gian nguyên mộng chiến trường khai chiến, các ngươi tiến vào nguyên mộng bên chiến trường phải ngây ngốc ba năm.

Đứng trước dám đệ tử Tiểu Cực Cung, một lão giả áo bằng trắng khí độ bất phàm, lão giả này chính là phó cung chủ Tiểu Cực Cung.

- Trong ba năm, các ngươi gặp đủ loại địch nhân, kể cả đối thủ tông môn khác, kể cả ác mộng thú, trảm giết bọn chúng sẽ có điểm tích lũy.

- Mà điểm tích lũy nhiều có thể đổi được ban thưởng không thể tưởng tượng.

- Trừ Tiểu Cực Cung ban thưởng tài nguyên ra, trọng yếu nhất, còn có ban thưởng kinh thiên của nguyên mộng vũ trụ!

- Nguyên mộng vũ trụ ban thưởng, không phải chuyện đùa, truyền thuyết nguyên mộng vũ trụ là thủy tổ Hồn Tộc sáng tạo ra, bên trong có cơ duyên không thể tưởng tượng, tới cấp bậc cao nhất, ngay cả Chân Thần còn động tâm.

- Đương nhiên, những chuyện này quá xa với các ngươi, các ngươi có thể ở Thiên Nguyên giới lấy được chỗ cắm dùi đã đủ để tự ngạo, sẽ khiến con đường võ đạo của các ngươi về sau thuận buồm xuôi gió!

- Các ngươi có lẽ rõ ràng, hôm nay là một hồi tạo hóa của các ngươi, cũng là cơ hội của các ngươi! Tiểu Cực Cung những năm này tại Thiên Nguyên giới trong thế lực Giới Vương biệu hiện không tốt, lúc này thành tích liên quan tới vận mệnh của tông môn! Thiên Nguyên Thiên Tôn đã bắn tiếng, ai ở trong nguyên mộng chiến trường biểu hiện xuất chúng, hắn sẽ thu người đó làm đệ tử, các ngươi nên biết, được Thiên Nguyên Thiên Tôn thu làm đệ tử là khái niệm gì!

- Cái khác không nói, nếu ai có thể được Thiên Nguyên Thiên Tôn thu làm đệ tử, như vậy hắn chính là người lựa chọn hạ nhiệm cung chủ của Tiểu Cực Cung! Ngày sau nếu là có thể đột phá Giới

Vương cảnh, hắn chính là thái thượng trưởng lão!

Lão giả áo trắng lời lẽ hùng hồn, đệ tử Tiểu Cực Cung đứng dưới nghe được thì nhiệt huyết sôi trào.

Được Thiên Nguyên Thiên Tôn thu làm đệ tử, trở thành hạ nhiệm cung chủ Tiểu Cực Cung!

Trừ chuyệ đó ra, còn có ban thưởng kinh thiên của nguyên mộng vũ trụ và tài nguyên của Tiểu Cực Cung đến đỡ.

Cơ hội tốt như vậy bọn họ sao bỏ qua/

Cũng là bởi vì, Tiểu Cực Cung những năm này bắt đầu đi xuống dốc, hai vị Giới Vương trấn tông của Tiểu Cực Cung tuổi tác đã cao, chẳng những cảnh giới không có tinh tiến, ngược lại sinh mệnh cũng trôi qua.

Dựa theo tình huống bình thường, không tới mười vạn năm hai Giới Vương trấn tông này cảnh giới giảm xuống, trước sau té khỏi Giới Vương cảnh.

Đến lúc đó, thế lực của Tiểu Cực Cung sẽ giáng cấp.

Mà bọn họ trong thời gian mười vạn năm này lại bồi dưỡng ra cường giả Giới VƯơng, thật sự khả năng xa vời.

Cho nên Tiểu Cực Cung đã không tiếc vốn gốc bồi dưỡng một đời tuổi trẻ, nội tình tông môn tích lũy, các loại tài nguyên đều không tiếc tiêu hao lấy ra hết, hy vọng có thể được ăn cả ngã về không, bồi dưỡng ra một hậu bối ưu tú nắm giữ đại cục.

- Thỉnh cung chủ, các trưởng lão yên tâm, chúng ta tất nhiên tại nguyên mộng chiến trường mở ra truyền thuyết thuộc về chúng ta!

- Đúng rồi! Ta giúp tông môn giết ra một phiến thiên địa.

Các đệ tử Tiểu Cực Cung nhao nhao hưởng ứng, cả đám hô lên khí thế sôi sục.

Thời điểm này đột nhiên có tiếng xé gió truyền tới, một thanh niên áo lam nhanh chóng xé gió lao tới, bay đến không trung hội trường.

Thanh niên này đúng là Lâm Minh.

- Người nào?

Đám đệ tử Tiểu Cực Cung đang tuyên thệ, đột nhiên có khách không mời mà tới, bọn họ nhao nhao nhìn sang, cao tầng Tiểu Cực Cung khẽ nhíu mày, tại sao là một Nhân loại, hơn nữa đường hoàng như thế, bay trên trời cao, vô cùng vô lễ.

- Lâm Mục?

Ngọc Lạc đương nhiên ở giữa sân, nàng nhìn ra Lâm Minh, lập tức ngây người, vì sao Lam Mục đột nhiên xuất hiện.

- Lâm Mục, ngươi đang làm gì đó, mau xuống đây!

Ngọc Lạc nhức đầu, đây là chuyện gì?

Lâm Minh đáp xuống, hắn vốn định mượn danh ngạch Tiểu Cực Cung tiến vào nguyên mộng chiến trường, xem như có việc cầu người, tự nhiên sẽ không quá đường hoàng, hắn không tới đánh nhau.

- Tiểu tử, lại là ngươi!

Nam tử lông mày đỏ nhìn qua Lâm Minh, nam tử này đúng là Dật Phàm, hắn ở trên linh hạm từng có xung đột với Lâm Minh.

Hắn không nghĩ tới Lâm Minh lại vào lúc động viên nguyên mộng chiến trường thì đột nhiên xuất hiện, hắn chán sống sao.

Dựa theo quy củ của Tiểu Cực Cung, nơi trọng yếu như thế, một đệ tử cấp thấp nhảy ra chen ngang lời phó cung chủ nói chuyện, đây là tội đại bất kính.

- Ngọc Lạc, Dật Phàm, các ngươi quen hắn?

Trưởng lão áo trắng nhìn qua Ngọc Lạc, hắn nhíu mày.

- Vâng...

Ngọc Lạc kiên trì gật đầu, nàng nhìn về phía Lâm Minh, không vui nói:

- Lâm Mục, sao ngươi không ở dưới núi hảo hảo tu luyện, đến ngọn núi chính làm cái gì?

- Ngọc Lạc tiểu thư.

Lâm Minh ôm quyền, nói:

- Tại hạ nghe nói nguyên mộng chiến trường sắp mở ra, muốn được tiến vào trong đó, không biết tiến vào nguyên mộng chiến trường có hạn chế chủng tộc không?

Lâm Minh nói ra lời này toàn trường yên lặng.

Nghĩ đến một có Nhân tộc muốn tiến vào nguyên mộng chiến trường, hắn cho rằng hắn là ai!

- Ha ha ha! Chết cười ta, ngươi là một Nhân tộc lại hung hăng càn quấy! Danh ngạch tiến vào nguyên mộng chiến trường tổng cộng có chín ngàn ba trăm người, danh sách đã định ra từ ba tháng trước, trừ ba ngàn danh ngạch đề cử ra, còn lại hơn sáu nghìn danh ngạch đều tiến hành thi đấu trong đệ tử Tiểu Cực Cung chọn ra, trải qua tầng tầng sàng chọn mới xác định xuống!

- Mỗi đệ tử muốn cầm danh ngạch của Tiểu Cực Cung đều là nổi tiếng, xưng hùng trong cùng cấp bậc, khinh thường cùng tuổi! Ngươi lại dám nói mình cần có một nganh ngạch, khốn kiếp!

Dật Phàm tùy ý cười nói, tuy giọng của hắn liều lĩnh, nhưng lại nói ra tiếng lòng của võ giả Hồn tộc, bọn họ đều cảm thấy đầu óc của Lâm Minh là nước vào, ngu xuẩn.

- Ah? Danh ngạch đã xác định?

Chương 1861: Giữ thể diện

Lâm Minh thật không ngờ đã là như vậy, trước đó Ngọc Lạc đã từng nói qua. Trong Hồn Tộc thất trọng vũ trụ, dù ở nơi nào cũng có thể tiến vào nguyên mộng vũ trụ.

Hiện tại xem ra chỉ không giới hạn vị trí mà thôi, nhưng mà muốn đi vào nguyên mộng vũ trụ, tất nhiên còn có hạn chế khác, cũng không phải tùy tùy tiện tiện ai cũng vào được.

Tiểu Cực Cung chỉ có thể đưa chín ngàn ba trăm người vào, như vậy đệ tử thế lực nhỏ càng ít hơn.

Giọng của Lâm Minh trầm xuống, nói ra:

- Tại hạ chỉ muốn biết rõ. Tiến vào nguyên mộng vũ trụ có hạn chế chủng tộc hay không?

- Không có thì như thế nào? Ngươi căn bản không có tư cách!

Dật Phàm cười lạnh nói.

- Cái kia... Giao tư cách của ngươi ra cho ta đi!

Lâm Minh nhìn qua Dật Phàm, nói ra từng chữ:

- Danh ngạch nếu là tông môn thi đấu quyết định, ta cũng là đệ tử tông môn, chiến thắng ngươi thì ta có tư cách.

- Ngươi!! Muốn chết!

Nghe được Lâm Minh lời lẽ liều lĩnh như thế, Dật Phàm nổi giận.

BOANG...

Trường kiếm Dật Phàm ra khỏi vỏ, trực chỉ Lâm Minh!

- Nếu ngươi tìm chết, ta thành toàn cho ngươi!

Dật Phàm nói xong bay lên trời, ánh mắt của hắn tập trung vị trí đan điền của Lâm Minh.

Vốn bởi vì Lâm Minh bị thương, nội thế giới hỗn độn không chịu nổi, mà bây giờ Lâm Minh đã khỏi tổn thương, hắn cũng không có tận lực che dấu nội thế giới, khiến cho Dật Phàm nhìn ra tu vị của Lâm Minh.

- Cái gì? Mới vào Thánh Chủ kỳ? Thì ra ngươi là nhân loại Thánh Chủ kỳ?

Dật Phàm nói ra khiến đệ tử Tiểu Cực Cung chung quanh kinh hãi, bọn họ nhao nhao nhìn qua vị trí đan điền Lâm Minh, bọn họ cảm nhận được khí tức vũ trụ nhàn nhạt.

Nội thế giới hóa thành vũ trụ, đản sinh ra ngôi sao.

- Thánh Chủ sơ kỳ?

Trong mắt Ngọc Lạc bắn ra một tia kinh dị, thì ra nàng cứu Lâm Mục là võ giả Thánh Chủ sơ kỳ.

Tại Hồn giới, nhân loại Thánh Chủ kỳ cũng không thấy nhiều.

Nói như vậy, võ giả Nhân loại dưới vận mệnh và cơ duyên xảo hợp, hơn nữa thiên phú bản thân cực cao mới có thể miễn cưỡng đột phá Thánh Chủ kỳ, hơn nữa Thánh Chủ kỳ cũng là cực hạn của Nhân tộc, muốn tiến thêm một bước vào Giới Vương, ít có khả năng

- Hừ! Thánh Chủ kỳ thì như thế nào! Trách không được ngươi dám bay lên ngọn núi chính, ngươi cho rằng Thánh Chủ kỳ thì mạnh lắm sao? Tại Tiểu Cực Cung, Thánh Chủ kỳ không đáng kể chút nào! Huống chi ngươi còn là Thánh Chủ nhân loại, căn bản không lọt vào mắt ta.

Dật Phàm xem thường nhất là võ giả Nhân tộc, võ giả Nhân tộc tại Hồn giới xem như rất thảm, không phải đối thủ của võ giả Hồn tộc cùng giai. Thậm chí đối mặt với đối thủ Hồn Tộc yếu hơn một cấp đều chưa hẳn có thể thắng.

Huống chi Dật Phàm còn là người nổi bật trong đệ tử hạch tâm của Tiểu Cực Cung, tu vị Hồn Quân hậu kỳ đỉnh phong, chênh lệch Thánh Chủ cũng không xa.

Hắn có được danh ngạch tiến vào nguyên mộng chiến trường cũng không thông qua thi đấu, mà là thông qua đề cử, trực tiếp có được lệnh bài.

Đệ tử thiên tài của thế lực Giới Vương đủ để vượt cấp khiêu chiến. Mặc dù là Hồn Tộc Thánh Chủ cũng không phải đối thủ của hắn, Nhân tộc Thánh Chủ hắn có thể dễ dàng hành hạ tới chết!

- Ngọc Lạc sư tỷ, người này đáng chết, ta giết hắn cũng là hợp tình lý, ngươi nên đi tìm Nhân tộc khác tới nghiên cứu đan điền giả thuyết đi.

Dật Phàm nói với Ngọc Lạc xong, đột nhiên một kiếm bổ về phía Lâm Minh.

Một kiếm này của hắn bổ vào thiên linh của Lâm Minh, kiếm quang bắn ra, hơn nữa trong kiếm quang còn mang theo tinh thần công kích của Dật Phàm, hắn muốn nhất kích tất sát!

Trong tình huống này, nhiều đệ tử tông môn xem ra, nếu như không thể một kích phế Lâm Minh, mặt mũi của hắn cũng không sáng.

Thời điểm này Lâm Minh cũng ra tay.

Đối mặt Dật Phàm nhân vật như thế, Lâm Minh căn bản là không cần vận dụng cái gì vô thượng thần võ, hắn trực tiếp dùng đầu ngón tay bắn ra hào quang chói mắt.

Một sát na kia, rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cung đều cảm giác mắt mở không ra, thần mang đáng sợ hóa thành thương mang bắn ra ngoài, bọn họ đều cảm giác linh hồn đang run rẩy.

Bồng!

Máu tươi huy sái, Dật Phàm kêu thảm một tiếng, bay ngược ra sau, trường kiếm trong tay của hắn cũng bay theo.

Thân thể của hắn trực tiếp bay ngược ra sau mấy trăm trượng, trùng trùng điệp điệp đâm vào băng điêu, vụn băng bắn ra bốn phía.

Tình cảnh xảy ra như tốc độ ánh sáng, làm cho toàn trường yên tĩnh lại.

Kết quả chiến đấu làm cho người ta bất ngờ

- Dật sư huynh!

Mấy đệ tử cuống quít chạy tới, dò xét tình huống của Dật Phàm.

Lâm Minh lưu thủ, trong địa bàn của Tiểu Cực Cung, hắn đương nhiên sẽ không lấy mạng Dật Phàm, nhưng mà một kích này cũng đủ khiến hắn nằm một chỗ cả tháng.

Lâm Minh đã bắn tiếng. Muốn lấy danh ngạch của Dật Phàm tiến vào nguyên mộng chiến trường, như vậy đánh đối thủ nằm một hai tháng, đương nhiên thích hợp nhất rồi.

- Xảy ra chuyện gì, vừa rồi xảy ra cái gì?

Rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cungcăn bản không thấy rõ Lâm Minh ra tay như thế nào.

- Nhân loại kia một kích đánh bại Dật Phàm sư huynh! Hơn nữa hắn không có dùng vũ khí, chỉ dùng tay không đối địch!

Đệ tử Tiểu Cực Cung hai mặt nhìn nhau, bọn họ không tin nổi. Dật Phàm có số ma trong đệ tửu hạch tâm, dĩ nhiên cũng bại như thế.

Tuy Dật Phàm chỉ là Hồn Quân hậu kỳ. Nhưng mà hắn vượt cấp chiến đấu dễ dàng như ăn cơm uống nước, nói hắn tương đương với Thánh Chủ kỳ của Hồn tộc, không có người nào dị nghị.

Thế nhưng mà trước mặt Nhân tộc này, hắn bị đánh bại triệt để, chênh lệch quá lớn.

- Võ giả Nhân tộc này đúng là thiên tài! Là vô địch trong cùng giai, chỉ sợ đối mặt Hồn Tộc Thánh Chủ trung kỳ, Thánh Chủ hậu kỳ cũng không kém bao nhiêu.

- Ngươi nói quá khoa trương. Nếu như dựa theo cách nói này của ngươi, vậy hắn không phải có hi vọng đột phá Giới Vương cảnh?

Giới Vương cấp, trong suy nghĩ đệ tử Tiểu Cực Cung chính là truyền thuyết.

Tông môn này tồn tại trăm vạn năm đến nay, tổng cộng tích lũy cũng chỉ có hai Giới Vương, hơn nữa ngày sau sợ rằng khó bồi dưỡng Giới Vương tiếp nối.

Muốn đột phá Giới Vương, nói dễ vậy sao?

- Bất kể nói thế nào, hắn tuyệt đối là cao thủ, chỉ sợ còn không kém hơn Ngọc Lạc sư tỷ bao nhiêu!

- Có lẽ thật có thể miễn cưỡng bằng được Ngọc Lạc sư tỷ, mặc dù nói hắn là Thánh Chủ chiến Hồn Quân, áp Dật Phàm sư huynh một cảnh giới, nhưng mà nhẹ nhàng thủ thắng đúng là khó tin, một Nhân loại có thể đạt tới trình độ này...

Vừa rồi Lâm Minh dùng một chỉ đánh bại Dật Phàm, mặc dù chỉ là nhằm vào Dật Phàm, nhưng mà những võ giả khác có cảm giác như bị thương mang đâm thủng, trong nội tâm sợ hãi.

Mà thời điểm này Dật Phàm còn nằm trong vụn băng thổ huyết, hắn nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt đều mơ hồ.

- Ngươi... Ngươi...

- Ta chỉ muốn tư cách của ngươi mà thôi, đối với giết ngươi không có hứng thú.

Lâm Minh giọng nói lãnh đạm. Không hề nhìn Dật Phàm, mà là nhìn qua phía phó cung chủ Tiểu Cực Cung.

- Phó cung chủ tiền bối, trước đó Dật Phàm đã từng nói qua, tiến vào nguyên mộng vũ trụ không hạn chế chủng tộc, có phải hay không?

Bị Lâm Minh chất vấn, sắc mặt lão giả áo trắng phi thường khó coi.

Chương 1862: Tiến vào chiến trường (1)

Nếu như Lâm Minh xuất thân là Hồn Tộc, hắn một chiêu đánh bại Dật Phàm, hắn tuyệt đối sẽ vui vẻ, xem Lâm Minh như chí bảo..

Thế nhưng mà Lâm Minh là Nhân tộc.

Đệ tử Nhân tộc tuy trên danh nghĩa cũng thuộc về Tiểu Cực Cung. Nhưng trên thực tế căn bản không có cao tầng Tiểu Cực Cung xem là người mình. Không phải tộc ta, tất có dị tâm.

- Đúng vậy, không có hạn chế...

Giọng của phó cung chủ trầm thấp, hắn nhìn về phía Ngọc Lạc.

Ngọc Lạc còn có chút khó tin, thực lực Lâm Minh khiến nàng không nghĩ tới.

Liên tưởng tới địa điểm tìm được Lâm Minh lúc trước, trong nội tâm Ngọc Lạc không biết như thế nào, nàng sinh ra cảm giác vô cùng cổ quái, lúc trước Lâm Minh vì cái gì xuât hiện ở chỗ băng ly, hơn nữa trọng thương, chỉ là trùng hợp sao?

- Tam sư thúc, xảy ra chuyện này...

Ngọc Lạc bờ môi khẽ nhúc nhích, dùng thần nguyên truyền âm rất nhanh đã nói rõ Lâm Minh trải qua cho phó cung chủ áo bào trắng.

Lão giả áo bào trắng nghe xong, lông mày run run.

Đệ tử xuất chúng như thế không xuất thân Hồn Tộc, làm cho hắn phi thường phiền muộn.

Nếu không có thể bồi dưỡng một chút, nói không chừng ngày sau thực sự có một ít khả năng đột phá Giới Vương.

Phó cung chủ áo bào trắng nhìn qua mấy trưởng lão Tiểu Cực Cung.

Mấy người kia đều là trưởng lão cao tầng của Tiểu Cực Cung, bọn họ nhìn nhau, trưng cầu ý kiến lẫn nhau, cuối cùng cũng là đại trưởng lão Tiểu Cực Cung mở miệng.

- Cho hắn tham gia nguyên mộng chiến trường a, tuy hắn là Nhân tộc, nhưng hắn cũng chỉ cầm một khối lệnh bài chiến trường của Tiểu Cực Cung, cho dù là đệ tử Tiểu Cực Cung, lần này tham gia nguyên mộng chiến trường có tới chín ngàn ba trăm người, trừ Ngọc Lạc và vài người ra, chỉ sợ không có ai vượt qua Nhân tộc này, cho hắn đi còn có thể giữ thể diện.

- Giữ thể diện sao... Ai, Nhân tộc này mạnh hơn chúng ta, Tiểu Cực Cung xuống dốc đến mức này sao, cần nhờ hậu bối Nhân tộc đi giữ thể diện, thật bi ai.

Các trưởng lão Tiểu Cực Cung nhao nhao nói ra, bọn họ nói thế xem như xác định tư cách Lâm Minh tiến vào nguyên mộng chiến trường rồi.

Lâm Minh tiến vào nguyên mộng chiến trường là chuyện đã định, đệ tử Hồn Tộc ở đây vẫn cảm giác như mộng như ảo, chuyện xảy ra hôm nay quá không hợp thói thường, một Nhân tộc xông vào hội trường của bọn họ, ngay cả vũ khí cũng không cầm còn đánh bại thiên tài Dật Phàm, cầm được tư cách đi vào chiến trường.

Tiểu Cực Cung của bọn họ vậy mà phái Nhân tộc tiến vào nguyên mộng chiến trường, đây là chuyện mười vạn năm qua chưa từng có.

- Lâm Mục, ngươi ban đầu làm gì trên sông băng đại hoang thế? Không nên nói ngươi chỉ đi ngang qua đó đấy.

Ngọc Lạc cảm giác được bất thường, thực lực của Lâm Minh mạnh như thế, lại xuất hiện trong hiện trường không gian phong bạo, làm cho nàng không thể không sinh ra liên tưởng.

- Đúng, ta chỉ đi ngang qua, lúc ấy ta mới xuất sơn không lâu.

Lâm Minh đương nhiên không nói hắn tới từ Thần Vực, vượt qua thông đạo không gian của Tam Thập Tam Thiên, đây là chuyện đang mang trọng đại.

Ngọc Lạc lắc đầu, Lâm Minh không nói thật gì cả, nói:

- Bất kể nói thế nào, ngươi là ta mang vào Tiểu Cực Cung, ngươi trước mắt mọi người đánh bại Dật Phàm, đừng nói là đánh mặt hắn, quả thực là lột da mặt của hắn ra, ngươi cao điệu cầm danh ngạch đi vào nguyên mộng chiến trường, ta hy vọng ngươi tới lúc đó phục tùng chỉ huy, tận tâm tận lực, dù sao đây là tông môn chiến, một người có thể tạo được hiệu quả có hạn. Nếu có thể kiếm đủ điểm tích lũy, có cống hiến với Tiểu Cực Cung, chỗ tốt của ngươi rất lớn.

Ngọc Lạc trịnh trọng nói ra, Lâm Minh trên miệng đáp ứng, hắn hiện tại còn phải dựa vào Tiểu Cực Cung.

Danh ngạch tiến vào nguyên mộng chiến trường trải qua sửa chữa, cuối cùng cũn định ra, Dật Phàm cũng không có bị đá ra ngoài. Mà là Tiểu Cực Cung vận dụng một ít quan hệ, ngạnh sanh sanh thêm vào một người.

Dù sao Dật Phàm cũng bị Lâm Minh đả thương, cũng mạnh hơn nhiều đệ tử khác của Tiểu Cực Cung. Sức chiến đấu không thể khinh thường.

Từ khi bị Lâm Minh đánh bại, Dật Phàm nhìn thấy Lâm Minh thì đi đường vòng, hắn thống hận Lâm Minh đến cực điểm, nhưng lại e ngại muốn chết.

Tiểu Cực Cung đối với người tham gia nguyên mộng chiến trường hơn chín ngàn người, phân thành hai tổ, Lâm Minh bị phân vào đại độ thứ nhất, đội trưởng đương nhiên đó là Ngọc Lạc.

- Ngọc Lạc tiểu thư, ta trước kia nghe phó cung chủ nói. Điểm tích lũy càng nhiều, có thể hối đoái ban thưởng kinh thiên của nguyên mộng vũ trụ. Trong đó có chút ban thưởng, Chân Thần đều động tâm, không biết ban thưởng là cái gì?

Lúc ấy phó cung chủ hùng hồn, Lâm Minh lỗ tai rất thính. Trước khi xâm nhập vào hội trường, cũng đã nghe được ràng sở, hắn sớm hiếu kỳ.

Ngọc Lạc trợn mắt nhìn Lâm Minh, nói:

- Ngươi đi tìm hiểu chuyện này để làm gì, những ban thưởng đó chúng ta cũng không trông cậy vào, đồ vật Chân Thần đều động tâm, bọn họ đương nhiên sẽ phái đệ tử đi lấy, nhưng mà vài tỷ năm qua, không biết bao nhiêu đệ tử thế lực Chân Thần tiến vào nguyên mộng vũ trụ. Thực sự không có thấy bọn họ lấy ra được vài món.

- Ah? Nói như vậy vẫn có lấy được?

Lâm Minh nghe ra Ngọc Lạc nói thì hiểu ý.

- Một tỷ năm lấy một món, vậy cũng có thể xem là lấy ra? Đừng nằm mơ.

Thời điểm này nữ đệ tử bên cạnh Ngọc Lạc nói xen vào. Nàng gọi là Tiểu Trì, cũng là đệ tửu hạch tâm của Tiểu Cực Cung.

- Ta chỉ hiếu kỳ.

Lâm Minh đánh tan câu hỏi tiếp theo.

Ngọc Lạc bất đắc dĩ, nói ra:

- Tục truyền tại nguyên mộng vũ trụ, có một ít bảo vật bị chôn dấu, những bảo vật này là vật dụng thực tế. Phàm là hình thái vật dụng tiến vào nguyên mộng vũ trụ, chúng đều là thần vật đỉnh cấp. Trong truyền thuyết, những thần vật này có linh hồn thần tuyền, trang sách màu vàng, bất tử thần dược...

Ngọc Lạc nói như vậy, Lâm Minh nội tâm khẽ động, nói:

- Trang sách màu vàng?

- Ân, là sách cổ bản thiếu, nghe nói là một trong những đồ vật Chân Thần cũng độngt âm. Còn có thể khiến Chân Thần động tâm, ví dụ như bất tử thàn dược, nghe đồn có thể kéo dài tuổi thọ của Chân Thần, nếu như do Chân Thần ra tay luyện chế thành đan dược, đó chính là vô thượng thần đan cấp Chân Thần, trong đó ẩn chứa pháp tắc đại đạo tinh diệu, nuốt đan dược thì có thể cảm ngộ thiên địa pháp tắc, đối với Thiên Tôn đột phá Chân Thần có chỗ tốt to lớn.

Ngọc Lạc chỉ nghe một ít lời đồn, cũng không rõ ràng tình huống cụ thể của những vật này, nhưng mà nàng nói lại khiến nội tâm Lâm Minh chấn động, trang sách màu vàng, bất tử thần dược, hẳn những trang sách màu vàng là Hồn Tộc Thánh Điển bản thiếu?

Khả năng này cực cao, nếu như nói Hồn Tộc Thánh Điển cùng nguyên mộng vũ trụ đều xuất ra từ tay Hồn Tộc Thuỷ tổ, một ít tàn trang kim sách rất có thể có quan hệ tới Hồn Tộc Thánh Điển, Hồn Tộc Thánh Điển đối với Hồn Tộc Chân Thần ý nghĩa tự nhiên không bình thường.

- Trang sách màu vàng hư hư thực thực Hồn Tộc Thánh Điển bản thiếu, còn có linh hồn thần tuyền, bất tử thần dược, đồ vật của nguyên mộng vũ trụ thứ này đều không tầm thường, đáng giá chờ mong...

Lâm Minh nghĩ như vậy, tâm tư chuyển động.

Chương 1863: Tiến vào chiến trường (2)

Lần này đi nguyên mộng vũ trụ, trừ gặp Thánh Mỹ ra, những cơ duyên này cũng phải tranh giành.

Khoảng cách nguyên mộng chiến trường mở ra còn ba ngày, những thời giờ này Lâm Minh cái gì đều không có làm, hắn vẫn ngồi tại chỗ, hắn điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Ba ngày sau, nguyên mộng chiến trường chính thức mở ra.

Cơ hồ tất cả đệ tử tham gia nguyên mộng chiến trường đều tụ tập trên ngọn núi chính, trong tay mỗi người cầm một cái lệnh bài.

- Rót năng lượng của các ngươi vào lệnh bài, tự nhiên có thể cảm giác được nguyên mộng vũ trụ tồn tại, rồi sau đó tinh thần các ngươi tiến vào trong đó, mà thân thể của các ngươi sẽ được đưa vào không gian dị độ, thập phần an toàn!

Trưởng lão áo trăng ở trên đài hô to.

Lâm Minh nghe xong thì hiểu rõ, tinh thần tiến vào nguyên mộng vũ trụ, thân thể bị phong ấn trong không gian dị độ, như vậy ngược lại hợp ý hắn nhất, miễn cho ý thức rời đi, thân thể bị phá hủy.

- Tốt, thời cơ đã đến, tất cả mọi người chuẩn bị vào nguyên mộng chiến trường.

Cách trưởng lão áo trắng không xa, có một lư hương cực lớn, trong đó có một cây hương to như miệng bát, lúc này nén hương đã đốt tới cuối cùng.

- Tất cả đệ tử Tiểu Cực Cung nghe lệnh, mở nguyên mộng vũ trụ.

Trưởng lão áo trắng nói ra, mỗi đệ tử Tiểu Cực Cung, kể cả Lâm Minh đều rót năng lượng vào trong lệnh bài.

Chín ngàn ba trăm lẻ một tấm lệnh bài, sau khi hấp thu xong năng lượng, toàn bộ tản mát hào quang mông lung, những hào quang này nối lại với nhau, vô cùng sáng lạn!

Cả bầu trời đều bị hào quang này bao phủ.

Thời điểm này, chín ngàn ba trăm lẻ một tấm lệnh bài bắn ra chùm sáng, những chìm sáng này bắn lên trời, hội tụ thành cây cầu thông thiên.

Xuy xuy xùy!

Lúc này bầu trời bị chín ngàn ba trăm lẻ môt hào quang đục lỗ, không gian chi lực tán dật ra, hình thành một cánh cửa không gian màu đỏ tím.

Cánh cửa không gian như mộng như ảo, hào quang màu đỏ tím không ngừng lập lòe, giống như ẩn chứa việc hệ trọng nhất của thế giới.

Trong lúc nhất thời cơ hồ tất cả đệ tử Tiểu Cực Cung nắm giữ lệnh bài cảm nhận được hấp lực không thể kháng cự, thân thể bọn họ bay lên, bay vào cánh cửa.

Lâm Minh cảm giác tốc độ của mình càng lúc càng nhanh, trong quá trình phi hành cảm ứng tất cả, một cảm giác xé rách thân thể và tinh thần chi hải.

Thân thể và linh hồn của hắn chia lìa.

Hắn trơ mắt nhìn thấy thể càng ngày càng xa, rồi sau đó bị phong ấn trong không gian dị độ, cùng lúc đó linh hồn của hắn bị hút vào cánh cửa đỏ tím, trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng.

Cánh cửa không gian này cực kỳ thần bí bên trong ẩn chứa không biết bao nhiêu pháp tắc kỳ diệu mà Lâm Minh hoàn toàn không cách nào lý giải được, những pháp này hiển nhiên có hệ thống riêng biệt.

Lâm Minh bất chấp đi nghiên cứu, chỉ cảm thấy đau đầu đến lợi hại, dường như linh hồn đang bị lực lượng gì đó xé rách vặn vẹo.

Cảm giác không tiếp tục trong bao lâu, thân thể Lâm Minh chấn động, sau một khắc hắn đã bị đưa vào không gian khác.

Mảnh không gian này thập phần hoang vu, dưới chân là thổ địa man hoang, bầu trời cao xa, tầng mây rậm rạp, nhin qua vô cùng áp lực.

- Đây chính là nguyên mộng vũ trụ?

Lâm Minh nhắm mắt lại, cảm giác dò xét bốn phía, hắn chỉ cảm thấy không gian này tràn ngập khí tức man hoang.

Loại cảm giác này làm cho Lâm Minh cảm giác như đây là khu vực thượng cổ, nó vẫn bảo trì phong quang mấy tỷ năm.

Thời điểm này bên người Lâm Minh có đệ tử Tiểu Cực Cung vừa xuất hiện, sau khi trải qua hành trình thời không vừa rồi, sắc mặt bọn họ tái nhợt, hiển nhiên rất khó coi.

Cho dù linh hồn lực rất mạnh, tiến vào nguyên mộng vũ trụ cũng sẽ không thoải mái, bởi vì linh hồn lực càng mạnh, thông qua cánh cửa không gian thì lực cản trả càng lớn.

Phần lớn đệ tử Tiểu Cực Cung tiến vào, nguyên mộng chiến trường cũng mở màn.

- Phía trước là thành thị nghỉ ngơi, không bằng chúng ta đi vào trong đó nghỉ chân a.

Ngọc Lạc mở miệng nói, lần này ở trong hơn chín nghìn đệ tử Tiểu Cực Cung tham gia Nguyên Mộng chiến trường, Ngọc Lạc cũng không phải chủ sự.

Người chủ trì là mấy nửa bước Giới Vương, bọn họ là Tiểu Cực Cung trưởng lão, trong đó còn kể cả Tiểu Cực Cung phó cung chủ.

Thì ra chính là mấy lão giả áo bào trắng ở phía trước thúc đẩy viên hội.

Tiến vào Nguyên Mộng Vũ Trụ, không nhìn tuổi, chỉ nhìn ngươi có phải nhân kiệt, phải chăng có tiềm lực hay không.

Nói chung, nếu như là người cuộc đời này nhất định không có khả năng tái tiến một bước, thì không cần phải tiến vào Nguyên Mộng chiến trường rồi, chỉ có hi vọng còn có thể tinh tiến, mới có thể tới nơi này, liều một cái cơ duyên.

Thành thị bên trong Nguyên Mộng Vũ Trụ rất thật, kiến trúc bên trong không có bất kỳ cảm giác hư ảo, sờ tới sờ lui cùng thế giới sự thật giống nhau như đúc.

Kỳ thật tinh thần thế giới cùng chân thực thế giới vốn là phân không rõ ràng lắm, thậm chí có Hồn tộc Võ Giả cho rằng, hiện tại Tam Thập Tam Thiên vũ trụ, là một giấc mộng cảnh của Sáng Thế thần mà thôi.

Cái thành phố này, rộng lớn vô cùng, đã tụ tập rất nhiều nhân kiệt.

Còn có rất nhiều Võ Giả, đang không ngừng hướng tòa thành thị này chạy đến.

Những người này, tu vi thấp nhất chỉ là Hồn Hải kỳ, tương đương với nhân loại tu vi Thần Hải kỳ, mà cao nhất chính là Đại Giới Giới Vương, hơn nữa không chỉ một cái.

Lâm Minh suy đoán, tại đây hơn phân nửa còn có nửa bước Thiên Tôn, thậm chí Thiên Tôn đại năng chính thức, chỉ là mình còn không có phát hiện mà thôi.

Đi đến cách tòa thành thị này không xa, Lâm Minh giương mắt liền chứng kiến cửa thành cao tới trăm trượng, ở phía trên cửa thành, có ba văn tự Hồn tộc kỳ dị.

Văn tự Hồn tộc, Lâm Minh đã sớm học, ba chữ kia ghi là Đế Vương Thành!

Từng chữ lớn như phòng ốc, ngân câu tranh sắt, khí thế kinh người.

Mặc dù là Lâm Minh, đối mặt ba chữ kia, cũng không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi.

Đế Vương Thành ba mặt đều là tường thành, kéo gần nghìn dặm, mà một mặt cuối cùng của thành thị, thì dựa vào một tòa Thần Sơn cự đại.

Tòa Thần Sơn này bề mặt sáng bóng trơn trượt như vách tường, thượng diện khắc đầy các loại phù văn.

Bọn người Lâm Minh tới gần tòa Thần Sơn này trong vòng trăm dặm, cũng cảm giác được một cỗ uy áp khổng lồ.

Đệ tử Tiểu Cực Cung bình thường đã không thể tiếp cận, bọn hắn chỉ cảm thấy khí huyết, Thần Nguyên, Linh Hồn Lực toàn thân, đều bị cổ uy áp này dẫn dắt, tựa hồ muốn bạo thể mà ra.

Ngọc Lạc nói:

- Đây là Đế Vương Thần Bích. Nó đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, là Thần Vật của Đế Vương Thành, nghe nói nó xâm nhiễm máu tươi của tuyệt đại Thần Vương, khí thế kinh nghiệm hàng tỉ năm không tiêu tan. Mà chúng ta bây giờ chứng kiến, kỳ thật chỉ là hình chiếu của Đế Vương Thần Bích mà thôi, Đế Vương Thần Bích chính thức không ở chỗ này, nhưng mà mỗi tòa thành thị, đều có hình chiếu của Đế Vương Thần Bích.

Ngọc Lạc nói để cho trong nội tâm Tiểu Cực Cung đệ tử đột nhiên cả kinh, ngay cả Lâm Minh cũng âm thầm líu lưỡi.

Chương 1864: Đế Vương Thần Bích

Chỉ là một cái hình chiếu, thì có uy áp khủng bố như thế.

Nếu như là Đế Vương Thần Bích thật sự, cái kia sẽ ra sao!

Một ít người nổi bật trong hàng đệ tử Tiểu Cực Cung, lại đến gần Thần bích hơn mười dặm, ở khoảng cách này, bọn hắn chứng kiến rất nhiều Võ Giả đang cố gắng tới gần Đế Vương Thần Bích, còn có một chút người ở dưới Thần bích ngồi xuống.

- Bọn hắn là tĩnh tu, mượn nhờ uy áp của Đế Vương Thần Bích đến đột phá.

Một Tiểu Cực Cung trưởng lão giải thích nói.

Ở dưới Đế Vương Thần Bích, thừa nhận loại uy áp khủng bố này, có thể rèn luyện linh hồn, Thần Nguyên của mình, thậm chí những ảnh hưởng này có thể trực tiếp phản ứng ở trên người Võ Giả vào nhập dị không gian, trực tiếp rèn luyện khí huyết, từ đó đột phá cảnh giới, huyền diệu vô cùng.

- Loại phương pháp tu luyện này cũng không tệ, ồ, trên Thần bích còn có chữ viết.

Có Tiểu Cực Cung đệ tử nói ra, Lâm Minh chăm chú nhìn lại, có thể thấy rõ ràng phù văn trên Đế Vương Thần Bích.

Những phù văn này cổ xưa thần bí, là ngôn ngữ của Hồn tộc ở vài tỷ năm trước.

Lâm Minh cũng không cách nào hoàn toàn xem hiểu.

- Những chữ này nói gì...

Có Tiểu Cực Cung đệ tử hỏi.

- Là quy tắc. Kể cả Thần Vật của Nguyên Mộng chiến trường, ngươi xem hàng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, đó là 《 Hoang Thần kinh 》 truyền thừa, truyền thuyết là Hồn tộc Thuỷ tổ lưu lại kinh văn, đếm ngược thứ tư từ dưới lên, là Khấp Huyết Thần Tuyền, nghe nói là một Thần tuyền có thể làm cho Chân Thần đại năng tẩy tinh phạt tủy, nếu như có thể đạt được Thần tuyền kia lấy luyện dược, có thể luyện được Chân Thần cấp Linh Đan, đếm ngược thứ năm từ dưới lên...

Mở miệng chính là Tiểu Cực Cung phó cung chủ, hắn hiểu so với Ngọc Lạc còn nhiều, hắn giới thiệu nguyên một đám, mọi người nghe mà âm thầm líu lưỡi, tuy biết rõ không chiếm được, nhưng mà có thể nghe thoáng một phát, cũng làm cho bọn hắn nhiệt huyết sôi trào.

- Như thế nào đạt được những vật này?

Hỏi chính là Lâm Minh, về phần Tiểu Cực Cung đệ tử khác, tuy trong nội tâm bọn hắn không trông cậy vào, nhưng cũng tò mò phương pháp đạt được những Thần Vật này.

Phó cung chủ nói:

- Có chút Thần Vật, có thể dùng rộng lượng công huân giá trị đến đổi, mà có nhiều thứ, thì nhìn thành tựu, cơ duyên,... rất nhiều đồ vật để đổi lấy.

Hắn đang nói, đúng vào lúc này, có Tiểu Cực Cung đệ tử lên tiếng:

- Ồ, dưới Thần bích kia còn khắc lại danh tự!

Nghe thanh âm của đệ tử kia, rất nhiều người hướng phía dưới nhìn lại, quả nhiên như hắn nói, trên Đế Vương Thần Bích để lại tính danh các cường giả.

Những tên này, nguyên một đám bút tích tất cả không giống nhau, nhưng đều tản ra khí tức khủng bố, xem xét cũng không phải là phàm nhân.

- Có thể lưu lại danh tự, phần lớn là Thiên Tôn, cũng có ít Đại Giới Giới Vương, bọn họ đều là Thiên Kiêu trong lịch sử Hồn tộc, có người thời điểm lưu danh còn không phải Thiên Tôn, nhưng mà ngày sau đều thành Thiên Tôn, xác thực mà nói, đại đa số người trong bọn hắn, đều thành tựu Thiên Tôn tuyệt đỉnh, thậm chí còn có số ít người, đã trở thành Chân Thần.

Tiểu Cực Cung trưởng lão giới thiệu, lại để cho người kinh hãi, dù là ở Hồn tộc, Chân Thần cũng là cấp bậc giống như Thần Thoại, Võ Giả bình thường căn bản khó có thể tưởng tượng.

- Ân? Thánh Mỹ!

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, hắn thình lình ở bên trong rất nhiều danh tự, thấy được hai chữ Thánh Mỹ này!

Thánh Mỹ, cũng đem danh tự khắc vào trên Thần bích.

- Hồn Hậu Thánh Mỹ nương nương, thiên phú không thể tưởng tượng, tung hoành Tam Thập Tam Thiên không ai bằng.

Ngọc Lạc cho rằng Lâm Minh là xuất thân sơn dã, đối với rất nhiều chuyện không biết, liền ở một bên giới thiệu, Thánh Mỹ tuyệt đối là kiêu ngạo của Hồn tộc, thời điểm Ngọc Lạc nhắc tới Thánh Mỹ, cũng có vài phần tự hào.

- Đế Vương Thần Bích, ai cũng không có khả năng đem danh tự khắc lên, những người này đều là hoàn thành thành tựu tuyệt thế nào đó, hoặc là chiến công tích lũy đến một hoàn cảnh đáng sợ. Mới có thể đem danh tự ghi lại trên Đế Vương Thần Bích.

Tiểu Cực Cung trưởng lão giới thiệu.

Đúng vào lúc này, mọi người nao nao, bọn hắn chứng kiến một lão nhân một chân mặc trường bào rách nát, tóc tai bù xù hướng Đế Vương Thần Bích đi đến.

Bởi vì hắn chỉ có một chân, cho nên thời điểm đi lại là nhảy dựng, hơn nữa khuôn mặt hắn tràn đầy vết sẹo đáng sợ, như là ban ngày gặp quỷ.

- Người này là người nào, tướng mạo thật đáng sợ.

Ở bên người Ngọc Lạc, Tiểu Trì nhịn không được bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

- Chớ nói lung tung!

Tiểu Cực Cung trưởng lão vội vàng ngăn lại, nhưng mà không còn kịp rồi. Thanh âm của Tiểu Trì đã bị lão nhân một chân kia nghe được.

Thính lực của hắn quá kinh người, hắn đột nhiên xoay đầu lại, lộ ra nụ cười âm trầm đến cực điểm.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, tu vi của hắn rõ ràng là Đại Giới Giới Vương.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Cực Cung đệ tử đều là sắc mặt trắng bệch.

- Hắc hắc.

Lão nhân một chân nhe răng cười, Tiểu Trì chỉ cảm giác mình tựa hồ bị một đầu độc xà nhìn thẳng, toàn thân phát lạnh.

- Hậu bối không hiểu chuyện, tiền bối chớ trách.

- Đã chậm, ta người này, rất mang thù.

Lão nhân một chân căn bản không có đem Tiểu Cực Cung phó cung chủ này để vào mắt, hắn quay người rời đi, để lại vô tận sát cơ.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Tiểu Trì tái nhợt như tờ giấy.

- Trưởng lão, ta...

Không có người nghĩ đến, tại Đế Vương Thành, chỉ là một câu, liền rước lấy đại họa.

Mấy trưởng lão Tiểu Cực Cung sắc mặt khó coi phải chết, tính cách lão quỷ một chân này cực kỳ cổ quái, chọc hắn, căn bản không có quả ngon để ăn.

Mà đúng lúc này, một tiếng cười nhìn có chút hả hê truyền đến.

- Ha ha, chúc mừng các vị Tiểu Cực Cung, xem các ngươi điệu bộ này, nên chuẩn bị dọn bãi đi à nha.

Cái thanh âm này, lập tức để cho rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cung nhíu mày.

Bọn hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên mập mạp cười tủm tỉm đi tới, ở phía sau hắn, còn đi theo đại bộ đội, bọn hắn đều ăn mặc trang phục thống nhất, hiển nhiên xuất từ một thế lực.

- Ồ, còn có nhân loại, như thế nào Tiểu Cực Cung đã sa đọa đến tình trạng phải phái nhân loại tới tham gia Nguyên Mộng chiến trường?

Trung niên mập mạp này thấy được Lâm Minh, mặt mũi tràn đầy chế nhạo chi sắc.

- Đừng để ý đến hắn, chúng ta đi.

Tiểu Cực Cung phó cung chủ cùng trung niên mập mạp hiển nhiên là quen biết cũ, nhưng mà quan hệ rất không xong, hắn không muốn sinh sự đoan, ở bên trong Đế Vương Thành, căn bản không thể tranh đấu.

Phó cung chủ mang theo rất nhiều đệ tử đang muốn ly khai, đúng vào lúc này, đột nhiên Thiên Không âm trầm xuống, một đầu Thái Cổ hung thú cực lớn, tản ra sát khí đáng sợ trực tiếp bay qua cửa thành, rơi vào phía trên một tòa tháp cao trong thành thị, đầu Thái Cổ hung thú này lớn vô cùng, mở ra hai cánh có thể đạt tới trăm dặm, cơ hồ che đậy Thiên Không, tòa tháp cao kia vốn là cực lớn ở dưới trảo của nó như là món đồ chơi vậy.

Tiếng kêu gào đáng sợ thẳng vào Thương Khung, chấn đắc màng nhĩ người run lên.

Chương 1865: Thiên Tôn tham gia (1)

- Khí thế thật đáng sợ, đây là cổ thú gì?

Rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cung sợ hãi nghị luận.

- Là Côn Bằng! Tuy huyết thống không tinh khiết, nhưng mà không sai biệt lắm có thể xem như Thần Thú, so với đại đa số nửa bước Thiên Tôn còn cường đại hơn.

Một Tiểu Cực Cung trưởng lão nói ra, hô hấp có chút ngưng trệ.

- Ta nhận thức Côn Bằng này, là tọa kỵ của Thiên Nguyên Thiên Tôn, nó cái này còn không phải hình thái hoàn toàn, thật sự huyễn hóa ra toàn thể, cánh giương có thể đạt tới gần nghìn dặm!

Mọi người đang nói, Côn Bằng này mở ra miệng rộng, từng bầy Võ Giả từ trong bụng Côn Bằng đi ra.

Truyền thuyết trong cơ thể Côn Bằng tự thành một phương thiên địa, Cẩm Tú Sơn Hà đều nuốt xuống, nuốt hơn mười vạn đệ tử, hoàn toàn không nói chơi.

Những đệ tử từ trong bụng Côn Bằng này đi ra, đều là xuất từ Thiên Nguyên Thiên Cung.

Bọn hắn ngoại trừ tuổi trẻ tuấn kiệt của Thiên Nguyên Thiên Cung ra, cũng có Võ Giả hạch tâm cùng lực lượng trung kiên của Thiên Nguyên Thiên Cung.

Lâm Minh chứng kiến cảnh tượng bực này, cũng âm thầm đề phòng, những người này, có không ít Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, thậm chí nửa bước Thiên Tôn!

Bọn họ đều là tọa hạ đệ tử của Thiên Nguyên Thiên Tôn, nhưng mà có chút người, đã đi theo Thiên Nguyên Thiên Tôn mười vạn năm trở lên, sớm đã không phải là một đời tuổi trẻ.

Bọn hắn tu vi cao thâm, mà Nguyên Mộng chiến trường kia, chính là vì có thể tái tiến một bước, Đại Giới Giới Vương thành tựu nửa bước Thiên Tôn, hoặc là nửa bước Thiên Tôn thành tựu Thiên Tôn chính thức.

- Cái này là Thiên Tôn cấp thế lực a...

Có người cảm khái, rất nhiều người trong bọn hắn, một người đứng ra, cũng có thể quét ngang Tiểu Cực Cung.

Nguyên Mộng chiến trường này, hội tụ quá nhiều cao thủ, thế tất là một hồi cuộc chiến có một không hai.

Đế Vương Thành hội tụ Võ Giả càng ngày càng nhiều, rất nhiều đại tông môn, đều là mấy vạn, hơn mười vạn đệ tử đến.

Trong những người này, nửa bước Thiên Tôn như Lâm Minh cũng thấy không ít, nhưng Thiên Tôn chân chính vẫn là không có gặp.

- Nhiều Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, thậm chí còn có nửa bước Thiên Tôn như vậy, lúc này ta mới là lần thứ nhất tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, tu vi bất quá là Hồn Biến kỳ, liền gặp được đối thủ mạnh như vậy, ở trước mặt những cường giả này, ta không phải lập tức sẽ tan thành mây khói rồi hả?

Có đệ tử trẻ tuổi của Tiểu Cực Cung bất đắc dĩ nói.

Một trưởng lão lắc đầu nói:

- Chúng ta chiến đấu sẽ tiến hành ở trong Nguyên Mộng chiến trường, chỗ đó pháp tắc đặc thù, tu vi tất cả mọi người đều bị áp chế đến Hồn Quân cảnh, mà chưa tới Hồn Quân cảnh, thì sẽ được đề thăng đến Hồn Quân cảnh, mọi người tu vi cùng cấp, bất quá dù vậy, nửa bước Thiên Tôn cấp cường giả tuyệt đối không phải các ngươi có thể đối phó được, bởi vì bọn họ lĩnh ngộ pháp tắc, công pháp tu vi, đã đến tình trạng các ngươi không cách nào tưởng tượng, đồng dạng là Hồn Quân cảnh, bọn hắn diệt các ngươi chỉ cần trong nháy mắt mà thôi!

- Bất quá các ngươi không đến mức không hề có hy vọng chạy trốn, nếu các ngươi có hơn mười người nhìn thấy nửa bước Thiên Tôn, lập tức phân tán chạy trốn, vẫn có không ít có thể sống sót.

Trưởng lão giải thích lại để cho trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, nguyên lai có quy tắc như vậy.

Đây cũng là hợp tình lý, Lâm Minh bái kiến truyền thừa cùng loại, thường thường đều có quy tắc như vậy, để san bằng tuổi, tu vi mang đến chênh lệch, cuối cùng nhất tiêu chuẩn truyền thừa tuyển bạt nhân kiệt, chỉ xem thiên phú cùng tiềm lực.

Mọi người đang trò chuyện với nhau, đột nhiên gió nổi mây phun, Thiên Không hoàn toàn đen lại, từng đạo mây đen mãnh liệt mà đến, che đậy thương khung.

Ở trong hoàn cảnh vô cùng âm u này, có từng đợt âm thanh quỷ khóc từ trong Ô Vân truyền đến, mọi người kinh hãi không hiểu, nhao nhao đi ra ngoài ngửa đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời, tựa hồ có vô cùng Quỷ Hồn bay múa.

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm Tiểu Cực Cung đệ tử nhao nhao sợ hãi, mà phó cung chủ thì sắc mặt cực kỳ khó coi.

- Vạn Quỷ Thiên Tôn, lão gia hỏa này đến quấy rối sao!

- Thiên Tôn! Có Thiên Tôn đến Nguyên Mộng chiến trường?

Các đệ tử Tiểu Cực Cung liếc nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau thấy được vẻ kinh hãi.

Ngay cả Thiên Tôn cũng đến rồi! Dù là bị áp chế tu vi đến Hồn Quân cảnh, Thiên Tôn cấp cường giả cũng là cường đại vô cùng, có thể lập tức miểu sát một đám bọn hắn.

Nguyên Mộng chiến trường này, thực là cao thủ tụ tập!

- Bình thường Thiên Tôn đều không cần phải đến, Thiên Tôn tái tiến một bước là Chân Thần. Tuyệt ít có Thiên Tôn có thể hoàn thành một bước này. Đã đến cũng là lãng phí. Hơn nữa đối với bọn tiểu bối các ngươi, cũng chơi không ra cái bịp bợm gì, như Vạn

Quỷ Thiên Tôn, tính cách vốn là cực kỳ cổ quái, cũng không biết hắn đến Nguyên Mộng chiến trường làm gì... Các ngươi đều cách hắn xa một chút, ngàn vạn chớ cùng hắn dính vào.

Phó cung chủ dặn dò nói ra.

- Thiên Tôn đến cũng là lãng phí? Bọn hắn thực lực cường đại, không thể kiếm lấy giá trị công huân cùng thành tựu, hối đoái ban thưởng sao?

Lâm Minh mở miệng hỏi, một ít Tiểu Cực Cung đệ tử mới vào Nguyên Mộng Vũ Trụ cũng dựng lên lỗ tai, những tin tức này đối với bọn họ mà nói đều rất trọng yếu.

Phó cung chủ lắc đầu nói:

- Công huân giá trị là đồ vật chỉ thuộc về người trẻ tuổi, chúng ta những lão gia hỏa này căn bản không chiếm được, bởi vì đợi đến ba năm sau, thời điểm kết toán công huân, sẽ diệt trừ tuổi của chúng ta, nếu như Thiên Tôn đã sống ngàn vạn năm, ở trên Nguyên Mộng chiến trường giết chóc nhận được 1 tỷ công huân, vừa trừ tuổi, cũng chỉ còn lại có 100 điểm công huân đáng thương, cái gì cũng đổi không đến.

Từ phó cung chủ giải thích, trong nội tâm Lâm Minh giật mình hiểu ra, Nguyên Mộng chiến trường, nói cho cùng vẫn là vì người trẻ tuổi chuẩn bị, đây cũng là hợp tình lý, nếu như Nguyên Mộng chiến trường là truyền thừa chi địa, như vậy đương nhiên phải truyền cho người trẻ tuổi.

Như phó cung chủ những lão gia hỏa này tiến đến, bọn hắn không phải là vì công huân, chỉ là vì giao thủ cùng Võ Giả đồng cấp.

Dù sao ở trong sự thật sinh hoạt, Võ Giả lên tới bối phận cùng tuổi nhất định, sẽ rất ít có cơ hội cùng Võ Giả ngang hàng giao thủ.

Mà không có chiến đấu, tu vi của bọn hắn khó có thể đạt được ma luyện.

- Lấy không được công huân giá trị, cũng tìm không thấy ngang hàng giao thủ, Vạn Quỷ Thiên Tôn này hẳn thật là đến làm rối...

Trưởng lão kia thì thào tự nói.

Có chút Thiên Tôn tính cách cổ quái, có lẽ thời điểm bọn hắn tuổi trẻ tại Nguyên Mộng chiến trường không có được chỗ tốt, hiện tại cũng không muốn để cho người khác đạt được chỗ tốt.

Thiên Tôn lấy không được công huân giá trị là không sai, nhưng mà bọn hắn cũng có năng lực để cho người khác đồng dạng lấy không được công huân giá trị, đem những người khác giết chết là được rồi...

Nếu quả thật nói như vậy, đệ tử cấp thấp tham gia Nguyên Mộng chiến trường lần này liền thảm rồi.

Chương 1866: Thiên Tôn tham gia (2)

Phó cung chủ đang nghĩ ngợi, đúng vào lúc này, nương theo một loại sát khí mênh mông như biển lớn, toàn bộ Đế Vương Thành đều bị cỗ sát khí kia bao phủ, trong lúc nhất thời, uy áp đáng sợ lan tràn đi ra, ánh sáng của cả thành thị tất cả đều biến mất, phảng phất tất cả Võ Giả đều hãm sâu ở bên trong Hỗn Độn đặc dính, có loại cảm giác không cách nào hô hấp.

- Đây là Hỗn Độn lực trường, chiêu bài lĩnh vực của Hỗn Độn Ma Thần, lại một cái Thiên Tôn!

- Ta hiểu được, lần này Vạn Quỷ Thiên Tôn tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, là cùng Hỗn Độn Ma Thần giao thủ, hai người bọn họ vốn là không đúng đường, mà nếu như ở trong thế giới sự thật, hai đại Thiên Tôn giao thủ thế tất Thiên Băng Địa Liệt, hơn nữa một khi rơi xuống cái tổn thương gì, đều là tổn thất chịu không nổi, dù phục dụng Vô Thượng Thần Đan cũng khó khôi phục! Cho nên bọn hắn liền ước định vào Nguyên Mộng chiến trường giao thủ, như vậy liền không có vấn đề rồi!

Đã minh bạch những thứ này, các trưởng lão Tiểu Cực Cung đều nhìn nhau cười khổ.

Hai Đại Thiên Tôn này giao thủ, thế tất tai bay vạ gió, những đệ tử cấp thấp của Tiểu Cực Cung bọn hắn liền bi kịch rồi.

Bị cuốn vào, cặn bã cũng không thừa.

- Sau khi tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, các ngươi nhất định phải coi chừng, nhìn thấy những lão quái vật kia liền đi vòng qua, ai, thật sự là vận khí không tốt.

Phó cung chủ đang cảm khái, lúc này Lâm Minh gom góp tới, mở miệng hỏi:

- Phó cung chủ tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn thỉnh giáo.

- Ân? Chuyện gì?

Chứng kiến lại là Lâm Minh, phó cung chủ có chút nhíu mày, đệ tử này vấn đề cũng thật nhiều.

- Vãn bối muốn biết, hối đoái một trang sách Kim Sắc, cần bao nhiêu công huân giá trị?

Ở trên Đế Vương Thần Bích, trước mắt quy tắc ban thưởng của Nguyên Mộng chiến trường, trong đó kể cả trang sách Kim Sắc, nhưng mà vì những quy tắc này dùng chính là văn tự cổ của Hồn tộc, Lâm Minh khó có thể xem hiểu.

Phó cung chủ có chút im lặng, người đệ tử này lòng hiếu kỳ cũng quá nặng chút ít, nghe ngóng chuyện này để làm gì.

- Ngươi quan tâm thật đúng là nhiều, thành thành thật thật nghĩ đến như thế nào sống sót, giết địch nhiều hơn mới là chính đạo, Kim Sắc trang sách kia, đã không biết mấy trăm triệu năm không có người đổi đi ra, muốn 1 tỷ công huân, căn bản đừng hy vọng rồi.

Một trưởng lão có chút không kiên nhẫn, Lâm Minh mỉm cười nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

- Sớm chút nghỉ ngơi, đừng đi quan tâm những sự tình không có ý nghĩa này, ngày mai sẽ tiến vào Nguyên Mộng chiến trường rồi, đến lúc đó, ta còn trông cậy vào các ngươi có thể làm vẻ vang cho Tiểu Cực Cung!

Tiểu Cực Cung liên tục vài lần ở trong Hồn Mộng chiến trường biểu hiện kém cỏi, cái này để cho cao tầng Tiểu Cực Cung rất lo lắng.

Cứ như vậy, tất cả Tiểu Cực Cung đệ tử tìm địa phương nghỉ ngơi, Đế Vương Thành mặc dù lớn, nhưng mà võ giả nhiều lắm, đa số gian phòng đã bị người chiếm lĩnh.

Linh hạm, động phủ các loại Pháp khí cũng mang không đến, rất nhiều Võ Giả liền ở trên hư không ngồi xuống một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, ngũ sắc hào quang sáng lạn từ trên Đế Vương Thần Bích bắn ra, chiếu rọi ở trên từng Võ Giả.

Tất cả mọi người bị một nhúm hào quang bao phủ, mà bó hào quang này, cuối cùng nhất đều hóa thành vô số quang điểm, hội tụ đến bên trong lệnh bài của bọn hắn.

- Đây là cái gì?

Có đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc hỏi.

- Là hình thức ban đầu của tinh thần bổn nguyên, cái gọi là công huân, kỳ thật là cái này, giết chết đối thủ, liền có thể cướp đoạt tinh thần bổn nguyên bên trong lệnh bài của bọn hắn, tích lũy đến trong lệnh bài của mình, là công huân!

Mọi người đang nói, đúng vào lúc này, cả tòa Đế Vương Thành ầm ầm rung động lắc lư, đại địa phảng phất bị một thanh thần kiếm nhìn không thấy bổ ra, vỡ ra thổ địa bên trong, dâng lên Thần Hỏa màu tím, đốt cháy cả Thanh Thiên.

Một đạo Không Gian Chi Môn ở trên phiến thổ địa vỡ ra chậm rãi hiển hiện, như một vòng mặt trời màu tím hàng lâm thế gian.

- Nguyên Mộng chiến trường mở ra, chúng ta vào đi thôi!

Toàn bộ Đế Vương Thành, không biết bao nhiêu đệ tử, nhao nhao triển khai thân pháp, hướng Không Gian Chi Môn bay đi.

Cái Không Gian Chi Môn này đường kính mấy trăm dặm, đám võ giả ở trước mặt không gian chi môn kia, lộ ra đặc biệt nhỏ bé, xa xa nhìn lại, như là vô số châu chấu.

Lâm Minh cũng gia nhập trong đó, mà đúng lúc này, Tiểu Cực Cung phó cung chủ đốt lên một tấm phù văn, tùy theo tất cả Tiểu Cực Cung đệ tử đều bị một tầng quang màng bao phủ.

Lâm Minh cũng ở phía dưới tầng quang màng kia bao phủ, xuyên qua Không Gian Chi Môn màu tím...

Vù vù...

Lâm Minh ở trong vô tận quang hồng tầm nhìn xẹt qua, không biết qua bao lâu, hắn chỉ cảm thấy cảnh tượng chung quanh sáng ngời, đã đi tới một thế giới không biết.

Đế Vương Thành biến mất rồi, chung quanh là đại địa hoang vu, vùng đất này phảng phất đã xảy ra đại chiến khủng bố, tàn tạ khắp nơi.

Từng mảng từng mảng núi sông bị chém đứt, san bằng, trên mặt đất khắp nơi là hố lớn khủng bố, còn có vực sâu khổng lồ, phảng phất là bị đại thần thông giả, dùng vũ khí bổ ra.

Mà giữa bầu trời, thì lại trôi nổi rất nhiều tinh cầu bỏ đi, những tinh cầu này không hề có một chút sinh cơ, xem ra chỉ là từng khối từng khối đá lớn cằn cỗi mà thôi.

Nơi này chính là Nguyên Mộng Chiến Trường!

Nguyên Mộng Chiến Trường, là một phần nhỏ của Nguyên Mộng Vũ Trụ, một khi tiến vào nơi này, liền cần chờ đủ ba năm thời gian.

Trong ba năm này, không có ai có năng lực tra xét trong Nguyên Mộng Chiến Trường sẽ phát sinh cái gì, chỉ có ba năm sau, khi các đệ tử hoàn thành chiến trường rèn luyện, mới sẽ biết được kết quả.

Các đệ tử Tiểu Cực Cung đều hội tụ ở cùng nhau, mà rất nhiều đệ tử những thế lực khác đều không thấy, bọn họ bị truyền tống đến vị trí không giống.

Sẽ xuất hiện tình huống như thế, hiển nhiên là bởi vì Tiểu Cực Cung Phó cung chủ ở thời điểm tiến vào Nguyên Mộng Chiến Trường bóp nát một tấm bùa.

Đối với tấm bùa kia, Lâm Minh nhìn ra chuẩn xác, đó là một tấm Minh văn phù, tác dụng của nó đại khái chính là để Tiểu Cực Cung đệ tử ở trong quá trình truyền tống không tách ra.

Hồn Tộc là một chủng tộc đối với Minh văn phù vận dụng đến xuất thần nhập hóa, rất nhiều võ giả Hồn Tộc thậm chí sẽ ở bên người mang theo Minh văn phù chiến đấu.

- Hiện tại tất cả mọi người đều nghe ta chỉ huy, chúng ta là một thể thống nhất, không được một mình tách ra, bằng không các ngươi sẽ bị ăn đến không còn sót lại một chút cặn, đây là tông môn cùng tông môn chiến tranh. Cá nhân có thể phát huy ra sức chiến đấu có hạn!

- Phục tùng mệnh lệnh, nếu các ngươi có thể đạt được chiến công, như vậy Tiểu Cực Cung ta xưa nay không tiếc rẻ ban thưởng!

Tiểu Cực Cung Phó cung chủ nói như vậy, tất cả mọi người bắt đầu hướng về một ngọn núi xuất phát.

Nguyên Mộng Chiến Trường quy tắc đặc thù, Lâm Minh ở đây, cũng cảm nhận được pháp tắc áp chế đối với tu vi.

Chương 1867: Mồi nhử

Thế giới trong cơ thể hắn bị cầm cố, có thể bùng nổ ra chân nguyên giảm mạnh, ngay cả Đạo cung cửu tinh cũng bị hạn chế. Tuy rằng tam Đạo cung vẫn có thể mở ra, thế nhưng có thể hội tụ lên Tinh Thần chi lực chỉ có 5% nguyên lai.

- Tu vi của ta bị áp chế đến Thần quân sơ kỳ...

Lâm Minh nghĩ như vậy, quan sát bốn phía, tình huống mọi người đều không khác mấy.

Chỉ có một ít đệ tử cấp thấp, lại dị thường vui mừng lên, bọn họ cảm nhận được một luồng sức mạnh không thuộc về mình rót vào bên trong cơ thể, để sức mạnh của bọn họ tăng vọt, đây là cảm giác trước nay chưa từng có.

- Điều kiện như vậy, đối với ta mà nói, trái lại càng có lợi!

Lâm Minh nghĩ như vậy, ở trong đám người chậm rãi di động, hắn chậm rãi đi vào trong bóng tối, như một vệt huyễn ảnh, ở trong đám người không để lại vết tích biến mất rồi.

Mà tất cả mọi người ở đây, đều không thể phát hiện điểm này, mãi đến tận thời điểm Tiểu Cực Cung đệ tử đã tới mục đích...

- Hả? Lâm Minh đâu?

Ngọc Lạc kinh dị, Lâm Minh không thấy rồi.

Lâm Minh thuộc về tiểu đội của nàng, vừa nãy thời điểm tiến vào Nguyên Mộng Chiến Trường, nàng còn nhìn thấy Lâm Minh, trong nháy mắt hắn đã không thấy tăm hơi.

Ngọc Lạc nói, nhất thời để tất cả Tiểu Cực Cung trưởng lão thả ra thần thức tra tìm, sau khi quét một lần tất cả mọi người, sắc mặt của bọn họ đều có chút khó coi.

Tiểu Cực Cung mênh mông cuồn cuộn hơn chín ngàn người, thời điểm đồng thời đi tới, nếu như thật sự thiếu mất một người, cũng rất khó phát giác.

- Dị Tộc nhân loại, quả nhiên vô căn cứ.

Có Tiểu Cực Cung trưởng lão nói, âm thanh căm giận.

- Chiếm một cái tiêu chuẩn của chúng ta, vừa tới Nguyên Mộng Chiến Trường đã bỏ chạy đi rồi!

- Hắn hẳn là làm phản?

Mấy trưởng lão nhìn nhau, sắc mặt đều hết sức khó coi, nguyên bản Lâm Minh mặc dù là Nhân Tộc, nhưng không thể không thừa nhận, thực lực của hắn vững vàng, sẽ là một sự giúp đỡ lớn của Tiểu Cực Cung trong Nguyên Mộng Chiến Trường lần này. Hiện tại còn chưa bắt đầu đánh, người đã không gặp.

- Xin lỗi... ta...

Ngọc Lạc không biết nên nói cái gì, Lâm Minh là nàng tiến cử Tiểu Cực Cung, sau đó Lâm Minh đưa ra muốn đi vào Nguyên Mộng Chiến Trường, nàng cũng là ôm thái độ chống đỡ, nhưng mà hiện tại xuất hiện tình huống bực này, nàng tự nhiên trên mặt tối tăm.

- Làm phản cũng không đến nỗi, hắn tiến vào Nguyên Mộng Chiến Trường, lệnh bài là Tiểu Cực Cung chúng ta cung cấp, hết thảy công huân của hắn bất kể nói thế nào, đều sẽ tính ở trên tổng công huân của Tiểu Cực Cung chúng ta, bất quá chúng ta vẫn phải cẩn thận một ít. Miễn cho hắn bị thế lực khác mua được, đi mật báo cái gì.

Phó cung chủ nói như vậy, trưởng lão ở đây đều cực kỳ phiền muộn.

- Lại chuyển sang nơi khác đi, nếu như nhân loại kia đem vị trí của chúng ta tiết lộ ra ngoài, chúng ta ở đây bị người phục kích, tình huống liền gay go.

Có người đề nghị.

- Được rồi, chỉ có thể như vậy.

...

Lúc này, địa phương cách trụ sở Tiểu Cực Cung ngoài ngàn dặm, Lâm Minh bay lượn ở trong một mảnh hoang dã, thần thức của hắn lan tràn đi ra ngoài, tra xét tình huống chung quanh.

Căn cứ lời giải thích của Phó cung chủ, trong lòng Lâm Minh đang yên lặng tính toán điểm cống hiến mình cần chiếm được.

Hắn cốt linh không tới 130 tuổi.

Hối đoái Kim Thư cần 1 tỉ điểm cống hiến!

Dựa theo phương pháp tính toán điểm cống hiến của Nguyên Mộng Chiến Trường, cuối cùng thời điểm tính toán công huân, phải trừ cốt linh của võ giả, nói cách khác, Lâm Minh cần phải chiếm được 1,300 ức điểm cống hiến, mới có thể vững vàng đổi được Kim Thư.

1,300 ức!

Lâm Minh không biết là khái niệm gì, nhưng có thể vững tin một điểm là, đây tuyệt đối là một con số kinh khủng.

Hắn cần phải không ngừng giết chóc mới có thể hoàn thành.

Hơn nữa nghe ý tứ trong giọng nói của các trưởng lão, mảnh Nguyên Mộng Chiến Trường này, cũng không phải là chỉ có giết chóc mới có thể cướp đoạt điểm cống hiến, nơi này còn khả năng có cơ duyên khác.

Bất kể là vì Kim Thư, hay là vì cơ duyên khác, đều nhất định để Lâm Minh không thể đi theo đại bộ đội Tiểu Cực Cung, này sẽ để hắn bó tay bó chân, hành động lên rất không tiện.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đã bay lượn gần nửa canh giờ, Nguyên

Mộng Chiến Trường này, diện tích tương đối rộng rãi, Lâm Minh bay lượn thời gian dài như vậy, giương mắt nhìn, vẫn như cũ là một mảnh hoang dã.

Mà vào lúc này, trong lòng Lâm Minh đột nhiên hơi động, bước chân chậm lại.

Hắn nhìn thấy cách đó không xa có một mảnh đầm lầy, mà ở trên đầm lầy, có một đóa hoa kỳ dị đang toả ra.

Đóa hoa này không có rễ cây cành lá, chỉ có một đóa hoa tươi to bằng chậu rửa mặt, hồng đến mức dị thường tươi đẹp.

Từ bên trong đóa hoa này, Lâm Minh tra xét đến một luồng gợn sóng thần hồn nhàn nhạt, phảng phất đóa hoa này là có linh hồn, mà cỗ thần hồn gợn sóng này, ở bất tri bất giác ảnh hưởng tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Lâm Minh không nghi ngờ chút nào, đây là một cây linh dược đối với thần hồn có tác dụng tẩm bổ rất lớn.

- Là Nguyên Mộng Chiến Trường dựng dục ra linh dược sao?

Lâm Minh nghĩ như vậy, bước chân thả chậm lại, linh dược trước mắt cũng không tính quá quý giá, Lâm Minh tin tưởng, đây chỉ là bắt đầu.

Hắn đang chầm chậm tới gần, ngay vào lúc này, đột nhiên bước chân hắn dừng lại.

Sau khi thần thức quét tình huống đầm lầy này một lần, khóe miệng Lâm Minh lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Hắn hững hờ hướng về đóa hoa to bằng chậu rửa mặt kia đi đến, đưa tay đi hái, mà ở một sát na khi ngón tay Lâm Minh sắp chạm được đóa hoa, đột nhiên, ở trước người Lâm Minh mười trượng, bùn nhão bỗng nhiên nổ tung, tiếng gầm gừ rung trời, một con bò sát dài mấy chục trượng to lớn màu đen, từ trong vùng đầm lầy nhảy lên!

Con bò sát màu đen này, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân đều bao trùm vảy màu đen, nó mở ra cái miệng lớn như chậu máu, phun ra lưỡi như trường thương, trực tiếp hướng về Lâm Minh bao phủ tới!

Nó là muốn đem Lâm Minh quấn lấy, sau đó nuốt vào!

- Đã sớm chờ ngươi.

Lâm Minh đã sớm chuẩn bị, sắc mặt không thay đổi một thoáng, cong ngón tay búng ra, ở trong Tu Di giới chỉ, một cây trường thương màu đỏ bay xéo mà ra, chính là Phượng Huyết Thương.

Xèo!

Phượng Huyết Thương cắt phá trời cao, mang theo lực lượng lôi hỏa gào thét, lấy thế không thể đỡ đâm hướng miệng lớn như chậu máu.

Phốc!

Máu tươi bay vụt, bò sát màu đen trực tiếp bị Phượng Huyết Thương xuyên thủng, mang ra một chùm mưa máu!

Hống hống hống!

Con bò sát phát sinh tiếng kêu thảm thiết thống khổ, bị Lâm Minh một thương xuyên thủng, nó nổi giận tới cực điểm, hướng về Lâm Minh vọt tới, muốn dùng thân thể to lớn đem Lâm Minh ép chết.

Mà Lâm Minh chỉ là đầu ngón tay một điểm, Phượng Huyết Thương mang theo khí thế đáng sợ cuốn ngược quay về, như đâm đậu hũ lọt vào sống lưng bò sát màu đen, lần này, lực lượng Lôi Hỏa ẩn chứa ở bên trong Phượng Huyết Thương đồng thời phát nổ, theo một tiếng ầm ầm nổ vang, phần lưng của bò sát màu đen triệt để nổ tung.

Chương 1868: Viện binh (1)

Nổ tung cuốn lên sóng trùng kích, mang theo mảnh vụn huyết nhục bay vụt hướng về không trung, cột sống, xương ngực của bò sát màu đen đều bị xé rách, thân thể to lớn bị nổ thành hai đoạn.

Đối mặt mưa máu, bên người Lâm Minh hình thành một đạo trường lực vô hình, không có nhiễm đến nửa điểm.

Dễ như ăn cháo liền giết chết bò sát màu đen này, Lâm Minh động cũng không nhúc nhích một bước, hắn khom người xuống, đem đóa hoa đỏ đến mức yêu diễm kia hái tới trong tay.

Hấp mùi thơm linh hồn nồng nặc trong đóa hoa một cái, Lâm Minh thản nhiên nói:

- Đi ra đi, ta biết bò sát này không phải hoang dại, mà là khế ước thú của các ngươi...

Lâm Minh âm thanh lạnh lùng, ẩn chứa sát cơ nhàn nhạt.

Trong Nguyên Mộng Chiến Trường có Mộng Yểm thú mạnh mẽ, thế nhưng con bò sát này không phải, Lâm Minh ở trước khi hái đóa hoa này, liền cảm nhận được chu vi có mai phục.

Nơi này có người lấy linh hoa làm mồi nhử, bố trí cái tròng đột kích giết người hái hoa, nếu như quá mức nóng ruột bảo vật, rất có khả năng sẽ trúng chiêu.

Đến lúc đó bò sát ở phía trước công kích, phía sau lại có những võ giả khác đánh lén, trừ khi thực lực có thể cao hơn người đánh lén một đoạn dài, bằng không tất nhiên nuốt hận ở đây.

Đáng tiếc Lâm Minh trực tiếp đem bò sát màu đen thuấn sát, để võ giả phục kích mặt sau, căn bản là không dám mạo hiểm.

Lâm Minh chậm rãi xoay người, nhìn về phía một bãi cỏ đầm lầy phía sau hắn cách đó không xa, âm thanh lạnh lùng:

- Xem ra là muốn ta mời các ngươi đi ra.

Đang khi nói chuyện, hắn trực tiếp động thủ, ngón tay điểm ra, thương mang bắn nhanh!

- Đừng... a!

Một tiếng hét thảm truyền đến, bảy tám võ giả lăn đi ra, trên người bọn họ, đều bị thương mang của Lâm Minh xuyên thủng ra lỗ máu.

Bọn họ nhìn Lâm Minh, vẻ mặt hoảng sợ.

Bọn họ vừa vào Nguyên Mộng Chiến Trường, liền ở ngay đây bố trí cạm bẫy, ôm cây đợi thỏ, nhưng mà không nghĩ tới, con mồi thứ nhất liền hùng hổ như vậy, đem khế ước thú của bọn họ đánh giết trong chớp mắt.

Từ trong bụi cỏ lăn ra mấy Võ Giả kia, toàn thân là huyết, bọn hắn mặc trang phục tông môn đồng nhất, hiển nhiên xuất từ cùng một thế lực.

Chiến thuật của bọn hắn là, thừa dịp bất ngờ, lấy nhiều đánh ít, từng điểm từng điểm giết người tích lũy công huân, cách làm như vậy tuy hiệu suất thấp, nhưng mà thắng ở ổn thỏa.

Nhưng mà cước thứ nhất liền đá trúng thiết bản, bọn hắn cũng oan ức không thôi.

- Thiếu hiệp lưu thủ, không nên giết bọn ta!

Lâm Minh phát ra sát khí, làm những võ giả này đều là trong nội tâm sợ hãi.

Mặc dù nói tại Nguyên Mộng chiến trường bị giết không nguy hiểm tánh mạng, nhưng mà tranh thủ một lần cơ hội tiến vào Nguyên Mộng chiến trường không dễ dàng, bọn hắn cũng không muốn chiến tranh vừa mới bắt đầu, liền trực tiếp chết mất.

Tại Nguyên Mộng chiến trường bị giết chết, thân thể vẫn là sẽ bị vây ở bên trong Dị Độ Không Gian, tại đó chờ đủ ba năm, cái loại tư vị này, cũng không chịu nổi.

Lâm Minh không nói một lời, Phượng Huyết Thương gào thét một tiếng, đã phi về tới trong lòng bàn tay Lâm Minh, Lâm Minh lạnh lùng nhìn xem những người này, mũi thương từ từ tới gần, thẳng điểm mi tâm một Hoàng y nam tử trong đó.

Lâm Minh có thể cảm giác được, Hoàng y nam tử kia ở trong bảy tám người này là mạnh nhất, hẳn là đầu lĩnh.

- Vị thiếu hiệp này, Ngự Thú Tông chúng ta là thế lực Đại Giới Giới Vương trăm triệu năm lịch sử, hơn nữa ở trong lịch sử tông môn chúng ta, đã từng xuất hiện qua hai vị Thiên Tôn, chỉ là đến mấy ngàn vạn năm gần đây, Thiên Tôn đứt gãy, thế lực tương ứng của chúng ta mới xuống cấp, nhưng mà nội tình còn đó, thiếu hiệp không nên giết ta, ta nơi này có một ít tông môn truyền thừa xuống tư liệu trân quý, có thể cho thiếu hiệp đánh giá.

Hoàng y nam tử nói xong, từ trong Tu Di giới run rẩy xuất ra một quả ngọc giản, đưa cho Lâm Minh.

Lâm Minh dùng thần niệm quét qua, ngọc giản không có vấn đề, lúc này hắn mới nắm bắt tới tay, thần thức chìm vào trong đó.

Hơi xem chút một, Lâm Minh tâm niệm vừa động, trong ngọc giản này, ghi lại rất nhiều tư liệu địa vực về Nguyên Mộng chiến trường, kể cả một ít địa phương có khả năng sản xuất thiên tài địa bảo, còn có một chút địa phương nguy hiểm có Mộng Yểm Thú qua lại.

Tuy ngọc giản ghi lại phi thường thô sơ giản lược, nhưng cũng có không ít giá trị tham khảo.

Lâm Minh đang nhìn xem, đột nhiên tâm niệm vừa động, hắn phát giác được. Ở thời điểm mình quan sát ngọc giản, một Ngự Thú Tông đệ tử cách mình xa nhất lặng lẽ đem hai cánh tay ngả vào sau lưng, ngón tay tay trái nhẹ nhàng một vòng, từ trong Tu Di giới lấy ra một đạo Minh Văn Phù.

Đạo phù văn này vừa xuất hiện, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, triệt để biến mất.

- Truyền âm cầu viện?

Trong mắt Lâm Minh lóe lên sát cơ, nhưng lại bất động thanh sắc, chỉ là nhìn bảy tám Võ Giả trước mắt.

Ánh mắt của hắn như Cửu U Thâm Uyên, làm mấy người trong nội tâm phát lạnh.

- Làm... Làm gì?

Hoàng y Võ Giả kinh hồn táng đảm hỏi.

Hắn vừa rồi truyền âm để cho thủ hạ hướng tông môn cầu cứu, tuy hắn tự nhận là làm được rất ẩn nấp. Nhưng vẫn còn có chút chột dạ, sợ Lâm Minh phát hiện điểm này, hết thảy giết chết bọn chúng.

Dùng trạng thái trọng thương hiện tại của bọn hắn, Lâm Minh giết chết bọn hắn căn bản không dùng được mấy hơi thời gian.

Chênh lệch quá xa.

Lâm Minh không nói, không đếm xỉa tới đùa bỡn ngọc giản trong tay, đồng thời đem thần thức lan tràn đi ra ngoài, tập trung phương viên trăm dặm.

Hắn làm như vậy, lại để cho Hoàng y Võ Giả dãn nhẹ một hơi.

- Cái ngu ngốc này, không có phát hiện, chờ xem, ngươi nhất định phải chết!

Trong nội tâm Hoàng y Võ Giả nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà biểu hiện ra, như trước một bộ khúm núm, sợ hãi cực kỳ.

Thời gian một hơi một hơi trôi qua, đúng vào lúc này, ở chân trời xa xôi xuất hiện hơn mười cái chấm đen nhỏ.

Những chấm đen nhỏ này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền biến thành lòng bài tay, chúng dĩ nhiên là một đội Phi Long!

Mỗi một con Phi Long này, cánh giương đều có vài chục trượng, chúng mọc ra móng vuốt sắc nhọn, hàm răng sắc bén, nguyên một đám hung thần ác sát, cực kỳ đáng sợ.

Mà ở trên lưng Phi Long, còn đứng lấy rất nhiều Võ Giả. Y phục trên người những võ giả này, cùng bảy tám Võ Giả bị Lâm Minh xuyên thủng đến toàn thân lỗ máu giống như đúc, hiển nhiên xuất từ cùng một thế lực.

Bọn họ là viện quân của những người này.

Hưu hưu hưu!

Phi Long rơi xuống đất, kích thích vô số bụi mù, một đội Phi Long này, vận chuyển đến hơn ba mươi Võ Giả, đầu lĩnh chính là một trung niên nam tử dáng người gầy gò, ánh mắt hắn lạnh lùng, khí thế cường đại. Hiển nhiên tại Ngự Thú Tông địa vị không thấp.

- Ha ha ha! Tôn hộ pháp, ngươi đã đến rồi!

Chứng kiến trung niên nam tử, Hoàng y Võ Giả vốn là toàn thân lỗ máu cười ha hả, hắn như gặp cứu tinh, trên người vốn là trọng thương cũng không coi vào đâu rồi.

- Tôn hộ pháp tới thực kịp thời!

Chương 1869: Viện binh (2)

Những võ giả khác cũng nhao nhao giãy dụa đứng lên, trong đó kể cả Võ Giả trước đó Lâm Minh nhìn thấy sử dụng Minh Văn Phù mật báo.

Viện quân Ngự Thú Tông tới thật nhanh, xem ra cách nơi này không xa.

- Là tiểu súc sinh này, đánh chết Hắc Cự Tích của ta, làm chúng ta bị tổn thất, còn cướp đi tư liệu ngọc giản của ta.

Hoàng y nam tử kia đột nhiên chỉ hướng Lâm Minh, trên mặt tràn đầy âm tàn cùng dữ tợn.

- Đúng, chính là hắn, Tôn hộ pháp đừng cho hắn nhẹ nhàng chết đi như vậy, hảo hảo tra tấn hắn thoáng một phát!

- Cho ngươi vừa rồi hung hăng càn quấy, lần này ở trên người của ngươi hạ độc cổ, cho ngươi sống không bằng chết!

Viện quân đến, mấy Võ Giả trọng thương này đều hãnh diện, nhe răng cười liên tục.

- Chính là hắn? Một thanh niên nhân loại liền đem các ngươi đánh thành như vậy? Thật vô dụng.

Tôn hộ pháp nhìn về phía Lâm Minh, mặt có vẻ khinh thường.

- Tôn hộ pháp coi chừng, người này rất lợi hại.

Hoàng y Võ Giả chứng kiến Lâm Minh như trước trấn định tự nhiên, bộ dạng không có chút bối rối nào, trong lòng có chút lo lắng.

- Mười hai tức...

Lâm Minh mở miệng.

- Từ khi các ngươi báo tin đến viện quân chạy đến, tổng cộng dùng mười hai tức thời gian, tốc độ ngược lại là rất nhanh, các ngươi những viện quân chạy đến này, nguyên vốn cũng là ở nơi khác thiết trí bẫy rập, muốn săn giết Võ Giả trong Nguyên Mộng chiến trường a?

Lâm Minh nhìn lướt qua người tới, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, mũi thương chỉa xuống đất, không có nửa điểm bối rối.

Nghe được Lâm Minh nói, Tôn hộ pháp kinh dị nhìn Lâm Minh, cười rộ lên.

- Tử đạo trước mắt, lại vẫn hung hăng càn quấy như thế, ngươi đối với Ngự Thú Tông ta ra tay, đã không thể tha thứ, để mạng lại!

Đang khi nói chuyện, Tôn hộ pháp này là người đầu tiên xuất thủ, Lâm Minh này hắn tuy khinh thường, nhưng mà sinh ra cảnh giác chi tâm, cho nên một kích này, hắn không có nửa điểm lưu thủ.

Hắn từ bên trong Tu Di giới rút ra một thanh trọng kiếm, một kiếm bổ ra, sương mù tím dâng lên.

Lâm Minh không cần nhìn cũng biết, trong một kiếm này, ẩn chứa linh hồn công kích cường đại.

Hắn chân phải đẩy ra mũi thương Phượng Huyết Thương, một thương quét ngang, Lôi Hỏa Chi Lực mãnh liệt bạo phát đi ra, như sóng biển tử xích nhị sắc xông ra ngoài!

Theo một tiếng ầm vang nổ mạnh, cả người Tôn hộ pháp kia liền bay lên.

Trên không trung kinh kêu một tiếng, Lâm Minh công kích vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, Thần Nguyên hộ thể của hắn, như là tuyết trắng ở dưới ánh mặt trời nhanh chóng tan rã.

Sắc mặt hắn tái nhợt, muốn từ trong Tu Di giới lấy ra một tấm Thần Văn Phù, nhưng mà Hỏa Diễm cùng Lôi Đình mãnh liệt đã hoàn toàn đốt hộ thể Thần Nguyên của hắn, nhảy vào trong thân thể của hắn, tùy ý phá hư nội tạng cùng kinh mạch.

Bồng!

Một tiếng bạo vang.

Tôn hộ pháp kia ở trên không trung vỡ nát hơn nửa người.

Một đống toái cốt, thịt nát tứ tán bay vụt, huyết hoa mảng lớn mảng lớn rơi vãi, hắn cứ như vậy ngã trên mặt đất, ra khí nhiều, hấp khí ít, lập tức không sống nổi rồi.

- Tôn hộ pháp!

Ngự Thú Tông đệ tử ở đây kinh hãi, đột nhiên xuất hiện biến hóa, lại để cho bọn hắn bất ngờ.

- Tại sao có thể như vậy?

Tôn hộ pháp ở trong suy nghĩ của Ngự Thú Tông đệ tử bọn hắn, thực lực vô cùng cường đại, vốn là nhân kiệt, hơn nữa tu vi cũng cao thâm.

Đi vào Nguyên Mộng chiến trường, tu vi bị áp chế, pháp tắc lĩnh ngộ của hắn không phải người bình thường có thể mô phỏng, thế nhưng mà ở trên tay nhân loại này, lại bị miểu sát!

- Ta vốn còn trông cậy vào ngươi gọi nhiều người đến cho ta thu công huân một chút, kết quả mới kêu ba mươi mấy người, thật làm cho người thất vọng...

Lâm Minh như là Ác Ma nói nhỏ, ở bên tai Hoàng y Võ Giả vang lên, để cho hắn tóc gáy dựng ngược.

Nguyên lai nhân loại này, đã sớm phát giác được hắn mật báo, lại cố ý chờ viện quân của hắn đến, chính là vì có thể giết nhiều người, tích lũy công huân?

- Chạy mau, tách ra trốn!

Hoàng y Võ Giả như ở trong mộng mới tỉnh!

Nhưng mà đúng lúc này, Lâm Minh động, tốc độ của hắn nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trường thương trong tay như là lưỡi hái tử thần, một thương chém ra, liền có đầu người rơi xuống đất!

Những người này, còn không bằng Tôn hộ pháp, ở trước mặt Lâm Minh không có lực phản kháng.

Cơ hồ một cái đối mặt, liền phơi thây chết thảm.

Qua trong giây lát, huyết nhuộm đại địa, có rất nhiều Ngự Thú Tông đệ tử mưu toan tứ tán chạy trốn, nhưng mà bị Lâm Minh phát thương xuyên thủng!

Phốc Phốc Phốc!

Không trung thi thể đổ rào rào rơi xuống, tràng cảnh cực kỳ đáng sợ.

- Ma... Ma Quỷ...

Trước khi chết, Hoàng y Võ Giả khẽ nhếch miệng, gian nan nói.

Lâm Minh tay nâng thương rơi, trực tiếp xuyên thủng trái tim Hoàng y Võ Giả.

Gần kề mười tức thời gian, hắn liền giải quyết chiến đấu.

Hắn vuốt vuốt ngọc giản trong tay, Hoàng y Võ Giả này cho hắn ngọc giản, ngược lại là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Sau khi Lâm Minh giết chết rất nhiều đệ tử Ngự Thú Tông, hắn chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng từ trên thi thể một ít Ngự Thú Tông đệ tử này tản mạn đi ra, toàn bộ tràn vào lệnh bài mà Lâm Minh tùy thân mang theo.

Những năng lượng này, ở trong lệnh bài ngưng kết thành mọi điểm sáng thật nhỏ.

Lâm Minh bằng cảm giác thăm dò vào trong đó, một đạo tin tức truyền vào trong đầu của hắn... hai nghìn một trăm điểm chiến công.

- Chỉ có hai nghìn một trăm trị giá chiến công, khoảng cách yêu cầu đổi Kim Thư, quả thực là chín trâu một sợi lông.

Lâm Minh khẽ lắc đầu.

Hai nghìn một trăm trị giá chiến công này, đợi thời điểm ba năm chi kỳ kết toán, yêu cầu trừ bằng tuổi của hắn, chẳng qua là mười mấy điểm mà thôi.

Mà đổi Kim Thư, cần mười tỷ chiến công, trong chuyện này chênh lệch thật sự quá lớn một ít.

- Ta giết chết đối thủ càng mạnh, trị giá chiến công lại càng nhiều.

Lâm Minh có thể cảm giác được, mới vừa rồi giết chết gần bốn mươi Ngự Thú Tông đệ tử kia, duy nhất nhận được chiến công trị giá nhiều nhất đúng là Tôn hộ pháp, hắn một người mà cống hiến gần một ngàn chiến công trị giá, còn dư lại cũng chỉ có thanh niên áo vàng có mấy trăm trị giá chiến công, những người khác đều là mấy chục điểm.

Trong đó kém cỏi nhất chỉ cấp mấy điểm chiến công trị giá, quả thực không đáng kể rồi.

Nói cách khác, Lâm Minh yêu cầu đổi đến Kim Thư, phải không ngừng giết chết cường giả, bao gồm những Đại giới Giới Vương, nửa bước Thiên tôn, thậm chí Thiên tôn cấp cường giả kia.

Giết chết cường giả tu vi càng cao, chiến công trị giá sẽ càng nhiều.

- Không biết giết chết một Thiên tôn, có thể cho ta bao nhiêu chiến công?

Trong lòng Lâm Minh có chút mong đợi, nhưng hắn biết, lần này trong Nguyên Mộng chiến trường, liền tiến vào hai Thiên tôn, một Hỗn Độn Ma Thần, một Vạn Quỷ Thiên Tôn.

Nếu như có thể giết chết hai người này, chiến công trị giá sẽ khả quan rồi.

- Ta vận khí rất tốt, tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, gặp được hai Thiên tôn, có bọn họ, có thể thu đủ mười tỷ chiến công, chỉ là Nguyên Mộng chiến trường quá lớn, muốn đụng phải bọn họ cũng không dễ dàng.

Chương 1870: Khấp Huyết Thần Tuyền

Trong lòng Lâm Minh nghĩ như vậy, những ý niệm trong đầu này nếu như để người Tiểu Cực Cung biết đến mà nói, không biết bọn họ nên cảm tưởng cái gì.

Bọn họ e sợ cho tránh Thiên tôn không kịp, Lâm Minh lại muốn chủ động đi tìm bọn họ.

- Nguyên Mộng Chiến trường mở ra chỉ có ba năm thời gian, ta không thể không có mục đích đi loạn, dựa theo tốc độ của ta bây giờ, dù giết đến Nguyên Mộng chiến trường kết thúc, cũng thu không đủ mười tỷ chiến công, ta phải tìm một số địa phương đối thủ tương đối nhiều, tùy ý giết chóc, tỷ như chỗ có thiên tài địa bảo...

Lâm Minh nghĩ như vậy, lật tay thu lại chiến công lệnh bài, lấy ra thẻ ngọc mà Hoàng Y võ giả cho hắn, hắn đem ý niệm chìm vào trong thẻ ngọc, tất cả tin tức xẹt qua đầu óc Lâm Minh.

- Linh Hồn Động Quật... Bất Tử Di Tích...

Lâm Minh rất nhanh lựa chọn hai nơi có thiên tài địa bảo này, bởi vì hai nơi di tích này, vị trí tìm kiếm dễ nhất.

Hơn nữa Linh Hồn Động Quật, vị trí cơ hồ là cố định.

Lâm Minh vận chuyển thân pháp, trực tiếp hướng Linh Hồn Động Quật lao đi.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh, dọc đường chỗ qua, Lâm Minh lại bị mấy lần phục kích.

Ám sát hắn, đều là võ giả tiểu tông môn, bọn họ thành quần kết đội, trước đó bắt đầu mai phục, đánh lén võ giả trải qua, cướp đoạt chiến công.

Khúc khích xuy!

Thời điểm Lâm Minh bay vút qua một cái sơn cốc, hơn mười đạo kiếm quang từ trong sơn cốc lao ra, đan vào thành lưới lớn, bao phủ hướng Lâm Minh.

Lâm Minh sớm liền phát hiện những người này, hắn ngón tay chỉ ra, thương mang kích bắn.

Chỉ nghe từng tiếng thê lương kêu thảm thiết, tất cả người đánh lén gặp phải Lâm Minh, một cái không lọt, toàn bộ giết chết.

Trong nháy mắt, lại là hơn một ngàn chiến công tới tay.

Dựa theo Nguyên Mộng chiến trường quy định, sau khi Lâm Minh giết chết võ giả, ngoài có thể được đến chiến công đối ứng giết chết võ giả nên có ra, bản thân vũ giả này tích lũy chiến công, Lâm Minh cũng có thể được đến một phần.

Cho nên một kẻ giết người như ngóe, sau khi Lâm Minh giết chết bọn họ, lấy được chiến công càng nhiều.

- Vị bằng hữu kia, thân thủ không tệ!

Thời điểm Lâm Minh giết chết những người đánh lén này, phía sau có một thanh âm trong trẻo truyền đến.

Lâm Minh quay đầu trông lại, chỉ thấy một thiếu nữ áo tím, cỡi một Loan Điểu bảy màu, từ từ bay tới, ở sau lưng nàng, còn đi theo bảy võ giả trang phục màu đen.

Những võ giả trang phục màu đen này, mọi người cước bộ đạp không, bước tiến mờ mịt, bọn họ hơi thở thâm trầm mà cường đại, làm trong lòng Lâm Minh cả kinh, hắn hoài nghi những võ giả này ở trước khi gặp phải áp chế tu vi, đều là Giới Vương.

Mặc dù nói ở trong Nguyên Mộng chiến trường, bởi vì tu vi áp chế, đã không thể phân rõ đối phương vốn là tu vi gì, nhưng mà cảm giác đại khái chắc là không biết sai.

- Bảy Giới Vương...

Lâm Minh kinh hãi, nhưng thật ra Giới Vương cường giả hắn cũng không không coi vào đâu, chỉ là một thiếu nữ tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, bên cạnh có thể đi theo bảy Giới Vương, điều này cũng từ một phương diện phản ứng ra, người thiếu nữ này thân phận cực cao!

Sợ rằng hạch tâm đệ tử của Thiên tôn thánh địa, cũng chưa chắc sẽ có phô trương lớn như vậy.

Chẳng lẽ là xuất thân Chân Thần thánh địa?

Lâm Minh trong lòng rùng mình, Hồn tộc ở trong vũ trụ, tuyệt đối là đầm rồng hang hổ, ở Nguyên Mộng chiến trường này, xuất hiện một hạch tâm đệ tử của Chân Thần thánh địa, cũng chẳng có gì lạ.

- Nếu quả thật là đệ tử Chân Thần thánh địa, có lẽ có thể thông qua nàng, biết được tình huống của Thánh Mỹ.

Trong lòng Lâm Minh hiện lên ý nghĩ này, đối với thiếu nữ áo tím đột nhiên xuất hiện này sinh ra tâm kết giao.

Bất quá hắn như cũ vẫn duy trì đủ cảnh giác.

- Tại hạ Lâm Mục, không biết vị tiểu thư này là..

- Tử Vân.

Thiếu nữ áo tím trả lời ngắn gọn, chỉ từ trong trả lời này, căn bản không có tin tức có giá trị gì.

- Vị huynh đài này là muốn đi Linh Hồn Động Quật sao?

Thiếu nữ áo tím tò mò đánh giá Lâm Minh, nàng hiển nhiên nhận ra thân phận nhân tộc của Lâm Minh, một nhân tộc, thực lực có thể đạt tới tình trạng như vậy, làm cho nàng vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa nàng khó có thể phân rõ Lâm Minh ở lúc trước tu vi gặp phải áp chế, rốt cuộc là cảnh giới gì, này càng làm cho nàng cảm thấy bất thường.

- Phải.

Lâm Minh không có giấu diếm, con đường này chính là đi thông Linh Hồn Động Quật, hơn nữa bây giờ Lâm Minh đã cách Linh Hồn Động Quật rất gần rồi.

- Chúng ta cùng nhau như thế nào? Ở trong Linh Hồn Động Quật này, chẳng những có rất nhiều cao thủ, hơn nữa còn có đại lượng Mộng Yểm thú, chúng ta phối hợp lẫn nhau, lực chiến đấu sẽ mạnh ra không ít.

Lâm Minh vốn là muốn nhận thức thiếu nữ áo tím này, từ trên người nàng lấy ra tin tức của Thánh Mỹ, liền một lời đáp ứng.

- Tốt!

Có Lâm Minh gia nhập, một nhóm Tử Vân biến thành chín người.

- Công chúa, tại sao để một ngoại nhân đi vào, hơn nữa hắn cũng không phải xuất thân Hồn tộc, chúng ta đối với nhân phẩm của hắn không biết gì cả, hơn nữa lần này hành trình Linh Hồn Động Quật, hắn cũng chưa chắc có thể nổi lên tác dụng gì, đến lúc đó còn muốn chia bảo vật của chúng ta.

Ở phía sau Tử Vân, có một võ giả áo đen truyền âm nói.

- Nhiều người nhiều một phần lực, lần này đối thủ của chúng ta không ít, mà người này, thực lực không tệ, một kích đánh chết mười mấy võ giả, các ngươi gặp phải người sau khi áp chế tu vi, lại có thể làm được như vậy sao? Hắn là trợ lực không tệ... Về phần bảo vật gì đó, kia đều là vật còn chưa tới tay, có thể được đến chính là thu hoạch, nếu như không chiếm được, không có cái gì, bây giờ đi lo lắng phân bảo vật cho người khác, có phải là quá sớm hay không...

Thiếu nữ áo tím nói như vậy, hắc bào Giới Vương kia chỉ có thể im lặng tiếp thu.

Bình tĩnh mà xem xét, thực lực người này quả thật cường đại, ở đây sau khi gặp phải áp chế tu vi, bảy người này cũng tự nhận không phải là đối thủ của Lâm Minh.

- Đó là một thiên tài nhân tộc, không biết xuất thân từ thế lực nào, thật là kỳ quái.

Hoang dã mịt mờ, chung quanh là ao đầm, cỏ dại, ngẫu nhiên truyền đến tiếng Mộng Yểm thú rít gào, làm cho lòng người lo lắng.

- Phía trước là Linh Hồn Động Quật rồi, đây là một nơi linh hồn chi địa kỳ dị, bên trong từng xuất hiện qua một Thần vật... là Khấp Huyết Thần Tuyền.

Thiếu nữ áo tím biết đến tin tức hiển nhiên so sánh với Ngự Thú Tông đệ tử càng nhiều.

Lâm Minh nghe được trong lòng vừa động, Khấp Huyết Thần Tuyền?

Cái tên này, hắn ở trên Đế Vương Thần Bích nhìn thấy qua, nghe nói là Thần vật vô cùng trân quý, có thể dùng để luyện Chân Thần cấp linh đan, ngay cả Chân Thần cường giả cũng sẽ động tâm!

- Khấp Huyết Thần Tuyền là chuyện gì xảy ra?

Lâm Minh không khỏi hỏi, đồ vật có thể làm cho Chân Thần động tâm, tự nhiên không phải chuyện đùa.

Chương 1871: Linh Hồn Động Quật (1)

Thiếu nữ áo tím nói:

- Linh Hồn Động Quật có thể thai nghén ra tinh thần bổn nguyên, thời đại Thượng cổ, những tinh thần bổn nguyên này bởi vì quá mức đông đúc, tích lũy xuống liền tạo thành nước suối, cũng chính là Linh Hồn chi tuyền, mà Khấp Huyết Thần Tuyền, truyền thuyết là một tuyệt thế Thần Vương ở thời đại Thượng cổ đem máu tươi của mình lẫn vào trong Linh Hồn chi tuyền tạo thành, bất quá Khấp Huyết Thần Tuyền này sau lại sinh ra linh tính, trốn vào trong đất biến mất, không ai có thể tìm tới nó.

Thiếu nữ áo tím vừa nói vừa lắc đầu, Lâm Minh nghe mà kinh hãi.

Tinh thần bổn nguyên tạo thành nước suối? Tinh thần bổn nguyên kia, sẽ nồng nặc đến loại trình độ nào?

Năm đó, Lâm Minh ở thời điểm Tu La Lộ thí luyện cuối cùng, đã biết đến tinh thần bổn nguyên, đây đối với tu hồn võ giả mà nói, là một loại bổn nguyên khí thập phần trọng yếu.

Lâm Minh không nghi ngờ chút nào, Thần Mộng Thiên Tôn vốn có tinh thần bổn nguyên, cũng là ở Hồn Giới này lấy được.

Mà tuyệt thế Thần Vương trong miệng thiếu nữ áo tím kia, rất có thể là người sáng tạo Nguyên Mộng vũ trụ, là Hồn tộc thuỷ tổ thần bí kia?

Linh Hồn Động Quật, nói là động quật, nhưng thật ra là một chỗ hạp cốc, nó ở vào giữa hai tòa núi cao tầm mấy vạn trượng, hạp cốc tĩnh mịch, quanh năm tràn ngập sương mù tím, vô cùng thần bí.

Lúc này, ở bên ngoài Linh Hồn Động Quật, đã tụ tập đại lượng Võ Giả.

Những người này, đến từ thế lực khắp nơi, Lâm Minh nhìn lướt qua, cũng không có nhìn thấy người của Tiểu Cực Cung.

Nghĩ đến thế lực Tiểu Cực Cung quá mức đơn bạc, căn bản không có tư cách vào nhập Linh Hồn Động Quật, thực lực không đủ tiến vào nơi đây, căn bản chính là muốn chết.

- Người Tử Nhật Thần Quốc, hắc hắc... Ta biết ngay Tử Vân công chúa sẽ không bỏ qua trận thịnh hội này.

Trong đám người, có một sinh linh tướng mạo kỳ dị mở miệng nói ra.

Cái sinh linh này, thân cao là gấp hai người bình thường, toàn thân bao trùm lấy lân phiến tử kim sắc, ở trên đầu của hắn, còn một cặp cơ giác cong cong.

Lâm Minh thấy nao nao, cái này là chủng tộc gì?

Từ ngoại hình thoạt nhìn, cái chủng tộc này cùng loại với Yêu tộc, nhưng Lâm Minh có thể cảm giác ra, sinh linh tử kim sắc này cùng Thần Vực Yêu tộc bất đồng, trên người hắn không có Yêu nguyên, có như cũ là linh hồn khí tức bành trướng.

- Người nọ là...

Lâm Minh truyền âm hỏi.

- Hắn xuất thân Linh tộc, là Linh tộc Tử Lăng Vương.

Tử Vân đơn giản trả lời.

- Linh tộc?

Lâm Minh còn là lần đầu tiên nghe nói qua danh tự chủng tộc này.

- Là hậu duệ Thái Cổ chư tộc, ngươi không có từng nghe nói sao?

Tử Vân công chúa kỳ quái nhìn Lâm Minh, cũng không có quá để ý, mỗi một trọng vũ trụ trong Tam Thập Tam Thiên, có được chủng tộc đều không giống nhau, ngoại trừ Nhân tộc, Hồn tộc, Thánh tộc

Tam đại chủng tộc ra, mặt khác một ít tiểu chủng tộc, thường thường chỉ chiếm cứ một nơi hẻo lánh trong nhất trọng thiên, ra nơi đây, sẽ không người biết rõ chủng tộc này rồi.

Trước mắt Linh tộc là như thế. Nhưng tuy Linh tộc còn thừa tộc nhân không nhiều lắm, nhưng lại là một chủng tộc phi thường cường đại, cái chủng tộc này ở gần 1 tỷ năm qua, sinh ra đời rất nhiều Thiên Tôn, mặc dù hiện tại, cũng có một Thiên Tôn đỉnh phong chèo chống.

Thiên Tôn đỉnh phong vẻn vẹn chỉ dưới Chân Thần, phóng tại bất kỳ một vũ trụ nào cũng không thể bị khinh thường.

Tử Lăng Vương nhìn Lâm Minh, chưa từng có để ý nhiều. Mà là triệu tập rất nhiều tùy tùng của hắn. Trong những tùy tùng này không thiếu cường giả của tất cả đại chủng tộc, nhưng mà hiện tại, bọn hắn đều nghe lệnh Tử Lăng Vương.

Linh tộc tộc nhân, thiên phú nếu so với Hồn tộc, Thánh tộc, Nhân tộc đều cao hơn rất nhiều, bọn hắn nói là Thiên Địa sủng nhi cũng không đủ, Tử Lăng Vương càng là người nổi bật trong đó.

Ở sau lưng Tử Lăng Vương, còn có mấy thế lực cường đại, trong đó có một Hồn tộc tuấn kiệt người mặc cẩm y, dẫn theo hơn một ngàn tông môn đệ tử đến đây, những tông môn đệ tử này, mỗi người thân thủ bất phàm. Hội tụ lại cũng là một cỗ lực lượng kinh khủng.

Bọn hắn đều chú ý tới Tử Vân công chúa đến.

- Nhân thủ không sai biệt lắm đã đủ rồi, khai trận a!

Hồn tộc tuấn kiệt cẩm y kia mở miệng, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, lối vào Linh Hồn Động Quật này có sương mù tím, bản thân là một loại lực trường. Muốn đi vào trong đó, phải phá vỡ cổ lực trường này, điều này cần lực lượng rất cường đại.

Mà tất cả mọi người ở trong tràng, bất luận Đại Giới Giới Vương hay là tuổi trẻ tuấn kiệt, tu vi hết thảy bị áp chế tại Thần Quân cảnh, bằng vào lực lượng một người, không có khả năng phá vỡ đạo lực trường này, phải nhiều người hợp tác.

Trong lúc nhất thời, ở đây rất nhiều tuấn kiệt, liên hợp tùy tòng của bọn hắn cùng nhau ra tay. Hồng quang sáng lạn vạch phá phía chân trời, bay thẳng vào sương mù tím ở trước cửa vào Linh Hồn Động Quật.

Theo thanh âm "xuy xuy xùy", sương mù tím phảng phất bị đốt nấu, không quá một lát, nó đã bị xé mở một lỗ hổng cự đại.

- Chúng ta đi!

Rất nhiều tuấn kiệt nối đuôi nhau mà vào, mà những tùy tùng kia thì ở sau lưng chủ tử của bọn hắn, trong Linh Hồn Động Quật này cực kỳ rộng lớn, mấy ngàn người hành tẩu trong đó, cũng không thấy hỗn loạn.

Rống!

Ngay khi mọi người mới vừa vào Linh Hồn Động Quật không lâu, liền chứng kiến trong động quật u ám xuất hiện từng mảnh tia chớp màu xanh lá, đó là đôi mắt dã thú.

- Là Hồn thú.

Có Võ Giả nói ra, Hồn thú cũng gọi là Mộng Yểm Thú, là quái vật tinh thần thể của Nguyên Mộng Vũ Trụ.

Những quái vật này có mạnh có yếu, cường đại thậm chí có tu vi Giới Vương, Võ Giả tu vi bị áp chế ở Thần Quân cảnh, căn bản không thể địch lại được.

Khi từng tiếng sói tru truyền đến, Lâm Minh thấy rõ những quái vật này, đây là sói xám lớn như con nghé, là Thực Mộng Lang.

Không cần mệnh lệnh, rất nhiều Võ Giả ở đây trực tiếp xuất thủ. Trong lúc nhất thời, hào quang sáng lạn vô cùng, Lâm Minh cũng là một cái trong số đó.

Hắn lấy tay bắn ra thương mang, đơn giản liền xuyên thủng đầu lâu vài đầu sói xám trong đó, đem chúng đánh chết.

Mà giết chết Thực Mộng Lang, đồng thời Lâm Minh cũng phát giác được giá trị công huân trong lệnh bài của mình tăng trưởng, giết chết những Hồn thú này, cũng có công huân.

Không hề nghi ngờ, giết chết Hồn thú càng cường, giá trị công huân sẽ càng nhiều.

Mọi người một đường đi về phía trước, thi thể trải rộng.

Một số võ giả sắc mặt ửng hồng, trong con mắt hào quang càng ngày càng sáng, hiển nhiên là cảm giác được công huân giá trị trong lệnh bài tăng lên, đối với tất cả mọi người là kích thích mãnh liệt.

Trong lúc đó, Lâm Minh cảm giác được một cỗ khí tức dị thường từ tiền phương truyền đến.

Hắn phóng mắt nhìn đi, Tử Lăng Vương cùng Hồn tộc tuấn kiệt cẩm y hoa phục công kích ở phía trước nhất kia đều dừng bước.

Phía trước động quật hẹp hòi bức người, xuất hiện một cái đồng môn cực lớn.

Đồng môn ướt sũng, mờ mịt lấy khí tức thần bí phảng phất quanh năm không lùi, ở trên đồng môn, điêu khắc lấy hai đầu lâu ác quỷ mặt xanh nanh vàng, tản mát ra khí tức lành lạnh.

Chương 1872: Linh Hồn Động Quật (2)

Từng đợt thân ảnh quỷ dị xuyên thấu qua đồng môn truyền đến, phảng phất sau lưng đồng môn có ngàn vạn ác quỷ tru lên, thút thít nỉ non.

Mọi người không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy từng đợt tim đập nhanh, mà ngay cả Lâm Minh cũng cảm thấy được hào khí quỷ dị.

Hắn rõ ràng phát hiện, đến nơi này, ánh mắt mọi người đều có chút cẩn thận.

- Cái này là Quỷ Thần Chi Môn, là địa phương thập phần quỷ dị của Linh Hồn Động Quật, bên trong cực kỳ hung hiểm...

Trong ý thức hải của Lâm Minh, đột nhiên truyền đến thanh âm của Tử Vân.

- Cảm ơn.

Lâm Minh hồi âm nói. Trong này, chỉ có Lâm Minh đối với Linh Hồn Động Quật hiểu rất ít.

- Đã đến Quỷ Thần Chi Môn, tiến vào trong này, là có nguy hiểm linh hồn bị xé rách, thậm chí có khả năng làm bị thương Tinh Thần Chi Hải của bản thể các ngươi... Không muốn chết, đều cút nhanh lên a.

Tử Lăng Vương ở phía trước nhất, trong con mắt bắn ra u quang, chiếu rọi ở trên đồng môn lành lạnh kia.

Trong này tử vong, hiển nhiên là từ trên Nguyên Mộng chiến trường biến mất. Tuy không phải chân chánh tử vong, nhưng mà cũng làm cho chúng Võ Giả không cam lòng.

Huống chi Tử Lăng Vương đã từng nói qua, ở bên trong vẫn lạc, thậm chí có khả năng suy giảm tới Tinh Thần Chi Hải của bản thể.

Nhưng dù vậy, mọi người lại không ai ly khai, đi tới đây, có thể nói đều là Anh Kiệt, sao lại đơn giản rời khỏi?

Tử Lăng Vương vứt bỏ một câu, cũng không nhìn tới phản ứng của mọi người sau lưng, trong tay có vô số phù văn đang lóe lên, phảng phất như Tinh Hà, sau đó ngưng luyện thành một bàn tay màu xanh chỉ khoảng chừng hơn một trượng, tràn đầy một cỗ khí tức pháp tắc bao la mờ mịt cổ xưa.

Lông mi Lâm Minh nhảy lên, thật sâu nhìn Tử Lăng Vương một cái. Dùng hắn giờ phút này đối với rất nhiều pháp tắc lĩnh ngộ, có thể rõ ràng cảm giác được cổ Pháp Tắc Chi Lực này cường đại.

Trong nội tâm nhanh chóng đã có phán đoán, Tử Lăng Vương này có lẽ thiên phú thập phần xuất chúng, pháp tắc lĩnh ngộ ở trên Giới Vương bình thường.

Ngọc thủ của Tử Lăng Vương bao la mờ mịt khôn cùng, phảng phất giống như sao băng, trùng trùng điệp điệp đánh vào quỷ đầu trên đồng môn.

Choảng.

Một tiếng động tĩnh kỳ dị, bên trong đồng môn phảng phất có đồ vật gì đó đứt gãy, chậm rãi hướng hai bên tách ra.

Oanh.

Trong đó một cỗ khói đen nồng đậm đến thực chất bừng lên, chỉ nghe được một hồi thanh âm ác quỷ gào thét, trong hắc sương mù lờ mờ xuất hiện vô số hư ảnh Tử Linh.

Những hư ảnh Tử Linh này, rõ ràng cả đám đều đần độn, bên trong lại có Hồn tộc, Nhân tộc, Linh tộc... từng cái tộc đàn.

- Giết!

Đám người điên cuồng hét lên, chúng Võ Giả không chút nào nương tay, nhao nhao giết tới.

Một đám Tử Linh hư ảnh này, thực lực rõ ràng so với thú hồn càng cường đại hơn.

Tà Thần Chi Thụ trong cơ thể Lâm Minh chập chờn, một đám Thiên kiếp hỏa lực đổ xuống đến trong lòng bàn tay, phảng phất Hỏa Diễm Liên Hoa bộc phát, oanh hướng một Tử Linh hư ảnh xông lại.

Nhưng không nghĩ tới, trong tay Tử Linh hư ảnh kia rõ ràng nhộn nhạo ra một cỗ hồn lực, cùng Hỏa Diễm Liên Hoa va chạm đến cùng một chỗ, bộc phát sóng xung kích kịch liệt.

- Những Tử Linh hư ảnh này, đều là võ giả lúc trước xâm nhập nơi đây, tinh thần lạc ấn bị chết lưu lại, cẩn thận một chút.

Ở bên người Lâm Minh, trên người Tử Vân công chúa dào dạt ra một tầng khí lưu màu tím quỷ dị, Tử Linh hư ảnh đụng phải lập tức nổ tung lên.

Trong lòng Lâm Minh tỉnh ngủ, trên nắm tay bao trùm một tầng Long Lân nhàn nhạt, khí huyết trong cơ thể bắt đầu khởi động. Một quyền đem Tử Linh hư ảnh tiếp tục xông lại oanh bạo.

Thời điểm oanh bạo Tử Linh hư ảnh kia, Tử Vân công chúa giống như hữu ý vô ý lườm Long Lân trên quyền của Lâm Minh một chút...

Xâm nhập Quỷ Thần Chi Môn, trọn vẹn vẫn lạc mười mấy Võ Giả.

Bất quá Lâm Minh cùng chín người Tử Vân cung chủ, lại bình yên vô sự.

Chín người giúp nhau dựa vào cùng một chỗ, đi lại vững vàng, hướng chỗ càng sâu trong Linh Hồn Động Quật xâm nhập.

Theo ở bên trong Linh Hồn Động Quật sát phạt kịch liệt không ngừng tiến hành, thời gian dần trôi qua, thực lực cùng nội tình ở trong đội ngũ bắt đầu bộc lộ ra.

Tử Lăng Vương còn có Hồn tộc Anh Kiệt cẩm y hoa phục kia, tính cả Lâm Minh cùng chín người Tử Vân công chúa ba cái đội ngũ, là đi ở phía trước nhất.

Đằng sau bên ngoài ngàn trượng, rớt lại phía sau một đám người.

Bên ngoài mấy ngàn trượng, còn có một nhóm người dán ở mặt sau cùng của đội ngũ...

Cùng nhau đi tới, Lâm Minh mới phát hiện, Linh Hồn Động Quật tĩnh mịch không đáy, không chỉ là một cái động quật đơn giản như vậy.

Bên trong rõ ràng có sông ngầm dưới mặt đất, cùng núi lửa lòng đất không thấy đáy, các loại quái vật liên tục không ngừng.

Ở trong đó, Lâm Minh cũng hái đến một cây Yêu Linh Hoa sinh trưởng ở bên trong một thi hài khổng lồ, lóe ra sáng bóng đen kịt, nghe nói là một vị Linh Dược để người trong Hồn tộc trùng kích Thánh Chủ cảnh.

Lâm Minh cẩn thận từng li từng tí thu dấu đi, tuy hiện tại không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng mà ngày sau tuyệt đối có thể cùng Hồn tộc hối đoái một ít bảo vật mình có thể dùng.

Bọn người Tử Vân cung chủ cũng có thu hoạch.

- Đó là cái gì?

Đi tới đi tới, Lâm Minh trong lúc đó chứng kiến trên một ngọn núi, ánh sáng phảng phất giống như là Đại Nhật chiếu xuống, tán hạ mông lung.

Cái ánh sáng này, bị một tầng Lưu Vân mông lung giống như mưa bụi bao phủ.

Sau đó thân thể Lâm Minh trong lúc đó cứng đờ, chỉ cảm thấy ở bên trong tối tăm, phảng phất có lực lượng cường đại áp xuống, ép tới ý thức hải của hắn cũng dao động không thôi, hô hấp trì trệ.

- Linh hồn lực thật cường đại.

Trong lòng Lâm Minh rung động.

Hắn thấy trước mặt có năng lượng linh hồn cuồng mãnh mãnh liệt, đúng là tạo thành một cỗ gió lốc màu tím, chẳng qua là tới gần khu gió lốc này, hắn liền cảm thấy tinh thần thức hải của mình, tựa hồ bị cổ lực lượng tinh thần cường đại kia ép tới muốn vỡ vụn ra.

Nhóm người Tử Vân công chúa, Tử Lăng Vương đứng ở bên cạnh hắn cách đó không xa đều ngừng cước bộ, trên mặt rõ ràng xuất hiện thần sắc ngưng trọng. Mọi người giở tay nhấc chân, đều có chút trì trệ, hiển nhiên đã bị tinh thần áp chế không kém Lâm Minh.

- Ân? Đó là?

Mặc dù lực lượng tinh thần gặp phải áp chế, nhưng thần thức của Lâm Minh như cũ bén nhạy mà cường đại.

Hắn có thể cảm giác được ngọn núi kia, còn có mưa bụi trên ngọn núi, đều có khí tức thần tính mãnh liệt chìm nổi, làm cho từng cái lỗ chân lông của hắn cũng dâng lên khát vọng mãnh liệt.

Muốn đặt chân lên ngọn núi kia, muốn đạt được những thứ như mưa bụi kia.

Bất quá hắn vừa mới bước ra một bước, tinh thần phong bạo bao phủ ở trong ý thức hải lại lần nữa bộc phát, càng trầm trọng.

Sắc mặt Lâm Minh không khỏi ửng hồng, hô hấp ồ ồ.

Chương 1873: Tinh thần phong bạo (1)

- Đã đến Vô Lượng Thần Sơn. Nơi này là ngọn núi thần thánh lừng lẫy nổi danh trong Nguyên Mộng chiến trường, nghe nói có Chí cường giả đặt chân lên nó, để lại vô thượng truyền thừa. Bất quá sơn phong rất quỷ dị, bên trong có tinh thần phong bạo cường đại, tinh thần phong bạo này thậm chí có thể đối với tinh thần bổn nguyên của bản thể ngoại giới sinh ra tính ảnh hưởng thực chất... Lúc trước, từng có cường giả mạnh mẽ leo lên Thần Sơn, tinh thần bổn nguyên bị thương nghiêm trọng, bản thân biến thành ngu ngốc...

- Đối với Nhân tộc mà nói, tiến vào trong đó, hung hiểm vô cùng...

Tử Vân công chúa nhìn Lâm Minh một cái, mặc dù thực lực của Lâm Minh cường đại, pháp tắc lĩnh ngộ xuất chúng, nhưng làm nhân tộc, hắn ở phương diện tinh thần lực thủy chung không thể cùng Hồn tộc so sánh, so với đối kháng uy áp đến từ tinh thần phong bạo, Hồn tộc tự nhiên mạnh hơn loài người nhiều lắm.

- Đa tạ công chúa nhắc nhở.

Lâm Minh hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, bảo vệ chặt thần hồn, thừa nhận uy áp khổng lồ này.

Cùng lúc đó, Tử Lăng Vương, còn nữa cẩm y Hồn tộc tuấn kiệt kia, toàn thân cũng tản mát ra ánh sáng tím mông lung, bằng tinh thần hải bản thân, ngạnh kháng cỗ tinh thần phong bạo này.

Bọn họ từng bước đi tới, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, hiển nhiên cũng đối với linh hồn vân vụ cách đó không xa cực kỳ khát vọng.

Tử Lăng Vương là Linh tộc, ở phương diện linh hồn có được ưu thế trời sinh, so sánh với Hồn tộc chỉ hơn chớ không kém.

Ở Vô Lượng Thần Sơn này, bọn họ rất có ưu thế!

Lúc này, Lâm Minh đột nhiên lui về phía sau một bước, tinh thần hải nhấc lên nước xoáy màu đen.

Tranh!

Phảng phất là thần binh ra khỏi vỏ, trên người Lâm Minh bộc phát ra mũi nhọn cùng nhuệ khí ngất trời, hắn phảng phất biến thành một thanh trường thương có thể xỏ xuyên qua thiên địa, từ trong tinh thần phong bạo uy áp, đâm phá một khe hở.

Lâm Minh trầm ổn, về phía trước bước ra một bước kiên cố.

- Di.

Thấy một màn như vậy, Tử Vân công chúa rõ ràng cảm giác được trên người Lâm Minh xuất hiện biến hóa nào đó, lại đối kháng tinh thần phong bạo mà Thần Sơn một khắc không ngừng thích phóng ra kia.

Ong ong ông!

Ở trong tinh thần hải của Lâm Minh, một thanh trường thương bích sắc như Du Long ngủ đông đã lâu rít gào, gào thét, mang theo lực lượng uy mãnh cuồn cuộn dào dạt, nặng nề lao đến tinh thần phong bạo ở trên bầu trời kia.

Bích sắc trường thương này linh tính vô cùng, tản mát ra mũi nhọn khó có thể chống đỡ, rõ ràng là ngày xưa Lâm Minh cô đọng ra Chiến linh bích hồn đại thành.

Thực lực gặp phải Nguyên Mộng chiến trường áp chế đến Thần Quân kỳ, tinh thần hồn lực của Lâm Minh cũng đi theo giảm bớt không ít. Nhưng mà Chiến linh của hắn như cũ ở đây.

Chiến linh là có thể đối với hồn lực tiến hành công kích, kỳ quỷ mà cường đại, ngày xưa giúp Lâm Minh chém giết không ít cường địch.

Bích hồn Chiến linh đại thành, còn có Hồng Mông khí, phẩm chất hơn vượt qua Chiến linh đồng cấp.

Ầm!

Tinh thần phong bạo văng tung tóe, ý thức hải của Lâm Minh nhất thời dễ dàng rất nhiều.

Có Bích Hồn chiến linh ở trong ý thức hải chém giết, ngay cả nhóm người Tử Vân công chúa không gặp phải hồn lực áp chế, Lâm Minh bước về phía trước cũng không kém nhóm người Tử Vân công chúa bao nhiêu.

Một bước lại một bước, càng là tới gần Vô Lượng Thần Sơn, Lâm Minh thừa nhận tinh thần phong bạo lại càng trầm trọng.

Đồng thời trong ý thức hải, Chiến linh cùng tinh thần lực chém giết lại càng thảm thiết, như cũ chống đỡ Lâm Minh chậm rãi đi tới.

Ở phía trước Lâm Minh, cái trán của Tử Lăng Vương đã chảy xuôi mồ hôi hột, thần tình trên mặt như cũ không sợ hãi, chẳng qua là vẻ nghiêm túc trong con mắt không ngừng lóe ra, hiển nhiên đang cùng tinh thần lực của Thần Sơn chống lại.

- Nhân loại kia lại theo kịp rồi?

Trong lúc đó, Tử Lăng Vương chú ý tới phía sau hắn ba bước, thanh niên nhân loại người mặc bạch y kia, lại không nhanh không chậm đi theo, trên mặt thậm chí không có một giọt mồ hôi.

Mặc dù đi rất chậm, nhưng không có bị hắn bỏ rơi.

Sắc mặt Tử Lăng Vương không khỏi cứng đờ, lông mày cau chặt. Làm sao có thể? Một nhân loại lại đi đến nơi này?

Mặc dù Tử Vân công chúa là nữ nhân, nhưng là nhất phương thiên kiêu, trong lòng Tử Lăng Vương dĩ nhiên nhận thức nàng có tư cách cùng mình sóng vai mà đi. Nhưng một nhân loại, lại cũng theo đi lên.

Ngoài kinh ngạc ra, trong con mắt Tử Lăng Vương hiện lên một tia tối tăm.

Hắn tự cho mình rất cao, nhân vật thiên tài trong Linh tộc, bây giờ lại gặp phải một thanh niên nhân loại đi theo, hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, loài người ở phương diện tu luyện năng lượng có ưu thế, nhưng mà phương diện linh hồn hoàn toàn không am hiểu, hắn dựa vào cái gì đi theo mình!

Ở bên người Lâm Minh, là thiếu niên Hồn tộc cẩm y hoa phục, khẽ giương mắt liếc về hướng Lâm Minh, trong mắt có một tia bất thiện.

Đến nơi này, toàn bộ đội ngũ kéo ra càng thưa thớt.

Một số người thực lực không cao, cố gắng tiến vào Thần Sơn, nhưng mà ở dưới chân núi Thần Sơn, mới vừa bước ra một bước liền kêu thảm một tiếng biến mất, gặp phải tinh thần lực nghiền áp.

Còn có một chút người sợ hãi tinh thần uy áp của Thần Sơn, trù trừ không tiến, nhìn về phía người trước tiến vào Thần Sơn, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ, nhưng lại không dám mạo hiểm.

Một số người cũng nhìn thấy trong đám người đi tuốt đàng trước kia, lại có một thanh niên nhân tộc.

- Thế nào nhân tộc cũng có người leo lên rồi? Thật là... Thật là...

Những võ giả này đã không biết nên nói cái gì rồi, bọn họ làm Hồn tộc võ giả, thậm chí ở phương diện tinh thần lực, lại gặp phải một nhân loại nghiền ép.

Cái này giống như một đám cao thủ cờ vây, cùng một cao thủ cờ tướng chơi cờ vây, kết quả gặp phải cờ tướng cao thủ đại sát tứ phương, toàn diện băng ván.

Này để cho bọn họ mặt mũi gì tồn tại!

- Không vội. Ở Hồn Giới còn không có phần nhân tộc uy phong. Hắn hơn phân nửa sẽ ở trên đường thất bại, coi như là hắn có thể đi tới cuối, lại sẽ tiêu hao rất lớn, chúng ta chờ nhân loại kia nhận được cơ duyên, đồng loạt ra tay, trực tiếp giết hắn, đoạt cơ duyên hắn lấy được.

Một số người trong lòng tức giận bất bình nghĩ.

Rốt cục, Lâm Minh từng bước chậm rãi đi tới giữa sườn núi.

Tình cảnh trước mặt đã không giống với lúc trước.

Hắn đã đi vào trong một mảnh mưa bụi mông lung.

Tấm mưa bụi này, thình lình chính là sương mù mông lung mà hắn ở dưới chân núi nhìn qua kia.

Chẳng qua là lây dính lên một số mưa bụi, Lâm Minh cũng cảm giác được những mưa bụi này rối rít chui vào trong cơ thể, giống như hồng thủy đánh sâu vào trong ý thức hải, khiến lực lượng tinh thần mỏi mệt của hắn nhanh chóng chiếm được bổ sung, hơn nữa còn không ngừng dễ chịu, mở rộng ý thức hải.

- Lực lượng tinh thần thật nồng nặc... Đây là tinh thần bổn nguyên hóa thành mưa bụi!

Lâm Minh phúc chí tâm linh, trong thời gian ngắn hiểu rõ mưa bụi này là vật gì.

Chỉ có tinh thần bổn nguyên nồng nặc đến thực chất hóa, mới có thể nhanh chóng bổ sung tinh thần lực của hắn.

Chương 1874: Tinh thần phong bạo (2)

Mà ngay cả chiến linh kia, cũng chiếm được tinh thần bổn nguyên này dễ chịu, cũng bành trướng lên, càng thêm cường hãn.

Lâm Minh cũng không có vội vã tiếp tục hướng trên đỉnh ngọn núi đi tới, hắn bắt đầu nhanh chóng quan sát tình hình chung quanh.

Hắn thình lình phát hiện, những mưa bụi này lại đều là từ một dòng suối ở khe đá phía đông Thần Sơn lăn xuống vẩy ra tạo thành.

Dòng suối kia mỹ lệ vô cùng, mặc dù đang vẩy ra chảy xuôi, nhưng không có bất kỳ một tiếng vang.

Địa phương dòng suối chảy xuôi qua, tất cả núi đá bày biện ra màu sắc đen nhánh như mực, tản mát ra một luồng sóng hồn lực nồng đậm vô cùng.

- Tuyệt phẩm hồn tinh, lấy đi ra đều là đồ vật giá trị liên thành.

Lâm Minh thấy hồn tinh kia, con ngươi co rụt lại.

Nhưng ánh mắt của hắn rất nhanh liền từ trên hồn tinh na di, bắt đầu khoanh chân cố định, giống như Ngư kình hút nước, lỗ mũi vừa kéo, tinh thần bổn nguyên dạo chơi ở chung quanh, giống như hồng thủy theo cánh mũi hắn lao vào, thu nạp vào trong thân thể.

Hắn vừa làm như vậy, đồng thời nhóm người Tử Vân công chúa và Tử Lăng Vương, cơ hồ cùng trong lúc nhất thời, lựa chọn làm như vậy.

Dù sao bất kể nói như thế nào, hơi nước tinh thần bổn nguyên này mới là đồ vật trọng yếu nhất, có thể dễ chịu, rửa hồn lực bản thân, tăng cường tu vi, so sánh với ngoại vật trọng yếu hơn nhiều.

Đầy đủ qua một nén nhang thời gian, Lâm Minh mới chậm rãi mở mắt.

Lực lượng tinh thần trong ý thức hải của hắn, cơ hồ tăng cường gấp đôi, một cỗ hơi nước tinh thần bổn nguyên còn chưa có hoàn toàn luyện hóa, phảng phất như sợi bông ở trong ý thức hải của hắn tạo thành một tầng phòng ngự.

Này khiến hắn thần thanh khí sảng, lúc chống đỡ vô lượng Thần Sơn thích phóng ra tinh thần lực cũng nhiều một ít bảo đảm.

- Hừ.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh từ phía trước Lâm Minh truyền đến.

Tử Lăng Vương vóc người cao lớn, lạnh lùng liếc Lâm Minh một cái, trong con mắt huyết sắc toát ra vẻ chán ghét không che dấu chút nào. Giờ phút này Vô Lượng Thần Sơn, đầy đủ vô số năm tháng tạo thành, tảng lớn hơi nước tinh thần bổn nguyên đã bị hắn và bọn người Lâm Minh hấp thu sạch sẽ.

Nếu như người này không có ở đây, Tử Lăng Vương rõ ràng có thể thu nạp hơi nước tinh thần bổn nguyên càng nhiều. Hiển nhiên hắn đối với nhiều ra một cái loài người Lâm Minh chia cắt cơ duyên này là thập phần khó chịu.

Bất quá hắn cũng không nói thêm gì, hắn mơ hồ cảm thấy Lâm Minh không phải là người lương thiện, bây giờ mà cùng Lâm Minh làm tranh đấu vô vị, cũng không sáng suốt.

Hắn như cũ là về phía trước bước đi.

- Thật không nghĩ tới, ngươi làm một nhân tộc, ở phương diện chiến linh lại đạt đến tài nghệ như thế.

Thanh âm của Tử Vân công chúa, tức thời ở trong đầu Lâm Minh vang lên.

Lâm Minh dọc theo đường đi bày ra quỷ dị, làm Tử Vân công chúa sợ hãi than, nàng cảm thấy trên người nhân loại này, sợ rằng có một chút bí mật, không biết hắn là từ đâu nhô ra.

- Nếu như lại có cơ duyên, ta và ngươi liên thủ, cùng nhau tranh đoạt, ta cùng với Tử Lăng Vương kia, quan hệ không thế nào tốt, có thể nói là đối địch.

Tử Vân công chúa bắt đầu mượn hơi Lâm Minh, dưới tình huống như vậy, tùy tùng của bọn hắn đều bởi vì tinh thần phong bạo không có thể theo kịp, nhiều đồng minh, sẽ nhiều một phần lực lượng.

Lâm Minh gật đầu, không có dư thừa đáp lại, mà là nhanh chóng về phía trước bước đi.

Càng hướng trên ngọn núi trèo trèo lên, Vô Lượng Thần Sơn thả ra tinh thần phong bạo liền càng cường đại.

Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả ý thức hải của Lâm Minh, cũng cảm giác được có một cổ lực lượng cường đại bắt đầu không ngừng đẩy xuống dưới chân núi.

May nhờ mới vừa rồi hắn thôn phệ đại lượng hơi nước Tinh Thần Bản Nguyên, hoàn toàn có thể ủng hộ tinh thần lực tiêu hao, lúc này mới như cũ có thể chậm rãi đi tới.

Mặc dù đoàn người đều đem hết khả năng trèo lên, nhưng cơ hồ khoảng cách không kém bao nhiêu.

Thời điểm sắp đến đỉnh ngọn núi, Lâm Minh rõ ràng thấy phía trước phảng phất có quang huy như mặt trời.

Tia sáng này tìm đến trên người, để cho toàn thân hắn cũng ấm áp, lực lượng trong ý thức hải cũng càng thêm dễ chịu.

- Đây là ánh sáng gì? Chẳng qua là rơi vào trên thân người, sẽ làm cho hồn lực nhận được dễ chịu như thế?

Trong lòng Lâm Minh ngạc nhiên không thôi.

Hắn men theo chỗ tia sáng kia nhìn lại, rõ ràng thấy có một ngọn thác từ trên đỉnh núi rơi đập.

Dưới thác nước, có một khối bàn thạch khổng lồ.

Khe hở bàn thạch, sinh trưởng một buội linh dược lớn như quyền đầu, bốc hơi dày đặc, quang hoa rực rỡ, trong suốt mà chói mắt.

Loại quang huy như mặt trời kia, chính là từ linh dược này phát ra.

Quét quét quét...

Bao gồm Lâm Minh ở bên trong bốn người, toàn bộ ánh mắt ngưng tụ đến phía trên trái cây của linh dược kia.

Bọn họ có thể thấy rõ ràng, ở bên trong trái cây, có một bóng đen mờ nhạt ngọa nguậy, tựa hồ là trong trứng dựng dục ra tiểu sinh mạng.

- Kia hình như là... Kỳ Lân?

Lâm Minh nhìn bóng đen trong trái cây kia, bởi vì tia sáng quá thịnh, hắn có thể nhìn thấu vách tường thịt quả, thấy lân phiến tinh mịn cùng pháp tắc hoa văn thần bí trên trái cây, hắn cảm giác nó giống như là một quả trứng Kỳ Lân.

Một quả trái cây tựa hồ trứng Kỳ Lân?

- Này cái là trái cây gì? Quá thần kỳ! Nó đang lột xác, muốn hóa ra một linh thể sống sờ sờ... dược hương này thật là nồng nặc đến đáng sợ.

Trong lòng Lâm Minh khiếp sợ.

Sau đó hắn hiểu được, bên trong linh tuyền rơi xuống dưới kia ẩn chứa nhiều tia Tinh Thần Bản Nguyên, ngày đêm cọ rửa, tích lũy đến trên bàn thạch này.

Không nghi ngờ chút nào, bên trong nó bao hàm đại lượng lực lượng Tinh Thần Bản Nguyên thuần túy nhất. Còn có một chút vật chất Thần tính đặc biệt, mười phần trân quý.

Lục tục có người đẩy lấy tinh thần phong bạo từ Thần Sơn trút xuống, nhích tới gần nơi đây.

Khi thấy trái cây dựng dục Kỳ Lân thần bí kia, mọi người hô hấp cũng thành ồ ồ, trong đôi mắt dần hiện ra vẻ tham lam.

Một Hồn tộc lão giả vóc người thấp bé, kiềm nén không được, hai tay phảng phất như dây leo tăng vọt, trực tiếp hướng trái cây Kỳ Lân kia mò đi.

Mà ở trong chớp mắt đôi tay này thăm dò đi qua, lão giả cố gắng hướng Kỳ Lân quả xuất thủ kia, trước ngực rõ ràng chui ra một đôi cánh tay tử kim sắc.

Sau đó cả người hắn kêu thảm một tiếng, thân thể trực tiếp bị xé thành hai đoạn, lục phủ ngũ tạng, máu chảy đầm đìa, ruột cũng đeo đầy đất.

Người xuất thủ chính là Tử Lăng Vương, hắn tóc tím bay múa, song đồng lóe lên lệ mang, phía sau còn đi theo mấy Linh tộc cường giả, trên hai tay máu tươi lâm ly, trên người khí thế bén nhọn, giống như sát thần, làm người ta sợ hãi.

- Ngươi cũng xứng nhận được loại bảo vật này, thật là không biết sống chết!

Tử Lăng Vương khinh thường nói.

- Hắc, bảo vật người có đức thì được, chẳng lẽ Tử Lăng Vương ngươi muốn nuốt một mình sao?

Chương 1875: Kỳ Lân quả

Có thể tới nơi này, cũng không phải là người tầm thường. Sau khi Tử Lăng Vương tàn nhẫn xuất thủ, mọi người chẳng qua là cảnh giác, nhưng cũng không e ngại, một chút người có thực lực, cơ hồ ở cùng một thời gian, phá vỡ tầng tầng lớp lớp Thần Sơn uy áp, hướng Kỳ Lân quả cướp đi.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người lần nữa nhích tới gần Thần Sơn không ít.

Lúc này Thần Sơn tản mát ra tinh thần phong bạo, ngay cả ngoại giới cũng hiển hóa đi ra, phảng phất sóng gió ngập trời, hết sức hướng mọi người vỗ đi, rầm rầm rầm.

Một người trong đó kêu thảm một tiếng, đỉnh đầu nổ tung. Lại là không chịu nổi tinh thần phong bạo mãnh liệt này, tại chỗ tử vong.

Bất quá anh kiệt chân chính có nội tình, như cũ không có bị tinh thần phong bạo của vô lượng Thần Sơn ngăn trở.

- Muốn chết.

Thấy nhiều người xuất thủ như vậy, trong ánh mắt Tử Lăng Vương hiện lên một tia quang mang ngoan lệ, hắn đã nhìn ra Kỳ Lân quả này trân quý, tuyệt đối là bảo vật có thể làm cho Thiên Tôn đánh đập tàn nhẫn, hắn dĩ nhiên muốn độc chiếm, hắn đã đem tất cả người xuất thủ trở thành địch nhân.

Sau lưng hắn có hồn lực kỳ dị lóe lên, hàng tỉ phù văn phát sáng, sinh trưởng, lại cô đọng ra một đôi quang dực khoảng hơn một trượng.

Rầm rầm rầm bang bang.

Quang dực vẫy mạnh, Tử Lăng Vương khôi ngô lại biến thành một cỗ gió lốc.

Trong nháy mắt, cơ hồ đồng thời cùng sáu bảy người đối chiến, đối oanh một quyền.

Trong lúc nhất thời tử quang bắn tán loạn, hồn lực bắt đầu khởi động, nổ tung liên tiếp, phụ cận một chút cây cối, hoa cỏ thần tính cũng ở dưới sóng xung kích kịch liệt gảy ngã, giống như bị liêm đao thu hoạch, làm người ta chắc lưỡi không dứt. Dù sao những cây cối thần tính này, coi như là núi cao áp đỉnh, cũng sẽ không bẻ gãy. Có thể thấy được mới vừa rồi động thủ trong thời gian ngắn, chiến lực hai bên chiến đấu đạt đến tình cảnh kinh khủng bực nào.

Một số người nội tâm kinh ngạc, Tử Lăng Vương lại ngăn cản tất cả mọi người bọn họ xông qua. Nếu như đơn đả độc đấu, sợ rằng không ai là đối thủ của hắn.

Thân thể Tử Vân công chúa hơi mờ ảo, phảng phất nước sôi sôi trào, quay chung quanh thân thể mềm mại của nàng một khắc không ngừng khởi động, thôn phệ hư không bí lực chung quanh, rất là quỷ dị.

Mới vừa rồi nàng cũng bị quả đấm của Tử Lăng Vương ngăn cản, lông mày nhăn lại, cảm giác có chút chịu nhục, nhiều năm không thấy, thực lực Tử Lăng Vương này đã càng tiến một bước.

Nàng hướng Lâm Minh truyền âm nói:

- Lâm huynh, đồng loạt ra tay! Tử Lăng Vương là xuất thân Linh tộc, nguyên vốn là thiên địa sủng nhi, tục truyền thời điểm hắn nửa bước Giới Vương, có thể vượt cấp chiến thắng đại giới Giới Vương, là nhân vật tương lai có thể thành Thiên Tôn đứng đầu, chúng ta cùng nhau liên thủ áp chế hắn,sau đó chia đều thu hoạch!

Tử Vân ra điều kiện rất cao, nhưng Lâm Minh chẳng qua là lắc đầu nói:

- Không cần.

Thân ảnh của hắn giống như quỷ my., một mình hướng Kỳ Lân quả kia bay đi.

Mới vừa rồi hắn vẫn là đang quan sát Kỳ Lân quả, cũng không có vội vã động tác, nên Tử Lăng Vương cũng không có nhằm vào hắn.

Thấy cử động của Lâm Minh, Tử Vân công chúa kinh ngạc, nàng không có lường trước đến Lâm Minh sẽ cự tuyệt đề nghị hợp lý và có tính hấp dẫn của nàng như vậy, lại một người hướng Kỳ Lân quả đi tới.

Chẳng lẽ hắn cảm thấy một người mình có thể thắng được Tử Lăng Vương?

Thấy Lâm Minh dường như sân vắng lửng thững đi tới, khóe miệng Tử Lăng Vương nhe răng cười, sát khí trên người hoàn toàn bộc phát, hắn đã sớm muốn giết chết tiểu tử nhân loại này rồi.

Trên người chợt có sóng gợn màu vàng ngập trời, đem chu vi mấy trượng bao phủ, chấn động ra ba động đáng sợ, phảng phất đại dương màu vàng mênh mông hướng Lâm Minh tịch quyển qua.

Mỗi một đạo sóng gợn màu vàng, đều có phù văn kinh khủng lóe lên.

Cảm giác được sóng gợn màu vàng kinh khủng này, sắc mặt Lâm Minh không chút biến hóa, hắn một cái nhìn ra, đây là lực trường của Tử Lăng Vương, nếu như võ giả thực lực không đủ, tiến vào trong lực trường này liền sẽ trực tiếp bị đè chết, cho dù miễn cưỡng kháng trụ, cũng phát huy không ra chiến lực bản thân.

Lâm Minh ý niệm trầm xuống, ở thế giới trong người vang lên tiếng ùng ùng kỳ dị.

Ở trong hải dương chân nguyên mênh mông, ba tòa cung điện to lớn khôn cùng, cùng ba viên tinh thần to lớn chậm rãi xuất hiện.

Từng cái cung điện đều lóe lên tinh huy chói mắt, buông thả bí lực vô tận, một cổ đạo vận lóe lên, thần bí mà xa xưa.

Ba tòa cung điện chìm nổi ở thế giới trong người, đem Tử Lăng Vương thích phóng ra lực trường hoàn toàn trấn áp.

Ba tòa cung điện này, dĩ nhiên là Lâm Minh mở ra tam đại Đạo Cung.

Mỗi một tòa Đạo Cung đều có đại đạo lạc ấn tồn tại, mặc dù không thể ném ra trấn áp địch nhân, nhưng mà ở thế giới trong người chống đỡ lực trường trùng kích, cũng là lựa chọn chính xác.

Lâm Minh chợt cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, Phượng Huyết Thương giống như Du Long từ trong Tu Di giới của Lâm Minh chui ra, gào thét gầm thét, làm lực lượng tinh thần chung quanh như sóng nước vặn vẹo.

Lâm Minh trong lòng vừa động, lực lượng vô tận bộc phát, nhân thương hợp nhất, bàn tay trong nháy mắt phảng phất là ngàn vạn viên mặt trời nổ lớn, một luồng sóng thương hoa biến thành mũi nhọn chói mắt duệ không thể đỡ.

Lâm Minh trong thời gian ngắn đâm ra ngàn vạn thương, mỗi một thương đi xuống đều tích chứa vô tận bí lực, sóng gợn màu vàng hung hãn tuôn đi qua cũng bị đánh nát một mảnh.

Sóng gợn màu vàng khôn cùng, nhất thời đan vào trong hải dương thương mang, thoáng cái bị bao phủ hoàn toàn.

- Cái... Cái gì?

Lúc Tử Lăng Vương phát hiện không đúng, đã chậm.

Sưu sưu sưu, vô số thương ảnh lành lạnh gào thét xuất hiện ở trước mặt, phảng phất tử thần triệu hoán.

Trước mặt tử vong, da đầu Tử Lăng Vương một trận run rẩy, rống một tiếng, phun ra một ngụm tinh nguyên khí huyết.

Giọt giọt máu tươi ở trong hư không cô đọng thành huyết chi giới bích thật dầy.

Oanh, tường máu ngay lập tức bị thương ảnh chấn vỡ tung, mà Tử Lăng Vương cũng thừa dịp ngăn trở này, có một chút cơ hội chạy trốn.

Hắn kêu thảm một tiếng, vững vàng lui ra ngoài vài chục trượng.

Sau lưng thân thể cao lớn, xuất hiện vô số lỗ máu trường thương, nhưng Tử Lăng Vương vẫn chưa có chết, chỉ là bị trọng thương.

Lâm Minh một thương trọng thương Tử Lăng Vương, nhưng không thể giết chết đối phương, này để cho Lâm Minh có chút ngoài ý muốn, mặc dù một thương này của hắn không đem hết toàn lực, nhưng mà đầy đủ kinh khủng, Tử Lăng Vương này có thể đón lấy không chết, để cho trong lòng hắn kinh ngạc, xem ra Linh tộc này, quả thật không phải chủng tộc bình thường.

Lâm Minh chẳng qua là ngoài ý muốn, nhưng những người khác ở trên Thần sơn lại cả kinh đến nói không ra lời.

- Này... Đây là...

Tử Vân công chúa trừng lớn đôi mắt đẹp, nàng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ phát sinh một màn như vậy.

Nàng nguyên bản cùng Tử Lăng Vương có cừu oán, đối với Tử Lăng Vương cường đại, nàng tràn đầy hiểu rõ!

Nàng tự nhận là, cùng giai nàng không phải là đối thủ của Tử Lăng Vương, bởi vì đối phương là hậu duệ của Thái cổ chư tộc trăm ức năm trước, có huyết mạch đỉnh cấp.

Chương 1876: Trảm Hồn thú (1)

Một chủng tộc có thể gắn bó trăm ức năm, đến nay mặc dù suy sụp, nhưng như cũ có thể kéo dài, tuyệt không đơn giản, chỉ là thời gian nó tồn tại, có thể chứng minh sự cường đại của nó!

Mà Tử Lăng Vương, còn là người nổi bật của thế hệ trẻ Linh tộc.

Nhưng mà một người như vậy, lại bị Lâm Minh nhất thương đánh bại, toàn thân đầy lỗ máu, chênh lệch này cũng quá lớn đi!

Hơn nữa Tử Vân công chúa hoài nghi, Lâm Minh còn không có đem hết toàn lực.

- Thật... Thật cường hãn.

Trên mặt Tử Vân công chúa xưa nay trấn định, lộ ra rung động kinh ngạc đến ngây người, mà lúc này, Lâm Minh không có lại nhìn Tử Lăng Vương kia một cái, thế đi của hắn không giảm, lao thẳng tới Kỳ Lân quả, đối với trái cây này là tình thế bắt buộc!

- Ngăn hắn lại!

Hồn tộc Võ Giả cẩm y kia mắt thấy Lâm Minh lao tới, vội la lớn.

Lâm Minh cường đại là không giả, nhưng lúc này, đối thiên tài địa bảo mặt hư hư thực thực có thể luyện chế đan dược Chân Thần cấp, tất cả mọi người đều liều mạng.

Dù là chết ở trên tay Lâm Minh cũng không có gì, dù sao tại Nguyên Mộng chiến trường, cũng sẽ không thật sự tử vong.

Những Võ Giả khác thấy một màn như vậy, đồng tử lập loè hào quang tham lam, nhao nhao nhào tới, muốn chặn giết Lâm Minh.

Nhưng mà tốc độ của Lâm Minh quá nhanh, đã trổ hết tài năng!

Ngay nháy mắt Lâm Minh sắp phóng tới Kỳ Lân quả, Kỳ Lân quả kia đột nhiên phát ra một tiếng kêu gào, Kỳ Lân hư ảnh bên trong trái cây kia nhanh chóng nhúc nhích.

Một màn này, lại để cho rất nhiều Võ Giả giật mình!

Kỳ Lân quả này, có linh tính, còn biết động!

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, hắn cảm thấy trong hư không trước mặt có tánh mạng mãnh liệt chấn động.

Lòng hắn dâng báo động, thân hình như Lưu Tinh đập ra, ở trong hư không dùng góc độ không thể tưởng tượng nổi, trực tiếp hoành độ.

Thân thể cường hoành đè ép ra một đầu thông đạo không khí, hướng bên cạnh ngạnh sanh chuyển dời ba trượng.

Rống!

Một tiếng gào thét vang lên, ở trước mặt Lâm Minh, hư không xé rách, thò ra một móng vuốt cự đại lợi hại, tản mát ra chấn động đen kịt quỷ dị, theo góc áo Lâm Minh sát qua, toàn bộ góc áo đều ở trong thời gian ngắn biến thành tro bụi.

- Cái gì đó?

Cảm giác được khí tức tử vong khủng bố, Lâm Minh không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một con cầm điểu mông lung, toàn thân gầy trơ cả xương cực lớn.

Cầm điểu này đem Lâm Minh bức lui, thân ảnh lại bắt đầu bao phủ ở trong ánh sáng vặn vẹo kỳ dị, biến mất không thấy gì nữa.

- Cái này... khí tức tử vong thật cường liệt, Hồn thú này rất quỷ dị, có thiên phú thần thông ẩn tàng thân hình...

Lâm Minh ở một bên rất là kinh ngạc.

Lúc này mấy Võ Giả tham lam kia đã đánh tới, thân ảnh của bọn hắn vượt qua Lâm Minh, chứng kiến cầm điểu cực lớn, bọn họ đều ngẩn ngơ, nhưng mà đã không còn kịp rồi!

Chưa tới gần trái cây, một Võ Giả đứng mũi chịu sào lập tức bị cánh chim đen kịt từ trong hư không chui ra, oanh lên một đoàn Hỏa Diễm đen kịt kỳ dị, lập tức đốt thành tro bụi.

Cùng lúc đó, một trung niên Võ Giả dáng người khôi ngô, lập tức cũng bị cánh chim màu đen chém ngang lưng, hắn quá sợ hãi, hồn lực trên người phún dũng, trong thời gian ngắn ngưng luyện thành màu ngọc bạch, hồn liệm như là dây thừng.

Ba!

Sợi linh hồn xiềng xích này, đem đôi cánh của cầm điểu bao lấy.

Bất ngờ không đề phòng, Hồn thú kia bỗng chốc bị lao lung. Võ Giả khôi ngô kia đang muốn thừa cơ lùi lại bảo vệ tánh mạng, trong lúc đó chỉ thấy trong con mắt Hồn thú kia nổ bắn ra hắc quang chói mắt.

Hào quang như trụ, trong thời gian ngắn chấn nát bấy đầu lâu của Võ Giả này.

- Cơ hội tốt!

Trải qua vô số lần đại chiến, Lâm Minh đối với chiến cơ nắm chắc có thể nói Xuất Thần Nhập Hóa.

Lúc này, vừa lúc là trong nháy mắt Hồn thú kỳ dị kia dùng hết chiêu thức.

Lâm Minh trường thương như điện, Bích Hồn đại thành Chiến Linh gầm thét hóa thành tia sáng chói mắt, từ sau lưng Hồn thú kia đâm thủng ngực mà qua.

Hồn thú hú lên quái dị, ầm ầm bạo tạc.

- Ân? Thiệt nhiều giá trị công huân!

Trong lúc đó, Lâm Minh phát hiện lệnh bài mình có được kia, bắt đầu một hồi nóng lên.

Hắn thoáng cái liền tăng vọt mấy trăm vạn công huân giá trị! So với những ngày này Lâm Minh tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, chém giết nhiều kẻ đánh lén có giá trị công huân cộng lại còn nhiều hơn rất nhiều lần.

Có thể thấy mình vừa mới chém rụng Hồn thú kia, nhất định là một loại sinh vật rất mạnh trong Nguyên Mộng chiến trường.

Trơ mắt nhìn Hồn thú kia bị đánh chết, một khắc này Kỳ Lân quả không ngừng tản mát ra ánh sáng chói lọi giống như mặt trời kia càng thêm lo lắng.

Chiêm chiếp, tiếng thét chói tai của nó càng dồn dập lên.

Đánh chết Hồn thú quỷ dị kia, Lâm Minh thế đi không giảm, hướng Kỳ Lân quả đánh tới.

Hắn biết rõ Kỳ Lân quả này rất linh tính, rất là kỳ quái, Kỳ Lân quả này tên gì?

Bất quá không có Võ Giả nào sẽ mặc cho Lâm Minh cứ như vậy đoạt được trái cây Kỳ Lân.

Một Võ Giả thân hình thon gầy, đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng Lâm Minh ra tay, hồn lực cô đọng thành Trường Tiên đen kịt, lân giáp lành lạnh, có khí tức Hồn thú không hiểu. Đây là đem hồn phách Hồn thú cùng hồn lực phù văn dung hợp chung một chỗ, rất là quỷ dị.

Trường Tiên đen kịt tựa như nước thép đổ vào mà thành, xoát, xé rách hư không, hướng lưng của Lâm Minh hung hăng rút đi.

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, bằng vào cánh tay huyết nhục cùng Trường Tiên kia ngạnh sanh, ném ra tiếng vang kim thiết giao kích chói tai.

Đinh một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi.

Mọi người thấy một màn như vậy, đều bị khiếp sợ, thân thể thật cường hãn.

Lâm Minh lại mượn lực Trường Tiên kia oanh kích, thân ảnh trùng kích càng nhanh.

Cùng lúc đó, hắn phất tay bắn ra một đầu thương mang, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu kẻ đánh lén!

Loại thực lực này, cường đại đến đáng sợ!

Ai đụng hắn liền chết, không ngoài dự tính, trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều không dám ra tay rồi.

Tuy bảo vật phía trước, nhưng mà ở trước mặt Lâm Minh cái hình người hung thú này, dù là không để ý tánh mạng, cũng căn bản đoạt không đến tay a.

Cái nhân loại này, như thế nào sẽ mạnh như vậy?

Lập tức đã đến trước mặt trái cây Kỳ Lân, Lâm Minh ngừng thở, hoàn toàn cảnh giác, hắn vừa muốn thò tay đi bắt, thình lình chỉ cảm thấy một hồi khí tức sởn hết cả gai ốc, từ chỗ phương hướng Kỳ Lân trái cây phát ra.

- Vật kia là?

Hắn trong lúc đó, ánh mắt ngưng tụ đến trên bàn thạch mọc ra Kỳ Lân quả.

Vừa rồi ở địa phương xa xôi, thần thức của hắn bị Tinh Thần Phong Bạo vô tận trong này giấu kín, chỉ có thể bằng vào mắt thường chứng kiến tình hình chung quanh.

Lúc ấy hắn cảm thấy Kỳ Lân trái cây là sinh trưởng ở trên bàn thạch bụi bẩn kia, nhưng mà tới gần cách ba trượng, hắn thấy rõ ràng rồi.

Cái kia nào phải là bàn thạch, rõ ràng là một khối cốt.

Khúc xương cốt này rất lớn, hai bên đều kéo dài tiến vào trong sơn mạch, bị một tầng đất thần tính màu xám bao trùm, cho nên mới không có bộc lộ ra chân diện mục.

Chương 1877: Trảm Hồn thú (2)

Giờ phút này, khúc xương này rõ ràng phóng xuất ra uy áp khủng bố, phảng phất là hưởng ứng Kỳ Lân trái cây chiêm chiếp kêu to.

Lâm Minh vừa phát giác được không đúng, ở bên trong cự cốt bộc phát ra vầng sáng chói mắt, rõ ràng từ đó nhảy ra một đầu Thủy Viên toàn thân tản mát ra hơi nước mịt mờ, khoảng chừng hai trượng cực lớn.

Thủy Viên này vừa xuất hiện, phẫn nộ gầm rú, lông xù trên nắm tay như là một cây cương châm dựng đứng, một quyền trực tiếp đem hư không đánh cho vặn vẹo như sóng nước, oanh ở trên lồng ngực Lâm Minh.

Thời khắc mấu chốt, Lâm Minh một thương ngăn ở trên nắm tay Hồn thú Thủy Viên kia, chỉ cảm thấy cả người phảng phất là đâm vào trên một ngọn núi.

Lực trùng kích cực lớn, lại để cho hắn đạp đạp lui về phía sau mấy bước.

Bảo bối lập tức đến tay, rõ ràng bị Hồn thú không hiểu thấu này ngăn lại, Lâm Minh nhíu mày.

Trường thương run lên, ở trong hư không đâm ra thương hoa chói mắt, lách mình cùng Thủy Viên Hồn thú kia chiến lại với nhau.

Một Hồn thú một người này, rõ ràng đều là lực lớn vô cùng, trên người linh pháp cũng là tầng tầng lớp lớp.

Thủy Viên kia oanh ra vô số thủy tiễn thô nhám như thùng nước, đem bốn phía Vô Lượng Thần Sơn đều tạc ra mảng lớn hố.

Lâm Minh đồng dạng khí thế kinh người, trường thương trong tay như rồng, trên người cũng dài ra Chân Long lân phiến rậm rạp, sau lưng trực tiếp chui ra một đầu Chân Long bích thanh, ở trong hư không giương nanh múa vuốt, cùng hắn chung một chỗ kề vai chiến đấu, làm cho người sợ hãi.

Một ít Võ Giả không có mắt, ý đồ nhảy vào vòng chiến, trực tiếp bị kình phong quấy nát.

Mà Tử Lăng Vương cùng cẩm y Hồn tộc Võ Giả thực lực càng mạnh hơn nữa, thì đều có tâm sự, cũng không có tham chiến, ánh mắt bọn hắn như điện ngưng tụ trên chiến trường, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lâm Minh quá mạnh mẽ, cho dù bọn họ tọa sơn quan hổ đấu, cũng không làm gì được Lâm Minh.

Lúc này núi đá dưới chân Lâm Minh cứng rắn như Kim Cương, cũng bị sóng xung kích mãnh liệt chấn động nứt vỡ ra sâu hố hơn một trượng.

Hắn không cần đi xem, có thể cảm giác đến sau lưng nhìn chằm chằm, Tử Lăng Vương sau khi trọng thương đứng ở một bên, còn có Hồn tộc thiếu niên cẩm y kia, bất quá hắn căn bản không thèm để ý, hắn đối với Kỳ Lân quả này là tình thế bắt buộc, ở trên cơ sở thực lực cường đại, cho dù có người muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, hắn cũng căn bản không sợ.

- Ta phải tốc chiến tốc thắng! Không để cho bọn hắn cơ hội!

Trong nội tâm ôm tâm tư này, ánh mắt Lâm Minh chớp động, lúc này hai đấm của Thủy Viên oanh mở Tinh Thần lực, khí lãng ngập trời, hướng Lâm Minh mang tất cả tới.

Lâm Minh rõ ràng không tránh không né, Bích Hồn đại thành Chiến Linh ở trên trường thương, đột nhiên tuôn ra một điểm hắc quang.

Hắc quang kia không ngừng mở rộng, oa oa oa, bộc phát ra vòng xoáy đen kịt mãnh liệt.

Thân hình lóe lên, hai tay rõ ràng kẹp lấy nắm đấm của Thủy Viên Hồn thú.

Tay đấm cuồn cuộn lập tức bị thân thể Lâm Minh thừa nhận, dù là hắn đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, thân thể so với một ít Hoàng tộc của Thánh tộc còn cường hãn hơn, như trước hai mắt, mũi, trong lỗ tai đều chấn động ra một tia máu tươi.

Cùng lúc đó, trường thương màu xanh bích vẫn như Du Long, tính cả vòng xoáy đen kịt kia, đánh vào trong thân thể Thủy Viên Hồn thú.

Vòng xoáy đen kịt kia chính là "Hỗn Động"!

Ngao...

Toàn bộ Hỗn Động bộc phát, ngay cả là Thủy Viên Hồn thú cường hãn, thân hình ngày đêm tiếp nhận lực lượng tinh thần bổn nguyên tẩm bổ, cũng bắt đầu ở bên trong hào quang đen kịt kia nghiền nát...

- Đồng loạt ra tay!

Hồn thú vừa mới bắt đầu vỡ vụn, Tử Lăng Vương chờ chực ở một bên rống to. Bên cạnh hắn đã có một đạo quang mang như thiểm điện thoát ra, chính là Hồn tộc thanh niên cẩm y kia, trong tay bắn ra Thiểm Điện đen nhánh kỳ dị.

Nơi Thiểm Điện đi qua có ký hiệu tinh thần lóe ra, tản mát ra hơi thở kinh khủng.

Những phương hướng khác, đều có mấy võ giả phóng xuất ra hồn lực, liên tục đánh lén Lâm Minh, cố gắng ngăn cản hắn cướp đoạt Kỳ Lân quả.

Đáng tiếc muộn rồi, Lâm Minh đối với Kỳ Lân quả là tình thế bắt buộc, nơi nào sẽ bị người ngăn trở một lát mà dễ dàng buông tha cho.

Hắn bằng Hồng Mông lực trường cùng thực lực cường đại, ngạnh sanh kháng trụ tất cả công kích, ôm đồm hướng về phía Kỳ Lân quả, bất kể Kỳ Lân quả kia giãy dụa như thế nào, cũng trực tiếp hái xuống.

Mà một sát na kia, Lâm Minh đột nhiên biến sắc, hắn cảm giác trong nháy mắt hắn hái Kỳ Lân quả, phảng phất kinh động Thái cổ cự thú khác.

Khúc xương cốt mà Kỳ Lân quả trưởng thành kia, đột nhiên run lên một cái, trong đó tựa hồ vang lên tiếng Thái cổ cự thú rít gào.

Thân thể Lâm Minh chấn động, cảm giác như phảng phất có năng lượng cổ xưa mênh mang nào đó tràn vào trong thân thể của mình, xông đến kinh mạch toán thân hắn có nhiều chỗ gãy lìa, nội tạng tổn hại!

Lâm Minh nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, lỗ tai, lỗ mũi của hắn cũng có tơ máu tràn ra, cỗ lực lượng quỷ dị này, khiến hắn bị thương nặng, lực lượng đại giảm!

Đây là vật gì?

Lâm Minh kinh hãi, nhưng hắn vẫn cắn răng, đem Kỳ Lân quả thu vào.

Này cũng chỉ có Lâm Minh, nếu như là người khác tới hái Kỳ Lân quả, sợ rằng sẽ trực tiếp gặp phải lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong đó chấn chết.

Nhưng dù là Lâm Minh, cũng người bị thương nặng.

Quang huy kỳ dị tràn ngập toàn bộ Vô Lượng Thần Sơn, theo Kỳ Lân quả biến mất mà nhanh chóng phai nhạt xuống.

Chúng võ giả vừa nhìn thấy Kỳ Lân quả bị Lâm Minh cướp lấy, trong ánh mắt tham lam lại có một tia sợ hãi mơ hồ, mới vừa rồi Lâm Minh đã chứng minh thực lực của hắn, không ai có thể địch.

- Hắn thật giống như thời điểm hái Kỳ Lân quả nhận lấy cắn trả, bị thương không nhẹ, mọi người cùng nhau tiến lên, đem trái cây đoạt. Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ hắn một người bị thương hay sao?

Có võ giả ở trong đám người lén lén lút lút gào thét một tiếng nói.

Hắn vừa mới rống đi ra, ánh mắt Lâm Minh như điện, sau đó đọng lại ở trên thân người lên tiếng kia.

- Trốn trốn tránh tránh, đáng chết.

Lâm Minh vừa dứt lời, mi tâm người nọ rơi xuống một giọt huyết châu, giống như bảo thạch.

Một đạo thương mang từ trong lòng bàn tay Lâm Minh bắn ra, nhanh như Thiểm Điện, trực tiếp xỏ xuyên qua đầu lâu của hắn.

Theo phù một tiếng trầm muộn, đỉnh đầu người nọ bạo phát, thân thể rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, tất cả võ giả đều bị hình ảnh này kinh sợ tại chỗ.

Mới vừa rồi bọn họ cũng cảm giác được thanh niên nhân loại kia cường hãn, hiện tại cảm giác như vậy càng nồng đậm.

- Loài người ti tiện, mọi người cùng nhau tiến lên, giết hắn đi!

Lúc này, Tử Lăng Vương trọng thương kia nhịn không được, cả người tản mát ra một luồng sóng tia sáng kỳ dị, cúi người vọt tới.

Bây giờ hắn lại phát hiện mình đơn đả độc đấu, không phải là đối thủ của Lâm Minh, dứt khoát bỏ đi thể diện, cổ động tất cả võ giả cùng hắn tiến lên.

Chương 1878: Đại sát tứ phương

Chỉ cần giết người này, như vậy chuyện mất mặt mà hắn bị một nhân loại đánh cho trọng thương cũng sẽ đền bù rất nhiều.

Lâm Minh cau lại chân mày, mũi chân điểm một cái, bộc phát ra lực lượng, ngay cả núi đá cũng nứt ra khe hở mấy trượng, cả người phảng phất như là sao rơi, xé rách hư không, trực tiếp hướng Tử Lăng Vương kia phóng đi, cùng một nhóm người hỗn chiến thành một đoàn.

Ầm, ầm, ầm!

Lâm Minh phảng phất là một Ma thần, cùng một đám Hồn tộc võ giả chém giết thành một đoàn.

Các loại hồn lực đều lóng lánh, nổ tung, quang hoa mỹ lệ xông thẳng lên trời, toàn bộ Vô Lượng Thần Sơn một khắc không ngừng khởi động, các loại tiếng vang như sấm rền.

Tử Vân công chúa cũng không có tham chiến, một đôi mắt đẹp lóe ra quang mang kỳ dị, đọng lại ở trên người Lâm Minh.

- Loài người lúc nào xuất hiện nhân vật thiên tài như vậy? Đối với pháp tắc lĩnh ngộ tinh thâm như thế, thân thể cường hãn như Thần thú, hồn lực lại còn rất mạnh, không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy Lâm Minh trên người có thương tích, ở trong một đám võ giả, trừ Tử Lăng Vương cùng Hồn tộc thanh niên cẩm y kia, có thể cùng hắn chém giết giao chiến, những người khác cơ hồ bị hắn một người một thương, liên tiếp bạo đầu.

Hơn nữa hắn đánh cũng gần như là dã man, thân thể cường hãn, khiến hắn có thể bỏ mặc công kích của một số võ giả thực lực kém.

Lâm Minh ở trong đám người xung phong liều chết. Theo càng nhiều võ giả chết đi, hắn chỉ cảm thấy lệnh bài của mình càng nóng hổi, một dòng nước ấm tràn vào, trị giá chiến công tăng vọt.

Tử Lăng Vương trơ mắt thấy Lâm Minh bị mình đánh trúng một cái Hồn lực linh pháp, nhưng chỉ là lưng bị vỡ ra một vết máu, ngược lại một thương đem một võ giả bạo đầu. Trong lòng của hắn đột nhiên dâng lên sợ hãi không biết tên, người này… thật đáng sợ!

Hắn rõ ràng bị thương, còn mãnh liệt như thế, nếu như là trạng thái hoàn hảo, sẽ như thế nào?

Hắn cắn răng một cái, một mảnh lân phiến trên người nổ tung, bên trong bắn ra một quả phù lục kỳ dị.

Đây là một Minh văn phù, vừa xuất hiện không gian chung quanh đã bị đông lại, tản mát ra hơi thở băng hàn lành lạnh.

Thậm chí ngay cả hư không cũng bị lạnh cóng lên.

Lân phiến trên người Tử Lăng Vương liên tục nổ tung, sau đó sẽ xuất hiện mấy chỗ có Minh văn phù kỳ dị.

Hắn đột nhiên đánh ra một đạo Hồn lực linh pháp đen nhánh như chu võng, tất cả Minh văn phù đều giắt ở trên chu võng linh pháp kia.

Lâm Minh đang đưa lưng về phía Tử Lăng Vương, nhận thấy được sau lưng có từng đoàn từng đoàn lực lượng kỳ dị bắt đầu khởi động.

Nhìn lại, nhưng chỉ thấy được nổ tung chói mắt. Một cỗ lực lượng phảng phất có thể đóng băng tất cả, là một hắc động không gian vô cùng cường hãn, lôi đình chân ý hủy diệt hết thảy, vô số mũi tên cường hãn đến đủ để nghiền nát ngôi sao...

- Ân, minh văn phù?

Lâm Minh hơi kinh hãi, những Minh văn phù này, lộ ra một cỗ ý cảnh thương cổ, không phải là phàm vật.

Một luồng sóng nổ tung kinh thiên động địa vang lên, tinh thần phong bạo nồng nặc đến gần như thực chất ở toàn bộ Thần Sơn kia cũng bị khuấy động, như sóng biển rít gào, mãnh liệt.

Thân ảnh Lâm Minh bị cổ năng lượng cuồng bạo kia thôn phệ, sấm sét vang dội, ngọn lửa băng sương cũng hiện.

Một số võ giả thực lực kém hơn, trực tiếp gặp phải năng lượng khí lãng kia đẩy ra ngoài vài chục trượng.

- Đã chết rồi sao...

Trong lòng mọi người xẹt qua ý nghĩ này, còn không kịp đi dò xét kết quả, đúng lúc này, vùng đất trung ương của gió lốc năng lượng, trong lúc bất chợt có dị biến.

Chỉ thấy một gốc đại thụ lồng lộng nga nga sinh trưởng, đại thụ tán ra lực lượng bàng bạc khôn cùng, một cổ Thiên kiếp hỏa lực cùng Lôi Long mang theo ý chí hủy diệt lan tràn.

Nhánh cây đại thụ giống như vô số trường tiên vứt rơi, xé rách hư không, cuồn cuộn nổi lên một cỗ gió lốc.

Hỏa lực ngập trời cùng Lôi Long kia trực tiếp đem năng lượng gió lốc phá vỡ một lỗ hổng khổng lồ.

- Này...

Tử Lăng Vương thấy một màn như vậy, thanh âm cũng có chút phát run rồi, mình đem tất cả Minh văn phù tùy thân mang theo ném xuống rồi, còn không chết...

Trong lúc bất chợt, trường thương như cầu vồng, từ trong lỗ hổng năng lượng gió lốc kia bắn ra.

Đi theo mà ra còn có một nhân ảnh, chính là Lâm Minh.

Phốc!

Tử Lăng Vương chảy máu tươi như điên, bay rớt ra ngoài, Lâm

Minh một kích đánh bay hắn, nhưng mà cuối cùng bởi vì trong cơ thể trọng thương, không thể đem Tử Lăng Vương giết chết.

Thân thể Lâm Minh hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp hướng cửa động phóng đi!

Hắn không biết thời điểm mình ngắt lấy Kỳ Lân quả, rốt cuộc xảy ra biến cố gì, cái xương cốt kia, còn có cỗ năng lượng quỷ dị nhảy vào thân thể của mình kia rốt cuộc là cái gì.

Hắn phải tìm một chỗ an toàn, kiểm tra thân thể của mình.

- Đuổi theo cho ta!

Tử Lăng Vương ghiến răng, hắn từ trước đến giờ mắt cao hơn đầu, thực lực quét ngang đông đảo thanh niên thiên tài của Linh tộc, nhưng không nghĩ tới ở trong Linh Hồn Động Quật này, lại đụng phải một thanh niên nhân loại lai lịch quỷ dị, liên tiếp ăn thua thiệt.

Hắn từ trong Tu Di giới lấy ra một viên đan dược dùng xuống, trên mặt nổi lên vẻ ửng hồng bệnh trạng, chợt lóe thân, như gió lốc hướng thân ảnh Lâm Minh điên cuồng đuổi theo không bỏ.

Các Linh tộc cao thủ còn lại cũng rối rít đuổi theo.

Còn có chút võ giả, biết rất rõ ràng không địch lại thanh niên nhân loại kia, nhưng trong lòng không cam lòng, Kỳ Lân quả là linh quả có thể luyện chế vô thượng Thần đan, há có thể rơi vào tay người khác?

Bọn họ cũng lao ra truy đuổi Lâm Minh, nhưng mà bọn hắn vốn là thực lực không mạnh, tốc độ cũng chậm, thời điểm lao ra động quật, Lâm Minh đã không thấy, tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh.

Cũng chỉ có nhóm người Tử Lăng Vương, miễn cưỡng có thể truy đuổi xuống.

Vù vù hô…

Bên tai cuồng phong tầng tầng lớp lớp, Lâm Minh nhanh như điện chớp, từng đợt đau đớn từ mỗi cái địa phương trên người truyền đến.

Lục phủ ngũ tạng của Lâm Minh cũng nhận lấy trùng kích nghiêm trọng, kinh mạch trên người bạo vỡ rất nhiều. Bất quá thân thể hắn cường hãn, mỗi một tấc huyết nhục trong thân thể đều tản mát ra sáng bóng khôn cùng, như sâu bọ ngọa nguậy. Nhưng mà có một đoàn năng lượng quỷ dị tràn ngập, hết sức ngăn cản thân thể khép lại.

- Bị thương không nhẹ, tạm thời phải nghỉ ngơi một phen mới được...

Lâm Minh trong lòng thầm nghĩ, nếu như bị chặn lại, bộc phát đại chiến, thân thể của hắn tuyệt đối sẽ càng thêm tổn thương, đây cũng không phải là chuyện tình có lợi gì.

Hắn cắn chặt răng, thi triển ra Phá Hư thân pháp, không gian pháp tắc tựa như đối với hắn mất đi tác dụng, thân ảnh mông lung, một cái lóe lên liền vượt qua một sườn dốc.

Nguyên Mộng chiến trường mờ mịt khôn cùng, sơn mạch trùng điệp, dưới đất huyệt động quanh co tung hoành.

Lâm Minh đặc biệt tìm một số địa phương địa hình gập ghềnh, công sự che chắn đông đảo, lại thêm thân thể cường hãn, thể lực chạy dài.

Vượt qua từng ngọn núi đồi, lao qua vô số con sông, hắn rất dễ dàng đem người truy kích phía sau toàn bộ bỏ rơi.

Chương 1879: Thiếu nữ thần bí (1)

Tử Lăng Vương người bị thương nặng, ở trong quá trình truy kích Lâm Minh, thân thể cường hãn liền tự hành khỏi hẳn. Nhưng mà lực lượng của hắn không có như Lâm Minh, trơ mắt nhìn Lâm Minh bỏ rơi, cuối cùng thân ảnh kia biến mất vào trong một mảnh sơn mạch trùng điệp khôn cùng.

- Ghê tởm!

Nhìn tấm sơn mạch kia, Tử Lăng Vương hung hăng dậm chân.

Dần dần, những Linh tộc cao thủ ở phía sau hắn kia rối rít cùng hắn tụ lại chung một chỗ.

- Đem hình ảnh tiểu tử này, thông qua truyền ảnh phù, phân phát đến trong tay từng tộc đàn cao thủ ở phụ cận, theo chân bọn họ nói, Kỳ Lân quả ở trên tay tiểu tử nhân loại kia...

Tử Lăng Vương nghiến răng nghiến lợi phân phó nói.

Một ngày sau, một số cao thủ các tộc ở phụ cận Linh Hồn Động Quật thăm dò, giết chóc, cũng rối rít nhận được tin tức

Linh Hồn Động Quật xuất hiện Kỳ Lân quả, bị một tiểu tử nhân loại đoạt đi.

Về phần trái cây kia, mặc dù rất nhiều người chưa từng nhìn thấy, nhưng mà chỉ xem hình ảnh của nó, kia cơ hồ biến hóa thành Kỳ Lân, liền có thể biết nó bất phàm.

Trong lúc nhất thời, Nguyên Mộng chiến trường nổi lên sóng to gió lớn, đông đảo cao thủ đều hướng Linh Hồn Động Quật xuất phát.

Trong sơn mạch mịt mờ xa xưa mà thần bí, ngọn núi liên miên trông không đến cuối, tầm mắt nhìn thấy chỉ là sương mù màu xám bao phủ.

Trên đỉnh núi cũng trụi lủi một mảnh, không có bất kỳ dấu hiệu có tánh mạng, nơi nơi đều là quái thạch lởm chởm.

Lạnh lẽo, tĩnh mịch.

Xa xôi, ở chỗ sâu trong sơn mạch, thỉnh thoảng có từng đợt gào thét trầm muộn, lay động thiên địa, phảng phất có hung thú ngủ đông.

Lâm Minh cẩn thận tìm tới trong một động quật bí ẩn, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, tâm thần hơi chút bình tĩnh.

Hắn lập tức móc ra Kỳ Lân quả kia.

Kỳ Lân quả vừa xuất hiện, mùi thuốc nồng nặc tạo thành một sương mù dường như Bạch Long, tràn ngập ở mỗi một tấc không gian trong động quật.

Lâm Minh chẳng qua là ngửi một ngụm mùi thuốc, đã cảm thấy thân thể phảng phất gặp phải thanh lưu róc rách, cả người sảng khoái nói không ra lời.

Chiêm chiếp.

Kỳ Lân quả như cũ ra sức giãy dụa, nhưng mà nó chưa biến hóa, căn bản chạy trốn không ra.

Lâm Minh khẽ do dự, loại trái cây này, nhất định phải chế thuốc mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất, không thể trực tiếp dùng, mà bây giờ, thương thế của hắn có chút nghiêm trọng, bởi vì thân thể tràn vào năng lượng kỳ dị không biết, đã đối với thân thể cốt nhục của hắn có một số ảnh hưởng.

Lại thêm những Minh văn phù kia nổ tung, kinh mạch của hắn cũng có rất nhiều địa phương bị đứt đoạn.

Những thứ này cần phải xử lý, thời điểm chạy trốn, hắn căn bản cũng không có dư lực đến xử lý việc này, nhưng bây giờ, nhất định phải giải quyết vấn đề thương thế rồi.

Lâm Minh khẽ trầm ngâm, hái hai mảnh lá cây của Kỳ Lân quả, nuốt vào bụng.

Chẳng qua là hai lá cây, sau khi nuốt vào bụng, Lâm Minh chỉ cảm thấy vừa vào tức hóa, chỉ chốc lát sau, phảng phất như là một viên mặt trời ở trong người bộc phát.

Lực lượng hùng hồn chí cực, ở trong tinh thần thức hải của Lâm Minh nhấc lên cơn sóng gió động trời, mãnh liệt mênh mông, như Liệt Dương lên không trung.

- Dược lực thật mênh mông, lực lượng tinh thần bổn nguyên thật nồng đậm...

Lâm Minh không dám chậm trễ, lập tức toàn lực vận chuyển khí huyết trong cơ thể, bắt đầu phối hợp dược lực hùng hồn trong cơ thể kia đến chữa thương.

Khí huyết trong cơ thể hắn bắt đầu như Đại Giang Đại Hà ù ù lăn động...

Đầy đủ hai ngày một đêm sau, Lâm Minh đột nhiên mở mắt, trong con mắt bùng ra hồ quang chói mắt, khí thế tinh thần một lần nữa đạt đến trạng thái đỉnh cao.

Thương thế trong cơ thể, lúc này đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong đầu Lâm Minh không khỏi dần hiện ra thân ảnh Tử Lăng Vương một thân vảy giáp, thái độ cuồng ngạo kia, trong lòng hiện lên sát khí.

Nhưng một tia sát niệm trong lòng hắn lập tức bị xua tan, hắn nhanh chóng kiểm tra thân thể một phen, phát hiện thân thể không có bất kỳ khác thường, hắn cũng có chút kỳ quái, cổ năng lượng kỳ dị tạo thành cản trả kia, lại cứ như vậy chữa khỏi rồi?

Suy tư một phen nhưng không có kết quả, hai tay móc ra Kỳ Lân quả, ánh mắt ngưng tụ.

Chỉ có hai ngày một đêm, Kỳ Lân quả này lại dài ra một số, hai vó trước xuất hiện biến hóa. Vừa xuất hiện ở trên tay Lâm Minh, hai chân nhanh chóng ba động, cố gắng muốn chạy trốn khỏi Lâm Minh.

- Vật này nếu như biến hóa, muốn vây khốn sẽ rất khó khăn, phải hoàn toàn đem linh tính cầu nó luyện hóa mới được.

Lâm Minh cầm chặt lấy Kỳ Lân quả, tâm tư thay đổi thật nhanh.

Nga...

Gặp phải Lâm Minh nắm chặt, Kỳ Lân quả khẩn trương, trong miệng ôi ôi có tiếng, tựa hồ vô cùng sợ hãi.

- Vật nhỏ này...

Kỳ Lân quả thần quái như thế, làm Lâm Minh cảm thấy càng kinh dị, nó quả thực như là một tiểu sinh linh, làm Lâm Minh trong lúc nhất thời có chút do dự.

Đột nhiên, ở chỗ sâu trong động quật, truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ.

- Ai ở nơi đó?

Trong lòng Lâm Minh cảnh giác, toàn thân căng thẳng, ánh mắt như điện bắn về phía chỗ sâu trong động quật.

Chỗ động quật này của Lâm Minh, thâm u vô cực, bên trong có một chút huyệt động thông suốt bốn phương. Lúc này trong huyệt động đột nhiên vang lên tiếng bước chân, làm Lâm Minh cảnh giác không thôi.

Nơi này tại sao có thể có người?

Trong đó một cái cửa động, ở dưới ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lâm Minh chú ý, đi ra một thiếu nữ rụt rè mặc váy màu đỏ.

Nàng thoạt nhìn chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, tóc đen như bộc, bộ dáng tinh sảo, chẳng qua là nét mặt thoạt nhìn rất ngơ ngác, hai tròng mắt của nàng có chút đặc biệt, thâm thúy vô cùng, bên trong mơ hồ có một đoàn huyết sắc tinh mang đang thiêu đốt.

Lúc này nàng nhìn phía Lâm Minh, trong ánh mắt rõ ràng có một tia chần chờ cùng sợ hãi.

Nàng vừa xuất hiện, làm người ta có một loại cảm giác hết sức kỳ lạ, phảng phất nàng cùng một mảnh thiên địa nơi này hoàn toàn phù hợp, là từ trong thiên địa tạo hóa đi ra.

Ở trong cảm giác của Lâm Minh, lại cùng một khối núi đá, một ngọn cỏ cây bình thường không khác.

- Không... Không, không nên ăn nó...

Hồng y thiếu nữ hướng Lâm Minh nói.

Thanh âm của nàng thanh thót, nhưng mà rất chậm chạp, còn có chút cà lăm, tựa hồ nàng nói chuyện cũng rất phí sức.

- Ngươi là ai?

Lâm Minh không dám buông lỏng cảnh giác, hai mắt khoá lấy trên người thiếu nữ.

Hắn tin tưởng tin tức mình chiếm được Kỳ Lân quả, khẳng định giờ phút này đã ở phụ cận Linh Hồn Động Quật truyền ra, sợ rằng giờ phút này không biết có bao nhiêu người đang tìm kiếm tung tích của hắn, thiếu nữ này hiển nhiên không phải là loại người kia, nhưng nàng xuất hiện ở trong động quật bí ẩn này lộ ra rất quỷ dị.

Lâm Minh tay phải run lên, từ trong Tu Di giới rút ra trường thương, sau khi trường thương xuất hiện, nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ vô cùng khát máu.

Thấy bích sắc trường thương kia, Hồng y thiếu nữ tựa hồ sợ hết hồn, đặng đặng lui về phía sau mấy bước, nàng rõ ràng cho thấy muốn chạy trốn, nhưng ánh mắt rơi vào Kỳ Lân quả trên tay Lâm Minh, cước bộ lại chần chờ.

Chương 1880: Thiếu nữ thần bí (2)

- Ngươi… ngươi… ngươi đừng ăn nó, ta… ta cho ngươi... ngươi tốt... chỗ tốt.

Hồng y thiếu nữ không đáp lời của Lâm Minh, mà là tiếp tục quan tâm nhìn Kỳ Lân quả, tiếng nói của nàng so với vừa rồi lại nhanh một chút, nhưng mà như cũ cà lăm, nói chuyện rất không thuần thục.

Kỳ Lân quả kia quay tròn mắt nhỏ nhìn về phía Hồng y thiếu nữ, ở trên khuôn mặt nhỏ bé rõ ràng hiển lộ ra thần sắc hưng phấn cùng thân cận, không ngừng hướng Hồng y thiếu nữ "chiêm chiếp" gào thét kêu to, một bên gọi, một bên cố sức ở trong lòng bàn tay Lâm Minh giãy dụa.

- Ta… ta… dùng vật này cùng… cùng ngươi trao đổi.

Hồng y thiếu nữ nghe được tiếng kêu lo lắng của Kỳ Lân quả, trên mặt lại lộ ra thần sắc lo lắng.

Lòng bàn tay mở ra, bộc phát ra quang mang chói mắt, thình lình lộ ra một viên tinh thể màu đỏ như đậu tương.

Lâm Minh tập trung nhìn vào, kia giống như là một viên bảo thạch, song vừa xuất hiện ở trong lòng bàn tay của Hồng y thiếu nữ, lại chảy ra, phảng phất như một giọt máu.

Phù phù, phù phù.

Giọt chất lỏng màu đỏ này vừa xuất hiện, liền phát ra một luồng sóng ba động làm cho lòng người kinh sợ, phảng phất như một trái tim đang đập.

Ba động này là kỳ dị như thế, mang theo hồn lực khổng lồ, ngay cả Lâm Minh cũng cảm giác được trái tim mình nhịn không được theo trái tim màu đỏ như máu này nhảy lên, tiết tấu phù hợp đến lạ thường.

- Này là...

Lâm Minh cẩn thận nhìn giọt chất lỏng màu đỏ kia, hắn cảm giác, đó cũng không phải máu tươi, nhưng lại có sinh mệnh khí tức khổng lồ, trừ lần đó ra, trong đó còn ẩn chứa tinh thần bổn nguyên.

Trong mắt Lâm Minh nổ bắn ra tinh mang, bên trong lóe ra ký hiệu, muốn nhìn thấu giọt nước này.

Nhưng mà giọt nước này thâm u vô cực, gặp phải lực lượng kỳ dị bao vây, Lâm Minh căn bản nhìn không thấu.

Hắn chỉ có thể cảm giác được, đây là một giọt nước cực kỳ kinh khủng.

Giọt nước này có một cỗ lực lượng vô cùng cường đại, tản mát ra khí thế mãnh liệt thần thánh. Lực lượng tinh thần bổn nguyên ở bên trong tinh thuần đến một trình độ khó có thể tưởng tượng.

Giá trị giọt nước này, khó có thể lường được, tuyệt đối là bảo vật cực phẩm.

Mà nó cùng Kỳ Lân quả ai trân quý hơn, bằng nhãn giới của Lâm Minh, thật sự là khó có thể phân biệt.

- Này… này… này… đây là nước suối trong động quật..., ta... ta lấy ra... Sau đó, sau đó... nước suối không… không thấy rồi, rất… rất trân quý.

Tựa hồ sợ Lâm Minh không để vào mắt, Hồng y thiếu nữ lo lắng giải thích, còn phối hợp với một đôi tay nhỏ bé trắng noãn không ngừng khoa tay múa chân.

- Động quật? Chẳng lẽ là Linh Hồn Động Quật?

Lâm Minh sửng sốt, hắn tự nhiên nhớ kỹ lúc trước nghe qua truyền thuyết nước suối trong Linh Hồn Động Quật, sau lại không thấy, là… Khấp Huyết Thần Tuyền?

Đột nhiên nhớ tới bốn chữ này, mi tâm Lâm Minh trực nhảy.

Khấp Huyết Thần Tuyền tuyệt đối là bảo bối trân quý nhất trong Linh Hồn Động Quật.

Nghe nói có máu của tuyệt đại Thần Vương thời thượng cổ cô đọng trong đó. Năm đó, đã từng có Chân thần tiến vào Linh Hồn Động Quật, chính là vì Khấp Huyết Thần Tuyền mà đến, nhưng sau này Khấp Huyết Thần Tuyền biến mất, Chân Thần tự nhiên sẽ không đi Linh Hồn Động Quật nữa rồi.

Hắn trong lúc bất chợt đối với Hồng y thiếu nữ kia sinh ra nghi ngờ, nàng đến tột cùng là ai? Như u linh xuất hiện ở nơi này, trên người còn có Khấp Huyết Thần Tuyền, hơn nữa nhìn bộ dáng, tựa hồ Kỳ Lân quả cùng nàng rất quen thuộc, thân cận, thiếu nữ này cũng rất quan tâm Kỳ Lân quả...

Ánh mắt Lâm Minh đọng lại ở trên hai chân trần của Hồng y thiếu nữ. Cặp chân kia đi lại ở trên đường đá lởm chởm bén nhọn, lại giống như là đi ở trên mặt nước, dễ dàng nhẵn mịn, phảng phất là thật sự cùng cảnh vật chung quanh hoà thành một thể.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lâm Minh lại hỏi thăm lần nữa, song khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ này đỏ bừng, nắm chặt quả đấm, không nói một lời.

Lâm Minh khẽ nhíu mày, hắn hoàn toàn nhìn không thấu cảnh giới của thiếu nữ này, cảm giác giống như là một phàm nhân, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết, thật ra cũng không phải là như thế, người thiếu nữ này có năng lực thần bí, nhưng mà hắn hoàn toàn không biết thực lực thiếu nữ như thế nào.

Lâm Minh trầm mặc, làm thiếu nữ khẩn trương lên, cái miệng nhỏ nhắn anh đào khẽ nhếch, nàng nói:

- Phải.. Có phải không đủ hay không?

Thiếu nữ cảm giác mình lấy ra đồ vật có chút giá trị không đủ, ít nhất Lâm Minh là không hài lòng, hắn vẫn còn có thể ăn hết Kỳ Lân quả.

Nàng đọng lại lông mày suy nghĩ một chút, lại nói:

- Ta còn biết bảo tàng trong… trong lòng đất, sẽ nói cho ngươi biết, ngươi… ngươi… ngươi… ngươi không nên ăn nó.

Hiển nhiên trong lòng nàng, Kỳ Lân quả thập phần trân quý.

- Cái bảo tàng gì?

Lâm Minh trong lòng vừa động.

- Ta không rõ, ngươi ngươi ngươi theo ta sẽ rõ ràng…

Hồng y thiếu nữ thật giống như chưa từng có nói nhiều lời như thế, mỗi lần nói chuyện, nàng cần phản ứng một lúc lâu.

Lâm Minh nhìn Hồng y thiếu nữ một cái thật sâu, bằng tính cách cẩn thận của hắn, vốn là loại địa phương không biết này, hắn là quyết sẽ không đi, nhưng mà thiếu nữ này, thật sự không giống có ác ý.

- Ngươi dẫn ta đi bảo tàng kia, ta không ăn Kỳ Lân quả.

Vừa nghe Lâm Minh đáp ứng không ăn Kỳ Lân quả, nét mặt Hồng y thiếu nữ buông lỏng một ít, mà Kỳ Lân quả lại hoan khoái chiêm chiếp, bộ dạng thật cao hứng.

Hồng y thiếu nữ nhìn chằm chằm bộ dáng Kỳ Lân quả vui vẻ, cười một tiếng, trên mặt lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, bộ dáng rất khả ái.

- Thật tốt, ta dẫn ngươi đi.

Nàng dùng sức gật đầu, tự hồ sợ Lâm Minh đổi ý.

- Không vội, trước khi đi, ta trước đem Thần tuyền này hấp thu.

Lâm Minh trầm giọng nói, sau đó nhìn Hồng y thiếu nữ một cái:

- Ngươi giúp ta coi chừng dùm phía ngoài, không cho người vào nơi này.

Lâm Minh vẫn còn có chút phòng bị nhìn thiếu nữ thần bí kia, dù sao thời điểm hắn hấp thu Thần tuyền, thân thể phòng ngự rất yếu.

- Tốt... Tốt.

Hồng y thiếu nữ đáp ứng.

Đợi cho Hồng y thiếu nữ rời đi một khoảng cách, Lâm Minh bố trí một kết giới phòng hộ đơn giản, hắn bước vào trong đó, trực tiếp đem giọt Khấp Huyết Thần Tuyền kia nuốt đi vào.

Rất nhanh, trên người Lâm Minh đã bị huyết quang mịt mờ bao phủ.

Từng sợi huyết quang nhè nhẹ từ mỗi một tấc da của hắn chui ra, bắt đầu bao phủ hắn trong đó.

Dần dần huyết quang càng ngày càng đậm, càng ngày càng mênh mông, đem Lâm Minh bao vây trong đó.

Phù phù, phù phù, huyết quang này tựa hồ tạo thành một quang ảnh huyết kén cự đại, phập phồng nhảy lên.

Mỗi nhảy lên một tiếng, giống như là Thần Vương gõ động đại cổ, thanh âm như sấm rền.

Toàn bộ động quật cũng hung hăng dao động xuống.

Lâm Minh bế quan lần này, là đầy đủ hơn mười canh giờ.

Ở ngoại giới, màn đêm buông xuống, mặt trời lại dâng lên, mà trong động quật, thủy chung một mảnh đen nhánh.

Ở thời khắc này, huyết kén đột nhiên bắn ra hào quang vạn trượng, nhè nhẹ từng sợi đem huyết kén kia cắt ra.

Chương 1881: Bảo tàng

Thân thể màu đỏ của Lâm Minh xuất hiện ở bên trong, trên người tràn đầy một loại lực lượng huyết sắc kỳ dị. Ở trên da mơ hồ xuất hiện vô số ký hiệu kỳ dị, như lạc ấn chìm nổi.

Thân thể dị tượng, qua một lúc lâu mới biến mất.

- Thứ tốt! Linh hồn của ta, lại cường đại năm thành! Hơn nữa còn có nhiều lực lượng ta hấp thu không được, tồn trữ ở bên trong cơ thể của ta, mà cảnh giới của ta lại về phía trước rảo bước tiến lên rồi, đã đến gần tiết điểm đột phá Thánh Chủ trung kỳ, thậm chí nếu như ta nguyện ý, lập tức có thể đột phá!

Lâm Minh phát hiện, thế giới trong cơ thể mênh mông như hải dương, lực lượng mãnh liệt.

Lúc trước lá cây của Kỳ Lân quả, cộng thêm một giọt Khấp Huyết Thần Tuyền này, trong cơ thể hắn tồn trữ lực lượng nhiều lắm, đã hấp thu không được nữa, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đem những năng lượng này áp súc ở thế giới trong người, từ từ hấp thu.

Cứ như vậy đi xuống, hắn muốn áp chế tu vi, không đột phá Thánh Chủ trung kỳ cũng khó khăn.

Tu vi đã vậy là đủ rồi, Lâm Minh thiếu chính là thời gian tích lũy, nếu như có thể cho hắn một trăm năm thời gian, như vậy càng tốt!

Thu nạp toàn bộ Khấp Huyết Thần Tuyền, Lâm Minh cảm giác được, hoàn cảnh chung quanh phảng phất quen thuộc một chút. Giống như hắn vốn dĩ đã là rõ ràng Nguyên Mộng chiến trường này.

- Loại cảm giác quen thuộc kia... nguyên nhân là thôn phệ giọt Khấp Huyết Thần Tuyền này...

Trong lòng Lâm Minh biết rõ ràng.

Mà vào lúc này, mặt hắn bỗng nhiên lộ vẻ cổ quái, hắn cảm giác Hồng y thiếu nữ kia trở về.

Hắn vung tay lên, trong cơ thể chui ra một luồng Thiên kiếp hỏa lực mãnh liệt, ngọn lửa vô tận lóe ra, cô đọng thành một bộ bào phục huyết sắc, mặc vào người.

Mà Hồng y thiếu nữ kia đang tò mò đánh giá Lâm Minh, ánh mắt ngơ ngác, không chút nào tị hiềm, nàng căn bản không biết nam nữ hữu biệt.

- Ngươi nói tàng bảo thất ở đâu?

Lâm Minh hướng Hồng y thiếu nữ kia nói.

- Ta nhớ kỹ...

Thiếu nữ vội vàng nói, có thể tùy thời mang Lâm Minh đi tìm bảo.

Ầm!

Lâm Minh xuất quan, hắn hóa thành một đạo lưu quang, vượt núi băng đèo, tốc độ cực nhanh. Hướng nơi Hồng y thiếu nữ báo cho biết kia lao đi.

Lúc đi ngang qua một Đại Hà dưới đất cuồn cuộn dào dạt, đen nhánh như mực, thình lình thấy một đầu đại Ngưu màu đỏ, toàn thân lóe ra ánh lửa, đang ở trong sông chạy chồm.

Cả người nó lóe ra hỏa quang kỳ dị, móng chân đạp rơi, nước sông cũng bởi vì nhiệt độ cao mà bốc hơi, sông bùn dưới đất đều ở dưới nhiệt độ cao mà bị luyện thành thổ hoàng sắc, rất là kinh người.

Lâm Minh giật mình không thôi, thực lực hồn thú này so với hắn ở Thần Sơn đụng phải hồn thú không sai biệt lắm.

Mà hồn thú mạnh mẽ như vậy, lại có người đang ùng nó chém giết, kia là một lão giả, cả người khí huyết kinh khủng, hồn lực cô đọng, phóng xuất ra lực lượng Băng nguyên pháp tắc khôn cùng, đem tảng lớn con sông toàn bộ đông lại, hướng Hỏa Diễm Hồng

Ngưu trấn áp đi qua, bên cạnh còn có mấy thanh niên người mặc bào phục màu trắng, ở một bên lược trận.

- Nửa bước Thiên tôn sao? Vẫn còn...

Lâm Minh cẩn thận, cũng không làm kinh động những người này, trong Nguyên Mộng chiến trường, cao thủ rất nhiều! Lúc trước ở Linh Hồn Động Quật, chẳng qua là một phần nhỏ, còn có nhân vật nữa nửa bước Thiên tôn, Thiên tôn cấp.

Hắn tiếp tục về phía trước lên đường, nhắc tới cũng kỳ quái, Hồng y thiếu nữ nguyên bản đi theo phía sau hắn, lại không thấy. Nhưng mà Lâm Minh rõ ràng có thể cảm giác được, có một cỗ năng lượng ba động mãnh liệt từ dưới chân truyền đến, một khắc không ngừng theo thật sát phía sau hắn.

Ở Linh Hồn Động Quật, thần thức Lâm Minh gặp phải lực lượng kỳ dị áp chế, muốn dùng thần thức dò xét tình hình cụ thể dưới chân cũng rất khó khăn.

Nhưng trong lòng hắn biết rõ ràng, năng lượng ba động dưới chân nhất định là Hồng y thiếu nữ thần bí kia.

Chẳng lẽ...

Ban đầu thời điểm mình ở Linh Hồn Động Quật, lúc hái Kỳ Lân quả, một cổ năng lượng thần bí tràn vào trong thân thể của mình, làm cho mình trực tiếp trọng thương.

Cỗ năng lượng này, chính là Hồng y thiếu nữ hóa thành?

Cái ý nghĩ này, lúc trước Lâm Minh cũng có qua, bởi vì sau khi hắn phục dụng lá cây Kỳ Lân quả chữa thương, năng lượng kỳ dị trong cơ thể hắn kia đã không thấy tăm hơi, biến mất không giải thích được.

Vốn Lâm Minh cảm giác cỗ lực lượng kia rất không đơn giản, sẽ không dễ dàng biến mất như thế.

Mà như vậy, mình ở trong huyệt động bí ẩn kia, đột nhiên đụng tới một thiếu nữ, lại đã giải thích rõ ràng.

Nghĩ tới đây, tim Lâm Minh khẽ đập nhanh, nếu như thiếu nữ này thừa dịp lúc mình chữa thương có ác ý gì, chỉ sợ hắn cũng không ổn rồi.

Khá tốt cô bé này tâm tư đơn thuần, không có ác ý.

Nàng đến tột cùng thân phận là thế nào?

Ngay lúc này, phương xa đột nhiên truyền đến một tiếng bạo rống, đất rung núi chuyển, cột sáng khói báo động kinh người từ chỗ sâu trong sơn mạch xỏ xuyên qua hư không.

Lâm Minh tâm niệm khẽ động, này nhất định là có cường giả ở đây chiến đấu, hắn càng cẩn thận nhất nhất, dù sao bảo tàng kia rất trân quý, hắn không thích hấp dẫn một số người vô vị tới đây, bất lợi cho hắn đoạt bảo.

Bảo tàng kia cách Linh Hồn Động Quật rất xa, Lâm Minh một đường đi tới cũng rất cẩn thận. Hắn giật mình phát hiện, cường giả bên trong Linh Hồn Động Quật này, so với lúc hắn vừa mới tiến vào, lại nhiều ra không ít.

Lúc này Lâm Minh rốt cục đi tới một mảnh rừng rậm bao phủ trong sương mù dày đặc.

Rừng rậm này, cổ mộc chọc trời.

Mỗi một gốc cây cổ mộc như từng ngọn núi cao, hoàn toàn nhìn không thấy giới hạn, làm Lâm Minh xem thế là đủ rồi.

- Ân?

Trong lúc bất chợt, Lâm Minh phát hiện trên bầu trời vọt lên lửa khói chói mắt.

Lửa khói kia hiện ra tử kim sắc, tản mát ra một cỗ khí tức mà hắn quen thuộc. Ở trong hư không lại huyễn hóa ra một khuôn mặt, là khuôn mặt của Lâm Minh!

Lâm Minh chân mày ngưng tụ, lúc này phát sinh loại biến cố kia, hắn đã đoán được chuyện gì xảy ra rồi.

Điều này làm cho sắc mặt Lâm Minh khẽ âm trầm xuống.

- Là tiểu tử kia!

- Là hắn!

Lâm Minh thình lình phát hiện trên đỉnh một cây Cổ Mộc, đứng mấy người Linh tộc vóc người cao lớn, trên người lân phiến rậm rạp, lập loè sáng bóng u ám.

Bọn hắn đang leo lên, tựa hồ hướng một tổ chim giống như cái thuyền lớn tới gần.

Mà ở trên đỉnh đầu bọn hắn, chính là lửa khói chói mắt, buộc vòng quanh hình ảnh của Lâm Minh.

Cái lửa khói này, hiển nhiên là mấy người kia thả ra.

- Hắc hắc, không nghĩ tới tới bắt Khâm Ưng Tước, lại để cho chúng ta đụng phải ngươi, thật sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến toàn bộ không uổng phí công phu, ngoan ngoãn đem Kỳ Lân quả giao ra đây, chúng ta sẽ cho ngươi thống khoái, nếu không, cho dù tại Nguyên Mộng chiến trường không thể giết chết chân thân của ngươi, nhưng mà chúng ta lại có biện pháp đem ngươi giam cầm, tra tấn ngươi đến muốn sống không được muốn chết không xong!

Trong đó một người Linh tộc trên mặt hiện đầy hình xăm, xông tới trước mặt Lâm Minh âm trầm nói.

Chương 1882: Giết chóc thịnh yến (1)

Bọn hắn ở trước đó nghe được Tử Lăng Vương khắp nơi rải ra tin tức, đã sớm đỏ mắt, về phần đối với Lâm Minh rốt cuộc là cái thực lực gì, bọn hắn chỉ là hơi có nghe thấy, không hoàn toàn tinh tường.

Thực tế Lâm Minh còn là Nhân tộc, điều này càng làm cho bọn hắn không kiêng kị, rất nhiều người xem ra, Lâm Minh giống như là một tiểu hài tử phàm nhân, cầm một khối Hòa Thị Bích rêu rao khắp nơi, cái này không phải là tìm chết sao.

- Nhân tộc tiểu tử, ngươi không chạy thoát được đâu. Ngươi bây giờ đã là con chuột qua đường, bị chúng ta theo dõi... Giết ngươi, chẳng những có thể có được bảo bối, còn có thể có một số giải thưởng xa xỉ.

Lâm Minh nhìn lên Hỏa Diễm đang thiêu đốt trong thiên không kia, hiển nhiên bọn hắn bắn ra tín hiệu, người trong phương viên trăm dặm. Chỉ cần nhìn thấy tín hiệu này đều sẽ chạy tới.

Hắn tới nơi này vốn là muốn đoạt bảo, mà cái bảo tàng kia, là ở chỗ sâu trong một mảnh Thương Thiên Cổ Mộc này.

Từ trong lời nói của thanh niên Linh tộc này, Lâm Minh đã nhận được rất nhiều tin tức.

Người biết rõ hắn đạt được Kỳ Lân quả, lại có thể ở trong thời gian ngắn treo giải thưởng lớn, cùng sử dụng thủ đoạn thông tri rất nhiều người tin tức Lâm Minh hắn mang Kỳ Lân quả, thủ đoạn như vậy, đại khái chỉ có Tử Lăng Vương cùng Võ Giả cẩm y Hồn tộc kia có thể làm được rồi.

Nhất niệm đến đây, trong con mắt Lâm Minh lóe lên sát cơ, thân thể như vòi rồng, hướng mấy người Linh tộc này gào thét mà đi, mấy người này là mối họa, hắn phải nhanh chóng giết chết mấy người này, sau đó đi đoạt bảo.

Mấy người Linh tộc này đều là lần đầu tiên gặp Lâm Minh, tuy nghe nói nhân loại này rất lợi hại. Nhưng trên thực tế, trong nội tâm bọn hắn thủy chung đối với Nhân tộc có chỗ khinh bỉ, bọn hắn vẫn chưa tin, Lâm Minh có thể lợi hại đi nơi nào.

Lúc này chứng kiến nhân loại kia xông lại, mấy Võ Giả Linh tộc dữ tợn cười cười, hình xăm ở mi tâm bắt đầu lập loè hào quang, có hồn lực kịch liệt bắt đầu khởi động.

Hào quang ở trong hư không đan vào, vắt ngang trời cao. Có giống như trường mâu, có giống như Cự Mãng, cùng một chỗ hướng Lâm Minh vọt tới.

Lâm Minh ngay cả thương cũng không có ra, trực tiếp giương lên nắm đấm.

Một quyền oanh lên trên hư không trước mặt, không khí ở dưới nắm tay cuồng bạo của hắn, như nước gợn bắt đầu khởi động, trong thời gian ngắn bị đánh đến cứng rắn như sắt.

Oanh!

Ngạnh sanh oanh ra một đạo khí trụ, thoáng một phát đem hồn lực cô đọng thành trường mâu, Cự Mãng kia cắn nát toàn bộ, thế đi không giảm, bao phủ một thanh niên Linh tộc.

Chứng kiến mình bắn ra hồn pháp lại bị phá đi, cảm giác được khí trụ kia cường đại, thanh niên Linh tộc muốn trốn tránh, cũng đã không kịp.

Phốc, một tiếng bạo vang nặng nề, thanh niên Linh tộc kia hoàn toàn bị khí trụ trùng kích, bể thành một đống thịt nát.

Không cho các thanh niên Linh tộc khác kịp phản ứng, Lâm Minh như thiểm điện lấn người lên trước. Quyền phong như là tia chớp Lôi Đình, đem mấy thanh niên Linh tộc còn lại, hoàn toàn đánh thành huyết nhục.

Cái này hoàn toàn là nghiêng về một bên nghiền áp.

Lâm Minh nội tình khủng bố, há là những người này có thể so sánh? Coi như là cường như Tử Lăng Vương, cũng bị Lâm Minh một kích oanh thành trọng thương, khi đó Lâm Minh còn không ở trạng thái đỉnh phong, huống chi mấy thanh niên Linh tộc này thực lực tầm thường.

Đem mấy thanh niên Linh tộc này giết chết, Lâm Minh nhìn lên tín hiệu lửa khói trên thiên không thật lâu không tiêu tan, hai con ngươi dần dần sáng ngời, như là ngôi sao.

- Muốn treo giải thưởng truy sát ta? Vậy tới đi... Công huân giá trị đang không đủ đây này.

Lâm Minh thu giá trị công huân của mấy thanh niên Linh tộc này.

Chiến công của bọn hắn cũng không ít, đây là bởi vì trước đó bọn hắn cũng giết chết không ít người, mà bọn hắn tích lũy lên giá trị công huân, cũng có một bộ phận bị Lâm Minh cướp đi.

- Lấy được Kim Thư cần 1 tỷ công huân, liền từ nơi này gom góp a, ta ở chỗ này mở một hồi giết chóc thịnh yến, tất cả người dự tiệc, cùng nhau giết, giảm bớt ta đi tìm từng người giết, ba năm thời gian cũng chưa hẳn đủ.

Lâm Minh nghĩ như vậy, đúng là hư không ngồi xuống.

Ở dưới một đoàn tín hiệu lửa khói ngồi xếp bằng, cực kỳ tự tin!

Vị đạo huyết tinh trong rừng rậm Cổ Mộc còn chưa tán đi, sưu sưu sưu, hư không trong lúc đó nhiều ra mấy cái thân ảnh đen kịt, trong con mắt điện mang lập loè.

- Là ai phát ra tín hiệu? Ân? Mấy người này đều chết hết... Là người Linh tộc.

- Nhất định là nhân loại tiện chủng đã nhận được Kỳ Lân quả kia làm. Chúng ta nhanh như vậy liền đuổi tới, trong khoảng thời gian ngắn rõ ràng có thể giết chết mấy Linh tộc hảo thủ này. Ân, thực lực của hắn không kém, như vậy mới có ý tứ.

Trong đó một người phóng xuất ra một đạo Hồn lực linh pháp.

Cái linh pháp kia ở trong hư không biến ảo ngàn vạn, phảng phất có Đạo Vận dương tràn ra tới, rất là thần bí, cuối cùng hồn lực ngưng tụ thành mũi tên đen kịt, trong lúc đó hướng trên đỉnh đầu vọt tới, phảng phất như là chó săn ngửi được khí tức con mồi lưu lại.

- Có người ở phía trên?

Người phóng xuất ra bí pháp dò xét nọ nghi hoặc, hướng đỉnh đầu nhìn quanh.

Hắn phóng nhãn nhìn lại, thình lình liền chứng kiến trên Cổ Mộc cao vút trong mây, trong đó trên một đoạn thân cành thô như là thùng nước, có một thanh niên nhân loại đang lạnh nhạt ngồi đó.

Hai con ngươi sáng ngời như tinh thần, trên cao nhìn xuống, bình tĩnh bao quát bọn hắn.

Không gian chung quanh hắn, tựa hồ phát sinh vặn vẹo rất nhỏ, ẩn ẩn có pháp tắc lưu chuyển, cực kỳ thần bí.

Năm người truy tung tới này da đầu lập tức run lên, khí tức nhân loại này thật không ngờ che giấu, ở trên đỉnh đầu bọn hắn, bọn hắn lại không phát hiện!

Bất quá, cái nhân loại này thần kinh bình thường sao, hắn rõ ràng không chạy, ngược lại ở chỗ này chờ bọn hắn.

Cho dù thực lực của hắn cường đại, nhưng mà chỉ một đạo Võ Giả chạy đến, cũng tuyệt đối có thể giết chết hắn!

- Các ngươi tốc độ không chậm.

Trong miệng Lâm Minh khen một tiếng, từ trên cổ thụ nhảy xuống, cẩn thận dò xét năm người trước mặt.

Chỉ thấy trên đầu năm người này đều có khăn trùm đầu kỳ quái, khăn trùm đầu không biết dùng chất liệu gì làm bằng, trực tiếp cùng huyết nhục của bọn hắn tương liên.

Bên trên khăn trùm đầu đều có phù văn đang lóe lên, huyết sắc mạch lạc rậm rạp, như là huyết mạch kéo dài của thân thể bọn hắn vậy.

Lâm Minh đi vào Hồn giới không lâu, đối với rất nhiều đồ vật của Hồn giới có thể nói là không biết.

- Các ngươi là tộc đàn gì?

Lâm Minh nhàn nhạt hỏi, đối với Thái Cổ chủng tộc trong truyền thuyết năm đó, hắn rất muốn hiểu rõ, dù sao Thái Cổ Thần tộc cùng hắn quan hệ sâu, là một chi trong rất nhiều chủng tộc lúc trước.

Trong đó một quái nhân có khăn trùm đầu huyết sắc, trên mặt hiện lên mỉm cười, phảng phất là đã nghe được chê cười.

- Rõ ràng ngay cả Huyết tộc chúng ta cũng không biết, Nhân tộc quả nhiên là cô lậu quả văn!

Chương 1883: Giết chóc thịnh yến (2)

- Không trách bọn họ được. Rất nhiều nhân tộc là bị nuôi nhốt lên, còn có chút là ếch ngồi đáy giếng, bọn hắn không có ra vũ trụ, như thế nào lại biết rõ chủng tộc cổ xưa như Huyết tộc chúng ta.

Mấy người Huyết tộc cười ha ha lấy, tùy ý đàm luận.

- Cuồng ngạo như vậy, rõ ràng còn không chạy, ta liền nhìn xem ngươi đến cùng có bao nhiêu cân lượng!

Một Võ Giả Huyết tộc dáng người thấp bé, tựa như khỉ ốm khác liếm liếm bờ môi, lặng lẽ cười cười.

- Đồng loạt ra tay!

Hắn rống lớn nói, cũng không có khinh địch một mình đối phó Lâm Minh, mà là một đám người cùng tiến lên!

Thực lực của những người này, rõ ràng so với mấy người Linh tộc trước cường đại hơn rất nhiều.

Lâm Minh ý niệm quét qua, tuy Nguyên Mộng vũ trụ có chủng chủng pháp tắc hạn chế, hơn nữa Lâm Minh đối với hệ thống tu luyện của Huyết tộc hoàn toàn không biết. Nhưng hắn cũng có thể lờ mờ cảm giác được thực lực đại khái của mấy người này, trong đó Huyết tộc Võ Giả giống như khỉ ốm kia, thực lực cường đại nhất, hiển nhiên là thủ lĩnh trong mọi người.

- Là Thánh Chủ bình thường, hay là Thánh Chủ đỉnh phong? Nếu như là năm Thánh Chủ đỉnh phong, giá trị công huân cũng không tệ lắm.

Lâm Minh tựa hồ lầm bầm lầu bầu nói.

Năm Huyết tộc Võ Giả lỗ tai rất thính, bọn hắn hơi sững sờ, chợt nổi giận.

Bọn hắn ngay từ đầu cũng cảm giác được trên người Lâm Minh lộ ra ý tứ khinh thị, bây giờ nghe nói Lâm Minh coi bọn chúng trở thành giá trị công huân, quả thực không thể nhẫn nhịn!

- Một nhân loại ti tiện, rõ ràng dám đối với Huyết tộc Võ Giả chúng ta nói ra lời như vậy. Ta muốn xem ngươi giết chúng ta như thế nào.

- Thú vị, thú vị. Ta muốn chậm rãi đùa bỡn. Ta thực muốn xem xem thủ đoạn của ngươi.

Lúc này, đồng tử Lâm Minh hơi co lại, hắn phát giác được phương xa có tiếng xé gió bén nhọn truyền đến, có người đang cao tốc tới gần.

Việc này không nên chậm trễ, trước đem mấy tạp chủng trước mặt này giải quyết hết!

Khí tức trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát, tay trái quấn quanh lấy Hỏa Diễm, có một con Huyết Phượng Hoàng tê minh, phát ra bí lực bàng bạc.

Tay phải có một con Thanh Long chui ra, biến thành Long Khải, lân giáp giống như kim ngân, một cỗ khí tức Chân Long ngang trời xuất hiện, làm cho người sợ hãi.

Một Long một Phượng chi lực, ở trong hư không giao kích, quấn quanh cùng một chỗ, Long ngâm Phượng minh, ngay cả hư không cũng chấn động.

Năm Võ Giả Huyết tộc kia, lúc này không khỏi biến sắc.

Đây là cái lực lượng gì? Thần Thú chi huyết?

Bọn hắn kiến thức phi phàm, nhận ra huyết mạch trên người Lâm Minh.

Bọn hắn dù sao tu vi bị áp chế đến Hồn Quân cảnh, đối mặt Chân Long, Hỏa Phượng có Huyết Chi Lực tinh khiết. Như cũ là lòng có sợ hãi, bọn hắn hoàn toàn không có lường trước đến, cái nhân loại này, trên người tại sao có thể có huyết thống Thần Thú tinh khiết.

Oanh!!

Bạo tạc đáng sợ vang lên, tuy cảnh giới bị áp chế, nhưng mà chân ý Long Phượng trình tường cũng ở trong tay Lâm Minh triển lộ ra.

Phượng Hoàng cùng Chân Long chi lực giao hòa chung một chỗ, hiện lên lực bộc phát gấp bao nhiêu lần.

Hỏa Diễm đầy trời tính cả một cỗ lực lượng trùng kích cường hãn, phảng phất giống như sơn nhạc nổ bắn ra.

Năm Võ Giả Huyết tộc ngạnh sanh bị oanh trúng.

Năm Võ Giả Huyết tộc kia, trên đầu máu tươi bắn ra như thác nước, đan vào thành huyết lưới dày đặc, nhưng như cũ bị lực lượng bàng bạc nổ nát.

Tính cả năm thân hình Võ Giả, đều cùng một chỗ bị lực lượng kia cuốn vào.

Lâm Minh đánh ra một kích, hồn nhiên không có lại nhìn năm Võ Giả Huyết tộc kia một lần.

Ở bên trong lệnh bài của hắn bắt đầu khởi động nhiệt lực nói cho hắn biết, giá trị công huân lần nữa tăng vọt. Loại phương pháp ngồi thu giá trị công huân này, không khỏi cũng quá đơn giản.

Lâm Minh nhắm mắt dò xét số lượng công huân trong lệnh bài thoáng một phát, tựa hồ mỗi khi giết chết địch nhân cao hơn một cảnh giới, giá trị công huân sẽ tăng vọt gấp 10 lần, như vậy tăng trưởng xuống dưới, nếu như cảnh giới đối phương là Thiên Tôn, cái kia giá trị công huân sẽ rất khả quan rồi.

Lâm Minh thu hồi lệnh bài, ánh mắt thâm thúy như là điện quang, đã tập trung vào một người đột phá hư không, tốc độ nhanh nhất kia.

Hắn cảm giác được, có một sóng lớn người đang hướng chỗ hắn bay vút tới.

Xem ra Kỳ Lân quả kia, thật sự là Thiên Địa Thần Vật, hấp dẫn nhiều người như vậy!

Ào ào xôn xao!

Mặc dù cách trăm trượng xa, nhưng Lâm Minh bằng vào cảm giác, như cũ có thể rõ ràng thấy rõ từng võ giả xông lại, bọn họ đại đa số là Hồn tộc, còn có một chút chủng tộc hắn không biết.

Mà sau một khắc, theo luồng năng lượng đáng sợ kia lao tới, toàn bộ rừng rậm cũng bị cỗ năng lượng này xung phong liều chết, đại thụ tảng lớn tảng lớn đổ ngã, rừng rậm dày đặc cơ hồ bị đẩy bình rồi, chỉ còn lại có một loạt cọc gỗ, những bụi cây cùng cây khô cũng bị năng lượng lưu đẩy bay!

Những người này xẻng rớt rừng rậm, tựa hồ là sợ Lâm Minh mượn rừng rậm che chở chạy trốn.

Bá bá bá!

Liên tiếp hai mươi mấy đạo thần thức khoá lấy ở trên người Lâm Minh, người đuổi tới nơi này, tu vi cũng không kém.

Dù sao ở trong lời đồn đãi, Lâm Minh từng áp chế Tử Lăng Vương, là một thiên tài.

- Hai mươi chín người...

Lâm Minh nhìn chung quanh một vòng, Phượng Huyết Thương ra khỏi vỏ, theo một tiếng thương minh sắc bén, thương mang tùy ý.

- Sẽ biến thành trị giá chiến công a!

Lâm Minh không nói hai lời, trực tiếp động thủ!

Biến cố này, làm hơn hai mươi võ giả chạy tới bất ngờ, tình huống sao lại như vậy, bọn họ nhiều người như vậy vây giết đến, hắn không chạy trốn sao?

Thậm chí còn ở nơi này chờ bọn họ đến, còn muốn đem bọn họ biến thành trị giá chiến công, quả thực buồn cười.

- Xuất thủ, diệt người điên này!

- Trước hết giết hắn, sau đó bảo vật của hắn chúng ta mỗi cái bằng bản lãnh tranh đoạt.

Không có ai cùng Lâm Minh khách khí, Lâm Minh chỉ là một tiểu bối, những người này không thiếu trung niên nhân, thậm chí lão giả, nhưng mà bọn hắn cũng không có tinh thần võ đạo đơn đả độc đấu gì, dù sao lời đồn đãi nói, Lâm Minh có thể áp chế Tử Lăng Vương.

Bùm bùm!

Khớp xương toàn thân Lâm Minh bạo vang, trên bầu trời hiện lên chín ngôi sao, chiếu rọi ba Đạo cung trong cơ thể hắn, hắn chân đạp đại địa, trực tiếp lao ra.

Hắn xuất thủ trước nhất, chính là trung niên nhân đi đầu kia, Lâm Minh có thể cảm giác ra, người trung niên này ở trong mọi người là mạnh nhất, trước khi thừa nhận pháp tắc của Nguyên Mộng chiến trường áp chế tu vi, cảnh giới của hắn đạt đến Giới Vương.

Trung niên nhân kia dữ tợn cười một tiếng, cầm trong tay một thanh trọng kiếm bổ tới, kiếm quang chói mắt, xé rách thanh thiên.

- Nhân tộc hèn mọn, ta bổ đầu ngươi!

Trung niên nhân hét lớn, song chẳng qua là sau một khắc, ở trước mặt hắn, lôi hỏa đan vào thành hải dương tử xích nhị sắc, chỉ nghe rầm rầm rầm, kiếm của hắn trực tiếp gặp phải năng lượng hải dương thôn phệ, lôi hỏa lực ở trước mặt hắn nổ tung, hắn ngụm lớn hộc máu, bay rớt ra ngoài, toàn thân nám đen.

Chương 1884: Máu nhuộm rừng rậm

Trong nháy mắt mất mạng!

- Cái gì?

Những người khác còn không kịp phản ứng, mà lúc này Phượng Huyết Thương của Lâm Minh quét ngang, thương mang hình vòng cung, lại là bảy tám người bị mất mạng, đầu của bọn hắn cao cao bay lên, máu tươi giống như suối phun!

Đại lượng trị giá chiến công tuôn vào trong lệnh bài của Lâm Minh, hắn chỉ cảm giác thân thể mình nóng rực, tựa hồ bị cỗ huyết khí này lây nhiễm, giết đến thoả nguyện!

Mà lúc này Lâm Minh nhận thấy được, người chạy tới càng ngày càng nhiều!

Dù sao lúc trước võ giả Linh tộc đã thả ra tín hiệu, trong đạn tín hiệu này tựa hồ khắc vào Minh văn thuật, thập phần kỳ diệu, thời điểm nó tiêu tán còn đang không ngừng lên cao, mở rộng, người nhìn thấy càng ngày càng nhiều.

Điều này cũng khiến cho người chạy tới rất nhiều.

Dù sao lúc trước Lâm Minh ở trong Linh Hồn Động Quật nháo ra động tĩnh quá lớn, hơn nữa Tử Lăng Vương cố ý tuyên truyền, rất nhiều người cũng biết chuyện tình của Lâm Minh.

Một lát này, đã tụ tập hơn mười người, thời điểm bọn họ chạy tới, liền thấy Lâm Minh một thương hoành tảo thiên quân, bảy tám người bị chặt đứt cổ, máu tươi phun ra.

Bộ dáng Lâm Minh bọn họ tự nhiên nhận ra, cùng lửa khói trên bầu trời giống nhau như đúc, chính là nhân loại chiếm được Kỳ Lân quả kia.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng ngây ngẩn cả người, không tự chủ dừng lại cước bộ, đứng ở ngoài mấy dặm, không dám tới gần.

Những người này chẳng qua là ở chung quanh lịch lãm, thực lực của bọn họ cũng không mạnh, vốn không trông cậy vào nhận được Kỳ Lân quả, chẳng qua là đến xem náo nhiệt, liền thấy được tình cảnh Lâm Minh đại sát tứ phương.

- Lão giả bị giết kia không phải là... Thanh Vân Tông Bạch trưởng lão sao... Ta nhớ kỹ tu vi của hắn là nửa bước Giới Vương...

Một võ giả vừa mới chạy tới run rẩy nói, hắn mục lực vô cùng tốt, thấy rõ đỉnh đầu già nua bay lên kia, chính là Thanh Vân Tông Bạch trưởng lão, ở trong Thanh Vân Tông, tuyệt đối là nhân vật danh chấn nhất phương!

Vốn là Lâm Minh một thương quét ngang, giết chết rất nhiều người, mọi người vô ý thức cho là Lâm Minh giết chính là pháo hôi cùng lính tôm tướng cua, nhưng mà bây giờ xem ra, Lâm Minh giết đều là tuyệt thế cường giả!

Tuyệt thế cường giả, cứ như gà đất chó kiểng, gặp phải Lâm Minh tảng lớn giết chết.

Đây quả thực là đáng sợ!

Ở bọn họ xem ra, tuổi thọ của Lâm Minh cũng không lớn, nói không chừng so sánh với Tử Lăng Vương còn trẻ tuổi, như thế nào sẽ mạnh như vậy?

Hơn nữa không thể tưởng tượng nổi chính là, hắn còn là một nhân loại.

Ở Hồn Giới, nhân tộc gặp phải các loại chèn ép, cơ hồ là nô lệ.

- Đều chết đi.

Lâm Minh liên tục xuất thủ, tốc độ giống như quỷ my, hai mươi mấy võ giả chạy tới kia, mọi người gặp phải Lâm Minh hoặc là bạo đầu, hoặc là đâm thủng trái tim, máu tươi rơi vãi, nội tạng bay vụt!

Có ít người trực tiếp hù dọa bể mật, xoay người muốn chạy trốn.

Song Lâm Minh một bước bước ra, không gian ở dưới chân hắn súc địa thành thốn, hắn liền đi tới sau lưng đối phương, mặt không chút thay đổi, một thương đâm ra!

Phốc!

Trường thương xỏ xuyên qua ngực, mang theo máu tươi bắn ra, hai mươi chín người, đã bị Lâm Minh chém giết hai mươi hai tên!

Còn dư lại bảy người đã sớm sắc mặt tái nhợt, bọn họ đã dùng tất cả vốn liếng tứ tán chạy trốn.

Song ngay vào lúc này, một cỗ lực tràng mênh mang bao phủ cả không gian, trực tiếp khóa chặt bảy người bọn họ lại ở trong lực tràng, đây chính là Hồng Mông lực tràng.

Hồng Mông khí trầm trọng, thoáng cái giam cầm hành động của bọn hắn.

- Đáng chết!

- Không!

Bảy người điên cuồng hét lên, toàn lực công kích Hồng Mông không gian, nhưng chỉ là vô công.

Mắt thấy thương mang của Lâm Minh muốn thôn phệ bọn họ.

- Dừng tay!!

Ngay vào lúc này, có người hô lớn, lại có võ giả đánh tới, trong những người này, rõ ràng có y phục trên người cùng bảy người sắp bị giết chết kia giống như đúc, hiển nhiên xuất từ cùng một thế lực.

Song Lâm Minh sắc mặt lạnh lùng, căn bản không nhìn câu hô lớn này.

Phượng Huyết Thương hươi ra.

Chỉ nghe "phốc phốc phốc!", máu tươi bay vụt, trường thương Lâm Minh quét ngang, toàn bộ bảy người bị chém eo.

- Ghê tởm!

Mấy người vừa mới chạy tới sắc mặt âm tình bất định, bọn họ còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn kết quả, Lâm Minh đã giết rất nhiều người rồi!

Thi thể những người này đã không trọn vẹn không hoàn toàn, máu tươi chảy đầy đất.

Lâm Minh đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén như chim ưng, trực tiếp khoá lấy mười mấy người mới vừa rồi kêu "dừng tay".

Một đạo mục quang này phóng tới, những người kia cơ hồ hù dọa bể mật, này là ánh mắt như thế nào, trong hung lệ mang theo sát khí đáng sợ, giống như là ác ma nhắm người mà phệ.

- Chúng ta... Nếu không...

Trong mười mấy người này đã có người bắt đầu sinh thối ý, muốn nói chạy trốn, ngay vào lúc này, Lâm Minh như tử thần bước ra một bước, chủ động hướng bọn họ xung phong liều chết tới!

- Không còn kịp rồi, động thủ!

Mười mấy người trong lòng kinh hãi, bọn họ rối rít rút ra vũ khí, song bọn họ không có chú ý tới, ở cách hơn mấy dặm, một số người sợ hãi không dám lên trước kia dùng ánh mắt thương hại nhìn bọn hắn, ở bọn họ xem ra, mười mấy người này chết chắc rồi, bọn họ căn bản không có thấy Lâm Minh lúc trước là hung mãnh thế nào, kia quả thực là người cản giết người, Phật ngăn giết Phật!

Thanh Vân Tông Bạch trưởng lão, chính là nhân vật nửa bước Giới Vương, cũng như là giết gà tàn sát chó trực tiếp thành tấm giết chết!

Đó là một ác ma đáng sợ, nếu như ai bởi vì hắn là nhân tộc mà khinh thị hắn, tuyệt đối bị chết không thể chết lại rồi.

Có thể nói, lúc trước trong nháy mắt mười mấy người này hô lên hai chữ "dừng tay", vận mệnh của bọn hắn đã chú định rồi… hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

...

- Sư muội, phương xa thật giống như có tín hiệu lửa khói...

Ở trên một mảnh thảo nguyên rộng lớn, có đội ngũ hơn trăm người bôn ba, bọn họ trải qua mấy tràng đại chiến, đã tương đối mỏi mệt.

Những người này, người mặc phục sức màu lam, bọn họ xuất từ Tiểu Cực Cung.

Tiểu Cực Cung chỉ là thế lực Giới Vương, mà Giới Vương của bọn họ, cũng bởi vì tuổi đã già không thể nào đột phá nữa, nên không có tiến vào Nguyên Mộng chiến trường.

Cho nên tông môn tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, lợi hại nhất cũng chỉ là mấy nửa bước Giới Vương, cho nên Tiểu Cực Cung đệ tử có tự mình hiểu lấy, vừa tiến vào Nguyên Mộng chiến trường, bọn họ cũng không có đi hiểm địa như Linh Hồn Động Quật.

Bọn họ biết, bằng cân lượng của Tiểu Cực Cung bọn họ, tiến vào loại địa phương kia, tuyệt đối ngay cả mảnh vụn cũng không còn dư lại.

Mục tiêu của Tiểu Cực Cung rất rõ ràng, đến Nguyên Mộng chiến trường, chính là vì săn giết người của một số thế lực nhỏ thí luyện, đến tích lũy chiến công, đến lúc đó bằng vào trị giá chiến công hướng tông môn đổi phần thưởng.

Dĩ nhiên, nếu như trị giá chiến công của Tiểu Cực Cung nhiều, cũng là nói lên thực lực của Tiểu Cực Cung, đến lúc đó Thiên Nguyên Thiên tôn tự nhiên sẽ có ban thưởng.

Đây mới là mục đích cuối cùng của bọn họ.

Chương 1885: Thông sát

Hiện tại kinh qua mấy tháng chinh chiến, Tiểu Cực Cung đệ tử đã hao tổn gần bốn thành.

Khoảng cách Nguyên Mộng chiến trường kết thúc, còn hơn hai năm thời gian, mà bọn họ đã hao tổn gần bốn thành đệ tử, điều này làm cho sắc mặt Tiểu Cực Cung phó cung chủ liên tục mấy ngày âm trầm.

Vận khí của bọn hắn thật không tốt, mới vào Nguyên Mộng chiến trường liền gặp được mấy lần cường địch, đại quy mô chém giết xuống dưới, bọn hắn tổn thất thảm trọng.

Bất đắc dĩ, Tiểu Cực Cung phó cung chủ đem đội ngũ chưa đầy sáu ngàn người còn sót lại dựa theo thực lực phân tổ, người mạnh lọc đi ra, tạo thành đội ngũ tinh anh, như vậy không có gánh vác, hiệu suất tác chiến càng cao.

Bây giờ chi tiểu đội trăm người này của bọn họ, chính là đội ngũ tinh anh, bản thân Phó cung chủ, Ngọc Lạc, Dật Phàm,... đều ở chi đội ngũ này.

Dật Phàm những ngày này luôn luôn sắc mặt âm trầm, đội ngũ Tiểu Cực Cung tổn thất lớn như vậy, liên tục gặp cường địch, hắn liền nhận định Tiểu Cực Cung thảm như vậy, là bởi vì Lâm Minh bán đứng tình báo của bọn hắn.

Hắn thuyết pháp tuy không có bằng chứng, nhưng trên thực tế hắn lại không cần bằng chứng, cũng không cần đi biết rõ rốt cuộc chuyện này có phải Lâm Minh làm hay không.

Bởi vì Lâm Minh từng ở trước mắt bao người đánh mặt Dật Phàm, Dật Phàm đối với Lâm Minh đã sớm hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn tự nhiên không để ý thừa dịp lúc này, đem nước bẩn hướng trên người Lâm Minh giội.

Huống chi thời điểm Lâm Minh mới vừa gia nhập Nguyên Mộng chiến trường liền lặng lẽ thoát khỏi đại bộ đội, không thấy tung tích, chỉ điểm này, sẽ làm cho rất nhiều người hoài nghi Lâm Minh là "gián điệp".

Vốn thời cơ Lâm Minh xuất hiện ở Tiểu Cực Cung cũng có chút quỷ dị, không rõ lai lịch, huống chi hắn là nhân tộc, không phải tộc ta tất có dị tâm!

Những ngày này, Dật Phàm không ngừng công kích Lâm Minh, làm sắc mặt Ngọc Lạc thật không tốt, dù sao Lâm Minh là nàng mang vào Tiểu Cực Cung, này tựa hồ là đang chỉ trích nàng mang đến phản đồ.

Mà hết lần này tới lần khác tính tình của Lâm Minh, làm Ngọc Lạc cũng sinh ra hoài nghi, nên cũng không có vì mình giải vây.

Ở loại bối cảnh này, một mực trong hoang sơn dã lĩnh ghé qua, nên Tiểu Cực Cung đối với tình thế của chiến trường lớn ngoại giới biết không nhiều lắm, lúc này bọn họ thấy không trung bắn ra lửa khói sáng lạn.

Mà thời điểm bọn họ thấy lửa khói, đoàn lửa khói này đã lên rất cao, tán rất rộng, chỉ có thể nhận định lửa khói này là đồ án khuôn mặt của một người, nhưng mà nó đến tột cùng là ai, lại nhất thời không thể phân biệt.

- Đây là cái tình huống gì, có muốn đi nhìn một chút hay không?

Đệ tử lúc trước nói chuyện đề nghị.

Ngọc Lạc nhíu nhíu mày, nàng không muốn phức tạp, nhưng mà nhìn lửa khói phía xa tạo thành mặt người, nàng mơ hồ cảm giác có một tia quen thuộc.

- Ta thế nào cảm thấy, khuôn mặt này có chút giống như... Lâm Mục?

Ngọc Lạc nói ra nghi ngờ trong lòng.

Phó cung chủ khẽ lắc đầu, mở miệng nói:

- Chẳng qua là trùng hợp a, Lâm Mục không có lý do gì bị người dùng đạn tín hiệu phát ra đến trên bầu trời, loại đạn tín hiệu này nội hàm Minh văn pháp tắc, chế luyện phiền toái, giá trị không rẻ, tín hiệu có thể truyền ra phạm vi phi thường xa, bắn nó, phải là người thế lực lớn, cái tín hiệu này miêu tả người kia, hẳn là thế lực lớn truy nã...

Ở Phó cung chủ xem ra, người có thể bị thế lực lớn truy nã, tự nhiên là đại nhân vật, người Tiểu Cực Cung bọn họ là hưởng thụ không đến cái đãi ngộ này.

- Truy nã? Phó cung chủ vừa nói như thế, bản thân ta là nghĩ tới, vài ngày trước Linh tộc tựa hồ đang trắng trợn truy nã một người, người kia hình như là ở trong Linh Hồn Động Quật đoạt linh dược trân quý gì đó, khiến cho toàn bộ Nguyên Mộng chiến trường sôi trào.

Mặc dù mấy tháng này Tiểu Cực Cung đều ở trong hoang sơn dã lĩnh đánh du kích chiến, song bởi vì nhân viên đông đảo, cũng có một chút đệ tử vì đủ loại trùng hợp, chiếm được một số tin tức trong Nguyên Mộng chiến trường.

- Nga? Linh dược trân quý...

Phó cung chủ tựa hồ ý niệm vừa động, cùng mấy Tiểu Cực Cung cao tầng ở bên cạnh nhìn nhau vài lần, cuối cùng mở miệng nói:

- Đi qua nhìn một chút a, ở xa liếc mắt nhìn, rốt cuộc là tình huống nào, nếu như nguy hiểm mà nói, chúng ta lập tức rút lui.

Ở trong Nguyên Mộng chiến trường, người ý nghĩ giống như Tiểu Cực Cung không có ở số ít.

Thực lực của bọn họ không mạnh, căn bản không có trông cậy vào nhận được cực phẩm linh dược có thể làm cho Thiên tôn tranh đoạt, thậm chí ngay cả Chân Thần cũng có một chút động tâm.

Bọn họ chẳng qua là đến tham gia náo nhiệt, nhìn rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Dĩ nhiên, cũng có không ít người mong có thể nhặt được tiện nghi, bọn họ dĩ nhiên không trông cậy vào nhận được linh dược, chỉ cần có thể gặp phải mấy cỗ thi thể cường giả, thu tiền tài người chết, bọn họ cũng có thể thấy đầy đủ.

Cho nên ở dưới lửa khói khổng lồ chỉ thị, võ giả chạy tới tấm rừng rậm đã bị san thành bình địa kia càng ngày càng nhiều!

Bọn họ đa số người cũng chỉ là ở rất xa vây xem, không dám tiến lên.

Mà lúc này, trong vòng tròn lớn mà mọi người làm thành, đã ngổn ngang vô số thi thể.

Những thi thể này cũng không trọn vẹn không hoàn toàn, tử trạng thê thảm.

Bởi vì nhân số quá nhiều, thi thể đúng là chất một tầng trên mặt đất!

Máu tươi đã hợp thành dòng suối nhỏ, chảy ồ ồ, mà Lâm Minh cầm trường thương trong tay, huyền phù ở trên đống xác chết, toàn thân sát khí bốn phía, giống như Tu La!

Chiến công trị giá của hắn, đã tích lũy đến trăm tỷ rồi.

Dĩ nhiên, những chiến công trị giá này, còn muốn trừ số tuổi của hắn, trên thực tế chỉ có không đến một tỷ mà thôi, chẳng qua là một phần mười đổi Kim Thư.

Bởi vậy có thể thấy được độ khó khăn đổi Kim Thư!

Hưu!

Ngay vào lúc này, Lâm Minh động, hắn đột nhiên nhằm về phía một phương hướng, huơi ra trường thương, thương mang quét qua, thần quang chói mắt, mười mấy đầu người rơi xuống đất!

- Ngươi!!

Đồng bạn những người chết này kinh sợ, bọn họ nguyên vốn cũng là vì cướp đoạt linh dược mà đến, nhưng nhìn đến Lâm Minh quá mức mãnh liệt, liền không dám ra tay, chẳng qua là ở rất xa đang xem cuộc chiến, không nghĩ tới mặc dù như vậy, cũng bị tai họa lan tới!

- Tại sao ngươi giết chúng ta?

Có người cả giận nói, bọn họ không có đem Lâm Minh thế nào a.

- Kẻ giết người nên có tinh thần bị người giết, sát khí của các ngươi không che dấu được, giải thích vô tình!

Lâm Minh đang khi nói chuyện, Hồng Mông lực tràng bao phủ xuống, một nhóm người này một cái không lọt, toàn bộ bị nhốt ở trong lực tràng.

Trong lúc nhất thời, huyết quang giao bắn, trong lực tràng gào khóc thảm thiết, căn bản không có người là đối thủ của Lâm Minh!

Này căn bản không phải tỷ thí, mà là một trường giết chóc, chênh lệch quá xa!

Võ giả chung quanh, mắt thấy trong lực tràng lóe ra huyết quang, đều là lưng phát rét, bọn họ nghe hiểu lời của Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh cảm giác được sát ý của những người này đối với hắn, cho nên mới xuất thủ.

Chương 1886: Lửa khói sáng lạn (1)

Nói cách khác, lúc trước Lâm Minh trải qua liên tục giao chiến, nhưng cảm giác của hắn thủy chung khoá lấy bốn phía, người chung quanh mỗi một hành động, cũng không có tránh được ánh mắt của hắn!

Này là đáng sợ đến bực nào!

- Trốn!

Có chút người lúc trước đối với Lâm Minh động sát ý, cũng bắt đầu chạy, lòng tin của bọn hắn đã hỏng mất!

Nhưng mà lúc này, ngón tay Lâm Minh điểm liền, thương mang giao bắn, đại lượng võ giả gặp phải thắt cổ!

Giờ khắc này, thành tình cảnh mà kiếp này bọn hắn khó quên nhất!

Bọn họ gặp được một ác ma, một ác ma làm bọn hắn không có chút sức phản kháng nào!

Đại lượng chiến công trị giá, bị Lâm Minh tích lũy, Lâm Minh cảm giác lệnh bài trong cơ thể mình, phảng phất muốn bốc cháy lên.

Chiến công trị giá ở trong khoảng thời gian ngắn như thế điên cuồng gia tăng!

Phải biết rằng, Lâm Minh giết những người này, cũng không phải là người yếu, bọn họ trừ bản thân có công huân trị giá ra, còn có lúc trước bọn họ giết chết người khác cướp đoạt mà đến chiến công trị giá.

Hiện tại tất cả đều là của Lâm Minh.

Mà lúc này, trong rừng lại vang lên tiếng xột xoạt.

Hơn trăm võ giả nhanh chóng chạy tới.

Tiểu đội võ giả này thật sự không thế nào thu hút, kích thước trăm người không đáng kể chút nào, hơn nữa cao thủ cũng không có, chỉ có mấy cái nửa bước Giới Vương, còn có mấy Thánh Chủ đỉnh cao giữ thể diện.

Những người khác, đại lượng chưa tới Thánh chủ, chẳng qua là Thần Quân cảnh.

Thần Quân cảnh võ giả, ở Nguyên Mộng chiến trường này hạn định tu vi, Thần Quân cảnh chính là bình cảnh, bọn họ phát huy ra thực lực cùng bình thường cũng không kém nhiều lắm, không có phương diện pháp tắc tăng phúc, căn bản đừng hy vọng bọn họ có lực chiến đấu gì.

Nhưng mà tiểu đội này vừa xuất hiện, Lâm Minh lại có điều cảm giác, có chút kinh ngạc hướng phương hướng này nhìn một cái.

Bởi vì hắn đã nhận ra mấy người quen, cái tiểu đội này, chính là tiểu đội tinh anh của Tiểu Cực Cung, hội tụ tất cả tinh anh, Lâm Minh tự nhiên có ấn tượng!

Chính là cái nhìn này của Lâm Minh, làm toàn bộ võ giả Tiểu Cực Cung ngây ngẩn cả người.

Ngọc Lạc, Dật Phàm, Phó cung chủ, mấy Tiểu Cực Cung trưởng lão, toàn bộ trừng lớn hai mắt, đứng thẳng bất động tại nguyên chỗ, căn bản không có kịp phản ứng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Đây không phải là... Lâm Mục sao! Thật là hắn!

...

- Tại sao Lâm Mục lại ở chỗ này?

Rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cung còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Song sau một khắc, bọn họ liền nghe được một mùi máu tươi gay mũi.

Lúc này Lâm Minh hư không huyền phù, mà ở dưới chân hắn, liền có đại lượng thi thể chồng chất như núi, đã bao trùm một tầng thổ địa!

Máu tươi, thịt vụn, bầm thây, cảnh tượng thảm thiết không cách nào hình dung.

Những thứ này là...

Ngọc Lạc ngây dại.

Mà ở bên cạnh nàng, sắc mặt Dật Phàm đã có chút trắng bệch, rất nhiều Tiểu Cực Cung trưởng lão cũng giật mình cực độ, không biết loại cảnh tượng trước mắt này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Ngọc Lạc trợn to một đôi mắt đẹp, sững sờ nhìn trường thương dính máu của Lâm Minh, trong lúc nhất thời không cách nào ngôn ngữ.

Những người này sẽ không phải đều là Lâm Mục giết chứ?

Nàng có thể từ trên người những võ giả chết đi kia, cảm nhận được lực tràng cường đại, đây là người chết khi còn sống thực lực quá mạnh mẽ, sau khi chết lực lượng ngưng tụ không tiêu tan mà tạo thành.

Nhưng một đám cường giả như vậy, lại như chó chết xếp thành một đống xác chết!

Lâm Minh không cùng người Tiểu Cực Cung chào hỏi, Tiểu Cực Cung chẳng qua là một ván cầu khi hắn mới tới Hồn Giới, muốn hiểu rõ tin tức Hồn Giới, tiến vào Nguyên Mộng chiến trường tìm kiếm Thánh Mỹ mà thôi, hắn không muốn cùng Tiểu Cực Cung có quá nhiều liên quan, hơn nữa bằng mình bây giờ nháo ra tới phong ba, nếu để cho người biết hắn cùng Tiểu Cực Cung quan hệ không phải là nông cạn mà nói, thế lực Giới Vương như Tiểu Cực Cung, là chịu không nổi.

Lâm Minh rơi trên mặt đất, thần thức của hắn đảo qua, tìm được một Linh tộc võ giả, hắn cúi thân, từ trên ngón tay đã bị chặt đứt của đối phương, đem Tu di giới lấy xuống.

Mọi người cũng nhìn Lâm Minh, không rõ Lâm Minh muốn làm cái gì.

Thực lực của hắn cường đại như thế, sợ rằng cơ duyên, bảo vật cũng không thiếu, theo lý thuyết hẳn nên nhìn không tốt tài phú trong Tu di giới của Linh tộc võ giả kia mới đúng.

Lâm Minh ở trong giới chỉ tìm kiếm, mấy hơi thở sau, hắn từ trong giới chỉ tìm được mấy tờ Minh văn phù.

Cảm giác đảo qua, Lâm Minh liền rõ ràng phương pháp sử dụng mấy tờ Minh văn phù này.

Mọi người cũng không giải thích được, những Minh văn phù này có cái gì đặc biệt sao? Vì sao làm sát thần kia để ý như thế?

Mà ngay vào lúc này, đột nhiên Lâm Minh đưa tay vung lên, đem những Minh văn phù này quăng đi ra ngoài, không chỉ như thế, Lâm Minh còn đem chân nguyên quán chú trong đó, đồng thời gia trì thần văn pháp tắc của Tu La Lộ, làm mấy tờ Minh văn phù này đạt được năng lượng cường đại hơn.

Chỉ nghe oanh long một tiếng bạo vang, những Minh văn phù này toàn bộ nổ tung, sau một khắc, một màn làm mọi người trợn mắt hốc mồm xảy ra.

Những Minh văn phù này phóng xuất ra lửa khói sáng lạn, đúng là ở trên không trung ngưng tụ thành bộ dạng của Lâm Minh, sáng quắc thiêu đốt.

Lực lượng mấy tờ Minh văn phù chồng chung một chỗ, hơn nữa Lâm Minh quán chú năng lượng, khiến cho lần này ngưng kết ra hư ảnh Lâm Minh, so sánh với lúc trước lớn hơn mười mấy lần, vị trí cũng càng cao!

Mọi người vây xem thấy vậy không khỏi khẽ nhếch miệng, không nói nên lời.

Đây là đạn tín hiệu đuổi bắt Lâm Minh, tất cả Linh tộc võ giả đều có.

Lúc trước không trung thả ra một quả đạn tín hiệu kia đã thiêu đốt sạch sẽ, lửa khói đã sớm tiêu tán, cho nên Lâm Minh lại phát ra một cái!

Hơn nữa càng chói mắt hơn!

Trong lúc nhất thời, ở trên không trung, dung nhan Lâm Minh lại lần nữa hiện lên, gương mặt anh khí, mang theo một cỗ khí thế bén nhọn, phảng phất đang trào phúng thiên hạ tuấn kiệt!

Hắn muốn làm gì?

Còn ngại người tới không đủ nhiều, giết không đã nghiện sao!

Lúc này ý đồ của Lâm Minh đã rất rõ ràng, hắn chính là muốn nói cho võ giả ở phụ cận, hắn luôn luôn ở chỗ này chờ, đến bao nhiêu người, hắn giết bấy nhiêu người!

Hắn là cơ khí không biết mệt mỏi sao? Giết nhiều người như vậy, đã trải qua thời gian dài đại chiến như vậy, chẳng lẽ hắn sẽ không biết mỏi mệt?

Lúc này người Tiểu Cực Cung đã hoàn toàn dại ra rồi, một màn tình cảnh này, để cho bọn họ hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Lúc trước Ngọc Lạc đã cảm thấy, lửa khói trên không trung kia cùng Lâm Minh rất giống.

Này ý nghĩa, Lâm Minh chính là người Linh tộc truy nã, hắn ở trong Linh Hồn Động Quật, chiếm được linh dược mà Chân Thần cũng có chút động tâm, hơn nữa ở dưới tình huống gặp phải đuổi bắt, hắn chẳng những không chạy, còn ở nơi này chờ người truy sát đến, đem đối phương nhất nhất giết chết, cho mình lịch lãm, đồng thời cũng là tích lũy chiến công!

Làm như vậy, quả thực khiến người ta kinh hãi!

Chương 1887: Lửa khói sáng lạn (2)

Mà lúc này, Lâm Minh đột nhiên trong lòng vừa động, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía chân trời.

Xuyên thấu qua tầng tầng huyết vụ, xuyên thấu qua mây đỏ trên không trung, cách trăm dặm hư không, Lâm Minh như cũ rõ ràng thấy được tình cảnh cuối chân trời.

Có hai đội người đang hướng chỗ hắn cấp tốc chạy tới.

Hắn thấy được ở trước nhất của một đội ngũ, một người Linh tộc cao lớn khôi ngô, còn nữa toàn thân hắn bao trùm vảy giáp màu tím.

Hắn chính là Linh tộc một đời tuổi trẻ vương giả… Tử Lăng Vương.

Mà bên cạnh hắn cách đó không xa, là thanh niên cẩm y Hồn tộc kia.

Bọn họ riêng phần mình mang theo cao thủ trong thế lực, hướng Lâm Minh giết tới đây, trong những cao thủ này, có không ít Đại giới Giới Vương!

Thấy hai đội người này, khóe miệng Lâm Minh nổi lên một nụ cười, chờ lâu như vậy, rốt cuộc đã tới hai con cá lớn, chiến công trị giá sẽ phong phú hơn rồi.

- Tiểu tử, ngươi tìm đường chết!

Sau khi Tử Lăng Vương nhận được tín hiệu, cũng không có trước tiên hướng Lâm Minh đuổi theo tới, mà là phái thủ hạ đuổi theo kiềm chế Lâm Minh, đồng thời tự mình hội tụ cao thủ trong tộc.

Hắn biết Lâm Minh cường đại, lúc trước ở Thần Sơn thất bại, bị một số võ giả tuyên dương đi ra ngoài, bây giờ khiến cho sôi sùng sục.

Đúng là có rất nhiều người biết tin tức Lâm Minh đạt được Kỳ Lân quả, nhưng cùng lúc đó, chuyện tình Tử Lăng Vương bị đánh bại, cũng bị người sinh động như thật truyền bá đi ra ngoài.

Tử Lăng Vương rất cuồng ngạo, ở Hồn Giới gặp phải rất nhiều Hồn tộc võ giả không thích, lúc này những kẻ kia bỏ đá xuống giếng, khiến hắn nén giận vô cùng.

Cho nên lần này, hắn phải một kích giết chết Lâm Minh, vãn hồi một chút mặt mũi.

Cho dù là bằng vào lực lượng tông môn, thắng được ám muội, nhưng hắn lại không kịp nghĩ nhiều như vậy rồi, hắn biết rõ mình căn bản không phải đối thủ của Lâm Minh.

- Phong trưởng lão, một lát các ngươi toàn lực xuất thủ, tiểu tử này rất khó đối phó!

Trong lòng Tử Lăng Vương tràn đầy hận ý, trầm giọng nói.

- Điện hạ yên tâm, chúng ta sẽ không khinh địch!

Phong trưởng lão này, chính là một trong Linh tộc Đại giới Giới Vương, hơn nữa là tồn tại đứng đầu nhất trong Đại giới Giới Vương.

Hưu hưu hưu!

Tử Lăng Vương mang theo năm Đại giới Giới Vương chạy tới, còn có rất nhiều Giới Vương bình thường, trừ lần đó ra, những tùy tùng Thánh chủ cấp kia, cũng theo ở phía sau.

Đây là một chi lực lượng kinh khủng.

Mà ở phía sau Tử Lăng Vương cách đó không xa, cẩm y Hồn tộc võ giả kia mang theo lực lượng cũng không có thể khinh thường, trong đội ngũ bọn họ có được bốn Đại giới Giới Vương, còn có bảy tám Giới Vương bình thường.

Phải biết rằng, hai chi thế lực này đều là đứng đầu Thiên tôn cấp, Thiên tôn nhìn trúng đệ tử, phần lớn đều thành tựu Giới Vương.

Hai chi đội ngũ đáng sợ vừa đến, khí thế phong tỏa toàn trường, làm cho lòng người kinh sợ.

Rất nhiều võ giả thế lực nhỏ, nơi nào từng được chứng kiến tràng diện bực này, dù tu vi những người này bị áp chế rồi, nhưng mà khí tức thuộc về cường giả đỉnh cấp trên người bọn họ còn đó, mơ hồ tản mát ra, để cho bọn hắn khó có thể thừa nhận.

Không nghi ngờ chút nào, bất kỳ một cái nào trong những người này, cũng có thể dễ dàng diệt tông môn của bọn hắn, không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ sợ Tiểu Cực Cung cũng là như thế.

Nhiều người như vậy, tới giết một người Lâm Minh!

Đội hình này chênh lệch, không khỏi quá mức một ít.

Giờ phút này Lâm Minh đón gió mà đứng, trên người hắn lây dính máu tươi cũng không nhiều, tựa hồ cực kỳ thong dong, ở phía sau hắn có một cỗ lực lượng màu xám tro không biết tên đang hội tụ.

Tử Lăng Vương muốn ở trên mặt Lâm Minh tìm kiếm một tia sợ hãi, song hắn thất vọng, Lâm Minh trấn tĩnh như một khối hàn băng, căn bản bất vi sở động.

Điều này làm cho sắc mặt Tử Lăng Vương càng âm trầm, hắn cũng không cho rằng Lâm Minh là người ngu, hắn trấn định như thế, sợ rằng ý nghĩa Lâm Minh có thể so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn!

Hắn đã tự tin đến loại trình độ này rồi sao, không nhìn Đại giới Giới Vương cấp cường giả vây công!

- Bày trận!

Tử Lăng Vương cảm thấy không ổn, hét lớn một tiếng.

Năm Linh tộc Đại giới Giới Vương chạy tới không có khinh thường, đối mặt với tiểu bối tuổi so với bọn hắn nhỏ không biết bao nhiêu, mấy cái bọn họ cùng Tử Lăng Vương sóng vai chung một chỗ, mỗi người đứng ở một cái phương vị.

Thân thể hồn lực bài sơn đảo hải bắt đầu khởi động, ở trong hư không ngưng tụ thành một hư ảnh tôn giả cự đại.

Tôn giả này lớn đến cơ hồ che trời, hồn lực bàng bạc.

- Nhân loại tiểu tử, đi tìm chết a!

Trận pháp ngưng kết xong, trong lòng Tử Lăng Vương ổn định rất nhiều. Tôn giả hư ảnh khổng lồ trong hư không kia, là một trong thiên phú thần thông của Linh tộc bọn hắn.

Có thể đem hồn lực mấy người ngưng tụ chung một chỗ, uy năng trở nên tăng vọt gấp mấy lần, tạo thành hồn thể vô cùng cường hãn.

Hồn thể tôn giả khổng lồ kia, song chưởng như núi, hướng Lâm Minh đập đi.

Lúc này, Lâm Minh đã ở trong thời gian ngắn đánh ra hàng tỉ ấn quyết.

Lực lượng màu xám tro ở sau lưng tăng vọt, có vô số ký hiệu lóe ra, chống đỡ ở trong thiên địa, tạo thành hình thể Tu La ba đầu sáu tay, như núi cao.

Tu La võ sĩ này, đang chậm rãi thôi động một cái vòng tròn cự đại.

Trong vòng tròn, có vô số Ma thần cùng Quỷ dữ, đang khóc, gào thét, rất là quỷ dị.

Ánh mắt Lâm Minh nhìn về phía Tử Lăng Vương, sát khí ngất trời.

Trong hư không, hai cái thân ảnh như núi cao, hung hăng đụng vào nhau.

Một kích kia vô cùng kinh người.

Tu La võ sĩ thôi động ma luân đen nhánh khổng lồ, bắt đầu không ngừng nghiền áp hồn thể tôn giả. Hắc khí cuồng vũ, phát ra tiếng vang ô ô, hư không chấn động, đại địa run rẩy, thanh thế kinh người.

Mà hồn thể tôn giả kia, quả đấm như mưa, mỗi đánh ra một cái, cũng giống như là núi cao đánh xuống, lượn lờ tảng lớn hồn lực, có một cỗ đại khí thế đục lỗ thiên địa, kinh sợ lòng người.

Rầm rầm rầm.

Vô số ký hiệu như tinh thần lóe ra, sau đó mai một.

Một cỗ năng lượng gió lốc tuôn ra tứ phương, ở cả vùng đất giăng ra khe rãnh thật sâu khắp nơi.

Một số người vây xem tới tương đối gần, trực tiếp bị phong bạo cuốn bay, rất nhiều người trong miệng kêu thảm thiết liên tục.

Từ khi chiến đấu tiến hành, dữ tợn trên nét mặt Tử Lăng Vương từ từ biến mất, thay vào đó là mở to hai mắt nhìn.

Năm Đại giới Giới Vương phía sau hắn cùng dạng nét mặt thay đổi. Bọn họ tế ra hồn thể tôn giả mạnh cỡ bao nhiêu bọn họ thập phần rõ ràng, thậm chí từng ngăn chặn qua Linh tộc Tộc Hoàng năm thành lực lượng công kích, nhưng mà bây giờ, lại chẳng qua là cùng Tu La võ sĩ kỳ quái trước mặt kia thôi động ma luân, chiến đấu đến không phân cao thấp?

Không đúng! Hồn thể tôn giả thậm chí đang tan rã!

Bọn họ năm Linh tộc Đại giới Giới Vương, ngay cả Tử Lăng Vương cũng cùng nhau liên thủ bày trận, lại bị một người Lâm Minh áp chế, phía sau hắn hóa ra Tu La hư ảnh, so sánh với Linh tộc thần tôn còn mạnh hơn!

...

Chương 1888: Giết hết Giới Vương (1)

Tôn giả hồn thể của Linh tộc, mặc dù bá đạo mạnh mẽ, nhưng thủy chung là hồn lực diễn hóa, hơn nữa chân chính nói tới, tuyệt đối so không hơn Vạn Ma Sinh Tử Luân hoàn mỹ, cường hãn như vậy.

Dù sao Lâm Minh thi triển Vạn Ma Sinh Tử Luân, là từ chủ nhân Tu La Lộ thừa kế tới, vượt ra khỏi ba mươi ba thiên đại đạo pháp… diệt sạch thiên địa thương sinh, nắm trong tay Vạn Ma sinh tử, là một loại Đại cảnh giới, đại siêu thoát, bên trong có luân hồi chân ý thâm thúy, đối với hồn lực trời sanh có tác dụng khắc chế.

Ở trên nội tình linh pháp, Vạn Ma Sinh Tử Luân lại càng không phải là tôn giả hồn thể có thể so sánh nổi.

Tôn giả hồn thể cùng Tu La võ sĩ thôi động Vạn Ma Sinh Tử Luân kia cứng rắn va chạm vài cái, toàn bộ hồn thể liền bắt đầu bị Vạn Ma Sinh Tử Luân nghiền áp, run rẩy.

Mỗi nghiền áp tới một phần, luân hồi chân ý cuồn cuộn dào dạt cùng một luồng sóng ác ma Quỷ Ảnh kia, đem Tôn giả hồn thể không ngừng dẫn dắt, thôn phệ.

Chờ thời điểm nhóm người Tử Lăng Vương phát hiện không đúng, Tôn giả hồn thể mới vừa như núi cao, đã bị thôn phệ hơn phân nửa rồi.

- Các ngươi còn nhìn làm gì, mau ra tay!

Tử Lăng Vương hướng về phía thanh niên cẩm y Hồn tộc hô to.

Vốn thanh niên cẩm y Hồn tộc là ôm tâm tư ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, chờ đội ngũ Tử Lăng Vương cùng Lâm Minh trước đánh tới ngươi chết ta sống, hắn lại độc chiếm chỗ tốt.

Nhưng mà bây giờ mắt thấy nhóm người Tử Lăng Vương sắp gặp phải Lâm Minh tiêu diệt, hắn mới biết được, ý nghĩ lúc trước của mình quá ngây thơ rồi, những người Tử Lăng Vương này, căn bản cũng không phải là đối thủ của Lâm Minh.

- Xuất thủ!

Lúc này Hồn tộc thanh niên mới chỉ huy bốn Đại giới Giới Vương, tám Giới Vương bình thường cùng chung xuất thủ, từ bốn phương tám hướng tấn công tới Lâm Minh!

Mà lúc này Lâm Minh đang cùng tiểu đội của Tử Lăng Vương huyễn hóa ra Thần tôn chống lại, không thể nào rảnh tay phòng ngự, nếu không Linh tộc thần tôn kia sẽ nghiền ép.

- Cơ hội!

Hồn tộc bốn Đại giới Giới Vương đều là mắt bắn hàn quang, sát cơ bốn phía.

Công kích của bọn hắn, có kiếm quang chói mắt, có hàn băng ngợp trời, có hư ảnh thượng cổ cự thú, có khói độc vô biên vô hạn, những công kích này ẩn chứa các loại pháp tắc, lập tức muốn đem Lâm Minh nuốt hết!

Mà lúc này Lâm Minh còn không có bất kỳ động tác, điều này làm mọi người cơ hồ cho là, sau một khắc hắn sẽ chết đi.

Ở một sát na này, biến cố phát sinh!

Ở thế giới trong cơ thể Lâm Minh, vang lên tiếng sấm ầm ầm, hai đạo thân ảnh mơ hồ từ trong thế giới chợt lóe ra!

Rầm rầm rầm!!

Hư không bạo vang rung động đáng sợ, hai cái thân ảnh này giống như chiến thần tuyệt thế, thế không thể đỡ!

Bọn họ một người mặc áo đen, cầm trong tay hoàng kim trường thương, một thân ảnh khác mặc tử y, cầm trong tay Tử luân, mà dung mạo hai người này, cũng cùng bản thân Lâm Minh giống nhau như đúc.

Phân thân?

Ở dưới tình huống bổn tôn Lâm Minh đã vô lực phòng ngự, hắn lại vẫn có phần thân!

Trong lúc nhất thời, bốn Đại giới Giới Vương liên thủ công kích, trực tiếp gặp phải hai đại phân thân của Lâm Minh xé rách!

Lâm Minh áo đen kia quả thực như Tu La cái thế, tốc độ của hắn nhanh đến mức tận cùng, không chỉ như thế, hắn dứt khoát không nhìn tứ đại Giới Vương công kích, những hàn băng, khói độc, kiếm quang kia đánh ở trên người hắn, căn bản không đến nơi đến chốn, ngay cả vết thương cũng không thể lưu lại.

Chỉ sợ không cần thương trong tay, bản thân thân thể của hắn cũng giống như là một cây tuyệt thế thần binh, mang theo vô tận thần quang lao ra, nhằm phía Hồn tộc Đại giới Giới Vương.

Làm sao có thể mạnh như vậy? Thân thể có thể so với thần binh, này còn đánh thế nào?

Răng rắc!

Tử Kim Thương quét ngang, một Đại giới Giới Vương cuồng phun máu tươi!

Lâm Minh áo đen nguyên vốn là chủ nhân Tu La Lộ tế luyện Nguyên Linh Thạch Thai, lực lượng thân thể so sánh với Lâm Minh bổn tôn còn mạnh hơn, Đại giới Giới Vương tu vi gặp phải áp chế ở Thần Quân cảnh giới, căn bản không thể nào ngăn cản.

Mà tử y Lâm Minh kia, lại càng thêm quỷ dị rồi, hắn vốn là Hồn Tuyền thần thai, là hóa thân của bổn nguyên hồn lực, một khi hắn xuất thủ, là trực tiếp công kích tinh thần hải của võ giả, đối với Hồn tộc võ giả mà nói, tinh thần hải chính là chỗ căn bản võ đạo của bọn họ.

Bồng!

Lại là một Đại giới Giới Vương gặp phải bị thương nặng, sắc mặt hắn tái nhợt, thất khiếu chảy máu, hiển nhiên gặp phải suy giảm tới tinh thần hải rồi.

Mà lúc này, một tiếng quát vang lên…

- Vỡ!

Lâm Minh bổn tôn phất tay, hư ảnh Tu La võ sĩ như núi cao xuất hiện ở phía sau hắn.

Một quyền trào ra, mang theo lực lượng bá đạo trăm tỷ cân, Tu La võ sĩ kia đánh ra một quyền, trực tiếp đánh ở trên người Linh tộc Tôn giả hồn thể.

Vốn là thân thể Linh tộc Hồn thể đã tiêu tán hơn phân nửa, căn bản không cách nào ngăn cản Lâm Minh bổn tôn tụ thế một kích.

Ầm!

Trong tiếng nổ mạnh khổng lồ, Tôn giả hồn thể kia bắt đầu mai một, vỡ vụn, một cỗ hồn lực đen nhánh giống như cự mãng, tứ phương tán loạn.

Bổn mạng tinh hồn của nhóm người Tử Lăng Vương, cũng cùng Tôn giả hồn thể hoà thành một thể.

Một khi Tôn giả hồn thể này nổ tung, bọn họ đồng dạng bị thương nghiêm trọng, kêu thảm một tiếng, phun ra máu tươi, lồng ngực như bị sét đánh, ngã ra ngoài vài chục trượng.

Cùng lúc đó, tất cả ma hồn trong Vạn Ma Sinh Tử Luân đều lóe ra, buông thả tia sáng đen nhánh, đem hồn lực tán chạy kia của Tôn giả hồn thể, hung mãnh hấp thu, bắt đầu tăng vọt, hung hăng nghiền áp hướng Tử Lăng Vương cùng năm Đại giới Giới Vương.

Tử Lăng Vương kinh hãi, đột nhiên cảm giác được ma hồn ngập trời kia vô cùng kinh khủng, cả người hắn trọng thương, hồn lực trong cơ thể kịch liệt rung chuyển. Lúc này chỉ cảm thấy ma luân trước mặt kia phảng phất là nước xoáy vô tận, thậm chí không thể nào chống đỡ.

Còn lại năm Đại giới Giới Vương, cùng dạng hồn lực gặp phải quấy nhiễu mãnh liệt. Đối mặt Vạn Ma Sinh Tử Luân thôn phệ Tôn giả hồn thể, năm người phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Phốc phốc phốc!

Ba Đại giới Giới Vương tại chỗ gặp phải Vạn Ma Sinh Tử Luân nghiền chết!

Còn lại hai cái người bị thương nặng!

Sau đó Lâm Minh thi triển không gian pháp tắc, một bước bước ra, cơ hồ thuấn di đến trước người Tử Lăng Vương.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Tử Lăng Vương tái nhợt, tóc gáy dựng đứng.

- Ngươi...

Trong cổ họng của hắn, phát ra một tiếng gầm nhẹ, hắn đã không còn kịp nói ra cái gì nữa, Phượng Huyết Thương của Lâm Minh đã xỏ xuyên qua cổ họng của hắn!

Phốc!

Trường thương xỏ xuyên qua khí quản, xương cổ, từ sau cổ chui ra cơ thể.

Lời Tử Lăng Vương muốn nói, trực tiếp tịt ở trong cổ họng, hai mắt hắn sung huyết, thần sắc tràn đầy không thể tin.

Động tác của Lâm Minh cực nhanh, mũi thương của hắn quay về, trực tiếp đem đỉnh đầu Tử Lăng Vương cắt xuống, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi.

Cho đến khi Lâm Minh đã đạp không đi, máu tươi trong cổ Tử Lăng Vương mới bắn ra, phun ra hơn một trượng.

Chương 1889: Giết hết Giới Vương (2)

Ở đây rất nhiều võ giả thấy một màn như vậy, trong lòng vô cùng rung động, Linh tộc Tử Lăng Vương một đời tuổi trẻ mạnh nhất, mới vừa vào Nguyên Mộng chiến trường mấy tháng, đã bị Lâm Minh giết chết như vậy rồi.

Mà lúc này, theo tiếng nổ ù ù, Hồng Mông lực tràng bao phủ xuống, phong tỏa hư không.

Hai thế lực lớn còn dư lại sáu Đại giới Giới Vương, bất kể gặp phải bị thương nặng, hay là vết thương nhẹ, cùng với mười mấy Giới Vương bình thường, toàn bộ bị giam cầm.

Một cái Lâm Minh bổn tôn, cộng thêm hai cái phân thân, phân thủ ba phương hướng, hiện lên hình chữ phẩm đem tất cả Giới Vương vây quanh ở trung ương.

Hắn muốn tiêu diệt tất cả mọi người!

Ý thức được điểm này, những Giới Vương kia sắc mặt âm trầm vô cùng.

Đây là một trận thuộc về Lâm Minh săn thú, cũng là tru diệt!

Mà bọn họ, lại là con mồi của Lâm Minh!

Rầm!

Ở phía sau Lâm Minh, Tu La hư ảnh màu đen lần nữa hiện lên, hai đại Sinh Tử Luân giống như lưỡi hái tử thần thu hoạch tánh mạng.

Máu tươi rơi xuống, không người nào có thể địch!

Chênh lệch thật sự quá lớn.

Ở đây tu vi bị áp chế, Đại giới Giới Vương đối với Lâm Minh mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới!

Không ai có thể may mắn thoát khỏi, vốn chín Đại giới Giới Vương bọn họ liên thủ, lẫn nhau phối hợp, cũng không có thể làm gì Lâm Minh, ngược lại gặp phải Lâm Minh trực tiếp chính diện đánh bại.

Huống chi bây giờ, bọn họ còn có thể giữ vững lực chiến đấu sao.

Một tên tiếp theo một tên Đại giới Giới Vương ngã xuống, ngay cả Hồn tộc võ giả cẩm y kia, cũng bị Lâm Minh một thương xuyên thủng trái tim, trong nháy mắt chém giết.

Hồn tộc võ giả cẩm y này, còn có Tử Lăng Vương lúc trước, cũng mang cho Lâm Minh chiến công phong phú, hiển nhiên lúc trước hai người này đã săn giết qua rất nhiều người thí luyện.

Chiến công trị giá của những người thí luyện này bị Tử Lăng Vương cùng võ giả Hồn tộc cẩm y cướp được, bây giờ tất cả đều tiện nghi Lâm Minh.

Lệnh bài trong cơ thể Lâm Minh phảng phất bị ngọn lửa thiêu nướng, nóng rực vô cùng, trị giá chiến công tăng trưởng, đã đạt đến một trình độ kinh khủng.

Theo một Giới Vương cuối cùng bị Lâm Minh chém giết, huyết vũ rơi xuống, Hồng Mông lực tràng dần dần tiêu tán, khí tức toàn thân Lâm Minh từ từ thu liễm.

Trong không khí, tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Trên mặt đất, thi thể lại thêm hai mươi mấy người, so sánh với lúc trước Lâm Minh giết chết đông đảo võ giả mà nói, hai mươi mấy người này không đáng kể chút nào, nhưng mà thân phận những người này lại hoàn toàn không giống.

Chín Đại giới Giới Vương, hai tuấn kiệt tuổi trẻ đứng đầu thế lực Thiên tôn, mười mấy Giới Vương bình thường, toàn bộ gặp phải Lâm Minh giết, không còn một mống!

Người gặp phải đạn tín hiệu hấp dẫn từ bốn phương tám hướng trong Nguyên Mộng chiến trường chạy tới xem cuộc chiến, không khỏi tâm thần rung động, không cách nào ngôn ngữ.

Quá mạnh mẽ rồi, mạnh đến nỗi làm cho người ta kinh hãi!

Lúc trước còn có người hoài nghi sự chịu đựng của Lâm Minh có thể chống đỡ hay không, nhưng mà bây giờ xem ra, Lâm Minh này căn bản là một nhân hình hung thú, sức chịu đựng đã cường đại đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí có người hoài nghi, hắn có thể một bên chiến đấu, một bên khôi phục thể lực, loại trình độ chiến đấu này đối với thể lực hắn tiêu hao, cùng tốc độ thể lực hắn khôi phục không sai biệt lắm, kể từ đó, hắn có thể vĩnh viễn chiến đấu đi xuống.

Một ít vũ giả vốn còn ôm ý nghĩ sửa mái nhà dột, đã bắt đầu lặng lẽ chạy đi.

Người này, chẳng qua là đối mặt hắn, cũng có thể cho người ta áp lực vô cùng đáng sợ, về phần đối với hắn xuất thủ, căn bản không ai dám có ý nghĩ hoang đường như vậy.

Trong lúc nhất thời, hơn vạn người nhìn Lâm Minh, nhưng căn bản không người dám chiến.

- Người kia... Thật là Lâm Mục mà chúng ta cứu về sao?

Tiểu Cực Cung phó cung chủ nhìn về phía Ngọc Lạc, đại não của Ngọc Lạc đã một mảnh trống không, thiên tài như Lâm Minh, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở Tiểu Cực Cung bọn họ, hắn có thể có xuất thân kinh khủng, có thể có thiên đại cơ duyên, còn có thể có thiên phú vô cùng yêu nghiệt.

Hoặc là, ba người đều có!

Hơn nữa có một điểm có thể khẳng định, thiên tài như vậy không thể nào là trống rỗng nhô ra, hắn ở lúc trước nên dị sắc bắn ra bốn phía, bị chú ý mới phải, thế nào lúc trước chưa từng nghe nói qua nửa điểm tin tức của hắn!

Sợ rằng Hồn Hậu Thánh Mỹ, so sánh với Lâm Mục này cũng không mạnh hơn bao nhiêu a?

Không cách nào tưởng tượng là, hắn lại còn là một nhân loại.

Hắn xuất hiện ở Tiểu Cực Cung, nhất định có nguyên nhân không muốn người biết!

- Đại giới Giới Vương, trị giá chiến công của ta tăng vọt, sau khi trừ tuổi của ta, cũng có hơn ba ức!

Lâm Minh nhìn lệnh bài, trong lòng mừng thầm.

Ở Nguyên Mộng chiến trường này, giết chết tiểu lâu la cùng giết chết đại giới Giới Vương, lấy được trị giá chiến công kém nhau quá nhiều.

So ra mà nói, tiểu lâu la cơ hồ không đáng kể.

Chỉ có những tuyệt thế cường giả kia, giết chết bọn họ mới có ý nghĩa.

- Hơn ba ức, còn chưa đủ, còn kém bảy ức mới có thể bắt được kim thư, thật khó cầm.

Lâm Minh vuốt vuốt lệnh bài trong tay, cái lệnh bài này nguyên bản bình thường, hôm nay đã nóng bỏng như lửa, chung quanh ánh mắt rất nhiều võ giả, cũng tập trung ở trên lệnh bài này, trong lòng có chút khát vọng.

Nếu như có thể giết chết Lâm Minh, trừ nhận được Kỳ Lân quả trên người Lâm Minh ra, có có thể được một khoản chiến công trị giá khổng lồ, thật sự làm cho người ta đỏ mắt. Nhưng mà, không người nào dám động thủ, thậm chí thời điểm ánh mắt Lâm Minh quét qua mọi người, bọn họ cũng rối rít lui bước, không dám trực diện Lâm Minh.

Người Tiểu Cực Cung cũng kinh hãi nhảy lùi, lệnh bài của Lâm Minh này, sợ rằng so với Tiểu Cực Cung bọn hắn trong mấy vạn năm lấy được chiến công trị giá còn nhiều hơn.

Lúc trước Thiên Nguyên Đại Thế Giới Thiên Nguyên Thiên Tôn, là công bố qua danh sách chiến công đổi tài nguyên, hiện tại không biết chiến công trị giá của Lâm Minh này có tính ở trong Tiểu Cực Cung hay không, nếu như phải mà nói...

Mấy trưởng lão Tiểu Cực Cung nghĩ tới đây, liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia cổ quái, Thiên Nguyên Thiên Tôn làm nhân vật Thiên Tôn cấp, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, theo lý thuyết đã công bố sẽ không sửa đổi, nếu có thể thật sự dựa theo trị giá chiến công của Lâm Minh tới đổi tài nguyên mà nói, sợ rằng Thiên Nguyên Thiên Tôn sẽ táng gia bại sản...

- Cường giả đã không nhiều lắm...

Lâm Minh dùng cảm giác phán đoán thực lực những người chung quanh này, có rất ít người hơi thở có thể làm hắn chú ý.

Hơn nữa những cường giả còn thừa không nhiều lắm kia cũng cách Lâm Minh rất xa, phương vị đứng cũng có ý sâu xa, bất cứ lúc nào cũng làm tốt chuẩn bị chạy trốn.

Dù sao mọi người tới Nguyên Mộng chiến trường này vốn chính là vì chém giết, tất cả mọi người là thợ săn, đồng thời cũng là con mồi.

Chương 1890: Vạn Quỷ Thiên Tôn

Ở ngoài sáng dưới tình huống biết không Lâm Minh nhằm vào ai, bọn họ dĩ nhiên không dám quá mức đến gần Lâm Minh, nếu không cẩn thận, sẽ thành con mồi.

Lâm Minh chú ý tới động tác của những người này, cho dù thực lực hắn có mạnh hơn nữa, muốn ở dưới tình huống những người này phân tán như thế, hơn nữa làm tốt chuẩn bị chạy trốn toàn bộ giết bọn hắn, cũng là một việc hoàn toàn không thể nào.

Mà giết chết mấy cái, đối với Lâm Minh mà nói căn bản là như muối bỏ biển.

Hắn muốn là 10 ức chiến công!

- Không ai xuất thủ sao?

Lâm Minh trong miệng lẩm bẩm, khẽ nhíu mày, như vậy chiến công trị giá của hắn còn tăng trưởng thế nào? Nếu như mình tìm kiếm khắp nơi, chủ động giết người mà nói, vậy thì hiệu suất quá thấp.

Trong lòng khẽ trầm ngâm, đột nhiên ở trong lòng Lâm Minh mặc niệm.

- Hồng y tiểu cô nương... Ta biết ngươi đang ở bên cạnh ta, ta lợi dụng một chút Kỳ Lân bảo dược, ngươi không phản đối chứ?

Thanh âm đột nhiên của Lâm Minh, để cho năng lượng lưu chung quanh hắn thoáng cái rối loạn, một giọng nữ hơi có vẻ kinh hoảng truyền đến.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi... muốn làm cái gì?

Nàng mười phần kinh hoảng, một khi kinh hoảng, nàng nói chuyện sẽ càng bất lợi.

Phải biết rằng Kỳ Lân bảo dược, còn đang ở trên tay Lâm Minh, ở trước khi bắt được bảo tàng theo như lời Hồng y thiếu nữ, Lâm Minh tự nhiên sẽ không dễ dàng giao ra Kỳ Lân quả, đối với tiểu cô nương thần bí cổ quái này, Lâm Minh phải có đề phòng, bởi vì đối phương thật sự quá thần bí.

Hồng y thiếu nữ sợ Lâm Minh muốn dùng Kỳ Lân bảo dược vội vàng nói:

- Ngươi... Ăn nó, ngươi ngươi ngươi không kịp tiêu tiêu tiêu hóa!

Hồng y thiếu nữ muốn nhắc nhở Lâm Minh, ở trường hợp này ăn Kỳ Lân bảo dược, năng lượng trong cơ thể sẽ hỗn loạn, tương đương với tự sát.

Lâm Minh nhếch miệng mỉm cười, hắn không nghĩ tới Hồng y thiếu nữ khẩn trương như thế.

- Ta chỉ là lấy ra dùng một chút mà thôi, cũng không đả thương nó.

Lâm Minh nói như vậy, lật tay tìm tòi Tu di giới, đem gốc Kỳ Lân bảo dược lấy đi ra ngoài.

Kỳ Lân bảo dược đột nhiên hiện ra, Kỳ Lân bảo dược trong lúc nhất thời không có hiểu tình huống, mắt thấy nhiều người trợn mắt hốc mồm nhìn mình như vậy, nhất thời khẩn trương lên, nó "chiêm chiếp" gọi không ngừng.

Kỳ Lân bảo dược này, hiển nhiên cũng có trí khôn, nó rất rõ ràng giá trị bản thân đối với võ giả, tuyệt đối là thần dược để cho Thiên Tôn cũng muốn xuất thủ tranh đoạt, đối với bọn họ mà nói là một đại cơ duyên.

Hiện tại nó đột nhiên bị nhiều người tham lam nhìn chăm chú vào như vậy, nó cảm giác mình giống như là một tuyệt thế mỹ nữ bị cởi hết, ném ở bên trong đám cuồng sắc ma.

Kế tiếp sẽ phát sinh tình hình gì, có thể nghĩ!

Nhiều người như vậy, đây không phải là muốn kéo lên một cuộc giết chóc điên cuồng sao?

Song để cho Kỳ Lân bảo dược ngoài ý muốn chính là, chung quanh hơn vạn võ giả trợn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm nó, có ít người ngay cả con ngươi cũng đỏ, nuốt nước miếng, nhưng không ai xuất thủ!

Bọn họ từng cái từng cái hầu kết co rúm, nóng lòng muốn thử, tựa hồ nghĩ muốn xuất thủ, nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện tình đáng sợ gì, rối rít co cổ lại.

Nói giỡn, Lâm Minh trước mắt kia, ngay cả đại giới Giới Vương cũng có thể thành tấm giết chết, người nào muốn ra tay, nhiều thi thể nằm trên mặt đất chính là tấm gương!

- Trong truyền thuyết thần dược bị Lâm Minh cướp được, chính là gốc cây này!

Có người muốt nước miếng, linh hồn bổn nguyên nồng nặc kia, để cho hắn hận không thể mồm to hút khí, muốn hấp thu cho dù một chút xíu linh khí.

Mặc dù bọn họ chưa từng thấy gốc thần dược này, nhưng mà loại hơi thở này, tuyệt đối sẽ không giả bộ.

- Trái cây là bộ dáng Kỳ Lân, cơ hồ biến hóa! Thần dược bực này, giá trị không thể đo lường, năm đó Chân Thần cấp cường giả cũng đặt chân qua Linh Hồn Động Quật, chính là vì thăm dò thần dược cùng Khấp Huyết Thần Tuyền nơi đó, sau Khấp Huyết Thần Tuyền hư không tiêu thất, Thiên Tôn, Chân Thần không hề đặt chân Linh Hồn Động Quật nữa, không nghĩ tới lại xuất hiện một buội Kỳ Lân quả, nó là làm sao tới?

Rất nhiều võ giả đỏ mắt, những người có thực lực Giới Vương kia lại càng tròng mắt đỏ hoe.

Nguyên Mộng không gian hết sức kỳ quái, bọn họ ở chỗ này mặc dù là tinh thần thể, nhưng nếu như nhận được Kỳ Lân quả ăn vào mà nói, như cũ có thể trực tiếp tác dụng đến bổn tôn, để cho bổn tôn cũng nhận được tăng lên.

Thậm chí Kỳ Lân quả này, còn có thể mang ra Nguyên Mộng không gian.

Này đúng như lời của một chút Hồn tộc Thiên Tôn, cảnh trong mơ tức là thực tế, thực tế tức là cảnh trong mơ, hết thảy đều lấy Tinh Thần Bản Nguyên làm căn cơ mà tồn tại.

- Nhân tộc tiểu tử này quá kiêu ngạo! Hắn đây là cảm giác không ai ra tay với hắn, cố ý lấy ra Kỳ Lân quả, kích thích mọi người, này bằng với tuyên bố, Kỳ Lân bảo dược ở bên cạnh hắn, chỉ cần giết hắn, là có thể nhận được!

- Hắn muốn hấp dẫn một chút người không sợ chết xuất thủ, sau đó phản giết bọn hắn, cầm trị giá chiến công!

Rất nhiều người nghĩ tới ý đồ của Lâm Minh, cách làm kiêu ngạo như vậy, quả thực là coi rẻ anh hùng thiên hạ, nhưng hiện tại hết lần này tới lần khác, đối mặt Lâm Minh, căn bản không người dám xuất thủ!

Lâm Minh cứ như vậy khoanh chân ngồi ở trong hư không, trên đỉnh đầu hắn, Kỳ Lân bảo dược chậm rãi lơ lững, đầu tiểu Kỳ Lân này gọi không ngừng, hiển nhiên mười phần kinh hoảng.

Mà ở bên cạnh Kỳ Lân bảo dược, còn có một lệnh bài màu đỏ như máu, đây chính là lệnh bài của Lâm Minh tiến vào Nguyên Mộng không gian, trong đó hàm chứa đại lượng trị giá chiến công, giết chết Lâm Minh, là có thể nhận được những chiến công này.

Mà chiến công lệnh bài, chỉ có lấy thực lực chân chính, chính diện giết chết Lâm Minh nhận được mới có thể có hiệu quả, nếu như cướp đoạt, tặng, trộm đạo,... đều sẽ bị pháp tắc của Nguyên Mộng không gian coi là không có hiệu quả.

Cứ như vậy, trên đầu Lâm Minh lơ lững Kỳ Lân quả cùng lệnh bài màu đỏ, ở dưới chân hắn, thì chất đống thi thể tuyệt thế cường giả, phảng phất Tu La địa ngục, máu chảy thành sông!

Thần kỳ linh vật, trận trận thụy quang, cùng màu đỏ tươi ở dưới kết hợp chung một chỗ, tạo thành lực trùng kích thị giác cường đại, làm cho tâm thần người rung động!

Mà Lâm Minh ở vào giữa, không nghi ngờ chút nào là tuyệt thế chiến thần, làm cho người ta căn bản không có dũng khí chống lại.

Cho dù hấp dẫn lớn hơn nữa, cũng không ai dám xuất thủ.

Nếu như đối phó người bình thường, còn có thể dùng chiến thuật biển người tiêu ma thể lực đối phương, nhưng mà cái quái thai Lâm Minh này, tựa hồ thể lực vô cùng vô tận, làm cho người ta không sinh ra nửa điểm lòng phản kháng!

Song những người này không dám ra tay, không có nghĩa là tất cả mọi người không dám ra tay.

Khi Lâm Minh ở chỗ này tĩnh tọa nửa canh giờ, trong lúc bất chợt, đỉnh đầu là bầu trời bao la đột nhiên âm u xuống...

Tảng lớn tảng lớn mây đen hội tụ, trong mỗi một tấm mây đen đều có quỷ ảnh chìm nổi, thống khổ gào khóc.

Chương 1891: Chiến Thiên Tôn (1)

Từng đạo tàn ảnh màu đỏ, phảng phất là con sông xuất hiện, bên trong có vô số xương trắng liên hoa chìm nổi, cùng địa ngục Hoàng tuyền giống nhau như đúc.

Chung quanh nhiệt độ phảng phất thoáng cái hạ thấp rất nhiều, tràn đầy hàn ý.

Một cỗ hơi thở như núi như biển từ trong mây đen truyền đến, làm trong lòng mọi người đột nhiên trầm trọng, phảng phất như lâm vào Sâm La địa ngục.

- Kiệt kiệt.

Tiếng cười quái dị bén nhọn chói tai, từ đỉnh đầu vang lên.

- Tiểu bối, ngươi thật đúng là lớn lối, bổn tôn nguyên bản muốn nhìn một chút, ngươi có thể kiên trì tới trình độ nào, không nghĩ tới, sau khi ngươi chiến đến không người dám chiến, lại đem linh dược lấy ra trước mặt mọi người, ngươi cho là, căn bản không có người có thể từ trong tay ngươi cướp được linh dược sao? Ha ha ha ha, thật là ngây thơ vô cùng!

Đột nhiên xuất hiện thanh âm, để võ giả ở đây trong lòng đột nhiên rùng mình.

Loại khí thế này, uy áp bực này, chẳng lẽ là... Thiên Tôn?

Cho dù tu vi bị áp chế, nhưng mà hơi thở của Thiên Tôn lại không cách nào thay đổi, bởi vì khí tức của bọn hắn, gần như đồng đẳng với pháp tắc, rất nhiều Thiên Tôn đều trải qua thiên kiếp, ở một trình độ nào đó, có thể cùng Thiên Đạo pháp tắc ngang bằng!

Dĩ nhiên, cái ngang bằng này, cũng chỉ là ở trong lĩnh vực hắn am hiểu mà thôi, tỷ như Hỏa hệ Thiên Tôn, chỉ có thể ở trên Hỏa hệ pháp tắc đạt tới độ cao Thiên Đạo quy tắc, Thiên Tôn muốn toàn diện đối kháng Thiên Đạo, là không thể nào.

- Vạn... Vạn Quỷ Thiên Tôn, là Vạn Quỷ Thiên Tôn, hắn tới rồi?

Rất nhiều người kinh hô, bọn họ không có được chứng kiến thủ đoạn của Vạn Quỷ Thiên Tôn, nhưng mà sau khi xác nhận đối phương là Thiên Tôn, nhìn lại quỷ hồn bay múa đầy trời kia, là có thể đoán được thân phận của Vạn Quỷ Thiên Tôn.

- Hỏng bét, Ôn thần này cũng tới, chúng ta sẽ không bị họa lây chứ.

Rất nhiều người trong lòng kinh hãi, rối rít lui về phía sau, Vạn Quỷ Thiên Tôn hiển nhiên là vì cướp đoạt Kỳ Lân quả mà đến, cấp bậc chiến đấu như vậy, bọn họ cũng không muốn bị cuốn vào.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lui về phía sau hơn mười dặm, mới trì hoãn bước chân.

Dĩ nhiên đối với tại chỗ võ giả mà nói, hơn mười dặm khoảng cách, như cũ có thể để cho bọn họ thấy rõ ràng hiện trường giao chiến tình huống.

- Rốt cuộc đã tới một con cá lớn...

Khóe miệng Lâm Minh khẽ cong lên, Thiên Tôn đến tràng, là chuyện tình sớm muộn gì, dù sao Kỳ Lân quả quá trân quý, coi như là Thiên Tôn cũng sẽ thèm thuồng không dứt.

Bản thân gây ra phong ba lớn như vậy, Thiên Tôn sao lại không biết?

- Loài người, ngươi cho là ngươi chiến thắng mấy Đại Giới Giới Vương thì vô địch thiên hạ rồi?

Trên bầu trời truyền đến thanh âm âm trầm, hắn hiển nhiên là cảm nhận được trong nhiều thi thể trên mặt đất, có không ít Đại Giới Giới Vương.

- Thiên Tôn cùng Giới Vương chênh lệch, không phải là ngươi có thể tưởng tượng! Ngươi cho là Đại Giới Giới Vương cùng Thiên

Tôn chỉ kém một bậc?

Mặc dù Đại Giới Giới Vương cùng Thiên Tôn trong lúc đó, còn cách nửa bước Thiên Tôn, nhưng nửa bước Thiên Tôn này, thường thường không bị coi là một cảnh giới, chẳng qua là nửa cảnh giới, cũng chính là kém nửa bước.

Chân chính mà nói, Đại Giới Giới Vương cùng Thiên Tôn trong lúc đó, quả thật chỉ kém một cấp.

Nhưng mà một cấp này, cũng là khác biệt trời vực!

Bởi vì Thiên Tôn thường thường vượt qua thiên kiếp, có biến hóa thoát thai hoán cốt, Thiên Tôn pháp tắc, cùng Đại Giới Giới Vương hoàn toàn không là một cấp bậc! Mà những pháp tắc lực kia, cùng Thiên đạo bình đẳng, hơn nữa sẽ bị mang vào Nguyên Mộng chiến trường!

Đây chính là trời cùng đất chênh lệch rồi.

Oanh long!

Vạn Quỷ Thiên Tôn bộc phát ra hơi thở, tràn đầy khí thế không ai bì nổi, bễ nghễ thiên hạ, hắn đang khi nói chuyện, uy áp khổng lồ bao phủ xuống, để cho nhiều võ giả ở đây trong lòng kinh hãi, khó có thể thừa nhận!

Phải biết rằng, đây chính là dưới tình huống Vạn Quỷ Thiên Tôn bị áp chế tu vi, như cũ có uy áp khổng lồ như thế, nếu như Vạn Quỷ Thiên Tôn ở trạng thái toàn thịnh, kia khó có thể tưởng tượng thực lực của hắn sẽ đạt tới loại trình độ nào!

Đây chính là Thiên Tôn kinh khủng!

Trong lúc nhất thời, mọi người khiêng Thiên Tôn uy áp, rối rít lui về phía sau, mà ánh mắt của bọn họ, mang theo hồi hộp, bọn họ đại đa số người, cũng chưa từng thấy qua Thiên Tôn chân chính xuất thủ, bây giờ thấy Vạn Quỷ Thiên Tôn khí thế bực này, trong lòng cũng nhịn không được kinh hãi cùng run rẩy.

Ở Thần Quân cảnh, công kích như vậy ai có thể ngăn chặn?

Ánh mắt mọi người, toàn bộ đều ngưng tụ ở trên người Lâm Minh.

Lâm Minh ở Nguyên Mộng chiến trường này quả thật quá mức rầm rĩ rồi, vốn là dựa theo thực lực của hắn, nếu như hạ thấp một điểm, âm thầm không ngừng săn giết Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, cuối cùng bắt được chiến công trị giá đệ nhất hoàn toàn không phải là việc khó, hơn nữa hắn còn chiếm được Kỳ Lân quả, có thể thắng lợi trở về!

Nhưng mà hắn tựa hồ căn bản không thấy đủ, thậm chí đem Kỳ Lân quả lấy ra, mặc cho người vây xem, cuối cùng dẫn tới Thiên Tôn xuất thủ!

Một khi Lâm Minh bị Thiên Tôn giết chết, Kỳ Lân quả cũng không còn rồi, trị giá chiến công cũng sẽ hao tổn hơn phân nửa, tuyệt đối tổn thất thảm trọng!

- Chỉ sợ chiến thắng chín Đại Giới Giới Vương, cũng không có thể chiến thắng Thiên Tôn, cho dù là Thiên Tôn rất kém cỏi, cũng có thể dễ dàng diệt sát chín Đại Giới Giới Vương, để cho bọn họ ngay cả cơ hội tứ tán chạy trốn cũng không có.

- Phải, hơn nữa Vạn Quỷ Thiên Tôn này, ở trong Thiên Tôn cũng không tồi, tựa hồ là trung vị Thiên Tôn a!

Vạn Quỷ Thiên Tôn Hoàng Tuyền Điện tọa lạc tại Hồn giới nhất phương đại thế giới… Hoàng Tuyền Giới, uy danh hiển hách, đó là Vạn Quỷ Thiên Tôn độc lập sáng tạo thế lực, nhiều năm như vậy, không biết bao nhiêu người nằm mộng cũng muốn tiến vào, danh tiếng Vạn Quỷ Thiên Tôn, ở Hoàng Tuyền Giới như sấm bên tai.

Ngay vào lúc này, Vạn Quỷ Thiên Tôn đột nhiên xuất thủ.

Bản thân của hắn đứng yên bất động, mà ở trên đầu của hắn, đột nhiên một cốt trảo giống như núi tuyết từ trong mây đen lộ ra, chung quanh cốt trảo có vô số lân hỏa thiêu đốt, đùng đùng rung động, hư không cũng bị xuyên thủng.

Rống…

Long ngâm đáng sợ kinh thiên động địa, ở trong mây đen cuồn cuộn, thậm chí che dấu một đầu cốt long khổng lồ!

Cho dù là Thiên Tôn, cũng rất khó thuần phục Thần thú, nhưng mà nếu như chẳng qua là tìm được một bộ xương đầy đủ của thần thú, lại không khó khăn, bây giờ cốt long khổng lồ kia, chính là Vạn Quỷ Thiên Tôn tế luyện ra lợi khí giết người, mà tài liệu của nó, chính là chân Long long cốt!

Long trảo của cốt long này, mang một cỗ khí thế trấn áp hết thảy, hướng Lâm Minh oanh qua.

Dĩ nhiên, lực lượng của nó, cùng dạng bị pháp tắc của Nguyên Mộng chiến trường áp chế rồi.

Lâm Minh mãnh liệt ngẩng đầu, trong con mắt có điện quang hiện lên, dưới chân cuồn cuộn nổi lên cuồng phong nước xoáy, từng vòng hướng ra phía ngoài khuếch tán.

Trong cơ thể ba Đại Đạo Cung mở rộng, cốt nhục toàn thân Lâm Minh vang lên tiếng vang ù ù.

Chương 1892: Chiến Thiên Tôn (2)

Một luồng sóng khí huyết tuôn ra.

Trong lúc nhất thời, thân thể Lâm Minh cao ngất như thương, chợt xông ra một cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ, khí huyết ngập trời.

Hắn không tránh không né, nhất thương phóng lên cao, cùng cốt trảo như núi cao kia hung hăng oanh đến cùng nhau.

Lâm Minh thương mang cùng cốt trảo như núi cao kia so sánh, nhỏ bé vô cùng, nhưng mà Đạo Cung Cửu Tinh mở ra, thân thể cường hãn bộc phát tiềm lực, lực lượng không cách nào lường được.

Ở bên ngoài, lực lượng của Lâm Minh là phải dùng Long lực tới tính toán!

Giống như là tinh thần, thương quang của Lâm Minh đụng phải cốt trảo như núi cao lành lạnh kia, tính cả bản thân của hắn cùng nhau vọt đi tới.

Kót két ca!

Theo nổ vang như thiên địa xé rách, cốt long kia kêu rên một tiếng, nhìn qua cốt trảo thế không thể đỡ kia, có vô số ký hiệu hiện lên, những ký hiệu này, cũng khắc sâu ở chỗ nối tiếp của long cốt, là lực lượng của Vạn Quỷ Thiên Tôn, nhưng mà hôm nay ở dưới Lâm Minh đánh vào, những ký hiệu này lại lóe ra quang mang rừng rực, sau đó ở trước mắt bao người nứt vỡ.

Lập tức, ký hiệu liên tiếp long cốt, thậm chí bắt đầu văng tung tóe rồi!

Một long cốt cốt trảo khổng lồ, bị Lâm Minh cứ như vậy đánh động, các đốt ngón tay rơi lả tả, xương cốt bay vụt!

Mặc dù nói, Lâm Minh cũng không có chân chính để long cốt vỡ vụn, chẳng qua là đánh vỡ cốt trảo, nhưng mà ở giữa sân hơn vạn người thoạt nhìn, tình hình liền biến thành Lâm Minh một kích đánh nát cốt long khổng lồ!

Thân thể hoàn toàn kém xa, phát sinh loại cảnh tượng kinh thiên động địa này, làm cho tâm thần người rung động!

Đây là Thần Quân cảnh võ giả có thể có được lực lượng sao?

Rống!

Cốt long phát ra một tiếng bi thảm, ánh mắt Lâm Minh như điện, chân đạp không gian pháp tắc, vọt thẳng lên, hắn muốn trước đem cốt long này giải quyết xong!

Vạn Quỷ Thiên Tôn trong lòng đại chấn, hắn vốn tưởng rằng, bằng vào cốt long, cho dù chưa chắc có thể thu thập Lâm Minh, nhưng mà có thể cho hắn áp chế to lớn, lại không nghĩ rằng, cốt long này ở trước mặt Lâm Minh, một cái chính diện đã bị thất bại!

Khe hở không ngừng mở rộng, xương cốt bay tán loạn, thân thể Lâm Minh nhanh vô cùng, thế không thể đỡ!

Toàn thân hắn bao phủ Tu La pháp tắc màu tím, ký hiệu mai một, bèo dạt mây trôi.

Ngay vào lúc này, Vạn Quỷ Thiên Tôn động.

Hắn tự nhiên không thể trơ mắt nhìn khôi lỗi mình tế luyện bị Lâm Minh mở ra thành một đống cốt vỡ.

Hắn vươn thân thể, trên người dày đặc hắc khí quỷ bí, hắc khí ở trên mỗi một tấc da, cũng có một ác quỷ lành lạnh ngọa nguậy, rít gào.

Chà!

Vạn Quỷ Thiên Tôn tốc độ giống như quỷ mỵ, xông thẳng Lâm Minh mà đến.

Mà ở một sát na này, Lâm Minh đột nhiên cúi đầu, trong con ngươi hắn, phảng phất có hằng tinh chớp hiện, ánh mắt như thần linh chi kiếm, thoáng cái tỏa định Vạn Quỷ Thiên Tôn!

Cùng lúc đó, hơi thở của hắn càng thêm kinh khủng, tất cả lực lượng của thế giới trong cơ thể, cùng chung bộc phát!

Mục tiêu của hắn, từ vừa mới bắt đầu chính là Vạn Quỷ Thiên Tôn, mà không phải cốt long!

Hưu!

Phượng Huyết Thương thu nhập trong Tu di giới, Lâm Minh tay phải vừa lộn, từ thế giới trong cơ thể hắn, chui ra một thanh trường thương đen nhánh… Ám Long Thương.

Trường thương này vừa xuất hiện, phảng phất chặt đứt thời không, khiến hết thảy cũng tĩnh xuống dưới.

Nét mặt của Vạn Quỷ Thiên Tôn đột nhiên dữ tợn.

Thương này!!

Vạn Quỷ Thiên Tôn nhìn cây thương này, không biết vì sao, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một cảm giác sợ hãi, trực giác nói cho hắn biết, cây thương này cực kỳ nguy hiểm! Thậm chí ở thời đại thượng cổ, nó chém chết qua Chân Thần!

Tiểu tử này, tại sao có thể có một cây tuyệt thế hung khí như vậy?

Vạn Quỷ Thiên Tôn đã không còn kịp nghĩ những ý niệm trong đầu này rồi, ngay vào lúc này, Lâm Minh xuất thủ!

Hắn huy động Ám Long Thương, thương mang đáng sợ lóe ra, như tinh hà màu đen liên miên không dứt oanh qua.

Vạn Quỷ Thiên Tôn sắc mặt chuyển lãnh, mặc dù giật mình, nhưng mà hắn cũng không hoảng hốt, mắt thấy thương mang kia ở trước mặt mình không ngừng mở rộng, hắn lộ ra bàn tay trái, ở trong hư không xuống phía dưới nghiền một cái.

Cả bàn tay biến ảo, hắc quang bao phủ.

Trong mỗi một điểm hắc quang, đều có khô lâu chìm nổi, giống như là vạn quỷ bao phủ cối xay, đem quang mang của Ám Long Thương hung hăng nghiền áp sạch sẽ.

- Đứng!

Vạn Quỷ Thiên Tôn rống to, không chỉ có như thế, bàn tay phải đi theo dò xét ra, cùng tay trái khép lại chung một chỗ.

Trong nháy mắt hai tay khép lại, hư không cũng vỡ vụn rồi, vô tận hắc khí lan tràn ra.

Trong hắc khí, có Âm Lôi trận trận, có vô tận quỷ ma ở trong sương mù ẩn hiện.

Hoàng Tuyền hiện ra, xương khô như nước thủy triều.

Trên sông, có một quỷ điện chìm nổi, vạn quỷ khóc thảm thiết, phảng phất đem U Tuyền thế giới dẫn tới nhân gian.

Chung quanh bất kỳ một điểm lực lượng, cũng bị hắc mang kia thôn phệ.

Một số cỏ xanh, cự mộc chung quanh lây dính từng sợi hắc khí nhè nhẹ, nhanh chóng khô bại, mục nát.

- U Tuyền quỷ giới?

Có người vây xem sắc mặt kinh hãi, trực tiếp bay vút ra trăm trượng, e sợ cho bị hắc khí kia lây dính một điểm.

U Tuyền quỷ giới này là một lĩnh ngộ cực hạn của Vạn Quỷ Thiên Tôn đối với Quỷ đạo pháp tắc, đem nhất phương tiểu thế giới diễn hóa, trấn áp cừu địch, bây giờ mặc dù tu vi của Vạn Quỷ Thiên Tôn bị áp chế rồi, nhưng mà U Tuyền quỷ giới hắn như cũ có thể thi triển ra!

U Tuyền quỷ giới này lợi hại nhất, cũng không phải là trấn áp địch thủ. Nó cường hãn nhất chính là có thể đem địch nhân trấn áp luyện hóa, trở thành một phần của U Tuyền quỷ giới.

Cứ như vậy, Vạn Quỷ Thiên Tôn U Tuyền quỷ giới càng ngày càng có xu hướng đại viên mãn, càng ngày càng lớn mạnh.

Lâm Minh nhìn về phía Vạn Quỷ Thiên Tôn, đối mặt U Tuyền quỷ giới phạm vi khổng lồ như thế căn bản không thể nào tránh né, tay hắn cầm Ám Long Thương, giống như một mũi tên, trực tiếp xông vào U Tuyền quỷ giới trong

Oanh!

Hắc ám bị nổ tung, thân ảnh Lâm Minh hoàn toàn bị U Tuyền quỷ giới thôn phệ!

- Xông vào U Tuyền quỷ giới!

Rất nhiều người kinh hô, nhảy vào trong lĩnh vực của Vạn Quỷ Thiên Tôn, cơ hồ là hành động tự sát, hơn nữa cảnh giới của Lâm Minh, vốn là so sánh với Vạn Quỷ Thiên Tôn kém quá nhiều!

Mắt thấy thân ảnh Lâm Minh bị thôn phệ sạch sẽ, nhưng trên mặt Vạn Quỷ Thiên Tôn không có chút buông lỏng nào, hai tay hắn chậm rãi khép lại, phải thu nạp U Tuyền quỷ giới pháp tắc, đem Lâm Minh hoàn toàn nghiền áp nát bấy.

Ngay vào lúc này, cả người hắn chấn động, sắc mặt khẽ biến.

Hắn cảm giác được, có một cỗ lực lượng làm tâm thần hắn rung động, từ bên trong U Tuyền quỷ giới bộc phát ra.

- Cái gì?

Trong U Tuyền quỷ giới, vô số quỷ ảnh leo lên trên người Lâm Minh, liều mạng gặm thực, cố gắng thôn phệ cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cán hắc thương kia, mang theo pháp tắc lực vô danh mai một hết thảy, thế không thể đỡ!

Hơn nữa ở chung quanh hắc thương, có vô số lôi quang, quay chung quanh toàn thân Lâm Minh chuyển động, đem tất cả quỷ ảnh lọt lưới diệt sát.

Chương 1893: Độc hệ pháp tắc (1)

Ở trong lôi quang, cũng mang theo khí tức thương cổ hùng hồn, chúng rõ ràng là Lâm Minh từ trong Lôi điện lấy tới cực phẩm lôi nguyên lực.

Lôi Phạt Thiên Tôn, là thượng vị Thiên Tôn, hôm nay lôi đình lực của hắn bị Lâm Minh hấp thu hoàn toàn, ở trong tay Lâm Minh bị phát huy đến cực hạn!

Mà lôi đình lực, là khắc tinh của quỷ thần!

Giờ khắc này, Lôi Nguyên trong tay Lâm Minh ngưng kết thành Lôi Long ngao ngao gào rú.

Lôi Long này vừa xuất hiện, chung quanh liền chìm nổi vô số Lôi Đình phù văn, nguyên một đám phù văn giống như là lôi cầu cực đại, tản mát ra sức mạnh sấm sét khủng bố.

Vạn Quỷ Thiên Tôn ở trong thời gian ngắn cảm thấy lực lượng sấm sét kia khủng bố, lực lượng Lôi Đình bổn nguyên như thế, sao lại nắm giữ ở trong tay một nhân loại tiểu quỷ?

Thời gian đã không kịp để cho hắn đa tưởng, Lôi Long gào thét, cùng Vạn Quỷ Điện ở bên trong U Tuyền Quỷ giới đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Nổ mạnh khủng bố, Vạn Quỷ Điện cùng Lôi Long va chạm nhấc lên bạo tạc khủng bố, hai cỗ lực lượng đáng sợ, đồng thời ở trong Lôi Quang nát bấy, triệt để biến mất!

Lôi Đình trời sinh liền khắc chế hết thảy tà vật, là khắc tinh của Vạn Quỷ Thiên Tôn.

Nhưng mà Vạn Quỷ Thiên Tôn dù sao thành tựu Thiên Tôn đã lâu, U Tuyền Quỷ giới của hắn ở trên độ cao pháp tắc, cao hơn Lâm Minh rất nhiều, cho nên cả hai chạm vào nhau, cùng nhau bạo tạc!

Vô số Quỷ Ảnh buồn bã ở trong Lôi Đình kêu rên, tiêu tán, Lôi Long tiêu vong, nhưng mà Ám Long Thương của Lâm Minh thế đi không giảm, đem U Tuyền Quỷ giới ngạnh sanh phá vỡ ra một vết rách, đâm thẳng Vạn Quỷ Thiên Tôn!

Trong ánh mắt Vạn Quỷ Thiên Tôn hiện lên một đạo hồng mang, trong tay hắn bộc phát ra hư ảnh ma đầu chói mắt, cùng thương mang của Ám Long Thương kích đụng vào nhau.

Oanh!

Vô tận hắc mang tùy ý kích xạ, trong có Lôi Long gào thét, quỷ trảo của Vạn Quỷ Thiên Tôn nhanh chóng căng phồng lên, bao phủ hướng Lâm Minh.

Lâm Minh liền đâm Ám Long Thương, Cửu Thiên Tinh Thần Chi Lực, toàn bộ tuôn vào thân thể Lâm Minh, lực lượng cường đại như hồng thủy bộc phát, một thương hướng quỷ trảo phóng đi!

Tạch tạch tạch tạch...!

Một khắc này, quỷ trảo của Vạn Quỷ Thiên Tôn xuất hiện tí ti vết rách, chỉ là sau một lát, cái quỷ trảo này bị hoàn toàn xé rách rồi!

Lúc bạo tạc, ý niệm Lâm Minh trầm xuống, thân thể truyền ra tiếng vang lốp ba lốp bốp, mà trong nội tâm Vạn Quỷ Thiên Tôn cũng phát lạnh, thân thể chợt lui ra sau.

Ở giữa Lâm Minh cùng Vạn Quỷ Thiên Tôn tầm đó, hư không tùy ý lấy từng sợi dư ba của Lôi Đình bí lực, trong lúc nhất thời, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Phía trước Lâm Minh cùng cốt long giao thủ chiếm cứ thượng phong thì cũng thôi. Dù sao cốt long kia chỉ là Vạn Quỷ Thiên Tôn tế luyện Khôi Lỗi. Nhưng mà kế tiếp, Lâm Minh cùng Vạn Quỷ Thiên Tôn chính diện giao thủ, vậy mà cũng không có rơi xuống hạ phong!

Đây chính là một Thiên Tôn!

Thiên Tôn ở trong suy nghĩ của võ giả tầm thường, là tồn tại cao không thể chạm. Dù là tu vi Thiên Tôn bị Nguyên Mộng không gian áp chế, bọn hắn cũng có được Thông Thiên chi năng!

Lâm Minh một cái tiểu bối, chính diện cùng Thiên Tôn chống lại, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

- Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Vạn Quỷ Thiên Tôn kinh hãi, tuyệt thế thiên tài như Lâm Minh, không có khả năng không có tiếng tăm gì.

- Hồn giới Nhân tộc, đều là phàm nhân bị nuôi nhốt, không có lực lượng gì, cũng không có truyền thừa, Hồn giới 1 tỷ năm qua, chưa từng sinh ra Nhân tộc Thiên Tôn! Mà ngươi, có thực lực bực này, tương lai chỉ cần không vẫn lạc, thành tựu Thiên Tôn tuyệt đỉnh căn bản dễ dàng! Trong cơ thể ngươi có Long Phượng chi huyết, truyền thừa chi lực kinh người, hơn nữa thông hiểu Thượng Cổ thần bí pháp tắc, ngươi quả thực không giống là những nhân loại bị nuôi nhốt trong Hồn giới kia.

Vạn Quỷ Thiên Tôn kiến thức bất phàm, thông qua một loạt dấu hiệu, hoài nghi xuất thân của Lâm Minh rồi.

Lâm Minh có chút nhíu mày, hắn còn không muốn bị người biết rõ mình xuất thân Thần Vực, hắn một lời không nói, ở trong cơ thể hắn, Tu La chi huyết xao động.

Vạn Quỷ Thiên Tôn xác thực cường đại, hắn lĩnh ngộ pháp tắc muốn vượt qua Lâm Minh, ví dụ như Vạn Quỷ Thiên Tôn U Tuyền Quỷ giới, luận phẩm chất, nó xa xa không như Lâm Minh vốn có Hồng Mông Không Gian, Hồng Mông Không Gian là Hỗn Độn Thiên Tôn sáng tạo Thiên Tôn lực trường đỉnh tiêm, có thể là vì pháp tắc lĩnh ngộ, nên bao hàm chênh lệch, nếu như Lâm Minh dùng ra Hồng Mông Không Gian, là không cách nào áp chế U Tuyền Quỷ giới.

Nhưng mà pháp tắc cũng không phải toàn bộ của chiến đấu, Lâm Minh ở nhiều phương diện, muốn vượt qua Vạn Quỷ Thiên Tôn.

Cũng tỷ như Đạo Cung Cửu Tinh, ví dụ như Long Huyết Chi Lực, ví dụ như Tu La pháp tắc!

Đây đều là ưu thế mà Thiên Tôn cũng không có!

Mà giờ khắc này, Tu La chi huyết toàn thân của Lâm Minh sôi trào đến mức tận cùng, khớp xương của thân thể hắn phát ra tiếng vang lốp ba lốp bốp, thân thể bắt đầu cất cao, trên mặt của hắn, hiện ra lân phiến màu đen, bao trùm toàn thân.

Một cỗ khí tức hùng hồn đáng sợ, từ trong cơ thể Lâm Minh bạo phát ra, như Cuồng Long gào thét, mà ở sau lưng Lâm Minh, thì hiện ra Tu La hư ảnh cực lớn, đỉnh thiên lập địa, chưởng ngự Càn Khôn!

Lâm Minh ở trong tích tắc này, thi triển ra Tu La biến thân, đem lực lượng của mình đẩy đến đỉnh phong cực hạn!

Biến cố trong nháy mắt, lại để cho Võ Giả toàn trường kinh hô, Lâm Minh lúc trước, lại vẫn có chỗ giữ lại, hiện tại hắn đã bộc phát ra lực lượng càng đáng sợ.

Khó có thể tưởng tượng, nhân loại này cực hạn đến cùng ở nơi nào.

Phải biết rằng, năm đó ở thời điểm thí luyện tầng thứ năm cuối cùng, Lâm Minh là thi triển Tu La biến thân, dùng ra lực lượng cường đại nhất của bản thân, đánh nát Bất Tử Hàn Băng Đản.

Mà khi đó, Lâm Minh là cùng Thánh Mỹ sánh vai!

Hiện tại, Lâm Minh đối mặt Vạn Quỷ Thiên Tôn, tự nhiên khí thế mười phần.

Ám Long Thương trực chỉ mi tâm của Vạn Quỷ Thiên Tôn, thương khí bức người!

Một màn này, lại để cho Vạn Quỷ Thiên Tôn thật sự nổi giận, khuôn mặt hắn âm trầm vô cùng, hắn chưa từng bị một tiểu bối khiêu khích như thế.

- Ta sẽ cho ngươi biết thực lực thuộc về Thiên Tôn!

Một khắc này, hai con ngươi Vạn Quỷ Thiên Tôn bắn ra hắc quang vạn trượng, phảng phất như mặt trời đen bộc phát.

Thân thể của hắn bắt đầu trở nên mông lung, giọt giọt máu tươi từ trong từng lỗ chân lông xuất hiện.

Mỗi một giọt máu tươi ở trong hư không ngưng luyện thành nguyên một đám ma đầu lớn như thiên thạch, nặng nề phù phù, gào rú, gầm thét, tản mát ra một đạo khí tức hung lệ.

Đồng thời từng ma đầu còn không ngừng niệm tụng ra kinh văn chói tai kỳ dị.

Cảnh vật chung quanh cũng bắt đầu biến hóa, phảng phất bị phủ thêm sương lạnh, mang theo ý tứ hàm xúc lành lạnh.

Lâm Minh trong lúc đó phát hiện hai chân bắt đầu lún xuống, phảng phất hư không dưới chân biến thành đầm lầy vô tận.

Có vô số Bạch Cốt lành lạnh vừa thô vừa to từ trong mặt đất chui ra, hướng cả vùng đất chộp tới.

Chương 1894: Độc hệ pháp tắc (2)

Kể cả thi thể rất nhiều Võ Giả mà lúc trước Lâm Minh giết chết, cũng bị Bạch Cốt kia bắt lấy, theo thanh âm xuy xuy xùy, những huyết nhục này toát ra khói xanh, không quá một lát, toàn bộ bị ăn mòn rồi, ngay cả cặn bã cũng không còn!

Vô tận huyết nhục, cứ như vậy hóa thành huyết tương màu đỏ thẫm, một mùi gay mũi phát ra, để cho da đầu người run lên.

- Ân?

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, bên trong chiêu thức của Vạn Quỷ Thiên Tôn, ẩn chứa Hủ Thực Chi Lực chí cường, đây là độc hệ pháp tắc, một khi Võ Giả cùng Chân Nguyên của Thiên Tôn đụng vào, huyết nhục bản thân cũng sẽ bị không ngừng ăn mòn.

Những Bạch Cốt này ở trong hư không phiên cổn, như là mãng xà, hướng về Lâm Minh tụ lại mà đến!

Ánh mắt Lâm Minh như điện nhìn hướng Vạn Quỷ Thiên Tôn, thân thể cũng đi theo mông lung.

Một cỗ khí tức sâu như biển, đột nhiên từ trong thân thể của hắn bạo phát đi ra.

Thân hình bao phủ trong một tầng hồ quang đen kịt, lóng lánh chói mắt. Vô số chú ấn tựa như đường vân hiện ra ở bên ngoài làn da.

Trong con mắt bắn ra quang mang khủng bố, như là vòng xoáy đen kịt.

- Toái!

Theo Lâm Minh hét to, ở chung quanh thân thể Lâm Minh, những hư ảnh Bạch Cốt kia nhao nhao bạo toái.

Lâm Minh giống như Ma Thần đến thế gian, Nhân Thương hợp nhất, phảng phất như Hắc Long. Bỏ qua không gian, lập tức xé rách hư không còn có ma đầu chìm nổi chung quanh, trực tiếp phóng tới Vạn Quỷ Thiên Tôn!

Một thương đâm ra, Bạch Cốt như núi chôn vùi.

Vạn Quỷ Thiên Tôn hai tay đẩy ngang, trong thời gian ngắn đánh ra hàng tỉ ấn quyết, trên người Quỷ đạo pháp tắc tầng tầng lớp lớp xuất hiện, ngay cả không gian cũng bóp méo.

Tất cả năng lượng, hợp thành Quỷ đạo bích chướng đen kịt dày đặc.

Mà lưỡi lê của Lâm Minh ở trên bức tường vạn quỷ kia ngăn cản, tiến quân thần tốc!

Oanh!

Va chạm kịch liệt, vô tận khói độc màu đen bị phá, trong một khoảng cách gần, Lâm Minh cũng không cách nào tránh đi năng lượng bạo tạc. Vô tận khói độc màu đen phóng tới thân thể Lâm Minh, cùng hộ thể chân nguyên của Lâm Minh kích đụng.

Xuy xuy xùy!

Hộ thể chân nguyên của Lâm Minh bị khói độc màu đen không ngừng ăn mòn!

Hộ thể chân nguyên bị ăn mòn, huyết nhục của hắn cũng nhiễm lên khói độc, cái lân giáp màu đen kia trực tiếp bị ăn mòn, chảy ra nùng huyết.

Thấy một màn như vậy, Vạn Quỷ Thiên Tôn nhe răng cười.

- Muốn liều lĩnh trọng thương ta, cùng ta lưỡng bại câu thương? Ta sao lại cho ngươi cơ hội này?

Vạn Quỷ Thiên Tôn nhìn ra ý định của Lâm Minh, hắn là liều mạng mình bị thương, cũng muốn đột phá khói độc màu đen, kích thương mình.

Nhưng mà hắn thả ra khói độc như thế nào dễ thừa nhận như vậy, cổ lực lượng ăn mòn này một khi xâm nhập thân thể Võ Giả, sẽ xâm nhập kinh mạch trong huyết nhục đối phương, ăn mòn năng lượng, ăn mòn thân thể, ăn mòn khí huyết.

Ở dưới độc hệ pháp tắc của hắn ủng hộ, dù là nhiễm lên một điểm, cũng để cho người trí mạng.

Thân ảnh Vạn Quỷ Thiên Tôn động liên tục, thân thể chợt lui ra sau.

Hắn muốn tránh Lâm Minh công kích, đối mặt Lâm Minh, hắn đã không có khinh thị, hắn biết rõ, chỉ cần không ngừng né tránh Lâm Minh công kích, dùng khói độc ăn mòn thân thể Lâm Minh, hắn liền thắng.

Mắt thấy Vạn Quỷ Thiên Tôn bắt đầu đánh du kích chiến, đám võ giả chung quanh đều có chút ngẩn người.

- Với tư cách Thiên Tôn, đối phó một tiểu bối, vậy mà sử dụng du kích chiến, muốn hao tổn chết đối phương, quá ám muội rồi...

- Đừng bình luận lung tung, có thể thắng mới là trọng yếu nhất, ngươi cho rằng nhân loại kia là một tiểu bối sao! Mặc dù cách làm của Vạn Quỷ Thiên Tôn có chút mất giá trị con người, nhưng là lựa chọn sáng suốt nhất!

Rất nhiều Hồn tộc Võ Giả vì Vạn Quỷ Thiên Tôn nói chuyện, dù sao Lâm Minh thuộc về Nhân tộc.

Trốn tránh Lâm Minh một lần công kích, khóe miệng Vạn Quỷ Thiên Tôn nổi lên một tia nhe răng cười.

Công huân giá trị của Lâm Minh Vạn Quỷ Thiên Tôn lấy tới vô dụng, nhưng mà Kỳ Lân bảo dược kia, lại là đồ vật hắn tha thiết ước mơ, đó là Thánh vật dưỡng Hồn, thậm chí có thể giúp hắn đột phá Thượng vị Thiên Tôn!

Lại kiên trì mấy lần, hắn sẽ thắng.

Nhưng mà đang ở thời điểm thân ảnh Vạn Quỷ Thiên Tôn lại động, muốn tránh đi Lâm Minh trùng kích, hắn biến sắc, đột nhiên quay người.

Ở phía sau hắn, năng lượng tuôn ra, một Hắc y Lâm Minh, còn có một Lâm Minh áo tím, tay nắm Luân Bàn hai màu, hướng Vạn Quỷ Thiên Tôn đánh lén mà đến.

- Ân?

Trong nội tâm Vạn Quỷ Thiên Tôn kinh hãi, phân thân!

Lâm Minh hai đại phân thân, phong tỏa phương hướng Vạn Quỷ Thiên Tôn né tránh, không chỉ như thế, còn có một Tu La hư ảnh cực lớn từ trên trời giáng xuống, đem thân ảnh Vạn Quỷ Thiên Tôn trực tiếp bao phủ trong đó!

Vạn Quỷ Thiên Tôn căn bản không có thời gian lựa chọn, chỉ có thể cùng hai đại phân thân này giao thủ, nghênh đón một kích này!

Hai đại phân thân này, đều là chủ nhân Tu La lộ tế luyện Thần Vật, tuy bị tu vi của Lâm Minh hạn chế, không cách nào phát huy Quỷ Thần Chi Lực chính thức, nhưng mà ở Nguyên Mộng chiến trường, dưới tình huống Vạn Quỷ Thiên Tôn bị áp chế tu vi, hai đại phân thân liên thủ, lại đủ để phát huy ra chiến lực khủng bố.

- Oanh!!

Hai đại Sinh Tử Luân, cùng ma công của Vạn Quỷ Thiên Tôn chính diện đối oanh.

Trong lúc nhất thời, Quỷ Vụ bay vụt, thần quang mãnh liệt!

Nguyên linh thạch thai cùng hồn tuyền thần thai liên thủ, lực lượng vô cùng cường đại, hơn nữa hai đại phân thân của Lâm Minh đều hung hãn không sợ chết, lực phòng ngự của chúng kinh người, một khi đối địch sẽ chỉ công không thủ.

Hư không bị xé rách như vải rách, vô tận quỷ hồn bị đánh tan, Vạn

Quỷ Thiên Tôn chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, tinh thần chi hải đau đớn kịch liệt.

Trong nháy mắt này bản tôn Lâm Minh cũng giết đến, tốc độ của hắn cực nhanh, trong tích tắc thân hình của Vạn Quỷ Thiên Tôn bị năng lượng phong bạo phong tỏa, hắn đâm ra một thương!

Ầm ầm!

Một thương này quán chú toàn bộ lực lượng của Lâm Minh.

Trong thân thể Lâm Minh, Tu La chi huyết sôi trào! Vô tận Tu La pháp tắc bạo phát ra, giống như ngàn vạn thần thú gào thét!

- Đáng chết!

Gương mặt Vạn Quỷ Thiên Tôn dữ tợn, hắn xoay người đánh ra một chiêu, lòng bàn tay của hắn bay ra một cái quỷ phiên to lớn, quỷ phiên đón gió biến lớn, rất nhanh biến lớn tới một trượng, trong quỷ phiên vó vô tận quỷ vật gào khóc.

Đây là quỷ phiên Vạn Quỷ Thiên Tôn tế luyện phong ấn một tỷ oan hồn.

Ám Long thương đánh thẳng vào quỷ phiên, giống như tuyệt thế lôi đình, quỷ vật trong quỷ phiên bị tiêu diệt vô số!

Xoẹt!

Bạch quang chói mắt vang lên.

Ám Long thương thế như chẻ tre, trực tiếp đánh xuyên qua quỷ phiên.

Năng lượng cuồn cuộn như nước, quỷ phiên này đã bị Ám Long thương đánh xuyên thẳng qua!

- Cái gì?

Hai mắt Vạn Quỷ Thiên Tôn huyết hồng, Lâm Minh cường đại hoàn toàn vượt qua hắn tưởng tượng.

Mắt thấy Ám Long thương sắp đánh vào thân thể của mình, mà bởi vì lúc trước va chạm chính diện với hai phân thân của Lâm Minh, chiêu thức của Vạn Quỷ Thiên Tôn đã dùng hết, đã không có khả năng ngăn cản.

Chương 1895: Diệt Vạn Quỷ

Trong tích tắc này, Vạn Quỷ Thiên Tôn đã buông tha né tránh, hắn duỗi quỷ trảo ra đánh vào ngực của Lâm Minh!

- Tiểu bối, nếu ngươi muốn chết thì lão phu sẽ bóp nát tim của ngươi.

Ánh mắt Lâm Minh lạnh kiên quyết, hắn không để ý tới Vạn Quỷ Thiên Tôn uy hiếp, lại đón móng vuốt sắc bén của Vạn Quỷ Thiên Tôn, một thương đâm thẳng tới không lùi!

Một sát na kia, Tu La chi huyết trong người của hắn cuồn cuộn, cơ hồ tất cả lực lượng Tu La toàn bộ hội tụ vào tâm khẩu, hình thành lân giáp màu đen kiên cố.

Phốc!

Ám Long thương của Lâm Minh xuyên thẳng qua thần nguyên hộ thể của Vạn Quỷ Thiên Tôn, sau đó xuyên qua như xé rách đậu hủ, trực tiếp đâm xuyên qua thân hình Vạn Quỷ Thiên Tôn, máu tươi bắn ra bốn phía.

Mà cùng lúc đó, móng vuốt sắc bén của Vạn Quỷ Thiên Tôn đánh vào ngực Lâm Minh.

Lân phiến nghiền nát, huyết nhục bay tứ tung, ngực của Lâm Minh trực tiếp bị Vạn Quỷ Thiên Tôn, xương sườn gãy vài cây!

- Như thế nào...

Tuy xé rách ngực của Lâm Minh, nhưng mà trong mắt Vạn Quỷ Thiên Tôn mang theo thần sắc không tưởng tượng nổi, quỷ trảo của hắn sắc bén tới tận cùng, huống chi trên quỷ trảo còn bổ sung pháp tắc độc hệ, nếu như là ở bên ngoài, dưới tình huống tu vị không có áp chế, một trảo này dù là Thiên Tôn Linh Bảo cũng mất đi linh tính, sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Một trảo này dù bị pháp tắc áp chế, cũng vô cùng nghịch thiên, thế nhưng mà không thể đánh vỡ ngực Lâm Minh, không thể móc tim Lâm Minh ra, thân thể Lâm Minh chẳng khác gì thần thiết tạo thành.

- Chiêu thức của ngươi đã dùng hết, vội vàng công kích căn bản không cách xuyên qua phòng ngự của ta đâu.

Nếu như Vạn Quỷ Thiên Tôn dùng một kích toàn lực, Lâm Minh cho dù vận chuyển Tu La chi huyết cũng không có khả năng ngăn cản, nhưng mà vội vàng một kích thì hắn ngăn được.

- Chấm dứt!

Lâm Minh tay cầm Ám Long thương, lực lượng không ngừng rót vào trong đó, trong lúc nhất thời, trên người Vạn Quỷ Thiên Tôn, miệng vết thương do Ám Long thương lưu lại cũng dần dần biến thành lỗ thủng lớn..

Ở giữa lỗ thủng này có một hào quang của lỗ đen, phát ra lực lượng quỷ dị thôn phệ sinh linh..

Gương mặt Vạn Quỷ Thiên Tôn vặn vẹo, hắn dốc sức liều mạng vận chuyển lực lượng, ngăn cản hắc quang ăn mòn, muốn đẩy Ám Long thương ra ngoài cơ thể.

Mà trong tích tắc này, thân thể của hắn chấn động, đột nhiên quay người.

Phía sau hắn, hai thân ảnh màu đen đánh tới như quỷ mị, hàn quang lành lạnh, chiếu rọi thân thể của hắn, dưới loại tình huống này hắn hoàn toàn không cách nào né tránh.

Phốc! Phốc!

Hai tiếng lưỡi dao sắc bén phá vỡ huyết nhục vang lên, sau lưng Vạn Quỷ Thiên Tôn bị Lâm Minh áo đen cùng Lâm Minh áo tím cùng ra tay, một thanh trường thương màu vàng và lợi kiếm màu tím đâm vào thân thể Thiên Tôn, đâm xuyên qua lần nữa

Máu tươi chảy xuống, Vạn Quỷ Thiên Tôn bị ba kiện binh khí đâm qua người, màmà ba binh khí này phân ra nắm giữ trên người Lâm Minh.

Cảnh tượng này, nhìn thấy mà giật mình!

- Ta... Ta...

Vạn Quỷ Thiên Tôn miệng phun máu tươi, trên người có vô số pháp tắc tung bay, kiệt lực kháng cự hắc quang, nhưng mà không thể làm nên chuyện gì, thân thể của hắn bắt đầu bị ăn mòn, có cần cũng vô dụng.

Tại nguyên mộng chiến trường, cảm giác tử vong rất nhạt, Vạn Quỷ Thiên Tôn thân ở vị trí Thiên Tôn, chưa từng nhận thức qua cảm giác này, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Hắn lại bại trận trong tay tiểu bối, hắn làm sao cam tâm!

- Ta hận ah! Nếu như tu vị của lão phu không bị áp chế, giết ngươi như tàn sát chó.

Vạn Quỷ Thiên Tôn khi đang nói chuyện, máu tươi tuôn ra, Lâm Minh ánh mắt lạnh lẽo kiên quyết, năng lượng này rót vào trong Ám Long thương, trong lòng Vạn Quỷ Thiên Tôn xuất hiện vết máu đầm đìa.

Tạch tạch tạch!

Thân thể Vạn Quỷ Thiên Tôn không ngừng chiết xuất ra, không lâu sau tiếng nổ lớn vang vọng, Vạn Quỷ Thiên Tôn tự bạo huyết nhục.

Qua mấy hô hấp sau, vừa rồi Vạn Quỷ Thiên Tôn giống như chỉ còn lại hình thái sương mù,, huyết vụ không ngừng bao phủ người hắn.

Một đời Thiên Tôn, triệt để biến mất trong nguyên mộng chiến trường.

Một màn này làm cho hơn một vạn võ giả biến sắc.

Nhân loại này ngay cả Thiên Tôn đều có thể giết chết!

Nguyên mộng chiến trường mạnh nhất chính là Thiên Tôn, Thiên Tôn đều có thể giết, cũng nói đúng hơn là Lâm Minh vô địch tại đây.

Hắn rốt cuộc là ai?

- Ma quỷ!

Có người kinh hãi nói ra, giống như trên thế giới này không có người nào sánh bằng nhân loại trước mặt này.

Đệ tử Tiểu Cực Cung đã sớm không nói lời nào, thái thượng trưởng lão mạnh nhất của Tiểu Cực Cung chỉ là Giới Vương bìn thường, hơn nữa còn là Giới Vương kế cuối, dù vậy Giới Vương đối với bọn họ mà nói đã là tồn tại xa xa không chạm tới.

Về phần Đại Giới Giới Vương, đây chẳng khác gì thần linh, mà Thiên Tôn càng không thể tưởng tượng được, đó là vung vung tay lên thì hàng tỉ sinh linh sẽ tan thành mây khói..

Cho dù thế nào cũng không nghĩ tới mình bị tiểu bối như Lâm Minh giết! Cho dù bị pháp tắc của nguyên mộng chiến trường áp chế, bọn họ vẫn có cảm giác không thừa nhận nổi.

Trong ấn tượng của bọn họ, Thiên Tôn dù ở dưới tình huống nào cũng không thất bại.

Thực tế bọn họ không thể không thừa nhận là vài ngày trước, Lâm Minh khi còn ở trong Tiểu Cực Cung không lý tưởng, thậm chí rất nhiều người còn kêu đến hét đi với Lâm Minh, Dật Phàm càng thề phải trả thù Lâm Minh.

Nghĩ tới một màn kia, sắc mặt đệ tử Tiểu Cực Cung biến thành khó coi, tên nhân loại này rốt cuộc vì cái gì lại tới Tiểu Cực Cung.

- Ta hoài nghi... Lúc ấy xảy ra không gian phong bạo trong đại hoang, chính là lâm Mục này làm ra...

Đột nhiên phó cung chủ Tiểu Cực Cung mở miệng, mấy trưởng lão Tiểu Cực Cung cũng co đầu rút cổ lại, cảm giác lưng phát lạnh, không gian phong bạo khủng bố như thế, tiêu diệt trăm vạn sông băng, đúng là tiểu tử này làm ra...

Suy nghĩ một chút thực có khả năng, nếu không làm thế nào trùng hợp tới mức hắn đang ở trong phế tích sông băng?

- Bất kể nói thế nào, hắn cũng chỉ là khách qua đường, có lẽ chỉ sau khi trọng thương, tạm thời dừng chân trong Tiểu Cực Cung, kỳ thật hắn cũng không có cảm giác nào với Tiểu Cực Cung cả, cuối cùng cũng rời đi thôi.

Thời điểm này Ngọc Lạc đột nhiên mở miệng, giọng của nàng lạc đi nhiều, nàng là nữ tử nội tâm cao ngất, nhìn thấy Lâm Minh thành tựu cao như thế, hơn nữa chắc chắn sẽ rời đi, trong nội tâm nàng không thể tránh khỏi cảm giác tự ti.

...

Giờ này khắc này Lâm Minh cầm Ám Long thương trong tay, toàn thân nhuốm máu, bên người có vô số quỷ hồn vây quanh, những quả hồn này đang gào khóc thảm thiết, dường như đứng trên đỉnh đầu Lâm Minh, là được một tử thần, một màn này lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong nội tâm của người ta.

- Chấm dứt, ta gi ết chết một Thiên Tôn!

Giờ khắc này Lâm Minh cầm lệnh bài trong tay, cảm thụ được nó càng ngày càng ấm, Lâm Minh cảm xúc phập phồng.

Đây là lần đầu tiên hắn đánh chết một Thiên Tôn, hơn nữa Vạn Quỷ Thiên Tôn còn là Thiên Tôn trong top mười!

Chương 1896: Ma Thần rút đi (1)

Tuy tu vị của hắn bị áp chế, nhưng mà giết chết hắn vẫn khiến Lâm Minh hưng phấn run rẩy.

Hắn quá khát vọng lực lượng!

Đại kiếp nạn sắp tới, Lâm Minh ít nhất phải có được vốn liếng chống lại Thiên Tôn, như vậy mới có thể phát huy tác dụng trong đại kiếp nạn.

Mà mặc dù mục tiêu này đối với Lâm Minh mà nói cũng quá xa xôi.

Lệnh bài càng ngày càng nóng, cơ hồ muốn nóng chảy ra.

Giá trị công huân không ngừng tăng lên thật nhanh.

Lâm Minh nhìn thấy giá trị công huân tăng lên, trong thời gian ngắn tăng lên gấp đôi.

Giết chết một Thiên Tôn, Lâm Minh đạt được con số bằng tổng toàn bộ của mọi người!

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, trong mắt có hào quang hưng phấn chớp động.

Lúc này bộ ngực hắn vẫn còn đổ máu, nhưng mà khí huyết không ngừng ngưng tụ, vết thương bị Vạn Quỷ Thiên Tôn xé rách đang khép lại nhanh chóng.

Mọi người nhìn thấy một màn này, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nhân loại này chiến lực kinh người, sức khôi phục sức khỏe quá đáng sợ, quả thực là thần thú hình người, thậm chí còn biên thái hơn thần thú.

Tương lai hắn lớn lên sẽ có bao nhiêu đáng sợ?

Thời điểm này Lâm Minh nuốt một viên đan dược vào, hắn liều mạng bị thương chém giết Vạn Quỷ Thiên Tôn, nhưng chính là tốc chiến tốc thắng, bị một ít tổn thương, đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào, bởi vì sức khôi phục của hắn quá đáng sợ.

Ngược lại năng lượng tiêu hao rất nhiều, đối với Lâm Minh mà nói là nguy hiểm nhất.

Hắn không muốn bản thân mình lâm vào hoàn cảnh xấu, dù sao nguyên mộng chiến trường này còn có rất nhiều tồn tại uy hiếp tới hắn.

Giữ lại thực lực, cho dù đánh không lịa vẫn có thể chạy trốn, nếu như thể lực hao hết, bị người đánh chết, đó là làm mai mối cho kẻ khác rồi.

- Thiên Tôn, xác thực cường đại...

Lâm Minh nhớ lại cảnh vừa mới chiến đấu, phương diện pháp tắc đơn thuần kỳ thật hắn kém hơn Vạn Quỷ Thiên Tôn quá xa, hắn dựa vào phương diện khác thủ thắng.

- Nếu ta đối mặt không phải là Vạn Quỷ Thiên Tôn, mà là Thánh Mỹ, dù tu vị áp chế cùng cảnh giới ta cũng không chống lại nổi...

Lâm Minh đưa ra phán đoán lực lượng của bản thân mình, bằng vào chuyện có thể đánh nát trứng Bất Tử Hàn Băng, cũng không thể nói rằng Lâm Minh cùng cảnh giới lại mạnh hơn Thánh Mỹ.

Nếu như luận thực lực, tu vị Thiên Tôn của Vạn Quỷ Thiên Tôn đương nhiên không bằng hạ vị Thiên Tôn như Thánh Mỹ, hơn nữa còn kém hơn không ít.

Lúc ấy tại thí luyện cuối cùng tầng thứ năm, Lâm Minh hoàn thành nhiệm vụ mà Thánh Mỹ không thể hoàn thành, kỳ thật trận chiến ấy tác dụng của Thánh Mỹ còn cao hơn Lâm Minh.

Trận chiến đầu tiên đối mặt bất tử liệt diễm, Thánh Mỹ một người đồng thời hoàn thành hiệu quả phòng ngự và công kích.

Trận chiến kế tiếp đối mặt Bất Tử Hàn Băng, lại là Thánh Mỹ hoàn thành đại bộ phận phòng ngự, Lâm Minh chỉ hoàn thành công kích.

Hơn nữa Lâm Minh lý giải Tu La pháp tắc và có chiêu thức khắc chế, Ám Long thương phụ trợ, Lâm Minh cuối cùng mới đánh nát trứng Bất Tử Hàn Băng Băng.

Nếu như chém giết sinh tử còn phải xem pháp tắc, lực trường, chiêu thức các loại... chỉ cần bằng vào đánh nát trứng Bất Tử Hàn Băng Băng thì không nói rõ cái gì cả.

- Tên sát thần này đang đi về phía chúng ta.

Phát giác được ánh mắt của Lâm Minh, rất nhiều người hãi hùng khiếp vía, bọn họ cảm giác ánh mắt Lâm Minh như lôi đình, làm cho nội tâm bọn họ phát lạnh, kinh hãi không hiểu.

- Hắn động thủ với chúng ta sao?

Có người phát run, đã có ý định bỏ chạy trong đầu.

Kỳ thật bọn họ xem náo nhiệt đã hết, hiện tại có tư cách giết Lâm Minh toàn bộ bị Lâm Minh chém giết, đã không có gì đáng giá xem.

- Chắc có lẽ không, với hắn những người như chúng ta chỉ là con tôm nhỏ, hắn không đặt vài ngàn tới vạn công huân vào trong mắt đâu.

Có người mở miệng tuy đả kích người ta, nhưng là sự thật, mục tiêu của Lâm Minh chính là đám Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, thậm chí Thiên Tôn!

Lâm Minh xác thực không có nhìn trúng đám người này, ánh mắt của hắn xuyên thấu qua mọi người, tập trung nhìn vào tinh không mênh mông xa xa.

Trong tinh không xa xa này che dấu một đám hỗn độn, mà ánh mắt Lâm Minh lại xuyên thủng hỗn độn này, dường như thấy rõ hết thảy!

- Đã đến, sao không hiện thân?

Giọng của Lâm Minh lạnh lẽo kiên quyết, hắn phát giác được vào lúc cuối cùng hắn giao thủ với Vạn Quỷ Thiên Tôn thì có một đạo cảm giác tập trung hắn, lại chưa từng ra tay.

Trong nháy mắt nó bộc phát lại che dấu sát cơ, dường như muốn thừa dịp mình đánh chết Vạn Quỷ Thiên Tôn thì ra tay đánh lén, nhưng mà cuối cùng vẫn ẩn nấp lại.

Hiện tại phần cảm giác này ẩn nấp trong hỗn độn, mặc dù Lâm Minh cũng rất khó phát giác.

Lâm Minh trước đó liều mạng bị thương, lại muốn bảo tồn năng lượng bản thân cũng là vì ứng phó kẻ địch này.

Lâm Minh vừa nói ra, toàn trường sợ hãi!

- Cái gì? Có người ẩn nặc chưa từng xuất hiện?

Mọi người kinh hô, nhao nhao nhìn theo ánh mắt của Lâm minh, nhưng mà bọn họ chỉ nhìn thấy hư vô, khí tức hỗn độn như ẩn như hiện, còn có nguyên mộng chiến trường vô tận...

Người có thể tới nguyên mộng chiến trường đều là người nổi bật, bọn họ đương nhiên không có ngu, tổng hợp đủ loại, bọn họ nhanh chóng hiểu được người trong lời của Lâm Minh là ai.

Có thể biến mất trong hư vô, giấu diếm được tất cả mọi người, âm thầm dò xét Lâm Minh, nhưng có đảm lượng này cũng chỉ có một mình Hỗn Độn Ma Thần!

Hỗn Độn Ma Thần, trung vị Thiên Tôn, hắn là đối thủ một mất một còn với Vạn Quỷ Thiên Tôn, hắn lần này tới nguyên mộng chiến trường cũng là nhằm giao thủ với Vạn Quỷ Thiên Tôn, nhưng mà Vạn Quỷ Thiên Tôn lại bị Lâm Minh tiêu diệt!

Trước đó Hỗn Độn Ma Thần có lẽ cũng từng có giao thủ với Vạn Quỷ Thiên Tôn, nhưng mà không hề nghi ngờ, hai người bọn họ không ai làm gì được ai.

Cũng nói đúng là, Hỗn Độn Ma Thần cùng Vạn Quỷ Thiên Tôn tám lạng nửa cân.

Nếu như Lâm Minh ở trạng thái toàn thịnh, Hỗn Độn Ma Thần cũng không phải đối thủ của Lâm Minh.

Mà bây giờ Lâm Minh bị thương, hơn nữa liên tục tiến hành đại chiến, thể lực tiêu hao rất nhiều, dưới loại tình huống này Hỗn Độn Ma Thần có hy vọng đánh chết Lâm Minh!

Thậm chí trong lúc Lâm Minh kịch chiến Vạn Quỷ Thiên Tôn, cơ hội tốt như vậy Hỗn Độn Ma Thần cũng nhịn dục vọng ra tay.

Mọi người tuyệt đối không cho rằng Hỗn Độn Ma Thần khinh thường đánh lén, dù sao giá trị Kỳ Lân thần dược đối với Thiên Tôn mà nói đầy đủ cho bọn họ buông bỏ cái tôn nghiêm này, chuyện này chỉ có thể nói rõ, mặc dù dưới loại tình huống này, Hỗn Độn Ma Thần cũng không có nắm chắc chiến thắng Lâm Minh!

Ít nhất hắn không có nắm chắc lưu Lâm Minh lại.

Bởi vậy hắn mới không có ra tay.

Trong hư không Vạn Quỷ Thiên Tôn trầm mặc, tầng hỗn độn tầng tầng lớp lớp, hư vô mờ mịt, dường như ẩn chứa vô tận thần bí, khiến cho người ta không nhìn thấu.

Lâm Minh cũng không có động, hắn vẫn ngồi xếp bằng trong hư không như trước, vừa luyện hóa đan dược vừa khôi phục thể lực, vừa vận chuyển khí huyết chữa thương.

Huyết nhục trên ngực của hắn không ngừng khép lại, lực lượng của hắn khôi phục từng chút.

Chương 1897: Ma Thần rút đi (2)

Hắn không có ra tay với Hỗn Độn Ma Thần. Hắn không có nắm chắc liên tục đánh chết hai gã Thiên Tôn, nhưng mà trái lại nếu như Hỗn Độn Ma Thần ra tay, cũng không làm gì được Lâm Minh.

Cho dù Hỗn Độn Ma Thần ra tay đánh lén Lâm Minh đang đánh một kích cuối cùng giết Vạn Quỷ Thiên Tôn Lâm Minh cũng có thể bằng vào hai phân thân ngăn cản Hỗn Độn Ma Thần đánh lén.

Sương mù xám tràn ngập, mọi người chậm rãi rời xa phiến hỗn độn chi khí trong hư không, trải qua Lâm Minh vừa rồi mới nói, bọn họ dường như ẩn ẩn cảm nhận được uy áp khủng bố trong hư không, làm cho tim bọn họ đập nhanh.

- Quả nhiên cảm nhận được khí tức Thiên Tôn! Có lẽ Hỗn Độn Ma Thần đã tới một thời gian ngắn!

- Đương nhiên sẽ đến, Hỗn Độn Ma Thần là nhân vật bậc nào, trận thế lớn như thế hắn làm sao không thấy? Làm sao có thể không đến?

- Nếu như Hỗn Độn Ma Thần liên thủ với Vạn Quỷ Thiên Tôn thì có thể thắng Lâm Minh.

- Không có khả năng... Hỗn Độn Ma Thần cùng Vạn Quỷ Thiên Tôn là đối thủ một mất một còn, bọn họ không có khả năng liên thủ, hơn nữa cho dù liên thủ, chẳng lẽ Lâm Mục còn không biết trốn sao, bọn họ tuyệt đối không làm gì được Lâm Mục!

Rất nhiều người cảm khái nói ra, kết quả này bọn họ khó mà tin nổi.

Trạng thái giằng co như vậy duy trì thật lâu, đột nhiên giọng nói âm trầm vang vọng.

- Ta xác thực không làm gì được ngươi! Ta và ngươi không có thù oán, hôm nay ta không ra tay với ngươi, ngày sau ta cũng không muốn giao thủ với ngươi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông!

Hỗn Độn Ma Thần thỏa hiệp, hắn đã cầu hòa với Lâm Minh!

Nhưng mà phương thức thỏa hiệp này Lâm Minh lại cũng không muốn tiếp nhận, bởi vì trong lời nói Hỗn Độn Ma Thần có giấu một tầng ý tứ, dường như hắn hôm nay không ra tay với Lâm Minh, không thừa cơ đánh lén Lâm Minh là thi ân với Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh nói:

- Xác thực ta và ngươi không thù oán, nhưng mà nếu như hôm nay ta không có lực lượng, ngươi có bởi vì không có thù oán với ta liền buông tha cướp đoạt Kỳ Lân quả của ta hay không? Ngươi không muốn ra tay với ta, chỉ là bởi vì ngươi không có nắm chắc giết ta mà thôi.

Lâm Minh lời nói đối chọi gay gắt.

Trong hư không hỗn độn ma khí đột nhiên run lên, có chút hỗn loạn, chuyện này dường như làm Hỗn Độn Ma Thần tức giận, quát:

- Ngươi muốn nói cái gì!

- Ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi muốn ra tay, chỉ cần ra tay là được rồi, ta đón lấy! Như không ra tay, ta cũng sẽ không thừa nhận ân tình của ngươi, ngày sau gặp lại, là địch là bạn, không nói hai lời.

Giọng của Lâm Minh lạnh lùng, khí thế bức người, kỳ thật hắn cũng không muốn bức bách nhân vật như Hỗn Độn Ma Thần, dù sao đối phương là trung vị Thiên Tôn, nếu như ra khỏi nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh gặp được trung vị Thiên Tôn, trốn đều không thể trốn, đắc tội loại địch nhân này, đối với Lâm Minh mà nói cũng không sáng suốt.

Nhưng mà Lâm Minh cần một tỷ công huân, hiện tại còn kém bốn trăm triệu, hắn lo lắng không đánh chết Hỗn Độn Ma Thần thì căn bản không gom đủ bốn trăm triệu công huân này.

Vì trang sách màu vàng trong truyền thuyết, Lâm Minh tình nguyện đắc tội Hỗn Độn Ma Thần!

Hừ!

Thời điểm này trong hư không có tiếng hừ lạnh, trong nội tâm võ giả ở đây cả kinh, cho rằng Hỗn Độn Ma Thần muốn ra tay.

Nhưng mà chậm rãi hắn cũng ẩn nấp xuống, hỗn độn chi khí cuồn cuộn rút đi, chẳng khác gì gió cuốn mây tan, biến mất không còn gì nữa.

Hỗn Độn Ma Thần rút đi!

Bởi vì hắn ở trên người của Lâm Minh cảm nhận được uy hiếp.

Tuy hiện tại Lâm Minh bị thương không nhẹ, nhưng mà Hỗn Độn Ma Thần lại cảm giác được, Lâm Minh trong một phú ngắn ngủi vừa rồi đã khôi phục rất nhiều.

Tổn thương ở ngực đã khép lại tám phần.

Nếu như Lâm Minh còn có át chủ bài, còn lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, hoặc là đánh du kích với hắn, hay hoặc là hấp thu một tia tinh khí trong Kỳ Lân quả trị thương cho bản thân mình.

Như vậy Hỗn Độn Ma Thần chẳng những không thể làm gì được Lâm Minh, còn khả năng bị Lâm Minh cắn ngược lại một cái.

Đến lúc đó mặt mũi tổn thất, được không bù mất.

Hỗn Độn Ma Thần, trời sinh tính cẩn thận hơn Vạn Quỷ Thiên Tôn, cho nên hắn rút đi, lặng lẽ biến mất, không có để lại chút khí tức nào.

Hỗn Độn Ma Thần rút đi, võ giả ở đây buông lỏng một hơi, nhưng đồng thời cũng có chút tiếc hận, bọn họ đang trông chờ vào một đại chiến kinh thiên, nhưng lại không có đánh nhau.

- Hỗn Độn Ma Thần cũng yếu thế, tiểu tử này... Thật đáng sợ, bị thương cũng có thể lực địch Thiên Tôn.

- Sức khôi phục của hắn quá kinh người, pháp tắc, căn cơ, chiêu thức, nội thế giới, khí huyết thân thể, thậm chí tinh thần chi hải, không cái nào không hoàn mỹ, đúng là quái vật!

Mọi người không biết tuổi chính xác của Lâm Minh, nhưng mà có thể mơ hồ cảm thụ một ít, Lâm Minh không hổ là thiên tài đáng sợ.

Tin tức Lâm Minh đánh chết Vạn Quỷ Thiên Tôn, bức lui Hỗn Độn Ma Thần, chuyện này nhanh chóng truyền ra trong nguyên mộng chiến trường.

Hai tên Thiên Tôn này tiến vào nguyên mộng chiến trường vốn chém giết lẫn nhau, thế nhưng mà bọn họ chiến đấu không ai chú ý tới, thậm chí không có toàn diện đấu võ, chỉ thăm dò mấy lần, bây giờ lại bị Lâm Minh áp chế, một người bị chém giết trực tiếp, một người khác xem tình huống không tốt liền chịu thua.

Phát sinh loại chuyện này, quả thực làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

Trong lúc nhất thời, cái tên Lâm Mục khủng bố truyền ra khắp nguyên mộng chiến trường, chuyện này cũng xuất ra từ miệng của Tiểu Cực Cung.

Đệ tử trẻ tuổi của Tiểu Cực Cung không nhịn được khoác lác về quan hệ của Tiểu Cực Cung cùng Lâm Minh, cũng tự nhiên mang theo cái tên "Lâm Mục" này.

Tại nguyên mộng chiến trường, mọi người nhắc tới cái tên này thì hãi hùng khiếp vía, thực tế nguyên mộng chiến trường Giới Vương, Đại Giới Giới Vương càng phải như vậy, bọn họ rất sợ gặp được Lâm Minh, như vậy ngay cả hy vọng chạy trốn cũng không có, tất nhiên trở thành giá trị công huân của Lâm Minh.

Nhưng mà những tin tức này lại không truyền ra khỏi nguyên mộng chiến trường, hiện tại nguyên mộng chiến trường phong bế, thời gian ba năm này bên ngoài không ai biết được.

Mà lúc này, Lâm Minh không quan tâm những tin tức về hắn.

Hắn một người xâm nhập vào sâu trong rừng rậm đại hoang, phía sau hắn không xa là một tiểu nữ hài.

Nàng thân mặc quần áo màu đỏ kiều diễm, hai chân trần trụi, chân đạp gió mát, ngón chân trắng như tuyết như giống như mười hạt trân châu sáng ngời.

Trong rừng rậm có vô số thái cổ hung thú, cũng chính là hồn thú, những hồn thú này vô cùng hung hãn, có chút đột nhiên đánh lén tạo thành phiền toái cho Lâm Minh.

Nhưng mà làm cho Lâm Minh không nói gì chính là tiểu nữ hài vẫn theo sau hắn, hồn thú làm như không có nhìn thấy nàng.

Là hồn thú hung mãnh thời điểm đi ngang qua người nàng cũng làm như không thấy nàng.

Trong rừng rậm cổ xưa có khí tức tối tăm mờ mịt hiện ra.

Lâm Minh cảm giác được khí tức này tồn tại, trong nội tâm càng khẳng định bảo tàng mà thiếu nữ này nói là có tồn tại.

Chương 1898: Bí cảnh bảo tàng

Trong rừng rậm cổ xưa này, dường như đã tồn tại trăm triệu năm, mỗi một mảnh lá cây đều to lớn như một gian phòng.

Cho dù ánh sáng gì chiếu tới nơi này, đều bị tầng tầng lớp lớp lá cây loại bỏ nên ảm đạm vô quang, chỉ lưu lại quang ảnh pha tạp trên đất.

- Đó là vật gì?

Lâm Minh trong lúc này dừng bước lại. Hắn đi lại trong rừng rậm này, đã đi hơn vài trăm dặm.

Trong khu vực ven rừng rậm này, hắn thình lình nhìn thấy rừng đá kỳ quái đứng vững trong khu đất trống rộng trăm dặm.

Khu rừng đá này rất lớn, Lâm Minh nhảy lên cổ mộc ngàn trượng, xa xa nhìn qua thì phát hiện rừng đá này, rõ ràng là hình dáng bàn tay.

Năm ngón tay hiện rõ trong rừng cây.

Ở trung ương vùng đất này là lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay này tỏa ra hào quang rực rỡ tươi sáng

Phù văn kỳ lạ phóng lên trong rừng đá này, như ngân hà, như thác nước.

Có một con hồn thú loài chim toàn thân tỏa ra hào quang, mở cánh dài ba trượng bay qua không trung rừng rậm, nhưng mà nó lại cẩn thận tránh né rừng đá, dường như chỗ đó có đồ vật đáng sợ.

Chuyện này làm cho nội tâm Lâm Minh rùng mình.

Rừng đá này có lẽ chính là nơi có bảo tàng mà thiếu nữ áo đỏ nói ra. Nhưng mà trong bảo tàng lại ẩn chứa khí tức kh ủng bố.

Lâm Minh nhíu mày lại, ánh mắt thu hồi khỏi rừng đá, lại suy nghĩ.

Sau lưng của hắn là thiếu nữ áo đỏ đang lơ lửng

- Ngươi nói bảo tàng ở đây, chính là trong rừng đá này sao?

Hắn biết rõ thiếu nữ áo đỏ này nhát gan, cho nên nói nhỏ.

- Ân.

Nhìn qua rừng đá trước mặt, trên mặt thiếu nữ áo đỏ xuât hiện thần sắc ngẩn ngơ kỳ dị, giống như có chút mê hoặc,sau đó lại nhìn qua Lâm Minh gật đầu.

Chiêm chiếp, Kỳ Lân quả kêu to, thần sắc nhìn qua nơi có bảo tàng đầy sợ hãi, nhưng lại không biết đang sợ cái gì.

Lâm Minh sẽ không quản nó sợ hãi cái gì, trực tiếp đem Kỳ Lân quả thu vào trong, nói ra:

- Chúng ta đi!

Lâm Minh nhìn qua thiếu nữ áo đỏ nói một câu, cẩn thận từng li từng tí hướng đi vào rừng đá khó lường kia.

Thế nhưng mà bước đi không bao lâu, đột nhiên bước chân Lâm Minh ngừng lại, hắn bỗng nhiên cả kinh.

Chỉ thấy trong tối tăm có khí tức như núi cao bao phủ tới. Làn da trên người giống như mang theo ngọn núi lớn, mặc dù hắn giơ tay nhấc chân mang theo lực lượng mười tỷ cân, nhưng mà cũng cảm thấy cố hết sức.

Mỗi tấc xương cốt trên người đều rung động. Mà thời điểm này hắn cách rừng đá mười dặm.

Nhưng mà khiến cho hắn giật mình nhất là, cũng không phải khí tức vô hình cường đại trong tối tăm, mà khí tức này mang theo hương vị quen thuộc.

Bởi vì khí tức này không đơn giản là hồn lực, bên trong rõ ràng còn bao hàm lực lượng "Khí" của hệ thống tụ nguyên.

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng cả nguyên mộng chiến trường, cho dù chỉ là một bộ phận của nguyên mộng chiến trường đều là tồn tại vượt qua Chân Thần của Hồn Tộc tạo nên.

Bên trong đương nhiên là là hồn lực tinh thuần nhất cấu thành. Nhưng bây giờ như thế nào lại xuất hiện lực lượng hệ thống tụ nguyên nồng đậm như thế?

Trong nội tâm Lâm Minh lấy làm kỳ, gào thét một tiếng, khí huyết toàn thân cuồn cuộn dâng trào như thủy triều không dứt.

Mỗi tấc chân lông của thân thể đều có cương khí vô hình bắ n ra, kiệt lực chống cự lại uy áp kỳ dị trong hư không.

Hô, hô --

Thúc dục khí huyết tinh nguyên trong người, khí tức khổng lồ trong hư không này giống như nước chảy hùng hậu, chúng không ngừng áp thân thể của Lâm Minh, khiến hắn hít thở không thông.

Một bước lại một bước, chậm rãi đi tới gần rừng đá bên trong.

- Ân? Đây là lực lượng gì, cái này... Rõ ràng là lực lượng của Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo...

- Đây cũng là lực lượng Tam Thập Tam Thiên Đại Đao.

Càng tới gần rừng đá, Lâm Minh càng chấn động, cảm ứng được lực lượng đại đạo càng ngày càng nhiều.

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, những lực lượng này vốn không thuộc về nguyên mộng chiến trường, rõ ràng không có bị áp chế, suy yếu, thậm chí là bài xích.

Hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Lâm Minh đối với Tam Thập Tam Thiên Đạo.

- Có thể lưu lại khí tức kh ủng bố như thế, hơn nữa ẩn chứa lực lượng Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo... Chẳng lẽ rừng đá này do cường giả Chân Thần lưu lại? Không, cho dù là cường giả Chân Thần cũng không nắm giữ lực lượng Tam Thập Tam Thiên Đạo như thế... Theo ta được biết, có thể nắm giữ lực lượng đại đạo, từ xưa đến nay cũng chỉ có một mình chủ nhân Tu La Lộ mà thôi...

Thời điểm này tâm tư trong lòng suy nghĩ thật nhanh, Lâm Minh đã cách rừng đá chưa đủ một dặm.

Ngay cả thân thể của hắn còn hung hãn hơn cả thái cổ hung thú, giờ phút này dưới khí tức Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo trấn áp, làn da, cốt cách toàn thăn bắt đầu vặn vẹo, ngay cả gương mặt cũng bị uy áp đè ép, vặn vẹo không chịu nổi, không ngừng biến ảo.

Làm cho mỗi tấc xương cốt toàn thân Lâm Minh không ngừng bị uy áp vô hình xoay nghiến, vô cùng đau đớn.

Lâm Minh lại bước thêm từng bước--

Lúc này đan điền của hắn kêu ông ông, dưới Tu La Thiên Pháp Trận bắt đầu run rẩy, dung nhập vào trong giữa trận pháp, một lực lượng Tu La thiên đạo bắt đầu tán dật ra ngoài.

Mà Tu La Thiên Pháp Trận là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, dùng tinh thần khí ba đạo chi khí luyện hóa, có thể diễn biến tiểu Tu La Lộ trong người, giúp Lâm Minh sử dụng lực lượng của Tu La Lộ thế giới mà không bị pháp tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo áp chế, bài xích, là phần thưởng chung cực của Lâm Minh trong Tu La Lộ thí luyện cuối cùng.

Ngày bình thường, chỉ cần Lâm Minh không vận dụng lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo, Tu La Thiên Pháp Trận sẽ ngủ đông, căn bản không gây ra động tĩnh gì.

Nhưng mà giờ khắc này chúng lại cộng minh trong tối tăm, tự động mở ra.

Ngay cả trên người dung nhập vô số phù văn đều không bình tĩnh, da thịt xươn cốt được quán thâu pháp tắc Tu La Thiên Đạo cũng rung động không dứt.

- Chẳng lẽ là... Khí tức chủ nhân Tu La Lộ?

Lâm Minh nhạy cảm phát giác được, bản thân mình rõ ràng cảm nhận được khí tức của chủ nhân Tu La Lộ, hơn nữa còn ở trong rừng đá thần bí trước mặt.

Đạo khí tức này thương cổ, hùng hồn, bên trong vô cùng bàng bạc, chiếm đoạt khí thế vũ trụ, khiến nội tâm Lâm Minh cảm thấy thân thiết.

Hơn nữa khí tức này vừa xuất hiện, khí tức Tam Thập Tam Thiên Đạo trấn áp toàn thân đều trực tiếp bị suy yếu đi nhiều, áp lực nặng nề lên người Lâm Minh giảm nhẹ.

Trong lòng của hắn càng nghi hoặc, làm sao có thể, khí tức chủ nhân Tu La Lộ làm sao xuất hiện ở chỗ này?

Đây chính là nguyên mộng thế giới.

Chủ nhân Tu La Lộ... Đã từng bước vào nguyên mộng thế giới sao?

Trong lòng Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này, trong nội tâm càng sinh ra cảm giác hiếu kỳ to lớn.

Lâm Minh quay đầu nhìn qua thiếu nữ áo đỏ, thiếu nữ vẻ mặt mờ mịt, điều này cũng làm cho Lâm Minh khẳng định, vấn đề khí tức chủ nhân Tu La Lộ tại sao xuất hiện ở nơi này, hơn phân nửa là không có biện pháp từ trong miệng thiếu nữ áo đỏ này đạt được cái gì.

Chương 1899: Di tích Thái cổ .

Hai người chậm rãi tới gần rừng đá, trong lúc nhất thời cả rừng đá như sống lại, có dị động, nhiều đóa hoa đại đạo rơi xuống, hóa thành đạo phù văn kỳ lạ, phong tỏa cả phiến thiên địa này.

Cũng phong tỏa đường đi của Lâm Minh cùng thiếu nữ áo đỏ, hình thành một trận pháp phòng ngự khó lường.

YAA.A.A..!

Thiếu nữ áo đỏ kinh ngạc kêu một tiếng, hồn lực của nàng dường như xung đột với trận pháp này, bị trận pháp quỷ dị bắn ngược hồn lực trở về, làm cho thiếu nữ thiếu chút nữa bị thương.

Nhưng mà thiếu nữ áo đỏ thời điểm này thể hiện ra một mặt khiến Lâm Minh cực kỳ kinh ngạc, thân thể nàng giống như không có sức nặng, khi năng lượng quỷ dị bắn ngược lại, nó giống như sợi thô bị gió thổi bay đi.

Nàng bây ngược ra sau vài chục trượng, vững vàng đứng trên đất.

- Ngươi có sao không?

- Nơi này đúng là quái dị, mỗi lần ta tới đây đều không thể đi vào bên trong... Nhưng mà không như lần trước, không có mạnh mẽ như vậy.

Dường như tiếp xúc với Lâm Minh đã lâu, thiếu nữ áo đỏ nói chuyện chậm rãi thuận lợi hơn rất nhiều, giống như bởi vì trước đây quá lâu không nói chuyện cho nên lời lẽ không thông.

Lâm Minh kỳ quái nhìn về phía thiếu nữ áo đỏ, thình lình hỏi một câu.

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

Trên mặt thiếu nữ áo đỏ lộ ra biểu lộ mờ mịt, qua trong chốc lát.

Nàng lắc đầu nói ra:

- Ta ta ta cũng không biết ah... Ta hình như ngủ ngon rất rất lâu rồi... Nhưng sau đó không biết như thế nào thì tỉnh lại, nhưng sau đó ở ngay chỗ này... Nhưng sau đó... Ta có nhiều khi thấy rất nhiều người tiến vào đây, bọn họ luôn luôn muốn bắt ta... Còn bắt bằng hữu của ta.

Thiếu nữ áo đỏ nhíu đôi mi thanh tú, dường như thập phần không muốn nghĩ tới ký ức đã qua.

Lâm Minh nghe được thì nội tâm kinh ngạc, thiếu nữ áo đỏ này có thân thế kỳ quái.

Nghe nàng nói, nàng khả năng đã sống quá lâu rồi, trước kia vẫn ngủ say.

Mà những người ngoài tiến vào đây chính là thí luyện giả nguyên mộng chiến trường, những người này tới bí cảnh tầm bảo. Không thể nghi ngờ là quấy rầy thiếu nữ áo đỏ. Mà khi bọn họ ngắt lấy linh dược, khả năng cũng biến hóa giống như Kỳ Lân quả.

- Chẳng trách nữ hài tử này thời điểm nhìn thấy ta thì luôn đề phòng, giống như rất e ngại ta, rốt cuộc nàng có thân phận gì? Vì cái gì nàng giống như Tiểu Ngư Nhi vậy?

Lâm Minh không hiểu nhớ tới Tiểu Ngư Nhi, nhìn qua cũng chẳng khác gì thiếu nữ này, nàng dùng Tử Dương thạch, Cửu Dương ngọc ăn như đường đậu.

Nàng cũng không biết bản thân sống bao lâu, nhưng không có được trí tuệ xứng với tuổi, dường như tâm tính của nàng vẫn dừng ở mức tiểu hài tử. Thậm chí có thể nói là ngây ngốc ngơ ngác.

Bộ dáng của nàng chưa từng cải biến qua, vẫn là bộ dáng tiểu nữ hài mười mấy tuổi, chưa từng lớn lên, lại càng không già yếu.

- Trận pháp này... Đây là Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo tự nhiên diễn hóa, không phải sức người dựng lên. Phải tuân theo Tam

Thập Tam Thiên Đại Đạo mới có thể tiến vào trong đó.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, ánh mắt nhìn qua lực lượng ngưng tụ trận pháp, trong mắt Lâm Minh bắ n ra ngàn vạn phù văn, giống như có thể xuyên qua mênh mông vô tận, nhìn thấy trời sao khôn cùng...

Trận pháp cùng phù văn đều có điểm chung.

Hắn nghiên cứu thần văn phù nhiều năm như thế, lại hấp thu nhiều trí nhớ Thần Văn Sư, nội tình mênh mông như biển, hắn với chuyện phá giải trận pháp càng có tin tưởng.

Trong chốc lát, hắn tiến hành suy diễn vô số lần.

Chậm rãi hắn tìm kiếm chỗ tiết điểm của trận pháp, đầu ngón tay bắn một đạo thương mang ra, oanh một tiếng vang thật lớn, đánh vào tiết điểm của trận pháp.

Giống như khối đá ném vào mặt hồ, trong thời gian ngắn đã quấy ra sóng lớn khôn cùng.

Cả trận pháp phòng ngự vỡ tan.

Nhìn thấy rừng đá lạnh lẽo này, rõ ràng nó mục nát cự kỳ nhanh chóng.

Đây là mục nát do thời gian cọ rửa mà thành, làm cho Lâm Minh kinh ngạc.

Mặt đất dưới chân rung động lắc lư, không gian chung quanh biến hóa, trong nháy mắt rừng đá biến mất.

Hô --

Cảm giác nóng bức hiện ra trên đầu.

Thế giới trước mặt biến thành sa mạc hoan vu, loạn thạch đá lởm chởm biến thành khắc nghiệt.

Cách đó không xa bộc phát bí lực bàng bạc như vực sâu địa ngục.

Nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn lao tới trăm dặm, đi tới biên giới vực sâu nhìn xuống dưới.

Toàn thân của hắn chấn động, vực sâu không thấy đáy, hắn không có nhìn thấy cái gì, chỉ cảm giác nơi đây lưu lại hai đạo khí tức đáng sợ.

Trong đó một khí tức là hắc khí vô cùng tinh thuần, tản ra ra cảm giác áp bách khó tả, giống như chúng sinh đều phải quỳ gối.

Hùng hồn, mênh mông cuồn cuộn.

Hồn lực này tinh thuần tới mức tận cùng, nó mang theo khí tức đại đạo.

Không hề nghi ngờ, đây là hồn lực cực hạn, tinh thuần cùng thâm thúy thậm chí vượt xa Hồn Hậu Thánh Mỹ mà Lâm Minh biết.

Cho dù là một chút hồn lực cũng có biến hóa khôn cùng.

Chỉ nhìn qua một cái có thể khiến linh hồn bị hút đi, làm lòng người vì vậy mà run sợ động tâm.

Mặt khác một đoàn khí tức khác lại khiến Lâm Minh hết sức quen thuộc-- là khí tức chủ nhân Tu La Lộ.

Khí tức này ẩn chứa lực lượng chính là lực lượng Tu La thiên đạo mênh mông như biển, bàng bạc lừng lẫy, sát khí trùng thiên, giống như có thể nát bấy trụ vũ.

Hai luồng khí tức này đồng thời tồn tại trong không gian, ẩn ẩn chồng lấn lẫn nhau, trùng kích, không phân trên dưới.

- Người nào? Rõ ràng có thể tranh hùng với chủ nhân Tu La Lộ?

Trong nội tâm Lâm Minh kinh ngạc, hắn phát hiện ra đoàn hồn lực này, rõ ràng có thể tranh phong với khí tức chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, không kém bao nhiêu.

Dường như đại trận hình thành ở nơi này, cho nên cho dù khí tức chủ nhân Tu La Lộ hay là đại hồn lực này đều bị phong ấn trong rừng đá này, trải qua mấy tỷ năm chưa từng yếu đi, ngược lại ẩn ẩn hình thành hệ thống Thiên Đạo, không có biến mất.

Vô số phù văn lưu chuyển cũng bay múa trong không gian đen kịt.

Lâm Minh vận chuyển lực lượng Tu La pháp tắc quan sát những béến hóa này, hắn nhìn tới mức con mắt đau đớn, lại giật mình phát hiện những phù văn này biến thành một cuốn sách lịch sử, trong đó ghi lại những hình ảnh không tưởng tượng nổi, tràng cảnh các nơi biến hóa.

Lâm Minh thình lình phát hiện, vực sâu dưới chân của hắn biến thành tinh vực khổng lồ, mênh mông không thấy điểm cuối cùng.

Ở đây còn có khí tức bàng bạc khởi động.

Ngôi sao rậm rạp chằng chịt, bên dưới còn có tinh cầu trăm ngàn vết lở loét

- Chẳng lẽ đây là cổ chiến trường chủ nhân Tu La Lộ tranh phong với người ta?

Trong lòng Lâm Minh khiếp sợ, chủ nhân Tu La Lộ vài tỷ năm qua vẫn tồn tại trên thế gian. Tinh cầu bị tàn phá như thế, xem xét chính là bị lực lượng to lớn quét trúng mới biến thành như thế.

Hắn vừa mới sinh ra suy nghĩ này, đột nhiên tình cảnh biến hóa, trên đầu xuất hiện tối đen.

Từng tinh cầu hiện ra trong hư không.

Hàng tỉ ngôi sao không ngớt không dứt, giống như huyền phù trên đỉnh đầu của hắn, bề mặt có quái thạch chạy dài, còn có dãy núi không dứt.

Từng ngôi sao tỏa ra hào quang bàng bạc.

Ngôi sao mà Lâm Minh đứng chỉ là tinh cùa bình thường trong biển tinh cầu này mà thôi.

Chương 1900: Thánh Chủ trung kỳ (1)

Hắn đưa mắt nhìn qua, nhìn thấy vô số tinh cầu này đều đầy lỗ, tàn phá không chịu nổi.

Ánh mắt nhìn xa hơn về tinh ưực mênh mông, nơi đó càng có hài cốt tinh cầu tỏa sáng đang vụt tắt.

Ở ngân hà xa xa đã không còn bụi sao gì nữa, chỉ có tối đen như mực, ở xa xa có hỏa quang lóng lánh.

Chỉ có hai luồng hào quang giống như hai vũ trụ, Lâm Minh chỉ nhìn đã cảm thấy tim đập thình thịch, giống như bị bàn tay vô hình bóp quả tim.

Mạnh, đây là lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối.

Thời gian lưu chuyển, tuế nguyệt ăn mòn cũng không làm cho hai đạo khí tức này biến mất.

Nhưng mà chúng nó cũng sinh ra thiên địa pháp tắc, trong thế giới này có hai mặt âm dương, tương sinh tương khắc, sinh sinh bất tức.

Chúng giống như vô số mặt trời nổ tung, bí lực bàng bạc mênh mông cuồn cuộn bị giam cầm, trường tồn cổ kim.

- Ân? Đây là?

Hắn lờ mờ nhìn thấy một bức tranh...

Chính là Tu La võ sĩ đứng trong không gian vũ trụ đen kịt bàng bạc, người mặc áo giáp màu đen, hai đồng tử b ắn ra tinh quang kh ủng bố.

Một nam nhân cũng có khí tức kh ủng bố đứng ở đầu tinh cầu xa xôi, hai người đang chiến đấu..

Tu La quyền ảnh như điện, hùng hồn mênh mông, mỗi một quyền xé rách vũ trụ, vô tận ngôi sao nghiền nát, nuốt hết nam tử đứng ở đối diện.

Vô tận quang ảnh hiện ra, trong tay nam tử này xuất hiện một quyển sách.

Hắn tụng niệm kinh văn, kinh văn hóa thành từng cổ ngữ tầần bí truyền vào trong Tu La quyền như mưa kia.

Mỗi một tiếng cổ ngữ biến hóa thành cột sáng hồn lực xé rách ngân hà, va chạm với Tu La quyền ảnh, tỏa ra chấn động kh ủng bố, từng mảng lớn hư không bị đánh nát, trăm ngàn vạn ngôi sao chôn vùi...

Trận đại chiến này diên xra không biết bao lâu, không biết đánh bao nhiêu năm, không biết hủy diệt bao nhiêu tỷ tinh cầu.

Cuối cùng mi tâm nam tử thần bí bị quyền ảnh của chủ nhân Tu La Lộ đánh sát qua, huyết dịch giống như tinh cầu khổng lồ rơi vào không gian vũ trụ không biết

Sách cổ trong tay nam tử thần bí kia cũng bị rách nát ra...

Sau khi nhìn thấy một màn này hết thảy ảo ảnh sụp đổ, Lâm Minh lại xuất hiện ở biên giới vực thẩm, trước mắt là Tu La phù văn sinh diệt bất định.

Những gì Lâm Minh nhìn thấy chính là những pháp tắc Tu La Thiên Đạo sinh ra biến thành bản sao...

Lâm Minh hít sâu một hơi... Nam tử chiến đấu với chủ nhân Tu La Lộ chính là lão tổ thời thái cổ của Hồn Tộc.

Trong tinh hà đó chính là chiến trường cuối cùng của hai người.

Lâm Minh từng ở trong ban thưởng thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ bước lên con đường đá xanh, xem qua chủ nhân Tu La Lộ đại chiến với nam tử thần bí này rồi.

Nhưng mà trận chiến ấy không biết kết quả cuối cùng.

Nhưng hiện tại Lâm Minh lại biết kết quả cuối cùng-- Hồn Tộc thái cổ thần vương năm đó thua chủ nhân Tu La Lộ một chiêu!

Nhưng mà chủ nhân Tu La Lộ cũng bị thương.

Càng có sách cổ thần thần bí khó lường kia, trang sách sụp đổ không hoàn chỉnh.

Không hề nghi ngờ, trang, chính là Hồn Tộc Thánh Điển, mà nguyên mộng vũ trụ này đại khái chính là tổ tiên Hồn Tộc thời điểm trước khi chết lưu lại.

Mà hư không trước mắt chính là chiến trường của chủ nhân Tu La Lộ cùng tổ tiên Hồn Tộc thời thái cổ.

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Minh ngoài khiếp sợ thì trong lòng có nhiệt huyết dâng trào.

Kể từ đó nơi này có rất nhiều lạc ấn và dấu vết lưu lại.

Đối với Lâm Minh là võ giả cấp bậc này, đây là một khoản tài phú không cách nào tưởng tượng nổi.

Đầu ngón tay b ắn ra từng đạo khí tức Tu La Thiên Đạo, không ngừng cộng minh với khí tức chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Oanh -- khí tức Tu La Thiên Đạo vô cùng chân thật tiến vào ý thức của Lâm Minh.

Hắn cảm ngộ được tình cảnh lúc chủ nhân Tu La Lộ chiến đấu với Hồn Tộc thái cổ thần vương, hiểu cách vận dụng lực lượng của Tu La thiên đạo thế nào, chúng không ngừng hiện ra trước mặt Lâm Minh.

Càng xúc tiến xác minh lý giải tâm đắc của hắn về Tu La thiên đạo.

Ngày xưa trên con đường đá xanh, tuy Lâm Minh thông qua chủ nhân Tu La Lộ lưu lại tinh thần lạc ấn quan sát vô số lần đại chiến của chủ nhân Tu La Lộ.

Nhưng cũng chỉ nhìn mà thôi. Mà giờ khắc này hắn không chỉ nhìn, hơn nữa còn kết hợp với lạc ấn của chủ nhân Tu La Lộ lưu lại trên cổ chiến trường.

Giống như dung làm một thể với chủ nhân Tu La Lộ, thứ lĩnh ngộ cũng nhiều và khắc sâu hơn.

Hắn có thể cảm nhận được lúc chủ nhân Tu La Lộ đối địch vận dụng lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo biến hóa khác nhau ra sao.

Những lĩnh ngộ này xác minh với lý giải pháp tắc Tu La Thiên Đạo lúc trước. Làm cho Lâm Minh nắm giữ lực lượng Tu La Thiên Đạo càng hoàn thiện hơn.

Chậm rãi, Lâm Minh ngồi xuống ở biên giới vực sâu.

Vô số Tu La phù văn bay tới, Tu La phù văn giống như một quyển sách lịch sử ghi lại vô số huyền bí.

Lâm Minh chậm rãi tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, phía sau hắn là một cổ thụ chậm rãi hiện ra, nó mọc rễ nảy mầm trong hư không, chậm rãi mở rộng cành lá, chung quanh cổ thụ có hoa cỏ phiêu linh, nghiễm nhiên biến thành tiên cảnh nhân gian.

Đây là Phổ Đà sơn Bồ Đề Thụ thể hiện dị tượng, là tinh thổ thế gian.

Lâm Minh ở dưới Bồ Đề Thụ dung hợp nhiều võ ý khác nhau, làm cho hắn có thể tùy thời tiến vào trạng thái vong ngã. Cái gọi là im ắng không có gì chính là vô tướng.

Lâm Minh trong quá trình tĩnh tọa. Không biết thời gian, không biết tuế nguyệt, hắn không ngừng suy diễn phù văn. Thể ngộ huyền diệu ghi lại trong đó.

- Những biến hóa này lại suy diễn lực lượng Tu La thiên đạo tới mức tận cùng, thật vô cùng hoàn mỹ... Làm cho Hồn Tộc thái cổ thần vương không thể phòng ngự.

- ... Thì ra lực lượng pháp tắc Tu La Thiên Đạo có thể vận dụng như vậy, đúng là thiên biến vạn hóa, hoàn toàn không kém hơn bất cứ tinh túy nào của Tam Thập Tam Thiên Đại Đạo...

Thân thể Lâm Minh lơ lửng trên hư không, tinh cầu không ngừng lưu chuyển quanh người của hắn, chậm rãi xoay tròn, không ngừng cảm ứng khí tức của chủ nhân Tu La Lộ.

Chủ nhân Tu La Lộ và Hồn Tộc thái cổ thần vương lúc chiến đấu sinh ra bất cứ biến hóa nhỏ nào đều bày ra hoàn mỹ nhất.

Thời gian thoáng cái trôi qua sáu tháng.

Thân ảnh của Lâm Minh lúc này vẫn đang ở biên giới vực sâu, bắt đầu không ngừng tiến vào sâu trong ngân hà.

Không ngừng cảm ứng khí tức chủ nhân Tu La Lộ lưu lại trong chiến đấu, đối với lĩnh ngộ pháp tắc Tu La Thiên Đạo càng ngày càng thâm sâu.

Chung quanh chính là khí tức lực lượng Tu La thiên đạo không ngừng bị Lâm Minh hấp thu.

Từ xa nhìn lại, Lâm Minh giống như bị bao phủ trong kén tằm huyết sắc.

Kén tằm này lớn như thế, giống như thiên thạch huyết sắc. Lâm Minh hoàn toàn đắm chìm trong lĩnh ngộ huyền diệu khó giải thích.

Tu La Thiên Pháp Trận trong người kêu vù vù, thân ảnh Tu La cực lớn hiển hiện ra, thôi động cự luân, không ngừng dung hợp với kén tằm huyết sắc, không ngừng sinh ra biến hóa mới trong hỗn độn...

Trong bất tri bất giác, Lâm Minh thông qua Tu La Thiên Thư nắm giữ Vạn Ma Sinh Tử Luân và các loại Tu La vũ kỹ không ngừng lột xác, trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 1901: Thánh Chủ trung kỳ (2)

Ngay cả lúc hư ảnh Tu La thôi động Vạn Ma Sinh Tử Luân, giờ khắc này nó có huyết nhục đầy đặn, tản mát khí thế ngập trời, đồng tử vốn trống rỗng đen kịt cũng trở nên sáng ngời như máu.

Đến cuối cùng kén tằm huyết sắc trên người Lâm Minh càng ngày càng dầy, cơ hồ lớn tới mức sánh ngang tinh cầu.

Khi Lâm Minh càng lúc càng xâm nhập vào sâu trong chiến trường, cuối cùng nhất hắn tới vùng đất trung ương, nơi đó bảo trì lạc ấn chiến đấu mạnh nhất của chủ nhân Tu La Lộ và Hồn tộc thái cổ thần vương, lúc này chúng đang dây dưa với nhau.

Huyết sắc kén tằm bắt đầu xoay tròn nhanh chóng, bên trong có từng đạo hào quang đỏ tươi lập lòe, mãnh liệt, ầm ầm, giống như vô tận tinh khổng nổ vang.

Trong kén tằm huyết sắc, toàn thân Lâm Minh lơ lửng trên không trung, chẳng khác gì lão tăng nhập định.

Mỗi lỗ chân lông tỏa ra quang mang vô tận, chú ấn huyết sắc rậm rạp chằng chịt giống như con rết bao phủ toàn thân.

Trong mỗi đạo chú ấn đều có đại đạo vận luật, phát ra tiếng long ngâm hổ khiếu.

Những chú ấn này chính là văn tự cổ đại trên Tu La Thiên Thư. Vốn là những này văn tự Lâm Minh chỉ khắc sâu vào trong ý thức, chìm nổi như ngôi sao, tối nghĩa không rõ, không thể lý giải.

Hiện tại Lâm Minh xem lạc ấn chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ, dung hợp với những chữ này, dùng thân thể cảm ngộ.

Trực tiếp sinh ra cộng minh với Tu La Thiên Thư trong ý thức, một ít nơi tối nghĩa không rõ nhao nhao rộng mở trong sáng.

Văn tự của Tu La Thiên Thư sinh ra lực lượng huyền bí khó hiểu, giờ khắc này chúng triệt để dung hòa vào huyết nhục của Lâm Minh, trở thành một bộ phận thân thể của hắn.

Giờ khắc này bắt đầu, Lâm Minh nắm giữ lực lượng Tu La thiên đạo tinh tiến thêm một tầng, càng ngày càng hoàn mỹ...

Kén tằm huyết sắc kia cũng bắn ra hào quang lóng lánh, dần dần yên lặng lại. Dần dần giống như dung nhập vào trong cổ chiến trường, hình thành thiên thạch màu đỏ, không có bất kỳ lực lượng nào tỏa ra, lạnh như băng, cũng không nhúc nhích.

Không biết trạng thái này tiếp tục trong bao lâu, giống như một hơi, lại giống như một kỷ nguyên.

Oanh!

Lúc này kén tằm huyết sắc như tinh cầu kia ầm ầm vỡ vụn, triệt để tiêu tán trong thiên địa.

Thánh Chủ trung kỳ!

Giờ khắc này Lâm Minh biết rõ, mình đã đột phá Thánh Chủ trung kỳ, tuy đây là trong nguyên mộng chiến trường, tu vị của Lâm Minh bị áp chế ở Thần Quân cảnh, nhưng mà chỉ cần vừa ra khỏi nguyên mộng chiến trường, tu vị của Lâm Minh sẽ biến thành Thánh Chủ trung kỳ, ngăn cản cũng không ngăn được.

Lâm Minh lại tiếp tục áp chế tu vị, củng cố căn cơ, nhưng mà trạng thái bây giờ, hắn áp chế tu vị không nổi, giống như một cái chai đổ quá nhiều nước, không thể không chảy ra ngoài.

Nếu như không áp chế nổi, Lâm Minh cũng chỉ không áp chế.

Hắn phải đạt tới Thánh Chủ đỉnh phong, muốn bắt đầu rảo bước tiến tới Giới Vương thì phải bế quan sâu một tầng, một hơi bế quan vài chục năm, trên trăm năm, tiến hành củng cố tu vị, đánh chắc căn cơ.

Dùng triệt tiêu tai hại lần này.

Lâm Minh chậm rãi có thể đi thong thả, khí tức của hắn nội liễm, lỗ chân lông toàn thân nở ra nhưng khôn có khí tức nào bay ra ngoài.

Trong quá trình đi vào trong ngân hà, mỗi bước của hắn tỏa ra vận luật kỳ lạ chấn vỡ ngôi sao.

Một bước lại một bước, dần dần hắn đi tới biên giới lúc ban đầu.

Hắn vung tay lên, trên người xuất hiện trường bào màu tím.

Mà lúc này thiếu nữ áo tím đứng trên tinh cầu bị tàn phá, lẳng lặng nhìn qua Lâm Minh đến gần, trong ánh mắt thần quang lập lòe, không biết suy nghĩ cái gì.

Có chút xuất thần, có chút kinh ngạc, lại có chút run sợ.

Giống như không biết Lâm Minh.

- Nơi này có quá nhiều bảo tàng. Thu hoạch của ta rất lớn, cảm ơn ngươi.

Lâm Minh mới mở miệng, giọng nói như sấm, sóng âm b ắn ra bốn phía.

Không gian chung quanh run động, một ít cự thạch tổn hại trực tiếp sụp đổ, ầm ầm nghiền nát.

Đây rõ ràng là lực lượng cường đại tới cực hạn, âm thanh chẳng khác gì sấm sét vang rền.

Thiếu nữ áo đỏ đã giật mình, co đầu rụt cổ.

- Lại hù ta sợ đấy.

Lâm Minh xấu hổ cười cười, sờ sờ cái mũi, hắn đã nhìn thấy trận chiến cuối cùng của chủ nhân Tu La Lộ cùng Hồn tộc thái cổ thần vương.

Lại dung hợp triệt để lạc ấn chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ giam cầm ở chỗ này, có thu hoạch to lớn.

Hắn cảm giác rõ ràng, lực lượng trong người như nước thủy triều, mãnh liệt bàng bạc, hắn còn cách Giới Vương gần thêm một bước.

Hơn nữa nắm giữ với Tu La thiên đạo, những chỗ tối nghĩa lúc trước đều rộng mở trong sáng, thông hiểu đạo lí, có cảm giác tăng lên thoát thai hoán cốt.

Lâm Minh tới mức này, mỗi bước tăng lên đều không dễ dàng, hiện tại có thu hoạch lớn như vậy, tự nhiên khiến hắn vô cùng vui mừng.

Rừng rậm cổ mộc.

Giống như rừng rậm yên tĩnh, sâu trong tinh không vô tận có cột sáng màu đỏ trùng thiên bay lên cao, giống như xuyên qua thiên địa.

NGAO --

Trong rừng rậm, một con hồn thú ba đầu thân sói đang gặm thân thể tàn tạ của thanh niên Hồn Tộc, lúc này ngẩng đầu nhìn qua cột sáng trên không trung, toàn thân chấn động khó hiểu, khối thịt trong miệng rơi xuống, kẹp chặt cái đuôi quay đầu chạy vào sâu trong rừng.

Trong lúc nhất thời, vô số hồn thú bị khí thế này chấn nhiếp, không ngừng chạy vào trong rừng.

Trong bụi bậm đầy trời, Lâm Minh từng bước đạp vào hư không, đi ra khỏi vực sâu vô tận.

Cột sáng màu đỏ kia từ từ tan biến.

Phía sau hắn là vực sâu có vòng xoáy lưu chuyển, vô số phù văn lập loè, vực sâu từ từ khép lại.

Đây vốn là bí địa không dễ tới gần, lúc này lại lâm vào ngủ say.

Trong bí cảnh nữ tử này dẫn hắn đi vào, Lâm Minh chủ yếu tìm hiểu là Tu La pháp tắc, còn lực lượng Hồn Tộc thái cổ thần vương lưu lại, Lâm Minh mặc dù có thể ngộ, nhưng cảm ngộ không nhiều lắm, truy cứu nguyên nhân đó là bởi vì Lâm Minh không hiểu pháp tắc của Hồn tộc thái cổ thần vương, Lâm Minh dù là thiên tài cũng không có tìm hiểu được pháp tắc như thế, hắn hiểu được cũng chỉ có hạn mà thôi.

- Nếu như có thể nhìn thấy Hồn Tộc Thánh Điển là tốt rồi...

Trong lòng Lâm Minh sinh ra suy nghĩ như vậy.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Hồn Tộc Thánh Điển nằm trong tay của Hồn Tộc Hồn Đế hiện tại.

Mà người này là tồn tại đứng đầu cao nhất của Hồn Tộc, Hồn Tộc thất trọng thiên cũng lấy người này vi tôn.

Ngay cả Thánh Mỹ cũng phải phục vụ cho Hồn Đế, xem như thủ hạ của Hồn Đế.

Thánh Mỹ xưng hào là Hồn Hậu, "Hậu" là một loại xưng hô, cũng giống như "Đế", cũng không phải Thánh Mỹ là vương hậu của Hồn Tộc, Thánh Mỹ có thể xưng là nhân vật số hai của Hồn Tộc.

Từ địa vị mà nói, Thánh Mỹ còn bỏ Tạo Hóa thánh tử không biết bao nhiêu con phố, hoàn toàn không thể so sánh.

- Ân... Ngươi còn đi theo ta sao?

Đột nhiên Lâm Minh quay đầu, đứng sau lưng hắn là thiếu nữ áo đỏ ôm lấy tiểu Kỳ Lân trong tay, bộ dáng sợ hãi này nọ.

- Kỳ Lân quả đã trả lại cho ngươi, giao dịch của chúng ta đã chấm dứt.

Lâm Minh mở miệng nói ra, mà thiếu nữ áo đỏ vẻ mặt mờ mịt, nàng nhìn qua Lâm Minh rất lâu, gật gật đầu, cũng không có dời bước.

Chương 1902: Xuất quan

Lâm Minh kinh ngạc, nói:

- Ngươi có cái gì muốn nói sao?

Lâm Minh cảm giác thiếu nữ áo đỏ muốn nói lại thôi.

Thiếu nữ áo đỏ há hốc mồm nói:

- Trên người của ngươi ta ngửi được hương vị đặc biệt... Nó khiến ta có cảm giác quen thuộc đặc biệt.

- Ân?

Lâm Minh ngạc nhiên, không biết thiếu nữ áo đỏ nói lời này là có ý gì?

Hương vị quen thuộc? Chẳng lẽ giống như Yến Tiểu Ngư? (không nhớ là Yến Tiểu Ngư hay là Tiểu Ngư Nhi đây)

Trong đầu Lâm Minh nghĩ tới Yến Tiểu Ngư, có lẽ bởi vì bản thân mình từng tiếp xúc qua với Yến Tiểu Ngư trên người có khí tức của Yến Tiểu Ngư, mà thiếu nữ áo đỏ và Yến Tiểu Ngư có quan hệ gì?

Lâm Minh đang muốn mở miệng hỏi thăm, mà thời điểm này, thiếu nữ áo đỏ ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Minh bụng dưới vị trí.

- Tại đây... Hìh như có thứ mà ta quen thuộc...

Lâm Minh vô ý thức sờ bụng dưới, biểu lộ của hắn quái dị, trong đầu của hắn hiện ra một hình ảnh, đột nhiên linh cơ khẽ động.

Đối với nhân loại mà nói, vị trí ba thốn bụng dưới là đan điền, võ giả bước vào Thần Hải thì đan điền hóa thành nội thế giới, hiện tại thiếu nữ áo đỏ nói chính là nội thế giới của Lâm Minh.

Tuy thiếu nữ áo đỏ ánh mắt thuần khiết, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác trong đó mang theo một tia sắc bén, giống như muốn nhìn thấu nội thế giới của hắn.

Chuyện này làm cho Lâm Minh vô ý thức vận chuyển chân nguyên toàn thân, đem nội thế giới tầng tầng phong ấn, nhưng dù là như vậy, tiếu nữ áo đỏ vẫn nhìn chằm chằm vào nội thế giới của hắn.

Nàng dường như đang định xác định một chuyện.

Sẽ không phải là...

Trong đầu Lâm Minh sinh ra ý niệm này, làm cho nội tâm chấn động...

Chẳng lẽ thiếu nữ này đang nhìn ma phương?

Hương vị dễ ngửi, cảm giác quen thuộc...

Đương nhiên Lâm Minh sẽ không cho rằng mình có gì khác người thường để thiếu nữ sinh ra cảm giác thân thiết, khả năng nhất chính là ma phương trong nội thế giới của hắn.

Bởi vì Lâm Minh vẫn cảm giác thiếu nữ áo đỏ này có liên quan lớn lao tới hồn lực.

Thân thế của nàng không đơn giản như vậy...

Nếu như thiếu nữ áo đỏ nói là ma phương, nàng chính là người đầu tiên nhìn thấy ma phương che dấu trong nội thế giới của Lâm Minh.

Ngay cả lúc ở viễn cổ đế đô dưới lòng đất, Lâm Minh đối mặt Thương Thiên Cổ Ấn đi theo Phong Thần Thiên Tôn trải qua đại kiếp nạn, là lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm tháng, thời điểm ma phương phát động mới nhận ra ma phương, nó cũng không có năng lực trực tiếp nhìn thấy ma phương.

Nhưng mà bây giờ, Lâm Minh đối mặt thiếu nữ áo đỏ, hắn ngay từ đâu không có vận dụng tới ma phương, lại bị đối phương nhìn ra vị trí ma phương, chuyện này làm cho Lâm Minh cảm giác được nguy cơ không hiểu.

Hắn nhìn về phía thiếu nữ áo đỏ, ánh mắt trở nên âm tình bất định.

Trong nội tâm thiếu nữ áo đỏ trì trệ, vô ý thức lui về phía sau một bước, rõ ràng e ngại Lâm Minh, nàng phát hiện trong mắt Lâm Minh bây giờ có hung quang.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi...

Thiếu nữ áo đỏ khẩn trương, ngôn ngữ lại bắt đầu cà lăm, nàng ôm chặt Kỳ Lân quả, giống như con thỏ con bị chấn kinh.

Nhìn thấy thiếu nữ áo đỏ như vậy, Lâm Minh thở khẽ một hơi, hắn cũng cảm thấy thẹn vì suy nghĩ vừa rồi của mình.

Những năm này hắn quá mẫn cảm, hắn theo thói quen bóp ch ết nguy cơ từ trong trứng nước. Nhưng mà đối với thiếu nữ áo đỏ, Lâm Minh cảm giác ra thiếu nữ áo đỏ rất xa lạ với người khác, đều ôm lấy tâm phòng bị, mà đối với hắn lại vô cùng tín nhiệm.

Tất cả nguyên nhân đại khái là vì ma phương.

Ma phương làm cho linh hồn của Lâm Minh có chỗ lột xác, hình thành -- "Vĩnh hằng chi hồn" theo lời Thánh Mỹ nói.

Mà liên hệ với lời của thiếu nữ áo đỏ là hồn lực mà nói, vĩnh hằng chi hồn sợ rằng cho nàng một cảm giác quen thuộc không hiểu.

- Ta ta... Sẽ không nói ra.

Thiếu nữ vội vàng mở miệng, nàng có chút thời điểm vô cùng thông minh, nàng đúng là ý thức được, nội thế giới của Lâm Minh có bí mật trọng đại, không muốn người ta biết.

- Ngươi muốn đi theo ta sao?

Lâm Minh suy nghĩ trong chốc lát lại hỏi.

Thiếu nữ áo đỏ trợn mắt lên nhìn qua, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, rất lâu, nàng chậm rãi gật đầu, nói:

- Ân.

- Tốt, vậy đi thôi.

Lâm Minh xoay người, hắn bay thẳng lên.

Mà thiếu nữ áo đỏ hóa thành hồn lực đi theo Lâm Minh.

Nàng vô thanh vô tức, cho dù là Thiên Tôn cũng không thể phát hiện ra nàng.

Lâm Minh vừa phi hành, vừa liên lạc với lệnh bài trong tu di giới.

- Giá trị công huân chỉ có sáu trăm triệu, còn kém bốn trăm triệu!

Nhíu mày, trong ánh mắt Lâm Minh mang theo hào quang âm lãnh.

Hiện tại hắn đang ở nguyên mộng chiến trường, đại khái thời gian mới trôi qua một năm mà thôi.

Còn có thời gian hai năm, hắn chỉ cần săn đủ con mồi, gom góp đủ bốn trăm triệu giá trị công huân!

Lực cảm giác không ngừng dò xét chung quanh, nhanh chóng tìm kiếm phạm vi mấy trăm dặm chung quanh, Lâm Minh phát hiện bên này có rất ít võ giả.

Bởi vì đoạn thời gian trước hắn đại khai sát giới, tiêu diệt Tử Lăng Vương, rất nhiều Đại Giới Giới Vương, thậm chí cuối cùng tiêu diệt Vạn Quỷ Thiên Tôn, nơi này giống như biến thành hoang thổ, mọi người vô ý thức tránh né nơi này, e sợ Lâm Minh qua lại nơi này.

Hôm nay nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh nghiễm nhiên trở thành một sát tinh.

- Đã không có người, vậy bản thân mình đi tìm người là được.

...

Nguyên mộng chiến trường, bay lên không trung.

Gió mạnh lẫm lẫm

Lúc này một sào huyệt to lớn treo giữa không trung, nó giống như muốn che đậy bầu trời.

Chỉ cần một cọng cỏ trên sào huyệt này cũng giống như cự mộc che trời.

Hào quang mênh mông bắn ra ngoài, từ trong sào huyệt bay ra.

Giữa sào huyệt có một đám người ăn mặc quần áo khác nhau, cung kính quỳ ở bên cạnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong khu vực sào huyệt này, một thi thể hồn thú chim đại bàng nằm đó, vết máu đã cứng lại.

Loại hồn thú chim đại bàng này, trong nguyên mộng chiến trường này nó có chiến lực khủng bố, nhưng hiện tại bị người ta chém giết, lóc thịt ăn.

Đông lửa đang cháy, một trung niên mập mạp đang lấy đi chân huyết trên người chim đại bàng, sau đó cười hì hì nhìn qua đám người đang quỳ.

Ở trước mặt hắn bầy đặt vô số linh dược tỏa ra hương thơm mờ mịt, còn có các loại thiên linh địa bảo, hào quang mỹ lệ sáng lạn.

- Chậc chậc chậc, người của Đoạn Hồn Trai, Long Nha Phường các ngươi hiếu tâm không tệ, những bảo vật này ta thu, các ngươi chặn đánh chút ít hồn thú, ta cũng sẽ hỗ trợ. Còn có La Diệp Cốc, Tần Sơn kia nếu là địch nhân của các ngươi, ta thuân tay tiêu diệt chúng ở nguyên mộng chiến trường.

Trong mắt mập mạp trung niên này bắn ra yêu quang kỳ dị.

La Diệp Cốc, Tần Sơn tại Hồn giới là người của một thế lực nhỏ, đại khái tương tự như Tiểu Cực Cung. Tuy là tiểu phái, nhưng lúc này là nguyên mộng chiến trường cũng là lĩnh đội có tu vị nửa bước Giới Vương.

Đội ngũ như thế trong mắt tên trung niên mập mạp này chẳng khác gì con sâu cái kiến, hời hợt nói muốn gạt bỏ.

Mà hắn nói đám người đang quỳ phía dưới lại tin tưởng không nghi ngờ.

Mấy tên này mừng rỡ như điên.

Chương 1903: Một tỷ công huân (1)

- Đa tạ La Đức đại nhân.

- La Đức đại nhân chịu xuất thủ tương trợ, đúng là vinh hạnh của Long Nha Phường.

- Đó là đương nhiên, thân là Đại Giới Giới Vương, ngay cả Giới Vương ở trước mặt ngươi cũng không chịu nổi một kích. Nghĩ lại ngay cả chim đại bàng cũng bị La Đức đại nhân chém giết... Đám người La Diệp Cốc đúng là cắn phải môi rồi, phải tiêu diệt bọn chúng, hừ, chúng ta ở chỗ này thêm một thời gian ngắn, giá trị công huân sẽ tăng lên thôi.... Sau khi đi ra ngoài lại đổi nhiều đồ vật hơn. Ở Hồn giới càng lâu chênh lệch càng lớn, nhất định có thể áp chế bọn chúng một bậc! - La Đức đại nhân, chúng ta nhất định sẽ lấy được càng nhiều thứ tốt hiến cho đại nhân...

Một ít người cẩn thận từng li từng tí nói ra,

Đột nhiên lời của bọn họ bị tiếng nổ mạnh đánh gãy.

TIếng nổ mạnh này sinh ra chấn động to lớn.

Mấy hô hấp qua đi, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt có bóng người lóe lên, một thanh niên tóc đen hiện ra trước mặt bọn họ.

- Ở nơi đây cũng chỉ có một Đại Giới Giới Vương sao?

Thanh niên tóc đen ngẩng đầu, nhìn qua Đại Giới Giới Vương La Đức đang ăn thịt chim đại bằng, trầm giọng hỏi.

Thanh niên tóc đen này chính là Lâm Minh đã rời khỏi cổ chiến trường.

Hắn phi hành lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm được con mồi đầu tiên.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

- Dám nói chuyện với La Đức đại nhân như vậy, thần cũng không cứu được ngươi.

- Thì ra là tiện chủng Nhân tộc, thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào!

Tinh anh các phái trong lúc nhất thời ồn ào lên, nhìn qua Lâm Minh và cười nhạo.

Có ít người đã chuẩn bị ra tay với Lâm Minh, trong mắt bọn họ xem ra tiểu tử này đúng là tìm chết, La Đức tự nhiên khinh thường ra tay, bọn chúng phải giúp La Đức xử lý, tranh thủ chiếm được một chút ấn tượng tốt.

Nhưng mà bọn họ nhao nhao đứng lên, muốn tháo Lâm Minh thành tám khối.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện La Đức cường đại trong mắt bọn họ đã xanh cả mặt, linh thực trong tay rơi xuống trên đất.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc khó tin.

Lúc mọi người còn chưa hiểu ra chuyện gì, dường như La Đức nhận ra tiểu tử này, hình như còn có chút sợ hãi.

- Ngươi... Ngươi là... Lâm... Lâm Mục?

La Đức mở miệng, với tư cách cao thủ trong nguyên mộng chiến trường, hắn đã từng nhìn qua Lâm Minh cùng Vạn Quỷ Thiên Tôn chiến đấu, hắn lúc đó đi tới có ý định đục nước béo cò, khiếm chút chỗ tốt.

Về sau nhìn thấy Lâm Minh mạnh mẽ, liền giết chín Đại Giới Giới Vương, Thiên Tôn cũng diệt, đã sớm chạy trốn từ lâu.

Gương mặt của Lâm Minh hắn đương nhiên không quên được.

- Cái gì?

Nghe được cái tên này, mọi người trong lúc này trừng to mắt, bọn họ cơ bản chưa từng nhìn thấy Lâm Mục, nhưng lại nghe được cái tên này.

Trong lúc nhất thời, ánh mát bọn họ hoảng sợ nhìn qua Lâm Minh.

Đúng, Lâm Mục là Nhân tộc, thanh niên trước mặt là Nhân tộc.

- Sát tinh tới, chạy mau!

Không biết ai hú lên quái dị, lập tức bỏ chạy, chợt những người khác cũng bỏ chạy, sợ tới mức té cứt té đái.

La Đức thu liễm thần sắc cười cười, mở to hai mắt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh mang theo vẻ đề phòng. - Ngươi là Lâm Mục? Tốt, ta muốn lĩnh giáo chiêu thức của ngươi, xem ngươi có phải có tiếng không có miếng hay không, ăn ta một đao!

Trong lúc đó, lưỡi đao mang vô tận hồn lực từ trong ánh mắt La Đức bắ n ra.

Mỗi lưỡi đao xé rách hư không, tản mát ra bí lực khôn cùng, vô cùng mạnh mẽ.

Đánh ra một chiêu, La Đức cười dữ tợn một tiếng, dường như tình thế bắt buộc.

Nhưng mà sau một khắc, thân thể của hắn giống như gió lốc, hắn chạy ra ngoài thục mạng-- hắn mới không có ngu như vậy, nhân loại bi3n thái trước mặt ngay cả Hỗn Độn Ma Thần đều tránh lui, mặc dù là chạy trốn, nói ra chỉ sợ cũng không ai cười nhạo hắn. Nhưng mà nếu như để Lâm Minh chiếm công huân, vậy được không bù mất.

Lâm Minh đi nhanh tới trước, xuất hiện trường thương huyết hồng, giống như giao long xuất thế, tản mát ra ưực lượng kinh người. Vèo --

Nhân thương hợp nhất, lưỡi đao mang theo hồn lực khôn cùng bị thương mang đánh tan, nhao nhao vỡ vụn.

Đồng tử La Đức mang theo thần thái sợ hãi khôn cùng, trường thương như rồng, phát sau mà đến trước, một kích đuổi giết.

Đám người Long Nha Phường cảm giác được sau lưng có khí tức cường đại quen thuộc biến mất, sợ tới mức hồn phi phách tán -- La Đức đại nhân cứ như vậy chết đi? Đây chính là Đại Giới Giới Vương ah... Tranh thủ thời gian chạy trốn thôi, bằng không cũng biến thành giá trị công huân của sát tinh Lâm Mục.

Thật tình không biết, Lâm Minh lại nhìn chằm chằm vào đám người bỏ chạy, căn bản không có hứng thú đuổi theo.

Thực lực đám người này quá thấp, cho dù đuổi giết, giá trị công huân cũng có hạn.

- Vẫn nên giết nhiều Đại Giới Giới Vương... Không biết Hỗn Độn Thiên Tôn chạy trốn đi đâu rồi... Nguyên mộng chiến trường lớn như vậy, Hỗn Độn Ma Thần lại tinh thông ẩn nấp, nếu như hắn một lòng trốn không gặp ta, ta muốn tìm ra hắn quá khó khăn rồi.

Cảm nhận được giá trị công huân trong lệnh bài tăng thêm một ít, Lâm Minh vẫn không hài lòng.

- Nguyên mộng chiến trường này, các phái đều phái tinh anh ra, một ít chưởng môn có giá trị công huân không tệ.

Lâm Minh thầm nghĩ, thân thể bay nhanh ra ngoài.

...

Cứ như vậy, Lâm Minh ở trong nguyên mộng chiến trường một đường chém giết, hắn không ngừng đi tìm con mồi, không ngừng giết chóc, giá trị công huân tăng trưởng chậm chạp.

Như Lâm Minh sở liệu, Hỗn Độn Ma Thần vẫn không có xuất hiện.

Nguyên mộng chiến trường một khi tiến vào phải hết kỳ hạn ba năm mới mở ra, không thể rời khỏi giữa đường.

Cho nên Lâm Minh khẳng định, Hỗn Độn Ma Thần đã nấp đi rồi.

Hắn với tư cách Thiên Tôn uy danh hiển hách, tự nhiên không cam lòng làm đá kê chân cho một tiểu bối.

Lúc trước Hỗn Độn Ma Thần đối mặt Lâm Minh trọng thương còn không có ra tay, Lâm Minh đã mơ hồ đoán được ý định của hắn.

Trừ Thiên Tôn ra, Đại Giới Giới Vương, nửa bước Thiên Tôn cũng tìm được không nhiều.

Bởi vì theo Lâm Minh tùy ý giết chóc, cái tên "Sát Thần Lâm Mục" đã bắt đầu truyền lưu ra, khiến cho nhân vật rất nhiều thế lực lớn nội tâm run sợ, e sợ gặp phải Lâm Minh.

Thời gian cứ như thế trôi qua một năm.

Lâm Minh trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến đấu, tuy nhiên đối thủ của hắn không có người nào khiến hắn nghiêm túc, nhưng mà trong nguyên mộng to lớn này lại ma luyện năng lực của Lâm Minh.

Hắn chính là thợ săn càng ngày càng quen thuộc kỹ xảo săn bắn của mình.

Sát Thần Lâm Mục trở thành tồn tại ác mộng trong nguyên mộng chiến trường.

Chậm rãi, thời gian lại qua mấy tháng, giá trị công huân của Lâm Minh sắp đạt tới một tỷ, lại giết một Đại Giới Giới Vương là đủ.

Hắn bay tới một sơn cốc vô danh, đột nhiên nhẹ nhàng ồ một tiếng, trong sơn cốc này có mùi dược hương truyền ra.

Hắn nhìn chằm chằm vào sâu trong sơn cốc, nơi đó có một tầng băng lan tràn rộng rãi.

Bên trong có mùi dược hương truyền ra thơm ngát.

Ở đây có một gốc linh dược, chung quanh linh dược có nhiều người vây quanh, trong đó có một ít người quen của Lâm Minh...

Chương 1904: Một tỷ công huân (2)

- Gốc Minh Tuyền Thủy Liên này là chúng ta người Tiểu Cực Cung phát hiện ra trước, các ngươi định cướp sao?

Giọng của Ngọc Lạc trong trẻo quát đám người chung quạnh.

Minh Tuyền Thủy Liên, đây là một trong những linh dược trong truyền thuyết của nguyên mộng chiến trường. Dùng linh dược này rèn luyện thành tín hương, đốt nó lên khi tu luyện thần hồn, có trợ giúp lớn trong quá trình tu luyện.

Một chi tiểu đội tinh anh của Tiểu Cực Cung trải qua chém giết đoạn đường này, hiện tại một hai trăm người chỉ còn hơn bốn mươi người, hơn nữa phó cung chủ còn bị thương nghiêm trọng.

Mà đệ tử Tiểu Cực Cung trong nguyên mộng chiến trường còn thừa rất khó kiên trì tới ba năm chấm dứt, nhưng mà cho dù chết sạch, giá trị công huân vẫn còn tích lũy, cũng không có biến thành số 0 khi tử vong.

Đám người vây quanh Tiểu Cực Cung gồn ba phái. Trong đó Động Thiên giáo không thể nghi ngờ là thế lực lớn nhất, còn mạnh hơn Tiểu Cực Cung mấy lần.

Lúc này người của Tiểu Cực Cung phát hiện Minh Tuyền Thủy Liên, Động Thiên giáo và hai giáo khác cũng phát hiện. Chỉ là bị Tiểu Cực Cung đoạt trước một bước, ở gần gốc linh dược nhất.

- Người Tiểu Cực Cung các ngươi chỉ là một đám già yếu. Thức thời thì cút nhanh lên, bằng không thì các ngươi không lấy được linh dược. Các ngươi cũng đi không được.

Đại trưởng lão của Động Thiên giáo cười nhạt nói ra.

Ánh mắt nhìn về phía Tiểu Cực Cung chẳng khác gì người chết.

Hai đoàn đội khác cũng sắc mặt âm lãnh, nhìn chằm chằm vào đội ngũ Tiểu Cực Cung không nhúc nhích.

Người của Tiểu Cực Cung sắc mặc trở nên rất khó coi.

- Ha ha, đều cút đi, linh dược quy cho ta!

Lúc này một tiếng cười nhạo vang lên trong sơn cốc. Mọi người nhìn lên, thình lình nhìn thấy trên ngọn núi có một trung niên mập mạp đang đứng.

Tên trung niên mập mạp này thời điểm vào nguyên mộng chiến trường, cũng đã gặp đệ tử Tiểu Cực Cung tại Đế Vương Thành, còn sinh tranh chấp.

Sưu sưu sưu --

Một đám người từ ngàn trượng nhảy xuống, giống như con báo đứng giữa hai phía.

Nhìn thấy trung niên mập mạp đứng ra, sắc mặt phó cung chủ Tiểu Cực Cung càng thêm khó nhìn, hiện tại Tiểu Cực Cung thương vong thảm thiết, đụng phải trung niên mập mạp mang theo một đám người tới, hiển nhiên tình hình càng thêm bất lợi.

- Hắc hắc, chư vị Tiểu Cực Cung, ta đã hạ ấn ký trên người của các ngươi, vốn không có hy vọng báo thù làm cái gì, không nghĩ tới các ngươi đúng là tìm được hàng tốt, Độc Cô tiền bối!

Trung niên mập mạp hét lớn một tiếng, trong hư không có một lão giả mặt trường bào nát hiện ra, tóc tai bù xù, toàn thân bao phủ một tầng hồn lực mạnh mẽ, đi từng bước trong hư không.

- Một chân Giới Vương!

Có người run giọng truyền âm, cũng không dám kêu ra tiếng, lão quái một chân này chính là Đại Giới Giới Vương. Đã từng gia nhập bảy giáo phóng, đều bị khu trục, cũng tu luyện ra bản lãnh cao thâm mạt trắc, hỉ nộ vô thường, động cái là giết người.

Vừa nhìn thấy một chân Giới Vương xuất hiện, Tiểu Trì của Tiểu

Cực Cung hoảng sợ không hiểu.

Một chân Giới Vương lòng dạ hẹp hòi, từ trước đến nay rất mang thù. Nàng mấy tháng trước ở Đế Vương Tầần Bích gặp một chân Giới Vương, bị tướng mạo của một chân Giới Vương làm cả kinh, không cẩn thận nói lộ ra miệng.

Lúc ấy một chân Giới Vương ngữ khí uy hiếp, muốn giết nàng.

- Độc Cô tiền bối, dựa theo ước định của chúng ta. Hì hì, linh dược thì quy cho ngài, những người này thì cho chúng ta giày vò, lại cho người của Thần Phong cốc chúng ta giết tìm công huân a.

Trung niên mập mạp cười hì hì nói ra, ánh mắt nhìn qua mọi người, con mắt tỏa sáng.

- Hèn hạ!

Ngọc Lạc tức giận nói ra, nàng không nghĩ tới, trung niên mập mạp âm thầm động tay chân vào Tiểu Cực Cung, còn liên hợp với một chân Giới Vương có địch ý với Tiểu Cực Cung tại Đế Vương Thần Bích.

- Vấn đề nhỏ!

Một chân Giới Vương lười biếng nói ra, căn bản không đặt đám kiến hôi vào trong mắt.

Thời điểm hắn định ra tay diệt sát đám kiến hôi trước mặt, đột nhiên sau lưng hắn phát lạnh, đột nhiên quay người, sau lưng hắn không biết lúc nào xuất hiện một thanh niên mặc áo đen, ánh mắt lạnh lùng đảo qua hắn, ánh mắt như nhìn người chết.

- Còn thiếu một tên, gặp ngươi thật trùng hợp.

Lâm Minh nhìn qua một chân Giới Vương, tự nhiên cũng nhớ rõ đối phương.

- Cái gì?

Một chân Giới Vương trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, hắn chưa từng gặp qua Lâm Minh, năm đó Lâm Minh chiến đấu với Vạn Quỷ Thiên Tôn hắn không có quan sát.

Lâm Minh căn bản không nói nhảm, cầm Phượng Huyết Thương trong tay, một thương đâm ra, đâm thẳng vào ngực một chân Giới Vương!

- Muốn chết!

Một chân Giới Vương nổi giận, hắn không nghĩ tới đột nhiên toát ra một thanh niên không biết trời cao đất rộng, lại muốn động thủ với hắn, quả thực muốn chết.

Hắn muốn định một chưởng chụp chết Lâm Minh, nhưng mà trong nháy mắt hắn vừa ra tay, trường thương của Lâm Minh đã xuyên qua hư không, dùng tốc độ không gì sánh được đâm vào ngực của hắn.

Phốc!

Hộ thể thần nguyên của hắn vỡ tan như giấy!

Phượng Huyết Thương xoắn một cái, tim của một chân Giới Vương vỡ vụn.

Một chân Giới Vương còn bảo trì tư thế đưa tay, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin, hắn dù thế nào cũng không nghĩ hắn bị người ta đâm xuyên tim quá dễ dàng như vậy.

Oanh!

Lâm Minh chân nguyên bạo phát ra, một chân Giới Vương thất khiếu chảy máu, kinh mạch toàn thân đứt từng khúc, đã không có một điểm lao động chân tay.

Một Đại Giới Giới Vương bị một tiểu lâu la chọc tiết, quả thực chẳng khác gì một phàm nhân giết thần linh.

- Một tỷ công huân... Rốt cục đủ.

Đột nhiên Lâm Minh rút trường thương ra, thi thể một chân Giới Vương rơi xuống đất như chó chết...

- Độc... Độc Cô tiền bối!

Trung niên mập mạp mặt như màu đất, một chân Giới Vương trong mắt của hắn chẳng khác gì thần linh, cứ như vậy bị người ta g iết chết như gà.

Trung niên mập mạp cảm giác mình đang nằm mơ.

Lâm Minh chỉ đâm ra một thương không có gì lạ, vì cái gì một chân Giới Vương trốn không được?

Phải nói trong nhận thức của trung niên mập mạp thì một chân Giới Vương phải né được một thương vừa rồi, cũng không nên bị người ta đâm chết như vậy a.

Không riêng trung niên mập mạp, tất cả mọi người chấn kinh, dùng nhãn lực của bọn họ đương nhiên không nhìn ra pháp tắc huyền diệu ẩn chứa trong một thương của Lâm Minh, thậm chí không ai đoán ra tốc độ một thương của Lâm Minh lúc nãy, bởi vì thời không pháp tắc thác loạn cho nên thương của Lâm Minh nhanh vượt qua cảm giác của bọn họ, sinh ra ảo giác thương này quá chậm.

- Ngươi... Ngươi là nhân loại ở Đế Vương Thành!

Trung niên mập mạp nhớ lại Lâm Minh, ban đầu ở Đế Vương Thành, Lâm Minh dùng thân phận Nhân tộc đi vào nơi đây hắn đã trào phúng, nhưng mà trong nháy mắt, sắc mặt của hắn biến hóa, hắn như nhớ tới cái gì đó.

Hắn cũng không ngốc, lập tức nghĩ đến Lâm Minh rốt cuộc là ai!

Nhưng mà hắn còn chưa hô ra tiếng, Phượng Huyết Thương đã đâm vào cổ họng của trung niên mập mạp.

Mắt thấy Phượng Huyết Thương đâm tới, trung niên mập mạp muốn trốn tránh nhưng trong sát na kia, hắn lại cảm giác thân thể của mình bị pháp tắc kỳ quái bao phủ, căn bản động cũng không động, chỉ có thể trơ mắt nhìn một thương này đâm tới.

Chương 1905: Chiến trường cuối cùng

- Đây là nguyên nhân Độc Cô tiền bối trốn không thoát và bị giết sao?

Đây là ý niệm cuối cùng của trung niên mập mạp tại nguyên mộng chiến trường, nháy mắt sau đó âm thanh đâm xuyên da thịt vang vọng.

Trung niên mập mạp khí tức đã tuyệt.

Liền giết hai người, trong đó càng có một chân Giới Vương là cao thủ đỉnh cấp. Mà Lâm Minh căn bản không có phát ra khí tức kh ủng bố gì, ngay cả bước chân cũng không có di động qua.

Tình cảnh này khiến người ta kinh hãi.

- Sát Thần Lâm Mục...

Có người mở miệng, tin tức của bọn họ không bế tắc, đương nhiên biết rõ một nam qua có thanh niên đáng sợ đã chém giết Vạn Quỷ Thiên Tôn, không ngừng săn giết Giới Vương cùng Đại Giới Giới Vương.

Đối với người khác mà nói Đại Giới Giới Vương cao không thể chạm tới. Đối với Lâm Mục mà nói chỉ là giá trị công huân.

Kết hợp với lúc Lâm Minh động thủ giết một chân Giới Vương đã nói một câu -- "Một tỷ công huân... Rốt cục đủ.

Mọi người làm sao còn không rõ thân phận của Lâm Minh.

- Hắn đã giết đủ... Một tỷ công huân...

Mọi người rất khó tưởng tượng, Lâm Minh nói công huân nhất định chính là công huân sau khi trừ cốt linh của hắn, đây là con số thiên văn không thể tưởng tượng.

Lâm Minh quay đầu nhìn qua mọi người nơi đây, cái nhìn này khiến mọi người bị dọa phá gan.

- Cút đi.

Lâm Minh mở miệng, đối với mấy binh tôm tướng cua này, hắn căn bản chẳng muốn đi giết.

Rất nhiều người như được đại xá, lập tức bỏ chạy mất dạng.

Nhưng mà rất nhiều đệ tử Tiểu Cực Cung vẫn lưu lại, bởi vì sư tỷ Ngọc Lạc của bọn họ không chạy.

Ngọc Lạc nhìn về phía Lâm Minh, muốn nói lại thôi...

Lâm Minh nhìn qua Ngọc Lạc, lần này đi nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh hai lần gặp đệ tử Tiểu Cực Cung. Cũng coi như hữu duyên, hơn nữa Lâm Minh tiến vào nguyên mộng chiến trường là nhờ lệnh bài của Tiểu Cực Cung.

- Minh Tuyền Thủy Liên đưa cho các ngươi.

Lâm Minh đã từ thế lực tranh đấu với Tiểu Cực Cung lúc trước, nghe được tên của gốc linh dược này, dây là linh dược luyện chế vô thượng thần đan, Lâm Minh cũng không cần.

Đem linh dược đưa cho Tiểu Cực Cung, xem như chấm dứt đoạn nhân quả này.

- Lâm Mục...

Ngọc Lạc còn muốn nói điều gì, nhưng mà thời điểm mở miệng, thân ảnh của Lâm Minh biến mất trong thiên địa, nhưng mà giọng của nàng lại quanh quẩn trong hạp cốc này.

Thời gian trôi qua, danh tiếng sát thần Lâm Mục vang vọng một thời gian ngắn, lại từ từ quạnh quẽ xuống, bởi vì hắn xuất hiện, từ từ đã tuyệt tích.

Nhưng mà thời điểm này cao thủ trong nguyên mộng chiến trường, trừ một Hỗn Độn Ma Thần vẫn giấu kín như trước, những cao thủ khác đa số đã vẫn lạc.

Mà Lâm Minh lần nữa trở lại bí cảnh chủ nhân Tu La Lộ cùng Hồn Tộc thái cổ thần vương giao thủ lúc trước, bắt đầu tĩnh tâm cảm ngộ pháp tắc trong di tích này.

Tu vị của hắn đột phá quá nhanh, hắn cần phải có thời gian tĩnh tu.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, Lâm Minh ngồi tĩnh tu trong khu vực biên giới vực sâu, mà thiếu nữ áo đỏ lại như u linh du đãng trong bí cảnh này, nàng thường xuyên ngẩn người bên cạnh Lâm Minh không xa, nàng ngồi trên vách đá đen kịt, nhìn qua ngôi sao ở xa xa, dường như đang cố nhớ lại chuyện thời gian xa xưa.

Lâm Minh không biết thiếu nữ áo đỏ nhớ tới bao nhiêu chuyện, nhưng mà cảm giác những ngày này nàng nói chuyện càng ngày càng thông thuận, cũng không còn cà lăm cả buổi.

Cứ như vậy, kỳ hạn ba năm đã tới...

... Bên ngoài nguyên mộng chiến trường, trong Đế Vương Thành.

Một đạo khí tức cường đại phóng lên trời.

Mây trên bầu trời bị xé rách giống như vải vóc.

Một tòa cung điện nguy nga tỏa ra hào quang như mặt trời chói mắt, nó lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Bên ngoài cung điện có một ít cung nữ, thần quang nội liễm, hiển nhiên tu vị bất phàm.

Còn có hoàng kim chiến xa giống như dãy núi tỏa ra hào quang vô lượng, ẩn ẩn tranh phong với cung điện kỳ dị kia, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mặt khác còn có thân ảnh cường đại đứng trong mây, lờ mờ nhìn không rõ bộ dáng, nhưng mà trên người tỏa ra khí tức mênh mông sâu như biển, nhất định là cường giả tuyệt thế. Không ai dám khinh thường.

Đây đều là thế lực lớn, lúc này chạy tới đây nghênh đón thiên kiêu của mình từ nguyên mộng chiến trường quay về.

- Nguyên mộng chiến trường sắp đóng cửa, cháu của ta chắc chắn đại phóng dị sắc, vượt qua quần hùng.

- Tử Lăng chắc chắn làm vang danh Linh tộc của ta, thật mỏi mắt mong chờ.

Một vương giả Linh tộc nói ra.

- Hắc hắc, thiên tài chưa hẳn hào quang sáng rọi, trong đó có một ít lão quái vật, lúc này đây không biết có bao nhiêu thiên tài phải chết đấy.

Một ít người đúng là thế, quả thật thiên tài là đáng sợ, nhưng mà so với đám lão quái vật tu luyện lâu năm, tự nhiên còn thua kém một bậc.

Nếu có một ít lão quái vật liều mạng ra tay với các tuấn kiệt, những thiên tài kia sẽ tổn thất thảm trọng.

Tràng diện càng ngày càng long trọng, rất nhiều thế lực bước vào nguyên mộng vũ trụ, tiến vào Đế Vương Thành, chạy tới nghênh đón nguyên mộng chiến trường mở ra.

Nguyên mộng chiến trường chỉ là một phần của nguyên mộng vũ trụ, nguyên mộng vũ trụ quá mênh mông, nó bao phủ toàn bộ Hồn giới thất trọng thiên, có không chỉ một nguyên mộng chiến trường, mà có các nguyên mộng chiến trường khác nhau, thời gian mở ra cũng khác nhau.

Muốn tiến vào nguyên mộng vũ trụ cũng dễ dàng, nhưng mà muốn vào nguyên mộng chiến trường cần lệnh bài, dù lệnh bài có bao nhiêu cũng không đủ phân phối.

Trên bầu trời cao cao có cánh cửa màu tím tỏa ra hào quang vô tận, hào quang rất đẹp mắt.

Một đạo lực lượng mênh mông khó hiểu truyền ra ngoài.

Cánh cửa này vẫn đóng suốt ba năm qua, giờ phút này nó đang từ từ mở ra, cánh cửa mở ra cũng đại biểu nguyên mộng chiến trường chấm dứt.

- Đi ra.

Giữa đám người, có người hưng phấn la lên. Có chút thế lực bình thường không hòa thuận càng quan tâm thành quả chiến đấu, hy vọng đệ tử của mình áp đối phương một đầu, dằn mặt đối thủ.

Đối với rất nhiều thế lực mà nói, thành tích nguyên mộng chiến trường liên quan tới sự phát triển của tông môn, làm sao không khẩn trương?

Giờ khắc này chỉ thấy đại môn màu tím có tiếng nổ mạnh ầm vang, khí lãng ngập trời còn có vô số thân ảnh bay ra.

Một cổ đạo khí tức thiết huyết cường hãn bắ n ra ngoài.

Không ít thế lực đang đi lên nghênh đón.

Một thanh niên bay tới trước mặt một lão già, đưa lệnh bài ra, lão giả cười to.

- Cháu tốt của ta, làm tốt lắm. Hắc hắc, thật sự làm mặt mũi gia gia có ánh sáng.

Lão giả yêu thương vuốt đầu thanh niên kia, hắn nhìn thấy hào quang lệnh bài công huân trong tay của cháu trai, đã biết rõ cháu trai hắn giết không ít người, làm cho hắn rất vui mừng.

- Tốt, Thụ Huyết tộc đúng là không tệ, lúc này đây trọn vẹn giết năm mươi sáu người, Ân, còn có cường giả Thánh Chủ đỉnh phong? Tốt, ta rất hài lòng.

Thụ Huyết tộc trưởng lão, nhìn thấy thanh niên Thụ Huyết tộc này trên đầu có vải quấn đầu, tản mát bí lực rất quái dị.

- Cái gì? Môn phái chúng ta không có người đi ra? Đều là ai làm!

Cũng có trưởng lão kêu lên, nhìn qua đệ tử vết thương chồng chất, sát khí trùng thiên.

Chương 1906: Thiên Tôn vẫn lạc (1)

- Người Đông Phương gia tộc dám gài bẫy hãm hại... Các ngươi rất tốt, thật không ngờ rất ngoan độc!

Cũng có chưởng môn nghiến răng nghiến lợi.

Thế lực khắp nơi đang cố gắng tìm đệ tử của mình trong đám người.

Có thế lực nhìn thấy đệ tử kiệt xuất của mình, vô cùng vui mừng. Cũng có thực lực nghiến răng nghiến lợi, trong nội tâm âm thầm chuẩn bị trả thù.

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun.

Trước Đế Vương Thần Bích đầu người lay động.

Đế Vương Thần Bích mênh mông, sừng sững không biết bao nhiêu ức năm.

Uy áp của Đế Vương Thần Bích vô cùng khủng bố, không ai dám tới quá gần người tu vị kém tới gần thì thần hải vỡ tan.

Trong lúc đó Đế Vương Thần Bích trước mặt bắn ra hào quang lóng lánh.

Chỉ thấy thanh niên mặc cẩm bào, khoảng chừng vài trăm người đang nhao nhao giơ lệnh bài lên.

Lệnh bài bắn ra hào quang mỹ lệ.

Từng đạo hào quang trên Đế Vương Thần Bích cũng bị từng đạo phù văn bao phủ.

Những phù văn này biến thành con số hư ảo.

Theo lệnh bài ở bên trong vầng sáng bắn ra càng ngày càng nhiều, các loại con số ở trên hư không diễn hóa đi ra, cuối cùng nhất hội tụ thành khẽ đếm giá trị.

- Chín vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi công huân!

Trước mặt đám đệ tử, một trưởng lão tông môn chòm râu trắng run rẩy, rất là kích động đọc con số.

Đây là giá trị công huân toàn bộ người trong tông môn bọn họ có được.

- Tốt!

Một tông chủ tiểu phái mặc áo bào màu vàng, trên mặt tỏa sáng. Lúc này thành tích vượt xa suy nghĩ của hắn.

Lúc trước có một trăm đệ tử từ trong nguyên mộng chiến trường đi ra đã là không tệ rồi, lúc này có vài trăm người đi ra, thật sự quá đáng mừng.

Những giá trị công huân này khiến tông môn đạt được vô số chỗ tốt.

Rất nhiều môn phái thế lực đều tụ tập trước Đế Vương Thần Bích, nhao nhao dùng lệnh bài hối đoái giá trị công huân.

Công huân cùng tông môn, trên lệnh bài công huân đều có thêm vào, trở thành tổng giá trị công huân của tông môn.

Một ít thế lực tiểu phái phát hiện người của bọn họ đi vào nguyên mộng chiến trường lần này, người may mắn còn sống sót quả nhiên nhiều hơn lúc trước rất nhiều.

Có tiểu phái công huân thậm chí đạt tới hơn mười vạn. Điều này thật sự là vận khí quá tốt, hơn nữa tông môn cũng có thực lực không tệ, đám chưởng giáo tông môn cười không khép miệng được, vui mừng vô hạn.

Trước mặt Đế Vương Thần Bích các loại âm thanh vang vọng liên tiếp.

Rất nhiều đệ tử thiên kiêu đều nhao nhao xuất hiện, làm cho bọn họ vui mừng.

Nhưng mà cũng có nhiều thế lực hào khí âm trầm, sắc mặt sâm lãnh như sắt.

Bọn họ phát hiện đoàn đội của bọn họ không có người nào đi ra.

- Cả Linh tộc, giá trị công huân mới tám mươi chín vạn?

Trước Đế Vương Thần Bích, giá trị công huân của Linh tộc hiện ra, bạo lộ ở trước mặt mọi người.

Lập tức dẫn phát mọi người bạo động.

- Làm sao có thể. Linh tộc là tộc lớn như vậy, giá trị công huân ít hơn ba trăm vạn là không tưởng tượng nổi, lúc này rõ ràng còn dưới một trăm vạn.

- Các ngươi xem, hình như Tử Lăng Vương không có xuất hiện, chẳng lẽ vẫn lạc bên trong rồi?

Một ít thế lực nhìn thấy một màn này thì nhao nhao khiếp sợ.

Ngao ngao...

Trưởng lão Linh tộc tức giận, âm thanh như sấm rền cuồn cuộn cuồn cuộn. Chấn động không khí chung quanh Đế Vương Thần Bích như nước thủy triều.

- Là ai giết Tử Lăng Vương của tộc ta? Là ai giết ta năm đại Giới Vương của Linh tộc ta?

- Vì cái gì, chưởng giáo không có xuất hiện?

- Đầu Mộc trưởng lão đi nơi nào? Bị người giết?

Một ít thế lực lớn có người gào thét.

Trước mặt Đế Vương Thần Bích xảy ra một màn xấu hổ. Một ít thế lực lớn giá trị công huân lại không đạt tới trăm vạn.

Chuyện này cuối cùng là tiểu tông phái có thu hoạch, hình thành nét đối lập khác biệt.

Rất nhiều người đều giật mình phát hiện, những đại phái có giá trị công huân không tới trăm vạn, chưởng giáo, trưởng lão hoặc là Đại Giới Giới Vương đều vẫn lạc.

Kỳ thật Đại Giới Giới Vương bởi vì tuổi thọ, cũng không thể mang cho tông môn bao nhiêu giá trị công huân, nhưng lại có thể tạo tác dụng chấn nhiếp, làm bùa hộ mệnh cho tông môn.

Có Đại Giới Giới Vương hộ tống, chuyện này hoàn toàn khác. Mà Đại Giới Giới Vương vẫn lạc, các tông môn này có khả năng bị thế lực khác ăn tươi. Cặn bã đều không thừa.

Có và không các chấn nhiếp, giá trị công huân kém nhau vài lần.

- Ngươi nói cái gì, Tử Lăng Vương của ta và năm đại Giới Vương đều chết trong tay người gọi là Lâm Mục?

Trong lúc đó trong trận doanh Linh tộc, một lão giả rống lên như sư tử, nhìn qua một tên thanh niên Linh tộc quát.

Tên thanh niên này vô cùng lo sợ, Sát Thần Lâm Mục mang cho hắn áp lực quá lớn.

- Thiên tài giáo ta... Cũng là bị Lâm Mục g iết chết? Lâm Mục là ai?

Rất nhiều môn phái nghe thế đều giật mình, bọn họ cũng không biết thân phận của Lâm Mục.

- Quả thực quá kiêu ngạo, điều tra thân phận kẻ này cho t, ta nhất định phải cho hắn hối hận cả đời!

Một chưởng môn thế lực Đại Giới Giới Vương vô cùng tức giận, mắt lộ ra sát cơ.

Mà thời điểm này một ít thế lực Đại Giới Giới Vương và các thế lực lớn khác không ngừng nghị luận.

- Lão tổ vì sao còn chưa đi ra?

Hoàng Tuyền thành chìm vào trong hỗn loạn.

Đứng trong đám người, bên trong có một ít là nửa bước Thiên Tôn, Đại Giới Giới Vương, thực lực phi phàm. Nhưng mà mỗi người quỷ khí um tùm, một ít quỷ ảnh bay theo, tiếng kêu khóc thảm thiết ghê người.

Một nhóm người này chính là môn nhân của Vạn Quỷ Thiên Tôn sáng lập Hoàng Tuyền Cung.

- Hẳn là lão tổ còn đang đại sát tứ phương!

- Không thể nào, lão tổ lần này tới vì đối thủ cũ, những tiểu bối này hắn không có hứng thú, huống chi hiện tại nguyên mộng chiến trường đã sắp đóng cửa. Lão tổ có lẽ sẽ đi ra.

- Nói không chừng là Hỗn Độn lão tổ dây dưa với lão tổ.

Có một ít đệ tử Hoàng Tuyền Cung đưa ra suy đoán.

Mọi người không ngừng nói ra, người của Hoàng Tuyền Cung càng ngày càng suy đoán, trong nội tâm lại càng không có tư vị, có dự cảm không lành.

- Chẳng lẽ Vạn Quỷ Thiên Tôn vẫn lạc? Bị Hỗn Độn Ma Thần giết chết?

Có thế lực lớn quan sát nói ra kết luận này.

- Vạn Quỷ Thiên Tôn nghĩ tới ương ngạnh nếu như hắn thắng thì sớm giễu võ giương oai rồi. Hiện tại nguyên mộng chiến trường đóng cửa, hắn còn không hiện ra, có lẽ là bị Hỗn Độn Ma Thần giết rồi.

Có người lớn mật suy đoán.

Rất nhiều người nghe lời này, ngược lại nhao nhao cảm thấy có đạo lý.

Người của Hoàng Tuyền Cung nghe thấy lời nghị luận này, giận dữ cũng mang theo lo lắng.

- Không đúng, Hỗn Độn Ma Thần cũng không có đi ra!

Có người phát hiện, đối diện bọn họ, Hỗn Độn Thần Cung chìm nổi bất định, lúc này cả đám đang ẩn trong hỗn độn khí, bọn họ đang chờ Thiên Tôn của mình đi ra.

Đối mặt ánh mắt bất thiện của người Hoàng Tuyền Cung. Hỗn Độn Thiên Cung cũng không khách khí trừng mắt lại, ánh mắt như điện, sát khí b ắn ra ngoài.

Thời điểm cánh cửa màu tím sắp đóng lại, khí tức hỗn độn bao trùm toàn trường.

- Lão tổ, lão tổ đi ra.

Trong trận doanh của Hỗn Độn Thiên Cung có tiếng hoan hô vang lên.

Chương 1907: Thiên Tôn vẫn lạc (2)

Bọn họ nhìn thấy lão giả mặc trường bào màu xanh lá, toàn thân bao phủ trong khí tức hỗn độn.

Lão giả kia hai đồng tử b ắn ra quang mang hỗn độn kh ủng bố, bắn phá tứ phương.

Hắn vừa xuất hiện, mọi người kinh động.

- Ha ha, lão tổ Hỗn Độn Thiên Cung chúng ta đi ra!

- Không hổ là lão tổ. Lần này tất nhiên chém giết Vạn Quỷ lão tặc của Hoàng Tuyền Cung, Hỗn Độn Thiên Cung của chúng ta sắp uy chấn một phương!

- Đúng vậy. Hạ Hoàng Tuyền Cung làm sao có thể tranh phong với Hỗn Độn Thiên Cung chúng ta chứ?

Hỗn Độn Thiên Cung vui mừng quá đỗi, mà đệ tử Hoàng Tuyền Cung cả đám như quả cà già. Bọn họ vô cùng bất an, hiển nhiên suy đoán lúc trước đã ứng nghiệm.

Rất nhiều đệ tử Hỗn Độn Thiên Cung tiến lên nghênh đón Hỗn Độn Ma Thần, nhưng mà bọn gọ vừa nghênh đón, lại bồng một tiếng, rõ ràng bị khí thế như núi trên người Hỗn Độn Ma Thần chấn bay.

- Lão tổ! Có đệ tử kinh hô, nhưng mà Hỗn Độn Ma Thần căn bản làm như không có nghe thấy, hắn căn bản chẳng muốn nhìn đám đệ tử này, thậm chí liền Hỗn Độn Thần Cung cũng không có đi vào. Sắc mặt của hắn âm trầm đáng sợ, thân ảnh lập loè, dùng tốc độ không tưởng tượng nổi bỏ chạy ra xa.

Một đám đệ tử Hỗn Độn Thiên Cung trơ mắt nhìn nhìn qua Hỗn Độn Ma Thần. Biểu lộ ngốc trệ.

- Lão tổ đi nơi nào?

- Lão tổ hình như tâm tình không tốt...

- Chúng ta làm sao bây giờ?

- Tranh thủ thời gian đuổi theo thôi!

Người của Hỗn Độn Thiên Cung hoảng sợ, một ít đệ tử cao cấp vội vàng khu động thần cung, phá vỡ hư không đuổi theo thân ảnh Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ để lại một ít đệ tử ở bên ngoài lại đây, cả dám mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì.

- Hỗn Độn Ma Thần lão tặc này xảy ra chuyện gì? Nếu như hắn đánh thắng trận thì sao lại điệu thấp như thế, chẳng lẽ lão bại? Vậy lão tổ chúng ta đâu?

Người của Hoàng Tuyền Cung nhìn thấy Hỗn Độn Ma Thần không nói hai lời đã bỏ chạy, điểm này khiến mọi người cảm thấy nghi hoặc.

- Cái gì, ngươi nói cái gì?

Rất nhiều đệ tử Hoàng Tuyền Cung đang ngây người, đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang vọng.

Âm thanh kêu lên sợ hãi là ở trong Đại Giới Giới Vương Thánh Địa, mà chưởng giáo thánh địa này vừa mới tuyên bố muốn khiến Lâm Mục hối hận vì sống trên đời này.

- Ngươi... Ngươi lập lại lần nữa?

Lão giả Đại Giới Giới Vương mặc trường bào màu xanh, lúc này trên mặt của hắn mang theo thần sắc khó tin.

- Vâng... Là, đệ tử nói là... Vạn Quỷ Thiên Tôn tại nguyên mộng chiến trường khai chiến không lâu, Đã... Đã bị Lâm Mục giết, Lâm Mục cũng bị thương nặng, lúc ấy Hỗn Độn Ma Thần đã từng chạy đến, nhưng mà hắn không dám ra tay với Lâm Mục, về sau Hỗn

Độn Ma Thần đã mất tích ba năm, cho tới hôm nay mới xuất hiện...

Bởi vì giọng của tên chưởng giáo lúc trước, rất nhiều người đều nhìn về phía này, nghe tên đệ tử tự thuật, trong lúc nhất thời tất cả mọi người phát mộng.

Vạn Quỷ Thiên Tôn, đây là cao thủ Thiên Tôn top mười cũng bị Lâm Mục giế t chết, điều này sao có thể!

Mà Hỗn Độn Ma Thần trong lời tên đệ tử này nói, không thể nghi ngờ là sợ Lâm Mục, cho nên mới trốn tránh Lâm Mục, hôm nay mới dám xuất hiện.

Một Thiên Tôn bị người ta chấn nhiếp, ba năm không dám lộ diện, làm gì có chuyện này?

Đám đệ tử Hỗn Độn Thiên Cung còn lại đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại không có biện pháp phản bác, lão tổ bọn họ lúc trước không nói câu nào đã bỏ đi, sợ rằng chính là giải thích tốt nhất.

Tên chưởng giáo lúc trước tuyên bố muốn cho Lâm Mục hối hận vì sống trên đời, triệt để nói không ra lời.

Hắn biết rõ đệ tử của mình không có khả năng nói lung tung chuyện này, huống chi chung quanh còn có rất nhiều người từ trong nguyên mộng chiến trường còn sống sót đi ra, xem bộ dáng bọn họ hoảng sợ gật đầu, rõ ràng việc này chắc chắn 100%!

Tên chưởng giáo này chưa nói cái gì, người của Hoàng Tuyền Cung từ trên trời lao ra, Hoàng Tuyền Cung bọn họ chỉ có Vạn Quỷ Thiên Tôn tiến vào nguyên mộng chiến trường, Hoàng Tuyền Cung không có đệ tử đi vào, hoàn toàn khó hiểu tình huống.

- Rốt cuộc hắn có tu vị gì?

Người của Hoàng Tuyền Cung chất vấn.

- Không rõ ràng.

Đệ tử thế lực Đại Giới Giới Vương lắc đầu, nói:

- Chắc có lẽ không phải rất cao, hơn nữa cốt linh của hắn không lớn, là nhân loại, trừ Vạn Quỷ Thiên Tôn ra, trong nguyên mộng chiến trường, Đại Giới Giới Vương có chín thành là chết trong tay của hắn...

Lời nói sau đó của tên đệ tử, nuốt nước miếng một cái, hắn cũng đoán ra người này cốt linh không lớn, là một nhân loại, hắn sau này sẽ càng nổi danh.

Quả nhiên, hắn vừa mới nói xong chung quanh ầm ĩ âm không còn, vô cùng yên lặng.

Một nhân loại đánh chết Vạn Quỷ Thiên Tôn, còn giế t chết phần đông Đại Giới Giới Vương, thậm chí Hỗn Độn Thiên Tôn cũng ẩn nhẫn trong ba năm, chờ tới khi nguyên mộng chiến trường mở ra mới dám xuất hiện, đây là chuyện gì?

Tộc đàn Nhân tộc, truyền thừa đã đoạn tuyệt quá nhiều, rất nhiều công pháp ngoài vô thượng thần võ đều bị thế lực lớn của Hồn Tộc khống chế, mà võ đạo chi lộ, Thiên Đạo pháp tắc cũng là nhiều đời người tích lũy, năng lực một người là có hạn, cho dù hắn là thiên tài, không có truyền thừa cũng không thể nào có thành tựu như thế.

- Hắn sẽ không phải là tìm được di tích đại năng Nhân tộc lưu lại đấy chứ?

- Có khả năng... Thật không biết Lâm Mục này xuất hiện ở đâu? Các ngươi hoàn toàn không biết gì cả sao?

Rất nhiều đệ tử tiến vào nguyên mộng chiến trường, lại bình an đi ra đều bị chất vấn.

Nhưng mà bọn họ không hẹn mà cùng lắc đầu.

Mà thời điểm này đệ tử Tiểu Cực Cung sợ hãi trong lòng.

Lúc ấy Lâm Minh đại sát tứ phương, có đệ tử Tiểu Cực Cung trẻ tuổi không nhịn được khoác lác Lâm Minh có quan hệ với Tiểu Cực Cung.

May mắn Tiểu Cực Cung phó cung chủ, Ngọc Lạc kịp thời phát hiện nên ngăn cản chuyện này.

Trong mắt Ngọc Lạc xem ra, Lâm Mục tự nhiên có ân với Tiểu Cực Cung, nhưng mà khi Lâm Minh náo ra chuyện càng lúc càng lớn, Tiểu Cực Cung lại nhỏ như thế, tốt nhất nên phủi sạch quan hệ với Lâm Minh mới tốt, miễn sinh ra thị phi.

Nếu không dùng nội tình của Tiểu Cực Cung, sóng gió lớn hơn một chút, bọn họ bị diệt cũng không có gì lạ.

- Làm sao bây giờ...

Phó cung chủ Tiểu Cực Cung vẻ mặt đau khổ nói ra.

Hắn sợ những thế lực này giận lây sang bọn họ.

Ngọc Lạc cũng bất đắc dĩ, giấy không thể gói được lửa, thân phận của Lâm Mục sẽ bị những thế lực lớn tra rõ, hơn phân nửa sẽ tra lên đầu Tiểu Cực Cung.

- Chỉ có thể ăn ngay nói thật, chúng ta và Lâm Mục xác thực không có sao, chỉ vô tình gặp được mà thôi, nói chúng ta cứu Lâm Mục càng chưa nói tới, nhân vật đáng sợ như vậy, cho dù chúng ta không gặp hắn. Hắn cũng sẽ tự mình tỉnh lại...

- Chỉ mong a... Nghĩ đến bọn họ cũng không bởi vì chúng ta gặp được Lâm Mục. Sẽ mang chuyện này đẩy lên đầu của chúng ta.

Ngọc Lạc cùng phó cung chủ đang nói chuyện, đột nhiên nghe được một tiếng to rống to, Ngọc Lạc ngẩng đầu, chỉ thấy một thái cổ hung thú tỏa ra uy áp khôn cùng. Nó xẹt qua Đế Vương Thành. Dừng ở chỗ đất trống trước Đế Vương Thần Bích.

Chương 1908: Khôn Nguyên thượng nhân

Hung thú là chim đại bàng, hai cánh mở ra rộng chừng trăm dặm, hung sát khí như núi bao phủ toàn trường.

Chim đại bàng há to miệng ra. Bên trong có linh lực mờ mịt hiện ra

Một lão giả dáng người cường tráng, lưng dài vai rộng chậm rãi đi tới.

Sau lưng hắn mang theo một đám đệ tử tinh anh.

Ánh mắt lão giả b ắn ra tinh quang, giống như cột sáng, ánh mắt chậm rãi đảo qua ngươi ở đây.

- Khôn Nguyên thượng nhân!

Ngọc Lạc kinh hãi.

Với rất nhiều thế lực trong Đế Vương Thành này mà nói, Khôn Nguyên thượng nhân tới cũng không có gì, nhưng mà đối với Tiểu Cực Cung, và thế lực chung quanh Tiểu Cực Cung mà nói, Khôn Nguyên thượng nhân chính là đại nhân vật nhất đẳng!

Bởi vì những thế lực này đều tới từ Thiên Nguyên giới, là thế lực phụ thuộc Thiên Nguyên Thiên Cung.

Mà Khôn Nguyên thượng nhân là đệ tử thân truyền của Thiên Nguyên Thiên Tôn, thực lực là nửa bước Thiên Tôn, nghe nói trong trăm vạn năm có một phần hy vọng đột phá Thiên Tôn, mặc dù chỉ là một phần hy vọng, nhưng vẫn làm cho Khôn Nguyên thượng nhân trở thành nhân vật số hai danh xứng với thực trong Thiên Nguyên Thiên Cung.

Người này tánh khí táo bạo, cũng không phải nhân vật dễ trêu.

Một ít tiểu thế lực của Thiên Nguyên đều nhao nhao khúm núm đi lên.

- Tham kiến thượng nhân.

- Người của Tiểu Cực Cung, bái kiến thượng nhân.

Cả đám người hành lễ.

- Lúc này các ngươi thu hoạch thế nào?

Khôn Nguyên thượng nhân cũng không có nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề. Hắn lúc này tới đây không chỉ khảo sát đệ tử Thiên Nguyên Thiên Cung tiến vào nguyên mộng chiến trường, hắn cũng khảo sát một ít phụ thuộc Thiên Nguyên Thiên Cung.

Dựa theo lời của Thiên Nguyên Thiên Tôn nói lúc trước, nếu những thế lực này đạt được giá trị công huân cao, sẽ ban thưởng cho bọn họ.

- Thượng nhân, lần này môn phái chúng ta tiến vào nguyên mộng chiến trường chín nghìn người, bảo tồn tám trăm hai mươi người, giá trị công huân tám vạn bảy.

- Thượng nhân, Phần Hương Sơn chúng ta tiến vào nguyên mộng chiến trường tám ngàn người, bảo tồn sáu trăm bảy mươi người, giá trị công huân năm vạn sáu...

Nghe Khôn Nguyên thượng nhân nói thế, tông chủ một ít tiểu thế lực không ngừng đi ra nói giá trị công huân của thế lực mình.

Khôn Nguyên thượng nhân vừa nghe vừa mỉm cười. Hắn có chút ngoài ý muốn, những tiểu thế lực này năm nay thu hoạch giá trị công huân còn tốt hơn lần trước không ít, chẳng lẽ thực lực của bọn họ ở Thiên Nguyên giới tiến bộ hay sao?

- Người Tiểu Cực Cung tại sao không nói chuyện?

Trong lúc đó, Khôn Nguyên thượng nhân thình lình nhìn thấy thần sắc phó cung chủ Tiểu Cực Cung cổ quái, bộn dáng muốn nói lại thôi.

Không chỉ cung chủ Tiểu Cực Cung bộ dáng cổ quái, kể cả Ngọc Lạc và đám đệ tử hạch tâm cũng vô cùng sợ hãi.

Thế lực khác đều báo xong, chỉ còn lại Tiểu Cực Cung lề mà lề mề, ánh mắt Khôn Nguyên thượng nhân như đao, vô cùng lợi hại, những người khác ánh mắt cổ quái nhìn qua đám người Tiểu Cực Cung bên này.

- Tiểu Cực Cung, giá trị công huân mười tám vạn sáu ngàn năm trăm...

Trước mắt bao người, phó cung chủ Tiểu Cực Cung nói ra.

Tiểu Cực Cung lần này tại nguyên mộng chiến trường may mắn còn sống sót hơn một ngàn người, trong đó tiểu đội tinh anh như Ngọc Lạc còn may mắn sống sót ba mươi người, mà ba mươi người này cống hiến công huân hơn một nửa.

- Ân?

Khôn Nguyên thượng nhân nghe xong ăn cả kinh, hắn nhớ rõ lần trước tại nguyên mộng trên chiến trường, Tiểu Cực Cung thu hoạch công huân chỉ có mấy vạn, lúc này đây đã đạt tới mười tám vạn, thật sự là đột nhiên tăng mạnh.

- Làm không tệ, Thiên Nguyên sư tôn nghe xong nhất định sẽ thật cao hứng. Dựa theo ước định ban thưởng ban đầu, lúc này Tiểu Cực Cung các ngươi nhất định có phần thưởng to lớn.

Khôn Nguyên thượng nhân thoả mãn nói ra.

Nghe câu "Sư tôn Thiên Nguyên nghe xong nhất định sẽ thật cao hứng", cao tầng Tiểu Cực Cung cũng không có hưng phấn, ngược lại càng buồn khổ.

Phó cung chủ áo trắng của Tiểu Cực Cung hàm hàm hồ hồ nói ra: - Kỳ thật Tiểu Cực Cung lấy được công huân cũng không chỉ có như vậy...

- Ah? Tiểu Cực Cung còn có nữa sao... Giá trị công huân bao nhiêu?

Cũng không nên ăn nói lung tung!

Khôn Nguyên thượng nhân khẽ giật mình, phó cung chủ Tiểu Cực Cung dùng câu nói "Không chỉ có như vậy", lúc này hắn rất hoài nghi, giá trị công huân đã là mười tám vạn, không sai biệt lắm là cực hạn của tiểu thế lực, làm sao còn có thể nhiều hơn chứ?

- Nếu như giá trị công huân của Tiểu Cực Cung có thể đột phá hai mươi vạn, ta có thể làm chủ, cho các ngươi thêm ban thưởng!

Khôn Nguyên thượng nhân hứa hẹn, hắn vốn tưởng rằng người của Tiểu Cực Cung nghe mình nói như vậy sẽ vô cùng kích động, không nghĩ tới cao tầng của Tiểu Cực Cung lại có thần sắc cổ quái, hắn không hiểu thấu.

- Như thế nào, hoài nghi bổn tọa không có năng lực hoàn thành hứa hẹn hay sao?

Giọng của Khôn Nguyên thượng nhân lạnh lẽo, hiển nhiên có chút không vui!

- Không... Không phải ý tứ này, tình huống thật sự hơi đặc thù, hơn nữa giá trị công huân không đơn giản là hai ba chục vạn...

Phó cung chủ Tiểu Cực Cung biểu lộ chẳng khác gì đang táo bón, thật sự là tình huống khó có thể nói rõ, hắn không muốn nhắc lên quan hệ với Lâm Minh, nhưng chuyện này chỉ sợ không như hắn muốn.

- Ấp a ấp úng, có gì nói thẳng là được! Không chỉ hai ba mươi vạn, chẳng lẽ lại còn có thể là năm mươi vạn, một trăm vạn hay sao? Đây không phải là chẳng kém gì thế lực Đại Giới Giới Vương đâu!

Khôn Nguyên thượng nhân cau mày, một thế lực Đại Giới Giới Vương không may mắn cũng chưa chắc kiếm đủ một trăm vạn.

Thời điểm Khôn Nguyên thượng nhân bởi vì thái độ phó cung chủ Tiểu Cực Cung mà khó chịu, trong lúc đó trên Đế Vương Thần Bích, giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đã cải biến.

- Ân?

Khôn Nguyên thượng nhân ngẩn ngơ, quả thật như phó cung chủ Tiểu Cực Cung đã nói, giá trị công huân của Tiểu Cực Cung còn tăng thêm nữa...

Giá trị công huân tăng trưởng rất nhanh, đột phá hai mươi vạn, đây chỉ là thời gian trong nháy mắt mà thôi.

- Không tệ!

Khôn Nguyên thượng nhân gật đầu, sắc mặt vốn không vui hòa hoãn hơn nhiều.

Nói đến nói đi, thành tích trọng yếu nhất, thành tích tốt, cho dù người phụ trách Tiểu Cực Cung trước đó có làm cái gì khiến Khôn Nguyên thượng nhân không thích, hắn cũng có thể bỏ qua.

Lại mấy cái nháy mắt qua đi, giá trị công huân đạt tới hai mươi lăm vạn, hơn nữa chỉ tăng không giảm, lập tức đột phá ba mươi vạn.

Khôn Nguyên thượng nhân nhìn qua người Tiểu Cực Cung, thoả mãn nói ra:

- Rất tốt, thành tích các ngươi rất không kém, yên tâm, ta sẽ dựa theo ước định trước kia, cho Tiểu Cực Cung ban thưởng cao.

Nhưng mà hắn lời còn chưa nói hết. Giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đã đạt tới ba mươi lăm vạn.

Lần này Khôn Nguyên thượng nhân có chút ngoài ý muốn.

Giá trị công huân mười tám vạn công vốn là cực hạn của thế lực Giới Vương. Không nghĩ tới còn có thể đạt tới ba mươi lăm vạn, đây thật sự là chuyện đáng giá ăn mừng.

- Lão Liễu, các ngươi không tệ ah, lại dùng chiêu thức này! Chẳng lẽ là chuẩn bị vũ khí bí mật gì sao?

Khôn Nguyên thượng nhân vuốt râu ria, tươi cười càng đậm, hắn gọi thẳng phó cung chủ Tiểu Cực Cung là lão Liễu. Xem như cực kỳ thân thiết.

Chương 1909: Công huân điên cuồng

Nhưng mà theo lời Khôn Nguyên thượng nhân nói, có chút tông môn đúng là chuẩn bị vũ khí bí mật tại nguyên mộng chiến trường, ví dụ như trước đó Tiểu Cực Cung cũng đi sông băng đại hoang tìm "Băng ly".

Bị Khôn Nguyên thượng nhân gọi thân thiết như vậy, phó cung chủ Tiểu Cực Cung họ Liễu không có một chút cảm giác thụ sủng nhược khinh, ngược lại vẻ mặt đắng chát.

Hắn biết rõ, nếu như trả lời về giá trị công huân của Tiểu Cực Cung vì sao tăng trưởng biên độ lớn như thế, tất nhiên là do giá trị công huân trên lệnh bài của Lâm Mục rót vào Đế Vương Thần Bích.

Như vậy kế tiếp, giá trị công huân của Tiểu Cực Cung sẽ tăng trưởng tốc độ càng nhanh, cuối cùng dùng tốc độ tăng nhanh hơn.

- Bốn mươi vạn! Tiểu Cực Cung lần này bỗng nhiên nổi tiếng ah!

Sau lưng Khôn Nguyên thượng nhân có một ít trưởng lão đi theo. Những người này đều là đệ tử của Thiên Nguyên Thiên Tôn, nhao nhao chúc mừng.

- Như thế nào sắc mặt lão Liễu ngươi khó coi như vậy, có phải lo lắng Thiên Nguyên thiên cung ban thưởng không thể thực hiện? Ta nói lão Liễu ngươi quá không phóng khoáng rồi. Chúng ta đường đường là Thiên Tôn Thiên Cung, cần phải để ý một chút ban thưởng sao, cho dù ngươi có năm sáu chục vạn công huân, chúng ta vẫn lấy ban thưởng ra được.

Nhưng mà những người nói chuyện từ từ câm miệng, bởi vì giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đã là năm mươi vạn.

Nhìn con số vẫn tăng lên, hắn vô cùng nghi hoặc..

- Tại sao còn tăng, đã năm mươi vạn rồi./

- Không thể tưởng tượng nổi. Tiểu Cực Cung lần này nghịch thiên rồi, lại tăng thêm đã có thể sánh bằng thế lực Đại Giới Giới Vương đấy.

- Thế lực Giới Vương bình thường, siêu việt thế lực Đại Giới Giới Vương, thật sự là hiếm thấy!

- Ân, loại chuyện này ngày xưa xảy ra với số lần không nhiều, có một ít thế lực Giới Vương sinh ra thiên tài thiên tư xuất chúng nên mới thế.

Các đệ tử Thiên Nguyên Thiên Cung nghị luận, nhao nhao nhìn qua đệ tử Tiểu Cực Cung, dường như muốn xác định ai là thiên tài như thế.

- Sáu mươi vạn... Không, sắp bảy mươi vạn!

Có vài ngày đệ tử Thiên Nguyên Thiên Cung há hốc mồm, bảy mươi vạn, đã sắp vượt qua Linh tộc!

Linh tộc là một đại tộc mới hơn tám mươi vạn công huân, tuy nhiên bọn họ cũng không phái nhiều đệ tử, hơn nữa nghe nói bọn họ bị người hung ác chém giết chủ lực, nhưng dù nói thế nào, bọn họ cũng chẳng yếu hơn Tiểu Cực Cung đâu!

- Tình huống không đúng...

Khôn Nguyên thượng nhíu mày.

- Xác thực không đúng, nhưng mà đáng giá ăn mừng, có một thiên tài tuyệt thế như vậy, nếu như sức chiến đấu kinh người, lại đầy đủ trẻ tuổi sẽ ảnh hưởng cân đối.

Sau lưng Khôn Nguyên thượng nhân, có đệ tử Thiên Tôn vừa cười vừa nói.

Nhưng mà rất nhanh hắn cười không nổi, bởi vì giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đã đột phá một trăm vạn.

Một trăm vạn! Chưa nghe nói qua có cái nào khoa trương như thế.

Lý trí nói cho hắn biết, Tiểu Cực Cung càng lợi hại thì chuyện càng không hợp thói thường, nếu như Tiểu Cực Cung thực xuất hiện thiên tài lợi hại như thế, hắn tại Thiên Nguyên giới cũng nên có danh tiếng mới đúng.

- Một trăm năm mươi vạn, trời ơi!

Giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đột phá một trăm vạn, đột nhiên tốc độ tăng lên nhanh hơn, trước đó là một lần tăng một vạn, hiện tại mười vạn lại mười vạn.

Chuyện này khiến rất nhiều đệ tử há hốc mồm.

- Tình huống không đúng!

Các đệ tử Thiên Nguyên giới Thiên Tôn cùng đứng dậy, bọn họ hai mắt tròn xoe, nhìn chằm chằm vào Đế Vương Thần Bích.

- Ba trăm vạn, đây là nghịch thiên sao?

Mọi người phát hiện, từ khi trị số càng lớn, tốc độ tăng trưởng lại càng kh ủng bố, dựa theo kinh nghiệm lúc trước của bọn họ, tốc độ này sẽ nhanh chóng đột phá đại quan trăm vạn.

Nhưng mà trong nháy mắt, bọn họ ý thức của mình sai rồi, hơn nữa sai không hợp thói thường.

Hai ngàn vạn!

Rất nhiều đệ tử Thiên Tôn sắp rớt tròng mắt ra.

Mà thời điểm này rất nhiều thế lực khác cũng chú ý tới Đế Vương Thần Bích biến hóa, giá trị công huân của một tiểu tông môn tăng lên như bão táp!

- Sao... Xảy ra chuyện gì!

Mọi người nhao nhao nhìn qua, hai ngàn vạn, dù là Thiên Tôn thánh địa, toàn bộ tinh nhuệ xuất động, thành tích đạt tới tận cùng, cũng rất khó đạt thành giá trị công huân này.

Kế tiếp, ba ngàn vạn... Bốn ngàn vạn... Năm ngàn vạn...

Khôn Nguyên thượng nhân sắc mặt xanh lại. Nó phải tăng tới mức nào?

Trước kia hắn còn không có để ý, mặc kệ công huân của Tiểu Cực Cung đạt tới bao nhiêu, hắn đều có thể thực hiện ban thưởng. Hiện trong chớp mắt đã là năm ngàn, lại tăng nữa, Thiên Nguyên Thiên Cung chẳng phải phá sản sao?

- Một trăm triệu! Trời ơi! (10 vạn = 100.000 = 1 ức, cho nên 1 ức này sẽ ko phải là 100 triệu, thằng tác giả sử dụng hệ số quy đổi cũ và mới rất loạn)

Rất nhiều đệ tử Thiên Nguyên Thiên Tôn rớt cằm trên đất.

Đây là tình huống gì.

Đây tuyệt đối không phải do Tiểu Cực Cung làm ra, nhất định tình huống có biến!

Con số một trăm triệu thì giá trị công huân lại nhảy từ một ngàn vạn tới một ngàn vạn!

Mắt thấy những con số này tăng lên như điên, khóe mắt rất nhiều người co giật. Không nói nên lời.

Hai trăm triệu... Ba trăm triệu... Bốn trăm triệu...

- Rốt cuộc là cái gì thế này?

Có chưởng giáo Đại Giới Giới Vương hoảng hốt hô to, con số này quá kinh người.

- Là Lâm Mục, nhất định là hắn, trừ hắn ra thì không có người nào khác.

- Lâm Mục. Xem ra chính là tiểu tông môn ở bên trong, hoặc là hắn là mượn cái kia tiểu tông môn lệnh bài!"

Rất nhiều đệ tử ra khỏi nguyên mộng chiến trường nhanh chóng biết rõ nguyên dân do đâu, đối với giá trị công huân kh ủng bố như thế, tuy bọn họ rung động, nhưng lại khá đáng tin, còn cho rằng là bình thường.

- Giá trị công huân của hắn là bao nhiêu?

Mọi người kinh hô, giá trị công huân của Tiểu Cực Cung đã đạt tới tám trăm triệu.

- Một tỷ, nhất định là một tỷ!

Có người đột nhiên ý thức được điểm này, một tỷ công huân, có thể hối đoái ban thưởng cao cấp từ Đế Vương Thần Bích.

- Lâm Mục này săn giết nhiều cao thủ như vậy chính là vì ban thưởng chí cao! Trời ơi, hắn vậy mà tích lũy đủ một tỷ công huân, là muốn hối đoái trang sách màu vàng? Thật đáng sợ!

Nghe được mọi người sợ hãi thán phục, phó cung chủ Tiểu Cực Cung phó lúc nhớ tới trước khi tiến vào nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh đã từng mở miệng hỏi kỹ càng điều kiện hối đoái trang sách màu vàng. Ban đầu phó cung chủ Tiểu Cực Cung còn không kiên nhẫn, hắn tuyệt đối không ngờ. Lâm Minh lại có thể bắt trang sách màu vàng tới tay.

Vì thế hắn tại nguyên mộng chiến trường tạo ra rất nhiều phong ba, mượn nhờ Kỳ Lân quả trải rộng ra chiến trường, dụ vô số cường giả tới cướp đoạt, sau đó đánh chết!

Người trẻ tuổi đáng sợ!

Mọi người không có nghĩ sai, giá trị công huân của Lâm Minh là một tỷ lẻ bảy trăm vạn, dễ dàng đổi được trang sách màu vàng!

- Lâm Mục kia tới từ nơi nào?

Có người hô to, trong lúc nhất thời rất nhiều người bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng mà người tiến vào Đế Vương Thần Bích quá nhiều, tất cả thế lực lớn tụ tập cùng một chỗ nên vô cùng hỗn loạn, muốn tìm một người, nói dễ vậy sao?

Chương 1910: Láng giềng Thánh Mỹ (1)

Huống chi Lâm Mục này hơn phân nửa là che dấu tung tích, thậm chí cải biến dung mạo!

Dù sao Lâm Mục ở nguyên mộng chiến trường gây thù quá nhiều, hơn nữa hối đoái trang sách màu vàng cao điệu như vậy, hắn không có khả năng dùng chân diện mục gặp người.

Thời điểm mọi người đang tìm kiếm, nguyên mộng chiến trường đã đóng cửa, nếu trước khi nguyên mộng chiến trường đóng cửa mà võ giả không thể ra, cũng sẽ bị mạt sát, đương nhiên bản tôn của bọn họ sẽ không tử vong, chỉ tổn thất toàn bộ giá trị công huân mà thôi.

- Lâm Mục đang ở trong chúng ta.

Có người trầm giọng nói ra, không biết là ai.

Đây là người hung ác có thể đánh chết Thiên Tôn, nếu hắn trốn đi, người ta dễ tìm như vậy sao?

Huống chi võ giả ở đây tu vị cao nhất chỉ là nửa bước Thiên Tôn, trừ Hỗn Độn Ma Thần đã bỏ trốn ra, không có Thiên Tôn chính thức ở đây.

Ai có thể phát hiện Lâm Minh? - Tên nhân loại kia tới từ tiểu thế lực.

Rất nhiều người đột nhiên nhớ tới tìm kiếm thế lực của Lâm Minh, rất nhanh bọn họ đã tìm được Tiểu Cực Cung!

Trong lúc nhất thời, phó cung chủ Tiểu Cực Cung và Ngọc Lạc mặt biến thành mướp đắng.

Nên tới cũng tới.

Tiểu Cực Cung trốn không thoát.

Nhưng mà bọn họ cũng chỉ gặp được Lâm Minh mà thôi, thành thật khai báo có lẽ không tới mức bị liên quan vào.

- Trách không được, thì ra thanh niên chém giết Vạn Quỷ Thiên Tôn chính là các ngươi gặp được.

Khôn Nguyên thượng nhân nhìn qua lão Liễu, bừng tỉnh đại ngộ nói ra, hắn hiện tại mới hiểu vì sao bộ dáng của lão Liễu như táo bón.

Rất nhanh, Ngọc Lạc cùng phó cung chủ Tiểu Cực Cung bị mang đi, bọn họ cũng bị kiểm tra tình huống, mà Khôn Nguyên thượng nhân cũng không có ngăn cản, cho dù bị giết trong nguyên mộng chiến trường, cũng sẽ không ảnh hưởng tới bản tôn, hơn nữa Đế Vương Thành còn cấm động thủ.

- Đất hoang sông băng? Tên nhân loại Lâm Mục kia bị chôn sâu ở dưới gió tuyết, nửa người đều bị băng phong, Tiểu Cực Cung các ngươi đi đại hoang sông băng tìm băng ly, kết quả ngẫu nhiên phát hiện Lâm Mục?

Người Tiểu Cực Cung bị các thế lực lớn mang đi, sau khi đưa ra nghi vấn thì biết được toàn bộ quá trình Lâm Minh xuất hiện.

Đối với tất cả chi tiết của Lâm Minh, Tiểu Cực Cung tự nhiên không dám giấu diếm, kể cả ngay từ đầu bọn họ hiểu lầm thực lực của Lâm Minh, ý định mang Lâm Minh về làm đối tượng nghiên cứu pháp thàn song tu của Tiểu Cực Cung cũng nói thẳng ra.

- Thánh Chủ sơ kỳ! Ngươi nói cái gì! Thời điểm ngươi gặp tên Nhân tộc kia hắn chỉ là Thánh Chủ sơ kỳ!

Thời điểm nghe nói tu vị của Lâm Minh, mấy Đại Giới Giới Vương ở đây đứng phắt dậy, thực tế người của Hoàng Tuyền Cung càng thêm kích động.

- Lão đầu tử, ngươi nói Lâm Minh là Thánh Chủ sơ kỳ?

Đệ tử Hoàng Tuyền Cung, Vạn Quỷ Thiên Tôn một lão giả gầy trơ xương, nhưng mà dáng người cao ngất xách phó cung chủ Tiểu Cực Cung lên, giống như xách con gà.

Sắc mặt phó cung chủ áo trắng tái nhợt, trước mặt đại nhân vật, hắn không dám phản kháng.

- Lão hủ không dám nói dối.

Lão giả phó cung chủ miễn cưỡng nói ra.

- Ngươi không nên nói với ta biết, sư tôn của ta thua trong tay tiểu bối Thánh Chủ sơ kỳ đấy nhé?

Hai mắt lão giả này đỏ hồng, quả thực giống như muốn ăn thịt người, đệ tử Hoàng Tuyền Cung rất nhiều âm khí um tùm, phẩm hạnh quái dị, cho dù thật ăn thịt người cũng không xem vào đâu.

Trong lòng bàn tay lão giả phó cung chủ đầy mồ hôi, cắn răng gật đầu, nói:

- Trừ phi Lâm Mục cố ý gạt ta... Nhưng mà nhìn cốt linh của hắn có hạn, chắc chắn không sai...

Đối mặt nhiều thế lực lớn đưa ra nghi vấn, phó cung chủ Tiểu Cực Cung áp lực quá lớn, một khi nhắm trúng thế lực lớn không thoải mái, Tiểu Cực Cung cũng sẽ bị tiêu diệt.

- Hừ!

Lão giả tóc xanh dường như thẹn quá hóa giận, Vạn Quỷ Thiên Tôn bại trong tay tiểu quỷ, hắn cảm giác mặt không ánh sáng, nhưng mà tức giận không biết rót lên đầu của ai.

Thời điểm này một trung niên bên cạnh lão giả tóc xanh nói:

- Lục lão quái, đừng thẹn quá hoá giận, hiện tại đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, Lâm Mục này xác thực là một tiểu bối, trình độ yêu nghiệt của hắn không thể tưởng tượng, ngươi có nổi giận với Tiểu Cực Cung cũng không có tác dụng gì.

Trung niên này tới từ Hỗn Độn Thiên Cung.

Hỗn Độn Thiên Cung vẫn là đối thủ một mất một còn với Hoàng Tuyền Cung, nhưng mà lúc này hai lão tổ ăn thiệt thòi trong tay của một tiểu bối, Vạn Quỷ Thiên Tôn không cần phải nói, trực tiếp bị Lâm Minh tiêu diệt, mà Hỗn Độn Ma Thần cũng bị Lâm Minh dọa không dám thò đầu ra, thẳng đến khi nguyên mộng chiến trường đóng cửa mới xuất hiện, chuyện này đã sớm truyền ra xôn xao.

Có chung địch nhân, Hỗn Độn Thiên Cung cùng Hoàng Tuyền Cung quan hệ hòa hoãn một ít.

- Chúng ta bây giờ thương lượng đối sách, làm thế nào tìm ra tên Lâm Mục kia. Hắn ở trong nguyên mộng chiến trường đắc tội nhiều người như thế, đã thành mũi tên cho ngươi ta ngắm, huống chi tiểu tử này trên người khẳng định có bí mật, nếu không hắn không có khả năng phát triển tới bước này, hắn nói không chừng đã đạt được thái cổ thần tàng của Nhân loại.

Nam tử trung niên trong khi nói chuyện, khóe mắt bắ n ra một tia hàn quang.

Lời của hắn nói ra suy nghĩ của nhiều người, võ giả tìm hiểu thiên đạon pháp tắc đều là tích lũy truyền thừa nhiều đời, thường thường cần vài tỷ năm tích lũy, một võ giả dù thiên tài, cũng không có khả năng không có truyền thừa mà đi tới một bước này, cũng nói đúng hơn Lâm Mục này đã đạt được cơ duyên từ thái cổ hoặc thượng cổ.

Mà thời đại thượng cổ Nhân tộc cũng không có yếu hơn Hồn tộc, một ít đại năng của Nhân tộc là thái cổ Chân Thân, thần tàng có giá trị thật lớn!

- Đúng, cho dù thế nào cũng phải tìm ra kẻ này, ta hoài nghi hắn hiện tại đã rời khỏi Đế Vương Thành, đáng tiếc võ giả tiến vào nguyên mộng vũ trụ thì bản tôn cũng tiến vào dị không gian, khó có thể tìm kiếm, nếu không tìm được bản tôn của hắn, đại sự vạn cát.

Rất nhiều nhân vật trọng yếu của thế lực lớn mưu đồ bí mật, Lâm Minh quét mặt mũi của bọn họ ở nguyên mộng chiến trường, trên người lại nghi có mang trọng bảo, trọng yếu nhất là, Lâm Minh là tiểu bối, còn chưa lớn lên, dưới loại tình huống này làm sao bỏ qua Lâm Minh?

Thời điểm có rất nhiều người mưu đồ bí mật, bên ngoài lại ầm ĩ.

- Như thế nào!

Lão giả tóc xanh không vui quát lên.

- Vội cái gì!

- Trưởng lão, có người tiếp cận Đế Vương Thần Bích, có lẽ là...

Người bên ngoài chưa nói hết, lão giả tóc xanh lao ra, ngay tiếp theo là cao tầng của thế lực lớn nhao nhao đằng đằng sát khí lao ra.

Đế Vương Thần Bích tồn tại uy áp đáng sợ, bình thường căn bản không có người nào có thể tới gần, mặc kệ thiên tài, Thiên Tôn đều không ngoại lệ.

Không ai có thể làm trái pháp tắc nguyên mộng vũ trụ.

Nhưng mà có một loại tình huống, nếu như có người có tư cách lưu tên trên Đế Vương Thần Bích lại có thể tới gần Đế Vương Thần Bích, lưu tên bản thân lên đó.

Hiện tại nghe nói đột nhiên có người tới gần Đế Vương Thần Bích, lập tức làm cho kẻ khác nghĩ tới một người -- Lâm Mục!

Chương 1911: Láng giềng Thánh Mỹ (2)

Ầm ầm!

Một đám người phóng tới Đế Vương Thần Bích, bọn họ ở xa nhìn thấy thanh niên áo lam bay về phía Đế Vương Thần Bích, uy áp đáng sợ kia giống như không tồn tại với hắn, hắn càng ngày càng tiếp cận Đế Vương Thần Bích, bước đi thong dong.

Từ góc độ của bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thanh niên này, không gõ dung mạo.

- Là hắn, Lâm Mục!

Rất nhiều người trong nháy mắt đoán được, lần này mở nguyên mộng chiến trường ra, cũng chỉ có Lâm Mục có tư cách đạt được Đế Vương Thần Bích tán thành, có thể thong dong tiếp cận Đế Vương Thần Bích.

- Tiểu tử này!

Có người tức giận bay tới chỗ Lâm Minh, nhưng mà hắn không có bay ra xa đã cảm nhận uy áp khổng lồ của Đế Vương Thần Bích, căn bản không thể tiến lên.

Điểm này hắn sớm có chuẩn bị, trong nháy mắt hắn tới cực hạn bản thân, đột nhiên hắn ném trường kiếm trong tay.

- Hồn lực quán chú, tinh thần chi kiếm! Hắn mang hồn lực bản thân toàn bộ quán chú vào thân kiếm, đâm vào hậu tâm của Lâm Minh.

Nhưng mà dưới pháp tắc Đế Vương Thành chế ngự, còn có Đế Vương Thần Bích uy áp, trường kiếm mới bay ra trăm trượng thì nổ tung, hồn lực bám vào thân kiếm chia năm xẻ bảy, người ra tay lui lại mấy bước, hắn ôm đầu kêu đau đớn.

Hắn đã bị cắn trả.

- Đừng xúc động, Đế Vương Thần Bích, chúng ta không thể tới gần! Nếu công kích thì càng nguy hiểm.

Có người ngăn hắn lại, mà từ đầu đến cuối, Lâm Minh cũng chưa từng quay đầu lại nhìn, hắn đã bay đến trước vách tường.

- Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cứ như vậy nhìn hắn sao?

Có người không cam lòng nói ra, rất nhiều đại nhân vật lắc đầu, đây là chuyện bất đắc dĩ, thế nhưng mà bọn họ thật sự không có biện pháp nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi, làm cho bọn họ phiền muộn chính là, bọn họ không thấy gương mặt của Lâm Minh.

- Nhân loại này muốn khắc chữ trên Đế Vương Thần Bích đây mà.

Đế Vương Thần Bích, bản thân chính là thàn sơn to lớn, nó là tường thành tự nhiên của Đế Vương Thành, hiện tại Lâm Minh bay lên Đế Vương Thần Bích chỉ là bụi bậm, không chút thu hút.

Thân ảnh của hắn càng bay càng cao, lựa chọn vị trí khắc chữ của mình lên.

Khắc chữ trên Đế Vương Thần Bích cũng không khó, khó là có tư cách khắc chữ hay không.

Cuối cùng nhất, hắn dừng lại tại một vị trí, vị trí này không có gì đặc biệt, nhưng mà nếu như nhìn qua bên cạnh sẽ nhìn thấy hai chữ xinh đẹp mang theo đại khí -- "Thánh Mỹ"!

Hai chữ này giống như rồng bay phượng múa, ẩn chứa vô số áo nghĩa pháp tắc, nếu như một thế lực có được hai chữ này, cũng có thể xem nó như truyền thừa chi bảo của tông môn.

Bá!

Lâm Minh rút trường thương đen kịt ra, đúng là Ám Long thương!

Cây thương này vừa xuất hiện, nó liền bộc phát khí thế tang thương cổ xưa, dù là Đế Vương Thần Bích cũng không thể áp chế khí thế của nó hoàn toàn

- Nơi nhân loại này chọn nằm ngay bên cạnh Thánh Mỹ nương nương, hắn đang khắc chữ bên cạnh chữ của Thánh Mỹ nương nương.

- Cái này!

Có người lập tức ý thức được ý định của Lâm Minh.

Thánh Mỹ là nữ thần của Hồn Tộc, một nhân loại khắc chữ bên cạnh nữ thần của toàn Hồn Tộc, nó đã va chạm vào thần kinh yếu ớt của Hồn tộc.

Chuyện này đối với một đời võ giả của Hồn Tộc hiện tại là đùa cợt vô tình, bởi vì vì bọn họ không phải ai cũng có tư cách khắc chữ. Gần trăm vạn năm qua, Hồn Tộc thất trọng thiên, cũng chỉ có một mình Thánh Mỹ có khả năng lưu tên trên Đế Vương Thần Bích mà thôi

Mà bọn họ đều được tán thưởng là người không tầm thường.

Nhưng bây giờ có một nhân loại có thể khắc chữ bên cạnh Thánh Mỹ, cùng nổi danh với Thánh Mỹ, thậm chí có loại cảm giác không chân thật.

Chuyện này làm cho bọn họ tức giận.

- Hỗn đản này!

Có người không cam lòng nắm chặt nắm đấm, thời điểm này Lâm Minh ra tay, Ám Long thương đại khai đại hợp, thương nhận sắc bén khắc lên Đế Vương Thần Bích, phát ra âm thanh giòn vang như kim thạch, tia lửa b ắn ra.

Chữ của Lâm Minh như rồng bay phượng múa, ẩn chứa ý chí sát phạt nồng đậm, nhìn thấy những chữ này giống như Tu La chém giết vô tận trên chiến trường, tư thế hào hùng, khí thôn sơn hà!

Vô số mảnh đá nhao nhao rơi ra, lại bị đế vương thạch hấp thu, chỉ còn lại dấu vết trước mặt Lâm Minh, nhưng mà làm cho người ta giật mình là, cái tên không phải là Lâm Mục, mà là -- "Lâm Hàn Băng".

- Lâm Hàn Băng, đây là tên của Lâm Mục sao?

- Chuyện này ai biết, cái tên Lâm Mục này hơn phân nửa thời điểm hắn gặp đệ tử Tiểu Cực Cung thuận miệng bịa ra thôi.

Đột nhiên Lâm Minh xuất hiện ở trên sông băng, có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ sợ còn liên lụy đến bí mật nào đó, hắn dùng tên giả lung tung là chuyện hợp lý.

Thậm chí cái tên Lâm Hàn Băng, mọi người cũng không biết là thật hay giả.

- Tức chết lão phu!

Lão quái tóc xanh thân thể run lên, đám người bọn hợ trơ mắt nhìn Lâm Minh khắc chữ ngang bằng Thánh Mỹ, cũng không làm được cái gì, đành phải trút giận lên Lâm Minh.

- Phong tỏa Đế Vương Thành!

Có người quát.

- Không kịp, Thiên Tôn không ở đây, cho dù ở đây không cách nào lướt qua Đế Vương Thần Bích như núi kia, chúng ta tối đa chỉ phong tỏa được ba mặt của Đế Vương Thành, nhưng mà đối với Lâm Mục mà nói, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

- Hành vi của hắn đây là gây hấn với nữ thần của chúng ta, quả thực tội không thể tha thứ!

- Đáng chết, nếu có một ngày đó, có thể ở trên Đế Vương Thần Bích khắc chữ, ta nhất định sẽ hủy chữ của hắn.

Có Hồn Tộc thiên tài không cam lòng nói ra, nhưng mà lời của hắn không được ai tán thành, mà ngay cả đồng môn, bằng hữu của hắn cũng không cho rằng hắn có khả năng khắc chữ lên Đế Vương Thần Bích.

Trước mắt sau khi khắc cái tên "Lâm Hàn Băng", Lâm Minh cảm giác thần niệm của mình liên lạc với Đế Vương Thần Bích, đủ loại ý niệm xẹt qua trong đầu của hắn, một ít gì đó lật tay là có thể chạm tới.

- Trang sách màu vàng...

Trong nội tâm Lâm Minh mặc niệm, đột nhiên vươn tay, cả bàn tay chui vào trong Đế Vương Thần Bích, thời điểm Lâm Minh thu tay lịa, trong tay hắn xuất hiện một tấm giấy vàng hơi mỏng.

Đây là trang sách có giá trị một tỷ công huân!

Tâm thần Lâm Minh kích động, hắn phát hiện trang sách này có chỗ khác với hắn suy nghĩ.

Vốn Lâm Minh cho rằng là bình thường, cũng không chon rằng trang sách màu vàng này vô cùng nặng, cũng chỉ lớn bằng trang sách bình thường.

Nhưng mà không nghĩ tới khi hắn giơ tay ra cầm lấy nó lại mềm mại và mỏng như lụa, cầm nó ra thì nó rộng ba thước, giống như một tiểu cà sa.

Trang sách màu vàng chẳng khác gì tơ lụa, xúc cảm trơn trượt như tơ lụa, đưa lên ánh mặt trời nhìn thì vô cùng trong suốt.

Nhưng mà nó thật sự rất nặng, trong ấn tượng của Lâm Minh, vật nặng như thế cầm trong một tay, thân thể bởi vì không gánh nổi sức nặng nên khuỵu xuống, khó có thể rung chuyển, nhưng mà trên thực tế trang sách màu vàng trong tay lại có cảm giác phiêu dật xuất trần, nó như muốn bay đi.

Chương 1912: Trang sách màu vàng

- Đúng là đồ vật thần kỳ...

Lâm Minh cảm nhận được vẻ bất phàm của trang sách màu vàng, hắn chăm chú nhìn qua, chỉ thấy trên giấy có đầy văn tự và phù văn vô cùng phức tạp, trong chút ít phù văn có hai chữ cổ lớn, nó tỏa ra hào quang màu vàng như ánh trăng nhu hòa.

Hai chữ này là -- "Thánh điển"!

Thánh Điển, chỉ có hai chữ, khí phách vô cùng, dám dùng hai từ này làm tên, thứ đồ vật bình thường không thể chịu nổi, điểm này chứng minh trang sách này vô cùng cường đại.

Trong nó ẩn chứa chân ý vô cùng huyền diệu.

- Thánh Điển, điều này chẳng lẽ chính là Hồn Tộc Thánh Điển?

Lâm Minh cảm giác trang kinh văn trong tay chính là Hồn Tộc Thánh Điển tàn thiên, nhưng mà tên của nó không phải là Hồn Tộc Thánh Điển, chỉ là Thánh Điển, chuyện này khiến Lâm Minh hoài nghi, hai chữ trước của Hồn Tộc Thánh Điển có phải là do người Hồn Tộc thêm vào hay không?

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, người sáng tác Hồn Tộc Thánh Điển chính là tổ tiên Hồn tộc sao? Chuyện này chưa chắc nói rõ, bởi vì dựa theo cách nói của người Hồn tộc có đúng hay không cũng là chuyện khác.

Nhưng mà Lâm Minh có thể khẳng định, người sáng tác Thánh Điển chắc chắn là nhân vật đạt tới cực hạn của tu thần, cho nên gần với Hồn tộc mà thôi.

Lâm Minh tiếp tục xem tiếp, phát hiện trên trang sách mỏng như cánh ve này thật sự có quá nhiều văn tự và phù văn, thế cho nên mỗi một phù văn đều có thể khiến gười ta lâm vào hoàn cảnh khác nhau, thậm chí cẩn thận xem thì có lực lượng vô hình đâm vào tinh thần chi hải, làm cho hai mắt của hắn đau đớn, linh hồn run rẩy.

Đây là tinh thần lạc ấn lưu lại trên Thánh Điển bên, hoặc là hồn lực?

Lâm Minh kinh hãi, trang sách này quá bất phàm, dùng thực lực của hắn đúng là khó đọc tiếp, xem một hồi thì hồn lực tiêu hao, khó có thể chèo chống.

Thời điểm này có một đoạn tin tức truyền vào trong óc Lâm Minh, chuyện này làm cho tâm niệm Lâm Minh khẽ động, lưu tâm vài phần.

Đoạn tin tức này mơ hồ, nhưng lại làm cho Lâm Minh có cảm giác, tuy hắn đổi được trang sách màu vàng, nhưng kỳ thật chỉ là "Mượn ", mà kỳ hạn mượn chính là cả đời của Lâm Minh.

Chỉ cần Lâm Minh còn sống, trang sách màu vàng này sẽ quy cho hắn toàn bộ, mà nếu như Lâm Minh chết đi, trang sách màu vàng sẽ bị Đế Vương Thần Bích thu hồi.

- Như vậy...

Có được tin tức này làm cho nội tâm Lâm Minh sinh ra rất nhiều ý niệm, chỉ sợ trang sách màu vàng này có rất nhiều trang, mà có loại pháp tắc nào đó ước thúc, cho dù trải qua bao nhiêu thời gian, trang sách màu vàng trên Đế Vương Thần Bíchcũng không bị hối đoái.

Như vậy cái gọi là Hồn Tộc Thánh Điển chỉ sợ không phải như thế.

Mà Hồn Tộc có lịch sử vài tỷ năm, lục tục ngo ngoe có người hoái đoái trang sách màu vàng, vẽ xuống phỏng chế phẩm...

Mà phỏng chế phẩm so với bút tích thực, tất nhiên kém rất xa, thậm chí có thể nói hoàn toàn không thể so sánh.

Kể từ đó cho dù người có được Hồn Tộc Thánh Điển cũng sẽ ngấp nghé trang sách trong tay của hắn.

Trong nội tâm sinh ra ý niệm này, Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn đạt được một tỷ công huân, hối đoái trang sách màu vàng, tin tức này không có khả năng giấu diếm được, chỉ sợ biến thành bia ngắm của người ta.

May mắn nơi này là nguyên mộng vũ trụ, nếu như là thế giới chân thật, Lâm Minh không thể nghi ngờ sẽ càng thêm nguy hiểm.

- Bây giờ không phải thời điểm đọc nó, ta nên rời khỏi đây trước.

Lâm Minh không cần quay đầu lại, hắn biết phía sau đang rối loạn, hắn một người lơ lửng trước Đế Vương Thần Bích, không biết bao nhiêu người đang muốn xông vào xé xác hắn, cướp đoạt kim sách.

Đáng tiếc có uy áp của Đế Vương Thần Bích tồn tại, những người này ngay cả cảm giác cũng không phát hiện ra hắn.

Nhưng mà bọn họ đã thông qua các đường tin tức khác nhau truyền ra ngoài.

Bây giờ cách thời gian mọi người rời khỏi nguyên mộng chiến trường chỉ mới qua nửa giờ, không có cao thủ đi ra ngoài, nhưng mà theo thời gian trôi qua, cao thủ ra ngoài càng nhiều.

Đây là do nguyên mộng chiến trường to lớn, vẫn có không ít Thiên Tôn, thậm chí có khả năng là Chân Thần cũng đang ở đây.

Lâm Minh cũng không muốn ngồi chờ Thiên Tôn tới Đế Vương Thành hỏi thăm, đến lúc đó hắn không thể rời đi được.

Yên lặng thu hồi trang sách màu vàng, thân ảnh Lâm Minh phóng lên trời, hắn bay lên cao mấy vạn trượng, rồi sau đó hắn như chim sẻ bay qua mái hiên, trực tiếp lướt qua thần sơn của Đế Vương Thần Bích sau đó biến mất bên kia núi.

- Hắn chạy rồi!

- Lướt qua thần núi! Chúng ta không đủi theo được.

Đế Vương Thành cả ba mặt kéo dài ngàn trượng, ngay cả mặt phía bắc là thần sơn cũng kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm, tòa thần sơn này như rãnh trời, không ai có thể nhảy qua được, trừ phi có được tư cách lưu tên trên Đế Vương Thần Bích.

Rất nhiều người thấy con mắt như phóng hỏa, bọn họ nhìn thấy Lâm Minh có được ban thưởng, tại Đế Vương Thần Bích lưu tên bên cạnh Thánh Mỹ, sau đó nghênh ngang rời đi.

- Ta hận ah!

Lão giả tóc xanh đậm ngực dậm chân, hắn đấm ngực dậm chân tới mức tim đau, gan cũng đau, dứt bỏ Lâm Minh có bí mật lớn, giá trị của trang sách màu càng cũng vô cùng cường hãn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tông môn bọn họ không có khả năng cầm được, cho dù yêu cầu hạ xuống một phần mười cũng không đạt được.

- Đây là của quý của Hồn Tộc chúng ta, lại bị Nhân tộc đạt được!

- Tên Nhân tộc ti tiện này, hắn cướp đoạt đồ vật thuộc về chúng ta, chí bảo Hồn Tộc sao có thể lưu lạc trong tay Nhân tộc chứ?

- Nhất định phải giết hắn, đoạt lại!

Thời điểm này Hồn Tộc cùng Lâm Minh kết mối thù truyền kiếp, đã không phải hắn ở nguyên mộng chiến trường chém giết bao nhiêu Thiên Tôn cùng Đại Giới Giới Vương đơn giản như vậy, hắn chạm vào nghịch lân của các thế lực lớn Hồn Tộc, lại cầm đồ vật ngay cả Chân Thần cũng đỏ mắt.

Thời điểm tất cả thế lực lớn nhao nhao đem tin tức này thông báo đi ra ngoài, Lâm Minh đã vượt qua Đế Vương thần sơn, bay thẳng vào sâu trong nguyên mộng chiến trường.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trong quá trình phi hành thân thể của hắn nổ vang lốp bốp, thân thể bắt đầu biến thấp, biến gầy, dung mạo càng trở nên bình thường, hốc mắt hãm sâu, nhìn qua lẫn vào trong đám người, hoàn toàn chỉ là người qua đường giáp nào đó.

Lâm Minh hôm nay tu hành Thoát Thai Hoán Cốt Quyết đã tới cảnh giới chí cao, tăng thêm tu vị của hắn càng ngày càng tinh thâm, sợ rằng Thiên Tôn cũng không nhận ra hắn dịch dung.

Nhưng nếu như là gặp được Chân Thần, Lâm Minh không có nửa phần tin tưởng lừa được đối phương, nhưng mà nhân vật như Chân Thần, cộng toàn bộ trong Hồn giới thất trọng thiên lại cũng không được mấy người, Lâm Minh không cần lo lắng.

Lâm Minh ngẫm lại, hắn mang trang sách màu vàng ra, đặt vào vịt rí trái tim, thân thể của hắn hóa thành một đạo lưu quang biến mất ở chân trời.

Tuy chiến đấu trong nguyên mộng chiến trường chấm dứt, nhưng mà Lâm Minh tạm thời không có ý định rời khỏi nguyên mộng vũ trụ, hắn tới đây lần đầu là rèn luyện lịch lãm, lần thứ hai là muốn gặp Thánh Mỹ ở nguyên mộng vũ trụ.

Chương 1913: Thánh Mỹ bảy chuyển (1)

Dù sao trong Hồn giới thất trọng vũ trụ, Lâm Minh căn bản không biết Thánh Mỹ đang ở trọng vũ trụ nào, hắn muốn đi gặp Thánh Mỹ rất khó khăn rất khó khăn.

Như vậy phương thức tốt nhất chính là Lâm Minh ở trong nguyên mộng vũ trụ quấy phong ba lớn, làm cho Thánh Mỹ có thể chủ động tới tìm hắn.

Lâm Minh đã dự liệu được, hắn lưu tên trên Đế Vương Thần Bích, hơn nữa khắc tên bên cạnh Thánh Mỹ, chuyện này sẽ nhanh chóng truyền tới chủ vũ trụ của Hồn Tộc, tiếp theo sẽ lọt vào tai Thánh Mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Minh tận lực lưu danh bên cạnh tên Thánh Mỹ.

Hồn giới chủ vũ trụ, đây là vũ trụ lớn nhất trong Hồn giới thất trọng thiên, vũ trụ này có bốn ngàn tám trăm giới, văn minh võ đạo truyền thừa hơn tám tỷ năm.

Cái gọi là truyền thừa hơn tám tỷ năm, ý nghĩa vũ trụ này đã trải qua tám tỷ năm không có trải qua thiên địa hạo kiếp gì, cơ hồ chỉ có kiến thiết chứ không có hủy diệt.

Cho nên văn minh võ đạo ở vũ trụ này, sáng lạn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà nội tình Hồn Tộc chủ vũ trụ cũng thâm hậu tới mức khó có thể tưởng tượng.

Từ năm tỷ năm trước, Hồn Tộc chủ vũ trụ sau khi tồn tại ba tỷ năm, võ giả Hồn tộc bắt đầu sinh ra Chân Thần, một Chân Thần sinh ra đời, chẳng những tích lũy truyền thừa, hơn nữa còn thành lập nội tình và số mệnh thâm hậu.

Cho nên như Thần Vực là vũ trụ nội tình ít, rất khó tụ tập đầy đủ số mệnh bao hàm dục một Chân Thần.

Nhiều đời Chân Thần, bọn họ lưu lại truyền thừa tích lũy xuống, những cảm ngộ siêu việt Thiên Tôn cũng là tài phú to lớn khó có thể tưởng tượng.

Hồn Tộc có thất trọng vũ trụ, hơn phân nửa lực lượng của Hồn Tộc đều tập trung vào chủ vũ trụ, trình độ phồn hoa thì chủ vũ trụ đứng nhất, cũng là thế giới của Hồn tộc, tại đây thế lực Giới Vương bình thường địa vị không cao, bởi vì nơi đây tếế lực Thiên Tôn đều có hai vị trở lên, mà trên Thiên Tôn còn có Chân Thần.

Trên Chân Thần không phải người khác, hắn chính là Hồn Đế của Hồn giới thất trọng thiên, Hồn Tộc đệ nhất nhân.

Hắn thành lập thánh địa, tên là Hồn Thiên Thánh Địa, là thế lực lớn nhất cả Hồn tộc.

Hồn Thiên Thánh Địa chiếm cứ một nửa thế giới chủ đại lục, nơi này có sân thí luyện to lớn, có nhiều bí cảnh, tại đây có vô số điều kiện bồi dưỡng thiên tài.

Lúc này tại Hồn Thiên Thánh Địa, trong một tiểu thế giới có xuân ý dạt dào.

Tiểu thế giới này phi thường sạch sẽ và ấm áp.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu xuống, mặt đất như phủ một tầng kim sa, nơi này khắp nơi là linh hoa kỳ thảo, linh lộ ngưng tụ chung quanh, tùy ý một giọt sương châu nếu lưu lạc tới nhân gian đều có thể xem là thần tuyền, dẫn tới chém giết ngập trời.

Mà ở chỗ này, chúng cũng chỉ là giọt sương mà thôi, mỗi ngày ban đêm ngưng tụ, sau đó sáng sớm bốc hơi theo ánh mặt trời.

Trong tiên cảnh của tiểu thế giới này có một cái bàn bình thường, trước mặt bàn là cái ghế làm từ bạch ngọc, nhìn qua không có gì đặc biệt cả, một đôi chân ngọc tinh xảo tùy ý đạp lên cỏ xanh trước ghế, ngọc chân ngọc mượt mà như trân châu.

Đây là một nữ tử hiếm thấy, nàng mặc quần áo màu tím, hai chân thẳng tắp, đường cong đều đều, dung mạo tinh xảo hoàn mỹ, chẳng khác gì tác phẩm nghệ thuật.

Trên bờ vai của nàng có một con chim màu xanh nhỏ đáp xuống, chim chóc cực kỳ xinh đẹp, lông vũ cực kỳ tinh tế, đôi mắt như bảo thạch điêu khắc thành.

Lúc này nữ tử chính hết sức chuyên chú, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đen nhánh như thác nước của nàng, chiếu ra màu tử kim sáng bóng.

Trong tay nàng có một tấm tơ lụa, nó là một tấm giấy vàng hơi mỏng, dưới ánh mặt trời, tơ lụa của nó gần như trong suốt

Trên kim sách ghi lại thật nhiều văn tự thật nhỏ và phù văn huyền bí, nàng cẩn thận đọc, thỉnh thoảng nhíu mày, lông mi thật dài vểnh lên, có chút nháy động, lưu lại bóng mờ nhàn nhạt, cực kỳ xinh đẹp

Nếu như Lâm Minh ở chỗ này, hắn tự nhiên nhận ra tấm giấy vàng trong tay thiếu nữ chính là trang sách màu vàng Thánh Điển.

Mà cô gái này chính là Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Chim nhỏ trên bờ vai chính là khế ước thú của nàng-- hạo lam băng phượng.

Nhiều năm không thấy, hôm nay Thánh Mỹ đã khác trước, có cảm giác phá kén trọng sinh, khí chất càng xuất trần, chẳng khác gì cửu thiên huyền nữ, khiến người ta sinh ra cảm giác tự ti.

Đây là bởi vì --

Rốt cuộc Thánh Mỹ đã hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển, giống như phượng hoàng niết bàn, đạt được tân sinh!

Tất cả những chuyện này cũng có phần nguyên nhân là Lâm Minh.

Bởi vì hợp tác với Lâm Minh, Thánh Mỹ tại Tu La Lộ thí luyện cuối cùng đạt được cơ duyên to lớn, phần cơ duyên này thúc đẩy nàng hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển.

Hiện tại Thánh Mỹ đang dốc lòng nghiên cứu Hồn Tộc Thánh Điển, đang chuẩn bị cho tám chuyển hư vô mờ mịt.

Nàng ẩn ẩn có dự cảm, tám chuyển vô cùng gian nan, sẽ hao phí rất nhiều thời gian và tinh lực của nàng để hoàn thành.

Mà trong truyền thuyết, cửu chuyển thần bí nhất, mặc dù là Thánh Mỹ cũng không có mấy phần tin tưởng.

Bởi vì Hồn Tộc Hồn Đế cũng bị kẹt tại một bước này, hắn vẫn không cách nào hoàn thành.

Tuy Hồn Đế không thể hoàn thành, nhưng Thánh Mỹ vẫn muốn trùng kích cửu chuyển như trước, Thánh Mỹ có truy cầu võ đạo của mình, nàng muốn đứng tại võ đạo đỉnh phong, đi nhìn phong cảnh khi đó.

Thời điểm này nàng khép trang sách lại, chuẩn bị đứng dậy thì lúc này cách nàng không xa có một linh tuyền chấn động.

Một con cá chép bảy màu nhảy dựng lên, nó nhảy tới trước mặt Thánh Mỹ không xa, nhổ ra một quả lệnh bài, sau đó cá chép bảy màu quẫy đuôi nhảy vào trong nước.

- Ân?

Thánh Mỹ nhíu mày, cầm lấy lệnh bài.

- Phát sinh chuyện gì?

Thời điểm nàng bế quan không cho phép có người quấy rầy, hiện tại một quả lệnh bài đưa tới đây, hơn phân nửa là xảy ra chuyện lớn.

Cảm giác quét qua, điều tra rõ nội dung trong lệnh bài, trong mắt Thánh Mỹ mang theo thần thái ngạc nhiên.

- Lâm Hàn Băng, lưu tên trên Đế Vương Thần Bích, tên đặt song song với ta, hơn nữa hắn lấy đi trang sách màu vàng, hơn nữa còn là Nhân tộc, chẳng lẽ là...

Người có thể khắc tên trên Đế Vương Thần Bích, cả Tam Thập Tam Thiên không có mấy người, hơn nữa người này họ Lâm, lại là Nhân tộc, đủ loại nhân tố cộng lại khiến Thánh Mỹ liên tưởng tới một người.

Mà Lâm Hàn Băng, hai chữ "Hàn Băng", chẳng lẽ là...

Thánh Mỹ không tự giác nghĩ tới Bất Tử Hàn Băng trong thí luyện cuối cùng, Lâm Hàn Băng, chẳng lẽ là Lâm Minh?

Nếu không thế gian làm gì có chuyện trùng hợp như thế?

Nhân loại này khắc ba chữ "Lâm Hàn Băng " bên cạnh tên của nàng, vô cùng có khả năng là Lâm Minh muốn nói tin tức cho nàng biết, chính là -- hắn đến Hồn giới.

- Lâm Minh...

Thánh Mỹ đứng lên như có điều suy nghĩ.

- Hắn muốn gặp ta sao?

Đối với Lâm Minh, Thánh Mỹ có cảm giác không nói nên lời, bọn họ cũng địch cũng hữu, chỉ có thể cảm thán hắn không phải Hồn Tộc.

- Trong tay có trang sách màu vàng, hẳn là Ất Mộc Thiên, vì trang sách này, ta vẫn muốn gặp hắn một lần.

Thánh Mỹ vươn người đứng dậy, rời khỏi tiểu thế giới này.

Chương 1914: Thánh Mỹ bảy chuyển (2)

Mà lúc này trong vùng núi sâu của nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh tự mở động phủ, hắn đang yên lặng quan sát trang sách màu vàng.

Quan sát trang sách màu vàng tạo thành gánh nặng lớn với ánh mắt của hắn, mỗi lần thấy con mắt đau nhức như vô số kim đâm vào, hắn không thể không dừng lại, thoáng nghỉ ngơi sau đó lại mở ra nghiên cứu.

Đọc trang sách màu vàng này cần tinh thần lực rất mạnh, Lâm Minh hiện tại cực kỳ miễn cưỡng.

Nhưng mà Lâm Minh phát hiện, mặc dù mình đọc trang sách màu vàng tinh thần lực như bị kim châm đâm vô số lần, nhưng mà hắn nghiên cứu mấy ngày qua, linh hồn của hắn không ngừng được rèn luyện nhiều hơn.

Trực tiếp thể hiện chính là, thời gian hắn đọc trang sách màu vàng này càng lúc càng lâu.

Càng nghiên cứu, Lâm Minh càng phát hiện người viết Thánh Điển chính là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng không biết vì sao hắn lại chém giết sinh tử với chủ nhân Tu La Lộ.

Cứ như vậy, Lâm Minh dùng thời gian một tháng mới xem toàn bộ trang sách màu vàng này từ đầu tới cuối.

Rốt cuộc hắn cũng biết cái gọi là Thánh Điển ghi lại nội dung gì.

Nếu như nói Tu La Thiên Đạo chính là pháp tắc ngoài Tam Thập Tam Trọng Thiên, cũng la quy nạp quy tắc của vũ trụ.

Như vậy Thánh Điển chính là thăm dò bản thân võ giả, đào móc tiềm lực thân thể.

- Chuyển sinh chi pháp...

- Vĩnh sinh chi thuật...

Lâm Minh nhìn thấy mà kinh hãi.

Chuyển sinh chi pháp chính là Thánh Mỹ tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật, nó là một bộ phận tinh hoa nhất trong Thánh Điển, nhưng mà trừ chuyển sinh chi pháp, trong Thánh Điển còn có ghi lại một bộ pháp thuật đáng sợ, chính là pháp thuật nghịch thiên.

Nó tên là -- vĩnh sinh chi thuật.

Vĩnh sinh, nghe thì không thể tưởng tượng nổi, nếu như một võ giả tuổi thọ có thể đạt tới vĩnh hằng, như vậy hắn miễn là còn sống, có thể không ngừng tăng thực lực của mình lên, nếu như có thể sống trên mười tỷ năm, như vậy hắn sẽ đạt tới trình độ nào? Quả thực khó có thể tưởng tượng!

Một khối kỳ thạch, trải qua thời gian chuẩn bị đủ lâu sẽ biến thành nguyên linh thạch thai, cho dù một con heo trải qua vô số thời gian sinh tồn, cũng có thể tích lũy thiên địa tạo hóa, đắc đạo thành yêu, tiếp theo thành tựu Yêu Đế, quát tháo thiên hạ.

Vĩnh sinh chi thuật cùng chuyển sinh chi pháp hỗ trợ lẫn nhau, nhưng mà vĩnh sinh chi thuật cần vĩnh hằng chi hồn mới có thể tu luyện, mà loại linh hồn trong truyền thuyết này đã sớm tuyệt tích không biết bao nhiêu ức năm. (chuẩn bị cho anh main đây)

Thế cho nên vĩnh sinh chi thuật trở thành truyền thuyết...

- Vĩnh hằng chi hồn à...

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, hắn đương nhiên nhớ rõ năm đó hắn gặp Thánh Mỹ, Thánh Mỹ từng nói qua, linh hồn hắn cùng loại với vĩnh hằng chi hồn.

Năm đó Lâm Minh cho rằng đây là do ma phương mà ra, sự tồn tại của ma phương làm cho bản chất linh hồn của Lâm Minh phát sinh cải biến.

Kể từ đó trong nội tâm Lâm Minh cũng sinh ra suy nghĩ này trong đầu, nhưng mà linh hồn của hắn có phải là vĩnh hằng chi hồn hay không?

- Dùng linh hồn của ta đi tu luyện vĩnh hằng chi thuật, có khả năng thành công sao?

Dựa theo Thánh Điển ghi lại, vĩnh sinh chi thuật ít có khả năng luyện thành, thậm chí nó là công pháp chưa hoàn thiện, mà nó là công pháp đang sáng tác, năm đó người sáng tạo Thánh Điển cũng chỉ hoàn thành một bộ phận của nó mà thôi..

Người sáng tạo Thánh Điển cũng không thể thành tựu vĩnh sinh.

Vĩnh sinh, cơ hồ là Thiên Đạo ma chú, bị Thiên Đạo quy tắc không cho phép tồn tại.

Dù là vũ trụ đại thế giới, cũng không thể vĩnh viễn tồn tại, huống chi vạn vật sinh linh.

- Không biết siêu việt Chân Thần thì có nhìn thấy Vĩnh Sinh Cảnh hay không?

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra ý niệm này trong đầu, cho đến ngày nay, hắn cũng không biết chủ nhân Tu La Lộ rốt cuộc còn sống hay chết.

- Thánh Điển này là bí bảo tuyệt thế, đáng tiếc ta chỉ có một cuốn, nếu như có quyển sách, ta có thể lý giải sinh mạng, tất nhiên có thể đạt tới cấp độ hoàn toàn mới, nếu như ta có thể tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật, không cần bảy chuyển, tám chuyển, chín chuyển, cho dù chỉ sáu chuyển cũng có tác dụng xúc tiến tăng cao thực lực của ta.

Lâm Minh nghĩ như vậy, tâm thần kích động lên. Phải biết rằng thực lực của Thánh Mỹ có một bộ phận là Đại Chuyển Sinh Thuật giao phó!

Tu La Thiên Thư cùng Thánh Điển, đây là pháp môn tuyệt thế, là đại đạo chân ý, chúng tìm tòi vũ trụ, tìm tòi bản thân võ giả, nếu như có thể hợp nhất cả hai, vậy sẽ như thế nào?

Lâm Minh ẩn thân núi lớn bị mây trôi kỳ dị bao phủ, mây trôi thần bí khôn cùng, thời khắc nào cũng không ngừng mờ mịt.

Trong động phủ, Lâm Minh ngồi xếp bằng, hắn đang đọc văn tự trên đó.

Cũng như Tu La Thiên Đạo, đại đa số độ dài là pháp tắc, là Tu La phù văn thần bí.

Mà trang sách màu vàng này, trong đó là những văn tự, những văn tự này hình thành một quyển sách bao hàm toàn diện, kinh văn thăm ảo khó lý giải.

Quyển kinh văn này, mỗi một chữ đều có khắc một ý cảnh, thời điểm đọc Lâm Minh cảm giác mình thức hải dường như mở rộng vô cùng, liên tiếp kết nối thiên địa vũ trụ.

Thế giới này có vô số ánh sao, toàn bộ chiếu rọi trong thức hải Lâm Minh, thoải mái linh hồn hắn, giúp cho thân thể của hắn như tắm trong gió xuân, dục tiên dục tửu.

Hắn giống như nhìn thấy tinh không vũ trụ, có vô số ngôi sao sinh diệt, có ngân hà chảy xuôi, mà những ngôi sao, ngân hà, đều dường như dung nạp trong cơ thể con người to lớn, là một bộ phận của con người.

Nhân thể vốn chính là một vũ trụ, cũng chính là nói vũ trụ trong người đối ứng vũ trụ bên ngoài.

Trong cơ thể con người, tim đập, hô hấp, dạ dày nhúc nhích, tất cả vận chuyển của chúng đối ứng thiên địa ngũ hành...

Nếu như nói Tu La Thiên Thư là tu bên ngoài (tu ngoại), như vậy Thánh Điển chính là tu bên trong (tu nội).

Thánh Điển cũng không giới hạn trong tu "Thần ", "Tinh ", "Khí" cũng kiên tu, cuối cùng nhất đạt thành mục tiêu dùng "Thần" làm chủ thể, "Tinh ", "Khí" dung hợp.

Tinh khí thần của võ giả hoàn toàn dung hợp, hình thành tuần hoàn hoàn mỹ.

Nếu như có thể tồn tại vĩnh hằng, lại tu hành vĩnh sinh chi pháp, vậy trường tồn trong thiên địa, vĩnh hằng bất hủ.

Đây là trạng thái viên mãn mà Thánh Điển ghi lại. - Thánh Điển quả nhiên vô cùng ảo diệu... Chỉ đọc kinh văn cũng khiế thân thể, thần hồn sinh ra cảm giác sinh sinh bất tức.

Đọc những kinh văn này, cảm thụ được thân thể, thần hồn biến hóa tinh tế, Lâm Minh thì thào tự nói.

Hắn đã biết rõ, trang sách màu vàng trong tay của mình là Thánh Điển Ất Mộc Thiên, Thánh Điển mỗi một trang cũng có kinh văn tự thành thế giới độc lập. Mà liên hợp lại cũng biến thành chỉnh thể hoàn mỹ.

Từ trước mắt mà nhìn, Ất Mộc Thiên không có ghi lại bất cứ chiêu thức giết địch nào, chỉ ghi lại phương pháp tu nội, cũng là tu hành thân thể.

Lâm Minh suy đoán, Thánh Điển các văn tự khác cũng không ghi lại chiêu thức giết chóc gì, tuy là như thế, Thánh Điển còn đáng sợ hơn các công pháp, bí thuật khác nhiều.

Chương 1915: Treo giải thưởng

Nếu như có thể tu thành tất cả kinh văn trong Thánh Điển, cũng dung hợp làm một, bản thân võ giả đã đạt tới hoàn cảnh đáng sợ, giơ tay nhấc chân có thể câu thông thiên địa, trạng thái đại viên mãn.

Nếu như tu luyện thân thể vũ trụ đại viên mãn trong Thánh Điển, lại dung hợp Tu La Thiên Thư tu luyện thành Tam Thập Tam Thiên Đạo hợp nhất, thiên địa vũ trụ đại viên mãn. Như vậy cho dù bản thân hay bên ngoài đều đạt tới trạng thái hoàn mỹ tuyệt đối, từng cái xác minh, dung hợp lẫn nhau, đây là cảnh giới gì?

Như có thể kết hợp Thánh Điển cùng Tu La Thiên Thư. Đem nhân thể vũ trụ cùng thiên địa vũ trụ dung hợp, đây chính là thiên nhân hợp nhất, sở hướng vô địch.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua.

Trong quá trình dung hợp võ ý, Lâm Minh tĩnh tọa dưới Bồ Đề Thụ, ánh mắt của hắn nhìn các văn tự, mỗi văn tự đều thần ký khó lường, hai con ngươi giống như hình thành vòng xoáy thăm thúy, liếc mắt nhìn có thể bị hút vào trong đó.

Thiên địa hồn lực chung quanh, không ngừng bị toàn thân Lâm Minh hấp thu vào lỗ chân lông và cắn nuốt sạch, cọ rửa thân thể và linh hồn của hắn.

Trạng thái như thế tiếp tục không biết bao lâu, Lâm Minh chậm rãi mở hai mắt ra.

- Thánh Điển huyền diệu không dưới Tu La Thiên Thư, nhưng mà năm đó chủ nhân Thánh Điển lại thua chủ nhân Tu La Lộ... Không biết nguyên nhân vì sao? Tu La Thiên Thư có tên là Thiên Thư, chính danh là tên của chủ nhân Tu La Lộ...

Lâm Minh tự nói, hắn đặt quyết tâm tìm kiếm văn chương khác của trang sách màu vàng.

Hắn muốn kết hợp Thiên Thư cùng Thánh Điển.

Chỉ sợ hành động vĩ đại này trong mười tỷ năm qua không ai đạt thành.

Nhưng mà muốn tìm đủ văn chương khác của Thánh Điển nói dễ vậy sao, chỉ cần từ cái tên Ất Mộc Thiên mà nhìn, Thánh Điển chỉ sợ có tới mười thiên.

Trong thiên can địa chi, giáp ất thuộc mộc, bính đinh thuộc hỏa, mậu kỉ thuộc thổ, Canh Tân thuộc kim, nhâm quý thuộc thủy.

Ất Mộc Thiên, hẳn là thiên thứ hai của Thánh Điển.

Đi ra từ trong núi sâu, ánh mắt Lâm Minh nhìn qua tinh không vô hạn, mặc dù có vô số sương mù che đậy, nhưng trong mắt Lâm Minh phù văn đen kịt lập lòe, cơ hồ tất cả sương mù giống như đã tiêu tan, thiên địa sông núi đều không thể ngăn cản tầm mắt của hắn.

Dung hợp trang sách màu vàng, làm cho toàn thân Lâm Minh sinh ra biến hóa không thể tưởng tượng nổi, hắn cảm giác càng thêm nhạy cảm, hai mắt như thiên nhãn, có thể khám phá ra chân thật và hư ảo.

- Có lẽ có thể ở trong thành thị sẽ đạt được nhiều tin tức hơn.

Ánh mắt nhìn xuyên qua nhiều dãy núi nguy nga và sương mù, ở một phương thiên địa xa xôi có tòa đại thành hiện ra trong tầm mắt Lâm Minh...

...

Trấn Hải Thành.

Nơi này là một tòa thành trì khổng lồ của nguyên mộng vũ trụ, gần đó là mười tông phái cỡ trung, giáo phái cỡ lớn, mỗi ngày người tới người đi như biển, tiểu thương nối liền không dứt.

Tại nguyên mộng vũ trụ, thành trì khổng lồ như Trấn Hải Thành có rất nhiều.

Võ giả Hồn tộc tiến vào đây, ở bên trong tu hành, ma luyện bản thân đều cần tiêu hao hồn lực và minh văn phù thật lớn.

Cơ hồ tất cả thương nhân mang tới đây rất nhiều linh dược và các loại thiên tài địa bảo buôn bán, duy trì tòa thành phồn vinh.

Cơ hồ tất cả thế lực lớn vì bồi dưỡng võ giả thiên tài của mình, tại nguyên mộng vũ trụ thiết hạ cứ điểm, dùng phát triển thế lực của mình.

Lâm Minh đi trong đám người, rất không ngờ đi theo dòng người vào cửa thành.

Sau lưng Lâm Minh có một thiếu nữ, nàng mặc quần áo vải thô, thoạt nhìn rất bình thường.

Đây chính là thiếu nữ áo đỏ Lâm Minh gặp được trong nguyên mộng chiến trường, cho tới bây giờ Lâm Minh cũng không biết tên này, nàng dường như cũng quên đi tên bản thân.

Thiếu nữ hiển nhiên lần đầu tiên đi ra ngoài, tiếp xúc thành trì phồn hoa náo nhiệt như thế, hai đầu lông mày có cảm giác khiếp sợ và vui mừng tung tăng như chim sẻ, đôi mắt linh tính của nàng đảo qua bốn phía, nhìn qua cửa hàng hai bên, nhìn mọi người buôn bán cò kè mặc cả.

Lâm Minh giờ phút này đã đổi dung mạo, biến thành một đại hán râu quai nón, xem xét bộ dáng là không dễ chọc, trên người có sát khí loáng thoáng, ánh mắt của hắn nhìn thẳng, nghênh ngang đi tới, căn bản là không sợ bị người ta nhận ra chân diện mục.

Cùng lúc đó, thần thức của hắn không ngừng dò thám tình hình.

Tình huống tất cả võ giả trong phạm vi vài dặm đều nằm trong mắt Lâm Minh.

Tu vị bọn họ cơ bản đều dưới Giới Vương, Lâm Minh lựa chọn

Trấn Hải Thành này tìm hiểu tin tức, nguyên nhân rất lớn cũng là vì vậy, Trấn Hải Thành, kể cả khu vực mấy trăm vạn dặm quanh Trấn Hải Thành đều bị pháp tắc nguyên mộng vũ trụ bao phủ, cốt linh vượt qua ba ngàn tuổi không thể tiến vào đây.

Pháp tắc này chẳng khác gì bùa hộ mệnh của Lâm Minh, phải biết rằng, thiên tài tuyệt thế của Phổ Đà sơn, hóa thân một tỷ phân thân lịch lãm rèn luyện trong hồng trần, thậm chí Đế Thích Già có một chút hi vọng đột phá Chân Thần cũng cần thời gian vạn năm trở nên mới thành Thiên Tôn.

Cho dù Hồn Tộc, muốn tìm ra thiên tài cường đại như Đế Thích Già cũng không nhiều.

Trấn Hải Thành này là một tòa đại thành, ngư long hỗn tạp, bên trong có nhiều loại người muôn hình muôn vẻ.

Lâm Minh tới nơi này lại nghe được một chuyện.

- Cái kia...

Thiếu nữ áo đỏ đột nhiên gọi Lâm Minh một tiếng, nói:

- Cái kia... Hình như là ngươi a.

Trong lúc đó, thiếu nữ áo đỏ kéo tay Lâm Minh một cái, dùng âm thanh cực nhỏ nói ra, ngón tay trắng nõn chỉ vào tường thành.

Trên tường thành có một viên đá lưu hình, phía trên có ghi lại hình dáng một người thô to như thùng nước.

Thanh niên kia tóc đen, rõ ràng là bộ dáng của Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn theo hướng thiếu nữ áo đỏ chỉ, quét mắt nhìn qua và nhíu mày.

Ánh mắt đảo qua nơi khác của thành trì, thình lình phát hiện rất nhiều nơi có viên đá hình ảnh này, bộ dáng hiển nhiên là hắn.

Dưới những hình ảnh này rõ ràng là ghi treo thưởng.

- Hoàng Tuyền Cung treo giải thưởng: đuổi bắt Nhân tộc Lâm Mục (Lâm Hàn Băng), người cung cấp manh mối thưởng hai ngàn cực phẩm hồn tinh, năm viên vô thượng thần đan.

- Linh tộc treo giải thưởng: đuổi bắt Nhân tộc Lâm Mục (Lâm Hàn Băng), treo giải thưởng bảy gốc vô thượng tiên dược, ba ngàn cực phẩm hồn tinh, tìm kiếm tung tích người này.

Phóng nhãn nhìn lại có hơn ba mươi bố cao treo thưởng, mỗi một tấm đều có treo thưởng phong phú, cực phẩm hồn tinh là cao thủ đứng đầu của Hồn Tộc, tại nguyên mộng vũ trụ ngưng tụ hồn lực vũ trụ tinh thuần và gia nhập cực nhỏ tinh thần bổn nguyên hình thức ban đầu mà chế thành thần thạch.

Hồn tinh có thể trực tiếp lấy ra luyện công, hiệu quả tuy không bằng linh dược, nhưng chỗ tốt chính hồn lực tinh thuần, giá trị đắt đỏ.

Lúc này dưới bố cao treo giải thưởng Lâm Minh có rất nhiều người vây xem, một ít người vừa mới vào thành không lâu đi xem bố cáo, tự nhiên con mắt tỏa sáng.

- Treo thưởng cao như vậy, lại là nhân loại, chỉ cần cung cấp manh mối chứ không phải bắt hay giết, hắn là thần thánh phương nào, vì sao đáng giá như vậy?

Chương 1916: Đọa Thần sơn mạch (1)

- Bảy gốc vô thượng tiên dược, năm viên vô thượng thần đan, lúc nào những bảo vật cấp Thiên Tôn này không đáng tiền như thế, nếu như chúng ta là người cung cấp manh mối, bắt sống tiểu tử kia, chẳng phải sẽ phát tài hay sao?

Có mấy người khó hiểu nói ra.

Nhưng mà người chung quanh nhanh chóng trợn mắt khinh bỉ tên này..

- Bắt được hắn? Ngươi đừng nằm mơ, Lâm Mục này là yêu nghiệt! Tại nguyên mộng chiến trường đã từng đánh chết Thiên Tôn cùng giai với hắn! Về sau càng lấy được trang sách màu vàng, lưu tên trên Đế Vương Thần Bích, trong nguyên mộng chiến trường, Giới Vương của tông môn ta đã nuốt hận trong tay Lâm Mục này, người ta giết Giới Vương cùng giai cũng chỉ một chiêu mà thôi...

- Không nói nữa, chỉ cần trên tay Lâm Minh có trang sách màu vàng, nếu như có thể đạt được nó, như vậy mấy viên vô thượng thần đan không cần nhắc tới.

Đại đa số người biết rõ Lâm Minh, một ít thế hệ tin tức không đủ linh thông nghe xong trợn mắt há hốc mồm, cân nhắc cảnh tượng của mình, lập tức không có mơ mộng hão huyền đi bắt Lâm Minh.

Nhưng mà nếu như chỉ cung cấp manh mối thì có thể.

Trong đám người có một ít âm thanh ầm ĩ, lọt vào trong tai Lâm Minh không sót chữ nào.

Lâm Minh không quan tâm đám võ giả Hồn giới nhỏ yếu, cho nên hắn cũng không có chút quan tâm gì tới đám này, trong thành thị này hạn chế người có cốt linh trên ba ngàn tuổi, lại phối hợp với Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của hắn, ngay cả Thiên Tôn cũng không nhìn ra được.

Lâm Minh tin tưởng không có ai nhận ra hắn.

Đối với đám người này đang nghị luận, Lâm Minh lạnh nhạt đi sâu vào Trấn Hải Thành, một tòa bảo tháp lưu ly hiện ra trước mặt.

Ban ngày bảo tháp lưu ly này biến mất trong sương mù, nguy nga khắc nghiệt, có lực lượng thần bí bao phủ.

Trên tường thành tòa tháp này, từng mặt có bảo kính chiếu sáng, hào quang nhộn nhạo như nước.

Vô số phù văn bảo quang lập lòe từ trong bảo tháp b ắn ra ngoài, phi thường thần bí.

Mỗi tầng của bảo tháp đều có thể nhìn thấy chấp sự thủ hộ.

Lưu ly bảo tháp chính là mục đích khi Lâm Minh đi vào Trần Hải Thành.

Nguyên mộng thế giới thần bí mênh mông, có cơ duyên vô tận và hung hiểm vô cùng.

Hơn nữa trong đây có vô số chủng tộc tới đây lịch lãm rèn luyện, thế lực lớn các nơi đan vào nhau, không thể dễ dàng xâm phạm lẫn nhau.

Rất nhiều tin tức cũng đặc biệt trọng yếu, trong đó có thế lực lớn phải xây dựng mạng lưới tình báo cho mình, rất nhiều đại thành đều có lưu ly bảo tháo.

Đây là tổ chức cùng loại với Vấn Thiên Cơ trong Tu La Lộ.

Chậm rãi đi vào trong đại điện bảo tháp, chấp sự đứng bên ngoài thủ hộ nhìn qua Lâm Minh, cũng không nói lời nào, chỉ ngưng mắt nhìn Lâm Minh mà thôi.

Lâm Minh cũng không có mở miệng, trực tiếp đi vào tầng đầu tiên của bảo tháp, trong tay xuất ra một cây linh dược.

Gốc linh dược này Lâm Minh lúc chạy trốn khỏi chết ở linh hồn động quật, đoạt được trong bảo địa này, có thể giúp cường giả Giới trùng kích Đại Giới Giới Vương sử dụng, đã đầy đủ trân quý.

Nhìn thấy linh dược này thì ánh mắt của tên chấp sự sáng lên, nói:

- Đây là cực phẩm linh dược không dưới vô thượng linh dược, có thể hỏi thăm tin tức dưới lục tinh. Không biết ngươi muốn hỏi thăm tin tức gì?

- Thánh Điển, trang sách màu vàng.

Lâm Minh ồm ồm nói ra, âm thanh cực kỳ hàm hồ, ngược lại cũng tương xứng với ngoại hình của hắn.

Tại nguyên mộng thế giới, kỳ thật tin tức liên quan tới trang sách màu vàng có đủ loại lời đồn, muốn biết cũng không có khó. Nhưng chân chính hoàn thành yêu cầu, chiếm được trang sách màu vàng thì muôn vàn khó khăn.

Ví dụ tại nguyên mộng chiến trường cần phải có một tỷ công huân mới có thể đổi được.

Trung niên chấp sự yên lặng trong chốc lát, lúc này trong đại điện có hào quang nhu hòa hiện ra, bao phủ Lâm Minh.

Lâm Minh không có kháng cự, một chuỗi tin tức hiện ra trong đầu của hắn.

Trong đầu của hắn có vài tin tức liên quan tới trang sách màu vàng, trong đó thậm chí là trong tay của Lâm Hàn Băng, cướp đoạt trang sách màu vàng.

Nhìn thấy tin tức này, Lâm Minh im lặng, chính mình đoạt trang sách màu vàng của mình sao?

Trừ chuyện đó ra, trong đó có tin tức nhắc tới Thánh Mỹ cùng Hồn Đế cũng có trang sách màu vàng.

Đương nhiên, dùng bổn sự của Lâm Minh đoạt trang sách màu vàng của Chân Thần thánh địa, hắn không dám nhớ thương.

Lâm Minh biểu lộ không có bất kỳ khác thường, chậm rãi tìm ra một tin tức có giá trị với hắn, đó chính là -- huyễn thần linh nhai.

Huyễn thần linh nhai!

Nhìn thấy bốn chữ này, Lâm Minh hơi sững sờ. Hắn tại nguyên mộng thế giới thời gian không dài, huyễn thần linh nhai tự nhiên không có nghe nói qua, nhưng mà hắn chọn nơi này, chỉ là bởi vì trong ngọc giản đánh dấu nó nằm cách Trấn Hải Thành trăm vạn dặm, có cốt linh hạn chế nên tương đối an toàn.

- Ta muốn biết tin tức huyễn thần linh nhai.

Lâm Minh nói ra.

- Có thể, tin tức huyễn thần linh nhai chúng ta đưa tặng miễn phí.

Trung niên chấp sự chậm rãi nói ra, có một tin tức truyền vào trong đầu Lâm Minh, Lâm Minh không có cự tuyệt, toàn bộ tiếp nghe.

Sau khi nghe xong Lâm Minh hít một hơi khí lạnh, huyễn thần linh nhai chính là một nơi vô cùng kỳ quái.

Trên vách núi này nằm cách Trấn Hải Thành năm mươi vạn dặm, nó ở Đọa Thần Sơn.

Trên vách núi này hình thành vô số "Ham Thai ", truyền thuyết ngộ đạo thành công trên Ham Thai có thể đạt được trang sách màu vàng.

- Ngộ đạo thành công? Thế nào mới xem là ngộ đạo thành công?

Lâm Minh nội tâm kinh ngạc, ngộ đạo thành công thì có trang sách màu vàng, nghe đơn giản, nhưng trên thực tế khẳng định khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Không có một trang sách màu vàng nào dễ dàng đạt được như vậy.

Lâm Minh nhìn qua chấp sự trung niên, trung niên chấp sự mặt không biểu tình lắc đầu, nói:

- Về phần như thế nào xem như ngộ đạo thành công, ta cũng không rõ ràng, nhưng mà trang sách màu vàng trên Đọa Thần sơn mạch đạt được có độ khó thật lớn, ngươi chẳng lẽ là muốn đi Ham Thai bên trên ngộ đạo sao? Hàng năm trẻ tuổi tuấn kiệt chạy tới Đọa Thần sơn mạch đếm không hết, nhưng mà căn bản không người nào có thể thành công, thậm chí có người đã hoài nghi, trang sách màu vàng ở đây có tồn tại hay không.

- Không có người thành công? Hồn Hậu nương nương, chẳng lẽ cũng không có thành công.

Lâm Minh mở miệng hỏi, thiên phú của Thánh Mỹ là không thể nghi ngờ, trung niên chấp sự đạm mạc lắc đầu:

- Hiển nhiên, nếu không trang sách màu vàng đã sớm bị Hồn Hậu nương nương lấy đi, làm gì còn lại ở chỗ này?

Trung niên chấp sự nói như vậy, Lâm Minh trầm mặc.

Như lời trung niên chấp sự nói, các trang sách màu vàng khác đều do cao thủ Hồn giới, tuấn kiệt lấy đi, không có cái nào không phải độ khó đỉnh cấp.

Mà những cái có thể lấy đi đã bị người ta mang đi rồi.

Thế nhưng mà Thánh Mỹ còn không có đạt thành điều kiện "Ngộ đạo"...

Lâm Minh khẽ nhíu mày, muốn bắt được trang sách màu vàng này đúng là không dễ dàng!

Mặc dù biết khó khăn trùng trùng điệp điệp, nhưng mà Lâm Minh cũng phải đi thử một lần.

Chương 1917: Đọa Thần sơn mạch (2)

Trang sách màu vàng là vô thượng bảo điển, muốn đạt được không chỉ cần thực lực, càng càng cơ duyên trên người, Lâm Minh đã dung hợp tìm hiểu qua một tờ trang sách màu vàng, cho dù cơ duyên hay thực lực đều có một ít cơ hội, tự nhiên phải đi tới Đọa Thần sơn mạch.

Suy nghĩ như vậy, thân ảnh của Lâm Minh lóe lên nhấp nháy, bay qua hướng huyễn thần linh nhai.

...

Chân trời xa xăm vô tận, trong một nơi thần bí.

Từng ngôi sao khổng lồ lập lòe.

Hai ngôi sao to lớn chói mắt kết nối với một ngọn núi.

Ngọn núi cao ở trung ương kéo dài chẳng khác gì sơn mạch, càng có cung điện rậm rạp chằng chịt.

Mỗi cung điện đều có khí tức thần bí phun ra nuốt vào.

Nếu có người ngoài nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kinh ngạc lên tiếng, trong những cung điện có khí tức thần bí này giống như mỗi cung điện là một Thiên Tôn.

Ngày hôm nay dưới chân núi có một đám người rậm rạp chằng chịt, trong đó còn có mấy lão giả, cung kính đứng đó.

Mấy lão giả này khí tức nội liễm, không dám đường hoàng, nhưng lại có thể nhìn ra bọn họ tu vị thâm bất khả trắc.

Trong mấy lão giả này có trưởng lão Linh tộc, có một ít lão giả không biết tên, nhưng mà mỗi người đều có thực lực ngoài Đại Giới Giới Vương.

Thậm chí Hỗn Độn Ma Thần cũng đứng trong đó.

- Lâm Mục... Lâm Hàn Băng...

Một giọng nói không vui không buồn, giống như tuế nguyệt già nua truyền ra,

Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ tự thuật chuyện xảy ra, mà đối tượng hắn tự thuật là chủ nhân thần sơn này -- Đại Phạm Thần Vương.

Trên người Lâm Minh có trang sách màu vàng, thậm chí đã khiến Chân Thần chú ý.

- Đại Phạm Thần Vương tại thượng. Kính xin ngài làm chủ cho chúng ta, Lâm Mục cướp lấy Hồn Tộc Kỳ Lân Quả của chúng ta, càng lấy đi trang sách màu vàng, giết nhiều Đại Giới Giới Vương của Hồn Tộc khắp nơi... Hiện tại Lâm Mục không biết đi phương nào, kính xin Đại Phạm Thần Vương giáng thần huy xuống, giúp tộc ta tìm ra tên đáng chết kia.

- Đây là quần áo mà tên đạo chích đó từng dùng qua, phía trên có lưu lại khí tức của hắn.

Âm thanh ù ù vang vang phạm vi ngàn vạn dặm, mù mịt đung đưa.

Một bộ quần áo bay lên, bay thẳng vào thần sơn xa xăm-- quần áo này lấy được từ chỗ Tiểu Cực Cung, từng là quần áo Lâm Minh tắm rửa thay ra.

Qua hồi lâu, trên thần sơn có hào quang sáng ngời bắn lên cao.

Mỗi một đám hào quang b ắn ra cũng chiếu sáng một góc vũ trụ.

Âm thanh như thời gian chiếu xạ các nơi, từng đạo phù văn mang theo khí tức tuế nguyệt nồng đậm b ắn ra ngoài, như lôi đình minh động.

Đây là cảnh tượng khó lường, bởi vì nó là cảnh giới đại đạo chân âm.

- Vô lượng quang, chiếu vô lượng, chiếu khắp Tam Thập Tam Thiên Giới...

Nghe chân âm này khiến người ta kích động -- Đại Phạm Thần Vương đang thi triển vô thượng đại pháp, dựa theo đám khí tức này tìm tòi tung tích của Lâm Minh ở Hồn giới.

...

Khí lãng gào thét, Lâm Minh bay qua từng ngọn núi, vượt qua từng dòng sông, thời điểm đi tới nơi này, Lâm Minh đã đi vào một khu vực hoang vu.

Hắn đang đứng trên một ngọn núi, quái thạch lởm chởm, gió lạng gào thét thê lương, gió mạnh thổi qua người không dứt.

Trước mặt là dãy núi liên miên không dứt, một cái vực sâu không đáy hiện ra, nó trụi lủi không có chút sinh cơ nào cả.

Ở đây chỉ có đất vàng thê lương tuyệt vọng mà thôi.

Nhìn qua đường chân trời xa xăm, Lâm Minh nhìn thấy một sơn mạch kỳ dị kéo dài.

Cả sơn mạch này bao phủ trong ánh sáng ảm đạm, hào quang lốm đốm hiện ra.

Thị lực của Lâm Minh thâm thúy, hắn nhìn thấy những lốm đốm đó chính là từng tòa Ham Thai.

Mỗi một tòa Ham Thai đều tỏa ra linh lực mờ mịt.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, lóe lên nhấp nháy, đi thẳng vào một vực sâu.

- Tại đây chính là Đọa Thần sơn mạch.

Lâm Minh không cần nhìn qua đồ án trong ngọc giản, cũng biết hắn đã tới Đọa Thần sơn mạch.

Bởi vì ở chỗ này có thể cảm nhận được khí tức rất cường đại

Đây là khí tức thuộc về thiên tài cùng tuyệt thế tuấn kiệt!

Đọa Thần sơn mạch còn bảo tồn một trang sách màu vàng, chỉ cần ngộ đạo thành công liền có thể lấy đi, không biết có bao nhiêu người đi tới đây thử vận khí.

Bởi vì cốt linh hạn chế, võ giả không tới ba ngàn tuổi mới đi tới đây, cho nên người tới đây phải là thiên tài, cũng là đệ tử tuyệt thế của mỗi thế lực, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ngộ đạo ở nơi này.

Giờ phút này Lâm Minh nhìn chằm chằm phía trước, bởi vì bên bờ vực có hàng trăm ngàn người đang đứng.

Phía trước là vực sâu đen kịt, đối diện vách núi có vô số Ham Thai, có thể nhìn thấy rất nhiều Ham Thai có người ngồi, toàn thân linh khí mờ mịt, nhắm mắt tĩnh tư.

Dưới vực sâu vẫn có thể nhìn thấy bóng người lờ mờ...

- Nhân kiệt thật nhiều...

Lâm Minh đứng trên vách núi, cảm giác tùy ý quét qua, hắn đã nhìn thấy không ít thiên tài truyền nhân Thiên Tôn.

Hồn giới cho dù là diện tích hay cao thủ đều nhiều hơn Thần Vực quá nhiều, nơi này số lượng thiên tài tuyệt thế tự nhiên cũng nhiều hơn Nhân tộc vô số lần.

Nhiều tuấn kiệt tụ tập như thế này, khí tức mạnh mẽ tỏa ra các nơi.

Thậm chí nơi này có người đã ngẩn ngơ vài chục năm, vài trăm năm, còn có chút người dứt khoát tu luyện trên Đọa Thần sơn mạch này.

Nhưng mà tu luyện tại Đọa Thần sơn mạch cũng không phải lựa chọn sáng suốt, bởi vì pháp tắc nơi này cực kỳ hỗn loạn, không có ngộ tính cực cao thì không thể bỏ qua những pháp tắc này.

- Hồn Tộc thực cường đại, có lẽ còn mạnh hơn cả Thánh tộc...

Lâm Minh không thể không thừa nhận, Nhân tộc và Hồn Tộc chênh lệch nhau quá lớn.

Lâm Minh cho rằng Hồn Tộc có thể phát triển tới bây giờ, chỉ sợ có quan hệ trực tiếp tới nguyên mộng chiến trường, đây là nơi ẩn chứa tài phú và kỳ ngộ khắp nơi, Thần Vực ở phương diện này theo không kịp.

Nhưng mà không biết, tới một mức độ nào đó Thánh tộc có thể miễn cưỡng sánh vai với Hồn Tộc, bọn họ dựa vào cái gì đây?

Lâm Minh tin tưởng, không có cường đại vô duyên vô cớ, cũng không có suy bại vô duyên vô cớ.

Thánh tộc sừng sững đến nay vẫn huy hoàng như trước, đây là có nguyên nhân.

Sưu sưu sưu --

Dưới vách núi, trong vực sâu không ngừng có người bay lên.

Người bay lên mang theo thần sắc mệt mỏi, uể oải.

Một ít người hầu đứng chờ trên vách núi, không ngừng lao tới nghênh đón bọn họ.

- Huyết Long Đường phó đường chủ, năm đó là tuyệt đại thiên kiêu nổi danh khắp Hồn La Thế Giới, cốt linh của hắn hình như chỉ có một ngàn hai trăm tuổi, không nghĩ tới vẫn còn ở nơi này ngộ đạo.

Có người phát hiện ra thiên tài ở đây.

Mặc dù nói ở đây hạn chết cốt linh là ba ngàn, nhưng trên thực tế đến ngộ đạo phần lớn là dưới ngàn tuổi, thiên tài hai ba ngàn tuổi chính thức, hơn phân nửa đã sớm thử ở Ham Thai không biết bao nhiêu lần rồi, không cần phải ở đây lãng phí thời gian, dù sao tu luyện tại Đọa Thần sơn mạch hiệu quả rất kém.

- Ân? Đây không phải là Hoàn Nhan tiểu chủa của Kim Thiên Điện sao, đây là tuyệt đại thiên kiêu của Kim Thiên Điện, là một tuấn kiệt nha.

Có người tán thưởng, mặc dù nhân kiệt ở khắp nơi trên Đọa Thần sơn mạch, nhưng mà cấp bậc thiên tài như Hoan Nhan tiểu chủ chỉ là số ít.

Chương 1918: Ngọc Thạch Sinh

- Bạch Ngọc Hồng, lại là một thiên kiêu.

Một ít người xì xào bàn tán, bọn họ không ngừng nghị luận những nhân vật tuyệt đỉnh lui ra khỏi Ham Thai.

Ham Thai dưới vách núi dừng càng lâu tiêu hao hồn lực càng nhiều, nhất định đi đi nghỉ ngơi.

Nhiều thiên tài tuyệt thế như vậy liên tiếp thất bại, nhưng mà không ai có gì ngoài ý muốn, càng không có người tiếc hận cái gì, bởi vì -- đây là chuyện quá bình thường.

Trên thực tế mặc ngươi tên tuổi lớn cỡ nào, mặc ngươi thiên phú bị người ta thổi trên đất dưới đất độc nhất vô nhị, chưa từng có ai ngộ ra cái gì trên Ham Thai này.

Bởi vì đây là chuyện không có khả năng.

Ngay cả Hồn Hậu Thánh Mỹ năm đó cũng buông tha cho, những người khác có thể ngộ ra cái gì mới là gặp quỷ!

Hồn Hậu Thánh Mỹ là người nào, Hồn Tộc không có bất kỳ người nào không cho rằng nàng là Hồn tộc đệ nhất nhân, cho dù thực lực, căn cơ, lĩnh ngộ pháp tắc, công pháp truyền thừa đều không ai sánh bằng.

- Hồn Hậu nương nương đều thất bại, ta thật hoài nghi ‘ đạo ’ ở đây có phải bởi vì thời gian quá lâu, đã biến mất...

Có người hoài nghi, trên thực tế rất nhiều người trong lòng sớm nghĩ như vậy.

- Hồn Hậu nương nương năm đó, ngộ đạo bao lâu?

Thời điểm có người đang tức giận nói chuyện, một đại hán râu quai nón đi tới, ồm ồm hỏi, đại hán râu quai nón này chính là Lâm

Minh, hắn thậm chí dùng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết mô phỏng tinh thần chi hải của võ giả Hồn tộc, khiến người ta căn bản không biết hắn là Nhân tộc.

Rất nhiều người nhìn qua Lâm Minh, tuyệt thế nhân kiệt tốc độ tu hành cao tới tận cùng, hoàn toàn vượt qua tốc độ già nua của bản thân, cho dù là hai ngàn tuổi cũng còn rất trẻ.

Nhưng mà người như Lâm Minh không ai dám khen hắn là thiên tài, nếu như như ở trong thế giới phàm nhân, người ta hơn phân nửa cho rằng hắn là kẻ bán thịt heo.

Loại người này còn tới Đọa Thần sơn mạch tham gia náo nhiệt?

- Ta nói đại thúc, sao ngươi cũng tới đây tham gia náo nhiệt chứ, còn tới Đọa Thần sơn mạch tìm mất mặt làm gì?

Bọn họ căn bản không nhìn ra cốt linh của Lâm Minh, Thoát Thai Hoán Cốt quyết có hiệu quả chân thật rất cao.

- Ta cũng chỉ tới nhìn xem mà thôi, không biết Hồn Hậu nương nương năm đó ngộ đạo bao lâu?

Lâm Minh lại hỏi thăm lần nữa, điểm này với hắn mà nói là mấu chốt.

Nếu như Thánh Mỹ ngộ đạo thời gian rất ngắn, Lâm Minh cảm thấy hy vọng còn lớn hơn một chút, nếu như Thánh Mỹ ngộ mười năm tám năm còn không có thành công, Lâm Minh cảm thấy khó giải quyết rồi, hắn không có thời gian nhiều mà hao phí.

Rất nhiều người cũng không rõ ràng vấn đề của Lâm Minh, mà thời điểm này có một thanh niên áo trắng nói:

- Một trăm lẻ tám ngày a! Một giờ không nhiều lắm, một giờ không ít, trong một trăm lẻ tám ngày này, Hồn Hậu nương nương tổng cộng ngộ đạo bảy mươi hai lần, thắp sáng đệ tam hồn hải!

Thanh niên áo trắng nói ra từng chữ, mà cái gọi là thắp sáng đệ tam hồn hải, Lâm Minh không hiểu là cái gì.

Hắn ở trong bát giác lưu ly tháp chỉ hỏi thăm tin tức trang sách màu vàng, cũng không có hỏi thăm tình huống cụ thể của Đọa Thần sơn mạch.

Lâm Minh liếc mắt nhìn qua thanh niên áo trắng này, chỉ thấy đối phương mắt ngọc mày ngài, khí vũ hiên ngang, xem xét chính là nhân kiệt của thế lực lớn, hơn nữa thành tựu không thấp.

- Một nhân vật thiên phú thậm chí vượt qua Bạch Nghiêu...

Lâm Minh âm thầm lưu tâm, đệ tử Hạo Vũ Thiên Tôn là Bạch Nghiêu đối với Lâm Minh mà nói tự nhiên không coi vào đâu, nhưng mà không phải người nào cũng có thể vượt qua hắn.

- Thánh Mỹ nương nương quả nhiên lợi hại!

Có người tán thưởng, nói:

- Một trăm lẻ tám ngày thắp sáng đệ tam hồn hải! Có ít người dùng mười năm cũng chỉ thấy sáng đệ nhị hồn hải. Thánh Mỹ nương nương còn không tiếp tục tham ngộ a, nếu không có thể ngộ ra huyền cơ đấy.

Rất nhiều người cũng không biết Thánh Mỹ năm đó ngộ đạo tình huống cụ thể ra sao, nhao nhao hỏi thăm.

- Nương nương đã từng nói qua, đệ tam hồn biển chỉ là cất bước, đằng sau độ khó không chỉ như vậy, mặc dù là nương nương cũng không có nửa điểm tin tưởng, hơn nữa thời gian của nương nương quý giá, có quá nhiều việc cần làm...

Thanh niên áo trắng dường như rất hiểu tình huống của Thánh Mỹ, làm cho người ta không nhịn được hỏi thăm.

- Làm sao ngươi biết rõ ràng như vậy, giống như chính tai nghe thấy.

Thanh niên áo trắng ngạo nghễ nói:

- Đương nhiên rõ ràng, ta chính là người của Hồn Thiên Thánh Địa, làm sao không biết? Ta thậm chí còn gặp chân dung của Hồn Hậu nương nương đấy.

Thanh niên áo trắng nói ra lời này, giống như một tảng đá ném vào mặt nước yên tĩnh, trong lúc nhất thời người gần đó nhìn sáng, cả đám mơ mộng.

Kể cả Lâm Minh cũng sững sờ.

Thanh niên áo trắng này xuất thân cùng chỗ với Thánh Mỹ tại Hồn Thiên Thánh Địa, còn tận mắt nhìn thấy chân dung Thánh Mỹ!

- Ta nhớ ra hắn rồi, là đệ tử hạch tâm Hồn Thiên Thánh Địa, Ngọc Thạch Sinh!

Có người nói ra, khẳng định thân pâận của thanh niên áo trắng, trong lúc nhất thời, rất nhiều người dùng ánh mắt hâm môn nhìn sang, đối phương xuất thân thánh địa cùng chỗ với Thánh Mỹ, tuấn kiệt như thế, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng.

- Ngọc sư huynh, ngươi làm sao có thể nhìn thấy Hồn Hậu nương nương?

- Ngọc sư huynh có từng nhìn thấy Hồn Hậu nương nương ra tay chưa? Nàng chiến đấu tình cảnh như thế nào?

Rất nhiều người nhao nhao hỏi thăm Ngọc Thạch Sinh, có ít người thậm chí ngữ khí kích động, Thánh Mỹ đối với Hồn Tộc mà nói chính là nữ thần.

Cả Hồn Tộc, không biết có bao nhiêu người sùng bái Thánh Mỹ, đây là sùng bái từ nội tâm, những tuấn kiệt này mặc dù ngưỡng mộ Thánh Mỹ đến mức tận cùng, nhưng mà không dám sinh ra nửa điểm suy nghĩ không tinh khiết, thật sự là do Thánh Mỹ vô cùng thánh khiết hoàn mỹ, khiến người ta không dám khinh nhờn.

Ngọc Thạch Sinh dường như cũng là người sùng bái Thánh Mỹ, hắn mang theo cảm giác ưu việt nhỏ, bắt đầu kể những chuyện trải qua của Thánh Mỹ.

Thời điểm này hắn hào hứng bừng bừng kể chuyện, Lâm Minh im lặng, hắn nhịn không được hỏi:

- Hồn Hậu nương nương bây giờ đang ở đâu?

Hắn muốn gặp Thánh Mỹ, muốn biết đại khái để có phương hướng mà tìm.

Lời của hắn mình đột nhiên bị chen ngang, làm cho Ngọc Thạch Sinh nhíu mày, hắn nhìn qua người hỏi thăm, chính là đại hán thô kệch râu quai nón Lâm Minh.

Đối với Ngọc Thạch Sinh là người tuấn tú mắt ngọc mày ngài, hơn nữa đối với người có tướng mạo kém mình thì rất xem thường, mà Lâm Minh có bộ dáng đại hán bán thịt heo này rất không thích, tự nhiên sẽ không sinh ra chút hảo cảm gì cả.

Hơn nữa bây giờ chen ngang lời của hắn nói nên ấn tượng càng hạ thấp, thậm chí Thánh Mỹ mà bị loại người này sùng bái, Ngọc Thạch Sinh cảm thấy nội tâm khó chịu.

- Ngươi quan tâm nương nương ở đâu làm cái gì? Ngươi còn muốn đi gặp nương nương sao?

Lâm Minh sờ sờ chàm râu vừa đen vừa thô của mình, cười hắc hắc nói:

- Chỉ hiếu kỳ Hồn Hậu nương nương ở đâu mà thôi, vị tiểu ca này chẳng lẽ không biết sao?

Chương 1919: Hạm Thai ngộ đạo (1)

- Hừ, ta tự nhiên là biết rõ, ngươi không cần kích ta, Hồn Hậu nương nương ở đâu nói cho ngươi biết cũng không sao, hiện tại nàng đang ở Hồn Thiên Thánh Địa bế quan hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển, hơn nữa sắp hoàn thành, đó cũng không phải bí mật gì. Nhưng mà Hồn Hậu nương nương ở đâu ngươi không cần quan tâm, quan tâm cũng vô dụng.

Trong lời nói Ngọc Thạch Sinh trong không khoái, Lâm Minh tự nhiên không sẽ để ý, khiến hắn kinh hãi là, Hồn Hậu Thánh Mỹ, rốt cục sắp hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển, kể từ đó thực lực của anngf không cần hoài nghi sẽ tiến thêm một bước.

Không biết sẽ đạt tới trình độ nào?

Trong nội tâm Lâm Minh nhớ tới mình ở trước mặt Thánh Mỹ xuất ra át chủ bài, hắn không thể không thừa nhận, lần này mình tới đây đàm phán xem như lâm vào hoàn cảnh xấu.

Hoàn cảnh xấu là vì Nhân tộc suy nhược lâu ngày, Lâm Minh một mình khó có thể cải biến được.

- Sau khi Hồn Hậu nương nương xuất quan, còn có thể đến nguyên mộng vũ trụ không?

Lâm Minh lại hỏi, Ngọc Thạch Sinh không khoái nói:

- Hồn Hậu nương nương tự nhiên sẽ đến nguyên mộng vũ trụ, đây là nơi thí luyện của Hồn Tộc! Nhưng mà ngươi không nên trông cậy mình có thể gặp Hồn Hậu nương nương, Hồn Hậu nương nương đi nơi nào, đừng nói là ngươi, cho dù là ta căn bản cũng đi không được!

Lâm Minh không để ý đến thái độ của Ngọc Thạch Sinh, lại hỏi:

- Không biết trước kia huynh đài nói thắp sáng đệ tam hồn hải, là xảy ra chuyện gì?

Lâm Minh hỏi ra ra nghi hoặc cuối cùng, lời này không chỉ khiến Ngọc Thạch Sinh nhíu mày, ngay cả những người sùng bái chuyện của Thánh Mỹ cũng trợn mắt nhìn thẳng vào Lâm Minh.

Người này nói nhảm quá nhiều.

Ngọc Thạch Sinh im lặng nói ra:

- Mặc dù mọi người đều tới đây Đọa Thần sơn mạch tìm vận may, hoặc là nói tới cho biết rồi về, nhưng mà ngươi cũng tốt xấu gì cũng nên hiểu rõ một chút thường thức chứ, trên Ham Thai có khắc ấn ký hồn hải, võ giả ngộ đạo càng nhiều thì ấn ký hồn hải càng sáng, nếu như có thể thắp sáng toàn bộ sẽ ngộ đạo thành công, nhưng mà đó chỉ là trong truyền thuyết, cũng chỉ có người thành công ở thời đại thượng cổ mà thôi.

Trong lời của Ngọc Thạch Sinh nói ra, Lâm Minh cũng hiểu nhiều về cái gọi là "Ngộ đạo". Kể cả Ngọc Thạch Sinh và những võ giả ở chung quanh, mặc dù có chút phản cảm Lâm Minh, nhưng mà cũng không có khinh bỉ Lâm Minh, mặc dù nói Lâm Minh dù nhìn thế nào cũng không phải nhân kiệt, rõ ràng đến tham gia náo nhiệt, nhưng mà bọn họ thì sao? Chẳng lẽ chó chê mèo lắm lông? Đây là chuyện chả ra gì.

Người tới Đọa Thần sơn mạch đều biết truyền thuyết ngộ đạo Ham Thai, có rất ít người thật sự tin tưởng tràn đầy tới đây ngộ đạo.

Đương nhiên, cho dù những người tràn đầy tin tưởng nhất, thu hoạch cuối cùng cũng chỉ là thất vọng quay về.

Mắt thấy Lâm Minh bay tới vách núi Ham Thai, những người này chỉ trêu chọc vài câu, cũng không quan tâm tới Lâm Minh.

Hàng năm người tới Đọa Thần sơn mạch không biết bao nhiêu mà nói.

Bọn họ có lẽ là nhân kiệt tuyệt thế, có lẽ là phàm phu tục tử, bọn họ cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường, không có lưu lại cái gì.

Lâm Minh đạp gió mà đi, gió nói trước mặt thổi tới mát lạnh, xen lẫn sương mù nhàn nhạt, làm cho Lâm Minh có cảm giác tinh thần sảng khoái.

Dưới biển mây bên dưới có vô số Ham Thai cao ngất.

Những Ham Thai này do ngọc thạch chế thành, bốn góc góc cạnh rõ ràng.

Ham Thai chỉ rộng ba thước, nhưng đã cao tới mấy ngàn trượng, chúng giống như cắt ra từ nham bích, trên đó khắc các đường vân kỳ dị, chúng chẳng khác gì đồ đằng cấm giữa vách đá.

Lâm Minh nhanh chóng nhảy lên một Ham Thai, Ngọc Thạch Sinh miêu tả ấn kỳ hồn hải chính là từng mảnh lưu vân khắc lên vách đá, thập phần xinh đẹp.

Những lưu vân này được thấp sáng cỡ nào, tượng trưng cho thành tích ngộ đạo của võ giả trên Ham Thai.

Lúc này Ham Thai mặc dù nhiều, nhưng mà mỗi Ham Thai đều có võ giả đang ngồi.

Lâm Minh kiên nhẫn chờ đợi, nhưng mà hắn không có mù quáng, hắn cho cảm giác dò xét tìm những võ giả khí tức hỗn loạn.

Loại người này hơn phân nửa là không có bao nhiêu tính nhẫn nại, có lẽ bọn họ sau một khắc sẽ rời đi.

Lâm Minh chú ý tới một cô gái áo tím, trên trán nàng mọc ra cái sừng nhỏ lung linh, không biết là tộc nào, tu vị của nàng chỉ là Hồn Hải Kỳ, là tiểu bối chân chính, tuổi sợ rằng còn nhỏ hơn Băng Mộng khi tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ quá nhiều.

Nàng có chút thụ không chịu nổi ngộ đạo trên Ham Thai, cho nên hồn lực tiêu hao bại lui.

Lâm Minh tay mắt lanh lẹ, thân ảnh lóe lên, lập tức chiếm đóng Ham Thai mà thiếu nữ áo tím rời đi, bởi vì Lâm Minh hình thể cường tráng, Ham Thai chỉ rộng ba trượng này đã bị ngồi đầy.

Chuyện này khiến những võ giả chờ đã lâu tức giận.

- Ngươi...

Thiếu nữ áo tím nhìn về phía Lâm Minh, nhìn qua đại hán thô kệch này đã ngồi vào cây cốt còn nóng mà nàng vừa ngồi, gương mặt thiếu nữ này đỏ ửng.

- Như thế nào?

Lâm Minh vuốt chòm râu đen trên khóe miệng của mình.

Thiếu nữ áo tím không biết nên nói cái gì mới phải, chỉ có thể dậm chân một cái rời khỏi vách núi.

Cứ như vậy Lâm Minh bắt đầu ngộ đạo, Ham Thai ngộ đạo, cần ngộ tính, cũng cần vận khí, dù sao không có người thành công, thậm chí có người hoài nghi, cái gọi là "Đạo" đã cải biến.

Lâm Minh cũng tò mò, tới đây ngộ đạo nhưng rốt cuộc là "Đạo" gì.

Lâm Minh mở bát môn độn giáp ra, mở môn gia tăng ngộ tính, hơn nữa Lâm Minh mở không phải bình thường, là mở hoàn mỹ, đối với ngộ tính của Lâm Minh gia tăng biên độ đáng sợ.

Hơn nữa Lâm Minh tại Tu La Lộ tinh tu Tu La Thiên Thư, đối với Tu La phù văn phức tạp, tinh nghiên thần văn thuật lâu dài, đều bị Lâm Minh lĩnh ngộ tới mức không minh cảnh.

Cùng lúc đó Lâm Minh cũng tùy thời có thể tiến vào trạng thái ngộ đạo hoàn mỹ, nội tâm của hắn trầm xuống, thân thể hoàn toàn biến thành như có như không, ba đạo võ ý dung hợp hiện ra sau lưng, một cây Bồ Đề Thụ chậm rãi mọc ra cành lá xanh biếc.

Dưới tịnh thổ này, tâm thần của Lâm Minh yên lặng như giếng nước.

Đủ loại trạng thái điệp gia, Lâm Minh bắt đầu tìm hiểu pháp tắc trên Ham Thai.

Cột đá trên Ham Thai vốn có khắc phù văn, theo thứ tự chảy vào hồn hải của Lâm Minh, Lâm Minh cảm giác thân thể của mình như con thuyền lênh đênh trên biển, rong chơi trong biển pháp tắc.

- Pháp tắc trên Ham Thai có chỗ giống trên Thánh Điển, nhưng lại có rất nhiều chỗ khác.

Tầm mắt của Lâm Minh không giống bình thường, hắn đã đồng thời xem Thánh Điển cùng Tu La Thiên Thư, mà pháp tắc trên Hạm Thai ở Đọa Thần sơn mạch là nhất mạch tương thừa của Thánh Điển.

Thậm chí khí tức nơi này trong tối tăm hô ứng với trang sách màu vàng của hắn, cùng điệp gia với chân ý trong trang sách.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Lâm Minh đã dung nhập trang sách màu vàng vào nội thế giới của mình, hôm nay hắn dùng cảm giác xâm nhập vào trong trang sách, hình thành một loại cộng minh kỳ dị.

Chương 1920: Hạm Thai ngộ đạo (2)

Cứ như vậy Lâm Minh tĩnh tọa một ngày, hắn phát hiện tuy trong Đọa Thần sơn mạch không thích hợp tu luyện, nhưng nếu như dùng tìm hiểu trang sách màu vàng thì chỗ tốt cực lớn.

Chậm rãi, Lâm Minh lý giải trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên càng khắc sâu, ba ngày sau đó Lâm Minh cảm giác hồn hải của mình dường như nhiều ra cái gì đó, bởi vì hồn hải của hắn có một tia cải biến, rồi sau đó "Xoạt" một tiếng vang nhỏ, Lâm Minh ngồi xếp bằng trên Ham Thai xuất hiện lưu vân lóng lánh rực rỡ.

Đây là ấn ký hồn hải của Ham Thai.

Hiện tại bị Lâm Minh thắp sáng.

- Ân... Lại có người có tiến triển, đúng là hiếm thấy!

Tại Đọa Thần sơn mạch, hàng năm đều có không biết bao nhiêu người ngộ đạo, thắp sáng ấn kỳ hồn hải trên Ham Thai, cũng không đáng kể chút nào, nhưng mà thắp sáng ấn ký hồn biển xong còn khiến nó tỏa ra cường quang lại cực kỳ hiếm thấy.

Hào quang càng mạnh, chứng minh võ giả ngộ đạo càng triệt để, tiềm lực cũng lớn hơn.

Lúc này Lâm Minh ngồi trên Ham Thai phát ra hào quang, mặc dù chỉ là đệ nhất hồn hải, so với những Ham Thai thắp sáng ba bốn lưu vân còn mạnh hơn nhiều.

- Ai lợi hại như vậy...

Rất nhiều người nhìn về phía người ngồi trên Ham Thai này, mà thấy rõ bộ dáng của Lâm Minh thì nhiều người sắc mặt cổ quái.

- Dĩ nhiên là hắn...

Ngọc Thạch Sinh xuất thân Hồn Thiên Thánh Địa cũng ngồi lên

Ham Thai ngộ đạo, hắn nhìn thấy Lâm Minh thì cảm giác mình như ăn con ruồi.

Là ai thì hắn không kỳ quái, thế nhưng mà... Thế nào lại là hắn?

Hắn rõ ràng không giống nhân kiệt, tuổi cũng không nhỏ, loại người này ngộ tính cao? Nói đùa gì vậy!

Ngọc Thạch Sinh nhìn qua Lâm Minh, hào quang bao phủ Lâm Minh, nhưng nhưng mà ấn ký hồn hải còn sáng hơn người đã có ba lưu vân, Ngọc Thạch Sinh cảm thấy trên đầu có vô số con quạ đen đang bay quanh.

- Điều này sao có thể, thằng này lớn lên chẳng khác gì người bán thịt heo còn mạnh hơn ta sao? Lúc trước hắn còn hỏi ta thắp sáng ba hồn hải là thế nào, hắn nói giống như bản thân mới lần đầu tới Đọa Thần sơn mạch, hắn thật xạo.

Ngọc Thạch Sinh chán nản, hắn không tin Lâm Minh lần đầu tiên tới Đọa Thần sơn mạch.

Hắn rất nhanh định thần lại, dụng tâm ngộ đạo, bị Lâm Minh là đại thúc vượt qua hắn, hắn không thể nào thoải mái được.

- Tiểu thư...

- Nhìn thấy...

Tiếu nữ áo tím lúc này mâm mê cái miệng nhỏ nhắn của mình có chút không phục, Lâm Minh ngồi lên Ham Thai vốn là của nàng, thời điểm nàng ngộ đạo thì hào quang rất tối, tới Lâm Minh thì nó tỏa sáng như mặt trời.

- Chẳng lẽ ngộ tính cao thấp hoàn toàn không liên quan gì tới dung mạo sao? Hắn lớn lên hơi kém, lại lĩnh ngộ khắc sâu như vậy, ta lại đáng yêu thế này... Ách...

Thiếu nữ áo tím mặt đỏ lên, không có nghĩ tiếp, nàng đã nghỉ ngơi ba ngày, hồn lực hồi phục tốt, có thể tái chiến giang hồ.

Lâm Minh thắp sáng đạo hồn hải đầu tiên nhấc lên phong ba nhỏ, nhưng mà mọi người nhanh chóng không chú ý tới, Lâm Minh lĩnh ngộ sâu như vậy đúng là hiếm thấy, nhưng mà hiếm thấy cũng không phải tuyệt tích, qua nhiều năm như vậy, luôn có không ít người thành tựu không khác gì Lâm Minh, nhưng mà bọn họ cũng thất bại thảm hại.

Đọa Thần sơn mạch Ham Thai tuyệt không đơn giản.

Rất nhiều người đương nhiên cho rằng Lâm Minh trước đó đã từng tới Đọa Thần sơn mạch, nếu không ba ngày thắp sáng hồn hải đầu tiên, hơn nữa còn có thành tựu này, hiển nhiên là không tin.

Nhưng mà bọn họ nhanh chóng há hốc mồm.

Lại qua bốn mươi ngày, Lâm Minh đến Đọa Thần sơn mạch một tháng rưỡi, Lâm Minh ngồi lên Ham Thai đã có một ấn ký sáng lên, tỏa ra hào quang như tia chớp.

Đây là hồn hải thứ hai, Lâm Minh cảm giác tinh thần chi hải của mình bị phân tầng, hồn lực của hắn càng thâm hậu, trong quá trình ngộ đạo đạt được chỗ tốt to lớn.

Đương nhiên, có chỗ tốt này là do thành quả Lâm Minh ngộ đạo càng thêm hoàn mỹ, vượt xa người khác có thể tưởng tượng được.

Trong linh khí mờ mịt, Lâm Minh ngồi lên Ham Thai lại tỏa sáng, thân thể bao phủ trong hào quang sáng ngời, bảo tướng trang nghiêm, chẳng khác gì cổ tăng nhập định.

Khí thế huy hoàng này hình thành nét đối lập rõ ràng.

Trên vách núi có rất nhiều người im lặng.

Tên đại hán xấu xí chòm râu dài không ngờ lợi hại như thế.

- Thằng này lúc đầu giả heo a, hắn tuyệt đối không phải lần đầu tiên tới đây ngộ đạo, hơn nữa trước đó hắn còn lĩnh ngộ được rất nhiều.

Có người chắc chắc nói ra.

Nhưng mà mặc dù đã tới rất nhiều lần, cũng ngộ qua rất nhiều lần, có thể ngộ tới mức này đúng là không tầm thường, làm cho người ta khâm phục.

Bởi vì rất nhiều người cho dù ở đây tìm hiểu vài chục năm, bọn họ có thể thấp sáng hồn hải thứ tư, hồn hải thứ năm, nhưng mà bọn họ mỗi ấn ký hồn hải không sáng bằng Lâm Minh.

Ấn ký hồn hải của bọn họ so sánh với Lâm Minh chẳng khác gì đom đóm với ánh trăng.

Trong thế giới võ giả, nắm đấm lớn chính là đạo lý, rất nhiều người thu hồi khinh thường với Lâm Minh.

Giữa đám người, trong mắt Ngọc Thạch Sinh b ắn ra hào quang sâu kín. Hắn không muốn thừa nhận bản thân mình nhìn lầm, trong nội tâm nóng tính không hiểu.

- Ngộ a, ngộ tới đằng sau, hắn sẽ chậm lại, ta cũng không tin hắn có thể một đường tiến nhanh như thế.

- Năm đó Thánh Mỹ nương nương ngộ đạo hào quang còn mạnh hơn thế này, nhưng mà cuối cùng nhất vẫn dừng lại ở hồn hải thứ ba, khó có thể bảo trì tiếp tục.

Trong nội tâm Ngọc Thạch Sinh có chút không thoải mái, bởi vì mặc kệ Lâm Minh tới đây lần thứ mấy, Lâm Minh mạnh hơn hắn đã là sự thật.

Chính vì đây là sự thật, mới khiến cho Ngọc Thạch Sinh càng khó chịu.

Kỳ thật Ngọc Thạch Sinh cũng không có nghĩ sai.

Lúc Lâm Minh ngộ đạo đến chín mười ngày thì hắn cảm nhận được độ khó.

Đường vân trên Ham Thai này không có đơn giản như biểu hiện của nó.

Dần dần đường vân trên Ham Thai bên có sương mù che chắn, có đạo vận thần bí.

Mỗi một đám đường vân giống như có lực hấp dẫn không hiểu, làm cho thần hồn của Lâm Minh mất phương hướng trong đó.

Hắn cảm giác mình như đứng trong mê cung to lớn, khó có thể phân biệt phương hướng.

Hơn nữa mê cung này con đường cong khúc chiết, vách tường như núi, không thấy giới hạn, đường đi thì bị sương mù che chắn, lạnh lẽo như ngục giam, tản mát khí tức đáng sợ khiến tim của hắn đập mạnh.

Đối mặt với pháp tắc mênh mông này, trong lòng của hắn sinh ra một cảm giác vô lực khó hiểu.

Nhưng vào lúc này, trang sách màu vàng dung nhập vào huyết nhục thần hồn của hắn, những chữ viết dung nhập vào trong đó tỏa ra hào quang sáng ngời, sinh ra lực lượng cộng minh thần bí.

Mê cung nhìn thì quanh co, thường cách một đoạn khoảng cách sẽ có kim quang hiện ra.

Kim quang như vậy xuất hiện trong vô số nơi.

Lâm Minh phúc chí tâm linh, hắn đi theo kim quang, một đường đi qua.

Ở bên ngoài thân thể của hắn dao động, thân thể bao trùm trong ánh sáng chập chờn.

Một trăm ngày.

Lâm Minh gian nan chèo chống tới một trăm ngày.

Kế tiếp lại trôi qua mười ngày đã vượt qua thời gian Thánh Mỹ ngộ đạo một trăm lẻ tám ngày.

Một trăm mười một ngày, một trăm mười hai ngày.

Tới ngày thứ một trăm mười lăm, Lâm Minh ngồi trên Ham Thai lại tỏa ra hào quang sáng ngời chói mắt lần nữa.

Chương 1921: Tiết lộ thân phận

- Hồn hải thứ ba!

Lâm Minh thở dài ra một hơi, cùng lúc đó hắn cũng nhíu mày thật sâu.

Tốc độ của hắn đã chậm hơn Thánh Mỹ.

Đây là chuyện trong tình lý.

Thánh Mỹ đọc qua Hồn Tộc Thánh Điển, nàng tạo nghệ trên trang sách màu vàng nhất định vượt qua Lâm Minh, cho dù lâm Minh có Tu La Thiên Thư phụ trợ, cuối cùng ngộ đạo ở phương diện tu thần không thể sánh bằng Thánh Mỹ.

Như thế tính ra Lâm Minh cảm giác mình đã hiểu ra huyền cơ trong Đọa Thần sơn mạch này rồi, bởi vì muốn cầm được trang sách màu vàng khó khăn trùng trùng điệp điệp.

- Trách không được bát giác tháp công bố muốn ở Đọa Thần sơn mạch cầm được trang sách màu vàng là ít có khả năng... Những Chân Thần thời điểm thiếu niên từng tói Đọa Thần sơn mạch ngộ đạo, đồng dạng thất bại...

Trong nội tâm Lâm Minh cảm thán, hắn cảm thấy hài lòng với thành tích mình đạt được.

Nhưng mà thời điểm này chung quanh Lâm Minh, những người khác nếu biết rõ suy nghĩ của Lâm Minh hiện tại, sợ rằng sẽ xông lên đánh hắn.

- Hồn hải thứ ba, vậy mà cũng có thể tỏa ra hào quang sáng như thế.

Lâm Minh thắp sáng hồn hải thứ ba không ai bất ngờ, bọn họ đã nhận định Lâm Minh từng sớm tới Đọa Thần sơn mạch, có lẽ đã thắp sáng qua hồn hải thứ tư, thứ năm nên chẳng có gì kỳ quái.

Nhưng làm cho bọn họ kinh ngạc là, Lâm Minh vậy mà lưu lại dấu vết hồn hải sáng ngời như thế, bọn họ cảm thấy bất ngờ.

Bọn họ không tưởng tượng nổi chính là, Lâm Minh dù nhìn thế nào cũng không giống thiên tài.

Một ít người cơ hồ muốn đấm ngực dậm chân, người còn mạnh hơn người, loại cảm giác này chẳng khác gì cho heo ăn tiên dược.

- Người này có thể đang ngụy trang, có lẽ hắn chính là thiên tài của thế lực lớn... Có thể làm được một bước này, chắc chắn không phải là người vô danh.

Ngọc Thạch Sinh nhìn qua Lâm Minh, yên lặng nói thầm.

- Người này hơn phân nửa che giấu tung tích.

Một ít thiên tài ngộ đạo trên Ham Thai cũng cảm thấy kỳ quái.

Ngộ đạo trên huyễn thần linh nhai cần có nội tình phi phàm, cùng với lĩnh ngộ pháp tắc Hồn Tộc chí cao, những pháp tắc chí cao này là truyền thừa tuyệt mật, vĩ giả bình thường làm gì có được nội tình như thế chứ?

- Không biết hắn xuất thân từ đâu? Có tuấn kiệt thế lực lớn xấu như vậy sao?

Thiếu nữ áo tím trên đầu có sừng nhỏ lưu tâm Lâm Minh, cảm giác rất khó tiếp nhận.

Mà thời điểm này Lâm Minh càng mắt điếc tai ngo với nhao nhao ở bên ngoài.

Bên tai của hắn chỉ còn âm thanh du dương của thiên nhiên, trang sách màu vàng dung nhập vào trong cốt nhục, một ít chữ viết không thể lĩnh ngộ lại chìm nổi như tinh cầu, phát ra chân ý vô cùng, hào quang lập lòe sáng ngời khiến người ta thích ý.

Hắn có thể cảm giác được hồn lực cuồn cuộn bao phủ, hồn lực tăng lên thật lớn.

Tuy có rất nhiều chỗ tốt, nhưng Lâm Minh vẫn đang sầu khổ làm sao có thể đạt đượct rang sách màu vàng.

Thời điểm này trong đầu Lâm Minh sinh ra âm thanh sợ hãi.

- Này uy uy... Ngươi vừa rồi... Có nhiều thứ, hảo hảo tính sai a...

Âm thanh bất thình lình này làm cho nội tâm Lâm Minh ngẩn ngơ, là thiếu nữ áo đỏ hắn gặp được trong nguyên mộng chiến trường!

Nàng hóa thành năng lượng thể vây quanh Lâm Minh, căn bản không có người nào phát hiện ra nàng.

Nàng lúc này đột nhiên lên tiếng nhận định Lâm Minh vừa rồi ngộ đạo có sai.

Chuyện này làm cho Lâm Minh sửng sốt, ấn ký hồn hải thứ ba tỏa ra hào quang sáng ngời như thế, vậy mà sai?

- Sai ở đâu?

Lâm Minh vội vàng truyền âm hỏi, hắn biết rõ thiếu nữ áo đỏ không tầm thường, nhưng lại thật không ngờ, nàng có thể nhìn ra huyền cơ pháp tắc trên Ham Thai.

Thời điểm này thiếu nữ áo đỏ còn chưa có mở miệng, đột nhiên sắc trời đột nhiên biến đổi, năng lượng đột nhiên trở nên bạo ngược.

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, ngẩng đầu nhìn qua bầu trời.

Phát sinh cái gì?

Ầm ầm!

Bầu trời rung động lắc lư, dường như có lôi đình đang chuẩn bị.

Mây đen ngưng tụ, che đậy bầu trời.

Loại biến cố này khiến người ta kinh hãi, bọn họ nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, hồn nhiên không rõ xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này trên bầu trời sinh ra tiếng nổ lớn, giống như thần kiếm bổ ra bầu trời, hư không huyễn thần linh nhai ảm đạm, chỉ có lưu vân màu xám vẫn còn sáng.

Hào quang mờ mịt hội tụ thành cường quang, không hề dấu hiệu xuất hiện.

Hào quang phô thiên cái địa, có mặt khắp nơi, bao phủ thân thể từng người.

Mỗi một đạo hào quang giống như tới từ tuyên cổ, giống như chiếu sáng nội tâm từng người.

Một đạo khí thế bàng bạc không hiểu sinh ra, làm lòng người ta rung sợ.

Tia sáng này chiếu sáng, trên vách núi huyễn thần linh thái, người ngộ đao kinh hồn táng đảm, chỉ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé dưới hào quang này, sinh ra cảm giác như muốn quỳ bái.

- Vô Lượng Quang, Vô Lượng Thọ, chiếu sáng Tam Thập Tam Thiên...

Trên bầu trời nương theo hào quang sáng ngời này, một giọng nói tang thương sinh ra.

Âm thanh vừa xuất hiện, vô số ánh sáng chói lọi ngưng tụ trên hư không,nó không ngừng bồi hồi trên đầu mỗi người.

- Đại Phạm Thần Vương!

- Là lão tổ! Cảm giác của lão tổ hàng lâm vào nơi này.

Thiên chi kiêu tử có thể đi theo sư tôn thăm viếng thần sơn thần bí, hay hoặc dứt khoát là đệ tử của thần sơn đột nhiên giật mình, không ngừng quỳ rạp trên Ham Thai.

- Cái gì, cảm giác này chính là Đại Phạm Thần Vương? - Đại Phạm Thần Vương... Không ngờ chính là cảm giác của Thần Vương!

Trên vách núi này còn có người ngồi trên Ham Thai, biết được hào quang thần bí sáng ngời này, cũng có người quỳ xuống, quỳ bái thật tình.

Đại Phạm Thần Vương, đây là cường giả đứng đầu của Hồn giới, xứng đáng cho bọn họ cúi đầu.

- Thần Vương?

Lâm Minh giật mình, Thần Vương là cái gì? Chân Thần sao?

Lâm Minh không thể tin được, nhưng sợ rằng chỉ có thể là Chân Thần, xưng hô Thần Vương này không phải Thiên Tôn có thể có.

Mà nhìn qua phản ứng của đám tuấn kiệt chung quanh, chỉ sợ người tới thực sự là Chân Thần!

Nếu như Thiên Tôn thì không tới mức này, lúc ấy tại nguyên mộng chiến trường, có Vạn Quỷ Thiên Tôn cùng Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, tuổi trẻ tuấn kiệt tuy e ngại nhưng còn chưa tới mức quỳ xuống.

Chân Thần, không ngờ có thể mang cảm giác xuyên thấu qua Đọa Thần sơn mạch, làm sao có thể?

- Chân Thần đã cường đại đến loại trình độ này sao? Bản thể không cách nào tiến vào Đọa Thần sơn mạch, nhưng vẫn có thể dùng cảm giác bao phủ nơi này? Thậm chí ảnh hưởng nơi đây?

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra dự cảm không hiểu, cảm giác của Chân Thần hàng lâm, tất nhiên là chuyên nguyên nhân, chẳng lẽ là...

Lâm Minh cảm giác sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh, không phải truy tra bản thân mình đấy chứ?

Trong đầu Lâm Minh vừa mới hiện ra suy nghĩ này trong đầu, chỉ thấy một đạo thần quang xé rách bầu trời, trong thời gian ngắn bao phủ trên người Lâm Minh.

Lâm Minh bị hào quang thần bí này bao phủ, hắn chẳng khác gì bị sét đánh, chẳng khác gì thiên thạch trùng kích ý thức hải.

May mắn Lâm Minh thần hồn cường đại, nếu không bị cảm giác này bao phủ, thức hải của hắn đã sụp đổ.

Chương 1922: Vây công

- Lực lượng Chân Thần!

Trong nội tâm đã sớm có suy đoán, hơn nữa hào quang sáng ngời này bao phủ nội tâm, Lâm Minh đã có thể khẳng định, dùng cảm giác bao phủ lên người của hắn xác thực là Chân Thần, hơn nữa bết bát nhất là, Chân Thần này dường như nhắm vào chính mình!

Trong tích tắc, tứ chi của Lâm Minh lạnh như băng, chẳng khác gì rơi vào hầm băng.

Một Chân Thần, tập trung chính mình!

- Không xong.

Tâm thần Lâm Minh trầm xuống, cảm giác được hào quang sáng ngời bao phủ, thần hồn của hắn bị lạc ấn kỳ dị xung kích.

Bị lạc ấn này ảnh hưởng, Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của hắn tan rã, râu ria không thấy... Cơ bắp co lại... Mặt trở nên gầy hơn...

Lâm Minh bại lộ tướng mạo sẵn có.

Lâm Minh biến hóa thật sự khiến người khác chú ý tới, bởi vì dưới thần quang bao phủ làm cho ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn thấy hào quang hội tụ quanh người hắn.

- Hắn không phải là tên đại thúc hay sao?

- Đúng là hắn, Ham Thai hắn ngồi vẫn còn có ấn ký hồn hải đang tỏa sáng kìa, hơn nữa hào quang còn mạnh hơn của người khác.

Vị trí của Lâm Minh rất nhiều người nhớ rõ, hiện mắt thấy dung mạo của Lâm Minh không ngừng phát sinh biến hóa, những người này nghẹn họng nhìn trân trối.

Đã xảy ra chuyện gì?

- Thì ra hắn không phải đại hán, là thanh niên.

- Dung mạo của hắn chỉ là ngụy trang...

Thiếu nữ áo tím trên đầu mọc sừng, mắt thấy Lâm Minh từ một đại thúc hèn mọn bỉ ổi, biến thành một thanh niên ánh mắt như bảo thạch, dung mạo khí chất hùng hồn, nhịn không được há to cái miệng nhỏ nhắn, hình tượng trước sau khác biệt quá lớn.

Vì cái gì hắn ngụy trang dung mạo, tránh cừu gia sao?

Trong nội tâm rất nhiều người hiện ra suy nghĩ này, nhưng mà rất nhanh, có người ý thức được chuyện gì đó.

- Hắn nhìn qua hơi quen mắt.

- Ta thấy kẻ bị treo giải thưởng ở Trấn Hải Thành hình như là hắn đấy!

- Hắn là Lâm Mục!

Có người kinh hô, đa số võ giả trên Đọa Thần sơn mạch đã từng ở đây ngộ đạo thật lâu, không sao đi ra ngoài, cho nên chưa từng nghe qua danh hào của Lâm Minh.

- Lâm Mục là ai? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có Chân Thần đến tìm hắn?

Đọa Thần sơn mạch có quy tắc hạn chế cốt linh, cho dù Chân Thần có mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể cho cảm giác hàng lâm đã phải trả cái giá to lớn, thế nhưng mà hiện tại gióng trống khua chiêng chỉ vì tìm một tiểu bối?

- Tên Lâm Mục này tại nguyên mộng chiến trường đánh chết Vạn Quỷ Thiên Tôn cùng cảnh giới! Hơn nữa đánh chết không biết bao nhiêu Giới Vương cùng Đại Giới Giới Vương, cuối cùng tập hợp đủ một tỷ công huân, hối đoái trang sách màu vàng, lưu tên trên Đế Vương Thần Bích.

- Trong tay hắn chẳng những có trang sách màu vàng, còn có Kỳ Lân Quả thiên địa kỳ bảo vượt qua vô thượng thần đan.

- Hắn hiện tại bị các thế lực lớn treo giải thưởng trên trời, nếu như có thể đánh chết hắn, sẽ đạt được cơ duyên to lớn.

Rất nhanh người chung quanh nói đủ loại sự tích của Lâm minh, mà từ những sự tích của Lâm Minh, rất nhiều thiên tài ngây ngốc ở Đọa Thần sơn mạch quá lâu đều kinh hô, Lâm Mục này mạnh như vậy?

Bị nhiều người đuổi giết như thế, chẳng trách hắn phải ngụy trang dung mạo.

Mà trước đó hắn có thể thấp sáng ba đạo ấn ký hồn hải cũng dễ dàng giải thích.

Ngọc Thạch Sinh nhìn qua Lâm Minh, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn không thể không tin tưởng, Lâm Minh thật sự lần đầu tiên tiến vào nguyên mộng chiến trường, hắn căn bản là yêu nghiệt, đánh chết Thiên Tôn cùng cảnh giới, đây quả thực là chuyện khiến người ta theo không kịp.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều nhìn qua Lâm Minh.

Bọn họ cũng đã biết rõ, Trấn Hải Thành vì bắt hắn mà treo giải thưởng trên trời.

Còn Lâm Minh đứng trên Ham Thai, sắc mặt của hắn trầm xuống, bị cảm giác của Chân Thần bao phủ, Lâm Minh dứt khoát cũng không hề ngụy trang, hắn trực tiếp rút Phượng Huyết Thương ra.

"Đại Phạm Thần Vương " đã có thể lẫn tránh pháp tắc của nguyên mộng vũ trụ, Chân Thần đã cường đại tới mức này?

Cẩn thận suy nghĩ, Chân Thần xác thực đã có uy năng làm trái thiên địa!

Ví dụ như đánh xuyên qua thán tức thần tường ngăn cách Tam Thập Tam Thiên, hoặc là thi triển đại thần thông trong nguyên mộng vũ trụ.

Dù sao Chân Thần so với chủ nhân Tu La Lộ và người sáng lập Thánh Điển chỉ kém hơn một cảnh giới mà thôi.

- Thì ra ngươi là Lâm Mục!

Một giọng nói âm trầm vang lên, xoạt một tiếng vang nhỏ, có người rút kiếm ra.

Lúc này không ngừng có người rút vũ khí ra, phong tỏa phương hướng chạy trốn tất cả đường lui của Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh đã thành bia ngắm cho người ta.

Rất nhiều người nhìn qua hả hê, Lâm Minh cường đại thì thế nào, trong hoàn cảnh như thế này, hắn đã không có khả năng tìm được đường lui.

Trang sách màu vàng phải trả lại rồi.

- Ngươi là Lâm Mục đúng không? Chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, nhưng do ngươi đắc tội quá nhiều người, lại mang trọng bảo, thất phu vô tội hoài bích có tội, đạo lý này ngươi phải hiểu, cho nên không oán chúng ta được, muốn trách chỉ trách đám người treo giải thưởng bắt ngươi mà thôi.

Thời điểm này có ba người đứng ra, phân ra ba hướng, xếp thành hình tam giác vây quanh Lâm Minh.

Vũ khí trong tay bọn họ đều là phi kiếm. - Vũ hóa tam kiệt.

Có người giật mình, vũ hóa tam kiệt danh khí thật lớn, được xưng một đời thiên tài xuất sắc nhất của Phượng Vũ thánh địa, cho dù ở Đọa Thần sơn mạch, bọn họ cũng như cây có bóng, người có tên, trải qua nhiều năm ngộ đạo bọn họ đã thắp sáng hồn hải thứ năm.

Trên thực tế ba người liên thủ, sức chiến đấu càng gia tăng lên gấp bội.

- Vốn treo thưởng chính là cung cấp hành tung của ngươi, hiện tại ngươi bị Đại Phạm Thần Vương tìm ra, cung cấp hành tung không có ý nghĩa, chúng ta chỉ có thể ra tay với ngươi, chế ngươi, ngươi không nên trách chúng ta bỏ đáng xuống giếng/

Lão đại của vũ hóa tam kiệt cười lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay chém thẳng về phía Lâm Minh.

- Loại như ngươi cũng xứng bỏ đá xuống giếng, cút đi cho ta!

Lâm Minh rống to một tiếng, khớp xương trên người kêu lên rắc rắc, khí của hắn biến hóa, trở nên chẳng khác gì hải triều tức giận.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang vọng, trường thương trong tay Lâm Minh vạch phá trời xanh, thương mang sáng lạn hiện ra, trùng trùng điệp điệp đánh vào lão đại vũ hóa tam kiệt.

- Đại ca!

Vũ hóa tam kiệt phản ứng cực kỳ nhạy cảm, ba người đồng loạt ra tay, cộng đồng chống cự công kích của Lâm Minh, nhưng mà chỉ nghe "Bồng!" Một tiếng vang thật lớn, thương mang bộc phát, lực lượng mấy tỷ cân đánh ra, thiên địa chấn động, không gian nứt vỡ.

Vũ hóa tam kiệt liên thủ đánh một kích, kiếm quang bị đánh vỡ như thủy tinh, tính cảnh hồn lực thần nguyên quán chú lên thân kiếm cũng hoàn toàn bị xóa đi.

Ba người bọn họ kinh kêu một tiếng, bản thân nhanh chóng lui ra phía sau, mà lão đại vũ hóa tam kiệt đứng mũi chịu sào, "Phốc", hắn phun máu tươi, bắn thẳng ra xa mấy trượng.

- Cái gì?

Mọi người kinh ngạc đến ngây người,vũ hóa tam kiệt danh khí lớn như thế vậy mà vừa thấy mặt đã bại?

- Ân? Không chết?

Chương 1923: Hỗn chiến (1)

Hàn quang trong mắt Lâm Minh lóe lên, một bước bước ra đuổi theo vũ hóa tam kiệt, trường thương trong tay quét ngang, cắt qua trời xanh, ba người có một người đứng giữa gần Lâm Minh nhất, trực tiếp bị Phượng Huyết Thương chém thành hai đoạn, máu tươi nhuộm đỏ trời cao.

- Lão tam!

Vũ hóa tam kiệt hai người khác con mắt đỏ hồng, nhưng mà bọn họ không phải đối thủ của Lâm Minh.

Lâm Minh bước chân động liên tục, không gian dưới chân của hắn không có ý nghĩa gì, hắn chẳng khác gì thuấn di tới trước mặt hai người còn lại.

- Phốc! Phốc!

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai người này bị Lâm Minh một thương xuyên tim.

Vũ hóa tam kiệt cứ như vậy bị Lâm Minh giế t chết, chiến đấu thàm thiết cỡ này, chân thân của bọn họ sẽ bị thương, muốn điều dưỡng một thời gian ngắn mới có thể khôi phục.

Sau khi chém giết ba người, Lâm Minh mặt không đổi sắc tim không nhảy, tay phải của hắn đang cầm Phượng Huyết Thương đã dính đầy máu tươi! - Sát Thần Lâm Mục!

Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Minh, có người không nhịn được nói danh xưng của Lâm Minh ra.

Hắn thật sự quá mạnh mẽ, thiên tài như vũ hóa tam kiệt bị hắn chém giết chẳng khác gì giết gà.

- Đáng sợ!

Rất nhiều người sợ, trong lúc nhất thời không dám lên trước.

Tuy bọn họ biết rõ ràng, dưới nhiều người vây công, Lâm Minh chết ở đây là chuyện sớm muộn, thế nhưng mà ai cũng không muốn là người lao ra đầu tiên.

Như vậy nhất định sẽ bị Lâm Minh gi ết chết, vô duyên với treo thưởng.

Trong lúc nhất thời, những võ giả có suy nghĩ về Lâm Minh cũng ngừng bước quan sát tình thế.

Thời điểm này trên không trung đột nhiên có tiếng gào thét vang vọng.

- Lâm Mục, rốt cuộc cũng tìm được ngươi!

- Lâm Mục, ngươi ở nguyên mộng chiến trường chém giết vô số cường giả Linh tộc của ta, hại tinh thần chi hải của bọn họ bị hao tổn, ta sẽ bắt ngươi đền nợ máu này.

- Lâm Mục, tại nguyên mộng chiến trường ta bị cảnh giới áp chế mà bị ngươi đánh chết, bây giờ ở nguyên mộng vũ trụ, trong một trận chiến công bằng ta sẽ bắt ngươi nuốt hận.

Trên bầu trời xuất hiện giọng nói vang vọng.

- Ân?

Trong lòng Lâm Minh giật mình, trong lúc đó cũng cảm nhận được có vài khí tức cường đại tuyệt luân hàng lâm.

Ngẩng đầu nhìn lên, thình lình phát hiện giữa hào quang sáng ngời kia lờ mờ có rất nhiều người chìm nổi.

Những người này đều là thế lực kết thù của Lâm Minh kéo tới, bọn họ vốn ở cách Đọa Thần sơn mạch không xa, mà nay sau khi nhận được tin tức, bọn họ lợi dụng Truyền Tống Trận tới đây rất nhanh.

Giữa những người này, Lâm Minh thình lình nhìn thấy Tử Lăng

Vương. Lúc trước Lâm Minh tại nguyên mộng chiến trường đánh chết Tử Lăng Vương không chút cố sức, khi đó tu vị của Tử Lăng Vương bị áp chế. Hiện tại hắn lại vào nguyên mộng vũ trụ, dưới tình huống không bị áp chế tu vị, hắn phải đánh chết Lâm Minh rửa nhục.

- Các ngươi... Vậy mà có thể liên hợp với Chân Thần ra tay...

Trong mắt Lâm Minh sát cơ bắn ra, hắn không ngờ rằng mình lại rơi vào cảnh này, bị người ta trực tiếp bắt lấy hành tung, xem ra hắn quá thật xem thường anh kiệt của Hồn giới, Chân Thần là cảnh giới hắn hoàn toàn không hiểu nổi.

Càng ngày càng nhiều người, đã có hơn 10 đội nhân mã chạy đến, có cả nam lẫn nữ, toàn thân bọn họ đều bắn ra tinh mang, hiển nhiên đều có thực lực bất phàm.

Nhưng mà những người này đều không vượt qua cảnh giới Giới Vương bình thường, chính xác là Giới Vương cũng chỉ có rải rác mấy người.

Ba nghìn tuổi có thể trở thành Giới Vương đều là nhân kiệt trong nhân kiệt.

Còn nếu ba nghìn tuổi có thể trở thành Đại Giới Vương thì tuyệt đối chính là yêu nghiệt, loại người này trong vòng vạn năm trở thành Thiên Tôn cũng không vấn đề gì, trong tương lai nếu không có bất ngờ xảy ra có thể trở thành tuyệt đỉnh Thiên Tôn, có một phần nhỏ hy vọng trùng kích Chân Thần.

Loại người này, tại Hồn Giới cũng không có nhiều, hơn nữa cho dù có, hiện tại bọn hắn cũng mới chỉ là Đại Giới Vương khi mới ba nghìn tuổi, cho nên những thế lực vây giết Lâm Minh cũng khó xuất hiện vượt quá Giới Vương.

- Lâm Mục, đầu tiên ta giết ngươi ở Nguyên Mộng Vũ Trụ, rồi sau này ta sẽ giết ngươi ở thế giới thật sự, nhất định ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

Trong mắt Tử Lăng Vương hiện lên hung quang.

Hắn dẫn đầu một đám người linh tộc vây giết Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh âm trầm, hắn tới nơi này ngộ đạo, đã có chuẩn bị từ sớm. Hắn đã nhìn ra được nơi này bị pháp tắc hạn chế, tuy hiện tại bị đám người kia vây giết nhưng cũng không hề úy kỵ.

Chỉ là trong người có dấu hiệu Chân Thần âm thầm làm cho trong lòng Lâm Minh có điều kiêng kỵ.

- Muốn giết ta, vậy các ngươi chết hết đi.

Thân phận đã bại lộ, Lâm Minh không hề che dấu thực lực, toàn thân hắn bộc phát ra nhuệ khí bức người, bay thẳng trời xanh.

Quanh thân hắn không có gió mà quần áo tự bay, Phượng Huyết Thương chấn động vù vù, giống như hung thú viễn cổ khát máu hung tàn đột nhiên tỉnh giấc, hào quang như máu chiếu rọi hơn phân nửa vạch núi, tỏa ra mùi máu tanh đáng sợ.

Đằng đằng sát khí, ở xa xa có không ít bóng người đang tập trung nhìn vào Lâm Minh.

Nhóm người tới đây, phần lớn là người các thế lực lớn ở nguyên mộng chiến trường bị hắn giết, như là Linh tộc, Hoàng Tuyền Cung các thế lực... Nhưng mà trong đó cũng có kẻ vì trang sách màu vàng, treo giải thưởng các loại tâm tư khác.

Đối mặt với nhiều tuấn kiệt như thế, toàn thân Lâm Minh bị bao phủ trong Chân Thần lạc ấn, hắn đi tới nơi nào cũng chẳng khác gì ánh nến trong bóng tối, căn bản tránh cũng không thể tránh, vậy dứt khoát chiến đi, giết ra một thiên địa tươi sáng.

Đúng lúc này một nữ tử áo trắng vạch đám người đi ra ngoài, rõ ràng là Giới Vương bình thường.

Mà Giới Vương bình thường khác là bị Lâm Minh miểu sát, nhưng mà Giới Vương này lại khác. Cốt linh của nàng chỉ một ngàn ba trăm tuổi. Nếu như có đại cơ duyên. Nàng thậm chí có thể trong một vạn tuổi đột phá tới Thiên Tôn, như vậy nàng còn có một tia hy vọng xa xôi đột phá Chân Thần.

Cũng nói đúng là, Lâm Minhđoối mặt là những người trẻ tuổi không thua kém gì Đế Thích Già, nhưng không có bao nhiêu đối thủ thua kém hắn cả.

- Ta tới từ Đại Phạm Thần Sơn, là một tọa hạ đệ tử của Đại Phạm Thần Vương, hôm nay phụng lệnh sư tôn đến đây lấy tính mệnh của ngươi.

Giọng của nữ tử này lạnh lùng, trong con mắt rét lạnh không mang theo chút cảm tình nào cả.

Đám võ giả chung quanh Ham Thai nghe được nín hơi, Đại Phạm Thần Sơn, đệ tử Chân Thần!

Cho dù là chủ vũ trụ Hồn giới, Chân Thần cũng là tồn tại trong truyền thuyết, đệ tử Chân Thần đi tới chỗ nào cũng bị người ta chú ý tới!

Bọn họ không nhận ra nữ tử áo trắng, nhưng mà bọn họ không có nghi ngờ sự đáng sợ của nàng.

- Hàn Lộ sư tỷ, cẩn thận tiểu tử này còn có một cây thương uy lực càng lớn hơn! Trừ chuyện đó ra, hắn còn có hai cỗ phân thân, trong đó một phần thân lực phòng ngự cường đại tới mức không tưởng tượng nổi.

Bên cạnh nữ tử áo trắng, Tử Lăng Vương nhắc nhở, hắn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn qua Lâm Minh, nói rõ từng át chủ bài của Lâm Minh ra.

Chương 1924: Hỗn chiến (2)

- Không cần nhiều lời!

Giọng của nữ tử áo trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng duỗi hai tay ra, mười ngón tay thon dài của nàng có một chút vụn băng bắn ra ngoài, nhiệt độ chung quanh không ngừng giảm xuống!

Ông!

Hàn khí khủng bố bạo phát ra, giống như nham thạch tầng tầng lớp lớp, Lâm Mộc đang mặc giáp trụ bỗng nhiên lạng lẽo, không khí cũng lạnh thấu xương.

Núi đá trong phạm vi mười dặm không ngừng đóng băng.

Khủng bố tuyệt luân.

Một ít thiên tài đang ở trên Ham Thai ngộ đạo đột nhiên biến sắc hoảng sợ, biết rõ đây là một kích khủng khiếp, nhao nhao bay ra khỏi Hạm Thai, vội vàng tránh né hàn khí lạnh giá ùa tới.

Lâm Minh đã không có chỗ trốn, hắn nổi sát tính lên, trường thương không ngừng tản mát hào quang chói lọi, giống như mặt trời đang thiêu đốt hừng hực, giống như nham thạch nóng chảy trong địa tâm phun trào, mang theo hỏa lực mạnh mẽ đánh thẳng vào hàn khí đang ùa tới.

Thiên hỏa cuồn cuộn, trực tiếp mang theo ly hỏa chân ý, trực tiếp bao phủ hàn khí đang ập tới.

Nóng lạnh không ngừng giao nhau, trong hư không sinh ra vòi rồng tàn sát bừa bãi.

Người trên vách đá nơi này đều là thiên kiêu, có ít người trốn tránh không kịp trực tiếp bị vòi rồng quét qua, kêu thảm thiết hai sau đó bị nghiền thành thịt vụn.

Va chạm lần này thế lực ngang nhau.

Nữ tử áo trắng nhíu mày một cái, trong công kích vừa rồi nàng cảm nhận được sự cường đại của Lâm Minh, đây là đối thủ đáng sợ.

- Hừ! Nơi này cũng không phải nguyên mộng chiến trường áp chế cảnh giới, nhân loại hèn mọn, còn tưởng rằng ngươi sẽ tìm đường chạy trốn chứ.

Trong hư không có cường giả Giới Vương quát lên, toàn thân của hắn ma khí um tùm, đang âm thầm ra tay với Lâm Minh.

Hắn đến từ Hoàng Tuyền Cung, tuy cũng là Giới Vương, nhưng thời điểm ba ngàn tuổi miễn cưỡng đột phá Giới Vương, hiện tại cũng chỉ là mới vào Giới Vương mà thôi, cho dù là thiên phú hay thực lực thì hắn còn kém hơn Hàn Lộ rất nhiều.

Lờ mờ biến mất trong đám người, hắn xuất ra một cái chai màu máu, bên trong hắn đổ ra một nguyên châu màu đen.

Viên châu màu đen này hóa thành huyết hà, cuồn cuộn cuồn cuộn, âm hàn lạnh giá.

Trong huyết hà có một con ma đầu chìm nổi như núi cao hàng lâm, phóng xuất ma khí ngập trời, ngay cả không khí cũng bị ma khí ăn mòn, mang theo uy lực k hủng bố.

Đây là pháp khí cực kỳ hung tàn tà ác, tất cả mọi người tránh lui xa xa, e sợ bị nhiễm chút huyết quang này.

Thiên kiêu trên Ham Thai bay ra xa xa, sợ hãi bị huyết hà bao phủ, khi đó là vạn kiếp bất phục.

Lâm Minh quét mắt nhìn qua huyết hà, hắn cảm giác cái chai này quỷ dị, nhưng mà luận uy lực nó còn kém hơn bất tử hàn băng trước kia nhiều, đôi mắt lạnh lùng quét qua, một cây thương màu đen xuất hiện trong tay, tản mát ra khí tức hùng hồn, đây chính là Ám Long thương.

Bởi vì có nhiều người tự cho là hiểu rõ chi tiết của Lâm Minh, cho rằng hắn sẽ tiết kiệm thể lực, mà lựa chọn dùng Phượng Huyết Thương đối địch, Lâm Minh đột nhiên sư dụng Ám Long thương làm rất nhiều ngời bất ngờ.

XÍU...UU!!

Thương mang đâm lên cao, Tà Thần Chi Thụ trong người hiện ra, lôi điện biến thành lôi long mang theo chân ý của lôi đình, biến ảo thành từng đạo lôi đình tinh sa.

Mỗi một điểm lôi đình tinh sa tỏa ra lôi quang khôn cùng, giống như vô số tinh sa quét qua huyết hà.

Thiên địa lập tức trắng xoá, lôi quang sôi trào, chấn động thiên địa.

Tên võ giả cầm cái chai huyết sắc trong tay, đột nhiên bàn tay của hắn bị lôi đình bao phủ.

- Ah!

Tiếng nổ tung kh ủng bố vang vọng, trong tiếng thét mang theo tiếng lôi đình, tên thanh niên mặc huyết bào bay lên trời tránh né lôi quang.

Ma đầu và huyết hà hắn thả ra bị lôi đình tiêu diệt, nổ nát, ngay cả cái chai huyết sắc trong tay của hắn cũng xuất hiện nhiều khe nứt.

Lôi đình vẫn lập lòe không dứt, tiêu diệt vô số phù văn màu đen của cái chai, ngăn cản cái chai huyết sắc này phục hồi. Lúc này ở mi tâm của hắn có lôi đình tinh sa bắn trúng, ầm ầm nổ tung, thanh niên huyết bào không ngừng phun máu. Hiển nhiên thanh niên huyết bào bị thương nặng.

Đám người đang đứng trong hư không đều hoảng sợ, thanh niên huyết bào là Giới Vương thiên tài, lại bị Lâm Minh vừa gặp mặt đã đánh trọng thương.

Lâm Minh đang muốn lao tới, một thương triệt để giải quyết người này, thời điểm này bức tường băng rét lạnh bao phủ Lâm Minh, nghiền áp Lâm Minh, người ra tay là Hàn Lộ.

Sách!

Thân thể Lâm Minh dừng lại đối mặt Hàn Lộ, trường thương trong tay cyar hắn hoán đổi, lại biến thành Phượng Huyết Thương!

Răng rắc!

Thương quang Phượng Huyết Thương hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng đâm vào tường băng, thương mang b ắn ra và vô số hàn băng vỡ nát, bắ n ra các nơi!

Một màn này làm cho mọi người kinh ngạc, Lâm Minh có thể không ngừng hoán đảo hai cây thương?

Nhưng mà bọn họ cũng nhanh chóng hiểu rõ vì sao!

Lâm Minh không có trong thời gian ngắn dùng Ám Long thương trực tiếp đánh chết hoặc nắm chắc đánh trọng thương Hàn Lộ, cho nên mới dùng Phượng Huyết Thương đối địch, tiết kiệm thể lực.

Còn đối với một ít đối thủ thực lực không kém, hoàn toàn so sánh với Hàn Lộ, hắn mới sử dụng Ám Long thương, tranh thủ một chiêu đánh đối thủ mất sức chiến đấu.

- Tổn thương mười ngón của đối thủ, không bằng đoạn một ngón tay của đối thủ, Lâm Mục này rất quả quyết!

- Đối mặt nhiều người vây công như vậy, hắn lại tiết kiệm từng tia thể lực, nhân loại này rất đáng sợ.

Đám võ giả trên Ham Thai sợ hãi than thở, nhìn ra ý định của Lâm Minh.

Mà thời điểm này, càng ngày càng nhiều người ra tay với Lâm Minh

Bọn họ không có ý đơn đả độc đấu, mà là có ý định cùng tiến lên!

Mắt thấy năng lượng thần quang bao phủ phía chân trời, trong mắt Lâm Minh bắn ra hào quang như điện, thân thể chợt lui lại!

- Địch nhân quá nhiều, hơn nữa phía sau còn có nhiều người chạy tới, nếu ta không thể nhanh chóng thoát khỏi vòng vây sớm muộn gì cũng chết ở đây, trang sách màu vàng cũng mất đi.

Lâm Minh nhìn qua thần quang bao phủ thân thể, không ngừng suy nghĩ đối sách.

Hắn phải tiết kiệm thời gian!

Phanh!

Lâm Minh đá ra một cước, thanh long chân huyết hiển hiện, long lực vô tận bao phủ thân thể, giống như chân long xuất hải, mang theo khí tức tàn bạo cuồn cuộn, hóa thành một đạo quang ảnh đá vào người nọ trong hư không.

Một cước của hắn mang theo lực lượng mười tỷ cân, dù là đá vào hư không cũng sinh ra khí kình đá gãy trụ sắt.

Người nọ cả kinh, không nghĩ tới Lâm Minh dám chủ động công kích, hồn lực ngưng tụ thành tường, kiệt lực chống cự.

Kết quả hồn tường bị một cước đá nát, lồng ngực của hắn bị đánh trúng, tiếng xương gãy vang vọng, máu tươi trong miệng của hắn phun ra ngoài.

Những người này đều là thiên kiêu thành danh đã lâu, thực lực Thánh Chủ đỉnh phong trước mặt Lâm Minh lại không có lực phản kháng.

- Nhân loại này quá khủng bố.

- Một bộ phận chủ phòng ngự, một bộ phận chủ công kích, cùng phối hợp với nhau, cùng dùng thần hồn công kích, không cần lưu tình!

Tử Lăng Vương hô to, hắn rất kiêng kỵ Lâm Minh, không có tiến lên.

Thời điểm này g iết chết Lâm Minh chính là tất cả, cái gì tinh thần võ đạo chỉ là thứ yếu.

Chương 1925: Liên sát (1)

Mặc dù Hàn Lộ rất cao ngạo, cũng không có cự tuyệt liên thủ với người khác, bởi vì nàng biết rõ, đơn đả độc đấu nàng căn bản không thể chế phục Lâm Minh.

Có khẩu dụ của Đại Phạm Thần Vương, nàng phải toàn tâm mà làm.

Hơn mười thân ảnh, sưu sưu sưu không ngừng lao thẳng tới chỗ Lâm Minh.

Trên bầu trời có ánh sáng vô hạn lập lòe, hỏa vũ cuồn cuộn, sấm sét vang dội, thần tháp như núi trấn áp, cự chưởng xé rách hư không... Đủ loại hồn pháp, phô thiên cái địa đánh thẳng vào người của hắn.

Hơn nữa trong hồn tháp ẩn chứa các loại đại pháp linh tinh.

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng, mặc dù hắn chiến lực phi phàm, thân thể cũng vô cùng cường hãn, nhưng chân chính chống lại nhiều võ giả đỉnh phong như vậy cũng cảm giác không đủ lực.

Những người này là Thánh Chủ đỉnh phong, cũng có thể lực địch Giới Vương bình thường.

Giới Vương bình thường thì có thể đấu với Đại Giới Giới Vương.

Điện mang đan vào trên thân thể, Lâm Minh ngưng tụ ra Hồng Mông không gian, kiệt lực đối kháng, vẫn không ngừng bị suy yếu như trước.

Lâm Minh âm thầm xiết chặt nắm đấm, giờ phút này hắn bị vây công, ở chỗ này càng lâu thì địch nhân càng ngày càng nhiều.

Thò tay một trảo vào trong hư không, quấy lên vòng xoáy đen kịt, Ám Long thương xuất hiện lần nữa, nó nước sơn đen như mực, tỏa ra sát khí cuồn cuộn.

Lúc này Lâm Minh không hề giữ lại, quán chú chân nguyên vào trong Ám Long thương sau đó giống như hung long xuất thế lao thẳng tới, hắc quang không ngừng xuyên thẳng hư không.

Bồng --

Một lực lượng nặng nề truyền ra trong cốt nhục của Lâm Minh.

Sau đó sấm sét vang dội hội tụ lại với nhau, hình thành dòng xoáy.

Con mắt đen kịt của hắn như nhìn thấy phù văn không ngừng sinh diệt, khí tức hồng sắc bao quanh thân thể, chẳng khác gì huyết long hung hãn.

Lân phiến hắc sắc bao phủ lấy thân thể của hắn, tạo thành chiến giáp, sát khí trùng thiên tỏa ra bốn phía.

Lâm Minh đã không còn giữ lại, hắn kích hoạt Tu La chi huyết.

Lực lượng thân thể của hắn lúc này không ngừng tăng lên như bay, lực phòng ngự cũng bạo tăng.

Mũi chân của hắn đạp vào hư không, hư không bị hắn đạp lên như đất bằng.

Hắn như sao chổi lướt ngang bầu trời, Ám Long thương bộc phát hắc quang vô tận, đánh nát hồn pháp của những người này.

Tay trái cầm lấy Phượng Huyết Thương, tay phải Ám Long thương, trực tiếp lao tới thanh niên huyết bào vừa mới trọng thương, hắn cang cầm chai huyết sắc trong tay.

Thừa dịp hắn bệnh, muốn mạng hắn!

Thanh niên huyết bào khoanh chân ngồi trên hư không, trên trán hình thành hồn lực đen kịt, kiệt lực ngăn cản lôi quang trí mạng trong người, thình lình nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện trước mặt thì sắc mặt sợ hãi trắng bệch.

Bên cạnh chính là mấy võ giả nửa bước Giới Vương, bọn họ nhìn ra ý định của Lâm Minh.

Bàn tay lớn ầm ầm, trực tiếp trảo Lâm Minh..

Lâm Minh cũng không quay đầu lại, Phượng Huyết Thương b ắn ra hào quang như thải hồng quán nhật, thoáng cái đâm thủng bàn tay lớn này.

Sau đó Lâm Minh đánh ra một quyền vỡ nát Giao Long ập tới, Ám Long thương kéo lê đường vòng cung kỳ dị, đầu lâu mấy tên nửa bước Giới Vương bay lên cao, cổ bị đứt có máu tươi phun ra như suối.

Mà thời điểm này đôi mắt của Hàn Lộ tinh quang lập loè, thân thể như quỷ mị xuât hiện bên cạnh Lâm Minh, tay phải niết lan hoa chỉ, điểm một ngón tay vào dưới xương sườn của Lâm Minh.

Một chỉ này vừa ra, hư không hoàn toàn bị đông lại, giống như nơi này chính là một sông băng lớn, chúng đông cứng hành động của Lâm Minh.

- Chết!

Đã bộc phát Tu La chi huyết, lực lượng của Lâm Minh chẳng khác gì bọa long hình người, lực lượng của hắn tăng lên nhiều, Hàn Lộ không thể ngăn cản nổi.

Bồng!

Tiếng nổ tung khủ ng bố, vô tận hàn băng bị Lâm Minh nghiền nát, ngay cả hàn băng chiến giáp trên người Hàn Lộ cũng vỡ nát.

Hàn Lộ kinh hô một tiếng, thân thể bạo lui ra ngoài, ngực của nàng có máu tươi phun ra như suối.

- Cái gì?

Hàn Lộ kinh hãi, Lâm Minh quá cường đại, vốn nàng cho rằng Lâm Minh chỉ hơi mạnh hơn mình, không nghĩ tới hắn biến thân thì thực lực còn tăng lên gấp bội.

Mà thời điểm này Hàn Lộ trơ mắt nhìn Lâm Minh dùng thương mang không tưởng tượng nổi đánh thẳng vào thanh niên huyết bào.

Thanh niên huyết bào rất kinh hãi, hắn thành danh đã lâu, nhưng đối mặt Ám Long thương, thần hồn cũng đang run rẩy. Tóc gáy của hắn dựng đứng, không ngừng lui ra phía sau, trong tay cầm chai huyết sắc bành trướng, bay lên ngăn cản Ám Long thương.

Thứ này là pháp bảo hung ác, bị sư tôn của hắn tế luyện mười vạn năm, bên trong có hàng tỉ hồn phách sinh linh và oán khí, nó rất mạnh mẽ.

Nhưng mà pháp bảo này lại bị Ám Long thương xuyên thủng, không chỉ có như thế, hàng tỉ linh hồn bên trong rõ ràng bỗng chốc bị Ám Long thương thôn phệ không còn.

Vèo --

Thanh niên huyết bào tới từ Hoàng Tuyền Cung lúc này bị Ám Long thương xuyên thủng, ánh mắt hoảng sợ, máu huyết trong người cũng bị Ám Long thương thôn phệ, hóa thành một túi da và chậm rãi rơi xuống đất.

Lâm Minh một thương đâm chết tên thanh niên huyết bào, đánh chết thiên tài Giới Vương chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng mà trong nháy mắt này Lâm Minh cũng bị nhiều người công kích.

Dù sao hắn bị vây công!

Tuy Lâm Minh dùng Hồng Mông không gian ngăn cản đại đa số, nhưng mà có không ít hồn pháp đánh thẳng lên người của hắn, hắn toàn bộ dùng kích phát Tu La chi huyết hình thành phòng ngự siêu cường thừa nhận công kích này.

Nhưng mà một màn này rơi vào trong mắt của những người muốn giết hắn, bọn họ có cảm giác sởn hết gai ốc.

- Bị vây công nhiều như vậy, ngay cả Giới Vương bình thường cũng bị trọng thương, hắn lại không bị thương?

- Một kích của ta có thể đục lỗ tiểu hành tinh, hắn còn không phun ra một ngụm máu tươi... Ngay cả Giới Vương của Hoàng Tuyền Cung cũng bị chém giết...

Rất nhiều người trong nội tâm sinh ra hàn ý, đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cảm giác thiếu niên nhân loại này quá hung hãn, tuy không tới mức nguy hại Hồn tộc, nhưng rât có thể nguy hại thế lực của bọn họ.

- Các bị đồng đạo ngộ đạo tại Huyễn Thần Nhai, người này tên là Lâm Mục, hắn tại nguyên mộng chiến trường dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán tộc ta. Ngay cả Đại Phạm Thần Vương đều bị chọc giận, dùng thủ đoạn tìm ra hắn. Các vị cùng tu võ đạo, chúng ta cùng lao tới giết hắn, nếu như có thể chém giết hắn, tộc của ta cũng có thể cấp cho các ngươi ban thưởng lớn, ban thưởng tăng gấp đôi.

Tử Lăng Vương dứng ở vị trí an toàn bên ngoài chiến trường, mở miệng truyền âm, giọng của hắn truyền ra trăm dặm.

Tại Huyễn Thần Nhai ngộ đạo đều là thiên kiêu các thế lực, đếm không hết.

Tuy những người này bình quân không đỡ nổi một kích của Lâm Minh, nhưng mà trong đám người này có một ít thiên kiêu mạnh mẽ ẩn nấp, không muốn người biết.

Nếu như có thể lợi dụng bọn họ thì đây là lực lượng khả quan.

Tử Lăng Vương vừa nói xong, có một ít người nhanh chóng thối lui ra ngoài, không muốn làm vũ khí của người ta.

Còn có một chút người nhìn thấy Lâm Minh trong hơn trăm ngày ngắn ngủi lục tục thắp sáng ấn ký tam hồn hải, hơn nữa hào quang cực thịnh, trong lòng ganh tỵ, hơn nữa Lâm Minh là nhân loại, còn bị các đại phái treo giải thưởng, bọn họ đương nhiên động tâm.

Chương 1926: Liên sát (2)

- Các ngươi xung phong, chúng ta tự nhiên ra tay.

Có võ giả tên Huyễn Thần Nhai nói ra, bọn họ đã xem Lâm Minh chính là thịt cá trên thớt, hiện tại chỉ sợ xương cá đâm vào tay mà thôi.

- Giết hắn, chúng ta đồng loạt ra tay!

Người của Hoàng Tuyền Cung hô lớn!

- Chỉ cần giết hắn, đuổi hắn ra khỏi nguyên mộng vũ trụ, như vậy chân thân của hắn sẽ thoát ly dị độ không gian, đến lúc đó Đại Phạm Thần Vương sẽ thi triển vô lượng đại pháp, nhất định có thể tìm ra chân thân của hắn, khi đó hắn sẽ mặc chúng ta hành hạ tới chết.

Từ xa là tiếng của Tử Lăng Vương vọng tới.

- Ha ha, đến lúc đó ta muốn xem Lâm Mục ngươi chết thế nào.

Ánh mắt Tử Lăng Vương dữ tợn, hắn nói lời này làm tâm thần Lâm Minh rùng mình, thủ đoạn của Đại Phạm Thần Vương hắn đã nhìn thấy một lần, hắn không chút nghi ngờ, Đại Phạm Thần Vương thật sự có bổn sự như vậy.

Nếu hắn vẫn lạc trong nguyên mộng chiến trường, không chỉ là vấn đề mất đi trang sách màu vàng mà thôi.

Nói cho cùng lâm vào nguy cơ này, cũng là bởi vì Lâm Minh khó hiểu thủ đoạn của Chân Thần.

Thời điểm này người của Hoàng Tuyền Cung xuất thủ trước, quỷ ảnh ngập trời.

Mà phía sau bọn họ nghe được âm thanh "Sưu sưu sưu --" vang vọng, trên Ham Thai cũng có người lao lên hư không tập kích Lâm

Minh, các hào quang mỹ lệ bắn ra bốn phía.

- Đều muốn giết ta?

Hai mắt Lâm Minh huyết hồng, toàn thân hắc quang bắn ra ngoài, Ám Long thương bị quấn trong hư không, một chút quang mang màu đen xuất hiện.

Chợt quang mang màu đen đột nhiên mở rộng, mang theo lực lượng hỗn độn cuồn cuộn, nó giống như lỗ đen bắn ra lực cán nuốt vô tận.

Hơn mười võ giả tránh né không kịp, trực tiếp bị hắc động kia thôn phệ, trong hư không huyết nhục bay đầy trời..

Huyết t*ng trùng thiên.

Những người này bị chém giết kịch liệt như thế, thần hồn của bọn họ ngoài nguyên mộng chiến trường bị hao tổn không nhỏ.

Nhưng mà cùng lúc đó, sau một kích của Lâm Minh thì lưng của hắn bị nhiều người công kích.

Người quá nhiều! Tầng tầng lớp lớp, so với người vây công trong nguyên mộng vũ trụ còn nhiều hơn!

Hơn nữa tu vị của đám người này không bị áp chế, có rất nhiều người tu vị cao hơn Lâm Minh nhiều.

Rầm rầm rầm.

Những người này đều là nhân kiệt, lực công kích không giống bình thường, giống như vô số ngôi sao oanh tạc, Lâm Minh né tránh nhưng vẫn trúng công kích như trước, cho dù lực phòng ngự của hắn có mạnh hơn nữa, bị nhiều người vây công như thế, huyết khí trong người vẫn sôi trào.

Một tia máu tươi từ trong lân giáp trên lưng chảy ra ngoài.

- Ta phải động, không thể đứng mà chịu vây công! Nếu không ta sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Trong đầu Lâm Minh sinh ra ý niệm này, hắn đột nhiên quay đầu lại, trong người bắn ra bí lực vô tận, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám võ giả Hồn tộc vừa đánh lén mình.

- Bắt đầu từ các ngươi!

Lâm Minh quát lên một tiếng lớn, chân đạp hư không, tốc độ nhanh tới tận cùng.

Hắn vận chuyển không gian pháp tắc, ngay lập tức xuất hiện trước mặt đám người đánh lén, khiến người khác thoáng cái mất đi mục tiêu.

- Cẩn thận!

Có người kinh hô, nhưng mà đã chậm!

Ám Long thương quét ngang, sát khí khủng bố khiến ba kẻ đánh lén đâu bay lên cao, óc văng tung tóe!

Nhìn thấy phương thức tử vong thảm thiết như vậy, làm cho những võ giả khác sinh ra sợ hãi trong lòng, chết như vậy chính là đầu bị đánh bạo, tinh thần chi hải tất nhiên bị trọng thương, sợ rằng bản tôn của những người này cũng mất nửa cái mạng, không điều dưỡng một năm nửa năm, không có linh dược tuyệt thế, đừng mong khôi phục.

- Sát!

Trên bầu trời, người của Hoàng Tuyền Cung lại ra tay.

Bọn họ xuất chiêu với Lâm Minh, nhưng mà thân ảnh Lâm Minh lập tức biến mất, kết quả người cách Lâm Minh không xa, đám nguowfit rên Ham Thai ra tay với Lâm Minh, bọn họ trực tiếp bị võ giả Hoàng Tuyền Cung đánh chết, tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Tư vị bị lệ quỷ thôn phệ, hơn nữa chuyện này cũng gây tổn thương tinh thần to lớn.

- Không xong!

Người ra tay biểu lộ kinh ngạc, bọn họ lại giết người nhà.

Mà trong thời gian bọn họ ngạc nhiên, Lâm Minh đột nhiên xuất hiện trước mặt của bọn họ, ánh mắt của hắn băng hàn, Ám Long thương trong tay giống như liêm đao của tử thần, không ngừng thu gặt tính mạng.

Máu tươi như hồng liên nở hoa.

Phốc phốc phốc!

Lâm Minh giống như tử thần không ngừng thu hoạch tính mạng, hơn nữa phàm là người bị Lâm Minh giết chết, toàn bộ đầu đều vỡ vụn, tinh thần chi hải tan nát.

Đây là phương pháp giết người ngoan độc nhất, đám người chung quanh không ai không sợ hãi.

Cho dù đây là nguyên mộng vũ trụ, bị Lâm Minh giết chết như thế không ai không trả cái giá lớn.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Hào quang Đạo Cung Cửu Tinh rót vào trong người của Lâm Minh, thân thể của hắn có tiếng xương nổ lốp bốp, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Mà dưới chém giết của Lâm Minh, những người khác khó lòng tập trung hắn được, công kích nhao nhao thất bại, thậm chí đánh trúng người một nhà.

- Khóa hắn lại!

Tử Lăng Vương ở trong đám người rống một tiếng.

Thời điểm này một thanh niên tóc vàng ra khỏi Hỗn Độn Thiên Cung, trong bàn tay của hắn có một khối mai rùa hiện ra.

Mai rùa rất kỳ dị, vừa xuất hiện đã tỏa ra hào quang hỗn độn, qua trong giây lát đã biến thành hồn thú kỳ dị, to như núi, tiếng rống như sấm.

Hồn thú này là một con quái vật vô cùng hung ác, khóe miệng không ngừng có nước dãi chảy ra ngoài, hào quang hỗn độn lập lòe, cái trán có phù văn hồn lực sơ thành, từ trên người của nó tỏa ra khí tức mạnh mẽ, há miệng hấp một cái, hồn lực chung quanh không ngừng bị nuốt đi.

- Ân? Thôn Thiên Thú!

Võ giả Hồn tộc nhận ra hồn thú này, trong truyền thuyết nó khi thành niên có thể hấp thu một tinh cầu, làm cho tinh cầu trở thành tinh cầu chết.

Thôn Thiên Thú trước mắt chỉ là vị thành niên, bị Hỗn Độn Thiên Tôn đánh chết, phong ấn tinh hồn của nó vào trong mai rùa cổ xưa, sau đó luyện thành pháp khí.

Vừa thả mai rùa này ra, tinh hồn Thôn Thiên Thú xuất hiện và hấp thu tất cả, ngay cả người chung quanh cũng bị nuốt.

Ngày bình thường, đệ tử thần truyền của Hỗn Độn Thiên Tôn đạt được mai rùa này thì căn bản không nỡ lấy ra sử dụng, bởi vì dùng một lần tinh hồn của Thôn Thiên Thú sẽ bị suy yếu một phần, sau đó là vứt đi.

Còn lần này, đối mặt Lâm Minh, hắn chỉ có thể mang ra sử dụng.

- Hàn Lộ sư muội. Ta và ngươi liên thủ phong bế khu vực này, định trụ thân hình Lâm Mục, sau đó trấn giết kẻ này!

Thanh niên tóc vàng nói với Hàn Lộ.

Hàn Lộ nhíu mày, nàng là đệ tử thiên kiêu của Đại Phạm Thần Vương, phối hợp với nhiều người vây giết một nhân loại. Chuyện này làm cho nàng có cảm giác thất bại, nhưng mà hiện tại nàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể liên thủ với mọi người mà thôi.

Nàng lấy một cái hồn khí như vẩy cá ra.

Lân phiến này chính là vẩy của Cự Côn Bắc Minh tróc ra, trời sinh mang theo chân ý pháp tắc hàn băng, lại trải qua sư phụ nàng tự tay để luyện nên biến thành hồn khí.

Hồn khí này xuất hiện đã tỏa ra sương khí băng hàn, ngay cả không khí chung quanh cũng bị đông cứng lại.

Chương 1927: Thảm thiết

Hồn lực trong người của nàng cuồn cuộn, vẩy cá này không ngừng bành trướng.

Vô số phù văn hàn băng và hấp lực của Thôn Thiên Thú không ngừng đông cứng thiên địa chung quanh Lâm Minh, hình thành một lao lung băng tuyết trong phạm vi ngàn trượng.

Lao lung băng tuyết này vây khốn Lâm Minh, ngay cả người chung quanh cũng bị đông cứng lại.

Khi Hàn Lộ không ngừng thúc dục vẩy cá, lao lung băng tuyết không ngừng mạnh hơn, lại không ngừng ngưng kết ra phù văn hàn băng mới.

- Ân?

Không gian chung quanh đông cứng lại, Lâm Minh nhíu mày một cái, tốc độ của hắn rất nhanh, thời điểm này đối diện hấp lực của Thôn Thiên Thú thì hắn chậm lại..

Tốc độ của hắn suy giảm nhanh chóng trước hấp lực này.

Rầm rầm rầm!

Trong kết giới đóng băng, một đạo năng lượng khủng khiếp nổ tung.

- Lực lượng thôn phệ của Thôn Thiên Thú có thể tập trung hư không, tốc độ của Lâm Mục nhanh hơn nữa cũng không thể phát huy, nhanh chóng vây công hắn.

Tên thanh niên tóc vàng đi ra từ Hỗn Độn Thiên Cung la lớn.

- Đồng loạt ra tay!

Kết giới đóng băng của Hàn Lộ cũng không có ngăn cản công kích của mọi người, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tranh nhau ra tay, thần mang xuyên thủng hư không

Lực lượng của một người thì Lâm Minh không coi vào đâu, nhưng mà nhiều người công kích như vậy, ngay cả tinh cầu cũng bị đánh nát. - Hắn chết chắc!

Tử Lăng Vương ở bên ngoài kết giới đóng băng, khóe miệng sinh ra nụ cười dữ tợn, lực phòng ngự của Lâm Minh mạnh hơn nữa cũng không có khả năng ngăn cản nhiều công kích như vậy.

Trong nháy mắt thần quang bao phủ lấy Lâm Minh, một đạo khí tức mênh mông không hiểu từ trong kết giới đóng băng bắn ra ngoài.

Khí tức này biến hóa kỳ lạ, sâu như biển, lại có màu đỏ.

Đám thiên tài Hồn giới ở bên cạnh kết giới đóng băng cảm giác được khí tức này, ai cũng cảm thấy linh hồn run rẩy, Lâm Mục này còn có khả năng phản kháng?

Trong ánh mắt xinh đẹp của Hàn Lộ hiện ra thần quang không dám tin, vẩy cá trong tay không ngừng run lên kịch liệt, hào quang của nó suy yếu rất lớn, thậm chí vô số phù văn hàn băng bám vào nó cũng biến mất, chuyện này chứng tỏ kết giới hàn băng đã bị trùng kích to lớn.

Tạch tạch tạch!

Trên kết giới đóng băng xuất hiện vết rạn, sau đó từ từ tan vỡ.

Rầm rầm rầm!

Lúc này tất cả thần quang đánh tới nổ tung, giữa kết giới đóng băng, vị trí Lâm Minh đang đứng xuất hiện mông lung, hư ảnh võ sĩ toàn thân mặc giáp đen lúc này đang thôi động cự luân to như núi.

Mỗi khi cự luân này không ngừng xoay tròn, Tu La chiến ý bảo tồn trong đó bắn ra ngoài, phía trên có vô số phù văn cơ sở lập lòe, cho người ta cảm giác chư thiên thần phật sẽ phải tan nát dưới cự luân này.

Hấp lực không ai bì nổi của Thôn Thiên Thú hiện tại bị nghiền áp, phát ra âm thanh cờ rốp, cờ rốp. Mỗi lần nghiền nát có vô số phù văn hồn lực tan vỡ, sau đó biến mất, hấp lực cũng yếu đi.

Cự luân màu đen kia chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân cùng Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn điệp gia.

Lâm Minh ở trong dị động không gian rừng đá, ở trong chiến trường ngân hà lĩnh ngộ trận chiến của chủ nhân Tu La Lộ cùng Hồn Tộc vương giả chiến đấu, rốt cuộc có thu hoạch to lớn.

Hắn lĩnh ngộ với Tu La Thiên Thư càng phát thâm thúy, ngay tiếp theo uy lực của Vạn Ma Sinh Tử Luân không ngừng tăng lên mạnh hơn.

Vạn Ma Sinh Tử Luân trời sinh có thể nghiền áp tất cả hồn lực, ma vật, có thể nói là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của Lâm Minh trừ ma phương ra, cũng là thủ đoạn tuyệt cường đối phó Hồn tộc.

Rầm rầm rầm!

Cơ hồ tất cả thần quang công kích, toàn bộ công kích bị cự luân nghiền áp.

Nhưng mà bản thân cự luân cũng sinh ra sức thừa nhận vô cùng to lớn.

Mạch máu toàn thân Lâm Minh lúc này vỡ nát.

- Hắn không chịu nổi! Hắn tiêu hao thật lớn, khí tức yếu đi thật nhiều.

- Cự luân kia tuy lợi hại, nhưng cũng hút đi rất nhiều chân nguyên của hắn.

Trong đám người có người hô lớn, nhưng khi bọn họ hô lớn còn mang theo khiếp sợ, Lâm Minh thật đáng sợ, không ngờ có thể sống sót dưới vây công này.

XÍU...UU!! XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Lại có người ra tay, có võ giả đang xem cuộc chiến trên Hạm Thai gia nhập đội ngũ công kích, bọn họ vốn nhìn thấy Lâm Minh sát phạt quả quyết, sợ bị tai bay vạ gió. Không có ra tay nhưng bây giờ thấy Lâm Minh bị nhiều người vây công, dường như dần dần lộ ra xu thế thất bại, bọn họ liền chủ động xuất kích, muốn làm ra áp đảo cuối cùng.

Người ra tay càng ngày càng nhiều, Lâm Minh càng bất lợi.

Trên thế giới này vĩnh viễn không thiếu người bỏ đá xuống giếng, huống chi Lâm Minh chính là dị tộc, thành tựu của hắn khiến cho thiên tài Hồn tộc ghen ghét.

Mọi người không thích người khác tốt hơn mình, vì vậy khi đối phương gặp rủi ro, lại có ban thưởng có thể cầm, bọn họ không ngại giẫm Lâm Minh một cước.

Oanh!

Tiếng nổ tung kinh khủng vang vọng, hư ảnh cự luân trong tay Tu la tan nát, khóe miệng Lâm Minh chảy máu tươi.

Hai mắt của hắn đỏ hồng, sát ý toàn thân bộc phát.

Đây là bi ai của dị tộc, trong tộc đàn mà không chảy cùng dòng máu, càng tỏa ra hào quang chói mắt thì chết càng nhanh.

- Hắc hắc! Chết đi!

Tử Lăng Vương cũng ra tay, lúc trước hắn vẫn an vị ở vị trí an toàn, hiện tại thấy Lâm Minh nỏ mạnh hết đà, hắn mới tiến tới, hắn vừa ra tay đã ném ra các loại phù văn công kích, muốn ném chết Lâm Minh.

Trong mắt Lâm Minh b ắn ra sát ý dữ tợn.

Vèo! Vèo!

Trong nội thế giới của Lâm Minh đột nhiên có hai đạo nhân ảnh bay ra ngoài.

Tốc độ hai nhân ảnh này nhanh tới tận cùng, một bóng người bay tới đám võ giả trên Ham Thai đá xuống giếng, nhân ảnh còn lại lao tới chỗ Tử Lăng Vương.

- Cẩn thận!

Có người kinh hô, nhưng mà đã chậm!

Bóng người phóng tới Ham Thai chính là hồn tuyền thần thai Lâm Minh áo tím, động tác của hắn như quỷ mị, hơn mười thiên tài trên Ham Thai bị Lâm Minh áo tím đánh nát đầu.

Mà nguyên linh thạch thai Lâm Minh áo đen cũng lao tới trước mặt Tử Lăng Vương.

- Đáng chết!

Tử Lăng Vương gào thét, nói:

- Cho rằng một phần thân là có thể giết ta sao?

Hắn lấy một thanh trọng kiếm trong tu di giới ra, ra tay chém giết Lâm Minh áo đen, hơn nữa trong kiếm quang ẩn chứa thần hồn công kích.

Oanh!

Va chạm đáng sợ làm thân thể Lâm Minh áo đen rèn luyện trong vô số năm tháng đã sớm không thể phá vỡ, lực lượng thân thể còn mạnh hơn cả Lâm Minh, mà thần hồn công kích của Tử Lăng Vương cũng không cách nào làm bị thương Lâm Minh áo đen, bởi vì trong thức hải của hắn có ngưng tụ sát ý của chủ nhân Tu La Lộ.

Phốc!

Tử Lăng Vương thổ huyết bay ra ngoài, vừa thấy mặt thì hắn đã bại.

Chỉ là một phân thân cũng khiến Tử Lăng Vương không cách nào chống lại, chênh lệch quá lớn!

Lâm Minh áo đen cạn tào ráo máng, tính cả Lâm Minh áo tím chém giết bốn phía, hai đại phân thân liên thủ không ngừng chém giết các nơi, đám võ giả vây công không ngừng chết đi, mà Lâm Minh ra tay tàn nhẫn, cơ hồ tất cả người bị giết đều bị đánh nát đầu!

Trong lúc nhất thời hư không bị máu tươi nhuộm đỏ.

Chương 1928: Dị biến (1)

Nhưng mà thời điểm này lực lượng của Lâm Minh cũng tiêu hao tới tận cùng, hư ảnh bàn quay trong tay Tu La rốt cuộc triệt để nứt vỡ.

Lâm Minh bị trọng thương, thất khiếu chảy máu.

Bộ ngực và bụng huyết nhục mơ hồ, xương sườn đứt gãy, nội tạng tổn hại, kinh mạch đứt từng khúc, vô cùng thảm thiết.

Hắn mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi nhiều ngườivây công.

- Hắn không được.

Có người nói ra, nhưng mà hắn vừa dứt lời thìchỉ nghe tiếng hét thảm truyền đến, Tử Lăng Vương đã bị hai phân thân của Lâm Minh liên thủ đâm xuyên tim.

Tử Lăng Vương kinh hô, trên mặt mang theo thần sắc hoảng sợ tột cùng, trước đó không lâu tại nguyên mộng chiến trường, hắn vừa mới bị Lâm Minh giết một lần, hiện tại thần hồn của hắn chưa tĩnh dưỡng xong đã bị giết lần nữa.

- Không!

Tử Lăng Vương kêu thảm thiết, trong thời gian ngắn hắn bị đánh giết hai lần, sẽ tạo thành trọng thương thần hồn của hắn, thậm chí ảnh hưởng thành tựu ngày sau.

Bồng!

Sắc mặt Lâm Minh áo đen lạnh lùng, một quyền đánh nát đầu của Tử Lăng Vương!

Từ máu và óc đỏ trắng bắ n ra ngoài, võ giả ở đây không ngừng khiếp sợ, Tử Lăng Vương lại bị Lâm Minh đánh chết!

Trong hai ba năm bị giết trong nguyên mộng chiến trường hai lần, Lâm Minh ra tay lại ác như vậy, Tử Lăng Vương vô cùng có khả năng không thể trị hết tổn thương linh hồn.

Mà đúng lúc này Lâm Minh lại ra tay lần nữa, Ám Long thương trùng trùng điệp điệp nện vào nửa khối mai rùa trên hư không.

Răng rắc!

Mai rùa rạn nứt, thanh niên tóc vàng đi ra từ Hỗn Độn Thiên Cung trong lòng khiếp sợ, đây là bảo vật do Hỗn Độn Thiên Tôn ban cho, không thể để mất.

Trong lúc hồi hợp hắn đánh ra một đạo hồn pháp, giống như giao mãng vắt ngang hư không, muốn đoạt lại mai rùa này.

Lâm Minh không để ý thân thể tổn thương, Vạn Ma Sinh Tử Luân đã rạn nứt chấn động vù vù, trực tiếp đánh tan hồn pháp này, hắn vươn tay cướp lấy mai rùa phong cách cổ xưa này.

Trong mai rùa này có phù văn dày đặc không ngừng quấn quanh, hoàn toàn là một đoàn lực lượng do Thiên Tôn ngưng tụ, nhưng mà adasdm phù văn này bị Vạn Ma Sinh Tử Luân mài ảm đạm.

Lâm Minh vươn tay ra, mai rùa này bị phong ấn tầng tầng, trực tiếp thu vào trong tu di giới.

Cảm giác được liên hệ tinh thần giữa mình và mai rùa này mất đi, tên thanh niên tóc vàng tức giận thiếu chút nữa thổ huyết.

- Tiếp tục ra tay, đánh hắn tan thành mây khói.

Thanh niên tóc vàng giận dữ hét lên, hắn cảm giác Lâm Minh đã nỏ mạnh hết đà, khó có khả năng tiếp tục được nữa.

- Tập trung không gian, đừng cho hắn trốn!

Có đệ tử trên Đại Phạm Thần Sơn đứng ra, bọn họ dẫn đầu lao lên, làm chủ lực đánh giết Lâm Minh.

- Hàn Lộ sư muội, thi triển đóng băng không gian.

Người nọ xoay đầu quát lớn về phía Hàn Lộ, hắn là thanh niên áo vàng nhìn qua cực kỳ trầm ổn.

Hàn Lộ nhíu mày, tuy trong nội tâm của nàng cao ngạo, nàng cảm giác làm như vậy không tốt đẹp lắm, nhưng mà nàng không dám cải sư mệnh, lập tức ra tay không lưu thủ.

Xoạt!

Băng hoa nở ra, hư không lại tiếp tục đông cứng, tốc độ Lâm Minh giảm xuống.

Thực lực của nàng trong đám người là số một số hai, tuy là Giới Vương bình thường, nàng vẫn có thể đánh chết Đại Giới Giới Vương.

Hơn nữa có những người khác bảo hộ, Lâm Minh căn bản không làm gì được nàng.

- Chư vị trong Đọa Thần sơn mạch, ta đại biểu cho Đại Phạm Thần Sơn ở đây, hôm nay phàm là người ra tay, tận tâm tận lực đối phó Lâm Mục. Đều có thể đạt được mười viên cực phẩm thần tinh của Đại Phạm Thần Sơn ban thưởng. Nếu bất hạnh bị Lâm Mục đánh chết trong chiến đấu. Như vậy ban thưởng gấp bội, hơn nữa Đại Phạm Thần Sơn còn có thể cung cấp linh dược chữa trị tổn thương linh hồn do chết trong nguyên mộng vũ trụ.

Tên thanh niên áo vàng bên cạnh Hàn Lộ quát lớn.

Tu vị của hắn vẫn là Giới Vương.

Tại Hồn giới, số lượng Đại Giới Giới Vương dưới ba ngàn tuổi rất thưa thớt, rất khó tìm được, nhưng mà Giới Vương bình thường dưới ba ngàn tuổi thì lại có một ít.

Thanh niên này cũng là đệ tử hạch tâm của Đại Phạm Thần Sơn, hắn thiên phú không bằng Hàn Lộ, nhưng lại chủ trì tục sự hàng ngày của Đại Phạm Thần Sơn, có được quyền nói chuyện rất cao.

Chỉ cần đánh chết Lâm Minh, như vậy trang sách màu vàng trên người Lâm Minh đương nhiên là của Đại Phạm Thần Sơn, so sánh với bảo vật vô giá này, trả giá chút linh dược và thần tinh không tính là cái gì cả.

Quả nhiên nghe được thanh niên áo vàng nói như vậy, võ giả trên Ham Thai đã động tâm, mười viên cực phẩm hồn tinh với nhiều người mà nói là thứ tốt khó tìm.

- Đồng loạt ra tay!

- Chết cũng không sao, Đại Phạm Thần Sơn đã dám nói như vậy, chắc chắn sẽ không đổi ý đâu.

Càng ngày càng nhiều người gia nhập chiến đấu, tại Đọa Thần sơn mạch này chính là nơi tụ tập thiên tài, hiện tại thiên tài tầng tầng lớp lớp vây công Lâm Minh, Lâm Minh nửa bước khó đi.

Chuyện này đương nhiên là vì trên người Lâm Minh có trọng bảo, nhưng cũng bởi vì chủng tộc khác biệt, tại Hồn giới, Nhân tộc chính là nô lệ.

Trong mắt đám người này, Lâm Minh chỉ là ban thưởng hồn tinh mà thôi.

Cho dù hắn sống hay chết với đám người này chẳng là cái gì cả.

Chiến đấu trong hư không vô cùng thảm thiết, phù văn vô tận và hồn lực bị nghiền nát.

Lực lượng mênh mông như sóng triều ập tới, ngay cả hư không cũng bị cắt nát.

Toàn thân Lâm Minh là máu, Vạn Ma Sinh Tử Luân cùng Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn tuy đã vỡ ra, nhưng mà chúng chưa từng phai mờ.

Đó là bởi vì sau khi chúng xoắn giết nhiều thiên tài, hấp thu tinh khí thần của bọn họ bổ sung tiêu hao của mình.

Nhưng mà tốc độ hút vào không bằng tốc độ tiêu hao.

Hai đại Sinh Tử Luân dần dân ảm đạm, vết rạn cũng càng nhiều hơn.

Hư ảnh Tu La to lớn khí tức cũng yếu đi thật nhiều, nhưng mà hai đồng tử của nó từ khi người chết càng ngày càng nhiều, hào quang huyết sắc tỏa ra càng mạnh hơn trước, b ắn ra sát khí kh ủng bố khiến lòng người rung động.

Vết thương trên người Lâm Minh tăng lên nhiều, đã không còn đếm nổi có bao nhiêu vết thương, máu trên người của hắn không ngừng chảy ra ngoài.

Lân phiến toàn thân không ngừng vỡ vụn, toàn thân cao thấp không có chỗ nào có miếng thịt lành, xương cốt bị gãy lòi ra ngoài, tóc dài tán loạn, nhìn hắn hiện tại chẳng khác gì ác ma.

Nhưng mà cùng lúc đó, thiên tài bị Lâm Minh giết nhiều không kể xiết.

Thi thể của bọn họ chồng chất trên Hạm Thai, máu chảy thành sông.

Chiến đấu vẫn thảm thiết như trước.

Địch nhân bốn phương, thiên kiêu vô số!

Lâm Minh sát khí trùng thiên, không ngừng giết ra giết vào trong đám người, giết tới mức thiên tài trên Ham Thai kinh hồn táng đảm, bọn họ chỉ dám đứng xa Lâm Minh, hoàn toàn mất đi phong thái thiên kiêu hàng ngày, không dám xông lên trước mặt hắn. Nhưng mà trạng thái của Lâm Minh càng ngày càng không xong, may mà hắn còn có hai phân thân ủng hộ, phối hợp bản tôn chém giêt thiên kiêu, phàm là nào bị hắn giết đều bị đánh nát đầu, tinh thần chi hải tan vỡ.

Thái độ của Lâm Minh rất rõ ràng, ai muốn giết hắn, kẻ đó phải trả giá thật nhiều, cho dù có linh dược của Đại Phạm Thần Sơn, tinh thần chi hải vỡ vụn cũng vẫn còn lưu lại âm ảnh.

Chương 1929: Dị biến (2)

- Thật đáng sợ!

Mọi người càng đánh càng kinh ngạc, bọn họ cũng đều biết, Lâm Minh kiên trì không bao lâu, nhưng cho dù hắn nỏ mạnh hết đà cũng có thể không ngừng thu hoạch tính mạng.

- Quái vật!

Truyền nhân Hỗn Độn Thiên Cung đã hoảng sợ, mà về phần Hoàng Tuyền Cung càng thảm hơn, người bọn họ mang tới chỉ còn rải rác vài người.

Chuyện này khiến sắc mặt bọn họ vốn tái nhợt, hiện tại càng không có một tia huyết sắc nào cả, phương thức chiến đấu của bọn họ là phóng xuất quỷ vật, nhưng mà những quỷ vật này bị Vạn Ma Sinh Tử Luân khắc chế, thậm chí có thể bị Vạn Ma Sinh Tử Luân bổ sung năng lượng, cho nên bọn họ càng là trọng điểm chém giết của Lâm Minh.

- Người này rốt cuộc có lai lịch gì? Hồn giới chưa từng có tuấn kiệt Nhân tộc như vậy a?

- Người này phải nhanh chóng chém giết, nếu không ngày sau hắn trưởng thành thì chính là họa lớn của chúng ta.

Rất nhiều thế lực đều hao tổn rất lớn, nhưng bọn họ ỷ vào nhiều người, không muốn bỏ ra xa, dù sao Đọa Thần sơn mạch vốn có quá nhiều thiên tài, Lâm Minh hiện tại giế t chết chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

Hắn không có khả năng giết nhiều người như vậy.

Mà chỉ cần hắn lộ ra trạng thái thất bại, hắn sẽ bị mọi người nuốt chửng!

Hiện tại chung quanh Lâm Minh đều là võ giả Hồn tộc, bọn họ giống như đàn sói lớn, đàn sói vây công con mồi cũng không phải là cùng tiến lên, mà là không ngừng tiêu hao thể lực của con mồi, đợi đến lúc con mồi không chống đỡ nổi thì chúng sẽ lao tới cắn xé con mồi.

Bồng!

Lại là một võ giả Thánh Chủ tới từ Đại Phạm Thần Sơn bị Lâm Minh đâm thủng đầu lâu, trường thương từ mi tâm đâm xuyên qua ót, chém giết tại chỗ.

Mũi thương thay đổi đánh nổ đầu của tên này.

Nhưng mà trên ngực của Lâm Minh hiện tại cũng xuất hiện vết thương, Tu La lân giáp bị xé rách hoàn toàn, tác dụng bảo vệ đã cực kỳ có hạn, thậm chí hộ thể chân nguyên của hắn cũng yếu ớt không chịu nổi.

Nhưng mà trong tích tắc này mọi thứ dừng lại, thời gian như đứng yên.

Từng đợt hào quang chiếu xuống, chiếu rọi Đọa Thần sơn mạch.

Mọi người kinh hãi, phát sinh cái gì?

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên và thấy bên ngoài cửu thiên, khoảng cách Đọa Thần sơn mạch không biết bao xa, phải nói là bóng dáng lam sắc này vẫn còn ở trong tinh không, nhưng bởi vì nó quá mức to lớn nên mọi người lại thấy nó rất gần.

Nó giống như một ngôi sao khổng lồ.

Thân ảnh này tới rất nhanh, nó nhanh chóng lao xuống, là một con phượng hoàng màu lam.

Hiển nhiên đây là thần thú phượng hoàng!

- Hạo lam băng phượng!

Có người kinh hô, đây là phượng hoàng vương tộc trong truyền thuyết, so với phượng hoàng bình thường còn mạnh hơn quá nhiều.

Mọi người nhìn thấy lam sắc phượng hoàng gáy dài, mở hai cánh ra bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm, che đậy phiến thiên địa này, bốn quanh người lam sắc phượng hoàng có hỏa diễm màu lam bao phủ, ngọn lửa này vô cùng lạnh giá, mang theo pháp tắc đóng băng thuần túy nhất, đông cứng từng đám không gian chung quanh.

Đối lập với hàn khí này, lĩnh vực đóng băng của Hàn Lộ lúc trước chẳng khác gì dân chơi gặp thứ thiệt.

Thoáng chốc một đạo thân ảnh màu lam đứng trên lưng phượng hoàng đi ra, nó đứng đó chẳng khác gì thần linh tỏa ra hào quang vạn chúng chú mục.

Nàng cứ đứng đó như cửu thiên tiên nữ hàng lâm nhân gian, siêu phàm thoát tục, không gì sánh kịp.

Nàng bay tới đây, vượt qua núi sông, hào quang tường hòa mà thánh khiết bắ n ra chung quanh.

Nhưng mà hào quang này lại ẩn chứa khí thế vô cùng, làm cho lòng người rung động nhân tâm.

- Hồn... Hồn Hậu Thánh Mỹ!

- Là Hồn Hậu nương nương!

Có người kinh hô, trong lúc nhất thời, trong hư không có thiên kiêu vây công Lâm Minh nhìn qua, bọn họ khiếp sợ không hiểu.

Tuy bộ dáng người nọ mông lung không nhìn rõ, nhưng mà lam sắc phượng hoàng này và khí tức thâm bất khả trắc kia, hai thứ này hiển lộ thân phận của Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Một ít thiên kiêu thần sắc kích động, Hồn Hậu Thánh Mỹ là truyền thuyết của giới trẻ Hồn giới, là tuyệt sắc thiên hạ, dũng mãnh vô địch.

Nàng rất sớm đã tấn thăng đến Thiên Tôn, tu vị vượt xa cùng thế hệ.

Rất nhiều người xem nàng là mục tiêu cả đời, khổ tu tiến lên. Thậm chí nếu có thể gặp mặt của nàng chính là chuyện kích động nhất.

- Nàng chính là Hồn Hậu Thánh Mỹ? Nàng tới nơi này, là ngộ đạo? Hay là chém giết Lâm Mục?

Có thiên tài tự nói ra, âm thanh vô cùng kích động.

- Cho dù là ngộ đạo hay tới vì Lâm Minh, Lâm Mục đều hẳn phải chết.

- Đúng vậy, Hồn Hậu nương nương cho dù đến đây ngộ đạo, cũng có thể thuận tay chém giết Lâm Minh, nương nương là vô địch trong cùng thế hệ. Nhưng mà nhân loại ti tiện này có thể chết trong tay Thánh Mỹ nương nương, cũng quá may mắn rồi.

Thánh Mỹ xuất hiện làm cho rất nhiều thiên kiêu bất ngờ, nhưng mà hết sức kích động.

Thực tế dùng Ngọc Thạch Sinh của Hồn Thiên Thánh Địa là kích động nhất.

Hồn Thiên Thánh Địa quá lớn, Ngọc Thạch Sinh chỉ là một tên đệ tử không có ý nghĩa, trước kia hắn may mắn nhìn thấy Thánh Mỹ, cũng chỉ là trên đại điển, đứng cách xa mấy trăm dặm nhìn qua mà thôi.

Hiện tại mắt thấy Thánh Mỹ hàng lâm, hơn nữa còn gần mình trong gang tấc, đôi má Ngọc Thạch Sinh đỏ bừng, không ngừng phất tay.

- Hồn Hậu nương nương!

Có Hồn Hậu Thánh Mỹ ra tay, như vậy chẳng những Lâm Mục hẳn phải chết, trang sách màu vàng cũng rơi vào trong tay của Thánh Mỹ.

Ý thức được điểm này, người của Đại Phạm Thần Sơn sắc mặt khó coi, bọn họ không cho rằng đối thủ có thể đánh lại Thánh Mỹ. Nhưng mà cứ như vậy buông tha cho trang sách màu vàng, bọn họ đương nhiên không cam lòng.

Hàn Lộ bố trí kết giới đóng băng đối với Thánh Mỹ mà nói là thùng rỗng kêu to, nàng vừa mới từ tinh không xa xôi, sau một khắc nàng đi từng bước một, thân ảnh đã xuất hiện trước mặt mọi người, bỏ qua kết giới đóng băng xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

Nàng mặc quần áo màu xanh da trời, toàn thân bao phủ trong hào quan màu lam, thần bí mà thánh khiết.

Bởi vì thân thể nàng có sương mù che chắn, cho nên người chung quanh không ai nhìn thấy dung mạo của nàng, chỉ có thể cảm nhận được khí tức cường đại mà thần thánh, làm cho người ta không nhịn được sinh ra tâm tình quỳ bái.

Mọi người đều cho rằng, Lâm Minh sau một khắc sẽ bị Thánh Mỹ g iết chết. Dù sao trước mặt Thánh Mỹ, Lâm Minh chỉ là một hài đồng, chết là cái chắc.

- Tiểu tử này thật sự là vận khí tốt, lại chết trong tay Hồn Hậu nương nương.

- Hồn Hậu nương nương nhân vật bậc nào. Nàng tới đây vì trang sách màu vàng mà thôi, chúng ta không cần nương nương ra tay, chúng ta cũng có thể đánh chết Lâm Minh rồi.

Tại Hồn Thiên Thánh Địa. Ngọc Thạch Sinh nói thế được nhiều người tán thành, đánh chết Lâm Minh là gia hỏa xuất thân Nhân tộc, đây chẳng phải làm bẩn tay nương nương sao?

Tuy bọn họ đánh chết Lâm Minh cần trả cái giá lớn, nhưng mà bọn họ nguyện ý cống hiến sức lực.

Trong lúc nhất thời tại Đọa Thần sơn mạch, càng ngày càng nhiều võ giả kích động muốn đánh chết Lâm Minh, thậm chí còn hữu hiệu hơn treo thưởng của thanh niên lúc trước của Đại Phạm Thần

Sơn nhiều lắm.

Chương 1930: Thánh Mỹ hàng lâm

Đối mặt với một màn này, Lâm Minh trầm mặc không nói, hắn chỉ nhìn Thánh Mỹ.

Mà Thánh Mỹ cũng nhìn qua Lâm Minh, đôi mắt của nàng thâm thúy, trong con ngươi b ắn ra hào quang sâu kín, giống như có thể nhìn thấu tâm tư của người ta.

Lâm Minh hiện tại toàn thân đẫm máu, lân phiến nghiền nát vô số, thân thể không có nơi nào tốt, dưới đất ngàn trượng là vô số thi thể, máu chảy thành sông.

Hắn chính là sát thần trên chiến trường.

Mà đối diện hắn chính là nữ thần thánh khiết.

Huyết tinh cùng thánh khiết, giết chóc cùng ôn nhu, vào thời khắc này hình thành đối lập mãnh liệt.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ, dường như tượng trưng cho hai thế giới khác nhau.

Thời gian giống như yên tĩnh lại, Lâm Minh cùng Thánh Mỹ hai tuyệt thế thiên kiêu đứng đối mặt nhau, mà trên người của bọn họ là ánh mắt của vô số thiên kiêu Hồn tộc.

Lâm Minh trước kia chưa từng nghĩ tới, hắn sẽ gặp mặt Thánh Mỹ trong tình huống này.

- Quả nhiên là ngươi.

Thánh Mỹ mở miệng, giọng của nàng cực kỳ dễ nghe, cũng không có quán chú bất cứ thần nguyên nào, nhưng lại có thể truyền ra xa trong Đọa Thần sơn mạch này.

- Ngươi rốt cục đã đến.

Lâm Minh mở miệng.

Giọng của hai người rõ ràng, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người sửng sốt.

Thánh Mỹ cùng Lâm Mục quen nhau?

Lâm Mục thân thế ly kỳ, giống như lăng không hiện ra, Thánh Mỹ vậy mà biết rõ thân phận của hắn?

Cẩn thận ngẫm lại, tuy đám người này không muốn thừa nhận, nhưng mà không thể không nói, thiên phú của Lâm Mục đã cao tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí chưa hẳn là kém hơn Thánh Mỹ!

Hai thiên tài tuyệt thế chính là người quen cũ?

Ý thức được điểm này, rất nhiều người đều nói không ra lời, bọn họ chỉ biết Lâm Minh xuất thân Nhân tộc, vô ý thức nhận định Lâm Mục xuất thân ti tiện, là tộc nhân hạ đẳng.

Mà những võ giả Hồn giới, kể cả Ngọc Thạch Sinh khi đối mặt với Lâm Minh, cho dù là thực lực, thiên phú đều kém Lâm Mục rất nhiều, nhưng mà trong thực chất bọn họ vẫn cảm thấy mình ưu việt.

Bởi vì bọn họ là Hồn Tộc, bởi vì bọn họ xuất thân thế lực lớn, là thiên kiêu.

Mà Lâm Mục chỉ là một kẻ không biết xuất hiện từ đâu, bởi vì đụng đại vận cho nên đạt được đại cơ duyên, cho nên ngang trời xuất thế.

Cho nên đối mặt Lâm Mục, bọn họ luôn có cảm giác như quý tộc kinh thành gặp nhà giàu nông thôn.

Cho dù bọn họ kỳ thật không có nhiều tiền như nhà giàu nông thôn, cũng không ngại bọn họ khinh bỉ nhà giàu nông thôn thô lậu.

Nhưng mà bây giờ, Thánh Mỹ đột nhiên nói một câu khiến cho đám người này sững sốt.

Lâm Mục này rốt cuộc là thế nào, hắn làm sao có thể quen Thánh Mỹ? Chẳng lẽ hắn xuất thân thế lực lớn đỉnh cấp?

Thế nhưng mà Hồn giới lại không có thế lực lớn của Nhân tộc, chẳng lẽ hắn tới từ vũ trụ khác?

Rất nhiều người nghĩ không ra.

Bây giờ nghe Thánh Mỹ nói vậy, tuy không đến mức đem Lâm Minh liệt vào địa vị ngang hàng với nàng ta, nhưng ít ra Lâm Mục đáng giá cho Thánh Mỹ đối đãi nghiên túc, mà lần này Thánh Mỹ xuất quan, lại vượt qua không biết bao nhiêu tỷ dặm đi vào Đọa Thần sơn mạch, hiển nhiên là tới gặp Lâm Mục.

Nhưng mà trái lại với bọn họ nghĩ, kể cả Ngọc Thạch Sinh là đệ tử xuất thân Hồn Thiên Thánh Địa, bọn họ không lọt vào trong mắt của Thánh Mỹ, Thánh Mỹ cũng không biết bọn họ là ai, đây là chuyện hợp tình hợp lý, hoàng đế tự nhiên sẽ không chào hỏi dân nghèo, cho dù đó là con dân của mình.

Thời gian trôi qua, miệng vết thương của Lâm Minh không ngừng nhúc nhích, đang khép lại.

Bởi vì năng lượng tiêu hao quá nhiều, miệng vết thương khép lại với tốc độ chậm, hiển nhiên trạng thái của Lâm Minh lúc này cực kỳ không xong.

Nhìn thấy miệng vết thương của Lâm Minh, Thánh Mỹ nói khẽ:

- Ngươi dường như vẫn chờ ta tới gặp ngươi? Nhưng mà... Tình huống của ngươi bây giờ không tốt, nếu như ta tới chậm một bước, chỉ sợ ngươi sẽ táng thân ở nơi này, không có trang sách màu vàng là nhỏ, thậm chí chân thân của ngươi cũng bị Đại Phạm Thần Vương nhằm vào, mà thực lực của Đại Phạm Thần Vương muốn tìm chân thân của ngươi cũng không khó, khi đó sợ rằng ngươi không thể ra khỏi Hồn giới.

Thánh Mỹ lúc này cười nhạt nói ra.

Với Lâm Minh mà nói. Thánh Mỹđúng là thượng vị giả, đây là bởi vì hai người xuất thân chênh lệch, càng bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn. Không cách nào đền bù.

Hơn nữa hiện tại cũng là Lâm Minh có chuyện cầu Thánh Mỹ.

- Trang sách màu vàng khả năng có lẽ nhất, nhưng chân thân của ta hẳn không có chuyện gì.

Giọng của Lâm Minh bình tĩnh, tuy thân đang ở hoàn cảnh bất lợi, nhưng mà hắn cũng không có yếu thế.

- Ah?

Thánh Mỹ kinh ngạc, nói:

- Bị Chân Thần đuổi giết mà ngươi vẫn có nắm chắc sống sót sao?

- Chỉ không ngờ chờ chết thôi./

Lâm Minh còn có một con đường lui, chính là đi vào Tu La Lộ, hắn có Tu La Lệnh. Có thể thông qua Tu La Lệnh quay về Tu La Lộ, nhưng mà trở lại Tu La Lộ cũng không phải chuyện đơn giản, cần thời gian rất dài, hơn nữa còn không bị quấy nhiễu.

Nếu như trong đoạn thời gian này. Lâm Minh bị cảm giác của Chân Thần tập trung, kết quả có thể nghĩ, Lâm Minh không chút nghi ngờ, Chân Thần là có khả năng vượt qua ức tỷ dặm hư không, thông qua cảm giác ảnh hưởng tới tinh thần chi hải của mình, biến tướng ra tay với hắn.

- Tu vị của ngươi... Lại giảm rồi!

Tuy Lâm Minh cảm nhận được khí tức đáng sợ của Thánh Mỹ, nhưng mà cẩn thận quan sát hồn hải của Thánh Mỹ, Lâm Minh lại phát hiện tu vị Thánh Mỹ đã giảm xuống Giới Vương cảnh, không còn là Thiên Tôn sơ kỳ, nhưng mà nàng vẫn bảo trì uy áp của Thiên Tôn. Nàng cho Lâm Minh cảm giác còn đáng sợ hơn Thiên

Tôn nhiều.

Điều này hiển nhiên là nàng đã hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật lần thứ bảy.

Đại Chuyển Sinh Thuật mỗi một chuyển, đều khiến tu vị giảm xuống, đồng thời cốt linh cũng giảm theo, chuyển sinh càng triệt để, loại cải biến này càng lớn.

- Qua ít ngày nữa còn giảm tiếp.

Thánh Mỹ rất thản nhiên, nàng hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật bảy chuyển, trong thời gian một năm, tu vị của nàng giảm xuống càng thấp càng tốt.

Mà về sau, Thánh Mỹ sẽ lại tu luyện lần nữa, tốc độ tu luyện so với lần trước nhanh hơn rất nhiều, thậm chí trong mấy năm có thể vượt qua mấy cảnh giới.

- Ngươi tới Hồn giới là chuyên môn tìm ta sao?

Trước đó Lâm Minh tại nguyên mộng vũ trụ quấy lên phong ba lớn như vậy, lại mang tên của mình viết bên cạnh Thánh Mỹ, viết xuống "Lâm Hàn Băng" ba chữ, loại dấu hiệu này cho thấy Lâm Minh nói với Thánh Mỹ, hắn đã tới Hồn giới rồi.

Lâm Minh tìm không thấy Thánh Mỹ, tự nhiên chỉ thể báo Thánh Mỹ tới gặp hắn.

- Nói mục đích của ngươi đi, ta nghĩ ngươi tới tìm ta ôn chuyện, nhưng nếu ngươi vì đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc, muốn Nhân tộc cùng Hồn Tộc liên minh, ta chỉ có thể nói chuyến này của ngươi đã uổng công, đây là chuyện không có khả năng, làm như vậy đối với Hồn Tộc cũng không có chỗ tốt.

Thánh Mỹ nói những lời này khiến Lâm Minh nhướng mày, tuy hắn sớm hiểu chuyện này không thuận lợi, nhưng mà cũng không nghĩ tới, ngay từ đầu Thánh Mỹ đã nói một câu phá hư tất cả lối thoát của hắn.

Chương 1931: Thẻ đánh bạc (1)

Nhìn thấy biểu lộ của Lâm Minh, Thánh Mỹ đã xác định suy đoán của mình, nàng than nhẹ một tiếng nói:

- Xem ra quả thật như thế, trừ chuyện này ra, ta không thể nghĩ tới ngươi có chuyện gì lại tới Hồn giới tìm ta, ngươi tiến vào Hồn giới, chắc hẳn đã trả cái giá không nhỏ a.

Vượt qua Tam Thập Tam Trọng Thiên rất cực khổ, trừ phi là đánh thông thán tức thần tường, nếu không ngay cả Thánh Mỹ cũng khó có thể xuyên qua thán tức thần tường.

Lâm Minh nhìn xem Thánh Mỹ, Thánh Mỹ cũng nhìn xem Lâm Minh, hai người gặp mặt, lâm vào hết sức khó xử cục diện.

Mà thời điểm này Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Hồn Tộc cùng Thánh tộc chẳng lẽ không phải đối thủ? Đại chiến của các ngươi sao lại đình chỉ?

Thánh Mỹ thản nhiên nói:

- Hồn Tộc cùng Thánh tộc đúng là có suy nghĩ muốn nuốt đối thủ, hai tộc đã bộc phát đại chiến, nhưng mà... Đó là chuyện quá khứ, hiện tại bởi vì một ít nguyên nhân, đại chiến đã đình chỉ, Tạo Hóa Thánh Hoàng cùng Hồn Tộc Hồn Đế đã đạt thành hiệp nghị tạm thời, mà Thánh tộc chỉ cần hoàn thành một chuyện này, sẽ bắt tay vào diệt Nhân tộc, đối với Thánh tộc mà nói, diệt vong Nhân tộc cũng không phải việc khó, bằng ngươi cũng không có lực xoay chuyển trời đất.

Giọng của Thánh Mỹ lạnh lùng, mà nàng nói là sự thật, đối với Thánh tộc mà nói, hiện tại Lâm Minh thật sự quá yếu.

- Nguyên nhân ngưng chiến là gì?

Lâm Minh quan tâm nhất chính là chuyện này.

Thánh Mỹ quả quyết cự tuyệt, nói:

- Đây là cơ mật của tộc ta, không thể trả lời.

Trong lòng Lâm Minh trầm xuống, hắn hít sâu một hơi nói ra:

- Nếu như ta, cung cấp đầy đủ thẻ đánh bạc thì sao?

- Ân?

Thánh Mỹ kinh ngạc, nàng nhìn về phía Lâm Minh, không nghĩ ra Lâm Minh có thể xuất ra thẻ đánh bạc gì đó.

Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ xem như có chút giao tình, nhưng mà nhiều nhất chỉ là thiên kiêu tương tích mà thôi, hắn không trông cậy vào Thánh Mỹ niệm chút tình cảm này mà giúp hắn.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh muốn thúc đẩy Nhân tộc cùng Hồn Tộc hợp tác, cực kỳ khó khăn.

Lâm Minh nhận định Hồn Tộc cùng Thánh tộc bởi vì lợi ích nào đó mà đạt thành hiệp nghị, thậm chí có thể là Thánh tộc vì chiếm đoạt Nhân tộc, mà trả giá nhất định khiến cho Hồn Đế tạm thời ngưng chiến.

Nhưng mà cho dù như thế nào, Lâm Minh tin tưởng, Hồn Tộc cùng Thánh tộc là tử địch, đây là hai chủng tộc sớm muộn gì có một ngày sẽ bộc phát đại chiến sinh tử, chúa tể vũ trụ, chỉ có một được tồn tại mà thôi.

Lâm Minh hiện tại muốn kết minh với Hồn tộc, một là muốn lợi dụng điểm này, thứ hai chính là so với Thánh tộc, càng có thể đánh bạc mê người hơn. Bằng vào một mình Lâm Minh so với một tộc còn có tài phú lớn hơn.

Chuyện này nghe thì không tưởng tượng nổi, cho nên Thánh Mỹ căn bản không thể tin, Lâm Minh dù có kỳ ngộ gì cũng khó có thể rung chuyển một tộc, cũng tỷ như Ám Long thương, hay hoặc tiên dược kỳ lân gì đó, những thứ này không thể làm Hồn Đế động tâm.

Nàng bất động thanh sắc nhìn qua Lâm Minh, chờ Lâm Minh trả lời.

Bọn họ nói chuyện hiện tại là truyền âm bí mật, võ giả chung quanh căn bản không nghe được, bọn họ chỉ nhìn thấy Lâm Minh cùng Thánh Mỹ nói chuyện với nhau, nhưng mà nói chuyện gì, chuyện như thế nào thì không ai biết được.

Người trên Đại Phạm Thần Sơn hoàn toàn há hốc mồm, bọn họ vốn phụng lệnh tới chém giết Lâm Minh, sau đó cướp lấy trang sách màu vàng. Nhưng mà bây giờ Thánh Mỹ chặn ngang một cước, bọn họ chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Bảo bọn họ ra tay trước mặt Thánh Mỹ, cho bọn họ thêm mười lá gan cũng không dám.

Lâm Minh chậm rãi lấy trong tu di giới ra. Khí tức của hắn không ngừng nội liễm, ẩn tàng vào trong nội thế giới, tụ tập chung quanh ma phương, bao trùm từng tầng quanh ma phương.

Ma phương là đồ vật trọng yếu nhất của Lâm Minh, cũng là vật mà Hồn Tộc Hồn Đế cùng Thánh Mỹ ước mơ tha thiết, bởi vì phương pháp tu luyện vĩnh sinh trong Thánh Điển nhất định phải sử dụng ma phương mới được.

Nhưng mà đây là thẻ đánh bạc lớn nhất. Lâm Minh chẳng những không có khả năng lấy ra, ngược lại phải giấu kỹ, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi.

Hiện tại đối mặt Thánh Mỹ, ánh mắt của nàng như nhìn thấu tất cả, dù là Lâm Minh có lòng tin với ma phương, thực sự vô ý thức che dấu nó đi.

- Trước khi xuất ra thẻ đánh bạc, ta có vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi mới vừa nói Thánh tộc bởi vì có việc muốn hoàn thành, cho nên không thể triển khai tiến công toàn diện với Nhân tộc, ta muốn biết, chuyện này rốt cuộc là cái gì? Hoặc là nói. Thánh tộc hoàn thành chuyện này cần bao lâu, Nhân tộc còn có bao nhiêu thời gian?

Lâm Minh trước khi tới Hồn giới đã từng nghe Ma Thủy Thiên Tôn nói qua.

Thánh tộc xâm lấn còn sớm hơn dự liệu của Nhân tộc nhiều lắm, chuyện này làm cho Lâm Minh vẫn khó có thể an tâm, hắn muốn biết rõ câu trả lời chuẩn xác trong miệng Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ hơi trầm ngâm, nói ra:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, là di tích thái cổ giới phản loạn, ngươi biết di tích thái cổ giới không?

Di tích thái cổ giới!

Lâm Minh nhíu mày, khẽ gật đầu.

Hắn tự nhiên biết rõ, năm đó hắn và Tạo Hóa thánh tử đánh một trận, từ trong lời Tạo Hóa thánh tử nghe nói qua di tích thái cổ giới, đó là một phiến vũ trụ cổ xưa, bên trong có rất nhiều bí cảnh, thần tàng, còn có thượng cổ đại năng lưu lại truyền thừa.

Thánh tộc rất nhiều truyền thừa đều khai quật trong di tích thái cổ giới này, kể cả cách đột phá Chân Thần mà Lâm Minh thắng được trong tay Tạo Hóa thánh tử, nó cũng lấy ra trong di tích thái cổ giới.

Thánh Mỹ nói:

- Di tích thái cổ giới nằm trong Thánh tộc, nhưng mà láng giềng di tích thái cổ giới còn có một vũ trụ, mà trong vũ trụ này chính là chủng tộc thái cổ! Thời điểm mười tỷ năm trước bách tộc chinh chiến, chủng tộc này cực thịnh một thời, sinh ra vô số nhân vật huy hoàng, nhưng mà về sau đã từ từ xuống dốc, nhưng mà bọn họ liên hợp lại chính là lực lượng đáng sợ.

- Đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm một lần, bộ phận thán tức thần tường trong vũ trụ yếu đi, chiến tranh bộc phát không ngừng, Thánh tộc cũng phải bắt tay vào đối phó chủng tộc thái cổ, kích giết bọn họ, liên quan đến sở hữu di tích thái cổ giới, cực kỳ trọng yếu, cho nên bọn họ phải tiêu diệt chủng tộc thái cổ, mới chuyên tâm đối phó Nhân tộc. Mà thời gian này có lẽ là tám mươi năm, có lẽ một trăm năm, ta không cách nào đoán ra. - Thì ra là như vậy...

Nghe Thánh Mỹ nói thế, trong nội tâm Lâm Minh cảm thán, thái cổ di tích ẩn chứa các loại thần tàng vô cùng phong phú, Thánh tộc trông coi phiến thần tàng này cho nên có ưu thế rất mạnh.

Hồn Tộc cũng trông coi một nơi giống như nguyên mộng vũ trụ.

Dưới loại tình huống này, Thánh tộc chậm rãi bỏ qua Nhân tộc, trong đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước, thán tức thần tường biến mất và trong tay đại bại Nhân tộc, cũng không quá khó hiểu.

Dù sao chỉ cần Thánh tộc có mấy người trong di tích thái cổ giới lấy được cơ duyên kinh người, tấn thăng làm Chân Thần thì sẽ cường đại hơn Nhân tộc nhiều.

Chương 1932: Thẻ đánh bạc (2)

Mỗi khi nhiều ra một Chân Thần, trong chiến đấu hai tộc sẽ có ưu thế to lớn.

Nhưng mà so với Hồn Tộc, Thánh tộc dường như cũng không chiếm thượng phong.

- Tốt, vấn đề của ngươi ta đã trả lời, có thể nói thẻ đánh bạc của ngươi được rồi.

Thánh Mỹ nhìn xem Lâm Minh, nhẹ cười nhẹ, nàng hiếu kỳ Lâm Minh hội (sẽ) xuất ra cái gì.

- Thẻ đánh bạc của ta... Có ba!

Lâm Minh duỗi ba ngón tay ra, hắn một tiểu bối muốn đả động một chủng tộc, nói dễ vậy sao, hắn chỉ có thể dốc hết khả năng, xuất ra tất cả đồ vật của mình.

- Thứ nhất, trang sách màu vàng!

Lâm Minh giọng nói trong trẻo, sáng quắc nhìn qua Thánh Mỹ.

- Ta sẽ trước khi Thánh tộc xâm lấn Nhân tộc toàn diện, cũng chính là tám mươi đến một trăm năm này, giúp ngươi cầm đủ tất cả trang sách màu vàng trong nguyên mộng vũ trụ! Nhưng mà ta có điều kiện, mỗi khi cầm một trang sách màu vàng, ta có thể cho ngươi, nhưng mà ta cũng muốn nhận được trang sách màu vàng của ngươi, có thể tìm hiểu quan sát, về sau ta có thể trả lại cho ngươi. Ta nghĩ dùng nội tình của Hồn Thiên Thánh Địa, chắc hẳn trang tàng không chỉ một trang sách màu vàng!

Lâm Minh nói ra thẻ đánh bạc đầu tiên của bản thân, mà Thánh Mỹ lại cười.

- Ngươi đúng là tự tin, bàn tính rất tinh diệu.

Thánh Mỹ nói lời này mang theo lời châm chọc.

- Thẻ đánh bạc của ngươi chẳng khác gì dùng đồ của Hồn Tộc dưa chỗ tốt cho Hồn Tộc, hơn nữa ngươi còn muốn quan sát trang sách màu vàng của Hồn Thiên Thánh Địa, đối với ngươi cũng có chỗ tốt, đúng chứ?

- Ta mặc kệ trang sách màu vàng phải chăng thuộc về Hồn Tộc, nhưng hiện tại các ngươi tạm thời lấy không được, không phải sao?

Giọng của Lâm Minh đạm mạc, cũng không có bởi vì Thánh Mỹ nói mà loạn tay chân, Thánh Mỹ chất vẫn hắn sớm dự liệu rồi.

Thánh Mỹ lắc đầu, nói:

- Xác thực khó cầm, nhưng ngươi cũng quá tự tin rồi, ngươi cho rằng ngươi là vạn năng?

- Những trang sách màu vàng trong nguyên mộng vũ trụ này sớm đã có người lấy đi, còn thừa lại đều rất khó lấy được, năm đó tổ tiên Hồn giới sáng tạo nguyên mộng vũ trụ, hắn định ra tiêu chuẩn của mười tỷ năm trước, khi đó thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, cũng không phải hiện tại có thể so, muốn cầm trang sách màu vàng, chỉ có thiên tài tiêu chuẩn mạnh nhất của mười tỷ năm trước mới có được, không có khả năng có bất kỳ cơ hội đầu cơ trục lợi nào cả, ngươi cũng hiểu, không thể trong tám mươi năm đến một trăm năm tìm đủ trang sách màu vàng? Ta làm sao có thể tìm ngươi?

- Ta thừa nhận ngươi là thiên kiêu, ta thậm chí thừa nhận sức chiến đấu cùng giai ngươi hơn ta, thế nhưng mà ngươi đừng quên, ta tu hành Đại Chuyển Sinh Thuật còn chưa viên mãn, sau khi ta hoàn thành bảy chuyển, thiên phú sẽ tăng cao lần nữa, thế nhưng mà dù vậy, một ít trang sách màu vàng ta vẫn không có nắm chắc lấy được.

- Mượn Đọa Thần sơn mạch mà nói, trên Hạm Thai này, muốn ngộ đạo lấy được trang sách màu vàng, nói dễ vậy sao? Hơn nữa, đây liên quan tới pháp tắc Hồn tộc, trong lĩnh vực này, ta am hiểu hơn ngươi.

- Lần này ta tới Đọa Thần sơn mạch, cũng là sau khi hoàn thành bảy chuyển, thuận tiện ngộ đạo ở đây, ta không cho rằng ngươi có nửa phần khả năng hơn ta!

Thánh Mỹ tự nhiên có kiêu ngạo của mình, nàng sẽ không dễ tin Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh không có bị áp chế, hắn thản nhiên nói:

- Chuyện do người làm, ngoài miệng nói không có chút ý nghĩa nào, ngươi nói đều là đạo lý, có lẽ có chút trang sách màu vàng ngươi có thể cầm được nhưng ta không có được, nhưng có một chút trang sách màu vàng ta sẽ cầm được ma ngươi lại không được, ngươi không thử thì làm sao biết, huống chi ta còn có hai thẻ đánh bạc khác.

- Tiếp tục!

Thánh Mỹ giọng nói hờ hững, hiển nhiên điều kiện đầu tiên của Lâm Minh không làm cho nàng động tâ,.

- Thứ hai, phương pháp vĩnh sinh!

Lâm Minh ngữ ra kinh người, Thánh Mỹ đôi mắt sáng lên, bộ dáng mây trôi nước chảy của nàng đã không còn, mất đi trấn định xưa nay.

- Ngươi nói cái gì?

Nàng nhìn thẳng vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, dường như muốn nhìn xuyên linh hồn Lâm Minh.

Mà lúc này Lâm Minh khẩn trương cao độ, ném phương pháp vĩnh sinh ra làm mồi nhử cũng là hành động bất đắc dĩ, bởi vì hắn rõ ràng, trang sách màu vàng sức nặng không đủ, như Thánh Mỹ đã nói, trang sách màu vàng vốn chính là đồ thuộc về Hồn Tộc, hơn nữa Lâm Minh có thể cầm hay không còn khó nói.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh rất lâu, Lâm Minh nói:

- Ta có thể cùng ngươi nghiên cứu phương pháp vĩnh sinh, có lẽ sẽ có hiệu quả khó tưởng tượng nổi.

Thánh Mỹ nghe Lâm Minh nói thế, ánh mắt lộ ra một phần nghi hoặc khó hiểu, nàng thì thào tự nói:

- Ngươi rõ ràng không phải Hồn Tộc, nhưng mà linh hồn của ngươi có một phần đặc tính của vĩnh hằng chi hồn, nhưng lại không hoàn toàn là, kỳ quái...

Phương pháp vĩnh sinh, cần vĩnh hằng chi hồn làm dẫn, Thánh Mỹ tuy là thiên kiêu của Hồn Tộc, nhưng cũng không có vĩnh hằng chi hồn.

Phương pháp vĩnh sinh hấp dẫn thật sự quá lớn, thậm chí còn vượt xa Đại Chuyển Sinh Thuật, ai không muốn vĩnh sinh? Thánh Mỹ không cách nào cự tuyệt điều kiện này, cho dù Thánh Mỹ không cho rằng Lâm Minh có vĩnh hằng chi hồn, cũng khó có thể biết được phương pháp vĩnh sinh, nhưng mà còn có chút hi vọng.

Thánh Mỹ trầm mặc, thật lâu sau nàng mới chậm rãi nói ra:

- Nếu như ngươi thật sự là vĩnh hằng chi hồn, nếu ngươi tự nguyện phân bổn nguyên chi hồn cho ta một nửa, như vậy có lẽ... Ta có khả năng thật nhỏ nhìn trộm huyền bí vĩnh sinh...

Thân thể còn có thể cưỡng ép đoạt xá, nhưng mà linh hồn là không thể, linh hồn quá yếu ớt, nếu như dùng sức mạnh sẽ khiến linh hồn hồn phi phách tán, không có bất kỳ giá trị.

Nhưng mà Thánh Mỹ không tin Lâm Minh có thể luyện thành phương pháp vĩnh sinh, bởi vì linh hồn của Lâm Minh trong mắt nàng cũng không hoàn mỹ, nhưng tóm lại có một chút hi vọng, vì chút hi vọng này, nàng nguyện ý đánh cược một lần.

- Như vậy... Còn thể đánh bạc cuối cùng, nếu như Hồn Tộc cùng Nhân tộc liên minh, như vậy Nhân tộc vượt qua kiếp nạn lần này, ta nguyện ý chinh chiến vì Hồn Tộc ngàn vạn năm, cuối cùng diệt Thánh tộc.

Lâm Minh nhìn ra dã tâm Hồn Tộc chiếm đoạt Thánh tộc, ném ra ngoài thẻ đánh bạc cuối cùng, mà thẻ đánh bạc này chính là Lâm Minh hắn.

- Ngay cả bản thân ngươi cũng mang ra đánh bạc, xem ra ngươi thật sự là dốc hết tất cả.

Thánh Mỹ mỉm cười, nói:

- Vì Hồn Tộc chinh chiến ngàn vạn năm, diệt Thánh tộc? Chỉ bằng một chủng tộc như mặt trời sắp lặn, đáng giá sao? Vào Tu La Lộ, vào Hồn giới, ta không biết ngươi đã trả cái giá lớn thế nào, trải qua bao nhiêu hung hiểm, nhưng mà ngươi làm tất cả cũng không thể cải biến được kết quả cuối cùng, dùng lực lượng nhỏ yếu của ngươi, ngươi cũng muốn ngăn cản đại thế hưng suy của một chủng tộc sao?

- Năm đó Phong Thần Thiên Tôn vào lúc Thánh tộc xâm lấn đã đột phá Chân Thần, cũng chưa từng thành công, huống chi là ngươi hiện tại, Thánh tộc không cho ngươi cơ hội đâu.

Chương 1933: Các ngươi tán đi

- Ngươi biết không? Khi ngươi đi tìm ta, muốn xúc tiến Nhân tộc cùng Hồn Tộc kết minh, thời điểm mang điều kiện ra đàm phán với ta, ta đã nhìn thấy một phần bi tình trong lòng của ngươi.

Thánh Mỹ nói ra lời này chẳng khác gì một con dao nhọn đâm vào nội tâm Lâm Minh, trong nội tâm Lâm Minh run lên, hắn nhìn qua Thánh Mỹ, hô hấp như dừng lại.

- Ngươi là một con thần long còn nhỏ, làm gì vào thời điểm mình chưa trưởng thành mang theo gông xiềng nặng như vậy? Đáng giá sao? Ta khuyên ngươi, buông tha Nhân tộc đi, dùng thiên tư của ngươi, nếu dựa vào chiến xa của Nhân tộc, tương lai ngươi có thể sánh ngang với ta, cộng đồng lập nên cơ nghiệp trăm triệu năm! Thiên phú của ngươi có thể sánh với ta, chúng ta có thể cộng đồng tinh nghiên thượng cổ giới truyền thừa, cùng đi sáng tạo truyền kỳ của mình, trở thành một nhân vật trong thiên địa này! Giống như chủ nhân Tu La Lộ, giống như là thủy tổ Hồn giới!

- Năm đó chủ nhân Tu La Lộ cùng thủy tổ Hồn giới lưu lại một thế giới của mình. Mười tỷ năm qua bọn họ vẫn được tôn sùng, cúng bái, thế nhưng mà... Có ai đi quan tâm chủng tộc xuất thân của bọn họ không? Ngươi biết chủ nhân Tu La Lộ và thủy tổ Hồn giới là chủng tộc nào không? Hồn Tộc Thánh Điển tên là Hồn Tộc Thánh Điển, nhưng kỳ thật trên trang sách màu vàng chưa bao giờ đề cập tới hai chữ Hồn Tộc, nhưng mà Hồn Tộc ta hôm nay là chủng tộc cường thịnh nhất trong Tam Thập Tam Thiên vũ trụ, lại liều lĩnh đi tự xưng là hậu duệ của hắn!

- Tới khi lực lượng của ngươi bao trùm trên một tộc. Chủng tộc, còn có ý nghĩa sao? Bọn họ có thể như thế, vì sao chúng ta không thể như thế?

Giọng của Thánh Mỹ ẩm chứa dã tâm đáng sợ, một khắc này nàng dường như biến thành ma nữ mị hoặc ngập trời. Trong lời nói tràn ngập lực đầu độc.

Lâm Minh trong sát na này đã hoảng hốt, nhưng mà hắn cũng rất nhanh tỉnh táo lại, hắn cảm giác hồn lực trên người Thánh Mỹ cường đại tới mức khi nàng nói chuyện lại tỏa ra mị lực khôn cùng, làm cho người ta kìm lòng không được tuân theo ý nguyện của nàng.

- Ta và ngươi khai sáng cơ nghiệp sao? Trong một đời không thể dung hai nhân vật tuyệt thế, năm đó chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tạo Thánh Điển cũng đại chiến sinh tử, huống chi tại Hồn Tộc, còn có chủ nhân Hồn Thiên Thánh Địa -- Hồn Đế, hắn sao cho phép ta và ngươi khai sáng cơ nghiệp chứ?

Lâm Minh nói ra lời băng hàn, nhưng mà trong lòng của hắn lại vô cùng mờ mịt.

Hắn thấy không rõ con đường phía trước, hắn nhìn không thấu Thánh Mỹ, càng không biết Hồn Đế suy nghĩ cái gì.

Tất cả vô cùng hỗn loạn, trong đại thế hay thay đổi này, hắn cảm giác mình giống như bọt nước nhỏ, cho dù hắn làm như thế nào cũng chỉ là vô nghĩa.

Lâm Minh phát triển đến bây giờ, hắn lần đầu tiên cảm thấy vô lực như thế.

Dù năm đó thời điểm hắn hai mươi lăm tuổi, từ Thanh Tang Thành đi tới Thiên Vận hoàng triều, thanh mai trúc mã Lan Vân Nguyệt dời tình dừng luyến, hắn đối mặt con của quân chủ hoàng triều gây khó dễ cũng không quan tâm, không thể không đi Đại Minh Hiên làm giải cốt thủ, hắn cũng chưa từng cảm thấy vô lực như thế.

Khi đó hắn vẫn tin tưởng, chỉ cần cố gắng là có thể thành công, dù con đường phủ kín chông gai, hắn cũng có thể bằng vào nghị lực và sự dẻo dai đánh ra một tương lai.

Nhưng mà bây giờ, Lâm Minh cảm giác dù là mình muốn cố gắng, nhưng ngay cả phương hướng cũng triệt để không có, hắn vô cùng mê man.

Nhưng mà mặc dù mê mang, hắn lại biết chính mình từ nhỏ lớn lên tại Thanh Tang Thành, chỗ đó có bằng hữu, thân nhân, Lâm thị gia tộc, cha mẹ của hắn, môn nhân Thần Hoàng Đảo, đồng môn thượng cổ phượng tộc, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp, Mộ Thiên Tuyết, Tiểu Ma Tiên, Thần Mộng tiền bối, Hạo Vũ Thiên Tôn...

Còn có Hỗn Nguyên Thiên Tôn chưa từng gặp mặt, nhưng vì phản kháng Thánh tộc mà chết trận, cùng với chiến hữu Hắc Long của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nó mang hậu đại của mình phó thác cho hắn, dặn dò hắn muốn phải chống lại Thánh tộc đến cùng, còn có thần nữ trong cổ mộ cứu hắn một mạng...

Cuối cùng là đứa con chưa ra đời của Lâm Minh...

Trong đầu Lâm Minh không ngừng hiện ra thân ảnh nhiều người, hắn trong hơn một trăm năm này tiếp xúc không biết bao nhiêu người, có chút chỉ gặp thoáng qua, có chút đã có ngàn vạn lần quan hệ, có chút ảnh hưởng tới tánh mạng cùng trưởng thành của hắn, có chút là trưởng bối ơn tri ngộ, có chút đã cứu tánh mạng hắn, còn có người yêu hắn.

Bọn họ đều là một bộ phận dùng dõi của nhân tộc cả.

Nhân tộc dưỡng dục hắn, thành tựu hắn.

Mà bây giờ những người này đang chiến đấu vì nhân tộc, cho dù thực lực của bọn họ căn bản không có ý nghĩa.

Bọn họ có khả năng sẽ bị hủy diệt, cùng tồn vong với nhân tộc.

Duy chỉ có chính mình sống cẩu thả một mình, chuyện này làm cho Lâm Minh cảm thấy trống vắng và cô độc không hiểu.

Người, luôn cần cần quần thể của mình tán thành

Lúc những thứ này bị hủy diệt, thân nhân, bằng hữu đều không tồn tại, chỉ còn lại có chính mình, cho dù mấy ngàn vạn năm sau chưởng không thiên địa, vũ trụ độc tôn, còn có ý nghĩa gì chứ?

Cho dù đạt tới tính mạng vĩnh hằng, còn lại chỉ sợ là tịch mịch vô tận...

- Ta không muốn vứt bỏ gốc rễ của mình, cũng không muốn hài tử chưa xuất thế của mình sinh ra đã không còn chủng tộc.

Lâm Minh thì thào nói ra, dường như đang nói với Thánh Mỹ, đang nói với mình.

Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, than nhẹ một tiếng, nói ra:

- Ta chỉ không muốn nhìn thấy ngươi bị hủy mà thôi, nếu ngươi kiên trì, như vậy ta không nói cái gì nữa, nhưng chỉ cần Hồn Tộc can thiệp Thánh tộc, thẻ đánh bạc của ngươi không đủ...

- Trừ phi, ngươi có thể chính thức cầm được toàn bộ trang sách màu vàng, hơn nữa còn tìm được con đường vĩnh sinh cho ta, như thế, ta đại khái có thể ảnh hưởng tới Hồn Tộc, làm cho Hồn Tộc ra tay với Thánh tộc, làm cho bọn họ không bận tâm tới Nhân tộc, nhưng mà... Ta không cho rằng ngươi có thể làm được điều này.

Thánh Mỹ nói ra yêu cầu bản thân, mà điều kiện này làm cho nội tâm Lâm Minh trầm xuống, không nói trang sách màu vàng, chỉ cần con đường tìm con đường vĩnh sinh cho Thánh Mỹ, Lâm Minh hoàn toàn không biết ra tay như thế nào, trừ phi, hắn đem ma phương đưa cho Thánh Mỹ.

Lâm Minh rất khó tưởng tượng, dùng thiên phú của Thánh Mỹ, nếu như có thêm ma phương sẽ đạt tới trình độ thế nào?

Thời điểm này Thánh Mỹ đột nhiên quay người, nhìn qua đám trẻ tuổi tuấn kiệt vây công Lâm Minh, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Các ngươi, tán đi!

Không thể nghi ngờ lời này khiến người ta ngây ngốc.

- Nương nương!

Đệ tử Đại Phạm Thần Sơn sắp sụp đổ, trước đó Đại Phạm Thần

Vương tự mình ra tay, thi triển vô lượng đại pháp, hao phí tu vị tìm ra tung tích của Lâm Minh, rồi sau đó bọn họ chết đi không biết bao nhiêu đệ tử, còn khai ra cái giá treo thưởng trên trời, bọn họ trả cái giá lớn vây công Lâm Minh, lập tức sắp đánh chết Lâm Minh, kết quả Thánh Mỹ nói một câu bảo bọn họ tán đi?

Tất cả cố gắng của bọn họ, toàn bộ nước chảy về đông!

Nếu như bọn họ cứ thế mà quay về, làm thế nào đối mặt Đại Phạm Thần Vương?

Chương 1934: Giáp Mộc Thiên (1)

Thế nhưng mà nếu như bọn họ vẫn như trước đánh giết Lâm Minh, chỉ sợ phải ra tay với khiến Thánh Mỹ, bọn họ ra tay với Hồn Tộc Hồn Hậu, cho bọn họ thêm một trăm lá gan cũng không dám.

Hơn nữa cho dù ra tay, sợ rằng trong khoảng khắc đã bị Thánh Mỹ gi ết chết, bởi vì cả hai không cùng cấp bậc.

- Hồn Hậu nương nương! Chúng ta phụng lệnh Đại Phạm Thần Vương tới đây thảo phạt Lâm Mục, vì thế trả cái giá khá lớn, đơn giản chỉ một câu của nương nương là buông tha, nương nương có phải khinh người quá đáng hay không?

Bên phía Đại Phạm Thần Sơn, đệ tử chủ sự áo vàng to gan nói ra.

Mà Thánh Mỹ sắc mặt lạnh lẽo, bỗng nhiên nhiệt độ chung quanh giảm xuống, chuyện này khiến nội tâm đệ tử áo vàng lạnh giá, lập tức không dám nói gì.

- Đại Phạm Thần Vương bên kia, ta tự nhiên sẽ bàn giao, hiện tại, các ngươi có thể rời đi, nếu không đừng trách thủ hạ ta vô tình.

Thánh Mỹ thái độ cực kỳ cường thế, nội tâm đám đệ tử Đại Phạm Thần Sơn bồn chồn, không còn cách nào khác, không nói địa vị của Thánh Mỹ, chỉ cần thực lực của Thánh Mỹ đã đủ tư cách bảo bọn họ xéo đi rồi.

- Lâm Mục này rốt cuộc có quan hệ gì với Hồn Hậu nương nương chứ?

Trong nội tâm rất nhiều người phát khổ, bọn họ cũng không biết Lâm Minh cùng Thánh Mỹ truyền âm nói cái gì, chỉ xác nhận Lâm Minh cùng Thánh Mỹ đã sớm quen nhau, hơn nữa quan hệ không tầm thường, nếu không Thánh Mỹ sẽ không nói chuyện với Lâm Minh lâu như thế.

- Tiểu tử này cũng xuất thân thế lực lớn? - Chúng ta dường như xem nhìn lầm, đá trúng thiết bản.

Rất nhiều võ giả trên Ham Thai hai mặt nhìn nhau, bọn họ vào lúc Thánh Mỹ ra lệnh đã không dám vây công tiếp.

Mọi người lục tục ngo ngoe thối lui, bọn họ không dám trái lệnh của Thánh Mỹ.

Chỉ có đệ tử Đại Phạm Thần Sơn không cam lòng rời đi, bọn họ đưa ra cái giá cao để giết Lâm Minh, nhưng mà muốn cầm trang sách màu vàng của Lâm Minh, kết quả lại bị Thánh Mỹ quả quyết cự tuyệt.

- Trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên ta sẽ sớm đưa tới Đại Phạm Thần Sơn, cho Đại Phạm Thần Vương đánh giá, nhưng các ngươi muốn mang đi là không thể nào, ta nói lần cuối cùng, lập tức rời khỏi, nếu không đừng trách ta vô tình!

Thánh Mỹ khi nói chuyện, hàn khí tỏa ra ngoài, hàn khí này khiến người trong Đại Phạm Thần Sơn chẳng khác gì phàm nhân bình thường đang đứng trong nơi băng thiên tuyết địa, toàn thân vô cùng lạnh giá.

Rốt cục bọn họ khuất phục, bắt đầu rút đi.

Mấy hô hấp sau đã biến mất.

Tuy Thánh Mỹ đuổi bọn họ, nhưng mà cũng không có đắc tội Đại Phạm Thần Vương quá lớn, nàng đáp ứng có thể đem trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên đưa cho Đại Phạm Thần Vương quan sát, hơn nữa còn cung cấp một ít đền bù.

Dù sao đối phương là cường giả Hồn Tộc Chân Thần, Thánh Mỹ như thế nào cũng phải bận tâm một chút.

Kỳ thật tất cả Chân Thần của Hồn Tộc đều không hòa thuận với nhau, chỉ có thời điểm nhất trí đối ngoại mới có thể đoàn kết cùng một chỗ.

Sau khi đám người này đi sạch sẽ, Thánh Mỹ nhìn về phía Lâm Minh, nói ra:

- Bắt đầu đi, điều kiện đầu tiên của ngươi, trao đổi trang sách màu vàng, một tấm đổi một tấm.

Thánh Mỹ nói lời này khiến tâm thần Lâm Minh chấn động.

Trao đổi trang sách màu vàng, đối với Lâm Minh mà nói càng có lợi, bởi vì Thánh Mỹ đã xem qua bản phỏng chế của trang sách màu vàng, nhưng mà Lâm Minh lại chưa xem qua cái gì.

Thời điểm này Thánh Mỹ chắp tay trước ngực, trong lòng bàn tay của nàng có kim sắc quang mang hiện ra, một trang giấy màu vàng hiện ra.

Rất nhiều người chung quanh nhìn thấy cảnh này đều ngừng thở, bọn họ chín thành chín người đều lần đầu tiên nhìn thấy trang sách màu vàng.

- Giáp Mộc Thiên, cũng là trang sách màu vàng đầu tiên.

Thánh Mỹ nhàn nhạt nói ra.

Trang sách màu vàng của Lâm Minh chính là Ất Mộc Thiên, cũng là phần thứ hai, cả hai có thể kết nối với nhau.

Có thể kết nối với nhau, hơn nữa bắt đầu tu luyện lại từ đầu, chỗ tốt càng lớn.

Thánh Mỹ xuất ra trang sách màu vàng Giáp Mộc Thiên, cũng xuất ra đầy đủ thành ý.

Thánh Mỹ lại nói:

- Trang sách màu vàng chỉ có mười trang, nhưng mà Hồn Tộc Thánh Điển không chỉ có mười trang sách màu vàng, còn có thứ khác.

Thánh Mỹ khi nói chuyện, trang sách màu vàng đã bay vào trong tay Lâm Minh.

Mà Lâm Minh cũng mang trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên giao cho Thánh Mỹ.

Hai người trao đổi tìm hiểu.

Lâm Minh xếp bằng trên Hạm Thai, trong nội tâm không còn vật khác, hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bên tai giống như có âm thanh tự nhiên lượn lờ, hắn nhập định càng bình tĩnh.

Trong phiến thiên địa này giống như đảo hoang, độc lập với bên ngoài, không bị bên ngoài ảnh hưởng.

Trong lòng bàn tay, trao đổi trang sách màu vàng của Thánh Mỹ. Nó chậm rãi dung nhập vào nội thế giới cùng tinh thần chi hải của hắn, bắt đầu hóa thành vô số ngôi sao chiếu sáng nội thế giới của Lâm Minh.

Trong biển ý thức đã sinh ra sóng to gió lớn. Nội tâm Lâm Minh hoảng hốt, hắn lâm vào nhiều thứ kỳ dị.

Đây chẳng khác gì không gian hư vô, nhưng nếu như đụng chạm qua, lại có thể cảm giác được nó vô cùng kiên cố.

Lạnh như băng, trống vắng, vô cùng quỷ dị.

Trong hư vô này, vô số người bao phủ trong hào quang thần bí, phát ra hào quang vô tận. Quay chung quanh người của hắn, không ngừng tụng niệm kinh văn.

Những kinh văn này vô cùng thâm ảo tối nghĩa, hắn nghe không hiểu bất cứ chữ nào. Nhưng mà thân thể, thậm chí là thần hồn lại cảm nhận được lực lượng kỳ dị.

Loại cảm thụ này rất huyền diệu, chỉ có thể tâm linh đụng chạm, không thể nói ra.

Loại cảm thụ này giúp cho hắn nhìn thấy rất nhiều đồ vật, những kỳ cảnh huyền diệu nhiều như cát trong sa mạc.

Hắn nhìn thấy đại thụ chọc trời, lồng lộng nga nga như núi cao xuyên thẳng chân trời, như cột chống rời, lại nhìn thấy tinh khí bắn ra, sinh cơ đoạn tuyệt, ầm ầm rơi xuống đất, hóa thành tro tàn... Trải qua mưa gió cây đại thụ lại dung nhập vào đại địa, không thấy tung tích.

Hắn nhìn thấy biển cả khôn cùng, cá long bay nhảy, côn ngư rẽ sóng vượt qua ngàn vạn dặm, cảnh tượng náo nhiệt phồn vinh. Nhưng trong nháy mắt mặt trời trên cao như lửa, nước biển bốc hơi, biển cả khô cạn...

Hắn nhìn thấy ngôi sao mênh mông, bên trong có vô số sinh linh tồn tại, trên bầu trời ưng kích trời cao, trong rừng rậm hổ gầm sói tru, có thành trì phồn hoa. Người ở rậm rạp... Nhưng mà thời gian luân chuyển, thanh thiên vỡ nát, đại địa tàn tạ, cảnh vật điêu tàn, tất cả phồn vinh tan biến trong tai ách, tất cả sinh cơ tan thành mây khói.

Nhìn từng cảnh tượng liên tiếp, vô số cảnh tượng đan vào nhau, không ngừng hủy diệt.

Cơ hồ tất cả cảnh tượng đều mang theo khí tức tử vong lạnh như băng, tan vỡ không ngừng...

Lâm Minh giống như biến thành đại thụ che trời, biến thành biển, biến thành ngôi sao, hắn cảm giác bản thân tan vỡ như thế nào, tử vong ra sao.

- Chết... Chính là vạn vật quy túc...

Lâm Minh than thở một tiếng, trong nội tâm mang theo vài phần cô quạnh.

Tình cảnh tử vong vô tận, làm cho Lâm Minh có cảm ngộ.

Có chết, tất nhiên còn sống, đây là hai giai đoạn trọng yếu của tính mạng.

Chương 1935: Giáp Mộc Thiên (2)

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, giống như trời cao tan thành mây khói cũng là đương nhiên.

Những bóng người tụng niệm trong hư không giống như mặt trời, bắt đầu tỏa ra hào quang vô tận chiếu ra các nơi.

Oanh!

... Biển lửa thiêu đốt hừng hực, đại thụ sụp đổ hóa thành tro tàn, thoải mái đại địa, nơi sụp đổ mọc ra cây nhỏ xanh tươi, mưa từ trên cao rơi xuống, gió mạnh thổi qua, cây non không ngừng sinh trưởng, dần dần có tư thái che trời.

... Biển cả bao la khô cạn, cuồng phong không ngừng gào thét, ngàn vạn dòng sông từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, cọ rửa mặt đất khô cạn, hội tụ thành đại dương vô tận.

... Trung ương tinh cầu, tinh hạch ngưng tụ, qua trăm triệu năm thu nạp linh khí trong vũ trụ vô tận, tinh hạch dần dần lớn lên, lần nữa bành trướng thành ngôi sao, phía trên dần dần có sinh linh tồn tại...

Từng màn tình cảnh mang theo khí tức sinh cơ bừng bừng.

Thời điểm này Lâm Minh là hạt giống, hắn cảm giác nó mở rộng ra tứ chi, hắn là hạt giống hút lấy chất dinh dưỡng trong đất mà đại thụ chết đi sinh ra, dần dần phát triển.

Biển cả khô cạn, từ trong tịch mịch ngưng tụ ra vô số hơi nước, hóa thành đại dương mênh mông.

Là tinh hạch của ngôi sao cô quạnh, trăm triệu năm cô độc lãnh tịch lại tích súc linh nguyên của vũ trụ, hậu tích bạc phát thai nghén ra lực lượng mới, thai nghén ra vô số tánh mạng...

Trong tiếng kinh văn kỳ diệu này, Lâm Minh không ngừng lĩnh ngộ sinh tử, sống tới chết, từ chết tới sống, hắn biến thành mọi sự vạn vật, tuần hoàn đền đáp lại.

Một lần lại một lần.

Nội tâm quạnh quẽ mang tới phồn vinh mạnh mẽ, từ phồn vinh đi tới cô quạnh, không ngừng ma luyện...

Hắn hiện tại hiểu ra, những thân hình xoay quanh ý thức hải biến thành kinh văn huyền ảo.

Hắn thành một cây cỏ, lại thành một cây đại thụ che trời.

Hắn thành một giọt nước, lại thành biển lớn mênh mông.

Hắn thành một tinh hạch, lại bành trướng thành ngôi sao...

Hắn là tất cả, tất cả cũng là hắn.

- Vũ trụ tức luân hồi, thời không tức vô cùng...

Lâm Minh yên lặng nhớ kỹ những kinh văn cổ sơ này, chữ chữ châu ngọc. Mỗi một chữ mang theo hư không chìm nổi, đại phóng quang minh.

Trong lúc chìm nổi trong ý thức hải, kinh văn trong trang sách màu vàng bắt đầu cộng minh với lời của hắn, từng phù văn không ngừng vui sướng hoan hô, không ngừng tỏa sáng.

Tuy phù văn vẫn tối nghĩa huyền ảo như trước, nhưng mà giờ phút này Lâm Minh đã lĩnh ngộ ra chân ý trong trang sách màu vàng mà Thánh Mỹ đưa cho hắn.

Nếu như nói chủ nhân Tu La Lộ Tu La Thiên Thư, chú ý là cực hạn của Tam Thập Tam Thiên Đạo, là lực lượng vũ trụ.

Trang sách màu vàng của Hồn Tộc chính là bản ngã. (bản ngã chính là bản thân)

Ta tức vũ trụ, ta tức vạn vật!

...

Hạm Thai giữa vách núi, Hồn Hậu Thánh Mỹ ngồi ngộ đạo cách Lâm Minh không xa.

Hàn khí đóng băng nhưng tụ băng giá ngưng kết bao phủ trăm trượng, phía trên có phù văn kỳ dị bám vào, làm cho người ta căn bản không nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Nhưng mà trong hồn hải trên Ham Thai, khi nàng tiến vào Ham Thai, thời điểm tìm hiểu trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên, cùng lúc đó trên Hạm Thai Thánh Mỹ ngồi đã thắp sáng ấn ký hồn hải.

Tới ngày thứ một trăm đã có ấn ký hồn hải thứ tư tỏa sáng.

Thiên kiêu các tộc trên vách núi thấy một màn này thì chắc lưỡi tán thưởng.

- Hồn Hậu nương nương thật lợi hại, lần trước cần một trăm lẻ tám ngày thắp sáng ấn ký hồn hải thứ ba, hiện tại chỉ gần trăm ngày đã thắp sáng ấn ký hồn hải thứ tư, đợi một thời gian thắp sáng toàn bộ cũng không thành vấn đề, Hồn Hậu nương nương, lần này đi tới Đọa Thần sơn mạch bắt lấy trang sách màu vàng rồi.

- Đương nhiên, Hồn Hậu nương nương lần trước ngộ đạo chỉ có sáu chuyển, hiện tại đã hoàn thành bảy chuyển, không thể so sánh nổi, hơn nữa Lâm Mục đưa trang sách màu vàng Ất Mộc Thiên, cũng có thể giúp nương nương như hổ thêm cánh.

Trên mặt Ngọc Thạch Sinh mang theo nụ cười vui sướng, hắn nguyên bản chính là tới ngộ đạo trên Đọa Thần sơn mạch, tự nhiên sẽ không vì người Đại Phạm Thần Sơn rút đi mà rời đi, hắn vẫn lưu lại đây ngộ đạo.

Hồn Hậu Thánh Mỹ và hắn xuất thân cùng thánh địa, Thánh Mỹ mạnh thì hắn càng kiêu ngạo.

Nhưng khi hắn nhìn qua Hạm Thai bên cạnh Thánh Mỹ, nhìn Lâm Minh trên Ham Thai này thì ánh mắt phức tạp.

Lâm Minh, nhân vật mạnh mẽ này khiến lòng người lạnh giá.

- Tiểu tử này, chiến lực kh ủng bố, không biết hắn có thể tới bước kia không.

Ngọc Thạch Sinh cũng không dám khinh bỉ xuất thân của Lâm Minh, hắn đang suy nghĩ miên man, nhìn trên Ham Thai cô quanh, đột nhiên ấn ký hồn hải sáng lên.

Kế tiếp ấn ký hồn hải thứ hai thứ ba cùng sáng lên.

Chuyện này có ý nghĩa Lâm Minh rốt cục tìm hiểu trang sách màu vàng hoàn tất, bắt đầu tìm hiểu pháp tắc trên Ham Thai.

Hào quang chói mắt, giống như mặt trời dâng lên, so với hào quang ấn ký hồn hải Lâm Minh thắp lên lúc trước, so với Thánh Mỹ cũng không chút thua kém.

Thiên kiêu các tộc không muốn chú ý cũng khó khăn, Lâm Minh, Thánh Mỹ hai nhân vật tuyệt thế, có thể tạo ra kỳ tích trên Đọa Thần sơn mạch hay không?

Lúc này trên Ham Thai, Lâm Minh giống như giếng nước yên tĩnh.

Tuy còn có rất nhiều chỗ tối nghĩa chưa rõ, nhưng mà chân ý trang sách màu vàng mà Thánh Mỹ đưa cho hắn đã hiểu ra. Chỉ cần có thời gian, lại xác minh với những hiểu biết của mình tìm hiểu lúc trước, có lẽ có thể ngộ ra được.

Nhưng mà mặc dù chỉ lĩnh ngộ chân ý trên trang sách màu vàng đầu tiên, Lâm Minh đạt được cũng không phải chuyện đùa.

Hồn lực trong người tăng vọt, sôi trào như nước thủy triều, không ngừng cọ rửa bản thân, làm cho hắn có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Hắn ngựa không dừng vó, nhanh chóng ngộ đạo trên Ham Thai.

Hắn lòng dạ biết rõ, chỉ cần mình đạt được càng nhiều trang sách màu vàng, xác minh lẫn nhau, thông hiểu đạo lí cũng càng dễ dàng hơn rất nhiều.

Cảm giác vừa xuất hiện, thoáng qua tức thì.

Hai trang sách màu vàng trong thức hải cảm ứng lẫn nhau, phát ra âm thanh thiên nhiên, làm cho đầu óc Lâm Minh thanh tỉnh không ít.

Lại qua một ít thời gian, ấn ký hồn hải thứ tư cũng sáng lên.

Dần dần lĩnh ngộ đằng sau bắt đầu tối nghĩa.

Trên Ham Thai trong tối tăm có lực lượng cường đại bao phủ, phát ra bí lực vô tận

Không biết lúc nào, Lâm Minh phát hiện mình đang đi trên con đường hẹp quanh co, chung quanh là sương mù che chắn đường đi, nhìn không thấy cái gì cả.

Ở giữa sương mù này, giống như con thuyền lênh đênh trên biển sâu, trôi nổi trong thiên địa, không biết phải làm sao.

Nhưng mà hào quang lập lòe phía trước, chân âm sự vật thần bí đã biến mất, giống như mất đi liên hệ với thiên địa

- Lại là loại cảm giác này...

Trong nội tâm Lâm Minh tỉnh ngủ, nếu như hắn không thể theo cảm giác kỳ dị này đi tới, như vậy lĩnh ngộ đằng sau tuyệt đối vô cùng gian nan.

Ngộ đạo trên Hạm Thai ở Đọa Thần sơn mạch này độ khó thật lớn, từ xưa đến nay, Hồn Tộc không biết có bao nhiêu nhân kiệt nếm thử ngộ đạo, tất cả đều thất bại, trong bọn họ thậm chí có Chân Thần thời thiếu niên!

Chương 1936: Nữ tử thần bí

Cho nên có người thậm chí hoài nghi, thiên địa quy tắc nơi này đã bị phá hỏng, bất luận kẻ nào đều ngộ không ra kết quả gì.

Tuy Lâm Minh tự tin, nhưng mà hắn không cho rằng mình mạnh hơn Chân Thần của Hồn Tộc lúc còn trẻ.

Tới gần bình cảnh, Lâm Minh càng cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này trong đầu của Lâm Minh, hắn kiệt lực hồi tưởng một ít nội dung chính mình lĩnh ngộ giáp mộc, ất mộc hai sách trang sách màu vàng.

Hắn lĩnh ngộ chân ý của hai trang sách màu vàng, phù văn của chúng không ngừng sáng lên, chúng phát ra tiếng chuông lớn, ông ông ông -- tản mát chân âm đại đạo, không ngừng vang vọng trong đầu Lâm Minh.

Sương mù chung quanh lui tán không ít.

Trước mặt xuất hiện con đường, cổ sơ dạt dào, kéo dài vô tận tới phương xa, giống như đi thông qua đi là nhìn thấu tương lai vô hạn.

Con mắt Lâm Minh sáng ngời, hắn không ngừng nghe chân âm đại đạo trong đầu, trong nội tâm vừa mới có chỗ lĩnh ngộ, thiên địa hiện tại biến thành đen kịt.

Sương mù khôn cùng lại hiện ra, bao phủ hắn vào trong, hắn không thể tiến lên.

- Làm thế nào tiếp tục đi tiếp đây?

Lâm Minh đau khổ suy tư, hắn vẫn cảm thấy phiến thiên địa này vẫn tồn tại, hắn không ngừng trầm tư lĩnh ngộ trang sách màu vàng, cũng dần dần càng ngày càng sâu khắc.

Nhưng mà ấn ký hồn hải thứ năm giống như rãnh trời vắt ngang trước mặt, giống như vĩnh viễn không thể vượt qua.

Lâm Minh lâm vào đình trệ, ở mà Hồn Hậu Thánh Mỹ trên Ham Thai không xa, thật lâu không có động tĩnh gì.

Đột luồng sóng màu xanh b ắn ra ngoài, hồn hải thứ năm vẫn không có nhen nhóm.

Ngộ đạo trên Ham Thai là quá trình khá dài, cũng không phải một hai trăm ngày là có thể hoàn thành, thậm chí có người ở chỗ ngẩn ngơ hơn mười năm.

Dù là Lâm Minh, Thánh Mỹ, bọn họ muốn lấy trang sách màu vàng ở đây cũng cực kỳ khó khăn.

Thời gian trôi qua, ngày qua ngày.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ giống như điêu khắc, không động đậy chút nào, hồn lực của bọn họ thâm hậu khó có thể tưởng tượng, có rất nhiều người ngồi trên Ham Thai hơn mười ngày là hồn lực không chịu nổi, nhưng mà đối với Lâm Minh cùng Thánh Mỹ mà nói đây là chuyện không thành vấn đề.

Bởi vì bọn họ thuận theo thiên địa pháp tắc nơi đây, tiết kiệm hồn lực, đồng thời năng lực khôi phục của bọn họ cũng cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Ở phương diện này, Thánh Mỹ mạnh hơn Lâm Minh quá nhiều, Lâm Minh tuy không bằng Thánh Mỹ, nhưng bởi vì có được ma phương, linh hồn của Lâm Minh cũng chính là vĩnh hằng chi hồn theo lời Thánh Mỹ nói, linh hồn vững chắc gần như vĩnh hằng, không phải người tầm thường có thể so sánh.

- Thật đáng sợ, bọn họ đã ngồi hơn mười tháng, xem bộ dạng như vậy, bọn họ dường như có thể ngồi mấy năm đấy.

- Nhen nhóm hồn hải thứ năm sao mà khó khăn... Ngay cả Hồn Hậu Thánh Mỹ đều không dễ...

- Lâm Mục cũng ngừng lại ở hồn hải thứ năm, thật lâu không có động tĩnh...

- Tuy tiểu tử nhân loại này rất cuồng vọng, nhưng mà hắn cường đại ở hệ thống tụ nguyên, ngộ đạo trên Ham Thai hắn không có khả năng so sánh với Hồn Hậu nương nương, ta nghĩ... Hồn Hậu nương nương có lẽ không lâu sẽ nhen nhóm hồn hải thứ năm...

Một ít nhỏ giọng nghị luận, sợ kinh động Thánh Mỹ.

Trên Ham Thai, Lâm Minh vẫn không ngừng suy tư như trước.

Trước mặt hắn giống như man hoang, tràn ngập sương mù.

Làm cho hắn không thấy con đường đi nơi nào.

Hắn lẻ loi đi một mình, dưới chân bước lên đá xanh, giống như con đường đá xanh trong thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ.

- Mỗi một trang sách màu vàng, lẫn nhau đều có một ít liên quan, nhưng mà mỗi chân ý của chúng lại khác nhau quá lớn... Ta ngay từ đầu có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy, đó là nội tình lúc trước, lại là vì ta lĩnh ngộ chân ý của hai trang sác màu vàng cả, mà độ khó phía sau đột nhiên tăng vọt, nội tình lĩnh ngộ của ta lúc trước cũng tiêu hao hết.

Lâm Minh thì thào tự nói, mà đúng lúc này, đột nhiên bên tai của hắn có tiếng nói vang vọng.

- Ồ? Có, có người khắc chữ trên phiến đá.

Trong nội tâm Lâm Minh đột nhiên cả kinh, âm thanh này rõ ràng chính là thiếu nữ áo đỏ đi theo mình.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy thiếu nữ áo đỏ đang ngồi bên cạnh mình trong ý thức hải, con mắt linh động, nàng nhìn qua sương mù trước mặt, sương mù,che chắn nhưng ánh mắt của nàng tỏa ra thần quang kỳ lạ, giống như nhìn thấu sương mù này.

- Ngươi nói cái gì? Có người khắc chữ?

Lâm Minh tim đập nhanh, hắn bất chấp thiếu nữ áo đỏ làm sao xuất hiện trong ý thức hải của hắn, nếu như chỉ là hồn lực, ý thức, không có gì có thể ngăn được thiếu nữ áo đỏ này.

Hắn hiện tại quan tâm nhất là trên con đường đá xanh này, thậm chí có người mà hắn không nhìn thấy.

Điều này hiển nhiên là vì con đường phía trước có lực lượng kỳ dị bao phủ, Lâm Minh còn không có năng lực nhìn rõ tầng sương mù này, nhưng mà thiếu nữ áo đỏ đã có, lai lịch của nàng thần bí huyền ảo, làm cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng.

- Ân, là một a di xinh đẹp, nàng dùng ngón tay viết chữ trên tảng đá.

Nữ nhân?

Lâm Minh không hiểu thấu, người này là ai?

- Nàng viết cái gì?

Lâm Minh hỏi, thiếu nữ áo đỏ trừng to mắt, nhìn không nháy mắt, lẩm bẩm:

- Tốt, chữ thật phức tạp, ta xem không hiểu, nhưng mà a di này... Giống như... Giống như rất quen thuộc...

Thiếu nữ áo đỏ lâm vào trầm tư.

Lâm Minh nghe xong trong nội tâm khẽ động, rất quen thuộc?

Hắn thật sự nghĩ không ra thân phận thiếu nữ này là gì, nàng và nữ nhân khắc chữ có quan hệ gì? Chẳng lẽ là mẫu tử?

Nữ nhân trước mắt viết "Chữ ", vậy là cái gì?

- A di kia bắt đầu vẽ tranh, là nước chảy... Còn có người... Vì sao, có người trong vì sao... Cọng cỏ non, bùn đất, hỏa diễm...

Thiếu nữ áo đỏ không ngừng nói xong, nhưng cảnh tượng này không liên quan tới nhau, Lâm Minh chỉ là nghe, căn bản không hiểu ra sao.

Vì vậy hắn định tâm thần, kiệt lực dùng mắt nhìn qua con đường đá xanh.

Nhưng mà hắn lại cảm giác, nhìn chằm chằm vào con đường đá xanh không nháy mắt như vậy, hai mắt của hắn đau nhức, đau đớn rơi lệ.

Dương như hào quang của con đường đá xanh tỏa ra chính là vô số kim châm, đâm vào ánh mắt của hắn.

Lâm Minh có loại cảm giác, nữ nhân kia vẽ đồ vật chính là pháp tắc.

Mọi sự vạn vật trong thiên địa đều tuân theo các loại pháp tắc vũ trụ, tánh mạng cũng không ngoại lệ.

Thiếu nữ áo đỏ ở bên cạnh Lâm Minh, thỉnh thoảng nói ra, nàng nói mỗi một chữ Lâm Minh đều nhớ kỹ.

Lâm Minh vẫn nhìn, nhìn chằm chằm vào, cho dù con mắt đỏ bừng, phủ đầy tơ máu cũng nhìn.

Thẳng đến có một ngày, hắn dường như nhìn thấy trên tảng đá có bóng người mơ hồ.

Tóc dài, áo xanh, toàn thân cao thấp tỏa ra khí tức đáng sợ.

Đây chính là một nữ nhân, nữ nhân này khiến tim của Lâm Minh đập nhanh, tóc dài của nàng rủ xuống như sóng nước, làm cho người ta nhìn thấy là mất đi phương hướng.

Hắn không cách nào phân rõ cảnh giới của nữ nhân này, chỉ thấy nàng dạo bước trên con đường đá xanh, có đôi khi đang trầm tư, có đôi khi nàng lại cúi đầu xuống viết vài nét trên con đường đá xanh.

Nàng giống như đang hoàn thành tác phẩm nghệ thuật vậy.

Chương 1937: Con mắt (1)

Toàn thân Lâm Minh cứng đờ, không cách nào hành động được, hắn có thể khẳng định, cô gái này không phải là ảo giác, mà trên người của nàng mang theo khí tức của tuế nguyệt (thời gian), hắn trong thí luyện cuối cùng và Uổng Tử Cốc có cảm nhận tương tự như thế, chỉ có vượt qua thời gian mười tỷ năm trở lên mới có khí tức tuế nguyệt đáng sợ như vậy, không cách nào ngược dòng tìm hiểu, cảm giác hoàn toàn tìm không thấy ngọn nguồn.

- Đây là hư ảnh mười tỷ năm trước lưu lại sao?

Lâm Minh thì thào tự nói, nó vẫn bảo trì cho tới ngày hôm nay, lúc cách lâu như vậy, nhưng mà Lâm Minh vẫn hãi hùng khiếp vía.

Có một nữ nhân như thế, có lẽ thiếu nữ áo đỏ chứng kiến cảnh tượng này, là tình cảnh bắt đầu sáng lập ra nguyên mộng vũ trụ, năm đó nữ nhân kia khắc chữ chính là ghi lại pháp tắc, đây là giải thích tốt nhất.

Thậm chí có khả năng, nữ nhân này sáng tạo ra Hạm Thai ngộ đạo trên Đọa Thần sơn mạch

Nhưng mà người... Sáng tạo ra Hạm Thai ngộ đạo, chẳng lẻ không phải là người sáng tạo Thánh Điển?

Lâm Minh ở trong ảo cảnh hai lần gặp người sáng tạo ra Thánh Điển, năm đó người thần bí giao chiến với chủ nhân Tu La Lộ kia, Lâm Minh mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng lại có thể khẳng định, hắn hẳn là nam nhân mới phải

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Minh cảm giác đầu của mình loạn lên, quan hệ của nhân vật hơn mười tỷ năm trước, làm cho hắn hoàn toàn mê mang, hắn nhịn không được quay đầu lại, nhìn về phía thiếu nữ áo đỏ bên người, thiếu nữ này chẳng lẽ cũng là người của mười tỷ năm trước sau, nếu không tại sao nàng có cảm giác quen thuộc?

Nếu như là thế, năm đó nàng sắm vai nhân vật thế nào? Tại sao nàng ngủ say như vậy, tại sao lại sống sót? Vì sao trên người của nàng lại không có khí tức tuế nguyệt nồng đậm?

Trong đầu Lâm Minh sinh ra vô số bí ẩn, mà bây giờ lại không phải là lúc nghĩ những chuyện này, hắn bắt đầu nhìn tay của nàng, kiệt lực muốn nhìn rõ trước mắt là gì, nhưng mà bút tích của nàng giống như hào quang thần bí bắ n ra, làm cho Lâm Minh không nhìn rõ ràng được.

- Đây rốt cuộc là khắc cái gì?

Trong nội tâm Lâm Minh lo lắng, ánh mắt của hắn vô cùng đau đớn, nhìn qua những thần quang kia như bị kim châm.

Kiên trì như vậy không biết bao lâu, hai mắt Lâm Minh huyết hồng, dường như đã tới cực hạn.

Nhìn thẳng vào đạo ấn của nhân vật tuyệt thế thời thượng cổ, đối với hồn lực của Lâm Minh cũng là khảo nghiệm cực lớn.

Lại qua một phút đồng hồ, đột nhiên thân thể Lâm Minh đột chấn động mạnh, con mắt có tơ máu chảy ra.

Hắn quỳ rạp trên đất, thân thể không dậy nổi, nhưng mà hắn vẫn nhìn vào bút tích của nữ tử kia như cũ.

- Lâm ca ca, ngươi... Ngươi đừng nhìn nữa, con mắt của... Của ngươi đã đổ máu... Lại nhìn nữa sẽ mù đấy...

Thiếu nữ áo đỏ nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Minh, trong nội tâm lo lắng, mà khi lo lắng thì nàng lại cà lăm.

- Không có việc gì...

Lâm Minh khoát khoát tay, ánh mắt không dời đi nửa phần.

- Có thể... Thế nhưng mà...

Tiểu nữ hài áo đỏ rất quan tâm Lâm Minh.

Trong nội tâm Lâm Minh ấm áp, hắn nhớ rõ tiểu nữ hài từng nói qua, trên người hắn có hương vị dễ ngửi, dường như cũng bởi vì như thế, tiểu nữ hài đối với Lâm Minh không muốn xa rời, ra khỏi nguyên mộng chiến trường, tiểu nữ hài vẫn đi theo Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn qua tiểu nữ hài, trong ánh mắt mang theo nhu hòa, hắn nói ra:

- Ta vẫn không biết tên của ngươi, chính ngươi hình như cũng không nhớ ra, ta về sau gọi ngươi là Hồng nhi được không?

Tiểu nữ hài nghiêng đầu, lại gật gật đầu, dường như vui mừng, nói:

- Tốt... Tốt.

- Ân... Hồng nhi, ta không sao...

Lâm Minh cắn răng, tiếp tục nhìn qua bút tích mà nữ tử kia lưu lại.

Hắn hết sức chăm chú. Hồn nhiên không để ý con mắt đổ máu.

Hắn không có bao nhiêu thời gian, Thánh tộc Nhân tộc đại chiến chỉ mấy chục năm là bộc phát. Hắn không muốn trơ mắt nhìn nhìn những thứ hắn quan tâm tan nát

Mà bây giờ, chỉ có chút thời gian này hắn và Thánh Mỹ hợp tác, chỉ sợ không có hy vọng kéo dài, bởi vì Thánh Mỹ muốn điều kiện là Lâm Minh tìm được con đường tu luyện vĩnh sinh, Lâm Minh trừ phi dâng ma phương ra, nếu không thì không cách nào đạt tới!

Như vậy Lâm Minh chỉ có thể làm, chính là tận lực đề cao thực lực của mình. Hắn có một loại suy đoán, nếu như dung hợp Thánh Điển cùng Thiên Thư, nội ngoại kiêm tu, vũ trụ trong người cùng thiên địa vũ trụ đồng thời tu luyện tới cực hạn. hắn sẽ đạt tới cảnh giới không tưởng tượng nổi, trong khoảng thời gian ngắn khiến thực lực của hắn tăng lên tới mức đủ chống lại đại kiếp nạn.

Đương nhiên, cái gọi là thời gian ngắn, cũng không phải là vài chục năm mà thôi...

Nhưng mà đã như thế, Lâm Minh cũng muốn dốc hết khả năng cầm được trang sách màu vàng.

Nếu như trang sách màu vàng trong Đọa Thần sơn mạch bị Thánh Mỹ cầm lấy, như vậy Lâm Minh không có cái gì trao đổi cả, nếu hắn đạt được, như vậy hắn hắn có thể dùng trang sách màu vàng này trao đổi trang sách màu vàng khác với Thánh Mỹ, tương đương với có được hai trang.

Kể từ đó Lâm Minh sẽ có bốn trang sách màu vàng.

Tuy chỉ dựa vào bốn trang sách màu vàng, Lâm Minh không có khả năng tìm hiểu toàn bộ Thánh Điển, nhưng chung quy có hy vọng vẫn hơn.

Hắn cắn chặt răng, nhìn không chớp mắt, tiêu hao hồn lực của mình.

Lúc này ở bên ngoài, bản thể của Lâm Minh cũng có phản ứng kịch liệt.

- Lâm Mục, ánh mắt hắn đổ máu...

Có người chú ý tới tình hình của Lâm Minh, hơi ngây người, giống như võ giả ngộ đạo, bởi vì hồn lực tiêu hao quá lớn cho nên sắc mặt rắng bệch...

Thế nhưng mà Lâm Minh vì sao con mắt đổ máu, loại tình huống này vẫn mới thấy lần đầu.

- Hồn lực của hắn không ổn, dường như tiêu hao thật lớn, hắn nhất định đang tiêu hao hồn lực của mình.

- Im lặng, không kiên trì nổi thì lui ra đi, ở chỗ này gượng chống, có ý nghĩa sao...

- Ngộ đạo Ham Thai mà thôi, tất cả mọi người chỉ nếm thử một chút, lại không có trông cậy vào thật sự ngộ ra cái gì, Đọa Thần sơn mạch này bao nhiêu năm qua vẫn chưa từng có ai ngộ ra cái gì đó, ngay cả mấy Hồn giới Chân Thần, bọn họ thời điểm thiếu niên cũng không công mà lui, thế nhưng mà tiểu tử Nhân tộc này lại cho rằng hắn làm được.

Có người chậc chậc nói ra, có chút bộ dáng xem kịch vui, kỳ thật trong lòng của rất nhiều người, cho dù là Hồn Hậu Thánh Mỹ muốn cầm được trang sách màu vàng trong Đọa Thần sơn mạch này cũng không dễ dàng.

Nhưng tốt xấu gì Thánh Mỹ còn có hi vọng, ít nhất Ngọc Thạch Sinh vẫn vững tin là Thánh Mỹ có hi vọng như thế...

- Mũi đã đổ máu...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có người muốn cười, những người khác có biểu lộ hả hê.

Bọn họ đối với Lâm Minh không chỉ có bài xích, hơn nữa còn ghen ghét.

Bọn họ xuất thân từ Hồn Tộc, lại kém một Nhân loại, tự nhiên trong nội tâm không thoải mái, nhưng mà bây giờ nhìn thấy bộ dáng của Lâm Minh như vậy, bọn họ cảm thấy hả giận.

Đây chính là truyền thừa của Hồn Tộc, hắn một Nhân loại muốn cầm được sao?

Chương 1938: Con mắt (2)

- Hắn hiện tại hắn mới thắp sáng ấn ký hồn hải thứ tư mà thôi, mà ngộ đạo hoàn toàn trên Ham Thai này cần bảy ấn ký hồn hải, hắn còn kém xa, chẳng lẽ muốn một hơi lĩnh ngộ hết?

- Ta cảm giác tiểu tử này muốn gượng chống mà thôi...

Mọi người cười nói.

Bọn họ nhìn qua Lâm Minh, lại nhìn Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ vẫn thong dong như trước, chỉ ngẫu nhiên nhíu mày một cái, nhưng mà Lâm Minh lại thành bộ dáng như vậy, chênh lệch này quá lớn, hơn nữa theo thời gian sau đó, chờ Lâm Minh và Thánh Mỹ lục tục thắp sáng ấn ký thứ năm, tất nhiên chênh lệch càng lúc càng lớn.

Có lẽ Lâm Minh căn bản có khả năng không thể thắp sáng ấn ký hồn hải thứ năm.

...

- A di xinh đẹp vẽ một con cá...

Hồng nhi ở bên cạnh nói vào, cơ hồ khi nữ tử thần bí vẽ ra một vật nào đó, Hồng nhi sẽ lập tức nói ra, nhưng mà Hồng nhi nhìn rất nhẹ nhàng, cũng nhìn rõ là vẽ cái gì, nhưng mà Lâm Minh cố gắng thế nào cũng không nhìn thấy cái gì cả.

- Cá... Nước sông... Đạo vận...

Lâm Minh cảm giác nữ tử thần bí vươn tay vẽ vào hư không vô tận, làm cho hắn căn bản không cách nào nhìn thấy cái gì.

Hắn kiên trì đến cực hạn, hai mắt bị máu bao bọc như bị mù.

Nữ tử thần bí bước đi nhẹ nhàng, giống như nữ thần trên bầu trời, nàng ngồi trên một phiến đá, nhất cử nhất động của nàng đều tràn ngập đạo vận và khí tức pháp tắc.

Nàng dường như đang suy tư điều gì, tóc dài rủ xuống giống như màn đêm âm trầm, che khuất dung mạo của nàng, làm cho người ta căn bản không thấy rõ ràng.

Nàng ngồi không biết bao lâu, lại đứng dậy, bắt đầu vẽ.

- Nàng vẽ một con mắt.

Hồng nhi lại đang nói..., cho dù nữ tử thần bí vẽ cái gì cũng không thể làm khó nàng.

- Con mắt...

Tầm mắt của Lâm Minh đỏ tươi, hắn cảm giác thân ảnh của nữ tử thần bí mơ hồ.

Mà thời điểm này nữ tử thần bí kia đột nhiên quay người nhìn qua Lâm Minh.

Chính cái nhìn này khiến nội tâm của Lâm Minh chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn quỳ trên mặt đất, cảm giác hai mắt của mình nóng rực.

- Con mắt...

Lâm Minh cắn chặt răng, môi hắn đổ máu, dường như ý thức mơ hồ, nhưng hắn vẫn dùng hết lực lượng cuối cùng nhìn qua nữ tử trên phiến đá xanh.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy, hắn cách thành công không còn xa, chỉ cần kiên trì thì hắn nhất định sẽ thấy rõ.

Nhưng mà một khắc này làm cho Lâm Minh lo lắng là, hắn cái gì cũng không thấy.

Ánh mắt huyết hồng!

Hắn gần như hôn mê, nhưng mà thời điểm hắn té ngã, chẳng biết tại sao "Tầm mắt" của hắn ẩn ẩn nhìn thấy một con mắt!

Phải nói là con mắt này là trực tiếp hiện ra trong đầu hắn, không có thông qua mắt của hắn biểu hiện trực tiếp ra ngoài.

Lâm Minh vuốt mi tâm của mình, chỉ cảm thấy chỗ đó nóng rát đau đớn, mơ hồ trong đó dường như có hào quang trong không gian này hội tụ vào mi tâm của Lâm Minh.

Ông ông ông!

Thiên địa chấn động, thế giới tinh thần giống như bị xé rách, ngôi sao vô tận như rơi xuống, hiện ra chín tinh cầu, nó như nắng rắt chiếu sáng các nơi.

Ngàn vạn ánh sao giống như ngân hà phủ xuống.

Lâm Minh cảm giác đầu của mình đau như muốn nứt ra, dường như đầu của hắn bị ánh sao này cắt qua!

- Đây là...

Lâm Minh cảm thấy rõ ràng, vị trí mi tâm của mình nóng rực như sắp hòa tan ra, mà hào quang vô tận hội tụ chỗ này, dần dần ngưng tụ thành một đạo cung.

- Thiên Mục? Thiên Mục Đạo Cung?

Trong nội tâm Lâm Minh đột nhiên chấn động, Đạo Cung Cửu Tinh Thiên Mục Đạo Cung!

Cái đạo cung này không mang theo bất cứ lực công kích nào, nhưng mà một khi mở ra lại trực tiếp gia tăng thần thức của võ giả, có thể nhìn thấy thiên cơ, nhìn thấy huyền bí vô tận.

- Không ngờ ta lại tự hành mở một đạo cung ra!

Lâm Minh thở hào hển, trán của hắn nhiễm máu tươi, trong máu tươi này dường như có một con mắt thần bí lóe lên.

Lâm Minh trước đó mở Tử Phủ Đạo Cung, Thiên Phạt Đạo Cung, Song Cực Đạo Cung đều dùng vô số linh dược chồng chất mà thành, nhưng mà lúc này mở Thiên Mục Đạo Cung, Lâm Minh lại dựa vào lực lượng và tích lũy bản thân mở ra.

Cho dù là võ giả hay phàm nhân, cho dù là động vật thì xương cốt ở mi tâm trời sinh bị lõm vào, đó là nơi con mắt thứ ba ẩn nấp, nó đã thoái hóa vào trong đầu, đây là chỗ của thiên nhãn.

Nếu có thể mở thiên nhãn thì có thể nhìn thấy tất cả, đạt được cảm giác lực không gì sánh kịp.

Nhưng mà Lâm Minh hiện tại, thiên nhãn vừa mở ra, còn đang đổ máu, mở ra cũng cực kỳ miễn cưỡng, phải nói rằng còn không triệt để, muốn thấy rõ tất cả là không thể nào, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tay của nữ tử thần bí.

Trong nháy mắt tay của nữ tử thần bí vẽ ra, Thiên Đạo pháp tắc chung quanh toàn bộ hội tụ lại, cùng dung hợp với tính mạng chi lực của nàng, hóa thành ký tự, khắc vào trên đá.

Dùng ngón tay làm bút, dùng pháp tắc làm mực, nữ tử khắc mỗi đồ vật đều có sự sống.

Hoa cỏ trùng cá, chim bay cá nhảy, tất cả rất sống động, cho dù là một khối đá, một chữ đều có sinh mạng, nữ tử thần bí này vươn tay là giao phú sinh mệnh và linh tính cho chúng, làm cho chúng có sinh mệnh lực dao động.

Lâm Minh thậm chí có loại cảm giác, nàng kia vẽ thành đồ án chỉ cần thổi một hơi thì nó sẽ sống lại, giống như thần bút trong truyền thuyết, bởi vì thứ mà nàng vẽ ra đã thành tinh.

Hồn lực của Lâm Minh tiêu hao thật lớn, nhưng mà hắn vẫn gượng chống, đi đọc pháp tắc dưới ngón tay của nữ tử thần bí.

Hắn cảm giác nữ tử thần bí trước mắt vẽ những thứ này, luôn luôn có cái gì đó hắn không cách nào bắt lấy.

Cảnh giới của cả hai chênh lệch quá lớn, lớn tới mức Lâm Minh cho dù tiêu hao hồn lực cũng không cách nào chèo chống được.

- Ham hố không có ý nghĩa.

Đột nhiên Lâm Minh tỉnh ngộ điểm này, nữ tử trước mắt pháp tắc quá nhiều. Mỗi một khối đá xanh đều có dấu vết lưu lại, mà những dấu vết này ẩn chứa pháp tắc tuy chỉnh thể đều thuyết minh tính mạng, nhưng mà mỗi chủng thuyết minh đó có ý nghĩa khác nhau.

Lâm Minh muốn lĩnh ngộ tất cả pháp tắc trong đó sẽ xuất hiện cảm giác bắt lấy cái gì đó. Lại luôn bắt không được.

Ý thức được những chuyện này, Lâm Minh bình phục tâm thần. Hắn mang tất cả lực chú ý tập trung vào đồ án mà nữ tử này đang vẽ.

Đồ án này là một giọt nước, lớn như hạt đậu xanh, so với chim trùng cá do nữ tử này vẽ lúc trước. Đồ án này quá đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần vài nét bút là hoàn thành, nữ tử thần bí lại dùng mấy hô hấp mới vẽ nó ra.

Nhưng mà đồ án đơn giản như vậy lại càng bất phàm.

Lâm Minh nhìn qua giọt nước này, toàn tâm đắm chìm vào trong đó, hoàn toàn vong ngã.

Trong mông lung, hắn dường như nhìn thấy giọt nước một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Cuối cùng là hóa thành mưa đầy trời, kéo dài không ngừng, toàn bộ là hơi nước che chắn. Trong mây có tia chớp xuất hiện, nó xuyên qua màn mưa.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Minh hoàn toàn lâm vào trong đó.

Chương 1939: Trăng sao tranh sáng (1)

Mưa, mưa là do ngàn vạn hơi nước hội tụ mà thành. Nó sống chính là quá trình nó rơi xuống, mà nó chết chính là lúc rơi xuống mặt đất,, rơi xuống biển, rơi xuống thế gian... (đọc tới đây giống giống Tiên Nghịch)

Cả đời của nó ngắn ngủi, một giọt mưa hoàn toàn không chút thu hút.

Nhưng mà mưa vô cùng vô tận lại thoải mái vạn vật, thoải mái sinh linh, cây hoa điểu trùng cá, chim bay cá nhảy, tất cả bởi vì có mưa mà sinh sống phồn vinh.

Một giọt mưa nhìn thì đơn giản, nhưng lại ẩn chứa ý cảnh sinh sinh bất tức, làm cho Lâm Minh cảm giác được huyền bí vô tận, quên đi thời gian.

Hồn lực của hắn không ngừng tiêu hao, nhưng mà ý cảnh sinh sinh bất tức lại thay đổi một cách vô tri vô giác, thoải mái hồn hải của hắn, làm cho hắn vốn cảm thấy hồn hải gần cạn kiệt, dường như được một cơn mưa quét qua, mỗi một giọt mưa đều là lực lực hồn lực bổn nguyên vô cùng tinh khiết, khi được trận mưa này thoải mái, Lâm Minh cảm giác tinh lực của mình bắt đầu dồi dào trở lại.

Biến hóa này trực tiếp thể hiện trên bản thể của Lâm Minh.

Sắc mặt của hắn vốn tái nhợt, bắt đầu chậm rãi hồng nhuận phơn phớt, nhưng mà hai mắt của hắn vẫn có máu tươi chảy ra, những vết máu này chảy dài trên mặt lâm Minh, nhìn hắn hiện tại rất dữ tợn.

- Tiểu tử này, hình như sống lại?

Rất nhiều người kinh ngạc, dưới tình huống bình thường, võ giả ngộ đạo trên Ham Thai, một khi xuất hiện tình huống này, tình huống càng ngày càng hỏng bét, cuối cùng không thể không rời khỏi Ham Thai.

Thế nhưng mà Lâm Minh rõ ràng vốn chống đỡ không nổi, hiện tại sắc mặt vừa hồng nhuận, thật sự không bình thường.

- Hồi quang phản chiếu a, trong chốc lát hắn sợ rằng sẽ không được. Vốn mọi người tới đây chỉ trải nghiệm mà thôi, không trông cậy vào có thu hoạch gì, mà tiểu tử này xem như một đóa hoa hiếm thấy, hắn căn bản không phải là người Hồn Tộc chúng ta, chủ tu cũng là hệ thống tụ nguyên, lại hấp tấp chạy tới nhớ thương truyền thừa tổ tiên Hồn Tộc lưu lại, đúng là thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ.

- Thực tế hắn hiện tại làm thành bộ dáng này, Wow, thất khiếu chảy máu ah, người này đúng là quái lạ.

Mấy người kia cười ha hả nói ra, thời điểm này có người ồ lên.

- Xảy ra chuyện gì, Thánh Mỹ nương nương...

Có người hét lên thì không ai chú ý tới Lâm Minh, bọn họ nhao nhao quay đầu nhìn qua Hạm Thai của Thánh Mỹ, Thánh Mỹ mới là người được tuấn kiệt Hồn Tộc để ý nhất, cũng là nhân vật chính trong ngộ đạo lần này.

Càng nhìn mọi người càng sững sốt.

Tình huống của Thánh Mỹ lúc này lại không tốt

Sương mù hồn lực chung quanh thân thể của nàng càng ngày càng không ổn định, đang hốt hoảng, dường như muốn tiêu tán đi, gương mặt mỹ lệ của nàng lúc này cũng mất tơ máu, giống như tiêu hao thật nhiều.

- Nương nương!

Có người khẩn trương, bọn họ đều là người sùng bái Thánh Mỹ.

- Không nên quấy rầy nương nương!

Ngọc Thạch Sinh hô to, ở Đọa Thần sơn mạch này, võ giả bình thường đa số sẽ nghỉ ngơi, dù sao Ham Thai số lượng có hạn, Ngọc Thạch Sinh từ khi Thánh Mỹ tới thì hắn rất ít khi ngộ đạo, đa số thời gian đều chú ý tình huống của Thánh Mỹ, hiện tại Thánh Mỹ có biến thì hắn lập tức phát hiện ra.

Trong thời gian gần một năm, Thánh Mỹ lần đầu tiên xuất hiện tình huống hồn lực không chống đỡ nổi, mà thôi hồn lực ngộ đạo, nguyên vốn có chút ít hung hiểm, Ngọc Thạch Sinh tự nhiên không thể để cho người ta quấy rầy, cho dù xuất hiện một ít tình huống không tốt, dưới điều kiện không rõ cũng không thể tùy tiện quấy nhiễu Thánh Mỹ.

- Nhân vật cường đại nghịch thienenhuw Thánh Mỹ nương nương, cũng có lúc hồn lực chèo chống không nổi sao?

Trong nội tâm mọi người sinh ra ý niệm này, lại nhìn qua sắc mặt Lâm Minh càng ngày càng hồng nhuận phơn phớt. Trong nội tâm ngược lại kỳ dị, Thánh Mỹ rốt cuộc đang trải qua cái gì?

- Hồn lực của nương nương đương nhiên hùng hậu, nhưng mà nàng tiêu hao cũng lớn...

Mọi người ngươi một lời, ta một câu, mà thời điểm này nơi của Hồn Hậu Thánh Mỹ sinh ra vầng sáng mông lung, vầng sáng này càng lúc càng lớn, giống như gợn sóng tỏa ra các nơi.

Nhìn thấy một màn này, trên vách núi có rất nhiều người kích động lên, chẳng lẽ là...

Hô --

Hào quang triệt để khuếch tán. Trong lúc nhất thời Hạm Thai của Thánh Mỹ mây mù lượn lờ, ấn ký hồn hải thứ năm thấp sáng!

- Thánh Mỹ nương nương, thắp sáng hồn hải thứ năm, lúc này mới một năm!

Kỳ thật võ giả ngộ đạo tại Ham Thai thời gian dài như vậy, cũng có không ít người thắp sáng hồn hải thứ năm...

Không nói xa, ngay ở đây có rất nhiều thiên kiêu thắp sáng hồn hải thứ năm....

Nhưng mà bọn họ thường thường dùng thời gian năm năm trở lên, hơn nữa hào quang hồn hải phi thường ảm đạm, cực kỳ miễn cưỡng. Thậm chí có thời điểm như nến tàn trong gió.

Không có ai nhanh như Thánh Mỹ, sáng như nàng, ấn ký hồn hải mà Thánh Mỹ thắp sáng giống như ánh tẳng, hào quang thánh khiết xinh đẹp.

- Không hổ là Hồn Hậu nương nương. Nàng vừa mới xuất hiện tình huống tiêu hao hồn lực. Hẳn là thời khắc ngộ đạo mấu chốt, cho nên mới tiêu hao hồn lực xông qua điểm mấu chốt trong đó.

Có người tán thưởng, thắp sáng ấn ký hồn hải thứ năm nhanh như vậy, làm cho rất nhiều người cảm thấy Thánh Mỹ chỉ sợ thực có khả năng cầm được trang sách màu vàng trên Đọa Thần sơn mạch này.

Nhưng mà có khả năng còn không phải rất lớn, dù sao qua thời gian lâu như vậy, người thất bại quá nhiều, kể cả thiếu niên Chân Thần.

Ham Thai ngộ đạo khó khăn, đã xâm nhập nhân tâm!

Mọi người đang nói chuyện, thời điểm này phía sau bọn họ cũng có hào quang mông lung truyền tới, một vòng một vòng, như là sóng nước.

Ân!

Mọi người giật mình, nhao nhao nhìn sang lại phát hiện cách bọn họ không xa, Hạm Thai của Lâm Minh có hào quang xé tan bóng đen.

- Là Lâm Mục!

- Chẳng lẽ hắn cũng thắp sáng ấn ký hồn hải thứ năm? Điều này sao có thể!

- Lúc này mới một năm! Hắn và Thánh Mỹ nương nương không phân cao thấp.

Hào quang rung động càng ngày càng lớn, càng ngày càng dày đặc, mọi người đều câm miệng, bây giờ nhìn thấy dị tượng này, tất cả mọi người khẳng định, Lâm Mục cũng thắp sáng hồn hải thứ năm!

- Tại sao có thể như vậy, hắn rõ ràng là nhân loại, hắn có thể lĩnh ngộ truyền thừa của Hồn tộc?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đã không biết nên nói lời nào nữa.

Rất nhiều người trong nội tâm cảm giác sợ hãi bao phủ,, kỳ thật bọn họ không ngừng trào phúng Lâm Minh, ngóng trông Lâm Minh không kiên trì nổi, nhưng thật ra là nội tâm đang sợ hãi, sợ hãi Lâm Minh thực ngộ ra cái gì đó và bỏ xa bọn họ.

Bởi vì phương diện chiến lực và thiên phú của Lâm Minh đã bỏ qua bọn họ mười tám con phố, trong cùng cảnh giới có thể dễ dàng nghiền nát bọn họ.

Nhưng mà bọn họ tự phụ mình là chủng tộc đệ nhất vũ trụ, trong nội tâm luôn có kiêu ngạo của mình.

Bọn họ thừa nhận đánh không lại Lâm Minh, nhưng mà ít nhất, phương diện hồn lực và tinh thần, bọn họ tự nhận không có khả năng thua Lâm Minh.

Nhưng mà sự thật lại tàn khốc như vậy.

So sánh rất dễ dàng, một cao thủ cờ vây đánh cờ với cao thủ cờ vua, Lâm Minh là cao thủ cờ vây, đánh bọn họ răng rơi đầy đất.

Chương 1940: Trăng sao tranh sáng (2)

Sau khi chơi cờ vua thì bọn họ tuyệt vọng phát hiện, ngay cả cờ vua mà bọn họ tự hào, trước mặt Lâm Minh lại chẳng đáng một đồng.

Ở phương diện không phải sở trường thua cũng chẳng có gì, nhưng ở phương diện bọn họ đắc ý nhất, cho dù bọn họ là thiên kiêu, so với Lâm Minh chỉ là trò cười mà thôi.

Những người này cũng không biết, kỳ thật người sáng tác Thánh Điển cũng không phải tổ tiên Hồn Tộc, hắn lưu lại truyền thừa cũng là thuộc về toàn bộ sinh linh, người có khả năng thì có được, không quan hệ tới chủng tộc.

Lúc này ở Đọa Thần sơn mạch, một tuấn kêệt Hồn Tộc sắc mặt rất khó coi, khó coi như cha mẹ chết.

Thực tế thì cả đám người chê cười Lâm Minh không lượng sức cảm thấy mặt mũi nóng rát, mặc dù bọn họ cố ý làm thấp Lâm Minh vài câu, tuy nhiên lại hiểu rõ, trước mặt sự thật thì cho dù nói cái gì cũng bằng thừa, cuối cùng bọn họ dứt khoát câm miệng.

- Lâm Mục này thật sự lần đầu tiên tới Đọa Thần sơn mạch?

Có ngườ nhỏ giọng hỏi thăm, nhưng mà hắn còn chưa nói hết, chuyện càng khiến người ta không cách nào tiếp nhận lại xảy ra.

Hào quang chung quanh Lâm Minh càng ngày càng mạnh, tầng tầng lớp lớp khuếch tán ra chung quanh, ngau từ đầu là rung động, về sau lại như sóng lớn, từng đợt lại từng đợt, phạm vi ảnh hưởng chừng mười trượng. Trong thiên linh của Lâm Minh ẩn ẩn có vầng sáng phóng lên trời, phát sáng huy hoàng, giống như ngôi sao không ngừng trôi nổi, mọi người hiện tại khiếp sợ tột đỉnh.

Loại dị tượng này còn hơn cả Thánh Mỹ!

Thánh Mỹ thắp sáng chỉ là mặt trăng. Mà Lâm Minh lại thắp sáng cả bầu trơi sao. Mỗi người ngộ đạo có dị tượng khắc nhau, đây là bởi vì võ giả lĩnh ngộ pháp tắc trên Ham Thai khác nhau, không ai có thể hoàn toàn lĩnh ngộ pháp tắc mà chủ nhân Thánh Điển sáng lập, bọn họ lĩnh ngộ chỉ là một bộ phận mà thôi.

Căn cứ vào độ khó của pháp tắc, lĩnh ngộ có triệt để hay không... Đủ các nguyên nhân khác nhau, dị tượng bày ra cũng khác nhau.

Mà bây giờ dị tượng của Lâm Minh vô cùng hùng vĩ, còn hùng vĩ hơn cả Thánh Mỹ, mọi người đều cảm thấy dường như Lâm Minh ngộ đạo trên Ham Thai càng mạnh hơn nữa.

- Hồn Hậu nương nương lại không bằng Lâm Mục?

Rất nhiều người cảm giác như đang nằm mơ. Mặc dù nói Hồn Hậu Thánh Mỹ hiện tại chỉ mới bảy chuyển, đằng sau còn có không gian phát triển cực lớn. Nhưng ai có thể khẳng định, Lâm Minh trong tương lai không có phát triển to lớn sao?

- Chớ nói lung tung! Thánh Mỹ nương nương dù sao trước mắt mới thắp sáng ấn ký hồn hải thứ năm, hơn nữa dị tượng lớn nhỏ có đôi khi còn không mạnh bằng hào quang mạnh yếu đâu, pháp tắc tới mức này, chúng ta có thể hiểu sao?

Người ủng hộ Thánh Mỹ quá nhiều. Bọn họ cũng tin tưởng Thánh Mỹ vượt qua Lâm Minh.

Mà thời điểm này, cho dù là Lâm Minh hay là Thánh Mỹ, bọn họ hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Ngộ đạo giống như leo thang trời, đường càng dài càng cô tịch.

Tâm thần bọn họ đắm chìm vào trong đó, không có nửa điểm phân tán.

Nhen nhóm hồn hải thứ năm, con đường trùng kích hồn hải thứ sáu là vô cùng dài.

Lâm Minh giống như cây đại thụ, cắm rễ trên bàn đá, ngồi bất động.

Mà Thánh Mỹ thì như hồ nước, không gió không có sóng, vô cùng yên tĩnh.

Dị tượng mà Thánh Mỹ nhìn thấy khác với Lâm Minh, nàng dựa vào thiên phú kinh người của mình, lĩnh ngộ chân ý sinh mạng, lý giải linh hồn mà thăm dò con đường sương mù.

Mà thời điểm này, Lâm Minh vẫn đang đắm chìm trong giọt mưa, từng giọt mưa rơi, hắn nhìn ngày này qua ngày khác, hồn nhiên vong ngã.

Thẳng đến khi hắn cảm giác trong giọt mưa, hắn đã nhìn thấy cơ hồ tất cả những thứ mình lý giải được, pháp tắc khác nhau, thời điểm hắn nhìn thấy nhiều thứ hoàn toàn khó lý giải thì hắn mới chậm rãi dừng lại.

Thời điểm hắn dời ánh mắt, Lâm Minh lại phát hiện nữ tử thần bí đã biến mất.

Hơn nữa phiến thiên địa này cũng trở nên lờ mờ, dường như có một tầng mây đen bao phủ.

- Tiền bối biến mất...

Lâm Minh hơi tiếc nuối, khi nữ tử biến mất, nàng lưu lại pháp tắc cũng biến mất, nhiều pháp tắc như thế, mỗi cái đều tinh diệu, ẩn chứa huyền bí vô cùng, nếu như có thể nhìn rõ chúng nó, vận dụng nó ở bên ngoài cũng đủ hưởng thụ cả đời, Chân Thần thánh địa sẽ xem chúng như kỳ trân, truyền thừa nhiều đời xuống dưới.

Nhưng mà đang ở trển bảo sơn, Lâm Minh nhìn thấy bảo vật lại có hạn, trong thời gian dài như thế, hắn chỉ ngộ ra giọt mưa, thậm chí còn không hiểu được.

Chỉ có thể nói, cảnh giới chênh lệch quá lớn, đường Lâm Minh phải đi còn dài.

Lâm Minh chính vì không thể lĩnh ngộ thêm... Thời điểm tiếc nuối thì bầu trời lại càng ngày càng mờ, mây đen áp đỉnh, khói đen tối tăm.

Trên từng phiến đá xanh có bóng tối bao phủ, bắt đầu chậm rãi mất đi màu xanh sáng bóng, đã biến thành màu đen như mực.

Đá xanh biến thành đá đen.

Từng khối đá đen yên tĩnh mà cổ sơ, Lâm Minh nhìn thấy chúng, chẳng biết tại sao lại có một loại cảm giác, cảm thấy chúng giống như mộ bia.

Loại cảm giác này cực kỳ quái dị, hơn nữa trong không gian này cũng khí tức áp lực nói không nên lời.

Từng tầng khói đen dầy dặc bao phủ, triệt để bao phủ phiến thế giới này, Lâm Minh lại không thấy rõ con đường.

Trong lòng Lâm Minh nghiêm nghị, hắn vận chuyển Thiên Mục Đạo Cung, muốn nhìn thấu sương mù này.

Nhưng mà thiên địa này chỉ có tử khí lờ mờ, bao phủ chung quanh mi tâm Lâm Minh, Thiên Mục không còn nhạy cảm như dĩ vãng.

Lâm Minh cảm giác mình mi tâm bao phủ một đoàn hắc khí, nếu như dùng lời thầy tướng thường nói, đây là ấn đường biến thành màu đen.

- Thiên Mục cũng nhìn không thấu...

Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn ẩn ẩn cảm giác chung quanh tràn ngập tử chi ý cảnh.

Tánh mạng còn sống, chấm dứt thì tự nhiên là chết.

Chết, đây là điểm kết thúc của sinh mạng.

Không có cái gì trường tồn từ cổ chí kim, cho dù là đại chủng tộc cường đại cũng sẽ từ hưng tới suy, dù là thiên địa vũ trụ cũng có ra đời và hủy diệt.

Nếu có thể thoát khỏi tử vong. Như vậy... Chính là vĩnh sinh trong truyền thuyết, dường như... Mặc dù là người sáng tạo ra Thánh Điển cũng chưa tổng kết ra phương pháp vĩnh sinh.

Dưới loại tình huống này, sinh mạng phải trải nghiệm tử chi ý cảnh thành một bộ phận trọng yếu của sinh mạng, bởi vì đối với sinh mạng mà nói, thời gian chúng còn sống so với thời gian chết là không có ý nghĩa.

- Tử chi ý cảnh này lĩnh ngộ như thế nào?

Lĩnh ngộ cái chết còn khó hơn lĩnh ngộ sự sống, bởi vì Lâm Minh vốn chính là người còn sống, lý giải sự sống lại càng dễ. Nhưng mà muốn lý giải cái chết, Lâm Minh không thể tự sát trải nghiệm tử vong a.

Trong đầu Lâm Minh đang chèo chống ý niệm này, đột nhiên hồng ảnh lóe lên, Hồng nhi xuất hiện bên cạnh Lâm Minh, nói:

- Lâm ca ca, nơi đó có người...

Hồng nhi chỉ vào khói đen, căn bản nhìn không thấu.

- Người nào?

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh.

- Thiệt nhiều... Thật nhiều người, lớn lên đủ loại kiểu dáng, có chút mọc cánh. Có chút mọc sừng, có chút mọc đuôi, còn còn chút không phải là người. Như là hung thú, quái trùng, chúng đều bò từ trong đất ra, chính là từ dưới đá đen này.

- Từ đá đen chui ra?

Chương 1941: Tử chi ý cảnh (1)

Trong nội tâm Lâm Minh rùng mình, loại cảm giác này thật giống như xác chết bò ra khỏi mộ địa, trách không được trước đó Lâm Minh có cảm giác những viên đá đen là mộ bia.

Nhưng đến bây giờ, Hồng nhi nói những bóng người đó thì hắn không có nhìn thấy.

- Ah...

Hồng nhi đột nhiên cả kinh kêu một tiếng.

- Như thế nào?

Lâm Minh nóng vội.

- Chúng... Chúng bị giết, có người giết chúng, người nọ... Vóc người thật đáng sợ, hắn cầm một cây liêm đao trong tay, một tay cầm một bản sách màu đen...

- Liêm đao? Sách đen?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, hai thứ này hình như là tử thần.

Thực tế sắc đen làm cho Lâm Minh có thêm... Liên tưởng.

Hắn nhớ rõ thái cổ di tích trong nguyên mộng chiến trường, hắn nhìn tâấy chủ nhân Tu La Lộ cùng người sáng tác Thánh Điển đại chiến, mà khi đó trong tay người sáng tác Thánh Điển cầm một quyển sách đen trong tay.

- Sách có hình dạng gì? Bóng người kia là nam hay là nữ?

- Đen sẫm, phía trên có hoa văn huyết sắc, nam nhân...

Hồng nhi dồn dập nói ra, chẳng biết tại sao, bóng người cầm quyển sách đen trong tay kia làm cho nàng có cảm giác bất an thật sâu.

Lâm Minh đã xác nhận, Hồng nhi nói sách đen kia tám chín phần mười chính là sách đen mà hắn nhìn thấy trong thái cổ di tích nguyên mộng chiến trường.

Nói như vậy, chẳng lẽ Hồng nhi nói bóng người kia chính là người sáng tác Thánh Điển?

Vậy nữ tử thần bí lúc trước là ai?

Lâm Minh cảm thấy càng ngày càng hồ đồ, chẳng lẽ người sáng tác Thánh Điển có hai người?

Không hề nghi ngờ, hiện tại Hồng nhi nhìn thấy bóng người kia càng xấp xỉ người sáng tác Thánh Điển hắn thấy trong di tích thái cổ, ít nhất bọn họ đều là nam nhân.

- Sách đen, thật sự là trang sách màu vàng sao?

Lâm Minh lúc trước vẫn cho rằng trang sách màu vàng là Thánh Điển sụp đổ rơi xuống, sau khi tập hợp đủ và sửa sang lại chính là Hồn Tộc Thánh Điển trong tay Hồn Đế, hiện tại xem ra chỉ sợ hắn tính sai rồi.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, trang sách màu vàng có một tấm lớn như thế, mở ra như là cái áo cà sa, thật sự không giống như trang sách, huống chi trang sách màu vàng chỉ có mười cái, nếu như dùng chúng tạo thành sách, quyển sách này cũng quá lớn và quá mỏng rồi.

- Những bóng người bị chém giết kia, đáng tiếc ta nhìn không thấy, cũng không biết sách đen trong tay người thần bí kia rốt cuộc có bộ dạng gì...

Lâm Minh vận chuyển Thiên Mục, vẫn không cách nào nhìn thấu khói đen, tử khí thần bí này có thể che chắn Thiên Mục.

Lâm Minh ẩn ẩn rõ ràng, chính mình hiểu được giọt mưa kia, chỉ sợ là đã thấp sáng ấn ký hồn hải thứ năm, kế tiếp chính là ấn ký hồn hải thứ sáu.

Ấn ký thứ năm là sinh, mà ấn ký thứ sáu là tử!

Tới bây giờ, Lâm Minh cảm giác đi tới Hạm Thai trên Đọa Thần sơn mạch ngộ đạo, không phải chỉ là muốn cầm lấy một trang sách màu vàng đơn giản như vậy

Đây là cơ hội nhìn trộm pháp tắc truyền thừa của người sáng tác Thánh Điển.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh hít sâu một hơi, tâm tình càng kích động.

Chủ nhân Tu La Lộ, còn có người sáng tác Thánh Điển, đây là hai nhân vật tuyệt thế của mười tỷ năm trước, con đường võ đạo của hai người hoàn toàn khác nhau.

Một trong một ngoài, nếu như có thể đồng thời kế thừa truyền thừa của hai nhân vật tuyệt thế này, nội ngoại kiêm tu, vậy hắn đạt tới trình độ nào?

Nếu như dung hợp cả hai với nhau, vậy thành tựu tương lai sẽ khong thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí vượt qua chủ nhân Tu La Lộ, vượt qua người sáng tác Thánh Điển, đạt tới cảnh giới mới chưa từng có!

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Minh càng xác nhận, Ham Thai của Đọa Thần sơn mạch chính là một phần truyền thừa phong phú, cũng là một hồi đại cơ duyên, nhưng mà nhìn rõ nó, hiểu được nó là quá khó khăn, từ xưa cho rằng, vô số tuấn kiệt Hồn Tộc ở đây ngộ đạo đều không công mà lui.

Bởi vì thất bại quá nhiều, thậm chí rất nhiều người lại đây chỉ ôm tâm tình "Không thử ngu sao mà không thử", "Không có lĩnh ngộ cũng không có tổn thất gì", bọn họ không trông cậy đạt được trang sách màu vàng, chỉ tới xem mà thôi.

Thậm chí rất nhiều người cho rằng, pháp tắc trên Đọa Thần sơn mạch này "Hỗn loạn", căn bản là không thích hợp trường kỳ tu luyện, mà bọn họ không biết, cái gọi là pháp tắc "Hỗn loạn" chính là căn bản lĩnh ngộ.

Tại Đọa Thần sơn mạch, tuấn kiệt hao hết thời gian năm sáu năm thắp sáng ấn ký hồn hải thứ năm có không ít, nhưng mà bọn họ thường thường thắp sáng hồn hải thứ năm đều là hào quang ảm đạm, như nến tàn trong gió.

Dưới loại tình huống này, bọn họ không có khả năng thắp sáng ấn ký hồn hải thứ sáu...

Cho nên trong lịch sử Hồn Tộc người có thể thắp sáng hồn hải thứ sáu như lông phượng sừng tê, phàm là thắp sáng, tương lai đều có thể trở thành nhân kiệt tuyệt thế.

Trong bọn họ có Thiên Tôn đỉnh cấp, có Chân Thần, kém nhất cũng là Thiên Tôn bình thường, mà những Thiên Tôn bình thường này thường thường là phát triển không thuận lợi, hoặc là tiềm lực dùng hết.

Hồn hải thứ sáu, độ khó cực cao, có thể thắp sáng chính là kỳ tích.

Mà bây giờ, cho dù Lâm Minh hay là Thánh Mỹ, đều trùng kích hồn hải thứ sáu, thắp sáng nó.

Hiện tại đã không có người cho rằng Lâm Minh cùng Thánh Mỹ sẽ thất bại ở quan tạp thứ sáu, bởi vì những người thất bại lúc trước, bọn họ có điểm giống nhau chính là hào quang ấn ký hồn hải thứ năm quá ảm đạm, thế nhưng mà Lâm Minh cùng Thánh Mỹ ở hồn hải thứ năm lại sáng chói mắt kèm theo dị tượng, làm cho người ta rung động.

Hiện tại bọn họ biết Thánh Mỹ cùng Lâm Minh, rốt cuộc cần bao lâu mới thắp sáng hồn hải thứ sáu.

Phải biết rằng, ngộ đạo trên Ham Thai không phải một lần la xong, Chân Thần thượng cổ lúc còn thiếu niên đã tới đây ngộ đạo, thường thường khả năng hao phí mười năm thậm chí còn lâu hơn.

Còn có thiếu niên Chân Thần tới đây nhiều lần, mỗi một lần ngộ đạo đều có nhận thức khác nhau.

Như Lâm Minh suy nghĩ, Ham Thai trên Đọa Thần sơn mạch này tuyệt đối không chỉ có mục đích lấy trang sách màu vàng đơn giản như vậy, nó thuộc về truyền thừa do chủ nhân Thánh Điển lưu lại, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, đều xem bổn sự của ngươi.

Chân Thần thời thượng cổ, thậm chí xem nơi này thành chỗ tu luyện.

- Tục truyền năm đó Đại Phạm Thần Vương dùng năm năm thắp sáng hồn hải thứ sáu, về sau lại ngộ đạo thêm sáu năm lại không thu hoạch được gì, mà cách ngàn năm sau thì Đại Phạm Thần Vương sắp tới ba ngàn tuổi, một lần nữa trở lại Đọa Thần sơn mạch, khi đó hắn đã là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, thậm chí sắp thành tựu nửa bước Thiên Tôn, nhưng mà một lần ngộ đạo này hắn vẫn thất bại, không thể thắp sáng ấn ký hồn hải cuối cùng,.

Trong đám người có người nói nhân vật lịch sử thất bại của Hồn giới.

- Không biết Thánh Mỹ nương nương cần sử dụng bao nhiêu thời gian, nàng tất nhiên mạnh hơn Đại Phạm Thần Vương!

- Còn có Lâm Mục kia, tuy không muốn thừa nhận, nhưng mà... Hắn xác thực quá lợi hại, có lẽ... Hắn cũng có thể sáng tạo kỳ tích.

Đại Phạm Thần Vương dùng năm năm, nếu như Thánh Mỹ hoặc Lâm Minh có thể áp súc thời gian trong bốn năm vậy càng kinh thế hãi tục.

Đây chính là vượt qua cả Chân Thần!

Chương 1942: Tử chi ý cảnh (2)

Thực tế Đại Phạm Thần Vương lúc còn trẻ bỗng nhiên nổi tiếng, phát triển thế không thể đỡ, trở thành nhân vật tuyệt thế, mà không giống như một ít Chân Thần có tài thành đạt muộn, tại Giới Vương, Thiên Tôn cảnh mới biểu hiện ra tiềm lực không tưởng tượng nổi.

Lúc này trong thế giới tinh thần, Lâm Minh đã quan sát thời gian một tháng, hắn đều không thể nhìn thấy bóng đen mà Hồng nhi đã nói.

Những khói đen tràn ngập tử khí này dường như có được lực lượng chôn vùi tất cả, căn bản là người ta nhìn không thấu

Hơn nữa hồn lực tiếp tục tiêu hao cũng làm cho Lâm Minh nóng vội, vốn Lâm Minh lĩnh ngộ được một bộ phận sinh chi pháp tắc, hắn có thể hấp thu thiên địa hồn lực bổ sung bản thân, cho nên căn bản là không cần nghỉ ngơi, cho dù tĩnh tọa mười năm cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng mà trong thế giới tử vong này, sinh chi ý cảnh bị áp chế, Lâm Minh cảm giác sinh mệnh lực trong người không ngừng trôi qua, nếu như lực lượng tiêu hao đến dầu hết đèn tắt, Lâm Minh không tỉnh lại trong quá trình tĩnh tọa, rời khỏi Ham Thai, bắt đầu nghỉ ngơi, khi đó Lâm Minh sẽ chết.

Lâm Minh không muốn trong quá trình ngộ đạo bỏ dở nửa chừng, như vậy sẽ cần lĩnh ngộ lại thêm lần nữa, chẳng những hao phí đại lượng thời gian, hơn nữa không thể công tác liên tục, khi đó ngộ đạo sẽ có khiếm khuyết cực lớn.

- Hồng nhi, bóng người kia ở đâu?

Lâm Minh mở miệng hỏi, Hồng nhi chỉ một hướng.

- Ở đó, cách ngươi chỉ có ba trượng xa, hắn đang chém giết một con hung thú.

Lâm Minh nghe xong, trong ánh mắt bắn ra lệ quang, đột nhiên bước đi như mũi tên, hắn phóng thẳng vào chỗ Hồng nhi vừa nói, mà hắn lao tới chính là khoảng cách ba trượng.

- Ah!

Nhìn thấy động tác đột nhiên của Lâm Minh, Hồng nhi bị giật mình, bởi vì Lâm Minh xông vào chính là vị trí liêm đao của người kia.

- Lâm ca ca!

Gương mặt nhỏ nhắn của Hồng nhi trắng bệch, mà thời điểm này liêm đao đã chém lên người Lâm Minh

Bá!

Liêm đao xẹt qua thân thể Lâm Minh, trong nháy mắt lưỡi đao cắt vào trong huyết nhục, Lâm Minh dường như ẩn ẩn nhìn thấy lưỡi đao sắc bén đen kịt, cảm nhận được khí tức tử vong, một khắc này Lâm Minh cảm giác linh hồn của mình như bị chém vỡ.

Tử khí vô cùng nồng đậm bao phủ liêm đao, rót vào trong ngũ tạng lục phủ của Lâm Minh, làm cho trái tim gần như ngừng đập, thật sự trong nháy mắt vừa rồi, Lâm Minh cảm giác mình giống như bị giết chết! Thậm chí tánh mạng chi hỏa của hắn đều bởi vì một đao này mất đi rất nhiều.

Nhưng mà thời gian này diễn ra không bao lâu, bóng đen kia rời khỏi, hắn đã giết chết đầu hung thú này rồi, mà Lâm Minh chỉ là bị hắn thuận tiện chém qua mà thôi.

Lâm Minh nửa quỳ trên mặt đất, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, một đao vừa rồi làm hồn lực của hắn tiêu hao thật lớn, hắn thậm chí cảm giác tinh thần chi hải của mình bị liêm đao chém đứt!

Thời điểm liêm đao xẹt qua thiên linh, Lâm Minh cảm giác thế giới như béến mất, chỉ còn lại liêm đao ngưng tụ khí tức tử vong, thôn phệ tất cả!

- Đáng sợ! Chỉ là hư ảnh mười tỷ năm trước lưu lại, không ngờ vẫn có uy lực này.

Trong nội tâm Lâm Minh hiểu rõ, hư ảnh liêm đao mười tỷ năm, không có khả năng có công kích thực chất, nhưng mà nó chém vào hồn lực, làm cho hắn lập tức có cảm giác bị giết triệt để, đó là bởi vì một đao kia mang theo tử chi ý cảnh!

Mà tử chi ý cảnh này lưu lại đây mười tỷ năm, nó vẫn không có tiêu tán, tử chi ý cảnh vừa rồi tiến vào cơ thể, mới khiến cho Lâm Minh như trải nghiệm một hồi tử vong.

Nếu như là người linh hồn không đủ cường đại mà làm như Lâm Minh, hắn rất có thể bị một đao kia chém giết linh hồn, linh hồn tắt đi, thân thể tự nhiên cũng sẽ chết!

Nói cho đúng hơn, một đao chủ nhân Thánh Điển chém ra mười tỷ năm trước, trải qua thời gian dài lâu ăn mòn vẫn có thể chém chết người.

Đây là chuyện đáng sợ bực nào?.

Lâm Minh hít sâu một hơi, đứng dậy, hắn nhìn qua Hồng nhi, sắc mặt Hồng nhi vẫn tái nhợt như trước, đang che cái miệng nhỏ nhắn.

- Ta không sao.

Lâm Minh nhìn qua Hồng nhi, không thể hiểu được, tiểu cô nương này trên người có quá nhiều bí mật, nàng có thể dễ dàng nhìn thấu tất cả, nhưng dường như hoàn toàn không hiểu pháp tắc huyền diệu như thế nào.

- Bóng người kia, hắn ở nơi nào?

Lâm Minh lại mở miệng hỏi, Hồng nhi do dự một chút vẫn chỉ cho hắn, Lâm Minh tiến tới lần ữa.

Lại trải qua một lần tử vong, bất đồng là lúc này là bản sách đen thần bí nhấc lên vòng xoáy vô tận chui vào trái tim Lâm Minh.

Một sát na kia, Lâm Minh cảm giác trái tim của mình mục nát, máu toàn thân dừng chảy, thân thể hoàn toàn hóa đá, tiếp theo là biến thành xương khô.

Loại cảm giác này giống như là tận mắt nhìn thấy mình tử vong, mắt thấy thi thể bản thân mình, thi thể thối rửa trong ngàn vạn năm dài, cuối cùng chỉ còn lại một bộ hài cốt.

Hai lần kinh nghiệm, cũng gần như chết lập tức, nhưng mà cho Lâm Minh cảm giác hoàn toàn khác nhau.

- Hiện tại... Bóng người kia ở nơi nào?

Lâm Minh lại hỏi, Hồng nhi tiếp tục chỉ rõ phương hướng.

Cứ như vậy Lâm Minh lần lượt xác định vị trí bóng đen, lần lượt tiến lên, mỗi một lần hắn đều bị giết trong nháy mắt, nhưng mà lĩnh ngộ vô cùng giống nhau.

Chậm rãi mi tâm của Lâm Minh hắc khí càng ngày càng đậm, hồn lực của hắn tiêu hao nhanh chóng.

Mà thời điểm này, bản thể Lâm Minh ở bên ngoài cũng có biến hóa, trên mặt hắn như bị mây đen bao phủ, toàn thân tỏa ra tử khí nhàn nhạt, lực lượng tiêu hao nhanh chóng, dường như đang gần đất xa trời, thậm chí chậm rãi khóe miệng của Lâm Minh có máu đen chảy ra.

Nhìn thấy một màn này, võ giả quanh Ham Thai không nói lời nào.

Bởi vì khi thắp sáng hồn hải thứ năm, người ta nhìn thấy hắn toàn thân mệt mỏi, thất khiếu chảy máu, dường như sắp dầu hết đèn tắt, kết quả qua không bao lâu, hắn lại khỏe mạnh, hơn nữa khi Thánh Mỹ thắp sáng hồn hải thứ năm, Lâm Minh cũng lập tức thắp sáng hồn hải thứ năm, dị tượng của hắn còn to lớn hơn cả Thánh Mỹ, làm cho một ít người chế giễu như bị tát vào mặt, phải nói mặt mũi mất hết.

Lại nói lúc mới tới, Lâm Minh vừa tới Đọa Thần sơn mạch ngộ đạo, kết quả bị thần thức Chân Thần tập trung, tiếp theo bị đám người kia dùng truyền tống trận đi tới đây chém giết Lâm Minh, đây chính là nhân kiệt của Đại Phạm Thần Sơn, trong đó đều là Giới Vương ngàn tuổi, tương lai tất thành Thiên Tôn, bọn họ dẫn đầu nhiều nhân kiệt tới đây vây công Lâm Minh, còn khai ra giá trên trời treo giải thưởng, đầu độc nhân kiệt ở Đọa Thần sơn mạch cùng ra tay.

Nhân kiệt bản địa ở Đọa Thần sơn mạch nhìn thấy Lâm Minh bị đánh toàn thân là máu, bộ dáng vô cùng thảm thiết, dường như sắp không được, dưới loại tình huống này có chút người không kiêng nhẫn, bọn họ xông lên vây công Lâm Minh, ý định kiếm tiện nghi, cuối cùng kết cục có thể nghĩ.

Ngẫm lại sát tràng một năm trước của mấy trăm tuấn kêệt, quả thực làm cho người ta sợ hãi!

Hiện tại đám tuấn kiệt trên Đọa Thần sơn mạch vừa nhìn thấy sắc mặt Lâm Minh biến thành màu đen, bộ dáng giống như trúng độc sắp chết, đều hai mặt nhìn nhau, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

Chương 1943: Vượt qua

Bọn họ cảm giác Lâm Minh là người thiếu đạo đức, đáng bị thiên lôi đánh chết, mỗi lần có bộ dáng dầu cạn đèn tắt này, sau đó lúc sắp không được lại bộc phát, trước tiên đánh giết đám người nhảy ra đánh lén.

Nhưng mà có người không nói gì, cũng có người chưa từ bỏ ý định, bọn hắn nhỏ giọng nói ra:

- Lần này hắn cũng nên không được rồi.

Võ giả chung quanh Ham Thai xúm lại quá nhiều, cũng có người không tin tà.

Còn có người nhìn về phía Thánh Mỹ, cảm giác tình huống của Thánh Mỹ cũng không được khá lắm, dù sao trong tử chi ý cảnh, hồn lực không chiếm được bổ sung rất tốt, dù là Thánh Mỹ ngộ đạo cũng gặp phải thống khổ trùng điệp.

Thánh Mỹ ngộ đạo khác rất lớn với Lâm Minh, nhưng mà nàng cũng đối mặt với tử khí vô cùng, mặc dù Thánh Mỹ lý giải linh hồn tới mức thường nhân khó sánh bằng, nàng cũng khó có thể trong thời gian ngắn tìm đường ra trong tử khí quấn quanh.

Trong hoàn cảnh hữu tử vô sinh này, hồn lực của Thánh Mỹ từ từ tiêu hao.

Thời gian, ngày từng ngày trôi qua.

Lâm Minh nội tình sâu dày hơn, căn cơ lại vững chắc, lực lượng của hắn không phải vô cùng vô tận, không có khả năng vô hạn bị bóng đen kia chém giết.

Hắn sẽ không ngồi chờ chết, những khổ sở của liêm đao kia không có uổng phí, khi Lâm Minh lần lượt tử vong, hắn có lý giải khắc sâu về tử chi ý cảnh, chậm rãi Lâm Minh thu lấy tử khí ở nơi này, chậm rãi hấp thu hồn lực bổ sung cho bản thân.

Tuy tốc độ bổ sung không bằng tốc độ tiêu hao, nhưng mà tình huống đã tốt hơn nhiều.

Thời gian lại trôi qua một tháng, ngày hôm nay sách đen mang theo hắc quang tiến vào trong huyết nhục của Lâm Minh, trang sách màu vàng trong người Lâm Minh bị năng lực hắc quang này dẫn dắt, không ngừng rung động kêu ong ong.

Trong tích tắc này Lâm Minh thấy hoa mắt, hắn nhìn thấy bóng đen mông lung!

Trong nháy mắt hô hấp của Lâm Minh dồn dập, trái tim của hắn bị hắc quang trói buộc, trái tim vẫn ương ngạnh nhảy lên.

Hắn nhìn thấy!

Rốt cuộc nhìn thấy bóng đen đại diện tử chi ý cảnh kia!

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng lại lưu lạc ấn khắc sâu trong lòng Lâm Minh.

Người nọ quả nhiên là người sáng tác Thánh Điển mà Lâm Minh nhìn thấy trong di tích chiến trường thái cổ.

Mà sát khí của người này bao phủ lấy Lâm Minh, hoàn toàn là hai thái cực so với nữ tử thần bí mà Lâm Minh nhìn thấy!

Nữ tử thần bí kia giống như vạn vật chi mẫu, trong cơ thể ẩn chứa sinh khí vô cùng bàng bạc, mà bóng đen trước mắt này chẳng khác gì huyết trì địa ngục.

Một sinh một tử, hoàn toàn là hai thái cực của sinh mạnh.

Mà vừa rồi trang sách màu vàng trong người Lâm Minh sinh ra rung động lắc lư, hoàn toàn hô ứng với hắc sách, cũng có tử chi ý cảnh ẩn chứa bên trong.

Lâm Minh dường như đã hiểu. Kỳ thật Hồn Tộc Thánh Điển trong truyền thuyết chính là hắc sách này.

Trong đầu của hắn hồi tưởng lại nội dung trong trang sách màu vàng, ẩn ẩn cảm thấy có lẽ trang sách màu vàng và hắc sách đều là Thánh Điển chân chính, nhưng mà trang sách màu vàng chính là sinh chi thư, mà hắc sách chính là tử chi thư.

Hiện tại trong tay Hồn Đế khống chế hẳn là hoàn toàn bản tử chi thư.

Mà sinh chi thư. Hồn Đế cũng có phỏng chế bản.

Trừ chuyện đó ra, trong tay của hắn có vài trang sách màu vàng.

Nói cho đúng hơn. Hồn Đế cơ hồ có toàn bộ Thánh Điển!

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cũng ý thức được Hồn Đế đáng sợ, có đôi khi một loại tộc có thể không được xưng là chủng tộc mạnh nhất. Một tông môn không được liệt vào đệ nhất tông môn, thường thường không phải xem những chủng tộc, tông môn kia có bao nhiêu cao thủ, mà là xem người mạnh nhất của chúng!

Người mạnh nhất, thường thường quyết định độ cao của một thế lực.

Hồn Tộc dám xưng là chủng tộc đỉnh phong của vũ trụ, chỉ sợ cũng bởi vì Hồn Đế cùng Thánh Điển chèo chống.

Đương nhiên, Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng tuyệt đối không kém, bởi vì Tạo Hóa Thánh Hoàng có được Hồng Mông linh châu.

Thánh Điển vốn đối lập với Hồng Mông linh châu. Lâm Minh rất khó phân ra hai kiện thần vật này cao hay thấp, bởi vì chúng đều ảnh hưởng lớn tới tu vị của người sử dụng chúng.

Nhưng mà hiện tại không phải lúc nghĩ chuyện này.

Lâm Minh thừa dịp mình lĩnh ngộ tử chi ý cảnh đột nhiên tăng mạnh, hắn bắt đầu hấp thu hồn lực trong tử vong chi địa này, cùng lúc đó Lâm Minh không ngừng tìm kiếm hư ảnh người sáng tác Thánh Điển, đi thừa nhận công kích của hắn, sau đó tìm kiếm huyền bí trong tử chi ý cảnh.

Một lần lại một lần, Lâm Minh trải qua tử vong liên tục.

Chậm rãi tio hồn lực của hắn được tiếp tế, tốc độ tiêu hao ngang với tốc độ bổ sung.

Lại qua mấy tháng, tốc độ tiêu hao không bằng tốc độ bổ sung, thể lực, sinh khí, năng lượng của Lâm Minh khôi phục nhanh chóng.

Sắc mặt của hắn không còn biến thành màu đen, khí huyết cũng tràn đầy.

Mà thời điểm này Lâm Minh đã có thể hoàn toàn bắt được động tác của bóng đen, thời điểm hắn công kích hắn, Lâm Minh cũng có thể bắt được nhất cử nhất động của hắn, mỗi động tác của hắn đều ẩn chứa thiên địa pháp tắc, mang theo lực lượng tử vong.

Đây chính là ngôn xuất pháp tùy, thân động pháp động!

Trong mi tâm của Lâm Minh, Thiên Mục sáng lên quan sát mỗi động tác của bóng đen, tốc độ thả chậm vô hạn, làm cho Lâm Minh có thể lĩnh ngộ rất tốt.

Hắn từ khi mới bắt đầu đã bị bóng đen công kích, càng về sau, hắn bắt đầu bắt chước bóng đen, bắt chước mỗi động tác, mỗi khí tức của hắn. Càng bắt chước, Lâm Minh càng cảm giác cảnh giới của đối phương kh ủng bố, nhìn qua động tác thường thường không có gì lạ, lại ẩn chứa cảnh giới vô cùng huyền diệu.

Một tháng lại một tháng, Lâm Minh như si mê trong đó.

Ở bên ngoài, võ giả chung quanh Ham Thai nhìn qua rất bất đắc dĩ, quả nhiên Lâm Minh chính là tiểu cường (con gián) đánh không chết mà, bây giờ đã khôi phục lại.

Nếu như ai bởi vì dấu hiệu Lâm Minh dần dần chống đỡ không nổi mà cho rằng hắn dễ khi dễ, vậy kẻ đó tuyệt đối thê thảm.

Bên phía Thánh Mỹ cũng khôi phục lại.

Thiên phú của nàng kinh người, nàng cũng không có thiếu nữ áo đỏ bên người chỉ điểm, nàng hoàn toàn dựa vào cảm giác của mình lục lọi ý cảnh trong sương mù màu đen, quá trình ngộ đạo còn gian nan hơn Lâm Minh.

Đến tận đây, Lâm Minh cùng Thánh Mỹ đã ngồi trên Ham Thai hai năm.

Thánh Mỹ cùng Lâm Minh so đấu với nhau, hơn nữa nhao nhao mở ra hồn hải thứ năm, đang trùng kích hồn hải thứ sáu đã sớm truyền ra khắp nguyên mộng vũ trụ.

Cho nên trong hai năm qua, võ giả chạy tới Đọa Thần sơn mạch càng ngày càng nhiều, trong số bọn họ không thiếu nhân kiệt thế lực lớn.

Nhưng mà bọn họ chỉ đứng xa xa mà nhìn, chung quanh Ham Thai của Thánh Mỹ cùng Lâm Minh đang ngồi không có ai tới gần.

Một đạo lĩnh vực hồn lực vô hình bao phủ hai người, khiến người khác khó có thể tới gần.

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Lại qua một năm, đến bây giờ đã ba năm!

Võ giả tiến vào Thánh Chủ kỳ thì tốc độ tu luyện càng ngày càng chậm, ba năm so với tính mạng dài dằng dặc của võ giả chỉ là một chút thời gian mà thôi.

Còn đối với Lâm Minh mà nói, hắn rất ít trải qua thời gian tu hành lâu như vậy.

Chương 1944: Ngộ đạo mười năm (1)

Thời điểm này cho dù là Thánh Mỹ hay là Lâm Minh, cũng đã hoàn toàn thích ứng với hồn lực tiêu hao của phiến tử địa này, bắt đầu toàn lực lĩnh ngộ pháp tắc.

Mắt thấy Lâm Minh cùng Thánh Mỹ có bộ dáng không phân cao thấp, rất nhiều người cũng không biết có cảm giác gì.

Nhân loại này muốn nghịch thiên sao?

Hệ thống tụ nguyên không cần phải nói, ở truyền thừa mà lão tổ Hồn Tộc lưu lại, thành tựu của hắn nghiền áp tất cả võ giả Hồn tộc, cùng tranh phong với Thánh Mỹ!

- Ta tin tưởng Hồn Hậu nương nương nhất định sẽ thắng.

Ngọc Thạch Sinh chắc chắc nói ra, với tư cách là người ủng hộ Thánh Mỹ đáng tin, hắn trong bóng tối vẫn mong Thánh Mỹ cố gắng lên.

Mà thời điểm này thời gian trôi qua ba năm rưỡi.

Ngày hôm nay lại phát sinh một màn khiến người ta khiếp sợ.

Trên Ham Thai của Lâm Minh, trong lúc đó hồn lực trong thiên địa hội tụ lại, ánh sáng vô tận b ắn ra ngoài, xuyên thủng trời cao, cuồn cuộn trong hư không, bao phủ hư không trăm dặm, huy huy hoàng hoàng, trong hào quang mang theo ý vị đại đạo. - Cái gì?

- Cái này... Lúc này mới ba năm rưỡi, chẳng lẽ...

Mọi người đều không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, nhưng mà sự thật lại quá tàn khốc, Ham Thai mà Lâm Minh đang ngồi sinh ra đường vân kỳ dị, bắt đầu tự thắp sáng, nó giống như hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực, trong thần quang huy hoàng này, tản mát ra chân ý đại đạo, đang cộng minh với phiến thiên địa trong Đọa Thần sơn mạch!

Hồn hải thứ sáu đã thắp sáng!

Cảnh này vô số tuấn kiệt Hồn giới nhìn thấy, trong nháy mắt trong nội tâm của bọn họ như có thứ gì đó bị nghiền nát, khó chịu đến cực điểm.

Cả Hồn Tộc... Bị một nhân loại áp chế.

Đối phương đơn thương độc mã, tu vị là Thánh Chủ trung kỳ, cốt linh chưa vượt qua hai trăm tuổi, thế nhưng mà chính là như vậy, cả Hồn tộc không có người nào có thể so sánh được!

Bọn họ có kiêu ngạo của chủng tộc đệ nhất Tam Thập Tam Thiên, bởi vì một nhân loại mà nó bị nghiền nát.

Ngay cả Thánh Mỹ cũng không thể vượt qua!

Đây quả thật là mỉa mai to lớn.

Rất nhiều người nắm chặt nắm đấm, Ngọc Thạch Sinh cắn chặt bờ môi, bờ môi của hắn bị cắn sưng tím lên.

- Hồn Hậu nương nương nhất định sẽ nhanh chóng thắp sáng ấn ký hồn hải thứ sáu, sẽ rất nhanh...

Trong lòng của hắn đang mặc niệm, giống như đang cầu nguyện, võ giả Hồn tộc chung quanh cũng như thế.

Nhưng mà sự thật lại rất tàn khốc, trôi qua thêm hai tháng nhưng Ham Thai của Thánh Mỹ không có chút động tĩnh nào.

Thánh Mỹ lúc này đang cau mày, nàng dường như đã tìm hiểu tới bình cảnh.

Ngộ đạo trên Ham Thai thật sự rất khó khăn, rất khó khăn, đây là pháp tắc truyền lưu của chủ nhân Thánh Điển lưu lại.

Lâm Minh có thiếu nữ áo đỏ chỉ điểm phương hướng, cho dù là sinh chi ý cảnh hay là tử chi ý cảnh, nàng đều có thể khám phá huyền cơ, tuy nàng nhìn pháp tắc mà không hiểu, nhưng mà nàng lại có dẫn dắt to lớn với Lâm Minh.

Mà Thánh Mỹ chỉ bằng vào bản thân ngộ đạo, quá trình này khốn khổ hơn quá nhiều.

Thẳng tới bốn tháng qua đi, thời gian ba năm mười tháng, Ham Thai của Thánh Mỹ cũng có thần quang sáng lên.

Trong lúc nhất thời, vô số vân hà như cầu vồng chiếu sáng chân trời, vô cùng mỹ lệ.

- Hồn Hậu nương nương, rốt cuộc cũng thắp sáng hồn hải thứ sáu.

Rất nhiều người nhìn về phía Thánh Mỹ, không tới bốn năm đã thắp sáng hồn hải thứ sáu, đây chính là nghịch thiên rồi, so với Đại Phạm Thần Vương năm đó còn giảm đi một năm.

Thế nhưng mà mang ra so sánh với Lâm Minh thì còn kém mấy tháng.

Hơn nữa cẩn thận quan sát, rất nhiều người ẩn ẩn cảm thấy Thánh Mỹ thắp sáng tuy chói mắt, nhưng mà so với Lâm Minh mà nói lại yếu hơn một phần.

Ở phương diện lĩnh ngộ tử chi ý cảnh, Thánh Mỹ đi đường quanh co, nàng tiêu tốn hồn lực nhiều hơn Lâm Minh nhiều.

Kế tiếp chính là thời khắc mấu chốt nhất.

Trong nội tâm rất nhiều người không biết có tư vị gì, một khi thắp sáng hồn hải thứ bảy, xem như ngộ đạo hoàn toàn, có thể có được trang sách màu vàng của Đọa Thần sơn mạch.

Trên thực tế ngộ đạo ở phương diện nào đó chỉ xem như thứ yếu, bởi vì chỉ cần ngộ đạo hoàn toàn là có thể đạt được chỗ tốt to lớn, có thể lý giải sinh mạng pháp tắc, đạt tới hoàn cảnh người thường khó có thể với tới, đối với tu hành ngày sau có thể được lợi rất nhiều.

Cơ duyên này khiến người ta đố kỵ.

Lúc này trong thế giới tinh thần, Lâm Minh đã đụng chạm tới cánh cửa hồn hải thứ bảy cuối cùng.

Trong không gian cuối cùng không có nữ tử thần bí, cũng không có sát thần tuyệt thế tay cầm liêm đao và hắc sách.

Tại đây chỉ có một bệ đá

Lâm Minh xếp bằng ở trên bệ đá, tĩnh tu khổ ngộ.

Chung quanh bệ đá tràn đầy khí tức tánh mạng cùng tử vong, có vô số pháp tắc phù văn lưu chuyển.

Hai mắt của Lâm Minh, Thiên Mục sáng ngời, cơ hồ tất cả pháp tắc phù văn đều có thể nhạy cảm bắt được, không có bỏ sót nửa phần.

Ngộ đạo cuối cùng chính là mang pháp tắc tánh mạng và tử vong tương dung với nhau...

Độ khó của cửa ải này tăng cao nhiều lần so với lúc trước, thứ nhất cũng xem ngộ tính, thứ hai là trình độ ngộ đạo của võ giả có triệt để hay không.

Nếu như võ giả ngộ đạo với sinh tử ý cảnh chỉ đạt tới mức miễn cưỡng, như vậy trong quá trình dung hợp cuối cùng này, không có khả năng thành công.

Thiếu niên Chân Thần ở Hồn giới trong một tỷ năm qua lần lượt thất bại ở cảnh giới này, cũng không phải ngộ tính của bọn họ không đủ, mà là vì ở hồn hải thứ sáu -- tử chi ý cảnh thật sự rất khó khăn, thế cho nên dù là Chân Thần bao nhiêu năm, đều lĩnh ngộ tử chi ý cảnh rất miễn cưỡng.

Nhưng mà chuyện này đối với Lâm Minh mà nói, nó không thành ấấn đề, bởi vì sinh tử ý cảnh của hắn lĩnh ngộ rất vững chắc.

Hắn cần làm chính là dung hợp cả hai với nhau.

Đây là một quá trình khá dài, Lâm Minh bằng vào lĩnh ngộ Thiên Mục thì dúng hợp từng chút một, không có bất kỳ mưu lợi nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho dù là Thánh Mỹ hay Lâm Minh, đều hồn nhiên không phát giác thời gian trôi qua.

Mà thời điểm này, Đọa Thần sơn mạch trước sau có rất nhiều tuấn kiệt đi tới, bọn họ lưu lại nơi này, muốn quan sát kỳ tích phát sinh.

Bởi vì thời gian khoảng cách dài hơn, có chút tuấn kiệt tới rồi đi, bọn họ quan sát Lâm Minh cùng Thánh Mỹ ngộ đạo, có ít người thậm chí tiếp xúc với lĩnh vực hồn lực của Lâm Minh cùng Thánh Mỹ phát ra, bọn họ cũng có chút nhận thức với sinh tử ý cảnh.

Đương nhiên tuấn kiệt Hồn tộc có thể làm được một bước này không ai không có thiên tử tuyệt đỉnh, ngộ tính kinh người.

- Không biết Lâm Mục cùng Thánh Mỹ nương nương có thể hiểu được huyền cơ của Huyễn Thần Linh Nhai hay không, nhiều năm như vậy, thiếu niên Chân Thần cũng thất bại trên Ham Thai này, cảm giác nó quá khó hiểu...

Cùng một thời gian, thoáng xuất hiện hai nhân vật tuyệt thế, hơn nữa vớ vẩn nhất là, trong đó còn có một nhân loại, chuyện này khiến bọn họ có cảm giác không chân thật.

Chương 1945: Ngộ đạo mười năm (2)

- Hai người này, thiên phú còn kinh khủng hơn Đại Phạm Thần Vương lúc còn trẻ, tương lai bọn họ có lẽ sẽ thành tựu Chân Thần, nếu quả thật sáng tạo kỳ tích như vậy, cũng không phải là không được a, có lẽ hai người bọn họ còn có thiên phú hơn cả thiên tài của mười tỷ năm trước.

Thời đại thượng cổ mười tỷ năm trước là võ đạo văn minh đỉnh phong, khi đó đế vương, tuấn kiệt có thực lực chỉnh thể mạnh hơn hiện tại quá nhiều.

Mà văn minh võ đạo hiện tại xem như đã bị đứt gãy, nếu tuấn kiệt hiện tại có thành tựu vượt qua tuấn kiệt thượng cổ, vậy quá kinh người.

- Lịch sử không phải dễ dàng bị sửa như vậy, năm đó có người cho rằng thiên đạo quy tắc trên Đọa Thần sơn mạch cùng Huyễn Thần Linh Nhai trong mười tỷ năm qua bị thay đổi từng chút, không hề thích hợp tìm hiểu, hơn nữa còn là đại năng của Hồn Tộc nói, ta nghĩ đây cũng là chuyện có căn cứ...

Người khác nhau thì ý kiến cũng khác nhau.

Bọn họ đang chờ đợi, hoặc là ngộ đạo, hoặc là tu luyện, cứ như vậy, ba năm qua đi...

Đọa Thần sơn mạch đã có rất nhiều tuấn kiệt của thế lực Thiên Tôn thậm chí là thế lực Chân Thần xuất hiện, bọn hắn dùng ảnh lưu niệm thủy tinh, ảo giác trận bàn mang bản sao Lâm Minh cùng Thánh Mỹ ngộ đạo đưa về phục mệnh.

Trước trước sau sau, có hàng trăm hàng ngàn thế lực lớn đã tới nơi này.

Đột nhiên Hồn giới xuất hiện một Nhân loại có thiên phú nghịch thiên, tự nhiên là dẫn tới các thế lực chú ý.

Trừ chuyện đó ra, Thánh Mỹ hoàn thành bảy chuyển có tình hình như thế nào, đây là chuyện rất nhiều thế lực Hồn Tộc quan tâm tới.

Lại ba năm qua đi.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ như pho tượng điêu khắc, vẫn không nhúc nhích.

Đến bây giờ mới thôi, bọn họ ngộ đạo trên Ham Thai cũng gần mười năm rồi.

Bởi vì trong lịch sử dài của Hồn Tộc, cũng có người hiểu được truyền thừa của Đọa Thần sơn mạch, cho nên mọi người cũng không biết rốt cuộc Lâm Minh cùng Thánh Mỹ ngộ đạo tiếp tục trong bao lâu.

Thời gian trôi qua, xuân đi thu đến, thời điểm năm thứ mười sắp chấm dứt, đột nhiên thần quang to lớn sinh ra trên bầu trời, xua tán sương mù bao phủ Đọa Thần sơn mạch, đạo thần quang này như thanh kiếm thần linh, trực tiếp chiếu xạ trên không trung Đọa Thần sơn mạch, cuối cùng là chiếu vào Ham Thai của Lâm Minh.

Lâm Minh, tính cả Ham Thai cao mấy ngàn trượng hắn đang ngồi bị thần quang bao phủ hoàn toàn.

Trong lúc nhất thời, Đọa Thần sơn mạch gió nổi mây phun, cơ hồ tất cả hồn lực đều hội tụ tới, hình thành vòng xoáy màu tím to lớn trên Ham Thai Lâm Minh đang ngồi.

Hồn lực vô cùng lưu chuyển, hình thành vòng xoáy to lớn, toàn bộ mảnh vỡ pháp tắc trong Đọa Thần sơn mạch bị vòng xoáy cuốn tới, mà trung tâm vòng xoáy đang từ từ hạ xuống, hình thành cái phễu lớn nhắm vào Lâm Minh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người vô cùng giật mình, bọn họ ẩn ẩn ý thức được, Lâm Minh ngộ đạo chỉ sợ đã tới thời khắc cuối cùng, cũng nói đúng hơn hồn hải thứ bảy sắp sáng lên.

Mọi người trơ mắt nhìn qua, Ham Thai mà Lâm Minh đang ngồi có đường vân nhỏ hẹp hiện ra, bao phủ khắp Ham Thai, cuối cùng một đầu Ham Thai có thần quang lóng lánh như mặt trời tỏa sáng.

Hồn hải thứ bảy thật sự bị thắp sáng.

Nhìn thấy cảnh này, cho dù tuấn kiệt Hồn Tộc đã sớm chuẩn bị tâm thần, lúc này tâm thần vẫn rung động khó nói nên lời.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, đây là thời khắc sửa đổi lịch sử, Lâm Mục đã sáng tạo lịch sử.

Điểm khiếp bọn họ khiếp tiếp nhận là, sáng tạo lịch sử chính là một nhân loại, hắn trôi qua nhiều năm như thế, hắn lấy được truyền thừa mà vô số tuấn kiệt Hồn Tộc không ai lấy nổi.

Kết quả như vậy làm nội tâm rất nhiều tuấn kiệt Hồn Tộc tràn ngập cảm giác thât bại trong lòng.

Người như Ngọc Thạch Sinh ủng hộ Thánh Mỹ cũng cảm thấy nội tâm rất khó chịu.

- Chuyện này là...

Đột nhiên có tuấn kiệt trẻ tuổi của Hồn Tộc chỉ vào bầu trời, chỉ thấy trong vòng xoáy màu tím này khí tức màu xanh và màu đen lưu chuyển, giống như âm dương ngư thái cực xuất hiện.

Hai chủng khí tức không ngừng quấn vào nhau.

Quá trình này tiếp tục trong một nén hương, hai đạo khí tức này chậm rãi phân ra, không ngừng biến hóa sinh sôi trên bầu trời, cuối cùng nhất ngưng tụ thành rất nhiều phù văn, những phù văn vụn vặt lẻ tẻ trải rộng phía chân trời, trong đó mỗi phù văn ẩn chứa đạo vận đại đạo kinh người, làm cho lòng người rung sợ tâm thần.

- Đây là phù văn pháp tắc bổn nguyên của sinh tử ý cảnh hình thành.

Trong tuấn kiệt ở đây có mấy cường giả Giới Vương, bọn họ xuất thân thế lực lớn, kiến thức phi phàm, hiện tại mắt thấy ngưng tụ ra sinh tử phù văn, tâm thần bọn họ rất rung động.

Nghe thế mấy Giới Vương này nói, những người khác nhao nhao ngưng mắt nhìn qua những phù văn xoay tròn trên bầu trời, đại đa số bọn họ cảm nhận được phù văn vô cùng huyền diệu, nhưng lại có thể cảm nhận rõ những phù văn này quá đáng sợ, bởi vì khí tức này ẩn ẩn cộng minh với tinh thần và khí huyết của bọn họ.

Sinh tử bổn nguyên pháp tắc!

Rất nhiều tuấn kiệt tới Đọa Thần sơn mạch này không ngộ ra thứ gì cao thâm, nhưng mà bọn họ cũng biết trong Ham Thai của Đọa Thần sơn mạch này có pháp tắc chủ yếu là sinh tử.

Hai chủng pháp tắc này kết hợp lại liền tạo thành tánh mạng.

Hiện tại mắt thấy trên không trung ngưng tụ ra phù văn sinh tử pháp tắc, những võ giả này ánh mắt đỏ hồng, loại phù văn này nếu như đạt được một cái, hơn nữa hiểu được thì chỗ tốt khi tu luyện sẽ rất lớn.

Mà bọn họ trông mà thèm, rất nhiều người ngưng tụ tất cả thị lực quan sát phù văn trong đó, hy vọng xa vời từ đó lĩnh ngộ ra cái gì, trong lúc này vòng xoáy xoay tròn thật nhanh, rồi sau đó chậm rãi hội tụ lại.

Trong lúc nhất thời, gió nổi mây phun, những phù văn pháp tắc như trường kình hấp thủy, toàn bộ tập trung vào vị trí của Lâm Minh.

- Ân?

- Đây là!

Rất nhiều người mở to mắt, bọn họ trơ mắt nhìn qua hàng trăm hàng ngàn phù văn pháp tắc tiến vào trong huyết nhục của Lâm Minh, rồi sau đó chúng như bông tuyết rơi vào trong nước, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Thiên đạo chí lý ngưng kết thành thần bí cốt văn, khắp vào cốt tủy Lâm Minh.

Mảnh vỡ pháp tắc diễn biến thành phù văn, chôn sâu trong huyết nhục Lâm Minh.

- Cái này... Cái này...

Rất nhiều người há to mồm không nói nên lời.

Cũng có tuấn kiệt thế lực lớn đỏ mắt.

Nhiều phù văn pháp tắc bổn nguyên trân quý như vậy, bọn họ đạt được một cái là quá thỏa mãn rồi, đáng tiếc đây chỉ là hy vọng xa vời, nhưng mà bây giờ, toàn bộ bị Lâm Minh hấp thu!

Đây là cơ duyên bực nào, quả thực làm cho người ta đố kỵ muốn thổ huyết.

- Cho ta ah, dù là một cái cũng được!

Có người đấm ngực dậm chân.

Những tánh mạng phù văn này khắc vào trong cơ thể Lâm Minh, trở thành một bộ phận tính mạng của hắn, cho dù hắn hiện tại không hiểu được, nhưng mà ngày sau khi tu vị tinh tiến, hắn cũng chậm rãi cảm ngộ huyền diệu trong phù văn này, lại tìm hiểu thì làm chơi ăn thật, đây là sau khi hoàn toàn ngộ đạo ở Đọa Thần sơn mạch và đạt được cơ duyên, cùng loại với lúc Lâm Minh độ Cửu Vẫn, tiếp nhận thiên địa pháp tắc tẩy lễ.

Chương 1946: Kim sách tới tay (1)

Chỗ tốt như vậy, cũng chẳng trách tuấn kiệt Hồn Tộc đấm ngực dậm chân.

Thắp sáng ấn ký hồn hải thứ bảy, người ở bên ngoài nhìn chỉ là quá trình ngắn ngủi, nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói nó lại là trải nghiệm vô cùng dài.

Hắn cảm giác trong một sát na kia, thân thể của hắn đã dung nhập vào trong vòng xoáy màu tím, vô số mảnh vỡ pháp tắc không ngừng tụ tập vào người của hắn.

Pháp tắc quá mức huyền diệu, Lâm Minh lúc này căn bản không thể tìm hiểu và lý giải, toàn bộ nuốt chửng vào trong người của mình.

Lúc này Lâm Minh đang ở trạng thái vô cùng vi diệu, tuy hắn đang trong ý thức mê ly, nhưng mà chuyện chung quanh hắn nhìn thấy rõ ràng.

Trong phạm vi ngàn dặm của Đọa Thần sơn mạch, mỗi một cây cỏ cây, mỗi một võ giả, biểu lộ thế nào, nói cái gì, Lâm Minh đều cảm thụ rõ ràng, cho dù là những con sâu cái kiến nhỏ bé trong Đọa Thần sơn mạch này đang làm cái gì, Lâm Minh cũng hiểu rõ ràng.

Đây chính là lực lượng của sinh mạng

Tất cả sinh mạng trong phạm vi ngàn dặm Đọa Thần sơn mạch, năng lượng sinh mệnh như thế nào đều không qua được mắt Lâm Minh

Trong lúc hoảng hốt, một đạo kim sắc thần quang bắn vào trong tầm mắt Lâm Minh.

Một khắc này Lâm Minh bị một lực trường bao quanh, trong biển năng lượng mênh mông, nó giống như thủy triều mạnh mẽ ập tới, một tấm sa mỏng màu vàng đang bay tới.

Tâm niệm Lâm Minh khẽ động, một tay cầm lấy sa mỏng màu vàng.

Tập trung nhìn vào, đây chính là trang sách màu vàng Canh Kim Thiên!

Phía đông giáp ất mộc, phía nam bính đinh hỏa, trung ương mậu kỉ thổ, phía tây canh tân kim, phía bắc nhâm quý thủy.

Canh Kim Thiên, đây là trang sách thứ bảy!

Lâm Minh không nói hai lời, trực tiếp dung nhập trang sách màu vàng vào trong người.

Trong lúc nhất thời, lực lượng sinh mệnh mênh mông dung nhập vào trong huyết nhục và kinh mạch Lâm Minh, không ngừng lưu chuyển qua lại.

Thông qua ngộ đạo trên huyễn thần linh nhai. Lâm Minh lý giải về sinh mạng đạt tới mức không tưởng tượng nổi.

Trong mười trang sách màu vàng có thuyết minh về sinh chi ý cảnh, Lâm Minh hôm nay tìm hiểu chẳng khác gì làm chơi ăn thật.

Nhân thể đã là vũ trụ, trong vũ trụ này bản thân cũng diễn biến thiên đạo, khống chế tất cả pháp tắc!

Cho nên có thể cho rằng, trong vũ trụ trên người, mỗi người đều là chúa tể vũ trụ tuyệt đối. Nếu như có thể hiểu được huyền cơ nhân thể vũ trụ, có thể lớn nhất phát huy tiềm năng sinh mạng, đạt được lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Mà người sáng tác Thánh Điển, hắn đã đi con đường này tới tận cùng.

Thậm chí hắn nhận định, nếu như triệt để hiểu được sinh tử huyền cơ, có thể bước vào cảnh giới vĩnh sinh bất hủ.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh đang ngồi trên Ham Thai có vô số đường vân sáng lên, quay chung quanh ấn ký hồn hải thứ bảy. Giống như vô số chân ngôi rậm rạp, không ngừng lưu chuyển các nơi.

Mà Lâm Minh hiểu được pháp tắc này, hắn tiếp tục tĩnh tọa, chuyện này làm cho rất nhiều người không hiểu.

- Tiểu tử này định làm cái gì, hắn định ngồi trên Ham Thai không đi sao?

- Mở hồn hải thứ bảy, ngộ đạo đã viên mãn, hắn còn không đi xuống?

Rất nhiều võ giả Hồn giới đều ghen ghét Lâm Minh, bọn họ ngồi trên Ham Thai thường thường kiên trì mấy tháng là hao hết hồn lực, không thể không xuống nghỉ ngơi, nhưng mà bây giờ Lâm Minh một hơi ngộ đạo mười năm, thắp sáng toàn bộ bảy ấn ký hồn hải, thế nhưng mà dưới loại tình huống này hắn vẫn ngồi trên Hạm Thai không đi, không có ý tỉnh lại. Chuyện này sao không khiến người ta chán nản.

- Hẳn là hắn đang tìm hiểu trang sách màu vàng.

Vào thời điểm này một Giới Vương tuấn kiệt của thế lực Thiên Tôn nói ra, trong thiên địa pháp tắc huyền diệu vừa rồi, rất nhiều võ giả tu vị không đủ chỉ nhìn qua pháp tắc như si mê mà thôi, mà hắn với tư cách Giới Vương, hơn nữa là thiên tài trong Giới Vương, hắn từ trong những phù văn này nhìn thấy trang sách màu vàng chui vào trong cơ thể Lâm Minh, về sau Lâm Minh bắt đầu tiếp tục ngộ đạo.

Một hơi thắp sáng bảy đại hồn hải, ngộ đạo mười năm mà không cần nghỉ ngơi, rồi sau đó lại tiếp tục tham ngộ kim sách, loại cường độ hồn lực này, lĩnh ngộ pháp tắc bực này thật sự khiến người ta đố kỵ!

Rất nhiều võ giả nơi này nghe Giới Vương nói thế thì câm miệng, bởi vì chẳng biết nói gì.

Nhất cổ tác khí tìm hiểu trang sách màu vàng. Hồn hải của hắn làm bằng sắt sao?

- Chẳng lẽ hắn không biết mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi?

Có người tức giận nói ra.

Tuấn kiệt Giới Vương này lắc đầu, nói ra:

- Hắn đã lĩnh ngộ sinh chi ý cảnh tới cảnh giới cực cao, chỉ cần bằng vào sinh chi ý cảnh và hấp thu hồn lực ở chung quanh, có thể bổ sung hồn lực trong hồn hải sinh sinh bất tức...

- Thời gian mười năm này, Lâm Mục ngồi trên Ham Thai ngộ đạo, tu vị của hắn không ngừng tăng mạnh, tuy không thể nói hắn vẫn ở vào trạng thái ngộ đạo, nhưng mà không sai biệt lắm, dưới loại trạng thái này, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng tỉnh lại, nếu như là ta, ta cũng sẽ như vậy...

Tuấn kiệt Giới Vương này có người biết hắn, người có thể đạt tới Giới Vương khi chưa tới ba ngàn tuổi, cũng không phải thế hệ hời hợt, dùng nhãn lực của bọn họ có thể thấy được phương pháp ngộ đạo và trạng thái ngộ đạo của Lâm Minh.

- Cái gì? Đốn ngộ mười năm?

Rất nhiều người trực tiếp im lặng, trạng thái đốn ngộ, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, bọn họ rất nhiều người đốn ngộ cả đời chỉ vài chục lần, vài chục lần, một lần có thể đốn ngộ trong mười lăm phút là không tệ rồi, có thể đốn ngộ một ngày có thể nói là đại cơ duyên.

Mà đốn ngộ mười năm, đây quả thật là không cách nào hình dung được...

Đốn ngộ khi nào không đáng tiền như vậy?

Nội tâm mọi người oán thầm.

Tuấn kiệt Giới Vương lúc trước nhìn ra suy nghĩ của mọi người, lắc đầu nói:

- Không phải đốn ngộ mười năm, mà là trong thời gian mười năm này, hắn thường xuyên suy tính tiến vào trạng thái đốn ngộ, mỗi một lần tiếp tục không giống nhau, hắn toàn tâm lĩnh ngộ pháp tắc đều có thể nói là đốn ngộ, đến lúc này vì hắn quá mạnh mẽ, thứ hai bởi vì pháp tắc trên Ham Thai quá tinh diệu, một khi chìm vào thì dễ dàng tiến vào trạng thái này, đáng tiếc ta và các ngươi đều biết như thế, nhưng không cách nào lĩnh ngộ pháp tắc trên Ham Thai, bởi vì tiến vào bảo sơn lại không có bản lĩnh mang theo bảo tàng ra ngoài, cuối cùng nhất chỉ nhặt được một số tài bảo nhỏ nhặt mà thôi, thật sự chênh lệch quá lớn...

Giới Vương này cảm thán, đều nói pháp tắc trên Đọa Thần sơn mạch hỗn loạn, kỳ thật chính là do mọi người lĩnh ngộ không đủ a.

- Kỳ thật trạng thái của Hồn Hậu nương nương cũng không sai biệt lắm... Nhưng mà nàng chậm hơn Lâm Mục một bước.

Có người nhìn về phía Thánh Mỹ, Thánh Mỹ lúc này toàn thân bao phủ trong hào quang nhu hòa, giống như thần nữ thánh khiết.

Chuyện xảy ra bên ngoài nàng không có biết tới.

- Hồn Hậu nương nương...

Ngọc Thạch Sinh nắm chặt nắm đấm, hiện tại những người ủng hộ Thánh Mỹ trong lòng không dễ chịu.

Kỳ thật Thánh Mỹ đã đầy đủ nghịch thiên, nhưng mà không ngờ có người còn yêu nghiệt hơn nàng, áp chế Thánh Mỹ một đầu...

Ngộ đạo là quá trình buồn tẻ và tịch mịch.

Chương 1947: Kim sách tới tay (2)

Võ giả nhập định tu luyện thường thường không biết thời gian, con mắt khép kín lại mở ra chính là mấy chục năm, giống như một hồi nằm mộng.

Hiện tại Lâm Minh cùng Thánh Mỹ cũng là như thế.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua hai năm.

Một ngày này là vào ban đêm, Ham Thai của Thánh Mỹ đột nhiên tỏa ra hào quang nhu hòa, mọi người kinh ngạc nhìn qua, nhìn thấy mặt trăng nhu hòa này bay lên sau lưng Thánh Mỹ, trong ánh trăng sáng có đại đạo lưu chuyển, mơ hồ có thể nhìn thấy cung điện thần bí chìm nổi, dường như có tiếng ca của thần nữ, tiên khúc uyển chuyển mang theo khí tức đại đạo, chúng hòa vào nhau khiến người ta si mê.

- Hồn Hậu nương nương!

Có người kích động, không hề nghi ngờ, Thánh Mỹ rốt cuộc cũng mở ra hồn hải thứ bảy.

Hồn lực trong thiên địa không ngừng hội tụ lại, ngưng tụ thành một hồ nước màu xanh, lơ lửng trên Ham Thai, trong hồ nước này có rêu cỏ và cá tôm, cỏ và nước oáng ánh, tôm cá linh tính mười phần.

Đây là sinh mệnh pháp tắc ngưng tụ thành hồ nước, hình thành đủ loại phù văn huyền diệu, những phù văn này rong chơi trong nước, tất cả tràn ngập cảm giác nhu hòa.

- Hồn Hậu nương nương mở hồn hải thứ bảy, cũng ngưng tụ pháp tắc phù văn!

Trong lòng mọi người cực kỳ hâm mộ, tình hình bực này giống như Lâm Minh.

Nhưng mà pháp tắc phù văn của Lâm Minh là thai nghén ra vòng xoáy hồn lực to lớn, mà pháp tắc phù văn của Thánh Mỹ chính là hồ nước yên tĩnh.

Bắt đầu từ lúc mở ra hồn hải thứ sáu, Ham Thai của Thánh Mỹ bày dị tượng hoàn toàn khác với Lâm Minh, còn nhiều hơn Lâm Minh một tia thánh khiết cùng duy mỹ, nhưng thiếu đi một phần lăng lệ ác liệt.

Phù văn trong hồ nước bắt đầu nhập vào cơ thể Thánh Mỹ, trong lúc nhất thời, òoàn thân của Thánh Mỹ như ngâm vào hồ nước, quần áo dây lụa nhộn nhạo theo nước, xinh đẹp không gì sánh được.

Sau một lát cơ hồ tất cả hồ nước chui vào trong người Thánh Mỹ, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, Thánh Mỹ mở mắt ra, áo nàng bồng bềnh, đạp gió mà đi, giống như cửu thiên huyền nữ hạ phàm.

Ngộ đạo mười hai năm, nàng đắm chìm trong thế giới của chính mình, hồn nhiên không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

- Hồn Hậu nương nương!

- Hồn Hậu nương nương tỉnh lại!

Rất nhiều người kích động, Hồn Hậu đã hoàn thành ngộ đạo trên Đọa Thần sơn mạch, chỉ là muộn hơn Lâm Mục.

Nhìn thấy nhiều võ giả chung quanh thần thái kích động, Thánh Mỹ cũng không để ý, kỳ thật so với Thánh Mỹ khi bắt đầu ngộ đạo mười hai năm trước, võ giả Đọa Thần sơn mạch đã nhiều hơn không chỉ gấp mười lần, thế cho nên hiện tại cho dù trên bầu trời và mặt đất, kể cả bờ núi huyễn thần linh nhai đều có người như rừng, kể cả những người ngộ đạo trên Ham Thai, khi Thánh Mỹ tỉnh lại thì toàn bộ dừng ngộ đạo, đều nhìn qua Thánh Mỹ.

Bị nhiều người chú ý như thế, hơn nữa võ giả trên Đọa Thần sơn mạch đột nhiên nhiều hơn quá nhiều, Thánh Mỹ cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, nàng đang thưởng thức những gì đạt được trong mười hai năm qua.

- Ta... Rốt cục hiểu được pháp tắc trên Ham Thai, mặc dù chỉ hiểu được một góc băng sơn trên pháp tắc của Ham Thai, nhưng đúng là hiểu được! Có lẽ sau tám chuyển ta lại tới Đọa Thần sơn mạch, có thể lĩnh ngộ thêm nữa...

Thánh Mỹ ngộ đạo mười hai năm, biết rõ ngộ đạo trên Ham Thai rất khó, quả thực không thể tưởng tượng, cũng chẳng trách Hồn Tộc trong vài tỷ năm qua chưa từng có người nào hoàn thành mở ra bảy hồn hải.

Đúng là độ khó quá lớn, thiếu niên Chân Thần cũng không cách nào hoàn thành.

Mà Thánh Mỹ là đọc gần như toàn bộ Hồn Tộc Thánh Điển, hơn nữa bản thân nàng bảy lần chuyển sinh, chẳng khác gì trải qua bảy lần sinh tử, cho nên nàng lý giải với sinh tử đạt tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, dưới loại tình huống này, nàng đến Ham Thai ngộ đạo cũng chỉ phi thường miễn cưỡng hiểu được chân lý trong đó.

Người khác căn bản không có cơ duyên như nàng, cho nên muốn ngộ đạo là không có khả năng.

Bây giờ nghĩ lại mười hai năm ngộ đạo, đặc biệt là mở ra ấn ký hồn hải thứ sáu khó tới mức khiến người ta líu lưỡi, mặc dù là Thánh Mỹ, cũng suýt nữa không kiên trì nổi, mà không thể không dò xét từ cao xuống thấp của Ham Thai.

Một khi làm như vậy, Thánh Mỹ không cách nào nhất cổ tác khí hoàn thành ngộ đạo, tất nhiên là một đại khuyết điểm.

Trong đầu sinh ra ý niệm này, Thánh Mỹ nhìn về phía Lâm Minh, đã thấy Lâm Minh vẫn ngồi xếp bằng trên đài như trước, dường như ngộ đạo còn chưa kết thúc.

Thánh Mỹ vẫn cho rằng Lâm Minh có lẽ cường đại, thực lực thậm chí vượt qua mình trong cùng giai, nhưng mà nếu như luận lý giải sinh tử ý cảnh, lĩnh ngộ với sinh mạng pháp tắc, Lâm Minh không có khả năng mạnh hơn mình.

Lần này ngộ đạo trên Ham Thai, Thánh Mỹ là có lòng tin áp chế Lâm Minh.

Cho nên trước kia Lâm Minh đưa ra chuyện Nhân tộc hợp tác với Hồn Tộc, Thánh Mỹ mới có thể phản ứng lãnh đạm, thật sự là vì rất nhiều điều kiện của Lâm Minh khiến Thánh Mỹ không cho là đúng.

Bây giờ nhìn thấy Lâm Minh còn đắm chìm trong ngộ đạo, Thánh Mỹ cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng mà nàng cũng không cảm thấy thành tựu gì cả, dù sao phương diện sinh mạng pháp tắc nàng mạnh hơn Lâm Minh nhiều.

Nhưng mà suy nghĩ này sinh ra trong đầu chưa được vài giây, biểu lộ của Thánh Mỹ đột nhiên cứng đờ.

Không đúng!

Nàng nhìn về phía Ham Thai mà Lâm Minh ngồi, rõ ràng nhìn thấy ấn ký bảy hồn hải sáng lên, hơn nữa ấn ký hồn hải thứ bảy là sáng như mặt trời, vô cùng chói mắt.

- Đây là...

Trong nội tâm Thánh Mỹ khiếp sợ, làm sao có thể?

Lâm Minh lại đi trước nàng một bước, hiểu được pháp tắc trên Ham Thai, mà hắn hiện tại chỉ sợ đã cầm được trang sách màu vangf, hắn có lẽ đang tìm hiểu trang sách màu vàng, cũng có lẽ đang tìm hiểu phù văn dung nhập vào trong người của hắn, đã không biết tìm hiểu bao lâu!

Mà trái lại Thánh Mỹ vừa mới thắp sáng ấn ký hồn hải thứ bảy. Đây chính là sân nhà của nàng, nàng bị Lâm Minh đánh bại hoàn toàn!

- Đây rốt cuộc là...

Tuy Thánh Mỹ xưa này bộ dáng nước chảy mây trôi, nhưng mà trong nội tâm nàng làm sao không có kiêu ngạo, trong khảo nghiệm cuối cùng của Tu La Lộ, đối mặt Bất Tử Hàn Băng, chính là Lâm Minh hoàn thành một kích, nhưng mà trận chiến ấy chủ công lại chủ phòng chính là Thánh Mỹ, nàng kỳ thật có tác dụng còn cao hơn cả Lâm Minh.

Cho nên tại Tu La Lộ, Thánh Mỹ cũng không có thua.

Nhưng mà hiện tại, khi ở Ham Thai Đọa Thần sơn mạch, đây là sân nhà của nàng, trong lĩnh vực nàng am hiểu nhất, nàng lại thua cuộc.

Chuyện này làm cho nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nàng không có tự coi nhẹ mình, cũng không có không cách nào tiếp nhận được, chỉ cảm thấy khó tin mà thôi...

- Chẳng trách ta ngộ đạo hoàn toàn nhưng không có cấm được trang sách màu vàng.

Trong nội tâm Thánh Mỹ tỉnh ngộ, trang sách màu vàng chỉ có một, Lâm Minh đã nhanh chân tới trước.

Nàng hít sâu một hơi, đột nhiên nhìn về phía Ngọc Thạch Sinh, nàng biết rõ Ngọc Thạch Sinh là đệ tử Hồn Thiên Thánh Địa.

- Hắn... Thắp sáng hồn hải thứ bảy sớm hơn ta bao lâu?

Chương 1948: Thắng thua

Thánh Mỹ truyền âm, Ngọc Thạch Sinh đã giật mình, không ngờ Thánh Mỹ lại truyền âm cho hắn.

Tuy hắn là đệ tử Hồn Thiên Thánh Địa, nhưng mà chưa bao giờ trao đổi với Thánh Mỹ. Trước kia chỉ đứng xa xa nhìn Thánh Mỹ mà thôi.

Hiện tại Thánh Mỹ truyền âm cho hắn, tuy nguyên nhân là vì Lâm Mục, nhưng cũng đủ làm cho Ngọc Thạch Sinh kích động.

Nhưng mà Thánh Mỹ hỏi câu này khiến Ngọc Thạch Sinh sau khi kích động thì uể oải.

Thánh Mỹ thua, Thánh Mỹ là thiên tài khoáng cổ tuyệt kim của toàn vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, không gì không làm được, vậy mà thua, thua trong tay một nhân loại.

- Hồi bẩm... Hồi bẩm nương nương. Lâm Mục dùng mười năm... Còn sớm hơn nương nương... Hai năm.

Bởi vì kích động, Ngọc Thạch Sinh giọng nói run rẩy.

- Hai năm...

Đôi mắt Thánh Mỹ phức hạp, nàng biết rõ ngộ đạo trên Ham Thai rất khó, nàng cảm giác mình đã làm tới tận cùng, nhưng vẫn muộn hơn Lâm Minh hai năm.

Hắn làm thế nào được?

Nhớ lại ý cảnh hồn hải thứ sáu, còn hồn hải thứ bảy là dung hợp sinh tử ý cảnh, Thánh Mỹ thực không cách nào tưởng tượng Lâm Minh làm sao trong mười năm ngắn ngủi hoàn thành quá trình này.

- Đáng sợ...

Thánh Mỹ lần đầu tiên cảm giác được Lâm Minh đáng sợ. Trừ Hồn Đế ra, không có người nào cho nàng cảm giác này! Mà Hồn Đế là vì thực lực đáng sợ, hắn lúc còn trẻ kỳ thật thành tựu chỉ sàn sàn với Đại Phạm Thần Vương mà thôi, sau đó khi hắn thành tựu Thiên Tôn mới một bước lên trời, ở trong đó tự nhiên có nguyên nhân là do Hồn Tộc Thánh Điển.

Về phần Lâm Minh, thuần túy là thiên phú đáng sợ, làm cho người ta theo không kịp!

Khôi phục tâm tình. Thánh Mỹ than nhẹ một tiếng, ngồi trên Ham Thai lần nữa.

Ẩn ẩn, nàng dường như lòng có nhận biết, nhìn qua phía Lâm Minh, mà nàng nhìn chính là sau lưng Lâm Minh.

- Ân?

Thánh Mỹ nhíu mày.

Trong nháy mắt đó, nàng cảm giác sau lưng Lâm Minh như có sinh mạng, hồn lực vô cùng tinh thuần, thậm chí còn tinh thuần hơn cả nàng.

- Ah...

Hồng nhi đã giật mình, vội vàng lui vào trong tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có người cảm giác được nàng, nàng vốn nhìn thấy Thánh Mỹ ngộ đạo thành công cho nên hiếu kỳ quan sát một chút, không nghĩ tới lại bị Thánh Mỹ cảm giác được.

Cảm giác nhạy cảm như thế, vượt qua xa các Thiên Tôn có thể so sánh.

- Ảo giác sao...

Thánh Mỹ hơi nhíu mày, nàng kỳ thật không cho rằng là cảm giác sai, chỉ có thể mang hồn lực thần bí đó quy kế lên người Lâm Minh.

Nàng cũng không biết, nàng thua bởi Lâm Minh không phải vì ngộ tính không bằng Lâm Minh, là vì hồn lực mà nàng vừa cảm giác này.

Lâm Minh có tiểu nữ hài thần bí hỗ trợ, Thánh Mỹ hoàn toàn dựa vào bản thân.

Nếu hai người cạnh tranh công bằng, chẳng biết hươu chết về tay ai.

Đương nhiên, cho dù nguyên nhân là gì, có gặp được tiểu nữ hài hay không, đây cũng là cơ duyên của Lâm Minh, Thánh Mỹ cuối cùng vẫn bại.

Thời điểm này rất nhiều người đang tiếc hận thay Thánh Mỹ.

Bọn họ cảm khái Thánh Mỹ thua oan, vốn nàng có thể cầm trang sách màu vàng, trở thành truyền thuyết, tuy nhiên lại bị Lâm Minh áp chế.

Ít nhất trang sách màu vàng trên Đọa Thần sơn mạch đã mấy tỷ năm chưa ai có được, hiện tại Thánh Mỹ thua, có gì đáng tiếc sao?

- Nếu như Thánh Mỹ nương nương hoàn thành thứ tám chuyển, nhất định có thể thắng Lâm Mục.

Có người ủng hộ Thánh Mỹ không phục, đứng ra nói lý.

Những nghị luận này Thánh Mỹ đều nghe được rất rõ ràng, trong nội tâm nàng lắc đầu, bản thân mình hoàn thành tám chuyển, thành tựu của Lâm Minh chỉ sợ đã cao hơn rồi.

Đã ý thức được mình thua, Thánh Mỹ ngược lại không có gì không chịu nhận, nàng đang chờ Lâm Minh ngộ xong trang sách màu vàng.

Nàng bây giờ rất hứng thú với nhân sinh của Lâm Minh, nàng dường như muốn xem lần này trong Nhân tộc đại kiếp, Lâm Minh rốt cuộc đi con đường nào?

Lâm Minh lĩnh ngộ trang sách màu vàng thêm một năm.

Một năm sau, Lâm Minh mở mắt ra.

Trong mắt của hắn dường như có pháp tắc khôn cùng đang lưu chuyển, mắt trái sinh khí, mắt phải tử khí, hai chủng khí tức giao hội, ẩn hàm đại đạo hấp dẫn.

Tìm hiểu trang s sách màu vàng thứ ba, làm cho Lâm Minh hiểu về vũ trụ đạt tới độ cao rất lớn.

Hơn nữa những tai họa ngầm vì tăng tiến tu vị quá nhanh, trong mười ba năm ngộ đạo này chúng bị tiêu trừ sạch sẽ.

Trong mười ba năm này, Lâm Minh chỉ lĩnh ngộ pháp tắc, mà không có tu luyện, nếu không đột phá Thánh Chủ hậu kỳ không phải chuyện khó.

- Nếu như có đầy đủ thời gian, nếu có thể cho ta quan sát Thánh Điển nguyên vẹn, lấy được khối đế ngọc thứ ba, đạt được Tu La Thiên Thư nguyên vẹn, ta có lẽ dung hợp vũ trụ trong và ngoài, đạt tới độ cao võ đạo chưa từng có...

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này, đúng lúc này, trong lòng của hắn trì trệ, hắn cảm giác trước mặt hắn có một ánh mắt tập trung chính mình.

Lâm Minh tiến về trước, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt va chạm trong không trung, Lâm Minh nhìn thấy Thánh Mỹ không ăn khói lửa nhân gian.

Trong một năm này, nàng đều không có rời khỏi Ham Thai nửa bước, trừ chờ đợi Lâm Minh ra, nàng đang tìm hiểu phù văn ngộ đạo dung nhập vào huyết nhục của mình.

- Ngươi làm như thế nào?

Thánh Mỹ há môi son hỏi thẳng.

- Vận khí.

Lâm Minh không có nói dối, cũng không có nói rõ, tiểu nữ hài áo đỏ đúng là vận khí của hắn. - Tính toán.

Thánh Mỹ lắc đầu, ngón tay thon dài vẽ ra, hồn lực như nước, hai trang sách màu vàng bay ra, nó như tơ lựa bay vào trong tay Lâm Minh.

- Dựa theo ước định, đây là cho ngươi, sau khi tìm hiểu thì mang bốn trang sách màu vàng đưa cho ta, về sau ngươi có thể lấy đi hai tấm, nhưng mà ta khuyên ngươi không nên hy vọng xa vời cứu Nhân tộc, thời gian Thánh tộc nhấc lên đại chiến có khả năng còn sớm hơn dự kiến đấy.

Thánh Mỹ nói xong câu đó thì bay đi, bốn trang sách màu vàng nằm trong tay Lâm Minh, cầm nó có cảm xúc như tơ lựa bình thường, vô cùng chân thật...

Lâm Minh rời khỏi, trong Đọa Thần sơn mạch này hắn có được quá nhiều lĩnh ngộ, hắn cần phải thời gian đi tiêu hóa, dung hợp.

Mười ba năm qua, ấn ký Chân Thần trên người của hắn đã tiêu tán, hơn nữa Thánh Mỹ ra mặt, đã có rất ít người nhắm vào hắn.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn cẩn thận, sau khi rời khỏi Đọa Thần sơn mạch thì lợi dụng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết dịch dung lần nữa, dùng thân phận hoàn toàn mới tiến vào nguyên mộng chiến trường.

Hắn tại Đọa Thần sơn mạch ngộ đạo lâu như vậy, nguyên mộng chiến trường đã sớm mở ra lần nữa.

Nhưng lần này Lâm Minh không phải vì đến nguyên mộng chiến trường giết người tích lũy công huân, hắn đi tới chiến trường thái cổ kia tu luyện.

Lâm Minh không làm kinh động bất luận kẻ nào, hắn quen việc đi vào trong khu rừng cổ lúc trước, mở cấm chế cổ chiến trường, tiến vào trong đó.

Hơn mười tỷ năm trước, đây là nơi chủ nhân Tu La Lộ cùng người sáng tạo Thánh Điển giao thủ.

Lựa chọn ngộ đạo ở đây, là bởi vì nơi này do Lâm Minh phát hiện ra, cũng là nơi duy nhất có khí tức của chủ nhân Tu La Lộ cùng người sáng tạo Thánh Điển giao nhau.

Chương 1949: Sinh tử luân hồi

Lâm Minh dã tâm rất lớn, hắn muốn tinh khí thần kiêm tu, thiên địa vũ trụ cùng nhân thể vũ trụ dung hợp, khi đó khai sáng ra con đường võ đạo chưa ai đi.

Cho nên cổ chiến trường này chính là nơi tốt nhất.

Sau khi bốn trang sách màu vàng dung nhập vào trong thần hồn, Lâm Minh giờ phút này tâm tình giống như lão tăng nhập định, an tĩnh như nước.

Trong đầu của hắn đâu chỉ có trang sách màu vàng, còn có những tính mạng phù văn dung hợp vào trong huyết nhục của hắn.

Hắn lần này muốn lĩnh ngộ chân ý tánh mạng phù văn, dung hội bốn trang kim sách!

Trong cổ chiến trường tịch mịch này, Lâm Minh đi trong tinh không. Bước qua vô số ngôi sao nghiền nát, đi tới vùng đất trung ương.

Đây là nơi lạc ấn tinh thần lão tổ Hồn Tộc mạnh nhất, hắn tìm nơi dung nạp thân thể, lơ lửng trên ngôi sao vỡ nát, khoanh chân ngồi xuống.

Cách hắn không xa, Hồng nhi cũng đã đi ra.

Hồng nhi vừa xuất hiện, lạc ấn đen kịt chung quanh bị thiếu nữ áo đỏ quấy nhiễu. Chúng giống như nhìn thấy âm dương như, lao vào người của nàng, sau đó dung hợp với nàng.

Lâm Minh nhìn qua và nội tâm than nhẹ, Hồng nhi trời sinh có thân thể pháp tắc, nàng chẳng những có thể khám phá tất cả pháp tắc, hơn nữa pháp tắc lạc ấn còn chủ động theo đuổi nàng. Thật không biết nàng có lai lịch gì.

Lâm Minh rất nhanh tiến vào dung hợp võ ý, sau lưng hắn Bồ Đề

Thụ chậm rãi tỏa cành lá sáng óng ánh ra, hắn bắt đầu tìm hiểu kim sách cùng tánh mạng phù văn.

Rất nhanh, tâm thần Lâm Minh đắm chìm vào trong cảnh giới phi thường huyền diệu, hoàn toàn dung hòa làm một thể với chung quanh.

Trong đầu của hắn, những cổ kinh trong kim sách không ngừng nổ vang, vô số chữ viết tối nghĩa chìm nổi như núi cao, có vô cùng ảo diệu ẩn chứa trong đó.

Trải qua Ham Thai ngộ đạo. Lâm Minh đọc những kim sách này nhẹ nhõm rất nhiều, cũng không còn cảm thấy hai mắt đau đớn. Không có thể thấy tình huống mọi vật, hắn chỉ nhìn nội dung phong phú trong đó, đã đắm chìm vào và không cách nào kiềm chế.

Trang sách màu vàng là thứ đồ vật vô tận tuế nguyệt trước lưu truyền tới nay, là đại năng sáng tạo ra, sáng tạo ra một vũ trụ của riêng mình. Muốn trong thời gian ngắn hoàn toàn thông hiểu đạo lí, ít khả năng.

Lâm Minh mỗi khi lĩnh ngộ một trang sách màu vàng. Cũng chỉ lĩnh ngộ một bộ phận mà thôi, còn có rất nhiều thứ như sương mù ngủ say, tối nghĩa không rõ.

Hắn lúc này muốn tiến thêm một bước dung hợp tinh hoa.

Mi tâm trên trán của hắn tỏa ra hào quang sáng ngời, một con mắt mở ra.

Con mắt thần bí này có thể chiếu sáng quá khú tương lai, làm cho những lạc ấn chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ và lão tổ Hồn Tộc trong hư không phải phóng xuất hào quang nhàn nhạt trong hư không, hiển hóa theo thứ tự.

Đây là con mắt kỳ lạ, chính là Thiên Mục Đạo Cung mà Lâm Minh mở ra không lâu.

Thiên Mục Đạo Cung xuất hiện giống như chiếu sáng vũ trụ, chiếu sáng tất cả những thứ yếu ớt không rõ.

Những trang sách màu vàng chìm nổi trong ý thức hải của Lâm Minh, rất nhiều chữ viết cổ kính tối nghĩa, bị Thiên Mục Đạo Cung chiếu hào quang vô lượng vào, rất nhiều chữ viết bắt đầu nổ vang to lớn, giống như cự phách khai phá thiên địa, rất nhiều sương mù tiêu tán đi.

Mỗi chữ viết hiện ra đều giống như một tôn thần vương, chúng không ngừng ngâm xướng âm điệu tối nghĩa.

Lâm Minh ngay từ đầu vẫn không hiểu đại đạo chân âm này, nhưng mà dần dần thân thể và thần hồn của hắn bị đại đạo chân âm này trùng kích.

Một ít chữ dấu bắt đầu xâm nhập vào thân thể gần như vô kiên bất tồi của hắn, bắt đầu nổi lên trên làn da, xuất hiện văn tự như nòng nọc xuất hiện, còn có vô tận cảnh tượng.

... Có vũ trụ đại năng thôn phệ ngôi sao, hóa thành mặt trời muôn đời...

... Có thần vương dùng huyết nhục cấu trúc thế giới, hà hơi thành mưa, thoải mái vạn linh...

Bắt đầu càng ngày càng nhiều chân ý bị thần hồn của hắn cảm ngộ, vô tận tin tức giống như nước biển rót vào thần hồn.

Mà bản thân hắn lĩnh ngộ trang sách màu vàng càng thâm thúy.

Trong phiến thiên địa này, những lạc ấn chiến đấu của lão tổ Hồn Tộc lưu lại yên lặng trong nhiều năm tháng, rốt cục bắt đầu lập loè, có cảm ứng kỳ diệu.

Những lạc ấn này là sợi khí màu đen, vô cùng linh động.

Mỗi một đạo hắc khí chứa đựng hình ảnh xa xưa của lão tổ Hồn Tộc. Hình tượng này chính là tình huống lão tổ Hồn tộc thi triển Thánh Điển áo nghĩa...

Từng đoàn hắc khí vây quanh Lâm Minh, phù văn màu vàng không ngừng nổ vang, những lạc ấn lão tổ Hồn tộc lưu lại phát sáng.

Lâm Minh đắm chìm trong cảm ngộ, không thể tự kềm chế.

... Vũ trụ... Thời không... Sinh diệt...

Dần dần những cổ kinh hiện ra trên làn da, huyết nhục, gân cốt của hắn không ngừng sáng lên, đều nổ vang cùng lúc.

Sau cú nổ vang này, hắn lâm vào một trạng thái quỷ dị, hắn bất động.

Tim đập dừng lại, máu đang lưu động đông cứng lại, hô hấp cũng chậm rãi thưa dần và biến mất...

Chiến trường cổ cô quạnh và tịch mịch. Giống như trong hư không chỉ còn mình hắn và tinh hạch đang ngồi mà thôi.

Không biết đi qua bao lâu, làn da và huyết nhục không ngừng khô héo. Trong xương cốt sinh ra ấn ký vòng tròn giống như vòng tuổi của cây..

Hắn vẫn không nhúc nhích, sinh cơ giống như đoạn tuyệt triệt để. Nếu có võ giả nhìn thấy bộ dáng này của hắn, khẳng định phải chấn động, bởi vì nhìn từ bên ngoài hắn chẳng khác gì tử vong rồi.

Không biết trôi qau bao lâu, làn da của Lâm Minh bong tróc từng mảng, hóa thành bụi bậm tiêu tán trong thiên địa, nhưng mà dưới làn da già nua kia là làn da óng ánh như da trẻ con xuất hiện, giống như cây khô gặp mùa xuân, tỏa ra sinh cơ bừng bừng.

Thời gian trôi qua, khí huyết trên người của Lâm Minh càng ngày càng tràn đầy, cơ thể chẳng khác gì tài bảo quý giá nhất, có bảo huy bắn ra ngoài. Tánh mạng chi hỏa tràn đầy, lực lượng cường đại tỏa ra ngoài, mỗi lần hắn hô hấp đều hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, nếu như những tinh khí này bị thu lại có luyện thành đan dược.

Quá trình Lâm Minh ngộ đạo lần này, hắn đã tìm hiểu sâu về sinh mạng phù văn trong huyết nhục, trải nghiệm quá trình chuyển đổi sinh tử một lần.

Thân thể vốn đoạn tuyệt sinh cơ, tiếp theo là thời điểm sắp chết tỏa sinh cơ bừng bừng.

Lâm Minh mở hai mắt ra, trong ngân hà tối tăm này, con ngươi của hắn vô cùng thanh tịnh. Dường như bản thân chúng là ngôi sao.

Tóc đen bay lên, toàn thân Lâm Minh lỏa lồ, hắn chỉ cảm khái.

- Đáng tiếc, ta chỉ có sinh mệnh phù văn và bốn trang sách màu vàng, chưa hiểu toàn bộ Thánh Điển, thực tế không có hắc sách... Trang sách màu vàng chỉ là Thánh Điển sinh chi thư. Mà hắc sách mới là Thánh Điển tử chi thư, ta không có xem qua tử chi thư. Cuối cùng không có cách nào lĩnh ngộ sinh tử ý cảnh tới tận cùng!

Thông qua lần ngộ đạo này, Lâm Minh càng hiểu sâu về lý giải sinh tử của Thánh Điển.

Nếu như hắn có hắc sách nguyên vẹn, lĩnh ngộ tử chi ý cảnh tới tận cùng, hắn cũng không phải tróc da chết đơn giản như vậy, mà là có thể khiến thân thể hoàn toàn mục nát, huyết nhục tan vỡ, cải tạo cốt cách.

Đây mới là tử vong chân chính.

Chương 1950: Thiếu niên già nua (1)

Mà thời điểm tử vong tới tận cùng, thông qua trang sách màu vàng sinh chi thư, lúc sau tử chuyển sinh, tỏa ra sinh mệnh mạnh nhất, cải tạo khí huyết thân thể, đạt được tân sinh.

Bằng vào một lần trọng sinh này, cũng chính là chuyển sinh, thậm chí cốt linh sẽ cải biến, là chân chính cải biến thiên địa quy tắc.

Đây là Đại Chuyển Sinh Thuật mà Thánh Mỹ tu luyện.

Sau khi trải nghiệm một lần tử vong và chuyển sinh, chẳng khác nào chuyển sinh luân hồi một lần.

Nếu như có thể trải nghiệm chín lần sinh tử luân hồi, sẽ tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật tới cực hạn.

Xa hơn sau đó, dung hợp vĩnh hằng chi hồn, hắn có thể tu hành phương pháp vĩnh sinh, trường tồn trong thiên địa.

Đây mới là Thánh Điển nguyên vẹn.

- Hắc sách... Thật muốn xem...

Trong lòng Lâm Minh không cam lòng, nếu như có thể tu hắc sách và chuyển sinh, Lâm Minh có thể lần lượt chuyển sinh, tăng lực lượng của hắn tới mức tận cùng.

Đáng tiếc hắc sách hắn không thể nào chiếm được. Cho dù hỏi Thánh Mỹ, đừng nói Thánh Mỹ không có khả năng cho hắn, mấu chốt là sợ rằng Thánh Mỹ cũng không có hắc sách, hắc sách có lẽ nằm trong tay của Hồn Đế.

Hắc sách chỉ sợ là cơ duyên lớn nhất trong đời của Hồn Đế, muốn bảo Hồn Đế chắp tay đưa cơ duyên của hắn cho người khác, có thể sao?

Toàn thân Lâm Minh chỉ có ma phương là vượt qua hắc sách, nhưng mà dùng ma phương trao đổi, tự nhiên không có khả năng rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Minh vung tay lên, vô tận sinh mệnh ngưng kết trên người của hắn, hình thành trường bào màu tím nhạt.

Hắn gọi Hồng nhi ẩn vào trong người của hắn, cứ như vậy rời khỏi chiến trường cổ.

Hắn lường trước lần ngộ đạo này của mình đã trôi qua thật lâu, thậm chí nguyên mộng chiến trường chỉ sợ đóng mở mấy lần.

Lâm Minh ra khỏi cổ chiến trường, lại ra rừng rậm, hắn đang muốn tìm người hỏi một chút lối ra của nguyên mộng chiến trường rốt cuộc mở ra ở đâu.

Thời điểm này đột nhiên Lâm Minh nội tâm khẽ động, dừng bước, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một cáo hồ, hồ nước này xinh đẹp như ngọc, nhưng mà kỳ dị, nó không có gợn sóng nào, vô cùng yên tĩnh, thậm chí có thể nói là tịch mịch.

Chung quanh hồ nước cũng không có cỏ xanh, chỉ có bờ hồ màu xám, một người đang ngồi trên đá, cầm cần trúc thả câu trong hồ.

Nhìn ra xa xa, đây là một thiếu niên.

Lâm Minh nhìn qua bóng lưng thiếu niên này ngừng chân thật lâu, chẳng biết tại sao trên người thiếu niên này, Lâm Minh cảm nhận được khí tức kỳ dị.

Thiếu niên này trên người cũng không có khí tức pháp tắc, căn cơ cũng cực kỳ bình thường, tu vị cũng không cao lắm, nhưng mà hắn tĩnh tọa thả câu ở đây, dường như dung nhập vào cảnh vật chung quanh, vô cùng cân đối.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, cất bước đi về phía thiếu niên kia.

Thiếu niên hiển nhiên cảm giác được Lâm Minh tới gần, nhưng mà hắn vẫn thả câu như trước, ngồi như giếng nước yên tĩnh tại chỗ.

- Nơi này có cá sao?

Đột nhiên Lâm Minh mở miệng, hắn lý giải sinh mạng pháp tắc tới cảnh giới cực cao, hắn có thể cảm nhận được trong hồ nước này vô cùng yên tĩnh, bên trong căn bản không có tánh mạng, thậm chó đồng cỏ và tôm nhỏ cũng không có, vậy căn bản không có khả năng câu được cá.

- Không có.

Giọng của thiếu niên vang lên, không mang theo một tia cảm tình.

Hắn nói chuyện cũng không quay đầu lại, Lâm Minh có thể nhìn thấy bàn tay cầm cần câu của hắn giống như bàn tay của con gái, mười ngón thon dài, móng tay óng ánh, cầm cần câu giống như điêu khắc.

Ngón cái tay phải mang theo vịn chỉ thúy ngọc, trên vịn chỉ còn khắc pháp tắc phù văn, thần bí mà phong cách cổ xưa.

- Không có cá, ngươi thả câu làm gì?

Lâm Minh khó hiểu, hắn đã có thể khẳng định, thiếu niên này bất phàm, đây thuần túy là một loại cảm giác.

- Lưỡi câu là một phần ý cảnh.

Giọng nói vẫn không mang tình cảm như trước, làm cho người nghe có loại cảm giác kỳ dị.

- Tử chi ý cảnh sao?

Lâm Minh hỏi lại, trong hồ nước này không có sinh cơ, ẩn chứa nhiều nhất tự nhiên là tử chi ý cảnh, nếu như ở chỗ này cảm ngộ tử chi ý cảnh, đúng là có thể.

Nhưng mà cũng chỉ có thể mà thôi, so với ngộ đạo trên Ham Thai của Đọa Thần sơn mạch, khác biệt ở hai nơi như ngày và đêm, tử chi ý cảnh trong hồ nước này đúng là quá nhỏ bé.

Mà thiếu niên trước mắt này thân phận thần bí, không phải phàm nhân, thế nhưng mà hắn lại thả cần câu cảm ngộ ý cảnh. Chuyện này làm cho Lâm Minh khó hiểu.

Nơi này có thể cảm ngộ ra cái gì? Chỉ là một cái hồ chết mà thôi.

Nhưng mà Lâm Minh không có mạo muội mở miệng, hắn cẩn thận cảm ngộ pháp tắc chung quanh, cuối cùng vẫn xác định trong hồ nước này không có thứ gì quý hiếm, vị trí của nó rất bình thường, trong khu vực rừng rậm này hồn thú cũng không đủ cường đại, trong hồ này có một ít xương cốt của thú vật chết, chúng có lẽ đã chết đi hơn mười vạn năm, đều hoá đá, đụng vào là tan rã, cũng có thể xác định những sinh vật này khi còn sống chỉ là sinh vật bình thường.

Tổng hợp đủ loại, đây chỉ là cái hồ cực kỳ bình thường.

Tuy đã xác định, Lâm Minh cũng không kết luận loạn, hắn hỏi ngược lại:

- Cái hồ này có gì đặc biệt sao?

Thiếu niên kia lắc đầu, nói:

- Không có đặc biệt gì, rất bình thường.

Nói đến đây thiếu niên buông cần câu, quay người lại.

Mà nhìn thấy mặt của thiếu niên này, trong mắt Lâm Minh mang theo thần sắc kinh ngạc.

Con mắt thiếu niên này mang theo già nua nặng nề, vô cùng tinh khiết, chỉ có lão già gần đất xa trời mới có ánh mắt như vậy.

Tuy làn da của thiếu niên này bóng loáng, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác được thời gian trôi qua trên người của hắn, giống như hắn đã đi tới điểm cuối của dòng sông thời gian.

Cơ thể của thiếu niên này cực kỳ trẻ, nhưng mà không thể che dấu được linh hồn già nua của hắn.

- Ngươi là...

Lâm Minh vô ý thức lui một bước, đồng thời nội tâm cảnh giác.

Hắn cảm giác mình ở nơi này gặp được thiếu niên già nua, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Mà thân phận đối phương hắn lại hoàn toàn không biết.

Thiếu niên nhìn qua Lâm Minh, không có trả lời, mà là lẩm bẩm nói:

- Tính mục đích của ngươi quá mạnh mẽ, đối với ngươi đồ vật có giá trị mới có thể theo đuổi, thứ vô giá trị thì ngươi sẽ vứt bỏ, ví dụ như cái hồ này, nếu ngươi đi ngang qua, chỉ sợ ngươi sẽ không nhìn một cái...

Lâm Minh im lặng, đây là chuyện thường tình của con người, không riêng gì hắn, người bình thường trên thế giới này chỉ sợ cũng như vậy. Dù là cao tăng đắc đạo ở Phổ Đà sơn, nói là không tranh quyền thế, vô dục vô cầu, nhưng mà bọn họ vẫn truy cầu tâm tình vô dục vô cầu, bản thân chính là một loại truy cầu.

Thiếu niên nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt thanh tịnh này căn bản không cách nào nhìn ra bóng dáng Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác bản thân mình như bị nhìn thấu.

Hắn ngừng thở, thu liễm toàn bộ tâm thần, đề cao cảnh giác.

- Tiền bối rốt cuộc là ai?

Lâm Minh đổi xưng hô, thiếu niên này chỉ nhìn qua Lâm Minh, khẽ lắc đầu.

Chương 1951: Thiếu niên già nua (2)

- Nhân sinh của ngươi có thể nói thế như chẻ tre, thế không thể đỡ, ngươi liều lĩnh lao tới tìm kiếm võ đạo đỉnh phong, vượt xa tuấn kiệt cùng thế hệ, sau đó ngươi bộc phát tài năng nên rất ít đi đường quanh co lòng vòng.

- Nhưng có được thì có mất, cảm ngộ võ đạo cũng không phải đều là những thú huyền diệu nhất kia, cũng không phải thiên đạo pháp tắc hùng vũ, nó còn là những thứ tầm thường mà ngươi trải qua, ngươi cuối cùng thiếu một đoạn nhân sinh...

- Ví dụ như cái hồ này?

Lâm Minh im lặng, hắn có thể cảm giác được, trong lời của thiếu niên già nua này ẩn chứa một ít chí lý, nhưng mà trong lúc nhất thời hắn không cách nào lĩnh hội.

Cái gọi là đồ vật "Bình thường", rốt cuộc là cái gì?

Thiếu niên nhẹ nhàng cười cười, không có trực tiếp trả lời, mà chỉ nói:

- Đường của ngươi quá thuận lợi, có lẽ ngươi đã từng trải nghiệm ngăn trở, nhưng mà cũng không đủ, ngươi cùng thế hệ vô địch, một đường khải hoàn ca, chiến thắng vô số địch thủ, thậm chí có thể nói ngươi chưa từng chính thức thất bại qua, chuyện này có lẽ sẽ trở thành cực hạn của ngươi, ngăn cản ngươi bước vào võ đạo đỉnh phong.

Lời của thiếu niên này giống như sấm sét trong tim Lâm Minh.

Chưa từng chính thức thất bại qua?

Tại Thanh Tang Thành, hắn từng bại trên tình cảm bởi Chu Viêm, mất đi Lan Vân Nguyệt.

Tại Thần Hoàng Đảo hắn bị Huyễn Vô Cơ ép không có đường, trốn chết tới Thánh Ma đại lục.

Về sau tại bốn thần quốc, hắn bị Dương Vân tính toán, suýt nữa bị thượng cổ ma đầu đoạt xá.

Cuối cùng đến Thần Vực, hắn hai lần giao thủ với Thiên Minh Tử, mấy lần sắp tử vong.

Nhưng mà những chuyện này trong lời của thiếu niên này đều không tính là thất bại, chỉ có thể coi là ngăn cản nhỏ.

- Con đường võ đạo quá thuận lợi, đường quanh co quá ít, một đường khải hoàn ca, dễ dàng lâm vào bình cảnh, không cách nào đạp vào võ đạo đỉnh phong sao...

Lâm Minh thể ngộ lời thiếu niên này, hắn không còn truy cứu kẻ này rốt cuộc là ai.

Hắn biết rõ, như nếu như đối phương cố ý thổ lộ thân phận thì hắn tự nhiên sẽ biết.

Mà thời điểm này thiếu niên kia đã đứng lên.

Hắn cầm cần câu trong tay, vịn chỉ trên ngón cái bắn ra hào quang mê người, mà hắn qua hai mắt của Lâm Minh, cũng ẩn chứa ý cảnh sâu xa.

Lâm Minh đối mặt với thiếu niên này, đối phương ánh mắt thanh tịnh, cho Lâm Minh ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

- Ngươi ở đây chuyên chờ ta sao?

Trong nội tâm Lâm Minh phát lạnh, người không rõ lai lịch vẫn nhìn qua mình, hắn vô cùng sợ hãi.

Thiếu niên này chỉ cười cười, sau đó rời đi.

Hắn đạp lên mặt hồ, biến mất trong khói khí mờ mịt.

Lâm Minh hít nhẹ một hơi, thiếu niên già nua thần bí này vẫn cho hắn cảm giác hãi hùng khiếp vía.

- Lâm ca ca, người nọ... Thật đáng sợ...

Sau khi thiếu niên này rời đi, đột nhiên bên tai Lâm Minh vang lên âm thanh sợ hãi, chính là Hồng nhi.

- Ngươi thấy cái gì?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, mở miệng hỏi, có lẽ Hồng nhi có thể nhìn thấy thứ mà hắn không thấy.

- Ta không biết... Ta căn bản không dám nhìn, ta vẫn co lại, sợ thở một cái là bị hắn phát hiện...

Hồng nhi kinh hồn nói ra cảm thụ của mình.

- Ân... Ta biết rõ, ngày sau ngươi nên ít xuất hiện...

Hồng nhi nói làm cho nội tâm Lâm Minh ẩn ẩn có một ít suy đoán.

Hắn vội vàng hỏi thăm thí luyện giả trong nguyên mộng chiến trường, xác nhận thời gian nguyên mộng chiến trường mở ra, cũng vì vậy mà hắn biết rõ lần này hắn bế quan đã -- mười sáu năm.

Cũng nói đúng hơn, tính cả ngộ đạo trên Ham Thai, cùng với ba năm chinh chiến ở nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh đã ngây ngốc trong phiến nguyên mộng vũ trụ này ba mươi hai năm.

Ba mươi hai năm đối với tuổi thọ võ giả kéo dài của Lâm Minh mà nói, kỳ thật đây chỉ là nháy mắt ngắn ngủi mà thôi, thế nhưng mà đối với Nhân tộc đại kiếp nạn, thời gian đã trôi qua một nửa.

Chiến tranh, tùy thời có khả năng bộc phát.

Lâm Minh rời khỏi nguyên mộng chiến trường, trở lại Đọa Thần sơn mạch, nơi này là địa điểm hắn ước định gặp Thánh Mỹ, chỉ cần hắn quay về Đọa Thần sơn mạch, Thánh Mỹ sẽ nhận được tin tức.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ tương kiến, đây là lúc trả lại trang sách màu vàng cho Thánh Mỹ.

- Ngươi gặp hắn?

Đêm khuya, Thánh Mỹ đột nhiên hàng lâm, xuất hiện sau lưng Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày, quay lại nhìn Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ lúc này mặc trường bào đỏ thẫm, hai mắt giống như ẩn chứa tinh thần tan vỡ, vô cùng nổi bật trong đêm tối, Thánh Mỹ giống như nữ thần, thần bí và cao quý.

Gió đêm phơ phất, áo choàng Thánh Mỹ tung bay, thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, Lâm Minh rất khó theo nhìn thấy biểu lộ của nàng hiện tại, nhìn ra suy nghĩ trong lòng của nàng.

- Hắn? Thiếu niên thần bí?

Thánh Mỹ hỏi thăm, làm cho nội tâm Lâm Minh càng thêm chắc chắc suy đoán trước kia, mà suy đoán này làm sau lưng Lâm Minh phát lạnh.

Thánh Mỹ trầm mặc, tương đương với mặc định lời của Lâm Minh nói.

- Gặp!

Lâm Minh hít sâu một hơi, nhìn về phía Thánh Mỹ, ánh mắt có một tia cải biến, nói:

- Tên thiếu niên già nua... Chính là Hồn Đế sao?

Thánh Mỹ hỏi câu trước ẩn hàm ý tứ nàng quen với thiếu niên già nua kia, mà người quen của Thánh Mỹ lại cường đại tới mức Lâm Minh căn bản nhìn không thấu, còn đạt tới trạng thái hãi hùng khiếp vía, trừ Hồn Đế ra, Lâm Minh không thể nghĩ tới người thứ hai.

- Đúng!

Thánh Mỹ chậm rãi gật đầu, đối với Lâm Minh đoán ra thân phận của thiếu niên già nua, nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hồn Đế, chưởng khống giả thực tế của Hồn tộc, Hồn tộc thất trọng thiên, mặc dù có không ít Chân Thần, nhưng mà những Chân Thần khác trên danh nghĩa đề dùng Hồn Đế vi tôn.

Đây là nhân vật thần bí mà thâm bất khả trắc, làm cho Lâm Minh kiêng kị đến mức tận cùng.

- Hắn không có phát hiện Hồng nhi, có lẽ cũng không có phát hiện ra ma phương...

Lâm Minh cảm giác sau lưng đổ mồ hôi lạnh, thời điểm gặp mặt thiếu niên thần bí kia, Lâm Minh cực lực thu liễm tâm thần, nhưng vẫn có cảm giác bị nhìn thấu.

Cũng may ma phương chính là chí tôn thần khí của vũ trụ, mà Hồng nhi lai lịch thần bí, nàng ngay cả pháp tắc của chủ nhân Thánh Điển lưu lại cũng nhìn thấu.

Đây là tồn tại vượt qua thường nhân, nếu như toàn lực che dấu khí tức, Chân Thần không thể phát hiện cũng là bình thường.

Huống chi dựa theo tin tức trước kia Lâm Minh có được, có lẽ Hồn Đế chưa gặp qua ma phương.

- Hồn Đế... Vì sao chuyên tới gặp ta?

Trong nội tâm Lâm Minh nghiêm túc, không hề nghi ngờ, Hồn Đế là chuyên môn ở cái hồ chết kia chờ hắn.

Hồn Đế từng nói, Lâm Minh đường đi quá thuận lợi, bất lợi với việc hắn đạt tới võ đạo đỉnh phong, Lâm Minh chấp nhận thật sâu, nhưng mà hắn cũng không cho rằng Hồn Đế chờ hắn chỉ vì nói những lời này, chỉ điểm tu vị của hắn.

Lâm Minh khi nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm vào ánh mắt Thánh

Mỹ, chờ Thánh Mỹ trả lời, đây là chuyện liên quan tới tính mạng của hắn.

Hồn Đế quá cường đại, tuy Nhân tộc cùng Hồn Tộc hiện tại không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, thậm chí còn có thể nói là nửa minh hữu, nhưng mà đối với đối tượng có thực lực vượt qua tưởng tượng của Lâm Minh, tùy thời khống chế sinh tử của Lâm Minh, một khi bị hắn chú ý thì tâm thần Lâm Minh sợ hãi.

Chương 1952: Thánh Mỹ cảm thán

Thánh Mỹ nhẹ nhàng thở dài, không có trả lời.

Lâm Minh vẫn nhìn chằm chằm vào Thánh Mỹ, nói: - Ngươi cảm thán cái gì?

- Cảm thán vận mênh của ngươi!

Thánh Mỹ nói một câu khó hiểu.

Lâm Minh càng cảm thấy trái tim băng giá, nói:

- Vì sao cảm thán vận mệnh của ta?

Thánh Mỹ lắc đầu không nói.

Lâm Minh cũng trầm mặc.

Hai người yên lặng trong một phút, đột nhiên Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt lập lòe như sao. - Lâm Minh, ta hỏi lại ngươi một lần, có thể nguyện ý buông tha Nhân tộc, buông tha tất cả, cùng ta đạp vào võ đạo đỉnh phong, đi truy cứu cực hạn võ đạo, đi sáng lập đại thế giới độc lập với Tam Thập Tam Thiên, trở thành bá chủ của thiên địa không?

- Ta và ngươi có thể so sánh với chủ nhân Tu La Lộ, chủ nhân Thánh Điển trong mười tỷ năm trước, thậm chí tu tập phương pháp vĩnh sinh, vĩnh tồn hậu thế?

Thánh Mỹ nói lời này tràn ngập hấp dẫn, hơn nữa trong lúc nói chuyện Lâm Minh cảm nhận được có một tầng lực trường vô hình bao phủ bọn họ, ngăn cách âm thanh của cả hai...

Chẳng biết tại sao, ánh mắt Lâm Minh nhìn qua Thánh Mỹ biến hóa.

Một khắc này, hắn trực giác cảm giác được trong ánh mắt Thánh

Mỹ là chân thành cùng chờ đợi, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Trong ấn tượng của Lâm Minh, Thánh Mỹ là nữ nhân có tâm cơ và dã tâm cường đại, hắn tiếp xúc với Thánh Mỹ, tuy mặt ngoài nhìn vào thì Lâm Minh cùng Thánh Mỹ ở chung vui sướng, thậm chí là hòa hợp tương tích.

Nhưng mà trong nội tâm Lâm Minh vẫn có đề phong với Thánh Mỹ. Nếu như nói Lâm Minh đối với Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ các nàng là tín nhiệm hoàn toàn, như vậy tín nhiệm với Thánh Mỹ chưa tới hai phần.

Nhưng mà hiện tại không hiểu tại sao, Lâm Minh cảm giác Thánh Mỹ nói chính là chân thật, đây là lời chân thành trong nội tâm của nàng, làm cho lời cự tuyệt của Lâm Minh tới bên miệng nhưng không nói ra lời.

Bởi vì hắn ẩn ẩn cảm giác, Thánh Mỹ nói ra lời này dường như đã hạ quyết tâm, mà thậm chí có thể là lần hỏi thăm cuối cùng, cự tuyệt, chính là cự tuyệt một chuyện vô cùng quan trọng.

- Hồn Đế... Hắn cho phép ta tồn tại sao?

Trong kết giới cách âm của Thánh Mỹ, Lâm Minh hỏi ra một câu.

Không hề nghi ngờ, Hồn Đế cũng có dã tâm cực lớn, nếu như Hồn Đế tuổi thọ còn rất dài, hắn làm sao có khả năng bồi dưỡng đối thủ dị tộc cường đại làm người cạnh tranh với mình chứ?

Cho dù tuổi thọ của Hồn Đế còn thừa không nhiều lắm, hắn muốn chọn truyền nhân, chỉ sợ cũng không chọn Nhân tộc như Lâm Minh.

- Ta và Hồn Đế không như ngươi tưởng tượng, ta chỉ hỏi ngươi, có nguyện ý hay không?

Thánh Mỹ ngôn từ hàm hồ, không có giải thích, nàng chỉ dùng ánh mắt tha thiết nhìn qua Lâm Minh, trong ánh mắt tràn ngập chờ đợi...

Giờ khắc này nàng dường như không còn là Hồn Hậu Thánh Mỹ quát tháo Hồn Tộc, bễ nghễ thế gian, mà chỉ là người con gái yếu ớt chờ đợi người thương.

- Ta không hiểu...

Giọng của Lâm Minh trầm thấp, Thánh Mỹ biểu hiện như vậy hắn không ngờ tới.

Thánh Mỹ lắc đầu, nói:

- Ta chỉ muốn hỏi, ngươi trả lời, nếu như ngươi đáp ứng, ta sẽ giải thích nghi hoặc trong lòng của ngươi, nếu ngươi cự tuyệt, ngày sau gặp lại, chỉ sợ...

Thánh Mỹ không có nói tiếp, lời đằng sau hai chữ "Chỉ sợ" này làm cho Lâm Minh có loại cảm giác khó hình dung, dường như nói ra sẽ khiến nàng rất đau.

Lâm Minh biết rõ, nếu như đáp ứng điều kiện của Thánh Mỹ, thậm chí có khả năng Thánh Mỹ sẽ truyền Thánh Điển nguyên vẹn cho hắn.

Chuyện này đối với Lâm Minh mà nói, chỗ tốt trong đó không thể tưởng tượng.

- Không thể chờ đợi sao?

Lâm Minh đã lui một bước, cái gọi là "Đợi ", kỳ thật là chờ Lâm Minh hoàn toàn lớn lên, thành tựu Thiên Tôn tuyệt đỉnh, tiếp cận Chân Thần, chờ hắn có đầy đủ lực lượng đối kháng Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Hoàng, thậm chí có thể ngăn cơn sóng dữ.

Khi đó Nhân tộc có thể dừng chân, Lâm Minh cũng có thể đưa ra lựa chọn, đi toàn tâm toàn ý truy cầu võ đạo đỉnh phong.

Nhưng mà... Thánh Mỹ lắc đầu.

- Không thể!

Nàng cự tuyệt không có chỗ thỏa hiệp, làm cho nội tâm Lâm Minh ngây ngốc.

- Vì cái gì?

- Ta không có thời gian.

Trong ánh mắt Thánh Mỹ mang theo lo lắng.

Không có thời gian?

Lâm Minh hít sâu một hơi, dường như bình phục tâm tình rung động của mình, một khắc này trong đầu của hắn nhớ tới phụ mẫu, thân nhân, lại nhớ tới Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp, thoáng nhớ tới Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn, nhớ tới di chí truyền thừa của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cùng Vạn Cổ Ma Khanh Hắc Long, thoáng qua vô số người Nhân tộc mà hắn từng gặp...

Những thứ này hắn không thể vứt bỏ.

Người, cho tới bây giờ không phải là cá thể độc lập, người cần xã hội, đạt được người khác tán thành.

Lâm Minh không cách nào làm cho chính mình độc lập ra được, đi cô đơn, tịch mịch leo võ đạo đỉnh phong.

Đi thừa nhận sinh mạng cô độc vĩnh hằng.

Đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Cuối cùng... Hắn cắn răng, lắc đầu.

- Thật có lỗi!

Nghe được giọng trầm thấp của Lâm Minh, trên mặt Thánh Mỹ mang theo một tia thất vọng, nàng nhìn qua Lâm Minh, hai mắt chậm rãi nhắm lại, lông mi run nhẹ trong bóng đêm.

Kỳ thật đối với câu trả lời của Lâm Minh thì nàng đã sớm ngờ tới, nếu không cũng không phải là Lâm Minh.

Thở dài một hơi, Thánh Mỹ quay người nhìn qua vũ trụ tinh không.

Dáng người của nàng thướt tha, một thân quần áo đỏ thẫm phất phơ trong gió, mang theo mị hoặc vô tận.

Nàng giống như nữ thần trong thiên địa, đoạt tạo hó, hoàn mỹ vô khuyết, nhưng mà một khắc này hai mắt của nàng như ánh sao, lại toát ra vẻ không biết giải quyết thế nào.

Vì sao phải cầu chứng nhận một lần?

Có lẽ chỉ là cho mình thêm lý do vứt bỏ a...

- Lâm Minh... Ngươi giống như con bướm lao vào trong lửa, biết rõ phía trước là biển lửa hừng hực, nhưng vẫn như cũ lao vào trong lửa...

- Mà ta cũng chỉ là con bướm.

Giọng của Thánh Mỹ vang lên trong bóng tối vô tận.

Lâm Minh im lặng, hắn đúng là con bướm.

Thánh tộc cường đại tới mức khó có thể tưởng tượng, cho dù hắn cố gắng khai quật tiềm lực, thiêu đốt tánh mạng, cũng không cách nào ngăn cản bước chân Thánh tộc xâm lấn.

Thế nhưng mà Thánh Mỹ, nàng đối mặt với biển lửa, vì cái gì?

- Ngươi nói giống như từng quen biết...

Trong nội tâm Lâm Minh thở dài, hắn còn nhớ lúc mười lăm tuổi vừa bước vào võ đạo, thiếu khuyết dược liệu tôi luyện thân thể, còn đối với phàm nhân mà nói, nếu như không có dược liệu tẩm bổ sẽ vì thân thể tiêu hao quá độ mà tàn phế.

Năm đó hắn vì thu gom tiền tài mua dược liệu, chế tác minh văn phù, đi tất cả đại phường thị, đấu giá hội chào hàng minh văn phù, kết quả bởi vì hắn không có danh tiếng mà bị đối xử lạnh nhạt.

Kết quả tình cảnh hắn chào hàng, hoàn toàn bị Lan Vân Nguyệt mối tình đầu nhìn thấu.

Sau đó Lan Vân Nguyệt cho hắn lời khuyên sao mà tương tự như Thánh Mỹ...

- Ta nhớ được... Ta lúc còn là phàm nhân, một vị cố nhân khuyên bảo ta, không nên quật cường đi luyện võ, không muốn ta khổ sở cả đời, nên làm phế nhân nằm trên giường cả đời, mà ta trả lời...

Chương 1953: Ức năm (1)

- Võ đạo giống như một đám lửa, người tập võ bị ngọn lửa cháy, trong đó đau khổ, nguy hiểm vô số kể, người không kiên trì sẽ hóa thành tro tàn, người có thể kiên trì thì dục hỏa trùng sinh, cho dù ta là con bướm nhỏ yếu, ta cũng sẽ không do dự nhảy vào trong biển lửa, đi tranh thủ một phần vạn cơ hội niết bàn trùng sinh...

Lâm Minh nói xong lời này, nhưng trong lòng không biết có tư vị gì.

Hắn biết rõ, kỳ thật bản thân đã bỏ qua một con đường dễ đi, mà lựa chọn môt con đường gian khổ đầy chông gai, thậm chí không biết có thể đi tới cuối cùng hay không.

Hắn lựa chọn con đường này dường như cũng đã tổn thương Thánh Mỹ, tuy Lâm Minh không biết Thánh Mỹ rốt cuộc có lời gì khó nói...

- Quên những gì ta nói đêm nay đi.

Giọng của Thánh Mỹ đột nhiên bình tĩnh trở lại, nàng xoay người lại, trong ánh mắt khó giải quyết và thất vọng đã biến mất không còn, mà chuyển biến thành lạnh như băng cùng hờ hững.

Dường như những gì Lâm Minh vừa nhìn thấy, nghe thấy đều là ảo giác, dường như bộ dáng đáng yêu điềm đạm làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt Thánh Mỹ, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Nàng như cũ là nàng, Hồn Hậu Hồn Tộc ngày sau quát tháo thiên hạ, bễ nghễ thế gian!

- Lâm Minh, một con sâu nhỏ sinh hoạt trên cành khô úa tàn, vĩnh viễn sẽ không biết thế giới này to lớn và xinh đẹp ra sao, ngươi ràng buộc rất nhiều, võ đạo chi lộ là tranh mệnh với trời, mà leo võ đạo đỉnh phong phải giẫm thiên địa dưới chân, từ xưa đến nay, những người bỏ qua tất cả, bản thân có thiên tư tuyệt đỉnh nhưng vẫn thất bại, huống chi ngươi gánh vác vận mệnh chủng tộc, mang gông xiềng lên người, ngươi chẳng lẽ không biết Phong Thần Thiên Tôn ba mươi sáu ức năm trước sao? Hắn vốn là tuấn kiệt tuyệt thế, chân long thế gian, không biết làm sao hắn mang theo vận mệnh của Nhân tộc, cuối cùng hắn vì Nhân tộc mà chết trận, đáng tiếc, đáng tiếc!

Thánh Mỹ cảm thán, Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Ta không phải Phong Thần Thiên Tôn, đường thuộc về ta, ta sẽ tự đi, ta đã đưa ra lựa chọn thì không bao giờ hối hận.

Lâm Minh nói xong lời cuối cùng, thập phần bình tĩnh, nhưng lại kiên định.

Dưới ánh trăng sáng ngời, Thánh Mỹ đối mặt với Lâm Minh, hai người thật lâu chưa nói gì.

Lâm Minh không biết trong nội tâm Thánh Mỹ đang suy nghĩ cái gì.

Hắn thậm chí ẩn ẩn có cảm giác, nếu như hôm nay mình phân ra với Thánh Mỹ, ngày sau gặp lại thì tình huống không giống nhau.

- Kim sách của ngươi!

Lâm Minh vung tay lên, bốn trang sách bay về phía Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ thu hồi kim sách, quay người định rời đi, mà thời điểm này Lâm Minh gọi Thánh Mỹ lại.

- Chờ một chút!

Thánh Mỹ ngừng chân, đưa lưng về phía Lâm Minh, trong gió đêm tóc này bay lên, đang tắm ánh trăng chiếu xuống, toàn thân tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

- Ta có vấn đề... Ngươi có thể lựa chọn không trả lời.

Lâm Minh do dự mở miệng.

- Nói đi...

Thánh Mỹ giọng nói đạm mạc, nàng biết rõ, cho dù Lâm Minh gọi nàng lại cũng không thể cải biến quyết định.

- Ta muốn hỏi... Ngươi bảo ta đi với ngươi, là đi theo ngươi hay là đi theo Hồn Tộc?

Trong nội tâm Lâm Minh vẫn kỳ quái, hắn cảm giác Thánh Mỹ dường như nó lời khó nói, mỗi lần nàng truyền âm đều có pháp tắc ngăn cách, làm cho người ta căn bản không cách nào nghe trộm, tại Hồn Tộc, nàng còn cảnh giác như thế, chuyện này làm cho Lâm Minh cảm thấy bất thường.

Đã ngăn cách đồng tộc Thánh tộc nghe trộm, như vậy Thánh Mỹ nói những lời kia với hắn là chiêu an, nhưng ẩn ẩn lại che dấu cái gì đó.

Thánh Mỹ đưa lưng về phía Lâm Minh, giọng nói lạnh lùng:

- Ngươi đã cự tuyệt, lại đi hỏi thăm, còn có ý nghĩa sao, cùng ta hay Hồn tộc có gì khác nhau?

- Có, ta muốn biết.

Lâm Minh trả lời rất kiên định, Thánh Mỹ đột nhiên quay người lại, ánh mắt của nàng mang theo u sầu đối diện Lâm Minh như hắc bảo thạch, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Lâm Minh kiên định, làm cho Thánh Mỹ tâm thần rung lên.

Dường như trong nháy mắt, nội tâm vốn băng phong từ lâu lại từ từ ôn hòa, tầng băng kia chỉ vì Lâm Minh nói một câu "Ta muốn biết" mà hòa tan ra.

- Cùng ta...

Giọng của Thánh Mỹ rất tĩnh mịch, truyền âm vào bên tai Lâm Minh.

- Đi với ta, không quay về Thần Vực, cũng không quay về Hồn giới, đi là ức nă, rời xa vòng xoáy đại kiếp nạn này, bỏ qua tất cả, đề nghị rất ngu... Không phải sao? Kỳ thật thời điểm ta hỏi ngươi, ta biết rõ là không thể nào...

Thánh Mỹ lắc đầu, biết rõ là không thể nào nhưng nàng vẫn hỏi thăm Lâm Minh, chỉ vì trong nội tâm không có mất đi hy vọng xa vời.

Mọi thứ nếu không đi tranh thủ, chắc chắn sẽ có tiếc nuối...

Thánh Mỹ muốn có lẽ không phải đáp án của Lâm Minh, nàng muốn chính là... Không lưu tiếc nuối.

- Ức năm?

Lâm Minh hít một hơi khí lạnh.

Hắn sống đến hôm nay cũng chỉ mới một trăm năm mươi tuổi, ức năm là thời gian hắn không thể tưởng tượng nổi, ngay cả đa số Thiên Tôn cũng không sống tới ức năm!

Mà Thánh Mỹ nói bọn họ rời đi chính là ức năm, kỳ thật chính là nói nàng và Lâm Minh đều có thể đột phá Chân Thần, đây là chuyện không cần hoài nghi.

- Vì cái gì?

Lâm Minh khó hiểu, "Địa phương" này ở trong Tam Thập Tam Thiên? Hay là ngoài Tam Thập Tam Thiên, thiên tài phát triển cần sân khấu rộng lớn, Lâm Minh không cho rằng ngây ngốc trong một nơi cố định trong ức năm là có trợ giúp tăng cao tu vị.

Như vậy Thánh Mỹ lựa chọn như thế, vì cái gì?

- Ngươi không cần biết rõ.

Thánh Mỹ không có ý giải thích, nàng dường như nhớ tới cái gì đó, nói:

- Đây là hai trang sách màu vàng vốn thuộc về ngươi, ngươi không nên mang đi, nếu không sợ có họa sát thân, ngươi quá yếu, bảo hộ không được, đây là cho ngươi, xem như đền bù tổn thất.

Thánh Mỹ hất lên tay, một ngọc giản kim sắc bay vào trong tay Lâm Minh.

Lâm Minh nhận lấy xem xét, trong lòng chấn động.

Ngọc giản này là tập hợp mười trang sách màu vàng!

Đương nhiên là phỏng chế, nhưng dù là phỏng chế cũng cực kỳ trân quý, bởi vì muốn phỏng chế trang sách màu vàng, chỉ sợ cần ít nhất là Chân Thần ra tay mới có thể sinh ra một hai phần si mê so với chính phẩm, hơn nữa cần tiêu hao nhiều thời gian và tinh lực.

Về phần Thiên Tôn chỉ là hàng nhái.

Chỉ cần đối với Lâm Minh mà nói, giá trị của ngọc giản này, dù sao trang sách màu vàng Lâm Minh đã xem qua, cho nên vẫn nhớ rõ trong đầu.

Hơn nữa Lâm Minh giao trang sách màu vàng cho Thánh Mỹ, cũng bỏ qua ánh mắt của các thế lực lớn, ít nhất không đến mức vừa ra khỏi cửa đã bị người ta đuổi giết.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh tại Hồn giới cũng không có thù địch sinh tử nào, dù sao Nhân tộc cùng Hồn Tộc cũng không phải là đối địch, bởi vì lúc trước ở nguyên mộng chiến trường, Lâm Minh đánh một ít thiên tài của thế lực lớn, như thế không tính là đại thù không đội trời chung gì đó, hơn nữa Lâm Minh cùng Thánh Mỹ có chút quan hệ mà người khác không nói rõ, cũng không đoán ra quan hệ thế nào, không có người nào vì việc nhỏ này mà mạo hiểm đắc tội Thánh Mỹ đuổi giết Lâm Minh.

Chương 1954: Ức năm (2)

Chỉ cần bằng vào điểm này, Thánh Mỹ đã giúp Lâm Minh đại ân.

- Cảm ơn.

Lâm Minh tự đáy lòng nói ra, ngọc giản trong tay của hắn tuy giá trị tham khảo thấp hơn trang sách màu vàng nhiều, nhưng dù sao cũng là cả bộ.

Chỉ tiếc Lâm Minh không có được hắc sách.

- Không cần cám ơn ta, ta lấy hai trang sách màu vàng của ngươi, giá trị còn hơn ngọc giản phỏng chế phẩm nhiều, đây chỉ là giao dịch mà thôi, giao dịch công bình, không ai thiếu nợ ai.

Giọng của Thánh Mỹ lạnh như băng, Lâm Minh nghe được hương vị kiên quyết trong đó, chuyện này làm nội tâm của hắn áp lực không hiểu.

Nếu như nói, trước kia hắn và Thánh Mỹ có một loại tỉnh táo tương tích mông lung, như vậy hiện tại phần nhân tình này đã đứt, hoặc là nói bị Thánh Mỹ đóng băng.

- Ta và ngươi sau này gặp lại, người và vật không còn, nếu là cừu địch lẫn nhau, ta sẽ không lưu thủ, đáng tiếc... Ngươi quá yếu, yếu tới mức ta không có tâm hủy diệt ngươi...

- Nói cho ngươi biết một tin tức, Thánh tộc xâm lấn Nhân tộc sợ rằng chỉ diễn ra trong hai ba mươi năm nữa, ngươi vô lực ngăn cản, nếu ngươi cố chấp đi lên con đường đầy chông gai, ngươi cứ cố chấp đi.

Hai ba mươi năm?

Nội tâm Lâm Minh trầm xuống, vậy đúng như lời Thánh Mỹ đã nói, hắn cái gì cũng không làm, nhưng mà cho dù như thế nào, hắn sẽ không trốn tránh, cho dì đại kiếp nạn khốc liệt như thế nào, Nhân tộc, cũng chắc chắn sẽ kéo dài hương khói tiếp tục... - Trước ngươi đã từng nói qua, trước khi Thánh tộc xâm lấn Nhân tộc thì phải đánh di tích thái cổ giới, nói như vậy chỉ cần trong hai ba mươi năm này, thái cổ chư tộc trong di tích thái cổ giới cũng sẽ bị Thánh tộc nghiền áp?

- Đúng vậy, thái cổ chư tộc là hậu duệ của những cổ tộc mười tỷ năm trước, trong ó coó một chi cường đại nhất chính là thái cổ Thần tộc, bọn họ có thần minh pháp chỉ, ngay cả Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng kiêng kỵ vạn phần.

- Cái gì? Thái cổ Thần tộc!

Lâm Minh tâm thần khiếp sợ!

Thái cổ Thần tộc, đây chính là chủng tộc tương ứng với thần nữ trong cổ mộ ở Vạn Cổ Ma Khanh -- Huyền Tình Thiên Hậu, dường như năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn sáng lập luân hồn có một bộ phận nguyên nhân, cũng là vi chấn hưng thái cổ Thần tộc.

Nhưng mà sau này vẫn thất bại.

Tuyệt không khoa trương, thái cổ Thần tộc là chủng tộc hoàn mỹ nhất mà ông trời sáng tạo ra, thái cổ Thần tộc linh hồn, thân thể, nội thế giới không cái gì không cường đại, có thể tinh khí thần tam tu, vừa ra đời liền có được lực lượng và thiên phú nghịch thiên, thọ nguyên dài gấp mười lần Nhân tộc.

Đây cũng là chủng tộc trời ghét, bọn họ cường đại tới tột đỉnh, nhưng mà năng lực sinh dục lại khiến người ta tuyệt vọng.

Chủng tộc càng cường đại, không cách nào sinh sôi nảy nở hậu đại, cũng cuối cùng từ từ xuống dốc, rất nhiều người đều cho rằng thái cổ Thần tộc cường đại tới mức thiên đạo không cho tồn tại, cho nên đi về hướng diệt vong.

Lâm Minh cũng không quên ân tình của thái cổ Thần tộc.

Năm đó ở Thiên Diễn đại lục, bởi vì Huyền Tình Thiên Hậu, Thiên Diễn đại lục có "Thần khí nhất tộc" phi thường gần với thái cổ

Thần tộc, đương nhiên huyết mạch của thần khí nhất tộc rất nhạt, kỳ thật bọn họ càng tiếp cận Nhân tộc, Lâm Minh năm đó bị Tu La thần quốc đuổi tới bước đường cùng, là thần khí nhất tộc thu nhận hắn, che chở hắn, Lâm Minh mới có thể triển khai cuộc chiến Mệnh Vẫn với Tu La thần quốc khiếp sợ Thiên Diễn đại lục. (thần khí nghĩa là bị thần vứt bỏ, không phải là vũ khí)

Về sau Lâm Minh bị Thiên Minh Tử đuổi giết, cũng là Huyền Tình Thiên Hậu cứu Lâm Minh, thậm chí Huyền Tình Thiên Hậu cũng mang thần thể của mình cho linh hồn Mộ Thiên Tuyết sống nhờ.

Loại ân tình này, hắn có thể nào quên, bây giờ nghe Thánh Mỹ nói thế, thái cổ Thần tộc đang bị Thánh tộc triệt để diệt tộc, hắn làm sao bình tĩnh được.

Hết lần này tới lần khác, hắn quá yếu, căn bản vô lực ngăn cản.

- Ta... Sao có thể đi di tích thái cổ giới?

Lâm Minh cắn răng hỏi.

Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi đi làm sao? Chui đầu vô lưới hay là tống chung cho thái cổ Thần tộc? (tống chung: gặp mặt người hấp hối lần cuối)

Thánh Mỹ châm chọc không chút lưu tình, Lâm Minh nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm vào trong huyết nhục, hắn biết rõ, Thánh Mỹ nói là sự thật!

Lại một lần nữa, Lâm Minh bi ai vì sự nhỏ yếu của mình!

Hắn mới sống một trăm năm mươi tuổi, một đường hát vang, chưa từng cảm thấy vô lực như vậy.

Chu Viêm, Huyễn Vô Cơ, Dương Vân, Thiên Minh Tử, những địch nhân nhìn vô cùng cường đại này, cảnh giới vượt xa hắn đều bị đánh bại, thế nhưng mà Thánh tộc, đây là một chủng tộc!

Hắn cần bao nhiêu năm mới có thể vượt qua?

- Thái cổ Thần tộc, có Chân Thần không?

Lâm Minh hít sâu một hơi, đã khôi phục tâm tình lại, hắn biết rõ, chính mình cần tỉnh táo.

Hắn sợ rằng không thể giúp đỡ thái cổ Thần tộc, nhưng mà hắn cũng không thể ngồi nhìn thái cổ Thần tộc bị hủy diệt, hắn cần hiểu kỹ tình hình chiến đấu, sau đó đưa ra quyết định hợp lý.

Có lẽ có một phần khả năng, tứ lượng có thể bạt thiên cân!

- Chân Thần? Thái cổ Thần tộc nếu có Chân Thần thì làm sao diệt tộc?

Thánh Mỹ thở dài, nói:

- Thái cổ Thần tộc là con cưng của ông trời, chủng tộc của bọn họ từng sinh ra Chân Thần, còn mạnh hơn Chân Thần chủng tộc khác không ít, hơn nữa có thần minh pháp chỉ, Thánh tộc căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không cho dù thái cổ Thần tộc diệt vong, kéo theo hai Chân Thần của Thánh tộc làm đệm lưng còn là hoàn toàn không có vấn đề, không có Chân Thần nào nguyện ý đi làm vật hi sinh cả.

- Cho nên Thánh tộc chọn động thủ khi Chân Thần cuối cùng của thái cổ Thần tộc chết hơn trăm triệu năm trước! Thái cổ Thần tộc có thể nói là chủng tộc mạnh nhất Tam Thập Tam Thiên, đã từng nhất huy hoàng, khổng lồ nhất, nội tình thâm hậu nhất, võ đạo văn minh rực rỡ nhất, Hồn Tộc, Thánh tộc hiện tại cộng lại sợ rằng còn chưa bằng một nửa thái cổ Thần tộc, chủng tộc này mười tỷ năm trước xuất hiện nhiều thiên kiêu và hoàng giả, cũng bởi vì chủng tộc thái cổ Thần tộc thiên phú quá cường đại! Đáng tiếc chủng tộc khổng lồ cổ xưa này vẫn đi tới cuối cùng, cũng không thể đào thoát sinh tử luân hồi, đây chẳng khác gì tâm ma chú hủy diệt của ông trời...

Thánh Mỹ cảm khái, dường như cũng đang cảm khái cho vận mệnh của mình.

Lâm Minh không biết Thánh Mỹ gặp phải cái gì mà làm cho nàng phải trốn tránh ức năm, nhưng mà hắn khẳng định, Thánh Mỹ có dã tâm cực lớn, như nàng đã nói:

Một con sâu nhỏ sinh hoạt trên cành khô lá héo, vĩnh viễn sẽ không biết thế giới này hùng vĩ và xinh đẹp như thế nào.

Con sâu nhỏ chỉ sống tới mùa đông, tuổi thọ ngắn ngủi, chúng nó còn không biết trong thiên địa còn có băng và tuyết.

Võ giả thì sao? Không phải là không như vậy!

Những đại năng của mười tỷ năm trước, nhìn như kinh thiên động địa, nhưng mà bọn họ có nhìn thấy cảnh tượng của mười tỷ năm sao không? Hiện tại Thánh tộc có Tạo Hóa Thánh Hoàng, phong vân một cõi, nhưng mà hắn có nhìn thấy tình cảnh mười tỷ năm sao không?

Chương 1955: Tranh giành

Thánh Mỹ, nàng không cam lòng chính là mấy tỷ năm sau, nàng muốn sống được càng lâu, đi chứng nhận tất cả của vũ trụ này!

- Thái cổ Thần tộc đã không có Chân Thần, vì sao có thể quần nhau lâu với Thánh tộc như vậy, chỉ bằng vào cái gọi là ‘ thần minh pháp chỉ ’ sao?

Lâm Minh khó có thể tưởng tượng, một tấm pháp chỉ có thể uy hiếp Tạo Hóa Thánh Hoàng.

- Cái gọi là ‘ thần minh pháp chỉ ’? Ngươi có biết lai lịch của ‘ thần minh pháp chỉ ’ này thế nào không, chúng đều là những tuyệt thế Thần Hoàng của thái cổ Thần tộc từ nhiều năm trước lưu lại, thậm chí tục truyền trong những thần minh pháp chỉ này còn có ‘ thần minh pháp chỉ ’ chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, có một truyền thuyết rằng, chủ nhân Tu La Lộ chính là xuất thân từ thái cổ Thần tộc!

- Cái gì?

Lâm Minh khiếp sợ, chủ nhân Tu La Lộ xuất thân thái cổ Thần tộc?

- Bằng không thì ngươi cho rằng thế nào? Hắn là nhân vật mười tỷ năm trước, mười tỷ năm trước Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn Tộc ba đại chủng tộc đỉnh phong cũng không có mạnh mẽ gì đâu. Chỉ là một thành viên không có ý nghĩa trong thái cổ chư tộc, chủng tộc nhỏ như vậy làm sao có đủ nội tình và số mệnh đản sinh ra tuyệt thế đại đế như chủ nhân Tu La Lộ cùng người sáng tạo Thánh Điển chứ, Hồn Tộc đối ngoại tuyên bố người sáng tạo Thánh Điển là tổ tiên Hồn Tộc, kỳ thật đây chỉ là muốn kế thừa nguyên mộng vũ trụ được danh chính ngôn thuận, thiếp vàng lên mặt của mình mà thôi.

Thánh Mỹ không chút lưu tình nói lời châm chọc, làm cho nội tâm Lâm Minh khẽ nhúc nhích, dường như Thánh Mỹ rất coi thường cách làm của cao tầng Hồn Tộc.

- Thì ra là thế...

Lâm Minh nhớ lại, chủ nhân Tu La Lộ nhưng thật ra là tinh khí thần tam tu, hắn có ba mươi ba phân thân. Mang Tam Thập Tam Thiên Đạo đều tu tới Chân Thần.

Đây quả thật là thành tựu không thể tưởng tượng nổi! Thực tế đối với võ giả Hồn Tộc, Nhân tộc, Thánh tộc ba đại chủng tộc mà nói, càng phải như vậy.

Nhưng mà thái cổ Thần tộc thì khác, linh hồn, thân thể, nội thế giới của bọn họ không một cái nào không cường đại. Có thể tinh khí thần tam tu, vừa ra đời có lực lượng cường đại!

Điểm này càng phù hợp với con đường tu luyenj của chủ nhân Tu La Lộ!

Kỳ thật chủ nhân Tu La Lộ tồn tại mười tỷ năm trước, thời gian dài như vậy, văn minh võ đạo nhiều lần gặp đại kiếp nạn, lịch sử từ lâu đã dính bụi bậm, mơ hồ không chịu nổi.

Võ giả hiện tại rất khó nhìn ra chủng tộc xuất thân của chủ nhân Tu La Lộ, nhưng mà không hề nghi ngờ, hắn xuất thân thái cổ Thần tộc khả năng là lớn nhất.

Mà người sáng tạo Thánh Điển sợ rằng cũng xuất thân từ chủng tộc mạnh mẽ.

Thánh Mỹ dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lâm Minh, nàng cảm khái nói:

- Những đại đế thánh hiền thời thái cổ. Cơ hồ đều là trời sinh thần thể, huyết mạch dị chủng, nếu như Lâm Minh ngươi có thể phong thần thành thánh, dùng phàm thể đúc thành con đường đế giả, lưu lại truyền kỳ vĩnh cửu, điều kiện tiên quyết là... Ngươi có thể phong thần...

Thánh Mỹ giọng nói bình tĩnh. Lâm Minh biết rõ, nàng nói "Phong thần". Không chỉ là thành tựu Chân Thần đơn giản như vậy, mà là thành tựu Chân Thần tuyệt đỉnh, thậm chí có thể là siêu việt Chân

Thần!

Siêu việt Chân Thần, nói dễ vậy sao, dù Lâm Minh ở trong Nhân tộc trong thời địa hòa bình, có nội tình cùng tài nguyên của chủng tộc cung cấp, đều chưa hẳn có thể thành!

Huống chi hiện tại Nhân tộc sắp trải qua đại kiếp nạn, Lâm Minh cũng sẽ mất đi chỗ dựa, phải chiến đấu tranh giành trong sóng gió, không cẩn thận là hình thần câu diệt...

- Nương nương, ta còn có vấn đề muốn hỏi... Thánh tộc có mấy trọng thiên?

Lâm Minh mở miệng, hắn vẫn muốn biết rõ chuyện này, hắn cần đánh giá thực lực của Thánh tộc, như vậy mới có trợ giúp rất lớn.

- Thất trọng! Giống như Hồn Tộc, nhưng mà thực lực chỉnh thể của bọn chúng lại hơi thua Hồn Tộc!

Thánh Mỹ dùng lời khẳng định, theo ý nào đó đã nói, nguyên mộng vũ trụ đối với một tộc còn có tác dụng lớn hơn di tích thái cổ giới rất nhiều, dù sao có nguyên mộng chiến trường luyện binh, di tích thái cổ giới không làm được như vậy.

- Thất trọng à... Như thế nói Hồn Tộc Thánh tộc tất cả có thất trọng, rất nhiều thái cổ chủng tộc có một trọng thiên, Thần Vực một trọng thiên, như vậy vũ trụ hiện tại ta biết rõ cũng chỉ có mười sáu trọng thiên... Còn có mười bảy trọng thiên vũ trụ khác có chủng tộc nào?

Lâm Minh hỏi một câu thê lương, năm đó cùng Hồn Tộc Thánh tộc tNhân tộc có nhiều trọng thiên, hiện tại chỉ còn lại có có trọng thiên.

Đương nhiên, Nhân tộc vẫn khổng lồ như trước, rất nhiều nhân loại, phân bố trong lãnh địa của Thánh tộc cùng Hồn Tộc, có thể nói là vong quốc nô.

Nhân tộc bây giờ miễn cưỡng được xưng là một trong ba chủng tộc tuyệt đỉnh, cũng chỉ là nhân số mà thôi.

Thánh Mỹ lắc đầu, nói:

- Không có nhiều chủng tộc như vậy, Tam Thập Tam Thiên có rất nhiều trọng thiên là tử địa và man hoang, trong đó những nơi pháp tắc hỗn loạn, có chút là nguyên khí mỏng manh, có chút là hung thú đầy đất, những nơi này là do thời thái cổ bách tộc đại chiến lưu lại, nhưng mà... Kỳ thật những điểm này không có vấn đề, pháp tắc hỗn loạn có thể cải tạo, nguyên khí mỏng manh có thể tẩm bổ, hung thú trải rộng, có thể giết chết, nhưng mà... Mấu chốt chính là thán tức thần tường ngăn cách, mặc dù ba mươi sáu ức năm một lần luân hồi cũng không yếu đi bao nhiêu, làm cho trừ Chân Thần ra, kẻ khác rất khó tiến vào những vũ trụ này, kể từ đó cho dù Hồn Tộc hay là Thánh tộc đều rất khó phát triển thế lực đi qua, liền hình thành ngăn cách như hiện tại, nhưng mà ngày sau tất nhiên sẽ có chủng tộc bằng vào nội tình, chậm rãi khuếch trương, trải rộng Tam Thập Tam Thiên!

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh hít sâu một hơi, hiển nhiên mười tỷ năm trước, thời điểm vũ trụ võ đạo văn minh huy hoàng nhất, khi đó Tam Thập Tam Thiên chỉ sợ đã khai phá xong.

Nhưng mà về sau bởi vì có chút nguyên nhân, rất nhiều thái cổ chủng tộc xuống dốc, thậm chí biến mất, võ đạo văn minh trở lại điểm khởi đầu, lại phát triển lần nữa, hiện tại cao thủ kém xa mười tỷ năm trước nhiều.

Có lẽ theo thời gian chuyển dời, Hồn Tộc thật sự có thể mang võ đạo văn minh phổ biến tới mức mười tỷ năm trước, nhưng kế tiếp có lẽ lại là suy bại.

Thịnh cực mà suy, vòng đi vòng lại, đây là quy luật thiên đạo.

Đối mặt với đại pháp tắc này, dù là chủ nhân Tu La Lộ, người sáng tác Thánh Điển là nhân vật tuyệt thế cũng không thể ngăn cản.

- Như thế nào đi vũ trụ thái cổ Thần tộc?

Lâm Minh hỏi Thánh Mỹ, nếu Hồn Tộc cùng Thánh tộc có thể khai chiến, Thánh tộc và thái cổ Thần tộc đánh nhau, như vậy Hồn Tộc tự nhiên là có phương pháp đi qua..

- Ngươi thật muốn đi?

Thánh Mỹ nhìn về phía Lâm Minh, nàng nhíu mày, nàng vốn chỉ muốn nói cho Lâm Minh, thời gian Nhân tộc đã không nhiều, không nghĩ tới Lâm Minh lại muốn đi thái cổ Thần tộc.

- Đúng!

Lâm Minh đi thái cổ Thần tộc, cũng không phải không có mục đích, thái cổ Thần tộc khả năng có quan hệ với chủ nhân Tu La Lộ, bằng vào điểm này Lâm Minh cũng phải đi xem một chút. Chủ nhân Tu La Lộ lưu lại thần minh pháp chỉ là như thế nào.

Chương 1956: Thái cổ vũ trụ (1)

Thánh Mỹ nhìn qua Lâm Minh, nàng biết rõ Lâm Minh quyết định chuyện gì thì hơn phân nửa sẽ không cải biến, tính cách của hắn như thế.

Nàng lắc đầu nói:

- Không biết ngươi là dũng cảm hay ngu xuẩn, nếu có một ngày, ngươi thực gặp phải hủy diệt, chết ở trên tay của ta, cũng tốt hơn chết trong tay Thánh tộc...

Thánh Mỹ nói xong, phi thân lên, thân ảnh yểu điệu của nàng bay trong ánh trăng, giống như đạp cung khuyết mà đi.

Nàng rời đi, mang theo không biết giải quyết thế nào và kiên quyết hôm nay rời khỏi, đi mà chưa từng quay đầu nhìn lại.

Lâm Minh yên lặng nhìn Thánh Mỹ biến mất ở phía chân trời, hắn đột nhiên có cảm giác phiền muộn nói không nên lời.

Lần sau gặp mặt, tình hình rốt cuộc sẽ như thế nào?

Thế sự biến thiên, gió nổi mây phun, một đời người có nhiều bất đắc dĩ.

Lâm Minh chỉ là một con chim ưng nhỏ đang tập bay, đối mặt với giông bão kéo tới, hắn không cách nào bay lên trời cao, nhưng mà dù là Thánh Mỹ, thực lực cường đại, sau khi hoàn thành bảy lần chuyển sinh, lần nữa bước vào Thiên Tôn cảnh, chiến lực thực tế cua nàng sợ rằng tiếp cận Chân Thần!

Thế nhưng mà dù vậy, sinh mệnh của nàng vẫn có chuyện khó thừa nhận, làm cho nàng cô độc mà không biết giải quyết thế nào.

Như lời Thánh Mỹ nói, cho dù Lâm Minh hay là Thánh Mỹ, đều là con bướm bay vào trong lửa, biết rõ phía trước là biển lửa hừng hực nhưng lao vào...

Vận mệnh an bài, mặc dù mới gặp gỡ mỹ hảo, kết cục lại khó có thể tưởng tượng, dù là tri kỷ cũng sẽ biến thành cừu địch, sinh tử tương hướng.

Nhưng mà mặc dù biết rõ như thế, bọn họ vẫn dựa theo quỹ tích của mình mà đi, bởi vì... Bọn họ có kiên trì và tín niệm của bản thân!

Nhân sinh nếu chỉ như mới gặp, chìm nổi phồn hoa, bỗng nhiên quay đầu tất cả như mây khói thoảng qua.

Ta chỉ tranh giành trong hồng trần, mặc dù là một đám bọt nước, ta vẫn anh dũng tiến tới...

- Lâm ca ca, ngươi phải đi sao?

Một giọng nói sợ hãi vang lên, là Hồng nhi.

- Ân... Ta phải đi, nếu như ta còn có cơ hội quay về, nhất định sẽ giúp ngươi cởi bỏ nghi hoặc thân thế.

Trong khu rừng bao la khôn cùng, Thánh Mỹ đã sớm rời đi, Lâm Minh đứng dưới trời sao, hắn đã dừng lại ở đây mấy giờ.

Hắn không muốn mang theo Hồng nhi, Hồng nhi là hồn lực năng lượng thể thuần túy, rời khỏi nguyên mộng vũ trụ, nàng không có thân thể, tuy cũng có thể tồn tại, nhưng lại luôn luôn có cảm giác như cánh chim không gió, đi vào thái cổ chư tộc hoang hồng vũ trụ, nàng chưa hẳn có thể phát huy tác dụng quá lớn, hơn nữa dễ dàng phát sinh nguy hiểm.

Hơn nữa Lâm Minh đi lần này sinh tử không biết, hắn liền quyết định một mình một người rời khỏi.

- Ân... Ta đây... Chờ ngươi trở về.

Hồng nhi nắm nắm tay nhỏ, dùng sức gật đầu, Lâm Minh với nàng mà nói có một loại tương tác trời sinh, đây là bởi vì ma phương cùng vĩnh hằng chi hồn...

Những năm gần đây, linh hồn của Lâm Minh được ma phương thoải mái, đã cực kỳ tinh khiết, có một tia thuộc tính không thay đổi.

Đây cũng là nguyên nhân đặc biệt Lâm Minh lọt vào mắt Thánh Mỹ.

Lâm Minh nhìn qua Hồng nhi thật sâu, thân thể bồng bềnh bay lên, rồi sau đó hắn dứt khoát quay đầu lại, bay nhanh trong gió đêm...

...

Đây là một vũ trụ hoang vu.

Trong vũ trụ này thiên địa nguyên khí mỏng manh, chỉ có sáu bảy thành của Thần Vực, nhưng trong vũ trụ này tràn ngập khí tức thái cổ, giống như đã tồn tại trong vũ trụ này hàng tỷ năm.

Trong vũ trụ này tinh cầu không nhiều, rất nhiều tinh cầu ảm đạm vô quang, giống như sắp dập tắt.

Lâm Minh tĩnh tâm cảm giác, lại phát hiện trong tinh không của vũ trụ này ẩn núp rất nhiều lỗ đen, lỗ đen là tinh cầu chết đi, chúng là tinh thể khủng khiếp nhất trong vũ trụ, trong đó ngưng tụ thiên đạo pháp tắc to lớn, mặc dù Thiên Tôn tiến vào cũng không cách nào đi ra.

- Vũ trụ này già nua nặng nề làm sao...

Lâm Minh đứng trên cửa sổ linh hạm, nội tâm cảm khái, đại thế giới cũng có tuổi thọ, một vũ trụ tồn tại lâu, rất nhiều tinh thể sẽ lục tục tử vong, trở thành lỗ đen, đây là tiêu chí vũ trụ đi về hướng tiêu vong.

Trong quá trình này thời gian dài dằng dặc, chỉ sợ lâu tới trăm tỷ năm.

- Không nghĩ tới vũ trụ của thái cổ Thần tộc cùng chủng tộc khác lại là như vậy...

Tuy Thánh Mỹ và Lâm Minh đã gần như đối địch, nhưng nàng vẫn an bài người Hồn Thiên Thánh Địa cho Lâm Minh tiến vào vũ trụ Thánh tộc quản hạt, tiếp theo là tiến vào thái cổ vũ trụ.

Đây là một lữ trình dài, liên tục xuyên qua mấy lần thán tức thần tường, lâu tới một năm.

Muốn làm một lần lữ trình vượt qua mấy vũ trụ là phi thường không dễ dàng, trong đó vô số lần đại na di tiêu hao rất nhiều đá năng lượng các loại như Cửu Dương ngọc, đủ để cho một ít Đại Giới Giới Vương táng gia bại sản.

Mà thời điểm này Lâm Minh phát hiện, trong tinh không vũ trụ này có một thần điện to lớn lơ lửng.

Toàn thân thần điện này kim quang lóng lánh, cực kỳ đẹp mắt.

Từ trong thần điện, Lâm Minh cảm nhận khí tức quen thuộc, đó là cương khí mênh mông như biển.

Thánh tộc!

- Đứng lại, người nào!

Lâm Minh còn cách thần điện này mấy ngàn dặm đã có một đám võ giả Thánh tộc nhanh chóng bay tới, trực tiếp ngăn cản Lâm Minh.

Những võ giả Thánh tộc này mặc chiến giáp màu vàng, cầm trong tay chiến kích, trường mâu, vây quanh linh hạm của Lâm Minh, vây cực kỳ chặt chẽ.

- Đi ra!

Tên võ giả Thánh tộc đầu lĩnh, âm thanh rung động tinh không.

Lâm Minh bất động thanh sắc bay ra khỏi linh hạm, hắn đã sớm sử dụng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết cải biến dung mạo, ngay cả chủng tộc cũng cải biến, cho dù là Thiên Tôn đứng trước mặt Lâm

Minh cũng không thể nhìn thấu hắn.

- Ân? Người đồng tộc? Ngươi là thế lực gì?

Đám tiểu đội Thánh tộc này thu khí thế lại, cũng chính là võ giả Thánh Chủ dẫn đầu, tự nhiên không có khả năng khám phá ra ngụy trang của Lâm Minh.

- Ta chỉ là tán tu mà thôi, đến thái cổ vũ trụ chiến đấu ma luyện chính mình.

Liên quan tới hai chủng tộc đại chiến, không phải mấy thế lực hoàn thành, mà là tất cả võ giả của chủng tộc tự do chiến đấu, trong chiến tranh ma luyện bản thân mình, cũng có thể đạt được chiến lợi phẩm có giá trị.

Ví dụ như hiện tại, đánh thái cổ Thần tộc chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng làm đội trưởng, hơn một trăm năm mươi thế lực Thiên Tôn tham gia, hơn nữa hằng hà thế lực Giới Vương, Thánh Chủ.

Những thế lực này cùng xúc tiến đại quân, khổng lồ lại hỗn loạn.

Rất nhiều võ giả Thánh tộc đều tạm thời gia nhập đại quân, trở thành thành viên của đại quân, mượn cơ hội này ma luyện chính mình, tựa như Lâm Minh, cho nên Lâm Minh xuất hiện ở chỗ này cũng không có đột ngột chút nào.

- Đừng nhúc nhích.

Đầu lĩnh võ giả Thánh Chủ lấy một cái trận bàn ra, quét qua Lâm Minh, lần nữa xác nhận thân phận của Lâm Minh, miễn cho có gian tế trà trộn vào đây.

Nhưng mà trận bàn bình thường này làm sao nhìn ra Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của Lâm Minh cơ chứ.

Trận bàn không có bất kỳ phản ứng nào, tên Thánh Chủ gật đầu, phất tay ném cho Lâm Minh một cái lệnh bài.

Chương 1957: Thái cổ vũ trụ (2)

Lâm Minh nhận lấy, con mắt hìn qua, phía trên ghi: "Quân sĩ số: Thánh Chủ cấp một vạn hai ngàn chín trăm sáu mươi tám, lệ thuộc Hạo Bạch Thiên Tôn, đệ nhất quân đoàn!"

Nhìn thấy mấy chữ này, Lâm Minh âm thầm kinh hãi, chủng tộc đại chiến, quy mô xác thực hùng vĩ, chỉ là một Thiên Tôn chỗ dẫn đầu quân đoàn cũng có ít nhất một vạn hai ngàn Thánh Chủ.

Năm đó Nhân tộc cùng Thánh tộc đại chiến, Phong Thần Thiên Tôn suất lĩnh mấy trăm Thiên Tôn, trăm vạn Thánh Chủ, ký ức của Lâm Minh vẫn còn mới mẻ.

Trong đại chiến đáng sợ như thế, nhân lực có hạn, trừ phi có thể đạt tới Thiên Tôn đỉnh cấp hoặc là Chân Thần, nếu không chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Lâm Minh thu hồi lệnh bài, cứ như vậy gia nhập đại quân pha trộn của Thánh tộc.

Hắn lẫn vào đại quân thánh tộc, chủ yếu là vì tìm hiểu tình báo, hắn một mình đi vào thái cổ vũ trụ, trong thế giới lớn như vậy, hắn không có địa đồ, không có dẫn đường, căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Dưới loại tình huống này, bản thân hắn xông loạn một ngàn năm cũng chưa thể tìm được thái cổ Thần tộc.

Mà đi theo quân đoàn Thánh tộc, vậy không giống.

Cứ như vậy Lâm Minh trà trộn vào đại quân của Thánh tộc vài ngày, tiến hành huấn luyện hành quân và diễn tập chiến đấu nhiều lần.

Quân đoàn tác chiến, hoàn toàn khác đơn đả độc đấu, dưới tình huống có vô số võ giả ưu tú, huấn luyện ngắn ngủi liền có thể tăng cao sức chiến đấu của tiểu đội lên vài lần.

Trong lúc huấn luyện, Lâm Minh vẫn tận lực tránh xa thần điện to lớn, bởi vì hắn ẩn ẩn cảm thấy trong thần điện tỏa ra khí tức đáng sợ, trong đó có lẽ có Thánh tộc Thiên Tôn tọa trấn, hơn phân nửa chính là Hạo Bạch Thiên Tôn.

Dùng thực lực của Lâm Minh bây giờ, tự nhiên không muốn tiếp xúc với Thiên Tôn, đối mặt Thiên Tôn, hắn trốn đều trốn không thoát.

Ngoài huấn luyện ra, Lâm Minh nói chuyện với nhiều quân sĩ, dò thăm rất nhiều tình báo.

Thì ra tình huống của thái cổ vũ trụ còn phức tạp hơn tưởng tượng của Lâm Minh.

Thái cổ vũ trụ, tổng cộng có hơn bảy mươi chi thái cổ di tộc, những này thái cổ di tộc này đều là chủng tộc thịnh vượng vào mười tỷ năm trước, tuy bọn họ hiện tại xuống dốc, nhưng lại có nội tình rất sâu.

Không chỉ có thái cổ Thần tộc có thần minh pháp chỉ, các chủng tộc khác cũng có.

Trong đó cường đại nhất chính là thái cổ thiên tộc.

Vào mười tỷ năm trước, thái cổ thiên tộc cũng không ai bì nổi!

Tục truyền lúc ấy Tam Thập Tam Thiên, thần tộc chiếm cứ mười tám trọng thiên, thiên tộc chiếm cứ mười lăm trọng thiên!

Hai đại chủng tộc phân chia Tam Thập Tam Thiên, mà không giống như bây giờ, có nhiều vũ trụ, một nửa ở trạng thái vứt bỏ.

Chủng tộc thời đại thái cổ kỳ thật đều là thiên tộc cùng thần tộc chiếm đoạt vũ trụ, hai đại chủng tộc cùng tồn tại.

Hôm nay Thánh tộc muốn tiêu diệt thái cổ vũ trụ, chủ yếu uy hiếp tới từ chính thần tộc cùng thiên tộc, hai chủng tộc này có Thiên Tôn đỉnh cấp, nếu như liều lĩnh thiêu đốt tính mạng chi hỏa của bản thân, lại phối hợp thần minh pháp chỉ mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, hoàn toàn có thể trọng thương Chân Thần!

Mà cái gọi là trọng thương này không phải bị thương đơn giản như vậy, đến tầng thứ Thiên Tôn, Chân Thần, bổn mạng tinh nguyên đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi, cho dù là thiên địa kỳ trân cũng khó bù nổi, Chân Thần một khi bị trọng thương, tổn hại bổn mạng tinh nguyên bản thân, rất có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn tới thực lực và thọ nguyên.

Nhưng mà Lâm Minh tuy nhiên biết được nhiều tình huống như vậy, nhưng như cũ không có làm rõ làm sao đi tìm thái cổ Thần tộc, thái cổ Thần tộc liên hợp mấy đại chủng tộc, giấu kín trong một nơi gọi là Hỗn Loạn Tinh Hải.

Hỗn Loạn Tinh Hải này từng là tinh hệ hạch tâm to lớn, nhưng mà tinh hệ này hiện tại đã chết, thế cho nên khu vực trung tâm của tinh hệ này tràn ngập rất nhiều không gian phong bạo và vòng xoáy lỗ đen, nếu như chưa quen thuộc đường nhỏ tùy tiện xông vào, không cẩn thận là bị lỗ đen hút vào, vậy chết không có chỗ chôn!

Sau khi hiểu tình huống này, Lâm Minh cũng không phải ngoài ý muốn, các tộc thái cổ vũ trụ có thể bằng vào nhân khẩu rất thưa thớt quần nhau với Thánh tộc quần nhiều năm như vậy, tự nhiên là có chút ít cậy vào.

Nếu như những này thái cổ di tộc này có nhiều người như Thánh tộc, chỉ sợ tình hình chiến đấu đã khác rồi.

Lâm Minh vẫn kiên nhẫn chờ đợi tiếp xúc với thái cổ Thần tộc, liên tiếp hai tháng qua đi, rốt cục một ngày này cơ hội của Lâm Minh đã tới.

Một chi đội ngũ thái cổ Thần tộc bị trinh sát của Thánh tộc tra được hành tung, phát hiện bọn họ chính là quân đoàn Lâm Minh lẻn vào.

Lâm Minh bị điều tạm tới tiền tuyến, hắn hộ tống một đám võ giả Thánh tộc đi vây quét chi đội ngũ thái cổ Thần tộc này, nhận được mệnh lệnh phải bắt sống bọn họ!

- Tập hợp!

Trước khi đại quân Thánh tộc lên đường, có lĩnh đội hô to.

- Nhanh lên, đừng lề mà lề mề, các ngươi còn tưởng rằng đây là đang ở quê của các ngươi sao, đã tòng quân phải có giác ngộ tòng quân! Người vi phạm kỷ luật, xử tử!

Giới Vươngrtống to lên, hắn xuất từ Hạo Bạch thánh địa, xem như "Quân chính quy", đối với quân đoàn pha trộn thực lực cao thấp không điều, hắn cho tới bây giờ đều lớn tiếng răn dạy, thậm chí trực tiếp động thủ.

Đây là truyền thống của quân đội, quân đội và tông môn hoàn toàn khác nhau.

Lần này tạm thời xuất chinh, Thánh tộc thuyên chuyển trăm Thánh Chủ, đầu lĩnh là nam tử áo hồng, hắn là đệ tử thân truyền của Hạo Bạch Thiên Tôn, tu vị Đại Giới Giới Vương.

Phía sau hắn còn có ba Giới Vương bình thường, trong đó có tên Giới Vương vừa rống to, bọn họ chính là đệ tử thân truyền của Hạo Bạch Thiên Tôn, nhưng mà địa vị và thiên phú lại kém nam tử áo hồng.

- Đều đông đủ chưa? Ta làm quan chỉ huy chiến đấu lần này--Hồng Diệp, hiện tại ta tuyên bố, xuất phát!

Nam tử áo hồng cũng không nói nhảm cái gì, mang theo chi quân đoàn này phóng lên trời.

Thái cổ vũ trụ, Hỗn Loạn Tinh Hải--

Máu tươi gạn đục khơi trong, tiếng giết chóc sôi trào như thủy triều.

Trong nơi này máu tươi chảy dài, thê diễm mà lừng lẫy, xuyên qua hư không, rung chuyển vũ trụ.

Răng rắc, răng rắc.

Chấn động mạnh rung động các nơi, từng tiểu hành tung hủ bại bị đánh nát.

Chúng trải qua vô số thời gian ăn mòn, đã sớm mục nát không chịu nổi, hiện tại trong đại chiến kịch liệt này, kẻ nào không cẩn thận sẽ biến thành tro bụi như nơi đây.

Trống trận Thánh tộc chấn động, giống như sấm rền xuyên qua cả vũ trụ này.

Ô ô...

Kèn vang lên rung động các nơi, càng kích động ý niệm chiến đấu của võ giả Thánh tộc.

Nơi nào có kèn cùng trống trận vang vọng, nơi đó sẽ có chém giết vô tận sinh ra, thần quang xé rách hư không.

Lâm Minh trà trộn vào giữa linh hạm của võ giả Thánh tộc, đi ngang qua phiến chiến trường này, nhìn thấy có rất nhiều thái cổ di tộc chiến đấu liều chết.

Những thái cổ di tộc này, đại đa số là thiên tộc và tùy tùng của thiên tộc.

Võ giả thái cổ Thần tộc chỉ chiếm số lượng cực ít.

Chương 1958: Tiến vào Thần tộc

Tục truyền cả Thần tộc hôm nay chỉ còn lại mấy ngàn vạn người, đối với đại chủng tộc trong Tam Thập Tam Thiên mà nói, nhân khẩu là trăm tỷ, mấy ngàn vạn người không tính là cái gì.

Trên thực tế cho dù là mười tỷ năm trước, nhân khẩu của thái cổ Thần tộc cũng không nhiều, xa xa kém hơn ba đại chủng tộc trong vũ trụ hiện tại, khi đó thái cổ Thần tộc chấp chưởng vũ trụ, cư dân chủ yếu là chủng tộc tùy tùng của thái cổ Thần tộc, nhân số của những chủng tộc này nhiều hơn thái cổ Thần tộc ngàn vạn lần.

Thái cổ Thần tộc ban tên cho bọn họ, những tộc nhân cường đại nhất được gọi là thần.

Thần có thể chấp chưởng vũ trụ, nhưng mà số lượng thần lại ít hơn chúng sinh nhiều.

Tràng diện chiến đấu thảm thiết, đám võ giả Thánh tộc hoặc là ba đầu sáu tay, hoặc kim thân huy hoàng, khí phách vô địch, hoặc khí huyết cuồn cuộn như huyết hà, hai sừng trên đầu như nhật nguyệt, thiên phú chiến lực kinh người.

Nhiều cường giả tụ tập cùng một chỗ như vậy, mỗi một khí huyết sôi trào, dung hợp được thì bàng bạc khôn cùng, chiến lực vô cùng.

Nhưng mà cổ tộc tuy cường đại, bây giờ bị địch nhân gấp mười lần bao phủ, đám võ giả Thánh tộc như kiến vây quanh!

Những võ giả Thánh tộc này cũng không phải kẻ yếu, một đám đều có thiên phú huyết mạch, võ học truyền thừa cường hãn, nhao nhao khởi động huyết mạch, bộ dáng dữ tợn, chiến lực dũng mãnh, mặc dù chết cũng cắn xuống một khối thịt của người cổ tộc.

Tuy võ giả cổ tộc chiến đấu hăng hái, nhưng mà hai đấm không địch lại bốn tay, bọn họ có khí huyết và dũng mãnh gan dạ, rất nhanh bị thế công như thủy triều bao phủ.

Hơn nữa một ít cổ tộc đều bị võ giả Thánh tộc thông qua các loại thủ đoạn phân cắt qua, đều đánh bại, thương vong thảm trọng!

- Chiến đấu thật sự kịch liệt, tuy nhân số cổ tộc dựa vào địa hình chém giết, đánh du kich với võ giả Thánh tộc, nhưng mà vẫn bị Thánh tộc tìm ra, một khi tìm ra chính là chém giết đại quy mô. Cổ tộc tuy mạnh nhưng mà nhân số quá ít, bản thân sinh sôi nảy nở lại không được, tiếp tục như vậy chỉ sợ khó có thể chèo chống quá lâu...

Trong nội tâm Lâm Minh thầm lo lắng.

Nhìn thấy những thái cổ Thần tộc này đấu với Thánh tộc hung tàn dũng mãnh, trong lòng của hắn ngẩn ngơ dao động không hiểu, mấy chục năm sau, Thần Vực phải chăng cũng sẽ trình diễn cảnh này?

Tuy nhân số Nhân tộc phần đông, xa xa không phải người thái cổ di tộc có thể so sánh, Thánh tộc cho dù triệt để chiếm lĩnh Thần Vực cũng không có khả năng chém tận giết tuyệt.

Đừng quên, Thần Vực trừ ba ngàn đại thế giới ra, còn có rất nhiều trung thế giới cùng tiểu thế giới, càng có hơn tỷ hạ giới, muốn diệt sạch Nhân tộc là một công trình to lớn.

Thế nhưng mà Thánh tộc kỳ thật không cần diệt sạch toàn bộ Nhân tộc, chỉ cần tiêu diệt truyền thừa của Nhân tộc, giết chết như Thần Mộng, Đế Thích Già là các Thiên Tôn đỉnh cấp, tiêu diệt Thiên Tôn thiên cung, lại giết chếtthiên tài tuyệt thế như Long Nha, Hành Si, Quân Bích Nguyệt, hủy hy vọng của Nhân tộc, như vậy Nhân tộc xem như bị phân chia thành từng nhóm nhỏ.

Ngày sau Nhân tộc mặc dù sẽ có rất nhiều tộc nhân còn sống sót, nhưng mà cũng như Nhân tộc ở Hồn giới, biến thành chủng tộc hạ đẳng, bị người ta mang ra sử dụng, kéo dài hơi tàn.

- Nhìn thấy đại chiến vừa rồi không? Đó là quân đoàn dưới trướng Bác Thiên Thánh Tôn, bọn họ chiếm được cứ điểm thiên tộc, tổ chức đại quân vây công, hiện tại sắp thắng lợi, đoán chừng bảo thủ thì lần này sẽ chém đầu mấy chục vạn võ giả thiên tộc và hơn trăm vạn tùy tùng thiên tộc! Đây là chiến công lớn, chẳng những có thể cầm được nhiều chiến lợi phẩm, thông báo chiến công lên, còn có thể đạt được nghị sự hội ban thưởng phong phú!

Đại Giới Giới Vương Hồng Diệp dẫn đội rống lên, hắn nói lời này kích động không ít võ giả Thánh tộc kích tình, bọn họ tham gia chủng tộc đại chiến, chính là vì cơ duyên cùng quân công.

- Hành động lần này tuy chúng ta không thể chém đầu mười vạn, trăm vạn, nhưng đối thủ của chúng ta không phải thiên tộc, mà là thái cổ Thần tộc, bắt sống bọn chúng cũng được ban thưởng lớn! Đều nâng tinh thần lên cho ta.

Hồng Diệp nói lời này khiến không ít võ giả sôi trào, đối với điểm này, Hồng Diệp rất hài lòng.

Bọn họ sắp tiến hành đại chiến tuy không phải lớn, nhưng nếu là chiến đấu thuận lợi cũng sẽ có thu hoạch lớn, thái cổ Thần tộc thân thể, linh hồn, khí hải đều là đại bổ, chậm rãi luyện hóa có thể luyện thành tuyệt phẩm đan dược.

Một đám người tiến lên rất nhanh, đám người bọn họ đa số có tu vị ngoài Thánh Chủ, cho dù liên qua tới hai chủng tộc đại chiến, thực lực Thánh Chủ vẫn không thể khinh thường.

Bọn họ tận lực né qua những nơi chiến đấu quá kịch liệt, nhân số phần đông, tiếm hành vào khu vực hắc ám.

- Đến rồi, chính là trong chỗ này!

Đột nhiên Hồng Diệp vung tay lên, cơ hồ tất cả võ giả Thánh tộc đều dừng lại, trước mặt bọn họ là hư không hắc ám bị ngụy trang thành lỗ đen, nhưng mà Lâm Minh dùng cảm giác quét qua, liền biết rõ đây kỳ thật là huyễn tượng, đây là cứ điểm của thái cổ Thần tộc.

- Động thủ!

Sau đó Hồng Diệp hét lớn một tiếng, hơn một trăm Thánh Chủ đồng loạt ra tay, các loại cương nguyên thần quang xuyên qua hư không, thái cổ Thần tộc đại trận trực tiếp bị xé bỏ.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, hiện ra trước mặt võ giả Thánh tộc là một thế giới độc lập, thế giới này tồn tại trong kẽ hở không gian, trong đó có phòng ốc, sông núi, dòng sông, ruộng đồng, còn có võ giả Thần tộc.

Nhìn từ bề ngoài, đó cũng không phải là cứ điểm chiến đấu của Thần tộc gì, mà là một thôn xóm.

Chỉ là thôn trang thái cổ Thần tộc bình thường, bởi vì trong đó còn có lão nhân, phụ nữ cùng nhi đồng.

Võ giả Thần tộc thiên phú tuy vượt xa các chủng tộc khác, nhưng cũng không phải mỗi người đều có thể tu hành tới Thánh Chủ, trong chủng tộc của bọn họ cũng có một số võ giả tương đối bình thường, đương nhiên là cường đại hơn phàm nhân Nhân loại nhiều.

Thần tộc nhìn từ bề ngoài không có gì khác nhau rõ rệt với Thánh tộc, Nhân tộc, nhưng mà tinh khí thần của bọn họ hoàn toàn khác, chỉ cần lấy ra thì chính là bảo dược.

- Có thể bắt sống thì bắt sống, bắt sống không được thì giết chết, thi thể mang đi!

Hồng Diệp lãnh khốc ra mệnh lệnh, trong mắt hắn mang theo khát máu và điên cuồng.

Thôn trang Thần tộc trước mắt làm cho hắn cực kỳ hưng phấn, bởi vì hắn nhìn thấy thiếu nữ cùng nhi đồng Thần tộc trong thôn.

Thiếu nữ Thần tộc nếu là xử nữ, thái bổ sẽ có chỗ tốt thật lớn.

Mà đồng tử Thần tộc dùng làm thuốc có hiệu quả rất tốt.

Trong đại quân Thánh tộc có giao dịch lén lút, giá thiếu nữ cùng đồng tử Thần tộc đều cao hơn giá Thần tộc khác gấp mười lần.

- Ha ha, đều đi chết đi!

- Giết bọn chúng!

Hơn trăm Thánh Chủ, tính cả ba Giới Vương cùng nhau ra tay, trước mắt thôn xóm Thần tộc trước mắt không tính là lớn, Thần tộc cho dù lại thiên phú nghịch thiên, trong thôn trang nhỏ cũng không thể sinh ra Đại Giới Giới Vương.

Chương 1959: Thần tộc vương tộc (1)

XÍU...UU!!

Trong lúc này có một mũi tên vạch phá hư không, bắn thẳng vào tên Thánh tộc Thánh Chủ lao lên trước nhất, hắn bị mũi tên này bắn xuyên ngực, thân thể bay ra sau.

Trong quá trình bay ngược, thần tiễn dung nhập vào cơ thể, cắn nát tim phổi của võ giả Thánh tộc, máu tươi cuồng phun, một kích mất mạng!

- Ân?

Khóe mienjg Hồng Diệp cong lên, nói:

- Có ý tứ, là thanh niên, thân thủ cũng không phải tệ!

Hồng Diệp nghiền ngẫm nhìn qua giữa thôn xóm, một thanh niên tay cầm trường cung, đối phương có tu vị Thánh Chủ sơ kỳ, Thánh Chủ sơ kỳ có thể một mũi tên bắn chết võ giả Thánh Chủ hậu kỳ, hơn nữa bỏ qua thân thể võ giả Thánh tộc phòng ngự cường đại, phần thực lực này không phải tầm thường có thể so sánh, là một tuyệt thế thiên tài.

Ầm ầm!

Thanh niên xông lên bầu trời, toàn thân bao trùm trong chiến giáp, trên chiến giáp có tia chớp chằng chịt bao vây, trong mắt tràn đầy phẫn nộ cùng bất khuất.

Hắn đá ra một bước, trực tiếp đá bay một võ giả Thánh tộc ra xa mấy ngàn dặm, đá tên võ giả Thánh tộc này chảy máu như suối.

Tên thanh niên Thần tộc công kích hai lần, thoáng cái chấn trụ đám võ giả Thánh tộc bình thường.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lâm Minh cũng có một phần kinh ngạc, thiên phú của thanh niên này chỉ sợ vượt qua nhiều truyền nhân Thiên Tôn, một xóm nhỏ của Thần tộc đã có nhân kiệt như vậy, nếu như là thế lực lớn của Thần tộc, thiên tài bồi dưỡng ra đáng sợ thế nào?

- Thú vị, Hồng Diệp sư huynh, để cho ta chơi đùa với hắn.

Tên Giới Vương đứng sau lưng Hồng Diệp nhe răng cười nói tiến lên, hắn rút một cây trường thương ra, mũi thương có hỏa diễm thiêu đốt.

Đối mặt cả Thánh tộc Giới Vương, sắc mặt thanh niên Thần tộc ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ trên người đối phương, hơn nữa trong miệng hắn nói "Hồng Diệp sư huynh ", hiển nhiên là đối thủ đáng sợ hơn, trên người hắn có khí tức thâm sâu như biển, làm cho hắn rung động!

Tại đây Thần tộc thanh niên sau lưng, mặt khác thái cổ Thần tộc thôn dân, đều trên mặt lộ ra lo lắng cùng sợ hãi thần sắc, thôn xóm bọn họ căn bản không có bao nhiêu sức chiến đấu, làm sao có thể ngăn cản được hạ trên trăm Thánh Chủ cùng mấy Giới Vương, Đại Giới Giới Vương.

- Thái cổ Thần tộc ta và Thánh tộc các ngươi có thù hận gì? Lại diệt huyết mạch tộc ta, dùng đồng tử của tộc ta luyện dược!

Thanh niên thái cổ Thần tộc giận dữ quát to, song chưởng thế như lôi đình, giống như biển sét mênh mông, ngửa mặt lên trời gào rú.

- Hắc, loại vấn đề này ngươi cũng hỏi? Thực ngây thơ! Trong vũ trụ này nguyên bản chính là mạnh được yếu thua, ai bảo thân thể huyết nhục của các ngươi là bảo dược, nữ tử trong tộc là đỉnh lô song tu tốt nhất? Còn chiếm được nhiều tài nguyên? Huy hoàng của các ngươi đã qua, nên rời khỏi sâu khấu lịch sử đi, hôm nay Thánh tộc ta quật khởi, đại thế cuồn cuộn, các ngươi nên thuận thế mà tiêu vong đi.

Tên Giới Vương Thánh tộc cười ha ha.

Thanh niên Thần tộc bi phẫn, trong nội tâm hận ý ngập trời, thân thể của hắn đột nhiên bay lên!

- Mặc dù ta chết, cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng.

Thanh niên Thần tộc gào thét lớn, huyết nhục trên người của hắn cực kỳ chói mắt, sáng như mặt trời. Làn da của hắn bắt đầu biến thành màu vàng, trên làn da có phu văn chớp động, tản mát ra sức mạnh to lớn, chấn động hư không, xương cốt của hắn óng ánh, tản mát ra khí tức thô bạo bàng bạc chấn nhiếp thiên địa.

- Huyết mạch này...

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, hắn cảm giác huyết mạch này có chút tương tự chủ nhân Tu La Lộ lưu lại Tu La chi huyết, đương nhiên huyết mạch của thanh niên này kém chủ nhân Tu La Lộ quá lớn. Trước đó hắn nghe Thánh Mỹ nói chủ nhân Tu La Lộ xuất thân Thần tộc, xem ra không có lửa làm sao có khói.

- Hắc, rõ ràng là vương huyết, lúc này chém giết ngươi, công lao lớn lắm. Ha ha.

Thánh tộc Giới Vương cảm nhận được huyết mạch của thanh niên Thánh tộc này, trên mặt của hắn mang theo vui vẻ ngập trời.

Thần tộc vương huyết có thể nói là huyết mạch trân quý nhất thế gian, vương huyết thuần túy đã gần như tuyệt tích, nhưng mà còn có một ít vương huyết di mạch lưu lại, tuy không thuần túy nhưng cũng có giá trị thật lớn.

- Thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn!

Rất nhiều Thánh Chủ ở đây cũng thập phần hưng phấn, trong quân đoàn pha trộn của bọn họ bình thường bị phái tới chiến trường biên giới, trong lòng vốn phàn nàn, cho rằng không đoạt được bảo vật hoặc nhân vật trọng yếu của thái cổ Thần tộc, không nghĩ tới trong thôn nhỏ này có người mang vương huyết Thần tộc.

Nhưng mà rất kỳ quái, thanh niên có được vương huyết Thần tộc tại sao ở trong thôn nhỏ?

- Bắt sống hắn!

Hồng Diệp mở miệng, huyết mạch trên người thanh niên này khiến hắn động dung.

Đúng lúc này tiếng nổ "Ầm ầm" vang vọng, thanh niên Thần tộc ra tay, chiêu thức của hắn long trời lở đất, phô thiên cái địa áp thẳng vào Thánh tộc Giới Vương.

Chiêu thức kia cực kỳ cuồng mãnh, hư không bị xé nứt, Thánh tộc Giới Vương lúc này đang vui mừng, nhìn thấy một chiêu này thì biến sắc, tuy trước kia hắn đã đánh giá cao thực lực thanh niên này rồi, nhưng mà hiện tại xem ra vẫn còn đánh giá thấp.

Hắn lại có thể dùng tu vị Thánh Chủ sơ kỳ, phát ra chiêu thức uy hiếp Giới Vương bình thường?

Nhưng mà cũng chỉ là có uy hiếp mà thôi, dù sao tu vị chênh lệch quá lớn, Thánh tộc Giới Vương lui về phía sau một bước, khí huyết toàn thân trùng thiên, trong xương của hắn có cốt đao mọc ra, phù văn thần bí lập lòe, vô cùng sắc bén.

Đây là chiến kỹ biến thân hết sức phổ biến trong võ giả cao cấp của Thánh tộc.

Oanh!

Hai người va chạm với nhau, sắc mặt thanh niên Thần tộc ửng hồng, khóe miệng có tơ máu tràn ra, tuy tu vị hắn kém một đại cảnh giới, hắn cũng chỉ là bị áp chế, mà không có bị trọng thương.

Mạnh như vậy?

Rất nhiều võ giả Thánh tộc đều kinh ngạc đến ngây người, Giới Vương bình thường và Thánh Chủ sơ kỳ, chênh lệch này như cái rãnh trời, va chạm chính diện một lần chỉ là khóe miệng chảy máu.

Thái cổ Thần tộc quả nhiên danh bất hư truyền, vương huyết Thần tộc càng đáng sợ tới tận cùng!

Thanh niên Thần tộc kịch chiến với Thánh tộc Giới Vương một trận, tuy hắn vô cùng dũng mãnh, nhưng mà mỗi lần va chạm thân thể của hắn bị Thánh tộc cốt đao cắt vào người, vết thương đáng sợ hiện ra.

Thế nhưng mà thanh niên Thần tộc này dường như sức chịu đựng rất đáng sợ, tuy nhiều lần bị thương, nhưng dường như nương theo tín niệm nào đó, càng đánh càng hăng!

Ngược lại là tên Thánh tộc Giới Vương, thực lực rõ ràng mạnh hơn đối phương lại công lâu không được, thở hổn hển.

- Thật đáng sợ!

Có võ giả Thánh tộc sợ hãi thán phục, nói:

- Thái cổ Thần tộc nếu nhân khẩu đạt tới trăm tỷ, chỉ sợ sẽ phát sinh biến chất, thậm chí có thể tạo thành uy hiếp với tộc ta.

- Trách không được Thần tộc trong mười tỷ năm trước có thể đứng đầu các chủng tộc trong thời đại võ đạo huy hoàng, nếu như không phải thiên vong Thần tộc, không có võ giả của tộc nào có thể đánh lại Thần tộc.

Đám võ giả Thánh tộc nhao nhao nghị luận, bọn họ không thể không bội phục Thần tộc, nghe được mấy nghị luận này, Hồng Diệp nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Các ngươi tất cả im miệng cho ta!

Chương 1960: Thần tộc vương tộc (2)

Tuy Hồng Diệp biết rõ Thánh tộc có thực lực cường đại hơn, nhưng lại không muốn dao động quân tâm, nói:

- Không nên kéo dài, đêm dài lắm mộng, cùng tiến lên chế phục hắn.

Hồng Diệp ra lệnh, hắn cũng chuẩn bị ra tay, hai tên Giới Vương khác cũng tiến lên, tính cả Hồng Diệp thì còng lao vào thanh niên Thần tộc.

Hắn sợ hãi thanh niên Thần tộc này thân phận không tầm thường, dẫn viện binh tới.

Nhìn thấy một màn này, đám võ giả Thần tộc trong thôn trang tuyệt vọng.

- A Cổ...

Lão nhân trong thôn xiết chặt nắm đấm, có thiếu nữ trong mắt rưng rưng, thanh niên đang chiến đấu trên bầu trời tên là A Cổ.

Hắn xuất thân Thần tộc vương tộc, có thể là vì trong vương thất sinh ra tranh chấp, hắn từ nhỏ đã chạy trối chết ra khỏi vương thất, chạy trốn tới thôn của bọn họ, lớn lên ở chỗ này, ngay từ đầu không có ai biết thân thế của A C, chỉ xem A Cổ là hài tử bình thường.

A Cổ phát triển cùng với thôn trang này, thôn này cũng có cảm tình của A Cổ, có thể dùng máu mủ ruột rà để hình dung.

Lần này Thánh tộc xâm lấn, chiến hỏa đốt lên trong cả thái cổ vũ trụ, mà có một ít người thực lực như A Cổ trong thôn muốn thiết trí kết giới, bảo vệ thôn bình an, tùy thời chuyển dời thôn tới nơi an toàn, nhưng mà những chuyện này còn chưa làm xong, thôn bọn họ đã bị võ giả Thánh tộc phát hiện.

Tu vị A Cổ còn quá thấp, hắn đấu với Giới Vương còn miễn cưỡng, hiện tại có thêm hai Giới Vương khác, còn có một Đại Giới Giới Vương tiến lên, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Ta... Chết cũng sẽ không khiến các ngươi được như ý...

Nhìn thấy ba Giới Vương tham gia chiến đấu, thanh niên Thần tộc này cười cổ quái, ấn ký thần dị trên cánh tay sáng lên.

Một đạo khí tức nguy hiểm bao phủ toàn trường.

- Ân? Không tốt, hắn muốn thiêu đốt vương huyết! Ngăn cản hắn!

Con mắt Hồng Diệp phát lạnh.

Dù cho thanh niên Thần tộc thiêu đốt vương huyết không cách nào tạo thành uy hiếp gì với bọn họ, nhưng mà vương huyết sau khi thiêu đốt sẽ bị phế bỏ.

- A Cổ!

Người trong thôn bi thiết, thiêu đốt toàn bộ vương huyết, đồng đẳng với tự sát.

Nhưng mà bây giờ hình thành sáng tối rõ ràng, là Thánh tộc dữ tợn,

- Hắc! Tiểu tử, thân thể của ngươi đã không thuộc về mình, máu của ngươi là đồ tốt, không thể lãng phí, ta há cho ngươi được như ý!

Một Thánh tộc Giới Vương cười như điên, hắn ra tay với thanh niên Thần tộc này, thời điểm này một tiếng nổ ầm vang sinh ra sau lưng bọn họ.

Đám người này đột nhiên kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không trung có một thanh niên Thánh tộc đánh nát hư không, hủy diệt thông đạo bọn họ vừa tiến vào, cùng lúc đó sau lưng thanh niên Thánh tộc còn xuất hiện kết giới mông lung, bao phủ cả hư không này vào trong.

Phía trên kết giới có phù văn thần bí bao phủ, làm cho người ta hoàn toàn xem không hiểu.

- Ngươi... Ngươi làm gì?

Bên người Hồng Diệp, ba Thánh tộc Giới Vương đều ngây ngốc.

Hơn trăm võ giả Thánh tộc cũng không hiểu cái gì, bọn họ có cảm giác không đúng.

Phá huỷ không gian thông đạo của bọn họ, đồng thời dùng một tầng kết giới bao phủ không gian thông đạo, thủ đoạn bực này không phải người bình thường có thể làm.

Phải biết rằng, võ giả Thánh tộc chủ yếu tu tập thân thể, rất ít sử dụng trận đạo phù văn, cho dù sử dụng cũng không phải thứ quá thâm ảo.

Trước mắt thanh niên Thánh tộc này bố trí trận đạo phù văn, Hồng Diệp đều xem không hiểu.

Sắc mặt Hồng Diệp thoáng cái trầm xuống.

Hắn tập trung tinh thần quan sát thanh niên Thánh tộc xa lạ kia, nhưng mà hắn không nhìn ra có chút ngụy trang nào, tu vị, chủng tộc, dung mạo của đối phương đều không giống như làm bộ.

Nhưng mà hành động của hắn chắc chắn không phải hảo ý.

- Ngươi có ý gì? Ngươi rốt cuộc là ai?

Hồng Diệp hoài nghi đối phương căn bản là gian tế trà trộn vào.

Dù sao chủng tộc đại chiến, quân đoàn pha trộn sẽ thu một ít kẻ khó lường vào, thực có gian tế trà trộn vào cũng không có gì lạ!

Thanh niên Thánh tộc phá huỷ thông đạo, bố trí kết giới xong, từ trong tu di giới rút một cây thương ra, hắn tự nhiên chính là Lâm Minh sử dụng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết.

Hắn ẩn núp lâu như vậy, hiện tại mới ra tay, là vì thừa dịp Thánh tộc công kích thôn trang Thần tộc bố trí kết giới phong tỏa, trên kết giới này còn có trận phù Tu La Thiên Đạo, mục đích là không cho võ giả Thánh tộc đào thoát!

Phải biết rằng, thân phận của Lâm Minh quá mẫn cảm, thực tế tại Thánh tộc càng như thế.

Dung mạo hắn có thể dùng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết, nhưng mà chiêu thức giấu không được.

Hơn nữa tu vị của hắn là Thánh Chủ trung kỳ, sức chiến đấu đối lập tu vị, hơn nữa chiêu thức quen thuộc, một khi tin tức lộ ra ngoài, võ giả THánh tộc đào tẩu miêu tả một phen, thậm chí còn có chiến tranh trận bàn ghi chép lại, đến lúc đó người như Tạo Hóa thánh tử sẽ phát hiện ra, hoàn toàn đoán ra thân phận của hắn.

Một khi bị Thánh tộc biết rõ, hắn đi vào thái cổ vũ trụ sẽ xảy ra chuyện gì?

Lâm Minh không dám nghĩ.

Cho nên lần này ra tay, đối với Lâm Minh mà nói cực kỳ trọng yếu, đánh bại bọn chúng không khó, nhưng mà toàn bộ giết chết cũng không dễ dàng.

- Tiểu tử này, muốn chết!

Thấy Lâm Minh phong tỏa thông đạo rời đi của mọi người, sát khí toàn thân mơ hồ phát ra, rất nhiều võ giả Thánh tộc đều nổi giận.

Về phần Thần tộc cũng hoàn toàn không nghĩ tới lúc này đột nhiên xảy ra biến hóa như thế.

- A Cổ, ngươi biết người này sao? Hắn có phải là người mà Vương tộc phái tới cứu ngươi hay không?

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc thanh sam truyền âm với A Cổ, nàng ái mộ hắn đã lâu, trên thực tế những nữ hài tử trong thôn đều ôm lòng ái mộ với A Cổ, chỉ là chênh lệch về thân phận làm cho các nàng không có dũng khí vượt qua.

- Không phải... Ta không nhận ra hắn, hắn cũng không giống với tộc nhân của Thái Cổ di tộc.

A Cổ nhìn Lâm Minh, có chút khó có thể phân biệt được tu vi của hắn, nếu như đối phương chỉ là Thánh Chủ trung kỳ giống như mặt ngoài mà nói, tại sao có thể là đối thủ của nhiều cường giả ở trước mặt như thế?

- Không biết đại danh của huynh đài là gì, ta với ngươi liên thủ!

A Cổ nói ngôn ngữ Thánh tộc, hắn lo lắng Lâm Minh không phải là đối thủ của những người này, song những lời này của hắn vừa mới nói ra, ngay vào lúc này thì Lâm Minh liền động.

Ở phía sau Lâm Minh có ngôi sao khổng lồ trôi dạt, hắn vừa đi lên liền mở ra đạo cung cửu tinh, đồng thời dẫn phát ra Lôi Hỏa lực ở trong cơ thể mình.

Hắn không thể nương tay, giải quyết trọn vẹn một chi đội ngũ của Thánh tộc, trong đó còn có giới vương đại giới, để cho bọn họ không chạy thoát được người nào, cũng không dễ dàng.

- Hô hô hô!

Trên bầu trời có hỏa diễm di chuyển, trong hư không tràn đầy tia chớp, giống như có vô số mãng xà xích tử nhị sắc tung hoành, tràng diện quỷ dị làm cho người ta sợ hãi.

Ngay vào lúc này Lâm Minh đâm ra một thương, thương mà hắn sử dụng rõ ràng là Ám Long thương!

Chương 1961: A Cổ (1)

Trải qua thời gian dài như vậy, Lâm Minh sử dụng Ám Long thương mặc dù không nói là điều khiển dễ dàng như ý muốn, nhưng cũng có thể kiên trì được thời gian dài.

Ông!

Vạn Ma Sinh Tử Luân cùng Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn khổng lồ quay cuồng mà ra, phù văn vô cùng vô tận theo hỏa diễm thiểm điện cùng nhau lưu chuyển, giống như là vô số ngân hà nổ tung, đem trăm tên võ giả Thánh tộc ở chung quanh toàn bộ bao phủ.

- Phốc phốc phốc!

Liên tục mười võ giả Thánh tộc bị bao phủ ở dưới lực trường khủng bố này, thân thể trực tiếp phá toái, bị Lôi Hỏa lực đốt thành tro bụi!

Tiếp theo linh hồn, năng lượng của bọn hắn cũng bị Vạn Ma Sinh Tử Luân cùng Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn hấp thu rồi!

- Cái gì?

Thấy một màn như vậy, rất nhiều người đột nhiên biến sắc, bọn họ đoán được Lâm Minh cường đại, nếu không thì không thể nào dễ dàng phá hủy kết giới rút lui của bọn họ, nhưng mà cũng hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Minh lại cường địa đến trình độ này!

Đây nhưng là mười Thánh Chủ, đối mặt một cái liền chết sạch rồi!

- Kết trận!

Một Thánh tộc Giới Vương hô to, trong lòng hắn đã sợ.

Chừng một trăm võ sĩ Thánh tộc đều là như lâm đại địch, bọn họ cùng nhau đánh ra cương nguyên, giao hội ở chung một chỗ, ngưng tụ thành một giọt máu tươi nhũ bạch sắc.

Đây là chiến trận của Thánh tộc - Thánh giả chi huyết, trăm vị võ giả Thánh tộc cùng nhau thi triển, kinh thiên động địa!

Ưu thế của cái chiến trận này là dễ dàng thi triển, rất thích hợp cho các quân đoàn lẫn lộn nhau.

Máu tươi lộ ra vẻ quỷ dị, vừa xuất hiện liên điên cuồng cắn nuốt thiên địa nguyên khí, mọc ra một cái xương nho nhỏ, lóe ra phù văn vô cùng xa xưa.

Những đoạn xưng này ở trong hư không tự động dẫn dắt, xoay tròn, nhanh như tia chớp ngưng tụ thành một bạch cốt cự nhân cao khoảng ngàn trượng, vô số xương cốt trên người bắn ra lực lượng thần bí, đem hư không xung quanh đều đâm thành từng cái động khẩu.

- Hống!

Bạch cốt cự nhân xông về phía Lâm Minh!

Mà giờ khắc này ở mi tâm của Lâm Minh nở rộ ra quang hoa hừng hực, một cái thiên mục chậm rãi mở ra, đây chính là Đệ tứ đạo cung - Thiên mục đạo cung của Lâm Minh.

Ở dưới chiếu xạ của thiên mục, tất cả năng lượng lưu động trong thể nội của bạch cốt cự nhân này hắn đều thấy được rõ ràng, nhược điểm trong đó cùng chỗ không hòa hợp hắn nhìn rõ như lòng bàn tay!

Quân đoàn hỗn hợp đều là lâm trận mới mài gươm, phố hợp của bọn họ có thể có nhiều tinh diệu, ở dưới thiên mục của Lâm Minh liền bộc lộ ra không biết bao nhiêu nhược điểm.

Lâm Minh cầm Ám Long thương trong tay xông thẳng ra, thân thể của hắn hóa thành một đạo thương hồng, trực tiếp xuyên thẳng qua chỗ dưới xương sườn bảy trượng của bạch cốt cự nhân.

Hoa lạp!

Một tiếng vang thật lớn, năng lượng của Lâm Minh xông vào trong bạch cốt cự nhân để cho kết cấu năng lượng ở bên trong nguyên bản đã không ổn định nổ tung lên, trong khoảnh khắc cả bạch cốt cự nhân sụp xuống!

- Cái này...

Rất nhiều người kinh hãi, đại trận mà trăm vị Thánh chủ ngưng tụ thành lại bị Lâm Minh dùng một thương trực tiếp phá hủy, người này rốt cuộc là ai?

- Cái này không thể nào!

Trăm tên Thánh Chủ không thể nào tiếp nhận, lực lượng của một người bọn họ là nhỏ bé không đáng kể, như mà có chiến trận dồn lại đánh ra đủ để khiến cho Nửa bước Thiên tôn nghiêm túc ứng đối, tuy nhiên nó lại bị Lâm Minh phá giải dễ dàng như thế!

- Hắn hiểu rõ nhược điểm của bạch cốt cự nhân!

Có người kinh hô nhưng không cách nào tưởng tượng được Lâm Minh là làm như thế nào ở trong nháy mắt khám phá ra nhược điểm của chiến trận bọn họ.

Bọn họ căn bản không phản ứng kịp, mà lúc này Lâm Minh đã xông vào trong phương trận của trăm vị Thánh Chủ!

- Bồng!

Một tên Thánh Chủ đứng mũi chịu sào trực tiếp bị Lâm Minh dùng một thương đánh vỡ đầu, bỏ mình tại chỗ!

Tiếp theo năng lượng toàn thân của Lâm Minh bộc phát, lực lượng đạo cung cửu tinh phun ra, hắn dùng thế không thể đỡ, giống như là hổ vào bầy dê, kế tiếp chính là một tràng giết chóc!

Lâm Minh sớm ở Nguyên Mộng vũ trụ trải qua hai lần liên tục lấy một địch nhiều, đã sớm việc nhẹ đường quen, hơn nữa lúc ấy ở Đọa Thần sơn mạch, Lâm Minh đối mặt với tuyệt thế thiên tài, nếu so với những Thánh chủ Thánh tộc hiện tại này thì cường địa hơn nhiều!

- Hắn rốt cuộc là ai?

Mắt thấy Lâm Minh trong nháy mắt giết chết hơn hai mươi người, giống như là tuyệt thế ma thần, rất nhiều người đều sợ rồi.

Trường không nhuốm máu, thi thể như mưa, một ít võ giả Thánh tộc đã sinh lòng chạy trốn, những võ giả của quân đoàn hỗn hợp như bọn họ tới tham gia chủng tộc đại chiến, càng nhiều là vì cơ duyên, biết rõ hẳn phải chết mà nói, người nào cũng là không muốn.

- Muốn chết!

Hồng Diệp xuất thủ, mắt thấy Lâm Minh tàn sát đội ngũ của hắn, hắn cực kỳ tức giận, vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó, thân thể của hắn tăng vọt, bên ngoài thân thể hiện ra lân phiến, khí huyết toàn thân ngất trời, giống như là thị huyết ma thần!

- Ca sát!

Công kích của hắn va chạm với Lâm Minh không có chút hoa xảo nào, hai người đều cảm nhận được lực lượng kinh khủng của đối phương.

Va chạm mãnh liệt để cho Lâm Minh cùng Hồng Diệp riêng mình thối lui, đột nhiên ở lúc này thế giới thể nội của Lâm Minh có hai đạo thân ảnh bay ra, bọn họ chính là phân thân Nguyên linh thạch thai cùng Hồn tuyền thần thai của Lâm Minh!

Hai phân thân này cũng sơ bộ thay đổi dung mạo, cùng dung mạo hiện tại của Lâm Minh giống nhau như đúc.

Mặc dù phương pháp thay đổi dung mạo không quá tinh diệu nhưng mà ở trong lúc hỗn loạn, Hồng Diệp làm sao có thời gian phân biệt.

- Ân?

Trong lòng Hồng Diệp kinh hãi, hắn tận mắt thấy hai bóng người giống Lâm Minh như đúc vọt tới. Trong lòng biết đây là phân thân của Lâm Minh, nhưng mà lúc này chiêu thức của hắn đã dùng hết, căn bản khó có thể chống cự!

- Sư đệ!

Hồng Diệp kêu gọi ba Giới Vương còn lại, bọn họ bất chấp tất cả xông lên, song bọn họ như thế nào lại là đối thủ của hai đại phân thân Lâm Minh.

Va chạm cuồng mãnh để cho bọn họ đối mặt một cái liền trực tiếp bay ra ngoài, một Giới Vương trong đó bị thương nặng!

Cư dân của Thái cổ Thần tộc đã hoàn toàn nhìn đến ngây người rồi, bọn họ dĩ nhiên biết ba Thánh tộc Giới Vương này đại biểu cho thực lực gì. Mà thấy thanh niên thần bí xuất thủ kia có thực lực so sánh với A Cổ cũng không cao hơn bao nhiêu, chỉ là Thánh Chủ trung kỳ mà thôi.

- Lợi hại!

Trong mắt A Cổ chớp động quang mang, nhân cơ hội này thân thể của hắn xông thẳng lên, cầm trường cung trong tay, lấy cung làm đao tùy ý chém giết!

Hắn muốn thừa cơ hội này phối hợp với Lâm Minh.

Dây cung của trường cung sắc bén đến không thể tưởng tượng, hư không cũng có thể cắt ra.

- A!

Hét thảm một tiếng, một Giới Vương vừa mới rồi bị Lâm Minh đánh trọng thương trực tiếp bị A Cổ thừa dịp hỗn loạn đánh lén, chém bay một chân!

- Muốn chết!

Giới Vương kia lật tay tấn công hướng A Cổ, nhưng là A Cổ vốn cũng không kém hơn Giới Vương bình thường quá nhiều, đối phương lại là nỏ mạnh hết đà, hắn dễ dàng liền ngăn được.

Chương 1962: A Cổ (2)

- Người chết chính là ngươi!

A Cổ triển khai tấn công điên cuồng, Giới Vương kia căn bản không phải là đối thủ, liên tục bại lui!

- Trốn!

Có người sợ rồi, đó là một tuyệt thế sát thần, cũng không biết đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại lẫn vào trong đội ngũ của bọn họ.

Phải biết rằng bọn họ chỉ là một cái quân đoàn hỗn loạn dưới trướng Hạo Bạch thiên tôn, tấn công cũng bất quá là một cái thôn nhỏ của Thần tộc, thực lực đối phương mạnh như vậy tại sao có thể rảnh rỗi nhúng tay vào chuyện nhỏ như vậy, trăm phương ngàn kế lẫn vào ẩn nấp trong này, chỉ là vì cứu một cái thôn?

Ít nhất mười mấy Thánh Chủ xông hướng bầu trời, bắt đầu oanh kích kết giới do Lâm Minh bố trí!

Trong lúc nhất thời các loại thần quang thiểm diệu trên bầu trời, theo thanh âm ầm ầm, kết giới rung động kịch liệt, một đạo thạch môn khổng lồ ở trong kết giới hiện ra, thừa nhận chín thành công kích!

Thạch môn này thương cổ hùng hồn, chính là Hỗn Nguyên chi môn!

Hỗn Nguyên chi môn, lực công kích tương đối bình thương,f nhưng mà lực phòng ngự lại không thể xem thường, dùng để trấn áp kết giới là cực kỳ thích hợp!

Thánh tộc võ giả cường công, nhưng mà Hỗn Nguyên chi môn thừa nhận phần lớn công kích lại lù lù bất động, ở chung quanh Hỗn Nguyên chi môn còn có nhiều tu la phù văn rực cháy lên, bọn chúng mặc dù kịch liệt lóe lên, quang mang không ngừng ảm đạm nhưng mà lại không hoàn toàn tiêu vong.

Mơ hồ, tựa hồ một cỗ sinh chi ý cảnh sáp nhập vào trong tu la phù văn, phù văn từ trong không gian chung quanh hấp thu năng lượng, sinh sinh diệt diệt, sẽ không tiêu tán.

- Làm sao lại chắc chắn như vậy?

Rất nhiều người cuống quít rồi, đây là sống chết trước mắt, bọn họ buông tha công kích tới Lâm Minh, vẫn như cũ là không phá được kết giới.

- Kết trận công kích!

Có người hô to, bọn họ đem năng lượng lần nữa vội vàng hội tụ lại, kết thành Thánh Giả chi huyết đại trận, triệu hồi ra bạch cốt đại nhân.

Nhưng mà liền ở trong nháy mắt bạch cốt cự nhân xuất hiện liền bị thiên mục của Lâm Minh xuyên thủng nhược điểm.

Một sát na, vô số lôi đình thiểm điện cùng bạch cốt bí lực vô tận oanh kích lại với nhau, giống như là từng đoàn lôi long đánh lên xương trắng lành lạnh.

Oanh oanh oanh!

Va chạm ngàn vạn lần hoàn thành ở trong một hơi thở, cả bạch cốt cự nhân ầm ầm phá toái!

Lâm Minh căn bản sẽ không để cho bạch cốt cự nhân công kích đại trận, bạch cốt cự nhân này mặc dù toàn thân đều là nhược điểm, nhưng lực công kích lại là chân thật, kết giới của hắn sợ rằng không chống đỡ được.

- Đi tìm chết!

Lâm Minh bắn ra sát khí lành lạnh, thiên mục đạo cung ở mi tâm lóe lên, đem cái bóng của Hồng Diệp hoàn toàn khóa lại!

Tất cả nhược điểm của Hồng Diệp liền bị Lâm Minh nhìn thấu!

Sinh tử luân hồi!

Vì tốc chiến tốc thắng, để tránh đêm dài lắm mộng, sinh ra biến cố, Lâm Minh đâm ra một thương, rõ ràng vận dụng lực lượng của kim sắc thư hiệt, cũng là thành quả mà hắn ngộ đạo ở Đọa Thần sơn mạch.

Trong lúc nhất thời, pháp tắc sinh tử đáng sợ bao phủ Hồng Diệp.

Thân thể của Hồng Diệp đột nhiên chấn động, ánh mắt hỗn loạn mê mang, hắn tựa hồ tiến vào trong một con sông tuế nguyệt vô cùng dài, toàn bộ bên người là năm tháng trôi qua.

Tử khí lan tràn khắp thân thể của hắn, để cho hắn cảm giác nhục thể của mình đang mục nát, sinh mệnh chi hỏa đang tiêu vong.

- Phốc!

Hắn nghe được một tiếng vang nhỏ, bộ ngực chợt lạnh, cảm giác mê huyễn biến mất, tầm mắt của hắn rõ ràng, hắn chỉ thấy Lâm Minh đang ở trước người hắn, sắc mặt lạnh lùng, Ám Long thương đã đâm xuyên qua trái tim của hắn.

Trong nháy mắt khi trái tim bị đâm xuyên, vẻ mặt của Hồng Diệp hoàn toàn vặn vẹo, hắn nắm Ám Long thương, thân thể kịch liệt co quắp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Sự cường đại của thân thể Thánh tộc để cho hắn không chết đi lập tức, song hắn lại hận không lập tức chết đi, bởi vì có một loại cảm giác so với tử vong còn kinh khủng hơn bao phủ hắn!

Hắn cảm giác có một cỗ lực lượng đáng sợ đang cắn nuốt linh hồn cùng sinh mệnh chi hỏa của hắn, sinh mệnh nhanh chóng trôi qua, tóc của hắn mất đi vẻ sáng bóng, hốc mắt hãm sâu, thân thể mục nát.

Phảng phất là quá trình mục nát của phàm nhân trăm ngàn năm bị áp súc ở trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, Hồng Diệp cứ như vậy ở dưới Ám Long thương biến thành một cỗ bạch cốt mang theo thịt nát.

- Ba ba ba!

Bạch cốt trực tiếp rơi xuống, ở trên không trung liền phân giải thành vô số toái cốt, sau khi rơi trên mặt đất, toàn bộ tro cốt vỡ tan, gió thổi qua liền tan thành mây khói, không còn lưu lại một chút gì.

Thấy tình cảnh bực này, Lâm Minh cũng là hít vào một hơi khí lạnh, đây cũng là kết quả mà sau khi hắn lĩnh ngộ tử chi ý cảnh ở trên ham thai Đọa Thần sơn mạch lại đối chiếu Kim thư mà tham ngộ ra.

Hôm nay là lần sử dụng đầu tiên!

Một cái Giới Vương đại giới, còn là Thánh tộc lấy thân thể cường đại mà nổi danh ở trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủi không chỉ đơn thuần là mất đi tính mạng, hơn nữa ngay cả thân thể rèn luyện lâu dài cũng hoàn toàn mục nát, tan thành mây khói!

Nếu như có thể lại lấy được Hắc thư, đem Thánh Điển tập hợp đủ, uy lực của Sinh Tử Luân Hồi kia càng là không thể tưởng tượng được!

Lâm Minh là người sử dụng còn rung động, những người khác thì càng là đã sớm kinh hãi đến mức tận cùng rồi!

Thực lực của Hồng Diệp, những võ giả Thánh tộc kia đều vô cùng rõ ràng, đó cho dù là ở trong Giới Vương đại giới cũng là tồn tại so sánh với thượng tầng, cứ như vậy bị Lâm Minh đánh chết, hài cốt không còn!

- Tu vi của hắn so với ta cao hơn một cái cảnh giới nhỏ, làm sao sẽ...

A Cổ nắm trường cung của mình, cũng không biết nên nói như thế nào nữa, hắn là Thần tộc Vương tộc, thuở nhỏ đối với thiên phú của mình tuyệt đối có tự tin. Ở bên trong người cùng lứa tuổi, hắn rất ít khi nhìn thấy người có thể sánh vai với mình. Hắn là Thánh Chủ sơ kỳ, có thể tự vệ trước Giới Vương bình thường đã là cực kỳ kinh diễm, nhưng mà so với thanh niên Thánh tộc thần bí ở trước mắt này, thực lực của hắn căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Hắn biết rõ, chiêu thức mà thanh niên Thánh tộc này sở hữ, thực lực biểu hiện ra cũng thật chỉ có trình độ Thánh Chủ trung kỳ, không có lớn hơn!

Trừ phi hắn là một Thiên Tôn tuyệt đỉnh, cố ý áp chế thực lực của mình để chiến đấu, bất quá tuyệt đỉnh Thiên Tôn mà sao sẽ nhàm chán như thế, trực tiếp vận dùng thực lực Thiên Tôn cấp đem toàn bộ bọn họ giết chết là được, cần gì phải diễn trò?

- Đợi... Đợi một chút!

Mắt thấy Lâm Minh mang theo Ám Long thương, hư không đạp bộ, từng bước đi tới gần, võ giả Thánh tộc ở tại tràng đều bị hù đến vỡ mật.

Hai Giới Vương đứng mũi chịu sào, sắc mặt đã trắng bệch:

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là người nào, muốn cái gì thì chúng ta đều có thể đáp ứng, đừng giết chúng ta...

Thanh âm của Giới Vương Thánh tộc có chút run rẩy.

Chương 1963: Tổng bộ của Thần tộc

Lâm Minh lạnh lùng nhìn về phía những võ giả Thánh tộc này:

- Thời điểm các ngươi xâm lấn thôn trang Thần tộc này, xâm lấn các chủng tộc khác, lúc đó có nghĩ qua sinh mệnh của chủng tộc khác cũng là sợ hãi giống như các ngươi.

Khi Lâm Minh nói chuyện, sát khi đem những võ giả Thánh tộc này toàn bộ khóa lại.

Bị sát khí của Lâm Minh khóa lại, Giới Vương kia cắn răng một cái, hét lớn:

- Tách ra trốn, phá vỡ kết giới!

Đang lúc nói chuyện, thân thể của hắn lại vọt ra, xông thẳng về phía kết giới trên bầu trời!

Cương nguyên toàn thân hắn điên cuồng phát ra, máu huyết trong cơ thể thiêu đốt không giữ lại chút nào, hắn muốn dùng thân thể đụng vỡ kết giới!

Mà sau Giới Vương kia, rất nhiều võ giả Thánh tộc rối rít lựa chọn thiêu đốt máu huyết, sống còn ở trong nháy mắt này, tất cả võ giả Thánh tộc đều điên cuồng.

So với mạng sống, thiêu đốt máu huyết lại tính là cái gì?

Bất quá cho dù bọn họ rối rít thiêu đốt máu huyết của mình, cũng không có người nào dám xuất thủ với Lâm Minh, bọn họ toàn bộ đều tất công kết giới ở hư không, chỉ cần phá vỡ phiến tiểu thế giới này, chỉ cần trốn ra bên ngoài, gần trăm tên Thánh Chủ tách ra chạy trốn, Lâm Minh có cường đại đi nữa cũng không thể đuổi theo toàn bộ.

- Đều lưu lại đi!

Thanh âm của Lâm Minh băng hàn, bao hàm sát cơ!

Hắn cộng thêm hai phân thân đồng loạt ra tay!

Hồng Diệp cũng không phải là đối thủ của Lâm Minh, huống chi những Thánh Chủ Thánh tộc ở trước mắt này, đây là một tràng tru diệt nghiêng về một phía, không người nào có thể ngăn cản Lâm Minh dù trong chốc lát, cho dù mấy sư đệ của Hồng Diệp, Giới Vương cường giả cũng là bị Lâm Minh giết chết trong nháy mắt!

- Này...

Mắt thấy máu nhuộm trường không, sắc mặt A Cổ có chút trắng bệch, Lâm Minh cơ hồ là đang tru diệt người không có chút phản kháng nào, nhưng mà lại không chút nương tay, giống như là một sát thần máu lạnh.

Mặc dù A Cổ gặp qua những võ giả Thánh tộc này tru diệt Thần tộc, khi đó A Cổ hận không thể đem những võ giả Thánh tộc kia ăn sống nuốt tươi, nhưng mà hiện tại mắt thấy những võ giả Thánh tộc này ở dưới tình huống không có lực phản kháng bị Lâm Minh giết chết từng đám, hắn lại là cảm thấy không đành lòng.

Mặc dù thực lực của hắn cường đại nhưng mà không giống như Lâm Minh, hai tay nhiễm đầy máu tươi, đối mặt với tru diệt hoàn toàn, hắn khó có thể hạ quyết tâm.

- Ngươi đang suy nghĩ cái gì?

Ngay vào lúc này một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên ở phía sau A Cổ, thân thể của hắn giật mình một cái, vội vàng quay lại.

Ở phía sau hắn, Lâm Minh một thân áo đen đứng thẳng, tay hắn cầm Ám Long thương, thân thương không nhiễm một tia máu tươi, nhưng mà áo của Lâm Minh lại bị máu tươi hoàn toàn nhuộm đỏ.

Toàn bộ một chi quân đội Thánh Chủ Thánh tộc đều bị Lâm Minh tru diệt hầu như không còn.

Hắn thậm chí dùng sinh mệnh ý cảnh cảm ngọ qua toàn bộ chiến trường, phàm là người còn có chút khí tức đều bị hắn từng bước giết hết, chính là vì không để lại một chút đầu mối nào.

- Không có... Không có gì!

A Cổ nắm chặt trường cung trong tay, lùi về phía sau một bước nhìn Lâm Minh, trong ánh mắt có một phần cảnh giác.

Hắn hiện tại cũng không biết mục đích của Lâm Minh lại vì sao xuất thủ cứu bọn hắn.

- Nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình, thả cho bất cứ người nào trong bọn họ rời đi, thôn trang các ngươi sẽ chỉ gặp phải tai họa ngập đầu, ở sát na bọn họ bước ra phiến thế giới này sẽ sử dụng ngọc giản truyền âm đem tin tức truyền về, tiếp theo người xuất thủ giết hết thôn trang này chỉ sợ sẽ là Nửa bước Thiên Tôn, thậm chí là Thiên Tôn chân chính! Đến lúc đó ta và ngươi đều phải chết.

Diệt một cái thôn trang nhỏ sẽ không kinh động đến Thiên Tôn, nhưng mà có một người đặc biệt như Lâm Minh tồn tại, kinh động đến Thiên Tôn cũng không phải là chuyện không được.

- Ta biết... Xin lỗi!

A Cổ trưởng thành lên, chủ yếu đều là đánh giết với hung thú trong Thái Cổ vũ trụ, mấy lần giết người đã ít lại càng ít, hắn biết rõ khiển trách của Lâm Minh rất có đạo lý, cũng biết Lâm Minh đối với mình tựa hồ không có ác ý.

Hắn do dự một chút, thử dò xét:

- Ngươi... Ngươi không phải là võ giả Thánh tộc?

A Cổ có thể cảm giác được phương thức tác chiến của Lâm Minh cùng võ giả Thánh tộc có chỗ bất đồng.

- Không phải!

Lâm Minh lắc đầu:

- Chủng tộc của ta giống với các ngươi, cũng bị Thánh tộc xâm lấn... Ta muốn gặp lãnh tụ của Thái cổ Thần tộc các ngươi, có thể dẫn đường cho ta hay không?

Lâm Minh đi thẳng vào vấn đề mà hỏi

Hắn muốn đi vào tổng bộ của Thái cổ Thần tộc thì phải có người dẫn đường, nếu không hắn như thế nào cũng không tìm được, cho dù là tìm được cũng không có cách nào tiến vào trong đó.

- Gặp... Lãnh tụ của Thần tộc?

A Cổ nhìn về phía Lâm Minh, vẻ mặt khẽ ngạc nhiên...

Tổng bộ Thần tộc là cơ mật của Thần tộc, cái này liên quan đến tồn vong của Thần tộc cùng với thần minh pháp chỉ, chỉ sợ là Lâm Minh cứu cả thôn trang bọn hắn, hắn cũng không thể cứ như vậy hồ đồ dẫn Lâm Minh đi qua.

Suy nghĩ một chút, A Cổ nói:

- Ta báo cho đặc sứ của tổng bộ, để cho người tới gặp ngươi...

Từ sau khi Hồng Diệp xâm lấn, chỗ thôn trang Thần tộc mà A Cổ ở lại liền phải dời đi, vị trí của bọn họ đã bị phát hiện, có quân đội tới tiêu diệt bọn họ, kết quả là toàn quân bị diệt, bọn họ tất nhiên muốn rời đi.

- Ngươi... Rốt cuộc là ai?

Trong hư không, một trung niên mặc kim sắc chiến giáp đứng ở trước mặt Lâm Minh, hắn chính là sứ giả tổng bộ ở trong miệng A Cổ.

Lâm Minh muốn đi vào tổng bộ Thần tộc, đầu tiên phải lấy được tín nhiệm của hắn, mang một người có thân phận không rõ đi vào tổng bộ, không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng nguy hiểm.

- Ta xuất thân Nhân tộc, muốn gặp lãnh tụ của Thần tộc!

Lúc Lâm Minh nói chuyện, đã giải trừ dịch dung.

Đi đến tổng bộ Thần tộc tất nhiên sẽ có các loại phương pháp dò xét, dịch dung đều chưa hẳn giấu diếm được những người đó.

Thấy dung mạo của Lâm Minh đột nhiên thay đổi, sứ giả tổng bộ Thần tộc hơi ngẩn ra, tựa hồ còn không ngờ rằng thuật dịch dung của Lâm Minh cao minh tới loại tình trạng này.

- Nhân tộc? Nhân tộc nằm ở Thần La Thiên sao? Tục truyền các ngươi cũng bị Thánh tộc xâm lấn, ngươi muốn gặp lãnh tụ của tổng bộ Thần tộc ta chẳng lẽ là muốn kết mình? Giải thích của ngươi ngược lại là hợp tình hợp lý, bất quá tại sao phải tin tưởng ngươi?

Kim giáp trung niên nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, hắn đã nghe qua miêu tả của A Cổ đối với Lâm Minh, đối với người trẻ tuổi này hắn cũng không khinh thị.

Lâm Minh đưa tay phải ra, tu di giới ở ngón giữa nhẹ nhàng lóe lên, một sợi dây chuyền rơi xuống.

Đây là một sợi dây chuyền tạo hình cực kỳ cổ quái, thân sợi dây lớn chừng ngón út, giống như là vòng sắt, tục tằng mà cổ phác, ở cuối dây chuyền treo một khối kim chúc bài cỡ bàn tay, dày chừng một tấc, nặng trịch, chính giữa kim chúc bài có một cái lỗ hình vuông, tựa hồ vốn là khảm vào một loại bảo thạch nào đó, chỉ là sau đó lại thật giống như đã bị lấy đi mất.

Chương 1964: Thần nữ hạng liên

- Ân?

Trong lòng kim giáp trung nhiên nhân khẽ giật mình:

- Đây là...

Sợi dây chuyền này chính là Lâm Minh ở trong Thần nữ cổ mộ của Vạn Cổ Ma Khanh thiên lý cấm khu tìm được, là dây chuyền mà Huyền Tình ngày sau đeo trên người.

Lúc ấy lần đầu tiên Lâm Minh đi vào thần nữ cổ mộ, đem dây chuyền mang đi, sau lại tiến nhập Thần vực, tham gia THần vực đệ nhất hội vũ, vì mượn tiền mua Đại Thiên Thế Giới đan, sợi dây chuyền này được Lâm Minh thế chấp cho Tinh La tiền trang.

Sau đó tới đại diện ảnh thời đại. Lâm Minh ở Thần vực đệ nhất vũ hội chiếm được đệ nhị danh, chấn kinh Thần vực, Tinh La tiền trang vì đặt lên quan hệ với Lâm Minh mà trực tiếp miễn đi tiền nợ của Lâm Minh, hơn nữa đem đồ thế chấp đều trả lại toàn bộ.

Hiện tại Lâm Minh lấy ra sợi dây chuyền này hiển nhiên là kim giáp trung niên nhân nhận ra được.

Sắc mặt của hắn biến hóa liên tục, trầm giọng nói:

- Tín vật huyết mạch của vương tộc, sợi dây chuyền này ngươi làm sao có được?

Kim giáp trung niên nhân không thể tưởng tượng được nhìn về phía Lâm Minh, phản ứng rất lớn.

Lâm Minh nói:

- Ta cùng với sợi dây chuyền này có nguồn gốc kỳ dị một chút, đến Thần tộc tổng bộ thì ta tự nhiên sẽ nói tỉ mỉ. Nếu như ngươi sợ ta âm thầm truyền ra tin tức, bại lộ vị trí tổng bộ của các ngươi, chỉ cần phong tỏa không gian chung quanh ta, đem cảm giác của ta cách ly là được.

Ngón tay của Lâm Minh co lại, dây chuyền trực tiếp bị hắn thu hồi:

- Hiện tại có thể đi chưa?

Kim giáp trung niên nhân nhìn Lâm Minh một cái thật sâu, gật đầu.

...

Hỗn loạn tinh hải, chung quanh đầy rẫy hắc động cùng tử tinh, một chiếc linh hạm tầm thường ở trong phiến tinh vực hỗn loạn này xuyên toa. Lộ tuyến của nó đi cực kỳ phức tạp, mấy lần xuyên qua vòng xoáy không gian, sau đó trực tiếp na di tới một cái địa phương khác.

Từ đầu đến cuối Lâm Minh đều ngồi ở trong linh hạm, ở phương viên mười trượng chung quanh hắn có một đạo trận pháp, chỉ cần cảm giác của Lâm Minh lộ ra bên ngoài cái phạm vi này lập tức sẽ bị phát giác, cho nên hắn không thể nào nhớ được lộ tuyến, cũng không cách nào truyền tin tức về vị trí của mình.

Ở một thời khắc nào đó, Lâm Minh đột nhiên cảm giác linh hạm chấn động, phảng phất xuyên qua trận pháp chướng bích gì đó, hắn đi tới trước của sổ mạn tàu, thấy được ngoài cửa sổ là một tòa bạch sắc thần điện to lớn.

Trước thần điện này có một bức tượng vô cùng nguy nga!

Đây có thể nói là bức tượng lớn nhất mà Lâm Minh thấy được cho đến tận bây giờ, chân của nó cao đến mấy ngàn thước, từ một viên nham thạch tinh thần trực tiếp điêu khắc mà thành!

Nó không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, mặt ngoài bức tượng đã tràn đầy bụi bặm, tràn đầy ý cảnh năm thắng, nhưng mà mỗi một nét điêu khắc, đường cong bên ngoài đều cô đọng chân ý cùng ý chí cường liệt vô cùng.

Nó điêu khắc chính là --- Tu La Lộ chủ nhân!

Thấy bức tượng này, Lâm Minh liền biết rõ đã đến tổng bộ Thần tộc rồi.

- Xuống đây đi!

Kim giáp võ giả mang theo Lâm Minh xuống linh hạm:

- Lát nữa là phải gặp Đại trưởng lão của Thần tộc chúng ta, còn có Mạc Lăng thiên tử!

- Đại trưởng lão... Mạc Lăng thiên tử?

Lâm Minh đối với trung ương quyền lực của Thần tộc là không biết chút gì, không biết địa vị của hai người được xưng hô như vậy đến cùng như thế nào.

Con đường rộng rãi, mặt đất được lát gạch sáng bóng soi được người, Lâm Minh có thể cảm nhận được trên mỗi một viên gạch đều có khắc trận pháp, có tác dụng thủ hộ. Những trận pháp này không tầm thường, nếu như đem đến trong tông môn nhỏ đều có thể sử dụng nó như trận pháp hộ tông, để thủ hộ sơn môn.

Ở hai bên đường lớn có đứng võ giả Ngân giáp Thần tộc, tu vi của những võ giả Thần tộc này toàn bộ là Thánh Chủ sơ kỳ, so với sứ giả dẫn đường cho Lâm Minh thấp hơn một cấp bậc, hơn nữa Lâm Minh cảm ứng được những Thánh Chủ của Thần tộc này sợ rằng cũng có một chút năng lực vượt cấp chiến đấu, ít nhất có thể vượt một hai cái tiểu cảnh giới.

Ở cuối đường lớn, trong đại điện có một hàng vương tọa, lúc này trên vương tọa đã có mười sáu trưởng giả Thần tộc ngồi.

Mười sáu người này có năm có nữa, trong đó có ba người ngồi ở vị trí trung ương, đương nhiên là có tu vi Thiên Tôn.

Những người khác toàn bộ đều là nửa bước Thiên Tôn hoặc là Giới Vương đại giới.

Mà trừ mười sáu người này ra, ở trong đại điện này còn có một thanh niên Thần tộc, hắn có tu vi Giới Vương phổ thông, khí tức thâm trầm như biển, hiển nhiên là thiên phú tuyệt đỉnh.

Mười sáu trưởng giả ngồi đó cộng thêm thanh niên này nữa là mười bảy người, tản mát ra uy áp cực kỳ khổng lồ, cả đại điện đều bao phủ ở dưới cỗ uy áp này, nếu như là võ giả có tu vi không đủ, một khi bước vào gian phòng này đều sẽ bị trực tiếp ép tới kinh mạch tan vỡ, hộc máu mà chết.

Ngay cả Lâm Minh bước vào nơi này cũng là cước bộ có chút dừng lại, chân mày của hắn nhíu chặt, mặc dù uy áp bậc này thì hắn cũng có thể thừa nhận được, nhưng mà hắn cũng không thích.

Đây không phải là đạo đãi khách, ngược lại giống như là đang khảo nghiệm hắn, thử một chút cân lượng của hắn.

Lâm Minh rõ ràng, Thần tộc là chủng tộc cao ngạo, muốn bọn họ thừa nhận ngươi, nhất định là phải có thực lực để cho bọn họ chấp nhận.

- Tính danh?

Ở một khắc khi Lâm Minh tiến vào đại điện, trưởng giả ngồi ở chỗ trung ương nhất mở miệng.

Thanh âm của lão trung khí mười phần, chấn đến lỗ tai người ta tê dại.

Lâm Minh nhìn thẳng vào trưởng giả này, đối phương cốt cách rộng lớn, nhưng mà lại rất gầy, cho nên xương gò má của lão nổi lên cao cao, hốc mắt hãm sâu, phối hợp với một đầu tóc dài thương bạch kia làm cho người ta có một loại cảm giác sợ hãi.

Trung vị Thiên Tôn?

Lâm Minh đoán được thực lực của lão giả này, trung vị Thiên tôn, hiển nhiên không thể nào là nhân vật lãnh tụ của Thần tộc, bởi vì lúc trước Thánh Mỹ có nói qua, Thần tộc có mấy Thiên Tôn đỉnh cao, Thiên Tôn đỉnh cao phối hợp với Thần minh pháp chỉ mới có thể tạo thành uy hiếp đối với Chân Thần.

Lần này Lâm Minh tới đây là vì gặp lãnh tụ Thần tộc, thương thảo phương pháp có thể đối kháng với Thánh tộc.

Bất quá thân phận của Lâm Minh quá thấp, chỉ là Thánh Chủ trung kỳ, lãnh tụ Thần tộc cũng không phải là người mà hắn nói gặp là có thể gặp, kỳ thật có thể gặp được Đại trưởng lão đã coi như là Thần tộc coi trọng hắn.

- Tại hạ Lâm Minh!

Lâm Minh báo tên thật, không có giấu diếm, trên thực tế Thần tộc không quá có thể biết được cái tên này, Thần vực cùng Thái Cổ vũ trụ là hoàn toàn cách ly.

Quả nhiên Đại trưởng lão không có bất kỳ phản ứng nào, mà là hỏi:

- Ngươi có tín vật huyết mạch của Vương tộc?

- Không sai!

Lâm Minh đưa tay phải ra, sợi dây chuyền kia liền treo ở trên ngón trỏ của Lâm Minh.

Lâm Minh phát hiện, trong nháy mắt hắn lấy sợi dây chuyền này ra, trưởng giả Thần tộc ở tại tràng đều là ánh mắt sáng lên, trong con mắt có một phần hưng phấn cùng kích động.

Chương 1965: Cấm địa Thần tộc (1)

Hơn nữa tên thanh niên Thần tộc chỉ có tu vi Giới Vương kỳ kia càng là đối với sợi dây chuyền này lộ ra một phần khát vọng, điều này làm cho trong lòng lh vừa động, xem ra sợi dây chuyền này cũng không phải là tín vật đơn thuần, nó hẳn là còn có tác dụng khác.

Dù sao cũng là dây chuyền mà năm đó Huyền Tình thiên hậu đeo trên người, sao có thể là phàm vật?

- Sợi dây chuyền này nguyên bản là tín vật Thần tộc ta, hiện tại ngươi đem dây chuyền đến chỗ này, theo lý hẳn là trả lại tộc ta! Lấy ra đi…

Đại trưởng lão vừa nói chuyện, liền đứng lên.

Lâm Minh nhướng mày, ngược lại đem dây chuyền nắm chặt.

Năm đó hắn ở thần nữa cổ mộ sau khi nghe được thanh âm của Huyền Tình thiên hậu, cái này bằng với là Huyền Tình thiên hậu cấp cho hắn, huống chi sau đó linh hồn của Huyền Tình thiên hậu hiển hóa, cũng chấp nhận dây chuyền này do Lâm Minh bảo quản, hiện tại Đại trưởng lão này nói câu đầu tiên liền muốn thu lại, hắn tự nhiên là không muốn.

- Như thế nào?

Thấy Lâm Minh không có ý tứ giao ra dây chuyền, thanh âm của Đại trưởng lão khẽ lạnh lại:

- Đây vốn là vật của tộc ta, chẳng lẽ ngươi muốn lấy làm của riêng?

Lời của Đại trưởng lão ẩn hàm phong mang.

Sắc mặt của Lâm Minh trầm xuống, bất kể là lúc trước đi Hồn tộc hay là lần này tới Thần tộc, Lâm Minh đều nghĩ đến, quá trình sẽ không quá thuận lợi.

Hắn chỉ có một người, tu vi cũng không cao, đối mặt với đại chiến cấp bậc chủng tộc căn bản sẽ không có tác dụng gì, hơn nữa hắn còn là dị tộc, dưới tình huống như vậy, hi vọng được một đám Thiên Tôn, còn có Thần tộc chứa nhiều thần minh pháp chỉ coi trọng là không thể nào.

Lâm Minh nhưng sẽ không cho là bởi vì hắn cứu một cái thôn trang nhỏ là có thể được lãnh tụ Thần tộc khách khí đón chào.

Lâm Minh bởi vì nguyên nhân của Huyền Tình thiên hậu, muốn báo ân trợ giúp Thái cổ Thần tộc, đồng thời cũng là vì dùng Thái cổ Thần tộc ngăn cản Thánh tộc, cho Nhân tộc cơ hội thở dốc.

Mà trong đủ loại chuyện này Thái cổ Thần tộc lại không biết, bọn họ chỉ là thấy Lâm Minh là một mao đầu tiểu tử có tu vi không tới Giới Vương, một cái chủng tộc có nhiều Thiên Tôn trông cậy vào một mao đầu tiểu tử tới cứu, đây không phải là chê cười sao?

Nhưng mà mặc dù Lâm Minh biết mình không chiếm được chấp nhận của Thần tộc, nhưng cũng chưa từng ngờ tới hắn vừa mới tới Thần tộc, đối phương liền muốn hắn giao ra thần nữ hạng liên.

Rất hiển nhiên, sợi dây chuyền này một khi giao ra cũng sẽ không trả lại cho chính mình.

Xem ra hắn còn đánh giá thấp giá trị của sợi dây chuyền này rồi!

- Ta cũng không nói là không trả lại dây chuyền, chỉ là... Ta mới tới Thần tộc, vốn là muốn gặp lãnh tụ của quý tộc...

- Thần Hoàng bệ hạ đang bế quan, ngươi không gặp được rồi, ta có thể thay hắn, là chuyện tình kết minh giữa Nhân tộc cùng Thần tộc sao? Ngươi nói với ta là được, hiện tại, trước tiên đem tín vật của tộc ta trả lại đi.

Đại trưởng lão trực tiếp cắt đứt lời của Lâm Minh, ngữ điệu của lão coi như bình thản, nhưng từ trên ánh mắt của lão nhìn lại hiển nhiên đã không có bao nhiêu tính nhẫn nại rồi.

Thần tộc Đại trưởng lão là trung vị Thiên Tôn, mà Lâm Minh chỉ là Thánh Chủ trung kỳ, giữa hai người cách hai đại cảnh giới, hơn nữa chênh lệch sau một cái đại cảnh giới Giới Vương cùng Thiên Tôn, đây không phải là nửa điểm hay một điểm.

Ở Đại trưởng lão xem ra, lão ôn tồn nói nhiều lời với Lâm Minh như thế đã là cho đủ mặt mũi, nhưng mà Lâm Minh lại còn không có ý tứ giao ra dây chuyền, điều này làm cho lão cảm thấy sự nhẫn nại của mình đã không còn thừa nhiều nữa rồi.

Ngay lúc này, Thần tộc Giới Vương kia trong đại điện mở ra cước bộ, đi tới trước mặt Lâm Minh.

Ánh mắt của hắn nhìn Lâm Minh, nhẹ nhàng cười một cái nói:

- Tại hạ là Mạc Lăng thiên tử, vị bằng hữu này, sợi dây chuyền kia đối với Thần tộc chúng ta rất trọng yếu, ngươi đã cứu một thôn trang của Thần tộc ta, hơn nữa bản thân cũng không tầm thường, chúng ta không muốn làm khó ngươi, dây chuyền còn là đưa cho chúng ta đi!

Ngữ khí của Thần tộc Giới Vương này mặc dù khách khí, nhưng lại là ẩn hàm uy hiếp, hơn nữa ngạo ý trong nội tâm hắn cũng không che giấu được.

Lâm Minh nhìn đối phương một cái, nguyên lai hắn chính là Mạc Lăng thiên tử, hai chữ "Thiên tử" này tựa hồ là một cái danh hiệu, mà Mạc Lăng đại khái là tên.

Đây là một thanh niên tuấn kiệt của Thần tộc, thiên phú cùng thành tựu của hắn hiển nhiên mạnh hơn so với A Cổ.

- Ta tới Thần tộc, mục đích của ta, các ngươi không hỏi ta tới làm gì, lại muốn ta giao ra dây chuyền, dây chuyền giao cho các ngươi xong, ta có phải là có thể trở về hay không?

Trong lời nói của Lâm Minh ẩn hàm ý châm chọc.

- Ngươi tới Thần tộc là muốn kết minh a? Chuyện tình kết minh này chúng ta có thể từ từ thương lượng. Nhưng mà trước đó ngươi phải giao ra dây chuyền, nếu như ngươi không giao, chúng ta chỉ có thể dùng sức mạnh rồi, hi vọng ngươi không nên rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt!

Thanh âm của Mạc Lăng thiên tử đã mang vài phần sát khí!

Trong lòng Lâm Minh cười lạnh:

- Kết minh? Nhân tộc ta ở Thần vực, các ngươi ở Thái cổ vũ trụ, gặp mặt một lần đều phải trải qua rất nhiều vũ trụ, cho dù là kết minh thì lại có ý nghĩa gì? Bất quá là thuyết pháp trên danh nghĩa thôi, ta tới Thần tộc không phải là vì kết minh.

- Mà ta có thể lấy được sợi dây chuyên này là tuân theo di nguyện của Huyền Tình thiên hậu, các ngươi, chẳng lẽ muốn cướp hay sao?

Thanh âm của Lâm Minh vang vang, trung khí mười phần, nhắc tới bốn chữ Huyền Tình thiên hậu, dây chuyền trong tay của Lâm Minh tựa hồ phát ra thanh quang mông lung, một cỗ khí tức tuế nguyệt mênh mông loáng thoáng từ trên dây chuyền phát ra, làm cho lòng người run rẩy.

Mà cỗ khí tức này mơ hồ vây quanh Lâm Minh, tựa hồ lấy Lâm Minh làm chủ, khiến võ giả Thần tộc tại tràng đều vì thế mà động dung.

Sợi dây chuyền này đi theo Lâm Minh như trước, hơn nữa di nguyện của Huyền Tình thiên hậu đã có chút ít khuynh hướng nhận chủ rồi.

Thấy tình cảnh bậc này, lại liên tưởng đến Huyền Tình thiên hậu, nhóm trưởng giả ở tại tràng đều là trong lòng hơi ngưng đọng lại, trong lúc nhất thời tỉnh táo một chút.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, im lặng không lên tiếng.

Huyền Tình thiên hậu chết đi đối với Thần tộc mà nói là một đả kích trọng đại, bởi vì ban đầu Huyền Tình thiên hậu có hi vọng trùng kích Chân Thần thật lớn!

Thần tộc liền thiếu đi một Chân Thần!

Nếu như Huyền Tình thiên hậu có thể thành tựu Chân Thần mà nói, hiện tại Thánh tộc muốn động vào Thần tộc cũng phải suy nghĩ kỹ, bởi vì Thần tộc còn có Thần minh pháp chỉ.

- Dù có Thiên hậu di nguyện cũng không thể nói rõ cái gì, sợi dây chuyền này còn là thuộc về Thần tộc, ngươi không thể nào mang nó đi, lấy nó đi cũng vô dụng, ban đầu thiên hậu cũng là không có cách nào đem dây chuyền trả lại Thần tộc, mới mượn tay của ngươi đi! Còn trả lại đi, đây không phải là đồ mà ngươi có thể có, nói thật với ngươi, sợi dây chuyền này thậm chí liên quan đến kết quả đại chiến của chúng ta cùng Thánh tộc, cho nên... Ngươi hiểu chưa, chỉ sợ làm trái với di nguyện của thiên hậu, chúng ta cũng phải lấy về!

Lại có một trưởng lão mở miệng, tu vi của lão là hạ vị Thiên Tôn.

Chương 1966: Cấm địa Thần tộc (2)

Đến cảnh giới Thiên Tôn, vượt cấp chiến đấu đã vô cùng khó khăn, cho dù là Thần tộc, cũng chính là Thánh Chủ, Giới Vương, có thể vượt qua tiểu cảnh giới, đến Thiên Tôn, trừ phi là kinh thế thiên tài, nếu không thực lực so với chủng tộc khác cũng không sai biệt lắm, hạ vị Thiên Tôn chính là Hạ vị Thiên tôn, không cách nào vượt qua.

Lâm Minh nhìn về phía trưởng lão nói chuyện kia, nghe lời của đối phương, trong lòng Lâm Minh có chút kinh ngạc, hỏi lại:

- Có thể nói cho ta biết hay không, sợi dây chuyền này rốt cuộc có tác dụng gì?

Trưởng lão kia quay đầu lại, nhìn Đại trưởng lão một cái, hiển nhiên là đang trưng cầu ý kiến.

Sau khi nhìn thấy Đại trưởng lão gật đầu, lão chậm rãi nói:

- Sợi dây chuyền này, bản thân nó là Linh bảo cấp Chân Thần, nhưng hạch tâm của nó là Thiên thần chi thạch khảm ở phía trong đó, đáng tiếc dây chuyền này từng bị tổn hại, khiến cho Thiên thần chi thạch băng liệt ở trong dây chuyền, ngươi chỉ có dây chuyền lại không có Thiên thần chi thạch, không có chỗ để dùng, mà Thiên thần chi thạch này bây giờ đang ở trong tay tộc ta.

Lời của Đại trưởng lão khiến cho trong lòng Lâm Minh vừa động, hắn nhìn dây chuyền ở trong tay.

Ở chỗ cuối cùng của dây chuyền có một khối kim loại lớn cỡ bàn tay, dày một tấc, trung ương của khối kim loại có một cái lỗ, vốn là thời điểm Lâm Minh ở trong cổ mộ nhận được nó liền suy đoán qua, trong cái lỗ này có thể bao bọc thứ gì đó, hiện tại quả nhiên là thế.

Đại trưởng lão nói:

- Đem thiên thần chi thạch đặt ở trong dây chuyền liền có thể chữa trị, có thể phục hồi dây chuyền này lại như cũ, tên của nó vốn là Hạo Kiếp chi liên, nói riêng về uy lực, bản thân Hạo Kiếp chi liên chỉ là linh bảo Chân Thần kỳ thật còn không coi vào đâu, nó không cách nào vãn hồi được đại chiến của hai đại chủng tộc, nhưng mà ý nghĩa của Hạo Kiếp chi liên này không nằm ở linh bảo, nó nhưng thật ra là chìa khóa mở ra cấm địa của tộc ta...

- Cấm đại?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh:

- Cấm địa gì?

- Là trăm ngàn năm trước.... Cấm địa do tổ tiên Tu La thiên thần tộc ta lưu lại, trong đó có di vật cùng bộ phận truyền thừa của Tu La thiên thần. Tu La thiên thần từng lưu lại tổ huấn, dựa theo tổ huấn, Hạo Kiếp chi liên chỉ có ở lúc mỗi khi xuất hiện hạo kiếp mới có thể sử dụng nó mở ra cấm địa...

Lời của trưởng lão này đều là bí ẩn của Thái cổ Thần tộc, rất nhiều Thần tộc nhân đều không biết.

Ở trong thời gian dài dòng trăm tỉ năm này, Thái cổ Thần tộc không chỉ một lần kinh qua hạo kiếp, cấm địa cũng từng mở ra, nhưng mà tựa hồ mỗi lần cấm địa mở ra thì tình hình lại hoàn toàn bất đồng, bọn họ không biết ở trong cấm địa có cái gì.

- Tu La thiên thần?

Trong lòng Lâm Minh cả kinh:

- Nhưng là Tu La Lộ chủ nhân?

- Đúng vậy!

Câu trả lời của Đại trưởng lão để cho trong đầu Lâm Minh lướt qua một đạo thiểm điện, tim của hắn trong nháy mắt bị cái gì xúc động, cuồng loạn đập thình thịch.

Loại cảm giác này là...

Con ngươi của Lâm Minh hơi co lại, di vật của Tu La Lộ chủ nhân, có lẽ...

Chẳng biết tại sao hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, khối đế ngọc thứ ba có lẽ là ở trong cái gọi là cấm địa Thần tộc này!

Tu La Lộ chủ nhân lưu lại ba khối đế ngọc, chia ra đại biểu cho Tinh, Khí, Thần, tập hợp đủ bọn chúng là có thể mở ra một tầng thí luyện Tu La Lộ cuối cùng!

Mà phương thức nhận được ba khối đế ngọc kỳ thật chỉ nhìn một chữ "Duyên".

Ban đầu Tu La Lộ chủ nhân ở lối vào khảo nghiệm cuối cùng của tầng thứ bảy đã lư lại văn tự:

- Tam thập tam thiên, Tu La truyền thừa, truyền tuyệt thế nhân kiệt, truyền đại khí vận giả, truyền người hữu duyên!

- Trong một chữ duyên, huyễn hoặc khó hiểu, nếu có duyên, ngay cả cách vô số vũ trụ cũng có thể được ta truyền thừa, nếu như vô duyên, ngay cả ngươi thiên phú tuyệt luân cũng không thể vào được cửa.

- Ta lưu lại ba khối duyên chi đế ngọc "Tinh Khí Thần", đế ngọc có linh, đợi lúc duyên phận đầy đủ thì nó sẽ rơi vào tay ngươi, nếu như duyên phận không đủ, đau khổ tìm kiếm cũng không được, mang theo ba miếng duyên chi đế ngọc đến chỗ này, lại mở ra cửa của tầng thứ bảy.

Duyên chi đế ngọc, một khi đã gọi là "Duyên, nói như vậy muốn lấy được nó dĩ nhiên là nhìn duyên phận.

Trong đế ngọc ẩn chứa quy tắc kỳ dị, nếu là người có duyên, mặc dù chính mình không đi tìm đế ngọc cũng có thể mạc danh kỳ diệu đe đế ngọc tập hợp đủ!

Hiện tại trong lòng Lâm Minh có một loại dự cảm kỳ dị này, chỉ sợ cũng là trong một chữ "Duyên" tác dụng vào trong đó!

Thậm chí có thể Tu La Lộ chủ nhân năm đó đã nhìn ra thiên cơ, hắn bằng vào điểm này thôi diễn vận mệnh của mình, còn có vận mệnh của người truyền thừa, cuối cùng lưu lại ba miếng đế ngọc này cũng là tính toán tốt.

- Khối đế ngọc thứ ba thật ở trong cấm địa Thần tộc sao?

Lâm Minh cảm giác trái tim cuồng loạn, hắn nắm chặt quyền đầu, vẫn như cũ là khó có thể bình phục tâm tình, vô luận như thế nào hắn đều phải đi Thần tộc cấm địa một chuyến!

Nếu như có thể tập hợp đủ Tu La thiên thư, như vậy thực lực của Lâm Minh có thể đột nhiên tăng mạnh!

- Hiện tại có thể đem dây chuyền trả lại cho tộc ta đi!

Đại trưởng lão nhìn Lâm Minh, đưa tay ra, nên nói thì lão đã nói, thậm chí chuyện bí mật liên quan đến Thần tộc, lão cũng giải thích một chút.

Cái này tự nhiên là bởi vì Lâm Minh đối với Thần tộc bọn họ coi như có thiện ý, hơn nữa có nguyên nhân cứu một cái thôn trang Thần tộc.

Nhưng mà hiện tại, lão đối với Lâm Minh đã là tận tình tận nghĩa rồi!

Nếu như Lâm Minh còn là không biết điều, lão sẽ không chút lựa chọn mà xuất thủ với Lâm Minh!

Lâm Minh nhìn Đại trưởng lão, nắm chặt dây chuyền trong tay, gằn từng chữ nói:

- Có thể trả lại dây chuyền cho các ngươi, nhưng ta có một điề kiện, ta cũng muốn đi vào trong cấm địa!

- Cái gì? Ngươi muốn đi vào cấm địa tộc ta?

Nghe được lời nói của Lâm Minh, sắc mặt của Đại trưởng lão trầm xuống.

Một khi đã có thể được gọi là cấm địa, tự nhiên là địa phương cực kỳ trọng yếu của Thần tọc, há có thể cho một Nhân tộc tùy ý tiến vào?

Huống chi lần này tiến vào cấm địa cũng không phải là thí luyện cho người trẻ tuổi, mà là liên quan đến chủng tộc tồn vong.

- Danh sách cấm địa có hạn, liên quan đến tồn vong của tộc ta, có thể đi vào trong đó căn bản là nhân vật cấp Thiên Tôn của tộc ta, là cường giả của thế hệ trước, tiến vào trong đó tìm kiếm chuyển cơ để phục hưng chủng tộc, mà không phải là để cho thế hệ trẻ tuổi lịch luyện trưởng thành, thậm chí còn có thể có Thiên Tôn của Thiên tộc cũng muốn gia nhập vào, căn bản không có vj trí co ngươi!

Đại trưởng lão không muốn lãng phí danh ngạch quý giá, ý cự tuyệt đã rất rõ ràng rồi.

Song Lâm Minh lại nghe ra chỗ sơ hở ở trong lời nói của lão:

- Có thể đi vào cấm địa "căn bản" là nhân vật cấp Thiên Tôn của tộc ngươi?

Chương 1967: Lão Thần Hoàng (1)

Lâm Minh lặp lại:

- Hai chữ "căn bản" này!

Hắn giống như cười mà không cười nhìn thoáng qua Mạc Lăng thiên tử:

- Nếu là "căn bản" thì liền chứng minh có ngoại lệ, Mạc Lăng thiên tử cũng sẽ tiến vào trong đó sao?

Lời của Lâm Minh là nói chỗ yếu, Mạc Lăng thiên tử cũng là thế hệ trẻ, ở trong tràng đại kiếp này hắn có thể phát huy ra tác dụng gì, hắn tiến vào cấm địa tự nhiên là vì lịch lãm.

Lời của Lâm Minh để cho sắc mặt của Mạc Lăng thiên tử trong nháy mắt trầm xuống, hắn lạnh lùng nói:

- Ta có tiến vào trong đó hay không cũng là chuyện tình bên trong Thần tộc ta, không tới phiên một ngoại nhân như ngươi khua tay múa chân!

Lâm Minh cười lạnh một tiếng:

- Ta đúng là ngoại nhân, bất quá Hạo Kiếp chi liên này là Huyền Tình thiên hậu cấp cho ta, kế thừa di nguyện của Huyền Tình thiên hậu, cũng là ta đem nó đến Thần tộc, nếu như không có ta, các ngươi ngay cả cấm địa đều không thể mở ra!

Lúc Lâm Minh nói chuyện, năng lượng toàn thân tự phát dũng động, mà Hạo Kiếp chi liên ở trên tay hắn cùng với năng lượng ở trong cơ thể Lâm Minh mơ hồ hô ứng, phát ra từng đợt thanh mang, giống như tuế nguyệt chi quang, làm cho người ta có một loại cảm giác hậu trọng cổ phác, tựa hồ ở trong thanh mang có một dòng sông lịch sử đang chậm rãi chảy xuôi.

Thấy một màn như vậy, võ giả Thần tộc ở tại chỗ âm thầm khiếp sợ, bọn họ không biết Hạo Kiếp chi liên đã nhận thức thanh niên nhân loại ở trước mắt này làm chủ hay chưa, nhưng mà có thể khẳng định lời nói của thanh niên nhân tộc này là hắn tuân theo di nguyện của Huyền Tình thiên hậu là thiên chân vạn xác.

- Nếu quả thật không để ý đến nhân loại này, làm nghịch Huyền Tình thiên hậu, rất khó đoán trước sẽ phát sinh cái gì, vạn nhất thời điểm chữa trị Hạo Kiếp chi liên sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn...

Có một trưởng lão Thần tộc lén lút truyền âm, phải biết rằng, Hạo Kiếp chi liên này nhưng là Chân Thần linh bảo, tình huống bình thường chữa trị Chân Thần linh bảo phải là Chân Thần xuất thủ mới được, mà Thần tộc bọn họ căn bản không có Chân Thần, nhất định phải là mấy Thiên Tôn liên thủ, thậm chí vận dụng một phần lực lượng của Thần minh pháp chỉ mới có thể đem nó chữa trị.

- Lão tam, thần kinh của ngươi quá nhạy cảm rồi!

Đại trưởng lão lắc đầu:

- Thiên hậu nương nương năm đó cố gắng dùng Luân Hồi lộ vãn hồi khí vận của Thần tộc, thoát khỏi ma chú Thần tộc không thể sinh sôi nảy nở, kết quả không ngờ rằng bị Thánh tộc chặn ngang một cước, thất bại trong gang tấc, khiến cho Hạo Kiếp chi liên mất đi ở Thần vực! Dưới tình huống như vậy, nương nương hẳn là không tìm được người thích hợp đem Hạo Kiếp chi liên mang về Thần tộc ta, cho nên bất đắc dĩ lựa chọn nhân tộc tiểu tử này mà thôi, Thiên Hậu nương nương đã tiêu hao hết tâm huyết vì Thần tộc ta, làm sao sẽ vì một tiểu tử nhân loại truyền tin mà để cho đại kế liên quan đến chủng tộc tồn vong của chúng ta sinh ra sơ xuất? Thời điểm chữa trị Hạo Kiếp chi liên này nương nương nhất định sẽ che chở cho chúng ta!

Đại trưởng lão khẳng định nói, những người khác cũng cảm thấy có lý, nhưng mà tam trưởng lão vẫn là hơi nhíu mày nói:

- Nói là như vậy cũng không sai, bất quá nương nương nhân hậu, nhân loại này đối với tộc ta cũng coi như có ân, trực tiếp cự tuyệt thì bất cận nhân tình, nhưng hết lần này tới lần khác danh ngạch lại quá quý giá, khấu trừ một phần phải phân cho Thiên tộc, thật sự không lấy ra được vị trí, không bằng chúng ta đặt ra tư cách khảo nghiệm để cho hắn biết khó mà lui đi...

- Khảo nghiệm?

Ngón tay của Đại trưởng gõ vào tay vịn của ghế, khẽ lắc đầu:

- Không nên khinh thường thanh niên nhân tộc này, hắn là nhân kiệt, có lẽ... Không kém bao nhiêu so với Mạc Lăng đâu...

Đại trưởng lão nói như vậy, nhóm trưởng giả Thần tộc ở tại tràng đều là ngẩn ra, có ít người cảm thấy không thể tin, Mạc Lăng thiên tử cũng khẽ nhíu mày, Lâm Minh là nhân kiệt thì hắn thừa nhận, nhưng mà nói Lâm Minh không kém hơn so với mình, hắn lại có chút không phục.

Lâm Minh là thiên tài, nhưng chỉ là Thánh Chủ trung kỳ, Mạc Lăng hắn nhưng là Giới Vương!

Số tuổi, chênh lệch về tu vi đều sẽ ở bên trong tư cách khảo nghiệm hiển hiện ra.

- Đại trưởng lão...

Mạc Lăng thiên tử truyền âm, song Đại trưởng lão lại trực tiếp ngăn hắn lại:

- Ta biết ngươi không phục, chuyện này tạm thời không nói, hiện tại trước tiên cân nhắc chuyện tình khảo nghiệm, đề nghị này của lão tam cũng là đề tỉnh ta, có một loại khảo nghiệm, ta tin tưởng hắn không thể qua được, bởi vì... Hắn không phải là Thần tộc.

Đại trưởng lão nói tới đây, khóe miệng hiện lên một vòng cung, mà những người khác cũng nhất thời hiểu được, biết Đại trưởng lão đang tính toán cái gì.

Thiên phú của Lâm Minh cường đại, nhưng là không cải biến được chủng tộc, nếu như khảo nghiệm liên quan đến huyết mạch của Thần tộc mà nói, Lâm Minh sẽ ăn thiệt thòi.

- Lâm Minh đúng không, ngươi đã muốn danh ngạch, có thể, bất quá ngươi phải thông qua khảo hạch của tộc ta, nội dung khảo hạch đối xử bình đẳng, nếu như ngươi không qua được khảo hạch, vậy thì thật xin lỗi rồi.

Đại trưởng lão chậm rãi nói, trong lòng đã thắng định Lâm Minh rồi, Lâm Minh khẽ nhíu mày, hắn không biết mới vừa rồi đối phương dùng truyền âm để thương lượng cái gì.

Đang ở thời điểm Lâm Minh không biết trả lời như thế nào, đột nhiên không khí của cả đại điện thay đổi.

Một cỗ lực lượng nhu hòa tựa như biển cả chậm rãi phóng tới, nguyên bản uy áp của những trưởng giả Thiên Tôn kia phóng thích ra tàn bộ bị cỗ lực lượng này hòa tan.

- Ân? Đây là...

Trong lòng Lâm Minh cả kinh, lực lượng đáng sợ bậc này...

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một trưởng giả Thần tộc cầm khô mộc quải trượng trong tay, chậm rãi đi tới.

Trưởng giả này có một đầu tóc dài màu bạc, thoạt nhìn da thịt đầy đặn, nhưng đối lập chính là gương mặt của lão, giống như tuổi già sức yếu, sinh mệnh chi hỏa yếu ớt, thoạt nhìn tựa hồ gần đất xa trời, song cảm giác lão khiến cho người ta vô cùng kinh khủng, tựa hồ trong cơ thể lão giống như đã dung nạp một cái vũ trụ.

- Thần Hoàng bệ hạ!

Thấy lão giả tiến vào, các trưởng lão của Thần tộc toàn bộ đứng dậy hành lễ, khom người xuống, mà Mạc Lăng kiệt ngạo lại càng là quỳ một chân xuống, lễ tiếp so với những trưởng lão kia càng hơn một bước, trong lúc nhất thời, cả đại điện chỉ còn một mình Lâm Minh đứng thẳng, lộ ra vẻ có chút đột ngột.

Lão chính là Thần tộc Thần Hoàng sao?

Trong lòng Lâm Minh kinh dị, hắn nhìn về phía lão giả này, không cách nào phân biệt được tu vi của đối phương, nhưng mà dựa theo lời của Thánh Mỹ, Thần tộc hẳn là không có Chân Thần, nói cách khác, lão giả này hẳn là Thiên Tôn tuyệt đỉnh.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, cảm giác mà lão giả này cấp cho hắn so với tuyệt đỉnh Thiên Tôn bình thường càng thêm kinh khủng, tựa hồ cái vũ trụ này đều đang thần phục lão.

- Nhìn thấy Thần Hoàng bệ hạ còn không quỳ xuống!

Đại trưởng lão tức giận nói.

Lâm Minh khom mình hành lễ, đây là cung kính đối với trưởng bối cùng trưởng giả, theo lý nên như thế.

Chương 1968: Lão Thần Hoàng (2)

Quy cách hành lễ của Lâm Minh giống với các trưởng lão, điều này làm cho Mạc Lăng thiên tử cực kỳ khó chịu, tu vi của hắn còn cao hơn so với Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh lại đứng, hắn quỳ.

Mạc Lăng thiên tử đang muốn nói cái gì, lúc này Thần tộc Thần Hoàng thở dài một tiếng, lão nhìn Lâm Minh, trong mắt toát ra một phần thương nhớ:

- Ngươi gặp Huyền Tình rồi?

- Ân...

Lâm Minh gật đầu, hắn biết, Thần tộc Thần Hoàng hỏi là đã gặp qua thi thể của Huyền Tình thiên hậu hay chưa:

- Di thể của Thiên Hậu nương nương bình tĩnh tường hòa, dung mạo mỹ lệ sinh động, gióng như là ngủ thiếp đi...

- Thật sao...

Thần tộc Thần Hoàng nhắm hai mắt lại, vẻ mặt già nua khẽ xo rúm, tựa hồ trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận tin tức kia.

Mặc dù lão sớm biết rõ Huyền Tình đã chết rồi, nhưng mà chân chính từ trong miệng Lâm Minh nghe được, đối phương thấy thi thể của Huyền Tình thiên hậu, lão vẫn là cảm thấy trong lòng đau nhói.

- Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi một chỗ...

Thần tộc Thần Hoàng nhìn Lâm Minh một cái, chậm rãi xoay người, Lâm Minh ngạc nhiên, đi đến một cái "Địa phương"?

Hắn không hỏi rốt cuộc là muốn đi đâu, chỉ là đi theo ở phía sau Thần tộc Thần Hoàng, hắn có thể từ trên người lão Thần Hoàng này cảm nhận được một cỗ nhân hậu cùng bác ái sâu trong linh hồn, hơn nữa mơ hồ mang theo một cỗ trầm trọng cùng đau thương, điều này làm cho trong lòng Lâm Minh rung động, hắn còn chưa bao giờ ở trên người nào cảm nhận được cảm giác như vậy.

Lâm Minh đi ra khỏi đại điện, lưu lại một đám Thần tộc trưởng lão mờ mịt nhìn nhau, lão Thần Hoàng muốn dẫn nhân loại này đi chỗ nào?

- Thần Hoàng tiền bối, ngài cùng Huyền Tình thiên hậu là...

- Ta là cha của nàng!

Thần Hoàng bình tĩnh nói, chỉ một câu này thôi, không cần phải nhiều lời nữa.

Thiên hậu của Thần tộc giống như Hồn hậu của Hồn tộc, đều là một loại phong hào, không nghi ngờ chút nào, nếu như Huyền Tình thiên hậu sống sót, nàng chính là hạ nhiệm Thần Hoàng.

Đáng tiếc, nàng vẫn lạc rồi, mà bây giờ nhìn THần tộc, Lâm Minh chỉ nhìn thấu thanh niên tuấn kiệt như A Cổ cùng Mạc Lăng thiên tử, nếu như Mạc Lăng thiên tử chính là đệ nhất tuấn kiệt của Thần tộc mà nói, vậy Thần tộc có lo lắng rồi!

Dù sao nhân số quá ít, chỉ sợ Thần tộc thiên phú cường đại, người người như long, nhưng không có nhân số khổng lồ cũng khó mà dựng dục ra được nhân vật tuyệt thế

Lâm Minh nghĩ như vậy, đi theo Thần Hoàng, xuyên qua đường lớn phức tạp, hắn cảm giác mình càng ngày càng đi sâu vào dưới đất của tòa thần điện này.

Thần Hoàng đi vô cùng chậm, mặc dù lão hoàn toàn có thể một bước vượt ngàn vạn dặm, tiến hành không gian na di, nhưng mà ở tòa thần điện này lão lại là bước từng bước mà đi, cước bộ hạ xuống mặt đất u ám phát ra tiếng vang linh hoạt kỳ ảo.

Lâm Minh cảm giác càng đi đến chỗ sâu đại điện, khí tức chung quanh lại càng lộ ra vẻ cổ xưa, phảng phất nơi này đã rất lâu không có ai đi tới, những viên gạch hậu trọng kia giống như là từng bản sử thư dày cộm, hồi tưởng lại thời gian đã lâu của tòa thần điện này.

Ngay vào lúc này, Thần Hoàng dừng chân, nói:

- Chúng ta đến rồi...

Lão Thần Hoàng đứng ở trước một phiến thanh đồng cổ môn hậu trọng, từ phía sau thanh đồng môn kia truyền đến tiếng gầm gừ khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc, thê lương mà khổng lồ, rung động lòng người, còn có tiếng vang của khóa sắt ầm ầm, tựa hồ có một tồn tại đáng sợ đang kéo xiềng xích thô to!

Cước bộ Lâm Minh dừng lại, hô hấp ngưng trệ, tiếng gầm gừ đáng sợ này rơi vào trong tai hắn chẳng biết tại sao cư nhiên dẫn ra bi ai không hiểu ở trong nội tâm hắn, để cho hắn khó có thể quên được.

Lão Thần Hoàng chỉ chỉ vào thanh đồng môn nói:

- Vào xem một chút đi!

Lâm Minh hít sâu một hơi, đưa tay đẩy thanh đồng môn ra, một khắc kia, Lâm Minh cảm giác mình đẩy ra không phải là cửa mà là một tấm mộ bia thật dày.

Ở phía sau cổ môn là một phương thế giới hắc ám khổng lồ, giống như là thâm uyên đen nhánh.

Một cỗ hàn ý âm sâm đập vào mặt, ở trong thế giới hắc ám, Lâm Minh thấy được từng cỗ thanh đồng cổ quan, những thanh đồng cổ quan này to đến kinh người, mặt ngoài bọn chúng quấn xiềng xích thô dày, cũng không biết bên trong là thi thể người nào đang ngủ say.

- Tổng cộng mười hai cỗ thanh đòng cổ quan!

Lâm Minh âm thầm kinh hãi, hắn mơ hồ cảm giác được dưới mỗi một cỗ cổ quan này đều đagn có tồn tại đáng sợ ngủ say, chỉ là không biết bọn họ rốt cuộc là cái gì.

Bất quá lúc này, hấp dẫn sự chú ý của Lâm Minh nhất lịa không phải là mười hai cỗ thanh đồng cổ quan này, mà là một đầu hung thú diện mạo vô cùng dữ tợn đáng sợ ở phía cuối hàng cổ quan kia!

Đầu hung thú này có bốn cái "chân" tráng kiện, móng vuốt sắc bén dữ tợn, toàn thân phủ đầy lân giáp, sau lưng mọc ra trường mao màu đen um tùm, giống như là một đầu ác ma chi thú ở địa ngục trong truyền thuyết.

Lâm Minh có thể từ trong cơ thể của nó cảm nhận được huyết tinh chi khí sâu tựa như biển, phảng phất nó đã giết qua vô số sinh linh.

Lúc này hung thú đáng sợ kia, một đôi ánh mắt u lục nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, tứ chi, thân thể hùng tráng của nó đều bị khóa sắt khóa kín tầng tầng, lúc trước Lâm Minh nghe được tiếng vang của khóa sắt hiển nhiên chính là hung thú này đánh vào khóa sắt dẫn tới.

Lâm Minh nhìn ác ma chi thú kia, tâm thần rung động không hiểu, chẳng biết tại sao hắn ở trên người hung thú này cảm nhận được một tia khí từng đã từng quen biết, để cho hắn khó có thể tin.

- Đây... Đây là...

Lâm Minh nhìn tầng tầng hắc khí quấn quanh ở trên người ác ma chi thú,cỗ hắc khí này hắn cũng vô cùng quen thuộc.

- Nó là...

Lâm Minh nhìn về phía Thần tộc Thần Hoàng, trong mắt tràn đầy hồi hộp.

- Hống!

Đúng lúc này ác ma chi thú phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên động địa, khóa sắt ở trên người nó bị kéo chặt lại trong nháy mắt, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Khí thế đáng sợ giống như cuồng phong bạo vũ vọt tới, thậm chí móng vuốt sắc bén như đao kia của nó có thể xé nát hư không đã vọt tới cách Lâm Minh chưa đầy một trượng.

Nhưng mà Lâm Minh không nhúc nhích, chỉ là nhìn Thần tộc Thần Hoàng, đang đợi đáp án của Thần Hoàng.

Lúc này Thần Hoàng mở miệng, thanh âm chậm rãi phảng phất từ cuối bờ bỉ ngạn của con sông thời gian nhẹ thổi tới:

- Tên của nó là... Nguyên Xích. Ở trước lúc nó biến thành dạng này còn có một cái phong hào, gọi là... Hỗn Nguyên thiên tôn...

Lời của Thần tộc Thần Hoàng giống như một viên tạc đạn nổ vang ở bên tai Lâm Minh.

Thân thể của Lâm Minh ở trong lúc nhất thời hoàn toàn bất động, thật lâu không nói gì.

Hỗn Nguyên thiên tôn... Nó chính là Hỗn Nguyên thiên tôn sao?

Lâm Minh nhìn về phía ác ma chi thú, ác ma chi thú giãy dụa ở trong khóa sắt, nhãn mâu của nó đã đánh mất thanh minh, hoàn toàn không có thần trí, nó điên cuồng gầm thét, muốn tránh thoát khỏi trói buộc của xích sắt, muốn đem Lâm Minh cùng lão Thần Hoàng xé thành mảnh nhỏ.

- Tại sao có thể như vậy?

Lâm Minh cảm thấy khó có thể tiếp thu được!

Chương 1969: Tâm linh tẩy lễ (1)

Hắn đã sớm suy đoán, Hỗn Nguyên thiên tôn không chết, đối với cái này thì Hắc Long Vạn Cổ Ma Khang cũng không cho ra một đáp án minh xác.

Lâm Minh có thể xác định chỉ là ở trong Vạn Cổ Ma Khang căn bản không có thi thể của Hỗn Nguyên thiên tôn.

Nhưng mà Lâm Minh làm sao cũng không nghĩ tới, Hỗn Nguyên thiên tôn năm đó oai phong một cõi Thần vực, cơ hồ sắp thành tựu Chân Thần, thế nhưng lại biến thành bộ dạng này? Tại sao lại như thế?

- Thần Hoàng bệ hạ, đây rốt cuộc là...

Thần Hoàng khẽ lắc đầu, dung nhan già nua của lão giống như hạch đào khô héo nhăn lại với nhau:

- Năm đó Hỗn Nguyên thiên tôn bị Thánh tộc đánh trọng thương, nhục thân vỡ nát, Thánh tộc muốn bắt sống Hỗn Nguyên, luyện hóa máu thịt của hắn, lấy ra tinh hoa của Hồng Mông linh châu, sau đó Hỗn Nguyên thiên tôn còn là giết ra vòng vây trùng điệp, chỉ còn lại thân thể không trọn vẹn, trốn vào Thái cổ di tích Hắc Ám thâm uyên.

Hắc Ám thâm uyên?

Trong lòng Lâm Minh vừa động, đối với Thái Cổ di tích hắn hoàn toàn không biết, tục truyền Thái cổ di tích có vô số cơ duyên, vô số truyền thừa, nó là nguyên nhân trọng yếu nhất để Thánh tộc có thể giữ vững thịnh vượng phát đạt, lần này Thánh tộc diệt Thái Cổ chư tộc cũng có nguyên nhân vì Thái cổ di tích.

- Hắc Ám thâm uyên là địa phương nào?

Lâm Minh hỏi.

Lão Thần Hoàng nói:

- Đó là địa phương đáng sợ nhất trong Thái cổ di tích, nó là một cái thời không thâm uyên không đáy, bên trong có đại lượng ác ma thâm uyên, càng đi vào chỗ sâu, những ác ma thâm uyên này lại càng kinh khủng... Đồn rằng những Ác ma thâm uyên này là đối thủ của chủ nhân Thánh Điểnbị TU La thiên thần phong ấn, bọn họ là căn nguyên của hạo kiếp chủng tộc trăm tỷ năm trước.

- Bất kể tin đồn là thật hay giả, có một điểm có thể khẳng định, đó chính là chỗ sâu nhất của Hắc Ám thâm uyên, Chân Thân cũng không dám tiến vào. Năm đó Hỗn Nguyên thiên tôn bị ép vào trong Hắc Ám thâm uyên, bởi vì nhục thân tan vỡ, hắn đã là đèn cạn dầu, căn bản không cách nào sống sót chớ nói chi là báo thù rửa hận, vì sống sót, hắn đã làm một chuyện mà từ trước đến giờ không có người nào đi làm...

- Chuyện gì?

Lâm Minh nhìn Hỗn Nguyên thiên tôn, trong lòng hồi hộp.

- Hắn đoạt xa một Thâm Uyên ác ma...

Lão Thần Hoàng nói tới đây, thở dài ra một hơi.

Võ giả bình thường ở thời điểm đoạt xá đều sẽ liên tục thận trọng suy nghĩ, đầu tiên đối tượng đoạt xá phải kém xa so với mình, hơn nữa thiên phú phải tốt đến mức tận cùng, đồng thời thời điểm đoạt xá phải tĩnh tâm chuẩn bị, bảo đảm đem linh hồn ấn ký của đối tượng đoạt xá mạt sát sạch sẽ!

Nhưng mà mặc dù dưới tình huống như vậy, sau khi đoạt xá thành công cũng sẽ tạo thành đủ loại di chứng, dù sao không phải là thân thể của mình, nhục thân linh hồn khó có thể hoàn toàn tương dung, tu vi tiến triển chậm chạp, thậm chí nếu như đoạt xá đối tượng có ý chí quá mức kiên cường, lưu lại một chút dấu vết tinh thần, còn có thể tạo thành linh hồn của người đoạt xá bị lạc ấn xâm nhập, nhân cách phân liệt.

Ví như thượng cổ ma đầu năm đó ở Kỳ Tích chi hải, hắn không đoạt xá Dương Vân, mà là dùng Dương Vân làm thành con cờ của mình, cuối cùng đối tượng mà hắn lựa chọn đoạt xá là Lâm Minh, kết quả vẫn bị thất bại.

Mà Hỗn Nguyên thiên tôn đoạt xá là Thâm uyên ác ma, Thâm uyên ác ma vô luận là linh hồn lực, nhục thân, năng lượng trong cơ thể không có cái nào là không cường đại, bọn họ giống như là hóa thân của ác ma, muốn đoạt xá, nói dễ vậy sao!

Lão Thần Hoàng nói:

- Nói chuẩn xác, Hỗn Nguyên ban đầu là đem nhục thân tan vỡ của mình, ngay cả linh hồn của chính mình cùng nhau sáp nhập vào trong một thâm uyên ác ma, cùng thâm uyên ác ma dung hợp thành một thể, hiện tại Hỗn Nguyên sợ là đã đánh mất thần trí của mình rồi, hắn dung hợp linh hồn với thâm uyên ác ma thành bộ dáng hiện tại này.

- Cùng ác ma dung hợp thành một thể sao?

Lâm Minh nhìn về phía Hỗn Nguyên thiên tôn, trong lòng không biết nên nói cái gì.

Hắn từng ảo tưởng qua, Hỗn Nguyên thiên tôn là bởi vì một ít nguyên nhân mà ẩn nấp ở một chỗ hẻo lánh trong vũ trụ, có lẽ thời điểm khi đại kiếp chân chính tới, Hỗn Nguyên thiên tôn có thể ở thời khắc mấu chốt đột nhiên xuất hiện, thậm chí có thể lại làm ra đột phá, tiếp cận cảnh giới Chân Thần!

Không nói là ngăn cơn sóng dữ, ít nhất là vì Nhân tộc tranh thủ được cơ hội thở dốc!

Nhưng mà thực tế lại tàn khốc như vậy, một đời tuyệt thế thiên kiêu rơi vào kết quả như thế!

Lâm Minh yên lặng đi tới trước mặt Hỗn Nguyên thiên tôn, bái một cái thật sâu.

Song, mặc dù thân thể của Lâm Minh tản mát ra hồng mông chi khí mơ hồ, nhưng mà trong nhãn mâu của Hỗn Nguyên thiên tôn vẫn là màu đỏ tươi tràn đầy máu tanh, hoàn toàn không chú ý tới thân phận truyền nhân hồng mông của Lâm Minh.

- Hống!

Khóa sắt lại một lần nữa bị kéo chặt!

Móng vuốt dữ tợn giống như trường kiếm sắc bén có thể đâm xuyên ngôi sao liền oanh ở hư không cách trước mặt Lâm Minh nửa thước!

Đỉnh nhọn của móng vuốt kia cơ hồ muốn va chạm vào ánh mắt của Lâm Minh.

Nhìn nhãn mâu máu tanh của Hỗn Nguyên thiên tôn, sâu trong lòng Lâm Minh cảm thấy không khỏi khó chịu.

Hỗn Nguyên thiên tôn mặc dù chưa từng gặp mặt với mình lần nào, nhưng là một cái sư phụ đối với hắn có ảnh hưởng thật lớn, Lâm Minh vẫn mơ hồ chờ mong, ở thời điểm chính mình gian nan nhất thì Hỗn Nguyên thiên tôn có thể giúp đỡ hắn một chút, song... Cuối cùng chứng mình hắn vẫn là một người cô độc.

Cự tuyệt của Thánh Mỹ, kết quả của Hỗn Nguyên để cho Lâm Minh tràn đầy cảm giác vô lực.

- Hắn... Không cách nào khôi phục sao?

Mặc dù trong lòng đối với đáp án đã sớm có dự liệu, nhưng mà Lâm Minh vẫn là không cam lòng hỏi một câu.

Lão Thần Hoàng lắc đầu:

- Thời điểm lúc đầu Hỗn Nguyên vừa mới đoạt xá còn có thể giữ vững thần trí, có thể miệng nói tiếng người, nhưng mà sau đó linh hồn của hắn hoàn toàn dung hợp với ác ma thâm uyên liền chầm chậm biến thành bộ dáng hôm nay, vì bảo vệ hắn, ta chỉ có thể trước dùng Khốn Long Tác trói buộc hắn ở chỗ này...

- Mười vạn năm rồi, hiện tại hắn sợ là đã quên mất hết thảy, trong lòng chỉ có hận thù đối với Thánh tộc đi... Thánh tộc cướp đi hết thảy của hắn, đập nát chí nguyện to lớn của hắn, cũng giết chết nữ nhân mà hắn yêu...

- Nữ nhân hắn yêu?

Lâm Minh hơi ngẩn ra:

- Là Huyền Tình thiên hậu sao?

Lão Thần Hoàng chậm rãi gật đầu:

- Đúng... Hai người bọn họ từng muốn lấy Luân Hồi lộ làm căn cơ, sáng tạo ra Hồng Mông luân hồi đạo, cuối cùng đem Hồng Mông luân hồi đạo phát triển thành một cái pháp tắc ngang bằng với Tam thập tam thiên, lại coi đây là trụ cột, thành lập một cái thế giới độc lập noi theo Tu La thiên thần...

Hỗn Nguyên cùng Huyền Tình cùng chung chí hướng, cũng đều là tuyệt thế nhân tài, cho nên ăn khớp với nhau, cùng nhau theo đuổi mộng tưởng, yêu thương tương ái lẫn nhau...

Thanh âm của lão Thần Hoàng sâu kín để cho Lâm Minh rung động!

Chương 1970: Tâm linh tẩy lễ (2)

Noi theo Tu La Lộ chủ nhân thành lập thiên đường của chính mình, sáng tạo ra một cái thế giới!

Đây là nguyện vọng to lớn cỡ nào!

Bất quá bọn hắn một người là tuyệt thế nữ tử sắp thành tựu Chân Thần, một người là Nhân tộc thiên tài có Hồng Mông linh châu, hai người kết hợp thật có khả năng thành công!

Thậm chí...

Lâm Minh đột nhiên nghĩ đến Thánh Mỹ, Thánh Mỹ lúc đầu cùng chính mình rời đi, cũng là vì cái này sao?

Hắn cùng với Thánh Mỹ, Huyền Tình cùng với Hỗn Nguyên thiên tôn sao mà tương tự.

Đều là tuyệt thế nữ tử, lại phối hợp với Nhân tộc tuấn kiệt nắm trong tay ba thần khí...

Nếu như Lâm Minh cùng Thánh Mỹ cứ như vậy phát triển, có lẽ thật có tể sáng lập một cái thế giới độc lập, cuối cùng trở thành tồn tại giống như Tu La Lộ chủ nhân, đáng tiếc... Hắn không thể

Trong lòng Lâm Minh không biết là cảm giác gì, hắn trầm mặc, đột nhiên trong lòng vừa động, ở phiến âm hàn chi địa này hắn nhìn xuống văn tự vặn vẹo dữ tợn được khắc trên mặt đất.

Đây tựa hồ là sau khi Hỗn Nguyên thiên tôn biến thành ác ma, thời điểm còn có thể duy trì ý chí dùng móng vuốt khắc xuống.

Nó là Thần vực ngữ, để cho những năm gần đây Lâm Minh đã có thói quen sử dụng Thánh tộc ngữ cùng Hồn tộc ngữ cảm nhận được một phần thân thiết, nhưng mà nội dung trước mắt lại để cho trong lòng Lâm Minh rung động không cách nào nói ra.

Một câu kia viết, có bảy chữ ---- Ta có thành ma, cũng không hối hận!

Bảy chữa, hàm chứa bi tráng cùng thê lương khó có thể miêu tả, để cho Lâm Minh thật lâu không nói gì.

Thành ma sao?

Lâm Minh nhớ lại năm đó lần đầu tiên hắn bước vào con đường Đế giả, nhìn thấy chính là chữ của Hỗn Nguyên thiên tôn khắc --- Tinh hà mênh mông ai là chủ, vạn cổ thanh sử ta đến viết!

Năm đó viết câu này là bực nào hăng hái, nhưng mà hiện tại chỉ có bi tình...

Ở bên cạnh bảy chữ này lại có chữ viết!

Hơn nữa còn là rất nhiều đạo, từng dãy liên tiếp, như cũ là lấy thú trảo khắc thành, bút họa giống như giun, không có chút mỹ cảm nào có thể nói, nhưng mà loại bút tích tục tằng dữ tợn này lại rung động linh hồn của con người.

- Sát! Sát! Sát! Giết hết cừu địch! Hận! Hận! Hận! Kéo dài không dứt!

- Ta đã thành ma, đã không sợ hãi cái chết, mặc dù chết tha hương, tro cốt của ta khi nào được đưa về cố thổ?

- Ta thỉnh thoảng thanh tĩnh, thỉnh thoảng hỗn loạn, ta biết rõ một ngày kia tất trở thành hành thi tẩu nhục, đợi đến ngày này đừng nên giết ta, đừng nên cấm ta, đợi đại quân Thánh tộc đánh tới, để cho ma thân của ta đi vào trận doanh Thánh tộc, khát thì uống máu Thánh tộc, đói thì ăn thịt Thánh tộc! Chết trận oanh oanh liệt liệt!

- Ta lập độc thệ, nguyện chịu kiếp khổ nhất thế gian, chỉ nguyện được một lần đổi sang kiếp khác, tàn sát hết Thánh tộc, hôi phi yên diệt!

...

- Huyền Tình, nếu có kiếp sau, ta nguyện sẽ cùng nàng nắm tay, cùng chế tạo thiên địa luân hồi, ức năm không hối hận!

...

Chữ viết càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lăng loạn, từng hàng khó có thể nhận ra.

Chính những thứ này hoặc là tản ra ma khí um tùm, xúc mục kinh tâm! Hoặc là hàm chứ phiền muộn cùng bi thương, ký thác nỗi nhớ quê nhà cùng tư niệm và áy náy của Hỗn Nguyên với Huyền Tình, làm cho người ta thấy đến tâm thần run rẩy, hốc mắt thấm ướt...

Lâm Minh đứng nghiêm một lúc lâu, hắn phảng phất thấy được nỗi thống khổ cùng giãy dụa của hắn vài vạn năm trước, thời điểm Hỗn Nguyên thiên tôn bị Long tác vây khốn ở trong không gian Hắc Ám này.

Đoạt xá ác ma thâm uyên, mỗi ngày đều phải thừa nhận thống khổ sinh mệnh ấn ký của ác ma thâm uyến đối với linh hồn chính mình, sợ là khó có thể tưởng tượng!

Mà Hỗn Nguyên thiên tôn nguyên bản là có tương lai huy hoàng, hắn có Hồng Mông linh châu, thậm chí có thể sáng tạo lịch sử, song bởi vì Thánh tộc, hết thảy đều không còn tồn tại, người yêu của hắn cũng vì hắn mà chết...

Ở bên cạnh Lâm Minh, lão Thần Hoàng sâu kín thở dài:

- Chuyện Hỗn Nguyên đoạt xá ác ma thâm uyên, bị nhốt ở Thần tộc, rất nhiều người Thần tộc đều không biết, ta vẫn còn nhớ năm đó thời điểm Hỗn Nguyên sắp nhập ma, hắn như cũ là thừa dịp thời khắc chính mình thanh tỉnh tu luyện luyện thể chi pháp, đạo cung cửu tinh, chỉ vì ma hợp nhục thân của chính mình, có thể đánh một trận cuối cùng với Thánh tộc...

- Khi đó linh hồn của hắn thừa nhận thống khổ không thể tưởng tượng, hơn nữa hắn biết rõ chính mình chắc chắn sẽ có một ngày không chống đỡ nổi, ta đã hỏi hắn, có muốn ta giúp ngươi kết thúc hay không.

- Hỗn Nguyên thiên tôn nói, thời điểm hắn đoạt xá ác ma thâm uyên cũng đã liệu đến kết quả như thế, nhưng mà hắn lại không cam lòng chết đi, bởi vì cho dù nhập ma thì cũng phải đợi đến lúc hắn hoàn toàn mất hết thần trí, biến thành hành thi tẩu thú xông vào trận doanh của Thánh tộc, cùng với cường giả Thánh tộc đồng quy vu tận...

- Đã nhiều năm như vậy rồi, ta thường xuyên đến gặp hắn, hắn đã hoàn toàn nhập ma, trí nhớ hoàn toàn biến mất. Hiện tại Thánh tộc cũng phủ xuống, giết tộc nhân của ta, đoạt thổ địa của ta, nhưng mà ta thủy chung không đành lòng để cho Hỗn Nguyên đi xuất chiến, ta biết hắn xông vào Thánh tộc nhất định sẽ chết trận, mà giống như hắn đã viết lúc trước, sẽ không có ai vì hắn thu liễm thi hài, hài cốt của hắn cũng vĩnh viễn không cách nào trở về cố thổ...

Thanh âm của lão Thần Hoàng sâu kín, phảng phất như lâm vào niềm thương nhớ vô tận, Hỗn Nguyên từ trên một loại ý nghĩa nào đó đã là con rể của hắn, hắn đối với Hỗn Nguyên sợ là cũng có tình yêu thương giống như đối với nhi tử...

Lão Thần Hoàng thở dài một hơi, nhìn về phía Lâm Minh:

- Hài tử, ta ở trên người của ngươi cảm nhận được khí tức giống như Hỗn Nguyên, hơn nữa ngươi lấy ra Hạo Kiếp chi liên, ta đoán ra ngươi đã đi qua địa phương mà năm đó Hỗn Nguyên cùng Huyền Tình chết trận, chiếm được truyền thừa của bọn họ đi?

Lão Thần Hoàng chính là cảm nhận được Hồng Mông chi khí trong cơ thể Lâm Minh, mới mang Lâm Minh đến chỗ Hỗn Nguyên bị nhốt, thấy mặt của Hỗn Nguyên.

Lâm Minh trầm mặc, nặng nề gật đầu...

- Hài tử, lấy Hạo Kiếp chi liên của ngươi đưa cho ta đi, chữa trị Hạo Kiếp chi liên có thể cần mấy tháng, lần này mở ra Tu La cấm địa, ngươi sẽ nhận được một cái danh ngạch, hảo hảo quý trọng, ngươi là truyền nhân của Hỗn Nguyên, chớ để cho truyền thừa của

Hỗn Nguyên xuống dốc...

Lão Thần Hoàng đưa tay phải ra, ngón tay khô héo như nhánh cây hiện lên tầng tầng mê quang, ngón trỏ của lão nhẹ nhàng đặt ở trên trán của Lâm Minh, tầng tầng thần quang kia đều hướng trán của Lâm Minh hội tụ mà đến, mang theo một cỗ năng lượng ấm áp.

Lâm Minh không kháng cự, hắn cảm nhận được loại thần lực ẩn chứa tinh khí thần đã dung nhập bác ái ở trong cơ thể lão Thần Hoàng.

Cuối cùng từng điểm hiện lên, ở giữa mi tâm của Lâm Minh hội tụ thành một cái ký hiệu thần bí.

Lâm Minh có thể cảm nhận được đó cũng không phải là một cái ký hiệu đơn giản, trong đó ẩn chứa một cỗ lực lượng thủ hộ.

Chương 1971: Vô tư (1)

Sau khi điểm hạ cái ấn ký này, lão Thần Hoàng nhẹ nhàng thở dốc, có chút mệt mỏi, tựa hồ mới vừa rồi làm phép đối với lão tiêu hao không nhỏ.

Trong lòng Lâm Minh vừa động:

- Thần Hoàng bệ hạ... Ngài...

- Không có chuyện gì!

Lão Thần Hoàng khoát tay:

- Hài tử, ta gieo xuống cho ngươi chính là Thần Hoàng ấn phù, đại kiếp hàng lâm, hôm nay trên dưới Thần tộc lòng người bàng hoàng... Lần này mở ra Tu La cấm địa, rất nhiều người đều muốn tiến vào trong đó tranh thủ một phần cơ duyên, có thể tự vệ trong đại kiếp...

- Lúc này ngươi tới Thần tộc mặc dù mang đến cho Thần tộc một phần hi vọng, nhưng mà ngươi cũng thành đối thủ cạnh tranh của một ít Thần tộc nhân, ta chiếm một cái danh ngạch cho ngươi chắc chắn sẽ có người oán thầm, thậm chí có thể có người sẽ bất lợi đối với ngươi, trong mắt ta ngươi chỉ là hài tử, thiên phú của ngươi mặc dù tốt nhưng thực lực quá yếu, Thần Hoàng ấn phù này như ta đích thân tới, có thể ở Thần tộc bảo hộ ngươi bình an...

Lão Thần Hoàng nhàn nhạt nói, tựa hồ là đang nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể, nhưng mà Lâm Minh lại nghe đến cảm động từ trong lòng, hắn không nghĩ tới lão Thần Hoàng sẽ đối với hắn như thế, hắn nhưng là nhớ được mặc dù Mạc Lăng chiếm được phong hào thiên tử, mi tâm của hắn cũng không có Thần Hoàng ấn phù này, nhưng mà lão Thần Hoàng lại ấn xuống cho mình.

Hơn nữa Lâm Minh nhìn ra được lưu lại một đạo Thần Hoàng ấn phù này, chính lão Thần Hoàng cũng không dễ dàng.

Không cấp cho Mạc Lăng thiên tử nhưng lại cho mình, hơn nữa hắn cùng lão Thần Hoàng chỉ là lần gặp mặt đầu tiên.

- Thần Hoàng tiền bối...

Lâm Minh không biết nên nói cái gì cho phải, hắn nhận được ân bằng giọt nước của người khác tất sẽ tương báo cả nguồn suối.

- Ngươi không cần băn khoăn!

Lão Thần Hoàng nhìn thấu tâm tư của Lâm Minh, lão lắc đầu:

- Ngươi mang Hạo Kiếp chi liên về Thần tộc chính là đại ân đối với Thần tộc ta, hơn nữa... Ta ở trên ngươi của ngươi cảm nhận được lực lượng bất phàm, thậm chí so sánh với khí tức của Hỗn Nguyên năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

- Hỗn Nguyên, cái gì đều có rồi, cuối cùng chỉ thiếu một phần số mệnh, trước khi hắn trưởng thành đã bị Thánh tộc phái ra rất nhiều Thiên tôn giảo sát, hài tử... Đối với ngươi ta có một lời khuyên, chỉ cần ngươi còn sống, so sánh với cái gì đều trọng yếu hơn, chỉ cần ngươi có thể còn sống, vậy ngươi... Chính là tương lai...

Lão Thần Hoàng nói xong câu đó, nhẹ nhàng vỗ bả vai của Lâm Minh, xoay người rời đi.

Lâm Minh nhìn bóng lưng còn xuống già nua của lão Thần Hoàng từ từ biến mất ở trong hắc ám, trong lòng có loại chua xót không hiểu.

Hắn có thể cảm giác được tuổi thọ của lão Thần Hoàng đã không còn nhiều nữa...

Sinh mệnh chi hỏa của lão giống như ngọn đèn cầy sắp tắt trong gió, tựa hồ tùy thời đều muốn tắt đi.

Lâm Minh qua nhiều năm như vậy đã từng được chứng kiến không ít trưởng giả mọi cách chiếu cố cho hắn, ví như Thần Mộng thiên tôn bề ngoài thánh khiết lạnh như băng nhưng nội tâm thủy chung lo lắng cho tương lai của Nhân tộc, lại như Hạo Vũ thiên tôn bề ngoài không câu chấp tùy ý, nội tâm nhân hậu nghĩa khí, nhưng mà chưa từng có người nào giống như lão Thần Hoàng, nội tâm của lão rộng lớn như bầu trời, đôn hậu như đại địa, tựa hồ có thể bao dung hết thảy.

Thàn chi lực trên người lão đã dung nạp vô tư chi ái, bề ngoài lão hòa ái, tuổi già sức yếu, mà hồn hải của lão lại đã dung nạp trí tuệ trác tuyệt uyên bác, người như vậy là lãnh tụ tinh thần trời sinh.

Đối với Lâm Minh, lão Thần Hoàng không nhìn chủng tộc, không hỏi xuất thân, đơn giản là lão chấp nhân Lâm Minh rồi thì liền đốc hết khả năng vì Lâm Minh cung cấp trợ giúp, quan tâm của lão đối với Lâm Minh tựa như trưởng giả che chở cho hậu bối.

Loại tình cảm vô tư này ở trên người Nhân tộc đều rất hiếm khi nhìn thấy.

Cha mẹ yêu con có lẽ vô tư, nhưng đó là vởi vì hài tử là sự kéo dài sinh mệnh của cha mẹ, yêu con của mình là thường tình của con người, nhưng nếu như yêu hài tử của người khác, vậy thì quá ít thấy rồi.

Lão Thần Hoàng rời đi, trong không gian Hắc Ám này cũng chỉ còn lại Lâm Minh cùng Hỗn Nguyên thiên tôn.

Trong bóng tối, Hỗn Nguyên thiên tôn mở to ánh mắt u lục phiếm hồng, trong con mắt tràn đầy quang mang thị huyết.

Lâm Minh ngồi xống ở phía trước Hỗn Nguyên thiên tôn.

Toàn thân hắn tản mát ra khí tức Hồng Mông pháp tắc mông lung, từng tia Hồng Mông chi khí bao phủ Hỗn Nguyên thiên tôn.

Lâm Minh thúc dục vũ ý của chính mình, cố gắng liên lạc với nội tâm của Hỗn Nguyên, dưới tình huống như vậy hắn từng bước chậm chạp hướng Hỗn Nguyên đi tới gần.

Ở dưới bao phủ của cỗ khí tức Hồng Mông mà Hỗn Nguyên quen thuộc này, ánh mắt của Hỗn Nguyên tựa hồ xuất hiện một phần mê mang, lệ khí trong đó cũng giảm nhẹ một ít.

Lâm Minh ngừng lại hô hấp, lực lượng toàn thân vận chuyển đến cực hạn, bên ngoài thân thể cũng hiện ra phòng hộ lân giáp màu đen, hắn biết Hỗn Nguyên kinh khủng, mặc dù Hỗn Nguyên đã mất đi ý thức nhưng mà bản thân của ác ma thâm uyên liền cường đại vô cùng, sau khi bị Hỗn Nguyên đoạt xá, hai người có thể nói là cường cường liên hợp.

Một bước, hai bước, ba bước... Lâm Minh dần dần đạp không mà lên, huyền phù ở trong hư không hắc ám, hắn đã bay vào trong phạm vi của khóa sắt rồi, chỉ cần Hỗn Nguyên thiên tôn bạo khởi lên một cái là có thể công kích được Lâm Minh!

Lâm Minh cảnh giác đến cực hạn, hắn liền đứng ở địa phương cách trước mặt Hỗn Nguyên một thước, đối diện với song mâu đáng sợ kia của Hỗn Nguyên thiên tôn.

- Hỗn Nguyên tiền bối, ngài có lẽ không nhớ ra ta, ta gọi là Lâm Minh, là truyền nhân của ngài, là ta muốn giúp ngài...

Lâm Minh yên lặng truyền âm, cố gắng gọi về ý thức của Hỗn Nguyên thiên tôn ở trong hồn hải của ác ma thâm uyên trước mắt.

Hắn cứ như vậy vươn tay ra, nhẹ nhàng run rẩy, đụng vào cái trán khổng lồ kia của ác ma thâm uyên.

Cái trán của ác ma thâm uyên băng lãnh vô cùng, mang theo sát cơ đáng sợ.

Lâm Minh ở một sát na này vận dụng ma phương, cố gắng liên lạc với thức hải của ác ma thâm uyên.

Mà liền ở sát na năng lượng của ma phương liên lạc với ác ma thâm uyên, ánh mắt của Hỗn Nguyên thiên tôn vốn là hơi mê mang đột nhiên hiện ra sát cơ hừng hực, phảng phất một sát na kia có một đầu thái cổ ma thú thức tỉnh trong cơ thể của Hỗn Nguyên thiên tôn.

Trái tim Lâm Minh bỗng nhiên dừng đập, hắn không chút nghĩ ngợi, thân thể dữ dội lui ra ngoài!

Cùng lúc đó lực lượng toàn thân hắn toàn bộ phóng mạnh về phía hộ thể chân nguyên, một khối thạch một cự đại trống rỗng xuất hiện ở trước mặt, đây chính là Hỗn Nguyên chi môn!

- Hống!

Hỗn Nguyên thiên tôn gầm thét một tiếng, móng vuốt khổng lồ toàn lực xuất ra, hư không cũng bị xé rách, rắn chắc đụng lên trên Hỗn Nguyên chi môn.

- Ầm!

Tiếng vang trầm muộn rung động thiên địa, ngay cả Lâm Minh đã lấy hết tốc lực lui về phía sau như cũ vẫn bị cỗ lực lượng kinh khủng này đánh trúng, hộ thể chân nguyên của hắn trong nháy mắt phá toái, nhục thể của hắn trực tiếp thừa nhận cỗ lực lượng này!

Chương 1972: Vô tư (2)

Hắn hừ muộn một tiếng, hai cánh tay gãy đôi, hắc sắc lân phiến bao trùm toàn thân vỡ vụn hơn phân nửa, lộ ra vết thương xúc mục kinh tâm!

- Phốc!

Lâm Minh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể giống như lưu tinh bay ra ngoài, nặng nề đụng vào mười hai cỗ thanh đồng cổ quan khổng lồ kia!

Thanh đồng cổ quan giống như ngôi sao nóng cháy không hề nhúc nhích, thân thể của Lâm Minh đụng ở phía trên phát ra tiếng oanh minh kim thiết khổng lồ, sát na kia Lâm Minh cảm giác được ngũ tạng của mình lệch chỗ, xương cốt đứt đoạn!

Song năng lượng của Hỗn Nguyên thiên tôn xông vào cơ thể của hắn như cũ vẫn tồn tại, còn đang tùy ý phá hư thân thể của hắn!

Mà đúng lúc này, Thần Hoàng ấn ký mà lúc trước lão Thần Hoàng điểm nhập vào mi tâm của Lâm Minh phát ra mê quang mông lung, một tầng năng lượng ấm áp như xuân trào vào lục phủ ngũ tạng của hắn, đem năng lượng bạo ngược mà Hỗn Nguyên thiên tôn phóng ra trung hòa đi rất nhiều.

Thân thể của Lâm Minh mềm nhũn ngã xuống, hắn cười khổ một tiếng, mới vừa rồi một kích tùy ý này của Hỗn Nguyên thiên tôn đã đem hắn ở trước quỷ môn quan dạo một vòng.

May mà hắn phản ứng kịp thời, hơn nữa sớm có chuẩn bị, lại có Hỗn Nguyên chi môn có lực phòng ngự kinh người cùng với Thần Hoàng ấn ký thủ hộ, lúc này mới khó khăn lắm mà rơi vào kết quả như thế.

May là lực khôi phục thân thể của Lâm Minh nghịch thiên, nhưng mà không có mười ngày, tám ngày, thương thế kia sợ là cũng không cách nào khôi phục như cũ.

Hắn mới vừa rồi vận dụng ma phương dò xét tình huống của Hỗn Nguyên thiên tôn, chiếm được rất nhiều tin tức ở mười vạn năm về trước.

Bởi vì phải động dụng ma phương, Lâm Minh mới bất chấp nguy hiểm mà tự thân động thủ, không muốn mượn tay của người khác, không phải nói hắn không tin lão Thần Hoàng, mà là ma phương liên quan trọng đại, cho dù hai người Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên là nữ tử mà Lâm Minh tín nhiệm trăm phần trăm thì hắn cũng không nói qua.

Loại chuyện này người biết càng ít càng tốt, một cái ví dụ cực đoan, nếu như những người này bị Thánh tộc bắt được, rồi sau đó bị sưu hồn, ma phương sẽ bị bộc lộ ra.

Bỏ ra cái giá lớn một chút, Lâm Minh cũng nhận được kết quả mà mình muốn.

Hắn thở dài một hơi, linh hồn của Hỗn Nguyên thiên ton ở trong thời gian mười vạn năm này đã sớm hoàn toàn dung hpwj với ác ma thâm uyên rồi, muốn lợi dụng ma phương cách ly ra ngoài cơ hồ là không thể nào.

Hơn nữa vô luận là Hỗn Nguyên thiên tôn hay là ác ma thâm uyên, ý chí cùng linh hồn mà hai người lưu lại đều vô cùng cường đại, Lâm Minh trước kia mặc dù có thể tách ra tinh thần ấn ký trong linh hồn, nhưng đó đều là linh hồn đã chết đi, muốn tách ra linh hồn còn đang sống, hơn nữa còn là linh hồn cường đại như thế, thế tất sẽ gặp phải phản kháng mãnh liệt của bọn họ, đã là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Lâm Minh nặng nề thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời lòng hắn có cảm nhận ở một khắc kia từ trong thế giới thể nội truyền đến từng đột sinh mệnh rung động!

Sinh mệnh rung động này mãnh liệt như thế, để cho Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, hắn chống đỡ thân thể trọng thương từ thế giới thể nội lấy ra một quả trứng đen như mực, đây chính là long đản mà Hắc Long lưu lại.

Hắn đem Hắc Long đản để ở bên ngoài xiềng xích của Hỗn Nguyên thiên tôn, trong lúc nhất thời, Hồng Mông chi khí trong không gian chung quanh đều mơ hồ hội tụ mà đến, vân khắc ở trên long đản, phù văn bên ngoài vỏ trứng, chợt sáng chợt tối lóe lên.

Song mâu thị huyết kia của Hỗn Nguyên sau khi thấy long đản này sững sờ thật sâu, lại có một phần mê mang.

Mà cùng lúc đó sinh mệnh ba động ẩn chứa trong long đản càng ngày càng kịch liệt, Lâm Minh thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được tiểu sinh mạng trong Hắc Long đản này đã ấp ra được hình thức ban đầu, một luồng ba động sinh mệnh này chính là tiếng tim đập của nó!

Thấy một màn như vậy, Lâm Minh rõ ràng Hắc Long đản đã sắp nở rồi!

Dĩ nhiên, cái gọi là sắp nở này kỳ thật còn phải tính thời gian bằng năm.

Ấp trứng thần thú nguyên bản chính la fmootj quá trình dài dòng vô cùng, Hắc Long long đản đi theo Lâm Minh đã trải qua quá nhiều đường tắt rồi, cho nên mới dùng thời gian trăm năm ngắn ngủi trưởng thành đến trình độ bậc này.

Giờ phút này Lâm Minh vuốt ve Hắc Long đản bóng loáng băng lãnh, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

Một sát na ngắn ngủi mới vừa rồi kia Lâm Minh dò xét thế giới tinh thần của Hỗn Nguyên thiên tôn, kết hợp với lão Thần Hoàng lúc trước, còn có miêu tả tình cảnh mười vạn năm trước của Thần Mộng thiên tôn.

Lâm Minh đã căn bản suy đoán ra nguyên nhân cùng từ đầu đến cuối của trận chiến Thiên Diễn đại lục mười vạn năm trước.

Lúc trước Thần Mộng thiên tôn cũng đã nói cố hương của Hỗn Nguyên thiên tôn chính là Thiên Diễn tinh, hơn nữa có tồn tại liên lạc kỳ diệu với Thiên Diễn tinh.

Hỗn Nguyên thiên tôn tu luyện Hồng Mông thiên đạo, pháp thể song tu, mà Hồng Mông chi khí là vật chất bổn nguyên diễn biến thành vạn vật ở trước lúc thiên địa tạo thành, tất cả tinh thể trong vũ trụ vô luận là hằng tinh, hành tinh, tinh vân đều là do Hồng Mông chi khí diễn biến mà thành, thời điểm Hỗn Nguyên thiên tôn tu luyện Hồng Mông pháp tắc đến cực hạn liền cần phải nhờ lực lượng của tinh thể dung hợp với bản thân.

Mà Thiên Diễn tinh là cố hương của Hỗn Nguyên thiên tôn, hơn nữa có liên lạc kỳ diệu với Hỗn Nguyên thiên tôn, chính là nơi thích hợp cho Hỗn Nguyên thiên tôn mượn tinh thể chi lực.

Cho nên Thiên Diễn tinh thành khởi điểm cho Hỗn Nguyên thiên tôn sáng tạo ra vũ trụ mới!

Hỗn Nguyên thiên tôn muốn tự mình sáng lập ra thiên đạo độc lập, chính là Hồng Mông luân hồi đạo.

Mà cùng lúc đó, nữ tử Huyền Tình thiên hậu mà Hỗn Nguyên thiên tôn yêu cũng muốn cùng Hỗn Nguyên thiên tôn sáng lập ra một cái Đại thế giới độc lập ở ngoài tam thập tam thiên.

Đồng thời nàng còn muốn mượn Hồng Mông luân hồi đạo nghịch chuyển số mệnh của Thái cổ Thần tộc, để cho Thái cổ Thần tộc đánh vỡ ma chú không cách nào phồn thịnh, chủng tộc dần dần điêu linh!

Hai người đều là ôm lấy dã tâm lớn, bọn họ làm hết thảy đều là đang nghịch thiên mà đi.

Nhưng mà hai người cũng có tài hoa cùng cơ duyên nghịch thiên tương ứng với dã tâm hoài bão của bọn họ!

Bọn họ ở Thiên Diễn đại lục xây dựng Đế giả chi lộ, Đế giả chi lộ này nhưng kỳ thật là thần khí chưa hoàn thành, cũng là chỗ căn cơ để Hỗn Nguyên thiên tôn sáng lập Hồng Mông luân hồi đạo!

Đế giả chi lộ, liên hệ với thập nhị thông thiên tháp, từ trong thập nhị thông thiên tháp hấp thu năng lượng, mà quy tắc sát lục, thập nhị dực thiên ma đẳng quy tắc trong thập nhị thông thiên tháp kỳ thật chính là pháp tắc của Luân Hồi đạo.

Năm đó thời điểm Hỗn Nguyên thiên tôn chủ trì thập nhị thông thiên tháp, thông thiên tháp cứ vận chuyển như vậy, hết thảy đều hoàn mỹ vô cùng.

Nếu cứ tiếp tục như thế, nếu có đầy đủ thời gian, năm tháng lâu dài, có lẽ Hỗn Nguyên thiên tôn thật có thể thành công.

Chương 1973: Hỗn Nguyên chi tâm

Tuy nhiên lại không nghĩ tới Lôi Phạt thiên tôn là huynh đệ của Hỗn Nguyên lại thông qua gian tế của Thánh tộc lúc đầu an bài nằm vùng ở Thần vực, đem tin tức Hỗn Nguyên thiên tôn có được Hồng Mông linh châu thông báo cho Thánh tộc. (Phát tích của Thiên Minh Tử cùng diệt vong của Thiên Vũ thánh địa cũng là gian tế thúc đẩy, không biết mọi người còn nhớ rõ không).

Cho nên Tạo Hóa thánh hoàng của Thánh tộc không tiếc hao tổn tinh nguyên, chấp nhận cái giá là cảnh giới tạm thời hạ xuống, ngạnh sinh sinh phá vỡ Thán Tức thần tường ngoan cố, phái Thiên Tôn đỉnh phong có số lượng vượt qua một bàn tay của Thánh tộc phối hợp với Lôi Phạt thiên tôn cùng đi giao sát Hỗn Nguyên thiên tôn.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh hoàng bởi vì mạnh mẽ đánh xuyên qua Thán Tức thần tường mà cảnh giới tạm thời hạ xuống, tựa hồ lo lắng trước khi Hỗn Nguyên thiên tôn chết đi sẽ dùng đến chiêu thức đồng quy vu tận cho nên cũng không hàng lâm Thiên Diễn tinh để xuất thủ.

Tạo Hóa thánh hoàng mặc dù cảnh giới tạm thời hạ xuống, Hỗn Nguyên thiên tôn cũng không thể uy hiếp tính mạng của hắn, song bởi vì có Hồn tộc nhìn chằm chằm vào, Tạo Hóa thánh hoàng vẫn là vô cùng cẩn thận, không muốn đã thương càng thêm thương, hắn lưu lại Thánh La Thiên chủ trì đại cục.

Trận chiến ấy vô cùng thảm thiết.

Vì phá Luân Hồi thiên đạo của Hỗn Nguyên thiên tôn, Lôi Phạt thiên tôn thậm chí từ Thần vực mang đến đại lượng cao thủ của Thần cực, dùng máu tươi cùng thi thể của bọn hắn phá khai Luân Hồi đạo tràng do Hỗn Nguyên thiên tôn kiến tạo vẫn chưa hoàn thành.

Kế tiếp chính là Thiên Tôn đại chiến, cả Thiên Diễn tinh đều bị đánh thủng, Huyết Sát Nguyên lại càng là để lại nguyền rủa vĩnh cửu, phàm là cường giả Thần Hải tiến vào trong đó sẽ bởi vì năng lượng phản ứng đầy đủ mà kích phản nguyền rủa, bị Huyết Sát Nguyên giết chết, để cho sinh linh của Thiên Ma đại lục kiêng kỵ thật sâu!

Kết quả trận chiến cuối cùng của Hỗn Nguyên thiên tôn cùng Thiên Tôn Thánh tộc, Lôi Phạt thiên tôn là lưỡng bại câu thương!

Lôi Phạt thiên tôn chết trận, rất nhiều Thiên Tôn đỉnh phong của Thiên Tôn Thánh tộc cũng gần như chết hết! Sự cường đại của Hỗn Nguyên thiên tôn cùng Huyền Tình thiên hậu vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn họ!

Song... Thánh tộc cũng có Thiên Tôn bị trọng thương rút đi, Hồng Mông linh châu cũng có thể là mất đi ở lúc đó.

Mất đi người yêu, mất đi Hồng Mông linh châu, cơ nghiệp hao phí vài vạn năm kiến lập ra cũng bị hoàn toàn phá hủy, Hỗn Nguyên không còn tâm tư nữa!

Hắn hận!

Hận đến cực hạn!

Hắn muốn đồ diệt Thánh tộc, tru diệt Tạo Hóa thánh hoàng, lấy máu của Thánh Hoàng tế điện Huyền Tình, nhưng mà hết lần này đến lần khác lấy thực lực của Hỗn Nguyên thiên tôn, hết thảy những cái này căn bản là không thực tế!

Hơn nữa để cho Hỗn Nguyên thiên tôn tuyệt vọng chính là hắn ngay cả cơ hội ẩn nhẫn để tu luyện báo thù cũng không có!

Bởi vì lúc này Thán Tức chi tường bị đánh thủng còn chưa phục hồi như cũ, Thần vực cùng Thánh La Thiên như cũ là thông suốt.

Hắn thậm chí cảm giác được dấu hiệu của chính mình đã bị Tạo Hóa thánh hoàng cảm giác được!

Điểm này mặc dù Lâm Minh chỉ là đoán nhưng không nghi ngờ chút nào, giống như thời điểm hắn ở Đọa Thần sơn mạch ngộ đạo đột nhiên bị Đại Phạm thần vương cách quy tắc của Nguyên Mộng vũ trụ ghi nhớ.

Chân Thần có năng lực như thế, đã như vậy Tạo Hóa thánh hoàng vì sao không ghi nhớ Hỗn Nguyên thiên tôn?

Phải biết rằng Hỗn Nguyên thiên tôn nhận được Hồng Mông linh châu đã lâu, nhục thể của hắn kinh qua Hồng Mông linh châu thối luyện đã là chí bảo, cường đại đến không thể tưởng tượng, tựa như Lâm Minh cơ hồ tạo thành vĩnh hằng chi hồn.

Dưới tình huống như vậy, Thánh tộc đồng dạng tu luyện thân thể có thể nào bỏ qua cho thân thể của Hỗn Nguyên thiên tôn?

Hơn nữa thiên phú của Hỗn Nguyên quá nghịch thiên, lưu lại nhân vật tuyệt thế như vậy, lại có hận ý ngập trời với Thánh tộc, bọn họ có thể nào để mặc cho hắn trưởng thành, nếu như vậy mà nói, có lẽ đến thời điểm Nhân tộc cùng Thánh tộc chân chính đại chiến, bọn họ sẽ có nhiều thêm một đối thủ là Chân Thần!

Cho nên Thánh tộc tất nhiên muốn giảo sát Hỗn Nguyên thiên tôn!

Đối với việc này thì Hỗn Nguyên thiên tôn cũng vô cùng rõ ràng, hắn cũng cảm giác được tiêu ký của Chân Thần.

Cho nên ở sau khi vội vã lưu lại truyền thừa, Hỗn Nguyên thiên tôn liền làm ra một cái quyết định, đó chính là hi sinh chính mình...

Hắn biết rõ sau khi bị Chân Thần tỏa định, vô luận là hắn trốn tới chỗ nào đều sẽ bị Thánh tộc tìm được, ngay tiếp theo chiến hữu Hắc Long của hắn cũng có thể sẽ bị chết trận, truyền thừa hắn lưu lại cũng có thể bị phá hủy, như vậy hắn liền hoàn toàn tuyệt hết hi vọng rồi.

Vì giữ được truyền thừa, bảo vệ Hắc Long, Hỗn Nguyên thiên tôn bất đắc dĩ. Hắn dọc theo không gian thông đạo mà Tạo Hóa thánh hoàng đánh ra xông vào Thánh La Thiên!

Đây bằng với một mình vào hang hổ!

Mà chuyến đi này Hỗn Nguyên thiên tôn đã cho biết quyết tâm hẳn phải chết.

Hắn biết rõ mình đã không thể nào lại trở về Thần vực, hắn không nói cho Hắc Long, thậm chí có thể Hắc Long căn bản không biết Hỗn Nguyên thiên tôn đã bị Chân Thần dùng cảm giác tỏa định lại.

Cũng là bởi vì cái này, thời điểm Lâm Minh lại trở về Vạn Cổ Ma Khanh, hỏi thăm Hắc Long hạ lạc của Hỗn Nguyên, Hắc Long hoàn toàn không biết.

Hỗn Nguyên thiên tôn một mình rời đi, tự biết thập tử vô sinh, cho nên hắn đem Thiên Tôn linh bảo có giá trị lớn nhất của mình bao gồm Hỗn Nguyên chi môn, Hỗn Nguyên thiên cung, Hỗn Nguyên Chung, tất cả đều để lại cho hậu nhân.

Hắn không đành lòng nhìn Huyền Tình thiên hậu xinh đẹp vô song ở sau khi chết thì thân thể dần dần bị rữa nát, hồng nhan khô cốt.

Liền đem đại đế chi tâm của mình sinh sôi lấy ra ngoài, để vào trong cơ thể của Huyền Tình thiên hậu, một lần đập liền là mười vạn năm.

Hắn biết làm như vậy không có ý nghĩa, Huyền Tình thiên hậu không thể nào sống lại.

Nhưng mà hắn vẫn làm như vậy, hắn muốn vĩnh viễn thủ hộ nữ tử mà hắn yêu, thủ hộ tịnh thổ cuối cùng ở trong lòng hắn...

Hắn nghĩ đến một khắc kia mà hắn chết, những thứ xinh đẹp này như cũ vẫn kéo dài...

Cho nên... Thời điểm Lâm Minh phát hiện ra Huyền Tình thiên hậu, thi thể của thiên hậu như cũ trông rất sống động, chỉ là một điểm này liền có thể thấy được Hỗn Nguyên thiên tôn có tình cảm với Huyền Tình sâu đến thế nào!

Lâm Minh còn nhớ rõ lời mà Hỗn Nguyên thiên tôn khắc xuống --- Huyền Tình, nếu có kiếp sau, ta nguyện sẽ nắm tay nàng, cùng chung chế tạo thiên địa luân hồi, ức năm không hối hận...

Một câu nói ẩn chứa bao nhiêu hận ý, bao nhiêu không cam lòng?

Làm xong hết thảy những cái này, Hỗn Nguyên thiên tôn cứ như vậy mà đi, hắn gạt Hắc Long ra, mang theo người đi theo của hắn...

Không ai biết hắn đi tới nơi nào. Cũng không người nào biết con đường hắn lựa chọn này có bao nhiêu cô độc, bao nhiêu bi tráng...

Ở Thánh La Thiên, Hỗn Nguyên đương nhiên một lần nữa bị lâm vào đuổi giết.

Thậm chí có thể những người đuổi giết kia đã sớm chạy tới lối đi giữa Thần vực cùng Thánh La Thiên rồi.

Chương 1974: Nhân tuyển (1)

Ở dưới vây giết cùng chặn đường trùng trùng, Lâm Minh không cách nào tưởng tượng được Hỗn Nguyên thiên tôn là như thế nào mà xông tới được Thánh La Thiên, tiến vào Thái cổ di tích?

Phải biết rằng, Hỗn Nguyên lúc này đã không có đại đế chi tâm, thậm chí không có Hỗn Nguyên thiên cung, Hỗn Nguyên Chung, Hỗn Nguyên chi môn!

Hắn chỉ bằng vào một cỗ ý niệm, tiến vào Thái Cổ giới di tích, một đường dùng máu tươi liền chạy đến đó...

Hỗn Nguyên thiên tôn đã sớm chọn Hắc Ám thâm uyên.

Có lẽ ở trước lúc Hỗn Nguyên thiên tôn bắt đầu bắt tay vào sáng lập Hồng Mông luân hồi đạo đã đi qua Thái Cổ giới di tích, tựa như Thần Mộng từng đi qua Hồn giới, Hỗn Nguyên thiên tôn biết chỗ sâu nhất của Hắc Ám thâm uyên thì Chân Thần cũng không dám tiến vào.

Hắn không muốn nhục thể của mình bị Thánh tộc lợi dụng, liền không chùn bước xông vào Hắc Ám thâm uyên!

Chuyện tiếp đó liền giống như lão Thần Hoàng miêu tả rồi.

Lâm Minh không cách nào tưởng tượng ở thời điểm Hỗn Nguyên thiên tôn chạy trốn Thánh La Thiên, cùng chém giết giãy dụa ở Hắc Ám thâm uyên, đoạt xá ác ma thâm uyên, hắn rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu trắc trở cùng cay đắng!

Hôm nay hắn đã thành ma, trong lòng chỉ còn lại có hận ý nồng đậm, liên tục không dừng!

Sau khi hiểu hết thảy, Lâm Minh chỉ có thể cảm khái tạo hóa trêu ngươi, Hỗn Nguyên thiên tôn là một nhân vật tuyệt thế có tình có nghĩa, oai phong thiên địa lại lạc đến kết quả như vậy, sao mà bi tình!

Đáng vui mừng duy nhất chính là truyền thừa của Hỗn Nguyên còn có Hắc Long, ở dưới sự bảo vệ bỏ qua tự thân của Hỗn Nguyên thiên tôn thì được bảo tồn lại...

Điều này cũng đại khái là bởi vì Thánh tộc không cho là một cái truyền thừa do Thiên Tôn lưu lại có thể thay đổi được cái gì, mà theo thông đạo Thán Tức thần bích từ từ biến mất, muốn đi hủy diệt nó còn phải giao ra cái giá không nhỏ.

Hắc ám đặc dính như nước, Hồng Mông chi khí tràn ngập.

Lâm Minh yên lặng ngồi ở trong phiến không gian hắc ám này, ở trước người hắn, Hắc Long long đản lẳng lặng lơ lửng, từng tia khí tức Hồng Mông ngưng tụ trong đó, để cho quả long đản này lóe ra hắc quang nhàn nhạt.

Hắn đã đả tọa ba ngày rồi, hắn ở trong không gian hắc ám này thể ngộ ý cảnh mà Hỗn Nguyên thiên tôn lưu lại, đồng thời cũng lấy cỗ ý cảnh này thấm nhuần cho trưởng thành của Hắc Long long đản.

Mà liền ở lúc này trong lòng Lâm Minh vừa động, hắn nghe được truyền âm của lão Thần Hoàng --- Hạo Kiếp chi liên chữa trị liền sắp bắt đầu, mà hiện tại cần định ra danh ngạch tiến vào cấm địa.

Lâm Minh đứng lên, đi ra khỏi phiến không gian hắc ám này...

...

Bạch sắc đại điện to lớn trang nghiêm, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy vũ trụ mênh mông, không bờ bến trên bầu trời.

Mà ở giữa đại điện thì có một bàn tròn cực lớn làm bằng hắc diệu thạch, trên cái bàn tròn có khắc đồ án Thần tộc cổ xưa.

Lúc này trong đại điện đã có mười mấy người đang chờ.

Lâm Minh đi vào đại điện trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trong đó liền bao gồm cả Mạc Lăng thiên tử, ánh mắt của hắn ngưng tụ ở mi tâm của Lâm Minh, ánh mắt nhất thời khẽ đỏ lên.

Bởi vì hắn thấy được Thần Hoàng ấn ký ở giữa mi tâm của Lâm Minh.

- Thần Hoàng ấn ký!

Mạc Lăng thiên tử nắm chặt tay vịn của ghế, tựa hồ liền muốn đứng lên, mà lúc này Đại trưởng lão Thần tộc ở bên cạnh hắn lại đem hắn đè xuống.

- Đại trưởng lão, lão Thần Hoàng làm sao sẽ lưu lại Thần Hoàng ấn ký cho hắn, hắn chỉ là ngoại nhân, làm sao có thể...

Sắc mặt của Mạc Lăng thiên tử vô cùng khó coi, hắn là dòng duy nhất còn sót lại của thế hệ trẻ Thần tộc, cũng không có được gia trì của Thần Hoàng ấn ký.

Mặc dù nói tác dụng của Thần Hoàng ấn ký cũng không phải là rất lớn, nhưng đây là một thứ tượng trưng cho thân phận, ý vị là được chấp nhận của Thần Hoàng.

- Là lão Thần Hoàng lưu lại, bất quá... Khí huyết của hắn phù phiếm, tựa hồ bị thương rồi.

Đại trưởng lão ở bên cạnh Mạc Lăng thiên tử mở miệng nói, Mạc Lăng thiên tử hơi ngẩn ra, nhìn Lâm Minh, quả nhiên thấy tình huống của Lâm Minh không đúng.

Lâm Minh lúc này ở trên người hắn đã không còn vết máu, nhưng mà thương tích lưu lại sau một kích của Hỗn Nguyên thiên tôn không phải là chuyện đùa, thậm chí nội tạng, kinh mạch của hắn còn có một chút tổn thương chưa phục hồi như cũ.

- Tiểu tử này không biết dùng hoa chiêu gì mà đả động được lão Thần Hoàng, lúc trước lão Thần Hoàng dẫn hắn rời đi cũng không biết là đi nơi nào, cho hắn cái gì.

Thanh âm của Mạc Lăng thiên tử tức giận, mang theo ghen tỵ thật sâu, hắn nhưng là dòng chính vương thất của Thần tộc, mà Lâm Minh chỉ là nhân loại, lão Thần Hoàng thế nhưng làm ra lựa chọn như vậy.

Không riêng gì Mạc Lăng thiên tử, rất nhiều người đều chú ý tới Thần Hoàng ấn ký ở chính giữa mi tâm của Lâm Minh, trong lúc nhất thời rất hiều người bàn luận xôn xao.

- Chính là tiểu tử này đem Hạo Kiếp chi liên mang về Thần tộc?

- Lão Thần Hoàng điểm lên Thần Hoàng ấn ký ở mi tâm của hắn, chẳng lẽ còn tính toán để cho hắn nhận được một cái danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa sao?

- Không thể nào, tiến vào Tu La cấm địa chỉ có sáu danh ngạch... Chúng ta còn phải phân cho Thiên tộc nhân hai cái danh ngạch, còn dư lại cũng chỉ còn bốn cái cho chúng ta, toàn bộ để lại cho Thiên Tôn trong tộc cũng còn không đủ, ngay cả Mạc Lăng thiên tử đều chưa hẳn sẽ hoàn toàn nhận được một cái...

Mọi người hoặc là nghị luận, hoặc là truyền âm, ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh đều có chút khác thường.

Lâm Minh đi tới trước bàn đá Hắc Diệu thạch, yên lặng ngồi xuống ở một vị trí xa xa, nghị luận của những người này tự nhiên rơi vào trong tay của hắn.

- Cái danh ngạch này lại chỉ có sáu người... Còn ít hơn so với ta nghĩ, không biết Thiên tộc tại sao cũng phải thêm vào trong đó, bọn họ phân ra hai cái, danh ngạch còn dư lại cho Thần tộc, quả thật là không đủ để phân chia.

Lâm Minh nhìn lướt qua, chỉ là Thiên Tôn ở chỗ này đã có mười người rồi!

Chỉ có bốn danh ngạch, hạ vị Thiên Tôn nhất định là không được chia phần, mà chỉ sợ là bên trong trung vị Thiên Tôn, thượng vị Thiên Tôn, những người có tuổi lớn kia, tiềm lực nhỏ, thực lực yếu cũng sợ là không được phân rồi.

Danh ngạch chỉ sẽ lưu lại cho những Thiên Tôn cường đại nhất, tiền đồ sáng nhất, bởi vì những người này có thể phát huy tác dụng ở trong đại kiếp, cũng có thể chống đỡ cho tương lai của Thần tộc.

Về phần tiểu bối trẻ tuổi dưới tình huống như vậy lấy được một cái danh ngạch lại khó càng thêm khó!

Ngay vào lúc này lại có một nhóm người tiến vào đại điện.

Những người này toàn bộ thân mặc hắc sắc chiến phục, làn da của bọn họ hiện lên màu vàng nhạt, nhãn mâu thâm thúy, phía sau lưng có một cặp quang dực kỳ dị.

Trên quang dực có phù văn kỳ dị lóe lên, giống như là từng đạo tinh hà đang lưu chuyển, quấn quanh.

Thiên tộc!

Nhóm người này tới, khí thế của từng người như thâm uyên đại hải, sâu không lường được, trong con mắt có điện mang đang lóe lên, thực lực hiển nhiên đều hết sức bất phàm.

Chương 1975: Nhân tuyển (2)

- Khách quý lâm môn, vô cùng hoàn nghênh!

Thanh âm như đại hải thâm trầm vang lên trên đại điện, thân ảnh của lão Thần Hoàng không biết khi nào đã xuất hiện ở đại điện, trên khuôn mặt già nua mang theo một tia tiếu dung nhàn nhạt, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía chư vị cường giả Thiên tộc.

Lần này lão Thần Hoàng xuất hiện cùng với lần trước Lâm Minh nhìn thấy đã hoàn toàn bất đồng, cỗ mộ khí trầm trầm kia đã sớm quét sạch, thay vào đó là một loại khí tức cường đại như nộ hải, sâu không lường được.

Bất quá Lâm Minh lại từ trong biểu hiện của lão Thần Hoàng cảm nhận được một tia vị đạo bất thường.

Lần trước lão Thần Hoàng gặp mình thì mộ khí trầm trầm, kỳ thật thì đó mới là trạng thái sinh mệnh chân thực nhất của lão, mà hiện tại lão gặp Thiên tộc nhưng hoàn toàn là một loại trạng thái khác, có thể thấy được giữa Thiên tộc cùng Thần tộc mặc dù là chiến hữu cùng đồng bạn, nhưng mà tranh phong lẫn nhau cũng không phải là hòa hợp êm thấm.

- Thiên tộc Thác Bạt Khuê ra mắt Thần Hoàng bệ hạ!

Trung niên nhân Thiên tộc cầm đầu long hành hổ bộ hướng lão Thần Hoàng thi lễ một cía, trên thái độ đúng mực, chợt lạnh nhạt nhìn về phía lão Thần Hoàng.

Mặc dù nói Thác Bạt Khuê ở Thiên tộc có địa vị cực cao, nhưng mà bàn về bối phận hắn so với lão Thần Hoàng thì kém rất nhiều, theo lý nên hành lễ.

Lúc này khí thế của Thác Bạt Khuê sâu như biển, cũng so sánh với Thần tộc cường giả ở tại chỗ thì phải thịnh hơn rất nhiều.

Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê...

Chư cường Thái cổ Thần tộc trong bạch sắc đại điện nhìn thấy người này thì trong nhãn mâu không khỏi nở rộ ra quang mang kỳ lạ.

Thiên tộc từ trước đến giờ có thuyết pháp nhị hoàng, tộc trưởng của Thiên tộc hoàn toàn xứng đáng là Đế Hoàng của Thiên tộc, mà Thác Bạt Khuê cũng là người có chiến lực mạnh nhất của Thiên tộc, nhiều năm trước chính là Thiên Tôn đỉnh phong, có danh xưng là Chiến Hoàng.

Ở dưới tình huống Thánh tộc xâm lấn, chiến trường thế cục giằng co, người có chiến lực mạnh nhất của Thiên tộc lại tới nơi này, có thể thấy được trọng thị đối với lần tiến vào Tu La cấm địa này.

Không nghi ngờ chút nào Chiến Hoàng sẽ tiến vào cấm địa!

- Bái kiến Thần Hoàng bệ hạ!

Những người khác của Thiên tộc rối rít theo đó hành lễ.

Trăm tỷ năm trước Thiên tộc yếu hơn so với Thần tộc, thậm chí ở niên đại càng xa hơn, Thiên tộc là một tộc phụ thuộc của Thần tộc.

Nhưng mà sau đó nhân khẩu của Thiên tộc đông đảo, thiên phú cũng tốt hơn chủng tộc khác, liền dần dần độc lập ra ngoài, sau đó vũ trụ mà bọn họ chiếm đoạt tính ra không ít hơn bao nhiêu so với Thần tộc, hôm nay khí vận của Thiên tộc mặc dù cũng sắp hết nhưng khí số còn là mạnh hơn rất nhiều so với Thái cổ Thần tọc, nhóm cường giả hôm nay của Thiên tộc từng người khí thế cường thịnh, nhìn một vòng liền thấy được có xu thế nang với đám người Thần tộc.

Trong bạch sắc đại điện, vẻ mặt của mấy trưởng lão Thần tộc nhìn chúng cường giả Thiên tộc có chút phức tạp.

Hiện tại Thái cổ Thần tộc sớm đã không còn là Thái cổ Thần tộc như năm xưa, Thiên tộc đã trở thành tộc quần oai phong một cõi trong Thái cổ vũ trụ, thực lực toàn diện không kém Thái cổ Thần tộc chút nào.

Hiện tại vừa gặp phải Thánh tộc xâm lấn, nhân số của võ giả Thiên tộc phải nhiều hơn so với Thái cổ Thần tộc nhiều lắm, thanh thế chống cự Thánh tộc xâm lấn thậm chí càng mạnh hơn so với Thần tộc.

Đây chính là Thiên tộc? Thái cổ Thần tộc muốn phân hai cái danh ngạch cho Thiên tộc là vì cùng chung đối kháng Thánh tộc sao?

Lâm Minh âm thầm đánh giá đám người Thiên tộc ở trước mặt, rất nhanh liền ở bên trong thấy được mấy người nổi bật.

Có mấy người thực lực phi phàm hiển nhiên là cường giả cảnh giới Thiên Tôn của Thiên tộc, hai cái đồng tử sáng rực rỡ, đứng ở nơi đó, trên người có đạo vận vô cùng dũng động, chấn động không gian, làm người ta phải nhìn đến.

- Ta là một lão cốt đầu, không cần đa lễ.

Trên mặt lão Thần Hoàng mỉm cười, khẽ khoát tay một cái, trong ánh mắt lóe lên thần huy:

- Hạo Kiếp chi liên sắp bắt đầu chữa trị, bất quá trước phải định ra danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa.

- Chúng ta chính là vì chuyện này mà đến, Thần Hoàng bệ hạ, không biết Thần tộc tính toán đề cử mấy vị tuấn kiệt tiến vào Tu La cấm địa?

Thác Bạt Khuê cất cao giọng nói.

- Chuyện này ta đã quyết định rồi!

Trên mặt của lão Thần Hoàng Thần tộc như cũ mang theo nụ cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn về phía Thần tộc võ giả, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nín thở.

Tất cả đại sự của Thần tộc từ trước đến giờ đều do lão Thần Hoàng làm chủ, chỉ có những quyền lực mà lão Thần Hoàng chủ động buông ra mới đến phiên người khác nói chuyện.

Mà hiện tại danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa hiển nhiên là lão Thần Hoàng muốn một mình quyết định.

Không nói lão Thần Hoàng có uy quyền tuyệt đối, những người khác chỉ có thể phục tùng, mấu chốt nhất chính là thần thạch trên Hạo Kiếp chi liên này đang ở trong tay lão Thần Hoàng!

Thần thạch này so sánh với bản thể của Hạo Kiếp chi liên còn quan trọng hơn, không có nó, mở ra Tu La cấm địa liền chỉ là nói suông.

Thác Bạt Khuê cùng chúng cường giả của Thiên tộc im lặng, chỉ có con mắt của Thác Bạt Khuê lóe lên, không biết suy nghĩ cái gì.

Trong điện đường khổng lồ, trong lúc nhất tời yên tĩnh không tiếng động.

Thái cổ Thần tộc chỉ có bốn danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa, nhưng người phù hợp điều kiện lại không chỉ có bốn người.

Một ít cường giả Thần tộc biết mình sẽ không trúng cử, nhưng mà bọn hắn ở trong Thần tộc đều có thế lực tương ứng của mình, cũng có người ưu ái của riêng mình, muốn đem người này thúc đẩy lên.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một trận đánh cờ cực kỳ khó khăn.

Yên lặng đột nhiên bị lão Thần Hoàng đánh vỡ.

- Hiện tại ta tuyên bố danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa, người thứ nhất, Thân Khổ!

Thanh âm của lão Thần Hoàng liên tục, vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả võ giả Thần tộc ở tại chỗ nhất thời tập trung lên trên thân một người trung niên.

Người trung niên kia hít sâu một hơi, đứng lên.

Thần tộc Thiên Tôn --- Thân Khổ, hắn chẳng qua là trung vị Thiên

Tôn, nhưng mà số tuổi lại chỉ chừng tám vạn tuổi, tiền đồ rất tốt, tương lai mặc dù không quá có thể thành tựu Chân Thần nhưng mà trở thành một Thiên Tôn đỉnh phong vẫn là không có vấn đề.

- Người thứ hai, Lam Lạc!

Lão Thần Hoàng đọc tên người thứ hai là một nữ tử, khí chất của nàng trang nhã, dung mạo xuất trần, tu vi của nàng thấp hơn, chỉ là sơ nhập Thiên Tôn, bất quá tuổi của nàng chỉ có 1 vạn 3 ngàn tuổi, so với thời gian thành tựu Thiên Tôn của Chiến Phật Đế Giách Già ở Nhân tộc chỉ chậm hơn hai, ba ngàn năm mà thôi.

- Người thứ ba, Đế Vô Ngân!

Lão Thần Hoàng đọc tên người thứ ba, là một Thiên Tôn đỉnh phong trẻ tuổi nhất Thần tộc hiện tại, đã là hai trăm vạn tuổi, thực lực của hắn cường đại vô cùng, hôm nay ở Thần tộc cũng là số một số hai!

Trên thực tế chọn ba người này đều không có gì cần phải nói, rất nhiều người đã đại khái đoán được, hiện tại mấu chốt là... Danh ngạch thứ tư!

Chương 1976: Thần minh pháp chỉ (1)

Ba cái danh ngạch đầu, rất nhiều người căn bản không có hi vọng, bởi vì ba người Thân Khổ, Lam Lạc, Đế Vô Ngân quá cường thế, không có nhiều lo lắng.

Nhưng mà danh ngạch thứ tư này, nhân tuyển không sai biệt lắm là có nhiều hơn rồi!

Bao gồm Mạc Lăng thiên tử cũng có hi vọng.

Thiên phú của Mạc Lăng, Lâm Minh mặc dù không nhìn vào mắt, nhưng cái này kỳ thật là bởi vì ánh mắt của Lâm Minh quá cao, thiên tài không có khả năng nhất định trở thành Chân Thần thì hắn cũng cảm thấy bình thường.

Trên thực tế, dựa theo khuynh hướng phát triển từ trước của Thần tộc, Mạc Lăng có hi vọng rất lớn trở thành Thiên Tôn đỉnh phong.

Phong hào "Thiên tử" này cũng không phải là nói chơ.

Chỉ là tuổi tác của Mạc Lăng quá nhỏ, tu vi cũng chỉ có Giới Vương cảnh, cho dù thực lực của hắn đề cao, đối với đại kiếp lần này cũng không trợ giúp được gì, cho nên hắn mới khẩn trương, sợ lão Thần Hoàng không chọn hắn.

Hơn nữa hiện tại lão Thần Hoàng tựa hồ phá lệ chiếu cố đối với Lâm Minh, để cho hắn càng thêm khẩn trương.

- Thần Hoàng bệ hạ, không nên hồ đồ, đem một cái danh ngạch trọng yếu như vậy phân cho ngoại nhân đi!

Lúc này rất nhiều người cùng với Mạc Lăng thiên tử đều là có ý nghĩ tương tự, Đại trưởng lão ở bên cạnh Mạc Lăng vỗ vỗ bả vai của hắn, ý bảo hắn không cần khẩn trương.

Đại trưởng lão đố với danh ngahcj này cũng có ảo tưởng qua nhưng mà cảm giác được hi vọng không lớn.

Cao tầng của Thần tộc phân nội chức, ngoại chức; nội chức là trưởng lão, quản nội vụ; ngoại chức là chiến tướng, ở chiến trường chém giết.

Mới vừa rồi lão Thần Hoàng điểm đến tất cả đều là chiến tướng, hắn là một cái trưởng lão, cho dù là Đại trưởng lão cũng là không có hi vọng gì.

- Một cái danh ngạch cuối cùng...

Hai tay của lão Thần Hoàng chắp ở phía sa, ánh mắt trầm tĩnh chậm rãi quét qua trên mặt mọi người:

- Một cái danh ngạch cuối cùng là... Lâm Minh!

Thanh âm của lão Thần Hoàng bình tĩnh, đây là Lâm Minh đã sớm biết.

Song những người khác lại bất ngờ, phản ứng vô cùng kịch liệt.

Một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng!

Lâm Minh?

Không nói Thần tộc, Thiên tộc chư cường đều không khỏi vì đó mà ngạc nhiên, bọn hắn đối với chư vị cường giả của Thái cổ Thần tộc đều vô cùng quen thuộc. Mà tiến vào Tu La cấm địa tuyệt đối sẽ là người mạnh nhất, đồng thời còn là thiên tài có tiềm lực mới có thể tiến nhập.

Tỷ như Thần tộc lão Thần Hoàng, thực lực mặc dù cường đại nhưng mà tiềm lực đã hết, chính mình cũng sẽ không tiến vào.

Mà Lâm Minh này, bọn họ thoạt nhìn rõ ràng chỉ có tu vi Thánh Chủ trung kỳ, mà cái tên này bọn họ cũng chưa từng nghe qua.

- Người mà Thần Hoàng đề cử... Chẳng lẽ là thân huyết mạch mà Thần Hoàng giấu diếm?

Thiên tộc Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê ngẩng đầu hồ nghi nhìn lão Thần Hoàng một cái, nhưng mà nhìn thấy trên mặt giống như giếng nước yên tĩnh, phảng phất là tuế nguyệt tuyên cổ, hắn nhìn không thấy bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

- Không đúng, thanh niên kia vốn cũng không phải là Thần tộc, hắn là... Dị tộc?

Phát hiện này để cho Thác Bạt Khuê càng kinh ngạc hơn.

Về phần cường giả Thần tộc đã sớm ngồi không yên!

Thánh tộc xâm lấn, đại kiếp đã tới, tiến vào Tu La cấm địa có thể nói là một cái cơ hội để Thái cổ Thần tộc đối kháng với Thánh tộc.

Cơ hội qúy giá như thế phải ưu tiên để lại cho Thiên Tôn có trợ giúp đối với đại chiến.

Nếu như nói, mạnh mẽ muốn phân ra một cái cơ hội quý giá cho hậu bối, đó cũng nên phân cho thiên tài của bản tộc, sao có thể đem loại đại cơ duyên này phân cho một ngoại nhân?

Ngoài khiếp sợ ra, đã có người không cam lòng.

- Thần Hoàng bệ hạ, ta không hiểu!

Một trưởng lão trực tiếp đứng lên, chất vấn Thần Hoàng như thế là đại bất kính, nhưng mà lúc này tràng diện hỗn loạn, rất nhiều người đều không để ý được quá nhiều.

- Mời Thần Hoàng bệ hạ nghĩ lại!

Lại có trưởng lão đứng lên.

Đại trưởng lão, còn có Mạc Lăng thiên tử đều đè nén không hành động, lúc này ánh mắt của Mạc Lăng thiên tử đã đỏ lên rồi, quyền đầu của hắn đã sớm nổi lên gân xanh, nhưng mà hắn vẫn là cắn răng, chịu đựng không lên tiếng.

Một ít cường giả của Thái cổ Thần tộc rối rít lên tiếng, ngôn từ nghe khẩn thiết vô cùng.

Mà lão Thần Hoàng chỉ là thản nhiên nói:

- Các ngươi đại khái đã quên, chủ thể của Hạo Kiếp chi liên là người nào cầm về hay sao?

Lâm Minh đối với Thần tộc có ân là không thể nghi ngờ.

- Tự nhiên nhớ được...

Liền ở lúc này Đại trưởng lão mở miệng:

- Lâm Minh mới tới tộc ta còn là lão hủ tiếp đãi, nhưng mà... Một chuyện quy một chuyện, Lâm Minh này xuyên qua trùng trùng vũ trụ, đem Hạo Kiếp chi liên của Huyền Tình thiên hậu trả lại, đây là ân tình, Thần tộc nhớ kỹ, nhưng mà cũng đừng quên, Hạo Kiếp chi liên này vốn chính là của Thần tộc ta, Lâm Minh cũng chỉ là đem vật quy nguyên chủ, nhặt được tiền tài của người khác lý nên trả lại, làm của riêng liền là không đúng rồi?

Đại trưởng lão nói đến thiên kinh địa nghĩa, ánh mắt của lão quét về phái Lâm Minh, nhưng Lâm Minh chỉ là trầm mặc, không có cãi lại.

Như thế mà tới, khóe miệng của Đại trưởng lão nổi lên một tia mỉm cười thắng lợi, lão tiếp tục nói:

- Thần Hoàng bệ hạ, Thần tộc ta không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, đối với Lâm Minh, lão hủ co là nên ban thưởng trọng hậu, tộc ta có không ít bảo vật, có thể tùy ý ban thưởng, thậm chí Thái cổ thần công cũng có thể tận tình truyền thụ, nhưng mà Tu La cấm địa chính là tổ tiên tộc ta lưu lại, tiến vào trong đó cần tích lũy khí vận của tộc ta, Lâm Minh thân là nhân loại, không có chút Thần tộc huyết mạch nào, phúc duyên khi tiến vào trong Tu La cấm địa khẳng định không thâm hậu bằng tinh anh hậu bối của Thái cổ Thần tộc chúng ta, như thế mà nói thật sự là phí phạm.

- Lại nói hiện tại đại kiếp đã tới, Lâm Minh là một hậu bối, tu vi mới chỉ Thánh Chủ trung kỳ, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, dnah ngạch có hạn... Kính xin Thần Hoàng bệ hạ nghĩ lại.

Lời nói của Đại trưởng lão nhất thời đưa đến rất nhiều võ giả Thần tộc đồng ý.

Không nói những võ giả Thần tộc kia còn có hi vọng tranh giành danh ngạch thứ tư, cho dù là những võ giả Thần tộc căn bản không có hi vọng tiến vào Tu La cấm địa cũng không hi vọng nhìn thấy Lâm Minh là một cái nhân loại được phân đi vào tìm cơ duyên của tông tộc bọn hắn.

Trong lúc nhất thời rất nhiều trưởng lão rối rít hưởng ứng, đều phản đối Thần Hoàng.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Đại trưởng lão cũng là hài lòng, lời nói mới vừa rồi của lão xác thực là có lý có căn cứ, hợp lẽ thường, dĩ nhiên sẽ nhận được đồng ý.

Lúc này Mạc Lăng thiên tử đứng lên, trung khí mười phần nói:

- Thần Hoàng bệ hạ, nếu muốn đền bù tổn thất cho Lâm công tử, Mạc Lăng nguyện ý xuất ra một phần lực, đem bảo vật gia tộc cống hiến ra...

Nếu như có thể tiến vào cấm địa, Mạc Lăng không ngần ngại xuất ra chút máu, đối với cái này thì Lâm Minh chỉ là cười nhạt, bảo vật của gia tộc Mạc Lăng? Đối với hắn mà nói sợ rằng chỉ là một ít gân gà mà thôi.

Chương 1977: Thần minh pháp chỉ (2)

Bất quá hắn vẫn là không giải thích, hắn biết, chỉ bằng vào thân phận hiện tại của mình, nói cũng là nói vô ích.

Mà liền ở lúc này lão Thần Hoàng lại trấn định tự nhiên, lão thản nhiên nói:

- Ta đang nói ra là một cái quyết định, mà không phải là thương lượng với các ngươi, chuyện này không cần bàn bạc nữa, người vi phạm tộc quy xử trí.

Thanh âm của lão Thần Hoàng chậm rãi, tựa hồ đang nói đến một chuyện không liên quan khẩn yếu, nhưng không cho phép làm trái nghịch!

Trong lúc nhất thời tất cả võ giả Thần tộc đều ngừng lại rồi.

Lão Thần Hoàng thế nhưng nhắc tới tộc quy!

Nếu như nói muốn dựa theo tộc quy, tự nhiên là tộc quy ngỗ nghịch với Thần Hoàng, đây cũng không phải là tội danh nhỏ.

Lão Thần Hoàng ở Thần tộc một mực hòa ái, cơ trí, nhưng mà nếu như lão thật sự nghiêm khắc lại làm cho người ta sợ hãi trong lòng!

Tuy nói hiện tại lão đã già, nhưng mà ở Thần tộc, lão vẫn là có quyền uy tuyệt đối, không có người nào sẽ làm trái với lão, thứ nhất bao gồm mấy cái Thiên Tôn đỉnh phong như Đế Vô Ngân đều là lão Thần Hoàng tuệ nhãn phát hiện, hơn nữa tự tay dạy dỗ.

Thứ hai chính là Thần minh pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại liền là giữ ở trên tay của lão Thần Hoàng!

Lời nói mới vừa rồi của lão Thần Hoàng bá đạo mà bất cận nhân tình, giống như bạo quân, lại là đặt ở Thần tộc chính là mệnh lệnh chí cao, không người nào có thể làm trái.

- Nhưng mà...

Mạc Lăng thiên tử nóng nảy, nhưng mà đối mặt với lão Thần Hoàng, hắn lại hoàn toàn không có dũng khí.

Những trưởng lão khác cũng là không dám nói tiếp nữa, mặc dù bất mãn ở trong lòng bọn họ đã chất chứa đến cực hạn.

Trong lúc nhất thời tất cả căm hận đều chuyển dời đến trên người của Lâm Minh, Lâm Minh nhất thời cảm giác được rất nhiều ánh mắt tràn đầy oán hận ghen tỵ tỏa định ở trên người mình, nếu như ánh mắt có thể giết người, hắn sợ là đã chết không biết bao nhiêu lần.

Ở dưới nhiều ánh mắt như vậy, Lâm Minh như cũ giữ vững trầm mặc, không một chút rối loạn.

Thấy Lâm Minh biểu hiện như thế, Thác Bạt Khuê gật gật đầu, ánh mắt ý vị thâm trường, tiểu tử này đúng là không tầm thường.

Bấ quá bằng vào những thứ này cũng không đủ để cho lão Thần Hoàng ủng hộ hắn lớn lao như thế, không biết hắn rốt cuộc có cái gì đặc biệt.

- Thần Hoàng bệ hạ, anh minh không giảm so với năm đó!

Ngay vào lúc này Thác Bạt Khuê đứng dậy, cười sang sảng nói.

Phải biết rằng lão Thần Hoàng cho dù lấy lực bỏ qua nghị luận của mọi người, bảo vệ Lâm Minh, những người khác ngoài miệng không dám nói gì nhưng mà nội tâm chung quy sẽ bất mãn, đây là tiêu hao quyền ý của lão Thần Hoàng!

Chỉ sợ ngay cả mấy đồ đệ của lão Thần Hoàng cũng sẽ không vui với cách làm của sư phụ bọn họ...

- Chiến Hoàng liền không cần hàn huyên nữa, đi thẳng vào chủ đề mới tốt, dựa theo ước định ban đầu, chữa trị Hạo Kiếp chi liên, Thần tộc cùng Thiên tộc đều phải xuất ra một phần lực lượng, Chiến Hoàng chắc hẳn đã đem đồ vật mang đến đi...

- Dĩ nhiên!

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện, từ trong tu di giới lấy ra một cái hộp nhỏ, bày ra trên mặt bà.

Một cái hộp nhỏ thoạt nhìn không có chút thu hút nào nhưng mà sau khi lấy ra lại mơ hồ có pháp tắc tác động đến chung quanh, tạo thành từng cái vòng xoáy thật nhỏ hội tụ mà đến.

Hiển nhiên đồ vật trong hộp này hết sức bất phàm!

- Thời đại thượng cổ, thần minh pháp chỉ do tổ tiên tộc ta truyền xuống tổng cộng có ba đạo!

Thần minh pháp chỉ?

Trong lòng Lâm Minh hơi hơi động, chăm chú nhìn lại, chữa trị Hạo Kiếp chi liên này cần Thần minh pháp chỉ, chiến đấu với Thánh tộc cũng có thể dùng tới Thần minh pháp chỉ.

Thậm chí Thần minh pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại được Thiên Tôn đỉnh phong dùng đến đủ để uy hiếp Chân Thần!

Loại pháp chỉ thần kỳ do Thượng cổ đại năng lưu lại này có công năng thực sự quá rộng lớn rồi.

Lần này có cơ hội, Lâm Minh dĩ nhiên muốn hảo hảo quan sát một phen.

Hắn chỉ thấy được Thác Bạt Khuê vô cùng cẩn thận mở cái hộp ra, từ trong vải lụa vàng của cái hộp lấy ra ba tấm phù chỉ khô vàng, những phù chỉ này thoạt nhìn hết sức bình thường, thậm chí có chút thô ráp, bản thân phù chỉ cũng mỏng vô cùng, phía trên vẽ phù văn vân lộ giống như giun, tản ra khí tức vô cùng cổ xưa.

Song sau khi thấy ba tấm phù chỉ này, Lâm Minh lại đột nhiên ngẩn ra, đây... Đây chính là Thần minh pháp chỉ?

Đây không phải là Thần văn phù mà hắn học được ở Tu La lộ sao?

Những văn lộ, phù văn kia hắn quá quen thuôc, pháp tắc ẩn chứa trong đó Lâm Minh cũng cảm thấy vô cùng thân cận!

Chẳng lẽ cái gọi là Thần minh pháp chỉ chính là Thần văn phù Nhân giai ở thời đại Thượng cổ sao?

Như vậy sợ rằng đại năng thượng cổ lưu lại Thần minh pháp chỉ đều là xuất từ nhất mạch của Tu La Lộ chủ nhân rồi!

Mà cái gọi là Thần minh pháp chỉ của Tu La Lộ chủ nhân, đó chính là Thần văn phù mà Tu La Lộ chủ nhân tự mình vẽ ra!

Ba tấm phù chủ khô vàng bình thường nhưng phảng phất có trầm luân cùng cổ hoặc vô cùng, tác động đến ánh mắt của tất cả cường giả Thái cổ Thần tộc tại chỗ.

Trong con mắt của lão Thần Hoàng bắn ra dị mang kỳ dị, bên trong phảng phất có vòng xoáy đen nhánh lưu chuyển, một luồng hắc quang bắn ra, quay quanh trên tấm phù chỉ khô vàng.

Đồng lực của lão hàm chứa pháp tắc kỳ dị, có thể bắn xuyên tinh thần, chiếu sáng thái cổ vũ trụ nhưng tấm phù chỉ khô vàng kia bị bắn đến chỉ là hơi ba động, chợt lại yên lặng một lần nữa.

- Là Thần minh pháp chỉ do Thiên tộc Thượng cổ Thần Hoàng lưu lại, pháp tắc ẩn chứa ở bên trong có thể dùng để chữa trị Hạo Kiếp chi liên.

Khóe miệng của lão Thần Hoàng lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu.

Chư vị cường giả của Thái cổ Thần tộc thấy ba tấm Thần minh pháp chỉ dường như tầm thường này cường hãn như thế cũng là âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt chư vị cường giả của Thiên tộc ẩn ẩn có một tia đắc ý.

Hạo Kiếp chi liên là pháp bảo Chân Thần, sau khi hư tổn, đại đạo pháp tắc bên trong sẽ tổn hại.

Mà đại đạo pháp tắc trong đó là cấp bậc Chân Thần, cường giả cấp bậc Thiên Tôn muốn chữa trị căn bản là không có lực.

Bọn họ cho dù có thể sử dụng tài liệu trân quý chữa lại Hạo Kiếp chi liên, nhưng mà pháp tắc trong đó muốn nối tiếp lại nhất định phải phối hợp thêm thần minh pháp chỉ cấp bậc Chân Thần mới có thể bổ toàn.

Chữa trị Hạo Kiếp chi liên không phải là chuyện đơn ginả.

Mỗi một bước đều phải làm đến tận thiện tận mỹ.

Đầu tiên phải cân nhắc lấy ra bao nhiêu đại đạo pháp tắc bị tổn hại ở trong Hạo Kiếp chi liên, tiếp theo người thi pháp cần phải "rút ra" đại đạo pháp tắc tương ứng với thần minh pháp chỉ phù hợp với Chân Thần pháp bảo tổn hại.

Mà nếu như muốn đạt tới cộng minh, phù hợp hoàn mỹ cần hao phí thời gian cùng tinh lực khổng lồ. Ít nhất cần ba bốn thượng vị Thiên Tôn phối hợp mới được.

Chương 1978: Vô yên (1)

Ở bên trong Thái cổ Thần tộc tự nhiên cũng có Thần minh pháp chỉ lưu truyền đến nay, nhưng mà thần minh pháp chỉ Thái cổ Thần tộc vốn có, pháp tắc trong đó không đủ để chữa trị Hạo Kiếp chi liên.

Trừ phi là vận dụng Thần minh pháp chi do Tu La Lộ chủ nhân tự mình lưu lại.

Nhưng mà Thần minh pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại là vũ khí mạnh nhất dùng để kinh sợ Thánh tộc Chân Thần, làm sao có thể dùng để chữa trị Hạo Kiếp chi liên được?

Dưới tình huống như vậy, Thái cổ Thần tộc chỉ có thể cầu trợ Thiên tộc.

Cũng chính vì vậy Thái cổ Thần tộc mới đồng ý điều kiện hậu đãi, để cho Thiên tộc nhận được hai cái danh ngahcj đi vào Tu La cấm địa.

Nhìn Thần minh pháp chỉ, chư cường của Thần tộc rối rít gật đầu.

Lúc này lão Thần Hoàng mở miệng nói:

- Nếu như không có vấn đề thì liền bắt tay vào chữa trị.

Thác Bạt Khuê khẽ do dự, không có lên tiếng.

- Nga? Có vấn đề gì sao?

Hai mắt già nua kia của lão Thần Hoàng nhìn Thác Bạt Khuê, cặp mắt kia phảng phất có thể nhìn thấu hết thảy thế gian.

- Xin lỗi...

Thác Bạt Khuê lắc đầu, một màn như thế để cho mọi người của Thái cổ Thần tộc không khỏi hơi sững sờ, đến lúc mấu chốt này rồi

Thiên tộc chẳng lẽ muốn đổi ý hay sao?

- Tộc ra xuất ra một chút tình huống, trải qua hội nghị cao tầng lúc trước của tộc ta...

Thanh âm của Thác Bạt Khuê có chút chần chờ.

- Nói điểm chính!

Lão Thần Hoàng như cũ từ mi thiện mục, chỉ là ánh mắt của lão lại lăng lệ thêm vài phần, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào lão.

Thác Bạt Khuê hít sâu một hơi,nói thẳng:

- Tính trọng yếu của Thần minh pháp chỉ đối với Thái cổ chư tộc chúng ta thì mọi người rất rõ ràng, vật này dùng một tấm là ít đi một tấm, không cách nào phỏng chế, đây không biết đã bao nhiêu ức năm qua vô luận là Thiên tộc hay là Thần tộc cũng có không ít hạng người thiên tư tuyệt học tinh nghiên qua Thần minh pháp chỉ, song cho dù là Chân Thần cũng không thể phá giải huyền ảo trong đó, tựa hồ chung quy thiếu đi một chút đồ vật...

- Thần minh pháp chỉ vốn có hiện nay của Thiên tộc ta đã ít lại càng ít, lần này Thánh tộc xâm lấn Thái cổ vũ trụ, đại cục phía trước, Thiên tộc chúng ta có thể lấy ra ba tấm Thần minh pháp chỉ để chữa trị Hạo Kiếp chi liên đã phải mạo hiểm thật lớn. Cho nên... Chúng ta hi vọng có thể lấy thêm một cái danh ngạch tiến vào cấm địa...

Lời này của Thác Bạt Khuê là ngữ khí thương lượng, nghe tới vô cùng chân thành tha thiết mà hòa khí, nhưng là từ nghiêm nghị ở trong mắt hắn, võ giả Thần tộc lại biết chuyện này chỉ sợ là Thiên tộc đã quyết định tốt rồi, không có đường thỏa hiệp.

Trong lúc nhất thời trên hội tràng khởi lên sóng lớn, rất nhiều võ giả của Thái cổ Thần tộc chỉ cảm thấy một ngụm buồn bực trong ngực, trong lòng tức giận!

Tu La cấm địa là cơ duyên bậc nào, danh ngạch cũng chỉ có sáu người, hơn nữa nguyên vốn là cơ duyên thuộc về Thái cổ Thần tộc, có thể cho Thiên tộc đạt được hai cái danh ngạch đã là cho mặt mũi lớn rồi. Không nghĩ tới Thiên tộc lại được voi đòi tiên, còn muốn nhiều danh ngạch hơn.

- Điều kiện lúc trước là đã sớm quyết định tốt rồi!

Có trưởng lão Thần tộc cả giận nói.

- Ta biết, bất quá lúc định ra điều kiện thật sự là ở dưới tình huống chủ thể Hạo Kiếp chi liên không tìm được, đã là chuyện tình của đời trước rồi, lúc ấy đại kiếp còn chưa bộc phát, thần minh pháp chỉ cũng không trân quý như thế, song, trước khác nay khác, hiện tại mỗi một tấm thần minh pháp chỉ đều quan hệ đến sinh tử tồn vong của tộc ta.

- Đối với việc không tuân theo hiệp định lúc trước, tộc ta có thể cung cấp những thứ khác đền bù, hưn nữa ta tin tưởng hậu bối của Thiên tộc ta sẽ không lãng phí cái danh ngạch này, ít nhất là so với người khác mà nói.

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện, ánh mắt liếc về phía Lâm Minh.

Lâm Minh khẽ cau mày, hắn bị tai bay vạ gió mà không giải thích được, bất quá lấy tu vi của hắn, chủng tộc của hắn, nhiều lần bị bài xích cũng là hết sức bình thường.

Hắn nhìn về phía ba tấm Thần minh pháp chỉ này.

Không nghi ngờ chút nào, đây là Thần văn phù mà trăm ức năm trước thượng cổ Chân Thần của nhất mạch Tu La Lộ chủ nhân chế ra.

Mà mới vừa rồi dựa theo lời nói của Thác Bạt Khuê, những Thần văn phù này đã là không thể chế ra nữa, bởi vì võ giả hiện tại cho dù là Chân Thần cũng không có năng lực sử dụng Tu La thiên đạo ở tam thập tam thiên.

Như dự đoán của Thác Bạt Khuê, bọn họ chung quy là thiếu "đồ vật" gì đó.

Cho nên cho dù cấp thần văn thuật để bọn họ nghiên cứu, bọn họ cũng không cách nào phỏng chế ra thần minh pháp chỉ.

Ở sau khi Thác Bạt Khuê nhìn về phía Lâm Minh, rất nhiều người cũng cùng một lúc nhìn về phía hắn.

Rất nhiều võ giả Thần tộc sau khi kinh sợ, trên mặt lại xuất hiện phức tạp, thậm chí là một chút thần sắc hả hê, mặc dù nói Thiên tộc nói lời không giữ lời, đánh vào mặt mũi của Thần tộc, nhưng mà liên quan gì đến bọn họ chứ, nên là liên quan đến tiểu tử nhân tộc này đi.

Rất nhiều người đối với mới vừa rồi lão Thần Hoàng cấp cho Lâm Minh một cái danh ngạch, trong nội tâm đã là không cam lòng, nhưng mà khiếp sợ uy áp của lão Thần Hoàng nên không dám nói thêm cái gì.

Hiện tại Thiên tộc tạo áp lực, bốn danh sách, xóa một cái mà nói, nhất định là phải xóa Lâm Minh rồi!

Nếu không, đám đồ đệ của lão Thần Hoàng cũng không đáp ứng.

Lúc này lão Thần Hoàng đối phó như thế nào?

- Chiến Hoàng, cái điều kiện này quá mức rồi!

Đại trưởng lão cau mày nói, nhưng mà ngôn từ lại rất hòa khí, nếu như là ngày xưa hắn sẽ không thân thiện như thế với chư cường Thiên tộc trước mặt, nhưng hiện tại đại kiếp của Thái cổ vũ trụ đã tới, đối với Thiên tộc trước mặt cần lôi kéo nhiều hơn.

- Hiện tại đại kiếp đã tới, Thần minh pháp chỉ đối với tộc ta đồng dạng là trọng yếu, nếu như không thể nhiều thêm một cái danh ngạch, chúng ta tình nguyện không gia nhập vào, dù sao ở trong cấm địa có thể đạt được cái gì còn là không biết được. Nhưng mà thần minh pháp chỉ mỗi nhiều hơn một tấm thì tộc ta có nắm chắc may mắn sống sót sẽ nhiều hơn một phần.

Thác Bạt Khuê cự tuyệt đến không còn lối thoát, hơn nữa hắn rõ ràng là không nói đùa.

- Hơn nữa...

Thác Bạt Khuê đột nhiên cong ngón tay búng ra, một cái quang điểm bay ra, trên khung trung nhanh chóng xoay chuyển, trở nên to lớn, cư nhiên biến thành một tòa bạch ngọc cung điện.

Đại môn cung điện mở ra, một tuyệt thế nữ tử từ trong cung điện bay ra, vóc người nàng thon dài, khuôn mặt bao phủ ở trong vô thượng huyền công, vô số phù văn giống như hằng hà lưu sa lóe lên, làm người ta không nhìn được rõ ràng.

Vũ dực ở sau lưng nàng hiện ra màu sắc xích hồng giống như hỏa diểm cuồn cuộn, toàn thân có vạn luật kỳ dị mờ mịt khó lường, cộng minh với thiên địa ở chung quanh.

Tu vi của nàng rõ ràng là Giới Vương đại giới.

- Thiên tộc thần nữ Vô Yên bái kiến chư vị tiền bối.

Chương 1979: Vô yên (2)

Thanh âm của nữ tử trong trẻo như phượng minh, mỗi một chữ mà nàng nói ra trực tiếp ngưng luyện thành tự phù tràn đầy đại đạo chân ý, trầm phù ở trong hư không, lóe lên sáng rực, có áo nghĩa trầm phù vô cùng.

Hiển nhiên nàng là đang triển hiện thực lực của chính mình, một cái Giới Vương đại giới triển lộ thực lực ở trước mặt đám người Thiên Tôn vốn là cực kỳ cuồng ngạo, nhưng mà nữ tử tên là Vô Yên này quả thật có tư cách đó!

- Vẻn vẹn Giới Vương đại giới cảnh, có khí thế Thiên Tôn, hơn nữa bằng vào ngôn ngữ là có thể cộng minh với pháp tắc trong Thái cổ đại điện... Nữ tử này tương đối đáng sợ, nếu cho nàng thời gian có thể trở thành Chân Thần!

Lâm Minh cẩn thận quan sát nữ tử Thiên tộc ở trước mắt, đồng khổng tinh mang chợt lóe lên rồi biến mất.

Hiện tại vô luận là Thiên tộc hay là Thần tộc đều không có cường giả Chân Thần, nếu không không đến nỗi bị động ở trong chiến đấu với Thánh tộc như thế, nếu có một hậu bối có hi vọng thành tựu Chân Thần, trình độ coi trọng của Thần tộc cùng Thiên tộc đối với người này là có thể nghĩ được!

Những chư cường khác của Thái cổ Thần tộc thấy nữ tử kia hiển lộ ra thực lực đều là khóe môi nhếch lên, Lâm Minh nhìn qua, bọn họ tự nhiên cũng đã nhìn ra.

Thiên tộc thế nhưng lại có hậu bối ở tương lai có thể trở thành Chân Thần rồi!

Vô trách gì bọn họ lại yêu cầu thêm một cái danh ngạch, xem ra chính là chuẩn bị cho nữ tử tên là Vô Yên này.

Mạc Lăng thiên tử nắm chặt quyền đầu, trên người nổi lên một tầng da gà khó chịu, không nghi ngờ chút nào, nữ tử Thiên tộc ở trước mặt kia vô luận thực lực hay là thiên phú đều ở trên xa hắn!

So sánh với nàng, Mạc Lăng thiên tử tự nhân là căn bản không có nửa điểm tư cách tiến vào Tu La cấm địa!

- Ghê tởm.... Lâm Minh kia ta liền ẩn ẩn không bằng, bất quá chưa chính thức so đấu với hắn, ta còn chưa chịu thua, nhưng mà Vô Yên hiện ở nơi này, ta kém một mảng lớn, căn bản không có dũng khí tranh giành với nàng!

Mạc Lăng thiên tử hận vô cùng, hắn là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ Thần tộc hôm nay, nghe đến phong quang nhưng là lão Thần Hoàng căn bản không để hắn vào trong mắt, ngay cả Thần Hoàng ấn ký cũng cho một ngoại nhân là Lâm Minh.

- Vô Yên? Ta nhớ ra rồi...

Thanh âm của lão Thần Hoàng dằng dặc:

- Là nữ anh mà tộc trưởng Thiên tộc nhặt được ở trong băng nơi cực hàn, lai lịch ly kỳ, sau đó lại đi ra ngoài lịch lãm, nghi ngờ đã bỏ mình, không nghĩ tới hôm nay hạo kiếp phủ xuống lại bình an trở về, hơn nữa thực lực càng tiến một bước rồi...

Lão Thần Hoàng nhìn Vô Yên, chậm rãi gật đầu:

- Khó có được, khó có được, kinh qua kiếp nạn mà không chết, ngược lại là có đột phá, thành tựu tương lai không thể hạn lượng, đã bao nhiêu năm Thái cổ chư tọc ta lại xuất ra một người tài...

Thanh âm của lão Thần Hoàng mang theo một tia tiêu điều, Thái cổ chư tộc quả thật xuống dốc rồi.

Năm đó thống trị tam thập tam thiên vũ trụ, so với Thánh tộc, hồn tộc hiện tại cộng lại còn cường đại hơn mấy lần, nhưng mà hiện tại lại một cái Chân Thần cũng không có.

- Thần Hoàng bệ hạ cảm thấy Vô Yên như thế nào? Có thể đạt được tư cách tiến vào Tu La cấm địa không?

Trên mặt của Thác Bạt Khuê mang theo nụ cười hỏi.

- Vô Yên quả thực có tư cách tiến vào Tu La cấm địa.

Trên mặt lão Thần Hoàng thủy chung mang theo một tia tiếu dung như có như không, thần uy cuồn cuộn trên người một khắc đều không yếu bớt.

- Ha ha, đa tạ Thần Hoàng bệ hạ khích lệ1

Thác Bạt Khuê cười to, đám cường giả của Thiên tộc cũng là trong đôi mắt lộ ra đắc ý, lão Thần Hoàng của Thái cổ Thần tộc có ánh mắt không tầm thường, hiếm có người trẻ tuổi của Thần tộc nhận được khen ngợi của lão.

Mà mới vừa rồi lão liên tục khen Vô Yên hai lần, đã đủ để cho Thiên tộc tự ngạo.

- Vô Yên, còn không cám ơn Thần Hoàng bệ hạ!

Thác Bạt Khuê nói với Vô Yên, hiển nhiên đối với thực lực mà Vô Yên biểu hiện ra làm hắn rất hài lòng.

Vô Yên hướng Thần Hoàng khẽ mỉm cười, hành lễ, rồi sau đó lui về trong trận doanh của chư cường Thiên tộc.

Nhìn Vô Yên một cái, lão Thần Hoàng gật đầu, lại nói:

- Rất tốt!

Trong miệng khẽ thổ ra hai chữ, lời ít mà ý nhiều, chữ chữ như kim.

- Bất quá...

Ngữ khí của lão Thần Hoàng xoay chuyển:

- Trong danh sách ta lựa chọn, Lâm Minh này đồng dạng có tư cách tiến vào Tu La cấm địa, thiên phú của hắn gần như là cao nhất mà bình sinh ta gặp...

Lời nói của lão Thần Hoàng để cho võ giả toàn trường giật mình.

- Gần như là cao nhất mà bình sinh gặp được?

Bọn họ không thể tin được lão Thần Hoàng thế nhưng dùng ngôn từ này để hình dung.

Ngay cả Lâm Minh cũng hơi kinh ngạc, kỳ thật hắn ở trước mặt lão Thần Hoàng căn bản không có hiển lộ ra thực lực của mình, hắn không biết lão Thần Hoàng tại sao lại làm ra phán định như vậy.

Ánh mắt này không khỏi quá sắc bén một chút đi!

- Thần Hoàng bệ hạ, đánh giá thật đúng là cao!

Thác Bạt Khuê như cười mà không cười, kỳ thật trong lòng cũng không tin lời nói của lão Thần Hoàng, hắn cảm giác lão Thần Hoàng là không xuống khỏi bậc thang nổi rồi cho nên mới bất đắc dĩ nâng cao Lâm Minh.

Lâm Minh cùng Vô Yên, người nào có tư cách tiến vào Tu La cấm địa đã rõ ràng rồi, không nói thiên phú, chỉ là tu vi của Vô Yên so sánh với Lâm Minh thì cao hơn nhiều lắm, hơn nữa Vô Yên dù gì cũng là Thái cổ chư tộc, Lâm Minh lại là một nhân loại, huyết mạch xa gần này cũng là cho Lâm Minh không có nửa điểm ưu thế.

- Thiên phú, nếu so ra ngoài thì mới biết được. Đáng tiếc tu vi của Lâm tiểu hữu tựa hồ không cao lắm, so sánh đều không thể tham chiếu.

Ở trong thanh âm của Thác Bạt Khuê mang theo ý châm chọc nhàn nhạt, giễu cợt tu vi của Lâm Minh không cao.

Nếu như Vô Yên cũng là Thánh Chủ trung kỳ, đại khái có thể đánh một trận với Lâm Minh, nhưng mà hiện tại Vô Yên là Giới Vương đại giới, so sánh với Lâm Minh cao hơn trọn vẹn một cái đại cảnh giới, đây không phải là khi dễ người sao.

Đừng nói là cường giả của Thiên tộc, ngay cả chư cường của Thần tộc cũng không có người nào thật tin tưởng lời nói của lão Thần Hoàng, nghe đến cũng không có nắm chắc.

Lão Thần Hoàng không nói gì, tràng diện trước mắt quả thật làm cho lão khó lựa chọn, lão thật hi vọng Lâm Minh có thể đạt được một cái danh ngạch, không chỉ bởi vì Lâm Minh mang đến Hạo Kiếp chi liên, lại thiên phú cực cao, hơn nữa Lâm Minh còn là người thừa kế của Hỗn Nguyên thiên tôn, cùng Huyền Tình thiên hậu cũng có duyên phận.

Những điều này là nguyên nhân mà lão Thần Hoàng coi trọng Lâm Minh.

Lâm Minh có thể có được Hạo Kiếp chi liên, lại xuyên qua trùng trùng vũ trụ, bình an đi đến Thái cổ Thần tộc, đi tới một phương đại điện này mở ra Tu La cấm địa.

Khó khăn trong chuyện này không biết có bao nhiêu, lão Thần Hoàng cảm giác Lâm Minh có duyên với Tu La cấm địa.

Hắn vượt qua ức tỷ dặm, tựa hồ chính là vì Tu La cấm địa mà tới.

Chương 1980: Thỉnh cầu của Lâm Minh

Có duyên phận như vậy, Lâm Minh có thể ở Tu La cấm địa có một phen tạo hóa khác!

Nhưng hiện tại Thiên tộc thâm tàng bất lộ, lại còn tồn tại nữ tử hiếm thấy như Vô Yên.

Niên kỷ của Vô Yên hiển nhiên hết sức trẻ tuổi, thậm chí so sánh với thanh niên trẻ tuổi Mạc Lăng của Thái cổ Thần tộc còn nhỏ tuổi hơn, nhưng mà thành tựu lại trên xa hắn, tiềm lực vô cùng.

- Hạo kiếp đã tới, thanh niên tiềm lực vô cùng như vậy vì sao không có xuất hiện ở Thái cổ Thần tộc ta... Có lẽ khí số của Thần tộc thật đến cuối rồi...

Trong lòng lão Thần Hoàng âm thầm thở dài một tiếng.

- Thần Hoàng bệ hạ đã quyết định xong chưa? Có thể đáp ứng yêu cầu của tộc ta hay không?

Thác Bạt Khuê hùng hổ, nếu như lão Thần Hoàng không đáp ứng, ngay cả cấm địa cũng không có biện pháp mở ra.

Theo như lời Thiên tộc cũng không phải là đe dọa, bởi vì Thần minh pháp chỉ quá trọng yếu.

Trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người lão Thần Hoàng.

Đối mặt với áp lực mà Thiên tộc tạo ra, đối mặt với tiềm lực của Vô Yên, ở tình cảnh nguy hiểm Thánh tộc xâm lấn, nếu quả thật tiếp tục để cho Lâm Minh đạt được danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa mà nói, lão Thần Hoàng không thể nghi ngờ là sẽ gánh chịu áp lực cực lớn, thậm chí đối với uy tín của lão sẽ tạo thành đả kích trọng đại.

Thấy lão Thần Hoàng nhăn mày, đã lâu không nói, Lâm Minh khẽ trầm ngâm, đứng dậy.

- Thần Hoàng bệ hạ, Hạo Kiếp chi liên chưa chữa trị liền thảo luận danh ngạch đi vào Tu La cấm địa, không khỏi cũng quá sớm đi. Không bằng chúng ta bây giờ nhìn xem chữa trị Hạo Kiếp chi liên này như thế nào rồi sau đó lại nói đến những chuyện khác, như thế nào?

Thanh âm của Lâm Minh trầm thấp, ngôn từ khẩn thiết.

Trong lúc nhất thời mọi người trong đại điện nhất tề nhìn về phía Lâm Minh.

- Trước chữa trị Hạo Kiếp chi liên, sau đó lại bàn về danh ngạch? Hắc, ngươi là hoài nghi Thiên tộc ta vận dụng Thần minh pháp chỉ cũng không có năng lực chữa trị Hạo Kiếp chi liên sao?

Thác Bạt Khuê cười lạnh:

- Nếu như Thiên tộc ta chữa trị được Hạo Kiếp chi liên, danh ngạch kia lại tính như thế nào?

- Chiến Hoàng bệ hạ hiểu lầm, Lâm mỗ không hoài nghi năng lực chữa trị Hạo Kiếp chi liên của chư vị Thiên tộc, chỉ là cảm thấy có khả năng phương pháp chữa trị của các ngươi chưa chắc là tối ưu...

Cái gì?

Lâm Minh nói như thế, võ giả Thiên tộc đều là vừa sợ lại vừa giận nhìn chằm chằm vào hắn, võ giả Thần tộc cũng đều không biết nói cái gì rồi.

Lâm Minh này chẳng lẽ choáng váng rồi, hắn là một cái Thánh Chủ thế nhưng hoài nghi năng lực chữa trị Chân Thần linh bảo của rất nhiều Thiên Tôn Thiên tộc.

Có thể xuất thủ chữa trị Chân Thần linh bảo đều là thượng vị Thiên Tôn, Thiên Tôn đỉnh phong, hơn nữa vận dụng chính là thần minh pháp chỉ mà thượng vị Chân Thần lưu lại, há lại để cho một tiểu bối như hắn có tư cách bình luận!

- Người nào cho ngươi dũng khí lại dám chất vấn chúng ta, thật là buồn cười!

Thanh âm của Thác Bạt Khuê lạnh lại, vốn là bởi vì hân thưởng của lão Thần Hoàng đối với Lâm Minh, hắn còn kính Lâm Minh mấy phần, cảm giác trên người hậu bối này hẳn là có chỗ nào đó cao minh, nếu không lại làm sao có thể được lão Thần Hoàng tôn sùng như thế.

Nhưng mà hiện tại nghe được lời nói của Lâm Minh, Thác Bạt Khuê lại là liên tục cười lạnh.

Tên tiểu bối này cuồng ngạo đến trình độ ngu xuẩn!

Ở một phương Thần tộc, lão Thần Hoàng khẽ nhíu mày, lão không biết Lâm Minh đang suy nghĩ cái gì, bất quá lão không cho là Lâm Minh sẽ làm một ít chuyện không liên quan.

- Mặc dù lời của ngươi đã ngu xuẩn đến trình độ mà ta cũng lười nói lại, nhưng nếu như ngươi đã nói như vậy ta liền cho ngươi biết một chút về năng lực của Thiên tộc chúng ta, nếu như tộc ta thuận lợi chữa trị Hạo Kiếp chi liên này, danh ngạch của ngươi liền nhường lại đi!

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện đã đem ba tấm thần minh pháp chỉ đặt ở trên mặt bàn Hắc Diệu thạch.

Lâm Minh đã sớm nhìn thấy những thần minh pháp chỉ của Thiên tộc này rồi, ba tấm pháp chỉ này đúng là người nổi bật trong Chân Thần lưu lại!

Chân Thần, hôm nay ở tam thập tam thiên cũng chỉ có chủng tộc đỉnh phong mới có, hơn nữa còn là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù thời đại thượng cổ trăm tỷ năm trước cũng là tồn tại lông phượng sừng lân.

Người nổi bật trong Chân Thần, đó lại càng là ít hơn rồi!

Hơn nữa chỉ có nhất mạch của Tu La Lộ chủ nhân mới có thể lưu lại Thần minh pháp chỉ, hơn nữa năm tháng trôi qua đã lâu, đến hiện tại Thần minh pháp chỉ ở trong tay Thiên tộc cùng Thần tộc cũng cực kỳ có hạn.

Ba tấm thần minh pháp chỉ của Thác Bạt Khuê ở trước mắt đã được cẩn thận bảo tồn trăm tỷ năm rồi.

Lực trường có cường đại đi nữa, pháp tắc có cường đại đi nữa, trải qua thời gian lâu như vậy cũng không thể không suy yếu.

Trăm tỷ năm, những thần minh pháp chỉ này đã rơi xuống cấp bậc rồi.

Thần minh pháp chỉ do thượng vị Chân Thần luyện chế sợ là cũng sẽ bằng với hạ vị Chân Thần bình thường làm ra.

Vốn là chữa trị Hạo Kiếp chi liên kỳ thật chỉ cần dùng thần minh pháp chỉ của Chân Thần bình thường luyện chế ra đã không sai biệt lắm rồi, nhưng mà chính là bởi vì lực lượng pháp tắc của thần minh pháp chỉ trôi qua mới không thể không dùng tới thần minh pháp chỉ do thượng vị Chân Thần lưu lại.

Cẩn thận quan sát ba tấm thần minh pháp chỉ, Lâm Minh vốn là đứng yên ở phía sau lão Thần Hoàng đột nhiên bước ra, nói:

- Thần minh pháp chỉ này có thể cho ta nhìn một chút không?

- Càn rỡ!

Trưởng lão của Thiên tộc cũng nổi giận:

- Tiểu tử nhân loại không nên được voi đòi tiên, thần minh pháp chỉ là trăm tỷ năm trước chí tôn của tộc ta truyền xuống, thần thánh vô cùng, hơn nữa mỗi một tấm đều có ảnh hưởng khó lường đối với Thái cổ vũ trị ta, há lại để cho ngươi nói nhìn là có thể nhìn, hư hao một tấm, ngươi chết muôn lần cũng không thể chuộc tội!

- Chỉ là lấy cảm giác dò xét mà thôi, ta lại không đụng vào, thần minh pháp chỉ nếu yếu ớt đến nỗi ta lấy cảm giác dò xét đều phải phá toái, đó còn dùng để ngăn địch như thế nào? Sợ là thời điểm đối mặt với Thánh tộc, vừa mới lấy ra đã bị nhóm Thiên Tôn, Chân Thần của Thánh tộc dùng cảm giác oanh thành bụi bay rồi.

Trong lời nói của Lâm Minh mang theo ý trào phúng nhàn nhạt, chúng võ giả của Thiên tộc trợn mắt nhìn Lâm Minh, bọn họ có rất nhiều Thiên Tôn ở chỗ này, một tiểu tử Thánh Chủ kỳ ở trước mặt bọn họ nhiều lần xuất khẩu cuồng ngôn, đây còn là thể thống gì?

Mà lúc này Thác Bạt Khuê lại khoát tay chặn lại, ngăn lại cường giả Thiên tộc ở tại chỗ phát tác, hắn đầu tiên là nhìn lão Thần Hoàng một cái, chỉ thấy đối phương thế nhưng không có ý tứ quát Lâm Minh dừng lại, mặc kệ ném mất thể diện ở chỗ này.

Như thế hắn cũng không có ý định cho lão Thần Hoàng mặt mũi, hắn cười lạnh liên tục nói:

- Thú vị, nếu như không phải là ngươi chiếm được một cái danh ngạch tiến vào cấm địa, ta căn bản không để ý đến ngươi, ngươi đã muốn xem thì ta cho ngươi xem, bản thân ta muốn xme ngươi có thể làm ra chuyện gì, lát nữa thu tràng như thế nào?

Chương 1981: Chữa trị pháp chỉ (1)

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện, hai tay ở trên bàn Hắc Diệu Thạch nhấn một cái, ba tấm thần minh pháp chỉ liền hướng Lâm Minh bay tới, chậm rãi rơi ở trước mặt ba thước.

Một đạo thần lực do hắc sắc lực trường tạo thành chậm rãi vây quanh thần minh pháp chỉ, dựa theo ước định lúc trước, Lâm Minh không thể lấy tay chạm tới, dĩ nhiên là không thể vượt qua được đạo lực trường này rồi.

- Thần Hoàng bệ hạ đang suy nghĩ cái gì, Thần tộc chúng ta liền để cho Thiên tộc chế giễu sao...

Các cường giả của Thần tộc cũng không biết Lâm Minh làm ra cái gì, mà lão Thần Hoàng lại ngầm đồng ý với hành vi của hắn.

- Đồ vật mà ngay cả Tiên Hoàng bệ hạ đều không tìm hiểu được, tiểu tử nhân tộc này bây giờ nhìn vài cái lại có thể làm gì?

Rất nhiều Thiên Tôn Thần tộc im lặng, thần minh pháp chỉ bảo tồn nhiều năm như vậy, không nói xa, chính là mười tỷ năm trước, Thần tộc còn có tuyệt đại Thần Hoàng đột phá Chân Thần, dốc lòng nghiên cứu thần minh pháp chỉ, lại như thế nào cũng đều không thể nghiên cứu ra.

Hắn kỳ thật dùng thời gian ngàn năm thôi diễn ra rất nhiều pháp tắc.

Những pháp tắc này tự thành thể hệ, thoạt nhìn vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa tương dung lẫn nhau, tựa hồ mơ hồ có thể thôi diễn ra vô số cách phát triển.

Nhưng mà... Không dùng được!

Một bộ pháp tắc nhìn như hoàn mỹ, ai cũng không học được, không thể công kích, không thể phòng ngự, không thể luyện khí luyện đan, vậy còn dùng để làm gì?

Cho nên thần minh pháp chỉ không tìm hiểu được, cũng không phỏng chế được, nó chỉ có thể được xem thành pháp bảo, dùng một tấm liền ít đi một tấm!

Lâm Minh đứng ở trước bàn Hắc Diệu thạch, thần minh pháp chỉ cách hắn chỉ có ba thước, hắn không nhúc nhích, cảm giác nhập vào trong đó.

Thiên tộc cường giả, trên mặt từng người đều mang theo nụ cười nghiền ngẫm, mà tâm tình của cường giả Thái cổ Thần tộc lại phúc tạp, bọn họ cảm giác được đang bị Thiên tộc chế giễu.

- Các ngươi đang suy nghĩ cái gì, Lâm Minh này căn bản không phải là người của Thần tộc chúng ta, cho dù hắn không có đất dung thân cũng không có liên quan tới chúng ta.

Mạc Lăng thiên tử tức giận nói.

- Tùy hắn đi, nếu như hắn ném mất mặt cũng chính là mặt của Thần Hoàng bệ hạ, nếu như bệ hạ đã ngầm đồng ý, chúng ta cũng không có biện pháp.

Đại trưởng lão giải quyết dứt khoát, thu liễm tâm thần.

Mà lúc này Lâm Minh đối với phản ứng của rất nhiều cường giả ở bên ngoài đã sớm không chú ý rồi.

Hắn đã tiến vào trong dung hợp vũ ý, toàn bộ tâm thần đều ngưng tụ ở trên ba tấm thần minh pháp chỉ khô vàng, trong con mắt dần dần có khí tức thần bí tràn ra.

Hắn thấy được vận chuyển của Tu La thiên đạo, từng sợi chậm rãi vây quanh thần minh pháp chỉ.

Ba tấm pháp chỉ này đều là bút tích của thượng vị Chân Thần thời Thái cổ, không phải tầm thường, lấy thực lực bây giờ của Lâm Minh muốn phỏng chế, đó là tuyệt đối không thể nào.

Nhưng chỉ vẻn vẹn hiểu được đạo lý ở trong đó, tiến hành gọt giũa một chút mà nói, chưa hẳn là không được!

Dù sao pháp tắc là tương thông, mà Lâm Minh đã có được chân truyền của Tu La Lộ chủ nhân. Hơn nữa ở sau Tinh Hà cổ chiến trường của Hồn tộc, lĩnh ngộ của hắn đối với Tu La thiên thư, vận dụng lực lượng pháp tắc của Tu La thiên đạo cũng đạt tới một cái độ cao kinh người.

- Ân?

Trong lúc bất chợt trên mặt Lâm Minh hiện lên dị dung, hắn chỉ cảm giác được cảm tri của mình phảng phất là lâm vào một cái hắc động vô tận, bị năng lượng của thần minh pháp chỉ hút vào.

- Ba tấm thần minh pháp chỉ này của Thiên tộc trải qua ăn mòn trong trăm tỷ năm đã tạo thành một số tổn hại đại đạo nhỏ, cho nên trong văn lộ xuất hiện năng lượng hắc động cắn nuốt cảm tri của ta...

Hiểu được nguyên nhân trong đó, Lâm Minh chẳng những không thu cảm giác lại, ngược lại đảo xung quanh năng lượng hắc động, không ngừng thôi diễn khả năng khôi phục.

- Dù sao cũng là thần minh pháp chỉ cấp Chân Thần, năng lượng của ta còn chưa đủ, nhưng mà ta có thể giải khai được pháp tắc trong đó...

Ánh mắt của Lâm Minh càng ngày càng sáng, trong lúc vô tình đã trôi qua nửa canh giờ.

Đối với võ giả mà nói, chút thời gian như vậy là không đáng kể chút nào, nhưng mà bọn hắn đã cho rằng Lâm Minh đang cố lộng huyền hư, cho nên đã sớm không nhịn được rồi.

- Chiến Hoàng bệ hạ, chẳng lẽ chúng ta vẫn phải chờ đợi?

Mở miệng chính là Vô Yên, nàng cũng không phải là không nhịn được, chỉ là cảm giác nhiều cường giả như vậy vây xem một tiểu bối đùa bỡn bảo vật ở chỗ này, còn ngây ngốc đợi lâu như vậy, hình tượng này thật sự là quá ngớ ngẩn.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh lại đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn về phía lão Thần Hoàng nói:

- Thần Hoàng bệ hạ, có thần minh pháp chỉ do Chân Thần phổ thông chế tạo hay koong, ta muốn tham chiếu một chút.

Lâm Minh yêu cầu quá nhiều, một cái lại một cái, lại là ba cái bảo vật, rất nhiều người đều cảm giác không thể nhẫn nhịn được.

Ba tấm thần minh pháp chỉ này còn chưa đủ, còn muốn lấy của lão Thần Hoàng?

Lão Thần Hoàng không cự tuyệt, cũng không hỏi Lâm Minh muốn thần minh pháp chỉ mà Chân Thần bình thường lưu lại làm cái gì. Lão chỉ là cong ngón tay búng ta, một tấm thần minh pháp chỉ thật mỏng từ trong tu di giới của lão bay ra, bay thẳng đến chỗ Lâm Minh.

Võ giả nếu như có thể đột phá đến Chân Thần, đã là thiên tư tung hoành, có một không hai trong vũ trụ.

Chân Thần đã rất ít, thượng vị Chân Thần thật có thể nói là gần như tuyệt tích để hình dung, chỉ sợ ở thời đại thượng cổ cũng là như thế.

Cho nên thần minh pháp chỉ do thượng vị Chân Thần lưu lại đã ít lại càng ít, thần minh pháp chỉ do Chân Thần bình thường lưu lại ngược lại là nhiều hơn một chút.

Lão Thần Hoàng tiện tay bắn ra một tấm pháp chỉ của Chân Thần bình thường, Lâm Minh đón ở trong đó, lấy hai ngón tay kẹp lại, rót cảm giác vào trong đó, yên lặng tìm tòi nghiên cứu.

Thần minh pháp chỉ do Chân Thần bình thường lưu lại quả nhiên là đơn giản hơn một chút.

Hơn nữa đồng dạng ở trong thời gian trăm tỷ năm, những Thần minh pháp chỉ này cũng bị năm tháng ăn mòn, đại đạo văn lộ đều có chút tổn hại.

Thế cho nên lực lượng của những Thần minh pháp chỉ này trôi mất rất nhiều!

Bất quá Chân Thần vẫn là Chân Thần, cho dù lực lượng trôi mất, Chân Thần pháp chỉ mà bọn họ chế tạo ra cũng không phải là Thiên Tôn có thể so sánh.

Bởi vì độ cao của pháp tắc đã bất đồng.

Lâm Minh tra xét lần này lại là gần nửa canh giờ đi qua, rất nhiều võ giả của Thiên tộc đã nhẫn nại đến cực hạn.

- Làm trò thật nhiều!

Có người oán thầm, nhưng nhìn đến Thác Bạt Khuê khí định thần nhàn, tựa hồ không có bộ dáng gấp gáp, những người này cũng không phát tác.

- Mặc kệ hắn đi, giày vò đến cuối cùng, nhìn cái danh ngạch này Thần tộc còn có ý tứ muốn lấy nữa hay không?

- Ân, khi đó lão Thần Hoàng của Thần tộc cũng không thể nói cái gì rồi!

Nghĩ tới nhiều ra một cái danh ngạch, rất nhiều Thiên Tôn của Thiên tộc tâm tư nóng bỏng.

Chương 1982: Chữa trị pháp chỉ (2)

Ba cái danh ngạch của Thiên tộc, Chiến Hoàng dĩ nhiên phải chiếm một cái, cái thứ hai không nghi ngờ chút nào là thuộc về Vô Yên, mà nhiều ra một cái cuối cùng, bọn họ nhưng có thể sẽ đạt được!

Cơ duyên như vậy, người nào không muốn?

Thời điểm mọi người đang có tính toán của riêng mình, đúng lúc này Lâm Minh đột nhiên động, hắn đem Thần minh pháp chỉ của lão Thần Hoàng cho hắn cùng với ba tấm Thần minh pháp chỉ đều đặt song song.

Bốn tấm pháp chỉ cứ như vậy đứng ngang hàng với nhau.

Ngay ở lúc đó Tu La thiên pháp trận trong cơ thể Lâm Minh bắt đầu khởi động.

Pháp trận này là hắn đoạt được ở nơi thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ, đã dung hợp lại với cốt nhục của hắn, tương đương với trong cơ thể của hắn có một cái Tu La Lộ thế giới cỡ nhỏ, có thể tùy ý vận dụng lực lượng pháp tắc của Tu La thiên đạo.

Quan trọng nhất là pháp trận này chính là Tu La Lộ chủ nhân đích thân khắc ra, trên pháp trận có pháp tắc Tu La thiên đạo căn bản nhất, nguyên thủy nhất.

Ông!

Tu La pháp trận vừa khởi động, khí thế trên người Lâm Minh xảy ra biến đổi khe khẽ, tựa hồ tụ tập tinh hoa thiên đạo của tam thập tam thiên.

Chỗ da dẻ, cốt nhục của hắn đều có pháp tắc Tu La thiên đạo vô tận lóe ra, phóng thích ra bí lực vô cùng.

- Ân... Đây là...

người ở trong đại điện bất kể là Thái cổ Thần tộc hay là Thiên tộc, tổ tiên của bọn hắn đều là nhất mạch Tu La Lộ chủ nhân, hiện tại trên người Lâm Minh đột nhiên bộc phát ra khí tức của tam thập tam thiên đẻ cho bọn họ có chút kinh ngạc.

Những khí tức thần bí kia, còn có những phù văn kia nhìn như quen mắt lại xa xưa vô cùng... Lâm Minh làm sao lại có những thứ này?

Phù văn pháp tắc Tu La thiên đạo bổn nguyên nhất thoáng hiện, giống như là vô số tòa sơn phong nguy nga.

Mỗi tòa sơn phong đều đang phóng thích ra uy lực cùng quang mang bàng bạc vô tận, giống như ngân hà quay cuồng mãnh liệt nhật vào trong Thần minh pháp chỉ.

Mà đối tượng Lâm Minh lựa chọn chính là tấm Thần minh pháp chỉ mà lão Thần Hoàng cho hắn.

Mới đầu Thần minh pháp chỉ yên lặng bất động, cảm giác được những bí lực Tu La thiên đạo pháp tắc nguyên thủy nhất kia phảng phất giống như cự thú ngủ đông sống lại.

Ông ông ong, từng luồng quang mang từ phía trên tấm Thần minh pháp chỉ khô vàng bắn ra.

Mỗi một luồng quang mang đều như thâm uyên biển rộng, chấn động tứ phương.

Những quang trụ này thoạt nhìn uy lực cực mạnh, nhưng mà khi bắn tới trên người Lâm Minh lại là trực tiếp xuyên thấu, đối với Lâm Minh không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Một màn kỳ dị này rơi vào trong mắt mọi người, mặc dù có một ít người không phục nhưng cũng biết Lâm Minh này thật sự có chút môn đạo.

Lực lượng trong Thần minh pháp chỉ vừa được dẫn động, Lâm Minh liền thừa dịp cơ hội này, hai tay ở trong hư không hóa thành một đạo vòng cung, tác động lên quỹ tích của một luồng Tu La thiên đạo pháp tắc, yên lặng không một tiếng động nhập vào trong Thần minh pháp chỉ.

Luồng quỹ tích này không thể bắt lấy, như linh dương quải giác, tuần hoàn theo lực lượng pháp tắc kỳ dị dũng động, tận tình dạo chơi ở trong Thần minh pháp chỉ.

- Hắn đang làm cái gì?

Rất nhiều người phát hiện có cái gì không đúng, lúc này không còn có người khinh thị Lâm Minh.

Bọn họ rõ ràng thấy được Lâm Minh ở trên Thần minh pháp chỉ khắc xuống phù ấn!

Đây nhưng là Thần minh pháp chỉ do Chân Thần lưu lại, hắn là một cái Thánh chủ làm sao có thể ở trên đó lưu lại ấn phù?

Mười ngón tay của Lâm Minh liên tục chuyển động, vẻ mặt ngưng trọng, trên trán cũng rỉ ra từng giọt mồ hôi, hắn đối với nội bộ của Thần minh pháp chỉ có nghiên cứu càng ngày càng thâm thúy, cũng càng ngày càng kinh hãi.

Một tia bản mệnh linh hồn của hắn dựa vào quỹ tích Tu la thiên đạo pháp tắc của Thần minh pháp chỉ phảng phất thấy được cương thiết thành tường liên miên vô tận.

- Nơi này...

Ở sau khi Lâm Minh kéo dài một tia linh hồn của hắn, thấy được một tia minh xác của nội bộ Thần minh pháp chỉ. Đối với chữa trị thần văn phù, Lâm Minh không thể nghi ngờ là lão luyện, thủ chỉ của hắn bắt đầu vận chuyển chậm rãi, ở trong hư không xây dựng ra ừng cái phù văn xinh đẹp, không ngừng khắc lên trên chỗ tổn hại của pháp tắc văn lộ.

Giữa mỗi cái quỹ tích tổ hợp thành biến hóa có vô hạn khả năng.

Tu bổ những thần văn phù đã tồn tại trăm tỷ năm này, Lâm Minh thậm chí không cần tài liệu, bởi vì tài liệu đều đã là có sẵn, sáp nhập vào trong phù chỉ.

Lâm Minh chỉ cần trọng tả pháp tắc là được.

Lâm Minh tập trung tinh lực đem lĩnh ngộ của chính mình đối với pháp tắc Tu La thiên đạo không ngừng thôi diễn, hết sức tu bổ...

Bất quá dù sao cũng là Thần minh pháp chỉ do Chân Thần đích thân chế luyện, chỉ sợ chỉ là tu bổ một điểm bé nhỏ không đáng kể cũng cần hao phí tinh lực của Lâm Minh thật lớn, hắn chẳng những phải hiểu được pháp tắc, còn phải bổ sung thần lực bị tổn thất bên trong.

Tiêu hao này đối với Lâm Minh không thể nghi ngờ là hết sức khổng lồ.

Từng giọt mồ hôi từ trên trán Lâm Minh lăn xuống.

Song cùng lúc đó, tu bổ không ngừng cũng làm cho Thần minh pháp chỉ phát ra quang mang kỳ dị, sáng chói huy hoàng, bắt đầu đâm vào mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thân ảnh của Lâm Minh hoàn toàn bị vô tận quang mang bao phủ, khiến cho người ngoài nhìn không rõ ràng.

- Hắn... Hắn đang làm cái gì?

Vô luận là võ giả của Thiên tộc hay Thần tộc đều nhìn ngây người.

Cho dù là Thiên Tôn cũng căn bản xem không hiểu động tác của Lâm Minh, không rõ pháp tắc hắn sử dụng.

Mặc dù xem không hiểu nhưng mà bọn hắn cũng không phải là người có ánh mắt vụng về, thần vận của quang mang cùng pháp tắc bậc này cũng không phải là cố lộng huyền hư, mà là hàm chứ đạo lý khó có thể tưởng tượng ở trong đó.

Lâm Minh đang làm một chuyện mà bọn họ đều không hiểu được.

- Không đúng! Lực.. Lực lượng mà pháp chỉ này ẩn chứa đang gia tăng!

Một cường giả của Thiên tộc đột nhiên trừng lớn hai mắt, hắn rõ ràng cảm giác được ở bên trong quang mang chói mắt này, lực lượng của tấm Thần minh pháp chỉ ở dưới tay Lâm Minh kia đang chậm rãi tăng cường!

Tấm Thần minh pháp chỉ do Chân Thần bình thường luyện chế này hiện tại hẳn là đang chậm rãi đuổi kịp ba tấm Thần minh pháp chỉ do thượng vị Chân Thần chế luyện.

Điều này sao có thể!

- Chẳng lẽ tiểu tử này đang tham chiếu Thần minh pháp chỉ của Thiên tộc chúng ta, cải tạo tấm Thần minh pháp chỉ mà lão Thần Hoàng cho hắn, khiến cho nó trở nên mạnh hơn? Ta đây là đang nằm mơ sao?

Trong lòng của Thác Bạt Khuê đột nhiên nghĩ tới khả năng này, đây hoàn toàn là kết luận hoang đường, hắn căn bản không cách nào tiếp nhận!

Thần minh pháp chỉ lưu truyền nhiều tỷ năm như vậy căn bản không người nào có thể hiểu được, chứ đừng nói đến cải tiến, phỏng chế.

Nhưng mà hiện tại sự thật liền ở trước mắt, Lâm Minh thế nhưng đang căn cứ vào ba tấm pháp chỉ của thượng vị Chân Thần, cải tạo lại một tấm pháp chỉ của Chân Thần bình thường, đây quả thực là không thể tưởng tượng!

Chương 1983: Vô đề

Đừng nói là Thác Bạt Khuê, coi như là lão Thần Hoàng của Thần tộc cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Lão Thần Hoàng đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, ánh mắt của lão gần như có một loại năng lực tiên đoán, trực giác của lão cảm thấy Lâm Minh bất phàm.

Song lão lại có trực giác đi nữa cũng vạn vạn không ngờ được Lâm Minh có thể cải tiến Thần minh pháp chỉ.

Quang mang càng ngày càng mạnh, Lâm Minh hoàn toàn bị bao phủ vào trong đó, Tu La pháp tắc phù văn thần bí bay múa, hai tay của Lâm Minh hoạt động ở trên bầu trời, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Mà ở trước mắt bao người, Thần minh pháp chỉ ở dưới tay Lâm Minh có năng lượng ba động cũng càng ngày càng mạnh!

Mắt thấy năng lượng mà nó ẩn chứa đã tiếp cận với ba tấm Thần minh pháp chỉ mà Thác Bạt Khuê lấy ra rồi!

Lúc này chư cường giả của Thiên tộc đều là đứng ngồi không yên!

Đối với Thái Cổ di tộc mà nói, Thần minh pháp chỉ vô cùng trân quý, dùng một tấm là ít một tấm, thế nhưng lại bị một tiểu bối Thánh Chủ cải tạo?

Pháp chỉ của thượng vị Chân Thần được Thiên tộc xem thành bảo bối cất giữ, căn bản không muốn sử dụng, hiện tại Lâm Minh tùy tiện làm loạn một lần, Thần minh pháp chỉ bình thường cũng có năng lượng ba động không sai biệt lắm với pháp chỉ của thượng vị Chân Thần, như vậy bảo vệ cùng cung phụng lúc trước của bọn họ đối với thượng vị Chân Thần pháp chỉ này không phải là một trò cười sao?

CÓ thể bị một tiểu bối sáng tạo cùng cải tiến, Thần minh pháp chỉ này cũng quá không đáng giá!

- Chiến Hoàng bệ hạ, nếu như tiểu tử nhân loại kia hoàn thành cải tạo, đem Thần minh pháp chỉ bình thường cải tạo lại cường đại giống như Thần minh pháp chỉ đỉnh phong, như vậy Thái cổ Thần tộc liền căn bản không cần chúng ta đi mở ra cấm địa.

Ngay vào lúc này, một trưởng lão của Thiên tộc đột nhiên nói.

Thác Bạt Khuê nghe xong, vẻ mặt nhất thời hết sức đặc sắc.

Thái cổ Thần tộc cần đến Thiên tộc, cùng Thiên tộc liên hiệp chính là bởi vì bọn hắn có Thần minh pháp chỉ mạnh nhất do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại, giữa thượng vị Chân Thần pháp chỉ so với pháp chỉ do Chân Thần bình thường lưu lại có cách biệt.

Điều này là sự thật bởi vì thượng vị Chân Thần quá ít, quá khứ Thái cổ Thần tộc cũng có thượng vị Chân Thần, nhưng mà bởi vì có chút nguyên nhân mà đã dùng hết rồi.

Hiện tại có Lâm Minh, cái cách biệt này liền không còn tồn tại nữa.

Nhóm Thiên Tôn đỉnh phong của Thái cổ Thần tộc hoàn toàn có thể tự mình chữa trị Hạo Kiếp chi liên này!

- Tại sao có thể như vậy, ta không thể hiểu được...

Đầu của Thác Bạt Khuê cảm giác hoàn toàn rối loạn, hắn không biết Lâm Minh làm sao làm được, nhưng mà đây đã là sự thật rồi.

Hắn vốn là còn muốn hướng Thần tộc lại vơ vét ra một cái danh ngạch, kết quả hiện tại Thần tộc căn bản không cần bọn họ, bọn họ rất có thể là một cái danh ngạch cũng không có!

Gà mất trứng vỡ!

Trong lòng Thác Bạt Khuê hết sức uất ức, hắn đối với cái cơ duyên này đỏ mắt không thôi, mà Vô Yên lại càng cần cơ hội lần này!

Vô Yên coi như là hi vọng chấn hưng của Thiên tộc ngày sau.

- Tiểu tử này có bí mật!

Thác Bạt Khuê nắm chặt quyền đầu, giọng căm hận nói, đánh chết hắn cũng không tin ngộ tính của Lâm Minh đã cường đại đến nỗi có thể để cho hắn ở trong vòng một canh giờ ngắn ngủi phá giải Thần minh pháp chỉ mà Chân Thần cũng không thể phá giải được, như vậy mà nói, những tuyệt thế thần hoàng của Thái cổ chư hoàng trong lịch sử kia đã thành trò cười rồi!

Nhưng mà có bí mật thì nt, hiện tại mắt thấy lão Thần Hoàng ủng hộ Lâm Minh, Lâm Minh sợ là muốn trở thành bảo bối của Thái cổ Thần tộc rồi.

Đem Thần minh pháp chỉ bình thường cải tạo thành Thần minh pháp chỉ đỉnh cấp, cái này còn là được rồi!

Tất cả người của Thái cổ Thần tộc đều sợ là muốn quỳ bái đối với tiểu tử này rồi.

Lúc này bất kể trong lòng mọi người ôm cái ý nghĩ gì, Lâm Minh lại thủy chung chưa từng để ý tới, tinh thần của hắn khẩn trương cao độ, cái trán đã tràn đầy mồ hôi.

Hắn cảm giác mình vẫn là đánh giá thấp độ đáng sợ của thần văn phù cấp Chân Thần.

Cho dù hắn có thể hiểu được pháp tắc, nhưng mà lực lượng vốn có của hắn không đủ, muốn hoàn thành công việc chữa trị những thần văn phù bị năm tháng ăn mòn này là hết sức khó khăn.

Huống chi tình huống thân thể hiện tại của hắn cũng không tốt!

Thân thể khẽ động, bởi vì lực lượng khô kiệt, ngón tay của Lâm Minh run lên, suýt nữa để cho một cái phù văn tan vỡ.

Một khi cái phù văn này tan vỡ, như vậy mặc dù bản thân Thần minh pháp chỉ sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà công việc chữa trị mới vừa rồi của Lâm Minh lại bị hủy hơn phân nửa rồi!

Lâm Minh sợ hãi một tràng, mà cảnh tượng này nhìn ở trong mắt lão Thần Hoàng, lão rõ ràng có thể nhìn thấy Lâm Minh trong quang mang chói mắt, khí tức trong cơ thể vốn có đã suy yếu rất nhiều.

Đúng rồi... Lúc trước Lâm Minh bị thương, hơn nữa còn chưa khỏi hẳn.

Rất nhiều người đều đã nghĩ đến thời điểm Lâm Minh đi tới bàn, khí huyết phù phiếm, kinh mạch nội tạng bên trong thân thể đều có chút tổn hại!

Hắn đây là bị Hỗn Nguyên thiên tôn đả thương.

Trọng thương đến từ chính Thiên Tôn đỉnh phong, chỉ sợ Lâm Minh sớm có chuẩn bị, hóa giải hơn chín phần rưỡi cũng không phải là chuyện đùa.

- Tiểu tử này, bị thương còn có thể cải tiến chữa trị Thần minh pháp chỉ? Đây...

Mạc Lăng thiên tử đã không còn gì để nói rồi, Lâm Minh đã đả kích đến nửa điểm tự tin hắn cũng không có nữa, chênh lệch quá lớn!

Lúc này lão Thần Hoàng đột nhiên mở ra tay áo bào, trên người phảng phất có một vầng mặt trời bộc phát, lực lượng cuồn cuộn không ngừng hướng lão Thần Hoàng hội tụ mà tới, rồi sau đó chuyển hóa thành thần quang nhu hòa đánh vào trong cơ thể Lâm Minh.

Những thần quang nhu hòa này cuối cùng dần dần nhập vào trong thân thể của Lâm Minh.

Lực lượng của cường giả Thiên Tôn bình thường đều cường đại mà kiệt ngạo, tùy iện đánh vào trong cơ thể một tiểu bối căn bản là khống chế không được, nhưng mà lực lượng lão Thần Hoàng đánh ra lại nhu hòa đến cực hạn, có thể hoàn toàn tuân theo ý nguyện của Lâm Minh, tùy ý sử dụng.

Trong lúc nhất thời Lâm Minh cảm giác thân thể của mình giống như ruộng lúa khô khốc được tưới đầy, lực lượng trong nháy mắt sung túc hẳn lên.

Có pháp tắc của hắn chỉ đường, hơn nữa có lực lượng của lão Thần Hoàng duy trì, quá trì chữa trị Thần minh pháp chỉ thuận lợi vô cùng.

Sau khi lại qua một canh giờ, công việc chữa trị của Lâm Minh đã tới lúc sắp kết thúc.

Một sát na này chỉ thấy Tu La phù văn trong hư không vô tận toàn bộ tụ lại mà đến, tạo thành một cái hắc tử sắc tuyền qua, cuối cùng hoàn toàn thu nạp vào trong Thần minh pháp chỉ.

Trong lúc nhất thời thần quang ngất trời, phù văn trên cả tấm Thần minh pháp chỉ theo thứ tự lóe sáng, tạo thành cộng minh lẫn nhau.

Loại tình cảnh này làm cho người ta cảm giác giống như là tấm Thần minh pháp chỉ kia đã sống lại!

Chương 1984: Thiên tộc nhượng bộ (1)

Mà so sánh với hình ảnh rực rỡ vô cùng này là ba tấm Thần minh pháp chỉ ở bên cạnh khô héo nhuộm vàng, thoạt nhìn ảm đạm vô quang, quả thực giống như muốn hóa thành tro bụi.

- Lâm Minh... Đem Thần minh pháp chỉ mà lão Thần Hoàng đưa cho hắn biến thành mới rồi.

Có người nhìn thấu bản chất, hiện tại Thần minh pháp chỉ trên tay Lâm Minh quả thật giống như là hoàn toàn mới.

Đối lập nó là ba tấm Thần minh pháp chỉ của Thiên tộc, thậm chí một tấm mà Lâm Minh sửa lại này, năng lượng vốn có chỉ hơn chứ không kém!

- Làm sao lại... Như vậy...

Cường giả Thiên tộc đều muốn khóc rồi.

Theo lý thuyết, Lâm Minh có thể chữa trị Thần minh pháp chỉ đối với Thái cổ di tộc mà nói là thiên đại hảo sự, nhưng mà ở dưới tình hình bực này, bọn họ lại hoàn toàn không cao hứng nổi.

- Tốt rồi!

Lực lượng trong cơ thể Lâm Minh tiêu hao, hắn chống vào bàn Hắc Diệu thạch, đem tấm Thần minh pháp chỉ này cho lão Thần Hoàng.

Lão Thần Hoàng cầm vào trong tay, trên mặt tràn đầy nụ cười, mà ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh cũng tràn đầy tán thán, thưởng thức cùng từ ái.

Lão có thể cảm giác được, tấm Thần minh pháp chỉ mà lão vốn cấp cho Lâm Minh đã xảy ra biến hóa cực lớn.

- Tốt! Rất tốt!

Lão Thần Hoàng tán thán nói.

Lúc này những võ giả Thần tộc khác cũng rối rít xuất ra cảm tri, xem xét Thần minh pháp chỉ sau khi Lâm Minh chữa trị, mỗi một người đều là chặc lưỡi hít hà không dứt.

Ngay cả Đại trưởng lão lúc trước có chút kín đáo phê bình Lâm Minh, lúc này cũng hoàn toàn ngậm miệng.

Ở thế giới võ giả, thực lực chính là hết thảy!

Có thực lực, dĩ nhiên là sẽ nhận được tôn kính!

- Quá khủng khiếp rồi, Thần minh pháp chỉ cấp Chân Thần mà Thần tộc ta tồn trữ tựa hồ cũng không ít, nếu như đều được Lâm Minh chữa trị mà nói, đó là tràng diện bậc nào!

Thần minh pháp chỉ do Chân Thần luyện chế, nếu như là hoàn toàn mới, ví như một tấm mà Lâm Minh vừa chữa trị, nó do Thiên Tôn đỉnh phong phát động mà nói, không sai biệt lắm đồng đẳng với một kích toàn lực của cường giả cấp Chân Thần.

Có thể miểu sát Thiên Tôn đỉnh phong đồng giai, ít nhất cũng có thể trong nháy mắt làm đối phương trọng thương, làm bọn họ mất đi chiến lực hoàn toàn, rồi sau đó thậm chí bắt sống!

Ý nghĩa của cái này nhưng là lớn lắm!

Phải biết rằng địch nhân đáng sợ nhất hiện tại Thái cổ chư tộc không phải là Chân Thần như Tạo Hóa thánh hoàng, mà vừa vặn là Thiên Tôn đỉnh phong!

Kỳ thật lần đại chiến này, Tạo Hóa thánh hoàng từ đầu tới cuối đều không xuất thủ.

Bởi vì Thái cổ Thần tộc còn có Tu La pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại, nếu như Tạo Hóa thánh hoàng tiến đến, đó chính là Thái cổ Thần tộc sẽ trục tiếp lấy ra Tu La pháp chỉ, giết chết Tạo Hóa thánh hoàng, cái thế giới này liền thanh tịnh.

Nhưng mà Thiên Tôn đỉnh phong tới, dùng Tu La pháp chỉ là lãng phí, dùng pháp chỉ khác lại không có tác dụng, hết sức buồn phiền!

Có Lâm Minh chữa trị Thần minh pháp chỉ như mới, vậy hết thảy những thứ này đều không là vấn đề rồi!

Ý thức được tác dụng chữa trị Thần minh pháp chỉ của Lâm Minh đối với cục diện chiến đấu, tất cả Thiên Tôn Thần tộc ánh mắt đều sáng lên.

Lúc này cho dù là người hết sức ghen tỵ với Lâm Minh như Đại trưởng lão cũng kích động, dù sao đây là đại sự liên quan đến tồn vong của chủng tộc!

Liên quan đến cả một chủng tộc kéo dài, lợi ích của cá nhân đều là thứ yếu rồi.

- Lâm Minh, chữa trị Thần minh pháp chỉ đối với ngươi mà nói nhưng có gánh nặng về thân thể?

Lão Thần Hoàng mở miệng hỏi, lão lo lắng chuyện như vậy đối với sinh mệnh của Lâm Minh tạo thành tiêu hao.

Lâm Minh lắc đầu:

- Chỉ là phải tiêu hao năng lượng cùng tinh thần lực mà thôi, mấy ngày sau cũng đủ phục hồi như cũ.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, Lâm Minh đem thời gian phục hồi như cũ kéo ra hơi dài một chút.

Kỳ thật hắn chỉ cần đại khái một hai ngày là có thể phục hồi như cũ, mà nếu có lão Thần Hoàng trợ giúp mà nói, vậy thời gian nghỉ ngơi mà hắn cần sẽ ngắn hơn.

- Tốt! Như vậy ngươi hiện tại liền ngồi xuống điều tức, sau đó ta sẽ đưa cho ngươi ba tấm Thần minh pháp chỉ mới để cho ngươi chữa trị, tập hợp đủ ba tấm, mở ra Tu La cấm địa, chuyện này là đại ân của ngươi đối với Thần tộc, Thần tộc ta sẽ nhớ kỹ!

Khuôn mặt của lão Thần Hoàng lộ ra vẻ vui mừng, lấy tác phong bình thường của lão sẽ rất ít khi thất thố như vậy.

- Thần Hoàng bệ hạ nói quá lời, Thần tộc đại chiến với Thánh tộc vốn là liên quan đến tồn vong của Nhân tộc ta, vãn bối tận một chút lực nhỏ của Thần tộc cũng là trợ giúp của chủng tộc ta, là nên làm đấy!

Thanh âm của Lâm Minh nhàn nhạt, không chút kể công nào, điểm này để cho không ít cường giả Thần tộc trong tràng đối với Lâm Minh sinh ra hảo cảm, theo như lẽ thường mà nói, Lâm Minh chữa trị Thần minh pháp chỉ cho Thần tộc, bất kể nói lên điều kiện gì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

- Ngưng Sơ, Quân Vương, Kình Thiên, Đế Vô Ngân! Bốn người các ngươi chuẩn bị một chút, đợi sau khi Lâm Minh chữa trị ba tấm Thần minh pháp chỉ liền ra tay chữa trị Hạo Kiếp chi liên. Có pháp tắc ẩn chứa ở trong Thần minh pháp chỉ, càng có năng lượng của bốn người các ngươi liên thủ cung cấp, hẳn là không thành vấn đề!

Lão Thần Hoàng một hơi điểm ra bốn Thiên Tôn, bốn Thiên Tôn này có thực lực đứng đầu nhất của cả Thái cổ Thần tộc, trong đó lại lấy Đế Vô Ngân là mạnh nhất, hơn nữa trẻ tuổi nhất.

Bốn Thiên Tôn cùng nhau đi ra, cung kính đứng ở sau lưng lão Thần Hoàng.

Trong bốn người bọn họ, có ba người coi như là đệ tử của lão Thần Hoàng.

Thấy tình hình bực này, Thác Bạt Khuê cũng lại đứng ngồi không yên, tình huống bết bát nhất đã xảy ra, lão Thần Hoàng đây là muốn bỏ Thiên tộc bọn ho qua một bên.

Từ nhất mạch truyền thừa mà nói, Thiên tộc kỳ thật cũng là nhất mạch của Tu La Lộ chủ nhân, chỉ là trăm tỷ năm trước Thiên tộc coi như là chủng tộc phụ thuộc cùng bàng chi.

Nếu như có thể tiến vào Tu La cấm địa, đối với Thiên tộc mà nói tựa nhiên cũng có chỗ tốt thật lớn.

Nhưng mà hiện tại mắt thấy người của Thần tộc vây lấy Lâm Minh vội vàng mang đi, còn Thiên tộc bọn họ thì không để ý.

- Thần Hoàng bệ hạ!

Thác Bạt Khuê vội kêu lên.

- Nga? Chiến Hoàng có chuyện gì sao?

Trên mặt của lão Thần Hoàng mang theo mỉm cười, nụ cười ý vị thâm trường.

Phong thủy luân chuyển, mới vừa rồi còn là Thiên tộc hung hăng bức bách, hiện trong chớp mắt liền chuyển đổi, biến thành Thiên tộc đau khổ muốn nhờ rồi. Biến hóa này cũng là bởi vì một cái tiểu bối, quả thực là không thể tin được.

Sắc mặt của Thác Bạt Khuê phức tạo nhìn Lâm Minh một cái, mở miệng nói:

- Thần Hoàng bệ hạ, không cần phải vòng vo với ta, Thiên tộc ta muốn hai cái danh ngạch, điều kiện thì bệ hạ có thể nói.

Thác Bạt Khuê nói thẳng, đã làm tốt chuẩn bị chảy máu rồi.

Kỳ thật Thiên tộc cùng Thần tộc là chủng tộc huynh đệ, hiện tại đại kiếp phía trước, hai tộc có thể nói là môi hở răng lạnh, đoàn kết với nhau còn chưa đủ, nếu như nội đấu mà nói, sẽ bại vong càng nhanh hơn.

Chương 1985: Thiên tộc nhượng bộ (2)

Lão Thần Hoàng không thể không hiểu được điểm này, Thác Bạt Khuê cũng không nói nhảm để giải thích.

Chỉ từ trên tài nguyên phân phối đến xem, kỳ thật thì Thần tộc cần bốn danh ngạch là đủ rồi, những người khác tiến vào cũng là lãng phí, đồng dạng, Thiên tộc cần nhất cũng chỉ là hai cái danh ngạch, vì thế bọn họ nguyện ý giao ra cái giá thật lớn, dù sao thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng.

- Ta muốn hai tấm Thần minh pháp chỉ trong ba tấm kia.

Lão Thần Hoàng chỉ vào ba tấm thượng vị Chân Thần pháp chỉ đặt song song ở trên bàn, mở miệng nói.

Lão không bỏ đá xuống giết, lúc trước Theien tộc muốn dùng ba tấm Thần minh pháp chỉ đổi ba cái danh ngạch, tương đương với một tấm pháp chỉ là một cái danh ngạch.

Hiện tại Thiên tộc muốn hai cái danh ngạch, lão Thần Hoàng liên yêu cầu hai tấm, hợp lý rồi.

- Cảm ơn...

Trong lòng Thác Bạt Khuê xấu hổ, thanh âm cũng không có khí lực, hắn không biết rõ Lâm Minh có thể chữa trị thượng vị Chân Thần pháp chỉ hay không, nếu như có thể chữa trị mà nói, uy lực kia sẽ vô cùng nghịch thiên!

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói:

- Ta muốn mời Lâm tiểu hữu chữa trị Thần minh pháp chỉ cho tộc ta, không biết...

Bởi vì thực lực Lâm Minh triển lộ ra, thời điểm Thác Bạt Khuê nhắc tới Lâm Minh cũng phát ra cung kính.

- Cái này ngươi trực tiếp thương lượng với Lâm Minh, ta không có quyền làm chủ.

Lão Thần Hoàng cười híp mắt nói, nhìn về phía Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời ánh mắt của võ giả Thiên tộc đều tập trung ở trên người Lâm Minh.

- Lâm tiểu hữu...

Thác Bạt Khuê muốn nói lại thôi, hắn là nhân vật số một số hai của cả Thiên tộc, hiện tại trơ mắt nhìn Lâm Minh, gần như là thỉnh cầu rồi.

Mà Lâm Minh lại phản ứng bình tĩnh, hắn thản nhiên ói:

- Chữa trị Thần minh pháp chỉ cho Thiên tộc thì có thể, bất quá... Nếu muốn ta xuất thủ, ta sẽ còn có những điều kiện khác, đến lúc đó lại nói.

- Đó là tự nhiên... Thiên tộc ta tự nhiên sẽ không để cho Lâm tiểu hữu xuất thủ vô ích.

Thác Bạt Khuê cười nói, song một màn này rơi vào trong mắt Vô Yên lại để cho nàng hết sức không thoải mái.

Thiên tộc bọn họ là Thái cổ chủng tộc, từng có lịch sử huy hoàng, cho dù hiện tại xuống dốc, huyết mạch của Thiên tộc như cũ không phải là Hồn tộc, Nhân tộc, Thánh tộc có thể so sánh được, trong xương cốt của Thiên tộc nhân có kiêu ngạo thuộc về bọn hắn.

Nhưng mà hiện tại một Thiên Tôn đỉnh phong như Thác Bạt Khuê lại khách khí như vậy đối với một Thánh Chủ như Lâm Minh, đối phương lại còn là một bộ dạng không lĩnh tình, để cho Vô Yên cảm giác rất không thoải mái.

- Tiểu tử này... Không biết là có được cơ duyên gì, hiểu được cách chữa trị Thần minh pháp chỉ, thật không ngờ được voi đòi tiên...

Trong lòng Vô Yên tức giận:

- Đáng tiếc tu vi của hắn quá yếu, nếu như cùng giai với ta mà nói, nhất định phải đánh một trận với hắn!

Trong lòng Vô Yên không phục lắm, bất quá trên mặt lại không có biểu lộ ra, chỉ là lạnh băng nhìn Lâm Minh.

Mà lúc này Lâm Minh đã đi về phía tĩnh thất, tính toán ngồi xuống điều tức.

...

Thời gian thoáng cái liền là mấy ngày, Lâm Minh theo thứ tự chữa trị ba tấm Thần minh pháp chỉ.

Mà một ngày kia liền muốn đúc lại Hạo Kiếp chi liên rồi!

Mặc sắc bí lực trong con mắt của lão Thần Hoàng lóe lên, cộng minh với cung điện chung quanh.

Ông ông ông, cột đá khổng lồ của bốn phía cung điện bắn ra năng lượng quang trụ khổng lồ, ở trong hư không đan thành một cái không gian năng lượng thuần túy, xa xa nhìn lại giống như là một cái thủy tinh cầu trong suốt, tạo thành không gian ngăn cách tuyệt đối.

Chữa trị Hạo Kiếp chi liên là đại sự kiện, không thể nhận lấy bất luận quấy nhiễu nào ở ngoại giới.

Kết giới của thủy tinh cầu bao phủ xuống, đem bốn vị Thần tộc, chí cường giả của Thiên tộc chuẩn bị chữa trị Hạo Kiếp chi liên bao phủ vào bên trong.

Nếu Thiên tộc đã muốn tiến vào, nhân tuyển chữa trị Hạo Kiếp chi liên cũng phải điều chỉnh lại một lần nữa, chí cường giả của Thiên tộc cũng phải thêm vào, như thế nắm chắc lớn hơn.

Lâm Minh đứng ở một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hết thảy trong năng lượng thủy tinh cầu.

Bốn chí cường giả đã bao quanh đứng ở phía trên Hạo Kiếp chi liên kia, trong tay cầm ba tấm Thần minh pháp chỉ đã trải qua Lâm Minh chữa trị.

Mỗi một tấm Thần minh pháp chỉ đều đang có từng luồng khí tức tam thập tam thiên đại đạo mờ mịt, lộ ra lực lượng tần bí vô cùng cùng khiến lòng người sợ hãi.

Oanh!

Một gã cường giả Thiên Tôn của Thần tộc đầu tiên làm ra động tác, từng lỗ chân lông trên cánh tay thấm ra một giọt máu.

Đây là Thần tộc huyết mạch tinh khiết, có khí tức năm tháng vô cùng xa xưa, chứng kiến huy hoàng của Thái cổ Thần tộc.

Những huyết dịch này nở rộ ra vô lượng quang, trong mơ hồ có chân long bào hao, chân hoàng minh động.

Lâm Minh cho dù là đứng ở ngoài mười trượng, như cũ cảm giác được một cỗ áp lực lồng lộng như núi cao từ trong huyết dịch kia phát tán ra, uy áp cấp cho hắn vô cùng trầm trọng.

- Đây là lực lượng huyết mạch tinh khiết của Thần tộc... Quả nhiên cường đại, vượt xa Thánh tộc có huyết mạch truyền thừa đồng dạng...

Ánh mắt của Lâm Minh nhìn chằm chằm vào huyết dịch kia, mắt cũng không nháy một cái, hồn lực trong cơ thể bắt đầu dũng động một vòng, đem uy áp chung quanh làm suy yếu rất nhiều, Thiên Tôn đỉnh phong buông thả lực lượng tự thân huyết bình, Giới Vương bình thường cũng khó có thể thừa nhận được.

Huyết dịch tinh thuần của cường giả Thần tộc chậm rãi lưu chuyển trên không trung, phảng phất là một viên ngôi sao thượng cổ đang huyền phù, tản mát ra lực lượng xa xưa mà bàng bạc, liên rục đánh vào trong một tấm Thần minh pháp chỉ.

Sau khi Thần minh pháp chỉ tiếp nạp tinh huyết của Thần tộc

Thiên Tôn kia, tinh hồng sắc quang mang mãnh liệt, lực lượng Tu La thiên pháp tắc bí ẩn bên trong biến thành từng mai phù văn xuất hiện, giống như là vô số núi lớn đang nổ vang.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy có một vóc người khôi ngô, khí huyết ngập trời, trong con mắt bắn ra thần vương quang mang kinh khủng, ngồi ngay ngắn ở trên phù văn.

Thần minh pháp chỉ phát ra từng thanh âm thần bí vô cùng xa xưa, phảng phất như sống lại.

Ngay saud dso những tên chí cường giả khác cũng làm theo như vậy, liên tục kính dâng ra huyết mạch lực tự thân dung hội vào trong ba tấm Thần minh pháp chỉ.

Thần minh pháp chỉ bắn ra quang mang sáng chói, cuối cùng giống như là ngôi sao bộc phát, đem hết thảy chỗ mờ mịt trong đại điện đều bao phủ vào quang mang chói mắt.

Đây là lực lượng của Chân Thần linh bảo, phải biết rằng rất nhiều Thiên Tôn linh bảo xuất thế đều sẽ dẫn đến thiên kiếp, huống chi là Chân Thần linh bảo.

Quang mang tạm thời tước đoạt thị giác của Lâm Minh, bất quá Lâm Minh căn bản không cần nhìn, hắn có thể trực tiếp cảm giác được năng lượng kinh khủng trong quang mang kia đang sinh diệt, đủ loại phù văn lóe lên.

Loại bạch quang này một mực lóe lên một ngày một đêm mới từ từ tắt đi.

Một khắc kia bạch quang biến mất, năng lượng cầu thể giải tán.

Bốn chí cường giả của Thiên tộc, Thần tộc đều là sắc mặt hơi tái nhợt, thân thể khí tức suy yếu.

Chương 1986: Tiến vào cấm địa (1)

Bọn họ lập tức khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu đả tọa điều tức.

Ngay vào úc này thiên âm phiêu miểu phảng phất là từ phía trên bầu trời truyền tới, xa xưa mà thần bí.

Từng đóa tuyết bạch liên hoa theo âm ba kia lưu chuyển, hư không nở rộ.

Cuối tinh không đen nhánh xuất hiện một cái thần bí đạo lộ đen nhánh, kéo dài đến trên đại điện.

Đại đạo tận đầu, Hạo Kiếp chi liên lóe lên vô tận bí lực, bị khí tức thần bí bao phủ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thần bí nói không ra lời.

- Chân Thần pháp khí trọng sinh, tường thụy phủ xuống.

Trên khuôn mặt phảng phất như tuế nguyệt điêu khắc kia của lão Thần Hoàng lộ ra ý mừng.

Hạo Kiếp chi liên đã chữa trị, kế tiếp chính là mở ra Tu La cấm địa.

Có lẽ Tu La cấm địa có thể để cho tràng đại kiếp này xuất hiện chuyển cơ!

Mười ngày sau, Thiên Tôn lúc trước tham dự chữa trị Hạo Kiếp chi liên cũng đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, Lâm Minh cũng đồng dạng ở trạng thái cường thịnh.

Tu La cấm địa ở hôm nay liền mở ra.

Mà sáu cái danh ngạch cuối cùng tiến vào cấm địa chính là --- Thác Bạt Khuê, Vô Yên, Lâm Minh, Thân Khổ, Lam Lạc, Đế Vô Ngân.

Bốn người phía sau là lão Thần Hoàng bổ nhiệm, Vô Yên thì không cần phải nói, Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê mơ hồ là đệ nhất cao thủ của Thiên tộc, hơn nữa còn có tiềm lực, cũng là chủ lực lần này chống lại đại kiếp!

Lão Thần Hoàng dẫn đường, tay phải già nũa của lão chầm chậm đưa vào chỗ sâu, trên chỗ ngón trỏ có treo Hạo Kiếp chi liên, theo quang trạch mông lung mà nó phát ra, không gian chung quanh có biến hóa kỳ dị.

Ở địa phương xa hơn, phảng phất là cuối thời không có thanh âm ông ông nổ vang không ngừng chút nào.

Loại chấn động này giống như là từng tiếng chuông vang lên.

Ba động giống như là sóng biển trào dâng, tất cả mọi người cảm giác được ba động cường hãn, thậm chí loại ba động này truyền đến vũ trụ hư không, ngôi sao đều đang cộng minh.

Trong bạch sắc đại diện, chư cường giả của Thái cổ Thần tộc đều kích động không thôi, rối rít nhìn về phía hư không vô tận.

Mặc dù ở trong đó không có gì cả, chỉ có vũ trụ cùng hắc ám vô tận không ngừng già yếu, nhưng mà như cũ không ngăn trở được ánh mắt nhiệt liệt của mọi người.

Có lão cường giả của Thần tộc nói, ở trong lịch sử của Thần tộc, Tu La cấm địa tổng cộng chỉ mở ra mấy lần, rất nhiều Chân Thần đều không có duyên nhìn thấy, không nghĩ tới chính mình thậm chí có may mắn tận mắt nhìn thấy Tu La cấm địa mở ra.

- Tu La cấm địa là thánh địa của tộc ta, đáng tiếc hết lần này đến lần khác thánh địa này đều chỉ có thể mở ra ở lúc tộc ta lâm vào thời khắc sinh tử...

- Năm đó Thần tộc có nhiều nhân kiệt thành tựu Chân Thần cũng không có duyên tiến vào Tu La cấm địa, nhưng mà hiện tại cấm địa rốt cuộc có thể mở ra rồi, tộc ta lại đã điêu linh, người tiến vào trong đó tất cả đều là lựa chọn miễn cưỡng...

Có cường giả Thần tộc thở dài, trong lòng cảm khái.

- Bắt đầu đi...

Trường bào trên người lão Thần Hoàng lay động, quang mang của Hạo Kiếp chi liên đại thịnh, tất cả mọi người đều bị đạo quang mang này bao phủ.

Sau một khắc, Lâm Minh chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, chờ đến thời điểm mắt hắn có thể nhìn thấy mọi vật, phát hiện ra mình đã đi tới một chỗ hư không quỷ bí.

Một phiến thiên địa này nóng bức đến trình độ khiến hắn đều khó có thể chịu được.

Phóng mắt nhìn ra, chung quanh trống rỗng, chỉ có vùng đất trung ương có một đoàn hỏa hồng nham tương mãnh liệt khôn cùng đang lưu chuyển.

Nham tương này lớn đến không có giới hạn, phảng phất giống như một đại thế giới.

Kinh sợ lòng người.

- Đây là nham tương gì, thật là khủng khiếp, thậm chí ngay cả da của ta dường như đều muốn bị đốt đến khó có thể thừa nhận...

Lâm Minh nhìn hỏa diễm sáng rực này, trong lòng khiếp sợ.

Hạo Kiếp chi liên kia liền xoay quanh ở thượng không hỏa diễm tương lưu (hỏa diễm như dịch thể) thần bí kia, phóng ra thanh âm thần bí.

Mà bên trong hỏa diễm tương lưu kia đồng dạng cũng truyền tới từng luồng chấn động, lật tung nham tương lưu vô biên vô hạn, theo thanh âm thần bí của Hạo kiếp chi liên hô ứng, cộng minh.

Động tĩnh trong hỏa diễm tương lưu càng ngày càng lớn, từng luồng đạo vận như long xuất hiện --- Băng Đống đại đạo, Minh

Thủy đại đạo, Huyền Hoàng đại đạo...

Những đạo vận này xuất hiện, đem nham tương lưu ở chung quanh hoặc là đông lại, hoặc là cắn nuốt, nhanh chóng làm ra một phiến không gian sạch sẽ.

Ù ù ù, dần dần theo đạo vận dâng lên, từng luồng khí tức túc sát mà lành lạnh truyền đến, chỗ sâu của nham tương lưu vô tận bộc lộ ra một cái không gain mênh mông thần bí.

Lối vào hắc ám thâm thúy, Lâm Minh có một loại cảm giác quen thuộc, đó là lực lượng của Tu La thiên đạo pháp tắc từ bên trong tràn ra.

Tu La cấm địa, di tích mà Tu La Lộ chủ nhân lưu lại hôm nay rốt cuộc mở ra!

Lâm Minh càng ngày càng có một loại cảm giác mãnh liệt, khối duyên chi đế ngọc thứ ba mà chính mình muốn tìm ở trong di tích này!

- Cảm giác như vậy chính là "duyên" theo lời của Tu La Lộ chủ nhân sao? Đã như vậy Duyên chi đế ngọc này ta nhất định phải lấy được.

Lâm Minh nắm chặt quyền đầu, Tu La cấm địa đối với hắn mà nói, trân quý nhất chính là duyên chi đế ngọc, cái này liên quan đến truyền thừa đầy đủ của Tu La Lộ chủ nhân, mà chiến được toàn bộ truyền thừa của Tu La Lộ chủ nhân, Lâm Minh mới có lực lượng càng mạnh để đối kháng với xâm lấn của Thánh tộc!

- Vào đi thôi!

Ánh mắt của lão Thần Hoàng ở trên mặt mọi người đánh giá thật sâu trong chốc lát, vung ống tay áo lên, lực lượng mênh mông cuồn cuộn tràn ra, đem đám người Lâm Minh trong nháy mắt đưa vào trong không gian mênh mông này.

- Ân?

Tiến vào trong Tu La cấm đại, ở một khắc kia khi chân bước vào chỗ này, Lâm Minh không khỏi ngẩn ra.

Hắn dù sao cũng đã đi qua Tu La Lộ thế giới, cái thế giới kia ít nhất coi như là sinh cơ bừng bừng, vạn vật tự do, nhưng thế giới ở trước mặt này, trên đầu có một viên hằng tinh mờ nhạt, phun ra huy quang hữu khí vô lực.

Chung quanh ánh sáng lờ mờ, tầng mây màu xám tro chồng chất ở trên bầu trời, quang ảnh giao nhau giống như là hoàng hôn vĩnh hằng.

Đây là một thế giới tĩnh mịch làm cho người ta cảm giác là tuổi thọ của đại thế giới đã đến tận cùng, sắp băng diệt!

Địa phương mà tầm mắt có thể nhìn thấy được, từng khối bi văn giống như là núi cao, cao vút vào trong mây.

Lang gia Tả vương chi mộ, Dũng Quan thiên tử chi mộ, La Hầu thần vương chi mộ...

- Lang gia Tả vương, gần trăm ức năm trước phong hoa tuyệt đại, sau lại không biết tung tích, cư nhiên là chết ở chỗ này.

- Dũng Quang thiên tử, đồn rằng là tuyệt thế thiên tài mạnh nhất của tộc ta ở thời đại Thượng cổ, có hi vọng đi theo cước bộ của Tu La Lộ chủ nhân...

Mấy vị cường giả của Thiên tộc cùng Thái cổ Thần tộc nhìn lên từng tòa phần mộ ở trước mặt, cảm khái không thôi.

Vẫn lạc ở nơi này đều là đại năng giả có uy năng kinh thiên động địa của Thái cổ Thần tộc ngày xưa.

Chương 1987: Tiến vào cấm địa (2)

Phải biết rằng bọn họ đều là nhân vật của vài ức, trên trăm ức năm trước, con sông lịch sử dài như thế, bọn họ như vũ là có thể được ghi chép lại, có thể thấy được sự cường đại của bọn họ rồi.

Có người đang tu luyện, trưởng thành trên con đường võ giả, đem đại năng giả ở trong đó trở thành mục tiêu.

Bây giờ nhìn đến nhân vậ truyền thuyết ngày xưa ở trong lòng lại lặng yên không tiếng động biến thành mộ phần bùn đất ở chỗ này, tiêu tán trong thiên địa, để cho bọn họ cảm khái vô cùng.

Năm tháng thật sự là vũ khí đáng sợ nhất!

Từng tòa mộ phần kia mọc lên, báo trước bất tường, phảng phất sơn nhạc áp ở trong lòng mọi người, tựa hồ tỏ õ vận mệnh của Thần tộc cùng Thiên tộc đã như mặt trời sắp lặn.

Cuồng phong gào thét, thổi vào trên tảng đá ở trên đại địa ù ù lăn lộn, thê lương như đao.

Cuồng phong quỷ dị như vậy mặc dù không sinh ra thương tổn gì đối với mọi người, lại để cho mọi người trực quan cảm nhận được tiêu điều cùng hiểm ác nơi này.

Bất quá có thể đi vào chỗ này đều là hạng người dũng cảm túc trí, võ giả chi tâm kiên cố như bàn thạch, cơ hồ liền không có bất kỳ khe hở cùng tỳ vết nào.

Mặc dù tràng cảnh đè nén nhưng mà cũng không thể dao động lòng tin của bọn hắn.

Trong lúc bất chợt từ chỗ sâu đại địa, một cỗ lực lượng sâm nhiên băng lãnh lặng yên không một tiếng động lan tràn ra ngoài.

Đại đại tràn đầy cát đá ngưng kết thành một tầng băng sương bằng mắt thường có thể phân biệt.

- Đều cẩn thận!

Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê đứng ở nguyên chỗ, mở miệng nói.

Trong lúc bất chợt một cái hắc ảnh cự đại nhảy ra, dài khoảng mấy dặm, hướng mọi người tịch quyển mà qua.

Tinh quang trong mắt của Lâm Minh lóe lên, thoáng cái liền thấy rõ ràng, quái vật nhảy tới này tương tự một con hung cầm, nhưng mà lại là vô hình vô chất, là một đoàn âm ảnh.

Phía trên âm ảnh có hai ánh mắt tinh hồng sắc quỷ dị khiếp người.

Lực lượng của nó bàng bạc mà bén nhọn, vừa xuất hiện tựa như một thanh đao sắc bén, ở trên đại địa cắt ra khe rãnh thâm thúy kéo dài vô tận, xúc mục kinh tâm.

Khí thế kinh người kia có thể chém ra hết thảy, để cho mọi người vì thế mà rùng mình.

Trong đám người, một thân ảnh yểu điệu lao ra, tóc đen như thác nước phần phật bay múa, hai mắt giống như minh nguyệt lấp lánh, bắn ra hàn quang lành lạnh.

Hai tay nàng liên tục kết ra mấy cái quyền ấn, xích hồng sắc vũ dực sau lưng chớp động, băng liệt hư không, cùng hắc ảnh kia nặng nề đụng vào nhau.

Oanh!

Khí lãng kinh người kích phát, một cỗ hắc huyết xông lên rất cao.

Nữ tử thiên kiêu Vô Yên kia của Thiên tộc, trong thân thể nhìn như nhu nhược bộc phát ra lực lượng kinh người.

Nàng giống như là Thần vương phủ xuống, da dẻ, cốt nhục đều đang bắn ra quang hoa vô lượng, không khí phía trước uyền đầu đều bị oanh thành hông khí thiết tường, thần uy kinh thế.

Nhuệ khí của hắc ảnh hung cầm kia nhìn như có thể xé rách hết thảy, cư nhiên vỡ vụn ở dưới quyền đầu của nàng, sau đó thê lương kêu rên.

Hắc ảnh phá toái, rất nhiều nguyệt nha phù văn u ám trên người băng tán, mà chút ít phù văn hiện tại đều đang ở dưới lực lượng cuồng bạo mà yên diệt.

Một tiếng ầm vang, thân thể cao lớn hóa thành vô tận phù văn, tán lạc ở trong thiên địa.

Quái vật kia nguyên lai chỉ là lực trường của pháp tắc ngưng tụ thành.

Thấy một màn như vậy, mi tâm Lâm Minh nhảy lên, hắn vừa mới rồi thấy được rõ ràng, Vô Yên là lấy nhục thân kết quyền ấn tới câu thông thiên địa, tích súc đại đạo nguyên lực khổng lồ mới xuất ra một kích kinh thiên động địa.

Trình độ cường hãn của nhục thân này làm cho người ta chặc lưỡi hít hà.

Mà Thiên tộc giống như Thần tộc, đều là tinh khí thần toàn bộ cường đại, Vô Yên này đơn giản là thân thể liền rèn luyện đến loại tình trạng này, không biết khí cùng thần có tu luyện hay không?

Lâm Minh quan sát vô yên, mơ hồ cảm giác được Vô Yên sợ rằng am hiểu nhất không phải là lực lượng thân thể, mà là khí hoặc là thần.

Nàng dùng thân thể đối địch nhưng kỳ thật là giấu diếm rồi.

- Không hổ là đồng minh của Thái cổ Thần tộc, Thiên tộc quả nhiên cũng là sủng nhi của Thiên địa.

Trong lòng Lâm Minh thầm nói.

Nhưng mà lúc này giết chết âm ảnh quỷ dị không biết tên kia, ánh mắt như điện của Vô Yên như có như không quét nhìn Lâm Minh một cái, ánh mắt mang theo một tia ý vị khiêu khích.

Trong lòng Lâm Minh vừa động, chỉ thấy khóe miệng của Vô Yên lộ ra một tia tiếu dung nhàn nhạt.

Lúc trước chữa trị Hạo Kiếp chi liên, Lâm Minh xuất ra danh tiếng, sau đó ngay cả Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê của Thiên tộc bọn họ cũng ăn nói chừng mực với Lâm Minh.

Điều này khiến cho trong lòng Vô Yên tự nhiên khó chịu.

Bất quá hiện tại loại khó chịu này của nàng đều phát tiết ra, bởi vì Tu La cấm địa hiển nhiên là chỗ dựa vào thực lực để nói chuyện, mà Vô Yên đối với võ lực của mình từ trước đến giờ hoàn toàn có tự tin!

Chỉ dựa vào lực lượng thân thể là có thể bộc phát ra chiến lực như thế, nếu như lá bài tẩy của nàng xuất ra hết, như vậy tu vi của nàng đã là Giới Vương đại giới, thậm chí có thể ở dưới tay Thiên Tôn yếu nhất miễn cưỡng tự vệ cùng chạy trốn.

- Không trách được Chiến Hoàng ngươi hao phí cái giá lớn như thế cũng muốn mang Vô Yên tiến vào Tu La cấm địa.

Ở bên cạnh Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân khẽ gật đầu, thân phận địa vị của hắn cũng không chênh lệch nhiều so với Thác Bạt Khuê.

- Thực lực của Vô Yên xa xa không chỉ là như vậy, từ từ xem đi, dọc theo con đường này nếu như không có đại hung hiểm thật sự, chúng ta cũng đừng xuất thủ, để cho đám hậu bối đến đi.

Thác Bạt Khuê hai tay ôm ngực, cười híp mắt nói, ánh mắt của hắn cũng cố ý vô tình quét về phía Lâm Minh.

Cái gọi là "hậu bối" nơi này kỳ thật liền có hai người --- Vô Yên cùng Lâm Minh.

Thần tộc cùng Thiên tộc là huynh đệ chủng tộc, nhưng đồng thời giữa cả hai cũng có cạnh tranh cùng tranh đua so sánh, hôm nay Thiên tộc ăn nói khép nép, lại bỏ ra cái giá lớn mới miễn cưỡng lấy được hai cái danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa, trong lòng tự nhiên là bị nghẹn một hơi.

Hiện tại thật vất vả mới tiến vào Tu La cấm địa, Thác Bạt Khuê bây giờ dĩ nhiên hi vọng Thiên tộc bọn họ có thể ở trong Tu La cấm địa này mở mày mở mặt một hồi.

Thác Bạt Khuê suy nghĩ thực lực của mình, cảm giác hắn không cường đại hơn bao nhiêu so với Đế Vô Ngân của Thần tộc, hắn liền đem tâm tư đặt ở trên người Vô Yên, hi vọng Vô Yên có thể ở trong Tu La cấm địa, bằng vào thiên phú kinh người của nàng bỗng nhiên nổi tiếng, nhận được cơ duyên lớn nhất.

Mà cùng là hậu bối với Vô Yên cũng chỉ có Lâm Minh rồi.

Hai người tự nhiên có một lần so bì.

Sưu sưu sưu.

Lại là mấy con quỷ điểu do âm ảnh hình thành đến từ bốn phương tám hướng, che phủ thiên địa, giống như thiểm điện đen nhánh vô tận oanh sát tới.

Lúc này không chỉ là Vô Yên, Thác Bạt Khuê cũng động, bất quá hắn cũng không hạ sát thủ đối với mấy đầu hung cầm này, mà chỉ là tùy ý cắt không gian, đem những hung cầm này hạn chế lại.

Chương 1988: Thủ xảo (1)

Hắn đây là đang cố ý lịch luyện Vô Yên, đem hung cầm cách ly ra là vì tránh khỏi cho Vô Yên ở trong cùng một thời gian nhận quá nhiều công kích mà phát sinh hung hiểm.

- Sát sát sát!

Thần quang bắn tứ phía, Vô Yên thi triển thần thông cường hãn, tonaf thân thần lực dũng động, hai bàn tay mảnh khảnh phát ra quang mang chói mắt.

Bàn tay này của nàng hàm chứa lực lượng không thể tưởng tượng, phảng phất là vũ khí sắc bén nhất thế gian, một chưởng cắt xuống, tảng lớn hư không giống như giấy vụn bị cắt rời, bầu trời u ám bị đánh ra từng khối trống rỗng.

Từng đầu âm ảnh cầm điểu cường thế vô cùng bị nhục chưởng của Vô Yên lướt qua thân thể, liên tục vỡ vụn thành vô số phù văn!

Thiên Tôn của Thần tộc cũng không xuất thủ, chỉ là tùy ý để cho Vô Yên trình diễn võ đạo hoa lệ, công kích của nàng giống như nghệ thuật, khó có thể tưởng tượng được trong thân thể nhỏ yếu yểu điệu kia lại ẩn chứa lực lượng cường đại như thế.

- Răng rắc!

Liên tiếp ba đầu hung cầm bị cắt ra, trong con mắt của Vô Yên bắn ra phù văn lục tinh mang, giống như vô số sơn nhạc hạ xuống, tất cả uy hiếp đều bị nàng hoàn toàn trấn áp, nổ nát.

Cả quá trình Lâm Minh đều đứng ở một bên quan sát, trong lòng hắn nghiên cứu những phù văn pháp tắc cấu thành hung cầm, đồng thời cũng đánh giá thực lực của Vô Yên.

Vô Yên quả thật có tư bản trùng kích Chân Thần.

Xích!

Theo một tiếng vang nhỏ, một con âm ảnh cầm điểu cuối cùng bị triệt để oanh thành phù văn, Vô Yên thu công, nhẹ hít một hơi, thần thái hưng phấn như cũ.

Nàng từ trong chiến trường đi xuống, thời điểm đi ngang qua Lâm Minh liền nhìn hắn một cái.

Một đạo thanh âm dễ nghe ở ngay sau đó bay vào trong tai của Lâm Minh.

- Tu La cấm địa này là chỗ lịch lãm, ngươi chỉ là nhìn lại không ra tay sao? Vậy ngươi không phải là đến vô ích rồi chứ?

Ngữ khí của Vô Yên đạm mạc, Lâm Minh nhếch môi mỉm cười, nói:

- Cũng tốt, lúc trước nhìn Vô Yên cô nương chiến đấu với hung cầm, bản thân ta là thôi diễn ra một chút phương pháp chiến đấu.

Lời của Lâm Minh để cho rất nhiều Thiên Tôn hơi hơi kinh ngạc trong lòng.

Bản thân Vô Yên cũng là sửng sốt một chút, bình tĩnh mà xem xét, tu vi của Lâm Minh là có chút thấp, chiến đấu với những hung cầm này sợ rằng có chút miễn cưỡng.

Vô Yên vốn chỉ là châm chọc Lâm Minh một chút, không nghĩ tứi Lâm Minh thật đáp lại, để hắn chiến đấu với hung cầm vốn là không công bằng.

- Không nên cậy mạnh, lát nữa tránh cho chính mình bị thương.

Vô Yên nói một câu nhàn nhạt, nhìn như giễu cợt, thật ra thì không có ác ý.

Lâm Minh nhếch miệng mỉm cười, trong tay của hắn đùa nghịch một tấm phù chỉ, đem những phù văn mà sau khi những hung cầm này phá toái đều góp nhặt.

Nói cho cùng những hung cầm này đều là năng lượng của Tu La cấm địa, trận pháp tràn ra tự phát diễn biến mà thành, không đủ gây sợ.

Mọi người tiếp tục đi tới, rất nhiều người mong đợi biểu hiện của Lâm Minh.

Tinh thần của Đế Vô Ngân thủy chung tập trung vào Lâm Minh, chiếu cố Lâm Minh là nhiệm vụ mà lão Thần Hoàng giao cho hắn, dù sao trong những người này, thực lực của Lâm Minh yếu nhất, mà Tu La cấm địa chắc chắn sẽ có hung hiểm, Lâm Minh là người có thể chữa trị Thần minh pháp chỉ, Đế Vô Ngân cũng không dám để cho hắn có một chút nào ngoài ý muốn.

Sau khi mọi người đi ra mấy dặm, nguy hiểm lần nữa xuất hiện.

Lần này không còn là hung cầm, mà là một đầu Ma Lang khổng lồ, chỉ nhìn một cách đơn thuần về khí thế của Ma Lang này, so với hung cầm trước đó chỉ có hơn chứ không kém.

Hai mắt màu đỏ tươi của nó nhìn chằm chằm về phía đám người Lâm Minh, sát cơ bốn phía.

- Cẩn thận!

Đế Vô Ngân phát ra cảnh báo, vốn là đối phó với đầu Ma Lang này, dựa theo ước định hẳn là Lâm Minh xuất thủ, nhưng mà hắn cảm giác Lâm Minh rất khó ứng phó được, lên tiếng nhắc nhở.

- Hống!

Ma Lang điên cuồng gào thét một tiếng, y hết tia chớp xông lên.

Ở một sát na này con ngươi của Chiến Hoàng cùng Vô Yên hơi hơi co lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Minh!

Bình tâm mà nói, lấy uy thế của đầu Ma Lang này cũng không phải là thiên tài Thánh Chủ kỳ có khả năng đối phó được, Vô Yên tự nhận thời điểm chính mình ở đồng cảnh giới với Lâm Minh cũng không phải là đối thủ của đầu Ma Lang này.

Đây tuyệt đối là chênh lệch do lực lượng mang đến.

Nếu như Lâm Minh không ra tay cũng là hợp tình hợp lý.

Vô Yên đã chuẩn bị động thủ, mà tốc độ của Ma Lang quá nhanh, ở một sát na nó xông tới, Lâm Minh đã tiến lên trước một bước, đứng ở phía trước nhất của đội ngũ.

- Lâm Minh!

Toàn thân năng lượng của Đế Vô Ngân bộc phát, đã chuẩn bị ở sát na Lâm Minh không địch lại thì cứu hắn.

Mà liền ở trong nháy mắt cực ngắn này, Lâm Minh đột nhiên đánh ra một chưởng, hướng về phía cái trán của Ma Lang vỗ xuống.

- Cái gì?

Mọi người đều sợ ngây người, Lâm Minh thậm chí ngay cả vũ khí cũng không lấy ra, trực tiếp dùng nhục chưởng ngạnh kháng Ma Lang!

Phải biết rằng coi như là Vô Yên, nàng dùng nhục chưởng công kích cũng rất ít khi chính diện va chạm với ma thú, mà chọn dùng công kích từ mặt ngoài.

Mà liền ở trong nháy mắt Đế Vô Ngân phát hiện trong tay Lâm Minh đã xuất hiện một đạo kim sắc quang mang nhàn nhạt.

Là quang mang pháp tắc?

- Đang!

Trong lúc nhất thời giống như chung đỉnh nổ vang, ở trên lòng bàn tay của Lâm Minh, đại lượng kim mang cùng vô số năng lượng pháp tắc bộc phát ra, tạo thành một mảnh phù văn chi tường chi chít giống như kinh văn chắn ở giữa mình cùng Ma Lang!

- Ầm!

Ma Lang rắn chắc đụng vào trên đạo hoàng kim tường bích do kinh văn tạo thành này, kêu lên thảm thiết không dứt!

- Thần minh pháp chỉ?

Đám người Đế Vô Ngân, Chiến Hoàng, Vô Yên toàn bộ ngây ngẩn cả người, nguyên lai trên tay Lâm Minh nắm một tấm phù chỉ.

Tấm phù chỉ này ở trong nháy mắt Lâm Minh đánh ra một chưởng liền phá toái, tạo thành hoàng kim chân ngôn tường bích ngăn cản Ma Lang.

- Phù chỉ này... Là tấm mới vừa rồi ở trên tay Lâm Minh!

Đế Vô Ngân nhìn thấy rõ ràng, thời điểm mới vừa rồi Vô Yên đánh chết đại lượng hung cầm, những người khác đều đang vây xem, Lâm Minh cũng không ngoại lệ, chỉ là hắn cầm trên tay một tấm phù chỉ, đem phù văn khi hung cầm phá toái đều góp nhặt vào, lúc bắt đầu bọn họ đều không để ý, chỉ cho là Lâm Minh thu thập những phù văn kia để trở về nghiên cứu, không nghĩ tới thế nhưng vẻn vẹn ở sau thời gian một nén hương, phù văn trong tay Lâm Minh liền có thể phát huy ra uy lực đáng sợ như thế!

Ma Lang đụng vào phía trên hoàng kim chân ngôn tường bích bị trọng thương, trong lúc nhất thời không đi đến, mà lúc này Lâm Minh nhanh tay nhanh mắt tiến lên trước mấy bước, phù văn pháp tắc trong tay lóe lên, liên tục đánh lên trên người Ma Lang.

Mỗi một lần hắn công kích đều đánh vào điểm có pháp tắc yếu nhất trên người Ma Lang!

Chương 1989: Thủ xảo (2)

Ma Lang nguyên vốn là quái vật do năng lượng pháp tắc tự do ở trong Tu la cấm địa đại trận tiết lộ ra ngoài tự phát tạo thành, trạng thái pháp tắc bản thân cũng không nghiêm mật, thậm chí có thể nói là trăm ngàn chỗ hở, ở Lâm Minh xem ra, loại quái vật này căn bản không cần phải chính diện chiến đấu, chỉ cần đánh vỡ kết cấu pháp tắc thô ráp ở trong cơ thể của nó liền có thể khiến cho nó tự hành tiêu vong.

- Bồng!

Theo một tiếng vang phát ra, Ma Lang ở trước người Lâm Minh nổ tung lên, trở thành một đống phù văn phân tán.

Lâm Minh lại đem một tấm phù chỉ mới ra, vẫy tay, những phù văn này toàn bộ bị Lâm Minh thu thập phong ấn trong phù chỉ.

- Đây...

Thấy một màn như vậy, võ giả tại chỗ đều hết chỗ nói ròi.

Dễ dàng như vậy liền tiêu diệt Ma Lang?

Ma Lang này đối với bọn họ mà nói dĩ nhiên là không coi vào đâu, nhưng mà đối với một võ giả chỉ có Thánh Chủ kỳ mà nói lại thật sự đáng sợ.

Nhưng mà Lâm Minh cơ hồ không thèm vận dụng năng lượng đã giết chết Ma Lang này, hơn nữa ngay cả phù văn sau khi nó phá toái đều thu tháp, còn có thể lại lợi dụng.

Quả thực vô tình!

- Sau khi dùng phù chỉ hấp thu những phù văn này liền biến thành Thần minh pháp chỉ sao...

Có Thiên Tôn không thể tưởng tượng nói, nơi này đều là chí cường giả của Thiên tộc cùng Thần tộc, đều có nhãn lực bất phàm, bọn họ mặc dù không hiểu Tu La pháp tắc nhưng mà nhìn ra được Lâm Minh không phải là chính diện đánh bại Ma Lang, mà là dựa vào mưu lợi hoàn thành.

Đây không tính là thực lực chân chính của Lâm Minh.

- Ngươi... Rốt cộc từ nơi nào học được truyền thừa Thần minh pháp chỉ, ngươi chỉ biết dùng Thần minh pháp chỉ sao? Liền không thể bằng vào thực lực của chính mình mà chiến đấu?

Mặt cười của Vô Yên hơi đỏ, có chút lo lắng chất vấn.

Vốn là lần này Ma Lang xuất hiện, nàng cũng không trông cậy vào Lâm Minh thực hiện hứa hẹn, lấy trứng chọi đá, nàng là một cái Giới Vương đại giới, so sánh chiến lực với võ giả Thánh Chủ trung kỳ cũng không có ý nghĩa gì.

Vô Yên chỉ là muốn Lâm Minh ăn một lần thiệt thòi thì coi như xong, không nghĩ tới Lâm Minh lấy kỹ xảo, lại xuất ra danh tiếng.

Như thế, trong lòng Vô Yên tự nhiên là ấm ức rồi.

- Có thể giải quyết địch nhân dễ dàng hơn, ta tại sao phải đi chọn dùng phương pháp lao lực hơn?

Lâm Minh hỏi ngược lại một câu, khiến Vô Yên nghẹn lại.

Nàng chỉ có thể ngậm miệng không nói được gì.

Đế Vô Ngân cười nói:

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi có phải là chiếm được chân truyền Thần minh pháp chỉ hay không? Ở Tu La cấm địa này ngươi chẳng phải là như cá gặp nước, rất nhiều hung hiểm đều có thể dựa vào pháp tắc lực lẩn tránh rồi?

Ý nghĩ của Đế Vô Ngân cũng là ý niệm của rất nhiều Thiên Tôn, nếu như vậy mà nói, Lâm Minh cũng quá chiếm tiện nghi rồi.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Vô NGân tiền bối nói đùa rồi, nào có dễ dàng như vậy, sở học của tại hạ chỉ là một góc băng sơn của Tu La pháp tắc, tựa như hạt gạo mà so với mặt trăng, cũng chỉ là có một ít lúc có thể có hiệu quả mà thôi.

- Mới vừa rồi vô luận hung cầm hay là Ma Lang đều là năng lượng do pháp tắc đại trận của Tu La cấm địa này tiết ra ngoài, tự phát tạo thành hung vật, kết cấu tự thân pháp tắc của bọn chúng có chút đơn sơ, trăm ngàn chỗ hở, ta đánh vỡ pháp tắc trong cơ thể của bọn nó dĩ nhiên là giết chết bọn nó rồi, nếu như mà chân chính đối mặt với Tu La đại trận chân chính, điểm da lông pháp tắc mà ta học được kia không có nửa điểm chỗ dùng, chỉ có thể đàng hoàng dựa theo quy tắc mà Tu La Lộ chủ nhân định ra mà làm, không thể càng bước ra nửa bước.

Lời của Lâm Minh để cho Thiên Tôn tại tràng khẽ gật đầu, đúng là như vậy, nếu như trận pháp hoàn chỉnh do Tu La Lộ chủ nhân bày ra, Lâm Minh hiểu được chút ít kia liền không phát huy được tác dụng, Lâm Minh cũng phải giống như bọn họ ở dưới tình huống công bằng tiếp nhận kiểm nghiệm của trận pháp.

Tu La cấm địa tự thành một phương thế giới, khổng lồ vô cùng.

Thời gian mọi người kết bạn cùng đi được nửa nén hương, lại gặp được một chút hung hiểm, những hung hiểm này đều là năng lượng do trận pháp của Tu La cấm địa tràn ra, tự phát tạo thành quái vật.

Bản thân bọn chúng không có thật thể, tính uy hiếp cũng không mạnh, Lâm Minh bằng vào pháp tắc Tu La thiên đạo có thể dễ dàng chém giết bọn chúng.

Nhóm Thiên Tôn ở tại tràng đều không xuất thủ, chỉ là nhìn Lâm Minh cùng Vô Yên động thủ.

Nhưng mà Vô Yên chỉ sợ có chiến đấu hoa lệ đi nữa, có giàu mỹ cảm nghệ thuật đi nữa, nhưng mà so sánh với loại phương thức chiến đấu hời hợt này của Lâm Minh quả thực là quá rườm rà, Vô

Yên chung quy cảm thấy động tác của mình có chút ngu xuẩn, rõ ràng rất đơn giản là có thể đạt được mục đích, đến trong tay mình lại phải hao phí không biết bao nhiêu năng lượng.

Nàng bắt đầu mong đợi chút ít quái vật không có chút tính uy hiếp này nhanh chóng bị giết hết, chỉ cần đi vào trận pháp chân chính kia, thời điểm chút tiểu thông minh của Lâm Minh không dùng được mới là lúc nàng bỗng nhiên nổi tiếng.

Thời gian dần qua, mọi người tiến vào càng ngày càng sâu.

Nhiệt độ chung quanh cũng bắt đầu giảm xuống, dưới cahan bọn họ xuất hiện băng tuyết, ở thời điểm bước vào một phiến địa vực như vậy, Lâm Minh cố gắng vận dụng TU La thiên đạo pháp tắc cùng Tu La cấm địa cảm ứng cộng minh, cố gắng tìm được chỗ nào kỳ hoặc.

Nhưng mà hắn phát hiện Tu La thiên đạo lực lượng của một phương thiên địa này đã nghiêm mật rồi, để cho hắn căn bản không tìm được khe hở mảy may.

Mặc dù có thể cảm ứng nhưng mà cũng không thể giống như trước kia cộng minh với Tu La thiên pháp trận trong cơ thể hắn.

Lúc này liền để cho Lâm Minh cảnh giác.

Sợ rằng con đường kế tiếp sẽ không dễ đi như vậy.

Không tìm được cái đường tắt nào, Lâm Minh chỉ có thể đàng hoàng đi theo bốn Thiên Tôn từ từ tìm kiếm.

Trên trời phong vân chuyển động, trên mặt đất băng tuyết cuồn cuộn.

Thời gian dần qua, hàn khí càng ngày càng đậm, lực lượng pháp tắc ngưng tụ ở chỗ này, sông băng ở dưới chân mọi người đã rất dày, Lâm Minh mơ hồ cảm giác được bọn họ đã đi vào trận pháp mà Tu La Lộ chủ nhân bày ra rồi.

Cho dù là cách trăm tỷ năm, cho dù là trận pháp đã bị hao tổn không ít năng lượng, thậm chí phía bên ngoài tạo thành rất nhiều ma thú, nhưng mà trận pháp do Tu La Lộ chủ nhân bố trí như cũ làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Có lẽ những trận pháp này lại tồn tại mấy cái trăm tỷ năm cũng sẽ không tiêu vong. Bởi vì bản thân của những trận pháp này cũng sẽ từ trong thiên địa vụ trụ hấp thu năng lượng, chậm rãi vận hành.

- Cẩn thận!

Thác Bạt Khuê và Đế Vô Ngân cùng nhau nói, bọn họ không cách nào tiên đoán được sự vận chuyển của Tu La đại trận, nhưng mà bằng vào cảm giác nhạy cảm của Thiên Tôn đỉnh phong như bọn họ, bọn họ đều cảm thấy dị thường của nơi này, căn bản không cần Lâm Minh nhắc nhở.

Chương 1990: Hàn Băng kính

Mọi người rối rít lui về phía sau một bước, ngay vào lúc này bề mặt của sông băng đột nhiên tách ra!

- Ca ca ca!

Theo thanh âm của tảng lớn hàn băng vỡ ra, một đạo hàn băng đại liệt cốc dài ngàn trượng xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Liệt cốc sâu không thấy đáy, hàn khí vô hình từ trong liệt cốc phóng lên cao, dường như muốn đóng băng linh hồn của con người.

- Oanh long long!

Đại địa oanh minh, ở trong hàn băng liệt cốc này có đồ vật gì đó đang dâng lên.

Sáu người tiếp tục lùi về phía sau, dần dần bọn họ đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ nhìn thấy một mặt Hàn Băng kính bóng loáng vô cùng từ trong liệt cốc vươn ra, rõ ràng là ảnh ngược của cả thế giới.

Cái mặt gương kia lớn đến không có giới hạn, phảng phất là mặt uyên vô cùng vô tận, có khí tức trầm phù to lớn mạc danh.

Bên trong có từng cỗ thải hà như yên vân, tràn ngập vụ khí mờ mịt, rực rỡ vô cùng, đem hết tảy bên trong đều che đậy đến mông mông lung lung, làm cho người ta nhìn không rõ ràng tình hình cụ thể ở bên trong.

Lâm Minh đứng ở trước gương chỉ cảm thấy trong đó có một cỗ lực kéo cuồn cuộn không cùng, phảng phất có vô số tiểu nhân vững vàng bắt lại thần hồn của hắn, muốn đem hắn kéo vào trong đó, làm lòng người chập chờn.

Cho dù là tu luyện Tu La thiên thư, kế thừa rất nhiều lực lượng pháp tắc của Tu la Lộ chủ nhân, Hàn Băng kính ở trước mặt buông thả lực lượng như cũ để cho hắn cảm thấy xa lạ.

Hàn Băng kính này hiển nhiên cũng là lực lượng Tu La thiên đạo pháp tắc tạo thành, nhưng mà lại là một loại tổ hợp kỳ diệu khôn cùng, dày đặc, khổng lồ vô cùng.

- Đây chẳng lẽ là...

Đế Vô Ngân cau mày.

- Ân? Ngươi biết?

Thác Bạt Khuê kinh ngạc hỏi, về Tu La cấm địa từ xưa đến nay cũng chỉ mở ra có mấy lần, hơn nữa tình huống mỗi một lần đều có chỗ bất đồng, cho nên nó coi như là một ẩn số.

- Chỉ là nghe qua một chút tin đồn, tựa hồ đây là pháp bảo mà năm đó Tu La thiên thần sử dụng, được hắn lưu lại ở trong cấm địa bên trong tộc, biến thành một tấm Hàn Băng kính khổng lồ, tình huống cụ thể như thế nào ta cũng không biết.

Dù sao thời gian trăm tỷ năm quá xa xưa rồi, rất nhiều lịch sử trở nên mơ hồ không rõ.

- Trong này có một cái thế giới, ta cảm giác nó đang triệu hồi chúng ta đi vào, nếu như ta không đoán sai, chúng ta đều phải đi vào trong đó.

Vô Yên trịnh trọng nói, mặc dù đối với trận pháp mà Tu La Lộ chủ nhân lưu lại có kính sợ thật sâu, nhưng mà trong nội tâm nàng cũng có hưng phấn cùng mong đợi.

Nàng muốn nhìn xem khảo nghiệm mà Tu La Lộ chủ nhân lưu lại rốt cuộc là cái gì.

Nàng không khỏi nhìn Lâm Minh một cái:

- Ngươi muốn cùng ta đi vào trước không?

Vô Yên không có bất kỳ sợ hãi nào, đây chính là ngạo khí mà thiên tài sở hữu, bởi vì tự tin đối với thiên phú của mình cho nên không e ngại hung hiểm.

Tu La Lộ chủ nhân tổng sẽ không thiết trí cục diện hẳn phải chết, chỉ cần không phải là cục diện hẳn phải chết thì nàng liền có lòng tin xông qua.

- Muốn vào liền vào thôi!

Lâm Minh sảng khoái đáp ứng, để cho Vô Yên không khỏi có chút kinh ngạc.

Dù sao tin tức của bọn hắn chỉ có Đế Vô Ngân nghe được một ít lời đồn đãi... Vật này đến tột cùng là cái gì? Xông vào có kết quả gì? Không người nào có thể biết được...

Nhưng mà lúc này Đế Vô Ngân lại quát lên:

- Đừng hồ nháo, muốn vào cũng là chúng ta vào trước!

Bất kể Vô Yên hay là Lâm Minh đều đối với Thái Cổ chủng tộc cực kỳ trọng yếu, hơn nữa Lâm Minh có thể chữa trị Thần minh pháp chỉ, Đế Vô Ngân tuyệt không cho phép Lâm Minh phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

- Nơi này có hiểm địa không biết trươc, ta cùng Vô NGân huynh có tu vi cao nhân, trước đi dò đường một chút.

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện cũng liền tiến lên một bước.

Ngay vào lúc này trong lòng hắn khẽ run lên, bởi vì hắn thấy được Hàn Băng kính, trên mặt kính trơn nhẵn trong thoáng chốc xuất hiện một cái bóng người mông lung. Bóng người này thân mặc chiến giáp cổ xưa, những chiến giáp này phảng phất đã trải qua năm tháng lâu dài, khí tức tuế nguyệt lan tràn, kết hợp với lịch sử ra đời của Hàn Băng kính này, mọi người không nghi ngờ chút nào cái bóng hiện ra nơi này là một nhân vật, nhưng thật ra là hình chiếu võ giả của trăm tỷ năm trước.

Thượng cổ võ giả!

Mọi người liên tục kinh hãi, trong lịch sử đã sớm đồn đãi, thời đạ thượng cổ trăm tỷ năm trước là thời kỳ võ đạo văn minh rực rỡ nhất, khi đó Thượng cổ chủng tộc thiên phú cường đại, truyền thừa cũng phong phú hơn so với hiện tại, cho nên ra đời rất nhiều nhân kiệt.

Hiện tại bọn họ là phải giao thủ với thượng cổ võ giả sao?

- Đánh bại đối phương hoặc là kiên trì một ngàn hơi thở, liền tính là thắng.

Thác Bạt Khuê đột nhiên mở miệng nói với mọi người, đây là tin tức mà hắn lấy được.

- Hô!

Bóng người trong Hàn Băng kính ngồi xếp bằng huyền phù ở trong hư không mặt uyên, thân thể bắn ra trận trận hỏa quang.

Hỏa quang kia không phải là hỏa diễm bình thường, trên căn bản là từ bên trong da dẻ, cốt nhục bắn ra, ẩn chứa chân ý vô tận của Thiên Hỏa đại đạo, hỏa diễm phù văn mang theo đại đạo chân âm lượn lờ quanh thân thể, sáng chói huy hoàng.

Ở dưới hảo diễm lượn lờ, mặt mũi của người nọ trở nên rõ ràng.

Hắn thoạt nhìn có bộ dáng trung niên, phía sau là một cặp quang dực do năng lượng thể thuần túy tạo thành.

- Ân? Thượng cổ Thiên Tôn, nhưng mà tu vi so với ta thấp hơn...

Thác Bạt Khuê hiển nhiên là rất khiếp sợ, tu vi của đối phương là thượng vị Thiên Tôn, so với hắn kém một đường.

Mà lúc này ở trong Hàn Băng kính khổng lồ này có bóng người lần lượt xuất hiện.

Trước mặt mỗi người đều xuất hiện một bóng người!

- Đây là...

Vô Yên nhìn nữ tử xuất hiện ở trong gương, đối phương cũng là một nữ tử, chủng tộc cùng dung mạo nhìn không rõ, chỉ là vóc người hoàn mỹ, xấp xỉ với nàng.

Nữ tử này thân mặc lụa mỏng, khí tức lăng lệ, tu vi so với nàng hơi thấp, là Giới Vương đỉnh phong bình thường.

Đồng dạng, trước người Lâm Minh cũng xuất hiện một thanh niên.

Thanh niên này khí tức âm trầm, cầm trong tay một tanh trọng kiếm, lúc này hắn đối mặt với Lâm Minh, toàn thân dũng động hắc viêm, mang theo khí tức ma tính đáng sợ.

Lâm Minh có thể nhìn thấy con ngươi đỏ như máu của đối phương tản ra trận trận hung khí!

Tu vi của hắn cũng thấp hơn so với Lâm Minh, là Thánh Chủ sơ kỳ đỉnh phong.

- Nguyên lai là như vậy, ta phải giao chiến với hắn... Sáu người chúng ta, mỗi người đều phải đối mặt với một đối thủ hư cấu, mà tu vi của bọn họ cũng thấp hơn một chút so với bản thân chúng ta.

Lâm Minh rõ ràng rồi, năng lượng thể ở trong gương này, nhân vật hư cấu hẳn là do Tu La Lộ chủ nhân dùng trận pháp tạo nên, nhưng là chế tạo theo tiêu chuẩn của bọn họ, đó nhất định là án chiếu theo tiêu chuẩn tuyệt thế thiên tài của thời đại thượng cổ!

Bởi vì Lâm Minh đã có thể cảm giác được những nhân vật trong gương này mang khí tức đáng sợ!

Chương 1991: Thiên tài Thượng cổ (1)

Tuyệt thế thiên tài của thời đại Thượng cổ, đó nên là dạng nhân vật như thế nào?

Thời gian quá lâu đã không cách nào phán đoán được, trong các loại điển tịch cũng đòn đãi thời đại thượng cổ có võ đạo văn minh huy hoàng, số lượng cùng chất lượng của thiên tài cũng xa xa không phải là bây giờ có thể so sánh.

Cho nên Lâm Minh đối với trận chiến này, trong lòng tràn đầy mong đợi.

- Không nghĩ tới ta thế nhưng có thể thông qua trận pháp do Tu La Lộ chủ nhân bày ra, vượt qua thời gian trăm tỷ năm mà giao thủ với thiên tài Thượng cổ.

- Hơn nữa tu vi của đối thủ thế nhưng còn thấp hơn so với ta, là Thánh Chủ sơ kỳ.

Lâm Minh nhìn thanh niên cầm trọng kiếm trong Hàn Băng kính, trong lòng nổi lên một loại cảm giác cổ quái.

Hàn Băng kính, dựa theo tu vi của kẻ xông vào mà xác định ra tu vi của huyễn tượng.

Qua nhiều năm như vậy Lâm Minh mặc dù xuất thủ qua đối với người có cảnh giới thấp hơn mình, nhưng đều là miểu sát thành đống, chẳng khi nào giống như bây giờ, một cái đối thủ so với mình thấp hơn một cảnh giới, đơn độc làm địch thủ của mình, hơn nữa còn có thể kích khởi ra mấy phần hứng thú của hắn.

- Đây là thượng cổ thiên tài trăm tỷ năm trước, hơn nữa tu vi đều thấp hơn so với chúng ta, Hàn Băng kính này đều là xem thường chúng ta rồi...

Thác Bạt Khuê ôm cánh tay nơi ngực, nhìn đối thủ ở trong gương của mình, toàn thân khí tức cuồn cuộn, hắn đang tụ thế!

Mặc dù trên miệng nói đến hời hợt, nhưng trên thực tế, Thác Bạt Khuê không dám có chút khinh thường.

- Thượng cổ thiên tài, ta đã sớm muốn kiến thức một phen, hôm nay vừa lúc!

Trong đôi mắt của Đế Vô Ngân cũng chớp động lên quang mang hưng phấn, dù sao cũng là thượng cổ thiên tài, cho dù cảnh giới thấp hơn so với chính mình cũng đủ để kích khởi lên ý chí chiến đấu của hắn.

- Để cho ta đánh trận đầu đi!

Ngay vào lúc này, một Thiên Tôn của Thần tộc đứng dậy.

- Thân Khổ...

Trong con mắt của Đế Vô Ngân lấp lóe.

Thân Khổ khoát tay áo, cười nói:

- Ta tới dò đường, xem một chút thiên tài thượng cổ thấp hơn ta một cảnh giới rốt cuộc là có thực lực gì.

Lúc Thân Khổ nói chuyện, quyền đầu nắm chặt, đốt ngón tay rung động ken két.

Thiên phú của hắn ở trong sáu người coi như là thấp nhất rồi.

Bất quá dù sao hắn cũng là nhân tài thành tựu Thiên Tôn, hắn có tự tin thuộc về chính mình!

Thân Khổ bước lớn một bước vào trong Hàn Băng kính, cái gương nhẹ nhàng đung đưa một trận, liền đem Thân Khổ nuốt vào.

Đối thủ của Thân Khổ là một thanh niên mặc áo choàng đen, tu vi hạ vị Thiên Tôn.

Nói là thanh niên, nhưng nếu như đây là người thật, vậy nhất định là trên vạn tuổi, thanh niên Thiên Tôn bình thường đều là bởi vì tu vi một đường tiến mạnh mới có thể thoạt nhìn đặc biệt trẻ tuổi.

- Hô hô hô!

Trong Hàn Băng kính, Thân Khổ cùng thanh niên mặc áo choàng đen kia ở trong cốt huyết đồng thời phun ra vô số hỏa diễm, lưu động khí tức của chân hỏa đại đạo, tịch quyển thiên địa.

Hai người bọn họ thế nhưng đều thuộc về hỏa hệ.

Hơn nữa bọn họ sử dụng đều là Thần chi lực.

Cái gọi là thần chi lực chính là năng lượng sau khi ba loại cương nguyên, chân nguyên, thần nguyên dung hợp.

Lấy thần lực thúc dục hỏa diễm, có thể đốt toái hư không.

- Ầm!

Hai thân ảnh đều được bao phủ trong liệt diễm hừng hực, sáng chói như hai vầng mặt trời đụng vào nhau!

Ở thế giới mặt kính này, bất kể có đánh nhau kinh khủng hơn đi chăng nữa, ngoại giới cũng sẽ không bị liên lụy.

Hơn nữa thế giới mặt kính rộng lớn vô cùng, đầy đủ cho cường giả tùy ý phát huy thực lực của mình.

Bên trong mặt uyên, Lâm Minh chỉ thấy hỏa diễm phun trào đầy trời, quyền qua cước lại.

Mỗi một kích va chạm đều đủ để đục thủng thiên địa, chiếu sáng vân hà.

Ba động năng lượng tịch quyển ra bốn phía, long quyển cường đại hạo hạo đãng đãng tàn sát tứ phương.

Kịch chiến kịch liệt, sắc mặt của Thân Khổ ở trong Hàn Băng kính dần dần xanh mét.

Trong mũi của hắn chợt phun ra tử sắc hỏa diễm, vừa xuất hiện phảng phất ngay cả hư không đều bị xuyên thủng, mặt uyên của Hàn Băng kính mơ hồ đều có chút bắt đầu vặn vọe.

Mỗi một luồng tử diễm đều biến thành một con tử sắc đại điểu xé rách hư không rối rít hướng về phía huyễn tượng ở đối diện oanh đi.

Không nghĩ đến thanh niên mặc áo choàng đen kia đồng dạng cũng trong mũi phun ra tử sắc hỏa diễm, uy lực kia trong lúc mơ hồ so với Thân Khổ mạnh hơn một bậc.

Oanh oanh oanh!

Kịch chiến tái khởi.

Thân Khổ liên tiếp lùi về phía sau, thể lực dần dần tiêu hao, mà nhìn lại thanh niên mặc áo choàng đen kia nhưng là càng đánh càng hung mãnh, toàn thân hắn giống như mặt trời thiêu đốt, lực công kích càng ngày càng cuồng mãnh.

- Hát!

Thân Khổ gầm lên một tiếng, hỏa diễm toàn thân phun trào, giống như sao băng đánh tới thanh niên mặc áo choàng đen!

Bạo tạc mãnh liệt, thanh niên mặc áo choàng đen lui lại hơn mười dặm, thân thể tung bay, giống như một trang giấy thật vất vả mới ổn định lại thân hình.

Nhưng mà thấy một màn như vậy, đám người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê lại im lặng.

Mặc dù một kích mới vừa rồi là Thân Khổ chiếm thượng phong, nhưng kỳ thật là vận dụng huyết mạch thần thông lớn nhất vốn có của hắn, chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa đối với sinh mệnh lực của bản thân có tiêu hao thật lớn.

Nhưng mà cho dù như vậy cũng không thể gây tổn thương cho đối phương, chỉ là đánh bay hắn mà thôi.

Năng lượng trong cơ thể của đối phương căn bản chưa từng lưu chuyển hỗn loạn, khí huyết tràn đầy như cũ, có cảm giác càng đánh càng hăng!

Mà nhìn lại Thân Khổ đã tiêu hao sáu bảy thành lực lượng, căn bản không chống đỡ được bao lâu, chênh lệch rất rõ ràng!

- Hưu!

Thanh niên mặc áo choàng đen lần nữa trùng kích, Thân Khổ miễn cưỡng chống đỡ, lúc này cả người hắn dũng động huyết mạch chân hỏa, quang trạch đã ảm đạm không ít.

Thân ảnh của hắn chợt dừng lại trên không trung, hỏa diễm hóa thành một luồng lại một luồng giống như xúc tu quỷ dị muốn kích xuyên năng lượng hư ảnh ở đối diện.

Song lúc này khóe miệng của thanh niên kia lại lộ ra một cái nụ cười quỷ quyệt, phảng phất như có linh tính.

Từng cái phù văn ở bên trong cốt nhục theo thứ tự lóe sáng, tạo thành một đạo quang mạc rực rỡ, đem tất cả hỏa diễm đều ngăn lại toàn bộ.

- Bồng!

Một tiếng nổ tung, Thân Khổ hừ muộn một tiếng, thân thể bay ra ngoài, trực tiếp bắn ra khỏi thế giới trong gương, nặng nề ngã trên mặt đất!

Thân Khổ, bại!

Trong lòng Đế Vô Ngân thầm đềm thời gian, một trận chiến mới vừa rồi bất quá là hai, ba mươi hơi thở mà thôi.

Mà yêu cầu của thế giới gương là chiến thắng đối thủ hoặc là kiên trì một ngàn hơi thở.

Hai, ba mươi hơi thở đến một ngàn hơi thở, chênh lệch này thật sự có chút lớn.

- Khó như vậy!

Sắc mặt của Đế Vô Ngân khó coi rồi, mà trên mặt Thân Khổ cũng nổi lên một tia khổ sở.

Cảnh giới của đối phương nhưng là còn thấp hơn so với chính mình một điểm. Kỳ thật thì hắn đã sớm liệu đến thanh niên mặc áo choàng đen kia khó đối phó, coi như thua cũng không kỳ quái, chỉ là không ngờ đại thảm hại như vậy.

Chương 1992: Thiên tài Thượng cổ (2)

Những người khác đều là trong lòng nghiêm nghị, thiên tài của thời đại thượng cổ quả nhiên đáng sợ!

- Không sao chứ?

Đế Vô Ngân quan tâm nói.

Thân Khổ lắc đầu, nói:

- Lịch lãm ở chỗ này hẳn là không xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Đi ra Hàn Băng kính, Thân Khổ cũng không chìm đắm ở trong tâm tình thất bại, hắn có thể tiến vào nơi này cũng là thiên chi kiêu tử, võ đạo chi tâm kiên định.

Hắn không nói một lời, phục dụng một viên đan dược có dược hương tràn ra bốn phía, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt chữa thương.

Hàn Băng kính, mặt uyên như nước chảy dập dờn bồng bềnh, huyễn tượng thuộc về Thân Khổ dần dần tản đi, còn dư lại năm cái huyễn tượng.

Mấy người đứng ở bên ngoài xem cuộc chiến trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Con mắt của Lâm Minh lóe lên, đem cả quá trình chiến đấu mới vừa rồi một lần lại một lần diễn dịch ở trong đầu hắn, hắn đem từng cái chi tiết chiến đấu ở bên trong đều âm thầm cân nhắc.

- Hàn Băng kính này quả nhiên lợi hại, huyễn tượng mô phong ra lại có linh trí cùng trí tuệ...

Trong lúc nhắm mắt trầm tư, cường giả trong trận doanh Thái cổ Thần tộc, một cái thân ảnh yểu điệu chợt lóe ra.

Người xuất chiến là Lam Lạc, con ngươi của nàng giống như ngôi sao, da thịt trắng như tuyết, thân ảnh yểu điệu mà thon dài đứng ở trong quang ảnh mông lung.

Ở đối diện nàng, trong Hàn Băng kính huyễn hóa ra quang trạch không ngừng chút nào, đồng dạng là có một nữ tử tuyệt thế, thân mặc lam y, chỉ là hình thức y sam của nàng hết sức cổ phác, trong cơ thể cũng chảy xuôi khí tức tuế nguyệt trăm tỷ năm.

Thiên phú của Lam Lạc so với Thân Khổ cao hơn không ít, nhưng mà không có ai cho rằng nàng là đối thủ của huyễn tượng.

- Lam Lạc!

Đế Vô Ngân muốn ngăn cản, nhưng đã chậm. Lam Lạc đã bay vào trong Hàn Băng kính.

Ngón tay nàng kết một cái lan hoa ấn quyết, ngón cái cùng ngón giữa đáp lại một chỗ, bên trong có quang mang oánh oánh lóe lên.

Một cái lại một cái phù văn phảng phất hư tiên hoa nở rộ ở bên người nàng.

Những tiên hoa này đều là đại đạo chi hoa, phun ra hà quang, dũng động bí lực, một tầng lại một tầng tạo thành liễu hoa biện vũ phòng ngự nghiêm mật.

Nàng vừa bắt đầu liền lấy tư thái phòng ngự xuất hiện, cũng không có tính toán chủ dodogj tiến công.

Hưu hưu hưu!

Thân ảnh của Lam Lạc chia ra làm hai, hai chia làm bốn, bốn chia thành tám, càng ngày càng nhiều, rất nhanh liền có số lượng hơn một ngàn.

Lam Lạc này thế nhưng tinh thông ảo thuật, hơn nữa thành tựu cực cao!

- Lựa chọn thông minh!

Lâm Minh âm thầm gật đầu.

Lúc trước bọn họ được nhắc nhở, trong Hàn Băng kính chỉ cần chống đỡ qua thời gian một ngàn hơi thở là được, không cần đánh bại đối phương.

Lam Lạc cân nhắc thực lực tự thân, biết rõ không địch lại, liền muốn trì hoãn thời gian.

Cho nên đối diện với thiên tài thượng cổ, phòng ngự không nghi ngờ gì là có thể bảo tồn thể lực nhất, cũng là một loại phương thức có thể kéo dài.

Trong Hàn Băng kính dập dờn từng luồng rung động, đạo vận thần bí hiện lên.

Lam y nữ tử bước ra, đầu ngón tay xuất hiện một đóa băng liên, thuộc tính mà nàng tu luyện lại là giống với Lam Lạc.

Sát sát sát!

Băng liên trong nháy mắt phóng lớn, qua giây lát đại đạo chi hoa che khuất bầu trời, đem một phương thiên địa tận tình che giấu.

Vô số băng tinh bắn ra, mang theo lực lượng pháp tắc đáng sợ, xuyên thủng hư không, từng cái huyễn tượng của Lam lạc bị đánh nát hoàn toàn.

Bồng!

Bản thể của Lam Lạc đã ngăn được băng tinh, nhưng cùng lúc đó nàng cũng bại lộ vị trí của mình!

Băng liên xoay tròn, nặng nề hướng Lam Lạc áp tới.

Song mâu của Lam Lạc lóe ra tinh mang, đại đạo hao biện phù văn phóng ngự bên ngoài ở trong hư không ngưng luyện thành một pháp trận liên miên bất tuyệt, cùng nhau oanh hướng cánh hoa áp tới như núi.

Lam quang chói mắt nhất thời giống như thủy triều che khuất tầm mắt của mọi người.

Đây là một tràng đại chiến, Lam Lạc một mực đều không tiến công, bằng vào thủ đoạn phòng ngự tầng tầng lớp lớp, linh động vô cùng ngăn cản từng luồng thế công như thủy triều của huyễn tượng ở đối diện.

Song chênh lệch về thực lực tuyệt đối còn ở đó, sau hai trăm hơi thở, năng lượng của Lam Lạc hao hết, nàng bay lên một cái, chật vật không chịu nổi mà thoát ra Hàn Băng kính.

Lam Lam cũng thua, thời gian kiên trì mặc dù dài hơn rất nhiều nhưng so với một ngàn hơi thở thì như cũ vẫn còn xa.

Nàng không lựa chọn tiến công, chỉ dựa vào ảo thuật cùng phòng ngự thuần túy, muốn trì hoãn thời gian, cũng không thể thành công!

- Đối thủ đáng sợ...

- Đây chính là thực lực của thiên tài Thượng cổ sao?

Mọi người sợ hãi than, cảnh giới của đối phương thấp hơn so với Lam Lạc, hơn nữa Lam Lạc rõ ràng là trì hoãn thời gian, cuối cùng là vẫn thua.

- Ảo thuật cũng không có tác dụng, lúc trước đối phương phá vỡ ảo thuật của Lam Lạc tiêu hao không ít thực lực, vì đánh nát một ngàn cái huyễn tượng của Lam Lạc, nàng ít nhất công kích một ngàn lần, nếu như là võ giả bình thường, chỉ là kích thứ nhất này liền phải tiêu hao hơn phân nửa lực lượng, nhưng mà nàng lại không có việc gì, hơn nữa ngay sau đó liền triển khai công kích giống như cuồng phong bạo vũ.

- Địch nhân mạnh như vậy, chúng ta khó khăn rồi!

Sau khi Thân Khổ cùng Lam Lạc liên tục bại trận, ở tại chỗ còn chưa khiêu chiến thì còn dư lại bốn người.

mà ở Thác Bạt Khuê xem ra, trong bốn người này cũng chính là Vô Yên có hi vọng nhất.

Tay phải của hắn đặt lên đầu vai của Đế Vô Ngân, nói:

- Ta nói Vô Ngân huynh, ngươi cảm giác mình có thể thắng không?

Đế Vô Ngân cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta không mạnh hơn bao nhiêu so với Lam Lạc, hơn nữa công pháp của ta lấy công kích làm chủ, huyễn tượng trong Hàn băng kính này căn bản không chịu thua một bộ công kích làn, khả năng ma ta có thể thắng tính là không, ngược lại là ngươi, huyết mạch lực đặc biệt, có lẽ... Có thể liều chết kiên trì thời gian một ngàn hơi thở cũng là chưa hẳn?

Đế Vô Ngân nói như vậy, sắc mặt của Thác Bạt Khuê ngưng trọng, hắn biết, hi vọng của mình cũng không lớn, nhưng mà hắn vẫn là muốn lên, coi như là dò đường cho Vô Yên, để cho nàng có nhiều chuẩn bị hơn.

- Vô Ngân huynh, nếu như chúng ta đều thất bại thì sẽ như thế nào? Sẽ không phải là vô ích đi vào cấm địa này sao?

Thác Bạt Khuê nói ra lo lắng của mình.

Bọn họ đi vào Tu La cấm địa là vì giành được cơ duyên, nhưng càng trọng yếu hơn là vì tìm được một cái đường ra cho Thần tộc cùng Thiên tộc ở trong đại kiếp!

Nếu như bởi vì thất bại trước Hàn Băng kính, không công mà lui mà nói, như vậy bọn họ thậ trở thành tội nhân vĩnh viễn của Thái cổ chư tộc, thẹn với liệt tổ liệt tông!

Đế Vô Ngân nói:

- Hẳn không phải là như thế, trước kia Tu La cấm địa đã từng mử ra, trong cấm địa này có thể đạt được hai loại đồ vật, một loại là phương pháp cứu tộc, một loại khác là cơ duyên cá nhân.

- Chỉ cần chúng ta tiến vào Tu La cấm địa, cho dù không cách nào thông qua khảo nghiệm ban đầu mà Tu La thiên thần bó trí, cũng có thể lấy được phương pháp cứu tộc.

Chương 1993: Cổ kim tranh hùng

- Bất quá... Nếu như chúng ta có thể thông qua khảo nghiệm của Tu La thiên thần mà nói, như vậy sẽ nhận được thêm cơ duyên cá nhân, cũng chính là truyền thừa mà năm đó Tu La thiên thần lưu lại, tưởng thưởng một loại đồ vật.

- Như vậy sao...

Thác Bạt Khuê thở ra một hơi:

- Vậy còn tốt, cho dù không thông qua Hàn Băng kính, đó là tổn thất của mình chúng ta, ít nhất sẽ không liên lụy đến tông tộc...

Nói tới đây Thác Bạt Khuê lại cười khổ một tiếng, cảm khái nói:

- Tu La thiên thần, ban đầu hẳn là sẽ không ngờ tới trăm tỷ năm sau, hậu nhân của hắn luân lạc đến cái trình độ như chúng ta đi...

Lắc đầu tự giễu, Thác Bạt Khuê hướng Hàn Băng kính đi tới.

- Sư huynh...

Vô Yên gọi lại Thác Bạt Khuê, tuổi của bọn họ chênh lệch rất lớn nhưng là sư huynh muội.

Thác Bạt Khuê quay đầu lại, nhoẻn miệng cười với Vô Yên, nói:

- Nếu ta thua, Thiên tộc còn lại mình ngươi, chăm chú coi chiến đấu của ta, nghĩ kỹ đối sách, thiên phú của ngươi có một không hai trong Thiên tộc, sẽ có thể thắng!

Lúc Thác Bạt Khuê nói chuyện, sải bước bước vào trong Hàn băng kính!

Đối thủ của Thác Bạt Khuê là một người trung niên, người mặc chiến giáp cổ xưa, sau lưng có một cặp quang dực.

Toàn thân hắn bao phủ hỏa diễm, trong hỏa diễm ẩn chứa đại đạo phù văn, quang mang bắn ra bốn phía.

Một khắc kia, khí tức của Thác Bạt Khuê thay đổi, tựa hồ ở trong cơ thể của hắn ngủ đông một đầu thần thú.

Hắn ở Thiên tộc được hưởng danh xưng Chiến Hoàng đã lâu, là Thiên Tôn đỉnh phong, nội tình như thâm uyên biển rộng, không thể nắm lấy.

- Thật mạnh, Chiến Hoàng hắn... Làm sao lại mạnh như vậy?

Thân Khổ sợ hãi than, trong ánh mắt có loại cảm giác không thể tin. Hắn là trung vị Thiên Tôn, thực lực kém Thiên Tôn đỉnh phong cũng không coi là quá xa, nhưng cảm nhận được sự cường đại của Thác Bạt Khuê.

Hán đã từng thấy qua Đế Vô Ngân ở trạng thái đỉnh phong, cảm giác so với Thác Bạt Khuê kém không ít.

Đế Vô Ngân nói:

- Thác Bạt Khuê thi triển chính là lực lượng của Hoàng Thiên huyết mạch, huyết mạch của hắn có thể thiêu đốt như mặt trời, trong khoảng thời gian ngắn kích thích tiềm lực của mình, nhưng mà ở sau một khaongr thời gian, lực lượng của hắn sẽ kịch liệt biến mất, thậm chí cảnh giới cũng theo đó mà tạm thời hạ xuống, trong mười ngày cũng khó có thể khôi phục.

- Đây là chiêu thức liều mạng với người khác, bình thường Thác Bạt Khuê sẽ không sử dụng, bởi vì một khi ở trong lúc bộc phát tiềm lực mà không có biện pháp đánh thắng đối phương, như vậy hắn sẽ mặc người giày xéo.

Đế Vô Ngân giải thích, trong lòng Thân Khổ tỉnh ngộ.

- Thì ra là như vậy, Hoàng Thiên huyết mạch của Thiên tộc... Loại huyết mạch này quả thật thích hợp sử dụng ở trong Hàn Băng kính, dù sao chỉ cần kiên trì một ngàn hơi thở là được, sau đó bất kể cảnh giới của Thác Bạt Khuê có hạ xuống cũng là không sao rồi.

Lúc Thân Khổ nói chuyện, Thác Bạt Khuê dừng lại ở trước đối thủ của hắn, hắn giống như là một tòa núi cao lồng lộng, lực lượng trên người bàng bạc, tuyết bạch vũ dực sau lưng giống như là từng thanh đao kiếm kéo căng, bắn ra phong duệ vô cùng, thôn thổ hào quang.

Hắn đi tới từng bước, cước bộ đi tới mang theo vận luật kỳ dị, tựa hồ cả Hàn Băng kính đều muốn bị chấn nát, kheiesncho ánh sáng thần bí ở bên trong đồng dạng vặn vẹo, nhộn nhạo.

Con ngươi của hai người đồng thời có thân ảnh của đối phương hiện lên rõ ràng.

Sau một khắc, trong con mắt tuôn ra tinh mang, hai người đồng thời chợt quát.

Bọn họ nhanh chóc xông lên, mang theo khí thế ngập trời đánh nát hết thảy, oanh đụng vào nhau.

Cùng nhau ra tay, chính là đối công giống như cuồng phong bạo vũ.

Oanh oanh oanh!

Trong Hàn Băng kính nhất thời hoa quang thiểm diệu, nguyên lực cuồng bạo sôi trào như thủy triều, vô số lôi điện ở trên quyền đầu, hai chân của bọn hắn va chạm vào một chỗ.

Thiên phú thần thông lôi đình bí lực hóa thành mưa sa oanh xuống tứ phương, cả không gian tựa hồ đều bị tia chớp dày đặc trắng xóa bổ ra.

Tựa như ngày tận thế hàng lâm.

- Sư huynh toàn lực chiến đấu... Thật mạnh!

Song thủ của Vô Yên nắm chặt bởi vì tư thái cuồng ngạo mà kịch liệt của Thác Bạt Khuê, nàng bị lây nhiễm rất nhỏ, do đó chiến ý sôi trào.

Chỉ tiến không lùi, hung hãn không sợ chết, đây là võ đạo của Thác Bạt Khuê.

Hắn sẽ không đi trì hoãn thời gian, mà là dùng huyết mạch thiêu đốt đổi lấy lực lượng, kịch chiến một ngàn hơi thở!

- Chiến Hoàng của Thiên tộc quả nhiên cường đại!

Mấy chí cường giả của Thần tộc nhìn chiến cuộc, trong miệng không thể không than thở.

- Ầm!

Thần lực kinh khủng nổ vang, hư không thậm chí bị công kích siêu tuyệt của Thác Bạt Khuê xé rách, xuất hiện từng đạo vết nứt, không gian nơi này thế nhưng giống như pha lê, vỡ ra một cái chính là vết nứt.

Bất quá những vết nứt không gian này trong khoảnh khắc liền hợp lại, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Bốn trăm hơi thở rồi, công kích mới vừa rồi của Thác Bạt Khuê lần đầu tiên đánh huyễn tượng bị thương.

Điểm điểm huyết tích từ trên người huyễn tượng chảy xuống.

Kịch chiến đến hiện tại, đây là lần đầu tiên thượng cổ thiên tài huyễn tượng bị thương.

- Chiếm thượng phong rồi!

Tâm thần của Vô Yên nhíu chặt, còn có sáu trăm hơi thở, hơn nữa Thác Bạt Khuê không lộ ra dấu hiệu thất bại, chỉ cần Hoàng Thiên huyết mạch có thể kiên trì một ngàn hơi thở, có lẽ thật có thể vượt qua cửa ải!

Lúc này huyễn tượng kia biến hóa, thân thể lờ mờ mang theo khí tức thâm trầm lần nữa đứng lên.

Giờ khắc này nó tựa hồ thay đổi.

Trên người nó bao trùm chi chít phù văn, trong con mắt có điện quang lóe lên, khí thế của nó cũng trở nên sâu hàn như cửu u thâm uyên, không thể bắt lấy!

Con ngươi của Thác Bạt Khuê co rụt lại, ở trong con ngươi của đối phương, hắn cảm nhận được sát cơ đáng sợ!

- Hưu!

Huyễn tượng xuất thủ, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, làm cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Vô tận thần thông hóa thành các loại đại đạo pháp tắc, xé rách hư không.

Ở sau lưng bóng người mơ hồ xuất hiện một cái hư ảnh chiến thần, có khoảng trăm trượng, toàn thân đen nhánh, trên người bí lực bàng bạc, mông ung ở trong vầng sáng thần bí.

Chiến thần hư ảnh huy động một thanh tuyệt thế chiến phủ hướng Thác Bạt Khuê đập tới.

Oanh!

Hư không lần nữa xuất hiện tảng lớn vết nứt giống như pha lê, Thác Bạt Khuê hộc máu, thân thể bay ra ngoài, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thể xác và tinh thần của hắn đang run rẩy, đối thủ huyễn tượng này chỉ là thượng vị Thiên Tôn, tu vi kém hơn so với hắn, nhưng mà như vậy còn là quá mạnh!

Chính mình đánh hắn bị thương, hắn ngược lại liền bộc phát ra lực lượng càng mạnh, trực tiếp trọng thương chính mình.

Hắn đã thấy tuyệt thế thiên kiêu, chưa bao giờ có người nào có thể sánh via với huyễn tượng thượng cổ thiên tài này!

Thiêu đốt lực lượng huyết mạch lại như cũ bị đối phương một kích trọng thương, Thác Bạt Khuê biết mình đã bại rồi, bị bại triệt để!

Hắn ở trước kia sau khi thiêu đốt Hoàng Thiên huyết mạch, mặc dù đã từng bị thua, nhưng đó là ở sau khi lực lượng huyết mạch của chính mình biến mất, thân thể trở nên suy yếu cực độ mới bị người đánh bại.

Chương 1994: Chân Thần linh bảo (1)

Chưa khi nào giống như bây giờ, ở thời điểm huyết mạch thiêu đốt, lấy trạng thái toàn thịnh bị người đánh bại!

Thác Bạt Khuê cô đơn đi ra khỏi Hàn Băng Kính!

Hoàng Thiên huyết mạch của hắn đã giải trừ, toàn thân cảm nhận được suy yếu trọng độ, hắn biết, chính mình ở lần hành trình Tu La cấm địa này căn bản không có hi vọng đi tiếp.

Chỉ là Hàn Băng kính này liền khó khăn như vậy, hay hoặc là bọn hắn quá kém.

- Đừng nản chí, những huyễn tượng này hẳn là dựa theo tiêu chuẩn thiên tài tiếp cận mạnh nhất của thời đại thượng cổ mà huyễn hóa ra, huyễn tượng này nếu như là chân thân, tương lai thành tựu Chân Thần cũng là chuyện dễ dàng, chúng ta không địch lại cũng là bình thường.

Đế Vô Ngân vỗ bả vai của Thác Bạt Khuê, hắn cảm giác chính mình đều không cần tiến vào, Thác Bạt Khuê dựa vào lực lượng huyết mạch để mưu lợi còn thất bại thảm hại, huống chi là mình.

- Lâm Minh, Thần tộc ta liền còn dư lại mình ngươi!

Đế Vô Ngân cười khổ, thiên phú của Lâm Minh được lão Thần Hoàng đánh giá rất cao, có lẽ Lâm Minh có thể sáng tạo ra kỳ tích cũng không nhất định.

- Pháp tắc mà ngươi thông hiểu ở chỗ này còn hữu dụng sao?

Lâm Minh lắc đầu:

- Một chút cũng không có!

Đáp án của Lâm Minh là ở trong dự liệu, ở trước Hàn Băng kính này chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thật sự, không cách nào mưu lợi.

Đế Vô Ngân than nhẹ một tiếng, bọn họ nhiều người hưng sư động chúng như vậy, tốn hao cái giá không nhỏ mới tiến vào Tu La cấm địa, nếu như chỉ là miễn cưỡng lấy được phương pháp cứu tộc, những thứ khác thật sự không lấy được, cứ như vậy đi trở về thật sự là lãng phí tài nguyên.

- Vô Yên!

Thác Bạt Khuê nhìn về phía Vô Yên.

- Ta biết!

Vô Yên gật đầu:

- Ta sẽ không thua đâu!

Thanh âm của Vô Yên hàm chứa tự tin.

- Tốt!

Thác Bạt Khuê hít sâu một hơi, hắn biết Vô Yên có thể nói như vậy chung quy là có chút nắm chắc, sẽ không ăn nói bừa bãi.

Lúc này Vô Yên đã đi về phía Hàn Băng kính, nàng quay đầu lại nhìn Lâm Minh một cái, trong con mắt hàm chứa một tia thần thái kỳ dị.

Rồi sau đó nàng nhu cũ nhấc chân nhảy vào mặt uyên của Hàn Băng kính.

Ba động nhộn nhạo giống như nước mà lên, ở trong thế giới của Hàn băng kính, đối thủ của Vô Yên là một tuyệt thế nữu tử có niên kỷ xấp xỉ với nàng, thân mặc lụa mỏng, khí thế lăng lệ.

- Coi hư là thiên tài thượng cổ tất trở thành Chân Thần, dù sao tu vi cũng thấp hơn so với ta, ta cũng không tin ngươi sẽ thắng được ta!

Lúc Vô Yên nói chuyện, nàng từ trong tu di giới rút ra một thanh trường kiếm dài bốn thước, thân kiếm minh quang huy hoàng, xuyên thủng lòng người.

- Hô!

Khí tức của Vô Yên bộc phát ra, trên người nàng xuất hiện lam sắc toàn phong, toàn phong này thoạt nhìn mềm nhẹ nhưng lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ, có thể thổi khô huyết nhục, thổi toái xương cốt người khác!

- Rốt cuộc lấy ra bản lĩnh thật sự rồi...

Lâm Minh nhìn chuẩn xác, thời điểm lúc trước Vô Yên đối chiến với những minh thú do pháp tắc phù văn tạo thành kia, dùng chỉ là lực lượng thân thể.

Còn lần này Vô Yên dùng lại là Thần chi lực.

- Vô Yên không có tính toán bị động phòng ngự, mà là tính toán chính diện giao thủ sao...

Lam Lạc nói như thế, ở trong ấn tượng của nàng vẫn là trì hoãn thời gian càng ổn thỏa hơn một chút, dù sao qua một ngàn hơi thở liền được tính là thắng.

Thác Bạt Khuê không lên tiếng, Lâm Minh thản nhiên nói:

- Trì hoãn thời gian thoạt nhìn ổn thỏa, kỳ thật tương đương với chưa đánh liền đã cho rằng chính mình không bằng người, coi như là đã thua một nửa rồi!

Lời của Lâm Minh để cho Lam Lạc hơi kinh ngạc, có chút xấu hổ.

Quả thực đối với thiên tài đỉnh phong mà nói, trì hoãn thời gian chỉ sẽ rơi xuống tiểu thừa, họn họ lý nên dùng lực lượng mạnh nhất chính diện đánh một trận với thiên tài thượng cổ!

Bất quá đây cũng là thành lập ở trên cơ sở chính mình có thực lực, nếu không chính là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Vào lúc này đối thủ của Vô Yên, thần bí hư ảnh có mặt mũi mơ hồ kia, toàn thân nàng dấy lên lam bạch sắc hỏa diễm, tầng hỏa diễm này không có chút nhiệt độ nào, mà là rét lạnh như băng, hư không chung quanh liên tục đông lại.

Quyết chiến giữa Giới Vương đại giới cùng Giới Vương đỉnh phong bình thường!

Vào lúc này Vô Yên dẫn đầu xuất thủ trước, khí tức của angnf lại một lần nữa tăng vọt, thanh ti như thác nước phất phới, giữa thủ chỉ của nàng chảy ra úy lam sắc huyết dịch kỳ dị, huyết dịch này tràn vào trong toàn phong, gió ở trước người Vô Yên cư nhiên ngưng tụ lại với nhau, hình thanh một thanh trường mâu do cuồng phong ngưng tụ!

- Thiên Thần mâu!

Lam Lạc giật mình, trong truyền thuyết đây là binh khí do cường giả đệ nhất ở bên trong tộc thời đại thượng cổ lưu lại, nhưng mà thanh Thiên Thần mâu này ại không có lưu truyền xuống.

Đồn rằng trong Thiên Thần mâu có khắc pháp tắc của đệ nhất cường giả Thiên tộc tu luyện.

Mà bức tranh của pháp tắc này lưu truyền ở trong Thiên tộc, hiện tại Vô Yên hẳn là căn cứ vào bức tranh của Thiên tộc thi triển ra hư ảnh của Thiên Thần mâu.

Mặc dù chỉ là hư ảnh nhưng mà có được đạo vận pháp tắc của cường giả đệ nhất Thiên tộc năm đó, uy lực không phải chuyện đùa!

- Hưu!

Vô Yên cầm Thiên Thần mâu trong tay đâm thẳng mà ra, cả người nàng giống như sao băng xé rách thanh thiên.

Mà lúc này đối thủ của Vô Yên cũng động.

Lam bạch hỏa diễm quay quanh người nàng đột nhiên hừng hực thiêu đốt, ở trong hỏa diễm bay ra một đầu tahnh điểu mang theo vô tận băng đống hàn khí.

Thanh điểu này vẫy cánh, hướng Vô Yên bao phủ.

Thần sắc của Vô Yên lãnh nghị, một thương đâm vào ngực của thần điểu.

Thần điểu phát ra tiếng kêu thê lương, thân thể bị đâm xuyên qua tựa hồ đã gặp đả kích thật lớn.

Song thấy một màn như vậy, lam y nữ tử hư ảnh ở trong Hàn Băng kính, ở khóe miệng chỉ là giễu cợt cười, tựa hồ căn bản là lơ đễnh.

Một khắc kia toàn thân nàng thanh quang thiểm thước, một tầng thanh sắc chiến y bao phủ thân thể của nàng.

Làn da của nàng trong suốt giống như thủy tinh, sau lưng tóc dài tung bay, giống như tuyệt thế thần nữ.

Trong tay của nàng nhiều hơn một chuôi hắc sắc kiếm.

Thanh kiếm này vừa xuất hiện liền phát ra tiếng ô ngâm, đem pháp tắc trong hư không toàn bộ hấp thu đến.

Trong lúc nhất thời hàn băng diễm trên người lam y nữ tử càng thêm rừng rực, nó hoàn toàn khuếch tán ra, tạo thành lĩnh vực!

Thiên tài tuyệt thế bậc này có lĩnh vực chẳng có gì lạ, song lĩnh vực do lam y nữ tử thi triển ra không giống bình thường, pháp tắc ẩn chứa trong đó hồn nhiên nhất thể, đến cảnh giới cực cao, Thiên Tôn bình thường cũng bất quá là như thế.

Băng Diễm lĩnh vực đem Vô Yên nuốt xuống.

Vô Yên cắn chặt răng, ở phía sau nàng, lam sắc phong ngưng tụ thành một đôi cánh, tốc độ của nàng nhanh đến cực hạn.

- Hô!

Cuồng phong nổi lên bốn phía, ở bên cạnh Vô Yên, pháp tức phù văn cấp tốc lưu chuyển, băng diễm bị cắt, Vô Yên đồng dạng mở ra lĩnh vực của mình.

Chương 1995: Chân Thần linh bảo (2)

Hàn Phong lĩnh vực cùng Băng Diễm lĩnh vực, hai đại lĩnh vực va chạm với nhau không chút hoa lệ.

Trong lúc nhất thời trong thế giới gương tràn đầy vô số lam quang, bầu trời cũng thay đổi màu sắc, băng diễm thôn thổ, hàn phong tứ khởi, tràng diện rực rỡ vô cùng!

Ở trong hai dại lĩnh vực giao nhau.

Vô Yên cầm chiến mâu do Phong hệ pháp tắc ngưng tụ thành, kịch chiến với lam y nữ tử.

Hai tuyệt thế nữ tử, một cái hư ảo, một cái chân thật, ở trong băng diễm lĩnh vực triển khai chém giết điên cuồng!

Đây là một tràng kinh thế chi chiến.

Để cho nhóm chí cường giả của Thiên tộc cùng Thần tộc ở bên ngoài Hàn Băng kính liên tục chặc lưỡi hít hà!

Đặc biệt là Thác Bạt Khuê, hắn nhưng là tận mắt nhìn thấy Vô Yên mất tích nhiều năm, sau khi trở lại Thiên tộc bày ra thực lực cường đại, thế hệ trẻ của Thiên tộc không người nào có thể sánh vai với nàng, thậm chí có thể nói là theo không kịp!

Nhưng mà dù vậy Vô Yên giao thủ với một thiên tài thượng cổ có cảnh giới thấp hơn chính mình thế nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngang hàng.

- Thiên tài của thời đại thượng cổ không biết mạnh đến trình độ nào...

Trong lòng Thác Bạt Khuê cảm khái, phải biết rằng những thiên tài thượng cổ này đại đa số đều là xuất ra từ Thần tộc, số ít xuất từ Thiên tộc, hai tộc năm đó đều có được lịch sử vô cùng huy hoàng, hôm nay đã từ từ xuống dốc rồi, đồn rằng là bị thiên đạo không dung.

- Lam ngân chi huyết đều đã thiêu đốt, Vô Yên đã dùng hết toàn lực rồi.

Bất đồng với võ giả Thiên tộc bình thường, huyết dịch của Vô Yên hiện ra thâm lam sắc, trong đó thậm chí huyền phù băng tinh, loại huyết mạch này là biến dị huyết mạch của Thiên tộc, chảy ra một giọt có thể đóng băng một con sông.

Nếu như Vô Yên có thể tu thành Thiên Tôn đỉnh phong, bằng vào huyết dịch này là có thể đóng băng một cái thế giới.

Nhưng mà hiện tại Vô Yên cho dù vận dụng lực lượng huyết mạch cũng chỉ là ngang hàng với thiên tài thượng cổ kia mà thôi.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.

Vô Yên tóc dài tung bay, giống như một nữ chiến thần, mà lam y nữ tử ở đối diện nàng toàn thân phóng ra lam sắc quang mang, toàn thân hỏa diễm thiêu đốt, thân thể cơ hồ biến thành phượng hoàng.

Nàng trực tiếp lấy phượng hoàng chi thể kịch chiến với Vô Yên.

Hỏa diễm trên người nàng, mỗi một đóa sau khi bị Vô Yên chém ra đều ở trên bầu trời hóa thành một đầu thần điểu nho nhỏ, tiếp tục công kích Vô Yên.

Hỏa diễm này mỗi một đáo đều có linh tính, mang theo thuộc tính sinh sôi bất diệt!

Vô Yên lâm vào bao phủ của hỏa diễm!

- Loại hỏa diễm sinh sôi không ngừng này quá khó đối phó rồi, không cách nào chém giết, càng để lâu sẽ càng nhiều!

Trong lòng Lâm Minh hiểu được, hỏa diễm mà thiên tài thượng cổ kia phát ra kỳ thật đã có một tia sinh chi ý cảnh tương tự với người sáng tạo Thánh Diển.

Loại ý cảnh này tu luyện tới trình độ đại thành thì không phải là chuyện đùa!

Hỏa diễm mãnh liệt, Vô Yên cũng ý thức được chính mình nguy hiểm, lại tiếp tục như vậy nàng sẽ bị hỏa diễm hoàn toàn nuốt hết.

Nàng mãnh liệt cắn răng một cái, bằng vào một cỗ tín niệm, lực lượng huyết mạch toàn thân lần nữa bộc phát.

- Xuy lạp!

Băng diễm thật dày bị xé nứt, Vô Yên được cuồng phong bao phủ, triển khai phong hệ song dực băng lam sắc xông thẳng lên trời!

Đôi mi thanh tú của lam y nữ tử kia cau lại, thân thể nàng xông thẳng lên, muốn đuổi theo Vô Yên mà đi, đột nhiên ở một sát na này một đạo hắc mang thần bí bao phủ lam y nữ tử, trong hắc mang có vô số tu la phù văn bay múa.

Sau khi lam y nữ tử bị bao phủ, thân thể đột nhiên run lên, rồi sau đó ở trước mắt bao người hóa thành một luồng khói xanh phiêu tán ra, dần dần biến mất không lưu lại chút gì.

Chỉ còn lại một mình Vô Yên bay lên không trung cao cao, vẻ mặt cũng có chút kinh ngạc.

- Ân? Đây là?

Thân Khổ hơi ngẩn ra, thời điểm lam y nữ tử đã chiếm cứ thượng phong đột nhiên cứ như vậy tan thành mây khói rồi.

- Đã đến giờ rồi, một ngàn hơi thở!

Ở bên cạnh Thân Khổ, Thác Bạt Khuê thở phào nhẹ nhõm, mấy người Thân Khổ không tính thời gian, trong lòng hắn nhưng là từ đầu tới cuối đều đang đếm lấy từng hơi, mong đợi thời gian kết thúc.

Mặc dù thắng miễn cưỡng nhưng chung quy là thắng rồi.

Trên mặt Thác Bạt Khuê lộ ra một phần tiếu dung.

- Vô Yên, làm tốt lắm!

Thác Bạt Khuê hô lên.

- Quả thật đáng sợ, thiên phú của Vô Yên ở trong Thần tộc ta cũng khó có người so sánh với nàng...

Trong lòng Đế Vô Ngân âm thầm than thở.

Nhưng mà bất đồng với Đế Vô Ngân cùng Thác Bạt Khuê, Vô Yên từ trên bầu trời đáp xuống, thần sắc có chút cô đơn, cao hứng không nổi.

Trong nội tâm nàng rõ ràng, nếu như không có thời gian hạn chế, tiếp tục chiến đấu, xác suất chiến thắng của nàng không cao hơn hai thành.

Nó cho cùng là nàng thua.

Đã thua bởi một đối thủ có cảnh giới thấp hơn so với mình.

Ở trên đường trưởng thành của Vô Yên, cho tới bây giờ đều là nàng vượt cấp chiến đấu với người khác, chỉ là một lần hôm nay nàng bị người khác vượt cấp áp chế.

Nàng chỉ là dựa vào quy tắc có lợi cho mình mới chiến thắng, thắng lợi như vậy tự nhiên làm cho nàng không thể vui vẻ nổi.

Thác Bạt Khuê nhìn thấu tâm tư của Vô Yên, nói:

- Chung quy là thắng rồi, chúng ta nhiều người như vậy, chỉ có ngươi thắng còn chưa đủ sao?

Thác Bạt Khuê cũng là nhìn được rộng rãi.

- Vô Yên, ngươi cũng đừng yêu cầu mình quá nghiêm khắc, thời đại thượng cổ, văn minh võ đạo cường thịnh hơn so với chúng ta, truyền thừa cũng cường đại, có thể nói là quần hùng đều lên, mà hoàn cảnh thiên tài tranh hong như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến thế hệ trẻ trưởng thành trong đó, không phải là điều kiện hiện tại của chúng ta có thể so sánh, nếu như ngươi sinh ra ở thời đại thượng cổ, nhất định sẽ không kém hơn so với nữ tử trong gương.

Văn minh võ đạo có hưng thịnh cũng có suy sụp, sẽ xuất hiện loại vấn đề võ đạo truyền thừa dễ dàng gián đoạn.

Bởi vì công pháp ngọc giản không cách nào đơn giản phục chế.

Lấy công pháp Chân Thần mà nói, phần lớn bọn họ chỉ có người sáng tạo lưu lại một bản, hậu nhân muốn phục chế trừ phi đem công pháp Chân Thần này tu thành mới được, đay cơ hồ đồng đẳng với yêu cầu người phục chế cũng phải tu thành Chân Thần, điều kiện quá hà khắc rồi.

Dưới tình huống như vậy nếu như Chân Thần chết trận, ngọc giản không có lưu truyền đến nay, có thể truyền thừa liền đứt đoạn rồi.

Tuế nguyệt trăm tỷ năm quá dài, luôn luôn có cái loại nguyên do dẫn đến truyenf thừa đứt gãy.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này, một ít cường giả tuyệt thế ở trước khi chính mình chết đi sẽ hao phí đại tâm tư kiến tạo một cái truyền thừa chi địa, chính là vì có thể chọn lựa người thừa kế thích hợp, để cho truyền thừa của chính mình vĩnh cửu bảo tồn lại.

Thác Bạt Khuê đang an ủi Vô Yên, ngay vào lúc này Hàn băng kính đột nhiên chấn động một cá.

Chợt một đạo lưu quang lóe lên, đạo lưu quang này thoát khỏi mặt uyên của Hàn Băng kính, bắn thẳng đến trong tay của Vô Yên.

Chương 1996: Lâm Minh xuất chiến (1)

- Ân, đây là?

Trong lòng mọi người ngẩn ra, liê tục chăm chú nhìn lại.

Chỉ thấy lưu quang kia ở trong tay Vô Yên dần dần thu liễm, cư nhiên dần dần hình thành một cái viên hoàn.

Đây là một cái thủ trạc!

Thấy một màn như vậy, Thác Bạt Khuê đã đoán được là chuyện gì xảy ra, hô hấp của hắn dần dần trở nên dồn dập.

- Là đồ vật mà Tu La thiên thần lưu lại!

- Quá ghê gớm rồi!

Võ giả Thần tộc cũng liên tục động dung, bảo vật mà Tu La thiên thần lưu lại tự nhiên không phải là chuyện đùa!

- Rốt cuộc là cái gì?

Mọi người rối rít xông tới.

Thác Bạt Khuê lại càng hưng phấn, một trảo bắt lấy được tay của Vô Yên:

- Cho ta nhìn một chút!

Trong tay Vô Yên nắm lấy một cái thủ trạc tạo hình quái dị, thủ trạc này giống như là hai con rắn khoanh lại với nhau, toàn thân ám kim sắc, tràn đầy khí tức thần bí.

- Chân Thần linh bảo!

Đế Vô Ngân nhẹ hít một hơi, lộ ra thần sắc hâm mộ.

Thắng lợi của Vô Yên, vì nàng thắng nên được một kiện Chân Thần linh bảo. Chân Thần Linh Bảo cũng có phẩm cấp, Chân Thần Linh Bảo do Chân Thần tầng dưới chót lưu lại tự nhiên phẩm chất bình thường.

Nhưng nếu như là do một ít nhân vật tuyệt thế trong Chân Thần, ví dụ như thượng vị Chân Thần, lại ví dụ như chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tạo 《 Thánh Điển 》 đã hư hư thực thực đã vượt qua Chân Thần, Chân Thần Linh Bảo mà bọn hắn lưu lại lại hoàn toàn bất động, Thủ trạc trước mắt chính là như thế.

Với tư cách là đồ vậ trong Hàn Băng Kính, nó hắn đã từng qua tay chủ nhân Tu La Lộ, không giống bình thường.

Tác dụng của Chân Thần Linh Bảo này là gì còn chưa biết được, nhưng không hề nghi ngờ, trong lần đại kiếp lần này nó sẽ trở thành một đại trợ lực không nhỏ.

- Hẳn là bảo vật do Tu La Thiên Thần lúc đầu lưu lại, Chân Thần Linh Bảo bình thường đối với hắn đã vô dụng rồi, cho nên hắn mới đặt những bảo vật này trong Hàn Băng Kính cho hậu nhân.

- Dùng phương thức kiên trì đến một ngàn tức thời gian để đánh bại đối thủ, liền có thể đạt được Chân Thần Linh Bảo, nếu như trực tiếp giết chết đối thủ thì sẽ thế nào đây?

Hai người Đế Vô Ngân và Thác Bạt Khuê suy đoán, tràn đầy chờ mong.

Đáng tiếc đối với suy đoán này, bọn hắn cũng chỉ có thể ngẫm lại thôi, muốn chứng minh đó là đúng quả thật rất khó khăn.

Đế Vô Ngân khẽ lắc đầu, nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Lâm Minh, tới phiên ngươi, ngươi là người mà Thần Hoàng bệ hạ xem trọng, ta tin tưởng ngươi cũng có thể sáng tạo kỳ tích.

Đế Vô Ngân đối với Vô Yên có thể kiên trì một ngàn tức, trong nội tâm cực kỳ thán phục.

Đối với Lâm Minh, hắn cũng ôm hi vọng rất lớn, trước kia lão Thần Hoàng cũng đã có nói, Lâm Minh chính là thiên tài xuất chúng nhân mà bình sinh hắn thấy được.

Đế Vô Ngân tin tưởng ánh mắt lão sư, cho rằng Lâm Minh sẽ không kém hơn Vô Yên.

Chỉ cần Lâm Minh kiên trì một ngàn tức, Thần Tộc bọn hắn cũng có thể đạt được một kiện Chân Thần Linh Bảo.

Nếu không chỉ là Thiên Tộc đạt được bảo vật, Thần Tộc bọn hắn tay không mà về, vậy thì cũng quá khó coi rồi.

- Đừng thấy áp lực, hết sức là tốt rồi!

Đế Vô Ngân vỗ vỗ bả vai Lâm Minh, Lâm Minh nhẹ gật đầu, đi về hướng Hàn Băng Kính.

Hắn đi ngang qua bên người Vô Yên, ánh mắt Vô Yên dảo qua, Chân Thần thủ trạc đeo trên tay chuyển hướng về phía Lâm Minh.

- Lần này, không có pháp tắc ủng hộ, cũng bỏ qua chênh lệch cảnh giới giữa chúng ta, chúng ta xem như cạnh tranh công bằng rồi. Thần Tộc Thần Hoàng đánh giá ngươi cao như vậy, ta đã sớm muốn biết thực lực của ngươi rồi.

Vô Yên trên mặt treo dáng tươi cười, theo nàng thấy thì Lâm Minh là một điều bí ẩn.

Nàng không biết Lâm Minh ở đâu lấy được Thần Minh pháp chỉ truyền thừa, hơn nữa vậy mà học xong.

Cơ duyên và vận khí của hắn khiến người phải đố kỵ, nhưng ngoại trừ vận khí ra, Vô Yên tin tưởng, thanh niên nhân loại này có lẽ cũng có chỗ bất phàm, nhưng đến cùng bất phàm thế nào nàng lại không rõ ràng lắm.

Hôm nay cũng đến thời khắc được thấy thực lực chân chính của hắn rồi

Lâm Minh nhìn về phía Vô Yên, nhếch miệng mỉm cười, không nói gì, hắn cứ như vậy bình tĩnh bước vào Hàn Băng Kính, giống như bước qua một cánh cửa rất bình thường vậy.

Đối thủ của Lâm Minh là một thanh niên tay cầm trọng kiếm, ánh mắt của hắn âm hàn, khí thế nội liễm, mang đến cho người cảm giác giống như một đầu báo săn đang vận sức chờ phát động vậy. Chỉ cần con mồi vừa xuất hiện, hắn sẽ hung mãnh nhào tới, một kích giết địch!

Không hề nghi ngờ, đây là một tuyệt thế thiên tài!

Xoạt!

Ám Long Thương ra khỏi vỏ, thần thương đen nhánh lóe ra thần quang rét lạnh.

Hôm nay, Lâm Minh đã có thể thuần thục sử dụng Ám Long Thương rồi, tuy rằng vẫn không thể phát huy ra uy lực chính thức của Ám Long Thương, nhưng ít ra sẽ không chỉ mới dùng mấy lần đã bị rút sách lực lượng.

Chứng kiến Ám Long Thương, cường giả Thần Tộc và Thiên Tộc ở đây đều nao nao.

Lại là một kiện Chân Thần Linh Bảo, hơn nữa nhìn qua còn không phải là Chân Thần Linh Bảo bình thường.

- Tiểu tử này, cơ duyên thật nhiều!

Thân Khổ sợ hãi thán phục.

Thác Bạt Khuê có chút ghen ghét nói:

- Vận khí của hắn cũng thật tốt quá, bất quá vận khí tốt, cũng chỉ là một trong các điều kiện để trở thành tuyệt thế cường giả, còn phải xem có bản lĩnh thực sự hay không, nếu không cơ duyên nhiều hơn nữa cũng chỉ lãng phí.

Thác Bạt Khuê đang nói, đúng vào lúc này, thân thể Lâm Minh bỗng nhiên lao ra!

Ám Long Thương trực chỉ ngực thanh niên trọng kiếm, ở sau lưng Lâm Minh, chín khỏa ngôi sao lơ lửng, tinh thần chi lực mênh mông giống như thác nước quán chú vào trong thân thể Lâm Minh, nhục thể lực lượng của hắn lập tức tăng lên đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi.

Tạch tạch tạch!

Không gian bạo toái, ở trước mặt Lâm Minh, thanh niên trọng kiếm cũng đạp mạnh bước chân, sắc mặt hắn vẫn âm trầm như trước, trong mắt chỉ có giết chóc, trọng kiếm đen kịt giống như tử thần liêm đao, chém chết tất cả.

Hai người giống như sao băng, đụng thẳng vào nhau, thương kiếm tương giao, va chạm cực kỳ mạnh mẽ.

Trong lúc nhất thời, lực lượng khủng bố bạo phát trước người Lâm Minh và thanh niên trọng kiếm!

Một sát na kia, Lâm Minh mở ra tà thần lực, toàn thân Lôi Hỏa chi lực điên cuồng bộc phát, vòng xoáy năng lượng khủng bố từ trên trời giáng xuống, nuốt hết tất cả!

BÌNH!

Trọng kiếm bay lên, hổ khẩu tay phải thanh niên mặc áo đen tay văng tung tóe, máu tươi phun ra, lực lượng khổng lồ của Lâm Minh cứ thế đánh bay kiếm trong tay hắn.

Lực lượng kia quả thật chênh lệch tuyệt đối!

Trong tích tắc trọng kiếm bay lên, kiếm quang của thanh niên mặc áo đen cũng giảm bớt rất nhiều, sau đó chỉ nghe tiếng "Xoạt xoạt xoạt", thương mang tùy ý đã đâm xuyên qua hộ thể thần lực của thanh niên trọng kiếm.

Thanh niên mặc áo đen sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân thể của hắn nhanh lùi lại, muốn thoát ly khỏi phạm vi công kích của Lâm

Minh.

Nhưng mà...

Đã muộn!

Lâm Minh đột nhiên tiến lên trước một bước, trong bước tiến của hắn ẩn chứa pháp tắc không thể tưởng tượng nổi, Hồng Mông lực trường lập tức bạo phát ra, tập trung hư không!

Chương 1997: Lâm Minh xuất chiến (2)

Trong nháy mắt, thanh niên mặc áo đen bị cổ lực lượng cường đại kia trói buộc chặt lại!

Hắn trơ mắt ếch ra nhìn, Ám Long Thương đen kịt đâm thẳng mà đến.

PHỐC!

Một tiếng vang nhỏ, hộ thể thần lực của thanh niên mặc áo đen bị xé nứt ra giống như giấy lộn vậy, trường thương thẳng vào, thanh niên mặc áo đen muốn huyễn hóa ra một mặt tấm chắn, nhưng mà thương tốc của Ám Long Thương lại quá mức nhanh, thân thể thanh niên mặc áo đen đã trải qua lịch lãm rèn luyện, nhưng trước Ám Long Thương sắc bén lại căn bản không thể ngăn nổi.

Máu tươi bay vụt!

Ám Long Thương phá vỡ ngực thanh niên mặc áo đen, trực tiếp xuyên thủng!

Thanh niên mặc áo đen, kể cả bản thân Lâm Minh, dưới lực trùng kích do lực lượng khổng lồ của Lâm Minh liền như thiên thạch lao về phía sau.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, hai người xẹt qua trời cao, cùng nhau đâm vào trong một sông băng vạn trượng.

Lực lượng cuồng mãnh bộc phát, mãnh liệt đánh vào trong sông băng, chỉ nghe thanh âm "Ầm ầm", sông băng vạn trượng kia lại bắt đầu sụp đổ!

Đại địa chấn chiến, mảng lớn mảng lớn vụn băng lăn rơi xuống, vô số sương mù, vụn băng và bụi mù phóng lên trời, bao phủ cả phiến hư không.

Thanh niên mặc áo đen miệng lớn thổ huyết, thân thể của hắn đã bị xé mở ra, nội tạng toàn bộ nứt vỡ, hắn cứ như vậy bị mai táng trong vô số vụn băng. Thân thể đã mất đi bóng dáng.

Bồng!

Một tiếng nổ vang, thân thể thanh niên mặc áo đen bạo toái dưới sông băng, hóa thành vô số phù văn, tản mạn khắp nơi.

Lâm Minh tay cầm Ám Long Thương, cao cao lơ lửng trên bầu trời, ở dưới chân hắn là băng lưu vô tận, tùy ý mãnh liệt.

Một trận chiến này, cứ như vậy đã xong.

Mà ở bên ngoài Hàn Băng Kính, Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân, Lam Lạc, Thân Khổ đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Vô Yên cũng trừng lớn đôi mắt đẹp, cảm giác không thể tin.

Đây quả thực giống như là đnag nằm mơ vậy.

Đối thủ của Lâm Minh chính là thiên tài Thượng Cổ, trước kia bọn hắn đều đã được kiến thức qua sự đáng sợ của thiên tài Thượng Cổ.

Đối thủ thấp hơn mình một cảnh giới, bọn hắn còn không địch lại.

Thế nhưng ở trước mặt Lâm Minh, một thiên tài Thượng Cổ lại trực tiếp bị Lâm Minh miểu sát!

Toàn bộ quá trình chiến đấu còn chưa đầy hai tức, mà Lâm Minh, miễn cưỡng xem như ra hai chiêu.

Trên thực tế, hắn chỉ nhổ ra một ngụm Chân Nguyên, cũng có thể nói là một chiêu.

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Thác Bạt Khuê khẽ nhếch miệng nhìn về phía Đế Vô Ngân.

Mà Đế Vô Ngân cũng như lọt vào trong sương mù, lúc trước hắn tuy rằng nghe lão Thần Hoàng nói, thiên phú của Lâm Minh không giống bình thường, hắn từ tín nhiệm đối với lão Thần Hoàng nên cũng nhận định Lâm Minh không tầm thường.

Thế nhưng mà cái "Không tầm thường" này cũng quá không tầm thường rồi!

- Hắn vừa rồi đánh chết chính là đối thủ cũng giống như chúng ta sao?

Một giọng nữ dễ nghe mang theo do dự, không xác định lên, Vô Yên cảm giác không cách nào tiếp nhận nổi.

Bốn người bọn họ lúc tiến vào Hàn Băng Kính, đối thủ phải đối mặt cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, tựa hồ lực lượng vô cùng vô tận, phòng ngự cũng kinh người, mặc cho bọn hắn dùng ra tuyệt chiêu thế nào cũng không thể làm gì được.

Mà đối thủ của Lâm Minh lại giống như bùn nặn vậy, đụng một cái đã chết tươi.

Chênh lệch này cũng quá lớn đi.

Nếu như đối thủ của bọn hắn thật sự cũng như vậy thì Vô Yên cảm giác mình quả thực giống như một trò cười.

Thác Bạt Khuê hít sâu một hơi, nhìn về phía Lâm Minh bên trong Hàn Băng Kính, cười khổ một tiếng nói:

- Lúc Tu La Thiên Thần thiết trí trận pháp, tất nhiên đối xử như nhau, đối thủ của Lâm Minh cũng rất cường đại, hơn nữa chúng ta cũng cảm thấy, chỉ là Lâm Minh càng mạnh hơn nữa, hắn đã vượt qua trình độ của thiên tài Thượng Cổ, dưới loại tình huống này, một đối thủ cảnh giới còn thấp hơn hắn tới khiêu chiến hắn, kết quả tự nhiên là miểu sát rồi.

Thác Bạt Khuê thở dài nói.

Thiên tài giống như Lâm Minh, để một đối thủ cảnh giới thấp hơn đến khiêu chiến hắn, quả thực là đưa đồ ăn, cho dù là thiên tài tuyệt thế thời Thượng Cổ cũng giống vậy!

Bởi vì bản thân Lâm Minh sợ là đã có thể dùng thiên tài xuất chúng nhất Tam Thập Tam Thiên trong vài tỷ năm qua để hình dung.

- Tiêu chuẩn siêu việt thiên tài Thượng Cổ sao?

Vô Yên cảm giác tinh thần của mình run nhè nhẹ lấy, nàng hôm nay so sánh với thiên tài Thượng Cổ vẫn chênh lệch rất nhiều, mà Lâm Minh, đã vượt qua rồi.

Chênh lệch trong đó thật sự quá xa.

Lúc này, Lâm Minh đã chậm rãi bay về phía cửa vào Hàn Băng Kính, sau đó hắn thu hồi Ám Long Thương, đi ra khỏi Hàn Băng Kính.

Năm người Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân ánh mắt nhìn về phía Lâm Minh quả thật giống như đang nhìn một con quái vật vậy.

Lâm Minh này đâu chỉ dùng mấy chứ "Tương lai tất thành Chân Thần" để hình dung chứ.

Mà cũng là thiên tài, nhưng Thiên Tộc và Thần Tộc đánh giá Vô Yên chẳng qua cũng chỉ là -- "Tương lai có khả năng trở thành Chân Thần" thôi.

- Thành Chân Thần thì cũng thôi đi, còn không phải là Chân Thần bình thường, Tạo Hóa Thánh Hoàng lúc còn trẻ cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Minh...

Đế Vô Ngân nghĩ như vậy, càng thêm cảm thấy Lâm Minh đối với lần đại kiếp nạn này sẽ có tác dụng khó có thể tưởng tượng nổi, hắn có lẽ có thể gánh vác sứ mệnh nghịch chuyển vận mệnh Thần Tộc, điều kiện tiên quyết là Lâm Minh nguyện ý gánh vác mới được.

Trong khi mọi người tâm tư khác nhau, Lâm Minh lại nhìn về phía Hàn Băng Kính, hắn đang chờ đợi phần thuởng của mình.

Vô Yên là kéo đủ một ngàn tức, bản thân không phải là đối thủ của thiên tài Thượng Cổ mà còn lấy được một kiện Chân Thần Linh Bảo do chủ nhân Tu La Lộ luyện chế làm ban thưởng.

Như vậy mình có thể đạt được thứ gì đây?

Lâm Minh chờ đợi, nhưng Hàn Băng Kính lại im ắng, cũng không có ban thưởng tống xuất, hơn nữa ẩn ẩn, Lâm Minh từ trong Hàn Băng Kính còn cảm giác được một tia khí tức dị thường.

- Ban thưởng đâu? Tại sao không có động tĩnh gì, ít nhất cũng phải cho một kiện Chân Thần Linh Bảo a, hơn nữa phẩm cấp còn rất cao mới đúng chứ?

Thân Khổ có chút kỳ quái nói, bởi vì Hàn Băng Kính đã yên lặng rất lâu rồi.

- Tình huống cũng không đơn giản như vậy, ta cảm giác pháp tắc bên trong Hàn Băng Kính vẫn còn rung động.

Đế Vô Ngân mở miệng, Lâm Minh nghe thấy có chút ngoài ý muốn, hắn sớm đã phát hiện dị thường của Hàn Băng Kính, đó là bởi vì hắn đối với Tu La pháp tắc cực kỳ mẫn cảm.

Thế nhưng Đế Vô Ngân lại không hiểu Tu La pháp tắc, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác ra rung động của Hàn Băng Kính, vậy đại khái chính là nhờ vào cái gọi trực giác của cao thủ rồi.

Một nhân vật có thể đi đến đỉnh tiêm Thiên Tôn, cho dù thiên phú bọn họ đối với Lâm Minh mà nói không tính là cao, nhưng kinh nghiệm và trực giác của bọn hắn cũng cực kỳ kinh người.

Lâm Minh sờ lên chiếc nhẫn trong tay, đi về hướng Hàn Băng Kính.

- Lâm Minh?

Đế Vô Ngân vừa mới mở miệng, đúng lúc này, thế giới trong Hàn Băng Kính, vô số Tu La phù văn bay múa, hội tụ đến một chỗ, cuối cùng nhất ở chỗ này ngưng tụ thành một gió lốc phù văn.

Chương 1998: Tái chiến (1)

Ở bên trong những phù văn này, một thanh niên chậm rãi đi ra, toàn thân hắn quấn quanh lấy lôi điện màu đen, cầm trong tay một thanh trường đao, đạp theo gió mà đến.

Trên thanh trường đao kia có khắc một cái quỷ đầu, dưới quỷ đầu có viết hai chữ Tà Thần!

- Đây là...

Mọi người kinh hãi, lại có một đối thủ!

Lâm Minh bước nhanh vào không gian trong Hàn Băng Kính, cầm trong tay Ám Long Thương, trực diện tên địch nhân này.

Còn tu vị của đối phương rõ ràng là Thánh chủ hậu kỳ.

So với Lâm Minh còn cao hơn một tiểu cảnh giới.

Từ trọng kiếm thanh niên Thánh chủ sơ kỳ, đến tên thanh niên cầm trong tay Tà Thần trường đao hiện giờ, thoáng cái đã đề cao hai tiểu cảnh giới, lướt qua Thánh chủ trung kỳ ở giữa.

Tình cảnh như thế khiến cho đám Thiên Tôn trong tràng đều hai mặt nhìn nhau.

Bọn hắn vốn cho là, chiến thắng đối thủ trong Hàn Băng Kính coi như đã vượt qua kiểm tra, không nghĩ tới giết chết một đối thủ, sẽ có đối thủ càng mạnh hơn nữa xuất hiện, liên tục không ngừng!

- Thì ra là thế, bản thưởng của Lâm Minh còn chưa tới lúc cho, hắn phải chiến thắng càng nhiều đối thủ hơn nữa, căn cứ chiến tích của hắn, mới đến đánh giá ban thưởng cuối cùng cho hắn?

Đế Vô Ngân làm ra phỏng đoán như vậy. Phỏng đoán này thoạt nhìn cực kỳ hợp lý, mà nếu là vậy thì bản thương của Lâm Minh cũng quá kinh người rồi, tuyệt đối không phải giống Chân Thần

Linh Bảo bình thường có thể so sánh được! Thác Bạt khuê nói như thế, trong nội tâm tràn đầy rung động.

Lâm Minh hiện giờ là đang vượt cấp chiến đấu thiên tài Thượng Cổ.

Phải biết rằng, hư ảnh những thiên tài Thượng Cổ là dựa vào tiêu chuẩn tất thành Chân Thần đã huyễn hóa ra, vượt cấp chiến đấu loại người này, thành tựu tương lai của Lâm Minh sẽ đạt đến tình trạng nào đây?

Chỉ sợ sẽ là Chân Thần tuyệt đỉnh, thậm chí...

Thác Bạt khuê nghĩ tới đây, tâm thần có chút phát run, hắn có chút không dám nghĩ đến nữa, trên Chân Thần tuyệt đỉnh chính là đẳng cấp của chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tạo 《 Thánh Điển 》, thực lực hai người đã không cách nào đo lường được, vượt ra khỏi phạm trù mà người thường có thể lý giải.

Lúc này, ở thế giới trong kinh, thanh niên đối diện Lâm Minh trên người không ngừng khởi động lấy hắc sắc lôi điện.

Từng đạo hắc sắc lôi điện khoảng cách rất xa, nhưng có thể cảm giác một cổ yêu dị không hiểu phảng phất như muốn đốt cháy cốt tủy vậy.

- Tà Thần và Lôi Đình sao?

Lâm Minh nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia chiến:

- Năm đó, ta ở hạ giới đã từng đạt được phong hào Tà Thần, hôm nay ngược lại thật đúng dịp, ngươi cũng gọi là Tà Thần, cũng dùng lôi điện, vượt qua 10 tỷ năm thời gian, chúng ta giao thủ ở nơi này cũng có thể xem là duyên phận....

Lâm Minh cảm giác, võ giả hư ảnh bên trong Hàn Băng Kính chưa chắc thuần túy là giả dối, có thể là chủ nhân Tu La Lộ căn cứ theo các thời đại Thượng Cổ để huyễn hóa ra.

10 tỷ năm trước, những hư ảnh này có lẽ thực là một người nào

đó, chỉ là chưa hẳn đã xuất chúng như vậy.

Lâm Minh chân đạp hư không, từng bước một tiến về phía trước, đột nhiên, hắn xuất thủ.

Thương mang bộc phát, hư không trong gương xuất hiện chút vết rạn, tốc ododj Lâm Minh nhanh đã đến cực hạn!

Mà cùng lúc đó, đối thủ trước mặt Lâm Minh, thanh niên giống như Tà Thần kia trong mắt đột nhiên lóe ra thần mang chói mắt.

Trọng đao trong tay hắn chém thẳng xuống, đao ý đáng sợ bám vào trên thân đao, phảng phất như một đao Khai Thiên, trực tiếp bổ vào trên thương mang của Lâm Minh.

Ầm ầm!

Va chạm đáng sợ khiến năng lượng tàn sát bừa bãi tùy ý bay vụt.

Mà Lâm Minh cùng thanh niên Tà Thần kia đều lui lại một bước, vừa rồi bọn hắn giao thủ chỉ mang tính thăm dò thôi.

Lâm Minh phát hiện, Lôi Đình quanh quẩn trên người thanh niên Tà Thần tựa hồ cùng không gian chung quanh dung làm một thể, tia tia khí tức pháp tắc Tu La Thiên Đạo dọc theo những Lôi Đình hội tụ đến, rót vào trong cơ thể thanh niên Tà Thần, đang chậm rãi bổ sung lực lượng cho hắn.

- Sinh chi ý cảnh của Lôi Đình sao?

Lôi điện sinh sinh bất tức, có thể thai nghén ra tánh mạng, trong truyền thuyết, thời đại Thượng Cổ, khi Thiên Địa sơ khai, còn là một mảnh Hỗn Độn thì chính là nhờ Lôi Đình bổ vào hải dương Viễn Cổ mới đản sinh ra tánh mạng.

Võ giả lĩnh ngộ Lôi Đình ý cảnh, tạo nghệ pháp tắc cực cao, hiểu được từ trong Lôi Đình hấp thu năng lượng để bổ sung bản thân cũng không hề có gì phải kỳ quái.

Nhưng mà cái này lại khiến chân mày Lâm Minh hơi nhíu lại, hắn không muốn tiêu hao quá nhiều năng lượng ở trên người thanh niên này, hắn đinh chặt đứt đối phương câu thông với Thiên Địa nguyên khí.

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Minh lập tức đã có quyết đoán.

Tu La thiên pháp trận trong cơ thể hắn đằng thoáng một phát như tinh trụ trong suốt khuếch tán khắp bốn phía, cuốn khắp bốn phía.

Trên từng căn tinh trụ tràn ngập Tu La pháp tắc lực lượng vô cùng tận, nương theo ý vị đại đạo.

Trong thời gian ngắn, Tu La thiên pháp trận đã bảo lấy Lâm Minh và thanh niên đối diện vào trong đó.

Ông!

Pháp trận dâng lên bí lực vô biên, thôi phát phích lịch thiểm điện, Tu La thiên pháp trận trong cơ thể Lâm Minh cũng là do chủ nhân Tu La Lộ tự mình điêu khắc, pháp tắc ẩn chứa bên trong đã đạt đến cực hạn.

Hai cổ lực lượng không ngừng trùng kích, đồng thời cứ thế ngăn cách liên hệ giữa thanh niên tóc đen huyễn tượng và thế giới trong kích.

Biến hóa bất thình lình khiến trên mặt thanh niên Tà Thần` hiện lên một tia biến hóa.

Tuy rằng bị chặt đứt câu thông với phương không gian này, nhưng trong lòng hắn lại không sợ, kêu to một tiếng liền lao về phía Lâm Minh.

Từ trong trường đao của hắn lao ra Hắc Sắc Lôi Đình, cuốn khắp Thiên Địa, những Lôi Đình này đan vào nhau, bên trong đã đản sinh ra từng gốc hắc sắc liên hoa.

Lôi hải sinh liên, Lôi Đình pháp tắc thực chất hóa, Lâm Minh biết rõ chỉ đơn thuần Lôi Đình pháp tắc thì tạo nghệ của đối phương quả thật cao hơn mình!

Lâm Minh hôm nay bởi vì toàn bộ tâm tư, đều đặt ở trên Tu La pháp tắc và Thánh Điển pháp tắc nên lĩnh ngộ của hắn đối với Lôi Hỏa pháp tắc và Thời Không pháp tắc đều chậm lại.

Bởi vì hắn cảm giác được, 《 Tu La Thiên Thư 》 và 《 Thánh Điển 》 mới chính là căn cơ pháp tắc thế giới này, một cái ngoại vũ trụ, một trong vũ trụ, hai đại pháp tắc cơ hồ bao dung văn minh võ đạo, không chỗ nào mà không bao lấy.

Mà Lôi Hỏa pháp tắc, Thời Không pháp tắc chỉ là chi nhánh trong đó.

Căn cơ đánh vững chắc, mới là trọng yếu nhất!

XIU.... XIU... XÍU... UU!!

Từng đóa hắc sắc liên hoa tản mát ra khí tức khủng bố, phảng phất như từng khỏa ngôi sao.

Ngay cả Lâm Minh cũng cảm thấy chấn động, biết rõ đối thủ bất phàm.

Tất cả hắc sắc liên hoa cùng nhau lay động, phóng xuất ra đại đạo phù văn, mang theo Hắc Viêm âm trầm cuốn tới Lâm Minh.

- Ân?

Chỉ đối mặt một cái, Lâm Minh đã cảm giác được áp lực khổng lồ, phảng phất như có vô số Tinh Hà đang mãnh liệt trùng kích tới vậy, không ngừng trùng kích vào huyết nhục của hắn.

Chương 1999: Tái chiến (2)

Hắc sắc liên hoa tách ra Lôi Đình, lực lượng kia vô cùng quỷ dị, cũng không chỉ là trùng kích huyết nhục mà còn công kích nhằm vào thần hồn nữa.

Một khắc này, trong ý thức hải Lâm Minh Lôi Đình tùy ý tàn phá, hơn nữa dấy lên hắc hỏa hừng hực.

Mỗi một đạo Lôi Đình, mỗi một đóa hắc hỏa đều bao lấy hồn lực của hắn.

Nhưng mà trước kia Lâm Minh tu luyện trong Hồn Giới đã có mấy lần lột xác thoát thai hoán cốt, hồn lực sâu như biển, thần hồn công kích bình thường căn bản đừng mong ảnh hưởng được hắn.

Tuy rằng bị khắc chế, nhưng là Lâm Minh cũng không bối rối, một luồng sóng hồn lực từ trong hồn hải tuôn ra, sóng lớn ngập trời, kiệt lực chống lại Hắc Viêm kia.

Lâm Minh không chút do dự, Đạo Cung Cửu Tinh đêu khai mở, Cửu Thiên tinh mang quán chú vào trong Ám Long Thương, một thương đánh ra, mang theo khí thế nổ nát trụ vũ.

Xoát xoát xoát, vô số hắc sắc liên hoa trực tiếp bị Ám Long Thương nát bấy.

Ám Long Thương mang theo khí huyết chi lực khổng lồ, cũng cứ thế ép lôi đình đang ăn mòn đến trong thần hồn Lâm Minh ra ngoài.

Cả hai va chạm kịch liệt trong hư không, Lâm Minh không ngừng giao thủ với thanh niên Tà Thần kia.

Tình cảnh chiến đấu kịch liệt khiến chí cường giả của Thần Tộc và Thiên Tộc đều sợ hãi thán phục, khó có thể tưởng tượng, một nhân loại tuấn kiệt lại có thể đạt tới loại trình độ này.

Bọn hắn cũng không biết Lâm Minh tu luyện thế nào mà nội tình thâm hậu như thế, lực lượng lại lâu dài vô tận như thế. Thiên tài mạnh nhất Thiên Tộc, Thần Tộc vào 10 tỷ năm trước so với Lâm Minh sợ rằng cũng phải thua kém.

Bỗng nhiên, trường đao trong tay thanh niên Tà Thần đâm vào trong hắc sắc liên hoa, vô số phù văn màu đen sụp đổ tiêu tán, trào vào trong hắc liên.

Tất cả liên hoa vù vù động, biến thành một đóa hắc liên khổng lồ vô biên phảng phất như một cái thế giới hàng lâm, chợt ngươi trấn áp lấy Lâm Minh.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến mọi người đang quan chiến bên ngoài đều cả kinh.

Nhưng chợt, mọi người liền phát hiện bên trong hắc sắc liên hoa vô biên kia lần nữa nổi lên biến hóa.

Bên trong dâng lên hắc quang sáng chói chói mắt, một thanh trường thương màu đen phảng phất như Hung Long cứ thế đánh nát hắc sắc liên hoa.

Hắc sắc liên hoa bạo tạc, vô tận phù văn ảm đạm, chôn vùi, nhao nhao tiêu tán.

Thanh niên Tà Thần kia sắc mặt đại biến, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng đã chậm, một đạo tia chớp màu đen đánh vào trong cơ thể hắn, dâng trào gào rú, bắn ra lực lượng bàng bạc.

Thanh niên Tà Thần kia khiếp sợ, thân thể của hắn rung mạnh, nơi ngực có máu đen kịt phun ra, màng da bên ngoài thậm chí cốt nhục bên trong đều đang sụp đổ tiêu tán.

Hắn gặp phải trọng thương, dùng lực lượng cuối cùng của mình triệu tập lấy Lôi Đình pháp tắc chung quanh thân thể hắn, trong lúc nhất thời, một luồng sóng Hắc Sắc Lôi Đình càng cường đại hơn mang theo uy áp của Tu La Thiên Đạo pháp tắc hàng lâm, phóng tới Lâm Minh.

Rầm rầm rầm!

Ở sau lưng Lâm Minh hiện ra một Tu La Chiến Thần hư ảnh cự đại, nó cầm trong tay hai cái bàn quay lớn, dốc sức ngăn cản tất cả công kích lại.

Loại trùng kích này một mực giằng co mấy tức, Tu La hư ảnh ở sau lưng Lâm Minh tựa như tuyệt thế Ma Thần, đã ngăn cản được tất cả công kích.

BÌNH!

Thanh niên Tà Thần ở giữa trận pháp cũng nhịn không được nữa, thân thể hắn đã trọng thương, một kích cuối cùng đã tiêu hao toàn bộ năng lượng của hắn.

Hắn cứ như vậy thân thể nứt vỡ, biến thành vô số Tu La phù văn, biến mất trên bầu trời...

- Lại thắng, cảnh giới đối thủ cao hơn hắn nhưng kết quả vẫn bị hắn giết giết, hơn nữa, đây chính là thiên tài Thượng Cổ ah...

Đám chí cường giả Thần Tộc và Thiên Tộc hai mặt nhìn nhau, vượt cấp chém giết thiên tài Thượng Cổ, cái này thật sự quá nghịch thiên rồi.

Vô Yên trầm mặc, nàng đã không biết nên như thế nào mở miệng.

- Sẽ còn thêm nữa sao...

Vô Yên thì thào tự nói lấy, lời của nàng, khiến trong lòng mọi người chấn động!

Vô Yên nói tự nhiên chính là đối thủ kế tiếp của Lâm Minh rồi!

Trước kia Lâm Minh miểu sát một người cảnh giới thấp hơn hắn, lại giết chết một người cảnh giới cao hơn hắn, mà giờ xem ra, có lẽ, chém giết lần này vẫn chưa tới giới hạn.

Thác Bạt Khuê nhìn thế giới trong Hàn Băng Kính, hắn có thể cảm nhận được pháp tắc trong thế giới này đang rung động, nói không chừng, thật sự sẽ có đối thủ thứ ba được tạo ra cũng nên

Nếu vậy thì chẳng lẽ tu vị đối phương sẽ là Thánh chủ đỉnh phong sao?

Giờ khắc này, Lâm Minh cầm trong tay Phượng Huyết Thương, cũng không đi ra, vẫn đang đứng đó chờ đợi

Không cần hoài nghi, hắn đã xác định, thiên tài Thượng Cổ hắn mới chém giết vừa rồi cũng không phải là cuối cùng.

Dựa theo phỏng đoán của Lâm Minh, nếu như chém giết đối phương thì mới xuất hiện đối thủ kế tiếp, nếu như chỉ kéo dài đến một ngàn tức không thể giết chết đối phương, vậy thì vẫn xem như đã đánh thắng, nhưng chiến cuộc cũng sẽ theo đó kết thúc.

Lúc này, ánh mắt Lâm Minh dừng lại nơi Tu La pháp tắc đang bay múa đầy trời.

Từng chút thần quang hội tụ, ở trên đỉnh đầu Lâm Minh ngưng tụ thành một cái quang đoàn.

Quang đoàn này vô cùng thần bí, ẩn chứa khí tức cổ xưa đáng sợ.

- Đây là cái gì?

Ánh mắt Lâm Minh có chút ngưng tụ, hắn ẩn ẩn cảm thấy, bên trong quang đoàn có tồn tại đồ vật, là một kiện bảo vật!

Hơn nữa, đó tất nhiên là đồ vật cực kỳ khủng khiếp.

Lâm Minh nhìn quang đoàn này, cảm giác huyết dịch toàn thân tựa hồ như đang bị nó hấp dẫn, muốn gào thét mà ra vậy!

- Chí Bảo!

Ánh mắt Lâm Minh bắn ra tinh mang, đồ vật này, có lẽ chính là phần thưởng của hắn!

Lúc này, không riêng gì Lâm Minh mà những người khác đều thấy được bảo vật lơ lửng trên không, mặc dù là đỉnh tiêm Thiên Tôn, ở trước mặt kiện bảo vật này cũng cảm thấy tâm thần rung động.

- Đến cùng sẽ là cái gì?

Đế Vô Ngân nín thở, chỉ cần từ trên khí tức đã khiến lòng hắn nổi lên sóng lớn!

Lúc ấy Vô Yên đạt được là Chân Thần Linh Bảo, mà Đế Vô Ngân cảm giác, giá trị của kiện bảo bối này chỉ sợ phải gấp 10 lần kiện kia của Vô Yên!

Lâm Minh chân đạp hư không, chậm rãi bay tới bảo vật kia.

Nhưng mà đúng lúc này, không gian ở trước mặt Lâm Minh xuất hiện một hồi vặn vẹo, thân ảnh một nữ tử giống như U Linh xuất hiện ở trước mặt Lâm Minh.

Nữ tử này thân thể tu trường, đưa lưng về phía Lâm Minh, hai chân trần trụi phiêu phù ở trong tinh không màu đen.

Nàng mặc trường bào màu đen, sau lưng là áo choàng màu đen, trên áo choàng dày đặc khảm nạm lấy giáp vai kim loại đen, mang đến cho người cảm giác thần bí mà cường đại, tựa hồ như nữ tử này đồng thời dung hợp lấy khí khái hào hùng của nữ Chiến Thần và sát khí của nữ Ma Thần vậy!

Gió lạnh phần phật, tóc xanh của nữ tử tùy ý bay lên, cùng bay múa với áo choàng ở sau lưng, nàng từ đầu đến chân, tựa hồ như hóa thành một thể với đêm đen dày đặc nơi này vậy.

Lâm Minh liền nâng cao cảnh giác.

Chương 2000: Mê

Đây là một nữ tử đáng sợ, nhưng không biết vì sao, Lâm Minh lại ẩn ẩn cảm giác, khí tức của nữ tử này có vài phần quen thuộc.

- Người này...

Lâm Minh lui về phía sau một bước, cầm trong tay Ám Long Thương, ánh mắt sáng quắc đã tập trung vào nữ tử này.

Lâm Minh cảm giác được, thân hình của đối phương đã hoàn toàn ngưng hóa thành thực chất, không có chút cảm giác hư ảo nào cả, thậm chí Lâm Minh có thể từ trong cơ thể đối phương cảm nhận được khí huyết và tánh mạng chi hỏa tràn đầy.

Tựa hồ như đứng trước mặt hắn vốn không phải là hư ảnh do trận pháp mô phỏng ra mà là một người chân chân chính chính vậy.

Lâm Minh tự nhận nếu như không phải sớm biết rõ nàng là do pháp tắc ngưng tụ thì chỉ dựa vào cảm giác của mình đi dò xét thì Lâm Minh căn bản sẽ không nhìn ra đối phương là ảo giác

- Tu vi của nàng là.. Thánh chủ hậu kỳ, cũng giống như người vừa rồi ta chém giết.

Tu vi như vậy, khiến Lâm Minh có chút kinh ngạc, dựa theo cách nghĩ của hắn thì tu vị đối phương lẽ ra phải cao hơn mới phải.

Thế nhưng sự thật lại không phải như thế.

Nhưng mà Lâm Minh tin tưởng, độ khó của khảo hạch tất nhiên sẽ càng lúc càng lớn, cái này cũng có nghĩa là người con gái trước mắt này mặc dù tu vị chỉ là Thánh chủ hậu kỳ nhưng thực lực của nàng so với người vừa rồi mình chém giết phải cường đại hơn rất nhiều!

- Thiên tài cao nhất ở Thời đại Thượng Cổ sao?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua một cái ý niệm trong đầu, mà đúng lúc này, nàng kia xoay người lại.

Một đôi đồng tử như nước phảng phất như vượt qua thời gian chi hà 10 tỷ năm nhìn sang Lâm Minh.

Nhưng mà trong tích tắc đối mặt với nữ tử, thân thể Lâm Minh như bị điện giật!

Đôi mắt này, phảng phất như bao lấy tinh hà trên bầu trời, ẩn chứa huyền bí vô tận.

Nhưng Lâm Minh giật mình, cũng không phải vì vậy, mà là vì đôi mắt này... Hắn hết sức quen thuộc!

- Đôi mắt này là...

Lâm Minh vô cùng giật mình, trong đầu rất nhanh hiện lên ánh mắt của không biết bao nhiêu người, cuối cùng nhất, hình ảnh dừng lại ở trên một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Đúng rồi, chính là ánh mắt của nàng, quả thật giống hệt với người này..

Thánh Mỹ!

Lâm Minh hít sâu một hơi.

Hắn đã từng nhiều lần gặp mặt Thánh Mỹ, ánh mắt của Thánh Mỹ cùng ánh mắt của nàng này người khác đều không cách nào bắt chước được.

Dù là ở trong biển người mênh mông, trong đám người vội vàng, Lâm Minh cũng có thể trong ngàn vạn ánh mắt thoáng cái liền phân biệt ra ánh mắt Thánh Mỹ.

Nhưng mà nhìn qua khuôn mặt nữ tử này lại bị che lấp bên dưới chiếc khăn che mặt màu đen, căn bản không thể thấy được thế nào.

Trên khăn che mặt này tựa hồ như bao phủ pháp tắc vậy, khiến Lâm Minh căn bản không cách nào nhìn thấu.

Ở trên trán như ngọc của nữ tử, Lâm Minh thấy được một đóa ấn ký hoa đỏ tươi, ấn ký hoa này như do chu sa điểm thành, nó có chín cánh hoa, chỉ là cánh hoa cuối cùng lại chỉ có một chút, tựa hồ như chưa nở rộ ra vậy.

- Thật sự là... Thánh Mỹ sao?

Lâm Minh cảm thấy không thể tin, nữ tử này trước mắt, hẳn là nhân vật vào 10 tỷ năm trước, vì sao ánh mắt của nàng lại tương tự Thánh Mỹ như vậy?

- Thế gian này, lại có nữ tử hiếm thấy như thế?

Ở bên ngoài Hàn Băng Kính, Vô Yên thì thào tự nói, nàng đã xem ngây người.

Nàng chỉ cảm thấy, ở trước mặt nữ tử này, nàng giống như là đom đóm ở trước mặt trăng sáng vậy, hoàn toàn ảm đạm thất sắc.

Đương nhiên, khiến cho nàng thất sắc cũng không phải dung mạo.

Trên thực tế đối với võ giả mà nói, khi dung mạo đẹp đến mức tận cùng thì chênh lệch đã không quá lớn nữa, dung nhan bản thân Vô Yên đã xinh đẹp giống như trăng sáng vậy, cho dù so ra kém nữ tử này nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Vô Yên chính thức chênh lệch chính là khí tức cùng khí chất.

Nàng cảm giác, tuyệt thế nữ tử trước mắt chính là nữ thần chân chính, là pháp tắc chi nguyên của Thiên Địa vũ trụ, khiến người phải tự ti mặc cảm.

Mà lúc này, ở bên cạnh Vô Yên, bọn người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê, Lam Lạc cũng đã hoàn toàn ngây người, bọn hắn sửng sốt rất lâu, trong nội tâm không khỏi hiện lên một đạo ý niệm -- tuyệt thế nữ tử này có tồn tại trong lịch sử sao?

Tựa hồ... Không hề có ghi lại nào liên quan tới nàng a?

Đế Vô Ngân cùng Thác Bạt Khuê đối mặt, Thác Bạt Khuê lắc đầu, ý bảo trong tư liệu lịch sử của Thiên Tộc bọn hắn cũng không có ghi lại về cô gái mặc áo đen này, nếu không thì hắn đã từng đọc qua mới phải.

Thế nhưng Thượng Cổ Chân Thần 10 tỷ năm trước phần lớn đều là nam tính.

Cho dù có Nữ Chân thần, cũng căn bản không cách nào sánh vai với tuyệt thế nữ tử này được.

Nữ tử hoàn mỹ như thế sao lại không để lại truyền thuyết?

Vẻ tuyệt thế tao nhã của nàng há thời gian chi hà 10 tỷ năm có thể che dấu được?

Chẳng lẽ... Nàng trên đường chết non sao?

Nếu không thể đột phá Chân Thần, như vậy dù là thiên tài phong hoa tuyệt đại hơn nữa cũng không cách nào ghi lại trong lịch sử dấu ấn thuộc về mình, như thế mới hợp tình hợp lý.

Ngay khi mọi người nghĩ ngợi lung tung thì một thanh âm trong trẻo êm tai, như Cửu U tiên khúc vang lên, khiến toàn trường người, kể cả Lâm Minh đều ngây dại.

- Đánh bại ta, ngươi có thể đạt được đồ vật đằng sau ta.

Nữ tử khẽ mở môi đào, vẻ xinh đẹp kia khiến cho người phải mê say.

- Ngươi... biết nói chuyện?

Lâm Minh kinh ngạc, hắn cảm giác, cô gái trước mắt, thật sự rất giống người thật:

- Ngươi là ai?

Lâm Minh hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, hắn rất muốn biết, đối phương tại sao lại có con mắt giống Thánh Mỹ như vậy.

Nhưng mà hắn lại ẩn ẩn cảm thấy, đối phương tựa hồ cũng không giống Thánh Mỹ lắm.

Vượt qua thời gian 10 tỷ năm, Lâm Minh thật sự không thể tin, đối phương và Thánh Mỹ sẽ là chuyển thế, hoặc là có quan hệ huyết thống, dù sao thời gian cũng quá mức cổ xưa.

Nữ tử căn bản không trả lời Lâm Minh, hoặc là nói, nàng dùng hành động thực tế để trả lời -- nàng duỗi tay phải ra, tùy ý vẽ trên không trung một cái, xé mở vết nứt không gian, lộ ra hư không đen kịt.

Ở trong hư không, nàng lấy ra một thanh kiếm, một thanh kiếm toàn thân màu đen, trên thân kiếm, có khắc lấy Ma Thần...

Nữ tử thần bí từ trong hư không lấy ra hắc kiếm, quần áo bồng bềnh, phong hoa tuyệt đại.

Khiến Lâm Minh giật mình chính là hắc kiếm trong tay nữ tửn ày rõ ràng là tuyệt thế thần binh, nhưng nữ tử cầm kiếm trên người lại không có chút khí tức lăng lệ nào cả, cũng không có sát ý.

Thậm chí khí tức của nàng, bắt đầu trở nên không linh, cùng dung hợp với Thiên Địa.

Nếu như Lâm Minh nhắm mắt lại, hắn thậm chí còn không cảm giác thấy phía trước có người.

Kiếm nơi tay, nữ tử vô cùng đơn giản dựng thẳng kiếm lên, mũi kiếm chỉa thẳng xuống, bổ về phía Lâm Minh.

Bá!

Trường kiếm phá không, trong lúc nhất thời, tinh quang trên bầu trời toàn bộ bị một kiếm này cắn nuốt.

Chương 2001: Nữ tử thần bí

Kiếm quang co rút lại với nhau, chỉ có một đầu thẳng tắp tinh tế, so với ngón tay của hài nhi còn muốn mảnh hơn, nhưng lại ngưng tụ lực lượng vô cùng, vặn vẹo thời không, giết thẳng mà đến.

Lực lượng ẩn chứa trong kiếm quang này đã không phải là thần lực do Thần Nguyên, Chân Nguyên, Cương Nguyên ngưng tụ nữa rồi, mà tựa hồ đồng thời ẩn chứa chiến ý của người cầm kiếm, cùng với ý chí Thiên Đạo.

Mỗi tiếng nói cử động, giơ tay nhấc chân, đều đại biểu cho Thiên Địa đại đạo!

Lúc này đối thủ chính là là thiên, chính là đạo, đối kháng với nàng chẳng khác nào đang đối kháng với Thiên Địa.

Đối mặt một kích này, đồng tử Lâm Minh hơi co lại, thân thể nhanh lùi lại, hắn không cách nào tưởng tượng, một đối thủ Không Linh không có gì, ngay cả chút sát ý cũng không cảm giác được làm sao có thể phát ra công kích khủng bố như thế.

Hắn không xuất thương ngăn cản, mà đưa tay vào Tu Di giới, ở trước người hắn t xuất hiện một đạo Hỗn Độn Thạch đại môn dày đặc.

Đây chính là Hỗn Nguyên Chi Môn.

Xoẹt!

Kiếm quang tinh tế đâm thẳng lên trên Hỗn Nguyên Chi Môn, Hỗn Nguyên Chi Môn rung mạnh!

Nữ tử tuy rằng phong hoa tuyệt đại, nhưng dù sao tu vị quá thấp, nàng không cách nào xuyên thủng Hỗn Nguyên Chi Môn. Nhưng một khắc này, chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Kiếm quang nữ tử bắn ra trùng kích lên trên Hỗn Nguyên Chi Môn liền phân ra tứ tán, lan tràn ra ngoài giống như mạng nhện vậy, trực tiếp hiện đầy toàn bộ Hỗn Nguyên Chi Môn, tiếp theo vượt qua biên giới Hỗn Nguyên Chi Môn, lần nữa ngưng tụ ở sau lưng Hỗn Nguyên Chi Môn.

XÍU... UU!!

Kiếm quang thoát ly khỏi Hỗn Nguyên Chi Môn, tiếp tục chém giết tới Lâm Minh!

- Cái gì!?

Lâm Minh đồng tử co rụt lại.

Đám chí cường giả Thần Tộc, Thiên Tộc ở đây cũng đều vô cùng kinh ngạc, đây chính là kiếm quang ah, vậy mà lại giống như vật có linh tính vậy.

Cô gái này, có thể điều khiển kiếm quang đến loại trình độ này.

- Ngươi không phải đối thủ của ta. Thiên phú của ngươi tuy rằng vào thời đại Thượng Cổ cũng có thể xưng hùng, nhưng pháp tắc ngươi tu luyện vô cùng hùng vĩ, dùng cảnh giới của ngươi, không cách nào khống chế, lĩnh ngộ quá nhỏ bé, không có khả năng địch lại ta được.

- Pháp tắc ta lĩnh ngộ hơn ngươi rất nhiều, ta hóa thân Thiên Đạo, ngươi đánh với ta cũng tương đương với đang đánh với trời, hẳn phải thua không thể nghi ngờ!

Thanh âm nữ tử lập tức truyền vào trong đầu Lâm Minh, mà lúc này, kiếm quang cũng bắn tới trước mắt Lâm Minh.

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, một khắc này, ở phía sau hắn, hiện ra một hư ảnh Tu La Chiến Thần.

Tu La Chiến Thần này thân thể hùng tráng, đỉnh thiên lập địa, hắn cầm trong tay một cái hắc luân cực lớn giống như cối xay vậy, nghiền áp hết tát cả.

Hắc luân này chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân và Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn dung hợp thành.

Xèo... xèo C-K-Í-T.. T... T!

Va chạm kịch liệt vang lên, kiếm quang đâm vào trên hắc sắc luân bàn, phát ra tiếng vang bén nhọn rợn người.

Lâm Minh ánh mắt ngưng trọng, ở phía sau hắn, Cửu Thiên Tinh Thần trống rỗng xuất hiện, bắn xuống vô tận tinh quang, bao phủ lấy toàn thân hắn.

Hắn mở ra Đạo Cung Cửu Tinh Tứ Đại Đạo Cung, cơ bắp toàn thân bạo lên, huyết mạch chi lực như khói báo động cuồn cuộn bay thẳng lên trời.

Tạch tạch tạch!

Dưới lực lượng đáng sợ chèo chống, hai đại luân bàn cứ thế phai mờ kiếm quang của nữ tử.

Một màn này, khiến nữ tử thần bí trong nội tâm cả kinh.

- Huyết mạch đáng sợ, lực lượng thân thể đáng sợ, vậy mà vượt qua giới hạn pháp tắc, ngăn lại một kích này của ta, bất quá, ta vẫn là câu nói đó, pháp tắc ngươi tu luyện quá mức hùng vĩ, ngươi không khống chế được, đối mặt với ta hóa thân Thiên Đạo vẫn phải thua thôi.

Nữ tử thần bí khẽ vuốt mũi hắc kiếm, trường kiếm màu đen phát ra tiếng gào thét như long ngâm

Sau một khắc, nàng lần nữa xuất kiếm, kiếm quang xé rách hư không, không còn là dây nhỏ nữa mà hóa thành một dải thần mang rộng một trượng, giống như thần quang đại đạo đang mở ra trong hư không, trút xuống dưới vậy.

Hiển nhiên đạo kiếm quang này so với ban nãy càng thêm mạnh mẽ!

Lâm Minh cầm trong tay Ám Long Thương, ngưng mắt nhìn đạo kiếm quang này, trong mắt bắn ra thần quang giống như Lôi Đình vậy.

- Hóa thân Thiên Đạo thì đã sao, nghịch thiên mà đi, ta đã không phải chỉ làm lần một lần hai.

Một khắc này, Lâm Minh hét to, cơ bắp toàn thân hắn bành trướng kịch liệt, khớp xương tạch tạch tạch bạo vang, thân thể cất cao, bên ngoài thân hiện ra lân phiến màu đen.

Tóc của hắn, cũng bắt đầu dài ra, ở trên hai tay hắn đồng thời hiện ra hư ảnh Chân Long và Chân Phượng, mà ở sau lưng của hắn lại là Tu La thiên thần cầm trong tay hắc sắc luân bàn!

Lâm Minh mở ra lực lượng Tu La chi huyết, trong lúc nhất thời, Tu La pháp tắc rung động lắc lư, ảnh hướng đến toàn bộ thế giới trong kính.

Dù sao Thiên Địa nguyên khí của thế giới trong kính này đều bị Tu La pháp tắc ước thúc, hiện giờ Lâm Minh đột nhiên mở ra Tu La chi huyết, pháp tắc đều cộng minh!

Ầm ầm!

Theo một tiếng nổ mạnh đáng sợ, Lâm Minh cầm trong tay Ám Long Thương, trùng trùng điệp điệp nện lên trên kiếm quang của nữ tử thần bí!

Kiếm quang bị ó Lâm Minh toàn lực ứng ph trực tiếp đánh nát!

Phong Bạo, tùy ý cuốn đi!

- Cái gì!? Đây là!!

Ở bên ngoài Hàn Băng Kính, đám người Đế Vô Ngân, Thân Khổ đều quá mức sợ hãi.

Khí tức giờ khắc này Lâm Minh tán phát ra quả thực giống như là tổ tiên bọn hắn vậy.

- Không có khả năng... Hắn không phải nhân loại ư!? Sao cảm giác mà hắn mang đến so với huyết mạch của Thần Tộc chúng ta càng thuần túy hơn gấp trăm lần!

Thanh âm của Đế Vô Ngân cũng có chút phát run, tu vị đã đạt tới tuyệt đỉnh Thiên Tôn như hắn trước nay cực ít thất thố như thế.

Nhưng bây gi đại kiếp nạn sắp tới, chủng tộc sinh tử tồn vong, không thấy được con đường tương lai, vào lúc này lại đột nhiên phát hiện, khí tức của Lâm Minh lại giống hệt như tổ tiên bọn hắn vậy, hắn sao có thể không kích động cho được.

Bởi vì Thái Cổ Thần Tộc nhất mạch bọn hắn, vào thời đại tổ tiên 10 tỷ năm trước chính là lúc huy hoàng nhất, rồi sau đó mới chậm rãi suy sụp, năng lực sinh sôi nảy nở càng ngày càng thấp.

Nếu như có thể khiến Thái Cổ Thần Tộc hôm nay khôi phục lại huyết mạch 10 tỷ năm trước, vậy bọn họ cũng có thể có thể đồng thời khôi phụ vinh quang 10 tỷ năm trước rồi.

- Sao có thể vậy được?

Thác Bạt khuê cũng vô cùng giật mình

Thiên Tộc bọn hắn cũng xuất từ Tu La nhất mạch, hắn đã từng đi qua Thượng Cổ Truyền Thừa Chi Địa của Tu La nhất mạch.

Đồ Đằng của Truyền Thừa Chi Địa kia mang đến cho Thác Bạt khuê cảm giác quả thật giống hệt với Lâm Minh hiện giờ.

Hơn nữa càng khiến cho không người nào có thể tin chính là, khí tức trên người Lâm Minh thậm chí so với Đồ Đằng của Truyền Thừa Chi Địa càng thêm thuần túy, khiến người thậm chí nhịn không được muốn quỳ bái.

- Lâm Minh này, rốt cuộc là...

Thân Khổ, Lam Lạc Vô Yên đối mắt nhìn nhau, Vô Yên cảm giác trên người Lâm Minh tràn đầy bí ẩn.

Chương 2002: Cái khăn che mặt (1)

Vốn lý giải của hắn đối với Tu La Thiên Đạo có thể chữa trị thần minh pháp chỉ.

Tiếp theo là chiến lực siêu cường của hắn, đến giờ lại là Tu La huyết mạch.

Trước kia, Lâm Minh cho dù chữa trị thần minh pháp chỉ nhưng Vô Yên ở trước mặt Lâm Minh trong lòng vẫn thủy chung có thể bảo trì một cổ cảm giác ẩn ẩn cao ngạo, bởi vì nàng là chủng tộc Thái Cổ, vì huyết mạch trên người nàng mà thấy tự hào!

Dù là hiện giờ huyết mạch Thiên Tộc đã suy sụp, nhưng cũng không phải huyết mạch của đám chủng tộc như Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn Tộc có thể sánh bằng, bọn hắn là chủng tộc có thể vận dụng Thần lực, có thiên phú tu luyện rất tốt, là một chủng tộc cao ngạo.

Nhưng bây giờ, đối mặt với Tu La chi huyết của Lâm Minh, Vô Yên chỉ cảm thấy, huyết mạch của mình so sánh với hắn giống như đom đóm trước trăng sáng vậy, căn bản không có ý nghĩa.

Sự cao ngạo của nàng giống như đã bị triệt để đánh nát, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ngay khi mọi người tâm thần rung động, thân thể Lâm Minh liền xông mạnh tới, Đạo Cung Cửu Tinh toàn thân hắn mở ra, Tà Thần Lực bộc phát đến mức tận cùng!

Chiến ý bám vào trên Ám Long Thương, Lâm Minh nhân thương hợp nhất, giống như sao băng đâm thẳng đếnnữ tử thần bí.

Nữ tử thần bí cầm trong tay tuyệt thế hắc kiếm, đôi mắt dễ thương lộ ra bên ngoài khăn che mặt bắn ra tinh mang.

Thân thể của nàng bao phủ một tầng thần quang hơi mỏng, trường kiếm vung xuống, đâm thẳng tới Ám Long Thương của Lâm Minh.

Oanh!

Thương kiếm tương giao, hư không chấn vỡ, giống như mạng nhện vậy.

Thân thể nữ tử thần bí lui ngược ra ngòai, tóc dài bay ra, nàng lùi lại hơn mười trượng mới dừng thân thể lại được.

Tay nàng cầm trường kiếm màu đen, giữa ngón tay ngọc thon dài thình lình tràn ra một vòi máu tươi.

Tia máu tươi kia giông như là Hồng Mai tràn ra trong tuyết vậy, xinh đẹp đến mức yêu dị!

- Không nghĩ tới, ngươi còn có lực lượng bực này...

Nữ tử thần bí rốt cục động dung, ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Minh xuất hiện thần thái kỳ dị.

- Tu La chi huyết, xem ra ngươi đã đạt được một bộ phận chân truyền của hắn rồi.

Nữ tử thần bí dùng chữ "Hắn"

"Hắn" này tự nhiên chính là chủ nhân Tu La Lộ.

Mà xưng hô như vậy, khiến trong lòng Lâm Minh cảm thấy kỳ dị, chủ nhân Tu La Lộ cùng cô gái trước mắt, đến cùng có quan hệ gì?

Lâm Minh có thể xác nhận, nữ tử thần bí trước mắt là người đã chân chính tồn tại vào 10 tỷ năm trước.

Nàng là hư ảnh và huyễn tượng do thiên tài Thượng Cổ lưu lại, phải nói, thực lực, pháp tắc của nàng đều không hề trải qua trận pháp điều chỉnh, mà hoàn toàn biểu lộ ra trạng thái vào năm đó

Nhân vật tuyệt thế như vậy, đến cùng có thân phận gì?

Vì sao ánh mắt của nàng lại giống Thánh Mỹ như thế, như vậy khuôn mặt bên dưới chiếc khăn che mặt kia có thể cũng giống với Thánh Mỹ hay không đây?

Lâm Minh sáng quắc nhìn khuôn mặt và ánh mắt kia, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu vậy, chỉ tiếc, trên khăn che mặt kia có pháp tắc, căn bản không cách nào xuyên qua được.

Bị Lâm Minh nhìn vô lễ như vậy nhưng nữ tử thần bí cũng không để ý chút nào, nàng lập tức cầm lấy hắc kiếm, bôi máu tươi bị chảy ra lên thân kiếm.

Một màn này, khiến Lâm Minh có chút kinh ngạc.

Song khi máu tươi va chạm vào mũi kiếm, một màn khiến Lâm Minh ngoài ý muốn đã xảy ra, thanh hắc kiếm kia vậy mà lại như bọt biển hút nước vậy, hút lấy toàn bộ máu tươi vào trong, sau một khắc, nhan sắc mũi kiếm cũng đổi từ hắc sang hồng.

Một thanh kiếm, hồng chói, phảng phất nhưng đã ngầm ngàn vạn năm trong huyết trì vậy.

Trên thân kiếm, lưu chuyển lấy khí tức đại đạo, cùng với đạo âm trận trận, tựa hồ như có Ác Ma đang gào thét trong kiếm vậy.

Giờ khắc này, khí thế nữ tử thần bí cũng thay đổi.

Không hề Không Linh nữa mà trở nên tràn đầy... Sát ý!!

Ánh mắt của nàng trở nên lăng lệ ác liệt, phảng phất như xuyên thấu hư không vậy.

Ánh mắt kia tập trung vào Lâm Minh, nữ tử thần bí cười lạnh một tiếng nói:

- Tu La nhất mạch, ngươi xem như truyền nhân sao? Tốt, ta ở trong Hàn Băng Kính chờ đợi nhiều năm như vậy, rất muốn kiến thức xem lực lượng của ngươi, xem thử Tu La nhất mạch, đến cùng đều có thể ra những nhân vật nào!

Thanh âm nữ tử thần bí mang theo trào phúng nhàn nhạt, lời nói bực này khiến Lâm Minh nghe như phát mộng.

- Xem thử Tu La nhất mạch đến cùng có thể ra những nhân vật nào?

Ngữ khí mang theo vẻ khinh thường, tựa hồ như nữ tử thần bí trước mắt có cừu oán với Tu La nhất mạch vậy.

Không riêng gì Lâm Minh, bọn người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê cũng có chút trợn tròn mắt. Bọn hắn vốn cho rằng, nữ tử thần bí trước mắt có lẽ có quan hệ không cạn với chủ nhân Tu La Lộ, thậm chí có thể là thê thiếp, nữ khí, chân truyền đệ tử gì đó của chủ nhân Tu La Lộ, nếu không sao nàng lại mạnh như vậy được.

Sao giờ xem ra nàng và chủ nhân Tu La Lộ lại giống như là địch nhân vậy.

Thế nhưng mà nếu là địch nhân thì sao nàng lại xuất hiện trong Hàn Băng Kính?

Bọn hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, nữ tử thần bí trong tích tắc này đã xuất kiếm rồi.

Sau khi xâm nhuộm máu tươi của nàng, kiếm của nữ tử thần bí đã nhanh đến không thể tưởng tượng nổi!

Một kiếm này, không tách ra bất luận kiếm quang nào cả, nhưng mũi kiếm đỏ tươi lại phảng phất như sống lại, trong đó tựa hồ phong ấn lấy Huyết Trì Địa Ngục, ẩn chứa vô hạn sát cơ!

Đối mặt chuôi kiếm nầy, Lâm Minh chỉ cảm thấy, sinh cơ của hắn đều như bị mũi kiếm chặt đứt vậy, không cách nào sống nổi.

- Đây là... Tử vong?

Lâm Minh kinh hãi, chiêu thức mà nữ tử thần bí thi triển, pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng không phải là đến từ chủ nhân Tu La Lộ, mà là tới từ 《 Thánh Điển 》!

《 Thánh Điển 》-- Tử chi thiên!?

Lâm Minh trong nội tâm tuy rằng vô cùng khiếp sợ, nhưng động tác trong tay lại không chậm chút nào.

Ám Long Thương gào thét, mang theo thần lực của Tu La chi huyết, hội tụ pháp tắc, cùng nữ tử thần bí ‘ kích ’ chiến!

Tu vi của hắn thấp hơn nữ tử thần bí, nhưng dựa vào sự cường đại của huyết mạch, còn có lực lượng nhục thể nên hắn không hề rơi vào thế hạ phong.

Kiếm của nữ tử muốn chặt đứt sinh cơ, nhưng mà khí huyết Lâm Minh lại như mặt trời ban trưa, căn bản trảm không được, giết không dứt.

Nhưng mà càng đánh, Lâm Minh lại càng kinh hãi.

Lý giải của nữ tử thần bí đối với 《 Thánh Điển 》 sinh tử, đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Lâm Minh, đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng nữ tử thần bí nhận định Lâm Minh căn bản không làm gì được nàng cũng không đúng, nhưng có một điểm nàng lại nói không sai.

Đó chính là pháp tắc mà Lâm Minh tu luyện vô cùng hùng vĩ, tinh khí thần tam tu, mà lại còn đồng tu Nhân Thể vũ trụ và Thiên Địa vũ trụ, có thể nói thế gian đại đạo, Lâm Minh toàn bộ đều đọc lướt qua rồi

Dưới loại tình huống này, tu vị bản thân Lâm Minh lại thấp như vậy, không có khả năng tu luyện đến tình trạng tinh sâu.

Chương 2003: Cái khăn che mặt (2)

《 Thiên Thư 》 và 《 Thánh Điển 》, Lâm Minh đều chỉ có thể nói là chỉ hiểu được một góc của băng sơn, muốn dung hợp cả hai gần như có thể nói là không có khả năng.

Kể từ đó, đối mặt với nữ tử thần bí đơn tu Nhân Thể vũ trụ, Lâm Minh ở phương diện pháp tắc đương nhiên phải rơi vào hạ phong rồi..

Oanh!

Tiếng nổ đáng sợ khiến Thiên Địa phải rung động, Lâm Minh cùng nữ tử thần bí lần nữa chính diện xông tới.

Hai người bọn họ cùng nhau lui về saủ, cả phiến thiên không, cũng như thủy tinh bị thiết chùy tàn phá, vỡ ra từng khối từng khối một.

Sắc mặt nữ tử thần bí có chút biến hồng, miệng vết thương trên tay nàng lại bị mở rộng thêm một bước, máu chảy không ngớt.

Mà trái lại Lâm Minh, lân giáp trên người hắn cũng đã rách nát rất nhiều chỗ, khí tức trong cơ thể cực kỳ hỗn loạn.

Đây là một hồi chiến đấu thảm thiết.

Song phương đối chiện là tuyệt thế thiên tài đệ nhất cổ kim, hơn nữa còn đánh ngang tay.

Ở bên ngoài Hàn Băng Kính, Vô Yên đã không cách nào biểu đạt rung động trong lòng được nữa, chỉ là sự cường đại của nữ tử thần bí khiến nàng cực kỳ khiếp sợ, mà bất khả tư nghị nhất chính là, ở vào thời đại võ đạo văn minh đã suy sụp như giờ, Tam Thập Tam Thiên, vì sao còn có thể đản sinh ra kỳ tích như Lâm Minh được chứ?

Đây là Thánh chủ cấp giao thủ sao?

- Ngươi... Pháp tắc thấp hơn ta, cảnh giới cũng thấp hơn ta, lại có thể đánh ngang tay với ta, ta vốn tưởng rằng, ngươi vận dụng lực lượng của Tu La chi huyết, lực lượng sẽ rất nhanh hao hết, không nghĩ tới ngươi khí huyết lâu dài, sinh mệnh lực tràn đầy, vậy mà có thể chèo chống đến bây giờ, bất quá... Ngươi tựa hồ kéo dài không được một ngàn tức rồi?

Lúc này cách thời gian một ngàn tức vẫn còn rất lâu, đúng như lời nữ tử thần bí nói, sau khi vận dụng Tu La chi huyết, Lâm Minh bởi vì bộc phát quá độ nên lực lượng tiêu hao quá nhanh, dù là hắn sức chịu đựng khủng bố, cũng khó có thể chèo chống lâu như vậy.

- Cứ theo đà này, lại kéo dài trăm tức nữa thì công kích của ta tựu sẽ khiến thể lực ngươi hao hết, như vậy ta sẽ không chiến mà thắng, bất quá, ta cũng không muốn như vậy, ta muốn trong khi ngươi đang được Tu La chi huyết gia trì, toàn lực đánh bại ngươi!

Trong khi nữ tử thần bí nói chuyện, tóc dài sau lưng nàng bay lên, một tòa đạo tháp hiển hiện sau lưng nàng.

Tòa đạo tháp này, tổng cộng có sáu tầng, trong tháp tựa hồ trấn áp vô số chủng tộc có trí tuệ, thiên thần, còn có cả ác ma.

Sau khi đạo tháp xuất hiện, khí thế của nữ tử thần bí nhanh chóng tăng vọt đến một trình độ kinh người, hơn nữa lúc này còn không phải chỉ là sinh chi ý cảnh hoặc là tử chi ý cảnh nữa, mà là sinh tử dung hợp.

Nữ tử thần bí, chưa từng sử dụng qua một kích sinh tử dung hợp, hôm nay, nàng rốt cục muốn toàn lực xuất thủ rồi. Trên thực tế, dùng tu vi của nàng mà nói, sinh tử ý cảnh muốn làm đến dung hợp hoàn mỹ vẫn phi thường khó khăn, nhưng một khi dung hợp được, uy lực sẽ không thể tưởng tượng.

Đối mặt một kích này, sắc mặt Lâm Minh cực kỳ ngưng trọng, từ trong Thể Nội Thế Giới của hắn, hai đạo thân ảnh bay ra. Đứng ở hai bên Lâm Minh, đây là hai đại phân phân thân của Lâm Minh.

Sự xuất hiện của hai phân thân khiến nữ tử thần bí nao nao:

- Tinh khí thần tam thể Đạo Thai... Tu La Thiên Đạo của ngươi thì ra đã tu luyện tới loại trình độ này rồi, bước tiếp theo chính là dung hợp pháp tắc Tam Thập Tam Thiên rồi, thật sự khiến ta ngoài ý muốn. Bất quá dừng ở đây thôi, một kích cuối cùng của ta, ngươi không ngăn được đâu, thể lực của ngươi đã tiêu hao hơn phân nửa, mà ta lại đang chuẩn bị xuất một kích toàn lực!

Nữ tử thần bí ngoài miệng nói thế nhưng lại không hề ảnh hưởng đến công kích của nàng.

Đạo tháp nguy nga kia mang theo đại đạo ý chí thương cổ, nghiền áp đến Lâm Minh!

- Sinh Tử Luân Hồi!

Nữ tử thần bí hai tay đánh xuống, tựa như tinh thần trụy lạc, hạo vũ đổ sập vậy!

Trong lúc nhất thời hư không hoàn toàn bị định trụ, toàn bộ thế giới trong kính tựa hồ cũng đọng lại, căn bản vô lực giãy dụa.

Trong nháy mắt này, Lâm Minh cũng động.

Hắn biết rõ sự đáng sợ trong chiêu thức của nữ tử thần bí, hắn không hề né tránh, cầm trong tay Ám Long Thương, bay thẳng mà ra!

Nử tử thần bí nói không sai, nếu như chính diện va chạm, dù là Lâm Minh phát huy toàn bộ lực lượng, thiêu đốt tánh mạng tinh huyết, hắn cũng không địch lại!

Bởi vì vô luận là 《 Thánh Điển 》, hay 《 Thiên Thư 》, trình độ tu luyện của Lâm Minh đều không bằng nữ tử thần bí!

Dưới chênh lệch pháp tắc cực lớn, thể lực của hắn cũng tiêu hao rất nhiều, như vậy thì hắn phải thua không thể nghi ngờ!

Vì vậy trong nháy mắt, Lâm Minh làm ra một quyết định, hắn định đồng thời vận dụng pháp tắc của 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên

Thư 》!

Thế nhưng muốn đồng thời vận dụng hai loại pháp tắc, tương đương với phải kết hợp 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên Thư 》 với nhau, cái này nói dễ vậy sao?

Tu vị Lâm Minh hiện giờ, pháp tắc mà hắn lĩnh ngộ đều khó mà làm được điểm này.

Bất quá, hắn vẫn có biện pháp.

Nhưng hắn không cần hoàn toàn dung hợp hai loại pháp tắc, chỉ là kết hợp sử dụng chúng thôi.

Một mình hắn không thể đồng thời vận dụng hai loại pháp tắc được, nhưng hắn còn có phân thân!

Một khắc này, Lâm Minh cũng xuất thủ!

Hắn thiêu đốt tinh huyết, toàn thân khí huyết sôi trào, sinh sinh bất tức, mà sau một khắc, lại trở về một mảnh tĩnh mịch!

Sinh tử ý cảnh bành trướng trong cơ thể hắn, pháp tắc của mười cái kim sắc thư hệt, còn có Đọa Thần sơn mạch Ham Đài ngộ đạo pháp tắc giống như nước chảy dũng mãnh tiến vào trái tim Lâm Minh.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh hắn, hai đại phân thân, từng người vận chuyển năng lượng trong cơ thể, Vạn Ma Sinh Tử Luân và Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn xuất hiện trong tay hai phân thân.

Thể nội vũ trụ của bản tôn cùng thể ngoại vũ trụ của phân thân kết hợp, như vậy có thể đồng thời vận dụng hai loại pháp tắc, khiến tất cả lực lượng vốn có của Lâm Minh đều bộc phát đến mức tận cùng!

Đây cũng là một kích mạnh nhất mà Lâm Minh có thể thi triển!

XÍU... UU!!

Ám Long Thương gào thét mà ra, dẫn dắt hai loại pháp tắc, cùng với võ đạo ý chí của Lâm Minh phóng tới nữ tử thần bí.

- Cái gì? Ngươi chẳng những thông hiểu 《 Thánh Điển 》, hơn nữa đã tu luyện tới loại tình trạng này rồi!?

Nữ tử thần bí kinh hãi, nàng thật không ngờ, Lâm Minh theo nàng thấy là đã lâm vào tuyệt địa, phải thua không thể nghi ngờ vậy mà vào thời khắc cuối cùng lại đột nhiên vận dụng pháp tắc trong 《 Thánh Điển 》 dung hợp với Tu La Thiên Đạo pháp tắc phát ra công kích đáng sợ như thế.

Lâm Minh pháp tắc không bằng nàng, hắn liền dùng hai loại pháp tắc kết hợp lại để đền bù!

Lúc này nữ tử thần bí căn bản không kịp suy nghĩ Lâm Minh với tư cách là truyền nhân của Tu La nhất mạch sao có thể tu luyện 《 Thánh Điển 》 tới loại trình độ này, cũng không kịp phán đoán thế công của nàng và Lâm Minh đến cùng ai mạnh hơn, lúc này nàng chỉ có thể toàn lực ứng phó, ném Thần Ma Luân Hồi Tháp trong tay ra!

Chương 2004: Cái khăn che mặt (3)

Ù ù long!

Luân Hồi Tháp gào thét, thế giới đều bị nghiền áp!

Mà đối mặt với lực lượng khổng lồ như thế, Lâm Minh vui mừng không sợ, hắn từ đuôi đến đầu, cầm trong tay Phượng Huyết Thương, nhảy vào trong tháp!

Luân Hồi Tháp rung mạnh, vô số pháp tắc không ngừng bị phá vỡ, nát bấy!

Mà Thần Ma, tánh mạng trí tuệ phong ấn trong tháp cũng bị thương mang đáng sợ giết chết chết!

Pháp tắc bay múa, năng lượng gào thét, nhục thân của Lâm Minh phải trực tiếp thừa nhận năng lượng phong bạo đáng sợ, hắc sắc lân phiến bao trùm bên ngoài thân hắn cứ thế bị bong ra từng màng, máu tươi đầm đìa!

Nhưng dựa vào một cổ ý niệm, hắn lại anh dũng tiến về phía trước, thế không thể đỡ!

"Bồng! " "Bồng! " "Bồng! "

Thần Ma Luân Hồi Tháp một tầng lại một tầng bị Lâm Minh xuyên phá!

Va chạm kịch liệt khiến hai tay Lâm Minh huyết nhục mơ hồ, cơ hồ lộ ra cẳng tay, nhưng hắn lại cắn chặt răng, liều lĩnh lao ra.

- Mở cho ta!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, mái vòm của Luân Hồi Tháp muốn điên cuồng nổ tung lên, Lâm Minh như Cuồng Long phá tan trói buộc, nhất phi trùng thiên!!

Hắn cầm trong tay Ám Long Thương, thế đi như cầu vồng, đâm thẳng tới cổ họng nữ tử thần bí!

Tốc độ này nhanh đến cực hạn, Luân Hồi Tháp bị phá, chiêu thức dùng hết, nữ tử thần bí năng lượng mới chưa tạo ra căn bản không có khả năng tránh né được!

Mắt thấy Lâm Minh tóc tai bù xù, toàn thân nhuốm máu, nghiễm nhiên giống như Tu La Chiến Thần vọt tới trước, nữ tử thần bí rốt cục cũng hoa dung thất sắc.

Dưới pháp tắc chênh lệch tuyệt đối như thế, Lâm Minh vậy mà đã phá vỡ Sinh Tử Luân Hồi của nàng.

Tín niệm và lực trùng kích đáng sợ như thế khiến cho nàng phải rung động.

Mũi Ám Long Thương chỉ còn cách cái cổ ngọc của nàng chưa đầy một trượng, nàng có lẽ đã có thể cảm nhận được hàn ý từ mũi thương.

Chỉ cần qua thêm một phần ngàn nháy mắt nữa thì hộ thể thần lực của nàng cũng sẽ bị Ám Long Thương xé mở không chút lưu tình, rồi sau đó cổ họng của nàng sẽ bị trực tiếp xỏ xuyên qua!

Dù thể lực còn lại của nàng nhiều hơn Lâm Minh, dù nội tình của nàng thâm hậu hơn Lâm Minh, nhưng đối mặt với thương mang này cũng không thể làm gì được.

Bồng!

Một tiếng nổ vang, hộ thể thần lực của nữ tử thần bí bạo toái, Ám Long Thương xuyên thẳng vào!

Sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng lại không kinh hô, chỉ vô ý thức nhắm nghiền hai mắt.

Mà vào thời khắc cuối cùng này, mũi thương của Lâm Minh lại khẽ nghiêng, xẹt qua gò má nữ tử thần bí.

Nữ tử thần bí chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, nàng đột nhiên kinh hãi, vô ý thức sơ qua đôi má, lại phát hiện khăn che mặt của nàng đã bị Ám Long Thương đánh bay!

Một vòi máu tươi, dọc theo đôi má nữ tử thần bí chảy xuống.

Mà lúc này, thân thể Lâm Minh đã y hệt tia chớp lướt thoáng qua nữ tử thần bí

Tầng khăn che mặt kia đã bị thương mang đáng sợ của Ám Long Thương xé nát, thân thể Lâm Minh bay ra hơn trăm trượng, hắn nửa quỳ trong hư không, lực lượng thân thể đã tiêu hao đến gần như không còn thừa lại chút nào nữa rồi.

Lực lượng của Tu La chi huyết rốt cuộc không cách nào bảo trì được nữa, lân phiến không trọn vẹn bên ngoài thân thể Lâm Minh dần biến mất, hắn hít sâu một hơi, quay đầu lại, nhìn về phía nữ tử thần bí.

Nữ tử thần bí đưa lưng về phía hắn, áo choàng sau lưng nàng, đã bị xé rách, quần áo cũng có nhiều chỗ tổn hại, nhưng nàng thoạt nhìn cũng không chật vật, ngược lại nhiều ra một loại cảm giác thê mỹ vô hạn.

Nữ tử thần bí chậm rãi xoay người, nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh cuối cùng lưu thủ khiến nàng sống sót, tuy rằng Lâm Minh hiện giờ đã không hề có lực hoàn thủ nữa, nhưng nàng biết rõ, mình đã thất bại.

- Ngươi... Thực rất giỏi, phải nói thực lực ngươi thua ta, nhưng ngươi lại thắng...

Nữ tử nói như vậy, Lâm Minh cũng nhìn thấy khuôn mặt của nàng, đó là một dung nhan hoàn mỹ như trăng sáng, cơ hồ giống như đúc gương mặt của Thánh Mỹ...

- Ngươi rốt cuộc là...

Lâm Minh nhìn nữ tử thần bí này, hắn dùng Ám Long Thương đẩy ra khăn che mặt của nàng chính là vì nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng, mà bây giờ nữ tử này dung mạo quả thật thập phần tương tự với Thánh Mỹ, cái này tự nhiên không thể nào là trùng hợp được.

Giữa nữ tử này và Thánh Mỹ chắc chắn có liên hệ không muốn người biết.

Chẳng lẽ Thánh Mỹ, cũng là người của Thần Tộc?

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý nghĩ này, lại cảm thấy rất không có khả năng.

Thánh Mỹ trong ấn tượng của hắn tu luyện vẫn là Thần Nguyên và công pháp Hồn Tộc, nếu nàng thật là Thần Tộc thì có lẽ nên tu luyện thần lực mới đúng, như vậy mới có thể khiến Thánh Mỹ phát huy ra sức chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

Nữ tử thần bí nhìn về phía Lâm Minh, cười nhạt một tiếng nói:

- Ngươi đi hỏi ta là ai thì có ý nghĩa gì? Ta và ngươi cách dài thời gian chi hà đằng đẵng, không hề có điểm chung nào cả.

‘ nữ ’ tử đang khi nói chuyện, quay người ‘ dục ’ ly khai.

Mà lúc này, Lâm Minh mở miệng nói:

- Ta đã từng thấy qua một nữ tử dung mạo hoàn toàn giống người, mà nàng lại là người cùng thời với ta.

Lời Lâm Minh nói khiến thân thể nữ tử có chút dừng lại, nàng xoay người lại, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Minh.

- Thật sao...

Nử tử thanh âm nhàn nhạt, không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, rồi sau đó, nàng đạp gió mà đi, biến mất trong thế giới trong kính mênh mông, cùng Thiên Địa dung hợp làm một thể, biến mất không thấy đâu nữa.

Lâm Minh nhìn nữ tử thần bí kia biến mất, thật lâu không nói gì.

Sự xuất hiện của nữ tử thần bí để lại trong lòng Lâm Minh rất nhiều bí ẩn.

Thân thế Thánh Mỹ đến cùng là như thế nào?

Lâm Minh nhớ rõ, năm đó sau khi hắn tu luyện ở Nguyên Mộng Vũ Trụ Tinh Hà Cổ Chiến Tràng tu luyện đi ra đã gặp được Hồn Đế, về sau liền gặp lại Thánh Mỹ.

Mà Thánh Mỹ hỏi hắn, có nguyện ý buông tha cho Nhân tộc, cùng nàng một mình rời đi, đi đến một nơi xa xôi, vừa đi đã hơn ức năm hay không

Khi đó, Thánh Mỹ tựa hồ có lợi khó nói.

Mà Lâm Minh, bởi vì có quá nhiều thứ không bỏ xuống được, vì vậy, hắn lựa chọn cự tuyệt.

Hiện giờ, ở Tu La cấm địa này, Lâm Minh liên tưởng đến đủ lời mà Thánh Mỹ nói với hắn trước kia, trong lòng hắn cũng có đủ loại ý niệm.

Những ý niệm lộn xộn phức tạp này tụ tập cùng một chỗ, Lâm Minh cũng không biết đến cùng chân tướng như thế nào.

Mà hắn và Thánh Mỹ, về sau không biết lúc nào mới gặp mặt. Cũng không biết có cơ hội để chứng thực hay không nữa.

- Lâm Minh, không sao chứ!

Ở bên ngoài Hàn Băng Kính, bọn người Đế Vô Ngân chạy tới, tâm tình cũng khó mà bình tĩnh được.

Nhất là đám võ giả Thần Tộc như Đế Vô Ngân, Lam Lạc, bọn hắn đều rõ ràng, Thượng Cổ Thần Tộc lần này là nhặt được bảo rồi.

Lâm Minh là địch nhân với Thánh tộc, sự xuất hiện của hắn đã mang đến cho Thần Tộc một chuyển cơ rất lớn.

- Cuối cùng một thương nổi danh sao?

Chương 2005: Ban thưởng

Vô Yên mở miệng hỏi, trước đó, bọn hắn đều cho rằng, Lâm Minh đã là thua nhiều thắng ít rồi, nhưng thần lai chi bút vào thời khắc cuối cùng lại nghịch chuyển chiến cuộc, một thương, quả thật cực kỳ kinh diễm!

Lâm Minh lắc đầu, lúc này hắn như có điều cảm giác,, quay đầu nhìn qua hướng trên bầu trời.

Đạo quang đoàn lơ lửng trên bầu trời thế giới trong kính kia chậm rãi lướt về phía Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, bọn hắn biết rõ, đồ vật trong quang đoàn này chính là ban thưởng của Lâm Minh!

Mọi người không biết ban thưởng này là gì, chỉ là từ trong quang đoàn này, bọn hắn đều cảm nhận được một cổ khí tức đế giả đáng sợ.

Tựa hồ phẩm cấp của đồ vật này đã đã vượt qua Chân Thần.

- Sẽ là vũ khí cuối cùng nhất là chủ nhân Tu La Lộ sử dụng sao?

Mọi người nghĩ như vậy, ánh mắt đều trở nên nóng bỏng, tuy rằng đây là đồ của Lâm Minh, không có quan hệ quá lớn đến bọn họ, nhưng có thể kiến thức được thần vật bực này bọn họ cũng cảm thấy cực kỳ kích động.

Quang đoàn cuối cùng chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay Lâm Minh, hiển hóa thành hình.

Mọi người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy không gian trong lòng bàn tay Lâm Minh tựa hồ như bị sụp đổ xuống, bị năng lượng vô tận bao vây, một khắc này, ở trong lòng bàn tay Lâm Minh tựa hồ nắm một cái vũ trụ.

Mà trung tâm vũ trụ này là vòng xoáy năng lượng Hắc Ám, hấp hết mọi vầng sáng, cũng che đậy cảm giác của mọi người, khiến bọn hắn dù cố gắng thế nào cũng không thể thấy rõ được đồ vật trong đó là gì.

Nhưng mà Lâm Minh lại cảm nhận được, năng lượng trong lòng bàn tay khiến hắn cảm nhận được một cổ triệu hoán đến từ chính pháp tắc.

Nếu như nói, trong lòng bàn tay hắn đang nắm một vũ trụ thì quả thực đúng vậy, chỉ có điều, đây cũng không phải là vũ trụ bình thường, mà là một cái thể nội vũ trụ tự thành hệ thống.

Pháp tắc khí tức ẩn chứa trong đó chính là pháp tắc sinh mệnh.

Pử trong vũ trụ, phảng phất như có vô số tánh mạng sinh ra đời, lại tiêu tan, sinh sinh tử tử...

Trong tích tắc này, tất cả pháp tắc khí tức thu liễm, Lâm Minh cảm thấy, kỳ thật đồ vật trong lòng bàn tay hắn là một giọt máu.

Đây là một giọt Đại Đế chi huyết, tản mát ra khí tức khủng bố vô cùng vô tận, giống như Tinh thần chìm nổi trên hư không.

Trong đó ẩn chứa áo nghĩa sinh tử pháp tắc, lại ẩn chứa ý chí khủng bố đến từ Đại Đế.

Khí tức mà nó mang đến Lâm Minh hết sức quen thuộc, mà cổ khí tức quen thuộc này lại khiến tâm thần hắn rung động lắc lư.

Ở Nguyên Mộng Vũ Trụ, Kim Sắc Thư Hệt mà Lâm Minh đạt được có khí tức rất giống giọt máu tươi này, như vậy nếu không đoán sai thì đây hẳn là một giọt tinh huyết của người sáng tạo 《 Thánh Điển 》 lưu lại.

- Không phải Tu La chi huyết, mà là 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả chi huyết sao...

Cái này khiến Lâm Minh vô cùng kinh ngạc.

Máu của 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả vì sao lại ở trong cấm địa của chủ nhân Tu La Lộ?

Lâm Minh không khỏi nghĩ đến ở Tinh Hà Cổ Chiến Tràng mình đã thấy được đại chiến giữa chủ nhân Tu La Lộ và 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả.

Trận chiến ấy, 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả bị chủ nhân Tu La Lộ gây thương tích, 《 Thánh Điển 》 cũng sụp đổ, thần huyết trong cơ thể hắn cũng bị mất rất nhiều.

Chẳng lẽ, chủ nhân Tu La Lộ đã thu thập thần huyết của 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả lưu lại trong cấm địa của mình, trở thành cơ duyên cho kẻ đến sau sao?

Lâm Minh dừng ở chỗ giọt tinh huyết kia, nó cũng không phải một giọt máu bình thường mà là tinh hoa do rất nhiều huyết dịch ngưng luyện thành.

Đã trải qua 10 tỷ năm nhưng tinh khí ẩn chứa trong đó chẳng những không tiêu tán, lại ngược lại bởi vì sinh chi pháp tắc mà sinh sinh diệt diệt, càng ngày càng mạnh, cũng như rượu ngon cất giữ ở trong hầm vậy, thời gian càng lâu dài tthif càng thêm trân quý.

- Ta đã hấp thu Tu La chi huyết, lại hấp thu một giọt 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả chi huyết thì sẽ thế nào đây?

Lâm Minh có chút do dự, nhưng vẫn mặt cho giọt máu kia rơi vào lòng bàn tay mình, chậm rãi sáp nhập vào, không có một tia tiếng vọng.

Hắn định ở chỗ này hấp thu luyện hóa giọt tinh huyết này, nếu thế, một khi trong Tu La trong cấm địa còn có gì ngoài ý muốn thì hắn cũng có thực lực mạnh mẽ để ứng đối.

Mà bọn người Đế Vô Ngân có quan hệ lợi ích mật thiết với mình, tự nhiên sẽ hộ pháp.

Lâm Minh ngồi xếp bằng trong hư không, sau khi bình tĩnh ngắn ngủi, hắn cảm nhận được năng lượng nước lũ trong cơ thể, cùng lúc đó, ý thức hải của hắn cũng nổi lên sóng gió ngập trời.

Trong tích tắc, hắn chỉ cảm giác mình không giống như đang sáp nhập một giọt máu, mà là sáp nhập vào một mảnh vũ trụ mênh mông thâm u vậy.

Trong giọt máu kia tựa hồ có một mảnh Tinh Hà dài hẹp đang rung động lắc lư, hàng tỉ tinh thần cùng nhau lập loè.

Mỗi một tinh thần đều là một ký tự phồn áo tối nghĩa, tinh thần vô cùng vô tận dần dần hội tụ thành một bản Cổ Kinh.

Trên Cổ Kinh có một thân ảnh mông lung đang ngồi xếp bằng lấy.

Hắn chỉ ngồi ở chỗ kia lại phảng phất như ngồi ở quá khứ xa vô tận, ngồi ở cuối cùng tuế nguyệt, phảng phất như đã chết đi vậy, không có chút sinh cơ nào cả.

Ở bên cạnh hắn, cả mảnh Trụ Vũ, vô tận hư không này đều đang rung động lắc lư, sụp đổ, trên người không ngừng quanh quẩn lấy tử khí.

Mảng lớn mảng lớn Tinh Hà đều chôn vùi, mục nát dưới chân hắn, ở trong gió vũ trụ lạnh như băng hóa thành tro bụi tiêu tán.

Lúc này, Cổ Kinh khẽ run lên, như hằng sa cát chảy trong suốt sáng lên, ở cuối cùng vũ trụ đối lập với thân ảnh mông lung kia còn có một bóng người.

Bóng người này là một nữ tử.

Hoàn toàn khác với nam tử toàn thân tĩnh mịch kia, nữ tử này lại như trăng sáng vậy, trên người tản mát ra ánh sáng chói lọi xinh đẹp, chính giữa mỗi một đám ánh sáng chói lọi đều có một bóng người kim sắc nho nhỏ, cùng nhau niệm tụng kinh văn, sinh cơ tràn ngập, cuốn khắp Chu Thiên Tinh Hà, chiếu sáng toàn bộ vũ trụ tinh hà ở sau lưng.

Dưới hào quang của nàng bao phủ, rất nhiều ngôi sao u ám bắt đầu lóe ra sinh cơ bừng bừng, mơ hồ có thể thấy được trên rất nhiều ngôi sao vốn tĩnh mịch nặng nề đã xảy ra biến hóa Thương Hải Tang Điề, có cọng cỏ non tỏa ra sinh cơ, mở ra tầng nham thạch hóa thành đại thụ che trời, có thần cầm vỗ cánh tiến công trời cao, có côn ngư bơi, kéo vô tận...

- Trong một giọt máu ẩn chứa bí lực và cảnh giới hại loại sinh tử bất đồng, đối lập lẫn nhau, nhưng lại cùng tồn tại trong một phiến Trụ Vũ...

Lâm Minh cảm ngộ Cổ Kinh này, linh hồn giống như đã siêu thoát ngoại vật vậy.

Bên trong tinh huyết ẩn chứa áo nghĩa của 《 Thánh Điển 》, so với Kim Sắc Thư Hệt càng thêm trân quý!

Đây là một hồi cơ duyên khó lường, đối với Lâm Minh tìm hiểu thể nội vũ trụ pháp tắc có chỗ tốt không thể tưởng tượng nổi!

Chương 2006: Thánh chủ đỉnh phong (1)

- Ta trước khi, chỉ xem qua sinh chi thiên của 《 Thánh Điển 》, cũng chính là Kim Sắc Thư Hệt, lại không em qua tử chi thiên, nhưng ở trong giọt tinh huyết này, ta chẳng những có lý giải sâu sắc hơn đối với sinh chi thiên, hơn nữa đã có thể ẩn ẩn phỏng đoán ra một số nhỏ áo nghĩa thuộc về tử chi thiên rồi...

Lâm Minh từng ở trên Huyễn Thần Linh Nhai Ham Đài ngộ đạo, cùng chung quanh Thiên Địa cộng minh, đã từng gặp rất nhiều dị cách tuế nguyệt, lĩnh ngộ đối với 《 Thánh Điển 》 không phải chuyện đùa.

Hiện giờ trong ý thức hải của hắn, một ít kí tự của Kim Sắc Thư Hệt kia lĩnh ngộ ra bắt đầu ầm ầm minh động, cùng một ít sức mạnh thần bí trong giọt tinh huyết kia cộng minh.

Lâm Minh phúc chí tâm linh, Thiên Mục Đạo Cung bỗng nhiên ' bắn ' ra hào quang chói mắt, mang theo bí lực khám phá tất cả ngưng tụ ở trên các ký tự Cổ Kinh kia.

Một ít kinh văn tối nghĩa, mang theo khí tức không rõ bắt đầu sáng lên, sương mù tối nghĩa lui bước, đột nhiên kinh văn bắn ra một tia lãnh mang yếu ớt thần bí, giống như hàn thiết.

Những lãnh mang này rất kỳ quỷ, tuy rằng yếu ớt, nhưng kéo vô tận, phảng phất như vĩnh hằng hỏa diễm sẽ không dập tắt, hướng Hắc Ám vô tận phương xa bắn đi... Đột phá nguyên một đám Trụ Vũ, rốt cục đi tới Hồn Giới, đi tới Nguyên Mộng Vũ Trụ.

Nguyên Mộng Vũ Trụ thần bí, những lãnh mang này sau khi bắn vào, bỗng nhiên từ các nơi Nguyên Mộng Vũ Trụ đều có một đám bí lực tinh khiết vô cùng bí ẩn ầm ầm bắn ra, men theo quỹ tích những lãnh mang kia hợp thành vào trong đầu Lâm Minh.

Oanh!

Lâm Minh lại chấn động toàn thân, bên trong cốt nhục, giọt huyết dịch như ngọc kia sáng lên, cùng tất cả Cổ Kinh cộng minh, vây lấy toàn thân Lâm Minh.

Hào quang kỳ dị này tối sầm một bên, phảng phất như âm dương ngư, đồng thời ẩn chứa sinh tử chân ý, bao lấy Lâm Minh vào trong, một tầng lại một tầng...

Thời gian dần trôi qua, pháp tắc biến thành một cái Hắc Bạch quang kén kỳ dị.

Lâm Minh bị bao lấy trong đó, khi thì có sinh mệnh rung động, khi thì lại một mảnh tĩnh mịch...

Lâm Minh bên trong kén phảng phất như Phật trải qua một giấc mộng kéo dài, trong mộng, hắn nhìn thấy một hồi hạo thế đại kiếp nạn lan khắp vũ trụ!

Quy mô trận đại kiếp nạn này so với Thánh tộc xâm lấn Thần Tộc lần này còn đáng sợ hơn nhiều lắm, cơ hồ lan đến khắp toàn bộ chủng tộc vũ trụ.

Hắn thấy được Ác Ma tàn sát bừa bãi, thấy được vô số sinh linh tiêu vong, ức vạn dặm không gian, sanh linh đồ thán, đại thế giới, một người tiếp một người bị hủy diệt.

Trường hạo kiếp cực kỳ đáng sợ, thậm chí cải biến Thiên Đạo quy tắc, khiến một ít vũ trụ của Tam Thập Tam Thiên triệt để diệt sạch, trở thành Man Hoang...

Mà thời đại này, chính là thời đại của chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tạo 《 Thánh Điển 》.

Lâm Minh, tựa hồ như xuyên việt đến 10 tỷ năm trước, chứng kiến tất cả

Những đoạn ngắn này mơ hồ không rõ, nhưng tràng cảnh trong đó lại khiến Lâm Minh rung động không hiểu.

Những Ác Ma đáng sợ kia phô thiên cái địa, kém cỏi nhất cũng là Thánh chủ cấp, ngoài ra còn có Giới Vương cấp, Ác Ma Đại Giới

Giới Vương cấp nhiều vô số kể.

Ngoài ra còn có rất nhiều Ác Ma Thiên Tôn cấp, Chân Thần cấp.

Chí cường giả của Thái Cổ chư tộc đại chiến với những những Ác Ma này đã tiêu hao hết nguyên khí.

Rất nhiều chủng tộc, bị triệt để diệt tộc...

Mà nhân loại, Hồn Tộc, Thánh tộc vào thời đại kia đều là tiểu chủng tộc, bọn hắn vẫn còn tồn tại, phồn diễn sinh sống, thời gian dần qua chiếm lĩnh Tam Thập Tam Thiên, phát triển võ đạo văn minh thuộc về bọn hắn...

Tánh mạng trí tuệ của vũ trụ suy sụp, lại lần nữa phát triển mạnh mẽ...

Quá trình này, cũng như tánh mạng luân chuyển sinh tử vậy.

Huy hoàng tức là sinh, hủy diệt tức là tử...

Lâm Minh như có cảm ngộ, không hề nghi ngờ, tình cảnh hắn chứng kiến đều là trí nhớ trong giọt tinh huyết kia.

- Những Ác Ma kia... Là cái gọi là Thâm Uyên Ác Ma sao? Thái Cổ giới độc lập bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, kỳ thật nói trắng ra... chính là cửa vào Thâm Uyên đi thông Tam Thập Tam Thiên sao?

Giải thích như thế tựa hồ hợp lý nhất, Thái Cổ giới, đại khái cũng chính là cửa vào Thâm Uyên, lại không cách nào bị hủy diệt, cho nên từ 10 tỷ năm trước vẫn bảo tồn đến giờ, đã trở thành di tích.

- Đại thế giới, vũ trụ vạn vật, võ đạo văn minh... tất cả trên thế gian đều chạy không thoát khỏi sinh tử Luân Hồi, sinh tử pháp tắc, là pháp tắc phổ biến nhất trong vũ trụ, không chỗ nào không có, như vậy Vĩnh Sinh chi pháp, thật sự tồn tại sao?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua đủ loại ý niệm, bất tri bất giác cách nhìn, nhục thể của hắn, cùng huyến kén chung quanh hắn dung hợp thành nhất thể, thời gian dần qua lột xác.

Mặt ngoài huyết kén hiện ra vô số phù văn, ẩn ẩn có thần quang lưu chuyển, vân hà mờ mịt...

Loại tình cảnh này giằng co không biết bao lâu, vào một thời khắc, Tu La pháp tắc của thế giới trong kính lại đột nhiên như trường kình hấp thủy hội tụ đến.

Những pháp tắc mảnh vỡ này hình thành vòng xoáy cực lớn bay vào trong huyết kén, cùng lúc đó, Lâm Minh ở bên trong huyết kén, Tu La chi huyết trong cơ thể hắn cũng cộng minh với Tu La Thiên Đạo pháp tắc!

Ông ông ông --

Thanh âm đáng sợ đang quanh quẩn, thân thể Lâm Minh khi thì hiển hiện lân phiến, màu đen, khi thì lân phiến lại biến mất, khớp xương toàn thân hắn tích BA~ nổ vang, tựa hồ là Tu La chi huyết đang cùng 《 Thánh Điển 》 sáng tạo giả chi huyết kích động lẫn nhau vậy.

Hai loại huyết dịch trùng kích lẫn nhau, thân thể Lâm Minh tựa hồ như biến thành chiến trường.

Thống khổ đáng sợ như thủy triều đánh úp lại, cốt nhục Lâm Minh không ngừng xé rách, sụp đổ, đại lượng máu tươi bắn ra, chảy vào trong huyết kén.

Một khắc này, thân thể Lâm Minh phảng phất như bị ngâm trong Huyết Trì vậy.

Nhưng mà mắt thấy thân thể đang hủy diệt, trong lòng Lâm Minh lại tĩnh như Chỉ Thủy, không có chút bối rối nào cả.

Như là áo nghĩa của sinh tử pháp tắc, phá rồi lại lập, không trải qua hủy diệt, sao có thể đạt được tân sinh?

Về phần thống khổ vô biên kia, Lâm Minh cũng hoàn toàn bằng vào một cổ tín niệm kiên định chịu đựng lấy, vì vậy, mặc dù dưới tình huống như vậy, hắn vẫn có thể tiến vào trạng thái Không

Linh.

Tu vi của hắn, đangđột nhiên tăng mạnh!

Giới hạn Thánh chủ hậu kỳ lập tức bị đột phá, mà tu vi của hắn, vẫn còn đang điên cuồng dâng lên!

Thân thể càng ngày càng rách nát, cốt cách sâm bạch lộ ra, Lâm Minh chỉ bảo vệ chặt Thể Nội Thế Giới và tinh thần chi hải, mặc cho thân thể phát sinh đủ loại lột xác, mặc cho hai cổ năng lượng kích động xông hủy kinh mạch của hắn.

Hắn tin tưởng hai loại lực lượng trong cơ thể mình tất nhiên có thể dung hợp, nếu không chủ nhân Tu La Lộ chẳng phải là để lại sát cục sao? Hậu nhân kế thừa Tu La Thiên Đạo nếu như đạt được tinh huyết của người sáng tạo 《 Thánh Điển 》 chẳng phải chính là độc dược sao?

Chương 2007: Thánh chủ đỉnh phong (2)

Dung hợp thống khổ không biết giằng co bao lâu, huyết nhục bên ngoài thân Lâm Minh, kể cả lân phiến màu đen thời gian dần qua bị hư hại, cháy đen, cuối cùng nhất đều rơi xuống.

Mà phía dưới tầng huyết nhục mục nát này lại sinh ra huyết nhục mới, óng ánh trắng noãn, như là ôn ngọc.

Trọn vẹn mười ngày trôi qua, Tu La Thiên Đạo pháp tắc đã hoàn toàn hội tụ vào trong huyết kén.

Mà lúc này, tiếng ken két vang lên, trên huyết kén xuất hiện vết rạn rõ ràng.

Trong lòng bọn người Đế Vô Ngân vẫn một mực thủ ở chung quanh khẽ động, nhao nhao quăng ánh mắt đến, Lâm Minh muốn đi ra!

Huyết kén từng chút từng chút nứt vỡ, cuối cùng nhất hoàn toàn vỡ ra, Lâm Minh toàn thân dính đầy huyết tương và dịch nhờn khoanh chân ngồi ở trong huyết kén.

Cảm nhận được pháp tắc khí tức ngoại giới truyền đến, Lâm Minh mở hai mắt ra, chậm rãi đứng lên, quần áo hắn lúc này đã hoàn toàn bị nghiền nát, nhưng toàn thân hắn lại được đại đạo pháp tắc chi quang vây lấy, tựa như một vòng rực dương, khiến người căn bản không thấy rõ hắn.

- Hắn đã đã luyện hóa được giọt huyết dịch kia sao?

Đế Vô Ngân lẩm bẩm nói.

- Hẳn vậy rồi, thật khiến cho người đố kỵ...

Trong mắt Thác Bạt Khuê toát ra thần sắc phức tạp, huyết dịch kia không biết là do nhân vật tuyệt thế Thượng Cổ nào lưu lại, chỉ riêng phẩm chất thôi đã đạt đến cảnh giới hắn không thể lý giải, cơ duyên như thế bảo hắn sao có thể không hâm mộ cho được?

Lúc này, đại đạo chi quang thu liễm, ở trên người Lâm Minh ngưng tụ thành quần áo mới.

Một khắc này, tu vi của hắn, vậy mà đã đạt đến Thánh chủ đỉnh phong!

Tinh huyết do hai tồn tại siêu việt Chân Thần lưu lại trùng kích lẫn nhau, khiến tu vị Lâm Minh trực tiếp lướt qua Thánh chủ hậu kỳ, đạt đến Thánh chủ đỉnh phong!

Tu vị đột nhiên tiến bộ thần tốc như thế, ngay cả Lâm Minh cũng chưa từng lường trước được.

Bọn người Đế Vô Ngân, Vô Yên, Thác Bạt Khuê càng vô cùng giật mình:

- Thánh chủ đỉnh phong rồi sao?

- Cái này cũng quá nhanh rồi! Cho dù là thiên tài, từ Thánh chủ trung kỳ đến Thánh chủ đỉnh phong, thường thường cũng phải mất mấy trăm năm mới được...

- Thế nhưng mà thoáng cái vượt qua một cảnh giới, có khiến căn cơ bất ổn hay không?

Mọi người không không hoài nghi, vô luận là thiên tài của chủng tộc nào, bọn hắn tu luyện đều là không ngừng áp chế tu vị bản thân, tinh luyện pháp tắc bên ngoài.

Nếu không tu vị tăng lên quá nhanh, pháp tắc theo không kịp thì sẽ được không bù mất.

Ví dụ như tu luyện hỏa hệ pháp tắc, từ hỏa hệ đệ lục trọng ý cảnh bước vào cảnh giới Thánh chủ so với hỏa hệ đệ thất trọng ý cảnh bước vào Thánh chủ hiệu quả tự nhiên không giống nhau.

Lâm Minh càng phải như vậy, pháp tắc hiện giờ hắn tu luyện quá mức hùng vĩ, vốn đã lý giải được không đủ tinh thâm, nếu như không thể lý giải khắc sâu những pháp tắc đã vọng động đột phát thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thành tựu tương lai của hắn.

Đối với việc này, Lâm Minh im lặng.

Quả thật, cảnh giới của hắn tiến triển quá là nhanh, từ Thánh chủ sơ kỳ đến Thánh chủ đỉnh phong chỉ cần dùng vài chục năm, so với các thiên tài khác nhanh hơn không chỉ gấp mười lần.

Hậu quả do tu vị tiến triển quá nhanh mang đến hắn nhất định phải đền bù, nói cách khác, Lâm Minh cần phải hao phí thời gian rất dài để hoàn thành đột phá từ Thánh chủ đỉnh phong đến Giới Vương.

Đột phá Giới Vương, sẽ là một bước trọng yếu trên võ đạo chi lộ của Lâm Minh, hắn không thể qua loa chút nào được.

Lúc này, Lâm Minh nội thị thân thể.

Phát hiện Thể Nội Thế Giới của hắn tuy rằng đã lại lần nữa mở rộng, so với Thể Nội Thế Giới của rất nhiều cường giả Giới Vương cấp còn muốn rộng lớn hơn, nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác được, ở trong thân thể của hắn, hai cổ lực lượng thuộc về Tu La Lộ chủ nhân và 《 Thánh Điển 》 sáng tạo giả vẫn như nước với lửa, căn bản không cách nào dung hợp được.

Chúng mỗi bên chiếm cứ một bộ phận thân thể Lâm Minh, ẩn ẩn có xu thế địa vị ngang nhau.

- Quả nhiên... Muốn dung hợp hai cổ lực lượng này, rất khó khăn rất khó khăn...

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, hắn hiện giờ phải đi trên một con đường mà 10 tỷ năm qua chưa từng có ai đi.

Đối với rất nhiều thiên tài mà nói, đơn tu thể nội vũ trụ hoặc là đơn tu thể ngoại vũ trụ, có thể tu luyện tới cực hạn cũng đã là thành tựu không thể tưởng nổi rồi.

Mà muốn dung hợp cả hai, đó gần như là nói chuyện hoang đường viển vông...

Lâm Minh ẩn ẩn dự cảm, hai cổ lực lượng này tiềm phục trong cơ thể hắn, nếu như không cách nào dung hợp, để chúng chậm rãi phát triển thì đối với mình sẽ là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Hai đại pháp tắc siêu việt Chân Thần dung hợp, còn có củng cố căn cơ, đột phá Giới Vương...

Hai hạng nhiệm vụ nặng nề này như hai tòa núi lớn vắt ngang trên con đường tu luyện của Lâm Minh, hắn muốn vượt qua thật sự không hề dễ dàng.

- Ít nhất... ở trong vòng trăm năm hoàn thành củng cố căn cơ, đột phá Giới Vương, nhưng trăm năm sau, Thần Vực sẽ là tình cảnh bực nào đây?

Lâm Minh trong nội tâm yên lặng nói, hắn nắm chặc hai đấm.

Sau khi Lâm Minh hấp thu tinh huyết của người sáng tác 《 Thánh Điển 》, đại địa truyền đến tiếng nổ mạnh ù ù, Hàn Băng Kính cực lớn sừng sững trên Băng Nguyên dần lún xuống.

Mà tiếp sau đó, ở trước mắt bọn người Lâm Minh hiện ra một con đường đá xanh, con đường đá xanh này nghiêng nghiêng thông hướng lên bầu trời, mà ở đó, lăng không hiện ra một tòa Thần Điện.

Tòa Thần Điện này tang thương cổ xưa, đã trôi nổi trên bầu trời không biết bao nhiêu năm tháng.

Ở chung quanh Thần Điện có một tòa trận pháp cự đại, bên trong trận pháp này ẩn chứa năng lượng đáng sợ, một mảnh xiềng xích dài hẹp vừa thô vừa to giống như Hắc Long g quấn quanh trên Thần Điện, cố định Thần Điện trên bầu trời.

Thần Điện này có lẽ đã sớm tồn tại, chỉ là trước kia bị Hàn Băng Kính che chắn thôi.

Mọi người đối mắt nhìn nhau, trong thần điện này sẽ là thứ gì đây?

- Đây là còn đường cuối cùng rồi, nếu như ta không đoán sai, đây chính là Tu La Thần Điện ghi lại trong điển tịch của Thần Tộc ta, nếu như trong Tu La cấm địa có tồn tại cứu thế chi pháp, vậy thì chắc chắn bị phong ấn trong Tu La Thần Điện!

Đế Vô Ngân đột nhiên mở miệng, thanh âm có chút run rẩy, đến thời khắc này rồi sao hắn không kích động cho được.

Hắn vừa chờ mong, lại sợ hãi.

Hắn chờ mong đồ vật trong Tu La Thần Điện có thể ngăn cơn sóng dữ, nhưng lại sợ đây chỉ là cách nghĩ của bọn hắn, sợ hãi Tu La cấm địa cũng không có cách nào cứu vớt Thần Tộc bọn họ.

- Con đường đá xanh này, chúng ta có thể đi lên sao?

Vô Yên có chút nhíu mày, nàng cảm giác chỉ có Lâm Minh thông qua khảo nghiệm của Hàn Băng Kính, mình chỉ xem như miễn cưỡng vượt qua, mà những người khác, ngay cả vượt qua cũng không thể.

Dưới loại tình huống này, bọn hắn còn có tư cách bước vào Thần Điện cuối cùng sao?

Chương 2008: Sáu kiện chí bảo

Lời Vô Yên nói khiến Đế Vô Ngân có chút do dự, hắn ở trước con đường đá xanh hồi lâu, chần chờ nói:

- Tổ tiên nhân từ, cho dù chúng ta ném đi vinh quang của Thần Tộc, nhưng dù sao chúng ta là cốt nhục Thần Tộc, đến lúc chủng tộc diệt vong, chúng ta dù là không nên thân, tổ tiên có lẽ cũng sẽ không lạnh lùng mặc kệ chúng ta hủy diệt đâu.

Trong khi nói chuyện, Đế Vô Ngân vén lên trường bào, quỳ trên mặt đất, cúi đầu thật sâu với Thần Điện.

Ở sau lưng Đế Vô Ngân, bọn người Thân Khổ, Lam Lạc cũng theo đó quỳ xuống, hành đại lễ về hướng Thần Điện

Bọn hắn quỳ sát trọn vẹn mười tức mới đứng người lên. Lúc nà Đế Vô Ngân thập phần chậm chạp phóng ra một bước, đạp lên trên con đường đá xa, kết quả, hắn cũng không bị trận pháp ở đây bài xích.

Đế Vô Ngân trong lòng vui vẻ, lại bước ra một bước, như thế, cả người hắn đều đứng ở trên đường đá xanh rồi.

- Có thể đi lên.

Đứng trên con đường này, Đế Vô Ngân có một loại cảm giác kỳ dị, phảng phất cả người đều Không Linh, trực tiếp thừa nhận vô tận pháp tắc của vũ trụ tẩy lễ vậy.

Thân Khổ, Lam Lạc theo sát phía sau, cũng đi theo bước lên đường đá xanh.

Tiếp theo là Lâm Minh. Lâm Minh cảm giác đường đá xanh cũng giống với con đường đá xanh ở Tinh Thần Thiên Cung cuối Tu La Lộ, đá trải trên con đường này đều ẩn chứa khí tức pháp tắc.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí, đi về hướng Tu La Thần Điện.

Con đường này thoạt nhìn không hề dài, nhưng bọn hắn đã đi hơn một ngày rồi.

Bọn hắn đi rất chậm, cũng là vì tận khả năng cảm ngộ pháp tắc ở đây.

Rốt cục, sáu người đã đến trước mặt Thần Điện.

Giương mắt nhìn lên, cả tòa Thần Điện ánh sáng màu xanh mịt mù, trong đó ẩn chứa năng lượng cường đại, sinh sinh bất tức, bộ dạng hoàn toàn không giống đã trải qua 10 tỷ năm.

Đại môn Thần Điện đóng chặt, mà khi mọi người đến nó lại bỗng nhiên rộng mở.

Đế Vô Ngân và Thác Bạt Khuê đi tuốt ở đàng trước, hai người bọn họ cẩn thận từng li từng tí, mang theo những người khác đi vào Tu La Thần Điện.

Trong thần điện cũng không có nguy hiểm, Lâm Minh có thể cảm giác được pháp tắc ở đây thiên hướng về tường hòa, đại đa số đều là trận pháp mang tính phòng ngự, chỉ cần không chủ động phá hư tòa Thần Điện này thì cũng sẽ không có sát cơ gì cả.

Thông đạo trong thần điện bộ không hề dài, sáu người bước chân đạp lên trên con đường đá đã không biết bao nhiêu ức năm không có người đi qua, phát ra tiếng "Đát đát đát" trống trải.

Ở cuối thông đạo là một cái đại điện rộng rãi, đại điện này dài rộng đến mấy trăm trượng, rộng lớn giống như quảng trường vậy.

Ánh sáng pháp tắc chói lọi, chiếu sáng nơi đây, khiến cho đại điện giống như ban ngày.

Sáu người bước vào đại điện, chỉ thấy chính giữa đại điện này là một tòa tế đàn.

Tế đàn chỉ cao mấy trượng, có chín tầng bậc thang, trên mỗi một bậc thang đều điêu khắc lấy phù điêu xinh đẹp, ẩn ẩn có hào quang lập loè, điềm lành trận trận.

Bất quá đúng lúc này đã không còn ai chú đến bậc thang nữa rồi, ánh mắt mọi người, đều ngưng tụ ở trên tế đàn.

Tại nơi đó, nổi lơ lửng sáu kiện vật phẩm, mỗi một kiện tình huống đều hoàn toàn bất đồng.

Ở bên ngoài tế đàn, chỉ cần từ hào quang pháp tắc và ngoại hình để xem, mọi người rất khó có thể nhận ra đó đến cùng là vật gì.

- Khí tức thật mạnh mẽ, là do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

Lâm Minh trong nội tâm khẳng định, sáu kiện vật phẩm này đều không phải phàm phẩm.

Ở bên người Lâm Minh, bọn người Thân Khổ, Thác Bạt Khuê hô hấp đều dồn dập, bởi vì những bảo vật trân quý này khiến tâm tình bọn hắn khó có thể ức chế được..

Đây chính là chí bảo vào 10 tỷ năm trươ, tùy tiện xuất ra một kiện, cũng không biết trân quý hơn Chân Thần Linh Bảo gấp bao nhiêu lần nữa.

- Ân? Nơi này có chữ...

Vô Yên đột nhiên mở miệng, mọi người men theo ánh mắt của nàng trông qua, chỉ thấy một chỗ của tế đàn có khắc Cổ Thần Tộc Ngữ.

Cổ Thần Tộc Ngữ của mọi người tự nhiên không có vấn đề, rất nhanh đã hiểu rõ ý tứ trong đó.

Nó nói về việc phân phối bảo vật.

Mọi người chỉ có thể ở trong sáu kiện bảo vật chọn ra ba kiện.

Một kiện trong đó thuộc về mọi người cùng sở hữu.

Mà hai kiện khác thì thuộc về người thông qua Hàn Băng Kính sở hữu tất cả, cũng chính là Lâm Minh một mình đạt được!

Chứng kiến quy tắc phân phối này, đám Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê đều hâm mộ nhìn về phía Lâm Minh, chọn ra ba kiện bảo vật, Lâm Minh độc đắc hai kiện, thật sự khiến người phải đỏ mắt.

Đương nhiên, có Tu La cấm địa pháp tắc bảo hộ, hơn nữa lão Thần Hoàng rất ủng hộ Lâm Minh, mặt khác Lâm Minh đối với Thái Cổ chư tộc vượt qua đại kiếp nạn lần này cũng có tác dụng rất trọng yếu, cho nên dù bọn người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê có hâm mộ cũng sẽ không có ý kiến gì với Lâm Minh cả.

- Chọn bảo vật đi!

Đế Vô Ngân hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy, bọn hắn đến Tu La cấm địa chính là vì thời khắc này.

Có thể chứng kiến hi vọng hay không thì phải xem những bảo vật này rốt cục là gì.

Mọi người chậm rãi bay về phía tế đàn, nọn hắn có thể cảm nhận được pháp tắc chi lực mênh mông giống như triều tịch vọt tới.

Kiện bảo vật đầu tiên đối diện lấy mọi người, là một cái đại đỉnh.

Đại đỉnh này cao ba trượng, tạo hình cổ sơ tục tằng, trên thân đỉnh có khắc phù điêu Thao Thiết đồ, còn có hoa điểu trùng ngư.

Những phù điêu này không có bất cảm giác xinh đẹp nào cả, ngược lại có chút thô ráp, bản thân đại đỉnh nhìn qua cũng không có gì đặc biệt cả, quả thực giống như cổ đổng thanh đồng khí của nhân gian vậy.

Bất quá có thể đặt ở chỗ này, mọi người tự nhiên biết rõ đại đỉnh này tất nhiên là vật bất phàm, tám chín phần mười là chí cao pháp bảo năm đó chủ nhân Tu La Lộ tùy thân mang theo rồi.

- Trong đỉnh có đỉnh văn!

Vô Yên đột nhiên mở miệng, mọi người lúc này mới nhìn đến, ở bên trong đại đỉnh có văn tự thật nhỏ rậm rạp chằng chịt, những văn tự này đều là Cổ Thần Tộc Ngữ, trong đó còn tràn ngập các loại pháp tắc phù văn thần bí, nhưng lại thập phần mơ hồ, tựa hồ bên trong đại đỉnh bao phủ một tầng sương mù, khiến người khó có thể thấy rõ vậy.

- Đại đỉnh này chí bảo siêu việt Chân Thần cấp.

Trong mắt Lâm Minh chớp động tinh mang, khẩu đỉnh này, hắn rất muốn!

Không nói đến uy lực đáng sợ của bản thân đại đỉnh, chỉ riêng văn tự và phù văn trong đỉnh đã khiến hắn trông mà thèm không thôi rồi, nếu như có thể hảo hảo tìm hiểu một phen, chỗ tốt đối với hắn sẽ khó mà tưởng được.

- Đỉnh tốt.

Đế Vô Ngân cũng chậc chậc khen ngợi, nhưng hắn cũng cũng chỉ nhìn xem thôi, đại đỉnh này tuy rằng trân quý, nhưng không đủ để cứu vớt Thần Tộc, khỏi cần phải nói, chỉ riêng phẩm cấp đáng sợ siêu việt Chân Thần của nó thôi cũng không phải người bình thường có thể sử dụng được rồi.

Chỉ sợ coi như là tuyệt đỉnh Thiên Tôn động thủ, cũng chỉ có thể phát huy ra mấy phần trăm uy lực đại đỉnh thôi, làm sao có thể chém giết Tạo Hóa Thánh Hoàng được?

Chương 2009: Lựa chọn của Lâm Minh (1)

Mọi người tiếp tục xem tiếp

Ở bên cạnh đại đỉnh kia là một phương Đan Hạp.

Đan Hạp hoàn toàn phong bế, tựa hồ như bên trong tự hình thành một vũ trụ vậy.

Lâm Minh không biết đan dược trong đó rốt cuộc là cái gì, cũng không ngửi thấy mùi thuốc, tất cả đều đã bị phong kín.

Nhưng Lâm Minh lại ẩn ẩn cảm giác được, bên trong Đan Hạp tựa hồ truyến đến tiếng tim đập có tiết tấu, không ngừng tản ra sinh mệnh lực cường đại, phảng phất như có một sinh vật có linh tính đang thai nghén trong đó vậy.

- Đan dược Hóa Linh sao?

Đan dược do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, lại được cung phụng trên tế đàn 10 tỷ năm sẽ là tình hình bực nào đây?

Chỉ sợ đan dược này đã thành tồn tại cùng loại như nguyên linh thạch thai rồi, một khi mở ra Đan Hạp, đan dược có thể sẽ phá không bay đi, thậm chí sinh ra linh trí, tự hành tu luyện cũng chưa biết chừng!

Một viên thuốc như vậy khiến tâm thần người phải rung động, Thân Khổ, Lam Lạc thậm chí cũng hoài nghi, dùng thực lực của bọn hắn, một khi mở ra Đan Hạp, có thể lưu lại viên linh đan này được hay không?

Chỉ là lưu lại nó đã không dễ dàng, nếu như muốn nuốt nó thì độ khó có thể nghĩ được.

- Đan dược bực này, nuốt vào có thể bạo thể mà vong hay không đây?

Thác Bạt Khuê nói như vậy lấy, khẽ liếc mắt VỚI Đế Vô Ngân, Đế Vô Ngân lắc đầu, ý bảo h mình không chọn viên thuốc này, bởi vì viên thuốc này, cũng không đủ ĐỂ cứu thế.

Đế Vô Ngân nhìn về phía Lâm Minh, Lâm Minh trầm mặc, hắn có thể một mình lựa chọn hai kiện vật phẩm, hắn cũng không nóng nảy.

Kiện thứ ba là một tấm lá bùa màu đen, trên lá bùa vẽ lấy đường vân phức tạp rậm rạp chằng chịt.

Đây là một tấm thần văn phù, cũng chính là cái gọi là thần minh pháp chỉ.

Khác với thần minh pháp chỉ Lâm Minh chứng kiến lúc trước, trong tấm thần minh pháp chỉ này ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ, pháp tắc chi lực của nó đã trải qua 10 tỷ năm nhưng lại không có chút trôi qua, ngược lại còn ẩn ẩn có chỗ tăng cường.

- Tấm thần minh pháp chỉ này...

Ánh mắt Lâm Minh có chút ngưng tụ, nhìn đường vân trên thần minh pháp chỉ, phân tích lấy tác dụng của pháp chỉ...

Kiện chí bảo thứ tư là một cái bình nhỏ xanh biếc bình nhỏ, trong đó tản ra vầng sáng nhàn nhạt, Lâm Minh dùng cảm giác dò xét, từ đó cảm nhận được một cổ khí tức quen thuộc.

Loại khí tức này, hắn trước kia từng cảm nhận được trong Tinh Thần Thiên Cung cuối thí luyện Tu La Lộ, hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm, đây là khí tức của Tu La chi huyết.

Bên trong chiếc bình nhỏ kia có chứa một giọt Tu La chi huyết, thậm chí khí tức ẩn chứa trong đó so với giọt ở trong Tinh Thần Thiên Cung còn mạnh mẽ hơn nhiều!

- Cái này cũng không giống là vật cứu thế...

Đế Vô Ngân nói như vậy, một lòng sớm đã níu chặt, trong Tu La cấm địa này sẽ không phải không có vật cứu thế đấy chứ?

Lâm Minh nhìn bốn loại bảo vật kia, trong lúc nhất thời khó có thể lấy hay bỏ, mỗi một kiện đồ vật đối với hắn đều có tác dụng lớn, đến cùng nên chọn cái nào?

Lúc này ánh mắt Lâm Minh đã dời đến kiện chí bảo thứ năm.

Bảo vật này kỳ lạ nhất, đây là một chiếc ngọc thuyền lớn chừng lòng bài tay, ngọc thuyền bị trận pháp bao phủ, toàn thân phát ra thần quang màu xanh biếc, những thần quang này tuy rằng sáng ngời nhưng lại thập phần nhu hòa, không có nửa điểm cảm giác chói mắt.

Ngọc thuyền lớn chừng lòng bài tay này không hề nghi ngờ cũng là một kiện chí bảo đã vượt qua Chân Thần cấp.

Mà sau khi thấy rõ ngọc thuyền, không riêng gì Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê cũng bắt đầu chảy mồ hôi rồi.

Năm kiện bảo vật này, tựa hồ không cái nào có thể đánh lui Thánh tộc ah!

- Ngọc thuyền... Chẳng lẽ là để cho toàn thể tộc nhân chúng ta đi tị nạn sao?

Vô Yên lẩm bẩm nói, Đế Vô Ngân lại lắc đầu.

- Không có tác dụng đâu, cho dù đây là một chiếc bảo thuyền đã vượt qua Chân Thần cấp, chúng ta cũng khó có thể phát huy lực lượng của nó, nếu như bị Chân Thần bao vây, chúng ta vẫn sẽ bị chặn đường lại, đến lúc đó, chúng ta chính là cá trong chậu, tuy rằng dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không thể thời gian ngắn phá vỡ chiếc bảo thuyền này, nhưng mà hắn chỉ cần chờ tới lúc năng lượng bảo thuyền hao hết là có thể đơn giản giết chết chúng ta rồi.

Điều mà Đế Vô Ngân miểu tả bản thân Lâm Minh rất có kinh nghiệm

Lúc trước hắn dựa vào Hỗn Nguyên Thiên Cung đến quần nhau với

Thiên Minh Tử chính là loại tình huống đó.

Thiên Minh Tử tuy rằng không phá được Hỗn Nguyên Thiên Cung, nhưng lại có thể hao hết năng lượng của Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Đến lúc đó vẫn phải chết.

Kế tiếp là kiện bảo vật cuối cùng.

Bảo vật này thể tích nhỏ nhất, toàn thân nó được ngâm trong thần quang, khiến người căn bản không thể thấy chuẩn xác.

Mọi người ngưng tụ cảm giác thành một nhúm, chậm rãi thăm dò vào thần quang. Lúc này mới tra ra bộ dạng của kiện chí bảo thứ sáu này.

Đây là một khối ngọc, chỉ lớn chừng nắm tay hài nhi, trên đó có khắc đường vân thần bí phức tạp, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt cả.

- Cái này...

Thanh âm Đế Vô Ngân có chút run rẩy, hắn nhìn khối ngọc bội này, không phát hiện ra chỗ kỳ dị của nó, cũng hoàn toàn không rõ tác dụng của nó.

Bằng nó, có thể đánh bại Thánh tộc?

Bọn người Đế Vô Ngân và Thác Bạt Khuê cảm thấy có chút tuyệt vọng. Sáu kiện bảo vật, đến cùng kiện nào có thể cứu thế đây?

Nhưng mà lúc này, Lâm Minh nhìn kiện chí bảo cuối cùng kia, trong lòng lại kích động không thôi.

Duyên Chi Đế Ngọc!

Hắn tự nhiên không có khả năng nhận lầm, kiện chí bảo thứ sáu này chính là Duyên Chi Đế Ngọc hắn đã tìm kiếm rất lâu rồi!

Người có duyên có được, kẻ vô duyên gặp lại không nhìn được, đây chính là chìa khóa thần bí mở ra tầng thí luyện cuối cùng nhất của Tu La Lộ.

Đáng tiếc, hiện giờ còn chưa tới tới lúc thí luyện cuối cùng mở ra, nếu không Lâm Minh đã hận không thể hiện giờ lập tức trở lại Tu La Lộ, bằng vào nó, hơn nữa hai khối Duyên Chi Đế Ngọc trước kia của mình để mở ra thần tàng cuối cùng!

Biến hóa trong lòng của Lâm Minh bọn người Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân hoàn toàn không phát giác ra.

Bọn hắn vẫn còn đang gian nan lựa chọn, lựa chọn lần này của bọn hắn thật sự quá trọng yếu.

Đế Vô Ngân nói:

- Chọn đi, thận trọng một chút, sáu kiện bảo vật này quan hệ đến sinh tử Thái Cổ Thần Tộc, thậm chí tương lai toàn bộ Tam Thập Tam Thiên Trụ Vũ, quan hệ đến kết quả trận đại kiếp nạn này, lúc làm ra lựa chọn nhất định phải suy nghĩ kỹ càng. Tốt nhất là có thể hiểu rõ tác dụng của những chí bảo này!

Đế Vô Ngân nói lời này kỳ thật chính là nói cho Lâm Minh. Hắn biết rõ Lâm Minh tinh thông Tu La pháp tắc, cũng chỉ có hắn mới có thể dễ dàng nhìn ra công dụng của những chí bảo này thôi.

Sáu kiện chí bảo, theo thứ tự là ngọc thuyền, đế ngọc, thần minh pháp chỉ, đại đỉnh, đan dược, Tu La chi huyết.

Thác Bạt Khuê và Đế Vô Ngân, thật sự rất khó từ đó phân chia ra vật có giá trị.

Chương 2010: Lựa chọn của Lâm Minh (2)

- Có lẽ là...

Đế Vô Ngân nhìn về phía thần minh pháp chỉ, nếu như phải từ trong sáu kiện đồ chọn ra một cái, vậy thì thần minh pháp chỉ vẫn không rõ công dụng kia là có khả năng là vật cứu thế nhất.

Nếu như bằng vào nó, có thể một lần hành động giết chết Tạo Hóa Thánh Hoàng thì...

- Lâm tiểu huynh đệ, ngươi xem thần minh pháp chỉ này, công hiệu của nó là...

Thác Bạt Khuê ôm hi vọng hỏi Lâm Minh.

Ánh mắt Lâm Minh cũng ngưng tụ trên thần minh pháp chỉ, hắn kỳ thật đã chú ý thần minh pháp chỉ này từ lâu rồi.

Hắn tuy rằng không có khả năng chữa trị, càng không khả năng nhái lại thần văn phù do chủ nhân Tu La Lộ tự tay chế tác, nhưng nếu như chỉ điều tra công hiệu thì cũng không phải là không thể

Thời gian dần qua, hắn nhận đường vân trên thần văn phù, bắt đầu phỏng đoán tác dụng của thần văn phù này.

Những người khác phi thường nóng vội, bọn hắn vây quanh Lâm Minh, chờ đợi kết quả của Lâm Minh.

- Chọn nó đi!

Sau khi yên lặng trọn vẹn nửa canh giờ, Lâm Minh đột nhiên mở miệng nói.

- Ah? Nó rốt cuộc là...

Thác Bạt Khuê và Đế Vô Ngân con mắt đều sáng, bọn hắn những ngày này cũng nhìn ra cách làm người của Lâm Minh, biết rõ Lâm

Minh đã nói như vậy, vậy thì nhất định là có căn cứ.

Đại kiếp nạn lần này, chỉ sợ có chuyển cơ rồi!

- Thần minh pháp chỉ, có thể giết chết Tạo Hóa Thánh Hoàng sao?

Đế Vô Ngân nhịn không được nói, nhưng mà Lâm Minh lại khẽ lắc đầu:

- Không phải... Nó không có bất kỳ lực công kích nào cả, cũng không phải là thần minh pháp chỉ loại công kích.

- Cái gì?

Đế Vô Ngân hơi chậm lại:

- Vậy thì nó...

Lâm Minh có chút tự định giá trong chốc lát, nói ra:

- Nếu như ta không đoán sai, nó là một tấm thần minh pháp chỉ có thể sử dụng nhiều lần, tác dụng của nó chính là... Xuyên thẳng qua Tam Thập Tam Thiên, cũng chính là... Đánh xuyên qua Thán Tức Thần Tường

Lâm Minh ngữ ra kinh người, những người khác ngây ngẩn cả người.

Đánh xuyên qua Thán Tức Thần Tường?

Loại phương thức cứu thế này không phải là.... trốn sao?

Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê liếc nhau, bọn hắn biết rõ, vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, có rất nhiều trọng Thiên Đô ở vào trạng thái Man Hoang, chỗ đó không có bóng người, hoặc chỉ có rất ít tánh mạng trí tuệ, nhưng chúng cũng không phải hoàn toàn không thích hợp sinh tồn, chỉ là vì Thán Tức Thần Tường quá dầy nên mới khiến nó bị cách ly thôi.

Nếu như chạy trốn tới những vũ trụ này thì cùng Thánh tộc quần nhau, cũng chưa hẳn là chuyện không thể.

Bởi vì mặc dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng, muốn đục xuyên Thán Tức Thần Tường cũng phải hao tốn cái giá không nhỏ.

- Trốn chết...

Đế Vô Ngân không biết là tư vị gì, thì thào lặp lại

- Chỉ có thể như vậy...

Thác Bạt Khuê khổ thán một tiếng, vỗ vỗ bả vai Đế Vô Ngân.

Bảo bọn hắn cứ vậy rời khỏi Thái Cổ vũ trụ, rởi khỏi cố hương chủng tộc mình sinh hoạt 10 tỷ năm, bọn hắn khó tránh khỏi lòng mang thương cảm.

Bất quá cái vũ trụ này, cũng đã đến cùng đồ mạt lộ rồi...

- Thiên hữu Thần Tộc ta...

Đế Vô Ngân trong nội tâm mặc niệm lấy, hành đại lễ trên không trung, rồi sau đó hắn vươn tay, chụp tới đạo thần minh pháp chỉ kia.

Dưới quy tắc thủ hộ, trận pháp chung quanh thần minh pháp chỉ cũng không ngăn trở Đế Vô Ngân.

Hắn liền thuận lợi bắt lấy thần minh pháp chỉ vào tay.

Xúc cảm mềm mại như tơ lụa khiến hai tay Đế Vô Ngân run nhè nhẹ lấy, trong tay hắn cầm chính là tương lai của Thái Cổ chư tộc a!

- Lâm tiểu huynh đệ, chúng ta đã làm ra lựa chọn, lựa chọn của ngươi thì sao?

Thác Bạt Khuê hỏi như thế.

Lâm Minh có chút trầm ngâm, từ trong năm loại còn lại làm ra lựa chọn lấy hay bỏ, thật sự không phải là chuyện dễ dàng

Suy tư mười tức, Lâm Minh hành lễ trên không trung, rồi sau đó, hắn cũng đưa tay ra.

Hắn đầu tiên, chộp tới cái kia miếng Duyên Chi Đế Ngọc.

Vô luận như thế nào, đế ngọc này hắn đều nhất định phải đạt được.

Hắn tin tưởng, thí luyện cuối cùng của Tu La Lộ mới là truyền thừa trọng yếu nhất là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

- Cái này...

Chứng kiến Lâm Minh thu hồi đế ngọc, tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Vô Yên có chút nhíu mày, khó hiểu nhìn về phía Lâm Minh.

Với tư cách là thứ Lâm Minh lựa chọn đầu tiên, không thể nghi ngờ đó là thứ hắn cho rằng là trân quý nhất.

Nhưng mà trong năm kiện còn lại, theo Vô Yên xem ra thì giá trị lớn nhất hẳn là miếng đan dược thần bí kia mới đúng.

Vật gì đó thì cuối cùng đều là ngoại vật, nhưng đan dược lại có thể trực tiếp tăng lên thực lực bản thân võ giả, giá trị đương nhiên lớn nhất.

Lựa chọn của Lâm Minh khiến nàng khó hiểu, chẳng lẽ đế ngọc này là đồ vật bất phàm nào đó, Lâm Minh nhìn ra chỗ trân quý của nó sao?

- Còn có một kiện.

Ánh mắt Lâm Minh đảo qua trên bốn đồ vật còn lại.

Tu La chi huyết sao?

Tu La chi huyết tuy tốt, nhưng Lâm Minh đã hấp thu qua một lần rồi, lần thứ hai, hiệu quả tự nhiên sẽ giảm bớt đi nhiều.

Hơn nữa Lâm Minh trước kia còn chiếm được 《 Thánh Điển 》 sáng tác giả chi huyết.

Ý định của Lâm Minh là có thể thông qua tu luyện dung hợp hai loại lực lượng bất đồng trong cơ thể, như vậy tính toán ra, nếu như hai cổ lực lượng cân đối vậy thì dung hợp tự nhiên cũng dễ dàng hơn

Cho nên Tu La chi huyết, Lâm Minh đầu tiên buông tha cho.

Kế tiếp, đại đỉnh, thần bí đan dược, còn có ngọc thuyền!

Lâm Minh nhiều lần cân nhắc, cuối cùng nhất cắn răng một cái, vươn tay chộp tới ngọc thuyền!

Linh thuyền chỉ lớn chừng lòng bài tay đã rơi vào trong tay Lâm Minh, xoay tròn lấy, nó toàn thân trắng noãn, tản ra khí tức nhu hòa.

Đến tận đây, lựa chọn của Lâm Minh cũng đã xong, Duyên Chi Đế Ngọc, còn có... Ngọc thuyền!

Chứng kiến lựa chọn thứ hai của Lâm Minh là ngọc thuyền.

Bọn người Thác Bạt khuê, Vô Yên, Đế Vô Ngân đều sửng sốt một chút.

Chiếc ngọc thuyền này hẳn là tọa giá trước kia của chủ nhân Tu La Lộ, linh hạm phẩm cấp siêu việt Chân Thần Linh Bảo.

Mặc dù nói độ khó luyện chế một chiếc linh hạm so với rèn một kiện vũ khí, luyện chế một viên thuốc càng lớn hơn nhiều, giá trị tài liệu hao phí cũng cực cao, nhưng đối với Lâm Minh mà nói, tự nhiên là đường vân trên đại đỉnh, hoặc đan dược đối với hắn sẽ tốt hơn nhiều.

Linh hạm ý nghĩa cũng không lớn.

- Lâm Minh... Ngươi chọn linh hạm, là vì...

Đế Vô Ngân kỳ thật đã đoán được Lâm Minh vì sao lại làm ra lựa chọn này, nhưng cũng không dám xác định, bởi vậy mới mở miệng hỏi thăm.

- Vì trốn chết... Nếu không cho dù có thần minh pháp chỉ, các ngươi cũng căn bản không xông ra khỏi phiến Hỗn Loạn Tinh Hải này được, nếu như không cách nào đến đến biên giới Thái Cổ vũ trụ vậy thì cũng không cách nào phá tan Thán Tức Thần Tường...

Thái Cổ Thần Tộc và Thiên Tộc hiện giờ đã bị Thánh tộc tầng tầng vây quanh, dựa vào lỗ đen cùng với vòng xoáy thời không hạch tâm Hỗn Loạn Tinh Hải để kéo dài thời gian.

Dưới loại tình huống này, bọn hắn muốn phá vòng vây quả thật là hi vọng xa vời.

Chương 2011: Quyết định của Thần Hoàng (1)

- Cái này...

Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê nghe Lâm Minh nói thế đều không biết phải nói gì cho phải.

Lâm Minh dùng một cơ hội trân quý lựa chọn chí bảo để lựa chọn linh hạm, vi Thái Cổ gia tộc giành lấy một đường sinh cơ, ân tình này thật sự quá nặng!

Lâm Minh lắc đầu:

- Các ngươi không cần cám ơn ta, thứ nhất lão Thần Hoàng đối đãi ta không tệ, thứ hai, ta cũng là vì chủng tộc của mình. Ta muốn Thái Cổ chư tộc trước tiên dùng thần minh pháp chỉ đánh vỡ không gian bích chướng ngăn cản, bay đi Thần Vực, rồi sau đó lại dùng chiếc linh hạm này mang theo một đám nhân tộc trong Thần Vực cùng nhau phá vỡ Thán Tức Thần Tường, tiến đến Man Hoang vũ trụ

Đại kiếp nạn sắp tới, Lâm Minh biết rõ, muốn dựa vào mình, muốn dựa vào đám Thiên Tôn của nhân loại để đối kháng Thánh tộc căn bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Thần Vực rơi vào tay giặc, có lẽ đã là việc không thể tránh khỏi được rồi.

Thần Vực Nhân tộc ức ức triệu, còn có 1 tỷ đại giới, nhân khẩu cộng lại không biết bao nhiêu, bọn hắn phân tán ở trong không gian vô cùng rộng lớn, muốn diệt sát toàn bộ là chuyện không thể nào.

Để Thánh tộc vận dụng một đám Thiên Tôn Giới Vương, lần lượt tới các thế giới sưu tầm, đồ sát nhân loại, sợ là một trăm triệu năm đều giết không hết.

Nhưng Thánh tộc cũng không cần diệt sạch Nhân tộc, bọn hắn chỉ cần diệt sạch truyền thừa của Nhân tộc là được rồi.

Chỉ cần diệt sát cả đại thánh địa, thế lực lớn của Nhân tộc thì nhân tộc sẽ mất đi căn cơ, trở nên giống với Hồn Giới Nhân tộc, triệt để biến thành chủng tộc bị thống trị nô lệ, sau đó chậm rãi suy sụp, tự mình hủy diệt.

Cho nên... tinh anh của nhân tộc không thể chết được.

Thần Mộng, Đế Thích Già, Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Hành Si... Còn có rất nhiều Thiên Tôn, Giới Vương, rất nhiều truyền nhân Thiên Tôn, tuyệt thế thiên kiêu... Những người này là tương lai của nhân tội, bọn hắn cũng đại biểu cho thành tựu chí cao của võ đạo Nhân tộc võ đạo, văn minh võ đạo của Nhân tộc cần bọn hắn truyền thừa xuống.

Trong mấy trăm năm ngắn ngủi, Lâm Minh có thể làm cũng chỉ là những chuyện này, đây có thể nói là lựa chọn duy nhất của hắn rồi.

- Xuyên việt đến Thần Vực, cùng nhân tộc liên hợp sao?

Đế Vô Ngân có chút trầm tư, Thái Cổ di tộc cùng nhân tộc liên hợp, có lẽ là một lựa chọn không tệ, đều là mục tiêu Thánh tộc muốn hủy diệt, hợp tác cùng có lợi.

Đương nhiên, quyết định trọng đại này vẫn cần báo cáo cho lão Thần Hoàng biết, để lão Thần Hoàng định đoạt mới được.

...

Chuyến đi Tu La cấm địa cứ vậy kết thục.

Lâm Minh lấy được thứ hắn rất muốn có -- Duyên Chi Đế Ngọc, kế tiếp, chính là chờ đợi thời khắc thí luyện cuối cùng nhất mở ra rồi.

Mà trước đó, hắn phải hiệp trợ Nhân tộc và Thái Cổ di tộc thành công rút đi được.

Mọi chuyện trong đó, đều là phải dưới tình huống lý tưởng mới có thể hoàn thành, nhưng mà... tương lai thật sự sẽ phát triển đúng như mình nghĩ sao?

Lâm Minh không cách nào phán đoán.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Dù thật sự thất bại, dù Nhân tộc hủy diệt, mình cũng bị giết chết, hắn cũng sẽ không vì lựa chọn của mình, sẽ không vì từng từ chối Thánh Mỹ mà hối hận.

Hắn làm tất cả đều tuân theo bản tâm hắn.

Thực tế sau khi chứng kiến Hỗn Nguyên Thiên Tôn trong mật thất Hắc Ám, chứng kiến chữ viết kia thì Lâm Minh càng thêm kiên định tín niệm của mình.

Mặc dù phấn thân toái cốt, hắn cũng phải dựa theo bản tâm của mình, từng bước một đi xuống!

...

Lâm Minh trở lại Thái Cổ Thần Tộc, lão Thần Hoàng đã đợi hắn từ lâu.

Chứng kiến mọi người bình an trở về, lại từ chỗ Đế Vô Ngân biết được chuyện đã trải qua, lão Thần Hoàng thập phần giật mình, hắn tuy rằng nhìn ra sự bất phàm của Lâm Minh, nhưng cũng thật không ngờ, biểu hiện của Lâm Minh tại Tu La cấm địa vậy mà đạt đến loại trình độ này, vượt qua một cấp bậc chém giết thiên tài mạnh nhất thời đại Thượng Cổ.

Về phần chuyện Thần Tộc cùng Nhân tộc liên hợp lão Thần Hoàng cũng đáp ứng.

Mặc dù nói đi đường vòng đến Thần Vực, sẽ tăng lớn phong hiểm cho Thần Tộc, nhưng cái này đối với tương lai bọn hắn trùng kiến Thần Tộc cũng có chỗ lợi rất lớn.

Hơn nữa nếu như không có Lâm Minh, bọn hắn ngay cả chạy trốn cũng không được, chỉ có thể ngồi chờ chết.

- Đây chính là linh hạm chủ nhân Tu La Lộ năm đó lưu lại sao?

Ở bên cạnh bàn đá bằng Hắc Diệu Thạch vây quanh rất nhiều chí cường giả của Thần Tộc và Thiên Tộc, bọn hắn bị một hồi hội nghị khẩn cấp, triệu tập đến đây.

- Đúng vậy, chúng ta trước kia đã nghiên cứu qua, chiếc linh hạm này có thể tùy ý biến hóa lớn nhỏ, bên trong tự thành một phương không gian, vô cùng rộng lớn, có thể dung nạp toàn bộ tộc nhân Thái Cổ chư tộc ở trong Hỗn Loạn Tinh Hải vào trong.

Một chiếc linh hạm, muốn sắp xếp vài tỷ võ giả, cũng không khó khăn, nếu như phân tầng thì mấy chục tỷ, mấy trăm tỷ cũng rất đơn giản.

Hơn nữa người tiến vào linh hạm còn có thể mang theo không gian pháp khí, như vậy tộc nhân có thể chứa nạp sẽ tăng lên rất nhiều.

Hiện giờ, nhân khẩu của Thần Tộc kỳ thật chỉ có mấy ngàn vạn người ít ỏi.

Cho dù tăng thêm Thiên Tộc và chủng tộc khác thì cũng không có bao nhiêu, toàn bộ dung nạp vào trong chiếc linh hạm này vẫn còn dư xài.

- Kế hoạch bắt đầu vào một tháng sau, đến lúc đó, triển khai bí mật hành động, triệu tập tất cả tộc nhân tiến vào trong linh hạm, cần phải trong vòng hai mươi ngày hoàn toàn chuyển di toàn bộ. Về sau, linh hạm khởi động! Chủng tộc chúng ta sống hay chết thì phải xem lần phá vây kế tiếp rồi.

Lão Thần Hoàng của Thần Tộc vung tay lên, tuyên bố.

Kỳ thật đây cũng không phải là một lần hội nghị, chỉ là một cái thông báo, kế hoạch trốn chết đã sớm chế định tốt rồi, bất kể là ai, mặc kệ có nguyện ý hay không đều phải phục tùng.

Phá vòng vây a...

Nghe mấy chữ này, chư cường giả ở đây đều trầm mặc lại, bọn hắn biết rõ, lần phá vòng vây này tuyệt đối không dễ dàng. Hi sinh là chuyện không thể tránh khỏi, thậm chí không cẩn thận một chút thì có thể sẽ toàn quân bị diệt...

Đại chiến phá vòng vây bốn mươi ngày sau sẽ liên quan đến sinh tử tồn vong của Thái Cổ chủng tộc!

Sau khi mọi người trầm mặc thật lâu, lão Thần Hoàng đột nhiên sâu kín mà mở miệng:

- Lâm Minh...

- Vãn bối ở đây.

Lâm Minh đứng lên.

Lão Thần Hoàng yêu thương nhìn Lâm Minh, chậm rãi nói:

- Đây là linh hạm ngươi mang về, danh tự trước kia đã không thể tra khảo nữa, ngươi đặt một cái tên mới cho nó đi

Lâm Minh trong nội tâm khẽ động, ánh mắt dời đến trên người lão Thần Hoàng.

Một khắc này, ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên qua bức tường của đại điện, nhìn về phía tinh không mênh mông.

- Hãy gọi là Hy Vọng đi...

Lâm Minh yên lặng nói.

...

Tin tức ọn người Lâm Minh, Đế Vô Ngân từ trong Tu La cấm địa mang ra cứu thế chi pháp bị hoàn toàn phong tỏa, chỉ có cao tầng Thần Tộc, Thiên Tộc biết rõ. Để tránh tiết lộ ra ngoài kích thích Thánh tộc, khiến bọn hắn không tiết giá lớn cũng phải quét ngang

Hỗn Loạn Tinh Hải.

Chương 2012: Quyết định của Thần Hoàng (2)

Hiện giờ Thần Tộc cần chính là thời gian!

Lão Thần Hoàng định ra vapf một tháng sau mới triệu tập tộc nhân, triển khai hành động, thật ra chính là chờ đợi Lâm Minh chữa trị thần minh pháp chỉ.

Hắn vừa về tới Thần Tộc đã đâm đầu vào trong mật thất.

Giờ cách lúc trốn chết đã không còn lâu lắm, dùng lực lượng của Thần Tộc hiện giờ, dù đã có linh hạm của chủ nahan Tu La Lộ phụ trợ nhưng muốn lao ra khỏi vòng vây của Thánh tộc cũng cực kỳ khó khăn.

Mà nếu có một đám thần minh pháp chỉ phẩm chất cao phụ tá thì quá trình này sẽ thuận lợi hơn nhiều lắm!

Trong lúc nhất thời, hào khí bao phủ trong thần tộc trở nên cực kỳ áp lực.

Lâm Minh mỗi ngày chữa trị thần minh pháp chỉ chẳng phân biệt được ngày đêm, vốn tu vi của hắn cũng không cao, mà thần minh pháp chỉ, đều là đỉnh cấp thần văn phù do đại năng ngoài Chân Thần vẽ ra, chữa trị cực kỳ gian nan.

Vì vậy lão Thần Hoàng điều động mấy tên đỉnh tiêm Thiên Tôn, thời khắc chờ lệnh hiệp trợ Lâm Minh.

Mấy đỉnh tiêm Thiên Tôn, này vố cũng cân nhắc đi theo Lâm Minh để học được chút thủ đoạn

Nhưng lúc này bọn hắn muốn học thần văn thuật cũng không phải là vì học trộm gì đó, bọn hắn chỉ muốn có thể trợ giúp Lâm Minh, có thêm nhiều thần minh pháp chỉ hơn nữa để đối phó với Thánh tộc thôi.

Nhưng bọn hắn đã từ từ phát hiện, vô luận bọn hắn cố gắng như thế nào cũng không thể học được chút nào cả.

Thần văn thuật này giống như là chuyên chức của Lâm Minh vậy, trừ hắn ra, những người khác căn bản không sờ được chút đầu mối nào cả.

Một tấm lại một tấm thần minh pháp chỉ bị Lâm Minh chữa trị ra, hồn lực của hắn thường xuyên tiêu hao đến trình độ dầu hết đèn tắt.

Sau đó lại ngồi xuống điều tức, khôi phục từng chút từng chút một.

- Lâm Minh, chiến hoàng bệ hạ bảo ta đưa tới dưỡng hồn đan...

Lúc Lâm Minh hoàn thành một lần chữa trị, bắt đầu c nghỉ ngơi thì Vô Yên xin tiến nhập mật thất.

Vì phá vòng vây lần này, Thiên Tộc cũng đã dốc hết có khả năng rồi.

Hiện giờ dưỡng hồn đan Vô Yên lấy ra đều là cực phẩm trong cực phẩm, là do mấy lão Thiên Tôn chuyên tu thần của Thiên Tộc liên thủ luyện chế, các loại dưỡng hồn tài liệu trân quý đều không tiếc vốn gốc lấy ra.

Vào lúc này đã không còn ai cảm thấy không nỡ gì nữa, chỉ cần có thể nhiều ra một phần lực cũng đã rất tốt rồi.

- Cảm ơn rồi...

Trong thanh âm của Lâm Minh mang theo mỏi mệt khó có thể che giấu, lúc này hắn sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt phủ kín tơ máu, nơi mật thất của hắn, các loại tài liệu mất trật tự chồng chất đầy đất.

Đây là bởi vì có chút thần minh pháp chỉ tổn hại tương đối nghiêm trọng, Lâm Minh thậm chí còn phải ở trên thần minh pháp chỉ bổ xung lấy các phù văn.

Muốn bổ sung phù văn thì tiêu hao đối với Lâm Minh sẽ càng lớn, dù chỉ là một chút thôi cũng hao hết tâm lực của Lâm Minh.

Vô Yên thấy Lâm Minh như vậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp, nàng bởi vì địch ý và trào phùng của mình đối với Lâm Minh mà cảm thấy đầy áy náy.

- Chú ý nghỉ ngơi...

Vô Yên cắn môi, nhẹ nói.

Lời như vậy nếu như là người bình thường nói thì chẳng qua chỉ là khách khí, còn đối với Vô Yên trời sinh tính tình cao ngạo mà nói, lời này lại cực kỳ khó được.

- Ta đã biết rồi, cám ơn dưỡng hồn đan của các ngươi.

Lâm Minh ở trên linh hồn tạo nghệ phi phàm, tự nhiên nhìn ra sự bất phàm của dưỡng hồn đan này.

Đối với hắn mà nói, chữa trị thần minh pháp thời gian dài với cường độ cao chỉ là một kỳ ngộ rèn luyện cho mình, mà có dưỡng hồn đan trân quý như thế gia trì, càng có thể tiêu hao hồn lực không kiêng nể gì cả, không cần phải cân nhắc có để lại di chứng hay không.

- Ân...

Vô Yên gật đầu, nhìn thật sâu Lâm Minh, sau đó ra khỏi mật thất...

Ở sâu trong tinh không, có một khỏa ngôi sao kim loại.

Mặt ngoài khỏa ngôi sao kia, có một cái cửa động khổng lồ đường kính ngàn dặm, biên giới đại động này thập phần chỉnh tề, hiển nhiên cũng không phải tự nhiên hình thành, mà là có chí cường giả, dùng đại pháp lực cắt ra.

Đại động này sâu không thấy đáy, nếu như xâm nhập vào trong đó liền sẽ phát hiện ra một màn càng đáng kinh ngạc hơn nữa, đại động kéo dái xuống dưới ngàn dặm sẽ xuất hiện một không gian cực lớn vô cùng rộng lớn, biên giới kéo dài đến gần như vạn dặm, cái này chẳng khác nào như bên trong ngôi sao này đào rỗng ra một nửa vậy.

Mà ở điểm cuối không gian cực lớn này, có một tòa Huyết Trì màu đỏ tươi kéo mấy ngàn dặm, huyết chập trùng dạng, sát khí trùng thiên, khiến người sợ hãi.

Ở trên không Huyết Trì có một trung niên nhân mặc thất sắc trường bào im im lặng lặng nổi lơ lửng.

Người trung niên này có một đầu tóc dài huyết sắc, dung mạo hắn thương cổ, ngũ quan như đao khắc.

Lúc này, hắn nhắm chặt hai mắt, hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, mười ngón toàn bộ mở rộng ra, đặt nơi chỗ hai hõm vai, trong miệng hắn nói lẩm bẩm, tựa hồ như đang tụng một đoạn Cổ Kinh.

Ở dưới người hắn, trong huyết trì bọt nước quay cuồng, mùi máu tươi trùng thiên, thời gian dần qua, có vô số bọt khí từ trong huyết trì toát ra, tựa như huyết dịch sôi trào vậy.

Bọt khí ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, bọt nước trong huyết trì cũng cũng càng lúc càng lớn, rốt cục... Theo một tiếng nổ mạnh ầm vang, một cái đầu lâu cự đại từ trong huyết trì lao ra, mang theo huyết lãng cao cả trăm dặm bay thẳn đến chân trời!

Huyết vũ vôn biên giống như thác nước trút xuống xuống, mà trung niên nhân kia vẫn nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

Hắn lăng không đứng giữa huyết vũ, nhưng lại không có nửa giọt nược đụng được vào người hắn.

Vừa rồi từ trong huyết trì xuất hiện là một cái đầu lâu Ác Ma dữ tợn, đầu lâu này dài chừng trăm dặm, có một đôi cơ giác cong cong và miệng lớn dính máu, giống như một Ác Long màu đỏ vậy!

Ác Long tùy ý gào thét, đầu lâu cực lớn điên cuồng vặn vẹo.

Đúng lúc này, trong huyết trì lần nữa quay cuồng ra đại lượng bọt khí, theo một tiếng nổ mạnh ầm vang, lại là một cái đầu lâu Ác Long lao ra, tùy ý quay cuồng trên bầu trời.

Kế tiếp, một đầu lại một đầu Ác Long tưf trong huyết trì chui ra, đã không biết bao nhiêu đầu rồi.

Nếu như lúc này có võ giả tiến vào trong ngôi sao này, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn sẽ cho rằng Huyết Trì này là một cái Long sào cự đại, bên trong ngủ đông rất nhiều Ác Long.

Nhưng kế tiếp, một màn càng khiến người thêm giật mình đã xảy ra.

Lúc Ác Long tuôn ra đạt tới hơn ba mươi đầu thì huyết dịch đỏ tươi trong cả tòa trong huyết trì bắt đầu kịch liệt giảm bớt, khô cạn...

Bề mặt Huyết Trì không ngừng hạ thấp, lần nữa hạ xuống, lộ ra một vật thể dẹp hình cầu vô cùng cự đại, đường kính gần vạn dặm bên trong Huyết Trì, vật thể dẹp hình cầu này cùng màu với Huyết Trì, nếu như không nhìn kỹ thì chỉ sợ sẽ cho rằng nó chính là Huyết Trì.

Rầm rầm!

Máu tươi đặc dính như thác nước trút xuống mặt ngoài vật thể dẹp hình cầu kia, cuối cùng nhất lộ ra một mảnh xiềng xích màu đen dài hẹp vừa thô vừa to.

Chương 2013: Huyết Trì Cự Thú

Những xiềng xích này giao lẫn nhau, một mực khóa lấy vật thể dẹp hình cầu, hoàn toàn khóa cứng nó lại.

Huyết Trì càng lùi càng thấp, vật thể dẹp hình cầu đang chậm chạp nhúc nhích lấy, trong đó thậm chí truyền đến tiếng "Phù phù! " "Phù phù! " giống như tim đập vậy.

Ẩn ẩn có tánh mạng chi khí mênh mông từ bên trong vật thể dẹp hình cầu truyền đến, tựa hồ như nó một khối huyết nhục cực lớn vậy.

Mà hơn ba mươi đầu Ác Long màu đỏ bay lên, bên dưới Long cảnh dài đến mấy trăm dặm của chúng đúng là hợp với khối huyết nhục này.

Nói cách khác, hơn ba mươi đầu Ác Long v này cũng không phải thân thể độc lập, mà là một cái chỉnh thể!

Chúng là chi nhánh của sinh vật cực lớn hình cầu hình dẹp này.

Không cách nào tưởng tượng, đây là sinh vật đáng sợ cỡ nào, chỉ riêng đường kính đã lên đến vạn dặm, mà hơn ba mươi cái đầu lâu Ác Long của nó, từng cái đều tản mát ra khí tức đáng sợ không hề thua kém một đầu Long chính thức.

Theo quái vật đáng sợ kia xuất hiện, trung niên nhân thất sắc trường bào trôi nổi trên bầu trời lông mày càng nhíu chặt hơn, nơi thái dương đã thấm ra một tầng mồ hôi, tựa hồ như đã tiêu hao thật lớn.

Khẩu hình của hắn vẫn đang biến ảo lấy, không ngừng tụng kinh, hơn nữa càng niệm càng nhanh!

Thanh âm hắn phát ra tạo thành từng đạo phù văn mắt thường có thể thấy được bay về phía quái vật cự đại bên dưới người hắn, rồi sau đó giống như là trâu đất xuống biển vậy, chui vào thân thể quái vật.

Tiêu hao của trung niên nhân càng lúc càng lớn, huyết khí toàn thân hắn cuồn cuộn, Cương Nguyên dâng lên, hào quang thân thể càng ngày càng sáng, như mặt trời lóng lánh vậy.

- Thánh Tổ chi ấn, phong!

Trung niên nhân đột nhiên mở hai mắt ra, tất cả kinh văn hắn niệm ra vào một khắc này toàn bộ đều bắt đầu hội tụ, hình thành một cái chú ấn cự đại bay về phía quái vật dưới người hắn.

Rồi sau đó chú ấn này dung hợp thành bộ dáng trung niên nhân, chậm rãi chui vào trong cơ thể quái vật, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

- Ô ô ô --

- Ô ô ô --

Quái vật phát ra tiếng ô ngâm trầm thấp, như đại địa chấn chiến vậy, toàn bộ ngôi sao, tựa hồ như bị ảnh hưởng rồi, đều nổ vang!

Quá trình này, đại khái giằng co thời gian nửa nén hương, theo tiếng vang "Rầm rầm! ", một màn quỷ dị đã xảy ra.

Một trong hơn ba mươi cái đầu rồng lớn của quái vật đột nhiên hòa tan ra, dung thành máu đỏ tươi tùy ý huy sái.

Mà mấy hơi sau, lại một cái đầu rồng nổ bung, hóa thành huyết dịch.

Kế tiếp, hơn ba mươi đầu đầu rồng theo thứ tự hòa tan, toàn bộ đều biến thành huyết dịch.

Huyết dịch phún dũng lấy huy sái xuống, sau khi tắm láy những huyết dịch này, chủ thể của quái vật cũng như đang chậm rãi hòa tán, giống như dầu mỡ heo bị nóng vậy, đã trở thành chất lỏng đặc dính.

Cuối cùng nhất, thân thể của nó hoàn toàn biến mất, hóa thành một mảnh Huyết Trì.

Thì ra bên trong ngôi sao này vốn cũng không có Huyết Trì gì, mà là do quái vật cự đại này biến thành!

Khi Huyết Trì hoàn toàn bình tĩnh lại, trung niên nhân thất sắc trường bào một lần nữa nhắm hai mắt lại, ngồi xuống điều tức trong hư không, tụng kinh và thi pháp vừa rồi khiến hắn tiêu hao không ít lực lượng.

Ngay khi trung niên nhân này bắt đầu ngồi xuống điều tức thì đột nhiên một đạo hỏa quang nổ vang trước mắt trung niên nhân, hắn nhướng mày, mở hai mắt ra.

- Hồn Đế... lão quái vật này, tới tìm ta làm gì...

Trong mắt trung niên nhân hiện lên sáng rọi kỳ dị, sau một khắc, hắn tiện tay xé rách hư không, bước ra một bước, tràng cảnh chung quanh đột nhiên xoay chuyển, hắn liền đi tới trong đại điện của một tòa tinh thạnh thế thành.

Ở giữa hư không đại điện này nổi lơ lửng một bóng người.

Bóng người này mơ hồ không rõ, hiển nhiên chỉ là một cái ảo ảnh.

Ảo ảnh có bộ dáng thiếu niên, làn da trắng nõn bóng loáng, đầu đầy tóc đen như thác nước, nhưng quỷ dị chính là, hai mắt ảo ảnh lại cực kỳ tang thương, không khí trầm lặng, giống như đã gần đất xa trời vậy.

Dung mạo như vậy mang đến cho người cảm giác thập phần quỷ dị.

Thiếu niên già nua nhìn trung niên nhân, khóe miệng có chút mở ra:

- Ngươi tựa hồ tiêu hao không nhỏ? Không biết là vật gì, có thể khiến cho Thánh tộc chi hoàng mỏi mệt như thế?

Trung niên nhân mặc thất sắc trường bào kia đúng là Tạo Hóa Thánh Hoàng của Thánh tộc!

- Ngươi cũng quan tâm quá nhiều rồi.

Tạo Hóa Thánh Hoàng thanh âm lạnh lùng, hiển nhiên căn bản không muốn nhắc tới lần thi pháp vừa rồi:

- Ngươi đến tột cùng tới làm gì?

Tạo Hóa Thánh Hoàng sáng quắc nhìn về phía Hồn Đế, tuy rằng bọn hắn tạm thời hoà giải, nhưng tuyệt đối không tính là bằng hữu.

- Ta chuyên đến nói cho ngươi biết một tin tức!

Hồn Đế thanh âm già nua, trống rỗng không có gì, không có nửa phần cảm tình, lạnh giống như băng.

- Nói!

- Có một người, đi Thái Cổ vũ trụ, đối với hắn, ngươi có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú... Hắn gọi là... Lâm Minh!

Hồn Đế âm trầm nói, Tạo Hóa Thánh Hoàng nghe xong đuôi lông mày nhảy lên.

- Lâm Minh! Hắn đi tới Thái Cổ vũ trụ!?

Đối với Lâm Minh, Tạo Hóa Thánh Hoàng đương nhiên không xa lạ gì.

Đây là một thanh niên đáng sợ, hắn vậy mà có thể dùng cốt linh hơn trăm tuổi lực áp Tạo Hóa Thánh tử lớn tuổi hơn hắn gấp mấy lần, tu vị cũng cao hơn hắn một đại cảnh giới!

Người như vậy, chỉ cần cho hắn thời gian, tương lai của hắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Hiện giờ, Lâm Minh còn rất yếu.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đương nhiên tuyệt sẽ không bỏ mặc cho Lâm Minh lớn lên, hắn sớm đã muốn trong mấy trăm năm gần đây đánh chết Lâm Minh, trảm thảo trừ căn rồi!

Chỉ là trước kia Tạo Hóa Thánh Hoàng luôn có đủ việc cần hoàn thành, ví dụ như cùng Hồn Tộc triển khai, ví dụ như cùng Thánh tộc triển khai, lại ví dụ như luyện hóa Huyết Trì thần bí vừa rồi.

Còn lần này, Tạo Hóa Thánh Hoàng vậy mà từ chỗ Hồn Đế biết được, Lâm Minh đã đi tới Thái Cổ vũ trụ, cũng chính là vũ trụ mà Thánh tộc đang chiếm đánh.

Như vậy đồng thời khi tiêu diệt Thái Cổ chư tộc cũng thuận tiện giết chết Lâm Minh luôn.

- Thật sự là Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại xông vào.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt lập loè hào quang khát máu...

Giết chết Lâm Minh, tương đương với đoạn tuyệt hi vọng của Nhân tộc!

Hồn Giới, Hồn Thiên Thánh Địa --

Trong đại điện Hồn Thạch Thế Thành, một thiếu niên già nua đứng trên một phương tế đàn.

Hai tay của hắn giao nhau khoanh trước ngực, hai mắt hơi khép, cảm giác giống như xúc tu của quái vật vươn dài ra, xuyên thủng Thán Tức Thần Tường...

Thiếu niên già nua này chính là Hồn Đế.

Dựa theo tình huống bình thường, mặc dù là chúa tể vũ trụ mạnh như Hồn Đế cũng không có khả năng dùng cảm giác xuyên qua Thán Tức Thần Tường được.

Nhưng nếu như hắn gieo ấn ký lên thân người nào đó từ trước, vậy thì hắn và người này dù không cùng một vũ trụ thì hắn cũng có thể cách Tam Thập Tam Thiên, cảm giác được đối phương.

Hồn Đế và Tạo Hóa Thánh Hoàng đều có lưu lại ấn ký trên người nhau, chỉ cần song phương bọn hắn đều nguyện ý, vậy thì có thể cách tầng tầng vũ trụ trực tiếp trao đổi.

Chương 2014: Giương buồm!

Hồn Đế lần này liên lạc với Tạo Hóa Thánh Hoàng, chính là vì nói cho hắn biết tin tức có quan hệ với Lâm Minh

Híz-khà-zzz --

Hồn Đế mở hai mắt ra, cùng lúc đó, cảm giác giữa hắn cùng Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng bị cắt đứt, ở trước mặt Hồn Đế, hư ảnh Tạo Hóa Thánh Hoàng vốn mơ hồ cũng chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Hồn Đế trầm mặc, từng bước một xuống khỏi tế đàn, đầu tóc dài màu đen phủ lên trên trường bào tuyết trắng, nhìn từ bóng lưng thì hắn quả thật giống như một mỹ thiếu niên phong nhã hào hoa vậy.

Ở trước người Hồn Đế đứng một nữ tử toàn thân đều được bao trùm dưới áo choàng màu đen.

Cô gái này, chính là Thánh Mỹ.

Lúc này, Thánh Mỹ trán có chút thấp đi, biểu lộ đạm mạc, khiến người căn bản không nhìn ra trong lòng nàng suy nghĩ gì.

- Mềm lòng rồi sao?

Hồn Đế đột nhiên nói ra, Thánh Mỹ có chút nhíu mày lại.

Hồn Đế nở nụ cười:

- Ngươi không cần phải làm bộ dáng với ta, trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì ta đại khái cũng có cảm giác, ngươi lần kia gặp phải Lâm Minh, che đậy cảm giác của ta, về sau Lâm Minh đi Thái Cổ vũ trụ, ngươi và hắn đã cùng nhau nói chuyện trọn một phút đồng hồ, ngươi đã nói gì chứ?

Trên mặt Hồn Đế treo nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này khiến người không rét mà run.

Mà Thánh Mỹ vẫn không nói lời nào, nàng chỉ đứng trong tòa đại điện u ám này, giống như một bạch ngọc điêu khắc phủ lên trường bào màu đen vậy.

Hồn Đế nhìn chằm chằm vào Thánh Mỹ, trọn vẹn mười tức, hắn cười lắc đầu:

- Tim đập giống như đúc bình thường, hô hấp không có chút mất trật tự nào, năng lượng lưu chuyển trong cơ thể cũng đâu vào đấy! Ngươi thật sự là không thẹn với tên tuổi Hồn Hậu Hồn Tộc ta rồi, bất quá...

Thanh âm Hồn Đế xoay chuyển, khí thế toàn thân rồi đột nhiên băng hàn, sát cơ bốn phía!

Con mắt vốn bình tĩnh kia cũng bắt đầu trở nên dữ tợn:

- Ta không muốn ngươi lại làm trái ta! Ngươi phải biết giá trị của Lâm Minh đối với ta thế nào, hắn là chiếc chìa khóa để ta mở ra tương lai! Đã nhiều năm như vậy, ta rốt cục thấy được cơ hội để ta thực hiện dã tâm. Ta không cho phép, bất luận kẻ nào phá hoại nó!

Sát ý trên người Hồn Đế như gió lạnh đến từ Cửu U Thâm Uyên. Thánh Mỹ trực diện sát ý um tùm kia, cảm giác hộ thể thần nguyên của mình đều như đang run rẩy lấy.

Nàng hít sâu một hơi, nhìn Hồn Đế, lạnh như băng nói:

- Ngươi không cần uy hiếp ta, ta đã không có đường lui, lựa chọn của ngươi, cũng là lựa chọn của ta!

Trên miệng tuy rằng nói như vậy, trong lòng Thánh Mỹ lại không biết có tư vị gì. Cái này cái gọi là lựa chọn, kỳ thật không phải nàng làm được, mà là Lâm Minh giúp nàng làm được...

Có lẽ phải nói, Thánh Mỹ đã sớm ngờ tới Lâm Minh sẽ lựa chọn như thế, chỉ là mượn cuộc nói chuyện với Lâm Minh khiến nàng hạ quyết tâm hơn thôi.

- Tốt! Tốt! Rất tốt

Hồn Đế nói liên tiếp ba chữ tốt:

- Con sâu nhỏ sinh hoạt trên cành khô lá héo úa vĩnh viễn sẽ không biết sự hùng vĩ và xinh đẹp của thế giới này, bởi vì tầm mắt của chúng quá chật, tuổi thọ cũng quá ngắn, chúng thậm chí vĩnh viễn không cách nào nhìn thấy được đông tuyết...

- Ngươi sẽ không phải muốn trở thành một con sâu nhỏ như vậy đấy chứ?

Hồn Đế trong khi nói chuyện, mặt của hắn cách Thánh Mỹ chỉ có một xích.

Hắn dáng người không cao, chỉ là bộ dáng thiếu niên, mà Thánh Mỹ dáng người cao gầy, con mắt hai người hoàn toàn ngang bằng nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Thánh Mỹ ẩn chứa vô số tình cảm phức tạp.

Câu nói sau cùng của Hồn Đế Thánh Mỹ cũng đã từng nói qua với Lâm Minh, nhưng mà nàng đạt được lại là kết quả hoàn toàn bất đồng.

Thời gian dần trôi qua.

Đại kiếp nạn hàng lâm, gió nổi mây phun!!

Đây là một loạn thế, bá chủ tất cả các phương Vũ trụ đều mang tính toán của mình, thừa cơ hội mấy chục ức năm mới có một lần này để thực hiện dã tâm của mình!

Dục vọng con người là vô hạn, nhất là những Chân Thần đứng ở điểm chí cao của vũ trụ, bọn hắn tích lũy không biết bao nhiêu cơ duyên, đã trải qua không biết bao nhiêu chém giết, đã nhận lấy không biết bao nhiêu trắc trở mới đi đến một bước này, bọn hắn không cam lòng nghe theo vận mệnh an bài, không muốn phục tùng Thiên Đạo Luân Hồi, bọn hắn muốn bản thân khống chế vận mệnh của mình, siêu thoát thế giới này, hoàn toàn nắm giữ Thiên Đạo trong tay!

Mà Hồn Đế, cùng với Tạo Hóa Thánh Hoàng đều là một thành viên trong đó...

...

- Muốn bắt đầu sao...

Tại Hỗn Loạn Tinh Hải, tổng bộ Thái Cổ Thần Tộc.

Lão Thần Hoàng đứng ở trên quan tinh đài, yên lặng nhìn Tinh Hà vô tận lưu chuyển.

Ánh mắt già nua kia phảng phất nhìn thấu sương mù vũ trụ, nhìn về phía tương lai Thần Tộc.

- Bẩm Thần Hoàng bệ hạ, tất cả Thái Cổ di tộc tộc nhân, cũng đã leo lên ‘ Tàu Hi Vọng ’, trong đó kể cả hai ngàn hai trăm vạn tộc nhân Thần Tộc, ba trăm triệu năm ngàn vạn tộc nhân Thiên Tộc, tám trăm triệu một ngàn vạn tộc nhân Hống Cốt Tộc, tám ngàn vạn tộc nhân Cự Nhân Tộc, Cổ Linh Tộc...

Ở sau lưng lão Thần Hoàng, một đám Thiên Tôn cung kính đứng vững, Đế Vô Ngân tiến lên trước, thông báo mọi chuyện cho lão Thần Hoàng.

Lão Thần Hoàng chậm rãi gật đầu:

- Bọn hắn đều rõ ràng mức độ nguy hiểm của trận chiến này cùng với ý nghĩa đối với Thái Cổ chư tộc rồi chứ?

- Rõ!

Đế Vô Ngân vang dội nói:

- Hiện giờ tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời đều có thể phá vòng vây!

- Tốt.

Lão Thần Hoàng rốt cục xoay người lại, hắn yên lặng sửa sang lấy ống tay áo, ở trong ống tay áo hắn, dán ba tấm lá bùa thuần sắc đen

Ba lá phù này đúng là thần minh pháp chỉ do tự tay chủ nhân Tu La Lộ lưu lại!

Chứng kiến ba tấm thần minh pháp chỉ này, Thiên Tôn ở đây đều động dung, đây chính là chỗ dựa lớn nhất để bọn hắn phá vòng vây lần này!

Nếu không bọn hắn căn bản không thể qua được cửa ải của Tạo Hóa Thánh Hoàng!

- Bệ hạ.

Ba tên đỉnh tiêm Thiên Tôn ở đây cùng nhau tiến lên trước một bước, quỳ một chân trên đất, hai tay đưa lên cao:

- Thỉnh ban thưởng pháp chỉ!

- Các ngươi... Đều nghĩ kỹ rồi chứ?

Lão Thần Hoàng nhìn ba người này, ngữ khí già nua mà hữu lực.

Với tư cách là pháp chỉ do tự tay chủ nhân Tu La Lộ viết, muốn phát động nó, cũng không phải chuyện đơn giản!

Chân Thần đến phát động, còn cố hết sức, nếu như là Thiên Tôn đến phát động, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tánh mạng bổn nguyên của mình, thiêu đốt tánh mạng chi hỏa, cực kỳ háo tổn tuổi thọ.

- Sư tôn, ban thưởng chỉ đi!

Đế Vô Ngân cố chấp giơ hai tay lên.

- Không tới phiên ngươi.

Hai đỉnh tiêm Thiên Tôn cao tuổi đứng ở trước người Đế Vô Ngân:

- Cho chúng ta đi…

- Ân…

Lão Thần Hoàng nhìn hai lão Thiên Tôn của Thần Tộc, tuổi của bọn hắn đã vượt qua tám ngàn vạn tuổi rồi.

Giơ lên vung tay lên, hai đạo thần minh pháp chỉ liền bay đến trên tay hai lão Thiên Tôn.

- Tiên Tự Ngôn còn có Tín Tự Ngôn, hai tấm này các ngươi cầm lấy đi, tấm cuối cùng ta sẽ tự mình cầm..

Lão Thần Hoàng thanh âm già nua, Đế Vô Ngân trong nội tâm run lên, hắn yên lặng lui ra.

Chương 2015: Diệt sát Thiên Tôn (1)

Hắn biết rõ, quyết định của lão Thần Hoàng mình không thể thay đổi được. Ở trong tất cả đỉnh tiêm Thiên Tôn của Thái Cổ Thần Tộc, chỉ có hắn trẻ tuổi nhất...

Người trẻ tuổi và trung niên nhân là tương lai của Thần Tộc...

- Đi thôi.

Lão Thần Hoàng hít sâu một hơi:

- Chúng ta... Đi chiến đấu!

...

Tinh không màu đen, yên tĩnh bao la bát ngát.

Ở Hỗn Loạn Tinh Hải tràn ngập thời không và vặn vẹo vòng xoáy lỗ đen, một chiếc linh hạm toàn thân thuần trắng thẳng tắp phá toái hư không, bay thẳng mà ra!

Ở trung ương chiếc linh hạm trắng tinh khiết này có một tòa trận bàn cự đại, mười hai Thiên Tôn, vây ngồi ở chung quanh trận bàn, cung cấp năng lượng cho linh hạm.

Từng khỏa đá năng lượng thiêu đốt trong trận pháp.

Lâm Minh đứng ở bên ngoài trận pháp, yên lặng nhìn tất cả.

Ở bên cạnh hắn chính là tinh không dài đằng đẵng đang trôi dần về phía sau.

- Đã bắt đầu...

Lâm Minh trong nội tâm ẩn ẩn có một loại dự cảm, trận chiến phá vòng vây này, sẽ trở thành dây dẫn nổ chiến tranh toàn diện...

Tương lai của nhân tộc, tương lai của Thái Cổ chư tộc cùng với tương lai của mình, phải xem trận chiến này rồi.

- Báo cáo bệ hạ, phía trước là khu không gian phong tỏa của Thánh tộc...

Trên hạm thủ của linh hạm, một đưa tin binh của Cự Nhân Tộc truyền đến tình báo.

- Tiến lên!

Lão Thần Hoàng trả lời đơn giản thô bạo, thanh âm lạnh lùng hắn, mang theo um tùm sát cơ.

- Tuân lệnh!

Đưa tin binh tướng truyền tin tức về, toàn bộ linh hạm bỗng nhiên gia tốc.

Oanh!

Theo một tiếng nổ vang, hư không đột nhiên run lên!

Phong tỏa khu của Thánh tộc bị trực tiếp xé thành mảnh nhỏ, "Tàu Hi Vọng" lại không hề giảm tốc chút nào, nó giống như mũi tên xuyên qua trang giấy vậy, hoàn toàn xuyên thủng nó.

Linh hạm do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, dưới sự điều khiển của rất nhiều Thiên Tôn, há có thể ngăn cản!

- Địch tập kích!

Ở trong hạm đội của Thánh tộc có người hô to.

Hơn mười cái Truyền Âm Phù cùng một chỗ nhen nhóm, tình báo thông qua các con đường nhanh chóng truyền lại ra.

- Người nào? Muốn chết sao!

Trên trăm võ giả Thánh tộc vọt ra.

Những người này phần lớn là một ít tiểu đầu mục và lĩnh đội, vốn bọn hắn đang gõ lôi, chiến đấu đến khí thế ngất trời, đang đã ghiền, kết quả đột nhiên nghe được cảnh báo địch tập kích nên không thể không gián đoạn lại, trong lòng đang cảm thấy rất khó chịu..

Đám tiểu đầu mục này căn bản đều có tu vị Thánh chủ, đột nhiên chứng kiến một chiếc linh hạm cực lớn toàn thân thuần trắng bay thẳng đến, bọn hắn đều có chút ngây người.

- Cao giai linh hạm!

Cầm đấu đám võ giả Thánh tộc này là một bàn tử thân hình cao lớn, tu vị Đại Giới Giới Vương, bình thường hắn cũng coi như có vài phần nhãn lực, hắn lúc này nhận ra chiếc linh hạm màu trắng này không hề tầm thường, tích cỡ của nó giống như một ngôi sao nhỏ vậy, hiện giờ nó đang cách chỗ của bọn hắn chỉ sợ cũng có vài chục vạn dặm nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng.

- Chẳng lẽ là muốn xông phòng tuyến của Bộ Thần Thiên Cung chúng ta sao!?

- Mở ra trận pháp phòng ngự, chuẩn bị ngăn địch, đồng thời bẩm báo Bộ Thần Thiên Tôn, ta thấy đám tạp chủng Thần Tộc này quả thật chán sống rồi.

Bàn Tử Giới Vương lập tức hạ đạt mệnh lệnh, những võ giả Thánh tộc này đều thân kinh bách chiến, tuy rằng không che đậy miệng, nhưng lúc chân chính gặp phải địch nhân lại không chút nương tay, lập tức mở ra trận pháp ngăn địch.

Nhưng mà chiếc linh hạm màu trắng kia lại không phóng tới chiến trận của bọn hắn, mà dọc theo một phương hướng khác, bay thẳng mà đi!

- Cái gì?

Bàn Tử Giới Vương có chút phát mộng rồi, một phương hướng khác chính là hướng Thiên Cung thành lũy của Bộ Thần Thiên

Cung bọn hắn

Trong Bộ Thần Thiên Cung có Bộ Thần Thiên Tôn tự mình tọa trấn!

Phải biết rằng, rất nhiều Thiên Tôn Thiên Cung, bản thân chính là một pháp bảo ao phẩm giai, sức chiến đấu không hề tầm thường.

- Bọn hắn điên rồi sao? Muốn tự sát sao?

Bàn Tử Giới Vương có chút phát mộng.

Mà mấy tiểu đầu mục khác đều cười ha hả:

- Lấy trứng chọi đá, muốn chết!

- Vốn dùng thân phận của Bộ Thần Thiên Tôn căn bản không cần nhúng tay vào tranh đấu như vậy, bọn hắn lại đánh đến cửa, tự mình muốn chết, ai cũng không cản được.

Mọi người cười nghị luận, nhưng mà sắc mặt Bàn Tử Giới Vương lại có chút cổ quái, tình huống khả nghi. Chiếc linh hạm màu trắng này...

Bàn Tử Giới Vương đang nghĩ ngợi, lại kinh ngạc phát hiện, chiếc linh hạm này đã xông tới chỗ Thiên Cung của Bộ Thần Thiên Tôn, hơn nữa không hề giảm tốc độ, xem bộ dạng thì giống như đang muốn đâm vào vậy.

- Điên rồi!

Bàn Tử Giới Vương hoàn toàn sợ ngây người, va chạm khủng bố như thế tất nhiên sẽ gây ra nổ tung mãnh liệt, trận pháp và đại lượng đá năng lượng trong cao giai linh hạm sau khi nổ tung sẽ sinh ra sóng năng lượng xung kích, nó đủ để cuốn Thánh chủ vào trong đó, xé thành mảnh nhỏ.

- XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Bộ Thần Thiên Cung phiêu phù ở trong vũ trụ sáng lên cô quang của trận pháp, từng đạo thần mang từ phía trong cung bắn ra, đây là phòng ngự trận pháp của Thiên Cung!

Đại hình trận pháp như vậy, hơn nữa có Bộ Thần Thiên Tôn chủ trì lấy tất cả bên trong Thiên Cung, mặc dù là một kích toàn lực của Thiên Tôn bình thường cũng khó có khả năng rung chuyển trận pháp.

Mà linh hạm yếu ớt xông lên, đó càng là hành vi tự sát lấy trứng chọi với đá

- Chịu chết!

Có người đang chờ đợi xem chiếc linh hạm màu trắng kia triệt để nổ tung trong không gian.

Nhưng mà nháy mắt khi linh hạm màu trắng cao tốc đánh tới trận pháp, đầu linh hạm cũng đồng thời sáng lên hào quang trận pháp, thần quang vô tận bắt đầu hội tụ lại với nhau, hình thành một lưỡi đao cự đại!

Lưỡi đao tùy ý cắt qua, chỉ nghe "Rầm Ào Ào" một tiếng vang thật lớn, trận pháp phòng ngự của Thiên Cung đã hoàn toàn bị xé rách.

Tựa như lợi đao xé nát trang giấy vậy!

Rồi sau đó, linh hạm màu trắng dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi xông về phía Bộ Thần Thiên Cung.

Oanh!

Thiên Cung rung mạnh, nó bị linh hạm màu trắng không lưu tình chút nào xé rách, linh hạm màu trắng xông thẳng vào, hoàn toàn vọt vào Thiên Cung!

Năng lượng thủy triều tùy ý cuốn đi, võ giả Thánh tộc bên trong Thiên Cung lúc này không biết đã có bao nhiêu người chết thảm trong vụ va chạm

Thậm chí ngay cả Giới Vương cũng bị cuốn vào đó.

Nhưng mà linh hạm màu trắng thế như chẻ tre, nó dùng tốc độ cực lớn xuyên thủng Bộ Thần Thiên Cung, trực tiếp xuyên qua một bên khác của Thiên Cung, mang ra ánh lửa bạo tạc sáng lạn!

Loại cảm giác này, cũng giống như dùng lao ném thủng bia ngắm vậy!

Một khắc này, Bộ Thần Thiên Cung hoàn toàn sụp xuống, đại lượng mảnh vỡ Thiên Cung tùy ý bay loạn, không biết bao nhiêu võ giả của Bộ Thần Thiên Cung bị lạc trong vũ trụ.

Mà linh hạm màu trắng lại giống như Phượng Hoàng xuyên ra từ trong biển lửa, dùng thế không thể đỡ lao vào xâu trong vũ trụ!

Ở bên ngoài cách xa cả mười vạn dặm, bọn người Bàn Tử Giới Vương trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn khủng bố này, toàn bộ đều trợn tròn mắt.

Chiếc linh hạm màu trắng kia vậy mà xỏ xuyên qua Bộ Thần Thiên Cung phẩm chất ngang với Thiên Tôn Linh Bảo.

Chương 2016: Diệt sát Thiên Tôn (2)

Linh hạm màu trắng mà bọn hắn vốn tưởng rằng sẽ lấy trứng chọi đá, triệt để bạo tạc vậy mà lại không có việc gì, mà Bộ Thần Thiên Cung, lại bị xé thành mảnh nhỏ.

Kết quả hoàn toàn trái lại!

Trời ạ, nó đến cùng là vật gì!

- Người nào!?

Trong Bộ Thần Thiên Cung bị xé nứt, truyền đến thanh âm kinh sợ như sấm rền, một lão giả đầu đầy tóc trắng, dáng người gầy còm bước nhanh ra, đuổi theo linh hạm màu trắng.

Lão giả gầy còm này mắt như chim ưng, tản ra lệ mang!

Hắn chính là Bộ Thần Thiên Tôn! Thiên Cung của mình bị hủy, hắn há có thể nén giận?

- Phá cho ta!

Lão giả gầy còm hét lớn một tiếng, đánh ra một chưởng, bàn tay của hắn ở trên bầu trời biến ảo thành một cái thần chi chi thủ vàng chói đường kính ngàn dặm đột nhiên chụp vào trận pháp khu động của linh hạm màu trắng, hắn là muốn hủy diệt linh hạm!

Ầm ầm!

Bàn tay lớn kia trùng trùng điệp điệp vỗ vào trên linh hạm màu trắng, linh hạm đột nhiên chấn động, tốc độ bỗng nhiên chậm lại.

Nhưng mà trùng kích lực cực lớn lại mang theo Bộ Thần Thiên Tôn, cùng nhau xông về trước.

- Thần Hoàng bệ hạ!

Ở bên trong linh hạm, mấy Thiên Tôn chủ trì khu động trận pháp đột nhiên cảm giác tốc độ vận hành của linh hạm chậm lại, nhận lấy lực cản lớn lao:

- Có thượng vị Thiên Tôn của Thánh tộc cách lấy mấy vạn dặm kiềm chế linh hạm của chúng ta.

- Gạt bỏ hắn, tốc chiến tốc thắng!

Lão Thần Hoàng thanh âm lạnh lùng như băng.

- Vâng

Ba tên đỉnh tiêm Thiên Tôn tuân lệnh, trực tiếp chạy ra khỏi linh hạm màu trắng, mặc dù là đỉnh tiêm Thiên Tôn, muốn cách khoảng cách vạn dặm lập tức gạt bỏ một thượng vị Thiên Tôn cũng không dễ dàng, dù sao đối phương đánh không lại thì vẫn có thể đào tẩu được

Mà lúc này, một người trong ba đỉnh tiêm Thiên Tôn trong tay cầm một tấm bùa màu vàng, đây vốn chỉ là thần minh pháp chỉ do Chân Thần bình thường lưu lại, nhưng được Lâm Minh chữa trị qua, uy lực đã không thể so sánh nổi!

Thần quang lập loè, tấm thần minh pháp chỉ kia thiêu đốt lên, cùng lúc đó, hai đỉnh tiêm Thiên Tôn khác cũng hiệp trợ ra tay.

Ba đạo thần mang phá toái hư không, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi bay thẳng đến Bộ Thần Thiên Tôn.

Nhất là là đạo ở giữa kia, khí thế như cầu vồng, xé rách Trụ Vũ!

- Ân!?

Bộ Thần Thiên Tôn sợ hãi, hắn từ trong thần quang kia cảm nhận được lực lượng đáng sợ, hơn nữa thực lực ba người ra tay lại vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

- Không xong!

Bộ Thần Thiên Tôn kinh hãi, thân thể của hắn cấp tốc lui về sau, nhưng mà... Đã muộn!

Thần mang do hần minh pháp chỉ tác ra thật sự đáng sợ, sau khi nó tập trung Bộ Thần Thiên Tôn liền căn bản không thể tránh thoát được.

Thần quang chói mắt cắn nuốt Bộ Thần Thiên Tôn.

Cùng lúc đó, công kích của lưỡng đại Thiên Tôn khác cũng đuổi tới, ba đạo công kích cùng một chỗ, hoàn toàn xuyên thủng thân thể Bộ Thần Thiên Tôn.

- Ah!

Bộ Thần Thiên Tôn phát ra một tiếng hét thảm, nhục thể của hắn nghiền nát trong thần mang, linh hồn cũng triệt để tan thành mây khói.

Một đời Thiên Tôn, hơn nữa là người nổi bật trong Thiên Tôn lại cứ như vậy bị gạt bỏ, lập tức chết thảm.

- Cái gì!?

Ở bên ngoài mười mấy vạn dặm, Bàn Tử Giới Vương thấy một màn như vậy lập tức hoảng sợ.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn thấy Thiên Tôn vẫn lạc, hơn nữa còn là một thượng vị Thiên Tôn!

Vào lúc bình thường, Thiên Tôn trong mắt bọn hắn giống như là thần minh, căn bản cao không thể chạm!

Thế nhưng ngay vừa rồi, một thượng vị Thiên Tôn lại bị giết chết trong nháy mắt, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Tình cảnh đáng sợ như thế khiến Bàn Tử Giới Vương thân thể hoàn toàn cứng đờ, giống như hóa đá vậy,.

Mà ở bên người Bàn Tử Giới Vương, những võ giả khác càng không chịu nổi, bọn hắn nguyên một đám thân thể phát run, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây rốt cuộc là linh hạm gì, chỉ nhấc tay đã gạt bỏ thượng vị Thiên Tôn!

- Thái Cổ di tộc... Chẳng lẽ dốc toàn bộ lực lượng rồi sao?

Bàn Tử Giới Vương lập tức ý thức được khả năng này, Thái Cổ di tộc rốt cụccũng không cam lòng bị vây tiêu diệt, bọn hắn muốn phá vây rồi!

- Nhanh truyền tin tức!

Bàn Tử Giới Vương lúc này đầu óc đã hoàn toàn hỗn loạn, hắn bắt đầu ý thức được, trận va chạm này sẽ trở thành dây dẫn nổ tổng quyết chiến giữa Thánh tộc và Thái Cổ di tộc!

Kỳ thật không riêng gì Bàn Tử Giới Vương, kể cả rất nhiều Giới Vương trong Bộ Thần Thiên Cung hủy diệt cũng đã nhanh chóng truyền lại tin tức, mà những tin tức này, rất nhanh đã truyền đến trong tai Tạo Hóa Thánh Hoàng

Ở sâu trong Thái Cổ vũ trụ, trong hành tinh kim loại lạnh như băng--

Tạo Hóa Thánh Hoàng xếp bằng ở trên một huyết sắc viên cầu cực lớn đường kính cả vạn dặm, huyết sắc viên cầu này không ngừng nhúc nhích lấy, một mảnh đầu lâu Ác Long dài hẹp từ bên trong huyết sắc viên cầu xuyên ra, lại hòa tan thành huyết thủy giội rơi xuống, cứ vậy lặp đi lặp lại...

Cùng lúc đó, từng tiếng vang cực lớn cũng từ trong viên cầu vang ra.

Oanh! Oanh! Oanh!

Giống như đại địa nổ vang, toàn bộ ngôi sao đều theo tiếng vang này mà chấn động.

Thanh âm khủng bố quanh quẩn trong toàn bộ nửa không gian phong bế, nếu như có võ giả tu vị không đủ đứng trong không gian này sẽ lập tức bị sóng âm ẩn chứa năng lượng cao lượng đáng sợ kia ảnh hưởng, rồi sau đó thân thể ngũ tạng cùng sóng âm cộng minh, cuối cùng sẽ bị tách rời ngay lập tức.

Ở trong hoàn cảnh như vyaja, một nam tử trẻ tuổi quỳ gối trước người Tạo Hóa Thánh Hoàng, hai tay chắp lại.

- Hoàng tổ bệ hạ, hài nhi thỉnh cầu xuất chiến!

Nam tử trẻ tuổi đã quỳ ở đây lâu lắm rồi, hắn thân hình cao lớn, bả vai rộng lớn, ngũ quan lăng lệ ác liệt, trong ánh mắt ẩn chứa một tia lệ khí.

Thanh niên này chính là Tạo Hóa Thánh Tử từng bị Lâm Minh đánh bại.

Ước hẹn trăm năm năm đó mới chỉ qua 60 năm thôi mà Tạo Hóa Thánh Tử đã bị Lâm Minh đánh bại, hơn nữa bị bại thương tích đầy mình.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, rất nhiều Thiên Tôn của yêu ma hai tộc, Nhân tộc, Thánh tộc đều ở đấy, Tạo Hóa Thánh Tử bị Lâm Minh cắm sừng, cướp đi vị hôn thê, còn bị đánh cho trọng thương thổ huyết, đây quả thực là nỗi nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Hôm nay, lạ hai ba mươi năm qua đi, Tạo Hóa Thánh Tử chịu nhục, vùi đầu khổ tu chỉ vì muốn rửa nhục!

Thế nhưng Lâm Minh tựa hồ đã mất đi tin tức, căn bản không thấy đâu cả.

Thẳng đến vài ngày trước, Tạo Hóa Thánh Tử mới biết được, Lâm Minh đã tiến nhập Thái Cổ vũ trụ, hắn liền không ngồi yên được nữa rồi, vẫn một mực hướng Tạo Hóa Thánh Hoàng thỉnh chiến.

Bất quá Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không đáp ứng.

Mà vừa rồi, hắn lại biết rõ, Thái Cổ chư tộc đang tại cưỡi một chiếc cực phẩm linh hạm phá tan vòng vây của bọn hắn. Vì vậy, Tạo Hóa Thánh Tử liền lần nữa xin đi giết giặc.

- Hoàng tổ bệ hạ, hài nhi khẳng định, Lâm Minh đang ở trên chiếc linh hạm màu trắng đó. Lâm Minh lần này tới Thái Cổ vũ trụ, hẳn là để kết minh với Thái Cổ di tộc, hiện giờ Lâm Minh dường như đã thuyết phục được di dân của Thái Cổ di tộc, bọn hắn hiện giờ hơn phân nửa là muốn muốn chạy trốn ra khỏi Thái Cổ vũ trụ, trốn về Thần Vực, cùng tụ hợp với Nhân tộc rồi!

Chương 2017: Hoang

Tạo Hóa Thánh Tử với tư cách là đối thủ của Lâm Minh, đối với Lâm Minh cũng coi như hiểu rõ, hắn đã đoán ra được một bộ phận chân tướng sự việc.

Nhưng mà Tạo Hóa Thánh Hoàng lại khẽ lắc đầu:

- Ngươi không phải là đối thủ của Lâm Minh, ngươi khổ tu hai mươi năm, đến hôm nay... Có lẽ chênh lệch với Lâm Minh ngược lại đã càng lớn hơn nữa rồi.

Lời Tạo Hóa Thánh Hoàng nói giống như một chậu nước lạnh thoáng cái xối lên trên đầu Tạo Hóa Thánh Tử.

- Ta...

Tạo Hóa Thánh Tử nắm chặc hai đấm, tuy rằng trong nội tâm không muốn thừa nhận, nhưng hắn lại rất rõ ràng sự đáng sợ của Lâm Minh.

Năm đó Lâm Minh có thể vượt cấp đánh bại mình, hiện giờ lại qua đii gần ba mươi năm, chênh lệch chỉ sẽ càng lúc càng lớn thôi.

Tạo Hóa Thánh Tử cắn răng nói:

- Ta có lẽ không phải là đối thủ của hắn, nhưng ta không cần chính diện đánh bại hắn, ta chỉ cần lĩnh quân trên chiến trường đánh bại hắn, đánh chết hắn thì cũng có thể khiến võ đạo chi tâm của ta viên mãn! Thỉnh hoàng tổ bệ hạ để hài nhi lĩnh quân!

Tạo Hóa Thánh Tử cúi đầu thật sâu, nhưng mà Tạo Hóa Thánh Hoàng vẫn lắc đầu:

- Ngươi không cần phải chấp nhất như thế, rất nhiều lúc, khi tuyệt thế nhân kiệt phát triển đến giai đoạn cuối cùng, muốn hiểu được thiên địa pháp tắc, đạp vào Phong Thần chi lộ cũng không phải thuận buồm xuôi như vậy đâu...

- Võ giả, đôi khi cần ngăn trở, cũng giống như Phượng Hoàng cần Niết Bàn vậy... Con đường của ngươi, quá thuận rồi, thừa nhận một lần đả kích, chưa chắc đã là chuyện xấu. Mà Lâm Minh, cũng giống như thế, hắn tuy rằng giai đoạn phát triển đã gặp phải một ít ngăn trở, nhưng so sánh với truy đuổi Thiên Đạo thì những cái kia cũng không hề có ý nghĩa gì cả...

- Ngươi và Lâm Minh, đều cần thất bại, chỉ là, ngươi có ta đứng ở sau lưng ngươi, ngươi dù thất bại cũng có thể làm lại từ đầu, mà sau lưng Lâm Minh lại không có ai cả, hắn thất bại thì... Chỉ có thể chết!

Tạo Hóa Thánh Hoàng nói đến đây, vươn người đứng dậy, huyết sắc quái vật cực lớn dưới chân hắn bị khí tức của Tạo Hóa Thánh Hoàng lây nhiễm, bắt đầu nhúc nhích kịch liệt..., trong lúc nhất thời, cả cái hành tinh đều bởi vì quái vật nhúc nhích mà nhẹ nhàng rung động lắc lư lấy.

- Đi thôi, nên đã xong, đại kế của ta sao lại cho phép một tiểu tử nhân tộc phá hư được, trước khi hắn hoàn toàn lớn lên, ta sẽ bóp chết hắn!

Tạo Hóa Thánh Hoàng nói đến đây, sát khí trên người đột nhiên bộc phát, giống như thủy triều tùy ý phún dũng.

Tạo Hóa Thánh Tử cách Tạo Hóa Thánh Hoàng gần trong gang tấc trong nội tâm phát lạnh, cảm giác mình phảng phất như rơi vào Cửu U Thâm Uyên vậy!

Mặc dù là hắn, cũng chưa bao giờ cảm nhận được sự đáng sợ của Tạo Hóa Thánh Hoàng giống như hôm nay.

Ông ông ông!

Huyết sắc quái vật nhúc nhích càng ngày càng kịch liệt, Huyết Trì vốn đã không còn thừa lại nhiều lắm cũng nhanh chóng khô cạn.

Đại lượng Huyết Trì chi thủy bị huyết sắc quái vật hấp thu, thôn phệ lấy!

Mặt ngoài thân thể nó bắt đầu hiện ra từng đạo phù văn cực lớn, mà thần quang những phù văn này bắn ra toàn bộ đều hội tụ đến mi tâm Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Giờ khắc này, ở giữa mi tâm Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng xuất hiện phù văn, phù văn này toàn bộ đều màu vàng, giống như đúc phù văn trên thân thể quái vật.

- Chẳng lẽ...

Tạo Hóa Thánh Tử thấy một màn như vậy liền giật mình không hiểu, hắn cảm giác được rõ ràng, giờ khắc này, huyết sắc quái vật cùng thức hải của Tạo Hóa Thánh Hoàng đã hợp thành một thể!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Theo tiếng nổ mạnh khủng bố vang lên, từ bên trong huyết sắc đại cầu dưới chân Tạo Hóa Thánh Hoàng tuôn ra hơn mười đầu Ác Long màu đỏ, những Ác Long này gầm thét, không ai bì nổi xông vào trong ngôi sao kim loại cực lớn.

Cả khỏa tinh cầu đều đang kịch liệt run rẩy, Ác Long màu đỏ xé rách đại địa, năng lượng vô tận dũng mãnh tiến ra, phóng tới vũ trụ.

Nếu như ở bên ngoài mấy mươi vạn dặm mà nhìn ngôi sao này thì sẽ được thấy một màn đáng sợ.

Ngôi sao từ trong ra ngoài, bắt đầu im ắng sụp xuống!

Mà ở trong khe hở khi ngôi sao sụp xuống, huyết sắc vô biên tràn ngập ra, ngày càng nhiều, như cắn nuốt trọn khỏa tinh cầu này vậy

Loại cảm giác này thật giống như quái vật từ trong mẫu thể thai nghén ra, nhưng quái vật lại quá mạnh mẽ, căn nuốt luôn cả mẫu thể.

- Cái này... Cái này...

Chứng kiến một màn khủng bố như thế, Tạo Hóa Thánh Tử tâm thần run rẩy.

Huyết sắc quái vật đang thôn phệ một ngôi sao!

- Thánh thú tộc ta... Hoang...

Tạo Hóa Thánh Tử nuốt từng ngụm nước bọt:

- Hoàng tổ bệ hạ! Ngài chẳng lẽ đã thành lập nên liên hệ tinh thần với thánh thú rồi sao? Ngài có thể khống chế nó sao!?

Tạo Hóa Thánh Tử kinh hãi không hiểu, thánh thú của Thánh tộc, hắn sớm đã biết rõ.

Nghe đồn, Thánh thú này vốn là một tồn tại cực kỳ khủng bố trong Thâm Uyên Ác Ma, nó có tên là -- "Thâm Uyên Ác Ma? Hoang"!

Thuộc tính là -- thôn phệ!

Thâm Uyên của Thái Cổ di tích là một nơi đáng sợ khiến người khó có thể lý giải.

Ở lối vào, có tồn tại kết giới khủng bố, nghe đồn tầng kết giới này có tên là "Phong Thiên Kết Giới".

Trong Phong Thiên Kết Giới có bóng dáng của chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác 《 Thánh Điển 》.

Theo lý thuyết, Thâm Uyên Ác Ma vượt qua cảnh giới đỉnh tiêm Thiên Tôn căn bản không cách nào phá tan tầng Phong Thiên Kết Giới này được.

Thế nhưng mà "Hoang" lại đi ra, về phần nó làm sao đi ra thì căn bản không biết được.

Chỉ có một điểm xác nhận, sau khi "Hoang" rời đi Thâm Uyên thì lực lượng tổn hao cực lớn, cảnh giới cũng hoàn toàn ngã xuống, nhưng dù vậy nó cũng có được thực lực đáng sợ có thể giết chết, thôn phệ đại bộ phận Chân Thần!

Sự xuất hiện của "Hoang" khiến Thánh tộc nhấc lên tai nạn chưa từng có!

Nó cắn nuốt đại lượng cường giả Thánh tộc và hằng hà tộc nhân Thánh tộc để mà cường đại bản thân.

Thế nhưng mà cuối cùng, Thánh tộc Cổ Thánh hoàng dẫn đầu rất nhiều Chân Thần đồng loạt ra tay, cường thế vây quét "Hoang".

Kết quả, "Hoang" bị trọng thương, một chút nguyên khí vốn vừa bổ sung lại lại tiêu tán chín thành!

Thế nhưng mà dù vậy, Thánh tộc cũng không làm gì được Hoang.

Dưới loại tình huống này, "Hoang" cùng Cổ Thánh hoàng ký kết khế ước.

Đây là một cái bình đẳng khế ước, Thánh tộc vì "Hoang" tìm kiếm huyết thực để thôn phệ, "Hoang" vì Thánh tộc chinh chiến.

Cứ như vậy, "Hoang" trở thành thánh thú của Thánh tộc.

Vốn Thánh tộc dã tâm bừng bừng, muốn chúa tể Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà Nhân tộc Thánh tộc đại chiến vào ba mươi sáu ức năm trước đã khiến Thánh tộc bỏ ra một cái giá lớn cực kỳ thê thảm đau đớn!

- Hoàng tổ bệ hạ! ‘ Hoang ’ không phải ở trong trận chiến ba mươi sáu ức năm trước đã bị Phong Thần Thiên Tôn dùng thiêu đốt tánh mạng làm đại giá trọng thương, đã lâm vào ngủ say sao, ngài sao có thể thức tỉnh nó được thế?

Tạo Hóa Thánh Tử cảm giác không thể tin, qua nhiều năm như vậy, Thánh tộc không chỉ có một Chân Thần muốn tỉnh lại

"Hoang", nhưng đều đã thất bại.

Chương 2018: Tu La Cổ Thần Pháo (1)

Hôm nay, Tạo Hóa Thánh Hoàng chẳng những tỉnh lại "Hoang", hơn nữa dường như đã khống chế được nó, cái này khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi.

Rầm rầm rầm oanh!

Nổ mạnh khủng bố vẫn đang tiếp tục, ở trong thân thể huyết sắc quái vật cực lớn kia càng lúc càng có nhiều Huyết Long xúc tu đưa ra ngoài, đâm vào trong ngôi sao kim loại, bắt đầu điên cuồng thôn phệ năng lượng của nó.

Lực lượng không ngừng được đưa vào trong cơ thể "Hoang", mà khỏa ngôi sao kia lại bắt đầu héo rút, nguyên khí khô kiệt, nước biển khô cạn, đại địa xuất hiện đạo đạo vết rạn.

Mà mặc dù là những nơi đã khô cạn, đã mất đi linh tính nhưng cũng bị "Hoang" hoàn toàn thôn phệ, một khỏa tinh cầu cực lớn đường kính mấy vạn dặm cứ như vậy bị "Hoang" toàn bộ nuốt vào!

Toàn bộ quá trình này giằng co chưa đủ một phút đồng hồ, Thiên Địa kịch biến như thế khiến tâm tình Tạo Hóa Thánh Tử không cách nào bình tĩnh được.

Hắn tuy rằng đã sớm nghe nói, "Hoang" có năng lực thôn phệ Thiên Địa, nhưng mà nghe đồn dù sao cũng là nghe đồn, hôm nay tận mắt nhìn thấy, hắn chỉ cảm thấy tâm thần rung động.

Đục lỗ một khỏa tinh cầu cũng không khó, nhưng đánh nát một khỏa tinh cầu sẽ rất khó, mà triệt để nuốt mất một khỏa tinh cầu, cái này cần sức mạnh to lớn bực nào đây chứ?

Là một võ giả một lòng truy cầu võ đạo đỉnh phong, Tạo Hóa Thánh Tử đối với lực lượng có si mê gần như điên cuồng.

Nếu như... Lực lượng này là của mình thì thật tốt.

Lúc này Tạo Hóa Thánh Tử mới thình lình phát hiện, hai chân của Tạo Hóa Thánh Hoàng không biết từ lúc nào đã lâm vào trong huyết tương của "Hoang".

Chuẩn xác mà nói cũng không phải lâm vào, mà là thân thể của Tạo Hóa Thánh Hoàng đã cùng huyết tương của "Hoang" tương dung, huyết mạch đã tương liên rồi.

- Hắc!

Tạo Hóa Thánh Hoàng cười lạnh một tiếng, trên mặt, cổ của hắn đều xuất hiện một mảnh mạch máu dài hẹp màu đỏ như con giun, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

- Thôn phệ ngôi sao thì có là gì, ba mươi sáu ức năm trước, ‘ Hoang ’ ở vào trạng thái đỉnh phong đã từng cắn nuốt cả số mệnh huyết mạch của Nhân tộc, cũng là một trong các Thiên Đạo của Nhân tộc -- Đạo Cung Cửu Tinh!

Thời đại Thượng Cổ, võ giả Nhân tộc thập phần cường thế, ngoại trừ hệ thống tụ nguyên ra, Nhân tộc ở phương diện hệ thống luyện thể, cũng có thành tựu cực cao.

Đó chính là --Luyện Thể Lục Trong, Bát Môn Độn Giáp, Đạo Cung Cửu Tinh!

Rất nhiều võ giả Nhân tộc lựa chọn luyện thể chi lộ, còn có võ giả Nhân tộc lựa chọn pháp thể song tu.

Lúc kia, Nhân tộc tuấn kiệt vô số.

Nhưng về sau, trong đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước Thiên Địa quy tắc cải biến, Luyện thế nhất đạo của Nhân tộc đã trở thành ma chú.

Có rất ít người có thể đột phá Bát Môn Độn Giáp, về phần đột phá Đạo Cung Cửu Tinh lại càng là chuyện không thể nào.

Mọi người xưng Luyện Thể chi lộ là -- nghịch thiên mà đi!

Trọn vẹn ba mươi sáu ức năm, Nhân tộc chỉ có hai người có thể đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, một người là Hỗn Nguyên Thiên Tôn, bằng vào Hồng Mông Linh Châu tế luyện huyết nhục đột phá.

Một người khác chính là Lâm Minh, hắn mặc dù không có Hồng Mông Linh Châu, nhưng lại kế thừa truyền thừa và di chí của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, lại có Tiểu Ma Tiên xả thân tương trợ, dâng ra âm nguyên tinh khiết và Phượng Hoàng chi huyết, khiến Lâm Minh trong cơ thể Âm Dương điều hòa, cuối cùng nhất mới một lần hành động đột phá Thiên Đạo trói buộc.

Truy cứu nguyên nhân cũng là vì ba mươi sáu ức năm trước, Thiên Đạo quy tắc thay đổi.

Năm đó Thánh tộc xâm lấn Nhân tộc, rất nhiều Thiên Tôn, Chân Thần đã trút lực lượng vào trong cơ thể "Hoang", thôn phệ Thiên Đạo của Nhân tộc, sinh sinh chặt đứt liên hệ giữa Nhân tộc cùng Tam Thập Tam Thiên Đạo chi Đạo Cung Cửu Tinh!

Nghịch sửa Thiên Đạo cùng một vận mệnh một chủng tộc, đây gần như là sức mạnh to lớn mà chỉ những tồn tại siêu việt Chân Thần mới làm được!

Mà từ sau trận chiến ấy, Nhân tộc đã mất đi năng lực tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh, phảng phất như bị chém đứt mọt cánh tay vậy.

Truyền thừa có quan hệ với Đạo Cung Cửu Tinh cũng chầm chậm thất lạc.

Tăng thêm trận chiến ấy, rất nhiều Thiên Tôn Nhân tộc kể cả Phong Thần Thiên Tôn đều hi sinh. Khiến cho truyền thừa Nhân tộc cũng mất đi rất nhiều, rất nhiều đại thánh địa diệt vong.

Kết quả dẫn đến chính là Nhân tộc càng ngày càng yếu thế, mà trái lại Thánh tộc và Hồn Tộc, một bên có được Thái Cổ di tích, một bên có được Nguyên Mộng Vũ Trụ, lực lượng lại càng ngày càng mạnh.

Tuy rằng đơn thuần số lượng nhân khẩu, Nhân tộc vẫn có thể trở thành một trong Tam đại chủng tộc đỉnh phong, nhưng nếu như luận thực lực mà nói, Nhân tộc quả thật cách Thánh tộc và Hồn Tộc quá xa!

- Năm đó ‘ Hoang ’, vậy mà cắn nuốt Thiên Đạo Nhân tộc, nhưng vì sao đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước, Thánh tộc ta vẫn không thể triệt để chiếm đoạt Nhân tộc?

Thâm Uyên Ác Ma Hoang, đã bắt đầu lao nhanh như bay vào sâu trong vũ trụ.

Nó dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi xẹt qua vô tận hư không, Tạo Hóa Thánh Tử đứng ở trên thân thể to như ngôi sao của Hoang, hỏi thăm Tạo Hóa Thánh Hoàng.

- Trận chiến ba mươi sáu ức năm trước, vũ trụ còn thừa của lại Nhân tộc cũng chỉ có Thần Vực là còn bảo tồn lại, ở Thần Vực, Thánh tộc ta bại trận, truy cứu nguyên nhân, chính là do Phong Thần đứng đầu Nhân tộc. Hắn không biết đã nhận được cơ duyên gì, thực lực cường đại đến có thể áp chế Cổ Thánh Hoàng của tộc ta, ở trong Chân Thần khó có địch thủ!

- Hắn suất lĩnh Chân Thần của Nhân tộc kịch chiến với Chân Thần của Thánh tộc ta, lực áp Thánh tộc ta... Về sau, Thánh tộc Cổ Thánh Hoàng dùng "Hoang" cắn nuốt Nhân tộc Thiên Đạo chi Đạo Cung Cửu Tinh, cứ thế mà suy yếu thực lực Nhân tộc. Nhưng Phong Thần Thiên Tôn lại dùng Thương Thiên Cổ Ấn kết hợp với 《 Phong Thần đại pháp 》 của mình, thừa dịp sau khi ‘ Hoang ’ thôn phệ Thiên Đạo, lực lượng sâu sắc tiêu hao liền trực tiếp phong ấn linh hồn ‘ Hoang ’ lại, cho nên ‘ Hoang ’ mới hoàn toàn ngủ say sau trận chiến đó!

- Bao nhiêu ức năm qua, Thánh tộc ta cũng xuất hiện không ít tuyệt thế Thánh Hoàng, nhưng không ai có thể tỉnh lại ‘ Hoang ’, ‘ Hoang ’ đã mất đi linh hồn, thân thể hòa tan thành một mảnh huyết hải cực lớn, tên là Hoang Hải, thậm chí rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc cũng không biết Hoang Hải này kỳ thật chính là bản thể của ‘ Hoang ’

- Vốn ta cũng không cách nào tỉnh lại ‘ Hoang ’, nhưng thẳng đến khi... Ta đạt được Hồng Mông Linh Châu.

- Ta dùng Hồng Mông Linh Châu, cắn nuốt một bộ phận huyết nhục tinh hoa của ‘ Hoang ’, sáp nhập vào thân thể ta, kể từ đó, ta cùng Hoang huyết mạch tương thông, mới có thể khiến tinh thần lạc ấn của ta sáp nhập vào trong cơ thể ‘ Hoang ’ đã không còn linh hồn nữa!

- Hiện giờ, ‘ Hoang ’ đã bị tinh thần lạc ấn của ta khống chế, nó gần như là... Phân thân của ta!

Nói đến đây, ánh mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng bắt đầu trở nên khủng bố!

Chương 2019: Tu La Cổ Thần Pháo (2)

Khuôn mặt, cổ, và ngực, của hắn đều hiện đầy mạch máu hở ra, mạch máu đập đều, nhịp nhàng, khiến Tạo Hóa Thánh Hoàng thoạt nhìn giống như là Ác Ma vậy!

Hắn vô ý thức gãi gãi tay phải, phảng phất như muốn nắm trọn cái vũ trụ này trong tay vậy!

- Có ‘ Hoang ’ làm phân thân của ta, Tam Thập Tam Thiên Trụ Vũ này còn có ai có thể ngăn ta được nữa!

Thanh âm Tạo Hóa Thánh Hoàng không ngừng quanh quẩn giữa vũ trụ hư không, dùng năng lượng làm chất môi giới, truyền ra cả trăm vạn dặm, khiến ngôi sao cũng phải rung động lắc lư!

Nhưng vật giống như Tạo Hóa Thánh Hoàng, bọn hắn có dã tâm của mình, trận đại kiếp nạn này, Thán Tức Thần Tường liên tiếp biến mất, đại bộ phận vũ trụ trong Tam Thập Tam Thiên dung làm một thể, có vô cùng Bí Cảnh triển khai, có vô tận tài nguyên để bọn hắn cướp đoạt, trước kia không chiếm được thì hiện giờ có thể đạt được, đây chính là cơ hội tốt nhất để bọn hắn thực hiện dã tâm của mình.

...

Mà lúc này, ở cách đó cực xa, "Tàu Hi Vọng" linh hạm đã bắt đầu triển khai chém giết sinh tử với quân chủ lực của Thánh tộc!

Thiên Tôn của Thánh tộc liên tiếp xuất hiện, ngăn trở "Tàu Hi Vọng".

"Tàu Hi Vọng" tuy rằng là chí bảo siêu việt Chân Thần cấp, nhưng mà điều khiển nó dù sao chỉ là Thiên Tôn của Thần Tộc, ở trong tay Thiên Tôn, lực lượng của "Tàu Hi Vọng" chỉ phát huy được chưa tới một thành.

Ầm ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, "Tàu Hi Vọng" xông vào trong trận pháp do mấyx đỉnh tiêm Thiên Tôn hở ra liên thủ bố trí, tốc độ giảm nhanh ba thành.

Xoạt xoạt xoạt!

Năng lượng ma sát kịch liệt khiến "Tàu Hi Vọng" toàn thân bốc cháy lên thần quang sáng lạn, tựa như xông vào mặt trời vậy.

- Chư vị đồng loạt ra tay, ngăn nó lại!

Ở bên phương Thánh tộc có đỉnh tiêm Thiên Tôn truyền âm, bọn hắn vây quét Thái Cổ di tộc hao phí một cái giá lớn như vậy, há có thể vào thời khắc cuối cùng để Thái Cổ di tộc chạy thoát được chứ?

Ba tên đỉnh tiêm Thiên Tôn, liền cùng với mười lắm tên trung vị, thượng vị Thiên Tôn ở phía sau xếp thành chiến trận, cùng nhau ra tay!

Hơn mười tám tên Thiên Tôn, hơn nữa đều là người nổi bật trong Thiên Tôn, uy lực chiến trận mà bọn hắn bố trí xuống có thể nghĩ! Tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn hoàn toàn đánh nát một khỏa siêu cấp hành tinh đường kính mấy nghìn vạn dặm thành bụi phấn!

Nhìn cường địch trước mắt tới gần, cùng với trận pháp khủng bố của bọn hắn, Thần Tộc lão Thần Hoàng sắc mặt lạnh lùng.

- Chuẩn bị... Tu La Cổ Thần Pháo!!

"Tàu Hi Vọng" linh hạm cũng không chỉ là phương tiện giao thông đơn giản như vậy, trên thân hạm của nó có khắc lấy đại trận trùng trùng điệp điệp, hơn nữa còn có một vũ khí đáng sợ, đó chính là... Tu La Cổ Thần Pháo!

Chỉ cần xuất ra Tu La Cổ Thần Pháo, cũng đã là chí bảo vượt qua Chân Thần cấp rồi!

Sau khi tất cả đại trận của "Tàu Hi Vọng" toàn bộ đều được thúc dục, năng lượng của Tu La Cổ Thần Pháo cũng được tích lũy đến mức tận cùng, một pháo bắn ra, có thể đơn giản hủy diệt Hằng Tinh khổng lồ, bạo tạc sau đó ảnh hưởng đến cả ức vạn dặm, cuối cùng nhất hủy diệt hệ hằng tinh.

Chỉ tiếc, Thiên Tôn Thần Tộc ở đây không cách nào phát huy ra được uy lực của Tu La Cổ Thần Pháo, nếu không đừng nói là Thiên Tôn đại trận trước mắt, cho dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng đến đây cũng phải chật vật chạy thục mạng.

Trong lúc nhất thời, vô số năng lượng thạch trân quý điên cuồng ném vào trong đại trận của "Tàu Hi Vọng", cùng nhau thiêu đốt lên

Ở trong đại trận, hiện ra một cự pháo màu đen cổ xưa, trên thân cự pháo có khắc rất nhiều Tu La phù văn phức tạp, khiến người liếc mắt đã cảm thấy khiếp hãi!

Tu La Cổ Thần Pháo này là pháp bảo năm đó Tu La Thiên Tôn tự tay luyện chế, nó vừa xuất hiện, liền mang theo uy áp đáng sợ, xuyên thấu qua hư không truyền ra ngoài, khiến Thánh tộc Thiên Tôn cảm nhận được sát khí khủng bố.

- Đó là cái gì?

Thánh tộc Thiên Tôn, thấy được Tu La Cổ Thần Pháo trên hạm thủ "Tàu Hi Vọng", bọn hắn bị họng pháo kia tập trung lấy có cảm giác giống như bị tử thần nhìn thẳng vậy.

Trong lúc nhất thời, vũ trụ Thiên Địa, năng lượng vô tận rót thành quang điểm thật nhỏ hội tụ đến họng Tu La Cổ Thần Pháo, sau đó, hư không sụp đổ, Tu La Cổ Thần Pháo thét dài một tiếng, nổ bắn ra một cột sáng không biết mấy mươi vạn dặm xuyên qua vũ trụ!

Răng rắc!

Theo tiếng vang cuồng bạo, hư không giống như miếng băng mỏng sập xuống, phóng nhãn nhìn qua, tất cả đều là một mảnh thần mang, căn bản không thể thấy rõ bất cứ điều gì, mặc dù là cảm giác cũng trở nên hoàn toàn vặn vẹo trước năng lượng đáng sợ kia.

- Ah!

Liên tiếp hai tên Thánh tộc Thiên Tôn kêu thảm thiết, thân thể của bọn hắn bị thần quang của Tu La Cổ Thần Pháo bao phủ, lập tức hóa thành tro bụi trong hỏa lực!

Cho dù là thân thể Thánh tộc Thiên Tôn cũng căn bản không ngăn cản được sự trùng kích của Tu La Cổ Thần Pháo.

- Đáng chết!

Mấy năm qua, rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc chinh chiến Thái Cổ vũ trụ, cơ hồ không có tổn thương gì cả.

Mà một trận chiến này, còn chưa đánh gì đã vẫn lạc ba người -- hơn nữa đều là thượng vị Thiên Tôn!

Đã đến cấp bậcThiên Tôn, muốn đánh bại đối phương cũng không khó, nhưng muốn giết chết đối phương, lại phi thường không dễ dàng.

Dù sao mỗi một Thiên Tôn, có thể đạt đến Thiên Tôn thì bản thân đã là siêu cấp thiên tài có Đại Khí Vận gia trì rồi, một đường phát triển không biết đã đạt được bao nhiêu cơ duyên, lại có bao nhiêu át chủ bài bảo vệ tánh mạng trong người.

Hơn nữa phòng ngự của bọn hắn cũng cường đại dị thương, sinh mệnh lực vô cùng ương ngạnh.

Thế nhưng mà chính người như vậy đối mặt với chiếc linh hạm màu trắng kia trong nháy mắt đã tan thành mây khói, bị trực tiếp miểu sát, cái này thật sự khiến bọn hắn phải kinh hãi.

Nghĩ đến, ba mươi sáu ức năm trước, Nhân tộc cùng Thánh tộc triển khai kịch chiến toàn diện, bên phía Thánh tộc cũng chỉ vẫn lạc mấy trăm Thiên Tôn, hơn nữa trong đó hơn phân nửa đều là hạ vị Thiên Tôn và trung vị Thiên Tôn, hiện giờ lại liên tiếp tổn thất ba tên thượng vị Thiên Tôn, tổn thất này đã phi thường kinh người rồi.

Hơn nữa mấy Thiên Tôn khác cũng có mấy người bị thương, sức chiến đấu đã suy yếu một ít, bất quá bọn hắn thân thể cường đại, năng lực khôi phục cũng kinh người, những chỗ bị thương trên thân thể bọn hắn đều đang chậm chạp chữa trị lấy.

- Chiếc linh hạm này sao lại mạnh như vậy chứ?

- Rốt cục là cổ bảo gì lại đáng sợ như vậy?

Mấy Thiên Tôn đều cảm thấy kiêng kị, bọn hắn trước kia đã quen đánh cho Thái Cổ chư tộc chạy thục mạng tứ tán, hoa rơi nước chảy, vốn đối với bọn họ mà nói, vây quét Thái Cổ vũ trụ chính là đánh chó mù đường, là một hồi chiến tranh nghiền áp, nào có nghĩ tới sẽ gặp phải thất bại như vậy chứ.

- Kiềm chế bọn hắn, đừng nên đánh chính diện, coi chừng khẩu thần pháo kia! Thái Cổ di tộc bảo vật có nhiều hơn nữa, nhưng đoạt lấy thì là của chúng ta rồi!

Có đỉnh tiêm Thiên Tôn truyền âm.

Chương 2020: Pháo oanh hư không

Lúc này, Thánh tộc Thiên Tôn chạy đến ngày càng nhiều!

Thánh tộc thất trọng vũ trụ, số lượng Thiên Tôn của mỗi trọng vũ trụ cũng có thể đạt tới ba trăm mấy vị, tất cả vũ trụ cộng lại, số lượng Thiên Tôn đã sớm qua ngàn, đây là một chi lực lượng vô cùng đáng sợ

So với bọn hắn mà nói, Thái Cổ di tộc quá yếu. Bọn hắn tất cả mọi người cộng lại cũng chỉ có mười mấy Thiên Tôn, so với Nhân tộc cũng kém xa.

- Một pháo vừa rồi, tiêu hao bao nhiêu năng lượng.

Lão Thần Hoàng đứng ở trước trận pháp của Tu La Cổ Thần Pháo, trấn tĩnh mà hỏi.

- Đại khái 2%. Chúng ta nhiều nhất òn có thể phát hai mươi pháo. Phải giữ lại ngoài sáu thành ănng lượng để dùng cho vòng phòng hộ và trận pháp phi hành, hơn nữa... số lần xạ kích quá nhiêu, tiêu hao của chúng ta cũng sẽ không nhỏ...

Tu La Cổ Thần Pháo có thể thiêu đốt năng lượng thạch để công kích, nhưng cũng cần Thiên Tôn đến chủ trì trận pháp.

Điều khiển một pháp bảo đã vượt qua Chân Thần cấp đối với Thiên Tôn ở đây áp lực thật sự rất lớn!

- Hai mươi pháo sao...

Lão Thần Hoàng mười ngón giao nhau, đầu ngón tay gõ lấy rất có tiết tấu, như đang tự hỏi tình hình trước mắt.

Không hề nghi ngờ, Thái Cổ di tộc và Thánh tộc ở trên thực lực có chênh lệch cực lớn, chỉ dựa vào "Tàu Hi Vọng" căn bản không có khả năng đền bù được.

Cho dù bọn hắn lại phát hai mươi pháo, cũng giết không chết bao nhiêu Thiên Tôn. Bởi vì hiện giờ Thánh tộc Thiên Tôn đã có phòng bị, bọn hắn sẽ tránh đi họng Tu La Cổ Thần Pháo, muốn giết bọn hắn càng khó.

- Xông qua, không nên triền đấu với bọn họ.

Lão Thần Hoàng thập phần tỉnh táo, "Tàu Hi Vọng" là chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn, bọn hắn phải tận lực tránh đi Thánh tộc, chỉ cần nhảy vào vòng vây, lao ra khỏi không gian phong tỏa do Thánh tộc thiết hạ ở Hỗn Loạn Tinh Hải, vậy thì bọn họ có thể dựa vào "Tàu Hi Vọng" để thi triển không gian Đại Na Di, như vậy, bọn hắn tạm thời sẽ được an toàn.

Thế nhưng mà Thánh tộc Thiên Tôn, cũng không để Thái Cổ di tộc như nguyện.

Trong Thái Cổ vũ trụ, bóng người thưa thớt, đê giai võ giả đã sớm nhượng bộ, còn lại tất cả đều là Thiên Tôn cả.

Cũng chỉ có võ giả Thiên Tôn cấp mới có thể phát huy ra tác dụng khi đối mặt "Tàu Hi Vọng" thôi.

Thần quang sáng lạn đan vào trong tinh không, Cương Nguyên tuôn ra, giống như Tinh Vân dâng lên!

Rất nhiều Thiên Tôn đồng loạt ra tay tràng diện cực kỳ đồ sộ

- Kiềm chế bọn hắn, kéo dài thời gian!

Hai đỉnh tiêm Thiên Tôn Thánh tộc ôm đồm nói, Cương Nguyên màu vàng biến ảo thành một cái bàn tay cự đại, trực tiếp bắt lấy thân hạm của Tàu Hi Vọng.

Hai tên Thiên Tôn này góc độ ra tay cực kỳ giảo hoạt, bọn hắn tránh được Tu La Cổ Thần Pháo, chọn lấy một góc chết tương đối an toàn.

Ngay sau đó, lại có một đỉnh tiêm Thiên Tôn tế ra pháp bảo, pháp bảo này là một cái chuông lớn màu đồng cổ, chuông lớn vang vọng, mang theo Lôi Bạo cuồn cuộn, trùng trùng điệp điệp đánh lên "Tàu Hi Vọng"!

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn, vòng phòng hộ của chuông lớn và "Tàu Hi Vọng" hung hăng đụng vào cùng một chỗ!

Khẩu chuông lớn kia bị văng tung tóe, "Tàu Hi Vọng" tuy rằng không tổn hao gì, nhưng năng lượng tồn trữ trong thân hạm lại tiêu hao không ít.

- Chư vị kéo cự ly xa ra, tiêu hao năng lượng thân hạm, thân hạm này hẳn là Chân Thần Linh Bảo đỉnh tiêm, chúng ta muốn phá vỡ nó căn bản không có khả năng, bất quá chỉ cần hao tổn hết năng lượng của nó, vậy thì đám dư nghiệt Thái Cổ di tộc kia sẽ là cá trong chậu, mặc chúng ta xâm lược rồi!

Đỉnh tiêm Thiên Tôn tế ra chuông lớn toàn thân kim chói, thần sắc lạnh lùng nói.

- Ha ha, nói đúng, không cần phải ngạnh bính với bọn họ!

Thiên Tôn ở đây đều nhao nhao kéo xa cự ly, nguyên một đám trên mặt treo cười lạnh, thần quang các loại pháp bảo, vũ khí bao phủ hư không phạm vi trăm vạn dặm!

Năng lượng của "Tàu Hi Vọng" đang chậm chạp tiêu hao, Thiên Tôn chủ trì đại trận bên trong hạm đang tiêu hao rất lớn.

Thiên Tôn của Thái Cổ di tộc cơ hồ đang chiến đấu với địch nhân số lượng gấp 10 lần mình.

XÍU... UU!!

Tu La Cổ Thần Pháo lại một lần oanh kích!

Cột sáng vừa thô vừa to xỏ xuyên qua tinh không, năng lượng Phong Bạo đáng sợ tùy ý cuốn đi.

Nhưng mà Thánh tộc Thiên Tôn đã sớm có chuẩn bị, sau khi bọn hắn nhạy cảm cảm giác được Tu La Cổ Thần Pháo đang tích súc năng lượng thì đã sớm tránh đi, chỉ có một hạ vị Thiên Tôn, bởi vì tốc độ chậm chạp, cảm giác không đủ linh mẫn nên bị vòng xoáy năng lượng nuốt chửng lấy.

Bị cuốn vào trong vòng xoáy năng lượng đáng sợ như thế, kết quả tự nhiên chính là tan thành mây khói rồi.

- Đáng chết!

Một tên Thần Tộc Thiên Tôn chủ trì Tu La Cổ Thần Pháo trùng trùng điệp điệp nện một quyền lên trận pháp:

- Thần khí mà tổ tiên lưu lại ở trong tay chúng ta căn bản không phát huy được uy lưc, không có năng lượng cường đại, thực lực chúng ta lại thấp kém, không cách nào giết chết được đám chó dữ này!

Tu La Cổ Thần Pháo phẩm cấp rất cao, một đám võ giả Thái Cổ di tộc điều khiển căn bản là lực bất tòng tâm, giống như một đứa trẻ con cấm láy một cây búa lớn thể tích lớn hơn nó nhiều lần vây, giơ lên cũng đã tốn sức, muốn đánh người thì quả thật là vụng vê, f chỉ cần đối thủ hành động nhanh nhẹn một chút liền có thể dễ dàng tránh được rồi.

Ở trước tế đàn trận pháp, Lâm Minh trầm mặc nhìn xem tất cả, trong đầu yên lặng hồi tưởng đến Tu La Cổ Thần Pháo oanh kích hai lần trước.

Từng đạo trận pháp phù văn quang ảnh lập loè, theo thứ tự hiển hiện trong đầu hắn, không ngừng phân tích lấy...

Đúng lúc này, theo một tiếng nổ mạnh ầm vang, thân hạm đột nhiên run lên.

Thánh tộc Thiên Tôn lại tiếp tục công kích "Tàu Hi Vọng" rồi.

Một khi thân hạm bị hủy diệt, Thánh tộc Thiên Tôn thậm chí có thể nhảy vào trong "Tàu Hi Vọng", trực tiếp giao thủ với bọn họ, đến lúc đó 0 tỷ Thái Cổ tộc di dân trong "Tàu Hi Vọng" sẽ giống như bầy dê chờ làm thịt vậy, bị tùy ý đồ sát!

- Năng lượng thân hạm còn 95%...

Có người báo cáo tình huống, trên mặt lão Thần Hoàng Thần Tộc phủ lên một tầng mây đen, đám người chủ trì Thái Cổ chư tộc khác sắc mặt cũng không tốt lắm, bởi vì Tạo Hóa Thánh Hoàng còn không xuất hiện...

Kỳ thật các cường giả ở đây đã sớm có giác ngộ tánh mạng, nhưng nếu như Tạo Hóa Thánh Hoàng còn chưa hiện ra nọn hắn đã bị đã tiêu hao hết thực lực, vậy bọn họ cho dù hi sinh, cũng sẽ trở nên không hề có chút ý nghĩa nào cả.

Thái Cổ di tộc đã đi đến nước này, đối với Thiên Tôn ở đây, nhất là các nguyên lão của Thái Cổ di tộc o mà nói, tử vong cũng không đáng sợ nữa, đáng sợ chính là bị chết không có ý nghĩa.

- Để ta đến đi...

Đúng vào lúc này, một thanh âm mang theo một chút do dự, có chút không quá xác định vang lên, mọi người nhao nhao nhìn lại, đã thấy nói chuyện chính là một người duy nhất tu vị ngay cả Giới Vương còn chưa tới trong phòng điều khiển chính của "Tàu Hi Vọng" -- Lâm Minh.

Chương 2021: Dẫn đạo (1)

- Ngươi muốn... Điều khiển Tu La Cổ Thần Pháo?

Rất nhiều lão giả ở đây con mắt sáng ngời, trên người Lâm Minh đã xuất hiện rất nhiều kỳ tích, hiện giờ hắn đột nhiên đưa ra yêu cầu bực này, phản ứngđầu tiên của mọi người chính là chờ đợi tích tích có thể lại phát sinh.

Lâm Minh chậm rãi gật đầu, ánh mắt cũng không khẳng định lắm, trận pháp của Tu La Cổ Thần Pháo lúc trước hắn cũng đã nghiên cứu qua, nhưng mà hiệu quả đạt được lại không rõ rệt lắm.

Trận pháp trong đó quá rườm rà, pháp tắc liên quan đến quá tinh thâm, hơn nữa yêu cầu đối với lực lượng tuyệt đối cũng rất cao.

Lâm Minh dù sao chưa từng học qua 《 Tu La Thiên Thư 》 nguyên vẹn, cũng không phải không gì không làm được.

- Ta chỉ có thể nói phương pháp, còn cần các ngươi hiệp trợ, lực lượng của ta, căn bản không đủ phát động Tu La Cổ Thần Pháo, nhưng có thể thử dẫn đạo phương hướng cho nó, khiến nó bắn ra càng tinh chuẩn hơn nữa.

Lâm Minh thoáng suy tư, châm chước nói.

- Tốt!

Nghe được lời của Lâm Minh, sĩ khí của võ giả Thái Cổ di tộc đang sa sút lập tức khôi phục rất nhiều.

Ở trong góc gian phòng, Vô Yên nhìn lấy tất cả, trong mắt hiện lên một đạo thần thái khác thường, nàng phát hiện, trong lúc vô hình, địa vị của Lâm Minh trong Thái Cổ di tộc đã trọng yếu như thế, mỗi tiếng nói cử động, đều có thể ủng hộ sĩ khí cho rất nhiều Thiên Tôn, đây cơ hồ là chuyện khó tưởng.

- Khai mở trận!

Lão Thần Hoàng Thần Tộc nhìn Lâm Minh, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái, tựa như danh tự của chiếc linh hạm này vậy, Thái Cổ di tộc, cần hi vọng.

Mà một đời tuổi trẻ phong hoa tuyệt đại chính là hy vọng, có Lâm Minh ở đây, lão Thần Hoàng cảm giác an lòng hơn rất nhiều, thọ nguyên mình đã không nhiều nữa rồi, mặc dù không thể tận mắt thấy ngày Thái Cổ di tộc chiến thắng đại kiếp nạn, nhưng hắn cũng có thể an tâm an nghỉ.

Ông ông ông!

Dưới sự vây công của Thánh tộc Thiên Tôn, trận pháp Tu La Cổ Thần Pháo lần nữa khởi động!

Trong lúc nhất thời, năng lượng tán loạn khắp vũ trụ đều bắt đầu điên cuồng xao động..., tại Thái Cổ vũ trụ, vũ trụ năng lượng mỏng manh, nhưng chủng loại năng lượng phức tạp, các loại nguyên khí đầy đủ mọi thứ, lúc này giống như trường kình hấp thủy vậy, những năng lượng này toàn bộ đều cuốn tới "Tàu Hi Vọng"!

Tận khả năng tiêu hao ít năng lượng tồn trữ trong "Tàu Hi Vọng", hấp thu nhiều năng lượng vũ trụ, đây cũng là một trong các cải biến của Lâm Minh khi chủ trì trận pháp Tu La Cổ Thần Pháo.

Năng lượng càng để lâu càng nhiều, Lâm Minh sắc mặt thâm trầm, hô hấp ngưng trọng, mượn nhờ lực lượng của nhiều Thiên Tôn như vậy, chủ trì trận pháp phẩm cấp cao như thế, đối với thần hồn của hắn tiêu hao thật lớn, nếu như không phải Lâm Minh ở Hồn Tộc lịch lãm rèn luyện hơn hai mươi năm, hai lần xuất nhập Tinh Hà Cổ Chiến Tràng, lại ở Đọa Thần sơn mạch Ham Đài ngộ đạo thì căn bản không cách nào chèo chống được tiêu hao như vậy rồi.

- Hắc! Lại tới nữa, lặp lại chiêu cũ, cũng không có gì mới lạ cả!

Khi Tu La Cổ Thần Pháo bắt đầu ngưng tụ năng lượng thì rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc đã cảm giác được.

- Tránh đi họng pháo! Để một pháo này bắn hụt!

- Đám ngu xuẩn Thái Cổ di tộc, chúng ta đang lo không hao tổn được năng lượng chiếc linh hạm này đây, bọn hắn còn tự mình lãng phí năng lượng để làm ra công kích ngu xuẩn, quả thật vừa hay hợp ý chúng ta!

Rất nhiều Thánh tộc Thiên Tôn ngoài miệng nhẹ nhõm, kỳ thật lại không có ai khinh thường cả, bọn hắn từng người thi triển thủ đoạn, tránh đi Tu La Cổ Thần Pháo.

Có người vặn vẹo không gian, mượn nhờ không gian pháp tắc, thân thể phiêu hốt bất định, căn bản không cách nào khiến người tập trung vị trí; có người chế tạo ra ảo giác trùng trùng điệp điệp, khó có thể phân biệt được chân thân, có người tế ra hơn mười cỗ khôi lỗi, quấy nhiễu ánh mắt; còn có người bố trí xuống ảo trận, ẩn nấp thân hình.

Thiên Tôn ở đây đều là tuyệt thế nhân kiệt, bọn hắn trước kia đã trải qua hai lần pháo kích, đã sớm thăm dò quy luật, phương hướng tránh né của bọn hắn cũng càng ngày càng tinh diệu hữu hiệu, ngay cả hạ vị Thiên Tôn cũng đã có đủ kinh nghiệm, tự tin sẽ không bị hỏa lực quấn vào.

- Đám giảo hoạt này!

Mắt thấy trong hư không, đám Thánh tộc Thiên Tôn vốn còn lờ mờ trong nháy mắt đã biến mất, biến ảo đủ kiểu, võ giả Thái Cổ di tộc sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Mà Lâm Minh nhìn thấy tất cả, sắc mặt cực kỳ trấn tĩnh. Trong tay hắn, dẫn dắt đến năng lượng của các Thiên Tôn Thái Cổ di tộc tụ tập lại, cẩn thận cảm thụ trận pháp Tu La Cổ Thần Pháo.

Trận đồ này bao hàm toàn diện, trong đó bao dung rất nhiều pháp tắc của không gian vũ trụ

Tĩnh tâm cảm giác, khiến Lâm Minh cảm giác mình phảng phất như đang đứng trong một phiến hư không, dưới chân hắn chính là trận đồ của Tu La Cổ Thần Pháo, trận đồ này vô cùng rộng lớn, cả trăm vạn dặm vũ trụ toàn bộ đều bị trận đồ dung nạp trong đó, tạo thành không gian hình chiếu.

Mà tất cả tánh mạng trong vũ trụ, kể cả mình, đám người Thái Cổ di tộc Thánh tộc cũng đều được thể hiện ra cực kỳ nguyên vẹn, không bỏ sót một chút nào cả

Lâm Minh cũng không nóng nảy, hắn nhắm hai mắt lại, tâm như chỉ thủy. Tinh thần lực kết hợp chặt chẽ với trận đồ của Tu La Cổ Thần Pháo, bắt lấy vị trí từng cái hình chiếu.

Thời gian dần qua, hắn đã tập trung vào một vị trí. Tại vị trí này, có chín tên Thánh tộc Thiên Tôn, hơn nữa tu vị đều đã ngoài trung vị Thiên Tôn!

- Chính là chỗ này!

Lâm Minh ở trong trận đồ con mắt bỗng nhiên mở ra, bắn ra ra sát cơ rét lạnh!

Ở trong cơ thể hắn, năng lượng do rất nhiều Thái Cổ di tộc Thiên Tôn rót vào cơ thể hắn đều bùng phát ra.

Lâm Minh dùng chính mình làm dẫn, dùng lực lượng rất nhiều Thiên Tôn cấp cho hắn làm động lực để phát động Tu La Cổ Thần Pháo!

Ầm ầm!

Toàn bộ "Tàu Hi Vọng" đều rung động lắc lư, Thiên Địa nguyên khí ngưng tụ trong vũ trụ, hình thành vô số quang đoàn lớn nhỏ

Những quang đoàn này đủ mọi màu sắc, đại biểu chủng loại năng lượng bất đồng, lúc này, chúng toàn bộ hội tụ đến họng Tu La Cổ Thần Pháo, bị hút vào trong đó!

Trong lúc nhất thời, Tu La Cổ Thần Pháo thần quang tứ xạ, phảng phất như đang thai nghén lấy một khỏa mặt trời vậy!

- Tìm đường chết!

Có Thánh tộc Thiên Tôn cười lạnh, hắn có thể cảm giác ra, năng lượng Tu La Cổ Thần Pháo thuyên chuyển lần này so với hai lần trước còn lớn hơn nhiều.

- Năng lượng tiêu hao càng nhiều, bọn hắn sẽ bị chết càng nhanh thôi.

- Chư vị cẩn thận, nhất là hạ vị Thiên Tôn, tránh đi công kích của bọn hắn, khiến đám dư nghiệt của Thái Cổ di tộc này không công mà lui!

Thánh tộc Thiên Tôn truyền âm lẫn nhau, né tránh ra xa, mà đúng lúc này, Tu La Cổ Thần Pháo bạo phát!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh đáng sợ phảng phất như ngàn vạn thần thú, cùng nhau gào thét!

Một sát na kia, Thiên Địa phảng phất như đã mất đi nhan sắc, thần mang dài đến trăm vạn dặm đánh sụp vũ trụ, hào quang chói mắt có thể chọc mù cả mắt của Giới Vương chứ chẳng chơi.

Chương 2022: Dẫn đạo (2

Thánh tộc Thiên Tôn ở đây chỉ cảm thấy trong nháy mắt, ngũ giác của bọn hắn gần như bị tước đoạt.

Bọn hắn tâm thần đại chấn, như phản xạ có điều kiện chợt lui ra sau một chút!

- Không xong!

Có người đã ý thức được một pháo này không hề tầm thường!

Thánh tộc Thiên Tôn ở đây đều là nhân kiệt, tuy rằng cảm giác bị tước đoạt, nhưng bọn hắn đều có thủ đoạn của mình, có thể từ bên trong năng lượng thủy triều đang tàn sát bừa bãi kia cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Song tích tắc khi cảm giác của bọn hắn chạm đến cột sáng do Tu La Cổ Thần Pháo phát ra, bọn hắn toàn bộ đều kinh hãi không hiểu.

- Cái gì!?

Bọn hắn mắt thấy cột sáng kia phân liệt trong hư không, chia ra làm ba, ba phân thành chín, rồi sau đó pháo quang thay đổi quỹ tích, phân biệt hướng về chín phương hướng, giống như là thần linh chi tiễn bắn thẳng đến!

Mà ở chín phương hướng này phân biệt có một tên Thiên Tôn bị thần quang tập trung lấy!

Trong nháy mắt, vô luận bọn hắn thi triển ảo thuật gì, hoặc là phân thân chi pháp, hoặc là bóp méo hư không gì đó, toàn bộ đều bị Tu La Thiên Đạo pháp tắc chấn vỡ, không có chỗ nào có thể ẩn nấp cả.

Cho dù là những Thánh tộc Thiên Tôn không bị đánh chính diện cũng cảm giác được mi tâm như có lệ mang xẹt qua, loại cảm giác này giống như bị người dùng mũi kiếm rét lạnh chủ vào mi tâm vậy, phảng phất như sau một khắcsẽ phải chết đi.

- Ah!

Có Thiên Tôn kêu thảm thiết, tốc độ của thần mang quá nhanh! Bọn hắn trước kia có thể tránh đi, không phải vì tốc độ của bọn hắn nhanh hơn Tu La Cổ Thần Pháo, mà là vì đã sớm tính toán được quỹ tích, nhưng bây giờ, bọn hắn bị thần mang chính diện trùng kích, vậy thì hoàn toàn không giống với lúc trước rồi!

Thiên Tôn kia kêu lên thảm thiết, thân thể trực tiếp bị thần mang xuyên thủng, lập tức tan thành mây khói, bạo trở thành lửa khói xinh đẹp!

Kế tiếp, lửa khói liên tiếp nổ bung, nguyên một đám Thánh tộc Thiên Tôn, bị Tu La Cổ Thần Pháo tiêu diệt Sát!

Có Thiên Tôn tránh né trong không gian vặn vẹo, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp, mà ngay cả khe hở không gian mà hắn ẩn nấp cũng bị xuyên thủng qua, bức tường không gian căn bản không thể ngăn được Tu La Cổ Thần Pháo!

Mà những người phóng thích ảo trận, khôi lỗi đều không ngoài dự tính, trực tiếp bị xoắn diệt, nhao nhao chết chỗ!

Chỉ có một đỉnh tiêm Thiên Tôn, cũng chính là lão giả nắm lấy thân "Tàu Hi Vọng" lúc trước, hắn dựa vào thực lực đáng sợ của bản thân, cứ thế mà tránh được quỹ tích tất sát đáng sợ của Tu La Cổ Thần Pháo!

Ầm ầm!

Thần chung phủ thân, dư âm còn lại của Tu La Cổ Thần Pháo bị cái Thiên Tôn Linh Bảo đỉnh tiêm kia hấp thu hơn phân nửa.

Thân thần chung kia lõm xuống, Linh Bảo gần như vặn vẹo, Thần Chung lão giả thất khiếu chảy máu, chật vật thối lui, hắn dùng bản thân trọng thương, Linh Bảo bị hao tổn làm đại giá để tránh được một kích trí mạng này!

Trong lúc nhất thời, chín tên Thiên Tôn bị Tu La Cổ Thần Pháo nhắm trúng chết đi tám tên, một tên bị thương nặng!

Tám tên Thiên Tôn này đều là trung vị và thượng vị Thiên Tôn, bị thương càng là đỉnh tiêm Thiên Tôn, hạ vị Thiên Tôn bình thường Lâm Minh căn bản không hề công kích

Bởi vì... Không đáng!

- Cái này... Cái này...

Bên phía Thánh tộc, rất nhiều Thiên Tôn đã hoàn toàn bị chấn trụ rồi.

Mà Thần Chung lão giả tránh được một kiếp kia cũng chỉ vừa lấy lại tinh thần, sắc mặt tái nhợt, ai có thể lường trước, uy lực một pháo này vậy mà lại đạt đến trình độ như vậy chứ

Trong nháy mắt vẫn lạc tám Thiên Tôn, đây là khái niệm gì chứ?

Một kích toàn lực của Chân Thần cũng khó có thể tạo thành hiệu quả như vậy!

Ở bên trong "Tàu Hi Vọng", võ giả của Thái Cổ di tộc đều cảm thấy kinh hỉ vạn phần!

- Đáng đánh!

- Hả giận!

Bây giờ Thánh tộc Thiên Tôn ở tràng bất quá chỉ có chừng một hai trăm, một pháo diệt sát tám tên, lại đến mấy pháo nữa thì có thể đánh chết hơn phân nửa bọn chúng rồi!

Hơn nữa mấu chốt là một pháo này đánh ra sĩ khí, khiến Thái Cổ di tộc sĩ khí vốn đã rơi vào thung lũng lần nữa dấy lên tin tưởng tràn đầy!

- Vậy mà có thể khiến cho pháo quang phân thành chín cổ, mỗi một cổ một mình diệt sát một địch nhân, Lâm Minh, vậy thì ngươi tới đi, ở trong tay chúng ta cũng chỉ bôi nhọ thần khí mà tổ tiên lưu lại!

Mấy Thiên Tôn Thái Cổ di tộc nói chuyện đều đã thử qua sử dụng Tu La Cổ Thần Pháo, bọn hắn rất rõ ràng khó khăn khi điều khiển phương hướng Tu La Cổ Thần Pháo, đánh chuẩn một người cũng đã không dễ dàng chứ đừng nói chi đến phân thành chín cổ.

Vốn bọn hắn bắn ra một pháo, ngoài chín thành năng lượng đều lãng phí mất, nhưng Lâm Minh lại lợi dụng năng lượng của Tu La Cổ Thần Pháo thập phần hợp lý, chênh lệch trong đó thật sự quá xa.

Lâm Minh miễn cưỡng cười cười, lúc này sắc mặt của hắn tái nhợt, một pháo vừa rồi tuy rằng hắn không sử dụng năng lượng trong cơ thể, toàn bộ mượn nhờ vào năng lượng của các Thiên Tôn ở đây, nhưng điều khiển những năng lượng này, lại đến điều khiển trận pháp, tiêu hao của Lâm Minh rất lớn, dù sao, hắn chỉ là Thánh chủ đỉnh phong mà thôi, hơn nữa căn cơ chưa củng cố.

- Trận pháp bên trong Tu La Cổ Thần Pháo quá mức phức tạp, liên quan đến đến nội dung cực kỳ tinh thâm của Tu La Thiên Đạo, ta cũng khó có thể hoàn toàn điều khiển, miễn cưỡng phân thành chín cổ, còn lọt một người không thể giết được, nếu như Tu La Thiên Đạo của ta có thể tinh thông hơn một ít, mỗi một cổ pháo quang đều sẽ tràn đầy linh tính, chủ động tập trung địch nhân, vậy thì kết quả sẽ không phải chỉ vậy nữa..

- Một kích vừa rồi khiến hồn lực của ta tiêu hao rất nhiều, trong thời gian ngắn, ta cũng rất khó lại phát ra phát pháo thứ hai được!

Lâm Minh nói như vậy, đám Thiên Tôn của Thái Cổ di tộc cũng đã nhìn ra tiêu hao của Lâm Minh, Vô Yên lập tức đưa tới Dưỡng hồn đan cho Lâm Minh, dưỡng hồn đan trước kia Thiên Tộc trưởng lão không tiếc vốn gốc luyện chế ra bây giờ vẫn còn thừa.

Mà lúc này, ở bên ngoài "Tàu Hi Vọng", Thánh tộc Thiên Tôn đã hoàn toàn luống cuống.

- Công kích vừa rồi của bọn hắn sao lại đột nhiên tăng cường nhiều như vậy chứ.

- Chẳng lẽ trước kia chỉ là đánh lạc hướng chúng ta, để vào thời khắc mấu chốt chém giết chúng ta sao?

- Chắc có lẽ không... Lần đầu công kích chúng ta đều không có phòng bị, lần kia nếu xuất ra công kích mạnh nhất thì hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn.

Thánh tộc Thiên Tôn nhao nhao truyền âm, trong lòng bọn hắn đã sinh ra một tia sợ hãi.

Rất nhiều trung vị, hạ vị Thánh tộc Thiên Tôn, trong nội tâm đã phủ kín một tầng bóng mờ, không hề nghi ngờ, nếu như đối tượng vừa rồi đối phương công kích không phải là tám người đã chết kia, mà là bọn hắn thì bọn hắn giờ đã tan thành mây khói rồi.

Trời đất bao la, mạng của mình lớn nhất.

Lại không phải là thời khắc nguy cơ chủng tộc tồn vong gì cả, bọn hắn tham gia trận chiến tranh này là vì truyền thừa và bảo vật của Thái Cổ giới di tích, vì rất nhiều tài nguyên mà Tạo Hóa Thánh Hoàng đồng ý cấp cho, nếu như sẽ nguy hiểm đến tánh mạng của bọn hắn, hơn nữa rất có khả năng sẽ vẫn lạc thì bọn hắn khó tránh khỏi sẽ sinh lòng thoái ý.

Chương 2023: Pháp chỉ chi uy (1)

Nhưng Thiên Tôn bình thường sợ hãi, mà mấy đỉnh tiêm Thiên Tôn lại không hề lui bước. Bọn hắn cộng lại chỉ có mười hai người, bọn hắn mới chính là người chỉ huy thực chiến đại chiến Thái Cổ vũ trụ lần này!

Đám Thánh tộc Thiên Tôn ở đây tự nhiên nhìn ra được chỗ quỷ dị của chiếc linh hạm này, nếu như để mặc cho bọn hắn đào tẩu thi triển Không Gian Đại Na Di thì về sau tất nhiên sẽ rất khó truy đuổi, hơn nữa bọn hắn cũng vì thế mà gánh lấy tội không nhỏ.

Trái lại, nếu như bọn hắn có thể lưu Thái Cổ di tộc lại bọn hắn tất nhiên sẽ được Tạo Hóa Thánh Hoàng trọng thưởng, những năm này, trông coi Thái Cổ giới di tích, mà Tạo Hóa Thánh Hoàng, lại là Chân Thần mạnh nhất cả Thánh tộc mạnh nhất, tài nguyên của hắn, vô luận là số lương hay chất lượng đều khiến người phải đỏ mắt.

- Mười hai người chúng ta liên thủ, cẩn thận một chút!

Có đỉnh tiêm Thiên Tôn truyền âm, mấy đỉnh tiêm Thiên Tôn khác đều nhao nhao gật đầu.

- Pháo kích vừa rồi, tiêu hao đối với bọn họ có lẽ cũng không nhỏ, phân pháo quang mạnh mẽ như vậy thành chín cổ, cần lực không chế cực kỳ cường đại, tất nhiên cần hồn lực ủng hộ, chưa hẳn mỗi lần đều có thể phát ra được.

Một đỉnh tiêm Thiên Tôn phân tích lấy tình hình, hắn mặc trường bào màu đỏ chói, thân hình cao lớn, tựa hồ là người có quyền uy cực cao trong mười hai đỉnh tiêm Thiên Tôn này.

Từng kiện từng kiện pháp bảo được tế ra, tạo thành một đạo quang tích phong tỏa không gian.

Bọn hắn lần nữa kéo xa cự ly, chuẩn bị đánh hao tổn chiến, bọn hắn chỉ cần phong bế Tàu Hi Vọng, chờ Tạo Hóa Thánh Hoàng chạy đên thôi là được rồi.

Với tư cách là thống soái cao nhất trận chiến này, trước kia Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không ở Hỗn Loạn Tinh Hải, hắn chạy đến đây phải cần một khoảng thời gian, bọn hắn chỉ cần chống đỡ trong khoảng thời gian này là được rồi.

- Tên gia hỏa này!

Một Thiên Tôn Cự Nhân Tộc nắm chặc nắm đấm, tự nhiên nhìn ra ý định của Thánh tộc Thiên Tôn.

Bọn hắn cần phải xông ra Hỗn Loạn Tinh Hải đã bị phong tỏa không gian, dùng Không Gian Đại Na Di vượt qua không gian vũ trụ xa xôi, bay đến Thán Tức Thần Tường giáp ranh với Thần Vực, lại đột phá Thán Tức Thần Tường, tiến nhập Thần Vực.

Xoạt!

Đỉnh tiêm Thiên Tôn thân mặc trường bào màu đỏ kia lấy ra một cái hồ lô. Sau khi mở hồ lô kia ra, bên trong toát ra khói đen cuồn cuộn, bao phủ hư không bốn phía.

- Là Thiên Đô Ma Yên!

Có Thần Tộc võ giả nhận ra ma vật này, đây là một kiện Linh Bảo cực kỳ hiếm thấy, bản thân ở trạng thái sương mù, sương mù này có linh tính, bất luận pháp bảo nào chỉ cần bị dính vào một chút thì đều sẽ bị ăn mòn mất.

- Xuy xuy Xùy~~!

Thiên Đô Ma Yên xâm nhập vào vòng phòng hộ của "Tàu Hi Vọng", dần dần cắn nuốt lấy năng lượng của "Tàu Hi Vọng".

- Người này thật khó giải quyết!

Thiên Tộc tộc trưởng trầm ngâm nói, Thiên Tôn áo bào hồng kia đối diện lấy hạm thủ, cũng là đối mặt với Tu La Cổ Thần Pháo. Điều này cần tự tin tương đối lớn mới dám đứng ở vị trí này, mà mười một tên đỉnh tiêm Thiên Tôn khác lại phân biệt đứng ở các phương hướng, hoàn toàn vây "Tàu Hi Vọng" đến sít sao.

- Phá vòng vây từ phía bên phái, phòng hộ chỗ đó hơi yếu!

Đế Vô Ngân mở miệng nói ra, vị trí bên phái có Thần Chung lão giả trước kia bị Lâm Minh dùng Tu La Cổ Thần Pháo kích thương, hiện giờ khẩu đại chung kia của hắn linh tính đã mất, hơn nữa thân chung cũng đã biến hình rồi, hiển nhiên uy lực đã yếu đi rất nhiều.

Nếu như từ phương hướng này phá vòng vây, vậy thì lực cản của bọn hắn sẽ nhỏ hơn nhiều.

Nhưng hiện giờ, Tu La Cổ Thần Pháo đã không thể sử dụng. Đã không có Tu La pháp tắc của Lâm Minh dẫn đạo, chỉ bằng vào Thiên Tôn ở đây, rất khó điều khiển phương hướng oanh kích cho Tu La Cổ Thần Pháo.

- Để cho ta đi thôi!

Nhìn xem Thánh tộc Thiên Tôn cầm trong tay thần chung kia, trên mặt Thác Bạt Khuê hiện ra một tia lãnh mang, hắn khẽ sờ vào Tu Di giới, từ trong móc ra một hộp gỗ phong cách cổ xưa.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là một lá bùa phát hoàng, đây là thần minh pháp chỉ do thượng vị Chân Thần năm đó lưu lại, Thiên Tộc từng muốn lấy nó ra để hạo kiếp chi liệm, để đổi lấy ba danh ngạch tiến vào Tu La cấm địa.

Nhưng vì có Lâm Minh nên tấm thần minh pháp chỉ trân quý này cuối cùng vẫn không dùng tới, được tiết kiệm lại.

Hơn nữa không chỉ như thế, một tháng qua đi, tấm thần minh pháp chỉ của thượng vị Chân Thần này còn được Lâm Minh chữa trị, khôi phục bộ phận năng lượng bị hảo tổn 10 tỷ năm qua, uy lực không thể so sánh nổi rồi.

- Vô Ngân, Bạch Bình, các ngươi đi theo Chiến Hoàng, hiệp trợ hắn!

Lão Thần Hoàng Thần Tộc hạ mệnh lệnh, Bạch Bình cũng là đỉnh tiêm Thiên Tôn của Thần Tộc, chỉ là tuổi tác đã cao, không còn bao nhiêu thọ nguyên nữa.

Ở trong tay Đế Vô Ngân và Bạch Bình cũng nắm lấy hai tấm thần minh pháp chỉ của thượng vị Chân Thần!

Ba tấm thần minh pháp chỉ của thượng vị Chân Thần này là vương bài của Thái Cổ di tộc, một khi dùng trong chiến đấu tất nhiên sẽ phát huy ra hiệu quả đáng sợ, có thể nghịch chuyển được chiến cuộc.

- Xem chuẩn cơ hội, thoát khỏi vòng vây!

Lão Thần Hoàng cảm giác không thể kéo dài được nữa, trong lòng của hắn rõ ràng, Tạo Hóa Thánh Hoàng rất nhanh sẽ chạy đến, mà đối mặt với Tạo Hóa Thánh Hoàng, mới chính là quyết chiến thật sự!

- Đám cặn bã, đến đây đi!

Thác Bạt Khuê bước lên hạm thủ "Tàu Hi Vọng", trực diện Thánh tộc Thiên Tôn trong tinh không.

Ở phía sau hắn, còn có Bạch Bình và Đế Vô Ngân.

Thánh tộc Thiên Tôn trông thấy mấy người này xuất hiện liền có chút kiêng kị, bất quá chiêu thức của bọn hắn cũng không ngừng lại, chỉ là lưu lại càng nhiều lực lượng để chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát thôi.

- Coi chừng!

Có Thiên Tôn nhắc nhở, nhưng mà đúng lúc này, theo một tiếng "Ông" nổ vang, trên người Thác Bạt Khuê tách ra thần quang đáng sợ, tựa như một khỏa mặt trời đang thiêu đốt vậy!

Thần minh pháp chỉ cổ xưa thoạt nhìn không chút thu hút mà Thác Bạt Khuê cầm trên tay thoạt tan rã trong thần quang, trong lúc nhất thời, vô số pháp tắc phù văn lưu chuyển, những pháp tắc phù văn này không ngừng biến ảo, cuối cùng nhất hóa thành một hư ảnh Thái Cổ thần chi.

Thái Cổ thần chi cầm trong tay một thanh liêm đao thật dài, giống như tử thần đánh tới trước!

- Ân!?

Thánh tộc Thiên Tôn ở đây kinh hãi, bọn họ đều là người nhãn lực bất phàm, tự nhiên có thể cảm nhận được sự đáng sợ của một kích này!

Trong đó đỉnh tiêm Thiên Tôn cầm thần chung đối mặt một kích này, sắc mặt trắng bệch, công kích này đúng là hướng về phía hắn mà đến!

Mà hai tên đỉnh tiêm Thiên Tôn cahcs gần hắn lúc này muốn trợ giúp Thần Chung lão giả, nhưng lại bị sát cơ của Đế Vô Ngân và Bạch Bình tập trung.

Bọn hắn chứng kiến, ở trong tay của Đế Vô Ngân và Bạch Bình cũng có lá phù như vậy.

Chương 2024: Pháp chỉ chi uy (2)

Hơn nữa thực lực của hai người Đế Vô Ngân và Bạch Bình cũng thập phần cường đại, dưới tình huống bị sát cơ của bọn hắn tập trung, mọi người đầu tiên nghĩ đến chính là tự bảo vệ mình, không có ai sẽ mạo hiểm tánh mạng của mình đi cứu trợ những người khác cả.

Trong lúc nhất thời, Thần Chung lão giả trực diện với thần minh pháp chỉ toàn lực phát động kia!

Đây là thần minh pháp chỉ đến từ thượng vị Chân Thần, dù đã trải qua thời gian dài đến 10 tỷ năm nhưng vẫn có được sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng nổi!

- Hừ! Cho rằng ta bị thương sẽ dễ khi dễ sao?

Với tư cách đỉnh tiêm Thiên Tôn, Thần Chung lão giả trong lòng thập phần kiêu ngạo. Tuy rằng hắn đã bị thương, cũng ý thức được sự đáng sợ của một kích này, nhưng hắn cũng không cho rằng mình sẽ bị giết.

Trong tay liên tục đánh ra ấn phù, Thiên Tôn lão giả cầm trong tay thần chung bạo lui ra ngoài, cùng lúc đó, hộ thể Cương Nguyên của hắn cũng thúc dục đến mức tận cùng, khẩu thần chung trong tay hắn cũng xoay tròn lấy bay ra, phát ra tiếng vang "Ông ông ông"!

- Cửu Nhật Diệu Không!

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, ở bên trong thần chung, chín miếng quang cầu do Cương Nguyên hình thành phún dũng mà ra, ở trong hư không nối thành một mảnh, thật giống như chín hư ảnh mặt trời đánh về phía tử thần.

Nhưng mà đúng lúc này. Lưỡi hái của tử thần cũng chém xuống!

- Hô --

Tiếng vang nhỏ đến không thể nghe phảng phất như tiếng gió thổi qua cổng và sân, rồi sau đó, Tử Thần hư ảnh liền trực tiếp biến mất, nó chỉ xuất hiện nháy mắt, chỉ đánh ra một kích

Một kích này không có chút cảm giác hoa lệ nào cả, chỉ có lưỡi hái tử thần nhẹ nhàng vẽ một cái, thậm chí còn không có một thanh âm nào cả.

Nhưng quỹ tích nhàn nhạt mà một đao kia vẽ ra lại lưu trên bầu trời. Hơn nữa im ắng lan tràn ra, hư không giống như một lớp giấy mỏng bị xé rách vậy, để lại vết nứt rõ ràng. Mà khẩu thần chung kia cũng phát ra một tiếng ô ngâm, lại theo hư không nứt ra cùng một chỗ, từ đó vỡ ra, trực tiếp bị chém sạch.

Thấy một màn như vậy, Thần Chung lão giả hai mắt vô thần. Thân thể của hắn, từ vai phải đến dưới xương sườn xuất hiện một vệt máu thẳng tắp.

Sau một khắc, máu tươi phun ra.

Thân thể của hắn đột nhiên chấn động, nửa người trái cơ hồ như muốn rớt xuống.

- Kim Chung Thượng Nhân

Thánh tộc Thiên Tôn ở đây đều kinh hãi!

Ở sau lưng Thần Chung lão giả, mấy trung vị Thiên Tôn như thiểm điện thuấn di qua, lại phát hiện tình huống Thần Chung lão giả cực kỳ không xong, thậm chí có khả năng tùy thời chết đi!

Vốn là Thánh tộc Thiên Tôn, thân thể vô cùng cường đại, dù bị trọng thương vô cùng nghiêm trọng cũng sẽ không chết đi, từ từ trong một kích vừa rồi, năng lượng của tử thần đã xâm nhập vào trong huyết nhục của hắn, chém chết sinh cơ của hắn!

Đây cơ hồ là trọng thương không thể nghịch chuyển, không cách nào trị hết, nói cách khác, Thần Chung lão giả cơ bản đã xong đời rồi.

Một đỉnh tiêm Thiên Tôn, bị một kích trọng thương, thậm chí sắp chết đi.

Mà nếu như chính diện tác chiến, hơn nữa Thần Chung lão giả không bị thương thì lực chiến đấu của hắn cũng sẽ không kém hơn Thác Bạt Khuê bao nhiêu!

- Uy lực thật là đáng sợ!

Thác Bạt Khuê cũng cảm thấy hoảng sợ, hắn với tư cách là một trong những người đứng đầu Thiên Tộc, tự nhiên biết rõ uy lực của thần minh pháp chỉ trong tay mình, cũng biết sau khi trải qua Lâm Minh cải tạo uy lực của thần minh pháp chỉ có lẽ đã tăng lên một ít.

Nhưng lại không nghĩ tới, sẽ tăng lên đến trình độ như vậy!

Đây là lần đầu tiên từ khi khai chiến đến bây giờ có đỉnh tiêm Thiên Tôn hao tổn.

Bình thường, đến cấp bậc đỉnh tiêm Thiên Tôn đã có thể tiếu ngạo vũ trụ, không có thứ gì có thể uy hiếp được bọn hắn nữa, nhưng trong trận chiến này hắn lại bị giết chết?

- Phá vòng vây!

Lão Thần Hoàng quyết định thật nhanh, phát ra mệnh lệnh, "Tàu Hi Vọng" thay đổi đầu thuyền, lao thẳng về hướng Thần Chung lão giả bị chém giết.

Mà ở trên hạm thủ của "Tàu Hi Vọng", Bạch Bình, Đế Vô Ngân hai đỉnh tiêm Thiên Tôn còn nắm lấy hai tấm thần minh pháp chỉ của thượng vị Chân Thần, nhìn chằm chằm chằm vào các Thánh tộc Thiên Tôn khác!

Dưới sự uy hiếp của thần minh pháp chỉ, hai tên đỉnh tiêm Thiên Tôn ở gần Thần Chung lão giả hô hấp trì trệ, đúng là không dám ra tay ngăn trở.

Kết cục thê thảm của Thần Chung lão giả còn đó, bọn hắn cũng không cho rằng mình mạnh hơn Thần Chung lão giả bao nhiêu, một khi bị thần minh pháp chỉ đáng sợ kia tập trung, cho dù không chết cũng phải thương nặng, trực tiếp ngã xuống cảnh giới, hao tổn thọ nguyên cực lớn.

Mà về phần chín cái đỉnh tiêm Thiên Tôn khác lại cách nơi này đến mấy vạn dặm, trước tiên cũng không cách nào ra tay.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, "Tàu Hi Vọng" dựa vào tốc độ đáng sợ và lực lượng, phá tan bức tường không gian do các Thiên Tôn liên thủ bố trí xuống, bay thẳng vào sâu trong tinh không

Tốc độ của "Tàu Hi Vọng" nhanh đến không thể tưởng tượng, dưới sự hợp lực điều khiển của ccacs Thiên Tôn Thái Cổ di tộc, một khi phá tan tuyến phong tỏa thì cường giả Thiên Tôn cấp rất khó đuổi theo kịp.

- Chạy được không?

Thiên Tôn Thái Cổ di tộc ngừng thở, thật sự có khả năng phá vòng vây sao?

Ý nghĩ này xẹt qua trái tim rất nhiều người, nhưng mà đúng lúc này, Thần Hoàng Thần Tộc lão lại đột nhiên chấn động thân thể, hắn nhìn về phía sâu trong hư không xa xôi, trong đôi mắt già nua xẹt qua một tia không thể tin, mang theo một tia thần thái sợ hãi.

- Thiên, đó là cái gì?

Dưới sự nhắc nhở của lão Thần Hoàng, đám võ giả Thái Cổ di tộc nhao nhao nhìn ra bên ngoài.

Xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu tĩnh mịch, trong vũ trụ tinh không mênh mông, xuất hiện tia máu nhàn nhạt.

Mọi người thấy rõ, đó là một cái huyết sắc viên cầu cự đại, đường kính khoảng chừng bảy tám nghìn dặm.

Ở bên trên huyết sắc viên cầu, có hơn mười đầu Huyết Long tùy ý vung vẫy, những Huyết Long này chỉ có một nửa thân thể, từ trên huyết sắc viên cầu thái nghén ra, giống như là xúc tu của huyết sắc viên cầu vậy.

Huyết Long gào thét, lộ ra màu răng nanh đỏ tươi.

Võ giả Thái Cổ di tộc ở đây nhìn thấy Cự Thú đáng sợ đột nhiên xuất hiện kia, trong lúc nhất thời đều như phát mộng

Nó không giống bất luận hung thú, thần thú từng biết nào, nhưng lại tản ra khí tức đáng sợ hơn thần thú gấp 10 lần, gấp 100 lần.

Đối mặt với quái vật khiến người kinh hãi kia, Thiên Tôn của Thái Cổ di tộc chỉ cảm thấy tâm thần phát run!

Huyết sắc quái thú tốc độ cực nhanh, vốn vẫn còn ở sâu trong tinh không, nhưng chưa được mấy hơi nó đã giống như một huyết sắc U Linh vô thanh vô tức bay tới.

Tinh hồng sắc tràn ngập vũ trụ, loại cảm giác này, giống như một giọt máu tươi xông vào trong nước trong, chậm rãi khuếch tán ra vậy, nó chiếm cứ tầm mắt của tất cả mọi người.

- Đây rốt cuộc là...

Dù là Thiên Tộc Chiến Hoàng Thác Bạt khuê chiến ý đằng đằng, chưa bao giờ chịu thua vào lúc này cũng cảm thấy kinh hãi.

Chương 2025: Tạo Hóa Thánh Hoàng (1)

Ở bên phía Thái Cổ Thần Tộc, lão Thần Hoàng ngược lại rút một luồng lương khí, trên khuôn mặt già nua của hắn lúc này đã hoàn toàn tái nhợt, hắn nhìn cửa sổ mạn tàu thật lâu không nói gì, lòng của hắn đang chậm rãi trầm xuống.

Hắn đại khái đoán được lai lịch của con quái vật này.

Vào vài tỷ năm trước, Thái Cổ di tộc cũng từng giao thủ qua với Thánh tộc, trong điển tịch của Thái Cổ di tộc cũng có ghi lại về con quái vật đáng sợ này.

Chỉ là dựa vào những gì ghi trên điển tịch thì quái vật kia có lẽ vào vài tỷ năm trước đã bị tàn phá linh hồn, lâm vào ngủ say vĩnh cửu mới đúng chứ

Vì sao... Nó sẽ trọng xuất hiện ở chỗ này?

Liên tưởng đến sự đáng sợ của quái vật này được ghi lại trong điển tịch Thần Tộc, lão Thần Hoàng cảm thấy một cổ tuyệt vọng thật sâu!

- Chẳng lẽ... Thật là vận mệnh sao... Thiên vong Thần Tộc ta sao?

Lão Thần Hoàng thì thào tự nói lấy, lời của hắn, bị rất nhiều Thiên Tôn Thái Cổ di tộc nghe được, bọn hắn đều kinh ngạc nhìn về phía lão Thần Hoàng:

- Bệ hạ, nó rốt cuộc là cái gì?

Đúng lúc này, ở cách lão Thần Hoàng Thần Tộc không xa, Thiên Tộc tộc trưởng mở miệng, thanh âm của hắn có chút phát run, cả người cũng tựa hồ như trong tích tắc này già nua đi rất nhiều.

- Nó đại khái là... ‘ Hoang ’, đồ đằng thánh thú của Thánh tộc... Vài tỷ năm trước, ‘ Hoang ’ hoành hành hậu thế, không biết cắn nuốt bao nhiêu tánh mạng, trong đó thậm chí kể cả Chân Thần.

- Cái gì? Thôn phệ Chân Thần?

Võ giả Thái Cổ di tộc ở đây đều bị chấn trụ rồi.

Hiện giờ toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, chủng tộc có được Chân Thần chỉ có hai cái. Đó chính là Hồn Tộc và Thánh tộc, mà tổng số Chân Thần bọn hắn có được cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay! Ở trong đó, còn kể cả một ít Chân Thần bí ẩn quy ẩn, không muốn tham dự tranh chấp thế gian, thậm chí sinh tử cũng không thể khảo chứng.

- Không nghĩ tới, ‘ Hoang ’ vẫn tồn tại hậu thế...

Một lão giả Hống Cốt Tộc nói, hắn cảm khái lấy lắc đầu, Thiên Tôn ở đây không có có bao nhiêu người xem qua những điển tịch cổ xưa kia, dù sao ghi chép về ‘ Hoang ’ Thái Cổ di tộc cũng không nhiều.

- Dùng lực lượng hiện giờ của chúng ta, muốn chiến thắng trận đại kiếp nạn này thì phải giết chết Tạo Hóa Thánh Hoàng... Đây đã gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng bây giờ, còn có ‘ Hoang ’...

Hống Cốt Tộc lão giả ánh mắt thu hồi khỏi cửa sổ mạn tàu, chống tay lung la lung lay ngồi xuống, tâm tình cực kỳ sa sút.

Hắn với tư cách là tộc trưởng Hống Cốt Tộc, cũng là một trong những người đứng đầu Thái Cổ di tộc, theo đạo lý mà nói, vào thời khắc phá vòng vây mấu chốt này, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra lời ũ rủ đả kích sĩ khí như vậy mới đúng, nhưng trong lòng hắn thật sự đã quá mức tuyệt vọng rồi.

Sự xuất hiện của "Hoang" khiến hắn có một loại cảm giác như cả thế giới này đều sụp đổ xuống vậy.

- ‘ Hoang ’... Nó so với Tạo Hóa Thánh Hoàng còn cường đại hơn sao?

Đúng lúc này, có người mở miệng, người hỏi chính là Lâm Minh, hắn đã sớm ăn vào dưỡng hồn đan, hôm nay trong khi ngồi xuống điều tức, hắn cũng nhìn thấy quái vật đáng sợ bên ngoài cửa sổ mạn tàu.

- Đúng vậy... Dựa theo sách cổ ghi lại, nó còn cường đại hơn cả Thánh tộc Thánh Hoàng, hơn nữa... Nó tuyệt đối còn khủng bố hơn cả Thánh tộc Thánh Hoàng, nó có thể thôn phệ, một hơi thôn phệ ngôi sao, thôn phệ hàng tỉ tánh mạng, thậm chí thôn phệ một cái thế giới, thôn phệ tất cả, thôn phệ càng nhiều, nó sẽ càng cường đại, tốc độ nó hủy diệt cái thế giới này so với Tạo Hóa Thánh Hoàng còn nhanh hơn gấp trăm lần!

- Ta đã biết...

Ánh mắt Lâm Minh cũng chìm xuống, đối mặt lần hạo kiếp này, lòng của hắn, thậm chí có chút ít mê mang.

Đối mặt Thánh tộc thực lực hoàn toàn vượt xa Nhân tộc, còn có Hồn Tộc không biết mục đích, một mực bảo trì cảm giác thần bí...

Hoàn cảnh của Nhân tộc thật sự vô cùng phức tạp!

Ngẫm lại Hồn Hậu Thánh Mỹ và cuộc nói chuyện kỳ quái với mình, ngẫm lại thiếu niên già nua không biết là địch hay bạn từng gặp mặt mình kia.

Đại kiếp nạn hàng lâm, tất cả gió nổi mây phun, khó bề phân biệt.

Minh chỉ là một võ giả Thánh chủ đỉnh phong nho nhỏ, dù cơ duyên có nhiều hơn nữa, pháp tắc sở tu có cường thịnh trở lại, nhưng không có tu vị cường đại làm căn cơ, ở trong tràng hạo kiếp có một không hai này, hắn cũng chỉ là một đoá hoa nhỏ không chút thu hút, không biết phải đi nơi nào?

Tâm Lâm Minh có một loại cảm giác cực kỳ uể oải, bên tai của hắn, không tự giác được vang vọng lời của Thánh Mỹ:

- Buông tha đi, rời khỏi vòng xoáy này, bởi vì tất cả cố gắng của ngươi cũng chỉ là phí công... Mặc dù là Chân Thần đứng đầu Nhân tộc ba mươi sáu ức năm trước -- Phong Thần Thiên Tôn, hắn vốn là tuyệt thế nhân kiệt, thế gian Chân Long, không biết vì sao lại gánh vác vận mệnh Nhân tộc, cũng cuối hắn lại vì Nhân tộc mà chết trận, thật sự đáng tiếc!

Lâm Minh có chút nhắm hai mắt lại, nắm chặc hai đấm, bởi vì dùng sức quá độ nên đốt ngón tay của hắn vang lên tiếng BA~ BA~!

- Nhìn trên lưng quái vật kia kìa!

Có Thái Cổ di tộc Thiên Tôn nói ra.

Mọi người nhao nhao nhìn lại, chỉ thấy ở trên lưng huyết sắc quái vật kia, thậm chí có hai người.

Một trung niên nam tử thân hình cao lớn, mặc áo choàng màu vàng, còn có một người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, ánh mắt có chút âm lệ.

Chứng kiến hai người kia, sắc mặt lão Thần Hoàng lại đột nhiên biến đổi,:

- Trung niên nhân kia là.. Tạo Hóa Thánh Hoàng! Thân thể của hắn, sao lại... dính liền với ‘ Hoang ’ thế?

Lão Thần Hoàng không thể tin nói, hai chân của Tạo Hóa Thánh Hoàng đã lâm vào trong cơ thể Hoang trong cơ thể, hơn nữa có thể chứng kiến rõ ràng huyết nhục của Hoang lan tràn đến trên người Tạo Hóa Thánh Hoàng, mạch máu cũng liền lại với nhau.

Loại cảm giác này, giống như là Hoang cắn nuốt Tạo Hóa Thánh Hoàng vậy.

Nhưng mà lý trí lại nói cho hắn biết, chuyện không thể nào vậy được, có lẽ là trái lại... Tạo Hóa Thánh Hoàng đã cắn nuốt Hoang, hoặc là Hoang đã trở thành phân thân của Tạo Hóa Thánh Hoàng rồi!

- Thì ra... Hắn chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng...

Lâm Minh nhìn trung niên nam tử mặc áo choàng vàng kia, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tạo Hóa Thánh Hoàng, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương tựa hồ xuyên qua tầng tầng hạo vũ, đối mặt với mình vậy.

Đây là một loại cảm giác phi thường kỳ quái. Rõ ràng cách tinh không xa xôi và ô dù của "Tàu Hi Vọng", đối phương không thể nào thấy được mình, nhưng không biết vì sao, Lâm Minh cảm giác Tạo Hóa Thánh Hoàng thật sự đang nhìn hắn. Phảng phất như giữa hai người không có cách trở vậy.

Mà ở bên người Tạo Hóa Thánh Hoàng chính là một người quen của Lâm Minh -- Tạo Hóa Thánh Tử.

Lúc này Tạo Hóa Thánh Tử trên mặt nhe răng cười. Đây là dáng cười thuộc về người thắng, mang theo một tia thương cảm, một tia đùa cợt!

Chương 2026: Tạo Hóa Thánh Hoàng (2)

Đúng vào lúc này, khiến Lâm Minh thật không ngờ chính là Tạo Hóa Thánh Tử lại đột nhiên mở miệng.

Thanh âm của hắn, dùng năng lượng làm chất môi giới, truyền khắp vũ trụ tinh không trăm vạn dặm.

- Lâm Minh! Ta biết rõ ngươi ở trên chiếc linh hạm kia! Hôm nay, chính là tử kỳ của ngươi! Ha ha ha!

- Kỳ hạn ước chiến trăm năm giữa ta và ngươi, kỳ thật còn chưa tới, không phải sao? Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này, vào hôm nay, ngươi sẽ bị giết chết!

Tạo Hóa Thánh Tử thanh âm điên cuồng, Lâm Minh trong nội tâm trì trệ, Tạo Hóa Thánh Hoàng, quả nhiên biết rõ hắn ở Thái Cổ Thần Tộc!

Hắn vì sao lại biết được hành tung của mình?

Lâm Minh một mực cẩn thận che dấu chính mình, xác định mình không hề bị Thánh tộc phát hiện.

Dưới loại tình huống này nhưng vẫn để lộ hành tung, như vậy hoặc là Thần Tộc có gian tế, hoặc là Thánh Mỹ tiết lộ cho Tạo Hóa Thánh Hoàng biết.

Khả năng gian tế kỳ thật không lớn, bởi vì Thái Cổ di tộc cũng không biết ân oán giữa Lâm Minh và Thánh tộc, hơn nữa sau khi xác định kế hoạch tác chiến, vì phòng ngừa tin tức để lộ nên tất cả cao tầng Thái Cổ Thần Tộc biết rõ bí mật đều bị hạn chế hành động.

Vậy chẳng lẽ là.. Thánh Mỹ?

Lâm Minh có chút nhíu mày, mặc dù mình và Thánh Mỹ đã không là bằng hữu nữa, thậm chí có thể là địch nhân, nhưng Lâm Minh vẫn không tin Thánh Mỹ lại bán đứng mình.

Có lẽ, lúc mình ly khai Hồn Tộc, tiến vào Thái Cổ vũ trụ đã bị Hồn Đế tập trung hành tung cũng không chừng, cái này đối với Hồn Đế mà nói, cũng không khó.

- Hồn Đế... Muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?

Lâm Minh trong nội tâm hiện lên ý nghĩ này, mà đúng lúc này, trong tinh không, huyết cầu cực lớn kia đột nhiên bạo khởi!

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Ở trên huyết cầu, hơn mười đầu huyết sắc Ác Long gầm thét đánh giết đến!

Những Huyết Long này mang theo sát cơ không ai bì nổi, xé rách hư không, mãnh liệt cuồng vũ!

Mà mục tiêu của bọn nó, chính là toàn bộ linh hạm "Tàu Hi Vọng"!

- Không xong!

Đám Thiên Tôn ngồi ở chỗ trận pháp "Tàu Hi Vọng" sắc mặt đại biến, bọn hắn dốc hết khả năng thao túng trận pháp, cải biến phương hướng của "Tàu Hi Vọng".

Nhưng mà dùng năng lực điều khiển của bọn hắn sao có thể sánh với "Hoang" được?

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, hơn mười cái Ác Long xúc tu trùng trùng điệp điệp đánh vào tầng bảo hộ của "Tàu Hi Vọng"!

"Tàu Hi Vọng" rung mạnh, chợt trời đất quay cuồng, đám Thiên Tôn đều phải vận dụng năng lượng mới có thể ổn định thân thể, mà những Thái Cổ di tộc bình thường lại thảm rồi, bọn hắn kinh hô, có người thậm chí bị trọng thương trong lần trùng kích kịch liệt kia.

- Đáng chết!

Thác Bạt khuê trong nội tâm giận dữ, vốn đã có cơ hội chạy trốn, sắp tới được Thán Tức Thần Tường rồi, nhưng vào thời khắc cuối cùng lại gặp phải biến cố như thế, thất bại trong gang tấc!

- Một kích vừa rồi, năng lượng thân hạm tiêu hao 2%!

Thiên Tôn Hống Cốt Tộc báo cáo, một lần công kích của Hoang đã tổn thất 2% năng lượng, cơ hồ đồng đẳng với một lần công kích của Tu La Cổ Thần Pháo, cứ như vậy không được mấy kích thì năng lượng của "Tàu Hi Vọng" cũng sẽ hao hết sạch mất.

- Ha ha ha! Lâm Minh, ngươi không phải rất mạnh sao? Sao hả? Không hề có lực hoàn thủ sao?

thanh âm của Tạo Hóa Thánh Tử quanh quẩn trong tinh không, tùy ý mà liều lĩnh.

Oanh! Oanh! Oanh!

Huyết sắc quái vật ở sâu trong tinh không huyễn hóa ra một mảnh Ác Long huyết hồng sắc dài hẹp, trùng trùng điệp điệp trùng kích lấy tầng phòng hộ của linh hạm "Tàu Hi Vọng".

Đám Thiên Tôn điều khiển linh hạm căn bản không cách nào khống chế phương hướng linh hạm, trong lúc nhất thời, cả chiếc linh hạm liền giống như lá cây nhỏ trong cuồng phong mưa rào vậy, tùy ý tung bay.

- Năng lượng hạ thấp dưới 90% rồi!

Có Thiên Tôn la lên, cứ như vậy thì không được bao lâu nữa năng lượng của "Tàu Hi Vọng" cũng sẽ bị triệt để hao hết, đến lúc đó, bọn hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

- Đến nước này cũng chỉ có thể sử dụng át chủ bài cuối cùng thôi.

Ở bên phía Thiên Tộc, tộc trưởng Thiên Tộc nhìn về phía lão Thần

Hoàng Thần Tộc, thở dài một hơi.

Cái gọi là át chủ bài, kỳ thật chính là thần minh pháp chỉ mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Thần minh pháp chỉ mà chủ nhân Tu La Lộ tự tay viết, tổng cộng chỉ có ba tấm.

Một tấm công kích, một tấm phong ấn, một tấm phụ trợ!

Với tư cách là bảo vật đỉnh cấp đã vượt qua Chân Thần cấp, thần minh pháp chỉ của chủ nhân Tu La Lộ nếu như là do Thiên Tôn đến phát động thì sẽ tác độngđến tánh mạng bổn nguyên của mình, thiêu đốt tánh mạng chi hỏa, cực kỳ tiêu hao tuổi thọ.

Dựa theo phỏng đoán trước đây, chỉ riêng tấm thần minh pháp chỉ công kích kia, dùng đỉnh tiêm Thiên Tôn thiêu đốt đại bộ phận tánh mạng làm đại giá tế ra thì có thể diệt sát được Chân Thần.

Đương nhiên, Tạo Hóa Thánh Hoàng không phải là Chân Thần bình thường, diệt sát Tạo Hóa Thánh Hoàng, có lẽ khó khăn, nhưng ít ra có thể trọng thương hắn, kết hợp với hai tấm thần minh pháp chỉ phong ấn và phụ trợ khác, nói không chừng thật có thể một lần hành động tiêu diệt Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Nhưng bây giờ, Tạo Hóa Thánh Hoàng không biết dùng biện pháp gì lại dùng làm một thể với "Hoang"

Thâm Uyên Ác Ma -- Hoang, đó là tồn tại không thể tưởng tượng nổi, có được sinh mệnh lực vô cùng khủng bố. Nếu như chỉ thiêu đốt bộ phận tánh mạng, đến phát động thần minh pháp chỉ do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại thì có thể diệt sát hoặc là trọng thương nó sao?

Mọi người trong nội tâm hoàn toàn mất hết phỏng đoán, nếu như không thể trọng thương Hoang, bọn hắn làm sao có thể chạy trốn được đây?

Lão Thần Hoàng Thần Tộc yên lặng ‘ sờ ’ lấy Tu Di giới của mình, chậm rãi mở miệng nói:

- Thật không ngờ, vào lúc tộc của ta sinh tử tồn von, Tạo Hóa Thánh Hoàng lại càng cường đại hơn. Vốn ta còn tưởng rằng, có thần minh pháp chỉ ở đây, do đỉnh tiêm Thiên Tôn tộc ta trả một cái giá lớn nhất định để phát động liền có thể uy hiếp được Tạo Hóa Thánh Hoàng. Nhưng hiện giờ xem ra nếu chỉ thiêu đốt bộ phận sinh mệnh lực thì còn không đủ... Thậm chí nói, một đỉnh tiêm Thiên Tôn vẫn không đủ...

- Các ngươi... Ai nguyện ý đi?

Lão Thần Hoàng thật không ngờ sẽ là loại kết quả này.

Thần minh pháp chỉ, chỉ có đỉnh tiêm Thiên Tôn có thể phát động. Mà dưới tình huống hiện giờ, vì để cho uy lựccuar thần minh pháp chỉ phát huy đến lớn nhất, tận khả năng trọng thương "Hoang", như vậy người sử dụng thần minh pháp chỉ cũng phải hoàn toàn hao hết tánh mạng của mình, cũng chính là... Hi sinh.

Hơn nữa, một người còn chưa đủ!

Tất cả Thiên Tôn của Thái Cổ di tộc ở đây cộng lại, có bảy đỉnh tiêm Thiên Tôn, tỷ lệ này cũng được coi như cao rồi.

Bảy cái đỉnh tiêm Thiên Tôn, ba tấm thần minh pháp chỉ.

Ý định của lão Thần Hoàng là để hai đỉnh tiêm Thiên Tôn cùng nhau phát động tấm thần minh pháp chỉ thứ nhất!

Hai người là số lượng tốt nhất, Thiên Tô thứ hai kỳ thật chỉ có thể khiến uy lực của Tu La pháp chỉ tăng lên non nửa mà thôi, uy lực mà Thiên Tôn thứ mang có thể mang đến lại càng nhỏ hơn.

Chương 2027: Tu La pháp chỉ

Vốn là sử dụng Tu La pháp chỉ chưa chắc sẽ chết, như vậy lão Thần Hoàng còn có thể sai khiến người nào đó đến sử dụng.

Nhưng bây giờ, đã là một trận chiến hẳn phải chết thì lão Thần Hoàng cũng không thể bắt buộc ai được, cho nên hắn mở miệng hỏi thăm.

Ánh mắt già nua của lão Thần Hoàng quét qua mấy đỉnh tiêm Thiên Tôn ở đây, trên mặt lộ ra một tia áy náy, hắn rất muốn mình xuất chiến, nhưng mà... Hắn hiện giờ vẫn không thể chết, trận trốn chết này cần một người đứng đầu đến chỉ huy, hắn là chỗ dựa tinh thần của chi đội ngũ này.

- Ta nguyện ý xuất chiến...

Một lão giả của Thái Cổ Thần Tộc mở miệng, hắn là đỉnh tiêm Thiên Tôn đến từ Thần Tộc, đã được ngàn vạn tuổi, đã đến tuổi xế chiều rồi, thọ nguyên cũng không nhiều nữa.

- Ta cũng nguyện ý...

- Để cho ta đi đi!

- Ta đến!

...

Nguyên một đám đỉnh tiêm Thiên Tôn đứng ra, lần đại kiếp nạn này là lúc chủng tộc nguy cơ tồn vong, những lão Thiên Tôn của Thái Cổ di tộc đã sớm làm ra quyết định hi sinh rồi.

Mắt nhìn đám Thiên Tôn nhao nhao đứng ra, con mắt thanh tịnh của lão Thần Hoàng đã ngấn đầy lão lệ, lựa chọn phải do hắn làm.

Chọn ai, người đó chết.

Lâm Minh đứng ở cách đó không xa, yên lặng nhìn lấy tất cả, ngoại trừ lão Thần Hoàng ra, sáu đỉnh tiêm Thiên Tôn, không có bất cứ người nào né tránh, mà bản thân lão Thần Hoàng Lâm Minh cũng rất rõ ràng, nếu để cho hắn trả giá tánh mạng, hắn cũng sẽ không nhíu mày lấy một cái.

Tràng cảnh như thế, khiến tâm thần Lâm Minh rung động.

Một loại cảm động đã lâu quanh quẩn trong trái tim hắn, hắn yên lặng nắm chặc nắm đấm.

Có người đi chiến đấu, là vì giết người cướp của.

Có người đi chiến đấu, là vì chém giết cừu nhân.

Có người đi chiến đấu, là vì đạt được cơ duyên và bảo vật.

Thế nhưng mà cũng có người, bọn hắn đi chiến đấu, thậm chí hi sinh bản thân, nhưng lại chỉ vì người khác, vì đại nghĩa và kéo dài chủng tộc...

- Vô Ngân, Chiến Hoàng, hai người các ngươi lui ra đi!

Lão Thần Hoàng vung tay lên, Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân của Thần Tộc đều là Thiên Tôn tráng niên, bọn họ chính là hi vọng dẫn đầu Thái Cổ di tộc trong đại kiếp nạn lần này, lão Thần Hoàng không có khả năng hi sinh bọn hắn.

- Thế nhưng mà...

- Bệ hạ...

Đế Vô Ngân và Thác Bạt Khuê con mắt đều đỏ, nhưng mà lão Thần Hoàng đã trực tiếp cắt đứt lời bọn hắn.

- Bạch Bình, Đóa Cổ, xin lỗi rồi...

Lão Thần Hoàng chọn hai cái tên, đều là đỉnh tiêm Thiên Tôn của Thái Cổ Thần Tộc, lão Thần Hoàng yên lặng nhắm nghiền hai mắt, hai hàng nước mắt đục dọc theo nếp nhăn già nua chảy xuống...

- Đã rõ rồi!

- Tốt!

Hai Thiên Tôn lão giả tiến lên, Lâm Minh nhìn mái tóc trắng xóa và thân thể còng xuống của bọn hắn, trong nội tâm không biết là cảm giác gì.

Mặt võ giả Thái Cổ di tộc khác nhìn bọn hắn, cũng không khỏi tinh thần chán nản.

- Các ngươi còn có lời gì muốn nói không...

Lão Thần Hoàng mở miệng.

Bạch Bình trầm mặc, hắn từ trong Tu Di giới lấy ra một cái họa trục còn có một miếng ngọc bội, hắn yên lặng mở quyển trục ra, trang giấy của họa trục kia đã cực kỳ cổ xưa, tựa hồ như đã được cất giữ từ rất lâu rồi

Trên họa trục có vẽ một thiếu niên trên mặt có chút ngây thơ, bên hông thiếu niên treo một quả ngọc bội, giống như đúc ngọc bội trên tay Bạch Bình.

- Đây là cháu của ta, thiên tư cũng không tốt lắm, nhưng lại phi thường cố gắng, lúc hắn còn vị thành niên đã cố chấp ra ngoài lịch lãm rèn luyện, sau khi tiến vào Thái Cổ giới di tích, trải qua nguy hiểm trong Bí Cảnh đã không trở về nữa...

Lão giả thanh âm già nua, hắn chỉ có một đứa cháu trai duy nhất này, Thái Cổ Thần Tộc là chủng tộc mà Thiên Đạo không dung, không sánh được với Tam đại chủng tộc đỉnh phong, năng lực sinh sôi nảy nở cực kém.

Hậu đại của bọn hắn thường thường rất ít, cho dù là hậu đại của Thiên Tôn cũng không nhất định tất cả đều là tuyệt thế thiên tài. Hậu đại của Nhân tộc Thiên Tộc nhất định có thể tìm ra thiên tài, đó là bởi vì nhân khẩu thịnh vượn, ở trong đông đảo hậu đại, trải qua tầng tầng sàng chọn

- Nếu như có thể tìm được hắn thì thay ta chiếu cố hắn. Hắn là việc duy nhất ta lo lắng trên đời này...

Lão giả giao hai kiện đồ vật cho Đế Vô Ngân...

Đế Vô Ngân lúc này trong nội tâm không biết có tư vị gì, hắn khẽ nhếch miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lời nói đã đến bên miệng, lại biến thành một tia thở dài thâm trầm.

Hắn biết rõ, muốn tìm được đứa bé này khả năng gần như là bằng không?

Hắn hơn phân nửa... Đã vẫn lạc, chỉ là tộc nhân Thái Cổ Thần Tộc nhân khẩu quá thưa thớt nên đặc biệt coi trọng đời sau của mình, không đành lòng mất đi thôi.

Nhất là người sắp chết như Bạch Bình hiện giờ, trong lòng của hắn, vẫn hi vọng có thể nhìn thấy huyết mạch của mình có thể kéo dài xuống dưới...

- Đóa Cổ, ngươi thì sao...

Lão Thần Hoàng nhìn về phía Thiên Tôn lão giả khác, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Đóa Cổ Thần sắc hờ hững, chậm rãi lắc đầu.

So về với Bạch Bình, Đóa Cổ còn nhỏ đã lớn lên ở Hoang dã, từng uống sống máu tươi dã thú thì tâm tính của hắn càng thêm lạnh lùng.

Hắn đã từng trường kỳ lăn lộn ở Thái Cổ giới di tích làm một gã sát thủ, trên tay dính đầy máu tươi võ giả Thánh tộc.

- Ta không có gì muốn nói cả, ta không có hậu nhân, chỉ có chính mình...

Trong mắt Đóa C không vui không buồn, trong bình tĩnh có kiên quyết cứng như sắt thép.

Hắn đã từng có thời tuổi trẻ, đã từng từng có người yêu thương.

Nhưng là.., trong sinh mệnh kéo dài của hắn, các nữ nhân của hắn đều không thể sinh hạ con nối dõi.

Thần Tộc sinh sôi nảy nở quá khó khăn, giống như bị Thiên Đạo nguyền rủa vậy...

Một người cô độc đến trên đời, rồi sau đó cô độc chết đi, đây có lẽ chính là vận mệnh của sát thu a, tuy rằng hắn hiện giờ đã không phải là sát thủ nữa...

Bên trong linh hạm tràn ngập hào khí áp lực.

Không cam lòng, sợ hãi, mờ mịt đối với tương lai, còn có bi phẫn thâm trầm.

Mỗi người ánh mắt chớp động, nỗi lòng phức tạp.

Mọi người đưa mắt nhìn Đóa Cổ và Bạch Bình rời đi.

Hai người bọn họ, trước sau leo lên hạm thủ.

- Ân, người nào?

Tạo Hóa Thánh Tử, nhìn hai lão giả leo lên hạm thủ, mặt lộ nét cười:

- Đi tìm cái chết sao! "

Ở bên người Tạo Hóa Thánh Tử, Tạo Hóa Thánh Hoàng ánh mắt thâm trầm, sự chú ý của hắn, đều đã tập trung vào hai lão giả trước mặt.

Hai đỉnh tiêm Thiên Tôn đã đến tuổi xế chiều cũng không thể khiến hắn kiêng kị, nhưng lá bùa hắc sắc trước người bọn hắn lại khiến lòng hắn chấn kinh.

- Cái này là... Thần minh pháp chỉ sao? Tốt! Để ta xem thử nó có uy lực gì.

Thần minh pháp chỉ đen nhánh mang theo khí tức binh qua mênh mông dưới ý niệm của Bạch Bình dẫn dắt xuống, chậm rãi nổi lơ lửng.

Chương 2028: Máu nhuộm tinh không (1)

Bạch Bình lẳng lặng nhìn thần minh pháp chỉ di động trước mặt, khẽ quát một tiếng, trong con mắt bỗng nhiên tách ra từng tia vầng sáng chói mắt, quanh thân không gió mà bay, râu tóc đều dựng lên, trường bào trên người bay phất phới.

Trong chốc lát, cả người hắn đều tản mát ra hào quang chói mắt, từng đợt sóng sinh mệnh khí tức mênh mông giống như sông lớn, không ngừng cuồn cuộn dũng mãnh tràn vào trong thần minh pháp chỉ.

Mà sau một khắc, huyết dịch toàn thân hắn đều tán dật ra bên ngoài thân, hội tụ đến thần minh pháp chỉ, thân thể ngâm mình tắm trong thân mang chói mắt.

Mà lúc này, trên người Đóa Cổ cũng sáng lên thần mang.

Thần sắc hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lại mang theo bất khuất và không cam lòng thật sâu!

Tánh mạng của hắn đã tới giới hạn, không sẽ thay đổi, nhưng là hắn không muốn bọn hậu bối Thần Tộc vận mệnh cũng giống mình.

- Nếu như thiên muốn vong Thần Tộc ta, vậy thì dùng thần huyết của ta hóa thành ma diễm, đốt cháy thanh thiên đi!!

Huyết dịch của Đóa Cổ thiêu đốt lên.

Đây là ánh sáng chói lọi cuối cùng do thiêu đốt tánh mạng phóng xuất ra!

Một sát na kia, thần minh pháp chỉ phảng phất như sống lại, bên trong vang lên một tia ba động.

Chỉ một đợt ba động đơn giản lại như thần binh đã ngủ đông trăm triệu năm tỉnh giấc, tản mát ra khí tức khủng bố.

Theo sự xuất hiện của tu la đen nhánh, Lâm Minh đứng ở trong linh hạm cũng cảm giác được từng đợt tim đập thình thịch, Tu La chi huyết trong cơ thể cư nhiên run rẩy, Ám Hắc Long thương dung nhập trong cốt nhục cũng theo đó tê minh...

Những lực lượng này dung nhập và trong thân thể của Lâm Minh, đều ở trước khi Thần minh pháp chỉ pháp chỉ kia xuất hiện cộng minh với Tu La hắc ảnh.

- Tu la Lộ chủ nhân...

Con mắt của Lâm Minh lóe lên.

Lầ này hiện lên khí tức Chân Thần, theo mấy lần trước thiêu đốt mấy tấm Thần minh pháp chỉ cũng không giống nhau, phong duệ dị thường.

Theo hình tượng của Tu La võ sĩ càng ngày càng rõ ràng, cỗ khí tức thiết huyết sâm hàn kia trên người hắn phát ra lớn mạnh, phảng phất không gian chung quanh đều biến thành sát tràng cuồn cuộn.

Trong con mắt của hắn bắn ra quang mang sắc bén khôn cùng, nhìn về phía bên ngoài tinh không.

Thấy Tu La võ sĩ này, Thái cổ Thần tộc bao gồm một chút cường giả khác của Thái cổ vũ trụ không khỏi kích động.

Lực lượng của cả Thần minh pháp chỉ lần nữa tăng vọt, phảng phất giống như mặt trời, bắn ra quang mang sắc bén khôn cùng.

Những Tu La võ sĩ kia đều bị quang mang bao phủ, trong tay nhiều ra một thanh trường thương đen nhánh, hưu một tiếng lao ra linh hạm, hướng phía ngoài bắn đi.

Oanh oanh oanh!

Ngoài tuyết bạch linh hạm, từng luồng công kích sôi trào như thủy triều, phát ra tiếng vang ầm vầm đáng sợ, phảng phất như trống lớn chấn động ở trong lòng mọi người, làm lòng người run sợ.

- Thần minh pháp chỉ của Tu La Lộ chủ nhân sao? Muốn bằng cái này liền chống đỡ ta? Lâm Minh, còn có một ít lão cốt đầu của Thái cổ tộc, hôm nay các ngươi đều phải trở thành thức ăn của Hoang.

Vẻ mặt của Tạo Hóa thánh hoàng hung lệ, giọng nói lạnh như băng. Ở trong mắt của hắn, Thái cổ Thần tộc đã như mặt trời xuống núi, ngay cả còn có một chút tiền vốn nhưng ở dưới đại thế Thánh tộc quật khởi không thể ngăn cản chỉ là gà đất chó kiểng, lần này hắn liền muốn để cho một cái tộc quần đã từng vô cùng huy hoàng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong mắt của hắn đều phát ra một tia quang mang thị huyết.

Sưu sưu sưu!

Hơn mười đầu huyết nhục ác long phảng phất như trường tiên vô tận, toàn bộ ngừng công kích, trước tiên lùi về, liên tục đem huyết sắc viên cầu vô biên kia bao lại.

Đồng thời Tạo Hóa thánh hoàng trực tiếp bị một ác ong ném ra ngoài, nhập vào trong công kích cự hạm của Thánh tộc.

Trong nháy mắt những ác long kia biến thành từng tầng vách tường máu thịt, đem nhục cầu to lớn như ngôi sao kia bao lại trong đó.

Đối mặt với tỏa định của Tu La pháp chỉ, né tránh căn bản là không thực tế, huống chi nhắc nhở của Hoang khổng lồ như thế, cũng căn bản không thể nào né tránh.

Tu La võ sĩ sải bước đạp toái hư không, trong tay nó nắm một thanh hắc sắc trường thương giống như một đầu cự long, trên người dâng lên hắc sắc quang mang vô lượng.

Mỗi một luồng quang mang đều bao trùm vạn dặm vũ trụ.

Một ít linh hạm của Thánh tộc ở quá gần, trực tiếp bị quang mang kia quét đến giống như là diều giấy bị hắc sắc quang mang đốt cháy, bên trong vang lên vô số tiếng kêu rên thê lương.

Tu la vũ sĩ nhân thương hợp nhất, buông ra lực lượng khôn cùng, như từng tầng rung động khuếch tán tứ phương.

Không gian vũ trụ ở chung quanh đều như thủy triều đang sôi trào, vô số hư không băng liệt, ngôi sao vỡ tan.

Rất nhiều linh hạm của Thánh tộc kịp phản ứng lại, cấp tốc lui về phía sau, kéo ra quang hoa chói mắt, những linh hạm của Thánh tộc không kịp lùi về phía sau lại càng trực tiếp bị ngạnh sinh sinh chấn thành vỡ vụn.

Tu la võ sĩ cùng trường thương trong tay biến thành hắc sắc mang trụ phảng phất như vô biên vô hạn, một thương đánh vào trong huyết sắc nhục cầu khổng lồ này.

Một cỗ quang mang đen nhánh cùng một cỗ quang mang huyết hồng sắc bao trùm tinh không vô tận, khiến người ta không thấy rõ ràng tình cảnh bên trong.

Oanh oanh oanh!

Trong từng luồng sóng nổ tung kinh thiên, rất nhiều toái nhục đều băng tán ra, mỗi một điểm toái nhục hừng hực thiêu đốt, đem hư không bốn phía đâm xuyên, tịch quyển ra tảng lớn không gian phong bạo.

Phảng phất vũ trụ đều đang băng liệt ở dưới ba động công kích kinh người.

Thấy một màn như vậy, trong bạch sắc linh hạm, một ít cường giả của Thái cổ Thần tộc trong mắt lóe ra quang mang mong đợi.

Mà bên trong Thánh tộc cự hạm, người người không nói gì, không khí ngưng trọng khôn cùng.

Chiến đấu ở bên ngoài chỉ có một kích.

Nhưng mà thanh thế khổng lồ kia cùng với uy năng băng thiên liệt địa căn bản không người nào có thể đến gần, thậm chí là dư ba thì bọn họ cũng không thừa nhận nổi.

- Đó là Thần minh pháp chỉ do Tu La thần hoàng lưu lại sao? Hoàng của chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ?

Có người lẩm bẩm tự nói.

Ở bên trong ba động trùng kích kịch liệt, Tu La võ sĩ kia cùng ám hắc trường thương trong tay dần dần tiêu tán.

Chỉ còn lại hắc quang vô biên vô hạn như cũ đang hừng hực thiêu đốt, bên trong vẫn truyền đến tiêng vang giống như sấm rền không ngừng nghỉ.

Nhưng vào lúc này, ở trung tâm bạo tạc kia, địa phương bị hắc quang vô biên vô hạn bao phủ, sưu một cái chui ra một đầu ác long huyết nhục mơ hồ.

Kế tiếp----

- Sưu sưu sưu!

Một đầu lại một đầu huyết sắc ác long chui ra, đem hắc quang bao phủ hư không vặn vẹo xé rách, huyết sắc nhục thân mập mạp kia của Hoang sinh sôi từ trong hư không đoạn liệt vô tận cùng không gian phong bạo đáng sợ đi ra.

- Không chết...

Nhìn Hoang xuất hiện, sắc mặt của lão Thần Hoàng tái nhợt, mặc dù đã sớm làm xong tính toán xấu nhất, nhưng mà chân chính thấy một màn như vậy, lão lại gần như hít thở không thông.

- HƯu!

Nhục tiên phảng phất như núi cao đâm xuyên hư không, nặng nề đánh vào trên linh hạm có danh hiệu Hi vọng.

Chương 2029: Máu nhuộm tinh không (2)

Một kích thế đại lực trầm đủ đem ngôi sao xé rách, thần chu của Thái cổ Thần tộc bị đánh đến ông ông kêu lên, ức vạn phù văn tạo thành năng lượng bảo hộ tráo ở bên ngoài đều đang chớp hiện.

- Đáng chết!

"Hi vọng hào" lăn lộn bay ra ngoài.

Lúc này càng ngày càng nhiều hồng sắc ác long chui ra, đem từng cỗ hắc quang trên bản thể của Hoang triệt để xua tan.

Cho nên mọi người cũng nhìn thấy Hoang bị Tu La pháp chỉ gây thương tích.

Trong huyết sắc nhục cầu khổng lồ kia bị xé ra một đạo tiên huyết khe rãnh ước chừng sâu ngàn dặm!

Rất nhiều huyết nhục của Hoang đã hóa thành huyết thủy lan tràn ra, từng đầu huyết nhục ác long cũng bị chém đứt, giống như con giun bị đứt ra, đang ngọ nguậy ở bên ngoài thân thể của Hoang.

Rồi sau đó những con giun này giống như là đoạn chi, toàn bộ đều hòa tan, lại sáp nhập vào trong máu thịt.

Hoang có thể cắn nuốt hết thảy, cũng có thể cắn nuốt phần tay chân đã bị cụt của mình, một lần nữa hấp thu.

Tạo Hóa thánh hoàng đứng ở trên nhục cầu, vẻ mặt dữ tợn, mạch máu trên người hắn đã bạo toái rất nhiều, toàn thân là máu, tựa như một ác ma.

Mới vừa rồi là một kích mạnh nhất của Thần minh pháp chỉ kia, chính là đối mặt hắn mà đến, nếu như không phải là có Hoang ngăn cản, như vậy mới vừa rồi hắn ở trong một kích kia tuyệt đối sẽ bị thương rất thảm, vẫn lạc cũng không phải là không có khả năng.

- Tu La Lộ chủ nhân, ngươi thật lợi hại... Một luồng khí tức còn sót lại liền khiến ta bị thương như thế! Nhưng như vậy thì như thế nào, ngươi đã chết rồi, hôm nay ta liền diệt hết con cháu đời sau của ngươi!

Tạo Hóa thánh hoàng đã ức năm chưa có thưởng thức qua tư vị đau đớn, trên nét mặt tự cao tự đại dấy lên lửa giận hừng hực.

Thấy một màn như vậy mọi người của Thái cổ Thần tộc trong linh hạm Hi vọng hào đều cảm giác được một trận kinh hãi.

Bên trong đại hạm, một trận tĩnh mịch.

- Như vậy cũng không giết được hắn!

Có người kinh hãi, trong ánh mắt lướt qua tuyệt vọng.

Vẻ mặt của Thác Bạt Khuê ngưng trọng, hoàn toàn không biết nó cái gì, hai Thiên Tôn đỉnh phong của Thần tộc cứ như vậy hi sinh một cách vô ích, hơn nữa một tấm Thần minh pháp chỉ đổi lấy kích quả cũng chỉ là đả thương Tạo Hóa thánh hoàng, điều này làm cho tâm tình của hắn trầm trọng khác thường.

Cái này không nghi ngờ gì là nói rõ, giờ phút này sau khi Tạo Hóa thánh hoàng dung hợp với ma thú thâm uyên kia, thực lực đột nhiên tăng mạnh, ở trên sinh mệnh lực hắn đã xa xa vượt ra khỏi Chân Thần bình thường, không phải là Thần minh pháp chỉ đủ khả năng đánh chết.

- Các ngươi có thể làm được một bước này thật sự là để cho ta kinh ngạc, bất quá các ngươi không có cơ hội đả thương ta lần thứ hai.

Tạo Hóa thánh hoàng đứng ở trên huyết nhục viên cầu khổng lồ, trong mắt ngưng thành một vầng băng hàn.

Thanh âm ù ù phảng phất như muộn lôi cuồn cuộn, chạy thẳng tới nhân tâm, có uy áp khiếp người.

Tren thân thể máu thịt của hắn, từng chỗ vết thương có ác long bị chém đứt kia, máu thịt ngọ nguậy, trong từng tiếng gào thét có ác long lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang chui ra.

Tạo Hóa thánh hoàng vươn tay, hướng bạch sắc linh hạm kia điểm một chỉ.

Từng đạo huyết quang giống như là huyết sắc thiểm điện vỡ ra, hóa thành từng tầng huyết sắc kết giới, đem bạch sắc linh hạm bao phủ lai.

Mỗi một tầng huyết sắc kết giới đều giống như đại thủ vô hình dũng động vĩ lực bàng bạc vô biên đè ép tới.

Phòng ngự tráo bên ngoài bạch sắc inh hạm nhất thời phát ra tiếng ca sát, tiếng ca sát vang lên, năng lượng nhanh chóng trôi qua.

- Năng lượng hạm thể chỉ còn lại tám mươi lăm phần trăm, tiếp tục như vậy chúng ta kiên trì không được bao lâu!

Có Thiên Tôn của Thái cổ Thần tộc chủ trì phi thuyền vội vàng hướng lão Thần Hoàng lớn tiếng nói, thanh âm có chút run rẩy.

Không khí lo lắng mà đè nén, kèm theo bên ngoài truyền đến thanh âm đè ép càng ngày càng vang lên, bao phủ cả đại hạm.

Từng tiếng ca sát vang lên, phảng phất như đang không ngừng áp xuống tâm của mọi người Thái cổ Thần tộc.

Hạm thuyền của Thánh tộc bên ngoài tề minh, sát thanh như lôi, ở trong vũ trụ đen nhánh vang lên không dứt.

Làm sao bây giờ?

Có người nắm chặt quyền đầu, lửa giận trong mắt bốc lên, hết sức không cam lòng.

Có người thống khổ nhắm mắt lại, bọn họ đã từng là chủng tộc mạnh nhất, hương hỏa liên miên bất tuyệt vô tận năm tháng, hôm nay lại đến trình độ này.

Càng nhiều người nhìn ra bên ngoài, trong đôi mắt có quang mang sôi trào đang lóe lên, lúc này Chiến hoàng Thác Bạt Khuê sải bước bước ra, giận dữ hét lên:

- Cho dù là phải chết cũng phải oanh oanh liệt liệt một lần, Thần Hoàng bệ hạ, thỉnh bệ hạ để cho Thiên tộc ta xuất chiến, ta nguyện ý dẫn dắt võ giả của Thiên tộc tiên phong!

Thái cổ chư tộc là chủng tộc kiêu ngạo, từng đã có vô tận huy hoàng, sinh mệnh của bọn họ nên là hỏa quang sáng chói của sắt đá nở rộ ra trong biển lửa, làm sao có thể uất ức mà chết đi như vậy?

Thanh âm thỉnh chính thoáng cái mãnh liệt như thủy triều.

Từng cái Thiên Tôn bước nhanh đến phía trước, hơn nữa những tráng niên Thiên Tôn kia lại càng kích động vô cùng, hận không thể hiện tại liền giết ra ngoài. Mới vừa rồi hi sinh của hai Thiên Tôn lâu năm chính là vì bảo toàn cho những tráng niên như bọn họ, để cho bọn họ đi phục hưng Thái cổ di tộc.

- Đều yên lặng cho ta!

Lão Thần Hoàng giận dữ mắng, trong lúc nhất thời cả tràng diện yên tĩnh.

- Chúng ta... Còn chưa tới thời điểm sơn cùng thủy tận, Tu La pháp chỉ còn có hai tấm!

Lão Thần Hoàng vươn tay, ở trong tay lão còn có hai tấm hắc sắc Thần minh pháp chỉ, toàn thần bọn chúng chìm trong thần quang, chậm rãi huyền phù.

Thần tộc Thiên Tôn ở tại trạng nhìn về phía hai tấm Thần minh pháp chỉ này, ánh mắt nhưng lộ ra thần sắc phức tạp.

Thần minh pháp chỉ phát động một tấm liền cần Thiên Tôn đỉnh phong thiêu đốt tính mạng, cái giá thật lớn, nhưng mà như thế lại cũng chỉ là để cho Tạo Hóa thánh hoàng bị thương, không cách nào giết chết hắn.

Hiện tại mặc dù còn dư lại hai tấm, nhưng là hữu dụng sao...

Thấy Thiên Tôn ở tại tràng có thái độ hoài nghi, lão Thần Hoàng mở miệng nói:

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết, nhưng mà cũng không thể vô ích chịu chết, hai tấm Thần minh pháp chỉ này có chỗ bất đồng!

- Hai tấm Thần minh pháp chỉ, một tấm Phong tự ngôn, một tấm Tín tự ngôn. Trong đó Phong tự ngôn là Đại Phong Ấn thuật, phong sát linh hồn, trực tiếp hủy diệt tinh thần lạc ấn.

- Mà Tín tự ngôn là phụ trợ thuật, có thể làm cho một võ giả ở trong khoảng thời gian ngắn khai quật tiềm lực sinh mệnh, đạt được lực lượng gấp mười lần!

- Chỉ là, đối tượng thi pháp nguyên bản của Tín tự ngôn này nên là Chân Thần, chỉ có Chân Thần có thể thừa nhận được cỗ lực lượng này.

- Mà Thiên Tôn đỉnh phong, thân thể cùng căn cư chung quy yếu hơn một chút, bọn họ thừa nhận uy lực đáng sợ mà Tín tự ngôn mang đến thậm chí có thể thân thể băng hủy tại chỗ, cho dù thừa nhận được cũng là mệnh không lâu dài, chẳng khác gì thiêu đốt tính mạng đi chiến đấu...

Lão Thần Hoàng nói như vậy, Đế Vô Ngân đứng dậy.

Chương 2030: Tang thương

- Sư tôn, để cho ta thừa nhận đi!

- Ta tới! Thần tộc đã tổn thất không nhỏ rồi, hơn nữa Thiên tộc ta so sánh với Thần tộc mà nói, ở trên thân thể cường đại hơn một chút.

Thác Bạt Khuê mở miệng, Tu La pháp chỉ Tín tự ngôn để cho Thiên Tôn lớn tuổi đi thừa nhận sợ rằng lập tức thân thể liền băng hủy, chỉ có thể để cho tráng niên Thiên Tôn xuất thủ, mới có thể phát huy được uy lực của Tín tự ngôn.

Song lão Thần Hoàng lại khẽ lắc đầu:

- Hai người các ngươi... Không chịu nổi...

- Cái gì... Đây...

Đế Vô Ngân nóng nảy, hắn và Thác Bạt Khuê đã là người có sinh mệnh lực mạnh nhất của cả Thái cổ chư tộc, hơn nữa Thái cổ chư tộc chính là chủng tộc đều thích hợp tu ba bộ pháp tắc tinh khí thần, Thác Bạt Khuê cùng Đế Vô Ngân hai người đều từng luyện thể, bọn họ đều không chịu nổi, vậy còn ai có thể chịu đựng được? Lão Thần Hoàng hít sâu một hơi, tựa hồ đang hạ một cái quyết định.

- Lâm Minh, ngươi đi theo ta...

Lời nói thê lương của lão Thần Hoàng, trong lòng Lâm Minh chấn động, mơ hồ hắn ý thức được cái gì.

Thiên Tôn chung quanh liên tục không hiểu, không biết lúc này lão Thần Hoàng kêu gọi Lâm Minh làm cái gì, mặc dù Lâm Minh chính là có thành tựu kinh người trên pháp tắc, nhưng mà luận chiến lực, ở bên trong rất nhiều Thiên Tôn, hắn coi như là gần cuối.

- Thần Hoàng tiền bối, ngươi...

Lâm Minh muốn nói lại thôi, lão Thần Hoàng chỉ là một mực đi về phía trước, lão lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới, cuối cùng thật ứng với lời của hắn...

- Rốt cuộc là có một ngày như vậy.

- Rốt cuộc là không thể tránh đi được...

Lúc lão Thần Hoàng nói chuyện, đã đi tới trước của đá hậu trọng, cửa đá toàn thân đen nhánh, phía trên có khắc hoa văn thần bí.

Cửa đá này Lâm Minh gặp một lần, hắn chung quy cảm giác được nó giống như là một tòa mộ bi trầm trọng.

Thời điểm Hi vọng hào từ tổng bộ thần tộc rút lui, cả mật thất của thái cổ Thần tộc đều bị mang vào bên trong Hi vọng hào này, cửa đá này chính là cửa vào mật thất.

Lâm Minh im lặng, lẳng lặng nhìn lão Thần Hoàng đẩy cửa đá ra, ở phía sau cửa đá này, hắn lần nữa cảm nhận được một cỗ Ma khí hung lệ!

Ma khí cuồn cuộn, xông thẳng hạo vũ, đè nén vô cùng, phảng phất là tiếng gầm thét trầm thấp của dã thú, tràn đầy sát ý vô tận cùng cuồng bạo, quanh quẩn trong mật thất!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn...

Lâm Minh nghe được tiếng hống ở trong mật thất này, trong lòng thương cảm không hiểu, hắn nhìn một đôi mắt đỏ tươi ở trong bóng tối, đó là một cỗ khí tức làm cho người ta quen thuộc mà rung động.

Cự thú thâm uyên trưởng thành hung lệ, trên đầu mọc ra cơ giác dữ tợn, thân thể hùng tráng của nó bị từng tầng khóa sắt trói buộc, trong con mắt tinh hồng sắc tràn đầy quang mang điên cuồng, giết chóc.

Nó không ngừng thở ra khí tức thô trọng, ánh mắt nhiếp nhân nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, bên trong có khát vọng thị huyết!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn vốn là lấy Hồng Mông linh châu, thành tựu Đạo cung cửu tinh, luyện thể đại thành.

Thiên tư của hắn tuyệt đỉnh, nếu như không phải Thánh tộc trước đó xuất thủ phá hư, Hỗn Nguyên Thiên Tôn chưa chắc đã không thể khai sáng Hồng Mông luân hồi đạo, trở thành một cái giống như Tu La Lộ chủ nhân! Mà sau đó, Hỗn Nguyên Thiên Tôn mặc dù bị trọng thương, Hồng Mông linh châu cũng thất lạc, nhưng mà hắn lại đoạt xá ác ma thâm uyên.

Thân thể của ác ma thâm uyên so sánh với thần thú còn mạnh hơn!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn hiện tại là Thiên Tôn đỉnh phong mở ra đạo cung cửu tinh, dung hợp với ác ma thâm uyên.

Mặc dù bởi vì đã hoàn toàn mất đi linh trí, lực chiến đấu của hắn bị suy yếu rất lớn, nhưng mà riêng về sự cường đại của thân thể, hắn đã đạt đến cực hạn.

Nếu như lại gia trì Thần minh pháp chỉ, khai quật tiềm lực sinh mệnh, đó lại càng sẽ cường đại đến trình độ không thể tin.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn hiện tại, tiềm lực của hắn nhiều đến bao nhiêu? Trong lòng Lâm Minh khó có thể tưởng tượng.

- Thần Hoàng tính toán... Để cho Hỗn Nguyên tiền bối xuất thủ sao?

Trong lòng Lâm Minh thở dài, không biết là cảm giác gì, anh hùng mạt lộ, bị lạc mình vẫn như cũ muốn xông lên sa trường, chết trận tha hương!

Lão Thần Hoàng yên lặng gật đầu.

Lâm Minh nhớ lại lời nói của Hỗn Nguyên Thiên Tôn ban đầu khắc ở mật thất địa cung:

- Đợi đến ngày ta thành ma, đợi đến lúc Thánh tộc đại quân đánh tới, lấy ma thân của ta thả vào trận doanh Thánh tộc, khát uống máu của Thánh tộc, ăn chán chê thịt Thánh tộc, oanh oanh liệt liệt chết trận!

Hồi tưởng đến từng câu từng chữ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhìn lại Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở trước mặt không ngừng trầm thấp gào thét, ánh mắt hoàn toàn mất đi thanh minh, trong lòng Lâm Minh dâng lên thương cảm khôn cùng.

Lão Thần Hoàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai của Lâm Minh, nói:

- Ngươi không cần áy náy, có thể chết trận ở sa trường là thời điểm mà ban đầu Hỗn Nguyên Thiên Tôn đọa lạc thành ma dặn đi dặn lại ta đấy, cũng là chấp niệm lớn nhất của hắn...

Lão Thần Hoàng nói như vậy, song trong lòng Lâm Minh như cũ khó có thể tiếp nhận, mặc dù chấp niệm của Hỗn Nguyên như thế, nhưng mà để cho hắn ở trạng thái hoàn toàn vô ý thức xung phong liều chết mà hi sinh, Lâm Minh khó có thể quên được.

Lâm Minh hi vọng, ít nhất ở thời khắc sinh mệnh của Hỗn Nguyên đến điểm cuối, hắn có thể quyết định chính mình, có thể thấy tạo sao mà mình chiến.

- Thần Hoàng tiền bối, để cho vãn bối thử một chút có thể thức tỉnh một chút ý thức của Hỗn Nguyên Thiên Tôn hay không.

Nếu như có thể thử thức tỉnh ý thức của Hỗn Nguyên, cho dù là một điểm, như vậy hắn đối với lý giải về pháp tắc, đối với vạn dụng chiến thuật cùng đại thế đều sẽ để cho chiến lực của Hỗn Nguyên tăng lên!

- Ngươi có thể?

Lão Thần Hoàng kinh ngạc, Lâm Minh ngay cả loại năng lực này đều có?

Liên quan đến lĩnh vực linh hồn thần bí nhất trong thân thể con người, nhất là dung hợp linh hồn để cho người đau đầu, nhân cách phân liệt, cho dù là Hồn tộc tinh thông linh hồn vô cùng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

- Nếu như là ở dưới tình huống không cố kỵ hồn hải bị thương, ta cũng có thể thửa một chút... Thần Hoàng tiền bối, ngài có thể tận lực để cho Hỗn Nguyên tiền bối an tĩnh lại hay không?

Lâm Minh từng muốn thử dò xét thức hải của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nhưng mà thiếu chút nữa bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn nhập ma giết chết.

Lão Thần Hoàng gật đầu, một cỗ năng lượng bao dung hết thảy phát ra, tạo thành một phương đại dương năng lượng, chậm rãi tẩm bổ cho thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Vẻ mặt của Lâm Minh ngưng trọng, hướng tới ác ma thâm uyên đáng sợ ở trước mặt lộ ra một bước.

Hống!

Lâm Minh vừa mới đi tới gần một chút, Hỗn Nguyên Thiên Tôn gầm thét một tiếng, móng vuốt của hắn đục thủng hư không, cự lực do không khí truyền đến trực tiếp chấn ở trên người Lâm Minh.

Nhưng mà trong nháy mắt một cỗ lượng lượng mênh mông như nước ấm từ phía sau truyền đến, cùng với lực lượng giết chóc kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn triệt tiêu.

Chương 2031: Tình thương (1)

Lão Thần Hoàng hết sức chăm chú, lão không dám ra tay thật mạnh, sợ chọc giận Hỗn Nguyên, một khi Hỗn Nguyên mất đi lý trí, chính lão Thần Hoàng cũng căn bản không ngăn được Hỗn Nguyên, hắn là bộ máy giết chóc đáng sợ.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lâm Minh an tâm lại một chút, hắn bay lên trời, từ từ bay đến chỗ cách Hỗn Nguyên Thiên Tôn khoảng ba thước, chính dinej đối mặt với cái đầu màu đen to lớn kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Rồi sau đó Lâm Minh lấy thần chi lực ở trong Hồng Mông chi lực ma phương, chậm rãi thúc dục năng lượng ma phương, cùng dung hợp với hồn hải của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Lúc này Lâm Minh đã bất chấp giấu diếm bí mật của ma phương.

Lão Thần Hoàng hiển nhiên đã nhận ra trong cơ thể của Lâm Minh có một bảo vật liên quan đến linh hồn.

- Là bảo vật có thể dùng để phân ly thức hải sao?

Lão Thần Hoàng vô cùng kinh hãi, nhưng mà lại không hỏi nhiều, lão tự nhiên ý thức được giá trị đáng sợ của kiện bảo vật này.

Bí mật ở trên người Lâm Minh thật sự nhiều lắm, nhiều đến làm cho người ta chết lặng.

Năng lượng dần dần thâm nhập đỉnh đầu to lớn kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Lâm Minh thử dùng ma phương tách linh hồn của thâm uyên ác ma, chỉ cần hủy diệt bộ phận linh hồn ấn ký của thâm uyên ác ma, liền tự nhiên có thể dần dần thức tỉnh ký ức của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Ma phương am hiểu nhất đúng là hủy diệt linh hồn ấn ký, nhưng mà bởi vì thời gian quá lâu, linh hồn ấn ký của ác ma thâm uyên đã dung hợp cùng một chỗ với Hỗn Nguyên, muốn ở dưới tình huống hoàn toàn không thương tổn đến bản thể linh hồn của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, chỉ diệt đi ấn ký thuộc về ác ma thâm uyên là cơ hồ không có khả năng.

Cho nên Lâm Minh chỉ có thể không để ý đến tổn thương về linh hồn của Hỗn Nguyên Thiên Tôn mà làm hết thảy, hắn cũng không trông cậy vào có thể làm cho Hỗn Nguyên Thiên Tôn phục hồi như cũ, chỉ cần có thể tỉnh lại một điểm là đủ rồi.

Hai mắt của Hỗn Nguyên Thiên Tôn mê ly, ánh mắt cũng dần dần mờ mịt, Lâm Minh vô cùng cẩn thận, trên trán nhỏ ra từng đợt mồ hôi.

Quá trình này hắn phải cẩn thận không được phân tâm chút nào, không thể phát sinh ra bất kỳ một chút ngoài ý muốn.

Hắn biết, thời gian của mình không còn nhiều lắm, đối với cuồng công của Hoang ở bên ngoài, năng lượng của Hi vọng hào mỗi thời mỗi khắc đều đang giảm xuống, mà chấn động kịch liệt đến từ Hi vọng hào lại toàn bộ bị lão Thần Hoàng lấy năng lượng suy giảm, làm hết sức giảm bớt ảnh hưởng mà chấn động mang cho Lâm Minh.

- Thiếu một chút... Còn thiếu một chút... Liền thiếu một điểm nữa...

Lâm Minh cắn chặt hàm răng, không kịp đi lau mồ hôi trên mặt, hắn ở dưới tình huống không để ý thương tổn thức hải của Hỗn Nguyên, nếm thử thức tỉnh ký ức thuộc về Hỗn Nguyên.

Ở dưới bao phủ của thần quang ma phương, trong đôi mắt của Hỗn Nguyên Thiên Tôn xuất hiện một tia thanh minh khó có được.

Song, một tia thanh minh này chỉ là xuất hiện trong chớp mắt, đã bị tinh hồng sắc quang mang lần nữa bao trùm.

Hai loại ý thức luân chuyển, để cho thân thể của Hỗn Nguyên kịch liệt run rẩy, hắn cảm nhận được thống khổ đến từ linh hồn.

Hỗn Nguyên bắt đầu giãy dụa, trong thân thể cường tráng giống như thiết luyện kia hàm chứa lực lượng đáng sợ khó có thể tưởng tượng!

Trong lúc nhất thời chỉ nghe tiếng vang ca ca ca, năng lượng gông xiềng mà lão Thần Hoàng gia trì ở trên người Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cố gắng làm cho hắn an tĩnh lại, phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.

Sắc mặt của lão Thần Hoàng thay đổi.

- Lâm Minh! Cẩn thận! Một khi Hỗn Nguyên thất khống, phá hư mà hắn tạo thành sẽ không thể tưởng tượng, lấy tu vi cùng phòng ngự thân thể của Lâm Minh, Hỗn Nguyên chỉ cần một kích liền không sai biệt lắm có thể làm cho Lâm Minh tan xương nát thịt!

- Lâm Minh, thối lui, ta sắp không chế trụ nổi hắn rồi!

Trán của lão Thần Hoàng chảy mồ hôi, mà lúc này tinh thần lực của Lâm Minh cũng đã toàn bộ quán chú vào trong ma phương, liên lạc với thức hải của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Hống!

Hỗn Nguyên gầm thét, tiếng kêu gào đáng sợ giống như là trời long đất lở hùng dũng mà đến, nếu như là Thánh Chủ bình thường, chỉ là đối diện với một tiếng gầm thét này của Hỗn Nguyên sẽ gặp phải thất khiếu chảy máu, chết ngay tại chỗ.

- Bồng!

Cánh tay của Hỗn Nguyên đột nhiên chấn động, từng cái năng lượng gông xiềng bị Hỗn Nguyên bứt đứt!

Quá trình này không chút khó khăn nào, loại cảm giác này giống như là Hỗn Nguyên bẻ gãy một nhánh cây.

Sắc mặt của lão Thần Hoàng đại biến, lão bất chấp cái gì khác, một tay bắt lấy bả vai của Lâm Minh, tạo ra hộ thể thần lực, chuẩn bị đợi một sát na kia Hỗn Nguyên toàn bộ không thể khống chế liền mang theo Lâm Minh hết tốc lực thối lui.

Lâm Minh muốn thức tỉnh ý thức của Hỗn Nguyên thật sự là không dễ dàng, bởi vì tách ra nhân cách khó tránh khỏi sẽ mang đến thống khổ cho linh hồn của Hỗn Nguyên, từ đó sẽ vô cùng có khả năng dẫn đến hắn hoàn toàn thất khống.

- Hống!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại là cuồng hống, năng lượng phong bạo đáng sợ đánh thẳng vào hộ thể thần lực của lão Thần Hoàng, toàn thân y phục của lão tùy ý bay múa, tóc trắng phiêu tán.

Ở trong lúc nhất thời trước ngực lão Thần Hoàng lại có đồ vật gì đó đang lóe ra thanh quang mông lung.

Đạo thanh quang này là nhu hòa mà không thu hút, ở trong năng lượng phong bạo như vậy nó gần như khó có thể phát hiện, song thời điểm khi thanh quang mông lung này phản chiếu lại con ngươi hung lệ của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại đột nhiên chấn động, trong nháy mắt yên tĩnh lại.

THanh quang mông lung phảng phất trở thành duy nhất của thế gian, nó dần dần từ bộ ngực của lão Thần Hoàng bay ra, huyền phù trên không trung, dần dần bay hướng Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Lâm Minh cùng lão Thần Hoàng thấy một màn như vậy đều là ngây ngẩn cả người, một đoàn thanh quang kia cư nhiên là Hạo Kiếp chi liên!

Hạo Kiếp chi liên là Chân Thần linh bảo dùng để mở ra Tu La cấm địa, mà chủ thể của nó một mực được Huyền Tình thiên hậu nắm giữ, sau khi Huyền Tình thiên hậu chế đi cũng được nàng tùy thân mang theo, cho đến khi Lâm Minh tiến vào cổ mọ mới lấy nó ra.

Chẳng lẽ...

Lâm Minh ngừng lại hô hấp, hắn trơ mắt nhìn thanh quang của Hạo Kiếp chi liên càng ngày càng thịnh, ở trong sương mù, những thanh quang này thế nhưng mơ hồ hợp thành một hư ảnh của nữ tử.

Hư ảnh nữ tử này càng ngày càng rõ ràng, gần như thực chất, nàng có dung nhan xinh đẹp như trăng sáng, có ba ngàn thanh tinh phiêu tán.

Hai chân trần của nàng, da thịt trong suốt phảng phất ngưng kết tinh hoa của tinh nguyệt chi huy, hai hàng lông mày như vẽ, mắt như thu thủy, phảng phất như là cửu thiên thần nữa lạc xuống thế gian.

Huyền Tình thiên hậu!

Lâm Minh giật mình vô cùng, hiển nhiên Huyền Tình thiên hậu là ở sau khi chính mình chết đi, đem một luồng phân hồn phong ấn vào trong Chân Thần linh bảo tương liên với huyết mạch của mình, hoàn toàn ngủ say.

Chương 2032: Tình thương (2)

Kỳ thật đừng nói là võ giả có linh hồn cường đại, coi như là người phàm, sau khi bọn họ chết đi, vật phẩm tùy thân cũng có thể mang theo một tia linh tính, ở một lúc nào đó sẽ huyễn hóa ra bộ dạng khi còn sống của chủ nhân nó.

Mà Huyền Tình thiên hậu vốn là có cảnh giới cực cao, hơn nữa phẩm chất của Chân Thần linh bảo vượt ra khỏi Thiên Tôn, thế cho nên những người khác cũng không thể phát giác được phân hồn của nàng ngủ say ở trong Hạo Kiếp chi liên này.

Cho nên mới vừa rồi Lâm Minh thử thức tỉnh Hỗn Nguyên Thiên Tôn, có lẽ là Hỗn Nguyên Thiên Tôn toát ra khí tức rốt cục để cho Huyền Tình thiên hậu tỉnh lại.

Nàng đã không có bao nhiêu sinh cơ, tỉnh lại cũng có ý nghĩa là tiêu vong...

Ở bên cạnh Lâm Minh, thân thể của lão Thần Hoàng run rẩy, một đôi ánh mắt vẩn đục từ không thể tin đến lão lệ tung hoành.

Mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn sau khi nhìn Huyền Tình thiên hậu, mê mang cùng quang mang hung lệ trong con mắt không ngừng giãy dụa, hắn tựa hồ đang trải qua thống khổ cực lớn, khó có thể thừa nhận.

- Hống!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn thống khổ gầm thét, tùy ý để cho năng lượng phong bạo giống như lợi nhận trùng kích ra ngoài, sắc mặt của Lâm Minh cùng lão Thần Hoàng đại biến, loại năng lượng phong bạo này có thể giết hết Thánh Chủ, như vậy Huyền Tình thiên hậu còn sót lại một luồng phân hồn tuyệt đối không chịu nổi!

Song bọn họ mới vừa muốn động thủ lại phát hiện năng lượng phong bạo hoàn toàn tránh đi Huyền Tình thiên hậu, không có trùng kích đến nàng nửa điểm.

- Hỗn Nguyên....

Trong đôi mắt của Huyền Tình thiên hậu toát ra một tia bi ai, thanh âm của nàng mông lung, rơi vào trong tai hết sức không chân thật.

Nhẹ nhàng, nàng bay đến bên người Hỗn Nguyên Thiên Tôn, chậm rãi vươn tay, khẽ vuốt lồng ngực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn...

Huyền Tình thiên hậu chỉ là linh hồn thể, mang đến cảm xúc không có bất kỳ chân thật nào, song Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại lần nữa yên tĩnh lại.

Cho dù trong linh hồn hắn, hai loại ý thức như cũ đang trùng kích, mang đến thống khổ khôn cùng, nhưng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại cố nén hết thảy, thân thể vẫn không nhúc nhích chút nào, cứ như vậy để cho Huyền Tình thiên hậu nhẹ nhàng chạm tới.

Bởi vì...

Vô luận hắn đã trải qua cái gì, vô luận hắn biến thành hình dáng ra sao, hắn cũng sẽ không thương tổn nữ tử ở trước mặt này...

- Nghĩ không ra, cũng đừng có suy nghĩ...

Trong lòng của Huyền Tình thiên hậu không đành lòng, từ biệt mười vạn năm, lại gặp nhau, nhưng mà lại là tình cảnh như thế.

Hắn biết thành ác ma, bị lạc mất chính mình, mà nàng bỏ mình tha hương, chỉ để lại một luồng linh hồn, chỉ sợ thương tâm đến mức tận cùng nhưng cũng không cách nào chảy ra nước mắt.

Linh hồn, chắc chắn sẽ không thể rơi lệ, nhưng mà có đau đớn đến tận cùng.

Bọn họ nhẹ nhàng ôm nhau, ngay cả không có bất kỳ cảm xúc chân thật nào nhưng mà một khắc kia tâm của bọn họ đã đán vào hết thảy, bởi vì... ở trong chỗ sâu nội âm của bọn họ vĩnh viễn bảo tồn dấu vết của đối phương, không cách nào quên...

Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã hoàn toàn an tĩnh lại, trong nội tâm của hắn, hai loại nhân cách bất đồng không hề tiếp tục xung đột.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn thanh mình.

Hắn nhìn Huyền Tình thiên hậu ở trước mắt, tựa hồ là đang nhớ lại hết thảy.

Hắn không nói gì, hóa thân ác ma thâm uyên, hắn tựa như có lẽ đã không nói nên lời...

Rồi sau đó hắn lại nhìn về lão Thần Hoàng.

Lão Thần Hoàng nước mắt giàn dụa, đôi môi run rẩy, lão không giải thích cái gì, nhưng mà Hỗn Nguyên tựa như có lẽ đã hiểu được hết thảy đang phát sinh ở hiện tại.

Đã đến thời khắc cuối cùng.

Chấp niệm trong lòng hắn sắp sửa giải quyết xong, hơn nữa còn thấy người mà hắn đã từng yêu.

Hạnh phúc ngắn ngủi, sinh mệnh quang huy cuối cùng đều như lưu tinh thiêu đốt, sát na huy hoàng.

- Phụ thân...

Huyền Tình thiên hậu nhìn bóng lưng đã còng xuống của lão Thần Hoàng, rất muốn khóc, nhưng mà không chảy ra nước mắt được.

Đôi môi của lão Thần Hoàng run rẩy, lão muốn đưa tay ra vuốt ve gương mặt của Huyền Tình thiên hậu, nhưng mà chạm không tới...

Lão Thần Hoàng thở dài một tiếng, đứng ở trước mắt hắn là nữ nhi đã chết đi mười vạn năm, cũng là trực hệ đời sau duy nhất.

Con trai nối dõi đối với Thái cổ Thần tộc mà nói là rất thưa thớt, con gái là tính mạng của bọn hắn.

Nhưng mà lúc lão đã già đi, nữ nhi vốn là có phong thần chi mệnh, là toàn bộ kiêu ngạo của lão lại đã trước một bước rời lão mà đi, đả kích này đối với lão Thần Hoàng là có thể nghĩ được.

- Không có thời gian rồi...

Huyền Tình thiên hậu lắc đầu, nàng tựa như đã biết rõ bây giờ đang phát sinh cái gì.

Nàng từ trước mặt lão Thần Hoàng bay ra, rơi vào trên bả vai bền chắc của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Thân hình cao lớn của Hỗn Nguyên Thiên Tôn giống như một tòa thiết tháp, hắn hóa thân ác ma, mà ở trên bờ vai của ác ma, Huyền Tình thiên hậu dung mạo hoàn mỹ, thân thể uyển chuyển như tiên tử.

Một bức tranh này rơi vào trong mắt của Lâm Minh trở thành vĩnh hằng...

Lão Thần Hoàng yên lặng lấy ra Thần minh pháp chỉ, Thần minh pháp chỉ toàn thân màu đen, lúc này lại lộ ra vẻ lạnh lùng vô tình.

Tâm của lão Thần Hoàng đang chảy máu, nếu như nói Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Huyền Tình thiên hậu là muốn thiêu đốt sinh mệnh của bọn hắn đi chiến đấu, như vậy lão chính là người đích thân đốt ngọn lửa đó...

Đối mặt với lão Thần Hoàng, Hỗn Nguyên Thiên Tôn hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hắn lẳng lặng đợi chờ một trận đánh cuối cùng này, lúc này trong ánh mắt của hắn tựa hồ toát ra một tia thỏa mãn.

Ở thời khắc cuối cùng gặp lại người thương, để cho sinh mệnh của hắn ở trong rực rỡ thiêu tận quang qua, chấp niệm này của hắn đã mười vạn năm, đã đến lúc giải quyết rồi.

Rồi sau đó hắn nhìn về phía Lâm Minh, hắn không biết thân phận của Lâm Minh, chỉ là ở trên người Lâm Minh cảm nhận được khí tức thuộc về chính mình.

Không nghi ngờ chút nào, Lâm Minh là truyền nhân của hắn.

Hắn có thể cảm nhận được sự cường đại của Lâm Minh, trong cơ thể người trẻ tuổi này phảng phất như một chân long đang ngủ say, tiềm lực của hắn là vô cùng vô tận!

Có nhân kiệt như vậy kế thừa truyền thừa cùng di chí của mình, cho dù chết trận cũng không tiếc nuối...

Hỗn Nguyên Thiên Tôn không nói gì, nhưng lão Thần Hoàng tựa như đã hiểu tâm ý của hắn, lão yên lặng niệm chú, Tu La thiên đạo pháp tắc hội tụ mà đến, trên người lão Thần Hoàng sáng lên đạo đạo thần mang, từng giọt tinh huyết từ mi tâm của lão Thần Hoàng nhỏ ra, không ngừng hướng Thần minh pháp chỉ hội tụ tới.

Lão Thần Hoàng đang thiêu đốt sinh mệnh của mình.

Tấm Tín tự phù này lão dốc hết sinh mệnh đi đốt, cũng chỉ có lão là thích hợp nhất để đi đốt!

Cái thân thể khô bại kia lúc này tỏa sáng ra sinh cơ vô cùng tràn đầy, một luồng sóng năng lượng mênh mông giống như sông lớn cuồn cuộn liên tục không ngừng tràn vào trong Thần minh pháp chỉ.

Quang mang của Thần minh pháp chỉ càng ngày càng thịnh, nó rốt cuộc hoàn toàn thiêu đốt, biến ảo thành vô số phù văn thần bí, toàn bộ hợp hội nhập vào thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Chương 2033: Trảm Long

Trong lúc nhất thời Hỗn Nguyên Thiên Tôn cảm thấy lực lượng vô cùng, thân thể của hắn vốn là cao lớn lần nữa tăng vọt, lực lượng đáng sợ phảng phất như núi lửa sắp phun trào, không cách nào ức chế muốn phát tiết ra ngoài.

Một khắc kia, hai mắt của hắn bao hàm chiến ý, cảm tri của hắn giống như cự thú dã man, lao ra ngoài linh hạm, đã tập trung vào Hoang cùng Tạo Hóa thánh hoàng!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Tạo Hóa thánh hoàng chưa bao giờ có bất kỳ tiếp xúc nào, nhưng mà ở một sát na này Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng đã biết được, Tạo Hóa thánh hoàng chính là cừu địch lớn nhất cả đời này của hắn, bất cộng đại thiên!

Tu La pháp chỉ nở rộ ra hắc sắc hỏa diễm, ở trong địa cung hừng hực thiêu đốt, Thần tộc địa cung vốn cũng coi như là Thiên Tôn linh bảo cư nhiên bị hỏa diễm này đốt tan ra rồi!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn toàn thân ngâm mình trong hỏa diễm, khí tức của hắn không ngừng kéo lên, rất nhanh đã vượt ra khỏi giới hạn của Thiên Tôn!

Tu La pháp chỉ, nguyên vốn là thần vật vượt qua cấp độ Chân Thần, lấy nó làm phụ trợ để cho một Thiên Tôn đỉnh phong tạm thời tăng lên đến cấp bậc Chân Thần cũng không khó!

Nhưng khó khăn chính là dưới tình huống Thiên Tôn đỉnh phong bình thường căn bản là không cách nào thừa nhận được lực lượng gia trì đáng sợ của Tu La pháp chỉ Tín tự ngôn, bọn họ thậm chí có thể vì vậy mà thân thể tan vỡ, bạo thể mà chết.

Nhưng Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại bất đồng, nhục thể của hắn cường đại đến trình độ đã vượt qua rất nhiều Chân Thần.

Hơn nữa lúc này trong lòng hắn ẩn chứa lửa giận hừng hực, càng làm cho lực lượng của hắn trong thời gian ngắn đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, sinh mệnh tiềm lực của hắn hoàn toàn bộc phát!

Ở bả vai của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Huyền Tình thiên hậu hóa thành một luồng thanh quang nhập vào trong cơ thể của hắn.

Điểm cuối cùng của thời khắc sinh mệnh, bọn họ đồng sinh đồng tử, cũng không phân khai.

Cửa ra của linh hạm đã bị mở ra, Hỗn Nguyên Thiên Tôn không quay đầu lại nữa, hắn sải bước ra linh hạm, một khắc kia hắn chỉ là ác ma vì báo thù!

...

- Ầm!

Nổ mạnh đáng sợ rung động vũ trụ, linh hạm Hi vọng hào giống như một món đồ chơi bị ném bay lên, năng lượng hộ trạo tùy ý kích động.

Ở dưới công kích liên tục của Tạo Hóa thánh hoàng, năng lượng của Hi vọng hào giảm mạnh!

- Tộc trưởng đại nhân, năng lượng của chúng ta chỉ còn lại năm mươi phần trăm!

Có Thiên Tôn hướng tộc trưởng Thiên tộc hồi báo, sau khi lão Thần Hoàng của Thần tộc rời đi, chủ trì đại cục ở chỗ này cũng chỉ có tộc trưởng của Thiên tộc.

Lúc này lòng bàn tay của tộc trưởng Thiên tộc đã thấm ra mồ hôi lạnh, nhưng mà hắn như cũ trấn định chỉ huy cục diện. Hắn không thể loạn, cho dù trong lòng đã hoàn toàn mê mang rồi, nhưng mà ngoài mặt hắn lại không thể loạn thủ cước.

Hắn không biết sau khi lão Thần Hoàng cùng Lâm Minh rời đi sẽ làm cái gì, ở nơi này thời khắc đều là nguy cơ, bọn họ vừa đi chính là thời gian nửa khắc đồng hồ, bây giờ bọn hắn sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!

Nhưng mà đúng lúc này thân thể của tộc trưởng Thiên tộc đột nhiên cứng đờ, có chút kinh ngạc nhìn của sổ mạn tàu.

Chỉ thấy một cự đại ác ma thân thể như thiết tháp thế nhưng xông ra khỏi linh hạm, hướng trận doanh của Thánh tộc bay nhanh mà đi, mà mục tiêu của hắn chính là Hoang!

Hắc sắc ác ma mặc dù thân hình cao lớn, nhưng so với Hoang lớn như ngôi sao mà nói, hắn liền quá nhỏ bé rồi.

- Đó là... Cái gì?

Tốc độ của ác ma quá nhanh, rất nhiều người thậm chí cảm giác khó có thể thấy rõ bộ dạng của nó.

Nó chẳng lẽ chính là lá bài tẩy cuối cùng là lão Thần Hoàng Thần tộc thi triển?

Trong lòng tộc trưởng Thiên tộc lướt qua ý nghĩ này, nhưng mà hắc sắc ác ma lại cũng không có xông hướng Tạo Hóa thánh hoàng, mà là xông về phía Thiên Tôn đỉnh phong của Thánh tộc.

- Ân? Đó là...

Ở Thánh tộc nhất phương, Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang hợp thể ngây ngẩn cả người, từ trên người hắc sắc ác ma này hắn rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí tức thuộc về ác ma thâm uyên.

- Làm sao có thể...

Tạo Hóa thánh hoàng cảm thấy không thể tin. Trong Tahanf tộc thậm chí có ác ma thâm uyên sao?

Ở cái vũ trụ này, ác ma thâm uyên chính là tồn tại cấm kỵ, thần thú có thể bị Thiên Tôn đỉnh phong hàng phục, trở thành khế ước thú của chính mình, nhưng mà ác ma thâm uyên lại căn bản không cách nào hàng phục, bọn chúng tà ác vô cùng, trí tuệ cũng tương đối thấp, hơn nữa là dựa vào bản năng làm việc, là thiên địch của chủng tộc nhân hình trí tuệ!

Dĩ nhiên cũng có khả năng giống như Hoang, ác ma thâm uyên có trí tuệ cao, bởi vì mục đích nào đó mà cùng chủng tộc nhân hình trí tuệ thành lập bình đẳng khế ước, hỗ trợ hai bên cùng có lợi, nhưng những thâm uyên ác ma có trí tuệ cao này hăn là ở trong ác ma thâm uyên, là tồn tại Chân Thần đỉnh phong, Tạo Hóa thánh hoàng cũng không nhận thấy ác ma thâm uyên cường đại như vậy sẽ đem chủng tộc như mặt trời xuống núi làm đồng minh.

- Đó rốt cuộc là...

Tạo Hóa thánh hoàng đang chần chờ hết sức, mà lúc này Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã lấy tốc độ không thể tưởng tượng xông về phía hắn!

- Muốn chết! Đã như vậy ta nuốt ngươi!

Trên mặt Tạo Hóa thánh hoàng cười lạnh, tâm niệm của hắn vừa động, từ trên thân thể khổng lồ kia của Hoang, một cái ác long xúc tu thô to tựa như trường tên trong nháy mắt xỏ xuyên qua vạn dặm hư không, hướng hắc sắc ác ma trực sát mà đến!

Uy lực của một kích kia đã hoàn toàn vượt qua giới hạn của Thiên Tôn, Tạo Hóa thánh hoàng muốn đem hắc sắc ác ma không biết tên này một kích giết chết, thôn phệ huyết nhục thành thức ăn cho Hoang.

- A!

Huyết long mở ra miệng to như chậu máu, hướng Hỗn Nguyên Thiên Tôn cắn tới!

Một sát na kia, trong đôi mắt của Hỗn Nguyên Thiên Tôn bắn ra sát cơ thảm liệt! Thần trí của hắn mặc dù thanh minh như cũ, nhưng mà hai mắt đã biến thành một mảnh máu đỏ!

- Hống! Hỗn Nguyên Thiên Tôn gầm thét một tiếng, hắn không thay đổi phương hướng chút nào, hướng miệng lớn của huyết long xông thẳng mà tới! Cứ như thế, cái miệng lớn kia sẽ đem Hỗn Nguyên Thiên Tôn hoàn toàn nuốt hết!

Trong lúc nhất thời tất cả võ giả của Thái cổ chư tộc tâm thần nhíu chặt, bọn họ không biết thực lực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn rốt cuộc là như thế nào.

Tạo Hóa thánh hoàng mặt nhe răng cười, mà lúc này thần sắc của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại lạnh lùng đến cực hạn.

- Ca! Ca!

Theo hai tiếng giòn vang, ở trên hai khuỷu tay của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, hai thanh cốt đao đột nhiên vươn ra, duỗi dài, trong nháy mắt biến thành hai đạo bán nguyệt loan đao cực đại, mang theo hắc sắc thần quang dài trăm trượng cùng khí thế không ai bì nổi chém thẳng xuống!

- Sát!

Hư không vỡ vụn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cư nhiên xông vào trong miệng của huyết long, thân thể hoàn toàn biến mất!

Song ở sát na cái miệng khổng lồ của huyết long khép lại, hai thanh bán nguyệt cốt đao dữ tợn thế nhưng từ hai má trái phải của huyết long xuyên ra, mang theo huyết vũ tùy ý bắn tung, lấy khí thế như chẻ tre cắt xuống phía dưới.

Chương 2034: Không thể chiến thắng (1)

Máu tươi bắn nhanh, nhuộm đỏ hư không, ác long xúc tu này giãy dụa liên tục, song huyết nhục của nó ở trước mặt Hỗn Nguyên Thiên Tôn liền giống như một khối đậu hũ, không chút nào chịu được lưỡi đao hình bán nguyệt trên khuỷu tay của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Nó cứ như vậy từ đầu tới đuôi, chiều dài ước chừng mấy ngàn trượng bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn xé dọc ra!

- Cái gì?

Một sát na này, vô luận là Thánh tộc hay là các võ giả của Thái cổ di tộc, toàn bộ đều bị kinh hãi, ác ma này đột nhiên xuất hiện thế nhưng cường đại đến trình độ như vậy, bổ ra một cái xúc tu nghiêm chỉnh của Hoang!

Trước đó trừ Thần minh pháp chỉ do Tu La lộ chủ nhân lưu lại, còn không có cái gì có thể làm cho Hoang bị thương!

- Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Con ngươi của Tạo Hóa thánh hoàng khẽ co rút lại, hắn từ trong ánh mắt của hắc sắc ác ma này cảm nhận được sát cơ đáng sợ, đối phương tựa hồ có thâm cừu đại hận với mình.

Chính mình lúc nào lại kết thù với một ác ma thâm uyên?

Hỗn Nguyên Thiên Tôn không nói, trên khuỷu tay của hắn, lưỡi đao hình bán nguyệt đột nhiên huy trảm, theo máu tươi bay vút, cả cái ác long xúc tu màu đỏ này cư nhiên bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn trực tiếp chém xuốn!

Sau khi rời đi mẫu thể, cái xúc tu này trong nháy mắt hóa thnahf huyết thủy trong tinh không, rồi sau đó một màn khiến cho người ta giật mình xảy ra, Hỗn Nguyên Thiên Tôn hé miệng, một cỗ hấp lực đáng sợ ở khóe miệng Hỗn Nguyên Thiên Tôn tạo thành vòng xoáy, cư nhiên đem những hồng sắc huyết thủy này toàn bộ cuốn vào trong miệng!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đem một cái xúc tu của Hoang nuốt vào!

Hoang được xưng là có thể cắn nuốt hết thảy, hôm nay cư nhiên bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn cắn nuốt huyết nhục!

- Bùm bùm!

Cốt nhục kinh mạch trên người Hỗn Nguyên Thiên Tôn phát ra tiếng vang giống như lôi minh, sau khi cắn nuốt huyết nhục của Hoang để cho nuhcj thể của hắn có lực lượng càng mạnh, tựa hồ trong thân thể của hắn ẩn giấu một tòa núi lửa mãnh liệt, muốn phun trào ra.

- Ác ma kia rốt cuộc là cái gì? Thế nhưng cắn nuốt huyết nhục của Hoang?

Ở trong linh hạm Hi Vọng hào, nhóm Thiên Tôn của Thái cổ di tộc thấy hắc sắc ác ma đột nhiên xuất hiện, toàn bộ đều vô cùng không hiểu, không biết nên áp dụng đối sách gì.

- Hắc sắc ác ma này đạt đến cảnh giới Chân Thần, còn đem huyết nhục của Hoang hóa thành năng lượng tự thân, thật là đáng sợ, nhưng mà... Nó lại hẳn không phải là đối thủ của Hoang.

Tộc trưởng Thiên tộc lắc đầu, Hoang sau khi hợp thể với Tạo Hóa thánh hoàng đã gần như vô địch, Tạo Hóa thánh hoàng đại biểu pháp tắc chí cao cùng lực lượng tối cường, mà Hoang lại có sinh mệnh lực cùng năng lực kháng đả kích cường đại.

Hai người bọn họ dung hợp cơ hồ không có nhược điểm!

Ở dưới nhận thức hiện có, tộc trưởng Thiên tộc thật sự không cho là có tồn tại nào có thể giết chết được Tạo Hóa thánh hoàng, đây là chênh lệch tuyệt đối từ trên lực lượng! - Ha ha ha!

Ở trong hư không, Tạo Hóa thánh hoàng cười lớn, tiếng cười vang dội vũ trụ:

- Không nghĩ tới Thái cổ Thần tộc còn có quái vật như ngươi! Bất quá... Ngươi tựa hồ là bằng vào ngoại lực đem lực lượng của mình ngạnh sinh sinh tăng lên tới cảnh giới Chân Thần đi? Ngươi như vậy lại thế nào là đối thủ của ta? Ngươi cuối cùng chỉ là sẽ trở thành thức ăn của Hoang mà thôi.

Lúc Tạo Hóa thánh hoàng nói chuyện, một đầu lại một đầu huyết sắc long đầu vọt ra, những long đầu này ở trên bầu trời dần dần biến hóa thành một người.

Nhúc nhích vặn vẹo không ngừng, dần dần bên ngoài thân thể những long đầu này cư nhiên hiện ra một tầng cốt giáp thật dày.

Long từ vừa mới bắt đầu do huyết nhục tạo thành biến thành từng đầu cốt long.

- Lần này cốt nhận của ngươi còn hữu dụng không?

Trên mặt của Tạo Hóa thánh hoàng hiện ra nụ cười khinh miệt, theo từng tiếng long ngâm, trên trăm đầu cốt giáp ác long hướng Hỗn Nguyên Thiên Tôn trùng sát mà qua.

Đối với Hỗn Nguyên Thiên Tôn mà nói, thân thể của Hoang thật sự quá lớn. Xúc tu cốt long đáng sợ kia, một một cái đều có thể dễ dàng đâm xuyên qua ngôi sao.

- Oanh!

Năng lượng toàn thân của Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở trong khoảnh khắc thiêu đốt, thân thể của hắn hóa thành hắc sắc lưu quang hướng về phía một đầu cốt long trong đó trùng kích mà đi, đao phong trên khuỷu tay của hắn vẽ lên tử vong hò quang trong trăm ngàn dặm!

Huyết quang phun ra, cốt giáp của cốt long long đầu bị đánh mở, song chỉ sau một khắc liền lại có hai đầu cốt long một trái một phải xông về phía Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Bồng!

Hư không chấn vỡ, Hỗn Nguyên Thiên Tôn giống như một viên sao băng tung bay ra ngoài, trực tiếp bay ra mấy ngàn dặm.

Song thân thể của hắn vô cùng cường đại, sau khi bị đánh bay, hắn trong nháy mắt ở trong hư không dâng lên, lần nữa hướng về phía trước! Thấy một màn như vậy, rất nhiều Thiên Tôn cổ tộc trên Hi vọng hào đều là tâm thần nhíu chặt, ngay vào lúc này đại môn của phong điều khiển bị đẩy ra, một lão giả lưng còng sắc mặt xám tro ở dưới sự dìu đỡ của Lâm Minh chậm rãi đi đến.

Lão giả này, gương mặt đã nhăn như gốc hạch đào, hốc mắt hãm sâu, đầu tóc thưa thớt, tròng mắt vẩn đục, trên người của hắn đã bắt đầu tản mát ra một cỗ tử khí nhàn nhạt.

Lão chính là lão Thần Hoàng của Thần tộc, nhưng mà sinh mệnh chi hỏa bây giờ của lão giống như ngọn đèn cầy sắp tắt trong gió, tựa hồ ở một khắc sau sẽ chết đi.

- Bệ hạ!

- Sư tôn!

Đế Vô Ngân cùng rất nhiều võ giả Thần tộc thấy lão Thần Hoàng của bọn họ trở thành bộ dạng như vậy đều là vừa sợ vừa bi, bọn họ lúc trước thấy ác ma kia xông ra cũng đã mơ hồ đoán được, hết thảy những cái này có liên quan đến lão Thần Hoàng, mà bây giờ nhìn lại quả nhiên lão Thần Hoàng đã vì lần này mà trả giá thật nhiều, sinh mệnh của lão đã không còn thừa nhiều rồi!

- Không cần sợ, ta hẳn là còn có chút ít thọ mệnh nữa...

Thanh âm của lão Thần Hoàng bình tĩnh, tựa hồ muốn nói một chuyện không liên quan, ở một khắc cuối cùng thiêu đốt Thần minh pháp chỉ, lão Thần Hoàng vì mình bảo lưu lại một tia sinh mệnh chi hỏa, bởi vì lão bây giờ còn chưa thể chết được, lão phải chỉ huy Thái cổ chư tộc trốn vào Thần vực.

- Sư tôn...

Đế Vô Ngân quỳ trên mặt đất, tim như bị đao cắt, Lâm Minh đứng ở phía sau lão Thần Hoàng, nhìn mắt hổ của Đế Vô Ngân rưng rưng, hiểu được đau khổ thật sâu trong lòng hắn. Bởi vì hắn cũng có một loại cảm giác giống với Đế Vô Ngân, đó chính là... Hận chính mình vô năng.

- Hắc sắc ác ma kia rốt cuộc là...

Có Thiên Tôn không nhịn được mà hỏi.

- Hắn từng là nhân tộc thiên kiêu, hiện tại bị lạc mất mình, đã biến thành ác ma thâm uyên, ở mười vạn năm trước hắn có tên là... Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Thanh âm già nua của lão Thần Hoàng chậm rãi truyền ra.

- Hỗn Nguyên Thiên Tôn?

Chương 2035: Không thể chiến thắng (2)

Nghe được cái tên này, trong lòng rất nhiều võ giả của Thái cổ di tộc sợ hãi, bọn họ biết đoạn lịch sử này, Hỗn Nguyên Thiên Tôn quả thật là một nhân kiệt, chỉ tiếc lịch sử không cho hắn thời gian để hắn trưởng thành, nếu không lần đại kiếp này cũng sẽ có một tia chuyển cơ, dĩ nhiên, chỉ là có lẽ mà thôi, Tạo Hóa thánh hoàng sau khi dung hợp với Hoang thật sự quá cường đại, cho dù Nhân tộc cùng Thần tộc có một, hai Chân Thần cũng sợ là không thể nào ngăn cản.

- Chúng ta không thể dừng lại... Hỗn Nguyên không phải là đối thủ của Tạo Hóa thánh hoàng.

Thanh âm của lão Thần Hoàng hiu quạnh, tất cả mọi người trầm mặc, bọn họ biết Hỗn Nguyên Thiên Tôn là hi sinh tính mạng vì bọn họ tranh thủ thời gian mà thôi, bọn họ không thể để cho Hỗn Nguyên chết vô ích.

- Mở ra năng lượng trận, tất cả năng lượng rót vào trong đó, chuẩn bị phá vòng vây!

Lão Thần Hoàng hạ đạt mệnh lệnh, sắc mặt của tất cả Thiên Tôn ở tại chỗ đều ngưng trọng, bọn họ rất rõ ràng mặc dù có Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở đây, bọn họ phá vòng vây cũng gặp phải khó khăn nặng nề, đây nhất định là một cuộc ác chiến.

- Sát!

Một cái cốt long long đầu bị phách mở, cả người Hỗn Nguyên Thiên Tôn đẫm máu, giống như là ác ma cái thế!

Hắn cắn nuốt huyết nhục của Hoang, uống máu tươi của Hoang, dùng cách này bổ sung năng lượng của thân thể mình, nhưng mà đối với sinh mệnh lực mênh mông như biển của Hoang mà nói, lực chiến đấu của Hỗn Nguyên Thiên Tôn thật sự quá yếu, chiến đấu đến hiện tại, lực lượng của Hoang căn bản là chưa từng yếu bớt.

Theo như lời của tộc trưởng Thiên tộc, Hoang gần như là một cái đối thủ không thể chiến thắng!

- Nguyên lai... Ngươi không phải là ác ma thâm uyên, bộ dạng thân thể này của ngươi là đoạt xá mà có.

Tạo Hóa thánh hoàng cười lạnh, hắn từ trong tinh thần chi hải của Hỗn Nguyên Thiên Tôn cảm nhận được khí tức không giống với ác ma thâm uyên, hiển nhiên hắn cũng không phải là ác ma thâm uyên, mà là chủng tộc nhân hình trí tuệ.

- Đoạt xá ác ma thâm uyên, ngươi thật ra khiến ta đang nhớ lại một người, một người ở mười vạn năm trước không tự lượng sức mưu toan noi theo Tu La Lộ chủ nhân, thành lập Luân Hồi thiên đạo của mình, cuối cùng bị ta giết chết, Hồng Mông linh châu của hắn cũng bị ta đoạt được, hắn thì rơi vào hắc ám thâm uyên, không cách nào thoát ra, mà ta tựa hồ nhớ được lúc ấy ở bên cạnh hắn có một nữ nhân, cũng là xuất ra từ Thái cổ Thần tộc...

Tạo Hóa thánh hoàng chậm rãi nói, trên mặt mang theo nụ cười hài hước, lời của hắn giống như lợi nhận cắt vào tâm của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Cặp mắt giống như máu kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn phát ra sát cơ nồng đậm, song, hắn cũng không có mất đi lý trí, hắn ở trên chiến trường tinh không rộng lớn bay nhanh, công kích của một mảnh hồng sắc cốt long bị hắn né tránh, hắn đã cảm giác được bất kỳ công kích nào của mình đối với Hoang căn bản là không tạo thành uy hiếp, hắn nghĩ tới đi công kích hạch tâm của Hoang --- Tạo Hóa thánh hoàng, nhưng mà... Cân nhắc thực lực của Tạo Hóa thánh hoàng cùng mình đối lập, cho dù vọt tới trước người Tạo Hóa thánh hoàng lại làm sao có thể đánh bại hắn?

- Kết thúc!

Đứng ở trên thân thể đỏ như máu của Hoang, Tạo Hóa thánh hoàng đưa hai tay ra, ở giữa hai tay hắn, hắc sắc không gian tuyền qua trống rỗng xuất hiện, ở trong tuyền qua này, từng khỏa hắc sắc viên cầu chậm rãi xuất hiện, ở trên những viên cầu này hiện đầy từng vòng văn lộ cổ lão, những văn lộ này phảng phất ăn no máu tươi, chớp động lên quang mang hồng sắc.

Hồng Mông linh châu! Ở trên Hi vọng hào, con ngươi Lâm Minh co rút lại, trong tay Tạo Hóa thánh hoàng chính là Hồng Mông linh châu, với tư cách là Chân Thần của luyện thể nhất hệ, công kích do Tạo Hóa thánh hoàng nắm giữ Hồng Mông linh châu phát ra, uy lực của nó liền khó có thể tưởng tượng!

- Hỗn Nguyên, cẩn thận!

Tâm thần của lão Thần Hoàng nhíu chặt, vốn là Hoang cùng Tạo Hóa thánh hoàng hợp thể đã rất khó đối phó rồi, hiện tại càng có Hồng Mông linh châu, Hỗn Nguyên Thiên Tôn lập tức liền lâm vào sinh tử nhất tuyến!

- Toàn lực thúc dục trận pháp của Hi vọng hào, chúng ta thoát khỏi vòng vây!

Lão Thần Hoang hạ lệnh, mà lúc này Hỗn Nguyên Thiên Tôn toàn thân dấy lên hắc sắc hỏa diễm, trong đôi mắt đỏ như máu kia có ảnh ngược bóng dáng của Hồng Mông linh châu.

Cách mười vạn năm, lần nữa thấy thần khí đã từng thành tựu chính mình, cũng từng hại chết chính mình, trong lòng Hỗn Nguyên Thiên Tôn dậy sóng!

- Hỗn Nguyên? Ta nhớ được tên ngươi là như vậy... Mười vạn năm trước ta từ trong tay ngươi cướp được Hồng Mông linh châu, hôm nay ta dùng Hồng Mông linh châu giết ngươi, đem hết thảy đều kết thúc, ngươi từng dùng Hồng Mông linh châu hấp thu huyết nhục tinh hoa cung cấp cho chính mình luyện công, hôm nay ta dùng Hồng Mông linh châu hút khô huyết nhục tinh hoa của ngươi, vậy cũng là một loại của nhân quả báo ứng rồi, ha ha ha! Ân... Muốn chạy trốn? Đùa bỡn thủ đoạn với ta, các ngươi cũng xứng?

Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng đột nhiên trở nên âm lệ, trong con mắt cũng toát ra sát cơ. Hắn phát hiện Hi vọng hào đang vận chuyển năng lượng trận pháp, cố gắng chạy trốn.

Kỳ thật Tạo Hóa thánh hoàng đã sớm đoán dược mục đích của Hỗn Nguyên Thiên Tôn chỉ là muốn trì hoãn chính mình, để cho dư nghiệt của Thái cổ di tộc kia chạy khỏi nơi này.

Hắn có thể nào cho phép chuyện như vậy phát sinh, hơn nữa trên linh hạm Hi vọng hào còn có Lâm Minh mà hắn phải giết!

- Thật là ngây thơ, cảm tri của ta một mực tỏa định các ngươi, các ngươi làm sao có thể chạy thoát? Đều lưu lại đi, Thái cổ di tộc, hôm nay liền trở thành lịch sử!

Ý niệm của Tạo Hóa thánh hoàng vừa động, hơn mười đầu biến dị cốt long từ huyết nhục của Hoang xông thẳng ra!

Những cốt long này gầm thét, thân thể giống như quang hồng trong nháy mắt xuyên qua mười mấy vạn dặm hư không, quấn hướng Hi vọng hào!

- Ầm!

Hi vọng hào rung mạnh, thân hạm dài đến ngàn dặm của nó bị hơn mười đầu cốt long tầng tầng cuốn lấy!

Mà cùng lúc đó, trong hư không có phương viên vài chục vạn dặm, một tầng kết giới hiện lên, đem Hoang, Tạo Hóa thánh hoàng cộng thêm Hi vọng hào cùng nhau phong ấn vào bên trong!

Tầng kết giới ày toát ra khí tức cuồng bạo vô cùng, nó chính là tạo hóa lực trường của Tạo Hóa thánh hoàng, Tạo Hóa thánh hoàng lấy lực trường tự thân phong tỏa hư không, lại dùng hơn mười đầu cốt long xúc tu quấn lấy Hi vọng hào, từ đó Hi vọng hào giống như con sâu nhỏ trên mạng nhện, căn bản không thể động đậy.

Ở trên nhục thân của Hoang, Tạo Hóa thánh hoàng nhe răng cười:

- Mặc dù các ngươi chỉ là con kiến hôi, ta cũng sẽ không lưu lại cho các ngươi cơ hội chạy trốn mảy may! Ta sẽ đem hết toàn lực bóp chết các ngươi, hết thảy đều kết thúc!

- Đáng chết!

Ở trên Hi vọng hào, nhóm Thiên Tôn của Thái cổ di tộc, trong lòng đều dâng lên một cỗ cảm giác tuyệt vọng, cốt long xúc tu trên người Hoang bắn ra, lực lượng cực kỳ cường đại, chỉ một đầu cốt long, toàn lực công kích của Thiên Tôn đỉnh phong đều đừng nghĩ chặt đứt được, huống chi hiện tại hơn mười đầu cốt long quấn lấy bọn họ, căn bản đừng nghĩ tránh thoát!

Chương 2036: Phản kích cuối cùng (1)

- Làm sao bây giờ?

Các võ giả của Thái cổ di tộc lòng như lửa đốt, rất nhiều người đều nhìn về lão Thần Hoàng Thần tộc, hiện ở lúc khẩn yếu quan đầu này, lão nhân gần đất xa trời này lại là lãnh tụ tinh thần cho mọi người ở đây.

- Đừng sợ!

Lão Thần Hoàng hít sâu một hơi, thời điểm sinh tử tồn vong này, thanh âm của lão Thần Hoàng tựa hồ mang theo một cỗ ma lực kỳ dị, để cho mọi người an tĩnh lại:

- Chúng ta còn có cơ hội, cũng là cơ hội cuối cùng...

Lão Thần Hoàng lấy ra một tấm Thần minh pháp chỉ cuối cùng --- Phong tự ngôn!

Ba tấm Thần minh pháp chỉ, Tiên tự ngôn công kích, Tín tự ngôn phụ trợ đều đã sở dụng, chỉ còn lại một tấm Phong tự ngôn dùng để phong ấn cuối cùng.

Nhưng mà phong ấn....

Ở trong suy nghĩ của rất nhiều người, trong ba tấm Thần minh pháp chỉ, đại khái Phong tự ngôn là yếu nhất, bởi vì lực công kích của nó yếu, chỉ có thể giam cầm.

Bằng vào Phong tự ngôn có thể nghịch chuyển càn khôn sao?

Mà lúc này ở trong hư không, Tạo Hóa thánh hoàng đã bắt dầu công kích cuối cùng!

Hồng Mông linh châu giống như một cái hắc động huyền phù ở trên đỉnh đầu của Tạo Hóa thánh hoàng, trầm trầm phù phù!

Hai cánh tay của Tạo Hóa thánh hoàng dang ra, toàn thân ngâm mình ở trong năng lượng bạo ngược, tóc dài tung bay!

Bên ngoài thân thể của hắn hiện ra từng đạo chú văn kỳ dị, những chú văn này đều nhất nhất đối ứng với chú văn của Hồng Mông linh châu!

- Hỗn Nguyên, Thái cổ chư tộc, ta liền dùng Hồng Mông linh châu đưa các ngươi cùng lên đường!

Hồng Mông linh châu phụt lên huyết sắc quang mang mông lung, không ngừng giảo toái hư không, lực lượng cắn nuốt đáng sợ mãnh liệt phun ra!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn gào thét, đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, hắn bắt đầu không để ý tới mà thiêu đốt tinh huyết của mình, với tư cách là ác ma thâm uyên cùng Thiên Tôn mở ra đạo cung cửu tinh, hắn có thân thể cường hãn nhất, hôm nay máu huyết của hắn hoàn toàn thiêu đốt, bộc phát ra lực lượng không thể tưởng tượng!

- Oanh!

Hồng mông chi lực cùng lực lượng của ác ma cùng nhau phun ra, song, đối mặt với khí tức đáng sợ kia của Hồng Mông linh châu, lực lượng mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn phóng thích ra lại giống như đom đóm so với trăng sáng, căn bản là nhỏ bé không đángkể.

Trong hư không, Hồng Mông linh nhâu nhắc lên lực lượng tuyền qua càng ngày càng mạnh, tất cả võ giả ở không gian phụ cận đều cảm nhận được lực thôn phệ đáng sợ, phảng phất toàn thân máu huyết của bọn họ đều bị dẫn dắt, muốn ly thể mà ra!

Hồng Mông linh châu là "Tinh" chi thần khí, nó có thể thôn phệ huyết nhục, nhưng cũng không chỉ là cực hạn huyết nhục!

Bởi vì đối với vũ trụ mà nói, Tinh Khí Thần của vũ trụ chia ra đối ứng vật chất, năng lượng cùng thiên đạo, Tinh đối ứng chính là vũ trụ vạn vật.

Hôm nay Hồng Mông linh châu ở trong tay Tạo Hóa thánh hoàng thi triển ra chính là có thể thôn phệ vạn vật!

Bất kỳ lực lượng, ánh sáng nào đều không thoát được thôn phệ của nó, giống như một cái hắc động không có chừng mực, mang theo bí lực kinh khủng.

Ba sát, ba sát, không gian chung quanh liên tục phá toái, lực lượng tối cường mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn phóng thích ra cũng chỉ là hơi đình trệ tốc độ của Hồng Mông linh châu một chút, cũng lại không hề có tác dụng.

- Chúng ta rút lui!

Vốn là nhóm Thiên Tôn Thánh tộc hiệp đồng phủ kín Hi vọng hào, thấy Tạo Hóa thánh hoàng bắt đầu vận dùng lực lượng của Hồng Mông linh châu đều sợ bị liên lụy, bị hắc động kia cuốn vào mà nói, vậy liền chết đến không thể chết hơn nữa rồi!

...

Bắt đầu, đây là cơ hội cuối cùng rồi...

Ở trong Hi vọng hào, lão Thần Hoàng cầm lấy Thần minh pháp chỉ Phong tự ngôn.

- Để cho ta tới đi....

Lão tộc trưởng của Thiên tộc đứng dậy, hắn đã nhìn ra lão Thần Hoàng cũng định hiến tế tự thân, thiêu đốt pháp chỉ.

Nhưng mà một mình lão Thần Hoàng cũng không đủ.

- Đã một ức năm rồi, ta bồi ngươi... Đi đoạn đường cuối cùng này!

Tộc trưởng Thiên tộc hàm tiếu nói, chậm rãi đi tới bên người lão Thần Hoàng.

Thấy một màn như vậy, cường giả của Thái cổ chư tộc từng người vẻ mặt ảm đạm.

Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê thân thể run rẩy, Vô Yên lệ rơi đầy mặt, Lâm Minh nhắm hai mắt lại, bọn họ muốn nói cái gì, cuối cùng cũng là không nói ra được.

Bởi vì lúc này, nói ra cũng không có ý nghĩa gì.

Tu La pháp chỉ Phong tự ngôn từ từ tung bay, bay đến giữa Thần tộc lão Thần Hoàng cùng Thiên tộc tộc trưởng.

Hai lão nhân này phiêu nhiên bay lên.

Thiên tộc tộc trưởng nhìn lão Thần Hoàng, thở dài nói:

- Lúc chúng ta còn trẻ, cùng nhau tìm kiếm Thái cổ giới di tích, rồi sau đó cả đời này chúng ta kề vai chiến đấu không biết bao nhiêu lần, giữa chúng ta cũng bởi vì chủng tộc của riêng mình mà tranh đấu, bất quá ta thủy chung kém ngươi một bậc...

Lão Thần Hoàng lắc đầu:

- Đều đã qua, hôm nay chúng ta lại phải cùng nhau chiến đấu, hơn nữa còn là một lần cuối cùng...

Nói tới đây hai lão giả đều cười, cười rất thản nhiên, Thần minh pháp chỉ càng ngày càng sáng, hai mắt của lão Thần Hoàng nhắm nghiền, nói:

- Nhờ vào ngươi, ta không có bao nhiêu lực lượng.

- Ta biết!

Nói xong câu đó, hai lão giả đứng ở điểm quyền lực cao nhất của Thái cổ chư tọc, thna thể của bọn họ giống như là hai vầng mặt trời hừng hực thiêu đốt, từng luồng sinh mệnh tinh nguyên từ thất khiếu cho tới từng lỗ chân lông trên thân thể cuồn cuộn không dứt tràn vào trong hắc sắc Thần minh pháp chỉ.

Mỗi một luồng sinh mệnh chi nguyên tràn vào, Thần minh pháp chỉ liền được thắp sáng liên một phần.

Dần dần càng ngày càng chói mắt, mà thân thể của hai lão tộc trưởng lại bắt đầu giống như tảng đá, từng điểm đang hôi hóa, vỡ vụn.

Hắc sắc Thần minh pháp chỉ bắt đầu kịch liệt bành trướng không ngừng, mỗi một luồng phù văn cổ xưa đều mang theo một loại ý vị mênh mông, xa xưa, bắn ra từng luồng quang mang đen như mực.

Những quang mang này đều mang theo khí tức Tu La chiến thần bàng bạc, mang theo lực lượng như uyên như ngục.

Ông ông!

Không gian đang run rẩy, bị hắc quang chạm vào, một chút không gian đều bị ngạnh sinh sinh giam cầm, bên trong ánh sáng vặn vẹo, ngay cả bụi bặm, thậm chí lực lượng pháp tắc căn nguyên nhất cư nhiên đều bị đống kết, phảng phất như khối băng đống kết đen nhánh, làm lòng người run sợ.

Một thanh âm rào rào vang lên, thân thể của ahi lão giả phảng phất như lá rụng, tiêu tán trong không trung, một luồng sinh mệnh tinh ngyên bàng bạc to lớn cuối cùng của bọn họ cũng trong nháy mắt tràn vào trong Thần minh pháp chỉ kia.

Ầm!

Thần minh pháp chỉ biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một loại hắc ám thâm trầm, bên trong mãnh liệt xuất ra xúc tu đen nhánh chi chít ngang qua hư không.

Trong những xúc tu này có hàng tỉ phù văn đang lóe lên, xuyên thủng hư không, điên cuồng bùng lên, hướng phía ngoài xông tới...

Tất cả võ giả của Thái cổ di tọc đều tâm tình trầm trọng, đây là một kích mà hai lão tộc trưởng dùng tính mạng đổi lấy.

Chương 2037: Phản kích cuối cùng (2)

Bọn họ đã không cần chỉ huy cuộc chiến này rồi, sứ mạng của bọn hắn đã hoàn thành, nếu như trận chiến này không thể thắng, bọn họ tồn tại cũng không có ý nghĩa gì, nếu như có thể thắng, như vậy Thái cổ di tộc mặc dù không có bọn họ chỉ huy cũng có thể sống sót.

...

- Đi chết đi!

Khóe miệng của Tạo Hóa thánh hoàng phát ra một tia tiếu dung lãnh khốc, hai tay ở trong hư không hung hăng ấn xuống phía dưới một cái, lực lượng toàn thân hắn cũng không có chút nào giữ lại, truyền đến trên Hồng Mông linh châu.

Ầm!

Uy lực của Hồng Mông linh châu lần nữa tăng vọt, đem phòng ngự của Hỗn Nguyên chi lực cấu trúc toàn bộ đánh ná, thể tích của hắc sắc tuyền qua càng lúc càng lướn, từ từ biến thành một hắc sắc viên cầu đường kính ngàn dặm cắn nuốt hết thảy!

Từng luồng sóng năng lượng trùng kích giống như là hàng nghìn hàng vạn mặt trời bộc phát, sôi trào như thủy triều, ngôi sao ở bốn phía cũng nhất nhất bị nát bấy, rất nhiều linh hạm liên tục rời xa lần nữa, e sợ bị liên lụy.

Hắc động do Hồng Mông linh châu tạo thành, một khi xuất hiện nó sẽ vĩnh viễn khuếch trương, cho đến khi đem hết thảy đều cắn nuốt.

Cho dù là Tạo Hóa thánh hoàng vận dụng loại lực lượng nghịch chuyển thiên địa này cũng phải tiêu hao tâm lực cực lớn, tiêu hao lực lượng của mình, khó có thể thao túng tự nhiên.

Mà ở một sát na Hỗn Nguyên Thiên Tôn sắp bị hắc động bao phủ, từ trên bạch sắc linh hạm Hi vọng hào kia, một cỗ lượng lượng hắc ám quỷ dị mà cường đại chợt lao ra!

Cỗ lực lượng hắc ám này phô thiên cái đại, phảng phất là một vầng mặt trời màu đen, mang theo vô số xúc tu đen nhánh.

Vừa xuất hiện, tảng lớn hư không chung quanh trong nháy mắt bị giam cầm, ngay cả một chút ba động trùng kích thuần túy phảng phất đều bị đống kết như khối băng, bao gồm Hoang, bao gồm Hồng Mông linh châu, trong lúc nhất thời toàn bộ bị bao phủ trong hắc ám thuần túy thật chặt.

- Ân? Đây là!

Tạo Hóa thánh hoàng đột nhiên cảm giác được có cái gì không đúng, hắn phát hiện lực lượng quỷ dị đen nhánh kia có thần tính phong ấn không hiểu, lực lượng này thoạt nhìn tương tự như Hồng Mông linh châu, cũng giống như là một đại hắc động, nhưng mà lại bất đồng với hắc động!

Hồng Mông linh châu là thôn phệ, mà cổ lực lượng hắc ám này lại là phong ấn! Nó đem hết thảy đều phong ấn giam cầm ở trong một cái hắc sắc không gian, hơn nữa cái không gian này còn đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

- Tu La pháp chỉ?

Trong lòng Tạo Hóa thánh hoàng đại chấn, lực lượng đáng sợ như thế cũng chỉ có Tu La pháp chỉ mới có thể đạt tới.

Tạo Hóa thánh hoàng mặc dù biết Thái cổ Thần tộc có mấy tấm thân bút pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại, nhưng mà lại cũng không rõ ràng lắm mấy tấm pháp chỉ này có công hiệu gì, có tác dụng gì.

Mà bây giờ nhìn lại, tác dụng của tấm pháp chỉ này chính là chế tạo ra một cái thần tính không gian vượt ra khỏi tam thập tam thiên pháp tắc, đem địch nhân giam cầm vào bên trong.

Hiện tại Tạo Hóa thánh hoàng liền bị giam cầm rồi, căn bản không cách nào né tránh, bết bát nhất chính là ngay tiếp theo bị giam cầm còn có Hồng Mông linh châu hắc động hắc động ở trước mặt hắn đã hoàn toàn cuồng bạo!

- Đáng chết!

Tạo Hóa thánh hoàng rốt cuộc đã hiểu được tính toán của Thái cổ chư tộc, bọn hắn là muốn chính mình tự đem đá đập vào chân mình!

- Phá cho ta!

Trong lòng Tạo Hóa thánh hoàng nổi giận, hắn không lại đi bận tâm đến Hỗn Nguyên Thiên Tôn, mà là liều mạng thúc dụng Hồng Mông linh châu hắc động đi phá vỡ thần tính không gain này! - Ca ca ca! Hắc động đụng vào không gain chướng bích, bộc phát ra năng lượng kinh khủng khó có thể tưởng tượng, Tạo Hóa thánh hoàng đúng là muốn ngạnh sinh sinh phá vỡ Tu La pháp chỉ!

Trong lúc nhất thời, không gian bị thôn phệ hoàn toàn, một khắc kia Thần minh pháp chỉ do Tu La Lộ chủ nhân lưu lại liền xuất hiện thanh âm ken két tựa hồ không chịu nổi gánh nặng, như muốn vỡ vụn ra!

Sau khi Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang hợp thể, hơn nữa thúc dục lực lượng do Hồng Mông linh châu mang đến, gần như có thể phá vỡ Tu La pháp chỉ rồi!

- Muốn giam cầm ta? Nằm mơ đi!

Trong mắt Tạo Hóa thánh hoàng toát ra một tia ngoan lệ dữ tợn, nhưng mà chỉ sau một khắc hắn đột nhiên sắc mặt đại biến, hắn trơ mắt nhìn một hắc sắc ác ma có thân thể lớn như thiết tháp hướng chính mình xông thẳng mà đến!

Hỗn Nguyên, đồng dạng bị Phong tự ngôn bao phủ, thời điểm khi Tạo Hóa thánh hoàng thúc dục Hồng Mông linh châu hắc động đi công kích thần tính không gian phong ấn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn thoát khỏi trói buộc của hấp lực hắc động, trực sát mà đến.

Mà lần này đối tượng công kích của hắn không còn là Hoang, mà là bản thể của Tạo Hóa thánh hoàng!

- Muốn chết!

Mắt thấy Hỗn Nguyên Thiên Tôn xông thẳng mà đến, thủ cước của Tạo Hóa thánh hoàng luống cuống.

Cho dù thực lực của hắn có mạnh hơn nữa, thao túng Hồng Mông linh châu hắc động đã vô cùng khổng lồ đi công kích phong ấn của thần tính không gian, lại cũng đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng của hắn.

Đây chính là Tu La pháp chỉ vượt qua cấp bậc Chân Thần, muốn phá vỡ nó há lại chuyện dễ?

Song ở trong lúc mấu chốt này Hỗn Nguyên Thiên Tôn bỏ đá xuống giết, Tạo Hóa thánh hoàng lại căn bản không có biện pháp lại đi quản công kích của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Giờ này khắc này hai mắt của Hỗn Nguyên Thiên Tôn bắn ra sát cơ thảm liệt, hai tay của hắn khép lại, hai đạo cốt nhận hình bán nguyệt đảo qua, đao nhận hắc sâm sâm phản xạ ra thần mang rét lạnh, đâm thẳng đến cổ họng của Tạo Hóa thánh hoàng!

Mà Tạo Hóa thánh hoàng lại không thể ngăn cản!

Tạo Hóa thánh hoàng tức giận đến cực hạn, thực lực của hắn rõ ràng cường đại hơn nhiều so với Hỗn Nguyên Thiên Tôn, về phần Thái cổ chư tộc hắn lại càng không để vào mắt, nhưng mà liền ở dưới tình huống như vậy hắn lại bị tồn tại giống một bầy kiến hôi dồn tới một bước này.

Lên trời không đường, xuống đất không cửa!

- Chết đi!

Hỗn Nguyên Thiên Tôn lúc trước đã sớm bất chấp tất cả thiêu đốt máu huyết toàn thân, nguyên bản lực lượng nhục thể của hắn thiêu đốt toàn bộ tinh huyết là có thể ở trong khoảng thời gian ngắn chống được Chân Thần, huống chi còn có lực lượng gia thành củaTu La pháp chỉ Tín tự phù!

Lúc này Hỗn Nguyên Thiên Tôn toàn thân thiêu đốt lên hắc sắc hỏa diễm, nơi hắn đi qua hư không hoàn toàn vỡ tung ra, nát bấy hết thảy!

Một kích kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng không phải là Chân Thần bình thường có thể đỡ được, nguyên bản Tạo Hóa thánh hoàng tự nhiên có thể ngăn cản, nhưng mà hắn đã không còn lực lượng dư thừa!

Mắt thấy lưỡi đao đã muốn đâm vào cổ họng của mình, Tạo Hóa thánh hoàng mãnh liệt cắn răng một cái, bất chấp tất cả mà xuất thủ!

- Bùm bùm!

Hắn ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, toàn thân toát ra lân giáp kiên cố, ở trong nháy mắt sống còn Tạo Hóa thánh hoàng mở ra biến thân!

Thánh tộc, đây là chủng tộc coi trọng huyết mạch ưu khuyết mà lấy luyện thể làm chủ, trong Thánh tộc, võ giả có huyết mạch cường đại là có thể biến thân, thúc dục lực lượng tối cường của chính mình.

Tạo Hóa thánh tử, để tử đều là như thế.

Chương 2038: Hắc động băng giải

Mà Tạo Hóa thánh hoàng hắn không nhớ ra đã bao nhiêu năm chưa sử dụng tới biến thân của lực lượng huyết mạch rồi, bởi vì hắn căn bản không cần.

Hắn ở trạng thái bình thường cũng đã gần như là chí cường giả của vũ trụ rồi.

Sau khi dung hợp với Hoang, hắn lại càng gần như không thể chiến thắng!

Tạo Hóa thánh hoàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn sẽ có một ngày bị một bầy kiến hôi bức đến trình độ phải biến thân!

- Cút cho ta!

Tạo Hóa thánh hoàng bạo rống một tiếng, một quyền oanh ra!

Lúc này quyền đầu của hắn hoàn toàn được lân giáp bao trùm, da thịt giống như cầu long phủ lên.

Một quyền này nổ nát hư không, nặng nề oanh ở trên cốt nhận của Hỗn Nguyên Thiên Tôn!

Ca sát!

Một tiếng nổ vang thanh thúy, cốt nhận bạo vỡ ra!

Tạo Hóa thánh hoàng cho dù là một kích vội vàng thì uy lực cũng không thể tưởng tượng!

Song cốt nhận vỡ vụn, ở một sát na hoàn toàn nứt vỡ lại hướng Tạo Hóa thánh hoàng bắn thẳng mà đến, trực tiếp phá khai hộ thể cương nguyên của Tạo Hóa thánh hoàng, đâm vào lồng ngực của hắn!

Cùng lúc đó một quyền này của Tạo Hóa thánh hoàng cũng nặng nề oanh kích ở trên ngực của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Oanh!

Thân thể giống như thiết tháp kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đột nhiên chấn động, xương ngực, xương sườn hoàn toàn sụp đổ, Hỗn Nguyên Thiên Tôn miệng phun máu tươi, trực tiếp bay ra ngoài! Một kích của Tạo Hóa thánh hoàng trọng thương Hỗn Nguyên, nhưng mà nhục thể của hắn cũng bị cốt nhận của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đâm vào, hơn nữa liền ở mới vừa rồi bởi vì Tạo Hóa thánh hoàng ngừng tay để công kích Hỗn Nguyên, Hồng Mông linh châu hắc động bắt đầu không thể kiểm soát!

Qua qua qua!

Mặt uyên của hắc động đen nhánh kia cùng với thần tính không gian va chạm, năng lượng sóng triều đáng sợ cuồng mãnh bạo phat ra!

Lúc trước Tạo Hóa thánh hoàng vì không lưu cho Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thái cổ di tộc bất kỳ cơ hội nào, hắn đem hết toàn lực thúc dục Hồng Mông linh châu phát ra công kích, hắc động kinh khủng kia đầy đủ để cho tinh hà vỡ tan, lực lượng vô cùng cường đại.

Lực lượng mà Tạo Hóa thánh hoàng oanh ra toàn bộ ở trong hắc động, không ngừng tích lũy, không ngừng bành trướng, một cỗ lực lượng mênh mông mãnh liệt bên trong tựa như đá mài, đè ép lẫn nhau...

Hiện tại hắc động gần như muốn thất khống, sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng đại biến, hắn cảm thấy lực lượng của hắc động bắt đầu kịch liệt co rút lại, tảng lớn không gian bên trong đang sụp xuống.

Cả quá trình, giống như vũ trụ nổ tung, là co rút kinh khủng sau khi đạt đến bành trướng cực hạn.

Phải biết rằng mỗi một luồng lực lượng trong không gian hắc động đều là được rèn luyện cao độ, cực kỳ tinh thuần, vô cùng kinh khủng.

Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng càng ngày càng khó coi, một khi lực lượng phong ấn trong hắc động bị áp súc đến một cái trình độ cực hạn, rồi sau đó nổ tung ở trong không gian bị bịt kín, lực hủy diệt tạo thành sẽ không thể tưởng tượng.

Đó tương đương với có mười mấy Tạo Hóa thánh hoàng đồng thời xuất thủ, căn bản không thể ngăn cản.

- Hồng Mông linh châu, nghịch chuyển!

Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng dữ tợn, hắn toàn lực thúc dục lực lượng của Hồng Mông linh châu, nghịch chuyển lực lượng, bắt đầu trung hòa hắc động.

Năng lượng tiêu hao quá độ để cho mạch máu toàn thân Tạo Hóa thánh hoàng đều phồng lên, từng cái bạo liệt, thể năng của hắn lúc này hoàn toàn tiêu hao!

Hắn ngạnh sinh sinh đem những năng lượng đã bắt đầu sụp đổ kia hút vào trong Hồng Mông linh châu.

Nhưng mà hắc động đã bị vây trong trạng thái bộc phát, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn trung hòa tất cả năng lượng của nó nói dễ vậy sao? Hiện tại Tạo Hóa thánh hoàng đã là nỏ mạnh hết đà rồi.

- Oanh oanh oanh oanh!

Có Hồng Mông linh châu trung hòa, hắc động không nổ tung, nhưng lại bắt đầu vỡ vụn, dưới tình huống như vậy như cũ có năng lượng tùy ý bắn ra bốn phía! Bọn chúng giống như mũi tiên, mỗi một luồng đều có thể đánh nát ngôi sao.

Sưu! Một đạo hắc sắc năng lượng lưu từ bên cạnh lướt qua thân thể khổng lồ của Hoang.

Huyết mạch giống như núi phảng phất là bị đao phong của thần linh quét đến, trong thời gian ngắn bị xé nứt ra vết thương đáng sợ giống như khe sâu.

Lại là một đạo hắc sắc năng lượng lưu lướt qua mặt ngoài của Hoang, chặt đứt bảy tám cái cốt long xúc tu của nó! Sưu sưu sưu!

Từng đạo lực lượng của hắc động lướt qua hư không, thân thể của Hoang đã gặp phải trong thương!

- A!

Tạo Hóa thánh hoàng ngẩng lên trời nộ hống! Lúc này hắn tóc tai bù xù, toàn thân là máu, hắn căn bản không địch lại lực lượng hắc động gần như bạo tẩu.

Cứ tiếp tục như vậy Hoang sẽ phải chịu trọng thương không thể tưởng tượng.

Bởi vì những lực lượng hắc động này toàn bộ có chứa thuộc tính thôn phệ, sẽ làm cho máu huyết của Hoang tổn thất thật lớn!

Tạo Hóa thánh hoàng cắn đầu lưỡi, từng luồng hắc quang trong con mắt bắn tán loạn, đây là Chân Thần bổn nguyên lực tinh thuần của hắn đang phun ra.

Những bổn nguyên lực này vừa xuất hiện, ngay cả vũ trụ đều bị rung chuyển, vô số đại đạo văn lộ chen chúc trong đó, khí tức của Tạo Hóa thánh hoàng phát sinh thay đổi, cương nguyên của hắn biến thành thuần kim sắc.

Một khắc kia lấy thân thể của Tạo Hóa thánh hoàng làm trung tâm, trong vũ trụ nhấ lên năng lượng tuyền qua đáng sợ, không gian phương viên ức dặm, tất cả tạo hóa lực toàn bộ nghịch chuyển, toàn bộ đảo ngược cuốn hướng Tạo Hóa thánh hoàng!

Loại lực lượng này không riêng gì thiên địa nguyên khí, hơn nữa còn bao hàm đủ loại lực lượng thiên địa.

Thậm chí ánh sáng, nhiệt độ, tinh quang, ly tử nhỏ bé, bụi bậm tinh tế, hết thảy tất cả đều hướng Tạo Hóa thánh hoàng hội tụ mà đến!

Đây chính là Tạo Hóa thần công, đoạt thiên địa tạo hóa! Cái gọi là tạo hóa tự nhiên là tất cả vật chất trừ nhân ở trong vũ trụ, tổng số của sinh mệnh lấy ra vũ trụ tự nhiên lực cùng tạo hóa lực tới công kích, uy lực không thể tưởng tượng.

Đây là một bộ công pháp bá đạo, ban đầu Tạo Hóa thánh tử liền từng sử dụng nó để đối phó với Lâm Minh, bây giờ đang ở trong tay Tạo Hóa thánh hoàng, Tạo Hóa thần công lại càng vô cùng kinh khủng!

Ở dưới chi trì của Tạo Hóa thần công, từng đạo kim sắc cương nguyên ở chung quanh Hoang tạo thành viên hình kim thuẫn khổng lồ!

Bên trong tấm chắn này có từng cái kim sắc tiểu nhân trầm phù, bọn nó là Chân Thần hóa thân của Tạo Hóa thánh hoàng.

Từng cái tiêu nhân đều đại biểu cho một luồng lực lượng bổn nguyên của vũ trụ, viên mãn vô khuyết!

Ở dưới tình huống Hồng Mông linh châu hắc động bắt đầu thất khống, Tạo Hóa thánh hoàng ở thời khắc không thể phân thân, hắn không tiếc vận dụng bổn nguyên lực, sử dụng Tạo Hóa thần công, kim thuẫn này chính là tuyệt thế võ học trong Tạo Hóa thần công --- Vạn Linh Nguyên Thủy thuẫn.

Vạn Linh Nguyên Thủy thuẫn sáng lên, quang hoa thương lão, xa xưa tràn ngập, một tiếng đại đạo chân âm to lớn vang lên.

Phảng phất là chí bảo từ lúc vũ trụ khai thiên tích địa xuất thế, đại biểu vĩnh hằng cùng bất hủ.

Oanh oanh oanh!

Lực lượng hắc động bạo tẩu cùng với Vạn Linh Nguyên Thủy thuẫn tượng trung cho bất diệt kia trùng kích lẫn nhau, ma diệt.

Chương 2039: "Điểm" (1)

Tảng lớn lực lượng bổn nguyên tiêu tán lại không thể đánh sâu đến trước mặt của Tạo Hóa thánh hoàng.

Bất quá giờ phút này, lực lượng bổn nguyên trong cơ thể Tạo Hóa thánh hoàng cũng đang tiêu hao cực lớn, một kích kia hắn tiêu hao nghiêm trọng, hắn dung nhập Hoang vào thân thể, thân thể của ác ma thâm uyên kia đã bị chém phá lỗ chỗ, bộc lộ ra vết thương lành lạnh như khe rãnh, xúc mục kinh tâm!

Mà những cốt long xúc tu quấn quanh lấy linh hạm Hi vọng hào kia thì bị cắt đứt hơn phân nửa, vẫn như cũ có mười mấy cái ngoan cường hợp lại.

Mặc dù dưới tình huống như vậy, những cốt long xúc tu này cũng quấn lấy Hi vọng hào thật chặt, Tạo Hóa thánh hoàng thà rằng thương tích nặng hơn cũng không có thu hồi tất cả năng lượng tới phòng ngự.

Hắn tuyệt đối không cho phép Thái cổ chư tộc chạy thoát, nhất là Lâm Minh trong đó!

Trong lòng Tạo Hóa thánh hoàng có một loại cảm giác bất an, hắn cảm giác mình phải sớm giết chết Lâm Minh, tốc độ trưởng thành của Lâm Minh quá là nhanh!

Mặc dù lần này hắn ăn thiệt thời lớn như vậy, nhìn qua là bởi vì Thái cổ chư tộc cùng Hỗn Nguyên Thiên Tôn liên thủ, song, Tạo Hóa thánh hoàng lại có một loại dự cảm kỳ dị, đó chính là ở bên trong trận chiến này Lâm Minh cũng phát huy ra tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Hắn muốn đem thanh niên nhân loại này giết chết, không tiếp tục cho Lâm Minh cơ hội trưởng thành, không cho hắn chút cơ hội mảy may nào!

- Các ngươi... Đi chết đi!

Khuôn mặt của Tạo Hóa thánh hoàng hoàn toàn vặn vẹo, trong miệng của hắn tất cả đều là máu tươi!

Hắn đưa tay phải ra, hướng về phía linh hạm Hi vọng hào đánh một trảo!

Chỉ nghe thanh âm bạo hưởng ca ca ca, hơn hai mươi cái cốt long xúc tu quấn quanh Hi vọng hào điên cuồng co rút lại, không ngừng nghiền áp năng lượng tráo của Hi vọng hào, cho dù thân thể gặp trọng thương, Tạo Hóa thánh hoàng cũng muốn đem Hi vọng hào bóp nát, đem Thái cổ chư tộc hoàn toàn hủy diệt!

Năng lượng của Hi vọng hào đang nhanh chóng trôi qua.

Công kích, đột kích, phòng ngự liên tục lúc trước, Hi vọng hào đã sớm tiêu hao hơn phân nửa năng lượng, dưới tình huống như vậy Hi vọng hào căn bản là không chống đỡ được bao lâu, mà xem xét lại Tạo Hóa thánh hoàng mặc dù đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng mà lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, sih mệnh lực của Hoang thật sự là mạnh đến nỗi không thể tưởng tượng!

- Chết đi!

Tạo Hóa thánh hoàng gầm thét, mà liền ở lúc này thân thể của hắn chấn động, liền ở trong nháy mắt vừa rồi hắn thấy một đạo hắc ảnh dọc theo vết thương bị cắt ra thật lớn trên người của Hoang, cư nhiên là... Chui vào trong thân thể hắn.

- Cái gì?

Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng biến đổi, mới vừa rồi tất cả lực chú ý của hắn tập trung ở trên Hi vọng hào, hắn muốn ma diệt phòng hộ tráo của Hi vọng hào, rồi sau đó đem Hi vọng hào bao gồm Thái cổ Thần tộc cùng Lâm Minh ở trong đó toàn bộ cắn nuốt.

Nhưng mà lúc này hắn lại gặp phải đánh lén.

- Lại là ngươi!

Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng dữ tợn, hắn nổi giận, thân thể của Hoang quá lớn, thời điểm lúc trước hắc động vỡ vụn, nó thừa nhận công kích của năng lượng loạn lưu từ chín thành trở lên.

Mà Hỗn Nguyên lại nấp ở phía sau Hoang, ở sau khi Tạo Hóa thánh hoàng dùng Vạn Linh Nguyên Thủy thuẫn ngăn cản được tất cả năng lượng công kích của hắc động, Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại đột nhiên xuất thủ vào lúc nào!

Hơn nữa vô cùng tàn nhẫn chính là Hỗn Nguyên Thiên Tôn không có từ phía bên ngoài công kích Hoang, mà là dọc theo vết thương đáng sợ do năng lượng hắc động xé rách, xông vào trong cơ thể của Hoang!

Cách làm âm tàn như vậy khiến cho Tạo Hóa thánh hoàng giận đến sôi lên! - Phốc!

Từ bên ngoài thân thể của Hoang, địa phương bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn xông vào, một đạo huyết tiễn giống như là thần hồng bắn thẳng ra.

Một sát na mới vừa rồi Hỗn Nguyên Thiên Tôn cắt ra một cái đại huyết mạch trong cơ thể của Hoang!

Mạch máu ước chừng thô to trăm trượng bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn một đao bổ ra! Ở dưới huyết áp đáng sợ, tiên huyết nóng cháy như nham tương phun trào như ngôi sao, bắn thẳng đến ngàn dặm hư không!

- Đi tìm chết!

Tạo Hóa thánh hoàng mắt lộ hung quang, hắn thay đổi chủ ý, hắn muốn trước hết giết chết Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nếu không Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở trong cơ thể hắn hô phong hoán vũ, hắn sẽ bị trọng thương càng nặng hơn.

- Hưu!

MỘt cái cốt long xúc tu giống như con đỉa chui vào thân thể của Hoang, đuổi theo Hỗn Nguyên Thiên Tôn mà đi.

Tạo Hóa thánh hoàng vô cùng tàn nhẫn, hồn nhiên không để ý sẽ tạo thành thương tổn càng lớn hơn nữa đối với Hoang, thể phải kích sát Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Ở trong quá trình chui vào, cốt long xúc tu này không ngừng biến hình, cốt chất hóa toàn thân nó càng thêm nghiêm trọng, giống như một thanh huyết sắc trường mâu!

Mà vào lúc này Hỗn Nguyên Thiên Tôn tắm máu hướng về phía trước, ở mới vừa rồi, tả thủ cót nhận của Hỗn Nguyên Thiên Tôn bị một quyền của Tạo Hóa thánh hoàng phá hủy, ngay tiếp theo tay trái của hắn cũng gần như gãy đi, hiện tại hắn chỉ còn lại một đạo hữu thủ cốt nhận rồi.

Chính là bằng vào một đạo cốt nhận này, Hỗn Nguyên Thiên Tôn thế như chẻ tre, không ngừng cắt đứt thân thể của Hoang, giống như một căn tiêm trùy đâm vào trong cơ thể của Hoang thật sâu.

- Nếu đã tiến vào rồi liền đừng nghĩ thoát đi! Toàn thân Tạo Hóa thánh hoàng năng lượng mãnh liệt, từng luồng Tạo Hóa chi lực hướng hắn vọt tới, thân thể của Hoang bắt đầu kịch liệt ngọ nguậy, cùng lúc đó Hồng Mông linh châu trầm nổi ở trên đỉnh đầu của Tạo Hóa thánh hoàng, từng đạo phù văn cổ xưa lưu chuyển ra ngoài, khắc sâu vào trong cơ thể của Hoang.

Ở dưới sự chống đỡ của cỗ lực lượng cường đại này, huyết nhục của Hoang thu chặt lại, năng lượng loạn lưu bắn ra tứ phía!

Từng luồng sóng năng lượng giống như hải triều trùng kích lên thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, những huyết dịch này càng ngày càng nóng rực, hơn nữa còn tràn đầy tính ăn mòn đáng sợ!

Tính ăn mòn này cũng không phải là đến từ vật chất có độc tính, mà là đồng đẳng với thiên đạo pháp tắc, cũng chính là kịch độc pháp tắc, cho dù Chân Thần linh bảo đặt ở trong huyết dịch của Hoang cũng sẽ từ từ mất đi linh tính.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn đang trong chém giết đột nhiên cảm giác được huyết nhục bao trùm đến thân thể, trở nên giống như là a xít, chỉ cần bị lây dính liền phát ra tiếng vang xèo xèo, bốc hơi ra trận trận khói trắng.

Cốt giáp đen nhánh trên người hắn cư nhiên lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được đang tan rã, lập tức có một khoảng cốt giáp thô to như quyền đầu bị lột bỏ.

Cốt giáp vốn là bóng loáng như gương bắt đầu ở dưới xâm thực của cốt huyết có tính ăn mòn này trở nên thủng lỗ chỗ.

Một chút huyết dịch hủ thực vẩn đục phun tung tóe vào trong con ngươi.

Con ngươi thâm thúy như hắc động cư nhiên là phù văn tan rã, tầm mắt ở trước mặt cũng trở nên mông mông lung lung, tựa hồ tùy thời đều sắp bị mù đi...

Chương 2040: "Điểm" (2)

Hống!

Dưới khốn cảnh nặng nề, Hỗn Nguyên Thiên Tôn tức giận gào thét, trong con mắt bắn tán loạn ra huyết dịch sáng chói giống như hà quang, không ngừng cọ rửa những dịch thể có tính ăn mòn kia, lần nữa thiêu đốt bổn nguyên tinh hoa, lực lượng bàng bạc chấn động, tiếp tục hướng chỗ sâu nhất trong cơ thể của Hoang trùng sát.

...

- Tình huống quá tệ rồi!

Ở trên linh hạm Hi vọng hào, Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc đều là tâm thần nhíu chặt.

Nhất cử nhất động của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đều tác động vào trong lòng của chư cường giả ở trên Hi vọng hào.

Bọn họ đều cảm giác được giờ này khắc này Tạo Hóa chi lực trên người Tạo Hóa thánh hoàng mãnh liệt mà cường đại, thân thể mà hắn cùng Hoang kết hợp nở rộ ra quang mang vàng vàng, mỗi một cái lỗ chân lông đều đang sáng lên, phảng phất những huyết nhục này đều sống lại, làm lòng người kinh sợ.

Lực lượng mạnh mẽ kia ngay cả hư không đều muốn bị cắn nuốt.

Mà nguyên bản Hỗn Nguyên Thiên Tôn nhập vào trong cơ thể của Hoang, lúc này khí tức của hắn lại bị thân thể của Hoang ngăn cách rồi, căn bản không cảm giác được bất kỳ động tĩnh nào, bao gồm huyết nhục thông đạo kia của thân thể Hoang bị Hỗn Nguyên Thiên Tôn chui vào xé rách, đều bị huyết nhục của Hoang ngọ nguậy chôn vùi.

- Hỗn Nguyên nguy hiểm!

Lúc này Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê đều là mặt đầy mồ hôi, vô luận là Thiên tộc hay Thần tộc, lão tộc trưởng của bọn họ đã vì chủng tộc của bọn họ mà chết trận, mà hiện tại vận mệnh của chủng tộc đã giao vào trong tay của bọn hắn, bọn hắn cũng trở thành người chỉ huy thực tế cho lần chạy trốn này của Thái cổ chư tộc.

Áp lực mà trên người bọn họ phải mang là có thể nghĩ!

- Tạo Hóa thánh hoàng bị Hồng Mông linh châu cắn trả, bị trọng thương, lại tiêu hao tinh nguyên phát động Tạo Hóa thần công, làm sao có thể còn có nhiều lực lượng như vậy?

Có Thiên Tôn Thần tộc giọng căm hận nói.

- Rết trăm chân chết vẫn còn đứng vững, sinh mệnh lực của Hoang quá cường đại, cho dù nó chỉ còn lại một phần mười lực lượng cũng không phải là chúng ta có thể chống lại...

Đế Vô Ngân hít sâu một hơi, hiện tại hắn gần như vô kế khả thi, một khi Hỗn Nguyên Thiên Tôn chết đi, kế tiếp bọn họ liền sẽ chôn cùng rồi.

Thời điểm mọi người ở đây lòng như lửa đốt, ở góc của đại điện, Lâm Minh lại nhắm mắt minh thần, ở trong tinh thần chi hải của hắn, ma phương chậm rãi xoay tròn, chiếu ra hư ảnh thân thể của Hoang.

Thức hải của hắn gần như ngăn cách, tất cả tinh thần lực của hắn toàn bộ rót vào trong ma phương, thông qua ma phương cảm thụ cái vũ trụ này.

Hắn đang lợi dụng ma phương tìm kiếm một "điểm"....

Ở bên cạnh Lâm Minh, Vô Yên kinh hãi, nàng mơ hồ cảm thấy vào giờ khắc này hồn lực của Lâm Minh xảy ra biến hóa kỳ dị, khiến cho người ta khó có thể nắm lấy.

Tựa hồ có từng đạo lực lượng thương cổ mênh mông giống như thần linh từ trên người Lâm Minh tuôn ra, làm cho lòng người kinh hãi.

Trừ Vô Yên ra, rất nhiều Thiên Tôn cũng phát hiện ra khí tức dị thường của Lâm Minh, bọn họ cũng không biết, cỗ khí tức thần linh để cho bọn họ tim đập nhanh này không phải là xuất ra từ Lâm Minh, mà là xuất thân từ ma phương.

Nếu như là cường giả có hiểu rõ đối với ma phương, chỉ bằng vào điểm này là có thể xác nhận ma phương ở trên người Lâm Minh, bởi vì cỗ khí thế này thật sự là quá lớn, quá đặc thù.

Bất quá hiện tại không có ai đi tra cứu, Lâm Minh sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích, từ trên người hắn cảm nhận được thần tính cũng sẽ không có ai thấy kỳ quái.

- Lâm Minh...

Đế Vô Ngân nhìn thấy giữa mi tâm của Lâm Minh rõ ràng nhiều ra một con mắt, con mắt này tản ra thần huy nhàn nhạt, ở trong ánh mắt phảng phất có một hư ảnh hình lập phương màu xám tro đang chuyển động, trên hình lập phương kia tuyên khắc hoa văn thần bí, hắn chưa từng thấy qua.

Hư ảnh hình lập phương chỉ là lóe lên rồi biến mất, nhưng mà đối mặt với con mắt này của Lâm Minh, Đế Vô Ngân cư nhiên có loại cảm giác bị lạc mất, điều này làm cho hắn hết sức kinh hãi, hắn là Thiên Tôn đỉnh phong, tự nhiên không thể nào bị một cái ánh mắt của Thánh Chủ đỉnh phong kinh sợ được.

Chẳn lẽ là hư ảnh hình lập phương vừa mới hiện lên vừa rồi?

Đế Vô Ngân không có thời gian đi suy nghĩ, lúc này Lâm Minh đứng lên nói:

- Để cho ta thử một lần!

- Ân?

Mọi người ngây ngẩn cả người, Lâm Minh muốn thử cái gì? Chẳng lẽ hắn muốn đối phó với Tạo Hóa thánh hoàng?

Điều này sao có thể?

Bọn họ chỉ thấy Lâm Minh từ từ đi tới bên cạnh Tu La cổ thần pháo, hồn lực trên người mãnh liệt, đạo đạo hồn lực của hắn ở trong hư không cô đọng thành quang trụ thô to như cánh tay trẻ con, nối liền với Tu La cổ thần pháo, ở dưới làm dịu của hồn lực Lâm Minh, Tu La cổ thần pháo tản mát ra từng đợt linh mang nhàn nhạt.

Nguyên lai hắn muốn lại mở ra Tu La cổ thần pháo!

- Lâm Minh, ngươi muốn dùng Tu La cổ thần pháo sao? uy lực của Tu La cổ thần pháo tuy mạnh, nhưng mà... Hoang thật sự quá cường đại, gần như không thể chiến thắng, ngươi dùng nó có thể uy hiếp được Hoang sao? Tu La cổ thần pháo uy lực vô cùng, nếu như chính diện đánh trúng có thể dễ dàng miểu sát Thiên Tôn đỉnh phong.

Nhưng mà dùng nó để oanh kích Hoang lại vẫn là còn yếu!

Dù sao ở trong tay Lâm Minh, uy lực mà Tu La cổ thần pháo có thể phát ra là hết sức có hạn, xa xa không bằng Tu La pháp chỉ.

Mà cho dù một tấm Tu La pháp chỉ cũng chỉ là làm Hoang trọng thương, không thể đem nó giết chết.

- Thử một lần, lần này phương thức công kích của ta bất đồng...

Lâm Minh chạm tới Tu La cổ thần pháo, trong một món cổ pháo này không biết dùng bao nhiêu bảo bối hiếm có trong vũ trụ làm tài liệu, ở thời đại Thái cổ, nó từng đi theo Tu La Lộ chủ nhân lập nhiều chiến công hiển hách.

Rất nhiều Thiên Tôn ở tại tràng sau khi nghe lời nói của Lâm Minh đều là trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ cái gọi là phương thức công kích bất đồng là có liên quan đến khí tức thần tính mới vừa rồi trên người Lâm Minh tràn ra sao?

Lâm Minh nói:

- Ta không thể xác định, nhưng mà ta tin tưởng không có tồn tại cường đại nào là tuyệt đối vô địch, cho dù là Tạo Hóa thánh hoàng, hắn cũng có nhược điểm.

Lâm Minh nói như vậy, mọi người lại không hỏi nhiều, hiện tại Hỗn Nguyên Thiên Tôn nguy ở sớm tối, căn bản không phải là thời điểm nói nhảm, hơn nữa mấu chốt là tất cả Thiên Tôn tại chỗ đều tin tưởng Lâm Minh.

Hắn đã sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích rồi.

- Các ngươi giúp ta!

Lời của Lâm Minh vừa mới dứt, khí huyết trong cơ thể giống như thủy triều sôi trào lên, đạo cung cửu tinh toàn bộ mở ra, thân thể Lâm Minh vang lên tiếng ba ba, nhục thể của hắn bắt đầu cất cao, toàn thân bao trùm hắc sắc lân phiến, vì triệt để thúc dục Tu La cổ thần phó, Lâm Minh vận dụng lực lượng của Tu La chi huyết! Giờ này khắc này huyết dịch trong kinh mạch của hắn bắt đầu hùng dũng bôn đằng giống như hồng thủy, khí huyết sôi trào ngưng luyện từ trong lỗ chân lông của hắn bắ n ra, hội tụ ở trong hư không.

Chương 2041: Chí cường hợp kích (1)

Không chỉ có như thế, ý thức hải của Lâm Minh cũng bắt đầu quay cuồng, từng cỗ hồn lực đang gầm thét, ngưng luyện thành từng đầu tử sắc cự mãng chui ra từ sâu trong linh hồn của Lâm Minh, những lực lượng này là bổn nguyên tinh hồn chân chính của hắn, hiện tại không giữ lại chút nào mà tràn vào trong Tu La cổ thần pháo.

Dần dần, phù văn thần bí khắc ở trên Tu La cổ thần pháo tản mát ra ấn ký huy hoàng cùng bất hủ, trầm nổi ở trên hư không, trong lúc mơ hồ phảng phất có vô số ngôi sao đang quay ở chung quanh một tôn đại pháo này, đem nó làm nổi lên vẻ thần bí, rộng rãi.

Bằng vào lực lượng của Lâm Minh tự nhiên xa xa không đủ, lúc này một cỗ lại một cỗ lực lượng trào vào trong cơ thể của Lâm Minh.

Những lực lượng này mỗi một cỗ đều thâm u tựa như biển, giống như là đại giang đại hà liên tục tiến vào trong cơ thể Lâm Minh, sau đó thuận theo dung nhập vào trong Tu La cổ thần pháo.

Ngọn nguồn của những lực lượng này tự nhiên đến từ nhóm Thiên Tôn Thái cổ vũ trụ một mực đem hết toàn lực chiến đấu ở bên trong bạch sắc linh hạm.

Bọn họ cùng Lâm Minh đã hợp tác thúc dục Tu La cổ thần pháo một lần, hiện tại phối hợp lần thứ hai đã là việc nhẹ đường quen.

Mặc dù không biết tính toán của Lâm Minh là cái gì, tỷ lệ thành công được bao nhiêu.

Nhưng mà giờ này khắc này bọn họ lại không hỏi, chỉ là không để ý đến hết thảy, không tiếc thiêu đốt sinh mệnh bổn nguyên đem hết toàn lực đánh cược một lần cho trận này!

Rất nhiều Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc sau khi thiêu đốt sinh mệnh chi hỏa của bọn hắn, dung nhan của bọn hắn càng thêm già nua.

Vốn là bọn họ kép dài thôi động trận pháp của Hi vọng hào liền đã tiêu hao rất lớn, hiện tại lực lượng độ nhập vào trong cơ thể của Lâm Minh đã là tiền vốn cuối cùng của bọn họ.

Có chút Thiên Tôn già nua, bọn họ còn thừa lại chút ít lực lượng đủ để chống đỡ thân thể, nhưng mà bọn họ như cũ đem lực lượng rót vào trong trận pháp liên tục không ngừng.

Cả Hi vọng hào hoàn toàn yên tĩnh, không có người nói chuyện, chỉ có hồn lực đang quay cuồng không chút tiếng động, ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ ở trên người Lâm Minh.

- ---

Tụ thế của Lâm Minh cần có twofi gian, nhưng mà giờ này khắc này ở trong cơ thể của Hoang, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng đã tiêu hao đại lượng thể lực, khó có thể chống đỡ.

Cốt giáp ở trên người hắn đều sắp bị hủ thực hết, toàn thân máu tươi lâm ly.

Ở chung quanh Hỗn Nguyên Thiên Tôn, huyết nhục của Hoang đang rung động, những huyết nhục này giống như là vách tường hướng Hỗn Nguyên Thiên Tôn đè ép mà đến, lực lượng đáng sợ này có thể đập vỡ ngôi sao, hiện tại toàn bị bị Hỗn Nguyên dốc sức thừa nhận! - Ca sát! Theo một thanh âm vang lên, cốt nhận trên tay phải của Hỗn Nguyên Thiên Tôn ở trong huyết nhục càng ngày càng cứng rắn cùng hủ thực kéo dài, ngạnh sinh sinh bị đứt gãy!

- hưu!

Ở phía sau Hỗn Nguyên Thiên Tôn, huyết sắc xúc tu kia càng lúc càng nhanh giống như giòi trong xương, chui ra một cái huyết sắc thông đạo, mắt thấy muốn đem thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đâm xuyên qua!

Trên mặt của Tạo Hóa thánh hoàng bất giác toát ra một tia cười gằn, mặc dù giao thủ với Hỗn Nguyên Thiên Tôn cùng Thái cổ chư tộc để cho hắn bị trọng thương, nhưng mà chỉ cần đánh chết Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cắn nuốt toàn bộ nhục thể của hắn cũng có thể bổ sung một chút, để cho hắn ở trong thời gian càng ngắn khôi phục như cũ.

Mà đang ở một sát na hắn lập tức muốn tiêu diệt Hỗn Nguyên Thiên Tôn, thân thể của hắn chấn động, nụ cười trên mặt đột nhiên đọng lại.

- Sát khí!

Ánh mắt của Tạo Hóa thánh hoàng chợt co lại, đột nhiên nhìn về phía Hi vọng hào.

Hi vọng hào lúc này hoàn toàn yên lặng lại, phòng hộ tráo của nó đã biến mất, chỉ là dựa vào phòng ngự của bản thân thân hạm đang chống đỡ.

Đây là bởi vì tất cả lực lượng của Hi vọng hào đều đang ngưng tụ ở trên Tu La cổ thần pháo, đã không cách nào lại duy trì phòng hộ tráo rồi.

Ở đầu hạm của Hi vọng hào, Tu La cổ thần pháo bắt đầu rung động, vô số kinh văn phức tạp đang nổ vang.

Ở bên trong họng pháo vô cùng cổ xưa mà thâm thúy này hội tụ thành một cỗ lực lượng khủng bố đủ nát bấy ức dặm hư không, bắn ra quang mang chói mắt! Quang mang phát ra mỹ lệ huy hoàng, phảng phất ngôi sao bộc phát, nhưng mà lại quỷ dị không phát ra chút tiếng động nào.

Tựa hồ lực lượng đáng sợ của Tu La cổ thần pháo này đã đem thanh âm trong thiên địa đều cắn nuốt.

Giờ khắc này, thiên địa câu tịch.

Trong tầm mắt chỉ có ánh sáng trắng xóa kia thôn phệ hết thảy, hướng Tạo Hóa thánh hoàng tịch quyển mà qua!

- Hừ!

Tạo Hóa thánh hoàng hừ lạnh một tiếng, ba đạo Tu La pháp chỉ hắn đều thừa nhận rồi, đây chính là đại biểu cho ý chí của Tu La Lộ chủ nhân, hắn cũng chỉ là bị trọng thương, huống chi là Tu La cổ thần pháo do một đám Thiên Tôn phát động.

- Muốn cứu Hỗn Nguyên? Nằm mơ!

Tạo Hóa thánh hoàng cười lạnh khinh thường, mười ngón tay kia giống như không chỉ gãy một ngón, chỉ sợ lại bị thương nữa thì hắn cũng muốn trước hết giết chết Hỗn Nguyên Thiên Tôn, chấm dứt hậu hoạn!

Hưu!

Ở trong cơ thể của Hoang, huyết sắc trường mâu do cốt long ngưng tụ mà thành không chút chùn bước hướng Hỗn Nguyên đâm thẳng tới! - Bồng!

Cốt giáp kia của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã bị hủ thực đến không còn thừa bao nhiêu trực tiếp bị đâm thủng, máu tươi bay vút!

Thân thể của Hỗn Nguyên Thiên Tôn đột nhiên chấn động, hắn trơ mắt nhìn một cây gai xương dữ tợn mà thô to từ trước ngực của hắn đâm ra, mang theo máu tươi của hắn... Mà giờ khắc này trong đôi mắt của Hỗn Nguyên Thiên Tôn lại không có bi ai, không có tức giận, cũng không có không cam lòng.

Hắn có, chỉ là một tia kiên quyết!

Ở trong quang hoa nhàn nhạt, hắn cảm nhận được khí tức đến từ chính Huyền Tình thiên hậu, cỗ hồn lực đã nhạt mà lại nhạt này ở thời khắc điểm cuối sinh mệnh của hắn thủy chung làm bạn ở bên cạnh hắn, để cho hắn mê luyến mà an lòng.

Hắn xông vào trong cơ thể của Hoang không phải là vì phá hư thân thể của nó, hắn tự biết rõ bằng vào lực lượng của mình không thể nào chặt đứt sinh cơ của Hoang.

Hắn không để ý hết thảy, không để ý cốt giáp ngoài thân bị hủ thực, không để ý áp lực đáng sợ đến từ huyết nhục trong cơ thể của Hoang, chính là vì xông vào càng sâu một chút, sâu hơn một chút, rồi sau đó... Ở dưới độ sâu này --- Tự bạo!

Phương thức công kích mạnh nhất, sáng lạng nhất, hội tụ toàn bộ sinh mệnh lực, thiêu đốt linh hồn, thiêu đốt năng lượng, cả đời chỉ có thể sử dụng một lần!

...

- Cái gì! Lần công kích này...

Mắt thấy pháo quang của Tu La cổ thần pháo đánh tới, Tạo Hóa thánh hoàng vốn là căn bản không thèm để ý lại thay đổi sắc mặt.

Hắn từ bên trong cỗ năng lượng đáng sợ này cảm nhận được khí tức hủy diệt linh hồn, hơn nữa đáng sợ nhất chính là một đạo năng lượng này tỏa định... chính là nhược điểm duy nhất ở trên người Hoang.

Cũng chính là --- thân thể của Tạo Hóa thánh hoàng, tinh thần lạc ấn điểm lưu ở bên trong Hoang!

Chương 2042: Chí cường hợp kích (2)

Linh hồn của Hoang sớm đã bị Phong Thần Thiên Tôn lấy thương thiên cổ ấn phong ấn rồi, Tạo Hóa thánh hoàng dùng Hồng Mông linh châu lấy ra huyết nhục tinh hoa của Hoang, dung nhập vào tự thân mới cùng Hoang thành lập liên hệ, hắn có thể khống chế thân thể của Hoang cũng là bởi vì hắn đem linh hồn lạc ấn của mình lưu ở trong cơ thể của Hoang.

Cái tinh thần lạc ấn điểm này cách vị trí bản thể của Tạo Hóa thánh hoàng cũng không xa.

Lâm Minh đem tinh thần lực của mình dung nhập vào trong ma phương, bằng vào ma phương tìm kiếm rốt cuộc tìm được điểm này!

Một pháo toàn lực của hắn cũng chính là công kích đối với điểm này!

Tàn phá nó, Hoang liền không thể kiểm soát!

Không có gì là vô địch đấy!

- Điều này sao có thể?

Tạo Hóa thánh hoàng kinh hãi vô cùng, thân thể của Hoang lớn như vậy, đối phương chỉ công kích một điểm này, tuyệt không phải là trùng hợp, nhưng đến tột cùng là người nào phát hiện ra chỗ ở tinh thần lạc ấn của hắn?

- Hừ!

Mặt của Tạo Hóa thánh hoàng lộ ra vẻ dữ tợn, trong lúc nhất thời, theo thanh âm Phốc phốc phốc vang lên, ở bên cạnh hắn một hơi chui ra hơn mười đầu hồng sắc cốt long!

Những hồng sắc cốt long này huy vũ ở trước mặt Tạo Hóa thánh hoàng, ý đồ chặn lại Tu La cổ thần pháo.

Thân thể của Hoang vô cùng cường đại, Tạo Hóa thánh hoàng tự tin có hơn mười đầu cốt long này chặn lại, Thái cổ di tộc cho dù phát hiện ra nhược điểm của mình cũng không thể làm gì được hắn.

Nhưng mà lúc này sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng đột nhiên đại biến, hắn cảm nhận được chỗ sâu trong huyết nhục của Hoang tựa hồ có một ngọn núi lửa đang dâng lên.

- Hỗn Nguyên, ngươi điên rồi?

Trong lòng Tạo Hóa thánh hoàng sợ hãi, điểm hội tụ của lực lượng kinh khủng kia chính là chỗ Hỗn Nguyên Thiên Tôn đứng.

Giờ này khắc này thân thể của hắn đang bành trướng, khí huyết thần hồn trong cơ thể đã thiêu đốt đến cực hạn, một đôi mắt của hắn lóe ra quang mang dứt khoát cùng giải thoát.

Ở trước người của hắn, hồn lực mông lung đang ngưng kết, ngưng tụ thành bóng dáng của Huyền Tình thiên hậu.

Lúc này Huyền Tình thiên hậu đang nhìn Hỗn Nguyên Thiên Tôn, trong con mắt tràn đầy nhu hòa cùng yêu thương.

Một đầu ác ma thâm uyên giống như thiết tháp, còn có một linh hồn thần nữ không có thật thể, hai người ôm nhau ở chung một chỗ lại là không có chút cảm giác không dung hòa nào, ngược lại trở thành hình ảnh đẹp nhất thế gian.

Nhục thân của bọn hắn vào giờ khắc này hoàn toàn ngâm mình trong thần mang chói mắt, giống như thọ mệnh của ngôi sao đến lúc rực rỡ nhất phun trào ra!

Lực lượng đáng sợ bộc phát ra, lúc này Hỗn Nguyên Thiên Tôn đồng dẳng với thực lực Chân Thần, hơn nữa đoạt xá thân thể của ác ma thâm uyên, uy lực tự bạo là cường đại cỡ nào.

Hơn nữa hắn còn là đang ở trong chỗ sâu thân thể của Hoang, lại càng nhìn đúng thời cơ mà Tạo Hóa thánh hoàng suy yếu nhất!

- Đáng chết!

Tạo Hóa thánh hoàng rống giận, nhưng mà hắn không ngăn cản được Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

- Ầm!

Nổ tung kinh thiên động địa, nổ xuyên quan thân thể của Tạo Hóa thánh hoàng, ở bên cạnh thân thể của Hoang, nổ tung khủng bố tịch quyển hư không, vô số huyết nhục bay ra ngoài! Hỗn Nguyên Thiên Tôn hóa thành năng lượng phong bạo đầy trời bắt đầu xé rách hết thảy xung quanh.

Thần lực kết giới được bố trí xung quanh bị cỗ lực lượng đáng sợ này trùng kích, trực tiếp ở trong đại bạo tạc hóa thành phấn vụn!

Thiên Tôn Thánh tộc ở phụ cận tất cả trốn ra, tuy nhiên lại có rất nhiều Giới Vương, Thánh Chủ bị cuốn vào trong đó, trực tiếp tan xương nát thịt!

Tự bạo của Hỗn Nguyên Thiên Tôn ngạnh sinh sinh nổ tung thân thể của Hoang, mà cùng lúc đó công kích của Tu La cổ thần pháo cũng đánh về phía Tạo Hóa thánh hoàng!

Nhắm thẳng vào tinh thần lạc ấn mà Tạo Hóa thánh hoàng để lại trong cơ thể của Hoang.

- Giết!

Thần mang tan rã hết thảy, năng lượng quang trụ đáng sợ đem thân thể của Tạo Hóa thánh hoàng hoàn toàn cắn nuốt!

Năng lượng tuyền qua khổng lồ đem thân thể khổng lồ như ngôi sao của Hoang cắn nuốt hơn phân nửa, mà huyết nhục của Tạo Hóa thánh hoàng giống như bị lây dính a xít, đang nhanh chóng tan rã.

Thần quang tịch quyển hết thảy, bao gồm ánh sáng, âm ba, hết thảy lực lượng đều bị cắn nuots, mười mấy chiếc linh hạm Thánh tộc bị vòng xoáy năng lượng này cuốn vào trong đó, ở trong phong bạo phá toái, hôi phi yên diệt, rất nhiều thánh quân, Thánh Chủ, thậm chí Giới Vương chỉ huy linh hạm ở bên trên cũng là không còn hài cốt!

Mà Thiên Tôn của Thánh tộc lại càng chạy ra rất xa, e sợ bị liên lụy!

Cả Thái cổ vũ trụ giống như là bị Thần chi kiếm cắt ra một đạo bạch sắc ngân tích (vết tích màu trắng) không hiểu mà kinh khủng.

Trong bạch sắc ngân tích là giải đất tử vong tuyệt đối, bất kỳ linh hạm, bất kỳ Giới Vương, Thiên Tôn nào rơi vào trong đó đều sẽ biến mất vô ảnh vô tung.

- Hống!

Ở chỗ sâu của vòng xoáy khổng lồ này truyền đến tiếng hống thanh đáng sợ của ác ma, giống như hàng nghìn hàng vạn thần thú cùng nhau tê minh, năng lượng âm ba khổng lồ cùng không gian phong bạo, năng lượng phong bạo hỗn hợp lại, hủy diệt hết thảy.

Đây là tiếng kêu rên của Hoang, hiển nhiên nó đang thừa nhận thống khổ khổng lồ.

- Chúng ta còn có năng lượng không?

Ở trong Hi vọng hào, Đế Vô Ngân hô to, ở bên trong tác chiến kéo dài, vô luận là Hi vọng hào hay là võ giả trên Hi vọng hào đều tiêu hao thật lớn, dùng đèn cạn dầu để hình dung cũng không quá đáng.

- Còn thừa không có mấy nữa rồi...

Vô Yên mở miệng nói, trên trán trắng nõn đổ mồ hôi lâm li, bởi vì lực lượng của rất nhiều Thiên Tôn ở tại tràng đều tiêu hao quá lớn, Vô Yên cũng đứng ở chung quanh thao túng đại trận, cống hiến lực lượng của mình.

Mà lúc này ở bên cạnh Vô Yên, sắc mặt của Lâm Minh tái nhợt, mồ hôi như mưa, ở trong đôi mắt của hắn, hình lập phương màu xám tro thỉnh thoảng thoáng hiện, thỉnh thoảng biến mất, bất quá hiện vào lúc này đã căn bản không có người chú ý tới dị tượng ở trong mắt của Lâm Minh.

- Tiêu hao quá lớn...

Hai tay của Lâm Minh chống đỡ trên trận thai, thở dốc từng ngụm. Mới vừa rồi Lâm Minh thông qua thiên mục đạo cung, phối hợp với linh hồn thần khí ma phương mới miễn cưỡng tìm được tinh thần lạc ấn điểm mà Tạo Hóa thánh hoàng để lại trong cơ thể của Hoang. Nếu như nói trên cả Hi vọng hào này, người tiêu hao lớn nhất ở một kích mới vừa rồi không thể nghi ngờ chính là Lâm Minh.

- Lâm Minh, ngươi không sao chứ...

Mấy Thiên Tôn ân cần hỏi han, Lâm Minh khoát tay áo, khó khăn nói:

- Chúng ta phải mau rời khỏi, Tạo Hóa thánh hoàng... Không chết!

Lâm Minh dùng ma phương tìm được linh hồn ấn ký của Tạo Hóa thánh hoàng, tự nhiên đối với cái ấn ký này có cảm giác cực kỳ nhạy cảm, hắn biết rõ ở trong một kích mới vừa rồi hắn cũng không thể mạt sát cái ấn ký này.

Sinh mệnh lực sau khi Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang hợp thể thật là đáng sợ! Cho dù có Tu La cổ thần pháo cùng rất nhiều Thiên Tôn trợ giúp, phối hợp với Hỗn Nguyên Thiên Tôn xâm nhập ở trong chỗ sâu thân thể của Hoang lại tự bại, vẫn bị thất bại!

Chương 2043: Chân Thần ấn ký

Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc nghe được lời của Lâm Minh, trong lòng lạnh như băng, kỳ thật bon họ sớm đã làm xong tâm tư chuẩn bị không thể thành công, dù sao Tạo Hóa thánh hoàng quá mạnh mẽ, nhưng mà mắt thấy sau một kích mới vừa rồi, nổ tung đáng sợ như thế trong vũ trụ, trong lòng bọn họ luôn là còn sót lại một chút may mắn cùng hi vọng, mà hiện tại ngay cả điểm hi vọng này cũng tan vỡ, trong lòng bọn họ có chút khó có thể tiếp nhận.

Thiên tộc tộc trưởng, Thần tộc lão Thần Hoàng, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Huyền Tình thiên hậu... Lần lượt cường giả tuyệt thế thiêu đốt sinh mệnh của mình đi chiến đấu, cuối cùng cũng chỉ là trọng thương Tạo Hóa thánh hoàng mà thôi.

- Liều mạng, chúng ta xông ra!

Thác Bạt Khuê hô to, hắn không chút nào giữ lại mà đem thần lực của mình quán chú vào trong đại trận của Hi vọng hào, những Thiên Tôn khác cũng rối rít xuất thủ, chỉ sợ đã sớm đến cực hạn, bọn họ cũng muốn tiêu hao sinh mệnh lực để hoàn thành hết thảy!

Ngay vào lúc này ở địa phương mà Hoang bị năng lượng phong bạo bao phủ, trong hắc sắc tuyền qua đáng sợ, một cái hồng sắc ác long xúc tu thô to tịch quyển mà ra, bắn thẳng đến Hi vọng hào!

Tạo Hóa thánh hoàng lại một lần nữa phát động công kích!

Chỉ là một đầu hồng sắc ác lòng này đã là máu tươi lâm li, hiển nhiên đã gặp phải trọng thương.

- Ta... Nhất định phải giết chết các ngươi!

Thanh âm nguyền rủa truyền đến, vang dội vũ trụ!

Mắt thấy hồng sắc ác long xúc tu đánh tới, sắc mặt của tất cả Thiên Tôn tại chỗ đều đại biến, bọn họ rất rõ ràng một khi bị hồng long xúc tu này cuốn lấy, bọn họ liền xong rồi!

Bởi vì trong đại quân của Thánh tộc còn có rất nhiều Thiên Tôn, lúc trước bởi vì nổ tung đáng sợ, Thiên Tôn đều tứ tán chạy ra, dù sao bọn họ là thân thể huyết nhục, lại không giống như HI vọng hào có thể thừa nhận năng lượng phong bạo đáng sợ như vậy.

Mà hiện tại năng lượng phong bạo đang yếu bớt, những Thiên Tôn này cũng đang chạy tới.

Nếu như bị bọn họ toàn toàn bao phủ lại, Hi vọng hào có chạy đằng trời!

- Bạo cho ta!

Ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thác Bạt Khuê ném ra một tấm Thần minh pháp chỉ khô vàng!

Ba tấm Tu La pháp chỉ đã sớm dùng hết, tấm Thần minh pháp chỉ này ở trong tay Thác Bạt Khuê là thượng vị Chân Thần lưu lại, lại trải qua cải tạo của Lâm Minh, uy lực tuyệt luân, là vũ khí cường đại nhất gần với Tu La pháp chỉ ở trong tay Thái cổ chư tộc.

- Oanh!

Thần minh pháp chỉ nổ tung trên không trung, sóng xung kích đáng sợ đem ác long xúc tu bắn văng ra, mà Hi vọng hào cũng ở dưới lực thôi động cường đại của sóng xung kích giống như vẫn thạch hướng phía sau tung bay.

- Xông!

Đế Vô Ngân đã không để ý đến tất cả mà thiêu đốt máu huyết, rất nhiều Thiên Tôn ở tại chỗ cũng không giữ lại chút nào, tất cả năng lượng đều quán chú trong đại trận của Hi vọng hào, đại trận nhanh chóng xoay tròn, năng lượng phát ra mãnh liệt, cả Hi vọng hào kịch liệt rung động, bạch mang bắn nhanh!

- Hưu!

Lực trùng kích đáng sợ bộc phát ra, ở dưới lực thôi động khổng lồ, Hi vọng hào hóa thành một đạo thần hồng trong nháy mắt xuyên qua trăm vạn dặm hư không, hướng chỗ sâu vũ trụ bắn thẳng đi!

Vốn là lực trường của Tạo Hóa thánh hoàng đã phong tỏa, nhưng ở trong lúc nổ tung mới vừa rồi đã bị triệt để xông phá, trong lúc nhất thời Hi vọng hào giống như cá vào biển rộng, chim trên bầu trời, căn bản không thể ngăn cản! Bàn về tốc độ, Hi vọng hào vượt xa Thiên Tôn Thansht ộc, cho dù là Tạo Hóa thánh hoàng, nếu như sau khi hợp thể với Hoang, bởi vì thân thể của Hoang khổng lồ cho nên cũng khó mà truy kích Hi vọng hao.

Huống chi Tạo Hóa thánh hoàng đã là thân thụ trọng thương rồi!

Trận chiến này thương thế của hắn cực nặng! Từ sau khi Tạo Hóa thánh hoàng thành tựu Thiên Tôn đỉnh phong, hắn chưa bao giờ chịu qua thương tích nặng như vậy.

- Đáng chết!

Không gian bị xé rách, từng cái xúc tu huyết tinh thò ra, thân thể khổng lồ kia của Hoang từ trong không gian tuyền qua sụp đổ ngạnh sinh sinh dồn ra ngoài.

Huyết nhục của nó ước chừng đã tan rã non nửa, từ xa nhìn lại nó giống như một quả táo bị cắn rất nhiều miếng, tràn đầy thương tích.

Huyết tương toàn thân nó giống như núi lửa phun trào, cho nên không gian vũ trụ ở chung quanh thân thể của nó toàn bộ bị nhuộm thành một mảnh mưa máu lất phất.

- Lâm Minh, Thái cổ chư tọc, ta nhất định đích thân hủy diệt các ngươi!

Tổn thất khổng lồ của Hoang, bản thể của Tạo Hóa thánh hoàng cũng toàn thân là máu, thân thể của hắn để lại rất nhiều vết thương kinh khủng, miệng vết thương có vô số huyết nhục đang ngọ nguậy, phảng phất như từng đầu hung thú muốn xông ra.

Hắn cần nghỉ ngơi, cần thời gian rất dài!

- Thánh Hoàng bệ hạ!

Ở trước mặt Tạo Hóa thánh hoàng, rất nhiều Thiên Tôn quỳ sát ở trong hư không, bọn họ đều có chút sợ, thất lợi của trận chiến này, bọn họ cũng hoặc nhiều hoặc ít có chút quan hệ, e sợ Tạo Hóa thánh hoàng dưới cơn thịnh nộ trách tội bọn họ.

- Còn sững sờ ở chỗ này làm gì, đuổi theo! Sắc mặt của Tạo Hóa thánh hoàng âm trầm, hắn vạn lần không ngờ, lần đầu tiên xuất chinh sau khi hắn hàng phục Hoang, đối mặt với một đám tồn tại ở trong mắt hắn chỉ là con kiến hôi, thế nhưng chiến đến nước này.

Không những chính mình nhận lấy trọng thương, còn để cho Lâm Minh cùng Thái cổ chư tộc chạy thoát, có thể nói là thảm bại!

Nhóm Thiên Tôn Thánh tộc hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều mắt thấy ở dưới tình huống không có lực trường phong tỏa, tốc độ đáng sợ của Hi vọng hào chạy đi, đó căn bản không phải là bọn họ có thể đuổi kịp.

Tam thập tam thiên vũ trụ lớn như vậy, một khi mất đi mục tiêu, bọn họ muốn đuổi theo Hi vọng hào sẽ giống như mò kim đáy biển, nói dễ vậy sao?

Trừ phi bọn họ có thể giống như Chân Thần, lấy cảm giác tìm tòi một cái thế giới, như vậy mới có khả năng đuổi kịp.

Nhưng mà hiện tại bọn họ ngay cả phương hướng cũng không rõ ràng.

- Cầm cái này đi!

Tạo Hóa thánh hoàng vung tay, mấy miếng huyết sắc ngọc giản bay về phía mấy Thiên Tôn đỉnh phong tại tràng, bọn họ nhận lấy ngọc giản, hơi ngẩn ra.

Tạo Hóa thánh hoàng trầm giọng nói:

- Ta ở trên linh hạm của bọn hắn để lại ấn ký truy tung, dùng ngọc giản này tự nhiên có thể tìm được, bọn họ đã là nỏ mạnh hết đà, các ngươi bắt bọn họ trở lại, sinh tử bất luận!

Ở bên trong một kích cuối cùng, Tạo Hóa thánh hoàng biết rõ đã không có khả năng bắt được Thái cổ chư tộc rồi, cho nên lần công kích này Tạo Hóa thánh hoàng cũng không phải là muốn lưu lại Hi vọng hào, mà là ở trong công kích, ở trên Hi vọng hào để lại ấn ký truy tung!

Cầm mấy miếng huyết sắc ngọc giản, nhóm Thiên Tôn Thánh tộc rối rít đem cảm giác của mình chìm vào trong đó, quả nhiên mơ mơ hồ hồ cảm nhận được hướng đi của Hi vọng hào, nó là một cái điểm sáng nho nhỏ, đang lấy một cái tốc độ không thể tưởng tượng nhanh chóng chạy xa bọn họ.

- Chính là nó!

Chương 2044: Nguy hiểm tiềm phục

Ánh mắt của những Thiên Tôn ở tại chỗ ngưng tụ, bằng vào một điểm này, bọn họ đối với Tạo Hóa thánh hoàng đều có chút kiêng kỵ, lúc ấy Tạo Hóa thánh hoàng thân bị trọng thương, linh hồn ấn ký đều bị Tu La cổ thần pháo công kích, gần như mạt sát, dưới tình huống như vậy hắn còn có thể thừa dịp ở một kích cuối cùng lưu lại tinh thần ấn ký trên hi vọng hào, phần năng lực này không phải là tầm thường.

Chín thành Thiên Tôn đều rối rít bay đi, hướng Hi vọng hào đuổi giết!

Mà cường giả Thánh tộc còn dư lại thì phân tán bốn phía, bắt đầu hoàn toàn phong tỏa phiến vũ trụ này.

Trong lúc nhất thời ở bên trong chiến trường vốn là chém giết kịch liệt chỉ còn lại Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang đã bị trọng thương.

Ở bên trong tinh không hắc ám, thần sắc của Tạo Hóa thánh hoàng âm trầm, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Yên lặng hồi lâu, hắn cảm thụ được tất cả địa phương bị trọng thương trong thân thể của Hoang, chau mày lại.

Thương thế của hắn quá nặng rồi, muốn phục hồi trở lại cần thời gian rất dài.

Dần dần Tạo Hóa thánh hoàng đưa tay phải ra, ở trong lòng bàn tay của hắn, một viên hắc sắc châu tử xoay tròn bay lên, ở mặt ngoài hạt châu, từng đạo phù văn thần bí lúc sáng lúc tối, phảng phất giống như huyết mạch nhảy lên.

Đây tự nhiên chính là Hồng Mông linh châu, Tạo Hóa thánh hoàng há mồm khẽ hấp, một cỗ huyết tinh chi khí liền từ trên Hồng Mông linh châu tràn ra, dần dần bổ sung đến trong cơ thể của Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang.

Hắn đang lợi dụng Hồng Mông linh châu để chữa thương.

Hồng Mông linh châu có thể hấp thu huyết mạch tinh hoa, Tạo Hóa thánh hoàng ở sau khi nhận được Hồng Mông linh châu, ở trong một đoạn thời gian rất dài đều sưu tầm huyết nhục tinh hoa ở chung quanh để bổ dưỡng cho Hồng Mông linh châu, hiện tại đem những huyết nhục tinh hoa này phóng thích ra, có thể đề cao tốc độ khôi phục của Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hoang thật lớn.

Phải biết rằng sinh mệnh lực của Hoang thập phần cường đại, năng lực kháng đả kích của nó cực mạnh, mặc dù nhiều lần gặp đòn nghiêm trọng, nó cũng chỉ là bị thương mà không có bỏ mình.

Nhưng tương ứng đó là một khi Hoang bị thương, muốn khôi phục lại cũng vô cùng khó khăn, những sinh mệnh lực hao tổn kia thật quá khổng lồ, thiên tài địa bảo bình thường ném vào trong cơ thể của Hoang giống như là một hạt cơm đút cho cự nhân, căn bản là không có hiệu quả gì.

Chonene mặc dù có Hồng Mông linh châu ở đây, Tạo Hóa thánh hoàng muốn để cho Hoang khôi phục hoàn toàn cũng là một công kích phức tạp to lớn.

Tạo Hóa thánh hoàng không ngừng hấp thu huyết nhục tinh hoa của Hồng Mông linh châu, quá trình này kéo dài ước chừng một canh giờ.

Sau đó quang mang của Hồng Mông linh châu càng ngày càng đậm, bao vây bản thể của Tạo Hóa thánh hoàng, kế tiếp bản thể của Tạo Hóa thánh hoàng thoát khỏi thân thể của Hoang, cư nhiên chui vào trong Hồng Mông linh châu.

Rồi sau đó hạt châu này chậm rãi chìm vào trong máu thịt của Hoang, trực tiếp nhập vào trong huyết nhục, bị chôn vùi trong đó.

Hồng Mông linh châu không ngừng chìm xuống, lại chìm xuống, một mực chìm xuống mấy ngàn dặm, đến trung tâm thân thể của Hoang, ngâm mình ở trong một phiến đại huyết trì.

Đây là trung tâm thân thể của Hoang, phiến trung tâm này tựa như một khỏa trái tim khổng lồ, ở mỗi một lần đập lên, thanh âm của trái tim này nhảy lên giống như ngôi sao đụng vào nhau, rung động vũ trụ.

Hồng Mông linh châu là đường lui của Tạo Hóa thánh hoàng, tình huống bây giờ của hắn cũng không tốt, mặc dù hắn không ai bì nổi, nhìn như vô địch, nhưng ở bên trong tam thập tam thiên còn có tồn tại có thể uy hiếp được hắn.

Tỷ như --- Hồn Đế!

Giữa Tạo Hóa thánh hoàng cùng Hồn đế có ác ma khế ước, ở trong một đoạn thời gian rất dài không thể xâm phạm lẫn nhau.

Song Tạo Hóa thánh hoàng cũng không hoàn toàn tin tưởng ác ma khế ước, hắn đem bổn tôn của mình chìm vào trong Hồng Mông linh châu, lấy Hồng Mông linh châu bảo vệ mình, về phầm thân thể của Hoang thì dữ dội lộ ra ở bên ngoài.

Ở lúc hắn chữa thương, hắn hết sức yếu ớt, một khi có chí cường giả của Tam thập tam thiên muốn bất lợi đối với hắn, như vậy đối phương trước hết phải phá vỡ Hoang mới có thể thấy được Hồng Mông linh châu, bắt được bổn tôn của Tạo Hóa thánh hoàng.

Lúc này Tạo Hóa thánh hoàng có thể đem năng lượng sinh mệnh trong cơ thể của Hoang nổ tung, uy lực tự bạo của Hoang không thể tưởng tượng được, loại kết quả kia Chân Thần cũng khó mà đỡ được.

- Oanh long long!

Ở sau khi Tạo Hóa thánh hoàng hoàn toàn chìm vào trong cơ thể của Hoang, hư không ở chung quanh Hoang xuất hiện hắc sắc tuyền qua khổng lồ, rồi sau đó thân thể khổng lồ kia của Hoang từng điểm từng điểm nhập vào trong tuyền qua, hoàn toàn nhập vào trong hắc ám hỗn độn, biến mất không thấy.

Kế tiếp, hư không hợp lại, thân thể của Hoang hoàn toàn biến mất, theo từng đạo không gian rung động tứ tán mà ra, sau khi bình tĩnh hoàn toàn, hết thảy tất cả đều phảng phất như chưa từng phát sinh qua, Hoang cứ như vậy đi theo Tạo Hóa thánh hoàng cùng nhau biến mất.

...

Cùng lúc đó ở chỗ sâu hư không, một chiếc bạch sắc linh hạm đang bay đi nhanh chóng!

Nó thỉnh thoảng trốn vào hư không, bắt đầu không gian đại na di, một lần na di chính là khoảng cách ức tỷ dặm, vượt qua vô số ngôi sao, đi ngang qua vũ trụ!

Ở trong linh hạm, Đế Vô Ngân cùng Thác Bạt Khuê trấn giữ vị trí vốn là của Thần tộc lão Thần Hoàng, chủ trì đại cục.

Hai người bọn hắn bây giờ chính là tâm phúc của mọi người.

Một tràng đại chiến mới vừa rồi bọn họ đau đớn mất đi lãnh tụ của tông tộc, còn có mấy vị có danh tiếng đức cao vọng trọng trong tộc cũng vì đại cục mà hi sinh.

Song, bọn họ lại không có thời gian để bi thương, bọn họ còn đang bị đuổi giết, nguy hiểm vẫn đang còn...

Trong không khí lan tràn một cỗ khí tức ngưng trọng.

Đối với võ giả của Thái cổ chư tộc mà nói, qua nhiều năm như vậy, bọn họ chin chiến không ngừng, đã thành thói quen có đồng bạn chết đi, võ giả mặc dù đứng ngạo nghễ trên chúng sinh, chấp chưởng vũ trụ, nghịch thiên mà đi, nhưng mà một khi bọn họ tử vong lại thường xuyên là hài cốt không còn, hôi phi yên diệt, lưu lại trên đời này chỉ là một đám bụi bậm mà thôi.

- Thừa dịp hiện tại mọi người mau sớm chữa thương!

Đế Vô Ngân lớn tiếng nói.

Một khi Hi vọng hào đã bay đi hết tốc lực, năng lượng tiêu hao sẽ ít đi rất nhiều, hiện tại thân hạm còn lại chưa đầy mười phần trăm năng lượng, nếu như không mở ra năng lượng tráo còn là đủ bay đến Thần vực.

Trong lúc nhất thời Thiên Tôn ở tại chỗ đều nuốt vào đan dược, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Mà lúc này sắc mặt của Lâm Minh ngưng trọng, hắn chần chờ một chút, mở miệng nói:

- Các vị.... Ta có một loại dự cảm bất tường....

- Ân?

Rất nhiều người nhìn về phía Lâm Minh, một câu nói tùy ý như vậy, không cho ra một cái lý do gì, chỉ là dự cảm không căn cứ, vốn là căn bản không đủ để khiến cho mọi người chú ý, nhưng mà người nói chuyện là Lâm Minh vậy thì không đồng dạng.

Chương 2045: Trở về (1)

- Như thế nào?

Vô Yên ngừng đả tọa, nhìn về phía Lâm Minh, bởi vì nàng tiêu hao quá lớn, mặt cười thủy chung tái nhợt, làm cho người ta có một lại cảm giác thương tiếc.

- Nói không rõ, ta cảm giác cảm thấy chúng ta bất kể tiến hành bao nhiêu lần không gian đại na di cũng không có rời đi được phạm vi cảm tri của Tạo Hóa thánh hoàng...

Lời nói của Lâm Minh để cho võ giả ở tại tràng nhất thời giật mình, bọn họ hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy như mang nặng trên lưng.

Tạo Hóa thánh hoàng thật là đáng sợ, để cho bọn họ hoàn toàn không cách nào phản kháng, hiện tại biết được bọn họ thủy chung không thể thoát đi được cảm tri của đối phương, có thể nào không sợ hết hồn hết vía.

- Tại sao có cảm giác như vậy? Cảm tri của Chân Thần mặc dù có thể bao trùm một cái thế giới nhưng mà Tạo Hóa thánh hoàng đã bị trọng thương, không thể nào có năng lực như thế...

Sắc mặt của Thác Bạt Khuê cực kỳ khó coi, như Đại Phạm thần vương kia thi triển thần thông tìm tòi thế giới, cần hao phí tinh lực thật lớn, Tạo Hóa thánh hoàng hiện tại rất khó làm được.

Lâm Minh nói:

- Lúc trước ta dùng Tu La cổ thần pháo công kích linh hồn ấn ký của Tạo Hóa thánh hoàng, đối với linh hồn lực của hắn có chút quen thuộc...

Hắn nói nửa thật nửa giả, nhưng kỳ thật lúc trước Lâm Minh mở ra thiên mục đạo cung, dùng ma phương bắt được tinh thần ấn ký của Tạo Hóa thánh hoàng để trong cơ thể của Hoang, từng cảm thụ qua tinh thần ha văn của Tạo Hóa thánh hoàng, cho nên cho dù cảm tri của Tạo Hóa thánh hoàng lẫn vào trong cảm tri của mọi người tại tràng, Lâm Minh cũng có thể phân biệt ra được nó.

Hiện tại hắn liền cảm giác cỗ tinh thần lực kỳ dị này thủy chung quanh quẩn ở chung quanh bọn họ, cực kỳ yếu ớt nhưng chưa từng rời đi...

Nếu như không có ma phương cùng thiên mục đạo cung, Lâm Minh cũng không xem xét thấy được.

- Thật sao....

Đế Vô Ngân hít sâu một hơi, cảm giác tình huống càng ngày càng hỏng bét:

- Chúng ta muốn đi Thần vực, phải đi qua nhất trọng thiên của Thánh tộc, nếu như chúng ta thật bị Tạo Hóa thánh hoàng tỏa định, vậy con đường lần này cũng sẽ là một tràng khổ nạn...

Nếu như dựa theo kế hoạch trước kia, Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc sẽ lợi dụng Tu La pháp chỉ lấy được từ trong Tu La cấm đại đi ngang qua Thán Tức thần tường, trực tiếp đến Thần vực.

Con đường như vậy dĩ nhiên ngắn hơn, đáng tiếc Tu la pháp chỉ có công hiệu đặc thù kia mặc dù có thể tùy ý xuyên qua Thán Tức thần tường, nhưng mà cũng cần Thiên Tôn đỉnh phong hao phí năng lượng thật lớn tới phát động, hiện tại rất nhiều Thiên Tôn đỉnh phong trên Hi vọng hào tiêu hao quá lớn, nếu như không nghỉ ngơi khôi phục thể lực mà nói, đã không thể nào phát động tấm Tu La pháp chỉ này.

Cho nên chỉ có thể bí quá hóa liều, xuyên qua nhất trọng thiên của Thánh tộc!

Chỉ cần xuyên qua đạo Thán Tức thần tường này, bên kia chính là vũ trụ của Thánh tộc.

Hiện tại Thái cổ chư tộc là đang chạy đua với tử thần, bởi vì Tạo Hóa thánh hoàng cho dù đã tỏa định vị trí của bọn hắn, muốn truyền lại tin tức cũng cần có thời gian.

Chỉ cần Thái cổ chư tộc có thể ở trước khi Thánh tộc đem quân đội chặn lại mà xông về Thần vực, bọn như liền thành công rồi.

- Xông qua!

Đế Vô Ngân không chút lựa chọn mà hạ lệnh, trong hư không, Hi vọng hào không ngừng gia tốc, hóa thành một đạo thần mang lấy tóc độ thuấn tức vạn dặm hướng Thán Tức thần tường xông thẳng mà đi.

Thần tường ở giữa Thái cổ vũ trụ cùng Thánh tộc đã bởi vì nguyên nhân thiên địa đại kiếp ba mươi sáu ức năm mà trở nên vô cùng yếu kém, gần như biến mất, chỉ cần một kích của Thiên Tôn đỉnh phong, đục thủng Thán Tức thần tường là không thành vấn đề.

Mà lực lượng của Hi vọng hào hết tốc lực trùng kích so sánh với một kích của Thiên Tôn đỉnh phong chỉ có hơn chứ không kém.

- Sưu!

Trong nháy mắt Hi vọng hào đụng vào Thán Tức thần tường, giống như là mũi tên bắn lên một cái màn co dãn, Thán Tức thần tường bị xé rách ra, nhô ra một cái cự đại viên trùy.

Tốc độ của Hi vọng hào chợt giảm, Thán Tức thần tường kịch liệt rung động, cuối cùng tường thể trực tiếp xé rách, Hi vọng hào thành công từ Thái cổ vũ trụ xuyên đến vũ trụ của Thánh tộc.

Trong nháy mắt xuyên qua Thán Tức thần tường này, cường giả của Thái cổ chư tộc một lòng đều treo lên cao, e sợ bên kia của Thán Tức thần tường chính là cạm bẫy của Thánh tộc.

Nhưng mà vào giờ khắc này, ở Thánh tộc vũ trụ không biết này, hư không im ắng một mảnh, chỉ có tinh huy xa xôi mơ hồ lóe lên, không có nửa cái nhân ảnh.

Hết thảy đều an tĩnh đến quỷ dị!

Trong lòng Đế Vô Ngân sinh ra một loại dự cảm bất an, bất quá bây giờ không phải là thời điểm chần chờ, hắn ngưng trọng nói:

- Hết tốc lực tiến về phía trước!

Hiện tại Thái cổ Thần tộc đã là mệt nhoài, nhưng mà tốc độ của Hi vọng hào bay lên lại không chút giảm bớt nào, nó xuyên qua hư không, bắt đầu không gian đại na di.

Một lần lại một lần, Hi vọng hào đi ngang qua Thánh tộc vũ trụ.

Thái cổ chư tộc lịch sử đã lâu, bởi vì có Tam thập tam thiên thiên đồ, đây là một tấm địa đồ to lớn miêu tả mang tính khái quát tam thập tam thiên vũ trụ.

Nó đánh dấu vị trí phân bố của Tam thập tam thiên vũ trụ cùng chủng tộc chủ yếu ở trong đó.

Mặc dù tin tức ở bên trong tấm thiên đồ này vô cùng mơ hồ, nhưng mà vào lúc này lại có tác dụng tương đối, điều này có thể trực tiếp chỉ rõ phương hướng cho bọn hắn, nếu không bọn họ ngay cả Thần vực ở chỗ nào cũng không biết.

Thác Bạt Khuê nhìn lên thiên đồ, nói:

- Vũ trụ mà chúng ta đang ở tên là Thánh Chiến Thiên, lớn nhỏ chỉ bằng bảy phần của Thái cổ vũ trụ, coi như là trong thất trọng thiên Thánh tộc, cao thủ tương đối ít, tài nguyên cũng tương đối thiếu thốn. Theo đạo lý mà nói, Thánh Chiến Thiên này là nhất trọng thiên vô cùng an toàn, nơi này không có Chân Thần, chúng ta có thể trực tiếp xuyên qua, an toàn đi tới Thần vực!

Cho dù Chân Thần muốn xuyên qua vũ trụ chạy tới cũng cần có thời gian, hơn nữa Tạo Hóa thánh hoàng muốn truyền lại tin tức, lại cần có thời gian, bọn họ cũng không phải là không có hi vọng.

Huống chi dựa theo tình báo mà Thái cổ Thần tộc có được, giữa Chân Thần của Thánh tộc tranh đấu với nhau rất lợi hại, bởi vì liên lụy đến tư nguyên ở trong Thái cổ giới di tích thuộc về ai.

Ở trong Chân Thần Thánh tộc, Tạo Hóa thánh hoàng mạnh nhất, thế lực mà hắn sáng lập ra lớn nhất, trở thành Thánh Hoàng của Thánh tộc, thống lĩnh Thánh tộc thất trọng thiên, cơ hồ chiếm đoạt tám phần tư nguyên trở lên của Thánh tộc, trong đó bao gồm Thái cổ giới di tích, bao gồm Hồng Mông linh châu, thậm chí cuối cùng hắn còn hàng phục Hoang, để cho Hoang trở thành phân thân của hắn.

Tất cả chỗ tốt đều bị Tạo Hóa thánh hoàng lấy hết.

Những Chân Thần khác dĩ nhiên là bất mãn.

Tạo Hóa thánh hoàng phát động trận đại chiến này nhằm vào Thái cổ Thần tộc cũng là vì cướp đoạt tư nguyên của Thái cổ di tích, mà tư nguyên ở trong đó phần lớn bị Tạo Hóa thánh hoàng chiếm lấy.

Chương 2046: Trở về (2)

Về phần chiến tranh nhằm vào Thần vực, đồng dạng là vì dã tâm của Tạo Hóa thánh hoàng, những Chân Thần Thánh tộc khác chưa chắc đã nguyện ý làm vũ khí sử dụng cho Tạo Hóa thánh hoàng.

Đây là một cái tin tức tốt duy nhất trong rất nhiều tin tức bất hạnh.

Xuyên qua không gian cùng thời gian còn đang tiếp tục, Đế Vô Ngân nhìn lên thiên đồ, trên trán rỉ ra từng giọt mồ hôi.

- Lại cần ba lần không gian đại na di, chúng ta có thể tới bên ngoài Thán Tức thần tượng của Thần vực rồi, xuyên qua Thán Tức thần tường, chúng ta sẽ vào Thần vực!

Lúc Đế Vô Ngân đang nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi, một khắc kia hắn cảm giác được Hi vọng hào đột nhiên lâm vào trong vũng bùn, tốc độ chợt giảm!

- Chuyện gì xảy ra?

Thác Bạt Khuê cũng là thay đổi sắc mặt, hắn cảm giác được Hi vọng hào tiến vào trong một cái lực trường cự đại, không gian bị phong lại!

- Ầm! Trận pháp đại điện của Hi vọng hào rung mạnh, các võ giả chủ trì trận pháp đều bị chấn đến chệch vị trí.

Mọi người kinh nghi bất định, từ cửa sổ của mạn tàu nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy mười mấy chiếc linh hạm đã ở chỗ này chờ đợi, mở ra đại trận đón bọn hắn!

Bọn họ giống như là một con côn trùng nhỏ mắc vào trên tơ nhện, không cách nào nhúc nhích!

Mà đại trận có thể chặn lại Hi vọng hào, thực lực của đối thủ là có thể nghĩ được.

- Thánh tộc linh hạm!

Đế Vô Ngân hít một hơi lãnh khí, rốt cuộc bọn họ vẫn bị mai phục rồi!

- Làm sao có thể nhanh như vậy?

Một Thiên Tôn của Hống Cốt tộc nắm chặt quyền đầu, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng, bọn họ đã cách Thần vực rất gần, liền kém một chút là có thể thoát đi Thánh Chiến thiên, nhưng mà bây giờ lâm vào mai phục, thất bại trong gang tấc.

- Chúng ta từ khi bắt đầu chạy trốn cho đến hiện tại bất quá dùng thời gian mấy ngày mà thôi, mấy ngày xuyên qua lưỡng trọng vũ trụ của tam thập tam thiên, toàn bộ dựa vào chi trì của Hi vọng hào, người khác không thể nào nhanh hơn so với chúng ta, theo đạo lý chúng ta cho dù bị truy tung cũng sẽ không có người tới kịp mai phục... Những người này hẳn là từ Thần vực điều tới...

Ở trong góc, Lâm Minh mở miệng nói, thanh âm của hắn mặc dù trấn định nhưng trong ngữ khí không thể tránh khỏi để lộ ra một tia cảm giác suy yếu, lúc trước đánh một trận với Tạo Hóa thánh hoàng, Lâm Minh tiêu hao quá lớn, cơ hồ thiêu đốt linh hồn, tiêu hao tinh thần lực.

- Từ Thần vực điều tới sao....

Thác Bạt Khuê lẩm bẩm nói lại, cách giải thích này của Lâm Minh là hợp lý nhất, Thánh tộc hạt khu có thất trọng thiên, mà lữ hành vượt qua tam thập tam thiên vũ trụ, dựa vào linh hạm của Thiên Tôn linh bảo cấp như thế nào cũng phải một, hai tháng, muốn triệu tập võ giả tập hợp đến một cái vũ trụ mà dễ vậy sao, huống chi không phải là tất cả Thiên Tôn đều chịu sự điều khiển của Tạo Hóa thánh hoàng.

Nhưng mà nếu như điều phối những võ giả chinh chiến ở Thần vực trở lại ngăn cản, vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

- Thái cổ di tộc sao... Ta chờ các ngươi đã lâu rồi!

Một cái thanh âm to lớn vang lên trong hư không, một trung niên nhân mặc trường bào đỏ thẫm từ trong phương trận của Thánh tộc chậm rãi bay ra.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, toàn thân khoác chiến giáp, tu vi rõ ràng là Thiên Tôn đỉnh phong.

Ánh mắt của hắn như điện, hời hợt quét qua Hi vọng hào đã rơi vào trong trận pháp, lúc này năng lượng của Hi vọng hào đã chưa đầy năm phần trăm nữa rồi!

Mặc dù là linh bảo vượt xa cấp bậc Chân Thần, nhưng mà căn bản không cách nào phát huy uy lực.

- Nội tình của Thái cổ chủng tộc thật đúng là thâm hậu, thế nhưng có thể lấy ra được chí bảo như vậy, bất quá đáng tiếc, những thứ này đều phải thuộc về Thánh tộc rồi...

Trên mặt trung niên nam tử mặc chiến giáp mang theo điệu cười nhe răng, đánh gục Thái cổ chư tộc, bắt sống Lâm Minh, đây sẽ là một cái công lớn, uy vọng của hắn ở Thánh tộc sẽ đề cao thật lớn, đồng thời nhận được phần thưởng phong hậu mà Tạo Hóa thánh hoàng ban tặng.

Lúc này ở phía sau Trung niên nam tử, hư không vặn vẹo giống như nước gợn.

Từng cái thân ảnh của Thiên Tôn Thánh tộc theo thứ tự phá vỡ không gian, chậm rãi xuất hiện.

Tu vi của bọn họ bất phàm, khí huyết trên người ngập trời, chân đạp hư không, phảng phất như ngôi sao sừng sững, có mấy người trong đó khí thế như uyên như ngục, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

Bọn họ đều là Thiên Tôn đỉnh phong, cũng không kém hơn bao nhiêu so với trung niên Thiên Tôn vừa mới xuất hiện.

Cường giả của Thái cổ chư tộc trong Hi vọng hào ở trong lúc nhất thời đều là sắc mặt ngưng trọng, bọn họ cảm nhận được nguy cơ cùng áp lực khổng lồ!

Mới vừa trốn qua hang hổ, lại vào hang sói!

Hết lần này đến lần khác lực lượng của bọn hắn ở thời điểm thoát khốn Thái cổ vũ trụ đã cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, hơn nữa trong bọn họ chỉ còn lại Thác Bạt Khuê cùng Đế Vô Ngân là hai Thiên Tôn đỉnh phong, lấy cái gì để đấu với những Thiên Tôn Thánh tộc ở trước mặt này?

- Trời diệt tộc ta sao?

Đế Vô Ngân nắm chặt song quyền, bởi vì dùng sức quá độ mà hai cánh tay nhẹ nhàng run rẩy, lão Thần Hoàng hi sinh chính mình, đem tương lai của tông tộc giao cho hắn, kết quả... Chỉ là loại kết cục này...

- Ta hận!

Móng tay của Đế Vô Ngân đâm vào trong huyết nhục thật sâu, đem hai tay của hắn đâm ra vết máu.

Lúc này từng cái Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc đứng dậy, liên tục tới phía sau Đế Vô Ngân.

Bọn họ đối mặt với Thiên Tôn Thánh tộc dùng khỏe ứng phó với mệt mỏi, lực lượng gấp mười lần chính mình ở bên ngoài tàu, trong lúc nhất thời một cỗ cảm xúc bi tráng đang chậm rãi lan tràn ra!

Lúc này bọn họ rất rõ ràng, trận chiến này đánh xong, bọn họ có thể toàn quân bị diệt!

Trong hư không, mười mấy Thiên Tôn Thánh tộc tụ họp, trừ cái này ra còn có rất nhiều Giới Vương bình thường cùng Giới Vương đại giới, những Giới Vương này cùng với rất nhiều Thánh Chủ tập trung ở trong linh hạm, những linh hạm này đem lực lượng của bọn họ hội tụ lại với nhau, chống đỡ đại trận giống như thiên la địa võng này, phong tỏa tất cả phương hướng chạy trốn của Hi vọng hào.

Bằng vào Hi vọng hào hiện tại đã chỉ còn từng ấy năng lượng, căn bản không có bất kỳ hi vọng nào xông phá đại trận.

Ở bên trong Hi vọng hào, tất cả Thiên Tôn cổ tộc một mảnh nghiêm nghị, gần tới tử vong, không có người nào sợ hãi, bọn họ yên lặng đợi chờ đại chiến cuối cùng.

- Tu La cổ thần pháo còn có thể đánh không?

Đế Vô Ngân nhìn về phía Lâm Minh, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch kia của hắn, Đế Vô Ngân liền không đành lòng, hắn biết Lâm Minh tiêu hao quá lớn.

Lâm Minh trầm mặc, Thiên Tôn ở tại tràng phối hợp mở Tu La cổ thần pháo, còn có năng lượng của bản thân Hi vọng hào chi trì, mặc dù hắn liều lĩnh thiêu đốt linh hồn sợ rằng đều không thể sử dụng rồi.

Hơn nữa cho dù miễn cưỡng sử dụng, mở ra một pháo giết được mấy Thiên Tôn của Thánh tộc cũng không nghịch chuyển được đại cục.

Chương 2047: Trở về (3)

Bọn họ cơ hồ bị đưa vào tuyệt lộ.

Nhìn ra phía ngoài tàu, mỗi một tấc xương cốt cho tới huyết nhục của Lâm Minh đều đang run rẩy, đau đớn không chịu nổi.

Hắn ở Thái cổ vũ trị, cùng một đám cường giả của Thái cổ chư tộc trải qua gina khổ, không để ý mà hi sinh, trọng thương Tạo Hóa thánh hoàng, mang đến phương pháp cứu thế, chẳng lẽ phải bị gãy ở đây sao?

Còn kém một bước! Nếu như bọn họ có thể trở về Thần vực, Nhân tộc liền có sinh cơ!

- Ta biết rồi! Đế Vô Ngân gật đầu, trên mặt có một cỗ kiên quyết:

- Đã như vậy, không có gì cần phải nói nữa! - Có lẽ chúng ta không thể thủ hộ huyết mạch của Thái cổ chư tộc, nhưng ít ra chúng ta có thể thủ hộ được vinh quang của Thái cổ chư tộc.

- Có lẽ chúng ta không thể thay đổi lịch sử, nhưng ít ra chúng ta phải ở trong lịch sử, dùng máu tươi viết xuống tên của mình! Lúc Đế Vô Ngân nói chuyện, tất cả võ giả của Thái cổ chư tộc ở tại chỗ, trong lòng đều giấy lên chiến ý hừng hực.

- Võ giả Cổ tộc ta, chết thì có sao?

- Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

Các võ giả của Thái cổ chư tộc kiên định tâm niệm của chính mình, mà lúc này ở bên ngoài Hi vọng hào, Thánh tộc cũng bắt đầu động thủ.

- Chư vị, trận chiến này liên quan trọng đại, cho dù nắm chắc, chúng ta cũng không thể có bất kỳ lòng khinh thị nào, đồng loạt ra tay, không để cho bọn họ chạy được người nào!

Nói chuyện là một Thiên Tôn Thánh tộc, đầu đội kim quan, mặt lạnh không râu, ánh mắt của hắn hiện đầy sát cơ.

- Mở ra đại trận, phá hủy hộ tráo của chiếc linh hạm kia!

Thiên Tôn Thánh tộc mặc trường bào đỏ thẫm vung tay lên, hắn nguyên vốn là tổng chi huy tác chiến ở Thần cực của Thánh tộc, cầm trong tay quân án, phong hào Thánh tướng, tay nắm quyền to!

Hắn đã sớm nhận được truyền báo của Tạo Hóa thánh hoàng, chư cường giả của Thái cổ vũ trụ chạy đến chỗ này, mọi người đã là không còn dư lại bao nhiêu thực lực, căn bản không chịu nổi một kích, trông cậy vào duy nhất của bọn họ chính là một chiếc linh hạm thần bí.

Bất quá lúc này phòng hộ tráo của linh hạm đã hết sức yếu kém, kiên trì không được bao lâu.

Lời của hồng bào thánh tướng vừa dứt, mấy Thiên Tôn đỉnh phong dẫn đầu xuất thủ trước, thân thể của bọn họ đột nhiên trở nên mông lung.

Các loại thần mang của cương nguyên ở trong hư không mãnh liệt xuất ra kim quang không ngừng, bắt đầu điên cuồng mở rộng, trong thời gian ngắn đem thiên địa nguyên khí ở không gian chung quanh trăm vạn dặm cắn nuốt không còn.

Công kích của Thiên Tôn Thánh tộc chói mắt giống như hằng tinh, có vô số phù văn vây quanh, rộng rãi khôn cùng, oanh hướng Hi vọng hào.

Ở bên trong thanh âm bạo tạc kinh thiên, Hi vọng hào phảng phất như một con thuyền lá nhỏ ở trong sóng lớn, bị oanh đến bay lên cao cao!

Ở phía trong Hi vọng hào, chấn động do quyền đầu của Thiên Tôn ở phía ngoài tạo thành để cho mọi người bên trong cơ hồ đứng cũng không vững, trong đó mấy Thiên Tôn có thực lực suy kiệt vô cùng lại càng chật vật không chịu nổi.

Lâm Minh thân ở trong đó cũng là thân thể kịch liệt đung đưa, thật vất vả mới đứng vững thân hình.

Mấy Thiên Tôn điều khiển Hi vọng hào kia lại càng là sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm vào năng lượng bình mạc trong hư không mà trong lòng lo lắng, mới vừa rồi đó là mừi mấy Thiên Tôn hợp kích, uy lực gần bằng với Chân Thần, phòng hộ tráo của Hi vọng hào đã căn bản không thể lại tiếp nhận mấy lần công kích như vậy nữa.

Bây giờ bọn hắn liền đợi đến sau khi phòng hộ tráo vỡ tan, cùng Thiên Tôn Thánh tộc quyết một trận tử chiến! - Thần minh pháp chỉ còn dư lại đều dùng đi!

Hai mắt của Đế Vô Ngân nhìn vực ngoại tinh không, ngưng giọng nói.

Tu La pháp chỉ cùng thượng vị Chân Thần pháp chỉ của Thái cổ chư tộc đã sớm dùng hết, Thần minh pháp chỉ còn dư lại đều tương đối bình hường, uy lực không phải là rất lớn, đây đã là thủ đoạn công kích cuối cùng có một chút uy lực của Thái cổ chư tộc rồi.

Oanh oanh oanh!

Trong hư không, Thiên Tôn Thánh tộc đầu đội kim quan kia huy động hai tay, từng luồng sóng công kích sôi trào như thủy triều, liên tục oanh ở phía trên Hi vọng hào.

Mà ở bên cạnh hắn, Thánh tướng Thánh tộc hai tay hư không vẽ một vòng tròn, lực lượng mênh mông không hiểu tụ tập, mơ hồ có một đoàn điện hồ như lôi long chợt hiện.

Hiển nhiên hai Thiên Tôn này ở trong tất cả Thiên Tôn Thánh tộc có thực lực mạnh nhất.

Một đám Thiên Tôn Thánh tộc ở bên ngoài hư không, trên mặt hiện lên vẻ cười lạnh mơ hồ, ánh mắt khinh thường ngưng lại ở trên Hi vọng hào đnag yên lặng.

Chỉ cần đợi đến sát na phòng hộ tráo vỡ vụn, công kích của bọn hắn là có thể trực tiếp xông vào bên trong Hi vọng hào, giết chết tất cả võ giả của Thái cổ chư tộc.

Mà đúng lúc này đột nhiên một tiếng "ông" quỷ dị vang lên.

Ánh sáng phô thiên cía địa giống như thủy ngân đem hư không trước mặt nhét đầy.

Quang mang kia hàm chứa khí tức thần tính mãnh liệt, chấn động hư không, làm lòng người hoảng sợ.

Vừa xuất hiện, tảng lớn hư không trực tiếp bị xuyên thủng, phảng phất như là thủy triều cuồn cuộn nhấn chìm hết thảy sự vật trước mặt.

- Ân?

Cảm giác được cỗ lực lượng thần tính làm cho lòng người hoảng sợ này, hồng bào Thánh tướng cùng kim quang Thiên Tôn đứng mũi chịu sào hiện lên vẻ sợ hãi, thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng mà như cũ có một Thiên Tôn Thánh tộc né tránh không kịp, bị kim quang nuốt vào!

- Na Do!

Kim quang Thiên Tôn hô to, Thiên Tôn bị nuốt vào kia là bằng hữu của hắn, người này căn bản còn không kịp phát ra âm thanh gì, thân thể liền ở trong vũ trụ nổ tung, hài cốt không còn! - Đáng chết!

Trong mắt kim quan Thiên Tôn bắn ra sát cơ nồng đậm:

- Thần minh pháp chỉ sao?

Những Thiên Tôn này sớm đã nhận được tình báo, Thái cổ chư tộc có Thần minh pháp chỉ của Chân Thần chế tạo ra, uy lực khó lường, Thiên Tôn khó có thể ngăn cản!

- Hừ, đều tản ra! Ta xem các ngươi đến tột cùng có bao nhiêu tấm Thần minh pháp chỉ...

Con ngươi của hồng bào Thánh tướng híp lại, hạ đạt mệnh lệnh, dù sao hiện tại chư vị cường giả của Thái cổ vũ trụ chạy trốn đến đây, đã bị hắn bố trí thiên la địa võng ngăn cản ở chỗ này, căn bản là không chạy trốn được.

Nếu bên trong Hi vọng hào còn có Thần minh pháp chỉ tồn tại, hắn liền quyết định chủ ý từ từ tiêu hao.

Lúc này ở bên trong Hi vọng hào, không khí ngưng trọng vô cùng, Thần minh pháp chỉ còn dư lại của bọn họ chẳng những đều là uy lực kém hơn, hơn nữa chỉ còn bốn tấm, một lần công kích mới vừa rồi hao phí hai tấm, lại chỉ đánh chết một cái trung vị Thiên Tôn, căn bản không có ý nghĩa gì.

Mà bây giờ bọn hắn phân tán ra, hiệu quả của Thần minh pháp chỉ lại càng giảm đi, lại dùng cũng là lãng phí.

Oanh long long! Ngoài thân hạm, tiếng va chạm đáng sợ phảng phất như là chuông tang của tử thần, rất nhiều trận pháp phù văn đã ở bên trong từng luồng sóng trùng kích hoàn toàn vỡ vụn.

Nhóm Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc tựa như có lẽ đã nghe được thanh âm vỡ vụn của phòng hộ tráo quanh thân thuyền.

Chương 2048: Gặp nhau (1)

Trong lòng bọn họ đều căng thẳng như dây cung, bởi vì bọn họ biết thời gian giết ra ngoài quyết chiến càng ngày càng gần.

Hai người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê cầm lấy bốn tấm Thần minh pháp chỉ còn sót lại, bọn họ đã tập trung vào một cái mục tiêu, đó chính là Thánh tộc Thánh tướng thân mặc hồng bào kia!

Trong lòng bọn họ biết dưới tình huống như vậy thì bọn họ phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà bọn họ lại nghĩ tới, ở thời khắc sinh mệnh đến điểm cuối, có thể thiêu hết sinh mệnh của chính mình lại dẫn phát Thần minh pháp chỉ, kéo theo Hồng bào Thánh tướng này đệm lưng!

Có thể đánh chết hắn mà nói, đối với Thánh tộc cũng là một đả kích.

- Oanh!

Lại là bạo tạc đáng sợ, Đế Vô Ngân đã rõ ràng nghe được thanh âm phòng hộ tráo vỡ ra, hắn hít sâu một hơi, nắm chặt vũ khí rét lạnh trong tay, đang muốn xông thẳng ra, ngọc đã cùng vỡ.

Mà đúng lúc này ở phía sau Đế Vô Ngân, trong lòng Lâm Minh đột nhiên chấn động, không thể tưởng tượng được mà nhìn hướng cửa sổ bên ngoài mạn tàu.

- Đợi... Đợi một chút...!

Lời của Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, để cho rất nhiều Thiên Tôn cổ tộc ở trong lòng sững sờ, bọn họ không biết Lâm Minh phát hiện cái gì.

- Như thế nào?

Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê đều theo ánh mắt của Lâm Minh nhìn lại, nhưng mà ở bên ngoài hư không chỉ có hư không thâm thúy, không có bất kỳ cái gì khác thường.

Trong lòng bọn họ kỳ quái, hư không đồng dạng, chẳng lẽ Lâm Minh nhìn ra có chuyển cơ gì?

- Có người đến! Sắc mặt Lâm Minh liền biến đổi, trong con mắt lóe lên không nừng, cảm giác của hắn dĩ nhiên không thể nào xa hơn so với Đế Vô Ngân cùng Thác Bạt Khuê, nhưng mà ở trong nháy mắt mới vừa rồi hắn lại nghe được một cái thanh âm --- Đến từ chính Tiểu Ma Tiên --- Thiên Lý Liên Tâm!

Tiểu Ma Tiên đến rồi! Còn có Nhân tộc võ giả của Thần vực! Nhưng mà... Bọn họ làm sao lại chạy tới vào lúc này?

- Oanh!

Lại là một lần hợp kích của Thiên Tôn Thánh tộc, Hi vọng hào lăn lộn bay ra ngoài, năng lượng phòng hộ tráo ở bên ngoài thân hạm giống như là vỏ trứng bị nham thạch đập vào, mở ra từng đạo văn lộ xúc mục kinh tâm.

Đã có năng lượng của Thiên Tôn Thánh tộc xuyên thấu qua năng lượng phòng hộ tráo, xông vào trong Hi vọng hào.

- Lâm Minh, ngươi nói người nào tới?

Đế Vô Ngân nắm lấy bả vai của Lâm Minh, thế cục bây giờ nguy cấp vạn phần, hắn căn bản không biết người ở trong miệng Lâm Minh là địch hay bạn.

- Thần vực... Nhân tộc võ giả!

Lâm Minh mở miệng, lúc này ở trong thức hải của hắn, Thiên Lý Liên Tâm còn đang vang vọng, bên trong tràn đầy thanh âm lo lắng ân cần của Tiểu Ma Tiên.

- Thần vực! Nhân tộc!

Cường giả của Thái cổ chư tộc nghe được lời này của Lâm Minh đều là ngây ngẩn cả người, Nhân tộc, chủng tộc này cách Thái cổ vũ trụ nhất trọng thiên, chỉ sợ ở đại kiếp phủ xuống, thời điểm Thán Tức thần tường trở nên yếu kém cũng khó gặp được nhau, cùng Thái cổ chư tộc bọn họ lại có một ít điểm liên lạc.

Hỗn Nguyên thiên tôn liền là đến từ Nhân tộc, mà Huyền Tình thiên hậu cũng là chết đi ở Thần vực.

Với tư cách đã từng là chủng tộc đỉnh phong, Nhân tộc ở trong tràng đại kiếp ba mươi sáu ức năm trước kia truyền thừa xuống dốc, Chân Thần chết hết, cho dù là Thiên Tôn cũng chết mất hơn phân nửa, đã sớm suy yếu không chịu nổi...

Nhân tộc hiện tại rốt cuộc sẽ là có bộ dạng gì?

Thời điểm võ giả của Thái cổ chư tộc đang có chút ngây người, lại là một tiếng "Bồng" thật lớn vang lên, phòng hộ tráo của Hi vọng hào hoàn toàn bạo toái.

Ở trong công kích đáng sợ, mảnh nhỏ năng lượng tùy ý bắn nhanh, ở trong vũ trụ hắc ám tuôn ra khói lửa sáng lạn!

- Rốt cục vỡ rồi, hắc!

Kim quan Thiên Tôn Thánh tộc cầm đầu, còn có Thánh tướng Thánh tộc cười ha ha, bọn họ riêng mình thi triển thủ đoạn, đang muốn cho rất nhiều Thiên Tôn Thần tộc ở trong Hi vọng hào một kích trí mạng, nhưng mà đúng lúc này Đế Vô Ngân quyết định thật nhanh, đem hai tấm Thần minh pháp chỉ trực tiếp ném ra ngoài! Hưu! Thần minh pháp chỉ giống như là thần tiễn xẹt qua không trung, ở trong vũ trụ bạo tạc lên, tạo thành sóng xung kích đáng sợ, tịch quyển trăm vạn dặm hư không.

Kim quan Thiên Tôn nhe răng cười.

- Lập lại chiêu cũ, trì hoãn thời gian cũng không cải biến được vận mệnh diệt vong của các ngươi!

Hắn tránh khỏi năng lượng phong bạo của Thần minh pháp chỉ, đang muốn xuất thủ lần nữa, nhưng mà đúng lúc này hắn đột nhiên biến sắc, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ở ngoài vạn dặm phía sau hắn, không gian vũ trụ tối như mực đột nhiên xuất hiện ba động giống như sóng nước...

Ở trong ba động này, một cái bạch sắc kiến trúc tinh xảo chậm rãi lộ ra, đó rõ ràng là một tòa cung điện! Cung điện giống như bạch ngọc, so sánh với từng luồng không gian rung động cự đại đẩy ra kia mà nói liền lộ ra vẻ nhỏ bé không đáng kể, giống như là một chiếc lá bằng ngọc trôi nổi ở trên mặt nước.

Nhưng mà chính là tòa bạch ngọc cung điện này lại để cho kim quang Thiên Tôn có một cỗ cảm giác cực kỳ quỷ dị, phảng phất nhìn nó một cái liền cảm giác vạn vật đều hư ảo, tựa hồ nó là từ trong mộng bay tới.

Kế tiếp, ở phía sau cung điện, một chiếc lại một chiếc linh hạm lao ra, những linh hạm này kiến tạo vô cùng to lớn, tản mát ra khí thế uy nghiêm mênh mông!

Mà ở trong linh hạm lại càng có một tôn kim quang đại phật! Tôn kim quang đại phật này ngồi xếp bằng ở trên liên đài, thân dài ngàn dặm, trấn áp một phương hư không, toàn thân nó liễu nhiễu đại đạo phật quang, trang nghiêm túc mục, từng đợt phạm âm truyền đến, không nhìn cách trở của không gian, vang dội ở trong tai của mọi người, giống như hồng chung đại lữ, tuyên truyền giác ngộ! Đại phật cứ như vậy huyền phù trong tinh không, liền giống như một vầng kim sắc diệu nhật, để cho người ta không thể nhìn thẳng.

- Nhân tộc?

Hồng bào Thánh tướng --- Tổng chỉ huy tác chiến Thần vực của Thánh tộc sau khi thấy những linh hạm này, con ngươi chợt co rụt lại, hắn ở Thần vực chinh chiến nhiều năm, dĩ nhiên nhận ra được thế lực của Thần vực.

Bạch ngọc cung điện kia xuất ra từ Thần Mộng thiên cung, mà Kim quang đại phật thì đến từ Thiên Tôn thánh địa có lịch sử lâu dài nhất của Nhân tộc --- Phổ Đà sơn, là chí bảo dùng để xuyên qua không gian!

- Nhân tộc... Đây chính là võ giả Nhân tộc?

Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê, bao gồm rất nhiều Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc, thấy thế lực của Nhân tộc chạy tới, toát ra mấy phần tâm tình phức tạp, là vui mừng cùng không thể tin đan xen.

Bọn họ đã sớm nghe nói đến suy thoái của Nhân tộc, ở trong cảm giác của Thái cổ Thần tộc, cả Thần vực sợ rằng so sánh với Thái cổ vũ trụ mà nói, cũng chỉ là nhân khẩu nhiều nhưng mà số lượng cao thủ chân chính chưa hẳn nhiều hơn bao nhiêu so với Thái cổ vũ trụ, hôm nay vừa thấy, bọn họ có chút không thể tin.

Vô luận là tòa bạch ngọc cung điện này hay là một tôn kim quang đại phật kia đều làm cho người ta có cảm giác sâu không lường được.

Chương 2049: Gặp nhau (2)

Ở giữa bạch quang mờ mịt, một bạch y nữ tử đạp không mà đến, trên người nàng rũ xuống ngàn vạn đạo bạch sắc tơ lụa mông lung, thân thể bao phủ ở trong một tầng sương mù thật mỏng, phong hoa tuyệt đại.

Nhìn nàng liền giống như nữ thần trong mộng, rõ ràng khó có thể thấy rõ dung mạo của nàng lại để cho người ta có một loại cảm giác không hiểu, tựa hồ có một cái thanh âm đang tự nói với mình, nàng nhất định là đẹp đến cực hạn.

Nữ tử đi đến thong dong, tay cầm một sợi dây lụa, tựa hồ không phải là đi tới giết địch, mà là dạo chơi trong sân, đi chơi trong tiết thanh minh.

Cùng lúc đó ở trong song pháp nhãn của kim quang đại phật kia, mắt trái cùng mắt phải riêng mình đều có một nam tử mặc áo cà sa ngồi xếp bằng.

Mắt phải là một lão tăng đắc đạo, tay lão cầm thiền trượng, đặt ngang ở trên hai đầu gối, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng lẩm bẩm tụng kinh.

Mà trong mắt trái thì là một tăng nhân còn trẻ, dung mạo của hắn góc cạnh rõ ràng, cực kỳ anh tuấn, đầu đội phật tổ bảo quan, mắt như minh nguyệt, môi như chu sa.

Nam tử trẻ tuổi mặc áo cà sa này chính là Nhân tộc tuyệt đại Thiên Tôn --- Đế Thích Già!

Mà ở sau kim quang đại phật của Đế Thích Già còn có một chiếc thần hạm uy vũ toàn thân chu hồng, ở trên đầu hạm, một lão giả cao lớn cầm kiếm ngạo nghễ đứng thẳng, lão thân mặc hồng sắc trường bào, khí thế bức nhân, sâu không lường được.

Ở trên hội đàm phán của Nhân tộc cùng Thánh tộc, Lâm Minh từng cùng Hồng bào lão giả này có duyên gặp mặt một lần, lão là Thiên

Tôn đỉnh phong của Nhân tộc --- Thông Thiên thần chủ!

Bốn Nhân tộc Thiên Tôn xếp thành một hàng, đứng ở trong hư không, tạo thành một đạo năng lượng chi tường, mang theo áp lực đáng sợ kinh sợ vũ trụ!

Đồng dạng là Thiên Tôn đỉnh phong, khí thế của Thánh tộc lại bị áp chế.

Hơn nữa Thần Mộng, Đế Thích Già hai người một âm một dương, hai người kết hợp cơ hồ gần như Chân Thần!

- Thần Mộng Thiên Tôn, Đế Thích Già tiền bối, Đại Tự Tại Phật, Thông Thiên thần chủ!

Thấy bốn người này, trong lòng Lâm Minh vui mừng quá đỗi!

Hắn rời đi Thần vực này mấy chục năm, ở trong nguy nan trùng trùng phiêu bạt, phấn đấu quên mình, trải qua thiên tân vạn khổ, không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, đã bị đè nén quá lâu.

Hiện tại hắn ở trong lúc cô lập vô cùng lại thấy được Thiên Tôn của Nhân tộc chạy tới! - Bọn họ đều là... Nhân tộc Thiên Tôn?

Đế Vô Ngân thấy mấy người này, nhất là thấy Thần Mộng cùng Đế Thích Già, trong lòng rung động không hiểu! Lần đại kiếp này, khí thế của Thánh tộc như hồng, chinh chiến tứ phương, chủng tộc khác thì liên tiếp bại lui.

Thế gian đồn rằng Thái cổ chư tộc bỏ mình, Nhân tộc cũng khí số đã hết, Đế Vô Ngân cùng Thác Bạt Khuê mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mà trong lòng mơ hồ cũng có loại ý nghĩ này, nhưng mà hôm nay vừa thấy, bọn họ lại phát hiện Nhân tộc lại có hạng người phong hoa tuyệt đại như thế.

Khách quan mà nói, đệ nhất thiên tài Vô Yên của Thái cổ chư tộc cho dù trưởng thành cũng là không sánh bằng Thần Mộng cùng Đế Thích Già.

- Lâm ca!

Ngay vào lúc này Lâm Minh nghe được một cái thanh âm cực kỳ quen thuộc, cái thanh âm này để cho hô hấp của hắn trong nháy mắt ngưng trệ, hắn theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy ở cách phía sau Thần Mộng Thiên Tôn không xa có một nữ tử trẻ tuổi thân mặc quần áo đen nhánh, nàng duyên dáng yêu kiều, da thịt như ngọc, trên người bao phủ một tầng hắc vụ nhàn nhạt, ở không gian chung quanh, thiên địa nguyên khí cùng tinhq aung đầy trời đều ẩn ẩn hướng nữ tử này hội tụ mà tới, đem nàng bao phủ vào trong đó.

Bụng của hắc y nữ tử hơi nhô lên, trong đó có một tiểu sinh mệnh có sinh mệnh lực cường đại, mặc dù cách xa như vậy, Lâm Minh cũng có loại cảm giác huyết mạc tương liên.

Hắc y nữ tử này chính là Tiểu Ma Tiên, lúc này nàng đang lo lắng mà kiễng chân nhìn tới Hi vọng hào.

Mà cốt nhục của Lâm Minh ở trong bụng nàng đã dựng dục rất lâu rồi, bởi vì có huyết thống thần thú, quá trình dựng dục tiểu sinh mệnh này hết sức lâu dài, nhưng mà một khi ra đời lại tất nhiên là thiên túng chi tư.

Ánh mắt của Lâm Minh xuyên thấu qua cửa sổ của Hi vọng hào, cùng Tiểu Ma Tiên nhìn nhau.

Tiểu Ma Tiên căn bản không nhìn thấy Lâm Minh, song nàng lại có thể cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của hắn.

Trong lúc nhất thời Lâm Minh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, một cỗ tư vị không hiểu nảy lên trong đầu của hắn, hắn cảm giác chính mình khiến Tiểu Ma Tiên thiệt thòi nhiều lắm...

Lúc này ở trong vòng vây của Thánh tộc, Lâm Minh căn bản không cách nào xuất hiện.

- Tiên nhi, các ngươi làm sao biết chúng ta gặp khó khăn?

Ở trong Hi vọng hào, Lâm Minh bằng vào liên hệ của Thiên Lý Liên Tâm hỏi Tiểu Ma Tiên.

- Là một nữ tử nói cho chúng ta biết, nàng thân mặc hắc sắc hoa phục, giống như là sương mù, nàng phô bày ra hình ảnh các ngươi khổ chiến ở Thái cổ vũ trụ, Thần Mộng Thiên Tôn mặc dù có hoài nghi nhưng vẫn là tụ họp tinh nhuệ của Nhân tộc chạy đến, may là còn kịp...

Tiểu Ma Tiên may mắn nói, trong lòng Lâm Minh vừa động, hắc sắc hoa phục, nữ tử giống như sương mù, chẳng lẽ là... Hồn hậu Thánh Mỹ?

Tựa hồ cũng chỉ có nàng mới biết mình khổ chiến với Thánh tộc rồi.

- Thánh Mỹ... Nàng đã cứu chúng ta?

Trong lòng Lâm Minh không biết là cảm giác gì, trên người Thánh Mỹ tràn đầy bí ẩn.

Lâm Minh nhìn lại hướng Thần Mộng Thiên Tôn, biết rõ Thần Mộng chỉ căn cứ vào một cái tin tức không xác định liền suất lĩnh tất cả tinh nhuệ của Nhân tộc giết vào Thánh tộc, là đã có bao nhiêu nguy hiểm! Nếu như đây là cạm bẫy, bọn họ có thể sẽ toàn quân bị diệt rồi...

Mà ở dưới tình huống như vậy, Thần Mộng Thiên Tôn lại vẫn là căn cứ vào phán đoán của mình, làm ra quyết định to gan như vậy, dĩ nhiên liều lĩnh mạo hiểm, tự nhiên là ở trên trình độ rất lớn là vì cứu Lâm Minh!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Minh có loại cảm động không hiểu, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Huyền Tình thiên hậu, lão Thần Hoàng, Thần Mộng, thậm chí Phong Thần Thiên Tôn ở ba mươi sáu ức năm trước, còn có các chiến sĩ của Thái cổ chư tộc cùng Nhân tộc, những người này đều đang kề vai chiến đấu với hắn, hắn cũng không phải chỉ có một mình...

...

Trong hư không, hồng bào Thánh tướng của Thánh tộc bước ra một bước, hắn nhìn Thần Mộng Thiên Tôn, cười lạnh không dứt:

- Thần Mộng... Hắc hắc! Các ngươi thế nhưng trực tiếp vượt qua Thán Tức thần tường, xâm lấn Thần vực, ngươi đây là muốn chính thức tuyên chiến với Thánh tộc ta rồi?

Mặc dù hồng bào Thánh tướng là tổng chỉ huy của Thánh tộc ở Thần vực, nhưng trên thực tế, Thánh tộc đến hiện tại cũng chưa từng xuất thủ chân chính đối với Thần vực.

Ở trăm năm trước, Thánh tộc phái Tạo Hóa thánh tử đi Phổ Đà sơn, cùng rất nhiều Thiên Tôn Nhân tộc lập xuống hiệp nghị, phạm chi chiến trường chỉ sẽ cực hạn ở Huy Quang giới, hơn nữa Thiên Tôn trở lên không được xuất thủ.

Nhân tộc cùng Thánh tộc một mực ở trong thời kỳ hòa bình.

Mà hôm nay cái hòa bình giả dối, tạm thời này liền bị đánh phá, tổng quyết chiến cuối cùng muốn bắt đầu!

Chương 2050: Thực lực của Thần Mộng (1)

- Ha ha!

Thần Mộng Thiên Tôn còn chưa nói, Thông Thiên thần chủ lại bắt đầu cuồng tiếu:

- Thật xem chúng ta giống như dê bò đợi làm thịt sao, không giết hết những Thánh tộc chó má các ngươi, chờ các ngươi đến cắn chúng ta hay sao? Hôm nay, các ngươi liền đều lưu lại đi! Thông Thiên thần chủ đã nổi giận, những năm này hắn nhận hết uất ức, hôm nay đã đến lúc này rồi, hồng bào Thánh tướng của Thánh tộc lại vẫn cầm Nhân tộc không dám toàn diện khai chiến tới uy hiếp hắn, giễu cợt hắn, để cho hắn có thể nào không giận?

- Để cho chúng ta đều lưu lại? Ngươi đúng là nói khoác mà không biết ngượng!

Mấy Thiên Tôn đỉnh phong cầm đầu Thánh tộc cũng bắt đầu cuồng tiếu...

- Các ngươi đã muốn chết sớm một chút, liền thành toàn cho các ngươi, ta đã sớm muốn thử xem thực lực của các ngươi rồi, nhất là ngươi, Thần Mộng, đều nghe nói ngươi phong hoa tuyệt đại, là lãnh tụ tinh thần của Nhân tộc, hôm nay ta liền xem một chút, ngươi rốt cuộc là có cân lượng gì!

Hồng bào Thánh tướng liếm liếm môi, ánh mắt bao hàm tính xâm lược, tựa hồ muốn đâm thủng mê vụ ở trước người Thần Mộng, thấy rõ bộ dáng của Thần Mộng.

Đối mặt với hành động vô lễ như thế của đối phương, Thần Mộng Thiên Tôn chỉ là đưa tay phải ra, ở trong lòng bàn tay của nàng từng điểm băng tinh trống rỗng hội tụ mà đến, tạo thành một đóa băng liên lặng lẽ nở rộ.

Băng liên vừa xuất hiện liền mang theo khí tức thần bí mông lung, loáng thoáng như có thiên âm phiêu miểu vang dội thiên địa.

Cả không gian đều mông lung, bên trong bắn ra sắc thái mê huyễn, hết thảy quang ảnh đều lay động trong đó, làm người ta hoa mắt.

Thần Mộng không gian!

Cả không gain vô hạn kéo dài, trong mỹ lệ lại tựa hồ ẩn chứa một loại kinh khủng sâu sắc nào đó.

Hồng bào Thánh tướng nhướng mày, hắn trực tiếp bị bao phủ ở trong phiến không gian này.

Trong lòng hắn nghiêm nghị, hắn biết rõ nữ nhân ở đối diện được vinh dự là nữ nhân tiếp cận Chân Thần nhất của Nhân tộc, nếu như không phải là do nàng ở Thần vực đã đoạn tuyệt truyền thừa Chân Thần, nếu như không phải bởi vì nàng đi một cái đạo lộ Pháp Thần song tu mà chưa có nhân loại nào đi qua, hết thảy đều phải dựa vào chính mình, nàng có lẽ đã sớm là Chân Thần rồi!

Hồng bào Thánh tướng nắm chặt quyền đầu, toàn thân khớp xương vang lên, theo thanh âm ca ca, thân thể cốt nhục của hắn tăng vọt, trong mắt có kim sắc quang trụ bắn ra, toàn thân bí lực mãnh liệt, đây đương nhiên là huyết mạch biến thân của Thánh tộc.

Hồng bào Thánh tướng không có bất kỳ khinh địch nào, vừa mới bắt đầu liền toàn lực ứng phó!

Huyết mạch vốn có của hắn ở sau kho biến thân, cặp ánh mắt giống như hoàng kim kia có thể đâm xuyên hết thảy vọng niệm, là thuật pháp đỉnh cấp của Thasnht ộc.

Trong Thần Mộng không gian, ngôi sao vô số, thần sơn liên miên vô cực.

Trong vô tận mê vụ, trên mỗi một ngọn núi đều có một cái huyễn tượng của Thần Mộng đang khoanh chân ngồi xuống, tản mát ra uy áp vô cùng vô tận, con ngươi giống như nhật nguyệt tinh thần, bắn hướng Hồng bào Thánh tướng kia.

Mỗi một luồng quang mang ở trong hư không đều biến thành từng đầu thần thú, lân giáp uốn lượn, mang theo ý chí xa xưa, thương cổ, ngang dương gầm thét, tịch quyển hướng hồng bào Thánh tướng kia.

Những thần thú cùng với huyễn tượng này đều là mộng cảnh diễn hóa, nhưng mà lại là chân thực như thế, bọn họ thật có lực lượng của Thiên Tôn cùng thực lực của thần thú.

Hiện thực tức mộng cảnh, mộng cảnh tức hiện thực/

Ở trong cái lực trường của Thần Mộng không gian này, Thần Mộng Thiên Tôn quan tưởng ra hết thảy đồ vật đều có thể hóa thành hiện thực!

Ở một phương nhân tộc, tất cả võ giả bao gồm Lâm Minh đều là mở to hai mắt nhìn, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thần Mộng Thiên Tôn xuất thủ! Nhân tộc đã sớm đồn đãi uy danh của Thần Mộng, nhưng mà Thần Mộng đến tột cùng mạnh bao nhiêu, bọn họ cũng không biết.

Hôm nay rốt cuộc có thể nhìn thấy!

- Huyễn tượng công kích sao?

Thánh tộc Thánh tướng cười lạnh một tiếng, song mục kim sắc kia của hắn phát ra kim sắc quang trụ đâm thủng hết thảy, ức vạn kim sắc phù văn đụng vào cái thế giới này, song trong nháy mắt lại hoàn toàn bị thế giới bí lực bàng bạc đánh nát.

Kim sắc đồng nhân của hắn vốn là có thể nhìn thấu hết thảy, trong cái thế giới này lại cái gì cũng nhìn không thấu, ánh mắt của hắn bị Thần Mộng phân thân, còn có thần thú huyễn tượng toàn bộ nuốt sống!

Một sát na này Thánh tộc hồng bào Thánh tướng sắc mặt đại biến.

- Đây... Làm sao có thể? Chẳng lẽ trong không gian này, toàn bộ thế giới lực là thật, mà cũng không phải là huyễn tượng?

Trong nháy mắt, cả người hồng bào Thánh tướng nổi lên một tầng da gà, lấy ý niệm huyễn hóa ra thế giới chân thật, điều này sao có thể?

- Oanh!

Một đầu long hình thần thú lúc này đã tịch quyển đến trên người hồng bào Thánh tướng, lợi trảo chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, liền dễ dàng xé rách hư không, mang theo tử vong toàn phong.

Hồng bào Thánh tướng ngửa mặt lên trời lệ khiếu, quyền như ngôi sao, mang theo khí thế đánh nát thiên địa, một hơi đánh ra vô số quyền ảnh, cùng những thần thú kia chém giết ở chung một chỗ!

Một quyền hắn hạ xuống chắc chắn sẽ có một đầu thần thú bị trọng thương, thậm chí tan nát.

Những thần thú này so sánh với hạ vị Thiên Tôn còn hơi yếu một chút, nhưng nhục thân của bọn chúng lại vô cùng cường đại, mỗi khi đánh nát một đầu thần thú, hồng bào Thánh tướng đều sẽ bị thần thú đụng đến khí huyết trầm phù!

Hơn nữa hắn rất nhanh liền phát hiện những thần thú bị hắn oanh tán này lại có thể trọng tổ lại, liên miên bất tuyệt!

Hồng bào Thánh tướng đã tiêu hao không nhỏ, mặt đỏ tim đập nhanh, mà lúc này Thần Mộng Thiên Tôn lăng không huyền phù ở trong Thần Mộng không gian lại không nhúc nhích một chút nào, đôi mắt đẹp của nàng hơi nhắm lại, thân thể bao phủ ở trong vô thượng huyền khí thánh khiết mông lung, khí định thần nhàn.

Thần Mộng Thiên Tôn căn bản cũng không có tiêu hao nửa điểm, thậm chí thật giống như tràng chiến đấu này không liên quan tới nàng, từ đầu tới cuối giống như không phải là nàng xuất thủ.

- Đây là thế giới thuộc về nàng, là chủ chiến trường của nàng... Không phá được cái thế giới này, nàng có lực lượng cuồn cuộn không dứt, ta nhất định sẽ bại!

Nội tâm hồng bào Thánh tướng chấn động, hiểu ra căn bản huyền bí của thế giới này một chút.

Đem hết thảy mộng cảnh hóa thành thực tế, đây chính là Thần Mộng không gian, cũng là năng lực của Thần Mộng!

Chỉ cần ở trong không gian Thần Mộng, Thần Mộng đã đứng ở thế bất bại!

- Ngươi nghĩ không sai...

Thần Mộng Thiên Tôn đột nhiên mở miệng, nàng cư nhiên xem thấy suy nghĩ trong lòng của hồng bào Thánh tướng, trong ngữ khí lạnh lẽo có một tia sát ý nồng đậm nghiêm nghị.

Trong lòng hồng bào Thánh tướng kia rùng mình, làm sao có thể?

Đều là đỉnh cấp Thiên Tôn, Thần Mộng làm sao có thể nhận thấy được suy nghĩ trong lòng hắn được?

Thời diểm hắn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn, trong lòng hoàn toàn trầm xuống.

Ý nghĩ trong lòng bị nhìn thấu, điều này cũng thật là đáng sợ!

Chương 2051: Thực lực của Thần Mộng (2)

- Suy nghĩ trong lòng của ngươi chính là mộng của ngươi, ở trong Thần Mộng không gian của ta, mộng của ngươi ta nhìn một cái liền thấu, không có bí mật...

Thanh âm của Thần Mộng thiên tôn lạnh lõe, hồng bào Thánh tướng nghe được thì toàn thân băng hàn.

Thần Mộng không gian, danh như ý nghĩ, mộng cảnh vô biên, vốn là đối với tâm thần con người có ảnh hưởng khó lường.

Hồng bào Thánh tướng thân ở trong Thần Mộng không gian, dưới sự khiếp sợ, tâm thần thất thủ, tự nhiên dễ dàng bị Thần Mộng Thiên Tôn theo dõi tâm tư động thái.

Lực trường này là đáng sợ đến bực nào!

Đối mặt với Thần Mộng Thiên Tôn, hồng bào Thánh tướng cwnhiene là có một loại cảm giác vô cùng nhỏ bé, phảng phất như là trẻ con trần trụi.

Bị nhìn xuyên tâm tư, đây còn đánh như thế nào?

- Nàng thật chỉ là Thiên Tôn sao?

Trong lòng hồng bào Thánh tướng hiện lên suy nghĩ này, tự tin trong lòng đã bắt đầu dao động.

Mà lúc này Thần Mộng Thiên Tôn tự nhiên nhận thấy được một tia khe hở tâm hồn của hồng bào Thánh tướng, nàng giơ tay lên, cả Thần Mộng không gian đột nhiên nhanh chóng ảm đạm xuống, tất cả ánh sáng đều biến mất.

Nói chuẩn xác, là hết thảy tất cả đều biến mất, hết thảy đều thuộc về hỗn độn mông lung.

- Trấn!

Thanh âm phiêu miểu phảng phất từ tiên cung vô biên truyền đến.

Lực lượng vô tận đang co rút lại, trong nháy mắt ở trong không gian Thần Mộng biến thành khổng lồ vô cùng, phảng phất chữ "Trấn" giống như tinh thàn.

Oanh long long!

Thời gian cùng không gian đều bị phù văn này trấn áp.

Hồng bào Thánh tướng thậm chỉ chỉ là thấy phù văn kia, liền cảm giác trong minh minh tứ chi bách hài đều có tinh thần vĩ lực vô biên hạ xuống, vững vàng trấn trụ hắn.

Hắn không nhúc nhích được rồi!

Nhận thấy trên người có cái gì không đúng, hồng bào Thánh tướng cảm giác kinh khủng không hiểu phủ xuống.

Pháp tắc của Thần Mộng Thiên Tôn cũng không phải là trấn áp nhục thể của hắn, mà là đem linh hồn cùng ý thức của hắn trấn áp lại, để cho hắn không cách nào nhúc nhích, nếu như lúc này hắn bị Trấn tự phù văn hội tụ tấp cả lực lượng Thần Mộng không gian phủ xuống, kết quả kia chỉ sợ sẽ là hồn phi phách tán!

- Đáng chết, động cho ta!

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, cắn răng thiêu đốt tinh huyết trong thân thể Thánh tộc!

Mỗi một luồng tinh huyết đâm xuyên hư không, cùng thiên địa cộng minh, phảng phất có vô số thần luân đang chuyển động, oanh minh, muốn nghiền áp sạch sẽ bí lực trấn áp trên người.

Một phen thiêu đốt này, lực lượng cường đại của hồng bào Thánh tướng không chút giữ lại mà bộc phát ra, bí lực trấn áp trên người bắt đầu bị hắn tránh thoát!

Ca ca ca!

Phong ấn cơ hồ sắp bị hồng bào Thánh tướng đánh vỡ rồi!

Thần Mộng Thiên Tôn mặt không đổi sắc, thậm chí hai mắt hơi khép lại của nàng cũng không mở ra, nàng pheieu nhiên đi về phía trước, phong tư tuyệt mỹ phiêu nhiên phát ra quang huy thánh khiết.

Một ngón tay như bạch ngọc chậm rãi vươn ra, hơi hợt ở trong hư không lần nữa viết ra một chữ Trấn!

Chữ Trấn này ở trên không trung nhanh chóng mở rộng, rất nhanh lại biến thành lớn nhỏ như ngôi sao, áp hướng Thánh tướng Thánh tộc kia.

Ầm!

Hư không rung động, chữ Trấn kia hạ xuống trên người hồng bào Thánh tướng phảng phất là vũ trụ đình trệ, hết thảy đều lâm vào trong bóng tối vô tận.

Hồng bào Thánh tướng kia phảng phất bị ức vạn ngôi sao đập trúng, không ngừng rơi xuống, cốt nhục ở trên người nứt nẻ, huyết nhục đang thiêu đốt, dùng hết tất cả lực lượng ngăn lại chữ Trấn này.

- Ta không cam lòng, ta làm sao có thể bị ngươi giết chết ở chỗ này.

Hắn ngửa mặt lên trời kêu to, trợn to mắt, trong lỗ chân lông phun ra kim sắc khí tức bàng bạc, phảng phất từng đầu kim long gào thét, bộc phát ra khí tức kinh sợ lòng người.

Trong lòng hắn biết rõ, nếu quả thật rơi vào vô tận hắc ám ở phía sau, thế giới một khi co rút lại, hắn chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà bất kể giãy dụa như thế nào, hắn cũng không thoát ra được chữ trấn ở trên đỉnh đầu.

Phù văn cổ xưa này có bí lực khôn cùng làm người tuyệt vọng.

Đúng lúc này, oanh oanh oanh oanh oanh!

Một cỗ lực lượng mãnh liệt hùng dũng mà đến, Thần Mộng không gian đang run rẩy, áp súc, ở trong trận doanh Thánh tộc, kim quan Thiên Tôn xuất thủ.

Huyết nhục tay phải của hắn cư nhiên biến thành một căn huyết sắc trường mâu xuyên qua hư không.

Trường mâu này dài vạn trượng, sắc bén lành lạnh, không thể ngăn cản, lực lượng khí huyết bàng bạc nghiền áp tứ phương, một ít ngôi sao đều bị bí lực bàng bạc từ trên thân hắn phát ra ngạnh sinh sinh nghiền ép ra khỏi quỹ tích nguyên bản.

Thánh tộc hắn là một trong những tộc quần đặc thù, thiên phú thần thông chính là huyết sắc trường mâu này, được xưng là Thánh tộc tối cường chi mâu, có thể đâm xuyên qua hết thảy.

Hắn mắt thầy hồng bào Thánh tướng sắp bị Thần Mộng chế phục, không thể không ra tay tương trợ rồi.

Võ giả tỷ thí, ra tay đánh lén, tự nhiên không phải là loại thủ đoạn vẻ vang gì, nhưng mà vào lúc này hắn ocnf thế nào chú ý được những thứ này?

Mà ở trong quá trình kim quan Thiên Tôn xuất thủ, ánh mắt của hắn nhìn về phía Thần Mộng Thiên Tôn cũng tràn đầy kinh nghi bất định, nàng rốt cuộc là Thiên Tôn hay là Chân Thần?

Huyết sắc trường mâu thế không thể đỡ, xé rách vũ trụ, thời điểm Thần Mộng Thiên Tôn chính diện tác chiến với một Thiên Tôn đỉnh phong, gặp phải một Thiên Tôn đỉnh phong khác đánh lén!

- Giết!

Thần Mộng không gian bị xé rách rồi, huyết sắc trường mâu sau khi đâm phá Thần Mộng không gian, đâm thẳng đến mi tâm của Thần Mộng Thiên Tôn!

Hai mắt của kim quan Thiên Tôn đỏ tươi, không có chút giữ lại nào!

Mắt thấy huyết sắc trường mâu đâm tới, thân thể của Thần Mộng Thiên Tôn phiêu nhiên lùi về phía sau, nàng mở mắt ra, một luồng khinh âm từ trong đôi môi đỏ của Thần Mộng Thiên Tôn nở rộ.

Thanh âm tuy nhỏ lại hết sức mỹ diệu.

Ở trong nháy mắt này, không gian chung quanh đều theo cỗ khinh âm kia mà sinh ra phản ứng kỳ diệu.

Trong không gian vũ trụ đen nhánh, tinh quang kích động.

Chợt từng luồng thiên âm mịt mờ phảng phất như ngân bình hiện ra, từ trên người Thần Mộng Thiên Tôn liên miên không dứt tuôn ra ngoài.

Trong hư vô trống rỗng có quang hoa mỹ lệ bắn tán loạn, từng đầu Chân Hoàng nhẹ nhàng xuất hiện, nhảy múa ở trong vũ trụ.

Đủ lại đồ vật mỹ hảo đều ở thời khắc này xuất hiện trong vũ trụ đen nhánh.

Thấy một màn như vậy, tâm thần Lâm Minh ngưng tụ --- Mộng Hồn Tiên Khúc!

Ở trên Thần vực đệ nhất vũ hội, Lâm Minh từng ở dưới tay Băng Mộng trải qua một tiên khúc này, cũng bởi vì nó mà cùng với Băng Mộng ngang bằng.

Khúc tử thần bí này vừa xuất hiện, trong tường hòa bao hàm sát cơ vô cùng.

Ở dưới sự thi triển của Thần Mộng Thiên Tôn, uy lực của Mộng Hồn Tiên Khúc không biết cường đại hơn bao nhiêu lần so với Băng Mộng.

Trong huyễn cảnh xinh đẹp vô hạn, từng tòa thần sơn trầm phù xuất hiện, thương thiên thần mộc cao vút trong mây, ngang bằng với trời.

Những tòa thần sơn này trầm phù ở trên từng ngôi sao, vô số ngôi sao gầm thét, oanh oanh oanh, liên tục oanh vào huyết sắc trường mâu.

Mà những Chân Hoàng kia, hỏa diễm vẫy ra, tịch quyển thiên địa, đem kim quan Thiên Tôn kia hùng hổ vây quanh.

Chương 2052: Vô đề

Hỏa lực mãnh liệt ngay cả hư không đều bị thiêu đốt đến liên tục xuyên thủng, giống như là một tờ giấy đen bị đốt lên.

Trong lòng kim quan Thiên Tôn đại chấn, cốt huyết của hắn ở nhiệt độ cao phảng phất bị đốt cháy, huyết sắc trường mâu bị tinh thần chi quang đụng đến cốt chất bay tán loạn, bắt đầu vỡ vụn.

Không riêng gì Thiên Tôn của Thái cổ Thần tộc, cho dù là Thiên Tôn Nhân tộc thấy một màn như vậy cũng liên tục chặc lưỡi hít hà không thôi!

- Thần Mộng, nàng tựa hồ lại có đột phá...

Thông Thiên thần chủ, Đại Tự Tại Phật đều cũng chỉ là nghe nói qua uy danh của Thần Mộng, cũng chưa chân chính nhìn thấy nàng xuất thủ qua.

Phải biết rằng ở trong Thần vực, Thần Mộng Thiên Tôn mặc dù đã từng thi triển ra Thần Mộng không gian, nhưng từ trước đến giờ không linh phiêu miểu, có một loại vận luật cùng mỹ cảm thần bí, sẽ rất ít khi thi triển ra không gian bí pháp khủng bố như thế, sát phát dữ tợn!

Nhóm chí cường giả của Nhân tộc giờ khắc này đều có thể cảm nhận được, ngay từ đầu đã là Thần Mộng Thiên Tôn toàn lực thi triển, không có nửa điểm nương tay.

Lấy sức một mình đối kháng hai Thiên Tôn đỉnh phong của Thánh tộc, hơn nữa rất rõ ràng, hai đại Thiên Tôn của Thánh tọc bị áp chế hoàn toàn, đây cơ hồ là thực lực không thể tưởng tượng được!

Thông Thiên thần chủ, Đại Tự Tại Phật cũng tự cảm thấy xa xa không bằng.

- Nữ nhân này làm sao có thể lợi hại như thế?

Ở trong đám Thiên Tôn Thánh tộc, lại có người xuất thủ, trong tay của hắn xuất hiện một trương hắc sắc đại cung.

Hắn một cước đạp toái hư không, máu tươi trong tay bắn ra, cô động thành một mũi huyết tiễn.

Gầm nhẹ một tiếng, dây cung không ngừng bị kéo căng, trên đầu mũi tên tựa hồ hội tụ hết thảy quang mang, trăm vặn không gian quanh thân đều đang run rẩy lên vào giờ khắc này.

Lực lượng vô cùng vô tận trong nháy mắt đều hội tụ đến trên đầu mũi tên của hắn, nhắm tới Thần Mộng đang mờ mịt ở trong hư không.

Lực lượng bàng bạc trên đầu mũi tên chấn động, giống như từng luồng sóng đen nhánh rung động, khuếch tán ra bốn phía.

Cỗ lực lượng này cường hãn vô cùng, làm cho người ta có một loại cảm giác vũ trụ cũng sẽ bị xuyên thủng, thế không thể đỡ.

Tinh quang bên trong trăm vạn dặm chung quanh đều đang chập chờn, trong đó tinh hoa liên tục phiêu tán ra ngoài, bị bí lực ở trên đầu mũi tên kia hấp dẫn.

Năng lượng hội tụ càng ngày càng nhiều, đầu mũi tên bắt đầu gào thét, thôn thổ hắc sắc duệ mang.

- Hưu!

Huyết sắc thần tiễn hội tụ vô tận tinh quang đem không gian trước mặt hoàn toàn xuyên thủng, biến mất không thấy bóng dáng.

Một tiễn này đủ để diệt sát tất cả, bắn tới biên giới Thần Mộng không gian.

Một tiễn này một khi giết đến chính là ba đấu một, ba Thiên Tôn đỉnh phong chiến một mình Thần Mộng!

Ngay vào lúc này, trong lúc bất chợt hư không nở rộ quang mang, một tấm kim sắc phật đồ vắt ngang ở trong vũ trụ, nó vô cùng khổng lồ, quang mang vạn trượng, đem một phương thiên địa này đều chiếu rọi sáng ngời.

Trong phật quang vô lượng, phật đà nho nhỏ giống như hằng hà sa lưu xuất hiện.

Những phật đà này đều đang ngồi xếp bằng ở bên trong từng luồng phật quang vô lượng, niệm tụng cổ kinh.

Cổ kinh mênh mông hội tụ, chấn động thiên địa.

Phật đồ cự đại cùng mũi tên đen nhánh kia trùng kích vào một chỗ.

Từng luồng thanh âm oanh minh nhất thời vang dội thiên địa.

Quang mang nổ tung khôn cùng, nhấn chìm hết thảy.

Cuối cùng hắc sắc lợi tiễn kia hoàn toàn biến mất, bị Phật quang bao phủ.

- Lấy nhiều khi ít, làm như Nhân tộc ta không có người nào sao?

Thanh âm lạnh như băng ở trong hư không vang lên, người xuất thủ chính là Đế Thích Già!

Thân ảnh của hắn chiếm cứ ở chỗ trung ương nhất của Hoàng Kim tháp, trên khuôn mặt anh tuấn có sát ý lạnh băng.

Có tin đồn, Đế Thích Già mặc dù trẻ tuổi nhưng mà thực lực đã gần bằng Đại Tự Tại Phật, là đệ nhất cao thủ của Phổ Đà sơn!

Ở trong lòng bàn tay hắn có một luồng hắc mang dư huy, bị hắn niết diệt giống như bóp ánh nến.

Khí thế trên người hắn như uyên như ngục, sâu không lường được, tức giận trên mặt cũng như nham tương bắn ra.

Đế Thích Già đem một tiễn rung động vũ trụ kia ngăn lại, một đám Thiên Tôn Thánh tộc không khỏi chấn động, đặc biệt là Thiên Tôn đỉnh phong bắn ra mũi tên kia, ánh mắt ngưng trọng.

Một mũi tên mới vừa rồi là khí huyết tinh hồn của hắn ngưng tụ, bị Đế Thích Già ngăn lại, hắn không biết Đế Thích Già dùng bao nhiêu thực lực, mà hắn ít nhất là đã vận dùng tám phần lực lượng rồi.

Cả người Đế Thích Già đều phát ra quang hoa sáng chói, giống như là đại nhật dâng lên, đâm đến chói mắt.

Hai tay trống rỗng mở ra, Phật quang khôn cùng ở giữa hai tay lưu chuyển, tạo thành một cái pháp luân lành lạnh vô cùng.

Trong pháp luân này có lục đạo trầm phù, mang theo lực lượng luân hồi không thể kháng cự.

Trong mỗi một đạo đều xuất hiện một cái thân ảnh của Đế Thích Già.

Qua qua qua....

Những thân ảnh của Đế Thích Già này cùng nhau sáng lên, hư không vặn vẹo, tựa như vòng xoáy khôn cùng, bao phủ thiên địa.

Oanh!

Đế Thích Già trong lục đạo luân hồi, ngay cả thân ảnh bản tôn Đế Thích Già kia từng chút một đem thân ảnh của Thiên Tôn đỉnh phong cầm trường cung đen nhánh kia kéo vào trong đó.

Đây là một tràng kịch chiến!

- Muốn chết!

Thiên Tôn Thánh tộc nổi giận, hắn liên tục khai cung.

Hưu hưu hưu!

Quang ảnh đen nhánh không ngừng xé rách hư không, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, dẫn ra hắc quang trong ngàn vạn dặm.

Đây là mũi tên do Thiên Tôn Thánh tộc tay cầm hắc sắc trường cung bắn ra.

Mỗi một mũi tên đều là huyết tinh ngưng luyện, dễ dàng xuyên thủng từng khỏa ngôi sao đang ngăn cản đường đi.

Nhưng mà những mũi tên đen nhánh có uy thế vô cùng này ở trước mặt Đế Thích Già lại không hề có tác dụng.

Trên mỗi một mũi tên đều bị kim sắc phật đồ phật quang vô tận ngăn cản, tan rã.

Lục đại phân thân của Đế Thích Già cùng bản thể của hắn hợp thành phật đồ, trong phật đồ này trên người mỗi một cái Đế Thích Già đều bao phủ một tầng võ ý.

Bổn tôn cùng phân thân cộng dồn lại chính là thất trọng võ ý, đây chính là căn bản võ đạo của Đế Thích Già!

Năm đó Đế Thích Già hóa thân mười ức phân thân, từng cái phân thân đều một mình lĩnh ngộ thất trọng võ ý, cuối cùng đem thất trọng vũ ý dung hợp làm một, bàn về thành tựu trên võ ý, Đế Thích Già đã tới cực hạn, không người có thể đuổi kịp!

Thất trọng võ ý, giơ tay nhấc chân, diễn hóa lục đạo luân hồi, có đại đạo chân ý vô cùng trầm phù.

Quyền của hắn như ngôi sao, mâu như đại nhật, khí thế mênh mông bàng bạc, đem một phương thiên địa này đều giam cầm, trấn áp.

Phật quang vô lượng quanh thân bắn tán loạn, cùng với Thiên Tôn Thánh tộc ở trước mặt anh dũng hém giết.

Oanh oanh oanh, thanh âm bạo tạc liên miên bất tuyệt.

Thiên Tôn Thánh tộc có tiễn thuật kinh nhân kia ở dưới thế công liên miên như thủy triều của Đế Thích Già liên tiếp lui về phía sau, hư không phía sau liên tục nổ tung.

Mắt thấy không ngừng bị bức lui, áp lực phải nhận ở trên người càng lúc càng lớn, sắc mặt của Thiên Tôn đỉnh phong Thánh tộc này càng ngày càng ngưng trọng!

Chương 2053: Đại thắng (1)

Hắn đối với Đế Thích Già còn có thể miễn cưỡng ngăn cản, mặc dù không địch lại Đế Thích Già nhưng mà chênh lệch không tính là lớn, không đến nỗi lập tức bị thua.

Nhưng mà hắn quay đầu nhìn về phía hai gã Thiên Tôn đối chiến với Thần Mộng, đúng là tình huống so với hắn càng hỏng bét!

Bọn họ nhưng là hai người, hơn nữa thực lực của hai người ở trong Thiên Tôn Thánh tộc cũng tương đối đứng đầu, lại bị Thần Mộng một mình đánh cho hoa rơi nước chảy, thậm chí có thể có lo lắng về tính mạng.

Phải biết rằng đến cấp bậc Thiên Tôn đỉnh phong này, trừ phi là Chân Thần xuất thủ, nếu không rất khó vẫn lạc.

- Chúng ta rút lui!

Thiên Tôn cầm trường cung trong tay hướng những Thiên Tôn đỉnh phong khác truyền âm, bọn họ đã không thể nào chiến thắng rồi, lưu lại chỉ sẽ tăng thêm thương vong.

- Rút lui!

Hồng bào Thánh tướng sau khi ngăn cản phù văn công kích trong Thần Mộng không gian, cắn răng truyền âm.

Thánh tộc Thiên Tôn trong lòng khuất nhục, những năm gần đây bọn họ một mực tung hoành Thần vực, Nhân tộc Thiên Tôn thấy bọn họ người nào cũng sợ, khi nào lại giống như hôm nay, bị Nhân tộc đè nặng mà đánh!

- Các ngươi, rất tốt! Nỗi nhục ngày hôm na, ngày sau tất báo! Chờ Tạo Hóa thánh hoàng của Thánh tộc ta giết đến Thần vực, diệt toàn tộc các ngươi!

Có Thánh tộc Thiên Tôn kêu gào, Nhân tộc Thiên Tôn mạnh thì như thế nào, Đế Thích Già lợi hại cũng bất quá mạnh hơn mấy thành so với Thiên Tôn đỉnh phong bình thường, Thần Mộng lợi hại cũng chỉ là có thể áp chế mấy gã Thiên Tôn đỉnh phong, gặp phải Tạo Hóa thánh hoàng cấp bậc Chân Thần, bọn họ căn bản là không địch lại.

- Hắc! Còn muốn chạy? Nằm mơ!

Thông Thiên thần chủ nhìn thấy tính toán chạy trốn của Thánh tộc, hắn ngửa mặt lên trời huýt sáo, tay áo vung lên, một cỗ thanh thánh chi khí bổ ra, bên trong phảng phất như có đại vũ trụ tồn tại, lực lượng thôn phệ không ai có thể chống đỡ hướng địa phương của đám Thánh tộc Thiên Tôn kia tịch quyển về phía trước.

- Chưởng trung Bà Sa thế giới!

Phổ Đà mở ra thủ chưởng, một viên phật tổ xá lợi ở bên trong sáng chói lóa mắt, quang hoa trải rộng tứ phương vũ trụ.

Địa phương bị Phật quang bao phủ liền có thanh âm tụng kinh cổ xưa vang lên, bát bộ thiên long, ức vạn la hán... liên tục xuất hiện.

Trong lúc nhất thời địa phương trong trăm vạn dặm xung quanh đều bị linh mang sôi trào như thủy triều bao phủ.

Trên một phương chiến trường kia huyết quang như triều, tử vong khí tức tràn ngập, xích hồng sắc thiểm điện cùng từng cỗ phật tong phạm âm giao nhau, từng phiến lớn không gian ở trong năng lượng trùng kích cuồng bạo sụp đổ băng liệt.

Lực lượng thiên đạo pháp tắc bốn phía đều đang va chạm, vặn vẹo, ngay cả thời gian cũng thác loạn.

Từng cỗ lực lượng cường hãn đem hết thảy đều phá hư.

Song Thiên Tôn của Thánh tộc cũng sẽ không ngồi chờ chết, bọn họ liên tục xuất thủ, đối kháng với Nhân tộc, rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc lấy ra Thiên Tôn linh bảo của riêng mình, thần mang trận trận, cương nguyên mãnh liệt.

Lại có Thiên Tôn Thánh tộc thiết quyền toái không, giống như lưu tinh.

Ở trên số lượng, Thiên Tôn Thánh tộc chiếm ưu thế, bọn họ đem lực lượng dung hợp, cùng Nhân tộc Thiên Tôn ngang hàng!

Nhưng mà rất nhiều Giới Vương, Thánh Chủ lại không được may mắn như vậy.

Có linh hạm của Thánh tộc bị năng lượng phong bạo quét đến, trong nháy mắt ở trong vũ trụ bạo toái, võ giả trên hạm trong phút chốc vẫn lạc hơn nửa!

- Kết trận!

Có Thiên Tôn Thánh tộc hô to, ở trong tranh đấu giữa Thiên Tôn với Thiên Tôn, lực lượng của Giới Vương, Thánh Chủ nhỏ bé không đáng kể, nhưng mà nếu như lực lượng của bọn họ thông qua linh hạm cùng đại trận hội tụ lại không thể khinh thường.

Ít nhất, bọn họ chạy trốn là không thành vấn đề.

Thánh tộc Thiên Tôn đang vững bước rút lui, mà một khi bọn họ rút lui ra khỏi chiến trường, Nhân tộc liền rất khó đuổi kịp.

- Tập trung lực lượng, giết hết tinh nhuệ kia!

Thần Mộng Thiên Tôn mở miệng, Thần Mộng không gian của nàng hướng hai Thiên Tôn Thánh tộc bao phủ mà đến, bọn họ theo thứ tự là Thánh tộc Thánh tướng, còn có kim quan Thiên Tôn.

Hai người bọn họ là hai người mạnh nhất của Thánh tộc.

Ý đồ của Thần Mộng rất rõ ràng, liền là muốn chém giết hai người này!

Đế Thích Già cũng gia nhập vào chiến trường, buông tha cho những Thiên Tôn khác, hướng hai Thiên Tôn đỉnh phong này đánh tới!

Thánh tộc thất trọng thiên, Thiên Tôn dĩ nhiên nhiều, nhưng mà Thiên Tôn đỉnh phong cũng là phượng mao lân giác, mỗi chết một người đối với bọn họ mà nói đều là tổn thất vô cùng lớn.

Huống chi hai người này lại là người chỉ huy để Thánh tộc xâm lấn Thần vực!

- Đáng chết!

Kim quan Thiên Tôn phát hiện mình là con mồi bị Thần Mộng tỏa định, trong lòng nổi giận!

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, cốt nhục trên người băng liệt, duỗi ra từng cái gân mạch màu trắng.

Những gân mạch này bền bỉ vô cùng, là cốt huyết thần thông của Thánh tộc bọn hắn, bọn chúng bám vào trên huyết mấu, mũi mâu chấn động ông ông vang lên, ngay cả chu thiên đều theo đó chấn động, mơ hồ có phù văn thần bí trầm phù.

Thân thể hào quang ngưng tụ, hội tụ thành hắc sắc thần mang sắc bén vô cùng.

Một mâu đâm ra, hắc quang kia khiến tinh hà chung quanh đều băng liệt, hư không xuyên thủng, thiên địa pháp tắc cũng vặn vẹo rồi.

Hưu!

Lúc phát ra một kích kia, đồng thời cả người Thánh tộc Thiên Tôn run rẩy một trận, hiển nhiên tiêu hao thật lớn.

Huyết mâu kia giống như hắc động, nơi nó đi qua, ánh sáng cho tới bất kỳ năng lượng nào đều bị cắn nuốt không còn, không ngừng mở rộng, khí thế kinh người.

Thần Mộng không gian bị một kích hao phí máu huyết của tên Thiên Tôn đỉnh phong này cơ hồ đâm thủng!

Mà cùng lúc đó, trong con mắt của Đế Thích Già lóe lên hàn mang, tâm niệm vừa động, bản thể cộng lục đại võ ý phân thân của hắn tung người nhảy lên, nhảy vào trên kim sắc phật đồ kia.

Hóa thân thành bảy tôn vô lượng phật đà, tựa như bảy viên ngôi sao huyền phù ở trên phật đồ, vô lượng quang ở trên người cộng minh với hoàng kim phật đồ, diễn hóa ra lục đạo cảnh tượng vô cùng chân thực.

Địa ngục đạo trầm phù trong huyết hải, khô lâu như núi; Ngạ quỷ đạo khắp nơi là kẻ chết đói, kêu rên không dứt; trong Thiên đạo thần nữ phi thiên, thiên long chi âm vang triệt hoàn vũ.

Trên lục đạo càng có hoàng kim phật quốc sừng sững.

Vô số cổ phật ngồi xếp bằng như núi trên đài sen, tiếng kinh văn tràn ngập một phương thiên địa này.

Đế Thích Già diễn hóa ra một cái đại thế giới Lục đạo luân hồi!

Một kích kia của Đế Thích Già đem chân ý của Lục đạo luân hồi, thất trọng võ ý, cộng thêm Phật tông chí bảo Luân Hồi Bàn kia, trong lúc mơ hồ đã đạt thành hài hòa kỳ dị, uy lực mênh mông.

Đây là một loại thể hiện của Đế Thích Già đối với chân ý võ học phật tông lĩnh ngộ đến cực hạn.

Chân ý của lục đạo luân hồi giống như đại đạo ma bàn, đem huyết mâu giống như hắc động kia hung hăng nghiền nát.

Phật quốc hàng lâm, Phật quang như nước thủy triều, lôi âm đầy trời.

Phật quang kia dày đặc chói mắt, so sánh với sơn nhạc còn thô to hơn, đổ xuống phía dưới, hư không xé rách, ngôi sao đều bị nổ tung.

Chương 2054: Đại thắng (2)

Phật quang cuối cùng oanh đến trên người của kim quan Thiên Tôn.

- Oanh!

Thánh tộc Thiên Tôn run mạnh, hắn bị Phật quang bao phủ thân thể, toàn thân bạo toái, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà lúc này Thần Mộng cũng đồng thời xuất thủ!

Thần Mộng không gian huyễn hóa ra vô số thương thiên cổ mộc, phong kín vạn dặm hư không, mang đến tử vong không thể kháng cự.

Kim quan Thiên Tôn bị cổ mộc đâm thủng lồng ngực, hộc một ngụm máu lớn.

- A!

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, đầy mặt dữ tợn.

- Hồ quang!

Thỏ tử hồ bi, mắt nhìn đồng bạn của mình đã không thể nào trốn đi, trong lòng hồng bào Thánh tướng bi phẫn, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, huyết mạch toàn thân cùng nhau thiêu đốt!

Hồng bào Thánh tướng đã không để ý đến hậu quả rồi, Thánh tộc Thiên Tôn lấy tự thân huyết mạch làm căn cơ, thiêu đốt tiên huyết, cảnh giới đều có thể sẽ rơi xuống!

Nhưng mà tương ứng, lực lượng khi thiêu đốt tiên huyết bộc phát ra cũng cực kỳ đáng sợ, đồng đẳng với lực lượng trên năm thành của Chân Thần bình thường.

Thân thể của hắn hóa thành một đạo thần hồng, trực tiếp xé ra

Thần Mộng không gian, hướng chỗ sâu vũ trụ mà chạy!

Mà ở phía sau hắn, một tiếng "ca sát" vang lên, Lôi âm mà Đế Thích Già đánh ra hóa thành âm ba thực chất hóa, từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn mà đến, vô cùng vô tận.

Kim quan Thiên Tôn bị thương thiên cổ mộc đâm xuyên qua, thân thể không ngừng nổ vang.

Hắn kêu thảm một tiếng, toàn thân tiên huyết bốc hơi, mỗi một giọt máu đều đang phát ra bảo quang, vẩy ra ngoài, giống như vẫn thạch gào thét rơi xuống, uy thế vô cùng.

Thân thể của hắn cuối cùng ở trong tiếng nổ oanh long long như sấm rền bị càng ngày càng nhiều thương thiên cự mộc đâm xuyên, hoàn toàn băng liệt, hóa thành một đoàn huyết vụ!

Kim quan Thiên Tôn, một trong những người chỉ huy của Thánh tộc xâm lấn Thần vực cứ như vậy thân tử vẫn lạc!

Mà một người chỉ huy khác, hồng bào Thánh tướng cũng không tiếc thân bị trọng thương, thậm chí có thể hạ xuống cảnh giới thoát đi chiến trường.

Trận chiến này của Nhân tộc, Tánh tộc hai người chỉ huy một chết một bị thương, có thể nói là thu hoạch toàn thắng!

Thần Mộng không gian dần dần tiêu tán, thân ảnh thánh khiết của Thần Mộng Thiên Tôn lúc này mới chậm rãi xuất hiện, thân thể của nàng ở trong huyền linh lực lượng mông lung khôn cùng, không mang theo một tia khí tức khói lửa.

- Chúng ta rút lui!

Thần Mộng Thiên Tôn quyết đoán hạ lệnh rút lui, giặc cùng đường chớ đuổi, huống chi nơi này là địa bàn của Thánh tộc, Nhân tộc không dám đuổi vào quá sâu, nếu không toàn quân bị diệt cũng vô cùng có khả năng.

Lúc này Hi vọng hào lấy tốc độ cực nhanh bay tới, Lâm Minh thân mặc hắc y từ trong Hi vọng hào sải bước bước ra, ở phía sau hắn, Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê cùng với Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc cũng cùng nhau đi ra.

Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc đều là trong lòng vui sướng, tìm được đường sống trong chỗ chết, lại nhìn thấy thực lực của Nhân tộc, bọn họ đều cảm giác hành trình đến Thần vực lần này là đáng giá!

- Vãn bối Lâm Minh bái kiến Thần Mộng tiền bối!

Lâm Minh hư không hành lễ, lúc này trong lòng hắn vô cùng cảm kích, Thần Mộng vì cứu hắn, bất chấp nguy hiểm khổng lồ toàn quân bị diệt, mang theo tất cả tinh nhuệ của Nhân tộc chạy tới.

Cái ân đức này hắn ghi nhớ trong lòng.

- Không có chuyện gì là tốt rồi...

Thần Mộng Thiên Tôn thở dài một hơi, lúc này Lâm Minh mới phát hiện Thần Mộng mặc dù từ đầu đến cuối thoạt nhìn phong khinh vân đạm, nhưng trên thực tế khuôn mặt ở dưới bao phủ của vân vụ đã hơi tái nhợt.

- Thần Mộng tiền bối?

Trong lòng Lâm Minh quan tâm, mà Thần Mộng Thiên Tôn chỉ là khoát khoát tay, ý bảo chính mình không có gì lo ngại, nhưng vào lúc này Tiểu Ma Tiên đã hóa thành một ngọn gió trực tieps nhào tới trong ngực Lâm Minh.

- Lâm ca!

Từ sau khi Lâm Minh đại chiến với Tạo Hóa thánh tử, từ biệt hơn hai mươi năm, Tiểu Ma Tiên hoài thai đợi chờ Lâm Minh, nhưng vẫn không có tin tức gì, trong nội tâm nàng khổ sở có thể nghĩ.

Lâm Minh ôm chặt Tiểu Ma Tiên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng:

- Không có chuyện gì rồi...

Hai người ôm nhau, Thần Mộng Thiên Tôn vung tay lên, cảnh tượng chung quanh trong nháy mắt biến hóa, Lâm Minh, Tiểu Ma TIên, cộng thêm Thần Mộng Thiên Tôn cùng nhau đi vào trong tòa bạch ngọc cung điện.

- Ân?

Lâm Minh hơi ngẩn ra, hắn vốn tưởng rằng Thần Mộng Thiên Tôn sẽ trước tiên gặp mấy người Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê, không nghĩ đến nàng trực tiếp trở về trong cung điện rồi.

Vừa vào cung điện thân thể của Thần Mộng khẽ run, trong cơ thể nàng phát ra một đạo bạch quang, đạo bạch quang này chậm rãi ngưng tụ trên không trung, cư nhiên là từ trong thân thể Thần Mộng Thiên Tôn chia lìa ra ngoài.

Dần dần bạch quang đọng lại hóa thành hình người, là một thiếu nữ...

Nàng ở trong hư không khoanh tay xếp bằng, toàn thân không có một mảnh vải, nhưng mà mái tóc băng lam sắc bay lả tả lại đem đường cong thân thể của nàng toàn bộ che lại, chỉ có khuôn mặt, cánh tay của nàng cùng với hai chân lộ ra bên ngoài gần như hoàn mỹ, băng cơ ngọc cốt, không có nửa điểm tỳ vết nào.

Lúc này lông mày của thiếu nữ cau lại, tựa hồ có chút thống khổ, khiến người thương tiếc.

Người thiếu nữ này không phải là ai khác, chính là Băng Mộng mà Lâm Minh từng giao thủ ở trên Thần vực đệ nhất vũ hội!

- Đây...

Lâm Minh ngây ngẩn cả người, hắn đã sớm nghe nói Băng Mộng là phân thân mà Thần Mộng vì đột phá cảnh giới Chân Thần đã tự chém nguyên thân, đầu thai chuyển thế chế tạo nên.

Nghe nói ở sau khi Băng Mộng đạt đến Thiên Tôn tuyệt đỉnh, Thần

Mộng sẽ dung hợp với Băng Mộng, liền có thể nhất cử đột phá Chân Thần, hơn nữa sẽ trở thành người nổi bật trong Chân Thần.

Nhưng mà hiện tại Băng Mộng cách Thiên Tôn đỉnh phong còn có chênh lệch cực lớn, Thần Mộng Thiên Tôn dĩ nhiên cũng sẽ dung hợp với Băng Mộng rồi?

Chẳng lẽ là vì đại chiến mới vừa rồi?

Trong lòng Lâm Minh lướt qua ý nghĩ này, hồi tưởng lại chiến đấu mới vừa rồi, Thần Mộng Thiên Tôn mặc dù phong khinh vân đạm, đi lại thong dong, nhưng trên thực tế cũng tiêu hao không nhỏ, vì bảo đảm vạn vô nhất thất, Thần Mộng Thiên Tôn hẳn là tạm thời dung hợp với Băng Mộng, để cho mình ở trong khoảng thời gian ngắn đạt tới trạng thái mạnh nhất!

Mà loại trạng thái này đối với Thần Mộng Thiên Tôn có gánh nặng cũng không nhỏ, cho nên sắc mặt của nàng mới tái nhợt, ở sau khi chiến đấu kết thúc đầu tiên tách ra khỏi Băng Mộng.

Bởi vì nhiều loại nguyên nhân, một màn này không thể để cho ngoại nhân nhìn thấy, cho nên Thần Mộng Thiên Tôn mới không đi gặp các cường giả của Thái cổ chư tộc, trước tiên mang theo Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên tiến vào trong Thần Mộng thiên cung.

Lâm Minh đối với tình huống của Thần Mộng hết sức quan tâm, hắn cũng hiểu được Thần Mộng kỳ thật cũng chưa đột phá cảnh giới Chân Thần, nàng còn kém một chút.

Nếu như Thần Mộng không dung hợp với Băng Mộng, chỉ là bằng vào bổn tôn tác chiến, như vậy mặc dù nàng như cũ có thể áp chế Thiên Tôn đỉnh phong của Thánh tộc, nhưng mà muốn kích sát bọn hắn lại rất khó khăn, huống chi kim quan Thiên Tôn, hồng bào Thánh tướng đều là người nổi bật trong Thiên Tôn Thánh tộc.

Chương 2055: Rút lui (1)

Lúc này trên người Băng Mộng tỏa ra quang huy mông lung, những quang huy này ngưng tụ ở trên thân hình hoàn mỹ của nàng, tạo thành một bộ quần áo băng lam sắc.

Băng Mộng giãn ra thân thể, hư không phiêu phù, nàng đem một đôi hạo oản để ở sau cổ, đem tóc dài trong cổ tay áo toàn bộ vuốt ra ngoài, tóc dài kia tùy ý đánh tan trong nháy mắt, hương phong trận trận, duy mỹ động lòng người.

- Băng Mộng cô nương.

Lâm Minh bắt chuyện.

Mà Băng Mộng chỉ hơi hơi đáp lễ, sau khi gọi một tiếng "Lâm công tử", liền bất động thanh sắc, không nói gì nữa.

Lúc này Lâm Minh mới phát hiện tu vi của Băng Mộng thế nhưng đã tăng lên tới Giới Vương, so với mình còn nhanh hơn.

Bất quá nghĩ đến cũng bình thường, Băng Mộng là phân thân của Thần Mộng, có linh hồn của Thần Mộng làm căn cơ, tốc độ đề thăng tu vi của Băng Mộng dĩ nhiên là nhanh, hơn nữa Thánh tộc xâm lấn, Thần Mộng cũng tăng nahnh bước chân đột phá của Băng Mộng, vì cầu đột phá Chân Thần nhanh hơn.

- Hắc y nữ tử kia truyền âm cho ta nói ngươi đi Thái cổ vũ trụ? Ngươi biết nữ tử kia là ai không?

Thần Mộng hỏi Lâm Minh, hiển nhiên nàng đối với Thái cổ vũ trụ có chút hiểu rõ.

- Vãn bối suy đoán, nữ tử kia là Hồn hậu Thánh Mỹ.

Lâm Minh nói như vậy, nhìn hướng Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên khẽ kinh ngạc, nhưng mà chợt nghĩ tới, cũng chỉ có thể là nàng, thân thể của đối phương bao phủ trong hắc sắc vân vụ, vô cùng thần bí, nhưng mà nàng lại có thể mơ hồ cảm nhận được sự cường đại cùng đáng sợ của nữ tử kia.

Tựa hồ ở bên trong những nữ tử có quan hệ với Lâm Minh, cũng chỉ có Thánh Mỹ có thần thông to lớn như thế.

- Chúng ta đi về trước, bây giờ không phải là thời điểm dừng lại, nơi này là vũ trụ của Thánh tộc, quá nguy hiểm!

Thần Mộng nói như vậy, hạm đội khởi hành, hướng Thần vực bay thẳng tới.

Trải qua mấy lần không gian đại na di, hạm đội liền trở về phía trước Thán Tức thần tường. Bởi vì đại kiếp ba mươi sáu ức năm một lần, Thán Tức thần tường giữa Thánh tộc cùng Thần vực hết sức yếu ớt, Thông Thiên thần chút xuất thủ, trực tiếp đả thông Thán tức thần tường.

Hạm đội mênh mông trở về Thần vực.

Nhìn tinh không quen thuộc, cảm thụ được thiên địa nguyên khí quen thuộc, trong lòng Lâm Minh tràn đầy cảm khái, Thần vực, hắn rốt cuộc trở lại rồi!

Lần này hắn rời đi chính là hơn hai mươi năm, trước sau đi Hồn giới, Thái cổ vũ trụ, mấy lần vào sinh ra tử, hôm nay rốt cuộc trở về bình an.

Thần Mộng Thiên Tôn, bạch ngọc đại điện.

Một đám Thiên Tôn của Nhân tộc, còn có Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc ngồi cùng một chỗ, Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên cũng ngồi ở trong đó.

- Các ngươi là hậu duệ của Thái cổ chư tộc trăm tỷ năm trước?

Rất nhiều Thiên Tôn Nhân tộc vẫn là lần đầu biết được thân phận của Thiên Tôn Cổ tộc, Thái cổ chư tộc ở trăm tỷ năm trước có danh tiếng quá vang dội rồi, chỉ là hiện tại xuống dốc đến không còn hình dáng nữa.

- Đúng.... Chúng ta cùng Thánh tộc chiến đấu nhiều năm, lần này trốn đi là đề nghị của Lâm tiểu huynh đệ, chỉ là trong quá trình chúng ta trốn đi tao ngộ Tạo Hóa thánh hoàng, suýt chút nữa toàn quân bị diệt...

Thân phận của Thái cổ chư tộc đã từng là kiêu ngạo của Đế Vô Ngân, nhưng mà hiện tại hắn lại cảm thấy thật sự không có gì tốt để kiêu ngạo nữa rồi.

- Cái gì? Gặp phải Tạo Hóa thánh hoàng? Vậy các ngươi...

Nhân tộc Thiên Tôn nghe được lời nói của Đế Vô Ngân đều là sợ hết hồn, bọn họ lại vẫn có thể sống sót được?

Lúc này Thần Mộng chậm rãi mở miệng nói:

- Chư vị yên tĩnh một chút, Tạo Hóa thánh hoàng đã bị nhóm võ đạo đồng tu của Thái cổ chư tộc cùng với Lâm Minh, Hỗn Nguyên Thiên Tôn hợp lực đánh trọng thương, trước mắt đang chữa thương, hơn nữa... Thái cổ chư tộc cùng Lâm Minh mang về phương pháp cứu thế cho chúng ta, có lẽ.... Nhân tộc chúng ta đã nghênh đón chuyển cơ...

Những lời này Thần Mộng chậm rãi nói ra, Nhân tộc Thiên Tôn ở tại chỗ đều sửng sốt.

Đoạn tin tức này thật sự quá lớn một chút.

Trọng thương Tạo Hóa thánh hoàng? Bọn họ làm sao làm được? Hơn nữa... Làm sao lại có quan hệ với Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã chết đi mười vạn năm?

Phương pháp cứu thế? Đó là cái gì?

Trong lòng Nhân tộc Thiên Tôn tràn đầy nghi ngờ, mà lúc này Thần Mộng nhìn Lâm Minh một cái, nói:

- Chính ngươi nói đi!

Vô luận đối với Nhân tộc hay là đối với Thái cổ chư tộc mà nói, có thể có lần chuyển cơ này, Lâm Minh đều là công thần lớn nhất!

Từ Tu La cấm địa mang ra phương pháp cứu thế, đến cải tạo Thần minh pháp chỉ, rồi đến đối kháng Tạo Hóa thánh hoàng, tác dụng của Lâm Minh là không thể thay thế.

Lâm Minh gật đầu, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nhịnh mà nói đến hành trình đi Hồn giới cùng Thái cổ vũ trụ của hắn, chẳng qua là giấu đi những lời nói kỳ quái mà Thánh Mỹ từng nói với hắn.

Nhân tộc Thiên Tôn tại chỗ đều nghe đến ngốc trệ.

Bọn họ đã sớm biết Lâm Minh một thân một mình rời đi, tìm kiếm phương pháp cứu thế cho Nhân tộc, nhưng chưa từng được người nào coi trọng.

Ở mọi người xem ra, đây căn bản là đang nói đùa.

Lâm Minh mới có tu vi gì, trước khi đi Lâm Minh cũng chỉ là có thể đánh bại Giới Vương đại giới mà thôi.

Mà Nhân tộc gặp phải lại là chủng tộc khổng lồ đáng sợ có mấy cái Chân Thần, hơn ngàn Thiên Tôn.

Ở trong tràng thiên địa hạo kiếp sắp đến này, Lâm Minh ngay cả một đóa hoa nước nhỏ cũng không được tính, cho dù là Thiên Tôn của Nhân tộc đều cảm thấy hi vọng xa vời, cơ hồ cảm thấy bọn họ phải ngồi chờ chết rồi.

Ở trong hoàn cảnh này Lâm Minh đi tìm đường ra cho Nhân tộc, có thể sao?

Nhưng kết quả thực tế lại làm cho bọn họ khiếp sợ không thôi.

Lâm Minh thật đúng là tìm được phương pháp cứu thế, cũng không phải là trực tiếp đối kháng với Thánh tộc, mà là tìm được đường lui cho Nhân tộc!

Chỉ là đường lui còn chưa đủ, Thần vực tam thiên giới tồn tại không biết bao nhiêu thế lực lớn của Nhân tộc, những thế lực này phải nhấ nhất thông báo tới, sau đó an bài rút lui là một công trình lớn, nếu như hiện tại Thánh tộc xâm lấn Thần vực mà nói, căn bản là sẽ không cho Nhân tộc thời gian rút lui.

Nhưng mà... hết lần này tới lần khác Lâm Minh liên thủ với Thái cổ chư tộc, thế nhưng đả thương Tạo Hóa thánh hoàng, đây quả thực là làm cho người ta không thể tin.

Rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn liên tục kinh ngạc nhìn hướng Lâm Minh, lần này Lâm Minh rời đi Thần vực tới Hồn giới cùng Thái cổ vũ trụ, có thể nói là sáng tạo một cái kỳ tích.

Hắn đối với Nhân tộc là có đại công lao, cơ hồ có thể so sánh với Phong Thần Thiên Tôn ở ba mươi sáu ức năm trước.

- Phương pháp thì tất cả mọi người đã rõ ràng đi.... Chính là trước khi Thánh tộc toàn diện xâm lấn, rút lui vào trong vũ trụ hoang dã của tam thập tam thiên.... Thần vực nhân khẩu ức ức triệu, hạ giới nhân khẩu còn nhiều hơn, muốn rút lui toàn bộ là không thể nào, chúng ta chỉ có thể rút lui tinh nhuệ, bảo tồn lại võ đạo văn minh cùng truyền thừa.

Chương 2056: Rút lui (2)

- Nói cách khác, ít nhất trong tương lai mười vạn năm, Nhân tộc tầng dưới chót cần sinh hoạt ở dưới thiết đề của Thánh tộc, mà tinh nhuệ của Nhân tộc thì phải đối mặt với hoang dã của tam thập tam thiên, khai phá, sinh tồn khó khăn! Về phần ngày sau, chúng ta là hủy diệt hay là lấy được cơ hội thở dốc liền phải nhìn vào nhóm nhân tộc tinh nhuệ khai phá hoang dã trong tương lai mười vạn năm, có thể bồi dưỡng được một nhóm thiên kiêu đối kháng được với Thánh tộc hay không.

- Nếu như có thể, như vậy chúng ta là có thể giết về Thần vực, tiêu diệt hết Thánh tộc, nếu như không thể, vậy chúng ta chỉ có thể chờ đợi diệt vong, dù sao Thán Tức thần tường cũng không phải là chỗ dựa vào tuyệt đối.

Thần Mộng Thiên Tôn nói một phen, Nhân tộc Thiên Tôn ở tại chỗ đều rơi vào trầm mặc.

Tam thập tam thiên, chỉ có thất trọng thiên thuộc về Hồn tộc, thất trọng thiên thuộc về Thánh tộc, lại có nhất trọng thiên là Thái cổ vũ trụ, còn có nhất trọng thiên là Thần vực.

Cộng dồn lại tổng cộng thập lục trọng thiên, trừ mười sáu trọng thiên này ra còn có mười bảy trọng thiên, cũng là tử địa, hoặc là hoang dã, nhưng vũ trụ này là bởi vì bách tộc đại chiến trăm tỷ năm trước mà từ từ xuống dốc, hơn nữa Thán Tức thần tường của những vũ trụ này là vô cùng chắc chắn, không hề giống như Thần vực, vũ trụ Thánh tộc, cách mỗi một chu kỳ nhất định liền sẽ từ từ suy yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Cho nên thời gian dài như vậy, mười bảy trọng thiên này một mực đều không có chủng tộc trí khôn hình người tồn tại.

Hiện tại Nhân tộc tinh nhuệ lợi dụng Thần minh pháp chỉ đả thông Thán Tức thần tường đi vào trong đó, không thể nghi ngờ là một tràng lữ hành gian khổ.

Có lẽ rất nhiều người sẽ ở trong khai phá chết đi, coi như là người còn sống sót cũng sẽ gặp phải Thánh tộc nhìn chằm chằm, sinh tử chưa biết!

Trong lòng rất nhiều võ giả Nhân tộc suy nghĩ cẩn thận những thứ này xong, đều rõ ràng nếu như trốn vào trong vũ trụ hoang dã sẽ có ý vị như thế nào...

Hơn nẫ bỏ qua bình dân của Thần vực, bọn họ cũng là cảm giác tâm tình trầm trọng, bất quá chuyện này là chuyện không có biện pháp, dù sao Nhân tộc tinh nhuệ mới là đối tượng trọng điểm săn giết của Thánh tộc, giết chết bọn họ chẳng khác nào xóa đi truyền thừa của Nhân tộc.

Mà bình dân dân chúng đối với Thánh tộc mà nói kỳ thật không có giá trị gì.

Trong lúc nhất thời không khí trong tràng ngưng trọng rất nhiều.

Lâm Minh đích xác là vì Nhân tộc tìm ra một con đường, nhưng mà con đường này tràn đầy gai bụi!

Lúc này Thần Mộng Thiên Tôn chậm rãi đứng lên.

- Ta, bao gồm các đệ tử của Thần Mộng thiên cung đều đã quyết định rời đi Thần vực tới khai hoang, như vậy các ngươi hiện tại có thể lựa chọn đi cùng với chúng ta, hoặc là ở lại Thần vực, ta biết các ngươi đối với cố thổ tất nhiên có tình cảm, rời đi là một lựa chọn khó khăn, nhưng mà có đôi khi, phải bỏ qua....

- Rời đi liền phải đối mặt với hung hiểm không biết, gánh vác hi vọng chấn hưng Nhân tộc.

- Lưu lại thì ý nghĩa ở dưới thiết đề của Thánh tộc, giãy dụa chiến đấu...

- Vô luận lựa chọn của các ngươi là loại nào, con đường đều hết sức gian khổ, ta chỉ hi vọng tương lai vô luận như thế nào các ngươi đều không thể dễ dàng buông tha, bởi vì vì Nhân tộc, đến thời khắc sinh tử chân thật, ba mươi sau ức năm trước chúng ta đã thua, còn có Thần vực hiện tại, nếu như chúng ta lại bại, vậy thì thật không còn đường lui nào nữa rồi.

Thanh âm của Thần Mộng Thiên Tôn trầm trọng, tất cả Nhân tộc Thiên Tôn ở tại chỗ đều ngừng hô hấp, trong lúc nhất thời trong đại điện yên tĩnh một mảnh, tiếng kim rơi đều có thể nghe được.

Mọi người đều mơ hồ ý thức được đây là một trường hội nghị trọng yếu liên quan đến tương lai của Nhân tộc!

- Ta đại biểu Phổ Đà sơn rời đi Thần vực, đi theo Thần Mộng thiên cung.

Thứ nhất mở miệng chính là Đại Tự Tại Phật, kỳ thật thì lão ở trước khi hội nghị bắt đầu liền đã biết được hết thảy rồi, hiện tại chỉ là biểu thị một cái thái độ.

- Ta cũng vậy, đi theo Thần Mộng Thiên Tôn!

- Ta cũng thế.

Rất nhanh liền có Thiên Tôn lục tục mở miệng, bọn họ đều nguyện ý đi theo Thần Mộng Thiên Tôn.

Bỏ qua Thần vực cũng là lựa chọn dưới tình huống vạn bất đắc dĩ hiện giờ.

- Tốt!

Thần Mộng hít sâu một hơi:

- Đã như vậy, việc này không thể chậm trễ, chúng ta hiện tại liền phân tán ra, triệu tập tinh nhuệ của các thế lực lớn, chuẩn bị rút lui, Tạo Hóa thánh hoàng mặc dù bị trọng thương nhưng mà nhiều nhất là dùng mấy năm liền có thể khôi phục... Chúng ta phải lợi dụng khoảng thời gian này hoàn thành công việc rút lui, có thể rút lui được bao nhiêu thì là bấy nhiêu.

Ở hư không nơi Tạo Hóa thánh hoàng biến mất, hơn hai mươi Thánh tộc Thiên Tôn bày ra Tạo Hóa đại trận, trận địa sẵn sàng nghênh địch.

Trừ cái này ra, còn có rất nhiều Giới Vương, Thánh Chủ, bọn họ phân bố ở chung quanh Tạo Hóa đại trận, chi chít như sao trên trời, chống đỡ cho đại trận vận chuyển.

Tất cả Thiên Tôn Thánh tộc sắc mặt đều không được tốt.

Bởi vì vốn là hồng bào Thánh tướng ở Thần vực mới vừa dẫn dắt một đám tàn binh bại tướng chạy về nơi này.

Kim quan Thiên Tôn vẫn lạc, hồng bào Thánh tướng thiêu đốt tinh huyết toàn thân, cảnh giới hạ xuống, đây tuyệt đối là thảm bại trước nay chưa từng có của Thánh tộc.

Mà thời điểm chút ít bại quân chạy về Thái cổ vũ trụ, mới biết được kỳ thật lúc trước Tạo Hóa thánh hoàng hạ đạt mệnh lệnh cho bọn họ đã bị Thái cổ chư tộc liên hiệp với Lâm Minh đánh cho trọng thương, hiện tại đang bế quan chữa thương.

Lúc này khiến cho bọn họ hoàn toàn mơ hồ rồ.

Tạo Hóa thánh hoàng, người nổi bật trong Chân Thần lại bị một đám Thiên Tôn của Thái cổ chư tộc cộng thêm Lâm Minh đánh thành trọng thương, điều này sao có thể?

- Thánh Hoàng bệ hạ, hắn...

Trong lòng hồng bào Thánh tướng buồn khổ, hắn vốn là nổi giận đùng đùng mà trở lại, nghĩ muốn bẩm báo với Tạo Hóa thánh hoàng, rồi sao đó để cho Tạo Hóa thánh hoàng triệu tập đại quân, đạp bằng Thần vực.

Nhưng mà cuối cùng lại nhận được một cái tin tức không thể tưởng tượng được như vậy.

- Bệ hạ đang bế quan, người nào cũng không gặp!

Thiên Tôn chịu trách nhiệm hộ pháp nói như thế, hồng bào Thánh tướng nuốt từng ngụm nước bọt, hắn cảm giác đầu óc của mình có chút không đủ dùng.

Thánh tộc rõ ràng là cường đại gấp mười lần so với Thần tộc, làm sao lúc chiến đấu lại biến thành một cái kết quả ly kỳ như thế?

Tạo Hóa thánh hoàng bế quan, hồng bào Thánh tướng chỉ có thể chờ.

Hắn mơ hồ đoán được thời gian lần bế quan này chỉ sợ sẽ không ngắn, có lẽ phải lâu đến hai, ba năm.

Ngay và lúc này, trong lúc bất chợt có uy áp phủ xuống, giống như tinh hà phong bạo tịch quyển vũ trụ.

Ở dưới uy áp khổng lồ này, tất cả Thánh Chủ, Giới Vương đều khó khăn chống đỡ, liên tục quỳ xuống trong hư không.

Thánh tộc Thiên Tôn mặc dù không đến nỗi không chịu được như thế, nhưng mà mọi người đều là tâm thần hồi hộp, không nghi ngờ chút nào, có thể thả ra uy áp bậc này không phải là Chân Thần thì không còn ai khác!

Chương 2057: Thiên Cương thần vương

Tất cả võ giả Thánh tộc ở trong hư không rối rít hành lễ.

Bọn họ đã cảm giác được một cỗ cương nguyên mênh mông như biển, đây chứng minh người tới là Thánh tộc Chân Thần!

Lúc này hư không rung động, ở vũ trụ hư không ngoài trăm vạn dặm hiện ra một cái mặt người khổng lồ, mặt người này phảng phất như dùng kim khí điêu khắc thành, trang nghiêm uy vũ, khí thế kinh người!

Tất cả võ giả Thánh tộc sau khi thấy mặt người cự đại này đều là trong lòng chấn động.

Thiên Cương thần vương!

Thánh tộc thất trọng thiên, có không chỉ là một Chân Thần.

Bình thời Chân Thần của Thánh tộc vô cùng thần bí, rất ít khi xuất hiện, thậm chí con dân của Thánh tộc căn bản không biết Thánh tộc rốt cuộc có mấy Chân Thần, cũng không biết phong hào của các Chân Thần rốt cuộc là cái gì.

- Thiên Cương thần vương, thần vương lánh đời của Thánh tộc, nghe nói tuổi của hắn so với Thánh Hoàng bệ hạ còn lớn hơn gần ức tuổi!

- Thiên Cương thần vương tới, hắn sẽ không phải... Bất lợi đối với Thánh Hoàng bệ hạ đi....

Mấy Thiên Tôn đỉnh phong phụ thuộc Tạo Hóa thánh hoàng nghĩ tới một phần quan hệ này, liếc mắt nhìn nhau, đều là nuốt từng ngụm nước bọt.

Nghe nói Thiên Cương thần vương một mực đều bất hòa với Tạo Hóa thánh hoàng, tựa hồ lúc trước bọn họ từng có tranh đấu, nói hai người bọn họ có tư thù cũng không quá đáng.

Hiện tại Thiên Cương thần vương chạy tới, nếu như muốn báo thù mà nói, những Thiên Tôn như bọn họ căn bản không đủ nhìn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn xuất thủ với Tạo Hóa thánh hoàng.

- Thiên Cương bệ hạ...

Mấy Thiên Tôn hết sức lo sợ tiến lên nghênh đón.

- Cút!

Thiên Cương thần vương quát lên một tiếng chói tai, mấy Thiên Tôn này phảng phất như bị phong bạo tịch quyển, liên tục đứng không vững, bọn họ tâm thần sợ hãi, không biết làm sao.

Bọn họ đều là người phụ thuộc Tạo Hóa thánh hoàng, Thiên Cương thần vương đối với bọn họ dĩ nhiên là không có cảm tình gì rồi.

Thiên Cương thần vương dần dần bay tới không gian vặn vẹo mà Tạo Hóa thánh hoàng bé quan, cười lạnh một tiếng.

Ý niệm của hắn vừa động, từ trong hư không thò ra một cái kim chúc đại thủ, đại thủ này thò tay tùy ý xé một cái, trực tiếp vạch ra không gian vặn vẹo mà Tạo Hóa thánh hoàng bế quan, rồi sau đó Thiên Cương thần vương sải bước đạp vào!

Rất nhiều Thiên Tôn tại chỗ chỉ có thể trơ mắt nhìn, không cách nào phản kháng, cũng không dám phản kháng, chỉ có thể cầu mong cho bọn họ không nên đánh nhau.

Một khi Tạo Hóa thánh hoàng chịu kích động, dẫn bạo nhục thân của Hoang, như vậy những Thiên Tôn như bọn họ toàn bộ đều bị cuốn vào bên trong chôn cùng rồi!

....

Ở trong bóng tối khôn cùng, hai bóng người đối lập, một người là Thiên Cương thần vương, mà một người khác chính là Tạo Hóa thánh hoàng.

Thân ảnh của Thiên Cương thần vương ở trong hư không cao lớn vô cùng, toàn thân tựa như kim chúc cấu thành, hắn không có tóc, cũng không có lông mi, đỉnh đầu giống như thủy tinh, hình dáng hơi mờ, thậm chí có thể mơ hồ thấy được đại não của hắn, tướng mạo như thế hết sức đặc thù.

- Tạo Hóa!

Thanh âm của Thiên Cương thần vương lạnh như băng, tràn đầy không gian vặn vẹo:

- Như thế nào lại thành bộ dáng này rồi, ngươi không phải là có bản lĩnh sao, gọi ta cùng Phiêu Vũ tới chẳng lẽ là tìm kiếm giúp đỡ?

Ở bên trong thanh âm của Thiên Cương thần vương mang theo ý vị giễu cợt, hắn tới nơi này dĩ nhiên là Tạo Hóa thánh hoàng chủ động yêu cầu.

Tạo Hóa thánh hoàng nhìn Thiên Cương thần vương, mặt không chút thay đổi, hắn chỉ là lạnh lùng nói:

- Phiêu Vũ đâu rồi?

Thiên Cương thần vương giơ tay phải lên, ở giữa khe hở có một cái vũ mao, miễn cưỡng nói:

- Nàng cảm thấy không cần thiết tới gặp ngươi, bất quá chúng ta nói chuyện, nàng tự nhiên có thể nghe được.

- Thật sao... Thì ra là như vậy!

Phiêu Vũ thần vương không bán mặt mũi, bất quá Tạo Hóa thánh hoàng cũng không để ý, cả Thánh tộc thất trọng thiên bọn họ kỳ thật chỉ có ba Chân Thần.

Trong đó Phiêu Vũ thần vương là nữ tử duy nhất, nàng hành tung thần bí, hàng năm quy ẩn, rất nhiều Thiên Tôn đỉnh phong cũng không biết Thánh tộc còn có một Chân Thần như vậy.

Tạo Hóa thánh hoàng nhìn Thiên Cương thần vương, gằn từng chữ nói:

- Hôm nay ta gọi ngươi tới là muốn cho ngươi cùng với Phiêu Vũ suất lĩnh đại quân đạp bằng Thần vực, diệt sát Nhân tộc!

Tạo Hóa thánh hoàng mặc dù bị thương nhưng mà thanh âm của hắn trung khí mười phần, rung động hư không.

Ánh mắt của Thiên Cương thần vương ngưng tụ, chợt cười lớn lên:

- Ha ha ha ha! Ta không nghe lầm chứ, để cho ta cùng Phiêu Vũ diệt sát Nhân tộc? Bằng cái gì? Không nên lấy lợi ích chủng tộc tới nói cho có lệ với ta, diệt sát Nhân tộc đối với Thánh tộc mà nói, chỗ tốt mặc dù có, nhưng cũng chỉ bất quá như vậy, đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi diệt sát Nhân tộc kỳ thực là vì mục đích của ngươi! Ta cùng với Phiêu Vũ tại sao phải giúp ngươi!

Thanh âm của Thiên Cương thần cương hùng hổ bức nhân, Tạo Hóa thánh hoàng khẽ trầm mặc, hắn đột nhiên vươn hai tay ra, ở đầu ngón tay của hắn có một hạt châu đỏ thẫm chậm rãi xoay tròn, đây chính là Hồng Mông linh châu.

Thấy Hồng Mông linh châu, ánh mắt của Thiên Cương thần vương thoáng cái sáng lên, linh châu này đối với võ giả luyện thể mà nói có chỗ tốt không thể tưởng tượng!

- Ngươi...

- Nếu như ngươi cùng Phiêu Vũ giúp ta, ta có thể cho các ngươi mượn hạt châu này trăm vạn năm! Nhưng mà ta có một cái yêu cầu, thời điểm diệt Nhân tộc, nhất định giết chết Lâm Minh!

Trong thanh âm của Tạo Hóa thánh hoàng tràn đầy sát cơ, hắn vội vã điều động hai cái Chân Thần Thánh tộc bất hòa với hắn tiến công Thần vực như thế chính là bởi vì trong lòng hắn có một loại dự cảm bất tường.

Hắn cảm giác Lâm Minh tựa hồ đem đồ vật trọng yếu nào đó đến Nhân tộc, nếu như không thể chém giết Nhân tộc, sẽ là dã hỏa thiêu bất tận, gió xuân thổi lại mọc.

Hơn nữa Lâm Minh người này để cho trong lòng Tạo Hóa thánh hoàng tràn đầy bất an.

Đây là một nhân tố không thể xác định, hắn chỉ có tu vi Thánh Chủ đỉnh phong, liền sinh ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với đại chiến giữa Thánh tộc với Nhân tộc cùng Thái cổ chư tộc, một khi tương lai hắn trưởng thành, tuyệt đối sẽ trở thành một cái đại họa.

Hắn trước kia một mực bởi vì tu vi của Lâm Minh quá thấp mà khinh thị, hiện tại hắn lại muốn không tiếc bất cứ giá nào đi giết chết Lâm Minh!

- Hồng Mông linh châu....

Thiên Cương thần vương nhìn viên hồng sắc linh châu này, hai mắt sáng rực, trong ánh mắt lộ ra một tia tham lam.

- Như thế nào, ngươi muốn vĩnh viễn đoạt lấy nó/

Tạo Hóa thánh hoàng cười lạnh một tiếng, nhưng không có thu hồi Hồng Mông linh châu, chỉ là lạnh như băng nhìn Thiên Cương thần cương:

- Muốn liên thủ với Phiêu Vũ, thừa dịp ta bị thương lấy đi tính mạng của ta, cướp đi Hồng Mông linh châu?

Một câu của Tạo Hóa thánh hoàng đả phá suy nghĩ trong lòng Thiên Cương thần vương, Thiên Cương thần vương không chút hoang mang, chỉ là nhàn nhạt cười, chưa trả lời.

- Ngươi có thể thử một chút, ta có biện pháp để cho các ngươi hối hận!

Chương 2058: Nguy cơ diệt thế (1)

Lúc Tạo Hóa thánh hoàng nói chuyện, hư không ở dưới người hắn, nhục thân khổng lồ kia của Hoang khẽ run rẩy, vô số huyết tuyền phun ra.

Ánh mắt của Thiên Cương thần vương ngưng tụ, hắn nhìn Tạo Hóa thánh hoàng, trong lòng sinh nghi.

Hắn cũng không biết Tạo Hóa thánh hoàng rốt cuộc ẩn tàng lá bài tẩy gì, nhưng mà lại tin tưởng trên người Tạo Hóa thánh hoàng nhất định có bí mật nào đó.

Hắn thậm chí hoài nghi, cái này có liên quan đến ác ma thâm uyên.

Bất kể nói như thế nào, để cho hắn hiện tại liên thủ Phiêu Vũ xuất thủ với Tạo Hóa thánh hoàng, hắn cũng không có nắm chắc, đây thuần túy là một loại cảm giác.

Tu vi đến cảnh giới Chân Thần này, tự thân số mệnh của bọn họ đã sớm ngưng tụ đến mức tận cùng, từ đó trong lòng võ giả sẽ sinh ra dự cảm loáng thoáng, mặc dù không phải mỗi lần đều chính xác, nhưng mà rất có giá trị tham khảo.

Bốn tháng sau, Phổ Đà sơn....

Đây là Thiên Tôn thánh địa có lịch sử lâu dài nhất Nhân tộc, thân ở Phổ Đà sơn có thể cảm nhận được nội tình nơi này thật sâu, phòng ốc, hành lang gấp khúc, bao gồm một bộ bích họa, thậm chí một khối gạch lát ở nơi này đều là lưu lại ấn ký lịch sử lâu đời...

Ba mươi sáu ức năm trước, Chân Thần Nhân tộc lãnh tụ Phong Thần chiến tử, Thiên Tôn còn dư lại cũng tử thương hơn phân nửa, rất nhiều thế lực Thiên Tôn theo đó hủy diệt, biến mất ở trong lịch sử trần ai.

Mà Phổ Đà sơn lại bảo vệ được đầy đủ, trong tàng kinh các của nó, chút ít võ đạo điển tịch trân quý kia đối với sự phát triển võ đạo văn minh ngày sau của Nhân tộc tao thành tác dụng vô cùng trọng yếu.

Lúc này ở lúc Nhân tộc sinh tử tồn vong, rất nhiều hùng chủ, tuấn kiệt của Nhân tộc lần nữa hội tụ đến Phổ Đà sơn, đối mặt với tràng phong bạo sắp xảy ra này.

Ở Phổ Đà sơn, trong một gian mật thất của Phật tông.

Gian mật thất này cực kỳ an tĩnh, trong không khí có hương khói phiêu đãng lượn lờ, vách tường bốn phía điêu khắc La Hán kim thân sừng sững cao lớn, ở giữa bức tượng la hán có tám cái mái vòm thô to chống đỡ, trên mỗi một cái đều có khắc một đầu Kim Long, tràn đầy một loại cảm giác cổ lão tranh vanh.

Đây là Bát Bộ Thiên Long Trụ hữu danh của Phổ Đà sơn, gian mật thất này là abor địa của cao tăng Phổ Đà sơn tĩnh tu, hôm nay Lâm Minh liền ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn trong gian mật thất này.

Ở trước người hắn có một lão giả mộc mạc đang ngồi.

Lão giả này sắc mặt khô héo, hốc mắt hãm sâu, làn da đã ảm đạm vô quang, trên đầu của lão chỉ còn lại thưa thớt vào cọng tóc, nhan sắc kia không phải là ngân bạch mà là khô vàng, liền giống như cây cỏ khô héo, lão ngồi ở trong này, cả người tràn đầy tử khí, phảng phất lão đã là một người chết.

- Lâm Minh... Có thể dạy ta đều đã dạy cho ngươi rồi... Đây chính là toàn bộ bí thuật sở học một đời của ta... Hi vọng hữu dụng đối với ngươi...

Lão nhân chậm rãi mở miệng, lão là sư tôn của Long Nha --- Tam Sinh lão nhân.

Ở trong tất cả Thiên Tôn Nhân tộc, Tam Sinh lão nhân là một dị loại, mặc dù lão không thể đột phá Chân Thần, nhưng mà lại bằng vào đủ loại bí pháp, sống ba tỷ năm, lão trải qua năm tháng đã lâu, là một bộ sử sống của Nhân tộc.

Khi Lâm Minh trở lại Thần vực, Thần Mộng liền triệu tập tất cả thanh niên tuấn kiệt của Thần vực bao gồm Quân Bích Nguyệt, Hành Si, Long Nha, Tiểu Ma Tiên ở trong đó, bắt đầu tập huấn.

Lần tập huấn này, tất cả bí pháp của Thiên Tôn Nhân tộc, bọn họ có thể tùy ý lựa chọn, không có tư tàng!

Muốn học cái gì liền đi học cái đó, hơn nữa Lâm Minh càng là được các đại Thiên Tôn trọng điểm chiếu cố, có lão Thiên Tôn không tiếc tiêu hạo tự thân tu vi vì Lâm Minh chỉnh sửa kinh mạch, đi tiêu trừ một chút vấn đề về căn cơ do tu vi tiến triển quá nhanh mang đến.

Mà về phần Thiên Tôn bí pháp, Lâm Minh cuối cùng lựa chọn chính là --- Tam Sinh Đồng!

Hắn cũng chỉ lựa chọn một loại bí thuật này.

Những vô thượng thần võ khác mặc dù cũng lợi hại, nhưng đối với Lâm Minh tu luyện Tu La thiên đạo mà nói, đã không có giá trị quá lớn, duy chỉ có Tam Sinh Đồng, đây là một loại bí pháp phụ trợ, có thể trực tiếp tăng lên năng lực chiến đấu của hắn, nó có thể dung hợp với tự thân thiên mục của Lâm Minh, bổ sung cho nhau, phảng phất là một bộ bí thuật vì suy tính cho Lâm Minh mà làm theo.

Ở trên bồ đoàn thật dày, ánh mắt của Tam Sinh lão nhân phảng phất đã không mở ra được rồi:

- Ngươi đã mở ra thiên mục đạo cung, so sánh với Long Nha càng thích hợp kế thừa bí thuật của ta, ta kéo dài hơi tàn ba tỷ năm, có thể có một truyền nhân dòng chính như Long Nha, hơn nữa cũng là một nửa truyền nhân như ngươi, có thể dự kiến truyền thừa của chính mình phát dương quang đại, chết cũng nhắm mắt rồi...

Tam Sinh lão nhân nói như vậy, Lâm Minh thi lễ một cái thật sâu, trịnh trọng nói:

- Đa tạ ân thụ nghiệp của tiền bối!

Tam Sinh lão nhân lắc đầu, chậm rãi nói:

- Là ta cảm ơn ngươi mới đúng, Nhân tộc cũng phải tạ ơn ngươi...

Lần này Lâm Minh trở về chẳng những vì Nhân tộc mang về phương pháp cứu thế, hơn nữa còn mang đến phục chế bản kim sắc thư hiệt của Thánh Điển.

Kim sắc thư hiệt phục chế bản này đến từ Thánh Mỹ, Thánh Điển là công pháp vượt xa cấp bậc Chân Thần, cho dù là phục chế bản cũng có dẫn dắt rất lớn đối với Thiên Tôn của Nhân tộc.

Hơn nữa đối với Thần Mộng song tu Pháp Thần mà nói, kim sắc thư hiệt đối với linh hồn có miêu tả khắc sâu quả thực giống như là vì nàng mà chế tạo ra!

Cho nên những ngày qua Thần Mộng Thiên Tôn chân không bước ra ngoài một bước, một mực tinh nghiên kim sắc thư hiệt, ngắn ngủi mấy tháng, nàng nhận được dẫn dắt thật lớn, vì nàng nhanh chóng bước lên cảnh giới Chân Thần mà xây xuống trụ cột kiên cố.

Dần dần công việc rút lui của Nhân tộc đã hoàn thành triệu tập giai đoạn đầu, bắt đầu từng bước từ Thần vực rút lui rồi.

Có thể đi đều là tinh nhuệ của Nhân tộc.

- Lâm huynh đệ, cạn ly rượu này đi!

Một thanh niên cầm chén rượu lên, trên mặt có chút cảm khái, có chút không nỡ, hắn là Bạch Nghiêu của Hạo Vũ thánh đại, cùng Lâm Minh không tính là có sinh tử chi giao gì, chỉ là quen biết trên Thần vực đệ nhất vũ hội, coi như là bằng hữu bình thường.

Nhưng mà ở trong hoàn cảnh Thánh tộc xâm lấn, Nhân tộc sinh tử tồn vong, cho dù là giữa hai người xa lạ với nhau đều sẽ tình đồng thủ túc...

Gần tới ly biệt, đều khiến người thương cảm, Lâm Minh đem rượu uống một hơi cạn sạch.

- Lâm huynh đệ, ngươi không đi sao?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Còn không vội...

Lâm Minh sờ tu di giới của mình, ở trong giới chỉ này có khối duyên chi đế ngọc thứ ba, hắn còn muốn đi Tu La Lộ, tiến vào thí luyện đệ thất tầng cuối cùng, lấy được độ hoàn thành cao hơn.

Bằng vào cái này đánh motojc ái cơ hội chiến thắng Thánh tộc!

Mà hiện tại, thí luyện cuối cùng còn chưa tới thời điểm mở ra...

Chương 2059: Nguy cơ diệt thế (2)

Bạch Nghiêu đi cùng một đám tinh nhuệ của Hạo Vũ thiên cung, còn có những tinh nhuệ của thế lực Thiên Tôn khác cùng nhau rời đi, chờ đợi bọn họ chính là hoang dã không biết, con đường này sẽ là một tràng khai thác cùng chém giết vượt mọi khó khăn gian khổ.

Lâm Minh biết, Bạch Nghiêu bọn họ chỉ là nhóm người đầu tiên phải đi, kế tiếp còn có nhóm thứ hai, nhóm thứ ba, nhóm thứ tư...

Mãi cho đến tất cả Nhân tộc tinh nhuệ đều đi sạch sẽ, cho đến tát cả Thiên Tôn thiên cung đều người đi nhà trống.

Ly biệt, không chỗ nào là không đang tiến hành.

Sư phụ đưa đồ đệ đi, chưởng môn tiễn đệ tử đi...

Có người đang uống rượu đưa tiễn, có người dùng sức ôm nhau.

Đối với người lưu lại mà nói, những người rời đi này đều là bằng hữu thân nhân của bọn hắn, đồng bào của bọn hắn.

Còn đối với người rời đi mà nói, bọn họ sắp rời đi vũ trụ là cố hương nhiệt thổ của bọn hắn, chịu trách nhiệm về gia tộc của bọn hắn, huyết mạch của bọn hắn, ọn họ trưởng thành, bọn họ hoan thanh tiếu ngữ, bọn họ đau khổ cùng bi tình...

Lâm Minh thở dài một hơi thật sâu, xoay người rời đi, không lại đi tham dự những thứu ly biệt thương cảm này nữa.

Hắn có quá nhiều chuyện muốn làm, mỗi một tức, mỗi một khắc đều đối với hắn mà nói là vô cùng trân quý.

Thời gian dần dần trôi qua, mỗi qua một thời gian ngắn đều có một nhóm người rời đi, Lâm Minh cũng không biết đã rời đi bao nhiêu người, mà liền ở một ngày kia, cục diện lại đột nhiên thay đổi!

Một Giới Vương mang thần sắc hoảng sợ vội vã xông vào Phổ Đà sơn, hắn mang đến một cái tin tức đáng sợ để cho mọi người không kịp chuẩn bị --- Thánh tộc toàn diện xâm lấn, bắt đầu!

Rất nhiều người đều ngây ngẩn cả người, rõ ràng Tạo Hóa thánh hoàng bị Lâm Minh cùng Thái cổ chư tộc khiến cho trọng thương, làm sao có thể khôi phục lại như cũ nhanh như vậy/

Mà nếu như không có Tạo Hóa thánh hoàng lĩnh quân, như vậy Thánh tộc đại quân nếu như xâm lấn Thần vực mà nói, thế tất thương vong thảm trọng!

- Làm sao có thể?

Hạo Vũ Thiên Tôn hoàn toàn sợ ngây người, ở trong lòng hắn không muốn tin tưởng cái tin tức đáng sợ này, hi vọng là bị sai lầm rồi.

Nhưng mà kế tiếp, trên tiền tuyến có Giới Vương tàn phế toàn thân máu tươi lui xuống, bọn họ lại mang đến một cái tin tức thứ hai, đó chính là Nhân tộc Thiên Tôn trấn thủ ở đại thế giới gần với Thánh tộc tất cả chết trận!

Thánh tộc quả thật bắt đầu toàn lực xâm lấn rồi!

Hơn nữa quy mô xâm lấn so với bọn hắn xâm lấn Thái cổ vũ trụ còn phải lớn hơn, dù sao chiến trường Thần vực rộng lớn, nhiều quân đội hơn nữa cũng thi triển ra được!

Hơn nữa Nhân tộc cũng biết được rồi, Thánh tộc lần này xâm lấn có một Chân Thần chỉ huy, tên của hắn là --- Thiên Cương thần vương.

Không có ai nghe nói qua cái tên này, nhưng mà chỉ bằng vào phong hào của Chân Thần liền để cho Nhân tộc Thiên Tôn tại tràng đều cảm nhận được áp lực trầm trọng!

Thánh tộc đại quân có Chân Thần, căn bản là khó có thể chống lại!

- Nguyên lai là những Chân Thần khác của Thánh tộc lĩnh đội...

Tạo Hóa thánh hoàng quả nhiên đang dưỡng thương...

Sau khi Thần Mộng Thiên Tôn nhận được tin tức, thở dài một tiếng, cho dù Thiên Cương thần vương không bằng Tạo Hóa thánh hoàng thì cũng không phải là bọn họ có thể đối phó.

Thiên Cương thần vương triệu tập đại quân Thánh tộc, lại từ trong tay Tạo Hóa thánh hoàng tiếp nhận binh quyền, làm xong hết thảy những cái này cũng chỉ dùng mấy tháng, mà chút thời gian này tinh nhuệ của Nhân tộc chỉ mới rút lui được một nửa!

- Mở ra hội nghị khẩn cấp!

Lần hội nghị này mở ra cực kỳ vội vàng, nhưng mà tất cả Nhân tộc Thiên Tôn, bao gồm một ít Nhân tộc tinh nhuệ còn chưa rút lui đều có mặt rồi.

Nhân tộc nghênh đón nguy cơ lớn nhất trong lịch sử!

Lần hội nghị này, từ vừa mới bắt đầu, trong không khí đã tràn ngập một cổ hào khí ngưng trọng.

Ở Thần Vực, còn có rất nhiều Nhân tộc tinh nhuệ đều chưa triệu tập, nếu như hiện giờ, Nhân tộc Thiên Tôn ở đây tập thể rút lui khỏi Thần Vực, vậy thì đám hậu bội Nhân tộc lưu lại đều sẽ bị đồ sát.

- Tốc độ rút lui cần nhanh hơn nữa...

Có Thiên Tôn nói, kỳ thật nói như vậy chính là muốn đề cao yêu cầu về tinh nhuệ rút đi, bọn hắn phải mang theo truyền thừa, cùng với các thiên tài xuất chúng nhất, thiên tài bình thường bọn hắn cũng không cách nào quản hết được.

- Cái này không có quá nhiều ý nghĩa... Có ít đỉnh tiêm thiên tài ở nơi sâu nhất trong Thần Vực, thậm chí có người còn trong các thế giới, tiểu thế giới, cách chúng ta quá xa, cho dù đề cao yêu cầu, bọn hắn cũng không đuổi đến kịp.

Có Thiên Tôn đang tranh luận chủ đề vây quanh lấy Thánh tộc, mỗi người ai giữ ý nấy.

Mà lúc này, Thần Mộng lại vãn yên lặng.

Không ít người hi vọng vào Thần Mộng, đợi nghe ý tứ của hắn, Thần Mộng đã là người đứng đầu Nhân tộc danh xứng với thực rồi.

Có thể nói, mỗi một quyết định của nàng đều liên quan đến tương lai của cả Nhân tộc.

Lúc này, Thần Mộng biểu lộ ngưng trọng, nhưng hô hấp lại không loạn chút nào, tĩnh như chỉ thủy.

Nàng mở miệng, thanh âm chậm chạp, lại cực kỳ hữu lực, nói từng chữ một.

Nàng nói:

- Chúng ta nghênh chiến!

- Cái gì!?

Thần Mộng Thiên Tôn vừa nói ra lời ấy, rất nhiều Thiên Tôn và tuấn kiệt trẻ tuổi ở đây đều ngây người.

Nghênh chiến?

Đối chiến với Thánh tộc có Chân Thần tọa trấn, không phải là lấy trứng chọi đá sao?

- Điều này sao có thể?

Một Thiên Tôn áo bào hồng đứng lên phản đối.

- Ta cũng không là phải thắng... Thần Vực là cố thổ của Nhân tộc, chúng là ta thủ hộ giả của Nhân tộc, cũng là thần trong lòng ức ức triệu thương sinh. Thánh tộc đột kích, chúng ta không thể không nói một tiếng đã bỏ rơi tất cả con dân được, cho dù là vì tương lai Nhân tộc, bọn hắn cũng sẽ không tiếp nhận cái cớ đó, cũng nên có người lưu lại, cho nhân loại một cái công đạo...

- Hơn nữa, chúng ta phải chiến, cũng là bởi vì cần tranh thủ thời gian rút lui, còn có hơn một nửa tinh nhuệ chưa rút lui, không thể bỏ qua bọn hắn được.

Thần Mộng nói đến đây đã đứng lên, nàng nói:

- Ta sẽ lưu lại... Nghênh chiến Thánh tộc, một bộ phận trong các ngươi có thể tự nguyện lưu lại cùng ta. Những người khác thì phải rời khỏi Thần Vực tiến đến Man Hoang vũ trụ!

Thần Mộng nói như vậy, rất nhiều người đều kinh trụ, Thần Mộng lại muốn ở lại Thần Vực?

Chuyện này tuyệt đối không được!

Bởi vì đối với Nhân tộc hiện giờ mà nói, tác dụng của Thần Mộng còn trọng yếu hơn cả Lâm Minh!

Vô luận ngươi là chinh chiến Tam Thập Tam Thiên Man Hoang, hay là ngày sau giết về Hồn Vực, đều không thể không có Thần Mộng!

Lúc này, Tam Sinh Lão Nhân đứng lên, chậm rãi lắc đầu nói:

- Thần Mộng... Ta lưu lại là đủ rồi, ta không còn bao nhiêu thời gian để sống nữa, đi Man Hoang cũng chỉ có thể chết già, để ta lưu lại Thần Vực, cho Thánh tộc một ít trí nhớ sâu sắc đi.

Tam Sinh Lão Nhân tuy rằng bộ dạng đã gần đất xa trời, nhưng hắn dù sao cũng là nhân vật đã sống ba trăm triệu năm, không người nào dám khinh thường hắn cả, cũng không người nào biết, hắn đến cùng lưu lại át chủ bài gì.

Chương 2060: Lông vũ

Nhất là lần đối chiến Thánh tộc này, Tam Sinh Lão Nhân kỳ thật vốn đã ôm ý định sát nhân thành nhân, một đỉnh tiêm Thiên Tôn quyết tâm liều chết, dù là Chân Thần cũng không thể bỏ qua.

Sau Tam Sinh Lão Nhân lại là một cái lão Thiên Tôn đứng lên, hắn nói:

- Nhân tộc ta tuy suy thoái, nhưng vẫn còn ngông nghênh, chúng ta mặc dù bại, cũng phải bại có tôn nghiêm, ta cũng lưu lại.

- Ta... Lưu lại!

Lại có thêm mấy Thiên Tôn lớn tuổi tỏ thái độ.

Những Thiên Tôn này, đều không ngoại lệ tuổi thọ đã không còn nhiều nữa, tu vị đã bắt đầu xuống dốc rồi.

Tương lai Nhân tộc bây giờ là thuộc về người trẻ tuổi

Tiến đến Man Hoang vũ trụ, tất cả đều chờ ở đông sơn tái khởi, những Thiên Tôn lớn tuổi kia đã không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi nữa rồi.

Lần lượt có mấy lão Thiên Tôn quyết định lưu lại.

Kể cả lão Thiên Tôn của Thái Cổ chư tộc cũng ý định lưu thủ Thần Vực, chỉ có những Thiên Tôn tráng niên như Đế Vô Ngân, Thác Bạt Khuê mang theo hi vọng của Thái Cổ chư tộc, đi Man Hoang vũ trụ khai thác.

Đồng thời những lão Thiên Tôn này cũng ngăn trở Thần Mộng Thiên Tôn, bảo nàng vô luận như thế nào cũng không thể lưu lại Thần Vực chịu chết, nếu thế thật sự quá đáng tiếc, Nhân tộc, cần Thần Mộng lãnh đạo.

Thần Mộng nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta lưu lại, cũng không phải chịu chết, ta có nắm chắc có thể sống sót rời đi, mà những Thiên Tôn khác lưu lại, cũng chưa chắc đã nhất định phải hi sinh...

Lời của Thần Mộng khiến rất nhiều Nhân tộc Thiên Tôn ngây ngẩn cả người.

Nàng muốn xuất lĩnh Nhân tộc Thiên Tôn đối kháng Chân Thần, nhưng vẫn có cách rời đi được sao?

- Nếu như là Tạo Hóa Thánh Hoàng thì nắm chắc của ta sẽ nhỏ hơn rất nhiều, nếu như là các Chân Thần khác thì cũng không phải là không thể đối kháng, đừng quên, chúng ta còn có một chiếc ‘ Tàu Hi Vọng ’!

Thần Mộng bổ sung nói.

Có Tàu Hi Vọng ở đây, quả thực có có thể chạy thoát!

Lúc này, Lâm Minh trong nội tâm khẽ động, đang muốn mở miệng.

Mà Thần Mộng ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Lâm Minh đã trực tiếp cự tuyệt nói:

- Ngươi đừng nói nữa, ngươi phải rời đi, hơn nữa giờ phải đi ngay.

- Ta...

Lâm Minh vốn định nói, Tàu Hi Vọng trong tay hắn, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất, nhưng mà thái độ của Thần Mộng lại kiên quyết như vậy.

- Lâm Minh, ngươi miễn là còn sống thì chính là uy hiếp lớn nhất của Thánh tộc, trận lưu thủ chiến này không cần ngươi, sự xuất hiện của ngươi, ngược lại sẽ khiến Thánh tộc không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đánh chết ngươi, chỉ sẽ tạo thành hiệu quả ngược lại thôi.

Lời của Thần Mộng lập tức đưa tới sự đồng ý của rất nhiều Thiên Tôn, Lâm Minh phải đi, lưu lại được không bù mất.

Lâm Minh chỉ đành phải đáp ứng.

Sau khi Thần Mộng làm ra quyết đoán, hội nghị lập tức kết thúc.

Tàu Hi Vọng lưu ở Phổ Đà sơn, đám tuấn kiệt trẻ tuổi Lâm Minh dưới sự dẫn dắt của một ít Thiên Tôn trẻ tuổi đi tới hậu sơn Phổ Đà sơn, ở đây đậu đầy linh hạm, linh thuyền, Thần cung, còn có linh điểu, tọa kỵ bay lượn lấy.

Qua chốc lát nữa, bọn người Lâm Minh sẽ cưỡi linh hạm xuất phát, tiến đến Man Hoang.

Rất nhiều người ôm nhau tống biệt.

- Tiểu tử, Nhân tộc liền nhờ vào ngươi rồi, đi Man Hoang, giết cho long trời lỡ đất đi!

Hạo Vũ Thiên Tôn trùng trùng điệp điệp đánh một quyền vào ngực Lâm Minh, Lâm Minh là tuấn kiệt trẻ tuổi của hội vũ tuyển bạt đầu tiên mà Hạo Vũ và Thần Mộng chủ trì, xem như là nhất mạch Hạo Vũ và Thần Mộng.

Lâm Minh trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hắn không nói gì, chỉ trùng trùng điệp điệp gật đầu, lại thi lễ một cái thật sâu với Hạo Vũ Thiên Tôn.

Hạo Vũ Thiên Tôn không đi, hắn lựa chọn lưu lại cùng Thần Mộng.

Hắn là lão chiến hữu của Thần Mông, quen biết đã lâu, hắn cũng là tráng niên, nhưng lại dứt khoát lưu lại, bởi vì hắn tin tưởng Thần Mộng, cũng tin tưởng chính mình.

Hắn không muốn chết trận, nhưng lại muốn tranh thủ một ít thời gian cho Nhân tộc.

Nghĩ đến ức ức triệu thương sinh Nhân tộc, bọn họ cần một cái công đạo.

Lần ly biệt này, nói là sanh ly tử biệt cũng không đủ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, dứt khoát bước lên linh hạm, không hề ngoái đầu lại nữa.

Nhưng mà khi Lâm Minh đạp vào linh hạm, lại không có ai chú ý tới, một đầu linh âm bay qua bầu trời dừng lại trên không linh ham, nó bay lượn xoay vòng lấy, một căn lông vũ từ trên lưng linh cầm kia tróc ra, chậm rãi phiêu xuống dưới.

Lông vũ này không chút thu hút, không khác gì linh vũ bình thường cả, nó chậm gãi rơi vào trên linh hạm, chậm rãi dính trên đó, sau đó dần dần sáp nhập vào thân hạm, biến mất không thấy gì nữa...

Vũ trụ dài đằng đẵng, mênh mông bát ngát.

Một chiếc linh hạm cực lớn im ắng chạy đi trong tinh không.

Chiếc linh hạm này tên là "Tân Kỷ Nguyên". Cái tên này biểu thị, Nhân tộc muốn mở ra một cái Tân Kỷ Nguyên, khiến chủng tộc lại lần nữa huy hoàng.

Lần lữ hành này, "Tân Kỷ Nguyên" linh hạm phải xuyên qua mười cái Đại Thế Giới trong Thần Vực mới có thể đến được một tiểu thế giới gọi là "Lam Tuyết Vực".

Tiểu thế giới này ẩn kín trong Hỗn Loạn Tinh Hải, nếu như không có tọa độ chuẩn xác thì khó mà tìm đến đây được.

Tận cùng Lam Tuyết Vực dựa vào Thán Tức Thần Tường, đằng sau Thán Tức Thần Tường này chính là một trọng vũ trụ khác của Tam Thập Tam Thiên -- Man Hoang vũ trụ.

Bởi vì Thán Tức Thần Tường của Man Hoang vũ trụ chưa bao giờ yếu bớt qua, cho nên trong vũ trụ cũng chưa từng có tánh mạng trí tuệ hình người nào đặt chân đến cả.

Mấy tháng trước, Nhân tộc phái hai mươi Thiên Tôn đến Lam

Tuyết Vực, liên thủ dùng thần minh pháp chỉ đả thông Thán Tức Thần Tường, cũng khiến cửa vào có thể duy trì.

Kế tiếp, tinh nhuệ Nhân tộc đều thông qua cửa vào tiến nhập Man Hoang vũ trụ, dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm một ít nơi bí ẩn, thành lập căn cứ, phát triển sinh tồn...

"Tân Kỷ Nguyên" là linh hạm Thiên Tôn Linh Bảo cấp, tốc độ so với "Tàu Hi Vọng" tự nhiên có khác biệt rất lớn, nó từ khi xuất phát đến khi bay tới đi phải hao phí hơn hai tháng.

Mà trong thời gian dài như thế cũng đủ để phát sinh rất nhiều chuyện rồi, ví dụ như một đám Thiên Tôn lưu thủ của Nhân tộc đại chiến với Thánh tộc...

Trong một gian đaị điện của linh hạm "Tân Kỷ Nguyên", rất nhiều Nhân tộc tuấn kiệt tụ tập ở chỗ này

Long Nha, Hành Si, Tiểu Ma Tiên, Vô Yên, Quân Bích Nguyệt, còn có Lâm Minh...

Những Thần Vực tuấn kiệt này lại lần nữa tụ họp rồi.

Nhớ năm đó, ở Thần Vực đệ nhất hội vũ, những tuấn kiệt này cũng chỉ mới hai mươi tuổi đến bốn mươi tuổi, hăng hái, chỉ điểm giang sơn.

Bọn hắn ở trên lôi đài triển lộ khả năng, ức triệu thương, cử thế chú mục, huy hoàng cỡ nào chứ!

Nhưng mà giờ cách hơn một trăm năm, bọn hắn lần nữa tụ họp, tuy rằng thực lực từng người đều có tiến bộ nhảy vọt, nhưng đối mặt với đại kiếp nạn của Thần Vực cũng chỉ có thể hốt hoảng trốn chết...

Lúc này, Tiểu Ma Tiên nhìn tinh không tráng lệ bên ngoài cửa sổ mạn tàu, sờ lấy bụng của mình, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Chương 2061: Xa nhau (1)

Ly khai cố thổ của mình, đi đến thế giới không biết, trong lòng đương nhiên sẽ cực kỳ phiền muộn.

Mà điều duy nhất khiến nàng cảm thấy may mắn chính là có Lâm Minh vẫn một mực ở cạnh nàng.

Lặng lẽ nhìn Lâm Minh ngồi xuống trong đại điện, Tiểu Ma Tiên nhấp nhẹ môi, ở trong tràng đại kiếp này, Lâm Minh cơ hồ chính là tất cả của nàng...

- Không biết tiền bối tộc ta, còn có Thần Mộng Thiên Tôn bọn hắn thế nào rồi... "

Vô Yên lẩm bẩm nói, một lòng khó có thể bình tĩnh, ở bên người nàng, Hành Si vân vê từng hạt Phật châu, tựa hồ như đang tụng kinh cầu xin, Long Nha thì dựa vào vách tường, trong tay cầm một bầu rượu, tự rót uống một mình, trầm mặc không nói.

Cách một lúc, Long Nha lại đổ tràn đầy một chén rượu, yên lặng nâng chén với hư không, rồi sau đó tưới rượu xuống dưới đất.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Lâm Minh thở dài, hắn biết rõ, Long Nha là đang tống biệt sư tôn của hắn...

Lúc này Nhân tộc quyết chiến với Thánh tộc, bọn người Thần Mộng, Hạo Vũ còn có thể có thể bình an trở về, mà có chút Thiên Tôn lớn tuổi đã ôm quyết tâm hẳn phải chết...

Hắn đứng dậy, muốn đi đến bên người Long Nha để uống một chén với Long Nha.

Mà đúng lúc này hậu, hắn đột nhiên tâm thần run lên, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

- Lâm ca! Ngươi làm sao vậy!

Tiểu Ma Tiên một mực chú ý Lâm Minh, phản ứng đột nhiên của Lâm Minh khiến nàng tâm thần xiết chặt, tu vị đã đến tình trạng như Lâm Minh sao có thể vố cớ vấp ngã như vậy được.

- Lâm Minh!

Những người khác cũng đứng dậy, đều ân cần nhìn Lâm Minh, bây giờ là thời kì phi thường, cho dù đang chạy trốn chết trong vũ trụ tương đối an toàn, bọn hắn vẫn luôn cảnh giác, sự khác thường của Lâm Minh khiến tâm thần bọn hắn đều xiết chặt lại.

- Ta không sao...

Lâm Minh khoát khoát tay, nhưng sắc mặt lại không được tự nhiên.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác được rõ ràng có một cổ cảm giác khó có thể hình dung xẹt qua gian phòng này, khiến tinh thần hắn trong nháy mắt thất thủ, mà trong khi suy nghĩ hắn trống rỗng, tựa hồ có một căn lông vũ đã rơi vào trong tinh thần chi hải của hắn, rồi sau đó chậm rãi đắm chìm trong đó.

Cọng lông vũ này thoạt nhìn không chút thu hút, giống như là lông vũ bình thường vậy, nhưng chính là loại bình thường này lại khiến trong lòng Lâm Minh phát lạnh.

Đây là một đám cảm giác ấn ký, hắn bị người theo dõi!

Nhưng mà khiến Lâm Minh ngoài ý muốn chính là, những người khác vậy mà đều không phát giác ra, chỉ có mình hắn phát hiện ra, nói cách khác, đạo cảm giác này, hơn phân nửa chỉ là nhằm vào một mình hắn mà đến.

Ý nghĩ này, khiến lòng bàn tay Lâm Minh toát mồ hôi lạnh, không nói cường độ của cảm giác đáng sợ kia, chỉ riêng cảm giác của đối phương có thể lặng yên không một tiếng động thẩm thấu qua tầng phòng hộ của "Tân Kỷ Nguyên", hơn nữa không hề quấy nhiễu đến rất nhiều đỉnh tiêm Thiên Tôn trên linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" đã không phải là điều mà một Thiên Tôn có thể làm được rồi.

Chẳng lẽ, thực lực của đối phương là.. Chân Thần!?

Trong nháy mắt, Lâm Minh cảm giác như rơi vào hầm băng, mình bị Chân Thần theo dõi!?

Đây quả thực là một tin tức vô cùng đáng sợ!

Đám cao thủ Thần Vực như Thần Mộng đều không ở đây, người trên chiếc linh hạm này không có ai có thể đối kháng Chân Thần!

Hơn nữa, ngay cả "Tàu Hi Vọng" cũng mất, càng không có Tu La pháp chỉ có thể trọng thương Chân Thần rồi...

Dưới loại tình huống này, một khi mình bị Chân Thần nhìn chằm chằm vào, cơ hồ đồng đẳng với tuyên bố tử vong!

- Là cố ý nhằm vào ta, hay chỉ là.., dò xét vô ý thức...

Lâm Minh tay chân băng hàn, kỳ thật ngay cả chính hắn cũng không tin, vào lúc này lại có Chân Thần đi ngang qua, đúng lúc dùng cảm giác dò xét bọn hắn...

Đối phương, chín thành chín là nhắm vào hắn mà đến rồi.

- Lâm ca, ngươi đến cùng làm sao vậy!?

Tiểu Ma Tiên nhìn Lâm Minh, thần sắc vô cùng lo lắng.

- Lâm thí chủ, vừa rồi đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, cũng đừng giấu diếm chúng ta nữa, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, tất cả khó khăn, mọi người đều nên cùng nhau giải quyết, chúng ta không giải quyết được, còn có Nhân tộc Thiên Tôn.

Hành Si chậm rãi nói, Lâm Minh trong lòng đắng chát, thật sự là Thiên Tôn cũng không giải quyết được ah...

- Ta không sao, chỉ là vừa rồi trong lòng đột nhiên có một dự cảm bất an mãnh liệt, có thể là đã xảy ra điềm xấu gì đó rồi.

Lâm Minh nói cũng không giả, thứ nhất là hắn cũng không hoàn toàn khẳng định. Thứ hai là cho dù nói ra, cũng không có ý nghĩa gì cả, ngược lại còn khiến Tiểu Ma Tiên thương cảm, vào lúc này, không ai có thể ngăn được Chân Thần cả.

Nói ra chẳng khác nào nói cho mọi người biết là hắn sắp chết chứ!

Hơn nữa tệ nhất là một khi có Chân Thần đuổi theo "Tân Kỷ Nguyên" linh hạm, vậy thì tất cả mọi người bên trong linh hạm này đều phải chôn cùng mất!

Lời của Lâm Minh khiến mọi người bán tín bán nghi.

Bất quá số mệnh võ giả tích lũy đến cảnh giới nhất định, quả thật có thể xin ra một ít cảm gác kỳ dị, xu cát tị hung.

Lâm Minh vừa rồi dự cảm được điềm xấu, chẳng lẽ là tiền tuyến xảy ra chuyện?

Thần Mộng Thiên Tôn, sẽ không phải có gì ngoài ý muốn đấy chứ?

Rất nhiều người trong lòng đều phủ kín một tầng mây đen. Thần Mộng là tinh thần trụ cột của Nhân tộc, nếu nàng vẫn lạc, vậy thì không nói đến tổn thất trực tiếp của Nhân tộc, chỉ riêng ở phương diện sĩ khí thôi đã cực kỳ không ổn rồi.

Mọi người cuối cùng yên tĩnh lại, mà lúc này, Lâm Minh âm thầm nắm chặt hai đấm, trong nội tâm tâm thần bất định, giống như ngồi trên đống lửa vậy.

Cảm giác đáng sợ kia giống như tử thần báo tang vậy, nó còn có thể lại đến sao?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua ý nghĩ này, mà chỉ một phút đồng hồ sau, cảm giác kia lại lần nữa bao phủ Lâm Minh!

Lúc này đây, nó thập phần r nhỏ, giống như một cọng lông vũ nhẹ nhàng xẹt qua trái tim Lâm Minh vậy, nhưng cảm giác áp bách sinh ra lại khiến hồn hải Lâm Minh gần như thất thủ!

Hơn nữa trong cảm giác này, rõ ràng còn mang theo sát ý nhàn nhạt!!

Cảm giác giống như cọng lông vũ, sát ý khiến người tuyệt vọng.

Quả nhiên là có một tên Chân Thần, đã tập trung vào mình!

Cọng lông vũ kia chính là dấu hiệu của Chân Thần, ban đầu ở Hồn Giới Nguyên Mộng vũ trụ, Đại Phạm Thần Vương cũng dùng thủ đoạn như vậy với Lâm Minh.

Đây là một loại vô thượng bí pháp, thông qua máu tươi, mảnh da, tóc, thầm chí là đồ vật từng dùng mà mục tiêu lưu lại để nhớ kỹ đặc thù tánh mạng của mục tiêu, rồi sau đó trả một cái giá lớn nhất định, hao tổn tinh thần lực nhất định, ở trong thế giới rộng lớn tìm kiếm ra mục tiêu.

Năm đó, phạm vi tìm tòi của Đại Phạm Thần Vương còn không lớn lắm, Lâm Minh bị hắn tìm được, cũng là bình thường.

Còn lần này, cả Thần Vực 3000 giới, cực kỳ rộng lớn nhưng đối phương vẫn có thể tìm kiếm tập trung lấy Lâm Minh!

Thần thông như thế, khiến trái tim Lâm Minh băng giá đến tuyệt vọng!

- Trời xanh, thật sự muốn vong ta sao? Ta lập chí leo lên đỉnh phong võ đạo, nhưng giờ phải vẫn lạc sao?

Chương 2062: Xa nhau (2)

Lâm Minh trong lòng cười thảm, Thánh tộc, thật là để mắt hắn, nếu như hắn không đoán sai thì Thánh tộc đã chuyên môn phái ra một Chân Thần đến đuổi giết mình.

Thực lực hắn hiện giờ ngay cả Thiên Tôn cũng đánh không lại, đối phương lại phái Chân Thần tới giết hắn, thủ bút thật lớn!

Bọn hắn muốn thừa dịp chính mình còn chưa lớn lên triệt để xóa tên mình khỏi thế giới này để phòng ngùa hậu hoạn!

Lâm Minh thất hồn lạc phách đứng người lên.

Hắn cả đời này phát triển đến bây giờ, không biết đã đối mặt bao nhiêu tử vọng, nhưng lại chưa bao giờ có lần nào lại tuyệt vọng như giờ!

- Lâm Minh, ngươi... "

Bọn người Vô Yên, Hành Si, Quân Bích Nguyệt ân cần nhìn Lâm Minh, bọn hắn đều cảm giác được, Lâm Minh không đúng.

- Đến cùng có chuyện gì, ngươi đang gạt chúng ta?

- Không có gì.

Lâm Minh đột nhiên nở nụ cười, cười đến có chút buồn bả:

- Thật có lỗi, ta có lẽ.., không thể cùng các ngươi đến Man Hoang khai thác tân thế giới rồi...

- Cái gì!?

Lời của Lâm Minh khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, nhất là Tiểu Ma Tiên, trái tim cũng như co rút lại.

- Vì sao!?

Tiểu Ma Tiên khóe mắt rưng rưng, cắn môi nhìn về phía Lâm Minh, thanh âm run rẩy.

Lâm Minh nhìn Tiểu Ma Tiên, trong nội tâm réo rắt thảm thiết, hắn không thể tiếp tục lưu lại trên linh hạm nữa, nếu thế chỉ có thể khiến mọi người trên linh hạm đều hi sinh vô ích, thậm chí ngay cả điểm tập kết của Nhân tộc cũng bị bạo lộ.

Hắn muốn nói mình bị Chân Thần tập trung, nhưng thấy Tiểu Ma Tiên ứa nước mắt, hắn như thế nào cũng nói không nên lời...

Hắn không muốn trước khi rời đi lại trông thấy bộ dáng thương tâm muốn chết của Tiểu Ma Tiên.

Hơn nữa hắn biết rõ nếu như nói ra, Tiểu Ma Tiên biết rõ hắn hẳn phải chết, tuyệt sẽ không thả hắn đi, mà sẽ cùng hắn đồng sanh cộng tử.

Cuối cùng nhất, Lâm Minh nói:

- Ta có một số việc muốn đi làm, phải rời đi...

Nghe xong lời Lâm Minh, phản ứng của Tiểu Ma Tiên là bước nhanh tới, trực tiếp nhào vào trong ngực Lâm Minh, ôm chặt lấy Lâm Minh, phảng phất giống như nếu buông lỏng sẽ mất đi vậy

- Mang ta đi cùng đi

Tiểu Ma Tiên đã hạ quyết tâm, cũng không buông tay, bởi vì trong lòng nàng cũng dâng lên một dự cảm bất an mãnh liệt, tựa hồ lần này từ biệt, sẽ không cách nào nhìn thấy Lâm Minh được nữa vậy.

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại đang nhẹ nhàng run rẩy trong ngực, cảm thụ được tâm linh yếu ớt của Tiểu Ma Tiên lúc này, trong lòng Lâm Minh không biết có tư vị gì, cuối cùng, hắn vẫn dùng sức đẩy Tiểu Ma Tiên ra, trong giọng nói mang theo một tia kiên quyết và lạnh lùng:

- Đừng hồ đồ nữa, ngươi đi theo ta, chẳng những không giúp được ta mà còn sẽ liên lụy đến ta, ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lời Lâm Minh, còn có ngữ khí của hắn, đều lạnh lùng vô tình, Tiểu Ma Tiên ngây người.

Nhưng tuấn kiệt trẻ tuổi khác cũng không biết làm sao, bọn hắn có thể khẳng định, trên người Lâm Minh đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng Lâm Minh không chịu nói.

- Ngươi đi như vậy, Thiên Tôn chủ sự sẽ không đồng ý đâu.

Quân Bích Nguyệt nhíu nhíu mày, hắn tuy rằng không biết Lâm Minh đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn ẩn ẩn cảm giác, Lâm Minh rời đi tựa hồ là vì Nhân tộc, vì tính mệnh của tất cả mọi người trên chiếc linh thuyền này.

- Vào lúc này, không có ai sợ chết cả, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Long Nha cũng mở miệng nói, hắn càng thêm trực tiếp, trực tiếp rút kiếm ra.

- Ta sẽ nói rõ với Thiên Tôn chủ sự, rời khỏi, ta còn có sinh cơ, lưu lại, ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Minh trong khi nói chuyện đã xoay người rời đi, rời khỏi linh hạm, cần cáo tri với Thiên Tôn ở phòng điều khiển chính, hắn mở khoang thuyền ra.

Mà lúc này, Tiểu Ma Tiên lại lần nữa bắt lấy Lâm Minh.

- Lâm ca...

Tiểu Ma Tiên tựa hồ đã dùng hết khí lực toàn thân, nàng cầm lấy tay Lâm Minh, thanh âm gần như là đang cầu xin.

- Ngươi còn nhớ rõ năm đó Yêu Đế thọ yến, Tạo Hóa Thánh Tử dùng hậu lễ cầu hôn, mà ngươi lực áp Tạo Hóa Thánh Tử đoạt ta đi không?

- Ngươi tại thọ yến, cường đại, khí phách, không thể ngăn cản, bao nhiêu vũ trụ hùng chủ đều bị ngươi thuyết phục. Ngày đó, cũng là thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời ta...

- Ta vứt bỏ chủng tộc của ta, vứt bỏ gia gia của ta, đi theo ngươi đến Man Hoang vũ trụ, ta hiện giờ đã không còn gì nữa, nhưng ta chưa từng hối hận, bởi vì ta còn ngươi... Nhưng mà.. Ngươi muốn ta ngay cả ngươi cũng mất đi sao?

Lời của Tiểu Ma Tiên phảng phất như một thanh đao nhọn đâm vào tim Lâm Minh.

Thân thể Lâm Minh run rẩy, đau nhức không cách nào hô hấp, hắn quay đầu nhìn Tiểu Ma Tiên, nhìn nữ hài tử nước mắt dàn dụa trước mắt.

Cuối cùng nhất, hắn ôm nàng.

Hắn nói khẽ bên tai Tiểu Ma Tiên:

- Chiếu cố tốt con của chúng ta, nó là tánh mạng kéo dài của ta.

Nói xong những lời này, Lâm Minh không hề dừng lại, hắn nhanh chóng rời đi, lưu lại Tiểu Ma Tiên với thần sắc buồn bả, thân thể mềm mại run rẩy.

Nàng bất lực co quắp ngã xuống bên tường, trơ mắt ra nhìn bóng lưng Lâm Minh, biến mất ở ngõ rẽ hành lang.

...

Cửa khoang thuyền linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" mở ra.

Một bóng người đơn bạc, yên lặng rời khỏi linh hạm, bay vào sâu trong tinh không.

Lâm Minh không hề giấu diếm Thiên Tôn chủ sự, hắn đều nói rõ ra hết.

Tuy rằng tất cả mọi người nguyện ý cùng i Lâm Minh đánh một trận đẫm máu, nhưng hy sinh vô vị không có bất kỳ ý nghĩa gì, huống chi người trên linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" chính là hi vọng của Nhân tộc...

Lâm Minh cứ như vậy rời đi.

Trong vũ trụ rộng lớn vô biên, thân ảnh Lâm Minh lộ ra càng thêm cô độc...

- Tánh mạng, thật sự là nhỏ bé...

Lâm Minh nhìn vũ trụ mênh mông, nó có thể dễ dàng tồn tại mấy trăm ức năm, hơn một ngàn ức năm.

So với vũ trụ mà nói, tánh mạng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủn.

Dù là một ít hùng chủ tuyệt thế trước kia, hiện giờ cũng đều đã hóa thành hạt bụi...

Một số năm sau, mình cũng sẽ là một hạt sao?

Tinh không mênh mông, Lâm Minh theo Thể Nội Thế Giới trong lấy ra Hỗn Nguyên Thiên Cung., chương mới nhất phỏng vấn:..

Đây là Thiên Tôn Linh Bảo mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn lưu cho hắn, đã từng vài lần cứu tính mạng hắn, mà vào thời khắc này, Lâm Minh cô độc một người dẫn dắt Thánh tộc Chân Thần rời đi, làm bạn với hắn cũng chỉ có tòa Hỗn Nguyên Thiên Cung này thôi.

Lâm Minh chỉ có tu vị Thánh chủ đỉnh cao, lại bị Chân Thần đuổi giết, tương đương với đã bị phán tử hình rồi.

Nhưng Lâm Minh lại chưa từng buông tha, kỳ thật trong lòng của hắn, đã nghĩ kỹ phương pháp trốn chết, tuy rằng hi vọng thành công xa vời đến khiến lòng người lạnh ngắt.

Lâm Minh cũng không triển khai kế hoạch trước kia của mình, mà khu động lấy Hỗn Nguyên Thiên Cung, bắt đầu Không Gian Đại Na Di.

Hắn muốn tận lực cách linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" xa một chút, miễn cho liên lụy đến bọn hắn.

Tánh mạng mọi người trên thuyền đối với Lâm Minh mà nói rất quan trọng yếu, nơi đó chẳng những có hi vọng Nhân tộc, mà còn có bằng hữu, thê tử, hài tử của mình...

Hắn tuyệt không cho phép linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" xuất hiện bất cứ sự cố nào.

Chương 2063: Phiêu Vũ Thần Vương

Hắn không ngừng bay vào sâu trong tinh không, mà đúng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên chấn động, sắc mặt đại biến, ngay trong nháy mắt vừa rồi, trong đầu hắn vậy mà vang lên một giọng nói!

Đó là thanh âm một nữ tử, thanh âm đạm mạc mà lạnh như băng...

- Ngươi tựa hồ đã rời khỏi đồng bọn của mình rồi?

Nữ tử thần bí trì hoãn nói, Lâm Minh tâm thần chấn động, hắn cắn chặt răng, không trả lời, hắn biết rõ chủ nhân thanh âm này chính là Chân Thần đang đuổi giết hắn.

Đối phương dĩ nhiên là một nữ nhân.

Lâm Minh trong nội tâm có chút luống cuống, vị trí của hắn hiện giờ cách linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" nhiều nhất chỉ vài tỷ dặm. Nếu như nữ sát tinh này giết mình, lại đuổi theo "Tân Kỷ Nguyên" thì hoàn toàn có thể đuổi theo kịp.

Hậu quả kia, không thể lường được!

- Ngươi tựa hồ đang lo lắng?

Thanh âm nữ tử có một chút hiếu kỳ:

- Là đang lo lắng cho tính mạng đồng bọn sao? Ta rất kinh ngạc... tánh mạng của ngươi còn khó giữ được, lại còn có tâm tư lo lắng cho người khác, ngươi chủ động rời khỏi chiếc linh hạm kia, tựa hồ cũng là muốn dùng hi sinh của mình để bảo toàn đồng bạn sao?

- Ta rất khó lý giải suy nghĩ của ngươi. Nhưng ta vẫn khâm phục dũng khí của ngươi khi làm ra lựa chọn đó. Để tỏ lòng tôn trọng của ta, ta cho ngươi biết tên của ta -- ta gọi Phiêu Vũ.

Phiêu Vũ...

Phiêu Vũ Thần Vương sao?

Lâm Minh chưa từng nghe qua cái tên này, Chân Thần trong vũ trụ này có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng có rất ít người có thể liệt kê ra hết tất cả Chân Thần. Có rất nhiều Chân Thần ở trạng thái nửa quy ẩn, cường đại mà lại thần bí.

- Ngươi có thể yên tâm, ta không có hứng thú giết những người kia, ta lần này ra tay, là được người nhờ vả, ta cũng chỉ định giết một mình ngươi thôi, giết ngươi, ta tự nhiên sẽ rời đi.

Thanh âm nữ tử vang vọng bên tai Lâm Minh.

Lâm Minh trong nội tâm khẽ động:

- Được người nhờ vả?

- Không sai... Ta thiếu nợ một phần nhân tình, chỉ là không nghĩ tới, cách trả nhân tình chỉ là cần ta đuổi giết một Thánh chủ, nó khiến ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi...

- Thì ra là vậy...

Lâm Minh dãn nhẹ một hơi, cũng không phải là mỗi một Thánh tộc Chân Thần, đều muốn đưa Nhân tộc vào chỗ chết.

Như vậy ít nhất linh hạm "Tân Kỷ Nguyên" được bảo tồn rồi.

Bất quá Tạo Hóa Thánh Hoàng vậy mà mời ra hai Chân Thần, một người suất lĩnh đại quân đánh Thần Vực, người khác chuyên môn tới giết mình, coi trọng hắn tới loại trình độ này, khiến Lâm Minh phải im lặng.

Thánh chủ đỉnh phong bị Chân Thần đuổi giết, quả thực chính là trò cười lớn nhất thiên hạ

Tốc độ Lâm Minh chậm lại, cuối cùng lại hoàn toàn ngừng.

Lâm Minh từ trong Hỗn Nguyên Thiên Cung bay ra ngoài, thu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung, lại từ trong Tu Di giới lấy ra một tấm lệnh bài.

Tấm lệnh bài này cực kỳ cổ xưa, mặt ngoài có khắc đường vân cực kỳ phức tạp.

- Tu La Lệnh?

Nữ tử thần bí dường như đã cách Lâm Minh rất gần, đã có thể quan sát được nhất cử nhất động của Lâm Minh rồi, hơn nữa, nàng cũng nhận ra lệnh bài năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Ý định của Lâm Minh chính là trốn vào Tu La Lộ.

Rồi sau đó... Tiến vào Uổng Tử Cốc!

Hiện giờ thí luyện cuối cùng nhất vẫn còn rất lâu mới có thể mở ra, Lâm Minh muốn tránh nữ tử thần bí, chỉ có đường lui duy nhất đó là -- Uổng Tử Cốc!

Uổng Tử Cốc là một tuyệt địa, đỉnh tiêm Thiên Tôn tiến vào cũng sẽ bị nhốt trong đó.

Nhưng Chân Thần có thể bị nhốt không?

Lâm Minh không biết, Uổng Tử Cốc là chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, dù sao giờ đã cách 10 tỷ năm, lực trường suy yếu, có thể vây khốn Chân Thần hay không vẫn khó nói.

Ví dụ rõ ràng nhất chính là Tu La pháp chỉ do chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, nhưng lại không giết chết được Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Hơn nữa... Cho dù Uổng Tử Cốc có thể vây khốn nữ Chân Thần này, nàng nói không chừng cũng sẽ vì không biết tình huống Uổng Tử Cốc mà trực tiếp đuổi theo giết mình, như vậy mặc kệ nàng về sau có thể đi ra hay không, đối với Lâm Minh mà nói đều không có ý nghĩa gì cả, bởi vì Lâm Minh sẽ bị Phiêu Vũ Thần Vương giết chết trong cốc.

Lui một vạn bước nói, mặc dù Phiêu Vũ không truy vào, nhưng sau khi Lâm Minh tiến vào Uổng Tử Cốc cũng thành cá trong chậu.

Ngoại giới một năm, trong cốc mười năm.

Nếu như Uổng Tử Cốc bị Phiêu Vũ phong tỏa, Lâm Minh ở bên trong phải ngốc tới khi nào đây?

Một mực bế tử quan cũng không thể nào tu đến cảnh giới có thể chống lại Chân Thần được, đợi đến lúc thương thế Tạo Hóa Thánh Hoàng tốt hơn, hắn cũng sẽ giết vào Tu La Lộ, vậy thì Lâm Minh sẽ có đường sống sao?

Loại ý niệm này hiện lên trong đầu Lâm Minh.

Hơn nữa thậm chí có thể trước khi Lâm Minh tiến vào Uổng Tử Cốc đã bị Phiêu Vũ đuổi theo rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh trong nội tâm đắng chát, đây là một con đường chạy trốn xa vời cỡ nào chứ...

Đúng vào lúc này, tinh thần chi hải của Lâm Minh lại lần nữa vang lên thanh âm Phiêu Vũ Thần Vương:

- Lấy ra Tu La Lệnh, ngươi định tiến vào Tu La Lộ sao? Nó sẽ chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn thôi.

Tu La Lộ vốn cũng không phải là cấm địa gì, chỉ cần có thông đạo, hoặc là có Tu La Lệnh thì ai cũng có thể tiến vào đó.

Mà Chân Thần có thể đánh nhau thông Thán Tức Thần Tường, muốn tiến vào Tu La Lộ lại càng thêm đơn giản.

Lâm Minh trốn vào Tu La Lộ, Phiêu Vũ Thần Vương sau đó có thể đuổi vào ngay.

Tu La Lộ tuy rằng cũng là một cái Đại Thế Giới, nhưng địa vực so với Thần Vực không lớn lắm, Phiêu Vũ Thần Vương cùng vào với Lâm Minh, khoảng cách giữa bọn hắn sẽ được rút ngắn rất lớn.

Lâm Minh không thể xác định địa điểm truyền tống, đến Tu La Lộ rồi nhưng không biết cách Uổng Tử Cốc có xa lắm không, hắn còn phải xác định vị trí của mình, sau đó lại minh xác phương hướng Uổng Tử Cốc.

Thế nhưng Phiêu Vũ Thần Vương lại khác, có Chân Thần dấu hiệu, nàng có thể trực tiếp giết qua.

Trong khi Lâm Minh cái gì cũng chưa làm rõ thì nói không chừng Phiêu Vũ Thần Vương đã đuổi tới rồi.

Như vậy tính ra khả năng chạy trốn của Lâm Minh chỉ sợ còn chưa đến một phần vạn...

Nhưng mà, mặc kệ xa vời cỡ nào, Lâm Minh chỉ có thể lựa chọn như vậy, nếu không hắn càng phải chết không thể nghi ngờ.

Nắm Tu La Lệnh trong tay, Lâm Minh bắt đầu rót năng lượng vào Tu La Lệnh...

Nhưng mà có chút kỳ quái chính là, vốn dựa theo kinh nghiệm của Lâm Minh thì chỉ cần một nén nhang là đã có thể khởi động Tu La Lộ.

Nhưng bây giờ, đã một phút đồng hồ rồi, rót vào nhiều năng lượng như vậy nhưng Tu La Lệnh vẫn không có phản ứng gì.

Lâm Minh nhíu chặt lông mày, năng lượng rót vào càng thêm mãnh liệt, nhưng Tu La Lệnh chỉ hiện ra ánh sáng nhạt, hoàn toàn không có ý mở ra không gian thông đạo.

- Đây là làm sao vậy?

Lâm Minh trong nội tâm hốt hoảng, chẳng lẽ Tu La Lệnh xảy ra vấn đề, hoặc là có hạn chế số lần sử dung sao?

Chương 2064: Bẫy rập xinh đẹp (1)

Trời xanh ngay cả chút hy vọng xa vời như vậy cũng không cho hắn sao?

- Truyền tống, truyền tống cho ta đi!

Lâm Minh dốc hết tất cả năng lượng trong cơ thể, giống như là lúc trước khu động Tu La Cổ Thần Pháo vậy, không hề giữ lại rót toàn bộ tinh khí thần của mình vào trong Tu La Lệnh.

Hắn cắn chặt răng, toàn thân đều đắm chìm trong thần quang, trong lòng lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên, Tu La Lệnh chấn động lên, ở sau lưng Lâm Minh, không gian "Tạch tạch tạch" nứt ra.

Giống như có một đôi bàn tay lớn, đang không ngừng xé rách không gian ra vậy, mảnh vỡ không gian tứ tán, lộ ra một đầu không gian thông đạo thâm thúy đen kịt!

Không gian thông đạo này không biết thông hướng phương nào, bên trong thổi ra Thời Không Phong Bạo đáng sợ, Lâm Minh không chút nào hoài nghi, mặc dù một ngôi sao bị cơn bão táp này cuốn vào trong đó, cũng sẽ bị thổi thành mảnh vỡ.

Trong tích tắc này, trong lòng Lâm Minh có một tia nghi hoặc, mình dùng Tu La Lệnh mở ra thông đạo Tu La Lộ, chẳng lẽ đã xảy ra dị biến nào đó sao?

Bất quá bây giờ không phải là lúc do dự, mặc kệ truyền tống xảy ra chuyện nguy hiểm gì, cũng còn tốt hơn rơi vào tay nữ tử thần bí kia.

Lâm Minh bay về phía không gian thông đạo, nhưng mà ngay khi hắn sắp vào không gian thông đạo, trong đó đột nhiên truyền hấp lực đáng sợ giống như hắc động trực tiếp hút Lâm Minh vào trong.

Trong lúc nhất thời, trời đất quay cuồng, Lâm Minh cảm giác thân thể của mình phảng phất như bị xé nứt, đau nhức kịch liệt lan khắp toàn thân, loại đau đớn này cơ hồ khiến hắn ngất đi!

Hắn cắn chặt răng, dùng đích ý chí lực cường đại bảo trì thanh tỉnh, hắn biết rõ, mìn một khi ngất đi thì sẽ xong đời ngay.

Trong không gian, Phong Bạo đáng sợ vẫn tiếp tục, Lâm Minh cảm giác nhục thể của mình phảng phất như bị vô số đao nhọn cắt lấy vậy, đau đớn toàn tâm.

Đến lúc này, Lâm Minh đã có thể khẳng định, lúc hắn dùng Tu La Lệnh truyền tống đến Tu La Lộ đã xuất hiện vấn đề!

Có lẽ bởi vì lực lượng ngưng tụ quá độ, có lẽ có liên hệ không hiểu với việc ba khối Duyên Chi Đế Ngọc tập hợp đủ, tóm lại, không gian thông đạo hắn lần này truyền tống hoàn toàn khác với trước kia.

Không gian phong bạo của Tu La Lộ trước kia cường độ ngay cả một phần mười thế này cũng không đến.

Nếu như võ giả thực lực không đủ bị không gian phong bạo này cuốn vào, chỉ sợ đã sớm thành thịt nát rồi.

Bồng!

Một tiếng trầm đục, Lâm Minh cảm giác mình đập vào đồ vật thô sáp nào đó, khiến hắn gần như ngất đi.

Sau một khắc, Lâm Minh cảm giác trận trận gió lạnh thổi ra, hắn mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là một mảnh thế giới màu xám hoang vu.

Trên bầu trời, lơ lửng từng đám mây âm trầm, ánh sáng thập phần yếu ớt.

Trên mặt đất, khắp nơi là nham thạch lỏa lồ những khối nham thạch kia lớn nhỏ đồng đều, hình dạng cũng tương tự, Lâm Minh tập trung nhìn vào, lại phát hiện đó căn bản không phải là nham thạch, mà là tấm bia đá đứt gãy.

Văn tự trên tấm bia đá đã sớm không thể khảo cứu, vô cùng quái dị.

Đạp trên phiến thổ địa vô cùng hoang vu kia, Lâm Minh cảm giác tất cả mọi thứ ở đây đều dữ tợn mà áp lực.

Nơi này là chỗ nào vậy?

Lâm Minh trong lòng hoàn toàn mất hết khái niệm, hắn khuếch tán cảm giác ra, nhưng căn bản không tìm thấy điểm cuối của phiến thế giới này.

Hắn lấy ra khối Tu La Lệnh kia của bản thân, tập trung nhìn vào, nhẹ hít một hơi lạnh.

Tu La Lệnh cổ xưa kia vậy mà nưt hành hai nửa, không cách nào sử dụng được nữa.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Lâm Minh trong lòng sinh ra một cảm giác hoang đường không hiểu, tựa hồ thế giới mình ở hiện giờ mới là thế giới chân thật, mà tất cả những gì hắn trải qua trước kia đều giống như mơ mộng dị giới vậy.

Từ lúc Thất Huyền Vũ Phủ khảo hạch, Thất Huyền Cốc đại bỉ, lại đến hành trình Thánh Ma đại lục, Thần Vực đệ nhất hội võ, Thánh tộc xâm lấn. Tất cả tất cả đều giống như mộng vậy...

Loại cách nghĩ không hiểu thấu này khiến Lâm Minh hoảng hốt.

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên trong lòng chấn động, vào sát na kia, hắn cảm giác. Một đạo cảm giác yếu ớt xẹt qua thân thể mình, rồi sau đó trong nháy mắt biến mất vô tung.

Đây là... cảm giác của Phiêu Vũ Thần Vương!

Sát ý chân thật như thế khiến Lâm Minh bỗng nhiên tỉnh táo, cảm giác kỳ dị trước kia cũng hoàn toàn biến mất.

Tĩnh tâm thể ngộ, ở trong cơ thể Lâm Minh, Chân Thần ấn ký mà Phiêu Vũ Thần Vương lưu lại vẫn còn đó thậm chí, Lâm Minh còn có thể cảm giác được liên hệ giữa Phiêu Vũ Thần Vương với tinh thần của mình, chỉ là phần liên hệ này so với trước kia đã yếu hơn nhiều.

Tựa hồ, mình và Phiêu Vũ Thần Vương bây giờ đang ở hai thế giới khác nhau vậy.

Có lẽ, qua một thời gian ngắn kế tiếp nàng sẽ tìm được đến đây...

Lâm Minh nghĩ như vậy, trong nội tâm cười khổ.

Hắn không biết mình còn có thể sống bao lâu.

Truyền tống xuất hiện ngoài ý muốn, nơi này đến cùng có phải là Tu La Lộ không? Nếu phải thì sẽ là nơi nào của Tu La Lộ?

Chẳng lẽ là ở sâu trong Đại Hoang sao?

Lâm Minh nghĩ tới Tu La Lộ Đại Hoang đạo cảnh, cũng chính là bình chướng tự nhiên giữa Tu La Lộ và bên ngoài Tu La Lộ.

Nghe đồn Đại Hoang của Tu La Lộ vô biên vô hạn, đỉnh tiêm Thiên Tôn cũng không dám xâm nhập. Trong đó đến cùng có cái gì vẫn là một điều bí ẩn.

Nhưng mà, mặc dù là ở sâu trong Đại Hoang chỉ sợ cũng không ngăn được Chân Thần.

Ở trong vũ trụ này, tựa hồ không có gì có thể ngăn trở bước chân của Chân Thần, cho dù là Thán Tức Thần Tường cũng không thể, chỉ là phá vỡ Thán Tức Thần Tường, Chân Thần cũng phải trả một cái giá lớn mà thôi....

Ấn ký của Phiêu Vũ Thần Vương thủy chung chưa từng yếu bớt, Lâm Minh ở trong phiến thế giới hoàn toàn xa lạ này căn bản không biết mình phải làm gì.

Hắn bắt đầu tìm kiếm không có mục đích, hắn hi vọng ở thế giới này, có thể phát hiện ra chuyển cơ nào đó.

Nhưng mà ở đây tựa hồ là hoang vu vĩnh viễn không chừng mực, dù là một cọng cỏ, một con sâu nhỏ cũng không có.

Thiên Địa mênh mông, Lâm Minh lẻ loi độc hành, ánh sáng yếu ớt trên bầu trời chiếu vào trên người hắn, lộ ra cái bóng thật dài.

Thân ảnh nhỏ bé của hắn tở trong cả vùng đất Man Hoang này lộ ra càng thêm cô đơn.

Một khắc này, Lâm Minh cảm nhận được rõ ràng cô đơn trước nay chưa từng có.

Hắn đột nhiên cực kỳ nhớ Tiểu Ma Tiên, nhớ con của mình, nhớ Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, nhớ cha mẹ của mình.

Hắn một mực bước đi, Chân Thần ấn ký của Phiêu Vũ Thần Vương trên người hắn giống như một lá bùa đòi mạng, khi thì trở nên mạnh mẽ, khi thì yếu bớt, lại thủy chung chưa từng rời đi.

Lâm Minh không biết ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, Thần Mộng Thiên Tôn có thuận lời đào thoát không? Tiểu Ma Tiên và con của mình còn an toàn rời đi không?

Ở dị vũ trụ, đám thê tử của mình, còn có hài tử sống có tốt không?

Nhân loại, còn có hi vọng có thể lần nữa quật khởi không?

Chương 2065: Bẫy rập xinh đẹp (2)

Đối với những điều đó, trong lòng Lâm Minh tràn đầy lo lắng...

Hắn xưa nay tâm chí kiên cường, trong những năm tháng trước đây, dù vào lúc khó khắn nhất, cực khổ nhất của nhân sinh cũng chưa từng buông tha.

Hắn cực kỳ quý trọng tính mạng, hắn hướng tới võ đạo đỉnh phong.

Hắn một đường tiến về trước, không sợ hãi, hắn chiến đấu vì thân nhân bằng hữu chiến đấu, vì bản thân chiến đấu, không biết bao nhiêu lần lực áp quần hùng, ngăn cơn sóng dữ!

Huyễn Vô Cơ, Dương Vân, Thiên Minh Tử, Tạo Hóa Thánh Tử, lần lượt các địch nhân cường đại, hoặc là bị Lâm Minh dùng trí, hoặc là bị nghiền áp, từng người bại vong trong tay Lâm Minh...

Lâm Minh cả đời này, hiếm có thua trận!

Hắn chưa bao giờ thất lạc và mê mang như hôm nay cả.

Có lẽ, người có kiên cường hơn nữa cũng có một mặt yếu ớt.

Nhân kiệt có xuất chúng hơn nữa, cũng có một ngày gặp rủi ro...

Lâm Minh một mực bước đi, một mực bước i đi, hắn phát hiện, thế giới căn hoang vu bản cũng không có nguyên khí, mà còn từ trong cơ thể Lâm Minh không ngừng rút ra năng lượng nữa.

Hắn không biết đã đi bao nhiêu ngày, bởi vì năng lượng bị Man Hoang không gian tiếp tục hấp thu nên hắn có một loại cảm giác thập phần uể oải.

Thế giới này, rất cổ quái!

Hắn thậm chí có cảm giác đói khát giống như phàm nhân

Hắn biết rõ, đây là do năng lượng tiêu hao quá nhiều, nếu không hắn bản bản đã không vậy rồi.

Hắn ngồi xuống trên một tấm bia đá, tấm bia đá lành lạnh, trên đó ngưng một tầng băng sương.

Hắn tách xuống tầng băng sương kia, để vào trong miệng.

Trong băng tuyết lạnh buốt mang theo vị đắng chát tan thành nước, làm dịu đi yết hầu đã khát khô của Lâm Minh, khiến Lâm Minh cảm khái không hiểu.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên, Lâm Minh trông thấy ở trên đường chân trời xẫ tựa hồ có một bóng người!

Phát hiện này, khiến Lâm Minh trong lòng chấn động, thân thể của hắn cũng theo đó nhảy dựng lên

Bóng người kia trong nháy mắt đã biến mất, nhưng Lâm Minh khẳng định, mình tuyệt đối không nhìn lầm.

Hơn nữa, đó tựa hồ là một nữ nhân.

Phiêu Vũ Thần Vương?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua ý nghĩ này. Hắn không thể xác định được.

Mà hắn không do dự nữa, trực tiếp đi về hướng bóng người kia.

Hắn không chạy như điên, cũng không phi hành, chỉ đi tới từng bước một, thời gian dần qua, hắn rút ra Ám Long Thương.

Mặc kệ nàng là ai, Lâm Minh cũng phải đi đối mặt, nếu như là Phiêu Vũ Thần Vương thì hắn có trốn cũng không thoát.

Nhưng mà, lúc chính thức đi đến đường chân trời mà hắn trông thấy.

Lâm Minh lại sợ ngây người.

Ở trên mảnh thổ địa kia, vậy mà dựng một mặt gương cực lớn.

Tấm gương kia giống như là Hàn Băng Kính Lâm Minh từng thấy trong Tu La cm địa vậy, trong đó ẩn chứa một thế giới khác!

Phiến thế giới khác, chim hót hoa nở, hiếm quý vô số, tạo thành nét đối lập rõ ràng với Man Hoang bên này.

Mà bề mặt của tấm gương này chính là cửa vào thế giới khác.

- Sao lại là Hàn Băng Kính mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại chứ?

Lâm Minh không thể xác định, có lẽ đây chỉ là trùng hợp. Hắn bước chân vào không gian trong gương, thổ địa ở đây mọc đầy tiên thảo, các loại linh thực tranh nhau tách ra.

Có linh điểu năm màu bay lượn trên trời xanh, có tiên thú chạy trong rừng, ánh mặt trời phổ chiếu, linh tuyền róc rách, điềm lành trận trận.

Lâm Minh sửng sốt rất lâu, chỉ chênh lệch một bước, một mặt là tĩnh mịch, một mặt là Thiên Đường.

Hắn đã ở trong Man Hoang quá lâu, đột nhiên đi vào phiến thế giới trong kính này, cảm nhận được sinh cơ bừng bừng ở đây, hắn có cảm giác như cách một thế hệ vậy.

Thiên Địa nguyên khí trở về, thân thể của hắn bắt đầu tự động hấp thu lấy Thiên Địa nguyên khí nồng đậm, năng lượng đang không ngừng khôi phục lấy.

Hắn tham lam hô hấp lấy, uống vào linh tuyền, ăn lấy linh quả, hắn cảm giác lực lượng của mình đã khôi phục lại toàn bộ, đang chậm rãi đạt đến đỉnh phong.

Hắn một đường tiến lên, muốn tìm được thân ảnh nữ tử nhìn thấy trước kia.

Nữ tử không ìm được, nhưng hắn thấy được một tòa núi cao.

Trên tòa núi cao này, có nguyên khí nồng đậm trút xuống xuống, tựa hồ như nó chính là suối nguồn nguyên khí của thế giới trong kính này vậy.

Lâm Minh tay không leo lên, thời gian dần qua leo lên núi cao.

Ở đỉnh núi cao, hắn thấy được một cây thần thụ.

Gốc thần thụ này không có bao nhiêu lá cây, chỉ có một mảnh cày già dài hẹp vươn rộng ra, giống như Phi Long cứng cáp vậy.

Ở trên nhánh cây này treo hai quả trái cây kỳ lạ

Hai quả trái cây này ngưng tụ đại đạo phù văn, tựa hồ như Ức Năm Đạo Quả do thiên địa tinh hoa ngưng tụ mà thành vậy, khiến người phỉa ứa nước miệng, hận không thể ngay lập tức ăn hết chúng.

Lâm Minh trong lúc nhất thời giật mình, đây là Thiên Địa thần dược sao?

Hắn do dự một chút, vươn tay, muốn thử hái quả trái cây kia, mà ngay khi hắn vươn tay ra, một trong hai quả trái cây lại tự động bay vào trong tay Lâm Minh.

Tựa hồ trái cây này hữu duyên với Lâm Minh vậy.

- Rốt cuộc đây là trái cây gì đây?

Lâm Minh khó hiểu, nhưng hắn có thể để xác định, trái cây này không phải chuyện đùa, tuyệt đối là Thiên Địa kỳ trân, nếu như phải hình dung cấp bậc của nó thì ít nhất cũng là đỉnh tiêm Chân Thần cấp, thậm chí còn cao hơn nữa!

Là thân thủ mà chủ nhân Tu La Lộ năm đó gieo xuống sao?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua ý nghĩ này, hắn dùng Tu La Lệnh đến nơi này, nếu như nói cây đại thụ này có quan hệ với chủ nhân

Tu La Lộ thì cũng chẳng có gì lạ cả.

Nhưng mà vấn đề là, nếu thật là thần thụ của chủ nhân Tu La Lộ, vậy thì chẳng phải nó đã sinh trưởng cả 10 tỷ năm sao?

Có tánh mạng có thể vượt qua 10 tỷ năm sao?

Lâm Minh nhìn trái cây trong tay, đại đạo phù văn ngưng tụ trong trái cây tuyệt đối không phải là giả, hắn do dự một chút, một ngụm cắn xuống.

Đúng lúc này, hắn đã bất chấp suy nghĩ nên lợi dụng nó luyện đan thế nào, cũng bất chấp cân nhắc dùng thực lực của mình ăn vào Đạo Quả như vậy có thể chịu được không.

Hắn đã liều lĩnh rồi!

Hắn cực kỳ bức thiết có chuyển cơ, bức thiết cao thực lực của mình.

Vỏ trái cây rất mỏng, thịt quả hoàn toàn trong suốt, giống như quả đông lạnh vậy, cắn vào miệng lập tức tan ra, hương vị ngọt ngào đến cực hạn, khiến người gần như mê say.

Lâm Minh thề, hắn cho tới bây giờ chưa từng được ăn thứ gì ngon như vậy, hắn vốn cũng không phải là người ham thích ăn uống, nhưng lúc ăn trái cây này, hắn cảm giác như mình hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi vậy.

Chỉ hơn mười tức Lâm Minh đã ăn xong quả trái cây kia.

Thậm chí ngón tay, bờ môi hắn đều liếm thập phần sạch sẽ.

Sau đó, hắn chờ đợi lực lượng của trái cây bộc phát ra, nói chung, thiên tài địa bảo phẩm giai càng cao, lực lượng bộc phát ra lại càng khủng bố, võ giả bình thường khó có thể thừa nhận, thậm chí sẽ bạo thể mà vong.

Hắn định sau khi tiêu hỏa quả trái cây này sẽ đi hái quả thứ hai.

Nhưng mà, đợi một nén nhang, cảm giác lực lượng bộc phát cũng không đánh úp tới.

Ngược lại Lâm Minh cảm nhận được một cổ cảm giác thoái mái trước nay chưa từng có.

Chương 2066: Bẫy rập xinh đẹp (3)

Một cổ nhiệt lưu phát tán tứ phía, tràn ngập kinh mạch huyết nhục Lâm Minh, bay lên đến tinh thần chi hải của hắn, khiến hắn cảm giác mình phiêu phiêu dục tiên.

Thân thể của hắn càng ngày càng nóng, cảm thấy chóng mặt, phảng phất như uống say vậy, toàn thân thoải mái dễ chịu không hiểu.

Hắn muốn nằm trên mặt đất ngủ một giấc.

Dưới gốc thần thụ kia chính là bãi cỏ dày đặc hương thơm, đúng là một chiếc giường lớn thoải mái dễ chịu nhất trên đời.

Trong khi Lâm Minh sinh ra ý niệm này thì đột nhiên trong nội tâm đột nhiên phát lạnh, một cái cơ linh tỉnh lại.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, lại phát hiện, ở cách hắn ba thước, không biết lúc nào đã xuất hiện một nữ nhân!!

Nàng tựa hồ đã đến nơi này từ sớm. Nhưng vì Lâm Minh ăn trái cây nên căn bản không phát giác ra.

Nữ nhân này, hắc y, tóc đen, khuôn mặt phủ một chiếc khăn che mặt màu đen, khiến người không thấy rõ được dung mạo nàng, hai mắt nàng như tinh không đen kịt, khiến người phảng phất như bị cuốn vào đó..

- Ngươi...

Lâm Minh nhìn chăm chú khuôn mặt nữ tử kia. Nhưng mà cảm giác thanh tỉnh vừa rồi lại không thể tiếp tục, cảm giác nóng rực và mê muội lại lần nữa đánh úp lại, hắn cảm giác trì độn, thần thức ly thể chưa đầy ba thước, căn bản không cách nào phân biệt cô gái trước mắt rốt cuộc là ai.

Phiêu Vũ Thần Vương?

Trong lòng Lâm Minh xẹt qua ý niệm này, muốn sờ vào Tu Di giới của mình, nhưng cánh tay lại không nghe lời.

Chuyện gì xảy ra...

Trong lòng Lâm Minh có một dự cảm bất ổn, nữ nhân này, tựa hồ chính là nữ nhân vừa rồi mình nhìn thấy, nàng chẳng lẽ cố ý dẫn mình đến đây, ăn trái cây sao?

Cái quả này, Lâm Minh trước kia đã xem qua, rõ ràng là Ức Niên Đạo Quả ngưng tụ thiên địa tinh hoa, không thể nào là độc dược được.

Hơn nữa... Lui một vạn bước nói, cho dù Đạo Quả này là độc dược, cũng tất nhiên là độc dược thập phần trân quý, cần gì dùng trên người mình, bởi vì hắc y nữ nhân trước mắt này mạnh hơn mình nhiều lắm, nàng hoàn toàn có thể nhẹ nhõm giết chết mình, cần gì phải dùng độc?

Lâm Minh trong nội tâm xẹt qua trùng trùng điệp điệp bí ẩn, hắn cảm giác thần trí mình càng ngày càng không thanh tỉnh, hắn lảo đảo một cái, loạng choạng đi tới chỗ nữ tử kia.

Trong mắt nàng kia toát ra cảm tình hết sức phức tạp.

Nàng cứ đứng ở nơi đó, giống như là Tiên Tử vậy, lại không tránh né Lâm Minh.

Lâm Minh lập tức muốn ngã vào trong ngực cô gái mặc áo đen, thời khắc cuối cùng, hắn bám lấy bả vai nữ tử, lúc này mới chống được thân thể của mình, trong lúc nhất thời, khuôn mặt Lâm Minh cách đôi má nữ tử chỉ có mấy thốn.

Khoảng cách gần như vậy, Lâm Minh có thể ngửi được rõ ràng hương khí trên người nàng, mà nhìn đôi mắt như thu thủy kia, trong lòng Lâm Minh đột nhiên run lên.

- Ngươi là.. Thánh Mỹ??

Lâm Minh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, khoảng cách quá gần, khiến hắn nhận ra cô gái trước mắt, nàng dĩ nhiên là Thánh Mỹ?

Loại khí tức quen thuộc này, con mắt như từng quen biết này, tuyệt đối sẽ không sai! Mà Phiêu Vũ Thần Vương, có lẽ cũng sẽ không nhàm chán đến mức biến thành bộ dạng Thánh Mỹ để lừa gạt mình.

Cô gái mặc áo đen than nhẹ một tiếng, nàng chậm rãi tháo xuống khăn che mặt của mình, lộ ra tuyệt thế dung nhan của nàng, đó là một khuôn mặt có thể khiến ánh trăng cũng ảm đảm thất sắc.

Lâm Minh, chưa bao giờ nhìn Thánh Mỹ ở khoảng cách gần như thế.

Da thịt của nàng, hoàn mỹ không tỳ vết, tựa hồ ẩn ẩn dật tán ra ánh sáng chói lọi giống như ánh trăng vậy, con mắt nàng thâm thúy sáng ngời, tựa hồ trong đó ẩn chứa ngốiao sinh sinh diệt diệt.

Nàng là nữ thần của Hồn Tộc, là nữ tử hiếm thấy trên thế gian.

Trên người của nàng, tràn đầy bí ẩn, khiến người vĩnh viễn đoán không ra.

Mà sau một khắc, một màn khiến Lâm Minh cảm thấy vô cùng kinh ngạc đã xảy ra, Thánh Mỹ đột nhiên tiến lên một bước, hai c cánh tay như linh xà xuyên qua dưới nách Lâm Minh, ôm chặt lấy Lâm Minh vào trong lòng.

Trong lúc nhất thời, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mùi thơm nữ tử khiến người mê say, xúc cảm chưa bao giờ có khiến Lâm Minh cảm giác giống như giật điện vậy.

Nhưng Lâm Minh vẫn không mất phương hướng, hắn theo bản năng muốn đẩy Thánh Mỹ ra, trong lòng của hắn rõ rànng, tuy rằng không biết rõ ý định của Hồn tộc rốt cục là gì, nhưng Thánh Mỹ tuyệt không phải minh hữu của Nhân loại.

- Là ngươi... An bài ta đến đây sao?

Lâm Minh đột nhiên ý thức được loại khả năng này. Lúc hắn sử dụng Tu La Lệnh đột nhiên xảy ra ngoài ý muốn, cũng không phải vì Duyên Chi Đế Ngọc. Cũng không phải vì mình rót vào quá nhiều năng lượng, mà là có người điều khiển!

Thánh Mỹ không nói chuyện, nàng ôm Lâm Minh, nhìn lấy đại thụ thần bí ở sau lưng Lâm Minh, vẫy tay, quả còn lại liền bay vào trong tay Thánh Mỹ.

Phát giác được một màn này, Lâm Minh trong nội tâm phát lạnh:

- Đây là trái cây gì?

- Là một loại kỳ quả tới từ ở Thái Cổ di tích Hắc Ám Thâm Uyên, độc nhất vô nhị, trong nó có ngưng tụ Thiên Địa đại đạo. Ăn hết, đối với tu vị và căn cơ đều có chỗ tốt rất lớn, nhưng nó trong đó cũng ẩn chứa ma tính hấp dẫn, không người nào có thể ngăn cản...

- Cái gì?

Lâm Minh trong nội tâm chấn động, Hắc Ám Thâm Uyên!

Hắn lại một lần nữa nghe nói cái tên này, thân thể Hỗn Nguyên Thiên Tôn đoạt xá, kể cả Thâm Uyên Ác Ma? Hoang, đều là tới từ ở Hắc Ám Thâm Uyên!

Ở nơi tà ác đáng sợ kia, vậy mà mọc Đạo Quả thần bí như thế?

Cái gọi là ma tính hấp dẫn chẳng lẽ là...

Lâm Minh đột nhiên phát hiện, Thân thể của mình càng ngày càng khó dùng khống chế, một cổ dục hỏa không hiểu từ bụng nhỏ bay lên, lưu chuyển khắp toàn thân hắn.

Ở trong lòng ngực của hắn, thân thể Thánh Mỹ mềm mại, tựa hồ vô hạn mê người, khiến hắn đánh mất lý trí.

- Ngươi cho ta ăn... Xuân dược?

Lâm Minh không thể tin được, Thánh Mỹ đây là muốn làm gì?

Hắn có thể khẳng định, thân thể Thánh Mỹ ẩn chứa thuần âm chi lực. không cách nào tưởng tượng Nàng trước sau bảy lần chuyển sinh, thuần âm không tiết, tụ tập lại là một cổ lực lượng khó có thể tưởng tượng, nếu như có thể lấy được thuần âm của Thánh Mỹ, tất nhiên sẽ có chỗ tốt rất lớn!

Nhưng à Lâm Minh tuyệt không tin, Thánh Mỹ sẽ cam tâm tình nguyện tặng thuần âm của nàng cho mình

Vậy rốt cục là vì sao?

- Lâm Minh, thực xin lỗi...

Ở bên tai Lâm Minh vang lên tiếng thở dài sâu kín của Thánh Mỹ:

- Ngươi quá cố chấp rồi, nếu như, lúc trước ngươi nguyện ý rời đi cùng ta, vừa đi ức năm, ngươi cũng sẽ không luân lạc tới tình trạng như thế... Ta nói rồi, ngươi đấu không lại bọn hắn đâu...

Thanh âm Thánh Mỹ tràn đầy tiếc hận, trang cảnh nàng đã từng miêu tả qua chính là khát vọng trong lòng nàng.

Nhưng mà tất cả điều này đều bởi vì Lâm Minh cự tuyệt mà hóa thành bọt nước.

- Nếu như ngươi nhất định phải hủy diệt, không bằng... Hủy ở trong tay của ta...

Chương 2067: Bản Nguyên Chi Hồn (1)

Thánh Mỹ nói đến đây, trong đôi mắt đẹp dịu dàng chảy ra nước mắt, nàng khẽ mở môi đao, nhẹ nhàng khẽ hấp, ở trong tay nàng, miếng Đạo Quả thần bí kia đột nhiên vỡ ra, thịt quả hòa tan ra, hóa thành chất lỏng ngọt nhất chảy vào trong miệng Thánh Mỹ.

Nàng hoàn toàn nuốt chất lỏng vào, thân thể của nàng cũng nóng lên.

Thân thể Lâm Minh lúc này đã hoàn toàn không thể khống chế, hắn dốc sức liều mạng muốn ngăn chặn dục hỏa trong cơ thể mình, nhưng căn bản lực bất tòng tấm

Ma tính của trái cây kia thực sự quá mạnh mẽ, hơn nữa còn một điều là Thánh Mỹ trong lòng ngực hắn chính là vưu vật thế gian, nữ tử hoàn mỹ nhất thế giới, không biết bao nhiêu nam nhân, vì nàng mà điên cuồng!

- Không có tác dụng đâu, ta nói rồi, Thiên Địa đại đạo ngưng tụ trong trái cây này cũng ẩn chứa ma tính hấp dẫn, không ai có thể ngăn cản, vô luận là ngươi, hay là ta...

Trái cây mà Thánh Mỹ ăn chưa phát huy dược hiệu, nàng vẫn còn thanh tỉnh, nàng đẩy Lâm Minh đã hoàn toàn vô lực xuống trên đồng cỏ mềm mại.

Rồi sau đó, nàng dần cởi quần áo mình ra.

Quân áo màu đen càng tôn thêm thân thể như bạch ngọc không chút tỳ vết của nàng.

Hai chân nàng thon dài thẳng tắp, dáng người hoàn mỹ, đầy đặn, không thừa không thiếu một phân, tựa hồ là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất thế gian vậy, giờ khắc này, Thánh Mỹ trần trụi dung hợp hoàn mỹ với thế giới Tiên Cảnh cảnh sắc xinh đẹp này, tạo thành hình đẹp đẽ nhất trên đời.

Ánh mặt trời ôn hòa nhu hòa chiếu vào trên thân thể mềm mại của Thánh Mỹ, giống như là tinh linh nhảy lên vậy, thân thể của nàng dưới ánh mặt trời mê ly kia giống như một tuyệt thế nữ thần.

Nàng chưa bao giờ trần trụi thân thể trước mắt nam nhân như thế, nhưng giờ khắc này, nàng lại không có nửa điểm ngượng ngùng.

Nàng cứ như vậy quỳ xuống bên người Lâm Minh, rồi sau đó nhẹ nhàng ngã xuống trên người Lâm Minh, nàng ôm lấy Lâm Minh, thời gian dần qua hôn hắn.

Một khắc này, Lâm Minh không cách nào hình dung cảm giác của mình, hắn dốc sức liều mạng muốn đẩy Thánh Mỹ ra, nhưng thân thể của hắn căn bản không nghe sai sử, hai cánh tay của hắn không tự chủ được xuyên qua dưới nách Thánh Mỹ, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

Thân thể của hắn nóng rực, kịch liệt đáp lại lấy.

- Ngươi... Muốn chính là... Vĩnh Hằng Chi Hồn?

Lâm Minh thanh âm gian nan, hắn cảm giác chút thanh minh cuối cùng trong đầu mình cũng đã mất phương hướng.

- Ngươi đã sớm tính toán tốt rồi... Vì sao hôm nay mới động thủ... Ngươi rõ ràng có thể lấy đi Vĩnh Hằng Chi Hồn lúc ở Hồn Giới mà?

Lâm Minh miệng lớn thở hổn hển, thanh âm của hắn bởi vì Thánh Mỹ hôn môi, mà mơ hồ không rõ.

Thánh Mỹ bám vào bên tai Lâm Minh, nhiệt khí thổi tới trong tay Lâm Minh, nàng ôn nhu nói:

- Ta hiện giờ không muốn giải thích, sau ngày hôm nay, ta sẽ vĩnh biệt ngươi, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, cũng là thân mật nhất, một lần khiến ta khó quên nhất... Ta không muốn bởi vì trả lời vấn đề của ngươi, mà quấy rầy tất cả điều này, ta hi vọng nó có thể hoàn mỹ...

Trong khi Thánh Mỹ nói chuyện, bàn tay như ngọc trắng điểm vào ngực Lâm Minh, quần áo Lâm Minh toàn bộ đều biến mất, lộ ra thân hình rắn chắc của hắn.

Đôi mắt nàng rưng rưng, sâu kín nói

- Lâm Minh, giữa ta và ngươi vốn không phải là kết quả như vậy, tuy rằng tất cả đều không thể vãn hồi nữa, nhưng ngày sau, trong cuộc sống cô tịch khổ sở, nhạt nhẽo mà dài dòng buồn chán, thẳng đến khi vũ trụ kết thúc, ta đều nhớ rõ ngươi, nam nhân đã từng đi vào lòng ta...

- Ta sẽ ghi nhớ phần ký ức này, đến vĩnh viễn...

Thánh Mỹ dần kết hợp với Lâm Minh, xúc cảm vô cùng ôn hòa mà mềm mại bao phủ lấy Lâm Minh.

Chậm rãi, Lâm Minh bắt đầu mất phương hướng, trái cây ma tính trong Hắc Ám Thâm Uyên kia mang theo lực lượng không thể chống cự, vô luận Lâm Minh hay là Thánh Mỹ, đều không thể thừa nhận.

Rất nhanh, bọn hắn đã hoàn toàn quên đi lập trường đối địch.

Phảng phất bọn họ là người yêu đã yêu nhau nhiều năm sau bao năm xa cách giờ gặp lại vậy, cứ dính lấy nhau như keo.

Thanh âm Thánh Mỹ bắt đầu mềm yếu, hơi thở của nàng cũng bắt đầu dồn dập.

Nàng giống như một con mèo nhỏ vậy, nhẹ nhàng cắn lấy bả vai Lâm Minh, sự cao quý và lạnh lùng của nàng vào thời khắc này đã hoàn toàn rút đi, nàng tùy ý triền miên với Lâm Minh...

Mà trước khi mọi thứ bắt đầu, nàng đã sớm vận chuyển Thánh Điển bí pháp, hấp thu lấy Vĩnh Hằng Chi Hồn của Lâm Minh rồi.

Hồn phách, là căn bản của một người.

Đặc tính Vĩnh Hằng Chi Hồn đã hoàn toàn ngưng tụ ở trong hồn phách của Lâm Minh, kết hợp chặt chẽ với hắn, một khi bị người lấy đi, hậu quả thật không thể tưởng tượng!

Tánh mạng của hắn sẽ khô kiệt, lực lượng sẽ đánh mất, kể từ đó, đừng nói đến lại tinh tiến tu vị, mà hắn thậm chí căn bản còn không sống được bao lâu nữa.

Nhưng mọi thứ cũng không phải hoàn toàn như Thánh Mỹ dự kiến, khi Thánh Mỹ hoàn toàn mất đi ý thức, dựa vào bản năng triền miên với Lâm Minh thì một chút hồn lực của Lâm Minh lại vì một chút nguyên nhân nên đã được bảo toàn lại...

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người đều hoàn toàn mê say.

Dưới dược lực bá đạo của trái cây kia, dù là Chân Thần cũng chưa hẳn có thể bảo trì thanh tỉnh, với tu vị của Lâm Minh thì càng hoàn toàn mất đi thanh minh, hắn tham lam vuốt ve lấy thân thể mềm mại của Thánh Mỹ, lần lượt đạt tới đỉnh phong cực lạc.

Linh hồn của bọn hắn giao hòa cùng một chỗ, tinh thần thế giới tựa hồ như hợp hai thành một vậy.

Giữa bọn hắn không biết đã kết hợp bao nhiêu lần

Thẳng đến khi bọn hắn hoàn toàn kiệt sức

Bối rối dày đặc đánh úp lại, hai người cứ như vậy nặng nề thiếp đi...

...

Không biết qua bao lâu, Lâm Minh cảm giác tựa hồ có giọt giọt sương sớm, nhỏ lên trên mặt của mình, cảm giác lạnh buốt khiến hắn dần khôi phục lại ý thức.

Hắn cảm giác thân thể của mình hoàn toàn mềm yếu, đau đầu muốn nứt. Thậm chí ngay cả hô hấp đơn giản cũng vô cùng khó khăn.

Một cổ cảm giác trống rỗng đáng sợ đánh úp tới Lâm Minh, hắn đột nhiên mở hai mắt ra, trong nội tâm phảng phất như đã mất đi thứ gì đó trọng yếu nhất vậy.

Vĩnh Hằng Chi Hồn!

Lâm Minh trong nội tâm hoảng hốt. Hắn nội thị tinh thần thế giới của mình, cơ hồ hít thở không thông, trong lần giao hợp vừa rồi, bổn nguyên hồn lực của hắn đã bị Thánh Mỹ tham lam hút lấy, đã không còn thừa lại bao nhiêu nữa rồi.

Ngay cả tánh mạng chi hỏa cũng trở nên thập phần yếu ớt.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh có một loại cảm giác mất hết can đảm.

Trước kia ăn Thâm Uyên trái cây, bởi vì thần trí mơ hồ nên hắn còn không cảm nhận được rõ ràng, hiện giờ hắn hoàn toàn tỉnh lại đã cảm thấy cảm giác đau nhức đến cực hạn.

Linh hồn là căn cơ của võ giả, cho dù là võ giả tụ nguyên hệ thống và luyện thể hệ thống, bọn hắn tuy rằng không tu linh hồn, nhưng linh hồn bổn nguyên của bọn hắn cũng vô cùng cường đại!

Chương 2068: Bản Nguyên Chi Hồn (2)

Bởi vì võ giả tụ nguyên hệ thống muốn điều khiển Thiên Địa năng lượng, võ giả luyện thể hệ thống muốn thân thể mình cường đại như thần thú thì đều cần đến linh hồn, cũng là ý chí lực của võ giả lực ủng hộ!

Ngoài ra, những võ giả này nếu như muốn chống cự tinh thần công kích, cũng cần linh hồn.

Bổn nguyên hồn lực của võ giả tựa như tánh mạng chi hỏa vậy, là căn bản tánh mạng võ giả, một khi mất đi, tánh mạng của bọn hắn cũng sẽ đi đến hồi kết.

Lâm Minh cười thảm một tiếng, xoay đầu lại, thình lình trông thấy Thánh Mỹ đứng ở cách hắn không xa.

Thánh Mỹ lúc này đã mặc quần áo vào, thậm chí còn phủ lên che mặt, nàng khôi phục lại vẻ cao ngạo và lạnh lùng trước kia, tựa hồ như nữ nhân say mê điên cuồng vừa rồi căn bản không phải nàng vậy.

Lâm Minh muốn đứng người lên, lại bởi vì suy yếu cực độ nên căn bản không nhúc nhích nổi.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ, Thánh Mỹ cũng nhìn Lâm Minh, hai người đối mặt, thật lâu không nói gì.

Cỏ thơm thê lương, gió núi trận trận, ở trên tiên sơn xinh đẹp giống như thế ngoại đào tiên này, Lâm Minh và Thánh Mỹ, đôi túc mệnh chi tử tương ái tương sát này, ở ngay trên đỉnh núi yên lặng nhìn đối phương, tình cảnh này, tựa hồ như biến thành hình ảnh vĩnh hằng vậy.

Rốt cục, Thánh Mỹ mở miệng, nàng không hề nhìn Lâm Minh, mà nhìn về thế giới dưới núi, nàng nhẹ nói:

- Hận ta sao...

Lâm Minh cười thảm:

- Ta có lý do gì hận ngươi? Nếu như không có ngươi, ta sợ là đã bị Phiêu Vũ giết chết, hiện giờ đã là một cỗ thi thể lạnh băng rồi, thậm chí phải nói, nếu như không có ngươi, ta lúc ấy căn bản không thể rời khỏi Thần Vực, đã chết ở trong tay Đại Phạm Thần Vương rồi...

- Ta chỉ hận mình, hận mình vô năng, ở trong tràng đại kiếp này, ta ngay cả một đóa hoa nhỏ cũng không nói, chớ nói đến vận mệnh Nhân tộc, mà ngay cả vận mệnh của chính ta ta cũng không thể khống chế được... Thật sự là buồn cười.

Thanh âm Lâm Minh mang theo thê lương và bất đắc dĩ thật sâu.

Hắn hiện giờ rõ ràng, Phiêu Vũ Thần Vương truy tìm mình, để hắn đi tới cái thế giới kỳ dị này chính là do Thánh Mỹ ra tay.

Phải nói, Thánh Mỹ cũng không có năng lực như vậy, nàng tuy rằng cường đại, nhưng cũng không lừa được Phiêu Vũ, có lẽ là Hồn Đế âm thầm điều khiển!

Hồn Đế, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Minh không biết, hắn có lẽ cũng không cần biết.

Bổn nguyên hồn lực của hắn đã mất đi, khiến tánh mạng chi hỏa của hắn cũng bắt đầu suy yếu...

Dưới điều kiện hiện giờ, Lâm Minh căn bản không nghĩ ra được biện pháp nào cả.

Lâm Minh giãy dụa ngồi dậy, dựa vào khỏa Thâm Uyên Ác Ma chi thụ ở sau lưng, hắn nhìn Thánh Mỹ, buồn bả cười nói:

- Xem ra ta lúc đến Thái Cổ vũ trụ, cũng là ngươi cố ý dẫn đạo sao?

Thánh Mỹ hít một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta thật sự muốn khuyên ngươi, nhưng ngươi không nghe, ta không còn lựa chọn nào khác, ngươi đi Thái Cổ vũ trụ, là ta muốn ngươi rời khỏi nơi thị phi này, nhưng mà... Ngươi bị hắn phát hiện, Vĩnh Hằng Chi Hồn của ngươi, hắn đã sớm muốn đạt được...

Lâm Minh tự nhiên biết rõ, người gọi là "Hắn" này chính là Hồn Đế.

- Vì sao lúc ấy hắn không hạ thủ? Vì sao phải sau khi ta đi Thái Cổ vũ trụ, dùng hết khả năng mình có thể để giãy dụa, lại đợi đến lúc ta đến tình trạng kiệt sức, cơ hồ mất đi hi vọng mới ra tay với ta?

Lâm Minh thanh âm giận dữ, hai mắt hắn cũng đỏ bừng

Hắn hận mình vô năng, hết thảy hết thảy, đều bị Hồn Đế khống chế trong tay.

Hắn... Quá yếu!

- Đó là bởi vì... Lúc ở Hồn Giới, Vĩnh Hằng Chi Hồn của ngươi còn không được hoàn mỹ.

Thánh Mỹ thanh âm réo rắt thảm thiết, trong ánh mắt toát ra một phần bi ai và bất đắc dĩ:

- Ngươi không nhớ rõ sao? Hắn đã nói với ngươi, cuộc đời của ngươi, quá thuận rồi, ngươi tuy rằng trải qua trắc trở, nhưng còn chưa đủ, ngươi vẫn chưa từng chính thức thất bại qua, con đường tâm linh mà ngươi trải qua vẫn không hoàn chỉnh, Vĩnh Hằng Chi Hồn tự nhiên cũng chưa vững chắc, bởi vậy, hắn không thể ra tay...

- Vì vậy, hắn ngay sau khi ngươi ly khai Hồn Tộc đã tương kế tựu kế, giả dùng tay Thánh tộc để bức ngươi đến mức tận cùng, linh hồn của ngươi trong thời gian ngươi tuyệt vọng, bất đắc dĩ, khốn khổ đã dần lột xác, triệt để vững chắc, mà những điều đó ngay cả chính ngươi cũng chưa từng phát giác...

- Nếu như không phải hôm nay, ta hủy ngươi, sau tất cả những gì mà ngươi trải qua, tất nhiên sẽ có tiến bộ càng đáng sợ hơn nữa, ngươi thậm chí có thể siêu việt Chân Thần, trở thành tồn tại trước nay chưa từng có trong vũ trụ này, nhưng mà... Không ai sẽ cho ngươi cơ hội đó cả, Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ không, Hồn Đế cũng sẽ không, muốn trách, thì phải trách thời đại mà ngươi tồn tại...

Nghe xong lời Thánh Mỹ nói, Lâm Minh cười khổ, hắn rốt cục hiểu rõ, mình đi Hồn Giới, sau lần thứ hai nhập Tinh Hà Chiến Trường lịch lãm rèn luyện Hồn Đế tại sao lại gặp mình, còn nói lời chỉ điểm mình một phen.

Khi đó, Lâm Minh còn cảm thấy, Hồn Đế nói thập phần có lý, hắn thậm chí từng một lần cho rằng, Hồn Đế có phải là muốn bồi dưỡng mình để đối kháng với Thánh tộc hay không

Hiện giờ xem ra cách nghĩ này thật sự quá mức ngây thơ.

Thẳng đến càng về sau, Thánh Mỹ đưa ra phục chế bản của Kim Sắc Thư Hệt và nói những lời cảnh cáo với Lâm Minh mới khiến cho Lâm Minh hơi có cảnh giác.

Nhưng cuối cùng cũng đã muộn.

Về sau Lâm Minh đi Thái Cổ vũ trụ, liên hợp Thái Cổ chư tộc cùng đối kháng với Thánh tộc, những điều này đều không vượt qua tính toái của Hồn Đế.

Mà Tạo Hóa Thánh Hoàng vào lúc cuối cùng chạy đến, lại biết được tung tích của mình, đại khái đều là do Hồn Đế ám chỉ cả...

Cuối cùng nhất, Hồn Đế lựa chọn lúc Phiêu Vũ Thần Vương đuổi giết mình, lúc nhân sinh mình ở điểm thấp nhất, ý chí yếu kém nhất khiến hắn truyền tống xảy ra vấn đề, lúc không phân biệt rõ ràng sự thật và mộng ảo lại để Thánh Mỹ xuất hiện, thông qua nam nữ chi dục, khiến hắn cùng với Thánh Mỹ, tinh thần cùng thể xác kết hợp, cuối cùng nhất trong quá trình đó một hơi hút khô bổn nguyên hồn lực của hắn.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ, ánh mắt đã mờ đi rất nhiều, tựa hồ vào giờ khắc này, hắn đối với Thánh Mỹ đã triệt để tuyệt vọng.

Hắn tự giễu cười, nhìn lên bầu trời, thanh âm trở nên trống rỗng:

- Ngươi thật đúng là... Không từ thủ đoạn, vì đạt thành mục đích tu Vĩnh Sinh chi pháp, ngay cả thân thể của mình cũng có thể dùng làm công cụ. Ở thế giới phàm nhân, có nữ tử vì tiền tài mà ra bán rẻ thân thể bản thân, ngươi cùng các nàng, có gì khác nhau đâu chứ?

- SAu khi ngươi trở lại bên người Hồn Đế cũng sẽ cùng hắn song tu, phân Vĩnh Hằng Chi Hồn cho hắn một nửa đúng không? Đây là kiêu ngạo và cô lãnh của ngươi sao? Tuy rằng ta và ngươi đối địch, nhưng ta không thể không thừa nhận, ta vẫn một mực khâm phục ngươi, cuộc đời này của ta khâm phục nhất hai nữ tử, ngươi chính là một trong số đó, ngươi đã từng là nữ thần trong mắt ta, nhưng mà tất cả của ngươi, ở trước mặt việc theo đuổi võ đạo đỉnh phong và Vĩnh Sinh chi thuật lại rẻ mạt như thế sao...

Chương 2069: Yêu và hận (1)

Lâm Minh rất ít khi nói lời châm chọc ác độc như vậy, hôm nay, thân thể và linh hồn hắn thật sự đều thống khổ đến cực hạn, bởi vì hắn biết rõ mình đã thua hết toàn bộ. Nói là không hận thì sao có thể được?

Hắn chẳng những hận sự bất lực của mình. Cũng hận Thánh Mỹ, hắn cũng không phải hận Thánh Mỹ hãm hại mình, mà là triệt để thất vọng về nàng...

Lời Lâm Minh nói phảng phất như một mũi nhọn, trực tiếp đâm vào trái tim Thánh Mỹ!

Thân thể mềm mại Thánh Mỹ run lên, biểu lộ trên mặt cứng lại, tựa hồ như chưa bao giờ bị người nhục mạ như thế cả, nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Chợt, trong ánh mắt của nàng nhiều ra cảm tình cực kỳ phức tạp, đó là phẫn nộ cực độ, còn có... Ủy khuất!

Nàng khẽ cắn hàm răng, cơ hồ cắn đến chảy máu, ánh mắt nàng nhìn về phía Lâm Minh cũng trở nên lạnh lẽo hơn, bộ ngực sữa của nàng kịch liệt phập phồng, nhưng chợt, thần thái phức tạp trong mắt nàng triệt để ẩn nấp xuống, thanh âm cũng trở nên lạnh lùng

- Đúng vậy, không có gì khác... Vĩnh Hằng Chi Hồn vốn cần ngươi tự nguyện dâng ra mới hữu hiệu, mạnh mẽ đoạt lấy căn bản không thể được, ngươi không có khả năng tự nguyện hiến ra bổn nguyên hồn lực của bản thân, ta chỉ có thể dùng Ác Ma chi quả khiến thần trí ngươi hoàn toàn mất thanh minh, sau đó trong khi linh hồn ngươi hoàn toàn thất thủ liền tinh thần và nhục thể song trọng kết hợp với ngươi, hấp thu Vĩnh Hằng Chi Hồn của ngươi.

- Thậm chí Kim Sắc Thư Hệt ngươi tu luyện cũng là ta cố ý đưa cho ngươi, 《 Thánh Điển 》 phân sinh chi thiên và tử chi thiên, Kim Sắc Thư Hệt là sinh chi thiên, Hắc Sắc Thư Hệt là tử chi thiên.

- Ta chủ tu sinh chi thiên, trên người hội tụ sinh khí, ta cho ngươi cũng tu sinh chi thiên mới có thể khiến khí tức của ngươi càng thêm phù hợp với ta.

- Ngươi, từ đầu đến cuối đều là con cờ của ta, cũng là ta một viên đá trải trên Vĩnh Sinh chi lộ của ta.

Lời Thánh Mỹ nói vô tình lạnh như băng, nhưng Lâm Minh lại tựa hồ từ đó nghe ra được một cổ hương vị khác thường, nhưng hắn lại không để ý đến, lúc này truy cứu những việc này còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Lâm Minh cười thảm lấy lắc đầu:

- Đã rõ rồi, ta nhớ ngươi từng nói với ta, một con sâu nhỏ sinh hoạt trên cánh lá khô úa, vĩnh viễn sẽ không biết sự hùng vĩ và xinh đẹp của thế giới này, ngươi nói võ đạo chi lộ là cùng thiên tranh mệnh, là dẫm nát thiên dưới chân, người đấu với Thiên có bao nhiêu khó ah, Thiên đã tồn tại hàng trăm tỷ năm... Người có bao nhiêu tuổi thọ? Mặc dù số mệnh gia thân, thiên tư tuyệt đỉnh cũng không đủ... Cho nên, ngươi không từ thủ đoạn...

- Thật có lỗi, ta thủy chung không thể giống như ngươi, ta tuy rằng lập chí truy cầu võ đạo đỉnh phong, nhưng ta cũng có điểm mấu chốt của mình, ta không có biện pháp bỏ qua chủng tộc, thân nhân, bằng hữu, thê nhi của ta, cho nên... Ta nhất định phải thất bại...

- Đều đã xong, làm khó ngươi nói nhiều như vậy với một người thất bại, một người sắp chết rồi.

Lâm Minh nói xong lời này, phảng phất già nua đi rất nhiều.

Thánh Mỹ trầm mặc, sắc mặt của nàng trở nên tĩnh như chỉ thủy, nhưng ánh mắt lại rét lạnh đến đáng sợ.

Nàng nhìn về phía Lâm Minh, thần sắc không hề có đau thương và không đành lòng, mà là tỉnh táo khiến người hít thở không thông.

Thân thể của nàng chậm rãi bay lên, quần áo bay tán loạn, nàng đã quay người, tựa hồ muốn rời đi, cuối cùng, nàng xoay đầu lại, lại nhìn Lâm Minh

Chỉ là trong ánh mắt của nàng vẫn là lạnh lùng vô biên.

Nàng nói:

- Nơi này là Thiên Diễn Tinh, ngươi ở lại chỗ này bình tĩnh vượt qua quãng đời còn lại đi...

Thánh Mỹ nói xong liền đạp không mà đi, hắc sắc thân ảnh yểu điệu như mộng ảo của nàng biến mất trên bầu trời.

Cánh hoa màu đen nhàn nhạt rơi vãi, phiêu linh đến trên mặt Lâm Minh.

Lâm Minh thần sắc ngốc trệ, nhìn lên bầu trời, hai mắt vô thần.

Thiên Diễn Tinh?

Thì ra, nơi này dĩ nhiên lại là Thiên Diễn Tinh...

Hẳn là sau khi mình dùng Tu La Lệnh đả thông không gian thông đạo Hồn Đế đã thi triển thủ đoạn Thông Thiên, cưỡng ép nghịch sửa thông đạo, khiến mình đi đến nơi này...

Là Thánh Mỹ muốn cho mình chết ở quê hương sao, thật đúng là bố thí thiện lương ah...

Đối với nơi này là Thiên Diễn Tinh, Lâm Minh không có cảm giác gì, ngược lại Thánh Mỹ rời đi lại để lại trong lòng Lâm Minh nổi đau đớn thật sâu.

Loại cảm giác này, giống như tim bị cắt đứt một khối, ngoại trừ đau nhức kịch liệt ra, còn phảng phất như đã mất thứ gì đó trọng yếu vậy...

Không cách nào hô hấp.

Bất quá, mặc kệ Thánh Mỹ vào thời khắc cuối cùng suy nghĩ gì, Lâm Minh đều không muốn quan tâm nữa.

Một con sâu cái kiến gần chết, cần đi quan tâm đến tư tưởng của thiên thần sao...

Thánh Mỹ trước khi đã từng nói qua, đây là giang hồ

Sinh chi thiên và tử chi thiên của 《 Thánh Điển 》, xem ra, Hồn Đế chính là chủ tu tử chi thiên rồi, trách không được hai mắt hắn ô trọc, dáng vẻ già nua nặng nề, tựa hồ trên người tùy thời tản ra tử khí...

Buồn cười, mình nghĩ những chuyện này làm gì chứ...

Lâm Minh nằm ở trên đồng cỏ kia, đã mất hết can đảm.

Về phần tinh thần ấn ký của Phiêu Vũ Thần Vương, Lâm Minh cũng đã sớm không thèm để ý đến nữa.

Tuyệt vọng, thê lương, cô độc, hơn nữa đánh mất lực lượng, tuổi thọ không còn nhiều khiến hắn đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, cũng đã mất đi dũng khí sống sót.

Hắn không hề quan tâm đến tánh mạng của mình nữa, không hề hướng tới võ đạo đỉnh phong nữa.

Hắn chỉ là một tên thất bại

Hắn từ Thiên Diễn Tinh đi ra ngoài, từ một thiếu niên với hai bàn tay trắng từng bước một trở thành Thần Vực đệ nhất thiên tài. Huy hoàng vô hạn của hắn thậm chí khiến Tạo Hóa Thánh Hoàng đứng ngồi không yên, chuyên môn hao phí một cái nhân tình để Phiêu Vũ Thần Vương tới giết hắn.

Tất cả những điều này đã đủ lưu lại truyền kỳ, lưu lại truyền thuyết.

Thế nhưng mà sau đó, hắn lại quay về Thiên Diễn Tinh, vẫn là hai bàn tay trắng.

Khác nhau duy nhất là bổn nguyên hồn lực của hắn bị đánh cắp, tánh mạng chi hỏa cũng bắt đầu trở nên suy yếu...

Tất cả, giống như một giấc mộng vậy.

Một người truy mộng, từ khởi điểm, lại chạy về tới khởi điểm, bất đồng chính là, Truy Mộng giả lúc này tâm đã già đi, cũng đã vô lực chạy trốn.

Thật sự châm chọc ah...

Mặt trời dần hạ xuống, ánh trăng treo lên.

Tinh quang đầy trời vẩy lên người, Lâm Minh lại chỉ cảm thấy cô lãnh vô hạn...

Hắn phảng phất đã chết đi, vẫn không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua đối với hắn mà nói đã không hề có ý nghĩa gì nữa.

Buồn bã, tâm đã chết...

...

Trong vũ trụ xa xôi, trong bóng tối bao la bát ngát, hai bóng người lăng không đứng thẳng.

Hai người một người là nữ tử xinh đẹp toàn thân bao trong áo choàng đen, người khác, là một thiếu niên già nua.

Bọn hắn đúng là Thánh Mỹ và Hồn Đế.

- Đã hài lòng chưa...

Trên mặt thiếu niên già nua treo lên một tia cười mỉm trào phúng.

Thánh Mỹ thần sắc lãnh đạm, không nói một lời.

Chương 2070: Yêu và hận (2)

- Ta đáp ứng điều kiện cuối cùng của ngươi, không dùng Mộng Cảnh Luyện Hồn Chi Pháp mà để ngươi làm tất cả, để ngươi dùng nguyên âm bảy thế chuyển sinh, còn có thể xác và tinh thần của ngươi không hề giữ lại kính dâng cho hắn, để ngươi đạt được Vĩnh Hằng Chi Hồn đồng thời cũng cho Lâm Minh vật trân quý nhất của ngươi, bất quá đánh giá của hắn đối với ngươi, chỉ là một... kỹ nữ?

Thanh âm Hồn Đế mang theo một tia nghiền ngẫm, quả thật, Vĩnh Hằng Chi Hồn phải Lâm Minh tự nguyện mới có thể kính dâng i ra, nhưng Hồn Đế là người có tạo nghệ cao nhất về mặt linh hồn và tinh thần chi hải trong vũ trụ này, hơn nữa, hắn cũng có các loại thủ đoạn, nếu như hắn thật sự dùng mộng cảnh, ảo giác để lừa gạt Lâm Minh, lừa Lâm Minh cam nguyện kính dâng ra tất cả của mình cũng không khó khăn.

- Ngươi ngược lại nhận thức toàn bộ, bất quá, ngươi trút xuống tình cảm của mình cho hắn, cho hắn bảy thế nguyên âm thì có làm được gì? Hồn lực của hắn đã bị ngươi rút hết, nha... Tựa hồ còn thừa lại một chút, đủ cho hắn sống thêm một đoạn thời gian, nhưng cuối cùng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cũng giống như ngươi ném vật trân quý nhất của mình vào trong đống rác vậy, chẳng lẽ ngươi làm tất cả chỉ là vì thỏa mãn chấp niệm của mình sao?

Hồn Đế chậm chạp nói, mà sắc mặt Thánh Mỹ đã âm trầm như băng sương.

Nàng nói từng chữ một:

- Ngươi... Câm miệng!

Hồn Đế nao nao, trên mặt vẫn cười lạnh.

Thánh Mỹ rét lạnh nói:

- Chớ quên, hiệp đình giữa chúng ta, không nên ép ta, nếu không, ta với ngươi cá chết lưới rách! Ta mà chết đi, tất cả kế hoạch của ngươi đều sẽ hóa thành bọt nước.

Trong mắt Thánh Mỹ toát ra sát ý phẫn hận, cổ sát ý này khiến Hồn Đế cũng hơi hơi nhíu mày, bất quá chợt, hắn nở nụ cười:

- Lại là loại ánh mắt này, cũng đúng, ta là người mà cả đời này ngươi hận nhất, ngươi hận không thể phanh thây xé xác ta... Bất quá ngươi hận ta, Lâm Minh sao lại không hận ngươi chứ? Ngươi cầm đi tất cả của hắn, rồi sau đó bố thí cho hắn một cái tiện mệnh... Ah, đúng rồi, ngươi còn kính dâng cho hắn chân tình của ngươi. Bất quá, với hắn mà nói, vậy thì có sao, vậy thì có ý nghĩa gì? Không đáng một đồng!

- Chỉ là ta không nghĩ tới, ngươi bảy thế chuyển sinh, cũng bại ở một chữ "tình", lại không thông suốt như thế, giống như tiểu nữ tử vậy, có ước mơ ngây thơ, nếu ngươi đã muốn giữ lấy một chút bọt biển yếu ớt trong lòng này, ta tự nhiên sẽ không đi phá hư nó, lấy ra thứ mà ta muốn đi...

Hồn Đế đưa tay ra, Thánh Mỹ cắn chặt răng ngà, trong ánh mắt sát cơ lành lạnh, cuối cùng nhất nàng vẫn trầm lòng xuống, hoàn toàn mở thức hải ra.

Chậm rãi, ở giữa mi tâm nàng có vô số quang điểm đang ngưng tụ, cuối cùng nhất tạo thành một khỏa quang cầu màu đỏ tía như hạt đậu.

Khỏa quang cầu này chậm rãi bay ra, ở trong không gian vũ trụ không ngừng có đủ loại năng lượng hội tụ đến hạt tiểu quang cầu này, phảng phất như trong nó ẩn chứa vũ trụ vô tận vậy.

Đây chính là... Vĩnh Hằng Chi Hồn của Lâm Minh, kẻ có được nó, trừ phi tự nguyện, nếu không không thể dâng ra.

Lâm Minh cùng Thánh Mỹ giao hợp, thật sự tinh thần hoàn toàn thất thủ, đạt tới cực lạc đỉnh phong thời điểm, tự nguyện giao ra đấy.

Mà bây giờ, Thánh Mỹ dùng ý niệm của mình giao Vĩnh Hằng Chi Hồn giao Hồn Đế.

Không giống với phỏng đoán của Lâm Minh, Vĩnh Hằng Chi Hồn, Thánh Mỹ cũng không giữ lại một nửa, mà hoàn toàn đưa cho Hồn Đế.

Trong tinh không bao la bát ngát, nó giống như là một hạt giống thần bí, tựa hồ như chỉ cần gieo xuống là có thể thai nghén ra một thế giới vậy.

- Vĩnh Hằng Chi Hồn, rốt cục đã có!!

Nhìn Vĩnh Hằng Chi Hồn, Hồn Đế hai mắt tỏa ánh sáng, cảm thấy vô cùng hưng phấn.

- Vì bồi dưỡng nó, ta hao tổn tâm cơ! Cuối cùng, đã nhận được.

Hồn Đế liếm liếm bờ môi, nhẹ nhàng vẫy tay một cái, liền bắt lấy Vĩnh Hằng Chi Hồn vào tay, rồi sau đó, hắn nở nụ cười, lộ ra hàm răng sâm bạch.

Trên gương mặt khủng bố phối hợp với dáng tươi cười như vậy thật sự khiến người không rét mà run.

Hồn Đế hưng phấn nhìn Linh Hồn Chủng Tử trong tay.

Hắn đầu tiên dùng cảm giác dò xét một lần, sau khi xác định không bị gian lận hắn mới chậm rãi gieo Linh Hồn Chủng Tử kia vào mi tâm mình.

Hắn xưa nay vốn cẩn thận, không lưu lại cho người khác bất luận cơ hội nào hại mình cả.

Vĩnh Hằng Chi Hồn nhập vào cơ thể, trong lúc nhất thời, Hồn Đế tựa hồ như nhận được đồ vật tuyệt vời nhất thế giới này vậy, giống như một con nghiện hút nha phiến nhiều năm, sau khi cưỡng chế cai nghiện một hồi, đột nhiên nhận được một hộp Phúc Thọ cao, hoặc là sống như một sắc quỷ sau khi bị cấm dục nhiều năm lại có được một tuyệt thế mỹ nữ vậy.

Gương mặt Hồn Đế tựa hồ bởi vì hưng phấn cực độ mà trở nên dữ tợn.

Trong đôi mắt u tọc, già nua kia dần biến hóa, trở nên có chút thanh minh rồi.

Quá trình này, giằng co trọn vẹn một canh giờ.

Hồn Đế, trở nên càng giống như một thiếu niên, dáng vẻ già nua nặng nề trên người hắn tựa hồ tiêu tán rất nhiều.

Chỉ là sắc mặt hắn vẫn tái nhợt được không có một tia huyết sắc, khiến trong lòng người phát lạnh.

- Tốt, rất tốt!

Hồn Đế duỗi tay phải ra, đốt ngón tay nhẹ nhàng uốn lượn, phát ra tiếng khớp xương kêu vang.

- Ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi, mà bên phía Phiêu Vũ Thần Vương ta cũng sẽ xử lý thích đáng, đương nhiên, đây cũng là vì bản thân, hiện giờ... Ta còn không muốn để cho bên phía Thánh tộc nhìn ra mánh khóe!

Vĩnh Hằng Chi Hồn, Hồn Đế cũng không phải trực tiếp hấp thu dung hợp, mà bị hắn giam cầm ở trong tinh thần chi hải, tầng tầng phong ấn lấy.

Hấp thu linh hồn, nói dễ vậy sao.

Tinh thần lạc ấn phức tạp trong đó sẽ khiến người hấp thu tính cách phân liệt.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn chính là ví dụ vô cùng tốt.

Mặc dù là Hồn Đế lý giải đối với linh hồn cực kỳ tinh thâm, cũng không cách nào một bước đa làm được điểm này, trên thực tế, Hồn Đế muốn luyện hóa Vĩnh Hằng Chi Hồn cũng cần một quá trình cực kỳ dài dòng buồn chán, ít nhất phải mười vạn năm trở lên.

Mà đúng lúc này, ở bên người Hồn Đế, Thánh Mỹ liên tục đánh ra ấn quyết, tạo thành tầng tầng không gian ảo giác, phong ấn Thiên Diễn Tinh lại.

Tầng kết giới nàng tiện tay bố trí này có thể bảo tồn hơn mấy vạn năm.

Hồn Đế thấy một màn như vậy, khinh thường cười:

- Ngươi là muốn bảo vệ khỏa tinh cầu này sao? Thánh tộc xâm lấn Thần Vực, chỉ là cảm thấy hứng thú với Thần Vực, hạ giới, bọn hắn không có hứng thú đâu, ít nhất trong vài vạn năm đều là như thế...

Nhật Nguyệt thay đổi, xuân đi thu đến.

Lâm Minh ở trong phiến hoang lĩnh này tựa hồ đã ngủ say vĩnh cửu.

Trên người của hắn rơi đầy lá rụng, rồi sau đó là bụi đất, một tầng lại một tầng, phủ kín hắn lại.

Tiên Cảnh trước đó kỳ thật chỉ là ảo cảnh, Thánh Mỹ đã đi ra, ảo cảnh tự nhiên cũng biến mất.

Ở cách Lâm Minh không xa, chính là Man Hoang Sâm Lâm, thường xuyên có dã thú qua lại.

Chương 2071: Kiếm Sơn

Có Hủ Lang đói khát muốn biến Lâm Minh trở thành thức ăn, nhưng mà sau khi nó tới gần lại bị khí tức của Ác Ma chi thụ ở cách Lâm Minh không xa truyền ra chấn nhiếp, rồi sau đó xám xịt trốn đi.

Một năm rồi lại một năm, Lâm Minh giống như một cổ xác chết nằm ở đó.

Hắn cảm giác, tánh mạng chi hỏa của mình suy yếu, tu vị đã ở hạ thấp.

Bổn nguyên hồn lực biến mất, khiến tánh mạng hắn suy kiệt.

Hắn cảm giác, mình cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Thiên Diễn Tinh, đây là nơi sinh dưỡng mình, cuối cùng, lại trở thành mộ táng chi địa của mình...

Hắn không biết Nhân tộc thế nào rồi, có thể thành lập trụ sở mới, khai chi tán diệp ở dị giới hay không?

Thần Mộng Thiên Tôn có tránh được sự đuổi giết của Thánh tộc không?

Tam Sinh lão nhân, cuộc đời này của hắn còn gì đáng tiếc không?

Còn có Hạo Vũ Thiên Tôn... Thực lực của hắn không được, tuổi cũng không dài, nhưng hắn lại bướng bỉnh đi theo bọn Thần Mộng Thiên Tôn, đi tham gia trận chiến đấu cửu tử nhất sinh kia, hắn có may mắn sống sót được hay không?

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, đúng lúc này, hắn đã không có tư cách đi quan tâm những thứ này nữa, hắn kỳ tài ngút trời, được nhận định là tất thành Chân Thần tuyệt đỉnh, thậm chí đạt tới cảnh giới của chủ nhân Tu La Lộ.

Thế nhưng mà cuối cùng, tu vi của hắn vậy mà dừng bước ở Thánh chủ đỉnh phong, chưa từng đặt chân vào Giới Vương, nói ra, thật sự là một trò cười cực lớn.

Ngày hôm nay, Lâm Minh chậm rãi đứng lên, trên người hắn đã chồng chất bùn đất dày đặc, thậm chí còn mọc ra cỏ xanh.

Hắn cảm giác sinh cơ của mình đã không nhiều lắm, nhưng cuối cùng vẫn không muốn ở chỗ này hư thối thành đất.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn muốn đi vài chỗ của Thiên Diễn Tinh nhìn xem một chút.

Rồi sau đó bình tĩnh chờ đợi tử vong.

Hắn đi

Đã đi ra mảnh đất hoang này.

Hắn không phi hành, không phá vỡ không gian, tuy rằng dùng tu vị còn thừa lại hiện giờ của hắn làm được những điều này cũng rất dễ dàng.

Hắn chỉ dùng hai chân của mình, từng bước một, từng bước một, dùng bước tiến của hắn để đo đạc mảnh thổ địa này.

Hắn đi vô cùng chậm, nhưng cũng rất chấp nhất.

Hắn kéo dài cảm giác ra, đã tìm được phương hướng.

Hắn đi bộ qua núi lớn, lội lướt qua sông lớn, rồi sau đó, bơi qua biển cả...

Biển cả của Thiên Diễn Tinh thập phần rộng lớn, hắn phá vỡ sóng lớn, giống như cự kình bơi trong biển vậy. Hắn thấy được tia chớp vừa thô vừa to xẹt qua bầu trời, bổ ra hải dương rộng lớn, thấy được thần hồng sau cơn mưa dài qua phía chân trời, kéo dài đến đường chân trời.

Tất cả tràng cảnh dưới biển sâu, nếu như phàm nhân thấy được sợ hãi phải thán phục không hiểu, ý chí cũng vì vậy mà rộng lớn hơn.

Nhưng mà sau khi Lâm Minh thấy được, biểu lộ lại thủy chung bình tĩnh không gợn sóng.

Rốt cục, hắn đã vượt qua phiến đại dương này, lúc trước hắn đã dùng cảm giác dò xét qua, biết rõ phiến biển này chính là Nam Hải.

Năm đó mình đại chiến Huyễn Vô Cơ, ngay tại Nam Hải Ma Vực.

Bơi qua Nam Hải, mục đích của hắn cũng sắp đến rồi, hắn muốn đi Thanh Tang Thành, đi đến nơi năm đó mình từng sinh hoạt qua nhìn một chút...

Đây chính là nguyện vọng cuối cùng của hắn.

Hắn từ trong Tu Di giới lấy ra một cái Mộc Linh Ngọc Diện Cụ từng sử dụng lúc ở Cửu Đỉnh Thần Quốcmang trên mặt.

Hắn biết rõ, Nam Thiên Vực, Thiên Vận Quốc, rất nhiều người đều từng thấy qua bức họa của hắn, hắn không muốn bị người nhận ra, bởi vì hắn suy đoán, vào lúc này, Thần Vực sợ rằng đã rơi vào tay giặc rồi.

Tuy rằng chiến hỏa cũng không lan đến gần Thiên Diễn Tinh, nhưng có lẽ đây chỉ là tạm thời, nếu như bị Thánh tộc biết rõ mình đang ở Thiên Diễn Tinh, hậu quả không thể lường được.

Lâm Minh ngược lại không quan tâm tánh mạng của mình, nhưng chuyện này sẽ mang đến tai họa cho Thiên Diễn Tinh.

Tất cả mọi người trên khỏa tinh cầu này đều có thể bởi vì hắn mà chôn cùng.

Hắn mang theo mặt nạ, tiếp tục đi về phía trước, một bước lại một bước.

Một ngày này, ở trước mặt hắn, xuất hiện một ngọn núi.

Ngọn núi này rất cao, cũng thập phần dốc đứng hung hiểm, giống như là một tòa thần kiếm, cắm ở trên mặt đất vậy.

Lâm Minh ngửa đầu nhìn ngọn núi này, trầm mặc một lát, bắt đầu tay không leo lên.

- Này, vị huynh đệ kia, đừng nên leo lên ngọn núi này, ngươi leo không được đâu.

Lúc Lâm Minh bắt đầu leo lên, hắn đột nhiên nghe được sau lưng có người nói chuyện, hắn quay đầu lại, chỉ thấy người nói chuyện là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Bọn hắn đều cầm trong tay trường kiếm, là võ giả phàm nhân.

Nam tử đại khái hai mươi mấy, nữ tử chỉ chừng mười tám mười chín, tu vị bọn hắn theo thứ tự là Hậu Thiên Kỳ và Ngưng Mạch Kỳ, nếu như dựa theo tiêu chuẩn nhân gian thì hai người còn trẻ như vậy đã có được tu vị bực này, tuyệt đối xem như tuấn kiệt rồi.

Bọn hắn chứng kiến mặt nạ trên mặt Lâm Minh, có chút ngơ ngác một chút, tựa hồ không ngờ rằng người này cổ quái như vậy, vậy mà mang theo mặt nạ lạnh băng vô tình như thế, xem ra, cũng là một người quái dị.

Bất quá, bọn hắn vẫn lễ phép nói

- Ta thấy ngươi niên kỷ cũng không lớn, thể lực rất tốt, cũng là tu võ a, ngươi leo lên Kiếm Sơn này là muốn tìm Kiếm Tiên trên núi bái sư sao? Ta khuyên ngươi buông tha đi, không phải ta nói khó nghe, mà với tu vi của ngươi không thể nào lên núi được đâu, cho dù đi lên, cũng không có khả năng bái sư thành công, ta nghe qua một ít thời gian nữa Kiếm Sơn Kiếm Tiên sẽ dùng kiếm kết bạn, đến lúc đó, cao thủ của Nam Thiên Vực đều chạy đến xem lễ, nhưng mặc dù như vậy, cũng có rất nhiều người không lên được ngọn núi này, chúng ta là bởi vì có sư phụ mang theo mới có thể đến đây một lần.

Thanh niên nam nữ nói như vậy lấy, trong đó nữ hài tử, có chút đắc ý, bọn hắn hiển nhiên là sư huynh muội, hơn nữa sư tôn của bọn hắn, tựa hồ như rất có danh tiếng tại Nam Thiên Vực.

Lâm Minh trầm mặc, quay đầu, tiếp tục leo lên, từ đầu đến cuối, hắn cũng không nói một câu nào.

Hắn đã sớm nản lòng thoái chí, tâm nguyên cuối cùng của cuộc đời này chỉ là một nhìn xem Thiên Diễn Tinh, nơi mình từng sinh hoạt, chiến đấu lúc trước, người nơi này, hắn cũng không muốn tiếp xúc.

Đối với thế giới này mà nói, hắn chỉ là một người khách qua đường, một con số màu xám...

Chứng kiến Lâm Minh như thế, người trẻ tuổi há to miệng, có chút ngẩn người.

Tiểu sư muội bên người hắn thì có chút tức giận dậm chân, sẳng giọng:

- Thật đúng là hảo tâm bị coi như lòng lang dạ thú, người này sao lại vậy chứ, để hắn ăn chút thiệt thòi đi.

Sư huynh bên cạnh nàng giang tay ra, nói:

- Xem hắn mang theo mặt nạ, tính tình thì man quái, đoán chừng là một quái nhân, chúng ta không cần để ý tới hắn, đợi lát nữa sư phụ cũng sắp trở về rồi, không biết hắn mang đến cho Kiếm Sơn Kiếm Tiên hạ lễ gì ah...

Hai đôi huynh muội trẻ tuổi ngươi một lời ta một câu, hồn nhiên không để ý đến Lâm Minh.

Chương 2072: Tại sao nghịch Thương Thiên (1)

Bọn hắn vốn tưởng rằng, Lâm Minh có lẽ lập tức không chịu nổi, sẽ chật vật xuống núi, bọn hắn đang chờ dưới chân núi, nhưng mà khiến bọn hắn ngạc nhiên chính là sau khi Lâm Minh lên núi đã xa ngút ngàn dặm không tin tức, tựa hồ thật sự đã leo lên trên rồi.

Lúc này, Lâm Minh kỳ thật đã bò tới giữa sườn núi, ngọn núi như vậy, hắn một bước có thể vượt qua, nhưng hôm nay hắn lại leo rất chậm.

Hắn cảm nhận được kiếm khí nồng đậm trên ngọn núi này.

Kiếm khí này, dùng ánh mắt của Lâm Minh mà xem thì đương nhiên không được.

Nhưng nếu như đặt ở thế giới phàm nhân, nhất là đối với Nam Thiên Vực mà nói, kiếm khí này lại mạnh đến nổi không thể tưởng tượng, thậm chí Lâm Minh có thể từ trong kiếm khí cảm nhận được một cổ lực lượng mênh mông cuồn cuộn liên tục không dứt, giống như là sông núi biển cả vậy.

Đây là một loại ý cảnh, ý cảnh thuộc về kiếm.

Trước kia đôi võ giả kia nói võ giả Nam Thiên Vực không leo lên được ngọn núi này, đại khái cũng là do có kiếm ý này rồi.

Tại Nam Thiên Vực, kỳ tài sử dụng kiếm thế này, cực kỳ khó được.

Nhưng mà tất cả Lâm Minh lại không có nửa điểm hứng thú, hắn chỉ đi ngang qua đây thôi, thần sắc hắn vẫn lạnh lùng, im lặng leo lên núi.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên nghe được từng tiếng rít gào, một đạo Thanh Hồng bắn thẳng lên trời xanh, xé mở cả mây trời.

Trong đám mây, mơ hồ có một thân ảnh thanh y, nhìn qua bộ dáng chừng ba mươi tuổi.

Người này cầm trong tay song kiếm, mày kiếm mắt sáng, hăng hái.

Mặc dù chỉ kinh hồng thoáng nhìn qua, nhưng thị lực Lâm Minh sắc bén cỡ nào chứ, hắn liếc mắt đã thấy rõ bộ dáng nam tử kia.

Hắn chẳng lẽ là...

Lâm Minh khuôn mặt có chút động, giờ đã cách hơn 130 năm, dung mạo của đối phương đã có chút thay đổi, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra.

Người này, đúng là đối thủ cuối cùng của mình ở Thất Huyền cốc tổng tông hội võ, họ Khương, tên Bạc Vân

Khương Bạc Vân, Kiếm Tiên trên Kiếm sơn này, dĩ nhiên là hắn sao...

Lâm Minh trong nội tâm kinh ngạc, chợt thoải mái.

Đúng rồi, toàn bộ Nam Thiên Vực, năm đó Khương Bạc Vân xem như là tuấn kiệt trẻ tuổi khó lường, đến tuổi này rồi, hắn thành tựu Kiếm Tiên, có được kiếm ý như thế cũng là chuyện hợp lý.

Kiếm Sơn rất cao, trời bên trên Kiếm Sơn xanh thẳm như giặt rửa, vài miếng mây hơi mỏng điểm tố trong đó khiến nó như một bước tranh màu nước xinh đẹp vậy.

Kiếm Sơn cũng rất lạnh, trên đỉnh núi, quanh năm tuyết đọng, nhưng kỳ dị chính là, lại có một đạo thanh tuyền không đóng băng từ trên Kiếm Sơn chạy xuống, bởi vì Kiếm Sơn dốc đứng, đường sông nhiều chỗ trở thành thác nước, từ xa nhìn lại giống như một Bạch Sắc Phi Long vậy, khiến người xưng kỳ.

Lâm Minh vốn đã leo lên Kiếm Sơn, dùng tu vi của hắn, hoàn toàn có thể dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào, trực tiếp bay qua Kiếm Sơn, nhưng hắn lại ngừng lại.

Dẫm nát trên tuyết trắng, cảm thụ được kiếm ý cô lãnh kia, Lâm

Minh có một loại cảm giác không hiểu.

Giờ cách hơn 100 năm, cố nhân gặp lại, người và vật không còn.

Khương Bạc Vân ở trên con đường phát triển của Lâm Minh cũng không tính là một đối thủ xuất chúng, hắn so với những Thiên Địa sủng nhi như Tạo Hóa Thánh Tử, Thánh Mỹ, quả thực không đáng giá nhắc tới.

Nhưng Lâm Minh đối với Khương Bạc Vân lại có ấn tượng rất sâu, bởi vì một thân ngông nghênh và ý chí lăng vân của Khương Bạc Vân.

Đáng tiếc, hạn chế xuất thân đã trở thành gông xiềng của Khương Bạc Vân, hắn cho dù tâm cao ngất cũng không cách nào giãy dụa ra được.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh cảm thấy tiếc hận vì Khương Bạc Vân, nếu như hắn sinh ở đại gia tộc Thần Vực thì kết quả đã không thể rồi, nhưng mà vận mệnh chính là bất công như thế.

Lâm Minh bồi hồi trên đỉnh núi, những ngày này, người tụ tập trên Kiếm Sơn ngày càng nhiều.

Người đến đều là nhân kiệt của Nam Thiên Vực.

Bọn hắn cưỡi từng chiếc từng chiếc ngọc chất linh thuyền, từng con Thất Thải linh điểu, bay về phía Kiếm Sơn.

Lâm Minh yên lặng nhìn xem, vốn đã nhìn quen đỉnh cấp thần thú của Thần Vực, nhìn quen linh hạm Thiên Tôn Linh Bảo cấp, hắn biết rõ những linh thuyền, linh điểu trước mắt chỉ là mặt hàng cấp thấp, kỳ thật căn bản không đáng giá nhắc tới...

Võ giả thế giới phàm nhân, có khoái hoạt của phàm nhân.

Nhớ đến năm đó, Thất Huyền Cốc tổng tông hội võ, Mục Thanh Hồng cưỡi Chu Tước trình diện, không biết chấn trụ bao nhiêu người.

Ở trên đỉnh Kiếm Sơn có một cái ao nước, ao nước tỏa ra sương mù mông lung.

Đạo thanh tuyền kia chính là từ nơi này chảy ra. Cho nên cái ao này cũng quanh năm không hề đóng băng.

Trên ao nước nở đầy băng liên, lại có mười mấy cái thuỷ tạ đình đài lớn nhỏ.

Trận Kiếm Đạo Trà Hội này chính là được cử hành ở đây.

Mà Lâm Minh, là một người khách không mời mà đến, hắn đứng ở trên một đình đài ở vị trí tương đối biên giới, đứng chung một chỗ với đệ tử của các đại nhân vật Nam Thiên Vực kia.

- Ân? Tại sao là ngươi?

Ở bên người Lâm Minh không xa, một thiếu nữ chừng mười tám tuổi ngây ngẩn cả người, nàng chính là nữ nhân trong đối nam nữ trẻ tuổi Lâm Minh gặp ở dưới Kiếm Sơn lúc trước.

Sư huynh của nàng cũng ở trên đình đài này, chứng kiến Lâm Minh cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Kiếm Sơn này căn bản không có người thủ sơn, bởi vì Kiếm Sơn kiếm ý tràn ngập, người bình thường căn bản không cách nào leo lên được.

- Vị nhân huynh này, ngươi làm sao đi lên thế?

Nam tử trẻ tuổi nhìn mặt nạ lạnh như băng trên mặt Lâm Minh, có chút không hiểu rõ thế nào.

Lúc hắn nhìn thấy Lâm Minh dưới chân núi còn tưởng rằng hắn là một quái nhân thậm chí kẻ đần, không nghĩ tới bây giờ xem ra, kẻ ngu này lại lên núi trước bọn hắn một bước.

Nhưng mà lời hỏi thăm của bọn hắn Lâm Minh tựa hồ như căn bản không nghe được, hắn chỉ nhìn vào hàn trì, chờ đợi trận Kiếm Đạo Trà Hội này.

Cái này khiến đôi nam nữ trẻ tuổi kia như đạp phải đinh, có một loại cảm giác tự đòi mất mặt.

- Người này, bị điếc sao?

Thiếu nữ hết sức tức giận, ngực nhỏ kịch liệt phập phồng lấy, kỳ thật nàng biết rõ, Lâm Minh không điếc, trước kia lúc gọi Lâm Minh dưới chân núi còn thấy Lâm Minh quay đầu lại nữa.

Nàng là thuần túy chỉ là chọc giân Lâm Minh, nhưng cũng không có gì bất ngờ, Lâm Minh hoàn toàn không để ý đến.

Hắn phảng phất như thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh.

- Được rồi sư muội, bớt tranh cãi đi, lời dạy bảo của sư tôn ngươi đều đã quên sao...

Thanh niên nhỏ giọng khiển trách, thiếu nữ vểnh miệng lên, không nói.

Lúc này, Kiếm Đạo Trà Hội rốt cục đã bắt đầu.

Kiếm Đạo Trà Hội cũng không phải một hồi không luận võ đại hội để phân ra cao thấp, mà chỉ là các cao thủ kiếm đạo của Nam Thiên Vực luận bàn lẫn nhau, lấy thừa bù thiếu, cảm ngộ kiếm đạo mà thôi.

Cho nên mọi người ra tay cũng không phải phân thắng bại, mà kỳ chiêu thần kỳ, thỏa thích biểu hiện ra kiếm đạo tu vị của mình.

Theo Lâm Minh thấy thì kiếm thuật của những người này tự nhiên không nhập lưu.

Chương 2073: Tại sao nghịch Thương Thiên (2)

Thẳng đến khi... Khương Bạc Vân xuất hiện.

Khương Bạc Vân hôm nay mặc một thân Thanh y, cặp lông mày hắn giống như hai thanh kiếm, bay xéo vào tóc mai, ánh mắt của hắn, thâm thúy tĩnh mịch giống như một đôi bảo thạch vậy.

Ở sau lưng Khương Bạc Vân có đeo một cái hộp đựng kiếm, hộp đựng kiếm do kim loại chế tạo, trầm trọng phong cách cổ xưa.

Ở điểm cuối hộp lộ ra hai thanh kiếm, một thanh thanh sắc, một thanh hắc sắc.

Tất cả đều giống hệt với năm đó.

Khương Bạc Vân, dùng chính là song kiếm, nhưng hai thanh kiếm lúc sử dụng cũng bất đồng, mà kiếm bất đồng, chiêu thức đối ứng lấy cũng bất đồng.

Hôm nay, hắn như trước kia.

Mà đối thủ của Khương Bạc Vân vậy mà cũng là bằng hữu cũ của Lâm Minh -- Khương Lan Kiếm

Năm đó Thất Huyền Cốc tổng tông hồi vũ, Khương Lan Kiếm cũng để lại cho Lâm Minh ấn tượng sâu sắc, thậm chí Lâm Minh có một thời gian ngắn khi cần che dấu tên thật thì lấy cho mình cái tên Lâm Lan Kiếm.

Thì ra, qua nhiều năm như vậy, Khương Bạc Vân và Khương Lan Kiếm vẫn làm đối thủ của nhau, có đối thủ ngang tài ngang sức như vậy, tiến bộ tự nhiên nhanh.

Khương Lan Kiếm cách hơn trăm năm có vài phần giống với Khương Bạc Vân, bộ dáng cũng chừng ba mươi, hắn thân mặc một thân áo lam, ngũ quan không lăng lệ ác liệt như Khương Bạc Vân, nhưng phong mang ẩn núp trong nội tâm, khiến người chỉ nhìn hắn thôi đã cảm giac như thấy được một thanh bảo kiếm ẩn nấp trong hộp vậy.

Khương Lan Kiếm mặt mỉm cười, nói với Khương Bạc Vân:

- Bạc Vân huynh, chúng ta đã có ba năm không giao thủ rồi! Trước đó chúng ta giao thủ là bao nhiêu chiêu?

- Tám mươi ba chiêu!

Khương Bạc Vân hồi đáp.

- Tốt, hôm nay, mục tiêu của ta là, phá trăm!

Thực lực Khương Lan Kiếm một mực không bằng Khương Bạc Vân, nhưng ở Nam Thiên Vực có thể chèo chống trăm chiêu của Khương Bạc Vân cũng đã là một kỳ tích rồi.

- Sư phụ, cố gắng lên!

Ở bên người Lâm Minh, thiếu nữ mười tám lúc trước có xung đột với hắn vỗ tay, trong đôi mắt đẹp dịu dàng dị sắc liên tục, hiển nhiên là thập phần kích động.

Thì ra đôi nam nữ trẻ tuổi Lâm Minh đụng phải lại là đệ tử của Khương Lan Kiếm.

Đối với cái này, Lâm Minh không nghĩ nhiều, cũng không để ý, hắn tĩnh tâm nhìn Khương Bạc Vân tỷ thí với Khương Lan Kiếm.

Khương Bạc Vân cùng Khương Lan Kiếm đã phân biệt tu thành kiếm ý của mình, trong lúc nhất thời, kiếm hồng phá không, vô cùng sáng lạn.

Kiếm hắn ý của bọn thậm chí khiến một ít bội kiếm thấp kém ở đây nhẹ ngâm, đủ loại thanh âm nhẹ ngâm hội tụ lại, giống như từng đợt long ngâm, khiến tâm thần người phải chấn động.

Đối với đệ tử cấp thấp mà nói, đây chính là đại tràng diện chưa bao giờ thấy qua!

Bọn hắn lập tức vô cùng hưng phấn kích đông

- Lợi hại! Không hổ là Vân Kiếm Tiên và Lan Kiếm Tiên, ta cảm giác kiếm của mình như muốn rời khỏi vỏ, bay lên không trung vậy!

- Bọn họ là hai đại kiếm tiên xuất chúng nhất Nam Thiên Vực, kiếm khách bình thường căn bản không có biện pháp đối dịch với bọn họ, còn chưa đánh mà kiếm của mình đã bị hấp dẫn qua rồi! Hơn nữa nghe nói... Vân Kiếm Tiên và Lan Kiếm Tiên lúc trước sư huynh đệ đồng môn đấy!

- Đúng! Thật sự là bọn hắn cùng tông môn. Đây chẳng qua chỉ là một tiểu tông môn không chút thu hút, gọi là Thất Huyền Cốc. Nó vậy mà có thể đồng thời xuất hiện nhân kiệt như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Thất Huyền Cốc chỉ là một cái Tam phẩm tông môn, mặc dù đặt ở một nơi nhỏ như Nam Thiên Vực cũng không đủ nhìn, phải biết rằng, Nam Hải Ma Vực cùng thuộc tại Nam Thiên Vực, nhưng lại là Ngũ phẩm tông môn.

Mặc dù là Thần Hoàng Đảo cũng mạnh hơn Thất Huyền Cốc không biết bao nhiêu lần, hai người Khương Lan Kiếm và Khương Bạc Vân có thể đi đến một bước này, phi thường không dễ dàng.

- Hắc! Không nên xem nhẹ Thất Huyền Cốc, các ngươi đại khái không biết, Thất Huyền Cốc, còn từng xuất hiện một nhân vật truyền thuyết, hắn cũng là đồng môn với Vân Kiếm Tiên và Lan Kiếm Tiên. Năm đó Thất Huyền Cốc tổng tông hội võ, bài danh của người này càng ở trên Vân Kiếm Tiên và Lam Kiếm Tiên, Vấn Đỉnh tổng tông hội võ đệ nhất, về sau, hắn nhập Tứ Đại Thần Quốc, quấy lên mưa to gió lớn, về sau hắn đã vũ phá hư không, phi thăng thành thần rồi, tục truyền thành tựu của hắn, so với Đế Thích Già ba ngàn năm trước còn cao hơn nhiều.

- Ngươi nói là Lâm Minh Lâm chân nhân sao, làm sao có thể không biết! Hắn là truyền kỳ của Nam Thiên Vực, bất quá hắn quá mạnh mẽ, thậm chí rất nhiều người đều cảm thấy quá xa xôi, quá Thần Thoại, cho nên có chút không tin hắn là đến từ Nam Thiên Vực!

- Thất Huyền Cốc, thật sự là bài vị tổ tông bốc lên đại hỏa rồi, bất quá nói trở lại, cùng một thời đại, xuất hiện một tuyệt đỉnh thiên tài, sẽ kéo lên thực lực chỉnh thế một tông môn, khiến rất nhiều thiên tài đuổi theo lẫn nhau, kể từ đó, mới có thể xuất hiện thời đại anh tài xuất hiện lớp lớp ah, nói cho cùng, Vân Kiếm Tiên và Lan Kiếm Tiên có thể có thành tựu hiện giờ sợ rằng cũng là do Lâm Minh ảnh hưởng a!

Lâm Minh, mặc kệ ở Nam Thiên Vực, hay là ở Tứ Đại Thần Quốc đều là một cái tên giống như Thần Thoại vậy.

Nhưng mà những nghị luận này rơi vào trong tay Lâm Minh, thần sắc hắn lại hờ hững.

Dưới mặt nạ lạnh như băng, con ngươi hắn như giếng cổ không gợn sóng, phảng phất căn bản chưa từng nghe thấy.

- Hắc! Nói đến Lâm chân nhân, ta rõ ràng nhất, sư tôn của ta đã chính miệng nói cho ta chuyện về Lâm chân nhân.

Nhắc tới Lâm Minh, thiếu nữ mười tám tuổi trước kia đụng phải Lâm Minh dưới chân núi không thể chờ đợi được nữa gia nhập nghị luận.

Sư phụ của nàng, là kiêu ngạo của nàng, nhưng gì sư phụ nàng trải qua, cũng là kiêu ngạo của nàng.

Thời điểm khoe khoang tốt như thế, nàng có thể nào bỏ qua.

- Đúng vậy, Khương tiên tử chính là thân truyền đệ tử của Lan Kiếm Tiên mà, sao có thể không biết, mau nói đi.

Có người không thể chờ đợi được muốn nghe câu chuyện rồi.

Mà câu hỏi lần này lập tức khiến "Khương tiên tử" càng thêm hào hứng dạt dào, ở bên người nàng, sư huynh nàng lại lắc đầu, có chút buồn cười, thầm nghĩ trong lòng: Cũng đã mười tám tuổi rồi, tâm tính vẫn trẻ con như thế... "

Thiếu nữ nói đến hoa rơi nước chảy, thành công hấp dẫn được ánh mắt tất cả đệ tử trẻ tuổi chung quanh, đối với đại đa số bọn họ mà nói, thời điểm năm đó Lâm Minh hoành hành Nam Thiên Vực, gia gia của bọn hắn sợ rằng còn chưa sinh ra nữa.

Về sau lời đồn nghe được lại không giống nhau, bọn hắn chưa kết luận được, hiện giờ khó được gặp được một "Người trong cuộc" nói chuyện, bọn hắn đương nhiên nghe đến say sưa rồi.

Đối với mấy cái này, Lâm Minh không hề hứng thú, lòng của hắn đã như ao tù nước đọng, hắn cảm giác, trên thế giới này, chỉ sợ đã không có gì có thể khiến hắn động dung được nữa.

Nhưng mà trong khi Lâm Minh chết tâm, một câu nói vô tư của nữ tử lại khiến tâm đã yên lặng nhiều năm của Lâm Minh đột nhiên có một tia rung động...

Chương 2074: Tại sao nghịch Thương Thiên (3)

- ... Các ngươi không biết đâu, sư tôn ta năm đó khâm phục Lâm chân nhân nhất không phải là khâm phục thiên phú của hắn, mà là khâm phục ý chí chiến đấu của hắn!

- Có nghe đồn là, Lâm chân nhân là hoàng tử của Cửu Đỉnh Thần Quốc, hạ phóng đến Nam Thiên Vực lịch lãm rèn luyện, nhưng thật ra là chuyện phiếm! Sư tôn ta biết rất rõ, Lâm chân nhân chính là hài từ nhà phàm nhân, hơn nữa còn là phàm nhân gia cảnh cực kỳ bình thường. Lúc còn nhỏ, Lâm chân nhân căn bản không thể luyện võ, hơn nữa, hắn còn đã từng trải qua một lần đại ngăn trở, tu võ chi lộ phi thường nhấp nhô, hắn là từng bước một đi tới.

- Sư tôn ta, bội phục nhất chính là tinh thần kiên nhẫn của Lâm chân nhân, mục tiêu nhân sinh của Lâm chân nhân chính là truy cầu võ đạo đỉnh phong, sư tôn ta đã từng nói qua, hắn có lẽ chính là người cách võ đạo đỉnh phong gần nhất trong vũ trụ này!

Tiểu nữ hài một phen nói ra, khiến một đám đệ tử trẻ tuổi nhao nhao sợ hãi thán phục.

- Truy cầu võ đạo đỉnh phong? Thật là lợi hại!

- Không biết võ đạo đỉnh phong là cái dạng gì nữa, ta cũng muốn lập chí truy cầu ah!

Mọi người nghị luận hào hứng bừng bừng, những lời này rơi vào tai Lâm Minh lại khiến hắn đột nhiên cảm khái ngàn vạn!

Võ đạo đỉnh phong?

Nói ra dễ dàng cỡ nào? Nhưng khi bản thân đạp lên con đường này, mới biết được, nó là phiêu miểu cỡ nào, theo đuổi nó, phải trải qua trắc trở lớn cỡ nào!

Bao nhiêu tuyệt thế nhân kiệt, vì nó, bán rẻ bao nhiêu thứ, bỏ ra bao nhiêu giá lớn?

Nghé con mới đẻ không sợ cọp, nhưng mà trải qua càng nhiều, ngược lại càng không có được ý chí chiến đấu không sợ tất cả, nghịch thiên mà đi như lúc trước

Thật sự... Già rồi sao?

Lâm Minh nhớ tới năm đó phá mệnh vẫn, từng nói qua: Thiên nếu diệt ta ta diệt Thiên, Diêm La thu ta ta chém Diêm La.

Hắn khi đó hào khí cỡ nào, mà bây giờ...

Hắn thở dài một tiếng, trong ánh mắt, tựa hồ ẩn chứa tang thương vô tận.

Phía trên hàn trì, Khương Lan Kiếm và Khương Bạc Vân đang chiến đến thời khắc cao trào nhất, bọn hắn bay múa trên bầu trời, chân đạp ao sen, lại chỉ để lại một tia rung động, chưa từng khiến nổi lên một giọt nước.

Kiếm khí của bọn hắn tùy ý bắn ra, nhưng lại không thương tổn đến nửa gốc băng liên...

Thực lực của bọn hắn, cũng không được, nhưng trong kiếm ý của bọn hắn, Lâm Minh lại cảm nhận được rõ ràng thứ mà mình từng tha thiết truy cầu -- chiến ý bất khuất...

Trong lòng của hắn đột nhiên sinh ra một loại không cam lòng không hiểu, hắn cắn răng, lại lần nữa thúc dục linh hồn chi hỏa yếu ớt trong cơ thể, muốn thuyên chuyển năng lượng trong Thể Nội Thế Giới, muốn đi trùng kích tu vị bản thân, muốn mở ra Ma Phương...

Nhưng mà, linh hồn chi hỏa của hắn, tánh mạng chi hỏa của hắn đều quá yếu.

Năng lượng khổng lồ cần tinh thần lực để hoạt động động, Thể Nội Thế Giới của mình vẫn yên lặng như trước...

Mà Ma Phương, cũng chưa từng đáp lại...

Nhớ năm đó, Lâm Minh là ở Thần Quân kỳ, mới chậm rãi nắm giữ năng lực sử dụng Ma Phương, nhưng lại không phải tùy ý sử dụng.

Nhưng bây giờ, linh hồn lực của hắn so với lúc hắn ở Thần Quân kỳ đều không có ý nghĩa.

Căn bản giống như kiến càng lay cây, không có chút ý nghĩa nào cả.

Hơn nữa, khiến Lâm Minh tuyệt vọng nhất chính là, mặc dù có thể thúc dục Ma Phương, hắn có thể bằng vào đó khôi phục bổn nguyên hồn lực hay không.

Ma Phương tuy rằng là thần khí linh hồn, nhưng năng lực của nó là giảo sát linh hồn, hủy diệt tinh thần ấn ký, để nó đền bù linh hồn thật sự rất không có khả năng.

Mất đi bổn nguyên hồn lực, mất đi tánh mạng chi hỏa, giống như đã mất đi bổn nguyên tánh mạng.

Thần khí dù có nghịch thiên hơn cũng không thể khiến Tam Sinh lão nhân đã đi về xế chiều toả sáng thanh xuân.

Cái này trái với quy tắc căn bản nhất.

Cảm giác thất vọng lại lần nữa đánh úp tới Lâm Minh...

Ý chí chiến đấu, mất đi và đạt đươc chỉ trong một ý niệm, nhưng mà nhất niệm vô cùng đơn giản này có bao nhiêu người có thể vượt qua được, nhiều khi, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không phải là không muốn, mà là không thể làm...

Hắn thở dài một tiếng:

- Ta... Không muốn mất đi ý chí chiến đấu của ta, nhưng ta không có ý chí chiến đấu... thì đã sao? Ta đã mất đi tất cả, tại sao... Lại nghịch Thương Thiên?

Phía trên hàn trì, tỷ thí giưa Khương Bạc Vân và Khương Lan Kiếm đã đến giai đoạn cao trào nhất.

Mỗi một chiêu, mỗi nhất thức đều ngưng tụ kiếm đạo tinh hoa của hai người, khiến võ giả chung quanh đều liên tục ủng hộ.

Nhưng mà giờ này khắc này, huyên náo ở chung quanh lại càng phụ trợ thêm nội tâm cơ khổ của Lâm Minh.

BÌNH!

Một tiếng kim loại va chạm nhẹ ngâm, kiếm trong tay Khương Lan Kiếm đã bị đánh bay.

Thanh sắc trường kiếm, xoay tròn lấy bay ra, kiếm khí tùy ý, bay ra trọn vẹn hơn trăm trượng.

- 99 chiêu, cách mục tiêu của ta vẫn còn kém một chiêu.

Khương Lan Kiếm lộ ra vẻ cổ quái nhìn Khương Bạc Vân:

- Ta nói ngươi sẽ không phải cố ý đấy chứ...

Khương Bạc Vân lắc đầu, nói:

- Suy cho cùng, 99 kiếm vừa rồi ta chém ra là một cái Luân Hồi...

Kiếm chiêu, cũng có Luân Hồi?

Võ giả chung quanh còn không kịp lĩnh ngộ, mà đúng lúc này, chuôi kiếm của Khương Lan Kiếm lại từ trên không rơi xuống, kiếm khí ẩn chứa trong đó tuy rằng giảm bớt rất nhiều, nhưng vẫn rít gào không thôi.

Thanh trường kiếm kia đang rơi vào trên người một người trong đình đài

- Cẩn thận!

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi kinh hô, nhao nhao thối lui.

Đinh!

Trường kiếm chọc vào trên mặt đất, trực tiếp chui vào chuôi kiếm.

Mà vừa khéo thay, một kiếm này, chính là đang cắm trên đình đài chỗ Lâm Minh.

Kỳ thật vốn điểm kiếm rơi cách Lâm Minh vẫn khá xa, nhưng đệ tử chung quanh đều tản ra như chim sẻ tán loạn, chỉ còn lại một mình Lâm Minh vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, giống như thạch điêu vậy, cho nên trong lúc nhất thời hắn liền khiến người khác phải chú ý đến.

Rất nhiều người nhìn về phía Lâm Minh.

Thanh niên thần bí này cũng đủ đặc biệt, trên mặt hắn vậy mà lại đeo một cái mặt nạ. Ở Nam Thiên Vực, Mộc Linh Ngọc chính là bảo vật trân quý, rất nhiều người không biết được, nhưng là một ít người kiến thức rộng rãi lại nhận ra.

Mộc Linh Ngọc Diện Cụ lạnh như băng nhìn qua có chút vặn vẹo, mang đến cho người cảm giác thập phần quái dị

Nhưng mà kỳ dị chính là, thanh niên mang mặt nạ tu vị nội liễm, không ai nhìn ra hắn rốt cục có cảnh giới gì.

Loại người này, hoặc là tuyệt thế cao thủ, hoặc là tinh thông ẩn nấp tu vi của mình, hoặc là một người bình thường chân chính.

Mà bây giờ nhìn qua khả năng cuối cùng thật sự không lớn lắm.

Khương Lan Kiếm và Khương Bạc Vân đều chú ý tới Lâm Minh, Khương Bạc Vân nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

- Vị huynh đài này, cao tính đại danh là gì?

Khương Bạc Vân từ trên người thanh niên trước mắt này cảm nhận được một cổ khí tức quen thuộc, nhưng hắn không cách nào xác định được mình có từng gặp mặt hắn hay chưa.

Lâm Minh im lặng không nói.

Chương 2075: Gặp lại Cố nhân

- Lớn mật! Vân Kiếm Tiên đang hỏi ngươi đấy!

Một tông chủ Tam phẩm tông môn quát lớn với Lâm Minh, muốn giữ gìn quyền uy của Khương Bạc Vân để tăng lên điểm ấn tượng của mình, nhưng Lâm Minh vẫn không nhúc nhích, căn bản như không nghe thấy vậy.

- Ngươi...

Ở Nam Thiên Vực, tông chủ Tam phẩm tông môn cũng không phải là nhân vật nhỏ, đã bao giờ bị bỏ qua như vậy. Hắn nổi giận, đang chuẩn bị giáo huấn Lâm Minh một chút.

Mà đúng lúc này, Khương Bạc Vân nói:

- Lưu tông chủ an tâm một chút chớ vội.

Lời hắn nói cực kỳ bình thản, nhưng lại mang theo một cổ lực lượng kỳ dị, phảng phất có thể khiến lòng người bình tĩnh lại, khiến người lập tức dẹp yên phẫn nộ.

Khương Bạc Vân chuyển hướng Lâm Minh:

- Vị huynh đài này, tại hạ Khương Bạc Vân. Một gã kiếm khách ẩn tu của Nam Thiên Vực, nếu như huynh đài có rãnh thì không bằng vào hàn xá ngồi một chút, tại hạ đang có một bình thiên niên hàn hoa tửu, muốn mời mấy vị bằng hữu chè chén.

Khương Bạc Vân lễ kính nói ra lời này, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Thiên niên hàn hoa tửu! Đây chính là sử dụng hàn tuyền chi thủy của Kiếm Sơn, tăng thêm không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo làm ra, uống xong có chỗ tốt rất lớn đối với võ giả, không biết bao nhiêu người trả giá toàn bộ thân gia cũng muốn uống một chén, hiện giờ Khương Bạc Vân vậy mà mời một người đầu óc thoạt nhìn có vấn đề như vậy chè chén?

Nhất là đôi thanh niên nam nữ đồ đệ của Khương Lan Kiếm, nghe thế mắt càng lòi ra, đây chính là thiên niên hàn hoa tửu a?

Hai người bọn họ rất rõ ràng, mặc kệ sư tôn Khương Lan Kiếm hay sư bá Khương Bạc Vân, đều thích rượu như mạng.

Kiếm, tửu, chính là hai thứ không thể thiếu trong cuộc sống của bọn hắn.

Thiên niên hàn hoa tửu này Khương Bạc Vân cũng chỉ còn nửa vò, mỗi lần dùng tiệc rượu đều ít khi uống mấy chén, vậy mà lấy ra mời tên ngớ ngẩn này?

Hắn rốt cuộc là ai? Đây không phải là chuyện tốt từ trên trời rớt xuống sao?

Đối với lời mời của Khương Bạc Vân, Lâm Minh trong nội tâm cảm khái, hắn trầm mặc hồi lâu sau đó rốt cục nhẹ gật đầu.

Điểm này, càng khiến mọi người phiền muộn đến thổ huyết.

Tên ngớ ngẩn này chỉ sợ căn bản không biết thiên niên hàn hoa tửu là gì sao, còn tỏ ra không tình nguyện như vậy, quả thật khiến người tức điên mà.

- Thỉnh!

Khương Bạc Vân hào sảng nói.

Chỗ ở của Khương Bạc Vân thập phần mộc mạc.

Một gian phòng trúc, mấy gian nhà tranh, không hơn.

Bố trí trong gian phong cũng thập phần đơn giản.

Một tấm bàn gỗ, vài cái ghế dựa thanh đằng, một lọ Thúy Trúc, một bộ kiếm khí cuồng thảo khinh người, còn có một đống lớn vò rượu.

Khương Bạc Vân không nhanh không chậm lấy ra thiên niên hàn hỏa tửu, dùng nước ấm nấu lên, rồi sau đó rửa sạch sẽ ly, rót đầy từng ly một.

Gian phòng chỉ có ba người.

Khương Bạc Vân, Khương Lan Kiếm, còn có Lâm Minh.

Lúc này cách 130 năm, ba người tlại ụ họp.

- Bằng hữu, tôn tính đại danh?

Đây là lần hỏi thứ hai rồi, hỏi không phải Khương Bạc Vân, mà là Khương Lan Kiếm, hắn đối với thân phận của Lâm Minh cũng tràn ngập hiếu kỳ.

Người này, hắn nhìn không thấu, nhưng lại cảm giác... Có chút quen thuộc.

Chỉ là loại quen thuộc này khiến Khương Lan Kiếm cảm thấy không thể tin được, nghĩ như thế nào cũng không thể là người kia mới đúng...

- Mà thôi, huynh đài không muốn đàm đến tục danh thì không hỏi là được, rượu gặp tri kỷ, nâng chén chung ẩm, cần gì quen biết?

- Uống một chén!

Ba người cùng nhau nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

- Hảo tửu!

Khương Lan Kiếm tán thưởng.

Khương Bạc Vân cũng dư vị thật lâu, hắn tán thán nói:

- Mị lực của rượu ở chỗ uống tâm cảnh, người hiểu rượu phẩm không phải rượu, mà là ý cảnh. Từ cay độc lúc mới vào hầu, đến cam liệt lúc nuốt xuống, lại đến tinh khiết và thơm dư vị vô cùng, đúng là nhân sinh. Người ở giữa trần thế, giãy dụa phấn đấu, không biết có bao nhiêu khốn khổ, gặp bao nhiêu trắc trở, nếu cứ tiến lên, mới có thể Phản Phác Quy Chân, phóng xuất ra tinh khiết và thơm của tánh mạng.

- Đối với ta mà nói, bất kể là uống thiên niên hàn hoa tửu, hay là thô lương tửu tao, kỳ thật bản chất cũng không có gì khác nhau, bởi vì, ta uống không phải rượu, mà là nhân sinh...

Khương Bạc Vân nói một phen khiến Khương Lan Kiếm cười to cùng ủng hộ.

Mà Lâm Minh trong nội tâm run lên, im im lặng lặng thể ngộ.

Người cả đời này, lên lên xuống xuống, khốn khổ và gặp trắc trở, không biết bao nhiêu.

Tiến tới, Phản Phác Quy Chân, đại triệt đại ngộ, thành tựu truyền kỳ...

Hồn Đế kỳ thật nói không sai, cuộc đời của mình, thiếu khuyết gặp trắc trở.

Hắn từ hai bàn tay trắng đi tới, quả thật đã trải qua vô số chém giết sinh tử, quả thật không biết bao nhiêu lần kề cận cái chết.

Lan Vân Nguyệt phản bội, Huyễn Vô Cơ đuổi giết, Dương Vân ám hại, Thiên Minh Tử tính toán, lại đến Tạo Hóa Chi Tử từng bước bức bách...

Tất cả những việc đó, xem như ngăn trở.

Nhưng cũng không có gì đặc biệt hơn người.

Bởi vì kinh nghiệm phát triển của rất nhiều võ giả, cũng là như thế.

Lâm Minh nhớ tới Long Nha, nhớ tới Quân Bích Nguyệt, bọn hắn cũng nhất định là người có chuyện, trắc trở bọn hắn gặp phải chưa hẳn đã ít hơn mình.

Nhưng mà, đại trắc trở, đại ngăn trở chính thức...

- Huynh đài?

Chứng kiến Lâm Minh nhìn qua chén rượu yên lặng, Khương Bạc Vân nhịn không được hỏi.

Lâm Minh ngẩng đầu, nhìn về phía Khương Bạc Vân, nói:

- Cảm ơn...

Khương Bạc Vân khẽ giật mình, cũng không biết Lâm Minh cám ơn cái gì, nhưng cái này cũng không trọng yếu, hắn cởi mở cười nói:

- Ta cùng huynh đài hợp ý, hôm nay không say không về!

Lúc này, Khương Lan Kiếm cũng phụ họa nói:

- Ha ha, không say không về!

Khương Bạc Vân nhìn Lâm Minh, đột nhiên nói:

- Nói thật, huynh đài rất giống một cố nhân của tại hạ, cho nên tại hạ mới mời huynh đài uống rượu.

- Nha...

Lâm Minh trầm mặc, cũng không nhiều lời.

- Huynh đài thật đặc biệt!

Khương Bạc Vân nao nao, người bình thường thường thường sẽ truy vấn đó là người nào, nhưng người đeo mặt nạ trước mắt lại chỉ "nha" một chữ nhàn nhạt.

Khương Bạc Vân uống cạn rượu trong chén, nhớ tới trận quyết đấu với Thất Huyền Cốc vào hơn 130 năm trước, trận quyết chiến có một không hai với Lâm Minh, trận chiến khiến người khác khó quên kia.

Trong lòng của hắn cảm khái, nói:

- Ngươi với bạn cũ của ta, quả thật rất giống, nhưng kỳ thật lại khác, ngươi không giống như một người trẻ tuổi hăng hai, ngược lại như một lão nhân tuổi xế chiều vậy, bất quá, ngươi cũng bởi vậy, mà nhiều hơn một phần trầm trọng...

- Vị bạn cũ kia... Ta đã từng một lần đuổi theo cước bộ của hắn, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng không thấy bóng dáng đâu nữa. Hiện giờ, hắn có lẽ đã đi trên con đường truy tìm võ đạo đỉnh phong rồi, đó là giấc mộng của hắn...

- Võ đạo đỉnh phong sao...

Lâm Minh sâu kín nói, ánh mắt có chút không biết tư vị gì:

- Cái gì là võ đạo đỉnh phong?

Hắn tựa hồ là đang hỏi Khương Bạc Vân, cũng là đang hỏi mình.

Kỳ thật những năm này, Lâm Minh đã sinh ra hoài nghi đối với võ đạo đỉnh phong.

Chương 2076: Trở lại chốn cũ (1)

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu nhân kiệt, bọn hắn đều đang truy tìm võ đạo đỉnh phong.

Thánh Mỹ vì võ đạo đỉnh phong không từ thủ đoạn, Thần Mộng vì võ đạo đỉnh phong cần cù truy cầu, Tạo Hóa Thánh Hoàng vì võ đạo đỉnh phong, không tiếc hợp thể cùng Thâm Uyên Ác Ma...

Nhưng là, bọn hắn phải chăng có thể đi đến một bước kia.

Chớ nói đến bọn hắn, coi như là chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác 《 Thánh Điển 》, Bọn hắn... Phải chăng đã đạt tới võ đạo đỉnh phong chưa?

Khương Bạc Vân nói:

- Đỉnh phong là cái gì, ta cũng không biết. Bất quá ta nghĩ, mọi người đều gọi một ngọn núi cao nhất trong tất cả các ngọn núi là đỉnh phong. Như vậy tính ra, Kiếm Sơn của ta cũng là đỉnh phong rồi.

Lâm Minh lắc đầu:

- Kiếm Sơn... Không đủ.

- Đúng, chưa đủ! Ta leo lên Kiếm Sơn chi đỉnh, có thể quan sát một quốc gia, có thể quan sát thiên hạ, nhưng lại xa xa không đủ, ở trên thế giới này, có vô số ngọn núi, nhưng luôn luôn có một ngọn núi, là cao nhất. Ngọn núi càng cao, lại càng khó leo lên, bất quá đây không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, ngươi căn bản không biết ngọn núi này ở nơi này

Lâm Minh bất động thanh sắc, dừng ở chén rượu. Có lẽ hắn đã biết rõ, ngọn núi này ở nơi nào...

Tam đại thần vật giữa vũ trụ, Tinh khí thần chi đạo, dung hợp thể nội vũ trụ của 《 Thánh Điển 》 và Thiên Địa vũ trụ của 《 Thiên

Thư 》...

Đây là đỉnh phong sao?

Lâm Minh không thể xác định, nhưng hắn biết rõ, Luân Hồi kiếm đạo Khương Bạc Vân thi triển trước kia, song kiếm thuật của hắn so với tinh khí thần tam đạo và Thiên Địa Nhân vũ trụ mà nói, căn bản không tính là gì cả.

Dù là Khương Bạc Vân đi đến tận cùng con đường của hắn, cũng chỉ là độ cao của Kiếm Sơn thôi.

- Ngươi sẽ một mực tìm kiếm sao?

Lâm Minh đột nhiên hỏi Khương Bạc Vân.

- Vì sao không?

Khương Bạc Vân cười to, rót đầy chén rượu:

- Ta sẽ một mực tìm kiếm, ta biết rõ, tầm mắt của ta có giới hạn, có thể sẽ vĩnh viễn không tìm thấy, nhưng ta sẽ không ngừng leo lên, ta không cần thật sự leo lên ngọn núi cao nhất trên thế giới này, ta chỉ cần leo lên ngọn núi cao nhất ta có thể nhìn thấy là được rồi

- Bởi vì khi ta leo lên một điểm cao, tầm mắt sẽ càng khoáng đạt, từ đó thấy được điểm cao nhất ở nơi nào, ta lại bò xuống, lại lần nữa leo lên đỉnh cao mới, một mực lặp lại...

- Có ý nghĩa sao?

Lâm Minh hỏi.

Hắn biết rõ, tánh mạng của võ giả ngắn ngủi thế nào, nếu lần lượt đi đường quanh co, vậy thì chỉ sẽ hao hết thanh xuân.

- Có.

Khương Bạc Vân trịnh trọng gật đầu, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay:

- Cho dù ta cả đời này, đều đang không ngừng leo lên, cho dù ta nhỏ bé đến vĩnh viễn không nhin thấy tòa núi cao cực hạn này ở nơi nào, nhưng ít ra... Ta có thể không ngừng siêu việt chính mình, đánh bại chính mình.

Đánh bại chính mình?

Một khắc này, Lâm Minh trong nội tâm chấn động, phảng phất nội tâm bị cái gì xúc động rồi.

Đả bại chính mình... Nhân sinh địch nhân lớn nhất, kỳ thật chính là mình.

Khương Bạc Vân, cả đời này nhất định không thể đạp vào võ đạo đỉnh phong, nhưng hắn vẫn đi truy tìm, bởi vì mỗi khi hắn leo lên một tòa núi cao mới, cũng là một lần đánh bại bản thận

Có đôi khi, một người, dù biết rõ không thể thành công nhưng vẫn sẽ cố chấp lao vào.

Thiêu thân lao đầu vào lửa, không phải là như thế sao?

Lâm Minh im lặng, trong nội tâm tiêu hóa những cảm ngộ gì, thật lâu không nói.

Hắn từng từng nói qua, nguyện ý làm một con thiêu thân lao đầu.

Nhưng mà, người, dù sao không phải con thiêu thân.

Có người nguyện ý làm con thiêu thân lao đầu, kỳ thật cuối cùng, khi bọn hắn làm việc nghĩa không được chùn bước nhảy vào trong ngọn lửa vẫn có thể chứng kiến hi vọng.

Lâm Minh cũng như thế.

Hắn nói muốn làm con thiêu thân lao đầu, hắn quả thật đã làm được, hơn nữa thành công rồi.

Nhưng, con thiêu thân sẽ không thể thành công được.

Chúng nhảy vào hỏa diễm, đối mặt chính là tử vong.

Đến khi thật sự không thấy hi vọng, đến khi hỏa diễm ở trước mặt, dám xông đi vào lại có mấy người chứ?

- Lại uống!

Lời Khương Bạc Vân đã cắt đứt trầm tư của Lâm Minh, Lâm Minh uống cạn rượu trong chén.

Một ly lại một ly, thiên niên vụ hoa tửu đã uống thế

Lại thay rượu mới, một vò lại một vò, bọn hắn không biết đã uống bao nhiêu đàn.

Ba người vốn cũng sẽ không say, nhưng hôm nay, bọn hắn say.

Người một khi say, liền hồ đồ rồi.

Người cả đời này, thảo dân vì sinh kế bôn ba, quan lại quyền quý vì con đường làm quan lục đục với nhau, võ giả tầm thường vì đạt được cảnh giới cao hơn mà chém giết sinh tử, chủng tộc Thiên Tôn Chân Thần vi kéo dài chủng tộc và thương sinh mà ngước trước ngã xuống, người sau tiến lên...

Cả đời vi chiến, lại khó có thể hồ đồ...

Phẩm cay độc biết tinh khiết và thơm, trong lúc hồ đồ ngộ huyền bí.

Đây là ý cảnh của rượu, cũng là ý cảnh của nhân sinh...

Lâm Minh không biết bao nhiêu đã uống bao nhiêu chén, thẳng đến khi ba người say mèm, bọn hắn nằm trên mặt đất, ngủ thật say.

Một giấc này, Lâm Minh ngủ rất sâu.

Hắn đã nhiều năm chưa từng được ngủ như vậy

Không đi sầu lo về đại kiếp nạn Nhân tộc, không đi lo lắng bị Chân Thần đuổi giết, không đi phiền não linh hồn chi hỏa đã nhạt nhòa của mình.

Khó được phóng túng, nan đắc hồ đồ...

...

Một giấc chiêm bao tỉnh lại, đêm đã khuya.

Khương Bạc Vân và Khương Lan Kiếm vẫn còn ngủ. Trên bàn rượu, chén rượu g bừa bộn. Ở bên người bọn hắn, còn bầy đặt bảy tám vò rượu không.

Lâm Minh yên lặng nhìn trong chốc lát, đứng lên.

Mà lúc này, Khương Bạc Vân cũng tỉnh.

- Phải đi?

Khương Bạc Vân nhìn về phía Lâm Minh. Lâm Minh nhẹ nhàng gật đầu.

- Đi chỗ nào?

Lâm Minh trầm mặc, nói:

- Đi một chỗ khác...

Hắn có dự cảm, đây là lần cuối cùng hắn gặp mặt Khương Bạc Vân:

- Ngươi thì sao?

Khương Bạc Vân nở nụ cười:

- Ta? Hẳn là đi tìm... một đỉnh phong khác cao hơn...

...

Lâm Minh đã đi ra, chuyến đi Kiếm Sơn đã mang đến cho hắn cảm giác không hiểu.

Tuy rằng trong lúc này, hắn không có đi tinh nghiên công pháp, không đi tìm hiểu Thiên Đạo. Không ngồi xuống tu luyện, nhưng là Lâm Minh lại biết, kỳ thật tâm linh của hắn đã nhận được một lần tẩy lễ trước nay chưa từng có.

Nếu như linh hồn chi hỏa của hắn vẫn tràn đầy, như vậy lần cảm ngộ này đối với thành tựu của hắn ngày sau sẽ có tác dụng không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, hắn vẫn không tìm được phương pháp khôi phục bổn nguyên hồn lực...

Hắn bay qua Kiếm Sơn, đi ngang qua mảng lớn hoang dã, đi tới Thiên Vận Quốc.

Thiên Vận Quốc, là nơi hănsinh trưởng.

Ở đây có quá nhiều ký ức của hắn.

Lâm Minh đứng ở trên một ngọn núi cao, quan sát quốc gia này. Trong vũ trụ mênh mông thì tiểu quốc này thật sự quá nhỏ bé, dùng một hạt cát trong sa mạc cũng không đủ để hình dung.

Chương 2077: Trở lại chốn cũ (2)

Nhưng là, nó lại chịu tải quá nhiều ký ức của Lâm Minh...

Cảm giác của hắn lan tràn ra, dễ dàng bao trùm toàn bộ quốc thổ.

Hắn đã tìm được Thanh Tang Thành, đây là thành thị hắn lớn lên lúc nhỏ.

Thanh Tang Thành ngày xưa chỉ là một tòa tiểu thành, tường thành chẳng qua chỉ cao hai trượng, nhân khẩu chưa đủ mười vạn.

Nhưng mà hiện nay, Thanh Tang Thành đã vượt qua Hoàng thành Thiên Vận Thành, trở thành đại đô thị đệ nhất Thiên Vận Quốc

Thành thị cực kỳ phồn hoa, đường đi rộng rãi, tràn ngập đám người hối hả.

Biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế tự nhiên là bởi vì Lâm Minh, Lâm Minh từ tòa thành thị này đi ra, là nhân vật thần thoại của Thanh Tang Thành, vì vậy, tòa thành thị này, hàng năm không biết có bao nhiêu võ giả tiến đến, những võ giả này, có đại lượng tài phú, cho nên cũng thúc đẩy Thanh Tang Thành phát triển một cách mạnh mẽ.

Ở cửa ra vào Thanh Tang Thành, có ba tòa điêu khắc nham thạch cao ba trượng.

Tòa ở chính giữa, điêu khắc đúng là Lâm Minh, Lâm Minh trong điêu khắc cầm trong tay một cây trường thương, trực chỉ thanh thiên.

Ở sau lưng Lâm Minh sau lưng, hai điêu khắc khác là hai tuyệt thế nữ tử, giống như Tiên Tử xuất trần vậy, các nàng là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên.

Ba tòa điêu khắc này, hàng năm không biết được bao nhiêu người triều bái.

Lâm Minh đứng ở cửa thành khẩu, ngừng chân thật lâu.

Rốt cục, hắn bước chân vào tòa thành thị này.

Đám người hối hả người nào cũng có, thư sinh, võ giả, tên ăn mày, con hát, nha hoàn, kiệu phu, bán bánh nướng...

Đủ loại thanh âm mời khách huyên náo khắp nơi.

Lâm Minh nghe những thanh âm âm ĩ này, thời gian dần qua, đã trở thành một thành viên trong đám người, hắn không hề có chút thu hút nào cả, cũng chỉ mặt nạ trên mặt khác là khiến người qua đường hơi chú ý một chút thôi.

Xe ngựa xa hoa, tùy ý có thể thấy được, cỗ kiệu tinh xảo một khung lại một khung.

Có người ở cửa thành cưỡi con ngựa cao to, hăng hái chạy qua, cũng có người quần áo tả tơi, trải một tấm chiếu rách ngồi trên mặt đất.

- Bán bánh nướng đây..., bánh nướng lớn mới ra lò đây, hai văn tiền một cái, thơm nức đây, tổ tiên bí chế, tiểu huynh đệ, lấy một cái không?

Lâm Minh đi qua một cây cầu đá, một đại nương bán bánh nướng liền mời chào Lâm Minh.

Lâm Minh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đại nương này phủ lấy khăn trùm đầu, màu da bị mặt trời chiếu khiến hơi hồng hồng, vẻ mặt gian nan vất vả, nàng mặc xiêm y vải thô chất phác, dưới chân là một đôi giày vải do tự mình may lấy.

Lúc này, nàng đang dùng bọc giấy lấy một cái bánh nướng, trên tay cầm bánh nướng tràn đầy vết chai.

Lâm Minh nhìn đại nương này, đột nhiên cảm giác cái mũi đau xót, hắn sờ lên trên người, lại không có một đồng tiên nào, thậm chí không có cả vàng bạc.

Đồ vật trong Tu Di giới của hắn không thể lấy ra, tùy tiện một kiện, rơi vào phàm thế đều có thể gây ra một trường hạo kiếp cả.

Vì vậy, hắn lắc đầu.

Phu nhân ngẩn người, nàng nhìn quần áo của Lâm Minh, không giống người nghèo, nhưng lại không có đồng nào, chỉ sợ là đã quên mang tiền rồi.

Nàng cười nói:

- Tiểu huynh đệ là quên mang tiền sao? Giờ đã đến giữa trưa rồi, còn chưa ăn cơm a, lấy một cái đi, không cần tiềnd dâu.

Phu nhân dùng giấy bọc bánh nướng lại, nhét vào trong tay Lâm Minh.

Lâm Minh cầm cái bánh nướng này, sững sờ đứng ở chỗ đó, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

Năm đó, lúc Lâm Minh vẫn còn là hài đồng lúc, gia cảnh xoàng xỉnh, tiền mà mẫu thân cho Lâm Minh thường xuyên dùng để mua bánh nướng, mua mứt quả.

Lâm Minh hai tay cầm bánh nướng, thời gian dần qua đưa bánh nướng đến bên miệng, cắn một cái.

Hương vị mang theo cốc hương chỉ ở đây có.

Hương vị không hề thay đổi, giống như đúc hơn trăm năm trước.

Thay đổi... Chỉ là người ăn bánh nướng...

Lâm Minh từng miếng từng miếng, tinh tế nhấm nuốt.

Đây là đồ ăn chỉ phàm nhân mới có, không biết bao nhiêu năm rồi, Lâm Minh ăn đều là thiên tài địa bảo, tùy tiện một thứ nhỏ nhất thôi nhưng phàm nhân dốc hết quốc lực một quốc gia cũng không mua nổi, nhưng mà... Tựa hồ không có bất kỳ thiên tài địa bảo nào hơn được cái bánh nướng Lâm Minh ăn hôm nay.

- Tiểu huynh đệ, ngươi làm sao vậy?

Phu nhân bán bánh nướng thấy Lâm Minh sau khi ăn bánh nướng trong mắt liền rưng rưng, nàng có chút luống cuống:

- Là bánh không thể ăn? Hay là giận dỗi người nhà bỏ ra ngoài...

- Không có... Cám ơn đại nương...

Lâm Minh lắc đầu, cung kính thi lễ một cái, rồi sau đó quay người rời đi...

Lâm Minh đi từng bước một, trên đường đi, hắn thấy được rất nhiều quan lại quyền quý, nhìn xem công tử cỡi ngựa, tiểu thư ngồi kiệu.

Hắn cũng thấy được một số người nghèo khổ, thấy được kỹ nữ đứng trước thanh lâu vì sinh kế mà khoe khoang, thấy được tên ăn mày xin ăn ở bên đường.

Nhân sinh ngắn ngủn chưa đầy trăm năm, cảnh xuân tươi đẹp người đã già, không biết bao nhiêu sinh lão bệnh tử, phồn hoa khổ sở.

Những thứ này, Lâm Minh khi còn bé cũng đã xem qua, nhưng chưa từng chính thức thể ngộ qua.

Võ giả tu Thiên Đạo là một loại cảm ngộ.

Vào đời nhận thức phàm trần, cũng là một loại cảm ngộ.

Nhưng mà người tìm hiểu Thiên Đạo, rất nhiều, người khám phá phàm trần, đã ít càng thêm ít...

Võ giả đứng ở rất cao, giữa bọn họ với người thường như có một rãnh trời, bọn hắn căn bản không cách nào thể ngộ được ngọt bùi cay đắng của phàm nhân cả.

Chút bất tri bất giác, Lâm Minh đi tới chính giữa Thanh Tang Thành, đây chính là chỗ của Lâm gia.

Hơn trăm năm qua, Lâm gia bởi vì Lâm Minh nên đã trở thành đệ nhất gia tộc của Thiên Vận Quốc, thậm chí toàn bộ Nam Thiên Vực.

Dù là đại quốc hoàng thất cũng không được hiển hách như Lâm gia.

Vô luận là người nào, thế lực nào cũng không dám trêu chọc Lâm gia.

Năm đó Lâm Minh đón cha mẹ ra khỏi Lâm gia, đã kết thúc nhân quả với Lâm gia, hôm nay, Lâm Minh trở lại Lâm gia, chỉ yên lặng ngừng chân trước cửa Lâm gia.

Suốt một canh giờ, Lâm Minh thấy được rất nhiều quan lại quyền quý ra vào Lâm gia, cả đám đều cung kính, không dám lỗ mãng.

Cũng nhìn thấy đệ tử Lâm gia ở võ đài diễn võ, đánh nhau thập phần kịch liệt.

Đương đại gia chủ Lâm gia tựa hồ là một minh chủ, hắn hiểu được, chỉ có lực lượng của mình, mới là trọng yếu nhất.

Lâm Minh yên lặng nhìn những điều này, lại yên lặng rời đi, từ đầu đến cuối, hắn đều không đi vào gia môn Lâm gia.

Chết sống có số, phú quý vô thường, Lâm gia có thể phồn vinh mấy ngàn năm, nhưng mà trên thế giới này, không có phú quý vĩnh hằng.

Có lẽ ngày sau, một đại gia tộc như vậy sẽ xuống dốc, quay về bình thường cũng nên...

Theo Lâm Minh thấy, đây vốn là Luân Hồi tự nhiên, không cần thay đổi...

Nơi cuối cùng Lâm Minh muốn đến Thanh Tang Thành chính là

Lâm gia tửu quán mà năm đó cha mẹ hắn quản lý thay bổn gia.

Bất quá lúc này, tòa tửu lâu này đã không còn là quán rượu rồi, nó không hề buôn bán, mà là đã đóng cửa.

Tửu lâu này là bạo địa của Lâm gia, người ngoài đừng nói là đến ăn cơm, mà ngay cả đến thăm cũng không được.

Chương 2078: Tuyết Dạ (1)

Thậm chí mỗi một thời đại hoàng đế Thiên Vận Quốc, đi vào Thanh Tang Thành, cũng có thể từ xa xa nhìn qua.

Ở Thiên Vận Quốc, kỳ thật Lâm gia đã đại biểu cho thần quyền, bao trùm trên cả hoàng quyền, không thể vượt qua.

Thấy tửu quán này ngay cả vào cũng không được, Lâm Minh tựa hồ thoáng cái đã mất đi hứng thú trở về chốn cũ.

Trở lại chốn cũ, nhìn cũng không phải là chỗ kia, mà là nhìn ký ức.

Nếu Lâm gia tửu quán đã không hề như cũ, mà hoàn toàn biến thành ý nghĩa khác thì Lâm Minh cũng không muốn đi vào nữa.

Bởi vì, ở đó cuối cùng cũng không thể tìm lại ký ức..

Lâm Minh rời đi, rời khỏi Thanh Tang Thành, cũng rời khỏi Thiên Vận Quốc...

Tính toán, từ sau khi Lâm Minh bị Thánh Mỹ hút đi bổn nguyên hồn lực đến bây giờ đã đã bảy tám năm thời gian.

Lâm Minh cảm giác tu vi của mình sau mỗi ngay tuy rằng bởi vì trong cơ thể vẫn bảo tồn một chút bổn nguyên hồn lực nên khiến thân thể hắn còn không đến mức già yếu, nhưng mà tánh mạng chi hỏa quá yếu, căn bản không vận dụng được, cũng chịu tải không được năng lượng và tu vị khổng lồ trong cơ thể.

Thời gian dần qua, những lực lượng này cũng đã tán dật mất.

Hắn bắt đầu suy yếu.

Hắn một đường hướng bắc, đi qua từng mảnh thôn xóm, đi tới Bắc Vực thảo nguyên.

Nơi này không hề thái bình như Thiên Vận Quốc.

Binh hoang mã loạn, quanh năm chinh chiến, Lâm Minh đi trên đường, có thể cảm nhận được lòng người bàng hoàng, bọn hắn thường thường đều mang lấy khăn trùm đầu, bước chân vội vàng, thần sắc khẩn trương.

Chiến tranh, nạn đói, ôn dịch, đại khái là ba chuyện đáng sợ nhất đối với phàm nhân.

Mà một khi bộc phát chiến tranh, nạn đói cũng có thể theo đó mà lan tràn.

Một ngày này, tuyết rơi rất nhiều..

Lâm Minh vào trong núi sâu, sắc trời đã tối, không còn thấy được con đường phía trước, tuyết đọng trên đất bằng cũng đã ngập cả gối.

Lâm Minh nhìn thoáng qua lưng núi trắng xóa trong màn đêm, muốn leo núi, bỗng nhiên, hắn cảm nhận được một cổ rét lạnh không hiểu đánh úp lại, khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

Lâm Minh tuy rằng tu vị giảm nhiều, nhưng cũng không đến mức không chịu nổi rét lạnh trên tuyết sơn này, kỳ thật coi như là Băng hệ võ giả mạnh nhất trên Thiên Diễn đại lục ra tay với Lâm Minh thì Lâm Minh cũng sẽ không cảm thấy gì cả.

Nhưng hôm nay, hắn lại rét lạnh không hiểu.

Đây tựa hồ là rét lạnh tới từ linh hồn, khiến Lâm Minh khó có thể thừa nhận.

Hắn biết rõ, đây là tổn thương Thánh Mỹ để lại trên người hắn, cơ hồ không thể trị hết, hơn nữa... Chỉ sẽ càng ngày càng nặng, cuối cùng nhất lấy đi tính mệnh của mình.

Hắn dùng cảm giác bao trùm phiến tuyết sơn, muốn tìm một nơi đặt chân nghỉ ngơi.

Nhưng lần tìm kiếm này lại khiến Lâm Minh trong lonhf chấn động, hắn... Thấy được một người, một người mình quen biết, tuy rằng, dung mạo của đối phương đã thay đổi rất nhiều, nhưng Lâm Minh vẫn nhận ra

Dung mạo của hắn, có quá nhiều bóng dáng quá khứ, mà bội kiếm của hắn, hơn 130 năm qua cũng không thay đổi...

...

- Thời tiết chết tiệt này, thực là gặp quỷ rồi.

- Tuyết đạ còn phải lên đường, thật là đòi mạng mà.

Hai thanh niên thấp giọng phàn nàn lấy, thanh âm của bọn hắn rất nhỏ, ở trong gió lớn đêm tuyết căn bản không truyền được xa

- Đừng nói nữa, chúng ta phải trong ba ngày tìm được tiểu công chúa, rồi sau đó rút lui khỏi đây, đến trụ sở của chúng ta đi, ngốc lâu thì chúng ta nhất định sẽ bị bạch y vệ phát hiện.

Một lão giả nói như vậy, hắn mang một chiếc mũ rộng vành, trong ngực ôm một đứa bé con.

Hắn ôm chặt lấy đứa bé đang lạnh run trong ngực, cúi đầu chạy đi.

- Nếu như không tìm thấy thì sao đây?

Một thanh niên lo lắng nói...

- Tìm không thấy, cũng là thiên ý...

Lão giả thở dài một hơi, lắc đầu:

- Nhớ không lầm thì gần đây hẳn là có một sơn động, bên trong có lẽ còn có chút cỏ khô và củi lửa, đêm nay cứ nghỉ chân ở đó đi.

Lão giả vừa nói, một bên tìm đường trong bão tuyết, trí nhớ của hắn rất tốt, ước chừng một phút đồng hồ sau, hắn quả thật mang theo mọi người tìm được sơn động trong trí nhớ.

Mọi người thở một hơi dài nhẹ nhõm, leo núi trong đêm tuyết như vậy bọn hắn ngược lại còn gánh vác được, nhưng hài đồng trong ngực bọn hắn sợ rằng khó mà chịu nổi.

Mấy người vội vàng tiến vào sơn động, phủ xuống tuyết đọng trên người, tháo mũ rộng vànhxuống

Bên trong sơn động tuy rằng rét lạnh, nhưng lại khô mát, hơn nữa trí nhớ của lão giả cũng không sai, ở đây quả nhiên có cỏ khô củi lương.

Bọn hắn định dùng củi lửa đốt một đống lửa.

Mà khi bọn hắn thắp sáng bó đuốc, chiếu sáng sơn đông thì bọn hắn lại đột nhiên cả kinh, nhao nhao lui ra phía sau.

Theo đó thanh âm "Xoạt xoạt xoạt! " vang lên, những người này, cùng nhau rút binh khí ra!

Bởi vì ở trong sơn động này còn có một người, đối phương mặt mang mặt nạ xanh biếc, biểu lộ trên mặt nạ cực kỳ lạnh lùng, hơn nữa đối phương vậy mà không có một chút tiếng động, cũng không hề tật tán ra khí thế, thế cho nên bọn hắn đi vào đã được một lúc nhưng vẫn không hề phát giác ra.

- Ngươi là ai?

Những người này cực kỳ cảnh giác, bởi vì, bọn hắn đang bị Bạch Y Vệ đuổi giết.

Ở trong phiến tuyết sơn này, đột nhiên xuất hiện một thần bí nhân, khiến bọn hắn như lâm đại địch.

- Người qua đường...

Lâm Minh yên lặng nói, ánh mắt của hắn, ngưng tụ ở trên người lão giả trong đội nhân mã kia

Lão giả này thoạt nhìn tuổi đã lớn, trên khuôn mặt khắc đầy gian nan vất vả của tuế nguyệt, nhưng từ hình dáng trên khuôn mặt hắn, còn có thể lờ mờ thấy được vài phần khí khái hào hùng năm đó.

Lão giả chỉ có một cánh tay, một đầu tóc bạc, mặt đày râu bạc trắng, trên mặt có một vết sẹo thật sâu, từ mi tâm đến cổ, cơ hồ như bổ ra cả khuôn mặt hắn

Tuy rằng hắn lúc này vạn phần cảnh giác, nhưng Lâm Minh vẫn có thể từ trong thần sắc của hắn cảm nhận được ủ rũ thật sâu. Trong ánh mắt hơi có vẻ ô trọc kia, đã che kín tơ máu, đại khái đã nhiều ngày chưa từng được ngon giấc rồi.

Lúc này, lão giả cầm kiếm giằng co Lâm Minh đồng thời còn đưa hài đồng trong ngực đến sau lưng, dùng thân thể bảo vệ hài đồng này. Mà hài đồng này cũng cực kỳ hiểu chuyện, trong hoàn cảnh thế này nó không hề làm náo, yên tĩnh ghé vào trên lưng lão giả nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh thoáng hoạt động thân thể, bóng dáng lão nhân mỏi mệt trước mắt này thời gian dần qua trọng điệp với một bóng dáng khác trong đầu Lâm Minh.

Cái bóng kia, mặc hoa phục, đầu bó kim sắc bảo quan, eo đeo trường kiếm. Dung mạo khí khái hào hùng mười phần, hơn nữa khóe miệng của hắn, tựa hồ như thường xuyên treo dáng cười khinh thường và trào phúng nhàn nhạt.

Nếu như không phải trên tay lão giả này cầm Xích Viêm Kiếm, nếu như không phải từ trên người hắn Lâm Minh cảm giác được hỏa hệ chân nguyên quen thuộc.

Lâm Minh thật sự không thể tin. Lão giả này, dĩ nhiên chính là địch nhân trước đây của mình -- Chu Viêm.

Chu Viêm, ban đầu ở Thanh Tang Thành, hắn cướp đi mối tình đầu của mình -- Lan Vân Nguyệt

Chương 2079: Tuyết Dạ (2)

Về sau, Lâm Minh lập chí tiến vào Thất Huyền Vũ Phủ, sau đó tham gia Thiên Vận Quốc khảo hạch, bởi vì lúc báo danh vô tình gặp được Chu Viêm, kết quả bằng hữu Chu Viêm vì nịnh nọt hắn nên đã thầm phái người đuổi Lâm Minh đi, bất đắc dĩ, Lâm Minh đi đại minh hiên giải cốt, ở chỗ đó, Lâm Minh nhặt được Ma Phương.

Về sau, tu vị Lâm Minh đột nhiên tăng mạnh, thẳng đến khi hắn bộc lộ giá trị bản thân, khiến hoàng thất Thiên Vận Quốc đều chú ý tới Lâm Minh, dốc sức liều mạng lôi kéo hắn.

Mà Chu Viêm bởi vì có cừu oán với Lâm Minh nên nhận lấy áp lực lớn lao và bị xa lánh.

Mặc dù là chủ tử của hắn, Thập Hoàng Tử Dương Chấn, vì ngôi vị hoàng đế của mình cũng bắt đầu bức bách Chu Viêm, bức hắn bỏ Lan Vân Nguyệt.

Cuối cùng, Chu Viêm bị Lâm Minh đánh bại, vô luận đối với Chu gia hay là Thập Hoàng Tử mà nói, Chu Viêm chẳng những đã triệt để mất đi giá trị mà ngược lại còn trở thành gánh nặng.

Vì vậy, Chu Viêm bị khu trục.

Từ đó về sau, Lâm Minh cũng không gặp lại Chu Viêm nữa, từ biệt một lần đã là 130 năm.

Không nghĩ tới, hôm nay Lâm Minh gặp lại Chu Viêm, Chu Viêm đã thành bộ dáng như vậy..

Vết đao trên mặt hắn, cánh tay cụt của hắn, khuôn mặt già nua mỏi mệt của hắn...

Thậm chí, Lâm Minh còn nhìn ra, trên người hắn có nội thương, thậm chí có lẽ là vì thương thế kia nên mới ảnh hưởng đến võ đạo chi lộ của hắn.

Tất cả điêu này khiến Lâm Minh có thể tưởng tượng ra, những năm này, Chu Viêm đã trải qua bao nhiêu tang thương.

- Ngươi... quen biết ta?

Chu Viêm chú ý tới ánh mắt của Lâm Minh, trong nội tâm kinh nghi bất định.

Lâm Minh không trả lời, hắn tựa ở trên nham bích, dưới thân là một ít cỏ khô, lúc này, hắn vẫn cảm nhận được cảm giác rét lạnh thấu xương, đau xót đến từ linh hồn khiến hắn khó có thể thừa nhận.

- Hắn... Hắn dường như đang phát run.

Có người nhìn Lâm Minh, nhỏ giọng nói.

- Cảm thấy lạnh sao?

Mọi người cảm thấy có chút vớ vẩn, vốn ở đây đột nhiên xuất hiện một người đeo mặt nạ, vốn tưởng rằng là tuyệt thế cao thủ tới ám sát bọn hắn, nhưng là bây giờ, hắn lại run lên cầm cập, tựa hồ như không chịu nổi gió lạnh ở đây vậy.

- Làm ta sợ nhảy dựng, còn tưởng rằng là cao thủ gì đó chứ...

- Không nên lơ là.

Mấy người chọn một nơi hẻo lánh cách xa Lâm Minh, cẩn thận ngồi xuống, một mực chú ý Lâm Minh.

- Viêm lão, ngươi nói chúng ta có nên...

Một người dùng Chân Nguyên truyền âm cẩn thận nói:

- Cuộc nói chuyện trước kia của chúng ta, hắn không biết hắn có nghe được không...

- Gió tuyết rất lớn, hắn không nghe được đâu, nếu như có thể nghe được, chứng minh tu vi của hắn hơn xa chúng ta, nếu vậy chúng ta động thủ với hắn ngược lại sẽ bị hắn giết chết, cho nên... đừng nên gây chuyện thị phi, người này không rõ lai lịch, tuy rằng thoạt nhìn ốm yếu, nhưng không biết tại sao, ta thấy hắn cảm giác có chút kỳ quái.

Chu Viêm nói, hắn đã không hề dùng cái tên kia nữa, hiện giờ tên của hắn chỉ có một chữ -- "Viêm".

Một đám người đốt lửa lên, vây quanh bên cạnh sưởi ấm, ăn lấy lương khô, uống nước, đối với Lâm Minh, bọn hắn thủy chung vẫn luôn cảnh giác.

Nam đồng trong ngực Chu Viêm từ đầu đến cuối đều thập phần yên tĩnh, hắn nháy động đôi mắt nhìn về phía Lâm Minh.

Lâm Minh chú ý tới ở nơi ngực nam hài có đeo một huy chương đồng được xâu vào sơi tơ hồng, trên huy chương đồng có khắc đồ án hình cánh hoa.

Chu Viêm tựa hồ ý thức được gì đó, hắn không nhanh không chậm nhét huy chương đồng kia vào trong cổ áo nam hài...

Sau khi ăn uống xong, Chu Viêm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lực chú ý của hắn thủy chung vẫn tập trung ở trên người Lâm Minh.

Chẳng biết tại sao, hắn càng nhìn càng cảm thấy người này có một loại cảm giác lạ là, nhưng loại cảm giác này cụ thể là cái gì hắn lại không rõ.

Lâm Minh cũng chú ý đến Chu Viêm, hơn 130 năm, thế sự biến thiên, hơn đến thanh niên hung hăng vênh váo năm đó, Lâm Minh rất khó tưởng tượng, một người, thậm chí có chuyển biến như vậy...

Lời vừa rồi bọn hắn nói bên ngoài sơn động Lâm Minh cũng nghe được, hiển nhiên, những người này đang tìm kiếm hoàng thất công chúa

Lâm Minh những ngày này đi ngang qua bắc mạc, binh hoang mã loạn, cũng đại khái đoán được nhân quả trong đó.

Đây là một hồi chiến tranh quốc gia phàm nhân, một quốc gia bị một quốc gia khác diệt, hoàng thất chạy trốn, hoàng tử, công chúa thất lạc...

Mà Chu Viêm, dẫn đầu bộ hạ đi tìm kiếm những người trong hoàng thất kia, hiển nhiên là nhiệm vụ phi thường nguy hiểm.

Không cẩn thận sẽ bị địch quốc giết chết.

Lâm Minh cảm giác những gì Chu Viêm làm cũng không phải là vì vinh hoa phú quý. Bởi vì tuổi thọ của Chu Viêm đã không còn nhiều nữa. Đối với cảnh giới Chu Viêm hiện giờ mà nói, tuổi thọ hơn một trăm mười năm đã là cực hạn.

Hắn chỉ sợ không đợi được đến lúc quốc gia phục hưng rồi, hơn nữa loại vương triều bị đánh bại này rất khó Đông Sơn tái khởi.

Là nguyên nhân gì khiến hắn đi làm chuyện ý nghĩa không lớn, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm này?

Ngay khi trong đầu Lâm Minh xẹt qua những ý niệm này thì đột nhiên một túi nước da dê bay tới chỗ Lâm Minh.

Lâm Minh vươn tay tiếp túi nước vào tay. Nước trong túi là nướcnóng, mới vừa được nấu xong.

Đây là Chu Viêm ném tới.

- Rất lạnh sao? Uống một ngụm nước ấm đi.

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, ánh mắt thủy chung luôn cảnh giác.

Lâm Minh vẹt ra cái nắp, uống một ngụm, lại đem cái túi đưa trở về.

Hắn chưa nói chuyện với Chu Viêm, mấy người cứ như vậy nghỉ ngơi trong sơn động, đối phương thay phiên nhau gác đêm, mà

Lâm Minh thì một đêm hoàn toàn không ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, bọn người Chu Viêm đội lên mũ rộng vành, xuất phát từ sớm, một đội nhân mã chui vào trong trời tuyết mênh mông, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa...

Lâm Minh yên lặng nhìn bóng lưng Chu Viêm, cũng đi vào trong tuyết...

Hắn đi tới một cái trấn nhỏ, thị trấn nhỏ không nhiều người lắm, không có a i quét tuyết, mặt đất một mảnh trắng xoá.

Đi trên đường, Lâm Minh cảm giác hàn ý trong cơ thể mình càng ngày càng nặng.

Đột nhiên, thân thể của hắn chấn động, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, trong khoảnh khắc đó, từ trong cơ thể hắn, một cổ đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung phun lên hồn hải.

PHỐC!

Trong miệng Lâm Minh liên tiếp phun ra máu tươi, màu đỏ tươi rải đầy vạt áo của hắn, nhìn qua khiến người thấy mà giật mình.

Thân thể Lâm Minh run rẩy, hắn không duy trì được thêm nữa, thời gian dần qua ngã trên mặt đất.

Rất nhiều người thấy một màn này, có nhân sợ hãi kêu lên, cũng có người vội vàng tránh xa.

Đang trong thời đại chiến tranh, mỗi người ở đây đều thập phần cảnh giác, bọn hắn còn tưởng rằng có người giết người bên đường.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại phát hiện Lâm Minh tựa hồ là tự mình không hiểu thấu, đột nhiên thổ huyết.

- Hắn làm sao vậy.

- Ai biết, đại khái là ẩn thương bộc phát.

- Xem mặt na trên mặt hắn kia, hẳn không phải là người bình thường, có thể là người của tổ chức nào đó, nói không chừng còn là sát thủ cũng không biết được...

Chương 2080: Tuyết Dạ (3)

- Trên người hắn khẳng định có công phu, hơn phân nửa bị người lợi hại hơn đả thương.

Mọi người nói như vậy, hơn nữa nhanh chóng rời đi xa, có một nữ nhân mềm lòng không đành lòng, muốn tới trợ giúp Lâm Minh, nhưng cũng bị chồng của nàng cản lại.

- Hiện giờ binh hoang mã loạn, đừng nên gây chuyện thị phi, vạn nhất hắn là người của cựu triều đình thì cứu được hắn chúng ta sẽ mắc tử tội đấy.

Mọi người rất xa tránh đi, như trốn một ôn thần vậy.

Thân thể Lâm Minh co rút, thừa nhận đau nhức kịch liệt không cách nào hình dung, loại đau nhức này phát ra từ linh hồn, là đau đớn do linh hồn khô kiệt mang đến, khó có thể chịu được.

Hắn cảm giác, lực lượng của mình đang rôi qua, kinh mạch mạch máu trong thể nội đều nổ tung.

Đau đớn trọn vẹn giằng co một canh giờ, đất tuyết dưới người hắn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hai màu đỏ và trắng đối lập rõ rệt, dữ tợn mà thê mỹ.

- Đại ca ca, ngươi... Ngươi không sao chứ...

Ngay khi Lâm Minh cơ hồ đau nhức đến ngất đi, hắn đột nhiên nghe được một thanh âm nhút nhát e lệ vang lên bên tai mình.

Lâm Minh mở to mắt, chỉ thấy một tiểu cô nương toàn thân vô cùng bẩn đang mở to con mắt sáng ngời nhìn mình, trên người nàng mang một bọc hành lý rách rơi, trên cổ, treo một cái hũ bể không biết nhặt được ở đâu, hiển nhiên, nàng là một tiểu khất cái.

- Đại ca ca, ngươi uống nước, có lẽ có thể tốt hơn chút đấy.

Tiểu nữ hài nhút nhát e lệ đưa ra ấm nước:

- Ta cũng không có gì ăn, chỉ có thể cho ngươi uống nước thôi...

Tiểu nữ hài thoạt nhìn thập phần đáng thương, dưới khí trời đông giá rét như thế, quần áo của nàng rách rưới, thế cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn và bàn tay nhỏ bé của nàng đều lạnh đến mức đỏ bừng.

Lâm Minh lau đi máu tươi bên khóe miệng, khẽ lắc đầu:

- Không cần...

Trong thời đại binh hoang mã loạn như vậy, tiểu nữ hài trước đại khái là cô nhi, cha mẹ đã chết trong chiến loạn rồi...

Đã không có cha mẹ, nàng chỉ có thể đi hành khất bốn phía, nhưng trong thời kỳ chiến loạn, dân chúng bản thân còn ăn không đủ no, nào sẽ có gì bố thí cho nàng chứ.

Vận mệnh của nàng, sợ rằng chỉ có thể chết đói trong trời đông giá lạnh...

Lâm Minh nghĩ tới đây, trong lòng có chút áp lực.

Sự khó khăn của pàm nhân, không chỗ nào không có.

Những khó khăn này theo võ giả xem ra có lẽ căn bản không ý nghĩa gì, nhưng rời vào trên người người trong cuộc lại là chuyện đại sự cực kỳ to lớn.

Lâm Minh trong nội tâm rất muốn trợ giúp tiểu cô nương này một chút, đáng tiếc, hắn căn bản không giúp được gì. Dù có cho nàng một cái bánh bao, cho nàng mấy văn đồng tiền cũng không làm được gì

Trong lòng của hắn khổ sở, đúng vào lúc này, hắn đột nhiên chú ý tới trên cổ tiểu cô nương buộc một sơi tơ hồng tinh tế.

Sợi tợi hồng này giống như đúc với tơ hồng trên cổ nam đồng Lâm

Minh gặp trong sơn động trước kia.

Cảm giác quét qua, Lâm Minh phát hiện, ẩn dấu bên dưới quần áo rách nát của tiểu cô nương này có một cái huy chương đồng, trên huy chương đồng có khắc đồ an đóa hoa, giống như đúc của nam đồng kia...

Lâm Minh trong nội tâm rồi đột nhiên xẹt qua cuộc nói chuyện giữa Chu Viêm và bộ hạ, Chu Viêm nói là: Đừng nói nữa, chúng ta phải trong ba ngày tìm được tiểu công chúa, rồi sau đó rút lui khỏi nơi này, đến trụ sở của chúng ta, ngốc lâu chúng ta nhất định sẽ bị Bạch Y Vệ phát hiện... "

Tiểu công chúa...

Chẳng lẽ, tiểu nữ hài trước mắt này chính là tiểu công chúa mà Chu Viêm muốn tìm sao?

Di cô của cựu triều đình, từ khoảng thời gian cẩm y ngọc thực, đến bây giờ, nhận hết khổ sở nhân gian...

Đại khái cũng vì trải qua kịch biệt như thế nên nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng càng hiểu được đồng tình người khác.

Lâm Minh trầm mặc một hồi, hắn nắm lấy tay tiểu nữ hài này.

Tiểu nữ hài cũng không phản kháng, mặc kệ Lâm Minh nắm lấy.

Lâm Minh lan tràn cảm giác của mình ra, bao trùm phạm vi mấy trăm dặm.

Rồi sau đó, Lâm Minh rất dễ dàng tìm được bọn người Chu Viêm, bọn hắn đang ở trong một tiệm cơm nhỏ không chút thu hút, vừa ăn cơm, một bên vừa nói gì đó với chủ tiệm...

Lâm Minh quay đầu nói với tiểu nữ hài:

- Theo ta đi được không? Ta mang ngươi đi tìm ca ca ngươi

Lời Lâm Minh nói khiến tiểu cô nương đột nhiên ngẩn ngơ, nàng lui về phía sau một bước, trong ánh mắt có vài phần cảnh giác.

Nhưng ánh mắt Lâm Minh tựa hồ ẩn chứa thứ gì đó khó có thể hình dung, khiến người cảm thấy thân thiết, thời gian dần qua, nàng nhẹ gật đầu.

Lâm Minh ôm lấy tiểu nữ hài, hắn mang áo khoác vào, đi về hướng tiệm cơm nhỏ kia.

Tiệm cơm nhỏ cách Lâm Minh bảy tám chục dặm, ở trong một cái trấn nhỏ khác.

Lâm Minh đi cũng không nhanh, nhưng không biết như thế nào, lộ trình gần trăm dặm hắn chỉ đi mất thời gian một nén nhang mà thôi.

Lúc Lâm Minh ôm một tiểu nữ hài đi vào trong tiệm cơm, đoàn người Chu Viêm đều sửng sốt một chút, chợt bọn hắn nhao nhao cảnh giác, cầm lấy binh khí của mình.

Mà chủ tiệm tay mắt lanh lẹ, trực tiếp đóng cửa tiệm lại.

- Là ngươi... Ngươi như thế nào...

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, trong nội tâm kinh nghi bất định.

Liên tục hai lần gặp được Lâm Minh, lần thứ nhất còn có thể nói là trùng hợp, nhưng lần thứ hai thì lại không phải thế rồi.

Tiệm cơm nhỏ này thật ra là một cứ điểm bí mật của bọn hắn, lão bản của tiệm cơm vốn là Thị vệ Phó thống lĩnh, đối với hoàng đế trung thành và tận tâm.

Mà lúc này, bọn người Chu Viêm cũng chú ý tới tiểu nữ hài trong ngực Lâm Minh.

Đột nhiên đối mặt nhiều binh khí như vậy, tiểu nữ hài này hiển nhiên có chút, nàng dựa vào trong ngực Lâm Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn có chút tái nhợt.

Chu Viêm cũng không nhận ra tiểu nữ hài này, nhưng nam đồng phía sau hắn lại nhận ra.

Hắn ngẩn người, rốt cục thử kêu một câu:

- Bình nhi, là ngươi sao?

Tiểu nữ hài nhìn tới nam đồng, đột nhiên ngây dại, nàng sửng sốt thật lâu sau đó nước mắt lưng tròng:

- Ca ca! Thật là ngươi!

Tiểu nữ hài nhớ rõ, Lâm Minh nói muốn dẫn nàng tìm ca ca, nhưng nàng không nghĩ tới, thật sự đã tìm được.

Nửa năm trước, quốc gia phá vong, bọn hắn có thể nói là sanh ly tử biệt, không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp lại.

Lâm Minh để tiểu nữ hài xuống, tiểu nữ hài chạy tới ôm lấy ca ca nàng.

Chu Viêm nhìn một màn này, triệt để choáng váng.

Những người khác càng phát mộng, đây quả thực giống như nằm mơ vậy.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Người lạ mặt này sao lại đột nhiên ôm tiểu công chua tới?

Tuyệt không có khả năng là trùng hợp được, người đeo mặt nạ trước mắt rõ ràng là chuyên môn ôm tiểu công chúa đến.

Người đeo mặt nạ làm sao biết bọn hắn đang tìm tiểu công chúa, lại làm sao biết tiểu công chúa chính là tiểu nữ hài này

Cho dù hắn đã tìm được tiểu công chúa, nhưng làm sao biết được cứ điểm bí mật này?

Tất cả, thật bất khả tư nghị!

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, trong tay một mực nắm kiếm, hắn chú ý tới cái cằm lộ ra bên ngoài mặt nạ của Lâm Minh, còn có hai tay của hắn.

Từ nơi này mà xem, tuổi Lâm Minh cũng không lớn, cũng chỉ chừng hơn hai mươi, với độ tuổi này, chung quy không thể nào là tuyệt thế cao thủ gì a?

Chương 2081: Tánh mạng trôi qua (1)

Đúng vào lúc này, Lâm Minh đột nhiên ho khan kịch liệt, hắn dùng tay che góc dưới mặt nạ, ho khan căn bản không chế trụ nổi, phổi giống như muốn nổ tung vậy.

Thời gian dần qua, tử khe hở mặt nạ của Lâm Minh chảy ra từng dòng máu tươi, một đám lại một đám, đây là do hắn ho ra, khiến người nhìn thấy mà giật cả mình!

Chu Viêm liếc mắt với người bên cạnh, đều nuốt từng ngụm nước bọt, ho ra máu bộ dạng như vậy, thấy thế nào cũng là người nay đang nguy kịch, mang không còn dài nữa à...

Mà đúng lúc này, Lâm Minh đột nhiên nao nao, trong tích tắc vừa rồi, hắn cảm giác được, có sát cơ... Đã tập trung vào nơi này.

Cảm giác của hắn lan tràn ra, chỉ thấy một đám kiếm khách mặc áo choàng trắng đang dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận nơi này.

Những nơi bọn chúng đi qua, dân chúng sợ tới mức tứ tán chạy đi, như tránh xa xà hạt vậy!

Mục tiêu của những kiếm khách áo trắng này chính là chỗ tiệm cơm nhỏ Lâm Minh đang đứng!

- Ngươi... Ngươi không sao chứ...

Đám bảy tám người Chu Viêm nhìn máu tươi ồ ồ chảy ra giữa ngón tay Lâm Minh đều cảm thấy kinh hãi.

Máu cũng chảy nhiều như vậy, còn có thể sống sót sao?

- Đại ca ca.

Tiểu nữ hài nhìn Lâm Minh, trong mắt rưng rưng, Lâm Minh đã mang nàng đến đây, chính mình lại bị thương nặng như vậy.

- Bạch Dực, Thứ Liên, các ngươi đi nấu bồn nước ấm, chuẩn bị một ít khăn lông để vị huynh đài này nghỉ ngơi một chút.

Chu Viêm nói với một nam một nữ sau lưng.

Hắn ẩn ẩn cảm giác, Lâm Minh bị thương quá nặng, chỉ sợ khó mà qua khỏi.

- Đúng rồi Viêm lão, nếu đã tìm được tiểu công chúa rồi, vậy chúng ta lúc nào lên đường?

Bạch Dực rời đi múc nước liền có người mở miệng hỏi, ở trong cảnh nội địch quốc, bọn hắn thật sự quá nguy hiểm.

- Tối hôm nay, chúng ta suốt đêm lên đường...

- Vậy người này...

Thứ Liên liếc nhìn Lâm Minh, cảm giác có chút khó giải quyết.

Lâm Minh thân phận không rõ, hơn nữa bị thương nặng như vậy, bây giờ nhìn tình huống thì hắn trong thời gian ngắn căn bản không tốt lên được, nhưng mà giờ đang là lúc bọn hắn trốn chạy, nếu như mang theo gánh nặng Lâm Minh này thì khả năng chạy thoát được sẽ thấp hơn nhiều

- Tìm một chiếc xe ngựa, mang hắn lên, về phần hắn có thể chịu đựng được hay không thì phải xem tạo hóa nữa...

Chu Viêm thở dài một hơi nói, tuy rằng Lâm Minh tựa hồ có chỗ bất phàm, nhưng đã tổn thương thành ra như vậy, sợ là khó có thể thừa nhận được gian khổ khi chạy trốn.

Nhưng mà bất kể t nói thế nào, Lâm Minh dù sao cũng là ân nhân tìm được tiểu công chúa, cũng không thể vứt bỏ hắn vậy được.

Còn nữa, hắn cũng muốn hỏi Lâm Minh một chút, có phải là đã được người nào nhờ vả không, tại sao phải giúp bọn hắn, hắn lại làm sao làm được.

Nước ấm đưa tới, Lâm Minh cũng không nhận lấy khăn lông, mà hai tay vịn chặt chậu rửa mặt, phun ra một ngụm máu tươi ra, toàn bộ chậu rửa mặt đều là một mảnh đỏ tươi.

Mọi người ở đây liếc nhau, đều nuốt từng ngụm nước bọt, không biết nên nói gì cho phải, thổ huyết nhiều như vậy, huyết trong người chốc lát cũng sẽ bị hắn hộc ra sạch mất thôi.

Lúc này sắc mặt Lâm Minh càng ngày càng tái nhợt, máu mà hắn thổ ra kỳ thật đều là inh nguyên của hắn cả.

Lực lượng và khí huyết của hắn đều đang suy yếu, nhưng thân thể hắn lại vô cùng cường đại, không cho phép khí huyết suy yếu.

Một khi khí huyết suy yếu, thân thể Lâm Minh sẽ tự động không ngừng tạo ra máu để bổ sung.

Nhưng mà Lâm Minh tánh mạng chi hỏa yếu ớt, lại không chịu nổi khí huyết cường đại như vậy, kết quả dẫn đến chính là Lâm Minh không ngừng thổ huyết, càng thổ huyết thì thân thể của hắn lại càng suy yếu.

Cho dù nhục thân hắn có cường đại trở lại, cũng không chịu nổi giày vò như vậy, sẽ từ từ hao hết tinh nguyên.

Hồn lực trôi qua, tánh mạng chi hỏa trôi qua. Lâm Minh không biết mình đến cùng còn có thể sống bao lâu nữa?

Hắn cười thảm một tiếng, đúng vào lúc này, bỗng nhiên có một hồi tiếng bước chân ầm ĩ truyền đến..

Sát khí dày đặc xông vào trong phòng, bọn người Chu Viêm lập tức mặt ‘ sắc ’ đại biến.

- Nguy rồi!!

- Bạch Y Vệ!

Một đám người, nhao nhao rút ra binh khí, sắc mặt trắng bệch.

- Chúng ta ngăn trở Bạch Y Vệ, Tôn Thái, ngươi đưa tiểu công chúa, tiểu hoàng tử đến hậu viện, tìm cơ hội mang theo bọn hắn đột phá vòng vây, liều chết bảo hộ bọn hắn!

- Viêm lão...

Thanh niên gọi là Tôn Thái kia nóng nảy.

- Nhanh đi!

Chu Viêm hô to.

Nhưng mà lúc này, đột nhiên một thanh âm bất nam bất nữ vang lên:

- Khặc khặ-x-xxxxx khặc khặ-x-xxxxx, các ngươi ai cũng đừng mong đi, đều lưu lại cho chúng ta đi!

Răng rắc! Răng rắc!

Cửa tiệm cơm bị trực tiếp phá nát, một đám nam tử cầm kiếm mang trang phục bạch sắc vọt vào trong căn phòng nhỏ này, hoàn toàn vây lấy bốn phương tám hướng tiệm cơm.

Đây chính là Bạch Y Vệ do tân triều đình bồi dưỡng.

Bạch Y Vệ là một chi bộ đội tinh anh, thành viên cấp thấp nhất cũng cần tu vị ngoài dịch cân kỳ, mà thành viên trung tâm thì đều có tu vị ngưng mạch kỳ cả.

Đại đội trưởng và hống lĩnh càng là ngưng mạch đỉnh phong và hậu thiên kỳ.

Mà trước mắt thủ lĩnh suất lĩnh Bạch Y Vệ chính là Đại thống lĩnh Bạch Y Vệ, người này mặc cẩm bào minh hoàng sắc, mặt trắng như bột mỳ, thanh âm âm dương kỳ quặc, hắn là thái giám Đại tổng quản của tân triều đình.

Thái giám vô dục vô cầu, ở trong phàm nhân, tu vi của bọn hắn là dễ dàng tinh tiến nhất, thái giám tổng quản này đã có tu vị Hậu

Thiên tu vi đỉnh cao.

Đây cơ hồ là cực hạn của võ giả thế tục! Tiên Thiên võ giả, thường thường phải là tông môn võ đạo có nội tình nhất định như Thất Huyền cốc mới có thể cóa, hơn nữa cũng không nhiều lắm.

Hậu Thiên đỉnh phong võ giả, Chu Viêm quả thực không thể tin được, năm đó thực lực của hắn ở đỉnh phong cũng chỉ là nửa chân đạp đến nhập cánh cửa Hậu Thiên mà thôi.

Ngay khi chứng kiến thái giám Đại tổng quản này là hắn biết đại thế đã mất, những người bọn hắn đều sẽ tiêu đời

Không ai có thể sống sót.

- Ha ha, ta vẫn còn đang tìm hai nhóc con này, không nghĩ tới, Viêm thống lĩnh ngược lại giúp ta một phen, thật sự phải cảm ơn ngươi rồi!

Thái giám đầu lĩnh âm dương quái khí nói, trên mặt tràn đầy vẻ trào phúng.

Lúc này, hắn chú ý tới Lâm Minh, Bạch Y Vệ đột nhiên xuất hiện, bọn người Chu Viêm như lâm đại địch, hai tiểu hài tử cũng sợ tới mức lạnh run, đầy điều là việc nằm trong dự liệu của hắn.

Thế nhưng trong phòng còn có một thanh niên cổ quái mang theo mặt nạ, thanh niên này vào lúc này vậy mà lại ho ra máu, nước trong chậu rửa mặt dưới ngươi hắn đều đỏ tươi.

Tràng cảnh thế này khiến thái giám đầu lĩnh không biết đã nhìn quen bao nhiêu tràng diện cũng sửng sốt một chút:

- Các ngươi sao còn mang theo một người bệnh tật như thế, bệnh thành như vậy rồi còn kiên trì chấp hành nhiệm vụ, thật sự là đủ dốc sức liều mạng a...

Nghe xong lời trêu chọc của đối phương, Chu Viêm hận đến cắn nát hàm răng, hắn hận chính mình, chẳng những không thể cứu hoàng tử và công chúa, ngược lại còn đẩy bọn hắn vào hố lửa.

Chương 2082: Tánh mạng trôi qua (2)

Lão thái giám cười nhìn về phía Chu Viêm, trên mặt lộ ra dáng cười tất cả đều nằm trong lòng bàn tay:

- Viêm đô thống, ngươi thật đúng là choáng váng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, cựu triều đại thế đã mất, ngươi nếu chịu đầu hàng Ngô Hoàng, tuyệt đối có thể khiến ngươi ruộng tốt trăm mẫu, thê thiếp thành đàn, bảo dưỡng tuổi thọ.

- Đi chết đi!

Chu Viêm quát lên một tiếng lớn, đột nhiên hắn cầm trong tay Xích Viêm Kiếm, một kiếm chém tới đầu tên thái giám kia.

Thái giám đầu lĩnh mặt lộ ra vẻ khinh thường, hắn duỗi ngón tay ta, một ngón tay điểm ra, hắn có tự tin tuyệt đối, chỉ cần một ngón tay là đã có thể đánh chết Chu Viêm.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn muốn giết Chu Viêm, thần sắc hắn đột nhiên ngẩn ngơ, thân thể cứng ngắc.

Ánh mắt của hắn nhìn lại phía sau lưng Chu Viêm, ở chỗ đó có một thanh niên mang theo mặt nạ hai tay chống chậu rửa mặt, thổ ra từng ngụm máu lớn, hắn giống như có lẽ đã gần đất xa trời rồi.

Nhưng mà nháy mắt khi thái giám thủ lĩnh muốn động thủ, thanh niên hai tay chống chậu rửa mặt kia đột nhiên xoay đầu lại, không đếm xỉa tới liếc hắn một ái.

Ánh mắt thanh niên dường như bởi vì suy yếu quá độ mà ảm đạm vô quang, nhưng ánh mắt này lại tựa như một thanh lợi kiếm, phảng phất như lập tức cắt nát trái tim thái giám thống lĩnh vậy.

Thần trí của hắn gần như sụp đổ, kinh mạch toàn thân trong chốc lát đứt từng khúc, đau đớn không cách nào hình dung bay thẳng mà đến, hắn trực tiếp thất khiếu chảy máu!

PHỐC!

Chu Viêm một kiếm đâm vào cổ họng thái giám đầu lĩnh, nhưng trên thực tế, một kiếm này cũng chỉ là ở trên thân người chết đâm thêm một cái lỗ mà thôi.

Thái giám đầu lĩnh thân thể hoàn toàn cứng đờ, hắn dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn thẳng về phía trước, nhưng không phải nhìn về phía Chu Viêm, mà là nhìn về phía Lâm Minh.

Mà Lâm Minh lúc này đã nhìn sang nơi khác, tiếp tục ho ra máu...

"... "

Tất cả mọi người bó tay rồi, rất nhiều người còn kịp phản ứng là đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ thấy thái giám đầu lĩnh một tay bụm lấy cổ của mình, một cánh tay chỉ vào Lâm Minh, mới mơ hồ suy đoán được chút gì đó.

Lão thái giám hé miệng, cố gắng muốn nói gì đó, nhưng lại căn bản không thể mở miệng, hắn cứ như vậy té xuống, bị mất mạng tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, toàn trường lặng ngắt như tờ, phần đông Bạch Y Vệ biểu lộ đều bóp méo, thái giám thống lĩnh của bọn hắn tu vị Hậu Thiên đỉnh phong, rất nhiều võ giả xuất thân tông môn cũng không phải đối thủ, nhưng hôm nay lại chết bất đắc kỳ tử nơi này.

Về phần người bên phía Chu Viêm càng hoàn toàn phát mộng, cảnh tượng này chuyển biến quá nhanh, bọn hắn căn bản phản ứng không kịp.

Chu Viêm đương nhiên biết rõ, vừa rồi có thể giết chết lão thái giám này căn bản chẳng có quan hệ gì với mình cả.

- Cái này... Đây rốt cuộc là...

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, nuốt từng ngụm nước bọt, người đeo mặt nạ này đến cùng có thân phận gì?

Bạch Y Vệ cũng bị chấn trụ rồi, Đại thống lĩnh lập tức chết bất đắc kỳ tử, bọn hắn cũng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan!

Nhưng cứ như vậy chạy trốn cũng tuyệt đối không thể, nếu như bị bên trên biết rõ bọn hắn bị một người bệnh tật dọa lui, bọn hắn trở về cũng khó thoát khỏi tội trạng.

Có ba người lặng lẽ móc ra ra ám tiễn, muốn đánh lén Lâm Minh.

Bọn hắn cảm giác, Lâm Minh hơn phân nửa là đang bênh nguy kịch, hoặc là một tuyệt thế cao thủ bị thương nặngm tuy rằng lợi hại, nhưng nguyên khí không nhiều, vừa rồi i ra tay một lần tuyệt đối không nhẹ nhàng như vậy, nói không chừng thể lực đã tiêu hao nhiều rồi.

Chỉ cần giết chết hoặc là trọng thương người này, bọn hắn sẽ thắng.

Ba người đánh lén này, hai tên ngưng mạch đỉnh phong, một tên Hậu Thiên sơ kỳ, đều là tuyệt đỉnh cao thủ trong Bạch Y Vệ, nhưng nháymawts khi bọn hắn chuẩn bị phóng ám khí thì thân thể bọn hắn đột nhiên chấn động, rồi sau đó, thần sắc ngốc trệ, thân thể giống như hoàn toàn mất hết sức sống, chậm rãi xụi lơ trên mặt đất, khí tức cũng không có, trực tiếp chết đi.

Còn lần này, Lâm Minh ngay cả đầu cũng không quay lại, hắn vẫn nhìn xuống chậu rửa mặt, mồ hôi rơi như mưa, biểu lộ tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Lúc này, toàn trường càng yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

- Rút lui!

Mấy tên Bạch Y Vệ còn lại lập tức nói, bọn hắn đã bị dọa bể mật, nếu như vừa rồi bọn hắn cũng ra tay thì hiện giờ đã biến thành thi thể rồi!

Bạch Y Vệ chạy thoát, mặc kệ là ai cũng cảm thấy như đối mặt với ma quỷ.

Động cũng khôngd dộng lấy một chút đã trực tiếp giết chết bốn đại cao thủ, căn bản nhìn không ra hắn ra tay như thế nào, tự hồ chỉ là một cái ý niệm trong đầu đã giết chết người!

Đánh với loại đối thủ này, dùng lấy trứng chọi đá cũng không đủ để hình dung!

Trên trăm tinh nhuệ Bạch Y Vệ đều thối lôi như thủy triều, Lâm Minh không để ý đến bọn hắn.

Hắn cảm giác mình đã có chút không được rồi, hồn hải hắn kịch liệt đau nhức, thần sắc hoảng hốt, cơ hồ không cách nào phân rõ ảo cảnh và sự thật.

Đau nhức kịch liệt như vậy giằng co một phút đồng hồ mới chậm rãi hạ thấp, Lâm Minh rút lấy cái khăn đã dínhdaayf máu tươi kia, dần lau lấy miệng...

Toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi, trước ngực bị máu tươi nhuộm đỏ, sắc mặt thương trắng như tờ giấy, bộ dáng như thế khiến người rất khó có thể tưởng tượng, hắn còn có thể sống được.

Chứng kiến bộ dáng của Lâm Minh, bọn người Chu Viêm hoàn toàn im ắng, lúc này bọn hắn hoàn toàn không biết phải nói gì cho phải.

Hai khắc chung trước hắn vẫn đang thổ huyết, nhưng trong lúc thổ huyết, một ý niệm trong đầu hắn giết Bạch Y Vệ lưỡng đại thống lĩnh và lưỡng vị đại đội trưởng, bốn người này đều là đồ tể giết người vô số, là nhân vật nhắc tới có thể khiến không biết bao nhiêu người nghe mà biến sắc

Phàm nhân thổ huyết như vậy máu trên người đã sớm mất hết rồi.

Thế nhưng ngươi đeo mặt nạ kia bộ dạng dường như còn có thể thổ ra rất nhiều huyết nữa, vậy thì chỉ có một loại giải thích, đó chính là tốc độ tạo huyết của thân thể hắn đã đến tình trạng không thể tưởng tượng nổi rồi.

Chu Viêm liên tục xác định cái cằm và hai tay Lâm Minh, đối phương rõ ràng cực kỳ trẻ tuổi, nhưng thực lực lại cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Toàn Đan cao thủ trong truyền thuyết sợ rằng cũng làm không được điểm này a?

- Ngài... Ngài không sao chứ.

Chu Viêm há to miệng, miễn cưỡng nói ra những lời này.

Lâm Minh nhìn về phía Chu Viêm, hắn đã không hộc máu nữa, nhưng đó cũng không phải vì thân thể hắn đã khôi phục, mà là dô tiêu hao trong thời gian dài vừa rồi đã khiến nhục thể của hắn hiện giờ đã suy yếu đến cực hạn, đã không còn năng lực tiếp tục tạo huyết nữa rồi.

- Ân công, ngài đã cứu tánh mạng toàn bộ những người chúng ta, ân này lão hủ ghi nhớ trong lòng!

Chu Viêm nói xong liền cúi đầu thật sâu.

Mà ở sau lưng Chu Viêm, những người khác, kể cả hai tiểu hài tử, cũng hành đại lễ theo.

Lâm Minh phất phất tay, bảo mọi người đứng lên.

Chương 2083: Sống mà vô hối (1)

- Ân công, ngài định ở lại đây nghỉ ngơi, hay là đồng hành cùng chúng ta?

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, có chút khó có thể mở miệng, hắn đương nhiên hi vọng Lâm Minh có thể theo bọn hắn rồi.

Hắn hiện giờ rất rõ ràng, Lâm Minh và bọn họ căn bản không phải là người cùng thế giới, mà vô luận thân thể Lâm Minh xảy ra tình huống gì cũng không phải bọn hắn có thể trợ giúp được, thậm chí bọn hắn ngay cả lý giải cũng không thể lý giải nổi.

Lâm Minh nhìn thoáng qua Chu Viêm, lại nhìn thoáng qua đôi tiểu hoàng tử và tiểu công chúa kia, trông thấy vẻ ân cần và ánh mắt lo lắng trên mặt tiểu công chúa, hắn chậm rãi nhẹ gật đầu.

- Nếu không ngài nghỉ ngơi một chút đi, sáng sớm ngày mai lên đường có được không?

Dựa theo cách nghĩ của Chu Viêm thì tự nhiên là khởi hành càng sớm càng tốt, nhưng hắn lại sợ Lâm Minh không có thời gian nghỉ ngơi.

Lâm Minh lắc đầu:

- Ta nghỉ ngơi cũng vô dụng, hiện giờ liền đi thôi.

- Vậy... Được rồi.

Một đoàn người thu thập vàng bạc châu báu, ngụy trang thành thương đội, bắt đầu xuất phát tới bắc mạc.

Không biết có phải là do bị Lâm Minh chấn nhiếp hay không, đội ngũ được vài trăm dặm cũng không hề gặp phải Bạch Y Vệ đuổi giết, chỉ có hai tốp sơn tặc, loại đối thủ cấp bậc này bọn người Chu Viêm là đã có thể giải quyết dễ dàng rồi.

Một đường xóc nảy, tiểu công chúa cả ngày đều mệt mỏi, nàng dù sao cũng là một đứa bé, thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, đói khổ lạnh lẽo khiến thân thể của nàng đã phi thường hư nhược rồi, đột nhiên bôn ba đường dài như vậy, nàng căn bản không chịu đựng nổi.

Nàng rất mệt a, nhưng trên xe ngựa xóc nảy, nàng lại không thể ngủ được.

Về phần tiểu hoàng tử thì tình huống tốt hơn một chút, nhưng bị gió lạnh của Mạc Bắc thổi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng thập phần tái nhợt.

Lúc tạm thời nghỉ ngơi trên người, Lâm Minh đi đến bên người tiểu hoàng tử và tiểu công chúa, đưa ra một túi nước da dê.

- Đại ca ca, đây là...

Tiểu nữ hài hơi quen thuộc với Lâm Minh, mở to hai mắt hỏi.

- Tuyết lê thủy, rất dễ uống đấy...

Lâm Minh cười cười, hai tiểu hài tử nghe xong liền vui mừng nhận lấy, uống vào từng ngụm từng ngụm.

Bọn họ đều là hài tử trong nội cung, từng uống qua tuyết lê thủy thượng đẳng, nhưng mà thứ Lâm Minh cho bọn hắn hương vị rõ ràng bất đồng

Không có có bao nhiêu vị ngọt, nhưng lại rất thơm, thơm hơn bất luận thứ gì mà bọn hắn từng uống, hơn nữa vừa uống xong, bọn hắn liền cảm thấy chóng mặt, giống như đã say vậy.

Hai tiểu hài tử đều chỉ uống một chút nhưng sắc mặt đã đỏ bừng, ngủ thiếp đi.

Tất cả sự việc Chu Viêm đều thấy rõ ràng.

- Ân công, ngài đây là...

Hắn nhìn thoáng qua túi nước da dê mà tiểu cô nương còn ôm trong tay, ở miệng túi có chút chất lỏng hơi tràn ra, nó dật tán ra hương thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

Đây chỉ sợ là.. bảo dược thế gian a!

Trong lòng Chu Viêm xẹt qua ý nghĩ này, hắn tựa hồ thấy Lâm Minh chỉ là cầm một hạt dược hoàn nhúng vào trong nước một chút liền lập tức lấy ra, sau đó túi nước bình thường kia liền biến thành bảo dược, vậy giá trị của dược hoàn này chẳng phải là...

Chu Viêm cảm giác không cách nào tưởng nổi.

Lúc này, Lâm Minh chỉ chỉ túi nước, thuận miệng nói:

- Ngươi cũng uống chút đi.

- Ta...

Chu Viêm có chút băn khoăn, chối từ nói:

- Ta đã già... Uống cũng chỉ lãng phí...

- Có rất nhiều.

Lâm Minh hời hợt nói, Chu Viêm rốt cục nhịn không được, cầm túi nước lên uống một miệng lớn, trong lúc nhất thời, phảng phất như có một cổ nhiệt lưu mãnh liệt tiến vào đan điền, khiến hắn toàn thân ấm áp.

Chẳng những mỏi mệt trước kia đều quét sạch, thậm chí ngay cả đan điền yên lặng nhiều năm của hắn cũng bắt đầu rục rịch, loại cảm giác này giống hệt như trước khi thân thể hắn bị thương vậy, khiến hắn cực kỳ kinh hỉ!

Hắn quanh năm chiến đấu, thân thể chịu quá nhiều lần trọng thương, tích lũy quá nặng.

Vì thế, hắn cũng từng tìm kiếm một số danh y, những danh y này đều nói là không thể chữa trị được nữa, bản thân Chu Viêm cũng rất rõ tình huống thân thể mình, cảm giác cuộc đời này cũng chỉ có thể như thế.

Không nghĩ tới, bình nước mà người đeo mặt nạ đưa cho hắn chỉ dùng Linh Dược ngâm một chút, mà hắn cũng chỉ uống ngụm nhỏ, vậy mà liền có hiệu quả như thế, cái này thật bất khả tư nghị!

Như thế, Chu Viêm thật sự không cách nào tưởng tượng nếu ăn toàn bộ hạt đan dược kia sẽ có hiệu quả thế nào nữa.

Lâm Minh yên lặng gói kỹ dược hoàn lại, đưa cho Chu Viêm:

- Thu lại đi, dùng nước ấm hoà thuốc vào nước, nó có thể chữa tốt ẩn thương tích lũy trong thân thể ngươi, khiến người nhiều hơn mười năm thọ nguyên, cũng có thể điều trị thân thể cho hai tiểu hài tử, đánh xuống căn cơ. Nhớ lấy không nên trực tiếp ăn, nếu không sẽ bạo thể mà vong, cũng đừng cho bất luận kẻ nào biết rõ về dược hoàn này, nếu không tất nhiên sẽ rước lấy họa sát thân.

Lâm Minh chỉ chọn một hạt giá trị thấp nhất, dược hiệu ôn hòa nhất trong số các dược liệu của hắn để đưa ra.

Chu Viêm nhìn hạt dược này, trong nội tâm luống cuống, đây chỉ sợ là dược vật mà ngay cả Thần Hải hoàng giả cũng phải động tâm a!

Hắn liên tục chối từ nói:

- Cái này quá quý trọng rồi, ta không thể nhận. Hơn nữa ân công thân thể có thương tích, cũng cần dược vật bổ dưỡng...

Chu Viêm rất không hiểu, người đeo mặt nạ đã có thần dược tốt như vậy, sao tự mình lại không ăn chứ?

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

- Dược vật có trân quý gấp trăm lần, nghìn lần nữa cũng vô dụng với ta, cầm lấy đi.

Chu Viêm có chút phát mộng, loại dược này dù có trân quý gấp trăm nghìn lần nữa cũng vô dụng với hắn?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, Lâm Minh đã cong tay búng ra, Linh Dược kia liền chui vào trong Tu Di giới của Chu Viêm, hoàn toàn không cần Chu Viêm động thủ, Tu Di giới cấp thấp bực này, đối với Lâm Minh mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to.

Chu Viêm nhìn Lâm Minh, sững sờ nói không ra lời, hắn ẩn ẩn đoán được, hạt đan dược mà mình cho rằng vô giá này, đối với Lâm Minh mà nói, có lẽ không đáng kể chút nào.

Hắn nhịn không được hỏi:

- Ân công vì sao lại thi ân với lão hủ như thế? Nếu như lão hủ không đoán sai, ân công có lẽ là nhân vật ở tầng cao nhất trên thế giới này a? Chỉ là gặp rủi ro đến nơi đây, ở trong mắt ân công, chúng sinh sợ là ngay cả con sâu cái kiến cũng không phải... Sao lại nhúng tay vào chuyện thế tục như thế?

Đi một mình trên đường, nếu nhìn thấy một đám kiến rơi xuống nước, sẽ rất ít người vớt lên từng con một. Cho nên Chu Viêm cảm thấy không thể hiểu được, Lâm Minh chẳng những tìm đến tiểu công chúa cho bọn hắn, đánh lui Bạch Y Vệ cứu mạng bọn hắn, kế tiếp lại cho bọn hắn đan dược, cũng một đường đi theo.

Cái này không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Minh sâu kín thở dài, nói:

- Nhân quả tuần hoàn mà thôi...

Vốn sinh tử Luân Hồi của phàm nhân đều là một bộ phận của Thiên Đạo tự nhiên, Lâm Minh cũng không muốn can thiệp, nhưng mà Chu Viêm lại khác.

Chương 2084: Sống mà vô hối (2)

Chu Viêm là vì Lâm Minh mới biến thành hôm nay.

Cũng vậy, nhân sinh quỹ tích của Lâm Minh cũng bị Chu Viêm ảnh hưởng cực lớn

Nếu như không phải Chu Viêm cướp đi Lan Vân Nguyệt. Có lẽ nhân sinh của Lâm Minh hiện giờ đã hoàn toàn khác rồi.

Nhưng mà... Lịch sử không có nếu như, xảy ra là đã xảy ra.

Lâm Minh và Chu Viêm, một người từng đứng trên tầng cao nhất thế giới, một nguời lại là phàm nhân nho nhỏ, nhìn như hoàn toàn là người của hai thế giới, nhưng giữa bọn hắn lại có tầng tầng nhân quả phức tạp.

Hơn nữa nhân quả này từ một khăcs Lâm Minh bắt đầu đạp vào võ đạo chi lộ đã gieo xuống rồi.

Hôm nay, Lâm Minh cứu Chu Viêm không phải can thiệp Thiên Đạo Luân Hồi, mà chỉ là đoạn nhân quả.

Những lời này, Lâm Minh tự nhiên sẽ không giải thích, mà Chu Viêm thấy Lâm Minh không muốn nhắc tới, cũng đành phải thôi.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Lâm Minh đột nhiên nhìn về phía Chu Viêm, hỏi:

- Quốc gia đã diệt vong, ngươi vì sao còn trung với cựu triều đinh? Ngươi nên biết, một cái triều đình khi vận số đã hết, muốn nó Đông Sơn tái khởi là chuyện khó khăn đến cỡ nào.

Lâm Minh vì Chu Viêm cảm thấy bi ai, từ xưa vương triều thay đổi, cựu vương triều một khi bị diệt rất ít khí có thể trùng kiến, cho dù xây dựng chính quyền, kiên trì một hai chục năm, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn thôi.

Tiền đồ của Chu Viêm cực kỳ xa vời, dù hắn cúc cung tận tụy đến chết mới thôi cũng rất có thể không có bất kỳ kết quả nào cả.

Chu Viêm im lặng, hắn nhìn lên bầu trời, trong đôi mắt đục ngầu hiện lên mộ tia không biết thế nào, tựa hồ như nhớ lại thời gian quá khứ.

Hắn chậm rãi nói:

- Ta trung với tiên hoàng, là vì... Ân!

- Ta vốnn họ Chu, một hơn trăm năm trước... Ta gia tộc thịnh vượng, cô cô là hoàng phi, vốn sau khi ta phụ tá hoàng tử đoạt quyền đăng cơ sẽ được bổ nhiệm làm trọng thần trong triều, đại phú đại quý.

- Ta có thể nói là tuổi trẻ đắc chí, nhưng cũng vì thế nên ta đã làm sai một chuyện... Ta chưa từng nghĩ đến, bởi vì một việc nhỏ mà theo ta thấy là không có bất kỳ ý nghĩa nào mà nhân sinh quỹ tích của ta lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhân sinh của ta, t ừ đỉnh phong ngã xuống tận thung lũng...

- Ta bị đánh bại, trong một trận chiến công bình trước mắt bao người, ta bại bởi đối thủ của ta, hơn nữa tuổi của hắn còn nhỏ hơn ta nhiều lắm.

- Nữ nhân của ta rời xa ta, không phải nàng từ bỏ ta, mà là ta bức nàng đi, khi đó ta không thể không làm như vậy.

- Sau trận chiến ấy, ta bị đánh thành trọng thương, nhưng tổn thương còn chưa kịp chữa tốt, ta đã bị gia tộc đuổi, tộc trưởng công khai đoạn tuyệt quan hệ với ta, ta không còn là họ Chu nữa, hoàng tử cũng coi ta như ôn thần, e sợ ta ảnh hưởng đến nghiệp lớn của hắn.

- Ta một người, mang theo trọng thương rời khỏi Hoàng Đô, bắt đầu lang thang khắp nơi.

- Tiền đồ của ta một mảnh u ám, ta nhìn thấu lòng người dễ thay đổi, đối với mọi người đã hoàn toàn vô vọng, Nhưng ta không cam lòng. Ta còn trẻ, tâm cao ngất, ta cảm thấy thế giới bất công với ta, ta lập chí đột phá Tiên Thiên cảnh, để những người phụ ta lúc trước nhìn xem, bọn hắn đã sai lầm lớn.

- Ta muốn chứng minh bản thân không cần dựa vào gia tộc, không dựa vào người khác, chỉ dựa vào bản thân đi chém giết..

- Ta muốn công thành danh toại, vinh quy hồi hương, để gia tộc biết rõ, bọn hắn vứt bỏ ta là ngu xuẩn cỡ nào

Chu Viêm lúc nói những điều này, giọng nói có chút run rẩy, tâm tình không cách nào bình tĩnh, hắn từ bên hông lấy xuống một vò rượu, uống vào từng ngụm.

Những chuyện cũ này, hắn rất ít khi nhắc lại.

- Vài chục năm sau, ta không biết đã trải qua bao nhiêu gian khổ, ta đã trải qua nhân tình ấm lạnh, nhìn thấu muôn màu nhân gian, ta đã làm người chăn ngựa, đã làm dong binh, đã làm sát thủ, đã làm chiến sĩ, rời khỏi sự che chở và ủng hộ của gia tộc, chỉ dựa vào bản thân, ta căn bản không đủ tài nguyên.

- Vì tài nguyên, ta không biết đã bao nhiêu lần xuất sinh nhập tử. Ta muốn nhất phi trùng thiên, nhưng mà ta về sau mới chậm rãi hiểu được, sự thật... Quá tàn khốc. Ta còn trẻ, thực lực căn bản không được, người đi tranh giành cơ duyên, mạnh hơn so với ta có rất rất nhiều.

- Loại cạnh tranh này, dùng thảm thiết cũng không đủ để hình dung, kẻ bại phải lập tức bỏ mạng

- Ta trong mấy lần chém giết tranh thủ cơ duyên đã bị trọng thương. Nhưng ta lại không có Linh Dược tuyệt hảo để điều dưỡng cơ thể, ẩn thương trong cơ thể ta bắt đầu tích lũy.

- Vì vậy, ta bị thương càng ngày càng nặng. Tình huống thân thể cũng càng ngày càng kém, tuổi của ta ngày một lớn, hy vọng đột phá Tiên Thiên càng ngày càng xa vời...

- Về sau, ta lại ngẫu nhiên biết được, đối thủ của ta năm đó đã đạt đến một độ cao mà ta không cách nào lý giải, hắn tiến nhập Tứ Đại Thần Quốc, thậm chí về sau còn vũ phá hư không, phi thăng thành thần.

- Mà trái lại ta, đừng nói Tiên Thiên cảnh. Coi như là Hậu Thiên cảnh, ta cũng rất khó phá tan, ngày đêm khác biệt!

- Lý tưởng rất tốt đẹp, sự thật lại quá tàn khốc, ta rốt cuộc biết, ta lúc trẻ đã quá ngây thơ rồi, ta tâm cao ngất, cho là mình tất có một phen thành tựu, cho là mình có thể vinh quy hồi hương, hung hăng đánh vào mặt những người phụ ta, nhưng trên thực tế, ta lại không làm được...

- Ta về sau mới hiểu, người giống như ta, có rất rất nhiều..., mỗi người đều cho là mình không giống người thường, mỗi người đều mộng tưởng thành tựu một phen sự nghiệp, nhưng chúng ta... Cuối cùng đều là phàm nhân.

- Ta cuối cùng phải tiếp nhận vận mệnh an bài, tỉnh lại từ trong mộng đẹp, bởi vì, ta đã không còn trẻ nữa...

- Trong những ngày kia, ta tuy rằng trải qua vô số gặp trắc trở, nhưng những trắc trở này cũng mài dũa góc cạnh của ta, khiến tính cách của ta phát sinh rất nhiều biến hóa...

- Ta bắt đầu học được nội liễm, học được thâm trầm, học được thực tế, học được cảm ơn...

- Ta sở dĩ trung với cựu triều, cũng là vì tiên hoàng đã cứu mạng của ta, trong lúc ta bị thương nặng gần chết hắn không bỏ qua ta, mà tặng ngựa của hắn cho ta, về sau, hắn càng tốn hao số tiền lớn chữa thương cho ta, tuy rằng không thể chữa cho tốt...

- Cho nên... Dù cựu triều vận số đã hết, ta cũng phải vì nó mà chiến, ta phải làm như vậy, không phải là vì cựu triều có thể quật khởi, ta có thể lại lần nữa vinh hoa phú quý, chỉ là để cầu một phần an tâm lúc ta chết đi...

Chu Viêm nói đến đây, nước mắt đã tuôn đầy mặt, không nói lời nào nữa.

Hắn uống từng ngụm từng ngụm rượu, lại đưa rượu cho Lâm Minh.

Lâm Minh trong nội tâm cảm hoài, hắn cũng cầm lấy miệng mũ, bắt đầu rót rượu.

Rượu ấm áp, túi da dê phong cách cổ xưa, gió lạnh phần phật, đại sa mạc bao la bát ngát.

Còn có hai người, đã từng quen biết tương sát, nhân sinh quỹ tích tuy rằng hoàn toàn bất đồng, nhưng cuối cùng tâm tình lại tương tự kinh người.

Đây là một bức hình ảnh khó nói nên lời.

Chương 2085: Sống mà vô hối (3)

Ơ trong tối tăm, tựa hồ có một loại nhân quả tuần hoàn không hiểu đã liên hệ Lâm Minh và Chu Viêm, hai người ở hai thế giới hoàn toàn bất đồng lại với nhau.

Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm, Lâm Minh trong nội tâm không biết là tư vị gì, hắn đứng dậy, đón lấy trường phong, trong nội tâm im lặng.

Vô luận phàm nhân hay là Thiên Tôn Chân Thần cao cao tại thượng đều có khổ sở và chua xót của mình

Nhân sinh của Chu Viêm cũng thay đổi rất nhanh, có lẽ kinh nghiệm của hắn, ở trong mắt thượng vị giả căn bản chẳng là gì, trái lại kinh nghiệm của Lâm Minh lại là đại sự liên quan đến tồn vong Thần Vực.

Ở trong đó, đương nhiên là có khác biệt.

Thế nhưng theo Lâm Minh thấy, người, có phân ra cường đại và nhỏ yếu, nhưng mà riêng về khổ sở lại không có gì khác nhau.

Thống khổ trong lòng khi Chu Viêm gặp trắc trở sẽ không ít hơn mình.

Nhân sinh của hắn, cùng nhân sinh của mình cũng đều như nhau.

Từ ý nào đó mà nói, Lâm Minh cũng là phàm nhân.

Chu Viêm trải qua thăng trầm cuộc sống, hắn mộng tưởng mình ngày sau quật khởi, hơn nữa rất cố gắng, hắn cuối cùng... Đã thất bại.

Tuy rằng thất bại, nhưng hắn đã nhận rõ bản thân, nhận rõ vận mệnh, hắn chuyển biến bản thân, đã tìm được tín niệm mới của mình.

Như vậy Lâm Minh thì sao?

Không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu sau khi chết an tâm.

Lâm Minh yên lặng nhai nuốt lấy những lời này, uống cạn sạch rượu trong miệng.

Hắn giờ so với Chu Viêm năm đó càng thêm tuyệt vọng, bởi vì Chu Viêm tuy rằng đã mất đi tất cả, nhưng dù sao thân thể hắn còn trẻ, có mạng để tranh đấu.

Mà mình, ngay cả mạng cũng không có rồi...

Muốn phấn đấu, cũng không có chỗ để đấu.

Nhưng Lâm Minh không muốn buông tha cho, dù chết, hắn cũng muốn cầu một phần an tâm.

Không cầu nghịch chuyển vận mệnh, chỉ cầu sống mà vô hối.

Hắn... có thể bởi vì hồn lực mất hết mà chết, nhưng... Hắn không thể bởi vì hồn lực mất hết mà bị đánh bại...

Sau khi đưa Chu Viêm đến đích, Lâm Minh đã rời đi.

Chu Viêm người này đặt trong đại thế có lẽ chỉ là một phàm nhân không chút thu hút, lại bởi vì nhân quả không thể biết trước trong tối tăm mà hai lần xuất hiện trong cuộc đời Lâm Minh, mà hai lần này đều là khi Lâm Minh đang tận cùng tuyệt vọng...

Tâm Lâm Minh đã thay đổi, hắn không đơn thuần là vì Chu Viêm mà thay đổi.

Hắn mấy năm này, đi qua, xem qua, nghe được, cảm ngộ được, tất cả tất cả đều khắc sâu trong đầu Lâm Minh, cải biến tâm cảnh và nhân sinh của hắn.

Không cầu nghịch chuyển vận mệnh, chỉ cầu sống mà vô hối...

Lâm Minh không đi lang thang nữa, hắn đánh giá tuổi thọ của mình, đại khái chỉ còn chừng ba bốn mươi năm cuối cùng nữa thôi.

Hắn không muốn như vậy vô thanh vô tức chết đi như vậy.

Hắn muốn trong những ngày cuối cùng của sinh mạng, đi tranh đấu một phen.

...

Một ngày này, Lâm Minh đi tới một ngọn núi hoang không người.

Hắn dùng chỉ thay thương, một ngón tay điểm ra.

Theo oanh một tiếng nổ mạnh, trên núi hoang bị mở ra một sơn động thật sâu.

Lâm Minh quyết định, từ giờ trở đi sẽ bế quan khổ tu.

Có lẽ khả năng tu thành của hắn xa vời đến gần như là không, nhưng hắn sẽ toàn lực nếm thử.

Nếu như cuối cùng, hắn vẫn phải chết, vậy thì trong những năm tháng cuối cùng của sinh mệnh hắn sẽ rời khỏi phiến núi hoang này, đi đến mộ chỗ cuối cùng -- Cửu Đỉnh Thần Quốc.

Đi vào trong đó, hắn gặp cha mẹ lần cuối, như vậy cũng có thể an nghỉ rồi.

Lâm Minh đi vào trong sơn động, phong bế cửa động lại, bế quan trong đó.

Hắn quyết định bước ra con đường cuối cùng này là đã hạ đủ quyết tâm.

Mà con đường này, cũng là phương pháp duy nhất có thể tu luyện mà Lâm Minh có thể nghĩ ra được.

Nhưng cái giá lớn phải trả lại cực kỳ nghiêm trọng, sẽ khiến thực lực Lâm Minh rơi xuống thấp nhất trước nay chưa từng có, đồng thời cũng sẽ rút ngắn rất nhiều tuổi thọ vốn cũng không còn nhiều lắm của Lâm Minh.

Ba bốn mươi năm thọ nguyên có thể chỉ còn lại một hai chục năm, hơn nữa, đây gần như là một đầu tử lộ.

Nhưng Lâm Minh vẫn muốn liều chết đánh cược một lần.

Một tia thần lực bắt đầu chấn động trên người Lâm Minh, bởi vì linh hồn chi hỏa yếu ớt nên Lâm Minh đã không thể thuyên chuyển năng lượng tồn trữ trong Thể Nội Thế Giới của hắn được nữa, những năng lượng này ở lại trong cơ thể cũng chỉ là gánh nặng.

Nhưng nếu tán dật những năng lượng này ra từng chút một thì hắn lại có thể làm được.

Mỗi một lần, Lâm Minh đại khái có thể thuyên chuyển một phần ngàn năng lượng trong Thể Nội Thế Giới, Lâm Minh chuyển những năng lượng này vào kinh mạch, rồi sau đó khiến chúng phun ra ngoài, cũng là... Tán công!

Bởi vì linh hồn yếu ớt, không cách nào chịu tải nổi tu vị hiện giờ của Lâm Minh cho nên Lâm Minh dứt khoát tự hạ tu vị, một mực xuống đến mức độ mà linh hồn lực của hắn có thể chịu tải nổi mới thôi!

Đây là một quyết định điên cuồng, bản thân tán công đã có thương tổn cực lớn với thân thể, huống chi hiện giờ tánh mạng chi hỏa của Lâm Minh đã như ngọn đèn trong gió

Lâm Minh thư giãn lỗ chân lông toàn thân, bổn nguyên năng lượng trong cơ thể dật tán, khiến Lâm Minh chau mày, cảm giác thống khổ mãnh liệt vọt tới giống như thủy triều.

Nhưng khuôn mặt Lâm Minh lại toát ra kiên nghị như sắt, ánh mắt của hắn, ẩn chứa một cổ quật cường và bất khuất không cách nào hình dung -- bất khuất với an bài của vận mệnh!

Bổn nguyên năng lượng dật tán, tác động lấy tinh nguyên của Lâm Minh.

Lâm Minh tuy rằng linh hồn yếu ớt, tánh mạng chi hỏa gần như dập tắt, nhưng là nhục thể của hắn vẫn rất cường đại, máu huyết một khi bị tác động, lỗ chân lông toàn thân hắn cũng bắt đầu dật tán ra máu tươi.

Những máu tươi này bị thần lực phun ra bốc hơi, ngưng tụ ở bốn phía thân thể Lâm Minh, tạo thành tầng tầng huyết vụ.

Cùng lúc đó, cảnh giới Lâm Minh cũng đang không ngừng rơi xuống.

Từ Thần Quân, đến Thần Biến, lại đến Thần Hải... Mệnh vVẫn...

Loại tốc độ cảnh giới ngã xuống này khiến người nhìn thấy mà giật mình!

Không có võ giả nào có thể tán công như vậy cả, đây quả thực chẳng khác nào tự sát!

Thân thể Lâm Minh quá cường đại, khí huyết trong cơ thể trôi qua, khiến thân thể Lâm Minh không ngừng tạo huyết, thế cho nên huyết vụ dật tán từ trong lỗ chân lông mờ mịt không dứt.

Những huyết vụ này nhuộm đỏ mặt đất, nhuộm đỏ cả thạch bích, nhuộm đỏ cả trần sơn động.

Rất nhanh, sơn động mà Lâm Minh bế quan liền một mảnh đỏ bừng.

Máu tươi đang chồng chất, một tầng lại một tầng, Lâm Minh sắc mặt cực kỳ tái nhợt, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì.

Hắn muốn một hơi tán xong, khiến mình phá rồi lại lập!

Tu vị Lâm Minh lúc này đã hạ xuống Toàn Đan, mặt mũi của hắn đã hoàn toàn vặn vẹo, hàm răng đều gần như cắn nát.

Mà đúng lúc này, Thể Nội Thế Giới của Lâm Minh đột nhiên đột nhiên chấn động, bắt đầu nứt toác ra...

Võ giả Toàn Đan không có Thể Nội Thế Giới, bọn hắn chỉ có được đan điền.

Chương 2086: Tán công

Thể Nội Thế Giới là võ giả Thần Hải mới bắt đầu mở ra, đến Thánh chủ thì Thể Nội Thế Giới sẽ hóa thành một cái tiểu vũ trụ, nhưng hiện giờ cảnh giới Lâm Minh ngã xuống, Thể Nội Thế Giới sẽ không lại biến thành đan điền, mà nó chỉ triệt để vỡ ra thôi.

Cái này càng tăng thêm đả kích đối với Lâm Minh, hai tay của hắn chống trên mặt đất, đốt ngón tay đâm thật sâu vào trong thạch bích.

Hắn bắt đầu nôn ọe, dạ dày cũng như muốn lòi ra, máu trong cơ thể hắn gần như chảy khô, thống khổ cực lớn này Lâm Minh chỉ cắn răng thừa nhận, không rên lấy một tiếng.

Trong lòng của hắn tràn đầy bất khuất!

Mà lúc này, rốt cục có một chuyện khiến Lâm Minh vui mừng xảy ra.

Đó chính là khi tu vị hắn hạ xuống Toàn Đan thì linh hồn lực còn thừa không nhiều lắm trên hồn hải của hắn rốt cục bắt đầu dung hợp với năng lượng của Thể Nội Thế Giới...

Nói cách khác, đến tận giờ, tu vị của Lâm Minh đã hoàn toàn tương xứng với bổn nguyên hồn lực của hắn.

Hắn có thể tu luyện như võ giả bình thường rồi.

Hắn có thể luyện thêm linh hồn, luyện thêm tu vị, từng bước một tinh tiến, từng bước một leo lên...

Chỉ là... Có một điểm bất đồng, hắn đã già rồi.

Tánh mạng chi hỏa và linh hồn chi hỏa của võ giả Toàn Đan trẻ tuổi tuy rằng nhỏ yếu, nhưng chúng có thể phát triển, mà Lâm Minh, linh hồn chi hỏa và tánh mạng chi hỏa của hắn là bị người tước đoạt đi đại bộ phận, chẳng khác nào một lão nhân tuổi xế chiều cả.

Thọ nguyện của hắn cũng còn lại chưa đầy hai mươi năm, cái này cũng không giống với lão nhân tuổi xế chiều.

Tuy rằng gương mặt Lâm Minh hiện giờ vẫn trẻ tuổi, chỉ là hai mắt đã bắt đầu đục ngầu, nhưng đây thật ra là vì thân thể cường đại của hắn chèo chống.

Nếu như không phải hấp thu rất nhiều thần thú chi huyết, hấp thu Tu La chi huyết thì Lâm Minh hiện giờ sợ rằng đã triệt để biến thành bộ dáng một lão nhân gần đất xa trời rồi.

Một lão nhân, muốn trong hơn hai mười năm còn lại tăng tu vị lên đến ít nhất cũng là Thánh chủ, khả năng bao nhiêu đây chứ?

Lâm Minh không biết, nhưng, hắn sẽ đi liều.

Mặc kệ tu vị có thể tăng lên hay không, hắn đều tận tâm tận lực đi tu luyện, một hơi một khắc cũng không ngừng nghỉ

Hắn biết bao nhiêu lần lập chí, muốn làm một con thiêu thân lao đầu.

Hắn từng nói qua với Lan Vân Nguyệt, từng nói qua với Thánh Mỹ, từng nói qua với mọi người:

- Dù hắn chỉ là một con thiêu thân nhỏ yếu, hắn cũng sẽ không chút do dự nhảy vào trong biển lửa, đi tranh đấu một phần vạn hi vọng nết bàn thành công kia.

Lâm Minh biết rõ con đường của mình xa vời, nhưng tu luyện, ít nhất khả còn có hi vọng, có chuyển cơ.

Mà buông tha cho, chính là chờ chết.

Lâm Minh cũng không đi qua con đường tu luyện trước kia.

Năm đó, khi Lâm Minh ở Toàn Đan kỳ đã lịch lãm rèn luyện ở Thánh Ma đại lục Vạn Cổ Ma Khanh, rồi sau đó trở về đánh chết

Huyễn Vô Cơ, tiếp theo đi Tứ Đại Thần Quốc, sau khi tổng hợp rất nhiều tài nguyên liền đột phá Mệnh Vẫn

Phương pháp tu luyện như vậy trong hoàn cảnh của Lâm Minh lúc đó đã là tốt nhất rồi.

Thế nhưng đối với Lâm Minh hiện giờ mà nói, lại không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.

Tất cả công pháp từng tu luyện, hiện giờ đối với Lâm Minh cũng không có giá trị gì lớn nữa.

Lâm Minh duy nhất có thể gửi gắm hi vọng chính là 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên Thư 》.

Đại đạo mênh mang, dựa theo lời Khương Bạc Vân thì nếu như trên thế giới này có một tòa võ đạo đỉnh phong cao nhất, như vậy chỉ sợ sẽ là 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên Thư 》 dung hợp, cùng với tinh khí thần hợp nhất.

Lâm Minh hiện giờ tánh mạng bổn nguyên đã rách nát, thông thường tu luyện đã không có bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Đường ra duy nhất của hắn chính là ở trong 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên Thư 》, tìm kiếm lấy một tia cơ hội nghịch chuyển Thiên Đạo.

Mà hắn, chỉ còn lại hai mươi năm.

Ngày qua ngày, năm nối tiếp năm.

Tu luyện không tuế nguyệt, mười lăm năm qua đi...

Lâm Minh ở bên trong hang đá vẫn không nhúc nhích.

Tu vi của hắn, cũng một mực dừng lại ở Toàn Đan, không đột phá Mệnh Vẫn.

Bởi vì trong mười lăm năm này hắn cũng không tu luyện, mà hắn đang ngộ.

Dùng tâm cảnh nhập thế nhiều năm, xem hết muôn màu nhân gian của hắn để đi cảm ngộ 《 Thánh Điển 》 và 《 Thiên Thư 》.

《 Thiên Thư 》 tu Thiên Địa vũ trụ bản chất chính là Thiên Đạo, tự nhiên.

Lâm Minh trước đây lý giải đối với Thiên Đạo chỉ hạn định ở tìm hiểu các loại pháp tắc, hạn định ở ba mươi ba đại đạo.

Kỳ thật đây đã là lĩnh ngộ sâu đậm rồi, không nói đến võ giả hạ chơi ngay cả chỉ một pháp tắc cũng không thể đi đến cuối, coi như là Thần Vực đại năng, cuối cùng cả đời, thường thường cũng chỉ có thể tu một loại pháp tắc đến mức tận cùng, căn bản vô duyên tiếp xúc ba mươi ba đại đạo.

Nhưng bây giờ, Lâm Minh ngộ 《 Thiên Thư 》, đã không chỉ là ngộ những thứ đó nữa.

Pháp tắc là một bộ phận của Thiên Đạo, nhưng cũng không phải toàn bộ.

Nó còn có những vật khác.

Lâm Minh những năm này hành tẩu thế gian, nhìn Thiên Đạo Luân Hồi, nhìn sinh lão bệnh tử. Những thứ này, đều là một bộ phận của Thiên Đạo.

Thiên Đạo hằng tại, nhân sinh vô thường, Lâm Minh đối với Thiên Đạo đã có lý giải càng thêm sâu sắc.

Mà những lý giải này, hắn đều muốn dung hợp vào trong 《 Thiên Thư 》, khiến 《 Thiên Thư 》 nhiều hơn những gì trước kia chưa có.

Phải biết rằng, chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo 《 Thiên Thư 》 dùng ba mươi ba ức năm, nhất thế nhất Thiên Tôn, nhất thế nhất phong thần, 《 Thiên Thư 》 bao hàm bác đại tinh thâm, muốn bổ sung nó, muốn dung hợp cảm ngộ của mình với 《 Thiên Thư 》, nói dễ vậy sao?

Mà Lâm Minh lại can đảm dám làm, hắn không biết bổ sung của hắn là đúng hay sai, nhưng hắn có thể xác định, đây là những thứ thích hợp với mình nhất

Sau 《 Thiên Thư 》 chính là 《 Thánh Điển 》.

Đối với Lâm Minh mà nói, 《 Thánh Điển 》 hiện giờ kỳ thật quan trọng hơn.

Bởi vì 《 Thánh Điển 》 Thể Nội Vũ Trụ, bản chất chính là tu tánh mạng, tu nhân sinh, những năm này, lý giải của Lâm Minh đối với nhân sinh đã quá sâu sắc

Hắn một mực vẫn thưởng thức nhân sinh. Không riêng gì thưởng thức chính mình, cũng thưởng thức người khác, hài đồng cực khổ, đại nương bày quầy bán hàng, Chu Viêm tâm cao ngất cuối cùng lại bị sự thật đánh bại, Khương Bạc Vân dựng nên mục tiêu nhân sinh của mình, cũng không tiếc bất cứ giá nào để theo đuổi...

Hắn nhìn nhân sinh muôn màu, hôm nay lại đọc 《 Thánh Điển 》, tâm tình của hắn đã hoàn toàn bất đồng.

Lâm Minh lấy được 《 Thánh Điển 》, kỳ thật không được trọn vẹn.

Hắn cũng không xem qua tử chi thiên của 《 Thánh Điển 》, bản phục chế của kim sắc thư hệt lúc ấy Thánh Mỹ đưa cho Lâm Minh chẳng qua chỉ là nội dung của sinh chi thiên, lại còn là phục chế bản, thứ ghi lại trong đó khó tránh khỏi sai sót.

Chương 2087: Ngộ sinh tử

Về phần hắc sắc thư hệt ghi lại tử chi thiên của 《 Thánh Điển 》 lại ở trong tay Hồn Đế, Lâm Minh chưa từng thấy qua.

Tử chi thiên của 《 Thánh Điển 》 càng thêm huyền ảo, dưới loại tình huống này Lâm Minh muốn ngộ 《 Thánh Điển 》, cơ hồ là điều không thể, dù sao Lâm Minh chỉ phát triển chưa đầy hai trăm năm.

Thế nhưng Lâm Minh thật sự ngộ rồi.

Đương nhiên, thứ hắn lĩnh ngộ không thể nào khắc sâu toàn diện như tử chi thiên 《 Thánh Điển 》 thật sự được, hắn chỉ ngộ ra thứ thích hợp nhất với mình, cái này cũng đủ rồi.

Lâm Minh tương đương chỉ dùng kinh nghiệm của mình, viết ra tử chi thiên 《 Thánh Điển 》 thuộc về mình.

Bởi vì, Lâm Minh hiện giờ, đang trải qua tử vong!

Hắn mắt thấy tánh mạng chi hỏa của mình từ từ suy yếu, cảm nhận được khí tức tử vong tiến đến từng ngay, hắn nghe được rõ ràng bước chân của tử thần.

Ở trong tử vong ngộ sinh tử, thật sự không còn gì tốt hơn.

Kỳ thật, mặc dù là chủ nhân 《 Thánh Điển 》 cũng không hoàn toàn hiểu được tử vong, Vĩnh Sinh chi pháp hắn sáng tạo vẫn còn khiếm khuyết.

Ít nhất, người sáng tác 《 Thánh Điển 》 cũng không thể vĩnh sinh.

Cái này có lẽ chính là vì người sáng tác 《 Thánh Điển 》 không chính thức trải qua tuyệt vọng khi tánh mạng chi hỏa từ từ suy yếu, không trải qua tâm cảnh như Lâm Minh hôm nay...

Biết Thiên Đạo mà ngộ sinh tử.

Lâm Minh tĩnh tọa bất động trong sơn động, trên người phủ đầy bụi, lại ba năm qua đi.

Tánh mạng chi hỏa của Lâm Minh đã như ngọn nến sắp tắt trong gió, tựa hồ tùy thời sẽ vụt tắt, nhưng mà khuôn mặt Lâm Minh lại phảng phất như tượng đaư, không có bất kỳ chấn động tình cảm nào cả.

Lòng của hắn, đã tĩnh đến cực hạn.

Trong yên tĩnh cực độ này, Lâm Minh yên lặng cảm ngộ 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên..

Hắn muốn hiểu được tử vong, từ trong tử vong tìm kiếm sinh cơ.

Hắn có quá nhiều chuyện phải làm...

Tánh mạng trôi qua, đôi mắt Lâm Minh ngày càng đục ngầu, ánh mắt của hắn, gần như con mắt của Hồn Đế năm đó.

Nhục thể của hắn, tuy rằng vẫn cường đại như trước, nhưng bởi vì linh hồn Lâm Minh suy yếu nên khiến hắn đã không cách nào điều khiển thân thể mình được nữa.

Bắp chân của hắn, đã không thể động...

Lâm Minh im lặng, hắn một mực khoanh chân ngồi dưới đất, hiện giờ, bắp chân đã không còn cảm giác được nữa.

Mà loại tình huống này, vẫn còn lan tràn lên tên.

Cảm giác giống như mình đã dần hóa đá vậy.

Sau bắp chân là đùi, lưng bụng...

Lâm Minh hiện giờ thật sự giống như một tòa điêu khắc, nếu như linh hồn hắn lúc này hoàn toàn chết đi thì tánh mạng cũng sẽ đi đến điểm ucối.

Nhưng nhục thể của hắn lại sẽ bảo tồn xuống, mười vạn năm cũng bất hủ.

Thời gian dần qua, ngực Lâm Minh đã hoàn toàn không có cảm giác, động tác cánh tay cũng chậm chạp.

Trái tim tuy rằng còn đang nhảy nhót, huyết dịch vẫn còn tuần hoàn, nhưng đã hoàn toàn không bị Lâm Minh khống chế nữa.

Tử vong, cách hắn gần chưa từng có!

Mà hắn, chưa thể từ trong tử chi thiên mà mình lĩnh ngộ tìm được sinh cơ...

Tất cả điều này, quá khó khăn!

Dù Lâm Minh có căn cơ vững chắc đến mức tận cùng, dù hắn trải qua biến đổi nhân sinh, xem hết nhân gian muôn màu, hiểu được nhân sinh của mình.

Nhưng mà, muốn ở trong tuyệt tử chi cảnh tìm được sinh cơ vẫn khó như lên trời!

Muốn nhìn thấu sinh tử, nói dễ vậy sao?

- Đáng hận... Nếu như có thể một lần nữa cho ta trăm năm thời gian tìm hiểu, nếu như có thể để cho ta vận dụng Ma Phương...

Lâm Minh không cam lòng, hắn chết là chết vì linh hồn khô kiệt.

Nếu như có thể vận dụng linh hồn thần khí Ma Phương kia, tuy rằng không có khả năng khiến linh hồn chi hỏa của Lâm Minh một lần nữa bốc cháy lên, nhưng ít ra, có thể dùng nó trấn trụ hồn hỏi, khiến tốc độ khô kiệt linh hồn của Lâm Minh chậm lại.

Lâm Minh cảm giác thời gian của mình đã không còn nhiều nữa, nếu cứ như vậy, hắn tuyệt đối không cách nào tìm được cơ hội nghịch chuyển tất cả.

Nhưng mà hắn vẫn không muốn buông tha cho, hắn thuyên chuyển một tia hồn lực còn sót lại của mình rót vào Thể Nội Thế Giới đã nứt vỡ, thổi tới Ma Phương...

Thể Nội Vũ Trụ của Lâm Minh đã phá thành mảnh nhỏ, cảnh hoàng tàn khắp nơi, Ma Phương im im lặng lặng lơ lửng trong hư không, phiến hư không này đã tử tịch một mảnh, bốn phía hiện đầy vết rách không gian cực lớn nhìn thấy mà giật mình.

Một tia hồn hỏa không có ý nghĩa từ trong một đầu vết rách không gian chậm rãi bay ra, bay về phía Ma Phương. Đây cơ hồ là hồn lực cuối cùng của Lâm Minh rồi.

Một tia hồn lực này, trút xuống tất cả cạm ngộ của Lâm Min, trút xuống toàn bộ lý giải của hắn đối với Thiên Đạo nhân sinh, đối với sinh tử Luân Hồi.

Đây là thành qua hai mươi năm võ đạo của Lâm Minh...

Hồn hỏa yếu ớt phiêu nhập trong Ma Phương, rồi sau đó phút chốc thoáng một phát, biến mất.

Giống như một giọt nước nhỏ rơi vào trong hồ nước vậy, không có có bất kỳ thay đổi nào.

Ma Phương vẫn chậm rãi xoay tròn lấy trong hư không vỡ vụn, vòng đi vòng lại.

Lâm Minh yên lặng chờ đợi, hắn đang chờ đợi tử vong, hoặc là kỳ tích.

Lòng hắn như chỉ thủy, dù hắn đã cảm giác được một tia hồn lực càng ngày càng yếu ớt, nhưng vẫn không thể khu động Ma Phương thì hắn vẫn bảo trì trấn tĩnh từ đầu đến cuối.

Lâm Minh trong nội tâm than nhẹ, nếu như thất bại chính là Thiên Ý, chính là số mệnh sinh tử.

Chính mình ở chỗ này chết đi, vốn là một bộ phận của Thiên Đạo Luân Hồi...

Nếu Nhân tộc suy bại, cuối cùng nhất bị Thánh tộc và Hồn Tộc tiêu diệt, đó cũng là Thiên Đạo cho phép, ở trong lịch sử trường hà, không có một chủng tộc nào vĩnh viễn huy hoàng cả.

Thời gian lẳng lặng trôi qua, tâm Lâm Minh yên lặng trước nay chưa từng có.

Hắn đang nhớ lại nhân sinh của hắn.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của hắn, đã từng huy hoàng qua, tuyệt vọng qua, đã từng phong vân một cõi, khinh thường quần hùng, từng khiến Thánh tộc Chân Thần đứng ngồi không yên. Cuối cùng nhất, là rơi vào kết cục như vậy sao?

Mà trong nháy mắt khi Lâm Minh nhớ lại nhân sinh, đột nhiên, hắn đã nghe được một tiếng vang nhỏ.

Thanh âm thập phần yếu ớt, lại tựa hồ như cộng minh từ sâu trong linh hồn truyền đến, khiến hồn hải đã khô kiệt kia Lâm Minh cũng rung động lắc lư.

Rõ ràng trước nay chưa từng có!

Hắn chứng kiến, ở bên trong Thể Nội Thế Giới, Ma Phương, nhẹ nhàng run lên một cái.

Một tia rung động lắc lư này thập phần yếu ớt, nhưng lập tức, Lâm Minh cảm thấy một cổ hồn lực ôn hòa tường hòa liên lạc với hồn hải của mình, hắn cùng Ma Phương, có liên lạc!

Nhưng mà dùng hồn lực của Lâm Minh xa xa không đủ để mở ra Ma Phương, trong lúc hắn đang kinh nghi thì hắn nghe được một hanh âm già nua chậm rãi vang lên:

- Lâm Minh... Đã lâu...

Thanh âm này là..

Lâm Minh nao nao, là Thần Miểu Thiên Tôn!

Năm đó, Lâm Minh tiến vào Tu La Lộ, bị Thiên Minh Tử đẩy vào Uổng Tử Cốc.

Hắn ở trong Uổng Tử Cốc gặp Thần Miểu Thiên Tôn, Thần Miểu Thiên Tôn có ân thụ nghiệp với Lâm Minh.

Chương 2088: Lại mở Ma Phương (1)

Bởi vì Thần Miểu Thiên Tôn bị nhốt nhiều năm, sinh mệnh lực đã tiêu hao nghiêm trọng, thọ nguyên không nhiều, cho nên Lâm Minh đã phong ấn hắn trong Ma Phương, để hắn ngủ say, hi vọng ngày sau có cơ hội, có thể cải tạo linh hồn cho Thần Miểu Thiên Tôn, không nói đến có thể khiến hắn khôi phục trạng thái năm đó, nhưng ít nhất có thể khiến Thần Miểu Thiên Tôn có thể khôi phục sinh mệnh lực, bảo dưỡng tuổi thọ.

Về sau, Lâm Minh lâm vào chém giết sinh tử, vi Nhân tộc đại kiếp nạn mà bôn ba, Thần Miểu Thiên Tôn một mực đều ngủ say trong Ma Phương, không nghĩ tới hắn hôm nay, đã tỉnh...

- Tiền bối!

Lâm Minh lúc này đột nhiên nghe được thanh âm của Thần Miểu Thiên Tôn, trong nội tâm không biết là tư vị gì, từ khi hắn gặp được Thần Miểu ở Uổng Tử Cốc, đến bây giờ chỉ vài chục năm ngắn ngủi, lại phảng phất giống như cách một thế hệ vậy...

Lâm Minh trong hơn 20 năm gần đây tuy rằng gặp được rất nhiều cố nhân, nhưng hắn đều mang theo mặt nạ, dùng thân phận người xa lạ nhìn bọn họ, loại cảm giác này cuối cùng vẫn bất đồng.

Kỳ thật, trong khi Lâm Minh tuyệt vọng nhất, gian nan nhất, hắn rất cần có người ủng hộ hắn, làm bạn hắn.

Lúc này lại gặp lại Thần Miểu Thiên Tôn, khiến Lâm Minh cảm hoài.

- Chẳng trách Ma Phương có thể bị tỉnh lại, thì ra là tiền bối xuất thủ tương trợ.

Lâm Minh vốn không cách nào mở ra Ma Phương, là hồn lực của Thần Miểu Thiên Tôn rót vào trong Ma Phương, đền bù hồn lực yếu ớt của mình.

Thần Miểu Thiên Tôn trước kia chỉ còn lại linh hồn thể, hơn nữa cực kỳ suy yếu, những năm này linh hồn thể của hắn bị phong ấn trong Ma Phương, đã khôi phục từng chút một. Nhưng muốn khôi phục đến trình độ năm đó đã là không thể nào.

Ma Phương vẫn đang rung động lắc lư, nó thời gian dần qua từ trong Thể Nội Thế Giới Lâm Minh bay về phía thức hải Lâm Minh.

Hồn lực vốn đã khô kiệt trong thức hải Lâm Minh hội tụ vào trong Ma Phương, được chậm rãi ôn nhuận lấy, thậm chí thoáng toả sáng ra một tia sinh khí.

Lúc này cách hơn hai mươi năm, Lâm Minh lần đầu tiên mở ra Ma Phương, rung động đến từ linh hồn, loại cảm giác quen thuộc kia khiến ánh mắt Lâm Minh rưng rưng, cảm khái ngàn vạn...

- Tạ tiền bối tương trợ.

Lâm Minh tự đáy lòng nói, lúc này, linh hồn của hắn giao dung từng chút một với Ma Phương.

Hắn lại thấy được linh hồn mảnh vỡ sáng lạn như tinh hà bên trong Ma Phương kia. Đã cách nhiều năm, những linh hồn mảnh vỡ này vẫn đang chậm rãi xoay tròn lấy.

Tràng cảnh thế này Lâm Minh đã thấy rất nhiều lần, quá quen thuộc.

Nhưng mà khi khi Lâm Minh muốn dời mắt thì trong nội tâm hắn đột nhiên chấn động, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía trung tâm vô số linh hồn mảnh vỡ kia.

Vốn là, ở trung tâm vô số linh hồn mảnh vỡ có một quả quang cầu giống như mặt trời, tất cả linh hồn mảnh vỡ đều xoay tròn ở chung quanh quang cầu.

Quang cầu này, chính là chủ hồn của Mộ Thiên Tuyết.

Năm đó, sau khi Mộ Thiên Tuyết thiêu đốt linh hồn, linh hồn của nàng đã ngủ say ở trong Ma Phương. Nhưng về sau, theo linh hồn

Mộ Thiên Tuyết thức tỉnh, quang cầu bên trong Ma Phương đã biến mất.

Tất cả linh hồn mảnh vỡ bắt đầu vây quanh một điểm xoay tròn hư vô.

Nhưng hôm nay, ở điểm trung tâm vốn nên không có vật gì kia lại nhiều ra một đám linh hồn chi hỏa chập chờn.

Đám linh hồn chi hỏa này mang theo một cổ khí tức khác thường.

Nó chỉ lớn chừng hạt đậu, hào quang cũng không mãnh liệt lắm, nhưng đối lập với rất nhiều linh hồn mảnh vỡ ở chung quanh, Lâm Minh lại cảm giác đám linh hồn chi hỏa phảng phất như minh châu trong đêm tối, tản ra ánh sáng chói lọi khó nói nên lời.

Đây là...

Lâm Minh xác định, linh hồn chi hỏa này là về sau mới xuất hiện, cổ hơi thở này không thuộc về chính hắn, cũng không thuộc về Thần Miểu Thiên Tôn, càng khác với rất nhiều linh hồn mảnh vỡ ở chung quanh.

Lâm Minh ngừng thở, chỉ thấy linh hồn chi hỏa yên tĩnh mà chậm chạp thiêu đốt trong hư không, mà ở trung ương sợi linh hồn chi hỏa này có một thứ có chút tỏa sáng, nó giống như một hạt giống vậy.

Lúc hồn lực Lâm Minh liên lạc với linh hồn chủng tử kia, hắn rõ ràng có một loại cảm giác thủy nhũ giao dung.

Giống như linh hồn chủng từ này vốn là đồng nguyên với linh hồn Lâm Minh vậy.

Chỉ là, so với linh hồn của Lâm Minh thì linh hồn chủng tử này càng thêm nhu hòa, dùng hồn lực tiếp xúc với nó khiến Lâm Minh cảm giác mình tựa hồ như đang rong chơi trong hải dương ôn hoàn, linh hồn lực được ôn nhuận vô hình.

Đây là một loại cảm giác thoải mái dễ chịu khó có thể hình dung, mà cảm giác thoải mái dễ chịu này Lâm Minh giống như đã từng quen biết.

Vào hơn hai mươi năm trước, Lâm Minh ăn Ác Ma chi quả khiến thần trí mê mang, kết hợp với Thánh Mỹ, Lâm Minh cũng có loại cảm giác này.

Tuy rằng đó là ký ức Lâm Minh tuyệt đối không muốn nhớ lại nhưng hắn không thể không thừa nhận, loại cảm giác này thập phần mỹ diệu, đó không phải là vui sướng từ nhục thể, mà là thăng hoa đến từ tinh thần.

Lúc ấy, Lâm Minh và Thánh Mỹ kết hợp, đa số thật ra là tinh thần và linh hồn kết hợp, nhục thân kết hợp, chỉ chiếm một phần nhỏ.

Tuy rằng lúc kia thần trí Lâm Minh bởi vì ăn Ác Ma chi quả nên đã hoàn toàn mơ hồ, nhưng cảm giác do tinh thần tương dung mang đến lại vô cùng rõ ràng, hiện giờ nhớ lại vẫn chỉ như hôm qua.

Lại nhìn linh hồn chủng tử ẩn chứa trong Ma Phương, Lâm Minh trong lòng ngạc nhiên:

- Thánh Mỹ?

Loại khí tức này, loại cảm giác linh hồn tương dung này sẽ không sai.

Nó là Thánh Mỹ lưu lại đấy!

- Đây là... bổn nguyên hồn lực Thánh Mỹ lưu lại!?

Lâm Minh trong nội tâm phiên giang đảo hải, Thánh Mỹ vậy mà lại để lại trong Ma Phương một đám bổn nguyên hồn lực?

Bổn nguyên hồn lực cực kỳ trân quý, tổn thất một ít cũng khiến cho tánh mạng chi hỏa của võ giả suy yếu.

Bổn nguyên hồn lực Thánh Mỹ lưu lại tuy rằng cực nhỏ, nhưng cũng tất sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của nàng.

Mà Lâm Minh mơ hồ biết rõ, tình cảnh Thánh Mỹ cũng không tốt, giữa nàng và Hồn Đế tồn tại một ít bí mật mà mình không biết, nếu không nàng đã không nói lời vừa đi ức năm với mình rồi...

Dưới loại tình huống này, Thánh Mỹ lặng lẽ để lại bổn nguyên hồn lực trong cơ thể mình, nàng là muốn làm gì?

- Bổn nguyên hồn lực của nàng, giấu ở bên trong Ma Phương, nàng phát hiện Ma Phương sao?

Lâm Minh khó hiểu, Thánh Mỹ phát hiện Ma Phương, vậy mà không mang Ma Phương đi?

- Có lẽ không có a...

Thần Miểu lắc đầu:

- Bản thân Ma Phương là thần vật đã vượt qua Chân Thần, khi nó phát động rất dễ dàng cảm nhận được, mà khi không phát động, muốn cảm thụ được nó rất khó rất khó, bổn nguyên hồn lực mà nữ nhân kia lưu lại hẳn là bị Ma Phương chủ động hấp thu...

Thần Miểu Thiên Tôn làm ra suy đoán của mình, Lâm Minh khẽ gật đầu, lúc ấy Thánh Mỹ cũng ăn trái cây do Ác Ma chi thụ kết xuất, tiếp theo thần trí mơ hồ, muốn cảm thụ được Ma Phương quả thật rất khó.

Chương 2089: Lại mở Ma Phương (2)

Hơn nữa, cho dù nàng cảm nhận được sự tồn tại của Ma Phương nàng cũng không dám lập tức lấy đi, bởi vì nàng còn muốn gạt Hồn Đế, Hồn Đế, rất có thể có đề phòng với Thánh Mỹ...

Cẩn thận ngẫm lại, có lẽ Thánh Mỹ là vì lặng yên không một tiếng động lưu lại một đám bổn nguyên hồn lực này mới lựa chọn phương thức kết hợp với mình để hấp thu Vĩnh Hằng Chi Hồn.

- Nàng lấy đi chín thành chín bổn nguyên hồn lực của ta, nhưng lại lưu lại một đám bổn nguyên hồn lực của mình cho ta...

Lâm Minh thì thào tự nói, Thánh Mỹ làm tất cả có thể nói là đã hao hết tâm tư...

Nàng đến cùng muốn làm gì?

Lâm Minh vốn cho là Thánh Mỹ kết hợp với mình, trao nguyên âm của nàng cho mình là vì cảm thấy áy náy với mình.

Nhưng hiện giờ xem ra, kỳ thật chưa hẳn là thế

Nàng có lẽ có dụng ý càng sâu hơn nữa.

Lâm Minh ngưng thực lấy một tia bổn nguyên hồn lực này, nó cũng không được, mặc dù hấp thu nó, Lâm Minh cũng không có khả năng khôi phục đến trạng thái như trước, dù là khôi phục một phần mười cũng không được, hơn nữa hấp thu bổn nguyên hồn lực của người khác cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lâm Minh do dự vươn tay, chạm đến một tia bổn nguyên hồn lực kia, trong tích tắc đầu ngón tay chạm đến hồn lực, một tia bổn nguyên hồn lực này vẫn tường hòa như trước, mà Lâm Minh từ đó cảm nhận được một ít trí nhớ phức tạp.

Đây là trí nhớ của Thánh Mỹ --《 Thánh Điển 》 tử chi thiên!

Thánh Mỹ, đã lưu lại một ít lĩnh ngộ của mình đối với 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên ở trong bổn nguyên hồn lực, truyền cho mình...

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh tâm thần rung mạnh.

《 Thánh Điển 》 tử chi thiên cực kỳ huyền ảo, mà Thánh Mỹ cũng không có tâm pháp tử chi thiên.

Lâm Minh dùng hết tất cả khả năng của mình, bằng vào thời gian cuối cùng của nhân sinh, cảm ngộ đối với tử vong, hy vọng có thể viết ra 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên thuộc về mình, nhưng mà tất cả điều này nói dễ vậy sao?

Lâm Minh tuy rằng đạt được thành tích ngạo nhân, nhưng lại xa xa không đủ.

Dù sao thời gian của hắn chỉ có hai mươi năm.

Dù cảm ngộ của hắn có sâu hơn nữa cũng chỉ vô dụng.

Thế nhưng ếu như tăng thêm 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên trong trí nhớ của Thánh Mỹ vậy thì hoàn toàn khác rồi.

- Thánh Mỹ nàng... Rốt cuộc là...

Lâm Minh trong đầu nhớ lại thời gian mình thanh tỉnh sau khi kết hợp với Thánh Mỹ, hắn bởi vì trong nội tâm cực độ tuyệt vọng và hận ý không cam lòng nên đã nói ra một ít lời độc ác với Thánh Mỹ

Lúc ấy Thánh Mỹ biểu lộ cực kỳ phức tạp, trong ánh mắt ẩn chứa phẫn nộ và ủy khuất cực độ.

Nhưng chỉ sau một khắc, ánh mắt của nàng liền lành lạnh..., thanh âm cũng lạnh lùng...

Trong đầu nhớ lại những tràng cảnh này, trong lòng Lâm Minh dâng lên một cổ tư vị không hiểu.

Thánh Mỹ trả một cái giá lớn như thế lưu lại 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên, là vì để cho chính mình đi ngộ sao?

Lâm Minh có thể cảm nhận được, 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên Thánh Mỹ lưu lại kỳ thật không trọn vẹn.

Có lẽ hắc sắc thư hệt mà Hồn Đế cho Thánh Mỹ xem cũng không phải bản nguyên vẹn.

Mà sau khi Thánh Mỹ tu tập lại chỉ lấy một bộ phận kinh nghiệm nhỏ truyền thụ cho Lâm Minh, dù sao Thánh Mỹ cũng phải cân nhắc tu luyện của mình, nàng còn có võ đạo chi lộ của mình, tổn thất một đám hồn lực này đã là cực hạn.

Hơn nữa có lẽ nếu như bổn nguyên hồn lực của Thánh Mỹ tổn thất nhiều một chút nữa thì Hồn Đế sẽ phát hiện dị thường, đến lúc đó hắn dùng thần thức tra qua, vậy thì tất cả Thánh Mỹ làm đều sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

Thánh Mỹ chỉ lưu lại một bộ phận kinh nghiệm cực nhỏ cho Lâm Minh, khiến Lâm Minh bằng vào nó, đi nghịch chuyển nhân sinh.

Khó khăn trong đó thật sự giống như lên trời!

Nếu như dưới tình huống bình thường, Lâm Minh không có khả năng thành công, nhưng hiện giờ, lại có khả năng rồi...

Bởi vì, Lâm Minh những năm gần đây cảm ngộ đối với nhân sinh và sinh tử, đã khiến tâm cảnh của hắn lột xác triệt để.

Bộ phận không trọn vẹn của 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên Lâm Minh có thể tự mình bổ sung ra cách tu luyện thích hợp với bản thân hắn.

- Thánh Mỹ lưu lại quân cờ này, có lẽ chính nàng cũng không ôm quá nhiều hy vọng đi...

Lâm Minh thì thào tự nói, trong nội tâm cười khổ.

Thánh Mỹ hiểu mình cực kỳ rõ, chính là vì nàng mắt thấy mình nhiều lần sáng tạo kỳ tích, cho nên mới tin tưởng mình có thể ở trong tuyệt cảnh nghịch chuyển, cho nên mới để lại quân cờ có vẻ cực kỳ xa vời này.

Nàng trả giá nhiều như vậy, khiến Lâm Minh ẩn ẩn suy đoán được, giữa Thánh Mỹ và Hồn Đế không chỉ là không hợp, mà là có thâm cừu đại hận.

Thậm chí Thánh Mỹ chưa chắc đã thật sự có tình cảm gì với mình, chỉ là nàng cần một minh hữu.

Một minh hữu kỳ tài ngút trời, tương lai có thể thành tựu Chân Thần tuyệt đỉnh, trợ giúp nàng cùng nhau đối kháng Hồn Đế!

Ý thức được những điều này, Lâm Minh cảm thấy Hồn Đế cực kỳ đáng sợ.

Một người khiến Thánh Mỹ kiêng kỵ như vậy, hắn đến cùng đang mưu đồ việc gì đây?

Thần Miểu tiền bối, kính xin trợ giúp vãn bối một tay...

Lâm Minh nói ra, hắn không cách nào thúc dục Ma Phương, cần phải mượn nhờ lực lượng của Thần Miểu.

Thần Miểu Thiên Tôn ở trong Ma Phương huyễn hóa ra một thân ảnh mông lung, hắn nhìn Lâm Minh, nói ra:

- Tốt.

Luyện hóa bổn nguyên hồn lực của người khác cũng không thoải mái, nhưng Lâm Minh dùng Ma Phương để làm thì sẽ rất đơn giản.

Khi Lâm Minh hút bổn nguyên hồn lực mà Thánh Mỹ lưu lại vào trong hồn hải của mình, thần kỳ, Lâm Minh không có cảm nhận được bất luận cắn trả nào từ linh hồn của Thánh Mỹ cả.

Nó cứ như vậy im im lặng lặng sáp nhập vào trong hồn hải Lâm Minh, phảng phất như bản thân nó chính là một bộ phận trong hồn hải của Lâm Minh vậy.

Điểm này, khiến trong lòng Lâm Minh trăm vị hỗn tạp, có lẽ là do ý thức Thánh Mỹ lưu lại cho phép, có lẽ là vì Lâm Minh từng cùng Thánh Mỹ tinh thần dung hợp làm một, tựa hồ hiện giờ, hồn hải của Lâm Minh và hồn hải của Thánh Mỹ đã nhiều hơn một loại liên hệ không hiểu.

Trong lúc nhất thời, trí nhớ giống như thủy triều đánh úp lại, trong đó ẩn chứa kinh nghiệm và cảm ngộ của Thánh Mỹ đối với 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên.

Những kinh nghiệm và cảm ngộ này, từng chút một dung hợp với lĩnh ngộ của Lâm Minh đối với tử vong...

Thời gian dần qua, linh hồn Lâm Minh đã ngâm mình trong Ma Phương, dưới sự tẩm bổ của Ma Phương, hắn đang lĩnh ngộ tử vong.

Linh hồn của hắn, đã đến biên giới hoàn toàn khô kiệt biên nhưng nhờ vào Ma Phương nên vẫn không toái diệt.

Mà trạng thái như vậy cứ giằng co xuống.

Lâm Minh ngâm mình tắm trong Ma Phương, quên thời gian, quên hết tất cả.

Một năm rồi lại một năm, ở bên trong Ma Phương, linh hồn chấn động của Lâm Minh càng ngày càng yếu, hắn càng ngày càng tới gần tử vong. Mặc dù Ma Phương, cũng không cách nào tẩm bổ linh hồn Lâm Minh được.

Chương 2090: Khôi phục bổn nguyên

Thời gian dần qua, tóc Lâm Minh bắt đầu khô héo, hốc mắt hãm sâu, màu da mất đi sáng bóng, ánh mắt của hắn, đã không chỉ là đục ngầu nữa, mà biến thành màu xám đen, đã hoàn toàn mất đi sắc thái.

Lâm Minh hiện giờ, đã ở giới hạn giữa sống và chết. Hai mắt hắn sớm đã mù, khí tức như có như không, phảng phất như sau một khắc sẽ chết đi vậy.

Mà vào thời khắc Lâm Minh tiếp cận tử vong trước nay chưa từng có, lý giải của hắn đối với 《 Thánh Điển 》 tử chi thiên cũng đạt tới đỉnh phong.

Quá trình như vậy giằng co trọn vẹn một tháng, trong một đêm khuya, tánh mạng chi hỏa sớm đã yếu ớt không chịu nổi của Lâm Minh rốt cục dần dần dập tắt, trái tim của hắn cũng đình chỉ nhảy lên...

Lâm Minh vào thời khắc này, tất cả hoạt động tánh mạng của thân thể đều đã ngừng lại, hắn cũng chân chân chính chính cảm nhận được tử vong.

Kỳ thật bắt đầu từ một khắc khi Thánh Mỹ hút đi bổn nguyên hồn lực của Lâm Minh cũng đã chú định cái chết của Lâm Minh là không thể nghịch chuyển.

Linh hồn suy yếu quanh năm, tánh mạng chi hỏa yếu ớt và sinh mệnh lực tan hoang của Lâm Minh đã không có khả năng khôi phục. Thân thể của hắn cũng giống như một khúc gỗ mục, đã mất đi sinh cơ.

Kỳ thật, mặc dù là cây gỗ khô, cũng có thể thấy xuân.

Nhưng cây khô gặp mùa xuân tuy rằng có thể rút ra mầm non, nhưng mà gốc cây già chính là gốc cây già, mầm non mới sinh cũng chỉ khiến cây gỗ khô nhiều thêm một ít lục ý, vĩnh viễn còn lâu mới có thể khiến nó biến thành một cây giống sinh cơ bừng bừng chính thức, càng không khả năng khiến nó trưởng thành thành đại thụ che trời.

Lâm Minh hiện giờ chính là loại tình huống này. Dùng thân thể và hồn hải của Lâm Minh hiện giờ, để hắn toả sáng tân sinh là chuyện vi phạm quy tắc Thiên Đạo, giống như một lão nhân tuổi xế chiều phản lão hoàn đồng vậy, hoàn toàn không có khả năng.

Thế nhưng có một loại tình huống, đó chính là...

Nếu như cành non mà cây gỗ khô kia sinh ra có thể hấp thu tất cả dinh dưỡng của gốc cây già, rồi sau đó lạc địa sinh căn, vậy thì có thể chân chân chính chính trưởng thành thành một gốc đại thụ che trời rồi.

Phá rồi lại lập, chính là đạo lý này.

Nếu như đồng thời có thể lĩnh ngộ 《 Thánh Điển 》 sinh chi thiên và tử chi thiên lĩnh ngộ đến mức tận cùng, vậy thì kỳ thật sẽ lĩnh ngộ được công pháp tu luyện trọng yếu nhất của 《 Thánh Điển 》 -- Đại Chuyển Sinh Thuật.

Chuyển sinh, là một quá trình từ tử đến sinh.

Trong đó ẩn chứa áo nghĩa sinh và tử, nếu như không cách nào hiểu được, như vậy chẳng những chuyển sinh thuật căn bản không cách nào hoàn thành, mà ngay cả võ giả tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật cũng thân vẫn đạo tiêu, tan thành mây khói.

Lâm Minh, hiện giờ tương đương với bước ra đệ nhất chuyển của Đại Chuyển Sinh Thuật.

Đệ nhất chuyển, vốn là rất đơn giản, nhưng mà Lâm Minh lại hoàn thành trong một thân xác đã hoàn toàn tan hoang, tương đương với lột xác tân sinh, vậy thì không đơn giản rồi.

Thân thể sau khi tử vọng của Lâm Minh vẫn một mực yên lặng, hồn hải của hắn cũng không có sinh cơ, Thể Nội Thế Giới càng đã sớm phủ kín vết rách, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Quá trình như vậy giằng co mấy ngày.

Rồi sau đó, thân thể Lâm Minh đã bắt đầu mục nát.

Da thịt của hắn bắt đầu nhăn lại, huyết mạch héo rút, nội tạng bại hoại.

Vốn dùng thân thể cường đại đã mở ra Đạo Cung Cửu Tinh, lại hấp thu thần thú huyết mạch và Tu La chi huyết của Lâm Minh thì mặc dù Lâm Minh có chết đi mười vạn năm thân thể cũng sẽ không mục nát.

Nhưng bây giờ, thân thể Lâm Minh chẳng những đang mục nát, hơn nữa tốc độ mục nát còn nhanh đến mắt thường có thể thấy được, phảng phất như hư thối trong mấy trăm năm hoàn toàn bộc phát trong mấy khắc chung ngắn ngủi vậy

Tất cả chuyện này xảy ra, đó là bởi vì huyết nhục tinh hoa trong thân thể Lâm Minh đều bị rút đi rồi, chúng đã hội tụ vào trong Ma Phương.

Tinh hoa trôi qua không còn một mảnh, thân thể phàm thai đã mất đi sinh cơ còn lại tốc độ hư thối đương nhiên nhanh rồi.

Mà theo thân thể hư thố, hồn hải khô héo và Thể Nội Thế Giới đã sớm vỡ ra của Lâm Minh cũng triệt để sụp đổ, trong lúc nhất thời, ở bên cạnh thân thể mục nát của Lâm Minh xuất hiện hai phân thân của Lâm Minh, hai cái phân thân này, đúng là Tinh Nguyên phân thân Nguyên Linh Thạch Thai, cùng với Linh Hồn phân thân Hồn Tuyền Thần Thai của Lâm Minh

Hai đại phân thân đã bất động rồi, hai cổ phân thân này đều bị bản tôn Lâm Minh khống chế, khi bổn nguyên hồn lực của bản tôn hoàn toàn héo rũ, Lâm Minh cũng đã cũng không đủ tinh thần lực đi chỉ huy chúng nữa rồi.

Ngoại trừ hai đại phân thân ra, còn có một quả hắc sắc long đản toàn thân phủ kín hoa văn, long đản này chậm rãi lóe sáng lấy, một sáng một tối, ở trong nó ẩn chứa tánh mạng chấn động mãnh liệt, tựa hồ như tương liên chặt chẽ với thân thể Lâm Minh vậy..

Nhìn thấy long đản này, Thần Miểu Thiên Tôn cảm thấy rất ngoài ý muốn

- Đây là...

Hắn ẩn ẩn cảm giác, khi huyết nhục tinh hoa thân thể Lâm Minh bắt đầu hội tụ thì sinh mệnh lực ẩn chứa trong long đản này tựa hồ cũng cùng sinh mệnh lực của Lâm Minh hội tụ đến cùng một chỗ, tiểu sinh mệnh bên trong long đản trở nên cực kỳ sống động!

Thần Miểu Thiên Tôn còn không kịp đi dò xét, mà lúc này, thân thể Lâm Minh đã hoàn toàn héo rút, huyết nhục tinh hoa của hắn đã toàn bộ hội tụ vào trong Ma Phương.

Ngoại trừ huyết nhục tinh hoa của Lâm Minh, còn có một cây Tà Thần Chi Thụ hư ảnh mọc đầy lá cây kỳ dị, nó cũng chậm rãi bay vào Ma Phương.

Chân Long hư ảnh, Chân Phượng hư ảnh, Bồ Đề Thụ hư ảnh, Tu La Chiến Thần hư ảnh, cực kỳ sống động một người tiếp một người bay vào Ma Phương...

Mà cùng lúc đó, bản thể Lâm Minh héo rút càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đã hư thối thành đất, ngay cả xương cốt cũng mục nát.

Mà ở trên không thân thể rách nát này, Ma Phương chậm rãi nổi lơ lửng, nơi tất cả tinh hoa ngưng tụ thần mang chói mắt lập loè, giống như trong sơn động Hắc Ám nhiều ra một vòng diệu nhật cực kỳ xinh đẹp vậy!

Vòng thần mang này không ngừng biến hóa, cuối cùng chậm rãi thu liễm vào không gian Ma Phương, năng lượng cũng dần dần cứng lại, tạo thành một cái kén, mà ở trung ương cái kén này, lại loáng thoáng có thể chứng kiến một tiểu sinh mệnh giống như thái nhi đang chậm rãi thai nghén lấy.

Bất quá thai nhi này còn nhỏ hơn giả thai nhi trong bụng mẫu thân, chỉ lớn chừng lòng bàn tay, tựa hồ cực kỳ yếu ớt.

Đây chính là thân thể sau khi Lâm Minh hoàn thành chuyển sinh.

Thần Miểu Thiên Tôn mắt thấy tất cả biến hóa, tâm thần rung động, đây mới thực là phá rồi lại lập, Lâm Minh đã hoàn thành một lần đại chuyển sinh từ tử đến sinh

Bởi vì Lâm Minh trước kia đã sắp tử vong nên lần chuyển sinh này thập phần triệt để, so với Đại Chuyển Sinh Thuật đệ nhất chuyển của Thánh Mỹ, Hồn Đế sợ rằng còn hơn xa.

Chương 2091: Đại Chuyển Sinh Thuật (1)

Có thể có hiệu quả bực này thực ra là do Lâm Minh đã đi ra con đường thuộc về mình, hắn cũng không phải hoàn toàn ỷ lại vào sinh chi thiên và tử chi thiên của 《 Thánh Điển 》, mà từ trong đó gia nhập lý giải của mình, gia nhập toàn bộ cảm ngộ nhân sinh, Thiên Đạo Luân Hồi trong mấy năm này vào trong Đại Chuyển Sinh Thuật, sáng chế ra chuyển sinh chi lộ thích hợp nhất với mình.

- Lâm Minh... Có lẽ ngươi có thể trở thành duy nhất trong lịch sử...

Thần Miểu Thiên Tôn yên lặng nói, trước đây, Thần Miểu Thiên Tôn vẫn cho rằng, nếu như Lâm Minh có thể trở thành nhân vật như chủ nhân Tu La Lộ thì đã là thành tựu lớn lao, nhưng hiện giờ, Thần Miểu Thiên Tôn lại ẩn ẩn có một loại dự cảm, bởi vì lần phá rồi lại lập, chuyển thế trọng sinh này nên Lâm Minh rất có thể đi ra võ đạo chi lộ Thiên Địa vũ trụ và Nhân Thể vũ trụ dung hợp, đây đại khái là một võ đạo chí cao phong mà trước nay chưa từng có người nào đi qua!

Từ hôm nay trở đi, Lâm Minh, đã hoàn toàn bất đồng rồi.

Tuế nguyệt trôi qua, năm nối tiếp năm.

Không có ai biết, ở bên trong sườn núi nhỏ thoạt nhìn không chút thu hút này, lại đang phát sinh một hồi lột xác ảnh hưởng đến tương lai cả vũ trụ...

Trong nháy mắt, 30 năm qua đi.

Cái kén trong sơn động kia đã bay ra khỏi không gian Ma Phương, nó trưởng thành gấp bội, vách kén càng thêm thông thấu khinh bạc, có thể thấy được rõ ràng thai nhi đang thai ngén trong đó.

Thai nhi này oàn thân hồng nhuận phơn phớt sáng long lanh, giống như được tạo thành từ mỹ ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tinh tế tỉ mỉ, trên mặt mỉm cười, tựa hồ như đang hưởng thụ vậy.

Ở bên dưới kén, có một đầu huyết mạch tinh tế hợp với thai thi, đầu huyết mạch này liền trên một khỏa long đản màu đen.

Long đản phủ kín hoa văn, thần bí cổ sơ.

Vỏ Long đản cũng thập phần khinh bạc, có thể ẩn ẩn nhìn thấy tình cảnh bên trong vỏ trứng, nó cũng có một sinh mạng đang thai nghén lấy, đang chậm chạp phát triển...

Lại mười năm qua đi..

Một ngày này, trong sơn động bắt đầu hội tụ đại lượng tinh khí.

Thiên Địa chung quanh Phong Vân lưu chuyển, Thiên Địa nguyên khí phiến đại địa này, thậm chí phiến vũ trụ này cũng bắt đầu hội tụ tới sườn núi không chút thu hút kia, từ rất xa nhìn sang, có một vòng xoáy năng lượng ngũ sắc đang được hình thành, cách xa mấy ngàn dặm cũng có thể trông thấy

- Đó là cái gì?

- Chắc là bảo vật xuất thế!

Võ giả chung quanh thấy được kỳ quan này trong lòng đều khiếp sợ, rồi sau đó cuồng hỉ.

Năng lượng hội tụ đáng sợ như thê, s rất khó tưởng tượng nổi giá trị của bảo vật này.

Rất nhiều võ giả dùng truyền âm phù truyền lại tin tức, trong lúc nhất thời, trong phạm vi vạn dặm chung quanh đều có võ giả liên tục chạy đến

Bọn hắn đều muốn thử tìm kiếm vận khí.

Võ giả chạy đến ngày càng nhiều, trong đó thậm chí có cả cường giả Thần Hải.

Nhưng khi mọi người muốn chạy tới sườn núi nhỏ kia, bọn hắn cũng cảm nhận được Thiên Địa năng lượng khổng lồ mang theo uy áp cực kỳ đáng sợ, mặc dù là cường giả Thần Hải cũng không thể tới gần.

Tất cả mọi người kinh nghi bất định, đồng thời trong nội tâm cũng càng thêm kích động, bảo vật mà cường giả Thần Hải cũng không chịu được sẽ trân quý cỡ nào đây?

Khó có thể tưởng tượng!

...

Lúc này, ở trong lòng núi, Thần Miểu Thiên Tôn nhìn năng lượng hồng lưu hội tụ đến ở trước mắt, thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Rốt cục cũng hoàn thành... Bốn mươi năm rồi.

Thần Miểu Thiên Tôn, mắt thấy toàn bộ quá trình tân sinh của Lâm Minh, trong đó việc điều khiển Ma Phương đều là do Thần Miểu Thiên Tôn hoàn thành, tiêu hao của hắn cũng không nhỏ.

Thanh âm keng két vang lên, phảng phất có đồ vật gì đó đã nứt ra.

Bắt đầu vỡ vụn không phải là cái kén lơ lửng trên bầu trời, mà là Long đản bên dưới.

Mặt ngoài nó đã bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rạn.

Răng rắc!

Một tiếng vang nhỏ, một cái đầu nhỏ màu đen dính dịch nhờn vươn ra, cắt mất một khối của vỏ trứng. Cái đầu nhỏ kia mở ra đôi mắt to tối đen như mực của mình, nhai nhai nhấm nuốt vài cái, trực tiếp liền cắn nuốt các mảnh vỏ trứng.

Rồi sau đó nó cùng dùng cả móng vuốt và hàm răng, ăn hết toàn bỏ vỏ trứng đã ấp nở nó.

Sau khi ăn xong, tiểu gia hỏa màu đen này cũng lộ ra bản thể của nó, nó chỉ lớn bằng nửa một hài nhi, mập mạp, thịt toàn thân đều lách vào lại với nhau, sau lưng là một đôi cánh bằng thịt chỉ dài chừng ngón tay dài.

Kỳ thật nó thoạt nhìn tuyệt không giống như Long, mà giống như một Tiểu Hắc Lang có đôi cánh nhỏ bằng thịt vậy.

Tiểu gia hỏa vừa ra đời là đã bay được, đôi mắt nó linh động đảo lấy, trước hiếu kỳ nhìn Thần Miểu Thiên Tôn một chút, rồi sau đó vỗ lấy tiểu sí bàng sau lưng, bay lên cao vài thước, mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm cái kén trước mắt.

Phù phù! Phù phù!

Trong kén truyền đến tiếng khí huyết đập đều giống như tim đập vậy, cực kỳ nhịp nhàng.

Mỗi một lần đập nhịp nhàng đều dẫn dắt Thiên Địa nguyên khí trong phạm vi vạn dặm chung quanh, rất khó tưởng tượng, tiểu sinh mệnh bên trong cái kén này lại có được khí huyết chi lực mênh mông như thế, quả thực là mênh mông như biển lớn vậy, liên tục không dứt.

Tiểu Hắc Long lúc này đột nhiên trở nên kích động, cái kén màu trắng ở trước mặt nó đã bắt đầu nứt ra...

Thần mang trong kén trong nháy mắt này liền vô cùng chói mắt, tựa như mặt trời bộc phát vậy, khiến người lóa cả mắt.

Sau một khắc, một hài đống trắng noãn chiều cao chỉ có hai thước từ trong thần quang thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy tới trên mặt đất...

Hài đồng trắng nõn này chính là Lâm Minh sau khi chuyển sinh rồi.

Hắn hấp thu tất cả tinh hoa của thân thể trước kia, rồi sau đó đúc lại toàn bộ thân thể, hiện giờ, hắn chẳng khác gì một đứa trẻ, nhưng vị trí đan điền đã sớm mở ra Thể Nội Thế Giới, đồng thời trong Thể Nội Thế Giới còn có Tà Thần Chi Thụ hư ảnh, Bồ Đề Thụ hư ảnh, đồng thời, hắn còn hấp thu lực lượng Tu La chi huyết cùng rất nhiều thần thú chi huyết, thậm chí ngay cả Đạo Cung Cửu

Tinh cũng lưu lại dấu vết trong thân thể nhỏ bé này.

Ngoài ra, hồn hải của Lâm Minh cũng vô cùng thâm thúy, linh hồn của hắn, đã bắt đầu tân sinh.

Đây chính là chỗ nghịch thiên của Đại Chuyển Sinh Thuật, kế thừa kinh nghiệm và tinh hoa trước kia, dùng thân thể tuổi trẻ thậm chí là còn nhỏ một lần nữa bắt đầu tu luyện!

Kể từ đó, càng chuyển sinh, thiên phú của tu luyện giả lại càng cao, cuối cùng đạt tới hoàn cảnh khó có thể tưởng tượng nổi!

Duy nhất thiếu sót chính là tu vị của Lâm Minh vẫn rất thấp, vẫn chỉ là Toàn Đan kỳ, không có bất kỳ tinh tiến nào cả, đây cũng là đặc tính của Đại Chuyển Sinh Thuật, mỗi một lần chuyển sinh, đều tự hạ tu vị, rồi sau đó phải lần nữa tu luyện lại.

- Lâm Minh, ngươi cuối cùng cũng thành công...

Thần Miểu Thiên Tôn cảm khái, Lâm Minh hấp thu trí nhớ Thánh Mỹ, hơn nữa thêm vào rất nhiều cảm ngộ của mình luyện thành Đại Chuyển Sinh Thuật thuộc về chính hắn.

Chương 2092: Đại Chuyển Sinh Thuật (2)

Hai đại bộ phận của 《 Thánh Điển 》 Vĩnh Sinh chi pháp và Đại Chuyển Sinh Thuật, trong đó Vĩnh Sinh chi pháp vốn không được trọn vẹn, người sáng tác 《 Thánh Điển 》 cũng không thể hoàn thành nó..

Nói cách khác, Đại Chuyển Sinh Thuật thật ra chính là bộ phận tối trọng yếu của 《 Thánh Điển 》

Lâm Minh hiện giờ tương đương với đồng thời đã có được 《 Thiên Thư 》 và 《 Thánh Điển 》.

Đương nhiên, 《 Thiên Thư 》 Lâm Minh chỉ có hai cuốn, còn không hoàn chỉnh, bất quá không sao, duyên chi đế ngọc đã ở trong tay Lâm Minh, hắn có thể xâm nhập vòa thí luyện cuối cùng nhất của Tu La Lộ, đạt được 《 Thiên Thư 》 đệ tam quyển. /

Kể từ đó, Lâm Minh chính là người duy nhất trong 10 tỷ năm qua đồng thời tu thành 《 Thiên Thư 》 và 《 Thánh Điển 》, nếu hắn có thể dung hợp Thể Nội Vũ Trụ và Thiên Địa Vũ Trụ lại thì hắn sợ rằng có thể sẽ đạt tới võ đạo đỉnh phong chưa từng ai đặt chân đến.

- Cảm ơn tiền bối vì vãn bối mở ra Ma Phương, đa tạ tiền bối bốn mươi năm hộ pháp...

Lâm Minh cúi đầu thật sâu với Thần Miểu Thiên Tôn, sau khi hắn trọng sinh thanh âm cũng trở nên giống như hài đồng vậy, non nớt hơn rất nhiều.

Thần Miểu Thiên Tôn yêu thương nhẹ gật đầu, Lâm Minh tân sinh, khiến hắn cao hứng từ đáy lòng

Mà lúc này, Tiểu Hắc Long "NGAO" một tiếng, nhào vào trong ngực Lâm Minh.

Huyết mạch tương liên hơn 100 năm, hơn nữa cùng nhau ấp trứng

40 năm, Lâm Minh và Tiểu Hắc Long đã sớm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, trong thân thể bọn hắn đều chảy xuôi huyết dịch của nhau.

Lâm Minh ôm lấy viên thịt đen sì kia, trong nội tâm cảm khái ngàn vạn.

Hôm nay, nếu tính toán tuổi, hắn kỳ thật đã hơn hai trăm tuổi, thời gian hơn hai trăm năm này, hắn đã trải qua rất nhiều.

Những gì hắn nhìn thấy, cảm ngộ được, đã trở thành một bộ phận của tánh mạng hắn, khắc thật sâu vào hồn hải, không thể xóa nhòa.

- Lâm Minh, ngươi kế tiếp định làm như thế nào?

Thần Miểu Thiên Tôn hỏi, Lâm Minh hiện giờ còn rất yếu, hắn tuy rằng đã đạt được tân sinh, nhưng muốn tu luyện lại thực lực năm đó vẫn cần có thời gian.

Lâm Minh nói:

- Tiếp tục tu luyện, ta hiện giờ công pháp không thiếu, căn cơ cũng đã vững chắc đến không thể vững chắc hơn nữa, cổ chai cũng không tồn tại, ta chỉ cần thời gian là có thể dần khôi phục lại thực lực, ta định ít nhất hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật đến đệ thất chuyển, thậm chí đệ bát chuyển mới trở lại Thần Vực.

Lâm Minh tính ra, thời gian mình đến Thiên Diễn Tinh đã được sáu bảy mươi năm, chiến tranh giữa Nhân tộc và Thánh tộc có lẽ đã có một cái kết quả.

Kết quả này bất luận xấu bao nhiêu, Lâm Minh đều vô lực thay đổi, huống chi hiện tại hắn quá yếu, nếu như tùy tiện quay lại Thần Vực, một khi bị người phát hiện hành tung, vậy thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn định ở lại Thiên Diễn Tinh, bằng vào kinh nghiệm, tài nguyên và cảm ngộ vốn có của mình, nghỉ ngơi lấy lại sức, một hơi tu luyện tới cảnh giới có thể nhẹ nhõm diệt sát Thiên Tôn mới cân nhắc quay về Thần Vực.

Mà cái này đối với Lâm Minh hiện giờ mà nói, kỳ thật cũng không khó.

- Ngươi muốn tu đến Đại Chuyển Sinh Thuật đệ thất chuyển, thậm chí đệ bát chuyển?

Thần Miểu Thiên Tôn kinh ngạc nhìn Lâm Minh, hắn những năm này, cũng biết đại khái đi một ít tin tức về Đại Chuyển Sinh Thuật, đây là một bộ công pháp càng về sau lại càng khó.

Bất quá nghĩ lại, đối với Lâm Minh hôm nay đã hoàn toàn yêu nghiệt hóa mà nói, chỉ sợ không có công pháp gif có thể chính thức làm khó được hắn a?

Thật sự không cách nào tưởng tượng, một yêu nghiệt như Lâm Minh, lại chuyển sinh bảy tám lần, điệp gia thiên phú của hắn lại, ai biết được sẽ là kết quả thế nào chứ?

Trên bầu trời mưa rơi tí tách, như khói, như sương, như tơ, tuy ánh nắng mặt trời bị che khuất, nhưng mà những cây cối được linh khí bồi bổ thì không ngừng tươi tốt, đang xanh biếc bức người, làm cho phiến thổ địa này sinh ra cảm xúc sáng ngời.

Trong thời tiết này có bốn thiếu nữ áo xanh đang bám lấy một phu nhân trẻ, làm bạn với phu nhân này đi lên một tòa linh sơn.

Trên ngọn núi này thiên địa nguyên khí thập phần nồng đậm, thế cho nên mưa ở nơi này có mang theo linh khí, phàm nhân tắm rửa có thể kéo dài tuổi.

Ở nơi này có được rất nhiều quỳnh lâm ngọc thụ, thiếu nữ trẻ tuổi và phu nhân đi qua nơi đây, thẳng tới khi bọn họ đi vào một tòa miếu thờ.

Phu nhân trẻ tuổi nhìn qua mới hơn ba mươi tuổi, yên tĩnh đoan trang, nàng quỳ gối trước tượng phật trong miếu thờ, thành kính cầu nguyện.

Phu nhân thật thành kính, mỗi năm đều tới bái tế phật.

Bên ngoài miếu thờ, bốn thiếu nữ áo xanh nói chuyện với nhau, các nàng đều là nha hoàn thiếp thân của phu nhân, cũng tu võ học, đặt ở trong Thiên Vận quốc cũng được xem là thiên chi kiêu nữ.

- Phu nhân cầu khẩn gia tộc bình an, cũng khẩn cầu Lâm tiền bối vũ phá hư không từ lâu được bình an..

Những thiếu nữ này xuất thân từ Chu Tước thần quốc, các nàng mới hơn hai mươi tuổi, đối với Lâm Minh phi thăng Thần Vực từ hơn hai trăm năm trước mà nói chính là truyền kỳ.

Mà phu nhân trẻ tuổi đang thắp hương trong miếu thờ chính là mẫu thân của Lâm Minh.

Năm đó Lâm Minh tiêu diệt Dương Vân và trước khi rời khỏi Thiên Diễn Tinh đã dẫn một ít người thân nhất của mình tới trung tâm của Thiên Diễn đại lục, dùng Tu La thần quốc bị tiêu diệt làm căn cơ, thành lập Cu Tước thần quốc.

Về sau Chu Tước thần quốc phát triển vượt bậc, càng ngày càng lớn mạnh, đó là bởi vì Lâm Minh lưu tài nguyên, hơn nũa danh vọng của Lâm Minh vẫn còn, trong hơn hai trăm năm ngắn ngủi nó đã trở thành quốc gia mạnh nhất trong bốn đế quốc trên Thiên Diễn Tinh.

- Chúng ta đi lấy một ít nước suối để cho phu nhân đi, để cho phu nhân tưới cây xanh.

Trong hậu viện miếu thờ có một gốc cây xanh trồng hơn trăm năm, là do mẫu thân của Lâm Minh đích thân gieo trồng, mỗi lần đi cúng bái đều tưới nước cho nó.

Trên tòa linh sơn này có một dòng sơn tuyền, là bảo tuyền của Chu Tước thần quốc, nước suối nơi đây trong veo như cam lộ, có thể giúp phàm nhân trẻ hơn mấy tuổi, nếu như dùng nước suối pha trà hay cất rượu thì cũng là trà và rượu có hương vị ngon nhất Thiên Diễn Tinh.

Mấy thiếu nữ đi tới sơn tuyền lấy nước, các nàng dùng bích ngọc cất thành hồ lô. Dùng Mộc Linh Ngọc làm gàu múc nước, dùng giữ linh tính cho sơn tuyền này.

Thời điểm này có một thiếu nữ áo xanh đột nhiên nói ra:

- Các ngươi nhìn xem đó là cái gì?

Mấy thiếu nữ khác nghe thế lập tức nhìn qua, ở thượng du dòng suối này có một giỏ trúc chậm rãi trôi xuống.

Phải biết rằng, đây chính là linh sơn của Chu Tước thần quốc, là cấm địa, bình thường vô cùng hạn chế người đi vào. Những người không thể đi vào thì làm sao có một cái giỏ trúc trôi theo dòng nước cơ chứ?

Mấy thiếu nữ hiếu kỳ nhìn qua, lập tức kinh sợ, nhưng trong nháy mắt tiếp theo trên mặt các nàng mang theo yêu thích sâu sắc.

Trong giỏ trúc này có một đại nam hài chừng mấy tháng tuổi đang nằm trong đó, toàn thân phấn điêu ngọc mài, vô cùng đáng yêu,

Chương 2093: Một đời người một nhân sinh (1)

Đứa bé không khóc tiếng nào, hai mắt linh động, dường như ẩn chứa trí tuệ vượt xa người bình thường, giống nhau hài đồng có trí tuệ tuyệt thế.

- Phu nhân ơi!

Có thiếu nữ không chờ đợi được lên tiếng kêu gọi Lâm phu nhân, linh sơn này bị liệt thành cấm địa, đột nhiên xuất hiện một nam hài mấy tháng tuổi nằm trong đó, đây quả thật là chuyện không hề có trong tưởng tượng.

Lâm phu nhân nghe được thiếu nữ áo xanh gọi cũng không có trách móc, nàng bước nhanh tới, cầm lấy giỏ trúc kia.

Không biết vì cái gì, khi Lâm phu nhân nhìn thấy nam hài trong giỏ trúc thì cảm thấy có cảm giác huyết mạch tương liên với nam hài này, giống như đây chính là cốt nhục thân sinh của nàng có từ kiếp trước vậy.

Cảm giác này đã thật lâu chưa xuất hiện qua, Lâm phu nhân cảm thấy trong lòng có vị chua, lập tức rơi lệ đầy mặt.

- Nếu... Chân thật...

Lâm phu nhân thì thào tự nói như thế, càng cảm thấy ưa thích nam hài trong giỏ trúc này.

- Bộ dáng giống hết hắn khi còn bé, đứa nhỏ này làn da sáng long lanh, giống như ngọc... Cặp mắt kia, lại giống như đúc...

Lâm phu nhân ôm lấy bé trai trong giỏ trúc vào trong lòng, tình yêu thương của mẹ đã thật lâu không xuất hiện dâng trào trong lòng của nàng, nội tâm của nàng cảm thấy rất ấm áp.

Hài nhi này bộ dáng không khác gì Lâm Minh con của nàng, nhưng làm mẫu thân có thể nhận chuẩn con của mình, mặc dù thời gian cách xa hơn hai trăm năm, Lâm phu nhân vẫn nhớ rõ bộ dáng của Lâm Minh khi còn là đứa bé mấy tháng tuổi.

Hơn nữa đứa bé này có phương thức xuất hiện vô cùng kỳ quái, dùng khả năng mà nói thì nó không thể xuất hiện ở nơi này.

Thế cho nên chuyện này làm cho Lâm phu nhân càng tin chắc đứa bé này có khả năng là do nàng quanh năm bái phật, phật tổ vì đền bù cho nàng Lâm Minh đã đi Thần Vực, nàng khó có hài tử thì càng tiếc nuối hơn trước, cho nên ban tặng cho nàng

- Về sau ngươi gọi là Lâm An.

Lâm phu nhân ôm đứa bé vào trong ngực, cười vô cùng thỏa mãn.

Lâm An, đứa bé này chính là Lâm Minh sau khi chuyển sinh biến thành, hắn ở trong sơn động vô danh kia, dùng thời gian hơn bốn mươi năm hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật lần đầu tiên.

Rồi sau đó hắn thu hồi ma phương, mang theo hắc long và Thần Miểu Thiên Tôn ngủ say lần nữa yên lặng rời đi.

Thẳng tới khi Lâm Minh rời đi, một đám cường giả của Thiên Diễn đại lục tiến vào trong lòng núi, khi đó lòng núi đã rỗng tuếch.

Những người này không hiểu gì cả, cũng chỉ nhận định dị bảo sau khi thông linh đã rời đi, bọn họ không có duyên đạt được.

Mà thời điểm này Lâm Minh một mình đi vào trung ương Thiên Diễn đại lục, chính là Chu Tước thần quốc mà hắn tự tay dựng lên.

Hắn lựa chọn chuyển sinh đời này vượt qua bên cạnh phụ mẫu của mình.

Đối với Lâm Minh hiện tại mà nói hắn không thiếu công pháp tu luyện, căn cơ càng vững chắc càng tố, tài nguyên tu luyện bình thường hắn đã sớm không quan tâm tới,.

Hắn cần chính là cảm ngộ, chậm rãi tu ra đạo của hắn, thích hợp với Đại Chuyển Sinh Thuật của hắn.

Phải biết rằng năm đó người sáng tác Thánh Điển cần thời gian ít nhất mấy tỷ năm mới có thể hoàn thiện Thánh Điển.

Mà Lâm Minh mặc dù có kinh nghiệm và tinh hoa mà ngời sáng tác Thánh Điển lưu lại, nhưng mà hắn cần chính là thứ thích hợp với mình nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hắn cần thời gian dài làm tất cả.

Trước đó Lâm Minh phải tính toán cảm ngộ nhân sinh của mình, hắn mới sống được hơn hai trăm năm, thời gian này quá ngắn.

Lúc Lâm phu nhân mang Lâm Minh đưa tới cho Lâm phụ xem, vốn Lâm phụ cũng không tin phật, nhưng mà hắn không thừa nhận không được đứa nhỏ này thật sự là ông trời ban cho hắn.

Nếu không phải thì làm sao có chuyện trùng hợp như thế.

Cứ như vậy Lâm Minh được phu thê Lâm thị chính thức thu dưỡng, tên hắn được đặt là Lâm An.

Lâm An xuất hiện thì phu phụ Lâm thị không nói với người khác, thẳng tới một trăm ngày sau phu thê Lâm thị mở tiệc chiêu đãi tứ phương, trong đó có không ít cường giả Thần Hải cảnh, sau đó tế tổ, chính thức xác nhận thân phận Lâm An trong gia tộc.

Trong lúc nhất thời, Lâm phu nhân ở Chu Tước thần quốc thu nhận một hài tử được lan truyền ra nhanh chóng.

Đối với đứa bé trời ban cho Lâm gia này, thậm chí có tin đồn nói đây có thể là Lâm Minh chuyển thế, nhưng mà đa số người không tin.

Nhưng mặc kệ có tin hay không, những người này cũng tràn ngập hâm mộ và ghen ghét với đứa bé Lâm An này, Lâm gia tại Thiên Diễn tinh có địa vị cao cả, tài nguyên cả Chu Tước thần quốc đều nắm giữ trong tay của Lâm gia, người nào may mắn được Lâm gia thu dương,x ngày sau tất nhiên sẽ tấn chức thật nhanh.

...

Thời gian trôi qua, tuế nguyệt như thoi đưa.

Lâm An phát triển giống như những đứa bé bình thường, bảy năm qua hắn cũng cao lớn như hài tử bảy tuổi, tương mạo của hắn và Lâm Minh có chín thành tương tự nhau, nhưng mà có một điểm khác biệt.

Lâm Minh sau khi chuyển sinh ngũ quan càng thêm hoàn mỹ, hai lông mày như kiếm, diện mạo bất phàm.

Loại kết quả này Lâm Minh càng hài lòng, hắn cũng không muốn thật sự có người cho rằng mình là Lâm Minh chuyển thể, dù sao thân phận của hắn quá mẫn cảm, dù tin tức này lọt vào Thần Vực khả năng không cao, nhưng mà Lâm Minh cũng phải đề phòng tất cả những khả năng có thể xảy ra.

Mỗi lần đi ra ngoài săn, Lâm phụ mang theo Lâm Minh ra ngoài, đột nhiên trong rừng rậm xuất hiện một con hắc lang dài hơn ba thước, lúc ấy rất nhiều người kinh hoàng, không biết con hắc lang này là giống gì, sau khi xuất hiện thì đi theo Lâm Minh như hình với bóng, có đuổi cũng không đi.

Cứ như thế sau này Lâm Minh cũng ở chung với hắc lang.

Người Lâm thị cũng không biết hắc lang này là cái giống gì, liên tục xác nhận nó không có uy hiếp với Lâm Minh thì cũng cho phép nó đi theo Lâm Minh.

Thời gian trôi qua bình tĩnh và đơn giản, nhưng mà loại cuộc sống bình thản này giúp Lâm Minh có cảm ngộ sâu sắc về tính mạng.

Hắn ngẫu nhiên bế quan tĩnh tu, từ từ hoàn thiện Thánh Điển thuộc về mình.

Lâm Minh và hắc lang này chơi đùa với nhau, thường xuyên ở bên cạnh phụ mẫu, hưởng thụ yêu thương của cha mẹ, hoặc có đôi khi hắn đi một mình, cưỡi ngựa trên thảo nguyên, tùy ý đi đó đây.

Hắn giống như hài tử đang hường thụ khoái hoạt lúc còn thơ ấu.

Loại khoái hoạt này giống như kẻ phiêu bạt đã lâu, đột nhiên cảm thấy tâm thần mệt mỏi, hắn muốn cảm ngộ nhân sinh, hòa tan tất cả thành của mình.

Tám tuổi, Lâm Minh tiến vào Lâm thị thư viện do Chu Tước thần quốc thiết lập.

Chu Tước thần quốc thành lập thời gian ngắn, mặc dù danh vọng cao, có tài nguyên nhưng phương diện nhân tài lại thiếu hụt rất lớn.

Vì lung lạc nhân tài, Chu Tước thần quốc thành lập chế độ tuyển bạt nhân tài trong võ đạo đại hội, còn có Lâm thị thư viện, dùng hình thức thư viện thu vào trong trường học võ đạo, có thể tiến hành bồi dưỡng tinh anh quy mô lớn, dung nạp thêm nhiều công pháp các lưu phái.

Ở cửa ra vào thư viện có một điêu khắc bạch ngọc cao mười trượng, điêu khắc bộ dáng của Lâm Minh lúc hơn hai mươi tuổi.

Chương 2094: Một đời người một nhân sinh (2)

Tòa thư viện này thành lập hơn một trăm năm mươi năm ngắn ngủi, nhưng nó cũng đã là học phủ võ đạo nôi danh khắp Thiên Diễn tinh.

Tọa Hóa lão nhân, còn có "Thủ hộ thánh thú" Ma Quang đảm nhiệm chức viện trưởng danh dự, trong học viện còn có cường giả Thần Hải tự mình giảng bài.

Thậm chí "Thủ hộ thánh thú" Ma Quang ngẫu nhiên có vài lần giảng bài, tục truyền Ma Quang giảng bài có thể ngộ mà không thể cầu.

Đối với chuyện này Lâm Minh chỉ có thể im lặng, hắn rất khó tưởng tượng một con chó giảng bài cho một đám người sẽ có tình cảnh thế nào...

Bởi vì uy tín của Lâm gia, không riêng gì đại nhân vật ở Thiên Diễn đại lục nguyện ý tụ tập ở nơi này. Đồng thời cũng có rất nhiều thiên tài tuấn kiệt tới từ các nơi tụ tập tới đây, dùng việc mình được gia nhập vào thư viện mà vẻ vang.

Tiến vào Lâm thị thư viện có một ngưỡng rất cao, rất nhiều thiên kiêu tuyệt thế ở cuộc thi nhập học đã trượt ở ngoài cửa.

Đương nhiên Lâm Minh được cử đi vào trong học viện, cũng không có trải qua thi cử gì, đó là bởi vì hắn có thân phận địa vị đặc thù trong Lâm thị thư viện.

Nhưng mà thân phận của hắn kỳ thật cũng không vẻ vang gì.

Nếu như hắn thật sự là đệ tử Lâm gia đi học, được hưởng đặc quyền thì không ai cảm thấy cái gì cả, cả Thiên Diễn đại lục đều là Lâm Minh chân nhân cứu được, không biết bao nhiêu cường giả Thần Hải được cứu giúp. Bởi vì Lâm Minh mới không bị Dương Vân tiêu diệt.

Con cháu Lâm gia có đặc quyền đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng mấu chốt ở chỗ Lâm Minh (Lâm An) căn bản không phải con cháu Lâm gia chân chính, hắn là con nuôi.

Mọi người cũng không cảm thấy hắn và Lâm gia có nửa điểm quan hệ gì, càng không cho rằng hắn là Lâm Minh chuyển thế, hắn chỉ là đứa trẻ bị vứt bỏ, may mắn được người Lâm gia thu dưỡng.

Tất cả mọi người đều như nhau, vậy dựa vào cái gì mà ngươi được hưởng đặc quyền, không ai là đệ tử bình dân, cho dù là đệ tử hoàng thất của thần quốc muốn đi vào trong thư viện cũng phải thông qua khảo hạch, chỉ có Lâm An được phu phụ Lâm thị ưu ái, tùy ý dùng các loại tài nguyên, người khác đương nhiên nhìn không quen rồi.

- Lâm An, Lâm An à, tại sao ngươi trốn học, ngươi đang làm cái gì vậy? Tiết này chính là tiết học mấu chốt giảng giải về cách vận chuyển năng lượng trong đan điền, vì sao ngươi trốn học, về sao phải bổ túc như thế nào đây?

Một thiếu nữ áo xanh thở phì phì nhìn qua Lâm Minh, thiếu nữ này vừa rồi chạy thật xa, thật vất vả mới tìm được Lâm Minh.

Nàng tết tóc đuôi ngựa, mặc viện phục của đệ tử Lâm thị thư viện, ống quần bó chặt, tay áo kéo dài, dáng người đầy đặn, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Lâm Minh lúc này đang thích ý nằm trên cánh đồng cỏ, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh, đang nhấm nuốt cọng cỏ, hắn đang hưởng thụ thời gian thơ ấu của mình.

Mà ở bên cạnh hắn, hắc lang đang lặng lẽ ngồi bên cạnh hắn, hắc lang này thập phần yên tĩnh, trừng đôi mắt đen như mực nhìn qua thiếu nữ tóc đuôi ngựa này.

Một năm này Lâm Minh mười lăm tuổi.

Năm đó Lâm Minh cáo biệt Thanh Tang thành, cáo biệt phụ mẫu đi tới kinh thành cũng là lúc mười lăm tuổi.

Vẫn trong năm này Lâm Minh chia tay với Lan Vân Nguyệt, bắt đầu đi vào con đường võ đạo gian khổ.

Nhìn thấy thiếu nữ này, Lâm Minh tươi cười, không tránh được nhớ lại thời gian tươi đẹp năm đó, khi đó cũng là như thế ah...

Hắn không có đáp lời, tiếp tục nhấm nuốt cọng cỏ xanh trong miệng.

Đầu xuân cây cỏ tươi tốt, cắn trong miệng mang theo vị đắng và một chút vị ngọt nhàn nhjat, đúng là lúc thanh xuân trẻ trung của đời người.

Thiếu nữ khó chịu cong môi lên, bím tóc đuôi ngựa vung vẩy.

- Ngươi cứ hoàn khố như thế, bất học vô thuật như vậy, cho dù ngươi học vấn không xong, võ đạo không được cũng không liên quan gì, bản thân không cố gắng thì không ai giúp ngươi được.

Thiếu nữ chỉ mươi lăm tuổi đã bắt đầu giảng đạo lý lớn của nhân sinh.

Lâm Minh cảm thấy buồn cười, kỳ thậ hắn ở Lâm thị thư viện cũng không phải ai cũng ghét hắn cả, vẫn có người thích hắn, ví dụ như nữ hài tử này.

Dù sao Lâm Minh sau khi chuyển sinh có dung mạo rất anh tuấn, trên người mang theo khí chất khó có thể hình dung, đôi mắt của hắn sáng ngời thâm thúy, nhưng lại mang theo hương vị tang thương khiến người ta mê muội.

Không ít nữ hài tử nói lời tốt cho Lâm Minh, dù sao Lâm Minh cũng rất đẹp trai mà. (đúng là đẹp trai khoai to không lo chết đói ^^)

- Ngươi thật dong dài!

Lâm Minh phun cọng cỏ ra, đôi mắt nhíu lại, hắn trẻ tuổi nên tìm được một chút phản nghịch của tuổi trẻ, hoàn toàn nhập vai vào nhân vật của mình.

Chỉ có thích ứng với hiện tại mới có thể càng thâm nhập vào lần chuyển sinh này, nhìn thấy nhân sinh khác với kiếp trước/

- Ngươi...

Thiếu nữ tức đỏ mặt.

Mà thời điểm này Lâm Minh đã mỉm cười rời đi.

- Ngươi đi đâu thế?

- Đi học!

Lâm Minh đi trước, thiếu nữ dậm châm một cái, cắn răng theo sau.

Lâm Minh quả thật là đi học, nhưng mà không phải chương trình võ đạo trọng yếu gì đó, mà là Lâm thị thư viện mở ra cũng cung cấp cho đệ tử học tập tùy ý, tăng trưởng kiến thức phụ khóa.

Mỗi lão sư có thời gian đi dạy cố định, cũng có không có thời gian cố định.

Tiết khóa này chính là lịch sử Thiên Diễn đại lục, từ mê hoặc của kỳ tích chi hải mười vạn năm trước tới khi Ma Đế xuất hiện, tứ đại thần quốc quật khởi, còn có chuyện Dương Vân muốn giết cường giả của đại lục.

Lâm Minh đi vào khóa này là vì lão sư giảng bài rất đặc biệt, nàng tên là... Lan Vân Nguyệt.

Nàng mặc trường bào màu sáng bạc, tuổi chừng ba mươi, phong tư trác tuyệt, chậm rãi đứng trên đài cao nhìn qua đệ tử ngồi bên dưới.

Năm đó Lâm Minh đánh chết Dương Vân, Lan Vân Nguyệt nhanh chóng đi tới Chu Tước thần quốc, cùng sinh hoạt chung với Lâm thị gia tộc, về sau Lâm thị thư viện thành lập, nàng cũng đi tới chỗ này đảm nhiệm chức giảng viên.

Tu vị của nàng là Tiên Thiên kỳ, đương nhiên là dựa vào đan dược nâng lên, nàng không có khả năng giảng dạy võ đạo, cho nên lựa chọn dạy về lịch sử.

Ánh mắt Lan Vân Nguyệt dò xét toàn trường, cuối cùng nhìn qua thiếu iên ngồi dưới gốc đại thụ.

Nhìn thấy thiếu niên này, trong nội tâm Lan Vân Nguyệt cảm thấy cảm xúc khó nói nên lời.

Mỗi lần nàng đi dạy học, vô ý thức tìm kiếm thiếu niên này, mà thiếu niên này chưa bao giờ vắng mặt trong khóa của nàng.

Thật rất giống... Thực tế ánh mắt của hắn có vị đạo nói không rõ ràng, giống như khí tức của hắn sâu từ tận trong xương máu.

Tại sao trong thiên hạ có chuyện trùng hợp như thế?

Lan Vân Nguyệt lắc đầu, lấy một cuốn sách sử trong tu di giới ra...

...

Vào hè, mỗi lần tới sinh tồn dã ngoại, đệ tử Lâm thị thư viện đều phải đi vào rừng rậm nguyên thủy lịch lãm rèn luyện, ở trong đó một tháng.

Thời điểm rèn luyện trong cánh rừng này, lão sư phụ trách chăm sóc đệ tử không để ý là Lâm Minh sẽ trốn.

Hơn nữa lúc này hắn trốn đi rất xa.

Hắn đúng là rời khỏi Thiên Diễn đại lục, tiến tới Thánh Ma đại lục.

Chương 2095: Một đời người một nhân sinh (3)

Thánh Ma đại lục nằm ở nơi khác với Thiên Diễn tinh, hiện tại rất nhiều cường giả Thần Hải đều biết bí mật này, hai đại lục thậm chí đã thành lập truyền tống trận.

Mà Lâm Minh hiện tại mang theo hắc lang đi tới Vạn Cổ Ma Khanh.

- Hắc, hôm nay mang ngươi đi tới nơi này, ta đã sớm nói với ngươi, ngươi còn nhớ rõ hay không?

Giọng của Lâm Minh đột nhiên trịnh trọng hơn.

Trước đó, hắn vào lúc còn hơi thở cuối cùng, hoặc là lúc vừa mới hình thành chuyển sinh, còn không có trưởng thành, căn bản không có năng lực mang hắc long đi tới Vạn Cổ Ma Khanh.

Hiện tại hắn đã chuyển sinh lần đầu tiên, thực lực đã khôi phục một bộ phận, hắn đã có thực lực đó.

Tu vị của Lâm Minh hiện tại không cao, nhưng mà thực lực của hắn cũng không phải nhìn tu vị mà xác định, thậm chí cường giả Thần Hải trên Thiên Diễn đại lục cũng không nhìn ra huyền cơ của Lâm Minh.

Bởi vì đan điền của Lâm Minh đã sớm không còn là đan điền, mà là nội thế giới của Thánh Chủ đỉnh phong sắp bước vào Giới Vương, vượt xa lý giải của cường giả Thần Hải.

Vì vậy Lâm Minh mang theo hắc long tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, ở nơi này hắn sẽ có bàn giao với Long Tôn.

Lâm Minh không biết tình huống của Long Tôn là như thế nào, năm đó hắn bị Thiên Minh Tử đuổi giết nên tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, lúc rời khỏi thì tình huống của Long Tôn không được tốt lắm.

Trong nháy mắt đã hơn trăm năm trôi qua, hiện tại Long Tôn có tình huống như thế nào?

Hỗn Nguyên Thiên Tôn năm đó rời khỏi dường như đã chặt đứt tất cả liên hệ giữa hắn và Long Tôn, kể từ đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn vẫn lạc, Long Tôn cũng không thể cảm giác được.

Hắc long có trí tuệ rất cao, nó đã hiểu chuyện này từ đầu tới cuối thế nào, giờ này khắc này nó nằm trên vai Lâm Minh, ô ô không rõ nói cái gì.

Đôi mắt của hắn nhìn qua cánh đồng hoang vu màu đan vô biên vô hạn, ở điểm cuối của cánh đồng hoang vu này là một hố sâu tỏa ra khí tức khủng bố, trong ánh mắt mang theo vẻ mờ mịt.

Trong trí nhớ của nó, dường như nơi này chính là một giấc mộng.

- Đi thôi...

Lâm Minh nói ra, thân hình lao đi như mũi tên rời khỏi dây cung, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách trăm ngàn dặm, tiến vào trong hố sâu cực lớn kia, nhảy xuống bên dưới...

Bóng tối chung quanh xẹt qua nhanh chóng, Lâm Minh quen việc dễ làm, hắn tránh đi vô số sinh vật thái cổ trong hố sâu, xẹt qua vô số xương khô và phần mộ, đi vào nơi sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh.

Ẩn ẩn Lâm Minh cảm nhận được khí tức vô cùng đáng sợ từ sâu trong Vạn Cổ Ma Khanh truyền ra.

Hắc long hơi khẩn trương, nó chớp động đôi mắt của mình, có một chút chờ mong, lại có một chút sợ hãi.

Một người một rồng tóc độ từ từ chậm lại, sau đó bọn họ cảm giác được khí tức long uy mênh mông và hùng hồn, lại mang theo một ít ôn hoa.f

Một đầu thái cổ cự long to lớn như ngôi sao chậm rãi lơ lửng trong bóng tối, Lâm Minh và hắc long đứng trước mặt nó chẳng khác gì hạt bụi.

Mà thái cổ hắc long này trên người có chín xiềng xích to lớn, trong đó mỗi sợi xích thô to hơn trăm người ôm mới hết, xiềng xích cuối cùng là một móc sắt cực lớn, nó đâm sâu vào trong huyết nhục hắc long, cố định ở đó.

Móc sắc này tiếp xúc với da thịt thái cổ hắc long, dính đầy máu và thịt nát của hắc long, trải qua thời gian mười vạn năm, những huyết dịch này đã cứng lại và dày hơn một tầng, hơn nữa còn có màu nâu đen, ai nhìn qua cũng cảm thấy giật mình.

Lâm Minh hít sâu một hơi, dù hắn đã sớm nhìn thấy qua, hiện tại nhìn lại vẫn cảm thấy trong lòng có áp lực khó hiểu.

Mà hắc long nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt to đầy vẻ kinh ngạc và bi thống, nước mắt chảy ra, ánh mắt mơ hồ.

- Tiền bối, vãn bối đã trở về.

Lâm Minh khom người nói ra, hắc long chậm rãi mở đôi mắt to ra, đôi mắt này như hồ nước màu hổ phách, tản ra u quang nhàn nhạt trong bóng đêm, đặc biệt khiến người ta chú ý tới.

Trong nháy mắt hắc long mở mắt ra, hắc long ngừng thở, tâm tình của nó lúc này phức tạp, hơi có một chút sợ hãi, còn có bi thống và cảm xúc thân tình mạnh mẽ không cách nào xóa bỏ được...

- Hai trăm năm...

Hắc long từ từ nói ra, nhìn vào tính mạng của nó, nhìn vào tuổi thọ của long tộc thì hai trăm năm chẳng khác gì một cái nháy mắt, hai trăm năm của hắc long chỉ bằng mấy tháng của nhân loại mà thôi.

Sau đó nó nhìn qua Lâm Minh, diện mạo của Lâm minh đã cải biến và tu vị giảm nhiều, làm cho hắc long ngạc nhiên.

Nó nhìn qua nội thế giới của Lâm Minh, còn có khí tức sinh cơ bừng bừng và hồn lực thâm thúy, nó cảm nhận được tiềm lực vô cùng đáng sợ...

- Ngươi dường như đạt được tân sinh?

Hắc long không xác định lắm nên hỏi lại.

Lâm Minh gật đầu, nhưng trong lòng của hắn đang than một tiếng, hắn từ trong giọng nói của hắc long cảm nhận được khí tức và cảm giác được rõ ràng, hắc long hiện tại càng già nua hơn trước, tính mạng không còn nhiều, nhất định không cách nào khôi phục lại đỉnh phong năm đó.

Lâm Minh do dự một chút, vẫn quyết định nói rõ chuyện Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nói rõ cho hắc long.

- Long Tôn đại nhân, vãn bối đã từng tiến tới thái cổ vũ trụ, ở đó gặp được thái cổ thần tộc, sau đó vãn bối biết được tung tích Hỗn Nguyên tiền bối...

Nghe Lâm Minh nói, nội tâm hắc long có dự cảm không tốt, nó vẫn tiếp tục chờ Lâm Minh nói thêm.

Lâm Minh hít sâu một hơi nói ra, nói rõ những chuyện Hỗn Nguyên Thiên Tôn từng làm, còn có kết quả của Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Hắc long nghe xong, thật lâu không nói được cái gì.

Loại kết quả này có lẽ là kết cục tốt nhất cho Hỗn Nguyên, cũng là hy vọng Hỗn Nguyên muốn nhìn thấy.

Trong nội tâm hắc long có đủ trăm vị tạp trần, nó nhìn qua Lâm Minh, nhìn qua hậu đại của mình, trầm mặc hồi lâu.

Đột nhiên mi tâm của nó bắt đầu có hào quang tụ tập lại.

Bên trong Vạn Cổ Ma Khanh này, thiên địa nguyên khí trong không gian chung quanh đang tụ tập tại long giác của hắc long.

Thấy một màn này, trong nội tâm Lâm Minh cả kinh.

- Hắc long tiền bối, ngươi...

Từ trên người hắc long, Lâm Minh cảm nhận được tinh nguyên và huyết nhục tinh hoa trên người của nó đang tụ tập ngay mi tâm, trong lòng của hắn ẩn ẩn ý thức được cái gì đó, nói:

- Tiền bối, ngươi muốn làm cái gì?

Thời gian này mi tâm hắc long bắn ra một chùm tia sáng, trực tiếp tiến vào trong người Lâm Minh và hắc long, bị chùm sáng tắm rửa cho nên thân thể hắc long chấn động, nó kêu lên sợ hãi vài tiếng.

Nó chỉ cảm thấy một chùm sáng năng lượng ấm áp, khiến nó thoải mái muốn ngủ đi, nhưng mà nó ẩn ẩn cảm thấy không đúng cho nên cố gắng gượng chống lại hai mí mắt nhắm lại, nó từ từ nhắm mắt lại, muốn ngủ đi.

- Long Tôn đại nhân, ngài mang tính mạng tinh hoa của ngươi cho hắc long?

Trong nội tâm Lâm Minh khẩn trương, vốn là hắc long có tính mạng tinh hoa không nhiều, nó chỉ sợ càng sống không được bao lâu.

Thậm chí nó không chờ được Lâm Minh trưởng thành, có đầy đủ lực lượng đánh gãy chín sợi xiềng xích mà Thánh tộc bố trí năm đó.

Chương 2096: Một đời người một nhân sinh (4)

Hắc long không nói lời nào, mãi cho tới khi tính mạng tinh hoa của nó hắc long không hấp thu được nữa thì nó mới dừng lại.

Sau một khắc hắc long bị hào quang màu đen bao phủ, chìm vào trong hư không, bắt đầu ngủ say.

Làm xong tất cả, hắc long càng già nua đi nhiều, ánh mắt của nó càng ảm đạm, nó nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng hơi động đậy, làm ra biểu lộ cười khổ.

- Ta biết rõ ngươi đang suy nghĩ cái gì, ngươi đại khái hy vọng chờ khi ngươi có thể chống lại Thiên Tôn thì có thể mở khốn long tác ra, cứu ta ra ngoài.

- Kỳ thật... Ngươi không cần phí khí lực lớn như thế đâu... Ta bị khốn ở chỗ này đã quen rồi, khốn long tác đã xâm nhập vào trong ngũ tạng lục phủ ta mười vạn năm qua, khốn long tác đã giống như huyết nhục của ta rồi, đã là một phần thân thể của ta rồi, tác động tới tinh nguyên và huyết mạch của ta, mỗi khi cưỡng ép rút chúng ra, chỉ sợ ta cũng phải chết ngay lập tức.

- Nếu như không rút chúng ta, chúng sẽ từ từ xơi tái tính mạng của ta đi, cho tới khi tinh nguyên của ta tiêu tán mà chết.

- Dù sao cũng phải chết, ta không muốn chết mà không có chút ý nghĩa nào, Hỗn Nguyên muốn làm cái gì, lưu lại cái gì, ta cũng như thế, ta muốn nhìn thấy huyết nhục của mình có thể bảo tồn trên thế gian này...

Hắc Long nói tới đây, ánh mắt yêu thương nhìn vào tiểu hắc long đang chìm vào sâu trong hư không, mở miệng nói:

- Chiếu cố nó giúp ta, nó là tính mạng của ta kéo dài đấy...

Hắc long nói câu sau cùng, xúc động nội tâm Lâm Minh, bởi vì câu này hắn đã từng nói qua...

Năm đó hắn bị Phiêu Vũ đuổi giết, gần như thập tử vô sinh, hắc đã dặn dò Tiểu Ma Tiên chiếu cố hài tử trong bụng của mình, đó là tính mạng của hắn kéo dài...

Đây là phản ứng bản năng của người ta khi lâm vào tuyệt cảnh.

Người luôn không cam lòng với tử vong.

Nhưng mà người thì vẫn phải chết.

Thời điểm người ta gần chết, liền hy vọng có thể lưu lại cái gì đó, lúc hai mắt nhắm lại có thể tự nói với mình, ta còn có huyết mạch kéo dài trên thế gian này...

Loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, chính là "Tình thương của cha" và "Yêu thương của mẹ".

Cha mẹ yêu con chính là bởi vì con cái là tính mạng kéo dài và khát vọng tồn tại của bản thân.

Đây là tâm tư cực kỳ ích kỷ, nhưng mà nó lại cực kỳ yêu thương.

Cha mẹ yêu con không cầu hồi báo, bởi vì con cái còn sống tốt chính là hồi báo lớn nhất của cha mẹ.

Nhìn thấy hắc long ngủ say, nhìn thấy Long Tôn trong tình trạng kiệt sức, ba người đều cảm nhận được tính mạng và tử vong đang vây quanh nhau...

Hắn trầm mặc không nói gì, mà hy vọng của Long Tôn, mỗi hơn trăm năm Lâm Minh có thể dẫn hắc long tới Vạn Cổ Ma Khanh một lần, Lâm Minh đáp ứng, tuy hắn biết rõ như vậy sẽ rút ngắn tính mạng của hắc long, nhưng đây cũng là chấp niệm lớn nhất của Long Tôn.

Hắc long ngủ say ba ngày ba đêm, ba ngày sau Lâm Minh mang theo hắc long rời khỏi Vạn Cổ Ma Khanh, tiến tới Thiên Diễn đại lục...

Thời điểm Lâm Minh yên lặng quay trở về Thiên Diễn đại lục, trở lại rừng rậm thí luyện của Lâm thị thư viện thì thời gian đã trôi qua hai mươi lăm ngày, khoảng cách lịch lãm rèn luyện chấm dứt chỉ còn năm ngày nữa.

Một ngày này trong rừng rậm mưa to, rừng rậm nguyên thủy chính là như vậy, mưa to chính là mưa như trút nước.

Trong sương mù mênh mông, Lâm Minh gãi gãi đầu, hắn có ý định tiến vào rừng sâu, sau đó biên lý do vượt qua, nhưng mà lý do không dễ biên chút nào.

Thời điểm hắn đang nhức đầu vì tìm lý do, hắn lại phát hiện trong rừng rậm để cho đệ tử lịch lãm rèn luyện đã tràn ngập binh lính.

Đội ngũ binh lính này mặc áo giáp bạc thống nhất, mặc dù là mưa to tràn ngập rừng rậm nguyên thủy, bọn họ vẫn thân thủ tráng kiện, hành động như báo vồ mồi, vừa nhìn qua đã biết là binh sĩ tinh nhuệ.

Những binh lính này đều có tu vị ngoài Tiên Thiên kỳ.

Phải biết rằng võ giả Tiên Thiên kỳ đặt ở trong tông môn cũng có thể làm trưởng lão, nhưng mà tại Chu Tước thần quốc cũng chỉ có thể làm binh sĩ.

Đội ngũ binh sĩ này không phải đội ngũ bình thường, bọn họ là ngân giáp quân đội nổi danh của Chu Tước thần quốc, rất nhiều đệ tử tốt nghiệp Lâm thị thư viện đều tiến vào ngân giáp quân đoàn lịch lãm, cũng đã có không ít cường giả nổi danh đi ra.

Nhưng mà chi đội ngũ này chính là đội quân dòng chính của Lâm gia, cũng là một chi bộ đội bén như đao của Lâm gia.

Bình thường không dễ dàng sử dụng, mà bây giờ những người này không ngừng dùng thần thức tìm tòi khu rừng, bọn họ hô hoán "An hoàng tử", bọn họ đang tìm Lâm Minh nhiều ngày.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Minh lại đau đầu.

Có thể sử dụng ngân giáp quân đoàn cũng chỉ là phụ mẫu của hắn, bọn họ lo lắng an nguy của hắn cho nên mới phái ngân giáp quân đoàn ra.

Lâm Minh kiên trì lao ra khỏi rừng cây.

- An hoàng tử! An hoàng tử ở đây!

Có ngân giáp binh sĩ nhìn thấy Lâm Minh thì vui mừng, lớn tiếng la lên. Trong lúc nhất thời rất nhiều binh sĩ lao tới vây quanh Lâm Minh.

Một nam tử thân chiến giáp màu vàng, áo khoác tay ngắn và áo choàng đỏ đi tới, đôi mắt của hắn như hổ, thân cao tám thước, vai rộng.

Nam tử này chính là thủ lĩnh ngân giáp quân đoàn, Chu Dục Thiên.

Chu Dục Thiên là con rể Lâm gia.

Hắn thân có huyết mạch dị chủng, tại Thiên Diễn đại lục này xem như thiên phú đỉnh cấp, hắn xuất thân gia tộc nhỏ, sau khi tiến vào Lâm thị thư viện cs được thành tích vô cùng tốt. Sau đó tại Vũ Đạo trà hội lấy được vòng nguyệt quế, cối cùng được Lâm gia triệu làm phò mã.

Sau khi Lâm Minh và Lâm Hiểu Cáp phi thăng, phụ mẫu Lâm Minh sinh ra ba hài tử, Chu Dục Thiên kết hôn với nhị muội Lâm Bình của Lâm Minh.

- An hoàng tử, ngươi quá hồ đồ...

Nhìn thấy Lâm Minh bình an trở về, Chu Dục Thiên không nói cái gì cho tốt.

- An hoàng tử, ngươi không biết những ngày này lão phu nhân gấp tới mức cơm nước không ăn, sợ ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi cũng biết rừng rậm lịch lãm rèn luyện của Lâm thị thư viện rất nguy hiểm, trong nơi này có hung thú mà cao thủ

Thiên Mệnh Bảng cũng không thể đối phó nổi, về sau không thể lại như thế.

Chu Dục Thiên tiếc nuối rèn sắt không thành thép.

Trong nội tâm Lâm Minh hổ thẹn, bình thường hắn biểu hiện tính cách phản nghịch, chỉ sợ phụ mẫu cho rằng hắn nghịch ngọm, một mình chạy vào trong rừng sâu.

Lâm Minh đành phải nói xin lỗi.

Hắn bị ngân giáp quân đoàn đưa trở về, mà Lâm mẫu sau khi nhận được tin tức thì đứng ở giao lộ ngoài rừng rậm đón hắn, nàng không có ngồi trong xe ngựa, mà là đứng dưới xe lo lắng nhìn quanh.

Mưa to như trút nước, trên trời sét đánh ầm ầm, trên trán Lâm mẫu đã ướt sũng nước, tóc dính vào nhau, nàng đã quá sốt ruột.

Đúng như Chu Dục Thiên đã nói, những ngày này Lâm mẫu không ngủ ngon.

Mẫu thân trong thiên hạ đều là như thế, càng lo lắng cho con của mình thì càng dễ hỏng bét.

Chương 2097: Một đời người một nhân sinh (5)

Nhìn thấy mẫu thân đứng trong mưa, Lâm Minh đau lòng, hắn quá sốt ruột đi tìm Long Tôn, mà tuổi của hắn lại không thể đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện, thừa dịp có cơ hội ra ngoài lần này nên đi, không nghĩ tới mẫu thân lo lắng cho hắn thành ra như thế này.

Hắn chạy tới chỗ mẫu thân.

- An, lần này ngươi quá hồ đồ...

Lâm mẫu oán trách, tuy ngữ khí trách cứ nhưng mà ánh mắt của nàng tràn ngập ân cần.

- An, ngươi không có bị thương gì chứ?

Lâm Minh lắc đầu, hắn thầm hạ quyết tâm, đời này hắn sẽ sống với phụ mẫu cho tới cuối nhân sinh, ở cạnh hai người cho tới tuổi già...

...

Trường phong ba này chấm dứt, vốn Lâm Minh cho rằng chuyện này trôi qua rất nhanh.

Nhưng mà hắn không ngờ sự thật không như thế,

Bởi vì sự kiện này cho nên Lâm thị thư viện và Chu Tước thần quốc đều xuất hiện một ít lời đồn đãi.

Ý tứ chính đại khái là phu phụ Lâm thị quá nuông chiều Lâm An, mà bản thân Lâm An chính là phá gia chi tử và dã hài tử (con hoang), xuất thân đê tiện, không có chỗ dùng, buồn nôn nhất là hắn mỗi ngày trừ trốn học thì đi gây tai họa.

Lần này hắn đi vào trong rừng rậm lịch lãm rèn luyện chạy loạn, trực tiếp quấy nhiễu quá trình lịch lãm rèn luyện.

Nếu như đệ tử Lâm thị thư viện gặp chuyện không may trong quá trình lịch lãm rèn luyện, học viện căn bản không quản, sẽ quy kết là tử vong ngoài ý muốn, loại chuyện này mỗi năm Lâm thị thư viện tổ chức lịch lãm đều có vài người.

Nhưng mà Lâm An này mất tích hơn hai mươi ngày, trực tiếp làm Lâm thị gia tộc điều động ngân giáp quân đoàn tinh nhuệ đi tìm, hao tổn quân phí, hành động lớn, phá hư thí luyện của thư viện.

Trong nội tâm đệ tử thư viện vô cùng bất mãn, Lâm An tính toán là cái gì, hắn chẳng có chút quan hệ nào với Lâm gia, hắn chỉ là con hoang bị phụ mẫu thân sinh ném đi mà thôi.

Thiên phú, tu vị của hắn giống như người bình thường, nếu như là bình thường, hắn chẳng là cái thá gì cả.

Phụ mẫu Lâm thị lại nuông chiều kẻ lông bông như thế, mặc hắn làm xằng làm bậy, còn chẳng khiển trách hắn chút nào, ngược lại còn huy động nhân lực đi tìm hắn về.

Loại chính sách bất công này làm uy tín phu phụ Lâm thị bị ảnh hưởng.

Có người thậm chí còn nói lý, phu phụ Lâm thị dù sao cũng chỉ là dân chúng chưa thấy qua các mặt xã hội mà thôi, nếu không phải bọn họ may mắn sinh ra đứa con trâu bò là Lâm Minh, chỉ sợ bọn họ đã sớm hết tuổi thọ, hóa thành xương khô.

Cho dù hiện tại Lâm Minh đưa bọn họ ngồi vào vị trí này, trong tư tưởng dân chúng thì bọn họ không thích hợp can dự vào bất cứ chuyện gì của Chu Tước thần quốc, không có quyền lợi điều động quân đội của Chu Tước thần quốc, bọn họ nên tìm nơi dưỡng lão đi.

Những nghị luận này có người hữu ý vô ý truyền vào tai của Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày, hắn ở kiếp này chỉ muốn làm bạn với cha mẹ, hiếu kính bọn họ, hưởng thụ tình thương của cha và tình yêu của mẹ, lại cảm ngộ sinh tử luân hồi. (Vốn đoạn: hưởng thụ tình thương của cha và tình yêu của mẹ, ghi thành phụ mẫu nghe không hay, nên sửa lại)

Hắn không nghĩ cử chỉ vô tâm của hắn lại có người chỉ trích phụ mẫu hắn.

- Thật sự là nơi có người thì có tranh đấu, ta vốn không tranh quyền thế, không đoạt quyền lợi, không ngờ có người nhìn chằm chằm vào ta...

Lâm Minh có thể không quan tâm mình bị nghị luận gì, nhưng mà hắn không dễ dàng tha thứ cho kẻ gây chuyện cho phụ mẫu của hắn

Hắn có lẽ không cân nhắc thể diện của phụ mẫu hắn lúc trước, nhưng hành động của hắn đã khiến phụ mẫu bị không ít chỉ trích.

Hắn đi nhìn bảng xếp hạng của Lâm thị thư viện một chút, vì cổ vũ đệ tử tiến lên, sau núi của học viện lập một tấm bia trận pháp, trên đó khắc tên mỗi đệ tử ưu tú nhất lên đó.

Trừ chuyện đó ra, Lâm thị thư viện và Thất Huyền Vũ phủ là giống nhau, đều thiếp lập nhiều khảo hạch, mà mỗi lần khảo hạch đều có ghi chép, người bảo trì các ghi chép đều được đưa lên bản xếp hạng.

Bảng xếp hạng này mỗi ngày đều có đệ tử tới xem, thậm chí mỗi tháng có thể tới xem vài chục lần.

Mà Lâm Minh chưa bao giờ tới đây xem qua bao giờ.

Hắn hôm nay tới xem, trên đó có một cái tên mà hắn chú ý, người này tên là Tư Đồ Minh Nguyệt...

Nghe cái tên này, nữ hài có tên này lại nhiều lần xuất hiện trên bảng xếp hạng nhất, bởi vì nàng bảo trì vài ghi chép, thậm chí còn là người có ghi chép cao nhất trên bảng xếp hạng.

- Tư Đồ Minh Nguyệt?

Trong nội tâm Lâm Minh khẽ động, lai là họ Tư Đồ, Tư Đồ nhất mạch có nhiều người có dị chủng đan điền, thiên phú cực cao, chẳng lẽ...

Lâm Minh tùy ý hỏi một tên đệ tử đang xem bảng xếp hạng, nói:

- Tư Đồ Minh Nguyệt này là ai?

Đệ tử được hỏi dùng ánh mắt khó chịu nhìn qua Lâm Minh, nhưng mà hắn không dám không trả lời vấn đề của Lâm Minh, hắn nói:

- Ngươi ngay cả Tư Đồ Minh Nguyệt cũng chưa nghe qua... Nàng chính là đệ tử xuất sắc nhất gần đây, là muội muội của Tư Đồ Yêu Yêu, là cháu ngoại của Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Đệ tử này nói ra đã chứng thực suy đoán của Lâm Minh, quả nhiên là đúng thế.

Tư Đồ Yêu Nguyệt là thiên tài của Tu La thần quốc năm đó, nàng có tử cực đan điền, tinh thông hắc ám pháp tăc,s thiên phú đứng đầu thế hệ trẻ Tu La thần quốc.

Về sau Tu la thần quốc truy sát Lâm Minh tới tận Thần Khí nhất tộc, buộc Lâm Minh đổ đấu, trong tranh tài cuối cùng, Lâm Minh đụng phải Tư Đồ Yêu Nguyệt.

Tuy Tư Đồ Yêu Nguyệt là nữ tử, nhưng mà cầm đại hoang huyết kích kịch chiến với Lâm Minh, đánh khó phân thắng bại, cuối cùng Lâm Minh dựa vào luyện thể thuật đánh bại nàng.

Tuy lúc ấy Tư Đồ Yêu Nguyệt lớn tuổi hơn Lâm Minh nhiều, nhưng có thể làm được điểm này cũng đủ kiêu ngạo rồi.

Mà Tư Đồ Yêu Yêu chính là muội muội của Tư Đồ Yêu Nguyệt, nàng cũng có tử cực đan điền, năm đó Lâm Minh quay về hạ giới, nhìn thấy nàng đang đại chiến với Lâm Hiểu Cáp, kỳ thật Lâm Hiểu Cáp không thể áp chế Tư Đồ Yêu Yêu, cuối cùng dựa vào các loại bảo dược đánh vững căn cơ nên mới dựa vào sức chịu đựng thủ thắng, từ phương diện này đã nói rõ kỳ thật Lâm Hiểu Cáp đã bại trong tay Tư Đồ Yêu Yêu.

Hiện tại Tư Đồ Yêu Yêu có cả con gái, hơn nữa nhìn bộ dáng lại là tử cực đan điền, thiên tài của Tư Đồ gia tộc này quá nhiều, tử cực đan điền chính là các nàng được di truyền mà có.

Mà hắn và Tư Đồ gia tộc dường như có duyên phận quá nhiều...

Lâm Minh học tập tại Lâm thị thư viện, lời đồn đãi vẫn tiếp tục xuất hiện.

Nếu như Lâm Minh thả cảm giác ra sẽ nghe được rất nhiều người chỉ trích hắn.

Phu thân Lâm thị dung túng con nuôi làm xằng làm bậy, không phải là các loại nghị luận bình thường gì đó, lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn lan tràn tới vua và dân cả Chu Tước thần quốc.

Chuyện này làm Lâm Minh ngạc nhiên, hắn không cho rằng đây là chuyện lớn, nhưng mà có độc thủ ở sau màn khống chế hướng phát triển của dư luận.

Có người đang nhắm vào mình?

Chương 2098: Một đời người một nhân sinh (6)

Trong nội tâm hiện ra suy nghĩ này, mấy đời nhân sinh, hắn gặp qua không ít chuyện, dù sao thần quốc mạnh nhất Thiên Diễn đại lục, người cầm quyền có thể khống chế quyền lực lớn nhất cả đại lục, có thể chi phối tài nguyên phong phú, nếu như mình xuất hiện, chạm vào lợi ích của những người này, loại tình huống này diễn ra cũng hợp tình hợp lý.

Tình thế càng ngày càng phức tạp.

Nhưng mà thời điểm này trong triều có người đứng ra khống chế lời đồn đĩa, hắn bắt tay từ nhiều phương diện, làm cho lời đồn dần dần bình thường lại.

Tuy có người bất mãn với Lâm Minh, nhưng tóm lại vẫn không còn hiển nhiên như trước kia.

Người này chính là Đông Vương Lâm Tiểu Đông của Chu Tước thần quốc.

Lâm Tiểu Đông là huynh đệ thời thiếu niên với Lâm Minh, lúc ấy Lâm Minh chia tay Lan Vân Nguyệt thì Lâm Tiểu Đông chiếu cố Lâm Minh rất nhiều.

Về sau thành lập Chu Tước thần quốc, cơ hồ những người thân nhất của Lâm Minh, kể cả phụ mẫu, Lan Vân Nguyệt, Lâm Tiểu Đông đều tới đây.

Lâm Tiểu Đông được phong vương, khi hắn còn bé phụ mẫu buôn bán, ở phương diện kết giao người quyền mưu rất có thiên phú, tăng thêm hắn là huynh đệ của Lâm Minh, có quan hệ tương đối gần với Lâm Minh, trong triều rất ít có người dám đắc tội với hắn.

Thực lực của hắn không được, lại thu dưỡng một ít cao thủ khách khanh, bọn họ đều là Mệnh Vẫn Kỳ, thậm chí có người lăn lộn phong sinh khởi thủy trong triều, có được năng lực không nhỏ.

- Tiểu tử ngươi nên tranh giành chút thể diện cho phụ mẫu của ngươi a.

Lâm Tiểu Đông gặp Lâm Minh trong phủ đệ của mình, nện một quyền vào ngực Lâm Minh.

Hơn hai trăm năm qua, Lâm Tiểu Đông đã mập ra, dáng người của hắn vốn không cao. Mập mập như trứng gà, chỉ cái bụng đã to lớn, cúi đầu nhìn xuống không thể nhìn thấy ngón chân.

Hắn bảo dưỡng cũng không tệ, lấy ba phu nhân và hơn mười tiểu thiếp, không ít tiểu thiếp có nội tình tu luyện không kém.

Trừ chuyện đó ra, hắn còn có rất nhiều nha hoàn hầu hạ, trực tiếp tạo thành con nối dõi chất đống, có hơn bốn mươi nhi tử và hơn ba mươi con gái.

Hắn đấm một quyền vào ngực Lâm Minh, lại sờ đầu Lâm Minh, bộ dáng trưởng bối giáo huấn hậu bối, ánh mắt của hắn vốn không lớn, hơn nữa hắn lại béo, khi cười con mắt híp lại không thấy được, nhìn qua là bộ dáng gian thương mười phần.

Lâm Minh nhớ tới Lâm Tiểu Đông vốn là tiểu đệ đi theo sau mông của hắn, bây giờ thành trưởng bối của hắn, hắn gặp mặt còn phải gọi một tiếng "Đông thúc".

Đương nhiên Lâm Tiểu Đông gọi phụ mẫu Lâm Minh là đại bá và bá mẫu, bối phận không thể loạn, nhưng mà Lâm Tiểu Đông mới mặc kệ nhiều như thế, hắn không muốn gọi mao đầu tiểu tử như Lâm Minh là đại ca.

Lâm Tiểu Đông những năm qua rất nhiều cố Lâm Minh, cảm thấy Lâm An rất giống Lâm Minh năm đó.

Lâm Minh bị Lâm Tiểu Đông giáo huấn một trận, sau khi rời khỏi Đông Vương phủ, hắn tự nhiên không muốn phụ mẫu bị cuốn vào tranh đấu quyền lực, liền thu liễm một ít, bắt đầu chăm chỉ học tập.

Một ngày này, đệ tử Lâm thị thư viện bắt đầu tiến vào rừng rậm nguyên thủy khi trước lịch lãm, lần lịch lãm trước bị hủy nên rất nhiều người không cầm được thành tích.

Sau khi lịch lãm bắt đầu, rất nhiều người tốp năm tốp ba tiến vào trong rừng rậm, Lâm Minh lại đi một mình.

Hắn đi trong rừng rậm không có mục đích, tùy ý đánh chết một ít tiểu hung thú.

Trong rừng rậm này có rất nhiều hung thú cấp thấp, có đủ loại hung thú, đều có phân chia đẳng cấp, săn giết hung thú đẳng cấp khác nhau, có điểm đối ứng khác nhau, nếu có thể trong lần lịch lãm kiếm đủ thành tích, cho dù thông qua cũng chỉ được đánh giá đạt tiêu chuẩn.

Hằng năm trong lịch lãm có phân nửa là đủ thành tích, phần lớn là hài lòng, ưu tú chỉ có mấy người, mà đánh giá trác tuyệt vài năm mới có một người.

Vốn Lâm Minh định tìm đánh giá hài lòng và ưu tú là đủ rồi, như thế sẽ tăng thể diện cho phụ mẫu, cũng không quá mức kinh thế hãi tục.

Mà thời điểm này hắn nghe được tiếng rít gào vang vọng.

Ánh mắt của hắn nhìn xuyên thấu qua rừng nhiệt đới, nhìn thấy một thiếu nữ đang chém giết với một con độc thiềm mắt xanh.

Độc thiềm mắt xanh là một loại hung thú lợi hại nhất trong rừng rậm nhiệt đới này, đánh chết nó là điều kiện tất yếu để được đánh giá "Trác tuyệt".

Lâm Minh nhìn thấy thiếu nữ này, chính là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Trong lịch lãm rèn luyện mỗi năm có thể liên tục được đánh giá trác tuyệt cũng chỉ có mình Tư Đồ Minh Nguyệt.

Nàng rất giống Tư Đồ Yêu Nguyệt lúc trẻ, mặc một thân áo tím, tư thái cao gầy, hai chân thon dài thẳng tắp, làn da của nàng trắng nõn nà, hoàn mỹ không tỳ vết. Tuy biểu lộ của nàng lãnh đạm nhưng mà nàng cho người ta cảm giác không phải là băng sơn mỹ nhân không thể tiếp cận, mà là mang theo một cảm giác vũ mị yêu dị của yêu nữ, khiến người ta có cảm xúc khác thường,

Mặc dù đối chiến với độc thiềm mắt xanh, Tư Đồ Minh Nguyệt cũng vô cùng yên tĩnh, dường như dung làm một thể với cảnh vật chung quanh.

Lâm Minh và Tư Đồ nhất tộc có nhân quả không nhỏ, hắn tiêu diệt quốc gia của Tư Đồ Minh Nguyệt ---- Tu la thần quốc, thậm chí một ít trưởng bối của Tư Đồ Minh Nguyệt cũng vẫn lạc trong hạo kiếp đó.

Vốn a di và mẫu thân của Tư Đồ Minh Nguyệt là Tư Đồ Yêu Nguyệt, Tư Đồ Yêu Yêu đều là thiên chi kiều nữ của Tu La thần quốc, được cả thần quốc ủng hộ, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng.

Nhưng mà bởi vì Tu La thần quốc bị diệt, tỷ muội Tư Đồ Yêu Nguyệt không còn nơi nương tựa.

Từ thiên chi kiều nữ ở trên cao, đột nhiên biến thành hoàng nữ vong quốc cực khổ, thân phận chênh lệch quá lớn.

Tu La thần quốc có thể nói là tường đổ mọi người cùng đẩy, Tư Đồ Yêu Nguyệt và Tư Đồ Yêu Yêu bởi vì mỹ mạo và thiên phú nên bị một ít cường giả Thần Hải ngấp nghé, có người muốn thu các nàng, từ thời gian rất lâu lúc trước hai nàng cất bước rất gian nan.

Từ phương diện này mà nói, Lâm thị gia tộc và Tư Đồ gia tộc có ân oán không đội trời chung còn chưa đủ.

Từ sau khi trải qua một phen kịch chiến, rốt cuộc Tư Đồ Minh Nguyệt cũng đánh chết độc thiềm mắt xanh.

Trong rừng rậm u ám, toàn thân của nàng là máu và dịch nhờn màu xanh lá, ngực đang phập phồng, hiển nhiên đánh chết hung thú cường đại như thế khiến nàng tiêu hao không nhỏ.

Xoạt!

Tư Đồ Minh Nguyệt lại đâm ra một kiếm, đâm thủng trái tim độc thiềm mắt xanh, tránh nó còn chưa chết.

Sau khi xác định độc thiềm mắt xanh đã chết, nàng xoay người lại, lãnh đạm nhìn qua Lâm Minh, nàng đã sớm phát hiện Lâm Minh tồn tại, nhưng mà nàng không quan tâm, nàng ngồi xổm xuống xé bọc mủ màu xanh lá trên làn da độc thiềm mắt xanh, lấy ra một khối nội đan toàn là máu, đây là tín vật đánh chết hung thú.

Sau đó nàng lại nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh từ trong mắt Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn thấy một tia địch ý và xem thường.

Tư Đồ gia tộc những năm này tuy đã khuất phục, hơn nữa sai lầm năm đó đã chuộc tội, nhưng mà không thể không thừa nhận, nhân tài của Tư Đồ gia tộc xuất hiện lớp lớp, huyết mạch của bọn họ cực kỳ xuất chúng.

Chương 2099: Một đời người một nhân sinh (7)

Lâm Minh không biết trong nội tâm Tư Đồ Minh Nguyệt vẫn có một chấp niệm, chính là quốc gia của nàng bị Lâm Minh tiêu diệt, nàng tự nhiên cũng hận Lâm thị gia tộc, nhưng mà nàng không có khả năng đả đảo Lâm thị gia tộc, cho nên muốn chính diện đánh bại dòng chính của Lâm thị gia tộc tranh một hơi cho Tư Đồ gia tộc.

Phải biết rằng năm đó Tư Đồ Yêu Nguyệt và Tư Đồ Yêu Yêu một bại trong tay Lâm Minh, một bại trong tay Lâm Hiểu Cáp.

Đều là Lâm gia áp chế.

Nhưng mà chờ tới lúc Tư Đồ Minh Nguyệt xuất thế, muốn đánh bại đệ tử Lâm thị gia tộc, tranh giành một hơi cho mẫu thân, Lâm thị gia tộc nhân tài tàn lụi, có cảm giác không chịu nổi một kích.

Lâm gia trừ Lâm Minh và Lâm Hiểu Cáp ra, gia tộc không còn xuất hiện nhân tài nào khác, dù có được tài nguyên ủng hộ, đệ tử Lâm thị gia tộc quá bình thường.

Tư Đồ Minh Nguyệt chiến không thể chiến, có cảm giác một quyền đánh vào không trung.

Vốn nàng còn ôm hi vọng lâm An này lợi hại hơn, cảm thấy tên nàm giống Lâm Minh phi thăng Thần Vực năm đó, cho nên phải có thiên tư trác tuyệt mới đúng.

Bản thân nàng không có khả năng đánh bại Lâm Minh, có thể đánh bại Lâm An cũng được, dù sao có người nói Lâm An là Lâm Minh chuyển thế.

Nhưng mà nàng lại thất vọng lần nữa, Lâm An này căn bản là thiếu gia bất cần đời, bao cỏ mà thôi, làm cho nàng không có nửa phần hứng thú tranh hơn thua.

Tư Đồ Minh Nguyệt thu hồi nội đan trong tay, quay đầu định rời đi, lúc này trong lòng Lâm Minh khẽ động, nhìn vào sâu trong rừng.

Tư Đồ Minh Nguyệt còn không có cảm giác được, nhưng mà Lâm Minh lại phát hiện hào khí khác thường.

Có hung thú cao cấp ở gần đây.

Hung thú cao cấp bực này xuất hiện trong rừng rậm nguyên thủy nơi đây, đối với đệ tử Lâm thị thư viện mà nói tuyệt đối là tai nạn.

Theo lý thuyết Lâm thị thư viện tuyệt đối không xuất hiện sai lầm này, thả hung thú đáng sợ như thế vào rừng rậm thí luyện.

Tại sao có thể như thế?

Trong chuyện này có một chút không đúng.

Tốc độ hung thú cực nhanh, khoảng cách này sư phụ âm thầm thủ hộ cho mình phải phát hiện tình huống mói đúng, nhưng mà vì sao bọn họ không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ...

Lâm Minh nhíu mày, cảm giác quét qua, hắn phát hiện một chuyện, chuyện này khiến nội tâm của hắn trầm xuống.

Tinh thần lực của Lâm Minh vô cùng cường đại, cường đại tới mức nhẹ nhõm xuyên qua tinh thần chi hải của hung thú, vì vậy có thể ở trong tinh thần chi hải của hung thú nhìn thấy tinh thần lạc ấn của võ giả.

Cũng nói đúng hơn, hung thú cao cấp này là khế ước thú của võ giả, là bị võ giả khống chế.

Có người âm thầm thao túng hung thú ẩn nấp vào trong rừng rậm này giết người.

Mà bây giờ nhìn phương hướng hung thú tiến tới, chỉ có thể là giết hắn hoặc là giết Tư Đồ Minh Nguyệt, rốt cuộc là giết ai? Lâm Minh kết hợp phong ba lời đồn lúc trước, hắn nhanh chóng đoán ra...

- Thì ra là có người muốn hại ta, là lo lắng phụ mẫu ta quá nuông chiều ta, mang tài nguyên trân quý của Chu Tước thần quốc cho ta, cuối cùng thậm chí là giao quyền lực cả thần quốc cho ta sao?

Nghĩ tới những chuyện này, trong nội tâm Lâm Minh cười lạnh, phụ mẫu hắn tự nhiên được uy vọng của hắn lưu lại lúc trước bảo hộ, không người nào có thể động tới bọn họ được.

Nhưng có người lợi dụng phụ mẫu của mình không hiểu công pháp vũ kỹ, cũng không hiểu quyền mưu, chậm rãi thao túng triều chính, ảnh hưởng quyết định phụ mẫu mình.

Thậm chí bọn họ có thể thông qua phương thức ẩn nấp đạt được quyền lực từ tay phụ mẫu Lâm Minh, tước quyền lực phụ mẫu hắn.

Hơn nữa dù sao phụ mẫu của hắn chỉ là phàm nhân, dù có được nhiều linh đan diệu dược ủng hộ, cũng chỉ sống được hai ngàn năm, đợi tới lúc phụ mẫu buông tay nhắm mắt, thần quốc mênh mông này rơi vào tay của ai?

Đây là vấn đề nghiêm trọng, liên quan tới lợi ích lớn như thế, tự nhiên là có người muốn phân một chén canh.

Trong nội tâm Lâm Minh sinh ra suy nghĩ này, đầu hung thú cao cấp kia đã tới gần.

Tư Đồ Minh Nguyệt vốn đã đi mười bước, đột nhiên thân hình của nàng chấn động, tự nhiên quay người lại nhìn vào một hướng của rừng rậm, sau đó biến sắc.

- Ly Hỏa Ngô Công!Trong rừng rậm này xuất hiện hung thú cao cấp như thế?

Tư Đồ Minh Nguyệt hoa dung thất sắc, Ly Hỏa Ngô Công này có thể đánh chết cường giả Mệnh Vẫn Kỳ, mà Tư Đồ Minh Nguyệt mới mười mấy tuiooir mà thôi, còn chưa tới Tiên Thiên Kỳ, thực lực chênh lệch quá lớn, bản thân nàng căn bản chưa đủ nhét kẽ răng của Ly Hỏa Ngô Công.

- Ngu ngốc! Đứng đó chờ chết sao?

Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn thấy Lâm Minh còn ngây ngốc ở đó, lập tức giận dữ. Nàng đánh ra một cây roi dài, trực tiếp trói Lâm Minh lại, hai tay vung lên mang theo Lâm Minh cùng bay đi, hai người nhanh chóng chui vào bụi cỏ.

- Không muốn chết thì đừng nhúc nhích.

Tư Đồ Minh Nguyệt một tay đè Lâm Minh xuống, sợ tên ngốc này bạo lộ vị trí của bọn họ. Hơn nữa nàng suy đoán Lâm Minh căn bản không biết xảy ra cái gì, thậm chí Lâm Minh nhìn thấy Ly Hỏa Ngô Công còn không có nhận ra, loại chuyện này xảy ra trên người kẻ không học vấn không nghề nghiệp là bình thường, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Nàng nhanh chóng dùng chân nguyên truyền âm cho Lâm Minh, sau đó cong ngón tay trái búng một cái, một viên đạn tín hiệu bay lên trời.

Đây là tín hiệu cầu cứu của đệ tử Lâm thị thư viện, dù sao lão sư phụ trách cứu viện có hạn, một khi xảy ra tình huống nguy hiểm, đệ tử có thể thông qua đạn tín hiệu cầu cứu.

Tư Đồ Minh Nguyệt không trông cậy mình có thể chạy thoát khỏi Ly Hỏa Ngô công, lại càng không mong tốc độ của mình nhanh hơn Ly Hỏa Ngô Công. Biện pháp duy nhất của nàng là nhanh chóng nấp đi, gửi hy vọng vào những lão sư chạy tới cứu viện hoặc là Ly Hỏa Ngô Công chỉ đi ngang qua đây, như vậy bọn họ có thể sống sót.

Nhưng mà thời điểm này đột nhiên nội tâm Tư Đồ Minh Nguyệt mát lạnh, nàng như rơi vào trong hầm băng.

Đạn tín hiệu nàng bắn lên trời vỡ vụn, sau đó tàn phiến đạn tín hiệu này bị hắc ám thôn phệ, trực tiếp tan thành mây khói.

- Chuyện này...

Toàn thân Tư Đồ Minh Nguyệt lạnh như băng, loại biến hóa này là có người ác ý dùng hắc ám ý cảnh làm ra, thôn phệ tất cả, chỉ có hắc ám ý cảnh mới có thể khiến đạn cứu viện tan biến không còn lại mảnh vỡ.

Đột nhiên nàng ý thức một chuyện đáng sợ, khả năng này làm cho nàng hít thở không thông.

Có người muốn giết nàng hoặc là Lâm Minh, hắn trà trộn vào trong đội ngũ đệ tử thí luyện của Lâm thị thư viện, lại âm thầm sai kiến Ly Hỏa Ngô Công tới giết nàng hoặc Lâm Minh, sau đó công bố ra ngoài là bọn họ chết trong thí luyện, như thế càng hợp với tình cảnh của thí luyện.

Người này vô cùng có khả năng là cao thủ của Lâm thị thư viện.

- Chúng ta chạy mau!

Tư Đồ Minh Nguyệt nhanh chóng nói ra, hiện tại tay của nàng đã đổ mồ hôi lạnh, nàng đã đoán được, mặc kệ mục tiêu là ai, kết quả sẽ là giết người diệt khẩu, hai người bọn họ đều phải chết.

Chương 2100: Một đời người một nhân sinh (8)

Mà Tư Đồ Minh Nguyệt nói ra lời này, một con rết toàn thân đỏ hồng đã xuất hiện trước mặt.

Con rết đáng sợ này cao chừng mười trượng, toàn thân có hỏa diễm thiêu đốt, giáp xác nóng rực, hai cái càng sắc bén mở rộng, những nơi nó đi qua những đại thụ cao lớn bị chặt đứt như rơm rạ.

Tốc độ của nó quá nhanh, nhanh tới mức khiến người ta tuyệt vọng, nó vừa xuất hiện đã không dừng lại chút nào, trực tiếp lao thẳng về phía Lâm Minh và Tư Đồ Minh Nguyệt, hai cái càng nóng và có độc như trường thương đâm thẳng tới.

Trong nháy mắt Tư Đồ Minh Nguyệt cảm giác tử vong chưa bao giờ gần như hiện tại.

Cảm giác tuyệt vọng, nàng cắn chặt răng, dùng hết khí lực toàn thân chém ra một kiếm, một kích này nàng căn bản không mang theo chút hy vọng nào, thậm chí còn không trông cậy lưu lại một chút dấu vết trên giáp xác con rết, chỉ là nàng không cam lòng, phản ứng bản năng khi tuyệt vọng và tức giận.

Nàng chẳng lẽ cứ chết ở chỗ này?

Bị chết không minh bạch, thậm chí là ai giết mình, vì mục đích gì giết mình cũng không rõ ràng?

Mẫu thân rất đau lòng đúng không?

Trong nháy mắt này, trong đầu Tư Đồ Minh Nguyệt hiện ra đủ loại ý niệm, nàng trơ mắt nhìn qua lưỡi hái tử thần tới gần, giống như trường thương đâm vào ngực của nàng, cũng cảm thấy một kiếm của nàng mềnh yếu vô lực tới mức đáng thương bổ vào trán Ly Hỏa Ngô Công.

Nàng có thể nghe được tiếng trái tim bị đâm thủng, âm thanh máu tươi phun ra như suối, nhưng mà trong nháy mắt này chuyện nàng tưởng tượng không xảy ra.

Nàng bay bổng lên, một kiếm chém vào trán Ly Hỏa ngô Công lập tức bộc phát lực lượng không thể tưởng tượng, giống như một kiếm cực kỳ huyền diệu tỏa ra thần quang sáng ngời.

Đây là...

Tư Đồ Minh Nguyệt mở to hai mắt, Ly Hỏa Ngô Công bị một kiếm của nàng đâm thủng trán, giáp xác của nó mềm như đậu hủ.

Một đạo kiếm khí hình bán nguyệt mạnh mẽ chưa từng có, trực tiếp chém thẳng qua thân hình dài hơn mười trượng của Ly Hỏa Ngô Công.

Ly Hỏa Ngô Công lao tới cực nhanh, trong khoảng khắc giống như bị cánh tay lớn nắm chặt giữa không trung.

Sau đó một đạo kim sắc quang mang kéo dài từ đầu tới chân Ly Hỏa Ngô Công, sau một khắc thân thể Ly Hỏa Ngô Công bị vỡ ra, bị chém thành hai nửa.

Ba! Ba!

Ly Hỏa Ngô Công bị chém thành hai nửa rơi xuống đất, kim quang biến mất, máu tươi nhuộm đỏ cả khu đất.

Có câu trùng chết trăm năm vẫn còn cương, Ly Hỏa Ngô Công bị chém thành hai nửa cũng nên còn một hơi, sau đó giãy dụa điên cuồng, đây mới là thời điểm uy hiếp lớn nhất.

Thế nhưng mà một kiếm của Tư Đồ Minh Nguyệt chém nó, Ly Hỏa Ngô Công chết rất trực tiếp, không còn nửa phần sinh cơ, ngay cả động cũng không động đậy.

Nhìn thấy cảnh này, Tư Đồ Minh Nguyệt mở to mắt ra nhìn, nàng há to miệng ra, không dám tin nhìn qua cảnh này.

Tình cảnh trước mắt giống như mình chém giết đã chém giết một con Ly Hỏa Ngô Công mạnh hơn cả cường giả Mệnh Vẫn Kỳ, đương nhiên không phải, bởi vì nó không có khả năng xảy ra.

Mà nơi phát ra của lực lượng vừa rồi hình như là sau lưng nàng, đột nhiên nàng quay đầu nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh hiện tại đứng cách Tư Đồ Minh Nguyệt ba thước, trên mặt hắn không nhìn thấy chút bối rối nào cả, hắn cực kỳ trấn định, trên sắc mặt chỉ có một chút... Âm trầm!

Hai mắt của hắn thâm thúy như hàn đàm, khiến ai nhìn vào cũng rét lạnh tâm can, sợ hãi bao phủ toàn thân.

Loại rét lạnh này giống như xuất phát từ tức giận, có khả năng là từ nguyên nhân khác, nhưng nó tuyệt đối không phải sợ hãi.

Vừa rồi đối mặt Ly Hỏa Ngô Công có thể đánh chết cường giả Mệnh Vẫn Kỳ, nhưng mà thiếu niên này hoàn toàn không sợ hãi chút nào cả.

Không biết vì sao, Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn qua Lâm Minh lại có chút bất an, nàng vốn không tin tưởng chuyện này, bởi vì nghĩ tới lại biến thành kẻ ngu ngốc, một tên thiếu gia hoàn khố, làm xằng làm bậy vì sao có biểu lộ trấn định như vậy?

Nàng thậm chí có cảm giác này, trên người Lâm An hình như che dấu bí mật kinh thiên nào đó.

Lần tập kích này hiển nhiên là nhắm vào Lâm An, không phải là nàng.

Nhưng mà bọn họ xuất động hung thú cường đại như thế, không thể đánh chết Lâm An, rốt cuộc là lực lượng kia xuất phát từ tay của ai?

Sẽ không phải tới từ tay... Lâm An chứ?

Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn qua Lâm An, nàng dù thế nào cũng không tin tưởng một Lâm An còn trẻ hơn nàng lại có năng lực chém giết

Ly Hỏa Ngô Công, nó quá không hợp lẽ thường.

Thời điểm này đột nhiên trong rừng vang lên tiếng "Xoạt xoạt", hai mươi tiếng vang yếu ớt vang lên, nếu không cẩn thận nghe thì không cách nào phát hiện ra.

Là ai?

Trong lòng Tư Đồ Minh Nguyệt căng thẳng, có người, hon nữa còn là cao thủ!

Nhưng mà nàng lại cảm giác được, người âm thầm ẩn nấp kia không phải ở gần bọn họ, mà là cách thật xa.

Đúng, người dùng hắc ám ý cảnh hủy diệt đạn tín hiệu của nàng, thậm chí có thể là lão sư của Lâm thị thư viện.

Bọn họ tham gia vào lần ám sát này, sau khi thất bại đã bỏ trốn.

Tuy bọn họ không đoán được thứ gì đã giết Ly Hỏa Ngô Công,m nhưng mà không hề nghi ngờ, có thể dễ dàng chém giết Ly Hỏa Ngô Công, tất nhiên có thể giết bọn họ dễ dàng.

Bởi vì bọn họ không mạnh hơn Ly Hỏa Ngô Công.

- Bọn chúng trốn...

Tư Đồ Minh Nguyệt không biết nên làm thế nào, chỉ nhìn về phía Lâm Minh, tự nhiên nàng không ngăn được, nàng muốn nhìn Lâm Minh có thể lấy ra thứ gì đó hoặc là nên có hành động phù hợp.

Lâm Minh nhíu mày nhìn Tư Đồ Minh Nguyệt.

- Ngươi còn không mau đi đi, đứng ngây ngốc ở đó làm cái gì? Chờ bọn chúng triệu tập viện binh tới giết ngươi diệt khẩu sao?

Lâm Minh nói câu này như một chậu nước lạnh tưới vào người Tư Đồ Minh Nguyệt.

Ngay vào mấy hô hấp trước, nàng còn tức giận và mắng Lâm Minh

"Ngu ngốc! Đứng đó chờ chết sao?". Trong nháy mắt sau đã bị Lâm Minh trả lại.

Lâm Minh không nói sai, tình thế hiện tại không rõ, nhanh chóng rời khỏi đây tìm cứu viện mới là vương đạo, ở đây có khả năng bị đối phương công kích, thập phần nguy hiểm.

Nàng vừa muốn trốn, quay người nhìn về phía Lâm Minh, muốn hỏi Lâm Minh tìm kiếm cứu viện, tìm ai mới tốt, dù sao hiện tại tình huống phức tạp, Tư Đồ Minh Nguyệt không rõ ai là người tốt, ai là người xấu, vạn nhất chui đầu vào lưới thì chết oan ngay.

Nhưng mà nàng vừa quay đầu đã phát hiện, vào thời điểm nàng quay người thì Lâm Minh đã biến mất...

- Lâm An... Lâm An đâu rồi?

Tư Đồ Minh Nguyệt không thể tin nhìn qua nơi Lâm Minh biến mất, chỗ đó chỉ còn lại cỏ xanh và bụi cỏ lung lay theo gió, khí tức thuộc về Lâm Minh đã biến mất.

Tư Đò Minh Nguyệt ngẩn người, nàng vừa quay người lại, nhưng mà chỉ một hô hấp đối với võ giả dưới Hậu Thiên Kỳ mà nói, không có khả năng có tốc độ nhanh như vậy, cũng không có động tác nhẹ như vậy, rời khỏi khiến nàng không phát hiện ra.

Loại cảm giác này giống như Lâm Minh trực tiếp thuấn di rời đi.

Hắn sao có thể làm được?

Tư Đồ Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, đúng lúc này nàng nghe được sâu trong rừng có tiếng kêu sợ hãi vang lên.

...

Chương 2101: Một đời người một nhân sinh (9)

Trong rừng rậm hắc ám, Tống Đinh đang chạy trốn, bên tai hắn tiếng xé gió vù vù, cảnh sắc rừng rậm lướt nhanh ra phía sau hắn.

Hắn là lão sư Lâm thị thư viện, tu vị Mệnh Vẫn Kỳ, hắn bị một người thần bí đáp ứng chỗ tốt phi thường mê người, có ý định gia hại Lâm Minh.

Hơn nữa không cần hắn động thủ, người thần bí sẽ sử dụng Ly Hỏa Ngô Công chém giết Lâm Minh, đối mặt với hung thú cao cấp như Ly Hỏa Ngô Công, Tống Đinh không phải là đối thủ, cho dù thất thủ không thể bảo hộ Lâm Minh hắn cũng không chịu tội quá nhiều.

Vốn tưởng rằng chuyện này vô cùng nắm chắc, hơn nữa hại một Lâm An không được ưa thích, là con nuôi không nên thân, Tống Đinh không có cảm giác áp lực quá lớn.

Nhưng mà dưới tình huống nắm chắc như thế, Ly Hỏa Ngô Công đột nhiên bị Tư Đồ Minh Nguyệt phanh thây.

Tống Dinh phán đoán đầu tiên chính là có đại năng Thần Hải âm thầm bảo hộ Lâm An, Tống Đinh không cách nào tưởng tượng nổi. Tại sao có cường giả Thần Hải âm thầm để bụng kẻ quần là áo lượt như Lâm An này, nhưng sự thật bày ra trước mắt, hắn chỉ có thể bỏ trốn, nếu không người thần bí Thần Hải kia sẽ giận chó đánh mèo.

Hắn đang kinh hồn táng đảm, tốc độ đạt tới tận cùng, mà thời điểm này cách mười trượng hướng hắn trốn, hư không đột nhiên bị xé rách, một thiếu niên sắc mặt lạnh lùng đạp không hiện ra, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tống Đinh.

Biến hóa đột nhiên này khiến Tống Đinh kinh hồn táng đảm.

Xé rách hư không, thuấn di tới trước mặt của mình, đây là thủ đoạn bực nào?

Tại hạ giới này xé rách hư không cũng không khó, nhưng mà võ giả Thiên Diễn đại lục lý giải không gian pháp tắc còn không có đạt tới bước này.

Đột nhiên thân hình Tống Đinh dừng lại, khí huyết toàn thân vận chuyển cuồn cuộn, hắn thấy rõ người thần bí xuất hiện trước mặt của mình, Tống Đinh mở to mắt ra, gương mặt vặn vẹo khó hiểu, biểu hiện ngũ vị tạp trần.

- Ngươi... Vì sao là ngươi...

Tống Đinh không thể tin nổi, thiếu niên này chính là Lâm An, hai mắt của hắn thâm thúy như hàn đàm, đủ để đông cứng linh hồn của Tống Đinh, ánh mắt căn bản không thuộc về thiếu niên này, không thuộc về thiếu niên mười lăm tuổi.

Xé rách hư không thuấn di xảy ra trên người thiếu niên, chẳng lẽ Ly Hỏa Ngô Công vừa rồi bị thuấn sát cũng là Lâm An âm thầm động thủ? Hắn làm sao có được thực lực như thế?

Trong lúc nhất trong suy nghĩ trong đầu Tống Đinh đảo loạn, một kẻ gây tai họa hay trốn học, bất cần đời, thành tích rối tinh rối mù, mà Lâm An trước mặt ánh mắt lạnh lùng, toàn thân tỏa sát khí như ma thần, hai Lâm An không ngừng trọng điệp lên nhau.

Tống Đinh có cảm giác mình sắp sụp đổ, loại chuyện hoang đường này làm sao có thể xảy ra? Một thiếu gia quần là áo lượt vì sao có thể thâm tàng bất lộ? Hơn nữa dù thiên phú của hắn có cao thì tuổi cũng là hạn chế trí mạng!

- Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?

Tống Đinh cảm giác Lâm Minh trước mặt chính là ác ma đang ẩn nấp.

Nhưng mà thời điểm này Lâm Minh vươn tay ra bóp cổ Tống Đinh, Tống Đinh không thể động đậy, thân thể của hắn bị không gian pháp tắc giam cầm.

- Ai sai sử?

Giọng của Lâm Minh giống như từ cửu u địa ngục vọng ra, làm cho toàn thân Tống Đinh rét run lên.

- Không... Không biết... Ly Hỏa Ngô Công kia... Không, không phỉa khế ước thú của ta đâu...

Tống Đinh bị dọa vỡ tim, bị không gian giam cầm khiến hắn không dám phản kháng Lâm Minh, mà hắn thật sự không biết kẻ nào sai sử mình, toàn thân người nọ bao phủ trong áo choàng đen.

Lâm Minh cười lạnh, nói:

- Không cần nói, ta tự mình tìm!

Hai mắt Tống Đinh mơ hồ, vẻ mặt nhăn nhó, hắn tới chết cũng không dám tin mình bị thiếu niên mười lăm tuổi chém giết.

Lâm Minh thúc dục ma phương, lực lượng màu đen bao phủ tinh thần chi hải của Tống Đinh, tất cả trí nhớ của hắn bị hút đi, toàn bộ chảy vào trong hồn hải Lâm Minh.

Lâm Minh nhanh chóng tìm được tin tức cần tìm, trong trí nhớ của Tống Đinh, đối phương bao phủ toàn áo choàng đen, thân hình cao lớn.

Hắn cho Tống Đinh một viên đan dược, giúp Tống Đinh có thể đột phá cảnh giới Mệnh Vẫn tiếp theo, về phần đối phương là kẻ nào, Tống Đinh hoàn toàn không biết rõ, hắn chỉ biết nếu giết Lâm Minh, như vậy hắn còn có chỗ tốt khác lớn hơn.

Lâm Minh cười lạnh, tiện tay ném thi thể Tống Đinh sang một bên, sau đó hắn xé rách hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Lâm thị thư viện phái ra hai người âm thầm bảo hộ, đương nhiên Lâm Minh sẽ không bỏ qua cho tên còn lại.

Xoạt!

Một cây thương màu đen xuyên qua hư không, lão sư trung niên đang dùng tốc độ nhanh nhất thoát đi, trực tiếp bị thương mang xuyên qua cổ họng.

Hắn không tin nhìn thấy cổ của mình phun máu tươi như suối, hắn rơi xuống đất đụng gãy vài cây đại thụ.

Lâm Minh đi xuống, tìm tòi hồn hải lão sư này, cũng không tìm được tin tức đáng giá gì cả.

Lâm Minh nhíu mày, hắn nhớ kỹ tinh thần lạc ấn của tên cường giả điều khiển Ly Hỏa Ngô Công, chỉ cần đụng phải tên chủ nhân con Ly Hỏa Ngô Công kia thì hắn sẽ nhận ra ngay.

Nhưng mà hiện tại tu vị hắn chưa đủ cao, không cách nào dùng cảm giác bao phủ toàn bộ Chu Tước thần quốc, nếu không có thể tìm ra đối phương trong biển người mênh mông.

Hắn biết rõ cách làm vừa rồi đã đánh rắn động cỏ, nhưng mà hắn không quan tâm.

Đúng lúc này nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn cảm giác thân ảnh thiếu nữ áo đen tiềm hành trong rừng rậm, nàng nắm chặc kiếm trong tay, ngừng thở, cảnh giác quan sát bốn phía.

Nàng là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Sau khi Lâm Minh biến mất, nàng không có rời đi cầu viện, mà là dọc theo phương hướng hai lão sư chạy trốn, cẩn thận tiến lên.

Nàng muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì, cũng muốn biết thiếu niên thần bí có bí mật gì.

Lâm Minh nhíu mày, hắn nhìn qua thi thể trước người, biết rõ đột nhiên chết hai lão sư, chuyện này không dấu diếm được.

Hắn vung tay thu hồi thi thể này, sau đó xé rách hư không thu thu thể còn lại.

Hắn trở lại trước thi thể Ly Hỏa Ngô Công, ném hai thi thể này vào trong người Ly Hỏa Ngô Công, lại lấy hỏa diễm thiêu hai người thành tro bụi.

Xử lý xong tất cả, Lâm Minh lặng lẽ rời đi.

Thi thể hia người bị phát hiện nhanh chóng, bọn họ nhận định là Ly Hỏa Ngô Công chém giết, nhưng mà Ly Hỏa Ngô Công bị ai giết thì không biết.

Một ít tồn tại Thần Hải Kỳ xuất hiện trong rừng rậm, một kiếm chém giết Ly Hỏa Ngô Công, người này tới rừng rậm này làm cái gì?

Cường giả Thần Hải Kỳ của Chu Tước thần quốc tìm toàn bộ tư liệu có thể tra sau đó đi hỏi thăm những cường giả Thần Hải Kỳ ở các nơi, sau đó đạt được đáp án là không biết.

Giết chết Ly Hỏa Ngô Công, không phải người nào trong bọn họ, như vậy là ai?

Thí luyện chấm dứt.

Tư Đồ Minh Nguyệt đạt được thành tích trác tuyệt.

Lâm thị thư viện khánh công cho Tư Đồ Minh Nguyệt, rất nhiều đệ tử Lâm thị thư viện hâm mộ nàng, trong lúc nhất thời Tư Đồ Minh Nguyệt uy vọng lên cao, trở thành thần tượng của thế hệ trẻ trong Chu Tước thần quốc.

Chương 2102: Một đời người một nhân sinh (10)

Không biết có bao nhiêu người lấy lòng Tư Đồ Minh Nguyệt, cũng có rất nhiều thế lực lớn ý đồ lôi kéo Tư Đồ Minh Nguyệt, còn có rất nhiều hoàng tử thân phận hiển hách, người thừa kế thế lực lớn muốn cầu hôn Tư Đồ Minh Nguyệt.

Có thể lấy một mỹ nhân trong tương lai trở thành trợ lực lớn cho mình, chỗ tốt quá không thể tưởng tượng nổi.

Kết quả Tư Đồ Minh Nguyệt trở thành thiên chi kiều nữ chạm tay có thể bỏng của cả Chu Tước thần quốc, cơ hồ người hâm mộ nàng có thể vây một vòng chiểu trạch hắc ám tám ngàn dặm.

Danh tiếng này có thể so sánh với công chúa Lâm Hiểu Cáp của Chu Tước thần quốc những năm trước.

Nhưng mà Tư Đồ Minh Nguyệt không có nửa phần cảm giác hưng phấn, nàng là người biết rõ tình cảnh khi đó từ đầu tới cuối.

Nàng trơ mắt nhìn Ly Hỏa Ngô Công bị một kiếm của mình chém làm hai, cảnh này hiện ra rất rõ ràng trong đâu của nàng.

Trừ chuyện đó ra, nàng biết rõ hai lão sư bảo hộ Lâm Minh vào thời điểm Ly Hỏa Ngô Công bị chém giết đã bỏ chạy thật xa.

Nếu không có đoán sai, tiếng kêu thảm là một lão sư phát ra.

Hai người là cao thủ Mệnh Vẫn Kỳ, tốc độ chạy trốn cực nhanh, chỉ hai hô hấp đã bị người ta giết chết.

Mà Lâm Minh đồng thời biến mất cũng khiến Tư Đồ Minh Nguyệt liên tưởng khó tin.

Nàng đi tìm thi thể hai lão sư, không có tìm được.

Sau khi quay về nhìn thấy bên cạnh thi thể Ly Hỏa Ngô Công có hai đống tro tàn, điều này là có người cố ý làm ra, sau khi giết hai lão sư liền ngụy trang thành Ly Hỏa Ngô Công giết, kết quả người của Lâm thị thư viện bị lừa.

Tất cả rốt cuộc là ai làm? Là hắn sao?

Kết quả này hiện ra trong lòng Tư Đồ Minh Nguyệt, nhưng mà nàng không nói cho kẻ nào biết về chuyện Ly Hỏa Ngô Công và Lâm Minh.

Nhưng mà nàng lúc đi học tại Lâm thị thư viện, thời điểm tu luyện bình thường, hữu ý vô ý đi ngang qua khu vực Lâm Minh thường xuyên qua lại, đôi mắt phượng vô ý thức tìm tòi thân ảnh của hắn...

Mấy ngày này Tư Đồ Minh Nguyệt lại gặp Lâm Minh.

Đây là một buổi chiều ánh mặt trời sắp tàn, bên cạnh sườn núi có thiếu niên thần bí đang gối lên cánh tay của mình, nằm trên đồng cỏ, ngậm cọng cỏ xanh phơi nắng.

Hắn mặc cẩm y viện phục sạch sẽ mà quý giá, trên người treo vài món bảo khí trân quý, dung mạo của hắn thanh tú mà suất khí, tư thế thích ý lại lười biếng.

Hắn nằm đó như nam hài nhà bên, Tư Đồ Minh Nguyệt không cách nào liên tưởng tới thân ảnh của hắn khi ở trong rừng rậm hắc ám.

Nếu không phải hai lão sư thật sự chết đ, nàng thậm chí cho rằng khi đó là đang nằm mơ.

- Minh Nguyệt tỷ, ngươi cũng ở đây sao, thật là trùng hợp!

Ngay thời điểm Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn qua Lâm Minh, đột nhiên có giọng nói truyền tới, Tư Đồ Minh Nguyệt quay đầu lại, một thanh niên cẩm y chừng mười bảy mười tám tuổi đang cầm theo thanh kiếm, đi xuống giáo trường, hắn nhìn Tư Đồ Minh Nguyệt tươi cười.

Hắn là hoàng tử Đại Dã thần quốc, dùng thiên phú của hắn có hi vọng để được xác định là thái tử, ít nhất tương lai có thể thành thân vương, hắn vẫn có hảo cảm với Tư Đồ Minh Nguyệt.

Nhưng mà hắn không có quấn quít chặt lấy Tư Đồ Minh Nguyệt, mà là bảo trì khoảng cách thích hợp, làm cho người ta không tới mức phản cảm.

- Minh Nguyệt tỷ đang nhìn cái gì thế?

Thanh niên này nhìn thấy Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, hắn cũng nhìn sang.

Lâm Minh xuất hiện làm cho thanh niên nhíu mày, Tư Đồ Minh Nguyệt vì sao quan tâm tới tên quần là áo lượt này thế?

- Lâm An tên này hơi tà môn, nghe nói hai lão sư chết đi lúc trước đều là người bảo vệ hắn, hắn không có việc gì nhưng lão sư lại chết... Hơn nữa kỳ quái là hắn lại thông qua thí luyện, còn lấy được thành tích " hài lòng ", dùng trình độ của hắn thì có vấn đề.

Thanh niên này thấy Tư Đồ Minh Nguyệt nhíu mày không trả lời hắn.

Một khắc này trong lòng của nàng đột nhiên sinh ra suy nghĩ mà nàng vô cùng kinh hãi, Lâm An ở tuổi này ẩn giấu sâu như thế, mà thực lực chân chính của hắn lại hoàn toàn vượt qua lẽ thường...

Đây không thể dùng thiên tài để giải thích.

Hơn nữa tướng mạo của hắn giống người kia năm đó như vậy. Phải chăng có một loại khả năng, Lâm An thật sự là người đó chuyển thế?

Có suy nghĩ này nên Tư Đồ Minh Nguyệt hít khí lạnh, Lâm Minh nằm trên đồng cót đột nhiên xoay đầu lại, nhìn qua Tư Đồ Minh Nguyệt, ánh mắt của hắn giống như xuyên thấu tất cả, trên giáo trường này trong mắt hắn chẳng có gì bí mật.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Ba năm qua đi, Lâm Minh mười tám tuổi.

Ba năm này thực lực Lâm Minh phát triển như tên lửa.

Sau khi hắn đạt được tân sinh, vốn tinh hoa của hắn tích lũy xuống rót vào trong thân thể mới, chẳng những không có suy giảm, ngược lại còn tăng cường theo tân sinh.

Cho nên phương diện thân thể khí huyết Lâm Minh không cần tu luyện.

Mà nội thế giới của hắn cũng được cũng cố.

Tu vị của hắn rơi thẳng xuống đáy cốc, đan điền của hắn cũng là nội thế giới mà không phải Toàn Đan.

Cho nên Lâm Minh tu luyện không gặp vấn đề bình cảnh, chỉ cần năng lượng hợp lại trong nội thế giới, thế giới này sẽ vững chắc ở Thánh Chủ đỉnh phong cho Lâm Minh.

Lại nói pháp tắc càng không dùng, Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc khi chuyển sinh không có giảm bớt, ngược lại trong những năm này hắn có lĩnh ngộ mới.

Kể từ đó Lâm Minh tu luyện không tồn tại vấn đề căn cơ, căn cơ của hắn vô cùng vững chắc.

Hiện tại Lâm Minh tu luyện chính là tâm cảnh.

Trừ chuyện đó ra còn có tích lũy.

Hắn cần thời gian.

Một ngày này trong mật thất tĩnh tu của Lâm Minh, đột nhiên hắn mở mắt ra, cảm giác của hắn bao trùm cả Chu Tước thần quốc.

Chu Tước thần quốc lớn hơn Thiên Vận quốc không biết bao nhiêu lần, hiện tại hồn lực của Lâm Minh không ngừng tăng trưởng, rốt cuộc đã khôi phục đầy đủ.

Kể cả trận pháp, mật thất của Chu Tước thần quốc đều không thể ngăn cản cảm giác của Lâm Minh.

Trong lúc cảm giác của Lâm Minh hoàn toàn bao phủ, trong Chu Tước thần quốc có một ít cường giả Thần Hải cảm giác được, trong nội tâm bọn họ hơi động, cảm thấy trong nháy mắt vừa rồi có cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng mà tĩnh tâm cảm giác thì không có gì đặc biệt, cuối cùng chỉ quy kết là ảo giác...

- Năng lực của ta vẫn kém xa lúc trước.

Lâm Minh khẽ lắc đầu, dùng thực lực của hắn bây giờ diện tích bao phủ quá lớn, năng lực che dấu kém đi nhiều...

Nhưng mà hắn không nóng nảy, hắn mới mười tám tuổi, còn có rất nhiều thời gian.

Cảm giác bao trùm cả thần quốc, đồng dạng có thể giám thị hướng đi của nhiều người, tiêu hao tinh thần lực của Lâm Minh rất lớn, nhưng mà hắn kiên trì, đây là cách hắn rèn luyện hồn hải.

Lần trọng sinh này, Lâm Minh chú trọng tu tâm cảnh và tu hồn hải.

Hắn mỗi ngày đều bảo trì trạng thái như vậy, từ khi mới bắt đầu chỉ duy trì được mấy khắc (1 khắc = 15 phút), càng về sau duy trì được một canh giờ, hai canh giờ, thậm chí là bốn năm canh giờ. (1 canh giờ = 2 tiếng)

Lâm Minh không ngừng khiêu chiến cực hạn của bản thân, hắn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Chương 2103: Một đời người một nhân sinh (11)

Ba năm này phụ mẫu Lâm Minh không có bị chỉ trích nữa, thành tích của Lâm Minh trong thư viện từ từ tăng cao, từ dưới lên tới trung đẳng, đến trung thượng đẳng, thậm chí hiện tại từ từ tiếp cận thượng đẳng.

Mà bản thân Lâm Minh dung mạo tuấn tú, hai mắt của hắn tĩnh mịch mà sáng ngời, khí chất của hắn khiến người ta không nhìn thấu, khi thì thần bí, khi thì như ánh mặt trời, khi thì nội liễm, khi thì bén nhọn...

Năm thứ tư Lâm thị thư viện tổ chức kỳ thi cuối năm, Lâm Minh đạt được thành tích ưu tú, thậm chí có hai khảo hạch bị đánh vỡ ghi chép.

Chuyện này khiến người ta ngoài ý muốn, bọn họ không muốn thừa nhận Lâm Minh tiến bộ, nhưng mà không thừa nhận không được.

Cuối năm thứ tư, Lâm thị thư viện tổ chức thi đấu giữa các đệ tử, Lâm Minh đưa thân vào chung kết, đánh bại rất nhều đệ tử danh tiếng lớn của thư viện, đạt được thành tích thứ năm.

Tên của Lâm Minh được khắc vào bia đá xếp hạng của Lâm thị thư viện, chuyện này khiến phụ mẫu Lâm Minh cực kỳ cao hứng.

Lần thi đấu này ai cũng phải nhìn Lâm Minh bằng ánh mắt khác, mọi chỉ trích đều câm miệng.

Dù sao thực chiến mới là đánh giá chân thật nhất.

Lâm Minh có thể trong mấy năm ngắn ngủi, từ thiếu gia không nên thân biến thành kẻ gần với Tư Đồ Minh Nguyệt, đủ để chứng minh thiên phú của Lâm Minh đáng sợ.

Bởi như vậy nếu như Lâm Minh bảo trì tiếp, hắn sẽ càng ngày càng lợi hại, chậm rãi vượt qua rất nhiều người, cuối cùng là thành tựu Thần Hải.

Chuyện này rất khó lường.

Nếu như tương lai tương sáng, cộng thêm dung mạo xuất chúng của Lâm Minh, thế gia hiển hách, chuyện này khiến nhiều thiếu nữ trong thư viện âm thầm ái mộ Lâm Minh.

Một thiếu nữ chừng mười bảy tuổi, cực kỳ ngây thơ xinh xắn, các nàng thường ưa thích người ưu tú nhất, đẹp trai suất khí nhất, đồng thời cũng là nam hài tự tin nhất.

Mà Lâm Minh có cả mấy thứ này, cho nên kết quả càng hợp tình lý.

Thậm chí Lâm Minh đi trong thư viện, ngẫu nhiên gặp được thiếu nữ lớn gan, đi thẳng tới trước mặt Lâm Minh nhét lá thư màu hồng phấn vào trong tay hắn, sau đó đỏ mặt chạy đi.

Mở thư ra xem xét, thường là viết thư trên giấy thơm, thiếu nữ dụng tâm viết thành "Đồng tâm Phương Thắng Nhi".

Vừa mở ra xem, kiểu chữ xinh đẹp, viết mông lung như mối tình đầu, mang theo một tia ngượng ngùng, một tia rung động thanh xuân, còn có chờ mong và tâm tình khẩn trương của thiếu nữ...

Lâm Minh thu hồi những lá thư này xếp thành một chồng.

Hắn cũng cảm khái, thời gian còn trẻ hắn không nhìn được đám thiếu gia công tử của đại thế lực.

Những người này xuất thân quý giá, thiên phú siêu nhiên, thực lực xuất chúng, tướng mạo anh tuấn, bọn họ chính là con cứng của trời, chỗ tốt gì cũng bị bọn họ chiếm được.

Đối ứng với bọn họ, những nam nhân xuất thân hèn mọn, thiên phú khôn tốt, khuyết thiếu tài nguyên, thực lực bìn thường, thậm chí là tướng mạo xấu xí.

Mà các thiếu nữ xinh đẹp khi so sánh cả hai loại người này và chọn bạn trai, kết quả càng rõ ràng.

Dù sao cho dù không có được đám công tử để ý, các nàng cũng không đi tiếp thu đám nam nhân đau khổ truy cầu mình...

Đây là tình cảm lúc thanh xuân, Lâm Minh không thể không thừa nận, hắn hâm mộ đám quý tộc, hâm mộ bọn họ tiên y nộ mã, hâm mộ sinh hoạt thiếu niên lông bông.

Nhưng mà Lâm Minh thời điểm thiếu niên, tuy hắn không thuộc về nam nhân bị áp chế, nhưng mà không dính tới đám quý công tử, hắn cần không ngừng phấn đấu, không ngừng thúc dục bản thân, dùng quý tộc làm mục tiêu và vượt qua, đi phấn đấu hết mình.

Tuy hắn thành công, nhưng mà tính cách cũng trở nên trầm ổn lão thành, hắn mất đi rất nhiều thứ mới đổi lấy tất cả.

Cho tới ngày hôm nay, rốt cuộc Lâm Minh cũng cảm nhận được loại sinh hoạt này.

Trong Lâm thị thư viện này, hắn chính là công tử quý tộc, tất cả hắn có đều bị người ta hâm mộ, hắn cảm giác thiên tính thiếu niên bị đè nén năm xưa đã triệt để phóng xuất ra ngoài, giúp hắn cảm thấy khoan khoái không hiểu.

Trải qua hồng trần tẩy lễ, nhận sức nhân sinh chìm nổi.

Trên con đường võ đạo này, cũng có không ít tiền bối đại năng thời điểm gặp bình cảnh, đi vào trong hồng trần, lưu lạc chân trời xa xăm, trải nghiệm nhân sinh.

Bọn họ thông qua cảm ngộ như thế ý đồ đột phá ý cảnh, đạt tới tầng thứ cao hơn.

Hiện tại Lâm Minh cũng làm như thế.

Nhưng mà đám tiền bối đại năng không cách nào như Lâm Minh, chân chính trọng sinh.

Bọn họ ý đồ quên đi bản tâm, đi sắm vai trong phàm trần, nhưng kỳ thật là bị xem thường.

Mà Lâm Minh vì đủ loại nguyên nhân, dưới tình huống lâm vào đường cùng, không thể không cảm ngộ phàm trần, trọng sinh sống lại, vì vậy hắn thể ngộ phàm trần và nhân sinh càng triệt để hơn tiền bối đại năng.

Lại một năm qua đi, Lâm Minh hai mươi tuổi.

Bởi vì tu vị của hắn tiến bộ, hồn hải càng thâm thúy, cảm giác dài tới tám canh giờ, liên tục bao trùm Chu Tước thần quốc mà không mệt mỏi.

Nếu như trong nháy mắt Lâm Minh có thể cảm giác được một nửa Thiên Diễn tinh, từ Thiên Diễn đại lục kéo dài tới Thánh Ma đại lục.

Một ngày này Lâm Minh đang tu luyện cảm giác, hắn đột nhiên phát hiện một người trong Chu Tước thần quốc.

Người này có một đám khí tức giống y như lúc hắn đánh chết Ly Hỏa Ngô Công.

Nội tâm Lâm Minh khẽ động, hắn những năm qua trong quá trình tu luyện cảm giác vẫn tìm người này, nhưng mà đối phương bởi vì Ly Hỏa Ngô Công bị miểu sát đã rời khỏi Chu Tước thần quốc.

Hiển nhiên hắn sợ bị tồn tại thần bí đánh chết Ly Hỏa Ngô Công tìm ra, cho nên Lâm Minh không thể tìm được đối phương.

Hiện tại năm năm qua đi, đối phương rốt cuộc đã quay trở về.

Lâm Minh tập trung cảm giác nhắm vào đối phương, đối phương cách hắn mấy ngàn dặm, nhưng mà mỗi hành động, công pháp tu vị, kinh mạch vận chuyển... Không lọt khỏi mắt Lâm Minh.

Lâm Minh xác nhận người này chính là chủ nhân Ly Hỏa Ngô Công.

Lâm Minh tươi cười, hắn lưu cảm giác trên người đối phương, làm một ký hiệu, giống như ký hiệu Chân Thần tập trung lên người hắn.

Hắn muốn dùng người này làm mồi nhử, tập trung kẻ mưu đoàn soán vị, thanh trừ toàn bộ.

Đêm khuya một chiếc xe ngựa hết sức bình thường dừng tại cửa sau một phủ đệ hết sức xa hoa, màn cửa bị kéo ra, một người thần bí mặc áo choàng đen dừng trước cửa này.

Hắn đi rất nhẹ, chẳng khác gì u linh.

Hắn cầm lệnh bài thông hành đặc biệt, đi thông suốt vào nơi sâu nhất của phủ đệ, tiến vào một mật thất.

Trong mật thất này có một nam tử hơn ba mươi tuổi chờ hắn từ lâu.

Hắn thân hình cao lớn, bờ vai rộng, đôi mày rậm, đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía.

Nam tử này toàn thân tỏa ra sát khí nhàn nhạt, đây là khí thế bồi dưỡng qua nhiều năm chém giết tung hoành.

Trước người hắn đặt một vò rượu, lúc này hắn đang cầm bình rượu rót rượu vào chén nhỏ.

Tay của hắn vững như thép đúc, bình rượu lớn bị rót vào chén nhỏ nhưng không có giọt nào rớt ra ngoài.

Thời điểm này cánh cửa mật thất bị đẩy ra, người thần bí mặc áo choàng đen tiến vào, thi lễ với nam tử hơn ba mươi tuổi kia.

- Dục Thiên Hầu, thuộc hạ quay về!

Nam tử áo choàng cung kính nói.

Chương 2104: Một đời người một nhân sinh (12)

Nam tử gọi là Dục Thiên Hầu chính là con rể Lâm gia, chính là người kết hôn với nhị muội Lâm Bình của Lâm Minh, là phò mã đương triều, hắn được phong hầu tước, thống lĩnh quân đội tinh nhuệ của Chu Tước thần quốc - ngân giáp quân đoàn.

Đương nhiên hắn có địa vị như thế bởi vì Dục Thiên Hầu có huyết mạch dị chủng, hơn nữa còn lấy được vòng nguyệt quế trên Vũ Đạo Trà Hội.

Năm nă trước Lâm Minh biến mất trong quá trình lịch lãm, tiến vào Vạn Cổ Ma Khanh, phụ trách tìm kiếm Lâm Minh chính là ngân giáp quân đoàn của Chu Dục Thiên.

- Ân!

Chu Dục Thiên ứng một tiếng, chỉ vào ghế đối diện, nói:

- Đến đây, vạn năm Vụ Hoa Tửu tẩy trần cho ngươi.

Ánh mắt người áo choàng đen nhíu lại, nhìn qua chén rượu này, vạn năm Vụ Hoa Tửu vô cùng trân quý, uống một chén cũng tăng tu vị của võ giả lên.

Hắn xấu hổ nói:

- Hầu gia, thuộc hạ làm việc thất lợi, năm năm trước ám sát Lâm An để hầu gia lâm vào nguy hiểm, về sau chạy trốn năm năm, hiện tại mới về, thật sự không có mặt mũi uống rượu của hầu gia.

Chu Dục Thiên cười ha hả, nói:

- Ta dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người. Năm năm trước bảo ngươi ám sát Lâm An ngươi thất bại không sai, mà ta phán đoán về Lâm An chưa đủ, không nghĩ tới sau lưng hắn có cường giả Thần Hải âm thầm bảo hộ, tuy ngươi hành động thất bại, suýt nữa bạo lộ, nhưng dù sao ta cũng biết rõ sâu cạn của Lâm An, khá tốt hắn mất tích trong quá trình rèn luyện, ta phái ngân giáp quân đoàn đi không động thủ với hắn, nếu không thông qua ngân giáp quân đoàn sẽ bị quái vật kia tiêu diệt rồi.

Dục Thiên Hầu nói tới đây, hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy sát cơ.

- Tạ hầu gia thứ tội.

Người áo choàng đen uống cạn vạn năm Vụ Hoa Tửu.

Chu Dục Thiên cười thỏa mãn, nói:

- Lần này ngươi xử lý chuyện kia thế nào?

- Bẩm hầu gia, thuộc hạ tiến tới Thánh Ma đại lục thành công tìm được nguyên chủ nhất mạch Huyết Sát Nguyên có thù với Lâm Minh năm đó, thuộc hạ cẩn thận điều tra tại Thánh Ma đại lục, đã xác nhận hơn hai trăm năm trước nguyên chủ Huyết Sát Nguyên bị Lâm Minh chém giết, về sau Lâm Minh thành tựu thiên ma mười hai cánh, tự lập làm nguyên chủ mới, gieo nô ấn trên người các trưởng lão, khống chế Huyết Sát Nguyên.

- Lại về sau, nguyên chủ nhất mạch Huyết Sát Nguyên bắt đầu chạy trốn, nhưng mà Lâm Minh đi rồi, bọn họ âm thầm phát triển, tới bây giờ có thế lực cực lớn, bởi vì gia tộc bọn họ có thù với Lâm Minh, bọn họ nguyện ý hợp tác với chúng ta.

Người áo choàng đen đưa ra một tấm lệnh bài.

- Hầu gia, đây là ấn ký truyền âm thuộc hạ lấy được, thuộc hạ đã câu thông tốt, thông qua ấn ý này có thể tìm được người phụ trách của nguyên chủ nhất mạch Huyết Sát Nguyên.

- Rất tốt!

Chu Dục Thiên thỏa mãn gật đầu, hắn cầm lệnh bài, dùng thần thức quét qua, quả nhiên là đúng thế.

- Hầu gia thần cơ diệu toán, chắc hẳn là thời điểm phân công thủ hạ đi Huyết Sát Nguyên đã có kế hoạch tốt, phụ mẫu người nọ thật sự vướng bận, hầu gia có ý định muốn hai lão gia hỏa này...

Người áo choàng đen làm thủ thế cắt cổ.

Tuy Lâm Minh phi thăng hơn hai trăm năm, nhưng mà nhắc tới tục danh của Lâm Minh những người này phi thường kiêng kỵ, cho nên dùng "Người nọ" thay thế.

Chu Dục Thiên nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Vì sao ta phải động hai gia hỏa này, nếu hai gia hỏa này có gì ngoài ý muốn, người nọ tra xuống thì ta sẽ chết không chỗ chôn. Nhưng mà không có sao, hai lão bất tử này mơ hồ, cho dù còn sống thì quyền hành cũng rơi vào tay của ta! Tên nhị hoàng tử không nên thân của ai người bọn họ không đủ gây sợ, nhưng mà Lâm An làm ta lo lắng, ta lo hai lão gia hỏa này phân cho hắn quá nhiều quyền lực, càng ngày càng lộ mũi nhọn, nhất định phải diệt hắn, nhưng mà hết lần này tới lần khác sau lưng hắn có người bảo hộ, đúng là khó giải quyết...

- Hầu gia anh minh, phải giết Lâm An trước khi hắn lớn lên, người nọ cho dù trở về từ Thần Vực cũng chưa chắc vì đứa con nuôi của phụ mẫu đi gây chuyến, dù sao một hai ngàn năm, phụ mẫu người nọ chết già, tới khi đó thiên hạ Chu Tước thần quốc còn không phải của hầu gia sao?

Người áo choàng đen cười lấy lòng, Chu Dục Thiên cười ha hả, mà đúng lúc này thân thể người áo choàng đen run kịch liệt, cảm giác toàn thân đau đớn, hai mắt hãm sâu, có lực lượng âm độc đang xâm nhập kinh mạch toàn thân, ăn mòn cốt tủy của hắn.

- Ngươi...

Người áo choàng đen khóe miệng chảy máu đen, bờ môi trắng như giấy, toàn thân rơi mồ hôi như mưa.

Vừa rồi hắn uống rượu có độc!

Chu Dục Thiên trấn định tự nhiên, hắn hờ hững nhìn qua người áo choàng đen, giọng nói từ tốn.

- Dùng chân nhật bảo huyết, thần ma thảo, bàn long hoa các thiên tài địa bảo chế ra thất tuyệt độc, vô sắc vô vị, cực kỳ trân quý, hơn nữa ta sở tu độc hệ pháp tắc nên dung nhập vào vạn năm Vụ Hoa Tửu, sau khi ngươi uống xong công lực mất hết, chậm rãi tiêu hao tinh nguyên mà chết.

- Vì... Vì cái gì?

Người áo choàng đen cắn răng, oán độc nhìn chằm chằm vào Chu Dục Thiên, tròng mắt như nứt ra, áo choàng trên người hắn vỡ ra, xuất hiện một nam tử gương mặt cơ bắp, sắc mặt như tro tàn, toàn thân không ngừng run rẩy.

Chu Dục Thiên chậm rãi lấy trường kiếm trong tu di giới, cười nhạo người áo choàng đen, nói:

- Ngươi theo ta lâu như thế, vì sao hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy? Ngươi biết quá nhiều, hiện tại bên cạnh Lâm An có người thần bí bảo hộ, hắn nhất định có biện pháp tìm ra ngươi, một khi như thế, hậu quả không tưởng tượng nổi.

- Năm năm trước ta phái ngươi đi ám sát Lâm An, ngươi thất bại ta không có giết ngươi, cho ngươi đi Thánh Ma đại lục tránh sóng gió, đó là bởi vì còn có việc cần ngươi xử lý, hiện tại ngươi làm xong chuyện, lưu mạng của ngươi quá nguy hiểm, vô cùng không khôn ngoan....

- Người thành đại sự phải tâm ngoan thủ lạt, cho dù ta có nắm chắc chính diện chém giết ngươi, nhưng sẽ làm ra động tĩnh quá lớn, dùng thất tuyệt độc giá trị liên thanh và vạn năm Vụ Hoa Tửu giết ngươi, làm vật bồi táng cho ngươi, ngươi nên chết nhắm mắt đi.

- Không nên oán ta!

Chu Dục Thiên đâmmột kiếm vào người áo choàng đen.

Người áo choàng đen công lực mất hết, một kiếm này tất giết hắn không nghi ngờ.

Người áo choàng đen oán độc nhìn qua một kiếm này, chờ đợi tử vong, nhưng mà trong tích tắc này tử vong trong dự đoán không có tới, thân thể Chu Dục Thiên đột nhiên cứng đờ.

Kiếm của hắn như đâm vào hư không cứng như kim loại, không thể nhúc nhích.

- Ai?

Chu Dục Thiên quá sợ hãi, đây là mật thất của hắn, trận pháp cấm chế trùng trùng, người có thể vô thanh vô tức tiến vào đây, trừ khi thực lực đối phương đã đạt tới mức hắn không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ là cường giả tuyệt thế âm thầm bảo hộ sao lưng Lâm An?

Nghĩ tới đây lưng Chu Dục Thiên đổ mồ hôi lạnh.

Mà đúng lúc này hư không trước mặt Chu Dục Thiên run rẩy, bàn tay tinh xảo như bạch ngọc duỗi ra từ hư không, xé rách hư không như xé giấy.

Chương 2105: Một đời người một nhân sinh (13)

Sau đó một thanh niên mặc cẩm y chậm rãi bước ra khỏi hư không, thanh niên này mắt sáng mày kiếm, bộ dáng mười mấy tuổi, hắn chính là Lâm Minh đời thứ nhất.

Mà nhìn thấy gương mặt này, Chu Dục Thiên chẳng khác gì gặp quỷ, ánh mắt hắn không tin nổi.

- Ngươi... Ngươi là Lâm An?

Hắn không dám tin, có thể trực tiếp định vị mật thất của hắn, còn tiện tay xé rách hư không thuấn di, bỏ qua bất cứ trận pháp gì đó, lại dễ dàng giám thị tất cả lời hắn nói, thủ đoạn bực này cho dù là cường giả Thần Hải hậu kỳ cũng không thể làm được.

Mà tất cả lại xuất hiện trên người Lâm An, hắn chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi.

Chẳng lẽ lúc trước một kiếm chém giết Ly Hỏa Ngô Công không phải là cường giả Thần Hải âm thầm bảo hộ Lâm An, mà chính là bản thân Lâm An?

Chu Dục Thiên cảm thấy thế giới quan của mình trong nháy mắt bị phá vỡ triệt để.

- Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?

Chu Dục Thiên không tin một tiểu tử hai mươi tuổi có thủ đoạn bực này.

Lâm Minh cười lạnh, nói:

- Ngươi đúng là có năng lực, cho dù Thiên Diễn đại lục và Thánh Ma đại lục hiện tại đã liên thông, nhưng dù sao hai đại lục cách nhau quá xa, giữa hai bên không trao đổi nhiều lắm, ngươi lại biết cả chuyện ta từng đi qua Huyết Sát Nguyên, chém giết nguyên chủ của Huyết Sát Nguyên, chuyện này cũng tra được, thủ đoạn quả không tệ.

- Ngươi muốn cho tên thuộc hạ của ngươi tới giết ta, sau đó chuyện bại lộ và thoát khỏi Thiên Diễn đại lục, liên hợp với dư nghiệt nguyên chủ nhất mạch Huyết Sát Nguyên phá vỡ chính quyền Chu Tước thần quốc sao? Một hòn đá ném hai con chim, suy nghĩ không sai, hơn nữa thủ đoạn ngoan độc, ta thật sự nhớ tới Dương Vân hơn hai trăm năm trước, đáng tiếc ngươi không phải Dương Vân, thủ đoạn của ngươi kém hắn quá xa...

Lâm Minh nói chuyện không nhanh không chậm, nhưng mà lọt vào tai Chu Dục Thiên chẳng khác gì tiếng sấm sét giữa trời quang.

Thực tế một cây "Ngươi lại biết cả chuyện ta từng đi qua Huyết Sát Nguyên, chém giết nguyên chủ của Huyết Sát Nguyên, chuyện này cũng tra được", làm cho toàn thân Chu Dục Thiên băng hàn, khẩu khí này không phải Lâm An, hắn rõ ràng là Lâm Minh.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi...

Toàn thân Chu Dục Thiên run rẩy, hắn bị dọa phá gan, dù dã tâm của hắn thật lớn, nhưng mà trước mặt nhân vật truyền kỳ thì hắn không có nửa phần dũng khí đối mặt.

Hiện tại nhìn thẳng vào ánh mắt Lâm Minh, hắn gần như sụp đổ.

Đúng, cũng chỉ có người nọ mới có thủ đoạn như vậy, bản thân mình nghĩ cách ám sát hắn, không phải tự tìm đường chết sao?

Nhưng vì cái gì ngươi nọ lại từ Thần Vực trở về đây, biến thành một hài nhi, lại từ từ lớn lên?

Chu Dục Thiên không cách nào hiểu nổi, mà thời điểm này hắn đã dừng suy nghĩ, tinh thần lực của Lâm Minh giống như mũi nhọn trực tiếp đâm vào hồn hải của Chu Dục Thiên.

- Ngươi là trượng phu của nhị muội ta, ta thật sự không muốn giết ngươi, nhưng mà ngươi lợi dụng sự lương thiện của phụ mẫu ta, muốn gây bất lợi cho bọn họ, chạm vào điểm mấu chốt của ta, nên ngươi đi chết đi,

Lâm Minh nói ra lời này, tinh thần lực như mũi nhọn đâm xuyên qua hồn hải của Chu Dục Thiên, mỗi lần đầm xuyên khiến hắn đau đớn tới cực điểm, đó là thống khổ xé rách linh hồn, hai mắt Chu Dục Thiên dại ra, miệng há to như cá chết.

Hắn muốn hét lên nhưng không kêu ra tiếng, hắn bóp cổ của mình, muốn bóp chết bản thân, bởi vậy có thể thấy được hắn thừa nhận thống khổ lớn bao nhiêu.

Qua mười hô hấp, Chu Dục Thiên tắt thở, hắn ngã xuống đất như chó chết, mà tên áo choàng đen bên cạnh bị dọa hồn phách tan nát.

Lâm An chính là người nọ!

Môi hắn run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Lâm Minh lấy ma phương ra, trực tiếp rút trí nhớ Chu Dục Thiên ra ngoài, trong nháy mắt kế hoach mưu phản của Chu Dục Thiên đã bị Lâm Minh biết rõ, hơn nữa Chu Dục Thiên lưu lại tư liệu và đồ vật chuẩn bị mưu phản đều bị Chu Dục Thiên giấu ở nơi bí mật, có thể trở thành chứng cớ mưu phản của Chu Dục Thiên.

Huống chi thời điểm này còn có một người chứng nhận.

Lâm Minh cong ngón tay bún ra, một đạo linh quang bắn vào tinh thần chi hải của tên áo choàng đen, đây là nô ấn.

Có nô ấn này, Lâm Minh không lo lắng tên áo choàng đen tiết lộ bí mật.

Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Cho ngươi thời gian ba ngày, cho ngươi đứng ra chỉ chứng Chu Dục Thiên, về sau ta cho ngươi chết thống khoái, người nhà, hậu nhân của ngươi không liên quan, sẽ được an trí thích đáng.

Tên áo choàng đen quỳ trên mặt đất, đối mặt Lâm Minh hắn bị áp lực quá lớn, ý chí của Lâm Minh hắn không dám làm trái.

Lâm Minh nói xong thân ảnh biến mất, mấy hô hấp sau hắn đã xuất hiện, hắn vừa rồi mang tất cả chứng cớ mưu phản của Chu Dục Thiên đưa cho tên áo choàng đen, lại dẫn hắn tới chỗ Lâm Đông tự thú.

....

Chu Tước thần quốc gió nổi mây phun, đường đi bị giới nghiêm, tinh binh và võ giả thực lực cao vây quanh Dục Thiên Hầu phủ, tất cả người của hầu phủ đều bị khống chế thẩm tra.

Về phần chuyện Lâm An bị ám sát năm năm trước cũng tra ra manh mối, đều bị Lâm Đông biết được, tra ra Ly Hỏa Ngô Công và hai lão sư chết đi kia, tất cả do người áo choàng đen khai rõ ràng.

Chuyện xảy ra trong đế đô đều bị Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn vào trong mắt.

Thì ra khi đó người muốn ám sát Lâm An chính là Chu Dục Thiên... Người như hắn lại mưu sát một Lâm An quần là áo lượt, kết quả không thành công, năm năm sau ngay cả mạng của hắn cũng góp vào.

Về phần Chu Dục Thiên, Tư Đồ Minh Nguyệt ẩn ẩn biết rõ đây tuyệt đối là người hung ác, hắn là đệ nhất Vũ Đạo Trà Hội năm đó, cơ duyên rất nhiều.

Thậm chí hiện tại Lâm thị thư viện có một ít ghi chép vẫn do Chu Dục Thiên bảo trì.

Nhưng mà thực lực mạnh, tâm cơ hơn người lại rơi vào kết cục như thế.

Nguyên nhân đại khái là do hắn có ý đồ ám sát Lâm An.

Tư Đồ Minh Nguyệt không cách nào tưởng tượng nổi, Dục Thiên Hầu ám sát Lâm An còn có chuyện mưu toan phản nghịch, chuyện này vì sao bị điều tra ra, nhưng mà nàng tin tưởng tất cả có quan hệ với Lâm An.

Thanh niên này quá thần bí.

Khoảng cách Dục Thiên Hầu bị phát hiện mưu phản ba ngày, đế đô vẫn bị hào khí khẩn trương thay thế, nhưng mà một nhân vật trọng yếu rơi đài, sau đó chắc chắn là một hồi thanh tẩy không thể tránh né.

Tất cả công việc này do Lâm Đông tự động thủ.

Lâm Đông không lạm sát kẻ vô tội, mà là điều động, lột bỏ quyền lực của những người theo hệ Chu Dục Thiên, những kẻ cò lại sẽ bị thanh tẩy đại quy mô.

Nàng đi tới không có mục đích, lúc này tâm tình của Lâm Minh không tốt.

Nàng nhìn thấy cách đó không xa, võ đài bên cạnh sườn dốc Lâm thị thư viện, hắn nằm đó phơi nắng...

Thanh niên này chính là Lâm Minh, lúc ấy tâm tình Lâm Minh không tốt.

Tuy chuyện này đã được giải quyết, nhưng mà đầu sỏ gây nên chuyện này chính là trượng phu của nhị muội Lâm Bình.

Ở kiếp này Lâm Mình và Lâm Bình, kể cả khi hài tử của phụ mẫu khác, kỳ thật không có tiếp xúc gì, trong thâm cung liên quan tới quyền lực thì thân tình cũng lạnh lùng.

Chương 2106: Một đời người một nhân sinh (14)

Cũng có người bí quá hóa liều, nhưng vì tranh đoạt quyền lực, mưu sát hãm hại.

Chu Dục Thiên có lẽ là người đầu tiên, nhưng không phải kẻ cuối cùng.

Tương lai Lâm thị gia tộc càng lớn, xuất hiện chuyện cốt nhục tương tàn cũng không có gì lạ.

Những chuyện này không thể tránh khỏi.

Lâm Minh không để ý tới, hắn nhân sinh kiếp này chỉ muốn sống với phụ mẫu cho tới khi hai người nhắm mắt xuôi tay,về phần Lâm thị gia tộc hưng thịnh hay suy vong thì mặc cho ý trời quyết định.

Không có gia tộc gì vĩnh viễn thịnh vượng, có lẽ vài vạn năm sau uy tín của mình dần dần tán đi, hắn một tay tạo dựng lên Chu Tước thần quốc sẽ thay đổi giang sơn, Lâm gia cũng trở về bình thường, kỳ thật đây cũng chưa hẳn là không tốt.

Lâm Minh nghĩ như vậy, cảm giác nữ hài đang yên lặng tới gần mình, hắn nhìn lại chính là Tư Đồ Minh Nguyệt đang tới bên cạnh hắn, nàng sửa sang quần áo sau đó ngồi xuống.

Lâm Minh đã sớm chú ý tới Tư Đồ Minh nguyệt thường hữu ý vô ý xuất hiện bên cạnh mình, có đôi khi nàng lặng lẽ chú ý tới hắn.

Nhưng mà nàng chưa bao giờ như ngày hôm nay, trực tiếp ngồi bên cạnh mình.

Hắn mỉm cười, không nói gì, hai người cứ thế nhìn về phương xa.

Chỗ đó hoàng hôn như máu, mây đỏ như xâm nhuộm trời cao, hào quang chiếu sáng vạn núi, giống như lụa mỏng của thần nữ, xinh đẹp vô ngần.

...

Chu Thiên Dục mưu phản đã xong, phụ mẫu Lâm Minh bị một ít đả kích, những ngày này Lâm Minh xuất hiện bên cạnh phụ mẫu, tâm tình hai người cũng hòa hoãn lại.

Một hồi gia yến, Lâm Minh rót đầy chén rượu cho phụ thân.

Nhiều năm như thế, phụ thân chỉ có hai yêu thích: uống rượu, đánh cờ.

- Phụ thân, mẫu thân, hài nhi những năm này muốn ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Sau khi bữa ăn chấm dứt, đột nhiên Lâm Minh nói ra.

Đời người như ván cờ, hắn làm bạn với phụ mẫu, nhưng mà không thể cứ ở bên cạnh phụ mẫu được, hắn vẫn phải rời đi, đi nhiều nơi... Quan sát nhân sinh.

- Cũng tốt, đi ra xem đi, thế giới nảy rất lớn đấy.

Lâm phụ cười ha hả, Lâm mẫu không bỏ được, nhưng mà vì sự phát triển của hài tử, cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

Lâm Minh rời đi, đi lần này là hai mươi năm.

Về sau hắn quay về một lần, ở bên cạnh phụ mẫu hai năm.

Sau đó hắn lại rời đi.

Hắn đi khắp Thiên Diễn đại lục, Thánh Ma đại lục.

Lại đi tới Nam Cương trên Thiên Diễn đại lục, hắn đi tới quốc gia mà tỷ muội Na Y, Na Thủy tạo dựng lên.

Hai tỷ muội này trở thành người cầm quyền bộ lạc cường đại nhất Nam Cương, các nàng lúc trước gặp rủi ro, sống nương tựa vào nhau, quan hệ với nhau cực tốt.

Hiện tại các nàng đã già, tỷ tỷ Na Y con cháu đầy đàn, mà muội muội Na Thủy lại tự nguyện trở thành thần nữ thành tín nhất, độc thân tới già.

Lâm Minh hóa thành thuật sĩ vân du tứ phương, hắn tới quốc gia của hai nàng, hắn cũng vội vàng gặp mặt Na Y và Na Thủy, sau đó rời đi.

- Tỷ tỷ, thuật sĩ kia...

Na Thủy nhìn bóng lưng Lâm Minh biến mất, không biết vì sao nội tâm đau đớn.

- Thế nào?

Na Y khó hiểu nhìn qua Na Thủy, Na Thủy lắc đầu.

Nàng cuối đầu nhìn qua hào quang màu xanh hội tạu ở lòng bàn tay mình, cuối cùng ngưng tụ thành một bình thuốc.

- Đây là hắn lưu lại?

Na Thủy giật mình, mở bình thuốc ra, bên trong có hai viên đan dược lăn ra.

Hai viên đan dược này tỏa ra mùi hương rất nồng, chỉ ngửi một hơi cũng cảm giác kinh mạch toàn thân thông thấu, cốt nhục nóng rực, dường như kinh mạch toàn thân được đan dược này cải tạo qua.

Trời ơi, đây là dược hiệu đáng sợ cỡ nào? Đan dược trân quý như thế quả không thể tưởng tượng nổi.

Thời điểm này một giọng nói vang lên trong đầu Na Y và Na Thủy.

- Dùng nước ấm ngâm chúng, nhớ là không được trực tiếp ăn đan dược, thuốc này có thể kéo dài tuổi thọ, trú nhan dưỡng thần, tẩy kinh phạt tủy, tu vị của các ngươi sẽ tinh tiến mấy tầng, thọ nguyên kéo dài gấp mấy lần...

Nghe được lời này, hai tỷ muội sững sốt.

Người này rốt cuộc là...

Lại một đoạn nhân quả, Lâm Minh yên lặng rời đi, hắn đi vào Thánh ma đại lục, ở đây hắn tới Yêu Tinh tộc.

Hắn nhìn thấy Đoan mộc Quần, Phong Thần, Lam Thấm.

Ba người này lúc trước cùng với Lâm Minh chém giết tại Huyết Sát Nguyên, cùng theo Lâm Minh đi mạo hiểm, xem như có chút giao tình.

Ba người bọn họ đã thành tựu Thần Hải.

Tại Thiên Diễn tinh này, trăm năm có thể phong hoàng đều là thiên tài tuyệt thế, mà đám người Đoan Mộc Quần có thể hơn sáu mươi tuổi đã làm được.

Trên thực tế Đoan Mộc Quần đã bắt đầu tiến vào Thần Hải trung kỳ, hắn ở trong thánh địa của mình, đã có quyền quyết sách cực cao, từng bước trở thành người kế thừa thánh địa.

Lâm Minh yên lặng hàng lâm, lưu lại cơ duyên cho ba người, lại rời đi lần nữa.

Lâm Minh đi lần này là trăm năm.

Hắn rời khỏi Thiên Diễn Tinh, lại đi du lịch trong vũ trụ hạ cấp chung quanh Thiên Diễn Tinh, hắn khi thì bế quan khổ tu, khi thì vào đời lịch lãm rèn luyện.

Mỗi khi hắn đi qua một nơi, hắn ngừng chân lại, ở đây một thời gian ngắn.

Hắn nhìn thấy dân tộc khác nhau, nhìn thấy quốc gia khác nhau, hoặc là nguyên thủy, hoặc là hưng thịnh, hoặc là nghèo khổ, hoặc là phồn vinh.

Chậm rãi, Lâm Minh chuyển sinh ở kiếp này đã một trăm sáu mươi tuổi.

Bởi vì quá khứ tích lũy, hắn tu luyện không gặp bình cảnh gì cả.

Hắn đã sớm hoàn toàn kooi phục, thực lực của hắn đã sớm vượt qua tiêu chuẩn đỉnh phong lúc gặp rủi ro.

Hắn cách Giới Vương Cảnh càng ngày càng gần.

Đột phá Giới Vương là một lần phi thường trọng yếu, cho nên hắn không vội vàng đột phá làm gì, hắn có rất nhiều thời gian, muốn làm đủ chuẩn bị.

Thời gian trôi qua, một năm lại một năm.

Trong một năm này Lâm Minh hơn hai trăm tuổi, cộng thêm kiếp trước là hơn bốn tră tuổi, trải qua bốn trăm năm mưa gió, hắn chuẩn bị trở lại bên cạnh phụ mẫu, tỉ mỉ tu hành hai ba mươi năm.

Sau đó hắn lại chuẩn bị đột phá Giới Vương.

Trước năm trăm tuổi đột phá Giới Vương, thiên phú của Lâm Minh trong thiên tài tuấn kiệt cả Tam Thập Tam Thiên không nhanh, có thể nói là chậm.

Nhưng mà chậm chạp đột phá và cảm ngộ quá trình, Lâm Minh đạt được nhiều chỗ tốt.

Một năm này Lâm Minh trở về, hắn ở bên cạnh phụ mẫu.

Hắn ngụy trang tu vị thành Thần Hải sơ kỳ mà quay về.

Nhưng mà hắn không ngờ phụ mẫu lại cho hắn một vấn đề khó.

Bởi vì những năm hắn rời đi, bọn họ một mình làm chủ hôn sự cho hắn.

Mà hôn thê của hắn không xa lạ gì, chính là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Điều này bởi vì Tư Đồ Minh Nguyệt những năm qua ở Thiên Diễn đại lục quá chói mắt.

Phụ mẫu Lâm Minh nhìn trúng cô bé này, bọn họ đã đáp ứng bà mối, còn tiếp kiến Tư Đồ Yêu Yêu, Tư Đồ Yêu Nguyệt hai tỷ muội, hơn nữa còn đặt sính lễ.

Sau khi Lâm Minh từ xa trở về, phụ mẫu Lâm Minh phi thường cao hứng.

Lâm mẫu tự mình xuống bếp làm thức ăn mà Lâm Minh yêu nhất khi còn bé.

Thân ở địa vị cao, Lâm mẫu rất ít khi tự mình nấu cơm, cũng chỉ khi Lâm Minh trở về, nàng đích thân động thủ, hơn nữa là mỗi ngày như thế.

- Ân? Vì cái gì?

Chương 2107: Trùng kích Giới Vương

Lâm phụ Lâm mẫu kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, Lâm phụ nói:

- Ngươi có ý trung nhân sao? Lúc nào mang về đây đi, cho phụ mẫu nhìn xem, để chúng ta cao hứng nào.

Lâm Minh trầm mặc không nói.

Thấy Lâm Minh thật lâu không có trả lời, Lâm mẫu nói:

- Không có? Tại sao không kết hôn? Ta đã đính hôn cho ngươi, cả Chu Tước thần quốc này, phải nói là cả đại lục, cô nương xuất chúng nhất và có bao nhiêu người theo đuổi, bà mối giẫm nát cánh cửa nhưng không ai nói thành, bây giờ ngươi lấy được cô nương như vậy, mẫu thân cao hứng rất nhiều ngày, ngươi muốn mẫu thân đáp ứng chuyện này rồi, bây giờ lật lọng sao?

Lâm Minh vẫn lắc đầu, cự tuyệt không để lại chút đường lui.

- Ngươi nói đi!

Lâm mẫu gấp lên, nói:

- Đứa nhỏ Minh Nguyệt này rốt cuộc có điểm nào không xứng với ngươi? Tướng mạo của người ta xuất chúng, thiên phú lại tốt, hơn nữa tính tình nhu thuận, con dâu như thế mà ngươi chướng mắt sao? Chẳng lẽ ngươi độc thân cả đời? Ca ca ngươi, tỷ tỷ của ngươi có người nào chưa kết hôn? Nhị ca của ngươi có hơn trăm hài tử rồi đấy.

Trong quan niệm của Lâm mẫu, kết hôn sinh con, kéo dài hương khói là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Lâm Minh có ý định độc thân cả đời làm cho nàng lo lắng.

Lâm Minh vẫn không nói lời nào, Lâm mẫu triệt để không có cách.

Trận gia yến này ăn không vui.

Hôm sau Lâm Minh trở lại Lâm thị thư viện, rời khỏi đây hai trăm năm, Lâm thị thư viện không có thay đổi gì, trong sân trường tùy ý nhìn thấy người trẻ tuổi có mộng tưởng võ đạo, không ngừng phấn đấu tu luyện ở đây.

Người rất nhiều, không ai chú ý tới Lâm Minh, thế hệ trẻ trong thư viện tuy nghe nhiều chuyện về Lâm Minh, nhưng mà rất ít người nhìn thấy bức họa của hắn.

Lâm Minh vẫn như ngày thường, đi tới bãi cỏ bên cạnh võ đài, ngậm cọng cỏ, lẳng lặng nghe tiếng náo động trên trần thế, hắn lại yên tĩnh một mình.

Hắn nằm ở đó tới khi mặt trời lặn, đột nhiên có giọng nói của nữ hài vang lên bên tai hắn.

- Thật có lỗi, tạo thành phức tạp cho ngươi.

Lâm Minh quay đầu lại, chỉ thấy Tư Đồ Minh Nguyệt mặc áo đen đứng dưới chiều tà, ánh trăng chiều soi bóng nàng như tinh linh trong gió.

- Trước đó thái hậu nương nương tìm người bàn chuyện hôn nhân với ta, cũng không nói cho ta biết rõ tình hình của ngươi...

Giọng của Tư Đồ Minh Nguyệt phiền muộn, xa cách hai trăm năm, dung mạo nàng không thay đổi gì, vẫn thanh xuân trẻ trung như trước, nhưng chỉ nhiều ra khí chất thần bí.

Nàng đã đột phá Thần Hải, cũng đang rảo bước tiến tới Thần Hải trung kỳ.

Trong cả giới võ học Thiên Diễn tinh, Tư Đồ MInh Nguyệt có địa vị rất khá, mà Tư Đồ gia đã chậm rãi trùng kiến lại, tuy hôm nay bọn họ không có quốc gia, nhưng lại thành đại gia tộc đỉnh cấp khiến quốc gia kiêng kỵ.

Chỉ từ thân phận mà nói, Tư Đồ Minh Nguyệt xứng với Lâm Minh, xem như môn đăng hộ đối.

- Thật có lỗi là ta mới đúng!

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Ta không muốn kết hôn, cũng không kết hôn.

Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn ánh mắt Lâm Minh, nàng dường như xuyên thấu qua ánh mắt của hắn, nhìn nội tâm Lâm Minh.

- Vì cái gì? Bởi vì ngươi có thê tử?

Lâm Minh trầm mặc không nói.

Mà thời điểm này đột nhiên giọng của Tư Đồ Minh Nguyệt nhẹ lại, nói ra từng chữ:

- Kỳ thật ngươi, thật sự là hắn chuyển thế a...

Một câu đột ngột này khiến tâm thần Lâm Minh chấn động, ánh mắt hắn kinh dị nhìn qua Tư Đồ Minh Nguyệt, nhưng thần sắc lại hòa hoãn xuống.

Hắn không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Có một ít chuyện bị Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn thấy, hơn nữa những năm qua Tư Đồ Minh Nguyệt lý giải võ đạo càng ngày càng tinh thâm, nàng nhớ hai trăm năm trước, nhớ tình cảnh gặp Lâm Minh, càng phát giác ra lúc ấy không có cường giả Thần Hải nào âm thầm bảo hộ hắn cả, ra tay chính thức chính là Lâm Minh.

Mà Tư Đồ Minh Nguyệt thông qua thực lực của mình bây giờ, so với Lâm Minh lúc ấy, cuối cùng nàng xác định lực lượng khi đó đã vượt xa khả năng lý giải của nàng.

Cho tới hôm nay Tư Đồ Minh Nguyệt vẫn không nhìn thấu Lâm Minh.

Nàng cuối cùng tin vào kết luận năm đó của mình, Lâm An chính là Lâm Minh, có lẽ hắn gặp rủi ro ở Thần Vực, có lẽ bởi vì nguyên nhân khác, tóm lại hắn đã trở về...

Lâm Minh trầm mặc, Tư Đồ Minh Nguyệt xem như thừa nhận.

Nàng nói khẽ:

- Ta sẽ không nói ra, cũng không hiểu lý do ngài không chịu kết hôn, về phần hôn nhân này, kỳ thật ta đã nói với mẫu thân hủy bỏ, thật xin lỗi...

Tư Đồ Minh Nguyệt nói xong câu đó thì yên lặng rời đi,

Lâm Minh lúc này cảm thấy nội tâm cảm giác không hiểu, nhất là khi Tư Đồ Minh Nguyệt xưng kính ngữ với hắn, làm cho hắn cảm khái.

Hắn rời khỏi võ đài, trở lại bên cạnh phụ mẫu.

Mẫu thân những ngày này rầu rĩ không vui, Lâm Minh yên lặng làm bạn với nàng.

Một năm lại một năm...

Hai mươi năm qua đi, ngày hôm nay Lâm Minh rời khỏi Thiên Diễn Tinh, hắn cưỡi Hỗn Nguyên Thiên Cung bay tới sâu trong vị diện Thiên Diễn Tinh,

Hắn muốn đột phá Giới Vương.

Giới Vương, được xưng là vương của thế giới.

Đối với võ giả tu hành hệ thống tụ nguyên mà nói, Ngưng Mạch Kỳ là bắt đầu con đường tu hành, cảnh giới này võ giả ngưng tụ kinh mạch và khiếu huyệt toàn thân, có thể thu nạp thiên địa nguyên khí.

Nguyên khí nồng đậm tới mức nhất định sẽ tụ tập vào bụng dưới ba thốn, mở đan điền, từ đó về sau hình thành luồng khí xoáy, bắt đầu từ năng lượng hậu thiên tiến tới năng lượng thiên thiên.

Càng về sau khí xoáy kết đan, đây là Toàn Đan Kỳ.

Đan vỡ lại ngưng tụ, thoát thai hoán cốt, đây chính là Mệnh Vẫn Kỳ.

Về phần hợp xưng hóa thần cửu biến Thần Hải Kỳ, Thần Quân tam cảnh giới, võ giả trong quá trình này đan điền diễn hóa thành thế giới, xuất hiện đại lục, hồ nước, biển cả, trời đất.

Bước vào Thánh Chủ Kỳ, mặt đất trong nội thế giới biến thành ngôi sao, vòm trời biến thành vũ trụ.

Sau Thánh Chủ Kỳ chính là Giới Vương Cảnh.

Cảnh giới này cực kỳ đặc biệt, yêu cầu võ giả luyện hóa một thế giới chân thật, dung nhập vào trong nội thế giới của mình, vũ trụ thời không chân thật, dung hợp vật chất, về sau có được đặc tính thế giới chân thật.

Luyện hóa thế giới chân thật, nghe nói qua không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà trên thực tế lại không có khoa trương như thế.

Thế giới có lớn có nhỏ, Tam Thập Tam Thiên là thế giới, nhưng lại là một giọt sương châu, cái gọi là nhất hoa nhất thế giới (một bông hoa một thế giới), nhất sa nhất tịnh thổ (một hạt cát là một khối đất lành).

Một võ giả phát triển tới Giới Vương, căn cứ vào căn cơ vững chắc hay không, thực lực mạnh yếu, luyện hóa một phương thế giới tương ứng với mình.

Thực lực càng mạnh, căn cơ càng vững chắc, bọn họ luyện hóa thế giới càng lớn, trái lại bọn họ luyện hóa thế giới sẽ nhỏ đi.

Luyện hóa không gian phạm vi hơn mười dặm, hơn nữa không gian vật chất trong đó xe như không tệ.

Mặc dù là thiên tài đỉnh cấp như Đế Thích Già, cũng chỉ luyện hóa hư không ngàn dặm.

Mà trong truyền thuyết, thời đại thượng cổ có Chân Thần tuyệt đỉnh, bọn họ thành tựu Giới Vương, luyện hóa thế giới là một ngôi sao.

Chương 2108: Thế giới của Lâm Minh (1)

Ngôi sao này tính cả hư không chung quanh ngôi sao này, nguyên khí, sinh mạng, thậm chí là mảnh vỡ pháp tắc thiên đạo trong ngôi sao cũng bị luyện hóa vào trong nội thế giới, nghe qua là rợn cả người.

Có thể làm được một bước này, người đó hoặc là tồn tại có ghi được trong lịch sử, hoặc là Thánh Mỹ, Tạo Hóa Thánh Hoàng, Phiêu Vũ là nhân vật thần bí, có lẽ bọn họ cũng đạt tới mức này, nhưng mà bọn họ không nói thì ai mà biết.

Nội thế giới luyện hóa thế giới chân thật, trừ phân biệt lớn nhỏ ra, trình độ mạnh yếu không gian bản thân, luyện hóa thế giới ẩn chứa nguyên khí, mảnh vỡ pháp tắc cũng có khác biệt nhau.

Những thứ này nếu có thể lựa chọn trước khi đột phá Giới Vương, nếu thành công thì con đường tu luyện tương lai cũng có trợ giúp không nhỏ.

Đương nhiên tương ứng, quá trình luyện hóa thế giới cao cấp càng khó khăn.

Đệ tử thế lực bình thường, vào thời điểm đột phá Giới Vương đều lựa chọn thế giới loại tốt luyện hóa. Bởi vậy những võ giả luyện hóa thế giới cấp thấp, thời điểm củng cố cảnh giới lãng phí không ít thời gian, trong tương lai khó có được thành tựu cao.

Dùng căn cơ và thực lực của Lâm Minh hiện tại, đương nhiên hắn không sợ khiêu chiến, thế giới càng cao cấp, càng là tinh cầu và đại thế giới thì hắn càng ưa thích khiêu chiến.

Hắn không sợ khiêu chiến, hắn thậm chí rất muốn nghiệm chứng thực lực và cực hạn của bản thân, nghiệm chứng kết quả ngộ đạo hơn bốn trăm năm của mình.

Nhưng mà Lâm Minh tại hạ vị diện như Thiên Diễn Tinh này, chỉ dựa vào thể lực bản thân cũng đủ hoàn thành tất cả.

Nhưng mà Lâm Minh muốn tìm thế giới phẩm chất đại thế giới, nói dễ vậy sao?

Ba tháng sau...

Trong vũ trụ rộng lớn mênh mông, vô biên vô hạn...

Trên chân trời có đầy hằng tinh, các loại sắc thái như mộng như ảo, loáng thoáng bắn ra hào quang mông lung, ngân hà xa xôi và tinh vân mông lung, giống như từng sợi thô thật nhỏ phiêu phù trong tinh không xa xa, yên lặng và nhu hòa.

Lâm Minh đứng trong phiến tinh không này, yên lặng cảm thụ vũ trụ bao la bát ngát, đồng thời hoàn thành quá trình này.

Tâm thần của hắn dung hợp với vũ trụ này, nội thế giới của hắn mở ra, trong lúc nhất thời thiên địa nguyên khí hội tụ về phía hắn.

Vị diện hạ giới căn bản không chịu nổi lực lượng của Lâm Minh, không gian đã sụp đổ, không gian phong bạo bành trướng.

Đại đạo chi âm vang vọng, tiếng vọng truyền ra xa trong vũ trụ, giống như tiếng của tuyên cổ vĩnh hằng.

Lâm Minh vào lúc này chính thức đột phá Giới Vương, đây là một bước mấu chốt trong kiếp tu hành võ đạo của hắn, trực tiếp ảnh hưởng tới thành tựu tương lai của hắn sau này.

Năng lượng càng mạnh, thân thể Lâm Minh giống như một viên mặt trời đang thiêu đốt, những hào quang này không ngừng biến hóa, cuối cùng sau lưng ngưng kết thành quang đoàn năm màu.

Quang đoàn này dần dần biến mất, hình thành hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh này cực kỳ mơ hồ, giống như một đám sương mù, nhưng mà trong không gian phong bạo này cũng đã bị thổi tan.

Hai mắt Lâm Minh nhắm lại, quần áo toàn thân phần phật, tóc dài phiêu dật.

Hư ảnh sau lưng hắn không ngừng thông qua diễn biến, cuối cùng hình thành cái hộp hình chữ nhật.

Đây chính là một bộ điển tịch nặng nề.

Điển tịch từ từ mở ra, bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng mà vào thời khắc này, một bút tích hiện ra, giống như không thấy cây bút mà là chữ viết tự hiện ra trên giấy.

Chậm rãi, nét bút thứ hai, thứ ba, thứ tư, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh.

Hai màu vàng và đen hiện ra, nếu như Thánh Mỹ ở chỗ này, nàng sẽ phát hiện chúng chính là ý cảnh của trang sách màu vàng và hắc sách, nhưng mà ẩn chứa điểm khác nhau.

Lâm Minh viết sinh tử chi thư này thoát thai từ Thánh Điển, lại gia nhập lý giải của hắn vào.

Hư ảnh điển tịch càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nhiều chữ viết xuất hiện trên điển tịch.

Những chữ này hai màu vàng và đen giao nhau, cổ xưa khó tả, ý nghĩa không tên, căn bản không ai hiểu nổi.

Phải nói những chữ này không xác định được ý nghĩa, chúng có chỉ là ý cảnh, không cần ngươi đọc những chữ này, ngươi chỉ cần lý giải nó là được.

Cho dù là bản thân Lâm Minh cũng không thể nào giải thích chữ này.

Chữ này là tổng kết cảm ngộ nhân sinh hơn bốn trăm năm qua của hắn, mà cây bút vô hình kia chính là vận mệnh con người...

Một khắc này, bộ điển tịch bắn ra hào quang tuyệt thế, giống như tất cả hào quang trong vũ trụ đều hội tụ vào bộ điển tịch này.

Đây là điển tịch thuộc về Lâm Minh, cũng là đại đạo chi thư mà Lâm Minh tự nghĩ ra để leo lên võ đạo đỉnh phong.

Trong lúc nhất thời, năng lượng đáng sợ hình thành vòng xoáy, rất nhiều vật chất của tinh cầu bị quét tới đây, khắp tinh không bị khí tức đại đạo ngưng tụ tới mức tận cùng.

Vật chất vũ trụ, thiên địa nguyên khí và pháp tắc thiên đạo, ba cái tổng hợp lại kỳ thật chính là "Tinh khí thần".

Lâm Minh dùng lực lượng của mình hội tụ chúng lại, bắt đầu chiết xuất và diễn biến, lưu lại tinh hoa.

Hắn đã lĩnh ngộ Thánh Điển và Tu la Thiên Thư, hiểu rõ thiên địa đại đạo quy tắc vận chuyển thế nào, hắn biết rõ nếu mang vật chất, năng lượng, pháp tắc của vũ trụ tập hợp lại, kỳ thật có thể thai nghén ra thế giới mới.

Chủ nhân Tu la lộ, người sáng tác Thánh Điển đã sáng lập thế giới của mình, bọn họ tự định ra thiên địa pháp tắc, bản thân dùng thủ đoạn thông thiên ngưng tụ vật chất và năng lượng, sau đó diễn biến thế giới.

Lâm Minh hiện tại cũng đi lên con đường của chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác Thánh Điển.

Đây là suy nghĩ lớn mật, có thể nói là điên cuồng.

Bởi vì chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác Thánh Điền đều là sau khi công thành danh toại, thực lực vô cùng cường đại mới hoàn thành sáng tạo thế giới.

Mà Lâm Minh vào thời điểm đột phá Giới Vương đã bước đi trên con đường này.

Lúc lực lượng pháp tắc nhỏ yếu, vật chất thiếu thốn, năng lượng cằn cỗi như hạ giới vị diện, có thể làm được như thế đã là cực hạn của Lâm Minh.

Hắn trơ mắt nhìn qua thế giới từ từ hiện ra hình thức ban đầu.

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ, người sáng tác Thánh Điển sáng tạo thế giới, vững chắc tới hơn mười tỷ năm, chân chính sáng vai với Tam Thập Tam Thiên vũ trụ.

Lâm Minh tự nhiên không làm được điểm này, thế giới hắn sáng tạo ra chỉ vài chục năm, trên trăm năm là sụp đổ.

Nhưng mà không sao, hắn hiện tại sáng tạo thế giới chỉ có hình thức ban đầu, hắn có thể thông qua cung cấp năng lượng liên tục, tăng cảnh giới của mình lên, làm cho thế giới này diễn biến, không ngừng củng có.

Trong tương lai, Lâm Minh có thể thành tựu Thiên Tôn, trở thành Chân Thân, thế giới của hắn có thể phát triển tới mức nào, dù là ai cũng không thể đánh giá.

Thế giới này không ngừng hình thành và phát triển.

Mà lúc này lực lượng của Lâm Minh đã đạt tới cực hạn, nếu như có thể thoáng buông lỏng thì hắn cưỡng ép ngưng tụ "Tinh khí thần" trong vũ trụ sẽ lập tức tán loạn, sụp đổ.

Kể từ đó bản thân Lâm Minh cũng bị năng lượng cắn trả, bị trọng thương.

Hắn gầm lên một tiếng, thuyên chuyển lực lượng Tu la chi huyết trong người.

Chương 2109: Thế giới của Lâm Minh (2)

Trong lúc nhất thời toàn thân Lâm Minh bao phủ trong lân phiến màu đen, khí huyết của hắn cuồn cuộn như cầu vồng, sôi trào liên tục.

Sau luwnghawns, xuất hiện hư ảnh Tu La khôi ngô tráng kiện, nó cao trăm trượng, toàn thân của nó ngưng tụ xiềng xích vừa thô vừa to, cơ bắp thân thể nổi lên mạnh mẽ.

Cánh tay phải của hắn có một con phượng hoàng bay múa, cánh tay trái có chân long quấn quanh.

Chân của nó đạp lên chín ngôi sao, đứng chung với Lâm Minh, bắt lấy thế giới hình thức ban đầu.

Hư ảnh Tu La này tự nhiên là Lâm Minh dừng Tu La Thiên Thư ngưng tụ thành, đồng thời vận dụng Đạo Cung Cửu Tinh và lực lượng long phượng chi huyết.

Tu La cực lớn này thôi động cối xay, chậm rãi thôi động thế giới này, Lâm Minh có thể làm tất cả tới mức tận cùng.

Khi lực lượng của hắn hao hết, bắt đầu thiêu đốt máu huyết sinh môn, phiến thế giới này rốt cuộc chậm rãi ngưng tụ lại.

Nó quá nhỏ, phạm vi chỉ lớn chừng vài dặm.

Hơn nữa kết cấu của thế giới này rất không ổn định, phi thường yếu ớt, dù là cường giả Thần Hải công kích cũng có thể làm hệ thống tinh khí thần bên trong sụp đổ, dễ dàng phá hủy nó.

Hoàn thành sáng tạo thế giới, Lâm Minh toàn thân thư thái, hắn hết sức châm chú, nhìn qua phiến thế giới của mình, thế giới này giống như hài tử của hắn.

Giờ này khắc này tâm tình Lâm Minh cực kỳ hưng phấn, hắn đã làm được.

Đây là thế giới thuộc về hắn, một thế giới mới tinh,

Từ hôm nay trở đi, võ đạo chi lộ của hắn đã mở ra kỷ nguyên mới.

Thời điểm này hư ảnh Tu La thôi đông thế giới, trực tiếp đẩy nó vào cơ thể Lâm Minh.

Thế giới thu nhỏ lại, trọng điệp với nội thế giới của hắn.

Một sát na này, trong cơ thể Lâm Minh, hắn sáng tạo thế giới tinh khí thần và bản thể Lâm Minh điệp gia với nhau, phiến thế giới này cuối cùng chậm rãi dung hợp với hắn.

Quá trình này mây đỏ hiện ra, sinh tử chi đạo va chạm nau, đại đạo chi âm vận chuyển, vài bức họa kỳ dị cuộn tròn, không ngừng xoay quanh Lâm Minh,

Mà Lâm Minh trong tích tắc này chân chính đột phá Giới Vương Cảnh.

Hắn ở Giới Vương Cảnh khác với võ giả Giới Vương Cảnh khác vê bản chất.

Hắn sáng tạo một thế giới phát triển.

Hiện tại Lâm Minh bởi vì dung nhập thế thế giới rất nhỏ yếu, hắn đột phá Giới Vương thực lực tăng lên không lớn, Lâm Minh sáng tạo thế giới càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí dung nạp ngôi sao, ngân hà, thực sợ trở thành một phiến vũ trụ, khi đó lực lượng của Lâm Minh sẽ khó tưởng tượng nổi.

Lâm minh ngồi xếp bằng trong hư không, điều tức mấy hô hấp, sau khi hắn khôi phục một ít lực lượng lại bước một bước, tiến vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Minh lần lượt xé rách không gian mà đi.

Ba ngày sau trước mặt lâm Minh là tinh cầu đỏ như máu.

Tinh cầu này không có chút sinh cơ, đây là hành tinh chết không có sinh mạng, nhưng mà bản thân tinh cầu này ẩn chứa các loại khoáng vật trân quý, trong đó dung nạp rất nhiều thiên địa tinh khí.

Thể tích ngôi sao còn lớn hơn Thiên Diễn tinh gấp mười lần, đường kính vượt qua hai trăm triệu dặm.

Trong một trăm năm qua, Lâm Minh du lịch bốn phía vũ trụ này, trong lúc ngẫu nhiên nhìn thấy tinh cầu này nên ghi nhớ vị trí của nó.

Vốn Lâm Minh đừng từng phát sầu vì tìm kiếm thế giới để luyện hóa tấn chức Giới Vương, muốn nhìn xem có tìm được thế giới thượng đẳng luyện hóa hay không.

Nhưng cuối cùng Lâm Minh vẫn không mất suy nghĩ này, bởi vì không có thế giới nào thật sự có thể làm Lâm Minh thỏa mãn,

Hiện tại Lâm Minh sáng tạo ra thế giới của mình, mà tinh cầu trước mắt này là ngôi sao cực lớn, tuy không thể bị luyện hóa, nhưng có thể thu nạp tinh khí của nó gia cố thế giới bản thân.

Lâm Minh bay về phía tinh cầu này, hắn tiến vào bầu khí quyển, tốc độ của hắn nhanh như sao băng.

Ầm Ầm.

Nổ tung khủng bố sinh ra, thân thể Lâm Minh tiến vào trong tinh cầu này.

Sau đó Lâm Minh giống như mũi khoan tiến vào sâu trong lòng đất, ngay từ đầu chung quanh là nham thạch, nhưng càng về sau càng ngày càng nóng.

Đối với nóng mức độ này, Lâm Minh không thèm để ý, hắn không ngừng xâm nhập, tới thời điểm này áp lực càng lớn hơn.

Áp lực như thế dáp lên da thịt của Lâm Minh sinh ra tiếng nổ lốp bốp.

Lâm Minh không quan tâm, hắn tiến vào nơi sâu nhất của tinh cầu, cũng là hạch tâm của tinh cầu này.

Nơi này đã không còn là nham thạch nóng chảy, mà là kim loại khoáng vật ngưng tụ thành một cái hạch khổng lồ.

Những kim loại này đều là tài liệu luyện chế vũ khí tốt nhất, chúng đang ở trong lò luyện tự nhiên của tinh cầu này, dưới nhiệt độ và áp lực cực mạnh nên bị rèn luyện không biết bao nhiêu tỷ năm, đã sớm hình thành một bảo khí cực lớn.

Nó vô cùng chắc chắn, đồng thời dưới nhiệt độ nóng cháy đã tiếp cận hình thái chất lỏng, thân thể Lâm Minh xuyên vào chỗ sâu nhất, thừa nhận khảo nghiệm có thể nghĩ.

Lâm Minh hít sâu một hơi, mặc dù thân thể của hắn vô cùng cường đại, nhưng mà đối mặt hoàn cảnh này cũng không dễ dàng chút nào.

Hắn buông lỏng tâm thần, bắt đầu ngồi ở đây, lặng lẽ hấp thu tinh khí của tinh cầu này, tất cả tinh khí tiến vào trong người Lâm Minh, chậm rãi thoải mái thế giới chân thật do hắn sáng tạo ra.

Thế giới đang phát triển, đây là quá trình khá dài, bởi vậy cần thời gian dài sau đó Lâm Minh phải ở trong tinh cầu này hấp thu tinh khí, tẩm bổ thế giới bản thân.

Năm mươi năm.

Một trăm năm.

Hai trăm năm...

Từ khi tiến vào trong vũ trụ mênh mông, vị trí ngôi sao luôn thay đổi, nhưng kỳ thật có một thứ chưa từng cải biến qua, chính là vòng thiên địa quy tắc và quỹ tích thần bí không ngừng vòng qua vòng lại.

Mấy trăm năm đối với tinh cầu mà nói quá ngắn, ngắn tới mức tinh cầu không có chút cải biến gì cả.

Nhưng mà trong vũ trụ này có hành tinh đỏ như máu, nó trong mấy trăm năm này biến hóa long trời lỡ đất.

Ngay từ đầu nó là một tinh cầu trẻ đầy sức sống, mặt ngoài của nó đầy núi lửa hoạt động, có thiên địa nguyên khí nồng đậm và phong phú.

Nhưng mà theo thời gian qua đi, thiên địa nguyên khí của nó càng ngày càng mỏng manh, những núi lửa của nó từ hoạt động mạnh biến thành yên lặng.

Dường như năng lượng của tinh cầu này bắt đầu khô cạn.

Năm mươi năm kế tiếp, tinh cầu này địa chấn liên tục, mặt ngoài của nó xuất hiện nhiều vết rách lớn tới dọa người, đây là cái rãnh cực lớn, rãnh sâu mấy trăm dặm, dáy cốc có dung nham lưu động chậm rãi.

Lại qua năm mươi năm, dung nham trong đáy cốc lưu động từ từ lạnh lại, núi lửa phun trào càng ngày càng ít, hình dáng mặt đất của tinh cầu đã không thay đổi nữa.

Đây là tiêu chí của tinh cầu già yếu.

Yên lặng như thế lại duy trì năm mươi năm, vào ngày hôm nay, trong lúc này tinh cầu rung mạnh.

Lần địa chấn này vượt qua bất cứ lần địa chấn nào trước đó, vượt qua cả siêu núi lửa bộc phát.

Mặt đất bị xé rách, vết rách cực lớn từ từ xuất hiện, cảm giác giống như tinh cầu bị bàn tay thần linh to lớn bóp nát.

Dưới áp lực lớn này, dung nham nóng chảy mang theo hỗn hợp quặng hiếm phun ra ngoài, bắn lên cao mười dặm trên trời.

Chương 2110: Điểm cuối cả đời

Dưới sóng lớn này có một bóng người lao ra khỏi dung nham.

Biển lửa cuồn cuộn, cơ bắp của hắn đỏ rực, hiện ra màu kim loại sáng bóng, tóc dài ngăm đen, rủ xuống từ đầu tới mắt cá chân, giống như sợi tơ đen, bao phủ thân thể của hắn.

Trừ tóc dài ra, thân thể của hắn có thể nói là hoàn mỹ.

Mỗi khối cơ bắp đều cong lên vừa đúng, giống như tác phẩm nghệ thuật của điêu khắc đại sư làm ra.

Người này chính là Lâm Minh.

Hơn hai trăm năm trước Lâm Minh tiến vào tinh cầu này tĩnh tu, hắn thỏ nạp tinh khí của tinh cầu này tẩm bổ bản thân.

Khi Lâm Minh tĩnh tu, tinh cầu này diễn biến cực mạnh, thời gian tồn tại mấy tỷ năm biến thành mấy trăm năm ngắn ngủi.

Nó từ trẻ tuổi tới già yếu.

Mà tinh cầu này xuống dốc, đổi lấy nội thế giới của Lâm Minh vững chắc và tăng lên,

Rất nhiều tinh khí thế giới tiến vào người Lâm Minh. Thế giới của hắn đã phát triển thành hai mươi dặm, đã vượt qua tiêu chuẩn của đa số Giới vương, lại phát triển tiếp, thế giới của Lâm Minh càng lớn, hắn cũng càng mạnh.

Lâm Minh không có dừng lại, nhanh chóng xé rách hư không tiến vào hư không.

Sau mỗi lần lịch lãm rèn luyện thì Lâm Minh đều trở về Thiên Diễn Tinh, lại vượt qua mười năm bên cạnh phụ mẫu.

Về sau vưới ánh mắt không bỏ của Lâm mẫu, Lâm Minh lại xuất phát tiến vào sâu trong vũ trụ.

Trên con đường tu luyện, hắn chưa bao giờ ngừng lại.

Trên đầu của Lâm Minh còn nhớ rõ vị trí tinh cầu khác, tinh cầu này hơi nhỏ hơn, nhưng mà phẩm chất cũng cực cao.

Trọng yếu nhất, trên tinh cầu này không có tính mạng, một tinh cầu chết không đáng giữ làm gì, nếu Lâm Minh rút tinh khí của tinh cầu có tính mạnh, như vậy tất cả tính mạng bên trong cũng chết theo.

Chỉ mười ngày sau, Lâm Minh đi tới mục tiêu.

Đây là tinh cầu kim loại, thể tích của nó không lớn, cơ hồ ở trên đó là kim loại tạo thành.

Bởi vì tinh cầu này quá gần mặt trời, cho nên vô cùng bóng bức, thậm chí có kim loại hòa tan ra, kim loại hội tụ thành dòng suối nhỏ, dòng sông, hồ nước, thậm chí là biển cả.

Thân ảnh Lâm Minh lóe lên, trực tiếp nhảy vào tinh cầu kim loại này.

Từ Giới Vương tới Thiên Tôn, đây vốn là quá trình khá dài.

Mặc dù là thiên tài đỉnh cấp như Đế Thích Già cũng phải bỏ ra thời gian vạn năm mới hoàn thành bước này.

Lâm Minh sống tới bây giờ chỉ hơn sáu trăm tuổi.

Mà hắn tu thành Giới Vương mới không bao lâu, hắn lựa chọn con đường võ đạo khác với người khác, nhấp nhô hơn rất nhiều lần.

Tự nghĩ ra thế giới chân thật và nội thế giới dung hợp với nhau, thiên địa vũ trụ và nhân thể vũ trụ, Tu La Thiên Tư và Thánh Điển tương dung.

Lâm Minh lĩnh ngộ sâu hơn, căn cơ vững chắc hơn, hắn muốn đột phá Thiên Tôn cũng cần thời gian khá dài.

Tu luyện không năm tháng.

Con đường võ đạo vô cùng tịch mịch, bế quan thời gian dài phải tiếp nhận loại tịch mịch này, phải làm cho nội tâm yên tĩnh, yên lặng như nước hồ thu.

Nếu không học tĩnh mịch, chắc chắn người đó tinh thần tan vỡ, sẽ biến thành cái xác không hồn.

Lâm Minh hấp thu tinh khí thế giới.

Hắn cảm giác hắn như đang chạy xe, chiếc xe lướt qua vô số trí nhớ cả đời của hắn, hắn ngắm nhìn con đường đã qua.

Hơn trăm năm sau, tinh khí thế giới của tinh cầu này khô cạn.

Lúc nay thời gian Lâm Minh sử dụng ngắn một chút, bởi vì nội thế giới của hắn càng lớn, tốc độ hấp thu tinh khí thế giới càng nhanh,

Cứ như thế Lâm Minh lang bạt trong vũ trụ, tu dưỡng nội thế giới của mình.

Mà mỗi lần hấp thu tinh khí thế giới xong, Lâm Minh đều quay về Thiên Diễn Tinh, làm bạn với phụ mẫu vài năm

Cứ thế thời gian không ngừng trôi qua.

Mỗi lần Lâm Minh trở về đều cách vài chục năm, trên trăm năm, hắn nhìn thấy phụ mẫu của mình không ngừng già nua.

Nếp nhăn trên mặt bọn họ tăng lên, thời gian lưu lại dấu vết trên mặt của bọn họ.

Lâm Minh mỗi lần trở về biến hóa không nhiều, nhưng mà tích lũy theo thời gian, phụ mẫu Lâm Minh diện mạo là phu thê trẻ hơn ba mươi biến thành năm mươi.

Đột nhiên Lâm Minh cảm thấy dù hắn sống cả đời, thời gian làm bạn cùng phụ mẫu không nhiều.

Hắn giống như kẻ lãng tử vận mệnh.

Dù là phụ mẫu của mình có tuổi thọ dài hơn phàm nhân rất nhiều, nhưng khi Lâm Minh quay về nhà thì hắn chẳng khác gì phàm nhân phiêu lưu tứ hải.

Tính toán ra, bản chất đều giống nhau cả.

Nếu như phujmauax sống một ngàn sáu trăm tuổi, bản thân mình mỗi sáu mươi năm về nhà một lần, số lần hắn gặp phụ mẫu chỉ chừng hai bàn tay, nhưng mà Lâm Minh không có cách nào, mỗi lần hấp thu tinh kí thế giới cũng không thể bỏ dử nửa chừng, hắn có quá nhiều thứ trên lưng mình.

Trong gian phòng sáng ngời, cửa sổ sơn sơn, lầu các đỏ thấm, trên giường và bàn đều là gỗ trầm hương làm thành.

Đây là phòng ngũ của phụ mẫu Lâm Minh.

Bên cạnh gian phòng trồng một cây hòa già, đây là năm đó Lâm Minh định đô tại Chu Tước thần quốc, Lâm phụ Lâm mẫu chuyển nhà tới đây đã tự tay trồng xuống.

Hiện tại cây hòe già này từ một cây giống đã cao hơn mười trượng, rễ cây nổi cục mạnh mẽ, vỏ cây già nua.

Gió mát thổi qua, lá cây đong dưa, khi thì vài phiến là rơi xuống, hoặc là vỏ cây tróc ra.

Ở đây Lâm Minh đánh cờ với phụ thân mình.

Mỗi lần quay về Lâm Minh đều uống rượu và đánh cờ với phụ thân, mà Lâm mẫu thì làm đồ ăn cho gia đình, ba người làm gia yến đơn giản.

Chớ nói Lâm Minh ở Thần Vực ăn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, trong đó đều là bảo vật tuyệt thế nhân gian.

Lúc này cũng là như thế.

Cho dù là Chu Tước thần quốc hạ giới cũng có thể tìm được vài loại nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp, do ngự trù cung đình đỉnh cấp chế biến, dùng thiên địa linh tuyền làm nước nấu, làm ra món ngon giá trị liên thành.

Nhưng mà không có đồ vật nào có hương vị đặc biệt như mẫu thân làm ra.

Nó không đơn thuần là mỹ vị, mà nó một cảm giác ấm áp, một cảm giác nhớ lại, là quá khứ Lâm Minh sinh hoạt qua lưu lại.

Gần ngàn năm trước khi Lâm Minh còn là hài tử, tại quán rượu Lâm gia, hắn thích ăn những món này.

Hiện tại cũng thế.

Vượt qua thời gian dài, Lâm mẫu không có quên con yêu ăn cái gì, Lâm Minh cũng không quên hương vị những món ăn đó.

- Tiểu An, lúc nào mangmotoj con dâu về đây, mẫu thân không có tâm nguyện nào khác...

Lâm mẫu đột nhiên nói câu này, nội tâm Lâm Minh chua xót.

Hắn cảm giác được sinh mạng của phụ mẫu càng ngày càng suy yếu.

Hai người không phải võ giả, cũng không có khả năng tu luyện tới Thần Hải kéo dài tuổi thọ vạn năm, bọn họ phải dùng các loại thiên tài dị bảo kéo dài tuổi thọ tới bây giờ đã là cực hạn.

Về sau bọn họ sẽ già đi, đây là thiên đạo quy tắc không ai cải biến được.

...

Thời gian lại trôi qua bốn năm trăm.

Phụ mẫu Lâm Minh càng già nua.

Bọn họ chẳng khác gì phàm nhân thất tuần.

Lưng bọn họ đã còng xuống, nếp nhăn trên mặt nhiều hơn, con mắt không sáng, đã như mặt trời sắp lặn.

Nhìn thấy phụ mẫu ngày giờ không nhiều, Lâm Minh không định đi nữa.

Hắn muốn làm bạn với phụ mẫu tới thời khắc cuối cùng cuộc đời của họ.

Cũng là dấu chấm tròn kiếp này của hắn.

Chương 2111: Về nhà (1)

Tuy Đại Chuyển Sinh Thuật có thể làm cho người ta đạt được sinh mạng chín kiếp, nhưng nó không nghịch thiên tới mức giúp người ta kéo dài tuổi thọ chín lần.

Nó có thể giúp người ta sống lại thoát thai hoán cốt, nhưng cũng không thể kéo dài tổng tuổi thọ được, nói cho chùng nó dù sao không phải phương pháp vĩnh sinh, nhưng mà người sáng tác Thánh Điện lĩnh ngộ sinh chi ý cảnh và tử chi ý cảnh tới cực điểm sáng tạo ra, tạ ra công pháp tăng cường tiềm lực bản thân.

Cho nên Lâm Minh không định sống bao lâu ở kiếp này, hắn sẽ nhanh chóng hoàn thành chuyển sinh.

Thiên Vận quốc, Thanh Tang thành...

Kiến trúc cổ kính, người đi đường muôn hình muôn vẻ, hồ lô băng đường ngọt ngào ngon miệng, tách trà tỏa ra hương thơm thấm vào lòng người...

Đây là tòa cổ thành ngàn năm, vốn nên có cảnh tượng tường hòa như thế.

Hôm nay thành thị như Thanh Tang thành này nghênh đón khách nhân khác thường, bọn họ là phụ mẫu Lâm Minh và Lâm Minh.

Lúc này cách một ngàn mấy trăm năm, người ở Thanh Tang thành sớm đã thay đổi hơn mười đời.

Không có người nào nhận ra Lâm Minh, càng không có ai nhận ra phụ mẫu Lâm Minh cả, nhưng mà bọn họ vẫn nghe nói qua chyện Lâm Minh.

Cái tên này sẽ truyền thừa hơn mười vạn năm.

Lâm Minh và phụ mẫu giống như dân chúng bình thường đi vào Thanh Tang thành, đường đi đã sớm tu sửa rất nhiều lần, nhưng mà bọn họ vẫn vô cùng quen thuộc đường phố, phụ mẫu Lâm Minh cảm khái ngàn vạn.

Bọn họ đi thẳng tới quán rượu Lâm gia, tòa kiến trúc cổ này đã đóng cửa hơn một ngàn năm, đây là nhà chính thức của Lâm Minh và phụ mẫu.

Bởi vì vẫn có người chiếu cố sửa chữa, quán rượu Lâm gia vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Nhưng mà những ngói lưu ly trải qua mưa gió hơn ngàn năm đã sớm không còn sáng nữa.

Trụ và cửa lớn sơn sơn, dù trải qua mấy lần trát phấn cũng từ từ pha tạp, lộ ra hương vị tuế nguyệt.

- Két...

Cánh cửa bị đẩy ra, đập vào mắt là đại sảnh quán rượu.

Trên mặt đất lát đá xanh, những cái bàn cổ xưa nhưng lại được quét dọn sạch sẽ, giống như tình cảnh năm đó.

Lâm Minh dường như nhìn thấy khi còn bé năm đó, hắn nhớ tình cảnh mình chạy tới chạy lui trong hành lang này.

Khi đó người trong quán rượu muôn hình muôn vẻ, có uống rượu, có uống trà, đọc sách, đánh bài, đạn đàn tam huyền, đánh cờ...

Lâm Minh nhận ra vài lão khách quen, khi đó Lâm Minh chạy loạn trong hành lanh, những người này gặp được sẽ cho Lâm Minh đường và kẹo ăn.

- Bao nhiêu năm vẫn như thế...

Ánh mắt Lâm mẫu rưng rưng, vuốt cái bàn quầy hàng cũ, năm đó chính Lâm phụ đứng ở đây, mặc áo vải dài màu xám, mang theo mũ mềm cầm bàn tính, đảo sổ sách, không ngừng ghi chép.

Mà Lâm mẫu thì hỗ trợ trong nhà bếp, mỗi một món ăn được làm tốt thì mang sang, sau đó lại hô một câu "Đồ ăn tới rồi...", sau đó trên vai hắn đắp cái khăn mặt đưa đồ ăn ra ngoài, nhanh nhẹn lau bàn, lại rót nước trà đưa lên.

Lâm phụ Lâm mẫu và Lâm Minh ba người ở lại quán rượu.

Đây là nhà của bọn họ, hai lão nhân hy vọng sống cuối đời ở chỗ này.

Quán rượu không có buôn bán, nhưng mà Lâm mẫu mỗi ngày vẫn vào bếp nấu cơm, Lâm Minh đứng bên cạnh hỗ trợ.

Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, nhưng mà Lâm mẫu vẫn tiếc nuối, bởi vì Lâm Minh vẫn độc thân.

Đối với tâm tư phụ mẫu, Lâm Minh nhìn vào mắt, hắn vẫn bảo trì trầm mặc.

Một ngày này quán rượu Lâm gia có một khách nhân, nữ tử mặc hắc y, nhìn qua chừng hai mươi tuổi, tu vị gần đạt tới Thần Hải hậu kỳ.

Cô gái này chính là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Võ giả trên Thiên Diễn đại lục hơn một ngàn tuổi đạt tới Thần Hải hậu kỳ vô cùng không dễ dàng.

- Ah? Ngươi sắp phi thăng?

Lâm Minh kinh ngạc nhìn qua Tư Đồ Minh Nguyệt, đây là chuyện hợp tình hợp lý, tại hạ giới, võ giả đạt tới mức tận cùng thì không thỏa mãn bị hạ giới trói buộc, sẽ muốn phi thăng Thần Vực, đi tới thiên địa rộng lớn hơn.

- Đúng!

Tư Đồ Minh Nguyệt biết rõ thân phận của Lâm Minh, trước khi chuẩn bị phi thăng, nàng chuyên môn tới thỉnh giáo Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh khẽ lắc đầu, nói:

- Ngươi phi thắng... Không được!

- Vì cái gì?

Nội tâm Tư Đồ Minh Nguyệt chấn động mạnh, nàng chú ý ánh mắt Lâm Minh, trong đó dường như ẩn chứa tình cảm âm trầm và bi thống, làm cho nội tâm của nàng co rút khó hiểu.

- Thần Vực... Biến thiên, hơn nữa... Phiến thế giới này đã từng bị một nữ nhân phong bế, lực lượng của ngươi căn bản không thể phá được.

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, trong nội tâm Tư Đồ Minh Nguyệt ngạc nhiên.

Thần Vực biến thiên? Thế giới Thiên Diễn tinh bị phong ấn?

Đột nhiên nàng nhớ tới, Lâm Minh chuyển thế trọng sinh tại Thiên Diễn đại lục, chẳng lẽ cũng có quan hệ tới cái gọi là "Thần Vực biến thiên" sao?

Nàng không biết đó là cái gì, nhưng có thể cảm giác được cái gọi là "Biến thiên" chính là hạo kiếp kinh thiên.

- Rốt cuộc Thần Vực xảy ra chuyện gì?

Tư Đồ Minh Nguyệt hỏi thăm.

- Dị tộc xâm lấn.

Lâm Minh trả lời đơn giản, ngửa đầu lên nhìn trời, ánh mắt như xuyên qua tầng tầng tinh không, nhìn thấy Thần Vực.

- Nhân tộc đang bấp bênh a...

- Chuyện này...

Tư Đồ Minh Nguyệt mở to mắt ra, nàng còn tưởng rằng Thần Vực kịch biến là có đại chiến xảy ra, không nghĩ tới là dị tộc xâm lấn, hơn nữa nhân loại đang bấp bênh.

- Tiền bối từ Thần Vực quay về Thiên Diễn tinh, chuyển thế trùng tu, có quan hệ tới hạo kiếp này sao?

Tư Đồ Minh Nguyệt hỏi như thế, Lâm Minh gật đầu.

- Lâm chân nhân, phụ mẫu ngày có biết thân phận của ngài không? ngài có từng nói qua không?

Tư Đồ Minh Nguyệt lại hỏi.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Bọn họ không biết, nhưng mà không có sau, sâu trong huyết mạch có liên hệ là được, ta chính là con của họ, mà ta không có biện pháp nhắc tới thân thể của ta, nếu không ta phải nói cho bọn họ biết tại sao ta lại trở về Thiên Diễn tinh, vì cái gì thê tử của ta và Lâm Hiểu Cáp không thể trở về, vì cái gì mà hài tử của họ lại trọng sinh sống lại...

- Biết rõ tình huống chân thật, phụ mẫu của ta càng không an tâm.

Lâm Minh nói ra, Tư Đồ Minh Nguyệt buồn vô cớ.

Trầm mặc thật lâu, Tư Đồ Minh Nguyệt không cam lòng hỏi:

- Vậy... Không có cách nào sao?

- Không biết!

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Ta cuối cùng phải trở về, có lẽ là vạn năm sau.

Vạn năm là kỳ hạn Lâm Minh định ra cho mình.

Lĩnh ngộ và dung hợp Thánh Điển cùng Tu La Thiên Thư, nội thế giới phát triển, nhân thể vũ trụ và thiên địa vũ trụ song tu, tất cả cũng không phải một lần là xong, mà là cần thời gian dài.

Vạn năm đã là rất ngắn.

Hắn phải nắm chắc thời gian hoàn thành những chuyện này, như vậy đó là thời điểm hắn về Thần Vực, mới có khả năng chống lại Thánh tộc và Hồn Đế còn đáng sợ hơn.

- Vạn năm...

Nghe thời gian này Tư Đồ Minh Nguyệt hít sâu một hơi, biểu lộ đắng chát.

Cường giả Thần Hải sống tới vạn năm là cực hạn, Lâm Minh trong lúc tùy ý nói ra thời gian làm Tư Đồ Minh Nguyệt cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu như không cách vượt qua Thần Hải, khi đó mình đã gần đất xa trời, thậm chí hóa thành xương trắng.

Chương 2112: Về nhà (2)

Lâm Minh nhìn ra tâm tư của Tư Đồ Minh Nguyệt, nói:

- Ngươi có thể đi ra ngoài du lịch, hạ giới cũng không chỉ có mình Thiên Diễn tinh, ta sẽ tặng ngươi một chiếc linh hạm, cho ngươi thêm tinh đồ, ngươi đi tới các tinh cầu kia, tuy không thể phi thăng Thần Vực, nhưng mà có thể trợ giúp ngươi, ít nhất đột phá Thần Hải không khó.

Lâm Minh nói từ tốn, Tư Đồ Minh Nguyệt không cam tâm, nàng biết rõ không thể phi thăng Thần Vực, cho dù đi ra ngoài du lịch cũng không có thành tuuj lớn gì, miễn cưỡng đột phá Thần Hải cũng là cực hạn.

Nàng cắn môi nhìn qua Lâm Minh, dường như cố lấy dũng khí rất lớn, nàng cúi đầu thật sâu trước Lâm Minh.

- Tiền bối, có thể thu... Nguyệt nhi làm đồ đệ không?

Lâm Minh giật mình, nhìn qua Tư Đồ Minh Nguyệt, vẫn chậm rãi lắc đầu.

- Không, ta chưa bao giờ thu đồ đệ, hơn nữa ta có quá nhiều việc chưa lam xong, không muốn dính nhân quả.

Số mệnh trên đời, nhân quả vốn là thứ không thấy, Lâm Minh không muốn nhiễm phải, nếu hắn thu đồ đệ, vậy phải tận trách nhiệm sư phụ, phụ trách với đồ đệ.

Lâm Minh hiện tại không có tinh lực làm chuyện này.

Nghe Lâm Minh nói thế, trong mắt Tư Đồ Minh Nguyệt thất vọng nồng đậm.

Kỳ thật nàng không có ôm hy vọng, nàng cũng tự hiểu lấy mình, thiên phú của nàng tại hạ giới là đỉnh cấp, nhưng ở trong mắt Lâm Minh chỉ là bình thường,.

Cho dù Lâm Minh thu đồ đệ, cũng không có khả năng thu nàng.

- Quấy rầy tiền bối!

Tư Đồ Minh Nguyệt miễn cưỡng cười cười, cúi đầu với Lâm Minh lần nữa, quay người định rời đi.

Mà lúc này có tiếng bước chân vang lên, Lâm mẫu từ thang lầu đi xuống, nhìn thấy Tư Đồ Minh nguyệt quay dầu rời đi, trong nội tâm nàng vui vẻ, nói:

- Tư Đồ cô nương sao? Tư Đồ cô nương làm sao lại tới đây?

Lâm Minh và phụ mẫu quay về Thanh Tang thành ẩn cư, rất nhiều cao tầng bốn thần quốc không biết, Lâm mẫu không nghĩ tới Tư Đồ Minh Nguyệt lại tới đây, tự nhiên khiến Lâm mẫu hưng phấn vì liên tưởng tới một ít việc.

Tư Đồ Minh Nguyệt nhìn thấy Lâm mẫu, vội vàng đáp lễ, thời điểm này Lâm mẫu thân thiết kéo tay Tư Đồ Minh Nguyệt ngồi xuống, cái gì cũng phải lưu Tư Đồ Minh Nguyệt ở lại ăn cơm.

Tư Đồ Minh Nguyệt nhất thời không biết làm sao, nàng nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh do dự một chút vẫn gật đầu.

Gia yến cứ thế bắt đầu.

Cơm ngon ngọt ngào, sáu món ăn gia đình bình thường, bốn đôi đỗi đặt chỉnh thể, Lâm phụ còn cầm bầu rượu, chuẩn bị uống hai chén chúc mừng.

Tuy hai lão trở về nhà năm xưa, tâm tình rất tốt, trong nội tâm vẫn có tiếc nuối, cảm thấy nơi này yên lặng quá thì đơn điệu và cô độc.

Bọn họ hy vọng thanh tịnh, đồng thời hy vọng trong nhà náo nhiệt, người có thể làm gia đình náo nhiệt thì khiến hai lão ưa thích, hy vọng nhìn thấy.

Tư Đồ Minh Nguyệt chính là người được chọn.

Một bữa cơm vui vẻ hòa thuận, Lâm mẫu không ngừng gắt rau cho Tư Đồ Minh Nguyệt, trên mặt cười hiền lành và hòa ái.

Ăn nhiều đi, đây là món cá thố ngư dấm chua mà hắn yêu thích nhất, chỉ có cá thố ngư ở quê mới là chính tông nhất, một con nặng ba cân, nhất định phải còn tươi sống, phối với đường phèn...

Lâm mẫu nói liên tục, Tư Đồ Minh Nguyệt lại biết "hắn" trong miệng Lâm mẫu nói chính là Lâm Minh, cũng chính là Lâm An.

Có lẽ Lâm mẫu không biết Lâm An chính là Lâm Minh, nhưng biết rõ đồ ăn yêu thích của hai người giống nhau.

- Tư Đồ cô nương, đây là rượu lão già ta cất, nếm thử đi...

Lâm phụ cười ha hả.

Lâm Minh nhìn thấy tâm tình phụ mẫu thật tốt, tuy những năm này bọn họ cũng vui vẻ, nhưng chưa bao giờ như hôm nay, vui vẻ từ trong nội tâm.

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, than nhẹ một tiếng, trong lòng có quyết định.

Môi của hắn khẽ nhúc nhích, dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Tư Đồ Yêu Nguyệt, ta và ngươi làm sư đồ trăm năm, nhưng bình thường không xưng là sư đồ, ta chỉ cần ngươi làm bạn với mẫu thân của ta, ta sẽ truyền thụ công pháp cho ngươi, cho ngươi một hồi tạo hóa. Hơn trăm năm sau, ta sẽ chuyển thế trùng tu, mà ngươi cũng nên rời khỏi.

Tư Đồ Minh Nguyệt đang dùng cơm, chiếc đũa run lên, nhìn qua Lâm Minh thật lâu mà không nói gì...

Tư Đồ Minh Nguyệt lưu lại, tuy nàng và Lâm Minh chỉ là quan hệ sư đồ, hơn nữa còn là tạm thời, nhưng mà phụ mẫu Lâm Minh không biết.

Trên thực tế trong mắt Lâm phụ Lâm mẫu thì Tư Đồ Minh Nguyệt lưu lại đã có ý nghĩa bất thường.

Hai lão vô cùng hy vọng hắn có bầu có bạn, có thể kết hôn, hơn nữa còn hạnh phúc mỹ mãn.

Lâm Minh không có giải thích hiểu lầm của hai lão nhân, hắn lưu Tư Đồ Minh Nguyệt lại bồi bạn với phụ mẫu, chỉ hy vọng phụ mẫu có thể an tường lúc tuổi già.

Đa số thời gian hắn không có trao đổi với Tư Đồ Minh Nguyệt, chỉ ném công pháp tu luyện cho Tư Đồ Minh Nguyệt, tự nàng tìm hiểu.

Về phần đan dược, Lâm Minh cũng có, mỗi hạt đan dược đều bị hắn hóa làm linh tuyền cho Tư Đồ Minh Nguyệt uống, chậm rãi luyện hóa.

Hiểu quả vô cùng rõ ràng.

Tư Đồ Minh Nguyệt trong mười năm ngắn ngủi đã tiếp cận Thần Biến Kỳ.

Kỳ thật thiên phú của nàng đặt ở Thần Vực cũng không tính là kém, nhưng bởi vì thiếu danh sư chỉ dạy, trì hoãn tu hành, hiện tại bổ sung tất cả, tuy Tư Đồ Minh Nguyệt không có khả năng đạt được đại thành tựu, nhưng được Lâm Minh chỉ đạo, muốn tu tới Thần Quân Kỳ không khó khăn gì.

Ngẫu nhiên Lâm Minh cùng Tư Đồ Minh Nguyệt đi ra ngoài, bọn họ đi thẳng vào sâu trong tinh không, Lâm Minh chọn truyền thụ một ít pháp tắc và công pháp cao thâm cho Tư Đồ Minh Nguyệt.

Thậm chí Lâm Minh còn cấp cho Tư Đồ Minh Nguyệt khối khối thần võ vô thượng tàn phiến, tuy không trông cậy vào Tư Đồ Minh Nguyệt tìm hiểu ra cái gì, nhưng ít ra cũng giúp nàng tiếp xúc với đại đạo, mở tầm mắt, đạt được một ít dẫn dắt.

Mỗi khi tới thời điểm này, Tư Đồ Minh Nguyệt nhíu mày, hoàn toàn không thấy đầu mối.

Nàng rất lo lắng Lâm Minh ngại mình dần, hy vọng có thể ngộ ra thứ gì đó, làm cho lâm Minh thỏa mãn, nhưng mà những đại đạo văn lộ kia quá thâm ảo phức tạp, Tư Đồ Minh Nguyệt dù ngộ như thế nào cũng không đạt được gợi ý.

Lâm Minh không nói cái gì, hắn chỉ hỏi tiến độ Tư Đồ Minh Nguyệt lĩnh ngộ, sau đó rời đi.

Thời gian trôi qua năm mươi năm.

Lâm phụ Lâm mẫu càng già nua, nhưng mà bọn họ tươi cười càng nhiều.

Ngoài tu luyện, Tư Đồ Minh Nguyệt có thời gian bầu bạn với phụ mẫu Lâm Minh, nàng thường xuyên vào bếp giúp Lâm mẫu làm thức ăn, cũng bài bàn cờ đánh cờ với Lâm phụ.

Tất cả hiền hòa và ấm áp, gia đình nguyên vẹn, vì bồi bổ đoạn khuyết điểm nhân sinh cuối cùng cho hai người.

Đây là thứ Lâm Minh muốn.

Hắn ở kiếp này đã bầu bạn với phụ mẫu tới khi nhắm mắt xuôi tay, dù là như thế, hắn muốn nhiễm một tia nhân quả cũng không có gì cả.

Xuân tới thu đi, lại qua hai mươi năm, Lâm phụ Lâm mẫu đã chống quải trượng, bọn họ đi lại khó khăn.

Mà trong nhà không có người hầu nào, mỗi lần mua thức ăn là Tư Đồ Minh Nguyệt vịn Lâm mẫu chậm rãi ra khỏi quán rượu Lâm gia, đi trên con đường quen thuộc.

Chương 2113: Chuyển kiếp thứ hai

Mà khi tới thời điểm này, Lâm mẫu đi rất chậm, nàng dừng bước nhìn mặt trời, cảm thụ nhân sinh kiếp này.

Lâm phụ Lâm mẫu đã trải qua thời gian khổ cực, cũng thử qua cẩm y ngọc thực, thừa nhận hàng tỉ thần dân cúng bái, tới lúc tuổi già lại có Lâm Minh và Tư Đồ Minh Nguyệt làm bạn, cảm thấy hạnh phúc ấm áp.

Cả đời này của bọn họ vô cùng phúc khí, không có gì tiếc nuối.

Năm thứ hai, vào hạ, vào một ngày nắng ráo sáng sủa, Lâm phụ Lâm mẫu lần lượt qua đời.

Bọn họ lúc gần đi trên mặt mỉm cười, sắc mặt an tường, có thể nói là buông xuôi hai tay, không có gì phải tiếc nuối.

Phụ mẫu qua đời, cũng vì Lâm Minh kéo dài nhân sinh đời thứ nhất một ngàn sáu trăm năm, vẽ lên một dấu chấm tròn.

Dựa theo nguyện vọng của phụ mẫu, Lâm Minh chôn phụ mẫu trên núi bên ngoài Thanh Tang thành.

Sau khi chết hóa thành bụi đất, trở về cát bụi, đây là nguyện vọng mộc mạc của đa số phàm nhân.

Dựa theo tập tục, Lâm Minh kết ba gian nhà tranh dưới dốc núi, đốt giấy để tang, giữ hiếu ba năm.

Tư Đồ Minh Nguyệt cũng theo Lâm Minh mặc áo tơ trắng, cùng giữ đạo hiếu ba năm.

Bọn họ ở riêng hai gian nhà tranh, mỗi ngày tới tảo mộ nhị lão, dâng hương, tế bái.

Thời gian như thế rất nhạt nhẽo, nhưng mà cho dù là Lâm Minh hay là Tư Đồ Minh Nguyệt đều tìm được phần yên lặng trong nhạt nhẽo này.

Ba năm trôi qua nhanh chóng.

Giữ đạo hiếu chấm dứt, Lâm Minh sắp rời đi.

Vào một ngày sáng sớm, mặt trời mọc, sương sớm bao phủ ngọn núi, giọt sương trên lá cây cũng chậm rãi bốc hơi.

Lâm Minh hương khói cho phụ mẫu xong, quỳ xuống đất cúi đầu bái thật sâu, đây là lần cuối cùng hắn cúi đầu.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn Tư Đồ Minh Nguyệt sau lưng, nói:

- Dựa theo ước định, quan hệ sư đồ giữa ta và ngươi cũng chấm dứt, ngươi nên đi con đường của mình đi.

Giọng của Lâm Minh bình tĩnh, lọt vào trong tai của Tư Đồ Minh Nguyệt là phiền muộn vô hạn.

Trong nội tâm của nàng có cảm giác không biết nên làm gì, đã sớm biết rõ ngày này sẽ tới, đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng mà lúc tới thì nàng không biết giải quyết thế nào.

Nhưng mà nàng rất rõ ràng, nàng và Lâm Minh không đi chung trên con đường với nhau, bởi vì phụ mẫu Lâm Minh, cho nên thời khắc này tới gần có chút ngắn ngủi, cũng chỉ tới gần mà thôi.

Sau đó lại là hai con đường khác nhau, bọn họ từ tư tách ra, dần dần phải rời xa.

Đây là vận mệnh.

Cho dù nàng làm thế nào cũng không thể cải biến.

Vì vậy nàng chậm rãi gật đầu.

- Như vậy, gặp lại, nếu có duyên...

Lâm Minh nói lời này, tùy ý bước vào hư không, hắn không phải đang xé rách không gian, mà là trốn vào trong đó, biến mất không còn tung tích.

Tư Đồ Minh Nguyệt đứng ngơ ngạc tại chỗ thật lâu.

Ngay một năm trước khi Lâm phụ Lâm mẫu qua đời, Tư Đồ Minh Nguyệt đã đột phá Thần Biến Kỳ, hơn nữa Lâm Minh còn dùng rất nhiều tài nguyên ủng hộ đánh chắc căn cơ, ngày sau nàng trùng kích Thần Quân là không thành vấn đề.

Nhưng mà tất cả những chuyện này, kể cả cảnh giới võ đạo mà nàng ước mơ tha thiết lúc trước, lúc này không mang lại tâm tình vui sướng cho nàng, nàng yên lặng quay người rời đi, tiến vào trong ba giang nhà tranh, đóng cửa lại.

...

Lại qua hai mươi năm.

Trong phiến vũ trụ vị diện này, một tinh cầu không biết tên, trong hoàng thành phàm nhân, không biết bắt đầu từ khi nào, trên đầu đường hoàng thành xuất hiện một tên ăn mày.

Dáng người của hắn thấp, toàn thân vô cùng bẩn, nhưng mà ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Tuy hắn là tên ăn mày, cũng không có xin của ai, hắn chỉ lang thang khắp nơi vài chục năm.

Tên ăn mày này phát triển chậm chạp, nhưng mà bởi vì hắn là ăn mày cho nên không ai chú ý tới hắn.

Thẳng tới một ngày hắn đột nhiên biến mất.

Hắn phá không rời đi, bay vào sâu trong vũ trụ.

Hắn chính là Lâm Minh chuyển sinh lần hai, tu vị tâm cảnh của Lâm Minh càng ngày càng viên mãn, tu vị của hắn tăng lên không nhanh, nhưng mà lĩnh ngộ thiên đạo càng ngày càng tinh tiến.

Hắn bay nhanh trong hư không vũ trụ, nhanh chóng trốn vào tinh cầu màu đen, hắn lao nhanh vào hạch tâm của tinh cầu này.

Vũ trụ thâm thúy vô hạn, nó quá thần bí, trong đó ẩn chứa thiên đạo quy tắc, từ xưa tới nay, vô số cường giả các tộc lập chí truy tìm võ đạo, chưa bao giờ giáng đoạn qua.

Nhưng mà hôm nay không có người nào hiểu thấu toàn bộ huyền bí của vũ trụ.

Vũ trụ chẳng những thần bí, hơn nữa còn là vĩnh hằng.

Mặc dù là đại thế giới có sụp đổ, nhưng mà chỉnh thể vũ trụ vẫn tồn tại.

Dường như tinh không vĩnh hằng không thay đổi, không ai biết nó bắt đầu khi nào, kết thúc ra sao.

Sát thủ sinh mạng đáng sợ nhất của vũ trụ --- thời gian, đối với thiên đạo vũ trụ mà nói, nó không có ý nghĩa.

Thời gian mấy ngàn năm trôi qua trong nháy mắt, ngắn ngủi không thể ảnh hưởng gì tới vũ trụ, cũng không sinh ra biến hóa gì.

Nhưng mà xã hội loài người, quốc gia trong mấy ngàn năm thường thường trải qua hơn trăm thế hệ, thay triều đổi đại vài chục lần, những gia tộc, phe phái càng sinh diệt không biết bao nhiêu lần, lịch sử phức tạp đã chôn vùi trong bụi bặm, sau đó người ta cũng quên mất.

Cuối cùng những người này lưu lại đồ vật trên thế gian chỉ có "Không".

Thương hải tang điền, thế sự biến hóa, vạn sự không thuộc về mình.

Một buổi chiều mùa đông, một người mang theo hung thú màu đen to lớn xuất hiện bên ngoài thành trì cổ xưa.

Tòa thành thị này đã được tu sửa qua, nhưng mà có rất nhiều góc cạnh tuyên khắc tuế nguyệt ăn mòn.

Bên ngoài thành thị có người tới người đi, mọi người sinh lòng sợ hãi tổ hợp một người một thú này, bọn họ không dám tới gần, nhưng vẫn hiếu kỳ vụng trộm nhìn qua.

Một người một thú này chính là Lâm Minh và tiểu hắc long.

Cách mấy ngàn năm, Lâm Minh đã hoàn thành ba lần chuyển sinh, bước vào chuyển sinh lần thứ tư, hắc long cũng lớn lên, thân hình của nó đã khôi phục bản thể, thân dài hơn trăm trượng, có thể so sánh với ngọn núi.

Lâm Minh chuyển sinh lần thứ tư, lại nhớ tới Thiên Diễn tinh, hắn đi vào Thanh Tang thành đã từng sinh sống qua.

Thanh Tang thành vẫn tồn tại, nhưng mà cái tên không còn là Thanh Tang thành, mà gọi là Thiên Châu.

Tường vây đã được xây thêm, con đường đã mở rộng, trong thành thị có kiến trúc hoàng cung vàng son lộng lẫy.

Thanh Tang thành đã biến thành hoàng đô của Thiên Vận quốc.

Trên thực tế Thiên Vận quốc cũng thay triều đổi đại, hơn nữa còn thay đổi rất nhiều lần.

Lâm Minh chấn nhiếp làm cho rất nhiều quốc gia không dám xâm phạm Thiên Vận quốc, nhưng cũng không có nghĩa là hoàng tộc Thiên Vận quốc không bị phá vỡ.

Một lần chính biến, một đời hôn quân, cái gì cũng có thể diệt vong cả.

Hiện tại Thiên Vận quốc không phải của họ Dương, mà là họ Chu.

Quốc hiệu của Thiên Vận quốc không có sử dụng tiếp, đổi tên là Đại Chu vương triều.

Hoàng thất Đại Chu vương triều vì suy nghĩ số mệnh quốc gia, thành thị Lâm Minh từng sinh hoạt qua đương nhiên số mệnh hưng thịnh, có thể che chở cơ nghiệp vạn năm của Đại Chu vương triều.

Đối với những chuyện này Lâm Minh không quan tâm.

Chương 2114: Trở lại Thần Vực

Hắn hiện tại không lo lắng gì cả, không ngừng đi lịch lãm rèn luyện, luyện hóa nội thế giới, thực lực càng ngày càng mạnh.

Nhưng mà hời điểm chuyển sinh lần thứ tư, hắn cảm giác có bình cảnh.

Đối với Giới Vương bình thường, tới Đại Giới Giới Vương là quá độ.

Kỳ thật quá độ này nếu như Lâm Minh muốn vượt qua cũng không khó gì.

Nhưng mà hắn muốn làm tất cả thật hoàn mỹ, vì vậy hắn quyết định phải đi tới Tu La Lộ, hoàn thành thí luyện cuối cùng.

Hắn ngây ngốc ở hạ giới nhiều năm, nên ra đi.

Nhưng mà thời điểm rời khỏi Thiên Diễn tinh, tiến tới Thần Vực, không hề nghi ngờ là gặp nguy hiểm lớn, hơn nữa còn phải phá vỡ bức tường Thánh Mỹ lưu lại ngăn cản.

Năm đó Thánh Mỹ thủ hộ, lưu lại trên không trung Thiên Diễn Tinh một trận nhãn, tự nhiên cũng nằm ở đây.

Trận pháp này phong tỏa thông đạo không gian giữa Thần Vực và hạ giới.

- Đi thôi tiểu hắc.

Lâm Minh nói như vậy, đột nhiên bay lên trời, hắn như lợi kiếm đâm thẳng trời xanh, mà hắc long cũng theo lâm Minh, bọn họ một người một thú hóa thành hai đạo thần quang, đột phá Thiên Diễn tinh, tiến vào trong tinh không.

Trong phiến tinh không này không nhìn thấy thứ gì cả, Lâm Minh sờ nhẹ một cái thì nó nhộn nhạo như mặt hồ, không lâu sau liền hiện ra trận pháp cực lớn, mà trận đồ là đồ án thái cực, một nửa là màu vàng, một nửa màu đen, chính là đại biểu ý cảnh sinh tử.

Đối với sinh tử luân hồi, Lâm Minh đã sớm lĩnh ngộ của riêng mình.

Hắn trầm mặc một lát, đối mặt với trận đồ này, ngón tay của hắn điểm ra liên tục, từng trận rung động sinh ra, giống như nét bút vận mệnh vẽ lên đồ án thái cực này.

Tiếp tục một phút đồng hồ sau, đột nhiên trận đồ rung động lắc lư, sau đó càng ngày càng mỏng và mờ nhạt, kế tiếp hóa thành một đám sương khói.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Minh hít sâu một hơi, trận pháp đã bị hắn cởi bỏ.

Hắn nhìn thấy phía sau trận pháp là thông đạo không gian, dung mạo của hắn từ từ cải biến, khí chất cũng biến khác với trước đó.

Lâm Minh thi triển Thoát Thai Hoán Cốt Quyết, sau khi lĩnh ngộ ý cảnh sinh mạng, lại thi triển bí thuật này, Lâm Minh đã có thể cải biến khí tức sinh mệnh, hoàn toàn biến thành một người khác.

Không chỉ có như thế, Thánh Mỹ lúc trước rút linh hồn bổn nguyên của hắn đi, về sau linh hồn Lâm Minh thông qua Đại Chuyển Sinh Thuật đạt được tân sinh, trong quá trình tái sinh, linh hồn chấn động của lâm Minh sinh ra biến hóa, hắn có thể nói chân chân chính chính thoát thai hoán cốt từ trong ra ngoài.

Đây là khi thực lực của Lâm Minh còn chưa hoàn toàn đạt tới đỉnh phong, có vốn liếng trở lại Thần Vực.

Làm xong tất cả, Lâm Minh bước nhanh tới trước, giống như xuyên qua khói xanh, xuyên qua trận pháp Thánh Mỹ lưu lại, cũng không kinh động bất cứ thứ gì.

Thông đạo không gian từ Thiên Diễn tinh đi Thần Vực tràn ngập các loại năng lượng hỗn loạn, nhưng mà với Lâm minh mà nói, những năng lượng hỗn loạn này chẳng khác gì gió mát cả.

Nhưng mà thời điểm không gian phong bạo quét qua, nội tâm của hắn không được bình tĩnh.

Hắn biết rõ thời điểm tới cuối không gian thông đạo thì hắn sẽ nhìn thấy Thần Vực hắn rời xa mấy ngàn năm qua, sẽ nhìn thấy những chuyện xảy ra ở đó.

Đây là hắn bức thiết muốn được biết rõ, nhưng cũng sợ hãi kết quả khi biết rõ.

...

Không gian chuyển đổi, Lâm Minh cảm giác như xuyên qua màng nước.

Thời điểm hắn nhìn thấy tinh không quen thuộc và lạ lẫm, nội tâm của hắn cảm xúc ngổn ngang.

Tinh không vẫn là tinh không đó, nhưng mà khí tức đã biến hóa...

Hắn biết rõ nhìn thấy cảnh này nhiều sẽ khiến tinh thần của hắn chán nản.

Hắn ức chế cảm tình không giấu nổi trong nội tâm xé rách không gian lần nữa, bắt đầu dùng không gian đại na di, muốn đi Thần Mộng Thiên Cung nhìn một chút.

Tuy đã sớm biết kết quả, nhưng mà Lâm Minh vẫn muốn nhìn thấy tận mắt.

Chuyến đi này lâm Minh mất hai tháng.

Thời gian hai tháng này hắn trải qua rất nhiều nơi.

Hắn nhìn thấy rất nhiều tinh cầu bị phá hủy, chỉ còn lại vô số mảnh vỡ, dưới tác dụng của lực hút quay chung quanh tạo thành vành đai thiên thạch, trôi nổi không có mục đích trong vũ trụ.

Trừ tinh cầu ra, còn có tông môn bị hủy diệt.

Rất nhiều tông môn, ngay cả linh sơn và tiên đảo cùng bị diệt theo bọn họ.

Từ di tích thảm thiết này, Lâm Minh có thể tưởng tượng tình cảnh Thánh tộc năm đó xâm lấn thảm thiết cỡ nào.

Có Chân Thần dẫn đội, Nhân tộc không phải là đối thủ của Thánh tộc.

Những tinh nhuệ kịp thời rút lui may mắn thoát khỏi, nhưng mà thánh địa bình thường không cần nghi ngờ đã bị Thiên Tôn Thánh tộc hủy diệt.

Đối với một Thiên Tôn mà nói, hủy diệt thánh địa bình thường chẳng khác gì lật bàn tay.

Không biết bao nhiêu tinh anh của Nhân tộc chết thảm trong hạo kiếp này.

Mà những người còn lại chỉ là dân chúng bình thường của Nhân tộc.

Những người này quá nhiều, đếm không hết, bọn họ trải rộng cả Thần Vực, các nơi hẻo lánh của ba ngàn giới, Thánh tộc không có khả năng chém tận giết tuyệt.

Nhưng chỉ cần cam đoan truyền thừa võ đạo bị đoạn tuyệt, những người phàm này chẳng khác gì gia súc không thể phản kháng, tùy ý bị Thánh tộc nuôi nhốt, nô dịch.

Rốt cuộc Lâm Minh đi tới vũ trụ có Thần Mộng Thiên Cung năm xưa.

Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mà nhìn thấy địa chỉ cũ của Thần Mộng Thiên Cung, Lâm Minh vẫn chấn động, tâm thần rung lên kịch liệt, tình cảnh trước mắt khiến hắn bi ai.

Mà những linh sơn linh khí mười phần của Thần Mộng Thiên Cung đã bị Thánh tộc chiếm cứ, đây là nơi thay nghén ra nhiều tài nguyên và thiên tài địa bảo, Thánh tộc không có khả năng phá hủy nó.

Sau khi Thánh tộc thành lập tông môn, rất nhiều đệ tử Thánh tộc ra ra vào vào, tông môn này cảnh tượng quang vinh phồn vinh, chúng kế thừa tích lũy ngàn vạn năm của Thần Mộng Thiên Cung, dùng tẩm bổ bản thân mình.

Chúng nô dịch linh thú tiên sơn do Thần Mộng Thiên Cung nuôi dưỡng, cưỡng ép thuần hóa chúng thành tọa kỵ và khế ước thú.

Mạch khoáng và dược điền cũng bị tông môn Thánh tộc tùy ý khai thác, các loại thiên tài địa bảo bị đào trộm không còn.

Mà võ giả Nhân tộc trừ bị giết ra, rất nhiều người bị tông môn Thánh tộc nô dịch, bọn họ hoặc trở thành thợ mở, dược bộc, các loại tạp dịch, còn có bị nuôi nhốt thái bổ.

Lâm Minh đứng ở xa trăm vạn dặm, trầm mặc nhìn qua tất cả.

hắn đứng đó thật lâu, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Tinh không trống trải, Lâm Minh hóa thành lưu quang bay đi trong vũ trụ, tốc độ nhanh như sao băng, hắn nắm chặt nắm đấm, móng tay cắm sâu vào trong huyết nhục.

Hắn tự nói với mình, những gì mất đi lúc trước, sau này sẽ trả về gấp mười lần...

Cho dù Tam Thập Tam Thiên xảy ra hạo kiếp gì, Tu La Lộ vẫn chưa từng cải biến.

Mà trong đó Nhân tộc, Thánh tộc, Hồn tộc và các chủng tộc trong Tam Thập Tam Thiên sống chung với nhau, không có quá nhiều cừu hận trong đó.

Tu La Lệnh của Lâm Minh đã vỡ vụn, không cách nào sử dụng được nữa, hắn tìm tới cánh cửa không gian năm đó Thần Mộng Thiên Tông dẫn hắn đi vào Tu La Lộ, bằng vào thực lực bản thân lẻn vào trong Tu La Lộ.

Chương 2115: Lại tới Tu La Lộ

Thời điểm Lâm Minh trở lại Tu La Lộ, hắn phát hiện người lịch lãm rèn luyện trong Tu La Lộ này, só lượng võ giả Thánh tộc tăng nhiều.

Ngoại Tu La Lộ, Lâm Minh lưu tâm quan sát tất cả, phát hiện rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi của Thánh tộc ra ra vào vào các thành thị lớn, thế lực Thánh tộc to lớn, đoạn thời gian này phá nhiều đệ tử tiến vào Tu la Lộ.

Thánh tộc dường như đã có dã tâm bừng bừng từ lâu, chỉ chờ lửa cháy là thiêu đốt tất cả.

Lâm Minh không có quan tâm tới chuyện này, hiện tại chưa phải thời điểm thí luyện cuối cùng mở ra, Lâm Minh lẳng lặng chờ đợi ở đại hoang.

Thân thể hắn chìm vào lòng đất, cảm thụ lực lượng của thế giới Tu La Lộ.

Sâu dưới mặt đất, Lâm Minh ẩn ẩn cảm nhận được thế giới Tu La Lộ và nội thế giới của hắn có vài phần tương tự, có lẽ chủ nhân Tu la Lộ lúc trước sáng tạo thế giới Tu La Lộ cũng dùng nội thế giới của hắn?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra ý niệm này, hắn hiện tại khó có thể tưởng tượng cảnh giới bực này là thế nào, nhưng mà hắn tin tưởng tương lai bản thân mình sẽ đạt tới bước này.

Thế giới chi lực ẩn chứa trong Tu La Lộ hùng hồn bàng bạc, nhưng mà nó dưới ước thúc của Tu La Thiên Đạo nên Lâm Minh không cách nào hấp thu.

Lâm Minh thu liễm tâm tình, bắt đầu tìm hiểu cấu thành Tu La Lộ, có Tu La Thiên Đạo chỉ dẫn, lâm Minh làm tất cả không khó.

Tìm hiểu những quá trình này hơi chậm, Lâm Minh tỉ mỉ tập trung quan sát, vài chục năm đảo mắt là qua.

Mà thời điểm này là lúc thí luyện cuối cùng tới gần.

Lâm Minh rời khỏi đại hoang, hắn tiến về nội Tu La Lộ.

Tham gia thí luyện cuối cùng cần lệnh bài tư cách, Lâm Minh lần trước tiến vào thí luyện cuối cùng là nhờ lệnh bài tư cách của Mộ Linh Nguyệt.

Muốn đạt được một khối lệnh bài tư cách, cần hao phí không ít tinh lực, tuy độ khó không lớn, nhưng mà Lâm Minh không muốn lãng phí thời gian.

Thực lực của hắn đủ cường đại costheer tiến vào một tông môn, hiển nhiên có tư cách đoạt lệnh bài tư cách.

Đêm khuya, lâm Minh lơ lửng trên không trung, hắn tỏa cảm giác ra các nơi, bao trùm khu vực lớn trong nội Tu La Lộ, hắn nhanh chóng phát hiện có thế lực đóng ở gần Tu La Hải, đây là đội ngũ của Thánh tộc.

Bọn họ là Thánh tộc ở Tam Thập Tam Thiên.

Bọn họ trên người có lệnh bài tư cách, cho dù là bọn họ ẩn giấu lệnh bài cũng khó thoát cảm giác của Lâm Minh.

Lâm Minh cười lạnh, hắn như u linh trong bóng tối, yên lặng hàng lâm tới thế lực này.

Một đám võ giả Thánh tộc đang ngồi trong nội cung điều tức, mà ở bên ngoài thánh cung có người canh gác.

Người canh giác tuy phóng cảm giác ra ngoài, hoàn toàn bao phủ khu vực trăm dặm, nhưng khi Lâm Minh hàng lâm hắn vẫn không phát hiện ra.

Ba!

Tiếng vang nhỏ sinh ra, thân thể người canh gác mềm nhũn, ngã xuống.

Võ giả Thánh tộc còn lại bị kinh động, bọn chúng từ ngủ mơ xoay người đứng lên, đang muốn rút binh khí trong tu di giới ra, nhưng mà thời điểm này có tiếng nô vang vọng, phòng ngự của thánh cung đã bị người ta đập nát.

Ngay sau đó bọn họ cảm giác có cơn gió thổi qua người, một đầu dã thú màu đen giống như địa ngục ma khuyển xông tới bộ ngực của hắn.

Bồng!

Thân thể của hắn bay lên không trung, sau đó đâm vào vách tường, máu tươi chảy ra như suối.

- Đáng chết!

Đám người kia có Đại Giới Giới Vương gào thét, hắn thấy rõ tập kích bọn họ là một con hung thú, là một con hung thú có bộ dáng như hắc lang, trên trán có cái sừng dài.

Nhưng mà đáng sợ nhất vẫn chính là chủ nhân hung thú, bọn họ hơn mười người nhưng không ai nhìn rõ bóng đen nà, hắn giống như tử thần trong bóng tối, tùy ý thu hoạch tính mạng.

Hắn mỗi khi lập lòe, không có lưu chút chấn động không gian pháp tắc nào cả,lăng không dung nhập vào trong hư không, lĩnh ngộ pháp tắc bực này đã vượt qua lý giải của bọn họ.

Còn có trước kia, đối phương tùy ý xé rách phòng ngự đáng sợ của thánh cung, làm cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

- Tách ra trốn! Mau truyền tin tức về tông môn, thỉnh cầu tông môn cứu chúng ta...

Tên Đại Giới Giới Vương truyền âm, nhưng mà hắn chỉ truyền âm được một nửa thì im lặng, trên thực tế hắn là võ giả Thánh tộc chết cuối cùng.

Tiểu đội Thánh tộc này tổng cộng mười hai người, bị Lâm Minh giết toàn bộ.

Nhìn thấy thi thể trên đất, tromng lòng Lâm Minh im lặng, trước đó hắn sẽ không lạm sát kẻ vô tội, người hắn giết đều có lý do đáng chết.

Còn lần này, hắn một hơi giết mười hai võ giả Thánh tộc, vì không tiết lộn tin tức ra ngoài để thân phận lộ ra ánh sáng, hắn không có khả năng lưu người sống.

Giết chết những kẻ này Lâm Minh không có chút gánh nặng tâm lý gì đó, bởi vì lúc này là chiến tranh chủng tộc, vốn không có người nào vô tội cả.

Lâm Minh bắn hỏa cầu ra, đốt toàn bộ thi thể, gió lạnh thổi qua, tất cả đều tan biến.

Hắn tìm được lệnh bài cần tìm, những thứ vô dụng bị tiêu hủy, tòa thánh cung cũng bị Lâm Minh thu lại, sau đó hủy diệt.

...

Nơi diễn ra thí luyện cuối cùng nằm ở sâu trong nội Tu La Lộ, ở trên biển cả vô biên vô hạn, tên là Tu La Hải.

Tu La Hải rộng lớn khôn cùng, thâm bất khả trắc, thậm chí tinh cầu to lớn như Thiên Diễn tinh mà chìm vào Tu la Hải, chắc chắn cũng bị dìm ngập.

Biển sâu như thế, áp lực đáy biển khủng bố có thể nghĩ.

Theo lý thuyết đã không có sinh vật biển nào thừa nhận áp lực nặng như thế, nhưng mà duy trì Tu La Hải chính là lực lượng Tu La pháp tắc.

Chiều sâu đáng sợ, càng làm cho Tu La Hải thai nghén ra vô số động vật biển khủng bố, trong đó có động vật biển thực lực Thiên Tôn không ít, thậm chí trong truyền thuyết sâu trong Tu la Hải có hai đầu siêu cấp động vật biển Chân Thần, là vương của đám động vật biển.

Bởi vì có truyền thuyết này, rất ít có người dám xâm nhập vào Tu La Hải, trừ phi là thời gian thí luyện cuối cùng diễn ra.

Ngày hôm nay trên không trung Tu La Hải vô cùng náo nhiệt.

Rất nhiều thế lực lớn tụ tập tới Tu La Hải.

Trên mặt biển Tu La Hải có nhiều nhân tài tuấn kiệt trải rộng hải đài, lơ lửng trên mặt biển, võ giả từ khắp bốn phương tám hướng chạy tới, hội tụ ở đây, quan sát việc trọng đại ở Tu La Lộ.

Trên mặt biển thâm thúy có tiếng nước biển tách ra, một con cá voi xanh to như núi trồi lên mặt biển, thân thể của nó có vô số bọt nước bắn lên cao, bay thẳng lên trời như suối.

Trong lúc nhất thời mặt biển bị cá voi xanh làm nhấc lên thủy triều lớn, làm cho nhiều người trẻ tuổi đang đứng không thể đứng vững.

- Hắc, là Thiên Bắc Cung Bắc Minh Công... Đây là thần thú trấn cung của Thiên Bắc Cung, tuy huyết mạch có khuyết điểm nhỏ, nhưng cũng là thành lũy siêu cấp, còn cường đại hơn nửa bước Thiên Tôn nhiều, không nghĩ tới Bắc Minh Côn lần này còn tới đây trấn tràng.

Trên hải đài có người nói ra, Bắc Minh Công bảo con cá voi xanh há to miệng ra, trong miệng nó có hào quang màu xanh da trời bắn ra, đệ tử Thiên Bắc Cung từ trong hào quang màu xanh bay ra ngoài.

Bọn họ mặc quần áo và trang sức thống nhất, tư thế oai hùng bừng bừng, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết đây là tinh nhuệ của tông môn.

Chương 2116: Hoang chi phân thân (1)

Trên thực tế những người này đa số chỉ tới đây nhìn các mặt xa hội, cũng không phải là người chính thức tiến vào thí luyện cuioois cùng, dù sau lệnh bài tư cách có hạn.

- Thiên Bắc Cung lần này hạ đủ vốn gốc, cũng không trách bọn họ như vậy, những năm này Thánh tộc trong Tam Thập Tam Thiên ngoài Tu La Lộ phái tới quá nhiều tinh anh, có cảm giác như dốc toàn lực lượng, cạnh tranh thí luyện cuối cùng càng khốc liệt hơn.

- Nghe nói lần này Thánh tộc trong Tam Thập Tam Thiên phái ra rất nhiều đại nhân vật, không ít người tới từ Tạo Hóa Thánh Cung.

Nhắc tới cái tên Tạo Hóa Thánh Cung, rất nhiều võ giả Tu la Lộ vẻ mặt kiêng kỵ, lần này có không ít đại nhân vật tới Tu La Lộ cũng nhíu mày.

Cung chủ Tạo Hóa Thánh Cung chính là người thống lĩnh Thánh tộc ---- Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thành Hoàng cực kỳ đáng sợ, nghe đồn hắn là đệ nhất cao thủ của Tam Thập Tam Thiên, hắn dung hợp với một quái vật khủng bố, đạt được lực lượng không gì sánh kịp.

Trong khi có người nói chuyện, trên bầu trời có tiếng phượng gáy thật to.

Một hung cầm bộ dáng phượng hoàng lao thẳng xuống, trên lưng hung cầm có lão phu nhân mặc phượng bào màu vàng đứng đó, lão phu nhân cầm quải trượng đầu rồng màu vàng, trang phục quý giá, ánh mắt ẩn chứa uy áp lớn lao, ánh mắt của bà ta nhìn qua thì ai cũng không thoải mái.

Mà sau lưng lão phu nhân này có mấy nữ tử trẻ tuổi đứng đó, gương mặt các nàng mang lụa mỏng, giống như thần nữ.

- Kim Phượng bà bà, Thiên Tôn trong nội Tu La Lộ.

Sau khi nhìn thấy lão phu nhân này, rất nhiều người sợ hãi, thí luyện cuối cùng tuy là chuyện trọng đại của Tu La Lộ, nhưng dù sao cũng là nơi đệ tử trẻ tuổi lịch lãm, đa số thời điểm nhân vật cấp Thiên Tôn sẽ không xuất hiện, mà phái đệ tử của họ tới chủ trì.

Hiện tại Thiên Tôn đích thân tới, có thể thấy xem trọng thí luyện lần này cỡ nào.

- Kim Phượng bà bà tự mình dẫn đệ tử tới tham gia thí luyện, xem ra những năm này danh tiếng Thánh tộc trong Tam Thập Tam Thiên quá thịnh, thế lực bản thổ Tu La Lộ không cam lòng rớt lại phía sau, càng bí quá hóa liều.

- Lần thí luyện này sợ rằng gió nổi mây phun, không biết có ai đạt tới 80% độ hoàn thành hay không...

- Nói không chừng Tạo Hóa Thánh Cung lần này phái tuấn kiệt tới có người đạt tới mức này.

Mọi người nói với nhau, không ai chú ý tới một thanh niên mặc áo đen yên lặng đứng trên hải đài quan sát.

Hắn không hợp với thế giới này.

Hắn quay đầu nhìn qua một phía, tại đường chân trời Tu la Hải hắn cảm giác được người quen của mình đã xuất hiện.

Trên đường chân trời của Tu la Hải có một nam tử mặc chiến giáp màu vàng chậm rãi ay tới, thân hình của hắn cao lớn, sau lưng mặc áo choàng màu đỏ rực rỡ.

Tu vị của hắn đạt tới Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, tới gần nửa bước Thiên Tôn.

Vốn tu vị này đặt trong thí luyện cuối cùng không đáng kể chủ nào cả, trong ĐạiGiới Giới Vương đứng đầy không ít, ngay cả Thiên Tôn cũng không phải la một người.

Nhưng mà thanh niên này xuất hiện làm đồng tử không ít người co rút lại, hiển nhiên bọn họ cực kỳ kiêng kỵ nam tử này.

- Quả nhiên là hắn...

Lâm Minh nói thầm, thanh niên kim giáp này chính là người quen, Lâm Minh biết rõ về hắn, hắn là Tạo Hóa thánh tử.

Tạo Hóa thánh tử hiện tại tu vị tăng nhanh chóng, còn nhanh hơn Lâm Minh, nhưng cũng hợp lý, tuổi của Tạo Hóa thánh tử lớn hơn lâm Minh, thứ hai Tạo Hóa thánh tử sở tu pháp tắc đơn giản hơn Lâm Minh không biết bao nhiêu.

Hơn nữa Lâm Minh còn chuyển thể trùng tu, tuy thời điểm trùng tu không gặp bình cảnh, nhưng khó tránh khỏi chậm trễ thời gian.

- Tọa Hóa thánh tử, không ngờ hắn lại tới.

Lâm Min nói thầm, kỳ thật hắn muốn tìm cơ hội đánh chết Tạo Hóa thánh tử, nhưng hiện tại không phải thời cơ.

Thời điểm này đột nhiên Lâm Minh biến sắc, khi Tạo Hóa thánh tử hiện thâ, phong bạo dị biến.

Trong lúc nhất thời năng lượng mãnh liệt ập tới, sóng biển quét qua thiên địa, sinh vật hình cầu đỏ sậm bay lên cao, giống như huyết nhật (Mặt trời máu).

Huyết nhật chiếu rọi bốn phía, nước biển Tu la Hải sôi trào, rất nhiều nước biển bốc hơi, hóa thành đám mây khổng lồ trên cao.

Khí thế khủng bố này bộc phát, thần thú bay tới Tu La Hải lúc trước sợ hãi, chúng rụt về phía sau, giống như kiêng kỵ huyết nhật này.

- Đây là...

Rất nhiều võ giả Tu La lộ kinh ngạc tới ngây người, đa số trong bọn họ chưa từng cảm nhận khí tức khủng khiếp như thế.

Đứng giữa những người này, Lâm Minh trầm mặc không nói cái gì, trong tích tắc lại đổ mồ hôi lạnh, hắn muốn lập tức xé rách không gian bỏ trốn.

Không có ai hiểu rõ huyết cầu đỏ sậm kia hơn hắn ở đây, nó là thâm uyên ác ma, Hoang!

- Làm sao có thể?

Lâm Minh vô cùng giật mình, vì sao Hoang xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng tới?

Lâm Minh ngừng thở, nếu quả thật đối mặt với Tạo Hóa Thánh Hoàng, Thoát Thai Hoán Cốt Quyết của hắn sẽ tao ngộ khiêu chiến to lớn.

Dù sao Lâm Minh từng giao phong chính diện với Tạo Hóa Thánh Hoàng, hắn không hy vọng xa vời mình sau khi chuyển sinh nhất định có thể giấu diếm cảm giác của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

- Ân? Không đúng!

Lúc này nội tâm Lâm Minh chấn động, hắn ngưng mắt nhìn qua phân nửa viên cầu thịt màu đỏ như máu kia phiêu phù giữa mặt biển, chỉ cần từ đường cong, màu sắc, thể tích của viên cầu thì khác với Hoang khi Lâm Minh nhìn thấy quá nhiều.

Bản thể của Hoang có đường kính vạn dặm, to như ngôi sao.

Mà viên cầu trước mặt này chỉ có đường kính mấy trăm dặm, chẳng khác gì tiểu vu gặp đại vu.

Hơn nữa khí tức của viên cầu này tuy gần với Hoang, nhưng trên thực tế yếu đi rất nhiều, hiển nhiên không phải hoang chân chính.

Mà Tạo Hóa Thánh Hoàng không có khả năng giao Hoang thật sự cho Tạo Hóa thánh tử điều khiển.

- Đây là viên cầu gì? Sẽ không phải hậu đại của Hoang chứ?

Trong đầu Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này, hắn cảm thấy nội tâm lạnh buốt, cảm giác vô cùng đáng sợ bao phủ toàn thân, nếu Hoang có hậu đại, vậy thì chẳng ai còn sống được cả.

Thuộc tính của Hoang là thôn phệ, như vậy có lẽ cả vũ trụ cũng bị Hoang thôn phệ sạch sẽ.

- Thứ kia rốt cuộc là cái gì thế?

Trên Tu La Hải, có người hỏi.

Bọn họ rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật khủng bố như thế.

Vốn bọn họ xem thần thú chính là chí tôn trong hung thú, tuy truyền thuyết nói sâu trong Tu La Hải có siêu cấp hung thú sánh ngang Chân Thần, nhưng mà chỉ là truyền thuyết, chưa ai gặp qua.

Mà đồ vật đáng sợ trước mặt này lại khiến thần thú sinh lòng sợ hãi, chẳng lẽ chính là Chân Thần sao?

- Nó là Hoang!

Trên hải đài xa xa, Kim Phượng bà bà nói ra, ánh mắt của bà ta nhìn Hoang mang theo hào quang kỳ lạ.

- Hoang? Chính là phân thân của Tạo Hóa Thánh Hoàng trong truyền thuyết sao?

Có một phần nhỏ võ giả Tu La Lộ cũng nghe qua chuyện của Tạo Hóa Thánh Hoàng, Thần Vực bị diệt, Nhân tộc bại vong đã chấn động Tam Thập Tam Thiên rồi.

Chương 2117: Hoang chi phân thân (2)

Hơn nữa gần đây có nhiều võ giả Thánh tộc đi vào Tu La Lộ, rất nhiều người cho rằng Tạo Hóa Thánh Hoàng đứng đầu Thánh tộc là đệ nhất cao thủ của Tam Thập Tam Thiên, phân thân của hắn càng là Hoang tới từ vực sâu hắc ám.

- Chính là nó, nhưng mà chuẩn xác chính là phân thân của Hoang, Hoang mấy ngàn năm qua thôn phệ quá nhiều thứ, rất nhiều sinh mạng, linh hồn tinh hoa, tốc độ thôn phệ cực nhanh, tốc độ phát triển còn nhanh hơn...

KIm Phượng bà bà nói ra.

Nghe được như thế, sắc mặt Lâm Minh trầm xuống, thôn phệ rất nhiều thứ? Tài nguyên? Tính mạng tinh hoa? Linh hồn tinh hoa?

Những thứ này chắc chắn là tới từ Thần Vực!

Thậm chí có hkar năng Tạo Hóa Thánh Hoàng đón hạo kiếp hàng lâm, thời điểm thán tức thần tường mỏng manh thì xâm lấn Thần Vực, cung cấp mồi cho Hoang.

Thánh tộc không có nhiều thứ đút cho Hoang, Tạo Hóa Thánh Hoàng không có khả năng lấy chủng tộc của mình ra khai đao, như vậy chỉ có xâm lược vũ trụ khác mà thôi.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lâm Minh xiết chặc nắm đấm, hàm răng cắn chặt.

Lần hạo kiếp này Thần Vực chết trận không biết bao nhiêu người, bao nhiêu tông môn truyền thừa tan thành mây khói.

Rất nhiều người bị cắn nuốt, trở thành một bộ phận của Hoang, linh hồn cũng bị hấp thu, chết thảm thiết,

Thậm chí có khả năng những Nhân tộc còn sống sót cũng bị Thánh tộc nuôi dưỡng, sau đó nuôi nấng Hoang.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, đột nhiên ánh mắt Lâm Minh lạnh như băng, hắn nhìn qua Tạo Hóa thánh tử ở xa xa, sát cơ biến mất.

Tạo Hóa thánh tử đang đứng trên lưng Hoang, tươi cười vui vẻ.

Năm đó hắn chiến đấu với Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử bị đánh hoa rơi nước chảy, là thất bại lớn nhất trong đời của hắn.

Nhưng mà về sau Thánh tộc xâm lấn Thần Vực, Tọa Hóa thành tử lĩnh quân đánh Thần Vực, đa số Thiên Tôn hoặc chết trận, hoặc thoát khỏi Thần Vực, Tạo Hóa thánh tử có thể nói bách chiến bách thắng, tung hoành tùy ý, không ai bì nổi, tự tin lúc trước bị Lâm Minh đánh lung lay, hiện tại đã khôi phục, hắn tìm được khoái cảm trả thù.

Tu vị của hắn nhiều nhất hai ngàn năm nữa sẽ đột phá Thiên Tôn.

Hơn nữa Tạo Hóa Thánh Hoàng còn cho hắn chủ trì phân thân của Hoang.

Chỉ cần bồi dưỡng phân thân này, dung hợp với lực lượng bản thân, Tạo Hóa thánh tử sẽ tăng thực lực lên cực lớn.

Tới lúc đó vũ trụ này trừ số ít người ra, có bao nhiêu người có thể ngăn cản hắn?

Dưới tình huống này, ý niệm của Tạo Hóa thánh tử càng rõ ràng hơn, hắn lần này phụng lệnh tới đây chủ trì thí luyện cho đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung, hắn cao điệu xuất hiện, mang theo phân thân của Hoang để chấn nhiếp toàn trường.

Tạo Hóa thánh tử rất hài lòng với hiệu quả này, trong quan niệm của hắn, thời điểm thực lực cường đại tuyệt đối, nên triển lộ thực lực để người khác kính sợ hoặc thần phục.

Tạo Hóa thánh tử hăng hái, hoàn toàn không chú ý tới hải đài có một người trẻ tuổi áo đen đang quan sát hắn.

Ánh mắt nam tử áo đen này ẩn chứa sát cơ vô cùng đáng sợ, nhưng lại rất thần kỳ, không có bất cứ kẻ nào có thể cảm nhận được.

Bởi vì hồn lực của hắn đã vượt qua tất cả người ở đây, tất cả mọi người không ai phát hiện ra hắn.

- Bắt đầu đi... Thí luyện cuối cùng hiện tại chính là sân nhà của tộc ta, chúng ta sẽ là nhân vật chính!

Tạo Hóa thánh tử cười nói.

Rất nhiều thế lực bản thổ nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử lớn lối như thế, muốn phản bác nhưng không có nắm chắc nên im miệng.

Thế lực của bọn họ kém xa Tạo Hóa Thánh Cung, thời điểm này dưới chân Tạo Hóa thánh tử, phân thân Hoang chậm rãi vỡ ra, một đám tuấn kiệt Thánh tộc lao ra ngoài.

Những tuấn kiệt Thánh tộc này trải qua Tạo Hóa Thánh Cung đào tạo tỉ mỉ, tham gia thí luyện cuối cùng.

Về phần bản thân Tạo Hóa thánh tử, hắn không tham gia vào thí luyện này, hắn là kẻ chủ trì.

- Thoáng qua mấy ngàn năm, tiểu bối năm đó hiện tại đã đảm đương một phía.

Một trưởng lão nội Tu La Lộ nhìn Tạo Hóa thánh tử, cảm khái nói ra,đối với tuấn kiệt tuổi thọ động cái là ngàn vạn năm mà nói, thời gian mấy ngàn năm chỉ như gió mà thôi.

Nhưng đối với thiên tài như Tạo Hóa thánh tử, mấy ngàn năm đủ cho bọn họ tăng lên cảnh giới đáng sợ.

Tạo Hóa thánh tử dẫn người bay lên thân thể hoang, Tạo Hóa thánh tử vung tay lên, một hải đài xa hoa hiện ra, dung nạp tất cả đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung.

Nhìn đám tuấn kiệt của Thánh tộc đứng trên hải đài, mọi người không thừa nhận không được, Tạo Hóa Thánh Cung nội tình phi phàm, hiện tại Thánh tộc đánh Nhân tộc, cướp đoạt nhiều tài nguyên, chỉ sợ Tạo Hóa Thánh Cung sẽ trở thành đệ nhất tông môn trong Tam Thập Tam Thiên a?

Rất nhiều võ giả Tu La Lộ nhìn qua Tạo Hóa Thánh Cung với ánh mắt đầy kiêng kỵ.

Đột nhiên đám mây trên bầu trời tách ra, một đóa hoa sen xuất hiện, lập tức lao xuống dưới.

Trên hoa xen này có một nữ tử xuất trần.

Nữ tử này mặc váy dài màu xanh nhạt, phụ trợ dáng người hoàn mỹ của nàng, nhưng mà dung mạo của nàng không xuất chúng cỡ nào, trong vô số nữ tử võ giả tuyệt sắc thì nàng xem như đặc biệt.

Nàng mở hai mắt ra nhìn, dung mạo hơi tái nhợt, nàng cho người ta cảm giác hoa sen dưới chân chỉ là bình thường, ẩn chứa khí tức không nắm rõ được.

Song khi Lâm Minh nhìn qua cô gái này, tâm thần của hắn chấn động, hắn chú ý tới ba cây lông vũ xinh đẹp cắm trên búi tóc của nàng, nó chỉ là trâm gài óc nhưng trong mắt Lâm Minh lại có ý nghĩa không tầm thường.

Chính là ---- Phiêu Vũ Thần Vương.

Năm đó chính là Phiêu Vũ Thần Vương đuổi giết Lâm Minh, khiến lâm Minh lên trời không đường, xuống đất không cửa, cuối cùng bị buộc trốn vào Tu La Lộ, kết quả bị Thánh Mỹ bắt được.

- Thanh Liên tiên tử, đệ tử thân truyền của Phiêu Vu Thần Vương, lần này lại có tới hai người.

- Danh tiếng Thánh tộc quá mạnh, một nhân kiệt tuyệt thế không phải tộc nào cũng có, so sánh ra, lần thí luyện này trở thành sân khấu của bọn họ, Phiêu Vũ thần sơn và Tạo Hóa Thánh ung, chỉ sợ thí luyện này có nguy hiểm to lớn.

Mọi người nghị luận nhao nhau, mà Lâm Minh chú ý tới một từ ngữ ---- Thánh tộc tứ kiệt.

- Ai là Thánh tộc tứ kiệt?

Lâm Minh thấp giọng nói ra.

- Ah? Ngươi không biết? Thánh tộc tứ kiệt chính là bốn đệ tử xuất chúng nhất của Chân Thần, theo thứ tự của bọn họ là: đệ tử thân truyền của Tạo Hóa Thánh Hoàng là Tạo Hóa thánh tử, đệ tử thân truyền Phiêu Vũ Thần Vương là Thanh Liên tiên tử, hai đệ tử thân truyền của Thiên Cương Thần Vương ---- Ngạo Nhật và Tà Nguyệt!

- Thánh tộc có nhiều nhân kiệt vậy sao?

Lâm Minh hỏi lại, hắn nhìn qua Thanh Liên tiên tử, tu vị đối phương là nửa bước Thiên Tôn, còn mạnh hơn Tạo Hóa thánh tử.

Người lúc trước nói:

- Kỳ thật trong tứ kiệt, đáng sợ nhất là Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử, về phần Ngạo Nhật và Tà Nguyệt chỉ miễn cưỡng đặt song song với họ mà thôi, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt đều là Thiên Tôn, đây là bọn họ dựa vào ưu thế tu vị cao nên mói liệt và Thánh tộc tứ kiệt, trên thực tế thực lực của bọn họ còn mạnh hơn Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử một bậc.

Chương 2118: Thí luyện cuối cùng mở ra

- Trận đại chiến Thánh tộc và Nhân tộc mấy ngàn năm trước, Thánh tộc tứ kiệt chiến công hiển hách, nhất là Ngạo Nhật và Tà Nguyệt, diệt rất nhiều tông môn Nhân tộc, lại chém giết Thiên Tôn nhân tộc, hai người này đã trưởng thành rồi, mà Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử trưởng thành chỉ là chuyện ngàn năm gần đây.

Người nọ thao thao bất tuyệt, Lâm Minh nghe xong bất động thanh sắc, hắn chỉ âm thầm ghi nhớ cái tên Ngạo Nhật và Tà Nguyệt này.

Hắn hít sâu một hơi, hỏi:

- Nhân tộc diệt vong rồi sao? Ta quy ẩn trong Tu La Lộ nhiều năm, trước khi quy ẩn cũng đã nghe được tin tức của Nhân tộc, dường như cao thủ đứng đầu cua Nhân tộc đều chết trận sao?

- Ha ha! Ta cũng không rõ ràng.

- Nghe nói Nhân tộc tìm được phương pháp đánh xuyên qua thán tức thần tường của Tâm Thập Tam Thiên. Sau đó mang theo tinh nhuệ bỏ chạy, nhưng mà bọn họ hình như vẫn bị Thánh tộc đuổi giết, ai biết vào lúc sớm muộn gì cũng diệt vong xuất hiện thiên tài tuyệt thế, gọi là Lâm Minh, không phải đã chết rồi sao? Đây chứng minh số mệnh Nhân tộc đã hết, số mệnh hết thì thiên tài còn có tương lai sao?

- Ah? Lâm Minh thì ra có nghe thấy, hắn đã chết rồi sao?

- Chắc chắn 100%!

Người nọ hoài nghi nhìn qua Lâm Minh, bất mãn nói:

- Nghe nói Chân Thân Thánh tộc vì đoạn tuyệt hậu họa nên ra tay, hắn còn sống được sao? Trước đó ta còn nghe người ta đồn nếu Lâm Minh không chết, nhất định không bao lâu sẽ trở thành tồn tại chói mắt.

- Cảm ơn!

Lâm Minh nói ra, hắn đã hiểu một bộ phận tin tức mình cần, chính là Nhân tộc đã chạy trối chết, hắn lo lắng không rồi.

Thời điểm này trong Tu La Hải sinh ra sóng gió ngập trời, khí thế mênh mông lăng không hàng lâm.

Nhưng lượng loạn lưu nổi lên bốn phía, quấy sóng gió ngập trời, bầu trời có mây mù mịt, giống như có mấy thương long đang xuyên qua tầng mây, tự nhiên dễ dàng ngăn canrnawng lượng loạn lưu, hội tụ thành linh vật.

Lôi đình cuồn cuộn gaigns xuống, tiếng sấm đáng sợ giống như phá nát trời cao.

Lâm Minh biết rõ, thí luyện cuối cùng đã mở ra.

- Ha ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử cười ha hả, đột nhiên hắn nhìn qua Thanh Liên tiên tử, nói:

- Thanh Liên, ta vốn cho rằng hôm nay chỉ có ta tới dân đội, không ngờ Phiêu Vũ Thần Vương cũn tam gia náo niệt, chúng ta cũng nên tranh giành cao thấp a.

- Tranh giành thì tranh giành!

Thanh Liên tiên tử nói ra, dường như lơ đễnh.

Sau lưng nàng có bốn đệ tử đi ra, ba nam một nữ, bọn họ không có ngoại lệ đều mang theo dấu hiệu lông vũ trên đầu.

Thời điểm này trong hư không xuất hiện cái khe lớn, vô số đại đạo phù văn mang theo hỗn độn chi lực mênh mông dâng trào ra ngoài.

Lực lượng đáng sợ như thế làm cho khí huyết toàn thân người ta như bị rút ra, thần hồn bị dẫn dắt, căn bản khó có thể tiếp cận vết nứt thời không đó, nhưng mà có mười tên tuấn kiệt trẻ tuổi tài cao gan lớn, trước khi khe hở thời không hoàn toàn mở ra, thân hình lóe lên tiến vào trong cửa vào.

Thân ảnh của bọn họ lập lòe, tráng kiện như du long, không ngừng xuyên qua lôi đình.

Mười mấy người này phần lớn tới từ Phiêu Vũ thần sơn và Tạo Hóa Thánh Cung.

Trong lôi đình cuồng mãnh này, bọn họ hành động tự nhiên, trong đó một tên mập mạp đứng trong gió lốc, hắn nhìn qua bốn đệ tử Phiêu Vũ thần sơn, sau đó thân ảnh lóe lên rồi biến mất, trực tiếp tiến vào trong gió lốc đáng sợ.

- Đã đi vào!

Ratas nhiều người nhìn thấy thế giới không biết đằng sau vết nứt thời không, nhưng không dám tiến lên.

Thẳng tới khi lôi đình từ từ biến mất mới có rất nhiều võ giả tốp năm tốp ba tiến vào cửa vào thí luyện cuối cùng, chui vào trong khe nứt màu đen.

Mà LÂm Minh theo sau đám người này đi vào, không chút thu hút, lẫn vào trong cái khe, từ đầu tới cuối hắn không bị ai chú ý tới cả.

...

Thời điểm rất nhiều người trẻ tuổi tuấn kiệt tiến vào trong thí luyện cuối cùng, Tạo Hóa thánh tử cũng bay ngược ra.

Sau lưng hắn là phân thân Hoang chậm rãi trồi lên mặt biển, duỗi xúc tu to lớn như huyết long bao bọc Tạo Hóa thánh tử./

Kế tiếp huyết nhục của Hoang vỡ ra, thân thể Tạo Hóa thánh tử chìm vào trong cơ thể của Hoang.

Sau khi Tạo Hóa thánh tử tiến vào thân thể của Hoang, Hoang yên lặng chui vào sâu trong biển cả, ngăn cách tất cả tin tức.

Tạo Hóa thánh tử mặc áo choàng màu đỏ, giẫm lên thông đạo do huyết nhục của Hoang hình thành, chậm rãi đi tới khu vực hạch tâm của Hoang, ở nơi này có gian phòng do huyết nhục hình thành.

Gian phòng này vô cùng rộng rãi, trưng bài nhiều đồ nghệ thuật quý giá, có thảm lông vũ màu đỏ xốp, giường gỗ cổ xưa và thần ti dệt thành trướng màn và lót giường, bên cạnh giường còn có nhiều rượu ngon sản xuất từ thiên tài địa bảo.

Nhưng mà gian phòng này tràn ngập mùi máu tươi, trên mặt đất huyết nhục nhúc nhích khiến người ta thập phần không thoải mái.

Tạo Hóa thánh tử vào trong phòng, cầm ngọc giản ra và bóp nát, lúc này hào quang trận phát tỏa ra ngoài, hình thành một gương mặt mơ hồ trên không trung.

Gương mặt này ẩn chứa uy áp khó có thể hình dung, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chính là gương mặt của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chờ gương mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất hiện, Tạo Hóa thánh tử bộ dáng bất cần đời trở nên cung kính, hắn thi lễ sau đó khoanh tay đứng thẳng.

- Có gì ngoài ý muốn sao?

Giọng của Tạo Hóa Thánh Hoàng lạnh như kim loại, không mang theo chút cảm tình nào.

- Bẩm hoàng tổ bệ hạ, tất cả thuận lợi, thí luyện đã bắt đầu, người của Phiêu Vũ thần sơn cũng xuất hiện, trừ bọn họ ra, không có đối thủ nào đáng chú ý cả, hài nhi sẽ hoàn thành nhiệm vụ ngài giao.

- Ân!

Tạo Hóa Thánh Hoàng trầm ngâm một chút, nói:

- Nữ nhân Phiêu Vũ kia có lẽ không biết nội tình, lần thí luyện này thành tích là thứ yếu, thứ kia... Nhất định phải tìm được...

- Rõ!

Tạo Hóa thánh tử trả lời trịnh trọng, mà thời điểm này hào quang trận pháp của ngọc giản tan vỡ, gương mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng dần dần biến mất.

Chờ tới khi hào quang hoàn toàn tiêu tán đi, Tạo Hóa thánh tử hít sâu một hơi, hắn mỉm cười, hắn chẳng những muốn hoàn thành nhiệm vụ này, đệ tử tham gia thí luyện của Tạo Hóa Thánh Cung cũng phải phóng dị sắc, ôm được toàn bộ chỗ tốt!

Đây là lần thứ hai Lâm Minh tiến vào trong thế giới thí luyện.

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu di tích ở đây, hôm nay Lâm Minh trải qua mấy đời chuyển sinh, tu vị sau khi tiến nhanh thì tiến vào nơi này, cảm thụ càng sâu sắc.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy bản thân mình và thế giới này có liên hệ huyết mạch.

Hô!

Hô!

Lâm Minh dường như nghe được tiếng hô hấp của thế giới này, mà tần suất hô hấp có liên hệ khó hiểu với thế giới thí luyện cuối cùng.

Không gian chung quanh còn sót một tia thế giới chi lực, chúng tiến vào trong người Lâm Minh, phát triển thật nhanh, tốc độ phát triển vượt xa lúc trước.

- Tu La Thiên Đạo đúng là vô cùng huyền diệu.

Lâm Minh hiểu rõ Tu La Thiên Thu tu thành thiên địa vũ trụ, nếu như đơn thuần là sáng tác thế giới, xây dựng thế giới, Tu La Thiên Thư có tác dụng lớn hơn Thánh Điển.

Chương 2119: Lại tới pháp tắc chi môn

Hiện tại hắn chỉ dừng lại trong thế giới thí luyện cuối cùng, tùy ý để thế giới chi lực còn sót lại thoải máu nội thế giới của bản thân, có thể đạt được chỗ tốt như thế, có thể thấy được chỗ nghịch thiên của Tu La Thiên Đạo.

Lâm Minh yên lặng cảm ngộ, chậm rãi đi lên.

Đúng lúc này chỉ nghe tiếng hét điên cuồng, hơn mười hư ảnh ác thú cực lớn hiện ra, đánh giết Lâm Minh.

Đây là linh vật do trận pháp thí luyện cuối cùng ngưng tụ thành, cũng là thủ hộ giả của thí luyện cuối cùng.

Lâm Minh căn bản lơ đễnh, hắn mặc cho những hư ảnh ác thú này nhào vào người, nhưng mà sau một khắc Tu La phù văn lại tỏa ra trên người của hắn, những hư ảnh ác thú này bị phù văn bao phủ, sau đó biến mất.

Sau đó trời đất quay cuồng, Lâm Minh bị truyền tống tới thế giới kỳ lạ.

Trong thế giới này có rừng rậm rậm rạp, có rất nhiều cự thú ẩn nấp trong rừng.

Cảm giác của Lâm Minh quét qua, liền biết rõ vị trí và thực lực của cự thú.

Những cự thú này là khảo nghiệm của thí luyện cuối cùng, đây không phải khảo nghiệm khác biệt, không nhìn cốt linh, không nhìn tu vị, không nhìn lĩnh ngộ pháp tắc, chỉ nhìn thực lực tuyệt đối.

Thực lực yếu, dù ngươi có thiên phú cao cũng khó làm được gì.

Năm đó Lâm Minh còn ở Thần Quân Cảnh, trải qua khảo nghiệm này đã phi thường nhẹ nhõm, hiện tại hắn là Giới Vương đỉnh cấp, qua tầng thứ nhất càng dễ dàng.

Thậm chí hắn căn bản không cần như lần đầu tiên, đi vào trong rừng rậm tiếp nhận khảo nghiệm.

Hắn dừng trước rừng rậm, hắn nhắm mắt lại, trước mặt hắn không còn rừng rậm nữa, mà là một biển Tu La phù văn vô cùng phức tạp.

Đối với Lâm Minh mà nói, mặc kệ cảnh vật cũng tốt, cự thú cũng được, chỉ nhìn là hắn nhìn thấu ngay bản chất, những thứ này chỉ là pháp tắc ngưng kết thành mà thôi.

Hắn có thể nghe được tiếng nổ mạnh kỳ dị của trận pháp bên trong, đây là năng lượng Tu La chấn động mạnh, trận pháp này hấp thu năng lượng chấn động, duy trì bản thân vận chuyển.

Lâm Minh nhìn qua trong chốc lát, ngón tay điểm ra.

Ba!

Một phù văn bị đầu ngón tay Lâm Minh bóp nát, tiêu tán trong vô hình.

Kế tiếp ngón tay Lâm Minh điểm ra liên tục, hắn trực tiếp hủy diệt phù văn, hoặc cải biến vị trí phù văn, thay đổi quỹ tích vận hành.

Sau khi làm vài chục lần, cả trận pháp sụp đổ lắc lư.

Sau một khắc rừng rậm ảo giác sụp đổ.

Những hư ảnh đại thụ vô cùng và hư ảnh cự thú cũng tiêu tán thành mây khói, không lưu lại cái gì cả.

Chúng lúc này biến thành một vòng xoáy năng lượng cường hãn, năng lượng trong vòng xoáy có sóng xanh khuếch tán ra ngoài, hình thành mặt kính màu xanh da trời.

Lâm Minh mỉm cười, đây là cửa vào tầng thứ hai, dùng loại phương thức này trực tiếp thông qua tầng thứ nhất, cũng chỉ có

Lâm Minh nắm giữ Tu La Thiên Đạo mà thôi.

Bước vào vòng xoáy năng lượng kia, Lâm Minh đi thẳng tới tầng thứ hai.

Sau khi vòng xoáy năng lượng nuốt hắn, nội tâm Lâm Minh có cảm giác kỳ dị, hắn biết được mình thông qua tầng thứ nhất, độ hoàn thành là 20%.

Thành tích giống như đúc Lâm Minh thông qua khỏa nghiệm đầu tiên trước đó.

- Xem ra 20% chính là thành tích cao nhất của tầng thứ nhất.

Lâm Minh nghĩ như thế, hắn bước vào tầng thứ hai trong thí luyện cuối cùng, lần thứ hai hơi khác với lần trước Lâm Minh tới.

Đây là hoang mạc bao la bát ngát, hơn nữa trong nháy mắt tiến vào tầng thứ hai, Lâm Minh cảm nhận được pháp tắc áp chế.

Lực lượng không thể kháng cự bao phủ nội thế giới của Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời năng lượng vô hình biến thành một tầng màng mỏng bao phủ nội thế giới của hắn, năng lượng của hắn bị giam cầm một nửa.

Đây là cốt linh áp chế thực lực.

Võ giả có cốt linh càng lớn, bị áp chế cũng càng cao, những thiên tài tuấn kiệt hùng tài đại lược nhưng cao tuổi của các đại chủng tộc, sau khi tiến vào thí luyện cuối cùng này sẽ bị áp chế tới 99.99%, thực lực bọn họ phát huy còn yếu hơn cả tiểu bối.

Lâm Minh vốn đã mấy ngàn tuổi, nhưng mà tình huống của Lâm Minh đặc thù, hắn tu luyện là Đại Chuyển Sinh Thuật.

Lúc trước Thánh Mỹ tiến vào thí luyện cuối cùng cũng bởi vì có Đại Chuyển Sinh Thuật, làm cho nàng có được lực lượng không gì sánh kịp.

Đại Chuyển Sinh Thuật giúp tu luyện giả tăng trưởng cốt linh cực kỳ chậm chạp, hơn nữa bản thân Thánh Điển cùng cấp độ với Tu La Thiên Thư, quy tắc thí luyện cuối cùng khó có thể ước thúc Đại Chuyển Sinh Thuật.

Hôm nay Lâm Minh tiến vào thí luyện cuối cùng, nhất là mấy tầng trước, hắn không có bất cứ áp lực nào cả.

Lâm Minh nhanh chóng nhìn thấy ở đường chân trời có cánh cửa kim loại lớn.

Cánh cửa này to lớn và nặng nề như ngọn núi lớn.

Cánh cửa không ngừng tỏa kim quang ra ngoài, vô số phù văn lưu chuyển trên cánh cửa, cánh cửa này Lâm Minh biết rõ ràng, nó chính là pháp tắc chi môn.

Cơ hồ tất cả thí luyện giả đều phải thông qua khảo nghiệm của pháp tắc chi môn.

Lâm Minh đi tới trước pháp tắc chi môn, ẩn ẩn hắn nghe được âm thanh đại đạo từ bên trong truyền ra.

- Thí luyện lần trước ta đã thông qua pháp tắc chi môn độ khó Tu La, lần thí luyện này thật không biết là cái gì? Dựa vào quy tắc thí luyện cuối cùng, nếu lần thứ hai tham gia thí luyện không vượt qua thành tích lần trước, cái gì cũng không chiếm được, nói đúng hơn, nếu như lần này ta tiến hành độ khó Tu La cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Thí luyện cuối cùng chắc không để cho ta tiến hành khảo nghiệm không có chút ý nghĩa nào a.

Lâm Minh nghĩ như thế, bắt đầu đi tới dưới pháp tắc chi môn.

Pháp tắc chi môn vào thời điểm đa số người tham gia thí luyện tới đây mới chính thức mở ra.

Mà tốc độ của Lâm Minh quá nhanh, hiện tại đa số người còn chưa vượt qua một nửa tầng thứ nhất, Lâm Minh đã tiến tới tầng thứ hai.

Lâm Minh ngồi xuống điều tức, đây chính là thế giới thí luyện cuối cùng, một phút hắn cũng không lãng phí, hắn chậm rãi hấp thu thế giới chi lực còn sót lại ở không gian này, tự dưỡng nội thế giới bản thân.

Qua chừng mười giờ, Lâm Minh mới cảm nhận được có võ giả tới gần.

Hắn dùng cảm giác quét qua, lại phát hiện gần đó có thí luyện giả đi tới.

Hắn nhìn thấy một chiếc linh thuyền màu xanh phá không bay tới, nữ tử áo xám đón gió đứng đó, cô gái này đầu đội khăn tay màu xanh, bên cạnh khăn tay có cắm ba cọng lông vũ.

Lâm Minh nhìn thấy cô gái này, lúc ấy Thanh Liên tiên tử chạy vào cửa thí luyện cuối cùng, phía sau nàng mang theo ba nam một nữ, nữ tử áo xám này chính là nữ đệ tử kia.

Xem vị trí nàng đứng, có thể đoán được nàng chính là đệ tử trọng yếu của Phiêu Vũ thần sơn.

Trừ Phiêu Vũ thần sơn ra, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung cũng tới.

Tạo Hóa Thánh Cung gia đại nghiệp đại, lấy được rất nhiều lệnh bài thí luyện, chuyện này giúp đệ tử Tạo Hóa Thánh cung vượt qua hai mươi.

Nhiều thiên tài tuấn kiệt tụ tập ở đây, cầm đầu là một tên mập, tên mập này cầm hồ lô rượu vuốt vuốt,hắn ngồi trên một cái nệm phi hành, trên mặt tươi cười điềm nhiên, đại khái bởi vì thịt quá nhiều, đôi mắt của hắn híp lại giống như sắp ngủ.

Chương 2120: Thời không chi môn dị biến

Hắn đã sớm chú ý đám người Phiêu Vũ thần sơn bên cạnh, nhưng mà hắn không để đối phương trong lòng.

- Lập tức tới pháp tắc chi môn rồi!

Mập mạp lười biếng nói ra.

- Vâng!

Khác với tên mập mạp này, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung chung quanh phi thường cảnh giác.

- Ân, không nên quên nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta không chỉ bắt lấy ban thưởng khảo hạch, còn phải tìm được thứ chúng ta cần tìm.

Mập mạp uống một hớp rượu, nheo mắt lại bắn ra một tia tinh quang.

Thời điểm đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung và Phiêu Vũ thần sơn tới gần, thân thể Lâm Minh hơi lui ra phía sau, thân ảnh trốn vào không gian vặn vẹo, hoàn toàn biến mất.

Trong không gian thí luyện cuối cùng, muốn vặn vẹo thời không quá khó khăn, Lâm Minh bằng vào lý giải Tu La pháp tắc nên mới làm được.

- Đại sư huynh, chúng ta quả nhiên là tới trước nhất.

Một đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung nhìn pháp tắc chi môn không có ai, cười nói, đại sư huynh hắn nói chính là tên mập mạp cầm đầu kia.

Tên mập này vỗ bụng, lơ đễnh nói:

- Đây tính là kiêu ngạo gì chứ, chúng ta xuất thân Tạo Hóa Thánh Cung, hơn nữa nhân số nhiều nhất, nếu như vẫn không tới đầu tiên, chúng ta dứt khoát về nhà ôm hài tử đi, đệ tử Phiêu Vũ thần sơn cũng tới...

Ánh mắt mập mạp nhìn qua phía chân trời, một chiếc linh thuyền màu xanh chậm rãi bay tới, đây chính là tọa giá của đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Sau khi đệ tử Phiêu Vũ thần sơn tới đây, chỉ nhìn qua đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung một cái, bắt đầu tụ tập lại, ngồi xuống điều tức.

Theo thời gian qua đi, thí luyện giả càng ngày càng nhiều, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Mà Lâm Minh vào thời điểm thí luyện giả tụ tập lại nhiều lên, hắn yên lặng xuất hiện, căn bản không ai chú ý vì sao đột nhiên nhiều ra một người.

Thời điểm Lâm Minh xuất hiện không lâu, pháp tắc chi môn cực lớn đột nhiên bắn ra hào quang như hồng thủy.

Trong lòng mọi người đại chấn, thí luyện pháp tắc chi môn sắp bắt đầu.

Đây là một khâu trọng yếu của thí luyện cuối cùng, pháp tắc chi môn ban thưởng rất phong phú.

Hơn nữa nơi này từ khi bắt đầu, thành tích của thí luyện cuối cùng sẽ bị kéo ra, cường giả càng mạnh, kẻ yếu càng yếu.

Dưới thần quang bao phủ, cánh cửa mở ra.

Bên trong có tinh không vô cùng mênh mông, trong tinh không có bốn thời không chi môn xếp thành một hàng.

Bốn thời không chi môn này theo thứ tự là độ khó nhân cấp, địa cấp,thiên cấp, cuối cùng là độ khó Tu La.

Độ khó của pháp tắc chi môn cực kỳ khó khăn, lúc trước dù là Thánh Mỹ đã chuyển sinh sáu lần cũng chỉ hoàn thành độ khó Thiên cấp.

- Ha ha! Rốt cuộc đã mở ra!

- Bắt đầu đi, thời không chi môn càng nhỏ, độ khó càng lớn, chúng ta nên lựa chọn thôi, tất cả mọi người thận trọng, tự lượng sức mình.

Một ít đệ tử tông môn có kinh nghiệm giới thiệu tình hình cụ thể của pháp tắc chi môn.

Rất nhiều đệ tử thí luyện nhìn qua cánh cửa bên phải nhất của pháp tắc chi môn, chính là cánh cửa nhỏ nhất.

Rất nhiều võ giả ở đây chỉ cần nhìn nó, áp lực đáng sợ tỏa ra bao phủ bọn họ, bọn họ không dám nhìn nhiều.

- Đừng nhìn, nhìn nhiều sẽ hao tổn linh hồn, cánh cửa này không phải người có thể đi.

Một đệ tử Tu La Lộ nói với mấy sư đệ của hắn.

- Không phải người có thể đi? Mấy ngàn năm trước không phải có Lâm Minh yêu nghiệt hoàn mỹ thông qua độ khó Tu La sao? Chuyện này là thật?

Đột nhiên có người nhắc tới cái tên Lâm Minh, rất nhiều võ giả ở đây động dung.

Lâm Minh tại Tu La Lộ là truyền thuyết, hơn một tỷ năm qua hắn là người duy nhất tham gia khảo hạch thí luyện cuối cùng, độ hoàn thành vượt qua 90%.

Đây là con số khiến người ta phải nhìn lên, thậm chí có rất nhiều người không muốn tin tưởng lời đồn này.

- Cái này... Là thật!

Có người nói ra.

Hào khí trong tràng trở nên yên lặng, bọn họ không ai dám đi chọn độ khó địa cấp, thậm chí độ khó thiên cấp đã làm nhiều người chùn bước.

Mà Lâm Minh chẳng những chọn độ khó Tu La, còn thông qua hoàn mỹ, chênh lệch quá rõ ràng.

- Đại sư huynh, lại có người nhắc tới tên kia.

Bên phía Tạo Hóa Thánh Cung có người nhỏ giọng nói ra, Lâm Minh đối với Thánh tộc, với thiên tài Thánh tộc mà nói là một cái tên cực kỳ không thoải mái.

- Nói thì thế nào, hắn chẳng phải chết rồi sao?

Tên mập mạp nói ra, trong lúc nhất thời mọi người quay đầu nhìn lại.

Hắn tùy ý nằm nghiêng trên phi nệm, không nhanh không chậm lấy một bao trái cây trong tu di giới ra, trái cây này nhỏ như long nhãn, xanh biếc ướt át, hương thơm thấm người, vừa nhìn đã biết là thiên tài địa bảo tuyệt phẩm.

Mập mạp nói ra lời này, không ngừng ném trái cây vào miệng, giọng nói hàm hồ:

- Thiên tài chết đi không còn là thiên tài, Lâm Minh có thiên phú thì thế nào? Sinh sai chủng tộc là hắn không đúng, lại còn quá ngu xuẩn, chỉ có tu vị Thánh Chủ mà muốn đi cứu vớt Thần Vực, đúng là chết cười.

- Thánh tộc của ta giết hắn rất dễ dàng, chỉ đề phòng có Thiên Tôn đỉnh phong bảo vệ hắn nên vận dụng Chân Thân, hắn chết trong tay của Chân Thần chính là vinh hạnh của hắn rồi.

Giọng của mập mạp lười biếng, lời nói cà lơ phất phơ, mọi người nghe xong có cảm giác khác nhau, có người tiếc hận Lâm Minh, có nhiều người thì rất hả hê...

Người luôn có ghen tị, thiên tài càng không muốn bị người ta vượt qua, thời điểm bọn họ không nhìn thấy bóng lưng kẻ khác, tự nhiên muốn ngóng trông người ta không được tốt.

- Đi, không nói nhảm, chọn cửa đi.

Tên đại sư huynh mập mạp vung tay lên, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung nhao nhao lựa chọn cho mình,

Bọn họ chọn đều là độ khó địa cấp.

Độ khó này đã rất khó lường, rất nhiều đệ tử Tu La Lộ chỉ chọn độ khó nhân cấp.

Mà thời điểm này tên mập mạp đã lựa chọn cho mình, hắn lựa chọn độ khó thiên cấp.

Đây là độ khó Thánh Mỹ và tiểu ma tiên năm đó lựa chọn, trình độ khó khăn có thể thấy được rõ ràng.

Đương nhiên năm đó Thánh Mỹ thông qua độ khó thiên cấp hoàn mỹ, hơn nữa hoàn thành thong dong, mập mạp này không trông cậy vào mình hoàn thành hoàn mỹ, hắn chỉ cần hoàn thành một bộ phận là đủ rồi.

Sau khi lựa chọn, mập mạp nhìn qua đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Kết quả nữ tử áo xám của Phiêu Vũ thần sơn không kém thế chút nào, lựa chọn độ khó thiên cấp.

- Thú vị!

Mập mạp mỉm cười nghiền ngẫm.

Kết tiếp mọi người đưa ra lựa chọn cho mình, không ai dám đi theo bước chân tên mập mạp và nữ tử áo xám kia, bọn họ chỉ chọn độ khó thấp nhất.

Mà thời điểm này Lâm Minh chậm chạp không có lựa chọn.

Hắn nhìn bốn cái thời không chi môn kia, nhíu mày, hắn cảm giác đảo qua độ khó Tu La, không phát hiện có dị biến gì đó, thời không chi môn này giống như đúc lần trước đó hắn đi vào.

Mắt thấy chín thành chín người ở đây đã chọn xong thí luyện chi môn, sắp tiến vào, Lâm Minh rốt cuộc cũng bước ra, không có đưa ra quyết định.

Mặt đất rung chuyển lắc lư, rung động còn mạnh hơn lúc trước, mọi người kinh hãi chưa rõ chuyện gì.

Tạch tạch tạch!

Tiếng nứt vỡ vang lên, bên phải Tu La chi môn đỏ sậm, hư không đột nhiên nứt ra.

Chương 2121: Cánh cửa cuối cùng (1)

Vòng xoáy năng lượng trống rỗng xuất hiện, không ngừng xoay tròn, hư không vỡ vụn mở rộng ra, hình thành thời không chi môn mới.

Thời không chi môn này hiện ra màu đỏ sậm như máu, còn đỏ hơn cả Tu La chi môn rất nhiều, đường kính của nó chỉ bằng một phần năm Tu La chi môn.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người há to mồm.

Đây là tình huống gì?

Vốn chỉ có bốn thời không chi môn, vì sao đột nhiên có thêm một cái?

Hơn nữa cánh cửa này còn nằm bên phải độ khó Tu LA, chẳng lẽ còn khó hơn cả độ khó Tu La sao?

Trong đầu mọi người xuất hiện suy nghĩ này, đột nhiên có người sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy.

Bởi vì thời không chi môn này tỏa ra khí tức đáng sợ, ảnh hưởng tới linh hồn của hắn, làm cho tinh thần chi hải của hắn bị thương.

Hắn vội vàng quya đầu đi, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này mọi người tránh ánh mắt đi, không dám nhìn nữa.

Đáng sợ!

Quả thật là cánh cửa ẩn chứa ma quỷ.

Như vậy xem ra suy đoán lúc trước của bọn họ là đúng rồi!

Đúng lúc này một giọng nói hổn hển vang lên.

- Con mẹ nó trêu chọc ta sao?

Mọi người nhao nhao nhìn qua, tên mập mạp ăn trái cây lúc trước làm rơi vài trái cây trên mặt đất.

- Tu La chi môn đáng chết kia còn không có người đi vào, còn mở độ khó cao hơn, người sáng tạo thí luyện cuối cùng đầu óc...

Mập mạp hùng hổ nói ra, hắn định nói câu "Đầu óc bị nước vào" thì nuốt vào bụng.

Bởi vì tên tuổi chủ nhân Tu La Lộ quá mức khủng bố, tên mập mạp này không dám phạm kiêng kỵ, sợ lọt vào Tu La Thiên Đạo trừng phạt.

Mập mạp nói câu này, cánh cửa mới mở tỏa ra hào quang càng ngày càng mạnh, làm cho mọi người như nhìn thấy địa ngục, áp bọn họ không thể hô hấp.

Đến cuối cùng cho dù chỉ nhìn ngan qua cũng cảm thấy linh hồn như thất thủ.

Dưới tình huống này có bóng người mơ hồ tới gần thời không chi môn cuối cùng, nhưng mà dưới huyết quang bao phủ nên không ai nhìn thấy hắn cả.

- Ta hình như... Thấy có người đi vào...

Một võ giả Tu La Lộ hai mắt rơi lệ, không dám xác định nói ra.

Hắn có căn cơ vững chắc, linh hồn lực cường đại, lòng hiếu kỳ cũng mạnh, hắn cường chống nhìn nhiều vài lần, nhìn thấy bóng người mơ hồ lóe lên rồi biến mất trong thời không chi môn kia.

- Ngươi hoa mắt rồi, pháp tắc chi môn này dễ chết lắm, ai dám đi vào cánh cửa đó?

- Đừng đùa, người đi vào hoặc là tự sát, hoặc là ngu ngốc.

Mọi người không ngừng nói ra, thời điểm này hấp lực cường đại trong mỗi thời không chi môn lao ra ngoài.

Hấp lực này có Tu La Thiên Đạo gia trì, căn bản không có khả năng kháng cự, toàn bộ võ giả thí luyện đều bị cuốn vào thời không chi môn tương ứng, sau đó pháp tắc chi môn sau lưng mọi người đóng lại.

Thí luyện pháp tắc chi môn chính thức bắt đầu.

Cách mấy ngàn năm, bởi vì Lâm Minh lựa chọn con đường võ đạo gian nan của mình, vẫn tìm hiểu thiên địa vũ trụ và nhân thể vũ trụ là hai hướng võ đạo đỉnh phong, cho nên thực lực tăng trưởng không tính là nhanh, chỉ có thể nói là trong quy trong củ.

Hôm nay hắn đối mặt với pháp tắc chi môn không biết gì cả, trong lòng sinh ra cảm xúc khác thường, vài ngàn năm trước, trong Tu La chi môn cũng có tình hình như thế.

Một cây thương, một con đường thông thẳng phía chân trời, biến mất trong biển mây mênh mông.

Lâm Minh bước vào con đường này.

Trên con đường còn sót lại uy áp của chủ nhân Tu La Lộ, càng đi vào sâu bên trong thì uy áp cũng càng mạnh.

Lâm Minh điều động thần lực Tam Thập Tam Thiên, trong người hắn, vũ trụ mà hắn nghĩ ra đang vận chuyển chậm rãi, một khí tức đáng sợ tới từ pháp tắc Tu La Thiên Đạo đang trùng kích thân thể của Lâm Minh.

Những lực lượng này, uy áp này đều bị vũ trụ của Lâm Minh hấp thu, về phần Lâm Minh, dưới tác dụng của uy áp đáng sợ này, cốt nhục toàn thân của hắn bị ép chặt, bước chân, hô hấp của hắn đều trở nên nặng nề.

Lực lượng này thâm sâu như biển, trán Lâm Minh đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Minh khoanh chân ngồi xuống trên con đường, thân thể của hắn thừa nhận uy áp đều dẫn vào vũ trụ trong người.

Âm thanh tạch tạch tạch không ngừng vang lên, vũ trụ trong người Lâm Minh dưới tác dụng của uy áp này đã không gánh nổi, sinh ra tiếng vang nứt vỡ.

Lâm Minh nhíu mày, ý niệm của hắn vận chuyển, vận chuyển pháp tắc Thánh Điển, một lực lượng vô cùng vô tận rót vào trong vũ trụ của Lâm Minh.

Lâm Minh nhắm hai mắt lại, nhân sinh mấy ngàn năm, đại đạo sinh tử, thiên địa luân hồi, đủ loại cảm ngộ hiện ra hồn hải của hắn, Lâm Minh cảm giác vũ trụ của hắn chẳng những tiếp nhận uy áp này, hơn nữa dưới uy áp này còn không ngừng bị ép chặt.

Vốn vũ trụ trong người Lâm Minh đã mở rộng tới ba ngàn dặm.

Trong lịch lãm ngắn ngủi vừa rồi, hắn bị áp súc một trăm dặm, biến thành hai ngàn chín trăm dặm.

Loại biến hóa này làm nội tâm Lâm Minh vui vẻ, vũ trụ trong người thu nhỏ lại, nhưng mà càng làm cho nó áp súc lại. Tuy thực lực Lâm Minh không đề cao, nhưng mà con đường phát triển võ đạo tương lai của hắn càng thuận lợi hơn nhiều.

Chậm rãi, Lâm Minh thích ứng với lực lượng áp lực này, vì vậy hắn đứng lên và đi tiếp.

Hắn không có nóng nảy, tốc độ đi tới rất chậm, thời điểm không chịu nổi hắn ngồi xuống điều tức.

Mỗi lần điều tức đều trải qua mười canh giờ.

Cứ như thế, nội thế giới của Lâm Minh không ngừng áp súc.

Đợi tới lúc Lâm Minh hoàn toàn đi tới đỉnh của con đường, nội thế giới của hắn áp súc chín trăm dặm, còn lại hai ngàn một trăm dặm, mà thời điểm này thời gian Lâm Minh tham gia thí luyện cuối cùng đã mười hai ngày.

Ở cuối con đường là một khối đại lục cổ to lớn, trên phiến đại lục này có từng cánh cửa màu vàng.

Những cánh cửa này nhìn không thấy giới hạn, trong nó bao dung pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, cũng là khảo nghiệm Tu La Lộ tầng hai tới tầng thứ ba, cho nên gọi nó là pháp tắc chi môn.

Năm đó Lâm Minh đi tới đại lục cổ này, những cánh cửa mở ra, trong đó địch nhân do Tam Thập Tam Thiên đại đạo ngưng tụ xuất hiện, Lâm Minh đánh bại dừng kẻ địch này, đánh tới khi tất cả cánh cửa chìm xuống, tới cuối cùng một cánh cửa mở ra, nó là màu đen.

Khi Tu La màu đen xuất hiện, chân đạp cự long, trên người mặc áo giáp đỏ sậm, hai tay và lưng eo có xiềng xích nặng nề bao quanh, đó là khảo nghiệm cuối cùng năm đó của Lâm Minh, Lâm Minh tiếp đối phương ba chiêu, rốt cuộc hoàn mỹ thông qua Tu La chi môn.

Còn lần này, Lâm Minh bước vào pháp tắc chi môn có độ khó còn cao hơn cả Tu La chi môn, Lâm Minh không biết mình sẽ gặp cái gì.

Bởi vì có Đại Chuyển Sinh Thuật, cốt linh của Lâm Minh rất nhỏ, điều này làm cho hắn tham gia thí luyện cuối cùng chiếm hết ưu thế.

Cánh cửa màu vàng vô tận rung động lắc lư, nhưng chúng không có mở ra, cả khối đại lục cổ này không ngừng run rẩy, toàn thân Lâm Minh căng cứng, vận chuyển năng lượng tới cực hạn, hắn đang chờ dại chiến kịch liệt tiếp theo.

Chương 2122: Cánh cửa cuối cùng (2)

Nhiều cánh cửa màu vàng rung động lắc lư, Lâm Minh thậm chí hoài nghi có thể tất cả địch nhân sẽ cùng lao tới, như thế tuyệt đối là chiến đấu thảm thiết.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới, sau một lát thì toàn bộ cánh cửa màu vàng chìm xuống, không có địch nhân nào xuất hiện.

- Ân?

Trong nội tâm Lâm Minh kinh ngạc, hắn đưa mắt nhìn qua, cả phiến đại lục này chỉ còn một cánh cửa.

Tình cảnh này so với Lâm Minh tham gia thí luyện pháp tắc chi môn cực kỳ cùng loại.

Nhưng mà có điểm khác biệt là, Lâm Minh lần này nhảy qua khảo nghiệm Tam Thập Tam Thiên pháp tắc, đi tới cửa ải cuối cùng.

Cánh cửa lớn đang đóng kín này sẽ xuất hiện cái gì?

Lâm Minh chậm rãi đi tới cánh cửa này.

Cánh cửa này cao mấy trăm trượng, nặng nề như núi.

Trên cánh cửa có phù điêu cổ xưa khắc lên, Lâm Minh nhìn qua những phù điêu này, ánh mắt không thể dời đi.

Những phù điêu này ẩn chứa ma lực khó có thể hình dung, phù điêu mấy trăm trượng làm cho Lâm Minh cảm giác phù điêu này chính là một thế giới chân thật.

Trong lúc này có chiến sĩ cường đại, có thần khí hủy thiên diệt địa, có thế giới nứt vỡ, còn có vô số ác ma...

Những ác ma này có to như ngôi sao, có nhỏ như đá sỏi, chúng ở trong phù điêu rất là hoàn mỹ, làm cho người ta có cảm giác không tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy những ác ma này, Lâm Minh có cảm giác khác thường, bộ dáng và tình cảnh của phù điêu này là tình cảnh trí tuệ tính mạng thời cổ chinh chiến với ác ma.

Thời điểm này cánh cửa đột nhiên mở ra.

Thần quang đáng sợ từ trong cánh cửa bắn ra ngoài, giống như thanh kiếm của thần linh, chém phá thiên địa.

Lâm Minh vô ý thức nheo mắt lại, dùng cảm giác và cảnh giác tùy thời đối đầu với mọi thứ.

Mãi cho tới khi cánh cửa mở ra hoàn toàn, Lâm Minh nhìn chằm chằm vào trong, tất cả đã biến mất, hắn đi vào bên trong, không gian chỉ có màu thuần trắng.

Loại cảm giác này giống như trong cánh cửa phong ấn một thế giới, mà sau khi nó mở ra, thế giới hàng lâm, Lâm Minh tiến vào bên trong.

Trong màu trắng vô tận này có một bóng lưng nam tử.

Hắn đứng ở nơi đó, giống như duy nhất trong thiên địa.

Bóng lưng này không phải hư ảnh, mà là người chân thật.

Hắn cứ đưa lưng về phía Lâm Minh, chậm rãi đi tới.

Trong tích tắc nhìn thấy nam tử này, Lâm Minh ngừng thở, huyết dịch toàn thân sôi trào, hắn nhìn qua nam tử này, cảm giác như đang đối mặt với cả vũ trụ.

Đột nhiên hắn hiểu rõ, người này vô cùng có khả năng là --- Chủ nhân Tu La Lộ.

Hắn cách Lâm Minh chừng mười trượng, nhưng mà Lâm Minh cảm nhận được khí tức khủng khiếp từ trên người của hắn truyền ra.

Nam tử này chậm rãi xoay người lại, thân thể của hắn dường như bao phủ trong huỳnh quang nhàn nhạt, gương mặt mơ hồ không cách nào nhìn rõ ràng được.

Nam tử trước mặt này, hắn giơ tay phải lên, một đầu ngân hà xoay tròn từ từ.

Ngân hà này hư ảo và huyền bí, giống như ẩn chứa toàn bộ huyền bí của vũ trụ vào trong nó.

Lúc này nam tử cho người ta cảm giác được như bản nguyên pháp tắc vũ trụ, là trung tâm của Tam Thập Tam Thiên.

Chủ nhân Tu La Lộ, hắn chính là chủ nhân Tu La Lộ.

Trong lúc này, Lâm Minh như phát mộng, nội tâm của hắn chấn động mạnh, bỗng nhiên đứng lên, chủ nhân Tu La Lộ trong truyền thuyết có lực lượng không gì sánh kip, hôm nay đứng trước mặt của mình, chẳng khác gì đang nằm mơ cả.

Chẳng lẽ... Là chủ nhân Tu La Lộ khảo nghiệm mình?

Năm đó Lâm Minh vượt qua độ khó cấp Tu La, hắn đối mặt khảo nghiệm cuối cùng là hắc sắc Tu La, Lâm Minh suy đoán, hắc sắc Tu La chính là phân thân của chủ nhân Tu La Lộ, hoặc là hóa thân cả đời.

Mà bây giờ còn khó hơn cả độ khó Tu La, phải nói là pháp tắc chi môn này chuyên mở ra ứng với Lâm Minh, pháp tắc chi môn này không ngờ là chủ nhân Tu La Lộ khảo nghiệm!

- Tiền bối!

Lâm Minh hít sâu một hơi, cung kính thi lễ, kỳ thật hắn đoán được, nam tử trước mặt có khả năng không phải chủ nhân Tu La Lộ hoàn toàn thể, mà là một sợi tàn niệm chủ nhân Tu La Lộ lưu lại năm đó.

Hắn cho mình khảo nghiệm gì?

Lâm Minh không rõ, cũng không nghĩ ra được!

Năm đó Lâm Minh đối mặt với khảo nghiệm của hắc sắc Tu La, là thừa nhận ba chiêu công kích của đối phương.

Như vậy chủ nhân Tu La Lộ tự mình khảo nghiệm cũng là chiến đấu sao? Nếu như giao thủ với chủ nhân Tu La Lộ, vậy sẽ có tình cảnh gì?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra đủ loại ý niệm trong đầu, hắn biết rõ, cho dù kết quả khảo hạch như thế nào, đối với bản thân mà nói đây là cơ duyên lớn lao.

Thời điểm này, chủ nhân Tu La Lộ đi tới gần Lâm Minh.

Hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, mặc dù gương mặt mơ hồ không rõ, nhưng mà đôi mắt thâm thúy kia vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà hiện tại trong đôi mắt này lại chiếu cái bóng Lâm Minh.

Nhìn thấy cái bóng, giống như đối mặt tấm gương, tất cả thần thái của Lâm Minh đều hiện ra rõ ràng.

Cứ như thế, chủ nhân Tu La Lộ chậm rãi tới gần Lâm Minh.

Chủ nhân Tu La Lộ cách Lâm Minh chừng một trượng, hắn không nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn qua Lâm Minh.

Trên người chủ nhân Tu La Lộ không có khí thế gì đó, thậm chí hắn không giống như người bình thường, nhưng mà Lâm Minh từ trên người đối phương cảm nhận được lực rung động.

Hắn biết rõ, lực lượng này tới từ cơ thể chủ nhân Tu La Lộ, đến từ vũ trụ trong cơ thể của hắn.

Giống như phàm nhân đột nhiên đi vào tinh không bao la bát ngát, dù lúc đối mặt tinh không sẽ không cảm nhận được chút uy áp lớn lao nào, nhưng mà cảm nhận khí tức khó hiểu của tinh không, đối mặt với nó, sẽ bị sự mênh mông và xinh đẹp của nó làm rung động.

Lâm Minh ngừng thở, lẳng lặng chơ chủ nhân Tu La Lộ khảo nghiệm.

Thời điểm này chủ nhân Tu La Lộ vươn tay ra, tay của hắn điểm vào không trung, lấy ra một cây bút, vẽ một ấn ký hình cung.

Đạo ấn ký này uốn lượn từ từ, giống như con rắn nhỏ, từ đầu tới đuôi hình thành vòng tròn, sau đó chủ nhân Tu La Lộ lại ấn ngón tay xuống, lại có một dấu vết.

Kế tiếp, đầu thứ ba, thứ tư, chủ nhân Tu la Lộ không ngừng vẽ ấn ký trước mặt, càng lúc càng mờ nhạt, giống như nước gợn vậy.

Chậm rãi những ấn ký này dường như dung hợp với thiên địa, nếu như là người bình thường tới đây, thậm chí còn không thấy rõ ngón tay của chủ nhân Tu La Lộ.

Mà Lâm Minh vận chuyển Tu La Thiên Đạo của mình tới cực hạn, nhưng có thể nhìn thấy chỉ là ấn ký như nước gợn, nhưng lại là một quả phù văn.

Đây là phù văn Tu La Thiên Đạo!

Chủ nhân Tu La Lộ vẽ phù văn, hiển nhiên là chuẩn bị cho Lâm Minh.

Những phù văn này gọi là bài thi của Lâm Minh, chủ nhân Tu La Lộ khảo nghiệm không phải là thực lực, mà là pháp tắc luận đạo.

Luận đạo với chủ nhân Tu La Lộ?

Lâm Minh hít sâu một hơi, cảm giác không tưởng tượng nổi.

Không nghĩ tới lại là phương thức khảo hạch như thế.

Hắn biết rõ, với hắn mà nói đây là khiêu chiến cực lớn, đồng thời cũng là cơ hội khó được.

Đây là chủ nhân Tu La Lộ tự mình vẽ phù văn, là thể hiện tinh hoa của Tu La Thiên Đạo.

Chương 2123: Hư không luận đạo

Thời điểm này đầu bút chủ nhân Tu La Lộ dừng lại, hắn đặt hai tay sau lưng, chờ Lâm Minh đáp lại.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tâm thần trở nên bình tĩnh lại.

Hắn cẩn thận quan sát những phù văn này, những phù văn này đều là Tu La Thiên Đạo đơn giản, dường như ngay từ đầu chủ nhân Tu La Lộ không tính cho đề quá khó.

Hoặc là chủ nhân Tu La Lộ xem ra, hậu bối như Lâm Minh ở tuổi này lĩnh ngộ pháp tắc tới trình độ này đã đủ tự ngạo?

Lâm Minh trầm ngâm, phù văn này thông qua ánh mắt của hắn, thông qua thức hải và nhanh chóng phân tích xong.

Chuyển sinh mấy đời, Lâm Minh lịch lãm rèn luyện trong hồng trần, tâm tình của hắn gần như viên mãn, hắn thậm chí mang ý cảnh Thánh Điển dung nhập vào trong Tu La Thiên Thư, hiện tại Lâm Minh lý giải Tu La Thiên Đạo dần dần chia lìa với chủ nhân Tu La Lộ, đi vào con đường khác.

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh đã không còn dễ dàng tiếp nhận và học tập Tu La Thiên Thư, mà là lĩnh ngộ ra thứ thuộc về hắn.

Trọn vẹn hai khắc trôi qua, Lâm Minh ra tay.

Từng đạo năng lượng hội tụ vào đầu ngón tay của hắn, Lâm Minh dùng chỉ làm bú, bắt đầu viết Tu La đạo văn của mình.

Một nét lại một nét, lâm Minh vẽ ra đường vân giao hội với dấu vết chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

So với đại năng đỉnh cấp đối chiến có tình cảnh hủy thiên diệt địa, giao phong bút tích hẳn là không có gì lạ, còn có vẻ yếu kém mới đúng.

Nhưng mà sự thật không phải như thế, sau khi Lâm Minh khắc đạo văn nối với phù văn của chủ nhân Tu La Lộ, một đạo tinh quang sáng lạn bay ra ngoài, giống như cầu vồng bay thẳng lên chân trời.

Công pháp võ giả thật ra là sự thể hiện của pháp tắc.

Mà phù văn và bút tích chính là ngưng tụ pháp tắc, trong đó ẩn chứa khí thế đáng sợ, không kém gì công pháp của bản thân.

Sau khi võ giả lĩnh ngộ hai pháp tắc đạt tới thành tựu cực cao, tuy không bộc phát ra năng lượng hủy diệt thiên địa, nát bấy tinh cầu gì đó, nhưng mà khí tức đáng sợ tỏa ra cũng khiến khí huyết võ giả kém hơn rung động, giống như đom đóm làm sao so với ánh trăng.

Tạch tạch tạch!

Tốc độ của Lâm Minh càng lúc càng nhanh, cuối cùng hư không thí luyện cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực đầu bút của chủ nhân Tu La Lộ và Lâm Minh, phát ra tiếng vang thanh thúy như nứt toác ra.

Kể từ đó chủ nhân Tu La Lộ cũng động dung.

Hắn không ngờ mình tiện tay vẽ pháp tắc đường vân giao thủ với một hậu bối, không ngờ có thể kích thích ra khí thế mạnh như vậy.

Hắn dường như không phải... Hậu bối bình thường.

Mắt thấy phù văn mình vẽ từ từ bị thôn phệ, chủ nhân Tu la lộ tươi cười.

Hắn cười, đây là cười tán thưởng.

Làm cho chủ nhân Tu La Lộ là đệ nhất nhân của Tam Thập Tam Thiên này thỏa mãn, đủ để lưu lại truyền thuyết rồi.

Thời điểm này chủ nhân Tu La Lộ đột nhiên đi lên một bước, hắn từ trong tu di giới rút cây thương ra.

Hắn dùng thương làm bút, bắt đầu khắc dấu vết Tu la Thiên Đạo.

Lúc này chủ nhân Tu La Lộ khắc rất nhiều, những đường vân này mỗi cái đều xé rách hư không, có hào khí thôn phệ sơn hà.

Lâm Minh hưng phấn hơn, hắn rút Ám Long Thương ra, cùng giao phiong với chủ nhân Tu La Lộ.

Bút tích của Lâm Minh có cương có nhu, liên tục không dứt.

Cả hai giao phong đủ khiến nhật nguyệt lu mờ.

Giao thủ kịch liệt như thế, nếu để người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ khiếp sợ không hiểu, trong mắt bọn họ nhìn, giao phong pháp tắc nếu như đến bước này gần như là chuyện không tưởng.

Phải nói rằng bọn họ căn bản không nghĩ tới phương thức giao phong này.

Cũng chỉ có Tu La Thiên Đạo là pháp tắc đỉnh cấp, hơn nữa Lâm Minh lý giải Tu La Thiên Đạo tới mức cực cao mới có thể đánhs ra cuộc chiến pháp tắc đặc sắc như thế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Minh bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy tàn.

Nhưng mà tương ứng chủ nhân Tu La Lộ tán thưởng càng đậm.

Kỳ thật chủ nhân Tu La Lộ ngay từ đầu tới cuối chỉ dùng lực lượng cực nhỏ mà thôi, hắn chỉ thăm dò Lâm Minh, phát hiện Lâm Minh cường đại vượt qua dự kiến thì chủ nhân Tu La Lộ mới tăng lực lên pháp tắc đường vân, kể từ đó Lâm Minh tự nhiên ứng phó mệt mỏi.

Tạch tạch tạch!

Đầu bút giao nhau! Trên trán Lâm Minh đổ mồ hôi lạnh, bút tích hắn lưu lại bị thôn phệ rất nhiều, hóa thành mảnh vỡ pháp tắc tiêu tán trong hư không.

Chờ đầu bút của Lâm Minh tan vỡ, chủ nhân Tu La Lộ tươi cười, thu hồi trường thương.

Thời điểm này Lâm Minh gần như hư thoát, tranh đấu pháp tắc tiêu hao hồn hải và tinh thần lực cực lớn, Lâm Minh sau khi chuyển sinh mấy đời, lại trải qua lịch lãm rèn luyện mới có thể kiên trì tới bây giờ.

Hắn dùng Ám Long Thương chống đỡ, thở dốc.

Thời điểm này trước mặt hắn, chủ nhân Tu La Lộ thu hồi trường thương, hắn đứng đó, ngón tay mang theo năng lượng khắc vào trong hư không.

Lúc này tốc độ của chủ nhân Tu La Lộ cực kỳ chậm chạp.

Bút tích của hắn trở nên nhạt đi, nhưng mà thứ hắn vẽ ra lại khác biệt lớn với vừa rồi.

Vốn chủ nhân Tu La Lộ bút tích ẩn chứa sát ý mạnh mẽ, lăng lệ đường hoàng.

Còn lần này, thứ chủ nhân Tu La Lộ vẽ ra nhu hòa và nội liễm, nhưng lại ẩn chứa thiên địa đại đạo, làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Không hề nghi ngờ, lúc này chủ nhân Tu la Lộ vẽ chiều sâu của pháp tắc, còn cao hơn vừa rồi một cấp bậc.

Lâm Minh nhìn chằm chằm vào pháp tắc phù văn này, tuy hiện tại hoàn toàn xem không hiểu, nhưng mà đã từ từ nhìn ra, những phù văn này toàn bộ không trọn vẹn.

Một phù văn không trọn vẹn được chủ nhân Tu La Lộ vẽ ra, đường như chờ ngươi bổ khuyết.

- Chẳng lẽ... Đây là đề khảo nghiệm của ta?

Đột nhiên Lâm Minh hiểu ra, những phù văn này đang chờ Lâm Minh bổ sung, nếu như hắn làm được, chẳng khác nào thông qua khảo hạch.

Có lẽ đây là đề mục cuối cùng.

Lâm Minh cũng không vội vã đi tu bổ phù văn này, hắn ngồi xuống, tiến vào trạng thái dung hợp võ ý, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Điều tức mấy canh giờ, Lâm Minh hoàn toàn tiến vào trạng thái kỳ diệu, hồn lực của hắn từ từ khôi phục tới đỉnh phong.

Dưới loại tình huống này, rốt cuộc Lâm Minh mở mắt ra, bắt đầu tìm hiểu phù văn.

Phù văn bày ra trước mặt Lâm Minh, tổng cộng có ba mươi ba cái, vừa vặn đại biểu pháp tắc Tam Thập Tam Thiên.

Chậm rãi, lâm Minh quên cả thời gian trôi qua, quên đi tất cả mọi thứ của bản thân, hắn yên lặng đắm chìm trong trạng thái kỳ diệu của pháp tắc.

Trong mỗi phù văn này, dường như cũng có khắc hư ảnh chủ nhân Tu La Lộ, Lâm Minh ẩn ẩn cảm thấy những hư ảnh này chính là hóa thân chủ nhân Tu La Lộ lưu lại.

Mà những phù văn này ẩn chứa lý giải thiên đạo được chủ nhân Tu La Lộ tổng kết ra.

Chủ nhân Tu La lộ chỉ lưu lại một đạo phù văn, nơi thiếu thốn chỉ là một bộ phận mà thôi, nhưng mà tu bổ một bộ phận này còn khó hơn lên trời.

Khi Lâm Minh bắt đầu si mê trầm tư vào trong tu bổ pháp tắc, chủ nhân Tu La Lộ bắt đầu thối lui.

Chương 2124: Tu bổ toàn bộ pháp tắc (1)

Hắn phất tay một cái, một đạo năng lượng kết giới bao trùm, trong kết giới này, tốc độ thời gian trôi qua sinh ra cải biến.

Chủ nhân Tu La Lộ lý giải thời gian pháp tắc đạt tới độ cao khó có thể tưởng tượng nổi, hắn có thể thay đổi thời gian, khiến thời gian pháp tắc trôi nhanh hơn nhưng không sinh ra vặn vẹo pháp tắc, giúp Lâm Minh có thể tìm hiểu pháp tắc và tu luyện công pháp như thường.

Lúc trước tình huống này xảy ra trong Uổng Tử Cốc, tỉ lệ thời gian trôi qua là một so với mười.

Mà bây giờ tỉ lệ thời gian trôi qua càng lớn hơn cả lúc trước, tốc độ thời gian chênh lệch hiện tại là một so với ba mươi, bên ngoài ba ngày, bên trong kết giới đã ba tháng.

Đây là chủ nhân Tu La Lộ cho Lâm Minh thời gian thư thả, bởi vì tu bổ những phù văn này không phải chuyện một sớm một chiều, mà thời gian thí luyện cuối cùng lại có hạn chế, thời gian vừa tới thì tất cả mọi người sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Thời điểm lâm Minh khổ ngộ, trong không gian thí luyện cuối cùng có người bắt đầu vượt qua pháp tắc chi môn.

Thông đạo pháp tắc chi môn từ tầng hai tới tầng ba không gặp nguy hiểm gì, chỉ có ban thưởng.

Nếu có người cảm giác mình không nắm chắc thông qua tầng thứ tư, có thể ở tầng thứ ba chờ đợi chấm dứt thí luyện.

Người bắt đầu tới tầng thứ ba, đều là những người độ khó nhân cấp, về sau càng ngày có càng nhiều thí luyện giả đi ra.

Bởi vậy bọn họ tụ tập trước pháp tắc chi môn, thảo luận thu hoạch và kinh nghiệm thí luyện lần này.

Rất nhiều người nói khoác mặt mày hớn hở, ở đây người trẻ tuổi chiếm đa số, tụ tập cùng nhau so cao thấp.

Lúc này tất cả mọi người nhìn vào pháp tắc chi môn chấn động mạnh, nhìn qua pháp tắc chi môn thiên cấp, ánh mắt bọn họ đầy kinh sợ.

Bọn họ ẩn ẩn đoán được cái gì đó xảy ra.

Tạch tạch tạch!

Pháp tắc chi môn mở ra, một người con gái lao ra khỏi pháp tắc chi môn.

Bộ dáng của nàng chật vật, quần áo toàn thân tổn hại không ít, khóe miệng còn có một vết máu.

Cô gái nàng là nữ tử áo xám xuất thân Phiêu Vũ thần sơn, nàng thành công vượt qua độ khó thiên cấp.

Đây là pháp tắc chi môn năm đó Thánh Mỹ thông qua, tuy nữ tử áo xám trước mặt tuyệt đối không có hoàn thành hoàn mỹ, nhưng đủ để tự ngạo rồi.

Kế tiếp pháp tắc chi môn rung động lắc lư lần nữa.

Có một thân ảnh lao ra khỏi pháp tắc chi môn mở ra lần nữa, lần này chính là đại sư huynh mập mạp của Tạo Hóa Thánh Cung.

Trên người hắn cũng có nhiều vết thương, trên mặt còn có vét xanh xao, nhưng mà tên mập hiện tại đang tươi cười, giống như tâm tình thật tốt.

- Đại sư huynh đi ra!

Nhìn thấy mập mạp đi ra, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đi tới trước, nói:

- Sư huynh hoàn thành bao nhiêu?

Nhìn thấy tâm tình tên mập không kém, có người hỏi.

- Không nhiều lắm, chỉ tám phần mà thôi.

Mập mạp nói ra, nhưng mà lời này lọt vào trong tai của người khác chẳng khác gì sấm sét, càng làm bọn họ líu lưỡi.

Trong thế giới võ giả sùng bái cường giả, tuy tên mập này nhìn qua không cách nào ưa thích nổi, nhưng mà hắn xuất thân Tạo Hóa Thánh Cung, bản thân thực lực không tầm thường, tự nhiên làm cho người ta sinh lòng kính sợ.

Mập mạp cười hắc hắc, lần thí luyện này, hắn có thể trở thành nhân vật chính.

Hắn nhìn qua nữ tử áo xám cách đó không xa, thành tích của nàng hiển nhiên còn kém hơn tên mập này một chút.

Đệ tử dưới trướng của nàng cũng ẩn ẩn không bằng Tạo Hóa Thánh Cung.

Đây là chuyện không có cách nào, dù sao Phiêu Vũ thần sơn cũng là tông môn lánh đời, không có tài nguyên sánh bằng Tạo Hóa Thánh Cung khống chế cả Thánh tộc được.

- Bắt đầu đi, nên chọn ban thưởng!

Tên mập hăng hái nói ra, không gian tầng ba thí luyện cuối cùng phủ kín tiên cung, mỗi tiên cung đều có bảo vật, thí luyện giả bằng vào độ hoàn thành tương ứng có thể đạt được ban thưởng tương ứng.

Trong tích tắc sắp xếp ban thưởng, đột nhiên mập mạp có cảm giác, hắn quay đầu nhìn lại bên phải Tu La chi môn, chính là thời không chi môn đỏ như máu kia.

Trong thời không chi môn này dường như là truyền ra năng lượng rung động chấn động lòng người, giống như đang xảy ra cái gì đó.

Pháp tắc chi môn độ khó thứ năm này quá khủng khiếp, như vậy cánh cửa này phải dùng từ địa ngục mới đủ hình dung nó.

Sau Tu La chính là địa ngục, không biết như thế nào, mập mạp nhìn qua thời không chi môn này ẩn ẩn sinh ra bất an.

...

Thời gian trôi qua, một ngày lại một ngày.

Trong pháp tắc chi môn, Lâm Minh không ngừng lục lọi phù văn mà chủ nhân Tu La Lộ lưu lại lúc trước.

Thời gian trôi qua suốt ba tháng, Lâm Minh vẫn không ngừng nếm thử tu bổ ba mươi ba phù văn này.

Hắn lăng không suy diễn ra không biết bao nhiêu đường vân, nhưng mà mặc kệ làm gì cũng tiêu tán đi.

Suy diễn như thế rất tiêu hao tinh thần lực, dù cho hồn lực của Lâm Minh trải qua rèn luyện nhiều lần, cũng không cách nào duy trì liên tục, phải thường xuyên dừng lại điều tức.

Tháng thứ tư, tháng thứ nă, thẳng tới khi qua nửa năm, Lâm Minh vẫn trầm tư, đột nhiên hắn mở mắt ra, hai mắt lóe ra hào quang sáng ngời như sao.

Hắn giơ tay lên, rốt cuộc phù văn thứ nhất hiện ra, ở vị trí mấu chốt vẽ ra một số nét, Lâm Minh cảm giác phù văn này như sống lại, nó bắt đầu biến hóa chậm rãi, dường như hóa thành một đám hỏa diễm đang thiêu đốt, hỏa diễm nhảy nhót, đây là bổn nguyên đại đạo chi hỏa của vũ trụ/

Có lẽ nó không hừng hực cỡ nào, nhưng mà Lâm Minh trải nghiệm mỗi chủng hỏa diễm, bất kể là cỏ cây chi hỏa, đại địa chi hỏa, đại nhật chi hỏa, tâm hỏa, đố kỵ chi hỏa, tất cả đều có thể tìm ra bóng dáng của hỏa diễm.

Lâm Minh trầm tư, lại vẽ thêm một số.

Dưới nét vẽ này, phù văn lại biến hóa, Lâm Minh từ trong phù văn này nhìn thấy lôi đình lập lòe.

Đó là bầu trời đầy giông, cuông phong nổi lên bốn phía như biển cả, lôi đình như thanh kiếm vạch phá bầu trời, nó giống như trường mâu thần linh, phá hủy tất cả trở ngại của nó.

Lôi đình không ngừng biến hóa, khi thì cuồng bạo, khi thì nhanh chóng, Lâm Minh nhìn thấy lôi linh, lôi nguyên và những bản chất nhất của lôi điện.

Kể cả hắn dùng Tà Thần Chi Thụ hấp thu các loại lôi điện khác nhau, trong thời điểm này cũng hiện ra.

Lâm Minh hiểu ra, vẽ nét bút thứ ba.

Nét bút này hạ xuống, lôi đình và hỏa diễm dung hợp với nhau.

Lúc trước Lâm Minh mới bước vào con đường võ đạo, chính là bằng vào một chiêu Lôi Hỏa Sát quét ngang qua Nam Thiên Vực.

Hôm nay Lâm Minh cảm ngộ pháp tắc chí cao Tu La Thiên Đạo, liền bắt đầu từ con đường võ đạo của mình, cảm ngộ từng pháp tắc mà hắn nhìn thấy.

Lâm Minh yên lặng trong chốc lát, lại vẽ thêm vài nét làm tân trang, làm cho phù văn càng hoàn mỹ.

Sau đó Lâm Minh chuyển qua phù văn thứ hai.

Lúc này Lâm Minh không dám trì hoãn quá lâu, gần nửa canh giờ, Lâm Minh lại ra tay.

Đầu ngón tay bao hàm thần lực Tam Thập Tam Thiên, vẽ ra dấu vết màu xanh da trời.

Sau khi dấu vết này xuất hiện, không gian chung quanh hoàn toàn vặn vẹo, ánh sáng bị cắn nuốt, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 2125: Tu bổ toàn bộ pháp tắc (2)

Lâm Minh vẽ ra vô cùng đơn giản, làm cho không gian pháp tắc sinh ra biến hóa không ngừng, bút vừa chuyển lại vẽ ra một bút khác, bút tích này biến thành màu tím, nó cho người ta cảm giác vô cùng khác thường, giống như không phải bút tích, nó chính là dòng sông mang theo thời gian xa xưa...

Bút thứ hai này theo thứ tự là thời gian và không gian, Lâm Minh lĩnh ngộ thời không hòa vào trong phù văn này.

Kế tiếp đầu bút của Lâm Minh không ngừng, nét bút thần kỳ và liên tục, mỗi một lần thời không thác loạn khiến người ta không nhìn rõ ràng, phân không rõ quá khứ và tương lai.

Thời gian và không gian, trong bút tích của Lâm Minh chúng dung hợp cùng với nhau.

Kỳ thật chủ nhân Tu La Lộ lưu phù văn không trọn vẹn cũng không phải là đáp án có tính duy nhất, chỉ cần Lâm Minh mang sở học và lĩnh ngộ pháp tắc, mang chúng dung hợp vào pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, bổ khuyết phù văn là có thể.

Kế tiếp Lâm Minh vẽ ra phù văn thứ ba.

Lúc này Lâm Minh viết xuống lại mang theo vô số ánh sao, Lâm Minh vẽ nét bút ra như vẽ một ngôi sao khổng lồ.

Những ngôi sao này càng ngày càng ngưng thực, xếp đặt trong hư không, bảy sáng hai tối, ẩn ẩn hình thành đạo cung lơ lửng trên những ngôi sao, đây chính là Lâm Minh lĩnh ngộ Đạo Cung Cửu Tinh.

Năm đó chủ nhân Tu La lộ hóa thân ba mươi ba thế, thể ngộ Tam Thập Tam Thiên đại đạo, Đạo Cung Cửu Tinh cũng là một loại trong đó.

Lâm Minh mang lý giải của mình về Đạo Cung Cửu Tinh dung nhập vào trong Tu La phù văn.

Một nét lại một nét, Lâm Minh không ngừng viết ra, dần dần Lâm Minh viết ra những nét bút kia, hiện tại chúng không ngừng sinh ra cộng minh với nhau.

Dường như Lâm Minh trong quá trình tu bổ phù văn này dần dần nắm giữ tinh túy của Tu La Thiên Thư.

Nội thế giới của hắn trong quá trình công minh này đạt được tẩy lễ lần nữa.

Đại đạo mênh mông, pháp tắc vô cực, nội thế giới của Lâm Minh không ngừng áp súc thêm lần nữa, nội thế giới của hắn hiện tại chỉ rộng hơn ngàn dặm, so với lúc mới vào pháp tắc chi môn rộng ba ngàn dặm thì nó đã co lại chín lần.

Vốn Lâm Minh tự nghĩ ra thế giới đã có rất nhiều khe hở, nhưng trong những lần áp súc này đều bị trừ bỏ không còn.

Trạng thái của Lâm Minh càng ngày càng tốt, hắn vận dụng ngòi bút như bay, thần lực điều động tùy ý, tinh thần lực của hắn tiến vào trạng thái phấn chấn.

Hắn thậm chí còn đưa cảm ngộ về mấy đời chuyển sinh, lần lượt thể ngộ nhân gian muôn màu và thế sự luân hồi dung nhập vào trong những phù văn này.

Thánh Điển và Tu La Thiên Thư vốn là công pháp võ đạo cao cấp nhất, Lâm Minh là người duy nhất trong vài tỷ năm qua có được cả hai công pháp này và đạt được thành tựu huy hoàng, nhưng mà hắn dung hợp cả hai với nhau thì vô cùng gian nan.

Nhưng mà hôm nay Lâm Minh tiến vào trạng thái vong ngã, hắn tăng thêm ý cảnh sinh tử vào trong phù văn Tu La Thiên Đạo.

Thánh Điển và Tu La Thiên Thư lúc này thay đổi trong vô tri vô giác, kết hợp càng ngày càng mạnh.

Từng phù văn không ngừng được tu bổ toàn bộ, mà trình tự Lâm

Minh tu bổ phù văn cũng không phải theo thứ tự, mà là tùy ý vung bút, tất cả đều dựa vào cảm giác ghi lại, giống như Lâm minh đang vẽ bức họa mới.

Trong lúc nhất thời, Lâm Minh cảm giác pháp tắc dưới ngòi bút của hắn đạt gần tới viên mãn, trong tình cảnh trước mắt, khí tức thiên đạo bị áp chế từ lâu phóng lên trời và hóa thành cầu vồng.

Ầm ầm!

Lôi đình nổ vang, hỏa diễm phun trào, hư không lắc lư.

Ba mươi ba phù văn Tu La Thiên Đạo lóe sáng, thần quang tùy ý bao phủ thế gian, tỏa ra hào quang đại đạo thần bí nhất.

Lâm Minh hiện tại đã tu bổ toàn bộ ba mươi ba phù văn Tu La Thiên Đạo.

Xoát!

Thời gian kết giới mở ra, chủ nhân Tu La Lộ nhìn thấy Lâm Minh đang trong tình trạng kiệt sức, còn có ba mươi ba phù văn Tu la Thiên Đạo lóe sáng trước mặt, trong mắt hiện ra vẻ tán thán.

Lâm Minh tu bổ pháp tắc phù văn có lẽ không tính là hoàn mỹ, nhưng mà hiện tại chủ nhân Tu La Lộ xem ra, nó hoàn toàn vượt qua cực hạn của võ giả Giới Vương rồi.

Thậm chí ngay cả Chân Thần cũng chưa chắc làm được bước này.

Đây cũng không phải nói thực lực Lâm Minh đạt tới Chân Thân, mà là chuyển sinh mấy đời, lý giải pháp tắc của hắn đạt tới mức không tưởng tượng nổi, hơn nữa có các loại kỳ ngộ khác cũng giúp hắn, làm cho hắn hoàn thành tất cả.

Thời gian kết giới hoàn toàn biến mất, Lâm Minh nhìn qua ba mươi ba phù văn Tu La Thiên Đạo hiện ra trước mặt, trong đó ẩn chứa chân ý thế nào thì lâm Minh chưa hiểu hoàn toàn.

- Tặng cho ngươi!

Thời điểm này giọng nói hư ảo truyền vào trong đầu Lâm Minh, Lâm Minh quay đầu nhìn lại, chính là chủ nhân Tu La Lộ.

Hắn dùng cổ ngữ Tam Thập Tam Thiên nói ra, âm tiết cổ xưa, trực tiếp thông qua tinh thần lực truyền vào thức hải Lâm Minh.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh nghe được chủ nhân Tu La Lộ truyền tin tức.

Trước đó chủ nhân Tu La Lộ nhiều nhất chỉ nhìn Lâm Minh, hoặc là cười tán thưởng mà thôi.

Khi chủ nhân Tu La Lộ nói chuyện, ba mươi ba đạo phù văn hóa thành ba mươi ba sợi kim quang trực tiếp chui vào trong người Lâm Minh.

Những phù văn này không ngừng tiến vào cốt nhục của Lâm Minh, trở thành một phần trong thân thể của hắn.

Ba mươi ba phù văn Tu La phù văn có được lực lượng bản thân, dung hợp với cốt nhục của Lâm Minh, hắn cảm giác những phù văn này có liên hệ thần bí với nhau, lực lượng thân thể của hắn trực tiếp được tăng cường, hơn nữa lý giải với Tu La Thiên Đạo càng khắc sâu.

- Cảm tạ tiền bối chỉ điểm!

Lâm Minh kinh hỉ nói ra, mà thời điểm này lâm minh phát hiện chủ nhân Tu La Lộ quay người chuẩn bị rời đi.

- Tiền bối, có thể dừng bước?

Lâm Minh có rất nhiều lời muốn nói với chủ nhân Tu La Lộ, ví dụ như hỏi thăm tình huống cụ thể hắc ám vực sâu, ví dụ như chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác Thánh Điển hôm nay còn sống hay chết, ví dụ như chân tướng đại chiến chủng tộc mười tỷ năm trước, ví dụ như vận mệnh bi thảm của Thần tộc...

Tam Thập Tam Thiên hoặc nhiều hoặc ít có liên hệ sâu xa với chủ nhân Tu La Lộ, hôm nay Tam Thập Tam Thiên có đại kiếp nạn, Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế không ngừng bày ra âm mưu của mình, bọn họ có thể phá vỡ thiên hạ, có dã tâm ngầm chiếm Tam Thập Tam Thiên.

Hôm nay phong vân nổi lên bốn phía, nếu như chủ nhân Tu La Lộ còn tại thế, hắn có thể ngồi nhìn mặc kệ sao?

Mà Lâm Minh lúc kêu lên, chủ nhân Tu La Lộ không có dừng lại.

Hắn đi từng bước, cùng lúc đó âm tiết cổ xưa vang lên trong đầu Lâm Minh lần nữa.

Chương 2126: Lại tiến vào tiên cung

- Kỳ thật ngươi nói gì với ta cũng không có ý nghĩa... Tương lai là thứ kẻ khác không thể cho ngươi, mà là tự mình tìm tới, khiêu chiến khó khăn, chiến thắng cường địch sau lưng, đây là con đường phát triển thuộc về ngươi, võ đạo đnhr phong cho tới bây giờ cũng không phải dựa vào tài nguyên và bối cảnh có thể chồng chất thành, mà là từng tràng chém giết thảm thiết, thăm dò và lấy được, mỗi lần Tam Thập Tam Thiên rung chuyển là lúc anh tài xuất hiện lớp lớp, hạo kiếp tận thế là mộ của kẻ yếu, là sân khấu của cường giả...

- Ta chỉ là thủ hộ giả nơi đây, lúc trước bản tôn rời đi đã lưu lại một sợi thần thức, về phần ban thưởng cho ngươi đã nằm ở tiên cung, ngươi đi lấy đi.

Chủ nhân Tu La Lộ nói tới đây, thân ảnh của hắn biến mất.

Trong lúc nhất thời, thế giới trắng xóa chỉ còn lại có mình Lâm Minh.

- Khiêu chiến khó khăn, chiến thắng cường địch sau lưng, con đường phát triển thuộc về ta...

- Hạo kiếp tận thế là mộ của kẻ yếu, là sân khấu của cường giả...

Lâm Minh yên lặng nhấm nuốt lời này của chủ nhân Tu La Lộ, lúc trước Hồn Đế cũng đã nói qua lời này, tuy Hồn Đế đứng ở phương đối địch, nhưng mà lời hắn nói không có sai.

Xoát!

Đúng lúc này, không gian trắng xóa bị xé nứt, một cánh cửa thời không xuất hiện.

Đây là lối ra.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tiến vào trong cánh cửa thời không.

...

Lúc này trong thí luyện cuối cùng tầng thứ ba, một đám võ giả không tiến vào tầng thứ tư tốp năm tốp ba ngồi xuống điều tức, có không ít người cảm ngộ pháp tắc, chán tới mức ngồi đánh rắm khoác lác với nhau.

- Các ngươi cảm thấy Thánh tộc sau khi thu thập Nhân tộc, có thể ra tay với Hồn tộc hay không?

- Có khả năng, Thánh tộc hiện tại danh tiếng quá thịnh, đặc biệt là sau khi nuốt Nhân tộc, không kiêng nể khai thác tài nguyên của Nhân tộc, cường đại bản thân, bằng không vì sao Tạo Hóa Thánh Cung trong mấy ngàn năm trở nên cường đại như thế? Ta cảm giác hiện tại Thánh tộc đã vượt qua Hồn tộc.

- Đúng thế, Hồn tộc đúng là rất lâu không nghe qua tin tức của bọn họ, mà Thánh tộc ngược lại, bọn họ có được Tạo Hóa Thánh Hoàng trấn tràng, dưới trướng nhân tài quá nhiều, lần này Tạo Hóa Thánh Cung chỉ phái tên mập mạp kia ra, cho dù không đạt tới 80%, nhưng mà 78 - 79% là không khó, còn nữ tử áo xám kia có thể hơi thấp một chút, nhưng không thấp hơn bao nhiêu cả.

Mọi người không ngừng thảo luận, thời điểm mọi người đang khoác lác thì không gian sau lưng bọn họ đột nhiên rung động lắc lư.

- Ân? Xảy ra chuyện gì thế này?

Có người kinh hô, những người đang ngồi điều tức bừng tỉnh, nhảy dựng lên như lâm đại địch.

Bọn họ rất khẩn trương, vốn nghe nói khu vực tầng ba thí luyện cuối cùng là nơi an toàn, nhưng mà ai có thể biết biến cố bất ngờ xảy ra không?

Mọi người đang không biết phải làm sao, đột nhiên bọn họ nhìn thấy ở lối ra pháp tắc chi môn, nhất là cánh cửa địa ngục đang xoay tròn cực nhanh.

Một đạo năng lượng mạnh mẽ bắn ra từ cánh cửa địa ngục.

Vốn cánh cửa địa ngục tỏa ra khí tức khủng bố, khiến người ta không thể nhìn thẳng, bằng không tinh thần chi hải phải thừa nhận áp lực lớn lao, thậm chí linh hồn thất thủ.

Còn lần này cánh cửa địa ngục sinh ra dị biến, càng làm cho võ giả cảm nhận được áp lực cực lớn, nhiều người đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Từ trong cánh cửa địa ngục bắn ra một đạo thần quang, đạo thần quang này bay thẳng về phía chân trời.

Ở điểm cuối không trung thí luyện cuối cùng tầng thứ ba này có vô số tiên cung đang lơ lửng, những tiên cung này có lớn có nhỏ, căn cứ vào độ hoàn thành khác nhau, có thể tiến vào tiên cung khác nhau.

Rất nhiều võ giả ở đây đều há hốc mồm, đây là tình huống gì? Cánh cửa địa ngục dị biến, bắn thần quang ra ngoài, bắn thẳng vào tiên cung to như ngôi sao?

Nhìn kỹ thì đạo thần quang này dường như là thông đạo ánh sáng, nó tiếp tục như thế một nén hương, sau đó từ từ biến mất.

Khi thần quang biến mất, khởi nguyên của nó là cánh cửa địa ngục đỏ sậm như máu cũng từ từ yên lặng lại.

Nó xoay tròn càng ngày càng chậm, điện tích càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dần dần co rút lại thành một quang đoàn, sau đó chôn vùi trong hư không.

Mà bên cạnh cánh cửa địa ngục, bốn pháp tắc chi môn bên cạnh cũng chậm rãi xoay tròn, loại cảm giác này giống như cánh cửa địa ngục chưa từng xuất hiện qua, tất cả diễn ra chẳng khác gì ảo giác.

- Vừa... Vừa rồi là...

Rất nhiều võ giả ở đây đưa mắt nhin nhau, hồn nhiên không biết xảy ra chuyện gì.

- Một thông đạo ánh sáng từ cánh cửa địa ngục bắn thẳng vào tiên cung to như ngôi sao.

- Làm sao có thể?

Lập tức có người phản bác.

- Đừng nói là cánh cửa địa ngục đột nhiên xuất hiện, cho dù la Tu La chi môn lúc trước, muốn đi qua nó cũng khó hơn lên trời! Dường như mấy ngàn năm trước chỉ có Lâm Minh biến thái vượt qua Tu la chi môn cũng phải toàn thân đẫm máu.

- Huống chi hiện tại Lâm Minh đã chết rồi, đám người chúng ta nói là thiên tài, kỳ thật nói trắng ra so sánh với đám thiên tài biến thái chân chính, chớ nói chúng ta, cho dù là tên mập của Tạo Hóa Thánh Cung cũng không có tư cách đi Tu La chi môn... Trong chúng ta, làm sao có thể tùy tiện sinh ra một người có thể vượt qua cánh cửa địa ngục chứ?

- Ân, có lẽ là không có người nào thông qua cánh cửa địa ngục, ta suy đoán pháp tắc chi môn của thí luyện cuối cùng này sinh ra dị biến, chúng ta không lý giải được, nói không chừng là pháp tắc chi môn mang bảo vật gì đó đưa vào trong tiên cung to như ngôi sao kia thôi.

Mọi người không ngừng thảo luận, trong lúc nhất thời nhiều người bỏ đi suy nghĩ vớ vấn lúc trước.

Mà thời điểm này Lâm Minh đã đi vào trong tiên cung to lớn như ngôi sao kia.

Tiên cung này hắn đã đi qua một lần rồi, hiện tại vẫn như cũ thông qua con đường đá xanh lúc trước.

Lâm Minh đi từ từ lên trên.

Lần trước Lâm minh đã cảm ngộ đạo đạo chi lực còn sót lại trên con đường đá xanh, cho nên lần này tốc độ của hắn nhanh hơn lúc trước, chỉ dùng thời gian một phút là đã đi tới cuối con đường đá xanh.

Ở chỗ này có một không gian tối đen.

Lúc trước Lâm minh ở nơi này cầm được Tu La chi huyết khủng bố.

Còn lần này sẽ là cái gì đây? Lâm Minh hít sâu mấy hơi, hắn nhanh chóng bước vào trong phiến không gian tối tăm này.

Phiến không gian này thế nào thì Lâm Minh hiểu rõ ràng, nó tràn ngập sương mù nhàn nhạt.

Những sương mù này không tầm thường, chúng là ba đại bổn nguyên chi khí của vũ trụ, là Hồng Mông chi khí, Thái Sơ chi khí, Tinh Thần bổn nguyên.

Bất cứ một đám nào trong nơi này đều có giá trị to lớn, mặc dù là trong tiên cung to như ngôi sao này cũng không quá nhiều.

Mà hiện tại ba đại bổn nguyên chi khí không phải là nhân vật chính trong hư không này, dưới bổn nguyên chi khí lượn lờ có một tinh thể lơ lửng ở đó.

Tinh thể này tỏa ra hào quang đen kịt, nó giống như hắc động tối tăm, ánh sáng tiến vào trong tinh thể này thì trực tiếp bị hút vào bên trong, kể cả ba đại bổn nguyên chi khí dường như cũng đang chậm rãi tiến vào khối tinh thể này.

Chương 2127: Hạt giống thế giới

Giống như nó chính là bổn nguyên pháp tắc của vũ trụ.

Lâm Minh cẩn thận từng chút cảm giác khối tinh thể này, hắn hoảng sợ phát hiện, cho dù là cảm giác cũng bị khối tinh thể này hấp thu.

Hắn vội vàng thu hồi cảm giác của minhflaij, nhưng mà dò xét ngắn ngủi vừa rồi cũng giúp Lâm Minh nắm giữ được khí tức kfy dị của tinh thể này.

Loại khí tức này có vài phần cùng loại với ma phương.

Nhưng mà so sánh với ma phương mà nói, khí tức của tinh thể này yếu hơn rất nhiều.

- Rốt cuộc nó là cái gì?

Trong lúc nhất thời Lâm Minh không hiểu nên làm cái gì cho phải, mà thời điểm này âm tiết cổ xưa lại vang lên trong tinh thần chi hải của Lâm Minh.

- Đồ vật trước mặt ngươi ngưng tụ bổn nguyên chi khí của vũ trụ, nếu như chờ một thời gian, cho nó hấp thu tàn phiến thế giới và thế giới chi lực, nó sẽ từ từ tồn trữ nhiều năng lượng, tới thời khắc này nó sẽ nổ tung, sau đó phóng xuất vật chất, năng lương, thiên đạo quy tắc mà nó tồn trữ ra ngoài, chậm rãi biến thành vũ trụ hoàn toàn mới, đây là vụ nổ lớn của vũ trụ.

- Ngầm chiếm thế giới cũ, làm cho thế giới cũ hủy diệt, thế giới mới ra đời, đây là tinh thể diễn biến tương lai, ngươi có thể gọi nó là hạt giống thế giới!

Chủ nhân Tu La Lộ nói ra, Lâm Minh nghe xong nội tâm chấn động, hạt giống thế giới?

Một tinh thể có thể diễn biến thành đại thế giới.

Lâm Minh ẩn ẩn nhớ rõ, lúc trước có người phỏng đoán, ma phương, hồng mông linh châu, tử tạp ba đại thần khí có bản chất là hạt giống một thế giới.

Nếu như thật sự cho chúng diễn biến trở thành thế giới thật sự, có thể làm vũ trụ Tam Thập Tam Thiên biến thành Ba Thập Lục Thiên.

Như thế nói ra, hạt giống thế giới trong tay có được khí tức giống với ma phương cũng chẳng có gì quá lạ cả.

Nhưng mà so sánh với ma phương mà nói, khí tức tinh thể này rất yếu, nếu như nói ma phương có thể diễn biến thành thành siêu cấp vũ trụ lớ như Tam Thập Tam Thiên.

Như vậy khối tinh thể này có lẽ chỉ diễn biến thành vũ trụ không xê xích nhiều với Thần Vực ba ngàn giới.

Nhưng mặc dù chỉ là vũ trụ chết cũng vô cùng kinh người, bất cứ thế giới nào trong Thần Vực ba ngàn giới cũng có được số tinh cầu kinh người, mặc dù là cường giả Thiên Tôn bỏ cả đời đi thăm dò, cũng chưa chắc đi được tới mỗi góc của vũ trụ.

- Lần này pháp tắc chi môn bant hưởng chính là hạt giống một thế giới, xem ra Tu La tiền bối đã nhìn ra con đường võ đạo của ta...

Lâm Minh sờ vào bụng dưới của mình, ở đây cất dấu vũ trụ hắn tự nghĩ ra.

Vũ trụ trong cơ thể của hắn, trải qua quá trình chuyển sinh mấy đời, không ngừng phát triển lớn mạnh, không ngừng trải qua pháp tắc áp súc, có thể đoán trước phiến vũ trụ này trong tương lai có thể trở thành một thế giới đáng sợ.

Nếu như Lâm Minh có thể đạt tới cảnh giới như chủ nhân Tu La Lộ hoặc người sáng tác Thánh Điển, như vậy phiến vũ trụ này sẽ biến thành siêu cấp vũ trụ như Tu La lộ, nguyên mộng vũ trụ.

Nếu như lâm Minh vượt qua cảnh giới của hai người bọn họ, vũ trụ của hắn càng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà vũ trụ của Lâm Minh muốn phát triển tới mức độ này, con đường hắn đi còn quá dài, còn cần rất nhiều thế giới chi lực.

Thai nghén một vũ trụ, thường thường dùng đơn vị là tỷ năm để tính.

Nếu như dặ vào Lâm Minh đi hấp thu thế giới chi lực, tốc độ phi thường chậm chạp, cũng không đủ tinh thuần, còn xa mới bằng hạt giống vũ trụ trước mặt Lâm Minh.

- Thì ra Tu La tiền bối đã nhìn thấy thế giới ta thai nghén trong người, nếu như ta cho hạt giống thế giới vào trong vũ trụ của mình, như vậy ta đào tạo vụ trụ sẽ làm chơi ăn thật.

Nghĩ tới đây Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, cũng cảm kích chủ nhân Tu La Lộ từ đáy lòng.

Đối với hắn mà nói, đúng là ban thưởng tốt nhất rồi.

Sâu trong hai tay của Lâm Minh, mười ngón tay có năng lượng lưu động và phù văn Tu La pháp tắc tán dật ra, chậm rãi bao phủ hạt giống thế giới này.

Sau khi hạt giống thế giới hoàn toàn chui vào trong thân thể Lâm Minh, Lâm Minh cảm giác vũ trụ trong người của mình chậm rãi tạo ra vật chất, năng lượng và vòng xoáy pháp tắc.

Vốn Lâm Minh muốn hấp thu thế giới chi lực, chỉ có thể đả tọa thổ nạp, hắn bình thường ngồi trong hạch tâm một tinh cầu, chỗ đó chính là nơi thế giới chi lực nồng đậm nhất.

Nhưng mà bây giờ trong người Lâm Minh có hajtgioongs, hạt giống thế giới tự chủ hấp thu thế giới chi lực của cảnh vật chung quanh, căn bản không cần Lâm Minh khống chế.

Nhưng mà thế giới chi lực này chảy vào vũ trụ trong người Lâm Minh, còn có một bộ phận bị hút vào hạt giống thế giới.

Thậm chí thế giới chi lực vốn có của Lâm Minh cũng bị hạt giống thế giới này thôn phệ từ từ.

Nhìn thấy cảnh này, nội tâm Lâm Minh trầm ngâm.

Hạt giống thế giới này thật ra là một thứ nguy hiểm, có thể nói nó là lỗ đen đang phát triển, nó sẽ hấp thu rất nhiều thế giới chi lực, sau đó làm chuẩn bị cho lần nổ tung sau đó.

Nếu như khống chế không tốt, vũ trụ trong người Lâm Minh sẽ bị nó nuốt sạch.

- Ta phải cho nó lớn lên, luyện hóa nó, khiến nó triệt để phục vụ cho ta, thẳng tới cuối cùng nó dung nhập vào cơ thể trong người ta, triệt để biến thành một bộ phận thân thể của ta.

Lâm Minh nghĩ như thế, có phương hướng chính xác nhưng mà muốn luyện hóa hạt giống thế giới lại không phải chuyện đơn giản, hắn tất nhiên phải trả giá nhiều thời gian và tinh lực, có lẽ cần mấy trăm năm mới được.

- Là thời điểm đi lên tầng tiếp theo.

Cơ hồ tất cả tiên cung tầng ba đều có lối ra tương ứng tới tầng thứ tư của Tu La lộ.

Tầng thứ tư tính nguy hiểm bỗng nhiên tăng vọt một tầng.

Đương nhiên đối với Lâm Minh mà nói, nó không phải là vấn đề.

Thời không chấn động, tiên cung to như ngôi sao biến mất, Lâm minh đi vào một đại lục mang hoang.

Đưa mắt nhìn chung quanh chỉ nhìn thấy thổ địa mờ mịt và từng khối nham thạch lõa lồ.

Thảm cỏ rất thưa thớt, nơi này vô cùng hoang vu.

Trong nháy mắt bước vào trong khối đại lục này, Lâm Minh cảm thấy pháp tắc của mình bị áp chế, nội thế giới bị giam cầm, tu vị bị áp thấp hơn trước.

Tình cảnh này khiến Lâm Minh cười khổ.

Nhớ năm đó hắn ra ngoài lịch lãm rèn luyện đều dùng thân phận người trẻ tuổi, tuổi của hắn tính ra là rất nhỏ.

Mà phàm là thí luyện đều so sánh thiên phú, cũng không phải thực lực tuyệt đối. Cho nên áp chế cốt linh là vấn đề hết sức phổ biến, mà loại pháp tắc này với Lâm Minh mà nói, thường thường rất có lợi, hắn đã từng bị pháp tắc áp chế, lực áp chế của đối thủ lớn hơn hắn nhiều, thậm chí cả Hồn Hậu Thánh Mỹ đều không bằng Lâm Minh.

Nhưng mà bây giờ, mấy ngàn năm qua đi, Lâm Minh đã biến thành tiền bối, thành đối tượng bị pháp tắc áp chế.

Lâm Minh đi lại trong khối đại lục man hoang này, đi tới cửa vào tầng thứ năm.

Chỉ cần thông qua tầng thứ năm chính là không gian thứ sáu thần bí, mở ra tầng này cần có ba khối duyên chi đế ngọc.

Chương 2128: Bí bảo đầm lầy (1)

Những khối duyên chi đế ngọc đã được Lâm Minh tập hợp đủ.

Đây cũng là mục đích hắn tới Tu La Lộ tham gia thí luyện cuối cùng.

...

Lâm Minh bắt đầu thăm dò tầng thứ tư, ở nơi khác cách hắn ngàn dặm, một đám đệ tử Thánh tộc mặc trang phục thống nhất với nhau đang cẩn thận kiểm tra một cái đầm lầy.

Những đệ tử Thánh tộc này là người của Tạo Hóa Thánh Cung.

Khối đầm lầy này vô cùng lầy lội, có lẽ cái đầm lầy này đã từng là rừng rậm tươi tốt. Nhưng mà trải qua thời gian mười tỷ năm, rừng rậm biến mất, chỉ còn lại nước bùn dày đặc, những nước bùn này sâu như biển cả, hơn nữa còn có độc khí.

Những độc khí này có rất nhiều là thực vật dị chủng, độc thú linh thú cường đại sao khi chết tạo thành, độc tính cực mạnh, võ giả Thần Hải bình thường hít một hơi sẽ mất mạng.

- Thật sự nằm ở đây sao?

Một tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung nhíu mày nói ra, dù sao năng lực thích ứng của võ giả rất mạnh, cũng không phải không chịu nổi hoàn cảnh nơi này, ngây ngốc ở đây mấy ngày, ngoại trừ bùn nhão và độc trùng ra, còn phải thường xuyên đề phòng độc cổ cự mãng đánh lén, tinh thần căng cứng quá độ, làm cho người ta mệt mỏi trong thời gian dài.

Hơn nữa đã tìm rất nhiều ngày, còn không có tìm được thứ cần tìm, cảnh này khiến bọn họ hoài nghi, đẳng cấp như đồ vật kia làm sao lại chôn dấu trong đầm lầy bùn nhão cơ chứ?

- Câm miệng! Muốn chết sai?

Tên mập mạp trầm mặt nói ra, hắn bình thường lười biếng, trong nửa mắt khép mở bắn ra một tia tinh quang vô cùng khiếp người.

Tên đệ tử vừa nói chuyện lúc này lập tức câm như hến, hắn thành thành thật thật đi theo sau tên mập mạp, cầm lấy một khối tiểu cầu màu đỏ tiếp tục tìm kiếm.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện tiểu cầu này là còn sống, nó chậm rãi nhúc nhích, là một khối huyết nhục.

Bọn họ rất rõ ràng, nhiệm vụ này còn trọng yếu hơn cả thí luyện.

Một khi làm thành, Tạo Hóa Thánh Hoàng khen thưởng, bọn họ mỗi người sẽ thăng chức rất nhanh, lại còn được khen thưởng đặc biệt, "Khen thưởng đặc biệt" này là thứ bọn họ ước mơ tha thiết.

Một khi thất bại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, những người bọn họ không phải võ giả Thánh tộc bình thường, thân thể bọn họ che dấu bí mật lớn, đây là biện pháp đề cao thực lực cấp tốc, nhưng lại có "Tai họa ngầm", nếu không có Tạo Hóa Thành Hoàng ra ta, một khi những "Tai họa ngầm" nà bộc phát ra, bọn họ sẽ sống không bằng chết.

Cho nên lần này bọn họ đập nồi dìm thuyền, quyết tử chiến tới cùng.

Cả phiến đầm lầy này phi thường to lớn, đường kính mấy ngàn dặm, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung cả đám không ngừng tìm kiếm suốt sáu bảy ngày, đã dò xét sáu thành diện tích của đầm lầy này rồi.

Mà thời điểm này có không ít thí luyện giả tụ tập ở lối ra vào tầng thứ năm, bọn họ thông qua thí luyện tầng thứ tư, đang chờ đợi tầng thứ năm mở ra.

Tình hình bực này làm cho đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung gấp lên, thời gian của bọn họ không nhiều, nếu như không thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, như vậy kết cục của bọn họ vô cùng thê thảm.

Đây không phải là do Tạo Hóa Thánh Hoàng tận lực trừng phạt bọn họ, theo ý nào đó mà nói, đây là do bọn họ lựa chọn con đường này, vì đạt được lực lượng cường đại mà bốc lên nguy hiểm to lớn.

- Tiếp tục tìm, chúng ta còn thời gian chừng ba ngày, sau khi tầng thứ năm mở ra, tầng thứ tư không thể ở lại, hoặc là lui về tầng thứ ba, hoặc là tiến vào tầng thứ năm, cũng chính là như thế, chúng ta phải mang thứ đó ra khỏi đây trước khi thời gian tới.

Sắc mặt tên mập mạp âm trầm, mọi người biểu lộ ngưng trọng.

Kỳ thật bọn họ sợ hãi chính là tìm kiếm sáu thành diện tích lúc trước có chỗ bỏ sót, nếu là như thế, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian trôi qua, từng hô hấp trôi qua, thí luyện giả trên đường phát hiện đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung hành động, bọn họ suy đoán là đám người này đang tìm kiếm bảo vật tuyệt thế gì đấy, nhưng bởi vì Tạo Hóa Thánh Cung quá mức cường thế, bọn họ không dám có suy nghĩ không an phận, dưới uy hiếp của mập mạp này nên rời đi.

Vào đêm, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung không ngủ không nghỉ.

Trong đầm đầy này càng có nguy cơ tứ phía, bọn họ liên tục đánh giết hơn mười con độc mãng đánh lén, thẳng tới sáng sớm, đột nhiên cánh tay một tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung cứng đờ, trong lòng bàn tay của hắn, viên thịt màu đỏ kia rung động lắc lư nhè nhẹ.

- Đại... Đại sư huynh!

Tên đệ tử kêu lên.

- Thế nào?

Tinh thần của tên mập mạp này khẩn trương cao độ, đột nhiên có người gọi hắn, hắn theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt của hắn đầu tiên không nhìn tên nam tử kia, mà là nhìn tay của đối phương, nhìn viên thịt trong lòng bàn tay của tên kia rung lên liên tục, ẩn ẩn có cảm giác biến hình.

- Nhanh! Tìm bên này!

Tên mập mạp nhanh chóng đưa ra chỉ thị, lúc này đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đang phân tán lập tức chạy tới nơi đây.

Kỳ thật viên thịt trong tay của bọn họ chính là huyết nhục của Hoang!

Bọn họ muốn tìm một thứ gì đó, thứ này chôn dấu rất sâu, căn bản không thể cảm giác được, đây là đồ vật bị vùi thật lâu trong thí luyện cuối cùng tầng thứ tư nhưng không có ai đạt được nó.

Mà dùng huyết nhục của Hoang lại có thể sinh ra liên hệ với thứ này, bọn họ cuối cùng cũng tìm ra vị trí của nó.

- Gần rồi! Đúng vậy, nhất định là nó!

Thời điểm này mấy đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung cảm giác huyết nhục Hoang trên tay của mình càng ngày càng mềm, càng ngày càng đặc dính, đang từ trạng thái huyết nhục cố định biến thành trạng thái huyết thủy,

- Nó loãng rồi!

Một đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung là người đầu tiên không chịu nổi huyết nhục của Hoang, cho nên huyết nhục của Hoang hóa thành huyết thủy chảy qua kẽ tay của hắn.

Sau đó một cảnh kinh dị xảy ra.

Những huyết nhục bị hòa tan này bắt đầu tạo thành huyết nhục màu đỏ bình thường dần dần tiến vào trong đầm lầy, chui vào trong chỗ sâu.

- Bắt đầu đào!

Mập mạp nói ra.

- Cái này...

Có người nghe được lệnh của mập mạp thì hơi do dự, nói:

- Dị bảo xuất thế, tất nhiên sẽ tỏa ra khí tức đáng sợ, tới lúc đó sẽ dẫn tới nhiều thí luyện giả...

Nghe tên sư đệ nói thế, tên mập mạp này cười dữ tợn.

- Đến thì đến, thứ này khai quật ra cũng không dễ dàng, nó có chứa ma tính, cần nhiều máu tươi hiến tế...

Mập mạo nói ra lời này, sát khí như có như không, mặc dù là đệ tử Tạo Hóa Thánh Cũng tim tập thình thịch.

Nếu như là tình huống bình thường, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cng cho dù mạnh hơn nữa, không cách nào dựa vào hơn hai mươi người thừa nhận vây công của tất cả thí luyện giả, trừ phi là vận dụng lực lượng cấm ky.

Nhưng mà lực lượng này cho dù thế nào thì bọn họ cũng không muốn thuyên chuyển.

- Dị bảo xuất thế cần huyết tế? Sư huynh đạt được tin tức là thật chứ?

- Là Thần Hoàng đánh giá, hơn phân nửa là không sai, không nói nhảm, chúng ta đào đi.

Những đầm lầy này toàn là bùn nhão, đối với võ giả mà nói muốn đào quả thật không khác gì cắt đậu hủ.

Chương 2129: Bí bảo đầm lầy (2)

Một võ giả cầm một thương đâm ra, tạo thành hố sâu hơn mười trượng, nhưng mà tốc độ đào móc như vậy không thể tiếp tục lâu, bọn họ phát hiện lực cản càng ngày càng lớn.

Biến hóa như vậy không làm mập mạp kinh sợ, ngược lại còn lấy làm mừng, hắn biết rõ khoảng cách với bí bảo càng ngày càng gần.

...

- Ta... Các ngươi còn có ý định tiến vào tầng năm không?

Trong một gốc tầng bốn, mấy thí luyện giả tìm kiếm trên một đống sắt vụn, nhìn qua chẳng khác gì pháp bảo tàn phiến, bọn họ khai quật ra từ một di tích cổ.

Nhưng mà trải qua phân biệt thời gian ngắn, bọn họ lại hậm hực phát hiện, những mảnh vỡ pháp bảo này cũng không phải niên đại thượng cổ của chủ nhân Tu La Lộ lưu lại, niên đại của chúng nhiều lắm là một hai trăm triệu năm, hẳn là ức năm trước có thí luyện giả đi vào trong thí luyện cuối cùng tầm bảo, sau đó gặp nguy hiểm nên vẫn lạc tập thể.

Chuyện này lập tức khiến mọi người cảm thấy ủ rũ, phí khí lực lớn như thế tìm ra mấy thứ này, không ngờ chỉ là rác rưởi.

Bọn họ ngây ngốc tại tầng bốn không ít thời gian, cũng càng gặp nhiều nguy hiểm, nhưng mà thu hoạch rất ít, chuyện này chỉ oán số mệnh bọn họ không tốt.

Mà tầng thứ năm càng nguy hiểm hơn, làm cho bọn họ suy nghĩ nhiều hơn, bọn họ có vốn liếng đi tới tầng năm hay không.

Thời điểm bọn họ tiến thoái lưỡng nan, trong lúc này cảm nhận được khí tức đáng sợ như thủy triều hiện ra.

Bị khí tức này bao phủ, bọn họ cảm giác bản thân mình như rơi xuống địa ngục, sát khí đáng sợ làm toàn thân bọn họ đổ mồ hôi đầm đìa, gần như thổ huyết.

Đột nhiên bọn họ quay đầu lại, nhìn qua chân trời xa xôi, nhìn thấy một cảnh kinh người.

Một đoàn khí tức màu đen khủng bố phóng lên trời, hình thành hư ảnh đầu quỷ cực lớn.

Cái đầu quỷ này vô cùng dữ tợn, không ngừng biến hóa trên không trung, dường như muốn há miệng ăn thịt người.

Khí tức đáng sojwkia không nghi ngờ là từ đầu quỷ này tỏa ra ngoài.

- Trời ơi! Đây là cái gì?

- Không biết, có phải dị bảo xuất thế ha không?

- Dị bảo?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nếu như là dị bảo, nhất định cũng là dị bảo tràn ngập ma tính.

Nếu bọn họ tùy tiện đi tới đó, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà cơ hội bày ra trước mặt, không tranh giành thì bọn họ không cam tâm.

- Nhìn kìa, có người đi qua!

Mấy người đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy trên bầu trời có mấy hào quang tốc độ cực nhanh lao tới chỗ đầu hư ảnh thiên quỷ kia.

Có những người khác đi qua, tăng độ khó cạnh tranh cao hơn, đồng thời cũng làm cho ngời ta có cảm giác an toàn một ít.

Mọi người cho rằng, người khác cũng đi qua, nhiều người như thế, chắc không tới mức chết đâu.

- Chúng ta đi qua xem!

Mấy người kia cũng triển khai thân pháp, dùng tốc độ nhanh nhất bay vút qua.

Cách đám người này không xa lắm, Lâm Minh cũng nhìn thấy cảnh này, hắn nhíu mày, khí tức này hắn quen thuộc... Chẳng biết tại sao lại có ở đây, hắn không thể xác định được.

Hắn trầm ngâm trong chốc lát, hai mắt hắn nhắm lại, sau đó mở ra lần nữa, thời điểm này một màn dị biến sinh ra.

Những hoa văn này kéo dài, cho người ta cảm giác thần bí khó lường.

Trong lúc nhất thời, không gian pháp tắc chung quanh, dưới đôi mắt của Lâm Minh đã không còn chỗ này che dấu cả.

Loại bí pháp này chính là Tam Sinh Đồng của Tam Sinh lão nhân.

Năm đó Thần Vực bị Thánh tộc xâm lấn, thời điểm Nhân tộc bấp bênh, Tam Sinh lão nhân quyết định hi sinh vì nghĩa, trước khi hắn đi, hắn dùng thời gian ngắn mang bí pháp Tam Sinh Đồng truyền cho Lâm Minh.

Lâm Minh vốn mở ra Thiên Mục Đạo Cung, phối hợp với bí pháp Tam Sinh Đồng, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Mà dưới Tam Sinh Đông nhìn chằm chằm vào, Lâm Minh nhìn thấy tình hình khác thường, hắn nhìn thấy hắc viêm thiêu đốt ngập trời trên cao, trong hắc viêm dung nạp vô số linh hồn thống khổ, còn có thi cốt vương giả chìm chìm nổi nổi...

- Đây rốt cuộc là...

Lâm Minh hít sâu một hơi, nội tâm chấn động mạnh!

Vốn Lâm Minh cho rằng lần này tiến vào thí luyện cuối cùng, đám thiên tài này chỉ là một đám ô hợp, so với Thánh Mỹ và Tiểu Ma Tiên năm đó kém quá xa, cho nên Lâm Minh căn bản không đặt đám người này vào lòng, cũng nhận định cho dù bọn họ ở pháp tắc chi môn hoặc là không gian tầng thứ tư, bọn họ cũng không giày vò ra cái gì.

Pháp tắc chi môn đã nghiệm chứng điểm này rồi, cho dù là tên mập mạp ra vẻ ta đây không ai bì nổi kia, hắn cũng không thể nào hoàn mỹ thông qua độ khó thiên cấp.

Nhưng mà Lâm Minh tuyệt đối không nghĩ tới, những người này ở tầng thứ tư này làm ra hành động kỳ dị khó hiểu, đây không phải là thứ bình thường, mà là tồn tại đáng sợ nào đó.

Hoặc là trân bảo hiếm thấy, hoặc là siêu cấp ác ma xuất thế.

Cho dù là loại nào thì Lâm Minh rất có hứng thú, huống chi loại khí tức này hắn còn quen thuộc, làm gì không có đạo lý đi qua nhìn xem một chút chứ?

Lâm Minh hời hợt bước đi về phía trước, không gian vặn vẹo dưới chân của hắn, tốc độ của hắn không nhanh không chậm tiến về khu đầm lầy màu đen cách đó ngàn dặm.

Đầu quỷ màu đen kia thật sự quá lớn, thí luyện giả cả tầng bốn đều phát hiện tình huống này, trong lúc nhất thời người chạy tới đó càng ngày càng nhiều.

...

Mà lúc này, bên ngoài không gian thí luyện cuối cùng, sâu trong Tu la Hải, phân thân Hoang đang chìm vào trong nước sâu vạn trượng.

Sâu trong đoàn huyết cầu này có một gian phòng xa hoa, Tạo Hóa thánh nữ đang ngồi trên ghế dựa lớn phủ da tê, yên lặng nhìn hình chiếu thủy tinh.

Trong thủy tinh này biểu hiện tình cảnh lối vào thí luyện cuối cùng, bất luận là pháp bảo dò xét gì đều khó phát hiện chuyện xảy ra trong thí luyện cuối cùng, nơi đó ngăn cách toàn bộ ngoại giới và pháp tắc ra ngoài.

Mặc dù nói quan sát cửa vào thisluyenej cuối cùng hoàn toàn không có ý nghĩa, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử vẫn nhìn không rời mắt khỏi hình chiếu thủy tinh này, hắn đang uống rượu, trong tay cầm chén rượu ngon tinh xảo, nhưng mà hôm nay hắn không có hứng thú phẩm rượu, dù sao thứ bọn họ cần tìm quá trọng yếu, nếu như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, vậy đại sự không ổn.

Thời điểm tinh thần của Tạo Hóa thánh tử khó có thể buông lỏng, đọt nhiên hình chiếu thủy tinh rung động lắc lư.

Hư ảnh hiện ra trong hình chiếu thủy tinh, Tạo Hóa thánh tử lập tức cung kính, hắn đứng lên thi lễ.

- Hìa nhi bái kiến hoàng tổ bệ hạ!

Đột nhiên bóng người xuất hiện, chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Giọng của Tạo Hóa Thánh Hoàng chậm chạp, hắn nói:

- Vừa rồi ta cảm thấy có mấy khối huyết nhục Hoang mất đi liên hệ, đã biến mất... Những huyết nhục này hẳn là bị cắn nuốt sạch rồi.

Huyết nhục của Hoang chính là viên thịt màu đỏ mà đám mập mạp cầm ra tìm kiếm, những khối thịt này bị hòa tan, chui vào đầm lầy, sau đó bị ắn nuốt, Tạo Hóa Thánh Hoàng nhanh chóng nhận ra ngay.

Nếu như không phải những huyết nhục này xuất xứ từ Hoang, Tạo Hóa Thánh Hoàng căn bản không biết được trong không gian thí luyện xảy ra chuyện gì.

Chương 2130: Ác ma dị tượng

- Cái này...

Tạo Hóa thánh tử giật mình, chợt mừng rỡ trong lòng, nói:

- Xem ra bọn họ đã tìm được.

- Đúng vậy, đương nhiên cũng có thể những đệ tử chúng ta phái ra bị giết chết, huyết nhục Hoang cũng bị luyện hóa.

- Ha ha, loại khả năng thứ hai gần như không có, lần này thí luyện giả tham gia thi luyện cuối cùng không có bản lĩnh đồng thời giết hơn hai mươi đệ tử của chúng ta phái ra, chớ nói chi là luyện hóa Hoang, huyết nhục Hoang cho dù chỉ là một khối nhỏ, cho dù là Thiên Tôn luyện hóa cũng cần thời gian thật lâu.

Tạo Hóa thánh tử tràn đầy tự tin nói ra, chỉ cần tìm ra vị trí thứ cần tìm, tất cả vấn đề không còn là vấn đề.

Mà có nó, thực lực Thánh tộc sẽ tăng lên nhanh chóng.

Đến lúc đó hắn cũng đạt được lợi ích vô cùng.

- Chỉ h vọng như thế...

Tạo Hóa Thánh Hoàng giọng ngưng trọng.

- Việc này không được sai sót.

- Hoàng tổ bệ hạ yên tâm, lần thí luyện cuối cùng này, đệ tử tự mình lựa chọn đám người kia, cho dù là cốt linh, thực lực, thiên phú đều trải qua khảo nghiệm nghiêm mật, là đệ tử thích hợp hoàn thành nhiệm vụ nhất trong thế hệ này. Hơn nữa bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta đã tiến hành cải tạo bọn chúng, bọn chúng trong cùng giai là vô địch.

- Chuyện này có thể nói do một tay hài nhi xử lý, nếu xảy ra vấn đề, hài nhi tự đoạn tay chân, mặc xử trí.

Giọng của Tạo Hóa thánh tử quả quyết, nói không lưu đường lui.

Tạo Hóa Thánh Hoàng gật đầu, hư ảnh của hắn từ từ biến mất.

Chờ Tạo Hóa Thánh Hoàng biến mất, Tạo Hóa thánh tử đứng lên, hắn vô ý thức gãi gãi tay, giống như muốn cầm thế giới này vào lòng bàn tay.

Hắn có dã tâm của hắn, chờ tới khi bọn họ tìm được thứ mình muốn, Thánh tộc thậm chí có thể đánh bại Hồn tộc, xưng bá Tam Thập Tam Thiên.

Đến lúc đó hắn lại đột phá Chân Thần, sau đó đạt Chân Thần tuyệt đỉnh, có thể thừa kế vị trí Thánh Hoàng.

Tuổi thọ của Hoang kéo dài, tới lúc đó Tạo Hóa Thánh Hoàng tiêu tan buông hai tay, Hoang tất nhiên sẽ truyền cho mình, tới lúc đó hắn sẽ duy ngã độc tôn.

...

Lâm Minh dùng hơn mười hô hấp, dạo chơi nhàn nhã vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm, hắn đi tới trên không đầm lầ.

Mà khí tức đáng sợ này xuất ra từ trong hố đen.

Nhìn thấy đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung, Lâm Minh nhíu mày, đúng là đámngười này làm ra.

Thân ảnh Lâm Minh dễ dàng ẩn độn vào không gian vặn vẹo, dùng thực lực của hắn, căn bản không ai phát hiện ra hắn cả.

Lâm Minh cũng không nóng nảy cái gì, hắn muốn xem đó là thứ gì trước đã, xem xem thứ kia là thứ gì.

Thừi điểm này càng nhiều thí luyện giả xông tới, bọn họ vây quanh hố to hơn mười dặm, đứng trên hư không, hoặc cao hoặc thấp, trong ánh mắt đầy hào quang tham lam.

- Là đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung, dị tượng này xem ra là bọn chúng làm ra,

- Ta thấy vị trí dị tượng đã đoán được là bọn chúng, bởi vì ta lúc trước nhìn thấy đám này đang tìm cái gì đó trên đầm lầy, hiện tại bọn chúng vẫn đang tìm kiếm, chỉ sợ bọn chúng đã sớm biết rõ trong đầm lầy có thứ không tầm thường.

- Đúng thế, ta cũng nhìn thấy, ta trước đó kỳ quái, không gian thí luyện tầng thứ tư lớn như thế chỉ một cái đầm lầy khoog lớn này mà hao phí bảy tám ngày, căn bản không đi nơi khác, hiển nhiên là có chuẩn bị, kỳ quái là không gian thí luyện cuối cùng này quá thần bí, bọn họ đạt được tình báo ở đâu? Việc này quá quái lạ.

- Bất kể làm sao đạt được tình báo, bảo vật này cũng không thể để bọn chúng tùy ý cầm đi như vậy,nói không chừng ben dưới là di tích, bảo vật nhiều hơn, nếu như đoạt được, mọi người ai cũng có phần.

Vừa nghe nói có di tích thượng cổ, người ở đây hưng phấn lên, di tích trong thí luyện cuối cùng có thể là di tích bình thường sao?

Đương nhiên bọn họ phải chú ý cẩn thận, những di tích cổ này ẩn chứa nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, không cẩn thận là bỏ mạng tại chỗ

- Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung mạnh hơn chúng ta, nhưng mà chúng ta nhiều người, chiến một trận chỉ cần đồng tâm hiệp lực, như vậy chém giết bọn chúng không thành vấn đề.

Nói chuyện là đệ tử trong nội Tu La lộ, cho dù tin tức bọn họ giết ngời lộ ra ngoài, cũng đáng liều mạng đấy, hơn nữa bọn họ cũng không sợ Tạo Hóa Thánh Cung, Tu La Lộ là tồn tại siêu nhiên vượt ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng mạnh hơn nữa, cũng không dám tùy tiện ra tay ở Tu La Lộ.

Đều là vì có chủ nhân Tu La lộ chấn nhiếp, trong Tu La Lộ ẩn chứa Tu La pháp tắc khủng bố, đánh nhau cũng không biết xảy ra chuyện xấu gò.

Thứ hai, thế lực bản thổ Tu La Lộ vô cùng cường đại, có được ít nhất hai Chân Thần, hơn nữa Tu La Hải và sâu trong đại hoang cũng có vài đầu hung thú cấp Chân Thân ẩn nấp.

Mọi người hành động tùy ý, kết trận tốp năm tốp ba, chuẩn bị đại chiến một hồi, đột nhiên trong hố sâu sinh ra tiếng rống.

Âm thanh này rống to vô cùng khủng bố, giống như có vô số ác ma thức tỉnh trong hố sâu.

Sau đó năng lượng loạn lưu phóng thẳng lên bầu trời, dường như đang muốn hấp thu cả không gian.

Một khi không kìm nén được, thí luyện giả ở gần đó kinh hô một tiếng, trực tiếp bị lực lượng thần bí cuốn vào.

Thân thể của hắn bị năng lượng loạn lưu xoay tròn, hắn kêu lên thảm thiết, sau đó thân thể của hắn trước mặt bao người vỡ ra, huyết nhục bị năng lượng này hấp thu không còn, thân thể trực tiếp biến thành xương trắng.

Sau đó những xương trắng này cũng vỡ vụn ra, biến thành bột phấn, sau đó biến mất không thấy gì nưa.x

Thiên tài thế lực lớn trong nội Tu La Lộ trong nháy mắt tan thành mây khói, tràng cảnh bực này khiến da dầu người ta run lên.

Năng lượng kia rốt cuộc là cái gì?

Thời điểm này hư không chẳng có khuếch tám, chậm rãi tụ hội lại, hình thành hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh màu đen này cao trăm trượng, toàn thân bao phủ trong lân phiến nhỏ như chậu rửa mặt, hai chân to lớn như cột chống trời, thân thể nửa đứng ở trạng thái đứng, hai tay tráng kiện, sau lưng có bắp đùi thô to, trên cái đuôi phủ kín gai xương.

Hư ảnh ánh mắt huyết hồng, bế nghễ thế gian, ánh mắt của hắn không nhìn qua võ giả ở đây, nhưng mà dù vậy, moi người ở đây tuy cảm giác hô hấp ngưng trệ, tim của hắn như ngừng đập.

Hư ảnh này rốt cuộc là cái gì?

Tất cả mọi người kinh hãi không hiểu, Lâm Minh nhìn thấy cảnh này cũng khó có thể thong dong.

Hắn hít sâu một hơi, trong mắt suy tư, rốt cuộc hắn hiểu vì cái gì hắn ẩm nhận được khí tức quen thuộc.

Nếu như không có đoán sai, hư ảnh ác ma màu đen này thật ra là thâm uyên ác ma.

Thâm uyên ác ma dẳng cấp kém nhau rất lớn, tồn tại cường đại trong đó thật sự mạnh như thần linh.

Mà trước mắt, thâm uyên ác ma không thể nghi ngờ chính là loại này.

Một đám võ giả tu vị từ Thánh Chủ tới Giới Vương làm sao có thể đánh bại hư ảnh thâm uyên ác ma chứ?

Lâm Minh không tin có chuyện như vậy, chuyện này trong đó khẳng định có bóng dáng của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Hơn phân nửa là Tạo Hóa Thanh Hoàng đang áp dụng kế hoạch gì đó.

Chương 2131: Ác ma xá lợi

Nghĩ tới Tạo Hóa Thánh Hoàng, Lâm Minh không dám nghĩ cái gì, người này chính là kẻ tạo ra hạo kiếp Nhân tộc.

Về phần tin tức về Tạo Hóa Thánh Hoàng, Lâm Minh không biết.

Thời điểm này theo tiếng nổ ầm ầm vang lên, hư ảnh thâm uyên ác ma nổ tung.

Nó dường như nguyên bản bị một đám năng lượng phong ấn dưới đất, năng lượng tràng này đột nhiên bạo phát ra, cực kỳ không ổn định, trực tiếp tiêu tán đi.

Năng lượng tùy ý hiện ra, giống như motojn đám gió đen, đám võ giả ở đây không ngừng né tránh, e sợ bị cơn gió đen này thổi vào người sẽ lây dính điềm xấu.

Một màn này lọt vào trong mắt Lâm Minh, hắn thậm chí dùng tinh thần lực dẫn dắt một đám gió đen, thổi vào chỗ Lâm Minh vặn vẹo không gian.

Cảm thụ được đám gió đen này, trong mắt Lâm Minh hiện ra vẻ kinh ngạc.

Trong đám gió đen này ẩn chứa rất nhiều tử khí, hơn nữa lực trường trong gió đen còn sót lại tuy to lớn, nhưng mà có vẻ chưa đủ, cho người ta cảm giác như thâm uyên ác ma này đã chết rồi.

Trong đám gió đen này dường như có thi thể thâm uyên ác ma, hơn nữa sau khi bị chôn xuống đất mười tỷ năm, nó tích lũy quá nhiều thi khí.

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này, cảm giác dọc theo hố sâu, đột nhiên muốn dò xét bên trong là cái gì.

Sau đó hắn nhìn rõ tình hình trong hố sâu, trong điểm cuối hố sâu có một đoạn hình trụ, cảm giác như là xương cốt của thứ gì đó, toàn thân của nó màu đen, chỉ dài có một xích, lại óng ánh sáng bóng giống như hắc ngọc.

Một khối hắc ngọc này ẩn chứa một ít huyết nhục và tơ máu còn mới.

Những huyết nhục này đang từ từ bị hắc ngọc chậm rãi hấp thu, giống như bọt biển hút nước, chúng tới từ huyết nhục của Hoang.

Trước dò xét tới vị trí của hắc ngọc, huyết nhục của Hoang từ từ hòa tan ra, hóa thành huyết thủy, bị khối hắc ngọc này cắn nuốt sạch.

Về phần hắc ngọc, Lâm Minh không biết nó cụ thể là vật gì, chỉ cảm giác khí tức của nó vô cùng cô đọng, so với chí tôn long cốt thần thú lúc trước còn cường đại hơn gấp trăm lần.

Ngay vào lúc nhìn thấy xương cốt màu đen này, đột nhiên Lâm Minh cảm nhận được trong nội thế giới của mình truyền tới tiếng xao động của hắc long.

- Ân? Hắc?

Lâm Minh ngạc nhiên, những năm này hắc long đa số thời gian đều ngủ say trong nội thế giới của Lâm Minh, Hắc long cũng hấp thu lực lượng vũ trụ phát triển, nó vô cùng yên tĩnh, rất ít khi đột nhiên tỉnh giấc như ngày hôm nay, lại xao động như thế.

Những năm này Lâm Minh đã sớm trao đổi tinh thần với hắc long, từ tin tức hắc long truyền lại mà nhìn, nó có dục vọng muốn thôn phệ khối hắc ngọc này cực kỳ mạnh mẽ.

- Nó chính là tồn tại cường đại sau khi chết lưu lại "xá lợi".

Trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, hắc long những năm này đi theo hắn tới Vạn Cổ Ma Khanh vài lần, nó từ kế thừa lực lượng của Long Tôn ra, còn kế thừa rất nhiều tri thức và kinh nghiệm, ở phương diện tri thức nó còn biết rộng hơn cả Lâm Minh.

- Như vậy đây là thâm uyên ác ma cực kỳ cường đại, bị chủ nhân

Tu la lộ giết chết và luyện hóa, sau đó mang thứ còn sót lại vùi trong này, Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn chính là ác ma xá lợi này!

Lâm Minh nhanh chóng đoán ra được tám chín phần mười rồi.

Trên thực tế, thâm uyên ác ma bị chủ nhân Tu La Lộ giết chết và luyện hóa, mặc dù chỉ còn lại một khối xá lợi cũng cực kỳ nguy hiểm, có thể giết và thôn phệ rất nhiều sinh linh.

Nhất là huyết nhục thâm uyên ác ma của Hoang càng hình thành liên hệ với nó, Tạo Hóa Thánh Hoàng lợi dụng chính là điểm này tìm kiếm ác ma xá lợi.

Mà mục đích của hắn là đào móc ác ma xá lợi ra là mồi cho Hoang.

Những năm gần đây, Tạo Hóa Thánh Hoàng xâm lấn Thần vực, Hoang đã thôn phệ quá nhiều thứ, nó đã ở biên giới tiến hóa.

Mà bây giờ Tạo Hóa Thánh Hoàng cần chính là đồ vật giúp Hoang biến chất, giúp Hoang tiến hóa hoàn toàn, cũng làm cho thực lực bản thân tiến thêm một bước.

Ác ma xá lợi này chính là điểm mấu chốt.

Thời điểm này đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung còn tụ tập ở điểm cuối hố sâu, vừa rồi hố sâu phun trào thi khí nồng đậm tới mức có thể làm huyết nhục người ta tan rã, nhưng mà đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung này lại không có chuyện gì.

Bọn họ thậm chí không có ai bị thương, hơn nữa nhiều người tụ tập tới nơi này, ngấp nghé bảo bối bọn họ khai quật cũng không khiến bọn họ kinh hoàng gì cả, dường như tất cả đều nằm trong dự liệu.

Chuyện này làm cho nội tâm Lâm Minh chấn động, không hề nghi ngờ, đám gia hỏa này có chuẩn bị mà tới, bọn họ trước kháng trụ hắc khí trùng kích, hẳn là dùng các loại pháp bảo hộ thể mà Tạo Hóa Thánh Hoàng cho bọn chúng.

Thời điểm này hai tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung lao ra khỏi hố sâu.

Bọn họ giống như hai con ác lang nhảy lên khỏi mặt đất, lạnh lùn nhìn qua thí luyện giả từ bốn phương tám hướng chạy tới.

Hai người đối mặt hơn trăm người, bọn họ lại không có vẻ sợ hãi gì đó.

Chuyện này làm cho đám người nơi đây cảm thấy ngoài ý muốn, trong đó có thế lực Chân Thân ở Tu La Lộ --- Thần Hư Thần Quốc, có võ giả danh tiếng của Hồn tộc đi tới nơi đây, trên mặt của đám này cười lạnh, ý định dọa vài câu trấn tràng diện, khi đó có thể nắm tiên cơ, chiến danh phận chính danh, bắt đầu giết người đoạt bảo cũng thuận lợi một ít.

Nhưng mà thời điểm này lại không ngờ, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đã mở miệng trước một bước, quát:

- Không muốn chết thì mau cút đi!

Một câu tràn ngập xem thường và khinh bỉ, thí luyện giả ở đây ngẩn người một chút, sau đó lập tức nổi giận.

Đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung này điên rồi, thần kinh của chúng có bình thường hay không? Ai cho chúng dũng khí này?

- Muốn chết!

Đám đệ tử trong nội Tu La Lộ cười dữ tợn một tiếng, vốn bọn họ còn muốn khách khí một chút, hỏi một chút có thể chia đều hay không, đối phương đã vội vã tìm chết, bọn họ cũng lười nói nhảm.

- Động thủ, chúng ta nhiều người, vây quanh bọn chúng, đồ sát!

Mọi người nhanh chóng tụ tập tại đây, mà thời điểm này hai tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung lui ra sau một bước, trực tiếp nhảy vào hố sâu.

- Ân? Trốn sao?

- Muốn dẫn chúng ta đi vào sao?

Rất nhiều thiên tài ở đây không phải đồ ngu, đối phương hành vi như thế khiến bọn họ hoài nghi.

Dường như bọn họ cố ý chọc giận mọi người, sau đó dẫn mọi người tiến vào hố sâu.

- Hừ, hơn phân nửa là có cổ quái, vừa rồi đám gió đen này làm chết một người!

Có người nhíu mày nói ra.

- Hừ! Bọn chúng có thể vào, chẳng lẽ chúng ta không thể vào?

- Dị bảo xuất thế, chúng ta phải cướp đoạt, nếu như ngay cả cửa cũng không dám tiến vào, còn làm cái rắm gì chứ?

Một người lỗ mãng nói ra, nhưng mà tuy hắn nhìn rất lỗ mãng, kỳ thật cũng không có chủ quan, hắn chờ một lát, dùng cảm giác dò xét hố sâu, hắn cảm giác năng lượng tràn do đám gió đen mang lại đã tiêu tán rồi.

Vì vậy hắn mặc bảo giáp, hai tay cầm bảo ngọc thân tâm minh thần, bên ngoài cơ thể có năng lượng tráo bảo hộ được thúc dục tới mức tận cùng, lúc này mới cẩn thận bay vào trong hố sâu.

Chương 2132: Ác ma nhân tạo (1)

Xâm nhập mấy trăm trượng, tên đại hán này không có việc gì, gió đen trong hố sâu vừa rồi chỉ phun ra một hơi thật mạnh, sau đó yếu đi rất nhiều, dù sao thâm uyên ác ma đã chết rồi.

Nhìn thấy tên đại hán này lông tóc không tổn thương xông vào trong, lại có không ít võ giả rục rịch, đi lên xông vào trong.

Trong lúc nhất thời, hơn phân nửa thí luyện giả ở đây bay vào trong hố sâu, trong đó có cả Lâm Minh, không ai chú ý tới hắn, hắn cứ thế đi theo đám người vào trong hố sâu này.

Bay vào trong hố sâu mới có thể nhìn thấy hố sâu này lớn bao nhiêu.

Nó có đường kính chừng ba dặm, có thể dễ dàng dung nạp cả vạn người, mà chiều sâu hố sâu đạt tới trăm dặm, tiến vào đáy hố, ánh mặt trời vô cùng yếu ớt.

Càng vào trong hố sâu, thi khí càng ngày càng dày đặc, võ giả ở đây cẩn thận, trong lúc nhất thời không ai dám đại ý, kể cả đệ tử Phiêu Vũ thần sơn cũng thế, tuy bọn họ và Tạo Hóa THánh Cung thuộc về một phương thế lực, nhưng mà hiển nhiên bọn họ không biết hành động này của Tạo Hóa Thánh Cung, từ biểu lộ của nữ tử áo xám là có thể nhìn ra.

Nàng cũng rất kinh ngạc, cũng chần chờ.

Trên đường đi xuống, bóng tối càng ngày càng đậm, mọi người lúc này sắp tiếp cận đáy hố, một tiếng nói âm trầm vang lên.

- Rốt cuộc có gan xuống rồi sao? Kẻ hèn này cung kính bồi tiếp ở đây từ lâu rồi.

Võ giả ở đây tập trung tinh thần nhìn qua, chủ nhân giọng nói này là tên mập của Tạo Hóa Thánh Cung, hắn đang đứng dưới đáy hố đen kịt, cười lạnh nhìn qua đám thí luyện giả.

Hô!

Một đám hỏa cầu thiêu đốt chiếu sáng đáy hố, chiếu rõ dung mạo dữ tợn của tên mập này, vốn tên mập này có gương mặt mập mạp vô cùng buồn cười, giwof phút này biến thành ác ma ăn người.

Rất nhiều thí luyện giả ở đây lên tinh thần, tuy bọn họ nhiều người, nhưng ở khu vực ma quỷ như thế cũng không dám có chút khinh thường nào đó.

- Thật sự là dõng dạc, ngươi cho rằng các ngươi là người Tạo Hóa Thánh Cung thì có thể đối phó nhiều người sao? Các ngươi đào hố sâu như thế, là muốn đào mộ cho mình sao? Cái đầm lầy này chính là ngôi mộ tự nhiên, sau khi chết có thể trực tiếp nát ở trong đấy!

Mấy tên đệ tử nội Tu La Lộ cười lạnh, trong lúc nói chuyện đã xếp thành chiến trận, dừng ứng phó khả năng tùy thời xảy ra.

- Mộ địa? Ngươi nói đúng là thú vị đấy, nhưng mà tính sai đối tượng rồi, đây là mộ của các ngươi mới đúng, tới đây đi, lưu mạng các ngươi lại!

Tên mập của Tạo Hóa Thánh Cung này đột nhiên hét lên một tiếng điên cuồng, căn bản không giống tiếng hét của người, mà là tiếng dã thú gào thét.

Sau một khắc, thân thể của hắn bắt đầu có tiếng nổ lốp bốp vang vọng, một thân thịt mỡ của hắn nhúc nhích mạnh mẽ, gân xanh dài hẹp mà dữ tợn nổi lên, từng cơ bắp nổi lên như sắp thép, thân thể bành trướng.

- Thánh tộc biến thân?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này, đây cũng là cảm giác của đa số người ở đây, trong võ giả Thánh tộc, người có huyết mạch ưu tú sẽ có thể biến thân, Tạo Hóa thánh tử, Đế Tử Na Kỳ cũng là như thế.

Nhưng mà Lâm Minh nhanh chóng cảm giác được không đúng.

Mập mạp này biến thân quá mức quỷ dị, huyết nhục toàn thân của hắn bành trướng lên, một cây gai xương từ trong khe hở huyết nhục chui ra ngoài, giống như lợi đao và trường mâu dữ tợn dung hợp với nhau.

Xương cốt của hắn bắt đầu kéo dài ra, thân thể cao hơn một trượng rưỡi, còn đang cao hơn.

Khí tức này Lâm Minh biết rõ ràng, khí tức này tỏa ra từ trên người của tên mập, mà khí tức này tới từ --- Hoang!

- Hoang? Vì sao lại...

Trong mắt Lâm minh hiện ra nét chấn kinh, đây tuyệt đối không phải Thánh tộc biến thân bình thường, mà là mượn lực lượng của Hoang.

Cô cô cô!

Những bọc mủ kia không ngừng nhúc nhích, càng ngày càng lớn, cuối cùng lại hoàn toàn vỡ ra, huyết vụ bay vút lên giống như xúc tu, từ trong bọc mủ lao ra ngoài.

- Đây là...

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, những xúc tu này hắn tuyệt đối không có nhìn lầm, đây tuyệt đối là xúc tu của Hoang, nhưng mà trên người mập mạp nó bị thu nhỏ vô số lần mà thôi.

Hiện tại mập mạp không còn bộ dáng của hắn lúc trước nữa, hắn đã hoàn toàn biến thành một ác ma huyết sắc thân cao chừng hai trượng, gai xương dữ tợn, cơ bắp kiên cố như thép, còn có tám xúc tu vươn ra từ sau lưng.

Nhìn thấy mập mạp như vậy, tất cả mọi người bị chấn trụ, sinh vật trước mắt hoàn toàn không giống người từ đầu tới đuôi chính là một con ác ma!

- Đây là lực lượng tới từ Hoang... Ta hiểu rồi!

Lâm Minh nhớ tới Hỗn Nguyên Thiên Tôn mấy ngàn năm trước....

Lúc ấy Lâm Minh gặp Hỗn nguyên Thiên Tôn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn đã có bộ dáng ác ma, nhưng mà hắn không có xúc tu như của Hoang, mà là biến thành cốt nhận sắc bén.

Hỗn Nguyên Thiên Tôn đoạt xá thâm uyên ác ma, biến thành bộ dạng như thế, mập mạp trước mắt này hơn phân nửa cũng là như vậy.

Trên người của hắn có cắm huyết nhục của Hoang vào.

Thâm uyên ác ma ít có thể bị đoạt xá, mạnh như Hỗn Nguyên Thiên Tôn, sau khi đoạt xá ác ma cũng mất đi bản thân.

Mà thực lực của mập mạp này kém Hỗn Nguyên Thiên Tôn quá xa, bảo hắn đoạt xá thâm uyên ác ma chẳng khác gì đưa lương thực cho ác ma cả, nhưng mà trên người tên này cắm huyết nhục của Hoang thì khác, bởi vì huyết nhục của Hoang bị Tạo Hóa Thánh Hoàng khống chế.

Chúng có thể tự chủ nghe theo lệnh, cũng không có thôn phệ mập mạp.

- Thì ra là như thế... Khi Hoang không ngừng cường đại lên, Tạo Hóa Thánh Hoàng khống chế Hoang càng ngày càng mạnh, Tạo Hóa Thánh Hoàng có thể phân huyết nhục của Hoang ra, dung nhập vào huyết nhục của một ít võ giả cao cấp, nếu như Tạo Hóa Thánh Hoàng đủ cường đại, hắn thậm chí có thể chế tạo ra quân đoàn ác ma.

Có thể tưởng tượng, những quân đoàn ác ma này sức chiến đấu thập phần khủng bố cỡ nào. Cùng lúc đó bọn họ cũng bị Tạo Hóa Thánh Hoàng khống chế tuyệt đối, bởi vì những người này dung hợp huyết nhục của Hoang, chỉ sợ bằng ý niệm của Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng có thể khiến bọn họ hài cốt không còn.

Nghĩ tới những chuyện này, Lâm Minh càng phát giác, Tạo Hóa Thánh Hoàng dã tâm càng lúc càng lớn, thông qua Hoang, hắn có thể làm được rất nhiều việc, thẳng tới khi hắn chậm rãi khống chế Tam Thập Tam Thiên, đương nhiên, tất cả dựa vào điều kiện tiên quyết là đánh bại Hồn Đế mới được.

- Đây là quái vật gì?

Rất nhiều thí luyện giả nhìn qua mập mạp này, trong nội tâm chột dạ, khí tức của Hoang là thâm uyên ác ma vô cùng đáng sợ, khí tức nó mang theo cũng đủ khiến võ giả ở đây hãi hùng khiếp vía.

- Hẳn là Thánh tộc biến thân! Nhưng mà chúng ta chưa từng gặp qua mà thôi!

Có người tự an ủi chính mình, cũng ủng hộ sĩ khí, nhưng mà thời điểm này mập mạp cười khặc khặc khặc...

- Ngươi... Cảm thấy đây là... Thánh tộc biến thân sao....

Mập mạp trong khi nói chuyện, gân xanh nổi lên như con giun dưới da, dường như nói ra từng chữ một vô cùng khó khăn.

Chương 2133: Ác ma nhân tạo (2)

Giọng của hắn biến hóa triệt để rồi, trở nên âm trầm, tối nghĩa, cải biến thân thể, làm cho giọng nói của hắn cũng biến hóa theo, không phải giọng của nhân loại nữa.

Mập mạp lúc này thân thể đã năng lượng hóa, toàn bộ lọt vào trong mắt Lâm Minh.

- Khí huyết của hắn... Đang thiêu đốt, huyết nhục của Hoang ẩn ẩn đang thôn phệ tế bào của hắn! Nếu như hắn tiếp tục duy trì biến thân, hắn sẽ chết, xem ra loại biến thân này có hạn chế cực lớn, sử dụng một lần sẽ hao tổn thọ nguyên, cũng ảnh hưởng tới cảnh giới tương lai, thậm chí vô cùng có khả năng bị Hoang thôn phệ.

Lâm Minh cảm giác khí huyết toàn thân mập mạp này hao tổn, trong nội tâm nói Hoang là thâm uyên ác ma, đây là "Bản năng" ẩn chứa trong mỗi tấc huyết nhục của Hoang.

Dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng có ước thúc đi nữa, loại bản năng này cũng không thể gạt bỏ hoàn toàn.

- Từ khi thân thể cấm lực lượng này vào... Ta lần đầu tiên vận dụng nó, các ngươi cũng nên cảm thấy vinh hạnh đi!

Trong khi mập mạp nói chuyện, hắn hét lên như điên, lập tức lao thẳng tới đám đệ tử nội Tu La Lộ/

Trong lúc này, đám đệ tử Tu La lộ, đám con dòng cháu giống ở Thần Hư Thần Quốc, thực lực trong tất cả thí luyện giả xem như thượng đẳng.

- Cẩn thận!

Có người kinh hô, nhưng mà tốc độ của mập mạp quá nhanh, vượt qua phản ứng cực hạn của các thí luyện giả ở đây.

Đệ tử Thần Hư Thần Quốc cho dù trải qua sinh tử, tuy đầu óc phản ứng không kịp nhưng mà thân thể đã hình thành bản năng, thời điểm nguy hiểm có thể tự chủ nghênh chiến.

Đột nhiên hắn nhảy ra sau, cùng lúc đó, trong tay hắn cầm đao không ngừng chém xuống, khí tức hắc ám đậm đặc giông snhuw xuyên phá tất cả đánh ra, ẩn chứa công kích thần hồn cường đại.

Vù vù!

Trong tiếng gầm hét đặc tính, hình thành hư ảnh thần chết, tay cầm liêm đao chém vào hồn hải của mập mạp.

Đây là thần võ vô thượng của Thần Hư Thần Quốc, cũng là bí pháp chuyên công kích hồn hỉa, đệ tử Thần Hư Thần Quốc này cũng thông minh, lập tức biết rõ không thể chạy thoát khỏi công kích của mập mạp, cho nên liền lấy công làm thủ.

Mập mạp biến thân, xem như loại hình thân thể cường đại, công kích hồn hải xem như lựa chọn sáng suốt.

Răng rắc!

Trường đao của đệ tử Thần Hư Thần Quốc bị mập mạp bắt được, cùng lúc đó lưỡi hái tứ thần lập tức chém thẳng vào đầu của tên mập.

Mập mạy này hoàn toàn không quan tâm tới lưỡi hái tử thần, mà móng vuốt sắc bén của hắn đâm thẳng vào trái tim đệ tử Thần Hư Thần Quốc.

- Ngươi...

Trong mắt đệ tử Thần Hư Thần Quốc hiện ra vẻ khó tin, hắn trơ mắt nhìn chằm chằm vào lưỡi hái tử thần chém vào đầu lâu của mập mạp, mà cùng lúc đó, bộ ngực của hắn mát lạnh, móng vuốt sắc bén của mập mạp đã cắm vào ngực hắn, trong tay đang cầm trái tim đang đập của hắn.

Phốc!

Máu tươi bay lên cao, đệ tử Thần Hư Thần Quốc ngây ngốc, thân thể của hắn bị ném bay ra ngoài giống như chó chết, trong quá trình bay ngược hắn nhìn thấy mập mạp đang cầm trái tim của hắn, trái tim còn đang đập, mập mạp lập tức há miệng cắn nuốt trái tim đầy máu kia vào bụng.

- An!

Có thí luyện giả kinh hô, mập mạp biến thân ác ma, không ngờ lại ăn sống trái tim của người khác.

Hơn nữa làm cho người ta kinh hãi là, tinh thần công kích của đệ tử Thần Hư Thần Quốc hoàn toàn không gây ra tổn thương gì cho mập mạp này cả, đệ tử Thần Hư Thần Quốc cực kỳ am hiểu công kích tinh thần, nhưng mà công kích như thế lại bị mập mạp dễ dàng tiếp được.

Chẳng lẽ đối phương không có nhược điểm?

Nhìn thấy toàn thân mập mạp cơ bắp chẳng khác gì sắt thép, võ giả ở đây thật sự không có tin tưởng và dũng khí công kích mập mạp nữa.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, phòng ngự của hắn càng mạnh hơn cả phòng ngự hồn hải, đó là quái vật từ đầu tới chân.

- Huyết nhục Hoang thôn phệ tinh thần công kích của tên đệ tử kia...

Lâm Minh nhìn chuẩn xác, Hoang là tồn tại đáng sợ, thậm chí ngay cả quy tắc thiên đạo cũng có thể thôn phệ, thôn phệ thần hồn công kích tính là cái gì chứ?

Sau khi hợp thể với Hoang, không nói đạt được lực lượng tăng phúc, chỉ bằng loại năng lực thôn phệ năng lượng, vật chất, thần hồn này đã đủ làm võ giả cùng giai bất lực hoàn toàn.

Loại quái vật này rất đáng sợ.

Lâm Minh cẩn thận quan sát biến hóa trong thân thể của mập mạp, mà thời điểm này, tên đệ tử Thần Hư Thần Quốc bị mập mạp giết chết, thi thể của hắn run run, huyết nhục toàn thân của hắn đột nhiên hòa tan trước mặt bao người.

Nhìn thấy một màn này, mọi người ở đây kinh hãi không hiểu, hồn nhiên không biết xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy huyết thủy ở đây, giống như bị triệu hoán, chậm rãi rót thành dòng suốt chảy về hố sâu sau lưng mập mạp, toàn bộ hội tụ vào khối xương hình trụ đen kịt kia.

Nhìn thấy một màn này, mập mạp cười rộ lên, lộ ra hàm răng đầy máu tươi.

- Ác ma xá lợi quả nhiên tham lam... Cho dù là huyết nhục bình thường, ở khoảng cách gần nó cũng nguyện ý thôn phệ, nếu như là huyết nhục thâm uyên ác ma, vậy thì không cần phải nói... Ta sau khi biến thân, dù có ý thức tự chủ giam cầm năng lượng huyết nhục của mình, cũng có thể cảm nhận được ma tính của nó triệu hoán.

- Đại sư huynh nói phải, dù sao đây là thứ Thánh Hoàng bệ hạ xem trọng, hôm nay phải lưu tất cả bọn chúng ở đây, dùng huyết nhục của chúng nuôi nấng xá lợi a, xem như lợi dụng phế vật.

Một tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung sau lưng mập mạp nói ra, trong khi nói chuyện, thân thể của hắn bắt đầu biến hóa, huyết nhục của hắn không ngừng nhúc nhích giống như có côn trùng chạy loạn trong người hắn.

Biểu lộ của hắn cực kỳ thống khổ, dường như hắn biến thân càng gian nan hơn cả mập mạp, hắn khống chế năng lực huyết nhục của Hoang còn kém xa mập mạp.

- Lại một tên!

Thí luyện giả ở đây nhìn thấy có người thứ hai biến thân, trong nội tâm rét run, tay chân băng hàn, trong đội ngũ Tạo Hóa Thánh Cung chỉ sợ có vài ác ma, thậm chí có thể toàn bộ là ác ma.

- Tư vị này, thật sự là muốn chết... Ta thiếu chút nữa tự giết bản thân mình rồi, ha ha...

Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung thứ hai biến thân, không ngừng thở hổn hển, dường như mất đi nửa cái mạng vậy, bọn họ trước đó tìm kiếm ác ma xá lợi chính là lo lắng lực lượng cấm kỵ.

Có lực lượng này, có thể mang lực lượng tới cho bọn họ, nhưng mà mạng của bọn họ cũng không ngừng được Tạo Hóa Thánh Hoàng điều trị, cho nên mới vượt qua cửa ải khó, nhưng mà Tạo Hóa Thánh Hoàng hao tổn tâm tư điều trị cho bọn họ, cần bọn họ chứng minh giá trị, cũng chính là tìm ác ma xá lợi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, bọn họ cuối cùng có một ngày triệt để dung hợp huyết nhục bản thân mình và Hoang, thành tựu bất tử chi thân.

- Các huynh đệ, đừng che dấu, vì một trận chiến này không tiếc cái giá lớn, sau khi đi ra ngoài, chúng ta đều có công! Thánh Hoàng bệ hạ sẽ ban thưởng cho chúng ta đấy.

Chương 2134: Đồ sát

Mập mạp la lớn với đám đệ tử sau lưn, vận dụng huyết nhục Hoang trong người biến thân, tình huống rất nguy hiểm, thậm chí trực tiếp biến thân thất bại dẫn tới cái chết cũng không có gì lạ.

Nhưng mà cái giá bán thưởng cực lớn, làm chon bọn họ liều lĩnh.

Phương diện luận công ban thưởng, Tạo Hóa Thánh Hoàng xưa nay chưa bao giờ keo kiệt, hắn cho ra ban thưởng thường xuyên giúp người ta một bước lên trời.

Tạch tạch tạch...

Hơn hai mươi võ giả Tạo Thánh Thánh Cung, xương cốt toàn thân nổ vang, cơ bắp tăng vọt, bọn họ cũng bắt đầu biến thân.

Một màn này làm cho sắc mặt tất cả thí luyện giả biến sắc, đệ tử Thánh tộc ở đây, không ngờ toàn bộ là quái vật.

Bọn họ là người bình thường thì đánh thế nào với quái vật?

Một mập mạp cũng có thể nhẹ nhõm chém giết toàn bộ bọn họ là những thiên tài đỉnh cấp, một đám quái vật thì thế nào?

- Đáng chết! Gặp một đám điên, trốn!

Thí luyện giả ở đây rất lý trí, lưu được núi xanh sợ gì không có củi đốt, bọn họ nhao nhao triển khai thân pháp bỏ chạy ra khỏi hố sâu.

Mà thời điểm này mập mạp cười lạnh, nói:

- Chạy thoát sao? Thời điểm xuống đây, các ngươi phải có giác ngộ chết đi!

Mập mạo khi đang nói chuyện, hét lớn một tiếng, mãng xà sau lưng hắn xuất hiện xúc tua huyết sắc bắn ra mười đầu máu tươi, những mãu tươi này bắn vào vách tường bốn phía, trong lúc nhất thời hố sâu xuất hiện tấm lưới huyết sắc lớn.

Những tấm lưới này nhanh chóng lan tràn ra, bao phủ toàn bộ hố sâu, kể cả mặt đất, vũng hố, vách tường, kể cả mặt đất cũng nhuộm một tầng máu tươi.

- Là trận pháp!

Nhìn thấy tấm lưới huyết sắc lớn này, rất nhiều thí luyện giả ở đây sắc mặt trắng bệch, đối phương đã sớm bố trí tốt bẫy rập rồi.

Đây là trận pháp vượt qua đẳng cấp của bọn họ, đám người mập mạp này căn bản không thể bố trí ra, đối phương hiển nhiên là có trận bàn cực kỳ trân quý, là trận bàn dùng một lần duy nhất, tăng thêm rất nhiều đá năng lượng bố trí thành.

Loại đá năng lượng này duy trì trận pháp căn bản không tiếp tục được bao lâu, nhưng mà thời gian này đã đủ cho những quái vật trong hố sâu này tạo thành một tràng tinh phong huyết vũ.

Chuyện này đừng nói đệ tử nội Tu la lộ, cho dù là đệ tử Phiêu Vũ thần sơn đều sợ hãi luống cuống tay chân, bọn họ không nghĩ tới chuyện này sinh ra biến hóa như thế, đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung này sẽ không giết bọn họ a?

Tuy bọn họ là minh hữu, nhưng mà ở trong thí luyện cuối cùng, căn bản chết không đối chứng, bọn họ thật sự ra tay cũng không có gì lạ.

- Các ngươi lập tức giết cho ta, nếu không ta cũng sẽ giết các ngươi.

Cơ bắp toàn thân của mập mạp lay động, con mắt màu đỏ như máu nhìn chằm chằm vào nữ tử áo xám của Phiêu Vũ thần sơn, giống như một con ác lang.

Thời điểm này nữ tử áo xám hoàn toàn sợ hãi, mập mạp đáng sợ này không thể chống lại, nàng không có lựa chọn.

- Thật cho rằng chúng ta là thịt các mặc cho các ngươi chém giết saio? Cùng tiến lên, thừa dịp chúng chưa biến thân hoàn toàn, giết chúng!

Có đệ tử trong nội Tu La Lộ quát lên, ở đây có nhiều đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung chỉ mới biến hình một nửa, bọn họ muốn thừa dịp này ra tay.

- Ngây thơ!

Mập mạp cười lạnh, thân thể bay lên, sau lưng hắn là tám xúc tua huyết sắc vận chuyển như độc xà rình mồi, những xúc tu này kéo dài mười trượng, nó lợi hại tới mức xuyên thủng năng lượng hộ thể của người ở đây như xuyên qua giấy.

Trong đây có hai võ giả trực tiếp bị xúc tua đâm xuyên qua lồng ngực, nội tạng vỡ tan, thân thể giãy dụa kịch liệt, nhưng mà máu tươi của bọn họ bị xúc tua này hút vào.

Rất nhiều người sụp đổ, vốn mập mạp này cho dù không biến thân, thực lực cũng có một không hai toàn trường, lúc ấy trong pháp tắc chi môn, có thể thông qua độ khó thiên cấp chỉ có mập mạp này và nữ tử áo xám kia mà thôi.

Mà bây giờ mập mạp biến thân, thực lực tăng lên cao mấy lần, nữ tử áo xám cũng có ý quy hàng một phương của tên mập này.

Bởi vì bốn người trong Phiêu Vũ thần sơn đã đứng sau lưng mập mạp.

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Nhìn thấy nữ tử áo xám quy hàng, mập mạp tươi cười.

Nữ tử áo xám khẽ cắn môi, cảm thấy khuất nhục chưa từng có, nhưng mà hiện tại nàng không có lựa chọn khác, dù sao bọn họ cũng là người Thánh tộc, cũng là minh hữu.

- Bị động phòng ngự làm chủ, chọn lựa giết kẻ yếu trước.

Nữ tử áo xám truyền âm với mấy sư đệ đi theo mình.

- Sau khi giết đám người ở đây, bọn chúng sẽ tha cho chúng ta sao?

Có đệ tử Phiêu Vũ thần sơn không dám xác định.

- Chúng ta không đoạt bảo vật của bọn họ, có lẽ bọn họ không có lý do gì hao phí máu huyết giết chúng ta, biến thân này cũng không thoải mái đâu, huống chi hiện tại nếu không quy thuận bọn chúng, chúng ta sẽ chết.

Mấy đệ tử Phiêu Vũ thần sơn nhanh chóng thảo luận, thời điểm này hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung sau lưng mập mạo này đã hoàn thành biến thân.

Trong lúc nhất thời, một cảm xúc tuyệt vọng bao phủ thí luyện giả nơi đây.

- Đều giết!

Mập mạp hét lớn lên, là một hồi thịnh yến giết chóc.

Tạo Hóa Thánh Cung có ác ma nhân tạo quá mạnh mẽ, loại biến thân này mang tới lực lượng cò mạnh hơn thiêu đốt máu huyết nhiều, hơn nữa thực lực của hắn mạnh hơn đám người ở đây một đoạn, cho nên chiến đấu ngay từ đầu chính là tình hình nghiêng về một bên.

Từng tên thí luyện giả bị giết chết, sau khi bọn họ chết, máu huyết trong người bị ác ma xá lợi hấp thu toàn bộ.

Loại cảm giác ngay cả tử vong còn chết không yên lành, bị một khối xương cốt quái dị hấp thu, cảnh tượng quá thê thảm.

Mập mạp đã hoàn toàn điên cuồng, tám đầu xúc tu sau lưng hắn giống như bạch tuộc có tính mạng, tùy ý thu hoạch tính mạng của người khác.

Về phần nữ tử áo xám cũng dẫn đầu đệ tử Phiêu Vũ thần sơn, bọn họ hơn phân nửa tìm mấy kẻ chưa chết bổ thêm một đao, lúc khác không có chủ động ra tay.

Cách xa phía sau hắn hai mươi trượng, một nam tử thần bí xuất hiện, vốn không có cái gì, nhưng lúc người này đứng trước ác ma xá lợi, một tay nhẹ nhàng cầm lấy ác ma xá lợi này.

Người này chính là Lâm Minh, hắn từ khi vừa bắt đầu đã đặt chú ý lên khối ác ma xá lợi này rồi.

Mập mạp nằm mơ cũng không nghĩ tới, giờ phút này còn xảy ra tình huống như vậy.

Trong tay LÂm Minh, ác ma xá lợi không thể hấp thu được chút thi dịch nào.

Ác ma xá lợi dữ tợn và tà tính, cho dù mập mạp thò tay đi lấy cũng phải suy nghĩ kỹ, cẩn thận thăm dò, miễn có nguy hiểm gì đó thì gặp chuyện xấu ngay.

Mà nam tử này cứ như thế cầm ác ma xá lợi trong tay, dường như có ý tứ muốn lấy đi.

Mà làm cho mập mạp cảm thấy vớ vẩn nhất là, vào lúc này mỗi người ôm đầu đều chạy khỏi chết, từng người gào thét tuyệt vọng, nam tử còn có tâm tư và đảm lượng đi di động ác ma xá lợi của bọn họ.

Hắn điên sao?

Chương 2135: Lực lượng áp chế (1)

- Ngươi muốn chết!

Mập mạp rống to một tiếng, hắn như ác ma gào thét, võ giả ở đây hành động chậm chạp, trong lúc nhất thời đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung thu tay lại, chiến trường vốn là chém giết nghiêng về một phía, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung dừng lại, những người khác tự nhiên không vội vã đi tìm chết.

Tràng diện đột nhiên an tĩnh lại, chỉ có tiếng máu tươi đang chảy ồ ồ mà thôi.

Tất cả mọi người đều nhìn qua Lâm Minh trong tràng, hắn cầm lấy ác ma xá lợi, trên mặt không mang theo chút thần sắc sợ hãi gì.

Thần sắc của hắn tỉnh táo, trong ánh mắt mang theo vẻ suy tư, Lâm Minh vừa mới đạt được ác ma xá lợi, dùng cảm giác dò xét một phen, xác định mình có thể thừa nhận tính triệu hoán máu tươi và thôn phệ của ác ma xá lợi mới dám cầm nó lên.

- Quả nhiên là thâm uyên ác ma... Hơn nữa cấp bậc còn vượt xa đầu ác ma mà Hỗn Nguyên Thiên Tôn đoạt xá, có lẽ có thể so sánh với cấp bậc của Hoang...

Trong lòng Lâm Minh nhanh chóng đưa ra phán đoán, ác ma xá lợi này bị chủ nhân Tu La Lộ tiêu diệt hơn mười tỷ năm, hiện tại còn có khí tức đáng sợ như thế, cấp bậc thâm uyên ác ma lúc trước có thể nghĩ...

Đây là chuyện hợp tình lý, có tư cách bị chủ nhân Tu La Lộ chém giết, hơn nữa còn chôn vùi xá lợi của nó vào trong thí luyện cuối cùng, chờ đợi người hữu duyên khai quật ác ma xá lợi, nó há có thể là mặt hàng bình thường? Nếu như là mặt hàng bình thường, Tạo Hóa Thánh Hoàng cần gì lao động nhân lực đi tìm kiếm nó chứ?

- Tạo Hóa Thánh Hoàng lão gia hỏa này hẳn là biết rõ sự tồn tại của ác ma xá lợi, có lẽ hắn tìm được trong di tích thượng cổ, ngẫu nhiên tìm được bản chép tay của chủ nhân Tu La Lộ, ngọc giản tin tức các loại, lúc này mới có thể tập trung ác ma xá lợi nơi đây...

Lâm Minh nghĩ như thế, suy nghĩ về ác ma xá lợi, lật tay ném vào trong tu di giới.

Nhìn tình hình này, mập mạp của Tạo Hóa Thánh Cung sững sờ.

Loại cảm giác này giống như hoàng đế trên đường xuất hiện, đột nhiên có một tên ăn mày ở trước mặt bao người đi tới trước mặt hoàng đế, lại hái bảo thạch trên vương miệng hoàng đế xuống, nhét vào trong túi áo vô cùng bẩn của mình, còn thuận tuận vỗ vai hoàng đế, chuẩn bị nghênh ngang rời đi.

- Trên đời này còn có loại ngu xuẩn không có đầu óc như thế sao?

Giọng của mập mạp dữ tợn, hai mắt của hắn sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, đi về về phía Lâm Minh.

Đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung khác cũng từ từ tới gần, vây quanh Lâm Minh vào giữa, biểu lộ bọn chúng nhìn Lâm Minh mang theo vẻ nghiền ngẫm và trêu tức.

Mập mạp đi rất chậm, từng bước một, tốc độ như thế dễ dàng gây áp bách lên người khác.

Mà đám đệ tử trong nội Tu La Lộ nhìn qua Lâm Minh, giống như đã dự liệu được kết cục bị phanh thây.

- Tên này... Thật không may!

- Bản thân chúng ta khó bảo toàn, có tâm tư gì quản người khác, chuẩn bị tùy thời phá vòng vây.

Hơn mười tên đệ tử nội Tu La Lộ tập trung cùng với nhau, truyền âm cho nhau, bọn họ chuẩn bị chờ trận pháp suy yếu thì lao ra ngoài.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải sống tới khi trận pháp suy yếu mới được.

Mà thời điểm này mập mạp đã lao tới trước mặt Lâm Minh...

- Ngươi là Nhân tộc? Thật biết điều! Những năm này ta hành hạ Nhân tộc tới chết nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Tuy Nhân tộc các ngươi là một đám rác rưởi, nhưng mà đầu óc không tính là quá ngu, ít nhất còn biết rõ nên quỳ xuống cầu xin tha thứ, có đôi khi cầu xin tha thứ còn miễn chết, sống cũng như chó, hắc hắc hắc...

Mập mạp đứng trước mặt Lâm Minh to lớn như cột điện, sau khi hắn biến thân, thân cao gấp hai lần Lâm Minh có dư, khí thế toàn thân của hắn bạo phát, sau lưng có mấy xúc tu dao động tùy ý, tràn ngập cảm giác áp bách.

Nhưng mà hắn phóng xuất cảm giác áp bách cũng không đạt tới hiệu quả hắn muốn, ngược lại ánh mắt của Lâm Minh rét lạnh như băng, chẳng khác gì vực sâu không đáy.

- Ngươi... Thật đáng chết!

Lâm Minh hung dữ nói ra.

- Hắc! Chết là ngươi đấy! Lão tử sống tới bây giờ còn chưa từng thấy qua nhân loại nào ngu xuẩn giống như ngươi.

Trong khi mập mạp nói chuyện, tám xúc tua sau lưng của hắn nhắm ngay đầu của Lâm Minh, cùng xoắn cổ của Lâm Minh.

Phốc phốc!

Tám xúc tua toàn bộ cắn vào cổ, bả vai và đầu Lâm Minh.

Mập mạp nhe răng cười, nhưng mà ngay lập tức hắn tươi cười cứng lại, hắn cảm giác xúc tua của Hoang cắn vào khối kim cương, căn bản không cắn vào được nửa tấc.

- Như thế nào...

Mập mạp phản ứng không kịp nữa, mà thời điểm này hắn kinh hãi phát hiện, thân thể của mình hoàn toàn không thể động đậy, ngay cả yết hầu cũng không phát ra âm thanh gì cả, giống như có lực lượng đáng sợ giam cầm lại.

- Quả là thế, cho huyết nhục Hoang thẩm thấu vào trong cơ thể của mình, cải tạo thể chất...

Lâm Minh cảm giác thẩm thấu vào tế bào của tên mập mạp này, thấy rõ tế bào của tên này dung hợp với tế bào của Hoang ra sao.

- Nếu như ta chặt đứt dung hợp này, hút huyết nhục của Hoang ra...

Lâm Minh lẩm bẩm tự nói, nâng tay lên chậm rãi đưa về phía mập mạp.

- Ngươi...

Vẻ mặt mập mạp đầy lo sợ, hắn căn bản không thể động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhân loại trước mặt đưa tay cắm vào trong lồng ngực của hắn.

Phốc!

Máu tươi chảy ra, tay của Lâm Minh giống như cắm vào trong đậu hủ, cấm vào giữa huyết nhục của tên mập này.

Mập mạp giãy dụa điên cuồng, nhưng mà mặc cho hắn ra sức giãy dụa thế nào, thân thể của hắn cũng chỉ run lên vài cái mà thôi, loại cảm giác này giống như hắn là một con heo nằm trên thớt, chỉ mặc cho đồ tể làm thịt.

Một màn này làm tất cả người nơi đây phát mộng, đệ tử nội Tu La Lộ há to mồm, không thể tỉn nổi nhìn qua cảnh trước mặt này.

Mập mạp lúc trước cường đại như thế, lại bị nam tử này đùa giỡn trong lòng bàn tay, dễ dàng như bắt con ruồi.

Rốt cuộc nam tử này là ai? Vì sao hắn mạnh như thế?

Phải biết rằng trong thí luyện cuối cùng này, khảo hạch không phải thực lực tuyệt đối, mà là thiên phú.

Mập mạp của Tạo Hóa Thánh Cung này tuy so ra còn kém xa Thánh Mỹ, Tạo Hóa thánh tử... Nhưng mà tuyệt đối không phải kẻ yếu, hiện tại hắn còn biến thân, lại càng khủng bố, đối phương có thể dễ dàng bóp cổ hắn nắm trong tay, thiên phú còn đáng sợ hơn bao nhiêu?

Hắn kinh diễm như thế, vì cái gì trong pháp tắc chi môn lúc trước không gặp hắn?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy như đang nằm mơ.

Mọi người nơi này không thấy Lâm Minh bước ra khỏi pháp tắc chi môn tiến vào tầng thứ tư, tự nhiên không biết cảnh ở cánh cửa địa ngục, nếu không bọn họ sẽ sinh ra liên tưởng.

Lâm Minh không có để ý đám người này, hắn bạo lộ thực lực là vì ác ma xá lợi, người nhìn thấy thực lực của hắn, hắn có biện pháp xử lý.

Hắn không muốn tin tức ở đây lộ ra ngoài, tuy hắn dịch dung không ai nhìn thấu, nhưng mà thiên phú của hắn nếu có người biết rõ, chỉ sợ sẽ có người có ý chí liên tưởng tới hắn và Lâm Minh.

Chương 2136: Lực lượng áp chế (2)

Vậy thì càng không ổn.

- Đại sư huynh!

- Lão đại!

Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung kinh hãi không hiểu, đồng thời cũng gấp đỏ mắt.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám công kích, mập mạp đang nằm trong tay của Lâm Minh, làm cho bọn họ sợ ném chuột vỡ lọ, thứ hai Lâm Minh mạnh như thế, cho dù bọn họ công kích cũng không có hiệu quả

Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung chưa kịp làm ra phản ứng hữu hiệu gì đó, thời điểm này gương mặt của mập mạp hoàn toàn vặn vẹo khó nhìn, toàn thân của hắn run rẩy càng kịch liệt, mạch máu dài hẹp từ trong thân thể của hắn hở ra, trán của hắn có mồ hôi như hạt châu chảy xuống.

Hiển nhiên hắn phải thừa nhận thống khổ cực lớn.

- Huyết... Nhục...

Thất khiếu mập mạp đổ máu, thập phần gian nan nói ra hai chữ này, toàn thân của hắn thuộc về huyết nhục của Hoang, toàn bộ bị Lâm Minh dùng năng lượng lưu thật nhỏ chặt đứt, sau đó cường ngạnh rút ra ngoài.

Lâm Minh dùng lý giải sinh mệnh pháp tắc của mình, hơn nữa dùng chân nguyên điều khiển, có thể làm được tất cả những chuyện này.

Trong lúc nhất thời, mấu xúc tua huyết sắc sau lưng mập mạp này giống như con nhện bị hút đi dịch trong người, toàn bộ héo rút lại.

Thân thể mập mạp to như cột điện cũng xẹp xuống như quả bóng da xì hơi.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Lâm Minh có viên thịt huyết sắc đang không ngừng biến đổi, đây là huyết nhục của Hoang tụ tập mà thành.

Phốc!

Lâm Minh rút tay ra, cũng rút huyết nhục này ra ngoài.

Huyết cầu này lớn như đầu người, giống như trái tim đang đập, không ngừng rung động nhúc nhích, cùng lúc đó, nó đang giãy dụa trong tay lâm Minh, nhưng dù như thế nào cũng không thể thoát khỏi tay Lâm Minh.

Mà thời điểm này mập mạp đã hoàn toàn khôi phục hình người, hắn biến thân bị cưỡng ép giải trừ, khôi phục nguyên dạng, nhưng mà cái gọi là "Nguyên dạng" kỳ thật còn kém hơn lúc trước thật nhiều, thân thể của hắn vốn mập mạp, lúc này giống như bị rút sạch thịt, sắc mặt vàng như nến, nhìn qua chẳng khác gì người già hút thuốc phiện.

Tính mạng tinh hoa của hắn khi Lâm minh rút huyết nhục của Hoang ra cũng bị rút theo.

- Tiểu hắc!

Lâm Minh kêu một tiếng, cầm viên thịt trong tay ném đi, mà cùng lúc đó trong nội thế giới của Lâm Minh có tiếng kêu vui sướng vang lên, một con sói màu đen lao ra ngoài, nó một ngụm cắn khối huyết nhục này, nó tùy ý nhai hai cái, trực tiếp nuốt viên thịt vào bụng.

Tiểu hắc liếm liếm bờ môi, thỏa mãn dùng móng vuốt vỗ vỗ bụng của mình, dường như cực kỳ thỏa mãn, lúc này thân hình của nó ở trạng thái thu nhỏ, trừ cái sừng lộ ra ngoài, ngoại hình của nó vẫn giống như sói.

Từ lúc Lâm Minh dẫn nó tới nơi này, nó có khát vọng thôn phệ huyết nhục Hoang, ác ma xá lợi cực kỳ mãnh liệt, hiện tại Lâm Minh rút huyết nhục Hoang trong người tên mập này ra, đầu tiên là muốn thí nghiệm, thứ hai là cho tiểu hắc thôn phệ.

Một màn này cũng làm ánh mắt mọi người nhìn thẳng, tất cả mọi người ở đây nhìn qua nam tử thần bí đáng sợ này, tiện tay chế ngự mập mạp, còn rút huyết nhục tinh hoa của hắn ra, rồi sau đó...

Cho chó ăn!

Người này quá bưu hãn rồi.

- Đáng chết!

Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung tròng mắt như nứt ra, bọn họ vốn kiêng kỵ Lâm Minh, cũng không dám ra tay, nhưng bây giờ nhìn thấy Lâm Minh rút huyết nhục Hoang ra khỏi cơ thể bọn họ, ném cho chó ăn, bọn họ tức giận tới mức tận cùng.

- Đồng loạt ra tay!

- Giết hắn!

Hơn hai mươi tên đệ tửu Tạo Hóa Thánh Cung đồng loạt lao tới, mọi người có một ý niệm như nhau, đa số người thì sẽ an toan,nhưng mà bọn họ lại tuyệt vọng phát hiện, bọn họ sai rồi, sau không hợp thói thường.

Khi bọn họ còn cách Lâm Minh chừng mười trượng, bọn họ cảm giác thân thể mình như lâm vào trong hỗn độn đặc dính, thân thể cứng đờ, căn bản không thể tiến thêm được nữa.

Bất kể là khống chế mình tên mập mạp hay là khống chế một đám người, Lâm Minh đều hoàn toàn biểu hiện ra không có gì khác nhau, cũng không có cảm giác lực lượng chưa đủ...

- Cái này! Cái này...

Đội ngũ nội Tu la lộ không ai nói ra lời, nam tử này chế ngự một tên mập mạp, mọi người miễn cưỡng quy kế hắn là "Thiên tài như

Thánh Mỹ".

Như vậy hiện tại, hắn tiện tay chế phục hơn hai mươi người, làm cho bọn họ hoài nghi hắn có phải người hay không.

- Hắn rốt cuộc là ai, quả thật là như thần minh a.

- Cho dù là Lâm Minh tái thế, cũng không thể mạnh như vậy!

Mọi người lúc này không ngừng nghi vấn, "Phốc" một tiếng vang nhỏ, thân thể một tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung tan vỡ, huyết nhục Hoang trên người của hắn bị Lâm Minh hút đi.

Lâm Minh bắt đầu một tràng giết chóc.

Loại hành vi đồ sát này trong thế giới võ giả quá phổ biến, đừng nói là đồ sát thôn, cho dù là đồ thành, đồ sát một tinh cầu tính mạng, trong thế giới võ giả cũng thường xuyên xảy ra.

Dù sao đối với vũ trụ mênh mông mà nói, cho dù tinh cầu lớn như Thiên Diễn tinh, cho dù nó bị hủy diệt thì không ai chú ý tới, cũng chỉ cảm thấy chết đi một đám tiểu nhân vật thiên phú không tốt mà thôi.

Nhưng mà đồ sát một đám thiên tài, nhất là đồ sát một đám thiên tài của thế lực Chân Thần mà nói, trong thế giới võ giả cực hiếm.

Thế lực Chân Thần trong Tam Thập Tam Thiên chỉ có mấy cái mà thôi, bình thường ai dám trêu chọc chứ, ai có năng lực trêu chọc?

Bằng vào hành vi này, có thể trực tiếp tuyên chiến với thế lực lớn, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này Lâm Minh ở trước mặt mọi người, đồ sát hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung, mà dù tập hợp lực lượng của hơn hai mươi tên này cũng không làm gì được Lâm Minh, huyết nhục Hoang trong người của bọn chúng chỉ là thức ăn cho chó mà thôi.

Lực trường đáng sợ vẫn giam cầm bọn họ, vững như thái sơn.

Mà thời điểm này Lâm Minh đi về phía người thứ ba, một màn này làm cho mọi người cảm thấy ngạc nhiên.

Muốn phát huy thực lực mang tính áp đảo trong thí luyện cuối cùng này, dựa vào không phải tu vị, mà là thiên phú, nếu thiên phú cũng có thể định lượng, như vậy thiên phú của nam tử trước mặt này còn vượt xa tổng thiên phú của hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung này nhiều.

Chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi.

phốc!

Lại một tiếng nổ vang vọng, Lâm Minh rút huyết nhục Hoang trong người của tên võ giả Thánh tộc này ra, mà huyết nhục này hắn đút toàn bộ cho hắc long ăn.

Trong huyết nhục Hoang có ẩn chứa năng lượng kinh người, nhưng mà khâu vị của hắc long tốt kinh người, nó không ngừng cắn nuốt từng khối huyết nhục được đưa tới.

Kế tiếp, tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung thứ tư bị Lâm Minh chém giết, cảm giác giống như Lâm Minh đang giết gà, làm cho đối phương không có chút lực lượng chống cự nào cả.

- Giết thiên tài như mổ heo... Mỗi khi giết một người, Tạo Hóa Thánh Cung tổn thất lớn không biết bao nhiêu.

Có người rụt cổ lại, âm thầm líu lưỡi.

Những thiên tài của Tạo Hóa Thánh Cung tiền đồ rất lớn, đều dùng vô số thiên tài địa bảo chồng chất lên, bọn họ chính là đệ tử mà Tạo Hóa Thánh Cung dốc lòng bồi dưỡng triong mấy trăm năm qua.

Chương 2137: Nghịch ta thì chết

Mà hành động lần này, Tạo Hóa Thánh Hoàng càng tinh tâm chuẩn bị, không tiếc vốn gốc, ném tài nguyên lên người của bọn họ, hơn nữa còn mang toàn bộ tinh nhuệ của Tạo Hóa Thánh Cung tham gia lần hành động này.

Hơn nữa còn dùng huyết nhục Hoang tiến hành cải tạo thân thể của bọn họ, có thể nói hơn hai mươi người này, giá trị của mỗi người đều vượt qua sinh mệnh của một ngàn Thiên Diễn tinh cộng lại còn trân quý hơn nhiều.

Thực tế tên mập mạp bị Lâm Minh chém giết càng là nhân vật lĩnh quân của Tạo Hóa Thánh Cung trong ngàn năm vừa rồi, hắn còn kém hơn Tạo Hóa thánh tử một chút, nhưng so với Đế Tử Na Kỳ lại tương xứng.

Nếu Lâm minh chém giết đám người kia, đồng đẳng hủy đi tâm huyết mấy trăm năm qua của Tạo Hóa Thánh Cung.

Trong thế giới võ giả, tính mạng đều dùng giá trị để cân nhắc, trong mắt võ giả Tu La Lộ mà nhìn, Lâm Minh giết một người cũng có cảm giác như đang hủy diệt mấy ngàn tinh cầu.

Lại giết thêm một tên, tốc độ giết người của Lâm Minh rất chậm, cũng không phải hắn cố ý tra tấn những đệ tử Thánh tộc này, mà hắn thật sự phải khống chế chân nguyên thật nhỏ, phân tán huyết nhục Hoang ở các nơi trong cơ thể đám người này, sau đó dùng tinh thần lực bao phủ lấy huyết nhục Hoang, đây là quá trình rất tốn công sức, mặc dù là Lâm Minh làm cũng không dễ dàng gì.

Nhưng mà loại hành vi này lại làm cho đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung còn sống tim gan như nứt ra.

Loại cảm giác cho dù giãy dụa thế nào cũng không có chút ý nghĩa gì, chỉ bất lực chờ cái chết tới, đây là thống khổ giày vò nhất đời bọn họ. Thực tế rút huyết nhục Hoang ra khỏi cơ thể của bọn họ, bọn họ cách cái chết rất gần, làm cho da đầu của bọn họ run lên, dù là võ giả tâm trí kiên định, trải qua tình hình này cũng hận không thể chết ngay lập tức.

- Tiểu tử, giết chúng ta đi, ngươi cũng xong rồi, Tạo Hóa Thánh Cung cũng không bỏ qua cho ngươi.

Một tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung trước khi chết gào thét như điên, đây là trong nháy mắt chết đi, lực trường yếu bớt, làm cho hắn có năng lực nói chuyện,

Nhưng mà hắn đe dọa lại không thể cải biến cái gì, huyết nhục Hoang trong người của hắn bị Lâm Minh rút ra.

Kẻ giết người vĩnh viễn phải bị giết, võ giả Thánh tộc ở đây, kể cả đa số võ giả nội Tu la Lộ đều có lý do đáng chết.

Lâm Minh không có chút nhân từ nương tay nào cả, giết những người này hắn tuyệt không nhíu mày.

Mà thời điểm này, trận pháp phong bế hố sâu từ từ yếu đi, có mấy bóng người yên lặng không một tiếng động rút đi.

Mấy người này là dòng chính Phiêu Vũ thần sơn.

Nhìn thấy cảnh tượng đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung thê thảm như thế, bọn họ đổ mồ hôi như mưa, tứ chi run rẩy.

Tuy bọn họ bị động cuốn vào trong lần hành động này, nhưng mà bọn họ và đám đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung là một bọn, người này sau khi giết đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung xong sẽ giết bọn họ diệt khẩu.

- Các ngươi... Đi chỗ nào?

Liên tục giết hơn mười tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung, đột nhiên Lâm Minh quay đầu lại nhìn qua bốn đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Giết nhiều người như thế, tay của hắn không nhiễm một giọt máu tươi, vẫn trắng như ngọc.

Trong nháy mắt bốn đệ tử Phiêu Vũ thần sơn như rơi vào hầm băng.

Nữ tử áo xám cầm đầu sắc mặt tái nhợt, nàng biết rõ đây là lần nguy cơ sinh tử lớn nhất từ trước tới nay.

Thời điểm này chạy trốn là phải chết, lưu lại cũng không có sinh cơ.

Đầu óc của nàng vận chuyển thật nhanh, cắn răng nói ra:

- Ngươi có bản lĩnh thì giết toàn bộ người ở đây đi, nếu không tin tức ngươi giết đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung và Phiêu Vũ thần sơn truyền đi, tất nhiên sẽ lộ ra ngoài, tới lúc đó ngươi sẽ bị Thánh tộc toàn lực đuổi giết.

- Trừ phi ngươi cắm rễ ở Tu La Lộ hoặc là Hồn tộc, hoặc thế lực Chân Thần mạnh mẽ che chở cho ngươi. Nhưng ngươi là nhân loại, Nhân tộc căn bản không có Chân Thần.

Nữ tử áo xám hô hấp dồn dập, nàng cố gắng chuyển di cừu hận, làm cho đa số người cùng đứng chung chiến tuyến với nàng.

Đây là thủ đoạn bảo vệ mình, mà nữ tử áo xám mong muốn như thế, hào khí trong tràng biến thành sợ hãi, rất nhiều người nhìn qua Lâm Minh với ánh mắt biến hóa.

Đúng thế, nếu như nam tử này e ngại tin tức hắn giết người Tạo Hóa Thánh Cung lộ ra ngoài, như vậy mọi người sẽ chết.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Bằng thiên phú của ngươi, không có khả năng vô danh bừa bãi.

Nữ tử áo xám lại tiếp tục công kích Lâm Minh, đưa ra nghi vấn thân phận của Lâm Minh.

Mọi người cảm thấy một thiên tài có thể vượt qua cả Thánh Mỹ, Tạo Hóa thánh tử càng không hợp lý.

Hơn nữa hắn còn là Nhân tộc vận mệnh bấp bênh, càng không thể tưởng tượng nổi.

Nhắc tới Nhân tộc, nữ tử áo xám không kìm lòng được nhớ tới Lâm Minh vào mấy ngàn năm trước, tuy Lâm Minh đã vẫn lạc, nhưng mà mũi nhọn năm đó của hắn dù là Thánh tộc đã làm nhạt đi cũng không che dấu được.

Nữ tử áo xám này chính là tiểu bối sau khi Lâm Minh chết hai ngàn năm mới sinh ra, đối với cái tên Lâm Minh này nàng nghe như sấm bên tai, đây là người mà người sáng lập Phiêu Vũ thần sơn tự tay đuổi giết.

Một Chân Thần lại bất chấp mặt mũi ra tay với một Thánh Chủ, đãi ngộ bực này có thể nghĩ sự đáng sợ của Lâm Minh.

- Người này không thể nào là Lâm Minh được.

Nữ tử áo xám không nhận, từ bỏ suy nghĩ hiện ra trong đầu.

Thí luyện cuối cùng là nhắm vào người trẻ tuổi, dựa theo pháp tắc nơi này, cho dù Lâm Minh còn sống, hắn cũng đã có cốt linh mấy ngàn tuổi, căn bản không tính là tiểu bối, dù thực lực Lâm Minh bây giờ mạnh hơn Tạo Hóa thánh tử gấp mấy lần, nhưng mà dưới pháp tắc áp chế, hắn đã mấy ngàn tuổi, tuyệt đối không thể phát huy ra sức chiến đấu khủng bố như thế.

Nữ tử áo xám khi nói xong, Lâm Minh ánh mắt sáng ngời nhìn qua nàng.

Thời điểm này đã có chút thí luyện giả dựa sát vào nữ tử áo xám.

Ánh mắt bọn họ nhìn qua Lâm Minh mang theo sợ hãi, nam tử trước mặt này không thể lưu mạng cho bọn họ được, bởi vì có Tạo Hóa Thánh Cung uy hiếp, thế lực lớn có thể bảo mạng cho hắn đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa đa số người đứng ở đây đều thuộc các thế lực đó, cho nên bọn họ biết nam tử trước mặt tuyệt đối không thuộc về bất cứ thế lực lớn nào.

- Bổn sự kéo thù hận không tệ.

Lâm Minh nhìn qua phản ứng của mọi người, ánh mắt lại nhìn nữ tử áo xám bắn ra hào quang lanhjleox, thời điểm này chuyển di cừu hận, kích phát mọi người tức giận, sau đó nhân hỗn loạn tìm kiếm chuyển cơ, không thể nghi ngờ là cách làm thông minh nhất. Đáng tiếc không có chút ý nghĩa nào, trước mặt thực lực tuyệt đối, hắn có thể chúa tể sinh tử của người ở đây.

Kẻ thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Lâm Minh nhìn qua nữ tử áo xám kéo thí luyện giả tới bên cạnh càng ngày càng nhiều, lạnh lùng cười cười, nói:

- Ta cho các ngươi quyền lực lựa chọn, lựa chọn đứng ở sau lưng nữ nhân này, cùng nàng chết đi, hoặc là rời khỏi nàng, có thể còn sống...

Chương 2138: Khơi mào tranh chấp (1)

Giọng của Lâm Minh như ma quỷ, trong nội tâm thí luyện giả ở đây phát lạnh, có đám người vô thức rời xa nữ tử áo xám.

- Đừng ngây thơ, các ngươi cho rằng hắn sẽ bỏ qua các ngươi sao?

Nhìn thấy cảnh này, nữ tử áo xám tuyệt vọng hô to, nàng sợ hãi, không nghĩ tới nam tử này nói một câu làm cho nàng mất đi toàn bộ sinh cơ.

Nhưng mà nàng càng hô to, người rời khỏi nàng càng nhiều, đạo lý rất đơn giản, đối kháng nam tử này là không có hy vọng gì, lựa chọn khuất phục hắn nói không chừng hắn thật không giết bọn họ.

Rất nhanh, bên cạnh nữ tử áo xám chỉ còn lại đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Trong tích tắc này, Lâm Minh ra tay.

Tốc độ ra tay của hắn cực nhanh, một đầu thương phá toái hư không, sau một khắc bắn vào tim của nữ tử áo xám, đâm xuyên qua hộ thể cương nguyên, máu tươi bắn tung tóe, nữ tử áo xám kêu thảm thiết, bay ra phía sau, trên ngực có lỗ máu.

Chôn cùng với nàng chính là đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Hai người chết không có gì lo lắng, Lâm Minh không nương tay chút nào, Thánh tộc và Nhân tộc đại chiến, Phiêu Vũ thần sơn có tham gia, đệ tử Phiêu Vũ thần sơn tay dính đầu máu tươi của Nhân tộc.

Nhưng mà còn thừa lại một nam một nữ đệ tử Phiêu Vũ thần sơn, Lâm Minh không có giết chết, lưu bọn họ lại còn có tác dụng khác.

Hắn vẫy tay một cái, dùng lực tràng tập trung vào hai người này.

Hai người kinh hồn chưa định, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn qua

Lâm Minh vừa hận vừa sợ.

Hiện tại người còn sống ở đây chỉ có đệ tử Phiêu Vũ thần sơn, còn có hơn mười tên đệ tử nội Tu La Lộ, bọn họ đưa mắt nhìn qua Lâm Minh, thời điểm Lâm Minh nhìn qua những đệ tử Tu La Lộ này, tất cả mọi người ngừng thở.

Những người này Lâm Minh nhìn thấy bọn họ mặc trang phục thống nhất, đầu đội y quán bảy màu.

Từ quần áo và trang sức thì nhận ra, mấy người này xuất thân từ Thần Hư Thần Quốc.

Thần Hư Thần Quốc là một trong hai thế lực Chân Thần ở Tu La Lộ, sáng lập Thần Hư Thần Quốc chính là Thần Hư Hồn Đế, là huynh đệ của Thần Miểu Thiên Tôn, cũng có huyết hải thâm thù với Thần Miểu Thiên Tôn.

- Các ngươi tới đây!

Lâm Minh chỉ vào đám đệ tử Thần Hư Thần Quốc, trong lúc nhất thời đám người này sắc mặt tái nhợt.

Nhưng mà bọn họ vẫn tuân theo Lâm Minh phân phó.

- Dùng tinh thần công kích của các ngươi đánh hai kẻ này trọng thương, không được đánh chết.

Lâm Minh giam cầm hai tên đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Đệ tử Thần Hư Thần Quốc nuốt nước bọt một cái, tại sao phải dùng tinh thần công kích?

Nhân loại này thần thông quảng đại, không hiểu tinh thần công kích sao? Nhưng mà cũng phải, dù sao Nhân tộc không am hiểu linh hồn lĩnh vực.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, đệ tử Thần Hư Thần Quốc vẫn nghe theo.

Tuy Lâm Minh giam cầm hành động của hai tên đệ tử Phiêu Vũ thần sơn, nhưng mà cũng không giam cầm hồn hải của bọn họ, muốn đột phá phòng ngự hồn hải, không tạo thành nguy hiểm tính mạng của bọn họ cũng không dễ dàng, hai tên đệ tử Thần Hư Thần Quốc phải toàn lực ứng phó.

Rốt cuộc bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, hai tên đệ tử Phiêu Vũ thần sơn ở trạng thái hoảng hốt.

Kiểm tra trạng thái hai tên đệ tử này xong, Lâm Minh hết sức hài lòng.

- Tốt, cũng nên giải quyết hậu sự rồi...

Lâm Minh nói như thế, sắc mặt mọi người đại biến, như lọt vào hầm băng.

- Ngươi...

Không chờ những người này phản ứng, hắc khí bao phủ toàn thân Lâm Minh, phun trào như núi lửa.

Hắc khí này chính là hồn lực của Lâm Minh.

Hồn lực khủng bố như thế làm cho đệ tử Thần Hư Thần Quốc chấn động.

Bọn họ há to miệng, con mắt như rớt ra ngoài.

- Điều này sao có thể?

Xuất thân từ Thần Hư Thần Quốc, bản thân bọn họ là Hồn tộc, lý giải sâu sắc về hồn lực, vốn bọn họ cho rằng Lâm Minh là nhân loại, phương diện tạo nghệ linh hồn cũng không xuất chúng cỡ nào, cho nên thời điểm ra lệnh bọn họ dùng tinh thần công kích mới bảo bọn họ ra tay.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy hồn lực của nhân loại này, quả thật làm cho người ta phải kinh hãi.

Phải biết rằng đây là dưới pháp tắc Tu La Lộ áp chế, nếu như ở bên ngoài, hồn lực này đáng sợ cỡ nào? Chỉ sợ Hồn tộc Thiên Tôn cũng không hơn gì hắn.

Một Nhân tộc ở phương diện hồn lực vượt qua Hồn tộc Thiên Tôn?

Thực lực cường đại như thế, cộng thêm hồn lực đáng sợ, nam tử trước mắt chẳng lẽ là chủ nhân Tu La Lộ chuyển thế?

Suy nghĩ vớ vẫn này thật sự quá mức rung động rồi, làm cho bọn họ không tin như thế.

Thời điểm này trong tay Lâm Minh xuất hiện một khối lập phương màu đen, xuất hiện trước mặt Lâm Minh, xoay tròn chậm rãi.

Lập phương màu đen biểu hiện hoa văn thần bí, nó vừa xuất hiện làm cho không gian chung quanh sụp đổ, một đạo thần quang hội tụ trong không gian, chậm rãi chảy vào khối lập phương màu đen này, dường như trong khối lập phương này ẩn chứa vũ trụ chân thật.

Đương nhiên khối lập phương màu đen này chính là ma phương.

Những năm này, Lâm Minh đã khôi phục toàn bộ hồn lực, hơn nữa trải qua mấy đời chuyển sinh, xem qua sinh tử muôn màu, lịch lãm tâm tình, hồn lực của Lâm Minh đột phá cảnh giới lúc trước, đạt thành vĩnh hằng chi hồn càng hoàn mỹ hơn.

Vĩnh hằng chi hồn tức tức tuyên cổ bất biến, hồn lực như thế, từ cường độ đã có phẩm chất còn cao hơn các đại nhân vật đỉnh phong của Hồn tộc, không phải bất cứ kẻ nào có thể so sánh.

Lúc này Lâm Minh dùng vĩnh hằng chi hồn thúc dục ma phương, điều khiển dễ dàng.

Trong lúc nhất thời, phong vân biến sắc, mây đen cực lớn bao phủ phiến không gian này, cơ hồ tất cả đệ tử Tu La Lộ đều cảm thấy ảo giác bao phủ, hồn hải thất thủ.

Kỳ thật những người này trong nháy mắt nhìn thấy ma phương thì con mắt không rời đi được. BỌn họ giống như quên nguy hiểm, quên tất cả mọi thứ, trong ánh mắt chỉ có thần vật này, sau đó hồn hải của bọn họ cũng bị ma phương mở ra toàn bộ.

Nhiều người như vậy, không có người nào phản kháng Lâm Minh, Lâm Minh đầu tiên làm chính là xóa trí nhớ của tất cả mọi người, xóa đi những trí nhớ vừa rồi.

Dùng Lâm Minh tiến hóa vĩnh hằng chi hồn lần nữa, hơn nữa thần khí ma phương có thể làm hoàn mỹ tới mức ngay cả Chân Thần cũng nhìn không thấu.

Xóa trí nhớ đi giống như tội phạm cao minh, sau khi phạm tội thì xóa đi dấu vết phạm tội của mình, nó có thể làm được không sơ hở, mang tất cả dấu vết, cho dù là bản thân mình cũng không còn, ngay cả mảnh da, một hạt bụi cũng lau sạch sẽ, như vậy không có gì chứng minh hắn ở hiện trường phạm tội, dù là cảnh sát cao minh nhất thế giới cũng thúc thủ vô sách, không bột đố gột bên hồ.

Lâm Minh chính là tội phạm như thế, bởi vì hắn biết rõ, hắn xóa đi trí nhớ của những người này, sau khi bọn họ trwor về, người dò xét hẳn là Thần Hư Hồn Đế hoặc là Phiêu Vũ thần vương.

Tuy thực lực Lâm Minh không bằng những Chân Thần này, nhưng vì ma phương và vĩnh hằng chi hồn tồn tại, cho nên thủ pháp xóa trí nhớ, Lâm Minh tự nhận thứ hai, cả vũ trụ này không ai có thể đứng thứ nhất.

Chương 2139: Khơi mào tranh chấp (2)

Cảm nhận được trí nhớ của những người này biến mất tất cả, Lâm Minh liên tục kiểm tra mấy lần, xác định không còn chút dấu vết nào cả, kế tiếp hắn bắt đầu giả tạo trí nhớ,

Xóa đi trí nhớ là làm trí nhớ trống không chẳng thể giải thích được, tự nhiên phải giả tạo trí nhớ mới có thể hoàn mỹ.

Nhưng mà xóa trí nhớ dễ dàng, giả tạo trí nhớ mới khó.

Nếu như lăng không giả tạo ra, Lâm Minh không cách nào cam đoan giấu được đám Chân Thần.

Nhưng mà Lâm Minh có biện pháp khác, chính là chế tạo ảo giác "Chân thật", khiến cho người lạc vào cảnh giới kỳ dị, Lâm Minh cho họ thấy cảnh họ phải nhìn thấy.

Như vậy những người này nhìn thấy tình cảnh kia thì càng vững chắc những gì xảy ra là thật.

Chính bởi vì bọn họ đều cho rằng là thật, như vậy trí nhớ cũng là thật.

Cảm giác của Chân Thần có nhạy cảm, bọn họ kiểm tra một ít trí nhớ nguyên bản là thật, vậy bọn họ có thể nhìn ra cái gì?

Cho nên Lâm Minh không phải đang giả tạo trí nhớ, mà là dẫn đạo trí nhớ, tương đương với hắn tạo ra trí nhớ chân thật cho đệ tử Tu La Lộ và hai đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Vì vậy Lâm Minh điều khiển, trí nhớ những đệ tử này nhìn thấy đầu quỷ xuất hiện ở trên không trung đầm lầy.

Bọn họ vì đoạt bảo mà đuổi tới, sau đó chuyển cứ diễn ra, bọn họ kịch chiến với đệ tử Phiêu Vũ thần sơn và Tạo Hóa Thánh Cung.

Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung không ngừng biến thân, triệu hoán lực lượng huyết nhục của Hoang, làm cho bọn họ tổn thất thảm trọng.

Mà thời điểm này đột nhiên không gian thí luyện cuối cùng phong vân biến sắc, giáng thiên phạt xuống.

Trong lúc nhất thời, vô số phù văn Tu La pháp tắc ngưng tụ thành thần lôi, đánh xuống người hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đang biến thân, trực tiếp đánh bọn họ tan thành mây khói trong thiên phạt.

Lâm Minh giả tạo pháp tắc thí luyện cuối cùng, không cho phép biểu hiện giả dối của thâm uyên ác ma, hơn nữa Lâm Minh lý giải Tu La Thiên Đạo rất sâu, cho nên đoạn ảo giác thiên phạt hàng lâm, hắn làm rất sắc sảo, giống như thật.

Cảnh này dù là Chân Thần nhìn như thế nào cũng không tìm ra sơ hở, bởi vì lâm Minh lý giải Tu La Thiên Đạo không hề nghi ngờ là đệ nhất Tam Thập Tam Thiên.

Về phần thâm uyên ác ma bị thí luyện cuối cùng tiêu diệt, Lâm Minh cũng không sợ Tạo Hóa Thánh Hoàng vào lần thí luyện cuối cùng tiếp theo đi chứng thực, dù sao mỗi lần thí luyện cuối cùng đều thay đổi liên tục, mà quy tắc của nó là không cho kẻ nào thăm dò, Tạo Hóa Thánh Hoàng tuyệt đối không nghĩ tới, hắn nhìn trí nhớ của những kẻ này, nhìn thấy tình cảnh thiên phạt vô cùng chân thật, thật ra chính là có người giả tạo Tu La Thiên Đạo.

Như thế vẫn còn chưa xong, Lâm Minh tỉ mỉ chuẩn bị chỉ mới bắt đầu.

Sau khi đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung bị tiêu diệt, đệ tử khác của Tu La Lộ vì cướp đoạt bảo bối nên ra tay với đệ tử Phiêu Vũ thần sơn.

Kết quả nữ tử áo xám của Phiêu Vũ thần sơn và hai đệ tử bị giết, còn có hai đệ tử bị thương nặng bỏ chạy.

Nguyên nhân hai tên đệ tử Phiêu Vũ thần sơn này có thể bỏ chạy chính là đám đệ tử Tu La Lộ vì đoạt bảo vật nên sinh ra nội đấu, căn bản không có đuổi theo.

Tất cả vô cùng chân thật, cũng thập phần hợp lý.

Cuối cùng đệ tử Thần Hư Thần Quốc bằng vào ưu thế thực lực, đã đoạt bảo bỏ chạy.

Mà trong trí nhớ đệ tử Thần Hư Thần Quốc, lâm Minh còn tìm được một ít tin tức hữu dụng, chính là kiện đạo cụ trân quý sử dụng một lần, có thể phát huy tác dụng lớn trong quá trình đoạt bảo, ví dụ như ảo trận quấy nhiễu, ví dụ như tinh thần văn phù gia tộc các loại...

Những thứ này tự nhiên là Lâm Minh không khách khí tịch thu đi, mà trong kinh nghiệm đệ tử Thần Hư Thần Quốc trải qua, những vật này đương nhiên là bọn họ sử dụng rồi.

Bọn họ đấu trí so dung khí liên tục, hơn nữa vận khí cũng tốt, thật vất vả bỏ qua tất cả mọi người, rốt cuộc chạy tới một sơn cốc trong núi sâu.

Bọn họ mừng rỡ trong lòng, bởi vậy bọn họ dự liệu đây chính là bảo vật ngay cả Chân Thần cũng động tâm.

Bọn họ cầm bảo vật ra nghiên cứu một phen trước khi nốp lên, nhìn xem nó có thể sử dụng trong tranh đấu hay không, nhưng mà thời điểm này lại xảy ra một màn khiến bọn họ sụp đổ.

Đột nhiên trong ác ma xá lợi phun ma khí um tùm.

Những ma khí này ngưng tụ thành đầu quỷ cực lớn trên bầu trời, cols vài phần tương tự đầu ác quỷ hiện ra ở đầm lầy.

Dị tượng quá lớn, người trong phạm vi mấy ngàn dặm đều nhìn thấy.

Vì vậy tất cả mọi người bị hấp dẫn, vị trí đám đệ tử Thần Hư Thần Quốc bại lộ.

Trong đó đệ tử Tu La lộ đều xung phong liều chết lao tới, kể cả hai đệ tử Phiêu Vũ thần sơn bị trọng thương cũng tới, không cam lòng chạy qua nơi này.

Đệ tửu Thần Hư Thần Quốc kinh hoàng không hiểu gì cả, trước đó bọn họ bằng vào vận khí mới có thể chạy ra tìm đường sống, lần này đối mặt nhiều người như thế, bọn họ hơn phân nửa phải chết, làm không tốt còn theo gót đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung.

Mà thời điểm này đầu quỷ cực lớn trên bầu trời đột nhiên khuếch tán đi, hóa thành lực trường bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, tất cả mọi người bao phủ trong hắc khí, mất đi ý thức.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Lâm Minh.

Vì trí nhớ giả dối này thật tới mức chân thật.

Dù cho Lâm Minh ở phương diện làm giả trí nhớ với thủ đoạn có một không hai trong Tam Thập Tam Thiên, hắn vẫn không cách nào bảo đảm những trí nhớ hư giả này giao thoa với trí nhớ chân thật lại không xuất hiện một tia mờ mịt không biết giải quyết như thế nào.

Mặc dù chỉ là một tia, nhưng mà trong cảm giác của Chân Thần lại có khả năng dò xét ra được.

Lâm Minh làm ra những ảo giác này, những "chuột bạch" như bọn họ bị mang ra làm thí nghiệm, bọn họ bị dời tới sơn cốc "Diễn ra" sự thật.

Hơn nữa không phải Lâm Minh dời qua, bọn họ được ảo giác dẫn đạo tự mình bay qua.

Ven đường những cảnh vật bọn họ nhìn thấy là chân thật.

Thậm chí bọn họ còn làm ra động tác công kích và né tránh trên không trung, biểu lộ của tất cả mọi người hoàn toàn giống như đúc trong ảo giác.

Về phần hai đệ tử Phiêu Vũ thần sơn bị trọng thương cũng trải qua một vòng lớn, chờ tới lúc đầu quỷ xuất hiện, bọn họ không cam lòng quay trở về.

Thời điểm này đầu quỷ nổ tung, tất cả mọi người lâm vào hôn mê.

Tất cả hoàn mỹ vô khuyết, đương nhiên sau khi những người này tỉnh lại đã là nhiều ngày sau đó, khi đó thí luyện cuối cùng đã chấm dứt.

Những người này sẽ cho rằng, bọn họ bị ác ma xá lợi hình thành lực trường làm hôn mê thật lâu, cũng bảo hộ không bị hung thú tầng bốn tập kích.

Nhưng mà bọn họ sẽ không cảm thấy may mắn, nhất là đệ tử Thần Hư Thần Quốc...

Cũng không phải bởi vì bọn họ bỏ qua cơ hội tiếp tục tham gia thí luyện, bởi vì ác ma xá lợi về sau đã biến mất, đi nơi nào tìm được đây? Bọn họ không biết, xui xẻo nhất là, người khác còn cho rằng ác ma xá lợi còn nằm trong tay của bọn họ, mà bọn họ có trăm miệng cũng không thể nói rõ.

...

Chương 2140: Tái chiến bất tử hàn băng (1)

Thời điểm này, Lâm Minh đã bắt đầu một mình tiến tới tầng năm thí luyện cuối cùng.

Ác ma xá lợi đã bị Lâm Minh thu vào tu di giới.

Mà hắc long sau khi ăn thì ngủ say trong không gian ma phương, nó cắn nuốt sạch huyết nhục Hoang, những viên thịt đang bị nó tiêu hóa, có những viên thịt còn chưa tiêu hóa xong.

Lúc này Lâm Minh thắng lợi trở về.

Nhưng mà hắn còn không có thời gian đi nghiên cứu ác ma xá lợi, chỉ cảm giác được trong đó ẩn chứa lực lượng tinh thần không gì sánh được, nếu có thể luyện hóa lực lượng này, cho dù đối với hắn hay hắc long đều có chỗ tốt cực lớn.

Tầng thứ tư tới tầng thứ năm vẫn tồn tại khảo nghiệm, giống như pháp tắc chi môn từ tầng hai tới tầng ba vật.

Lần trước Lâm Minh tham gia thí luyện cuối cùng, cửa khẩu vào tầng năm là Phong Thần Đài, Lâm Minh dễ dàng leo qua, lúc này tràng cảnh biến hóa, biến thành khảo nghiệm huyễn sát trận, đương nhiên cũng không có vấn đề gì.

Lâm Minh dễ dàng thông qua huyễn sát trận, rốt cuộc tiến vào tầng thứ năm, đột nhiên trong đầu Lâm Minh có một giọng nói vang lên.

- Cách làm của ngươi thật sự nham hiểm...

Giọng nói này suy yếu, hơi mờ ảo, Lâm Minh biết rõ đó là giọng của Thần Miểu Thiên Tôn.

Những năm này, được ma phương tẩm bổ, linh hồn Thần Miểu Thiên Tôn tuy như nến trước gió, nhưng mà không có dập tắt, đại đa số thời gian hắn đều ngủ say.

Lâm Minh mỉm cười, nói:

- Tiền bối tỉnh rồi sao?

- Tỉnh rồi... Ta dường như ngủ ngàn năm a?

- Đúng thế, chuẩn xác là 1058 năm...

Lâm Minh mỉm cười nói ra.

Hơn ngàn năm trước Thần Miểu Thiên Tôn tỉnh lại trong mười ngày ngắn ngủi, sau đó lại ngủ say, ngủ tới bây giờ.

Ma phương có hiệu quả vững chắc linh hồn, tình huống của Thần Miểu Thiên Tôn hiện tại xem như loại xoàng, chỉ cần ngủ say như thế, linh hồn sẽ không yếu đi, cũng không tăng cường.

- Nguoiwlucs này xem như đưa tặng Thần Hư phiền toái không nhỏ rồi.

Thần Miểu Thiên Tôn nói ra, Tạo Hóa Thánh Hoàng nếu xem trọng khối ác ma xá lợi này, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, Thần Hư Thần Quốc yếu nhược hơn Tạo Hóa Thánh Cung, nhưng mà bọn họ ở trong Tu La Lộ, được Tu La pháp tắc che chở, Tạo Hóa Thánh Hoàng không dám tùy tiện động thủ.

- Có lẽ nhân quả tuần hoàn mà thôi, Thần Hư và tiền bối có thù với nhau, ta chịu ân của tiền bối, cho nên phải thu chút tiền lãi từ Thần Hư Thần Quốc a, cũng là bình thường thôi...

Lâm Minh phản ứng rất bình tĩnh, hắn là người ân oán rõ ràng. Hắn ra tay với đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung và Phiêu Vũ thần sơn chính là bởi vì có quan hệ đối địch, mà thời điểm vừa rồi đoạt bảo của bọn họ, đã chém giết rất nhiều đệ tử Tu La Lộ, chỉ cần thả bọn họ thoát đi, tương lai mấy ngàn năm sau, thiên tài tuấn kiệt của Nhân tộc phải chết không biết bao nhiêu mà nói.

Về phần Thần Hư Thần Quốc, Lâm Minh muốn đối phó chỉ là Thần Hư Hồn Đế, đệ tử Thần Hư Thần Quốc không có thâm thù đại hận với Lâm Minh, cho nên cho những người này dễ dàng chạy thoát.

- Đúng vậy! Ân oán luân hồi, nhân quả tuần hoàn!

Nhắc tới ân oán với Thần Hư, Thần Miểu Thiên Tôn đột nhiên sinh lòng cảm khái, từ khi bản thân hắn bị phong ấn vào trong ma phương, Thần Hư đại khái cho rằng hắn đã chết.

- Nhưng mà ngươi làm những chuyện này, cũng chỉ là tạo ra chút phiền toái cho hắn mà thôi, không cách nào dao động căn cơ của hắn cả.

Thần Miểu buồn bả nói, Lâm Minh gật đầu, nói:

- Ta cũng không trông cậy vào chuyện này có thể khai mào đại chiến, nhiều nhất chỉ là chuyển lực chú ý của Tạo Hóa Thánh Hoàng mà thôi, hơn nữa ta cảm thấy chưa hẳn có thể dấu diếm được Tạo Hóa Thánh Hoàng, hắn có thể sẽ phát hiện một ít nghi vấn.

Lâm Minh không thèm để ý hắn có khơi mào chiến hỏa giữa Tạo Hóa Thánh Hoàng và Thần Hư Hồn Đế hay không, mục đích chủ yếu của hắn là che dấu hành tung của mình.

Thần Miểu Thiên Tôn cứ như thế lâm vào ngủ say lần nữa.

Thực lực của Lâm Minh hiện tại vẫn chưa đủ, dựa theo Thần Miểu Thiên Tôn đề nghị, hắn ít nhất phải hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật lần thứ bảy, tu vị tăng lên tới nửa bước Thiên Tôn, thậm chí là Thiên Tôn mới có thể ra đi.

Nhưng mà Lâm Minh lại cảm giác được, cảnh giới Thiên Tôn cần thời gian quá lâu.

Đồng thời tìm hiểu hai hạng pháp tắc chí cao, dưới tình huống lại chiếu cố Đại Chuyển Sinh Thuật, Lâm Minh hoài nghi mình trong vạn năm không thể đột phá lên Thiên Tôn.

Tốc độ này còn chậm hơn Đế Thích Già rất nhiều.

So với Tạo Hóa thánh tử còn chậm hơn.

Đây là cái giá lớn khi luyện Đại Chuyển Sinh Thuật.

Tình huống cụ thể trong thí luyện cuối cùng tuy mỗi lần đều có biến hóa, nhưng chỉ có tầng thứ năm là không có thay đổi gì, mà người thủ quan chính là bất tử liệt diễm và bất tử hàn băng.

Năm đó Lâm Minh và Thánh Mỹ phối hợp giết bất tử hàn băng, thanh danh truyền lớn.

Hôm nay hắn một mình đi tới tầng này, một người một mình đối mặt với bất tử hàn băng và bất tử liệt diễm.

Tu luyện Đại Chuyển Sinh Thuật, Lâm Minh trong thí luyện cuối cùng chiếm hết ưu thế cốt linh, công kích của bất tử liệt diễm không tạo thành uy hiếp gì cho hắn, hắn bằng vào lý giải hỏa diễm pháp tắc tránh né toàn bộ dễ dàng.

Kế tiếp, bất tử liệt diễm hóa thành trứng phượng hoàng, Lâm Minh đứng chắp tay, lặng lẽ chờ đợi tất cả.

Hắn không có công kích, mà là chờ đợi trứng phượng hiện biến mất, chờ nó ấp thành bất tử hàn băng.

Lâm Minh lựa chọn đánh chết thủ hộ giả tầng năm trong hình thái bất tử hàn băng, chính là vì cầm độ hoàn thành cao nhất.

Bởi vì bất tử hàn băng mới bị thuộc tính của Lâm Minh khắc chế.

Ầm ầm!

Trong thiên địa bắt đầu hội tụ hàn khí, lơ lửng trên không trung.

Hàn băng pháp tắc đáng sợ giam cầm hư không nơi này, có thể nhìn thấy rõ ràng trung tâm hàn khí hội tụ có ánh sáng lạnh lóe lên, bắt đầu ngưng tụ thành hàn băng phượng hoàng.

Hàn khí tụ tập lại, phượng hoàng càng lúc càng lớn, khí tức đóng băng thiên địa càng trở nên cuồng bạo hơn.

Rầm rầm!

Mặt đất run rẩy, một sông băn cao vạn trượng từ dưới đất chui lên, đứng sừng sững ở đó.

Khóe miệng Lâm Minh tươi cười vui vẻ, bất tử hàn băng, xa cách mấy ngàn năm rốt cuộc lại giao thủ với hắn lần nữa.

Lâm Minh lúc trước từng chờ Thánh Mỹ thi triển Huyền Thiên Băng Trận, hiểm lại càng hiểm ngăn cản công kích của bất tử hàn băng, chờ tới lúc năng lượng của bất tử hàn băng dùng hết, hóa thành trứng băng, Lâm Minh lao ra khỏi băng trận, phối hợp với Ám Long Thương dùng một kích toàn lực chém giết bất tử hàn băng.

Còn lần này Lâm Minh không có tính toán phải chờ đợi, trong nháy mắt bất tử hàn băng xuất hiện, Lâm Minh trực tiếp lao ra.

Hắn trực diện với bất tử hàn băng ở đỉnh phong, chính là có ý định chém giết bất tử hàn băng ngay lúc này.

Hành động điên cuồng như thế, nếu như Thánh Mỹ nhìn thấy, nội tâm của nàng cũng rung động.

Ông!

Một tiếng ngâm nga xa xưa vang lên, Ám Long Thương từ trong tu di giới của Lâm Minh bay ra ngoài.

Cây thương này đã mấy ngàn năm nay chưa từng xuất thế, mà mấy ngàn năm này Lâm Minh chưa bao giờ dùng trạng thái đỉnh phong, ra tay toàn lực.

Chương 2141: Tái chiến bất tử hàn băng (2)

Hôm nay Ám Long Thương nằm trong tay chủ nhân, phát ra tiếng ông ông hưng phấn, giống như long hồn thần long trong thương sống lại.

Ô Ô Ô!

Hàn khí hội tụ lại thành một cục, cô đọng càng ngày càng dày, hàn băng gào thét trong gió, bất tử hàn băng tức giận, nó dường như tức giận vì chỉ có một nhân loại lại dám khiêu chiến quyền uy của nó.

Nó lao thẳng về phía Lâm Minh, tốc độ của nó nhanh tới tận cùng, nghe đồn đại bằng thương cổ dưới tình huống không cần không gain pháp tắc, một lần giương cánh vượt qua chín vạn dặm.

Hàn băng phượng hoàng tuy tốc độ còn kém thượng cổ đại bằng, nhưng mà tuyệt đối không kém bao nhiêu, đương nhiên là không sử dụng không gian pháp tắc, tốc độ như thế mới thật sự là tốc độ, mới vượt qua phản ứng của mọi người.

Bởi vì công kích của nó không mang pháp tắc chấn động, làm cho người ta không bắt được dấu vết.

Xíu!

Bất tử hàn băng lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Minh, nó duỗi móng vuốt to lớn đầy hàn quang của mình ra, một trảo chộp thẳng vào Lâm Minh.

Dưới một trảo này, hàn băng lực trường bao phủ, bất cứ sinh linh gì ở trong lực trường này bao phủ đều bị đóng băng thân thể và linh hồn.

Cho nên muốn né tránh công kích của bất tử hàn băng, cũng không phải là chuyện đơn giản gì, bởi vì tốc độ không đủ, còn cần phải chống lại công kích mang theo lực trường của bất tử hàn băng.

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, thân thể nhanh chóng lui ra phía sau, một sát na kia, toàn thân của hắn tỏa ra hỏa diễm màu đen, mang theo chân ý niết bàn trọng sinh, trực tiếp xuyên qua hàn băng lực trường.

Lâm Minh chân đạp hư không, thân thể biến mất như khói xanh, luận tốc độ hắn không bằng bất tử hàn băng, cho nên hắn không chút do dự thi triển không gian pháp tắc, nhưng mà luận không gian pháp tắc, hắn dù vận dụng không gian pháp tắc tùy ý, bất tử hàn băng cũng khó bằng vào pháp tắc chấn động tìm ra vị trí của Lâm Minh.

Trong tích tắc, Lâm Minh xuất hiện sau lưng bất tử hàn băng.

Đầu của Lâm Minh xuất hiện chín ngôi sao lớn, hào quang chiếu sáng một vùng, quán chú vào trong người Lâm Minh, Tử Phủ Đạo Cung, Thiên Phạt Đạo Cung, Song Cực Đạo Cung, Thiên Mục Đạo Cung mở ra từng cái.

Ám Long Thương quán chú lực lượng cửu tinh, moang theo đại thế đánh nát vũ trụ nện xuống.

Răng rắc!

Giống như cả vũ trụ giáng xuống sống lưng của bất tử hàn băng.

Lưng phượng hoàng có thể mang theo thương sơn, nhưng mà một kích này của Lâm Minh nện xuống, chẳng những hàn băng lực trường vỡ nát, ngay cả băng vũ xinh đẹp cũng bị nện vỡ vụn, phiêu tán ra chung quanh,

Máu tươi màu xanh da trời chảy ra từ miệng vết thương, kỳ thật đây không phải là máu tươi, mà là hàn băng chi lực tinh thuần nhất, ngưng tụ ra thiên địa linh dịch, võ giả băng hệ nếu có thể đạt được một giọng cũng xem như chí bảo.

Bất tử hàn băng tức giận, nó thủ hộ thí luyện cuối cùng tầng năm không biết bao nhiêu tỷ năm, trong đó chỉ có người đánh nát nó khi hóa thành trứng băng, nhưng chưa từng có người nào có thể chính diện kích thương nó cả.

Nó gào thét vang vọng, lao thẳng về phía Lâm Minh.

Tạch tạch tạch!

Hư không đóng băng, nát bấy! Một đạo hào quang màu xanh thâm thúy từ trong miệng bất tử hàn băng phun ra ngoài, bay thẳng vào ngực Lâm Minh.

Dù sao cũng là bất tử hàn băng trạng thái đỉnh phong nhất, năm đó nó được sáng tạo ra, nó mặc định không có khả năng bị người ta đánh bại trong tình huống đỉnh phong.

Lâm Minh không có né tránh, hai đồng tử của hắn co rút lại thật nhỏ, trên con ngươi phủ đầy hoa văn phức tạp chi chít như sao trời, trong nháy mắt Tam Sinh Đồng mở ra.

Tam Sinh Đồng --- vạn pháp hư không!

Phối hợp với Thiên Mục Đạo Cung của Lâm Minh, chỉ trong tích tắc này, bất tử hàn băng vận dụng hàn băng pháp tắc bị Lâm Minh hiểu rõ, trong mắt Lâm Minh không có ánh sáng màu lam đẹp mắt, chỉ có vô số hàn khí tinh hoa tạo thành kết cấu pháp tắc.

Toàn thân Lâm Minh có lôi hỏa chi lực bộc phát, sau lưng có hư ảnh Tà Thần Thụ cực lớn hiện ra, hai lực lượng này đụng vào nhau, năng lượng đáng sợ đục lỗ trời xanh, nghịch chuyển âm dương, nguyên khí như thủy triều.

Dưới pháp tắc áp chế, tu vị chưa đủ được bù đắp, bất tử hàn băng ngưng tụ băng trụ bị Lâm Minh đánh tan.

Bất tử hàn băng càng ngày càng tức giận, lao vào cận chiến với Lâm Minh.

Cánh của nó sắc bén như đao, còn có lợi trảo lợi hại, không chỗ nào không phải vũ khí đáng sợ.

Ầm ầm!

Lại một lần va chạm chính diện, thân thể Lâm Minh bay lui ra phía sau, nhưng mà không có lâm vào hạ phong, hắn lao tới lần nữa, kịch chiến với bất tử hàn băng.

Thân thể chém giết, năng lượng quyết đấu, Ám Long Thương trong tay Lâm Minh hóa thành hắc long bay múa, trên bầu trời long phượng đua tiếng.

Sông băng vạn trượng chung quanh, toàn bộ không chịu nổi năng lượng phong bạo đáng sợ này, ầm ầm sụp xuống.

Hàn băng như núi nện xuống mặt đất, hóa thành nước đá, tình cảnh này chẳng khác gì ngày tận thế đã tới.

Xoạt!

Trong vật lộn cận thân này, rốt cuộc Lâm Minh trúng một vuốt phượng hoàng đáng sợ của bất tử hàn băng, mang theo hào quang rét lạnh mười trượng cắt vào thân thể Lâm Minh.

Máu tươi bay vút ra ngoài, lập tức máu tươi bị đóng băng thành băng trụ màu đỏ, thân thể Lâm Minh bay ngược ra sau như sao trời, nện thẳng vào mặt đất thật mạnh.

Ầm ầm!

Mặt đất đầy hàn băng xuất hiện vết rách như mạng nhện, một kích đắc thủ, trong con mắt xanh thẫm của bất tử hàn băng mang theo tự ngạo đầy nhân tính hóa, lúc này nó gào lên điên cuồng, lập tức bay thẳng tới chỗ Lâm Minh.

Nhưng mà nó tiếp cận với khe nứt kia, thương mang màu đen mang theo uy thế ngập trời lao tới, quét tan tất cả.

Thương mang này đánh vào ngực của bất tử hàn băng.

Bất tử hàn băng kêu lên một tiếng đầy thê lương, lông vũ màu xanh da trời trên người của nó lại nhiễm máu tươi, Một kích này của Lâm Minh ngưng tụ thần lực Tam Thập Tam Thiên vào trong, hơn nữa có Đạo Cung Cửu Tinh gia trì, đã tiếp cận một kích mạnh nhất của hắn, nhưng mà vẫn không có xuyên thủng thân hình của bất tử hàn băng.

Bất tử hàn băng bị hắc quang vô tận bao phủ, không ngừng lăn lộn kịch liệt trên không trung, băng vân trong phạm di ngàn dặm bị thổi ta.

Mà thời điểm này Lâm Minh toàn thân đẫm máu lao ra khỏi sông băng, hắn thuấn di xuất hiện sau lưng của bất tử hàn băng, nện xuống một thương cực mạnh.

Răng rắc!

Một tiếng nổ tung cực lớn, lưng của bất tử hàn băng không chỉ chảy ra máu màu xanh da trời đơn giản như thế, mà xuất hiện vết rạn ti tí.

Chuyện này có ý nghĩa kết cấu hàn băng pháp tắc trên thân thể của bất tử hàn băng xuất hiện kẽ nứt.

Bất tử hàn băng lực lượng kinh người nhanh chóng yếu bớt.

Kỳ thật tuy Lâm Minh không thể trong thời gian ngắn giết chết bất tử hàn băng, nhưng hắn vẫn có thể triền đấu với bất tử hàn băng, cũng từ ý nghĩa mà nói, trận này Lâm Minh thắng rồi.

Dựa theo quy tắc thí luyện cuối cùng, thủ hộ giả tầng năm cho dù là bất tử hàn băng hay bất tử liệt diễm, sau khi chúng tiêu hao hết lực lượng sẽ biến thành trứng băng hoặc là trứng lửa.

Chương 2142: Mở tầng thứ bảy

Mà trứng băng và trứng lửa chính là thời điểm chúng nó lực lượng thấp nhất.

Bất tử hàn băng là đối thủ càng đánh càng yếu, kết quả trạng thái đỉnh phong nhất của nó cũng không làm gì được Lâm Minh, sau khi nó biến yếu thì càng đừng nghĩ.

Cho nên Lâm Minh lại đâm một kích vào phần bụng của bất tử hàn băng, trận quyết đấu này cơ bản kết quả đã định.

Phần bụng của bất tử hàn băng xuất hiện vết rạn.

Bất tử hàn băng trong công kích như giông bão này, xuất hiện càng nhiều vết thương hơn trước.

Một thương lại một thương, Lâm Minh liên tục công kích như mưa rào.

Bất tử hàn băng dưới công kích như vũ bão này, thương thế càng ngày càng nhiều.

Lông vũ bằng băng tinh không ngừng rơi xuống, huyết dịch màu xanh da trời do hàn băng tinh hoa ngưng tụ thành văng tung tóe.

Oanh!

Tiếng nổ xuất hiện, rốt cuộc bất tử hàn băng không chịu nổi Lâm Minh đả kích liên tục, vết rạn văng tung tóe, khí tức hàn băng tỏa ra khắp nơi, bất tử hàn băng hóa thành băng vụn rơi xuống đất.

Hàn khí đáng sợ quét qua tất cả, băng phong bạo không ngừng mở rộng tạo thành vòng xoáy hàn băng, Lâm Minh thở nhẹ một hơi.

Khảo nghiệm tầng thứ năm chấm dứt, bất tử hàn băng trước khi hóa thành trứng đã bị Lâm Minh đánh chết.

Hơn nữa chỉ dựa vào một mình hắn.

Nếu như lời của bất tử hàn băng nói, từ khi Tu La Lộ được sáng tạo cho tới bây giờ, trong lịch sử mười tỷ năm chưa từng xảy ra chuyện như thế.

Khi bất tử hàn băng tử vong, sông băng bắt đầu hòa tan, từ từ rút đi, không gian thí luyện tầng năm từ từ khôi phục bộ dáng ban đầu.

Vì vậy Lâm Minh nhìn qua độ hoàn thành của mình.

Trên thực tế tới thời điểm hiện tại, Lâm Minh không thèm chú ý độ hoàn thành làm gì, hắn muốn đi vào tầng thứ bảy của thí luyện cuối cùng, cầm lấy toàn bộ Tu La Thiên Thư.

Hắn lựa chọn phương thức khó khăn nhất tiêu diệt bất tử hàn băng, chính là vì kiểm tra đo lường thực lực của bản thân.

- Độ hoàn thành 95%.

Độ hoàn thành này còn cao hơn lần trước Lâm minh tiến vào thí luyện cuối cùng và giết bất tử hàn băng, cao hơn 3%.

Lâm Minh suy đoán, có thể một mình tiêu diệt bất tử hàn băng đã cầm toàn bộ độ hoàn thành, nhưng mà chỉ sợ chủ nhân Tu La lộ lúc trước không ngờ tới có chuyện như thế xảy ra, không có thêm vào quy tắc nhắm vào loại tình huống như Lâm Minh.

- 95%, xem ra 5% độ hoàn thành cuối cùng nằm ở tầng thứ bảy.

Lâm Minh nghĩ như thế, hắn bước vào tầng thứ sáu.

Tầng thứ sáu trong thí luyện cuối cùng là không gian hỗn độn, trên bầu trời, dưới đất đều có màu sắc như nhau, căn bản không phân biệt rõ ràng, chỉ có đường vân pháp tắc huyền diệu phô thiên cái địa là cảnh vật duy nhất trong tầng này.

Tầng thứ sáu không có nguy hiểm gì cả, nó là một tầng ban thưởng.

Lâm Minh lần trước đi towuis tầng này, ban thưởng Lâm Minh đã cầm được rồi.

Lúc này Lâm Minh chỉ dùng duyên chi đếngọc mở tầng thứ bảy ra.

Ầm ầm!

Lâm Minh đi vào trung ương của tầng thứ sáu, mặt đất sụp xuống, hình thành một vực sâu cực lớn.

Phiến vực sâu này sâu không thấy đáy, phía dưới có kết nối một vũ trụ.

Trong vực sâu này còn có một khối hắc thạch điêu khắc đang lơ lửng.

Điêu khắc hắc thạch này là Tu La chiến thần, ở đó có ba lỗ khảm.

Bên cạnh lỗ khảm Lâm Minh đã đọc qua một lần, đó là văn tự quen thuộc:

- Tam Thập Tam Thiên, Tu La truyền thừa, truyền cho nhân kiệt tuyệt thế, truyền cho người đại khí vận, truyền cho người có duyên...

Toàn văn hơn một trăm chữ, nhưng nói chính là chìa khóa tầng thứ bảy - ba khối duyên chi đế ngọc.

Đối với người có duyên mà nói, chính mình không cần đi tìm đế ngọc, đế ngọc sẽ chủ động đưa tới tận cửa cho ngươi, mà kẻ vô duyên, cho dù đưa đế ngọc vào trong tay của bọn họ, bọn họ cũng không có nhận ra.

Lúc trước cách đây rất lâu, Lâm Minh đã sớm tập hợp đủ đế ngọc, hiện tại thời cơ thành thục, đến thời điểm mở tầng thứ bảy ra.

Giờ khắc này, nỗi lòng Lâm Minh vô cùng yên lặng.

Hắn chậm rãi bay tới trước pho tượng Tu la chiến thần, mang ba khối đế ngọc khảm vào.

Ba khối đế ngọc này nhoại hình không khác gì nhau, nhưng ma đường vân, hoa văn trong đó lại khác nhau, dùng Lâm Minh tinh thông Tu La Thiên Đạo mà nói, ba khối đế ngọc này liên hệ với pháp tắc không biết, mà bọn chúng tuyên khắc đường vân dường như là đồ án hài hòa nhất trên đời.

Hai mắt Lâm Minh nhắm lại, lẳng lặng cảm thụ liên hệ giữa điêu khắc Tu La chiến thần và ba khối đế ngọc, sau đó Lâm Minh bát đầu đặt ba khối đế ngọc và ba lỗ khảm trên điêu khắc.

Ba khối đế ngọc được đặt vào trong lỗ khảm, đường vân, khe hở rất ăn khớp, một khắc này cả pho tượng sáng lên, tỏa ra hào quang đẹp mắt, nhắc lên vòng xoáy không gian.

Thân thể Lâm Minh trực tiếp bị hút vào trong vòng xoáy, tràng cảnh biến hóa, sau một khắc Lâm Minh tiến vào thế giới màu xám.

Từ lần trước Lâm Minh tiến vào thí luyện cuối cùng, biết được sự tồn tại của tầng bảy này, cũng biết được ba khối duyên chi đế ngọc chính là chìa khóa mở tầng thứ bảy, Lâm Minh vãn suy nghĩ, tần thứ bảy không biết có hình dáng thế nào.

Trong đây sẽ có khảo nghiệm nghịch thiên, hay thuần túy là một tầng ban thưởng?

Có suy nghĩ này, Lâm Minh thời điểm đạt được ba khối đế ngọc, hắn càng suy nghĩ nhiều hơn, nhưng mà bởi vì lâm Minh trong đó gặp nhiều trắc trở, đủ loại nguyên nhân khách quan, hắn mới tới bây giờ đi mở tầng thứ bảy ra.

Hôm nay Lâm Minh rốt cuộc tiến vào tầng thứ bảy, hắn có thể chân chính nhìn thấy tất cả.

Mà tình cảnh hiện tại làm cho Lâm Minh rung động nhiều hơn.

Hắn nhìn thấy là một khu mộ địa.

Đây là thế giới màu xám tinh khiết, bầu trời hỗn độn, đại địa hoang vu, cả vùng đất này xếp thành từng tòa, có ngàn vạn mộ phần.

Những phần mộ này đều chỉ chiếm cứ một trượng vuông, thống nhất do nham thạch màu xám hoặc màu đen xây thành, lộ ra hương vị trang nghiêm túc mục.

Lâm Minh không biết là trận pháp bảo hộ hay là người chế tạo mộ bia gia trì đặc thù, tóm lại thời gian mười tỷ năm trôi qua, những mộ bia này vẫn hoàn hảo vô khiết, chỉ có bia văn tinh xảo đang tỏa ra khí tức thuộc về thời gian thật lâu.

Lâm Minh đi tới trước một mộ bia, chữ trên mộ bia dùng Thần tộc ngữ khắc thành, chỉ có rải rác mấy câu: "Hoàng Cực Thiên Bạch Hồng Tôn Giả Hiển Khao chi mộ".

Mộ bia của phàm nhân bình thường sẽ khắc lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên và hình vẽ), còn khắc tên con hoặc cháu trai.

Mà mộ bia này chính diện không có gì khác, chỉ có tên và danh xưng của chủ nhân mộ này.

Hoàng Cực Thiên, ba chữ này hẳn là tên vũ trụ, cũng chính là một trong Tam Thập Tam Thiên.

Trong ấn tượng của Lâm Minh cũng không có trí nhớ về Hoàng Cực Thiên, nhưng cũng không có gì kỳ quái, niên đại quá xa xưa, xưng hô Tam Thập Tam Thiên cải biến cũng chẳng có gì lạ, huống chi nghe nói mười tỷ năm trước, Tam Thập Tam Thiên mỗi trọng thiên vô cùng thịnh vượng phát đạt, nhưng mà bây giờ chỉ mới mở ra mười sáu trọng thiên, mười bảy trọng thiên khác vẫn còn man hoang.

Chương 2143: Đế mộ viên

Bạch Hồng Tôn Giả Hiển Khao, Hiển Khao chính là tên, dòng họ rất cổ quái, cái tên cũng cổ quái, nhưng mà với cổ nhân mười tỷ năm trước thì chỉ sợ đây là cái tên vang dội cổ kim.

Về phần Bạch Hồng Tôn Giả, tự nhiên là phong hào của chủ mộ.

Tôn giả là cái gì, Lâm Minh không rõ ràng, nghe ra không kém gì danh xưng Thiên Tôn, như thế xem ra không gian này có tới mấy vạn phần mộ, chẳng lẽ mỗi chủ nhân phần mộ đều là cường giả ngoài Thiên Tôn sao?

Lâm Minh cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng cả Thần Vực mới có hai ba trăm Thiên Tôn mà thôi.

Thánh tộc, Hồn tộc thất trọng thiên, số lượng Thiên Tôn cũng chỉ vượt qua ngàn.

So với khu vực mộ địa trước mặt chôn cất mấy vạn Thiên Tôn, cảnh này thật sự làm Lâm Minh khó tin nổi.

Mặc dù nói mười tỷ năm trước là niên đại trăm tộc tranh bá, cũng là lúc thái cổ Thần tộc, Thiên tộc xưng bá Tam Thập Tam Thiên, khi đó anh tài xuất hiện lớp lớp, nhưng mà nếu như nói tùy tiện chôn cất mấy vạn Thiên Tôn, Lâm Minh cảm thấy không hợp thói thường.

Lâm Minh nghĩ như thế, đằn sau mộ bia có khắc về sự tích cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ như phàm nhân.

Rải rác hơn trăm chữ, sau khi Lâm Minh đọc xong, âm thầm líu lưỡi, theo miêu tả, chủ nhân mộ này là cường giả Thiên Tôn, nhưng không phải Thiên Tôn bình thường, nếu không đặt ở hiện tại, Lâm Minh căn cứ tin tức mơ hồ mà suy đoán, hẳn có thể tương đương với thượng vị Thiên Tôn.

Nhưng mà thiên kiêu như vậy ở mười tỷ năm trước, kết cục cuối cùng chính là: "Thi cốt tung tích không rõ, chôn cất kiếm thay thế".

Ngôi mộ này chính là kiếm chủng, căn bản không có di thể "Hiển Khao".

Lâm Minh thổn thức trong lòng, kế tiếp hắn nhìn qua ngôi mộ kế tiếp --- Thiên Đính Thiên, ma phi Duyến Thuần chi mộ.

Thiên Đính Thiên, lại là vũ trụ mà Lâm Minh chưa từng nghe qua, nếu như gọi tên, chỉ sợ là mười tỷ năm trước Thiên Đính Thiên cũng là một trọng vũ trụ đỉnh cấp của Tam Thập Tam Thiên a?

Chủ nhân ngôi mộ là Duyến Thuần, là con gái, dựa theo mộ chí ghi khắc, nàng cũng là thiên chi kiều nữ thiên phú trác tuyệt, cả đời chói mắt, nhưng mà kết cục cuối cùng của nàng là: "Chết trận trong hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên, chôn chất vũ y khi còn sống".

Tòa mộ này chỉ chôn quần áo và di vật của Duyến Thuần.

Lâm Minh đi tới và quan sát, nhìn thấy rất nhiều thiên kiêu kiệt xuất thời cổ, có ít người cho thấy xuất thân, cuộc đời, bọn họ đều tới từ vũ trụ khác nhau trong Tam Thập Tam Thiên, nhưng đềulà thiên tài kiệt xuất, vương giả một đời.

Thực lực của bọn họ so với Thiên Tôn hiện tại còn mạnh hơn nhiều.

Nhưng mà những người này rất ít ai có thể lưu lại di thể, phần lớn là chôn cất chiến giáp, binh khí, chiến y hoặc là một ít đồ vật mà chủ nhân khi còn sống dùng qua... Thậm chí có người chỉ lập một khối bia, làm một dấu hiệu, trong mộ không có gì cả.

Trừ chuyện đó ra, những mộ chí này không chỉ một lần khắc "Hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên".

Ma phi Duyến Thuần chết trận trong hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên.

Vũ Thánh Hoàng Kỳ, chết trận trong hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên.

Hàn Băng tiên tử Vân Mộng, chết trận trong hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên.

...

Lâm Minh suy đoán, những người này sau khi hạo kiếp qua đi, có người chuyên môn lập phần mộ cho bọn họ, bởi vì sau hạo kiếp rất khó tìm được thi cốt của những người này, cho nên lập mộ chí và chôn cất quần áo cùng di vật làm kỷ niệm.

Ý thức được điểm này, Lâm Minh cảm khái khó hiểu.

Trong lịch sử vũ trụ hiện tại có thể tra gần nhất là vài tỷ năm trước, có thể dùng "Hạo kiếp" để hình dung vũ trụ đại kiếp nạn bộc phát rất nhiều lần.

Mỗi lần như thế có không biết bao nhiêu cường giả bỏ mình, thậm chí các tọc loại còn bị hủy diệt.

Mộ chí ghi rõ hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên, hiển nhiên còn ảnh hưởng lớn hơn cả đại kiếp nạn của Nhân tộc hiện tại nhiều lần.

Mà năm đó, những cường giả tuyệt thế chết trận trong hạo kiếp, cho dù bọn họ từng phong vân một cõi, hùng bá một phương, nhưng mà sau khi chết lưu lại trên thế giới này chỉ là một ngôi mộ một thước vuông, chôn quần áo và di vật.

Không có ai nhớ rõ tên của bọn họ, không có ai ngược dòng tìm hiểu cuộc đời của họ, chỉ có khối mộ bia lạnh như băng.

Nghĩ tới đây Lâm Minh thổn tức.

Người cường đại hơn nữa, chủng tộc cường đại hơn nữa, nếu đặt vào trong dòng sông thời gian, đều chỉ là bọt nước mà thôi, thời điểm nó tỏa sáng huy hoàng, nhưng thời điểm kết thúc sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử, cái gì cũng không lưu lại.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều võ giả không cam lòng hóa thành bụi đất, bọn họ không ngừng leo lên, đi tìm vĩnh sinh, nhưng cuối cùng không ai thành công.

- Có lẽ hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên chính là một hồi đại chiến bộc phát mười tỷ năm trước, trận đại chiến kia làm cho thái cổ Thần tộc hưng thịnh xuống dốc, sau đại chiến, chủ nhân Tu La Lộ và người sáng tác Thánh Điển biến mất, bọn họ chỉ lưu lại nơi truyền thừa, Tu Lộ và nguyên mộng vũ trụ. Những phần mộ này là do chủ nhân Tu La Lộ lập ra sao?

Trong nội tâm Lâm Minh hiện ra suy nghĩ này, không có đi suy nghĩ nữa, hắn căn bản không thể chứng thực.

Hắn đi vào sâu trong mộ địa, ở đây có mây mù màu xám nhạt, khi Lâm Minh tiến vào, mây mù từ từ tán đi, nhìn thấy điểm cuối của mộ địa.

Đây là một vách núi lớn.

Mà dưới vách núi này không phải vực sâu vạn trượng, mà là tinh không vô tận.

Loại cảm giác này giống như cổ đại lục xâm nhập vào sâu trong tinh không, sau đó đứt gãy ở nơi này.

Lâm Minh đứng bên bờ vực nhìn qua hàng tỉ ngôi sao lập lòe phía chân trời, tịch mịch và cô độc, chúng giống như đã tồn tại cực lâu rồi, hơn nữa sẽ tiếp tục tồn tại.

Mà trong tinh không, ở một nơi cách Lâm Minh không biết bao xa, ở đó có một đài cao màu trắng cực lớn, nhìn thấy đài cao này, tinh thần Lâm Minh chấn động.

Đài cao màu trắng này giống như ngôi sao cực lớn, từ trên xuống dưới nó có hình như mũi khoan, sườn dốc đài cao này có bậc thang, tổng cộng ba mươi ba bậc.

- Phong Thần Đài!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, năm đó Lâm Minh tham gia bán kết Thần Vực đệ nhất hội võ, địa điểm khảo hạch chính là Phong Thần

Đài.

Mà Phong Thần Đài này chính là Hạo Vũ Thiên Tôn chế tạo hàng phỏng chế, lúc ấy hắn ngoài ý muốn đạt được một khối mảnh vỡ Phong Thài Đài của Phong Thần Thiên Tôn chế tạo, Hạo Vũ Thiên Tôn từ cái mảnh vỡ này dung nhập vào trong phỏng chế phẩm, làm cho Phong Thần Đài ia có được một tia linh tính của thượng cổ Phong Thần Đài.

Nhưng mà kỳ thật ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Phong Thần Thiên Tôn làm "Nguyên bản" phong Thần Đài cũng chỉ là hàng phỏng chế.

Nếu như Lâm Minh đoán không sai, Phong Thần Thiên Tôn năm đó tham gia khảo hạch cuối cùng ở Tu La Lộ, ở tầng thứ tư tiến vào tầng thứ năm, hắn gặp khảo nghiệm là Phong Thần Đài.

Mà Phong Thần Đài này còn mạnh hơn Phong Thần Đài mà Lâm Minh nhìn thấy thật lớn.

Phong Thần Đài trước mặ này cho dù chỉ tỏa khí tức ra thôi, năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong đó vẫn làm Lâm Minh hãi hùng khiếp vía, khó có thể thừa nhận được.

Chương 2144: Thủ hộ giả

Có lẽ Phong Thần Đài bày ra ở tầng thứ tư chỉ là hình chiếu của Phong Thần Đài chính thức.

Thậm chí Phong Thần Đài căn bản không gọi là Phong Thần Đài, nó có lẽ có tên khác, cái tên Phong Thần Đài là gọi theo tên Phong Thần Thiên Tôn mà thôi.

Lâm Minh nghĩ như thế, thân thể hắn bay chậm lên trên trời, hắn cẩn thận từng chút, bay vào Phong Thần Đài sâu trong tinh không kia.

Mà thời điểm hắn bay mấy trăm dặm, tốc độ của hắn chậm lại, hắn nhìn vào sâu trong Phong Thần Đài, trong mắt hiện ra một tia kinh dị.

Trên đỉnh Phong Thần Đài có người.

Còn không phải một người, mà là hai người. Tuy cách cực xa, nhưng chỉ nhìn thấy hai bóng trắng mơ hồ, nhưng mà cảm giác Lâm Minh quét qua lại nhìn rõ dung mạo của bọn họ.

Hai người này mặc trường bào màu trắng, dung mạo già nua, mặt tươi cười, dường như đang chờ hắn tới.

Thân hình Lâm Minh dừng một chút, hơi do dự, sau đó hắn bay thẳng về phía hai người này.

Lâm Minh nhìn ra xa xa, quan sát hai người nay, kỳ thật trong thí luyện cuối cùng, Lâm Minh không chỉ một lần nhìn thấy loại người như giám khảo, ví dụ như hắc sắc Tu La, ví dụ như hư ảnh chủ nhân Tu La lộ luận đạo với Lâm Minh.

Nhưng mà những người kia chỉ là cường giả lưu lại một sợi thần thức, cũng không phải chân thân.

Nhưng mà hai người trước mặt trên Phong Thần Đài này, Lâm

Minh cảm thấy hai người này chính là người sống sờ sờ.

Chuyện này làm cho Lâm Minh cảm thấy kinh ngạc.

Hai người này có quan hệ gì với chủ nhân Tu La Lộ chứ? Dùng niên đại sinh hoạt của chủ nhân Tu La Lộ, không có người nào có thể sống lâu như thế mà không chết.

Phong Thần Đài cách Lâm Minh chừng mấy ngàn dặm, Lâm Minh bay qua phiến hư không nay, đạp vào Phong Thần Đài, đây chính là đỉnh đải nhỏ nhất của Phong Thần Đài, nhưng mà nó cũng có phương viên mấy trăm dặm.

Hai người này đứng cách Lâm Minh chừng mười trượng, sắc mặt bọn họ hiền lành, mặt tươi cười, rất khó phân biệt được chủng tộc của bọn họ.

- Vãn bối bái kiến tiền bối.

Lâm Minh cung kính thi lễ, hắn phát hiện hai người này dung mạo tương tự kinh người, giống như huynh đệ sinh đôi vậy.

Hai người không nói lời nào, chỉ nhìn qua Lâm Minh, thỏa mãn gật đầu.

- Không biết tiền bối xưng hô như thế nào?

Lâm Minh ngẩng đầu lên, hắn có quá nhiều chuyện cần hỏi, nhưng nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

- Ta gọi là Triệt, chỉ có một chữ!

Một lão giả vuốt râu nói ra.

- Mặc!

Lão giả khác cũng lên tiếng.

Lâm Minh phát hiện hai người này vẫn có chút khác nhau, lão giả tên là Triệt này con mắt màu xanh da trời, giống như dòng suối thanh tịnh,

Mà lão giả Mặc có con mắt màu đen.

Dường như tên của bọn họ chính là màu sắc của đôi mắt.

Làm cho Lâm Minh kỳ dị chính là hai người này không ngờ lớn tuổi như thế, ánh mắt lại sáng ngời như hài đồng, thật sự làm cho người ta hiếu kỳ.

Lâm Minh hiếu kỳ rốt cuộc hai người này có cảnh giới gì, từ diện mạo bề ngoài mà nhìn, hai người này không giống người bình thường.

- Vãn bối mạo muội hỏi một câu, không biết hai vị tiền bối ở chỗ này sao?

Lâm Minh hỏi.

- Chúng ta là... Thí luyện cuối cùng, cũng chính là thủ hộ giả Tu La Lộ.

- Thủ hộ giả? Tiền bối thủ hộ ở đây bao lâu rồi?

Trong nội tâm Lâm Minh chấn động, kỳ thật lúc trước hắn có suy đoán, nhưng mà cảm thấy thí luyện cuối cùng này niên đại quá xa xưa, muốn thủ hộ thí luyện cuối cùng cho tới bây giờ, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

- Thủ hộ sáu trăm triệu năm, cụ thể thì nhớ không rõ.

Triệt cười tủm tỉm nói ra, Lâm Minh nghe xong nội tâm chấn động mạnh, sáu trăm triệu năm, Chân Thần có thể sống lâu như thế không?

Lâm Minh không biết Chân Thần đỉnh cấp có thể sống bao lâu, nói như vậy, sau khi đột phá một cảnh giới, thọ nguyên sẽ tăng lên gấp ba, nếu Thiên Tôn tăng lên Chân Thần cũng là như thế, như vậy Chân Thần có thể sống chừng ba bốn trăm triệu năm, sáu trăm triệu năm là khó tưởng tượng nổi rồi.

- Tộc của ta vốn có tuổi thọ rất dài, hơn nữa chúng ta có phương pháp kéo dài duyên thọ, đại đa số thời gian chúng ta đều ngủ say, hoặc là vượt qua trong thời gian kết giới...

Triệt nhìn ra nghi hoặc trong lòng của Lâm Minh, giải thích như thế vẫn làm Lâm Minh cảm thấy kinh hãi, Nhân tộc Tam Sinh lão nhân cũng có phương pháp kéo dài duyên thọ, nhưng mà hắn sống tới ba trăm triệu năm thì di chứng thể hiện ra, tuy hắn còn sống nhưng mà toàn thân đầy tử khí, gần như có cảm giác mục nát, tuyệt đối không có tinh thần quắc thước như hai người này.

- Nói cho đúng, chúng ta là Điện Linh nhất tộc, thế gian vạn vật, tất cả đều có linh, tộc của ta chính là vạn vật chi linh biến thành, tuổi thọ của chúng ta không nên so với Nhân tộc, cho dù thái cổ Thần tộc cũng không sống lâu hơn chúng ta đâu, hơn nữa thời gian kết giới và một ít phương pháp kéo dài duyên thọ, tộc của ta có thể sống hơn một tỷ năm...

- Về phần thủ hộ Tu La lộ và thí luyện cuối cùng, đây là sứ mạng của tộc ta, chúng ta đời đời kiếp kiếp thủ hộ ở đây mười tỷ năm rồi.

Triệt chậm rãi nói ra, nói bí tân của Điện Linh nhất tộc, tuy hắn giải thích đại khái vì cái gì bọn họ thủ họ thí luyện cuối cùng đến bây giờ, nhưng mà Lâm Minh vẫn cảm thấy kinh hãi khó hiểu, thời gian mười tỷ năm quá xa xưa, thời gian này trải qua mấy lần thiên địa hạo kiếp, càng có nhiều chủng tộc hưng thịnh, cường đại, bị diệt, về phần những tông môn, vương triều hưng suy càng nhiều vô số kể.

Cụ thể chính là Điện Linh nhất tộc, đã tồn tại mười tỷ năm, hơn mười tỷ năm qua vẫn thực hiện sứ mệnh của mình, chuyện này làm Lâm Minh kinh hãi.

- Điệ Linh... Vãn bối năm đó đã từng gặp qua...

Lâm Minh nhớ tới lúc ở thượng cổ phượng tộc gặp được điện linh, nhưng mà điện linh này không có mạnh mẽ như hai lão gia trước mặt.

- Ha ha, tiểu bối ngươi rất không tồi, mấy ngàn năm trước tại đại hoang Đế Khắc Thạch, ta đã thấy chữ khắc của ngươi.

Lần này là Mặc nói chuyện, giọng của hắn khàn khàn, Lâm Minh nghe xong chấn động.

- Đế Khắc Thạch?

Đương nhiên hắn nhớ rõ, hắn lúc mới tới Tu La Lộ tham gia thí luyện, lúc ở đại hoang gặp được Tiểu Ma Tiên và Độc Vũ Yêu Vương, ba người cùng đi khắc chữ trên Đế Khắc Thạch, hắn và Tiểu ma Tiên đều hoàn mỹ thông qua nhiệm vụ khắc chữ, dường như một tỷ năm qua, có thể khắc chữ hoàn mỹ cũng không có mấy người.

Không ngờ lúc đó hai người này đã chú ý tới mình, làm cho Lâm Minh kinh dị chính là khi đó hắn khác với hiện tại thật lớn, vậy mà hai người liếc cái đã nhận ra?

- Hai vị tiền bối làm sao nhận ra vãn bối?

Trong lòng Lâm Minh nghiêm túc, chuyện như thế này hắn phải làm rõ ràng, nếu không lúc đó bị Tạo Hóa Thánh Hoàng nhận ra, hắn sẽ phải chết không nghi ngờ.

- Bởi vì đế ngọc... Còn có Tu La pháp tắc trong người của ngươi.

Mặc chỉ vào bụng của Lâm Minh, cười nói:

- Ngươi dường như trải qua chuyện gì đó, cho nên ngươi thoát thai hoán cốt sinh ra biến hóa, không cẩn thận phân biệt, hai chúng ta đúng là không nhận ra ngươi rồi, nhưng mà ngươi mang theo đế ngọc và Tu La pháp tắc sẽ không nhận sai, thiên hạ này không có chuyện trùng hợp như thế.

Chương 2145: Bí mật (1)

Mặc nói như thế, Lâm Minh thở ra một hơi, xem ra sau khi mình thoát thai hoán cốt còn không có sơ hở rõ ràng, đế ngọc và Tu La pháp tắc là thứ Tạo Hóa Thánh Hoàng không nhìn thấu.

- Đến đây đi, hài tử, ta mang ngươi lấy thứ cần lấy.

Triệt nói như thế, lại vẫy tay với Lâm Minh, bọn họ bước ra khỏi Phong Thần Đài, tiến vào sâu trong hư không.

Ba người cũng không bay đi rất xa, bọn họ đi vào phiến hư không, Triệt vươn tay ra vẽ lên hư không một cái, tinh không bị xé rách, từ đó bay ra một bản sách cổ thanh đồng.

Trên bìa sách cổ thanh đồng này dùng chữ Thần tộc cổ xưa, trên đó ghi mấy chữ --- Tu La Thiên Thư quyển ba!

Nhìn thấy sách cổ này, Lâm Minh mừng rỡ trong lòng, đây là thứ hắn muốn tìm, chính là Tu La Thiên Thư khí chi thư!

Tập hợp đủ tinh khí thần, Lâm Minh nhận được cả bộ Tu La Thiên Thư.

Mà chuyện này còn chưa tính, Mặc còn mở hư không ra, từ trong khe nứt không gian xuất ra một cái quan tài cổ, còn có một kiện áo giáp màu đen.

Quan tài này phong cách trang nghiêm cổ xưa, mặc ngoài còn có tầng tầng xiềng xích quấn quanh, Lâm Minh chỉ nhìn một cái là đoán được bên trong có cái gì.

Nhất định là phân thân năng lượng đối ứng với Tu La Thiên Thư quyển ba.

Sau khi luyện hóa phân thân này, cho dù tập hợp đủ ba phân thân, nếu như tu vị của ba đại phân thân có thể đại thành sẽ dung hợp thành duy nhất, Lâm Minh tu hành Tu La Thiên Đạo cũng bước vào cảnh giới mới.

Về phần áo giáp, Lâm Minh có thể cảm giác rõ ràng, dường như áo giáp này và huyết mạch toàn thân của hắn có hô ứng với nhau.

Xoạt!

Lâm Minh rút Ám Long Thương ra, đối ứng với bộ áo giáp màu đen này, phát hiện cả hai dường như cộng minh nhẹ nhàng, chúng chính là một bộ.

- Ám Long Khải, có thể bám vào toàn thân của ngươi, trừ giúp ngươi có phòng ngự kinh người ra, còn có thể trực tiếp tăng cường lực lượng của ngươi, nếu ngươi luyện hóa nó, lại kết hợp với Ám Long Thương có thể phát huy ra sức chiến đấu cường đại hơn.

Mặc chậm rãi giải thích, giao Ám Long Khải giao cho Lâm Minh, Lâm Minh tiếp áo giáp, trịnh trọng thi lễ:

- Cảm tạ tiền bối.

- Ha ha, không cần cảm ơn ta, đây là tôn chủ năm đó lưu lại, chúng ta chỉ thủ hộ mà thôi.

Lâm Minh biết rõ tôn chủ mà Mặc nói chính là chủ nhân Tu La Lộ.

Về phần chủ nhân Tu La lộ, Lâm Minh muốn biết quá nhiều, hắn hỏi:

- Vãn bối có một vài vấn đề, không biết nên hỏi hay không...

- Hỏi đi!

Triệt nói ra.

Lâm Minh hít sâu một hơi, nói:

- Vãn bối muốn biết, mười tỷ năm trước, chủ nhân Tu La Lộ phong vân một cõi, hiện tại có tồn tại trên thế gian không? Nếu tồn tại, tiền bối đang ở nơi nào, thái cổ Thần tộc dường như là chủng tộc của tiền bối a? Chủng tộc bị diệt... Tiền bối hắn...

Lâm Minh tới nơi này thì dừng lại, hắn cảm giác mình hỏi có phần vô lễ, nhưng mà hắn đúng là nghi hoặc, hắn vẫn dự cảm chủ nhân Tu La Lộ vẫn chưa chết, thế nhưng mà thái cổ Thần tộc bị diệt, chủ nhân Tu La Lộ vì cái gì không quan tâm tới chứ?

Hắn cứ như vậy trơ mắt nhìn chủng tộc của mình càng ngày càng suy sụp, thẳng tới khi hủy diệt sao?

- Tôn chủ đại nhân hắn...

Triệt nói tới đây thì than nhẹ một tiếng, nói:

- Có chút chuyện không hề đơn giản như ngươi nhìn đâu, tôn chủ đại nhân có nỗi khổ tâm...

Triệt cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh vẫn nghe ra ý ngoài lời, chủ nhân Tu La Lộ chỉ sợ vẫn còn tại thế.

Những năm này hắn đi chỗ nào?

Nhân vật đáng sợ như thế, nếu hắn cứ lánh đời trong vũ trụ suốt mười tỷ năm, Lâm Minh cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Trong mười tỷ năm này hắn không lưu lại một tia dấu vết sao?

Trong vũ trụ trải qua không biết bao nhiêu lần hưng suy, trong đó có liên quan tới gia tộc chủ nhân Tu La Lộ, tông môn, chủng tộc, vì sao hắn làm như không thấy?

Hơn nữa.. Thọ nguyên của hắn kéo dài như vậy, tại sao còn vội vã lưu lại truyền thừa? Tu La Lộ này, thậm chí là người sáng tác Thánh Điển cũng lưu lại nguyên mộng vũ trụ, sự tồn tại của chúng có ý nghĩa gì?

- Năm đó Tu La tiền bối sáng lập nên Tu La Lộ, chỉ vì chọn một truyền nhân sao?

Lâm Minh cảm giác chủ nhân Tu La Lộ sáng tạo thế giới hùng vĩ như thế, chỉ vì chọn ra một truyền nhân thì hơi gượng ép rồi.

- Tu La lộ là một nước cờ của tôn chủ đại nhân, cụ thể thời điểm cần biết thì ngươi sẽ tự biết, mà thời điểm không biết thì ngươi hỏi cũng vô dụng...

Mặc trả lời thản nhiên, không có trả lời vấn đề của Lâm Minh.

Lâm Minh hơi do dự một chút, vẫn mở miệng hỏi:

- Không biết tiền bối nói vãn bối "Thời điểm cần biết" là lúc nào?

- Thời điểm ngươi cần biết thì chính là lúc ngươi nắm giữ vận mệnh của mình, từ quân cờ trở thành người đánh cờ.

Triệt ý vị thâm trường nói ra, Lâm Minh hít sâu một hơi, khống chế vận mệnh của mình, trở thành người đánh cờ!

Con đường mình đi còn rất dài a.

Nhìn thấy biểu lộ của Lâm minh, Mặc cười cười, nói:

- Ngươi không nên tự xem nhẹ bản thân mình, có thể trở thành quân cờ đã là khó lường rồi, trong vũ trụ Tam Thập Tam Thiên này quá khổng lồ, nhưng mà bàn cờ có bao nhiêu quân cờ chứ? Mỗi người có thể trở thành quân cờ đều là nhân kiệt tuyệt thế, mà đa số người trong đó còn không tính là quân cờ, bọn họ chỉ xem như bụi bặm trên bàn cờ mà thôi.

- Ngươi có số mệnh kinh người, là người duy nhất trong mười tỷ năm qua hoàn thành thí luyện cuối cùng với độ hoàn thành là 100%, cũng là người thứ hai tập hợp đủ duyên chi đế ngọc, tiền đồ của ngươi không thể tưởng tượng nổi.

- Người thứ hai? Người đầu tiên là ai?

Lâm Minh ngạc nhiên hỏi.

Mặc nói:

- Tôn chủ tin tưởng trên thế gan này có "Duyên", nó là tổng hợp thể hiện của số mệnh, nhân quả, duyên chi đế ngọc chỉ nhìn duyên phận, người có duyên, đế ngọc sẽ chủ động lọt vào trong tay của hắn, người đầu tiên có đủ duyên chi đé ngọc là vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Phong Thần Thiên Tôn.

- Phong Thần Thiên Tôn!

Trong nội tâm Lâm Minh chấn động, là tiền nhân vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, dùng vũ lực một người cứu vớt cả Thần Vực, không nghĩ tới hắn là người đầu tiên tập hợp đủ duyên chi đế ngọc.

Chẳng trách Phong Thần Thiên Tôn chế tạo ra Phong Thần Thài, bởi vì hắn chân chính nhìn thấy bản thể của Phong Thần Đài.

Đây chính là Phong Thần Đài...

Lâm Minh nhìn qua Phong Thần Đài cách đó không xa, hắn càng ngày càng cảm giác Phong Thần Đài không chỉ là kiện thần khí bình thường, nó đặt ở tầng thứ bảy thí luyện cuối cùng này, dường như nó trấn trụ duyên phận của Tu La pháp tắc, ẩn ẩn hội tụ thiên địa đại thế.

Phong Thần Đài đặt ở đây có thâm ý gì sao?

Lâm Minh không có hỏi nhiều, hắn biết rõ hắn còn chưa trở thành "Người đánh cờ", những chuyện thế này hắn không còn làm quân cờ thì sẽ biết thôi.

Hắn chỉ hỏi:

- Hai vị tiền bối, Phong Thần Thiên Tôn năm đó cũng tu luyện Tu La Thiên Đạo sao? Hắn cũng nhận được phân thân Tu La Thiên Đạo năm đó chủ nhân Tu La Lộ lưu lại?

Chương 2146: Bí mật (2)

Triệt gật đầu, nói:

- Đã từng tu luyện, nhưng mà chiều sâu tu luyện không bằng ngươi, ngươi là người lĩnh hội Tu La Thiên Đạo sâu nhất trong mười tỷ năm qua... Về phần ba đại phân thân, năm đó tôn chủ luyện chế không chỉ một bộ.

Triệt nói thế càng hợp tình hợp lý, trong mười tỷ nam qua, chắc chắn có người đạt được tiêu chuẩn mà chủ nhân Tu La Lộ thiết lập, cầm được cơ duyên thuộc về mình.

Về phần Phong Thần Thiên Tôn lưu lại truyền thừa, Lâm Minh lúc ấy chỉ đạt được tàn phiến Phong Thần Đại Pháp, cũng không tìm được pháp tắc Tu La Thiên Đạo, chuyện này không có kỳ quái, công pháp của lâm minh cũng không phải đều có quan hệ với Tu La Thiên Đạo, kỳ thật muốn dung hợp cải tạo pháp tắc Tu La Thiên Đạo, biến thành công pháp thích hợp với bản thân mình là quá khó khăn.

- Hai vị tiền bối cũng biết chuyện năm đó của Phong Thần Thiên Tôn sao? Ví dụ như... Đại kiếp nạn Nhân tộc vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước...

Lâm Minh lại hỏi, Phong Thần Thiên Tôn đã tập hợp đủ duyên chi đế ngọc, vẫn vẫn lạc trong đại kiếp nạn ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, chuyện này khiến Lâm Minh cảm khái.

Nhân vật có đại khí vận gia thân như thế, vì sao vẫn không thể thắng Thánh tộc?

Nhắc tới Phong Thần Thiên Tôn và chuyện đại kiếp nạn Nhân tộc ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, biểu lộ của Triệt và Mặc đầy kính ý.

Mặc nói:

- Phong Thần là một nhân kiệt khó lường, hắn vượt qua loạn thế đại kiếp nạn, hơn nữa tu vị bản thân đạt tới thượng vị Chân Thần, một khi hắn đột phá Chân Thần, thậm chí có khả năng trở thành nhân vật giống như tôn chủ đại nhân.

Câu đầu tiên của Mặc chính là đánh giá Phong Thần Thiên Tôn cực cao, vào thời đại thái cổ, thượng vị Chân Thần cũng như phượng mao lân giác, nhưng mà tích lũy theo thời gian cũng có số lượng khả quan.

Nhưng mà những thượng vị Chân Thần này cuối cùng vẫn không thể đột phá gông cùm Chân Thần, mà Mặc dùng có khả năng đột phá Chân Thần để hình dung Phong Thần Thiên Tôn, đây tuyệt đối là đánh giá đáng sợ.

- Đáng tiếc, lần đó vốn là đại kiếp nạn lịch lãm rèn luyện Phong Thần Thiên Tôn, loại có ngoài ý muốn xảy ra, Thánh tộc Thánh Hoàng và thâm uyên ác ma Hoang liên thủ, năm đó Hoang còn khủng bố hơn Hoang hiện tại nhiều, tuy Phong Thần cường đại, nhưng mà đối mặt với nhiều Thánh tộc Chân Thần và Hoang, hắn vẫn khó chèo chống như trước.

- Kỳ thật năm đó Phong Thần Thiên Tôn vẫn có đường lui, chính là buông tha Nhân tộc rời khỏi một mình, rời khỏi Thần Vực, tiến về Tu la Lộ hoặc là thế giới khác, dùng thực lực của Phong Thần lúc đó, Thánh tộc rất khó làm gì được hắn, nhưng mà hắn lựa chọn chiến vì Nhân tộc, cuối cùng hắn liên hợp rất nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc, thiêu đốt tính mạng phong ấn linh hồn của Hoang, cùng trấn giết Chân Thần của Thánh tộc...

Mặc buồn bả nói ra đoạn lịch sử này, hắn miêu tả cực kỳ giản lược, nhưng mà Lâm Minh vẫn có thể tưởng tượng trận chiến ba tỷ sáu trăm triệu năm trước rất thảm khốc, Phong Thần Thiên Tôn hi sinh vì Nhân tộc, trong lòng Lâm Minh sinh ra kính ý thật sâu.

Truyền nhân của Nhân tộc chính là nhờ vào Phong Thần Thiên Tôn, Hỗn Nguyên Thiên Tôn những nhân vật này, còn có rất nhiều Thiên Tôn Nhân tộc dùng máu của mình ghi lại lịch sử này...

Nếu không có bọn họ, Lâm Minh không có khả năng trưởng thành, cho dù đạt được ma phương, sau khi hắn phi thăng Thần Vực, lại phát hiện Nhân tộc đã suy vong, chỉ còn lại một ít phàm nhân kéo dài hơi tàn, như vậy Lâm Minh đi đâu tìm kiếm truyền thừa và tài nguyên đây?

Yên lặng ghi nhớ trong lòng, Lâm Minh đang nghĩ lại cái gì đó, đột nhiên trong đầu sinh ra linh quang.

Vừa rồi Mặc nói là...

- Phong Thần Thiên Tôn liên hợp rất nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc lại cùng một chỗ, thiêu đốt tính mạng chi hỏa phong ấn linh hồn của Hoang, cùng trấn giết Chân Thần Thánh tộc.

Phong ấn linh hồn Hoang?

Đột nhiên Lâm Minh nhớ tới năm đó ở dưới đất viễn cổ đế đô, ở Phong Thần đại trận thần bí mà ẩn nấp kia.

Lúc trước nếu như không phải có con cá, Lâm Minh căn bản không có khả năng tìm ra trận pháp này.

Thương Thiên Cổ Ấn, Phong Thần đại trận phong ấn chính là linh hồn của Hoang?

Vốn Lâm Minh nhìn thấy cổ trận kia đã kỳ quái, Phong Thần Thiên Tôn là nhân vật bực nào, hắn phong ấn uy lực mạnh bao nhiêu?

Hơn nữa Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp ba tỷ sáu trăm triệu năm qua, có thứ gì bị phong ấn trong ba tỷ sáu trăm triệu năm vẫn còn sống đây?

Mà khi nghe khẩu khí của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, ngay cả khí linh như nó còn phải sử dụng các loại bí pháp kéo dài sinh mạng.

Nếu như nó phong ấn là đồ vật có sinh mệnh lực cường đại tới mức khó có thể tưởng tượng, thọ nguyên dài như thế cũng chỉ có thâm uyên ác ma Hoang mà thôi, tất cả đã được giải thích!

Nghĩ tới đây, Lâm Minh nội tâm chấn động mạnh.

Hoang mất đi linh hồn, chỉ còn lại viên thịt bản năng thôn phệ, hơn nữa Tạo Hóa Thánh Hoàng có Hồng Mông linh châu, tự nhiên có thể tùy ý xâm lược.

Nếu như mình nghĩ biện pháp khống chế linh hồn của Hoang, kết quả sẽ như thế nào?

Triệt và Mặc nói tới chỗ này, trong lúc vô tình mang cho Lâm Minh tình báo giá trị lớn lao.

Vì xác nhận điểm này, Lâm Minh hỏi:

- Hai vị tiền bối đã hiểu rõ trận chiến ấy, như vậy phải chăng vũ khí mà Phong Thần Thiên Tôn sử dụng chính là Thương Thiên Cổ Ấn đúng không? Phong Thần Thiên Tôn phong ấn linh hồn Hoang, chính là dùng linh bảo này?

- Thương Thiên Cổ Ấn a!

Mặc trầm ngâm một chút, nói:

- Thương Thiên Cổ Ấn và Phong Thần Đài chính là Phong Thần Thiên Tôn dùng tài liệu tìm được trong thí luyện cuối cùng tạo thành, năm đó hai món đồ vật này là pháp bảo trọng yếu nhất của Phong Thần Thiên Tôn, nhưng mà về sau Phong Thần Đài trong đại kiếp nạn Nhân tộc bị đánh nát, mà Phong Thần Thiên Tôn phong ấn linh hồn Hoang chính là dặ vào Thương Thiên Cổ Ấn...

Mặc và Triệt hai người dường như cực kỳ hiểu Phong Thần Thiên Tôn, đại khái cũng bởi vì Phong Thần Thiên Tôn là người đầu tiên tập hợp đủ duyên chi đế ngọc, tất cả chuyện của hắn đều được thủ hộ giả Tu La Lộ chú ý tới.

Lời của hai lão giả này đã bỏ đi một tia nghi kỵ cuối cùng của Lâm Minh, hắn cần phải nhanh chóng xử lý linh hồn Hoang.

Nhưng mà linh hồn Hoang trải qua trấn áp ba tỷ sáu trăm triệu năm qua, cũng cực kỳ khó đối phó, Lâm Minh đánh giá cảnh giới của mình hiện tại chỉ sợ còn chưa đủ.

Hắn cần phải tăng tu vị lên.

Hắn không biết khí linh Thương Thiên Cổ Ấn còn bao nhiêu thọ nguyên, một kiện vô thượng linh bảo, bản thể của nó có thể tồn tại mười tỷ năm, nhưng mà khí linh không cách nào sống lâu như thế, về tính chất nó đã là sinh mạng.

Ví dụ như Ám Long Thương và Ám Long Khải trong tay Lâm Minh, khí linh của chúng đã chết đi rồi.

- Có vấn đề gì sao?

Hai người mỉm cười nhìn qua Lâm Minh.

Lâm Minh nghĩ một chút, nói:

- Vãn bối có hai vấn đề, đầu tiên là về Thánh Điển, hai vị tiền bối có biết bộ truyền thừa này không?

- Thánh Điển!

Chương 2147: Tử tạp chi mê

Mặc và Triệt hai người dường như lâm vào trong hồi ức, nói:

- Người sáng tác Thánh Điển năm đó chính là Bất Hủ Quân Vương, hắn là đối thủ của tôn chủ đại nhân, về sau tôn chủ đại nhân dùng chênh lệch nhỏ bé đánh bại hắn, về sau nữa hai người trở thành bằng hữu...

Hai người nói tới lịch sử mười tỷ năm trước, đối với lịch sử này bọn họ miêu tả rất đơn giản, nhưng mà Lâm Minh lại biết ở trong đó có liên quan tới rất nhiều che giấu.

- Bất Hủ Quân Vương còn trên thế gian không?

Lâm Minh hỏi.

Hai người lắc đầu, nói:

- Chúng ta chỉ là người thủ hộ của tôn chủ đại nhân, đối với Bất Hủ Quân Vương không hiểu nhiều.

- Hai vị tiền bối cũng biết, trong những người quan hệ mật thiết với Bất Hủ Quân Vương, phải chăng có một nữ tử tuyệt thế, thiên phú của nàng cực cao, hơn nữa còn tinh thông sinh tử pháp tắc?

Đây mới là chuyện Lâm Minh muốn biết nhất, năm đó ở Tu La bí cảnh, trước gương hàn băng, Lâm Minh nhìn thấy một nữ tử tuyệt thế lớn lên giống Thánh Mỹ như đúc, nàng cũng là đối thủ của Lâm Minh trong trận chiến cuối cùng.

Lâm Minh rất muốn biết, nàng và Thánh Mỹ có quan hệ gì?

Nhưng mà vấn đề này Lâm Minh không có đáp án, hai người lắc đầu lần nữa, hiển nhiên là không hiểu nhiều về chuyện của Bất Hủ Quân Vương mười tỷ năm trước.

Trong nội tâm Lâm Minh thất vọng, trực giác hắn cảm thấy bí mật này có liên quan lớn tới bí mật của Thánh Mỹ.

Lâm Minh lại nói:

- Một vấn đề sau cùng, hai vị tiền bối phải chẳng biết rõ vĩnh sinh chi thạch, hông mông linh châu, còn có một tấm tập phiến màu tím, ba kiện thần khí này hay koong?

Ba kiện thần khí vẫn là nghi vấn trong lòng Lâm Minh, mà kiện thần khí cuối cùng chính là tử tạp, Lâm Minh rất muốn biết tung tích của nó.

- Ba kiện thần khí...

Nghe được Lâm Minh nhắc tới ba kiện thần khí, hai người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ý vị thâm trường.

Ba kiện thần khí này là đồ vật bí ẩn nhất vũ trụ, chúng đã tồn tại từ rất sớm rất sớm trước kia, trước khi tôn chủ sinh ra đã có lưu truyền truyền thuyết về chúng, chúng không có cùng tên, tên đối với chúng mà nói không có ý nghĩa.

- Tôn chủ đại nhân cho rằng, ba kiện thần khí này là vũ trụ kỷ nguyên trước lưu lại, có thể là đại thế giới chưa trưởng thành, nhưng có thể là sau khi vũ trụ kỷ nguyên trước sụp đổ mà hình thành...

- Vũ trụ kỷ nguyên?

Trong nội tâm Lâm Minh giật mình, từ ngữ này hắn lần đầu nghe thấy.

- Tôn chủ cho rằng, Tam Thập Tam Thiên vũ trụ cũng tồn tại sinh sinh diệt diệt, Tam Thập Tam Thiên vũ trụ của chúng ta hiện tại là từ không đã có, là hình thành trong bộc phát, mà những vũ trụ trước khi bộc phát có lẽ là một siêu cấp vũ trụ trước, có lẽ nó cũng có Tam Thập Tam Thiên, có lẽ ba Tam Thập Lục Thiên, có lẽ là một trọng thiên, không ai nói rõ thiên đạo pháp tắc khi đó...

- Tôn chủ đại nhân nói rằng vũ trụ từ khi ra đời, phát triển tới khi hủy diệt là một quá trình, gọi là một kỷ nguyên.

- Ba kiện thần khí theo thứ tự là tinh khí thần ngưng tụ thành, như vậy đối ứng với vũ trụ chính là vật chất, năng lượng, thiên đạo pháp tắc, tôn chủ suy đoán ba kiện vô thượng thần khí kia là sau khi siêu cấp vũ trụ hủy diệt, trong chúng nó ẩn chứa vật chất, năng lượng, thiên đạo pháp tắc ngưng tụ mà thành, sự tồn tại của chúng cực kỳ thần bí, tôn chủ đại nhân cũng từng đạt được một kiện trong đó, cũng chính là tử tạp trong miệng ngươi nói.

Nghe hai người nói thế, trong nội tâm Lâm Minh chấn động, chủ nhân Tu la Lộ từng đạt được tử tạp!

Kỳ thật hắn cũng có cùng loại suy đoán, thậm chí hắn hoài nghi chủ nhân Tu La lộ dùng tử tạp làm căn cơ sáng tạo ra nơi này.

- Tử tạp vẫn còn trong tay Tu la tiền bối chứ?

- Đã từng!

Mặc lắc đầu, nói:

- Về sau không có!

- Chuyện này...

Lâm Minh kinh ngạc, nói:

- Chẳng lẽ có người nào đó đánh cắp tử tạp trong tay Tu La tiền bối sao? Hoặc là Tu La tiền bối tặng tử tạp cho người khác?

Thần khí trân quý như thế, tặng người là quá sức tưởng tượng.

Cụ thể không rõ ràng, tôn chủ đại nhân lưu chép tay lại có nhắc qua tử tạp, hắn nói niên đại trước khi hắn tồn tại đã từng có cường giả tuyệt thế muốn tập hợp đủ ba kiện thần khí, cho rằng tập hợp đủ chúng có thể công tham tạo hóa, vĩnh sinh bất hủ, thậm chí Tam Thập Tam Thiên vũ trụ lúc ấy vì thế mà nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu, nhưng mà cuối cùng cường giả tuyệt thế mưu toan chiếm ba kiện thần khí đã chết đi, vô số cường giả điên cuồng tranh đoạt thì chúng nhao nhao biến mất, ai cũng không biết chúng ở đâu.

- Qua thật nhiều năm sau, chúng lại xuất hiện lần nữa, lần này sinh ra phong ba cực lớn, rồi sau đó chúng lại biến mất, chúng giống như là nguyền rủa của thế giới này, chúng xuất hiện, thường xuyên nương theo vũ trụ đại kiếp nạn.

- Ba kiện thần khí cũng từng tạo nên cường giả tuyệt thế, nhưng mà càng làm cho nhiều thiên tài và cường giả tuyệt thế vẫn lạc, tông môn bị diệt, thậm chí một chủng tộc cũng đoạn tuyệt.

- Nhiều mưa gió như thế, đối với ba kiện thần khí chỉ là lịch sử mà thôi, chúng xuất hiện và biến mất như thế, chưa bao giờ cải biến qua... Chúng dường như sẽ vĩnh viễn truyền lưu như thế, vẫn tồn tại cho tới ngày vũ trụ hủy diệt.

- Thậm chí tôn chủ đã từng nghĩ tới, sau khi vũ trụ này bị hủy diệt, vũ trụ mới sinh ra, sẽ dùng ba kiện thần khí này làm căn cơ diễn biến mà ra đời, nếu như là thế, ba kiện thần khí này chỉ là khách chứng kiến thoáng qua của vũ trụ, chúng nguyên bản là tồn tại siêu nhiên, võ giả có thể lợi dụng chỉ là một ít đặc tính không có ý nghĩa mà thôi, con đường võ đạo có thể đi xa hay không phải xem bản thân mình...

- Chúng coi thường thế gian, cho dù bởi vì chúng mà nổi lên phong ba vô tận, đối với bản thân ba kiện thần khí mà nói, tất cả chỉ là việc nhỏ râu ria, giống như với chúng tất cả chỉ là bụi bặm không có ý nghĩa.

- Kể từ đó tôn chủ truy cầu với ba kiện thần khí cũng nhạt đi, hắn quy kế tất cả vào một chữ "Duyên", ba kiện thần khí này có thể tạo nên cường giả tuyệt thế, nhưng mà cũng sinh ra tai họa cực lớn, tất cả đều phải xem "Duyên"...

- Tôn chủ đại nhân ghi bản chép tay nói qua, nhắc tới tử tạp cũng không nhiều, hắn chỉ nói rằng, có khả năng nó sẽ mang lại chuyện gì đó không tưởng tượng nổi cho thế giới này, cũng có thể giúp kẻ mang nó chuyển cơ cho cả thế giới, nhưng hắn lại khuyên bảo hậu nhân, không nên cố chấp với nó, bởi vì "Duyên" là thứ không thể cưỡng cầu.

Hai người nói những giả thuyết này ra, sau khi Lâm Minh nghe xong thì trầm tư.

Tất cả phải xem "Duyên" sao?

Lâm Minh đúng là từng truy cầu tử tạp, hồng mông linh châu nằm trong tay Tạo Hóa Thánh Hoàng, Lâm Minh hiện tại không có khả năng đạt được, hắn đang suy đoán, có khả năng tử tạp giấu trong Tu La Lộ, mà hiện giờ nghe hai người nói ra, Lâm Minh truy cầu tử tạp nhạt đi rất nhiều.

Chương 2148: Thí luyện chấm dứt (1)

Nếu theo lời chủ nhân Tu La Lộ nói, ba kiện thần khí là thần vật vượt qua thế giới này, nhưng mà kỳ thật chúng chính là người chứng kiến của vũ trụ, chúng có thể tạo nên cường giả, nhưng mà nhiều hơn chính là... Hủy diệt, con đường võ đạo chính thức phải dựa vào bản thân đi tới.

- Cảm ơn hai vị tiền bối, vãn bối hiểu rồi!

Lâm Minh cung kính thi lễ với hai lão giả, vẫn là dựa vào bản thân đối kháng Thánh tộc, hắn phải tự chiến đấu a.

Hai người cười nói:

- Chúng ta không có gì phải cảm ơn cả, chúng ta chỉ nói những gì ngươi phải biết, ngươi có được ác ma xá lợi, chính là năm đó tôn chủ đại nhân giết chết một Chân Thần thâm uyên ác ma luyện hóa thành bảo vật, nếu ngươi có thể luyện hóa nó, thâ thể, khí huyết, tu vi của ngươi sẽ tăng lên thật lớn, phối hợp với Tu La Thiên Thư quyển ba, ngươi có thể đạt được chỗ tốt không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này trên Tu La Hải, rất nhiều thế lực mạnh mẽ trong Tu La Lộ xuất hiện, Tạo Hóa Thành Cung và Phiêu Vũ thần sơn đang khẩn trương chờ đệ tử trở về.

Trong Tu La Hải mênh mông này, từng tòa hải đài đứng vững trên mặt biển, trên hải đài nơi này tụ tập rất nhiều Thánh Chủ, Giói Vương, bọn họ tới từ các nơi trong Tu La Lộ, thậm chí có cả cường giả ở Tam Thập Tam Thiên.

Sâu trong hải vực này, Tạo Hóa thánh tử chắp tay sau lưng, giẫm lên thần ti gấm vóc, nhìn thẳng vào thủy tinh trước mặt, dựa vào đánh giá của hắn, còn không bao lâu thì cánh cửa thí luyện cuối cùng sẽ mở ra.

Hắn phái đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đi vào thí luyện cuối cùng, bọn họ đi ra sẽ mang tin tức cuối cùng về ác ma xá lợi.

Chi đội ngũ này là một tay Tạo Hóa thánh tử lựa chọn bồi dưỡng, trừ thời điểm cuối cùng cắm vào huyết nhục Hoang ra, thời gian khác đều là Tạo Hóa thánh tử lo liệu, có thể nói chi thế lực này chính là dòng chính của Tạo Hóa thánh tử, cũng là thế lực trọng yếu của hắn.

Hơn nũa một ki mang ác ma xá lợi trở về, thực lực của Thánh tộc tăng lên sâu sắc, bản thân Tạo Hóa thánh tử sẽ tìm được rất nhiều chỗ tốt, ngược lại, nếu hắn làm hư chuyện trọng yếu này, như vậy hắn ở Tạo Hóa Thánh Cung chắc chắn sẽ gặp chỉ trích, cho dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng sẽ thất vọng về hắn.

Tuy Tạo Hóa thánh tử được chỉ định là người thừa kế Thánh tộc từ Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng mà địa vị của hắn không phải là không thể dao động, dù sao Tạo Hóa Thánh Hoàng tuổi thọ còn rất dài, ngày sau có đản sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay không? Thậm chí ngày sau có khả năng sinh ra thiên tài có thiên phú không kém gì Tạo Hóa thánh tử, thậm chí còn mạnh hơn, khi đó Tạo Hóa thánh tử phỉa nắm chắc tất cả cơ hội và thế lực của mình, đề cao thực lực bản thân.

Cho nên thời khắc thí luyện cuối cùng mở ra, tâm tình Tạo Hóa thánh tử khó có thể bình tĩnh được.

Hắn nhìn vào thủy tinh trong chốc lát, lại đi qua đi lại trong gian phòng xa hoa này, hắn lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời điểm này đột nhiên thủy tinh rung lắc một hồi, nổi lòng Tạo Hóa thánh tử khó bình tĩnh, bởi vì hắn biết rõ, loại khí tức này chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng đang chủ động liên hệ với hắn.

Những ngày thí luyện cuối cùng này, Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ liên hệ với hắn một lần, đây là lần thứ hai, đối với Tạo Hóa Thánh Hoàng mà nói, nếu như không có chuyện trọng yếu thì hắn sẽ không xuất hiện.

- Hoàng tổ bệ hạ!

Tạo Hóa thánh tử nhìn qua nam tử trung niên xuất hiện trong thủy tinh, cung kính quỳ hành lễ.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, sắc mặt trầm xuống, hắn nói:

- Lần này ta phái đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đi tham gia thí luyện cuối cùng, ta có lưu huyết nhục Hoang lên người của bọn họ, đại khái tổn thất một phần ba!

Lời của Tạo Hóa Thánh Hoàng làm cho nội tâm Tạo Hóa thánh tử chấn động, tổn thất một phần ba?

Chuyện này có ý nghĩa hơn hai mươi đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đi lần này đã chết bảy tám người.

Tổn thất này tương đối lớn rồi!

Mỗi người bọn họ chính là người được Tạo Hóa Thánh Cung đầu nhập rất nhiều tài nguyên và tâm huyết, theo đạo lý mà nói, thực lực của bọn họ vượt qua thực lực bình quân của các đệ tử tham gia thí luyện cuối cùng rất nhiều, vì sao tổn thất lớn như thế?

- Bọn họ... Chết lúc nào?

Tạo Hóa thánh tử nội tâm lo sợ, chết mấy đệ tử hắn cũng không lo lắng, hắn lo lắng những người kia không mang ác ma xá lợi ra ngoài mà thôi.

- Dựa theo thời gian mà tính, là thời điểm gần kết thúc thí luyện tầng thứ tư, rồi sau đó... Không ngừng có người chết đi, huyết nhục Hoang tiếp tục giảm bớt, nói cho đúng hơm, thường cách một đoạn thời gian sẽ chết đi một người.

Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ cảm thụ sự tồn tại và tiêu vong của huyết nhục Hoang, lúc trước hắn cảm nhận được chính là tiểu hắc long không ngừng luyện hóa huyết nhục Hoang mà thôi.

Tốc độ tiểu hắc long luyện hóa huyết nhục có đôi khi nhanh, có đôi khi chậm, tổng thể mà nói là tiếp tục giảm một phần ba, chuyện này làm cho Tạo Hóa Thánh Hoàng cảm thấy khó hiểu.

- Ác ma xá lợi bị chôn ở nơi cuối cùng thí luyện cuối cùng tầng thứ tư, dựa theo cảm giác của hoàng tổ bệ hạ, có lẽ chúng ta phái đệ tử đi lần này đã chiếm được ác ma xá lợi, về sau còn có ngươi chết đi, có lẽ những người này tiến vào tầng thứ năm, và chết ở tầng thứ năm...

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhíu mày, hắn đưa ra suy đoán nư thế, đây là suy đoán nhìn như hợp tình hợp lý nhất.

Thật sự thì Tạo Hóa Thánh Hoàng và Tạo Hóa thánh tử cả hai não có lớn hơn nữa cũng không có khả năng hiểu được tất cả tin tức và chuyện xảy ra.

Nghe Tạo Hóa thánh tử miêu tả, sắc mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng trở nên lạnh lẽo, thí luyện cuối cùng tầng thứ năm đối mặt với bất tử liệt diễm và bất tử hàn băng, xác suất vẫn lạc thật lớn.

Lúc ấy hắn ra lệnh cho đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung tất cả phải lấy ác ma xá lợi làm trọng, thí luyện có thể buông tha.

Tầng thứ năm không nên tiến vào, tránh xảy ra vấn đề làm mất ác ma xá lợi, chẳng lẽ những đệ tử này xem lệnh của hắn như gió bên tai?

Tạo Hóa thánh tử quỳ một chân trên đất, nói:

- Hài nhi quản giáo vô phương, tiếp qua không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đi ra, hài nhi tất nhiên sẽ dựa theo luật thánh cung trừng phạt bọn họ.

- Chỉ mong bọn họ mang ác ma xá lợi trở về, ngươi đi đi!

Hình ảnh Tạo Hóa Thánh Hoàng biến mất, giọng của hắn còn mang theo một chút hàn ý, sắc mặt của Tạo Hóa thánh tử không dễ nhìn chút nào.

Dù sao Tạo Hóa thánh tử tin tưởng mười phần vào thân thủ của quân đoàn hắn chế tạo ra, dưới tình huống lúc này, không có bất kỳ đệ tử thế lực nào có thể tạo thành uy hiếp với "Hoang quân đoàn", thậm chí là hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung có thể hoàn toàn diệt thế lực khác.

Nghĩ tới đây, Tạo Hóa thánh tử an lòng một chút, hắn chắp tay sau lưng, bay lên không, sau một khắc huyết nhục Hoang nhúc nhích, hình thành thông đạo huyết nhục, tùy ý cho Tạo Hóa thánh tử bay ra khỏi cơ thể Hoang.

Chương 2149: Thí luyện chấm dứt (2)

Rầm rầm!

Tu La Hải nổi sóng lớn, rất nhiều nước biển chảy xuống như thác nước, thân thể Hoang vô cùng khổng lồ trồi lên từ Tu La Hải, mà Tạo Hóa thánh tử đang đứng ở bên ngoài Hoang, đứng chắp tay, tư thế hoai hùng bừng bừng.

Trên bầu trời có nữ tử mặc váy dài màu xanh nhạt, dáng người uyển chuyển như nước, lạnh nhạt nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, trong mắt mang theo một tia lãnh ngạo.

Cô gái này chính là đệ nhất truyền nhân của Phiêu Vũ Thần Vương, Thanh Liên tiên tử.

Lần này Phiêu Vũ thần sơn tham gia thí luyện cuối cùng chính là Thanh Liên tiên tử dẫn đội, dung mạo của nàng không xuất chúng, nhưng mà khí chất xuất trần, làm cho người ta có cảm giác khó hình dung,.

Phiêu Vũ thần sơn và Tạo Hóa Thánh Cung tuy là cùng một thế lực, nhưng mà cả hai cạnh tranh không nhỏ, Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử không cùng đường.

Hai người bọn họ đều là đệ nhất tuấn kiệt của hai thế lực khác nhau, lại được đặt song song là "Thánh tộc tứ kiệt", không ai phục ai cả.

- Hắc! Xem ra Thanh Liên tiên tử vô cùng tự tin với đệ tử Phiêu Vũ thần sơn tham gia thí luyện a.

Tạo Hóa thánh tử bay lên không trung, vị trí hắn lơ lửng vừa vặn cao hơn Thanh Liên tiên tử một trượng, cánh này khiến Tạo Hóa thánh tử từ trên cao nhìn xuống Thanh Liên tiên tử.

- Làm sao so được với Tạo Hóa Thánh Cung các ngươi, hơn hai mươi đệ tử phái ra, cuối cùng chắc chắn ôm chỗ tốt lớn nhất ở thí luyện cuối cùng rồi.

Thanh Liên tiên tử không cam lòng yếu thế, Tạo Hóa thánh tử tươi cười vui vẻ, nói:

- Ôm toàn bộ chỗ tốt thì không dám nói, nhưng mà chúng ta đạt được đồ vật có giá trị chắc chắn sẽ lớn hơn tổng giá trị của tất cả mọi người đạt được...

Tạo Hóa thánh tử cố ý nói như thế, lời này lọt vào trong tai của những người khác, không chỉ có Tạo Hóa thánh tử biết rõ, hắn nói giá trị ác ma xá lợi thấp đi rất nhiều rồi, đây là ngăn ngừa có người ngấp nghé ác ma xá lợi, thật thật giả giả che dấu đi, ngược lại không khiến người ta sờ rõ Tạo Hóa Thánh Cung thu hoạch bao nhiêu.

Nhìn thấy Thanh Liên tiên tử bộ dáng không tin, Tạo Hóa thánh tử khinh thường cười lên, chẳng muốn tranh luận với nàng.

Không nói cái gì khác, chỉ cần hai phần ba đệ tử Tạo Hóa thánh cung còn thừa mang về thu hoạch xa xỉ, dựa theo phỏng đoán của Tạo Hóa Thánh Hoàng, những người này lại đi thí luyện cuối cùng tầng thứ năm, như vậy độ hoàn thành sẽ rất cao, khi đó Tạo Hóa thánh tử lời lớn.

- Đám gia hỏa Thánh tộc này đúng là xem Tu La Lộ trở thành địa bàn của mình rồi...

Trong đám người có kẻ nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử tranh phách với nhau, trong lòng mang theo một ít ghen ghét, không tức giận mới là lạ.

- Long Thành lão đệ, nghe nói Thần Hư Thần Quốc của các ngươi lần này cũng chuẩn bị sung túc, ít nhất cũng có ba bốn đệ tử độ hoàn thành vượt qua 70%, thậm chí là vượt qua 75% a.

Thần Hư Thần Quốc là một trong hai thế lực Chân Thần trong nội Tu La Lộ, tự nhiên nội tình thâm hậu, thế lực Thiên Tôn bình thường đều ghen ghét Thần Hư Thần Quốc, nhưng mà hiện tại bởi vì có Thánh tộc đang kêu gào ở đây, những kẻ này đều liên hợp với nhau.

- 75% chỉ là mục tiêu, nhưng mà cũng có thể đạt tới được. Lần này đệ tử Thần Hư Thần Quốc chúng ta mục tiêu là tầng thứ năm, có lẽ có thể tăng thêm một ít độ hoàn thành...

Thần Hư Thần Quốc kẻ dẫn đội là Long Thành, là một nửa bước Thiên Tôn, hắn khi nói chuyện râu ria nhếch lên, Thần Hư Thần Quốc cũng muốn giành thắng lợi, đương nhiên trên miệng phải khiêm tốn vài câu, nội tâm đang không thể chờ muốn biết ngay kết quả.

- Tầng thứ năm... Lợi hại, nhưng mà vô cùng nguy hiểm, thân thể đệ tử quý quốc phải tốt, lại phối hợp với nhau mới có thể chịu được/

Thế lực khác không ngừng lấy lòng, đệ tử thần quốc tạo thành chiến trận thì uy lực khi phối hợp tăng lên gấp đôi, một đám đệ tử đối phó với thủ hộ giả tầng nă, không nói có thể giết nó, nhưng ít ra tổn thương nó vài phần sẽ đạt được thêm độ hoàn thành vẫn làm được.

Thí luyện cuối cùng sắp mở ra.

Cơ hồ tất cả đệ tử đi ra khỏi thí luyện cuối cùng, đều lập tức truyền tống ở phương viên trăm dặm chung quanh thí luyện cuối cùng, bọn họ tự nhiên sẽ hội tụ ở quanh hải đài.

Đây là lúc tất cả thế lực nhìn thấy thành quả của thế hệ trẻ.

- Không biết mấy tiểu tử trong tộc ta thế nào...

- Thí luyện cuối cùng cạnh tranh quá kịch liệt, nội tình của chúng ta quá nhỏ bé, bọn họ có thể thuận lợi hoàn thành pháp tắc chi môn, ta đã biết đủ...

Có một ít trưởng lão tông môn dùng truyền âm nói ra, ky thật các tiểu tông môn này cũng không có năng lực lấy được lệnh bài thí luyện cuối cùng, nhưng bởi vì có một ít trùng hợp và số mệnh, mới ngẫu nhiên đạt được, tỉ mỉ bồi dưỡng đệ tử, hơn nữa có một tư cách thí luyện trân quý, hy vọng tương lai của tông môn được ký thác vào đám đệ tử này, nếu đệ tử vẫn lạc, tổn thất quá lớn.

- Đi ra rồi, là đệ tử Bạch Tuyết Tông của ta, ha ha ha...

Một lão giả cười ha hả, mọi người nhìn qua hướng hắn nói, chỉ thấy một thanh niên chậm rãi bay tới, hắn bị truyền tống tới gần hải đài vài dặm, thoáng cái bị tông môn của hắn phát hiện ra.

Những người này nhanh chóng được tiếp đón, xem xét đệ tử tông môn có bị thương hay không.

Lúc này có tông môn tìm được đệ tử của mình, những đệ tử này không có xâm nhập tầng thứ tư, nhưng mà bọn họ sau khi qua được pháp tắc chi môn đều cầm được ban thưởng vừa lòng đẹp ý.

Những phần thưởng này là một ít công pháp, pháp tắc, còn có thiên tài địa bào do năng lượng thay nghén mà thành.

Những thứ này Lâm Minh đương nhiên chướng mắt, nhưng mà đối với tiểu tông môn mà nói đây là thứ cải biến vận mệnh của họ.

- Ha ha, nhìn ra đệ tử Tu La Lộ lần này thu hoạch không tệ hơn.

- Không biết mấy thế lực lớn nhất Tu La Lộ thì như thế nào.

Có người nói nhỏ, rất nhiều người nhìn qua Thần Hư Thần Quốc.

Long Thành sờ râu ria, hắn hơi nhếch miệng cười lên, biểu hiện tự tin trong lòng, nhưng kỳ thật hắn hơi sầu lo, sợ có chuyện gì đó ngoài ý muốn.

- Mau nhìn, là đệ tử Thần Hư Thần Quốc, bọn họ đi ra rồi!

- Là lĩnh đội Bạch Hoa, ha ha, bọn họ không có chuyện gì.

Bạch Hoa chính là đệ tử hạch tâm của Thần Hư Thần Quốc, cũng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Thần Hư Thần Quốc thế hệ này, chỉ cần hắn không có chuyện gì là tốt rồi.

Long Thành lông mày giãn ra.

- Đại sư huynh, thế nào?

Có đệ tử Thần Hư Thần Quốc nói ra, nghênh tiếp Bạch Hoa, bọn họ ngoài ý muốn phát hiện, đệ tử Thần Hư Thần Quốc đều sợ hãi rụt rè, sầu mi khổ kiếm, dường như gặp chuyện đáng sợ gì đó.

- Bạch Hoa, thế nào rồi?

Nhìn thấy bộ dáng của Bạch Hoa, Long Thành kỳ quái, Thần Hư Thần Quốc cũng không có hao tổn bao nhiêu đệ tử, vì sao còn có bộ dáng sầu mi khổ kiếm?

Thời điểm nghênh tiếp Bạch Hoa, Long Thành phát hiện một ít đệ tử thế lực khác đi ra đều nhìn chằm chằm chằm vào Thần Hư Thần Quốc, rôi sau đó dùng chân nguyên truyền âm nói với trưởng bối cái gì đó.

Chương 2150: Phong ba lớn

Sau khi nói xong, những người này đều trố mắt ra nhìn chằm chằm vào đệ tử Thần Hư Thần Quốc, ánh mắt biến hóa.

- Trưởng lão... Chúng ta...

Bạch Hoa muốn nói lại thôi.

Tạo Hóa thánh tử nhìn tất cả vào trong mắt, khinh thường cười cười, hắn xem ra những người này gặp được hơn phân nửa là một ít chuyện nhàm chán, căn bản không đáng chú ý, so với ác ma xá lợi thì càng chê cười mà thôi.

- Thần Hư Thần Quốc ngu xuẩn!

Tạo Hóa thánh tử trong đáy lòng xem thường Thần Hư Thần Quốc, cái Thần Hư Thần Quốc này tuy là thế lực Chân Thần, nhưng mà trong mắt Tạo Hóa Thánh Cung chỉ là đánh rắm, Thần Hư Hồn Đế chỉ là Chân Thần kế cuối mà thôi, còn kém hơn Phiêu Vũ thần sơn nhiều lắm.

Lần này đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung không có tiêu diệt toàn bộ đám Thần Hư Thần Quốc này hay sao?

Trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử suy nghĩ ác ý, trong mong đệ tử sống sót của mình đi ra ngoài.

Nhưng mà đúng vào lúc này, tươi cười của Tạo Hóa thánh tử cứng lại.

Hắn nghe được người ta nghị luận Thần Hư Thần Quốc.

- ... Chắn chắn 100%, đệ tử Thần Hư Thần Quốc đạt được một khối đoạn cốt màu đen, óng ánh sáng long lanh, giá trị không thể đo lường.

Đoạn cốt màu đne? Giá trị không thể đo lường?

Tạo Hóa thánh tử nội tâm ngây ngốc, chẳng lẽ không phải là...

Hắn không thừa nhận suy nghĩ này, dù sao cơ duyên trong thí luyện cuối cùng rất nhiều, ngẫu nhiên có vài thứ tương tự cũng không kỳ quái.

Nhưng mà thời điểm này đệ tử Phiêu Vũ thần sơn cũng đi ra.

Bọn họ chỉ có hai đệ tử ra ngoài, hơn nữa trên người còn mang thương thế.

- Ai đả thương các ngươi như thế này? Đại sư tỷ của các ngươi đâu? Thanh Liên tiên tử nhìn thấy đệ tử Phiêu Vũ thần sơn như vậy, thò tay dò xét tình huống của bọn họ, gương mặt lạnh lẽo.

- Thần hồn công kích lưu lại tổn thương.

Thánh tộc những năm gần đây liên tục phát đệ tử đi Tu La Lộ, Thanh Liên tiên tử đi tới Tu La Lộ nhiều lần, cũng cực kỳ hiểu một ít công pháp của thế lực lớn trong Tu La Lộ, đả thương hai đệ tử Phiêu Vũ thần sơn chính là công pháp của Thần Hư Thần Quốc.

- Đại sư tỷ... Chết rồi...

Hai đệ tử tức giận nói ra, Thanh Liên tiên tử nghe xong thì mặt như băng sương.

Thời điểm này vòng xoáy thí luyện cuối cùng bắt đầu thu liễm, chuyện này ý nghĩa cánh cửa thí luyện cuối cùng sắp đóng cửa, nên đi ra đã đi ra, hoặc số còn lại không đi ra, chính là chết rồi.

Thẳng tới thời điểm này rất nhiều trưởng lão thế lực ở đây mới xuất hiện, đệ tử vẫn lạc vốn là đoán trước của bọn họ.

Mà thời điểm này tất cả mọi người nhìn qua Tạo Hóa thánh tử vốn tràn ngập tự tin, bây giờ hắn đột nhiên thân thể cứng đờ.

- Đệ tử Tạo Hóa thánh cung của ta đâu? Tại sao bọn họ không đi ra?

Tạo Hóa thánh tử triệt để phát mộng, hắn trơ mắt nhìn vòng xoáy lối ra thí luyện cuối cùng thu nhỏ lại, thẳng tới khi biến mất.

Nhưng mà hơn hai mươi đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung của hắn, những người này được Tạo Hóa thánh tử tỉ mỉ bồi dưỡng trở thành quân đoàn Hoang, không ngờ không có kẻ nào đi ra, toàn quân bị diệt sao? Điều này sao có thể?

- Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung không có kẻ nào đi ra?

Gân xanh trên trán Tạo Hóa thánh tử nổi lên, toàn thna hắn kim quang bắn ra bốn phía, bầu trời đột nhiên run rẩy, Tu la Hải bởi vì Tạo Hóa thánh tử tức giận mà nổi sóng lớn mạnh mẽ, tùy ý quét qua các nơi.

Rõ ràng Tạo Hóa Thánh Hoàng vừa rồi còn từng nói qua, còn có hai phần ba đệ tử còn sống trên đời.

Tạo Hóa thánh tử tức giận như sư tử, hắn bước tới một ít tiểu thế lực, trực tiếp bắt lấy đệ tử vừa ra khỏi thí luyện cuối cùng.

- Nói, trong thí luyện cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Lúc này hai mắt Tạo Hóa thánh tử đỏ hồng giống như dã thú nổi điên.

Trận hành động này với hắn mà nói là quá mấu chốt, căn bản không thất bại nổi.

- Ta... Ta...

Tên dệ tử kia sợ hãi mặt như màu đất, Tạo Hóa thánh tử mặc dù chỉ là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, nhưng mà luận thực lực hắn còn mạnh hơn Thiên Tôn nhiều, bọn họ một thế lực Đại Giới Giới Vương làm sao ngăn cản được.

- Các ngươi... Đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung các ngươi bị... Bị Tu La pháp tắc tài... Quyết... Chết, chết cả rồi...

Người nọ nói chuyện khó khăn, nom nớp lo sợ nói sai sẽ chết, trong mắt Tạo Hóa thánh tử nghe xong như nứt ra.

Bị Tu La pháp tắc tài quyết? (tài quyết là tiêu diệt)

Tại sao có thể như thế?

Trong lúc nhất thời, Tạo Hóa thánh tử cảm thấy đầu óc kêu lên ong ong, hắn dù thế nào cũng được Tạo Hóa Thánh Hoàng đích thân nhắn nhủ, ác ma xá lợi đâu? Ai giữ ác ma xá lợi?

Đúng rồi, trước kia có người nói đệ tử Thần Hư Thần Quốc đạt được khối đoạn cốt màu đen, chẳng lẽ là ác ma xá lợi?

Tạo Hóa thánh tử vừa có ý niệm này trong đầu, liền phát hiện đệ tử rất nhiều thế lực có hành động, bọn họ vây Thần Hư Thần Quốc vào giữa.

Trong lúc này, đệ tử Thần Hư Thần Quốc sắc mặt tái nhợt, ngay cả mấy trưởng lão dẫn đội của Thần Hư Thần Quốc cũng rất khó nhìn.

Long Thành nhìn qua những người vây quanh Thần Hư Thần Quốc, giọng lạnh lùng nói:

- Các ngươi có ý gì?

- Có ý gì? Long chân nhân không nên giả bộ hồ đồ nữa, đệ tử các ngươi không có nói cho ngươi biết sao?

Trước mặt trọng bảo, không ai có thể thoải mái, nhất là Tạo Hóa thánh tử, thời điểm này gương mặt của hắn hoàn toàn vặn vẹo.

Chuyện này đã phát triển theo hướng xấu nhất.

Vốn Tạo Hóa thánh tử dẫn đội lần này, tất cả đều làm theo nguyên tắc ít xuất hiện, chính là vì trước khi các thế lực khác phản ứng đã cầm ác ma xá lợi tiến vào trong người của Hoang, trực tiếp rời khỏi Tu La lộ.

Nhưng mà bây giờ chuyện ác ma xá lợi đã bộc lộ ra ngoài, tất cả thế lực Tu La Lộ đều chọc vào một chân, dù sao nơi này còn có hai Chân Thần, cũng không phải sân nhà của Thánh tộc, một khi tranh đấu sẽ phi thường thiệt thòi.

- Các ngươi có ý định động thủ với chúng ta bây giờ sao? Lão hủ vừa rồi đã truyền âm cho Thần Hư Hồn Đế... Lão nhân gia chỉ sợ cần hai mươi hô hấp là đi tới đây rồi.

Sắc mặt Long Thành ngưng trọng, chuyện này quá mức nghiêm trọng, hắn không thể không mang thủ hộ thần của Thần Hư Thần Quốc ra, mời Thần Hư Hồn Đế ra mặt.

Đối với Chân Thần mà nói, xuyên qua một vũ trụ nhất là bản thân vũ trụ vị diện không lớn như Tu La Lô này, đúng là chỉ cần thời gian cực ngắn là có thể đi tới bất cứ góc nào của vị diện này.

Trong lúc nhất thời, hào khí trên Tu La Hải trở nên quỷ dị.

Tất cả mọi người vây quanh Thần Hư Thần Quốc, nhưng mà không có ai động thủ.

Thời gian trôi qua chậm rãi, sắc mặt Tạo Hóa Thánh Tử khó coi tới cực điểm, hắn thật không biết nên bàn giao với Tạo Hóa Thánh Hoàng như thế nào.

Chương 2151: Luyện hóa ác ma xá lợi

- Lặp lại lần nữa, các ngươi muốn tìm hắc cốt thì không nằm trong tay đệ tử Thần Hư Thần Quốc chúng ta, nó vào thời điểm ở tầng thứ tư đã độn xuống đất, biến mất không thấy gì nữa, nếu ai không tin, có thể tùy ý tìm trong tu di giới của đệ tử Thần Hư Thần Quốc chúng ta, nếu như các ngươi có thể tìm ra, cho dù là cầm đi thì Thần Hư Thần Quốc chúng ta cũng không nhíu mày.

Long Thành dẫn đội kiên trì giải thích.

Vốn hắn với tư cách là thế lực Chân Thần Thần Hư Thần Quốc, căn bản khinh thường giải thích như thế, nhưng thật sự chuyện này quá trọng đại, căn cứ vào tin tức đệ tử Thần Hư Thần Quốc mang tới, việc này là do Tạo Hóa Thánh Cung tỉ mỉ làm ra, kết quả xảy ra vấn đề, thất bại trong gang tấc.

Liên quan tới Tạo Hóa Thánh Cung, Thần Hư Thần Quốc không thể không thận trọng, đây là một siêu cấp thế lực trong Tam Thập Tam Thiên mà không ai muốn đắc tội.

Long Thành nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, trong đâu xuất hiện đủ loại ý niệm, lần thí luyện này xảy ra chuyện ly kỳ như thế, hoàn toàn vượt qua dự kiến của hắn rồi.

- Tìm trong tu di giới của các ngươi thì được cái gì chứ, một khối xương nhỏ thì có cả trăm phương pháp giấu đi, không để người khác tìm thấy được.

Trong thế lực Thánh tộc có người nói ra, đối với võ giả mà nói, giấu thứ gì đó rất dễ dàng, ví dụ như để đồ vật vào không gian vặn vẹo không ai biết, căn bản không mang theo trên người, như vậy Chân Thần cũng bất lực.

Long Thành lúc này không nói gì, ngậm bồ hòn im lặng đi, có khổ nói không nên lời.

Lúc này trong Tu La Hải hào khí trở nên ngưng trọng, không có người nào nói chuyện, chỉ có gió biển mangn theo sóng gió ập vào hải đài.

Có người ngoài nghi Thần Hư Hồn Đế đã tới, chỉ là không có lộ diện mà thôi.

Có một Chân Thần ở đây, bọn họ căn bản bất lực, thậm chí nói không chừng ác ma xá lợi kia đã rơi vào trong tay Thần Hư Hồn Đế.

- Chúng ta đi!

Một ít thế lực Tu La Lộ rút đi.

Mà Tạo Hóa thánh tử không có rời khỏi, hán nhìn qua long Thành, rốt cuộc kiên trì mang tin tức này truyền về cho Tạo Hóa Thánh Hoàng.

...

Trên không trung Tu La Hải gió nổi mây phun, Lâm Minh vẫn đang ở tầng thứ bảy thí luyện cuối cùng, hắn thí luyện đã tiếp tục thật lâu, tìm hiểu nguyên bản Tu La Thiên Thư là quá trình khá dài, hơn nữa Lâm Minh còn muốn ở tầng bảy luyện hóa ác ma xá lợi.

Tinh không cô tịch lạnh lẽo vô tận, Lâm Minh vẫn ở trong thí luyện cuối cùng tìm hiểu Tu La Thiên Đạo, từng ngôi sao dài hẹp giống như ngân hà và núi cao, hắn vượt qua dễ dàng.

Bước chân của hắn nhìn như chậm chạp, mỗi khi hắn cất bước là vạn dặm.

Mục tiêu của hắn là mảnh đất trung ương của tinh không này.

Rốt cuộc sau một nén hương, hắn đi tới khu vực trung tâm đó.

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Minh bị hắc ám bao vây vào trong.

Thời điểm này những ngôi sao nhìn như cô quạnh kia đột nhiên tỏa ra hào quang chói mắt.

Từng tia tinh quang gào thét xuyên thẳng qua hư không, hội tụ thành một trận pháp dài hẹp như sơn mạch, dùng Lâm Minh làm trung tâm, đan vào trong hư không.

Cuối cùng tinh quang vô cùng hùng hậu ngưng tụ thành một đỉnh lô trong suốt.

Một đạo hỗn độn khí sinh cơ bừng bừng, chúng không ngừng rót vào trong đỉnh lô, mang theo thiên địa pháp tắc khó lường nhét vào trong đỉnh lô này.

Lâm Minh khoanh chân ngồi lơ lửng ở trung ương đỉnh lô này.

Mà hai người đứng hai bên cạnh Lâm Minh thủ hộ chính là "Triệt" và "Mặc".

Thân ảnh hai người chậm rãi xuất hiện trước mặt Lâm Minh.

- Hắn thu ác ma xá lợi cực kỳ hung hiểm, bởi vì thâm uyên ác ma này trước khi chết thì lực lượng của nó sánh ngang với Chân Thần tuyệt đỉnh! Tuy về sau chủ thể thâm uyên ác ma bị tôn chủ luyện hóa, chỉ còn lại một bộ phận tinh hoa của thân thể mà thôi, hơn nữa nó trải qua phong trấn suốt mười tỷ năm trong thí luyện cuối cùng thì ma tính cũng yếu đi rất nhiều, nhưng mà dù sao tu vị của ngươi còn quá thấp, muốn hấp thu nó sẽ tạo thành gánh nặng thật lớn cho thân thể, thậm chí là bạo thể mà chết.

Sau khi Lâm Minh ngồi giữa hư không, hai người chậm rãi nói với hắn.

- Cho nên hai người chúng ta chuẩn bị cho ngươi " ngân hà hư không đỉnh", mượn nhờ lực lượng ngân hà này trấn áp lực lượng ác ma xá lợi.

Lần này là Triệt nói ra.

- Ngân hà hư không đỉnh?

Nghe cái tên đỉnh lô này, Lâm Minh nao nao, vốn với truyền thừa thượng cổ hắn không biết được, nhưng mà thời điểm hắn ở thái cổ Thần tộc tìm sách cổ đọc, nhìn thấy ghi chép về ngân hà hư không đỉnh.

Ngân hà hư không đỉnh không phải là pháp khí, mà là một bộ công pháp và trận pháp bí thuật kết hợp lại.

Nó vào vài tỷ năm trước, thậm chí là mười tỷ năm trước chính là một phần trong nhất mạch truyền thừa của chủ nhân Tu La Lộ, do một vị trận pháp và đan dược đại sư của thái cổ Thần tộc khai sáng.

Vị trận pháp sư này chỉ dùng ngân hà hư không đỉnh bí thuật luyện đan, không cần lò đan và hỏa diễm, chỉ bằng lực lượng tinh không cũng có thể luyện thành đan dược, thậm chí có thể trấn áp lực lượng ngôi sao luyện hóa cho bản thân, hiệu quả phi phàm.

Nhưng mà bố trí trận pháp này cần thiêu đốt ngôi sao chi lực chung quanh, cần hao phí khá nhiều khí huyết của thi thuật giả, tăng thêm thôi diễn thiên cơ biến hóa, muốn bố trí ngân hà hư không đỉnh nguyên vẹn là quá khó khăn.

Hôm nay thái cổ Thần tộc đã sớm đoạn tuyệt truyền thừa về môn này, trên điển tịch chỉ hời hợt ghi lại tên ngân hà hư không đỉnh mà thôi, Lâm Minh không ngờ hôm nay có duyên nhìn thấy.

- Hai vị tiền bối có tình!

Lâm Minh thành khẩn trả lời.

Lâm Minh không biết chủ nhân Tu La Lộ khai sáng Tu La Lộ làm cái gì, chỉ cần nhìn hai thủ hộ giả làm tất cả, có thể làm cho Lâm Minh chính thức cảm giác được bọn họ đã xem hắn là người kế thừa chủ nhân Tu La lộ, vì bồi dưỡng hắn đã dốc hết nỗi lòng.

- Trừ ngân hà hư không đỉnh, ta còn có một chút thiên tài địa bảo, trực đặt ác ma xá lợi trong đỉnh lô ngao luyện, những thiên tài địa bảo này sau khi nhiễm lực lượn ác ma xá lợi, có thể dung luyện thành linh thủy tôi thân thể ngươi, như vậy sẽ giảm bớt ma tính ẩn chứa trong ác ma xá lợi, giúp ngươi hấp thu luyện hóa nó tốt hơn.

Triệt nói như thế, lại bỏ một ít thứ kỳ diệu vào trong ngân hà hư không đỉnh.

Thâm uyên ác ma khó bị thu phục, cho dù là khi chúng còn sống hay là khi chúng đã chết.

Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn đoạt xá thâm uyên ác ma, bị đồng hóa linh hồn, tới cuối cùng vẫn chết đi.

Mà Tạo Hóa Thánh Hoàng bằng vào hồng mông linh châu cũng phải vô cùng thận trọng, làm tất cả thật hoàn mỹ mới dám đảm bảo không có sơ hở.

Mọt cây thảo dược khô héo được ném vào trong, nó phát ra tiếng chân long gào rú, dưới sức mạnh của ngôi sao nó bị ép nổ tung, biến thành từng sợi thanh khí.

Một cục đất không biết tên bị ném vào trong, bị lực lượng ngân hà kích phat tỏa ra hào quang sáng lạn, giống như một đại lục hàng lâm nơi đây, toàn thân cục đất này tỏa ra hào quang màu vàng giống như áo giáp, cho người ta cảm giác ki cương bất hoại, vĩnh sinh bất diệt.

Chương 2152: Ác ma lực (1)

Một đan dược tàn phá ném vào trong đan lô, vân gấm nổi lên không ngớt, bên trong có diệu âm từ chín tầng trời bao phủ, giống như thần vương đang ngồi xếp bằng, tiên nhân tụng kinh, dược khí phi phàm.

Sau khi vô số thiên tài địa bảo thần kỳ bị ném vào trong đan lô, Lâm Minh ngồi trong đan lô va chạm với ác ma xá lợi giống như bảo ngọc kia.

Ác ma xá lợi giống như trung ương của vòng xoáy, một tiếng nổ mạnh vang lên, huyết khí màu đen tỏa ra ngoài, dung nhập vào trong thiên tài địa bảo chung quanh.

Chất lỏng thiên tài địa bảo sôi lên như nước sôi, khí tức thần thánh của chúng từ từ bị lực lượng ác ma xá lợi xâm nhuộm, biến thành đen như mực.

Thời điểm mực nước của ác ma xá lợi chạm vào trong thân thể, toàn thân Lâm Minh chấn động, trong cảm giác có một lực lượng phi phàm, tràn ngập số mệnh đại đạo đang không ngừng chui vào mỗi lỗ chân lông của hắn.

Giống như vo số cự nhân giơ thiết chùy lên nện vào thân thể của hắn.

Trong một ít khiếu huyệt bị trùng kích đã trở nên kiên cố hơn, trong đó dung nạp được nhiều lực lượng hơn trước.

Vốn thân thể như kim cương bất hoại, lực lượng này trùng kích thì nó trở nên cứng cỏi hơn trước.

- Quả nhiên là đồ tốt!

Nội tâm Lâm Minh kinh hỉ, hắn tu luyện tới bây giờ, thân thể đã đạt tới cực hạn, giống như đạt tới bình cảnh, muốn tăng lên còn khó hơn lên trời, không ngờ hôm nay hắn nhìn thấy hy vọng xuất hiện.

- Tiểu hắc, ngươi cùng đi ra đi!

Thời điểm này Lâm Minh không có quên tiểu hắc long, lực lượng ác ma xá lợi lưu lại quá khủng khiếp, tương đương với ác ma Chân Thần tuyệt đỉnh, sau khi nó chết lưu lực lượng lại không phải hắn có khả năng hấp thu toàn bộ.

Cho tiểu hắc long và hắn cùng luyện thể cũng không hấp thu hết được.

Hống hống hống.

Tiểu hắc long vốn vẫn đang luyện hóa huyết nhục Hoang trong người, lúc này nó hoan hô rống to lên, không ngừng đâm đầu vào trong dược thủy, nó tham lam thôn phệ nước mực giống như đang uống linh thủy.

Nó vốn là thần thú, phi thường có linh tính, thân hình cứng rắn như thần thiết, dược vật luyện thể bình thường căn bản không có tác dụng gì với tiểu hắc long, nó hoàn toàn xem như ăn cơm cũng chẳng có chút phản ứng gì, nhưng mà nuốc linh dịch màu đen này vào bụng, chỉ uống một chút thôi nó đã cảm thấy không chịu nổi.

Nó bắt đầu ợ một tiếng, gương mặt đen trở nên đỏ bừng giống như uống say.

Trong làn da của nó, khiếu huyết, huyết nhục trong người bắn ra hào quang vô lượng, bao phủ toàn thân tiểu hắc long.

- Ngân hà hư không đỉnh, còn có những linh thủy này, đây là giờ phút ta tăng tu vị lên, có lẽ có thể thôn phệ hai thành lực lượng của ác ma xá lợi.

Lâm Minh tiến vào trong ngân hà hư không đỉnh, hắn vẫn đang suy diễn hậu quả sau khi thôn phệ ác ma xá lợi, cuối cùng tính ra được kết luận này.

Trong lòng hắn biết rõ, hắn cần có lực lượng mạnh hơn nữa, muốn vượt qua cực hạn của bản thân, nhưng sau khi thôn phệ ác ma xá lợi chính thức sẽ xảy ra cái gì thì hắn khó đoán được.

Bên trong ngân hà hư không đỉnh, Lâm Minh nhắm mắt minh thần, tiến vào trạng thái dung hợp võ ý, điều chỉnh trạng thái bản thân lên mức tốt nhất.

Ác ma xá lợi này chính là chủ nhân Tu La Lộ năm đó chém giết ác ma cực mạnh lưu lại tinh hoa biến thành, so với Hỗn Độn Thiên Tôn đoạt xá thâm uyên ác ma còn mạnh hơn nhiều, Lâm Minh phải thận trọng mới được.

Lâm Minh sờ tu di giới của mình, xuất ra rất nhiều thiên tài địa bảo dược tinh nhu hòa.

Những năm gần đây, Lâm Minh cũng sưu tập được rất nhiều bảo dược, ví dụ như đánh chết cừng giả tuyệt thế, hoặc là thiên tài đỉnh cấp, trong tu di giới của bọn họ có thứ gì cũng quy cả cho Lâm Minh.

Tuy những bảo dược này trân quý, nhưng đối với thân thể đạt tới bình cảnh như Lâm Minh, hiệu quả không rõ rệt, cho dù nuốt toàn bộ vào người cũng không sinh ra hiệu quả rèn luyện gì đó.

Cho nên thời gian lâu, những thần dược này ngẫu nhiên lấy ra tặng người, đều bị hắn tích lũy lại.

Hôm nay những linh dược này đã có công dụng của mình, những dược thủy này có thể chiết suất lực lượng ác ma xá lợi, giảm bớt bạo ngược của ác ma lực, làm cho chúng biến thành nhu hòa, dễ hấp thu hơn.

Sau khi tất cả dược vật rơi vào trong mực nước kia, dược vật bên trong tỏa ra khí tức mờ mịt, không ngừng cô đọng trong hư không, vô cùng thần diệu.

Mà bản thân dược vật cũng nhao nhao trải qua tinh quang tẩy lễ và hòa tan, những dược thủy này giống như có thiên địa khác, bản thân chúng không có bao nhiêu cả, nhưng mà người ta lại cảm giác như đang ở trong đại dương mênh mông.

Dược thủy sôi trào, dược lực giống như chư thiên thánh hiền đồng loạt ra tay, không ngừng oanh kích lực lượng của ác ma xá lợi.

Mà thời điểm này bên ngoài ngân hà hư không đỉnh, Triệt và Mặc hai lão giả này cũng đồng loạt ra tay hiệp trợ hắn luyện hóa ác ma xá lợi.

Ác ma xá lợi chấn động mạnh, bên trong có tiếng gào thét truyền ra ngoài, chung quanh nó là dược lực phi phàm, hai lão giả phát ra thần lực cùng kết hợp với ngân hà hư không đỉnh, dung nạp vô số tinh quang không ngừng éo lực lượng ác ma xá lợi chảy ra.

Ác ma xá lợi ngưng tụ vô số tinh hoa, chỉ cần nó nóng chảy cũng đủ làm hai lão giả phí tâm lực rất lớn.

Thời gian một giờ trôi qua, ác ma xá lợi đã nhỏ đi một vòng.

Ác ma xá lợi tỏa ác ma lực ra, rất nhiều linh dịch chung quanh đã khô cạn.

Mà ác ma lực đã nồng đậm tới mức tận cùng.

- Còn chưa đủ, lại tới!

Hai mắt Lâm Minh bắn ra tinh quang như hỏa diễm, trán của hắn đổ mồ hôi hột, hiện tại lực lượng ác ma đã vượt qua hai thành, mặc dù cắn nuốt sạch những thứ này với Lâm Minh cũng không thoải mái, nhưng mà ngay từ đầu hắn đã định đột phá cực hạn của bản thân, nếu như chỉ giống như hắc long, ăn no bụng thì không ăn nữa, tuy như vậy cũng có thể rèn luyện thân thể của mình nhưng không thể đột phá bình cảnh.

- Tiểu tử, ngươi cảm thấy chưa đủ sao?

Nhìn thấy Lâm Minh điên cuồng như thế, Triệt và Mặc nhìn qua Lâm Minh đầy lo lắng, dù Lâm Minh là người duy nhất hoàn thành thí luyện cuối cùng độ hoàn thành 100%, cho dù hai lão giả hiểu rõ thiên phú của hắn, nhưng mà mắt thấy Lâm Minh muốn một hơi thôn phệ hai phần năm lực lượng ác ma xá lợi thì bọn họ cũng cảm thấy quá mạo hiểm rồi.

Đây là thâm uyên ác ma năm đó tương đương Chân Thần tuyệt đỉnh lưu năng lượng tinh hoa lại đấy.

Lâm Minh giống như không nghe Triệt và Mặc khuyên bảo, hắn trơ mắt nhìn dược thủy màu đen sôi trào, mãi cho tới khi lực lượng này ngưng tụ tới ba thành.

Đột nhiên Lâm Minh há miệng giống như kình ngư hút nước, thôn phệ toàn bộ chất lỏng màu đen này vào bụng.

Oanh!

Chất lỏng hỗn hợp ba thành lực lượng ác ma xá lợi tiến vào trong thân thể, Lâm Minh cảm thấy thân thể như có mười mặt trời đang đồng thời thiêu đốt.

Một khát vọng khát máu điên cuồng chui vào sâu trong linh hồn.

- Sát!

Âm thanh điên cuồng này giống như từ tuế nguyệt xa xôi vang vọng lại, chui vào trong thân thể Lâm Minh.

Chương 2153: Ác ma lực (2)

Bản thể Lâm Minh khoanh chân ngồi trong ngân hà hư không đỉnh, hai mắt nhắm chặt lại mở ta, có hào quang màu máu bắn ra ngoài.

- Ah!

Trong nháy mắt thất thủ sẽ bị ác ma xá lợi khống chế cắn trả lại, tinh quang dài hẹp trong ngân hà tinh không đỉnh giống như kim châm đâm vào thân thể Lâm Minh.

Hắn ngửa đầu lên trời gào rú, từng tòa đạo cung nguy nga hiện ra trong ý thức hải. Tà Thần Thụ tăng vọt, từng con lôi long ngao du trong thiên địa, hắn nắm giữ các loại pháp tắc, mỗi chủng lực lượng bắt đầu tiến vào trong thần hồn tiến hành trấn áp hình ảnh ác ma kia.

Đồng thời trấn áp còn có một hình ảnh không ngừng truyền vào ý thức hải Lâm Minh,

... Đó là đại chiến khôn cùng, máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời, ngay cả mặt đất cũng biến thành biển máu, ngâm mặt đất đỏ tươi.

Vô số ác ma đang chém giết, gào thét, trong đó có một con ác ma dường như là vương giả của các ác ma nơi đây, thân thể tỏa ra hắc quang khôn cùng, một đám hắc quang ngưng tụ thành Minh Long, dánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tràng cảnh lại biến chuyển, rầm rầm rầm, từng mảng lớn hư không bị xé rách.

Thế giới thâm uyên đen kịt, võ sĩ Tu La cao lớn lao xuống chém giết đẫm máu với ác ma vương, ma vương dậm chân một cái ngôi sao vỡ vụn, một tiếng rống khiến nhật nguyệt lu mờ, nhưng mặc dù có uy thế như vậy, võ sĩ Tu La vẫn cầm trường thương hắc ám đâm xuyên qua đầu lâu ác ma vương.

- ... Chủ nhân Tu La lộ? Những cái này là trí nhớ không trọn vẹn của ác ma xá lợi sao?

Trí nhớ này quá mất trật tự, quá vội vàng, Lâm Minh không kịp đi thể ngộ ý cảnh trong đó, hắn bị đau đớn khôn cùng cắn nuốt, cũng từ trong trí nhớ này kéo ra ngoài.

Ác ma lực không ngừng xâm nhập thân thể Lâm Minh, bay thẳng vào trong người hắn, huyết mạch vỡ tan, nội tan nổ tung.

Hai mắt Lâm Minh đỏ hồng, cắn răng kiên trì.

Ác ma lực này này chính là lực lượng đáng sợ từng va chạm với chủ nhân Tu La lộ, mặc dù chỉ có một chút cũng đủ làm hành tinh tan vỡ.

Thời điểm này Lâm Minh đã vận dụng toàn lực, chín ngôi sao hiện ra, chín ngôi sao này bắn ra tinh quang bao phủ hư không, chèo chống thân thể của Lâm Minh không bị tan nát.

Lâm Minh mở ra bốn đạo cung, đồng thời kích phát lực lượng Tu La chi huyết trong người.

Tạch tạch tạch tạch...

Huyết nhục Lâm minh lại nhúc nhích, kinh mạch trọng sinh, nội tạng khép miệng vết thương lại.

Thân thể của hắn thật sự quá cường hãn, cho dù lực lượng ác ma trùng kích phá vỡ đi, nhưng không ngừng khép lại nhanh chóng.

Cùng lúc đó, Tu La pháp tắc do hắn nắm giữ cũng giống như một tòa núi cao, không ngừng phối hợp với ngân hà hư không đỉnh bên ngoài, cộng thêm lực lượng của các ngôi sao, cố gắng trấn áp lực trùng kích của ác ma xá lợi.

Rầm rầm rầm...

Thân thể Lâm Minh biến thành chiến trường, màng da của hắn giống như nước gợn, không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Lúc này huyết nhục, kinh mạch, nội tạng của Lâm Minh không ngừng trọng sinh, lại bị ác ma lực đánh nát, lại trọng sinh, tuần hoàn như thế.

Đây là quá trình thống khổ, Lâm Minh đau đớn không thuộc về người, nhưng mà hắn vẫn cắn răng kiên trì.

Chậm rãi ác ma lực bị Lâm Minh từ từ luyện hóa.

Một tia lực lượng màu đen lẫn vào huyết mạch của Lâm Minh, dung nhập vào nội thế giới, tinh thần chi hải của hắn...

Trong lúc đó hai mắt Lâm Minh đỏ như máu tươi.

Đó căn bản không ảnh ánh mắt nhân loại, mà là mắt của hung thú.

Nhìn thấy một màn này, Triệt và Mặc hai người lão nội tâm chấn động mạnh vài cái, thôn phệ ác ma xá lợi chẳng những thân thể có khả năng không chịu nổi trùng kích mà nổ tung chết đi, cho dù hồn hải cũng có khả năng bị ý chí ác ma lưu lại phá hủy, một khi như thế sẽ biến thành cái xác không hồn, mất đi bản thân.

Tạch tạch tạch!

Lâm Minh xiết chặt nắm đấm, từ trong vết thương có gai xương thật dài sinh ra.

Gai xương này có màu sắc đen nhanh, có vài phần tương tự gai xương của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, nưng mà mặt ngoài của nó có ma khí um tùm đáng sợ, dường như còn sắc bén hơn gai xương của Hỗn Nguyên Thiên Tôn, càng khủng bố hơn nhiều.

- Tiểu tử này chưa có triệt để luyện hóa toàn bộ ác ma lực, mà là đang luyện hóa và dung hợp nó, hắn ý định triệt để khống chế lực lượng này, giúp mình có được ác ma lực.... Đây là...

- Hiện tại ác ma lực dung nhập vào trong người tiểu tử này, bắt đầu cải biến kết cấu thân thể của hắn.

Nhìn thấy một màn này, Mặc và Triệt nhìn nhau, đồng tử co rút lại, võ giả sau khi dung hợp pháp tắc Tam Thập Tam Thiên lại có thể cải biến, đó gọi là thần lực.

Mà đối ứng, thâm uyên ác ma có ác ma lực chính là một loại lực lượng vượt qua pháp tắc Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh chính là dẫn ác ma lực vào trong thân thê của mình, hơn nữa còn triệt để điều khiển nó.

Dựa theo tư liệu của Thần tộc lưu lại mà suy tính, rất nhiều cường giả thời cổ đều cho răng thâm uyên ác ma cũng không phải tới từ Tam Thập Tam Thiên.

Mà thâm uyên ác ma ở trong vực sâu hắc ám, cũng chính là một nơi ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Nó thần bí, không biết sâu bao nhiêu, rộng thế nào, thông tới nơi đâu.

Sâu trong vực sâu, thiên địa pháp tắc và pháp tắc Tam Thập Tam Thiên có một ít khác nhau, lực lượng thâm uyên ác ma sử dụng cũng khác với võ giả trong Tam Thập Tam Thiên.

Chuyện này cũng khiến chủng tộc trí tuệ ở Tam Thập Tam Thiên trở thành tử địch trời sinh với thâm uyên ác ma, trí tuệ hình người bắt lấy thâm uyên ác ma cũng không thể thuần hóa, càng không cách nào đoạt xá chúng, mà thâm uyên ác ma bắt lấy trí tuệ hình người, cơ bản trực tiếp ăn tươi.

Hiện tại Lâm Minh dùng phương thức luyện hóa ác ma xá lợi, tuy không giống với đoạt xá, nhưng mà cũng có phần tương tự, đều phải đánh bại ý chí thuộc về thâm uyên ác ma.

Nhưng mà Lâm Minh không cần dung hợp linh hồn của thâm uyên ác ma, cũng không cần sử dụng thân thể thâm uyên ác ma làm gì.

Quá trình này cực kỳ hung hiểm, không cẩn thận thì Lâm Minh sẽ bị ác ma lực khống chế, tiếp theo sẽ biến thành nửa người nửa ma.

Theo thời gian trôi qua, tiểu hắc long tỉnh lại trong ngủ say, nhìn qua thân thể Lâm Minh không ngừng biến hóa, ánh mắt mở to, hơi tò mò, cũng có phần bận tâm.

Thời điểm này Lâm Minh tương đương dựa vào cơ sở Tu La biến thân, toàn thân mang theo một tầng cốt giáp màu đen, trên sống lưng có gai xương vươn dài, gai xương từ cổ kéo dài tới xương cụt, càng kéo càng dài, cơ bắp ai tay của hắn trướng lên, có màu đen như đá hoa cương, khuỷu tay có cốt đao cùng loại với Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Rống!

Một tiếng gào thét đáng sợ, Lâm Minh ngửa đầu lên trời gào rú, tiếng gào của hắn khiến hư không lắc lư như sóng nước, tinh quang cũng bị Lâm Minh xé từng khúc.

Hai mắt Lâm Minh biến thành màu đỏ như máu, dường như đang ở trong huyết trí địa ngục, ở trong địa ngục chém giết ác ma.

Tình cảnh bực này kéo dài nửa canh giờ, Lâm Minh tóc tai bù xù thật sự giống như hóa thành ác ma vậy.

Chương 2154: Mệnh Thai Đạo Cung

Trong đó Triệt và Mặc hai lão giả đều khẩn trương, thời khắc nào cũng chú ý biến hóa trong người Lâm Minh, bọn họ càng nhìn càng kinh hãi.

- Lâu như thế ánh mắt của hắn còn chưa khôi phục thanh tỉnh, dường như đang chém giết ý chí của thâm uyên ác ma trong hồn hải.

- Tiểu tử này quá tự tin, hắn căn bản không dựa theo chúng ta dạy bảo, chậm rãi luyện hóa năng lượng bổn nguyên của ác ma lực này, chậm rãi hấp thu, hắn có ý định trực tiếp phục tùng lực lượng này, tuy ý chí thâm uyên ác ma chết đi mười tỷ năm, nhưng mà muốn khống chế nó còn khó hơn lên trời.

- Dựa theo lẽ thường, lực lượng thâm uyên ác ma không phải Nhân tộc có thể khống chế được, cho dù tiểu tử này tạm thời áp chế lực lượng này xuống, nhưng mà ý chí thuộc về thâm uyên ác ma sẽ lưu lại trong cơ thể tiểu tử này, chỉ cần chờ lúc ý chí của hắn suy yếu, ý chí này sẽ bạo phát, tới lúc đó hậu quả không tưởng tượng nổi.

Hai người càng nói thì càng nhíu mày chặt hơn, bọn họ hiện tại rất lo lắng Lâm Minh tạm thời không thể phục tùng ác ma lực, thời gian kéo dài càng lâu thì hồn lực của Lâm Minh sẽ tiêu hao hết, nếu là như vậy, chỉ sợ hồn hải của Lâm Minh sẽ thất thủ.

Vào lúc hai người đang dọ dự có nên ra tay hay không, không để ý hậu quả dùng lực ý chí của mình vượt qua hồn hải lâm Minh, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện chín ngôi sao, có một ngôi sao đỏ như máu.

Ngôi sao này giống như bị nhuốm máu lên nó, đỏ tới mức khiến người ta không mở mắt ra được.

- Đây là...

Trong nội tâm hai người cả kinh, chưa kịp phản ứng gì thi ngôi sao đỏ tươi chói mắt bắn ra một tia sáng đỏ, mà tia sáng này phẩm vượt qua hư không vạn dặm đâm thẳng xuống.

Nhìn ra xa xa, giống như thần kiếm đỏ hồng của thần linh bổ nứt tinh không.

Đạo hào quang này đâm vào ngực trái Lâm Minh, cũng là vị trí trái tim của hắn.

Vào thời khắc này, năng lượng bạo ngược đột nhiên dừng lại, cơ bắp thân thể Lâm Minh nổ vang và biến mất, tất cả an tĩnh lại, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, thân thẻ Lâm Minh chậm rãi bay ra khỏi ngân hà hư không đỉnh đi vào trong bầu trời.

Tinh quang màu đỏ như máu này đang thoải mái thân thể Lâm Minh.

Phù phù phù phù...

Bầu trời vốn yên tĩnh đột nhiên xuất hiện tiếng tim đập có tiết tấu.

Tiếng tim đập này cường đại mà hữu lực, giống như trong cổ mộ thần nữ ở Vạn Cổ Ma Khanh, trái tim Hỗn Nguyên Thiên Tôn đập mạnh, cho dù là cường giả Giới Vương tới gần nghe được tiếng tim đập này, khí huyết toàn thân bị dẫn dắt, cảm thấy máu chảy như cộng minh vafphas thể bay ra ngoài.

Đây là tiếng tim đập thuộc về Lâm Minh.

Lâm Minh những năm này tuy thân thể cường đại tới cực hạn, nhưng mà tim của hắn chưa bao giờ đập có lực như thế, chuyện này tượng trưng khí huyết chi lực của hắn đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, so với Hỗn Nguyên Thiên Tôn đỉnh phong năm đó không kém gì.

- Tiểu tử này còn mở Đạo Cung Cửu Tinh?

Triệt và Mặc nhìn nhau, cả hai nhìn qua chín ngôi sao trên bầu trời, nhìn qua ngôi sao đỏ như máu kia, hai người có không ít lý giải về các phương pháp tu luyện của các đại chủng tộc, cũng hiểu rõ Tam Thập Tam Thiên, tự nhiên biết rõ Đạo Cung Cửu Tinh.

Hiện tại ngôi sao đỏ hồng trên bầu trời, tên của nó là Cự Môn Tinh, nó đối ứng với Mệnh Thai Đạo Cung, nằm ở trung tâm trái tim võ giả.

Mệnh Thai Đạo Cung bao hàm khí huyết vô cùng, sau khi mở nó ra, võ giả có thể lĩnh ngộ tính mạng chi lực thật sâu, giúp cho thân thể bản thân có năng lực khôi phục tăng lên tột đỉnh, biểu hiện cụ thể chính là gãy chi và nội tạng trọng sinh.

Võ giả hệ thống tụ nguyên bình thường tu luyện tới cảnh giới rất cao, cánh tay của bọn họ chặt đứt, như vậy sau khi trải qua điều dưỡng tỉnh mỉ, cánh tay cũng được trọng sinh.

Nhưng mà cánh tay sinh ra lần nữa cũng chỉ là phàm thai.

Đối với võ giả hệ thống tụ nguyên cao cấp mà nói, thân thể bản thân bọn họ đã phải trải qua ngưng mạch, tiên thiên bày trừ tạp chất, sau đó trải qua mệnh vẫn cửu trọng lột xác thành linh thể, lại trải qua hóa thần cửu biến lần lượt tiến hóa, làm cho thân thể tiến thêm một bước, đến cuối cùng mỗi tấc huyết nhục đều không tầm thường.

Mà không phải là phàm thể không trải qua nguyên khí rèn luyện, chiêu thức nó phát ra uy lực giảm đi rất nhiều.

Muốn cho nó khôi phục thì phải tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực, đây là nguyên nhân sau khi Thiên Minh Tử bị đứt tay, trực tiếp ảnh hưởng hắn bước vào Thiên Tôn, do đó cũng kết thâm thù đại hận với Lâm Minh.

Lâm Minh nguyên bản cũng là như thê,s nhưng mà sau khi lĩnh ngộ Mệnh Thai Đạo Cung thì khác, pháp tắc Mệnh Thai Đạo Cung hóa thành lạc ấn, khắc sâu vào mỗi tấc huyết nhục của Lâm minh, cho dù nội tạng nổ tung, đứt gãy tứ chi cũng hóa thành năng lượng sinh mệnh tinh khiết, trở lại thân thể của hắn, sau đó lại sinh ra, không có gì khác với ban đầu.

Cho dù tứ chi bị người ta luyện hóa, thân thể sẽ sinh ra khí quan, cũng sẽ phân phối năng lượng lại, không có ảnh hưởng gì.

Thời gian tiếp tục trôi qua, hai mắt đỏ như máu của lâm Minh có máu tươi chảy ra, trên bầu trời Cự Môn Tinh đỏ như máu rót năng lượng như thủy triều, không ngừng hòa tan vào trong máu Lâm Minh, hợp thành một phần thân thể của hắn.

Lâm minh hóa thành ác ma, lúc này toàn thân đỏ tươi, giống như hắn vừa bơi trong huyết trì ra.

- Tiểu tử này thật sự nương theo ác ma lực mở Mệnh Thai Đạo Cung?

- Ác ma lực dung nhập vào thân thể của hắn, hắn không sợ rằng ngày sau thời điểm hồn hải suy yếu, bị ý chí thâm uyên ác ma thừa cơ mà vào sao?

Triệt và Mặc hai lão giả vô cùng lo lắng, tinh quang trong ngân hà hư không đỉnh không ngừng phong ấn, tinh thần chi hải lâm minh bây giờ đã có tình cảnh hoàn toàn khác.

Lâm Minh mặc chiến giáp huyết hồng, vươn người đứng lên, mặt nhìn qua hư ảnh ác ma cực lớn trên bầu trời, hư ảnh ác ma này cực kỳ mơ hồ, nhưng lại tỏa ra khí tức khổng lồ, làm cho người ta kinh hãi.

Nó vốn là ý chí thuộc về thâm uyên ác ma lưu lại trong ác ma xá lợi.

Dù trải qua mười tỷ năm phong trấn, thâm uyên ác ma vẫn còn ý chí sót lại còn vượt qua rất nhiều Thiên Tôn, nó có bản năng thôn phệ.

- Lực lượng của ngươi nên giao cho ta sử dụng đi.

Lâm Minh đối mặt với ý chí uy áp này, thần sắc cực kỳ trấn định, giống như đang đối mặt với con gió mát mà thôi.

Khặc khặc khặc...

Ý chí trên hư không tươi cười quái dị, nói:

- Ngươi rất mạnh! Ta không cách nào chôn vùi hồn hải của ngươi, ta sẽ tạm thời giao lực lượng cho ngươi mượn, nhưng mà ta cho mượn lực lượng với tiền thuê rất cao, chỉ sợ ngươi trả không nổi, khặc khặc khặc khặc...

- Ah, tiền tuê?

Lâm Minh tươi cười châm chọc một tiếng.

- Ta cho ngươi mượn lực lượng, dùng thân thể của ngươi đền bù tổn thất đi! Thân thể của ngươi rèn luyện thật không tệ.

Hư ảnh cười như điên, nó không làm gì được Lâm Minh, nó chỉ cần cho ý chí tiềm phục trong thức hải của Lâm Minh, cuối cùng sẽ chờ tới một ngày thức hải của Lâm Minh suy yếu, khi đó nó sẽ xâm chiếm thân thể hắn, cho dù từ nay về sau biến thành quái vật nửa người nửa ma thì nó cũng không thèm để ý.

Chương 2155: Đại Giới Giới Vương

Thời điểm hư ảnh này đang tính toán, đột nhiên nụ cười của nó cứng lại, Lâm Minh duỗi tay phải ra, trong bàn tay của hắn có khối lập phương màu đen đang lơ lửng.

Hình lập phương này chậm rãi xoay tròn, hút đi tất cả mọi thứ trên thế gian.

- Cái này... Đây là...

Đồng tử hư ảnh co rút lại, thời điểm này hồn hải của lâm Minh xuất hiện lih hồn phong bạo cực lớn, hư ảnh kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị phong bạo này hút vào.

- Ah ah ah...

Hư ảnh gào lên liên tục, gương mặt hoàn toàn vặn vẹp, phong bạo quá mức khủng khiếp, nó đã hoàn toàn mất đi phân nửa ý chí, trực tiếp bị phong bạo này hút vào....

Bồng bồng bồng...

Hư ảnh ác ma cuối cùng tan vỡ trong phong bạo đáng sợ, một khi ý chí của nó văng tung otes, mảnh vỡ căn bản không chịu nổi phong bạo đáng sợ trùng kích, trong chốc lát sẽ tan vỡ, biến mất không còn gì nữa.

- Thật có lỗi, ta không cho ngươi cơ hội lưu ý chí lại đâu!

Lâm Minh lặng lẽ thu hồi ma phương, có át chủ bài là ma phương này, hắn mới dám không kiên nể hấp thu lực lượng ác ma.

Thâm uyên ác ma còn sót lại ý chí đã bị tan vỡ toàn bộ, ác ma lực trong người Lâm Minh biến thành vật vô chủ, đã triệt để bộc phát ra ngoài.

Lực lượng này mênh mông như biển, không ngừng trùng kích hồn hải của Lâm Minh, trùng kích thân thể và nội thế giới của hắn.

Khi ác ma lực tuôn ra như thủy triều, chúng tùy ý trùng kích thần lực trong nội thế giới Lâm Minh.

Ầm ầm!

Thân thể Lâm Minh nổ vang như lôi minh, mà thời điểm này hai mắt của hắn không còn đỏ như máu nữa, đã dần dần khôi phục thanh tỉnh.

Đôi mắt Lâm Minh đã không chỉ là thâm thúy, sáng ngời có thể hình dung đươcn nữa, trong ánh mắt ẩn chứa vô số tính mạng sinh sôi và sinh diệt, ẩn chứa sinh tử diễn biến.

Người thường đối mặt với Lâm Minh sẽ cảm thấy bị áp chế, nhưng nếu như võ giả tu vị tinh thâm đối mặt với Lâm Minh, bọn họ có thể từ ánh mắt Lâm Minh nhìn thấy vô cùng tuyệt diệu, nếu Lâm Minh chết, đôi mắt của hắn có thể trở thành chí bảo mà rất nhiều tông môn tranh đoạt.

- Lâm Minh hắn thật sự áp chế ý chí ác ma!

Bên cạnh ngân hà hư không đỉnh, Triệt nhìn thấy ánh mắt của Lâm Minh xong, trong nội tâm rung động mạnh, xuyên thấu qua đôi mắt kia nhìn thấy trong người Lâm Minh ẩn chứa vũ trụ chân thật, vô số pháp tắc, năng lượng, vật chất không ngừng diễn biến, có thể nói bao hàm toàn diện.

- Có thể ý chí ác ma sẽ trở thành tai họa ngầm của Lâm Minh, ngày sau, một khi hồn hải của Lâm Minh bị thương, chỉ sợ...

Mặc vô cùng lo lắng.

Nhưng mà Triệt lắc đầu, nói:

- Chưa hẳn, ta cảm giác ý chí ác ma dường như đã bị Lâm Minh tiêu diệt triệt để vào thời khắc cuối cùng, ta cảm nhận được linh hồn phong bạo vô cùng đáng sợ bạo phát trong hồn hải của Lâm minh, chỉ sợ nó không phải lực lượng Lâm Minh có thể phát ra.

Lâm Minh lúc phát động ma phương nhắm vào thâm uyên ác ma, mà không phải Triệt và Mặc hai người, tuy khí tức ma phương khủng bố, cũng không có tán dật ra các nơi, với tư cách thái cổ thần khí vượt qua cả vật chất vị diện, Triệt không thể cảm nhận được ma phương, nhưng mà hắn ẩn ẩn tính ra được, trong người Lâm Minh dường như ẩn chứa bí mật.

- Kẻ này có đại khí vận gia thân, có lẽ thật sự hoàn thành tâm nguyện của tôn chủ đại nhân.

- Chỉ mong a, cho dù như thế nào, ta và ngươi đều tốt hơn nếu phụ tá cho hắn, hôm nay hắn là thiếu chủ của chúng ta, cho dù hắn có thành công hay không...

Hai người dùng chân nguyên truyền âm trao đổi với nhau. Mà thời điểm này trong ngân hà hư không đỉnh, gai xương trên người Lâm Minh từ từ thu hồi, những ác ma cốt giáp, lân phiến cũng hoàn toàn biến mất.

Lâm minh khôi phục thân hình hoàn mỹ của hắn, toàn thân của hắn đắm chìm tron tinh quang vô hạn, nội thế giới và lực lượng không ngừng tăng lên.

Mà ý thức của Lâm Minh cũng tiến vào nội thế giới.

hắn đứng trong tinh hài vô tận, quan sát phiến vũ trụ này.

Lâm Minh nhìn thấy vô số tinh cầu vũ trụ, có tinh cầu vô cùng hoangvu, cũng có chút tinh cầu sinh sôi nảy nở vô số tính mạng.

Những tính mạng này là một gốc cỏ, một con sâu con kiến, lớn tới đại thụ che trời, cự kình côn bằng, Lâm Minh có thể cảm giác chúng hoàn toàn, chỉ cần ý niệm trong đầu khẽ động, hắn có thể giao phó cho những tính mạng này lực lượng cường đại, hoặc lập tức làm cho chúng bị hủy diệt.

Dường như vào lúc này Lâm Minh thật sự là vua của vũ trụ

Cảm giác chân chân chính chính nắm giữ đại vũ trụ, loại cảm giác này làm cho Lâm Minh say mê.

Nhưng mà hắn say mê cũng không có mất đi phương hướng, hán thao túng năng lượng trong người, không ngừng mở rộng phiến không gian vũ trụ này.

Hơn nữa sáng tạo ra tinh cầu, trong đó diễn biến ra tính mạng hình người, có quốc gia phồn vinh, có tông môn phát triển thực lực không ngừng.

Có cung điện thần vương, có chư thiên đại năng trong lờ mờ, có chân long, kỳ lân gào thét, ngàn vạn đạo vận chìm nổi, Lâm Minh khống chế thế giới này càng như ý, không phân rõ được sự thật và ảo giác.

Vào lúc Lâm Minh cảm giác được phiến vũ trụ này mở rộng tới cực hạn thì hắn dừng lại, trong lúc này lực lượng cả vũ trụ quán chú toàn bộ vào thân thể Lâm Minh.

Hắn và cái vũ trụ này hình thành nhất thể, hắn trở thành thế giới chi chủ chân chính, cũng chính là ---- Đại Giới Giới Vương!

Oanh!

Năng lượng đáng sợ từ trong vũ trụ lao ra ngoài, nó trực tiếp đụng nát ngân hà hư không đỉnh, giống như một cây cầu vồng chiếu thẳng trời cao.

Toàn thân Lâm Minh đang bao phủ trong cầu vồng, hắn đứng đó, tóc dài bay múa, thân thể của hắn ngâm mình trong năng lượng đáng sợ, rong chơi trong biển cả pháp tắc.

Một khắc này Lâm Minh chính thức đột phá Đại Giới Giới Vương.

Đột nhiên Lâm Minh mở mắt ra, hai mắt của hắn bắn ra hào quang khác nhau, mắt trái thần quang bắn ra bốn phía, giống như có tường vân bảy màu, điềm lành từng hồi, mà mắt phải âm trầm đáng sợ, trong đó có huyết trì địa ngục, sa trường chết chóc, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy linh hồn như bị nuốt vào trong vực sâu không đáy, hồn hải thất thủ.

- Mệnh Thai Đạo Cung, Đại Giới Giới Vương! Ác ma lực ẩn chứa trong ác ma xá lợi đủ cho ta có thực lực hôm nay, lại tăng thêm thêm một bậc, đã không thể so sánh nổi.

Lâm Minh xiết chặc hai đấm, hắn hiện tại cực kỳ khát vọng gặp được đối thủ cường đại, hắn phải đại chiến thật oanh liệt một hồi, thử xem chiến lực cực hạn của mình rốt cuộc là ở đâu.

Từ Thánh Chủ tới Giới Vương, lại đến Đại Giới Giới Vương, lâm minh dùng thời gian mấy ngàn năm, chuyển sinh bốn thế.

Hôm nay hắn giống như phượng hoàng niết bàn, đã nhất phi trùng thiên.

Hắn vung tay lên, thiên địa nguyên khí giống như áo bào bao phủ toàn thân Lâm Minh.

Bộ áo bào này cực kỳ quái dị, nó là Lâm Minh ngẫu hứng làm ra, không có gia nhập ý nguyện của Lâm Minh, mà là tùy ý cho thiên địa pháp tắc cấu tạo thành.

Nó nửa mặt là màu đen, nửa mặt là màu trắng, dưới áo bào phủ kín ngôi sao, những ngôi sao này ẩn chứa huyền bí vô tận, làm cho người ta ngộ không thấu.

Chương 2156: Thánh Hoàng nổi giận (1)

Nếu như là cao thủ Giới Vương toàn bộ tập trung tinh thần lực ngưng mắt nhìn pháp bào này, sẽ nhìn thấy được hư ảnh ác ma và thần vương, những ác ma và thần vương này lờ mờ, thần thái khác nhau, ẩn chứa đạo đạo chi lý.

Chỉ pháp bào này nếu như trải qua luyện hóa đơn giản, khiến nó ngưng tụ thành thực chất, tùy ý cho Giới Vương mặc vào đều có thể làm cho hắn như nhặt được chí bảo, tìm hiểu một ngàn tám trăm năm là có đại thu hoạch.

Đến cảnh giới như Lâm Minh, hắn chỉ ngẫu nhiên là ra một ít thứ gì đó đều trở thành chí bảo, bởi vì hắn đã tới gần thượng tầng của vũ trụ rồi.

Đương nhiên đi đối kháng Thánh tộc, đối kháng đại kiếp nhạn, thực lực của Lâm Minh vẫn chưa đủ.

- Cảm tạ hai vị tiền bối.

Lâm Minh hành lễ, vừa vặn mặc trường bào hai màu đen trắng lên người, Lâm Minh lúc này xuất hiện một khí chất khó hiểu huyền bí, giống như nơi hắn đứng chính là hạch tâm của vũ trụ vậy, là bổn nguyên của hắc ám và quang minh.

- Thiếu chủ không cần hành lễ với chúng ta, có lẽ hành lễ là hai ta mới đúng, năm đó tôn chủ có đại ân với tộc của ta, tộc của chúng ta có tổ huấn là vĩnh viễn phượng dưỡng nhất mạch của tôn chủ, hôm nay đã mười tỷ năm qua đi, nguyện giúp thiếu chủ có thể hoàn thành tâm nguyện của tôn chủ đại nhân năm đó.

Triệt và Mặc hai lão giả này cải biến xưng hô với Lâm Minh, bọn họ nói xong liền cúi đầu thật sâu với Lâm Minh, chuyện này làm cho Lâm Minh nhanh chóng đi lên đỡ bọn họ dậy.

- Hai vị tiền bối, chuyện này không được, vãn bối hấp thu ác ma xá lợi toàn bộ nhờ cậy vào hai vị tiền bối, về phần Tu La tiền bối, càng có ân truyền thừa cho vãn bối, nếu như Tu La tiền bối có tâm nguyện gì, vãn bối nhất định dù xông pha khói lửa cũng phải hoàn thành, quyết không chối từ.

- Tâm nguyện của tôn chủ, thiếu chủ không cần sốt ruột, hiện tại thiếu chủ tăng thực lực của mình lên là được, đợi cho có một ngày, thiếu chủ có thể thành Chân Thần, có lẽ thật sự cải biến được cách cục của thế giới này.

Hai người vẫn không muốn lộ ra bí mật ẩn giấu của Tu La Lộ, Lâm Minh cũng không hỏi tiếp.

- Thiếu chủ, hai người chúng ta vừa rồi thương nghị một phen, có chút đề nghị với thiếu chủ, không gian thí luyện cuối cùng chính là địa mạch, nguyên khí, pháp tắc trung tâm của Tu La Lộ, trong đó hội tụ năng lượng và pháp tắc các loại rất tinh thuần, trong mười tỷ năm qua, năng lượng này tẩm bổ và thai nghén ra rất nhiều thiên địa trân bảo, một ít không bị thí luyện giả mang đi, liền bị tộc ta cất chứa, thiếu chủ có thể lợi dụng những tài nguyên này, ở trong không gian thí luyện cuối cùng tầng bảy mấy trăm năm, triệt để củng cố cảnh giới Đại Giới Giới Vương, thiếu chủ thấy thế nào?

- Ân, vậy phiền toái hai vị tiền bối.

Lâm Minh cân nhắc một chút và đáp ứng.

Hắn tu hành Đại Chuyển Sinh Thuật cần hoàn thành ở bên ngoài, dùng cầu tâm tình viên mãn, nhưng mà chỉ củng cố cảnh giới, ở trong không gian thí luyện cuối cùng lại làm chơi ân thật.

Tu luyện ở đây mấy trăm năm, sau đó đi ra ngoài hoàn thành Đại Chuyển Sinh Thuật lần thứ bảy, như vậy Lâm Minh tin tưởng mình có đầy đủ thực ljwc đi Thánh tộc làm mưa làm gió rồi.

Trường phong ba này dính dấp tới rất nhiều thế lực lớn, không nói tới thế lực Thiên Tôn, thế lực Chân Thần đã dính tới bốn cái rồi.

Theo thứ tự là thế lực Chân Thần Tu La lộ --- Thần Hư Thần Quốc và Tề Thiên Thần Quốc, cùng với thế lực Thánh tộc Tam Thập Tam Thiên -- Tạo Hóa Thánh Cung và Phiêu Vũ thần sơn.

Lúc này ở trong Tạo Hóa Thánh Cung, Tạo Hóa thánh tử quỳ rạp xuống đất, vùi đầu vào giữa hai tay, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Trước kia hắn khoe khoang khoác lác, một tay tổ kiến "Quân đoàn Hoang", cam đoan hoàn thành nhiệm vụ không sở hở tí nào, nếu không cam nguyện xử phạt, trong nháy mắt quân đoàn Hoang bị diệt, Tạo Hóa thánh tử thảm bại quay về.

Sau khi Tạo Hóa thánh tử mang theo một tù binh, kiên trì nói "Ác ma xá lợi mất tích, đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung đã bị pháp tắc Tu La Lộ chế tài nên không một ai trở về" báo cáo nhanh cho Tạo Hóa Thánh Hoàng, thân thể của hắn ỉu xìu.

Tạo Hóa thánh tử từng rất cao ngạo, hôm nay quỳ rạp trên đất như chó chết.

- Cái này... Người này là hai nhi tại... Tại Tu La Lộ bắt tới đây, hắn... Hắn là võ giả tán tu, trước kia tiến vào trong thí luyện cuối cùng, trải qua cuộc chiến đấu kia...

Tạo Hóa thánh tử đẩy tên tù binh bên người khác, người trẻ tuổi kia chính là thí luyện giả Tu La Lộ, hắn đã bị phong ấn hành động và tu vị toàn thân, hắn chỉ có thể nháy mắt, ngay cả nói cũng nói không nên lời, lúc này hắn tức giận và oán độc nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa thánh tử, lại nhìn qua hướng Tạo Hóa thánh tử đang quỳ lạy, hắn biết rõ trong khu vực bóng tối kia chính là ác ma quyết định sinh tử của mình.

Hắn không môn không phái, chỉ dựa vào số mệnh, cơ duyên đi tới bước này, lại ngoài ý muốn bắt được lệnh bài thí luyện cuối cùng, vốn tưởng rằng một bước lên trời, không nghĩ tới sau khi rời khỏi thí luyện cuối cùng thì bị Tạo Hóa thánh tử bắt lấy, buồn cười là hắn còn cho rằng mình là thiên tài có đại khí vận gia thân, hôm nay trước mặt thế lực siêu cấp, hắn chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Hắn không môn không phái, không có bất cứ thế lực nào ủng hộ, chết ở chỗ này cũng không ai đòi công đạo cho hắn cả, nghĩ tới điểm này, trong lòng của hắn vô cùng tuyệt vọng.

- Nếu hoàng tổ bệ hạ có gì cần xác nhận, có thể thông qua hắn...

Tạo Hóa thánh tử ném tên tán tu xui xẻo này ra ngoài, trong lòng của hắn hoảng hốt, nhưng mà đáp lại hắn là yên lặng thật lâu, Tạo Hóa Thánh Hoàng trong bóng tối không nói câu nào. Chuyện này làm cho nội tâm Tạo Hóa thánh tử càng bất an, thân thể của hắn run rẩy nhè nhẹ.

Xíu!

Không hề có dấu hiệu đã bộc phát đáng sợ, hơn mười xúc tu màu đỏ như máu xông tới, giống như mười mũi khoan nhọn xuyên thủng tên tán tu này, tính cả thân hình Tạo Hóa thánh tử cũng bị xuyên thủng theo.

- Ah!

Tạo Hóa thánh tử kêu thảm một tiếng, trên người của hắn trước sau nhiều ra mười lỗ máu, trực tiếp xuyên qua thân hình, mà tên tán tu kia miệng phun máu, trong nháy mắt bị thương nặng hấp hối.

Thời điểm này bàn tay đỏ như máu vươn ra tày trong bóng tối, trực tiếp bắt lấy đầu lâu của tên võ giả tán tu này.

Tên tán tu này giãy dụa kịch liệt, hai mắt mơ hồ, hắn cảm giác đầu của mình như nhiều ra trăm ngàn con nhuyễn trùng, loại thống khổ này làm hắn hận không thể bổ óc của mình ra.

Loại cảm giác này chỉ duy trì mấy hô hấp, nhưng mà đối với tên võ giả tán tu kia thì lại là thống khổ khó có thể hình dung được.

Thời điểm này mấy xúc tu máu chậm rãi thối lui, bàn tay lớn cũng rút trở về, võ giả tán tu ngã trên mặt dất giống hư đống thịt nhão, hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Trí nhớ của hắn vừa rồi đã bị Tạo Hóa Thánh Hoàng đọc qua.

Ở bên cạnh, sắc mặt Tạo Hóa thánh tử cũng trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh, hắn đau đớn và nội tâm sợ hãi.

Chương 2157: Thánh Hoàng nổi giận (2)

Trên người của hắn mặc dù xuất hiện mười lỗ máu, nhưng mà những lỗ máu này nhiều nhất chỉ xuyên thủng qua những nội tạng không quá quan trọng, tránh đi tim, phổi, não, tủy sống của hắn.

Có thể thấy được Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không có muốn giết hắn, chuyện này làm hắn buông lỏng một hơi, đồng thời cũng lo lắng mình sắp phải chịu thêm trừng phạt.

Hắn cố chống đau đớn của thân thể đứng lên, tiếp tục quỳ rạp trên đất, dưới thân của hắn toàn là máu đặc dính, cho nên hắn quỳ gối trong vũng máu.

- Tu La Thiên Đạo chế tài?

Trong bóng tối truyền ra giọng nói âm trầm của Tạo Hóa Thánh Hoàng, sau đó tiếng bước chân vang lên, một nam tử trung niên thân hình cao lớn chậm rãi đi ra.

Trong trí nhớ của tên võ giả tán tu kia, Tạo Hóa Thánh Hoàng không tìm ra được bất cứ điểm nào giả bộ cả.

Từ đầu tới cuối, chuyện xảy ra trong thí luyện cuối cùng đều không có vấn đề gì, nhưng mà có một điểm duy nhất làm cho Tạo Hóa Thánh Hoàng cảm thấy kỳ quái.

Sau khi Tu La Thiên Đạo chế tài, hơn hai mươi tên đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung của hắn chết đi toàn bộ, như vậy vì cái gì huyết nhục Hoang trong người của bọn họ không có lập tức biến mất?

Tạo Hóa Thánh Hoàn vân cảm nhận được sự tồn tại của huyết nhục Hoang, chúng trong thời gian ngắn chậm rãi biến mất, chậm chạp mà liên tục, loại cảm giác này giống như có người thôn phệ huyết nhục Hoang, đang chậm rãi luyện hóa chúng.

Nếu như pháp tắc Tu La Thiên Đạo không cho phép thâm uyên ác ma tiến vào trong thí luyện cuối cùng, có lẽ phải vào thời khắc giáng thiên phạt xuống thì lập tức hủy diệt huyết nhục của Hoang chứ?

Vì sao trong một thời gian dài như thế vẫn chưa tiêu diệt hết.

Trí nhớ không có vấn đề, người cũng không có giả bộ, mà điểm này giải thích không thông, kỳ thật cũng không cần đi giải thích làm gì, chỉ là hơi gượng ép thôi...

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhớ lại một tin tức, sắc mặt âm trầm.

- Có lẽ... Không thể nào là có người âm thầm thao túng được...

Tạo Hóa Thánh Hoàng không thừa nhận suy nghĩ này, có năng lực âm thầm làm được tất cả, hơn nữa làm cho hắn không tìm thấy chút sơ hở nào, chỉ sợ cũng phải là nhân vật cấp Chân Thần, ví dụ như Thần Hư Hồn Đế.

Nhưng mà cốt linh của loại người này là không thể tiến vào thí luyện cuối cùng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhắm mắt lại cảm giác, lại phát hiện huyết nhục của Hoang không còn thừa bao nhiêu, mà vị trí của nó Tạo Hóa Thánh Hoàng không có biện pháp nắm chắc.

Xuất hiện loại tình huống này, ý nghĩa huyết nhục Hoang đã nằm trong không gian cường đại vượt qua sự cảm ứng của hắn.

Mà không gian này mười phần chính là không gian thí luyện cuối cùng.

Nói đúng hơn, huyết nhục Hoang vẫn nằm trong không gian thí luyện cuối cùng, càng không có khả năng có người âm thầm điều khiển, nếu không sau khi thí luyện cuối cùng chấm dứt, người này không có khả năng ở bên trong được.

Như vậy thật sự là pháp tắc thí luyện cuối cùng gạt bỏ đệ tử Tạo Hóa Thánh Cung sao?

Mà ác ma xá lợi lại đi nơi nào? Phải chăng nằm trong tay Thần Hư

Hồn Đế?

Hoặc là pháp tắc thí luyện cuối cùng đề phòng tồn tại liên quan tới thâm uyên ác ma đạt được ác ma xá lợi, dứt khoác phong ấn ác ma xá lợi?

Trong đầu Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất hiện đủ loại ý niệm, làm cho hắn càng ngày càng táo bạo hơn, ác ma xá lợi với hắn mà nói quá trọng yếu.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn không có biện pháp gì cả, dù hắn tự mình đi tới Tu La Lộ một chuyến cũng không có chút ý nghĩa nào.

Hắn nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, không kiên nhẫn khoát tay.

- Cút đi, lần này đệ tử thánh cung bị diệt là Tu La Lộ chế tài, gần như không thể đối kháng, ta tạm thời tha lỗi cho ngươi.

- Tạ hoàng tổ bệ hạ khai ân!

Tạo Hóa thánh tử không ngừng tạ ơn, như trút được gánh nặng, sau đó hắn kéo thân thể trọng thương, mỗi bước đi của hắn đều mang theo máu lui ra khỏi thánh điện.

Nhưng mà thời điểm hắn ra khỏi thánh điện, hắn lại gặp một người, một tiểu bối mà hắn phi thường không muốn nhìn thấy --- đế tử Khê Thận.

Hắn dùng thời gian chưa tới ngàn năm đã đột phá Giới Vương, chiến lực trong cùng cấp không ai bằng, Tạo Hóa Thánh Hoàng bởi vậy ban cho hắn phong hào đế tử.

Danh tiếng của Khê Thận đang thịnh, hơn nữa trong Thánh tộc có rất nhiều người ủng hộ, làm cho hắn có dã tâm thay thế Tạo Hóa thánh tử.

Chuyện này cũng khiến Tạo Hóa thánh tử và đế tử Khê Thận có mâu thuẫn không thể điều hòa, trong mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng thì chuyện này không quan trọng, cũng không quan tâm, hắn còn mừng khi thấy loại cạnh tranh này.

Những năm qua, Khê Thận trong chiến trường Nhân tộc biểu lộ chói mắt, đoạt rất nhiều danh tiếng của Tạo Hóa thánh tử.

Đối với chuyện này, Tạo Hóa thánh tử cũng không quan tâm tới, hắn sợ nhất là một ngày nào đó Tạo Hóa Thánh Hoàng mất đi tin tưởng vào hắn, lập thánh tử khac, như vậy dã tâm của hắn sẽ nát bấy.

Mà Khê Thận chính là nhân tố bất an có khả năng nhất.

- Ah? Đây không phải thánh tử điện hạ sao? Vì sao chật vật như thế?

Ánh mắt Khê Thận tập trung vào những lỗ máu trên người Tạo Hóa thánh tử, khóe miệng mỉm cười châm chọc cực kỳ vui vẻ.

Hắn biết đại khái là chuyện gì rồi.

Ánh mắt Tạo Hóa thánh tử phát lạnh, hắn không nói lời nào, chậm rãi rời đi, lưu lại Khê Thận nhìn bóng lưng Tạo Hóa thánh tử, tươi cười lạnh lẽo.

...

Thời gian trôi qua, tuế nguyệt chưa bao giờ dừng lại, ba năm vượt qua như chớp mắt.

Sâu trong tinh không u ám, Lâm Minh ngồi xếp bằng trong tinh không, trước mặt hắn chính là nam tử tóc đen giống hắn như đúc.

Nam tử tóc đen này đang mặc trường bào thái huyền, hai mắt thanh minh thấu triệt, trên người bao phủ sương mù như có như không, những sương mù này là nguyên khí ngưng tụ tới tận cùng.

Nam tử tóc đen này chính là phân thân hệ thống tụ nguyên của Lâm Minh, cũng là phân thân thứ ba.

Phân thân này do chủ nhân Tu La Lộ năm đó thu thập vạn chủng thiên địa linh vật, dùng thái sơ chi khí luyện hóa thành, sau đó những linh vật này ngưng tụ vào hạch tâm đại trận tụ nguyên, dùng nguyên khí một thế giới cung ứng cho nó, trải qua thời gian thật lâu mới chậm rãi luyện hóa mà thành.

Phân thân này thuần túy là năng lượng tinh hoa, cho dù nó hấp thu thiên địa nguyên khí hay hiệu suất lợi dụng nguyên khí đều không phải võ giả cùng cảnh giới có thể so sánh được.

Sau khi lâm Minh có được phân thân hệ thống tụ nguyên, ba đại phân thân tu luyện Tu La Thiên Đạo cũng đã đầy đủ.

Ba đại phân thân ngồi chung quanh Lâm Minh, mà trước mặt Lâm Minh chính là Tu La Thiên Thư quyển ba.

Sách cổ thanh đồng nặng nề, trong đó mỗi chữ đều ngưng tụ thiên địa nguyên khí và thái sơ chân lực tạo thành, nếu như võ giả bình thường dùng thị lực nhìn chúng, cũng khó có thể thấy thấy rõ những văn tự này, chỉ cảm thấy một ít phù văn biến hóa thất thường, không biết chân ý của nó.

Tâm thần của Lâm Minh hoàn toàn tiến vào trạng thái không minh, không ngừng cẩn thận phỏng đoán.

Trong mắt hắn Tu La Thiên Thư chỉ là một, văn tự trong thiên thư có thể huyễn hóa ra một ma thần đại năng, huyền hóa ra thần cung huy hoàng, ngân hà mênh mông.

Chương 2158: Tiểu Ngư Nhi

Luyện hóa ba đại phân thân xong, Lâm Minh lý giải với Tu La Thiên Thư không gì sánh nổi, những huyền bí ẩn chứa trong văn tự toàn bộ khắc sâu vào trong đầu của Lâm Minh.

Thời gian trôi qua, một năm lại một năm qua đi, lúc này Lâm Minh đã xem xong Tu La Thiên Thư quyển ba, thời gian đã trôi qua mười năm, Lâm Minh phát hiện, Tu La Thiên Thư qyển ba là toàn bộ tinh hoa của Tu La Thiên Thư, mà pháp tắc phức tạp ẩn chứa trong đó đạt tới mức kinh người, tương đương với toàn bộ hai quyển trước cộng lại.

Vốn Lâm Minh cho rằng chủ nhân Tu La Lộ lý giải tinh khí thần là cùng cấp, mà hiện tại xem ra, chủ nhân Tu La Lộ cũng không phải thần linh toàn năng, hắn cũng có chỗ am hiểu của mình và chỗ không am hiểu.

Hắn am hiểu nhất chính là hệ thống tụ nguyên! Cẩn thận nghĩ lại cũng bình thường, chủ nhân Tu La Lộ có được tử tạp, mà tử ạp chính là năng lượng tinh hoa của vũ trụ ngưng tụ thành, là thần vật chí cao của hệ thống tụ nguyên.

Đây cũng là nguyên nhân chủ nhân Tu La Lộ mang Tu La Thiên Thư quyển ba đặt ở trong tầng thứ bảy thí luyện cuối cùng làm truyền thừa tinh hoa nhất của mình.

Sau khi Lâm Minh lật tới tờ cuối cùng của Tu La Thiên Thư quyển ba, hắn nao nao, một tờ này không có khắc văn tự gì cả, cũng không có để lại dấu vết pháp tắc nào đó, mà là hoàn toàn trống rỗng, chỉ có trung ương trang sách có một lỗ khảm hình chữ nhật.

Mà lỗ khảm này tỏa ra khí tức vô cùng huyền diệu, làm cho Lâm Minh nao nao.

Chẳng lẽ lỗ khảm này là... Trong lòng Lâm Minh hiện ra một tia linh quang, hắn nhớ lại năm đó lúc đột phá Mệnh Vẫn đã nhìn thấy dị tượng tử tạp, cuối cùng suy đoán lỗ khảm này chính là chỗ đặt tử tạp.

Tử tạp...

Lâm Minh chạm tay vào lỗ khảm, cảm thụ khí tức còn lưu lại trong đó, đây là khí tức thuộc về thái cổ thần khí, tâm thần rung động lắc lư.

- Không biết tử tạp thần bí kia lúc trước ảnh hưởng con đường tu luyện của chủ nhân Tu La Lộ thế nào...

Dựa theo Triệt và Mặc nói, ba kiện thần khí này có thể là siêu cấp vũ trụ trước đó hủy diệt còn sót lại "Vật chất", "Năng lượng", "Pháp tắc" ngưng tụ thành, tác dụng chủ yếu của nó không phải phụ tá võ giả tu hành, chúng chỉ là khách qua đường trong vũ trụ, thậm chí có thể là khởi đầu của vũ trụ đại bộc phát.

Cho dù là ai đạt được ba kiện thần khí này, có thể lợi dụng chỉ là một chút không có ý nghĩa của chúng, chỉ sợ chủ nhân Tu La Lộ cũng không ngoại lệ.

- Năm đó tôn chủ đại nhân viết Tu La Thiên Thư, dùng thời gian một trăm triệu năm để hoàn thành, hắn mang mỗi cảm ngộ ghi vào trong Tu La Thiên Thư, mà khi đó tử tạp lưu lại trong tờ cuối cùng của Tu La Thiên Thư quyển ba, về sau lại biến mất.

Thời điểm này sau lưng Lâm Minh có giọng nói già nua vang lên, Lâm Minh không quay đầu lại, hắn vẫn chạm vào lỗ khảm đặt tử tạp ở trang cuối cùng, hơi ngạc nhiên nói:

- Tu La Thiên Thư quyển ba, Tu La tiền bối sáng tác chúng dùng cả trăm triệu năm sao?

Lâm Minh cảm thấy rung động về thời gian này.

- Đúng vậy, nhưng mà tôn chủ cũng không phải dùng suốt trăm triệu năm để viết Tu la Thiên Thư, một trăm triệu năm chỉ là thời gian tôn chủ đại nhân hoàn thành những chỗ vượt qua Tu La Thiên Thư, trong đó tôn chủ đại nhân vẫn làm chuyện của mình, ví dụ như sáng lập Tu La Lộ, cũng bắt đầu từ khi đó...

- Tôn chủ đại nhân sau khi hoàn thành Tu La lộ, đã đặt Tu La Thiên Thư quyển ba trong tầng bảy thí luyện cuối cùng, mà người mở ra đầu tiên chính là Nhân tộc Phong Thần, năm đó Phong Thần mở nó ra, tuy tử tạp không còn, nhưng mà phong thần vẫn mang theo một đám khí tức thuộc về tử tạp...

- Ân? Khí tức tử tạp?

Trong nội tâm Lâm Minh kinh ngạc.

- Đó là cái gì?

- Tử tạp đi theo tôn chủ đại nhân quá lâu, khí tức, pháp tắc, năng lượng của tôn chủ đại nhân tương dung với tử tạp, tích lũy tháng ngày từ từ sinh ra một khí tức có được linh tính, ngươi có thể xem nó như khí linh.

- Nhưng mà khí linh này lại khác với Thiên Tôn Linh Bảo, Chân Thần Linh Bảo, chúng có thể nói là chủ nhân linh bảo, nhưng mà ba kiện thần khí sẽ không sinh ra khí linh, nhưng mà chúng vẫn như trước có tác dụng tăng phúc với thần khí, bởi vì bản thân chúng cũng là khí tức của ba kiện thần khí diễn hóa mà thành, xem như môi giới giữa người sử dụng và thần khí...

- Khí tức linh tính cùng loại với khí linh, bị Phong Thần Thiên Tôn mang đi?

Lâm Minh nghe miêu tả như thế, linh quang lóe lên trong đầu, chẳng lẽ...

- Khí tức linh tính này có hình dạng như thế nào?

Lâm Minh thoát miệng hỏi.

- Thời gian quá lâu, khí tức linh tính cũng sẽ từ từ biến hóa, có được linh trí, thời điểm Phong Thần mang nó đi, nó có bộ dáng tiểu nữ ài, về sau tiểu cô nương này vẫn phát huy một ít tác dụng trong đại kiếp nạn Nhân tộc ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, đó là dùng lúc phong ấn linh hồn Hoang.

Hai người rất để ý tới Phong Thần Thiên Tôn vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước tiến vào thí luyện cuối cùng, lại chú ý hắn đối kháng Thánh tộc xâm lấn từ đầu tới cuối, dù sao Phong Thần Thiên Tôn năm đó là người duy nhất tập hợp đủ duyên chi đế ngọc, tất cả của hắn đều được thủ hộ giả ghi chép lại, nhưng mà thủ hộ giả sẽ không đi trợ giúp Phong Thần Thiên Tôn đối kháng địch nhân của hắn, sứ mạng của bọn họ chỉ là chứng kiến và thủ hộ mà thôi.

- Tiểu nữ hài...

Lâm Minh nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra tình cảnh thời gian trước, tiểu cô nương này không có bất cứ lo lắng nào cả, nàng chính là Tiểu Ngư Nhi... Chính là tiểu nữ hài thần bí có thể dùng Tử Dương Tinh, Cửu Dương Ngọc làm thức ăn.

Kể từ đó có rất nhiều chuyện giải thích rõ ràng rồi.

Lâm Minh lúc trước tìm được Tiểu Ngư Nhi chính là ở Chân Vũ Đại Thế Giới, viễn cổ đế đô, thậm chí có thể nói khong ngờ, nhưng mà ở bên dưới viễn cổ đế đô có Phong Thần đại trận mà Phong Thần Thiên Tôn lưu lại, trong đó trấn áp linh hồn Hoang suốt ba tỷ sáu trăm triệu năm.

Đối với mấy chuyện này, Tiểu Ngư Nhi đã sớm không nhớ rõ cái gì, có lẽ thời gian nàng tồn tại quá lâu, trí nhớ mất đi rất nhiều, hoặc là trong cuộc chiến ba tỷ sáu trăm triệu năm trước nàng tiêu hao quá nhiều lực lượng, làm cho nàng mất đi trí nhớ.

Nhưng mà mặc dù là mất đi trí nhớ, nhưng bản năng của nàng vẫn bồi hồi chung quanh Phong Thần đại trận.

Đại trận phong ấn thần bí như thế bị Phong Thần Thiên Tôn dùng trận pháp trùng trùng che dấu đi, cho dù là Chân Thần có tới viễn cổ đế đô cũng chưa hẳn phát hiện ra, nhưng mà Tiểu Ngư Nhi vẫn tìm ra vị trí của nó.

Nghĩ tới chuyện này, nghi ngờ trong đầu Lâm Minh tán đi.

Mà cùng loại với Tiểu Ngư Nhi, còn có một tiểu nữ hài, chính là Hồng nhi ở nguyên mộng vũ trụ.

Lúc trước Lâm Minh tiến vào nguyên mộng vũ trụ, hái một cây Kỳ Lân bảo dược thì bị tiểu nữ hài áo đỏ thầm bí ngăn cản, tiểu cô nương này thập phần tương tự Tiểu Như Nhi, tính cách của nàng hướng nội, nói chuyện cà lăm, hoàn toàn không nghĩ rõ mình đã sinh ra từ đâu, lại có được năng lực đặc thù.

Chương 2159: Lâm Hoang (1)

Lâm Minh được nàng chỉ dẫn đã tìm được ngân hà cổ chiến trường, tại đó tận mắt nhìn thấy đại chiến giữa chủ nhân Tu La Lộ và Bất Hủ Quân Vương người sáng tác Thánh Điển, cảm nhận pháp tắc Tu La Lộ lưu lại ở đó.

Thực tế thời điểm ở Đọa Thần sơn mạch, Lâm Minh tại ngộ đạo trên ham thai so đấu với Thánh Mỹ.

Lúc ấy Lâm Minh ở trên ham thai có rất nhiều tình cảnh nhìn không rõ, Hồng nhi lại có thể nhìn thấy, nếu không có nàng ở bên cạnh không ngừng chỉ dẫn, Lâm Minh căn bản không có kar năng ngộ đạo trên ham thai vượt qua Thánh Mỹ, thắng được trang sách màu vàng.

Hơn nữa sự tồn tại của Hồng nhi, Thánh Mỹ không cảm giác được, thậm chí ngay cả Hồn Đế cũng không cảm giác được.

Nhưng mà Hồng nhi lại có thể cảm gaisc được ma phương, nàng đã từng nhìn chằm chằm vào bụng dưới của Lâm Minh, biết rõ ma phương nằm ngay trong nội thế giới của hắn.

Tổng hợp đủ chuyện lại với nhau, Lâm Minh không chút nghi ngờ, Hồng nhi chính là khí tức linh tính của ma phương diễn biến mà thành.

Cho nên Hồng nhi mới nói trên người của mình có hương vị dễ ngửi, cũng cho nàng cảm giác quen thuộc, cũng bởi vì như thế cho nên Hồng nhi vốn nhút nhát, e lệ, nói chuyện cà lăm lại cố ý muốn đi theo Lâm Minh.

Hai lão giả này nói ra, làm cho Lâm Minh nghĩ thông suốt rất nhiều việc.

Như vậy xem ra, ma phương từ lâu trước đó đã từng bị cường giả tuyệt thế giữ qua, kể từ đó nó mới diễn biến ra Hồng nhi.

Mà người nắm giữ ma phương nói không chừng là người sáng tác Thánh Điển --- Bất Hủ Quân Vương.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Lâm Minh sờ sờ bụng dưới, hắn cảm giác mình phải đi tới nguyên mộng vũ trụ, phải đi tìm Hồng nhi, bảo nàng trợ giúp mình.

Có nàng trợ giúp, hắn có thể nhanh chóng khống chế ma phương.

Lâm Minh biết rõ ma phương là một kiện thần vật siêu thoát vũ trụ luân hồi, mình có thể lợi dụng chỉ là một chút không có ý nghĩa mà thôi, mà nó có rất nhiều tiềm lực đang chờ mình khai phá.

Cuối cùng sẽ có một ngày, Lâm Minh đường đường chính xuất ra ma phương, trực tiếp dùng nó làm vũ khí quyết đấu với Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế.

Thời gian như dòng nước, lịch sử cứ không ngừng bị nhấn chìm vào trong nước, một đám bọt nước có thể ung dung vạn năm.

Với tư cách là pháp tắc đáng sợ nhất của vũ trụ, thời gian là không thể năn cản nổi, không ai biết nó bắt đầu từ đâu, kết thúc ở nơi nào, dù cho một vũ trụ bị hủy diệt, như ậy vũ trụ tiếp theo sẽ ra đời, thời gian như bánh xe, nó sẽ xoay tròn như thế mãi.

Trong dòng sông thơi gian, đại chiến giữa Nhân tộc và Thánh tộc với kết quả Thần Vực rơi vào tay giặc, dường như đoạn thời gian này rất gần nên khiến người ta chú ý tới, cũng dễ xác định mục tiêu.

Dùng mục tiêu này xác định từ đầu, cho tới ngày hôm nay đã trôi qua năm ngàn năm.

Tinh anh Nhân tộc đã sớm rời khỏi Thần Vực, đi tới thế giới man hoang, ở chỗ này khai thác biên cương, chém giết hung thú kéo dài vinh quang của Nhân tộc.

Bọn họ có được 99% truyền thừa của nhân tộc, mà những truyền thừa này chế tác thành công pháp ngọc giản, rất khó truyền thụ nó xuống, nhất định phải có sư phụ chỉ dạy từng chút một.

Đương nhiên trừ sư phụ truyền thụ ra, bản thân lịch lãm rèn luyện cũng quan trọng hơn, mà vũ trụ man hoang này chính là nơi thí luyện tốt nhất.

Nhưng mà ở nơi này có lẽ quá tàn khốc một chút.

- Ah!

Tiếng hét thảm truyền tới, trên không trung khu rừng rậm man hoang, một nam tử rơi xuống từ bầu trời, không ngừng giãy dụa.

Nhưng mà kế tiếp là một màn thảm thiết xảy ra.

Một cây lang nha bổng nện vào người nam tử này.

Bồng!

Trùng kích đáng sợ lam cho nam tử này trực tiếp biến thành huyết vụ.

- A Hiên!

Một người con gái kêu lên thảm thiết, nước mắt giàn dụa, nam tử vừa chết kia chính là đệ đệ của nàng,

- Đi mau!

Bên cạnh nàng có một nam tử lôi kéo chạy như điên.

Tuy nữ tử thương tâm gần chết, nhưng mà không có làm ra việc ngu ngốc gì đó như liều mạng với quái vật kia, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, cắn răng chạy trốn theo nam tử bên cạnh.

Giết đệ đệ của nàng chính là thái cổ cự nhân.

Đây là chủng tộc hình người không có trí tuệ, bọn chúng là một trong rất nhiêu chủng tộc thần bí ở vũ trụ man hoang này.

Chúng trời sinh tính hung ác, tính công kích cực mạnh, xem tất cả tính mạng bị chúng giết là đồ ăn, trong đó kể cả Nhân tộc.

Năm ngàn năm trước, tinh nhuệ Nhân tộc chuyển nhà tới đây, trong vũ trụ man hoang này gặp phải đại hung hiểm, vũ trụ man hoang này tràn ngập hung thú đáng sợ, thái cổ dị tộc, còn có thiên đạo pháp tắc thần bí diễn biến ra các loại ma thú.

Những tồn tại hung ác này chém giết trong vài tỷ năm qua trong vũ trụ man hoàng này, chúng trở nên vô cùng cường đại, chúng giết chết tất cả sinh mạng mà chúng nhìn thấy.

Nhân tộc tự nhiên lọt vào tập kích của chúng, vì mở ra nơi ở lại cho Nhân tộc, Nhân tộc kịch chiến với thái cổ hung thú nhiều năm, một hồi chiến tranh này thậm chí có Thiên Tôn Nhân tộc vẫn lạc.

Nhưng mà chậm rãi, Nhân tộc vẫn mở ra được mấy nơi sinh tồn lớn, mỗi nơi sinh ồn này có ít nhất mười Thiên Tôn tọa trấn, những nơi ở lại này đều bố trí trận pháp cực kỳ ẩn nấp, tránh tương lai một khi bộc phát đại chiến bị địch nhân tìm được.

Hậu đại tinh nhuệ của Nhân tộc cũng sinh hoạt trong khu vự này.

Vốn phụ mẫu của bọn họ hoặc là nhân kiệt tuyệt thế, hoặc là thiên kiêu hùng tài đại lược, bọn họ sau khi sinh ra vốn sẽ có được tài nguyên phong phú ủng hộ, sinh hoạt ưu việt, nhưng bởi vì đại kiếp nạn năm ngàn năm trước, tất cả những thứ này không tồn tại.

Bọn họ vừa ra đời đã gặp phải chiến đấu tàn khốc.

Hôm nay hậu đại Nhân tộc, cho dù là con của Thiên Tôn hay là thiên tài, mỗi người đều trải nghiệm như nhau, cạnh tranh tàn khốc, không ngừng khai thác ranh giới ở phiến vũ trụ man hoang này.

Trong vũ trụ man hoang này, những con hung thú, thái cổ dị tộc và ma thú do thiên đạo quy tắc diễn biến ra gần như vô cùng vô tận, Thiên Tôn cũng không thường xuyên ra tay thanh lý các ranh giới nguy hiểm cho Nhân tộc, nhiệm vụ này cũng giao cho các thế hệ trẻ của Nhân tộc.

Đây là thí luyện bọn họ.

Hằng năm rất nhiều tinh anh Nhân tộc chết đi trong quá trình lịch lãm rèn luyện, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều tinh anh lớn lên, bọn họ sẽ tiếp nhận sứ mạng phục hưng Nhân tộc trong tay bậc cha chú của mình, trở thành chiến sĩ chính thức.

Trong lịch sử Nhân tộc chưa bao giờ trải qua thời kỳ đen tối như thế, đây chính là khảo nghiệm với một chủng tộc, vượt qua thì có thể niết bàn trọng sinh, không vượt qua thì chính là hủy diệt triệt để.

Ầm ầm ầm ầm!

Sau lưng nam nữ đang chạy trốn có một con thái cổ cự nhanacamaf lang nha bổng chạy theo, không ngừng nện xuống như điên.

Rất nhiều đại thụ che trời đều bị nện gãy nên rơm rạ.

Trong lòng nam nữ này vô cùng tuyệt vọng, tốc độ của thái cổ cự nhân còn nhanh hơn bọn họ rất nhiều, tiếp tục như vậy bọn họ không thể kiên trì qua mười hô hấp.

Chương 2160: Lâm Hoang (2)

- Không nên sợ.

Văn sĩ áo xanh hô to, hắn mang theo bốn năm đệ tử bay tới, nghĩ cách cứu viện nam nữ này.

- Sư thúc!

Đối với nam nữ này nhìn thấy văn sĩ áo xah thì vui mừng quá đỗi, nhưng mà bọn họ chưa kịp cao hứng đã nhìn thấy gương mặt ngưng trọng của văn sĩ áo xanh.

- Thái cổ cự nhân, vương tộc!

Trong nội tâm văn sĩ áo xanh rùng mình, thái cổ cự nhân này giống như tổ ong vậy, chế độ đẳng cấp sâm nghiêm, mà thái cộ cự nhân trước mặt chính là vương tộc, sức chiến đấu của nó còn mạnh hơn thái cổ cự nhân bình thường gấp mấy lần.

Xíu!

Ngón tay văn sĩ áo xanh điểm một cái, một đạo ánh sáng màu xanh bắn ra ngoài đều hóa thành một thanh phi kiếm.

Văn sĩ áo xanh có ba mươi sáu thanh phi kiếm, có thể tạo thành kiếm trận, uy lực rất mạnh.

Xoạt xoạt xoạt!

Kiếm quang bắn tới như bão tố, thái cổ cự nhân gào thét một tiếng, không ngừng cầm lang nha bổng nện thẳng vào những thanh phi kiếm này.

Trong nháy mắt thái cổ cự nhân đập nát kiếm vũ trước mặt, kiếm vũ lại quấy nhiễu như bầy cá, trong phút chốc tán ra chung quanh, cứ như thế né tránh lang nha bổng nện xuống, ngay sau đó chúng lại hội tụ trên bầu trời, cuối cùng ngưng tụ thành kiếm quang cực lớn, chém xuống thế không thể đỡ.

Răng rắc!

Bả vai thái cổ cự nhân bị trúng một kiếm này, miệng vết thương sâu mười trượng, máu tươi phun ra như suối.

- Thánh công?

Mấy đệ tử sau lưng văn sĩ áo xanh con mắt sáng ngời, nhưng mà bọn họ chưa kịp cảm thấy may mắn thì thái cổ cự nhân đã bắt được kiếm quang xâm nhập vào trong người của nó, trực tiếp bóp nát.

Bồng!

Cự kiếm màu xanh hóa thành quang mang vô tận, mà thái cổ cự nhân đột nhiên hai mắt huyết hồng, cơ bắp toàn thâ của nó nhúc nhích dữ dội, thân thể bành trướng, vốn nó bị chém nửa người, miệng vết thương kinh người đã chậm rãi khép lại.

- Hỏng bét!

Văn sĩ áo xanh trên trán đổ mồ hôi lạnh, thái cổ cự nhân trước mắt không chỉ là vương tộc, hơn nữa còn là cự nhân tiến giai vương tộc, sức chiến đấu của nó không phải là hắn có thể so sánh.

- Chạy mau, ta hấp dẫn lực chú ý của nó, các ngươi tách ra trốn đi.

Văn sĩ áo xanh tỉnh táo lại trong thời gian ngắn nhất, mấy đệ tử bên cạnh hắn nghe thế, trong nội tâm chấn động, bắt đầu tùy ý chạy trốn trong rừng rậm man hoang này, mà trên thực tế văn sĩ áo xanh kéo dài thời gian sẽ dữ nhiều lành ít.

- Sư thúc!

Nữ đệ tử bị thái cổ cự nhân đuổi giết lúc trước không nhịn được hô to lên.

- Đi mau!

Văn sĩ áo xanh kiệt lực hô to, cùng lúc đó ba mươi sáu thanh phi kiếm không ngừng quay chung quanh người của hắn, mà đúng lúc này trogn rừng rậm vang lên tiếng "Hồng hống hống" cực lớn, mặt đất run rẩy, sâu trong rừng rậm xa xa có bảy tám thái cổ cự nhân nhay ra khỏi rừng rậm.

Những thái cổ cự nhân này cơ bắp toàn thân nổi cục mạnh mẽ, làn da có màu lam xám, vũ khí tầm thường không cách nào lưu lại một tia vết thương trên làn da của nó.

- Cái gì?

Nhìn thấy bảy tám thái cổ cự nhân đột nhiên xuất hiện, đột nhiên nội tâm văn sĩ áo xanh phát lạnh, toàn thân lạnh như băng.

Bảy tám thái cổ cự nhân này, trong đó có ba vương tộc.

Trong rừng rậm này không ngờ đồng thời xuất hiện bốn thái cổ cự nhân vương tộc.

Tuyệt vọng vô hạn bao phủ tâm thần của hắn, nhiều thái cổ cự nhân như thế, tách ra chạy trốn là không có khả năng, chẳng lẽ bọn họ sẽ phải vẫn lạc hôm nay sao?

Văn sĩ áo xanh cắn chặt bờ môi, trong mắt hiện ra một tia kiên quyết, hắn đang muốn thiêu đốt máu huyết, dốc sức liều mạng với thái cổ cự nhân, mở ra một con đường máu, mà thời điểm này hắn giật mình một cái, hắn phát hiện bảy tám thái cổ cự nhân không có ý định công kích bọn họ, ngược lại chúng phân tán chạy trốn khắp nơi, dường như bị người ta đuổi giết.

Trong đó có một thái cổ cự nhân hoảng hốt chạy bừa, chạy tới bên cánh đám nam tử văn sĩ áo xanh.

Thái cổ cự nhân này xuất thân vương tộc, hơn nữa cũng là vương tộc tiến giai, thậm chí nó còn cường đại hơn cả con thái cổ cự nhân mà văn sĩ áo xanh vừa đối phó, tốc độ của nó cực nhanh, chạy trốn ngay cả mặt đất cũng run rẩy, những cây đại thụ che trời bị nó nghiền nát như cỏ khô.

Mấy đệ tử trẻ tuổi đi theo văn sĩ áo xanh cũng không có nhìn ra thái cổ cự nhân đang chạy trốn, bọn họ cho rằng cự nhân đang đuổi giết bọn họ.

Dưới tiền hậu giáp kích, bọn họ phải chết không nghi ngờ.

Khi bọn họ tuyệt vọng muốn chết, cơ hồ đang chờ cái chết hàng lâm, đột nhiên thân thể thái cổ cự nhân chấn động, mất đi động lực tiến lên.

Trong sát na ia, một đạo quang mang màu xám xuyên qua thân thể của hắn.

So với thân hình khổng lồ của thái cổ cự nhân mà nói, đạo quang mang màu xám này giống như cây châm nhỏ vậy, không có chút ý nghĩa nào, nhưng mà nó xuyên qua thân thể thái cổ cự nhân thì sinh ra vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen này không ngừng thôn phệ huyết nhục của thái cổ cự nhân, càng xoay càng lớn.

Thái cổ cự nhân kêu thảm thiết liên tục, hai bàn tay lớn không ngừng che ngực của nó lại, nhưng mà vẫn không thể ngăn cản sinh mệnh lực trôi qua, nó hiện tại cứ thế ngã xuống đất, thân thể dưới quán tính lớn đãlao tới hơn mười trượng, đè ngã không biết bao nhiêu cây cối.

Sau khi thái cổ cự nhân này ngã xuống, một thân ảnh nam nữ thanh niên xuất hiện như quỷ mị, trong phốc chốc đã hiện ra giữa không trung, toàn thân của hắn bao phủ trong hỏa diễm màu đen, cầm trong tay trường thương lam nhạt, mái tóc đen rối tung.

Thái cổ cự nhân dưới người của hắn dường như còn chưa chết, nó duỗi bàn tay lớn ra muốn bóp nát thanh niên này, nhưng mà thanh niên này vung trường thương trong tay ra, một đạo thần quang màu đỏ giáng xuống, trực tiếp xuyên qua mi tâm của thái cổ cự nhân.

Bồng!

Hắc viêm đáng sợ nổ tung đại não thái cổ cự nhân, hồn hải bị phá hủy, thái cổ cự nhân đoạn tuyệt sinh cơ, chết không thể chết lại.

- Cái này... Người nọ là...

Nhìn thấy nam tử thanh niên đột nhiên xuất hiện này, mấy đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc tới ngây người, đúng là quá mạnh mẽ, lập tức đahs chết thái cổ cự nhân vương tộc.

Thời điểm này sau lưng hắn vang lên tiếng gào thét, thái cổ cự nhân nhìn thấy đồng bạn chết đi thì vô cùng tức giận, nó lập tức đánh một chưởng vào văn sĩ áo xanh.

Đồng tử văn sĩ áo xanh co rút lại, còn chưa kịp công kích thì thấy lam quang lóe lên, đầu lâu của thái cổ cự nhân bay lên cao cao, huyết dịch bắn ra như suối, bay thẳng lên cao mười thước.

Thái cổ cự nhân vương tộc tiến giai bị một kích lấy thủ cấp?

- Mạnh... Mạnh như vậy?

Thái cổ cự nhân lúc trước đuổi giết nữ tử kia chết đi, nàng nhìn thấy bóng dáng kia biến mất, lập tức giật mình, thanh niên kia đang đuổi giết thái cổ cự nhân.

Tốc độ của hắn thật đáng sợ, đuổi giết đám thái cổ cự nhân giống như sư tử truy đuổi cừu non, căn bản không có gì lo lắng cả.

Quả thật là như thế, chỉ mấy hô hấp sau, lại có một thái cổ cự nhân bị đâm xuyên đầu lâu, trực tiếp ngã xuống đất, đầu thái cổ cự nhân này cũng không phải là vương tộc, thân thể của nó không tính là cường đại, thanh niên thần bí công kích đáng sợ, trực tiếp xé rách thân thể của nó thành hai nửa.

Chương 2161: Vô đề

Đám đệ tử trẻ tuổi không nhịn được nhao nhao bay lên không trung, nhìn qua đại chiến này, bọn họ bay tới bên cạnh văn sĩ áo xanh, đã thấy văn sĩ áo xanh nhìn qua bóng lưng của thanh niên kia như có điều suy nghĩ.

Văn sĩ áo xanh trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

- Nếu không có đoán sai, thanh niên này tên là Lâm Hoang, là người Thần Mộng thành.

Thần Mộng thành, đây là nơi đóng quân mở ra đầu tiên của Nhân tộc tại vũ trụ man hoang này.

Mà thành chủ Thần Mộng thành chính là người đứng đầu Nhân tộc -- Thần Mộng Thiên Tôn.

Hiện tại Thần Mộng Thiên Tôn đã đột phá Chân Thần, nàng cho dù là địa vị hay thực lực đã đủ làm người tâm phúc của Nhân tộc.

- Thần Mộng thành? Hắn rõ ràng tới từ nơi đó?

Mấy đệ tử trẻ tuổi nhìn nhau, căn cứ Nhân tộc lui tới không dễ dàng, cũng bởi vì xuyên thẳng qua vũ trụ man hoang cần thực lực tuyệt đối làm cơ sở, nếu không hài cốt không còn.

Đừng nói bọn họ, ngay cả văn sĩ áo xanh cũng không cách nào lữ hành tới căn cứ Nhân tộc khác.

- Lâm Hoang... Trách không được!

Trong đệ tử trẻ tuổi có người nghe qua tên Lâm Hoang, nhưng mà có người chưa từng nghe qua, một người con gái nhịn không được hỏi:

- Hắn rất nổi danh sao?

- Đương nhiên là nổi danh! Nếu không làm sao ở trong Thần Mộng thành, hắn trẻ tuổi như thế không ai không biết hắn, thiên phú của hắn cực kỳ đáng sợ.

Đệ tử nói lời này kính sợ nói thêm:

- Có lẽ các ngươi không biết hắn, nhưng phụ thân hắn thì các ngươi biết rồi, phụ thân hắn là Lâm Minh, đã từng là đệ nhất thiên tài của Nhân tộc.

Lâm Minh?

Nghe cái tên này các đệ tử khác hít khí lạnh, thanh niên này không ngờ là con của Lâm Minh!

Đối với Nhân tộc vũ trụ man hoang mà nói, Lâm Minh là một cái tên truyền kỳ, có thể nói không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Nhân tộc giao phong với Thánh tộc, cơ hồ là thất bại, thất bại nữa.

Mà chỉ có trên người Lâm Minh, Nhân tộc mới hoàn toàn áp đảo danh tiếng Thánh tộc, sáu ngàn năm trước, Lâm Minh không những là đệ nhất thiên tài của Nhân tộc, còn là đệ nhất thiên tài của cả Tam Thập Tam Thiên đại thế giới.

Dù là Thánh tộc, Hồn tộc cũng không cách nào phủ nhận sự thật này.

Năm đó Lâm Minh dùng t vị Thần Biến Cảnh lập chiến thư khiêu chiến đệ nhất thiên tài Thánh tộc, tuổi của Lâm Minh nhỏ hơn Tạo Hóa thánh tử mấy lần, chỉ dùng thời gian sáu mươi năm đã vượt qua Tạo Hóa thánh tử, trong thọ yến Yêu Đế lực áp Tạo Hóa thánh tử, một trận chiến kinh thiên động địa, đại chấn sĩ khí Nhân tộc, thậm chó trên trình độ nhất định còn ảnh hưởng tới liên minh của Thánh tộc và yêu ma hai tộc.

Nhân tộc lúc này mới có một hồi đại thắng nhẹ nhàng vui vẻ.

Nếu như nói trận thắng lợi này cực hạn ở phương diện sĩ khí, không có chính thức tạo thành toornt hương với Thánh tộc, như vậy về sau Lâm Minh lẻ loi một mình đi tới Hồn giới, tìm kiếm phương pháp cứu vớt Nhân tộc, đó mới là chân chính cứu vớt Nhân tộc.

Lâm Minh làm như vậy vốn xem như là nhiệm vụ không cách nào hoàn thành.

Mặc dù là Thần Mộng Thiên Tôn cơ trí cũng không nhìn thấy chút hy vọng nào.

Lâm Minh vốn nếm thử liên minh với Hồn tộc, sau khi đàm phán không có kết quả, hắn lại đi qua vũ trụ của thái cổ Thần tộc, ở trong thái cổ Thần tộc tìm được linh hạm Hy Vọng, còn có Tu La pháp chỉ đánh xuyên qua thán tức thần tường.

Chính bởi vì dựa vào Tu La pháp chỉ này, Nhân tộc đánh xuyên qua bình chướng Tam Thập Tam Thiên, đi vào man hoang vũ trụ, mới bảo tồn được tinh nhuệ và truyền thừa của Nhân tộc, nếu không trận đại kiếp nạn sáu ngàn năm trước, Nhân tộc tất đã diệt vong, rất nhiều Thiên Tôn, thiên tài đều chết hết, như vậy Nhân tộc vĩnh viễn không có khả năng xoay người.

Có thể nói không có Lâm Minh, không có vũ trụ man hoang cho Nhân tộc ở lại.

Nhưng mà đáng tiếc, Lâm Minh lúc gần đột phá Thánh Chủ, Thánh tộc phái Phiêu Vũ thần vương đuổi giết Lâm Minh, cuối cùng bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, Lâm Minh không cách nào tránh được một kiếp này, nếu không rất nhiều người cho rằng, nếu Lâm Minh phát triển thêm vạn năm, hắn có thể mang tới đại nghịch chuyển cho Nhân tộc.

Lịch sử không có nếu như, Lâm Minh cuối cùng đã matas đi, hắn lưu lại huyết mạch duy nhất trên đời, chính là Lâm Hoang.

Nhìn thấy thanh niên cầm lam thương trong tay, văn sĩ áo xanh tiến lên thi lễ, nói:

- Tại hạ tọa hạ đệ tử Thanh Mặc của Thông Thiên Thần Chủ, kính ngưỡng đại danh Lâm thiếu hiệp đã lâu, hôm nay gặp được chính là tam sinh hữu hạnh, cảm tạ ân cứu mạng của Lâm thiếu hiệp, Thanh Mặc ghi nhớ trong lòng.

Văn sĩ áo xanh này với tư cách là đệ tử Thông Thiên Thần Chủ, bản thân có tu vị Giới Vương, là trưởng bối Lâm Hoang.

Nhưng mà trong ngữ khí hắn nói không tự cho mình là trưởng bối, ngược lại càng cung kính, đây là chênh lệch thực lực mang tới.

Lâm Hoang ôm quyền nói:

- Tiện tay mà thôi, tiền bối nói quá lời rồi, vãn bối lần này tới Thông Thiên Giới chính là muốn gặp Thông Thiên tiền bối, vãn bối mang bản chép tay của Thần Mộng tiền bối giao cho Thông Thiên tiền bối đánh giá.

Lâm Hoang trả lời khiêm tốn hữu lễ, cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái, thực lực của hắn tuy cường đại, nhưng mà khí chất nội liễm, đứng trước mặt hắn không có nửa điểm cảm giác áp bách gì, nhưng đôi mắt của hắn lại giống như mang theo ý chí có thể nghịch chuyển thiên địa, làm cho người ta tán thưởng không ngớt.

- Ngươi thật sự giống phụ thân ngươi như đúc, năm ngàn năm trước, ta đi theo quân tinh nhuệ của Nhân tộc rút lui khỏi Thần Vực, đã từng gặp qua phụ thân ngươi một lần, ấn tượng cực kỳ khắc sâu...

Đột nhiên nghe văn sĩ áo xanh nhắc tới phụ thân của mình, Lâm Hoang kinh ngạc.

Người nọ tôn tính phụ thân của hắn, hắn ngay cả mặt cũng chưa từng gặp qua, nhưng mà phụ thân vẫn ảnh hưởng tới cuộc sống của mình, hắn từ khi bắt đầu sinh ra đã nghe qua không biết bao nhiêu truyền thuyết của phụ thân, thời điểm cố nhân của phụ thân nhìn thấy hắn, bọn họ không ngừng nhắc tới phụ thân hắn...

Đối với chuyện này Lâm Hoang luôn lẳng lặng lắng nghe, bạn nối khố của hắn không biết bao nhiêu người tự hào.

Kể cả cái tên Lâm Hoang này, chữ "Hoang" có liên quan tới phụ thân của hắn.

Hoang, ý chỉ man hoang, chính là vũ trụ man hoang mà Nhân tộc đi vào, ngay cả đối mặt với vô tận man hoang, không ngừng đi khai thác, không ngừng chiến đấu, chữ Hoang này có ý nghĩa là kỷ nguyên mới bắt đầu.

Trừ chuyện đó ra, Hoang cũng là tên của thâm uyên ác ma, Lâm Hoang cũng không úy kỵ thâm uyên ác ma, ngược lại còn nhắc nhở mình, phải dẫn theo Nhân tộc vượt qua đại kiếp nạn này thì cần phải giống như thâm uyên ác ma, chém giết không lưu tình, chiến đấu lãnh khốc.

Hoang, một chữ Hoang này còn ký thác tưởng niệm của mẫu thân với phụ thân.

- Sư phụ đang bế quan, nếu như Lâm thiếu hiệp muốn gặp, cần để đệ tử Thông Thiên Thần Cung thông truyền.

- Được!

Lâm Hoang ôm quyền nói ra, cáo biệt văn sĩ áo xanh, thân ảnh hắn hóa thành hào quang biến mất ở chân trời, lưu lại một đám đệ tử trẻ tuổi nhìn bóng lưng Lâm Hoang, suy nghĩ xuất thần.

Chương 2162: Mây đen (1)

- Hắn chính là nhi tử của Lâm Minh tiền bối và Tiểu Ma Tiên tiền bối a...

- Tiểu Ma Tiên tiền bối là bán phượng thể, thiên phú cực cao, mà Lâm Minh tiền bối càng không cần phải nói, hai người kết hợp sinh ra hậu đại, thiên phú nên mạnh bao nhiêu? Thực lực của hắn bây giờ không biết đã tới cảnh giới gì rồi?

Một đệ tử trẻ tuổi cảm khái nói ra, đối mặt với Lâm Hoang, hắn có cảm giác theo không kịp.

Văn sĩ áo xanh nói:

- Lâm Hoang trời sinh có được huyết mạch thần thú vương tộc, hơn nữa dường như còn kế thừa huyết mạch đặc thù của phụ thân còn mạnh hơn cả thần thú, cụ thể là cái gì thì ta không rõ. Trừ chuyện này ra, Lâm Hoang là pháp thể song tu, lại có Thần Mộng Thiên Tôn và mấy vị Thiên Tôn khác tỉ mỉ dạy bảo, thực lực tiến bộ nhanh chóng không cách nào tưởng tượng nổi.

- Nhưng bởi vì hắn có được hắc phượng chi huyết, phải trải qua chín lần phượng hoàng niết bàn, tốc độ tăng tu vị của hắn không phải nghịch thiên, hiện tại phương diện sức chiến đấu của hắn đã có thể áp đảo rất nhiều Thiên Tôn thế hệ trước, rốt cuộc là như thế nào thì ta không rõ được.

Văn sĩ áo xanh đưa ra phán đoán như thế, đám đệ tử trẻ tuổi nghe xong nội tâm chấn động mạnh mẽ, nhịn không được nuốt nước bọt một cái, tuy văn sĩ áo xanh phân tích nghe hợp lý, nhưng mà nghĩ tới thanh niên nhìn tuổi còn trẻ, nho nhã lễ độ có thể địch lại Thiên Tôn, bọn họ có cảm giác không tin.

Cảm giác nhìn qua, đối phương chẳng khác gì mình cả a.

Lúc này Lâm Hoang đã tiến vào Thông Thiên Thần Cung, hắn đi vào phòng nghỉ ngơi, nghĩ lại vẫn viết một phong thư cho mẫu thân Tiểu Ma Tiên.

Tuy Lâm Hoang đã có đầy đủ thực lực hành tẩu vũ trụ man hoang, nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn vô cùng lo lắng cho hắn, có thể nói Lâm Hoang chính là toàn bộ tính mạng của Tiểu Ma Tiên.

Đây là đại lục có diện tích lên tới trăm triệu dặm, nguyên khí cực kỳ nồng đậm, tùy ý có thể nhìn thấy quỳnh lâu ngọc quỷ, chẳng khác gì thế ngoại tiên cảnh.

Phiến đại lục này có tên gọi là Tân Kỷ Nguyên, sáu ngàn năm trước Thần Mộng Thiên Tôn liên hợp với mấy Thiên Tôn Nhân tộc mở ra nơi này, cũng là phiến đại lục lớn nhất cả Nhân tộc hiện tại.

Nơi này là vũ trụ man hoang tràn ngập nguy hiểm và giết chóc, mà nơi này lại là tịnh thổ khó có được.

Trên phiến đại lục này có một gốc thần thụ cực lớn, gốc thần thụ này có tán cây vươn lên vượt mây, đủ để che phủ phạm vi mấy ngàn dặm.

Một tòa tiên cung yên lặng lơ lửng trên tán cây, chung quanh tiên cung có tường vân bảy màu, nơi này có điện ngọc quỳnh lâu, nhà thủy tạ, hành lang gấp khúc, chung quanh có rất nhiều thụy thú, linh điển bay lượn trên bầu trời, đủ loại cảnh đẹp không sao tả xiết.

Trong tiên cung có một đình viện nhìn qua cực kỳ bình thường, trong đình viện gieo trồng hoa hoa thảo thảo, nhìn qua cực kỳ tinh xảo.

Ánh mặt trời chiếu xuống nơi này, chiếu vào cửa phòng, cửa phòng bị một bàn tay trắng như bạch ngọc đẩy ra, một người con gái đi ra khỏi đình viện.

Nàng rất thanh tú khả nhân, ngũ quan tinh xảo, da thịt không tỳ vết, giống như là bức họa tiên nữ, nàng mặc váy dài màu đen quá gối, lộ ra bắp chân thon dài thẳng tắp và mắt cá chân như ngọc.

Cô gái này chính là thê tử Lâm Minh, có được bán phượng thể Tiểu

Ma Tiên.

Trong tay Tiểu Ma Tiên hiện tại cầm một cây kéo, nhẹ nhàng tu bổ hoa cỏ trong đình viện.

Nàng tu bổ rất kiên nhẫn một đóa hoa bảy màu bị nàng cắt tỉa xong, cánh hoa thưa thớt được nàng nâng lên, đặt rong miệng nhắm nuốt.

Hương vị thơm ngọt ngào truyền ra chung quanh.

Những hoa cỏ này bản thân chính là thiên địa linh vật, có thể dùng làm thuộc, luyện ra linh đan phẩm chất thật tố.

Lại một đóa hoa bị Tiểu Ma Tiên hái xuống, nàng đặt vào trong miệng và từ từ ăn.

Sau khi một đóa hoa bị hái xuống, linh khí tán dật của chúng tụ tập lại, cuối cùng càng ngày càng nhiều, trong đình viện ngưng tụ một đám sương khói.

Tiểu Ma Tiên nhìn qua từng sợi sương khói này, suy nghĩ xuất thần, không lâu sau nàng lại chạm nhẹ vào đám sương khói này, chúng nảy mầm nhanh chóng, chỉ mấy hô hấp đã ngưng tụ thành một hư ảnh nam tử.

Nam tử này lông mi như kiếm, hai mắt như sao, gương mặt góc cạnh rõ ràng, cầm trường thương trong tay, cho người ta cảm giác lăng lệ ác liệt như bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Tiểu Ma Tiên nhìn qua chong chốc lát, lại thở dài một hơi, nhẹ nhàng vung tay lên, hư ảnh nam tử tán dật, tiêu tán thành mây khói.

Tiểu Ma Tiên nhìn qua bầu trời, thần sắc buồn vô cớ.

Thời gian năm ngàn năm này, tu vị Tiểu Ma Tiên đã đạt tới bình cảnh, đối với chuyện này, Thần Mộng Thiên Tôn từng nói qua, nếu như không đột phá tâm hồn của mình, như vậy ức tường này sẽ ngăn cách tu vị của nàng, nàng rất khó đánh vỡ, phải trì hoãn thời gian thật lâu.

Những năm nỳ Tiểu Ma Tiêu sinh hoạt rất bình đạm,sáng làm vườn, sau đó lại ăn hoa uống sương.

Nàng dùng những chuyện này ký thác ưu tư trong lòng.

Đây cũng là lịch lãm rèn luyện tâm tình của nàng.

Nàng vẫn không cách nào tiếp nhận được tin tức Lâm Minh đã mất, kỳ thật cho dù là Thánh tộc đã sớm xác nhận Lâm Minh chết đi, mặc dù nàng lúc trước biết rõ Lâm Minh bị Phiêu Vũ Thần Vương đuổi giết nên rời khỏi đội ngũ Nhân tộc chạy trốn, nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn cố chấp cho rằng Lâm Minh còn sống...

Đây có lẽ là một loại chấp niệm, có lẽ là không cam lòng, có lẽ là tín nhiệm Lâm Minh mù quáng, tin tưởng hắn có thể sáng tạo kỳ tích.

Nhưng mà năm ngàn năm qua, nàng trông mòn con mắt, Lâm Minh vẫn chưa trở về.

Nàng nhẹ nhàng chạm vào vòng cổ kỳ dị trên cổ áo của mình.

Vòng cổ này cũng không xinh đẹp, nó có dây xích rất thô, tạo hình cũng đơn sơ, đeo lên cổ trắng như ngọc của Tiểu Ma Tiên lại không khớp, nhưng mà nhiều năm như thế, Tiểu Ma Tiên vẫn đeo vòng cổ này.

Đây là lễ vật đầu tiên Lâm Minh tặng cho nàng năm đó, nó tên là Thiên Lý Liên Tâm.

Nó có thể nhớ kỹ khí tức linh hồn của một người, chỉ cần có mặt cùng vị diện, cho dù cách nhau rất xa cũng có thể lợi dụng vòng cổ này thư từ qua lại với người được nhớ kỹ khí tức linh hồn.

Vòng cổ này đối với Tiểu Ma Tiên mà nói có ý nghĩa đặc thù, năm đó Tiểu Ma Tiên từ Tu La Lộ trở lại Ma Thủy Thiên Cung, bởi vì nàng mang bầu cho nên bị Ma Thủy Thiên Tôn gian cầm, mà Ma Thủy Thiên Tôn dùng tính mạng hài tử áp chế Tiểu Ma Tiên đáp ứng hôn sự với Tạo Hóa thánh tử, Tiểu Ma Tiên đến bước đường cùng, đột nhiên nhớ tơi Thiên Lý Liên Tâm mà Lâm Minh tặng cho, thuận lợi liên hệ với hắn, thương lượng tốt đối sách, sau đó trên thọ yến Yêu Đế mới có cảnh đại chiến với Tạo Hóa thánh tử.

Hôm nay hơn năm ngàn năm qua đi, Tiểu Ma Tiên vẫn bảo tồn Thiên Lý Liên Tâm hoàn hảo.

Trừ kỷ niệm ra, nàng vẫn hy vọng xa vời có một ngày nào đó, đột nhiên Thiên Lý Liên Tâm có thể giúp nàng cảm nhận được linh hồn lạc ấn mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Hai tay cầm lấy vòng cổ, Tiểu Ma Tiên do dự một chút, hai mắt nhắm lại, tâm thần chìm vào trong đó, lẳng lặng cảm giác...

Chương 2163: Mây đen (2)

Trong biển ý thức vô biên vô hạn.

Tiểu Ma Tiên rong chơi trong đó thật lâu, đúng là không thể tìm được khí tức quen thuộc kia.

Cuối cùng Tiểu Ma Tiên vẫn không có thu hoạch gì, mở hai mắt ra.

Nàng phát hiện trận pháp lạc ấn khắc trong Thiên Lý Liêm Tâm càng ngày càng yếu, Thiên Lý Liên Tâm tới từ Tu La Lộ, trận pháp hạch tâm trong đó thật ra là một tấm thần văn phù, tuổi thọ của nó có liên quan tới số lần sử dụng, nhiều năm như vậy, Tiểu Ma Tiên không ngừng Thiên Lý Liên Tâm cảm giác sự tồn tại của Lâm Minh, trận pháp trong nó chậm rãi sắp sụp đổ.

Một khi trận pháp sụp đổ, linh hồn lạc ấn mà nó ghi nhớ cũng tiêu tán theo, nó cũng không thể liên hệ với Lâm Minh.

Bàn tay sờ nhẹ lên Thiên Lý Liên Tâm, cảm thụ được lạc ấn càng ngày càng yếu trong đó, Tiểu Ma Tiên thở dài, cẩn thận cất kỹ vòng cổ đo.

- Tiên nhi muội muội.

Thời điểm Tiểu Ma Tiên thu hồi vòng cổ, lại có hai nữ tử xuất hiện trong đình viện.

Hai nữ tử này một người mặc trường bào màu đỏ, nhìn qua hành động phong nhã thành thục, cử chỉ vừa vặn.

Một người khác mặc quần áo màu vàng, đôi mắt đẹp ngóng trông, là một nữ tử nhu mì.

Hai nữ tử này chính là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên, tu vị các nàng đã là Thần Quân đỉnh phong.

Cường giả Thần Quân Cảnh, tuổi thợ hơn mười vạn năm, không cần cân nhắc căn cơ và năng lực thực chiến của các nàng, có rất nhiều tài nguyên ủng hộ, hai nữ đột phá Thánh Chủ cũng không phải chuyện khó.

Năm đó tinh nhuệ Nhân tộc rút lui khỏi Thần Vực, đi vào vũ trụ man hoang, Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên với tư cách không phải thành viên chiến đấu, các nàng nghe theo Thần Mộng Thiên Tôn an bài, là nhóm đầu tiên rời đi.

Mục Thiên Vũ chú ý tới Tiểu Ma Tiên vừa rồi thu hồi Thiên Lý Liên Tâm, nàng cũng biết vòng cổ có tác dụng gì, tự nhiên cũng hiểu vừa rồi Tiểu Ma Tiên không tìm được cái gì cả.

Các nàng vốn không quen nhau, hơn nữa các phương diện chênh lệch thật lớn, có thể nói cơ hội gặp mặt không nhiều, thái độ lẫn nhau rất xa lạ.

Thẳng tới khi Lâm Minh mất tích nhiều năm, ba nữ đồng bệnh tương liên cho nên mới chậm rãi quen thuộc lẫn nhau.

Nếu như xem nhẹ vài năm vượt qua trong Uổng Tử Cốc, như vậy Tiểu Ma Tiên nhỏ tuổi nhất trong ba người, mà Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên trở thành tỷ tỷ.

- Hoang nhi truyền tin tức tới, hắn đã tới Thông Thiên Giới, tiến vào Thông Thiên Thần Cung...

Tần Hạnh Hiên nói ra.

Lâm Hoang chính là huyết mạch duy nhất Lâm Minh lưu lại trên đời, trước đó Lâm Minh không có chỗ ở cố định, một mình lịch lãm vào sinh ra tử, lại dựng lên rất nhiều thù địch, thường thường lại bị đuổi giêt, cho nên Lâm Minh và Tân Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ không có lưu lại huyết mạch, lấy ấy hai nữ không cảm thấy cái gì, hiện tại Lâm Minh sinh tử chưa rõ, hai nữ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Vì vậy Tiểu Ma Tiên sinh hạ Lâm Hoang, các nàng xem như hài tử chung.

...

Lúc này tại Thông Thiên Giới, Lâm Hoang đứng trong đại điện, khom người thi lễ.

- Vãn bối Lâm Hoang bái kiến Thông Thiên tiền bối.

Trước mặt lâm Hoang chính là một lão giả thân hình cao lớn ngồi trên thần tọa, hắn có mái tóc dài hoarhoongf, hai tay to như quạt bồ, gương mặt tươi cười hiền lành.

- Lâm Hoang, hơn bốn ngàn năm, ngươi đã lớn rồi...

Thần thú thai nghén là quá trình cực kỳ chậm chạp, huyết mạch Lâm Hoang nghịch thiên, càng phải như vậy, hắn ở trong bụng mẹ mấy trăm năm mới sinh ra, mà sau khi sinh ra cũng không có mở mắt ra, hắn ngủ như thế trăm năm, chậm rãi phát dục huyết mạch hoàn toàn, lúc này mới phát triển như hài tử bình thường khác.

Thời điểm Lâm Minh thôi nôi thì cách đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc gần ngàn năm.

Thần Mộng Thiên Tôn vào ngày Lâm Hoang thôi nôi, tổ chức thôi nôi long trọng cho Lâm Hoang, rất nhiều Thiên Tôn tới tham gia, Thông Thiên Thần Chủ cũng không ngoại lệ, hắn vào lúc thôi nôi gặp qua Lâm Hoang, từ biệt đã bốn ngàn năm, Lâm Hoang đã trở thành cao thủ không thể khinh thường của Nhân tộc.

- Thông Thiên tiền bối, đây là bản chép tay Thần Mộng Thiên Tôn đưa cho ngài, vãn bối đã mang tới.

Thông Thiên Thần Chủ là mấy Thiên Tôn bài danh trước của Nhân tộc, mà bối phận của hắn còn cao hơn rất nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc, có uy vọng cực cao trong Nhân tộc, Thần Mộng Thiên Tôn có chuyện gì cũng thường xuyên thượng lượng với Thông Thiên Thần Chủ.

Nhưng mà đa số tình huống, Thần Mộng Thiên Tôn sẽ trực tiếp liên hệ với Thông Thiên Thần Chủ, phái người đưa tin là tương đối ít thấy.

Thông Thiên Thần Chủ cầm bản chép tay mà Thần Mộng Thiên Tôn đưa tới, cảm giác chìm vào trong đó, hắn nhíu mày lại

Trong bản chép tay này là một đoạn hình ảnh, mà nội dung hình ảnh làm cho hắn cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đó là một quái thú đỏ chót, không ngừng va chạm vào hư không, một lần lại một lần, trong hư không sinh ra vết rách, nhưng mà vết rách này đang chậm rãi khép lại.

Thông Thiên Thần Chủ biết rõ, quái thú màu đỏ này chính là oang.

Mà va chamjv ào hư không, chính là thán tức thần tường giữ vũ trụ man hoang và Thần Vực.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đã có đầy đủ thực lực, có thể dưới tình huống không cần trả giá lớn cũng có thể đả thông thán tức thần tường rồi sao?

Thần tức thần tường nằm dưới sự khống chế của Thiên Đạo pháp tắc, mà thán tức thần tường có chu kỳ yếu bớt giống như thủy triều lên xuống, mà cũng có thán tức thần tường vẫn vô cùng chắc chắn.

Những thán thức thần tường chắc chắn này, dù là Thiên Tôn đỉnh phong cũng không thể lưu chút dấu vết nào lên nó cả.

Chỉ có Chân Thần tự tổn tu vị mới có thể đả thông nó, nhưng mà cái gọi là đả thông cũng chỉ có tính thạm thời mà thôi, không cách nào duy trì.

Ví dụ mười vạn năm ngàn năm trước, Tạo Hóa Thánh Hoàng đuổi giết Hỗn Nguyên Thiên Tôn, đả thông thán tức thần tường cũng không duy trì quá lâu, về sau thán tức thần tường từ từ khôi phục.

Nhưng mà hiện tại đã hoàn toàn khác biệt, Tạo Hóa Thánh Hoàng lợi dụng Hoang mở thán tức thần tường.

Mà phương pháp mở ra chính là năng lực cường đại nhất của

Hoang --- thôn phệ.

Thời điểm Hoang đỉnh phong có thể thôn phệ Thiên Đạo quy tắc, thán tức thần tường bản thân cũng là một loại Thiên Đạo quy tắc, mà Hoang phục tùng Tạo Hóa Thánh Hoàng, hơn nữa dùng tài nguyên Thần Vực không ngừng nuôi nâng Hoang, khiến thân thể của nó chậm rãi khôi phục đỉnh phong năm đó, nó đã có được năng lực thôn phệ thán tức thần tường.

Nhìn thấy tình hình này, Thông Thiên Thần Chủ hãi hùng khiếp vía, dựa theo tốc độ này, dùng không bao lâu, thán tức thần tường sẽ bị Hoang xuyên thủng.

Lúc này Lâm Hoang nói:

- Thông Thiên tiền bối, Thần Mộng tiền bối nói qua, Hoang muốn thôn phệ thán tức thần tường, đánh ra một cái động có lẽ dùng không bao lâu cả, nhưng mà muốn mở ra cái động cực lớn có thể duy trì ngàn năm thì cần thời gian rất lâu.

Một cái động trên thán tức thần tường đủ để cho Thánh tộc đánh vào vũ trụ man hoang, dù thế nào cũng phải làm liên tục trong mấy trăm năm, hơn ngàn năm, như thế mới có thể bảo chứng tiếp tế và truyền thâu tin tức.

Chương 2164: Tràn ngập nguy cơ

- Thần Mộng dự đoán cần bao lâu nữa?

Thông Thiên Thần Chủ chậm rãi ngồi trở lại bảo tọa, cầm bản chép tay này, trong nội tâm vẫn kinh nghi bất định.

- Thần Mộng tiền bối cũng không cách nào dự đoán được...

Lâm Hoang lắc đầu, nói:

- Thần Mộng tiền bối có hai đề nghị, một chính là gia trì trậ pháp ẩn nấp của Nhân tộc, làm cho Thánh tộc khó tìm được chúng ta, thứ hai chính là lợi dụng tàu Hi Vọng và thần minh pháp chỉ thăm dò vũ trụ man hoang mới, hơn nữa còn phái tinh nhuệ trong tộc đi thăm dò vũ trụ mới để khai hoang, làm cho Nhân tộc có thể sinh tồn trong tất cả vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, kể từ đó kéo giãn bước chân của Thánh tộc, dù sao Hoang thời điểm đỉnh phong muốn triệt để đục xuyên qua thán tức thần tường cũng cần thời gian rất lâu.

- Ta biết rõ!

Thông Thiên Thần Chủ than nhẹ một tiếng.

Đi khai hoang vũ trụ mới, bắt đầu chỉ là một câu hời hợt, nhưng mà chân chính áp dụng lại có ý nghĩa đổ máu vô số...

Đây là con đường vô cùng gian nan, tràn ngập chông gai.

Nhân tộc thật sự tới mức sơn cùng thủy tận rồi sao? Bị chủng tộc đối địch giết tới tận tình trạng này?

Một kiếp này, Nhân tộc có thể gắng gượng vượt qua không?

Nghĩ tới tương lai mờ ảo trước mặt, Thông Thiên Thần Chủ cảm thấy nặng nề, hắn đã tám trăm ngàn tuổi, thọ nguyên không còn quá nhiều, hắn không biết bản thân mình sinh thời có nhìn thấy

Nhân tộc trùng kiến huy hoàng hay không.

Hôm nay Nhân tộc bấp bênh, muốn trùng kiến võ đạo văn minh sáng lạn thì phải có một người lĩnh quân.

Nguowfilinxh quân hiện tại chính là Thần Mộng Thiên Tôn.

Nàng cũng là cường giả Chân Thần duy nhất hiện nay của Nhân tộc.

Nhưng mà Thông Thiên Thần Chủ xem ra, tuy Thần Mộng thiên tư trác tuyệt, nhưng mà muốn uy hiếp Tạo Hóa Thánh Hoàng còn chênh lệch nhiều lắm.

Tới Chân Thần, mỗi một bước gian nan chưa từng có, huông chi Tạo Hóa Thánh Hoàng còn có Hoang làm phân thân!

Mà trừ Thần Mộng ra, hôm nay còn có Đế Thích Già cố gắng trùng kích Chân Thần, hắn thiên tư cao tuyệt, nhưng mà Thông Thiên Thần Chủ xem ra, Đế Thích Già nhiều nhất cũng chỉ đạt tới độ cao của Thần Mộng, như thế là không đủ.

Cuối cùng còn thừa lại một người, chính là Lâm Hoang.

Thông Thiên Thần Chủ nhìn qua Lâm Hoang, hắn chậm rãi đứnglên, đi tới trước mặt Lâm Hoang, dặt tay lên vai Lâm Hoang.

- Thông Thiên tiền bối...

Lâm Hoang không biết làm sao.

- Ta già rồi, nếu như Nhân tộc và Thánh tộc đại chiến lần nữa, ta sẽ là chủ lực của trận chiến này, có thể còn sống hay không ta không rõ ràng, ta sống lâu như thế, đột phá Chân Thần là không có khả năng, ta cũng không phải người sợ chết, chỉ sợ chết mà không nhìn thấy hy vọng.

- Nếu có khả năng, ta hy vọng ngươi có thể phát triển tới độ cao phụ thân ngươi năm đó, ta biết rõ chuyện này rất khó, nhưng mà nghĩ tới phụ thân của ngươi, năm đó hắn khởi điểm còn thấp hơn ngươi không biết bao nhiêu, ngươi là thiên chi kiêu tử, phụ thân ngươi chỉ là bình dân hạ giới, thiên phú của ngươi hơn hắn, tài nguyên cũng hơn hắn, lại có nhiều lão sư chỉ điểm... Các phương diện chênh lệch nhau quá lớn, không cách nào hình dung được. Con đường mà hắn đi tới, ngươi cũng có thể đi tới.

Thông Thiên Thần Chủ nói ra lời này, hai tay đặt lên vai lâm Hoang, ánh mắt mờ đục của hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Hoang.

Lâm Hoang đúng là thiên chi kiêu tử, hắn sinh ra đã được các loại võ học thần võ vô thượng đưa tới nơi, có tài nguyên sung túc, có lão sư giảng dạy, nếu hắn phát triển như thế, Chân Thần không có gì khó cả.

Nhưng mà trở thành Chân Thần thì còn xa mới có thể đối kháng đại kiếp nạn lần này, trong Thánh tộc cũng có hậu bối có thể trở thành Chân Thần.

Ví dụ như Tạo Hóa thánh tử, ví dụ như đế tử Khê Thận đại xuất danh tiếng thời gian gần đây.

Trừu chuyện đó ra, Phiêu Vũ thần sơn Thanh Liên tiên tử cũng có khả năng trở thành Chân Thần.

Trong hậu bối Thánh tộc có ba Chân Thần dự trữ.

Mà Thánh tộc cũng có ba Chân Thần chính thức.

Lâm Hoang muốn dẫn dắt Nhân tộc đánh bại Thánh tộc, vượt qua ba hậu bối này có lẽ không khó, nhưng mà tương lai phải vượt qua cảnh giới của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lâm Hoang trước kia cũng từng bí mật tiến tới Tu La Lộ, hoàn thành thí luyện cuối cùng, độ hoàn thành là 88%, so với Thánh Mỹ tham gia lần thứ hai còn kém hơn 1%.

Kỳ thật đây là thành tích đáng giá kiêu ngạo, Thánh Mỹ có được Đại Chuyển sinh Thuật, mà Lâm Hoang không có, phượng hoàng niết bàn tới từ huyết mạch so ra còn kém hơn Đại Chuyển Sinh Thuật.

Nhưng mà thành tích này hoàn toàn không khiến Lâm Hoang thỏa mãn, mục tiêu của hắn là ngoài 90%, thậm chí đạt tới độ cao phụ thân năm đó.

- Ta biết rõ, ta sẽ cố gắng!

Lâm Hoang cắn răng nói ra, vũ trụ man hoang hôm nay có rất nhiều hậu bối, cái tên Lâm Hoang vô cùng chói mắt, làm cho người ta theo không kịp, nhưng mà Lâm Hoang xem ra, hắn vẫn còn quá yếu, mục tiêu của hắn là phụ thân của mình, hắn vẫn khích lệ mình, cũng mangtowis vinh quang cho hắn, cũng mang tới áp lực thật lớn cho bản thân mình.

Năm đó phụ thân chỉ hơn trăm tuổi đã có thể làm cho Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Hoàng sợ hãi, phái Phiêu Vũ Thần Vương đi đuổi giết hắn, mà bây giờ Lâm Hoang cho dù thế nào cũng không có lực chấn nhiếp như vậy.

- Hài tử, ta xem nội thế giới của người rồi, dường như vội vã muốn đột phá nửa bước Thiên Tôn, không nên vội vàng xao động như vậy, tương lai ngươi sẽ có đại thành tựu, nên đánh vững căn cơ, phụ thân ngươi là thần thoại, cũng không phải tốc độ tu luyện của hắn đúc thành, mà là hắn tìm hiểu pháp tắc, tích lũy cơ duyên, kinh nghiệm, nhân sinh, nghị lực... Các phương diện cộng lại mà quyết định, con đường của ngươi còn rất dài, cho dù ngươi hiện tại đột phá nửa bước Thiên Tôn, cộng thêm chiến lực của ngươi, thời điểm đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc nổ ra cũng không có tác dụng gì, mà nếu như ngươi vẫn lạc trong đại kiếp nạn, như vậy đó là tôn thất khôn lường cho Nhân tộc...

Thông Thiên Thần Chủ nói lời thấm thía, giọng nói trầm ấm mà không cho phép hoài nghi.

Tốc độ tu luyện cũng không phải tất cả, võ đạo cần phải kiên nhẫn, một cọng giá đỗ có thể nảy mầm cũng cần cả đêm, một cây lúa nước quý cũng cần mấy tháng mới có thể thu hoạch.

Nhưng mà một cây linh dược cấp Chân Thần thường thường phải dùng trăm triệu năm mới có thể thai nghén ra.

Giá đỗ và lúa nước chỉ là thức ăn của phàm nhân, sau khi ăn chỉ có thể đỡ đói.

Nhưng mà linh dược cấp Chân Thần lại được vô số thế lực lớn tranh đoạt, bị trồng trong tông môn, trở thành chí bảo trấn phái, bất cứ quả trái cây nào của nó cũng đủ thay đổi vận mệnh cả đời của cường giả.

Lâm Hoang vốn chính là một cây thiên tài địa bảo, hiện tại hắn thiếu chính là ma luyện, mà hắn có nhiều hơn phụ thân của hắn một thứ, chính là thời gian, hắn có rất nhiều thời gian trưởng thành, thẳng tới khi gánh được toàn bộ Nhân tộc.

Đây là một con đường gian nan và nhấp nhô.

Chương 2165: Nhân sinh kiếp thứ sáu (1)

Tại Thần Vực, láng giềng Xích Quang Giới là một tiểu thế giới, ở nơi đó có một ngôi sao tên là Đông Lam Tinh.

Tinh cầu này có đường kính hai trăm triệu năm trăm ngàn dặm, còn lớn hơn Thiên Diễn tinh nhiều lắm.

Nhưng mà khoảng cách giữ nó với Xích Quang Giới chủ đại lục thật sự quá xa, tiểu thế giới nằm ở biên giới này cũng không có cao thủ gì cả, căn bản không cần chú ý.

Sáu ngàn năm trăm năm trước, Thần Vực rơi vào tay giặc, Xích Quang Giới có rất nhiều thánh địa bị Thánh tộc tiêu diệt, rất nhiều cao thủ Nhân tộc bỏ mạng, mà Đông Lam Tinh cực kỳ xa xôi này cũng gặp trường hạo kiếp đó, nó cũng bị cướp sách, đệ nhất tông môn ở Đông Lam Tinh --- Đông Lam Tông cũng bị một phân đội nhỏ Thánh tộc nhìn chằm chằm vào.

Phân đội nhỏ này yêu cầu Đông Lam Tông giao ra tất cả linh dược, tài nguyên, công pháp bí tịch, nếu không sẽ diệt toàn bộ Đông Lam Tông.

Đội trưởng phân đội nhỏ Thánh tộc này chỉ là Thánh Quân, mà thất phẩm tông môn như Đông Lam Tông này, thái thượng trưởng lão mạnh nhất cũng chỉ là Thần Quân Cảnh, mặt khác tông chủ và các trưởng lão đều là Thần Biến Cảnh, đối mặt với tiểu đội Thánh tộc, Đông Lam Tông vô cùng tức giận, hận không thể liều với bọn chúng.

Nhưng mà bọn họ biết rõ, đối mặt với Thánh tộc xâm lấn, bọn họ chỉ giống như bầy kiến hôi không có ý nghĩa gì cả, đành phải nhận mệnh.

Nhưng mà bọn họ không nghĩ tới, lúc bọn họ lục tục mang tất cả tài nguyên ra, tiểu đội Thánh tộc còn yêu cầu Đông Lam Tông mang một trăm thiếu nữ lô đỉnh theo yêu cầu, những lô đỉnh này còn có con gái tông chủ Đông Lam Tông.

Chuyện này làm tất cả đệ tử Đông Lam Tông tức giận, bọn họ đã đại chiến với tiểu đội Thánh tộc một hồi, giết không ít võ giả Thánh tộc, nhưng cuối cùng đã có võ giả Thánh tộc trốn đi.

Khi đó Thánh tộc trả thù điên cuồng, một cường giả Thánh tộc Thánh Quân chạy tới, trực tiếp huyết tẩy Đông Lam Tông, giết toàn bộ cao thủ trong tông, một ít thiếu nữ trong tông đã dự liệu được vận mệnh bi thảm của mình, toàn bộ tự sát.

Loại cách làm này càng chạm vào thần kinh Thánh tộc, bọn họ nhấc lên một hồi giết chóc trên Đông Lam Tinh, mấy trăm ức nhân loại đã bị đồ sát.

Lúc ấy lòng người bàng hoàng, may mắn còn một ít dư mạch Đông Lam Tông còn sống sót, cũng gặp phải giải thể.

Thời điểm tông môn gần như sụp đổ, một ít tông môn bị Thánh tộc đồ sát đã đi vào Đông Lam Tinh tiểu thế giới.

Bọn họ cùng tập trung ở Đông Lam Tông.

Những dư mạch tông môn này còn có một bộ phận thượng cổ phượng tộc và thượng cổ long tộc.

Thượng cổ phượng tộc và thượng cổ long tộc ngược dòng tìm hiểu tới thời điểm thành lập chúng, một ít cường giả từ trong thần thú bí cảnh tìm được thi thể của bốn thần thú, từ đó về sau bốn thần thú gia tộc được dựng lên, từ từ phát triển, trở thành thế lực Thánh Chủ và Giới Vương.

Trong hạo kiếp Thần Vực, thế lực như bốn thần thú gia tộc này tự nhiên khó thoát khỏi thanh trừ.

Thượng cổ phượng tộc còn khá tốt, bởi vì có quan hệ với Lâm Minh cho nên lúc trước rút đi, bọn họ được chiếu cố đặc thù, một ít cao thủ có quan hệ với Lâm Minh được đưa đi vũ trụ man hoang.

Nhưng mà thượng cổ phượng tộc có bảy mươi hai cung, vẫn có rất nhiều đệ tử bị giết trong hạo kiếp, hoặc là chạy tứ tán thoát đi, lưu lạc chân trời xa xăm.

Trong đó có một ít đệ tử lưu vong, tụ tập tại Đông Lam Tinh, lại hợp lực với những người sống sót trong các thế lực lớn khác, bọn họ dựng lên tổ chức hoàn toàn mới, gọi là Thiên Địa Minh.

Trong Thiên Địa Minh này tụ tập rất nhiều truyền thừa tông môn, công pháp hỗn loạn không chịu nổi.

Thánh tộc chiếm đoạt Thần Vực, căn bản không cho phép Nhân tộc có truyền thừa ngoài Thánh chủ, một khi phát hiện thì gạt bỏ toàn bộ. Hơn nữa trước ki cướp sạch, truyền thừa của Thiên Địa Minh trong mắt võ giả cao cấp đã rất khó coi.

Vì vậy Đông Lâm Tinh xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, trên tinh cầu này số lượng đệ tử vượt qua một tỷ, trong đó thế lực lớn quan hệ rắc rối phức tạp như Thiên Địa Minh, nhưng cùng lúc đó trong Thiên Địa Minh vừa không có cao thủ, kết cầu rơi rạc, truyền thừa đủ loại...

Nhưng mà dù như thế, Thiên Địa Minh vẫn như củ là thánh địa võ học mà người trẻ tuổi trên Đông Lam Tinh hướng tới.

Thiên Địa Minh cứ cách mười năm tuyển nhận đệ tử một lần, mỗi lần khảo hạch đệ tử cũng rất đồ sộ.

Những võ giả Nhân tộc trẻ tuổi tới từ các tiểu tinh cầu xa xôi, mang hết khả năng thông qua khảo hạch, tiến vào Thiên Địa Minh, bởi vì trừ Thiên Địa Minh ra, trong nơi tiểu thế giới này, bọn họ càng không tìm thấy truyền thừa nào khác.

Đây là thời đại xuống dốc, võ giả Nhân tộc thật đáng buồn.

Mặc dù ngươi có tài hoa, có thiên phú, nhưng mà người không tìm thấy ngọc giản công pháp, không có sư phụ chỉ dạy, không có tài nguyên, mặc kệ thiên tài gì cũng sẽ bị hoang phế.

Cho dù là Lâm Minh sinh hoạt ở nơi này cũng không thể làm được cái gì cả, lúc trước Lâm Minh ở hạ giới đúng là tài nguyên thiếu thốn, tới Thần Vực hắn tiến vào thượng cổ phượng tộc, tiếp theo bị Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn chú ý, cho nên mới có được trợ lực từ bên ngoài.

Không nói cái khác, chỉ cần không có Thần Mộng Thiên Tôn, Lâm Minh ngay cả Tu La Lộ cũng không vào được, như vậy càng không có khả năng tu tập Tu La Thiên Đạo.

...

Nơi truyền thừa của Thiên Địa Minh chính là Thiên Thư Các.

Mỗi lần Thiên Địa Minh tuyển nhận đệ tử mới đều dựa vào thành tích thí luyện, các đệ tử sẽ tiến vào Thiên Thư Cách chọn ngọc giản công pháp.

Đây là thời khắc đệ tử mới hưng phấn nhất, trước kia bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng mà Thiên Thư Các truyền thừa lộn xộn quá nhiều, mỗi đệ tử tiến vào thời gian có hạn, nhiều khi bọn họ không thu hoạch được công pháp thích hợp với bản thân.

Một đám đệ tử trẻ tuổi kích động tiến vào Thiên Thư Cách, nghênh đón bọn họ là một người trung niên chán nản, ăn mặc rách tung tóe nửa nằm trên ghế.

Người trung niên nà đại khái chừng bốn mươi tuổi, râu ria xồm xoàn, mặt mũi gian nan, tay hắn cầm một bầu rượu, ăn mặc rách rưới lôi thôi, nhưng kỳ dị là đôi mắt của hắn không có vô thần như tưởng tượng, mà là vô cùng sáng ngời như ánh mắt thiếu niên.

- Vào đi thôi, mỗi người các ngươi có ba canh giờ để lựa chọn một bộ công pháp.

Người trung niên hớp một hớp rượu, đạm mạc nói ra, loại đạm mạc này dường như có cảm giác nhìn thấu sinh tử.

Nhìn thấy người trung niên này, các đệ tử trẻ tổi trong lòng khó hiểu.

- Đại thúc này là ai?

Có người truyền âm hỏi nhau.

- Hẳn là người giữ cửa Thiên Thư Các, các ngươi không nên xem nhẹ hắn, nghe nói bất cứ công pháp nào trong Thiên Thư Các này hắn rõ như lòng bàn tay, nếu như hắn nguyện ý, có thể trong thời gian ngắn tùy ý cho đệ tử tiến vào Thiên Thư Các, tìm được công pháp thích hợp nhất.

Có sư huynh Thiên Điệ Minh truyền âm giải thích.

- Ah? Chúng ta đến hỏi hắn đi, xem làm sao chọn công pháp!

Chương 2166: Nhân sinh kiếp thứ sáu (2)

- Các ngươi đừng có hy vọng, người bình thường hỏi thì hắn không để ý, nhưng có đôi khi ngươi không hỏi thì hắn cũng đột nhiên chỉ điểm ngươi vài câu, tính cách của tiền bối này phi thường cổ quái.

Mấy người này trao đổi nhanh chóng, mà thời điểm này người trung niên kia bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Người trung niên này chính là Lâm Minh chuyển sinh kiếp thứ sáu.

Lúc này cách Lâm Minh rời khỏi thí luyện cuối cùng đã qua ba ngàn năm trăm năm.

Lâm Minh từ thời điểm chuyển thế thứ tư, đi ra khỏi Tu La Lộ, trong thí luyện cuối cùng tầng thứ bảy tu luyện năm trăm năm, củng cố cảnh giới Đại Giới Giới Vương xong, mở Đạo Cung Cửu Tinh Mệnh Thai Đạo Cung, chuyển sinh lần thứ năm.

Sau đó hắn rời khỏi Tu La Lộ, đi du lịch Thần Vực.

Lâm Minh chuyên sinh đời thứ năm vượt qua trong tinh không Thần Vực, hắn hấp thu thế giới chi lực mênh mông của Thần Vực, sau đó tẩm bổ hạt giống thế giới của hắn.

Lần này ra ngoài lịch lãm rèn luyện chính là hai ngàn năm.

Thời gian hai ngàn năm này Lâm Minh tu luyện tới Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp, cách nửa bước Thiên Tôn còn một bước. Trên thực tế, chỉ cần Lâm Minh nguyện ý, hắn tùy thời sẽ đột phá.

Nhưng mà Lâm Minh không có lựa chọn đột phá như thế, hắn còn cách nửa bước Thiên Tôn một cái màn mỏng như bọt xà phòng, cái màn này vô cùng yếu ớt, chuyển sinh đời thứ sáu.

Tu vị của hắn lại giảm nhiều, rồi sau đó hắn đi tới Đông Lam Tinh, dùng thân phận đệ tử trẻ tuổi tiến vào Thiên Địa Minh.

Hắn chọn nơi này, cũng bởi vì Thiên Địa Minh có ngàn vạn liên hệ với thượng cổ phượng tộc.

Lâm Minh là người nhớ tình bạn cũ, đấy là bản tĩnh cho phép, thứ hai là nhân quả tuần hoàn.

Lâm Minh tiến vào Thiên Địa Minh, hai trăm năm sau hắn tiến vào Thiên Thư Các, ngồi nơi đây làm kẻ giữ cửa.

Hắn yên lặng thể ngộ chém giết ở đời thứ tư và tịch mịch khổ tu hai ngàn năm ở đời thứ năm, đời thứ sáu của Lâm Minh là nhàn vân dã hạc, an nhàn tự do.

Hắn sinh hoạt trong tận thế của Nhân tộc, vừa ra đời đã luân lạc vận mệnh làm nô bộc.

Bọn họ là nô bộc vong tộc, có lẽ những người này sau khi sinh ra mãi cho tới khi tử vong vẫn tao ngộ Thánh tộc áp bách, thậm chí còn chưa từng gặp qua tộc nhân Thánh tộc, nhưng đây không phải Thánh tộc từ bi buông tha cho bọn họ, chỉ là bọn họ không có giá trị để Thánh tộc nghiền ép.

Một khi bọn họ có giá trị, Thánh tộc sẽ chen chúc tới cướp đoạt.

Nhân tộc chính là hoa màu của Thánh tộc, mỗi một thời gian ngắn sẽ tới thu hoạch một lần, cướp lấy những thứ có giá trị đi.

Bao nhiêu thanh niên Nhân tộc không cam lòng trước số mệnh này, bọn họ ước mơ có thể nắm chắc vận mệnh bản thân, lúc nào đó giết về Thần Vực, mà bọn họ cũng là một phần lực phục hưng Nhân tộc.

Dù là chết trận oanh oanh liệt liệt hay sinh hoạt trong thế giới không có bất cứ hy vọng nào.

Nhưng mà trên thế giới này người có thể quyết định vận mệnh của mình, cuối cùng chỉ là số ít, dưới áp bách của Thánh tộc thì Nhân tộc như thế gần như tuyệt tích.

Nhưng mà đây không phải là không có chút cơ hội nào, nhưng vẫn như trước có rất nhiều võ giả Nhân tộc liều mạng đi tranh thủ.

Đây là tâm huyết võ giả, hoặc là bởi vì thanh niên Nhân tộc còn trẻ tuổi khí thịnh, nghé con mới đẻ không sọ cọp.

Tóm lại bọn họ vẫn làm như thế.

Tiến vào Thiên Địa Minh, bọn họ đã đi được bước đầu tiên, mà dù trải qua tầng tầng đào thải, dùng tỉ lệ chưa đủ một phần vanjoom giấc mộng chen vào trong học phủ này, nhưng mà sau khi tới đây, bọn họ phát hiện kỳ thật bọn họ muốn leo lên đỉnh núi, ngay cả một bước cũng không thể bước ra, mà đỉnh núi này đã có một ngôi sao khổng lồ áp xuống.

Đệ tử trẻ tuổi kết bạn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, muốn xem xem có thể tìm được di tích ngoài Thánh Chủ hay không, tìm được một ít công pháp không trọn vẹn, giúp bọn họ đột phá lên cảnh giới cao hơn.

Đương nhiên, loại hy vọng này quá mơ hồ, bí cảnh nổi danh trong Thần Vực đã sớm bị Thánh tộc khống chế, mà tìm một nơi truyền thừa trong dã ngoại hoang vu còn khó hơn cả mò kim đáy biển.

Vì vậy ngọn núi này vắt ngang trước mặt của bọn họ, vận mệnh cả đời của bọn họ đều đi không hết chân núi.

Đây là tao ngộ mà Nhân tộc Thần Vực gặp phải, bọn họ dù dốc sức liều mạng ra ngoài hoang dã chém giết, tìm kiếm cơ duyên, lúc ăn cơm lúc ngủ đều tiết kiệm thời gian ngồi xuống thổ nạp, bọn họ vẫn không cách nào thoát khỏi vận mệnh gông xiềng.

Gông xiềng này giống như một cái hàng rào, mà bọn họ là gia súc bị nuôi nhốt trong hàng rào.

Không sợ thiếu niên đầy cõi lòng hy vọng tiến vào Thiên Địa Minh, bọn họ trả giá bằng thành xuân, bọn họ dùng tính mạng và máu tươi đi soạn bản nhạc huy hoàng của họ.

Nhưng mà sau khi trôi qua trong dòng sông tuế nguyệt, mồ hôi bọn họ chảy qua, thanh xuân đã nhạt nhòa, cuối cùng bọn họ đạt được tất cả chẳng thể cải biến sự thật, chỉ có thể lê tấm thân già đi xuống mồ.

Đây là may mắn, còn không có gặp nhiều bất hạnh chôn xương khi trẻ tuổi, hóa thành bụi đất, không thể lưu lại cái gì cho thế giới này.

Thiên Địa Minh, cái tên này danh khí mặc dù lớn, nhưng trên thực tế là nơi chung kết mộng tưởng của rất nhiều thanh niên Nhân tộc, tổ chức như vậy trong Thần Vực ba ngàn giới, nhiều không biết có bao nhiêu.

Nhân tộc dưới điều kiện hiện có, có thể tổ chức ra một nơi như thế này cũng chỉ là ký thác hy vọng và mộng tưởng bản thân.

Không có trải qua cực khổ và áp lực, không cách nào hiểu được vô vọng khi sinh hoạt trong điều kiện không lý tưởng, là khát vọng phục hưng vinh quang chủng tộc, loại chấp niệm này đã khắc vào vận mệnh của bọn họ, chảy vào sâu trong huyết dịch của bọn họ, cũng là vận mệnh cùng vinh cùng nhục.

Người là sinh vật dễ dàng bị hoàn cảnh chung quanh lây nhiễm.

Tất cả mọi người đều phấn đấu để tiến lên, dù là người nhu nhược bị kéo xuống cũng sẽ học được kiên cường và dũng cảm. Đây là một quốc gia, dưới tình huống gần như diệt vong, có rất nhiều chí sĩ dù mất đầu cũng sẽ lấy nhiệt huyết và dũng khí xông tới.

Dưới tình huống này, Lâm Minh ở trong Thiên Đại Minh đã từng gặp một ít lão giả làm cho hắn có ấn tượng khắc sâu.

Có vài lão giả cố gắng cả đời, sau đó vẫn là kẻ vô tích sự, thậm chí còn không thể đột phá Thần Biến Kỳ, lòng mang không cam lòng và bi ai, qua đời trong cô đơn.

Có lão giả trước khi lâm hung, gọi hậu bối tới bên người, ký thác áp lực và bi phẫn trong đời của bọn họ, dặn dò hậu bối là "Nếu ngày đồng tộc ở vũ trụ man hoang trở về thu phục Thần Vực, nhớ phải viết bài điếu tế báo cho tổ tiên trên trời có linh thiên" các loại.

Nhưng mà hai lão giả này còn không phải là người gây cho Lâm Minh ấn tượng sâu nhất.

Lâm Minh khó quên nhất là người thứ ba, bọn họ lúc trẻ tuổi tiến vào Thiên Địa Minh, lần lượt ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, bế quan khổ tu, mãi vho tới khi già bọn họ vẫn không lấy được chút thành tựu gì, nhưng mà vẫn không buông bỏ hy vọng trong nội tâm.

Chương 2167: Giãy dụa và vận mệnh

Bọn họ cầm một ít sách cổ, tìm kiếm địa đồ tàn phiến, sau đó tỉ mỉ căn cứ nội dung địa đồ tàn phiến, sau đó vì một tia hy vọng xa vời, đánh bạc thân hình gần đất xa trời đi thám hiểm.

Bọn họ chuẩn bị thật kỹ càng, nhưng mà những thứ theo bọn họ cả đời trên thực tế chỉ là vũ khí có tính chất bình thường, mang theo một bầu rượu, một ít thuốc trị thương thấp kém, kêu vài đồng bạn thì kiên định mở rộng bước chân xuất phát.

Nhưng mà bọn họ trước khi đi tìm, đón mưa gió, đón mặt trời chiều, kiên định leo qua từng ngọn núi to như ngôi sao.

Đây là hành trình dứt khoát.

Coslex người ngoài không thể lý giải được cách làm của bọn họ, kết quả báo trước bọn họ sẽ phí công, nhưng mà lại hình thành nét tươi sáng đối lập rõ ràng. Thật sự nghĩ không ra, bọn họ tuổi đã già đi thám hiểm còn có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng mà Lâm Minh lại biết, bọn họ đi một bước này, đuổi theo không phải là cơ hội càng mạnh hơn nữa, mà là đi tìm một tín niệm, một tín niệm có thể làm cho bọn họ trước khi chết thản niên nói một câu, ta vì chống lại vận mệnh mà phấn đấu cả đời...

sau ba canh giờ, Lâm Minh nhìn qua những đệ tử Thiên Địa Minh trẻ tuổi đi ra khỏi Thiên Thư Các, Lâm Minh chỉ yên lặng uống rượu.

Hắn dự cảm thời gian của mình ở đây không nhiều lắm, không bao giờ có khả năng nhìn thấy những người trẻ tuổi này già đi.

Tuy Lâm Minh những năm này an phận ở một góc, chưa từng nghe qua chuyện đại sự giữa Nhân tộc và Thánh tộc, nhưng mà những ngày này, Lâm Minh có dự cảm thiên địa sắp sinh ra biến hóa to lớn.

Nguyên nhân hình thành cảm giác này là không cách nào giải thích được, có một ít người đại khí vận gia thân, hiểu được suy diễn nhân quả, cũng có thể xu cát tị hung.

Lâm Minh nhắm mắt dưỡng thần, cảm thấy đây là yên lặng trước giờ bão tố.

Hắn có ý định trong thời gian có hạn, đột phá cảnh giới nửa bước Thiên Tôn áp chế đã lâu, mở ra một đạo cung, cho tiểu hắc thai nghén ra thân hình dài ngàn dặm...

Lần này thiên địa chấn động lớn, hắn đã không thể lảng tránh, dù hắn hiện tại không có vốn liếng đi đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nhưng mà nếu như ngồi yên không lý tới, có lẽ Nhân tộc sẽ triệt để bị diệt trong biến động lần này.

Lâm Minh chậm rãi mở to mắt, ánh mắt của hắn nhìn qua một thiếu nữ trẻ tuổi.

Thiếu nữ trẻ tuổi này trong mắt Lâm Minh là hết sức xuất sắc, nếu như ở niên đại hòa bình sáu ngàn năm trước, nàng có thể trở thành Thánh Chủ đỉnh phong, nếu như có tài nguyên ủng hộ, nàng thậm chí có thể đạt tới Giới Vương, đây đã là thiên phú truyền nhân cấp Thiên Tôn.

Đáng tiếc sự thật không có nếu như, Thánh tộc sẽ không cho nàng lớn lên.

Lâm Minh rất chú ý nữ tử trẻ tuổi này, không chỉ bởi vì thiên phú của nàng, cũng bởi vì nàng họ Nhan, thiếu nữ này xuất thân thượng cổ phượng tộc, cố nhân của Lâm Minh có người Nhan gia, hơn sáu ngàn năm trước nữ tử gọi là Nhan Nguyệt Nhi có một đoạn sâu xa với Lâm Minh tại hỏa linh tinh và thí luyện thần thú bí cảnh.

Nhắc tới cũng trùng hợp, tên của nữ tử trẻ tuổi này cũng có một chữ "Nhi", tên là Nhan Khả Nhi, thời điểm thượng cổ phượng tộc sụp đổ, những dư mạch thượng cổ phượng tộc vẫn cực nhỏ giữ lại cổ phượng chi huyết, sau khi Nhan Khả Nhi sinh ra, cảm nhận được đứa bé này thiên phú cường đại, Nhan gia mang cổ phượng chi huyết, không hề giuwxlaij rót vào người Nhan Khả Nhi.

Kỳ thật nếu như lui về mấy ngàn năm, những cổ phượng chi huyết này tại thượng cổ phượng tộc chỉ là phượng huyết cấp thấp nhất mà thôi, nhưng mà hiện tại đã là đồ vật trân quý nhất mà dư mạch thượng cổ phượng tộc có khả năng lấy ra.

Đứa nhỏ này chính là hy vọng của bọn họ, dù là ai cũng biết phần hy vọng này vô cùng xa vời.

- Sư thúc, lần trước ngày có thể chọn lựa ngọc giản vô danh cho Khả Nhi thật phù hợp a, Khả Nhi tìm hiểu mấy tháng đã có đại thu hoạch, có lẽ có nắm chắc đột phá Mệnh Vẫn hoàn mỹ, có lẽ ngày Khả Nhi có thể hoàn thành cử trọng Mệnh Vẫn, hơn nữa ngưng tụ từ sáu dặm tới chín dặm nguyên khí vân a...

Nhan Khả Nhi mơ ước nói ra, nhưng mà trong lòng Lâm Minh than nhẹ, thiên tài Nhân tộc đã luân lạc tới mức cố gắng để đạt tới chín dặm nguyên khí vân ah.

Hắn nhìn qua Nhan Khả Nhi với ánh mắt phức tạp, từ biểu lộ nhăn nhó của Nhan Khả Nhi thì hắn biết rõ, hôm nay Nhan Khả Nhi tới đây, trừ cảm tạ hắn ra, còn muốn xin hắn dạy làm thế nào lựa chọn công pháp và những vấn đề gặp phải trong tu luyện.

- Sư thúc...

Nhan Khả Nhi kêu một tiếng, thời điểm nàng mười mấy tuổi đã quen với Lâm Minh, sư thúc này chỉ điểm nàng nhiuef, nhiều khi có một ít chỉ điểm không có ý nghĩa làm cho nàng tìm hiểu thật nhiều ngày, cũng có được ích lợi không nhỏ.

Từ khi nàng chậm rãi phát triển, nàng càng ngày càng cảm giác sư thúc là người có câu chuyện xưa, mà thực lực của hắn là một dấu hỏi.

Nàng dã từng lặng lẽ hỏi qua trưởng lão Nhan gia, mà trưởng lão này không cảm giác được Lâm Minh có gì dị thường, dựa theo nội thế giới mà nhìn, hắn chỉ là Thần Biến sơ kỳ mà thôi.

Cộng thêm thời gian Lâm Minh tiến vào Thiên Địa Minh cũng có thể tra, hắn từ trẻ tới trung niên, con đường phát triển đểu rõ ràng, thật sự làm cho người ta không tin nổi hắn là cao thủ đứng đầu gì đó.

Tuy là như thế, Nhan Khả Nhi vẫn cố chấp cho rằng Lâm Minh thâm tàng bất lộ, hắn nhìn qua rất chán chường, người trong Thiên Địa Minh dều cho rằng như thế, mà Nhan Khả Nhi lại cảm thấy Lâm Minh là người có chuyện xưa.

Sư thúc có lẽ là Thánh Chủ a!

Nhan Khả Nhi đã đưa ra phỏng đoán to gan như thế, mà phỏng đoán này làm cho Nhan Khả Nhi giật mình, chợt lắc đầu, cảm giác quá ly kỳ rồi.

Nhưng mà bất kể nói thế nào, Lâm Minh vẫn là người nàng tôn kính nhất, chỉ điểm cho nàng còn nhiều hơn trưởng lão Nhan gia nhiều lắm.

- Thiên Địa Các này ngươi đừng đi.

Lâm Minh thấy Nhan Khả Nhi muốn mở miệng hỏi thăm nên chọn ngọc giản gì đó, đột nhiên mở miệng nói ra.

Nhan Khả Nhi sững sờ một chút, nói:

- Sư thúc, ngươi nói cái gì?

- Đi vào cũng không có ý nghĩa.

Lâm Minh uống rượu, không ngừng lắc đầu, nói:

- Nữ tử... Nhất là nữ tử xinh đẹp, tu vị tăng lên tới Thần Quân Cảnh, một khi bị Thánh tộc phát giác được, chính là một hồi tai nạn.

Trong địa vực Thánh tộc thống trị, Nhân tộc bị Thánh tộc giết chết sẽ không gánh chịu trừng phạt gì, đồ vật của Nhân tộc, Thánh tộc có thể tùy ý cướp đoạt, trong đó kể cả thiếu nữ xử nữ của Nhân tộc.

Nữ hài tử Nhân tộc có được thiên phú cực cao lại xinh đẹp, có lẽ không nên sinh ra trên đời này, các nàng không có năng lực bảo vệ mình, rất dễ dàng bị Thánh tộc bắt làm lô đỉnh, mà trong lúc thực lực các nàng đề cao chém giết một ít bọn đạo chích Thánh tộc, các nàng sẽ bị võ giả Thánh tộc chú ý nhiều hơn, bởi vì thái bổ cường giả nữ tử Nhân tộc đạt được chỗ tốt càng lớn, vì vậy tình huống như thế còn bết bát hơn nữa.

Chương 2168: Lên đường

Hơn nữa thiếu nữ Nhân tộc tu vị khá thấp, căn bản không có khả năng che dấu tu vị trước mặt cường giả Thánh tộc, một khi bị phát hiện cũng gặp kết cục thê thảm.

Vốn nghe Lâm Minh nói ra nữ tử xinh đẹp, sắc mặt Nhan Khả Nhi hơi đỏ lên, nhưng mà lời nói đằng sau của Lâm Minh làm cho sắc mặt Nhan Khả Nhi tái nhợt, nàng tự nhiên biết rõ tai nạn đó là cái gì.

- Ta hỏi ngươi, khả năng biết rõ kết cục ngày sau, ngươi vẫn lựa chọn trở thành cường giả không?

Lâm Minh chăm chú nhìn Nhan Khả Nhi, hỏi ra từng chữ một.

Đối mặt Lâm Minh chất vấn, Nhan Khả Nhi ngẩn ngơ.

Nếu như bởi vì thực lực của mình đột phá, bị Thánh tộc bắt làm lô đỉnh, vậy thì sống không bằng chết.

Nhưng mà nghĩ tới cả đời tầm thường vô vị, thiên phú không được thi triển, cuối cùng buồn bực sầu não mà chết, Nhan Khả Nhi cảm thấy nội tâm áp lực không nói nên lời.

Nàng không cách nào tiếp nhận vận mệnh như thế.

Có đôi khi nhân sinh thống khổ nhất không phải thất bại khi chống lại vận mệnh, mà là chân chính có khả năng chống lại, nhưng mà cơ hội chống lại vận mệnh cũng không có.

Nghĩ tới đây, Nhan Khả Nhi cắn răng nói:

- Dù ta biết rõ kết cục tương lai có khả năng xảy ra, ta vẫn muốn tu luyện, muốn trở nên mạnh mẽ.

- Ân... Ta biết rõ!

Lâm Minh than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu ngươi lựa chọn như thế, ta không nói cái gì hay, tối nay canh ba ngươi tới Cổ Phượng Đường phòng số 9.

Lâm Minh nói xong câu đó một mình rời đi.

Lưu lại Nhan Khả Nhi nao nao, Cổ Phượng Đường...

Đây là mật thất tu luyện của dư mạch thượng cổ phượng tộc, chỉ có vo giả thượng cổ phượng tộc mới có thể sử dụng, mà Nha Khả Nhi với tư cách là thiên tài của thượng cổ phượng tộc, tự nhiên có tư cách sử dụng một gian mật thất, đúng là số 9.

Nhưng mà Lâm Minh hắn không có tư cách tiến vào trong đó, thậm chí còn không biết mật thất tu luyện của nàng là phòng số 9.

Tuy trong nội tâm khó hiểu, nhưng mà Nhan Khả Nhi vào canh ba vẫn tới Cổ Phượng Đường phòng số 9.

Nàng cũng không có nhìn thấy Lâm Minh, chỉ thấy một phong thư cáo biệt, trừ chuyện đó ra, trong thư còn có một quả tu di giới.

Nhìn thấy tu di giới này, Nhan Khả Nhi ngẩn ngơ, tu di giới này dường như là phẩm chất thật tốt, cấp bậc vượt qua thứ nàng vẫn sử dụng.

Nếu như nói nhìn thấy tu di giới nàng hơi ngây ngốc, mà sau khi cảm giác tiến vào bên trong tu di giới thì nàng càng triệt để bị trấn trụ.

Bên trong tu di giới có ngọc giản muôn hình muôn vẻ, nhiều ngọc giản sáng bóng, làm cho người ta tim đập nhanh, đó là khí tức tuế nguyệt chìm nổi, hoặc giả là năng lượng chấn động do cường giả lưu lại, vừa nhìn là biết nó là vật phi phàm.

Đây là truyền thừa.

Nhan Khả Nhi ngừng thở, cảm giác thăm dò bên trong, tuy nàng chỉ có tu vị Mệnh Vẫn, cũng có thể đại khái phân biệt được cấp bậc truyền thừa, còn có viết về cuộc đời và cảnh giới, như vậy càng không có sai.

Bị Thánh tộc chế ước nghiêm khắc, hơn nữa còn ra sức tiêu diệt truyền thừa của Nhân tộc, nàng thoáng cái có được cả trăm bộ công pháp.

Trong đó có số ít truyền thừa có thể từ Mệnh Vẫn Cảnh tu luyện tới gần Thiên Tôn, quả thật là khắc theo yêu cầu của nàng.

Lượng lớn truyền thừa phong phú như thế, cho dù là thư khố tổng bộ của thượng cổ phượng tộc năm đó cũng không có.

Nhưng mà bây giờ đột nhiên xuất hiện trong tay của nàng, tất cả đều là sư thúc thần bí lưu lại, chuyện này làm cho Nhan Khả Nhi không dám tin tưởng,.

Sau ngọc giản truyền thừa còn có rất nhiều đan dược, còn có một bộ phận linh khí.

Những đan dược kia, chỉ nghe mùi thuốc cũng làm Nhan Khả Nhi cả kinh không nói nên lời.

Lúc trước Lâm Minh ở tầng bảy thí luyện cuối cùng, Lâm Minh vì nuốt ác ma xá lợi nên mang các đan dược cao cấp tùy thân tiêu hao hết, những đan dược cấp thấp hắn không dùng được, bây giờ tùy ý lấy ra một bộ phận, đối với võ giả Thiên Địa Minh mà nói tuyệt đối là dị bảo giá trị liên thành.

- Rốt cuộc sư thúc là...

Đầu óc Nhan Khả Nhi hỗn loạn, thời điểm này nàng đột nhiên mới nhớ tới thư Lâm Minh lưu lại, hoang mang bối rối mở thư ra xem xét, thư hoàn toàn trống không, không có chữ nào, nhưng mà khi Nhan Khả nhi dùng tay chạm vào phong thư này, nàng cảm giác trong thư có một đám tinh thần lực tuôn ra, rót vào trong hồn hải của nàng, kết hợp với tinh thần ấn ký của nàng và sinh ra một đoạn tin tức lưu vào trong đầu.

Thời điểm này nàng mới biết được Lâm Minh rời đi, hắn cũng không nói sẽ trở về, nhưng mà Nhan khả Nhi dự cảm sư thúc có lẽ vĩnh viễn rời khỏi tiểu thế giới này, cũng không trở về nữa.

Nghĩ như thế, Nhan Khả Nhi buồn vô cớ.

Trước khi Lâm Minh rời đi, hắn lưu lại những ngọc giản này, cũng nói cho Nhan Khả Nhi biết có thể tùy ý xử lý những công pháp ngọc giản này, nàng có thể lặng lẽ tu luyện, cũng có thể chia xẻ với người khác, nhưng mà chia xẻ với nhiều người, tương lai tao ngộ nguy hiểm càng lớn.

Nếu như tin tức ngọc giản tiết lộ ra ngoài, cả Thiên Địa Minh sẽ bị diệt.

Trước kia Lâm Minh không chính thức giúp đỡ Thiên Địa minh, bởi vì hán biết rõ, giúp đỡ quá phận sẽ làm cho Thiên Đại Minh bị Thánh tộc chú ý tới, hậu quả có thể nghĩ, mà ở Thần Vực, Lâm Minh không có khả năng ra tay bảo hộ Thiên Địa Minh, nếu không lực chú ý của Thánh tộc sẽ dẫn lên người của hắn, vậy thì hắn sẽ nguy hiểm.

Trước khi chính thức rời đi, Lâm Minh lưu lại công pháp ngọc giản tương đối phong phú, Nhan khả Nhui và Thiên Đại Minh có thể lựa chọn luyện và không luyện, chỉ cấp một người luyện hoặc là một bộ phận người luyện.

Mà một khi lựa chọn, bọn họ phải giác ngộ tốt gánh chịu hậu quả.

Đây là cái giá lớn khi lựa chọn phản kháng vận mệnh,.

Nhìn thấy những ngọc giản này, Nhan Khả Nhi im lặng thật lâu, sư thúc thần bí kia đã rời đi, thân phận của hắn là gì?

Mà những ngọc giản này nên xử lý ra sao?

Nhan Khả Nhi khẽ cắn môi, nàng mở rộng bước chân, tiến vào gian phòng tộc trưởng dư mạch thượng cổ phượng tộc.

...

Lúc này Lâm Minh đã rời khỏi tiểu vũ trụ Đông Lam Tinh, tiến vào Xích quang Giới, dùng tốc độ cực nhanh bay về giao điển Thần Vực và Thánh La Thiên.

Lâm Minh có ý định tiến vào Thánh La Thiên của Thánh tộc.

Từ khi Thần Vực bị Thánh tộc xâm chiếm, lối đi từ Thần Vực tới Thánh La Thiên mở rộng lớn ra, lớn tới mức có thể nhét mấy ngôi sao cũng vừa, dùng thuận tiện cho Thánh tộc cướp đoạt và vận chuyển vật tư.

Những thông đạo này đều có võ giả Thánh tộc canh phòng nghiêm khắc, bất cứ kẻ nào ra vào mà không phải người Thánh tộc sẽ bị kiểm tra.

Nhưng mà cho dù Thánh tộc khống chế thông đạo nghiêm khắc thế nào, cũng không có khả năng phái Chân Thần tới canh giữ thông đạo được, mà sau khi Lâm Minh sống lại, hơn nữa hắn còn có tinh thần lực đáng sợ và Thoát Thai Hoán Cốt Quyết, cho dù là Chân Thần đến, nhưng mà ở thông đạo hai tộc có đại quân thánh tộc đông đảo, muốn dò tìm ra Lâm Minh là quá khó khăn.

Chương 2169: Gặp lại Hồng nhi (1)

Huông chi hiện tại phụ trách trông coi lối vào chỉ là một Giới Vương Thánh tộc.

Cho nên những thông đạo này thiết trí cửa khẩu tầng tầng lớp lớp, đối với Lâm Minh chỉ là thùng rỗng kêu to, hắn dịch dung thành bộ dáng võ giả Thánh tộc, công khai thông qua.

Vào trong Thánh tộc, Lâm Minh đi càng nhẹ nhõm, hắn thi triển càn khôn đại na di, nhanh chóng xuyên qua Thánh La Thiên, mục tiêu của hắn là --- Hồn giới.

Đây là nơi Lâm Minh phải tới.

Mục tiêu của hắn là tìm được Hồng nhi, thuyết phục Hồng nhi trợ giúp mình.

Năm đó Phong Thần Thiên Tôn có Tiểu Ngư Nhi tương trợ, hôm nay nếu như Lâm Minh được Hồng nhi tương trợ, hắn tin tưởng lực lượng m phương sẽ tăng thêm một cấp bậc.

Hơn nữa Hòng nhi lý giải về pháp tắc cũng làm Lâm Minh líu lưỡi không thôi, ban đầu ngộ đạo ở ham thai tại Đọa Thần sơn mạch, Hồng nhi không chút tốn sức đã nhìn ra bút tích pháp tắc Bất Hủ Quân Vương lưu lại, quả thật là tự nhiên như ăn cơm uống nước.

Đây là chỗ Lâm Minh không thể bằng được, nói cho cùng, Lâm Minh là tự tu luyện, tìm hiểu pháp tắc, mà bản thân Hồng nhi chính là pháp tắc ngưng tụ ra.

Nàng chính là pháp tắc!

Trước khi đi tới vũ trụ man hoang, Lâm Minh đầu tiên phải cởi bỏ phong ấn Thương Thiên Cổ Ấn, đối phó linh hồn của Hoang.

Nhưng mà Hoang vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước chính là Chân Thần tuyệt đỉnh, thậm chí là thời gian sớm hơn nữa, nó trước khi bị thương khi hợp tác với Thánh tộc, nó đã là tồn tại tới gần chủ nhân Tu La Lộ và Bất Hủ Quân Vương.

Cho dù Hoang thất bại, linh hồn của nó bị phong ấn ba tỷ sáu trăm triệu năm cũng cực kỳ đáng sợ.

Lâm Minh không có hoàn toàn nắm chắc đối phó linh hồn Hoang, nếu như có thể được Hồng nhi tương trợ, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn nhiều.

Tại điểm Thánh tộc và Hồn tộc giao tiếp với nhau, canh phòng cực kỳ nghiêm mật, nhưng mà nó vẫn không thể ngăn cản bước chân của Lâm Minh, hắn lập lại chiêu cũ, công khai thông qua.

Kế tiếp Lâm Minh dịch dung thành thiên tài Hồn tộc, trà trộn vào một môn phái nhỏ, bắt được lệnh bài tiến vào nguyên mộng chiến trường, cũng ở trong môn phái này chờ nguyên mộng chiến trường mở ra.

Chém giết trong nguyên mộng chiến trường sẽ tiếp tục trong ba năm, lúc Lâm Minh đi tới vũ trụ tinh thần này, nhìn thấy Đế Vương Thần Bích ở nguyên mộng chiến trường, trong lòng của hắn cảm khái ngàn vạn.

Quát mắt nhìn qua Đế Vương Thần Bích, nhìn thấy cái tên Lâm Hàn Băng mà mình lưu lại lúc trước nằm bên cạnh Thánh Mỹ, hơn sáu ngàn năm qua vẫn chưa có ai vượt qua.

Tại nguyên mộng chiến trường, rất nhiề nơi bị pháp tắc áp chế, nguyên mộng chiến trường chính là nơi như thế, mỗi võ giả tiến vào nguyên mộng chiến trường, tu vị của bọn họ sẽ bị áp chế tới Hồn Quân Cảnh (Tương đương Nhân tộc Thần Quân Cảnh), mà người chư tới Hồn Quân Cảnh sẽ được tăng lên tới Hồn Quân Cảnh.

Tuy tất cả mọi người bị áp chế tu vị giống nhau, nhưng mà lĩnh ngộ pháp tắc, tu vị công pháp vẫn bảo trì đầy đủ, cũng nói đúng hơn, cường giả Thiên Tôn tại nguyên mộng chiến trường giơ tay một cái cũng có thể làm hơn trăm tên tiểu bố tan thành mây khói.

Năm đó Lâm Minh tiến vào nguyên mộng chiến trường nằm trong diện pháp tắc bảo hộ, hắn lợi dụng pháp tắc đánh chết Vạn Quỷ Thiên Tôn bị hạn chế tu vị.

Nhưng mà hiện tại Lâm Minh chính là đối tượng bị pháp tắc hạn chế.

Tuy hắn có tu vị thấp, nhưng mà lĩnh ngộ pháp tắc, công pháp, huyết mạch vẫn còn, hắn đại khái chính là cường giả Hồn Quân Cảnh đáng sợ nhất trong tất cả thí luyện giả ở nguyên mộng chiến trường.

Nguyên mộng chiến trường cực kỳ to lớn, trong nơi to lớn này muốn tìm một tiểu nữ hài thật khó khăn.

Nhưng mà Lâm Minh lại biết, Hồng nhi bình thường qua lại ở nơi nào.

Dựa theo phương hướng trí nhớ lúc trước, Lâm Minh triển khai thân pháp, phi hành không nhanh không chậm.

Lâm Minh nhanh chóng nhìn thấy một hạp cốc, mà trong hạp cốc này có rất nhiều võ giả tụ tập.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Minh mỉm cười.

Hạp cốc này hắn hết sức quen thuộc, lúc trước Lâm Minh lần đầu tiên tiến vào nguyên mộng chiến trường, hắn ở nơi này tìm được Hồng nhi.

Nơi này gọi là linh hồn động quật, là nhà của Hồng nhi.

Nơi này là một sơn động cực kỳ tĩnh mịch, bên tron có tinh thần lực của nguyên mộng chiến trường ngưng tụ thành hồn thú đáng sợ, còn có tinh thần phong bạo cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này ở cửa ra vào linh hồn động quật, võ giả thí luyện càng tụ tập càng nhiều, những kẻ này đều là đệ tử thế lực lớn của Hồn giới, đệ tử xuất thân bình thường sẽ không dám mạo hiểm đi tới linh hồn động quật.

Những người này đang chờ tụ tập đủ nhân thủ sẽ cưỡng ép mở linh hồn lực trường trước cửa linh hồn động quật, kết bạn đi vào trong động mạo hiểm, nhìn xem có thể tì kiếm được một ít linh hồn bổn nguyên và linh dược trân quý trong động quật hay không.

Những linh dược này với Hồn tộc mà nói đều là chí bảo.

Nhưng mà bên ngoài cửa động linh hồn động quật có ngưng tụ một đám sương mù máu tím, bản thân sương mù màu tím chính là một loại lực trường, muốn đi vào trong đó thì phải phá vỡ lực trường, cần rất nhiều lực lượng.

Dùng gần nửa canh giờ, những thí luyện giả này thật vất vả tụ tập đẩy đủ nhân thủ, xếp thành vị trí chiến trận, chuẩn bị dùng sức mạnhđánh xuyên qua lực trường, đột nhiên sương mù màu tím bên ngoài cửa động run rẩy nhẹ nhàn, loại cảm giác này giống như khói bếp bị chim én bay xuyên qua.

Những thí luyện giả này sững sờ một chút, xảy ra chuyện gì.

Bọn họ không xác định là có người đi vào hay không, nhưng nghĩ lại lực trường đáng sợ này làm gì có ai có thể trực tiếp tiến vào nhanh tới mức có thể không thấy bóng dáng chứ?

Kết quả là những thí luyện giả tiếp tục vận chuyển năng lượng, ý định mở lực trường ra.

Mà thời điểm này Lâm Minh đã sớm tiến vào linh hồn động quật, hắn lập tức xẹt qua hơn mười dặm, xuyên qua tinh thần phong bạo và những hồn thú đáng sợ trên đường đi, những thứ này với Lâm Minh mà nói không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đáng nói cả. Nói cho đúng, chúng cơ bản không thể tới gần Lâm Minh được một thước.

Thời điểm Lâm Minh tiến vào sâu nhất linh hồn động quật, bước chân của hắn đột nhiên chậm lại, thời điểm này nơi đây bắt đầu có tàn ảnh chậm rãi ngưng thực.

Sâu trong linh hồn động quật này có một khu vực sông núi tú lệ dưới đất, trên sông núi này bởi vì hồn lực quá mức nồng đậm nên ngưng tụ thành linh hồn sơn tuyền, không ngừng chảy xuống, làm cho người ta mê muội.

Trước sông núi này có một con hồn thú bộ dáng tinh tinh, toàn thân hồn thú này màu hoàng kim, dáng người hùng tráng, thể trạng to lớn, nó là chủ nhân của khu vực sông núi này, nếu như là bình thường, nó tuyệt đối sẽ là ác mộng của thí luyện giả dám xâm nhập nơi đây, cho dù là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp đối mặt với hồn thú đáng sợ này, bị pháp tắc áp chế cũng có khả năng bị nó xé thành mảnh nhỏ.

Chương 2170: Gặp lại Hồng nhi (2)

Thời điểm khách không mời như Lâm Minh đột nhiên xuất hiện, tinh tinh này ban đầu là khiếp sợp, sau đó là nổi giận, nó ý đồ công kích Lâm Minh, nhưng mà Lâm Minh dù đưa lưng về phía nó, đầu cũng không quay lại, ánh mắt hiện tại đang nhìn qua góc sáu mươi độ ở chỗ cao trên núi, dường như nhìn rất chuyên chú.

Loại bỏ qua này không hề nghi ngờ đã khiêu khích quyền uy của con tinh tinh, nhưng mà chẳng biết tại sao, tinh tinh vốn kích động không hiểu, đột nhiên phát hiện bóng lưng nhân loại nhỏ bé này lại gây cho nó khí tức linh hồn làm nó hoảng sợ.

Khí tức này khiến nó chậm rãi lui ra phía sau, nó quay người chạy đi.

Mà tất cả những chuyện này, Lâm Minh không thèm để ý, hắn vẫn nhìn vào hướng sáu mươi độ lúc trước, cuối tầm mắt của hắn là một khối nham thạch nhô ra, trên mặt đá có một cây linh dược, hồn lực từ linh tuyền trút xuống chiếu vào cây linh dược này, làm cho linh dược tỏa ra mùi thuốc kinh người.

Đại khái một nén nhang sau, bên cạnh gốc linh dược này có một đám năng lượng màu đỏ chậm rãi ngưng tụ thành hình, kế tiếp là sương mù dày đặc tiêu tán đi, lộ ra sương mù màu đỏ, thân ảnh một tiểu nữ hài xuất hiện.

Nàng ngồi ở khối đá nhô ra đó, chân nhỏ trần trụi, ống quần kéo cao qua bắp chân, hai chân như bạch ngọc đung dưa có tiết tấu, ngón chân như trân châu đảo qua linh tuyền, tạo nên từng vòng rung động.

Tiểu nữ hài này chính là Hồng nhi.

Thời điểm nàng và Lâm Minh gặp nhau lần đầu tiên, cảnh này giống như đúc, hơn sáu ngàn nă qua, nàng không có lớn hơn một chút nào cả.

Vẫn bộ dáng phấn điêu ngọc mài, gương mặt đáng yêu như búp bê, trên mặt mang theo biểu lộ nhu nhược, một ít cảnh giác, cũng có một chút mê mang nhìn qua Lâm Minh.

- Ngươi, nguoi... Phát, phát hiện ra ta?

Tiểu nữ hài mê mang một lát, không tin nổi hỏi Lâm Minh một câu, bởi vì nàng rụt rè cho nên nàng nói chuyện cà lăm.

Nhưng mà vừa nói xong câu đó, cái mũi tinh xảo của nàng co rúm một chút, đôi mắt trong veo của nàng lập tức như cái động không đáy nhìn chằm chằm vào bụng dưới của Lâm Minh.

Lâm Minh biết rõ, nàng đã phát giác ra ma phương.

Hồng nhi là pháp tắc trong ma phương ngưng tụ lại dung hợp với năng lượng linh hồn của Bất Hủ Quân Vương, sau đó diễn biến không biết bao nhiêu năm tháng ngưng kết thành pháp tắc sinh mệnh thể thần kỳ.

Đẳng cấp của nàng còn thấp hơn ma phương rất nhiều, nhưng mà lại có ngàn vạn liên hệ với ma phương, giống như một bộ phận của ma phương.

Trên thực tế thời điểm tiếp cận chỗ sâu nhất linh hồn động quật này, Lâm Minh bằng vào linh hồn lực chuyển thế sáu đời của mình nên tăng lên sâu sắc, cộng thêm hắn không ngừng tăng cường khống chế ma phương, đã bắt được khí tức của Hồng nhi, cho nên hắn chắc chắc nhìn qua khối nham thạch nhô ra kia, nếu không Hồng nhi cố ý che dấu, cho dù là Thánh Mỹ, Hồn Đế cũng không tìm được một tia dấu vết của nàng.

- Ồ? Ngươi là...

Hồng nhi nhìn thấy Lâm Minh, lập tức cảm giác quen thuộc xuất hiện, cho nên trong ánh mắt mang theo một tia mờ mịt, mà vừa rồi cảm giác quen thuộc càng mạn hơn, hơn nữa trên người Lâm Minh có hương vị dễ ngửi, rốt cuộc nàng chắc chắn một chuyện, nam tử trung niên trước mắt chính là vị đại ca ca lần trước nàng gặp trong nguyên mộng chiến trường.

Kỳ thật cải biến vẻ ngoài căn bản không gạt được Hồng nhi, nhưng mà sau khi Lâm Minh liên tục chuyển sinh sáu lần, làm cho Hồng nhi không nhận ra Lâm Minh ngay thôi.

Phản ứng của Lâm Minh làm cho Lâm Minh hài lòng với dịch dung thuật của mình, lúc trước hắn cố ý không nói thân phận của mình ra, chính là để Hồng nhi phân biệt.

- Lâm ca ca, là ngươi! Ngươi trở về!

Hồng nhi kinh hỉ nói ra, thoáng cái từ trên khối đá nhảy xuống.

Lâm Minh tiếp xúc với Hồng nhi thời gian cũng không dài, cũng không có trải qua cái gì đồng sinh cộng tử, theo lý thuyết tình cảm không sâu, nhưng mà Lâm Minh lưu ấn tượng cho Hồng nhi quá khắc sâu, chuyện này tự nhiên là bởi vì có ma phương.

Hồng nhi trời sinh có bản năng không muốn rời xa Lâm Minh.

Lúc trước Lâm Minh rời khỏi nguyên mộng vũ trụ, Hồng nhi thật nhiều ngày không có tinh thần, loại cảm giác này giống như con mèo nhỏ rời khỏi chủ nhân vậy.

- Ân, trở về!

Lâm Minh cảm nhận được chân thành tha thiết trong mắt Hồng nhi, cũng không phải ngụy trang gì đó, hắn tự nhiên cũng cảm động.

Nhiều năm như thế, hắn mai danh ẩn tích, hôm nay là lần đầu tiên hắn dùng thân phận Lâm Minh gặp người quen, loại cảm giác này làm cho hắn cảm giác ôn hòa.

- Lâm ca ca, ngươi còn rời khỏi không?

- Rời khỏi, đây không phải thế giới của ta, ta còn có rất nhiều việc phải hoàn thành.

Lâm Minh nói như thế, Hồng nhi trở nên thất vọng, nàng nghiêng cái đầu nhỏ trầm thấp "Ah" một tiếng.

Tuy nàng e lệ, nhưng không hiểu che dấu cảm tình của mình, có cái gì cũng ghi cả lên mặt.

Lâm Minh cười lên hắn sờ đầu Hồng nhi, nói:

- Hồng nhi, ngươi có nguyện ý theo ta cùng rời khỏi đây không? Đi xem thế giới bên ngoài

- A?

Hồng nhi ngẩn ngơ, vô ý thức kêu một tiếng.

- Cùng Lâm ca ca... rời khỏi nơi này?

Từ khi nàng có ý thức cho tới nay, dường như trong thế giới kỳ dị này, nàng chưa từng tiếp xúc với cái gì khác, thậm chí nàng chưa bao giờ nghĩ tới bên ngoài còn có một thế giới.

Chuyện này cũng là bản năng của nàng.

Cho tới hôm nay, đột nhiên Lâm Minh nói một câu làm cho nàng sinh ra rung động khó hiểu từ tận đáy lòng.

- Thế giới bên ngoài càng lớn hơn, càng đặc sắc hơn, nhưng mà... Cũng càng nguy hiểm hơn!

Lâm Minh nói ra lời này, hắn tự nhiên sinh ra cảm giác giống như đại thúc đan dụ dỗ tiểu nữ hài, nhưng mà hắn đã tới tìm Hồng nhi, chính là nhất định có tin tưởng và nắm chắc bảo vệ tốt Hồng nhi, đi đối kháng đại kiếp nạn.

Đồng thời hắn tin tưởng, Hồng nhi đi theo hắn, hắn có thể giúp Hồng nhi phát triển trong ma phương.

Hồng nhi ngây ngốc một hồi, nghiêng đầu nhìn qua Lâm Minh, từ biểu lộ và ánh mắt Lâm Minh, nàng dường như đọc hiểu được nhiều thứ.

Nàng cắn môi, dùng sức gật đầu, nhẹ giọng mà kiên định, nói:

- Ta nguyện ý!

Nghe được Hồng nhi trả lời thuyết phục, Lâm Minh tươi cười, nụ cười của nàng ẩn chứa ôn nhu, cảm động, càng mang theo hy vọng và mơ ước vào tương lai.

- Đi theo ta, khả năng phải đối đầu với thứ đáng sợ, Hồng nhi ngươi không sợ sao?

- Không sợ!

Hồng nhi nắm chặt nắm tay nhỏ, kiên định lắc đầu.

- Tốt, chúng ta xuất phát.

Lâm Minh nói xong, giơ tay lên, trong lòng bàn tay của hắn ngưng tụ ra một hình lập phương màu xám chậm rãi xoay tròn.

Mà nhìn thấy khối lập phương màu xám này, con mắt Hồng nhi con mắt bất di bất dịch.

Mà nàng cảm giác khối lập phương này giống như là tính mạng của nàng vậy.

- Ta gọi nó là ma phương, có nhiều thứ ngươi chậm rãi biết thôi, thứ này vốn là một thể với ngươi.

Lâm Minh nói như thế, Hồng nhi đúng là cảm thấy mình giống như có huyết mạch tương liên với thứ gọi là ma phương này, trong đó có lực lượng đang kêu gọi nàng, nàng hóa thành một đạo năng lượng chui vào trong ma phương.

Chương 2171: Nửa bước Thiên Tôn (1)

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh cảm giác mình và ma phương liên hệ tinh thần càng chặt chẽ hơn, pháp tắc vốn mơ hồ, bây giờ đã trở nên rõ ràng, lại vận dụng ma phương, thắn cảm thấy uy lực của nó lớn hơn trước.

Tay phải Lâm Minh nắm chặc, ma phương lại tiến vào người của hắn, rồi sao đó hắn dậm chân một cái tiến vào trong hư không.

Sau khi rời khỏi linh hồn động quật, Lâm Minh lại đi tới ngân hà cổ chiến trường trong nguyên mộng chiến trường.

Tại nguyên mộng chiến trường, hắn ngây ngốc ở đây ba năm cho lúc lối đi mở ra, điểm này cho dù Lâm Minh mạnh hơn nữa cũng không thể cải biến, đây là pháp tắc của nguyên mộng chiến trường.

Lợi dụng khoảng thời gian này, hắn có ý định đột phá nửa bước Thiên Tôn.

Lần nữa quay về ngân hà cổ chiến trường, nhìn thấy ngân hà cổ chiến trường hoang phế, Lâm Minh nhắm hai mắt lại.

Lần trước đó, cảnh giới của Lâm Minh không đủ, chỉ mơ hồ cảm giác được khí tức chủ nhân Tu La Lộ và chủ nhân Thánh Điển.

Nhưng mà hiện tại hắn từ khối ngân hà nát bấy này cảm nhận được từng vết nứt không gian vĩnh hằng không biến mất, một ít nơi có rất nhiều chi tiết chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ và chủ nhân Thánh Điển.

Chuyệ này càng phải quy công pháp tắc của Lâm Minh đã thăng hoa.

Lâm Minh rong chơi trong hư không ngân hà giống như nghe được âm thanh tuyên cổ từ xa xưa vọng trở về.

Hắn cảm ngộ thiên địa đại đạo, chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ.

Phía sau hắn, Hồng nhi đang nhắm mắt theo đuôi.

Đi vào một nơi có ngôi sao nghiền nát không trọn vẹn, Lâm Minh ngồi khoanh chân trong hư không.

- Hồng nhi, ta muốn thi triển lực lượng luyện hóa kỳ bảo, ngươi cách xa một chút, xem là được rồi.

- Ân!

Hồng nhi gật đầu, thân ảnh mơ hồ, chạy ra nơi xa xa.

Thiên địa trầm tịch.

Lâm MInh hoàn toàn yên tĩnh, lực lượng thân thể kéo lên cao, hắn giống như biến thành lò luyện, kích phát tiềm lực thân thể lên cao.

Mỗi khiếu huyệt trong thân thể tỏa ra hào quang vô lượng.

Lâm Minh giờ phút này chẳng khác gì một mặ trời đang thiêu đốt, chiếu rọi muôn đời, xé rách tất cả trống vắng và hắc ám, tràn đầy sinh cơ bừng bừng.

Trong giây lát, hai tay của hắn bắt ngàn vạn ấn quyết, vô số phù văn như ngân hà rủ xuống, mở rộng ra bốn phương, khuếch tán cả ngàn vạn dặm.

Rất nhiều ngôi sao tan vỡ lúc này tỏa ra hào quang sáng ngời.

Một tinh quang từ trong tinh hạch bắn ra ngoài, ngưng tụ trong hư không thành một trận pháp tuyến dài như rắn.

Trận pháp này hoàn hoàn đan xen, bảo hộ Lâm Minh vào giữa, chậm rãi diễn hóa thành ngân hà hư không đỉnh.

Không chỉ có như thế, đằng sau ngân hà hư không đỉnh còn xuất hiện hư ảnh Tu La khổng lồ, nó cầm trong tay trường thương đen kịt, khí tức huyết sát bay thẳng lên trời, đứng thủ hộ sau lưng Lâm

Minh. Tâm của Lâm Minh vững như bàn thạch, không có bị ngoại vật quấy nhiễu, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện khối ác ma xá lợi tràn ngập khát máu và điềm xấu.

Hiện tại ác ma xá lợi còn thừa bảy thành lực lượng, hắn muốn một lần duy nhất thôn phệ luyện hóa lực lượng này.

Đây là hành động điên cuồng.

Hắn mượn nhờ lực lượng ngôi sao của ngân hà nơi này bố trí ngân hà hư không đỉnh, lại mượn nhờ ấn ký chiến đấu của chủ nhân Tu La Lộ và chủ nhân Thánh Điển nơi này trấn áp ma tính của ác ma xá lợi.

Tiềm năng thân thể không ngừng bộc phát, trong mắt Lâm Minh có ngân hà sinh diệt, còn có hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

Khí thế toàn thân của hắn tăng lên tới cực hạn, ngay cả huyết nhục cũng cón tiếng chân long gào thét, vào lúc này, LÂm Minh ném ác ma xá lợi vào giữa ngân hà hư không đỉnh, bị tinh quang luyện hóa, Lâm Minh cũng nhảy vào.

Môn bí pháp ngân hà hư không đỉnh này, lúc Lâm Minh rời khỏi thí luyện tầng bảy đã nắm giữ rồi.

Ác ma xá lợi không ngừng lắc lư trong tinh quang, dường như nó đã sớm trở nên khát vọng, khát vọng với thân thể Lâm Minh.

Dù sao nó là tinh hoa ác ma chết đi cô đọng mà thành, tuy linh hồn ác ma bị diệt sát, nhưng mà bản năng thôn phệ vẫn còn.

Nó khát vọng thân thể cường đại, khát vọng khí huyết cường đại, cho nên thân thể Lâm Minh vô cùng hấp dẫn với nó.

Lực lượng ác ma xá lợi vừa tiến vào thân thể Lâm Minh, Lâm Minh giống như núi lửa, lực lượng toàn thân phun trào.

Một đạo huyết dịch ẩn chứa vô số pháp tắc, giống như gông xiềng trói buộc ác ma xá lợi.

Khí huyết trong người hắn ngập trời, khí huyết dâng trào trực tiếp lao thẳng về ác ma xá lợi.

Mỗi khi khí huyết cọ rửa ác ma xá lợi một lần, sẽ mang tới lực lượng hung thần, thô bạo.

Những lực lượng này hóa thành từng bóng ác ma, chìm nổi trong biển máu, nhưng mà biển máu này lại có lực lượng lôi đình thần bí đuổi giết.

Rầm rầm rầm!

Thần lôi không ngừng giáng xuống, khí tức thô bạo trong ác ma xá lợi hoàn toàn bị quét ạch, hóa thành lực lượng thuần túy, dung hợp với Lâm Minh.

So với lúc trước luyện hóa ác ma xá lợi, Lâm Minh luyện hóa lần này càng thong dong hơn nhiều.

Hắn đã thôn phệ lực lượng đa số ác ma, trong người hình thành hạt giống ác ma lực, dùng lực lượng này cải tạo thân thể, đột phá nửa bước Thiên Tôn.

Thời gian trôi qua, bảy thành ác ma lực bị Lâm Minh dung hợp mất ba thành, chỉ còn lại bộ phận hạch tâm phập phồng giống như trái tim.

Thời điểm khí huyết Lâm Minh cọ rửa cũng không thể làm gì được hạch tâm ác ma xá lợi.

Bộ phận tinh hoa nhất của ác ma xá lợi rất khó luyện hóa, ngay vào lúc Lâm Minh chậm rãi luyện hóa lực lượng này, từ trong ác ma xá lợi bắn ra hắc quang, từng sợi hắc quang này ngưng tụ thành hư ảnh ác ma thâm uyên trong hồn hải Lâm Minh.

Thân ảnh thâm uyên ác ma cực lớn hiển nhiện, trong đầu có hai sừng màu gỉ sét, lôi đình lập lòe, tỏa ra ánh sáng kim loại lạnh như băng, toàn thân đầy lân phiến, chân đạp huyết lãng, lòng bàn tay cầm lấy ác ma thiểm, trực tiếp lao thẳng vào Lâm Minh trong ý thức hải.

Rống!

Ác ma thiểm mang theo khí thế nghiền nát, lao tới thật nhanh, những nơi đi qua, hồn lực Lâm Minh bị chôn vùi từng mảng lớn, nó muốn triệt để đánh nát ý thức hải của Lâm Minh.

Đống tử Lâm Minh co rút lại, hắn lần này luyện hóa ác ma xá lợi tới thời khắc cuối cùng.

Đối mặt với lực lượng hạch tâm của ác ma xá lợi, lúc này hắn chuẩn bị sung túc hơn lần trước thôn phệ ác ma xá lợi nhiều lắm, hắn lúc này thực lực càng tiến bộ nhảy vọt.

Hai lạc ác cường giả chí tôn ở đây, thấy thâm uyên ác ma tàn sát bừa bãi ở đây thì sống lại.

Dù sao bất kể là Bất Hủ Quân Vương hay là chủ nhân Tu La Lộ đều là tính mạng trí tuệ hình người, mà tính mạng trí tuệ lại cực kỳ thù hận thâm uyên ác ma, là thù hận khắc sâu vào trong thiên tính, căn bản không cải biến.

Hai chủng lạc ấn pháp tắc chí cao này cùng trấn áp thâm uyên ác ma.

Tuy thâm uyên ác ma cường đại, nhưng lại bị chủ nhân Tu La Lộ chém giết qua, nó trời sinh có sợ hãi với chủ nhân Tu La Lộ, hiện tại cảm nhận được khí tức chủ nhân Tu La Lộ, khí diễm hung tàn của nó biến mất không ít.

Chương 2172: Nửa bước Thiên Tôn (2)

So sánh ra, hai chủng pháp tắc này không ngừng oanh kích, làm cho hư ảnh thâm uyên ác ma kêu thảm thiết liên tục, thâm uyên ác ma triệt để nổ tung trong pháp tắc.

Thời điểm này vô số tinh quang trong ngân hà hư không đỉnh đâm vào người Lâm Minh, vô số phù văn phong cách cổ xưa che chở Lâm Minh vào trong.

Hắn vốn đã dịch dụng, bây giờ biến mất, hắn biến thành Lâm Minh lạnh lùng mà cường đại.

- Tiểu hắc, xuất hiện đi!

Lâm Minh lúc này gọi tiểu hắc long ra, tiểu hắc long hoan hô một tiếng, đâm đầu vào trong biển lực lượng.

Thân thể thần thú có được lực lượng và sức thừa nhận cường đại, lúc này tiểu hắc long giống như bọt biển ném vào trong nước, bắt đầu tham lam hấp thu lực lượng.

Năng lượng chảy vào trong miệng của nó, chảy vào lục phủ ngũ tạng, bắt đầu cải tạo thân thể hắc long.

So với trong thí luyện cuối cùng, thời gian mấy ngàn năm qua, tiểu hắc long đã trở thành thiếu niên long tộc, càng phải hấp thu nhiều năng lượng ác ma tinh thuần hơn nữa.

Tạch tạch tạch!

Long giác tiểu hắc long trở nên dài hơn, hơn nữa đuôi tiểu hắc long có gai xương nhọn như của thâm uyên ác ma, có thể nghĩ cái đuôi này mà quất lên thân người sẽ tạo thành thương tổn khủng bố cỡ nào.

Chậm rãi, sống lưng tiểu hắc long, hai cánh, móng vuốt sắc bén đều bị ác ma lực ảnh hưởng, càng ngày càng dữ tợn.

Sau khi hấp thu ác ma lực, nó đã khác với hắc long huyết thống vương tộc thật lớn.

Mà thời điểm này, Lâm Minh không quan tâm tới nó, trong người Lâm Minh đang nổ vang rất lớn.

Từng giọt lực lượng tinh hoa của ác ma xá lợi không ngừng thiêu đốt, đốt cháy thân thể Lâm Minh.

Hắn và tiểu hắc long thôn phệ bảy thành ác ma lực, trong đó có năm thành bị Lâm Minh nuốt, thực lực của hắn mạnh hơn nữa, nhưng cái giá phải trả là đau đớn cực kỳ khủng bố, thậm chí thần hồn cũng bị tinh hoa ác ma xá lợi đốt cháy sạch sẽ.

Nhưng mà thân thể Lâm Minh cũng đã tu luyện tới trạng thái cực kỳ biến thái, miễn cưỡng có thể thừa nhận lực lượng ác ma khổng lồ này, cũng kiệt lực dẫn dắt lực lượng này trùng kích các bộ phận thân thể.

Oanh!

Năng lượng ngưng tụ tới mức tận cùng, trong thân thể Lâm Minh có cánh cửa bị đẩy ra, tinh nguyên vô cùng vô tận không ngừng rót vào trong nội thế giới của Lâm Minh.

Trong nội thế giới của Lâm Minh vào lúc này hội tụ năng lượng cực lớn, ngưng tụ thành trung tâm vũ trụ, chậm rãi diễn biến, cuối cùng hình thành quan ảnh hình người cực lớn.

Quang ảnh hình người này cực kỳ uy nghiêm, giống như áp đảo chúng sinh, làm cho người ta cản bản không dám đối mặt.

Nhìn kỹ gương mặt cự nhân này có vài phần tương tự với Lâm Minh.

Đây chính là Thiên Tôn thuộc về Lâm Minh.

Cái gọi là Thiên Tôn, chính là chí tôn trong thiên địa, võ giả đạt tới cảnh giới này, ở trong nội thế giới ngưng tụ chí tôn chính thức.

Nửa bước Thiên Tôn vẫn chỉ giống như hư không.

Còn Thiên Tôn chân chính lại ngưng tụ thành chí tôn hóa thành thực chất, chính thức chấn nhiếp một phiến thế giới.

Đại Giới Giới Vương tới nửa bước Thiên Tôn rất khó, rất nhiều cường giả kẹt ở đây cả đời.

Mà một khi thành tựu nửa bước Thiên Tôn, ngưng tụ hư ảnh chí tôn, như vậy muốn biến chí tôn thành thực chất cũng không khó.

Cũng nói đúng hơn, đa số nửa bước Thiên Tôn chỉ cần không vẫn lạc đều thuận lợi trở thành Thiên Tôn.

Nửa bước Thiên Tôn khác với Đại Giới Giới Vương, cũng có bản chất khác biệt, nửa bước Thiên Tôn ngưng tụ thành hư ảnh chí tôn, đánh giết Đại Giới Giới Vương cũng vô cùng đơn giản.

Từ khi hư ảnh chí tôn ngưng tụ thành, Lâm Minh tự nghĩ ra nội thế giới, ác ma tinh hoa không ngừng tẩm bổ, nó đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Có nhiều lực lượng ác ma tinh hoa rót vào trong người, mang theo khí tức âm lãnh, tử vong, lại dẫn phát biến hóa vô cùng kỳ diệu.

Lúc trước lực lượng của Lâm Minh, cho dù là thần lực pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, còn có tính mạng chi lực tới từ Thánh Điển đều có thiên hướng quang minh.

Tới bây giờ, Lâm Minh hấp thu ác ma lực lại là hắc ám thuần túy.

Hai chủng lực lượng là hai cực âm dương.

Mà âm và dương chính là căn cơ bổn nguyên nhất của thiên địa, diễn biến tất cả.

Hai lực lượng này dây dưa, chạm vào một chỗ, trong tầng mây có âm thanh sấm sét vang vọng, lực lượng trở nên hỗn độn, bắt đầu tỏa sinh cơ.

Phiến thế giới này được lực lượng âm dương tẩm bổ, lực lượng mơ hồ mông lung diễn biến ra, giống như trên lưng huyền quy đeo theo đại địa, từng tia khí tức thánh khiết tỏa ra.

Thế giới này không ngừng bành trướng, thiên địa pháp tắc hỗn loạn cũng bắt đầu quay về trật tự.

Kỳ thật từ lúc Lâm Minh thành tựu Giới Vương, nội thế giới của hắn đã khác với võ giả khác.

Mà bây giờ, cái khác biệt càng gia tăng thêm một bước.

Thần lực, ma lực, hai lực lượng này cùng diễn biến thành nội thế giới, làm nội thế giới của Lâm Minh sinh ra nhiều thứ nữa.

Hơn nữa lúc trước hai chủng pháp tắc chí cao là Tu La Thiên Thư và Thánh Điển đang ở trong nội thế giới của Lâm Minh, hóa thành thời gian vô tận, căn bản là kỳ tích chưa ai hoàn thành.

Cho dù là hào kiệt như chủ nhân Tu La Lộ, mặc dù là thiên tài như người sáng tạo Thánh Điển, thiên địa vũ trụ của bọn họ một là thiên địa vũ trụ đi tới tận cùng, một là nhân thể vũ trụ đi tới tận cùng.

Mà trong người Lâm Minh diễn biến thế giới tương đương với đại thế giới kết hợp với tiểu thế giới.

Thần lực và ma lực hội tụ lại, hắn chậm rãi đi theo con đường mà tiền nhân chưa từng đi.

Nếu như quả thật luyện thành nội thế giới này, Lâm Minh không hề nghi ngờ sẽ vượt qua bất cứ thiên tài nào.

Vào lúc hư ảnh chí tôn trong nội thế giới của Lâm Minh hòan toàn ổn định lại, Lâm Minh hét dài một tiếng, bay thẳng ra ngoài.

Ầm ầm!

Dưới thân Lâm Minh, ngân hà hư không đỉnh nổ tung.

Khí huyết toàn thân Lâm Minh cuồn cuộn, chói mắt tới mức không thấy gì.

Ông!

Ám Long Thương ra khỏi vỏ, bắn vào trong tay Lâm Minh, nó tùy ý lắc lư, âm thanh a xưa truyền khắp vũ trụ.

Lúc này tiếng long ngâm khủng bố vang vọng, hắc long lao ra khỏi tinh quang nghiền nát, đứng sau lưng Lâm Minh, hai cánh vỗ mạnh.

Lâm Minh đứng lên đầu hắc long, tay cầm Ám Long Thương, ánh mắt như điện nhìn qua tinh không vô tận trước mặt.

Mục tiêu của hắn không phải Thánh tộc, mà là ngân hà mênh mông này, là vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, là thế giới vĩnh hằng.

Mà đại kiếp nạn Nhân tộc này, có lẽ chỉ là đá mài cho hắn mà thôi.

Thời gian ba năm qua đi nhanh chóng, thí luyện trong nguyên mộng chiến trường sắp chấm dứt.

Lâm Minh từ đầu tới cuối chỉ là khách qua đường trong thí luyện này, không có người nào tìm được hắn, hắn cũng không giết người trong nguyên mộng chiến trường.

Hắn rời khỏi ngân hà cổ chiến trường, chậm rãi đi tới lối ra nguyên mộng chiến trường.

Ba năm này, Lâm Minh đã củng cố cảnh giới nửa bước Thiên Tôn của mình. (tác giả muốn cho nhanh đây mà, lúc ở Đại Giới Giới Vương tốn tới hơn 500 năm củng cố, bây giờ là nửa bước Thiên Tôn chỉ cần 3 năm là xong)

Trong lịch lãm rèn luyện ba năm này, phát sinh một chuyện Lâm Minh không tưởng tượng được.

Chương 2173: Lại tới viễn cổ đế đô

Thời điểm Lâm Minh hấp thu thế giới chi lực của ngân hà cổ chiến trường, hư ảnh chí tôn trong nội thế giới của hắn lại tắm trong thế giới chi lực, chậm rãi sinh ra biến hóa, thừa nhận thế giới chi lực tẩy lễ.

Sau đó một màn giật mình xảy ra, Lâm Minh lấy được hạt giống thế giới trong thí luyện cuối cùng, bắt đầu chậm rãi dung hợp với hư ảnh chí tôn trong nội thế giới của hắn.

Hai hạch tâm nội thế giới của Lâm Minh trải qua một năm, bắt đầu dung hợp với nhau.

Hạt giống thế giới này cuối cùng xuất hiện ở mi tâm hư ảnh chí tôn, giống như con mắt.

Không bằng nói rằng, mi tâm chí tôn của Lâm Minh có khảm nạm một thế giới.

Tràng cảnh kỳ dị này diễn ra, Lâm Minh không biết như vậy sẽ diễn biến ra cái gì, nhưng biến hóa trực tiếp chính là nội thế giới của hắn hấp thu thế giới chi lực nhanh hơn.

Hai hạch tâm dung hợp với nhau, không phải một cộng một đơn giản như thế, mà là xúc tiến lẫn nhau, hiệu quả tăng lên gấp đôi so với lúc trước.

Tốc độ như thế, LÂm Minh từ nửa bước Thiên Tôn tới Thiên Tôn sẽ phi thường nhanh chóng.

Chuyện này đối với Lâm Minh mà nói là một chuyện vui, nếu không trong lúc thiên địa đại thế chấn động lần nữa, Lâm Minh chậm chạp không đột phá Thiên Tôn, như vậy tác dụng của hắn sẽ rất nhỏ.

Trong nội tâm Lâm Minh quanh quẩn ý niệm này, trên đường đạp gió mà đi, mỗi thời khắc hắn dừng chân một chút, từ từ trải nghiệm.

Hắn nhìn qua trước mặt, nhìn một hồ nước xanh như ngọc, hồ nước vô cùng xinh đẹp, nhưng trong hồ lại tĩnh mịch, không có chút sinh cơ nào.

- Lâm ca ca, sao thế?

Hồng nhi hóa thành năng lượng linh hồn đi theo chung quanh Lâm Minh, nhìn thấy Lâm Minh khác thường thì hỏi thăm.

- Không có gì, nhớ lại chuyện cũ mà thôi.

Lâm Minh lắc đầu, mà thời điểm này Hồng nhi cũng nhớ lại.

Năm đó Hồng nhi và Lâm Minh lần đầu tiên đi ra khỏi ngân hà cổ chiến trường, gặp được thiếu niên già nua, cũng chính là người đứng đầu Hồn tộc Tam Thập Tam Thiên --- Hồn Đế.

Lâm Minh chỉ nói với hắn vài câu, liền cảm giác cảnh giới của hắn không phải mình có thể với tới.

Lâm Minh thậm chí trong thời gian rất lâu còn không phân biệt ra được, thiếu niên già nua này là địch hay là bạn.

Thẳng tới sau này khi Thánh Mỹ xuất hiện, lấy đi vĩnh hằng chi hồn của hắn.

Hồn Đế có lẽ chính là người đáng sợ nhất trong Tam Thập Tam Thiên này.

Lâm Minh lắc đầu, không hề nghĩ nhiều, hắn chỉ dùng cảm giác đảo qua phiến hồ nước này, đây quả thật là cái hồ bình thường, trừ không có sinh cơ ra, không còn có gì khác thường cả, nhưng mà thứ bình thường này có đôi khi lại ẩn chứa đạo lý không tầm thường.

- Hồn Đế hiện tại vẫn luyện hóa vĩnh hằng chi hồn, hoàn thành vĩnh sinh chi thuật sao?

Lâm Minh không biết Hồn Đế đang làm cái gì, nhưng mà chỉ cảm thấy Hồn tộc hiện tại yên lặng, chỉ sợ có quan hệ với Hồn Đế yên lặng.

- Đi thôi, thí luyện nguyên mộng chiến trường đã chấm dứt rồi.

Lâm Minh nói xong, lại mang theo Hồng nhi rời khỏi thế giới này.

...

Thần Vực, Chân Vũ Đại Thế Giới, viễn cổ đế đô.

Hơn sáu ngàn năm trước, viễn cổ đế đô là một tòa đô thị phồn hoa trong Chân Vũ Đại Thế Giới, trong đại kiếp Nhân tộc này, viễn cổ đế đô bị cướp sạch, bị phá hủy hơn phân nửa, về sau trùng kiến lại, nhưng mà thống trị tòa thành cổ này không còn là Nhân tộc, mà là Thánh tộc.

Chân Vũ thánh địa đã từng chưởng khống Chân Vũ Đại Thế Giới đã sớm bị diệt, ngay cả sản nghiệp dưới trướng và tài nguyên, tài phú tích lũy trăm vạn năm qua cũng bị một thế lực Thánh tộc là Kim Long Đường tiếp thu.

Viễn cổ đế đô hôm nay tràn ngập mấy trăm thế lực Thánh tộc lớn nhỏ, Thánh tộc khống chế tất cả tài nguyên và tài phú, mà Nhân tộc phần lớn là bình dân, thợ mỏ, người hầu, xa phu...

Lâm Minh không có tiến vào trong thành thị, chỉ cảm giác quét qua mà thôi, trong nội tâm cảm khái vô hạn, ngày xưa khu buôn bán phồn hoa, hiện tại vẫn phồn hoa như trước, nhưng mà cửa hàng buôn bán đã sớm bị Thánh tộc chiếm lấy, mà sinh tồn của Nhân tộc trong viễn cổ đế đô chính là bồi bàn cửa hàng, đứa bé giữ cửa, hoặc khá lắm chính là chưởng quầy, phụ trách tính toán.

Nhân tộc trong Thần Vực hôm nay thông qua cách này mới có thể mưu sinh, con đường tu võ đã bị phá hỏng.

Lâm Minh lắc đầu, không có đi quan tâm nơi đây, cũng không dừng lại trong viễn cổ đế đô.

Hắn yên lặng đi vào nơi Tiểu Ngư Nhi chỉ định, từ đó yên lặng vượt qua nơi đây.

Không ai biết nơi Lâm Minh đi qua nơi này, thân ảnh của hắn chạm đất, có ảo giác như Lâm Minh đã đi qua cả vùng đất này.

Ảo giác này mặc dù là Thiên Tôn tới cũng không nhìn ra, mà trên thực tế viễn cổ đế đô cũng không có Thiên Tôn, thái thượng trưởng lão cao nhất Kim Long Đường chỉ là Đại Giới Giới Vương đỉnh cấp.

Lâm Minh đi tới một ngọn núi sâu, lúc này mới tiêu thất vào hư không.

Lâm Minh đã đi vào mặt đất sâu ngàn dặm.

Lâm Minh dùng tốc độ cố định đi vào mặt đất, chung quanh thân thể của hắn bao phủ một tầng lực trường, nơi này bị phong tỏa trong Hồng Mông không gian, mà Lâm Minh lĩnh ngộ Hồng Mông không gian cực cao, cho nên phá giải dễ dàng, Lâm Minh cứ như thế đi về phía trước, trực tiếp tiến sâu vào lòng đất.

Nhiệt độ từ từ tăng cao, áp lực càng lúc càng lớn, đất đá nơi này càng cứng rắn hơn, nhưng mà tất cả với Lâm Minh mà nói đã không có ý nghĩa.

Đi xuống ngàn dặm thì có Hạo Thiên Thạch ngăn cách tất cả cảm giác.

Loại đá này ở nhân gian trân quý như vàng, nhưng đối với võ giả mà nói cũng không có gì hiếm lạ, nhưng mà Hạo Thiên Thạch có một tác dụng đặc thù, chính là ngăn cách tất cả cảm giác, mà thời điểm Hạo Thiên Thạch dày tới vài ngàn dặm, võ giả bình thường khó rót cảm giác vaofchungs, huống chi trong hạch tâm của đại trận còn có trận pháp che dấu do Phong Thần Thiên Tôn bố trí.

Sâu dưới mặt đất năm ngàn dặm, Lâm Minh hoàn toàn ngâm mình trong biển chất lỏng dung nham do Hạo Thiên Thạch nóng chảy.

Loại nham thạch này màu thuần trắng, nó hình thành dung nham nóng chảy có màu sữa bò, nhiệt độ của nó cực kỳ khủng bố, hơn nữa mật độ còn vượt qua thủy ngân, áp lực cực kỳ đáng sợ.

Ngâm mình trong đó, hơn nữa dùng cảm giác che đậy tất cả, nó có tác dụng che đậy cảm giác khiến võ giả bình thường phải trợn mắt ngạc nhiên, dù là Lâm Minh cũng bị một ít hạn chế.

Sâu hơn trong đó, trong đây không gian pháp tắc bắt đầu vặn vẹo, Lâm Minh muốn tìm chính là tọa độ không gian năm đó Tiểu Ngư Nhi tìm được.

Cẩn thận tìm kiếm một phen, Lâm Minh nương theo linh hồn lực khủng bố, không ngừng xuyên qua Hạo Thiên Thạch nóng chảy tìm kiếm tọa độ không gian kia.

Năm đó Lâm Minh đi tới nơi này, toàn bộ nhờ vào Tiểu Ngư Nhi chỉ dẫn, đần độn u mê, xuyên qua tiết điểm không gian.

Mà bây giờ Lâm Minh xưa đâu bằng nay, hắn đã nhìn thấy tiết điểm không gian, ẩn ẩn cảm giác được sự huyền diệu trong đó.

Không hề nghi ngờ, năm đó Phong Thần Thiên Tôn bố trí trận pháp, bởi vì trải qua ba tỷ sáu trăm triệu năm cho nên trận pháp từ từ yếu bớt, nếu không Lâm Minh cũng chẳng cảm giác ra được chứ đừng nói là tiến vào trong đó.

Chương 2174: Một phương tịnh thổ (1)

Tọa độ không gian nơi này vẫn đứng ở đó, Lâm Minh cảm giác xuất hiện vòng xoáy không gian xoay tròn, ý niệm khẽ động và xuyên qua bên trong.

Sau đó Lâm Minh đã xuyên qua tầng dung nham nóng chảy đáng sợ kia, đi vào một không gian mặt đất trống trải.

Ở chỗ này là một quáng mạch Tử Dương Tinh cực lớn.

Năm đó Lâm Minh thời điểm ở Thiên Diễn đại lục, nhìn thấy bất cứ ngọn núi nào, trình độ to lớn của nó cũng khó bằng được quáng mạch Tử Dương Tinh nơi đây.

Quáng mạch Tử Dương Tinh này tạo thành chữ "Phong" cực lớn, nó là phong ấn đại trận.

Cho dù là Lâm Minh hiện tại, ánh mắt xem ra giá rị của quáng mạch Tử Dương Tinh này cực kỳ khủng bố.

Bởi vì sơn mạch Tử Dương Tinh nơi này đã diễn biến ra thế giới, trong đây phong ấn hồ nước, rừng rậm, thảo nguyên.... Các cảnh tượng.

Có đại thụ che trời, có linh lộc đang chạy, khỉ trắng, con cá du động, đồng cỏ lắc lư và nguồn nước.

Những vật này năm đó cũng không phải Phong Thần Thiên Tôn sáng tạo ra, mà là thời gian ba tỷ sáu trăm triệu năm qua, Tử Dương Tinh đã thai nghén ra Tử Dương thạch thai, giống như Lâm Minh đạt được nguyên linh thạch thai vậy, là thần thạch hóa linh lộ ra.

Tuy những Tử Dương thạch thai này còn không trân quý bằng nguyên linh thạch thai của Lâm Minh, nhưng mà nhiều năm như thế, diễn biến thành một thế giới, giá trị của nó cũng rất khó đánh giá.

Lâm Minh yên lặng chạm vào Tử Dương sơn thủy tinh, chạm vào vách tường tinh thể, nhìn thế giới phong ấn trong thủy tinh, hắn đang chờ đợi...

Sau khi chờ được một thời gian, Lâm Minh nghe được âm thanh cổ xưa mà xa xưa.

- Ngươi... Là tiểu bối hơn sáu ngàn năm trước?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn thức tỉnh.

Lúc cách sáu ngàn năm trước, đối với Thương Thiên Cổ Ấn sống ít nhất ba tỷ sáu trăm triệu năm mà nói, chỉ là một cái nháy mắt vụt qua, nhưng chẳng biết tại sao, Lâm Minh cảm giác được, hơn sáu ngàn năm qua, giọng của Thương Thiên Cổ Ấn càng tang thương và suy yếu hơn...

So với tồn tại đáng sợ năm đó, năng lượng Thương Thiên Cổ Ấn đã yếu bớt.

Vì sao lại thế?

Tuy nói khí lính có tuổi thọ, thời gian lâu cũng sẽ chết, chỉ còn lại bản thể thần khí lưu lại thế gian, nhưng mà dù như thế nào cũng không thể trong sáu ngàn năm lại làm Thương Thiên Cổ Ấn suy yếu như thế.

- Tiền bối, ngươi thế nào...

Lâm Minh lo lắng hỏi thăm.

- Thật là ngươi...

Xác nhận thân phận của Lâm Minh, Thương Thiên Cổ Ấn cảm khái, nói:

- Ngươi rốt cuộc đã trở về...

Lâm Minh cung kính thi lễ, năm đó không biết dưới Thương Thiên

Cổ Ấn phong ấn là cái gì, nhưng mà cảm giác khí linh Thương Thiên Cổ Ấn thủ hojonoiw này suốt ba tỷ sáu trăm triệu năm, thời gian này quá mức rung động.

Mà bây giờ hắn đã biết được dưới Thương Thiên Cổ Ấn phong ấn chính là linh hồn Hoang, một Chân Thần tuyệt đỉnh của thâm uyên ác ma, Lâm Minh trừ cảm giác rung động ra còn có tôn kính thật sâu.

Năm đó Phong Thần Thiên Tôn và khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, vì một hồi thắng lợi trong đại kiếp nạn, đã trả giá thật nhiều.

- Ân... Ngươi đã?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, nó chú ý trước tiên tới Lâm Minh chính là cảnh giới.... Nửa bước Thiên Tôn.

Cách nhau sáu ngàn sáu trăm năm đã trở thành nửa bước Thiên Tôn, tuy nhìn thì cực nhanh, nhưng mà cũng không khiến khí linh Thương Thiên Cổ Ấn giật mình, dù sau nó biết rõ ma phương trong tay của Lâm Minh.

Nhưng mà vừa rồi nó thử dò xét nội thế giới của Lâm Minh, lại kinh ngạc phát hiện hắn không nhìn thấu nội thế giới của Lâm Minh chút nào, thế giới này bao hàm toàn diện, đã ẩn chứa pháp tắc cao thâm nguyên vẹn, cộng thêm lực lượng thần bí khủng bố.

Thanh niên trước mắt cũng không phải nửa bước Thiên Tôn bình thường, mà thực lực chân chính của hắn làm khí linh Thương Thiên Cổ Ấn khó đánh giá được, dường như trong người của hắn có thần long ngủ say, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể bộc phát lực lượng hủy thiên diệt địa.

- Vãn bối đã biết rõ rất nhiều chuyện, hơn nữa đại kiếp nạn mà tiền bối nói đã bộc phát...

Lâm Minh nói ra.

Sâu trong hư không truyền tới tiếng cảm thán.

- Tất cả đều là định số, nên tới thì cũng phải tới.

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nói xong, hư không trước mặt Lâm Minh đột nhiên vặn vẹo, từng phù văn màu đen không ngừng ngưng tụ lại, phù văn diễn biến thành một gương mặt già nua.

Gương mặt này là kim loại điêu khắc mà thành, cảm giác nó lạnh như băng, hai mắt trống rỗng mà tịch mịch, dường như nó không có đôi mắt, mà chỉ là hai cái lỗ đen.

Lâm Minh biết rõ gương mặt kim loại này chính là bản thể khí linh Thương Thiên Cổ Ấn.

Giờ phút này, Lâm Minh từ trên người khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cảm giác được lực lượng không ngừng suy yếu, so với nó sáu ngàn năm trước, lực lượng Thương Thiên Cổ Ấn chỉ sợ còn không tới một nửa.

Chuyện này làm Lâm Minh ngạc nhiên.

- Tiền bối những năm qua trải nghiệm cái gì, vì sao tiêu hao nhiều năng lượng như thế?

- Bởi vì... Hoang!

Trong đôi mắt tối đen của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn hiện ra tinh quang thần bí.

- Hoang tới, ta cảm giác được, nó cũng cảm giác được, linh hồn và thân thể liên hiện và bản năng rung động khiến nó gần như thức tỉnh, ta dốc toàn lực áp chế nó, cuối cùng tiêu hao quá nhiều nguyên khí... DƯơng nhiên nó cũng không chịu nổi.

Giọng của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn đầy mệt mỏi, trong đoạn văn này "nó" chính là Hoang hồn.

Thời điểm Tạo Hóa Thánh Hoàng hàng lâm Thần Vực, hoang hồn phá phong ấn mà ra, mà khí linh Thương Thiên Cổ Ấn tỉnh tại, cả hai đại chiến và lưỡng bại câu thương.

Nhưng mà dù như thế, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cảm giác mình nhất định không kiên trì được trước tiên.

- Ta đại khái phong ấn nó không được bao nhiêu năm nữa... Ngắn thì bốn ngàn năm, lâu thì một vạn năm, thời điểm nó phá phong mà ra, ta sẽ tan thành mây khói, đến lúc đó Hoang hồn sẽ trở lại trong thân thể, khi đó hậu quả không tưởng tượng nổi.

Tuy thân là khí linh, nhưng mà sống ba tỷ sáu trăm triệu năm, Thương Thiên Cổ Ấn đã vô cùng già nua, lực lượng còn lại của nó không còn nhiều lắm.

- Chỉ sợ Hoang hồn sẽ không trở về được.

Đột nhiên Lâm Minh nói ra.

- Ân?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn kinh ngạc.

- Tiền bối đại khái khong biết, huyết nhục Hoang đã bị Tạo Hóa Thánh Hoàng hàng phục, hiện tại biến thành phân thân của hắn, mà trận hạo kiếp của Nhân tộc chính là một tay Tạo Hóa Thánh Hoàng thúc đẩy.

- Bị hàng phục?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ngạc nhiên, nó dường như không ngờ cường đại như Hoang cũng bị người ta hàng phục.

- Đúng vậy, Tạo Hóa Thánh Hoàng đại khái đạt được một kiện thần khí, vãn bối lần này tới chính là vì Hoang hồn.

- Ân?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ngẩn ngơ.

- Ngươi muốn làm gì?

Vãn bối muốn cởi bỏ phong ấn, thu phục Hoang hồn, tìm kiếm cơ hội đối phó Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Ngữ khí của Lâm Minh kinh người, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cũng phải kinh ngạc tới ngây người.

Nó kinh ngạc nhìn qua Lâm Minh, cởi bỏ phong ấn, tìm cơ hội đối phó Tạo Hóa Thánh Hoàng?

- Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?

- Biết rõ, nhưng mà ta muốn thử!

Lâm Minh trả lời kiên định, vì ngày hôm nay, hắn đã chuẩn bị thật nhiều.

Chương 2175: Một phương tịnh thổ (2)

- Ngươi biết hậu quả làm như thế không?

Giọng của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nghiêm túc.

- Nếu như ta không địch lại, có khả năng bị Hoang hồn thôn phệ, sau đó Hoang hồn sẽ bỏ trốn, nó có khả năng lựa chọn trở về thân thể Hoang, đại chiến với Tạo Hóa Thánh Hoàng, tuy ta rất thích ý nhìn bọn chúng lưỡng bại câu thương, nhưng mà ta dự cảm Tạo Hóa Thánh Hoàng có lẽ đã sớm có chuẩn bị, đến lúc đó Hoang hồn trải qua ba tỷ sáu trăm triệu năm phong ấn, đã vô cùng suy yếu, bị Tạo Hóa Thánh Hoàng chế ngự, cuối cùng có khả năng làm mai mối cho Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nghe Lâm Minh nói thế, sắc mặt khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ngưng trọng, nó nhìn ánh mắt Lâm Minh, đã thấy Lâm Minh cân nhắc rõ ràng tất cả.

Một người chỉ dùng sáu ngàn sáu trăm năm trở thành nửa bước Thiên Tôn, hơn nữa thực lực còn vượt qua nửa bước Thiên Tôn rất nhiều, thậm chí vượt qua khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, người trẻ tuổi này không thể nào ra bài mà không có nắm chắc, nếu không hắn đã sớm chết rồi.

- Tốt! Đã như vậy, ta và ngươi đánh bạc một lần.

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn trầm mặc một nén hương, sau đó nó chậm rãi mở miệng nói ra.

Phong ấn này với nó mà nói có thật nhiều ý nghĩa, đây là chủ nhân của nó dùng mạng sống tạo thành, mà ý nghĩa tồn tại của Thương Thiên Cổ Ấn là thủ hộ phong ấn này.

Hiện tại nó đã đích thân mở phong ấn ra.

Đương nhiên nếu nó không làm như vậy, tiếp qua nhiều năm sau, phong ấn này cũng nghiền nát, không bằng liều mạng đánh cược một lần.

Bản thể khí linh Thương Thiên Cổ Ấn biến mất, cùng lúc đó, trước mặt Lâm Minh ngọn núi Tử Dương sơn thủy tinh bắt đầu hòa tan, trong núi thủy tinh xuất hiện một cửa động cho Lâm Minh tiến vào trong.

Lâm Minh không lập tức đi vào, mà là hơi điều tức một chút, tiếp theo điều tức tới trạng thái tốt nhất, lúc này mới đi vào thông đạo.

Một bước lại một bước, Lâm Minh đi rất chậm.

Sau khi hắn chậm rãi xâm nhập vào trong Tử Dương sơn này, hắn nhìn thấy bốn phía núi thủy tinh xuất hiện chữ viết sáng người.

Những dấu tích này, mỗi một nét bút đều nặng nề như núi, tỏa ra khí tức mênh mông và hùng hồn.

Chúng là thủ bút của Phong Thần Thiên Tôn, trong đó có ẩn chứa huyền diệu của Phong Thần Đại Pháp, cũng có một tia ý cảnh Tu La Thiên Đạo.

Mà Lâm Minh đi qua thông đạo này, cảm nhận có ngàn vạn chữ viết, trong núi Tử Dương Tinh cực lớn này có không biết bao nhiêu tỉ chữ như thế.

Hắn không nhịn được chạm vào một chữ, từ những chữ này, hắn cảm giác người cũng như chữ, Lâm Minh cảm nhận đầu bút như móc thép, tưởng tượng tư thái oai hùng của Phong Thần Thiên Tôn.

Đi chừng mấy canh giờ, Lâm Minh mới đi tới Phong Thần Đại Trận, đây là một cung điện, trong cung điện sáng ngời, ở chính giữa lơ lửng một thanh đồng đại ấn hình vuông.

Thanh đồng đại ấn này có khắc rất nhiều đường vân tranh hoa điểu trùng ngư, mà trên địa ấn còn có một đầu hoàng long làm bắt tay của đại ấn.

Đây là bản thể Thương Thiên Cổ Ấn.

Nhưng mà lúc này hấp dẫn Lâm Minh chú ý cũng không phải bản thân Thương Thiên Cổ Ấn, mà là những thứ khác trong cung điện.

Nơi này có vô số hài cốt.

Những hài cốt này nằm thẳng chung quanh đại trận, có hơn mười cái, phương thức sắp xếp như cánh hoa hướng dương, rất nhiều hài cốt có hào quang bảy màu, óng ánh sáng long lanh, tuy trải qua vài tỷ năm nhưng chúng vẫn tỏa ra khí tức trang nghiêm thần thánh.

Không hề nghi ngờ, đây là hài cốt cường giả tuyệt thế lưu lại.

- Những di hài này là...

Trong lòng Lâm Minh đã có một ít suy đoán, chuyện này làm cho hắn đầy kính sợ.

Gương mặt già nua của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn lăng không hiện ra, gương mặt kim loại của nó lạnh như băng, toát ra vẻ buồn rầu vô cớ.

- Đây là những danh nhân Nhân tộc năm đó huyết tế Phong Thần Đại Pháp lưu lại.

Lời của khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nói ra, làm nội tâm Lâm Minh chấn động, không có lời gì để nói.

- Đại trận trấn áp Hoang đã sớm bố trí từ lâu, nhưng mà bố trí trận pháp này dùng tới mười năm, mà khi đó Hoang ít nhất là Chân Thần tuyệt đỉnh, lực lượng Phong Thần Thiên Tôn căn bản không đủ hoàn thành đại trận phong ấn Chân Thần tuyệt đỉnh, chỉ có thể nhờ vào những cường giả Thiên Tôn của Nhân tộc này huyết tế, những phù văn trận pháp hạch tâm đều dùng máu tươi của bọn họ ghi thành, trận tâm của trận pháp --- Phong ấn hắc động đã dùng sức mạnh nội thế giới của những người này chế tạo ra.

- Đây là một tòa phong ấn đại trận dùng huyết nhục cường giả tuyệt thế đúc thành.

Giọng của Thương Thiên Cổ Ấn chậm chạp, nhưng mà những gì nó nói làm Lâm Minh rung động không hiểu.

Hắn nhìn qua những phù văn đại trận kia, quả nhiên là những phù văn này đều pha tạp màu đỏ sậm, đều là máu tươi của những Thiên Tôn Nhân tộc, trải qua thời gian đã lâu diễn biến mà thành.

Lâm Minh yên lặng đi tới trước một hài cốt, hài cốt này đã còng xuống, hiển nhiên là một lão giả lưu lại, Lâm Minh căn bản không biết tên của hắn, trong lịch sử cũng không có ghi lại.

Không ai biết đây là những anh linh hiến thân cho đại kiếp nạn ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, bây giờ an nghỉ không chút tiếng tăm tại đây...

Rồi sau đó Lâm Minh đứng lên, lại bái một hài cốt khác, cảm thụ được khí tức những tiền bối Nhân tộc lưu lại, hốc mắt Lâm Minh ẩm ướt, thật lâu không nói gì.

Có thể tưởng tượng, năm đó Nhân tộc cũng cùng đường mạt lộ, hơn nữa khi đó bọn họ không có vũ trụ Man hoang làm đường lui, chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Vì đúc thành trận pháp phong ấn này, những cường giả tuyệt thế Nhân tộc huyết tế bản thân, đây là kết quả bọn họ tự nguyện làm thế, là bi tráng tới mức nào, làm tâm thần Lâm Minh rung động.

Lâm Minh đi tới hài cốt cuối cùng, sau đó bên cạnh hài cốt này nhìn thấy một câu.

- Ta nguyện dùng tính mạng trăm triệu năm, hóa thân thành kết giới, chịu cô quạnh muôn đời, kiếp nạn muôn kiếp, thống khổ vĩnh hằng, chỉ nguyện che chở tộc nhân có được một phương tịnh thổ.

Nhìn qua một câu di ngôn của cường giả huyết tế cho đại trận này lưu lại, Lâm Minh cảm giác tâm thần của mình bị bi tình nhét đầy.

Đây là cảm xúc khó có thể hình dung, hắn bị lây nhiễm bởi những lời này, nếu như lui về ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, đối mặt

Nhân tộc đại kiếp nạn, đổi thành cho Lâm Minh lựa chọn, hắn cũng không chút nhíu mày đứng ở nơi này, tiến hành huyết tế bản thân.

Đây là khoảng khắc một tộc tồn vong, vì che chở cho người nhà, người yêu, hài tử, bằng hữu và ngàn ngàn vạn vạn tộc nhân, có lẽ chỉ gặp thoáng qua mà thô, không có quá nhiều liên hệ và xuất hiện, nhưng mà trong thực chất những tộc nhân này vẫn chảy chung dòng máu, bọn họ hi sinh tính mạng của mình đổi lấy tất cả như thường, đây tính toán là cái gì?

Nguyện che chở tộc nhân của ta có được một phương tịnh thổ...

Lâm Minh thì thào nói ra lời này, hắn cảm nhận được trách nhiệm nặng nề trên vai.

Kết giới trước mặt là hơn mười tiền bối đại năng Nhân tộc dùng máu huyết của mình đúc thành kim loại trấn áp thâm uyên ác ma Hoang.

Chương 2176: Mở phong ấn

Mà bây giờ Lâm Minh muốn mở đại trận này, thả ác ma ra ngoài.

Nếu như không thể hàng phục nó, chẳng khác nào phá hủy tất cả tâm huyết của các tiền bối Nhân tộc, như thế Lâm Minh có mặt mũi gì đi đối mặt với anh linh vô số Nhân tộc năm đó?

- Tiểu bối, ngươi nghĩ thật kỹ chưa?

Sau lưng Lâm Minh, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cảm thán một tiếng, mở miệng nói ra,

- Ta đã nghĩ kỹ rồi.

Lâm Minh đưa lưng về phía Thương Thiên Cổ Ấn, nắm chặt hai đấm, giống như muốn bóp nát hư không.

Đây là trận chiến dập nồi dìm thuyền.

Hắn hít sâu một hơi, hắn đi tới điện đường ngồi xuống.

Trong mi tâm của Lâm Minh, Thiên Mục Đạo Cung đã mở ra, hiện tại hai mắt giống như biến thành một tia, trên đôi mắt có đầy hoa văn quỷ dị.

Đây là trạng thái vạn pháp hư không của Tam Sinh Đồng.

Trong trạng thái này, Lâm Minh nhìn thấy một lỗ đen ẩn nấp trong hư không vặn vẹo của cung điện, lỗ đen này không ngừng xoay tròn, cắn nuốt tất cả năng lượng, vật chất, pháp tắc ở đây.

Nó chính là trận tâm theo lời khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nói.

Hoang hồn cũng bị phong ấn trong lỗ đen này.

Phong Thần Đại Pháp, Lâm Minh đã từng học qua, cộng thêm hắn và Phong Thần Thiên Tôn đồng xuất một mạch Tu La Thiên Đạo, lúc này nhìn thấy trận tâm Phong Thần Đại Trận, Lâm Minh đã suy diễn ra nhiều thứ.

Có Thiên Mục Đạo Cung và Tam Sinh Đồng tương trợ, tinh khí thần trong trong trận pháp này đều khắc vào trong đầu Lâm Minh, hắn lý giải từng chút một.

Hắn muốn đối phó Hoang hồn bị trấn áp trong trận pháp, cũng cần lợi dụng bản thân đại trận này.

Mấy ngày trôi qua, Lâm Minh vẫn tĩnh tọa đột nhiên đứng lên, bắt đầu đi quanh trận tâm.

Hai đồng tử của hắn tỏa ra hào quang huy hoàng, bên trong có ngàn vạn phù văn không ngừng lập lòe, hắn suy diễn, nguyên khí trong nội thế giới không ngừng tỏa ra ngoài, đan vào nhau trong hư không.

Tinh túy của Tu La Thiên Thư vào lúc này cũng bị hắn suy diễn tới cực hạn.

Thân ảnh của hắn trong thời gian ngắn đã xuất hiện ở ba mươi ba nơi, mỗi thân ảnh của hắn đạp vào một phù văn, không ngừng rót linh lực nồng đậm vào trong trận pháp.

Những trận pháp này đan vào nhau như lưới nhện, tổ hợp thành đại trận.

Trận pháp xuất hiện vào lúc này, khí tức hỗn độn trùng thiên xuất hiện trên trời cao, trong hư không hình thành vòng xoáy âm dương ngư.

Trong vòng xoáy này có âm dương hai lực, nhưng mà âm dương này không đơn giản chỉ là âm dương pháp tắc, mà là thần lực và ác ma lực.

Nhìn thấy vòng xoáy trận pháp này, trong tích tắc khí linh Thương Thiên Cổ Ấn bị chấn trụ.

Lực lượng này là...

Nó vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước không ngừng giằng co với Hoang hồn, tự nhiên rất hiểu ác ma lực, Lâm Minh hiện tại đang vận dụng lực lượng có một nửa là ác ma lực.

Chuyện này làm cho khí linh Thương Thiên Cổ Ấn không cách nào tin nổi, ác ma lực rát ít khả năng bị nhân loại khống chế.

Nó không tới mức hoài nghi Lâm Minh bị thâm uyên ác ma đoạt xá, bởi vì thần lực Lâm Minh tỏa ra vô cùng tinh khiết, nếu thật sự là thâm uyên ác ma, tuyệt đối không cách nào sử dụng lực lượng này.

Hiện tại hai lực lượng này bị Lâm Minh sử dụng, cả hai bình yên vô sự, chuyện này làm cho khí linh Thương Thiên Cổ Ấn xem không hiểu.

Trong nhận thức của nó, đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Tuy trong nội tâm nghi vấn trùng trùng điệp điệp, nhưng mà khí linh Thương Thiên Cổ Ấn không có quấy rầy Lâm Minh, chỉ yên lặng nhìn tất cả.

Trong vòng xoáy thâm thúy gióng như lỗ đen vô tận, có thể phai mờ tất cả, giống như mang theo khí tức hủy diệt vô cùng.

Đồng thời trong lúc mơ hồ, trận pháp này có vài phần giống như con đường đá xanh trong thí luyện cuối cùng, mỗi trận pháp là một đạo pháp tắc Tu La Thiên Đạo cường đại trấn áp.

Bản thể Lâm Minh chìm nổi trong trung ương trận pháp, giống như thần vương chưởng khống tất cả.

- Hậu bối này những năm qua đều tìm hiểu mấy thứ gì đó a...

Khí linh Thương Thiên Cổ ấn nhìn thấy cảnh này, tâm thần kinh hãi không ngớt, chỉ mới sáu ngàn sáu trăm năm trước, Lâm Minh chỉ là tiểu nhân vật mà nó tùy ý chém giết, nhưng bây giờ đã có lực lượng đủ làm cho nó sợ hãi.

Đột nhiên thời điểm này Lâm Minh nhìn qua khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, nói:

- Tiền bối, bắt đầu đi.

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cắn răng một cái, hạ quyết tâm thật lớn, từng đạo thần quang bắn ra khỏi người của hắn, trực tiếp bắn vào trong bản thể Thương Thiên Cổ Ấn trong hư không.

Xíu!

Thương Thiên Cổ Ấn bay lên.

Đây là dời mắt trận Phong Thần Đại Trận qua một bên, kể từ đó lực lượng trận pháp sẽ tan vỡ như hồng thủy vỡ đê.

Phong Thần Đại Trận phong ấn Hoang hồn ba tỷ sáu trăm triệu năm, rốt cuộc đã mở ra.

Rống!

Tiếng gầm gừ đáng sợ truyền ra từ trong lỗ đen, một đạo khí tức hung thần ngập trời bao phủ toàn trường.

Giống như địa ngục hàng lâm thế gian, huyết hải vô biên chìm nổi chung quanh, vô số ma ảnh khổng lồ, chân đạp huyết lãng ngửa mặt lên trời gào rú hưng phấn.

Hoang hồn đã đi ra!

Thân thể Hoang là một viên thịt màu đỏ xấu xí, mà linh hồn của nó không phải như thế, mà là một ác ma có mười hai cánh màu đỏ, có một ngàn cánh tay, mỗi cánh tay đều mọc ra một con mắt dữ tợn.

Dáng người của nó cực lớn, chỉ có mười hai cánh mở ra đã có thể che đậy cả cung điện, một ngàn cánh tay của nó, mỗi cánh tay còn lớn và dai hơn thân hình Lâm Minh gấp hai lần.

Hơn nữa nó đang biến lớn.

Khặc khặc khặc khặc khặc...

Hoang hồn ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười khó nghe giống như quỷ khóc.

- Ba tỷ sáu trăm triệu năm! Ba tỷ sáu trăm triệu năm rồi! Rốt cuộc bản tôn cũng đi ra! Khặc khặc khặc khặc...

Hoang hồn miệng phun tiếng người, đây là ác ma ngữ cổ xưa, có vài phần tương tự ngôn ngữ Thần tộc, người hiểu tiếng Thần tộc có thể nghe hiểu được.

- Chính là tiểu tử này thả ta ra sao? Ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng mà ta sẽ thu nhận thân thể của ngươi, thôn phệ khí huyết của ngươi để đáp tạ thả ta ra, khặc khặc khặc khặc...

Hoang hồn cười quái dị, cả ngàn con mắt trên cánh tay đều nhìn qua Lâm Minh.

Những con mắt này là ma nhãn đáng sợ, có bản lĩnh nhìn thấu nhân tâm, hơn nữa nó là nhân tâm tà ác nhất, dường như có thể phóng đại cảm xúc mặt trái của người ta lên vô hạn.

- Cẩn thận, đây là ác ma lĩnh vực!

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ở bên cạnh nhắc nhở, mà tiếng nhắc nhở này lại nghênh đón ánh mắt cừu hận của Hoang hồn.

Nó tự nhiên nhận ra khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, chính là lão gia hỏa này đã nhốt nó ở đây ba tỷ sáu trăm triệu năm qua!

Thời gian trấn áp và phong ấn đáng sợ như thế, loại thống khổ này khó mà dùng lời lẽ hình dung ra được, dù cường đại như Hoang cũng bị tra tấn muốn phát điên, linh hồn của nó gần như sụp đổ.

Hôm nay nó đã suy yếu tới cực điểm, mà tất cả đều là do khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ban tặng.

Nó hận khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, muốn thôn phệ nó.

- Trước giết lão già ngươi!

Hoang hồn không có đi quản Lâm Minh, mà là ra tay với khí linh Thương Thiên Cổ Ấn.

Chương 2177: Kịch chiến Hoang hồn (1)

Một ngàn cánh tay giống như một ngàn trường mâu, muốn xuyên qua thân hình khí linh Thương Thiên Cổ Ấn.

Trong lúc nhât thời, sắc mặt khí linh Thương Thiên Cổ Ấn khẽ biến, nó ý niệm khẽ động, đã chuẩn bị tiến vào bản thể Thương Thiên Cổ Ấn, thề sống chết đấu một trận.

Đúng lúc này có một tiếng quát lạnh truyền tới.

- Đối thủ của ngươi là ta!

Ông!

Trong nháy mắt dưới chân Lâm Minh có vô số tia chớp là phù văn Tu la Thiên Đạo hiện ra.

Trận pháp này như dây xích dài hẹp, giống như thương long trói buộc linh hồn Hoang.

Mà dây xích trận pháp này có bảo tồn ý chí Tu La Thiên Đạo, đã siêu thoát ra khỏi trận pháp trong Tam Thập Tam Thiên.

Trận pháp này còn gia nhập tinh túy Phong Thần Đại Pháp, trừ ý nghĩa "Phong" ra, còn có nhiều hơn pháp ý "Phai mờ".

Rống!

Hoang hồn gaofthets, trong tinh hồ xuất hiện một huyết long dài hẹp xấu xí cắn xé pháp tuyến trận pháp.

Trận pháp có hơn trăm triệu phù văn bị chôn vùi, không ngừng phát ra tiếng cờ rốp nặng nề.

Lâm Minh trước đó bố trí trận pháp căn bản không tạo thành uy hiếp với Hoang hồn, bị nó phá tan dễ dàng.

Tuy nó suy yếu, nhưng mà thực lực thể hiện ra vô cùng đáng sợ.

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn bắt ta, ngoan ngoãn dùng khí huyết của ngươi làm đồ ăn của ta đi.

Hoang hồn đánh giết Lâm Minh, Lâm Minh không nói một lời, hắn nhanh chongslui ra phia sau, hai tay đánh ra ngàn vạn ấn quyết, hai mắt lạnh giá như thâm uyên vực sâu.

Bồng!

Lâm Minh đánh một quyền vào ngực của mình, miệng hắn phun máu tươi, trực tiếp tiếng vào trong dây xích.

Vì đối phó Hoang hồn, Lâm Minh đã liều mạng.

Đây là một hồi đại chiến hắn không được phép thua.

Trận chiến này mang theo hy vọng của Nhân tộc, mang theo máu tươi và tinh thần hi sinh của các đại năng Nhân tộc vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước.

Máu huyết của Lâm Minh vốn dung hợp huyết dịch của chủ nhân Tu La Lộ, triệt để ẩn chứa trong sợi dây pháp tắc, thúc dục pháp tắc Tu La Thiên Đạo tới cực hạn.

Khóa sắt nóng lên như dung nham nóng chảy, lập tức đỏ bừng, nó bắn ra chân hỏa còn nóng hơn mặt trời gấp trăm lần.

- Ah!

Do không kịp đề phòng, Hoang hồn phóng xuất huyết long bị thiêu đốt thành tro bụi, bị pháp tuyến trận pháp nghiền nát, huyết long tan biến lưu lại một khoảng trống lớn, pháp tuyến như dao găm đâm vào huyết nhục của Hoang hồn.

Gương mặt Hoang hồn càng vặn vẹo dữ tợn, đột nhiên nó quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn qua Lâm Minh, con mắt mang theo kiếp sợ và tàn nhẫn.

- Nửa bước Thiên Tôn... Thông hiểu pháp tắc Tu La Thiên Đạo, tu vị cường đại tới mức này, làm sao có thể...

Sắc mặt Hoang hồn ngưng trọng tới cực điểm, nhưng đột nhiên nó cười rộ lên.

- Ta thích nhất là huyết nhục thiên tài Nhân tộc, tuy không biết trên người của ngươi có bí mật và cơ duyên gì, nhưng không sao, ta toàn lực giết ngươi, tất cả của ngươi sẽ là của ta!

Lâm Minh cường đại khiến Hoang hồn sinh ra hứng thú, nó gào thét một tiếng, thình lình thiêu đốt hồn lực bổn nguyên của bản thân.

Vù vù vù vù...

Hỏa diễm bốc cháy, Hoang hồn thiêu đốt hồn lực bổn nguyên tỏa ra hắc viêm khủng bố, đốt cháy hư không, nhiệt độ đáng sợ làm cho khí linh Thương Thiên Cổ Ấn phải lui ra phía sau.

- Tên điên này!

Sắc mặt khí linh Thương Thiên Cổ Ấn ngưng trọng tới cực điểm, Hoang hồn bị trấn áp ba tỷ sáu trăm triệu năm rồi, hơn nữa trong mấy ngàn năm trước còn không ngừng tranh đấu với khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, hôm nay không ngờ nó điên cuồng tới mức thiêu đốt hồn lực bổn nguyên.

Chuyện này không cần nghi ngờ sẽ tạo thành bị thương cực lớn cho nó.

- Tên điên sao? Hắc hắc, ta tin tưởng chỉ cần nuốt các ngươi, ta trả giá những thứ này sẽ bổ trở về.

Hoang hồn cười tà dị nhìn qua Lâm Minh, một ngàn con mắt bắn ra ma quang dữ tợn, loại cảm giác này giống như ác lang nhìn thấy con mồi ngon miệng.

Hoang hồn là ác ma âm tàn, nó không chỉ tàn nhẫn với sinh linh khác, cũng tàn nhẫn với chính nó, đối mặt với cơ hội chạy ra tìm đườn sống, nó có thể liều bất cứ giá nào.

Đúng vào lúc này, Hoang hồn ra tay, mộ ngàn cánh tay của nó hóa thành một ngàn con rắn, lập tức đánh giết Lâm Minh.

- Cẩn thận!

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn kêu to, thanh đồng cổ ấn như núi lớn oanh kích xuống, nện mạnh vào Hoang hồn.

Ầm ầm!

Va chạm đáng sợ làm thân thể Hoang hồn chấn động, nó phân ra ba trăm con rắn ngăn cản Thương Thiên Cổ Ấn, chính là dựa vào một phần ba lực lượng ngăn cản một kích này.

Trước kia ở trong Phong Thần Đại Trận, Hoang hồn bị trận pháp hạn chế, không địch lại Thương Thiên Cổ Ấn, nhưng nó sau khi phá tan phong ấn, thiêu đốt hồn lực bổn nguyên, tình huống đã ngược lại.

- Các ngươi đều phải chết.

Hoang hồn ngửa mặt lên trời gào thét, con ngươi đầy ma khí bắn ra sát cơ đáng sợ.

Ác ma lĩnh vực lại khuếch trương lần nữa, bao phủ Lâm Minh và Thương Thiên Cổ Ấn vào bên trong.

Bảy trăm con rắn tùy ý phá vỡ Hồng Mông không gian hộ thể của Lâm Minh.

Đùng đùng đùng...

Hồng Mông chi khí bị đám rắn này không ngừng thôn phệ, Lâm Minh bị bao vây từ bốn phương tám hướng.

Ngay vào lúc Hoang hồn cười tà, nó đã chắc chắn rằng bảy trăm con rắn sẽ đồng thời thôn phệ Hoang hồn, hồn hải bị xé rách, đột nhiên dị biến sinh ra.

Vào lúc này một đạo thần quang mang theo thiên đạo ý chí giống như thanh kiếm thần linh chém xuống! Tùy ý bổ nứt thiên địa, đám rắn mang theo ma khí um tùm bị thanh kiếm này tiêu diệt giống như băng tuyết gặp nước nóng.

Phốc phốc phốc...

Mấy trăm con rắn không ngừng bị thần quang này chém đứt tận gốc, máu đen chảy ròng.

Những máu đen này chính là hồn lực trong người của Hoang, Lâm Minh công kích làm cho Hoang hồn kêu gào thảm thiết.

Đôi mắt đen như mực của nó oán độc nhìn chằm chằm vào lâm Minh, nói cho đúng là nhìn chằm chằm vào tay của Lâm Minh.

Lúc này lòng bàn tay phải của Lâm Minh mang theo tinh mang màu đen vô tận, không gian vặn vẹo, thời gian cũng vặn vẹo, một khối lập phương màu xám đen đang xoay tròn.

Khối lập phương này không có gì lạ cả, phía trên phủ kín hoa văn, tỏa ra khí tức thần bí khó lường.

Hoang hồn nhìn thấy thứ này, đột nhiên ngây ngốc, trong con mắt của nó mang theo kinh ngạc khó tin.

Chợt nội tâm không sợ trời không sợ đất của nó sinh ra cảm giác lạnh buốt toàn thân.

- Vĩnh sinh chi thạch... Đây là vĩnh sinh chi thạch! Tại sao nó nằm trong tay của ngươi?

Nó cảm giác được tinh thần lực làm cho nó sợ hãi truyền ra từ trong ma phương.

Ma phương, đây là khắc tinh của tất cả linh hồn và lực lượng tinh thần! Mà hiện tại Hoang hồn chính là tinh thần lực hóa thành, đương nhiên sợ hãi ma phương.

- Thật đáng tiếc, vốn muốn một kích xoắn ngươi thành mãnh vỡ...

Lâm Minh một tay nâng ma phương lên, chậm rãi tới gần Hoang hồn, ma phương là đòn sát thủ của hắn, ngay từ đầu không có sử dụng cũng là vì muốn đánh lén gần người, cho Hoang hồn một kích trí mạng, nhưng mà Lâm Minh không ngờ Hoang hồn cường đại như thế, lại có thể sống sót dưới một kích tất sát này, chỉ bị trọng thương.

Nếu là linh hồn bình thường, từ lúc Lâm Minh lấy ma phương ra, lập tức bị thần quang của ma phương cắt thành mảnh vỡ.

Chương 2178: Kịch chiến Hoang hồn (2)

- Quả nhiên là lão ma đầu Chân Thần tuyệt đỉnh năm đó, thậm chí đã tiếp cận chủ nhân Tu La Lộ, mặc dù nó bị trấn áp ba tỷ sáu trăm triệu năm rồi, vẫn cường đại như thế... Nếu như ta có thể khống chế nó, đối mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ có tình huống thế nào.?

Lâm Minh nghĩ thế, ánh mắt rét lạnh mang theo kiên quyết.

Đúng lúc này, thân thể Hoang hồn bắt đầu khởi động, trong mắt của nó đầy thống khổ, những miệng vết thương bị ma phương chặt đứt đột nhiên tỏa ra ma vụ um tmf, những cánh tay mới mọc ra.

Mà lúc này, màu sắc thân thể Hoang hồn đã nhạt đi nhiều.

Nó đang chữa trị thân thể của mình.

Thấy một màn này, Lâm Minh không có nói nhảm cái gì, trực tiếp thiêu đốt máu huyết sau đó ném ma phương đi.

Hắn tự nhiên không cho Hoang hồn bất cứ cơ hội khôi phục nào.

Ma phương có huyết mạch tương liên với Lâm Minh, dùng thực lực Lâm Minh hiện tại thúc dục nó, đã có thể sai khiến nó rồi.

Trong tích tắc ma phương mang theo vòng xoáy linh hồn phong bạo, lực lượng đáng sợ này còn mạnh hơn công kích vừa rồi của Thương Thiên Cổ Ấn không biết bao nhiêu lần.

Công kích như thế làm cho Hoang hồn điên cuồng.

Thân thể nó chưa được chữa trị, hiện tại gặp phải nguy cơ sinh tử.

Nhưng mà Hoang hồn đã chinh chiến tứ phương mấy tỷ năm trước, cường giả chí tôn chết trong tay của nó nhiều không biết bao nhiêu, những máu tươi cường giả chí tôn này đúc thành thân thể không ai bì nổi, cũng mang theo tín niệm không chịu thua.

Hô!

Trên người Hoang hồn mang theo hỏa diễm màu đen, cho dù võ giả Hồn tộc có tinh thần lực vô cùng cường đại, thiêu đốt hồn lực bổn nguyên cũng lập tức mất mạng, nhưng mà Hoang hồn lại thừa nhận được, đây quả thật là khó tưởng tượng nổi.

Lâm Minh sửng sốt, nó muốn tự sát sao?

- Cẩn thận, Hoang hồn thôn phệ không biế bao nhiêu cường giả chí tôn, nó đang luyện hóa những tinh hoa linh hồn của các cường giả này, phong tỏa trong người của nó, hiện tại nó thiêu đốt không phải hồn lực bổn nguyên của nó, mà là tinh hoa linh hồn nó tồn trữ, nó muốn liều mạng với ngươi.

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nhanh chóng nói ra.

Lâm Minh nhanh chóng tỉnh ngộ, trách không được Hoang hồn khó chết như thế, bị trấn áp ba tỷ sáu trăm triệu năm vẫn còn lực lượng như thế, thì ra năm đó nó thôn phệ rất nhiều Thiên Tôn tuyệt đỉnh, kể cả linh hồn Chân Thần cũng bị nó phong ấn lại, chậm rãi tiêu hao lực lượng linh hồn của bọn họ, dưới tình huống này, nó đương nhiên có thể chịu đựng được, nó vẫn có thể nhịn tới mức khí linh Thương Thiên Cổ Ấn tiêu tan mất, sau đó phá phongmaf ra

Trong lúc này, trên đỉnh đầu Hoang hồn xuât hiện con mắt, con mắt này huyết nhục rõ ràng, cùng loại với con mắt trên tay của nó, nhưng có màu đỏ hoàn toàn.

Đây là con mắt thứ một ngàn lẻ một của Hoang, con mắt này có hàng tỉ đường vân màu đen, vào lúc này bắn ra hắc quang thần bí.

Hắc quang này giống như cát sa mạc, giống như phù văn nặng nề đang huyền phù.

Tuy con mắt này không lô ra dị thường gì đó, nhưng mà chỉ nhìn một cái, Lâm Minh cảm giác được nó vô cùng cường đại, trong nội tâm hiện ra một tia quỷ dị.

Một đạo hắc quang bắn ra từ trong mắt đen kịt của nó, mang theo đạo vận mờ ảo thần bí.

Xoát!

Hắc quang còn nhanh hơn cả tia chớp, không ngừng bắn ra ma pháp vào trong hư không, một kích này nhìn thì bình thản nhưng lại ngưng tụ linh hồn Chân Thần mà nó thôn phệ vài tỷ năm trước.

Tiếng nổ ầm ầm sinh ra, hắc quang và ma phương va chạm kịch liệt, sóng xung kích khủng bố tỏa ra các nơi.

Ma phương phóng ra lực lượng tinh thần cuồn cuộn, ma phương bị hồn lực Chân Thần sau khi chết nổ bay đi.

Nhưng mà Hoang cũng không dễ chịu gì, thân thể của nó chấn động, hào quang trên người ảm đạm đi nhiều.

Nhưng thời điểm này Hoang căn bản mặc kệ thương thế trên người của nó, con mắt một ngàn lẻ một của nó đỏ hơn cả máu.

Hàn trăm ngàn đạo thần quang màu đen bắn ra khỏi thân thể Hoang hồn, những thần quang này chính là hồn lực cường giả Thiên Tôn mà nó thôn phệ vài tỷ năm trước, so với hồn lực Chân Thần thì hồn lực Thiên Tôn chẳng xem vào đâu, nhưng mà hàn trăm hàng ngàn hồn lực cường giả Thiên Tôn lao tới lại vô cùng khủng bố.

Những hồn lực này bao phủ ma phương, Hoang hồn liều mạng cái giá lớn bị trọng thương, át chủ bài ra hết cũng phỉa ngăn cản ma phương.

Hiện tại nó đương nhiên không có khả năng luyện hóa ma phương, nhưng mà dùng hồn lực Thiên Tôn tạo thành lực trường vây quanh ma phương, cho dù chỉ một hô hấp ngắn ngủi cũng có thể khiến Lâm Minh không thu hồi ma phương được, như thế nó sẽ thắng.

- Chấm dứt! Ngươi có thể chết đi, vĩnh hằng chi thạch sẽ là của ta!

Hoang gầm thét dữ tợn, trán của nó bắn ra cự thuẫn che phủ cả bầu trời, che đậy thân thể của nó.

Vào thời khắc cuối cùng này, nó không có dựa vào đánh lén Lâm Minh, mà là chuyển bại thành thắng.

Linh hồn Hoang hông ngừng run lên kịch liệt, một xúc tu như hắc long không ngừng đung đưa, hàng trăm ngàn huyết sắc trường mâu bẩn ngoài, hóa thành hỏa diễm nóng rực, hàn băng không ngừng tỏa ra, cuồng phong gào thét, âm dương nghịch chuyển...

Đạo pháp Tam Thập Tam Thiên không ngừng xuất hiện.

- Đây là đại đạo chi lực mà nó thôn phệ!

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn lại nhắc nhở Lâm Minh.

Năng lực cường đại nhất của Hoang chính là thôn phệ, hiện tại Hoang thi triển đạo pháp chính là thứ năm đó nó đánh bại rất nhiều cường giả chí tôn, thôn phệ máu huyết và thần hồn của bọn họ, cũng nắm giữ đạo pháp của những cường giả này, hôm nay thi triển ra, nó muốn diệt sát Lâm Minh.

Đây là năng lực đáng sợ, thôn phệ lực lượng của người khác bổ sung cho mình sử dụng.

Lâm Minh không chú do dự, thân ảnh lui ra phía sau.

Thương Thiên Cổ Ấn lại nện xuống lần nữa, nhưng mà Hoang hồn đã liều chết đánh cược một lần, nó chỉ dùng một phần năm đạo pháp trực tiếp đánh bay Thương Thiên Cổ Ấn.

Thương Thiên Cổ Ấn không ngừng rung động mạnh, hiển nhiên đã tới cực hạn.

Mà thời thời điểm này Hoang căn bản mặc kệ Thương Thiên Cổ Ấn, mục tiêu của nó là Lâm Minh.

Lâm Minh là chưởng khống giả ma phương, nó tuyệt đối không vì đánh chết Thương Thiên Cổ Ấn để Lâm Minh có cơ hội đoạt lại ma

phương.

Tạch tạch tạch!

Hoang hồn khống chế Tam Thập Tam Thiên đại đạo, chém nát hư không.

Thân thể Lâm Minh lui lại lui, đã lui tới biên giới trận pháp, trực diện Tam Thập Tam Thiên đại đạo vây công!

Nhưng mà Hoang hồn muốn nhất cổ tác khí đánh chết Lâm Minh, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng xé gió.

Vốn ma phương bị hồn lực Thiên Tôn vây quanh nên tạm thời mất liên hệ với Lâm Minh, đột nhiên nó phóng xuất ra tinh thần phong bạo kinh hồn.

Lực lượng tinh thần phong bạo này thậm chí còn mạnh hơn tinh thần phong bạo mà Lâm Minh khống chế ma phương công kích gấp vài lần.

Đùng đùng...

Hồn lực Thiên Tôn vây quanh ma phương bị tinh thần phong bạo này đánh nát dễ dàng, giống như vô số loan đao chém nát tất cả.

Lâm Minh vốn tạm thời mất đi liên hệ với ma phương, ma phương đột nhiên nổi giận phát động công kích của mình.

Chương 2179: Hoang hồn bại

Điều này sao có thể?

Hoang hồn căn bản không kịp suy nghĩ nữa, đúng lúc này chung quanh ma phương có một tầng năng lượng màu đỏ nhạt lưu động.

Những năng lượng này ngưng tụ thành một hư ảnh tiểu nữ hài áo đỏ đáng yêu, tiểu cô nương này hai má hồng nhuận phơn phớt, hai mắt sáng ngời, rất xinh xắn.

Nhưng mà trong ma phương, Hồng nhi như cá gặp nước, bởi vì bản thân nàng chính là ma phương diễn biến ra, tuy không phải khí linh nhưng lại xấp xỉ khí linh.

Nàng có khả năng thao khống ma phương cực mạnh, năng lực điều khiển còn cao hơn Lâm Minh nhiều.

Hồng nhi nhìn qua Hoang hồn dữ tợn trước mặt, trong mắt xuất hiện thần thái kiên quyết.

Không dừng lại chút nào, Hồng nhi quả quyết xuất thủ, hồn lực bổn nguyên mênh mông từ trong người Hồng nhi bẩn ngoài, hào quang màu đỏ bao phủ ma phương.

Lúc này ma phương giống như tia chớp lao thẳng tới, trong nháy mắt nó lao đi thì hào quang màu xám đen dung hợp với hào quang màu đỏ, trở nên vô cùng chói mắt, lập lòe như ánh sao.

- Đáng chết!

Hoang hồn nổi giận, nếu như nó tiếp tục công kích Lâm Minh, không hề nghi ngờ sẽ bị ma phương sau lưng đánh trúng một kích, mà hiện tại hồn lực Chân Thần và Thiên Tôn mà nó thôn phệ lưu giữ trong người đã phun ra hết, nếu trúng một kích này nó hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nó không muốn chết, chỉ có thể vào lúc sắp đánh trúng Lâm Minh, nghịch chuyển lực lượng bản thân, mang sáu thành Tam Thập Tam Thiên đại đạo đánh thẳng vào Hồng nhi.

Mà đồng thời Tam Thập Tam Thiên đại đạo còn lại tiếp tục công kích Lâm Minh.

Nó không buông tha cơ hội công kích Lâm Minh, bởi vì nó biết rõ, nếu như bỏ mặc Lâm Minh sống sót, lại phối hợp với tiểu nữ hài thần bí kia, nó sẽ chết rất thảm.

Nó lập tức ra quyết đinh, tách công kích ra làm hai, dùng xu thế lưỡng bại câu thương, từ trong hung hiểm tìm thắng lợi.

Nhưng mà thời điểm này Lâm Minh cười lạnh, môi của hắn khẽ động, lập tức truyền âm vào tai Hoang hồn...

- Quyết định thông minh, nhưng mà mà chỉ tự cho là thông minh thông.

Hai tay Lâm Minh vòng qua vòng lại, trước người hắn xuất hiện hư ảnh thái cực bát quái, không tạo thành từ âm dương chi lực, mà là từ ác ma lực và thần lực tạo thành.

Từ hư ảnh bát quái xuất hiện, ý chí thiên đạo đáng sợ phóng xuất ra ngoài, trực tiếp nghênh đón Hoang hồn sử dụng Tam Thập Tam Thiên đạo pháp.

Ầm ầm!

Nổ tung mạnh mẽ quét qua các nơi, thân hình Lâm Minh lui ra phía sau, mà Hoang hồn bị năng lượng ảnh hưởng, thân hình run rẩy kịch liệt, càng ngày càng mơ hồ.

Ác ma lực? Làm sao có thể?

Ánh mắt Hoang hồn mang theo vẻ kinh hãi, nó không cách nào tưởng tượng Lâm Minh là một Nhân tộc lại có thể khống chế ác ma lực.

Hơn nữa thực lực Lâm Minh cũng thật sự đáng sợ, dùng tu vị nửa bước Thiên Tôn, chỉ bị vết thương nhẹ là tiếp được công kích của nó.

Mà lúc này có công kích khủng khiếp hơn hàng lâm.

Công kích này tới từ sau lưng Hoang hồn, là Hồng nhi công kích.

Hồng nhi ngồi xếp bằng phía sau ma phương, hai bàn tay nhỏ hợp lại một chỗ, trong lòng bày tay hóa thành lỗ đen vô tận, ma phương lập tức xoay tròn trong hắc động này, dường như muốn thôn phệ tất cả lực lượng thien địa.

Ông ông ông---

Từng đạo tinh thần phong bạo hóa thành thực chất, nghiền áp ác ma lực tràng.

Ác ma lực tràng chỉ ngăn cản trong nháy mắt, không ngừng tan nát.

Tinh thần phong bạo quét qua tất cả, những nơi đi qua huyết mâu đứt gãy, sông băng tan rã, hỏa diễm dập tắt, cự thuẫn tan vỡ... Những đạo pháp mà Hoang hồn sử dụng của các chí tôn không ngừng vỡ vụng, mà ma phương trấn áp chúng như gà đất chó kiểng.

- Ah!

Hoang hồn kêu lên thảm thiết, nó đánh giá thấp lực lượng của Lâm Minh, Lâm Minh phản kháng khiến công kích của nó lọt vào cắn trả, càng không cách nào đối mặt ma phương công kích.

Kết quả đã định!

Răng rắc!

Tinh thần phong bạo của ma phương nghiền nát lực trường phòng ngự cuối cùng của Hoang hồn, huyết long sau lưng Hoang hồn càng mọc ra ngàn cánh tay, trong gió lốc đáng sợ này, lực trường bắt đầu vỡ vụn.

Hoang hồn đau đớn kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, trước người của nó nguwg tụ hồn lực Chân Thần, Thiên Tôn đã tiêu hao sạch sẽ, hiện tại bằng vào hồn lực bản thân nó chống lại phần công kích này, Hồng nhi điều khiển ma phương chẳng khác nào cắt thịt của nó cả, mỗi lần phong bạo xoay tròn đều thôn phệ sinh mệnh lực của Hoang hồn.

Tiếp tục như vayak, chỉ cần mấy hô hấp nó sẽ tan biến thành mây khói.

- Hồng nhi, chậm một chút.

Hồng nhi vô cùng nghe lời Lâm Minh, lập tức giảm bớt lực đạo lại, lúc này Hoang hồn có một tia thở dốc, tránh được vận mệnh tan thành mây khói.

Nó không biết vì sao Lâm Minh đột nhiên bảo Hồng nhi lưu thủ, nhưng không hề nghi ngờ với nó mà nói là chuyện vui, nó cơ hội sống sót.

- Đừng giết ta, ta sẽ phụng ngươi làm chủ.

Hoang hồn kêu to, nó nhận ra Lâm Minh nhất định có mưu đồ với nó, chỉ cần lợi dụng tham lam của Lâm Minh, nó tiếp theo có thể thôn phệ Lâm Minh, chiếm cứ ma phương.

Trong nội tâm Hoang hồn đầy chờ mong, nhưng mà Lâm Minh căn bản không quan tâm tới nó, hắn phi thân lên nắm giữ ma phương.

- Hồng nhi giúp ta!

Lâm Minh nói với Hồng nhi, Hồng nhi gật đầu, hai bàn tay nhỏ bé đặt lên ma phương, dung hợp hồn lực với Lâm Minh.

Hoang hồn còn lạnh lùng nhìn qua Lâm Minh, nhưng mà lời của nó lại đầy hấp dẫn.

- Người trẻ tuổi, ngươi là thiên tài đáng sợ nhất trong tất cả các chủng tộc mà ta gặp trong Tam Thập Tam Thiên, tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành chúa tể vũ trụ, ngươi đã chứng minh lực lượng của mình, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta nguyện ý phụ tá ngươi, làm người hầu của ngươi, lưu lại nô ấn hoặc là ký kết khế ước với ta, lực lượng và kinh nghiệm của ta mang tới chỗ tốt không tưởng, có ta ở đây, không ai là đối thủ của ngươi, ta thậm chí có thể lập tức triệu tập rất nhiều thâm uyên ác ma tới giúp ngươi, cả Tam Thập Tam Thiên này tương lai sẽ là của ngươi.

Hoang hồn lời lẽ hùng hồn, nó cực kỳ có lòng tin vào thủ pháp mê hoặc lòng người của mình, nó biết rõ sinh mạng có trí tuệ đều tham lam, cũng biết phàm là người có dã tâm, đều xiêu lòng với lời của nó, mà thiên tài tuyệt thế không phải không có dã tâm, nếu không làm sao bọn họ có thể đi tới một bước này?

Hoang hồn nhận định mình có cơ hội sống sót.

Nhưng mà nó không ngờ là, Lâm Minh căn bản không nghe lời nó nói, nó vừa rồi biểu diễn kích tình cũng không làm Lâm Minh nhìn nó cái nào cả.

Lâm Minh chỉ trợ giúp Hồng nhi một ta, tay của hắn đặt lên tay Hồng nhi, Lâm Minh chậm rãi nói:

- Hồng nhi, ta và ngươi liên thủ xóa đi tinh thần lạc ấn của Hoang hồn, nhưng mà không nên tổn thương bản thể linh hồn của nó, giữ lại có hữu dụng với ta,

Một câu này là đòn cảnh cáo, làm cho tim gan Hoang hồn như nứt ra.

- Ân!

Hồng nhi nhu thuận gật đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm vào Hoang hồn, nàng còn dùng ma phương ngắm ngắm, nàng cũng định ra tay với Hoang, về phần Lâm Minh muốn làm gì, nàng không đi hỏi, cũng không quan tâm, tóm lại hỗ trợ Lâm Minh xóa ấn ký của quái vật xấu xí này, nàng hỗ trợ là được rồi.

Chương 2180: Giam cầm (1)

- Ngươi! Ngươi định xóa bỏ ấn ký tinh thần của bản tôn?

Hoang hồn như điên lên, trán của nó còn sót lại ma nhãn như muốn vỡ tung, nó biết rõ vì cái gì Lâm Minh mở phong ấn thả nó ra, vì cái gì vào lúc mấu chốt nó tan thành mây khói lại tha cho nó, bởi vì ngay từ đầu nhân loại ngoan độcnày đã có ý định xóa tinh thần án ký của nó, sau đó cắn nuốt sạch linh hồn của mình cho hắn sử dụng.

Chỉ cần tử vong thì tan thành mây khói, mà bị xóa tinh thần ấn ký thì từ nay về sau sẽ đần độn, đánh mất chính mình, cái này còn thê thảm hơn cả tử vong, thế nhưng sau khi xóa đi tinh thần ấn ký confbij cắn nuốt, làm mai mối cho kẻ thù chém giết mình, tăng cường lực lượng của người khác, dây tuyệt đối còn khó chịu hơn giết nó gấp mười lần.

Thời điểm này Hoang hồn đột nhiên nhớ tới vĩnh sinh chi tạch, dường như Lâm Minh lợi dụng vĩnh sinh chi thạch là có thể làm ra chuyện này.

- Ngươi chết không yên lành!

Hoang oán độc nguyền rủa, mà Lâm Minh lúc này nhìn vào Hoang hồn, trong mắt đầy xem thường.

- Thật đáng tiếc, nếu như ngươi lúc ấy mang toàn lực tấn công ta, cho dù không thể giết ta, cũng có thể trọng thương ta đấy, thậm chí còn làm linh hồn bổn nguyên của ta bị hao tổn, mà ngươi tuy không trốn thoát, nhưng cũng có thể tự bạo mà chết, ít nhất miễn đi vận mệnh bị nô dịch, chỗ tốt ta không chiếm được, còn phải trả cái giá thê thảm.

- Nhưng mà ngươi quá tham lam, không ngờ mưu toan liều mạng trọng thương giết ta, đạt được ma phương, bản tính của ngươi là thôn phệ, nhất định sẽ tham lam, cũng nhất định làm mai mối cho ta!

Lâm Minh nói tới đây, ma phương bắn ra xạ tuyết màu đen, nó giống như dây thừng, đồng thời chặt đứt tất cả cánh tay của Hoang hồn, trói nó lại.

Không chỉ như thế, ý niệm Lâm Minh khẽ động, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, con mắt ở mi tâm Hoang hồn bị hắc quang này xuyên thủng, triệt để mù lòa.

Thần sắc Hồng nhi chuyên chú, hai bàn tay nhỏ bé của nàng đối nhau, bưng ma phương trôi nổi trong hư không, mà bàn tay nhỏ của Hồng nhi còn có đôi tay Lâm Minh bắt lấy, Lâm Minh rót hồn lực của mình vào ma phương.

Có Hồng nhi trợ giúp, Lâm Minh chưa bao giờ cảm giác hồn hải của mình gần với ma phương như thế, loại cảm giác này giống như ma phương là một phần thân thể của hắn, có thể tùy ý điều khiển.

Xíu!

Mọt đạo hắc quang xuyên thủng hồn hải của Lâm Minh, đâm xuyên qua con mắt ở mi tâm của nó, bắn thẳng vào tinh thần ấn ký.

- Ah!

Hoang hồn gào lên thê lương thảm thiết, âm thanh này giống như có người nào đó nhồi thủy tinh vỡ vào miệng kẻ khác, tiếng kêu vô cùng chói tai.

Thân thể của nó không ngừng rung động, dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn.

Sắc mặt Lâm Minh kiên định, vào thời khắc cuối cùng, hắn tuyệt đối không cho Hoang cơ hội tự bạo, nếu không gà bay trứng vỡ.

Ý niệm của hắn khẽ động, hồn lực trải rộng chung quanh Hoang hồn, hóa thành trận pháp như nham thạch nóng chảy, không ngừng bạo phát, chui vào trong linh hồn của Hoang, vây khốn

Hoang, không ngừng thiêu đốt ý chí của nó.

Hoang hồn không ngừng giãy dụa, nhưng mà lực lượng toàn thân của nó vô cùng hỗn loạn, căn bản không cách nào ngưng tụ được, lúc này tinh thần ấn ký của nó bị công kích, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Nó đã sống hàng tỷ năm, cơ hồ là tồn tại bất hủ, chưa từng nghĩ có một ngày nó sẽ tao ngộ tình cảnh này.

Ngay cả Phong Thần Thiên Tôn phong ấn tinh hồn của nó, nó còn chưa bao giờ sợ hãi qua.

Đây tuyệt đối là phương thức tử vong khủng khiếp nhất.

Thân hình nó không thể động, miệng không thể nói, năng lực suy nghĩ cơ bản dừng lại, trong hơn mười hô hấp ngắn ngủi, nó giống như trải qua trăm triệu năm dài dằng dặc, mà giờ phút này nó trải qua thống khổ cực kỳ khủng khiếp, so với thống khổ bị giam cầm ba tỷ sáu trăm triệu năm còn hơn rất nhiều.

- Chấm dứt!

Giọng của Lâm Minh không mang theo một tia cảm tình nào, ma phương tiếp tục bắn ra xạ tuyến màu den, giống như là thiên mâu, không ngừng trùng kích hồn hải của Hoang hồn.

Bồng!

Tinh thần ấn ký của Hoang hồn trong tích tắc vỡ ra, tiêu tán trong vô hình.

Sau một khắc, ma phương xuất hiện vòng xoáy linh hồn màu đen, trực tiếp thôn phệ Hoang hồn không còn ý thức tự chủ vào.

- Kết thúc!

Lâm Minh thở dài một hơi, trận chiến này hắn tiêu hao không nhỏ, không đơn giản chỉ là vận dụng hồn lực bổn nguyên và tiêu hao Tu La chi huyết, mà từ khi bắt đầu trận chiến này, trên vai hắn mang áp lực khủng bố.

Sau lưng Lâm Minh hiện giờ, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nhìn thấy cả trận chiến, nó đã không biết nên nói cái gì nữa, trận chiến này nó không có chút tác dụng nào cả, Lâm Minh và ma phương cùng tiểu nữ hài thần kỳ kia, cả ba phối hợp hàng phục Hoang hồn.

- Tiểu bối, ngươi thật sự muốn hấp thu Hoang hồn sao? Ngươi đã biết, cho dù ấn ký tinh thần của Hoang hồn bị ngươi xóa bỏ, ngươi thôn phệ nó cũng vô cùng nguy hiểm, bởi vì dù là linh hồn vô chủng, theo bản năng cũng phản kháng bị thôn phệ đấy.

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn nói không sai, năm đó Lâm Minh đạt được ma phương, hấp thu mảnh vỡ linh hồn lớn như hạt gạo, thiếu chút nữa hồn hải thất thủ, linh hồn vô chủ có tính nguy hiểm cực cao.

Hiện tại bày ra trước mặt Lâm Minh chính là Hoang hồn đã từng là Chân Thần tuyệt đỉnh, hiện tại tuy bị suy yếu, nhưng không thể khinh thường Hoang hồn còn nguyên vẹn, thôn phệ nó không phải chuyện đơn giản gì.

Lâm Minh nói:

- Vãn bối tạm thời không có ý định làm như thế, đại khái Hoang đã sống hơn năm tỷ năm trở lên, có lẽ còn dài hơn nữa... Trí nhớ trong hồn hải của nó quá khổng lồ, vãn bối chỉ có trí nhớ mấy ngàn năm, so vói nó chỉ là con kiến nhỏ, con kiến muốn nuốt voi, đây không thể là sự thật, dung lượng hồn hải của vãn bối không có khả năng một lần dung nạp nhiều trí nhớ như thế, vãn bối chỉ cần giam cầm Hoang hồn, bảo nó làm việc cho ta là được.

Hoang đã bị mạt sát tinh thần ấn ký, trở thành linh hồn vô chủ, quả quyết không xảy ra vấn đề gì.

- Vậy.. Thì tốt!

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn buông lỏng một hơi, vẫn phải làm ra bảo hiểm một ít.

Thời điểm này Lâm Minh ngồi xuống điều tức, hắn nuốt đan dược linh hồn vào, dùng thời gian một giờ đã điều chỉnh tới trạn thái tốt nhất, sau đó hắn xuất ma phương ra, dẫn linh hồn Hoang ra.

Hoang hồn lúc này ngưng tụ thành một đám hào quang màu đen.

Lâm Minh không chút nghĩ ngợi, trực tiếp dung nhập nó vào mi tâm của mình, xuyên qua hồn hải.

Ầm ầm!

Hồn hải của Lâm Minh trong chốc lát bốc lên sóng gió động trời.

Hoang hồn quá mạnh mẽ, so với linh hồn của Lâm Minh còn mạnh hơn nhiều lắm.

Hồn hải của Lâm Minh dung nạp Hoang hồn, chẳng khác gì một khu vực biển cả vô tận, một ngày nào đó đột nhiên có một ngôi sao rơi xuống.

Sóng biển quét qua tất cả, sóng biển ngập trời.

Sắc mặt Lâm Minh tái nhợt, hai tay của hắn cầm lấy ma phương, dung nhập ma phương vào trong mi tâm của mình.

Chương 2181: Giam cầm (2)

Tạch tạch tạch...

Vào thời điểm này, trên không trung hồn hải của Lâm Minh xuất hiện ma phương cực lớn trấn áp xống, một đạo hắc khí bắn ra ngoài, dưới hắc khí bao phủ, Hoang hồn đang tàn sát bừa bãi đột nhiên như chuột gặp mèo, thoáng cái đã an tĩnh lại.

Hoang hồn đúng là quá cường đại, luyện hóa Hoang hồn là chuyện quá gian nan.

Ý niệm của Lâm Minh ngưng tụ thành sợi xích linh hồn.

Xíu!

Những sợi xích linh hồn này giống như rắn biển chui ra khỏi hồn hải Lâm Minh, dẫn dắt hồn hải như nước chảy bao phủ lấy đoàn hào quang Hoang hồn cực lớn kia.

Sợi xích linh hồn bao phủ bản thể Hoang hồn, sợi xích bén nhọn đâm thẳng vào trong đoàn hào quang kia, sau đó tiens vào chỗ sâu nhất trong linh hồn của Hoang.

Một sợi xích lại một sợi xích đâm vào như thế, hồn hải của LÂm Minh xuất hiện càng nhiều sợi xích, Hoang hồn bị gia cầm thật chặt, cuối cùng Hoang hồn chậm rãi chui vào trong hồn hải Lâm Minh, triệt để đắm chìm vào trong đó.

Trong lúc nhất thời, lực lượng linh hồn bành trướng như thủy triều, truyền dọc theo linh hồn Lâm Minh, loại cảm giác này làm hồn hải Lâm Minh tê dại, giống như bị sét đánh trúng người.

Hồn hải Lâm Minh thông qua tinh thần lực hấp thu hồn lực của Hoang hồn, giống như đang hút máu.

Lúc này Hoang hồn từ từ bị hồn hải của Lâm Minh hấp thu, cường độ, dung lượng hồn hải của Lâm Minh đều tăng lên thật khủng khiếp.

GIống như một biển cả thoáng cái bị một tinh cầu chui vào, lượng nước biển, chiều sâu, chiều rộng chắc chắn sẽ nở ra cực lớn.

Hơn nữa làm như vậy còn có một chỗ tốt, Lâm Minh bảo tồn hồn lực của Hoang lớn nhất, lúc tác chiến với thân thể Hoang lâu dài, Lâm Minh sẽ có thêm nhiều quyền chủ động.

Triệt để giam cầm Hoang hồn, đột nhiên Lâm Minh mở mắt

Thời điểm này Hồng nhi đang đứng sau lưng Lâm Minh, hai bàn tay nhỏ bé đặt lên huyệt Thái Dương của hắn, giúp Lâm Minh điều khiển ma phương trong hồn hải.

Lâm Minh có thể thuận lợi khống chế Hoang hồn như thế, toàn bộ nhờ vào ma phương trấn áp, lúc này cũng là như thế, đương nhiên Hồng nhi cũng có công lao thật lớn.

Nhìn thấy trên trán Hồng nhi đầy mồ hôi, bộ dáng này của nàng cảm khiến nội tâm Lâm Minh ấm áp.

- Cảm ơn ngươi, Hồng nhi!

Lâm Minh sờ cái đầu nhỏ của Hồng nhi, Hồng nhi thẹn thùng cười cười, có thể làm được chuyện gì đó cho Lâm Minh, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Vừa rồi Lâm Minh hấp thu Hoang hồn, thời gian tiến vào hồn hải nhìn thì không lâu, nhưng kỳ thật đã trôi qua hai ngày hai đêm. Mà quá trình này Thương Thiên Cổ Ấn vẫn chú ý tới Lâm Minh.

Nhìn thấy Lâm Minh tỉnh lại, lão khí linh hiểu rõ cái gì gọi là "Hậu sinh khả úy".

Hoang hồn thật sự bị hắn hàng phục, ai có thể nghĩ tiểu bối này có thể làm được như thế cơ chứ. Chẳng những giải quyết được mối họa lớn trong lòng của hắn, còn triệt để giam cầm luyện hóa Hoang hồn cho hắn sử dụng.

Hơn sáu ngàn năm qua đi, Lâm Minh đã phát triển tới trình độ này, nếu cho hắn thêm sáu ngàn năm, như vậy sẽ như thế nào?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cảm khái một hồi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ánh mắt hắn nhìn qua Hồng nhi sau lưng Lâm Minh.

Cảm nhận được ánh mắt khí linh Thương Thiên Cổ Ấn, Hồng nhi sợ người lạ nên bắt lấy góc áo Lâm Minh.

Hồng nhi nhát gan như thế, làm cho người ta khó mà tưởng tượng nàng lúc trước tỉnh táo và quyết đoán điều khiển ma phương trọng thương Hoang hồn.

- Chẳng lẽ nàng là... Khí linh vĩnh sinh chi thạch?

Thương Thiên Cổ Ấn không thể tưởng tượng nổi, tồn tại như ba thần khí này đã vượt qua vũ trụ, chúng rất khó sinh ra khí linh, vuawfsinh ra thì đã là tồn tại cường đại hủy thiên diệt địa, mà tiểu nữ hài trước mặt hiện tại không phải tình huống này.

Lâm Minh cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Hồng nhi, ý bảo nàng không cần khẩn trương, cười nói:

- Tiền bối cho rằng như thế, nhưng mà Hồng nhi nói cho đúng chính là pháp tắc trong ma phương, kết hợp ý chí, năng lượng, khí huyết của một cường giả tuyệt thế kết hợp lại ngưng tụ thành sinh mệnh thể đặc thù, trước đó lần đầu tiên vãn bối gặp tiền bối, khi đó mang theo tiểu nữ hài Tiểu Ngư Nhi, nàng cũng là tình huống này, nhưng mà nàng là sinh mệnh thể do tử tạp ngưng tụ, có quan hệ với chủ nhân Tu La lộ.

- Tiểu Ngư Nhi... Tử tap... Chủ nhân Tu La Lộ.

Thương Thiên Cổ Ấn trầm tư, nói:

- Thì ra là tiểu cô nương kia... Ta nhớ nàng rồi... Năm đó Phong Thần Thiên Tôn bố trí Phong Thần Đại Trận, dường như đã tập hợp đủ cái gì đó, đi thăm dò cơ duyên tuyệt thế... Mà khi hắn trở về đúng là có mang theo một tiểu nữ hài, nhưng mà khi đó ta đã trấn thủ Phong Thần Đại Trận rồi.

- Đáng tiếc Phong Thần Thiên Tôn không có cơ hội đưa phần truyền thừa của mình phát dương quang đại, thời điểm phong ấn Hoang hồn đã liều mạng. Trước khi ta bắt đầu sứ mạng, thoáng cái đã trải qua ba tỷ sáu trăm triệu năm rồi...

Thương Thiên Cổ Ấn nói ra, Lâm Minh nghe xong cũng kính nể, ba tỷ sáu trăm triệu năm một mình thủ hộ nơi đây, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn thừa nhận bao nhiêu cô độc, bao nhiêu trắc trở?

Nó sợ rằng đã không biết bao nhiêu lần chiến đấu với Hoang hồn, tiếp tục sứ mạng của mình, đồng thời tiêu hao tính mạng bản thân.

Nó giống như một bó đuốc đã đốt, nó vẫn thiêu đốt bàn thân chính mình, chiếu sáng con đường phía trước của Nhân tộc.

Ý thức được điểm này, Lâm Minh càng cung kính thi lễ với khí linh Thương Thiên Cổ Ấn.

Lão khí linh cười nói:

- Có lẽ hành lễ là ta mới đúng, nếu không có ngươi, ta nhất định bị Hoang hao tổn tới chết ở đây, hiện tại xem như ta được tự do, tuy tính mạng đã rách nát không chịu nổi, nhưng mà sống thêm triệu năm là không thành vấn đề, điền kiện tiên quyết là ta không bỏ mạng ngoài ý muốn.

Tuổi thọ khí linh còn dài hơn Nhân tộc nhiều, không khác gì Điện Linh nhất tộc.

Lâm Minh ôm quyền nói:

- Tiền bối... Vãn bối chuẩn bị thời gian này đi tới căn cứ Nhân tộc --- vũ trụ man hoang, không biết tiền bối tính toán gì không?

- Vũ trụ man hoang?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn hơi kinh ngạc.

Lâm Minh mang tiền căn hậu quả Nhân tộc bỏ chạy trối chết nói với Thương Thiên Cổ Ấn, Thương Thiên Cổ Ấn nghe xong thì rung động, thời điểm lần trước nó gặp Lâm Minh, bởi vì Lâm Minh có được ma phương cho nên suy đoán Lâm Minh có cơ hội cứu thế, nhưng mà nó không nghĩ hơn sáu ngàn năm sau, Lâm Minh từ Thánh Chủ đã sinh ra ảnh hưởng khủng bố tới đại kiếp nhận của Nhân tộc.

Vũ trụ man hoang có thể nói là vì Lâm Minh mới có, Lâm Minh thật sự có thể nói là con của vận mệnh.

- Lão già khọm ta không còn sống bao lâu, nếu như có tác dụng gì đó, vậy cứ phát huy nhiệt lượng thừa thôi.

Thương Thiên Cổ Ấn nói như thế, Lâm Minh hiểu ý cười lên, hắn biết rõ Thương Thiên Cổ Ấn đã quyết định đi theo mình tiến tới vũ trụ man hoang, ứng chiến Thánh tộc.

Hành trình của hắn đã bắt đầu như thế. (Nói nhảm cả chương thì có @@)

Trong tinh không vũ trụ vô tận, một chiếc linh hạm đang chạy chậm.

Trong linh hạm này, Lâm Minh ngồi xếp bằng trong mật thất, chậm rãi dung hợp Hoang hồn.

Chương 2182: Cửa vào man hoang

Tuy Hoang hồn đã bị hàng phục triệt để, nhưng mà muốn tiêu hóa và triệt để khống chế nó, cần có thời gian nhất định mới được.

Hoang hồn mang tới chỗ tốt cực lớn với Lâm Minh, đầu tiên là hồn hải của Lâm Minh tăng trưởng thật nhanh.

Từ khi đạt được Hoang hồn tới khi du lịch vũ trụ đã qua hai tháng, Lâm Minh cảm giác hồn lực của mình tăng cường một phần rưỡi.

Tổng hồn lực của Hoang không giảm bớt bao nhiêu cả.

Chuyện này là sự cường đại trực quan nhất về Hoang hồn.

Như thế xem ra, mình trong không gian thí luyện cuối cùng đạt được ác ma xá lợi đại khái là sau khi chủ nhân Tu La Lộ luyện hóa xong, chỉ còn rất ít tinh hoa, cho nên mình mới có thể hấp thu nó hoàn toàn.

Nếu như là ác ma xá lợi bản đầy đủ, nó chắc chắn tiếp cận cấp bậc của Hoang, nó lưu lại tinh hoa, chỉ sợ mình dù là thượng vị Thiên Tôn cũng không ăn được.

Nhưng mà hồn lực Hoang hồn cường đại cũng mang tới phiền toái cho Lâm Minh.

Chính là trí nhớ ẩn chứa trong Hoang hồn.

Hoang sống tối thiểu cũng phải năm tỷ năm, thậm chí là lâu hơn, trí nhớ của nó không khác gì một bảo khố tin tức khó có thể tưởng tượng.

Trong đó đa số liên quan tới thâm uyên vực sâu, mười tỷ năm trước chủng tộc đại chiến, kể cả chủ nhân Tu La Lộ, Bất Hủ Quân Vương... Còn có các nhân vật kinh thiên động địa che giấu trong lịch sử.

Đạt được những tin tức này, đối với Lâm Minh mà nói có giá trị thật lớn.

Đáng tiếc Lâm Minh thử tìm kiếm thời gian trong trtis nhớ của Hoang, tinh thần chi hải của hắn chẳng khác gì bị khối đá ngàn cân đè sập.

Lâm Minh chịu đau đớn kịch liệt, thu được những trí nhớ này về.

Trí nhớ tích trữ trong hồn hải của Hoang thật đáng sợ, những trí nhớ này không đơn giản là chuyện nó trải qua trong vài tỷ năm, còn có trí nhớ của những cường giả mà nó cắn nuốt, những trí nhớ và kinh nghiệm này đều bị Hoang tồn trữ lại, bị phong ấn trong linh hồn của nó.

Lâm Minh muốn kiểm tra trí nhớ trong Hoang hồn, quả thật chẳng khác gì mò kim đáy biển, quá trình kiểm tra cũng làm hồn hải Lâm MInh khó thừa nhận được.

Chuyện này làm cho Lâm Minh cảm nhận được sự khác biệt của Nhân tộc và thâm uyên ác ma.

Thâm uyên ác ma như Hoang, bản thể to như tinh cầu, nó có khả năng thừa nhận không phải sinh vật trí tuệ có thể so sánh, kỹ năng thôn phệ là thiên phú của Hoang, từ điểm này trí tuệ tính mạng đã không bằng được.

Mà trí tuệ tính mạng có thiên phú lĩnh ngộ pháp tắc, thâm uyên ác ma cũng không bằng được.

Chậm rãi Lâm Minh tạm thời buông bỏ bảo khố trí nhớ này, khi cảnh giới của hắn tăng lên, hắn sẽ chậm rãi cắn nuốt trí nhớ trong Hoang hồn, vì chính mình sử dụng.

Mà thời điểm này Lâm Minh bất tri bất giác đã tiến vào của vào vũ trụ man hoang.

Sớm lúc trước, Lâm Minh cũng đã tăm dò cửa vào này rồi, đây là cửa vào Tạo Hóa Thánh Hoàng cho phân thân Hoang đi mở ra.

Cửa vào này đã tồn tại mấy trăm năm, nói đúng hơn, Thánh tộc vào mấy trăm năm trước đã tiến vào vũ trụ man hoang của Nhân tộc.

Nhưng mà Nhân tộc hiện tại không phải là không có sức chống cự như sáu ngàn năm trước.

Một là, thời gian lâu như thế, Nhân tộc đã có cường giả Chân Thần.

Hai là, Nhân tộc có thần minh pháp chỉ có thể đánh xuyên qua thán tức thần tường, lợi dụng thần minh pháp chỉ này có thể đánh kéo dài với Thánh tộc.

Thánh tộc lợi dụng Hoang mở thán tức thần tường cũng cần thời gian mấy trăm năm mới mở ra được một cái động lớn, mà thời gian này đủ cho Nhân tộc rút lui thong dong.

Thậm chí Nhân tộc còn có thể phái tiên phong đi vũ trụ mới tìm kiếm điểm dừng chân thật tốt, sau đó dùng linh hạm cỡ lớn mang theo các đồ vật đi, mang các tài nguyên và vật dụng chiến lược dời đi.

Nhưng mà...

Chiến thuật kéo dài cũng không thể sử dụng vô hạn, bởi vì vũ trụ Tam Thập Tam Thiên chỉ có mười bảy trọng thuộc về man hoang, hơn nữa mười bảy trọng này không phải mỗi cái đều thích hợp cho tính mạng trí tuệ ở lại, có chút vũ trụ man hoang cực kỳ đáng sợ, trong đó có lỗ đen vô tận và thời không phong bạo, cho dù là Đại Giới Giới Vương đi vào cũng phải chết, vũ trụ như thế không có khả năng làm đường lui của Nhân tộc.

Khấu trừ những vũ trụ không cách nào ở lại, như vậy vũ trụ có thể làm đường lui cho Nhân tộc không nhiều, có khả năng là bảy tám cái mà thoi, hơn nữa trong bảy tám vxu trụ này cũng không phải hoàn toàn năm sát nhau.

Nhân tộc muốn lui lại lui, rất nhanh sẽ không còn đường lui.

Đến lúc đó Nhân tộc phải đại chiến chính diện với Thánh tộc.

Mà kết quả trận chiến này có lẽ không cần suy nghĩ, Nhân tộc thua chắc.

Nhưng cho dù thua, Nhân tộc cũng phải chiến thật oanh liệt, Lâm Minh tin tưởng gần bảy ngàn năm này, trong Nhân tộc không có khả năng ăn xong ngồi chờ chết, bọn họ tất bồi dưỡng ra một ít lực lượng chống lại Thánh tộc.

nếu không Thần Mộng Thiên Tôn uổng công làm tộc trưởng Nhân tộc rồi.

Lâm Minh tin tưởng Thần Mộng Thiên Tôn sẽ không làm mình thất vọng, mà tác dụng của hắn chính là một phục bút, bởi vì thực lực Lâm Minh tăng nhanh hơn nữa cũng không có khả năng một người chiến thắng cả Thánh tộc.

Hắn cần lực lượng Nhân tộc phối hợp với hắn.

Lúc này Lâm Minh đã bay ra khỏi linh hạm, ý niệm của hắn khẽ động, chiếc linh hạm thu nhỏ lại bay vào nội thế giới của Lâm Minh.

Cửa ra vào vũ trụ man hoang có đóng quân, không phải hạm đội linh hạm, mà là một thần điện kim loại cực lớn, những thần điện kim loại này phần lớn là tọa giá của Thiên Tôn đỉnh cấp, nhỏ nhất cũng có đường kính mấy trăm dặm, lớn một chút có thể chiếu sáng so sánh với tinh cầu.

Thần điện kim loại này còn có rất nhiều linh hạm, linh thú bay qua bay lại, trong đó có nhiều võ giả tuần tra, vây lối vào không lọt giọt nước đi qua.

- Ngươi chuẩn bị đi qua thế nào?

Bên cạnh Lâm Minh, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn hỏi, hắn biến ảo thành lão giả, sinh động không có điểm nào khác với người bình thường, đây là khí linh Thương Thiên Cổ Ấn do Phong Thần Thiên Ton tự tay chế tạo ra, năng lực này vẫn phải có, cho dù là đa số

Thiên Tôn cũng không thể nhìn thấu bản chất nó là gì.

- Trà trộn vào đi!

Lâm Minh khi nói chuyện, đi nhanh vào cửa vào vũ trụ man hoang.

Thời điểm đi tới, thân ảnh Lâm Minh chậm rãi mơ hồ, hắn trốn vào không gian vặn vẹo, mặc dù là Thiên Tôn đỉnh cấp cũng không thể phát hiện ra vị trí của Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh vẫn phải cẩn thận, bởi vì Thánh tộc có ba Chân Thần.

Chân Thần chính là nhân vật đỉnh phong trên thế giới, thâm bất khả trắc, vạn nhất bọn họ hiện tại ở gần cửa vào vũ trụ man hoang, bản thân hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Minh ngừng thở, lẳng lặng chờ đợi, thẳng tới khi hắn nhìn thấy một linh hạm Thánh tộc bay tới cửa vào, thân ảnh của hắn khẽ động, lựa chọn một chiếc linh hạm trong hạm đội không ngờ nhất, yên lặng tiến vào trong đó.

Tầng phòng hộ cuarlinh hạm không thể mang tới bất cứ ngăn cản gì với Lâm Minh, hắn xuyên qua như xuyên qua mặt nước, sau đó hắn đã xuất hiện trong khoang linh hạm.

Mà thời điểm này trước mặt Lâm Minh đang có võ giả Thánh tộc thủ vệ, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn qua Lâm Minh tiến vào, đang định hét lên đầy sợ hãi.

Chương 2183: Vô Đề

Nhưng mà thân ảnh Lâm Minh lóe lên, chỉ nghe "Bồng" một tiếng, tên võ giả Thánh tộc xui xẻo bị Lâm Minh đánh ngất xỉu, Lâm Minh ném hắn vào nội thế giới của mình.

Tâm niệm khẽ động, quần áo tên võ giả Thánh tộc không may bay ra ngoài, dung mạo Lâm Minh cải biến, trở nên giống tên võ giả Thánh tộc kia như đúc.

Kể từ đó, cho dù là Chân Thần Thánh tộc có dùng cảm giác quét qua đám võ giả Thánh tộc nơi đây, cũng không có khả năng tìm ra Lâm Minh đang dịch dung.

Cứ như vậy Lâm Minh theo chiếc linh hạm này thuận lợi tiến vào cửa vào vũ trụ man hoang.

Đây là một chiếc linh hạm Thánh tộc bay tới chiến trường, cảm giác Lâm Minh quét qua, liền biết rõ người chỉ huy linh hạm là một tên Đại Giới Giới Vương.

Nếu như vậy tính ra, hạm đội linh hạm này hẳn là Thiên Tôn chỉ huy.

Thẳng tới khi thông đạo to lớn xuyên qua thán tức thần tường, Lâm Minh mới cảm nhận được sự đáng sợ của thán tức thần tường.

Thán tức thần tường này dày chừng mười dặm, bởi vì có Hoang cắt nó ra, năng lượng màu đen hỗn độn phun ra lập lòe, năng lượng lưu dài hẹp mang theo hắc diễm thiêu đốt, tỏa ra khí tức đáng sợ, bất cứ thứ gì tới gầ cũng bị nó chôn vùi.

- Đã thông qua thông đạo thán tức thần tường, đi tới Lam Giác tinh hệ, tốc độ cao nhất.

Trong linh hạm Lâm Minh có mệnh lệnh ngườ chỉ huy truyền tới.

Linh hạm bỗng nhiên gia tốc, hơn nữa nhanh chóng mở trận pháp ra, tiến hành không gian đại na di.

Cho dù Lâm Minh vẫn ung dung đứng trong khoang thuyền, nhìn qua cửa sổ bên ngoài, nhìn thấy nhiều linh hạm vượt qua tinh không thật nhanh, nội tâm Lâm Minh cảm khái ngàn vạn.

Vũ trụ man hoang, rốt cuộc hắn tới rồi.

Nhân tộc là chủng tộc của hắn, mà thời gian gần bảy ngàn năm, rốt cuộc hắn có thể hìn xem Nhân tộc phát triển thành bộ dáng gì.

Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp, Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn và hài tử của mình...

Từng gương mặt hắn quen biết xuất hiện trong ký ức.

Lâm Minh giống như thợ săn đang ẩn nấp, ẩn nấp trong linh hạm này, đang chờ thời khắc ra tay, hắn biết rõ vũ trụ man hoang thật lớn, mà Nhân tộc sống sót chắc chắn đã ẩn nấp bốn phía, muốn tìm ra bọn họ cũng không dễ dàng, mà khi đi theo chiến hạm Thánh tộc, lợi dụng tình báo của chúng, hy vọng tìm được Nhân tộc cũng lớn hơn.

Tại Thần Vực, Hồn giới, thậm chí là vũ trụ của Thánh tộc thường xuyên có thể nhìn thấy các chủ đại lục phiêu phù trong vũ trụ, những đại lục này không giống như tấm ván gỗ, mà là chung quanh là tầng tầng tinh không vô tận, từ trong ra ngoài giống như một quả trứng khổng lồ.

Quay chung quanh chủ đại lục chính là các tinh vân, có rất nhiều ngôi sao còn lớn hơn cả Thiên Diễn tinh, như thế có thể thấy được diện tích chủ đại lục.

Trong Thần Vực ba ngàn giới, mỗi đại thế giới đều có ít nhất một chủ đại lục như thế, mà những chủ đại lục này tuyệt đối là nơi phồn hoa nhất, ví dụ như viễn cổ đế đô, chính là chủ đại lục của Chân Vũ Đại Thế Giới.

Nhưng mà vũ trụ man hoang có rất ít chủ đại lục, thay thế chủ đại lục chính là tinh hệ.

Những tinh hệ này cực lớn, mở rộng ra như cánh tay đang duỗi dài, kéo dài tới hàng tỷ tỷ dặm...

Trong tinh hệ này có hàng trăm tỷ ngàn tỷ ngôi sao, trình độ rộng lớn của nó thật khó hình dung.

Dựa theo tư liệu Thánh tộc sưu tầm, những tinh hệ trong vũ trụ man hoang này, kỳ thật chúng từng là chủ đại lục, nhưng bị lực lượng đáng sợ đánh tan nát ra, triệt để nổ tung, những mảnh vỡ chủ đại lục phân tán ra không gian vũ trụ rộng lớn, nhưng dưới tác dụng của lực hút, chúng xoay tròn quanh nhau, trở thành tinh hệ hiện tại.

Còn lần này, võ giả Thánh tộc muốn đi Lam Giác tinh hệ, đây chỉ là một trong số đó.

Trong nội thế giới của mình, Lâm Minh thông qua phương thức thôi miên, hắn chế ngự tên võ giả Thánh tộc không may kia, cũng từ đó biết được các tư liệu khiến hắn rung động.

Nếu như tư liệu của Thánh tộc là thật, như vậy chủ đại lục của vũ trụ man hoang bị ai đánh nát?

Chủ đại lục khổng lồ như thế, còn lớn hơn cả Thiên Diễn tinh cả ngàn tỷ lần, nhưng lại bị đánh nát...

Chuyện này đã vượt qua nhận thức của Lâm Minh, đừng nói Chân Thần tuyệt đỉnh, cho dù là chủ nhân Tu La Lộ có được năng lực như vậy sao?

Lâm Minh không cách nào xác định chủ nhân Tu La Lộ có làm được hay không, nhưng trực giác của Lâm Minh cảm thấy, chủ đại lục nghiền nát có liên quan tới hạo kiếp mười tỷ năm trước.

Năm đó trí tuệ tính mạng trải rộng cả Tam Thập Tam Thiên, võ đạo văn minh vô cùng sáng lạn, nhưng mà sau trận chiến ấy, vũ trụ trí tuệ tính mạng ở lại chỉ còn mười sáu trọng.

Một nửa vũ trụ khác biến thành man hoang, mà nhân khẩu khổng lồ bị diệt sạch, phải chẳng có liên qua tới chủ đại lục nghiền nát khong?

Nếu thật là như thế, Nhân tộc và Thánh tộc adidj chiến có đáng kể gì so với hạo kiếp đó đây?

Dù sao Thánh tộc cũng không cách nào diệt sạch một chủng tộc được.

- Đại kiếp nạn mười tỷ năm trước ah....

Lâm Minh thì thào tự nói, Nhân tộc, Hồn tộc, Thánh tộc sau này mới phát triển, mười tỷ năm trước có ai là đối thủ của Thần tộc không ai bì nổi đây? Chẳng lẽ thâm uyên ác ma sao?

Rốt cuộc thâm uyên ác ma ở vực sâu hắc ám là thế giới thế nào? Có bí mật gì?

Lâm Minh không rõ những chuyện này, khí linh Thương Thiên Cổ Ấn không biết, có lẽ chỉ cso hai lão đầu trong thí luyện cuối cùng là biết, nhưng mà hỏi thăm bọn họ, bọn họ trả lời khi hắn nắm giữ được vận mệnh bản thân, từ quân cờ biến thành người đánh cờ, như vậy những bí mật này sẽ rõ ràng thôi, nếu không những bí mật này sẽ biến thành tai họa.

Thời điểm này Lâm Hoang đi theo đại bộ đội của Thánh tộc rời xa lối ra vào vũ trụ man hoang, đi tới Lam Giác tinh hệ.

Dựa theo tình báo, một chi thế lực của Nhân tộc đang ở trong Lam Giác tinh hệ.

Không thể không nói, lúc trước chủ đại lục vũ trụ man hoang bị đánh nát, không gian phong bạo nổ tung kéo dài hàng tỷ tỷ dặm, thậm chí sinh ra lực trương gấp khúc, lỗ đen, trùng động... Các hoàn cảnh không gian phức tạp, ẩn thân trong các nơi đó thật dễ dàng.

Cảm giác của võ giả rất khó thẩm thấu vào những không gian này, cho dù là cường giả Chân Thần muốn tìm khắp tinh hệ cũng cần hao phí nhiều tinh lực.

Mà vũ trụ man hoang có quá nhiều tinh hệ, Chân Thần Thánh tộc không thể tìm mỗi góc được, cho nên Nhân tộc có cơ hội thở dốc.

Thời gian trôi qua mấy ngày, Lâm Minh đã từ trong miệng tên võ giả Thánh tộc kia biết nhiều tình báo hơn, nhưng mà những tình báo này làm Lâm Minh không hài lòng, hắn cần nhiều tình báo kỹ càng hơn nữa, nhất là xác định vị trí của Tiểu Ma Tiên, Thần Mộng.

Về vị trí chuẩn xác, Lâm Minh không ôm chút hy vọng nào, nếu như Tiểu Ma Tiên và Thần Mông thật bị Thánh tộc tìm được, chỉ sợ Tạo Hóa Thánh Hoàng đã ra tay rồi.

...

Một ngày sau, sau một lần không gian đại na di, tại tàu chỉ huy chi hạm đội này, trong một gian mật thấ có một lão giả gầy yếu ngồi trong đó, ánh mắt của hắn đỏ như máu.

Chương 2184: Khống chế huyết nhục Hoang (1)

Gian phòng này xem như xa hoa, nhưng lại giống như hiệu thuốc của luyện dược sư, bên trong đặt nhiều lò đan và bàn thuốc, trên bàn còn có chai chai lọ lọ, còn có dược liệu đã xử lý tốt.

Một nồi thuốc trong phòng còn đang bốc hơi, bọt khí màu xanh lá nổi lên, dường như bị đung nóng quá mà tràn ra ngoài.

Đối với chuyện này, lão giả không quan tâm, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đống huyết nhục trước mặt, dung mạo của hắn rất già nua, dáng người gầy còm như khỉ, hắn mặc trường bào màu xanh lá cây rộng thùng thình, trường bào bốn phía chạm đất, lưng của hắn còng xuống.

- Huyết nhục Hoang thật thần kỳ!

Lão giả nói ra, ánh mắt mờ nhạt của hắn nhìn chằm chằm vào huyết nhục, sau đó mở cái hộp ngọc ra, từ trong hộp ngọc lấy ra một cục thịt đỏ như máu chừng nắm tay.

Cục thịt này bảo tồn bằng phương pháp đặc thù, bảo trì nó còn mới, thời điểm lấy ra nó vẫn còn đập, không ngừng có máu chảy rangoaif.

Đây là quả tim người.

Lão giả tự mình cầm nó, trực tiếp bóp nát trái tim Nhân tộc Giới Vương và ném vào trong huyết nhục Hoang, chỉ trong nháy mắt huyết nhục Hoang nhúc nhích, nhanh chóng thôn phệ trái tim này.

- Loãng tuếch!

Huyết nhục Hoang nhúc nhích một chút, sau đó lại cắn nuốt sạch trái tim này, hóa thành bộ phận của nó.

Lão giả gầy còm này tĩnh tâm cảm giác một chút, ánh mắt mờ nhạt xuất hiện một tia thần thái, ánh mắt bắn ra một tia khác thường.

- Thôn phệ một trái tim Nhân tộc Giới Vương, hoàn toàn chuyển hóa thành chất dinh dưỡng của mình, nếu như ta dung hợp với huyết nhục Hoang, trải qua không ngừng thôn phệ, ta vốn thọ nguyên không còn nhiều lại sống thêm mấy ngàn vạn năm, thậm chí tương lai có thể đột phá trung vị Thiên Tôn.

- Có thể bởi vì minfht hôn phệ huyết nhục này mà biến thành quái vật, nhưng mà không sao, mấu chốt là sau khi ta thôn phệ huyết nhục Hoang, chỉ sợ sẽ trở thành nô bộc trung thành nhất của Tạo Hóa Thánh Hoàng, sẽ bị khống chế hoàn toàn, cái giá lớn như thế quá nặng a... Tạo Hóa Thánh Hoàng cho ta huyết nhục Hoang, chắc chắn không phải cho không, bên trong có giấu cái gì đó.

Nội tâm lão giả này hiện ra đủ loại ý niệm, nhưng mà sống thêm mấy ngàn vạn năm thật sự quá hấp dẫn, hắn thật sự không cách nào buông được, hắn do dự một chút, nhìn ra ngoài hô:

- Người đâu!

Sau một lát cửa bị đẩy ra, một thanh niên vâng lời đi vào mật thất.

- Đi tới trại tù binh nhân loại chọn ra sáu nam nữ cho ta, phải dưới mười tám tuổi, thiên phú tốt.

Lão giả gầy còm còn muốn nghiệm chứng một chút, huyết nhục Hoang nếu thôn phệ người sống, như vậy sẽ thôn phệ tính mạng tinh hoa cung cấp cho hắn, trì hoãn hắn già yếu.

Mà thời điểm này hắn cảm thấy không đúng/

- Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, vì sao còn chưa đi?

Đột nhiên lão giả ngẩng đầu, sắc mặt sắc bén như chim ưng nhìn qua thanh niên này, ngay vào lúc hắn ngẩng đầu, thanh niên này đã động.

Tốc độ của hắn như quỷ mị, trong tay cầm trường thương màu đen, giống như độc xà đâm vào cổ họng lão giả gầy còm này.

Thương này quá nhanh, ánh mắt lão giả gầy còm không nhìn thấy kịp.

Nhưng mà hắn dù sao cũng là cường giả Thiên Tôn, trong lúc sống chế trước mắt, mật thất bị trận pháp gia trì hóa thành nước thép, đồ vật trong phòng trừ lò đan và huyết nhục Hoang ra, toàn bộ hóa thành tro bụi.

Đây là bởi vì hỏa diễm ngưng tụ rất cao, nếu không linh hạm náy sẽ nổ tung.

Nhưng mà hỏa diễm này ngưng tụ thành đầu hỏa long, đang muốn vươn nanh múa vuốt bổ tới, nhưng mà thời điểm trường thương quét qua, hỏa long bị xuyên từ đầu tới đuôi.

Bồng!

Hắc viêm nổ tung, hộ thể cương nguyên của lão giả này cũng tan vỡ giống như thủy tinh, sau đó hắn không tin vào mắt của mình, trường thương đã đâm xuyên qua trái tim của hắn.

Trường thương uốn éo, thân thể lão giả gầy còm bị chấn động, kinh mạch toàn thân bị lực lượng bá đạo không gì sánh nổi chấn vỡ.

- Ngươi...

Lão giả gầy còm miệng phun máu tươi, nhưng mà thanh niên không nói một lời, từng đạo phù văn Tu La Thiên Đạo triệt để giam cầm năng lượng trong người của hắn.

Thanh niên này chính là Lâm Minh.

Hắn lạnh lùng nhìn qua lão giả gầy còm này.

Kinh mạch bị phế, trái tim bị xuyên thủng, hơn nữa bị năng lượng giam cầm, lão giả hóa thành thịt nhão, nhưng mà Thánh tộc Thiên Tôn rèn luyện thân thể tới tận cùng, cho dù là lão giả gần đất xa trời thì vẫn có thể bảo trì sinh mệnh lực trong ngắn ngủi.

Lâm Minh không có giết hắn, giữ hắn lại còn có tác dụng.

Lão giả gầy còm này hoàn toàn nói không ra lời, hắn trừng đôi mắt như cá chết ra, con mắt nổi bật, đầy tơ máu, oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Nhưng đồng thời, nội tâm của hắn cũng khiếp sợ không hiểu, thanh niên này rốt cuộc là người nào, vậy mà có lực lượng đáng sợ như vậy! Chẳng lẽ hắn là Nhân tộc Đế Thích Già?

Hàng phục lão giả gầy còm xong, mấy ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên Lâm Minh ra tay với Thiên Tôn Thánh tộc, trong bất tri bất giác, lực lượng của Lâm Minh mạnh như thế rồi.

Thiên Tôn tầm thường không có lực chống cự trong tay của hắn.

Mà thời điểm này, Lâm Minh căn bản không quan tâm tới lão giả gầy còm, hắn chú ý chính là huyết nhục Hoang trên phế tích.

Nhìn thấy huyết nhục này, Lâm Minh nhíu mày.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đã đưa huyết nhục Hoang cho Thiên Tôn sử dụng rồi sao? Như vậy huyết nhục Hoang phụ thể Giới Vương, Thánh Chủ là bao nhiêu?

Thông qua huyết nhục Hoang, càng ngày càng nhiều cường giả trở thành nô bộc trung thực của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh nhìn qua đống huyết nhục Hoang, đột nhiên phúc chí tâm linh, ý thức được cái gì đó.

Ý niệm của hắn chìm vào trong hồn hải, liên lạc với Hoang hồn, vẫy tay, đống huyết nhục Hoang này chậm rãi nhúc nhích, bò qua phía Lâm Minh.

Đây không phải là Lâm Minh cách không nhiếp vật, mà là huyết nhục Hoang chủ động bò tới gần Lâm Minh.

Huyết nhục Hoang đã bay tới trước mặt Lâm Minh, phiêu phù trong lòng bàn tay của hắn, hắn cảm giác huyết nhục Hoang rất bất thường, đây là cùng loại với tinh hoa ác ma áp súc thành ác ma xá lợi, đại khái Tạo Hóa THánh Hoàng chuyên môn chuẩn bị cho Thiên Tôn, tuy chỉ lớn như đầu người, nhưng mà tổng năng lượng ẩn chứa trong đó cực kỳ khủng bố.

Lâm Minh có thể cảm nhận rõ ràng, Hoang hồn bị phong ấn trong hồn hải, thông qua tinh thần lực của hắn có thể liên lạc với huyết nhục Hoang này.

Thời điểm này, Lâm Minh có cảm giác, chỉ cần hắn ra lệnh cho huyết nhục Hoang, nó sẽ tuân theo ý chí của hắn.

Thậm chí nó tự hủy cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà Lâm Minh không có dễ dàng nếm thử, bởi vì hắn cảm nhận được trong huyết nhục Hoang còn có ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Huyết nhục Hoang có năng lực cực kỳ đáng sợ, thôn phệ. Nó có thể hấp thu bất cứ vật gì bổ sung cho bản thân.

Một khi huyết nhục Hoang dung hợp với thân thể võ giả, như vậy võ giả bị dung hợp cũng có được năng lực này, có thể hấp thu lực lượng người khác cường đại bản thân.

Trừ chuyện đó ra, dung hợp với huyết nhục Hoang còn có thể biến thân.

Chương 2185: Khống chế huyết nhục Hoang (2)

Loại biến thân này, Lâm Minh nhìn thấy trong thí luyện cuối cùng rồi, vốn võ giả Thánh Chủ thông qua kích hoạt huyết nhục Hoang, hoàn thàn biến thân, không ngờ trong thời gian ngắn lực lượng tăng lên gấp mấy lần, nghiền áp võ giả cùng giai.

Trong thế giới võ giả, có rất nhiều người sẽ vì trở nên mạnh mẽ mà bỏ ra cái giá cao, vì tuổi thọ dài hơn mà làm ra bất cứ chuyện gì.

Ví dụ như lão giả gầy còm mà Lâm Minh vừa giết, cũng không cách nào cự tuyệt hấp dẫn sống thêm mấy ngàn vạn năm.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nắm bắt được điểm này, như vậy hắn sớm muộn gì cũng thông qua Hoang trở thành chúa tể vũ trụ.

Mà có thời mới biết, Tạo Hóa Thánh Hoàng sau khi khống chế tất cả, hắn còn có được chỗ tốt gì, dù sao huyết nhục Hoang là hắn hoàn toàn khống chế, hắn có thể thông qua huyết nhục Hoang rút đi tinh mạng tinh hoa của võ giả cung cấp cho hắn hay không, làm thế hắn đột phá giới hạn cuối cùng của Chân Thần, trở thành tồn tại như chủ nhân Tu La Lộ.

Nghĩ tới đây sắc mặt Lâm Minh âm trầm, tuy hắn chưa hẳn phỏng đoán chính xác, nhưng hắn vô cùng hiểu dã tâm đáng sợ của Tạo Hóa Thánh Hoàng, dã tâm này xâm lấn Nhân tộc chỉ là bước đầu tiên.

Lần đại kiếp nạn này, Thánh Hoàng, Hồn Đế hai lão quái vật lánh đời này đã lộ nanh vuốt, bắt đầu áp dụng kế hoạch của bọn họ từ mấy tỷ năm trước.

Bọn họ chính là người đánh cờ.

Mà bây giờ Lâm Minh đã thấy rõ quân cờ của Tạo Hóa Thánh Hoàng, bết bát nhất là, hắn còn chưa nhìn thấy con cờ của Hồn

Đế.

Mỗi người thậm chí khống chế bàn cờ thiên địa, trong đó tự nhiên có cả Lâm Minh.

Sau khi hắn nghe Mặc và Triệt nói chuyện xong, hắn muốn trở thành người đánh cờ, không muốn làm con cờ.

Thời điểm này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân đồn dập.

Một đám Thánh Chủ hộ vệ xông lại, vừa rồi Lâm Minh và lão giả gầy còm đại chiến động tĩnh quá lớn, cả mật thất bị thiêu hủy.

- Ngươi... Giết... Ta, hủy linh ham này, ngươi... Sẽ bị Thánh tộc đuổi giết, nghiền xương ngươi thành tro...

Lão giả gầy còm chỉ còn lại một hơi thở hổn hển, hắn đã không mở miệng được, nhưng vẫn có thể truyền âm cho Lâm Minh.

Lâm Minh đạm mạc nhìn hắn một cái, thời điểm này ngoài cửa có tiếng la...

- Minh Cổ đại nhân, xảy ra chuyện gì?

Hơn mười thủ vệ chạy tới cửa phòng, cánh cửa đã bị biến thành nước thép, trận pháp bị phá thành mảnh nhỏ, cho nên bọn họ đi thông suốt.

Nhưng mà nhìn thấy tình cảnh trong phòng luyện dược, bọn họ nao nao.

- Vội cái gì!

Một âm thanh già nua giận dữ vang lên, lão giả gầy còm Minh Cổ đại sư mặc trường bào màu xanh lá đứng trong mật thất, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đều cút đi cho lão phu!

Chung quanh hắn là đống phế tích, hắn thóa mạ đám Thánh Chủ này, sau đó bảo bọn thủ vệ nhanh chóng rời khỏi đây.

- Minh Cổ đại nhân tính tình càng ngày càng cổ quái...

Sau khi rời khỏi khu vực này, đám thủ vệ truyền âm với nhau.

- Thọ nguyên của hắn không còn nhiều, đương nhiên tính cách cổ quái rồi, rất nhiều lão nhân đều là như thế, hắn có khả năng luyện chế đan dược tăng thọ nguyên kiểu mới, kết quả thất bại.

- Im ngay, Minh Cổ đại nhân biết chúng ta nghị luận sau lưng hắn, toàn bộ chúng ta phải chết!

Mấy thị vị nói xong, đã biến mất, bọn họ không dám lại xông vào gian mật thất này.

Lúc này, Lâm Minh đã sớm bố trí xong trận pháp, phong tỏa mật thất này, bản thân hắn lui vào trong không gian ma phương, trước mặt hắn là Minh Cổ đại sư.

Thời điểm này, Lâm Minh biến thành gương mặt giống Minh Cổ như đúc, khí tức cũng như nhau.

- Ngươi... Ngươi...

Lão giả gầy còm kinh hãi, hắn giống như nhìn thấy quỷ, mặc dù bản thân hắn cũng không thể phân biệt được người trước mặt là giả mạo hay không, bởi vì người này giống hắn như đúc.

Lâm Minh cầm huyết nhục Hoang lên, đi về phía Minh Cổ.

Sau đó Minh Cổ trợn mắt há hốc mồm, Lâm Minh nhét huyết nhục Hoang vào trong vị trí trái tim tổn hại của Minh Cổ, huyết nhục Hoang dính vào máu tươi, giống như đỉa ngửi thấy máu, bắt đầu chui vào trong người Minh Cổ.

- Ngươi... Làm cái gì?

Sắc mặt Minh Cổ trắng bệch.

Nhưng mà huyết nhục Hoang không có thôn phệ Minh Cổ, dường như hắn đã lưu lại vị trí ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng, huyết nhục Hoang chui vào trong người hắn, sau đó hóa thành từng sợi tơ mỏng, chui vào mỗi tấc thân thể Minh Cổ.

Huyết nhục Hoang mang theo khí huyết khổng lồ, Minh Cổ cảm thấy sinh mệnh lực của mình khôi phục lại.

Lực lượng chậm rãi quay về.

Ba ba ba ba...

Chung quanh người Minh Cổ, phù văn mà Lâm Minh lưu lại biến mất, trong nháy mắt này Minh Cổ khôi phục tự do.

Minh Cổ thoáng sửng sốt, người trẻ tuổi kia buông tha cho hắn?

Hắn vẫn nhận định mình không phải đối thủ của hắn, mặc cho hắn vuost ve, cho nên mới buông lỏng phù văn giam cầm?

Trong nháy mắt suy nghĩ này sinh ra trong đầu Minh Cổ, ý niệm điên cuồng sinh ra, sau khi biến thân lại giết hắn.

Hắn biết rõ thôn phệ huyết nhục Hoang xong, có thể đạt được năng lực biến thân, thứ này hắn chưa bao giờ dùng qua, nhưng mà loại năng lực này sau khi hắn dung hợp huyết nhục Hoang đã biến thành bản năng của hắn.

Hắn đang có ý định biến thân thì đột nhiên kêu thảm thiết, toàn thân đau đớn.

Hắn nghe tiếng phốc phốc vang vọng, vô số máu tươi bắn ra từ trong huyết nhục Hoang, giống như sợi dây thép xuyên thấu cổ của hắn, đúng là huyết nhục Hoang dung hợp với Minh Cổ.

Toàn thân Minh Cổ có huyết vụ tuôn ra, tơ máu đâm đâm vào con mắt nát bấy, chết không thể chết lại.

Sau khi huyết nhục hoang dung nhập vào người Minh Cổ, Lâm Minh vẫn có thể khống chế chúng, bởi vì huyết nhục Hoang sau khi dung hợp vào người Minh Cổ, Lâm Minh đã lưu ấn ký tinh thần của mình vào đó.

Ấn ký tinh thần này cẩn thận né tránh ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Kể tử đó ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng không thể phát động, ở vào trạng thái ngủ say, ấn ký tinh thần của Lâm Minh sẽ toàn quyền khống chế huyết nhục Hoang.

Mà Lâm Minh vừa rồi đã ra lệnh cho huyết nhục Hoang tỏa ra khắp người Minh Cổ, giết hắn.

Hắn thành công.

Chuyện này giúp Lâm Minh mừng rỡ.

Nhưng nếu như ấn tính tinh thần của hắn ở trong huyết nhục Hoang, ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng đồng thời phát động, huyết nhục Hoang sẽ nghe theo ai đây?

Lâm Minh không rõ, nhưng mà hắn rất chờ mong thời khắc đó tới.

Chỉ tiếc hiện tại hắn vẫn không có kết quả nghiệm chứng, hắn không thể bị Tạo Hóa Thánh Hoàng phát hiện mình có thể khống chế huyết nhục Hoang.

Kế tiếp Lâm Minh đưa tay lên, ma phương hiện ra trong lòng bàn tay, bay thẳng tới hấp thu linh hồn bổn nguyên của lão giả gầy còm này, sau đó xóa ấn ký tinh thần, biến thành trí nhớ thuần túy.

Lâm Minh không chút khách khí thu linh hồn vô chủ vào hồn hải, bắt đầu đọc trí nhớ.

Trong đầu lão giả gầy còm này có lý giải công pháp, lĩnh ngộ pháp tắc, thuật chế thuốc các loại... Những trí nhớ này Lâm Minh chướng mắt, bỏ đi toàn bộ, hắn muốn nhìn chính là tình báo của Nhân tộc và Thánh tộc.

Phân bố, hiện trạng Nhân tộc, thực lực đối lập, vị trí Chân Thần

Thánh tộc...

Mà khi nhìn thấy tình báo thứ nhất, Lâm Minh đổ mồ hôi lạnh.

Chương 2186: Vô Đề

Tình báo này là: Hoang càng ngày càng tới gần đỉnh phong năm đó, mà sau khi đả thông thông đạo vũ trụ thứ hai, Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan tu luyện thời gian dài, không cho phép kẻ nào quấy rầy, hắn bắt đầu dùng Hoang thôn phệ một pháp tắc của Tam Thập Tam Thiên, chính là pháp tắc Nhân tộc am hiểu --- hệ thống tụ nguyên!

Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn lợi dụng Hoang chém rụng hệ thống tụ nguyên của Nhân tộc.

Tam Thập Tam Thiên Đạo, thích hợp với Nhân tộc chỉ có hai đại đạo, một là hệ thống luyện thể Đạo Cung Cửu Tinh, một là hệ thống tụ nguyên Hóa Thần Cửu Biến...

Ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Hoang thôn phệ Đạo Cung Cửu Tinh của Nhân tộc, tương đương chém rụng một cánh tay Nhân tộc, còn lần này Hoang muốn thôn phệ hệ thống tụ nguyên Hóa Thần Cửu Biến.

Đây chẳng khác dồn Nhân tộc vào chỗ chết.

Nếu như Hoang thôn phệ hệ thống tụ nguyên của Nhân tộc, như vậy có thể khống chế lực lượng võ giả Nhân tộc, Nhân tộc sẽ đánh mất lực lượng.

Lâm Minh hồi tưởng lúc đầu mình đột phá Đạo Cung Cửu Tinh, ban đầu ở phần mộ Bạch Khởi, Lâm Minh phá Đạo Cung Cửu Tinh, tao ngộ thiên đạo đạo đồ trở ngại, nhưng mà sau khi đánh nát thiên đạo đạo đồ thì Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh.

Hơn nữa Đạo Cung Cửu Tinh bây giờ cũng có thể tùy ý sử dụng.

Chuyện này có tý nghĩa, Tam Thập Tam Thiên Đạo không có biến mất thật sự, chỉ bởi vì nguyên nhân nào đó mà bị phong ấn thôi.

Nếu như Hoang thôn phệ hệ thống tụ nguyên của Nhân tộc, vậy cực kỳ có khả năng xuất hiện nhất là.... Võ giả đã tu thành hệ thống tụ nguyên sẽ có được lực lượng không thể cải biến.

Nhưng mà người chưa thành võ giả, ngày sau trong khi tu luyện sẽ khó khăn trùng trùng điệp điệp, lúc đột phá cảnh giới sẽ bị thiên đạo đạo đồ ngăn cản như Lâm Minh.

Như thế một ít cao thủ muốn tiến thêm một bước như Đế Thích Già muốn đột phá Chân Thần, hắn muốn đột phá Thiên Tôn cũng càng khó khăn hơn.

Loại cảm giác này giống như Hoang cắn nuốt sạch nhân quả liên hệ giữ Nhân tộc và Tam Thập Tam Thiên Đạo, cắn nuốt sạch đại khí vận của Nhân tộc.

Kể từ đó Nhân tộc đã bị thiên đạo vứt bỏ.

Thời điểm ý thức được điểm này, Lâm Minh chấn động mạnh.

Từ xưa tới nay, trong lịch sử không có chủng tộc gì tồn tại lâu dài, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà suy sụp.

Ví dụ như thái cổ Thần tộc, Thiên tộc, bọn họ đều có năng lực sinh sản thấp, sau đó biến mất.

Rất nhiều cường giả thái cổ Thần tộc cả đời cuối hàng trăm hàng ngàn người vợ, nhưng mà không có một đứa con, cứ như vậy trơ mắt mà nhìn, nhân khẩu thái cổ Thần tộc càng ngày càng ít, cuối cùng là tiêu vong.

Như vậy phải chăng có khả năng cũng có thâm uyên ác ma cùng loại như Hoang, thôn phệ hoawchj sửa lại số mệnh của thái cổ Thần tộc, Thiên tộc, làm sao chủng tộc đỉnh phong hơn mười tỷ năm trước biến mất năng lực sinh nở, cuối cùng diệt vong?

Lâm Minh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Thâm uyên ác ma có lẽ e ngại thái cổ Thần tộc, cho nên muốn xóa cả chủng tộc này đi.

Mà Nhân tộc hiện tại đi lên con đường xưa của thái cổ Thần tộc, nếu như hệ thống tụ nguyên Hóa Thần Cửu Biến và hệ thống luyện thể Đạo Cung Cửu Tinh bị phá hỏng, Nhân tộc chẳng khác gì gia súc sao?

Nếu để cho Tạo Hóa Thánh Hoàng thành công, Nhân tộc sẽ dậm chân tại chỗ, vĩnh viễn không có ngày nổi danh, mà Tạo Hóa Thánh Hoàng có thể một lần vất vả, nhàn nhã cả đời, không cần lo có hậu hoạn gì đó.

Lâm Minh càng cảm giác thời gian cấp bách.

Nhưng mà đáng ăn mừng duy nhất là, thôn phệ Tam Thập Tam Thiên Đạo phải tiêu hao thời gian thật lâu, trong thời gian này, Tạo Hóa Thánh Hoàng cần bế quan, đây là cơ hội của Lâm Minh.

Không có Tạo Hóa Thánh Hoàng tọa trấn, Thánh tộc chẳng khác gì con hổ không răng.

Đây chính là ý niệm trong đầu Lâm Minh, Lâm Minh tiếp tục đọc ký ức của Minh Cổ, nhanh chóng tìm được tin tức có giá trị khác.

Đây là tin tức về Hoang.

Những năm qua, Hoang thôn phệ rất nhiều tài nguyên, sau đó diễn sinh ra một phân thân khổng lồ, phân thân này hiện tại do Tạo Hóa Thánh Tử khống chế.

Cùng lúc đó, Hoang thai nghén ra rất nhiều huyết nhục tinh hoa cùng loại với ác ma xá lợi, phân cho một ít Thánh Chủ, Giới Vương, làm cho bọn chúng có được năng lực biến hình, tổ kiến quân đoàn Hoang.

Quân đoàn Hoang tự nhiên nghe lệnh của Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng mà hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng đang bế quan, quân đoàn Hoang do năm thánh tướng Thánh tộc chỉ huy.

Năm thánh tướng này lúc trước Lâm Minh tham gia thí luyện cuối cùng lần thứ hai đã nghe qua một lần, lúc ấy gọi là Thánh tộc tứ kiệt.

Bọn họ theo thứ tự là Tạo Hóa Thánh Cung Tạo Hóa thánh tử, Phiêu Vũ thần sơn đệ tử Phiêu Vũ Thần Vương Thanh Liên tiên tử, còn có hai đệ tử thân truyền của Thiên Cương Thần Vương là Ngạo Nhật cùng Tà Nguyệt.

Nhưng mà Ngạo Nhật và Tà nguyệt kỳ thật thiên phú bình thường, chỉ bằng vào lớn tuổi cho nên sớm bước vào Thiên Tôn, đặt song song với Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử.

Hiện tại Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử cũng bước vào Thiên Tôn, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt chẳng có ưu thế gì đáng nói.

Nhưng mà bọn họ còn chưa ngồi vững vị trí thứ ba và thứ tư, cho nên hiện tại đang đứng ngồi không yên.

Vốn nhân tài xếp hạng thứ năm xuất hiện, đã bắt đầu tiến lên, hắn chính là đế tử Khê Thận danh tiến chính thịnh trong mấy năm gần đây ở Tạo Hóa Thánh Cung.

Đế tử Khê Thận này thiên phú không kém Tạo Hóa thánh tử chút nào.

Hắn hiện tại tu vị nửa bước Thiên Tôn, nhưng mà sức chiến đấu của hắn đã đánh thẳng vào Thiên Tôn Thánh tộc thế hệ trước.

Năm thánh tướng, dùng Tạo Hóa thánh tử và Thanh Liên tiên tử cầm đầu, hiện tại bọn họ gần như là đội ngũ có sức chiến đấu mạnh nhất của Thánh tộc, cũng là đại địch của Nhân tộc, nhiều năm qua, võ giả Nhân tộc chết trong tay đám này không ít.

Rất đáng tiếc, cũng rất may mắn là, tin tức về Tiểu Ma Tiên, Tần Hạnh Hiên, Mục Thiên Vũ thì Minh Cổ không biết, chuyện này có ý nghĩa bọn họ còn sống, nhưng mà không biết đang ở đâu.

Vì tìm kiếm vị trí chuẩn xác người sống của Nhân tộc, Thánh tộc bắt đầu bồi dưỡng gian tế Nhân tộc.

Những gian tế này chủ yếu là tù binh Nhân tộc.

Mặc dù một tộc loại vào thời điểm sinh tử tồn vọng, cũng không phải mỗi người có thể hiến tế tính mạng cho chủng tộc, chắc chắn sẽ có người phản bội ký kết khế ước với Thánh tộc, sau đó biến thành gian tế.

Trừ chuyện đó ra, còn có một ít Nhân tộc bị Thánh tộc cưỡng ép khống chế, hoặc dùng ảo thuật mê hoặc, gieo nô ấn, những người này được thả tới vũ trụ man hoang, lợi dụng bọn họ định vị Nhân tộc.

Dùng phương pháp này, Thánh tộc đã tiêu diệt vài cứ điểm Nhân tộc.

Từng tin tức hiện ra trong đầu Lâm Minh.

Hắn đã nắm cực kỳ kỹ càng tình hình chiến đấu của Thánh tộc và Nhân tộc, mà thời điểm này đã tới Lam Giác tinh hệ.

Lâm Minh nhìn xuyên qua cửa sổ bên ngoài mạn tàu, nhìn thấy tinh hệ màu xanh da trời cực lớn, từng ngôi sao ẩn nấp trong tinh vân lóe sáng, đã tồn tại chừng mười tỷ năm, trăm tỷ năm qua.

Chương 2187: Tiểu Ma Tiên sáu ngàn năm qua

Lam Giác tinh hệ nhìn thì xinh đẹp, nhưng mà bên trong cất dấu không biết bao nhiêu không gian hỗn loạn, lỗ đen, trùng động, tại đây thật sự là mộ tràng của chủ đại lục, mà Lâm Minh cũng định chôn một ít hài cốt trong mộ tràng này.

Hắn đã định ra kế hoạch tác chiến với Thánh tộc rồi.

Kế hoạch này hơi điên cuồng, tất sẽ sinh ra phong ba cực lớn, hắn muốn trước khi Thánh tộc kịp trở tay, đánh ra một kích đắc thủ.

Trong vũ trụ man hoang, ở một tinh hệ cực lớn, tên là Tiềm Long tinh hệ.

Tiềm Long tinh hệ cực kỳ phức tạp, bên trong nó có vô tận từ trường uốn khúc, thời không phong bạo, không gian đứt gãy, còn có lỗ đen nhìn không thấy, nhưng mà Thiên Tôn rơi vào sẽ tan thành mây khói.

Đây là tinh hệ lớn, ẩn nấp hai chi thế lực Nhân tộc.

Mấy trăm năm trước, Thánh tộc một lần mở ra cánh cửa vũ trụ man hoang, nhờ tinh hệ yểm hộ, Nhân tộc có thể quần nhau với Thánh tộc, nhưng mà Nhân tộc chậm rãi bị Thánh tộc đánh bại, tìm được.

Bởi vì thế lực Nhân tộc quá lớn, động cái là mấy trăm tỷ người, thậm chí là ngàn tỷ người, chiếm cứ hơn mười ngôi sao trong tinh vực.

Vốn Nhân tộc năm đó chạy tới vũ trụ man hoang rất nhiều, mà Nhân tộc thi hành chính sách cổ vũ sinh dục nhân khẩu, sáu ngàn năm trăm năm qua, nhân khẩu đã sinh sôi mấy trăm đời, nhân khẩu ở vũ trụ man hoang đã tăng lên thật nhanh.

Nhân khẩu to lớn như thế, trong đó liên quan tới hằng hà võ giả cấp thấp trong thiên cung, linh hạm, tông môn đang du kích chiến, muốn tìm được bọn họ dễ vậy sao?

Mặc dù tinh nhuệ Nhân tộc chạy tới vũ trụ man hoang, nhưng trải qua sáu ngàn năm sinh sôi nảy nở, vẫn luôn có một nhóm hậu duệ thiên phú không cao, tuy bọn họ cũng tu luyện tới Toàn Đan, tới Mệnh Vẫn, nhưng mà cho dù thế nào, trong hai tộc đại chiến còn không thể làm pháo hôi, ở trong vũ trụ man hoang nguy cơ tứ phía này, bọn họ chẳng khác gì là phàm nhân.

Người như thế kỳ thật chiếm đa số ở vũ trụ man hoang.

Như thế, một khi cao thủ Nhân tộc rút khỏi tinh cầu, tinh cầu bị Thánh tộc phát hiện, đó sẽ là một hồi cướp đoạt dã man và giết chóc dữ dội.

Sau khi giết chóc những người này, số còn lại sẽ là nô lệ bị Thánh tộc nuôi nhốt, trở thành pháo hôi khai phá vũ trụ man hoang cho Thánh tộc.

Vu trụ man hoang đã bị mở ra, Thánh tộc có ý định chiếm luôn vũ trụ này, làm thành lãnh thổ Thánh tộc.

Như vậy chỉ cần trôi qua trăm triệu năm, vũ trụ man hoang sẽ trở thành vũ trụ thứ chín của Thánh tộc, thậm chí đoạt lấy thần minh pháp chỉ trong tay Thần Mộng, Thánh tộc có thể dễ dàng mở ra lối đi vũ trụ mới, sau đó rải hạt giống Thánh tộc khắp Tam Thập Tam Thiên, tới lúc đó Thánh tộc không hề nghi ngờ là sẽ trở thành chủng tộc mạnh nhất vũ trụ.

...

Trong tiểu hành tinh của Tiềm Long tinh hệ, trong một tòa tiên cung bạch ngọc lơ lững, nữ tử mặc chiến giáp đen đang xuyên thấu cửa sổ tiên cung, nhìn tinh cầu xanh thẩm sâu trong tinh không.

Nàng cảm thán, vươn người đứng lên, mái tóc xanh như thác nước rơi trên chiến giáp lạnh như băng.

Bóng dáng của nàng tiều tụy, thân ảnh mơ hồ, dáng người yếu đuối.

Nàng chính là thê tử Lâm Minh --- Tiểu Ma Tiên.

Mà nàng nhìn qua cửa sổ, nhìn vào tinh cầu xanh thẫm kia, chính là Tư Minh Tinh, tinh cầu này có con dân của nàng đang ở lại,.

Chín trăm năm trước, Tiểu Ma Tiên đột phá Thiên Tôn, trở thành đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ, trừ Băng Mộng thì nàng là người đầu tiên đặt chân lên Thiên Tôn.

Trở thành Thiên Tôn, ý nghĩa Tiểu Ma Tiên không bao giờ phải đi theo sau lưng trưởng bối, được bảo hộ như người trẻ tuổi. Nàng phải đi ra ngoài, đam đương một phía.

Trong vũ trụ man hoang này, một căn cứ Nhân tộc có khả năng bị hung thú cấp Thiên Tôn tàn sát, nếu không có Thiên Tôn tọa trấn, như vậy hậu quả không tưởng tượng nổi.

Tiểu Ma Tiên đột phá Thiên Tôn, cảnh giới ngày càng cao, tiếp nhận Nhân tộc ở lại, nàng cũng phải đi theo bảo vệ con dân.

Bởi vì Tiểu Ma Tiên trở thành Thiên Tôn thời gian ngắn ngủi, lãnh địa của nàng chỉ có một tinh cầu, chính là Tư Minh Tinh.

Tinh cầu này là Tiểu Ma Tiên lấy teneminhf.

Tư Minh Tinh đều là Nhân tộc, đều là người các căn cứ khác tự nguyện đi theo nàng tới tinh cầu này, là các cư dân khai hoang đầu tiên.

Bọn họ gieo hạt giống Nhân tộc, thông qua lao động tay chân vất vả, kiến thiết xây dựng, chậm rãi làm Tư Minh Tinh phồn vinh.

Tiểu Ma Tiên biết rõ, bọn họ đi theo mình là tín nhiệm nàng, như thế nàng phải phụ trách con dân của mình.

Nàng muốn dùng hai tay bảo vệ bọn họ, giúp bọn họ an cự lạc nghiệp, lấy vợ sinh con, nhiều đời sinh sôi nảy nở.

Thẳng tới khi chậm rãi mở rộng ra các tinh vực chung quanh, phiến thổ địa ở lại càng lớn, Nhân tộc mọc lên như nấm ở vũ trụ man hoang này.

Nhưng mà... Khoảng chừng hai trăm năm sau khi kiến thiết Tư Minh Tinh, Thánh tộc đã tới.

Trọng trách nặng nề thoáng cái áp lên bờ vai nhỏ bé yếu ớt của Tiểu Ma Tiên.

Nàng làm lãnh chúa tinh cầu này, nàng phải bảo vệ con dân trong chiến loạn, bọn họ tín nhiệm nàng mà tới đây, làm sao có chuyện Tiểu Ma Tiên vứt bỏ con dân mặc kệ, một mình chạy trốn khỏi chết?

Nhân tộc vũ trụ man hoang chiến đấu với Thánh tộc, đánh mấy trăm năm bởi vì vũ trụ man hoang quá rộng lớn, không gian phức tạp, hơn nữa Nhân tộc còn có thể lợi dụng thần minh pháp chỉ rút lui tới vũ trụ man hoang khác, chiến tuyến quá dài, truy tìm khó khăn hơn, cho nên bước chân của Thánh tộc quá chậm.

Nhưng mà chậm lại, bọn họ vẫn dùng mấy trăm năm tìm ra nơi này.

Tiềm Long tinh hệ gặp phải một hồi đại chiến.

Tiểu Ma Tiên gánh vách tính mạng mấy chục tỷ người, chống lại đội quân Thánh tộc.

Lúc này Tiểu Ma Tiên có ưu thế duy nhất chính là vị trí Tư Minh Tinh rất ẩn nấp, lại có không gian loạn lưu và trận pháp yểm hộ, quân đoàn Thánh tộc khó có thể tìm được nơi đây.

Nhưng mà vị trí ẩn nấp cũng không chịu nổi Thánh tộc dùng thời gian mài, vào mười năm trước, một chi quân đoàn Thánh tộc đã chạy tới gần tinh vực Tư Minh Tinh.

Tiểu Ma Tiên quyết định thật nhanh, dẫn đầu đệ tử Ma Tiên Cung dẫn quân đoàn Thánh tộc cách xa nơi này ngàn vạn dặm, làm ra một ít sơ hở cố ý để Thánh tộc phát hiện, sau đó bắt đầu chạy trốn.

Cứ như thế, Tiểu Ma TIên đã dẫn quân đoàn Thánh tộc rời đi.

Quân đoàn Thánh tộc đuổi giết Tiểu Ma Tiên không phải đèn cạn dầu, trong quân đoàn có hai trung vị Thiên Tôn tọa trấn, bọn họ tinh thông phương pháp truy tung, vì vậy mang đại quân Thánh tộc xuyên qua hàng trăm tỷ dặm, xuyên qua hư không rời khỏi Tiềm Long tinh hệ, đi tới tinh hệ khác, sau đó quay đầu lại đại chiến với quân đoàn Thánh tộc.

Một trận chiến này cực kỳ thảm thiết, hai đại Thiên Tôn Thánh tộc đều chết đi, hạm đội Thánh tộc gần như bị diệt, mà Ma Tien Cung cũng trả cái giá thảm trọng.

Người Ma Tiên Cung chết trận đều không thể nhìn thấy Tư Minh Tinh năm đó, cũng là tùy tùng trung thành của Tiểu Ma Tiên.

Nhưng mà bọn họ chết trận sa trường, chôn xương trong tinh không...

Chương 2188: Giác ngộ đứng đầu (1)

Đối với chuyện này, Tiểu Ma Tiên vô cùng khổ sở, không trải qua chiến tranh, viễn vĩnh khó có thể nhận thức cảnh trơ mắt nhìn người thân quen của mình chết đi.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên mặc dù vô cùng thương tâm, nhưng nhanh chóng đi tiếp, những tùy trùng chết trận càng hy vọng nhìn thấy nàng kiên cường, nàng muốn chở đầy nguyện vọng của những người chết trận, dẫn theo Tư Minh Tinh chiến đấu kiên cường.

Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí, quân đoàn Thánh tộc này bị Tiểu Ma Tiên diệt sát, càng có địch nhân mạnh hơn nữa đi tới, người này chính là Tạo Hóa thánh tử, cũng mang theo quân đoàn Hoang.

Vốn khi chiến đấu với hai tên trung vị Thiên Tôn, Tiểu Ma Tiên đã che dấu dung mạp, hơn nữa nàng còn giết hai người diệt khẩu, cuối cùng xử lý chiến trường sạch sẽ, Tiểu Ma Tiên cho rằng thân phận của mình không bị tiết lộ, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử tới, có ý nghĩa hành tung của nàng đã bị Tạo Hóa thánh tử biết được.

Có chút chuyện rất khó giải thích, Tiểu Ma Tiên không rõ vì sao Tạo Hóa thánh tử biết được nàng ở nơi này, có thể là từ trực giác, hoặc có lẽ là từ dấu vết lưu lại, hoặc cũng có thể là trùng hợp.

Tóm lại, Tiểu Ma Tiên phải đối mặt là Tạo Hóa thánh tử đứng đầu năm thánh tướng và quân đoàn Hoang đáng sợ.

Tiểu Ma Tiên cũng không sợ Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà hiện tại Tạo Hóa thánh tử đang khống chế Hoang phân thân.

Bản tôn Hoang là Chân Thần tuyệt đỉnh, mà Hoang phân thân không bằng bản tôn, chỉ tiếp cận trung vị Chân Thần.

Tạo Hóa thánh tử khống chế thì uy lực hạn chế, Hoang phân thân chiến lực giảm bớt, có lẽ chỉ bằng Chân Thần yếu nhất.

Nhưng mà Chân Thần dù sao cũng là Chân Thần, tuyệt đối vô địch trong Thiên Tôn.

Trừ chuyện đó ra, Tạo Hóa thánh tử dẫn đầu quân đoàn hoang và tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Thánh tộc.

Những tướng lãnh trong quân đoàn hoang đều là Giới Vương và Đại Giới Giới Vương dung hợp huyết nhục Hoang.

Thực tế đấm Đại Giới Giới Vương sau khi biến thân đã có thực lực chiến đấu với Thiên Tôn yếu nhất.

So sánh với quân đoàn Hoang, Tiểu Ma Tiên và đệ tử Ma Tiên Cung căn bản không cùng cấp bậc, cả hai khi gặp nhau, kết quả chiến đấu là trứng chọi đá, căn bản không có phần thắng.

Mà hết lần này tới lần khác, Tiểu Ma Tiên không cách nào nhận được trợ giúp từ tổng bộ Nhân tộc.

Tất cả Thiên Tôn của Nhân tộc cũng không phải đối thủ của Tạo Hóa thánh tử, ngay cả Đế Thích Già cũng không thể đối phó Hoang phân thân.

Duy chỉ có Thần Mộng là có thể, nhưng mà Thần Mộng đang đối mặt với hai Chân Thần Thánh tộc là Phiêu Vũ Thần Vương và Thiên Cương Thần Vương kiềm chế, nàng một địch hai quá khó ứng phó.

Tiểu Ma Tiên chỉ có thể dựa vào chính mình.

nàng biết rõ mình và Tạo Hóa thánh tử có mối hận cũ, hơn sáu ngàn năm trước trong thọ yến Yêu Đế, đó là cây gai trong lòng Tạo Hóa thánh tử, một khi có cơ hội gỡ cây gai này ra, Tạo Hóa thánh tử làm sao buông tha cho được?

Tiểu Ma Tiên nhìn xuyên qua cửa sổ mạn tàu, nhìn thấy gương mặt tươi cười tà ác và dữ tợn của Tạo Hóa thánh tử.

Tiểu Ma Tiên cắn môi, vô ý thức sờ ngực của mình.

Trong quần áo của nàng có một vòng cổ đã mất đi hào quang sáng bóng, là lễ vật Lâm Minh tặng cho nàng, Thiên Lý Liên Tâm.

Hơn sáu ngàn năm qua, Tiểu Ma Tiên không biết bao nhiêu lần vuốt ve Thiên Lý Liên Tâm, nếm thử câu thông kêu gọi Lâm Minh.

Nhưng mà bây giờ phong ấn thần văn phù bên trong nó đã bị rạn nứt quá nhiều, Lâm Minh không có tin tức gì.

Khẽ vuốt vòng cổ mất đi hào quang sáng bóng, nếu như bắt đầu dùng lần nữa, đại khái trong nháy mắt ngắn ngủi sẽ làm cho thần văn phù bên trong vỡ ra, mà thần văn phù này trừ Lâm Minh ra, trong Tam Thập Tam Thiên không có người nào vẽ ra được.

Trước kia không biết bao nhiêu lần nếm thử và thất bại, hiện tại chỉ còn cơ hội một lần, muốn kêu gọi cũng phải cẩn thận.

Tiểu Ma Tiên thở dài, đúng lúc này bên ngoài có tiếng bước chân dồn ập truyền tới.

Đám người này tiến vào, Tiểu Ma Tiên thu hồi vòng cổ, thu liễm vẻ ưu thương ai thán trên mặt.

Có bảy tám người đi tới, là thành viên nòng cốt của Ma Tiên Cung, cầm đầu là nam tử áo đen, chính là con của Tiểu Ma Tiên ---- Lâm Hoang.

Từ khi Tư Minh Tinh bấp bênh, Lâm Hoang chấm dứt kiếp sống lịch lãm của mình, trở lại bên cạnh Tiểu Ma Tiên, đây là chuyện duy nhất Tiểu Ma Tiên an tâm.

- Hài nhi bái kiến mẫu thân!

Lâm Hoang một thân chiến giáp, sau khi vào phòng vội vàng thi lễ, các thành viên nòng cốt của Ma Tiên Cung cũng hành lễ theo.

- Chuyện gì?

Nhìn thấy Lâm Hoang và những người khác biểu hiện ngưng trọng, nàng biết rõ đã xảy ra chuyện không tốt.

Đối mặt đại chiến Thánh tộc, quan chỉ huy Nhân tộc thần kinh phải cường đại mới được.

Lâm Hoang đứng lên, nói:

- Minh hữu của chúng ta tại Tiềm Long tinh hệ --- Vô Thường Thiên Tôn và đội ngũ Long Nha đã bị Tạo Hóa thánh tử tập trung phạm vi còn chưa đủ một tỷ dặm, quân đoàn Thánh tộc đã bắt đầu tìm tòi, như vậy không qua mấy tháng, bọn họ sẽ bị Thánh tộc tìm được.

Giọng Lâm Hoang ngưng trọng, Long Nha còn chưa đột phá Thiên Tôn, kỳ thật cho dù hắn đột phá cũng không phải đối thủ của Tạo Hóa thánh tửm, mà Vô Thường Thiên Tôn càng không địch lại Tạo Hóa thánh tử.

- Cái gì?

Tiểu Ma Tiên đứng lên, nội tâm nặng nề.

Kỳ thật Long Nha và Vô Thường Thiên Tôn là bị bọn họ tai họa, vốn Tạo Hóa thánh tử căn bản không biết trong Tiềm Long tinh hệ trừ thế lực Tiểu Ma Tiên ra, còn có một đám thế lực, Long Nha và Vô Thường Thiên Tôn vì yểm hộ Ma Tiên Cung, cũng từ từ bị Tạo Hóa thánh tử phát hiện.

Thế lực Vô Thường Thiên Tôn lớn hơn Tư Minh Tinh, Tạo Hóa thanh tử không tìm được Tư Minh Tinh, lại đi tập trung vị trí Vô Thường Thiên Tôn.

Đây là một tin tức không thể xấu hơn được nữa.

Lam Hoang và một thành viên nòng cốt đứng ra, hỏi Tiểu Ma Tiên:

- Cung chủ, Long Nha và Vô Thường Thiên Tôn không kiên trì được bao lâu, hiện tại chúng ta cứu viện hay không?

Tướng lãnh ma Tiên Cung hỏi thăm, đây là bọn người Lâm Hoang vội vàng tới đây xin chỉ thị của Tiểu Ma Tiên.

Không cứu, mất đại nghĩa, cứu, sẽ gặp địch nhân đáng sợ, cơ hồ chẳng khác gì nhảy vào hố lửa, khả năng xấu nhất là toàn quân bị diệt.

Đây là lựa chọn gian nan!

Chỉ có thể do Tiểu Ma Tiên quyết đoán!

Không phải đứng đầu, không cách nào cảm nhận được áp lực đứng đầu, Tiểu Ma Tiên trước khi chưa đứng đầu, không bao giờ thể ngộ sâu sắc như hôm nay, một khi đứng đầu chiến trường, bất cứ quyết định gì cũng liên quan tới ngàn tỷ sinh mạng.

Nhưng mà đứng trên đầu sóng ngọn gió, nàng chính là người tâm phúc của mọi người, là hy vọng của mọi người, dù nội tâm có mê mang, có kinh hoàng, không biết phải làm sao, nàng cũng phải trấn định tự nhiên, làm ra một quyết định.

Có lẽ trước mặt nàng bày ra ngàn vạn con đường, chỉ có một con đường sinh cơ, ma nàng lại loạn, khẩn trương, tuyệt vọng cũng phải tìm nó ra.

Cho dù làm được hay không, nàng cũng phải làm!

...

- Mạt tướng tham kiến Minh Cổ đại nhân!

Chương 2189: Giác ngộ đứng đầu (2)

Trước mặt Lâm Minh, một Thánh tộc Giới Vương đang đứng, Giới Vương này chính là Thiên tướng quân của quân đoàn thứ ba Lam Giác tinh hệ.

- Mang tư liệu tới chưa?

Lâm Minh ngữ khí kéo dài, dùng giọng khàn khàn nói ra, hắn hiện tại là một lão đầu gầy yếu, bộ dáng sắp chết giống như đúc Minh Cổ Thiên Tôn. Hơn nữa hắn đã đọc qua ký ức Minh Cổ, tất cả thứ phải chú ý đều không lộ ra chân ngựa, cho dù là con của Minh Cổ tới cũng không thể phân ra thật giả.

- Tư liệu ngài cần đã mang tới, thỉnh Minh Cổ đại nhân xem qua1

Thánh tộc Giới Vương giao mấy ngọc giản cho Lâm Minh, Lâm Minh dùng thần thức đảo qua, tư liệu trong đó và bản đồ phân bố quân đội giản lược đều có, đã dò xét ra địa đồ vũ trụ man hoang, còn có tinh hệ có khả năng có Nhân tộc đóng quân.

Lâm Minh dùng mười hô hấp đã xem hết tài liệu này, sau đó hắn nhíu mày, tài liệu này quá thô sơ giản lược, ví dụ như phân bố quân đội Thánh tộc, còn có tinh vực biểu thị thô sơ giản lược, muốn dựa vào chút tư liệu này đi tìm là quá khó khăn.

Hơn nữa tư liệu quân đoàn Hoang càng ít.

Lâm Minh tin tưởng, trong Thánh tộc, tất cả tư liệu kỹ càng đều không có cho mình.

- Chẳng lẽ không có kỹ càng sao?

Lâm Minh ném ngọc giản cho Thánh tộc Giới Vương, Thánh tộc Giới Vương vẻ mặt khó xử, nói:

- Minh Cổ đại nhân, những tài liệu kia mạt tướng không có quyền lợi chọn đọc, hơn nữa... Minh Cổ đại nhân cần biết tư liệu Lam

Giác tinh hệ là được, tư liệu khác ngài cần làm gì?

Thánh tộc Giới Vương nói như thế, nghi hoặc nhìn qua Lâm Minh, hành động của Lâm Minh nếu đặt lên thân người khác, đã sớm làm tướng lãnh Thánh tộc cảnh giác, nhưng mà thân phận Lâm Minh không thể giả được, các loại quân khẩu lệnh, ám hiệu toàn bộ chính xác, thân phận nhãn cũng đúng, thực lực thật không thể thật hơn, hắn nào dám hoài nghi một Thiên Tôn Thánh tộc sẽ đi làm kẻ phản bội Thánh tộc.

- Nếu như Minh Cổ đại nhân thật sự cần, ngài muốn những tư liệu kia, Lôi Vân Thiên Tôn có nắm giữ một ít, ngài có thể xin chỉ thị từ hắn, lại nói tiếp, Minh Cổ đại nhân tới Lam Giác tinh hệ hơn một ngày, còn chưa bái phỏng Lôi Vân Thiên Tôn...

Thánh tộc Giới Vương cẩn thận mở miệng hỏi thăm, Lôi Vân Thiên Tôn là thượng vị Thiên Tôn, cũng là thống soái tối cao ở Lam Giác tinh hệ, đầu tiên nên đi bái phỏng Lôi Vân Thiên Tôn trước, nhưng mà Lâm Minh ngụy trang thành Minh Cổ, tính cách Minh Cổ quái gở, không bái phỏng cũng không kỳ quái.

Nghe Thánh tộc Giới Vương nói như thế, Lâm Minh cười tươi, nói:

- Ta hiểu rồi!

Lâm Minh trực tiếp đi thiên cung của Lôi Vân Thiên Tôn.

...

Trong đại điện màu tím, trong hội nghị quân sự cao tầng tối cao của Lam Giác tinh hệ.

- ... Chúng ta ở nơi quỷ quái này hai mươi năm, vận dụng nhiều người như thế, tìm được tinh cầu Nhân tộc chỉ có ba cái, nhưng chỉ là bình dân, chẳng khác gì mấy trăm tỷ con sâu cái kiến, lấy ra làm phân bón còn không đủ nhét kẽ răng...

Một Đại Giới Giới Vương âm u nói ra, hắn là quan chỉ huy quân đoàn Hoang ở Lam Giác tinh hệ.

- Đứng có gấp, loại tìm kiếm rải thảm này nhìn thì vụng về, nhưng là biện pháp tốt nhất, kiên trì sẽ tìm ra đám chuột kia, đến lúc đó cứ chiêu đãi bọn chúng, tất nhiên là phải làm chúng hối hận vì sống trên đời này.

Một nam tử sắc mặt tái nhợt, giống như độc xà nói ra, mà Lôi Vân Thiên Tôn ngồi ở chủ vị không nói lời nào, đang nghe cấp dưới thảo luận.

Đúng lúc này nội tâm của hắn khẽ động, nhìn qua cửa lớn.

- Minh Cổ đại nhân, hiện tại đang hợp, ngài có thể chờ một chút hay không?

Thị vệ lúc này nói vọng vào, cánh cửa bị đẩy ra, Minh Cổ gầy như que củi đi vào.

Đột nhiên nhìn thấy Minh Cổ, làm cho sắc mặt Lôi Vân Thiên Tôn trầm xuống, hắn không có cảm tình với hạ vị Thiên Tôn tới tranh công của mình.

Hắn đang muốn nói gì đó lập uy, nhưng mà lúc này Minh Cổ tươi cười, sau đó hắn vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện khối lập phương màu đen, một vòng xoáy như có ma lực từ hình lập phương sinh ra, làm cho ánh mắt người ta bị thu hút.

Lôi Vân Thiên Tôn sinh lòng cảnh giác, quát:

- Ngươi muốn làm gì?

Xoát!

Hồn lực mênh mông bao phủ hội trường, che đậy không gian trăm trượng, không ai có thể thoát ra được.

- Ngươi... Ngươi không phải Minh Cổ!

Lôi Vân Thiên Tôn nổi giận, đúng lúc này Lâm Minh tiến lên một bước, trực tiếp ném ma phương ra ngoài, vòng xoáy linh hồn đáng sợ thôn phệ tất cả.

Lôi Vân Thiên Tôn hai mắt đỏ hồng, xương cốt toàn thân của hắn nổ vang, hắn kích thích lực lượng huyết mạch.

Ở bên cạnh hắn, hai quan quân của quân đoàn Hoang nổi giận gầm lên, xúc tu màu đỏ nhúc nhích, không do dự thúc dục huyết nhục Hoang, đối mặt Thiên Tôn, bọn họ là đại Giới Giới Vương chỉ có thể lựa chọn biến thành thâm uyên ác ma, nếu không sẽ không có sức đánh một trận.

Chỉ trong khioangr khắc, những xúc tu đang lao tới công kích Lâm Minh dừng lại, sau đó chúng quay ngược trở về, đâm vào cổ chủ nhân của chúng.

Biến cố đột ngột này làm cho bọn họ hồn phi phách tán, bọn họ muốn phản kháng, nhưng mà kinh hãi phát hiện, thân thể không còn là của mình, không cách nào động đậy được.

Phốc! Phốc!

Hai tướng lãnh quân đoàn Hoang bị huyết nhục Hoang xuyên thủng cổ, sau đó đầu lâu bay lên, chết không nhắm mắt.

Loại năng lực khống chế quân đoàn Hoang này, Lâm Minh đã sớm làm từ trước, dùng Minh Cổ làm thí nghiệm, hiện tại đã làm dễ dàng.

Mà lúc này Lôi Vân Thiên Tôn bị ma phương bao phủ, tinh thần phopng bạo vây quanh hắn hét lớn như điên, nhưng mà cũng không thể cải biến kết cục.

Bồng!

Thất khiếu Lôi Vân Thiên Tôn chảy máu, thân hình mềm nhũn ngã xuống đất.

Tiềm Long tinh hệ, trong đại điện tráng lệ, Tạo Hóa thánh tử đang ngồi trên đại mã kim đao to lớn, nhìn qua hình chiếu trận bàn chiến tranh trên tinh đồ.

Hắn mặc chiến giáp màu vàng, sau lưng áo choàng chấm đất, trong tay bưng ly rượu ngon, nhẹ nhõm đảo ly rượu, thỉnh thoảng hắn sẽ điểm lên địa đồ, sau đó thị nữ mỹ mạo bên cạnh lại cầm một khối bảo thạch đặt lên vị trí Tạo Thánh thánh tử chỉ.

Loại bảo thạch này có ẩn chứa lực trường, có thể lơ lửng trên không trung.

Nhìn qua địa đồ, Tạo Hóa thánh tử ánh mắt đầy tinh quang, bảo thạch đã nhồi đầy nửa địa đồ.

Nhìn qua địa đồ, Tạo Hóa thánh tử tươi cười khoái ý.

- Cơ Tiên Nhi, lần này xem ngươi làm sao chạy năm ngón tay của ta!

Tiềm Long tinh hệ có một ít khu vực khả nghi nhất, sớm đã bị Thánh tộc bố trí lực trường cảm ứng, nếu như Nhân tộc bay qua lực trường bỏ trốn, Thánh tộc nhất định sẽ phát hiện, sau đó làm thợ săn đuổi theo con thỏ.

Hiện tại Thánh tộc cần làm chính là không ngừng tìm tòi, làm cho Tiểu Ma Tiên có cảm giác đang bị săn đuổi, làm cho Tạo Hóa thánh tử có khoái cảm chúa tể tất cả.

- Tiểu Ma Tiên, rốt cuộc có một ngày ngươi sẽ rơi vào trong tay của ta!

Tạo Hóa thánh tử nhe răng cười tươi lên, vô ý thức gãi gãi bàn tay, giống như niết Tiểu Ma Tiên trong tay của mình.

Chương 2190: Khúc nhạc dạo trước chiến tranh

Kỳ thật đối với Tạo Hóa thánh tử mà nói, thời gian sống lâu như vậy, nữ tử tuyệt thế nào mà hắn chưa hưởng thụ qua, nữ tử tuyệt thế đã từng mưu cầu danh lợi qua, nhưng sau mấy lần chinh phục thì hắn tâm tư đã nhạt, bây giờ có thể thỏa mãn hắn chính là dã tâm tranh bá Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng mà Tiểu Ma Tiên thì khác, Tiểu Ma Tiên là sỉ nhục khiến hắn khắc cốt ghi tâm, là đề tài hắn bị Thánh tộc giễu cợt.

Lúc đính hôn bị người ta cho đội nón xanh, đã khiêu chiến cực hạn nam nhân của hắn. Mà nếu như nó còn bết bát hơn, chính là chẳng những bị người ta cho đội nón xanh, sau đó đi lấy lại danh dự nhưng còn bị nam nhân nhỏ hơn mình đánh hoa rơi nước chảy, ôm đầu bỏ chạy.

Tạo Hóa thánh tử đời này biệt khuất cộng lại tất cả, cũng chưa bằng ngày thọ yến Yêu Đế.

Hiện tại nghĩ tới Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử ngứa răng.

Tạo Hóa thánh tử hôm nay thực lực đại tiến, Thiên Tôn vô địch, hắn rất hy vọng Lâm MInh còn sống, hắn có thể dẫm nát Lâm Minh dưới chân.

Đáng tiếc Lâm Minh đã chết, sỉ nhục bị Lâm Minh đánh bại không thể tìm về, như vậy hắn chỉ có thể tìm về từ Tiểu Ma Tiên, tìm về từ trên người nữ nhân Lâm Minh yêu, biến nàng thành nữ nô của hắn, sau đó tùy ý phát tiết, chà đạp và lăng nhục, như thế mới giải mối hận trong lòng.

Bắt lấy Tiểu ma Tiên, trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử sẽ gỡ cây đinh trong lòng, kể từ đó tâm tình hắn viên mãn, đi trùng kích Chân Thần.

Ngay vào lúc Tạo Hóa thánh tử uống rượu ngon, thỏa thuê mãn nguyện, đột nhiên có mấy người xông tới, quỳ một chân trên đất, nói:

- Thánh tử điện hạ, có chuyện không may!

- Vội cái gì!

Tâm tình tốt đẹp bị đánh tan, Tạo Hóa thánh tử nhíu mày, hiện tại Thánh tộc hát vang tiến mạnh, cái gọi là "Gặp chuyện không may" cũng là chuyện đại quân Thánh tộc truy tung xảy ra vấn đề, hoặc là trại tù binh nào đó bị nổi loạn.

- Chuyện gì?

Mấy đệ tử Thánh tộc nhìn nhau, một người trong đó nói:

- Lam Giác tinh hệ bị người thân phận không rõ công kích, tổn thất thảm trọng, trong đó tộc nhân Thánh Chủ và ngoài Thánh Chủ toàn quân bị diệt.

Ba!

Tạo Hóa thánh tử bóp nát ly rượu, rượu nho đỏ tươi chảy xuống tay như máu, quát:

- Ngươi nói cái gì?

Trong mắt Tạo Hóa thánh tử đầy khó tin!

Từ khi Tạo Hóa Thánh Hoàng bắt đầu cho Hoang thôn phệ pháp tắc Hóa Thần Cửu Biến, quyền chỉ huy Thánh tộc chiến đấu giao đại bộ phận cho Tạo Hóa thánh tử, hắn vô cùng rõ ràng, điều hành quân đội Thánh tộc, vị Thiên Tôn tọa trấn Lam Giác tinh hệ là thượng vị Thiên Tôn, còn có một Thiên Tôn vừa mới điều qua.

Trừ chuyện đó ra, còn có ba Đại Giới Giới Vương dung nhập huyết nhục Hoang trong người, thời điểm mấu chốt bọn họ có thể chiến đấu với Thiên Tôn yếu nhất.

Nói cho đúng, Lam Giác tinh hệ có tới năm Thiên Tôn.

Lực lượng đáng sợ như thế, cho dù Nhân tộc mấy thế lực mạnh nhất ở vũ trụ man hoang muốn đánh, cũng không có khả năng toàn bộ tinh nhuệ bị diệt.

Hơn nữa Nhân tộc hiện tại, chân chính có uy hiếp là Phổ Đà Sơn, thái cổ Thần tộc dư nghiệt, Thông Thiên Thần Cung các thế lực có Thiên Tôn đỉnh cấp... Tạo Hóa thánh tử vô cùng rõ ràng vị trí của các thế lực này, hắn không cho rằng Thánh tộc thất trọng thiên dùng binh lực gấp mười lần kiềm chế, những thế lực có Thiên Tôn đỉnh cấp này lại có thể không một tiếng động chạy tới hủy diệt Lam Giác tinh hệ.

Chuyện này làm cho Tạo Hóa thánh tử cảm thấy thất bại, chẳng lẽ Nhân tộc những năm gần đây đột nhiên xuất hiện Thiên Tôn đỉnh cấp?

Thiên Tôn đỉnh cấp không phải rau cải trắng, nếu như không tính Thiên tộc Chiến Hoàng và thái cổ Thần tộc Đế Vô Ngân, Thiên Tôn đỉnh cấp của Nhân tộc chỉ có mấy người, Tạo Hóa thánh tử một tay có thể đếm hết, ngay cả Tiểu Ma Tiên sau khi đột phá Thiên Tôn cũng không có chiến lực Thiên Tôn đỉnh cấp.

- Đối phương có bao nhiêu người, dùng công pháp gì, có bao nhiêu linh hạm?

Tạo Hóa thánh tử hỏi ra ba vấn đè, nhưng mà mấy tên thủ hạ trả lời làm Tạo Hóa thánh tử nổi giận.

- Không biết có bao nhiêu người, công pháp không rõ ràng, những người nhìn thấy diện mạo của người này... Đã chết... Nhưng mà căn cứ một ít đệ tử sóng sót truyền tin tức về, lúc ấy bầu trời xuất hiện vòng xoáy màu đen tối sầm, giống như lọt vào lỗ đen, về phần địch nhân... Có lẽ... Có khả năng... Có bốn... Bốn người...

- Cái gì? Bốn người?

Tạo Hóa thánh tử tóm cổ áo thủ hạ nói chuyện, nếu như là bốn cao thủ tuyệt thế, như vậy đánh chết Lôi Vân Thiên Tôn và Minh Cổ Thiên Tôn không khó, nhưng mà bộ đội ở Lam Giác tinh hệ toàn quân bị diệt là quá đáng sợ.

Chuyện này chứng minh tạo nghệ trận pháp và lực trường của đối thủ cao tới mức khó tưởng tượng nổi.

Hoặc là nói, bốn người này có thực lực bốn Thiên Tôn đỉnh cấp?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Tạo Hóa thánh tử ngưng trọng, Nhân tộc từ khi nào xuất hiện bốn Thiên Tôn đỉnh cấp? Loại địch nhân không biết mới là đáng sợ nhất.

Về phần thân phận bốn người, Tạo Hóa thánh tử thầm nghĩ có phải Hồn tộc hay không, phải chăng Hồn tộc đâm sau lưng Thánh tộc?

Hồn tộc vẫn là đối thủ mà Tạo Hóa thánh tử kinh sợ, đừng nói Tạo Hóa thánh tử, ngay cả Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng hết sức kiêng kỵ, cho rằng Hồn tộc tương lai chính là địch nhân đáng sợ nhất Thánh tộc đụng phải.

- Không thể, nếu như Hồn tộc muốn động thủ, đã sớm động thủ, hơn đại chiến sáu ngàn năm trước giữa Thánh tộc với Nhân tộc, căn bản không chiếm được Thần Vực. Nhưng mà khi đó bọn họ không động thủ, hoàng tổ bệ hạ dùng cái giá không tính là lớn đã thu Thần Vực, hiện tại chúng ta chiếm lĩnh Thần Vực rồi, Hồn tộc mới diệt chi đội ngũ Thiên Tôn không lớn không nhỏ của chúng ta, có ý nghĩa sao?

Tạo Hóa thánh tử bỏ qua suyn nghĩ này, tuy hắn không biết Hồn tộc những năm này làm trò quỷ gì, nhưng hắn tin tưởng Hồn tộc yên lặng lâu như thế, một khi bạo phát sẽ là bão tố, thậm chí có liên quan tới âm mưu kinh thiên, tuyệt đối không phái người đi thu thập tiểu miêu tiểu cẩu, đối với Hồn tộc mà nói, Lôi Vân Thiên Tôn và Minh Cổ Thiên Tôn chỉ là tiểu miêu tiểu cẩu mà thôi.

- Thánh tử điện hạ, mấy người phụ trách gần Lam Giác tinh hệ phát tới xin chỉ thị, hỏi bước tiếp theo làm cái gì? Phải chăng có hiệp trợ tra tìm thế lực thần bí hay không?

Tạo Hóa thánh tử hơi do dự, lên tiếng nói:

- Bảo bọn chúng chờ lệnh, có thể yên lặng tiêu diệt Lam Giác tinh hệ, địch nhân không phải là bọn họ có thể đối phó, truyền lệnh tìm kiếm Tiềm Long tinh hệ, giải quyết tất cả phiền toái, ta sẽ đi gặp đối thủ thần bí, hừ!

Tạo Hóa thánh tử hai mắt tỏa sáng, hiện ra quyết tâm ép Tiểu Ma Tiên vào tuyệt lộ, đương nhiên hắn sẽ không buông tha Tiềm Long tinh hệ, nếu không Tiểu Ma Tiên tới miệng lại bay đi, ngày sau vũ trụ man hoang lớn như thế, tìm nàng ta không dễ dàng chút nào.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử không ngờ rằng, ác mộng của hắn hiện tại chỉ mới bắt đầu.

Chương 2191: Hắc long khiếu nguyệt (1)

Lâm Minh xuyên qua tinh không thật nhanh, hắn chém giết Lôi Vân Thiên Tôn, đạt được tin tức vô cùng tường tận về phân bố quân đội Thánh tộc.

Những tư liệu này thậm chí không được ghi chép tường tận trong ngọc giản, rất nhiều tư liệu chỉ nằm trong đầu Lôi Vân Thiên Tôn, toàn bộ nhờ ma phương nên lâm Minh đạt được dễ dàng.

Có thể nói, hiện tại Lâm Minh phi thường hiểu tình hình chiến đấu của Thánh tộc và Nhân tộc.

Hắn đi chuyến này tới tinh vực gọi là Hỏa Thần tinh hệ, tại đó có thế lực Thánh tộc mà hắn sẽ đồ diệt.

Hắn muốn ở sau lưng quân Thánh tộc nhấc lên gió tanh mưa máu, quấy long trời lở đất, làm cho năm thánh tướng Thánh tộc không thể không chú ý tới hắn.

Lâm Minh biết rõ, Tạo Hóa Thánh Hoàng hiện tại đang chủ trì Hoang thôn phệ thiên đạo pháp tắc, căn bản không thoát thân ra được.

Mà Phiêu Vũ Thần Vương và Thiên Cương Thần Vương đang đại chiến với Thần Mộng Thiên Tôn, cũng không thoát thân được.

Kỳ thật Lâm Minh hoài nghi, chưa chắc Thần Mộng Thiên Tôn là đối thủ của hai Chân Thần liên thủ, dù sao cấp bậc Chân Thần cấp nhất đều là thiên tài như Đế Thích Già, không có ai là kẻ yếu, Thần Mộng pháp thần song tu, có lẽ mạnh một chút, nhưng tuyệt đối không thể một địch hai.

Lâm Minh suy đoán, Phiêu Vũ Thần Vương và Thiên Cương Thần Vương chưa chắc đã tận tâm tận lực bán mạng cho Tạo Hóa Thánh Hoàng, cho dù bọn họ vì nguyên nhân nào đó mà nhúng tay vào đại chiến Thánh tộc, cũng không dứt bỏ Thần Mộng là cường giả như thế, đi đối phó địch nhân thân phận không biết.

Chân Thần đều có kiêu ngạo, dù có bao nhiêu địch nhân xuất hiện, bọn họ cũng không quan tâm

Bỏ qua ba Chân Thần, người có khả năng ra tay với mình cũng chỉ có Tạo Hóa thánh tử tự tin tới mức tận cùng.

Lâm Minh hiểu Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh là đối thủ với Tạo Hóa thánh tử nhiều năm, hắn hiểu rõ nhược điểm của Tạo Hóa thánh tử.

Hắn lợi dụng tự tin của Tạo Hóa thánh tử, hấp dẫn Tạo Hóa thánh tử tới, hơn nữa trong thời gian ngắn giúp thực lực tăng vọt.

- Hỏa Thần tinh hệ... Hắc!

Lâm Minh nhìn qua vòng xoáy tinh hệ màu xám phương xa, trong mắt bắn ra sát cơ, hắn xé rách không gian, thân ảnh tiêu thất.

Lâm Minh xuyên qua tinh không nhanh chóng, trong đầu nhớ kỹ vị trí phân bố thế lực của Thánh tộc, trực đảo hoàng long.

Vài ngày sau, rốt cuộc Lâm Minh đi tới nơi cần tìm, nhìn qua từng ngôi sao tụ tập xa xa, hắn biết rõ những ngôi sao này là Thánh tộc chiếm lĩnh nơi ở của Nhân tộc, chỗ đó có mấy trăm ngàn tỷ Nhân tộc.

Dùng lời Thánh tộc nói, chỗ này là nhà gian địa ngục, là trại tập trung nô lệ.

Tiến vào vũ trụ man hoang, Lâm Minh nhiều lần nghe nói tù binh, nô lệ Nhân tộc, mà hắn chưa nhìn thấy sinh hoạt của bọn họ.

Thế lực Thánh tộc trú đóng ở gần các tinh cầu này, có mười hai thánh cung lơ lửng, những thánh cung này hình thành lực trường, bao quanh các tinh cầu này.

Mà lực trường căn bản không phải tù binh Nhân tộc có thể đánh vỡ.

Nói cho đúng, bọn họ không phải là tù binh, chỉ là bình dân.

Tinh hệ này tên là Hỏa Thần tinh hệ, chủ lực tinh hệ vốn là thiên cung của Nhân tộc bị Thánh tộc tiêu diệt trong đại chiến, còn lại đều là một ít võ giả Thần Biến không phải nhân viên chiến đấu.

...

Kỳ thật Hỏa Thần tinh hệ bị Thánh tộc chiếm lĩnh hơn trăm năm.

Hơn trăm năm qua, với cao thủ võ đạo mà nói đây chẳng qua là một lần đả tọa, một lần bế quan, nhưng với người thường đó là cả đời.

Hỏa Thần tinh hệ còn lại con dân Nhân tộc thiên phú không cao, dưới sự thống trị của Thánh tộc, bọn họ không cách nào tập võ, thực lực hạ thấp cực nhanh.

Mà hơn năm mươi năm trước, Thánh tộc phái một đám người khai hoang tới Hỏa Thần tinh hệ.

Những kẻ này là người tới từ vũ trụ bản thổ của Thánh tộc, nói trắng ra bọn chúng là đám người không thể lăn lộn ở Thánh tộc, rất nhiều kẻ là du côn, giặc cỏ, bởi vì ở Thánh La Thiên quá khó sinh tồn, cho nên tự nguyện đi vũ trụ man hoan "Khai hoang".

Nếu như người ở Thánh tộc lăn lộn phong sinh thủy khởi, ai nguyện ý đi tới thâm sơn cùng cốc, chó ăn đá gà ăn sỏi này.

Mà đám người Thánh tộc gọi là khai hoang, kỳ thật chính là cướp bóc, đám người này ở Hỏa Thần tinh hệ đánh giết cướp bóc, xâm chiếm tài nguyên, ví dụ như dược điền, mạch khoáng, nơi linh khí nồng đậm chiếm làm nơi tu luyện riêng.

Mà quân đội Thánh tộc ngầm đồng ý với tất cả, bọn họ mục đích đánh vũ trụ man hoang quá rõ ràng, chính là mở rộng ranh giới Thánh tộc, khai khẩn tài nguyên, tốt nhất là đoạt thần minh pháp chỉ có thể đánh xuyên thán tức thần tường của Nhân tộc, cung cấp cho Tạo Hóa Thánh Hoàng hoàn thành dã tâm bồi dưỡng Hoang lên đỉnh phong.

Thứ hai chính là đoạn tuyệt truyền thừa của Nhân tộc, trảm thảo trừ căn, triệt để bỏ qua hậu hoạn phản công của Nhân tộc.

...

Tống Nham là người bình thường của Hỏa Thần tinh hệ, hắn đã hai trăm tuổi mới miễn cưỡng đột phá Tiên Thiên, là một bình dân Nhân tộc tiêu chuẩn.

Thời điểm hắn sinh ra, Nhân tộc và Thánh tộc đang đại chiến ở vũ trụ man hoang.

Thời điểm hắn trưởng thành, Hỏa Thần tinh hệ rơi vào tay giặc, cùng với mấy tră tỷ Nhân tộc đồng bào biến thành kẻ vòng quốc.

Tống Nham khi còn bé đã xem qua sử sách, Nhân tộc sáu ngàn năm trăm năm trước, Nhân tộc ở Thần Vực tao ngộ cảnh ngộ thê lương.

Mà sáu ngàn năm sau, đối với Tống Nham mà nói quá xa xôi, cho nên hắn không ngờ sinh hoạt vong quốc lại rơi vào người hắn.

Đây là một cơn ác mộng.

Tống Nham vốn cho rằng mình cũng có mộng tưởng, cũng có thể thành chiến sĩ Nhân tộc, hắn không cần trở thành những người được kính ngưỡng, thiên tài chói mắt, hắn chỉ mong trở thành một chiến sĩ bình thường trong Hỏa Thần Thiên Cung là được rồi.

Trở thành chiến sĩ Hỏa Thần Thiên Cung bình thường, đều cần bước vào Thần Biến kỳ.

Nhưng mà với Tống Nham mà nói, đây là quá khó khăn.

Bản thân hắn không có thiên phú, cũng không có cơ duyên, lấy một thê tử không xinh đẹp, thiên phú bình thường, nhưng mà hắn lại yêu thê tử rất nhiều, sinh ra một nam hai nữ, ba đứa hài tử đáng yêu.

Nhưng mà ba hài tử sinh ra phải đối mặt với ác mộng không thể tỉnh lại, còn có một đám ma quỷ tham lam vô độ, ăn tươi nuốt sóng.

Giết người, cướp bóc, cưỡng gian, cướp đoạt nữ tử lô đỉnh, lừa bán nô lệ, cướp đứa bé huyêt tế.

Tống Nham không biết thời gian này chấm dứt khi nào, có lẽ đại chiến của Nhân tộc và Thánh tộc diễn ra mấy ngàn năm, nhưng mà hắn có thể sống mấy ngàn năm sao?

Hài tử, cháu trai, cháu cố có thể sống mấy ngàn năm sao?

Mà điều kiện tiên quyết là hắn phải có cháu trai mới được.

Hắn chỉ là con kiến, đối mặt với kỷ băng hà kéo dài không biết bao nhiêu năm, đứng trên băng nguyên chờ đợi tử vong tiến tới.

Oa!

Một tiếng kéo nỉ nin truyền tới, là tiếng khóc của con gái nhỏ.

Nội tâm Tống Nham co quắp lại, nhìn qua, nhìn thấy con gái mười hai tuổi của mình ôm con gái ba tuổi.

Hắn biết rõ con gái đói.

Chương 2192: Hắc long khiếu nguyệt (2)

Tống Nham vừa mới vào Tiên Thiên Kỳ, trong vũ trụ man hoang nguyên khí hỗn loạn này, tuy hắn khó có thể làm được tích cốc, nhưng mà hắn vẫn có thể một tháng ăn cực ít đồ ăn, chỉ dựa vào uống nước và hấp thu nguyên khí thiên địa bổ sung bản thân.

Nhưng mà con trai, con gái, thê tử lại không được.

Bọn họ cần ăn cơm.

Trong thế giới võ giả, bởi vì bọn họ thực lực cường đại, nắm giữ lực lượng chinh phục thiên nhiên to lớn, bởi vì chuyện hiếu đồ ăn mà hịu đói là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà xã hội phàm nhân lại thế.

Nhưng mà hiện tại Hỏa Thần tinh hệ đã luân lạc, mấy trăm ngàn tỷ phàm nhân chí ít có tới hơn chín ngàn tỷ người không đạt tới cảnh giới tích cốc.

Sau chiến loạn, rất nhiều bình dân không có chiến sĩ bảo hộ, không cách nào ra ngoài dã ngoại đối mặt hung thú, không thể đi vào nội thành, không thể khoai hoang ruộng hoang vu.

Mà tài nguyên lương thực còn sót lại nằm trong tay đám Thánh tộc thổ phỉ, năm mươi khối Tử Dương thạch mua không nổi một túi hạt kê, giá còn cao hơn ở Thần Vực gấp trăm vạn lần, cho nên ngươi muốn sống sót, chỉ có thể đi quặng mỏ đào quáng, mà dã ngoại hung thú tùy ý qua lại, đào quáng là đánh bạc sinh mạng, đào ba năm có thể sống là không có ai.

Bởi vì đói khát thời gian dài, con trai con gái hơi mập mạp của Tống Nham cũng gầy gò đi rất nhiều.

Thê tử Tống Nham lại cho con gái nhỏ uống sữa, nhưng mà nghe được tiếng khóc hài tử nỉ non thì tim như đao cắt.

Sữa của nàng sớm không còn, mút vào khô quắt, kỳ thật chỉ làm cho tiểu hài tử chút an ủi mà thôi.

Tống Nham khẽ cắn môi, móc khối đồ ăn đen sì nhét cho con mình.

Nhìn qua thức ăn trong tay phụ thân đưa, tiểu nam hài ôm lấy muội muội, hắn mười hai tuổi, mặt xanh xao, nhưng mà ánh mắt ẩn chứa quật cường.

- Vì sao không cầm?

Tống Nham hỏi.

- Phụ thân, ta không đói.

Tiểu nam hài quật cường nói ra, trong mắt kiên cường không hợp với tuổi mười hai.

Nước mắt Tống Nham chảy dài.

Hắn nhét đồ ăn đen sạm vào ngực của con trai, đứng dậy nói:

- Ta đi tìm đồ ăn.

Nói xong hắn đi ra ngoài thành.

- A Nham, ngươi đi đâu?

Nhìn thấy trượng phu muốn đi ra ngoài thành, thê tử hoảng sợ, nói:

- Ngươi muốn đi ăn? Ngươi không muốn sống sao?

Ở ngoài thành là rừng rậm man hoang, có con mồi phong phú, nhưng mà ở đó còn nguy hiểm hơn quặng mỏ cả trăm lần.

Tống Nham là võ giả Tiên Thiên Kỳ, tiến vào rừng rậm man hoang, một con chuột biến dị cũng có thể ăn hắn.

Thê tử khóc rống lên, trụ cột của gia đình là trượng phu nàng, nếu như trượng phu chết, nàng và mấy hài tử kết cục không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà Tống Nham dường như quyết ý đi.

- Ta không có việc gì, vận khí tốt, có khi cả tháng không cần buồn vì đồ ăn.

Hắn dừng một chút, nói thêm:

- Nếu ta không đi, bọn nhỏ chống đỡ chừng mười ngày...

Câu thứ hai là Tống Nham dùng chân nguyên truyền âm, tay thê tử cứng đờ.

Nàng biết rõ những năm này nhân khẩu Hỏa Thần tinh hệ vì đủ loại nguyên nhân đã giảm đi hai phần ba.

Tử vong thật sự rất gần.

Thê tử không nói gì nữa, thời điểm này Tống Nham buông tay nàng, đang định bước đi, đi ra ngoài thành, đột nhiên hắn biến sắc,

Huyết nguyệt hiện ra trong đêm tối, hắn giống như nghe được tiếng ô ô ô ở xa tới gần.

Hắn áp tai vào đất nghe tiếng.

Loại run rẩy này vô cùng yếu ớt, nhưng mà Tống Nham cảm giác không sai, hắn nhìn có hố nhỏ đầy nước run run, bây giờ ban đêm không gió, nhưng mà rung động vẫn sinh ra.

Âm thanh ô ô càng ngày càng mạnh, sắc mặt Tống Nham trắng bệch.

Chẳng lẽ...

- Thế nào?

Nhìn thấy biểu lộ của Tống Nham, thê tử hoảng sợ.

- Thú triều!

Tống Nham cười thảm, đó là mấy trăm triệu hung thú tập thể công thành, trong vũ trụ man hoang chưa bao giờ thiếu hung thú.

Nhân tộc ở nơi này đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần thú triều.

Nhưng mà bây giờ không có cao thủ Nhân tộc chấn nhiếp, Hỏa Thần tinh hệ rốt cuộc dễ dàng hội tụ hung thú, bộc phát thú triều.

- Trời muốn diệt chúng ta sao?

Tống Nham ôm chặt hài tử, hắn biết đêm nay bọn họ sẽ chôn vùi ở đây.

Tuy thành thị còn có đội hộ vệ, nhưng mà đội hộ vệ là võ giả dưới Thần Biến Kỳ tạo thành, bởi vì thời điểm thành tựu Thần Biến Kỳ đã vượt qua ngàn tuổi, không thể đi vào thiên cung, sức chiến đấu của bọn họ làm sao ngăn cản được thú triều như hồng thủy chứ?

Mà lúc này trong thành thị có mấy chiếc linh hạm bay lên trời, dùng tốc độ cực nhanh bay về thiên cung Thánh tộc trong vũ trụ.

Tống Nham nhận ra đó là linh hạm của đám Thánh tộc khai hoang.

Chức nghiệp của chúng là cường đạo, thổ phỉ, bọn chúng phụ trách cướp đoạt và vơ vét của cải, thời điểm nguy nan bỏ qua nghĩ vụ giám hộ.

- Đám tạp chủng này!

Hai mắt Tống Nham đỏ hồng, hắn chưa bao giờ cừu hận một tộc như thế.

Mà thời điểm này thành thị có tiếng kèn vang lên.

Nhân tộc thành vệ quân bắt đầu tập kết.

Trong mắt quân chính quy đây là đám ô hợp, chỉ là một đám Thần Biến, Thần Hải, Mệnh Vẫn mà thôi, hơn nữa còn yếu hơn võ giả cùng giai nhiều.

Bọn họ cầm các loại binh khí thấp kém dài ngắn không đều, đối mặt với đại quan thú triều phương xa,.

Tống Nham đứng trong thành, nhìn qua bóng lưng của bọn họ, chính giữa có không ít người lưng còng xuống, tóc bạc trắng xóa.

Những chiến sĩ này do vừa mới tuyển vào thiên cung, bị loại bỏ đi, nhưng bọn họ vẫn yên lặng thủ hộ con dân Nhân tộc.

Một khắc này, hốc mắt Tống Nham đỏ lên, trong mắt hắn đám người kia làm việc nghĩa không chùn bước, chẳng khác gì tường đồng vách sắt.

Bọn họ là chiến sĩ!

Thánh tộc tới bọn họ không có tư cách chiến đấu, bởi vì trước mặt tảng đá, bọn họ không được tính là trứng gà, chỉ là bụi bậm.

Nhưng hiện tại đối mặt thú triều hủy diệt, bọn họ lại tiến lên chiến đấu.

Đây cũng là trận chiến cuối cùng trong sinh mệnh của bọn họ.

Hiện tại đối mặt với tử vong, những chiến sĩ này vô cùng bình tĩnh, bọn họ nghênh đón thời khắc hủy diệt của thú triều, không muốn nhìn người nhà an nhàn tới chạng vạng tối, nhìn trời chiều trầm luân.

- Hôm nay chúng ta chiến đấu!

Trên đầu tường thành, một quan chỉ huy thành vệ quân già nua cầm trường kiếm, hắn làm tuyên ngôn chiến đấu, tuyên ngôn chỉ có một câu, nhưng đã đủ.

Với tư cách là chiên sĩ, cho dù là chiến sĩ bị loại bỏ, bọn họ vẫn có được sứ mạng vinh quang của mình, chính là chiến đấu.

Chủng tộc vào thời khắc hủy diệt, nơi về của chiến sĩ không phải là dưới áp bách của địch nhân, chết trong chán nản, mà là chiến đấu oanh liệt chết trận sa trường.

Phía sau bọn họ là các bình dân Hỏa Thần tinh hệ, bọn họ bắt đầu đi tới towngf thành, bọn họ hài tử, có người quỳ xuống hôn lên đất.

Vũ trụ man hoang này đã đổ mồ hôi và máu của bọn họ ở đây, bọn họ chết ở nơi này, dùng máu của bọn họ tưới lên mảnh đất này.

Hống hống hống!

Ma thú phô thiên cái địa, từ dưới tường thành vọt tới, tường thành cao hai mươi trượng với hung thú cường đại mà nói chỉ bằng một cái nhảy mà thôi, trừ chuyện đó ra, trên bầu trời có rất nhiều hung thú phi hành, chúng có tốc độ phi hành nhanh hơn võ giả nhân loại nhiều.

Chương 2193: Vận mệnh mỉm cười (1)

Một hồi giết chóc bắt đầu, Tống Nham nội tâm sinh ra nhiệt huyết, hắn cầm lấy vũ khí đơn sơ của mình, đang muốn bay lên tường thành.

Mà lúc này thê tử Tống Nham kéo hắn một cái.

- Tuệ nhi, ngươi làm gì thế?

Hắn cho rằng thê tử cản hắn, thế nhưng mà nàng duỗi tay chỉ vào một hướng trên bầu trời.

- A Nham, ngươi xem đó là cái gì?

Trên bầu trời đêm xa xa có một vòng huyết nguyệt, vòng huyết nguyệt này có hư ảnh màu đen to lớn, nó mở hai cánh ra, giống như ma thần trong bóng tối.

Đây là một con hắc long!

- Long... Long?

Tống Nham hoàn toàn sững sờ.

Rống----

Hắc long ngẩng cao đầu, một sừng phá không gào thét.

Long uy tràn ngập các nơi, âm thanh chấn vỡ chân không.

Bình dân trong thành hoảng sợ, rất nhiều người nhìn lên trời, nhìn qua hắc long mang theo uy áp hoàng giả, mỗi người cảm nhận được thú triều đáng sợ bên ngoài thành bởi vì tiếng gào của hắc long đã đình chỉ.

Vô số dã thú theo quán tính lăn mình quay cuồn trên đất, đụng vào tường thành.

Sau đó chúng không quan tâm tổn thương thân thể, lập tức phủ phục xuống, lạnh rung dưới uy áp này.

Hắc long gào thét, vạn thú hoảng sợ.

Những thủ vệ trên tưởng thành không biết làm sao, hắc long này làm gì?

Thời điểm này bọn họ giật mình, thú triều đã lui bước.

Những hung thú đôi mắt huyết hồng,. lúc này mang theo kính sợ thật sâu, chúng phủ phục thân thể, từng bước một lui vào trong rừng rậm, biến mất trong bóng đêm.

Tất cả yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió thổi và rừng cây sào sạt.

- Xảy ra chuyện gì?

- Hỗn đản...

- Chuẩn bị chiến đấu!

Đám thiên cung Thánh tộc ở trên cao loạn thành một bầy.

Thành thị vô danh phía dưới bộc phát thú triều, đối với chúng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà hắc long đáng sơ gào thét mang theo uy áp khủng bố trùng kích thành lũy của chúng, bọn chúng cảm thấy sợ hãi thật sâu.

Thiên cung đang run rẩy, những tên Thánh tộc khai hoang đang cho linh hạm tới gần thiên cung Thánh tộc, còn chưa đi vào đã bị cuồn phong thổi bay.

- Mẹ kiếp, sao thế này?

Một tên Thánh tộc khai hoang thân hình cường tráng cực kỳ tức giận, vừa mới bị linh hạm chấn động làm ngã nhào, hắn vơ vét rất nhiều đá năng lượng trong vũ trụ man hoang, hắn nổi giận đùng đùng đi ra khỏi mật thất, còn tưởng rằng thủ hạ thao tác sai lầm đụng vào thiên thạch.

Nhưng mà hắn còn chưa tiếp tục chửi bới, lập tức câm miệng, hắn mở to mắt nhìn qua trước đầu linh thuyền, cách hơn mười dặm trước mặt có một con hắc long to lớn trong mây.

- Cái này... Cái này...

Tên thủ lĩnh khai hoang này ngây ngốc, thời điểm này hắn mơ hồ nhìn thấy bên cạnh long giác có một nam tử áo đen đang đứng.

Sau lưng nam tử áo đen có ba nam tử quần áo không khác biệt, dường như nam tử đứng đầu là cầm đầu bọn họ.

Vèo!

Ba nam tử bay ra khỏi đầu rồng, bay qua thiên cung Thánh tộc.

Ba người tốc độ nhanh tới cực điểm, bay như mũi tên vào thiên cung Thánh tộc, với thiên cung Thánh tộc khổng lồ mà nói, bọn họ như hạt bụi nho nhỏ, song khi bọn họ biến mất trong vòng phòng hộ của thiên cung, trong khoảng khắc thiên cung nổ lớn.

Nổ tung sinh ra năng lượng loạn lưu, không phải hỏa diễm, tất cả tan nát nhanh chóng.

Tận mắt nhìn thấy mấy võ giả Thánh tổ xông lên, muốn giết ba người thần bí, nhưng mà bọn họ bị năng lượng màu đen cuốn vào, sau đó biến mất.

Từ đầu tới chân không có máu tươi, không có tứ chi nghiền nát, giống như tuyết rơi vào nước sôi, bốc hơi.

Cảnh này làm đám Thánh tộc khai hoang hoảng loạn, bọn chúng muốn chạy trốn, nhưng mà bọn họ nhìn thấy rất nhiều linh hạm Thánh tộc muốn chạy trốn.

Trong quân đội Thánh tộc đẳng cấp sâm nghiêm, màu sắc linh hạm, lớn nhỏ có thể đại biểu người trong đó cấp bậc gì, đám người khai hoang này tận mắt nhìn linh hạm Giới Vương cưỡi đang bỏ chạy, bọn họ còn chờ cái gì?

Nhưng mà thời điểm muốn trốn đi, đã thấy linh hạm lao ra khỏi thiên cung mấy trăm dụng, đột nhiên đụng vào lực trường vô hình.

Ầm ầm!

Lực trường rung động lắc lư, vô số phù văn sáng lên, sau đó cảnh đáng sợ xảy ra, linh hạm bị lực trường ảnh hưởng, lập tức tan nát nổ tung.

Ba người thần bí phong tỏa chung quanh, năng lượng thần bí quét qua tất cả, tất cả bốc hơi.

Đám người trong linh hạm, mặc kệ Thánh Chủ, Giới Vương, Đại Giới Giới Vương, tất cả đều bị miểu sát.

Nhìn thấy cảnh này, đám Thánh tộc khai hoang ngây ngốc, đối với bọn chúng, Giới Vương, Đại Giới Giới Vương là nhân vật cao cao tại thượng, bình thường bọn họ không gặp được, nhưng bây giờ chết thành đống, bị giết như kiến.

Thời điểm này mọi người hiểu rõ, tòa tinh cầu này đã bị bố trí lực trường bao phủ tất cả mọi người.

Căn bản không ai chạy được.

Thời điểm này thiên cung Thánh tộc đột nhiên xuất hiện hư ảnh con rết huyết sắc cực lớn phóng lên trời.

Con rết huyết sắc này dài chừng trăm dặm, hai hàng móng vuốt to và sắc bén, tùy ý quét qua các nơi, uy áp đáng sợ trút xuống, cơ hồ võ giả Thánh tộc đều kích động.

- Huyết Ngô Công cương nguyên đồ đằng, đây là tiêu chí của Huyết Ngô Thiên Tôn sau khi biến thân.

Sĩ khí võ giả Thánh tộc phóng đại, Huyết Ngô Công chính là huyết mạch hiếm có ở Thánh tộc, Huyết Ngô Thiên Tôn tọa trấn Hỏa Thần tinh hệ này có huyết mạch đó.

Nhưng mà bọn họ chưa kịp hoan hô, thời điểm này hắc long dài ngàn dặm gào thét, trực tiếp lao tới hư ảnh con rết, trực tiếp như phi ưng bắt rắn, trực tiếp áp lên Huyết Ngô Công.

Thời điểm này trên sống lưng hắc long có nam tử áo đen không nhúc nhích cũng đã hoạt động, thân ảnh của hắn biến mất như quỷ mị, sau một khắc đã xuyên qua nhật nguyệt, hư ảnh Huyết Ngô Công tan nát, hóa thành máu tươi bao phủ tinh không.

Uy áp thuộc về Huyết Ngô Thiên Tôn cũng chậm rãi yếu đi, sau đó biến mất khỏi thế giới.

Huyết Ngô Thiên Tôn đã chết, hắn hoàn thành huyết mạch biến thân cũng bị Lâm Minh giết, tổng cộng không quá mười hô hấp, hoàn toàn là nghiền áp.

Cơ hồ tất cả võ giả Thánh tộc run sợ trong lòng, một Thiên Tôn bị miểu sát? Đối phương là người nào? Ma quỷ sao?

Trong phế tích thiên cung Thánh tộc, Lâm Minh thu hồi thi thể Huyết Ngô Thiên Tôn.

Đối với cuộc chiến với Thánh tộc, hắn không lưu thủ và lòng dạ đàn bà chút nào, mỗi khi buông tha một võ giả Thánh tộc, ý nghĩa có không biết bao nhiêu Nhân tộc phải chết.

Tham gia chiến tranh, muốn lập quân công, muốn tìm chỗ tốt, hoặc là cướp đoạt chiến lợi phẩm trong chiến tranh, vậy thì chỉ có cướp đoạt và giết người mà thôi.

Trận chiến này Huyết Ngô Thiên Tôn đã bị giết, kết quả không còn gì phải bàn.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

Bản tôn Lâm Minh không ra tay nữa, chỉ dựa vào ba phân thân là đủ rồi.

Thời điểm phân thân chiến đấu, Lâm Minh quét mắt nhìn qua tinh cầu dưới chân, nội tâm khẽ động, bay xuống dưới.

...

Trong thành thị Nhân tộc, có người nhìn thấy bầu trời đêm vụt sáng, có năng lượng lưu tỏa ra các nơi giống như cực quang, nhưng mà người biết rõ thì đó không phải cực quang, là nổ tung khủng bố sinh ra sóng năng lượng.

- Thiên cung Thánh tộc... Bị hủy!

Có võ giả Thần Hải nhìn thấy cảnh chiến đấu mơ hồ trên không trung, thấy thiên cung Thánh tộc nổ tung.

Chương 2194: Vận mệnh mỉm cười (2)

Một tảng đá sinh ra ngàn gợn sóng, Nhân tộc trogn thành thị nghe được lời này thì kinh ngạc tới ngây người, thiên cung Thánh tộc đã ở đây máy trăm năm, bọn họ đã sớm quen với sự tồn tại của nó, nó đại biểu cho tử vong của bọn họ, bây giờ bị nổ tung?

Vốn có thú triều bộc phát, sau đó là hắc long gào thét, cuối cùng là thiên cung Thánh tộc bị hủy, trong một phút ngắn ngủi đã xảy ra quá nhiều chuyện phá vỡ nhận thức của bọn họ, bọn họ còn chưa kịp suy nghĩ đã xảy ra chuyện gì.

- Thánh tộc xong rồi!

Có người hô lớn.

- Chiến sĩ của chúng ta đánh trở về!

Lại có người hô to.

Nhân tộc đánh trở về?

Trận chiến tranh thực lực chênh lệch xa như thế, chẳng lẽ xuất hiện nghịch chuyển?

Oanh!

Giống như trả lời nghi vấn của phàm nhân Hỏa Thần tinh hệ, lần này tiếng nổ tung lớn và sóng năng lượng sáng hơn nữa, thiên cung Thánh tộc bị nổ triệt để, ẩn ẩn còn nghe được tiếng long ngâm cao vút.

Trong lúc nhất thời, Hỏa thần tinh hệ sôi trào.

- Chiến sĩ của chúng ta trở về!

Mọi người hò hét, áp lực trăm năm đã hoàn toàn bạo phát ra ngoài.

Mọi người vui tới phát khóc, có người bay lên không trung, có người hôn đất, có người ôm cả người khôn quen, bọn họ cố hít sâu nhưng vẫn không áp được huyết mạch trong người sôi trào, tâm của bọn họ vào thơi khắc này đã vui hết mức.

Không có trải qua trắc trở, không cách nào trải nghiệm thắng lợi trân quý cỡ nào, vì tự do, vì truyền thừa, dù là người nhát gan nhu nhược cũng không do dự chém giết nơi chiến trường, chảy cạn máu tươi.

Khi Lâm Minh đi trên đầu đường, nhìn qua đám người như điên cuồng lên, nhìn qua thiếu niên hưng phấn vỗ tay, không ngừng chạy quanh, nước mắt chảy dài, cuối cùng ôm lấy hài tử ngồi xuống đất khóc rống lên.

Một khắc này Lâm Minh hiểu hắn có huyết mạch tương liên với chủng tộc thế nào, không thể phân ra... Hắn vĩnh viễn thuộc về quần thể này, hắn đi tới ngày hôm nay, cũng vì chủng tộc kéo dài mà chiến, hắn cảm thấy tự hào từ đáy lòng.

Đám người điên cuồng, hành vi bình tĩnh của Lâm Minh quá khác thường, hắn yên lặng đi xuyên qua đám người đang hưng phấn, chậm rãi đi tới một gia đình.

Đây là gia đình năm người, trong chiến loạn có thể cam đoan gia đình nguyên vẹn là quá khó khăn.

Tống Nham và thê tử đang ôm hài tử, cùng khóc rống lên, thẳng tới khi nhìn thấy thanh niên mặc áo đen xuất hiện trước lều vải của mình.

Thanh niên này đi trên đường, hắn giống như ngăn cách với thế giới này, thời gian và không gian chẳng liên quan gì tới hắn, chuyện này làm Tống Nham sững sốt.

- Ngươi là...

Tống Nham không xác định hỏi một câu, trong lòng ẩn ẩn suy đoán, nhưng mà không cách nào khẳng định.

Người như Tống Nham nhiều không biết bao nhiêu, tại Hỏa Thần tinh hệ này còn có nhiều người thảm hơn hắn, nhưng mà Lâm Minh cảm giác bao trùm cả Hỏa Thần tinh hệ, hắn lại chú ý gia đình Tống Nham, bởi vì đứa con trai mười hai tuổi của Tống Nham.

Lâm Minh ngoài ý muốn phát hiện thiên phú võ đạo đứa bé này cực cao, hơn nữa phẩm tính kiên nghị quật cường, đây là người tập võ trời sinh.

Thê tử Tống Nham kéo tay Tống Nham, thanh niên áo đen đột nhiên xuất hiện làm nàng bất an, tuy tu vị của nàng là Hậu Thiên, nhưng trực giác cảm thấy thanh niên này đáng sợ.

- Các ngươi tốt!

Lâm Minh nhìn phu thê Tống Nham mỉm cười, hắn cúi đầu nhìn tiểu nhi tử của Tống Nham.

- Ngươi tên gì?

Tiểu nam hai mười hai tuổi nhìn qua phụ thân, lại nhìn qua Lâm Minh, nói:

- Tống Mạc!

- Tống Mạc, tốt, ngươi có bằng lòng đi theo ta hay không? Đi xem thế giới bên ngoài?

Lâm Minh mỉm cười.

Nụ cười này trong mắt Tống Nham và Tống Mạc mang theo ý vị không rõ.

Thẳng tới nhiều năm sau đó, Tống Mạc đi theo Long Nha, trở thành đệ tử thân truyền của Long Nha, hắn biết được nụ cười của thanh niên này có ý vị thế nào.

Đại khái chính là nụ cười của thần vận mệnh...

Tại khu vực thiên thạch của Phổ Đà tinh hệ, trong một tòa tượng phật lớn nổ lơ lửng, chung quanh tượng phật có một chiếc linh hạm, là Chân Thần Linh Bảo do nội tình Phổ Đàn Sơn tích lũy được.

Phổ Đà tinh hệ dùng Phổ Đa Sơn làm tên, bởi vì lực lượng Phổ Đà Sơn đóng ở đây.

Sau khi theo Thần Mộng Thiên Tôn tiến vào vũ trụ khác giao thủ với Phiêu Vũ Thần Vương và Thiên Cương Thần Vương, Phổ Đà Sơn chính là trung tâm chỉ huy của Nhân tộc trong đại chiến.

Nhưng mà nói là trung tâm chỉ huy, tin tức truyền đi cũng là vấn đề, cũng không phải mỗi tinh vực bị Thánh tộc phong tỏa đều có thể bảo trì tin tức thông suốt với Phổ Đa Sơn, ví dụ như Tiềm Long tinh hệ của Tiểu ma Tiên đã mất liên lạc từ lâu.

Dưới tình huống Thánh tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, dùng sức phong tỏa thông đạo tin tức cũng không khó khăn.

Phổ Đà Sơn bởi vì có Đế Thích Già, tính toán là một chi Nhân tộc cường thế nhất.

Quân Thánh tộc đối nghịch với Phổ Đà tinh hệ cũng là mạnh nhất, trừ không có Tạo Hóa thánh tử ra, ở đây tụ tập Phiêu Vũ Thần Sơn Thanh Liên tiên tử, còn có Ngạo Nhật, Tà Nguyệt hai thánh tướng, còn có bốn Thiên Tôn đỉnh cấp tạo thành hội nghị chiến tranh.

Ngay cả quân đoàn chủ lực Hoang cũng ở Phổ Đà tinh hệ.

Có nhiều cường giả đối nghịch như thế, Đế Thích Giả cảm thấy áp lực thật lớn, không dám buông lỏng, thực té sự tồn tại của quân đoàn Hoang làm Đế Thích Già cảm thấy lo lắng.

Quân đoàn Hoang tổng cộng ba ngàn Giới Vương, tám vạn Thánh Chủ! Trong ba ngàn Giới Vương này có hai trăm Đại Giới Giới Vương.

Đối với Thiên Tôn đỉnh cấp mà nói, cường giả Giới Vương không xem vào đâu, nhưng mà ba ngàn Giới Vương tụ tập, còn là Giới

Vương hấp thu huyết nhục Hoang, bọn họ tạo thành chiến trận có uy lực không khinh thường được.

Nếu như bọn chúng biến thân, trong thời gian ngắn giúp Thánh tộc sinh ra hai trăm Thiên Tôn yếu nhất.

Lực lượng đáng sợ như thế, Đế Thích Già nhìn thấy bọn chúng cũng chỉ có một chữ--- Trốn!

Vạn hạnh trong bất hạnh là, mỗi lần quân đoàn Hoang biến thân đều tiêu hao máu huyết lớn, thậm chí còn rút ngắn thọ nguyên, cho nên nói đơn giản, quân đoàn Hoang không dễ dàng biến thân.

Có quân đoàn Hoang là uy hiếp cực lớn, Phổ Đà Sơn không dám chính diện giao phong với Thánh tộc, mà thái cổ Thần tộc và Thiên tộc cũng ở trong Phổ Đà tinh hệ, Đế Vô Ngân và Chiến Hoàng cùng với mấy Thiên Tôn đỉnh cấp của Phổ Đà Sơn yểm hộ cho nhau mới miễn cưỡng đối đầu với Thánh tộc.

Nhưng mà không dám tác chiến chính diện, thế lực Nhân tộc tuyệt đối lâm vào bị động, không vượt qua xu thế bao quanh sẽ thua cả bàn.

Lúc này trong đại điện nghị sự, Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật, Quân Bích Nguyệt, Hành Si và rất nhiều cao tăng, La Hán của Phổ Đà Sơn đang phân tích tình hình cuộc chiến, đột nhiên vài ngày trước xuất hiên tin tức đại khoái nhân tâm.

- Thánh tộc trong vòng ba tháng liên tục bị diệt năm căn cứ, chết bảy Thiên Tôn, còn tổn thất đại khái ba trăm binh quân đoàn Hoang, thật sự không biết người nào gây nên.

Hành Si buông ngọc giản chiến báo xuống, nhìn qua Đế Thích Già và Đại Tự Tại Phật, chờ nghe ý kiến của họ.

Chương 2195: Bí ẩn thân phận người thần bí

Đại Tự Tại Phật vốn không nói gì, hắn chậm rãi vân vê phật châu, đợi Hành Si nói tiếp.

- Vốn đệ tử còn cho rằng Thánh tộc thảm bại ở phía sau là màn khói của chúng, nhưng mà từ tin tức trinh sát truyền về, đây là thật. Đây chính là tàn phiến thiên cung Thánh tộc mà trinh sát mang về.

Hành Si nói xong, mang một khối tàn phiến đưa tới trước mặt Đế Thích Già và Đại Tự Tại Phật, hai người xem xét, lại khó nói đang dung công pháp gì.

Từ khí tức tàn phiến tỏa ra mà phán đoán, đây là thiên cung bị phá hủy, giống như có năng lượng phức tạp đang ẩn chứa trong nó, thần thánh lại nhiễm tà tính, nó chứa pháp tắc ngay cả bọn họ cũng không phân biệt được.

- Đại sư có phát hiện gì không?

Quân Bích Nguyệt nhanh chóng nói ra.

Đại Tự Tại Phật vân vê hạt châu, ung dung niệm phật hiệu.

- Hổ thẹn, lão nạp thuở nhỏ nghiên cứu tàng thư Phổ Đà Sơn, tuy thiên tư ngu dốt, nhưng tự nhiên tri thức phong phú, nhưng mà pháp tắc ẩn chứa trong khối tàn phiến này, lão nạp cảm thấy nó là thần lực, nhưng mà chỉ có bao nhiêu suy đoán đó mà thôi.

Nghe được Đại Tự Tại Phật nói thế, người trong đại điện hít khí lạnh, người nơi đây chỉ có Đế Thích Già mạnh nhất, nhưng mà bối phận vẫn nhỏ hơn Đại Tự Tại Phật, hắn tuổi thọ kéo dài, hơn nữa nội tình Phổ Đà Sơn phong phú, mọi người khó có thể tưởng tượng, trên thế giới này có lực lượng mà Đại Tự Tại Phật hoàn toàn không phân tích ra được.

- Vậy thì kỳ quái...

Hành Si tràn ngập hiếu kỳ với người thần bí này.

Cũng không thể trách Đại Tự Tại Phật phân tích không ra cái gì, bởi vì thực lực Lâm Minh thay đổi quá nhiều, thần lực và ác ma lực dung hợp, loại lực lượng này nói là vô tiền khoán hậu, ngay cả chủ nhân Tu La Lộ và Bất Hủ Quân Vương cũng không có được thuộc tính như thế.

Trừ chuyện đó ra, Lâm Minh thay đổi pháp tắc, đó là Tu La pháp tắc và Thánh Điển pháp tắc dung hợp với nhau, đây là hai loại pháp tắc đỉnh phong vượt qua nhận thức của mọi người.

Lực lượng kỳ dị, pháp tắc đỉnh phong, làm cho Đại Tự Tại Phật kiến thức uyên bác cũng lực bất tòng tâm.

- Về tin tức người thần bí, chúng ta hiểu ít tới thương cảm, chỉ căn cứ một ít người nhìn thấy nói lại, dường như người thần bí đã hủy diệt Thánh tộc tại Hỏa Thần tinh hệ, xuất hiện một đầu sinh vật long hệ, nó là huyết mạch hắc ám long vương tộc, nhưng mà phần đuôi của nó có gai xương bén nhọn nhô lên, cánh sắc bén như đao, tướng mạo dữ tợn, nếu nói dùng từ ngữ hình dung nó, ta cảm thấy nó là ác ma long thì thích hợp hơn.

Hành Si nói xong, xuất ra một khối chiến tranh trận bàn, phát động nó, một ít hình chiếu trận pháp xuất hiện hư ảnh hắc long, đây là trinh sát Phổ Đà Sơn căn cứ vào lời những người nhìn thấy miêu tả ra.

Mọi người nhìn thấy quái vật lớn lên giống như ác ma, đều cả kinh không nói ra lời, chẳng lẽ đây là giống loài trong vũ trụ man hoang?

Vũ trụ man hoang quá lớn, có thần thú biến dị bọn họ chưa từng thấy là bình thường.

Nhưng mà thời điểm này Quân Bích Nguyệt như có điều suy nghĩ, hắn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói ra một câu làm mọi người triệt để sững sốt.

Hắn nói:

- Các ngươi có nhớ không, hơn sáu ngàn năm trước Lâm Minh trong thọ yến Yêu Đế, đánh bạc chiến với Tạo Hóa thánh tử, hắn xuất ra tiền đặt cược chính là một quả trứng rồng...

- Lâm Minh? Trứng rồng?

Hành Si cả kinh, đứng lên, nói:

- Ngươi sẽ không nói hắc long đột nhiên xuất hiện chính là quả trứng rống mà Lâm Minh ấp ra sao?

Trên thế giới này quá nhiều long, muốn nói hiện tại xuất hiện ác ma long chính là quả trứng rồng của Lâm Minh sáu ngàn năm trước nở ra, loại liên tưởng này quá gượng ép.

- Ta đột nhiên nghĩ tới mà thôi, mặc dù là Thiên Tôn đỉnh phong cũng không cách nào trong ba tháng diệt năm căn cứ Thánh tộc, liết bảy Thiên Tôn Thánh tộc, làm cho nhiều cường giả Thánh tộc không thể chạy trốn... Có lẽ Thánh tộc đã nghĩ lầm là vũ khí bí mật của Nhân tộc chúng ta.... Nhưng mà chúng ta hiểu rõ bản thân mình, Nhân tộc chúng ta không có liên hệ gì với võ giả thần bí kia cả, nói tới cũng kỳ quặc, nếu như nói...

- Ngươi nói Lâm Minh còn sống?

Lần này không riêng Hành Si, người trong đại điện bởi vì lời Quân Bích Nguyệt đột nhiên đặt giả thuyết thì sững sốt.

Hành Si nghĩ lại, nhíu mày nói:

- Nếu như Lâm Minh còn sống, vì cái gì nhiều năm qua không gặp người? Có lẽ hắn dấu diếm Thánh tộc, nhưng không có lý do dấu diếm chúng ta... Chúng ta bây giờ không xác định được sinh vật Long tộc kia có phải là quả trứng của Lâm Minh hay không, dựa theo thời gian suy tính, hơn sáu ngàn năm cũng không đủ cho quả trứng kia nở ra sau đó còn biến thành thần thú dài ngàn dặm...

- Hơn nữa... Phiêu Vũ Thần Vương lúc trước tự mình xác nhận Lâm Minh chết rồi, Lâm Minh càng lợi hại, có năng lực thông thiên cũng không thể là Thánh Chủ lừa gạt được Phiêu Vũ Thần Vương a?

Hanh Si nói câu cuối cùng làm cho Quân Bích Nguyệt trầm mặc.

Đúng thế, Lâm MInh mạnh hơn nữa cũng không có khả năng giả chết lừa được Phiêu Vũ Thần Vương, có lẽ đây chỉ là suy tính tình nguyện của hắn mà thôi.

...

Chuyện hậu phương Thánh tộc xuất hiện cây định, Thánh tộc cho dù thế nào cũng không thể ngồi yên chẳng quan tâm.

Vào lúc mấu chốt kẻ này đâm một đao thì phải làm sao?

Đối phương dường như chỉ có bốn người và hắc long kỳ dị, bọn họ đến vô ảnh, đi vô tung, không ai biết bọn họ sau đó sẽ xuất hiện ở đâu.

Hơn nữa Tạo Hóa thánh tử không nghĩ tới, đối phương làm sao biết được vị trí quân đội Thánh tộc chứ?

Vũ trụ man hoang địa hình phức tạp, cho dù có quân đội Nhân tộc yểm hộ, cũng không thể cung cấp tin tức chuẩn xác như thế được.

Mà tình báo liên quan tới vị trí quân Thánh tộc, đều là bí mật cao nhất của Thánh tộc, những tin tức này không ghi vào ngọc giản, bởi vì mỗi quân đội đều không ngừng hành quân, vị trí của bọn họ chỉ có quan chỉ huy liên lạc với nhau, cần phối hợp hành động mới lộ ra mà thôi, cũng chính là chỉ nằm trong trí nhơ scuar quan chỉ huy, vì sao những tình báo này người thần bí kia biết được?

Người này là ai?

Tạo Hóa thánh tử rất muốn đi giết chết kẻ này, nhưng mà hắn không nỡ bỏ Tiểu Ma Tiên sắp tới tay.

Cuối cùng Tạo Hóa thánh tử cắn môi, nhịn xuống, người thần bí xuất hiện làm cho hắn gấp rút tiến độ truy tìm Tiểu Ma Tiên.

Nhưng mà thời điểm này, Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt ba người đang giằng co với Phổ Đà Sơn, đột nhiên cưỡi linh hạm đi tới hậu phương Thánh tộc...

Bọn họ dẫn theo là quân đoàn chủ lực Thánh tộc, quân đoàn Hoang, mang theo hai ngàn năm trăm Giới Vương, còn có sáu vạn Thánh chủ.

Có chút ít quân đoàn Hoang, phối hợp với bốn Thiên Tôn đỉnh phong bài nghi vận lừa gạt Phổ Đà Sơn.

Mà đám người Thanh Liên tiên tử có ý định dùng thủ đoạn lôi đình tìm và giết gia hỏa thần bí kia.

Chương 2196: Thanh Liên tiên tử

Đối với chuyện Thánh tộc xâm chiếm vũ trụ man hoang này, cho dù là Nhân tộc không thừa nhận cũng không được, thực lực Nhân tộc kém xa Thánh tộc, chẳng khác gì trứng chọi đá.

Thời gian hơn sáu ngàn năm qua, Nhân tộc đúng là làm rất nhiều chuẩn bị, nhưng mà những chuẩn bị này phần lớn thể hiện ở trận pháp và bố cục, chính vì thế ẩn tàng thân hình, đánh du kích với Thánh tộc.

Về phần tăng cao thực lực chính thức lại không quá nhiều, thật sự sáu ngàn năm qua, đối với võ đạo tiêu tốn thời gian ngàn vạn năm thì nó quá ngắn ngủi.

Tuy thực lực Nhân tộc đề cao, thực lực Thánh tộc cũng đề cao.

Đại chiến man hoang mấy trăm năm, Thánh tộc có mấy ngọn núi lớn như áp lên ngực Nhân tộc, làm Nhân tộc thở không ra hơi.

Mà tòa núi lớn này chính là ba Chân Thần của Thánh tộc.

Núi lớn thứ hai chính là Hoang có thể thôn phệ quy tắc thiên đạo, có thể xuyên thủng thán tức thần tường, thân thể gần như bất tử bất diệt, thời điểm đỉnh phong nghe đồn Hoang không yếu hơn chủ nhân Tu La Lộ quá nhiều.

Đây chính là ác ma đáng sợ mà Phong Thần Thiên Tôn năm đó thiêu đốt tính mạng của mình và nhiều cường giả Nhân tộc huyết tế cũng không thể diệt sát được. Đối mặt với Hoang, Nhân tộc không có dũng khí chống lại chính diện.

Mà núi lớn thứ ba, chính là quân đoàn Hoang!

Nếu như nói hai ngọn núi trước chính là uy hiếp, làm cho Nhân tộc cảm thấy không thể vượt qua, không thể chống lại, đả kích tin tưởng thắng lợi của Nhân tộc.

Như vậy quân đoàn Hoang chính là đao phủ xoắn giết Nhân tộc.

Mấy trăm năm qua, cao thủ Nhân tộc chết trong tay quân đoàn Hoang nhiều không biết bao nhiêu.

Quân đoàn Hoang tinh thông chiến trận, thời khắc mấu chốt còn biến thân, đủ làm cho người quân đoàn này sức chiến đấu vượt bực, hơn nữa Thánh tộc có năm thánh tướng, chính là ác mộng cua các Thiên Tôn đỉnh cấp chỉ huy.

Mặc dù là Phổ Đà Sơn, hai chi thái cổ Thần tộc và Thần Mộng Thiên Tôn liên thủ với nhau, nhưng mà chỉ có thể đánh du kích với quân đoàn Hoang, căn bản không dám giao thủ chính diện với chúng.

May mà quân đoàn Hoang sinh ra không dễ dàng, đầu tiên phải nguyện ý trở thành người của quân đoàn Hoang, chỉ có số ít cao thủ Thánh tộc mới vào được, rất nhiều cường giả Thánh tộc không cách nào tiếp nhận biến dị, lo lắng ngày sau bị Tạo Hóa Thánh Hoàng khống chế, thực tế Thiên Tôn càng cố kỵ như vậy.

Thứ hai chính là muốn tạo ra huyết nhục tinh hoa của Hoang, cần tiêu hao không ít năng lượng bản thể của Hoang, huyết nhục tinh hoa càng cao cấp càng tiêu hao nhiều, ví dụ như cho Đại Giới Giới Vương và Thiên Tôn thôn phệ, tiêu hao năng lượng bản thể Hoang càng lớn, Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ không sản xuất huyết nhục tinh hoa mà không có hạn chế.

Vì vậy nhiều năm tích lũy, quân đoàn Hoang chỉ có quy mô mười vạn!

Hôm nay phân ra hơn phân nửa tinh nhuệ đều tụ tập ở Huyết Vân tinh hệ, đang làm một hồi săn bắn.

Mà người chỉ huy lần săn bắn này chính là Thanh Liên tiên tử

Huyết Vân tinh hệ là nơi đóng quân Thánh tộc, đã bị Thanh Liên tiên tử tiếp quản.

Lúc này trong đại điện, Thanh Liên tiên tử chủ trì, đang diễn ra hội nghị quân sự đơn giản.

- Ngươi xác định người nọ sẽ tới Huyết Vân tinh hệ?

Một nam tử mặc trọng giáp màu xám tóc đỏ ồm ồm nói ra, nam tử này to như cột điện bằng sắt, cho dù hắn ngồi đó, nhưng mà vẫn cao hơn người ta một nửa, nếu như hắn đứng lên, chỉ sợ cao tới một trượng năm, đây quả thật là cự nhân.

Nam tử tóc đỏ này đường hoàng tùy ý, tức giận như sư tử, hai tay của hắn có đặt hai thanh cự kiếm màu đỏ, cự kiếm chỉ chuôi kiếm đã dài ba xích, hai tay người thường rất khó khống chế, nhưng mà nam tử này một tay cầm một thanh cự kiếm, sử dụng cả song kiếm.

Nam tử này là đệ tử Thiên Cương Thần Vương, Ngạo Nhật.

Mà bên cạnh nam tử có thiếu nữ đang ngồi.

Thiếu nữ này rất kỳ quái, có ghế không ngồi, chỉ ngồi trên vai nam tử, hơn nữa nàng vẫn như thế, hai người như hình với bóng.

Trái ngược với nam tử, thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lung linh, thân thể nhỏ nhắn, hai chân thẳng tắp, eo nhỏ bó chặt, bộ ngực không tính là to lớn nhưng phập phồng, gương mặt gần như hoàn mỹ, chiều cao còn thấp hơn thiếu nữ Thánh tộc bình thường, phối hợp với quần áo màu xanh biếc, chiến giáp tinh xảo, làm cho người ta nhìn nàng chẳng khác gì yêu tinh hoa đầy linh tính.

Thiếu nữ này chính là muội muội Ngạo Nhật --- Tà Nguyệt!

- Ta tự nhiên không xác định, nhưng mà chúng ta không có cách nào!

Thanh Liên tiên tử khi nói xong, lại gõ lên trận bàn trước mặt, trong khoảng khắc trước mặt mọi người xuất hiện hình chiếu địa đồ tinh không nguyên vẹn.

- Người thần bí tiêu diệt Cổ Vận tinh hệ gần đây nhất, mà năm tinh hệ gần đó đều có liên hệ mật thiết, nhưng chỉ có Xích Dương tinh hệ và Kim Thiền tinh hệ và Cổ Vận tinh hệ gần đây có phối hợp quân sự hành động. Rất nhiều thế lực Thiên Tôn đều biến hóa vị trí tọa độ khi truy tìm Nhân tộc, cho nên lựa chọn liên hệ với thế lực khác, như vậy mới bảo trì một kích tất trúng, không cho Nhân tộc chạy thoát.

- Mà Xích Dương tinh hệ và Kim Thiền tinh hệ, binh lực XÍch Dương tinh hệ nhiều hơn, Thiên Tôn thực lực mạnh hơn, dùng tin tức chúng ta hiểu về người thần bí, hắn là người cực kỳ tin tưởng vào thực lực của bản thân, hơn nữa mục đích của hắn là chế tạo hỗn loạn trong thời gian ngắn, như vậy hiển nhiên người nơi nào nhiều thì hắn sẽ đi nơi đó.

- Xích Dương tinh hệ và Huyết Vân tinh hệ cách nhau khá gần, ngay cả vừa rồi, ta đã cho người liên hệ với Xích Dương tinh hệ Thanh Vũ Thiên Tôn, đã cho hắn biết vị trí thực tế của Huyết Vân tinh hệ, ta tin tưởng không qua vài ngày người thần bí xuất hiện ở Xích Dương tinh hệ, sau khi hủy diệt Xích Dương tinh hệ, hắn thông qua phương pháp đặc thù của mìn đạt được tin tức vị trí của chúng ta, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua khối thịt mỡ là Huyết Vân tinh hệ, dù sao trong tinh hệ gàn đây, quân tinh nhuệ Thánh tộc đóng quân nhiều nhất, dùng sự tin tưởng của hắn sẽ không đưa ra lựa chọn thứ hai.

- Nhưng mà hiện tại ta không biết hắn dùng phương pháp gì đặt được tình báo trong hồn hải Thiên Tôn, nhưng đây là chuyện cực kỳ khó khăn.

Thanh Liên tiên tử bình tĩnh nói ra kế hoạch bản thân, nhưng kế hoạch này làm người nghe hãi hùng khiếp vía.

- Ý của ngươi là, chuẩn bị hi sinh quân đội Xích Dương tinh hệ?

Ngạo Nhật nhíu mày, chiến tranh có đôi khi cần hi sinh, nhưng mà Thanh Liên tiên tử lạnh nhạt như thế, thậm chí còn nói đương nhiên, làm cho Ngạo Nhật cảm giác không thoải mái.

Thanh Liên tiên tử này quá lãnh huyết, nhưng mà người như vậy mới là quan chỉ huy hợp cách trên chiến trường, chiến tranh chưa bao giờ là cuộc chiến đầy nhân nghĩa lý tưởng, mà là ti tiện nhất, tàn khốc nhất và không từ thủ đoạn nào.

- Không có biện pháp nào, ta trước kia nghĩ muốn bố trí quanh Xích Dương tinh hệ, nhưng mà thời gian không kịp, đành phải hi sinh Xích Dương tinh hệ tranh thủ thời gian cho chúng ta, nếu như chậm hủy diệt người thần bí kia, quân của chúng ta sẽ hi sinh nhiều hơn...

Chương 2197: Sách cổ thần bí (1)

- Được rồi!

Ngạo Nhật lắc đầu, không phản bác được.

Tà Nguyệt cười hì hì, nói:

- Thanh Liên muội muội nói không sai, nhưng mà ngươi xác định quân đoàn Hoang có thể giết hắn sao?

- Trên thế giới này không có chuyện gì là tuyệt đối, ta chỉ có thể nói nắm chắc càng lớn hơn, ta đánh giá thực lực người thần bí kia thực lực tiếp cận Chân Thần, Thiên Tôn đỉnh cấp không thể làm gì được hắn, bốn người chúng ta tụ tập ở đây đều là Thiên Tôn đỉnh cấp, hơn nữa chúng ta liên thủ có thể đánh bại hắn, không có khả năng lưu hắn được.

- Ngươi xác định hắn không phải Chân Thần?

Tà Nguyệt hỏi lại.

- Khả năng cực thấp!

Thanh Liên tiên tử lắc đầu.

- Tam ThapajT am Thiên có quá ít Chân Thần, Thánh tộc thất trọng thiên, mấy tỷ năm qua cũng chỉ có ba Chân Thần, Nhân tộc một trọng thiên trừ Thần Mộng một Chân Thần ra đã rất khó lường, muốn lại có thêm một Chân Thần, vẫn không có khả năng, đây là nguyên nhân đầu tiên.

- Nguyên nhân thứ hai, trận chiến man hoang này đánh mấy trăm năm, đối phương hiện tại mới xuất hiện, đây là chứng minh trọng yếu hắn không phải Chan thần. Tạo Hóa Thánh Hoàng năm đó chỉ huy Thánh tộc đi vũ trụ man hoang, Thần Mộng trốn trong trận pháp bí mật không dám ra, thẳng tới khi thánh hoàng bệ hạ không nhẫn nại, bế quan thôn phệ Hóa Thanafh Cửu Biến thiên đạo, Thần

Mộng mới đi ra, khi đó chỉ đánh du kích với sư tôn ta và Thiên Cương Thần Vương, thẳng tới sau khi sư tôn ta và Thiên Cương Thần Vương tiền bối bị kiềm chế thì người thần bí mới dám xuất hiện.

- Vậy có ý nghĩa hắn được Chân Thần xem trọng, nhưng bản thân không địch lại Chân Thần, khả năng lớn nhất hắn là thiên tài tuyệt thế, tương lai thật sự trở thành Chân Thần, cho nên hắn sợ bị Chân Thần diệt sát, hắn chỉ muốn tạo ra một ít hỗn loạn trong chiến đấu chính thức, kiềm chế chúng ta, nếu như là Chân Thần chính thức, sẽ khinh thường săn giết Thiên Tôn bình thường, chế tạo hỗn loạn nhỏ.

- Nói đúng hơn, chúng ta vận dụng quân đoàn Hoang, bản thân đã đứng ở thế bất bại, mà mượn nhờ khốn thần đại trận và diệt thần đại trận hai trận pháp này, thậm chí vào lúc mấu chốt cho quân đoàn Hoang biến thân tăng sức mạnh tới tận cùng, chúng ta có tám thành khả năng giết người này.

Thanh Liên tiên tử một hơi nói thế, có lý có cứ, tất cả mọi người phải tin phục.

- Đặc sắc, thật đặc sắc!@

Lúc này một thiếu niên vỗ tay đi tới, hắn tươi cười tà dị, mái tóc dài và làn da trắng hơn cả nữ nhân, làm cho nữ nhân phải ghen ghét.

- Thanh Liên sư tỷ thật sự là nữ trung hào kiệt, ta phải nói nếu như Thanh Liên tiên tử thay thế sư huynh bất tranh khí của ta khống chế Hoang phân thân, đồng thơi làm chỉ huy cao nhất trong đại chiến man hoang lần này, Nhân tộc đã sớm diệt vong!

Nghe thiếu niên này tán dương, Thanh Liên tiên tử nhíu mày, thời điểm này đang là hội nghị quân sự cao nhất của Huyết Vân tinh hệ, người có thể tiến vào và có địch ý với Tạo Hóa thánh tử, vậy chỉ có thể là người cuối cùng trong năm thánh tướng --- đế tử Khê Thận.

Đối với đế tử Khê Thận, Thanh Liên tiên tử không có ấn tượng tốt gì, Tạo Hóa Thanh Cung có hai người này là nguy hiểm nhất.

Trong đó tuy Tạo Hóa thánh tử tuy bá đạo, hung tàn, lãnh huyết, nhưng hắn từ trước tới nay bụng dạ thẳng thắn, không làm âm mưu quỷ kế.

Đương nhiên Thanh Liên tiên tử xem ra, đó là bởi vì vũ lực của Tạo Hóa thánh tử phát triển mạnh, trí lực mới bình thường như thế.

Nhưng mà đế tử Khê Thận trừ tàn nhẫn ra, hắn còn cực kỳ âm hiểm, giống như một con độc xà, làm cho Thanh Liên cực kỳ kiêng kỵ.

Lúc này đế tử Khê Thận đột nhiên xuất hiện, đương nhiên là vì tranh một phần công lao, hắn muốn tích lũy thêm chiến công, tương lai đạt được Tạo Hóa Thánh Hoàng coi trọng.

Thanh Liên tiên tử lạnh lùng nhìn Khê Thận, đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Ngươi muốn đi cùng thì phải bày giá trị của ngươi ra, ta không cho rằng thực lực của ngươi có thể uy hiếp người thần bí chút nào.

Đế tử Khê Thận không nói câu nào, từ trong tu di giới xuất ra một cuốn sách màu đen, đưa tới trước mặt Thanh Liên tiên tử, đây là bản sách cổ kỳ dị, mặt bìa có một đồ án con mắt đỏ như máu, con mắt giống như còn sống, Thanh Liên tiên tử cảm thấy mặc kệ nàng nhìn con mắt từ góc độ nào, đều cảm giác con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Chung quanh con mắt có hoa văn thần bí, còn có ấn phù giống như con giun, nhưng ấn phù này giống như văn tự, nhưng Thanh Liên tiên tử chưa bao gờ gặp qua văn tự này.

Hiện tại văn tự xưa nhất của vũ trụ Tam Thập Tam Thiên chính là thái cổ Thần tộc, Thiên tộc sử dụng, nhưng mà văn tự trên quyển sách lại chứa văn tự không giống như bất cứ loại nào cả.

- Đây là sách cổ lấy được trong di tích thái cổ?

Thanh Liên hỏi.

- Không sai!

Đế tử Khê Thận thản nhiên thừa nhận, sách cổ thần bí mà cổ xưa, không thuộc về hiện tại, nhưng mà ẩn chứa lực lượng khiến người ta cảm thấy cực kỳ bất an, cũng không chỉ có thể xuất ra từ di tích thái cổ. Thanh Liên tiên tử đoán được phần nào, Khê Thận cũng không ngoài ý muốn.

- Sách này... Cực kỳ tà dị!

Ngạo Nhật nhíu mày nói ra, hắn cảm giác bản sách cổ này có ma lực, làm cho hắn muốn mở nó ra xem nội dung bên trong, loại cảm giác đầu độc của quyển sách này là ảnh hưởng vô hình, làm cho nội tâm Ngạo Nhật bất an.

- Hì hì hì... Khê Thận sư đệ, quyển sách này làm cho nội tâm ta ngứa ngáy, sư đệ không có ý định mở nó ra cho chúng ta xem một chút sao?

Tà Nguyệt ngồi lên vai Ngạo Nhật cười khanh khách nói ra, Khê Thận sờ cằm, lắc đầu nói:

- Hổ thẹn, quyển sách này ta mở không ra.

Lời này làm tất cả mọi người nào nao, ánh mắt nhìn qua bản sách cổ lần nữa, bên trong rốt cuộc có cái gì?

Mọi người càng cảm thấy hiếu kỳ.

- Ngươi có thể gia nhập!

Thanh Liên tiên tử quyết định, Khê Thận đưa ra quyển sách cổ này, hơn nữa rót cương nguyên vào sách cổ, năng lượng chung quanh nàng biến hóa, cảm nhận được lực lượng của sách cổ.

Tuy nàng không muốn cho Khê Thận công lao, nhưng điều khiện tiên quyết là có thể đánh chết người thần bí kia, Khê Thân có thể tăng xác xuất thành công lên một thành, nàng tự nhiên không cự tuyệt.

Cứ như thế, bố trí của Huyết Vân tinh hệ rất rầm rộ.

Quân đoàn Hoang, tính cả trận pháp đã bố trí xong trong mười ngày, Thánh tộc vận dụng một trăm lẻ tám cây trận kỳ cấp Thiên Tôn Linh Bảo.

Vì bố trí một trăm lẻ tám khốn thần trận, phòng ngừa người thần bí bỏ chạy, Thanh Liên tiên tử sử dụng rất nhiều Tử Dương Tinh, Huyết Sát Tinh cướp được từ vũ trụ man hoang.

Mà hai ngày trước, người thần bí đúng hẹn công kích Xích Dương tinh hệ gần với Huyết Vân tinh hệ, diệt sạch toàn bộ tinh nhuệ Thánh tộc, toàn quân gần như bị diệt.

Nó cũng nghiệm chứng phỏng đoán của Thanh Liên tiên tử, như vậy không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp qua hơn mười ngày, người thần bí sẽ đặt mục tiêu là Huyết Vân tinh hệ.

Bố trí bẫy rập tốt, chỉ chờ người thần bí chui đầu vào.

- Ha ha, Thanh Liên sư tử quả thật thần cơ diệu toán.

Chương 2198: Sách cổ thần bí (2)

Ngạo Nhật cười to, bọn họ bố trí đại trận có thể nói là thiên la địa võng, Ngạo Nhật nghĩ người thần bí kia không có chút khả năng đào thoát nào cả.

- Thật sự chờ mong ah, có trận pháp kiềm chế và có quân đoàn Hoang phối hợp, ta thậm chí có thể đại chiến với người thần bí một hồi.

Ngạo Nhật nói chuyện, hai thanh trọng kiếm đụng vào nhau, phát ra âm thanh kim loại thanh thúy, nghĩ tới đang đại chiến với cao thủ, huyết dịch toàn thân hắn sôi trào.

Trên bả vai hắn, Tà Nguyệt chỉ cười khanh khách, cũng không chờ đợi được.

- Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, không ai có thể liệu sự như thần, ta chỉ tận lực bày ra khả năng lớn nhất mà thôi.

Thanh Liên tiên tử nói thế, trong lòng ẩn ẩn bất an, nhưng mà không biết bất an tới từ phương nào, đây thuần chỉ là giác quan thứ sáu, đến từ người có đại khí vận gia thân, cảm giác trước với hung hiểm.

Hung hiểm này tới từ đâu?

Chẳng lẽ có liên quan tới sách cổ kia?

Thanh Liên tiên tử lắc đầu, không thèm suy nghĩ nữa, tốn hao cái giá lớn mới bố trí tốt tất cả, chính là vì một trận chiến này, nếu bởi vì cảm giác hư vô mờ mịt của nàng mà bỏ qua cuộc chiến, như vậy quá hoang đường rồi.

Nàng hiện tại chỉ chờ đợi.

Dựa theo thời gian bình thường mà suy tính, đúng một tháng sau, người thần bí kia sẽ xuất hiện tại Huyết Vân tinh hệ.

Người Huyết Vân tinh hệ chờ đợi trong xúc động.

Ngạo Nhật mỗi ngày cầm theo hai thanh kiếm đi tuần tra trên quảng trường, thỉnh thoảng nhìn lên tinh không, gấp tới miệng phát khô, tốn hoa nhiều tâm tư như thế, hi sinh một chi thế lực Thiên Tôn mới bày ra hiểm cảnh này, nếu người ta không tới, vậy đây chính là trò cười.

Hắn không muốn bị Tạo Hóa thánh tử giễu cợt.

- Thanh Liên sư muội...

Ngạo Nhật thường xuyên tìm tới chỗ Thanh Liên tiên tử bế quan, nhưng mà Thanh Liên tiên tử chỉ trả lời một câu --- chờ!

Đối với chuyện này, đế tử Khê Thận ở trong đại điện chỉ huy vuốt ve sách cổ trong tay mình, hắn không có giễu cợt Thanh Liên tiên tử tính sai, vì hắn biết rõ mặc kệ quan chỉ huy thông minh cỡ nào, đều khó có khả năng đoán ra mối sự kiện, ít nhất nếu hắn ngồi lên vị trí của Thanh Liên tiên tử, hắn không làm tốt như thế.

Nhưng mà chậm rãi, tại Phổ Đà tinh hệ, sau khi Thanh Liên tiên tử rời đi bố trí xuống nghi trận cũng khiến Đế Thích Già hoài nghi.

Tăng nhân Phổ Đà Sơn bình thường đều ăn chay niệm phật, thật sự không am hiểu chiến tranh, vốn tình báo trinh sát đưa về Phổ Đà Sơn có chút vấn đề, chuyện này tạo thành khó khăn trong phân tích của Đế Thích Già và Đại Tự Tại Phật.

Rất nhiều tăng nhân tuy cảm thấy trước mắt có thể là không thành kế, thật lo lắng bị Thánh tộc đặt bẩy, làm cho bọn họ chui đầu vô lưới.

Thời điểm này không ai dám liều lĩnh, nếu không một khi phán đoán sai lầm, toàn quân có thể bị diệt.

Thẳng tới một ngày, Đế Thích Già một người đơn thương độc mã xâm nhập vào trong trận địa Thánh tộc.

Hắn có thể nói là kẻ tài cao gan lớn, chỉ một người đã qua lại tự nhiên, cho dù phát hiện là mưu kế của Thánh tộc, hắn cũng có nắm chắc rút đi, trái lại thì thừa thắng xông lên,

Kết quả hắn phát hiện, quân đoàn Hoang, tính cả Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt và các tướng lãnh Thánh tộc đã sớm biến mất khỏi trận địa Thánh tộc.

Đế Thích Già đại chiến một hồi trong trận địa Thánh tộc, quấy long trời lỡ đất, đại quân Phổ Đà Sơn sớm làm tốt tiếp ứng, đã cùng đại quân Thần tộc đánh tới, nhưng mà thời điểm này tàn quân Thánh tộc đã sớm chuẩn bị truyền tống trận, trực tiếp đào tẩu, căn bản không giết được bao nhiêu người/

Cảnh này làm cho Đế Thích Già đột nhiên cảm thấy tâm sự nặng nề.

- Đám cháu trai Thánh tộc này vì sao đột nhiên chơi hư chiêu?

Thần tộc và Thiên tộc đã sớm liên hệ với Phổ Đà Sơn đã chạy tới, Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê hùng hùng hổ hổ nói ra, bị Thánh tộc áp chế vài chục năm thở không nổi, thật vất vả khởi xướng một lần tấn công, lại một quyền đánh vào không trung, làm hắn cực kỳ khó chịu.

Đại Tự Tại Phật nhíu mày, trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói:

- A di đà phật, nếu như lão nạp đoán không sai, Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt đã suất lĩnh đại quân Thánh tộc ve sầu thoát xác, liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác, mà mục tiêu của chúng adidj khái là thí chủ thần bí xuất hiện sau lưng bọn chúng...

Đại Tự Tại Phật nói một câu làm mọi người rùng mình, đối với minh hữu đột nhiên xuất hiện này, Nhân tộc vừa hiếu kỳ, vừa cảm kích, hắn hiện tại kiềm chế Thánh tộc, cho Nhân tộc cơ hội thở dốc.

Nhưng mà quân đoàn Hoang nếu như quay đầu giết ngược lại, hắn thế đơn lực bạc, một người hoặc là mấy người có thể đối kháng với Thánh tộc sao?

Đây là quân đoàn Hoang a!

Đừng nói một người, cho dù đệ tử Phổ Đà Sơn tao ngộ quân đoàn Hoang vây công, cũng cực kỳ có khả năng toàn quân bị diệt.

- Chúng ta đi thông tri hắn!

Thác Bạt Khê nói ra, nhưng mà hắn biết rõ câu này quá ngốc, thân phận đối phương còn không biết, lại cách của trăm tỷ dặm, làm sao có thể liên lạc được đây?

Trong lúc nhất thời, các cường giả Nhân tộc không biết làm sao cho phải, một chút vui sướng thắng lợi lúc trước đã không còn sót lại gì.

Hiện bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi, xem người thần bí đấu với quân đoàn Hoang.

- Thanh Liên tiên tử không phải hạng người bình thường, quân đoàn Hoang đã bố trí thiên la địa võng cùng với trận pháp, mà quân đoàn Hoang do Thanh Liên tiên tử chỉ huy, phát huy chiến đấu cực kỳ đáng sợ, chỉ sợ.

Đế Vô Ngân lo lắng nói ra.

- Thiện quá thay, thiện quá thay...

Đại Tự Tại Phật niệm phật hiệu.

- Phật tổ phù hộ, là phúc thì không phải họa, là họa tránh không khỏi, nhưng mà tất cả đều có định số...

Sau khi có tình báo truyền về từ Phổ Đà tinh hệ, Thanh Liên tiên tử thậm chí không hỏi số lượng thương vong cụ thể, nàng chỉ bình tĩnh buông chiến báo xuống, nói với lính liên lạc.

- Biết rồi, ngươi lui ra đi!

- Vâng!

Lính liên lạc khom người rút đi, Ngạo Nhật mở to mắt, hắn gấp lên, qua nửa tháng rồi, hắn chờ không nổi.

- Làm sao bây giờ, Thanh Liên sư muội, ngươi nói đi chứ! Vì chờ thằng này mà chúng ta bị đánh bại ở Phổ Đà tinh hệ, chẳng khác gì duỗi mông ra cho người ta đá, nếu nói ra chúng ta sẽ bị cười thối mũi, Tạo Hóa thánh tử tên kia cũng sẽ cầm việc này ra nói chuyện, chẳng lẽ chúng ta còn chờ đợi sao?

Ngạo Nhật tính tình nóng vội, hắn ưa thích va chạm chính diện, không công vứt bỏ Phổ Đà tinh hệ, còn không phải bởi vì thực lực không đủ mà vứt bỏ, mà là chủ động rút đi, chuyện này làm hắn biệt khuất.

- Tiếp tục chờ!

Thanh Liên tiên tử vẫn trả lời như vậy, nàng hoàn toàn có đầy đủ kiên nhẫn.

Trên thực tế không riêng gì Ngạo Nhật, kể cả Thánh Chủ, Giới Vương trong quân đoàn Hoang, bọn này cũng xúc động, bọn chúng là quân đoàn Hoang uy danh hiển hách, bao lâu qua chưa bao giờ tức như thế.

Chỉ có đế tử Khê Thận là không quan tâm chuyện xảy ra ở Huyết Vân tinh hệ và Phổ Đà tinh hệ, hắn không để trong lòng, hắn đang vuốt ve sách cổ, ngẫu nhiên nhìn con mắt trên bìa sách, tươi cười quái dị.

Chương 2199: Vây giết Lâm Minh

Chờ đợi làm thời gian đặc biệt dài dằng dặc, thực tế cái giá phải trải rất lớn, thời điểm được ăn cả ngã về không, không xác định được kết quả luôn làm người ta sợ hãi.

Thời gian một tháng qua đi, một ngày này, Ngạo Nhật đứng ngồi không yên, cầm kiếm đi tuần tra quanh thiên cung.

Về phần thành viên quân đoàn Hoang đã du đãng quanh trận pháp, tu luyện hoặc nghỉ ngơi, dù là Đại Giới Giới Vương cũng không có khả năng vẫn căng như dây đàn, ở trên cương vị trận pháp cả tháng mà không có lười biếng.

Thời điểm mặt trời dần lặn xuống, tinh cầu tiến vào bóng tối, Ngạo Nhật cho rằng hôm nay đợi uổng công, lúc này trên thiên cung Huyết Vân tinh hệ phát ra tiếng nổ lớn đáng sợ.

Ầm ầm!

Dùng thiên địa nguyên khí làm chất môi giới truyền bá âm thanh đáng sợ, vòng bảo hộ gần thiên cung bị năng lượng sóng âm này nghiền nát.

Bóng tối quét qua tất cả, năng lượng hỗn độn khủng bố phóng lên trời, đến gần các linh hạm thì nghiền nát chúng ra.

Cùng lúc đó, một tiếng long ngâm to lớn vang vọng như tiếng sấm xuân, vang vọng tận chân trời.

Địch tập kích!

Trong thiên cung vang lên cảnh báo, nhìn thấy nổ tung đáng sợ kia, nghe được cảnh báo chói tai, Ngạo Nhật không sợ mà còn mừng, thực tế hắn cao hứng nhảy dựng lên, quát:

- Gia gia của ngươi buồn bực cả tháng rồi, rốt cuộc ngươi cũng tới, lão từ chờ ngươi tới mức lông mạo dựng ngược a!

Thanh Liên tiên tử trong phòng chỉ huy đứng lên, tuy nàng vẫn biểu hiện cực kỳ trấn định, nhưng mà nàng cũng ngóng trông người thần bí xuất hiện.

Nếu khong nàng làm tất cả, kể cả lãnh huyết hi sinh một quân đoàn Thánh tộc Thiên Tôn, chắc chắn sẽ bị người ta lênh án, dù nàng lạnh nhạt cũng phải chú ý thanh danh của mình.

Thanh Liên tiên tử không bối rối, tỏa cảm giác ra ngoài, cẩn thận phân biệt một phen.

- Là hắn!

Kỳ thật không cần cảm giác, thông qua cửa sổ thủy tinh trong phòng, nàng nhìn thấy ác ma hắc long thân dài ngàn dặm, còn có thanh niên áo đen đứng trên hắc long.

Vào lúc Thanh Liên tiên tử đối mặt với thanh niên áo đen đứng trên đầu hắc long kia, hai mắt của họ nhìn nhau, hoàn toàn không có khoảng cách không gian.

Thanh Liên tiên tử cảm thấy vào thời khắc này, nàng giống như chỉ cách cái bàn, còn người thần bí đứng trong đại điện.

Thậm chí nàng cảm giác mình nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt đối phương.

Đôi mắt của hắn như vực sâu không đáy, thông tới vị diện khác của vũ trụ, ẩn chứa thời không vô tận.

Thanh Liên tiên tử cảm giác tâm thần rung động lắc lư, người này là ai? Hắn xuất hiện từ đâu?

Nàng không có nhìn thấu tu vị của đối phương, nhưng xác định đối phương tuyệt đối không phải Chân Thần.

Đột nhiên nàng nhắm hai mắt lại, chặt đứt liên hệ tinh thần với đối phương.

- Hắn phát hiện ta!

Thanh Liên tiên tử mí mắt giật giật, nam tử này cho nàng cảm giác thâm bất khả trắc, tuy không phải Chân Thần, nhưng mà áp lực của hắn không nhỏ hơn Chân Thần.

Trong tràng diện hỗn loạn như thế, nhiều địch nhân như vậy, đối phương vẫn có thể cách từng tầng kiến trúc nhìn thấy mình, đây là cảm giác lực mạnh cỡ nào?

Thanh Liên tiên tử ý thức được, trận chiến này dù cho quân đoàn Hoang đứng ở thế bất bại, nhưng tuyệt đối không thoải mái.

Tới mức này rồi, tên đã lên cung, không bắn không được!

- Bày trận!

Thanh Liên tiên tử quát một tiếng, truyền khắp toàn trường.

Cùng lúc đó Thanh Liên tiên tử thả người nhảy lên, mở vòm thiên cung ra, thân thể nàng như tiên tử bay lên cao, xuất hiện trong hư không.

Sau lưng Thanh Liên có hư ảnh phượng gáy vang vọng toàn trường.

Cùng lúc đó, Thanh Liên tiên tử, đế tử Khê Thận cũng xuất hiện, trong tay hắn cầm quyển sách thần bí.

Về phần Ngạo Nhật, cơ bắp hai tay của hắn nhô cao lên, mạch máu trên cánh tay giống như con giun vặn vẹo, dường như muốn nổ tung lên.

Trong lòng của hắn tuy bức thiết hy vọng xông lên đánh với người thần bí một hồi, nhưng vẫn nhịn xuống, hắn biết rõ mình không phải đối thủ của người ta.

Xoát xoát xoát!

Không hề có dấu hiệu, chung quanh các nơi của Thánh tộc thiên cung xuất hiện một trăm lẻ tám trận kỳ.

Những trận kỳ này đen nhánh, trên trận kỳ còn có đồ án huyết long, đây chính là đồ án xúc tua của Hoang.

Một trăm lẻ tám trận kỳ phân biệt nằm trong tay một trăm lẻ tám Đại Giới Giới Vương.

Lâm Minh không cần mở mắt nhìn cũng biết rõ một trăm lẻ tám Đại Giới Giới Vương này toàn bộ là thành viên quân đoàn Hoang, bởi vì thành viên quân đoàn Hoang đều có huyết nhục tinh hoa của Hoang trong người.

Lúc một trăm lẻ tám trận kỳ và quân đoàn Hoang xuất hiện, Thanh Liên tiên tử nhìn qua ánh mắt Lâm Minh, nàng muốn nhìn thấy kinh hoàng trong mắt Lâm Minh, nhưng mà hiện tại nói rõ là bẫy rập, người này vẫn trấn định kinh người, cảnh này giống như không phải hắn rơi vào cạm bẫy, cũng không sinh ra chút xúc động hoảng sợ nào cả.

Huống chi bẫy rập này là tinh nhuệ quân đoàn Hoang, nhưng mà hom nay cho dù Đế Thích Già ở đây, chỉ cần không phỉa Chân Thần thì có chạy đằng trời.

Nhưng mà nàng đã thất vọng!

Người thần bí vẫn đứng trên đầu hắc long, thân thể thẳng tắp, giống như cây thương dựng đứng, mặc dù nổ tung ở bốn phía, năng lượng tàn sát bừa bãi, một trăm lẻ tám trận kỳ đón gió, hắn vẫn trấn định.

Tâm thần Thanh Liên tiên tử trầm xuống.

Kỳ thật vào một tháng trước, Lâm Minh đã tới Huyết Vân tinh hệ, hắn những ngày qua quấy long trời lỡ đất sau hậu phương Thánh tộc, trên thực tế hành động của hắn cực kỳ cẩn thận, trước khi công kích hắn dùng cảm giác dò xét tất cả.

Thanh Liên tiên tử là nữ tướng quân hợp cách, không có khả năng phạm sai lầm cấp thấp, nàng tập hợp rất nhiều lực lượng quân đoàn Hoang, bố trí trận pháp che dấu, các loại bẫy rập ẩn nấp, mặc cho Lâm Minh cảm giác xuất sắc, chỉ cần cảm giác chưa tới Chân hần thì không tìm ra cái gì.

Nếu như là người khác tới đã sớm trúng kế, Thanh Liên tiên tử cũng thuận lợi tiến hành vây giết.

Đáng tiếc nàng đụng phải Lâm Minh, trừ cảm giác dò xét ra, Lâm Minh còn có năng lực đặc thù mà Thanh Liên tiên tử không biết, chính là Lâm Minh cảm ứng huyết nhục Hoang cực kỳ nhạy cảm.

Chỉ cần trong phạm vi nhất định, Lâm Minh có thể nhờ Hoang hồn điều động ác ma lực, có thể giúp cảm giac của Lâm Minh xuyên thấu qua trận páp, cảm giác được huyết nhục Hoang tồn tại.

Nếu như Lâm Minh lưu lại tinh thần ấn ký trên huyết nhục Hoang, vậy mặc kệ cách bao xa hắn cũng cảm nhận được.

Có hai ngàn năm trăm Giới Vương, còn có sáu vạn Thánh Chủ tinh nhuệ của quân đoàn Hoang, Lâm Minh nhìn thấy sáu vạn hai ngàn năm trăm hào quang màu đỏ, chúng tán lạc khắp dãy đất trung tâm thiên cung, bắt mắt như bầu trời đầy sao.

Lâm Minh có thể căn cứ vào độ lớn nhỏ của hào quang mà đoán được bản thân chúng ẩn chứa bao nhiêu tinh hoa ác ma, suy đoán ra năng lực của cường giả dung hợp huyết nhục Hoang.

Tuy Lâm Minh không sợ quân đoàn Hoang, nhưng mà bẫy rập của Thánh tộc vẫn làm Lâm Minh cảm giác, hắn âm thầm dò xét, những ngày này, đám người Ngạo Nhật bối rối hắn nhìn vào trong mắt.

Chương 2200: Phản khống đại trận (1)

Lúc này Lâm Minh đối mặt với Thanh Liên tiên tử, trong lòng Thanh Liên tiên tử sinh ra bất an không hiểu, nàng biết rõ người thần bí trấn định tự nhiên không phải ngụy trang ra, chẳng lẽ bố trí của nàng hắn sớm phát hiện ra.

Điều này sao có thể, nàng lợi dụng quân đoàn Hoang bố trí đại trận lừa gạt, trừ phi là Chân Thần, nếu không sẽ không thể phát hiện ra được.

Thời điểm này Thanh Liên tiên tử đã không kịp suy nghĩ lỗ thủng nằm ở đâu, đối mặt với người thần bí, nàng chỉ thấy đối phương cưỡi hắc long, hơn nữa không phải Chân Thần, Thanh Liên tiên tử nghĩ không ra lý do mình thua ở đâu cả,

Một trận chiến này phải thắng!

- Khốn thần trận! Phong bế hắn!

Thanh Liên tiên tử quát to, một trăm lẻ tám Đại Giới Giới Vương giơ trận kỳ lên, ma khí um tùm, ma quỷ gào khóc thảm thiết, giống như có vô số oán linh bay múa trên bầu trời, giam cầm trong đó đều là sinh hồn người chết.

Phàm là trận kỳ đều là linh bảo, rất nhiều phong ấn hồn phách võ giả để tăng cường uy lực bản thân, cũng gọi là quỷ kỳ, quý phiên, một trăm lẻ tám trận kỳ trong quá trình luyện chế đã nhiễm không biết bao nhiêu máu tươi.

Một trận kỳ tỏa ra năng lượng hắc ám, không ngừng tương liên với nhau.

Những trận kỳ này trải rộng bốn phía, cao có thấp có, có trên đỉnh đầu Lâm Minh, có dưới chân Lâm minh, chúng tỏa ra năng lượng màu đen tương liên với nhau, cuối cùng tạo thành lưới ánh sáng màu đen cực lớn, bao vây Lâm Minh và hắc long vào trong.

Đây là khốn thần trận, Thanh Liên tiên tử bố trí đầu tiên chính là phòng ngừa người thần bí chạy trốn.

- Thì ra là khốn trận!

Lâm Minh nhìn thấy trận pháp vây quanh mình, trong nháy mắt đoán được ánh sáng của chúng tỏa ra năng lượng khủng bố, nếu không phải Chân Thần, không cách nào đánh xuyên qua được.

Một cuộc chiến tranh giữa hai chủng tộc, cao thủ đứng đầu rất trọng yếu, nhưng kết quả chiến tranh chưa bao giờ đơn thuần là so cao thủ đứng đầu của ai nhiều, cao thủ đứng đầu của ai mạnh hơn.

Mấy ngàn, mấy vạn, thậm chí hơn mười vạn Thánh Chủ, Giới Vương, Đại Giới Giới Vương tổ hợp trận pháp lại, sức chiến đấu bọn họ có thể phát huy ra cũng không thể tưởng tượng nổi, đủ để nghịch chuyển cuộc chiến.

Bày ra trước mắt Lâm Minh, chính là tình cảnh này.

Mà khốn thần trận vừa mới bố trí xong, Thanh Liên tiên tử rống to.

- Sát thần trận!

Hư không thay đổi, năng lượng quét qua các nơi, hiện ra bảy mươi hai Đại Giới GIới Vương, trong tay bọn họ cầm trận bàn đỏ như máu, bọn họ giẫm lên trận bàn chẳng khác gì tế đàn đẫm máu.

Sau khi bảy mươi hai người đứng ở các phương vị, khốn thần trận tỏa ra sát khí um tùm.

Loại cảm giác này giống như một toa địa ngục huyết trì, võ giả ở đây đều cảm nhận được hào khí của sát thần trận, đều cảm giác huyết mạch bị đè nén, khó có thể hô hấp.

Chỉ cảm thụ dư âm năng lượng đáng sợ còn sót lại, rất khó tưởng tượng Lâm Minh trong sát thần trận thừa nhận sát cơ đáng sợ cỡ nào.

Khốn thần trận và sát thần trận có thể dung hợp hoàn mỹ, khốn thần trận dùng năng lượng tạo thành lưới, sát thần trận công kích không bị ngăn cản, cả hai hợp lại tỏa ra lực lượng đáng sợ.

Lâm Minh đứng trên đầu hắc long, yên lặng rút Ám Long Thương ra.

Cây thương này Lâm Minh đã tân trang qua, hào quang Ám Long Thương đã biến mất, làm cho người khác không nhìn ra được, nhưng mà người khác ít nhất cũng nhận ra ngoại hình nó là thương.

- Thương!

Nhìn thấy cây thương này, đồng tử Thanh Liên tiên tử co rút lại, tại sao lại là vũ khí thương, chuyện này làm nàng nhớ tới một người.

Sáu ngàn năm trăm năm trước, người nọ ngang trời xuất thế, lực áp tất cả tất cả tuấn kiệt trong Tam Thập Tam Thiên, năm đó Thanh Liên tiên tử còn lánh đời bế quan trong Phiêu Vũ Thần Sơn, chưa từng xuống núi cũng nghe tên của hắn.

Lúc ấy Thánh tộc như mặt trời ban trưa, liên tục đánh bại Đai Giới Giới Vương của Nhân tộc, áp chế sĩ khí Nhân tộc, Tạo Hóa thánh tử có thể nói quét mặt mũi của Nhân tộc.

Tuy trong lòng không phục, nhưng mà Thanh Liên tiên tử không thừa nhận cũng không được, khi đó mình còn non hơn Tạo Hóa thánh tử nhiều, nàng hiểu rõ bản thân mình, cho dù thiên phú, pháp tắc, thực lực, tiềm lực đều bị Lâm Minh áp chế.

Đây là nguyên nhân sư tôn của nàng rời núi đuổi giết một Thánh Chủ Kỳ.

Người thần bí cầm thương trong tay, làm cho Thanh Liên tiên tử liên tưởng tới Lâm Minh, nàng thậm chí hoài nghi người này có phải Lâm Minh hay không.

Đây thuần túy là cảm giác, tuy nàng biết rõ Lâm Minh đã bị sư tôn của nàng giết rồi.

- Bất kẻ là ai, hôm nay phải ở lại nơi này!

Thanh Liên tiên tử lầm bầm.

Nơi này có tổng cộng hai ngàn bốn trăm Giới Vương bình thường, bọn họ rót toàn lực vào trong sát thần trận.

Kế tiếp là năm vạn bốn ngàn Thánh Chủ đi lên.

Lực lượng Thánh Chủ rót vào Giới Vương, lực lượng Giới Vương rót vào Đại Giới Giới Vương.

Từng tầng hiện ra, điệp gia với nhau, hội tụ lực lượng đáng sợ này, chỉ cần một kích cũng đủ diệt sát bất cứ tồn tại dưới Chân Thần.

Nhìn thấy cảnh này, dù Lâm Minh đứng ở thế bất bại cũng phải hít khí lạnh.

Tuy trước đó Lâm Minh cảm giác sự tồn tại của quân đoàn Hoang, nhưng mà trước kia hắn không biết Thanh Liên tiên tử chuẩn bị trận pháp gì đối phó hắn, hiện tại nhìn thấy mới biết là khốn thần trận và sát thần trận phối hợp.

Hơn nữa còn dùng lực lượng diệp gia dung hợp với thiên đạo quy tắc, hai ngàn năm trăm Giới Vương và sáu vạn Thánh Chủ liên thủ với nhau, mà một ít người còn lại bố trí sau đó, một khi có Giới Vương hoặc Thánh Chủ bỏ mạng, bọn họ sẽ dự bị lao lên thế chỗ, giúp trận pháp duy trì uy lực mạnh nhất.

Trong trận pháp khốn thần trận và sát thần trận kết hợp với nhau, mặc cho ngươi thực lực mạnh thế nào, dù lên trời xuống đất, tay không chém giết cự long cũng vô dụng, ở đây cũng chỉ có đường chết.

Đây là một hành động lớn, bố trí thiên la địa võng, nhưng Lâm Minh dùng trận pháp hoàn mỹ này gậy ông đập lưng ông cũng thật tốt!

Lâm Minh không thừa nhận không được, Thanh Liên tiên tử đúng là đối thủ mạnh mẽ, nàng nắm giữu quân đoàn Hoang trong tay và phát huy uy lực tới mức tận cùng, hôm nay đổi thành người khác sẽ phải nuốt hận lập tức.

- Quân đoàn Hoang đúng là đáng sợ!

Một chi bộ đội phối hợp nghiêm mật, biến thành cối xay thịt của Thánh tộc, võ giả Nhân tộc chết trong tay đám này không đếm đươwjc.

- Quân đoàn Hoang cắn nuốt lực lượng Nhân tộc, không biết cung cấp cho Tạo Hóa Thánh Hoàng hay là tiếp tế nguyên khí cho huyết nhục tinh hoa của Hoang đây?

Lâm Minh đột nhiên sinh ra ý niệm này, có lẽ năm đó Tạo Hóa Thánh Hoàng tổ kiến quân đoàn Hoang, chính là muốn Hoang sinh ra nhiều phân thân, chính là muốn cướp đoạt huyết nhục, năng lượng và hồn lực, dùng hoàn thành dã tâm của mình.

...

- Thời điểm này còn trấn định như thế, ta thật sự chán ghét loại giả hảo hán như hắn, hận không thể xé mặt mũi của hắn xuống.

Bên cạnh Thanh Liên tiên tử, đế tử Khê Thận chậm rãi nói ra, một câu này giống như hắn cố nặn ra từng chữ một, hắn sờ tu di giới, trong tay xuất hiện một quyển sách khảm nạm con mắt.

Chương 2201: Phản khống đại trận (2)

Bọn chúng đứng ở đây, tùy thời sẽ ra tay.

- Thanh Liên sư muội không có hạ lệnh, ta không thể chờ được!

Ngạo Nhật cầm hai thanh cự kiếm, không ngừng gõ vào nhau, phát ra âm thanh bang bang...

Thanh Liên tiên tử không để ý tới Ngạo Nhật, mà nhìn qua phía Lâm Minh, trong ánh mắt mang theo quang mang kỳ lạ, cảm giác bất an bao phủ quanh tâm thần của nàng, làm cho nàng nghĩ mãi không rõ mình sơ hở ở đâu.

Lại xác định bố trí của mình không có vấn đề, cũng xác định thực lực người thần bí không phải Chân Thần, Thanh Liên tiên tử ánh mắt bắn ra hào quang kỳ lạ, sát khí um tùm, nói:

- Ta không tin dưới tình huống này ngươi còn khả năng lật bàn! Động thủ!

Thanh Liên tiên tử hạ lệnh một tiếng, trong sát na kia, năm vạn bốn ngàn Thánh Chủ cùng phát ra lực lượng cường đại nhất, lực lượng này còn rót lên người hai ngàn lẻ hai mươi bốn Giới Vương, trải qua tăng phúc cho bọn họ, lực lượng như biển cả rót vào trong người một trăm tám mươi Đại Giới Giới Vương.

Lúc này như có trăm ngàn mặt trời bộc phát, trong tinh không chỉ còn lại hào quang chói mắt bao phủ.

Mà dưới tia sáng này, Lâm Minh nội tâm yên tĩnh như nước, hắn cảm giác như du lịch trong biển ý thức, trong thế giới ý thức này là hắc ám khôn cùng, mà trong tinh không tối đen có sáu vạn ngôi sao đỏ như máu.

Tất cả ngôi sao này gần Lâm Minh trong gang tấc.

Sau lưng Lâm Minh có viên cầu đỏ như máu hiện ra, chung quanh viên cầu có trăm vòi xúc tu, giống như mặt trời đang vặn vẹo.

Đây chính là hư ảnh hifh chiếu Hoang hồn.

Lâm Minh vốn nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt ra, trong sát na này mi tâm của Lâm Minh bắn ra một đạo thần quang, mấy vạn đạo năng lượng tinh thần sinh ra trong ý thức hải của hắn, bắn thẳng vao sáu vạn ngôi sao đủ như máu kia.

Phốc phốc phốc!

Tinh thần lực bắn vào trung tâm những ngôi sao này, thức hải quán thông trong tích tắc, các loại tin tức pha tạp hỗn loạn như thủy triều lao về phía Lâm Minh.

Phanh!

Thân thể Lâm Minh đột nhiên chấn động, Lâm Minh cảm giác trong nháy mắt bên tai có ngàn vạn tia sét nổ vang, làm sắc mặt của hắn tái nhợt, hồn hải gần như thất thủ.

Nhiều ra sáu vạn đạo hồn lực trùng kích đáng sợ, tuy Lâm Minh sớm có chuẩn bị, nhưng mà hiện tại linh hồn bị sét nát, có cảm giác như sinh ra ngàn vạn mãnh vỡ.

Gân xanh nổi lên trên trán, thừa nhận thống khổ khi linh hồn bị xé rách, tất cả tinh thần lực dùng chế phục các hồn lực này, khống chế lại.

Đồng thời khống chế sáu vạn người, đối với Lâm Minh là khiêu chiến thật lớn, cũng nhờ Lâm Minh chuyển sinh sáu thế, lại lịch lãm trong hồng trần mấy ngàn năm, hồn hải đã sớm vô cùng cường đại, hơn nữa dung hợp Hoang hồn, chiều rộng và chiều sâu sớm đã gia tăng gấp mười lần, cho nên quá trình này mặc dù có chút thống khổ, nhưng xem như thuận lợi.

Trong thức hải sinh ra hỗn loạn, kỳ thật trong hiện thực chỉ là tích tắc.

Thời điểm năng lượng khốn thần trận và sát thần trận tích lũy năng lượng tới mức tận cùng, mọi người cho rằng Lâm Minh sẽ bị đánh thành mảnh vỡ, nhưng mà trận pháp đột nhiên nghịch chuyển, vốn lực lượng hướng vào trung tâm đột nhiên tỏa ra bốn phía.

Một sát na này, giống như một ngôi sao siêu lớn đang nổ tung ngay trung tâm trận pháp, sóng năng lượng đáng sợ chém nát tất cả, quét ngang hàng tỷ dặm hư không.

- Cái gì?

Trên mặt đế tử Khê Thận đang cười nhạt, đột nhiên hai mắt sợ hãi, rốt cuộc không cách nào duy trì được trấn định thong dong trên mặt. Hắn gào lên thê lương thảm thiết, bản sách đen trong tay tỏa ra hào quang đỏ thẫm bảo hộ toàn thân hắn.

Mà bên cạnh đế tử Khê Thận, Thanh Liên tiên tử sắc mặt tái nhợt, thân hình nàng nhanh chóng lui lại, đầu ngón tay điểm ra liên tục, một gốc thanh liên lăng không hiện ra, khó khăn lắm mới che chở thân thể của nàng.

Về phần Ngạo Nhật vốn đã tập thể dục thật tốt, không chờ đợi được xông về phía vụ nổ, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nổ tung phô thiên cái địa, hắn trợn mắt há hốc mồm, hắn dường như không kịp phân biệt đã xảy ra chuyện gì.

- Đồ đần, nhanh chóng ngăn cản lại!

Tà Nguyệt hoa dung thất sắc gào lên, Ngạo Nhajatlucs này mới phản ứng lại, hai cự kiếm giao nhau trước ngực, hình thành cương nguyên thập tự tinh bảo hộ.

Nhưng mà bởi vì tốc độ của hắn quá chậm, chỉ nghe "Bồng" một tiếng, cương nguyên hộ thuẫn của Ngạo Nhật vỡ tan, hắn như cự hùng lăn lộn trên mặt đất, không ngừng bay ra sau, miệng phun máu tươi.

Thần quang thôn phệ tất cả, âm thanh biến mất hoàn toàn, cả không gian vũ trụ chỉ còn quang cầu sáng ngời, dùng tốc độ không tưởng tượng nổi khuếch tán ra chung quanh.

GIống như một cái mặt trời đang bành trướng, nó có uy lực vô cùng đáng sợ, mang theo không gian phong bạo cường hãn.

Oanh!

Quang cầu bắn ra trăm tỷ dặm, sâu trong tinh vân tối đen, chỉ còn lại hào quang sáng lạn rực rỡ.

Từng đám tinh vân lớn nát bấy, trong lúc nổ tung không gian lõm xuống, hình thành hố năng lượng cường đại.

Thánh tộc bố trí từng đam thiên cung, linh hạm ở Huyết Vân tinh hệ, toàn bộ bị thần quang thôn phệ tất cả, chúng giống như đám đồ chơi bị thổi bay, thần quang không ngừng thôn phệ chúng, sau đó tiêu tán trong vô hình, chỉ để lại từn hạt bụi trong vũ trụ.

Mà võ giả Thánh tộc lập tức bị nổ chết, dưới Thiên Tôn không kẻ nào có khả năng sống sót.

Thần quang chói mắt này duy trì mười hô hấp mới dập tắt.

Thời điểm tất cả chấm dứt, tinh không trống rỗng, phạm vi hàng tỷ dặm đã bị quét sạch không còn lại gì, thiên cung, linh hạm, thành lũy của Thánh tộc cũng biến mất, một chiếc cũng không còn.

Có thể nói căn cứ Thánh tộc tại Huyết Vân tinh hệ bị nhổ tận gốc.

...

Ngạo Nhật bụm ngực của mình, bước chân tập tễnh đi trong hư không, hắn bị năng lượng làm trọng thương, thân thể gãy xương nhiều chỗ, nội tạng tổn hại không biết bao nhiêu, trước ngực có lỗ máu tươi chảy ròng, hiển nhiên là bị thương cực nặng.

Đầu óc Ngạo Nhật còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

Về phần Tà Nguyệt, vừa rồi trong vụ nổ đã bay khỏi bờ vai Ngạo Nhật, nàng may mắn dáng người nhỏ nên diện tích cần phòng hộ cũng nhỏ hơn Ngạo Nhật, bị thương cũng nhẹ hơn, gương mặt nàng đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên chống cự công kích vừa rồi đã làm khí huyết nàng tốn hao thật lớn.

- Rốt cuộc... Là chuyện gì?

Tà Nguyệt nhìn qua Thanh Liên tiên tử.

Thanh Liên tiên tử khóe miệng trào máu, hoàn toàn không còn tư thái thong dong bình tĩnh, pháp bào của nàng rách nát, váy dài cũng bị xé nứt, búi tóc bị đánh tan, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Nhìn qua tình cảnh trước mắt, Thanh Liên tiên tử xưa nay trấn định tự nhiên, sắc mặt đã không còn chút máu nào, nàng không biết vấn đề nằm ở nơi nào!

- Vì cái gì? Tại sao lại như thế?

Thanh Liên tiên tử thất hồn lạc phách tự nói, lúc này trước mặt nàng vẫn còn quân đoàn Hoang.

Sáu vạn người quân đoàn Hoang là ngời tạo ra vụ nổ, bọn họ ở ngay trung tâm trận pháp, chẳng khác gì ở trong trung tâm vòi rồng, đương nhiên trùng kích cũng thấp nhất.

Đây là chuyện hợp tình hợp lý, nếu không quân đoàn Hoang công kích chính là tự sát.

Chương 2202: Hành hung đế tử

Mà thời điểm này Thanh Liên tiên tử nhìn thấy đa số người trong quân đoàn Hoang đã hoàn thành biến thân.

bọn họ khích phát huyết mạch Hoang, dùng năng lượng sau khi biến thân hoàn thành một kích này.

Đó là bằng với một trăm tám mươi Thiên Tôn yếu nhất, hơn hai ngàn Đại Giới Giới Vương và rất nhiều Thánh Chủ đỉnh phong hoàn thành công kích hủy diệt.

Nếu như không phải công kích khuếch tán ra ngoài, nàng thừa nhận trùng kích cực nhỏ của đòn công kích lúc nãy, chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

- BỌn họ vì hoàn thành một kích này đã biến thân!

Thanh Liên tiên tử trước đó căn bản không có ra lệnh biến thân, nàng vốn định công kích thăm dò. Nếu như đối phương có át chủ bài gì đó, khi đó sẽ cân nhắc biến thân, mà bây giờ Thanh Liên tiên tử đã biết rõ người thần bí đã nắm chắc bài, hơn nữa lá bài này làm tâm thần của nàng như nứt ra.

Thanh Liên tiên tử nhìn qua Lâm Minh, đốt mặt Lâm Minh, nàng cảm thấy như rơi vào hầm băng.

- Hắn có thể khống chế... Quân đoàn Hoang.

Thanh Liên tiên tử nói câu này, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt đổ mồ hôi lạnh.

Khống chế quân đoàn Hoang? Điều này sao có thể! Quân đoàn Hoan là bộ đội dòng chính của Tạo Hóa Thánh Hoàng, trừ Tạo Hóa Thánh Hoàng ra, căn bản không có kẻ nào có thể trực tiếp cướp đoạt ý chí của bọn họ, trực tiếp chỉ huy bọn họ.

Mà bây giờ người thần bí có thể khống chế quân đoàn Hoang, hiển nhiên không phải tầm thường.

Bởi vì thời điểm này quân đoàn Hoang đã chuyển công kích người sống sót, sáu vạn người này đôi mắt đỏ hồng, trong mắt chỉ có sát cơ, không có thanh tỉnh.

Không hề nghi ngờ, quân đoàn Hoang đã bị người thần bí khống chế triệt để, giống như vô số khôi lỗi, dù người thần bí bảo bọn họ đi chịu chết, bọn họ cũng không nhíu mày.

Một người có thể khống chế quân đoàn Hoang, thực lực bản thân cường đại khủng khiếp, hắn là ai?

- Ngươi... Rốt cuộc là người hay là thâm uyên ác ma?

Thanh Liên tiên tử mặt lạnh lùng nói ra, câu chất vấn này làm Ngạo Nhật và Tà Nguyệt tóc gáy dựng ngược, đương nhiên bọn họ biết thâm uyên ác ma, nhưng rốt cuộc lai lịch thâm uyên ác ma là gì thì bọn họ không rõ, bởi vì thâm uyên ác ma cường đại, thần bí, chúng là địch nhân tự nhiên của tính mạng trí tuệ trong Tam Thập Tam Thiên, đương nhiên bọn họ sợ hãi rồi.

Đúng, người thần bí đột nhiên xuất hiện này thực lực hay là năng lực khống chế quân đoàn Hoang đều cường đại, nếu không phỉa là thâm uyên ác ma, thì tất cả không giải thích được.

Người thần bí này là thâm uyên ác ma cao đẳng, hắn có thể hóa thành hình người, hơn nữa bề ngoài xem ra căn bản không tìm ra sơ hở.

Sáu vạn quân đoàn Hoang này, Lâm Minh nghe được Thanh Liên tiên tử trả lời, nữ nhân này luôn ở trong sương mù trùng điệp, làm ra phán đoán hợp lý, đây là chỉ huy hợp cách, nếu như chống lại đối thủ bình thường, Thanh Liên tiên tử tự nhiên làm cực kỳ thành thạo.

Nhưng đáng tiếc, nàng chống lại Lâm Minh thì phán đoán nhìn như hợp lý kia, tất cả đều là sai lầm.

Điều này cũng bởi vì não của Thanh Liên tiên tử có lớn hơn nữa cũng không có khả năng nghĩ ra, người bị sư phụ nàng giết năm đó không có chết, chẳng những thế còn thực lực bành trướng, cởi bỏ phong ấn Hoang hồn suốt ba tỷ sáu trăm triệu năm, hơn nữa hoàn toàn dung hợp vào trong thức hải, khống chế hoàn toàn.

- Thương của ta và hắc long hình như không bị nàng hoài nghi, xem ra Phiêu Vũ Thần Vương vững tin ta chết rồi.

Lâm Minh suy đoán, lúc trước có thể là Hồn Đế ra tay lừa gạt Phiêu Vũ Thần Vương.

Hơn sáu ngàn năm trước, mình bị Thánh Mỹ cướp đoạt vĩnh hằng chi hồn, Phiêu Vũ Thần Vương biến mất, không có xuất hiện qua.

Nhiều nguyên nhân tổng hợp lại, Hồn Đế dùng hồn lực và tinh thần lực áp đảo qua đối thủ, thông qua đó chế tạo ảo giác, giả chết, ý thức thế giới và các thủ đoạn lừa gạt khó hiểu, làm cho Phiêu Vũ Thần Vương cho rằng mình đã chết.

Bởi vì Hồn Đế không muốn chính mình bị Phiêu Vũ Thần Vương tìm được, như vậy Phiêu Vũ Thần Vương sẽ nhìn thấy vĩnh hằng chi hồn của mình bị đoạt đi, năng lượng toàn thân khô kiệt, do đó làm Tạo Hóa Thánh Hoàng nghi ngờ.

Hồn Đế hạ con cờ ẩn, không ai biết hắn định làm cái gì, kể cả Lâm Minh cũng không sờ ra đầu mối.

Thời điểm này Lâm Minh nghĩ tới các phân tích như thế, đột nhiên hắn cười lạnh, thân thể lóe lên rồi biến mất.

Mắt thấy quân đoàn Hoang lao tới, Lâm Minh biến mất, Thanh Liên tiên tử, Tà Nguyệt, Ngạo Nhật đồng tử co rút lại, nhanh chóng lui ra sau, bọn họ phản ứng đầu tiên là Lâm Minh sẽ ra tay với bọn họ.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không có xuất hiện trước mặt bọn họ, mà thân ảnh của hắn xuất hiện cách đó vạn dặm, xuất hiện sâu trong tinh không, đánh ra một quyền.

Bồng!

Hư không bị đánh nát, tiếng hét thảm vang lên, một bóng người trốn trong không gian giống như chó chết bị Lâm Minh bắt ra ngoài.

Người này miệng thổ huyết, thân thể như núi núi bị nhấc lên và ném đi.

Người này chính là đế tử Khê Thận.

Đế tử Khê Thận trong tay cầm sách cổ thần bí, toàn thân đều là máu tươi, chật vật không chịu nổi, vừa rồi hắn có ý định ngụy trang thành bộ dáng tan thành mây khói, sau đó thông qua vặn vẹo không gian bỏ chạy, thủ đoạn này không tính là cao mình, đương nhiên không thể giấu diếm Lâm Minh rồi.

Trên thực tế trong nháy mắt nổ tung, Lâm Minh đã cho cảm giác tỏa ra ngoài, tập trung tất cả người sống.

Hắn không cho người nào sống sót chạy đi, Huyết Vân tinh hệ có Thiên Tôn đóng quân, đối mặt đã bị điều đi, để cho kẻ này tránh được một kiếp.

Về phần những người khác, trên cơ bản đều ở đây.

Hiện tại chuyện Lâm Minh khống chế quân đoàn Hoang, tuyệt đối không tuyết lộ ra ngoài, nếu không kế hoạch của hắn rất khó áp dụng, ít nhất Tạo Hóa thánh tử không dám mang theo Hoang phân thân ra ứng chiến với mình.

Cho nên bất cứ ai mắt thấy cảnh này, Lâm Minh tuyệt đối không cho bọn họ rời đi.

Lúc này đế tử Khê Thận tóc tai bù xù, trong mắt bắn ra hào quang ác độc, hắn là thiên chi kiêu tử, không ai bì nổi, làm sao chịu qua vũ nhục như thế?

Oanh!

Lại một quyền đánh vào mặt của hắn, đế tử Khê Thân kêu rên bay ra sau, trên mặt đầy máu.

- Ah!

Khê Thận gàm lên giận dữ, hắn tóc tai bù xù, thân thể nổ vang, hắn định dùng huyết mạch Thánh tộc biến thân.

Đa số võ giả Thánh tộc cao đẳng đều có thể biến thân, khống giống với huyết nhục Hoang mang lại ác ma biến thân, huyết mạch Thánh tộc biến thân không cần trả cái giá lớn gì đó.

Khê Thận tự nhiên cũng có được năng lực này.

- Ngươi còn muốn biến thân?

Lâm Minh cười lạnh, đánh ra một quyền vào ngực Khê Thân, quyền này ẩn chứa ám kình, đánh vào ngực Khê Thân, truyền vào lục phủ ngũ tạng và kinh mạch toàn thân.

Răng rắc!

Dùng thân thể Khê Thân làm trung tâm, không gian chung quanh sụp đổ toàn bộ, Khê Thận thất khiếu chảy máu, vừa tập trung lực lượng biến thân cũng tản đi.

Thấy một màn này, ba người còn lại vô cùng hoảng sợ.

Khê Thận chính là một đời thánh tướng trẻ tuổi chói mắt nhất trong năm thánh tướng, tuy bởi vì hắn nhỏ tuổi, hắn yếu nhất trong năm thánh tướng, nhưng mà không yếu đi bao niêu, bây giờ trong tay Lâm Minh, hắn bị đánh như bao cát, muốn niết thế nào thì niết.

Chênh lệch quá lớn!

Chương 2203: Thanh Liên phản kích

Oanh!

Lại một quyền, thần ma lực trong người Lâm Minh theo nắm đấm đánh vào máu huyết đế tử Khê Thận, làm cho Khê Thân không còn năng lực chiến đấu.

Lâm Minh không có tính toán chém giết Khê Thận, hắn giữ Khê Thận lại còn có chỗ dùng, mà điều này chính là vận mệnh bi thảm của Khê Thân.

Trong mắt Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt xem ra, đây không phải là cường giả Thiên Tôn giao thủ, không có cảnh tượng hủy thiên diệt địa, đánh nát ngôi sao, tràng diện chiến đấu đồ sộ mạnh mẽ, sóng năng lượng xung kích...

Nhưng cảnh bây giờ xảy ra, Lâm Minh đánh cho đế tử Khê Thân toàn thân là máu, chẳng khác gì phàm nhân đánh nhau.

nhưng mà mỗi lần Lâm Minh ra tay đánh vào người Khê Thận, nắm đấm sinh ra dư âm chấn vỡ hư không, cảnh này nhắc nhở mọi người, lực lượng mỗi quyền này khủng bố tới cực điểm.

Mà Thanh Liên tiên tử càng chắc chắn bản thân Lâm Minh là thâm uyên ác ma, nếu không Khê Thận là dị chủng huyết mạch Thánh tộc, cường độ thân thể cứng rắn khủng khiếp, vì sao lại bị một quyền bình thường đánh không còn hình người?

Mà làm cho Thanh Liên tiên tử khiếp sợ nhất, chính là cảnh này sau đó sẽ rơi vào người nàng.

- Làm sao bây giờ?

Tà Nguyệt dồn dập nói ra, cũng không định rơi vào trong tay "Thâm uyên ác ma" nàu, thanh niên trước mắt có thể khống chế quân đoàn Hoang, nói không chừng là chùng chủng tộc với Hoang, nghĩ tới mấy xúc tu khủng bố của Hoang, nàng không rét mà run.

Một khi thanh niên này hóa thân ác ma, chính là lúc nàng bị xúc tua cuốn lấy, khi đó sẽ bị ăn xương cốt không còn.

- Liều với hắn, dù sao cũng là chết, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành.

Ngạo Nhật quát to, đồng thời nhìn qua Thanh Liên tiên tử. Tuy hắn lỗ mãng, nhưng mà không có xông loạn chiến trường liều mạng, mọi dùng nghe theo Thanh Liên tiên tử, cũng bởi vì những năm qua Thanh Liên tiên tử biểu hiện trên chiến trường đã đạt được tôn trọng của Ngạo Nhật.

Lúc này đối với Thanh Liên tiên tử, đám người Ngạo Nhật đang lâm vào tuyệt cảnh.

Đối phương chẳng những thực lực vượt xa bọn họ, còn nắm quyền khống chế sáu vạn quân đoàn Hoang.

Loại tình hình này làm sao thắng?

Tuy Ngạo Nhật nhìn qua Thanh Liên tiên tử, nhưng mà nội tâm cũng không trông cậy vào nàng có thể nghĩ ra biện pháp hay.

Thanh Liên tiên tử lúc này chậm rãi tỉnh táo lại, nàng sờ tu di giới của mình, truyền âm nói:

- Chúng ta chỉ có một cơ hội!

- Còn có cơ hội?

Con mắt Ngạo Nhật sáng lên.

- Tuy quân đoàn Hoang lợi hại, nhưng mà trên thực tế một thành viên của quân đoàn Hoang có thực thực kém cỏi, phải bố trí đại trận tập hợp công kích mới có mạnh mẽ được, mà khởi động đại trận cần mấy hô hấp, thậm chí là mười hô hấp, cũng nói đúng hơn, chúng ta phát động đánh lén, phải áp súc chiến đấu trong thời gian mười hô hấp này, tốt nhất là trong vòng năm hô hấp.

- Thực lực của hắn quá mạnh mẽ, chúng ta căn bản không thể giết hắn, nhưng mà có thể trong năm hô hấp trọng thương thức hải hắn, chỉ cần làm cho hắn thất thần trong thời gian ngắn là được. Quân đoàn Hoang sẽ thoát ly khống chế của hắn,khi đó ta sẽ dùng quân đoàn Hoang phản giết hắn! Muốn làm tất cả chuyện này, hành động phải hoàn mỹ, hơn nữa còn có chút vận khí, trên thực tế nắm chắc chưa tới một thành...

Thanh Liên tiên tửu nói kế hoạch của nàng ra, làm cho tâm thần Ngạo Nhật nóng lên.

- Có một thành là tốt rồi!

Chiến ý Ngạo Nhật bừng lên.

- Vậy thì tốt, chỉ cần các ngươi công kích toàn lực là được, còn lại sẽ do ta an bài, đồng loạt ra tay.

Thanh Liên tiên tử ra lệnh một tiếng, ba người hình thành xu thế tam giác bay thẳng tới Lâm Minh.

Cho dù Ngạo Nhật, Tà Nguyệt hay Thanh Liên tiên tử, thời điểm này phải dùng toàn lực ứng phó.

Ngạo Nhật rống to một tiếng, hắn không do dự thiêu đốt máu huyết, huyết mạch trong người Ngạo Nhật chính là thái dương huyết mạch của Thánh tộc, thiêu đốt máu huyết làm thực lực của hắn tăng lên gấp đôi.

Hắn hiện tại trên người có đồ đằng hỏa diễm, trên người tỏa ta hỏa diễm như mặt trời, bốc cháy hừng hực.

Mà Tà Nguyệt thì rút một thanh bán nguyệt loan đao ra, loan đao vung vẩy, hình thành ánh sáng lạnh như băng, không gian bị tách ra vô thanh vô tức, hai đạo nguyệt nhận phá toái hư không, chém thẳng vào cổ Lâm Minh.

Trong hai người, Thanh Liên tiên tử ở giữa, nàng cầm một thanh trường kiếm, nhìn như đâm ra không có chút sức nào, nhưng mà so sánh với Ngạo Nhật, Tà Nguyệt thì một kiếm của Thanh Liên tiên tử vô cùng chất phác, không có gì đặc biệt, nhưng mà người có ánh mắt sẽ thấy chiêu này không phải chuyện đùa.

Đối mặt với ba phương công kích, Lâm Minh không có động, bên tai nghe tiếng gào thét, hắc long dưới chân Lâm Minh lao tới, cái đuôi mọc gai xương ác ma quét tới.

Yên lặng nhiều năm như thế, hắc long thôn phệ rất nhiều huyết nhục tinh hoa của Hoang, hôm nay nó bộc phát lực lượng của mình, mặc dù là ngôi sao cũng bị một kích này quất nát.

Oanh!

Ngạo Nhật toàn thân có hỏa diễm thiêu đốt như mặt trời đụng vào cái đuôi của hắc long.

Ngạo Nhật kêu thảm kinh thiên động địa, huyết mạch toàn thân nóng chảy như dung nham, mạch máu trên người hắn càng vặn vẹo tới mức tận cùng, bởi vì không gánh nổi sức nặng vỡ tung lên.

Nhưng mà Ngạo Nhật cũng bị đuôi hắc long quét bay, gai xương bén nhọn đâm xuyên qua Ngạo Nhật.

Thời điểm này loan đao của Tà Nguyệt cắt vào mắt hắc long, tuy thân thể hắc long vô cùng cường đại, con mắt vẫn là nhược điểm như trước, chờ hai đợt hàn nguyệt chém tới, thế công của hắc long chậm lại, nó dùng hai móng vuốt cực lớn đánh nát hai đạo hàn nguyệt này.

Nhưng mà ba thánh tướng phát động công kích, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt đã bị hắc long một mình ngăn cản.

Mà thời điểm này trước mặt Lâm Minh chính là Thanh Liên tiên tử.

Thanh Liên đối mặt Lâm Minh.

Không hề nghi ngờ, đây là hồi chiến đấu thực lực chênh lệch quá xa.

Lâm Minh cầm Ám Long Thương đâm ra một kích đơn giản, ẩn chứa thiên địa đại thế, dường như ngàn vạn ngôi sao không ngừng quán chú lực lượng vào trong người Lâm Minh, uy lực vô cùng.

Không có ai hoài nghi, một khi Thanh Liên tiên tử và Lâm Minh va chạm với nhau, Thanh Liên tiên tử sẽ trọng thương thổ huyết.

Nhưng mà Thanh Liên tiên tửu không có sợ hãi, vẫn dùng một kiếm chém Lâm Minh, lúc sắp tiếp xúc với Ám Long Thương, bắn ra hắc quang ngàn vạn, ánh sáng này bắn vào tinh thần chi hải của Lâm Minh, mục tiêu của Thanh Liên tiên tử là linh hồn Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh đột nhiên phát hiện Thanh Liên tiê tử bộc phát tinh thần lực cường đại, trước kia không biết nàng dùng biện pháp gì áp chế, không cho người ta phát hiện nàng là thần thể song tu.

Vũ trụ Tam Thập Tam Thiên Đạo chưa làm tinh khí thần, Thánh tộc am hiểu luyện thể, pháp tắc tinh thần tu luyện rất gian nan, nhưng mà không bài trừ thiên tài nghịch thiên có thể thần thể song tu, giống như Thần Mộng tu hành pháp thần song tu, Lâm Minh là tinh khí thần tam tu.

- Thì ra ngươi còn có át chủ bài bực này! Muốn hao tổn thần thức của ta, cướp lấy quân đoàn Hoang sao?

Chương 2204: Hư ảnh Thần Vương

Lâm Minh không lùi mà tiến tới, thực lực chênh lệch quá lớn, Lâm MInh không có nhược điểm nào, Thanh Liên tiên tử công kích vật chất và linh hồn kết hợp làm một, đánh lén tinh thần chi hải của Lâm Minh là một bước cờ hay, nhưng nó chỉ làm Lâm Minh kinh ngạc.

Như vậy cũng chính là hai cao thủ đánh cờ, một phương dưới tình huống không có cờ tốt, mặc cho nàng phát huy thuật đánh cờ tinh diệu cỡ nào, kết quả chỉ có thảm bại.

Nhưng mà dù vậy, lâm Minh không có chủ quan, hắn rót hồn lực vào hồn hải, phòng ngự tinh thần chi hải kiên cố, như vậy cho dù hắn không hoàn toan ngăn cản tinh thần công kích của Thanh Liên tiên tử, cũng sẽ không bị thương.

Nhưng mà lúc trường kiếm Thanh Liên tiên tử đánh tới, đột nhiên Lâm Minh biến sắc, nội tâm kinh hãi.

Vô cùng dệp mắt, nhanh tới mức tận cùng, Lâm Minh phát hiện mặt sau trường kiếm Thanh Liên tiên tử có một cái bóng mơ hồ, chính là một cọng lông vũ.

Hắn cực kỳ mẫn cảm với lông vũ, hắn không quên sáu ngàn năm trươc,s một cộng lông vũ đã sắp lấy mạng của hắn.

Không hề nghi ngờ, Thanh Liên tiên tử dùng lông vũ này chính là từ sư tôn của nàng --- Phiêu Vũ Thần Vương.

Kỳ thật Thanh Liên tiên tử ngay từ đầu không trông cậy vào vật chất và linh hồn hai cái phối hợp gây ra thương tích cho Lâm Minh, giữ đường đột nhiên biến chiêu, bộc phát tinh thần lực cường đại chính là hấp dẫn lực chú ý của Lâm Minh, làm cho Lâm Minh nghĩ rằng át chủ bài của nàng chỉ có như thế.

Sát chiêu chân chính kfy thật chính là cọng lông vũ bám vào thân kiếm.

Nó vốn nằm ở sống kiếm, hơn nữa lưu quang đẹp mắt, tốc độ nhanh tới cực han, che dấu người thường không phát hiện ra, kỳ thật cho dù phát hiện cũng sẽ sững sờ một chút, không rõ lông vũ là thứ gì.

Từ khi bắt đầu đã biến chiêu che dấu, tới cuối cùng là sát chiêu.

Thanh Liên tiên tử làm tất cả cẩn thận, cơ hồ là tình thế bắt buộc, mà Lâm Minh trong nháy mắt phản ứng, hắn không chút nghĩ ngợi, năng lượng toàn thân bộc phát tới tận cùng, trường thương quét ngang qua, chợt lui ra phía sau.

Răng rắc!

Trường kiếm Thanh Liên tiên tử bắn ra, nàng hừ một tiếng, hổ khẩu rạn nứt, máu tươi chảy ròng.

Nàng chỉ cảm thấy trong sát na vừa rồi có năng lượng thô bạo rót vào trong người của nàng, sắc mặt nàng đỏ thẫm, khí huyết toàn thân cuồn cuộn.

Lâm Minh lúc này dùng trọng kích tuy không chủ yếu nhắm vào Thanh Liên tiên tử, nhưng mà ẩn chứa năng lượng lưu trong Ám Long Thương, nó vẫn làm Thanh Liên tiên tử bị thương.

Thanh Liên tiên tử vẻ mặt khó tin, tuy nàng biết Lâm Minh khó đối phó, nhưng mà không ngờ hắn khó đối phó tới mức này, chỉ một cọng lông vũ nhìn bình thường đã làm hắn phát hiện ngay.

Thời điểm này lông vũ bay tới trước mặt Lâm Minh.

Nó như chậm như nhanh, ẩn chứa sát cơ khôn cùng, sát khí này tập trung Lâm Minh, không thể bỏ qua.

Lông vũ trực tiếp bay tới, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là lông chim bình thường, nhưng tới gần Lâm Minh ba thước thì hư ảnh nữ tử hiện ra trên mặt ngoài lông vũ, cô gái này chính là Phiêu Vũ Thần Vương.

Cách hơn sáu ngàn năm, Lâm Minh đã bị Phiêu Vũ Thần Vương đuổi giết, lúc ấy Phiêu Vũ Thần Vương mặc sa y màu trắng mờ, lụa mỏng che mặt, giơ tay nhấc chân như lăng ba tiên tử.

Nàng là người thần bí nhất trong ba Chân Thần Thánh tộc.

Cho dù là Chân Thần, nàng vẫn như ở trong đám mây, bao quát thương sinh.

Không nói tới chênh lệch to lớn giữa Chân Thần và Thiên Tôn, chỉ cần có thiên phú Chân Thần, chính là thiên tài tuyệt đỉnh trong Tam Thập Tam Thiên, dù thế nào cũng là tiêu chuẩn Đế Thích Già.

Thiên tài như thế, ưu thế tu vị cực lớn, điều này làm cho Thiên Tôn chiến Chân Thần gần như tuyệt tích.

Trong tay bọn họ, một hạt cát có thể đánh nát trời xanh, một cọng lông vũ có thể mở ngân hà.

Mà bây giờ trước mặt Lâm Minh chính là lông vũ, một lông vũ huyễn hóa hư ảnh Phiêu Vũ Thần Vương.

- Phiêu Vũ hóa thân?

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, một Chân Thần lưu lại hóa thân.

Hơn nữa Thanh Liên tiên tử cũng là hạ vị Thiên Tôn, hơn nữa thiên phú, thực lực của nàng trong Thiên Tôn cũng là thượng đẳng, tuyệt không dừng lại ở Thiên Tôn đỉnh cấp, nếu không đối với Thanh Liên tiên tử mà nói, không có tác dụng quá lớn.

Cũng nói đúng hơn, Phiêu Vũ Thần Vương muốn chế tác cho đồ đệ một hóa thân đủ để bảo vệ tính mạng, đã hao phí không ít tu vị và máu huyết.

Cọng lông vũ này không nghi ngờ ẩn chứa bổn mạng máu huyết cực kỳ trân quý của Phiêu Vũ Thần Vương.

Lâm Minh không nghĩ tới, Phiêu Vũ Thần Vương lại coi trọng Thanh Liên tiên tử như vậy.

Lúc này Phiêu Vũ Thần Vương cầm một thanh trường kiếm năng lượng, một kiếm chém tới Lâm Minh.

Hóa thân Phiêu Vũ Thần Vương có được một bộ phận ý thức, biểu lộ của nàng hiện tại yên lặng, trong đôi mắt mang theo thần thái khác thường.

Một kiếm này chẳng khác gì thần sơn áp xuống, giống như muốn khai thiên tích địa, Lâm Minh cảm thấy không gian chung quanh tập trung lại, hắn khó có thể né tránh.

Nhưng mà Lâm Minh căn bản không có ý định né tránh, hắn muốn thử hóa thân Phiêu Vũ Thần Vương mạnh như thế nào.

Lâm Minh nhanh chóng kích phát lực lượng huyết mạch Tu La, toàn thân hắn có lân phiến màu đen bao phủ, Ám Long Thương hưng phấn kêu gào, bay thẳng lên.

Một khắc này, sau lưng lâm Minh hiện ra hư ảnh tà thần, thần thương của hắn có lôi đình và hỏa diễm gào thét, đan vào nhau tạo thành biển cả màu tím đỏ, cho dù là thần thú rơi vào trong biển cả đáng sợ này cũng hóa thành tro bụi.

Nhưng mà thần sắc Phiêu Vũ Thần Vương lạnh nhạt, nàng lướt qua biển cả lôi hỏa này, trong biển cả này lôi đình và hỏa diễm xẹt qua thân thể Phiêu Vũ Thần Vương, lại không mang tới tổn thương cho nàng, thân thể nàng giống như ở trong không gian khác, một màn này làm cho nàng biến thành lăng ba tiên tử phiêu dật xuất trần.

Nhưng mà trong tấm hình này ẩn chứa sát khí lành lạnh, làm cho người ta sinh ra cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Phiêu Vũ Thần Vương chém ra một kiếm này, tách biển cả lôi hỏa ra.

Kiếm khí chém thẳng vào Lâm Minh.

Nhìn thấy cảnh này, tâm hồn thiếu nữ Thanh Liên tiên tử co rút lại, trước đó nàng cho lông vũ bám vào thân kiếm đánh lén thất bại, chỉ có thể cho hóa thân sư tôn giao thủ chính diện với Lâm Minh, nàng rất sợ hóa thân sư tôn không cách nào đánh chết Lâm Minh, hiện tại mấy thấy Phiêu Vũ Thần Vương hóa giải biển cả lôi hỏa của Lâm Minh, nội tâm nàng sinh ra một tia hy vọng.

Nhìn thấy kiếm khí gào thét, Lâm Minh nhanh chóng lui lại, trong mắt hắn Tu La pháp tắc ẩn hiện, cùng lúc đó mi tâm Lâm mInh có Thiên Mục Đạo Cung mở ra.

Hắn rõ ràng, lực lượng lôi hỏa không thể tạo thành tổn thương Phiêu Vũ Thần Vương, mà đối phương sau khi đạt tới Chân Thần, phương diện pháp tắc có tạo nghệ cực cao.

Bản thân mình chỉ có tà thần lực bí pháp không trọn vẹn, đối mặt Phiêu Vũ Thần Vương công kích, không đủ nhìn.

Một kích thăm dò thất bại, Lâm Minh không hề giữ lại, hai đồng tử hắn co rút lại, Thiên Mục Đạo Cung mở ra, Tam Sinh Đồng cũng mở theo.

Chương 2205: Trấp áp thiên kiêu (1)

Khi Thiên Mục Đạo Cung và Tam Sinh Đồng phối hợp, một ít năng lượng lưu động trong người Phiêu Vũ Thần Vương trở nên rõ ràng một ít, Lâm Minh hai tay vẽ thái cực, trước mặt hắn xuất hiện năng lượng hắc kim hội tụ cùng chỗ.

Năng lượng màu đen có ma khí um tùm lưu động, mà năng lượng màu huy hoàng như mặt trời rực rỡ.

Hai đạo năng lượng này giao hội với nhau, không gian chung quanh bị cuốn vào, dường như hai tay Lâm Minh chính là trung tâm pháp tắc của vũ trụ.

Mà vòng xoáy âm dương to lớn vừa hình thành, nó như âm dương thái cực đồ, nhưng mà độ cao pháp tắc lại vượt qua âm dương pháp tắc.

Vòng xoáy này va chạm với kiếm khí của Phiêu Vũ Thần Vương.

Ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang nát bấy, trên mặt hóa thân Phiêu Vũ Thần Vương mang theo một tia sửng sờ.

Một thân ngoại hóa thân chỉ là ý thức thể không trọn vẹn của Phiêu Vũ Thần Vương, nhưng vẫn có trí tuệ và ý thức của bản thân, nàng sẽ có cảm tình như nhân loại.

Vòng xoáy thần ma thế không thể đỡ, nghiền nát tất cả, hóa thân Phiêu Vũ Thần Vương dùng kiếm quang bảo vệ toàn thân, nhưng mà nàng cuối cùng chỉ là hóa thân mà thôi, căn bản không thể ngăn cản một đòn toàn lực của Lâm Minh.

Bồng!

Kiếm quang cuối cùng đã nát bấy, Phiêu Vũ Thần Vương sử dụng hộ thể cương nguyên bảo hộ cũng bị cuồng phong đánh rung rung

lên.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, sau lưng hắn hiện ra hư ảnh chín ngôi sao, tinh quang hội tụ toàn thân Lâm Minh, trong nháy mắt bộc phát sức lực không kém gì hắc long, đánh xuyên qua hộ thể cương nguyên của Phiêu Vũ Thần Vương.

Áo trắng nhuốm máu, giống như tuyết trắng điểm một cánh hoa hồng, khóe miệng Phiêu Vũ Thần Vương có máu tươi chảy ra, trường kiếm của nàng đã rời tay, hóa thành năng lượng thần quang tiêu tán đi, hai tay Phiêu Vũ Thần Vương nắm lấy thân Ám Long Thương, trong ánh mắt u lan hiện ra thần thái không dám tin nhìn qua Lâm Minh.

Lúc này nàng và Lâm Minh gần trong gang tấc, đôi mắt mất đi hào quang sáng ngời, gương mặt như đao gọt của Lâm Minh, chân mày như kiếm, ánh mắt thâm thúy làm cho sắc mặt Phiêu Vũ Thần Vương mờ mịt, thanh niên này hình như quen thuộc, cũng rất lạ lẫm.

Bồng!

Thân thể Phiêu Vũ Thần Vương đã tan vỡ thành vô số hào quang, tiêu tán sâu trong tinh không.

Trung tâm quang điểm có cọng lông vũ thanh thúy như ngọc đang phiêu phù.

Lâm Minh vươn tay ra cầm lông vũ vào trong tay.

Lông vũ này rất kỳ dị, chỉ dài nửa xích, xem ra giống như lông vũ bạch hạt, có một tơ máu uốn lượn từ từ đầu tới chân lông vũ, vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

Tuy hóa thân Phiêu Vũ Thần Vương đã bị Lâm Minh đánh nát, nhưng mà lông vũ này Lâm Minh vẫn cảm nhận được lực lượng cường đại của nó, nó tỏa ra hào quang bảy màu, dường như muốn thoát ra khỏi tay của hắn.

Lâm Minh dùng hai tay đánh ra từng đạo ấn phù, phong ấn lông vũ tầng tầng, thẳng tới khi nó khong nhúc nhích được nữa.

Làm xong tất cả, ánh mắt Lâm Minh đảo qua, cười nhạt nhìn Thanh Liên tiên tử.

Thanh Liên tiên tử hiện tại sắc mặt tái nhợt.

Thiên phú của nàng xuất chúng, từ nhỏ bị Phiêu Vũ Thần Vương chọn làm đệ tử thân truyền, mấy ngàn năm qua nàng sinh hoạt trong hoàn cảnh chúng tinh ủng nguyệt, chưa bao giờ như ngày hôm nay, bị người ta áp chế sít sao.

Mặc cho nàng vắt hết óc, át chủ bài ra hết, cũng không thể taojt hành chút thương tổn cho đối phương.

- Còn đánh nữa không?

Lâm Minh bình tĩnh nói ra, Thanh Liên tiên tử cắn chặt bờ môi, đột nhiên đồng tử Lâm Minh bắn ra sát cơ âm trầm, hắn dường như hóa thành dã thú hung mãnh, bước tới trước mặt Thanh Liên tiên tử.

Gương mặt hắn dữ tợn, đánh ra một quyền.

Bồng!

Một quyền này vô cùng mạnh mẽ đánh vào bụng Thanh Liên tiên tử, hộ thể cương nguyên vỡ nát, thân thể Thanh Liên tiên tử cong như con tôm luộc.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt của nàng đã phủ kín tơ máu, dường như hai mắt như rơi ra ngoài, nàng cảm thấy lực lượng cương mãnh của Lâm Minh không chút lưu tình tiến vào thân thể của nàng, trùng kích kinh mạch.

Đau đớn khủng khiếp này làm toàn thân nàng run rẩy, gần như ngất đi.

Sau khi đánh ra một quyền, Lâm Minh nâng tay phải, khuỷu tay trực tiếp nện vào sống lưng Thanh Liên tiên tử.

Răng rắc!

Thanh Liên tiên tử phun một ngụm máu tươi, nàng nghe được âm thanh xương sống đứt gãy, lực lượng cuồng bạo tiến vào người của nàng, làm nội tạng tan nát, khí huyết trong người vừa ngưng tụ đã bị đánh tan.

Lâm Minh ra tay không chút lưu tình, nữ nhân này quá nguy hiểm, nhiều lần đưa hắn vào hiểm cảnh, nếu không phải hắn có nhiều át chủ bài mà người khác không biết, bây giờ nói không chừng đã bị nàng tính toán tới chết.

Đối mặt đối thủ như vậy, đương nhiên Lâm Minh sẽ không lưu thủ, cho nên cho dù đối phương lựa chọn đầu hàng hay chống cự, Lâm Minh cũng đánh nàng một trận, làm nàng mất đi lực phản kháng.

Đương nhiên cũng giống như đế tử Khê Thận, Lâm Minh giữ Thanh Liên tiên tử lại có hữu dụng, chỉ cần Phiêu Vũ Thần Vương có chút chiếu cố Thanh Liên tiên tử, Lâm Minh sẽ không giết Thanh Liên tiên tử đi, như vậy trừ chọc giận Phiêu Vũ Thần Vương ra, nàng tiến hành trả thù hắn, chẳng có chỗ tốt nào cả.

Lâm Minh suy đoán, kỳ thật hiện tại Phiêu Vũ Thần Vương căn bản không có liều lĩnh ra tay với Nhân tộc, nếu không Thần Mộng Thiên Tôn lấy một địch hai, sợ rằng không đỡ được.

Chọc Phiêu Vũ Thần Vương bực tức, còn không biết xảy ra chuyện gì, cục diện hiện tại Nhân tộc bấp bênh, Lâm Minh không muốn đại chiến này càng gian nan hơn.

Xử lý Thanh Liên tiên tử xong, kế tiếp là Ngạo Nhật và Tà Nguyệt.

Thời điểm này sắc mặt Ngạo Nhật và Tà Nguyệt khó coi cực điểm, ngay cả Thanh Liên tiên tửu cũng bị thu thập, Ngạo Nhật xem ra mình chẳng làm gì được người ta, sẽ bị người thần bí thu thập hung tàn.

Thanh Liên tiên tử chính là nữ nhân yếu đuối, nhưng mà Ngạo

Nhật thể trạng kinh người, không hề nghi ngờ hắn sẽ thảm hơn nhiều.

Mà thời điểm này Lâm Minh không nói hai lời, xông thẳng về phía Ngạo Nhật và Tà Nguyệt.

...

Một ngày này, tuyệt đối là ngày khó quên của Thánh tộc bốn thánh tướng, bọn họ bố trí bẫy rập thất bại, còn thừa nhận người thần bí hành hung, cuối cùng bị giam cầm, bố trí trong vũ trụ hắc ám, đây là nội thế giới người thần bí.

Thanh Liên tiên tử không ngờ trong người thâm uyên ác ma cũng có nội thế giới, nhưng mà thời điểm này nàng không có tâm tư đi nghiên cứu.

Hôm nay là ngày nàng thất bại triệt để, nàng huy động nhân lực bố trí đại trận, cuối cùng lại tự chui đầu vào lưới, nghĩ lại thật châm chọc.

Tuy người thần bí hiện tại không giết nàng, nhưng mà Thanh Liên tiên tử không có ôm tâm lý may mắn gì đó, vận mệnh của nàng không chừng còn thảm hơn chết.

Ba người nhìn nhau trong nội thế giới của Lâm Minh, trong nội tâm sinh ra cảm giác tuyệt vọng, tuy thực lực của bọn họ trong Tam Thập Tam Thiên không tính là cao nhất, nhưng mà cũng tính là thượng đẳng, trước mặt người thần bí lại chẳng khác gì trẻ con cả.

Sau khi Lâm Minh trấn áp Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt lại nhìn qua Khê Thận, ý định bắt đầu trấn áp từ Khê Thân.

Chương 2206: Trấp áp thiên kiêu (2)

Mà thời điểm này, lâm Minh phát hiện Khê Thận bị đánh không thành hình người, bàn tay phải của hắn cầm sách cổ màu đen biến dị, con mắt trên mặt bìa của nó tỏa ra hào quang đỏ như máu.

Ân?

Ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, hắn đã sớm chú ý tới quyển sách cổ này rồi, ngoại hình sách cổ làm hắn nghĩ tới tử chi thiên của Thánh Điển, nhưng mà hắn xác nhận một chút, phát hiện đó không phải là Thánh Điển, mà là một điển tịch thần bí, trong lúc nhất thời hắn không phát hiện ra bí mật của nó.

Vốn Lâm Minh định bắt giữ Khê Thận, sau đó lại hảo hảo nghiên cứu thêm, không nghĩ tới lúc này sách cổ sinh ra biến hóa.

Nó tỏa ra hào quang màu đỏ càng ngày càng mạnh, con mắt càng ngày càng sáng.

Những hào quang màu đỏ kia cuối cùng hóa thành một tầng hắc vụ như có như không, bao phủ thân thể đế tử Khê Thận, trong làn da đế tử Khê Thận, thân thể của hắn sáng lên một màu đỏ quỷ dị.

- Đây là...

Lâm Minh nheo mắt lại, hắn không biết sách cổ làm cho đế tử Khê Thận sinh ra biến hóa như thế, loại tình hình này có thể là sách cổ chữa thương cho Khê Thận, cũng có thể Khê Thân bị sách cổ khống chế, nhưng nói thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Lâm Minh không cần căn nhắc cái gì, cầm Ám Long Thương, một thương đâm vào ngực Khê Thân.

Phốc!

Máu tươi bắn ra, Khê Thận đã mất đi năng lực chiến đấu, hoàn toàn không có lực chống cự, một kích này đã tránh đi trái tim Khê

Thận, nhưng lại quán chú tinh thần ma lực mang tính phá hư, phá hủy toàn bộ phổi Khê Thân.

Lâm Minh không tính cho Khê Thận chút cơ hội khôi phục nào, mặc kệ sách cổ sinh ra dị biến gì, nó cũng phải dùng Khê Thận làm môi giới mới được, chỉ cần đánh Khê Thận tàn phế, nhất định sẽ sinh ra sóng to gió lớn.

Lâm Minh hoàn thành một kích này, huyết vụ vãn không ngừng thẩm thấu vào trong người Khê Thận, làm cho vết thương của hắn khôi phục nhanh chóng, nội tâm Lâm Minh kinh ngạc, hắn vẫy tay bắt lấy sách cổ.

Sách cổ vào tay, Lâm Minh cảm thấy sách cổ này có khí tức đầy tà tính, con mắt ở mặt bìa máu tươi chảy đầm đìa, dường như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Mà thời điểm này Lâm Minh cũng nhìn qua văn tự như con giun trên mặt bìa.

Nhìn thấy văn tự này, Lâm Minh kinh ngạc, Lâm Minh tự nhiên mình ra vào rất nhiều bí cảnh, cũng xem qua rất nhiều điển tịch, càng đọc trí nhớ không ít người, nhưng mà văn tự này hắn chưa thấy bao giờ.

Thời điểm này sách cổ đột nhiên bộc phát lực lượng, muốn thoát ra khỏi tay Lâm Minh, nội tâm Lâm Minh rùng bình, thần ma lực trong người rót vào cơ thể, hai tay của hắn một tay sáng ngời, một tay ma khí um tùm, hai tay dùng sức phong bế sách cổ.

Nhưng mà thời điểm này vẫn có sương mù màu máu chạm vào thân thể Khê Thận, sương mù này đang chữa thương cho Khê Thận, khí tức toàn thân Khê Thận trở nên quỷ dị.

Một khắc này, sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng hơn rất nhiều.

Dường như hắn dùng thần ma lực cũng không cách nào triệt để phong ấn sách cổ.

Lâm Minh nhíu mày, không gian ma phương mở ra, sách cổ bị thu vào trong không gian ma phương.

Ma phương là thần khí vũ trụ chí cao, không gian ma phương cũng ngăn cách tất cả, không có ý niệm của hắn, không có thứ gì có thể xuyên qua không gian này.

Thời điểm sách cổ bị ném vào không gian ma phương, huyết vụ trên người đế tử Khê Thận đã bị không gian ma phương ngăn cản.

Nhưng mà dù như vậy, sách cổ quái dị này vẫn làm Lâm Minh không dám khinh thường.

Hắn dùng tinh thần lực liên lạc với Thương Thiên Cổ Ấn trong ma phương, luận bố trí thủ đoạn phong ấn, hắn xem như không tệ, nhưng tuyệt đối không thể so với Thương Thiên Cổ Ấn.

Ý niệm Lâm Minh truyền vào không gian ma phương, chỉ thấy không gian ma phương có phù văn đầy trời bay múa, hóa thành Phong Thần Đại Trận, bao phủ sách cổ này.

Ầm ầm1

Sau khi đại trận đã thành, bản thể Thương Thiên Cổ ấn trấn áp sách cổ này.

Xá xá xá...

Sách cổ bị trấn áp, con mắt giãy dụa kịch liệt, đang kêu thét chói tai.

Một quyển sách biết la hét, chuyện này làm khí linh Thương Thiên Cổ Ấn cảm thấy quái dị.

- Đây là sách gì?

Khí linh Thương Thiên Cổ Ấn hỏi.

- Không rõ ràng, quyển sách này có tà tính, trước trấn áp nó, sau lại chậm rãi nghiên cứu.

Lâm Minh đáp.

Sau khi trấn áp sách cổ, Lâm Minh không chút khách khí đánh Khê Thận một quyền, triệt để đánh nứt miệng vết thương do huyết vụ sách cổ chữa trị, sau đó phong tỏa khí huyết toàn thân Khê Thận, ném hắn như chó chết vào nội thế giới của mình.

Lâm Minh nghĩ lại, cũng lưu phong ấn tầng tần vào lông vũ của Phiêu Vũ Thần Vương, sau đó cũng ném vào đạit rận do Thương Thiên Cổ Ấn bố trí.

...

cách xa vài trăm triệu tỷ dặm, ở một trọng không gian vũ trụ man hoang khác bên kia thán tức thần tường.

Một nữ tử áo tráng xẹt qua tinh không, trước mặt nàng là mây mù màu tím, những mây mù này vô biên vô hạn, giống như tinh vân, giống như mộng ảo.

Nhìn qua phiến sương mù này, nữ tử áo trắng điểm một ngón tay, mây mù tách ra, một con đường sương mù che chắn tinh không, nhưng mà qua một lát mây mù lại bao phủ, dường như chúng là vô cùng vô tận.

Nữ tử áo tráng này nhìn qua mây mù trước mặt, yên lặng đứng một chút, lại tiếp tục ra tay,

Mâu mù màu tím trước mặt, kỳ thật là Thần Mộng Thiên Tôn bố trí không gian Thần Mộng.

Nữ tử áo trắng này chính là Phiêu Vũ Thần Vương.

Phiêu Vũ Thần VƯơng và Thần Mộng Thiên Tôn giao thủ nhiều năm, nhưng mà trên thực tế các nàng quyết đấu chính diện rất ít, toàn lực chém giết gần như không có,.

Hai người các nàng nhiều thời điểm đều dùng phương thức so đấu pháp tắc, dùng trận phá trận, dùng phương thức chiến đấu lý giiar về hồn hải.

Hai người các nàng một là pháp thần song tu, một là thần thể song tu, các nàng tu luyện đều có liên hệ rất lớn với tinh thần lực và hồn hải, thủ đoạn của hai người tầng tầng lớp lớp, có đôi khi là hồn hải quyết đấu liên tục mấy năm.

Đối với cao thủ tuyệt thế mà nói, có thể tìm được người cùng pháp tắc cực kỳ khó khăn, đặc biệt là tới cảnh giới của Phiêu Vũ và Thần Mộng, trong vũ trụ người có thể làm các nàng ra tay toàn lực chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà võ giả tu luyện chỉ dựa vào bế quan, tìm hiểu pháp tắc thì cuối cùng sẽ thiếu cái gì đó, bọn họ cần hoàn cảnh, cần đối thủ lực lượng ngang nhau, dây là nguyên nhân mười tỷ năm trước văn minh võ đạo của Nhân tộc phát triển cường thịnh.

Cho nên những năm gần đây, tiếp tục quyết đấu, Phiêu Vũ và Thần Mộng hình thành ăn ý, hai người trong quá trình giao thủ đều lý giải hồn hải và tinh thần lực, không ngừng làm sâu sắc hơn.

Phiêu Vũ không có quá nhiều mưu cầu danh lợi trong đại chiến Thánh tộc và Nhân tộc, đối với nàng mà nói, nó không trọng yếu, nàng tham gia đại chiến này bởi vì Tạo Hóa Thánh Hoàng cho nàng đủ thù lao, đồng thời nàng cho rằng sau khi Tạo Hóa Thánh Hoàng tương lai nhất thống thiên hạ, đạt tới cảnh giới rất cao, nàng cũng không muốn đắc tội với Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chương 2207: Kinh sợ Phiêu Vũ

Nàng ở trong vũ trụ này kiềm chế Thần Mộng, đã có trợ giúp cực lớn với đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc, hơn nữa chỗ tốt chính là Phiêu Vũ yên tâm cho Thanh Liên tiên tử đặt chân vào trong đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc rèn luyện lịch lãm.

Phiêu Vũ Thần Vương tin tưởng, dùng thực lực, trí tuệ và thân ngoại hóa thân nàng giao cho Thanh Liên tiên tử, còn có quân đoàn Hoang của Tạo Hóa Thánh Hoàng, tổng cả vũ trụ man hoang, người nào cũng không thể làm gì nàng.

Nàng sẽ là nắm đấm mạnh nhất của Thánh tộc, mặc dù là Đế Thích Già cũng không cách nào giằng co với đồ đệ của mình.

Mà mỗi lần hạo hiếp, mặc dù sẽ mang tai nạn tới cho Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà thiên tài các tộc sẽ mọc lên như nấm sau mưa.

Đại chiến cả vũ trụ chính là một lần lịch lãm rèn luyện với Thanh Liên tiên tử.

Trong mắt Phiêu Vũ Thần Vương, đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc chỗ tốt lớn nhất chính là nơi rèn luyện đệ tử của nàng.

Với tư cách đối thủ của Phiêu Vũ Thần Vương, Thần Mộng không có thích ý thong dong, nội tâm của nàng nóng như lửa đốt.

Nhưng mà nàng lại nóng vội chiến sự của Nhân tộc, thời điểm này nàng không có lựa chọn tốt hơn, nàng không làm gì được Phiêu Vũ Thần Vương, cũng không đánh lại Tạo Hóa Thánh Hoàng, mà nàng nhúng tay vào chiến đấu cấp độ Thiên Tôn, Phiêu Vũ Thần Vương và Thiên Cương Thần Vương sẽ không đáp ứng.

Cho nên thời điểm này nàng trừ đấu với Phiêu Vũ Thần Vương, đồng thời nắm chắc tất cả cơ hội tăng cao thực lực của mình, không còn cách nào khác.

Nàng biết rõ địch nhân cuối cùng của Nhân tộc chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng, đây cũng là đối thủ tương lai nàng đối mặt.

Có lẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ noi theo Phong Thần Thiên TÔn năm đó, dùng tính mạng của mình trọng thương Tạo Hóa Thánh Hoàng, đây là kết quả tốt nhất trong suy nghĩ của Thần Mộng.

Nhưng mà muốn thay đổi kết quả như thế, hy vọng vô cùng xa vời, Nhân tộc đánh với Thánh tộc thật lâu, Thần Mộng Thiên Tôn càng cảm thấy Phong Thần Thiên Tôn năm đó cường đại, lúc trước hắn đối mặt với Hoang là Chân Thần tuyệt đỉnh, còn phải đấu với thánh hoàng không kém gì Tạo Hóa Thánh Hoàng hiện tại, cuối cùng vẫn ngăn cơn sóng dữ, là một hành động vĩ đại khó có thể tưởng tượng.

Thần Mộng biết chênh lệch giữa mình và Phong Thần Thiên Tôn là rất lớn.

Phiêu Vũ Thần Vương trong thời gian ngắn không cách nào phá vỡ được không gian ảo cảnh, Phiêu Vũ Thần Vương lâm vào trầm tư, kỳ thật Thần Mộng Thiên Tôn bố trí trận pháp không quán chú quá nhiều hồn lực, cường độ rất yếu, nếu Phiêu Vũ Thần Vương nguyện ý, nàng hoàn toàn có thể dùng lực lượng bày trừ đại trận, nhưng mà nàng không có làm như vậy, chỉ chậm rãi thôi diễn, đây là cách rèn luyện pháp tắc của nàng.

Nhưng mà Phiêu Vũ Thần Vương suy diễn pháp tắc gần một phần ba, đột nhiên thân thể của nàng chấn động, trong ánh mắt mang theo kinh ngạc và không tin.

Trong tích tắc này nàng cảm giác được thân ngoại hóa thân nàng luyện chế cho Thanh Liên tiên tử đã bị phá vỡ.

Thân ngoại hóa thân này ngưng tụ một đám bổn mạng máu huyết của nàng, trong cảnh giới Thiên Tôn gần như vô địch, rốt cuộc là ai có thể đánh tan thân ngoại hóa thân của nàng?

Điều này sao có thể?

Thanh Liên tiên tử thế nào rồi?

Phiêu Vũ Thần Vương xem ra, gần như Thanh Liên tiên tử không có khả năng tao ngộ nguy hiểm, hiện tại đã thảm bại rồi. Nếu không cũng không có khả năng vận dụng át chủ bài cuối cùng mà nàng lưu lại.

Vì bảo trì thần hồn Thanh Liên tiên tử nguyen vẹn, giúp nàng đột phá cảnh giới hoàn mỹ, Phiêu Vũ Thần Vương không có phân thần hồn Thanh Liên tiên tử trong ngọc giản mệnh hồn, mà không có ngọc giản mệnh hồn trong tay, nàng căn bản không biết Thanh Liên tiên tử thế nào.

Chuyện này làm cho Phiêu Vũ Thần Vương cảm thấy khó tin, sau đó biến thành băng hàn.

Nàng cảm giác lông vũ của nàng bị trấn áp, nhưng mà nàng kinh ngạc là, tuy nàng cảm thấy lông vũ còn tồn tại, nhưng mà nó dường như bị phong ấn trong không gian dị độ, pháp tắc của không gian này phong tỏa, làm cho nàng không cách nào tập trung vị trí lông vũ.

Hơn nữa nàng cảm giác được bổn mạng máu huyết mình bám lên lông vũ đang bị người ta từ từ luyện hóa.

Chuyện này làm cho Phiêu Vũ Thần Vương ánh mắt tỏa sát cơ.

Đây là bổn mạng máu huyết nàng lưu lại sau khi đột phá Chân Thần, nếu tổn thất mất, với Phiêu Vũ Thần Vương sẽ tạo thành đả kích tu vị.

- Rốt cuộc là ai?

Phiêu Vũ Thần Vương cắn răng, trong đầu hiện ra đủ loại ý niệm.

Nàng đầu tiên nghĩ tới là Đế Thích Già.

Nhân tộc có thể phá vỡ hóa thân của nàng chỉ có Thần Mộng, mà Thần Mộng bị mình kiềm chế, như vậy hóa thân của nàng vô địch trong Nhân tộc.

Trừ phi Đế Thích Già đột phá.

Nhưng mà nghĩ tới tuổi của Đế Thích Già, Phiêu Vũ Thần Vương cảm thấy không có khả năng, tuổi của Đế Thích Già còn rất trẻ, dựa theo thiên phú và chiến lực biểu hiện bây giờ, hắn đột phá Chân Thân là không hợp lý.

Bất kể là ai, Phiêu Vũ Thần Vương cũng không tha cho người này.

Nếu như kẻ này làm hại Thanh Liên tiên tử, Phiêu Vũ Thần Vương sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.

Bồng!

Phiêu Vũ Thần Vương phá lực đánh ra một chưởng, Thần Mộng Thiên Tôn bố trí ảo trận bị phá vỡ, hóa thành quang vũ đầy trời.

Thời điểm này Phiêu Vũ Thần Vương không có tâm tư chậm rãi nghiên cứu trận pháp, nàng trực tiếp chấm dứt trận pháp này.

Hiện tại tâm tư của Phiêu Vũ Thần Vương căng cứng, nàng đạp hư không, đang muốn rời khỏi phiến inh vực này, lực trường chung quanh trở nên vặn vẹo, không gian pháp tắc cải biến, làm cho Phiêu Vũ Thần Vương không cách nào thi triển hư không đại na di.

Sau một khắc, sương mù màu tím lại ngưng tụ lại, vây quanh Phiêu Vũ Thần Vương.

Nhưng điểm khác là, sương mù màu tím không chỉ so đấu pháp tắc, mà còn quán chú lực lượng đáng sợ.

Đây là Thần Mộng không gian!

Bá!

Thần Mộng không gian run rẩy một cáu, trước người Phiêu Vũ Thần Vương không xa có một cô gái áo lam như xốc màn cửa lên, xé mở hư không, bước qua không gian phong bạo xuất hiện trước mặt Phiêu Vũ Thần Vương.

Cô gái này khí chất cùng loại với Phiêu Vũ Thần Vương, là tuyệt đại thần nữ, ngồi trên mây xanh, bao quá thương sinh.

- Thần Mộng!

Trong ánh mắt Phiêu Vũ Thần Vương bắn ra sát khí.

- Ngươi muốn ngăn cản ta!

Thần Mộng Thiên Tôn mỉm cười, nói:

- Vừa rồi ta cảm nhận được ngươi trong Thần Mộng không gian sinh ra cảm xúc chấn động lớn, lại dùng lực lượng phá vỡ lực trường của ta, như vậy ta tự nhiên thấy ngươi có việc gấp a?

Thần Mộng Thiên Tôn quần áo bồng bềnh, ngữ khí không nhanh không chậm, giống như sơn ca hót, cực kỳ êm tai.

Nhưng mà lọt vào trong tay Phiêu Vũ Thần Vương lại rất chói tai.

- Tránh ra!

Phiêu Vũ Thần Vương ngữ khí rét lạnh.

- Chỉ sợ không như ngươi mong muốn.

Thần Mộng Thiên Tôn giơ tay phải lên, đầu ngón tay của nàng có cánh hoa xoay tròn, nàng ẩn ẩn đoán được Phiêu Vũ Thần Vương kinh hoàng có quan hệ tới tiểu bối trên chiến trường, đối với Phiêu Vũ Thần Vương không phải tin tức tốt, vậy thì nó là tin tức tốt của mình, cho dù như thế nào, nàng không thể để Phiêu Vũ Thần Vương nhẹ nhõm rời đi.

Chương 2208: Diệu dụng tù binh (1)

- Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, trước kia ngươi kiềm chế ta, ta không thể trở lại vũ trụ man hoang, hiện tại tới phiên ta giữ ngươi lại!

Phiêu Vũ Thần Vương phất ống tay áo lên, mặt như băng sương, nói:

- Ngươi cho rằng dưới tình huống có Thiên Cương Thần Vương ra tay, ngươi có thể giữ ta được sao?

- Lưu nhất thời, là nhất thời1

Giọng của Thần Mộng lạnh nhạt, rút trường kiếm ra...

...

Tinh không mờ ảo, vô biên vô hạn, trong tinh không có một khối đại lục đang lơ lửng, trong đại lục này linh tuyền chảy quanh, kỳ trân đầy đất.

Đây là lục địa trong nội vũ trụ của Lâm Minh.

Mà thời điểm này Thánh tộc bốn thánh tướng --- Ngạo Nhật, Tà Nguyệt Thanh Liên, Khê Thận dang bị giam cầm khí huyế, bị ném vào khối lục địa này.

Thân thể bọn họ bị pháp tắc chú ấn tập trung, ngay cả động đậy cũng khó khăn.

- Mẹ kiếp, thật đau đớn!

Ngạo Nhật gian nan vẹo văn cổ một cái, phát ra âm thanh xương cốt lách cách.

- Ác ma đáng giết ngàn đao, không biết có ý định làm gì chúng ta?

Ngạo Nhật hùng hổ dọa người, tình huống của hắn xem như tốt, tối thiểu có thể động đậy, đáng thương nhất là Khê Thận, xương cốt toàn thân gãy sạch, giống như đống thịt nhão nằm trên mặt đất, đang rên rỉ nho nhỏ.

Mà thời điểm này Thanh Liên tiê tử đang cẩn thận quan sát nội thế giới của Lâm Minh, tâm tư của nàng tinh tế tỉ mỉ, thoáng cái đã nhìn ra thế giới này khác biệt.

- Thế giới này hình như... Không khác với thế giới vũ trụ bên ngoài... Chúng ta thật ở trong nội thế giới sao?

Giọng của Thanh Liên tiên tử mang theo một tia không xác định, chẳng lẽ nội thế giới của thâm uyên ác ma có pháp tắc, vật chất, nguyên khí chân thật như thế sao?

Ngạo Nhật, Tà Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, thời điểm này không gian trước mặt mấy người vặn vẹo một hồi, Lâm Minh mặc hắc y, tay cầm trường thương hàng lâm khối lục địa này, đứng cách đám người mười mấy trượng.

Nhìn thấy Lâm Minh sát tinh này, Thánh tộc bốn thánh tướng nội tâm căng thẳng.

- Ngươi muốn làm thế nào?

Thanh Liên tiên tử nói ra, tới tình cảnh như thế này, nàng không có bất kỳ khả năng đào thoát nào nữa, hiện tại chỉ có thể lợi dụng tham lam của người thần bí này mới có thể sống sót, nếu không thì hắn đã sớm giết bọn họ rồi.

Lâm Minh không nói lời nào, Thanh Liên tiên tử truyền âm cho Ngạo Nhật và Tà Nguyệt.

- Trong chốc lát các ngươi nên nghe lời ta...

Ngạo Nhật và Tà Nguyệt đều âm thầm gật đầu, chỉ có thể trông cậy vào Thanh Liên tiên tử mà thôi, về phần Khê Thận, bọn họ hoàn toàn xem nhẹ, hắn ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

Lâm Minh không nói lời nào, chân đạp hư không đi tới gần Thanh Liên tiên tử, đi thẳng tới trước mặt Thanh Liên tiên tử, từ trên cao nhìn xuống Thanh Liên tiên tử.

Như vậy sẽ mang tới cảm giác áp bách rất mạnh, Thanh Liên tiên tử ngừng thở, đối mặt với cường giả thần bí như Lâm Minh, còn khí thế trên người của hắn, nàng có cảm giác thở không nổi.

Khẽ cắn bờ môi, Thanh Liên tiên tử sắc mặt tái nhợt, nói:

- Có điều kiện gì, ngươi có thể nói...

Thanh Liên tiên tử am hiểu nhược điểm nhân tính, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ác ma hình người này phải có nhân tính giống nhân loại mới được.

Nàng đã hạ quyết tâm, mặc kệ đối phương đưa ra dạng yêu cầu gì, nàng cũng không đáp ứng đối phương, cũng không triệt để cự tuyệt.

Đây là phương pháp đàm pháp có thể sống sót.

Nếu trực tiếp cự tuyệt, làm cho đối phương không thấy được hy vọng, cực kỳ có khả năng giết bọn họ ngay.

Ngược lại, nếu đáp ứng quá thống khoái, đạ thành mục đích của đối phương quá nhanh, như vậy hắn cực kỳ có khả năng giết người diệt khẩu.

Nàng phải tìm được điểm thăng bằng trong đáp ứng và không đáp ứng, làm cho đối phương nhìn thấy hy vọng, lại không thể lập tức thực hiện được.

Điểm thăng bằng này chính là sinh cơ của nàng.

- Đây là lần khảo nghiệm lớn nhất cả đời của ta, ta phải phán đoán tâm lý của hắn...

Thanh Liên tiên tử nói với mình như vậy, nhưng mà nàng không ngờ, Lâm Minh không nói câu này, mà là vươn tay ra, trong lòng bàn tay của hắn có bốn cục thịt đang lơ lửng.

Những cục thịt này đang nhúc nhích chậm rãi, giống như bốn quả tim.

Chung quanh chúng có những cú tu thật nhỏ, giống như vòi hút, không ngừng đong đưa.

Mặc cho Thanh Liên tiên tử ngàn tính vạn tính, nàng tuyệt đối không ngờ sẽ có màn này, nàng căn bản không cần dùng cảm giác dò xét, lập tức hiểu đây là huyết nhục Hoang.

Trong nháy mắt gương mặt Thanh Liên tiên tử tái nhợt.

Hiện tại dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đối phương định làm gì, hắn muốn cắm huyết nhục Hoang vào trong người của bọn họ.

Đã nhìn thấy năng lực điều khiển quân đoàn Hoang của người thần bí này, bản thân mình biến thành khôi lỗi, hoàn toàn nghe lệnh của hắn, biến thành kẻ không có ý thức tự chủ.

Bảo nàng quỳ xuống thì nàng phải quỳ, muốn nàng chết thì nàng phải chết, bảo nàng dâng nguyên âm ra thì nàng dâng nguyên âm, nàng biến thành nô bộc trung thành và nghe lời nhất, bi thảm nhất còn là nô bộc không có tư tưởng.

Nàng tình nguyện chết cũng không muốn biến thành nô lệ như vậy.

- Ngươi giết ta đi!

Mắt thấy bốn cục huyết nhục Hoang trong tay Lâm Minh, nội tâm Thanh Liên tiên tử co rút lại.

Mà sau lưng Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt kể cả Khê Thận nửa sống nửa chết như rơi vào trong hầm băng, bởi vì biến thành khôi lỗi còn đáng sợ hơn cả chết.

- Muốn chết? Đừng nằm mơ!

Lâm Minh bước lên bóp cổ Thanh Liên tiên tử, sau đó vẫy tay, huyết nhục Hoang rơi vào trong tay hắn.

Những huyết nhục Hoang này là Lâm Minh lấy ra trong thân thể quân đoàn Hoang Thánh tộc, là tinh hoa trong tinh hoa, đầy đủ khống chế cường giả Thiên Tôn.

Lâm Minh đúng là muốn biết, bốn thánh tướng là thiên tài này dung hợp với huyết nhục Hoang, sau đó sẽ phát huy ra chiến lực thế nào?

Huyết nhục Hoang có thể hoàn toàn nghe theo Lâm Minh điều khiển, cắn vào trong siêu cấp tay chân trung thành và tận tâm, bọn họ quét ngang Thánh tộc cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên nếu như Lâm Minh nguyện ý, cũng có thể tùy thời lấy huyết nhục Hoang ra, những kẻ này khôi phục tự do.

Có được thứ thuận tiện như thế, thậm chí Lâm Minh cũng hướng tới với kế hoạch của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng dường như có ý định dụng huyết nhục Hoang khống chế thiên hạ.

Như vậy bản thân Lâm Minh vì sao không thể làm thế?

- Ngươi! Ngươi... Sư tôn của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi...

Thanh Liên tiên tử cắn răng, giọng nói vô cùng gian nan, nàng dùng sư tôn ra làm uy hiếp, chứng minh nàng đã sợ hãi tới cực điểm, nếu không nàng sẽ không nói như vậy, giống như tiểu hài tử đánh nhau, đánh không lại thì chạy về tìm cha mẹ để kiếm cảm giác an toàn.

Nhưng mà thời điểm này Lâm Minh bóp cổ Thanh Liên tiên tử, nhấc thân thể của nàng lên.

- Không... Không...

Dù Thanh Liên tiên tử xưa nay tỉnh táo, thời điểm này nàng hoàn toàn sợ hãi rồi, trong tay Lâm Minh là huyết nhục Hoang đang nhúc nhích, xúc tua của nó chính là ác ma khủng khiếp nhất trên đời mà nàng từng biết.

Chương 2209: Diệu dụng tù binh (2)

- Thanh thản ổn định làm người hầu của ta đi!

Lâm Minh lạnh lùng nói một câu làm Thanh Liên tiên tử hận không thể lập tức chết đi ngay lập tức, cùng lúc đó Lâm Minh cầm huyết nhục Hoang đưa tới ngực Thanh Liên tiên tử.

- Ah!

Thanh Liên tiên tử kêu lên thảm thiết.

Vào thời khắc này Thanh Liên tiên tử cảm thấy ngực tê đại, huyết nhục Hoang đang thôn phệ huyết nhục của nàng, chui vào trong người nàng.

Loại cảm giác quỷ dị này làm cho Thanh Liên tiên tử muốn cắn đứt đầu lưỡi, nàng tình nguyện đau đớn cùng cực để ngất đi.

Huyết nhục Hoang không ngừng nhúc nhích, hai mắt Thanh Liên tiên tử phủ kín tơ máu, thân thể mềm mại của nàng run rẩy kịch liệt, không ngừng thở phì phò.

Nhưng mà cho dù nàng giãy dụa được, nàng cũng không thể cải biến vận mệnh của mình.

- Ngươi... Ngươi... Không được...

Thanh Liên tiên tử không nói câu nào nguyện vẹn, toàn thân nàng đầy mồ hôi, thân thể ước đẫm, quần áo đầy nước.

Thời điểm này Lâm Minh vẫn bóp cổ Thanh Liên tiên tử, trong ánh mắt băng hàn khiến người ta lạnh giá.

Ánh mắt này nhìn qua Ngạo Nhật, Tà Nguyệt và Khê Thận, bọn họ ý thức được một điểm rơi vào trong ma thủ ác ma này bọn họ muốn chết cũng là hy vọng xa vời.

Chậm rãi Thanh Liên tiên tử giãy dụa yếu đi, khóe miệng chảy nước miếng, Lâm Minh mới buông tay ra, Thanh Liên tiên tử mềm nhũn như mỳ sợi nằm trên đất.

Lâm Minh nhìn qua nàng, thời điểm này huyết nhục Hoang hóa thành sợi tơ mỏng, rót vào trái tim Thanh Liên tiên tử và toàn thân, kể cả hồn hải của Thanh Liên tiên tử cũng bị huyết nhục Hoang thẩm thấu.

Với tư cách là hình thái tính mạng cường đại, thân thể Thanh Liên tiên tử dung hợp với huyết nhục của Hoang, huyết nhục Hoang sẽ chiếm chủ đạo.

Nếu như Lâm Minh nguyện ý, hắn có thể để huyết nhục Hoang lâm vào ngủ say, như vậy Thanh Liên tiên tử chẳng khác gì người thường, nhưng một khi huyết nhục Hoang hoạt động, Thanh Liên tiên tử sẽ biến thành nô bộc của Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn qua Thanh Liên tiên tử, ý niệm khẽ động, kích hoạt huyết nhục Hoang.

Thân thể mềm mại của Thanh Liên tiên tử đầy mờ mịt, nàng không biết nên giải quyết thế nào nhìn qua Lâm Minh, chậm rãi phần không biết giải quyết này biến thành cung kính.

Loại cảm giác này giống như tính mạng cấp thấp nhìn thấy vương trong tộc đàn của mình, có pháp tắc trong huyết nhục sẽ làm nó phục tùng và tôn trọng.

Nàng quỳ trước mặt Lâm Minh, hôn lên mu bàn chân Lâm Minh, nói:

- Thanh Liên tham kiến chủ nhân!

- Rất tốt!

Lâm Minh cười lên, có bốn siêu cấp tay chân là Thiên Tôn, hơn nữa còn có chín thành quân đoàn Hoang, mình chinh chiến Thánh tộc sẽ như hổ thêm cánh.

Hơn nữa bốn thánh tướng này, thực tế Thanh Liên, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt nằm trong tay của hắn, Thiên Cương Thần Vương và Phiêu Vũ Thần Vương sợ ném chuột vỡ bình, thật sự là hành động hiếm có.

Mà thời điểm này Lâm Minh nhìn qua Ngạo Nhật, Tà Nguyệt và Khê Thận.

mắt hổ Ngạo Nhật mở to, thở hổn hển, kết cục của Thanh Liên tiên tử hắn nhìn vào trong mắt, toàn thân phát run, nói:

- Súc sinh, có giỏi ngươi giết lão tử đi, mẹ kiếp ngươi, dám giết lão tử không? Ngươi tới đây, có gan thì giết ta đi!

Ngạo Nhật chỉ vào cổ của mình, ánh mắt đỏ bừng, quát:

- Khốn nan, súc sinh ngươi hôm nay không giết lão tử, có một ngày lão tử nhất định sẽ băm súc sinh ngươi... Ah!

Ngạo Nhật nói tới đây thì kêu thảm thiết, bởi vì trong nháy mắt một đoàn huyết nhục Hoang đã bay vào trong miệng rộng của Ngạo Nhật.

Trực tiếp bay vào thực quản của hắn.

Khục khục khục!

Ngạo Nhật dốc sức liều mạng bóp cổ của mình, mạch máu trên cổ bị hắn bóp vặn vẹo như con giun, nhưng mà thứ đó vẫn chui vào trong bụng hắn.

- Khốn...

Ngạo Nhật gian nan nói ra, thân thể bay lên, đập vào mặt đất, hắn dùng sức nện vào ngực của mình, nhưng mà đã phí công.

- Muốn dùng phép khích tướng chọc giận ta, để ta tức giận giết ngươi sao? Thủ đoạn thấp kém như thế, tiểu hài tử còn không mắc lừa đâu.

Lâm Minh lạnh lùng nhìn qua Ngạo Nhật, bởi vì năng lượng trong người Ngạo Nhật đã bị phong tỏa, khí huyết và kinh mạch cũng bị chế trụ, có tự sát cũng không chết được, dùng trí tuệ của Ngạo Nhật cũng chỉ nghĩ ra được thủ đoạn này chọc giận Lâm Minh mà thôi, nhưng mà Lâm Minh không đặt trong lòng.

Kế tiếp hắn đi qua phía Tà Nguyệt.

Tà Nguyệt khóc rống lên, nàng khóc thật sự, khóc như hoa lê đái vũ, làm cho người ta thương tiếc.

Nàng điềm đạm đáng yêu nhìn qua Lâm Minh, hai tay đặt lên ngực, phối hợp tư thái đầy đặn của thiếu nữ mười bốn mười lam tuổi, nàng giống như nữ tử phát dục quá sớm.

- Không, không nên, ta cái gì cũng nghe ngươi, ta không cần ngươi cắm vật kia vào người ta, ta cam nguyện là nô bộc của ngươi, van cầu ngươi, ngươi bảo ta làm chuyện gì cũng được...

Nhìn thấy phản ứng của Tà Nguyệt như thế, Lâm Minh sững sờ một chút, Ngạo Nhật và Thanh Liên tiên tử hản ứng đều nằm trong dự liệu của hắn, không ngờ Tà Nguyệt là đệ tử Chân Thần lại không có điểm mấu chốt như vậy.

- Hành động không tệ, ta thiếu chút nữa đã tin rồi!

Lâm Minh lãnh đạm nói:

- Vì thoát khỏi vận mệnh tôi tớ, ngươi có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào...

- Ta... Ta nói là thật, ngươi bây giờ ra lệnh cho ta...

Tà Nguyệt gấp lên, nhưng thời điểm này Lâm Minh đặt huyết nhục Hoang vào bụng của nàng, Tà Nguyệt hét to thảm thiết, tiếng kêu truyền ra không biết bao xam rất khó tưởng tượng nếu khí huyết không bị phong tỏa, tiếng hét của nàng sẽ cỡ nào.

- Thật đáng tiếc, ta càng tin tưởng huyết nhục Hoang hơn, bằng không Thiên Cương Thần Vương tìm được ngươi, còn không bầm thây ta thành vạn đoạn sao? Gieo huyết nhục Hoang vào người của ngươi, tới lúc đó ta ít nhất sẽ kéo ngươi làm đệm lưng.

Lâm Minh nói lời này, không quan tâm tới Tà Nguyệt.

Hắn đi tới bên cạnh Khê Thận, Khê Thận hai mắt vô tần, hắn nhìn qua Lâm Minh, cười thảm và không nói câu nào.

Lâm Minh cũng không nói nhãm, trực tiếp nhét huyết nhục Hoang vào ngực Khê Thận, nhét vào vết thương đang hở ra.

Thời gian một nén hương trôi qua, huyết nhục Hoang đã triệt để dung hợp với bốn người, mà Lâm Minh chậm rãi giải tỏa phong tỏa huyết khí của bọn họ.

Kể từ đó, bọn họ với tư cách cường giả Thánh tộc có thân thể cường đại, vết thương bị Hoang cắn đã chậm rãi khép lại, ngay cả Khê Thận bị thương nặng nhất cũng khôi phục năng lực hành động, xương cốt từ từ nối liền với nhau.

Qua hai canh giờ, bốn người khôi phục nguyên khí, sau đó quỳ trước mặt Lâm Minh.

- Thuộc hạ Thanh Liên (Khê Thận, Tà Nguyệt, Ngạo Nhật) tham kiến chủ nhân!

- Rất tốt, các ngươi những ngày này nên tu dưỡng đi, về sau ta sẽ ra lệnh cho các ngươi, Khê Thận, nói cho ta biết, sách cổ là thứ gì? Tìm được từ đâu?

Lâm Minh lấy sách cổ trong nội thế giới ra.

Chương 2210: Chiến báo

Khê Thận cung kính nói:

- Bẩm chủ nhân, sách cổ này thuộc hạ tìm được trong mộ cổ, cụ thể nó là gì thì thuộc hạ không biết, mà quyển sách này thuộc hạ cũng không mở ra được, càng không hiểu văn tự trong đó, chỉ biết nó có lực lượng ma tính, sử dụng trong chiến đấu có thể tăng cường thực lực thuộc hạ lên thật nhiều, nhưng mà sau khi sử dụng thì thuộc hạ vô cùng mệt mỏi, bởi vậy thuộc hạ tận lực không dùng tới nó, để tránh nó tạo thành xâm hại vĩnh cửu với thân thể của ta...

Khê Thân nói rõ những thứ hắn biết cho Lâm Minh nghe, không che dấu chút nào. Lâm Minh nghe xong nhíu mày, những thứ Khê Thận biết với hắn không có giá trị.

- Là tìm được trong di tích thái cổ giới đúng không? Di tích thái cổ giới này có ẩn chứa bí mật gì?

Lâm Minh đã nhiều lần nghe qua thái cổ giới, nó không thuộc về Tam Thập Tam Thiên, có người cho rằng nó là một thế giới cổ sau khi diệt vong lưu lại mảnh vỡ tàn phá, bởi vì có quan hệ với kết giới hắc ám vực sâu, cho nên mới không tan vỡ.

Bởi vì cửa vào hắc ám vực sâu nằm ở thái cổ giới, Mà cửa vào thái cổ giới dường như tuyên cổ bất diệt, còn giúp thái cổ giới vững chắc hơn.

Thái cổ giới trước mắt bị Thánh tộc khống chế, đó là nơi chất chứa cơ duyên nghịch thiên, nhưng mà nguy hiểm cũng cực lớn, nếu như có số mệnh gia thân, bản thân thực lực cao cường, đi thái cổ giới cũng có thể tìm được truyền thừa thượng vị Chân Thần cũng không phải chuyện hiếm.

Lâm Minh chăm chú nghiên cứu bản sách cổ này, không ngừng dùng lực lượng rót vào trong đó, kể cả chân nguyên, thần nguyên, cương nguyên, thần lực, ác ma lực cũng không có hiệu quả gì.

Lâm Minh dùng pháp tắc Thánh Điển và pháp tắc Tu La Lộ khắc lên, nhưng mà Lâm Minh phát ra phù văn phaspt ắc cuối cùng đều chôn vùi bên ngoài sách cổ, chẳng khác gì nước đổ lá môn.

Kể từ đó Lâm Minh tạm thời buông tha ý định nghiên cứu sách cổ này, trực tiếp ném nó vào nội thé giới, tiếp tục cho Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp.

Ý niệm khẽ động, Lâm Minh từ không gian ma phương lấy ra lông vũ Phiêu Vũ Thần Vương lưu lại.

Đây là lông vũ bổn mạng của Phiêu Vũ Thần Vương, chính là đồ tốt, Lâm Minh đương nhiên không thể lãng phí.

Nhưng mà Lâm MInh cảm nhận được pháp tắc chú ấn gia trì trong lông vũ, căn bản không thể phá hủy lông vũ này.

Lâm Minh cho dù nắm chắc phá giải chú ấn này đi, nhưng mà làm thế cần không ít thời gian.

Hiện tại Nhân tộc và Thánh tộc đang đại chiến, thời gian vô cùng quý giá, hắn đoán chừng tình huống bình thường, muốn luyện hóa lông vũ này cần thời gian một năm, mà hắn không có thời gian như vậy.

Nội tâm của hắn khẽ động, nhìn qua Thanh Liên tiên tử.

- Ta muốn luyện hóa lông vũ bổn mạng của sư tôn ngươi, ngươi có thể cung cấp đường tắt không?

Tâm thần Thanh Liên tiên tử chấn động, đôi mắt trong veo như nước hiện ra nét do dự thống khổ, nàng muốn đáp ứng Lâm Minh, nhưng mà thời điểm định đáp ứng thì tam thần của nàng như mất đi cái gì đó rất trọng yếu, làm cho nàng vô cùng khổ sở.

Lâm Minh kinh ngạc nhìn thấy cảm tình trong mắt Thanh Liên tiên tử, nữ nhân này không đơn giản, bị Hoang cắm vào thứ hải, hơn nữa còn có tinh thần lực cường đại của mình khống chế, nàng vẫn giữ được một tia ý thức của mình.

Đáng tiếc, ý chí của nàng không phải đối thủ của hắn.

- Có thể hay không thể?

Ngữ khí Lâm Minh lăng lệ, Thanh Liên tiên tử chấn động, thân hình run rẩy, vốn có một tia thanh minh, ánh mắt lập tức mê ly.

Nàng quỳ xuống đất, nói:

- Bẩm chủ nhân, trong lông vũ của sư tôn có ấn ký lưu lại, liên quan tới truyền thừa Chân Thần của Phiêu Vũ Thần Sơn --- Vũ Hóa Kinh!, Thanh Liên tuy xem qua Vũ Hóa Kinh nguyên vẹn, nhưng mà tu vị có hạn, không cách nào thuật lại nguyên vẹn cho chủ nhân biết, nhưng chỉ có thể thuật lại một bộ phận, giúp chủ nhân trong thời gian ngắn cởi bỏ chú ấn pháp tắc của sư tôn lưu trên lông vũ thì miễn cưỡng làm được.

- Tốt!

Lâm Minh mừng rỡ, nói:

- Nếu có thể luyện hóa lông vũ, ta sẽ ghi công cho ngươi, ngày sau ban thưởng cho ngươi, giúp thực lực của ngươi tăng cao một bước.

Lâm Minh tùy ý đồng ý, Thanh Liên tiên tử đi theo Phiêu Vũ Thần Vương nhiều năm như thế, Phiêu Vũ Thần Vương dạy cho nàng rất nhiều, còn lại là tự tìm hiểu, Thanh Liên tiên tử chỉ điểm hắn phải làm thế nào, giúp Lâm Minh giảm bớt không ít thời gian luyện hóa lông vũ.

Mà Lâm Minh đồng ý chỗ tốt cho Thanh Liên tiên tử, nếu thời điểm nàng thanh tỉnh nghe được câu này sẽ tức ói máu.

Nhưng mà bây giờ Thanh Liên tiên tử lại nghe lời Lâm Minh như thánh chỉ.

Nàng thụ sủng nhược kinh, nói:

- Cống hiến sức lực cho chủ nhân, đây là Thanh Liên nên làm, không dám kể công.

Đang nói chuyện, nàng xuất ngọc giản Vũ Hóa Kinh ra, cũng truyền âm nội dung của Vũ Hóa Kinh cho Lâm Minh biết.

Ngọc giản Vũ Hóa Kinh trong tay Thanh Liên chỉ có một bộ phận gần trước, chỉ là một bộ phận, nhưng trong ngọc giản có ảo giác nặng nề, muốn xem nó vô cùng khó khăn.

Lâm MInh tán thưởng trong lòng, Vũ Hóa Kinh này mặc dù nói pháp tắc đại đạo kém hơn Thánh Điển nhiều, nhưng mà thuật nghiệp có chuyên nghiệp, Thánh Điển trình bài sinh tử chi đạo và tính mạng, mà Vũ Hóa Kinh chỉ chú trọng tinh thần, ảo thuật, công kích thần thức các phương diện, rất nhiều thủ đoạn công kích chi tiết tới mức tận cùng.

Ảo thuật đại đạo trùng trùng điệp điệp, bao hàm toàn diện, quả nhiên là đủ sắc thái, làm cho người ta tự nhận không bằng.

- Chủ nhân có gì không hiểu, cứ hỏi Thanh Liên, Thanh Liên tù thời xin đợi!

Qua một giờ sau, Thanh Liên tiên tử truyền âm chấm dứt, lại khom người nói ra.

- Rất tốt!

Lâm Minh vung tay, nói:

- Ta hiện tại bế quan mười ngày, ngươi đi chữa thương đi!

Thánh tộc bốn tướng rời đi, còn lại Lâm Minh ở đây, hắn kiểm kê thu hoạch sau đại chiến, có thể nói chỗ tốt cực lớn.

Lâ Minh đạt được bốn siêu cấp tay chân trung thành và tận tâm, quân đoàn Hoang, sách cổ thần bí, còn có Vũ Hóa Kinh và bổn mạng máu huyết của Phiêu Vũ Thần Vương.

Nhiều chỗ tốt như thế, thật sự là Thánh tộc tặng đại lễ cho hắn.

Lâm MInh thu liễm tâm tình, nhanh chóng tiến vào trạng thái dung hợp võ ý, sau lưng hắn có Bồ Đề Thụ hiện ra, là một phương tịnh thổ.

Thân thể Lâm Minh bao phủ trong tinh quang, hắn giờ phút này chẳng khác gì cửu thiên tiên quân.

Ngọc giản Vũ Hóa Kinh và lông vũ của Phiêu Vũ Thần Vương, chúng không ngừng phiêu phù chung quanh Lâm Minh.

...

Lâm Minh bế quan luyện hóa lông vũ của Phiêu Vũ Thần Vương, hắn không biết chuyện xảy ra ở Huyết Vân tinh hệ đã bị rất nhiều trinh sát biết được, sau đó chậm rãi truyền về vũ trụ man hoang.

Tại Phổ Đà tinh hệ, trong một tòa đại điện.

Nhân tộc Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật, Quân Bích Nguyệt, Thần tộc Đế Vô Ngân, Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê, còn có hần tộc nữ Thiên Tôn Lam Lạc cùng Lâm Minh tiến vào Tu La cấm địa và nhiều tướng lãnh đại quân Nhân tộc đang tụ tập ở đây.

Đây là hội nghị quân sự theo thông lệ, nội dung hội nghị chủ yếu là căn cứ chiến báo mới nhất, thương thảo kế hoạch tác chiến tiếp theo.

Chương 2211: Tin tức đại thắng (1)

Bộ đội Đế Thích Già trước khi đánh tan quân đoàn hoang bố trí tại Phổ Đà tinh hehe, mặc dù không có tiêu diệt bộ đội Thánh tộc, nhưng xem như triệt để đoạt lại Phổ Đà tinh hệ.

Bnj họ có thể nói là thế lực cường đại nhất trừ Thần Mộng Thiên Tôn ra.

Nếu như đứng vững gót chân, bọn họ tự nhiên không thể an phận tại một góc, mà là phải du động, chủ động đả kích Thánh tộc.

Hiện tại bọn họ đang tiến công đại quy mô.

- Các vị, hiện tại chúng ta đã hội tụ được lực lượng không nhỏ, ta cảm thấy chúng ta đầu tiên cần làm chính là cứu viện đồng bạn.

- Trước kéo dài thời gian đi, rất nhiều tộc nhân của chúng ta đã phân tán ra giấu ở các góc trong vũ trụ man hoang, làm như thế tự nhiên là Thánh tộc khó tìm ra chúng ta, nhưng mà tương ứng tộc nhân bị tìm ra chắc chắn sẽ bị đánh bại, tiếp tục như thế Thánh tộc chỉ cần hao phí thời gian, sớm muộn gì cũng nhổ tận gốc chúng ta.

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết, hiện tại chúng ta phải hành động, cứu trợ những tộc nhân bị buộc vào tuyệt cảnh.

Đế Thích Già nói ra trọng điểm của hội nghị lần này, vấn đề kế tiếp là tụ tập các thế lực nhân tộc lại, rất nhiều nơi tràn đầy nguy cơ, nên cứu ai bây giờ?

Mọi người nhìn qua Đế Thích Già, đối với Đế Thích Già cũng cảm thấy khó khăn, thời điểm này mà đi cứu nơi nào, sẽ phải buông nơi khác, nhưng hết lần này tới lần khác phải quyết định là lấy hay bỏ.

- Chúng ta cân nhắc vì đại cục, hiện tại tập trung cứu viện hai nơi trọng yếu nhất, một là Tiềm Long tin hệ, chúng ta thật lâu đã đoạn tuyệt tin tức với Tiềm Long tinh hệ, ta đoán Long Nha, Tiểu Ma Tiên đại khái đã bị vây quanh, mặc kệ Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang hay là Long Nha, bọn họ đều là hy vọng tương lai của nhân tộc, thực tế Tiểu Ma Tiên và Lâm Hoang hai người đều có liên hệ lớn lao với Lâm Minh, năm đó Lâm Minh vào sinh ra tử tìm được một đường sinh cơ cho nhân tộc, mở cánh cửa vào vũ trụ man hoang, hiện tại Lâm Minh đã mất, hậu nhân của hắn chúng ta dù thế nào cũng phải bảo trụ.

- Mà trừ cứu trợ Tiềm Long tinh hệ ra, còn có một nơi phải cứu, chính là người thần bí đột nhiên xuất hiện kia! Hiện tại đủ loại dấu vết cho thấy quân đoàn Hoang rời khỏi Phổ Đà tinh hệ chính là đi về phía người này. Hắn tranh thủ thời gian cho chúng ta, chúng ta cũng không thể ngồi yên không quan tâm tới, huống chi thực lực người thần bí cực cao, có lẽ hắn chính là bằng hữu của chúng ta, có lẽ hắn sẽ mang tin mừng chiến thắng với Thánh tộc tới cho chúng ta, chúng ta không thể nhìn hắn vẫn lạc trong tay quân đoàn Hoang.

Đế Thích Già nói tới đây, có một ít người nhíu mày.

- Chẳng lẽ phải chia quân ra?

Tuy thế lực của bọn họ rất mạnh, nhưng mà cho dù là chống lại Tạo Hóa thánh tử hay là quân đoàn Hoang, đều không đủ nhìn, mà chia ra lại càng yếu.

- Chuyện này là chủ đề chúng ta thảo luận hôm nay...

Đế Thích Già khoát tay, nói:

- Cân nhắc lợi hại, xuất ra phương án hữu hiệu nhất.

Đế Thích Già nói xong, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền tới.

- Tình báo khẩn cấp!

Lính liên lạc hô to ngoài đại điện.

- Tiến vào.

Nội tâm Đế Thích Già căng thẳng, quá trình tổ chức hội nghị quân sự là không được phép quấy rầy. Trừ một ít tình báo cấp một ra, nếu không sẽ không thể đưa vào, hiện tại lính liên lạc đang ở ngoài cửa đại điện, tính trọng yếu của tình báo này có thể nghĩ.

Những năm gần dây, Đế Thích Già thu được quá nhiều tình báo khẩn cấp, nhưng mà chín thành tình báo chính là tin tức xấu, vũ trụ man hoang đại chiến tới bây giờ, nhân tộc cơ hồi đều thất bại, thất bại liên tục, rất ít khi có thắng lợi. Cho dù ngẫu nhiên thắng lợi cũng không được lâu, giông như quân đoàn Hoang công kích Phổ Đà tinh hệ căn bản chưa tới nơi tới chốn/

Hiện tại nhân tộc đúng là cần một đại thắng thật lớn để cổ vũ sĩ khí.

- Tin tức từ nơi nào tới?

Sắc mặt Đế Thích Già ngưng trọng, hắn rất sợ tin tức không tốt, nhân tộc đã bấp bênh, thật sự không chịu nổi đả kích liên tiếp.

- Tình báo khẩn cấp từ Huyết Vân tinh hệ!

Lính tình báo hai tay dâng ngọc giản lên, tình báo này truyền về là tình báo cấp bộc, trải qua đại đội trưởng trinh sát đánh giá rồi, cự thể là cái gì, nếu chưa nhìn thì chưa biết được.

- Huyết Vân tinh hệ!

Mí mắt Đế Thích Già nháy mạnh vài cái, chẳng lẽ là chiến báo người thần bí bị quân đoàn Hoang mai phục?

Không riêng gì Đế Thích Già, thời điểm này người trong đại sảnh tâm thần căng cứng.

Thật vất vả xuất hiện người thần bí làm Thánh tộc kinh ngạc liên tục, sẽ không chết như vậy chứ?

Đế Thích Già hít sâu một hơi, lập tức cho ý thức dò xét ngọc giản tình báo.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu, song khi chính thức nhìn thấy nội dung ngọc giản, Đế Thích Già trực tiếp kinh ngạc ngây người.

Hắn thậm chí hoài nghi mình có nhìn lầm hay không, xem chiến báo nhiều thêm mấy lần, cuối cùng thì hoàn toàn ngẩn người giống như hóa đá.

- Như thế nào?

- Đế Thích Già tiền bối, xảy ra chuyện gì?

Người trong đại sảnh thấy Đế Thích Già xem ngọc giản tình báo mà không nói lời nào, bọn họ gấp lên.

Nghe mọi người lo lắng hỏi thăm, Đế Thích Già mới kịp phản ứng, hắn nhìn qua mọi người mà khoogn nói gì.

- Vẫn là... Các ngươi xem đi.

Đế Thích Già mặt mũi cổ quái, cầm ngọc giản đưa cho mọi người.

Những người này lập tức mang cảm giác thăm dò ngọc giản, loại ngọc giản chiến báo này vốn có thể cùng lúc cho nhiều người xem.

Sau đó mọi người nhìn nội dung trong ngọc giản.

Đó là một nội dung mà bọn họ trợn mắt há to mồm, có thể dùng nằm mơ để hình dung.

Ngọc giản ghi chép hình ảnh chính là trận chiến ở Huyết Vân tinh hệ, kể cả một ít mảnh vỡ tinh thể, trừ chuyện đó ra phía dưới có sáu câu chú giải ngắn ngủi.

- Huyết Vân tinh hệ xảy ra đại chiến, trải qua xác minh chính là nơi Thanh Liên tiên tử bố trí sát cục tru sát người thần bí, đại khái tầm một tới hai tháng trước, người thần bí đuổi tới và sinh ra đại chiến, quá trình cụ thể không rõ, mấy ngày sau đó dò xét kết quả như sau:

- Quân đoàn Hoang chủ lực của Thánh tộc đã bị diệt sạch tại Huyết Vân tinh hệ.

- Thánh tộc thiên cung và linh hạm sụp đổ tại Huyết Vân tinh hệ.

- Quân cứu viện ở Huyết Vân tinh hệ, trừ những nhân viên chấp hành nhiệm vụ đi ra ngoài, phàm là người đóng ở cứ điểm đều chết sạch.

- Thánh tộc bốn thánh tướng biến mất!

- Ngoài ra nghi là người thần bí gây nên, tình huống khác sẽ tiếp tục điều tra...

...

Trong lúc nhất thời cả hội trường lặng ngắt như tờ, rất nhiều người khẽ nhếch miệng lên, không tin nổi những gì viết trong ngọc giản, nhưng mà hình ảnh lại quá rõ ràng, Thánh tộc thiên cung và linh hạm thật xong đời rồi!

Mà quân đoàn Hoang gần như vô địch, dưới Chân Thần căn bản không ai có thể kháng trụ công kích của chúng, quân đoàn như thế bị diệt sạch?

Điều này sao có thể?

Trên thực tế mọi người đã từng nghĩ tới, có lẽ người thần bí kia vô cùng lợi hại, hắn có khả năng tránh được quân đoàn Hoang đuổi giết, nhưng mà cũng chỉ giới hạn phần nào đó, hắn làm sao giết ngược quân đoàn Hoang mai phục hắn đây?

Chương 2212: Tin tức đại thắng (2)

Về phần người thần bí diệt quân đoàn Hoang, đó tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Chuyện này... Có thể tính sai rồi!

Đế Vô Ngân không dám xác định nói ra, tin tức này quá rung động, nhưng mà hắn tự mình chứng kiến quân đoàn Hoang lợi hại thế nào, thật sự không tin có người có bổn sự như vậy.

- Tiểu đội trưởng phụ trách dò xét tình báo là đại đệ tử của lão nạp, trời sinh có bí pháp Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, hắn căn cứ một ít dấu vết, phản ứng của Thánh tộc và ở xa xem cuộc chiến mà phân tích ra tình báo, hơn nữa làm người cơ cảnh, cho dù đạt được tình báo hơi khó tin, nhưng mà không thể nói là hoang đường được.

Đại Tự Tại Phật chậm rãi nói ra, mặc dù thời điểm này hắn là cao tăng trấn định, nhưng đúng là khó bình tĩnh nổi, hắn không ngừng vân vê phật châu, tốc độ còn nhanh hơn bình thường nhiều.

- Cho dù như thế nào, chúng ta phải cẩn thận, có lẽ là Thánh tộc cố ý đưa tin tức giả, bố trí bẫy rập thì sao?

Chiến Hoàng Thác Bạt Khuê nhíu mày, hắn không có biện pháp tin tưởng vào ngọc giản tình bào này...

Đế Thích Già lắc đầu, nói:

- Chuyện này khả năng không lớn, Thanh Liên tiên tử vốn chỉ cần suất lĩnh quân đoàn Hoang tìm tòi Phổ Đà tinh hệ, chúng ta sớm muộn gì cũng bại trận, mà Tiềm Long tinh hệ bên kia xảy ra chuyện gì, tất cả với Thánh tộc mà nói không đáng gì, bởi vì khi quân đoàn Hoang triệt binh ra khỏi Phổ Đà tinh hệ, trở lại Huyết Vân tinh hệ mới cho chúng ta cơ hội thở dốc.

- Huống chi thiên cung của Huyết Vân tinh hệ đúng là bị hủy, những mảnh vỡ thiên cung, linh hạm này là bằng chứng rõ ràng, nếu như nói bọn chúng cố ý diễn kịch, bọn chúng cần gì phải hủy diệt nhiều tiên cung, linh hạm, giết nhiều đệ tử làm gì? Đồng thời còn cho chúng ta cơ hội thở dốc, càng phóng đại sĩ khí của chúng ta, mục đích của chúng là cái gì?

Đế Thích Già nói ra lời này làm tất cả mọi người im lặng.

Đúng là như thế, hai quân đối chiến, khổ nhục kế là không thèm làm, nhưng mà sử dụng khổ nhục kế từ trước tới nay đều là bên yếu thế, Thánh tộc diễn khổ nhục kế này chẳng lẽ ăn no không có chuyện làm sao?

- Người thần bí kia là ai?

Thần tộc Thiên Tôn Lam Lạc thì thào nói ra,t rong mắt mang theo thần thái khác thường.

- Ta cũng muốn biết, nếu có cơ hội, ta muốn gặp hắn.

...

Tại Phổ Đà Sơn đã sớm có tin tức liên quan tới quân đoàn Hoang, một ít thế lực nhân tộc cũng nhận được tin tức.

Nhưng bởi vì tin tức quân đoàn Hoang bị diệt còn chờ chứng minh là đúng, cho nên không dám công bố ra ngoài, miễn cho Thánh tộc thả màn khói, chẳng những gây ra chê cười, còn có thể đả kích sĩ khí nhân tộc.

Những ngày này, cho dù là đối với nhân tộc hay Thánh tộc mà nói nhất định là khó bình tĩnh được.

Trên thực tế Huyêt Vân tinh hệ, trinh sát của Thánh tộc đã không thăm dò ra tình báo nào nữa...

Tuy Lâm Minh khống chế quân đoàn Hoang, nhưng mà tới bây giờ không ai biết được điểm này.

Ngay cả Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không biết được.

Bởi vì lâm Minh không có dùng ma phương xóa đi tinh thần ấn ký của Tạo Hóa Thánh Hoàng, dựa vào kinh nghiệm dĩ vãng của Tạo Hóa Thánh Hoàng, tinh thần ấn ký bị phá hư chính là lúc quân đoàn Hoang bị diệt.

Huyết nhục Hoang bị hủy, tinh thần ấn ký tự nhiên không tồn tại, về phần huyết nhục Hoang bị khống chế ngược, Tạo Hóa Thánh Hoàng tới bây giờ chưa từng gặp qua.

Tiềm Long tinh hệ, Tạo Hóa Thánh Cung --

Ba!

Tiếng nổ mạnh đáng sợ truyền ra, cương nguyên tạo thành màu trắng nhìn thấy rõ ràng, cương nguyên này chấn nát hư không, một con mãnh thú màu đỏ to lớn bị một nam tử dùng quyền nện vào sống lưng.

Con mãnh thú này kêu rên, nó ngã mạnh vào mặt đất.

Răng rắc!

Mặc đất bị chấn động mạnh nên lõm xuống, hình thành một hố sâu dài trăm trượng.

Nam tử to lớn cũng nhảy xuống, thân trên của hắn lõa lồ, cơ bắp của hắn rất chắc chắn và đẹp mắt, nhìn qua chẳng khác gì chiến thần.

Nam tử cao lớn ở trần này chính là Tạo Hóa thánh tử.

Không gian này là sân luyện công của Tạo Hóa thánh tử, là tiểu thế giới trong Tạo Hóa Thánh Cung, mà con mãnh thú bị Tạo Hóa thánh tử kích thương chính là hậu đại của thần thú tạp giao với hung thú sinh ra.

Trong Tạo Hóa Thánh Cung quanh năm chăn nuôi vài con siêu cấp mãnh thú huyết mạch không tinh khiết làm đối tượng cho đệ tử bồi luyện, những con mãnh thú này tuy máu huyết không tinh khiết, nhưng cũng cực kỳ trân quý, nhưng chỉ là đồng cát bồi luyện mà thôi, có thể thấy được Tạo Hóa Thánh Cung tài đại khí thô.

- Thánh tử điện hạ, nghỉ ngơi một chút a, lại đánh nữa Xích Long Thú sẽ chết đấy.

Sau lưng Tạo Hóa thánh tử có một nữ tử ăn mặc hoang dại đi ra, xuất khăn ra lau mồ hôi cho Tạo Hóa thánh tử.

Trong mắt Tạo Hóa thánh tử mang theo thần sắc đau buồn, hiện tại tâm tình của hắn cực kỳ không xong, lại phát tiết thêm một phen, nhưng mà trong lòng vẫn có tà diễm đang bốc cháy.

Hắn cực kỳ khó chịu người thần bí kia.

Tạo Hóa thánh tử biết được tin tức về Huyết Vân tinh hệ còn sớm hơn cả Đế Thích Già.

Nếu như là bình thường, đế tử Khê Thận cùng Thanh Liên tiên tử thiệt thòi lớn, hắn nhất định sẽ tươi cười vui vẻ.

Nhưng mà bây giờ quân đoàn Hoang không phải "Có hại chịu thiệt ", mà là toàn quân bị diệt. Ngay tiếp theo là bốn thánh tướng cũng biến mất.

Tạo Hóa thánh tử không cách nào tưởng tượng nổi lại xảy ra chuyện này.

Vì thế trong lòng hắn lo sợ bất an, hắn nhiều lần phái người đi Huyết Vân tinh hệ dò xét, tuy không tra ra được cái gì cả.

Tạo Hóa thánh tử không cần nghĩ cũng biết, người thần bí này ngày nào đó chắc chắn sẽ tới tìm mình.

Mà loại chiến đấu không biết đối thủ là ai, cho dù Tạo Hóa thánh tử có phân thân Hoang cũng cảm thấy đau đầu, hắn không biết át chủ làm thế nào tiêu diệt quân đoàn Hoang.

- Thánh tử điện hạ không cần phát sầu đâu, thật sự không được thì thông tri cho thánh hoàng bệ hạ a.

Bên người Tạo Hóa thánh tử, nữ tử trẻ tuổi như nhìn thấu tâm tư của Tạo Hóa thánh tử, thăm dò nói ra. - Thông tri hoàng tổ bệ hạ?

Tạo Hóa thánh tử lông nhíu mày, nữ tử trẻ tuổi câm như hến.

- Ngươi cho rằng Thánh Hoàng bệ hạ không biết quân đoàn Hoang bị diệt sao? Trên người mỗi võ giả quân đoàn Hoang đều có tinh thần ấn ký thánh hoàng bệ hạ lưu lại. Bọn họ sống chết thế nào thánh hoàng bệ hạ biết rõ nhất.

Tạo Hóa thánh tử lạnh lùng nói ra.

Tam Thập Tam Thiên Đạo là đại đạo phổ biến nhất vũ trụ, không phải chuyện đùa, tuy Hoang thôn phệ được cũng chỉ nhân quả liên hệ giữa Tam Thập Tam Thiên Đạo Hóa Thần Cửu Biến mà thôi.

Nhưng mà thôn phệ một bộ liên hệ nhân quả của thiên đạo pháp tắc, dùng nhân lực nghịch chuyển thiên đạo pháp tắc sẽ bị thiên phạt!

Đó cũng không phải nói ngừng là có thể ngừng lại.

Trong quá trình thôn phệ Hóa Thần Cửu Biến. Hoang cùng Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ thừa nhận thiên kiếp.

Thiên kiếp không hiếm thấy trong võ giả, phàm là đụng chạm tới thiên đạo pháp tắc sẽ gặp phải thiên kiếp.

Chương 2213: Điều binh Tiềm Long tinh hệ

Nhưng mà thiên đạo quy tắc có cao có thấp, ví dụ như võ giả đột phá Thiên Tôn, sáng chế vô thượng thần võ, luyện được vô thượng thần đan, thần thú niết bàn, trưởng thành đều sẽ đưa tới thiên kiếp.

Mà những thiên kiếp này chỉ là thiên kiếp cấp thấp. So với Hoang thôn phệ Hóa Thần Cửu Biến Thiên thì kém nhau một trời một vực.

Tạo Hóa thánh tử không cách nào tưởng tượng, thiên kiếp giáng xuống người Hoang là thế nào, nhưng mà không hề nghi ngờ một điểm là, nếu như Hoang và Tạo Hóa Thánh Hoàng có thể thừa nhận được thiên kiếp, chắc chắn sẽ có lợi ích lớn lao!

Cộng thêm thôn phệ một bộ phận thiên đạo. Hoang chưa hẳn không thể không tiến hóa, như vậy Tạo Hóa Thánh Hoàng còn kém một bước là vượt qua Chân Thần.

Tiền lời cao thì nguy hiểm cũng cao, trên thực tế Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng đã chuẩn bị cả chục vạn năm mới dám phóng ra một bước này, nếm thử chuyện mà Hoang thừa nhận ba tỷ sáu trăm triệu năm trước.

Nguy hiểm lớn như thế, không cẩn thận sẽ tan thành mây khói như chơi.

Vào lúc này Tạo Hóa thánh tử cho dù như thế nào cũng không thể quấy nhiễu Tạo Hóa Thánh Hoàng, trên thực tế hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan tại nơi bí mật, ngay cả Tạo Hóa thánh tử cũng không biết.

Loại chuyện này Tạo Hóa Thánh Hoàng căn bản sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào.

Thực tế hắn còn có một đối thủ lớn nhất -- Hồn Đế, dùng thủ đoạn thông thiên của người này, hắn muốn từ trong đầu Tạo Hóa thánh tử lấy được bất cứ tin tình báo nào cũng không có khó khăn gì cả.

Hồn Đế thần bí vẫn chính là nhân vật mà Tạo Hóa Thánh Hoàng kiêng kỵ nhất đời.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cho tới bây giờ cũng không biết Hồn Đế bố cục cái gì, nhưng mà hắn không chút nghi ngờ dã tâm của Hồn Đế, hắn muốn muốn đối phó Hồn Đế, chỉ có thể trông cậy vào Hoang phân thân.

Nếu Hoang muốn tiến hóa lần nữa, thôn phệ năng lượng, vật chất cùng pháp tắc cực lớn, vô hạn tới gần vượt qua Chân Thần, như vậy, Tạo Hóa Thánh Hoàng thậm chí có thể lợi dụng Hoang thôn phệ số mệnh của Hồn Đế, thậm chí nhân quả của Hồn tộc với thiên đạo!

Đến lúc đó Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không sợ Hồn Đế.

Cơ hồ tất cả bí mật liên quan tới bố cục cùng với suy nghĩ trong lòng Tạo Hóa Thánh Hoàng, Tạo Hóa thánh tử chỉ biết mơ hồ mà thôi, trong mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng thì thế giới với hắn khác với Tạo Hóa thánh tử.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhìn thấy là bố cục thiên địa, mà trong cuộc đánh cờ này là của Tạo Hóa Thánh Hoàng cùng Hồn Đế, những người khác kể cả chính mình, rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc, quân đoàn Hoang, Nhân tộc, Thần Mộng Thiên Tôn cũng chỉ là quân cờ mà thôi.

Khác biệt nhất chính là con cờ có lớn có nhỏ, trọng yếu và không trọng yếu mà thôi.

Đối với những chuyện này, Tạo Hóa thánh tử không có cảm thấy có cái gì đáng buồn, đây là kết quả hiển nhiên khi chênh lệch thực lực quá lớn.

Hắn tự nhiên không cam lòng vĩnh viễn làm quân cờ, như vậy hắn nhất định phải nâng cao thực lực lên.

Mà hiện tại, người thần bí trước mắt chính là khiêu chiến cực lớn.

Nếu không qua được cửa ải lần này, còn phải trông cậy vào Tạo Hóa Thánh Hoàng, vậy hắn còn có tư cách gì làm người đánh cờ?

Nghĩ tới đây chiến ý Tạo Hóa thánh tử sôi trào lên.

Muốn tới thì tới, muốn chiến liền chiến!

Tạo Hóa thánh tử vận khởi cương nguyên, mồ hôi và dơ bẩn biến mất sạch sẽ, hắn mặc trường bào và chiến giáp vào, bước đi ra khỏi tiểu thế giới, đi vào trong đại sảnh hội nghị, mà vào lúc này trinh sát truyền đến một quả ngọc giản chiến báo, chính ngọc giản này làm cho Tạo Hóa thánh tử hoàn toàn sửng sốt.

Đây là trinh sát Thánh tộc tìm được trong đống hài cốt ở Huyết Vân tinh hệ -- một khối mảnh vỡ ảnh niệm thủy tinh.

Mà vừa khéo trong mảnh vỡ ảnh niệm thủy tinh này lại ghi chép hình ảnh không trọn vẹn của người thần bí.

Trong hình ảnh này, nam tử thần bí chân đạp hắc long, cầm trường thương trong tay, cảnh tới đây thì không còn!

Trong nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng này, thời điểm nhìn thấy nó thì nội tâm Tạo Hóa thánh tử máy động, sắc mặt bỗng nhiên khó nhìn.

Tướng lãnh Thánh tộc trong đại sảnh nghị sự nhìn thấy Tạo Hóa thánh tử xem ngọc giản chiến báo thì sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, ai cũng không dám nói chuyện, sợ hãi gặp rủi ro.

Trong lúc nhất thời đại sảnh im ắng.

Sắc mặt Tạo Hóa thánh tử biến hóa liên tục, trong nội tâm của hắn hiện ra đủ loại ý niệm.

- Vũ khí là thương...Tọa kỵ là Long... Vì sao trùng hợp như thế...

Đương nhiên hắn nhớ rõ vào sáu ngàn năm trước, nhớ rõ trận chiến sỉ nhục nhất đời của hắn, trong thọ yến Yêu Đế chính Lâm Minh vượt cấp đả bại hắn, hơn nữa còn cách nhau một đại cảnh giới -- Thần Quân đánh Thánh Chủ.

Lúc ấy Lâm Minh xuất ra tiền đặt cược chính là quả trứng rồng.

Hơn nữa vũ khí của người thần bí này... Trong lòng Tạo Hóa thánh tử đột nhiên sinh ra dự cảm không rõ.

Mặc dù nói người trong hình ảnh, cho dù sử dụng công pháp hoặc là tướng mạo đều không giống với Lâm Minh, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử lại cảm giác người này rất có thể là Lâm Minh.

Đây thuần túy chỉ là một loại cảm giác, năm đó Phiêu Vũ Thần vương đánh chết Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử đều cảm thấy có chút không thể tin, như vậy xem ra mạng của Lâm MInh phi thường cường ngạnh, vẫn không có chết...

- Sẽ không phải...

Trong lòng Tạo Hóa thánh tử cảm giác phát lạnh, lạnh từ trong xương lạnh ra.

Một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng, tuy Tạo Hóa thánh tử cao ngạo, nhưng mà đối với Lâm Minh hắn lại phi thường kiêng kị, đây chính là vết sẹo khó lành nhất trong đời của hắn.

- Truyền mệnh lệnh của ta, phát chiến lệnh khẩn cấp! Triệu Thiên Tôn đóng ở Thánh La Tiên tiến vào vũ trụ man hoang! Điều toàn bộ quân đoàn thứ nhất tới quân đoàn thứ sáu tới Tiềm Long tinh hệ!

- Cái gì?

Đột nhiên nghe được Tạo Hóa thánh tử truyền lệnh, tướng lãnh Thánh tộc ở đây động dung, Tạo Hóa thánh tử đang làm gì vậy?

Thánh La Thiên chính là đại bản doanh của Thánh tộc, quân chủ lực của Thánh tộc toàn bộ đóng ở đó, nếu quân đoàn thứ nhất tới quân đoàn thứ sáu tới đây, chẳng lẽ định chất đầy cả Tiềm Long tinh hệ hay sao?

Nhiều người như vậy chẳng lẽ chỉ vì đối phó một Tiểu Ma Tiên?

- Cái này... Lúc ấy Thánh Hoàng bệ hạ mệnh lệnh quân đoàn này trấn thủ Thánh La thiên, phòng ngừa Hồn Tộc đánh lén, chỉ đối phó nhân tộc ở vũ trụ mang hoang vừa bị chúng ta đánh tàn phế, không cần huy động nhân lực như thế a?

- Ngươi đang nghi ngờ ta sao?

Tạo Hóa thánh tử nhíu mày, hắn giống như một con sư tử đang nổi điên, tướng quân kia nuốt nước miếng một cái, đành phải gật đầu, Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan đã chỉ định Tạo Hóa thánh tử là người chỉ huy cao nhất của Thánh tộc, đương nhiên hắn phải phục tùng.

- Vậy Hồn Tộc làm sao bây giờ?

Vẫn có lão tướng lãnh nhịn không được hỏi thăm.

Tạo Hóa thánh tử trầm ngâm, nói ra:

- Nếu Hồn Tộc thật sự tới, trông cậy vào những Thiên Tôn đỉnh cấp kia có thể sao? Thật sự không được thì giao Thánh La Thiên cho bọn chúng, nhưng mà ta dự cảm, bọn chúng sẽ không tới, nếu không hoàng tổ bệ hạ cũng không dám bế quan vào thời điểm hiện tại, hắn chỉ sợ đã đoán được một ít bố cục của Hồn Đế lão gia hỏa này...

Chương 2214: Trước giờ giông bão (1)

Trong không gian vũ trụ xa vời, Lâm Minh bế quan tĩnh tọa, ở trước mặt hắn chính là bổn mạng máu huyết hút ra từ lông vũ của Phiêu Vũ thần vương.

Lông vũ này có màu sắc như phỉ thúy, tơ máu ở giữa chính là bổn mạng máu huyết của Phiêu Vũ thần vương, hiện tại máu huyết ngưng tụ ở trên đầu ngón tay của Lâm Minh, hình thành một đám lưu quang đỏ sậm.

Lâm Minh đưa tay ra hứng, máu huyết này tiến vào trong người của hắn.

Vận chuyển Vũ Hóa Kinh, năng lượng của Phiêu Vũ và Lâm Minh không có bao nhiêu xung đột cả, lực lượng trong lông vũ vô cùng nhu hòa, nó hóa thành ngàn vạn giọt dung nhập vào trong cơ thể Lâm Minh, âm thanh rất nhỏ như dòng suối, như suối nước, trong lúc nhất thời bao phủ toàn thân Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh muốn hấp thu toàn bộ lực lượng trong đó, không lãng phí một chút nào cả, giống như phàm nhân ăn cơm uống nước, thức ăn hấp thu vào thân thể, chuyển hóa thành huyết nhục chính thức, càng ngày càng ít.

Thời gian trôi qua, mười ngày đi qua, Lâm Minh vẫn bế quan tĩnh tọa, ấn ký thiên đạo không ngừng bay ra, năng lượng huyết mạch Phiêu Vũ tiến vào trong nội thế giới của Lâm Minh, hội tụ vào trong hư ảnh tôn giả.

Hư ảnh tôn giả của Lâm Minh không ngừng cao lớn hơn.

Hư ảnh càng ngày càng thêm ngưng thực, thần ma lực lúc này hội tụ, hai chủng pháp tắc đại đạo không ngừng lưu chuyển trong đó.

Vào thời điểm này Lâm Minh cảm giác mình còn cách Thiên Tôn chính thức chỉ là một bức màng mỏng mà thôi, chỉ cần hắn thoáng dùng sức là có thể hóa kén thành bướm, hư ảnh tôn giả trong nội thế giới hóa thành chân thật, hắn sẽ bước vào cảnh giới Thiên Tôn!

Thậm chí Lâm Minh đã ẩn ẩn cảm thấy Tam Thập Tam Thiên Đạo có liên hệ vi diệu với mình, giống như thiên kiếp chi lực trên cao đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cảnh giới Thiên Tôn chính là một ranh giới. Trong lịch sử của Nhân tộc, trừ Thần Mộng ra, Chân Thần tuyệt tích, thậm chí tuyệt đại đa số võ giả Nhân tộc còn không biết có cảnh giới Chân Thần, trở ngại tầm mắt cùng thói quen hạn chế. Bọn họ quen xưng hô những Chân Thần thời thượng cổ của Nhân tộc chính là Thiên Tôn.

Thiên Tôn đại biểu cực hạn của Nhân tộc, một khi bước vào Thiên Tôn thì trở thành người cao cấp nhất Thần Vực, chính thức ngồi trên cao quan sát chúng sinh.

Lâm Minh còn cách đột phá Thiên Tôn trong nháy mắt thì lập tức dừng lại, sau đó thiên kiếp chi lực trên cao đang chuẩn bị cũng biến mất.

Lực lượng máu huyết của Phiêu Vũ thần vương rất mạnh. Nhưng mà cường độ của nó không làm Lâm Minh thỏa mãn.

Tuy hắn có thể đột phá Thiên Tôn, nhưng kỳ thật cũng chỉ miễn cưỡng đột phá mà thôi.

Lâm Minh muốn là hậu tích bạc phát, một bước lên trời!

Trở thành cường giả tuyệt thế cần đầy đủ kiên nhẫn, cây lúa mấy tháng có thể thu hoạch, nhưng mà thiên tài trở thành Chân Thần cần thai nghén ngàn vạn năm. Lâm Minh muốn trở thành là Chân Thần, vì thế hắn kỳ thật đã có lựa chọn tốt nhất, chính là phân thân Hoang của Tạo Hóa thánh tử.

Lâm Minh ý định cướp đoạt phân thân Hoang, sau đó ý định nhờ vào huyết nhục chi lực của Hoang, nhất cổ tác khí đột phá Thiên Tôn.

- Tạo Hóa thánh tử.... Chúng ta thật sự là đối thủ ông trời chú định, hơn sáu nghìn năm trước chúng ta đã giao thủ một lần, hiện tại ta cũng định tới tìm ngươi đây...

Lâm Minh mỉm cười, kỳ thật vốn Lâm Minh làm mưa làm gió sau lưng Thánh tộc cũng là vì hấp dẫn Tạo Hóa thánh tử đến đây, cướp lấy phân thân Hoang.

Thế nhưng mà hắn thật không ngờ, Tạo Hóa thánh tử vẫn trầm mặc không có tới tìm hắn, ngược lại là Thanh Liên tiên tử và quân đoàn Hoang đã tới.

Tuy quân đoàn Hoang cộng lại không bằng một phân thân Hoang và Tạo Hóa thánh tử, nhưng mà tính toán xem tặng Lâm Minh một phần hậu lễ.

Hiện tại Tạo Hóa thánh tử không đến, Lâm Minh cũng nên chủ động đi tìm hắn.

- Thanh Liên, Tạo Hóa thánh tử bây giờ đang ở ở đâu?

Lâm Minh gọi Thanh Liên tiên tử ra.

Thanh Liên con mắt khẽ động, hỏi:

- Chủ nhân muốn đi đối phó Tạo Hóa thánh tử?

- Không sai!

Lâm Minh gật đầu, Thanh Liên nghe xong sắc mặt vui mừng.

Tuy nàng bị Lâm Minh khống chế tư tưởng, nhưng mà bị khống chế vẫn bảo lưu yêu ghét như trước, nàng bất hòa với Tạo Hóa thánh tử, chỉ trong mấy ngàn năm Tạo Hóa thánh tử không lần ngáng chân nàng, hai người tranh đấu gay gắt trong cả Thánh tộc cũng không phải bí mật gì. Thanh Liên tiên tử liên hợp với Khê Thận cũng là vì có chung địch nhân là Tạo Hóa thánh tử.

- Bẩm chủ nhân, Tạo Hóa thánh tử không có liên hệ tình báo với chúng ta, nhưng mà căn cứ cấp dưới của Thanh Liên báo cáo, Tạo Hóa thánh tử ở trong Tiềm Long tinh hệ thời gian rất lâu rồi.

- Ah? Hắn ở đó là cái gì?

- Hẳn là đối phó nhân vật trọng yếu của Nhân tộc, về phần cụ thể là đối phó ai, ta cũng không rõ ràng, Tạo Hóa thánh tử sợ chúng ta sau khi biết rõ tình báo thì ngáng chân hắn, cùng đoạt công lao của hắn, cho nên tình báo có liên quan tới Nhân tộc hắn chưa bao giờ nói với ta.

- Ân, ta biết rõ, chúng ta tiếp theo sẽ đi Tiềm Long tinh hệ!

Lâm Minh nói như vậy, trong lòng vẫn có một ít động tâm, không biết nhân vật trọng yếu trong lời Thanh Liên tiên tử là ai.

Thời gian dài như vậy, hành tung tất cả thế lực lớn của Nhân tộc đều giữ bí mật nghiêm khắc, thậm chí trừ chính bọn chúng ta, thế lực của Nhân tộc cũng không biết nhau, để ngừa trong Nhân tộc có gián điệp Thánh tộc gài vào.

Lâm Minh tìm kiếm tinh nhuệ của Nhân tộc rất lớn khó khăn.

- Chúng ta lên đường đi!

Lâm Minh nói như vậy, ở trước mặt hắn có thiên cung màu đen đang xoay tròn, nó rộng tới mấy trăm dặm, đây chính là Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Lâm Minh bay vào đầu tiên, sau lưng hắn chính là bốn thánh tướng Nhân tộc, hai ngàn Giới Vương, mấy vạn Thánh Chủ bay theo vào như châu chấu.

Tất cả mọi người chui vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, tòa thiên cung này co rút lại như ban đầu, nhanh chóng tiến vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

...

Bởi vậy Lâm Minh khống chế phản ứng của quân đoàn Hoang rời đi, sắp tới Tiềm Long tinh hệ sẽ có một cơn bão quét qua!

Đại quân Thánh tộc tại Thánh La thiên nhanh chóng chạy tới Tiềm Long tinh hệ, mà Nhân tộc Đế Thích Già cũng tổ chức địa quân đi tới Tiềm Long tinh hệ.

Nơi này tụ tập cao thủ càng ngày càng nhiều.

- Hắc Ám Ma Quân đến!

Bên ngoài Tiềm Long tinh hệ, trú trong đất của Phổ Đà sơn, Đế Thích Già trong nội tâm khẽ động, thời điểm cửa đại điện mở ra, một nam tử nho nhỏ mang mặt nạ màu bạc, toàn thân bao phủ trong áo đen.

Sau lưng nam tử nho nhã là một nữ tử áo đen.

Thiếu nữ áo đen này cực kỳ đáng chú ý, nàng tuổi nhìn qua chừng mười sáu mười bảy, dáng người cũng không cao, nhưng mà sau lưng mang theo liêm đao đỏ sậm như máu.

Chuôi đao này tạo hình lưỡi liềm, trên sóng đao có ba cây gai như răng sói sắc bén đưa lên, liêm đao lưỡi đao sắc bén rét lạnh, cho dù là cây gai nhỏ bé nhất cũng rộng nửa xích, đây là vũ khí dữ tợn, một khi bổ trúng nhân thể, tạo thành tổn thương có thể nghĩ.

Chương 2215: Trước giờ giông bão (2)

Thanh liêm đao này còn lớn hơn thiếu nữ, thế cho nên nó chỉ có thể vác trên lưng của nàng, phối hợp với da thịt tinh tế tỉ mỉ của thiếu nữ tạo cho người ta cảm giác tương phản.

Thiếu nữ áo đen này tên là Mặc Hiểu, là đệ tử thân truyền của Hắc Ám Ma Quân, thiên phú cực kỳ xuất chúng, được người ta gọi là Tiểu Ma Tiên thứ hai.

Nàng sinh ra muộn hơn Tiểu Ma Tiên gần 2000 năm, nhưng mà hiện tại cũng đã có tu vi Đại Giới Giới Vương.

Từ Đại Giới Giới Vương đến nửa bước Thiên Tôn đã ngăn cản rất nhiều thiên tài, cho nên thiếu nữ áo đen mặc dù mới gần hai ngàn tuổi nhưng không kém đám người Quân Bích Nguyệt quá nhiều.

- Ma quân, gặp được ngươi thật tốt.

Đế Thích Già tuy là tăng nhân, nhưng hắn là đấu tăng, bình thường nói chuyện cũng không có những quy củ như Đại Tự Tại Phật, Hắc Ám Ma Quân đã đến khiến Đế Thích Già rất phấn chấn.

Nhân tộc hiện tại, trong cấp Thiên Tôn thì Hắc Ám Ma Quân xem như ở tầng cao cấp nhất, hơn nữa thực lực Hắc Ám Ma Cung bảo tồn vô cùng hoàn hảo, còn có tuyệt thế thiên tài Mặc Hiểu có tương lai trưởng thành rất lớn.

- Chiến phật, Đại Tự Tại Phật, còn có các bằng hữu Thần tộc, Thiên tộc, thật cao hứng khi gặp được các ngươi bình an đứng ở đây.

Hắc Ám Ma Quân đặt tay phải lên trước ngực và thi lễ, hắn cho người ta cảm giác thân sĩ nho nhã lễ độ.

- Ngươi cũng nhận được tin tức a?

- Chiến phật nói người thần bí đánh bịa quân đoàn Hoang, Tạo

Hóa thánh tử đang tụ binh ở Tiềm Long tinh hệ sao?

- Đúng! Không biết Tạo Hóa thánh tử muốn làm gì, thời điểm này hắn tụ tập quân làm cho chúng ta có cảm giác quyết chiến khẩn cấp.

- Hẳn là nhằm vào người thần bí kia, người thần bí này sớm muộn gì cũng đi tìm Tạo Hóa thánh tử, chỉ cần có phân thân Hoang, Tạo Hóa thánh tử cũng đứng ở thế bất bại, mà có thêm rất nhiều Thiên Tôn Thánh tộc phối hợp với hắn, chuyện này rất không giống phong cách của Tạo Hóa thánh tử, hắn từ trước đến nay vô cùng tự tin, thậm chí có chút ít cuồng ngạo, còn lần này đối mặt với người thần bí lại cực kỳ cẩn thận! Có thể thấy được sức nặng của người thần bí trong lòng hắn lớn cỡ nào.

- Người thần bí đúng là lợi hại, Thánh tộc những năm này danh tiếng thái thịnh, Hồn Tộc yên lặng cho nên bọn chúng cơ hồ quét ngang Tam Thập Tam Thiên, không người có thể tranh phong, mà người thần bí kia dùng sức một người làm cho Thánh tộc ăn nhiều thiệt thòi như thế, thật đáng sợ! Ta có dự cảm, người thần bí kia sẽ đi tới tìm chúng ta.

Đế Thích Già nói đến đây, trong ánh mắt hào quang lập loè, mà thời điểm này lính liên lạc đột nhiên truyền tin tức tới, phía trước cách đây ngàn vạn dặm có đại quân Thánh tộc xuất hiện.

Hắc Ám Ma Quân và Đế Thích nhanh chóng xem qua ngọc giản chiến báo, căn cứ vào phương hướng của đại quân Thánh tộc này mà phán đoán, đối phương tới từ Thánh La Thiên.

Mọi người đã sớm đoán được, tại Tiềm Long tinh hệ sẽ có một trận đại chiến xảy ra, nhưng mà không ngờ đại chiến này tới nhanh như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Hắc Ám Ma Quân trưng cầu ý kiến của Đế Thích Già.

- Đánh!

Trong mắt Đế Thích Già hiện ra chiến ý sáng ngời, bọn họ tới Tiềm Long tinh hệ là vì trợ giúp Tiểu Ma Tiên, cũng hiệp trợ người thần bí, bọn họ không thể chờ người thần bí ra tay sau đó bọn họ đi theo sửa mái nhà dột, có một ít thời điểm phải chủ động xuất kích, chính diện đối kháng với quân Thánh tộc, sáng tạo thời cơ cho người thần bí kia!

Đế Thích Già rất chờ mong, thần bí nhân cùng Tạo Hóa thánh tử giao thủ!

Thánh tộc thất trọng thiên, bởi vì diện tích quá lớn, thất trọng thiên lui tới mật thiết với nhau, quanh năm suốt tháng diễn biến, Thánh tộc diễn biến ra rất nhiều chi nhánh.

Man cổ Thánh tộc chính là một chi trong đó.

Huyết mạch của bọn họ vô cùng cường đại, thân thể cũng càng thêm to lớn, làn da có màu đen bao phủ, nhưng mà những chuyện này không tính là đặc sắc của man cổ Thánh tộc, đặc sắc của chúng chính là linh hạm.

Linh hạm của man cổ Thánh tộc không phải là linh bảo chế tạo ra, là tính mạng sống.

Những tính mạng này hình con thoi, chúng thân dài trăm dặm, bên ngoài thân phủ kín hào quang màu xanh lá, những điểm sáng này không ngừng lập lòe, cực kỳ bắt mắt trong tinh không u ám. Thân thể của chúng mọc ra xúc tu dài, bên cạnh thân có vây cá, những vật này từ xa nhìn qua chẳng khác gì con mặc.

Đương nhiên chúng lớn hơn con mực nhiều, hơn nữa chúng không phải sinh hoạt trong biển cả, chúng sống trong tinh không, dùng tinh không làm nhà, dùng thân thể làm thuyền, toàn thân tỏa sáng.

Chúng là tinh không cổ thú, là thái cổ thánh thú sinh hoạt trong tinh không, man cổ Thánh tộc cũng sinh hoạt tại Thánh Phạm Thiên, bọn chúng cũng không phải dựa vào thực lực cường đại chinh phục tinh không cổ thú, cùng tinh không, mà là có khế ước thái cổ với nhau, cho nên tinh không cổ thú trở thành linh hạm của bọn chúng.

Trong cơ thể cổ thú có không gian khác, có thể dung nạp ngàn vạn man cổ chiến sĩ, thân thể cổ thú dài trăm dặm, có được quái lực đáng sợ, xúc tu của chúng có thể mọc rễ trong trung tâm tinh cầu, hấp thu tinh hoa của tinh cầu. Dùng thời gian mấy năm là hấp khô tinh hoa của tinh cầu.

Quân đoàn Thánh tộc thứ hai toàn bộ là man cổ Thánh tộc và những con mực to lớn này tạo thành, sức chiến dấu của chúng vô cùng đáng sợ.

Những con mực này thực lực yếu nhất chính là Thánh Chủ đỉnh phong, còn có rất nhiều con đã đạt tới Giới Vương. Hơn mười con tinh không cổ thú cầm đầu dài ngàn dặm, thực lực càng là Thiên Tôn.

Về phần Thiên Tôn của man cổ Thánh tộc thì số lượng càng nhiều.

Thiên Tôn thủ lĩnh quân đoàn thứ hai cũng là tộc trưởng man cổ Thánh tộc, hắn từ ngàn vạn năm trước đã đạt tới Thiên Tôn đỉnh cấp, hơn nữa còn là người nổi bật trong Thiên Tôn đỉnh cấp.

Trừ chuyện đó ra, mấy phó thủ lĩnh quân đoàn thứ hai cũng là Thiên Tôn đỉnh cấp!

Số lượng Thiên Tôn của Thánh tộc nhiều gấp mười lần Nhân tộc. Thời điểm này ưu thế số lượng mới hiện ra, sáu quân đoàn chủ lực Thánh tộc trú đóng ở Thánh La thiên, tùy tiện lấy một chi ra cũng có hơn năm mươi Thiên Tôn.

- Phía trước có quân đoàn Nhân tộc, chúng ta phát động công kích thôi.

Trong tinh không cổ thú, trước trận bàn cực lớn có thể nhìn thấy một đại phật màu vàng, lúc này đại phật màu vàng kim quang đại thịnh. Năng lượng khủng bố không ngừng tỏa ra chung quanh, hiển nhiên là muốn phát ra một kích lôi đình.

- Tượng phật màu vàng, từ tư liệu biểu hiện là của một đám hòa thượng tại Phổ Đà sơn, là của Đế Thích Già đứng đầu Nhân tộc.

Trên chủ tọa trong tinh không cổ thú, một nam tử trung niên toàn thân giáp đen đứng ra, đầu tinh không cổ thú này chính là thống lĩnh của đám tinh không cổ thú.

Trong soái hạm này đều là Thiên Tôn đỉnh cấp.

- Đánh chúng cho ta! Lần này Tạo Hóa thánh tử ra lệnh cho chúng ta vây quanh Tiềm Long tinh hệ, thành lập lưới phong tỏa tiêu diệt sinh lực của Nhân tộc, quan trọng hơn là phải kéo dài thời gian, nhất là người thần bí phải tới, hiện tại cao thủ Nhân tộc đã đưa tới cửa, chúng ta cũng nên chơi với chúng thôi.

Chương 2216: Giao phong

Nam tử trung niên giáp đen chính là tân nhiệm tộc trưởng của man cổ Thánh tộc, trong chiến đấu với Nhân tộc, man cổ Thánh tộc cũng chiếm được nhiều chỗ tốt, mà chỗ tốt bao nhiêu tự nhiên cũng phải xem bọn họ kiếm được bao nhiêu quân công, nếu như có thể trọng thương Phổ Đà sơn thì đây chính là công lớn.

Trong tinh không, hơn mười tinh không cổ thú chứa man cổ Thánh tộc hội tụ cùng một chỗ, hình thành một đầu tinh không cổ thú dài ba ngàn dặm.

Cùng lúc đó bên trong tinh không cổ thú, hơn mười Thiên Tôn cùng rót hắc mang khủng bố vào trong người tinh không cổ thú.

Đạo hắc quang này bắn thẳng vào kim quang của đại phật màu vàng của Phổ Đà sơn.

Oanh!

Trong chốc lát một đạo hào quang sáng ngời hiện ra, phạm vi mấy mười vạn dặm hư không hoàn toàn nghiền nát, khủng bố thời không phong bạo dật tràn ra đến, mang tất cả hết thảy.

Hai chi thế lực lớn, hơn mười Thiên Tôn đỉnh cấp dùng năng lượng tạo thành oanh kích nổ tung rất mạnh, hạm đội hai bên cách nhau ngàn vạn dặm cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trong đại phật màu vàng, Đế Thích Già nhíu mày lại.

Lực lượng Thánh tộc thật sự quá đáng sợ, Nhân tộc có số lượng Thiên Tôn kém quá xa, làm cho người ta khó có lòng tin chiến thắng, Tạo Hóa thánh tử hôm nay triệu tập nhiều Thiên Tôn tới đây như vậy, đây tuyệt đối là dốc toàn lực tiêu diệt Nhân tộc.

Một chi quân đoàn này cực kỳ khó giải quyết.

Nếu như có quân đoàn khác chạy tới, bọn họ muốn đi tới Tiềm

Long tinh hệ cũng rất khó.

Trong Tiềm Long tinh hệ còn có quân đoàn Hoang của Tạo Hóa thánh tử!

Tuy bởi vì người thần bí xuất hiện làm cho Thánh tộc ăn thiệt thòi lớn, nhưng mà thực lực Thánh tộc vẫn hơn xa Nhân tộc.

- Đám tạp chủng Thánh tộc này dông dài như thế, kế hoạch cứu viện chúng ta chế định ra sẽ không thể thực hiện được.

Nói chuyện là Thác Bạt Khuê, Lâm Minh lúc trước có đại ân với thái cổ chư tộc, cho nên chuyện cứu viện Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang, Thác Bạt Khuê đặc biệt để bụng.

Thời điểm này đại quân Nhân tộc Phổ Đà sơn nhìn thấy thực lực của đối phương thì kinh hãi.

Bên phía Thánh tộc, tộc trưởng man cổ tộc cảm thấy lực lượng Phổ Đà sơn đã vượt qua đoán trước.

- Đối diện số lượng Thiên Tôn chúng ta còn nhiều hơn nhiều lắm, hơn nữa chúng ta còn có tinh không cổ thú phối hợp, sức chiến đấu sẽ tăng lên năm thành, kết quả vẫn không thể áp chế bọn chúng.

- Nhân tộc đúng là có mấy nhân kiệt không thể khinh thường, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đánh giằng co thế này, đổ máu là không đáng.

Tuy man cổ Thánh tộc tham quân công, nhưng mà muốn bọn chúng trả cái giá thê thảm đổi lấy quân công, vậy bọn chúng sẽ không làm.

- Không vội, lần này chúng ta nhận được mệnh lệnh phong tỏa Tiềm Long tinh hệ, Nhân tộc còn có người thần bí chóng đỡ, nhưng cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, bọn họ không cần phải dây dưa làm gì, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì bọn họ cũng đạt được quân công. - Không biết Tạo Hóa thánh tử ý định làm cái gì, dường như Tiềm Long tinh hệ có thứ gì đó rất trọng yếu với

Tạo Hóa thánh tử...

Man cổ Thánh tộc thảo luận như vậy, nhưng mà công kích không có nhãn rỗi, chiến đấu đã lâm vào cục diện bế tắc.

Phổ Đà sơn cùng man cổ Thánh tộc một phương có tổn thương, kịch chiến tiếp tục gần nửa canh giờ, Phổ Đà sơn tổn thất bảy tám chiếc linh hạm, những chiến hạm này kỳ thật ẩn chứa linh trận do trận pháp đại sư chế tạo ra hạch tâm trận pháp, rồi sau đó bên ngoài bao phủ kim loại.

Linh hạm Nhân tộc, chiến sĩ các nơi đang chủ trì trận pháp, có thể trong thời gian ngắn bộc phát lực lượng khủng bố, đạt tới công kích to lớn.

Đây là biện pháp tác chiến hữu hiệu, lực lượng tập thể điệp gia còn lớn hơn cả lực lượng đơn lẻ.

Sau khi Phổ Đà sơn tổn thất bảy tám chiếc linh hạm thì man cổ Thánh tộc cũng lưu lại hơn mười thi thể tinh không cổ thú, máu tươi phiêu nhiên khắp nơi.

Dù song phương không có dốc sức liều mạng, thế nhưng mà tràng diện chiến đấu vẫn cực kỳ thê thảm.

Mà cuối cùng nhất bên Thánh tộc đã triệt binh, bởi vì trinh sát báo cáo, trong tinh không xa xôi có một chi đại quân Thánh tộc tới gần, nghi là một quân đoàn khác của Thánh tộc từ Thánh La thiên điều đến, nếu như Phổ Đà sơn giằng co với đối thủ, như vậy bọn họ sẽ lâm vào cục diện bị vây quanh, đến lúc đó liền tổn thất thảm trọng.

Đế Thích Già bất đắc dĩ, hạ lệnh quân đội bỏ chạy.

Nhân tộc linh hạm rút đi nghìn vạn dặm, sau đó sử dụng hai lần đại na di, lúc này mới tìm kiếm được tinh vân ẩn mật cho đại quân lưu trú.

Kể từ đó bọn họ còn cách khu vực hạch tâm của Tiềm Long tinh hệ xa hơn.

Chuyện này làm cho vũ giả Nhân tộc nhíu mày, lần này kế hoạch cứu viện bất lợi, bọn họ trước đó không nghĩ tới tại Tiềm Long tinh hệ lại hội tụ nhiều quân của Thánh tộc như thế, nhìn bộ dáng giống như định quyết chiến toàn lực..

- Thánh tộc tại hạch tâm Tiềm Long tinh hệ đã thành lập lưới phong tỏa, chỉ là một hai quân đoàn cũng đã chẳng phân thắng bại với chúng ta, tăng thêm mấy quân đoàn khác, binh lực Thánh tộc gấp năm lần chúng ta, chúng ta còn không tính tới Tạo Hóa thánh tử.

Trong đại sảnh nghị sự, các tướng lãnh Nhân tộc nghe trinh sát báo cáo thì nhíu mày.

Kỳ thật quân Nhân tộc còn có mấy chi thế lực chưa chạy tới, ví dụ như Thông Thiên Thần Chủ cùng Hạo Vũ Thiên Tôn dẫn đội.

Nhưng mà bọn họ chạy tới cũng không thể nghịch chuyển cục diện.

Bằng vào lực lượng Nhân tộc có thể đánh du kích với Thánh tộc, nhưng mà một khi giao chiến chính diện sẽ giật gấu vá vai, không đủ nhìn.

- Hiện tại trước mặt chúng ta là quân đoàn thứ hai và thứ ba của Thánh tộc thứ, hiện tại hai quân đã hội sư, chúng ta muốn đột phá căn bản không có khả năng, nhưng mà chúng cũng không có ý định chủ động xuất kích, chỉ mở trận pháp kết giới ra ôm cây đợi thỏ...

Thánh tộc bố trí trận pháp kết giới chỉ là một tầng hơi mỏng, muốn đánh nát rất dễ dàng, nhưng mà một khi có võ giả cao cấp đi tới, kết giới sẽ lập tức phát hiện ra, trừ những điểm này, kết giới có thể ngăn cản các tin tức truyền âm, có thể hoàn toàn đứt rời thông tinh giữa Nhân tộc với nhau.

Dưới loại tình huống này, Tiềm Long tinh hệ giống như đảo hoang bị ngăn cách.

Đám người Đế Thích Già tổ chức hội nghị khẩn cấp, bố trí kế hoạch tác chiến tiếp theo.

Nhưng mà thời điểm này không ai chú ý tới, sâu trong vũ trụ, trong tinh không u ám, một tòa thành màu đen giống như u linh xuyên qua khe nứt không gian.

- Chủ nhân, phía trước phát hiện đại quân Thánh tộc!

Trong tòa thành màu đen, trong gian mật thất có giọng của Thanh Liên tiên tử truyền tới.

- Quân đoàn Thánh tộc?

Thanh niên áo đen đang bế quan trong mật thất đột nhiên mở hai mắt ra.

Cánh cửa mật thất bị đẩy ra, Lâm Minh xuất hiện ngay cửa ra vào, hắn giống như cây lao phóng ra ngoài, toàn thân tỏa ra khí thế vô cùng thuyết phục người khác.

- Chủ nhân!

Thanh Liên khom mình hành lễ.

- Đứng lên đi, xảy ra chuyện gì, nói ta nghe nào?

Chương 2217: Tòa thành màu đen (1)

Lâm Minh đi tới trước cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu, hắn nhìn ra xa xa thấy vô số quang điểm hiện ra, đó là quân đoàn với rất nhiều linh hạm, hiển nhiên phía trước là một chi thế lực Thánh tộc, hơn nữa quy mô rất lớn!

- Hồi bẩm chủ nhân, đã điều tra rõ, phía trước chính là quân đoàn hai và ba của Thánh tộc, bọn chúng vốn nên đóng ở Thánh La thiên, không biết vì sao đột nhiên bị điều động tới Tiềm Long tinh hệ.

Thanh Liên tiên tử cực kỳ hiểu tình báo của Thánh tộc, chỉ nhìn thấy những con cổ thú to lớn đen như mực kia, không đếm được bao nhiêu tinh không cổ thú nhưng cũng biết quân đoàn hai đã dốc toàn bộ lực lượng.

Mà quân đoàn số hai và số ba tại Thánh tộc được xưng là quân đoàn thiết sư, cũng nói rõ đặc điểm của quân đoàn này.

Đặc điểm là khi bọn họ sử dụng chiến hạm, những chiến hạm này nhìn từ xa giống như con sư tử kim loại.

Quân đoàn thiết sư chính là bộ lạc ở Thánh Cương Thiên của Thánh tộc tạo thành, bộ lạc Thánh Cương Thiên tập trung luyện khí sư và trận pháp sư tốt nhất của Thánh tộc, bọn họ có thể bố trí ra trận pháp cường đại nhất, cũng có thể chế tạo linh hạm tốt nhất.

Cho nên linh hạm của quân đoàn thiết sư toàn bộ đều là Thiên Tôn Linh Bảo.

Trong đó có mấy chiếc chỉ huy có thể so với Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trong lúc linh hạm hai quân đoàn giao chiến, trận pháp thể hiện tác dụng rõ ràng nhất, trực tiếp quan hệ tới năng lực công kích và phòng ngự của võ giả trong linh hạm.

Nhớ năm đó lúc Lâm Minh đối chiến Thiên Minh Tử, lúc thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chính nhờ có Hỗn Nguyên Thiên Cung tranh thủ thời gian thở dốc cho mình, Lâm Minh mới có cơ hội lật bàn.

Thanh Liên tiên tử nói rõ tình báo của hai quân đoàn Thánh tộc này báo cho Lâm Minh biết, thậm chí Thanh Liên tiên tử cũng biết một chút về ấn ký truyền âm của đám này, nếu như nàng nguyện ý thì có thể chiếm được một phần tình báo.

- Căn cứ tình huống bây giờ, có lẽ Tạo Hóa thánh tử triệu tập mấy quân đoàn tới Tiềm Long tinh hệ, vốn tập đoàn quân này trấn thủ Thánh La thiên. Uy hiếp Hồn Tộc, không dễ dàng hành động, nhưng mà bây giờ, Tạo Hóa thánh tử đột niên triệu tập quân đoàn này tới nơi này, thập phần không tầm thường, nếu như không có đoán sai, có lẽ đang nhắm vào chủ nhân...

- Thánh tộc trú đóng ở Thánh La thiên, tổng số Thiên Tôn vượt qua bốn trăm người, trong đó Thiên Tôn đỉnh phong số lượng cũng không ít. Những Thiên Tôn đỉnh phong này mỗi người thâm tàng bất lộ, Thanh Liên cũng không biết bọn họ có át chủ bài gì. Trừ chuyện này ra, mỗi chi quân đoàn của Thánh tộc đều có đặc điểm vô cùng xuất chúng, ví dụ như quân đoàn thứ hai có thái cổ tinh không thú, mà quân đoàn thứ ba có thiết sư cấp Thiên Tôn linh bảo.

Thanh Liên tiên tử nói đến đây, Lâm Minh không đếm rõ số lượng Thánh tộc là bao nhiêu. Hơn nữa che dấu rất nhiều cao thủ, bày ra trước mặt Lâm Minh là thế lực không phải chuyện đùa, nàng cũng không biết chủ nhân Lâm Minh có đối sách gì hay không.

Lâm Minh nghe Thanh Liên tiên tử nói thế thì nheo mắt nhìn ra quân đoàn hai và ba của Thánh tộc, nói ít mà ý nhiều.

- Giết qua đi!

Chỉ ba chữ này đã làm nội tâm Thanh Liên tiên tử chấn động.

- Tuân lệnh!

...

Quân đoàn hai và ba của Thánh tộc chỉ trong nửa giờ đã phát hiện Lâm Minh tới gần.

Đến lúc này là vì Lâm Minh chỉ có một chiếc linh hạm, mục tiêu quá nhỏ, có lợi cho che dấu, mà quân đoàn Thánh tộc mục tiêu quá lớn, không cách nào che dấu được.s

Thứ hai cũng bởi vì Thanh Liên tiên tử hiểu về Thánh tộc cho nên tự nàng đi trinh sát, đám trinh sát của Thánh tộc có thể vượt qua nàng hay sao?

- Không thể để chúng tới gần linh hạm được.

Quân đoàn Thánh tộc đột nhiên có cảnh báo vang lên, lúc này ở nơi cách nơi đóng quân của bọn họ mấy trăm vạn dặm xuất hiện một tòa sơn cốc đen nhánh như mực.

Tòa lâu đài này giống như dung hợp với không gian hắc ám, căn bản khó có thể phân biệt, mặt ngoài không thấy có nửa điểm ánh sáng, giống như một tòa quỷ thành tịch mịch.

- Người nào? Nhanh chóng dừng lại!

Giọng nói nghiêm nghị vang vọng khắp hư không, đây chính là Thiên Tôn của Thánh tộc cảnh cáo, tòa thành đen kịt này là Hỗn Nguyên Thiên Cung cải tạo mà thành.

Lâm Minh dùng Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp trong trận nhãn Hỗn Nguyên Thiên Cung, Thương Thiên Cổ Ấn nguyên bản sinh ra vì đại trận, nó là Chân Thần Linh Bảo Phong Thần Thiên Tôn luyện chế, có nó trấn áp trận nhãn Hỗn Nguyên Thiên Cung, trận pháp của Hỗn Nguyên Thiên Cung mạnh hơn gấp mấy lần.

Vốn Hỗn Nguyên Thiên Cung chỉ sàn sàn với thiết sư linh hạm mà thôi, nhưng mà bây giờ, Hỗn Nguyên Thiên Cung còn mạnh hơn những linh hạm này một mảng lớn.

Hỗn Nguyên Thiên Cung càng bay tới gần, giữa bóng tối chung quanh nó càng giống như một con quái vật đang ngủ say, là một con quái thú khổng lồ, nếu như thức tỉnh sẽ ăn người.

- Công kích!

Chủ tướng Thánh tộc lạnh lùng ra lệnh, đối với loại linh hạm đột nhiên xuất hiện này, lại không nghe cảnh cáo, vì an toàn của hạm đội Thánh tộc, tự nhiên phải diệt sát cho an toàn hơn.

Theo như lẽ thường mà nói, chiếc linh hạm quy mô như vậy tấn công hai quân đoàn Thánh tộc giống như con chuột chống lại mãnh hổ, căn bản kém xa, cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp.

Nhưng mà hiện tại liên quân Thánh tộc nhận được lệnh của Tạo Hóa thánh tử phải cẩn thận một người thần bí, tuy tướng lĩnh liên quân Thánh tộc cảm thấy người thần bí này là nghe lầm đồn bậy, nhưng mà quân lệnh như núi, bọn họ không có cuồng vọng tự đại để chuốc lấy kết quả ngu xuẩn.

Hơn mười chiếc linh hạm có thần quang sáng lên, vượt qua hai mươi Thiên Tôn đồng thòi ra tay với Lâm Minh, đây là công kích phi thường đáng sợ.

Nhưng mà người ở đây cho rằng thần quang sẽ hủy diệt thành lũy này, mặt ngoài của thành lũy này có hào quang huyết vụ bay lên cao, thời điểm thần quang của Thiên Tôn Thánh tộc bắn ra ngoài thì có một màn không thể tưởng tượng nổi sinh ra, huyết vụ chỉ rung động thật nhỏ sau đó bị thôn phệ đi.

Hơn mười Thiên Tôn liên thủ phát ra công kích lại chẳng khác gì đá chìm vào đáy biển, không thấy bóng dáng, thành lũy màu đen này không sinh ra run động gì cả.

- Cái gì?

Võ giả Thánh tộc đột nhiên cả kinh, mà thời điểm này thành lũy bỗng nhiên gia tốc.

Nó dùng tốc độ không thể tin nổi, bay thẳng Thánh tộc liên quân hạch tâm!

Hỗn Nguyên Thiên Cung vốn là tựu tốc độ cực nhanh, hơn nữa Chân Thần Linh Bảo Thương Thiên Cổ Ấn cải tạo, tại toàn bộ Cửu Dương ngọc bất kể thành phẩm thiêu đốt dưới tình huống, Hỗn Nguyên Thiên Cung tốc độ đã có thể siêu việt V.I.P nhất đính tiêm Thiên Tôn.

- Quân đoàn Hoang nghe lệnh, biến thân.

Bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, mấy vạn Thánh Chủ và hai ngàn Giới Vương quân đoàn Hoang nghe lệnh Lâm Minh một tiếng, thân thể những quân đoàn Hoang này sinh ra tiếng nổ lốp bốp, xúc tu màu máu chui ra khỏi người bọn họ, tùy ý quét qua các nơi!

Sau khi quân đoàn Hoang biến thân, cơ hồ có thể tăng lên một đại cảnh giới.

Chương 2218: Tòa thành màu đen (2)

Thánh Chủ đỉnh phong bằng với Giới Vương, Đại Giới Giới Vương bằng được Thiên Tôn!

Năm vạn bốn ngàn Thánh Chủ và hội tụ hai ngàn Giới Vương bình thường, mạnh hơn xa chính là một trăm tám mươi Đại Giới Giới Vương, bọn họ sau khi biến thân có chiến lực Thiên Tôn, gần hai trăm Thiên Tôn, đây là lực lượng vô cùng khủng bố!

Phải biết rằng quân đoàn hai và ba của Thánh tộc cộng lại có thể chống một trăm Thiên Ton.

Tuy Thiên Tôn của quân đoàn Hoang yếu hơn rất nhiều, nhưng bởi vì bọn họ có máu thịt huyết nhục tương liên, thời điểm phối hợp có lực lượng hơn xa người bình thường.

Lúc lực lượng chung cực đối lập, quân đoàn Hoang càng tốt hơn, huống chi một trăm tám mươi Thiên Tôn này còn có bốn thánh tướng chỉ huy.

Hiện tại trừ Thanh Liên tiên tử ra, Yêu Nguyệt, Ngạo Nhật, Khê Thận cũng biến thân.

Bọn họ có chiến lực Thiên Tôn, hơn nữa còn là người nổi bật trong Thiên Tôn, sau khi biến thân bọn họ có tiêu chuẩn Thiên Tôn đỉnh cấp.

Ngạo Nhật đã hóa thân thành thái cổ hung thú, Yêu Nguyệt biến thân thành thiếu nữ tuyệt thế, Khê Thận khoa trương nhất, quần áo của hắn hoàn toàn vỡ nát, dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng ngày xưa đâu còn nữa.

Tất cả lực lượng tinh thần của quân đoàn Hoang đều quán chú đến trên người Lâm Minh, mà thời điểm này Lâm Minh cũng ra tay!

Tay phải hắn cầm Ám Long thương, đột nhiên cắm ở trận tâm, Thương Thiên Cổ Ấn xoay tròn, bắt đầu trấn áp trận nhãn.

Lâm Minh chắp tay trước ngực, ác ma lực cùng thần lực trong thân thể bạo phát ra ngoài, lực lượng khủng bố dâng trào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Đám thiên cung của Thánh tộc nổ tung còn lớn hơn lúc ở Huyết Vân tinh hệ gấp mấy lần.

Hơn nữa lực lượng này không còn là nổ lớn sau đó lan tràn ra bốn phía như ở Huyết Vân tinh hệ, mà là có phương hướng chính xác, những năng lượng này ngưng tụ thành chùm tia, sau đó bắn thẳng ra bên ngoài.

Công kích như thế có hiệu suất cao hơn gấp cả ngàn lần.!

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba chiếc chiến sư thiết hạm bị bắn trúng, lập tức nổ tung và vỡ vụn.

Chùm tia sáng ngưng tụ cao độ làm Thiên Tôn trong ba thiết hạm chết ngay lập tức.

Những chùm tia này càng lúc càng nhanh, càng ngày càng lăng lệ, có chút cột sáng thậm chí một lần xuyên thủng hai linh hạm!

- Đây là!

- Đáng chết!

Mắt thấy thần quang thôn phệ tất cả, Thiên Tôn đỉnh cấp của liên quân Thánh tộc tinh thần đại chấn.

Thân ảnh của bọn họ biến mất trong linh hạm, sau một khắc đã xuất hiện trong vũ trụ mênh mông, tám Thiên Tôn đỉnh cấp đồng loạt ra tay, cơ hồ tất cả năng lượng tập trung cùng một chỗ, muốn giam cầm Hỗn Nguyên Thiên Cung, làm cho năng lượng của nó không cách nào phát ra và nổ tung.

- Tản ra! Công kích!

Có Thiên Tôn đỉnh cấp truyền lệnh, mệnh lệnh cực kỳ đơn giản, thậm chí làm cho người ta nghe không hiểu, nhưng mà linh hạm liên quân phản ứng cực kỳ nhanh chóng, cơ hồ tất cả linh hạm tản ra trước tiên, kéo dài cự ly ra, cũng triển khai công kích nhắm vào Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Bọn họ muốn hiệp trợ tám Thiên Tôn trấn áp Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Có thể làm được điểm này, không thể không nói tố chất liên quân Thánh tộc phi thường đáng sợ, đáng tiếc bọn họ chống lại là Lâm Minh!

Oanh! Oanh!

Lại có hai chiến hạm thiết sư bị chùm sáng bắn trúng, lập tức nổ tung.

Mà thời điểm này hư không vũ trụ bị xé nứt, tiếng long ngâm cao vút vang vọng lên, một con cự long thân dài ngàn dặm ló đầu ra, nó trừng mắt màu hổ phách quan sát con mồi trong tinh không...

Rống!

Hắc ám cự long ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng long ngâm đáng sợ vang vọng trong miệng của nó, nó mở miệng ra, một ngụm cắn vào tinh không cổ thú của Thánh tộc.

Tinh không cổ thú thân dài trăm bị miệng hắc long xé rách một vết thật lớn, tinh không cổ thú gào thét thảm thiết, nó giãy dụa kịch liệt, nhưng mà cuối cùng không cách nào giãy ra khỏi miệng hắc long, cuối cùng nửa thân người của nó bị kéo xuống, mà những này bị kéo xuống huyết nhục, trực tiếp bị hắc long nuốt vào trong bụng.

Hắc long căn bản không ngừng lại, nó vung vẫy cái đuôi to, cánh giống như lưỡi đao tùy ý quét ngang tất cả!

Bồng!

Bồng!

Bồng!

Từng chiến hạm thiết sư bị nó quét qua đánh tan, một đầu tinh không cổ thú bị nó cắt thành hai nửa!

Năng lượng phong bạo quét qua các nơi, máu tươi văng tung tóe.

Tinh không cổ thú là quái vật đáng sợ trong tinh không, mà chúng nó làm sao có thể sánh vang với hắc long có huyết mạch vương tộc trong người, đồng thời thôn phệ đại lượng huyết nhục tinh hoa của Hoang cơ chứ?

Rống!

Hắc long nhào tới trước người một con tinh không cổ thú vương giả, đây là một con mực cực lớn, thân thể của nó có thể sánh ngang với hắc long, nó vung vẩy xúc tu đâm thủng thân thể hắc long, lật tung bản thân lên trước người.

Nhưng mà lực lượng của hắc long không phải một con mực nhuyễn thể có thể so sánh được.

Móng vuốt sắc bén của nó đâm thẳng vào người tinh không cổ thú, xúc tu thô to trăm người ôm hết dưới một trảo bị xé rách tận cả gốc.

- Công kích! Công kích con hắc long kia!

Một Thiên Tôn đỉnh cấp hô to lên, tinh không cổ thú bị xé rách chính là khế ước thú của hắn, nhìn thấy kế ước thú của mình lâm nguy trong sớm tối thì hắn vô cùng lo lắng.

Nhưng mà hắn không có biện pháp nói câu nào cả, càng không có biện pháp thu hồi khế ước thú. Bởi vì hắn cảm giác trong thành lũy màu đen kia có một năng lượng phong bạo vô cùng đáng sợ tỏa ra, hắn đã hoàn toàn khống chế không nổi.

Mặc dù là tám Thiên Tôn đỉnh cấp liên thủ ngăn cản, hơn nữa còn có quân đoàn thứ hai và thứ ba yểm hộ, bọn họ cũng không cách nào chống lại năng lượng phong bạo trong thành lũy màu đen kia.

Khó có thể tưởng tượng, trong thành lũy màu đen kia là nhân vật cỡ nào.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Một khắc này trong Hỗn Nguyên Thiên Cung. Trong nội thế giới của Lâm Minh có ba thân ảnh bay ra ngoài, ba thân ảnh này chính là ba phân thân của Lâm Minh.

Tương mạo bọn họ giống Lâm Minh như đúc, bốn người đứng ở trung tâm trận pháp, khiến cho khí tức trên người Lâm Minh còn tăng cường lên gấp mấy lần.

Hai tay Lâm Minh vẽ thái cực, thần ma lực tính cả Thánh Điển, Thiên Thư pháp tắc cũng bị hắn rót vào trong đại trận.

Ba Lâm Minh còn lại đều thi triển thủ đoạn của riêng minh, tinh, khí, thần ba cổ lực lượng không ngừng rót vào trong đại trận.

Trong lúc nhất thời cả tòa trận pháp này sáng ngời giống như mặt trời, lực lượng khủng bố giống như ngàn vạn mặt trời quét qua các nơi.

Ba!

Năng lượng bộc phát ra ngoài, trực tiếp đánh tới tám Thiên Tôn đỉnh phong vây công Hỗn Nguyên Thiên Cung, bọn họ thổ huyết bay ra xa xa.

Trong sát na này bọn họ tổn thất rất nhiều khí lực, khí huyết cũng tiêu hao thật lớn, thể lực của bọn họ hạ thấp rất nhiều.

- Ah!

Trong đó có hai tên Thiên Tôn kêu thảm một tiếng. Bọn họ bay ra ngoài, trong đó bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung có hai cột sáng vừa thô vừa to bắn ra ngoài. Trực bắn thủng hai tên Thiên Tôn!

Phốc!

Máu tươi bay vụt, thân thể Thiên Tôn đỉnh phong này rất mạnh, bị cột sáng kh ủng bố đánh trúng mà không chết đi, chỉ bị xuyên qua mà thôi.

Chương 2219: Dễ như trở bàn tay

Nhưng mà trong tràng đại chiến này, kẻ nào bị cột sáng xuyên qua thì chết ngay lập tức, hắc long gào thét một tiếng. Nó xẹt qua bầu trời thật nhanh, duỗi hai móng vuốt to lớn ra trực tiếp hút Thiên Tôn đỉnh phong vào trong bụng.

Hắc long với tư cách là thần thú đỉnh cấp, có được năng lực thôn phệ lực lượng bên ngoài chuyển hóa thành lực lượng của mình. Nhưng nó không có được năng lực biến thái như Hoang mà thôi.

Một trận chiến này hắc long kiếm đủ chỗ tốt, nhất là tinh không cổ thú bị hắc long tùy ý đồ sát thôn phệ, loại tràng cảnh này giống như hổ nhập bầy dê, máu tươi tung bay nhuộm đỏ cả bầu trời.

Sáu tên Thiên Tôn đỉnh cấp trọng thương, hai tên đã vẫn lạc, Thánh tộc lấy tám đại Thiên Tôn này làm trụ cột hợp thành đối kháng lực lượng Hỗn Nguyên Thiên Cung, hiện tại đã bị xé rách.

Trong nháy mắt năng lượng trong Hỗn Nguyên Thiên Cung giống như hồng thủy vỡ đê, tùy ý dâng lên đi ra!

Một đạo thần quang huyết sắc bay ra, nó giống như thần kiếm xuyên thẳng qua Thánh tộc!

Những cột sáng này thế không thể đỡ, phàm là thiết sư linh hạm bị đánh trúng sẽ tan nát, mà những thái cổ cự thú bị cắt đứt thân thể.

Hỗn Nguyên Thiên Cung giống như máy xay thịt lớn cắt vào trong đám đại quân Thánh tộc, những nơi đi qua, liên hợp linh hạm vô cùng cường đại của Thánh tộc sụp đổ, đây quả thật là một trận giết chóc cực đoan!

Ở khoảng cách xa ngàn vạn dặm, trinh sát Phổ Đà sơn nhìn thấy thần quang lóe lên.

- Xảy ra chuyện gì?

- Là liên quân Thánh tộc bên kia, chẳng lẽ đánh nhau?

Sau khi liên quân Thánh tộc rời đi thì Nhân tộc tự nhiên cũng bố trí tai mắt ở lại, khoảng cách nghìn vạn dặm đã là cực hạn của trinh sát Nhân tộc rồi, nếu như gần thêm chút nữa sẽ bị Thánh tộc phát hiện, khi đó hậu quả có thể nghĩ.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy liên quân Thánh tộc xảy ra sự cố, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì cả.

- Qua xem đi! Cẩn thận một chút.

- Biết rõ!

Trinh sát là công việc nguy hiểm, loại thời điểm này đương nhiên bọn họ nghĩa bất dung từ.

Sáu tên trinh sát Giới Vương cứ như vậy lặng yên không một tiếng động trốn vào hư không, nhanh chóng lao thẳng vào nơi bộc phát chiến đấu.

Nổ tung càng ngày càng lớn, thần quang càng ngày càng thịnh!

Hạm đội Thánh tộc đã bị giết sợ rồi, bọn họ vốn là tinh nhuệ, nhưng mà đối mặt với chiến tranh thế này, đối mặt với địch nhân chẳng khác gì thần chết, bọn họ hoàn toàn không có dũng khí chống lại.

- Lui lại! Tách ra lui lại...

Tộc trưởng man cổ Thánh tộc lập tức ra lệnh, nhưng mà thời điểm hắn hô mệnh lệnh một nửa lại không có âm thanh nào nữa, giống như tiêu biến trong hư không.

Lúc này tộc trưởng man cổ Thánh tộc toàn thân băng hàn, đồng tử co rút lại, ở nơi cách hắn mười trượng có một người áo đen như tử thần bước đi rất ung dung. Hắn rảo bước trong đình viện của tên tộc trưởng man cổ Thánh tộc chẳng khác gì đi dạo sân nhà mình.

Nam tử này cầm trường thương màu đen, toàn thân đầy sát cơ.

Hắn lập tức hiểu người áo đen này chính là người thần bí trong lời của Tạo Hóa thánh tử!

Tuy Tạo Hóa thánh tử đã sớm nói rõ ràng, người thần bí không phải chuyện đùa, nhưng mà không phải tận mắt nhìn thấy. Tộc trưởng man cổ Thánh tộc tộc trưởng vĩnh viễn không quan tâm tới lời của Tạo Hóa thánh tử nói.

Hắn thậm chí cho rằng Tạo Hóa thánh tử đột nhiên mang sáu đại quân đoàn của Thánh tộc tới Tiềm Long tinh hệ chỉ vì đối phó một người thần bí chỉ là chuyện bé xé ra to, nhưng mà bây giờ hắn lại biết, chính mình sai, hơn nữa sai không hợp thói thường!

Tộc trưởng Man cổ Thánh tộc nhìn qua Lâm Minh, trong mắt ánh sáng màu đỏ lập loè, một khắc này huyết quang xuất hiện.

Hắn là Thiên Tôn đỉnh cấp. Khí huyết vô cùng cường đại, hôm nay một khi thiêu đốt chẳng khác gì mặt trời bốc cháy, vạn dặm không gian chung quanh toàn bộ vì Thiên Tôn đỉnh cấp thiêu đốt sinh ra nóng chảy!

Man cổ Thánh tộc là chủng tộc tâm huyết, mặc dù bọn họ tàn nhẫn với chủng tộc mình, nhưng thời điểm liều mạng chân chính thì bọn họ cũng không lùi bước.

Xuất hiện quanh Lâm Minh là mấy Thiên Tôn đỉnh cấp, bọn hắn không hẹn mà cùng thiêu đốt máu huyết. Thời điểm này bọn họ không có đường lui.

Lâm Minh đồng thời đối mặt bốn tên Thiên Tôn đỉnh cấp, còn có hai tên Thiên Tôn đỉnh phong sẽ do hắc long đối phó.

Về phần Hỗn Nguyên Thiên Cung, Lâm Minh giao cho Thanh Liên tiên tử chỉ huy, nàng vốn có được năng lực chỉ huy quân đoàn Hoang. Hiện tại dung nhập huyết nhục Hoang trong người, chỉ huy quân đoàn Hoang càng thuận buồm xuôi gió.

Lâm Minh không có cho Thanh Liên tiên tử biến thân chính là muốn nàng duy trì thanh tỉnh có thể chỉ huy quân đoàn Hoang.

Cột sáng vẫn lóe lên như trước, linh hạm vẫn bị hủy diệt.

Vào thời điểm này Lâm Minh cũng ra tay!

Bốn tên Thiên Tôn đỉnh cấp trấn thủ bốn phía, Lâm Minh một thương quét ngang, tấn công tộc trưởng man cổ Thánh tộc trước!

Tộc trưởng này là mạnh nhất trong bốn người, mà mục tiêu đầu tiên của Lâm Minh chính là hắn, đó là bởi vì hắn tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình.

Lâm Minh công kích không có bất kỳ hoa mỹ nào cả, chỉ là một cái đâm thẳng đơn giản, nhưng mà tốc độ của hắn quá nhanh, nhanh tới mức vượt qua phản ứng cực hạn của hắn.

Thương mang gào thét, chín đại tinh hiện ra sau lưng Lâm Minh, năm đạo cung đã mở ra, hào quang tỏa sáng mãnh liệt!

Căn bản không kịp né tránh, tộc trưởng Thánh tộc rống to một tiếng, cầm chiến phủ cực lớn chém tới Lâm Minh!

Trong nháy mắt đó Lâm Minh và tộc trưởng Thánh tộc giống như hai viên thiên thạch va chạm vào nhau.

Oanh!!

Mắt thường có thể thấy khe hở năng lượng xuất hiện, tộc trưởng Thánh tộc lui ra phía sau sau, hắn bay ngược trở về giống như sao băng.

Mạch máu mặt ngoài của hắn không chịu nổi lực trùng kích cho nên nổ tung, hai tay nhuốm máu, cây búa dài trong tay hắn đã cong lại chẳng khác gì cây cung.

- Đáng chết!

Ba Thiên Tôn khác gào thét cùng xông thẳng về phía Lâm Minh, huyết mạch toàn thân Lâm Minh sôi trào, cầm trường thương trong tay quét ngang.

Bồng!

Ba tên Thiên Tôn đỉnh cấp thiêu đốt máu huyết bay ngược ra ngoài, căn bản là đồ sát nghiêng về một bên!

Tộc trưởng man cổ Thánh tộc lúc này nhìn thấy Lâm Minh cấp tốc bay tới, hắn rống một tiếng, cầm chiến phủ đã cong trong tay chém vào đầu Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh không tránh không né, cầm Ám Long thương trong tay nện xuống.

Va chạm lần nữa, cánh tay của tộc trưởng man cổ Thánh tộc bị gãy, miệng thổ huyết.

Thân thể của hắn có xương trắng lòi ra ngoài.

Cách đó mấy vạn dặm, cảnh này lọt vào trong mắt trinh sát Nhân tộc, bọn họ dùng đồng thuật quan sát cảnh vừa rồi.

Cho dù là thành lũy màu đen bắn thần quang ra ngoài hay lấy một địch bốn dễ dàng nghiền nát bốn tên Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc, những cảnh này khiến bọn họ trợn mắt há hốc mồm!

- Người nọ, người nọ là người thần bí kia!

Có trinh sát khiếp sợ nói ra.

- Nhất định là hắn, chỉ có thể là hắn!

Mấy trinh sát hai mặt nhìn nhau, trong mắt bọn họ có ánh lửa sáng rực hiện ra.

Chương 2220: Tiếp xúc Nhân tộc

Nhân tộc đã sớm muốn tiếp xúc với người thần bí này, nhưng mà bởi vì bị Thánh tộc phong tỏa nên phạm vi hành động bị ước thúc, Nhân tộc căn bản không thể tìm thấy người thần bí.

Kỳ thật đừng nói Nhân tộc tìm không thấy, cho dù Thánh tộc cũng trăm phương ngàn kế mới đoán ra địa điểm người thần bí xuất hiện, thiết hạ bẫy rập đối phương, kết quả bị toàn diệt...

Cho tới hôm nay trinh sát Nhân tộc rốt cuộc tận mắt nhìn thấy người thần bí, bọn họ làm sao không kích động chứ?

Mấy tháng này cái tên người thần bí đã truyền ra khắp vũ trụ man hoang, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng biết đại khái.

Nổ tung quá mạnh khiến cho trinh sát không thể tới gần, mắt thấy từng chiếc linh hạm của Thánh tộc bị hủy diệt, tâm thần của bọn họ kích động không hiểu.

Những trinh sát Nhân tộc này các đây không lâu vừa mới tham gia huyết chiến giữa Phổ Đà sơn cùng quân đoàn hai Thánh tộc.

Bọn họ hiểu rõ sự cường đại của quân đoàn hai Thánh tộc này, những con mực tinh không cổ thú cũng mạnh không hợp thói thường, chúng chẳng những lực phòng ngự kinh người, hơn nữa thân thể cứng cỏi có thể co dãn, có thể bắn ngược một ít công kích ra.

Mà xúc tu của chúng là ác mộng của địch nhân, một khi bị chúng quấn thì vô số giác hút trên đó sẽ hút khô lực lượng địch nhân tới chết.

Quái vật đáng sợ như thế tuyệt đối là ác mộng của Nhân tộc.

Mà bây giờ những quái vật này lại bị thần quang từ thành lũy bắn xuyên qua người, quả thực không chịu nổi một kích.

Mà hắc long càng đáng sợ hơn, nó chẳng khác gì sư tử đang vồ thỏ.

Huống chi hiện tại người thần bí đối mặt không đơn thuần là quân đoàn hai Thánh tộc, còn có quân đoàn thiết sư quân đoàn ba.

Về phần quân đoàn thiết sư, tình báo Nhân tộc ít tới thương cảm, nhưng mà cũng không trở ngại bọn họ biết quân đoàn ba mạnh mẽ, có thể đặt song song trong sáu đại quân đoàn của Thánh tộc, chiến lực tổng hợp tuyệt đối không dưới Phổ Đà sơn.

Nhưng hôm nay hai chi quân đội siêu cấp liên hợp lại không tránh khỏi kết cục toàn quân bị diệt.

Trận đại chiến này diễn ra không biết bao lâu, cho dù bốn Thiên Tôn đỉnh cấp liên thủ cũng không thể cải biến cái gì.

Lúc trước Lâm Minh có thể trực tiếp trấn áp bổn mạng lông vũ của Phiêu Vũ thần vương, lúc này đối mặt với bốn Thiên Tôn. Thực lực Lâm Minh căn bản không phải bọn họ có thể chống lại.

Phốc!

Lâm Minh một lưỡi thương đâm xuyên cổ họng tộc trưởng man cổ Thánh tộc, tộc trưởng này chết, cũng tạo thành hiện tượng con lạc đà chở cọng rơm, rốt cuộc hạm đội Thánh tộc không tổ chức được tiến công hữu hiệu gì cả, bị Hỗn Nguyên Thiên Cung nghiền áp bọn họ chỉ có thể vừa đánh vừa lui, không thể làm gì!

Hỗn Nguyên Thiên Cung như hổ vào bầy dê, chùm sáng do quân đoàn Hoang bắn ra ngoài chẳng khác gì tia sáng tử thần, cắt nát linh hạm Thánh tộc.

Mà thời điểm này ba đại phân thân của Lâm Minh cũng từ trong Hỗn Nguyên Thiên Cung giết ra, ba đại phân thân những năm này cùng phát triển với Lâm Minh, thực lực đã sớm không thể so sánh nổi, những tinh không cổ thú to lớn kia bị nghiền áp không ngóc đầu lên nổi.

Rầm!

Lại một tinh không cổ thú vương tộc bị hắc long nhìn chằm chằm vào, những năm này tiểu Hắc đã hóa thân ác ma cự long, gai xương bén nhọn trên người của nó dễ dàng cắt qua người tinh không cổ thú!

Tiểu Hắc thập phần thiếu đạo đức, nó biết không thể hủy diệt tất cả hạm đội Thánh tộc, cho nên chuyên môn giết lớn trước, rất nhiều tinh không cổ thú trong nháy mắt đã bị Tiểu Hắc cắt đứt cổ mềm mại.

Liên quân Thánh tộc càng chiến càng ly tán, thời điểm này Hỗn Nguyên Thiên Cung, phân thân Lâm Minh và hắc long đều đuổi giết một hướng, cột sáng bắn ra tiêu diệt vài con tinh không cổ thú, cùng lúc đó hắc long lưu lại mấy linh hạm.

Chậm rãi Hỗn Nguyên Thiên Cung bắn ra thần quang càng thưa thớt, lúc này liên quân Thánh tộc đã bị Lâm Minh đánh tàn phế, những linh hạm, cự thú còn sót lại đều bay vào sâu trong tinh không trốn đi.

Sau khi thoát ly chiến trường, một ít linh hạm có thời gian xung túc phát động trận pháp, tiến vào vết nứt không gian, tiến hành không gian đại na di.

- Không cần đuổi theo!

Lâm Minh khoát khoát tay, hắc long truy kích Thánh tộc và Hỗn Nguyên Thiên Cung đều dừng lại, mà ba phân thân của Lâm Minh cũng quay về nội thế giới Lâm Minh.

Hắc long lúc này toàn thân nhuốm máu, một trận chiến này nó cũng bị không ít thương thế, nhưng mà nó cực độ hưng phấn, mắt to màu hổ phách hiện ra thần thái không chờ nổi.

Hai móng vuốt của nó mang theo hai con tinh không cổ thú, cái đuôi to còn quấn một con nhỏ hơn, những con mực này với nó chính là mỹ vị.

Thấy cảnh này Lâm Minh cười.

Đối với hắc long mà nói, những thứ này là đồ ăn ngon, phải biết rằng những tinh không cổ thú tuy không bằng thần thú, nhưng cũng có thể nói là chủng tộc đỉnh cấp gàn với thần thú nhất, thực tế vương giả trong tinh không cổ thú còn mạnh hơn rất nhiều thần thú.

Thi thể cổ thú toàn là tài bảo, giá trị có thể so sánh với thi thể thần thú.

Nhớ năm đó Lâm Minh vì một gốc chí tôn long cốt gặp bao nhiêu nguy hiểm, nhưng còn không bằng thi thể những cổ thú này.

Hắc long đã không thể chờ đợi được một ngụm cắn một con vương giả tinh không cổ thú, nó bắt đầu thôn phệ huyết nhục, ăn chúng, hắc long hấp thu chất dinh dưỡng trong đó, nó phát triển thật nhanh.

Đại bằng dùng giao làm thức ăn, phượng hoàng chỉ ăn năng lượng tinh hoa vũ trụ, đồ ăn thần thú ảnh hưởng lớn tới sự phát triển của chúng.

Lâm Minh thân ảnh di động liên tục, thu một ít thi thể tinh không cổ thú vào nội thế giới, những thứ này là bảo bối, tuy hắn thân gia phong phú nhưng cũng không thể lãng phí.

Làm xong tất cả, Lâm Minh bay vào Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, quân đoàn Hoang bày trận địa nghênh đón kẻ địch, nhưng mà thời điểm này năng lượng quân đoàn Hoang gần như hao hết, sau khi quân đoàn Hoang biến thân, tuy thực lực tăng lên một đại cảnh giới, nhưng mà loại biến thân này căn bản không duy trì trong bao lâu.

Hiện tại Lâm Minh dò xét tình huống quân đoàn Hoang một phen, trong đó chín thành võ giả cũng đã tiêu hao hết, không nghỉ ngơi mấy ngày là không thể khôi phục được.

Ngay cả Thanh Liên tiên tử không biến thân cũng mồ hôi như mưa.

Nhìn thấy Lâm Minh tiến đến, Thanh Liên tiên tử khom người thi lễ.

- Ngươi làm không tệ! Lâm Minh tán thưởng nói ra, có Thanh Liên tiên tử là một viên đại tướng ở đây, hắn có thể tiết kiệm không ít khí lực, Thanh Liên tiên tử nắm chắc cục diện chiến trường, làm ra phán đoán cũng cực kỳ hợp lý, có nàng chỉ huy quân đoàn Hoang lực phá hoại tuy khó sánh bằng Lâm Minh, nhưng mà một ít chi tiết không phải Lâm Minh có thể sánh bằng.

- Tạ chủ nhân khích lệ.

Thanh Liên tiên tử lau lau mồ hôi trên mặt, lộ ra nụ cười mê người, nói:

- Chủ nhân, trải qua trận chiến này, bộ tộc man cổ Thánh tộc cùng Thánh Cương Thiên tổn thất thảm trọng, trong mấy vạn năm khó khôi phục nguyên khí. Nhưng mà lần này Tạo Hóa thánh tử triệu tập nhiều quân đội tới đây, Thanh Liên luôn cảm giác chuyện có chút không giống tầm thường, cho nên bắt mấy người sống thẩm vấn một phen.

Chương 2221: Tin tức Tiểu Ma Tiên (1)

Thanh Liên tiên tử nói xong, chỉa chỉa sau lưng, nơi đó có một Thiên Tôn bị nổ tung trọng thương, bị giam cầm cương nguyên toàn thân, trừ chuyện đó ra còn có mấy Giới Vương.

Lâm Minh mỉm cười, tuy hắn cũng có ý định như vậy, nhưng mà Thanh Liên tiên tử đã sớm làm giúp hắn, hắn giảm không ít phiền toái.

Hắn đang muốn thẩm vấn những người này, thời điểm này nội tâm Lâm minh khẽ động, quay người nhìn về phía cửa sổ mạn tàu, trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm thấy có người tới gần Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Có người đến.

Chỉ trong nháy mắt Lâm Minh cũng đã sờ rõ số lượng người tới, chủng tộc cùng tu vị thực lực... Hắn nắm được rất nhiều.

- Giới Vương, nhân loại?

Nội tâm Lâm Minh cả kinh, đối phương dĩ nhiên là Nhân tộc!

Đến vũ trụ man hoang, Lâm Minh tự nhiên không chỉ một lần nhìn thấy Nhân tộc, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy một ít bình dân chịu khổ mà thôi, Nhân tộc cấp Giới Vương, Lâm Minh lần đầu tiên gặp được.

Thân ảnh lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trong lòng của hắn tràn ngập chờ mong, có Giới Vương Nhân tộc ở đây, hắn có thể thông tri cho Thiên Tôn Nhân tộc, tiếp theo đạt được tin tức có liên quan tới đám người Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ.

Bay tới gần Lâm Minh chính là trinh sát Nhân tộc, bọn họ có sáu người, năm nam một nữ.

Sau khi nhìn thấy Lâm Minh, bọn họ lập tức hành lễ. Ánh mắt nhìn Lâm Minh tràn ngập sùng kính.

Trong thế giới võ giả, có thực lực mới được tôn trọng, huống chi Lâm Minh còn có đại ân với Nhân tộc.

Lâm Minh dùng cảnh giác hình chiếu tới trước người trinh sát Phổ Đà sơn, khi thức hải bọn họ quét qua liền lập tức phân biệt ra được, những người này cũng bị Thánh tộc khống chế, cũng không phải gian tế.

- Tiểu đội trưởng trinh sát Nhân tộc Phổ Đà Sơn tham kiến tiền bối!

Nam tử trung niên cầm dầu khom người nói ra.

Mấy trinh sát này cũng đã mấy vạn tuổi, trong mắt bọn họ xem ra, tuy Lâm Minh mặt ngoài trẻ tuổi nhưng mà hắn cường đại như thế, hơn phân nửa là tiền bối của bọn họ.

- Phổ Đà Sơn!

Lâm Minh hít sâu một hơi, nghe cái tên này hắn cảm khái ngàn vạn, lúc này các hơn sáu ngàn năm, rốt cuộc hắn cũng tìm được manh mối của những người trọng yếu nhất đời của mình.

Chiến Phật Đế Thích Già và Đại Tự Tại Phật của Phổ Đà Sơn chắc chắn biết tin tức của Tiểu Ma Tiên.

Trước kia Lâm Minh cũng từ chỗ nhiều thế lực Thánh tộc biết được rất nhiều tình báo, tuy không có thể xác định vị trí của Tiểu Ma Tiên, nhưng ít ra Lâm Minh biết được một điểm, đó là Tiểu Ma Tiên vẫn còn bình an vô sự, nếu không Thánh tộc đánh chết hoặc bắt được nhân vật trọng yếu nào của Nhân tộc, chắc chắn Thiên Tôn Thánh tộc cũng biết được.

- Các ngươi đều là đệ tử Phổ Đà Sơn sao?

Nghĩ tới có khả năng tìm được tin tức Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, ngữ khí của Lâm Minh khó bình tĩnh được.

Nam tử trung niên cầm đầu nói ra:

- Chỉ có một phần thôi, Phổ Đà Sơn hiện tại nói là một tông môn, không bằng nói là một liên minh, dùng lực lượng có sẵn của Phổ Đà Sơn, rất nhiều người tới từ các thế lực di cư tới vũ trụ man hoang gia nhập vào, ví dụ như tiểu đội trinh sát của chúng ta ở đây, có đệ tử phật gia Phổ Đà Sơn, cũng có người Hắc Ám Ma Cung, hiện tại cầm đầu liên minh Phổ Đà Sơn chính là Đế Thích Già sư huynh, hành động cụ thể và tự do rất lớn.

- Thì ra là thế!

Lâm Minh gật đầu, loại tình hình này đúng là hợp tình hợp lý, trong hai tộc đại chiến, đã không còn dùng tông môn làm đơn vị tác chiến, mà là dùng tông môn kết hợp lại làm quân đội.

- Liên minh các ngươi có ai? Có Cơ Tiên Nhi gia nhập hay không?

Nếu như Tiểu Ma Tiên trong thời gian chiến tranh, liên minh chính là lựa chọn tốt nhất, bởi vì Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên các nàng không có khả năng tự bảo vệ mình, hơn phân nửa là đi theo Tiểu Ma Tiên.

Còn có thân nhân của mình chính là Lâm Hiểu Cáp, đương nhiên là theo chân Tiểu Ma Tiên, đương nhiên còn có Mộ Thiên Tuyết cũng có thể đi theo Tiểu Ma Tiên.

Nghe được Lâm Minh đột nhiên nhắc tới Cơ Tiên Nhi thì khẽ giật mình.

- Tiền bối quen Ma Tiên Thiên Tôn?

Mấy trinh sát nhìn nhau, càng tràn ngập suy đoán thân phận người thần bí này, người thần bí quen Tiểu Ma Tiên, điểm này làm bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn, khó nói người thần bí có quan hệ gì với Yêu tộc hoặc là Ma tộc hay không?

Nhưng mà bất kể nói thế nào, hiện tại Tiểu Ma Tiên sớm không có lạc quan...

- Ma Tiên Thiên Tôn? Đúng, dùng thiên phú của Tiên nhi cũng đã sớm đột phá Thiên Tôn rồi!

Lâm Minh nghe thấy nội tâm cảm khái không thôi, không biết hài tử của mình cảnh giới thế nào rồi!

Đã hơn sáu ngàn năm trôi qua, hài tử của hắn khong nhỏ hơn hắn bao nhiêu cả,

Người trung niên cầm đầu tiểu đội trinh sát cân nhắc lời nói một chút.

- Bẩm tiền bối, Ma Tiên Thiên Tôn hiện tại tung tích không rõ, nghi là ở Tiềm Long tinh hệ!

- Cái gì?

Thân hình Lâm Minh chấn động mạnh, nội tâm lo lắng.

Lâm Minh phản ứng quá mạnh làm cho tiểu đội trinh sát sững sờ một chút, tuy bọn họ biết người thần bí có quan hệ với Tiểu Ma Tiên, nhưng mà không nghĩ tới người thần bí khẩn trương vì Tiểu Ma Tiên như thế!

- Ngươi nói Cơ Tiên Nhi đang ở Tiềm Long tinh hệ?

- Tiền bối, trước kia lãnh địa của Ma Tiên Thiên Tôn là nằm ở Tiềm Long tinh hệ, sau khi đại chiến bộc phát, Đế Thích Già sư huynh vẫn troa đổi tình báo với Ma Tiên Thiên Tôn. Về sau có một ngày Ma TIên Thiên Tôn đoạn tuyệt liên lạc với Phổ Đà Sơn, sau đó trinh sát chúng ta đi dò xét thì phát hiện Tạo Hóa thánh tử phong tỏa Tiềm Long tinh hệ, Ma Tiên Thiên Tôn mất đi liên hệ với chung ta cũng là vì thế.

Thủ lĩnh trinh sát chậm rãi nói ra, thế lực Nhân tộc một khi đoạn tuyệt liên hệ trong vài năm, muốn liên hệ lại là không dễ dàng, bởi vì thế lực Nhân tộc khác nhau, ấn ký truyền âm không ngừng thay đổi, dùng phương thức này cam đoan mình an toàn. Nếu thời gian dài bị Thánh tộc chặn được ấn ký truyền âm, vậy hậu quả không chịu nổi.

Mấy năm không liên hệ, ấn ký truyền âm lẫn nhau cũng không có biện pháp thông tri với đối phương, kết quả là càng không liên lạc được.

Hiện tại tình cảnh Tiểu Ma Tiên cũng chỉ là liên minh Phổ Đà Sơn từ đủ loại dấu hiệu suy đoán ra mà thôi.

Nghe được trinh sát nói thế, sắc mặt Lâm Minh hoàn toàn âm trầm.

- Tiền bối...

Thủ lĩnh trinh sát muốn nói vài lời bảo Lâm Minh đi liên minh Phổ Đà Sơn làm khách, nhưng mà nói một nửa đã nuốt trở về.

- Về phần Cơ Tiên Nhi, các ngươi có tình báo gì hay không?

Giọng Lâm Minh đột nhiên bình tĩnh lại, nhưng mà thủ lĩnh trinh sát nghe được lại cảm thấy nó ẩn chứa sát ý đậm đặc.

- Không có... Không có gì khác, đoạn tuyệt liên hệ quá lâu, về phần tất cả tình huống của Ma Tiên Thiên Tôn đều chỉ là chúng ta phỏng đoán, trước kia liên minh Phổ Đà Sơn bị quân đoàn Hoang truy kích và tiêu diệt, bản thân khó bảo toàn, nhiều thế lực Nhân tộc đoạn tuyệt liên hệ, cho tới bây giờ, tiền bối diệt... Diệt quân đoàn Hoang chúng ta mới có cơ hội thở dốc, cho nên Đế Thích Già sư huynh mới suất lĩnh đại quân liên minh, đến Tiền Long tinh hệ cứu viện...

Chương 2222: Tin tức Tiểu Ma Tiên (2)

Thủ lĩnh trinh sát nói nhiều như vậy, con mắt vẫn không ngừng quan sát phản ứng của Lâm Minh.

- Ấn ký truyền âm của các ngươi!

Đột nhiên Lâm Minh mở miệng, ngữ khí không cho cự tuyệt.

Cầm đầu trinh sát khẽ cắn môi một cái, từ trong tu di giới lấy ngọc giản đưa cho Lâm Minh, ở trong đó ghi chép trận pháp hạch tâm đại trận truyền âm và mật mã của Phổ Đà Sơn, cũng chính là cái gọi "Ấn ký truyền âm", chỉ cần Lâm Minh dựng một truyền âm rận, đặt ngọc giản vào trung tâm trận pháp thì có thể liên hệ với Phổ Đà Sơn.

Ngọc giản này còn trọng yếu hơn mạng của sáu trinh sát, nếu như bình thường, đội trưởng trinh sát cho dù không có hy vọng chạy trốn, hắn đầu tiên cần làm chính là hủy diệt ngọc giản. Nếu không Thánh tộc chỉ cần một hồi phối là có thể căn cứ vào trận pháp phản ưng mơ hồ tập trung được vị trí Phổ Đà Sơn, đương nhiên là nguy hiểm cực độ, nhưng mà với quân trinh sát, bọn họ tùy thời giữ liên lạc với Phổ Đà Sơn.

Nhưng mà bây giờ, thủ lĩnh trinh sát lại cứ thế giao ngọc giản cho Lâm Minh.

Lâm Minh thò tay, ngọc giản lao đi như mũi tên, đồng dạn bắn ra bị hút vào trong lòng bàn tay Lâm Minh, sau đó thân ảnh Lâm Minh lóe lên, trực tiếp chui vào trong Hỗn nguyên Thiên Cung.

Tòa thành hắc ám này trong chốc lát khởi động, lặng yên không một tiếng động phá vỡ hư không, sau đó chui vào trong không gian phong bạo biến mất trong hư không.

Lưu lại sáu trinh sát Nhân tộc, mắt to trừng mắt nhỏ, người thần bí không hề nghi ngờ phải đi tìm Tiểu Ma Tiên, bọn họ vốn cho rằng có thể thỉnh người thần bí đi liên minh Phổ Đà Sơn làm khách một chút.

- Chuyện này... Chúng ta làm sao bây giờ?

Một trinh sát mờ mịt nói ra, người thần bí xuất hiện tại Tiềm Long tinh hệ, kể cả quân đoàn thứ hai, thứ ba của Thánh tộc bị diệt cũng nhanh chóng sinh ra phong bạo, tiếp theo sẽ ảnh hưởng rất lớn với cuộc chiến Nhân tộc và Thánh tộc.

Cầm đầu trinh sát hít sâu một hơi, hào quang trong mắt lập lòe.

- Ngọc giản ấn ký đã đưa cho người thần bí, chúng ta chỉ có thể lập tức chạy về Phổ Đà Sơn, chính miệng báo cáo tin tức chúng ta dò xét được.

Thủ lĩnh trinh sát vung tay lên, sáu người nhanh chóng trốn vào trong hư không, bay ngược với hướng của Lâm Minh.

Trong quá trình phi hành, nữ nhân duy nhất mở miệng nói:

- Ta nói lão đại, người thần bí có quan hệ không nông cạn với Ma Tiên Thiên Tôn, ta có một ít liên tưởng...

- Nói!

Thủ lĩnh nói đơn giản nhưng rõ ràng, kỳ thật nội tâm của hắn cũng có liên tưởng, bảo thuộc hạ mở miệng chỉ là vì nghiệm chứng một phen.

- Thuộc hạ cảm thấy có thể khẩn trương khi nghe về Ma Tiên Thiên Tôn, cả Tam Thập Tam Thiên cũng không có mấy người, bài trừ từng người, có khả năng chỉ có một khả năng, người này lại là người không có khả năng nhất.

- Ta biết rõ!

Thủ lĩnh trinh sát hít sâu một hơi, hắn cảm thấy huyết dịch toàn thân như sôi trào lên.

Đúng, hiện tại đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, hơn sáu ngàn năm trước, nhân vật truyền thuyết dùng tu vị Thánh Chủ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tam Thập Tam Thiên, cơ hồ bằng vào sức một mình tìm ra con đường lui cho Nhân tộc, hắn vẫn không chết!

Hắn rốt cuộc... Trở về!

Liên minh Phổ Đà sơn, trong đại phật màu vàng, đám người Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật, Hắc Ám Ma Thần ngồi vây quanh bàn hội nghị, đang nghe tình báo.

- Tình huống đại khái là như vậy!

Thủ lĩnh trinh sát dùng ngữ khí ngắn gọn, rõ ràng giới thiệu quá trình gặp người thần bí, trừ chuyện đó ra hắn còn xuất một khối chiến tranh trận bàn, trong đó nó ghi chép hình ảnh hắn nhìn thấy.

Đó là tình cảnh Lâm Minh đại chiến bốn Thiên Tôn đỉnh cấp, còn có Hỗn Nguyên Thiên Cung bắn thần quang miểu sát tinh không cổ thú và chiến hạm thiết sư.

Nhìn cảnh tượng trong trận bàn, Thiên Tôn ở đây khó có thể hình dung cảm giác trong lòng.

Rung động, kích động, lo lắng, vui sướng, đủ loại tâm trạng xuất hiện khiến đại sảnh không có tiếng nói nào vang lên cả.

Cảnh tượng trong trận bàn đại khái chỉ diễn ra một phút, bởi vì ghi chép vội vàng, lại cách xa nhau khoảng cách rất xa, thậm chí rất nhiều cảnh tượng thập phần mơ hồ, kể cả gương mặt Lâm Minh cũng ghi chép không rõ ràng.

Nhưng mà không ảnh hưởng tới cao tầng Nhân tộc trí mưu đỉnh cấp, bọn họ cũng có thể phục hồi cảnh tượng xảy ra.

Quá trình chiến đấu kịch liệt này làm cho cảm xúc của ọn họ phập phồng.

Nhìn thấy hắc long xé nát tinh không cổ thú, Lâm Minh hành hung Thiên Tôn đỉnh cấp, Hỗn Nguyên Thiên Cung giống như cối xay thịt, hạm đội Thánh tộc bị phá thành mảnh nhỏ, rất nhiều võ giả

Nhân tộc xiết chặc nắm đấm, trong mắt bắn ra hào quang hưng phấn.

Thác Bạt Khuê không nhịn được đấm một quyền vào ngực của mình, cảnh tượng như vậy thật sự làm cho người ta hả giận, vài ngày trước bọn họ nhìn rõ tình cảnh quân đoàn hai của Thánh tộc đại chiến, loại cảm giác này vô cùng thống hận, hết lần này tới lần khác lại làm Thác Bạt Khuê phát điên.

Áp lực đè ép Nhân tộc quá lâu, rốt cục nhìn thấy hy vọng thắng lợi, tuy bọn họ yên lặng thời gian quá lâu rồi, nhưng cũng đã nhìn thấy ánh sáng bình minh ló dạng.

- Người thần bí quả nhiên là thần thoại! Đối với hắn mà nói, không có gì là không thể thực hiện được.

Hắc Ám Ma Quân nói ra, hắn tự đáy lòng khâm phục Lâm Minh, hắn kỳ thật đã biết biết đại khái thực lực của Lâm Minh, là vượt qua Thiên Tôn đỉnh cấp, miễn cưỡng có thể dùng Thiên Tôn vô địch để hình dung. Sức chiến đấu như thế mạnh hơn Đế Thích Già một ít, còn kém Chân Thần một ít.

Dựa theo lẽ thường mà nói, một người chưa đạt tới Chân Thần, rất khó phát huy ra sức chiến đấu ảnh hưởng tới hai chủng tộc đại chiến.

Nhưng mà kết quả lại ly kỳ như vậy, người thần bí làm được, hắn dùng sức một mình thay đổi cuộc chiến.

- Có lẽ ngươi không nên gọi hắn là người thần bí, mà là có lẽ gọi hắn là Lâm Minh mới đúng.

Đế Thích Già vừa cười vừa nói, bao nhiêu năm qua Đế Thích Già không có lộ ra nụ cười chân thành như thế.

- Lâm Minh à... Ngươi đã xác định?

Hắc Ám Ma Quân nhìn qua, hắn tiếp xúc với Lâm Minh không nhiều, cũng chỉ gặp mặt Lâm Minh một lần trong thọ yến Yêu Đế, thời điểm còn lại là hiểu một ít về Lâm Minh qua lời đồn mà thôi.

- Chính là hắn!

Quân Bích Nguyệt vuốt ve trường kiếm trong ngực, khẳng định nói ra, năm đó trong đệ nhất hội võ Thần Vực, ký ức cùng giao thủ với Lâm Minh hiện ra quá rõ ràng.

Đế Thích Già nói:

- Hắn xưng hô Tiểu Ma Tiên là Tiên nhi, cả Tam Thập Tam Thiên, có thể gọi Tiểu Ma Tiên như thế không có bao nhiêu người, hắn quan tâm Tiểu Ma Tiên như vậy, hơn nữa còn có hắc long và trường thương trùng điệp, cũng không có trùng hợp như thế cứ?

- Lâm Minh không chết, hắn trở về!

- Hắn là người mang theo kỳ tích, lúc cách hơn sáu nghìn năm hắn lại xuất hiện một lần, hắn tất nhiên sẽ mang tới chuyển cơ cho chúng ta!

Đế Thích Già trong khi nói chuyện nắm lấy lan can, bởi vậy có thể thấy được nội tâm của hắn kích động cỡ nào.

Chương 2223: Trở về

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi chú ý tới thần thái của Đế Thích Già, trong ấn tượng của bọn họ, Đế Thích Già với tư cách là tổng chỉ huy liên minh Phổ Đà sơn, có thể nói là nhân vật đứng đầu thú hai của Nhân tộc, bất cứ lúc nào hắn đều thập phần tỉnh táo, rất ít thấy hắn thất thố như vậy.

- Người nọ, thực lợi hại như vậy sao? Còn chưa có thực lực Chân Thần đã có thể mang tới chuyển cơ cho chúng ta? Tạo Hóa Thánh Hoàng chính là cường giả Chân Thần đấy?

Có một đệ tử trẻ tuổi nói ra.

Có thể ngồi trong phòng hợp đều là thiên tài tuyệt đỉnh, bọn họ đa số sinh ra trong vũ trụ man hoang, thời điểm sinh ra thì Lâm Minh "Chết ", bọn họ chưa từng gặp qua Lâm Minh, chỉ nghe truyền thuyết Lâm Minh, biết rõ hắn mang thần minh pháp chỉ tới cho Nhân tộc, thiên phú của hắn có một hai trong Tam Thập Tam Thiên.

Trong sử sách miêu tả Lâm Minh là độc nhất vô nhị, hơn nữa một ít người thuyết thư đã gia công Lâm Minh không gì không làm được.

Đối với mấy chuyện này, trong đó một bộ phận thiên tài trẻ tuổi cảm thấy kiêu ngạo, nhao nhao dùng Lâm Minh làm mục tiêu mà cố gắng.

Nhưng mà cũng có một ít thiên tài sau khi nghe được chuyện này thì cảm thấy hoài nghi, bọn họ cảm thấy Nhân tộc đang thần hóa Lâm Minh, làm như vậy cho thế hệ trẻ có thêm tin tưởng, thứ hai cũng an ủi một ít người say mê -- dù sao nói khoác về anh hùng dân tộc của mình là chuyện bình thường.

Mặc Hiểu là người nằm ở phía hoài nghi, đối với những người hâm mộ Lâm Minh cuồng nhiệt, nàng thường thường chỉ biết hỏi một câu.

- Hắn lợi hại như vậy, vậy làm sao chết đi?

Một câu nói này đã chặn miệng rất nhiều người.

Nhưng hôm nay biết được tin tức Lâm Minh không chết, Mặc Hiểu toát ra ánh mắt kỳ dị. Nàng sờ sờ liêm đao của mình, có cảm giác khó hiểu.

- Điều chỉnh điều chỉnh một chút, hai giờ sau chúng ta sẽ xuất phát.

Đế Thích Già đột nhiên nói ra, Lâm Minh xuất hiện, phấn chấn sĩ khí, nhưng mà hiện tại còn không thời khắc thắng lợi, bởi vì còn có một chuyện phi thường trọng yếu chưa giải quyết được, chính là an nguy của Tiểu Ma Tiên.

Trước khi bởi vì quân đoàn thứ hai và thứ ba Thánh tộc đóng quân ở gần đó, liên minh Phổ Đà sơn căn bản không thể đánh qua, hiện tại chướng ngại đã quét sạch, Phổ Đà sơn tự nhiên sẽ xưa quân vào Tiềm Long tinh hệ.

Mặc kệ khả năng giúp đở Lâm Minh bao nhiêu, bọn họ cũng phải dốc toàn bộ khí lực.

Cần biết Tiềm Long tinh hệ lớn như vậy, dưới tình huống không có ấn ký truyền âm mà đi tìm Tiểu Ma Tiên cũng không phải là chuyện dễ dàng, Tạo Hóa thánh tử tìm vài năm mà không được, dùng mò kim đáy biển hình dung cũng không đủ.

Phương diện chiến đấu, Phổ Đà sơn tự nhiên thúc ngựa không kịp Lâm Minh, nhưng mà phương diện tìm người thì Lâm Minh cũng không theo kịp bọn họ.

Phổ Đà Sơn có rất, chậm rãi phá vỡ hư không, chạy nhanh vào sâu trong Tiềm Long tinh hệ.

Thời điểm Phổ Đà sơn xuất phát, Tạo Hóa thánh tử cũng nhận được tin tức này.

Tuy quân đoàn thứ hai và thứ ba bị đánh tan, nhưng mà vẫn có linh hạm chạy thoát, cho nên cũng có tình báo truyền về Tạo Hóa Thánh Cung.

Bọn họ mang tình huống Lâm Minh đánh tan liên quân Thánh tộc báo cáo toàn bộ với Tạo Hóa thánh tử.

Bởi vì cách Lâm Minh càng gần, tin tức bọn họ ghi chép rõ ràng hơn Phổ Đà Sơn rất nhiều.

Lúc này trước mặt Tạo Hóa thánh tử, chiến tranh trận bàn không ngừng biến ảo hình ảnh, một chiếc lại một chiếc linh hạm thiet sư tan vỡ, từng con tinh không cổ thú bị chém giết.

Cả đại sảnh chỉ còn lại tiếng hít thở, trừ tiếng hít thở ra trong đại sảnh không ai nói ra câu nào, trong đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Cảnh tượng như vậy làm cho bọn họ hãi hùng khiếp vía, bọn họ cũng biết Tạo Hóa thánh tử sẽ kích thích cỡ nào.

Phải biết rằng mấy đại quân đoàn Thánh tộc chính là Tạo Hóa thánh tử điều qua để đối phó người thần bí, kết quả quân còn chưa chạy tới đã bị đối phương đánh cho tan nát!

Trước mặt người thần bí, Thánh tộc đã trải qua hai lần đại bại, chuyện này làm cho Tạo Hóa thánh tử cao ngạo cũng bị đả kích không nhỏ!

Giờ phút này Tạo Hóa thánh tử giống như núi lửa bạo phát, mọi người đang chờ đợi núi lửa bộc phát, nhưng mà mãi cho đến khi trận bàn chấm dứt, Tạo Hóa thánh tử vẫn yên lặng cực độ.

Hăn nắm hai tay che đầu, gương mặt ẩn dưới nắm đấm chẳng khác gì bóng ma, làm cho người ta không thấy biểu lộ của hắn là gì.

Lính phụ trách liên lạc đưa tin tức tới đang cực kỳ bất an, e sợ cho bị Tạo Hóa thánh tử giận chó đánh mèo giết chết.

- Lui ra đi!

Đột nhiên Tạo Hóa thánh tử nói ra, lính liên lạc như được đại xá, đầu đầy mồ hôi rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Tất cả tướng lãnh nhìn qua Tạo Hóa thánh tử, thật không ngờ hắn lại trầm tĩnh như vậy.

- Các ngươi cũng lui ra.

Tạo Hóa thánh tử khoát khoát tay, hắn đứng lên, mọi người lúc này nhìn ra hai mắt Tạo Hóa thánh tử lúc đã đỏ hồng, hắn giống như một con dã thú đang cuồng nộ, mọi người tức giận không thôi.

Tướng lãnh trong đại sảnh nhìn nhau, nhao nhao rời khỏi phòng nghị sự, chỉ còn lại một mình Tạo Hóa thánh tử, hắn nắm chặt lan can ghế, ánh mắt đầy sát cơ.

- Đúng là ngươi sao... Quyết đấu định mệnh!

Tại Tiềm Long tinh hệ, trong khu vực tinh vân màu xám--

Trong một cung điện màu đen đang lơ lửng, chung quanh cung điện có hơn mười chiếc linh hạm vây quanh.

Tòa cung điện màu đen này có rất nhiều linh hạm đều bị bao phủ trong trận pháp, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Tinh vân như thế trong Tiềm Long tinh hệ nhiều vô số kể, hơn nữa còn bố trí trận pháp che dấu trong tinh vân, đây là chỗ dựa lớn nhất bảo lưu thế lực Nhân tộc còn sót lại trong những năm qua.

Nhưng mà cái gọi là chỗ dựa lớn nhất kỳ thật ở đa số thời điểm chỉ là dùng che dấu vị trí mà thôi, mà Thánh tộc chỉ nói là "Kéo dài hơi tàn".

Thời điểm Thánh tộc dùng thần thức rải thảm dò xét, những nơi che dấu cũng từ từ bị tìm ra, kế tiếp chính là một hồi giết chóc.

Thánh tộc gọi phương thức tác chiến này là "Săn bắn" -- bắt đầu từ tập trung mục tiêu, sưu tầm, quá trình săn giết, giống như thợ săn đang đi săn, kết quả cũng giống như săn bắn, căn bản không hề lo lắng, thợ săn vẫn là thợ săn, không có gì thay đổi cả.

Hiện tại một thế lực Nhân tộc gặp phải một đội "Thợ săn" Thánh tộc trong Tiềm Long tinh hệ này, tinh thế đã bấp bênh.

Chi thế lực này đóng quân gần cung điện màu đen này, trong một gian phòng cao nhất của cung điện --

Gian phòng này rất lớn nhưng lại bố trí rất đơn giản, một cái sa bàn dài tám trượng, hai cái ghế màu đen nặng nề và vững trải, bên cạnh cái bàn là một giá gỗ chứa sách, trên giá sách đầy điển tịch, văn tự trên điển tịch rất cổ xưa, có rất ít người có thể hiểu được, đối diện giá sách là một cái giường lớn, ga giường là màu xám nhạt, trên giường trải lông nhum thiên nga đen.

Vách tường cũng không có cải tạo quá nhiều, mà giữ lại vách tường cấu thành từ kim loại vô cùng thô ráp, làm cho người ta nhìn qua còn cảm thấy áp lực.

Chương 2224: Đêm không yên tĩnh

Lúc này cửa lớn gian phòng bị đẩy ra, một cô gái mặc áo đen đi tới, nàng mặc váy dài màu đen mộc mạc, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo thần sắc tiều tụy.

Nàng là Tiểu Ma Tiên, chủ nhân gian phòng này.

Gian phòng im ắng, trong không khí chỉ còn tiếng bước chân Tiểu Ma Tiên quanh quẩn.

Nàng chậm rãi đi tới chiếc ghế đen bóng kia, phong cách gian phòng này u ám, hoàn toàn không hợp với dung mạo tuyệt diễm tú lệ của nàng.

Nàng không có đốt nến, cứ để gian phòng u ám như trong nội tâm của nàng, một mình tĩnh tọa trong chốc lát, nàng lúc này lấy Tử Dương tinh sắp đặt một trận bàn cỡ nhỏ, mở trận bàn lên.

Chỉ thấy trước mặt nàng là một tinh không xinh đẹp.

Đây là tinh đồ phạm vi mười tỷ dặm.

Kỳ thật phiến tinh đồ này đã sớm khắc sâu vào lòng Tiểu Ma Tiên, mỗi ngôi sao, mỗi tinh vân, thậm chí là thiên thạch hơi lớn một chút nàng cũng biết nhất thanh nhị sở, nhắm mắt lại nàng cũng có thể vẽ được tinh đồ, nhưng mà mỗi ngày nàng đều tiêu tốn một giờ chuyên chú quan sát tinh đồ này.

Nàng biết rõ khu vực mình ẩn nấp sẽ không quá lâu, phạm vi dò xét của Tạo Hóa thánh tử giảm bớt đi nhiều, phạm vi nàng ở lại đã nhỏ tới mức không thể di chuyển, bởi vì một khi dời căn cứ sẽ lưu lại dấu vết, đến lúc đó nguy hiểm bị phát hiện cũng càng sớm hơn.

Thời gian càng ngày càng khẩn bách, Tiểu Ma Tiên không thể không cân nhắc tình huống xấu nhất, trong đầu nàng suy diễn vô số lần giao phong với Tạo Hóa thánh tử vào lúc cuối cùng...

Tuy đây là chiến đấu tất phải thua,, nhưng mà Tiểu Ma Tiên cũng sẽ không ngồi chờ chết, thời khắc cuối cùng nàng muốn kết quả chính là tận khả năng giúp thêm người trốn ra khỏi chiến đấu.

Đương nhiên, muốn tất cả trốn đi là không thể nào, nhất định phải lưu lại một ít người kéo dài thời gian, những người này sẽ là người hi sinh.

Lưu bao nhiêu người, rời đi bao nhiêu, chiến thuật an bài như thế nào, đây là vấn đề Tiểu Ma Tiên phải cân nhắc.

Nhưng mà bất kể an bài thế nào, nàng làm người đứng đầu thế lực Nhân tộc, cũng là người mạnh nhất trong mọi người, thời khắc nguy nan nàng phải lưu lại.

Đám người hi sinh cần người đứng đầu, mà người đứng đầu này chỉ có thể là nàng.

Nhưng nếu như có khả năng, nàng hy vọng hài tử Lâm Hoang của mình có thể bình yên vô sự rời khỏi tinh vực này.

Hắn là sinh mạng của nàng và Lâm Minh kéo dài, cũng là hy vọng của Nhân tộc.

Nhớ tới hài tử của mình, Tiểu Ma Tiên nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, nàng không thể tránh né lại nghĩ tới Lâm Minh, đôi mắt nhu tình như nước của nàng mông lung, nếu như Lâm Minh vẫn còn, hắn sẽ làm thế nào đây?

Nhẹ nhàng chạm vào phiến tinh đồ, màn đêm dần dần hàng lâm, Tiểu Ma Tiên đứng dậy, nàng ngâm một bình vân vụ trà cho mình, trà này dùng sương mù vạn năm tinh lọc thành nước pha trà, hương vị mùi thơm ngọt ngào, có hiệu quả dưỡng hồn, có thể cung cấp tinh lực dồi dào cho Tiểu Ma Tiên tiếp tục suy nghĩ.

Trên thực tế nàng thật lâu không có nghĩ ngợi qua.

Lại rót hai chén trà, Tiểu Ma Tiên bình thường sẽ rót hai chén, một là cho mình, mà chén còn lại sẽ đặt đối diện với nàng.

Sau đó Tiểu Ma Tiên lại bắt đầu suy nghĩ, nàng hiện tại cần cân nhắc quá nhiều, ví dụ như số lượng Tử Dương tinh cung cấp cho trận pháp ẩn nấp không còn nhiều, cần tiêu hao lớn lượng Tử Dương tinh, phạm vi tìm kiếm Tử Dương tinh của bọn họ càng ngày càng nhỏ, cũng càng ngày càng khó khai thác.

Nàng cần phải nghĩ biện pháp giải quyết quẫn cảnh này, nếu không đại trận của căn cứ không thể duy trì quá một năm, đến lúc đó bọn họ sẽ bị Tạo Hóa thánh tử tìm được dễ dàng.

Thỉnh thoảng Tiểu Ma đặt chén trà lên miệng uống một ngụm.

Chậm rãi nàng đã uống xong chén trà của mình, nhìn qua chén trà trước mặt không voi chút nào, giống như đối diện còn có người, còn có một chiếc ghế lưu chỗ cho một người ngồi, cũng lưu lại một cái ly.

Đây là thói quen của Tiểu Ma Tiên, những năm này nàng vẫn sống một mình nhưng lại chẳng khác gì có hai người.

Thời gian trôi qua, trà nóng trong chén cũng lạnh đi, mà Tiểu Ma Tiên lại hồn nhiên chưa tỉnh.

Một giờ sau nàng trận pháp tinh đồ đi, lắc đầu, tạm thời không thèm nghĩ tới vấn đề Tử Dương tinh nữa, bắt đầu thổ nạp.

Trong hoàn cảnh này, Tiểu Ma Tiên vẫn ưu tư một mình, lẳng lặng vượt qua bóng tối yên lặng như đầy bão tố.

Nhưng mà dường như tối nay không cách nào yên tĩnh, đêm khuya qua đi, Tiểu Ma Tiên vẫn ngồi trước bàn đá, ấn ký truyền âm màu xám sáng lên, hiển nhiên lại có tin tức báo cáo với nàng.

Nhìn qua ngọc giản truyền âm khong ngừng lóe lên, đôi mắt Tiểu Ma Tiên nhíu lại, nàng cảm giác ngọc giản kia như đôi mắt tà dị -- trên thực tế, những năm gần đây một khi có tin tức khẩn cấp truyền tới, kết quả đều là tin tức xấu.

Ví dụ như Tạo Hóa thánh tử lại thu nhỏ vòng vây, ví dụ như đá năng lượng của bọn họ không còn nhiều.

Thậm chí bết bát chính là tiểu đội trinh sát của Ma Tiên Cung bị Tạo Hóa thánh tử bắt được, vì bảo toàn bí mật mà bọn họ cũng tự sát, dùng phệ hồn chi độc đã sớm chuẩn bị tự sát.

Loại độc này cực kỳ bá đạo, nó cần luyện dược sư cấp Đại Giới Giới Vương mới có thể luyện chế, cung cấp cho võ giả dưới Giới Vương sử dụng.

Một khi phục dụng phệ hồn chi độc, người uống thuốc độc sẽ chết đi trong mấy hô hấp, hơn nữa độc này còn có thể hủy diệt hồn hải của người sử dụng, làm cho địch nhân cho dù sưu hồn cũng không thu được thứ gì có giá trị.

Nói trắng ra, loại độc chất này làm cho người ta hồn phi phách tán.

Loại chết thê thảm này làm cho Tiểu Ma Tiên cảm thấy đau lòng, nhưng lại không thể không cung cấp một phần độc dược cho mỗi thành viên trinh sát, mỗi lần luyện dược sư trong Ma Tiên Cung cung cấp thuốc độc đưa tới cho Tiểu Ma Tiên, cảm thấy đồ vật này nặng như núi.

Mà biểu lộ của các trinh sát Ma Tiên Cung khi nhận lấy độc dược, càng làm cho tâm nàng đau đớn như bị dao cắt.

Nhưng mà nàng không có cách nào, cũng không đủ thực lực, nàng chỉ có thể như thế.

Lắc đầu dứt bỏ ấn ký truyền âm này, Tiểu Ma Tiên rời phòng, đi về truyền âm đại trận.

Ma Tiên Cung bố trí truyền âm đại trận cách Tiểu Ma Tiên gian phòng rất gần, lúc này chung quanh truyền âm đại trận đã có mấy thành viên nòng cốt của Ma Tiên Cung đang chờ.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên đã đến, một thanh niên trong đó bờ môi động động, muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi.

- Chuyện gì?

Nhìn thấy biểu lộ của thanh niên, Tiểu Ma Tiên nhíu mày một cái, thanh niên này tên là Đào An, sinh ra sau đại kiếp nạn năm đó, là tùy tùng trung thực của Tiểu Ma Tiên, cũng là thành viên nòng cốt của Ma Tiên Cung.

Hắn lúc này khó có thể mở miệng, làm cho Tiểu Ma Tiên lập tức ý thức được vừa rồi có tin tức không tốt truyền tới, nếu không sẽ không như thế.

- Nói đi, không cần ấp a ấp úng, xấu nhất chính là Tạo Hóa thánh tử tìm được chúng ta...

Giọng của Tiểu Ma Tiên bình tĩnh, giọng của Đào An trì trệ, nhìn qua mấy thành viên nòng cốt của Ma Tiên Cung, nói ra:

- Tiểu thư... Tư Minh Tinh... Gặp chuyện không may!

Một câu của Đào An làm nội tâm Tiểu Ma Tiên chấn động mạnh.

Chương 2225: Ngông nghênh cuối cùng (1)

Tư Minh Tinh chính là tinh cầu duy nhất mà Tiểu Ma Tiên thành lập cứ điểm trong Tiềm Long tinh hệ.

Trên Tư Minh Tinh có mấy chục tỷ người sinh sống, những người này đều ra đời trong hai ba trăm năm nay, từ các tinh vực khác chậm rãi di cư tới, là con dân trung thực của Tiểu Ma Tiên.

Tiểu Ma Tiên những năm này yêu dân như con, lúc Thánh tộc xâm lấn Tiềm Long tinh hệ thì Tiểu Ma Tiên cũng từng thề, phải bảo vệ tốt cư dân Tư Minh Tinh, giúp bọn họ an cư lạc nghiệp, lấy vợ sinh con, song khi Tạo Hóa thánh tử thu nhỏ vòng vây lại, Tiểu Ma Tiên cuối cùng không cách nào tiếp tục lưu lại trên Tư Minh Tinh, nàng bất đắc dĩ vẫn lựa chọn rời đi.

Nếu không chẳng những nàng sẽ bị Tạo Hóa thánh tử bắt giữ, Tư Minh Tinh cũng lâm vào chiến hỏa.

Rời khỏi Tư Minh Tinh là lựa chọn bất đắc dĩ, dưới tình huống bình thường, Tư Minh Tinh bị Tạo Hóa thánh tử phát hiện sẽ ăn không ít cực khổ, nhưng mà Thánh tộc bình thường sẽ không diệt sạch Nhân tộc bình thường -- chuyện này không có ý nghĩa, ngược lại làm mất đi nô lệ khai phá vũ trụ man hoang.

Nhưng mà hôm nay Tư Minh Tinh không còn được bình an nữa.

Bắt đầu tính từ nhóm người đầu tiên xuất hiện trên Tư Minh Tinh lên, Tư Minh Tinh cũng đã có mấy trăm năm lịch sử, trong dòng sông thời gian của lịch sử Nhân tộc, mấy trăm năm cũng chỉ là thời gian ngắn ngủi không có ý nghĩa.

Trong mấy trăm năm này, nhân khẩu Tư Minh Tinh từ vài tỷ tăng lên mấy chục tỷ, nhưng mà Tư Minh Tinh rộng lớn khôn cùng, khu vực chưa khai phá quá nhiều, Nhân tộc cuối cùng chỉ chiếm một phần nhỏ tinh cầu này mà thôi, thành lập đại khái mười vạn tòa thành lớn nhỏ.

Cái tên Tư Minh Tinh là Tiểu Ma Tiên tưởng nhớ Lâm Minh.

Người trên Tư Minh Tinh cũng biết giai thoại yêu đương năm đó của Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên, còn có câu chuyện xảy ra ở thọ yến Yêu Đế, bị người ta kể say sưa.

Nhân tộc hôm nay cực khổ, năm đó Tạo Hóa thánh tử bị Lâm Minh đánh bại, Tiểu Ma Tiên cuối cùng nhất thoát ly gông cùm xiềng xích của yêu ma hai tộc và song túc song phi với Lâm MInh, mặc kệ nghe bao nhiêu lần cũng không có phiền chán.

Đối với người Tư Minh Tinh mà nói, đây là yêu đương trong truyền thuyết.

Kỳ thật tuyệt đại đa số là người Tư Minh Tinh lúc trước rời khỏi quê quán đi theo Tiểu Ma Tiên đến Tư Minh Tinh khai hoang, cũng xuất phát từ kính yêu Tiểu Ma Tiên cùng sùng bái Lâm Minh.

Mà Tư Minh Tinh tạo dựng lên, Tiểu Ma Tiên và con dân Tư Minh Tinh cùng tu kiến thành thị, từng cùng ăn cùng ở với bọn họ, không phân biệt sang hèn.

Tại thành thị lớn nhất của Tư Minh Tinh có một tòa thánh sơn, trên thánh sơn có cung điện kỷ niệm Lâm Minh, cung kỷ niệm có pho tượng Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên.

Hàng năm cung kỷ niệm Lâm Minh có rất nhiều người triều bái.

Mấy tháng trước Thánh tộc phát hiện Tư Minh Tinh, không cần tốn nhiều sức đã nhét tinh cầu này vào trong túi. Mấy chục tỷ người trên Tư Minh Tinh căn bản không hình thành sức chống cự gì với Thánh tộc cả.

Thánh tộc chiếm lĩnh Tư Minh Tinh, chuyện đầu tiên làm chính là đổi tên nó.

Tinh cầu này được định danh là Thánh Lâm Tinh.

Mà cái tên này bị tất cả người Tư Minh Tinh chống lại. Sau đó Tạo

Hóa thánh tử đưa ra một mệnh lệnh.

Mệnh lệnh này làm cho con dân Tư Minh Tinh đi tới địa ngục.

Trước kia Thánh tộc chiếm lĩnh một khỏa tinh cầu thì trắng trợn cướp đoạt, đồng thời giết sạch cao thủ Nhân tộc, còn làm lại nô lệ.

Đám Thánh tộc khai hoang thích nhất chính là làm chuyện này, bởi vì sẽ phát một số tiền phi nghĩa.

Nhưng lần này Tạo Hóa thánh tử chiếm lĩnh Tư Minh Tinh thì không làm như thế. Hắn khinh thường làm như vậy.

Hắn mệnh lệnh cướp đoạt tất cả kho lúa trên Tư Minh Tinh, phong tỏa toàn bộ mười vạn tòa thành thị, không cho phép bất luận kẻ nào ra khỏi thành một bước.

Cư dân trên Tư Minh Tinh phần lớn đều là bình dân chưa đạt tới Tiên Thiên, bọn họ không cách nào tích cốc, vẫn cần ăn cơm.

Sau khi cướp kho lúa, lương thực của mọi người tới từ đồng ruộng bên ngoài thành thị, hoặc là con mồi hoang dã.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh phong tỏa thành thị, căn bản không cho ai ra ngoài thành.

Cơ hồ tất cả người Tư Minh Tinh chỉ có thể dựa vào số lương thực không nhiều trong nhà duy trì sự sống.

Mà Tạo Hóa thánh tử căn bản không có ý định mở cửa thành, hắn ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn bình dân trong Tư Minh Tinh chết đói.

Thử nghĩ một đám người đói đỏ mắt bị nhốt trong thành thị sẽ làm cái gì?

Đói khát, tử vong, tuyệt vọng, những thứ này sẽ dẫn phát thú tính và dã tính. Dưới tình huống thiếu ăn nghiêm trọng, rất nhiều dân chạy nạn hóa thân thành dã thú đói khát. Rất có thể có con người vì tranh đoạt đồ ăn mà đi giết người. Thậm chí đến cuối cùng còn có thể ăn thịt người.

Với Tạo Hóa thánh tử xem ra đây là câu chuyện thú vị.

Đây là Tạo Hóa thánh tử trừng phạt đám dân đen này, bọn họ đã có cốt khí như thế, vậy hắn muốn nhìn xem, dưới đói khát giày vò và tra tấn, bọn họ có thể chịu được bao lâu.

Hơn nữa có một chuyện cực kỳ trọng yếu, Tạo Hóa thánh tử áp dụng phương pháp kia chính là bức bách Tiểu Ma Tiên.

Hắn rất rõ ràng, Tiểu Ma Tiên lúc trước rời khỏi Tư Minh Tinh, nhất định sẽ lưu tai mắt lại trong Tư Minh Tinh, Tư Minh Tinh phát sinh biến cố thế nào thì Tiểu Ma Tiên chắc chắn sẽ biết.

Như vậy hắn muốn xem Tiểu Ma Tiên có thể ngồi nhìn con dân của mình chết đói hay không.

Đương nhiên Tạo Hóa thánh tử xem ra, nếu như Tiểu Ma Tiên bởi vì mấy chục tỷ bình dân chết đói kia, nàng sẽ ngu xuẩn quay về nhà.

Nhưng mà hắn cũng rõ ràng, có đôi khi người ta sẽ ngu xuẩn như thế.

Cho dù Tiểu Ma Tiên nhẫn tâm nhìn đám người này chết đói cũng không có gì cả, đối với Tạo Hóa thánh tử mà nói, căn bản không có tổn thất gì, chỉ chết mấy chục tỷ con sâu cái kiến mà thôi.

Tạo Hóa thánh tử thu nhỏ vòng vây chỉ còn lại vài tinh vân, nếu như Tiểu Ma Tiên thiếu kiên nhẫn, muốn đột phá phong tỏa của Tạo Hóa thánh tử đi cứu viện Tư Minh Tinh, Tạo Hóa thánh tử sẽ phát hiện ra trước tiên.

Trên Tư Minh Tinh nạn đói duy trì quá lâu, phụ trách quản lý Tư Minh Tinh là Vĩnh Dạ Thiên Tôn dưới trướng Tạo Hóa thánh tử.

Vĩnh Dạ Thiên Tôn cả đời tàn nhẫn khát máu, chuyện tra tấn người hắn thích hợp làm nhất.

Mà trên thực tế hắn nhận được mệnh lệnh này thì đã trở nên hưng phấn.

Thời điểm một bộ tộc cao thượng giả dối từ từ lột bỏ mặt nạ của mình ra, làm cho bọn chúng khôi phục bản tính dã thú là chuyện Vĩnh Dạ Thiên Tôn thích làm nhất.

Trong mắt hắn xem ra, Tư Minh Tinh hoàn toàn là nơi rời rạc, không biết trước, cũng không có lực lượng -- thời gian mấy trăm năm, Nhân tộc muốn khai hoang Tư Minh Tinh thì nuôi dưỡng ra bao nhiêu lực ngưng tụ chứ?

Nhưng mà trên thực tế chuyện phát triển không như Vĩnh Dạ Thiên Tôn dự đoán.

Thời điểm nạn đói xảy ra, Vĩnh Dạ Thiên Tôn cực kỳ khó chịu là trên Tư Minh Tinh không có hỗn loạn, giết chóc, cướp phá như hắn nghĩ.

Chương 2226: Ngông nghênh cuối cùng (2)

Những bình dân kia cho dù đói tới cực hạn, cho dù bọn họ bị phong tỏa trong thành thị bịt kín, mỗi ngày thành thị này có người chết đói, bệnh chết, trên đường đi tùy thời có người ngã xuống, thế nhưng mà bọn họ chỉ yên lặng thừa nhận.

Bọn họ nhịn đói khát, chịu đựng thiếu thốn vật tư và nạn ôn dịch hoành hành, mỗi ngày sống sót như cái xác không hồn.

Vì tiết kiệm thể lực, rất nhiều người lựa chọn tĩnh tọa.

Về phần những võ giả Hậu Thiên kỳ, bọn họ thậm chí nắm chắc thời gian tu luyện, muốn trong điều kiện ác này hy vọng đột phá Tiên Thiên-- chỉ cần vượt qua Tiên Thiên. Bọn họ có thể bằng vào thổ nạp thiên địa nguyên khí và cực ít thức ăn sống sót.

Ngẫu nhiên có binh sĩ Thánh tộc tuần tra diễu võ giương oai đi qua, bọn chúng nhìn võ giả Nhân tộc không vừa mắt thì lập tức đánh một trận, thế nhưng mà dân chúng Tư Minh Tinh vẫn thừa nhận như cũ.

Không có người đi cướp bóc, không có người ăn người, kể cự tự sát cũng rất ít.

Dường như có một trật tự vô hình đang ước thúc tất cả mọi người, làm cho bọn họ ương ngạnh sống sót, cố chấp sống sót...

Bọn họ sinh hoạt yên lặng, nhìn tuyệt vọng trong lòng.

Nhưng mà Vĩnh Dạ Thiên Tôn biết rõ, người yên lặng trong tuyệt vọng là không thể nào chịu được tất cả.

Hắn phát hiện, rất nhiều người dưới tình huống đói khát đã bò lên thánh sơn, đi thăm viếng điêu khắc Tiểu Ma Tiên và cung tưởng niệm Lâm Minh.

Chuyện này đã chọc giận Vĩnh Dạ Thiên Tôn.

Hắn muốn hủy diệt Tư Minh Tinh rất dễ dàng, nhưng nếu không phải tiêu diệt những người này, hắn muốn chinh phục!

Thánh tộc muốn thống trị Tam Thập Tam Thiên cũng không phải hủy diệt toàn bộ các chủng tộc khác, mà nô dịch chúng, chinh phục toàn bộ.

Một cột sáng bắn tới, cung kỷ niệm Lâm Minh bị phá hủy!

Lúc này chỉ còn lại điêu khắc Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên lẻ loi trơ chọi đứng ở nơi đó, đây là Vĩnh Dạ Thiên Tôn cố ý lưu lại.

Vĩnh Dạ Thiên Tôn hạ đạt mệnh lệnh mới, hắn ra lệnh cho Thánh tộc mở kho lương thực trên thánh sơn.

Từng khối thịt lớn được đun sôi, từng bát cơm nóng hổi được nấu chín.

Chỉ cần Nhân tộc đi tới trước tượng điêu khắc phun nước bọt vào tượng điêu khắc Lâm Minh hoặc Tiểu Ma Tiên thì lĩnh một nồi thịt chín, mười cân gạo.

Rất nhiều dân chúng bị đưa tới quảng trường thánh sơn. Hương thơm của gạo và mùi nồng của thịt làm cho nhiều người đứng không vững, đến từ khát vọng sinh lý, bọn họ không cách nào đứng vững trước hấp dẫn này.

Thời điểm bọn họ biết phải làm sao mới lĩnh được thức ăn, tâm của bọn họ lạnh giá.

Rất nhiều tiểu hài tử nuốt nước bọt nhưng bị người lớn kéo ra sau, dù những đứa bé này chỉ còn da bọc xương, người lớn đứng thẳng run run rẩy rẩy, thế nhưng mà không có người động.

Quảng trường có thể dung nạp mười vạn người trở nên im ắng, không có người nào đi lên trước một bước, cũng không có ai đi lĩnh lương thực kia.

Những lão nhân gương mặt khắc khổ, nữ tử xấu hổ quần áo tả tơi không đủ che thân, hài tử xanh xao vàng vọt...

Từng gương mặt chết lặng giống như từng bức tượng điêu khắc định dạng hình ảnh bọn họ thành vĩnh hằng, bọn họ đứng ở nơi đó, giống như muốn chấm dứt cuộc đời mình ở nơi đây.

Nếu như xâm nhập sinh hoạt của bọn họ thì sẽ biết rõ, khi bọn họ bị áp lực trong thế giới hắc ám, thủy chung sẽ có ánh bình minh lập lòe, chiếu sáng con đường phía trước.

Bọn họ tin tưởng vững chắc người đứng đầu bọn họ trở về, đội ngũ của bọn họ sẽ đánh trở về.

Bọn họ xuất thân từ Tư Minh Tinh, là con dân của anh hùng truyền kỳ nhất trong lịch sử, bọn họ có kiêu ngạo của mình, bọn hắn có thể bị giết chết, có thể bị người ta dùng lực lượng tuyệt đối dẫm nát dưới chân, nhưng mà bọn họ sẽ không bị đánh bại, bọn họ sẽ không bị chinh phục!

Không ăn của ăn xin, đây là ngông nghênh cuối cùng của chúng tộc sắp bị hủy diệt.

Vĩnh Dạ Thiên Tôn rốt cục triệt để tức giận, hắn nhận được mệnh lệnh là tra tấn những người này, làm cho Tiểu Ma Tiên bối rối bạo lộ hành tung, sau đó bắt lại.

Nếu không thể chinh phục đám người này thì cứ gạt bỏ.

Hắn đưa ra mệnh lệnh, mỗi ngày đồ sát một trăm triệu người, mãi cho tới khi diệt sạch người trên Tư Minh Tinh.

Sau khi ra lệnh thì đáp lại hắn chính là lạnh lùng cùng chết lặng, hắn thậm chí không có nhìn thấy sợ hãi trong mắt của bọn họ.

- Thật là có cốt khí, đã muốn giết thì cứ bắt đầu từ các ngươi đi, ánh mắt Cơ Tiên Nhi có thể tới gần các ngươi không? Các ngươi xem đây!

Vĩnh Dạ Thiên Tôn phất tay, ý bảo thủ hạ bắt đầu đồ sát, chính hắn khinh thường giết đám dân đen này, hắn có thân phận cao quý cỡ nào, bị hắn giết chính là ban ân cho đám người này.

Nhưng mà lúc hắn vừa phất tay một cái, hắn cảm nhận được khí tức kỳ dị đang hàng lâm, một cảm giác khó hiểu bao phủ khắp toàn thân hắn, hắn còn không kịp phân biệt đây rốt cuộc là cái gì, hắn đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, rồi sau đó hắn trơ mắt nhìn một mũi thương đầy máu đâm xuyên qua tim của hắn.

Máu tươi trên mũi thương thật chói mắt.

Vĩnh Dạ Thiên Tôn không thể tin quay đầu lại, hắn nhìn thấy gương mặt nam tử lạnh lùng, hắn thân mặc một bộ áo đen, trong mắt ẩn chứa sát khí ghê người.

Nam tử này chính là Lâm Minh.

Lâm Minh đã ngừng lại trong Tiềm Long tinh hệ thật lâu, vốn Tiềm Long tinh hệ này chỉ cần Lâm Minh nguyện ý thì hắn có thể trong thời gian một ngày nhẹ nhàng từ mặt Tiềm Long tinh hệ này bay tới chỗ khác.

Nhưng mà xuyên qua Tiềm Long tinh hệ dễ dàng, muốn ở trong Tiềm Long tinh hệ tìm người lại quá khó khăn, bất kể là tìm Tiểu Ma Tiên hãy tìm Tạo Hóa thánh tử, cũng như mò kim đáy biển.

May mà Lâm Minh có được ma phương, đại phá liên quân quân đoàn hai và ba của Thánh tộc, Thanh Liên tiên tử cố ý lưu lại mấy người sống cung cấp cho Lâm Minh thẩm vấn.

Lâm Minh thông qua ma phương đọc trí nhớ những người này, chuyện này tiện lợi hơn sưu hồn thuật cả trăm lần, hơn nữa đa số tình huống sưu hồn thuật rất khó thi triển với Thiên Tôn, có hạn chế thật lớn.

Lâm Minh tìm hiểu nguồn gốc, lại từ trong đó tìm ra mấy cứ điểm Thánh tộc, hắn dùng thời gian mấy ngày quét dọn mấy cứ điểm này, về sau Lâm Minh bắt được một người sống, lợi dụng ma phương tìm được tình báo mới.

Mỗi tình báo có giá trị thì Lâm Minh đều đi tìm, cuối cùng nhất hắn tại một cứ điểm Thánh tộc tìm được ấn ký truyền âm của Tạo Hóa Thánh Cung!

Nó bị ngụy trang thành ngọc giản rất bình thường, nhưng dưới tình huống có ma phương, Lâm Minh tìm được dễ dàng.

Căn cứ ấn ký truyền âm, Lâm Minh bố trí truyền âm pháp trận, sau đó tập trung nơi này và tìm được Tư Minh Tinh.

Kỳ thật tọa độ hiện tại của Tư Minh Tinh cũng không phải vị trí vốn có của nó.

Vị trí lúc trước của Tư Minh Tinh thì liên minh Phổ Đà sơn có ghi chép, Thánh tộc vì ngăn ngừa Tư Minh Tinh bị Lâm Minh dễ dàng tìm được, Tạo Hóa thánh tử đã mượn nhờ lực lượng phân thân Hoang kéo Tư Minh Tinh ra khỏi quỹ đạo của nó, kéo tới nơi này.

Khoảng cách này cách vòng vây Tạo Hóa thánh tử không quá xa, thuận tiện quản lý.

Chương 2227: Ánh rạng đông

Kể từ đó Tạo Hóa thánh tử có thể không nhanh không chậm tra tấn bình dân trên Tư Minh Tinh, bức Tiểu Ma Tiên hiển lộ hành tung.

Tạo Hóa thánh tử tuyệt không lo lắng Tiểu Ma Tiên không biết vị trí mới của Tư Minh Tinh, bởi vì Tư Minh Tinh có tai mắt của Tiểu Ma Tiên.

Chỉ cần Tạo Hóa thánh tử bắt lấy Tiểu Ma Tiên, Tạo Hóa thánh tử chẳng những có thể xả ngụm ác khí. Kết thúc thù hận hơn sáu ngàn năm, còn có thể dùng Tiểu Ma Tiên uy hiếp Lâm Minh!

Thử nghĩ nếu như mang Tiểu Ma Tiên đưa vào trong phân thân Hoang, rồi sau đó Tạo Hóa thánh tử lại cùng phân thân Hoang chiến đấu với Lâm Minh, tình cảnh sẽ như thế nào?

Lâm Minh sợ ném chuột vỡ bình. Tạo Hóa thánh tử sẽ đứng ở thế bất bại.

Đây là ý định cuối cùng của Tạo Hóa thánh tử, bởi vì hắn hiểu Lâm Minh quá đáng sợ, dù là có phân thân Hoang, Tạo Hóa thánh tử cũng không cảm thấy an toàn, cho nên hắn muốn bắt Tiểu Ma Tiên, cầm lấy nhược điểm Lâm Minh, kế tiếp có thể chậm rãi tra tấn Lâm Minh.

Tạo Hóa thánh tử rất chờ mong lúc bắt giữ Tiểu Ma Tiên và tình cảnh khi đánh một trận với Lâm Minh, hắn muốn nhìn biểu lộ tức giận cực hạn của Lâm Minh.

Chỉ có như vậy mới có thể giải oán hận hơn sáu ngàn năm của hắn.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử tuy tìm ra phương pháp không tệ đối phó Lâm Minh, nhưng lại tính toán sai năng lực sưu tầm tình báo của Lâm Minh. Chỉ qua hai tháng Lâm Minh đã tìm đến vị trí mới của Tư Minh Tinh.

Đáng tiếc là Lâm Minh không có ở Tư Minh Tinh tìm được Tạo Hóa thánh tử, nhưng đây không phải vấn đề lớn.

Lâm Minh yên lặng dùng tay bóp cổ Vĩnh Dạ Thiên Tôn, ngón tay chậm rãi dùng sức, Vĩnh Dạ Thiên Tôn cảm giác cổ mình vỡ vụn ra. Con mắt của hắn nổi bật, dốc sức liều mạng bắt lấy tay Lâm Minh. Muốn bóp nát cổ tay Lâm Minh ra.

Nhưng mà thân thể Lâm Minh quá rắn chắc, lực lượng cũng quá kinh khủng. Sau lưng hắn xuất hiện chín tia sáng, tầng tầng ánh sáng của ngôi sao bao phủ, Vĩnh Dạ Thiên Tôn giống như con chó bị kìm sắt kẹp cổ, căn bản không thể giãy dụa được.

- Ngươi... Ngươi...

Vĩnh Dạ Thiên Tôn gian nan nói ra, mà thời điểm này cơ hồ tất cả võ giả Thánh tộc như lâm đại địch, nhao nhao vây quanh Lâm Minh, bọn họ ánh mắt đầy khiếp sợ và sợ hãi, bọn họ tưởng tượng không ra là người như thế nào, thực lực cường đại đến tình trạng như thế, có thể lặng yên không một tiếng động tới gần Vĩnh Dạ Thiên Tôn, một thương đâm xuyên qua cương nguyên hộ thể của hắn, cũng xuyên qua thân thể được rèn luyện chẳng khác gì Thiên Tôn Linh Bảo.

Trường thương đâm xuyên qua thân thể, Vĩnh Dạ Thiên Tôn thậm chí không có bị trùng kích quá lớn, chứng tỏ một thương đâm qua người Vĩnh Dạ Thiên Tôn chẳng khác gì đâm xuyên qua đậu hủ cả.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, Lâm Minh trực tiếp bẻ gãy cổ Vĩnh Dạ Thiên Tôn.

Thoáng cái bóp chết Thiên Tôn, Lâm Minh thật sự quá mạnh mẽ.

Thánh tộc Thiên Tôn sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, mặc dù bị đâm xuyên ngực, cổ bị bẻ gãy, Vĩnh Dạ Thiên Tôn vẫn còn một hơi, không có chết.

Hắn mở to mắt như cá chết nhìn chằm chằm vào nam tử trước mặt, cũng không nói nên lời.

Lâm Minh tiện tay một ném đi, trực tiếp ném Vĩnh Dạ Thiên Tôn nửa sống nửa chết vào giữa quảng trường, cũng ném tới trước điuê khắc Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh đã phong ấn cương nguyên toàn thân Vĩnh Dạ Thiên Tôn, làm cho hắn không bằng cả người bình thường.

Mắt thấy Thánh tộc Thiên Tôn vừa rồi cuồng ngạo không ai bì nổi, bây giờ bị ném xuống như chó chết, thân thể không ngừng run rẩy, Nhân tộc ở đây đang sửng số, người trên bầu trời là ai?

Nhân tộc trên quảng trường mặc dù lớn đa số là bình dân, nhưng mà bọn họ cũng biết Thiên Tôn là khái niệm gì, có thể như bóp chết Thiên Tôn như bóp chết con kiến, người này mạnh cỡ nào?

Chỉ sợ cường giả đệ nhị của Nhân tộc là Thích Già cũng chưa chắc làm được điểm này.

- Các vị!

Lâm Minh lơ lửng trên thánh sơn, lăng không đứng trước điêu khắc của mình, trên người hắn tỏa ra khí tràng vương giả, người ở đây bình tĩnh lại.

Tất cả mọi người nhìn qua Lâm Minh, kính sợ lại sùng bái.

Giờ phút này trong mắt bọn họ, Lâm Minh chẳng khác gì thiên sứ do thần linh phái xuống.

Lâm Minh chỉa chỉa Vĩnh Dạ Thiên Tôn run rẩy đang nằm trên đất, mở miệng nói:

- Các ngươi ai đi lên phun nước bọt vào người hắn có thể lĩnh một nồi thịt chín, mười cân gạo thơm.

Lâm Minh bình tĩnh nói ra những lời này, lọt vào trong tai bình dân Nhân tộc lại sinh ra tạc nồi!

Đối với Vĩnh Dạ Thiên Tôn, mọi người hận không thể ăn thịt uống máu của hắn.

Bây giờ phun nước bọt lên người hắn còn có thể lĩnh đồ ăn, mọi người rất kích động.

Lập tức có bình dân Nhân tộc không chờ được tiến lên, muốn phun nước bọt lên người Vĩnh Dạ Thiên Tôn, trong lúc nhất thời quãng trường có thể dung nạp mười vạn người lập tức lâm vào hỗn loạn.

- Không nên chen chúc!

Lâm Minh chỉ nói một câu nhưng khiến mọi người bình tĩnh trở lại, trong lúc nhất thời, trên quảng trường mười vạn Nhân tộc cũng an tĩnh.

Tất cả mọi người ngay ngắn trật tự đi qua trước điêu khắc Lâm Minh sau đó phun nước bọt lên người Vĩnh Dạ Thiên Tôn, còn có chút người cảm thấy chưa hết giận còn đá thêm mấy cước.

Một lão đầu bộ dáng như ăn mòn chuyên môn ho ra một ngụm cục đàm phun lên mặt Vĩnh Dạ Thiên Tôn.

Một tiểu hài tử chừng bảy tám tuổi cởi quần ra, không chút do dự tiểu lên đầu Vĩnh Dạ Thiên Tôn.

Thiên Tôn cao ngạo, khi nào gặp đãi ngộ như thế, bị một đám bình dân dẫm nát dưới chân tùy ý lăng nhục.

Chậm rãi Vĩnh Dạ Thiên Tôn cũng lâm vào khuất nhục và tuyệt vọng, dày vò như thế làm hắn hấp hối, cổ hắn đứt gãy, lại bị giam cầm cương nguyên toàn thân, đừng nói tự tuyệt kinh mạch tự sát, ngay cả nói chuyện cũng gian nan.

Bình dân phun nước bọt xong thì trật tự đi lĩnh đồ ăn của mình. Võ giả Thánh tộc phụ trách giữ đồ ăn đã bị dọa ngây ngốc, sắc mặt bọn họ biến hóa, nào dám ngăn cản.

Bình dân Nhân tộc cầm lấy cơm lên, miệng lớn ăn thịt chín, sau khi đói một hai tháng đột nhiên có cơm ăn, đây là hạnh phúc lớn nhất của bọn họ.

Mà thời điểm này Vĩnh Dạ Thiên Tôn đã sớm bị nước bọt bao phủ.

Mấy võ giả Thánh tộc sắc mặt tái nhợt lui ra phía sau, muốn lui vào trong đám người sau đó biến mất. Thời điểm bọn chúng cho rằng mình đã thành công, Lâm Minh đột nhiên xoay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Các ngươi muốn đi chỗ nào?

Mấy võ giả Thánh tộc quay người chạy trốn, còn có một ít võ giả Thánh tộc thông minh lao về phía bình dân, muốn dùng bọn họ áp chế Lâm Minh.

Nhưng bất kể là kẻ nào cũng không thể tránh được kết cục.

Thương mang màu đen từ đầu ngón tay Lâm Minh bắn ra, nó như mũi tên chui thẳng vào thân thể mọi người, rồi sau đó thân thể của bọn họ nổ tung, nổ nát kinh mạch toàn thân của bọn họ.

Rồi sau đó thân thể bọn họ đầy máu tươi, mềm nhũn ngã xuống.

Nhìn thấy những cường giả Thánh tộc này đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, dáng chết thê thảm, các bình dân Nhân tộc sững sờ, sau đó hoan hô.

Cho dù là thiếu nữ nhát gan, đối mặt với những thi thể này lại không sợ hãi chút nào.

Chương 2228: Giọng nói (1)

Nhìn thấy một màn này, Lâm Minh hiểu ý cười cười, chậm rãi bay lên không trung, Tư Minh Tinh bị mấy chục vạn nanh vuốt Thánh tộc thống trị đã bị hắn quét sạch, trả lại cho Tư Minh Tinh sinh hoạt bình an.

Thời điểm Lâm Minh bay đi, rất nhiều người quỳ lạy, đầu rạp xuống đất, trong miệng lẩm bẩm những lời thành tín nhất.

Bọn họ cúi đầu thật lâu, một mười một mười hai tuổi tiểu hài tử kéo kéo phụ thân góc áo, do do dự dự nói ra:

- Phụ thân, đại ca ca uy phong vừa rồi vì sao có điểm giống... Giống như điêu khắc này thế?

Giọng nói non nớt đặc biệt rõ ràng trong quảng trường yên tĩnh, trong lúc nhất thời rất nhiều người nghe ra.

Giống sao?

Cảm giác không giống, nhưng mà chẳng biết tại sao lại rất giống.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết trong lòng có cảm giác gì, nhưng mà cho dù người áo đen rốt cuộc là ai, bọn họ mơ hồ xác định một điểm -- bóng tối đã qua rồi, ánh bình minh đã chiếu sáng chân trời, bắt đầu một ngày mới!

Trong quảng trường yên tĩnh trong chốc lát, đột nhiên có người bắt đầu thút thít nỉ non, một thiếu nữ quần áo tả tơi không chịu nổi kích động, nàng át không nổi cảm tình của mình, nước mắt chảy dài, cuối cùng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay che mặt, nghẹn ngào khóc rống!

Có phu thê cùng ôm lấy nhau, nước mắt tràn mi, lau nước mắt cho nhau nhưng vẫn không ngừng chảy xuống.

Có nam nhân nắm chặt nắm đấm, ngửa mặt lên trời rống to...

Ngày hôm nay trên Tư Minh là một đám người thất thố, mọi người chạy trên đường phố hoan hô, chiêu cáo tin tức cường giả Nhân tộc đã trở về.

Những trắc trở mà bọn họ gặp phải đã trôi qua rồi!

Nước mắt chảy dài, tiếng hò hét không dứt.

Sau khi tao ngộ trắc trở và tử vong, đối với tự do và chiến thắng xuất hiện, không còn có ai có thể giữ được tỉnh táo.

Thực tế mọi người nhìn qua tinh không, nhìn thấy thiên cung biểu hiện quyền uy Thánh tộc bị phá hủy, cơ hồ tất cả Nhân tộc trên Tư Minh Tinh bị đè nén cảm xúc, lập tức bùng nổ như núi lửa phun trào!

- Nhân tộc, trăm tỷ năm bất hủ!

Có người hô khẩu hiệu, khẩu hiệu này người hô càng ngày càng nhiều, cuối cùng hình thành thủy triều bành trướng trong mười vạn thành thị trên Tư Minh Tinh, từng đợt rồi lại từng đợt, vang vọng phía chân trời!

Giờ khắc này tâm thần mọi người hòa chung với nhau.

Trong đám người đang điên cuồng, không có người nào chú ý tới một nữ tử bộ dáng như ăn mày, sau khi nhìn thấy cảnh này thì bước chân vội vàng lẻn vào con hẻm nhỏ.

Nàng đi vào một gian phòng bị tàn phá, mở trận pháp ẩn tàng trong gian phòng, một gian mật thất xuất hiện...

Trong mật thất có một ngọc giản truyền âm đặt vào trung tâm trận pháp, thời điểm làm tất cả gương mặt nàng mừng rỡ, sắc mặt đỏ ửng đầy hưng phấn.

Nàng muốn mang tất cả những gì xảy ra trên Tư Minh Tinh, hình ảnh người thần bí kia truyền lại cho Tiểu Ma Tiên.

Nàng là nhân viên tình báo Tiểu Ma Tiên lưu lại trên Tư Minh Tinh...

Nàng tin tưởng cường giả thần bí đột nhiên xuất hiện kia, nhất định sẽ làm cho Ma Tiên Thiên Tôn vô cùng kích động...

Tại Tiềm Long tinh hệ, trong tinh vân u ám, Tiểu Ma Tiên đứng trước gương đồng, sửa sang lại nhung trang của mình, thời điểm này cửa bị đẩy ra, một nữ tử áo đỏ nhẹ nhàng đi tới.

- Tiên nhi muội muội.

Tiểu Ma Tiên quay đầu, nữ tử đi tới chính là Mục Thiên Vũ.

Tiểu Ma Tiên nhếch môi, muốn nói cái gì, cuối cùng không biết nói từ đâu bây giờ. Nàng yên lặng quay đầu lại suy tư.

- Ngươi quyết định phải đi Tư Minh Tinh sao?

Tâm tình Mục Thiên Vũ phức tạp hỏi, nàng hơi khổ sở, những năm này vẫn là Tiểu Ma Tiên chèo chống một mình, Lâm Minh mất đi nên nàng phải mang trên lưng quá nhiều thứ.

Tiểu Ma Tiên đắng chát lắc đầu.

- Nói là đi Tư Minh Tinh, nhưng thật ra quyết chiến với Tạo Hóa thánh tử, chúng ta trước khi tới Tư Minh Tinh thì phải xuyên qua kết giới phong tỏa, Tạo Hóa thánh tử sẽ cảm giác được, hắn khẳng định mai phục ở gần đó, có phân thân Hoang thì tốc độ của hắn nhanh hơn chúng ta nhiều lắm, kế tiếp sẽ là một hồi chém giết sinh tử, chúng ta... Không nên đi Tư Minh Tinh.

Tiểu Ma Tiên thập phần rõ ràng âm mưu của Tạo Hóa thánh, trên thực tế đó căn bản không tính là âm mưu gì, mà là thập phần vụng về, chỉ là thủ đoạn bức nàng.

Nhưng mà thủ đoạn vụng về như thế, Tiểu Ma Tiên không cách nào bỏ mặc được cả, trên thực tế Tiểu Ma Tiên cho dù không nhìn thấy con dân của mình, nàng cùng Tạo Hóa thánh tử chiến một trận là không thể né tránh.

Đã như vậy còn không bằng chủ động xuất kích.

Chết trận oanh oanh liệt liệt còn tốt hơn là bị Tạo Hóa thánh tử tìm ra từng người, bị bọn chúng săn giết như đang săn bắn thì tốt hơn nhiều. Sau đó quyết chiến không lâu, không thể nghi ngờ sẽ có máu nhuộm tinh không, đối với nàng mà nói, hi sinh là kết quả tốt nhất cho nàng, đánh Tạo Hóa thánh tử trọng thương, tranh thủ cơ hội cho tùy tùng của mình chạy trốn.

Hào khí trong gian phòng trở nên ngột ngạt, Mục Thiên Vũ đi cầm lấy tóc dài của Tiểu Ma Tiên, động tác của nàng rất chậm, rất tỉ mỉ.

Những năm này Mục Thiên Vũ không chỉ một lần chải đầu cho Tiểu Ma Tiên, nàng thiệt tình thương yêu Tiểu Ma Tiên, Mộ Thiên Tuyết rời đi thì nàng phải làm tất cả.

Nàng thực lực có hạn cho nên có thể chia sẻ với Tiểu Ma Tiên quá ít.

- Tỷ tỷ, ngươi đừng đi, ngươi và Hạnh Hiên tỷ tỷ ở lại nơi này a, khi chúng ta và Tạo Hóa thánh tử đánh xong một trận, cho dù kết quả như thế nào, Tạo Hóa thánh tử cũng không thể tiếp tục ở lại phiến tinh vân này.

Tiểu Ma Tiên nói như vậy, Mục Thiên Vũ cầm lược trong tay trở nên cứng đờ.

Nàng cắn cắn bờ môi, không biết nên nói cái gì, nàng không muốn lưu lại, nhưng mà nàng ở lại thì có thể cải biến cái gì chứ? Chỉ chết vô ích mà thôi, vạn nhất rơi vào trong tay Tạo Hóa thánh tử, hậu quả thiết tưởng không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như phát sinh chuyện như thế, cho dù nàng chết cũng không dám đi gặp Lâm Minh.

Tiểu Ma Tiên đoán được tâm tư của Mục Thiên Vũ, nàng chỉ cầm chặc tay Mục Thiên Vũ, gương mặt tươi cười sáng lạn, mà nụ cười này lại bao hàm rất nhiều ý tứ, làm cho Mục Thiên Vũ không nhịn được rơi lệ.

Có lẽ đây là lần cuối cùng nàng chải đầu cho Tiểu Ma Tiên, mà sau khi tất cả chấm dứt, Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh sẽ do nàng đi bái tế và lau linh vị.

Mục Thiên Vũ bụm lấy miệng mình, nước mắt im ắng chảy xuống, vào thời điểm này Lâm Hoang chạy vào.

- Mẫu thân, Mục di...

Mục Thiên Vũ vội vàng lau nước mắt.

- Hoang nhi tới rồi!

- Ân.

Nhìn thấy nước mắt trên mặt Mục Thiên Vũ, Lâm Hoang biết rõ xảy ra chuyện gì, không có nhiều lời.

Những năm gần đây, Lâm Hoang đã đột phá nửa bước Thiên Tôn, vốn Thông Thiên Thần Chủ đề nghị Lâm Hoang không nên vội vàng đột phá tầng thứ này, nhưng mà Thánh tộc đã xâm lấn vũ trụ man hoang, Lâm Hoang thật sự không chờ được, hắn đột phá nửa bước Thiên Tôn sớm tới năm trăm năm, nhưng mà cho dù Lâm Hoang đột phá nửa bước Thiên Tôn cũng không thể cải biến cái gì, hắn có được chiến lực Thiên Tôn, thậm chí cũng không phải kẻ yếu trong Thiên Tôn.

Chương 2229: Giọng nói (2)

Nhưng hắn đối mặt với Tạo Hóa thánh tử lại chẳng khác gì đom đóm với ánh trăng, không cách nào so sánh nổi.

Tạo Hóa thánh tử có được phân thân Hoang quá mạnh mẽ, Nhân tộc trừ Thần Mộng Thiên Tôn thì chẳng còn ai có thể làm gì được, kể cả Đế Thích Già cũng không phải là đối thủ.

- Hoang nhi, tìm ta có chuyện gì?

Tiểu Ma Tiên chú ý tới truyền âm trận bàn trong tay Lâm Hoang, tự nhiên vừa nhận được tin tức.

Đối với những chuyện này, Tiểu Ma Tiên đã chết lặng, còn có tin tức gì tệ hại hơn hiện tại cơ chứ?

- Có tình huống khẩn cấp xảy ra, đây là tình báo khẩn cấp từ Tư Minh Tinh truyền đến...

Lâm hoang trong khi nói chuyện, mặt trận bàn này sáng lên, sau đó kết nối với Tử Dương tinh, trận bàn xuất hiện hình chiếu.

Những hình chiếu này ban đầu thì hơi hỗn loạn, đó là lúc đám người đang kích động, những võ giả kia chướng mắt với ngũ cốc hoa màu, đối với phàm nhân mà nói đây là mỹ vị trân quý nhất trên đời.

Nhìn thấy những thứ này, Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ đều ngây người.

Những hình chiếu này đều là tình cảnh dân chúng Tư Minh Tinh hoan hô, bọn họ vốn bị tra tấn và đói khát, lúc này hung ác đánh đám Thánh tộc từng ức hiếp bọn họ, thậm chí các nàng nhìn thấy một người nằm trên mặt đất, đã chết đi, bị nước miếng và cục đàm bao phủ, người này rõ ràng chính là kẻ thống trị Tư Minh Tinh của Thánh tộc -- Vĩnh Dạ Thiên Tôn!

- Đây là...

Thần sắc Tiểu Ma Tiên mang theo sắc mặt không tưởng tượng nổi, một Thiên Tôn lại rơi vào kết cục thê thảm như thế, bị nước miếng của bình dân bao phủ?

Tiểu Ma Tiên phản ứng đầu tiên chính là Đế Thích Già hoặc là Thần Mộng Thiên Tôn đánh tới.

Nhưng mà rất nhanh tình báo giải thích đã bỏ qua suy nghĩ của nàng. Dựa theo ánh mắt Tiểu Ma Tiên, cứu vớt Tư Minh Tinh là một nam tử thần bí nàng chưa bao giờ gặp qua.

Hắn thân mặc hắc y, cầm trường thương trong tay, khí chất khinh người, thực lực khủng bố.

Trên chiến tranh trận bàn còn có nam tử hình ảnh nam tử kia thoáng hiện.

Tình cảnh nam tử áo đen vung hắc thương lên, một kích bị phá huỷ cung điện Thánh tộc và pho tượng Tạo Hóa thánh tử trên Tư Minh Tinh, quả thực là đánh nát như lâu đài cát.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh nam tử này, ánh mắt Tiểu Ma Tiên bất di bất dịch.

- Dừng ở đây!

Tiểu Ma Tiên cơ hồ kêu to lên, giọng của nàng vô cùng kích động, làm cho Lâm Hoang cũng phải sững sờ, trong ấn tượng của hắn, mẫu thân rất ít khi thất thố như thế.

- Như thế nào?

Trong nội tâm Lâm Hoang không hiểu rõ cho lắm, nhưng vẫn cho chiến tranh trận bàn dừng lại.

Cảnh tượng ghi chép trong trận bàn không rõ ràng, hiển nhiên là khoảng cách quá xa, nó chỉ hiện ra phân nửa gương mặt nam tử kia, hắn vung vẩy trường thương sinh ra một đạo lưu quang, bởi vì tốc độ quá nhanh, căn bản là nhìn không rõ ràng.

Loại ảnh niệm trận pháp này có thể thu được trình độ cực hạn.

Chân dung nam tử này Tiểu Ma Tiên nhìn chằm chằm vào, Mục Thiên Vũ cũng thần sắc ngây ngốc, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, một khắc này nàng nội tâm co rúm lại, nàng cảm thấy có cái gì đó cực kỳ trọng yếu với tính mạng của mình.

Thần thái, khí thế kia, tư thế vung vẩy trường thương màu đen, tất cả giống như lạc ấn vĩnh hằng in trong tâm trí của nàng, mặc dù thời gian đã lâu trôi qua, mặc dù bộ dáng của hắn phát sinh cải biến, nhưng mà rất nhiều thứ đã in sâu vào trong nội tâm, không cách nào cải biến được.

Tiểu Ma Tiên Mục Thiên Vũ liếc nhau, kỳ thật các nàng không thể xác định được, nhưng mà loại kinh nghiệm này là liên hệ chung giường chung gối, cũng trải qua sinh tử hoạn nạn sinh ra liên hệ từ tâm với tâm, vốn nói đúng là không rõ ràng, đây là một loại trực giác tới từ sâu trong tâm linh.

Nhưng mà trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, trong nhớ mong mãnh liệt, trực giác lại làm cho Tiểu Ma Tiên cùng Mục Thiên Vũ kích động không hiểu!

- Đi gọi Tần di của ngươi tới.

Giọng của Tiểu Ma Tiên run rẩy, Lâm Hoang sững sờ một chút, gật đầu xác nhận.

Sau một lát Tần Hạnh Hiên xuất hiện trong phòng Tiểu Ma Tiên, cùng nhau đi tới còn có muội muội Lâm Minh, Lâm Hiểu Cáp.

- Như thế nào?

Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Hiểu Cáp lần đầu tiên nhìn thấy khối chiến tranh trận bàn này còn có hình ảnh trên trận pháp, nhìn thấy nam tử áo đen tay cầm trường thương, trong hai mắt mang theo thần thái không biết nên làm thế nào. - Hắn là...

Tần Hạnh Hiên nhẹ nhàng che miệng lại.

- Nên nói sau đi!

Tiểu Ma Tiên hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt cổ áo, trên cổ áo xuất hiện vòng cổ.

Vòng cổ này chính là Thiên Lý Liên Tâm!

Thiên Lý Liên Tâm còn có thể sử dụng một lần, trong đó ghi chép ấn ký linh hồn của Lâm Minh, chỉ cần Tiểu Ma Tiên phát động Thiên Lý Liên Tâm thì nó có thể tìm kiếm Lâm Minh, bọn họ chỉ cần nó xác định Lâm Minh chết hay không.

Nhìn thấy Thiên Lý Liên Tâm, Mục Thiên Vũ cũng ngừng thở, nàng rất sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Các nàng chỉ có một cơ hội, nàng không muốn hy vọng tan vỡ, chết cũng không muốn.

Nhìn thấy Thiên Lý Liên Tâm, Lâm Hoang bờ môi khô khốc, đương nhiên hắn biết rõ tác dụng của Thiên Lý Liên Tâm, những năm này, mẫu thân xem nó như chí bảo, lại liên tưởng tới phản ứng của mẫu thân và các nàng, sẽ không phải là...

Ý thức được một khả năng không thể tưởng tượng, tim Lâm Hoang đập rộn lên.

Cũng phản ứng, cũng thể hiện trên người Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Hiểu Cáp.

Mà thời điểm này ngón tay Tiểu Ma Tiên run rẩy đặt lên mặt đá màu đen của Thiên Lý Liên Tâm, động tác của nàng rất chậm, sợ hãi tất cả biến thành không.

Tiểu Ma Tiên rót năng lượng của mình vào trong Thiên Lý Liên Tâm.

Ánh sáng gian phòng lập lòe, ánh sáng có chút lờ mờ, trong hoàn cảnh đó, Thiên Lý Liên Tâm lóe sáng hào quang âm u.

Thiên Lý Liên Tâm ghi chép ấn ký tinh thần của Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh, cũng chỉ có Tiểu Ma Tiên có thể phát động Thiên Lý Liên Tâm.

Lúc này tim Tiểu Ma Tiên đặt trên cổ họng, nàng sợ hãi, sợ hãi hết thảy đều là ảo giác, sợ hãi trận pháp trong Thiên Lý Liên Tâm đột nhiên sụp đổ, sợ hãi tất cả biến cố.

Khi rót năng lượng vào, hào quang Thiên Lý Liên Tâm lúc sáng lúc tối, tác động lên tâm tình của mọi người, cuối cùng tim cũng yên lặng lại.

Tim mọi người treo ở giữa không trung, thời điểm gần như tuyệt vọng, vòng sáng trên cổ sáng lên, chậm rãi giống như lão già sáu bảy ngàn tuổi, bên trong có một giọng nói mơ hồ như xa xưa.

Có lẽ bởi vì thời gian cách xa nhau quá lâu, trận pháp của Thiên Lý Liên Tâm đã bị tàn phá quá nhiều, nó thậm chí khó có thể truyền ra âm thanh nguyên vẹn, chỉ có một chút âm tiết mơ hồ.

Nhưng mặc dù nó mơ hồ nhưng gõ vang tâm tình của mọi người.

Nghe được giọng nói khắc cốt ghi tâm, chỉ xuất hiện giọng này Tiểu Ma Tiên cũng không nhịn được nữa, nước mắt tràn mi mà ra.

- Lâm Minh!

Thân thể Mục Thiên Vũ xụi lơ nằm trên bàn đá đen.

Nàng nhẹ nhàng chạm vào Thiên Lý Liên Tâm, tâm thần run rẩy, giọng nói này vang vọng trong nội tâm của nàng, hắn vẫn còn sống!

Chương 2230: Gặp lại

Không biết chịu tải bao nhiêu niềm thương nhớ, không biết trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở, vượt qua bảy ngàn năm, bọn họ đi vào vũ trụ man hoang xa lạ này, thừa nhận cô độc, tuyệt vọng, chém giết, hi sinh, sanh ly tử biệt.

Tất cả trắc trở, tất cả ủy khuất đều hóa thành nước mắt, nước mắt chảy dài.

Hắn, trở về!

Bởi vì hắn trở về, tất cả đã không còn trọng yếu nữa!

Giống như ánh rạng đông ló dạng, giống như mùa đông nghênh đón mùa xuân ấm áp, dường như thế giới này cũng chỉ có ấm áp, rét lạnh và bóng tối đã lùi xa.

- Ca ca, ca ca thực trở về!

Tần Hạnh Hiên cùng Lâm Hiểu đã sớm khó ức chế nổi, lập tức khóc lớn lên.

Nước mắt chảy ra, lại lau khô, lau khô lại chảy xuống...

Không có ai biết nước mắt của các nàng có bao nhiêu.

- Hắn chính là phụ thân...

Lâm Hoang nhìn qua ảnh lưu niệm của Lâm Minh, thân thể run rẩy.

Đây là nam nhân mà hắn lấy làm tự hào và kiêu ngạo sao? Hắn đã đánh xuống lạc ấn tính mạng không thể xóa nhòa, hôm nay hắn chính thức xuất hiện trước mặt mình, Lâm Hoang cảm thấy không chân thật.

Hắn cho mình tánh mạng, cho mình thiên phú không gì sánh kịp.

Hắn cứu vớt Nhân tộc, giúp Nhân tộc trong tuyệt cảnh tìm được một cơ hội thở dốc ở vũ trụ man hoang này.

Lâm Hoang từ khi sinh ra đã lớn lên trong truyền thuyết của phụ thân mỗi khi có bá chủ của Nhân tộc gặp hắn, đều muốn sờ đầu hắn và nói một câu:

- Phải hảo hảo tu luyện, lớn lên nên giống như phụ thân ngươi.

Phụ thân là anh hùng, là người hắn sùng kính nhất, cũng là mục tiêu mà hắn muốn đuổi kịp.

Dù sao mục tiêu quá cao.

Cả đời của phụ thân quá mức chói mắt, chói mắt đến mức người nào đứng bên cạnh cũng ảm đạm thất sắc.

Với tư cách con của hắn, Lâm Hoang vừa ra đời đã chịu vô số áp lực, hắn gánh vác kiêu ngạo của phụ thân, cũng thừa nhận nhiều áp lực hơn nữa...

Những năm này hắn không ngừng cố gắng, hắn từ ba tuổi đã được tẩy cốt, dùng thân thể non nớt thừa nhận đau đớn trong nước thuốc, thoáng lớn lên hắn đã rời khỏi thành thị khai hoang, hắn ở trong rừng rậm man hoang tu luyện, thám hiểm và chém giết yêu thú.

Hắn thừa nhận cô độc và tịch mịch khi bế quan, học tập vô thượng thần võ, học tập chiến đấu, học tập giết người, mỗi thời khắc đều ma luyện chính mình, bức bách chính mình, không ai biết hắn đổ bao nhiêu máu, bỏ ra bao nhiêu mồ hôi, không ai biết hắn đeo bao nhiêu áp lực trên người, hắn cũng chưa bao giờ kể ra, kể cả với mẫu thân.

Trước mặt Tiểu Ma Tiên hắn vĩnh viễn là nhi tử chưa lớn, hắn sẽ an ủi Tiểu Ma Tiên, chia sẻ áp lực trên vai Tiểu Ma Tiên.

Cũng chỉ có vào đêm khuya không người, hắn lấy bức họa phụ thân trong tu di giới ra, quay mắt nhìn bức họa tĩnh tọa.

Hắn giống như con dã thú trong hang động cô độc liếm láp vết thương của mình.

Trong vô số ngày đêm, Lâm Hoang càng ngày càng kiên cường, hắn trở thành tân tinh của Nhân tộc, thành mục tiêu mà rất nhiều người trẻ tuổi theo đuổi.

Hắn liều mạng như vậy, có lẽ bởi vì trong tiềm thức của hắn có một câu nói -- "Hắn không hổ là con Lâm Minh."

- - Hắn không muốn bôi nhọ phần kiêu ngạo này!

Hôm nay, phụ thân hắn rốt cuộc trở về.

Hắn chẳng những không có chết, hơn nữa trở nên cường đại hơn nhiều!

Hắn trở về chính là kỳ tích, mà hắn cũng là người sáng tạo ra kỳ tích.

Ba!

Thiên Lý Liên Tâm vỡ vụn, ánh sáng u ám trong trận pháp vỡ tan, trong đại sảnh chỉ còn lại ánh đèn loe loét.

Tiểu Ma Tiên hít sâu một hơi, lau khô nước mắt, vào lúc này nàng không có gì phải lo sợ cả.

Bởi vì hắn chính là ánh sáng vĩnh hằng trong lòng nàng.

... Lúc này trên Tư Minh Tinh xa xa, Lâm Minh đang tĩnh tọa mở mắt ra.

Hắn đứng trên cao nhìn qua núi sông, nhìn qua mây xanh trên cao và mặt đất rộng lớn, mắt của hắn ướt át.

Kỳ thật hắn cũng nghĩ tới, Tiểu Ma Tiên có khả năng sẽ dùng Thiên Lý Liên Tâm liên lạc với hắn, mới vào man hoang, cơ hồ tất cả ấn ký truyền âm đều thay đổi qua, chỉ có Thiên Lý Liên Tâm ghi lại ấn ký linh hồn mới có thể tìm được hắn.

Thế nhưng mà Thiên Lý Liên Tâm nằm trong tay Tiểu Ma Tiên, chỉ có Tiểu Ma Tiên mới có thể sử dụng, hơn nữa cách đây thật lâu, Lâm Minh thậm chí hoài nghi Thiên Lý Liên Tâm đã hư mất.

Hôm nay Thiên Lý Liên Tâm sử dụng lần cuối cùng, trận pháp yếu ớt này không thể truyền giọng nói hoàn chỉnh, Tiểu Ma Tiên chỉ trong thời gian ngắn dùng linh hồn của mình môi giới truyền tinh thần lực của mọi người tới Lâm Minh, không nói tiếng nào, chỉ có bao hàm tình cảm vô hạn trong tinh thần lực.

Những cảm tình này đã truyền thứ mà hắn muốn, truyền tất cả cho Lâm Minh.

Người nhà đều ở đó, có nhi tử, Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp, tất cả mọi người đều tốt.

Bọn họ rất tốt, đều chờ đợi hắn trở về!

Gần bảy ngàn năm, trừ ở cùng với phụ mẫu ở đời đầu tiên ra, thời gian còn lại Lâm Minh sẽ thừa nhận cô độc một mình.

Mà bây giờ, hắn tìm được người nhà, cảm giác có người lo lắng thật là tốt.

Trong truyền âm vừa rồi, Lâm Minh đã cảm giác được vị trí đại khái của Tiểu Ma Tiên, hắn tập trung tìm kiếm khu vực của nàng.

Bằng vào cường độ cảm giác của hắn, chỉ cần xác định tinh vực thì tìm được Tiểu Ma Tiên không khó.

Về phần Tư Minh Tinh, Lâm Minh đã xử lý sạch sẽ, hắn trước khi động thủ đã bố trí trận pháp ở đây, sau khi ra tay thì không kẻ nào đào thoát được, cơ hồ tất cả Thánh tộc đều bị Lâm Minh tìm ra và giải quyết hết.

Tin tức ở nơi này trong thời gian rất lâu mới truyền ra ngoài được, Thánh tộc muốn phản ứng trong thời gian ngắn là không thể, khi biết rõ nơi này gặp chuyện không may sẽ phái người tới, bởi như vậy Lâm Minh cũng không cần phải lo lắng Tạo Hóa thánh tử sẽ phái người đi huyết tẩy Tư Minh Tinh trả thù.

Nhưng mà vì đạt được mục đích ổn thỏa, Lâm Minh vẫn lưu lại truyền tống trận pháp, còn có một ít quân đoàn Hoang, nếu như phát sinh tình huống ngoài ý muốn, bọn họ sẽ tùy thời báo tin cho hắn, mà hắn muốn chạy tới đây cũng chỉ mất thời gian ngắn.

Lâm Minh phóng lên trời, càng bay càng nhanh, trong nháy mắt hắn bay qua vũ trụ tinh không, phía sau hắn Hỗn Nguyên Thiên Cung xoay tròn xuất hiện, thân ảnh Lâm Minh đã chui vào trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

- Chúc mừng chủ nhân tìm được người nhà mình.

Thanh Liên tiên tử rất nhanh biết được tất cả, mỉm cười chúc mừng.

- Tạo Hóa thánh tử cũng sẽ ở chung quanh người nhà của chủ nhân, chỉ cần chủ nhân tới đó sẽ tìm được Tạo Hóa thánh tử, giống như lấy đồ trong túi.

Lâm Minh cười, gần bảy ngàn năm hắn lần đầu tiên cười thoải mái như thế.

Hỗn Nguyên Thiên Cung chui vào tinh không thật nhanh, bay thẳng về hướng của Tiểu Ma Tiên. Lúc này Lâm đã sớm như mũi tên, hắn hận không thể lập tức trở về bên cạnh đám người Tiểu Ma Tiên.

...

Một ngày này, trong tinh vân hắc ám, nơi đóng quân của Tiểu Ma Tiên đã sôi trào.

Tin tức Lâm Minh trở về còn không có công bố, mọi người chỉ biết rõ Tư Minh Tinh đánh thắng trận lớn, dường như có cường giả tuyệt thế đi vào Tiềm Long tinh hệ, rất nhanh sẽ gia nhập bọn họ.

Chương 2231: Huyết mạch tương liên (1)

Không có tin tức nào phấn chấn nhân tâm như thế, ít nhất vấn đề Tư Minh Tinh đã được giải quyết, bọn họ không có nỗi lo về sau, không cần lo lắng Tạo Hóa thánh tử uy hiếp.

Phải biết rằng người Tư Minh Tinh có một ít đệ tử Ma Tiên có ngàn vạn liên hệ, thậm chí có thân nhân của bọn họ.

Hôm nay Tiểu Ma Tiên đã sớm rửa mặt, đổi cách ăn mặc, nàng bỏ chiến giáp đi, mặc váy dài màu đen lung linh uyển chuyển, tóc bới cẩn thận tỉ mỉ, ba búi tóc đen quấn lên, còn gài trâm phượng hoàng.

Cũng làm như vậy còn có Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, hai nữ đứng trước gương đồng trang điểm nửa canh giờ, chúng nữ vui mừng khôn xiết, lúc trước lo lắng cho Lâm Minh và trường kỳ chiến đấu gian khổ, các nàng đã không nhớ rõ bao lâu không có ăn mặc đẹp như thế.

Hai nữ sau khi kiểm tra tỉ mỉ, trâm gài tóc nhỏ hơi nghiêng theo kiểu có chồng.

Các nàng rất vui vẻ làm tất cả, trong nội tâm đã sớm bị hạnh phúc nhồi đầy.

Sau khi rửa mặt, Tiểu Ma Tiên phân phó thiết yến, chuẩn bị mời Lâm Minh dùng cơm tẩy trần.

Nhưng mà yến hội vừa chuẩn bị một nơi, trận pháp nơi đóng quân của bọn họ run rẩy nhẹ nhàng, Tiểu Ma Tiên ngẫng đầu, hắn nhìn thấy tòa thành màu đen phá vỡ hư không, to lớn như núi xuất hiện trên bầu trời...

Cơ hồ tất cả đệ tử Ma Tiên Cung nhìn thấy tòa thành màu đen này, mọi người kinh ngạc nhìn qua bầu trời.

Mà thời điểm này Tiểu Ma Tiên đã sớm cảm xúc ngỗn ngang, nước mắt chảy dài, cho dù bộ dáng tòa thành có biến hóa, nàng cũng nhận ra đây chính là Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Năm đó tại Tu La Lộ Táng Thần Lĩnh, Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh bị Thiên Minh Tử ép đến bước đường cùng, thời điểm sống còn, ở trong Hỗn Nguyên Thiên Cung Tiểu Ma Tiên cố lấy dũng khí, dứt bỏ trói buộc gia tộc và chủng tộc giao phó bản thân cho Lâm Minh, cùng tư định chung thân với Lâm Minh... Đối với Tiểu Ma Tiên mà nói, Hỗn Nguyên Thiên Cung có ý nghĩa quá trọng yếu.

Giờ này khắc này, trong lúc nguy nan thì Lâm Minh đã tới, làm cho Tiểu Ma Tiên may mắn vì quyết định lúc trước cỡ nào.

Thời điểm Hỗn Nguyên Thiên Cung ngừng lại, Tiểu Ma Tiên đã khó ngăn cản cảm xúc của mình bay thẳng lên, mà xa xa nàng đã nhìn thấy một nam tử áo đen đứng trên sân thượng Hỗn Nguyên Thiên Cung mỉm cười nhìn nàng.

Trong tinh không u ám, gương mặt của hắn góc cạnh rõ ràng, hai mắt như sao trời, khí chất hơn người, vào lúc này, hình ảnh như thế đã biến thành vĩnh hằng.

Sau Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp đều bay lên Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trên sân thượng, chúng nữ tử nhìn qua Lâm Minh, lệ rơi đầy mặt.

Các nàng nhào vào ngực Lâm Minh, Lâm Minh nhìn các nàng, giờ phút này tất cả trắc trở, ủy khuất, cơ hồ tất cả thống khổ, tưởng niệm đều hóa thành cảm tình mãnh liệt, như hóa thành hỏa diễm thiêu đốt.

Không có người nói chuyện, cũng không cần nói chuyện, bởi vì tâm của bọn họ đang ở cạnh nhau, bọn họ có thể cảm nhận được tình cảm của mình.

Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên giống như con cá, Lâm Minh chính là nước, tính mạng của bọn họ đang kết nối với nhau, thân mật không thể phân ra.

Lâm Minh ôm các nàng thật lâu, lúc này mới chậm rãi tách ra, hắn cẩn thận lau đi nước mắt trên khóe mắt các nàng, nói khẽ:

- Các ngươi chịu khổ.

Chúng nữ hài lại rơi lệ, Mục Thiên Vũ nói:

- Những năm này đều là Tiên nhi muội muội sống khổ.

- Ân, ta biết rõ.

Lâm Minh nhẹ khẽ vuốt vuốt hai gò má Tiểu Ma Tiên, nàng vì hắn mà ruồng bỏ chủng tộc, mà ngay sau đó nhận được tin tức mình đã chết, vì vậy Tiểu Ma Tiên ở một mình, mang theo hài tử chưa xuất thế đi vũ trụ man hoang, đối mặt với man hoang chưa khai phá, đối mặt với Thánh tộc nhìn chằm chằm, nàng phải thừa nhận tất cả.

Nhớ năm đó nàng là tiểu nữ hài thiên chân vô tà, cổ quái tinh linh, hình ảnh này hiện ra trong tim Lâm Minh, Tiểu Ma Tiên khi đó hạnh phúc cỡ nào, vui sướng ra sao.

Nàng đi từng bước tới hôm nay, từ một thiếu nữ biến thành cường giả Thiên Tôn gánh vách tính mạng của mấy chục tỷ con dân Nhân tộc, thừa nhận vận mệnh Nhân tộc, chuyển biến như thế làm nội tâm Lâm Minh vô cùng yêu thương.

Lâm Minh cầm tay Tiểu Ma Tiên, nắm thật chặc, nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Ma Tiên, nói nhỏ bên tai nàng:

- Có ta ở đây, tất cả sẽ tốt hơn thôi.

Lâm Minh nói câu này lọt vào trong tai Tiểu Ma Tiên, làm cho nội tâm Tiểu Ma Tiên chua xót, tình cảm bộc phát như thủy triều.

Đúng, bất cứ là lúc nào, cho dù tình huống gian nan cỡ nào, chỉ cần có hắn ở đây, hắn sẽ dùng bờ vai của mình chông đỡ cả bầu trời cho nàng.

Năm đó ở Tu La Lộ, cùng Lâm Minh đối mặt với Thiên Minh Tử đuổi giết...

Từ Tu La Lộ trở về, đối mặt với hài tử trong bụng chưa xuất thế, đối mặt quan hệ thông gia với Tạo Hóa thánh tử và cơn giận của Ma Thủy Thiên Tôn...

Về sau lại đối mặt với hạo kiếp Nhân tộc, thời điểm đa số Thiên Tôn của Nhân tộc cảm thấy vô cùng tuyệt vọng...

Là hắn làm việc nghĩa không chùn bước đi đối mặt tất cả, hắn chỉ lưu lại bóng lưng cô đọc, hắn yên lặng đi thừa nhận, trải qua những gian nan trắc trở khó khăn nhất, cuối cùng sáng tạo kỳ tích, cải biến tất cả.

Một lần lại một lần không có khả năng, đúc thành thần thoại của hắn.

Hắn là một nam nhân mà nàng có thể vĩnh viễn đứng ở phía sau.

Tiểu Ma Tiên biết rõ, bản thân mình vĩnh viễn không thể rời khỏi hắn, mỗi một tấc da thịt của nàng, mỗi một giọt huyết dịch, linh hồn của nàng đã hoàn toàn thuộc về hắn.

- Vũ nhi, Hạnh Hiên...

Lâm Minh ôm Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên vào trong ngực, cảm thụ tiếng tim đập của các nàng, cảm thụ hô hấp của các nàng, hai nữ có lẽ đang ở hạ giới, tuy có được thực lực mạnh mẽ, sinh hoạt trong hoàn cảnh mà phàm nhân hâm mộ. Nhưng cũng làm cho hai nàng đứng đầu đầu sóng ngọn gió đại chiến Nhân tộc Thánh tộc, thừa nhận mấy ngàn năm lang bạc kỳ hồ cô độc, Lâm Minh cảm giác mình thật sự xin lỗi các nàng, hắn đã âm thầm quyết định, quyết không thể để cho hai nàng gặp tổn thương gì cả.

Cuối cùng là Lâm Hiểu Cáp...

Hắn sờ sờ đầu Lâm Hiểu Cáp, phụ mẫu đã mất đi, mặc dù hắn ở cạnh phụ mẫu tới lúc cuối cùng, vẫn thủ hộ bên cạnh hai người, làm cho bọn họ mỉm cười nhắm mắt xuôi tay, thế nhưng mà Lâm Hiểu Cáp tới cuối cùng vẫn không thể gặp phụ mẫu, chuyện này chính là tiếc nuối trong lòng của nàng.

- Hiểu Cáp, ngươi lớn rồi...

Xa cách gần bảy ngàn năm, Lâm Minh lần thứ hai nói câu này,

Lần đầu tiên hắn nói câu này lúc hắn quay về Thiên Diễn Tinh, nhìn thấy Lâm Hiểu Cáp trên Vũ Đạo Trà Hội dùng tài nghệ trấn áp quần hùng, hái được vòng nguyệt quế.

Khi đó Lâm Hiểu Cáp phong nhã hào hoa, dáng người mỹ lệ, thanh xuân sức sống, Lâm Minh nói nàng lớn lên chính là thân thể thành thục.

Còn lần này, Lâm Minh nói lại là lúc Lâm Hiểu Cáp lột xác tâm linh.

Trải qua mấy ngàn năm trắc trở, dù là người vô ưu vô lo cũng phải trưởng thành.

- Ca, ta rất tốt.

Lâm Hiểu Cáp cầm lấy tay Lâm Minh, dùng sức ôm lấy Lâm Minh, hết thảy đều không nói thêm cái gì.

Chương 2232: Huyết mạch tương liên (2)

Hai huynh muội ôm nhau thật lâu, Lâm Hiểu Cáp nhìn qua Lâm Minh, bờ môi rung động, nói:

- Ca, ngươi biết phụ mẫu thế nào không? Ta những năm này ở vũ trụ man hoang nên không có cơ hội quay về Thiên Diễn đại lục, cũng chưa từng gặp qua bọn họ.

Lâm Minh thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Lát nữa nói tỉ mỉ với ngươi.

Nhìn qua ánh mắt Lâm Minh, trong nội tâm Lâm Hiểu Cáp khẽ giật mình, giống như hiểu cái gì đó, nàng chậm rãi gật đầu, trên thực tế khi hỏi ra những lời này, nàng mơ hồ đoán ra kết quả, phụ mẫu không có khả năng sống lâu như thế.

Mà thời điểm này Lâm Minh nhìn qua phía Lâm Hoang.

Nhìn thấy Lâm Hoang lần đầu tiên, Lâm Minh có thể cảm nhận được huyết mạch tương liên với Lâm Hoang, mặc dù không có rõ ràng như Thiên Lý Liên Tâm của Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh có thể đoán được đây là hài tử của mình.

Đột nhiên nhìn thấy phụ thân, Lâm Hoang đột nhiên câu nệ.

Đối với Lâm Hoang mà nói, phụ thân chính là thần minh trong lòng của hắn, cũng là người hắn sùng bái nhất, tôn kính nhất, lúc này gặp mặt phụ thân, tim của hắn đập rộn lên nhiều.

Hắn sửa sang lại trường bào một chút, tiến lên một bước, cung kính quỳ gối trước mặt Lâm Minh.

- Hài nhi Lâm Hoang, bái kiến phụ thân.

Lâm Minh nhận cái cúi đầu này, hai tay nâng Lâm Hoang lên, cái nâng này làm Lâm Hoang cảm nhận được lực đạo của phụ thân.

Phải nói không phải nâng, mà là áp.

Sức lực còn lớn hơn bất cứ hung thú man hoang nào mà hắn nhìn thấy, giống như có ngàn vạn ngọn núi đang áp lên người hắn.

Nội tâm Lâm Hoang cả kinh, lập tức vận khí lực lượng thừa nhận áp lực của phụ thân, hắn biết rõ đây là phụ thân thử hắn!

Tạch tạch tạch!

Thân thể Lâm Hoang có tiếng khớp xương vang vọng.

Nội tâm Tiểu Ma Tiên cả kinh, có chút bận tâm, nhưng mà không có ngăn cản.

Lâm Hoang thở hổn hển, trên trán đổ mồ hôi rậm rạp, cuối cùng hắn dùng tay nâng Lâm Hoang lên.

- Tốt!

Lâm Minh nói một chữ tốt, trong mắt mang theo thần thái khác thường.

Lâm Minh xem ra, Thánh tộc xâm lấn đối với Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hiểu Cáp mà nói là khổ sở các nàng, Lâm Minh không muốn để các nàng gặp bất trắc, không thương tổn.

Nhưng mà đối với Lâm Hoang, với con của mình, hắn cần phải ma luyện một chút.

Không có người nào bên người, hơn sáu ngàn năm qua, Lâm Hoang trưởng thành hơn người, Lâm Minh rất chờ mong.

- Buổi tối hôm nay, ngay ở chỗ này, ta thử thực lực của ngươi.

Lâm Minh nói ra những lời làm Lâm Hoang ngạc nhiên, hắn thật không ngờ phụ thân lần đầu gặp mặt lại nói ra lời này, phụ thân muốn thử thực lực của hắn.

Nhưng mà lời này cũng làm Lâm Hoang hưng phấn hơn.

Giao thủ với phụ thân mình sùng bái nhất cả đời, đây là chuyện hắn chờ mong nhất.

- Ngươi vừa trở về là đánh nhau với hài tử?

Tiểu Ma Tiên u oán, tuy Lâm Hoang kiên cường, nhưng mà từ khi hắn sinh ra cho tới bây giờ, hắn vẫn thiếu tình thương của phụ thân.

Lâm Hoang giống như con sói con cô độc, lãnh ngạo.

Lòng tự trọng của hắn rất mạnh, bề ngoài cường đại, nội tâm kỳ thật cũng rất yếu ớt, Tiểu Ma Tiên hy vọng Lâm Minh sau khi trở về có thể quan tâm và chiếu cố Lâm HOang một chút..

Nhưng mà phương thức Lâm Minh quan tâm Lâm Hoang hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng.

- Mẫu thân, cho ta đánh với phụ thân đi.

Ánh mắt Lâm Hoang chớp động, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy ánh mắt Lâm Hoang thì nao nao, nàng hiểu Lâm Hoang muốn gì...

Lâm Hoang từ nhỏ có thiên phú trác tuyệt, nhưng mà hắn không có tự mãn, thậm chí còn không ngừng cố gắng.

Hắn muốn dùng phương thức này để được mọi người tán thành và tán thưởng.

Hắn không thể bôi nhọ thanh danh của phụ thân!

Cho dù tất cả mọi người tán thưởng cộng lại cũng không cách nào so sánh với Lâm Minh, hôm nay lâm hoang từ trong miệng phụ thân đạt được phụ thân khẳng định!

...

Tin tức Lâm Minh trở về truyền ra từ Ma Tiên Cung.

Lâm Minh không có đi che dấu thân phận của mình, bởi vì hắn biết rõ, sau khi mình ra tay nhiều lần, kể cả Thánh tộc, còn có Nhân tộc đều đoán đại khái thân phận của hắn, tiếp tục giấu diếm cũng không thể giấu diếm bao lâu cả.

Nhân tộc sùng bái Lâm Minh, nhưng nếu nói trong Nhân tộc, một đám người sùng bái Lâm Minh nhất thì chính là Ma Tiên Cung cùng Tư Minh Tinh.

Tòa thành màu đen đột nhiên xuất hiện vào ngày hôm nay chính là thiên cung của Lâm Minh, Ma Tiên Cung điên cuồng!

Đối với Tư Minh Tinh, đối với Ma Tiên Cung mà nói,cái tên Lâm Minh có quá nhiều ý nghĩa!

Nhưng mà về sau, khi bọn họ biết Lâm Minh cách đó không lâu cứu vớt Tư Minh Tinh, mà hắn trong quá trình tìm kiếm Tư Minh Tinh đã dùng sức một người diệt hai đại quân đoàn Thánh tộc, thậm chí lúc trước hắn còn đánh bại quân đoàn Hoang, đệ tử Ma Tiên Cung điên cuồng, điên tới cực điểm.

Nhân tộc bị Thánh tộc đánh giết nhiều năm, bây giờ quá cần một trận đại thắng.

Bọn họ chịu đủ thời gian phải bỏ trốn như chuột. Một hồi đại thắng to lớn đủ cho bọn họ nguyện ý dùng tính mạng đánh đổi!

- Lâm Minh! Lâm Minh!

Mọi người hô to cái tên Lâm Minh, từng âm thanh quanh quẩn quanh không gian.

Bọn họ hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Anh hùng của bọn họ trở về, năm đó Lâm Minh vì Nhân tộc mở vũ trụ man hoang, khi đó hắn chỉ là Thánh Chủ, mà bây giờ Lâm Minh đã có thể dễ dàng đánh giết Thiên Tôn, vậy hắn tất có thể dẫn Ma Tiên Cung giết ra Tiềm Long tinh hệ, dẫn theo Nhân tộc chấp chưởng thế giới này lần nữa.

Trong cuộc đời u ám tuyệt vọng của bọn họ, bọn họ nhìn thấy hải đăng vĩnh hằng, ánh sáng đó làm bọn họ say mê, cũng là động lực giúp bọn họ tiến tới.

Rất nhiều người tụ tập tại trước Hỗn Nguyên Thiên Cung, hô to tên Lâm Minh và khẩu hiệu "Nhân tộc bất hủ", kích động khó có thể tự ức chế.

- Lâm ca, các đệ tử Ma Tiên Cung đang muốn gặp ngươi.

Tiểu Ma Tiên nói ra.

- Ta biết rõ.

Vừa mới đoàn tụ không lâu nên Lâm Minh hiểu ý cười cười, đứng lên và đi tới quảng trường Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện, các đệ tử Ma Tiên Cung càng trở nên điên cuồng, bọn họ hò hét thật tâm, càng hô càng vang vọng.

Thời điểm Nhân tộc nguy nan, bọn họ cần anh hùng, cần khích lệ.

- Lâm chân nhân, ngài có thể mang chúng tôi đánh ra ngoài không?

Có người ở trong đám người đặt câu hỏi.

Một câu nói kia làm các đệ tử Ma Tiên Cung yên tĩnh rất nhiều, đúng vậy, bọn họ muốn đánh ra ngoài! Trốn đông trốn tây như thế bọn họ nhịn đủ rồi!

Tất cả mọi người ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, mà lúc này trong ánh mắt của bọn họ đầy khát vọng.

- Các vị!

Lâm Minh đi đến vách tường trước quảng trường Hỗn Nguyên Thiên Cung, quan sát rất nhiều đệ tử Ma Tiên Cung, giọng của hắn rất nghiêm túc.

Tất cả mọi người dựng tai lắng nghe, trong lúc nhất thời cả quảng trường vốn ồn ào trở nên yên tĩnh lại.

- Các ngươi biết rõ ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Nhân tộc gặp được một hồi đại kiếp nạn hay không?

Lâm Minh hỏi câu này làm cho bọn họ sững sờ, bọn họ vốn tưởng rằng Lâm Minh sẽ nói ra lời sôi sục, thật không ngờ câu đầu tiên của Lâm Minh lại nhắc tới chuyện này.

Chương 2233: Khát vọng

- Biết rõ!

Rất nhiều người cao giọng trả lời.

- Rất tốt... Trận đại kiếp nạn này ta cũng biết, hơn nữa biết rõ đại khái còn nhiều hơn các ngươi...

Lâm Minh dường như lâm vào ưu tư thật sâu, hắn nhìn qua võ giả Nhân tộc trước mặt, nhìn qua tinh vân màu đen xa xa, trầm mặc rất lâu mới chậm rãi mở miệng nói:

- Ba tỷ sáu trăm triệu năm trước Nhân tộc cũng giống như hiện tại, đối mặt với đại quân Thánh tộc còn mạnh hơn gấp mấy lần, đối mặt với Hoang lúc đỉnh phong, đối mặt Thiên Tôn và Chân Thần của Thánh tộc nhiều gấp mấy lần! Thực lực sai biệt quá lớn, Nhân tộc không có phần thắng, ít nhất từ tư duy bình thường mà nhìn, bọn họ sẽ bị hủy diệt, bị nô dịch, nhưng mà trận chiến ấy Nhân tộc đánh thắng, các ngươi biết dựa vào cái gì không?

Một câu hỏi của Lâm Minh làm cho rất nhiều người lâm vào mờ mịt, bọn họ mặc dù biết ba tỷ sáu trăm triệu năm trước có đại kiếp nạn, nhưng mà thời gian quá xa xưa, cộng thêm rất nhiều thế lực lớn bị diệt, nhiều lịch sử đã đánh rơi, bọn họ chỉ biết rõ Phong Thần Thiên Tôn suất lĩnh Nhân tộc đánh thắng trận chiến đó, cụ thể thì không rõ ràng.

- Một tộc loại có thể sừng sững Tam Thập Tam Thiên, có được ranh giới, có chủ quyền, có được tự do, như vậy nó hoặc là có thực lực cường đại, hoặc là có được tâm huyết của mình! Một dân tộc tâm huyết, con dân tộc loại nương tựa theo huyết mạch hình thành, chiến đấu vì tôn nghiêm của bản thân.

- Ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, thực lực của Nhân tộc kém xa Thánh tộc, tuy nhiên không có khiếp sợ gì cả! Phong Thần Thiên Tôn đứng điểm binh trên Phong Thần đài, hai trăm Thiên Tôn, hai trăm thần thú, mấy trăm vạn Thánh Chủ! Dùng Thánh Chủ làm vũ khí, dùng Thiên Tôn làm tướng, Nhân tộc toàn dân giai binh chém giết sinh tử với Thánh tộc, cuối cùng nhất Phong Thần Thiên Tôn dẫn đầu hơn mười Thiên Tôn tuyệt đỉnh của Nhân tộc tự nguyện thiêu đốt tánh mạng của mình, bố thành đại trận, phong ấn linh hồn Hoang!

- Trận chiến ấy Nhân tộc Thiên Tôn, Giới Vương, Thánh Chủ cơ hồ chết hết, võ đạo văn minh suy sụp, truyền thừa đoạn tuyệt, muốn lại phát triển cần phải trả giá nhiều thời gian và tâm huyết. Nhưng mà tất cả đều đáng giá, bởi vì chúng ta bảo toàn... Tôn nghiêm!

Lâm Minh nói ra hai chữ sau cùng, trong lúc nhất thời toàn trường lặng ngắt như tờ, hơn mười vạn đệ tử Ma Tiên Cung hoặc đứng trên quảng trường, hoặc là lơ lửng trong tinh không, bọn họ đều lẳng lặng lắng nghe, biểu hiện trên mặt đầy sùng kính và trang trọng.

- Bởi vì những tiền bối hy sinh, chúng ta không cần như sống như nô lệ, chúng ta có thể có võ đạo văn minh của mình, dù nó không phải tốt nhất, chúng ta có ranh giới tự nhiên, dù là chỉ có một trọng thiên, chúng ta một lần nữa phát triển, tất cả làm từ đầu, nhưng mà đến khi chúng ta chính thức phát triển, làm cho võ đạo văn minh lại tỏa sáng lần nữa, Thánh tộc lại tới, dã tâm còn lớn hơn lúc trước.

- Bọn chúng muốn từng bước xưng bá Tam Thập Tam Thiên, đầu lĩnh của chúng là Tạo Hóa Thánh Hoàng, muốn dung hợp với Hoang làm một thể, cuối cùng hút khô tính mạng tinh hoa của tất cả đại chủng tộc trong Tam Thập Tam Thiên, siêu việt Chân Thần. Hắn xem Hồn Tộc trở thành đối thủ, xem Nhân tộc chúng ta thành đá kê chân, đúng, giống như hai kỵ sĩ trên chiến trường cho ngựa ăn no, bọn chúng xem Nhân tộc chúng ta là cỏ cho ngựa ăn.

Lâm Minh thản nhiên nói ra những lời này, võ giả Ma Tiên Cung ở đây lập tức kích động lên, rất nhiều người thở hổn hển, mạch máu trên cổ như vỡ ra, nhưng bỏi vì Lâm Minh đứng trên đài cao, bọn họ không nói chuyện, đây là tôn kính với Lâm Minh.

Lâm Minh trầm mặc trong mười hô hấp, đột nhiên hỏi ngược lại:

- Các ngươi muốn làm cỏ cho ngựa ăn không?

- Bọn chúng muốn chết!

Có một đại hán nhảy ra, hắn hô cực to, vừa rồi Lâm Minh trầm mặc mười hô hấp làm hắn kìm nén không được.

- Bọn chúng đáng chết!

Có người rút hai cây búa lớn ma sát với nhau.

- Liều với bọn chúng!

- Con mẹ nó, lão tử chịu đủ rồi!

Võ giả đều là có tâm huyết, thực tế chủng tộc bị ức hiếp lâu như thế, cho dù vì bọn họ hay vì chủng tộc, thời điểm sinh tử tồn vong, bọn họ chẳng khác gì thùng thuốc nổ.

- Ta cũng không muốn!

Lâm Minh cao giọng nói ra:

- Tiền bối của chúng ta không riêng gì Phong Thần Thiên Tôn; còn có Hỗn Nguyên Thiên Tôn tự hóa thành thâm uyên ác ma tử chiến với Thánh tộc; vì đại kiếp nạn mà kéo dài tính mạng ba trăm triệu năm, cuối cùng kéo dài thời gian cho tinh nhuệ Nhân tộc tiến vào vũ trụ man hoang, còn có Tam Sinh lão nhân tự hi sinh thân mình chặn cửa... Còn có rất nhiều người khác, rất nhiều Thiên Tôn, Giới Vương, Thánh Chủ và các võ giả tu vị thấp, thậm chí là bình dân chết thảm, bọn họ phục vụ quên mình đổi lấy chúng ta có thể sinh hoạt ở nơi đây, chẳng lẽ chính là vì chúng ta sẽ làm cỏ cho ngựa ăn sao?

- Chúng ta thừa nhận cô độc xa xứ, tiến vào man hoang làm bạn với hung thú, chém giết, ma luyện, hi sinh, chúng ta tắm trong máu tươi, bò lăn trong thịt nát.

- Chúng ta lịch lãm rèn luyện vì đề cao tu vị, khổ tu, bí cảnh, du tẩu với sinh tử. Chúng ta chính là chúng ta, Nhân tộc! Chúng ta tới từ Thần Vực, chúng ta muốn... Về nhà! Lâm Minh nói ra câu cuối cùng, giọng nói đột nhiên đề cao, trước mặt Lâm Minh, tất cảc hiến sĩ Ma Tiên Cung gầm thét lên như sấm sét.

- Chúng ta phải về nhà!

- Giết về Thần Vực!

- Diệt Thánh tộc cẩu!

- Nhân tộc bất hủ!

Từng tiếng hô vang tận mây xanh, thiêu đốt tâm huyết trong người tới cực điểm, bọn họ có thể sáng tạo kỳ tích.

Dù là hiện tại, trước mặt bọn họ là núi đao biển máu vô tận, bọn họ cũng không chút do dự xông tới.

Một chi đội ngũ tâm huyết bộc phát sức chiến đấu không gì sánh được, chiến thắng địch nhân cường đại hơn bọn họ gấp mười lần.

Tiếng hò hét như thủy triều tiếp tục trong một phút vẫn không yếu ớt, một chiến sĩ rút binh khí ra bay thẳng về phía chân trời.

Cũng có nữ nhân bụm mặt mình khóc rống lên.

Bọn họ muốn đánh về, cho dù là chết trận, bọn họ cũng muốn chết ở Thần Vực.

- Rất tốt! Như vậy nghỉ ngơi và hồi phục ba canh giờ, sau đó đi theo ta giết trở về!

Lâm Minh vung tay lên, các đệ tử Ma Tiên Cung cảm giác mình như nổ tung, lúc này cho dù Thiên Tôn ngăn cản trước mặt bọn họ, bọn họ cũng sẽ xông lên đánh bại.

Có ít người đã không thể chờ được rồi, bắt đầu thu thập đan dược, vũ khí, bọc thép, chuẩn bị cho chiến đấu sắp bắt đầu.

Bọn họ không chờ được thêm chút nào nữa.

Tạo Hóa thánh tử thì như thế nào, cho dù không địch lại thì chỉ chết mà thôi.

- Lâm ca, chuyện này...

Tiểu Ma Tiên không nghĩ tới, Lâm Minh nói một phen lại sinh ra hiệu quả này.

Vốn các đệ tử Ma Tiên Cung mặc dù có tâm huyết, nhưng nếu bảo bọn họ chính diện va chạm với Tạo Hóa thánh tử thì rong lòng bọn họ sẽ có sợ hãi, dù sao thực lực sai biệt quá lớn.

- Chúng ta là muốn đi đối phó Tạo Hóa thánh tử?

Chương 2234: Quân đoàn Tạo Hóa (1)

Tiểu Ma Tiên hỏi, vốn Lâm Minh đến, Tiểu Ma Tiên tin tưởng Lâm Minh sẽ thay đổi cuộc chiến, thậm chí làm cho Tạo Hóa thánh tử thiệt thòi lớn, nhưng mà Tiểu Ma Tiên cho rằng Lâm Minh sẽ bàn bạc kỹ hơn, sẽ chuẩn bị kỹ càng, mưu kế, cuối cùng nhất đánh bại Tạo Hóa thánh tử, nàng thật không ngờ Lâm Minh vừa tới Ma Tiên Cung không bao lâu đã muốn trực tiếp dẫn binh va chạm chính diện với Tạo Hóa thánh tử.

Đây là quá quyết đoán rồi!

- Ba canh giờ xuất phát, quá vội vàng, ta vốn tưởng rằng ngươi ít ăn yến tiệc tẩy trần mới tính chuyện Tạo Hóa thánh tử.

Tuy Tiểu Ma Tiên cảm thấy ra quân vội vàng, nhưng mà tất cả vẫn lấy Lâm Minh làm chủ, đây là bởi vì nàng tín nhiệm Lâm Minh tuyệt đối.

- Yến hội sao? Bảo họ tiếp tục làm đi, nhưng mà không phải yến tiệc tẩy trần, mà là tiệc ăn mừng! Chuẩn bị rượu và thức ăn tốt nhất đi, trước chiến đấu, lại khánh công!

Tiềm Long tinh hệ, Tạo Hóa Thánh Cung --

Trong một gian phòng cao nhất Tạo Hóa Thánh, Tạo Hóa thánh tử cau mày, ngồi trên ghế lớn.

Hắn cảm thấy cực kỳ bực bội, kể từ khi biết tin tức Lâm Minh còn sống thì tâm thần của hắn rất khó tập trung.

Một phương diện hắn nghĩ tới sẽ đấu một trận chính diện với Lâm Minh, giẫm nát hắn dưới chân, đánh gãy tứ chi của hắn sau đó cho Hoang ăn, như thế mới có thể làm cho Tạo Hóa thánh tử hãnh diện, khu trừ tâm ma năm đó.

Một phương diện khác, Tạo Hóa thánh tử không biết Lâm Minh át chủ bài là cái gì, chuyện này làm cho hắn không thể không né tránh, phải biết rằng, trận chiến hơn sáu nghìn năm trước Tạo Hóa thánh tử đã từng tràn đầy tự tin, dù sao lấy tu vị Thánh Chủ nh Lâm Minh là Thần Quân, thấy thế nào cũng sẽ thắng.

Nhưng mà khi Tạo Hóa thánh tử cho rằng có thể dễ dàng chà đạp Lâm Minh, kết quả cuối cùng là hắn bị chà đạp.

Thời điểm tự tin mười phần bị đánh thành như vậy, còn lần này Tạo Hóa thánh tử căn bản không biết chi tiết Lâm Minh, chuyện này làm cho hắn không có nắm chắc, không biết trước thì phải cẩn thận thật nhiều.

Tạo Hóa thánh đã từng chuyên môn sưu tập tình báo liên quan tới Lâm Minh, Lâm Minh không có nhiều hình ảnh chiến đấu, Tạo Hóa thánh tử vẫn lấy ra nghiên cứu thường xuyên.

Kỳ thật đối với Lâm Minh có thể diệt quân đoàn thứ hai, thứ ba Thánh tộc cũng không làm Tạo Hóa thánh tử lo lắng.

Thực tế Lâm Minh cuối cùng giao thủ với bốn Thiên Tôn đỉnh cấp, thực lực thể hiện ra không tới Chân Thần, kể từ đó Tạo Hóa thánh tử cũng không sợ, phải biết rằng phân thân Hoang của hắn có tu vị Chân Thần trung kỳ, tuy phân thân Hoang trở ngại tu vị và linh hồn của Tạo Hóa thánh tử cho nên lực lượng phát huy ra không nhiều, nhưng mà thực lực còn mạnh hơn Lâm Minh nhiều.

Trừ chuyện đó ra, Tạo Hóa thánh tử còn có quân đội dòng chính của Tạo Hóa Thánh Cung trấn bãi, đây là quân đoàn vương bài!

Tạo Hóa thánh tử chính thức lo lắng là, Lâm Minh làm thế nào thu thập quân đoàn Hoang.

Quân đoàn Hoang có sáu vạn Thánh Chủ, hai ngàn năm trăm Giới Vương bình thường, hai trăm Đại Giới Giới Vương, hơn nữa Thánh tộc bốn thánh tướng lĩnh quân, còn Thanh Liên tiên tử túc trí đa mưu làm quân sư-- tuy Tạo Hóa thánh tử cùng Thanh Liên tiên tử không hợp, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Thanh Liên tiên tử là nhân vật lợi hại, ba thánh tướng khác cũng không phải quả hồng mềm.

Một chi quân đội này sau khi biến thân, thực lực càng tăng lên gấp đôi, đủ để diệt sát bất luận cường giả Thiên Tôn nào, trong vòng một đêm bốc hơi sạch sẽ, từ bốn thánh tướng cho tới Thánh Chủ bình thường nhất, không một ai có thể sống sót.

Chuyện này quá quỷ dị.

Tạo Hóa thánh tử suy đoán Lâm Minh còn có át chủ bài khác chưa dùng, quân đoàn Hoang đã bị hao tổn trên át chủ bài này.

Hơn nữa Lâm Minh đối chiến Thiên Tôn đỉnh cấp của quân đoàn hai, ba của Thánh tộc, tòa thành màu đen chủ công kích linh hạm, hơn nữa lực công kích của nó vô cùng khủng bố, điểm này làm cho Tạo Hóa thánh tử phi thường để ý, chẳng lẽ Lâm Minh còn có giúp đỡ?

Tạo Hóa thánh tử đầu tiên nghĩ đến ba đại phân thân của Lâm Minh, phân thân này hắn đã lĩnh giáo vào sáu ngàn năm trước, có chút lợi hại, nhưng mà bằng vào ba đại phân thân này, Tạo Hóa thánh tử rất khó tin tưởng bọn họ có thể phát huy lực lượng tòa thành màu đen tới mức này.

Hắn nghiên cứu chùm sáng màu đen của tòa thành màu đen thật lâu, lại khó phân biệt ra pháp tắc ẩn chứa trong tia sáng màu đen.

Cũng chẳng trách Tạo Hóa thánh tử ở phương diện này bất lực, bởi vì Lâm Minh đã sớm ngờ tới tình huống không thể toàn diệt liên quân Thánh tộc, hắn lợi dụng Hỗn Nguyên Thiên Cung công kích linh hạm Thánh tộc để tránh bị nhìn ra cái gì.

Nếu những công kích này bị Tạo Hóa thánh tử phân tích ra, hơn phân nửa có thể từ đó phân biệt ra khí tức Hoang, dù sao Tạo Hóa thánh tử chính mình khống chế phân thân Hoang cực kỳ cường đại.

Kể từ đó Lâm Minh không muốn bí mật mình có thể khống chế huyết nhục Hoang lộ ra ngoài.

Tạo Hóa thánh tử biết được điểm này thì sẽ đặc biệt đề phòng, chạy trối chết.

Đây không phải là ý muốn của Lâm Minh.

Cho nên Lâm Minh chỉ dùng quân đoàn Hoang làm môi giới, mang năng lượng rót vào Hỗn Nguyên Thiên Cung cùng Thương Thiên Cổ Ấn sau đó lại thêm Tu La pháp tắc cùng Thánh Điển pháp tắc khu động.

Có hai bảo hiểm cỡ này, thực tế cho dù Thương Thiên Cổ Ấn thông hiểu Phong Thần đại trận hoặc là hắn thông hiểu hai pháp tắc chí cao kia, cũng không phải Tạo Hóa thánh tử có thể lý giải, kể từ đó Tạo Hóa thánh tử muốn xuyên thấu qua biểu tượng công kích có thể phân tích ra pháp tắc hoặc năng lượng trong đó là không thể nào.

Dùng than đá nấu một bình nước, lại dùng gỗ nấu nước, làm cho người ta không đoán được bình nước này dùng than đá hay gỗ nấu thành, nhưng mà cũng không có gì, dùng cái gì nấu cũng được cả.

- Thánh tử điện hạ, dùng bữa.

Một nữ tử nũng nịu bưng đồ ăn lên, đều là thiên tài địa bảo tạo thành mỹ thực.

Nhưng mà Tạo Hóa thánh tử không có khẩu vị, hắn bực bội khoát khoát tay, nói:

- Ngươi... Đi thông tri Vĩnh Dạ Thiên Tôn, bảo hắn hành động nhanh hơn, ngày mai sẽ bắt đầu tàn sát, một lần tàn sát mấy ngàn thành thị đi, ta xem Tiểu Ma Tiên tiểu bì nương này nhẫn tâm như thế sao?

Tạo Hóa thánh tử đã mất đi kiên nhẫn, nghiên cứu không ra át chủ bài của Lâm Minh, hắn chỉ có thể trông cậy vào Tiểu Ma Tiên.

- Vâng!

Nữ tử khom người cáo lui, nàng chuẩn bị đi truyền âm cho Vĩnh Dạ Thiên Tôn, ấn ký truyền âm là cơ mật hạch tâm, Thánh tộc trú đóng ở Tư Minh Tinh cũng chỉ có Vĩnh Dạ Thiên Tôn có một khối ngọc giản ấn ký.

Vĩnh Dạ Thiên Tôn bị Lâm Minh giết, ấn ký này không có người sử dụng, thế cho nên Thánh tộc hiện tại cũng không biết Vĩnh Dạ Thiên Tôn kỳ thật đã bị diệt.

Nữ tử chỉ đi một lát rồi quay về.

- Như thế nào?

Tạo Hóa thánh tử nhíu mày, mở ấn ký truyền âm tinh vực ra, nàng không có lý do gì quay về nhanh như thế.

- Thánh tử điện hạ, vừa rồi trinh sát của chúng truyền tình báo về, nói là phát hiện hạm đội Nhân tộc phá tan lưới phong tỏa của chúng ta, là Ma Tiên Cung của Cơ Tiên Nhi!

Chương 2235: Quân đoàn Tạo Hóa (2)

- Cái gì?

Tạo Hóa thánh tử nghe xong, mừng rỡ trong lòng!

Tiểu nương bì, ngươi rốt cục đã thiếu kiên nhẫn!

Tạo Hóa thánh tử sải bước đi ra khỏi phòng, bay thẳng vào đại sảnh nghị sự và quan sát hình chiếu quân đội Tiểu Ma Tiên, hạm đội này chính là Ma Tiên Cung dẫn đầu!

Hiện tại vị trí Ma Tiên Cung sớm bố trí lực trường, không cách nào tiến hành không gian đại na di.

Mà hạm đội phong tỏa không gian, tối thiểu phải mất hai ba canh giờ, chuyện này đầy đủ cho bọn họ bắt được đối thủ bảy tám lần.

- Ha ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử cười ha hả, cười vô cùng tùy ý.

- Đợi ta bắt giữ ngươi lần này, hảo hảo cho cho ngươi hưởng thụ một chút!

Trên mặt Tạo Hóa thánh tử cười dâm đãng, hắn đã lâu không gần nữ sắc, hắn sống lâu như thế, nữ tử nào mà chưa hưởng thụ qua, dần dần chết lặng, nhưng mà chỉ có Tiểu Ma Tiên, Tạo Hóa thánh tử lại khát vọng chà đạp nàng tới chết.

Đối với nữ tử từng chà đạp tôn nghiêm của hắn, hắn muốn thô bạo chinh phục nàng, hung ác tiến hành trả thù nàng! Nếu như khả năng hắn muốn ở trước mặt Lâm Minh chà đạp Tiểu Ma Tiên, tùy ý lăng nhục nàng, như vậy mới có thể phát tiết ác khí trong lòng của hắn!

- Điểm binh, xuất chinh!

Tạo Hóa thánh tử đã không thể chờ đợi được.

Quân đoàn Thánh tộc huấn luyện nghiêm chỉnh, từ khi Tạo Hóa thánh tử hạ lệnh cho tới khi toàn quân xuất phát, chỉ dùng một phút đồng hồ là xong.

Vì mục đích bảo hiểm, Tạo Hóa thánh tử mang theo toàn bộ.

Một chi quân đội khổng lồ, cũng là bộ đội dòng chính của Tạo Hóa Thánh Cung!

Tạo Hóa Thánh Cung, nhưng mà Thánh tộc hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất thiên hạ, quân đội dòng chính khác với các quân đoàn Thánh tộc khác, chính là cường đại hơn nhiều.

Cho dù quân đoàn thứ hai thứ ba Thánh La thiên đều không bằng quân đội dòng chính của Tạo Hóa Thánh Cung.

Quân đội này không có phiên hiệu, tên của nó dùng Tạo Hóa Thánh Cung mà mệnh danh, gọi là -- quân đoàn Tạo Hóa.

Quân đoàn Tạo Hóa không có thanh danh hiển hách như quân đoàn Tạo Hóa, nhưng mà nó trong lòng quá nhiều cường giả Thánh tộc lại như sấm bên tai.

Quân đoàn Tạo Hóa giết người không nhiều, nhưng mà đối với Nhân tộc mà nói, đây chính là uy hiếp thật lớn.

Trừ Thần Mộng Thiên Cung ra, bất cứ quân đoàn nào của Nhân tộc nếu đánh với quân đoàn Tạo Hóa thì phải chết.

Bởi vì có quân đoàn vương bài này, hơn nữa Tạo Hóa thánh tử cùng phân thân Hoang, đây chính là thế lực chung cực của Thánh tộc điều tới vũ trụ man hoang.

Hạm đội như thế tiến vào sâu trong vũ trụ, những nơi đi qua, tinh vân đều tách ra.

Sâu giữa không trung, Hoang cực lớn vung vẩy xúc tu của mình, nó mang cho người ta cảm giác áp bách không nói nên lời.

- Tiểu Ma Tiên, ngươi chờ xem, ha ha ha!

Trên người Hoang đầy huyết tương lầy lội, Tạo Hóa thánh tử cười to nói ra.

...

Thời điểm này ở nơi khác trong tinh không, Ma Tiên Cung đang hành quân vội vàng.

Cơ hồ tất cả đệ tử Ma Tiên Cung đều chiến ý sôi trào!

Trên thực tế bọn họ biết rõ, cuộc ác chiến này thực lực đối lập với quân đoàn Tạo Hóa dùng trứng chọi đá hình dung cũng không khó hình dung.

Mặc dù có Lâm Minh, mặc dù Lâm Minh có thể sáng tạo kỳ tích hơn nữa, bọn họ biết rõ trận chiến đấu này sẽ có tổn thất thảm trọng.

Đây là không thể tránh né, Lâm Minh cường đại hơn cũng không thể ngăn cản Tạo Hóa thánh tử, chẳng lẽ hắn có thể một mình đối phó quân đoàn Tạo Hóa.

Nhưng mà biết rõ như thế, nhưng mà lần xuất chinh này không có người nào nhíu mày một cái.

Bọn họ là chiến sĩ thân chảy xuôi huyết mạch sôi trào, bọn họ giống như con chuột chui trong một góc, rồi sau đó bị người ta móc ra từng chút.

Phải chết, cũng chết oanh oanh liệt liệt!

Cơ hồ tất cả chiến sĩ trận địa sẵn sàng đón địch, mà thời điểm này đã ngụy trang Hỗn Nguyên Thiên Cung thành linh hạm bình thường, Lâm Minh đang chiến đấu với Lâm Hoang.

Bồng!

Một tiếng trầm đục vang lên, Lâm Hoang hoặc trực tiếp bị đánh bay.

Lâm Hoang lăn mấy vòng trên đất, đụng mạnh vào vách tường, hắn một lần nữa đứng lên, xé toang ống tay áo rách nát của mình, hắn như báo săn mồi nhìn chằm chằm vào Lâm Minh.

Hai phụ tử bọn họ áp chế tu vị thành Thần Hải Kỳ chiến đấu, so đấu chính là kỹ xảo và pháp tắc.

Mà cho đến tận này, Lâm Minh chỉ dùng một tay, chênh lệch quá lớn.

- Các ngươi... Các ngươi...

Tiểu Ma Tiên nghe bồng bồng thì đi vào xem xét, trực tiếp im lặng.

- Sắp đại chiến rồi, các ngươi không điều chỉnh tốt trạng thái, lại so chiêu chẳng khác gì trò đùa a.

Lâm Minh nhìn thấy Tiểu Ma Tiên, nhịn không được cười lên, hắn nói ra:

- Không có việc gì, chúng ta áp chế tu vị tại Thần Hải Kỳ, lực lượng cũng áp chế bát môn độn giáp trước tứ môn, tiêu hao không lớn, cũng không có bị thương.

Thân thể Lâm Minh cùng Lâm Hoang đều có huyết mạch thần thú, vô cùng cường đại, dưới tình huống áp chế tu vị thì cũng không có gì.

- Xem như tập thể dục trước khi đại chiến đi.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên sắc mặt không tốt lắm, Lâm Minh nhún nhún vai.

Thế nhưng mà Tiểu Ma Tiên vẫn không cười nổi, dù có Lâm Minh bên cạnh, đối mặt Tạo Hóa thánh tử, đối mặt Thánh tộc cường đại thì nàng không cảm thấy dễ dàng chút nào cả.

Tất cả mọi người trong hạm đội đều theo chân Tiểu Ma Tiên chiến đấu tới đây, là chiến sĩ vô cùng cường đại.

Hôm nay bọn họ thấy chết không sờn chiến đấu với Tạo Hóa thánh tử, đối mặt với địch nhân cường đại gấp mười lần, chiến ý vẫn sôi trào như thế.

Tất cả chính là vinh quang của bọn họ, xuất từ trong tâm huyết của bọn họ, cũng xuất phát từ tín nhiệm Lâm Minh.

Nhưng mà bọn họ không sợ chết, Tiểu Ma Tiên cũng không muốn bọn họ thật sự hi sinh, nàng hy vọng những người tùy tùng mình có thể sống sót, bọn họ đều là người đáng yêu.

- Ân, ta biết rõ.

Lâm Minh hiểu ý của Tiểu Ma Tiên, ý bảo Lâm Hoang không muốn đánh, mà thời điểm này nội tâm của hắn khẽ động, cảm được linh hồn của mình rung động.

Lần rung động này còn mạnh hơn cả quân đoàn Hoang nhiều lắm.

Có loại phản ứng này thì chỉ có một khả năng.

- Như thế nào?

Tiểu Ma Tiên mẫn cảm chú ý tới Lâm Minh dị thường.

- Không có việc gì.

Lâm Minh khoát khoát tay, đi ra khỏi phòng luyện công, đi về phía quảng trường Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Hỗn Nguyên Thiên Cung đã ngụy trang thành linh hạm chỉ huy Ma Tiên Cung, Tạo Hóa thánh tử vốn không có quá nhiều ấn tượng với Hỗn Nguyên Thiên Cung. Cộng thêm trận pháp Thương Thiên Cổ Ấn ngụy trang nên hắn không có nhận ra.

Rất nhiều võ giả Ma Tiên Cung biết rõ Lâm Minh đi ra, bọn họ cũng lên bình đài chờ Lâm Minh.

Bọn họ trang nghiêm túc mục, khí chất thiết huyết thấy chết không sờn!

- Qua một lát chúng ta sẽ gặp quân đội vương bài Thánh tộc -- quân đoàn Tạo hóa, các ngươi có cảm tưởng gì không?

Lâm Minh mỉm cười hỏi, sắp chiến đấu nên mọi người căng như dây đàn, Lâm Minh lúc này bật cười làm cho nhiều chiến sĩ nhìn nhau. Không hổ là đệ nhất anh hùng Nhân tộc, lúc này vẫn có thể vui vẻ.

Trong lúc vô hình, Lâm Minh trấn định tự nhiên như thường. Nội tâm bọn họ căng cứng lúc này buông lỏng một chút.

Chương 2236: Hai quân đối chọi

- Liều với chúng! Có võ giả hô to lên.

- Giết một đủ vốn, giết hai có lời, cho dù dùng răng cắn cũng phải cắt đứt đầu của chúng.

- Ai sợ chết thì kẻ đó chính là đàn bà!

Có một quân sĩ bộ dáng hung hăng hét to lên, nhưng mà thời điểm này hắn mới chú ý bên cạnh Lâm Minh là Tiểu Ma Tiên mặt như sương lạnh.

Ánh mắt hắn co rút lại, đổi giọng nói ra:

- Ai sợ chết kẻ đó chính là đồ hèn nhát!

Lâm Minh cười.

- Các ngươi hình như đã chuẩn bị hi sinh rồi à?

- Hi sinh tính là cái gì, cho dù lên núi đao biển lửa cũng không nhíu mày.

Mấy đại hán hô to, bọn họ rút đao ra giơ lên cao, dùng nó làm biểu tượng mình không sợ hi sinh.

- Nghe ý của các ngươi, chúng ta đi không phải chiến đấu, mà là đi chịu chết?

Đột nhiên Lâm Minh nói ra một câu này, võ giả ở đây nghe xong sững sờ một chút, trước kia bởi vì Lâm Minh động viên trước khi chiến đấu. Bởi vì bọn họ đè nén quá lâu, giống như thùng thuốc súng, chỉ cần có mồi lửa là nổ tung, hiện tại quân đoàn Tạo Hóa khiến người ta nghe tin là sợ mất mật, bọn họ đã chuẩn bị đầu rơi máu chảy, cho nên chuyện này bọn họ xem như là đương nhiên.

Chiến đấu lần này chắc chắn rất thảm thiết, dù Lâm Minh một người có thể đối phó Tạo Hóa thánh tử cũng giống như vậy -- quân đoàn Tạo Hóa và Thiên Tôn khác không phải ăn chay, chỉ những người này cũng mạnh hơn quân đoàn Ma Tiên Cung gấp mười lần.

Những địch nhân cường đại khó giải quyết đều phải giao cho bọn họ đối phó, bọn họ muốn ngăn cản cường địch tranh thủ thời gian cho Lâm Minh giết Tạo Hóa thánh tử.

Tuyệt đại đa số mọi người đương nhiên cho rằng chiến tranh nên đánh như vậy, tướng quân đấu tướng quân, binh sĩ đấu binh sĩ!

Đối mặt cường địch, bọn họ thậm chí có thể toàn quân bị diệt, bọn họ có thể hung hãn không sợ chết, về phần hi sinh bao nhiêu không nằm trong cân nhắc của bọn họ.

Bọn họ chỉ cần -- tâm huyết cùng tôn nghiêm!

Thẳng đến khi Lâm Minh hỏi ngược lại thì bọn họ ngây người, chẳng lẽ trận chiến đấu thực lực chênh lệch lớn như thế còn có khả năng chuyển cơ sao?

Thậm chí khả năng Lâm Minh đã sớm liên hệ với viện quân?

Nghĩ tới đây tâm tình mọi người kích động!

Lâm Minh tiếp tục nói:

- Không sợ hi sinh là tố chất của một quân đoàn thiết huyết, nhưng mà không sợ chết không phải dũng sĩ, còn là thất phu! Không nên hi sinh không có chút ý nghĩa gì, chuyện này sẽ biến các ngươi thành quân công cho kẻ địch khoe khoan mà thôi, mặc dù vào thời khắc mấu chốt chúng ta có thể buông tha tính mạng của mình để đổi lấy giá trị lớn nhất.

- Nếu như mỗi người các ngươi làm được điểm này, như vậy chúng ta sẽ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

Lâm Minh nói chuyện làm các chiến sĩ tỉnh táo lại.

Một quân đoàn nhiệt huyết cực kỳ đáng sợ, nhưng mà quân đoàn nhiệt huyết thì càng đáng sợ.

Đúng lúc này, Lâm Minh rút Ám Long thương ra.

Ông --

Âm thanh rung động lắc lư vang lên, tiếng long ngâm truyền ra từ trong tinh không.

Lâm Minh lớn tiếng nói:

- Hiện tại tất cả mọi người trở về cương vị riêng đi, các ngươi có thời gian một nén hương chuẩn bị, về sau chúng ta sẽ gặp quân đoàn Tạo Hóa! Đến lúc đó tất cả mọi người nghe hiệu lệnh của ta!

Một nén hương!!

Nghe Lâm Minh nói thế, đệ tử Ma Tiên Cung ở đây đột nhiên cả kinh, bọn họ trước kia nghe được Lâm Minh nói "Trong chốc lát" sẽ giao thủ, lại hoàn toàn không ngờ rằng "Trong chốc lát" ngắn như thế!

Tất cả mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đi vào cương vị.

- Ta thì sao?

Tiểu Ma Tiên hỏi.

- Đi theo ta là được.

Lâm Minh nói như vậy, bước nhanh vào Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Thời gian một nén hương cực ngắn, trên thực tế còn chưa hết một nén hương thì quân đội Nhân tộc đã nhìn thấy quân đoàn Tạo Hóa từ xa xa.

Từng chiếc linh hạm, từng tòa thiên cung thành lũy chẳng khác gì quân đoàn sắt thép tiến tới gần.

Cầm đầu quân đoàn này là một viên cầu thịt đỏ rực, nó vung vẩy xúc tu thô to giống như tinh cầu máu.

Đây chính là phân thân Hoang, mà trên phân thân Hoang có một cung điện màu vàng.

Tòa thần điện này lớn bằng một nửa phân thân Hoang, trong nó có cương nguyên hiện ra, chung quanh hào quang màu vàng chính là Tạo Hóa Thánh Cung -- tiên cung cấp Chân Thần Linh Bảo!

Tòa tiên cung này bình thường tọa lạc tại Thánh La thiên, là chủ điện thế lực Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Mà mọi người xưng hô thế lực Tạo Hóa Thánh Hoàng nhất mạch cũng quen dùng Tạo Hóa Thánh Cung thay thế, có thể thấy được tòa thần điện này đáng sợ, nó có thể nói là tiêu chí Thánh La thiên. Hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng và bản tôn Hoang không thể nào mượn nhờ Tạo Hóa Thánh Cung để chiến đấu, Tạo Hóa thánh tử cũng không cần, vì vậy Tạo Hóa Thánh Cung cũng lấy nó làm tàu chỉ huy quân đoàn Tạo Hóa.

Hiện tại phụ trách điều khiển Tạo Hóa Thánh Cung là chín Thiên Tôn đỉnh cấp, bọn họ liên thủ mới có thể miễn cưỡng phát huy uy lực của tiên cung này.

Thời điểm Ma Tiên Cung cùng quân đoàn Tạo Hóa gặp nhau, không nói thực lực chênh lệch quá lớn, chỉ cần là khí thế cũng đã áp qua Ma Tiên Cung! Cả hai đối lập giống như em bé đánh nhau với người lớn.

- Ha ha ha! Cơ Tiên Nhi, ngươi thật sự là ngu không ai bằng! Ngươi thật sự đưa tới cửa.

Tạo Hóa thánh tử đứng trên người Hoang tùy ý cười to, giống như nhìn thấy con mồi là Ma Tiên Cung.

Bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung, Tiểu Ma Tiên cắn chặt hàm răng, phẫn hận nhìn qua Tạo Hóa thánh tử bên ngoài trận pháp.

- Mặc dù ta bắt ngươi rất dễ dàng, một mình ta là đủ, nhưng ta vẫn xuất chiến lực mạnh nhất ra, vì bảo đảm không chút sơ hở nào, ngươi đã không có nửa phần cơ hội, mà ta không cách nào sai lầm, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, để cho ta huy động nhân lực đối phó ngươi, ngươi cũng nên thấy đủ!

Tạo Hóa thánh tử nói đến đây, đột nhiên vung tay lên, nói:

- Phong tỏa không gian!

Hắn ra lệnh một tiếng thì dùng Tạo Hóa Thánh Cung cầm đầu, hơn mười chiếc linh hạm Thánh tộc vây quanh, những thần quang này bắn vào hư không, nối thành một lưới ánh sáng to lớn, lưới ánh sáng không ngừng khuếch tán, cuối cùng hình thành kết giới to lớn, phong tỏa không gian trăm vạn dặm.

Đại trận này căn cứ chủ trận pháp của Tạo Hóa Thánh Cung tạo thành, cho dù khởi động và triệt tiêu không dễ dàng, hơn nữa phát động cần năng lượng to lớn.

Sau khi bố trí đại trận, linh hạm bình thường muốn xuyên qua quá khó khăn, trừ phi linh hạm Ma Tiên Cung phát động hợp kích, nhưng mà Tạo Hóa thánh tử tự nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội này.

- Thích không? Cơ Tiên Nhi, đây là lồng giam ta chuẩn bị cho ngươi, vì bắt ngươi ta nhọc lòng như thế, nhưng mà ngươi nhanh chóng hiểu rõ thôi, ta một lòng nghĩ tới bắt ngươi, chờ thêm vài ngày sẽ cho ngươi kinh hỉ.

- Nếu ngươi thức thời thì quy hàng ta, làm nữ nô của ta, mỗi ngày hảo hảo phụng dưỡng ta, ta lưu ngươi một mạng, chậm rãi hưởng dụng ngươi.

Tạo Hóa thánh tử tùy ý cười, mà lúc này trong linh hạm chỉ huy Ma Tiên Cung có đáp lại, là giọng của Tiểu Ma Tiên, thanh thúy mà lạnh như băng.

- Ngu xuẩn!

Hai chữ đơn giản làm sắc mặt Tạo Hóa thánh tử trầm xuống.

Giọng nói thâm thúy vang lên.

Chương 2237: Lâm Minh đấu thánh tử (1)

- Nếu ngươi thức thời cũng nên quy hàng ta, làm con chó cho ta, nhưng mà... Ta cũng không chịu nổi, có con chó như thế ta còn cảm thấy buồn nôn đấy.

Tiểu Ma Tiên đối chọi gay gắt, Tạo Hóa thánh tử tươi cười.

- Rất tốt, ta còn sợ ngươi không có trong hạm đội, cho một đám thủ hạ đi chịu chết, nếu ngươi tới thì ta yên tâm, giao linh hạm chỉ huy cho ta, còn lại giao cho các ngươi, giết bọn chúng không còn manh giáp, một cũng không lưu.

Mà lúc này khi Tạo Hóa thánh tử ra lệnh một tiếng, quân đoàn Tạo Hóa có năng lực hành động rất mạnh, từng chiếc từng chiếc linh hạm không ngừng vây quanh linh hạm Ma Tiên Cung.

Dùng Tạo Hóa Thánh Cung cầm đầu, mấy trăm chiếc linh hạm quân đoàn Tạo Hóa tạo thành chiến trận, cần biết mỗi một chiếc linh đều là một phần của trận pháp, mấy trăm đại trận kết hợp cùng một chỗ, kỳ thật chính là một chiến trận quần công, những chiến trận này thông qua phối hợp với nhau có thể phát huy ra chiến lực vô cùng khủng bố, chúng hợp lực một kích, chỉ nói cường độ năng lượng cũng mạnh hơn một kích của Chân Thần mấy lần.

Đó chỉ là cường độ năng lượng, còn về lĩnh ngộ pháp tắc, vận dụng năng lượng thì chẳng thể nào bằng Chân Thần.

Đối với tổ hợp công kích mà nói, dường như dù tăng lên thế nào cũng không thể đạt tới cấp Chân Thần cả.

Nhưng mà từ diện tích sát thương mà nói, uy lực cũng tăng lên thật lớn, đối với linh hạm nó tạo thành đả kích hủy diệt!

Nói không chút khoa trương, nếu như cho quân đoàn Tạo Hóa có đủ thời gian chuẩn bị, dùng chiến trận bắn cùng một lượt là có thể hủy một nửa linh hạm của Ma Tiên Cung.

Đây chính là thực lực nghiền áp khi chênh lệch quá lớn.

Nhìn thấy Tạo Hóa Thánh Cung cầm đầu linh hạm Thánh tộc tạo thành chiến trận, dù là xưa nay không phục nhuyễn Tiểu Ma Tiên cũng sắc mặt biến hóa, mặc cho ai đối mặt khủng bố như vậy vũ khí cũng khó khăn dùng thoải mái.

Thời điểm này Lâm Minh cầm theo Ám Long thương, đi từng bước ra khỏi Hỗn Nguyên Thiên Cung.

- Lâm ca!

Tiểu Ma Tiên giữ chặt tay Lâm Minh.

- Nàng ở nơi này chờ là được!

Lâm Minh an ủi Tiểu Ma Tiên, sau một khắc hắn đã đi ra cửa.

- Cơ Tiên Nhi! Một kích hủy diệt của quân đoàn Tạo Hóa gần như có thể hủy cả hằng tinh, sợ hãi chưa? Không cần lo lắng. Trước khi bắt giữ ngươi ta sẽ không cho bọn họ công kích, sau khi bắt ngươi thì ta sẽ cho ngươi nhìn tận mắt quân đoàn của ngươi sẽ hủy diệt dưới tận thế chi quang là thế nào.

Tạo Hóa thánh tử cười lớn, thời điểm này phân thân Hoang nhanh chóng lao thẳng tới Ma Tiên Cung.

Với Hoang có hình thể to lớn mà nói, Hỗn Nguyên Thiên Cung ngụy trang thành linh hạm chỉ huy chẳng khác gì con chuột nhỏ.

Nhưng mà thời điểm mười xúc tu của phân thân Hoang phát động, linh hạm trước mặt Tạo Hóa thánh tử đột nhiên bắn ra tia chớp màu đen. Bề ngoài của nó biến hóa to lớn, bắt đầu biến cao, biến dài, cuối cùng biến từ linh hạm hình giọt nước thành thành lũy màu đen.

Nhìn thấy một màn này, Tạo Hóa thánh tử đột nhiên cả kinh, cái gì?

Ngoại hình linh hạm cải biến, đột nhiên trong lòng của hắn sinh ra dự cảm xấu. Rồi sau đó hắn trơ mắt nhìn thấy nam tử giáp đen cầm trường thương chậm rãi đi ra.

Hắn mặc chiến giáp màu đen, lông mày như kiếm, ánh mắt tịch mịch.

Lúc nhìn thấy nam tử giáp đen này, ánh mắt Tạo Hóa thánh tử chấn động mạnh.

- Ngươi... Là ngươi?

Sắc mặt Tạo Hóa thánh tử đột nhiên trở nên khó coi, Lâm Minh lúc này đã sớm khôi phục dung mạo sáu ngàn năm trăm năm trước, hắn không cần đoán cũng nhận ra Lâm Minh!

Nam nhân này chính là ác mộng của Tạo Hóa thánh tử.

- Vậy sao... Thì ra là như vậy. Ngươi sớm hơn ta một bước tìm được Tiểu Ma Tiên. Cho nên các ngươi mới công khai phá phòng tuyến phong ấn của ta, các ngươi không sợ...

Khóe miệng Tạo Hóa thánh tử co quắp, sắc mặt của hắn càng ngày càng âm trầm, mang theo đầy sát cơ.

- Ngươi đúng là con gián ương ngạnh a, bị Chân Thần đuổi giết mà không chết! Trước đó ngươi quét ngang quân đoàn thứ hai và thứ ba, toàn bộ diệt quân đoàn Hoang, hôm nay ngươi là ý định lại diệt ta sao? Ha ha ha ha!

Tạo Hóa thánh tử cười như điên, nói:

- Hơn sáu nghìn năm trước, ta và ngươi đánh một trận chính là nỗi nhục cả đời của ta, hôm nay ông trời cho ta cơ hội báo thù, đây chính là định mệnh, ta không cầu cái gì khác!! Hôm nay ta muốn nhìn xem ngươi dặ vào cái gì! Chết đi!

Tạo Hóa thánh tử rống to một tiếng, hơn mười xúc tu của phân thân Hoang cùng xuất kích, nó giống như thần mâu từ các hướng đánh tới!

Oanh!

Một tiếng nổ đáng sợ vang vọng, hư không đều bị đánh nát, một kích này của Tạo Hóa thánh tử và mười đầu xúc tu chẳng khác gì thái sơn áp đỉnh, trực tiếp bao phủ Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Tình cảnh hiện tại, huyết nhục phân thân Hoang giống như cắn nuốt Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Trong lúc nhất thời, tâm thần mọi người chấn động, nhất là đệ tử Ma Tiên Cung đều ngừng thở, mặc dù có tự tin gần như mù quáng vào Lâm Minh, nhưng mà chống lại Tạo Hóa thánh tử có thể khống chế phân thân Hoang thực lực cấp Chân Thần, Lâm Minh mạnh hơn nữa cũng khó thắng được.

- Giết Lâm Minh! Dùng công kích của các ngươi bắn nỏ huyết nhục Hoang.

Tạo Hóa thánh tử gào rú lên, hắn căn bản không có thu hồi huyết nhục Hoang trở về, cũng không nhìn một kích vừa rồi Lâm Minh có chết hay chưa, hắn lập tức chặt đứt một đoàn huyết nhục Hoang ném ra ngoài, dùng huyết nhục Hoang vây khốn Lâm Minh, lại lợi dụng công kích linh hạm Thánh tộc bảo đảm một kích này không thua.

Cách làm âm tàn như thế, tình nguyện hi sinh một đám huyết nhục Hoang cũng không cho Lâm Minh nửa điểm cơ hội xoay người.

Trong nháy mắt sau lưng Tạo Hóa thánh tử dùng Tạo Hóa Thánh Cung cầm đầu hội tụ năng lượng trận pháp, chuẩn bị diệt thế chi quang!

- Các huynh đệ! Xông lên! Yểm hộ Lâm Minh tiền bối cùng Ma Tiên Cung chủ!

Bên phía Ma Tiên Cung, một nam tử tay cầm chiến kỳ nhảy ra khỏi linh hạm, hắn cưỡi một đầu man hoang cự thú, hô to sau đó lao thẳng về phía hạm đội Thánh tộc.

Hắn là thiên tài Nhân tộc sinh ra sau đại kiếp nạn, cũng là người tiên phong của Ma Tiên Cung!

Hắn cầm chiến kỳ huyết sắc, vẽ tiêu chí Ma Tiên Cung, đó là một con hắc phượng hoàng dục hỏa niết bàn!

Hắc phượng hoàng là huyết mạch Tiểu Ma Tiên, dục hỏa niết bàn tượng trưng cho Nhân tộc trọng sinh!

- Giết ah!

- Liều mạng với chúng.

- Giết sạch Thánh cẩu.

Quân đội Ma Tiên Cung gào thét, bắt đầu phấn đấu quên mình công kích, bọn họ trực tiếp lao mình tới chỗ huyết mạch Hoang dứt bỏ trước Hỗn Nguyên Thiên Cung. Dùng hạm đội của bọn họ lao vào tường thành sắc thép của Hỗn Nguyên Thiên Cung!

Bọn họ trực diện công kích của Thánh tộc, cũng ngưng tụ toàn bộ năng lượng.

Cho dù công kích của bọn họ yếu hơn Thánh tộc rất nhiều, nhưng mà thời điểm này không có người sợ hãi. Không có người lùi bước,tất cả mọi người không sợ chết.

- Hạt gạo mà dám tranh sáng với ánh trăng!

Tạo Hóa thánh tử khinh thường, hắn cho xúc tu cực lớn quét qua, quét thẳng về phía những đệ tử Ma Tiên Cung này.

Hắn tập trung vào thanh niên cầm chiến ký đầu tiên. Dùng thực lực phân thân Hoang, chỉ cần một kích là có thể dễ dàng đánh người này thành thịt nát.

Chương 2238: Lâm Minh đấu thánh tử (2)

Mà chiến kỳ chính là tượng trưng cho sĩ khí của một chi quân đội.

Hô!

Xúc tu của Hoang mang theo lực lượng không gì sánh kịp, uy áp xúc tu tập trung không gian chung quanh, làm cho người ta không thể tránh né.

Thanh niên cầm chiến kỳ biến sắc, trong thời khắc sống còn hắn quay người lại, dùng toàn bộ khí lực ném chiến kỳ bay đi. Nó gian nan đột phá không gian phong tỏa, bắn thẳng vào tiên phong khác không xa.

Người có thể chết, chiến kỳ không thể mất!

- Các huynh đệ. Vì nhân tộc! Công kích!

Thanh niên này dùng hết khí lực cuối cùng hô to một câu, sĩ khí quân đội Ma Tiên Cung phun trào như núi lửa.

- Vì Nhân tộc!

Mọi người gào thét, huyết dịch toàn thân đang thiêu đốt!

Vào lúc này mọi người cho rằng thanh niên xungphong của Ma Tiên Cung sẽ bị đánh thành thịt nát, đột nhiên sau lưng thanh niên xung phong không xa, đám huyết nhục Hoang bao phủ Hỗn Nguyên Thiên Cung duỗi một xúc tu ra.

Xúc tu này thậm chí còn thô to hơn cả xúc tu của Tạo Hóa thánh tử bắn ra. Nó dùng lực lượng không gì sánh nổi lướt qua hư không, ngăn cản một kích của Tạo Hóa thánh tử!

Oanh!

Hư không vỡ vụn! Xúc tu to lớn va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Năng lượng đáng sợ quét qua các nơi, trực đẩy bay người tiên phong kia đi! Bởi vì một xúc tu Hoang khác ngăn cản công kích, khí huyết người này sôi trào, cũng bị trọng thương.

- Cái gì?

- Đây là...

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, Tạo Hóa thánh tử không thể tưởng tượng nổi nhìn cảnh trước mặt, trong không trung nhìn hai xúc tu giao nhau giống như huyết long vặn vẹo!

Đoạn xúc tu không bị khống chế kia, không ngờ nó liên hệ với Hỗn Nguyên Thiên Cung, làm sao có thể?

- Ta bỏ qua huyết nhục Hoang, không ngờ nó chủ động ngăn cản công kích thay tiên phong Nhân tộc, đây là vì sao?

Tạo Hóa thánh tử hoàn toàn ngây ngốc.

Thời điểm này huyết nhục Hoang đang bao quanh Hỗn Nguyên Thiên Cung chậm rãi vỡ ra, nó tạo thành một lối đi.

Thanh niên mặc chiến giáp đen tay cầm trường thương đi ra, mái tóc dài phiêu dật, quần áo chỉnh tề, gương mặt cương nghị, gương mặt góc cạnh rõ ràng, khí thế toàn thân sôi trào như biển.

Hắn đứng ở mặt ngoài huyết nhục Hoang chẳng khác gì chiến thần tuyệt thế.

Huyết nhục dưới chân hắn như biến thành bình đài cao cao nâng đỡ hắn lên, loại cảm giác này giống như huyết nhục Hoang đang nâng đỡ ma thần!

Nhìn thấy cảnh này, chớ nói Tạo Hóa thánh tử và quân đoàn Tạo Hóa, cho dù là đệ tử Ma Tiên Cung cũng cho rằng đang nằm mơ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Ngươi nói sai một điểm.

Lâm Minh nhàn nhạt mở miệng, mũi thương trực chỉ Tạo Hóa thánh tử.

- Ta và ngươi không phải quyết đấu số mệnh... Có lẽ ta cả đời này có đối thủ số mệnh, nhưng mà người đó không phải là ngươi, ngươi, không xứng!

Lâm Minh giọng nói nghiêm nghị vang vọng trụ vũ, truyền khắp Ma Tiên Cung, cũng truyền khắp quân đoàn Tạo Hóa.

Tạo Hóa thánh tử xem Lâm Minh trở thành đối thủ cả đời, mà Lâm Minh chỉ xem Tạo Hóa thánh tử trở thành một mục tiêu cần vượt qua, hơn nữa đây cũng là đã từng, hiện tại Lâm Minh hoàn thành lột xác tâm linh, Tạo Hóa thánh tử chỉ có thể nói là địch nhân của hắn chứ không phải là đối thủ.

- Lâm Minh, ngươi muốn chết!

Nghe Lâm Minh nói thế, sắc mặt Tạo Hóa thánh tử khó coi tới cực điểm!

Hắn xem Lâm Minh chính là đối thủ lớn nhất, mà Lâm Minh chỉ xem hắn là địch nhân mà thôi, không chút nhục nhã sỉ nhục hắn!

Tạo Hóa thánh tử lúc này phát điên lên!

Mà thời điểm này cả tinh không, hơn mười vạn võ giả Thánh tộc cùng Ma Tiên Cung đều chú ý tới hai người.

Ba chữ "Ngươi không xứng", quanh quẩn bên tai mọi người, làm cho võ giả quân đoàn Tạo Hóa phát điên lên, đồng thời làm cho võ giả Nhân tộc sôi trào lên.

Cái gì gọi là khí phách! Cái gì gọi là kiêu ngạo!

Nếu như người bình thường nói lời này sẽ bị người ta nói là nhược trí, người nọ sẽ cho rằng kẻ nói là kẻ điên, nhưng mà trong miệng Lâm Minh, những lời này mang theo lực uy hiếp không gì sánh kịp.

Đây là một loại hãnh diện, nhẹ nhàng vui đầm đìa thống khoái.

- Chiến!

Đệ tử Ma Tiên Cung lúc này hò hét kinh thiên động địa, tiếng la vang vọng trụ vũ!

Giờ khắc này đệ tử Ma Tiên Cung sĩ khí tăng lên tới cực điểm!

- Đều đi chết đi!

Tạo Hóa thánh tử rống to một tiếng, khớp xương trên người nổ vang đùng đùng, thân thể của hắn bắt đầu cất cao, cốt giáp xuất hiện bên ngoài thân thể, hắn vận dụng lực lượng huyết mạch Thánh tộc, sau khi dung hợp huyết mạch Hoang vào người, thân thể Tạo Hóa thánh tử đạt được lực lượng mạnh tới cực điểm.

Tạo Hóa thánh tử nổi giận, trong tích tắc thiêu đốt máu huyết, trong phân thân Hoang lại tuôn ra hơn mười xúc tu giống như huyết long, cơ hồ tất cả xúc tu có thần quang lóng lánh bay thẳng về phía Lâm Minh!

Lúc này cho dù trước mặt Tạo Hóa thánh tử là mặt trời cũng bị xúc tu xé nát.

Mà đối mặt với một kích kinh thiên động địa này, Lâm Minh tâm niệm khẽ động, huyết nhục Hoang nhúc nhích mạnh!

Huyết nhục Hoang của Lâm Minh vốn có hạn, không có khả năng diễn biến ra mấy trăm xúc tu, thời điểm Tạo Hóa thánh tử diễn hóa ra hơn trăm xúc tu, mỗi xúc tu thô to giống như cây cột khổng lồ.

Đối với công kích Tạo Hóa thánh tử mà nói, Lâm đón đánh quả thật không đáng nói cái gì cả.

Phốc phốc phốc!

Cơ hồ tất cả xúc tu lớn nhỏ va chạm vào nhau, mà trong nháy mắt đó tràng diện xúc tu to lớn nghiền áp xúc tu nhỏ không có xuất hiện, trái lại những xúc tu vốn bị Tạo Hóa thánh tử khống chế nhao nhao dừng lại.

Giống như đánh rắn đánh chỗ bảy tấc, những xúc tu này bắt đầu run rẩy.

Thời điểm này mọi người kinh ngạc phát hiện, những xúc tu nhỏ kia giống như con đỉa hút máu, chúng đang hút huyết nhục xúc tu lớn hơn!

Cốt! Cốt!

Những xúc tu vừa thô vừa to như mũi nhọn, chúng dùng mắt thường nhìn thấy khô quắt lại, huyết khí Hoang nồng đậm, huyết nhục tinh hoa của Hoang toàn bộ thông qua những xúc tu rất nhỏ này chảy vào trong huyết nhục Hoang dưới chân Lâm Minh.

Đoàn huyết nhục này không ngừng nhúc nhích.

Mà bên kia, phân thân Hoang của Tạo Hóa thánh tử xao động bất an, nó dường như bị kích thích thật lớn, bắt đầu phát ra từng tiếng gào rú trầm thấp.

- Cái gì?

Tình hình này làm nội tâm Tạo Hóa thánh tử kinh hãi, chẳng lẽ... Lâm Minh có thể khống chế Hoang?

Có được kết luận này, Tạo Hóa thánh tử kinh hãi không hiểu, điều này sao có thể?

Mà bây giờ hắn đã cảm giác rõ ràng được tinh thần lực của Lâm Minh đang dọc theo huyết nhục Hoang truyền tới, bắt đầu không ngừng thẩm thấu vào phân thân Hoang!

- Ngươi!!

Tạo Hóa thánh tử cuồng nộ, hắn đã không kịp nghĩ Lâm Minh làm sao làm được, nếu vứt bỏ phân thân Hoang, hậu quả sau đó hắn không dám tưởng tượng.

Không nói mất đi phân thân Hoang hắn không có khả năng tránh được Lâm Minh đuổi giết, cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không bỏ qua cho hắn.

Hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong nháy mắt toàn thân Tạo Hóa thánh tử u là mồ hôi lạnh.

Nhưng mà trên mặt hắn hiện ra một tia dữ tợn và điên cuồng!

Trên mặt hắn gân xanh không ngừng vặn vẹo, nhìn chằm chằm vào hai mắt Lâm Minh nhuộn máu tươi, sát ý tùy ý.

Chương 2239: Sáng lạn

- Ngươi cho rằng như vậy là có thể diệt giết ta sao? Đừng nằm mơ, ngươi nhất định phải táng thân ở nơi đây! Quân đoàn Tạo Hóa nghe lệnh, diệt thế chi quang, toàn lực công kích! Giết chết bọn chúng, giết sạch mọi người...

Tạo Hóa thánh tử hô to.

Mà thời điểm này phía sau hắn, quân đoàn Tạo Hóa bố trí chiến trận, hơn nữa ngưng tụ năng lượng hơn mười hô hấp, đầy đủ phát ra diệt thế chi quang.

Đây là phạm vi công kích không bằng Chân Thần, nhưng mà phạm vi lớn sát thương lại vượt qua một kích của Chân Thần!

Tình huống nguy cấp, quân đoàn Tạo Hóa không có loạn, dưới sự chỉ huy của chín Thiên Tôn đỉnh cấp, dùng Tạo Hóa Thánh Cung làm hạch tâm, quân đoàn Tạo Hóa phát diệt thế chi quang!

Trong tích tắc, tất cả âm thanh trong vũ trụ bị cắn nuốt!

Năng lượng kinh thiên động địa quét qua vũ trụ, hội tụ đến trước Tạo Hóa Thánh Cung, than năng lượng cầu màu đen hội tụ, không gian chung quanh vỡ vụn giống như lỗ đen trong truyền thuyết.

Xoát!

Năng lượng tùy ý bắn ra từ trong viên cầu, bắn thẳng về phía Lâm Minh, còn có hạm đội linh hạm Ma Tiên Cung!

Đạo hắc quang này cực kỳ đáng sợ, nó bao trùm không gian rộng lớn, hơn nữa phiến hư không này vốn bị phong tỏa, hạm đội Ma Tiên Cung căn bản không thể né tránh!

Mà thời điểm này Tạo Hóa thánh tử lại phân ra rất nhiều xúc tu của Hoang, những xúc tu này không trực tiếp công kích Lâm Minh, mà là bao phủ bốn phía Lâm Minh, hình thành bức tường huyết nhục, hiển nhiên là muốn phong tỏa đường lui của Lâm Minh!

Kỳ thật vào lúc này Tạo Hóa thánh tử không cần làm như vậy, Lâm Minh sẽ không né tránh diệt thế chi quang, giờ phút này hắn rót tinh thần lực vào phân thân Hoang, đang gạt bỏ tinh thần ấn ký của Tạo Hóa Thánh Hoàng, cướp lấy phân thân Hoang, một khi bản thân của hắn tránh đi thì tinh thần sẽ hao tổn không nhỏ, mấu chốt là khối huyết nhục Hoang dưới chân đã bị khống chế sẽ bị hủy diệt.

Mà cái này hoang chi huyết nhục chi ở bên trong, bao hàm lấy Hỗn Nguyên Thiên Cung, Tiểu Ma Tiên bọn người còn ở bên trong!

Cho nên Lâm Minh nhất định sẽ không tránh đi, hắn không có khả năng vứt bỏ Tiểu Ma Tiên, cũng không thể vứt bỏ mười vạn chiến sĩ của Ma Tiên Cung!

Mà giờ này khắc này, chiến sĩ Ma Tiên Cung cũng không buông bỏ Lâm Minh, bọn họ vẫn ngăn phía trước Lâm Minh, dùng thực lực không cường đại của bọn họ ngăn cản một kích này.

- Các huynh đệ, công kích!

- Vì nhân tộc!

- Vì tôn nghiêm và tự do.

Chiến sĩ Ma Tiên Cung hô to khẩu hiệu trong nội tâm của mình, mang tất cả lực lượng toàn bộ trút vào trận pháp bên ngoài linh hạm.

Vào phút này không có người chỉ huy, nhưng mà mười vạn chiến sĩ cùng thiêu đốt máu huyết bản thân, muốn gia tăng thêm lực lượng.

Bởi vì bọn họ biết rõ sinh mạng của mình sắp chấm dứt, cho nên phải phát ra một kích rực rỡ nhất cả đời.

Đây là tập thể thiêu đốt tính mạng, chúng rực rỡ như mặt trời.

Võ giả như thế sinh ra là anh hùng, chết như sấm xuân.

Đệ tử Ma Tiên Cung công kích tạo thành dòng thác màu vàng, cùng ngăn cản diệt thế chi quang.

Ầm ầm!

Tiếng nổ khủng bố vang vọng, trong tích tắc năng lượng trùng kích tùy ý, không biết có bao nhiêu vật chất bị chôn vùi trong hào quang này...

Nhưng mà đệ tử Ma Tiên công kích cuối cùng không thể sánh bằng diệt thế chi quang, diệt thế chi quang hơi bị ngăn cản sau đó bắn thẳng vào cột sáng năng lượng của đệ tử Ma Tiên Cung, không ngừng tiến lên.

Năng lượng chênh lệch quá lớn, không cách nào chống lại!

Một khắc này hơn mười chiếc linh hạm của đệ tử Ma Tiên bị trùng kích, sắp bị bao phủ triệt để.

Mà lúc này dưới chân Lâm Minh đã có một đoàn huyết nhục Hoang hắn khống chế vỡ ra, trong huyết nhục Hoang bị bao phủ trong hắc quang của Hỗn Nguyên Thiên Cung!

- Quân đoàn Hoang công kích!

Lâm Minh lạnh giọng hạ lệnh, trong Hỗn Nguyên Thiên Cung sáu vạn chiến sĩ quân đoàn Hoang công kích, bọn họ đã sớm hoàn thành biến thân từ nửa khắc trước, bọn họ đã sớm bố trí tốt chiến trận, công tác chuẩn bị năng lượng đã đạt tới mức tận cùng, chỉ chuẩn bị công kích!

Trải qua chiến dịch với Thánh tộc lúc trước, quân đoàn Hoang đã nghỉ ngơi từ nửa tháng trước chỉ vì chuẩn bị một kích này.

Vào lúc này Thanh Liên tiên tử đều biến thân!

Thánh tộc bốn thánh tướng, Lâm Minh ba đại phân thân, còn có hắc long thu nhỏ, hai trăm Đại Giới Giới Vương của quân đoàn

Hoang biến thân sánh ngang với Thiên Tôn...

Tất cả lực lượng của người và thú đều rót vào trong trận pháp.

Mà trên thực tế huyết nhục Hoang dưới chân bị Lâm Minh khống chế cũng đủ sức ngăn cản một kích này.

Huyết nhục Hoang thiêu đốt không giữ lại, năng lượng tùy ý quét qua Hỗn Nguyên Thiên Cung, biến thành lỗ đen dữ tợn!

- Tiên nhi, giúp ta một tay!

Giọng của Lâm Minh truyền vào trong tai Tiểu Ma Tiên, Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang và một ít đệ tử Ma Tiên Cung của Tiểu Ma Tiên tiến vào Hỗn Nguyên Thiên Cung cùng rót lực lượng của bọn họ vào, cộng đồng phát ra một kích hủy thiên diệt địa!

Đạo thần quang này dung hội cùng một chỗ với thần quang của đệ tử Ma Tiên Cung phát ra, cùng va chạm với diệt thế chi quang!

Rầm rầm rầm oanh!

Âm thanh có thể xé nát vũ trụ vang vọng, năng lượng dâng trào tùy ý, quét qua ngân hà.

Tính cả mọi người và quân đoàn Hoang và huyết nhục Hoang thiêu đốt công kích, năng lượng đáng sợ của quân đoàn Tạo Hóa cũng bị ngăn cản.

Kế tiếp năng lượng của quân đoàn Tạo Hóa bị đẩy lùi, hơn nữa càng lùi càng nhanh!

Cuối cùng nhất một kích của Lâm Minh mang theo lực lượng vô cùng đáng sợ, lúc này đánh bay năng diệt thế chi quang và bắn thẳng vào quân đoàn Tạo Hóa!

Không!!

Tạo Hóa thánh tử tròng mắt như nứt ra, ở phương khác, hơn mười vạn quân đoàn Tạo Hóa cũng kinh hãi! Ah ah ah!

Có người tuyệt vọng kêu gào thảm thiết; có người lao ra khỏi linh hạm, chạy thẳng vào sâu trong tinh không; có người thay đổi hướng linh hạm, định rút khỏi phiến tinh không này.

Nhưng mà tất cả giãy dụa đều phí công, đạo hào quang này quá nhanh, nhanh hơn xa tốc độ của linh hạm, huống chi không gian này bị quân đoàn Tạo Hóa khóa chết lại.

Mua dây buộc mình!!

Oanh!

Thần quang nổ tung tron quân đoàn Tạo Hóa, thần mang thôn phệ tất cả, trong tầm mắt không nhìn thấy thứ gì cả.

Vị trí trận pháp bố trí diệt thế chi quang, tất cả linh hạm của quân đoàn Tạo Hóa liên kết với nhau rất chắc chắn, lúc này bọn chúng cũng bị hủy diệt.

Từng mảng lớn linh hạm Thánh tộc bị đánh trúng, trực tiếp chôn vùi thành bụi phấn, ngay cả mảnh vụn lớn cũng không lưu lại.

Còn có linh hạm nổ tung quét qua tất cả, năng lượng phong bạo quét qua các nơi.

Quân đoàn Tạo Hóa lúc này tổn thất thảm trọng.

Tạo Hóa thánh tử ở xa xa nhìn qua tất cả, tâm thần đang run rẩy, hắn biết rõ một khắc này quân đoàn Tạo Hóa, vương bài của Thánh tộc đã chấm dứt!

Diệt thế chi quang, tính cả một kích đáng sợ của quân đoàn Hoang cùng nổ tung, vòng phòng hộ của quân đoàn Hoang bị xé rách giống như bong bóng xà phòng, ngàn vạn dặm hư không lúc này sinh ra tia chớp diệt thế giống như có mặt trời nổ tung.

Năng lượng tùy ý quét qua tinh vân màu đen, khiến cho tinh vân này bị hủy diệt triệt để, cũng khiến cho những hào quang này truyền ra xa hơn!

Chương 2240: Thánh tử cùng đường

Vương bài Thánh tộc ---- quân đoàn Tạo Hóa bị đả kích lớn, còn thừa chưa tới một nửa linh hạm, Tạo Hóa Thánh Cung vẫn còn bảo lưu lại, nó vốn nằm ở trung tâm trận pháp, nhưng mà bởi vì nó là Chân Thần Linh Bảo cho nên miễn cưỡng lưu lại, mà linh hạm chung quanh Tạo Hóa Thánh Cung trăm dặm đều tan thành mây khói.

Cho dù những linh hạm ở cách rất xa cũng không tốt hơn chút nào, trong nổ tung vừa rồi cũng có tổn thương, sức chiến đấu đại giảm.

Mà trên thực tế đả kích trí mạng còn có sĩ khí, vốn quân đoàn Tạo Hóa giống như mãnh hổ xuống núi, thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối và niềm tin tất thắng, đây chính là quân đội cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà một kích vừa rồi của Lâm Minh đã đánh nát cao ngạo và tín niệm của bọn họ.

Bọn họ bại, bại triệt để!

Mặc dù là Thiên Tôn đỉnh cấp, dưới một kích của Lâm Minh cũng sợ hãi từ sâu trong linh hồn. Hắn thật đáng sợ, căn bản không thể chiến thắng!

Bởi vì sĩ khí giảm sút, Thánh tộc bắt đầu sinh ra ý thoái lui, sĩ khí Nhân tộc tăng cao như mặt trời ban trưa.

Một kích vừa rồi đã đánh tan cục diện bất lợi, làm cho bọn họ nhiệt huyết sôi trào!

Võ giả Nhân tộc vừa rồi thiêu đốt máu huyết cho nên sinh ra mệt mỏi không chịu nổi, thế nhưng mà thời điểm này bởi vì một hồi đại thắng, võ giả Nhân tộc điên cuồng lên.

- Các huynh đệ, xông lên! Các tướng lãnh Ma Tiên Cung hô to như điên, cơ hồ tất cả quân sĩ giống như sói đói nhìn thấy thịt, không ngừng xông lên phía trước.

Chiến kỳ của Ma Tiên Cung giơ lên cao, trên chiến kỳ hắc phượng hoàng niết bàn như sống lại, nó chỉ dẫn quân đội Nhân tộc tức giận biến thành con dao sắc bén cắt vào thịt quân đoàn Tạo Hóa.

Quân đoàn từng là đệ nhất Thánh tộc lúc này đối mặt với quân sĩ Ma Tiên Cung như sói đói vồ mồi, sĩ khí và quân lính tan rã ngay lập tức.

Nổ tung vừa rồi đã sớm hủy diệt trận hình của bọn họ, hiện tại bọn họ từng người tự chiến, hỗn loạn không chịu nổi, hơn nữa chỗ dựa lớn nhất chính là chiến trận và linh hạm cường đại, bây giờ đánh cận chiến thì luống cuống tay chân.

Lúc quân đoàn Hoang bộc phát hào quang diệt thế, những linh hạm này đứng mũi chịu sào, cơ hồ cùng nổ tung hủy diệt.

Những chiếc linh hạm ở xa xa vẫn bảo tồn nhưng vẫn đi yếu rất nhiều, có thể nói một kích vừa rồi hủy diệt ba phần tư thực lực quân đoàn Tạo Hóa.

Thần quang bắn ra, nổ tung dồn dập, Ma Tiên Cung dễ dàng đánh bại quân đoàn Tạo Hóa.

Mà thời điểm này bên kia chiến trường, huyết nhục Hoang dưới chân Lâm Minh và phân thân Hoang của Tạo Hóa thánh tử dây dưa với nhau, đại lượng huyết nhục tinh hoa của phân thân Hoang bị huyết nhục Hoang do Lâm Minh khống chế thôn phệ.

Vào lúc này sắc mặt Tạo Hóa thánh tử trở nên khó coi tới cực điểm.

Lâm Minh có thể thôn phệ, khống chế huyết nhục tinh hoa của Hoang, dù trong huyết nhục Hoang có ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng vô dụng!!

Tạo Hóa thánh tử không biết Lâm Minh làm sao làm được như thế, nhưng mà đã không trọng yếu, bởi vì hắn đã cùng đường.

Hắn khống giống như Thanh Liên tiên tử còn có sư phụ tự tay luyện chế thân ngoại hóa thân bảo vệ tính mạng -- Tạo Hóa Thánh Hoàng dã tâm to lớn làm sao có khả năng hi sinh vì đồ đệ? Với hắn mà nói, tất cả mọi người chỉ là con cờ mà thôi.

Cho dù lúc này đối mặt với Lâm Minh, Tạo Hóa thánh tử đã không có bất kỳ át chủ bài nào cả.

Hoặc là nói, hắn có được cái gọi là át chủ bài với Lâm Minh mà chẳng khác gì món đồ chơi không có ý nghĩa.

Giờ khắc này Tạo Hóa thánh tử cảm nhận được tuyệt vọng to lớn!

Hắn cảm thấy Lâm Minh không phải đang hút tinh hoa huyết nhục của Hoang, mà là đang hút huyết nhục của hắn!

Hắn chẳng khác gì kẻ bị tù tội, bị người ta cắt động mạch, nhưng mà hắn trơ mắt nhìn máu của mình chảy đi, từ từ mất máu mà chết.

Loại phương thức chờ đợi tử vong này khiến người ta phát điên!

Tạo Hóa thánh tử điên cuồng, hắn không ngừng rót tinh thần lực vào thân thể Hoang, muốn tranh đoạt quyền khống chế với Lâm Minh.

Nhưng mà trong tích tắc va chạm vào tinh thần lực của Lâm Minh, sắc mặt Tạo Hóa thánh tử tái nhợt, thân thể rung mạnh, lỗ mũi của hắn có máu tươi chảy ra.

Tinh thần lực của hắn và Lâm Minh chênh lệch quá lớn!

Hơn nữa mấu chốt là tinh thần của Tạo Hóa thánh tử không thể khống chế phân thân Hoang, hắn dựa vào tinh thần ấn ký của Tạo Hóa Thánh Hoàng mới có khả năng gián tiếp khống chế Hoang, hoàn toàn không cách nào so sánh với Lâm Minh khống chế linh hồn Hoang!

Tạo Hóa thánh tử hét lớn một tiếng, hắn nhảy dựng trên người Hoang.

Hắn cầm một thanh trọng kiếm chém thẳng vào Lâm Minh, một sát na kia, toàn thân Tạo Hóa thánh tử xuất hiện cương quang màu vàng giống như có một mặt trời thiêu đốt trong người Tạo Hóa thánh tử.

Khí tức chung quanh thân thể hắn cải biến, hào quang trong tinh không vô tận chung quanh vặn vẹo sau đó hội tụ vào người Tạo Hóa thánh tử, nguyên khí, năng lượng, vật chất tinh hoa trong vũ trụ bị Tạo Hóa thánh tử hút đi.

Tạo Hóa thánh tử vận dụng Tạo Hóa Thần Công, Tạo Hóa Thần Công vừa thi triển sẽ cướp đoạt thiên địa tạo hóa, cũng cướp lấy linh khí và sinh cơ của sinh linh.

Người tinh thông Tạo Hóa Thần Công có thể chuyển hóa lực lượng này thành lực lượng bản thân mình diệt sát cường địch.

Hôm nay Tạo Hóa thánh tử tu hành Tạo Hóa Thần Công đạt tới cảnh giới cực cao, một khi thi triển ra, Thiên Tôn hơi yếu không thể đứng vững trước mặt Tạo Hóa thánh tử, bởi vì bọn họ câu thông thiên địa chung quanh bị cắt đứt, nguyên khí sẽ bị Tạo Hóa thánh tử cướp đi!

Cũng chỉ có Thiên Tôn đỉnh cấp mới có thể miễn cưỡng ứng đối khi Tạo Hóa thánh tử vận dụng Tạo Hóa Thần Công.

Nhưng mà đối với Lâm Minh mà nói, trước mặt Lâm Minh thì Thiên Tôn đỉnh cấp chẳng là cái gì cả!

Đây là chênh lệch của hai người.

Trong nháy mắt Tạo Hóa thánh tử động thủ, Lâm Minh cũng động, nhưng mà hắn không có động, mà là Hoang dưới chân hắn động!

Hơn mười xúc tu như huyết long lao ra đâm thẳng vào người Tạo Hóa thánh tử!

Hai mắt Tạo Hóa thánh tử huyết hồng, Tạo Hóa Thần Công của hắn có thể hấp thu nguyên khí vũ trụ, nhưng mà muốn cướp đoạt nguyên khí trong người kẻ khác là không có khả năng!

Đây là chênh lệch tới từ cấp bậc.

Hơn mười đầu xúc tu từ các hướng lao tới, nhưng mà hắn kinh hãi phát hiện, phân thân Hoang trong tay Lâm Minh còn mạnh hơn trong tay của hắn.

Mỗi xúc tu của Hoang giống như sống lại, chúng có được tư tưởng của mình, có được cảm giác bản thân, chúng phối hợp với nhau nên công kích hoàn mỹ vô khuyết.

Tạo Hóa thánh tử liên tục công kích vài chục lần, nhưng mà tốc độ công kích sẽ có lúc chậm lại, bị xúc tu đâm vào sau lưng. Phốc!

Tạo Hóa thánh tử phun ra một ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng trong người như tan nát, hắn bay về phía trước.

Thời điểm này trong nội tâm Tạo Hóa thánh tử tràn ngập khuất nhục, phân thân Hoang của hắn bị Lâm Minh cướp đi, rồi sau đó dùng nó đi đối phó bản thân mình.

Hắn triệu tập mấy quân đoàn Thánh tộc trú đóng ở Thánh La thiên tới ôm cây đợi thỏ đối phó Lâm Minh, nhưng mà quân đoàn này bị Lâm Minh đánh tan triệt để.

Chương 2241: Dã tâm Tạo Hóa (1)

Hắn suất lĩnh quân đoàn Tạo Hóa là vương bài của Thánh tộc vây quét Tiểu Ma Tiên, kết quả quân đoàn Tạo Hóa sụp đổ!

Mà từ đầu đến cuối, Tạo Hóa thánh tử thậm chí còn chưa chính thức giao thủ với Lâm Minh, Lâm Minh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, hắn đang từng bước không chế phân thân Hoang!

Tạo Hóa thánh tử phóng tới Lâm Minh, Lâm Minh dùng phân thân Hoang đối phó hắn.

Cách làm của Lâm Minh đúng như lời hắn nói lúc tước, hắn căn bản không có xem Tạo Hóa thánh tử là đối thủ...

Khuất nhục, thất bại, tuyệt vọng, vào thời khắc cuối cùng của tính mạng, Tạo Hóa thánh tử gần như điên cuồng, hắn thiêu đốt máu huyết toàn thân tới tận cùng, nhưng mà mặc cho hắn công kích như thế nào, nghênh đón hắn cũng chỉ là xúc tu như huyết long mà thôi!

Những xúc tu này vô cùng vô tận, cho dù chặt đứt chúng thì chúng sẽ dài ra nhanh chóng, mà những xúc tu bị đứt rời kia lại bị bản thể Hoang hấp thu trở về.

Hơn nữa, càng ngày càng nhiều huyết nhục hoang bị Lâm Minh hấp thu, xúc tu đối phó Tạo Hóa thánh tử càng ngày càng thô, càng ngày càng nhiều.

Toàn thân Tạo Hóa thánh tử đã nhuốm máu, lục phủ ngũ tạng trong người đã bị nghiền nát, miệng vết thương lớn nhỏ nhiêu vô số kể.

Động tác của hắn càng ngày càng chậm chạp, hắn biết rõ mình đã tiếp cận cái chết.

Tánh mạng vào thời khắc cuối cùng, khóe miệng Tạo Hóa thánh tử cười thảm, hắn mang cương nguyên còn sót lại cuối cùng rót tràn ngập tứ chi bách hài toàn thân, những năng lương này làm huyết nhục của hắn sôi trào như dung nham.

- Muốn tự bạo?

Hàn quang trong mắt Lâm Minh lóe lên, hắn sao có thể để Tạo Hóa thánh tử như nguyện, đối với hắn mà nói, Tạo Hóa thánh tử còn có giá trị lợi dụng rất lớn.

XỈU...UU!!

Một đám tinh thần giống như thanh kiếm của thần linh bay ra khỏi mi tâm Lâm Minh, dùng tốc độ không tưởng tượng nổi xuyên qua thức hải của Tạo Hóa thánh tử!

Một sát na kia, Tạo Hóa thánh tử đang tụ tập năng lượng thì đột nhiên trì trệ, mà lúc hắn vừa dừng lại này, một xúc tu Hoang bay thẳng tới, một ngụm cắn Tạo Hóa thánh tử!

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt mấy xúc tu giống như con giun đâm vào trong người Tạo Hóa thánh tử, chúng giống như con đỉa tham lam hút huyết nhục và năng lượng toàn thân Tạo Hóa thánh tử!

Hai mắt Tạo Hóa thánh tử lúc này ngây ngốc, giờ phút này hắn giống như người đã chết.

Tính mạng của hắn đi tới cuối cùng, hắn cảm giác được Lâm Minh dùng phân thân Hoang thôn phệ hắn.

Hắn khống chế phân thân Hoang lâu như thế, dùng phân thân Hoang thôn phệ rất nhiều người và năng lượng, đến cuối cùng hắn lại biến thành đồ ăn của phân thân Hoang! Chuyện này quả thật là châm chọc quá lớn!

Bị Hoang thôn phệ, thân thể Tạo Hóa thánh tử chậm rãi khô quắt lại, làn da của hắn nhăn lên, hốc mắt hãm sâu, hơi thở mong manh.

Mà thời điểm này huyết nhục Hoang nhúc nhích mang phế nhân Tạo Hóa thánh tử đưa vào Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Thánh tộc vẫn thiếu khí thế thấy chết không sờn của Nhân tộc, đó cũng không phải nói Thánh tộc tâm huyết không bằng Nhân tộc, mà là Thánh tộc vào thời khắc sinh tử tồn vong không sánh bằng Nhân tộc, bọn họ tới vũ trụ man hoang để xâm lược, chỉ là đạt được chỗ tốt, sau khi Tạo Hóa thánh tử chết thì đại quân Thánh tộc bắt đầu chạy tán loạn!

Đương nhiên Lâm Minh sẽ không để cho bọn họ chạy thoát, thực tế bọn họ khống chế một kiện Chân Thần Linh Bảo -- Tạo Hóa Thánh Cung.

Cung điện cấp Chân Thần Linh Bảo cực kỳ hiếm thấy, Lâm Minh làm sao có thể để nó đào thoát?

- Truy!

Lâm Minh hạ đạt mệnh lệnh, nhưng kỳ thật không cần Lâm Minh hạ lệnh, các đệ tử Ma Tiên Cung đã chủ động đuổi theo!

Quân đoàn Thánh tộc lúc này giải tán giống như châu chấu, không ngừng bỏ chạy ra khắp bốn phương tám hướng.

Kỳ thật cho dù số lượng quân đoàn Thánh tộc còn thừa lại nhiều hơn linh hạm Ma Tiên Cung nhiều lắm, tuy Lâm Minh cường đại nhưng hắn chỉ có thể truy kích một phương, hắn lựa chọn truy kích đương nhiên là Tạo Hóa Thánh Cung.

Mà hạm đội Thánh tộc còn lại Lâm Minh không có ý định quản, chỉ cần kéo dài khoảng cách là bọn chúng sẽ sử dụng không gian đại na di, chính mình đuổi theo cũng không kịp.

Mà thời điểm này nội tâm Lâm Minh đột nhiên khẽ động nhìn qua một hướng, tại đó có một chi hạm đội lao nhanh tới.

Số lượng hạm đội không nhiều nhưng mà tốc độ cực nhanh, hiển nhiên là tinh binh!

Hạm đội này vừa xuất hiện thì có lưới năng lượng đan vào nhau, ngăn cản quân đoàn Thánh tộc bỏ chạy, lại phá hủy linh hạm của Thánh tộc.

Viện quân?

Lâm Minh nao nao, hắn không biết là chi thế lực Nhân tôc nào, chắc là vụ nổ lớn vừa rồi đã thu hút bọn họ. Chỉ cần có một chút năng lực, cho dù ở cách xa cũng có thể đoán được vụ nổ vừa rồi không phải bình thường, huống chi thực tế trong đó còn có khí tức pháp tắc truyền tới, bọn họ tự nhiên biết rõ có đại chiến bộc phát.

Viện quân và hạm đội Ma Tiên Cung hai phe giáp công, Thánh tộc chẳng khác gì con ruồi mất đầu bay loạn các nơi.

Từng chiếc linh hạm bị đánh tan, kết của cuộc chiến không cần lo lắng.

Mà Lâm Minh cũng đuổi theo Tạo Hóa Thánh Cung!

Trong bối cảnh tinh không u ám, Lâm Minh đuổi theo Tạo Hóa Thánh Cung giống như con bạch thuộc đang săn mồi.

Hoang duỗi mười đầu xúc tu ra bao phủ Tạo Hóa Thánh Cung tầng tầng, huyết nhục không ngừng chảy vào trong Tạo Hóa Thánh Cung, nuốt trọn toàn bộ Tạo Hóa Thánh Cung!

Thời điểm phân thân Hoang trắng trợn thôn phệ đối thủ bên trong, Lâm Minh với tư cách chưởng khống giả Hoang cũng cảm nhận được huyết nhục của nó cuồng bạo, dưới tình huống không có linh hồn, huyết nhục Hoang vẫn có bản năng thôn phệ, hơn nữa nó càng thôn phệ thì càng cường đại.

Thời điểm nó thôn phệ đủ nhiều thì sẽ phân liệt. Diễn biến ra phân phân, đây là làm trái với pháp tắc thiên đạo.

Dựa theo Lâm Minh lý giải, sinh mệnh thể càng cường đại thì càng khó có khả năng sinh sản, thậm chí sinh mệnh thể cực kỳ cường đại có khả năng là duy nhất trong thiên địa.

Nếu như số lượng sinh mệnh thể cường đại quá nhiều, chúng sẽ trở thành chúa tể tuyệt đối của vũ trụ, như vậy sẽ phá hư cân bằng vũ trụ.

Nhưng mà Hoang lại trái với lẽ thường, Lâm Minh không biết số lượng phân thân Hoang có hạn chế hay không, nếu như không có hạn chế, cho nó đủ thời gian thì nó cùng phân thân của nó sẽ tràn ngập cả Tam Thập Tam Thiên, nuốt trọn Tam Thập Tam Thiên...

Suy luận như thế Lâm Minh càng hãi hùng khiếp vía.

Hơn nữa từ đủ loại liên tưởng. đột nhiên Lâm Minh ý thức được một khả năng, tâm niệm hắn khẽ động, hắn đã xuất hiện bên trong Hỗn Nguyên Thiên Cung bên trong.

Tuy chiến đấu đã chấm dứt, nhưng mà chuyện còn lại của Lâm Minh còn rất nhiều, ngay cả phân thân Hoang còn chưa kịp luyện hóa.

- Lâm ca!

Nhìn thấy Lâm Minh tiến đến, Tiểu Ma Tiên gương mặt đỏ hồng, nhẹ nhàng thở hào hển, nàng hưng phấn vì quân đoàn Tạo Hóa bị tiêu diệt, cũng do Tiểu Ma Tiên trước đó liên thủ với quân đoàn Hoang ngăn cản hủy diệt chi quang của quân đoàn Tạo Hóa, thể lực tiêu hao quá độ.

- Có thể khống chế Hoang?

Tiểu Ma Tiên hiếu kỳ hỏi, thời điểm nàng hỏi thì rất nhiều đệ tử Ma Tiên Cung cũng nhìn qua Lâm Minh, đây cũng là nghi vấn của bọn họ.

Chương 2242: Dã tâm Tạo Hóa (2)

Lâm Minh cười cười, nói ra:

- Trong chốc lát sẽ nói tỉ mỉ với ngươi, ta còn có chuyện cần xử lý.

Lâm Minh nói xong thì thân ảnh lóe lên, đi vào một mật thất, bên trong mật thất có một nam tử hơi thở mỏng manh, toàn thân khô quắt, hắn đúng là Tạo Hóa thánh tử.

Ngày xưa Tạo Hóa thánh tử thân hình cao lớn, bả vai khôi ngô, mày kiếm mắt sáng, diện mạo bất phàm, hắn thành tựu cả đời này phi phàm, thời điểm hắn biểu hiện ra thiên phú cực cao, hắn bị người ta vây quanh như ngôi sao quay quanh mặt trăng.

Bởi vì các nguyên nhân, ở Thánh tộc có rất nhiều nữ tử biết rõ Tạo Hóa thánh tử cực kỳ tàn nhẫn, nữ nhân đối với hắn mà nói không quan trọng gì, nhưng mà vẫn nguyện ý đưa tới cửa cho Tạo Hóa thánh tử.

Nhưng mà bây giờ, Tạo Hóa thánh tử bị Hoang thôn phệ huyết nhục thì không còn hình người.

Thời điểm Lâm Minh đi vào, Tạo Hóa thánh tử cảm giác được, nhưng mà hắn không phản ứng, hai mắt vô thần, miệng mở ra, nước miếng chậm rãi chảy ra giống như cái xác không hồn.

Giờ khắc này tâm Tạo Hóa thánh tử đã chết, dã tâm của hắn hoàn toàn tan nát, kỳ vọng trở thành bá chủ thế giới cũng tan biến, biến thành bộ dáng thê thảm hôm nay, hiện tại hắn sống không bằng chết.

Lâm Minh chậm rãi nâng tay phải lên, ma phương xuất hiện ở tay phải.

Hắc quang trong suốt chiếu tới mặt Tạo Hóa thánh tử, Tạo Hóa thánh tử mí mắt hơi động nhìn qua ma phương..

Tạo Hóa thánh tử từng có được Hồng Mông linh châu, cảm ứng với ba thần khí cực nhạy, ma phương xuất hiện làm hắn ý thức được cái gì đó, nhưng không dám khẳng định.

Nhưng mà những chuyện này không trọng yếu, cho dù biết Lâm Minh có bí mật gì đó thì có thể làm gì cơ chứ?

Hắn cười thảm, khàn giọng nói:

- Giết... Ta...

- Như ngươi mong muốn!

Lâm Minh nhẹ nhàng vung tay lên, linh hồn Tạo Hóa thánh tử hóa thành mảnh vỡ bay vào bên trong ma phương...

Vào lúc này Tạo Hóa thánh tử triệt để chết đi. Tu di giới và vũ khí của hắn bị Lâm Minh thu đi, mà thi thể của hắn mất đi khí lực, Lâm Minh chỉ là bắn ra một quả hỏa cầu thiêu đốt thành tro tàn.

Kế tiếp Lâm Minh ý niệm khẽ động, hắn xuất hiện trong không gian ma phương.

Lâm Minh hiện tại sử dụng ma phương càng ngày càng thuần thục, hắn có thể trực tiếp đọc trí nhớ vô chủ trong ma phương dễ dàng, không cần phải hấp thu trí nhớ nữa.

Đối với Lâm Minh mà nói, trí nhớ của Tạo Hóa thánh tử rất trọng yếu, hắn muốn xem rất nhiều thứ. Mà trong đó trọng yếu nhất chính là -- Tạo Hóa Thần Công!

Đối thủ của Lâm Minh hiện giờ chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng, mà Tạo Hóa Thần Công chính là bản lĩnh mạnh nhất của Tạo Hóa Thánh Hoàng, đây là công pháp Chân Thần đỉnh cấp nhất!

Công pháp của Lâm Minh hiện tại đã đủ nhiều rồi, chỉ có Tu La pháp tắc cùng Thánh Điển pháp tắc quá cao đã đủ cho hắn tìm hiểu. Lâm Minh căn bản không có tinh lực đi học Tạo Hóa Thần Công.

Nhưng mà không học tập cũng phải hiểu, cái gọi là biết mình biết người, trăm trận trăm thắng, Lâm Minh hiện tại chính là tìm nhược điểm của Tạo Hóa Thần Công.

Tạo Hóa thánh tử có tu vị Thiên Tôn, lý giải Tạo Hóa Thần Côngphi thường khắc sâu, trong trí nhớ của hắn. Tạo Hóa Thần Công tổng cộng có thập nhị trọng.

Tạo Hóa thánh tử mình luyện đến cửu trọng, nhưng mà hắn chỉ biết được nội dung thập nhất trọng mà thôi.

Về phần thập nhị trọng cuối cùng chỉ có Tạo Hóa Thánh Hoàng mới rõ ràng.

Bộ công pháp này đúng là công pháp Chân Thần đỉnh cấp, so cấp bậc với Tu La Thiên Thư cùng Thánh Điển thì còn kém hơn một ít.

Mặc dù Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không thể luyện công pháp này tới viên mãn.

Nói cho đúng hơn, công pháp này không phải do Tạo Hóa Thánh Hoàng sáng tạo nên, hắn đạt được truyền thừa thượng cổ.

Trong trí nhớ của Tạo Hóa thánh tử, Tạo Hóa Thần tới từ di tích thái cổ giới. Tác giả sáng chế nó là ai thì không biết.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đạt được công pháp Tạo Hóa Thần Công đã hơn tỷ năm. Chậm rãi gia nhập lý giải của mình cải tiến công pháp này.

Rất nhiều công pháp tuyệt thế không phải do một người hoàn thành, kể cả Lâm Minh học tập Thánh Điển cùng Tu La Thiên Thư cũng gia nhập lý giải sáu thế của mình vào, cũng chậm rãi dung hợp cả hai lại, hai bộ võ học đỉnh cấp này cũng từ từ rời khỏi nguyên gốc.

Lâm Minh không ngừng đọc nội dung của Tạo Hóa Thần Công, càng xem càng kinh hãi, Tạo Hóa Thần Công này Lâm Minh có lý giải, nó có thể đoạt tạo hóa chi lực.

Cái gọi là tạo hóa chính là tự nhiên, nếu như Chân Thần thi triển thì có thể hút khô một thế giới, làm cho thế giới này biến thành tử vực!

Sau khi lý giải pháp tắc trong đó, ý niệm trong đầu Lâm Minh càng ngày càng trở nên rõ ràng, càng ngày càng khẳng định.

Lâm Minh sớm phát hiện, Tạo Hóa Thần Công thôn phệ thế giới chi lực rất giống vói Hoang!

Hoang cái gì cũng thôn phệ, nhưng chú trọng thôn phệ huyết nhục.

Tạo Hóa Thần Công thì càng trọng điểm ở thế giới chi lực, nếu cả hai kết hợp với nhau...

Lâm Minh vào lúc này cảm thấy nội tâm phát lạnh, Tạo Hóa Thánh Hoàng cải tiến Tạo Hóa Thần Công, hơn phân nửa trọng điểm nằm ở phương diện này.

Thôn phệ huyết nhục, tương đương thôn phệ nhân thể.

Thôn phệ thế giới chi lực, tương đương thôn phệ thiên địa vũ trụ.

Chuyện này giống với lộ tuyến Lâm Minh đồng tu Thánh Điển cùng Thiên Thư, nhân thể vũ trụ cùng thiên địa vũ trụ kết hợp không mưu mà hợp ý nhau.

Rốt cuộc Lâm Minh thấy rõ con đường phải đi của Tạo Hóa Thánh Hoàng, dã tâm của hắn quá lớn! Hắn tu luyện thôn phệ pháp tắc tới cực hạn, siêu việt Chân Thần, thậm chí siêu việt chủ nhân Tu La Lộ!

Nghĩ tới bước này, Nhân tộc hiển nhiên không thể thỏa mãn hắn.

Hắn cuối cùng sẽ ra tay với Hồn tộc!

Lâm Minh thậm chí hoài nghi, đến cuối cùng Tạo Hóa Thánh Hoàng đã thôn phệ tới mức tận cùng, hắn có bỏ qua cho Thánh tộc hay không?

Một người làm tới mức này có còn là người hay không? Sợ là từ ngữ quái vật cũng không đủ hình dung hắn.

Nhưng mà Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ không dừng bước lại, đó bởi vì -- dã tâm!

Không cam lòng tương lai hóa thành bụi đất, không cam lòng bị quản chế dưới thiên đạo, đến cảnh giới như Tạo Hóa Thánh Hoàng, trừ lực lượng cùng tuổi thọ vĩnh hằng ra, đã không có thứ gì có thể hấp dẫn hắn cả.

Phải biết rằng Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ là một địch nhân của hắn mà thôi, chỉ một Tạo Hóa Thánh Hoàng đã bày ra cục diện lớn như thế.

Mà trong mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng, người xứng đánh cờ với hắn cũng chỉ là Hồn Đế, Hồn Đế đang làm gì đây?

Nhớ tới Hồn Đế, Lâm Minh không thể không nhớ tới Thánh Mỹ.

Hơn sáu nghìn năm trước, Lâm Minh cùng Thánh Mỹ gặp nhạu tại Hồn Giới, Lâm Minh muốn trả cái giá lớn thúc đẩy Nhân tộc và Hồn tộc liên minh, nhưng mà kết quả lại bị Thánh Mỹ quả quyết cự tuyệt, hiện tại nhớ lại cũng là bình thường, bởi vì cho dù Hồn Đế hay là Tạo Hóa Thánh Hoàng xem ra, Nhân tộc lúc ấy chỉ là con cờ nhỏ mà thoi, đối với Nhân tộc mà nói đây là tai nạn tận thế, trong mắt của bọn họ chỉ là con cờ mà thôi.

Chương 2243: Không thể phân cách

Nhớ tới tại Hồn giới nói chuyện với Thánh Mỹ một hồi, Lâm Minh lại trầm mặc, hắn lâm vào ưu sầu thật sâu, hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Ngươi cảm thán cái gì?

- Cảm thán vận mệnh của ngươi!

...

- Lâm Minh... Ngươi chẳng khác gì con ngài bay vào trong lửa, biết rõ phía trước là lửa cháy mạnh nhưng ngươi vẫn bay vào bên trong... Mà ta cũng chỉ là một con bướm...

...

- Đi với ta tới một nơi, không không về Thần Vực, cũng không quay trở lại Hồn giới, vừa đi trăm triệu năm, rời xa vòng xoáy đại kiếp nạn này. Bỏ qua tất cả, đề nghị rất ngu... Không phải sao? Kỳ thật thời điểm hỏi ngươi, ta biết rõ nó là không thể nào...

- Quên lời ta nói hôm nay đi.

...

Lâm Minh hồi tưởng từng câu và tự hỏi. Hắn suy nghĩ cuối cùng nhớ tới lúc hắn bị Phiêu Vũ thần vương đuổi giết, bị Thánh Mỹ chuyển dời tới Thiên Diễn Tinh, đánh cắp hồn lực bổn nguyên của hắn sau đó rời đi với sắc mặt ưu thương...

Không thể nghi ngờ, Thánh Mỹ cũng có câu chuyện của mình. Mà bởi vì Hồn Đế cho nên câu chuyện của nàng chỉ đầy bi kịch.

Nàng thân bất do kỷ, nhưng mà cuối cùng vẫn phải làm ra lựa chọn.

Nhưng mà Lâm Minh không biết ẩn chứa trong đó rốt cuộc là cái gì.

- Lâm ca, ngươi làm sao thế?

Tiểu Ma Tiên nhìn ra Lâm Minh dị thường, Lâm Minh lắc đầu.

- Không có gì, nhớ tới một ít chuyện cũ... Ta đang bận tâm Hồn tộc hiện tại đang làm gì.

Trước khi đại chiến với Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh đã nói với Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên những gì mà bản thân mình đã trải qua, Tiểu Ma Tiên cũng biết chuyện của Thánh Mỹ cùng Hồn Đế.

Tiểu Ma Tiên không có tiếp tục vấn đề này, nói:

- Long Nha đến!

- Long Nha?

Đây là một chi viện quân cường đại rất hiếm hoi trong Nhân tộc. Đúng, ở Tiềm Long tinh hệ không chỉ có Tiểu Ma Tiên, còn có Long Nha.

Những năm này bọn họ cùng chống lại Tạo Hóa thánh tử, thực lực của Long Nha so với Tiểu Ma Tiên mà nói còn yếu hơn một ít, huống chi bên người Tiểu Ma Tiên còn có Lâm Hoang, Long Nha tại Tiềm Long tinh hệ trôi qua cực kỳ gian nan.

Chắc hẳn Long Nha cách nơi của bọn họ không xa, hắn nhìn thấy nổ tung thì chạy tới.

- Long Nha đột phá Thiên Tôn.

Tiểu Ma Tiên đột nhiên nói ra, Lâm Minh nghe xong nao nao. Long Nha tuổi không lớn hơn hắn bao nhiêu cả, sáu ngàn bảy trăm tuổi đột phá Thiên Tôn, đúng là quá khoa trương.

Nhưng đại khái cũng do đại kiếp nạn hàng lâm làm cho rất nhiều thiên tài phát triển nhanh hơn, nếu như trường hạo kiếp này tiếp tục, võ giả Nhân tộc sẽ hi sinh rất nhiều, nhưng càng ngày càng nhiều cường giả sẽ quật khởi.

Sóng cồn đào cát, hạo kiếp là địa ngục với kẻ yếu, đối thiên tài mà nói đây là sân khấu của bọn họ.

Lâm Minh nghĩ như thế, xuất một khối ngọc giản truyền âm ra, đây là ấn ký truyền âm của liên minh Phổ Đà sơn, là thời điểm Nhân tộc nên đoàn tụ rồi.

Lực lượng có thể ngăn cản Nhân tộc của Thánh tộc đã bị tiêu diệt, tuy Nhân tộc không tới mức phản công, nhưng ít ra đã có thể trước khi Tạo Hóa Thánh Hoàng chấm dứt bế quan, có được thực lực đấu với Thánh tộc.

Hơn nữa còn một điều, Lâm Minh muốn thông qua hội tụ Nhân tộc đạt được tin tức về Mộ Thiên Tuyết, dựa theo Tiểu Ma Tiên nói, Mộ Thiên Tuyết đã rời đi từ rất sớm, nàng đi nơi nào Tiểu Ma Tiên cũng không biết, Tiểu Ngư Nhi cũng đi theo Mộ Thiên Tuyết.

Có lẽ Nhân tộc có chút Thiên Tôn biết rõ Mộ Thiên Tuyết đi nơi nào.

- Chúng ta đi, quay trở lại nơi Ma Tiên Cung đóng quân.

Lâm Minh nói như thế.

...

- Lâm Minh, ha ha ha ha!

Tại Ma Tiên Cung, một nam tử trung niên thân hình khôi ngôi đi vào, phía sau hắn còn có một đám chiến sĩ ngân giáp, những chiến sĩ ngân giáp này nhìn thấy Lâm Minh, trong mắt tỏa ra thần thái kích động.

Nam tử trung niên này chínhlaf Hạo Vũ Thiên Tôn, hắn duỗi bàn tay ra vỗ vai Lâm Minh, nói:

- Ta biết ngay tiểu tử ngươi không dễ chết như thế! Sáu ngàn năm trăm năm, ngươi rốt cục trở về, tốt! Quá tốt! Thật sự là quá tốt!

Hạo Vũ Thiên Tôn nói liên tục ba chữ tốt, thần thái vô cùng kích động!

Năm đó hắn và Thần Mộng đã sớm chú ý tới Lâm Minh, lúc ấy Hạo Vũ Thiên Tôn cũng chỉ cảm thấy hội bối này không tệ, tương lai có thể thành Thiên Tôn, có ý thức bồi dưỡng, nhưng mà không nghĩ tới hắn còn đánh giá thấp Lâm Minh, đến bây giờ Lâm đã sáng tạo ra kỳ tích.

Ai có thể nghĩ đến một thanh niên mà Hạo Vũ Thiên Tôn xem ra còn có chút ít ngây thơ lại biến thành anh hùng ngăn cơn sóng dữ trong hạo kiếp?

- Hạo Vũ tiền bối!

Nhìn thấy Hạo Vũ Thiên Tôn, Lâm Minh vô cùng kích động, hắn biết rõ khi Thánh tộc toàn diện xâm lấn Nhân tộc, vì bảo toàn Nhân tộc an toàn rút lui khỏi Thần Vực, an toàn đến vũ trụ man hoang, đại quân Nhân tộc Thiên Tôn do Thần Mộng suất lĩnh đã tiến tới Huy Quang Giới chặn đánh Thánh tộc.

Mà Hạo Vũ Thiên Tôn chính là một cái trong số đó, Lâm Minh rõ ràng, dùng thực lực Hạo Vũ Thiên Tôn trong rất nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc không tính là cường đại, hắn rất lo lắng trận chiến ấy có khả năng Hạo Vũ Thiên Tôn vẫn lạc, dù sao đây là trưởng bối hắn tôn trọng, có ơn tri ngộ với hắn.

Mà bây giờ nhìn thấy Hạo Vũ Thiên Tôn hoàn hảo đứng ở nơi này, Lâm Minh cao hứng từ đáy lòng. - Ha ha, đừng gọi ta tiền bối. Tiểu tử, ngươi bây giờ đã là anh hùng của Nhân tộc, nếu như Thần Mộng nhìn thấy ngươi, nàng chắc chắn phi thường cao hứng đấy.

- Thần Mộng tiền bối...

Trong lòng Lâm Minh khẽ động, nói:

- Ta nghe nói Thần Mộng tiền bối đang ở vũ trụ ma hoang khác đại chiến với hai Chân Thần của Thánh tộc. Tình huống bây giờ như thế nào?

Hạo Vũ Thiên Tôn lắc đầu, nói ra:

- Ta không biết nhiều, Thần Mộng đã từng truyền lại một lần tin tức cho ta, chỉ thị Nhân tộc tiếp tục chiến đấu như thế nào... Cũng thuận nói tình hình mình chiến đấu với hai Chân Thần ra sao.

- Ah? Thần Mộng tiền bối có chỉ thị gì?

- Rất đơn giản, chính là một chữ -- nhẫn. Thần Mộng bảo Nhân tộc ẩn nặc, không nên xung đột chính diện với Thánh tộc. Dùng chiến thuật du kích kéo dài thời gian, hiện tại xem ra chúng ta thật sự chuyển cơ rồi!

Hạo Vũ Thiên Tôn cười lớn, Lâm Minh xuất hiện đúng là có chuyển cơ.

- Về tình huống chiến đấu của Thần Mộng. Ta cũng chỉ biết đại khái Thần Mộng đang có thực lực đấu với hai Chân Thần, chỉ cần Thần Mộng cùng Phiêu Vũ thần vương không ai làm gì được ai, nhưng mà đối mặt Thiên Cương thần vương, Thần Mộng chiếm được ưu thế không nhỏ, chiến đấu cấp Chân Thần chủ yếu so độ cao pháp tắc, còn có công pháp khắc chế bản thân, Thiên Cương thần vương thân thể cường đại. Nhưng mà ở phương diện hồn hải và tinh thần lực yếu kém, chống lại Thần Mộng tinh thông ảo thuật và công kích tinh thần rất là có hại chịu thiệt. Trước kia Thần Mộng lợi dụng Thần Mộng không gian vây khốn Thiên Cương thần vương, sau đó nàng một mình đấu với Phiêu Vũ thần vương, miễn cưỡng có thể lấy một địch hai.

Chương 2244: Hội sư Tiềm Long (1)

- Nhưng mà bởi vì Thiên Cương thần Vương cùng Phiêu Vũ thần vương đều không muốn liều mạng với Thần Mộng, nếu không Thiên Cương thần vương thiêu đốt máu huyết, mặc dù nhìn không thấu ảo giác Thần Mộng không gian vẫn có thể dựa vào man lực xé rách lực trường kết giới Thần Mộng không gian.

- Như vậy...

Lâm Minh thơ ra một hơi. Hắn vốn cũng rất sợ Thần Mộng Thiên Tôn lấy một địch hai xảy ra chuyện gì, như vậy còn khá tốt.

- Ha ha, Thần Mộng không cần ngươi lo lắng, ta quen nàng ngàn vạn năm, thế nhưng mà biết rõ nàng lợi hại, năm đó ta và nàng tham gia Thần Vực đệ nhất hội võ, về sau lại cùng nhau lịch lãm rèn luyện, cùng đi thám hiểm, nàng luôn sáng tạo kỳ tích, ta và nàng giống với...

Hạo Vũ Thiên Tôn nói đến đây thì dừng lại, suy nghĩ một chút thì vừa cười vừa nói:

- Giống như ngươi và Hành Si, ngươi vẫn ra bài không theo lẽ thường, ở trên người của ngươi không có gì là không thể nào, Hành Si là người thành thật, mạnh mẽ tu luyện, giống như là ta, đầu năm nay người thành thật đúng là không dễ lăn lộn, ha ha ha...

Khi nhìn qua Lâm Minh, Hạo Vũ Thiên Tôn cười không ngừng, gần bảy ngàn năm hắn chưa bao giờ thoải mái như hiện tại.

- Tốt, không nói, chúng ta đi ra ngoài, rất nhiều người đang chờ gặp ngươi đấy.

Khi Lâm Minh thông tri Đế Thích Già, Đế Thích Già nhanh chóng thông qua ấn ký truyền âm cho các thế lực đứng đầu Nhân tộc, trong thời gian dài, rất nhiều người tập trung về phía Tiềm Long tinh hệ.

Thời điểm này bên ngoài Ma Tiên Cung hội tụ rất nhiều chiến sĩ, bọn họ một phần là Thánh Chủ, còn có cường giả Thần Quân, thậm chí có một ít tiểu bối Thần Biến cảnh không ra chiến trường, chỉ là quân dự bị.

Nhìn thấy Lâm Minh xuất hiện, những chiến sĩ này điên cuồng lên.

Chủng tộc thời khắc nguy nan, bất kể là chiến sĩ nào nhìn thấy anh hùng uy vọng cao chiến thắng quay về, bọn họ đều vô cùng hưng phấn.

- Lâm Minh bất hủ! Nhân tộc vĩnh tồn!

Không biết là ai hô câu khẩu hiệu này, ngay sau đó mọi người không hẹn mà cùng quát lên!

- Lâm Minh bất hủ! Nhân tộc vĩnh tồn!

Một lớp lại một lớp vang lên, trăm vạn võ giả, bọn họ hô to lên mang theo lực trùng kích đáng sợ, rung động lắc lư vũ trụ!

Các chiến sĩ vung tay hô lớn, có người kìm lòng không được giơ vũ khí của mình lên, các thiếu nữ vui mừng tới mức phát khóc, chăm chú ôm nhau, giờ khắc này tất cả mọi người tâm thần như hòa vào nhau, vô cùng vui sướng.

Tất cả mọi người, bất kể là chiến sĩ bình thường hay tướng lãnh quân đội, những Thiên Tôn tuổi thọ kéo dài đã trải qua nhiều sóng gió, hoặc là Lâm Minh đứng trên đài cao Ma Tiên Cung quan sát thế gian mấy thế, giờ này phút này vẫn bị hào khí của người bên dưới ảnh hưởng, bọn họ cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, không tự chảy nhanh hơn.

Bọn họ cảm thấy thời điểm nguy nan, Nhân tộc đã đoán kết nhất trí trước đó chưa từng có.

Vào lúc này Lâm Minh cũng không nhịn được nước mắt chảy dài, hắn cảm nhận thật sâu mình vĩnh viễn thuộc về chủng tộc này, hắn chiến đấu vì chủng tộc, thân nhân, gia đình, hậu đại và nhiều người cùng tộc, hắn không thể phân cách với bọn họ.

Một tháng sau khi Lâm Minh đại bại quân đoàn Tạo Hóa, Nhân tộc ở vũ trụ man hoang sôi trào!

Liên minh Phổ Đà sơn dùng các loại con đường tin tức mang hình ảnh Lâm Minh mấy tháng trước đại phá quân đoàn Hoang, liên quân Thánh tộc, đánh thắng quân đoàn Tạo Hóa, thành quả chiến đấu oanh oanh liệt liệt truyền ra các nơi.

Ba tràng đại thắng thật sự quá to lớn, nhất là trong trận chiến cuối cùng Lâm Minh tru sát Tạo Hóa thánh tử, đánh tan vương bài Thánh tộc, đẩy sĩ khí Nhân tộc lên cao cực điểm.

Những ngày này thế lực Nhân tộc các nơi hưng phấn nghị luận một câu -- "Hội sư Tiềm Long!"

Đế Thích Già dùng danh nghĩa Lâm Minh triệu tập thế lực Nhân tộc các nơi hội sư tại Tiềm Long tinh hệ!

Tuy trừ chiến tích huy hoàng của Lâm Minh ra, chuyện tương lai Đế Thích Già một chữ cũng không có nói, nhưng mà chỉ huy các thế lực tới Tiềm Long tinh hệ lại cảm ứng được, Nhân tộc đang thổi kèn phản công, đánh trở về Thần Vực!

Đánh về Thần Vực!

Đây là chuyện khiến người ta say mê cỡ nào?

Vẫn còn nhớ rõ --

- Ngày đồng tộc ở man hoang đánh trở về Thần Vực, đừng quên đốt bài điếu cúng tổ tiên để báo tin tức này.

Đây là chấp niệm của Nhân tộc.

Cho dù đối với người vũ trụ man hoang hay là Nhân tộc tại Thần Vực mà nói, vì phản công có thể hi sinh tất cả!

Theo thời gian qua đi, thế lực Nhân tộc tụ tập tại Tiềm Long tinh hệ càng ngày càng nhiều, nơi đây dần dần biến thành trung tâm chỉ huy của Nhân tộc, sau trận chiến đấu lúc trước, đây là lần đầu tiên Nhân tộc có một thế lực chỉ huy đúng nghĩa.

Thời điểm thế lực Nhân tộc các nơi tụ tập hơn phân nửa, các lãnh đạo thế lực Nhân tộc tụ hợp cùng nhau, mở hội nghị chỉ huy.

Người chỉ trì hội nghị lần này toàn bộ đều là người có thực lực ngoài Thiên Tôn, Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật, Hạo Vũ Thiên Tôn, Hành Si, Quân Bích Nguyệt, Long Nha, Hắc Ám Ma Quân, Thông Thiên Thần Chủ, Đế Vô Ngân... Toàn bộ ngồi vào vị trí.

Trận hội nghị này chỉ định kế hoạch phản công về Thần Vực!

Dựa theo tin tức Lâm Minh đạt được trong hồn hải Tạo Hóa thánh tử, Tạo Hóa Thánh Hoàng thôn phệ hệ thống tụ nguyên Hóa Thần Cửu Biến cần hao phí rất nhiều năng lượng và thời gian, dùng thời gian mấy trăm năm, ngàn năm mà tính.

Nếu giữa đường bỏ qua sẽ phí công toàn bộ, chuyện này đối với Tạo Hóa Thánh Hoàng mà nói là tổn thất cực lớn. Như vậy Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ khó thừa nhận được thiên kiếp thiên đạo trừng phạt, có khả năng trọng thương hoặc thân tử đạo tiêu.

Ngược lại nếu Tạo Hóa Thánh Hoàng thừa nhận thiên kiếp tẩy lễ mà gắng gượng vượt qua, hắn sẽ tìm được chỗ tốt cực lớn.

Nhân tộc phải trong thời gian này, nhân lúc Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan tiến hành đả kích Nhân tộc!

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng liều lĩnh xuất quan, Nhân tộc nhiều nhất giống như lúc trước, lui trở về vũ trụ man hoang ẩn nấp mà thôi.

Cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng mạnh hơn nữa cũng không có khả năng một người diệt Nhân tộc.

Địa hình vũ trụ man hoang cực kỳ phức tạp, một khi Nhân tộc giải tán tách ra ẩn nấp trong các tinh vực, nếu như Tạo Hóa Thánh Hoàng không có thủ hạ, một người tìm từng thế lực Nhân tộc mà giết cũng tốn không biết bao nhiêu thời gian.

Về phần Lâm Minh cùng Thần Mộng Thiên Tôn, bọn họ một khi sử dụng Thoát Thai Hoán Cốt Quyết, một tinh thông thủ pháp ảo thuật và ẩn nấp, bọn họ có thể trốn một góc làm cho Tạo Hóa Thánh Hoàng tìm cả đời cũng không gặp.

Hiện tại Nhân tộc ý định chính là trong thời gian này, tận lực tiêu diệt nanh vuốt tai say của Tạo Hóa Thánh Hoàng, mỗi khi tiêu diệt Thánh tộc Thiên Tôn, tương lai Nhân tộc sẽ an toàn hơn một phần.

Trên hội nghị này, các lãnh đạo Nhân tộc vẫn không ngừng đưa đẩymuốn Lâm Minh đứng đầu Nhân tộc, thời điểm Thần Mộng không có mặt trở thành người đứng đầu đại chiến.

Nhưng mà đề nghị này lại bị Lâm Minh cự tuyệt.

Chương 2245: Hội sư Tiềm Long (2)

Lâm Minh phản ứng làm cho Hạo Vũ Thiên Tôn trừng mắt, nói:

- Tiểu tử, thời điểm này ngươi đừng có từ chối, tại Nhân tộc, uy vọng của ngươi rất mạnh, thậm chí vượt qua Thần Mộng, ngươi không làm thì ai làm?

Nhưng mà Lâm Minh vẫn lắc đầu, nói:

- Cảm tạ các vị tiền bối ưu ái, nhưng mà mang binh đánh giặc không thích hợp với vãn bối, vãn bối kỳ thật có rất nhiều chuyện cần hoàn thành, tuy ta có thể dẫn đầu quân đội Nhân tộc phản công Thần Vực, nhưng mà cho dù chiếm lại được Thần Vực cũng không có nghĩa chúng ta đánh thắng Thánh tộc, Tạo Hóa Thánh Hoàng chưa chết, trận chiến đấu này sẽ chưa chấm dứt, hơn nữa... Địch nhân chưa hẳn chỉ có Thánh tộc!

Lâm Minh nói như vậy làm các lãnh đạo Nhân tộc nơi đây cả kinh, nghĩ tới kết quả đáng sợ.

- Chẳng lẽ Hồn Tộc những năm này vẫn khoanh tay đứng nhìn là có ý định ngư ông đắc lợi?

Mọi người xem ra, Hồn Tộc là chủng tộc thần bí sánh ngang Thánh tộc, nếu quả thật như lời Lâm Minh nói, như vậy quá hỏng bét!

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Cụ thể ta cũng không rõ ràng, thứ cho vãn bối nói thẳng, mặc kệ quân đội chúng ta sáng tạo bao nhiêu kỳ tích trên chiến trường, kỳ thật đối với Thánh tộc mà nói không thể dao động căn bản, kể cả lần này Tạo Hóa thánh tử, bốn thánh tướng của bọn họ và quân đoàn Hoang bị ta khống chế, ta đánh bọn họ không kịp trở tay, toàn diệt quân đoàn Hoang và quân đoàn Tạo Hóa, nhìn như chiến tích huy hoàng, cũng không coi vào đâu! Chúng ta muốn chính thức đối mặt Thánh tộc cùng Hồn Tộc thì chỉ có một khả năng, trong Nhân tộc phải có được nhân vật chống lại Tạo Hóa Thánh

Hoàng cùng Hồn Đế!

Lâm Minh nói ra những lời này khiến người nghe trầm mặc.

Lâm Minh nói không sai, trên thực nội tâm các thủ lĩnh Nhân tộc cũng hiểu rõ những chuyện này, nhưng mà bọn họ vô ý thức không muốn đi đối mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng a.

Chế định kế hoạch phản công Thần Vực nhìn thì hùng tâm bừng bừng, cũng thập phần phấn chấn sĩ khí, nhưng sự thật không giải quyết Tạo Hóa Thánh Hoàng, tất cả chỉ là hoa trong kính, trăng trong nước.

Tạo Hóa Thánh Hoàng quá cường đại, trong vô tri vô giác võ giả Nhân tộc không muốn đi đối mặt, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩa.

Đế Thích Già trầm ngâm một lát, nói ra:

- Lâm Minh, ngươi nói đúng, nhưng mà chúng ta vẫn phải đánh về Thần Vực, về phần chuyện cầm quân cứ giao cho chúng ta, ngươi làm chuyện của ngươi, người đứng đầu trên danh nghĩa chỉ có thể là tên của ngươi thôi, nó sẽ cổ vũ sĩ khí rất lớn.

- Tốt!

Lâm Minh một lời đáp ứng.

Cứ như vậy, hội nghị này cũng có kết quả rõ ràng.

Lâm Minh là lãnh tụ tinh thần của Nhân tộc, khi không có Thần Mộng thì trên danh nghĩa Lâm Minh có quyền lực cao nhất, nhưng còn chân chính phụ trách chiến đấu, khống chế quân quyền sẽ do Đế Thích Già, Hắc Ám Ma Quân, Thông Thiên Thần Chủ cầm đầu, hơn nữa còn có một ít Thiên Tôn uy vọng to lớn tạo thành ủy ban quân sự.

- Các vị, công việc cụ thể phản công Thần Vực do các ngươi phụ trách chế định là được, vãn bối còn có một chút chuyện phải xử lý.

- Thậm chí chiến đấu phản công Thần Vực, ta sẽ không tham gia, ta sẽ giao quân đoàn Hoang và Tạo Hóa Thánh Cung lưu lại cho các ngươi...

Lâm Minh nói thế mọi người cả kinh.

- Lâm Minh ngươi có chuyện trọng yếu hơn sao?

- Ân, ta muốn nghiệm chứng một ít phỏng đoán, nhưng mà trước đó ta cần có thêm thực lực mới được, ta ý định trong mấy ngày gần đây đột phá Thiên Tôn!

Lâm Minh ngữ điệu chậm chạp nói ra, hư ảnh tôn giả trong nội thế giới của Lâm Minh đã thành hình, kỳ thật lần trước thời điểm luyện hóa máu huyết bổn mạng của Phiêu Vũ hắn cũng đã có thể đột phá, chờ tới bây giờ chính là vì huyết nhục tinh hoa của Hoang! Dùng ác ma lực của phân thân Hoang đền bù ác ma lực trong người chưa đủ, làm cho thần lực cùng ác ma lực cân đối, như vậy một khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, thực lực của hắn sẽ sinh ra biến hóa về chất.

- Ngươi sắp đột phá Thiên Tôn!

Nghe được Lâm Minh nói thế, Đế Thích Già, Hạo Vũ, Hắc Ám Ma Quân cũng động dung.

Rất nhiều lãnh đạo Nhân tộc ở đây và một ít người vừa tới Tiềm Long tinh hệ không lâu, thậm chí bọn họ không biết được tu vị cụ thể của Lâm Minh.

Lâm Minh tu luyện pháp tắc quá thần bí, đi con đường tu luyện cách xa một trời một vực với Nhân tộc bọn họ, thế cho nên bọn họ đa số người không nhìn ra cảnh giới Lâm Minh, bọn họ còn tưởng rằng Lâm Minh đã đột phá Thiên Tôn.

Nghe được Lâm Minh còn chưa tới Thiên Tôn, bọn họ trợn mắt há hốc mồm, không tới Thiên Tôn đã diệt Tạo Hóa thánh tử và quân đoàn Hoang, hắn làm được như thế rồi, nếu như hắn đột phá Thiên Tôn, tình cảnh sẽ ra sao?

- Quá tốt!

Hạo Vũ Thiên Tôn cười ha hả, nói:

- Đợi ngươi đột phá Thiên Tôn, Nhân tộc sẽ càng không sợ Thánh tộc.

Lâm Minh cười cười, nói ra:

- Ta đột phá Thiên Tôn, khả năng phải bế quan vài tháng, trong khi đó Phiêu Vũ thần vương chỉ sợ sẽ chạy tới, nếu như nàng đến, các ngươi cứ lấy Thanh Liên tiên tử làm con tin, chắc hẳn nàng không đến mức chỉ vì quan hệ lợi ích với Tạo Hóa Thánh Hoàng mà dồn ái đồ của mình vào chỗ chết.

Lâm Minh lúc trước lưu lại Thanh Liên tiên tử, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt chính là vì hôm nay, mà bây giờ chính là lúc vận dụng, một khi cần thiết cứ bỏ huyết nhục Hoang trong người bọn họ ra, cho ba người được tự do.

Tại Tiềm Long tinh hệ, tinh không dùng trận pháp ngăn cách, Lâm Minh nhắm mắt minh thần ngồi xếp bằng trên huyết nhục Hoang.

Giờ phút này Lâm Minh đã hoàn toàn luyện hóa phân thân Hoang, phân thân này thật sự quá khổng lồ, mặc dù Lâm Minh đã luyện hóa nó, nhưng mà muốn sai khiến nó như bộ phân thân thể của mình vẫn cần thời gian dài thích ứng.

Đây là do hồn lực Lâm Minh cường đại, lại khống chế Hoang hồn mới có kết quả này, mà như Tạo Hóa thánh tử mượn nhờ ấn ký tinh thần của Tạo Hóa Thánh Hoàng khống chế phân thân Hoang, thực lực phân thân Hoang từ Chân Thần trùng kỳ hắn chỉ phát huy tới mức Thiên Tôn vô địch mà thôi.

Lúc Lâm Minh chính thức ngao du trong huyết nhục của Hoang, hoàn toàn khống chế phân thân cấp Chân Thần của Hoang, Lâm Minh lúc này mới biết được sự khủng bố của Hoang, nó từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một khối huyết nhục lớn, nhưng mà bên trong nó ẩn chứa rất nhiều pháp tắc rậm rạp phức tạp, biến thành một thế giới ma tính đầy thần kỳ.

Trong thế giới này tràn ngập khí tức khát máu, cuồng bạo, trong mỗi một đám huyết khí trùng thiên đều có hư ảnh vạn ma chìm nổi, gào khóc thảm thiết.

Nhưng đồng thời thế giới này lại toát ra thần tính của vật chất, nó tràn ngập trật tự thần liên pháp tắc tạo thành, bàng bạc rộng lớn.

Những pháp tắc này là do bản thân Hoang hình thành, nhưng đa số là do nó thôn phệ được, pháp tắc thiên biến vạn hóa cấu thành cảnh huyết tinh và mỹ lệ Lâm Minh nhìn thấy trước mắt.

Lâm Minh rong chơi trong biển pháp tắc, không ngừng quan sát, tìm kiếm, hắn cảm giác trong nháy mắt vượt qua ngàn vạn đạo thần liên pháp tắc, những pháp tắc dưới Thiên Tôn hắn căn bản không thèm nhìn, hắn đang tìm kiếm một kiện đồ vật!

Chương 2246: Chân Thần tới

Dù Lâm Minh cảm giác cường đại, nhưng mà Hoang sống tới vài tỷ năm rồi, thôn phệ pháp tắc thật sự rất nhiều, hắn mấy lần tiêu hao tinh thần lực mới tìm kiếm được trật tự thần liên bất thường trong biển pháp tắc này.

Trật tự thần liên này nằm ngang trời, phía trên dường như có đầy tinh quang, ẩn ẩn hình thành chín loại sắc thái vô cùng hư huyễn.

Nhìn trật tự thần liên này, trong nội tâm Lâm Minh chấn động, trong ánh mắt mang theo hào quang hưng phấn.

Hắn cảm giác khí huyết trong thân thể của mình hiện tại đang bị thần quang trên trật tự thần liên này hấp dẫn, tim đập rộn lên, máu chảy nhanh hơn, tử phủ, cột sống, mi tâm, trái tim... Chín bộ vị trong cơ thể đột nhiên trở nên nóng rực, ẩn ẩn có loại cảm giác kỳ diệu liên kết với thần liên này.

- Chính là cái này!

Lâm Minh hô hấp ngưng trệ, trật tự thần liên này chính là pháp tắc thiên đạo Đạo Cung Cửu Tinh mà Hoang thôn phệ nhân quả liên quan tới Nhân tộc, sau đó ngưng tụ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo chí cao thành dây xích ở đây. (Liên (*liệm) ở đây không phải hoa sen, chính là dây xích)

Nếu như mình chặt đứt nó, thậm chí luyện hóa nó, kết quả sẽ như thế nào?

Đạo thần liên này cũng không hoàn chỉnh, bên trong nó chỉ chứa một phần nhỏ nhân quả luân hồi giữa Nhân tộc và Đạo Cung Cửu Tinh, rất nhiều lực lượng không cần nghi ngờ, nó bị phong ấn trong bản thể Hoang, đang nằm dưới sự khống chế của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chỉ có ở trong bản thể Hoang, Lâm Minh mới có thể chính thức giải phóng liên hệ nhân quả giữa Nhân tộc cùng thiên đạo, như vậy tương đương làm một đại hảo sự cho Nhân tộc.

Ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, Thánh Hoàng thời đại thượng cổ chặt đứt một cánh tay của Nhân tộc, hiện tại Lâm Minh sẽ tiếp cánh tay này trở về.

Thậm chí Lâm Minh hoài nghi, số mệnh thái cổ Thần tộc, Thiên tộc có khả năng nằm trong thân thể của Hoang hay không.

Thái cổ chư tộc vì sao xuống dốc, Thần tộc vì sao không cách nào sinh sôi nảy nở, chuyện này có thể liên hệ tới thâm uyên ác ma.

Lâm Minh ngồi trước trật tự thần liên này, hắn không có trước tiên chặt đứt nó, dù sao cũng liên quan tới pháp tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo chí cao, động một cái sẽ dẫn động thiên kiếp.

Dùng lực lượng Lâm Minh hiện tại, muốn rung chuyển pháp tắc này, quả thật quá miễn cưỡng.

Cho nên hắn có ý định trước tiên phải đột phá Thiên Tôn!

Đến bây giờ Lâm Minh tích lũy đã đầy đủ, hắn dùng thời gian bảy ngàn năm chuyển thế trùng tu, đánh chắc căn cơ bản thân, hôm nay hắn rốt cuộc bước ra một bước này.

Chậm rãi, Lâm Minh tiến vào trạng thái dung hợp võ ý, hắn giống như pho tượng cảm thụ pháp tắc ma đạo trong người Hoang, lại dẫn động thần tính trong thân thể của mình, trong đầu hắn suy diễn vô tận, hắn chậm rãi quên thời gian trôi qua.

Hai đạo lực lượng này đều là pháp tắc chí cao, nếu như có thể thần ma dung hợp, hình thành hỗn độn âm dương, đạt tới hài hòa, chắc chắn hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà đây là chuyện cực kỳ hung hiểm, muốn hai cực bài xích nhau dung hợp với nhau chắc chắn không dễ dàng, một khi khống chế không tốt sẽ lâm vào kết cục tẩu hỏa nhập ma.

Nếu là người khác đi làm, kết quả chắc chắn phải chết.

Mặc dù Lâm Minh cũng phải cẩn thận từng chút một.

Huyết nhục Hoang tan thành cột sáng, chậm rãi rót vào trong cơ thể, huyết khí Lâm Minh.

Ma khí trong huyết nhục hóa thành từng đạo pháp tắc màu đỏ sát phạt thần hồn Lâm Minh.

Lâm Minh lù lù bất động, thân thể của hắn chậm rãi bị màu đỏ xâm nhập, hắn như ngâm mình trong huyết trì địa ngục.

Hắn không có vội vã đi luyện hóa ác ma lực này, ngược dẫn động thần lực trong cơ thể giao ứng với ác ma lực.

Cái gọi là thần lực chính là cương nguyên, chân nguyên, thần nguyên ba loại năng lượng dung hợp.

Mặc kệ thần lực, ác ma lực, nói cho cùng đều là một loại năng lượng mà thôi.

Năng lượng và pháp tắc là hai thứ khác nhau.

Có được năng lượng bao nhiêu là tiêu chí võ giả mạnh yếu, nó gần như có thể đại diện cho tu vị đẳng cấp.

Mà lĩnh ngộ pháp tắc sẽ đo được tần suất lợi dụng năng lượng của võ giả, người lĩnh ngộ pháp tắc càng cao, trong đồng cấp có sức chiến đấu càng mạnh.

Phẩm chất năng lượng có cao có thấp, pháp tắc cũng như thế.

Hôm nay pháp tắc Lâm Minh gần như đứng ở đỉnh phong, hắn dung hợp Thánh Điển cùng Thiên Thư xem như cổ kim chưa từng có!

Mà ở phương diện năng lượng, hắn cũng dung hợp thần lực với ác ma lực, đi đến một con đường mà chưa từng có ai đi qua...

Chậm rãi, ác ma lực trong người Lâm Minh càng ngày càng nhiều, hắn bắt đầu trắng trợn hấp thu cùng luyện hóa.

Một dòng đại đạo pháp tắc cuồn cuộn không dứt từ phân thân Hoang rót vào trong thân thể Lâm Minh.

Những lực lượng này không hề nghi ngờ đều là lực lượng tinh hoa của Hoang, mỗi một đám đều vô cùng trân quý.

Khi thôn phệ càng ngày càng nhiều, thân thể Lâm Minh đã hoàn toàn hóa thành màu đỏ, mỗi lỗ chân lông của hắn có ác ma lực bay ra ngoài, huyết vụ bốc hơi.

Những lực lượng này quá mức cường đại, thậm chí trùng kích thân thể gần như bất hủ của hắn sắp vỡ ra.

Trong trùng kích mạnh mẽ như thế, làn da, cốt nhục trong người Lâm Minh thậm chí bong tróc ra từng mảnh, nhưng mà những huyết nhục bong tróc này nhanh chóng hóa thành một dòng năng lượng, một lần nữa bị hút vào trong người Lâm Minh, cuối cùng nhất tróc ra cũng chỉ là lớp da già vỡ vụn mà thôi.

Tình hình như thế không ngừng tiếp tục, một ngày, hai ngày... Một tháng, hai tháng...

Lâm Minh không biết lần này bế quan bao lâu, ác ma lực chứa trong huyết nhục Hoang quá nhiều, hắn cần có thời gian hấp thu, hơn nữa đạt tới mức âm dương điều hòa, đây là quá trình khá dài, trong đó không được có nửa phần sai lầm.

Thời gian dài như thế sẽ có đủ loại khả năng xảy ra.

Phiêu Vũ đến.

Tới rất đột nhiên.

Trên thực tế sau khi Lâm Minh bắt đầu bế quan thì các thủ lĩnh Nhân tộc trong Tiềm Long tinh hệ đã chờ Phiêu Vũ tới, dù sao toàn tộc hội sư, vị trí Tiềm Long tinh hệ đã nửa công khai.

Hơn nữa Thanh Liên tiên tử nằm trong tay bọn họ vài tháng, Phiêu Vũ không tới mới là không bình thường.

Nhưng mà bọn họ không ngờ không chỉ Phiêu Vũ tới, Thiên Cương thần vương cũng đi cùng, thân hình hắn cao lớn như thiết giáp, toàn thân giống như kim loại đổ bê tông, không có tóc cùng lông mi, đầu lâu sáng óng ánh như thủy tinh.

Nếu như bình thường, toàn thân Thiên Cương thần vương lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, mang theo uy áp cường đại mà chói lọi, mà bây giờ những ánh sáng này yếu đi không ít, chuyện này ý nghĩa Thiên Cương thần vương trong thời gian gần đây tiêu hao rất lớn.

Chiến đấu với Thần Mộng hắn cố gắng hết sức.

Hai Chân Thần đều tới!

Đế Thích Già, Hắc Ám Ma Quân, Thông Thiên Thần Chủ dẫn theo rất nhiều Thiên Tôn của Nhân tộc đồng thời đối mặt hai nhân vật truyền thuyết của Thánh tộc, tâm thần bọn họ co rút lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đối mặt với hai người bọn họ, thực lực bọn họ tập trung tại Tiềm Long tinh hệ hoàn toàn không có ý nghĩa.

Mà thời khắc Nhân tộc khẩn trương, bầu trời xa xa lại có không gian vặn vẹo.

Chương 2247: Vô đề (1)

Một nữ tử quần áo màu lam nhạt từ từ đi ra, tay phải của nàng còn cầm theo thần kiếm màu xanh da trời, tay trái vờn quanh có dây lụa màu xanh vờn quanh, giống như cửu thiên huyền nữ ra khỏi tiên cung.

Nhìn thấy cô gái này, Đế Thích Già thở dài ra một hơi, Thần Mộng!

Thần Mộng cũng chạy đến, Nhân tộc Thánh tộc, ba Chân Thần đều tới đây.

Nếu như không phải vì Thần Mộng, nàng quả quyết không đến mức kéo dài lâu như thế mới quay về vũ trụ man hoang.

Tam Thập Tam Trọng Thiên thật sự quá rộng lớn, tốc độ Chân Thần nhanh hơn nữa cũng không thể dùng phương pháp phi hành trở về vũ trụ man hoang được.

Muốn xuyên qua vũ trụ phải thi triển không gian đại na di.

Mà thời điểm thi triển không gian đại na di cần có thời gian chuẩn bị, nhưng lại không thể bị người ta đánh gãy, cũng chính là đang ở trạng thái chiến đấu không thể hoàn thành được.

Tuy Thần Mộng không làm gì được Phiêu Vũ, nhưng mà chỉ quấy nhiễu Phiêu Vũ sử dụng không gian đại na di thì chẳng có gì khó khăn cả.

Thẳng tới sau này, Phiêu Vũ thần vương hiệp trợ Thiên Cương thần vương bài trừ trói buộc không gian của Thần Mộng thì kiềm chế Thiên Cương thần vương, Phiêu Vũ có thể thoát thân, thi triển không gian đại na di trốn vào trong không gian.

Đương nhiên Thần Mộng sẽ không tùy ý để cho nàng quay về vũ trụ man hoang, nàng cảm giác đã sớm tập trung Phiêu Vũ, cứ như vậy Thần Mộng và Phiêu Vũ một chạy một đuổi, giữa đường lại giao thủ mấy lần.

Hơn nữa một Thiên Cương thần vương, ba người kiềm chế lẫn nhau, trọn vẹn dùng mấy tháng mới miễn cưỡng quay về vũ trụ man hoang.

Thời điểm này cho dù Phiêu Vũ, Thần Mộng hay là Thiên Cương đều tiêu hao rất lớn.

Lúc này đột nhiên xuất hiện tại Tiềm Long tinh hệ, cục diện thoáng cái trở nên nghiêm trọng.

Nhìn thấy đám người Đế Thích Già, mặt Phiêu Vũ thần vương như băng sương, trước đó nàng cường nhập vũ trụ man hoang, thời điểm xâm nhập đã tìm hiểu qua một ít tin tức từ Thánh tộc. Biết rõ Nhân tộc đã bắt đầu hội tụ đến Tiềm Long tinh hệ, mà nàng cũng thật không ngờ, lần hội tụ này triệt để nữ thế, vừa rồi nàng cảm giác thô sơ giản lược quét qua, Tiềm Long tinh hệ hội tụ Nhân tộc Thiên Tôn hơn trăm người. Trong đó có mấy Thiên Tôn đỉnh cấp đã hội tụ đông đủ.

- Thần Mộng, ngươi đuổi theo ta lâu như thế, từ vũ trụ vô danh đi tới vũ trụ man hoang, hiện tại ngươi rốt cục đuổi theo, ngươi là vội vã muốn giao thủ với ta sao? Như vậy hiện tại chúng ta đánh một hồi đi.

Phiêu Vũ thần vương nói xong, lông vũ phiêu tán đầy rời, hình thành một đạo lực trường vô hình mở rộng ra.

Tốc độ lực trường cực nhanh, qua trong giây lát bao trùm tinh vực phạm vi trăm vạn dặm, bao phủ toàn bộ liên minh!

Lực trường của Chân Thần, Nhân tộc khó mà phá tan được, mà một khi ba đại Chân Thần khai chiến tại Tiềm Long tinh hệ, đối với Nhân tộc mà nói đó là một tràng tai nạn.

Lúc này sắc mặt Phiêu Vũ rét lạnh như băng sương.

- Ha ha ha! Cái này đề nghị không tệ! Cùng ngươi dây dưa lâu như vậy, hôm nay cũng nên động thủ đi! Cho dù tiêu hao chút thọ nguyên cũng không tính là gì. Có lẽ trong một trận chiến này bổn tọa sẽ lĩnh ngộ ra một chút gì đấy.

Thiên Cương thần vương cười lớn, toàn thân có cương nguyên màu hoàng kim hiện ra, kim diễm thiêu đốt sáng quắc, triền đấu với Thần Mộng đa số thời gian hắn bị vây trong Thần Mộng không gian, căn bản sẽ không có chính thức đại chiến với Thần Mộng một hồi, chuyện này làm cho Thiên Cương thần vương cực kỳ căm tức, hiện tại hắn muốn phát tiết một hồi.

Thiên Cương và Phiêu Vũ phản ứng làm Thần Mộng nhíu mày. Sau khi xâm nhập vũ trụ man hoang, tin tức truyền tống càng thêm thuận tiện. Thần truyền âm ngắn ngủi, từ Đế Thích Già biết tin tức Lâm Minh trở về. Đây vốn là chuyện khiến người ta cảm thấy mừng rỡ, nhưng mà thật không ngờ chuyện lại diễn biến thành thế này.

Thật sự giao thủ ở đây, hậu quả không thể chịu nổi.

- Lâm Minh đâu rồi? Gọi hắn đi ra!

Giọng Phiêu Vũ thần vương giống như từ vực sâu truyền ra, hóa thân của nàng bị Lâm Minh đánh bại và luyện hóa.

Mà ái đồ Thanh Liên tiên tử hiện tại sống hay chết Phiêu Vũ thần vương cũng không biết.

Ngay từ đầu biết được Lâm Minh còn sống, Phiêu Vũ thần vương cực độ khiếp sợ, vài ngàn năm trước nàng rõ ràng đã chém giết Lâm Minh.

Nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, Phiêu Vũ cẩn thận hồi tưởng lại cảnh chém giết Lâm Minh, cuối cùng cho ra một kết luận vô cùng đáng sợ, thậm chí là sợ hãi kết luận này, chính là có một người thần bí dùng thủ pháp không thể tưởng tượng nổi, dùng thủ đoạn ảo thuật không thể tưởng tượng nổi, còn cao minh hơn nàng, lừa gạt nàng!

Nàng cuối cùng chém giết chỉ là một kẻ tương tự Lâm Minh mà thôi, nhưng mà nàng lại hết lòng tin đó chính là Lâm Minh, là ai có năng lực, làm được một bước này?

Không hề nghi ngờ, thực lực người thần bí này trên nàng, mà căn cứ thủ pháp đối phương sử dụng, tất nhiên là cao thủ tuyệt thế tinh thông linh hồn và tinh thần lực, kể từ đó thân phận của người này trở nên rõ ràng.

Luận linh hồn cùng tinh thần lực, không ai có thể vượt Hồn tộc, mà Hồn tộc tuy còn có mấy Chân Thần, kể cả Tu La Lộ có một Thần Hư Hồn Đế, nhưng mà những người này không ai có năng lực lừa gạt nàng, dường như nếu như không tính có chút khả năng, thậm chí căn bản không biết có tồn tại lánh đời hay không, còn có có chút nghe đồn có những lão quái vật không chết từ mười tỷ năm trước vẫn còn tồn tại.

Nhưng mà người như thế nhiều khả năng chính là Tam Thập Tam Thiên Hồn Đế!

Phiêu Vũ không biết Hồn Đế tại sao trợ giúp Lâm Minh một tay, chẳng lẽ vì bồi dưỡng hắn thành đại địch Thánh tộc sao?

Tọa sơn quan hổ đấu -- giải thích như vậy hợp tình như thế, nhưng mà xem hổ đấu lại nuôi ra một con hổ, Hồn Đế sẽ không sợ nuôi hổ gây họa sao?

Trong lòng Phiêu Vũ thần vương có đủ loại nỗi băn khoăn, nhưng bây giờ căn bản không thèm nghĩ nhiều.

Nàng lần này tới chính là vì bắt Lâm Minh, thanh toán khoản nợ thân ngoại hóa thân bị diệt, còn có đồ nhi không biết sống chết của nàng.

Nếu như Lâm Minh không đi ra, nàng sẽ huyết tẩy Tiềm Long tinh hệ!

Bá --

Thời điểm này một đạo thần quang bao phủ xuống, một tầng lực trường hơi mỏng từ trong người Thần Mộng Thiên Tôn phát ra, lần nữa bao phủ Tiềm Long tinh hệ, nhưng mà lực trường này phạm vi rất nhỏ, chỉ bao trùm rất nhiều linh hạm của Nhân tộc, chẳng khác gì ngăn cách Nhân tộc với Phiêu Vũ.

Nhìn thấy màn này, Thiên Cương thần vương cười lạnh nói:

- Thần Mộng, ngươi cho rằng bằng vào cái này là có thể ngăn cản ta? Phá hư dễ dàng hơn bảo hộ, huống chi chúng ta là hai người!

Thiên Cương khoanh tay trước ngực, giọng nói đằng đằng sát khí.

- Còn có hai đồ nhi của ta, ngươi phải nói cho rõ ràng mới được.

Hai đại thần vương hùng hổ dọa người, cục diện trở nên khó có thể khống chế. Dường như đại chiến hết sức căng thẳng!

Thời điểm này Đế Thích Già tiến lên một bước, nói ra:

- Hai vị thần vương chớ nên nói thế, Thanh Liên, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt ba người đồ sát Nhân tộc chính là đúng, hàng tỉ sinh mạng của Nhân tộc chúng ta thành quân công của ba người này. Chúng ta dùng xương của mình để ba người này bước lên con đường Chân Thần sao? Một khi chúng ta phản kháng tạo thành tổn thương với đồ nhi các ngươi là trời tru đất diệt sao?

Chương 2248: Vô đề (2)

Đối với Đế Thích Già nói lời này, Phiêu Vũ không chút phản ứng.

Nàng mặt không biểu tình nói ra:

- Chiến tranh vốn không có đúng sai, chỉ có ngươi giết ta cùng ta giết ngươi, Thanh Liên giết các ngươi. Các ngươi giết nàng là thiên kinh địa nghĩa, như vậy trái lại các ngươi giết Thanh Liên là phù hợp nhân quả.

- Đúng vậy, chiến tranh đúng là không có đúng sai. Từ xưa chỉ có kẻ thắng làm vua! Như vậy ta muốn nói là, cho dù Thanh Liên, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt ba người không có chết, còn sống rất tốt.

Đế Thích Già nói như vậy, nội tâm Phiêu Vũ căng thẳng, thở dài ra một hơi, Thanh Liên còn sống!

Nhưng mà băng hàn trên mặt của nàng không có tan biến.

- Làm cho nàng đi ra.

Phiêu Vũ thần vương ngữ khí ra lệnh. Nhưng mà đối với chuyện này Đế Thích Già quả quyết cự tuyệt, nói:

- Thật có lỗi. Bây giờ là không thể, nếu không ngươi cưỡng ép ra tay cướp lấy Thanh Liên, hoàn toàn có thể lật tay diệt chúng ta, chúng ta làm sao tin tưởng ngươi?

- Ngươi uy hiếp ta?

Phiêu Vũ thần vương chậm rãi hạ xuống, quần áo toàn thân bồng bềnh, uy áp đáng sợ truyền qua lực trường Thần Mộng bố trí, bao phủ đám người Đế Thích Già.

Đế Thích Già nhíu mày. Vận chuyển năng lượng chống cự, vẫn ngạo nghễ nói:

- Uy hiếp chưa nói tới. Nhưng mà đồ đệ của ngươi là Lâm Minh bắt được, muốn thả người cũng nên do Lâm Minh làm chủ.

- Hắn ở nơi nào?

Thiên Cương thần vương hỏi, hắn trở lại vũ trụ man hoang này vẫn đại chiến với Thần Mộng, tình báo cũng nhận được vội vàng, chỉ biết đại khái là Lâm Minh xuất hiện nên cuộc chiến sinh ra một ít nghịch chuyển.

Hắn đúng là muốn nhìn, đệ nhất thiên tài trong truyền thuyết Tam Thập Tam Thiên, người tránh được Phiêu Vũ đuổi giết có ba đầu sáu tay thế nào.

- Lâm Minh, hắn đang bế quan.

- Bế quan?

- Đúng vậy, hắn đang đột phá Thiên Tôn!

Đế Thích Già không có bất kỳ giấu diếm, nói:

- Chúng ta cân nhắc Thánh tộc sẽ lo lắng sau khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn có thực lực đạt tới Chân Thần, hai vị cũng không phải là đối thủ, thế cho nên động tâm sớm diệt trừ Lâm Minh, chấm dứt hậu hoạn, cho nên chỉ có thể ủy khuất ái đồ hai vị làm khách, hai vị cứ chờ thêm vài ngày.

Đế Thích Già nói chuyện ngữ điệu chậm rãi, mà thời điểm này Thiên Cương thần vương lại cười lên ha hả, nói:

- Ngươi nói cái gì? Đột phá Thiên Tôn thì có thực lực áp đảo Chân Thần, bổn tọa không phải là đối thủ, thật buồn cười!

Thiên Cương thần vương không lưu tình trào phúng.

Chân Thần cùng Thiên Tôn chênh lệch quá lớn, đây không còn dùng thực lực chênh lệch tính toán, càng là thiên phú chênh lệch.

Chân Thần có ai không phải nhân kiệt tuyệt thế, Thiên Cương thần vương năm đó vừa đột phá Thiên Tôn chỉ có khả năng giao thủ với Thiên Tôn đỉnh cấp thật lâu mà không bại thôi, càng không nói Thiên Tôn địch nổi Chân Thần, mãi cho đến khi Thiên Cương thần vương chính thức thành tựu Chân Thần thì hắn cũng không dám nói mình có thể địch lại các Chân Thần lâu năm, thậm chí có thể nói hắn là yếu nhất trong Chân Thần.

Những Chân Thần này thời điểm còn là Thiên Tôn có ai thiên phú kém hơn Thiên Cương? Đều là cùng thiên phú, cùng tu vị, ai dám náo vượt cấp chiến đấu?

Đối với Thiên Cương thần vương trào phúng, Phiêu Vũ nghĩ nhiều hơn nữa...

Phiêu Vũ nói:

- Các ngươi dùng phép kích tướng không đúng, nó vô dụng với ta, Lâm Minh đang bế quan trong Tiềm Long tinh hệ!

Đế Thích Già ngậm miệng không đáp, Lâm Minh đúng là bế quan trong Tiềm Long tinh hệ, trước kia Đế Thích Già đã từng khuyên Lâm Minh tìm một chỗ ẩn nấp, gia tăng độ khó khi Phiêu Vũ tìm hắn, như vậy vạn nhất Phiêu Vũ phát rồ không quan tâm sinh tử Thanh Liên cũng không làm gì được Lâm Minh.

Nhưng mà Lâm Minh lại không có làm như vậy, Nhân tộc là Lâm Minh chiêu mộ binh lính, hắn làm sao lúc Nhân tộc vừa chiêu mộ binh lính mà bản thân dùng chiêu ve sầu thoát xác, dùng Nhân làm mồi dụ và tấm chắn cho mình chứ?

Hơn nữa Lâm Minh tin tưởng, Phiêu Vũ sẽ không tùy tiện động thủ, ở trong đó liên quan tới các nguyên nhân khác.

- Ngươi không trả lời cũng không có gì, ta biết rõ Lâm Minh đang ở nơi này, hắn đúng là yên tâm có chỗ dựa vững chắc nhỉ?

Phiêu vũ lạnh giọng nói ra, trong giọng nói mang theo tức giận, nàng cảm giác Lâm Minh lựa chọn bế quan trong Tiềm Long tinh hệ đột phá Thiên Tôn, lại mang Thanh Liên tiên tử làm con tin, tất cả chính là khiêu khích uy nghiêm của nàng.

Nhưng mà trước khi làm ra loại khiêu khích này, Lâm Minh trải qua một phen cân nhắc cẩn thận mới quyết định.

Lâm Minh không có khả năng bỏ qua đại quân Nhân tộc mà mình vừa triệu tập.

Thứ hai làm cho Phiêu Vũ thần vương lựa chọn có ra tay với Lâm Minh hay không, nàng phải tự tin nghĩ kĩ có đáng giá hay không!

Một khi Phiêu Vũ động thủ, Thanh Liên tiên tử sẽ bị giết chết, đánh mất ái đồ mà mình trút xuống toàn bộ tâm huyết là một chuyện, hơn nữa mấu chốt là... Phiêu vũ dám nói nhất định có thể chém giết Lâm Minh sao?

Hơn sáu nghìn năm trước, Lâm Minh chỉ là một Thánh Chủ, thực lực không đáng giá nhắc tới, Phiêu Vũ thân là thần vương, lại còn gieo ấn ký Chân Thần trên người Lâm Minh, vượt qua mấy đại thế giới đuổi giết vẫn thất bại.

Tuy chuyện này cân nhắc có Hồn Đế tham gia ra tay ngăn cản, nhưng đối với Phiêu Vũ mà nói còn đả kích lòng tin.

Lần đuổi giết nàng cho rằng thành công chắc chắn lại thất bại, hiện tại chính nàng không dám bảo đảm tập sát thành công, chẳng lẽ có thể thành công?

Hiện tại Lâm Minh sắp trở thành Thiên Tôn, hơn nữa trước khi thành tựu Thiên Tôn thì hắn nhiều lần sáng tạo kỳ tích, nghịch chuyển chiến cuộc Thánh tộc, đã sớm trở thành người khó đối phó.

Một khi Phiêu Vũ nhấc lên chiến tranh tại Tiềm Long tinh hệ, nàng diệt sát hạm đội Nhân tộc, thậm chí giết chết hai ba mươi Thiên Tôn có lẽ không khó.

Nhưng mà muốn giết Lâm Minh cũng không dễ dàng.

Không nói Lâm Minh bản thân có số mệnh gia thân, thực tế khó chơi, hơn nữa còn có Thần Mộng Thiên Tôn ở bên cạnh hộ giá, vào thời khắc mấu chốt Phiêu Vũ không chút nghi ngờ, Thần Mộng tình nguyện hi sinh hơn mười Thiên Tôn của Nhân tộc bảo toàn cho Lâm Minh, chuyện này với Thần Mộng mà nói không phải chuyện khó.

Không thể giết chết Lâm Minh, ngược lại chậm trễ hắn đột phá cảnh giới, chuyện này đã triệt để đắc tội Lâm Minh, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Đối với tuyệt thế yêu nghiệt như Lâm Minh mà nói, thành tựu tương lai của hắn không thể tưởng tượng, cho dù là tuyệt không tin Lâm Minh đột phá Thiên Tôn có thể địch lại mình và Thiên Cương thần vương, không thừa nhận cũng không được, trong tương lai không xa Lâm Minh tất nhiên có thể vượt qua chính mình.

Một khi Lâm Minh lớn lên sẽ tìm Phiêu Vũ cùng Thiên Cương thanh toán món nợ này, đến lúc đó kết quả như thế nào cũng khó dự đoán.

Bọn họ giết hết tinh anh Nhân tộc, Nhân tộc chịu không nỗi, nhưng mà đắc tội lại không thể giết Lâm Minh, bọn họ làm sao chịu đựng nổi?

Bọn họ nói cho cùng chỉ kết hợp lợi ích với Tạo Hóa Thánh Hoàng, cũng không tới mức không chết không thôi với Lâm Minh.

Lâm Minh chẳng khác gì tính toán bọn họ sẽ không xuất thủ, yên tâm lớn mật đột phá tại đây.

Chương 2249: Thần vương rút đi

Phiêu Vũ mặt không biểu tình nhìn về phía Đế Thích Già, trong nội tâm cũng cực kỳ kinh ngạc Đế Thích Già, Đế Thích Già đã thừa nhận uy áp của nàng không ngắn, mặc dù nói có lực trường của Thần Mộng suy yếu, thế nhưng mà đối phương mặt không đổi sắc, vẫn trấn định tự nhiên nói chuyện với nàng, chỉ bằng chuyện này đã khó lường rồi.

- Không sai!

Đế Thích Già không kiêu ngạo không siểm nịnh hồi đáp.

- Tốt! Nếu Lâm Minh dám ở Tiềm Long tinh hệ đột phá Thiên Tôn, quang minh chính đại chờ ta tới, ta sợ gì không chờ mấy tháng khi hắn đột phá Thiên Tôn chứ?

- Ta sẽ chờ Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, ta đúng là muốn xem hắn có ba đầu sáu tay cỡ nào!

Phiêu Vũ nói xong câu đó đã triệt tiêu phong tỏa.

Nhìn thấy lông vũ đầy trời phiêu tán đi, Đế Thích Già thở dài một hơi, tuy vừa rồi hắn biểu hiện trấn địnht ự nhiên, nhưng trên thực tế thần kinh của hắn căng thẳng cực độ.

Một khi Lâm Minh lưu đồ vật không thể trấn thụ Phiêu Vũ, nàng động thủ ở nơi này, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Đây tuyệt đối là tổn thất Nhân tộc chịu không nổi.

- Phiêu Vũ, ngươi cứ thu tay như thế sao?

Thiên Cương thần vương hoàn toàn không ngờ rằng Phiêu Vũ vốn là cao ngạo, lao sư động chúng quay trở về vũ tru man hoang thế này, dĩ nhiên lại dừng tay vào lúc này.

- Đã xác định Thanh Liên bình an, ngươi muốn như thế nào? Thật muốn huyết tẩy Tiềm Long tinh hệ?

Phiêu Vũ thần vương nhíu mày, dùng chân nguyên truyền âm hỏi ngược lại.

Nhưng mà Thiên Cương thần vương lại nghe ra ý tứ bất thường trong lời Phiêu Vũ.

- Phiêu vũ, lời này của ngươi có ý tứ gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng không thể đánh sao?

- Ta không có nói như vậy.

Phiêu Vũ lắc đầu, nói:

- Tình huống bây giờ khác với lúc trước, ngươi cũngrõ ràng, trận đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc cũng không phải vì chủng tộc Thánh tộc phát triển mà đi mở rộng ranh giới, thậm chí không chút khách khí mà nói, trận đại chiến chủng tộc này không phải đánh vì Thánh tộc, mà là người nọ, hắn muốn thực hiện dã tâm của mình, ta và ngươi một là không nghĩ đắc tội hắn, thứ hai hắn đưa ra điều kiện quá mê người, cho nên chúng ta mới ra tay.

- Nếu như, chiến cuộc phát sinh một ít biến hóa thì sao? Nếu như một trận chiến này kết quả tương lai chúng ta không thể thoát thân ra thì sao?

Phiêu Vũ hỏi lại làm cho Thiên Cương sững sờ một chút, qua vài hô hấp hắn mới biết Phiêu Vũ nói có ý gì, không phải hắn trì độn, mà là hắn thật không ngờ Phiêu Vũ có suy nghĩ này.

- Làm sao có thể có loại chuyện này, ngươi nói Lâm Minh có thể ngăn cơn sóng dữ? Ngươi để mắt tiểu tử này? Ngươi cho rằng Tạo Hóa không thể đối phó hắn?

Thiên Cương thật sự không hiểu Phiêu Vũ, Tạo Hóa Thánh Hoàng đáng sợ cỡ nào, Thiên Cương cảm nhận thật sâu.

Hắn xem ra, Lâm Minh đúng là thiên tài, nhưng năm đó Tạo Hóa Thánh Hoàng lúc tuổi còn trẻ cũng cho người ta suy nghĩ hắn không gì không làm được, Thiên Cương thần vương có thể không tin Lâm Minh một tiểu bối có thể thế nào với Tạo Hóa Thánh Hoàng, chênh lệch quá lớn.

- Phòng ngừa chu đáo, mọi thứ nên lưu một con đường lui.

- Ngươi cũng quá cẩn thận! Hai chúng là thần vương, huy động nhân lực đuổi giết tới đây, kết quả bị một tiểu bối đang bế quan, vẫn chưa đột phá Thiên Tôn làm kinh sợ thối lui, thậm chí còn chưa gặp chính diện, truyền đi quả thực làm cho người trong thiên hạ chế nhạo.

Thiên Cương hổn hển nói ra.

Phiêu Vũ trầm mặc, không thể không thừa nhận Thiên Cương nói không phải không có lý, ít nhất người ngoài xem ra chuyện này hoàn toàn là mình thần kinh quá nhạy cảm, cũng làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng mà nàng tình nguyện thần kinh quá nhạy cảm cũng không muốn chưa chiếm được chỗ tốt gì, còn chọc phải địch nhân đáng sợ trong tương lai.

Phiêu Vũ nói:

- Ngươi muốn kiên trì ra tay, ta không ngăn cản.

- Một mình ta ra tay thế nào!

Thiên Cương im lặng, một khi Phiêu Vũ rời đi, hắn chẳng gây nên sóng gió gì cả.

Không nói Lâm Minh thế nào, chỉ cần chống lại Thần Mộng Thiên Tôn, không có Phiêu Vũ tương trợ, đối phương bố trí một Thần Mộng không gian đã đủ áp chế hắn một đầu, nếu như Thần Mộng toàn lực ra tay, nói không chừng hắn sẽ lâm vào trong ảo giác không thoát được, đến lúc đó lại dẫn một khối thiên thạch lớn tới công kích, vậy so còn mất mặt gấp trăm lần đối mặt Lâm Minh.

- Tính tính toán toán, dù sao hai chúng ta cùng quyết định thì đều là ngươi quyết định, nhưng mà đối với Lâm Minh, ta chỉ có thể nói, bởi vì hơn sáu nghìn năm trước ngươi đuổi giết Lâm Minh thất bại, cho nên tin tưởng của ngươi bị đả kích, cho nên đối mặt Lâm Minh mới sợ đầu sợ đuôi như thế.

- Đừng quên, khi đó ngươi đuổi giết hắn còn có nhân vật đáng sợ như Hồn Đế đi ra cản trở, hoàn toàn không có nửa phần quan hệ tới bản thân Lâm Minh, Thiên Cương ta sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên khiếp sợ một tiểu bối mà rút lui, đúng là mất mặt!

Thiên Cương nói tới đây thì tức giận không kiềm được.

- Ngươi phải đợi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, vậy thì chờ đi, đến lúc đó ta đúng là muốn nhìn hắn đột phá Thiên Tôn thì có thể thế nào.

Thiên Cương và Phiêu Vũ nói chuyện đều dùng chân nguyên truyền âm, qua trong giây lát đã nói xong, Thiên Cương quay người bay đi, lập tức biến mất trong tinh vân màu đen.

Sau đó Phiêu Vũ trầm mặc, nàng nhìn qua Thần Mộng, nhẹ nhàng phất ống tay áo, thân thể hóa thành lông vũ bảy màu bay tá lả các nơi.

Thẳng tới khi hai thần vương biến mất, Đế Thích Già mới thở ra một hơi, căng thẳng trong lòng biến mất.

- Thần Mộng tiền bối!

Đế Thích Già nhìn về phía Thần Mộng, dùng tuổi của hắn đúng là phải gọi Thần Mộng là tiền bối.

- Về thiên cung trước, mọi thứ cần thương nghị.

Thần Mộng nói đơn giản sau đó thân ảnh lóe lên, lập tức bay vào thiên cung Phổ Đà Sơn.

Lúc này Lâm Minh vẫn ở trong thân thể Hoang, đối với chuyện xảy ra bên ngoài hắn không biết.

Hắn đã quên ghi thời gian, quên mình, quên hết mọi thứ.

Hắn dùng thời gian ba tháng ở trong thân thể Hoang, chắt lọc ác ma lực, không ngừng hấp thu, không ngừng tiêu hóa.

Thân thể của hắn được năng lượng tẩy lễ, biến thành đỏ tươi như máu.

Cùng lúc đó sau lưng Lâm Minh xuất hiện hư ảnh màu đen to lớn.

Hư ảnh màu đen này gương mặt cực kỳ uy nghiêm, dường như áp đảo chúng sinh, mà nhìn kỹ lại từ gương mặt của hắn tìm được bóng dáng Lâm Minh.

Đây là hình chiếu tôn giả trong nội thế giới Lâm Minh, nó lớn ngang với trời, năng lượng toàn thân bộc phát như núi lửa.

- Mở!

Lâm Minh mở mắt, mi tâm của hắn có một đạo thần quang bắn lên trời.

Vào lúc này trong nội thế giới của hắn đột nhiên có năng lượng to lớn chấn động sinh ra.

Thần ma lực bàng bạc trong người Lâm Minh rót vào nội thế giới.

Vốn thần ma lực trong người Lâm Minh đã bị áp súc đến mức tận cùng, một khi những ác ma lực này áp súc tới cao độ, có thể nhẹ nhõm nổ tung một ngôi sao, mà nương tựa theo thân thể cường hãn và pháp tắc cực cao của Lâm Minh, hắn có thể giam cầm lực lượng này trong người không phát tiết ra ngoài.

Chương 2250: Ta là Thiên Tôn

Cho chúng rót vào trong nội thế giới của Lâm Minh. Lập tức có càng nhiều chỗ chống trong kinh mạch, hai lực lượng thần ma tùy ý khuếch tán, chúng giống như hai mặt âm dương, bắt đầu trùng kích lẫn nhau, đuổi giết lẫn nhau.

Dùng nội thế giới của Lâm Minh làm chiến trường, một khi triệt để diễn biến thành âm dương phong bạo, Lâm Minh cũng khó có thể thừa nhận.

Tâm niệm Lâm Minh khẽ động, nội thế giới của hắn có hư ảnh tôn giả xuất hiện giữa hai lực lượng này.

Lực lượng pháp tắc trong nội thế giới Lâm Minh toàn bộ ngưng tụ trong hư ảnh tôn giả, cùng lúc đó vòng xoáy xám đen của ma phương xoay tròn, trấn áp tất cả.

Trong nội thế giới của Lâm Minh, ma phương xoay tròn nghiền nát tất cả pháp tắc, vô cùng nặng nề, giống như một phương thế giới hàng lâm.

Lâm Minh dốc hết toàn lực, nội thế giới của hắn hình thành tiết điểm vô cùng vi diệu, đan vào với đường vân pháp tắc. Hư không chấn động không dứt, cân bằng làm ác ma lực và thần lực không trùng kích nhau.

Sau đó hai lực lượng này lấy hư ảnh tôn giả trong nội thế giới Lâm Minh làm hạch tâm, không ngừng rót vào nhau, giao hòa nhau.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dưới trấn áp lâu dài, từng sợi ác ma lực lực chậm rãi dung hợp với thần lực.

Những năng lực này toàn bộ bị hư ảnh tôn giả trong nội thế giới Lâm Minh hấp thu, dần dần hư ảnh tôn giả càng ngày càng ngưng thực!

Ngay từ đầu gương mặt của nó tràn đầy uy nghiêm, chỉ có thể mơ hồ tìm được một ít bóng dáng Lâm Minh. Rồi sau đó gương mặt của nó càng ngày càng giống chủ nhân, trên người nó bao trùm chiến giáp màu đen, hai mắt trở nên có thần, trên đầu sinh ra tóc dài màu đen.

Nó càng ngày càng giống Lâm Minh, cuối cùng nghiễm nhiên thành hóa thân Lâm Minh cực lớn.

Ngũ quan, gương mặt, tỉ lệ đáng người đều là phiên bản Lâm Minh, nhưng mà khí chất của nó khác với Lâm Minh cực lớn.

Lâm Minh với tư cách một nhân loại, tuy hắn ăn nói có ý tứ nhưng mà vẫn có tình cảm của mình.

Nhưng mà hư ảnh tôn giả này không có chút tình cảm nào, giống như nó là chúa tể chí cao của vạn vật, là thần minh lạnh lẽo vô tình nhất thế gian.

Vào thời điểm hư ảnh này ngưng thực lại, nội thế giới của Lâm Minh đột nhiên xuất hiện sụp đổ, thần lực cùng ác ma lực quấn vào nhau, pháp tắc vô hình lan tràn tùy ý.

Khi pháp tắc sụp đổ càng ngày càng nhiều, nội thế giới trong người Lâm Minh càng ngày càng hỗn độn.

Đây là Lâm Minh cần thiết.

Bởi vì cái gọi là phá rồi lại lập.

Vũ trụ âm dương giống như thần ma lực, cũng triệt để đối lập, nhưng mà bọn chúng nổ tung trong đan điền, sau đó hoàn toàn dung hợp, âm dương hỗ trợ lẫn nhau, hợp thành thế giới muôn màu.

Đây chính là cái gọi nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật.

Mà "Nhị" là âm dương, cái gọi là "Tam ", là trên âm dương lại tăng thêm "Lực" dung hợp.

Lâm Minh hiện tại muốn làm chính là noi theo vũ trụ nổ tung, một lần hành động đánh nát xiềng xích pháp tắc gông xiềng, diễn sinh kỳ tích.

Đây cũng là do Lâm Minh lý giải pháp tắc sâu đậm, nhìn thì hung hiểm nhưng nó lại là quyết định cực kỳ chính xác.

Vũ trụ cổ xưa tan vỡ đang hình thành trong nội thế giới của Lâm Minh.

Có lốm đa lốm đốm pháp tắc cơ bản đang hình thành trong nội thế giới Lâm Minh.

Những lạc ấn tinh hoa này càng ngày càng nhiều, có hắc ám như lỗ đen, có quang minh như mặt trời.

Vào lúc ác ma lực và thần lực trùng kích lẫn nhau, nội thế giới Lâm Minh rót cuộc cũng vỡ tan tạo thành thế giới hỗn độn.

Bộ dáng của nó giống như vũ trụ mới sinh, sương mù bao phủ.

Trong sương mù vô hạn chỉ có hai chủng pháp tắc đen kịt trùng kích lẫn nhau.

Dần dần từng mảnh lạc ấn màu đen và lạc ấn sáng ngời xuất hiện, chúng chậm rãi xoay tròn như âm dương ngư, đạt tới hiệu quả hài hòa kỳ diệu.

Trong thời gian ngắn chúng sinh ra quy tắc lực vô cùng mạnh mẽ.

Nội thế giới hỗn độn bắt đầu bình tĩnh, pháp tắc hình thành sơn mạch, bầu trời xanh vô tận sinh ra, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ cấu trúc thế giới đạt tới hài hòa hoàn mỹ, tất cả biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giờ khắc này Lâm Minh mở hai tay ra hư không, lực lượng tinh nguyên không ngừng rót vào thân thể của hắn.

Hai con ngươi của hắn mở ra, anh mắt bắn ra, tia sáng chói mắt chiếu rọi muôn đời; hắn há miệng hô hấp, hơi thở phun ra, bạch khí giống như u long xuất cốc bay lượn phía chân trời; hắn ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh quanh quẩn phía chân trời giống như lôi đình không dứt.

Sau lưng Lâm Minh hiện tại có tôn giả nguy nga như núi, thân thể ngưng thực vô cùng khổng lồ, hai mắt giống như nhật nguyệt, nó có hào quang sáng ngời, bả vai mang vũ trụ, tản mát ra khí tức vô cùng khủng bố.

Phiến thế giới này run rẩy, thân thể chói mắt của hắn ảm đạm vô quang. Giống như chư thiên vạn vật thần phục, thần vương đương thời cũng không qua hắn.

Hắn bây giờ là Thiên Tôn của vũ trụ này.

Lâm Minh chính thức bước vào cảnh giới Thiên Tôn!

Trong nháy mắt Lâm Minh thành tựu Thiên Tôn. Kết giới hắn bố trí bị giải khai, trong lúc nhất thời đại đạo chân âm không ngừng tế trời!

Thần quang khủng bố tách tinh vân ra, chiếu rọi hạm đội Nhân tộc!

Tất cả mọi người, bất kể là trong linh hạm hay bên ngoài linh hạm đều thấy kỳ cảnh như thế. Vào lúc này linh hạm bị xuyên thấu, thần quang chiếu sáng ngời.

Bọn họ nhìn thấy giữa thiên địa có hư ảnh tôn giả đang cầm cân tiểu ly (thiên bình)!

- Đây chẳng lẽ là...

- Dị tượng Lâm Minh đột phá Thiên Tôn?

Thiên Tôn trong thiên cung Phổ Đà sơn nhìn thấy dị tượng bực này, toàn bộ đều bay ra khỏi nội cung!

Cảnh tượng Lâm Minh đột phá Thiên Tôn quả thật kinh thiên động địa. Còn hùng vĩ hơn những người ở đây gấp mười lần, gấp trăm lần.

Trừ Thiên Tôn ra, mặt khác võ giả Giới Vương, Thánh Chủ, Hóa Thần Cửu Biến cảnh nhìn thấy thiên địa dị tượng trùng kích, nhanh chóng bay ra khỏi linh hạm.

Mọi người chỉ thấy nguyên khí hội tụ trong thiên địa hình thành vòng xoáy âm dương to lớn.

Mà ở trung tâm vòng xoáy có bóng người, thân hình hắn mơ hồ trong phong bạo, nhưng mà giờ phút này thân ảnh mơ hồ này như có ma lực, hắn thông qua ánh mắt võ giả, in dấu vào tim bọn họ thật sâu, suốt đời khó có thể phai mờ!

- Bóng người kia chính là Lâm Minh!

- Đáng sợ!

Dưới uy áp thiên địa đáng sợ, đừng nói là những Thánh Chủ, Giới Vương, cho dù là Thiên Tôn cũng cảm thấy tâm thần hồi hợp.

Mà lúc này vòng xoáy âm dương kia càng ngày càng mạnh lên.

Ông ông ông

Vạn pháp thần phục, chư thiên đại đạo cộng minh.

Lâm Minh từng ý cho vòng xoáy âm dương quét qua thân thể, hấp thu lực lượng trong thiên địa.

Pháp tắc diệu không, kim quang ngang trời bắn vào mi tâm Lâm Minh. Đây là pháp tắc bổn nguyên của Tu La Thiên Đạo, sáng quắc huy hoàng, giống như vượt qua tất cả vô căn cứ.

Cự luân đen trắng đan vào nhau, dung nhập vào đan điền Lâm Minh, giống như bên trong có thể câu thông sinh tử môn. Đây là pháp tắc sinh tử bổn nguyên của Thánh Điển, chính là một trong những pháp tắc được nghiên cứu tới cực điểm.

Chương 2251: Phong cấm Cửu Tinh (1)

Có lôi Long cùng Viêm Long từ vũ trụ thâm thúy hiện ra, gào thét, chúng cộng minh với pháp tắc bổn nguyên lôi hỏa của Lâm Minh. Toàn thân Lâm Minh có một đám lôi điện, một đám hỏa diễm đều trở nên có linh tính, vây quanh Viêm Long cùng Lôi Long đùa giỡn...

Pháp tắc nhao nhao ùa tới, giao quanh thân thể Lâm Minh, đan vào thân thể của hắn.

Những đại đạo diễn sinh này chìm nổi trong hư không, không ngừng hoàn thiện pháp tắc đại đạo của hắn.

Linh lực bên trong nồng đậm như nước chảy, không ngừng biến ảo trong hư không, trong dòng nước pháp tắc có kim quang lập lòe bay lên trời, hóa thành chân long rong ruổi, đủ loại dị tượng không ngừng xuất hiện...

Cách nơi Lâm Minh đột phá không xa, có hai đạo thân ảnh đứng trong tinh không nhìn qua tất cả.

Hai người này chính là Phiêu Vũ cùng Thiên Cương.

- Là dị tượng Lâm Minh độ phá Thiên Tôn.

Phiêu Vũ thần vương nhìn qua vòng xoáy âm dương to lớn, mặt sắc mặt ngưng trọng.

Bên cạnh nàng bờ môi Thiên Cương thần vương hơi mở ra, hầu kết của hắn co rúm một cái, hắn nhìn qua vòng xoáy khổng lồ trên trời, một hồi lâu đắng chát chát nói ra:

- Đây là năng lượng gì?

- Không rõ ràng!

Phiêu Vũ lắc đầu, mặc dù Phiêu Vũ cùng Thiên Cương đều là Chân

Thần, cũng không thể nhìn rõ thần ma lực! Bởi vì loại lực lượng này đã vượt qua nhận thức của bọn họ.

- Đi qua xem đi!

Phiêu Vũ trong khi nói chuyện vòng xoáy âm dưng mở rộng ra, diện tích càng lúc càng lớn, đã bao trùm phạm vi mười vạn dặm, có thể bao phủ một viên tinh cầu...

- Dị tượng này đúng là đặc biệt... Tiểu tử này...

Thiên Cương thần vương tức giận nói ra, hắn không thể không thừa nhận, thời điểm Lâm Minh đột phá Thiên Tôn dị tượng sinh ra cường đại hơn của hắn nhiều, mà trong tình huống bình thường, thời điểm đột phá Thiên Tôn sẽ biểu hiện pháp tắc võ giả sở tu, thể hiện năng lượng bản thân.

Bởi vì võ giả ngay lập tức đột phá Thiên Tôn thì pháp tắc trong người sẽ thăng hoa, thăng cấp làm một bộ phận thiên đạo.

Đương nhiên thiên đạo cũng có cao có thấp, có thiên đạo đại thế giới cũng có Tam Thập Tam Thiên Đạo, thiên đạo của Thiên Tôn chỉ chuyên tu một phần nhỏ, đạt tới tiêu chuẩn thiên đạo khá thấp, nhưng mà tất cả đầy đủ đáng sợ, ý nghĩa một võ giả trở thành Thiên Tôn sẽ thoát phàm thành thánh, trở thành bá chủ thiên địa chân chính.

Trong ba đại hệ thống, mỗi trọng Tam Thập Tam Trọng Thiên Đạo đều có dị tượng khác nhau, những năm này Thiên Cương thần vương xem như kiến thức rộng khắp, thế nhưng mà loại dị tượng của Lâm Minh hắn chưa từng thấy qua, căn bản không biết.

Mà thời điểm này dị biến nổi lên.

Trên không trung có vòng xoáy âm dương cực lớn, lại có năng lượng mãnh liệt hội tụ pháp tắc thiên đạo.

Một tầng mây đen nồng đậm hội tụ lại, mỗi một đám mây đen giống như đạo văn thâm thúy đan vào nhau.

Những đạo văn này sắc thái mỹ lệ, vô cùng thâm thúy mà tang thương, giống như thần linh vô danh điêu khắc trong tuế nguyệt, chiếu rọi muôn đời.

Đạo văn vận chuyển chỉ nghe đại đạo chi âm không ngừng lưu chuyển, không ngừng va chạm vào nhau sinh ra cộng minh với phiến thiên địa này.

Chỉ dựa vào đạo luật đạo văn vận chuyển đã làm tâm thần người ta chấn động, thần hồn như biến mất.

Mọi người chung quanh đều cảm thấy áp lực to lớn.

Khi mây đen càng ngày càng nhiều, bên tai lại có âm thanh như sấm rền vang vọng. Giống như có thần vương cái thế đang đánh trống trận trong mây đen.

Những đạo văn này đan vào nhau trong mây đen, tạo thành lôi đình huyết sắc.

Những lôi đình huyết sắc tràn ngập sát khí, nương theo pháp tắc đại đạo khôn cùng, chúng gào thét trên đỉnh đầu Lâm Minh!

Lôi điện như nước thủy triều, mỗi một đám đều thô to như núi, chúng không ngừng xé rách phiến tinh vực này.

Còn có từng tiếng đạo âm vang lên. Giống như chân âm vũ trụ bổn nguyên, giống như trống sớm chuông chiều, vô cùng đinh tai nhức óc.

- Thiên kiếp! Võ giả đột phá Thiên Tôn sẽ có thiên kiếp, rốt cục hàng lâm! Ẩn chứa đại đạo chân âm, dùng pháp tắc đan vào thành thần lôi phán quyết.

Rất nhiều võ giả Nhân tộc ở đây lần đầu nhìn thấy thiên kiếp khủng bố như thế.

Phần lớn bọn họ là tinh anh Nhân tộc, cũng biết võ giả đột phá Thiên Tôn thì pháp tắc thăng hoa thành ý chí thiên đạo, bản thân bọn họ cũng hóa thân làm bá chủ thiên địa, là khiêu chiến với thiên đạo, bị thiên đạo trừng phạt.

Nhưng mà Nhân tộc Thiên Tôn thường thường hơn mười vạn năm mới ra một Thiên Tôn, trong đó rất ít người nhìn thấy Thiên Tôn độ thiên kiếp!

Kiếp vân càng lúc càng nồng nặc, tất cả mọi người cảm giác được trong kiếp vân có năng lượng vô cùng khủng bố, rất nhiều võ giả trẻ tuổi không thừa nhận nổi uy áp này, thở dốc từng hồi, một ít tu vị càng yếu thậm chí mồ hôi đầm đìa, không thể thừa nhận được.

Nhưng mặc kệ vất vả cỡ nào, bọn họ cũng cố nhịn thừa nhận tất cả, nhìn không nháy mắt quan sát thiên kiếp ở xa xa.

Đây là Lâm Minh độ kiếp, hàng tỷ năm mới có một.

Từ trước tới nay, võ giả độ thiên kiếp sẽ mời hảo hữu khắp noi, kể cả đệ tử của mình tới xem lễ. Đối với võ giả khắp nơi mà nói, đây là chuyện khó có được.

Bởi vì Thiên Tôn độ thiên kiếp, sẽ có đại đạo chân âm hàng lâm, đối với võ giả trẻ tuổi mà nói sẽ có dẫn dắt lớn lao. Như thể hồ quán đính, tuyệt không thể tả!

Ông ông ông --

Đại đạo chân âm lưu chuyển, đừng nói là hậu bối trẻ tuổi, cho dù là Nhân tộc Thiên Tôn trong hoàn cảnh này đều cảm nhận được uy áp nhàn nhạt, như Hạo Vũ Thiên Tôn toàn thân nổi da gà, dưới kiếp vân này bọn họ sẽ có hiểu ra.

Đối với Thiên Tôn mà nói, pháp tắc bọn họ tu hành đã sớm định hình, hiểu ra còn ít một chút, thế nhưng mà những Giới Vương, Đại Giới Giới Vương thì có lợi rất lớn!

Bọn họ trẻ tuổi nhưng tu vị rất cao, lý giải với thiên đạo càng khắc sâu, lắng nghe đạo đạo chân âm bổn nguyên này sẽ có cảm giác toàn thân được tẩy lễ, đạo cơ của bọn họ như có vô số thiết chùy nện vào, trở nên kiên cố hơn trước.

Nhất là một ít Đại Giới Giới Vương sắp đột phá Thiên Tôn, nhìn thấy thiên kiếp trước mặt này, bọn họ cảm thấy giống như được vô thượng tôn giả diễn giải, một ít bình chướng tu hành làm phức tạp bọn họ đã có dấu hiệu buông lỏng.

Bọn họ vốn mê mang con đường Thiên Tôn, dường như bởi vì Lâm Minh độ thiên kiếp xé tan màn đên nhìn thấy ánh sáng, làm cho tầm mắt của bọn họ cũng sáng lên.

Đây tuyệt đối là đại cơ duyên không thể cầu được, rất nhiều Giới Vương vì vậy mà mừng rỡ như điên, hận không thể xông vào trong kiếp vân!

Đương nhiên kiếp vân quá khủng khiếp, nếu bọn họ xông vào chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

- Tiểu tử này đưa tới kiếp vân Tam Thập Tam Thiên! Là thiên kiếp chí cao trong Thiên Tôn, hơn nữa bộ dáng và uy lực cực kỳ đáng sợ.

Thiên Cương thần vương trầm mặt nói ra.

Phiêu Vũ thần vương chỉ phản ứng nhàn nhạt, mở miệng nói:

- Dùng thực lực Lâm Minh hôm nay, nếu không phải là kiếp vân Tam Thập Tam Thiên ngược lại mới kỳ quái, tuy kiếp vân này khủng bố, nhưng mà rất không có khả năng tạo thành ảnh hưởng tới hắn, ngược lại chỉ là kỳ ngộ của hắn mà thôi, mượn thiên kiếp tôi thể, đầm đạo cơ, chỗ tốt quá lớn.

Chương 2252: Phong cấm Cửu Tinh (2)

Nghe Phiêu Vũ nói thế, sắc mặt Thiên Cương thần vương âm trầm, Thiên Tôn độ thiên kiếp đối với người xem là đại cơ duyên, nhưng người được lợi chân chính chính là Thiên Tôn đang độ kiếp.

Thiên kiếp càng khủng bố, cơ duyên lại càng lớn, Thiên Cương thần vương so sánh kiếp vân năm đó của mình và của Lâm Minh, Lâm Minh càng không kém thì nội tâm của hắn càng không có tư vị.

Thời điểm này dưới thiên kiếp thần uy, mỗi tấc thân thể Lâm Minh đều sáng lên.

Trong hào quang sáng ngời, hắn như mặt trời lơ lửng, mặc cho uy thế thiên kiếp như thế nào, đối với hắn không sinh ra chút ảnh hưởng nào, thậm chí lông mày cũng không nháy một cái.

Ầm ầm!

Thiên kiếp càng ngày càng gần, công tác chuẩn bị lực lượng càng ngày càng khủng bố, thời điểm này nếu như không nắm chắc, Thiên Tôn đã sớm chuẩn bị đầy đủ ứng phó kiếp vân.

Nhưng mà không có người sẽ cho rằng Lâm Minh không nắm chắc, không biết hắn đang chờ thiên kiếp chuẩn bị công tác đầy đủ rồi, mới bắt đầu một trận chiến này.

- Đã đạt tới cực hạn rồi!

- Rốt cục sắp bắt đầu!

Thời điểm này kiếp vân trên bầu trời mở rộng ra khắp mười vạn dặm, bao trùm khắp tinh vực

Trong đó ẩn chứa năng lượng cũng đã bão hòa, tuy lúc này thiên địa nguyên khí hội tụ tới, nhưng cuối cùng chỉ là số ít.

Căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng, thiên kiếp sắp bắt đầu!

Thời điểm này đừng nói là hậu bối trẻ tuổi, cho dù là Đế Thích Già, Hắc Ám Ma Quân cũng ngừng thở, hết sức chăm chú.

Nhưng mà lúc này dưới kiếp vân Lâm Minh, lại không được thiên kiếp cho thời gian chuẩn bị, hắn thậm chí không có ngẩng đầu, vẫn nghiêm túc quan sát kiếp vân, nội thế giới cũng càng ngày càng ổn định lại.

Trong hỗn độn, âm dương nhị khí lúc này diễn hóa vạn vật.

Khí tức thần thánh bay lên không trung, ngưng tụ quanh tường vân, khí tức ác ma nặng nề áp xuống mặt đất giống như biến thành biển máu vô biên.

Pháp tắc chung quanh càng ngày càng cô đọng, hoàn mỹ.

Bỗng nhiên Lâm Minh mở hai mắt ra, trong ánh mắt bắn ra từng đoàn khí tức hỗn độn màu đen, thôn phệ tất cả. Mặc dù hạ vị Thiên Tôn bị hắn nhìn một cái tâm thần sẽ chấn động mạnh, thần hồn như bị ánh mắt của hắn dẫn dắt sau đó thôn phệ đi.

Nhìn thấy khí tức Lâm Minh bạo phát ra, mọi người nín thở tập trung tinh thần nhìn qua.

Lần độ kiếp này có thanh thế to lớn, quả thực trước nay chưa từng có.

Rất khó tưởng tượng, Lâm Minh độ kiếp là tình cảnh bực này.

Nhưng mà thời điểm này dị biến sinh ra.

Khí tức Lâm Minh phun ra nuốt vào trong hỗn độn, trầm thấp quát một tiếng, phiến ngân hà này chấn động không thôi.

Khí tức khổng lồ trong người của hắn bắn ra ngoài, từng đạo ánh sáng từ lỗ chân lông của hắn bắn ra ngoài, hình thành một đám phù văn thần bí, hóa thành trật tự thần liên, thoáng cái xuyên qua kiếp vân màu đen mênh mông.

- Hắn muốn làm gì?

Nhìn thấy một màn này, một ít võ giả Nhân tộc trợn mắt há hốc mồm, không ngừng phản ứng.

Mọi người nghi hoặc, trong kiếp vân có quy tắc đại đạo chấn động mạnh mẽ.

Trong tinh không lại có mây đen hàng lâm lần nữa.

Đây là tình cảnh vô cùng vi diệu, rõ ràng là kiếp vân dày đặc nhưng lại huyễn hóa ra tinh không.

Chín ngôi sao vô cùng to lớn, tản mát ra pháp tắc đại đạo từ trong các ngôi sao này.

Ánh sao lốm đốm chiếu lên người Lâm Minh.

- Đây là...

Mọi người tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy chín ngôi sao chiếu xuống giống như có xích long giam cầm tổng tối tăm, phong tỏa.

Đây xích này tỏa ra bí lực không gì sánh nổi, phong tỏa thần quang Đạo Cung Cửu Tinh, làm cho ngôi sao không cách nào động đậy.

- Là Đạo Cung Cửu Tinh, cái này...

Rất nhiều võ giả Nhân tộc ở đây có thế hệ kiến thức uyên bác, tự nhiên nhìn là nhận ra Đạo Cung Cửu Tinh, mà nhận thức khắc sâu nhất phải kể tới Thiên Cương thần vương.

Thời điểm này rất nhiều người chú ý không phải bản thân Đạo Cung Cửu Tinh, mà là dây xích đỏ sậm khóa Đạo Cung Cửu Tinh kia.

Từ góc độ bọn họ nhìn từ xa, dây xích này vô cùng nhỏ nhắn, so với ngôi sao kia mà nói căn bản không có ý nghĩa, nhưng mà nó có thần quang đan vào nhau, lại làm cho tâm thần người ta run rẩy!

- Đây là...

Tại Phổ Đà sơn, Đại Tự Tại Phật nhíu mày, ánh mắt đầy dị sắc.

Đại Tự Tại Phật đã già, tuy hắn là Thiên Tôn đỉnh cấp, nhưng mà luận thực lực còn kém hơn Đế Thích Già rất nhiều, nhưng mà tri thức của hắn vô cùng phong phú, nhìn thấy dây xích màu đỏ kia thì hắn đầu tiên sẽ nghĩ đây chính là Đạo Cung Cửu Tinh mà Hoang thôn phệ ba tỷ sáu trăm triệu năm trước!

Kỳ thật Hoang thôn phệ cũng không phải là quy tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo, mà là thôn phệ nhân quả liên hệ giữa Đạo Cung Cửu Tinh và Nhân tộc.

Loại thôn phệ này bản thân là một loại pháp tắc, pháp tắc đan vào thành thần liên, khóa ánh sao lại, làm võ giả Nhân tộc không cách nào thừa nhận Đạo Cung Cửu Tinh chiếu rọi, cho nên ba tỷ sáu trăm triệu năm trước võ giả Nhân tộc t thành Đạo Cung Cửu Tinh gần như tuyệt tích.

- Thì ra là thế!

Thần Mộng tự nói, nàng xưa nay trầm tĩnh như nước, lúc này ánh mắt sinh ra một tia rung động, biểu hiện tâm tình của nàng vào lúc này không cách nào bình tĩnh được.

Giờ phút này nàng hiểu Hoang thôn phệ Đạo Cung Cửu Tinh, kể cả Tạo Hóa Thánh Hoàng đang ngấp nghé Hóa Thần Cửu Biến là quan hệ như thế nào.

Hoang thôn phệ Đạo Cung Cửu Tinh, ánh sao bị trật tự thần liên khóa lại, tự nhiên là ngăn cách với Nhân tộc...

Như vậy ánh sao thuộc về Nhân tộc đi chỗ nào?

Thần Mộng hoài nghi những thứ này bị Hoang cắn nuốt sạch, nói cho đúng, Hoang thôn phệ chính số mệnh của Nhân tộc, biến thành số mệnh của mình.

Ánh sao Đạo Cung Cửu Tinh vốn chiếu lên Nhân tộc lại biến thành năng lượng của Hoang.

Như vậy Tạo Hóa Thánh Hoàng hiện tại thôn phệ Hóa Thần Cửu Biến cũng là tình hình như thế.

Tạo Hóa Thánh Hoàng chẳng những muốn tiêu diệt Nhân tộc, hơn nữa còn muốn thôn phệ số mệnh Nhân tộc biến thành của mình!

Thực lực Nhân tộc bây giờ đã yếu, Tạo Hóa Thánh Hoàng bắt đầu khai đao từ Nhân tộc, chậm rãi xơi tái, như vậy tương lai sau này hắn đầy đủ cường đại sẽ mang xúc tu vươn về phía Hồn tộc, cắn nuốt sạch số mệnh của Hồn tộc.

Thậm chí Tạo Hóa Thánh Hoàng có thể bằng vào Hoang một tay che trời.

Nghĩ tới những thứ này, Thần Mộng cảm nhận được dã tâm của Tạo Hóa Thánh Hoàng, cũng không khỏi lo lắng Lâm Minh, hắn bây giờ cho thần liên phong tỏa Đạo Cung Cửu Tinh hiện ra, hắn muốn chặt đứt nó sao?

Chấm dứt trật tự thiên đạo, đây không phải chuyện đùa.

Động một cái sẽ thừa nhận thiên đạo chế tai, dẫn động thiên kiếp dị biến.

Trong tinh vực hiện tại, thiên kiếp ngưng tụ trên đỉnh đầu Lâm Minh, nhìn chằm chằm vào mà không giáng xuống, đương nhiên đi đối mặt với Cửu Tinh Thiên Đạo cũng là chuyện cực kỳ hung hiểm.

Tất cả võ giả Nhân tộc đều ngừng thở, thời điểm này chí ít có Thiên Tôn biết rõ hắn đang làm cái gì, mà đại đa số võ giả Nhân tộc thì không biết.

Mọi người không nhịn được hỏi thăm, đúng lúc này bọn họ nhìn thấy Lâm Minh phóng lên trời, hắn lao nhanh vào trong hư không.

Chương 2253: Trùng kích Vũ Khúc

Trong thân thể của hắn vang lên âm thanh cờ rốp, cờ rốp giống như sông núi đứt gãy, ngôi sao vỡ vụn.

Hắn rút Ám Long Thương ra.

Ám Long Thương âm trầm giống như cô đọng sức nặng của một đại thế giới, đạo văn vô tận từ báng thương hiện ra, nó như hắc long bay lên trời.

Một lân phiến màu đỏ như máu hiện ra hào quang sắc lạnh như kim loại chui ra từ trong người Lâm Minh, giống như có đồ vật gì đó muốn giãy dụa lao ra khỏi cơ thể Lâm Minh.

Giờ phút này Lâm Minh thình lình sử dụng Tu La chi huyết.

Cùng lúc đó năm đạo cung trong người Lâm Minh sáng lên, năm đạo cung ở năm hướng đối ứng với hào quang chín ngôi sao trên bầu trời, ẩn ẩn xuyên qua trật tự thần liên.

Ám Long Thương bổ ra, giống như muốn khai thiên tích địa, nó nện mạnh vào trật tự thần liên đang khóa chín ngôi sao.

Vào lúc này thần quang thôn phệ tất cả bao phủ cả vũ trụ, mặc dù là Thiên Tôn cũng phải nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng hào quang này.

Mà võ giả trẻ tuổi đã sớm không thể thừa nhận nổi.

- Lui ra phía sau.

Mọi người kinh hô, có Thiên Tôn Nhân tộc căng chân nguyên ra làm hộ thuẫn che chở cho đệ tử trẻ tuổi lui ra phía sau, rất nhiều người thật sự khó thở quỳ rạp xuống đất.

Trong thần quang này, Ám Long thương va chạm với trật tự thần liên, va chạm không có chút tiếng động nào cả, nhưng mà mọi người nhìn thấy phù văn vô tận đang biến mất, sóng xung kích giống như sóng thần cuồng bạo quét qua các nơi.

Xoát xoát xoắt!

Hư không trước mặt Lâm Minh xuất hiện vô số mảnh vỡ năng lượng như sóng thủy triều.

Mà thần liên đỏ sậm kia lúc này bắt đầu công kích, từng đạo thần quang vỡ vụn.

Thời gian vào lúc này như đông cứng lại, trong mắt mọi người trật tự thần liên phong tỏa Đạo Cung Cửu Tinh chậm rãi hóa thành ánh sang, triệt để nứt toát ra.

Rốt cuộc Đạo Cung Cửu Tinh mất đi giam cầm, càng ngày càng sáng, tinh quang vô tận chiếu vào người Lâm Minh, cũng chiếu lên người tất cả võ giả Nhân tộc.

Vào lúc này mỗi một õ giả Nhân tộc đều cảm nhận đựoc khí huyết của mình lưu chuyển với tốc độ nhanh hơn khi ánh sao chiếu vào người, một ít võ giả tu hành pháp tắc luyện thể, thậm chí võ giả mở bát môn độn giáp càng cảm thấy khí huyết toàn thân trong nháy mắt ngưng tụ lại, giống như lửa phóng lên trời cao.

- Là lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh, ta cảm nhận được lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh!

Có võ giả khiếp sợ nói ra, trong giọng nói mang theo không thể tin được.

Những võ giả Nhân tộc tu hành bát môn độn giáp kỳ thật đã mở cửa, bọn họ lâm vào giác ngộ.

Chính thức mở ra sinh môn, tử môn thì chưa từng cân nhắc qua mở Đạo Cung Cửu Tinh cao hơn.

Bởi vì tu hành Đạo Cung Cửu Tinh bị quy tắc thiên đạo chế tài, tiêu hao tài nguyên cực lớn, cho dù là thánh địa Thiên Tôn cũng không cách nào thừa nhận nổi.

Hơn nữa khả năng tu thành tương đương bằng không!

Tổng hợp đủ loại nguyên nhân, thực tế dưới tình huống hệ thống luyện thể không có quá mức nghịch thiên, có rất ít người tu hành pháp thể song tu mang tới thực lực tăng gấp đôi, bởi vì ít có ai lựa chọn con đường gian nan này.

Nếu như nói võ giả bình thường cảm nhận được lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh, mà Lâm Minh vào lúc này tắm trong tinh quang, trực tiếp thừa nhận hào quang Đạo Cung Cửu Tinh tẩy lễ.

Thời điểm trật tự thần liên đứt gãy, với tư cách là người chặt đứt trật tự thần liên, Lâm Minh trực diện hào quang của Đạo Cung Cửu Tinh, hào quang như nước trút vào người của hắn.

Đây là hào quang tích lũy suốt ba tỷ sáu trăm triệu năm.

Trước kia tuy Hoang thôn phệ hào quang, nhưng mà Tam Thập Tam Thiên Đạo vốn cực kỳ khổng lồ, cho dù Hoang thôn phệ mạnh hơn nữa cũng không có khả năng cắn nuốt sạch hào quang.

Bởi vì có trật tự thần liên phong tỏa, những hào quang Đạo Cung Cửu Tinh này trải qua ngày rộng tháng dài tích lũy lại, chúng đã hình thành chất biến.

Thời điểm chúng rót vào trong người Lâm Minh, thân thể Lâm Minh bắt đầu thoát thai hoán cốt, tẩy cân phạt tủy.

Làn da, xương cốt, cơ bắp, nội tạng của hắn được thần quang chiếu rọi đã biến thành trong suốt.

Năm đạo cung trong thân thể cũng tùy ý hấp thu thần quang, trở nên hùng vĩ và đại khí.

Nếu như nói ngay từ đầu đạo cung trong người Lâm Minh là hoàng cung phàm nhân, như vậy hiện tại đạo cung đã không ngừng phát triển, đã hoàn toàn biến thành Thần Mộng Thiên Cung của Thần Mộng, Tạo Hóa Thánh Cung của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Thời điểm mở thiên đạo trói buộc ra, Lâm Minh nhận được chỗ tốt lớn nhất, những đạo cung bị trấn áp quá lâu, trong nháy mắt chúng đã mạnh lên gấp mấy lần, chúng rót lực lượng cực mạnh vào thân thể Lâm Minh.

Chuyện này giống như huyết nhục giao hòa, Đạo Cung Cửu Tinh hóa thành bản năng của Lâm Minh.

Vào lúc này Lâm Minh cảm nhận lực lượng của hắn tăng trưởng thật nhanh, đã khó có thể dùng con số cân nhắc.

Không hề nghi ngờ, ba tỷ sáu trăm triệu năm trước Hoang thôn phệ Đạo Cung Cửu Tinh, nó đã phá hỏng con đường tu hành thể thuật của Nhân tộc, muốn tu hành quá khó khăn.

Nhưng mà nếu làm được như Lâm Minh, dưới tình huống con đường tu hành thể thuật bị phá hỏng vẫn đánh vỡ thiên đạo trói buộc, cưỡng ép mở Đạo Cung Cửu Tinh ra,như vậy sau khi trật tự thần liên phong tỏa bị mở ra, thân thể Lâm Minh vốn có liên hệ với Đạo Cung Cửu Tinh, như vậy thực lực của hệ thống luyện thể sẽ mở ra hoàn toàn, thực lực hoàn toàn mạnh hơn xa võ giả Nhân tộc tu hành Đạo Cung Cửu Tinh của ba tỷ sáu trăm triệu năm trước.

Trong thế giới võ đạo, trả giá bao nhiêu thì hồi báo bao nhiêu, Lâm Minh năm đó vì phá Đạo Cung Cửu Tinh mà trả giá thật nhiều... Hôm nay thu hoạch của hắn cũng lớn hơn.

Chín ngôi sao lớn trút hào quang xuống quá nhiều, thân thể Lâm Minh sớm bão hòa, nhiều hào quang như thế cũng khó có thể tiêu hóa.

Ầm ầm!

Cánh tay, hai chân Lâm Minh quán chú năng lượng vào, mạch máu giống như con giun bạo lên, gần như bùng nổ.

Mà trên bầu trời, chín ngôi sao giống như một ngôi sao thần đột nhiên lóe sáng sáng ngời, giống như mặt trời chiếu xuống.

Một ngôi sao hóa thành mặt trời, cảnh này khiến võ giả chung quanh cả kinh.

- Xảy ra chuyện gì?

Có người kinh hô!

- Là Vũ Khúc Tinh trong Đạo Cung Cửu Tinh!

Có Thiên Tôn thông hiểu pháp tắc Đạo Cung Cửu Tinh chậm rãi nói ra, tuy truyền thừa Đạo Cung Cửu Tinh của Nhân tộc đã mát, nhưng mà Thiên Tôn cổ xưa vẫn nhìn thấy ghi lại trong điển tịch cổ xưa.

Vũ Khúc Tinh là một ngôi sao chủ chiến đấu trong Đạo Cung Cửu Tinh, cũng được xưng là tứ cực đạo cung!

Trời có bốn cực: đông tây nam bắc, là bốn phương cuối cùng của thiên địa.

Người có bốn cực, tức hai tay, hai chân, cũng chính là tứ chi làm việc, đi lại, chiến đấu, sinh hoạt, cơ hồ tất cả hành động của cuộc sống đều liên quan tới tứ chi.

Mà võ giả hệ thống luyện thể chiến đấu cũng dựa vào tứ chi.

Tứ chi nhìn thì đơn giản, nhưng mà thực tế lại là chỗ thể hiện sức chiến đấu của võ giả luyện thể lớn nhất.

Cho nên Vũ Khúc Tinh mở Hoàng Vũ Đạo Cung trong Đạo Cung Cửu Tinh là cực kỳ trọng yếu, một khi mở ra, lực lương thân thể của võ giả sẽ tăng lên mấy lần.

Chương 2254: Thiên kiếp tôi thể

Ông ông ông...

Tinh cầu rung động lắc lư, ánh sao lưu chuyển.

Hào quang của Vũ Khúc Tinh to lớn, quang minh chính đại mang theo cảm giác áp bách cực hạn, mỗi võ giả cảm nhận được lực lượng cực kỳ bá đạo, kiên cường, thà gãy không cong!

Mà Vũ Khúc Tinh là một tướng tinh, sát phạt quyết đoán, tung hoành vô địch.

Vũ Khúc Tinh lập lòe, hào quang chiếu vào làm Lâm Minh cảm thấy hai tay, hai chân có tinh quang đã bão hòa bị áp súc vô tận, giống như núi lửa ngủ say sắp bùng phát.

Hoàng Vũ Đạo Cung, mở!

Lâm Minh hấp thu hào quang, phóng thẳng về phía Vũ Khúc Tinh.

Nội tình tích lũy vô cùng hùng hồn, cộng thêm uy thế vừa rồi đột phá Thiên Tôn làm cho tinh quang trong người Lâm Minh được áp súc tới tận cùng.

Mà thời điểm này một đạo thần lôi huyết sắc không chút dấu hiệu đánh thẳng vào người Lâm Minh.

ầm ầm!

Thân thể Lâm Minh rung mạnh, huyết lôi tiến vào trong thân thể, tốc độ Lâm Minh hơi dừng một chút, khóe miệng có tơ máu chảy ra.

Hơn nữa hào quang Đạo Cung Cửu Tinh chung quanh đã hội tụ vào trong kiếp vân, thiên kiếp đã ngưng tụ tới mức đáng sợ.

Hơn nữa chung quanh hào quang Đạo Cung Cửu Tinh có kiếp vân hội tụ nhiều, uy lực kiếp vân vẫn chưa đạt tới mức lớn nhất.

Nhưng mà thiên kiếp vẫn không thể chờ được đã đánh xuống.

Mọi người lúc này mới phat hiện ánh mắt bọn họ lúc trước chỉ nhìn lên Vũ Khúc Tinh, mà kỳ thật bởi vì Đạo Cung Cửu Tinh hiển hiện, kiếp vân trên bầu trời đã xuất hiện nghịch chuyển.

Thiên kiếp này đã không còn bộ dáng mây đen như trước, nó róc rách nhộn nhạo như hồ nước màu vàng.

Trong hồ nước, đạo văn cường đại tới tận cùng, thai nghén ra thiên phạt thần lôi vô cùng khủng khiếp.

Những thần lôi huyết sắc này có màu vàng, có màu tím, còn có bảy màu đáng sợ.

Những thần lôi bảy màu này vô cùng khủng khiếp, giống như linh hồn sắp thất thủ.

- Đây là... Thiên kiếp dị biến! Lâm tiền bối thời điểm độ kiếp chặt đứt trật tự thần liên, như vậy là đụng cham thiên đạo pháp tắc, khiến cho thiên kiếp trở nên đáng sợ hơn!

- Thiên kiếp như thế làm sao ngăn cản?

Giờ phút này, rất nhiều võ giả Nhân tộc đều biến sắc, Lâm Minh vốn đối mặt với kiếp vân Tam Thập Tam Thiên chí cao, lần này lại sinh ra dị biến, ngay cả Thiên Tôn đỉnh cấp cũng phải bị đánh thành mây khói, nếu như võ giả bình thường đột phá Thiên Tôn, độ kiếp dưới kiếp vân này chắc chắn sẽ không đứng vững!

Lâm Minh là lãnh tụ tinh thần của mọi người, hắn ở Nhân tộc hiện tại uy vọng cực cao, thậm chí là vượt qua cả Thần Mộng!

Một khi Lâm Minh xảy ra vấn đề gì, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Phương hướng Ma Tiên Cung, Tiểu Ma Tiên tâm thần níu chặt, bên cạnh nàng là Mục Thiên Vũ và Tần Hạnh Hiên đang khẩn trương, uy áp này thật đáng sợ, nếu không phải Tiểu Ma Tiên bố trí lực trường Thiên Tôn, các nàng chắc chắn bị khí tức này áp không thể thở nổi.

Xoẹt!

Lại một đạo lôi đình đánh xuống!

Thân thể Lâm Minh lù lù bất động, giờ phút này trong thân thể của hắn hội tụ tinh quang đạt tới mức tận cùng, hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn qua thiên kiếp trên bầu trời càng ngày càng mạnh.

Tâm niệm quét ngang, Lâm Minh cầm Ám Long Thương trong tay phóng thẳng tới kiếp vân huyết sắc.

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên kinh hô, võ giả Nhân tộc cũng bất ngờ.

Từ xa nhìn lại, thân ảnh Lâm Minh nhỏ bé phóng thẳng tới kiếp vân đại biểu cho thiên địa kia, hình tượng này giống như trở thành vĩnh hằng.

Càng tới gần kiếp vân, uy lực của thiên kiếp càng ngày càng lớn, đồng đẳng với khiêu khích thiên đạo!

- Hắn định dùng thiên kiếp tôi thể, bức Đạo Cung Cửu Tinh trong người tới cực hạn!

Ánh mắt Phiêu Vũ sáng ngời, mà Thiên Cương bên cạnh Phiêu Vũ sắc mặt khó coi, loại cách làm này quá điên cuồng.

- Đùng đùng đùng...

Trong nháy mắt vô số lôi đình giáng xuống, toàn bộ đánh trúng Lâm Minh.

Thần quang sáng ngời quét qua thiên địa, nhìn ra xa xa, Lâm Minh chính là người duy nhất trong thiên địa!

Dưới lôi đình, toàn thân Lâm Minh là máu, hắn hét lên như điên!

- Hoàng Vũ Đạo Cung, mở!

Mặc dù lần mở Hoàng Vũ Đạo Cung lúc trước bị thiên kiếp phá tan, Lâm Minh cũng không quan tâm, hắn không để thiên kiếp đánh xuống, tiếp tục trùng kích lần thứ hai!

Nếu thiên kiếp đã tiến vào thân thể, Lâm Minh dứt khoát dùng thiên kiếp rèn luyện thân thể của mình, giúp hắn mở Hoàng Vũ Đạo Cung triệt để.

Răng rắc!

Thân thể Lâm Minh trong khoảng khắc đó nổ ra, sức mạnh cực hạn làm Lâm Minh cảm thấy lực lượng lôi đình hội tụ vào hai vai và hai chân của mình, những nơi này có bốn cánh cửa bị đẩy ra.

Ánh sao bị áp súc trong tứ chi, đan vào cung điện hào quang vạn trượng, những cung điện này tỏa ra hào quang vạn trượng cũng chính là Hoàng Vũ Đạo Cung.

Điều này đại biểu võ lực chung cực xuất hiện, ngâm mình tắm trong lôi đình mạnh mẽ.

Lôi đình bổ vào thần điện, rèn luyện thần điện càng sáng ngời hơn trước.

Thần lôi có thể luyện khí, Lâm Minh hiện tại dùng thiên kiếp đánh vào thân thể rèn luyện đạo cung tân sinh.

Trong nháy mắt đó lực lượng toàn thân Lâm Minh đạt tới cực hạn.

Một quyền đánh ra vũ trụ nát bấy, một cước đạp ra ngân hà run rẩy.

Rốt cuộc hắn hoàn toàn mở ra đạo cung thứ sau.

Vào lúc này nội thế giới Lâm Minh sinh ra khí tức hỗn độn thần ma, chúng giống như dòng nước thủy triều lao vào đạo cung thứ sáu.

Thần ma âm dương nhị khí đại biểu chính là bổn nguyên cực hạn nhất, nó đại biểu cho lực lượng thiên đạo, hoàn toàn không có xung đột với Đạo Cung Cửu Tinh.

Dùng lực lượng này thành chất môi giới, sáu tòa đạo cung bắt đầu xoay tròn trong đạo vân âm dương thủy triều.

Thời điểm này Lâm Minh đột nhiên thò tay một trảo, bắt đầu hội tụ pháp tắc, trên bầu trời thần liên giam cầm Đạo Cung Cửu Tinh đã bị Lâm Minh bắt lấy.

Trật tự thần liên này đã bị Lâm Minh chặt đứt, lạc ấn Hoang hồn trong đó đã bị Lâm Minh luyện hóa, nhưng mà pháp tắc bổn nguyên của nó vẫn tồn tại và vô cùng cường hãn.

Ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, trật tự thần liên giam cầm Đạo Cung Cửu Tinh, thừa nhận vô số ánh sao tẩy lễ, trong đó đều hội tụ lực lượng tinh hoa của Đạo Cung Cửu Tinh.

Lâm Minh không chút do dự đánh nát trật tự thần liên, trực tiếp dung nhập vào trong thân thể của mình, hóa thành vô số mảnh vỡ pháp tắc thật nhỏ, dung nhập vào trong sáu đạo cung.

Trật tự thần liên giam cầm Đạo Cung Cửu Tinh, hiện tại hóa thành sợi tơ liên hệ với sáu đạo cung của Lâm Minh.

Trong lúc nhất thời, sáu đạo cung trong thân thể Lâm Minh sinh ra huyết mạch tương thông, vốn ban đầu sáu đạo cung chỉ cộng minh với nhau, năng lượng liên hệ, bây giờ đã dung hợp lẫn nhau.

Sau đạo văn Đạo Cung Cửu Tinh vẫn bảo trì lực lượng bổn nguyên đại đạo của mình.

Có thể nói là lột xác đại đạo thăng hoa.

Rầm rầm rầm...

Khi sáu đạo cung thăng hoa, Lâm Minh mở Thiên Mục ra, hắn cảm giác khiếu huyết như mở ra cánh cửa, bên trong có vô số tiên nhân ở lại, niệm tụng đại đạo.

Làm cho hắn vào lúc này thăng cấp võ đạo chi tâm.

Một ít tối nghĩa không rõ trên con đường tu đạo trước kia, bây giờ bị vạch ra rõ ràng.

Tăng lên tăng lên, khí thế toàn thân Lâm Minh xông thẳng lên trời, không ngừng tăng tiến.

Chương 2255: Chinh chiến thiên đạo (1)

Hai đồng tử nhắm lại đã mở ra, giống như nhìn thấy ngân hà tan nát, lại giống như diễn biến thế giới.

Đây là biểu hiện vượt qua Thiên Tôn, một loại diễn biến đại đạo cực hạn.

Sau khi sáu đạo cung dung hợp khăng khít với nhau, khí huyết trong người của hắn thiêu đốt như thần diễm, phóng thẳng lên trời cao, hóa thành chân long quấn quanh, chân phượng gáy vang, chúng đang khuất phục dưới chân Lâm Minh.

Người ta nhìn thấy cảnh này, võ giả cấp thấp không nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà Thiên Tôn, thần vương ở đây lại rung động.

Bọn họ không kịp phân biệt trên người Lâm Minh xảy ra chuyện gì, nhưng mà thời điểm này thân thể Lâm Minh lóe lên, hắn cầm Ám Long Thương trong tay lại phóng thẳng tới kiếp vân Tam Thập Tam Thiên!

Lâm Minh lúc này cường đại chưa từng có, hắn muốn phá trời!

Kiếp vân mạnh mẽ bị Lâm Minh khiêu khích nhiều lần, nó đã sớm bừng cháy dữ dội, càng giáng thiên kiếp xuống thật hung tàn.

Đây không phải là lôi đình, mà là thần lôi khôn cùng đan xen vào nhau biến thành biển cả màu vàng.

Lâm Minh thét dài một tiếng, Ám Long Thương quét qua.

Xoẹt!

Giống như vòm trời bị xé nứt, Lâm Minh dùng chiêu này trực tiếp bổ ra biển cả màu vàng.

Một phân thành hai!

Lâm Minh há to miệng thôn phệ lôi đình chi lực trong biển rộng, thân thể như chẻ tre lao ra, lúc này mục tiêu của Lâm Minh là kiếp vân Tam Thập Tam Thiên!

Lâm Minh không hề do dự, lại bổ ra thêm một thương!

Chiêu này bạo phát sáu đạo cung của Lâm Minh, sức lực càng đáng sợ, cùng với võ đạo chi tâm muốn giẫm nát Tam Thập Tam Thiên dưới chân!

Xoẹt!

Lực lượng như xé nứt vũ trụ bạo phát ra ngoài, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn qua, kiếp vân Tam Thập Tam Thiên đại biểu pháp tắc chí cao của thiên đạo lại bị Lâm Minh xé nát.

- Một thương phá kiếp vân!

Có Thiên Tôn Nhân tộc kinh hô.

Mà Phiêu Vũ, Thiên Cương hai đại thần vương nội tâm vô cùng chấn động, bọn họ với tư cách cường giả đã trải qua thiên kiếp tẩy lễ, càng hiểu rõ sự khủng bố của kiếp vân Tam Thập Tam Thiên mà Lâm MInh trải qua.

Nhưng mà kiếp vân như thế lại bị Lâm Minh một thương xé rách.

Ngay thời điểm kiếp vân bị lực lượng của Lâm Minh xé rách, hồ nước màu vàng kia truyền ra tiếng kêu vang trầm thấp, giống như thiên đạo nổ vang, hồ nước bắn ra một khe ở, giống như một thanh thần kiếm bổ ra, bổ ra đại đạo kim quang.

Đại đạo kim quang vừa xuất hiện đã thẳng tiến ngay chỗ Lâm Minh đang đứng.

Trong hồ nước có hào quang bắn ra, từng lôi long kéo hoàng kim chiến xa từ trong dòng nước lao ra ngoài, chém giết Lâm Minh.

Mỗi một chiến xa đều có thần linh kim giáp đang đứng, mặt của chúng không biểu tình, trên mặt đầy khí tức sát phạt, giống như vũ trụ này biến thành chiến trường huyết tinh, núi thi biển máu.

Trên chiến xa mỗi người đều có khí tức hung lệ kinh thiên, giống như nhìn thấy đại chiến muôn đời trước kia.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ chính là thiên kiếp sao? Vì sao không thấy lôi đình? Tại sao có chiến xa màu vàng?

Rất nhiều võ giả sững sốt, thiên kiếp như thế nghe cũng chưa từng nghe qua.

- A Di Đà Phật, những khí tức thiên phạt này biến thành chiến xa...

Sắc mặt Đại Tự Tại Phật già nua ngưng trọng, ngửa mặt lên trời nhìn qua, lông mi run rẩy, hắn nói:

- Người cưỡi chiến xa này chính là thượng cổ thần linh! Nghe đồn một ít nhân vật tuyệt thế trong Tam Thập Tam Thiên sau khi chinh chiến trong tuế nguyệt vô tận, tuy bọn họ chết đi trong dòng sông lịch sử, nhưng mà thời điểm năm đó bọn họ độ kiếp đã bị thiên đạo nhớ kỹ, sau khi chết dù thân thể hóa thành bụi bậm, nhưng àm bọn họ đã đúc thành đạo cơ bất diệt thì không tiêu hủy, mà là lưu lại trên đại đạo...

- Nếu không đoán sai, hiện tại Lâm Minh đối mặt với chiến xa và thần linh kim giáp chính là hư ảnh của những nhân vật tuyệt thế trong thời đại thượng cổ lưu lại... Hôm nay bị thiên kiếp hiển hóa ra.

Nghe được Đại Tự Tại Phật nói thế, rất nhiều Thiên Tôn biến sắc, nhân vật tuyệt thế thời đại thượng cổ sau khi chết đi lưu lại hư ảnh thiên đạo?

Tuy không biết những hư ảnh này là những người nào, nhưng mà không thể nghi ngờ một điểm, tu vị của bọn họ trừ Thần Mộng ra, sẽ không có người nào có tư cách chống lại hư ảnh thiên đạo!

Những hư ảnh thiên đạo này tuy không phải chân thân, có lẽ chỉ có một phần mười thực lực của bọn họ khi còn sống, nhưng mà bọn họ khi đó cũng là nhân vật nghịch thiên trong Tam Thập Tam

Thiên, hôm nay tụ tập nhiều như vậy, cảnh tượng chắc chắn cực kỳ khủng bố.

Rất nhiều người trong bọn họ thậm chí từng đánh chết Chân Thần!

Đối diện với hư ảnh thiên đạo, Lâm Minh không chút do dự, cũng không có sợ hãi, hắn bước nhanh về phía trước, Ám Long Thương giơ lên cao cao, sáu đạo cung Đạo Cung Cửu Tinh dung hợp với nhau, Lâm Minh giờ phút này tràn ngập lực lượng. Trên người có chiến huyết sôi trào, cho dù là cường giả thái cổ tuyệt thế thật sự đứng trước mặt của hắn, hắn cũng không sợ, sẽ lao tới đánh một trận!

Trong quá trình bay lên, sau lưng hắn hiện ra cốt giáp giống như thâm uyên ác ma, dâm rách quần áo màu đen!

Hắn đạp không đi lên, thân thể như lôi đình lao thẳng tới, toàn thân hắn tràn ngập khí tức trước nay chưa từng có, Ám Long Thương kêu lên hưng phấn, nó kêu gào như hắc long, bay thẳng lên chân trời.

Đối mặt với thần linh kim giáp mặt không biểu tình, bọn họ rút chiến kích màu vàng ra chém giết Lâm Minh.

Ám Long Thương tiếp xúc với chiến kích màu vàng, kim quang vạn trượng bắn ra ngoài, thôn phệ tất cả, vờn quanh khắp vũ trụ!

Không gian trong chốc lát cứng lại, mọi người cảm thấy trong thiên địa mênh mông này chỉ còn lại một thanh thần thương phong tỏa khắp không gian.

- Răng rắc!

Chiến kích màu vàng bị nện gãy.

Tính cả thần linh kim giáp và hai tay bị gãy xương, trường thương màu đen nhanh chóng đánh tan chiến kích và nện vào thượng cổ thần linh kia.

Trong nháy mắt áo giáp bị xuyên thủng như tờ giấy, thân thể bị

Ám Long Thương nện thành tro bụi!

Oanh! Oanh!

Lâm Minh nhả vào trong đám chiến xa màu vàng kia, Ám Long Thương đại khai đại hợp!

Một thương đánh ra giống như hư ảnh thượng cổ thần linh tương giao với chiến kích màu vàng, tiếng va chạm cực lớn vang vọng thiên địa.

Khó có thể tưởng tượng, lực lượng va chạm lớn cỡ nào!

Bồng!

Lại một thần linh kim giáp bị đánh tan!

Lâm Minh quả thật là giống chiến thần vô song, thế như chẻ tre.

Nhưng mà dù sao bên người Lâm Minh có quá nhiều thượng cổ thần linh vây quanh, hơn hai mươi người, thời điểm Lâm Minh tiêu diệt hai thần linh kim giáp thì có một thần linh kim giáp đâm trường kích vào sống lưng Lâm Minh!

Trong nháy mắt lân giáp màu đen nghiền nát, máu tươi bắn ra ngoài.

Võ giả Nhân tộc nhíu mày, nhưng mà bọn họ chưa kịp kinh hô thì phát hiện một kích của thượng cổ thần linh chỉ đâm vào nửa đầu thương, cũng không thể tiến thêm bước nào.

Thân thể Lâm Minh cứng rắn giống như một khối thần thiết cứng nhất, không thể lay chuyển!

Bồng!

Lâm Minh lật tay đâm một thương, đánh nát cổ của thượng cổ thần linh này!

Thần linh kim giáp thân thể chấn động, trực tiếp ngã xuống!

Chương 2256: Chinh chiến thiên đạo (2)

Cùng lúc đó huyết nhục sau lưng Lâm Minh nhúc nhích, dùng tốc độ khôi phục mắt thương có thể trông thấy được khép lại, máu tươi cũng ngừng chảy ngay lập tức.

Lâm Minh đã mở sáu đạo cung của Đạo Cung Cửu Tinh, sức khôi phục của Mệnh Thai Đạo Cung không phải tầm thường, sau khi mở Mệnh Thai Đạo Cung, cho dù đứt tay đứt chân cũng có thể mọc dài ra lần nữa, thân thể bị xé ra lỗ hỏng cũng nhanh chóng khép lại, căn bản không thành vấn đề!

- Sức khôi phục thật mạnh!

- Bị người ta đánh trộm một thương, lại lật tay lấy đầu của đối phương!

Nhìn thấy tràng cảnh bực này, võ giả toàn trường trợn mắt há hốc mồm, loại phương thức tác chiến này quá cuồng mãnh, quả thật làm cho người ta sợ hãi.

Người khác công kích hắn, hắn ngạnh kháng không có việc gì, hắn lật tay công kích là lấy mạng đối thủ!

Vốn Lâm Minh đã cường đại, hơn nữa còn dùng phương thức tác chiến không muốn sống này, còn ai dám chiến một trận với hắn đây?

Mà thời điểm này Lâm Minh lại chém giết thần linh kim giáp!

Rầm rầm rầm!

Đạo văn màu vàng nhộn nhạo, mang theo pháp tắc sức mạnh to lớn, một thần linh kim giáp bị Lâm Minh đánh giết.

Lâm Minh ngạnh kháng nhiều thượng cổ thần linh giết ra một con đường máu, hắn trực tiếp nhảy vào trong kiếp vân màu vàng!

Oanh!

Lâm Minh một thương chém vào mặt hồ nước màu vàng, kích thích bọt nước màu vàng và sát khí ngập trời, nương theo pháp tắc đại đạo khôn cùng, ngưng tụ bên người Lâm Minh.

Lôi điện như nước thủy triều, mỗi đám thô to như núi, không ngừng xé rách phiến thiên địa này.

Còn có đại đạo chân âm vang vọng các nơi, giống như bổn nguyên vũ trụ chân âm, chẳng khác gì chuông sớm trống chiều khiến người ta tỉnh ngộ.

- Thượng cổ thần linh, thiên lôi trì... Đại đạo chân âm...

Thần Mộng nhìn qua lôi trì đang ngăn cản Lâm Minh, thì thào tự nói ra.

Đủ loại dị tượng thiên kiếp đều lộ ra trong thiên kiếp của Lâm Minh, chuyện này với võ giả khác là trí mạng, còn đối với Lâm Minh mà nói lại là một hồi đại tạo hóa.

Thần linh kim giáp bị Lâm Minh chém giết gần một nửa, mà thời điểm này Lâm Minh cũng không ngừng oanh kích hồ nước màu vàng.

Một kích lại một kích, Ám Long Thương triệt để hóa thành hắc long, tùy ý xé rách phiến kiếp vân này.

Mỗi giọt nước màu vàng nổ tung đều hóa thành vô số mảnh vỡ pháp tắc, những mảnh vỡ pháp tắc này đại bộ phận rơi vào tinh không vô tận, nhưng vẫn có rất nhiều bị Lâm Minh hấp thu.

Mà trong quá trình tiếp tục oanh kích, kiếp vân càng ngày càng mờ nhạt, những năng lượng áp súc cao độ không thể ngưng hóa thành hồ nước, mà lại biến thành từng tầng sương mù, sương mù càng ngày càng mờ nhạt, thân thể Lâm Minh ngâm trong đó trở nên mông lung.

Hắn tùy ý thôn phệ, hấp thu pháp tắc thiên đạo, dưới tay hắn mỗi một thần linh bị chém giết đều hóa thành tro bụi, trong quá trình chém giết này, lân giáp toàn thân Lâm Minh bị nghiền nát, toàn thân hắn là máu!

Huyết nhục không ngừng khép lại, mà lực lượng thiên đạo không ngừng yếu bớt.

Những thần linh thượng cổ kia bị Lâm Minh giết gần hết!

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều Thiên Tôn, thần vương triệt để không còn gì để nói.

Bọn họ đã từng trải qua thiên kiếp, nhưng mà phương thức độ kiếp của đa số người đều là chờ năng lượng thiên kiếp phóng thích xong, bọn họ bị động thừa nhân, thừa nhận thiên lôi tẩy lễ.

Mà Lâm Minh lại trực tiếp giết thẳng lên trời chinh chiến thiên đạo!

Hành động điên cuồng như thế gần như tự sát, nhưng mà dựa vào chiến lực khó lường của Lâm Minh lại thành công.

Hắn đánh giết tất cả thần linh kim giáp và thiên phạt đánh xuống, hấp thu lực lượng thiên đạo!

Mọi người cũng biết rõ, vào lúc này Lâm Minh đã hoàn mỹ vượt qua thiên kiếp, hắn chân chính trở thành Thiên Tôn!

Ánh sao như nước, Tiềm Long tinh hệ lúc này tràn ngập mảnh vỡ pháp tắc, đây là thứ còn sót lại của thiên kiếp.

Cơ hồ tất cả võ giả ở đây đều có thể cảm nhận được pháp tắc chí lý của thiên đạo còn thừa.

Trên chín tầng trời, Đạo Cung Cửu Tinh dần dần biến mất, kiếp vân cũng tán đi, chỉ còn lại nước màu vàng còn sót lại, chúng giống như từng hạt trân châu màu vàng lấp lánh.

Lâm Minh đã thu hồi Ám Long thương, hắn đứng yên trong phiến thiên địa này, nhắm hai mắt lại, tóc dài bay nhẹ, giờ phút này hắn cảm thụ thiên địa đã có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Trong mắt Lâm Minh, phiến thế giới này đã khác trước!

Sau khi đột phá Thiên Tôn, Lâm Minh nhìn thế giới có cảm giác hiểu ra.

Nếu so sánh vũ trụ với phong cảnh, như vậy trước khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn chỉ nhìn thấy phong canh mà thôi, tuy xinh đẹp nhưng thứ nhìn thấy lại có hạn!

Sau khi đột phá Thiên Tôn, Lâm Minh giống như đứng trên tòa lầu cao ngắm phong cảnh thiên địa, tầm mắt càng rộng, nhìn càng thêm rõ ràng, tất cả mỹ hảo đều nằm trong mắt,

Mà tòa lầu cao này chính là thiên địa pháp tắc.

Dưới Thiên Tôn, võ giả bị thiên đạo pháp tắc áp chế, sau Thiên Tôn thì pháp tắc của võ giả đã cùng cấp độ với thiên địa, cũng chẳng khác nào đứng trên tòa nhà cao tầng.

Lâm Minh không có nói chuyện, hắn chỉ lẳng lặng cảm thụ cảm giác sau khi đột phá Thiên Tôn, cảm giác này làm cho hắn si mê hấp dẫn.

Không gian chung quanh run động vì pháp tắc, hắn thu tất cả vào trong mắt, chỉ cần hắn tâm niệm khẽ động là có thể dễ dàng khống chế những pháp tắc này.

Nhưng mà đối với Lâm Minh bình tĩnh thì võ giả Nhân tộc đã kích động khó hiểu!

Lâm Minh là nhân vật ký thác toàn bộ hy vọng của Nhân tộc, hôm nay rốt cục đột phá Thiên Tôn!

- Thật đáng sợ, thiên kiếp vừa rồi quả nhiên thần uy cái thế, thiên kiếp đáng sợ như thế bị Lâm Minh vượt qua, chẳng lẽ nói Lâm Minh đã có thể chống lại thần vương?

- Đúng vậy a! Không chỉ như thế, hắn còn chém gông cùm xiềng xích Đạo Cung Cửu Tinh, ta đã có thể cảm nhận được lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh! Tuy còn có chút mơ hồ, nhưng mà nếu như ta thật sự tiếp tục đi lên con đường này, chưa hẳn không thể thành tựu Đạo Cung Cửu Tinh!

Một võ giả luyện thể kích động nói ra, lúc trước hắn đã biết rõ Lâm Minh chặt đứt trật tự thần liên là chuyện gì, đối với Nhân tộc mà nói đây là tin mừng lớn.

Trên thực tế trật tự thần liên bao quanh Đạo Cung Cửu Tinh vẫn còn một bộ phận nằm trong bản thể của Hoang, nếu như có thể chém toàn bộ thì mới hoàn toàn phóng thích Đạo Cung Cửu Tinh, làm cho võ giả Nhân tộc ai cũng có thể tu luyện.

Lúc này bên trong Thần Mộng Thiên Cung, Thần Mộng Thiên Tôn dáng người duyên dáng như thần nữ. Áo nàng bồng bềnh, trong mắt mang theo dị sắc.

Tính nàng trời sinh đạm mạc, không hề có chút gợn sóng nào, thực tế sau khi Nhân tộc lâm vào đại kiếp nạn, Thần Mộng ít biểu hiện thái độ của mình, nhưng hôm nay bởi vì Lâm Minh hoàn mỹ phá Thiên Tôn, trong lòng Thần Mộng sinh ra rung động mạnh, rất khó bình tĩnh được.

Về phần đám người Hạo Vũ Thiên Tôn, Đế Thích Già, Thác Bạt Khuê không có khắc chế như thế, bọn họ cực kỳ hưng phấn.

- Ha ha ha! Tốt!

Hạo Vũ Thiên Tôn cười to.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.

Đại Tự Tại Phật ung dung niệm một câu phật hiệu, chắp tay trước ngực nhẹ nhàng vân vê phật châu, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành.

Chương 2257: Trực diện thần vương

Mà thời điểm này bên phía Thánh tộc, Thiên Cương thần Vương cùng Phiêu Vũ thần vương đang ở xa xa nhìn qua Lâm Minh, Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, bọn họ tận mắt nhìn thấy.

- Tiểu tử này!

Thiên Cương thần vương trầm giọng nói ra, hắn cảm nhận được áp lực, trừ Tạo Hóa Thánh Hoàng, Hồn Đế là chúa tể vũ trụ ra, Thiên Cương thần vương không nghĩ tới còn ai có thể tạo áp lực cho hắn như vậy, thực tế đối phương chỉ là một tiểu bối chưa tới vạn tuổi mà thôi!

Tuy hắn không cho rằng chiến lực Lâm Minh có thể vượt qua hắn, nhưng chỉ cần khí thế ngày hôm nay, vượt qua hắn là chuyện không lâu.

Bên cạnh Thiên Cương thần vương, Phiêu Vũ áo trắng bồng bềnh, toàn thân giống như dung hòa làm một thể với thiên đạo, nàng hiện tại đang nhìn kiếp vân tiêu tán và dịch thể màu vàng còn sót lại, im lặng đứng đó, không ai biết nàng suy nghĩ cái gì.

Ngay trong nháy mắt bầu trời sinh ra cuồng phong, trong cơ thể Lâm Minh có vòng xoáy màu vàng hiện ra, dịch tích màu vàng vô cùng vô tận, toàn bộ giống như nước yến chui vào trong người Lâm Minh.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tùy ý mở rộng thân thể, ngàn vạn dịch tích màu vàng chui vào trong thân thể Lâm Minh, tựu giống như tuyết rơi bay xuống tại trong nước hồ, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.

Mà khi dịch tích màu vàng càng ngày càng nhiều, thân thể Lâm Minh giống như mặt trời, thần quang sáng ngời chiếu gọi các nơi.

Ngâm mình trong thần quang, Lâm Minh vào lúc này chẳng khác gì thần minh hàng lâm, làm cho người ta không nhịn được muốn quỳ bái.

Những hào quang này chỉ duy trì một phút rồi tiêu tán.

Mọi người biết rõ đây là hào quang pháp tắc đại đạo của thiên kiếp, hôm nay toàn bộ bị Lâm Minh hấp thu.

Những pháp tắc này là pháp tắc chí cao của Tam Thập Tam Thiên!

Trừ Lâm Minh ra, không ai biết Lâm Minh thu hoạch bao nhiêu, kể cả Thiên Cương thần vương nhìn mà thèm không thôi.

Ánh sao chiếu sáng ngời, hắc y phá phong, Lâm Minh đáp xuống đất, nhất cử nhất động của hắn có pháp tắc đi theo.

Nói là làm ngay, thân động pháp động!

- Lâm Minh!

Đợi cho Lâm Minh trở về, Tiểu Ma Tiên không thể chờ đợi được hô to lên, nàng lúc này kích động tới cực điểm, bên cạnh nàng Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên ánh mắt đầy dị sắc, nước mắt không ngừng tích trên mi mắt.

Đối với nữ nhân mà nói, có thể thấy nam nhân mà mình yêu trở thành anh hùng chủng tộc, thành tựu của hắn được vô số người chú ý, còn có gì truy cầu tốt hơn đây?

- Ha ha ha ha, Lâm Minh, từ hôm nay trở đi, số mệnh Nhân tộc sẽ đại nghịch chuyển.

Hạo Vũ Thiên Tôn cười lớn nói.

- Lâm Minh, ngươi vẫn là truyền thuyết, nhưng đã là quá khứ, truyền thuyết của ngươi chỉ có thể lưu truyền một tỷ năm thôi, từ hôm nay trở đi, truyền thuyết mới của ngươi có thể lưu chuyền mười tỷ năm!

Hắc Ám Ma Quân biết truyền thuyết mười tỷ năm là gì, mười tỷ năm trước, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đều có phân bố tính mạng, văn minh võ đạo trăm hoa đua nở, vô cùng phồn thịnh.

Khi đó không biết có bao nhiêu thiên kiêu cổ đại chiến đấu với người, chiến với trời, chiến với số mệnh, nhưng mà cuối cùng nhất bọn họ vẫn biến thành bụi bặm lịch sử.

Cũng chỉ có chủ nhân Tu La Lộ, cùng người sáng tác Thánh Điển Bất Hủ Quân Vương vẫn còn bảo lưu lại truyền thuyết của mình, nhưng mà bọn họ có thể nắm giữ truyền thuyết cũng là bởi vì bọn họ phân biệt sáng tạo Tu La Lộ cùng nguyên mộng vũ trụ.

Hai nơi truyền thừa này, trong mười tỷ năm qua có người đạt được nhiều chỗ tốt từ đó, từ trong miệng bọn họ vẫn truyền lưu truyền thuyết chủ nhân Tu La Lộ cùng Bất Hủ Quân Vương, truyền đời đời.

Bởi vậy Hắc Ám Ma Quân nói câu này xem như liệt Lâm Minh cùng cấp bậc với Bất Hủ Quân Vương cùng chủ nhân Tu La Lộ!

Đây là đánh giá đáng sợ!

Rất nhiều lãnh đạo Nhân tộc nhao nhao đến chúc mừng Lâm Minh, lúc này tiếng chúc mừng vang lên không dứt, võ giả Nhân tộc đều vui tươi hớn hở.

Mà thời điểm này một âm thanh hnhafn nhạt vang lên.

- Lâm Minh, ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi!

Lâm Minh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một thân ảnh áo trắng cách đó không xa, nàng đúng là Phiêu Vũ thần vương!

Hào khí lúc này lạnh giá, tiếng hoan hô cũng im bặt.

Mọi người cùng nhìn qua Phiêu Vũ thần vương, dùng toàn bộ tinh thần đề phòng!

- Ha ha ha, tiểu tử, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, đại khái ngươi là Thiên Tôn mạnh nhất ta từng thấy, nhưng thì thế nào!

Sau lưng Phiêu Vũ thần vương, Thiên Cương thần vương cũng đi tới, trực diện Lâm Minh, tuy khẩu khí của hắn cuồng ngạo khinh người, nhưng mà ánh mắt của hắn vô cùng đề phòng, hiển nhiên xem phân lượng của Lâm Minh, ít nhất xem hắn là đối thủ trong tiềm thức.

- Ta đã sớm tiên đoán được, ngươi là tiềm long tại uyên, hơn sáu nghìn năm trước ta không thể giết ngươi, ta đại khái bỏ qua cơ hội duy nhất tốt nhất.

Phiêu Vũ thần vương nói ra những lời này làm rất nhiều võ giả Nhân tộc trợn mắt, thực tế Tiểu Ma Tiên nhìn qua Phiêu Vũ thần vương, hận đến nghiến răng ngứa.

Không sai, cũng bởi vì Phiêu Vũ thần vương, Lâm Minh mới sinh tử chưa biết hơn sáu nghìn năm, làm cho nàng tổn thương đau lòng!

Mà Lâm Minh thần sắc đạm mạc, hắn mở miệng nói:

- Ngươi đại biểu lợi ích Thánh tộc, ta đại biểu Nhân tộc, chiến tranh vốn không có đúng sai, hơn sáu nghìn năm trước ngươi đã bỏ qua cơ hội đánh chết ta, thế nhưng mà tương lai ta cũng không bỏ qua cơ hội đánh chết ngươi.

Lâm Minh nói câu này rất lạnh nhạt, không thấy sát khí gì cả, Phiêu Vũ thần vương không có phản ứng gì, mà Thiên Cương thần vương trợn mắt lên.

- Tiểu tử thật cuồng! Ngươi thật sự cho rằng ta hôm nay không làm gì được ngươi?

- Ngươi có thể thử một lần.

Lâm Minh hồn nhiên không sợ, dung hợp sáu đạo cung của Đạo Cung Cửu Tinh vào nhau, lại hấp thu mảnh vỡ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên Đạo, Lâm Minh đã sớm huyết nhục sôi trào, thậm chí có thể nói hắn khát vọng chiến với Chân Thần để nghiệm chứng chiến lực của bản thân!

- Hắc!

Thiên Cương thần vương thản nhiên cười lên, sát khí trên người sôi trào! Kỳ thật hắn rõ ràng, hôm nay hắn phải đánh với Lâm Minh một hồi, nếu không bọn họ sẽ không tới như vậy, xem một tuồng kịch sau đó vỗ mông bỏ đi, nếu không chuyện này truyền đi chẳng phải làm người thiên hạ chê cười sao?

Mọi người sẽ cho rằng Thiên Cương hắn sợ hãi Lâm Minh.

Đối với Thiên Cương là không thể chịu đựng được, hắn nhất định phải đánh với Lâm Minh một trận.

Mặc dù có Thần Mộng ở đây, hắn cho dù như thế nào cũng không thể giết Lâm Minh, nhưng ít ra đánh ra khí thế chèn ép khí diễm của Lâm Minh, như vậy lui ra mới có thể diện.

Nhưng mà thời điểm này Phiêu Vũ thần vương đột nhiên vươn tay ngăn cản Thiên Cương.

- Làm gì ngăn cản ta?

Thiên Cương thần vương cau mày nói.

Phiêu Vũ thần vương không để ý tới hắn, mà là nhìn về phía Lâm Minh, nói:

- Đồ đệ Thanh Liên tiên tử của ta đâu? Giao nàng ra đây!

Lâm Minh trực diện Phiêu Vũ, cũng không có đáp ứng, mà là hỏi ngược lại:

- Ta giao nàng ra, ngươi có điều kiện gì trao đổi?

Chương 2258: Điều kiện của Lâm Minh

- Trao đổi?

Phiêu Vũ thần vương nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt như mũi tên bắn vào người Lâm Minh, mà Lâm Minh không sợ, thản nhiên đối mặt với nàng.

- Không hổ là anh hùng xuất thiếu niên, ngươi không sợ cá chết, ta cũng không sợ rách lưới, chúng ta giao thủ ở đây đi!

Phiêu Vũ nói ra lời này, tỏa ra sát cơ đáng sợ, trên bầu trời có lông vũ bay lả tả, hình thành lực trường thuộc về Phiêu Vũ!

Thần Vũ lực trường che phủ mấy chục vạn dặm, thậm chí trên trăm vạn dựm, nhẹ nhõm bao phủ toàn bộ võ giả Nhân tộc đóng quân ở đây!

Chỉ cần ba Chân Thần và Lâm Minh giao thủ ở đây, hạm đội Nhân tộc sẽ bị đả kích hủy diệt.

Nhưng mà Phiêu Vũ muốn bao phủ nơi này, phiến tinh vực này từ đầu tới đuôi có sương mù màu đen đặc dính hiện ra, mỗi đám sương mù nặng như tinh cầu, sau khi sương mù xuất hiện thì áp lực không gian trở nên nặng nề, không cho Phiêu Vũ lực trường bao phủ các nơi!

Đây là lực trường của Lâm Minh, Hồng Mông không gian!

Hôm nay Hồng Mông không gian trên tay Lâm Minh đã sớm xưa đâu bằng nay, Lâm Minh mang Tu La pháp tắc là một pháp tắc chí cao của vũ trụ dung nhập vào Hồng Mông không gian, Hồng Mông không gian đã sớm sinh ra biến chất.

Cũng là năng lượng, vật chất, nhưng mà dưới pháp tắc khác nhau khu động sẽ có uy lực hoàn toàn khác nhau!

Chuyện này giống như mũi tên phẩm chất cực phẩm dùng cung thường bắn ra và thần cung bắn ra, uy lực của nó khác biệt rất lớn.

- Ân?

Phiêu Vũ nhíu mày, thời điểm này trên Hồng Mông không gian có hào quang bảy màu xuất hiện!

Hào quang bảy màu giống như mộng như ảo, cực kỳ xinh đẹp, Hồng Mông không gian bao phủ thì không gian trở nên nặng nề, rất khó làm cho người ta ứng đối, đây là Thần Mộng không gian của Thần Mộng!

Hai đại lực trường của Lâm Minh và Thần Mộng dung hợp thì bất động như núi, lực trường của Phiêu Vũ không cách nào áp bách, lập tức rút lui!

Chỉ cần lực trường của Phiêu Vũ không thể tụ lại, hạm đội Nhân tộc hoàn toàn có thể thông qua Thần Mộng không gian và Hồng Mông không gian bình yên rút khỏi nơi này, mà Thần Mộng và Lâm Minh chỉ cần kiên trì thời gian không dài là đủ, cho nên không cố kỵ chiến với Thiên Cương và Phiêu Vũ một hồi!

Nhìn thấy Phiêu Vũ bị hai người liên thủ áp chế, Thiên Cương thần vương nhíu mày, lực trường không phải sở trường của hắn, thân thể cường đại như hắn cũng khó phát huy tác dụng trong lực trường, cũng không thể giúp Phiêu Vũ!

Thiên Cương thần vương nói:

- Phiêu Vũ nói nhảm nhiều làm gì, đánh một trận mà thôi!

Đối với võ giả mà nói, tất cả là hư ảo, chỉ có nắm đấm lớn mới có quyền nói chuyện!

Dù không thể giết đối phương, nhưng chỉ cần áp chế đối phương là đủ rồi!

Võ giả đều có tâm cao ngạo của mình, nếu thật tài nghệ không bằng người, tự nhiên cảm thấy mình thấp đi một đầu, không có khả năng không nhượng bộ.

Tỷ như nếu Lâm Minh thật sự thảm bại trong tay Thiên Cương hoặc Phiêu Vũ, chênh lệch quá lớn, như vậy hắn sẽ vô điều kiện phóng thích Tà Nguyệt, Ngạo Nhật và Thanh Liên ba người, nếu không Nhân tộc sẽ cảm thấy Lâm Minh thua mà không nhượng bộ, như vậy sẽ thất bại về mặt sĩ khí, sụp đổ hình tượng của Lâm Minh.

Nhưng thời điểm này Phiêu Vũ chỉ nhìn qua Lâm Minh, mở miệng nói:

- Như vậy ngươi có điều kiện gì?

Phiêu Vũ nhượng bộ, nàng thật sự có ý định bàn điều kiện với Lâm Minh sao?

Thiên Cương thần vương sững sờ, thậm chí võ giả Nhân tộc cũng kinh ngạc.

Ít nhất hai người có thể dùng vũ lực bức bách, bức Nhân tộc thả người, sau đó hai người sẽ rời đi, như vậy có thể thị uy với đám người Thần Mộng.

Nhưng mà nếu như Phiêu Vũ và Thiên Cương trả cái giá lớn trao đổi Thanh Liên, Tà Nguyệt, Ngạo Nhật trở về, truyền đi sẽ mất mặt bọn họ, đường đường hai Chân Thần lại sợ một Chân Thần!

Thiên Cương không tin Phiêu Vũ có thể nhịn cơn tức này, dù nàng nhận định Lâm Minh là tiềm long tại uyên (rồng nấp dưới vực sâu), không muốn đắc tội Lâm Minh, dù nàng nhận định dưới tình huống có Thần Mộng, nàng không có khả năng đánh chết Lâm Minh!

Nhưng mà Phiêu Vũ với tư cách là thần vương, nội tâm của nàng cũng có ngạo khí của mình, nàng không có khả năng vì một tiếp mà nhượng bộ ba.

Ngồi xem Lâm Minh đột phá Thiên Tôn cũng bỏ đi, bởi vì khi công kích Lâm Minh cũng không có kiến công, cũng chỉ có chỗ hỏng, thứ hai ra tay với tiểu bối sẽ làm trái ngạo tâm của Phiêu Vũ.

Nhưng bây giờ Phiêu Vũ nhượng bộ là bất thường.

Kỳ thật tuổi Phiêu Vũ trong ba Chân Thần Thánh tộc là nhỏ nhất, chỉ có một ngàn năm trăm vạn năm!

Nàng còn là Giới Vương thì Tạo Hóa Thánh Hoàng đã sớm thành Chân Thần, đã là chúa tể chí cao của Thánh tộc.

Năm đó Tạo Hóa Thánh Hoàng chiêu binh mãi mã đã từng nhìn trúng thiên phú tuyệt thế của Phiêu Vũ, khai ra điều kiện trợ giúp Phiêu Vũ đột phá Chân Thần làm điều kiện mê người, chỉ cần Phiêu Vũ rời khỏi sư môn tiến vào Tạo Hóa Thánh Cung, trở thành đệ tử thân truyền của Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Nhưng mà Phiêu Vũ cự tuyệt, cuối cùng Phiêu Vũ vẫn dựa vào bản thân đột phá Chân Thần!

Đoạn bí tân lịch sử này rất nhiều võ giả Thánh tộc không biết, Phiêu Vũ sẽ không đi tuyên truyền, nhưng mà Thiên Cương thần vương với tư cách là Chân Thần của Thánh tộc năm đó lại biết rõ ràng.

Hơn nữa hắn còn biết tuy Tạo Hóa Thánh Hoàng không thể thu nạp Phiêu Vũ, nhưng sau đó không ràng buộc trợ giúp Phiêu Vũ một lần, dù sao sư môn Phiêu Vũ với Tạo Hóa Thánh Cung mà nói quá yếu, sư môn như vậy không đủ chèo chống cho thiên tài như Phiêu Vũ trở thành Chân Thần!

Đây cũng là nguyên nhân Phiêu Vũ nợ nhân tình của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Hơn sáu ngàn năm trước, Nhân tộc đại kiếp nạn bộc phát, Tạo Hóa Thánh Hoàng chiến đấu tại thái cổ Thần tộc, bị Lâm Minh và thái cổ Thần tộc mượn Tu La pháp chỉ làm trọng thương, cộng thêm Tạo Hóa Thánh Hoàng kiêng kỵ Hồn Đế, không thể không trốn vào sâu trong hư không chữa thương!

Tạo Hóa Thánh Hoàng mời Phiêu Vũ ra mặt đuổi giết Lâm Minh, Phiêu Vũ cao ngạo dùng thân phận Chân Thần đuổi giết một tiểu bối Thánh Chủ cũng bởi vì đoạn nhân tình này.

Lâm Minh nói:

- Ta có thể thả Thanh Liên, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt, nhưng yêu cầu của ta là ngươi và Thiên Cương thần vương sẽ rời khỏi phân tranh giữa Nhân tộc và Thánh tộc.

Lâm Minh nói rất khí phách, mà điều kiện này làm Phiêu Vũ sắc mặt băng hàn.

Thiên Cương thần vương bên cạnh nàng tức giận tới tận cùng.

Lâm Minh này cho rằng hắn là ai? Hắn dựa vào cái gì?

Phiêu Vũ và Thiên Cương vốn không muốn tham gia đại chiến giữa Nhân tộc và Thánh tộc, nhưng trở ngại Tạo Hóa Thánh Hoàng yêu cầu, cũng trở ngại một ít nhân tình năm đó, bọn họ cũng ỡm ờ gia nhập vào.

Nhưng mà đã gia nhập thì bọn họ làm sao bởi vì Lâm Minh, vì một câu mà rời khỏi trận chiến này, truyện này truyền đi sẽ trở thành chê cười to lớn.

Cho dù là Phiêu Vũ coi trọng tính mạng đồ đệ Thanh Liên của mình, nhưng đối mặt Lâm Minh trước mặt mọi người nói ra điều kiện vô lý như thế, nàng sẽ cự tuyệt ngay lập tức.

Đây là nguyên tắc và cũng là điểm mấu chốt của nàng.

Không ai trong Phiêu Vũ và Thiên Cương đồng ý, cho dù là Nhân tộc cũng cảm thấy lời này của Lâm Minh là quá khó khăn, bởi vì nếu xám xịt rời đi như vậy, còn là võ giả sao?

Chương 2259: Đàm phán không thành (1)

Mắt thấy Phiêu Vũ động sát khí, Lâm Minh nói:

- Đừng nóng vội, điều kiện ta vẫn chưa hết, sau khi ngươi và Thiên Cương rời đi, ta cũng rời đi, hơn nữa cam đoan, trừ Lâm mỗ có đại thù với Tạo Hóa Thánh Hoàng ra, sẽ không ra tay với võ giả Thánh tộc, trừ phi đối phương mạo phạm ta hoặc là muốn gia hại ta, mà chờ tới khi Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan, đợi Lâm mỗ cảm thấy thời cơ chín muồi, ta sẽ tự đi tìm Tạo Hóa Thánh Hoàng quyết đấu!

Lâm Minh nói lời này làm người nghe giật mình, cẩn thận phân tích cũng hiểu nhiều ý tứ trong đó.

Hắn mang quyết chiến giữa mình và Tạo Hóa Thánh Hoàng trở thành tư thù, không phải là chiến sự giữa Nhân tộc và Thánh tộc.

Hơn sáu ngàn năm trước Phiêu Vũ đuổi giết Lâm Minh đã kết thù, hắn cũng không quy lên người Phiêu Vũ, mà sẽ tính lên đầu Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Cuối cùng Lâm Minh nói ra lời này, cũng ý nghĩa về sau mặc dù Nhân tộc thắng lợi, dù Lâm Minh đạt tới cảnh giới của chủ nhân Tu la Lộ năm đó, hắn sẽ không triển khai tiêu diệt và đuổi giết, cũng không có ý định xóa sổ Thánh tộc khỏi Tam Thập Tam Thiên.

Bởi vì hắn đã hứa hẹn, trừ ra tay với Tạo Hóa Thánh Hoàng, hắn chỉ ra tay với Thánh tộc khi có kẻ khiêu khích và gia hại hắn mà thôi.

Trên thực tế đa số Thánh tộc đều là vô tội, cho dù là chiến sĩ Thánh tộc đồ sát Nhân tộc, người nhà, hài tử của bọn họ cũng vô tội.

Lâm Minh không muốn cướp lấy tính mạng vô tội và hạnh phúc của vô số người trong Tam Thập Tam Thiên.

Hạo kiếp trong vũ trụ quá nhiều rồi, trong dòng sông lịch sử của vũ trụ có không biết bao nhiêu chủng tộc bị xóa đi.

Cho dù là ngày sau vẫn có tộc hủy diệt và tân sinh, nhưng ít ra Lâm Minh không muốn có chủng tộc biến mất trên tay hắn.

Đối với Lâm Minh đưa ra kiến nghị này, ngay cả Thần Mộng Thiên Tôn bên cạnh cũng ngạc nhiên, nhưng mà nàng hiểu ý định của Lâm Minh.

Xem ra Lâm Minh chỉ xem Thánh tộc có một đại địch chính thức, chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chỉ cần giải quyết Tạo Hóa Thánh Hoàng, như vậy đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc sẽ chấm dứt.

Mà không thể giải quyết hắn, như vậy cho dù một đường chiến thắng vẫn không có ý nghĩa gì.

Lâm Minh muốn ma luyện mình mạnh hơn nữa, khiêu chiến cao hơn nữa.

Vào lúc này Thần Mộng có dự cảm, chỉ sợ Lâm Minh sắp rời đi!

Trận đại kiếp nạn Nhân tộc này, trước khi Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan sẽ không có đủ không gian cung cấp cho Lâm Minh phát triển, sau khi hắn rời đi, Thần Mộng lấy một địch hai, tất nhiên sẽ cố hết sức, cho nên bức Phiêu Vũ và Thiên Cương rời đi chính là một chuyện cuối cùng Lâm Minh giúp Nhân tộc trong đại kiếp nạn.

- Để cho chúng ta và ngươi rời khỏi đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc?

Thiên Cương nhíu mày, hắn cũng không thích bị người ta an bài, như vậy cảm giác giống như Lâm Minh nói cái gì là cái gì, hắn nói gì nghe nấy, cảm giác này rất khó chịu!

- Thần Mộng thì sao?

Ánh mắt Phiêu Vũ nhìn qua Thần Mộng.

Thần Mộng lúc này đứng yên cách Lâm Minh không xa, áo trắng xuất trần, nàng không nói lời nào, chỉ để Lâm Minh trả lời thay.

- Thần Mộng tiền bối, nếu như tham gia đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc là dùng đền bì thực lực chênh lệch của Nhân tộc cùng Thánh tộc, rời khỏi chỉ có ta và hai ngươi mà thôi.

Lâm Minh trấn định tự nhiên nói ra lời này, Thánh tộc Thiên Tôn nhiều hơn Nhân tộc quá nhiều, nếu như không có Thần Mộng ngăn được, Nhân tộc không cách nào giao phong chính diện với Thánh tộc.

Nhưng mà lời này lọt vào trong tai Phiêu Vũ và Thiên Cương lại rất chói tai.

- Ngươi cái gì?

Thiên Cương bỗng nhiên quát lạnh.

Vốn Lâm Minh đưa ra đề nghị bảo hắn rời khỏi đại chiến, Thiên Cương không muốn tiếp nhận, bởi vì hắn không thích bị Lâm Minh tiểu bối an bài, hiện tại giao dịch không đúng thì hắn vô cùng tức giận.

Chẳng lẽ cho Thần Mộng, một Chân Thần đi tàn sát Thiên tôn Thánh tộc sao?

Lâm Minh nói:

- Trên thế giới này cái gì cũng là trao đổi đồng giá, Nhân tộc Thánh tộc hai đại chủng tộc giao chiến, Thánh tộc lui ra bao nhiêu chiến lực, Nhân tộc cũng lui ra bao nhiêu chiến lực, như vậy mới công bằng.

Lâm Minh không giải thích khá tốt, vừa giải thích thì sát cơ toàn thân Thiên Cương thần vương nổi lên bốn phía, hắn trầm mặt, u ám nói:

- Ý của ngươi, chỉ một mình ngươi là có thể cùng ta và Phiêu Vũ ba người lui ra khỏi đại chiến, đây mới là trao đổi đồng giá đúng không?

Lâm Minh thản nhiên tới đối mặt.

- Ngươi lý giải như vậy cũng có thể, trận giao dịch này ta rời khỏi, cũng ý nghĩa phân thân Hoang rời đi, hơn nữa... Chỉ bản thân ta rời đi cũng đủ đền bù tổn thất chiến lực của Thánh tộc các ngươi rút đi rồi. Ta hiện tại đương nhiên không thể đánh lại hai các ngươi, nhưng mà dùng không bao lâu, ta sẽ có thể.

Lâm Minh nói ra lời này kích thích rất lớn, Thiên Cương thần vương rốt cục nhịn không được bùng nổ như thùng thuốc súng, gương mặt của hắn dữ tợn, loại biểu lộ này giống như thời khắc phát triển. Bắt lấy cổ Lâm Minh, bóp chết Lâm Minh.

- Ngươi muốn chết!

Thiên Cương rốt cục nhịn tới mức tận cùng, âm thanh "Tạch tạch tạch" bắt đầu cất cao, mi tâm của hắn xuất hiện đồ án thần bí, sau đó toàn thân hắn có phù văn cổ xưa. Làn da sáng long lanh như thủy tinh, biến thành huyết sắc.

Thiên Cương thần vương đã phát động lực lượng huyết mạch của hắn, hoàn thành Thánh tộc biến thân!

Đại chiến hết sức căng thẳng!

Ánh mắt Lâm Minh sáng quắc, kỳ thật hắn sớm dự được trận chiến này không thể né tránh.

Lời lẽ giống như vũ khí sắc bén, nhưng võ giả đàm phán cho tới bây giờ đều dùng thực lực phân thắng bại. Nếu như không phục lời người khác, như vậy chỉ có thể dùng vũ lực áp đảo hắn!

Lâm Minh muốn dùng cái giá lớn đổi lấy Phiêu Vũ cùng Thiên Cương hai người rời khỏi, nếu như không đánh một hồi, căn bản là không thể nào. Cho dù Phiêu Vũ và Thiên Cương, ngạo tâm của bọn họ không thể đáp ứng.

Mà thời điểm này Phiêu Vũ cũng tiến lên một bước, áo trắng toàn thân bồng bềnh, tóc dài bay múa, lông vũ bay lả tả, hiển nhiên điều kiện này nàng cũng không thể đáp ứng.

Nàng xác thật không muốn tham gia đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc, nàng hiểu trận đại chiến Thánh tộc cùng Nhân tộc này, kỳ thật chính là vì dã tâm của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nhưng mà dù sao nàng cũng là võ giả Thánh tộc, nàng cũng không muốn nhìn thấy kết cục Thánh tộc thảm bại.

Cũng không thể dễ dàng tha thứ Thần Mộng dùng thực lực tuyệt đối ưu thế áp chế con dân của nàng, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thời điểm Phiêu Vũ triển khai lực trường, Thần Mộng cũng rút trường kiếm, dưới ánh sao nàng tức giận biến thành lăng lệ, giống như sắc bén và lãnh ngạo như hàn băng.

Ba đại Chân Thần cùng Lâm Minh bốn người chiến đấu, hết sức căng thẳng!

Thời điểm này Lâm Minh ngăn cản Thần Mộng.

- Thần Mộng tiền bối, để cho ta tới đi, điều kiện này nguyên bản chính là hai đại Chân Thần, ngươi tham gia không có khả năng không phục bọn họ, mặc dù chúng ta thắn cũng chỉ là đồng đẳng với ta, còn có Thiên Cương, Phiêu Vũ rời khỏi đại chiến này.

Lâm Minh trấn định tự nhiên nói, Thiên Cương miệng hít khí lạnh.

- Các ngươi liên thủ thì như thế nào, ngươi thực nghĩ các ngươi liên thủ có thể thắng ta?

Chương 2260: Đàm phán không thành (2)

- Ai mạnh ai yếu, đánh qua mới biết!

Lâm Minh lạnh lùng hồi phục, hắn nhìn qua Thiên Cương, chiến ý sáng quắc, nói:

- Một mình ta, hai người các ngươi giao thủ, đương nhiên thứ nhất, ta không động dùng phân thân Hoang, với tư cách cái giá lớn đánh với các ngươi.

Chiến lực phân thân Hoang cực kỳ đáng sợ, vốn trong tay Tạo Hóa thánh tử, phân thân Hoang thậm chí có tiếp cận Chân Thần trung kỳ.

Mà rơi vào trong tay Lâm Minh, phân thân Hoang bị Lâm Minh rút đi rất nhiều năng lượng tinh hoa, thực lực đã giảm đi rất nhiều, nhưng đó cũng là Chân Thần hạ vị tương đối mạnh.

Nhưng mà thực lực Hoang tuy mạnh, mà Lâm Minh còn mạnh hơn hẳn Tạo Hóa thánh tử nhiều, bất kể là tinh thần lực và độ phù hợp, đều xa không phải Tạo Hóa thánh tử có thể so sánh.

Hoang là Chân Thần hạ vị trong tay Lâm Minh có thể phát huy chiến lực Tạo Hóa thánh tử còn cường đại hơn!

Nếu như Lâm Minh có thể chống lại bất cứ ai trong Thiên Cương cùng Phiêu Vũ, như vậy phân thân Hoang hắn chưa hẳn không thể bằng vào lự lượng cường đại và thể tích, hai người chúng ta đại chiến một hồi.

- Tốt! Rất tốt! Ta với ngươi đánh một trận! Chỉ cần ngươi có thực lực tương đương ta, ta rời khỏi đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc! Mà ta thề ngày sau nếu bổn tọa sẽ không ra tay với bất cứ Nhân tộc nào không có địch ý với ta, nếu làm trái thân thể tung tóe, tu vị tận phế!

- Trừ chuyện đó ra, bổn tọa nếu không thắng ngươi, hai đồ đệ không nên thân kia sẽ rời khỏi trận đại chiến này, thành thành thật thật trở về tu luyện! Nếu không ra gì, vĩnh viễn không còn mặt mũi ra ngoài, miễn cho bị người ta bắt lấy uy hiếp bổn tọa.

Thiên Cương thần vương đã tức giận thật sự.

Lâm Minh nói:

- Tốt! Một lời đã định, nếu là như thế, ta cũng đáp ứng, nếu ta có thể may mắn thực hiện lời hứa, như vậy quân đoàn Hoang sẽ theo ta đi, không hề gia nhập vào đại chiến Thánh tộc cùng Nhân tộc, chỉ chừa lại bảo hộ người thân của ta.

Lâm Minh đã rời khỏi đại chiến Nhân tộc cùng Thánh tộc, dĩ nhiên là triệt để rời đi, quân đoàn Hoang cũng là một phần thực lực của hắn, hắn tự nhiên sẽ không chơi văn tự này.

Lâm Minh nói xong thì nhìn qua Phiêu Vũ, Phiêu Vũ trầm mặc. Đây chính là cam chịu với điều kiện này, cũng chính là nàng cũng đồng ý với Lâm Minh.

Về phần khế ước gì đó không cần nói, mặc kệ Lâm Minh hay là hai Chân Thần, bọn họ đều là người cao ngạo, đã nói ra thì chắc chắn sẽ làm được.

Lui một vạn bước, cho dù đối phương đổi ý, như vậy một phương khác cũng có thể xé rách hiệp định, lại tiến vào đại chiến là được, chẳng có gì là không thể.

Lâm Minh yên lặng rút Ám Long thương ra, thân ảnh lóe lên, đã lướt ngang tinh không, bay đến ngoài trăm dặm.

Chân Thần đại chiến rất mạnh mẽ, hắn không những hậu bối Nhân tộc gặp đại nạn, nếu không một lần năng lượng trùng kích, bọn họ sẽ tan thành mây khói.

Lưu phạm vi trăm dặm đầy đủ Thần Mộng triển khai lực trường, che chở tất cả được an toàn.

Thiên Cương nheo mắt lại, nhìn qua Lâm Minh cách trăm dặm, hắn yên lặng rút một thanh trọng kiếm màu vàng lợt ra, chuôi kiếm này tự nhiên là Chân Thần Linh Bảo.

Thiên Cương là người tu hành hệ thống luyện thể tới mức tận cùng!

- Hắn không đơn giản!

Phiêu Vũ thần vương truyền âm nói.

- Ta biết rõ! Tuy không muốn thừa nhận, nhưng mà chỉ cần nhìn dị tượng Thiên Tôn thiên kiếp thì ta biết rõ hắn có vài phần bản lĩnh, nhưng thì tính sao, không có đánh qua, ai cũng không biết ai mạnh ai yếu.

- Ít nhất mấy ngàn vạn năm qua ta chưa bao giờ chân chân chính chính đánh một trận! Trước kia đánh với nữ nhân Thần Mộng kia, nàng căn bản không đánh với ta, cho một ít ảo giác đối phó ta, ta đã sớm áp một bụng tức giận.

Thiên Cương thần vương đã chiến ý sôi trào, hắn cầm theo trọng kiếm màu vàng, chậm rãi bay về phía Lâm Minh.

Mà thời điểm này nhìn thấy bóng lưng Thiên Cương thần vương, tất cả võ giả Nhân tộc đều ngừng thở, trước kia Lâm Minh cùng Thánh tộc hai đại Chân Thần đàm phán bọn họ nghe được rõ ràng, đây là liên quan tới tương lai của Nhân tộc.

Trong tinh quang, Lâm Minh và Thiên Cương cách xa nhau mười dặm!

Ánh sao mờ mịt, sát khí ngưng trọng, phiến không gian này bởi vì năng lượng vô hình đã trở nên càng tỉ mỉ hơn.

Tất cả mọi người đều chú ý trận chiến này, Thần Mộng đã căng lực trường của mình ra, che chở Nhân tộc tuấn kiệt.

Lâm Minh là lãnh tụ tinh thần Nhân tộc, vừa đột phá Thiên Tôn đã nghênh chiến thần vương.

Thiên Cương thần vương lúc này hai tay giao nhau, chuôi kim kiếm này hắn cầm hai tay, loại động tác này không phải khinh thị Lâm Minh, mà là Thiên Cương thần vương sở tu công pháp Chân Thần Thiên Cương Thánh Thể, lúc chiến đấu thức mở đầu là hai tay giao nhau, nhìn thì hành động không nhanh, nhưng mà động tác lại làm cho cương nguyên trong người Thiên Cương thần vương hình thành một loại thế.

Thức mở đầu của Lâm Minh tầm thường hơn nhiều, hắn lăng không mà đứng, tay phải duỗi nghiêng mũi thương điểm nhẹ vào hư không, hai mắt của hắn nhắm nghiền, dùng cảm giác tập trung phiến hư không này, trên thực tế Lâm Minh đối mặt võ giả cấp bậc Chân Thần, trợn mắt nhắm mắt không còn gì khác nhau, hai mắt nhắm lại thì nội tâm càng yên lặng, làm cho vũ trụ trong cơ thể và thiên địa vũ trụ kết hợp thật tốt.

Thời gian cứng lại trong tích tắc.

Oanh!

Thiên Cương thần vương ra tay, động tác thập phần đột nhiên, hơn nữa còn nhanh tới mức tận cùng.

Thiên Cương thần vương với tư cách một người tu luyện hệ thống luyện thể tới mức tận cùng, hắn có lẽ lâm vào hoàn cảnh xấu tại phương diện pháp tắc và lực trường, nhưng mà đấu thể chất thì hắn gần như đỉnh phong của vũ trụ.

Khí lực cường đại mang tới lực lượng khủng bố, giao phó cho hắn tốc độ độc nhất vô nhị.

Không có người nào thấy rõ Thiên Cương thần vương hai tay giao nhau công kích thế nào, các Thiên Tôn ở đây hoa mắt, Thiên Cương thần vương đã hóa thành một đạo thần quang đánh úp lại.

Trước khi Thiên Cương thần vương dùng thức mở đầu Thiên Cương thánh thể ngưng tụ quán chú vào một kích này, công kích Lâm minh, không phải kim kiếm trong tay, mà là nắm đấm.

Trên thực tế tới trình độ Thiên Cương thần vương, thân thể của hắn không thua gì Chân Thần Linh Bảo, nắm đấm của hắn và kiếm của hắn công kích không có gì khác nhau.

Hư không sụp đổ, mang theo không gian phong bạo mạnh mẽ, những phong bạo này dung làm một thể với Thiên Cương thần vương, một khắc này Lâm Minh đối mặt không phải một quyền, mà là một ngôi sao đánh tới.

Tất cả mọi người ngừng thở, đây là chênh lệch giữa Chân Thần và Thiên Tôn, ngay cả ý niệm chống cự trong đầu cũng khó sinh ra, phàm nhân cảm giác trời long đất lở, căn bản không thể địch nổi.

Mà thời điểm này Lâm Minh hành động, giống như một con thần long ngủ đông đã lâu, đột nhiên mở mắt ra.

Lâm Minh đâm ra một thương, không hề như tưởng tưởng, đâm thẳng vào nắm đấm của Thiên Cương thần vương.

Va chạm đáng sợ, bỗng nhiên thời không phong bạo bị đánh nát, chỉ còn lại một quyền của Thiên Cương thần vương thai nghén đại thế, không hề giữ lại nghiền áp Ám Long Thương của Lâm Minh.

Quyền thương tương giao.

Ầm!

Áp lực cường đại làm cho Ám Long Thương sinh ra vặn vẹo, cây thương cũng cong lên.

Chương 2261: Chiến Thiên Cương

Mà lúc này cương nguyên hộ thể của Thiên Cương thần vương bị đâm rách, lưu lại vết máu màu vàng.

Ầm ầm!

Hai người đồng thời tách ra, Ám Long Thương đột nhiên thẳng lại, Thiên Cương thần vương và Lâm Minh bay ngược ra sau mấy trăm dặm, dừng lại trong hư không.

Một kích này ai cũng không thể làm gì ai, nhìn như ngang bằng, nhưng mà trán không ít võ giả Nhân tộc trán thấm mồ hôi lạnh, Thiên Cương thần vương thật đáng sợ, bọn họ mơ hồ biết rõ cấp bậc trường thương Chân Thần Linh Bảo tuyệt đối là thượng phẩm, mà Thiên Cương thần vương dùng nắm đấm ngạnh kháng thần thương này, thân thể của hắn cường đại tới mức độ nào?

Tuy nắm đấm của Thiên Cương thần vương cũng bị thương, nhưng mà kế tiếp...

Mọi người nhìn qua Thiên Cương thần vương, chỉ thấy Thiên Cương thần vương vẫy vẫy tay phải, vết máu trên tay hắn cứng lại, những huyết dịch màu vàng bị làn da hấp thu... Sau đó miệng vết thương khép lại cực nhanh, nhanh tới mức không nhìn thấy tổn thương.

Nhìn thấy năng lực khôi phục cường đại như thế, võ giả Nhân tộc ở đây chột dạ, có thể dùng thân thể phòng ngự ngạnh kháng Chân Thần Linh Bảo, hơn nữa năng lực khôi phục cường đại, đây quả thật là phòng ngự hoàn mỹ, đối với Thiên Tôn Nhân tộc mà nói, đây là địch nhân dù đứng yên cho bọn họ đánh, bọn họ cũng không làm gì được, huống chi là quyết đấu chiến diện.

Đây là thực lực Thiên Cương thần vương sao? Quả nhiên là có thể trở thành Chân Thần không ai là kẻ yếu.

Lâm Minh nheo mắt lại, nhìn qua tay phải Thiên Cương thần vương, nói:

- Thì ra là như thế, ngươi cường độ thân thể đơn thuần đã vượt xa Chân Thần hạ vị!

Mỗi Chân Thần đều có bản lĩnh xuất chúng của mình, ví dụ như Hồn tộc Đại Phạm Thần Vương, ưu thế của hắn là phương diện hồn hải và tinh thần. Thần Mộng Thiên Tôn phát triển cân đối hệ thống tụ nguyên và hệ thống tu thần, chiêu thức biến ảo đa đoan, làm cho Thiên Cương thần vương có lực nhưng khó sử dụng. Phiêu Vũ thần vương cũng cùng loại với Thần Mộng, nàng ảo thuajatt hồn hải và tinh thần có thành tựu cực cao.

Về phần Thiên Cương thần vương, hắn đơn tu thân thể, bằng vào thân thể thành thần, dùng một hệ thống đối kháng người khác hai hệ thống, có thể thấy được thân thể Thiên Cương thần vương cường đại, loại người này có thiên phú dị bẩm ở hệ thống luyện thể, hơn nữa phát huy thiên phú của mình tới mức tận cùng.

- Cường độ thân thể của ta thật sự sánh ngang Chân Thần Linh Bảo, mà Chân Thần Linh Bảo là chết, tuy phá hủy nó không dễ dàng, nhưng vẫn có thể làm được. Mà ta tinh thông các loại công pháp chiêu thức, dùng thân thể ta quán chú cương nguyên, vận chuyển Thiên Cương Thánh Thể, cường độ sẽ tăng lên gấp mười lần! Ngươi công kích rất mạnh, đáng tiếc không thể phá phòng ngự của ta, tất cả chỉ là phí công!

Thiên Cương thần vương cười lạnh, Chân Thần của Nhân tộc Thần Mộng lúc trước không thể làm gì được hắn, chỉ vây khốn hắn mà thôi!

- Thì ra là thế!

Sắc mặt Lâm Minh không biểu tình, cường độ thân thể mạnh thì thế nào, lực lượng thân thể của hắn cũng vô cùng cường đại, nhất là Đạo Cung Cửu Tinh sau khi giải khai, Lâm Minh thậm chí khát vọng chiến một trận với cao thủ luyện thể.

Một khắc này, sáu đại đạo cung mở ra trên người Lâm Minh, sau lưng Lâm Minh có chín ngôi sao chói mắt hiện ra, hào quang vô tận quán chú vào thân thể Lâm Minh, dung hợp làm một thể với sáu đại đạo cung.

Tính cả Ám Long Thương trong tay Lâm Minh, vào thời khắc này chúng trở nên chói mắt, hào quang đầy trời, Ám Long Thương là Chân Thần Linh Bảo đỉnh cấp, nhưng nếu như không thể quán chú đầy đủ lực lượng thì uy lực của nó sẽ giảm bớt đi nhiều.

Hôm nay sau khi rót ánh sao vào, Ám Long Thương như sống lại, từng tiếng long ngâm vang vọng, vang vọng hư không, truyền khắp vũ trụ.

Thiên Cương thần vương nheo mắt lại, nói:

- Muốn tranh phong với ta trên phương diện thân thể sao? ha ha, vậy thì tới đi!

Thiên Cương thần nói nói một câu thì rống to lên, lại một quyền đánh tới Lâm Minh.

Lâm Minh mặt không biểu tình, một thương đâm ra.

Ầm ầm!

Hai người giao kích với nhau, cương nguyên màu vàng và tinh quang màu bạc hóa thành năng lượng phong bạo đáng sợ, một quyền quét qua tất cả.

Lúc này Ám Long Thương không có gãy, nó giống như thần long không thể địch nổi, xuyên qua ngôi sao!

Thiên Cương thần vương với tư cách thần vương luyện thể, tốc độ nhanh tới cực hạn, mà Lâm Minh đúng là không kịp nghĩ nhiều, hoàn toàn phải theo kịp tốc độ Thiên Cương thần vương.

Hai người đánh nhanh nhưng mà tốc độ cũng phải trả giá lớn, không chỉ dùng lực công kích suy yếu đổi được, trên thực tế hai người công kích đều mang theo năng lượng phong bạo, mỗi khi phong bạo ra đời đều gắn bó thật lâu không dứt, nhìn ra xa xa, bầu trời phủ kín hai vòng xoáy đen trắng khổng lồ.

Một thiên thạch khổng lồ gần ngàn dặm bị vòng xoáy cuốn vào, hóa thành mảnh vỡ, tiếp theo hóa thành bụi bậm.

Chuyện này làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, hai người bọn họ công kích có rất nhiều khủng bố, Thiên Tôn yếu nhất bị cuốn vào trong đó tuyệt đối hài cốt không còn.

Tốc độ công kích cao như vậy, mỗi kích có uy lực giống như vậy, ai có thể đánh với bọn họ cơ chứ?

- Ha ha ha! Thống khoái! Thật thống khoái!

Thiên Cương thần vương tùy ý cười to, có thể chiến đấu tùy ý như thế này hắn rất thích, chứng minh hắn vẫn còn thừa lực.

Trong tiếng cười to, toàn thân Thiên Cương thần vương có tiếng nổ lốp bốp vang lên, thân thể của hắn cao lên, làn da bịt kín một tầng màu đỏ tươi nhàn nhạt, trước kia phù văn thần bí xuất hiện ở mi tâm đã hiện ra, hắn hoàn thành huyết mạch biến thân.

Ầm ầm!

Hư không tan nát, sau khi Thiên Cương thần vương biến thân đánh ra một quyền vào hư không, thân thể Lâm Minh lui ra sau cực nhanh.

Hắn cầm trường thương trong tay, ánh mắt sáng ngời nhìn qua Thiên Cương thần vương.

Lần đầu tiên Thiên Cương thần vương sử dụng trọng kiếm trong tay.

Chuôi trọng kiếm này không khác gì ván cửa, thanh kiếm còn dài hơn hán tử thân hình cao lớn, nhưng mà ở trong tay Thiên Cương thần vương thì chuôi kiếm này trở nên dài ngắn vừa đúng.

Chuôi kiếm này nhìn qua có màu vàng lọt, cũng không khác gì thanh kiếm bình thường, nhưng mà Lâm Minh phát hiện ánh sáng chảy qua chuôi kiếm này lại sinh ra biến hóa thật nhỏ, giống như bị chuôi kiếm này dẫn dắt, hoặc là nói không gian chung quanh nó trở nên vặn vẹo.

- Kiếm tên Ám Tinh!

Nhìn thấy Lâm Minh chú ý kiếm trong tay của mình, Thiên Cương thần vương hiện ra một tia ngạo khí.

- Bổn tọa thành tựu Chân Thần, từng bế quan tu hành trên một viên ám tinh, dùng trọng lực đáng sợ của ám tinh rèn luyện thân thể của mình, ta chính thức đột phá Chân Thần thì rời đi, trước khi đi ta dùng toàn bộ lực lượng mang một đoạn vật chất trong ám tinh này, nó dầy tám phân, rộng ba tấc, dài một thước, sau khi quay về ta bế quan ngàn năm, mang vật chất ám tinh này đánh tạo thành kiếm phôi, sau đó dùng kiếm phôi làm hạch tâm bỏ vào rất nhiều Kim Giác Ma Thiết đúc nóng nó, cuối cùng tạo thành một thanh trọng kiếm! Ta không có tế luyện nó, thậm chí không có khắc ma vân ở mặt ngoài thì nó vẫn là Chân Thần Linh Bảo, không có khắc bất cứ trận pháp thần thông nào, chỉ bằng vào sức nặng đáng sợ và cứng rắn của nó, nó là vũ khí tốt nhất với ta.

Chương 2262: Kiếm thế phong tỏa

Thiên Cương thần vương nói ra, rất nhiều người mờ mịt, ám tinh? Đó là cái gì?

- Ám tinh... Đó là tinh thể già nua về sau biến thành quái vật đáng sợ, tu vị không đủ Thiên Tôn thì chẳng thể tới gần.

Ở một phương Nhân tộc, Đại Tự Tại Phật chậm rãi giải thích một tiểu bối Nhân tộc căn bản không biết ám tinh là gì, trên thực tế trong vũ trụ man hoang bọn họ vẫn không nhìn thấy loại tinh thể này.

Lực hút của ám tinh cực kỳ khủng bố, mặt ngoài tùy tiện một khối vật chất đặt trên tinh cầu bình thường cũng nặng hơn cả ngọn núi.

Nếu võ giả bình thường lọt vào ám tinh, mặc dù là tới gần ám tinh một chút cũng bị xé rách thân thể, Thiên Cương đào ra một đoạn vật chất trên ám tinh, đúc thành thần kiếm, khó có thể tưởng tượng cường độ thân thể của hắn đạt tới mức nào.

- Vì đúc thành vô thượng chi thể lại tiềm tu trong ám tinh, rèn luyện thân thể, còn đào đi một kiện binh khí vô cùng nặng nề, thật là điên cuồng.

Lâm Minh tự nói, nheo mắt nhìn qua kiếm trong tay Thiên Cương thần vương, luận phẩm chất có lẽ nó không bằng Ám Long thương, nhưng mà luận sức nặng nó còn nặng hơn Ám Long thương nhiều lần.

Thanh kiếm như vậy ném chém tốc độ cao, nó phát huy ra uy lực còn mạnh hơn mức tưởng tượng.

Thời điểm này Thiên Cương thần vương động thủ.

Hắn vung ám tinh kiếm chém ra một cái.

Thanh kiếm này tốc độ cực cao, nhưng lại ẩn chứa đại thế của

Thiên Cương thần vương, tập trung hư không, làm cho người ta căn bản không cách nào né tránh được.

Đồng tử Lâm Minh hơi co lại, thân thể nhanh chóng lùi lại, toàn thân vang lên âm thanh lốp ba lốp bốp, trên người có lân phiến màu đỏ thẫm hiện ra, hắn lúc này đã sử dụng Tu La chi huyết.

Răng rắc!

Không gian trói buộc bị giãy giụa, Thiên Cương thần vương chém một kiếm này vào hư không.

Đại thế đáng sợ bạo phát ra, một kiếm của Thiên Cương thần vương chém phá trời xanh, hình thành một lỗ hỏng cực lớn, không gian phong bạo quét qua tất cả, sinh ra ảnh hưởng lớn.

Thiên Cương thần vương nhe răng cười liên tục, hắn liên tục chém ra mười kiếm, mỗi một kiếm cũng như hàng tỉ ngọn núi lỡ, ngôi sao toái diệt, công kích đáng sợ như vậy nối thành một mảnh, làm cho vũ trụ run rẩy.

Mà Lâm Minh không có công kích tiếp, hắn liên tục né tránh. Mỗi một kiếm hắn né tránh hiểm lại càng hiểm, nhưng mà trên thực tế lại vừa đúng.

- Tiêu hao thể lực của ta? Vậy thử xem a!

Hàn quang trong mắt Thiên Cương thần vương lóe lên, luận thể lực, Thiên Cương thần vương tu hành Thiên Cương Thánh Thể là công pháp thể thuật cực mạnh, Thiên Cương thần vương có thể kịch chiến một trăm ngày mà không suy kiệt.

Không chỉ có như thế, tốc độ Thiên Cương thần vương càng lúc càng nhanh! Chuôi ám tinh kiếm này cực kỳ nặng nề, dưới tác dụng của đại thế nên hợp thành một thể với Thiên Cương thần vương, có cảm giác nhân kiếm hợp nhất.

Xoạt!

Một kiếm quét ngang hư không, tập trung phương hướng Lâm

Minh né tránh. Lâm Minh không kịp giãy giụa trói buộc, dùng Ám Long Thương ngăn cản.

Oanh!

Sức nặng trút xuống, mặc dù là quán chú ánh sao vào trong Ám Long thương cũng bị đánh uốn cong, Lâm Minh chỉ cảm thấy hổ khẩu rung mạnh, thân thể của hắn bay ngược ra sau, dùng tốc độ cực nhanh bay ra sau.

Thiên Cương thần vương lao thẳng xuống, kiếm quang rậm rạp!

Mỗi một đạo kiếm quang đều chém rách hư không. Lưu lại một vết kiếm nhìn mà giật mình, những vết kiếm này dài mấy dặm.

Giao thủ với võ giả bình thường, cho dù vị diện Tam Thập Tam Thiên ổn định cũng dễ dàng xé rách hư không, sau khi không gian bị xé rách thì không gian phong bạo sinh ra, cũng sẽ nhanh chóng khép lại như ban đầu, đây là năng lực tự chữa trị của không gian.

Nhưng mà bị Thiên Cương thần vương đánh ra vết nứt không gian, một khi xuất hiện vẫn tồn tại, nó dường như muốn khép lại nhưng có lực lượng vô hình nào đó ngăn cản, khiến nó khép lại một nửa nhưng lại vỡ ra.

Chậm rãi, vết kiếm càng ngày càng nhiều, trăm ngàn vết kiếm nối thành một mảnh, hình thành tấm lưới màu vàng nhạt!

Lưới ánh sáng này khóa chết không gian.

Trong lúc nhất thời, cả hư không như nặng nề chớp nhoáng, Lâm Minh cùng Thiên Cương thần vương bị phong ấn bên trong,

- Thiên Cương thật đáng sợ, ta trước đó không ngờ hắn có thủ đoạn như vậy.

Bên phía Nhân tộc, Thông Thiên Thần Chủ mở miệng nói.

- Vết kiếm này không phải vết kiếm bình thường, mà là kiếm thế thể hiện! Thiên Cương chém ra một kiếm đều mang theo ‘ thế ’, những kiếm thế này nằm trong vết rách không gian vẫn vô cùng sắc bén, nó vẫn không ngừng mở rộng không gian, ngăn cản không gian chữa trị, nếu như đánh lên những vết rách không gian này cũng sẽ bị kiếm thế công kích ngược, hậu quả tuyệt đối rất thảm, tuy so ra kém Thiên Cương trực tiếp bổ một kiếm nhưng không phải Thiên Tôn thừa nhận được.

- Chân Thần, không có kẻ nào không đáng sợ, tạo nghệ lực trường của Thiên Cương thần vương vô cùng đáng sợ, nhưng mà chiêu thức của hắn đủ sức đền bù lực trường không đủ.

Sắc mặt Hắc Ám Ma Quân ngưng trọng nói ra, lực trường hình thành chung quanh võ giả, là bố trí pháp tắc trong chiến đấu, tác dụng chủ yếu của nó là trấn áp và ngăn cản.

Mà bây giờ Thiên Cương thần vương đánh ra vết kiếm không hề nghi ngờ quá mạnh mẽ, một khi phạm vi chiến đấu bị hạn chế, hắn bằng vào thân thể cường đại có thể phát huy sức chiến đấu mạnh mẽ.

Vào lúc này trăm ngàn vết kiếm ngăn cản không gian khép lại, Lâm Minh yên lặng cảm giác pháp tắc không gian chung quanh, mỗi một đạo vết kiếm đều tập trung vào hắn.

Hắn cảm giác vết kiếm đang bị không gian xuyên thẳng qua.

Trong nội tâm Lâm Minh hiểu ra, vết kiếm này cũng không phải không gì phá nổi, nhưng mà thời điểm hắn phá vỡ phòng ngự, Thiên Cương thần vương tự nhiên sẽ thừa cơ công kích.

Thời điểm này Thiên Cương thần vương đã hùng hổ đánh tới!

Khoảng cách mấy trăm dặm đối với Chân Thần chẳng là gì, Thiên Cương thần vương chém ra một kiếm như tinh cầu giáng tới.

Không gian có hạn, Lâm Minh không có lui nữa. Hắn áp súc lực lượng thân thể tới mức tận cùng, Ám Long thương đánh ra.

Oanh!

Hai tay Lâm Minh rung mạnh, hổ khẩu tê dại, ám tinh kiếm thật sự quá nặng, bằng vào trọng lực đáng sợ làm cho người ta cảm giác khó ngăn cản nổi.

Dưới quán tính cực lớn, thân thể Lâm Minh bay ngược nhanh chóng, đụng mạnh vào kiếm võng.

Rầm rầm!

Lưới ánh sáng run rẩy kịch liệt, quần áo sau lưng Lâm Minh lập tức vỡ ra, lộ ra chiến giáp màu đen mỏng thiếp thân, giáp mềm mỏng cũng xé rách, sau lưng hắn xuất hiện vết máu nhàn nhạt.

Va chạm vào lúc này, mọi người có thể nhìn ra kiếm võng đáng sợ. Nếu như không phải vừa rồi Lâm Minh đụng vào, mà đổi thành Thiên Tôn khác đụng vào đã sớm bị chém đứt thành mấy khối.

Đây là chỗ đáng sợ của Thiên Cương thần vương, cho dù kiếm của hắn chém qua, nhưng mà vết kiếm lưu lại vẫn đáng sợ như cũ, không gì phá nổi.

Lâm Minh thuận tay xé một cái, trực tiếp xé mở giáp mỏng, hắn ở trần. Lộ ra vết máu pha tạp và lân phiến màu đen, vết thương của hắn cầm máu với tốc độ mắt thường nhìn thấy được, chỉ bởi vì kiếm thế tiếp tục phá hư, tốc độ phục hồi của Lâm Minh không bằng Thiên Cương.

Chương 2263: Nghịch chuyển (1)

- Lâm Minh, chấm dứt, tuy ngươi xuất chúng, nhưng vẫn thua trong tay ta. Tuy ta có thể đánh ngươi vào kiếm võng, không ngừng tiêu hao thực lực ngươi, nhưng mà ta không có ý định làm như thé, ta sẽ không cho ngươi một tia cơ hội thở dốc nào cả.

Thiên Cương thần vương hét lớn một tiếng, thân thể của hắn lột xác lần nữa.

Màu da của hắn biến thành đỏ thẫm, chú văn trên người càng ngày càng gần, hắn dường như vận dụng bí pháp nào đó, hoặc giả biến thân lần nữa, cho dù loại nào, không hề nghi ngờ, Thiên Cương thần vương đã trở nên mạnh mẽ hơn trước.

Hắn bắt đầu vận dụng lực lượng chính thức của mình.

- Ám tinh toái diệt!

Hai tay Thiên Cương thần vương cầm kiếm, giơ lên cao khỏi đầu, một sát na kia, ám tinh thần kiếm bắn ra tia chớp mạnh mẽ, kiếm võng bao trùm hư không, ám tinh trong tay Thiên Cương thần vương không ngừng chém ra, trong nháy mắt chém ra một ngàn kiếm!

Một ngàn kiếm này, mỗi một kiếm đều là có ba bốn thành một kích toàn lực của Thiên Cương thần vương, ngàn kiếm trải rộng tứ phương, phong tỏa hết thảy.

Một khắc này đồng tử Lâm Minh đồng tử co rút lại, mi tâm của hắn có Thiên Mục sáng lên, mà hai mắt của hắn biến thành hình kim, mặt văn che phủ quanh mặt, hắn mở Thiên Mục Đạo Cung đồng thời dùng vạn pháp hư không.

Thiên Cương thần vương tạo nghệ lực lượng đạt tới mức tận cùng, hắn hi sinh chính là uy lực pháp tắc.

Tam sinh Đồng Vạn Pháp Hư không bao phủ thêm Thiên Mục thì một ngàn kiếm này càng trở nên khác biệt, chúng lan tràn như phô thiên cái địa, phong tỏa bất cứ khả năng né tránh nào, nhưng mà trong mắt Lâm Minh, chúng bố trí pháp tắc bị thiếu trở nên hoàn mỹ, có kiếm tốc độ nhanh, kiếm tốc độ chậm.

Vì truy cầu công kích cường đại, Thiên Cương thần vương không thể tránh né hi sinh một phần tốc độ công kích, làm cho Lâm Minh lợi dụng thời cơ né tránh.

Hắn chân đạp hư không, giống như nhảy trong mưa đao kiếm ảnh.

- Muốn tự sát sao? Ha ha ha! Đến đây đi!

Thiên Cương thần vương cười to, nếu có cơ hội chém giết Lâm Minh, hắn đương nhiên sẽ không chú ý, bởi vì chuyện này rất có hy vọng.

Nhưng mà kiếm quang hoàn toàn bao phủ Lâm Minh, làm cho Thiên Cương thần vương cảm thấy một màn không tưởng tượng nổi xảy ra, Lâm Minh giống như con cá bơi qua kim quang, tận dụng mọi thứ, né tránh chín thành kiếm quang, chỉ có chưa tới một thành đánh vào người Lâm Minh.

Mà đúng lúc này, chín ngôi sao trên bầu trời hiện ra, tinh mang trong tích tắc nối thành một mảnh, kiếm võng của Thiên Cương thần vương không thể ngăn cản ánh sao, tinh không vô tận ngưng tụ thành ánh sao trên người Lâm Minh.

Lâm Minh một thương quét ra, quán chú từng đám tinh quang, một ngàn kiếm quang chém qua Thiên Cương thần vương!

Tinh hải giống như kiếm hải.

Oanh!

Biển sao và kiếm quang đụng vào nhau, ánh sao bị xé nứt, kiếm quang cũng bị cắn nuốt, giờ khắc này hào quang màu đen bao phủ tất cả, Thiên Cương thần vương bố trí kiếm võng va chạm kịch liệt chập chờn, trong đó kiếm thế bám vào sắp sụp đổ.

Trong chốc lát Thiên Cương thần vương bị hào quang bao phủ.

Đạo Cung Cửu Tinh tỏa ra tinh quang vô tận, Thiên Cương thần vương cảm giác như đang ngâm mình trong hào quang, huyết nhục bản thân như bị đốt cháy.

Kiếm thế của hắn bị áp súc, mà lúc này hắn cảm giác bị hào quang phong tỏa.

Cảm giác cũng không phải là sở trường của Thiên Cương thần vương, mà giờ phút này cảm giác quá rõ ràng, Thiên Cương thần vương cũng có thể cảm nhận được Lâm Minh đang tới gần, bởi vì hắn cảm nhận được sát khí.

Thiên Cương thần vương tóc tai bù xù, hắn hét lớn một tiếng, đột nhiên bước lên một bước, ám tinh kiếm chém xuống!

Răng rắc!

Một kiếm kia giống như phân cách nhật nguyệt, nương tựa theo sức nặng của ám tinh kiếm, Thiên Cương thần vương trực bổ ánh sao ra làm hai nửa.

Ám tinh kiếm và trường thương va chạm với nhau, sức nặng đáng sợ vượt qua tất cả, cửu tinh chi lực bị đánh tan, chúng tiêu tán trên không trung.

Oanh!

Trường thương màu đen và ám tinh kiếm va chạm vào nhau! Thân thể Lâm Minh bị phản lực cường đại đánh bay ra ngoài, mà cương nguyên không ai bì nổi đánh vào người hắn, càng làm cho khóe miệng Lâm Minh chảy máu tươi ròng ròng.

- Chết đi!

Thiên Cương thần vương nhe răng cười, hắn biết rõ một kiếm vừa rồi, kiếm cương đã quét trúng Lâm Minh!

Thiên Cương thần vương thập phần rõ ràng kiếm cương của mình khủng bố, đó tuyệt đối không phải Nhân loại có thể thừa nhận được!

Toàn thân của hắn vang lên tiếng nổ lốp bốp, thân thể bay thẳng lên cao, xông thẳng lên trời.

Thiên Cương thần vương xuất liên tục vài kiếm, kiếm thế vô tận co rút lại hình thành không gian kiếm thế đặc thù giam cầm tất cả phương hướng tránh né của Lâm Minh.

- Không tốt!

Bên phía Nhân tộc có Thiên Tôn kinh hô, không gian kiếm thế như cối xay thịt cực lớn, trong lúc này kiếm thế tung hoành, một khi bị phong ấn bên trong, trực tiếp sẽ bị kiếm thế xoắn thành mảnh vỡ.

Cho dù Lâm Minh vô cùng dũng mãnh, hộ thể chân nguyên cũng bị kiếm thế áp súc lại, muốn thoát ra khỏi không gian này cũng phải phí một phen tay chân, mà Thiên Cương thần vương làm sao cho hắn cơ hội này? Trong không gian kiếm thế, lực công kích của Thiên Cương thần vương đã đạt tới cực hạn, Lâm Minh rất có thể căn bản không thể né tránh công kích tiếp theo của Thiên Cương thần vương.

- Dùng máu của ta, tế kiếm của ta!

Giọng của Thiên Cương thần vương to lớn giống như thiên lôi cuồn cuộn, to lớn mà vô tình, hắn đi nhanh lên và chém ra một kiếm chôn vùi tất cả pháp tắc!

Trong tích tắc này, không gian kiếm thế mà Thiên Cương thần vương ngưng tụ đột nhiên run lên, vốn tưởng rằng Lâm Minh bị khóa chết trong kiếm thế. Không biết dùng phương pháp gì đột nhiên lao ra, hắn cầm trường thương màu đen trong tay chém xuống!

- Cái gì?

Thiên Cương thần vương trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, tuy vừa rồi kiếm thế làm không gian run động lắc lư, nhưng rõ ràng không có nghiền nát, Lâm Minh làm sao giãy dụa thoát ra được?

Trong thời gian ngắn hắn không kịp suy nghĩ, lúc này ám tinh kiếm ngang dọc. Cương nguyên toàn thân Thiên Cương thần vương thiêu đốt giống như mặt trời rực lửa.

Ầm ầm!

Va chạm cuồng mãnh, trên tay Lâm Minh xuất hiện ổ quay màu đen, hư ảnh Tu La ác ma cao hơn mười trượng cao sừng sững sau lưng Lâm Minh, chậm rãi thôi động ổ quay màu đen.

Ổ quay này giống như cối xay tất cả, đang không ngừng thôn phệ kim quang do Thiên Cương thần vương phát ra!

Đây chính là Vạn Ma Sinh Tử Luân của Lâm Minh.

Tu La Thiên Đạo chôn vùi tất cả, không ngừng nghiền nát kim quang.

Thiên Cương thần vương hét lớn một tiếng, một kiếm chém lên ổ quay màu đen.

Răng rắc!

Vạn Ma Sinh Tử Luân rung mạnh, nhưng mà Thiên Cương thần vương cũng bị pháp tắc phản kích, thân thể của hắn sáng lên màu đỏ không tầm thường, khí huyết toàn thân cuồn cuộn.

Thiên Cương thần vương lui ra sau, bị pháp tắc trùng kích to lớn, thân thể của hắn hơi đổi màu, nhưng mà đúng lúc này lại có sát khí như quỷ mị xuất hiện sau lưng Thiên Cương thần vương.

- Cái gì?

Trong một sát na, Thiên Cương thần vương chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên, toàn thân băng hàn.

Chương 2264: Nghịch chuyển (2)

Hắn bị một kích của Lâm Minh đánh bay, nhưng mà Lâm Minh tuyệt đối cũng không chịu nổi, năng lượng của hắn quá mạnh, chẳng khác gì tinh cầu bộc phát, Lâm Minh tuyệt đối không thể nhẹ nhõm ngăn lại, mà hắn nếu như dùng một chiêu này là không thể nào trong thời gian ngắn tiếp tục công kích.

Nhưng mà lúc này, sau lưng Thiên Cương thần vương có Lâm Minh tay cầm trường thương giết thẳng qua, sau lưng hắn có hư ảnh Tu La hiện ra lần nữa, vẫn là ổ quay cực lớn, hư ảnh Tu La hai tay đang cầm ổ quay tròn.

Màu sắc ổ quay không phải màu đen, mà là màu tím!

Ổ quay tím giống như vòng xoáy linh hồn, muốn cắn nuốt tất cả.

Phân thân?

Trong đầu Thiên Cương thần vương đột nhiên hiện ra suy nghĩ này, vừa rồi trong cuộc chiến cực nhanh và có ánh sao bao phủ, Lâm Minh đã thả ba phân thân ra, mà Thiên Cương thần vương cảm giác bị quản chế mà không có phát hiện ra.

Tốc độ của Lâm Minh thật sự quá nhanh, chớ nói bị dìm ngập trong tinh thần chi hải của Thiên Cương thần vương, ngay cả các Thiên Tôn đỉnh cấp đang xem cuộc chiến ở xa xa cũng không có nhìn thấy phân thân Lâm Minh vừa rồi.

Đáng sợ hơn là, phân thân Lâm Minh tới tứ pháp tắc Tu La Thiên Đạo, thực lực ba đại phân thân có liên quan trực tiếp tới hắn, bản thể càng mạnh thì phân thân càng mạnh!

Thiên Cương thần vương gian nan xoay người, cố nén khí huyết sôi trào, hắn muốn đánh trả.

Hắn một kiếm chém lên ổ quay màu tím, ổ quay màu tím cũng tới từ Tu La Thiên Đạo, chính là Vạn Nguyên Luân Hồi Bàn!

Ầm ầm!

Năng lượng đáng sợ bộc phát, một kiếm của Thiên Cương thần vương không có bức lui ổ quay này, chỉ bức lui phân thân Lâm Minh.

Hư ảnh Tu La tay cầm ổ quay trong tay, trùng trùng điệp điệp nện vào ngực Thiên Cương thần vương!

Phốc!

Thiên Cương thần vương phun máu tươi, thân thể giống như thiên thạch bay ra ngoài.

Lực lượng toàn thân vô cùng đáng sợ, cường độ thân thể Thiên Cương thần vương còn mạnh hơn thần thú cũng bị trọng thương!

Trong nháy mắt Lâm Minh thứ tư xuất hiện.

- Còn nữa?

Thiên Cương thần vương hai mắt huyết hồng, trước đó Thiên Cương thần vương cùng Phiêu Vũ thần vương một đường đánh tới, vừa đánh vừa bay đi với Thần Mộng Thiên Tôn, căn bản không có trao đổi tin tức với Thánh tộc quá nhiều, hắn chỉ biết rõ Lâm Minh sau khi quay trở lại Nhân tộc, Nhân tộc lấy được thắng lợi liên tiếp, nhưng mà tin tức Lâm Minh có được ba đại phân thân thì hắn chưa nghe, mà trên thực tế cho dù nghe qua thì Thiên Cương thần vương cũng chưa chắc phòng bị tốt, bởi vì Thiên Cương thần vương tuy cường đại, nhưng mà thủ pháp chiến đấu của hắn, cho dù là công kích hay phòng ngự cũng chỉ có một, cực ít biến hóa.

Mà Lâm Minh sở học pha tạp, hỗn tạp, chiến đấu bắt đầu cũng thiên biến vạn hóa, làm cho người khó lòng phòng bị!

Thiên Cương thần vương đã không phân rõ bốn Lâm Minh đâu là bản thể, đâu là phân thân, hắn chỉ cảm thấy đối phương giống như dung hợp làm một thể với tinh không hắc ám, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, quỹ tích công kích làm cho người ta khó lòng nắm lấy.

Hắn không sử dụng vũ khí, mà là dùng bàn tay đánh vào người mình.

Một khắc này Thiên Cương thần vương cắn đầu lưỡi, bức một giọt máu huyết bay ra.

Giọt máu huyết này cũng không giống máu huyết võ giả bình thường dùng thiêu đốt, mà là hóa thành một chùm huyết vụ màu vàng bao phủ toàn thân của hắn.

- Ah!

Thiên Cương thần vương bắn vận dụng cương nguyên đánh ra, trong thời gian cực ngắn công kích bốn lần.

Một kiếm này lập tức chém vào bàn tay Lâm Minh!

Đột nhiên xuất hiện cảnh này làm cho người ta cả kinh, chuôi ám tinh kiếm này quá lợi hại, bọn họ đều nhìn vào trong mắt, sức lực kia vô cùng đáng sợ, hơn nữa một kích toàn lực của Thiên Cương thần vương cho dù là thần thú vương tộc cũng bị đánh vỡ khớp xương, bị đánh thành thịt nát.

Thân thể huyết nhục căn bản không cách nào ngăn cản được.

Ngay thời điểm bàn tay Lâm Minh và trọng kiếm tương giao, trong lòng bà tay Lâm Minh đột nhiên xuất hiện đồ án âm dương trắng đen, âm dương đồ mang theo khí tức mênh mông, làm cho người có loại cảm giác áp lực khó hiểu.

Đây là Lâm Minh ngưng tụ thần ma lực, một kiếm của Thiên Cương thần vương cứ như thế bổ thẳng vào âm dương đồ.

Phốc!

Thiên Cương thần vương phun ra một ngụm máu tươi, đây là bởi vì hắn không quan tâm khí huyết xao động, liên tục thúc dục cương nguyên nên bị cắn trả.

Thân thể Lâm Minh bị trùng kích mạnh mẽ đã bay ra ngoài, mà Thiên Cương thần vương chưa buông lỏng một hơi đã biến sắc.

Hắn cảm nhận được lực lượng xảo trá dọc theo ám tinh kiếm của hắn chui vào trong huyết nhục của hắn, chúng chẳng khác gì giòi bọ trong xương.

Ân?

Thân hình Thiên Cương thần vương ngây ngốc, hắn thình lình phát hiện, trong công kích vừa rồi Lâm Minh quán chú lực lượng vào trong ác ma đồ, lực lượng này rót vào thân thể của hắn, mang theo ma lực hết sức đáng sợ, còn ăn mòn huyết nhục của hắn!

Thân thể hắn mất đi sinh cơ!

Đây là ác ma lực trong người Lâm Minh dung hợp với pháp tắc Thánh Điển. Lực lượng tử vong bao phủ toàn thân Thiên Cương thần vương.

Xảy ra chuyện gì!?

Thiên Cương thần vương kinh hãi!

Nếu như là bình thường, lực lượng như thế không thể ăn mòn cương nguyên của hắn, hắn có thể bằng vào lực lượng trấn áp, bây giờ khí huyết và sinh cơ bị thiêu đốt.

Nhưng mà bởi vì vừa rồi Thiên Cương thần vương nhiều lần cường lực vận dụng cương nguyên, thậm chí vận dụng một giọt máu huyết, xuất liên tục bốn lần công kích, vượt qua cực hạn, cảnh này khiến Thiên Cương thần vương bị thiếu hụt máu huyết.

Lực lượng ma tính chính là dựa vào đó mà vào, trực tiếp công kích tính mạng bổn nguyên của Thiên Cương thần vương!

Thân thể Thiên Cương thần vương phòng ngự vô cùng cường đại, nhưng mà dưới pháp tắc công kích liên tục, Thiên Cương thần vương không cách nào bằng vào cương nguyên trong người ngăn cản được.

Khí huyết chi lực một khi xuất hiện thiếu hụt, bản thân không đủ cường đại, như vậy mỗi khi thúc dục một chút đã bị ma tính cắn nuốt, biến thành một bộ phận của ma tính, dùng lực lượng này lớn mạnh bản thân, kể từ đó hình thành tuần hoàn ác tính.

Thiên Cương thần vương sắc mặt biến!

Hắn thật không ngờ trận chiến hắn chiếm sạch ưu thế, bởi vì sơ sẩy mà sinh ra đại nghịch chuyển.

Hoặc là nói đây không phải là sơ sẩy, mà là Lâm Minh cố ý bố trí bẩy rập!

Trên thực tế từ khi Thiên Cương thần vương nhìn lầm bản tôn Lâm Minh và nghĩ lầm đã giam cầm Lâm Minh trong không gian kiếm thế, Thiên Cương thần vương từ lúc đó đã lâm vào hoàn cảnh xấu.

Một nước cờ sai, từng bước đều thua, Lâm Minh cạn tào ráo máng, lại tiếp tục công kích ba lượt liên tục, một lần lại một lần mở rộng ưu thế của mình, từng bước bức khí huyết của Thiên Cương.

Cuối cùng trong công kích cuối cùng, khí huyết Thiên Cương thần vương dùng hết, Lâm Minh trực tiếp thi triển ra nhất kích tất sát!

Hơn nữa một kích này Lâm Minh càng đánh rắn đánh giập đầu, dùng tử chi thu của Thánh Điển và ác ma lực trực tiếp ăn mòn khí huyết không nhiều của Thiên Cương, làm cho hắn không thể lật trời.

Công kích như thế là do Lâm Minh tính trước.

Chương 2265: Thiên Cương bại trận

Sau khi bắt được sai lầm của đối phương, Lâm Minh không còn có cho Thiên Cương chút cơ hội nào, mãi cho đến cuối cùng là lực của Thiên Cương không có chỗ dùng.

Răng rắc!

Thời điểm này Thiên Cương bố trí không gian kiếm thế lúc trước nứt ra, thân mặc một thân hắc y, trường thương của Lâm Minh xé rách không gian kiếm thế.

Hắn tiện tay ném trường thương đi, cây thương này chỉ là một kiện Thiên Tôn Linh Bảo, là Lâm Minh đánh chết Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc thu tới, tự nhiên không cách nào ngăn công kích của ám tinh kiếm, chỉ dùng một lần là báo hỏng.

Bản tôn Lâm Minh tay cầm Ám Long thương, toàn thân âm dương chi lực dung hợp, mũi thương trực chỉ Thiên Cương thần vương, lực lượng này quán chú ác ma lực vào trong.

Ba đại phân thân của Lâm Minh hiện ra ba hào quang khác nhau, theo thứ tự là cương nguyên, chân nguyên. Thần nguyên, đối ứng tinh khí thần Tam Thập Tam Thiên đại đạo.

Bốn Lâm Minh liên thủ, thực lực tăng lên gấp mấy lần.

Mắt thấy Lâm Minh khí thế càng ngày càng thịnh, trong mắt Thiên Cương thần vương mang theo khuất nhục và tức giận, Thiên có thân thể vô cùng cường đại, nhưng mà hắn thiếu khuyết biến hóa, đây biến thành nhược điểm không cách nào bù đắp của hắn.

Biến hóa chưa đủ có khuyết điểm đáng sợ như vậy.

Trong chiến đấu vừa rồi, Lâm Minh tương đương dùng xảo kình chế trụ Thiên Cương, chuyện này làm nội tâm của hắn khuất nhục.

Hắn nhanh chóng thiêu đốt máu huyết khu trừ ác ma lực và tử vong pháp tắc trong người.

Trong mắt Lâm Minh hàn mang lóe lên, trên tay ba đại phân thân là ba ổ quay lớn. Theo thứ tự là màu đen, màu tím cùng màu xanh.

Thời điểm này Lâm Minh tự nhiên sẽ không cho Thiên Cương thần vương có chút cơ hội xoay người nào. Hắn đang muốn ra tay công kích, trong tích tắc này có giọng nói băng hàn truyền tới.

- Dừng ở đây!

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lông vũ bay lả tả tới, khi Lâm Minh cùng Thiên Cương bị bao phủ trong đó,lông vũ xuất hiện làm không gian này dính lại, năng lượng vận chuyển trở nên vô cùng chậm chạp, một nữ tử áo trắng bồng bềnh đáp xuống giữa Lâm Minh cùng Thiên Cương thần vương, ngươi này chính là Phiêu Vũ thần vương.

- Chấm dứt, Thiên Cương. Ngươi thua.

Thiên Cương khí huyết xao động, thở như trâu, hắn vừa mới ổn định cương nguyên trong người, đang muốn liều mạng với Lâm Minh thì Phiêu Vũ gọi lại.

Hiển nhiên, hắn không phục.

- Luận võ thiêu đốt máu huyết, đã là ám muội, mà thiêu đốt máu huyết vẫn không chiếm ưu thế, đó là thua rồi!

Thiên Cương có thể thiêu đốt máu huyết, Lâm Minh tự nhiên cũng có thể thiêu đốt máu huyết, đây không phải đại chiến sinh tử, mà chỉ quyết định quyền nói chuyện mà thôi, nếu như đều thiêu đốt máu mà chiến, còn không bằng đánh sinh tử một hồi, liều ngươi chết ta sống, như vậy cũng không tồn tại chuyện rời khỏi chiến trường.

Kỳ thật đến cấp bậc Chân Thần, dưới tình huống bình thường không ai dám liều mạng với đối thủ, bởi vì bọn họ một khi bị tổn thương không thể nghịch chuyển, không phải thiên tài địa bảo nào có thể chữa tốt, ít nhất cũng phải là linh dược cấp Chân Thần mới

được.

Mà số lượng linh thảo cấp Chân Thần không có bao nhiêu, có đôi khi cần tìm linh dược nào đó khắp Tam Thập Tam Thiên cũng khó tìm được.

Cho dù tìm được, luyện chế là chuyện cực kỳ phiền toái, rất nhiều luyện dược sư căn bản không có thể lực này.

Thiên Cương thần vương nhìn Phiêu Vũ, lại nhìn qua Lâm Minh, tuy trong nội tâm không muốn thừa nhận, nhưng mà không thể không nói Phiêu Vũ nói là sự thật, trận chiến đấu này hắn đã thua.

Tuy hắn thua dươi s tình huống Lâm Minh tính toán cùng xảo kình, thua thập phần không cam lòng, nhưng mà thua chính là thua, không cần lấy cớ.

Hơn nữa Thiên Cương thần vương cũng biết, Lâm Minh thời điểm chiến đấu là bằng vào Luyện Thể Thuật Đạo Cung Cửu Tinh đấu với mình, không có dùng pháp tắc khác.

Không thể không nói, chỉ cần từ hệ thống luyện thể, Thiên Cương thần vương đi tới cực hạn, hai người so đấu Luyện Thể Thuật, tự là Thiên Cương được lợi cực lớn.

Nhưng cho dù như thế, Thiên Cương hoàn toàn áp chế Lâm Minh, nhưng mà trong thời gian ngắn Thiên Cương thần vương cũng không thể chiến thắng, thậm chí còn dùng huyết mạch biến thân.

Lâm Minh là một nhân loại, chỉ bằng vào Luyện Thể Thuật có thể đánh với Thiên Cương chiến đến loại trình độ này, đã đủ để cho Thiên Cương bội phục.

Bởi vậy sau khi Phiêu Vũ đứng ra, rốt cuộc cương nguyên trong người Thiên Cương yên lặng lại, trong lòng của hắn rõ ràng, sau khi hệ thống luyện thể đi tới mức tận cùng sẽ biến thành sở đoản của hắn, hắn có thiên phú luyện thể không ai bằng, chỉ bằng vào luyện thể mà đạt tới Chân Thần.

Đương nhien chuyện này khó lường, nhưng mà từ xưa đến nay rất nhiều Chân Thần là song tu, thậm chí còn có tam tu, bọn họ thông hiểu Tam Thập Tam Thiên pháp tắc không chỉ một loại, người như vậy tốc độ tu luyện cực chậm, nhưng mà thành tựu Chân Thần lại có tiềm lực lớn hơn nữa.

Thiên Cương thần vương nhìn Lâm Minh thật sâu, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, lập tức biến mất trong tinh không.

Hắn làm thế là thừa nhận thất bại của mình..

Mà cùng lúc đó, Phiêu Vũ nhìn qua Lâm Minh.

Tinh không như mực, Lâm Minh tay cầm Ám Long thương đứng thẳng, hai mắt thâm trầm như nước.

Tinh quang chiếu vào người Lâm Minh giống như thủy ngân chảy dài.

- Thiên đạo...

Trong nội tâm Phiêu Vũ thần vương như có cảm giác, nàng ngửa đầu nhìn lên trời, ánh mắt kéo dài ra xa, dường như muốn nhìn thấy điểm cuối của vũ trụ.

Thời đại này đã không bình tĩnh...

Nàng thu hồi suy nghĩ, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh, khẽ nói:

- Mười ngày sau, ta sẽ chiến với ngươi, kỳ hạn này đủ cho ngươi khôi phục đỉnh phong rồi.

Lâm Minh gật đầu, lại triệu hồi Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Hỗn Nguyên Thiên Cung xuất hiện thì biến lớn, ba bóng người từ trong Hỗn Nguyên Thiên Cung bay ra.

Ba người này chính là Ngạo Nhật, Tà Nguyệt còn có Thanh Liên tiên tử.

Lúc này Lâm Minh đã sớm thu huyết nhục Hoang trong người bọn họ, còn cho bọn họ tư duy độc lập, nhưng tu vị bọn họ bị Lâm Minh dùng Tu La Thiên Đạo giam, hiện tại không có chút sức chiến đấu nào.

- Các ngươi tự do.

Lâm Minh nói ra lời này trực tiếp đẩy đám người Thanh Liên tiên tử tới chỗ Phiêu Vũ thần vương.

Hắn không định khó xử ba người này.

Nhưng mà sau khi khôi phục tự do, ba người này bị Lâm Minh hàng phục trải qua cái gì đều nhớ rõ.

Nghĩ tới các chuyệ này, bọn họ muôn tự sát.

Nhất là Thanh Liên tiên tử, nghĩ đến nàng trước kia xưng hô và động tác với Lâm Minh, ánh mắt nhìn qua Lâm Minh bắn ra lửa.

Nàng cực kỳ khuất nhục, nàng hiện tại hận không thể xé nát Lâm Minh, sau đó tự sát!

- Sư phụ!

Thanh Liên tiên tử nhìn thấy Phiêu Vũ thần vương, trực tiếp quỳ trong hư không, nàng đời này chưa bị khuất nhục như thế.

Vào lúc này Thanh Liên tiên tử cũng không có nói ra cái gì nhờ Phiêu Vũ báo thù, lập tức giết chết Lâm Minh các loại lời nói.

Tuy nàng giận dữ nhưng cũng không có mất đi lý trí, kể từ tình hình bây giờ mà nhìn, mình có thể đạt được tự do chỉ sợ cũng không phải Phiêu Vũ dựa vào vũ lực uy hiếp có được, mà là thông qua đàm phán.

Nếu không phải Lâm Minh rút huyết nhục Hoang ra khỏi người bọn họ sớm mấy ngày, giam cầm tu vị của bọn họ, giải phóng tư tưởng tự dọ, còn cho thấy rõ quá trình đàm phán, bây giờ là chuẩn bị "Giao hàng".

Chương 2266: Cường giả vi tôn

Kể cả hiện tại Lâm Minh biểu lộ thong dong, Phiêu Vũ sắc mặt lạnh lùng, Thanh Liên tiên tử đoán được chỉ sợ Phiêu Vũ đã trả giá cái gì đó mới đổi được nàng trở về.

Đây cũng là chuyện khiến Thanh Liên tiên tử cảm thấy khó chịu, chính cô ta mất hết mặt mũi sư môn không nói, còn làm cho sư phụ của nàng cùng chịu nhục.

Nàng thù hận nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt kia hận không thể chém giết Lâm Minh ngay lập tức.

Nhưng mà đối với ánh mắt như thế, Lâm Minh lại lạnh nhạt, hiển nhiên là không đặt thù hận của Thanh Liên trong lòng, hắn hừ lạnh nói với Thanh Liên tiên tử.

- Ngươi dẫn đầu đại quân Thánh tộc, giết vô số tuấn kiệt của Nhân tộc, đương nhiên chúng ta là chủng tộc khác biệt, hành vi của ngươi không có gì đáng trách, ta giết ngươi cũng không có gì đáng trách, nhưng mà ta lưu ngươi một mạng, cũng chỉ chịu nhục mấy tháng mà ngươi đã không chịu nổi sao? Tôn nghiêm của ngươi trọng yếu như thế, vậy tính mạng tuấn kiệt tộc của ta không thì không quan trọng sao?

- Ta tình nguyện ngươi giết ta!

Thanh Liên tiên tử cắn răng nói ra, trong nội tâm giận dữ.

KLama Minh cười lạnh, hắn biết Thanh Liên tiên tử muốn thật sự như thế.

- Ngươi có đại thù với Nhân tộc, rơi vào trong tay của ta, ta xử trí thế nào là tự do của ta, ngươi có thực lực cũng có thể tùy ý xử trí ta.

- Ngươi mấy tháng qua bị ta khống chế giết ngàn vạn võ giả Thánh tộc xem như đền bù tội lỗi của ngươi. Ta hôm nay tha cho ngươi,

ngươi ghét hận trong lòng cũng không sao, ngày sau tùy thời hoan nghênh ngươi tìm ta báo thù, chỉ cần ngươi có thực lực là được, hưng mà nếu ngươi mang cừu hận đẩy lên người nhà, bằng hữu của ta, ra tay với bọn họ, ta cam đoan sẽ phế tu vị của ngươi, đoạn kinh mạch toàn thân của ngươi, ném cho Nhân tộc và nhận hết lăng nhục mà chết.

Lâm Minh nói cực kỳ ngoan độc, hắn tự nhiên biết rõ Thanh Liên tiên tử sợ cái gì nhất, nếu như có vô số kẻ mà nàng lúc trước xem như con sâu cái kiến, bây giờ bị đám con sâu cái kiến hèn mọn kia làm bẩn thân thể, nàng tuyệt đối khó chịu gấp vạn lần.

Nghe Lâm Minh nói thế, Thanh Liên xanh mặt, cả đời nàng cao ngạo, hôm nay bị Lâm Minh không chút lưu tình chà đạp tôn nghiêm.

- Ta giết ngươi!

Thanh Liên tiên tử tròng mắt như nứt ra, nàng thật sự muốn sống tới chiến đấu sinh tử với Lâm Minh, nhưng mà nàng lại rất rõ ràng, tài nghệ của mình không bằng người, hơn nữa còn kém quá xa.

Lâm Minh đã nói rõ, có bản lĩnh cứ báo thù, hắn tùy thời xin đợi.

Nhưng mà nàng có thể sao?

Chỉ sợ ccuar đời này nếu không có gì ngoài ý muốn, sợ là không có hy vọng đuổi kịp Lâm Minh, thậm chí ngay cả một phần mười của Lâm Minh còn chưa tới, chênh lệch ngày sau chỉ sợ càng ngày càng xa.

Chuyện này với Thanh Liên tiên tử mà nói là khuất nhục và khó chịu trong lòng.

- Im miệng!

Phiêu Vũ thần vương sắc mặt như băng sương, nàng đột nhiên quát lên.

- Sư phụ!

Trong nội tâm Thanh Liên tiên tử tràn ngập ủy khuất, nàng cắn chặt bờ môi đứng sau lưng Phiêu Vũ thần vương, nước mắt bị nàng cưỡng ép ngăn cản chảy xuống, nàng không thể cho mình rời lệ trước mặt địch nhân.

Hôm nay đúng là quá mất mặt, cộng thêm mấy tháng trước kia, tuyệt đối là đoạn thời gian hắc ám nhất cuộc đời của Thanh Liên tiên tử.

Phiêu Vũ không quan tâm tới Thanh Liên tiên tử, mà Lâm Minh nhìn qua, trầm giọng nói:

- Hai chúng ta nói thôi!

Lâm Minh không giết đám người Thanh Liên tiên ử, đối với Thanh Liên tiên tử làm ra cái gì đó, trừ làm cho nàng chịu nhục thì không có làm gì đó, hiện tại Phiêu Vũ thần vương nhìn ra, nguyên âm của Thanh Liên tiên tử vẫn còn, Lâm Minh không có thái bổ nàng.

Kỳ thật như lời Lâm Minh nói, Thanh Liên dẫn đầu quân đoàn Hoang, giết chết rất nhiều Nhân tộc, chiến tranh vô tình, nếu như Lâm Minh mặc kệ Thanh Liên báo thù cái gì đó, đều không đủ nhìn.

Lâm Minh không có làm mồng một, Phiêu Vũ cũng không có làm ngày rằm, nàng cũng không có ra tay với Lâm Minh lúc hắn đột phá Thiên Tôn, hoặc là ra tay với hạm đội Nhân tộc.

Bọn họ cuối cùng vẫn giữ điểm mấu chốt.

Nếu không tất cả không thể vãn hồi, Phiêu Vũ không thể giết Lâm Minh, ngày sau đối mặt Lâm Minh trả thù, hiện tại sẽ tổn thất ái đồ.

Tuy Lâm Minh không tới mức chết đi, nhưng bởi vì đột phá Thiên Tôn bị ngăn cản mà thất bại trong gang tấc, ít nhất phải tốn thời gian mấy trăm năm, mấy ngàn năm tích lũy thực lực mới có thể đột phá.

Nhưng cái giá lớn như thế sẽ làm hai phe không muốn thừa nhận.

Dùng một hồi luận võ chấm dứt phân tranh, kết quả này trả giá nhỏ nhất.

Trên thực tế từ khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, hắn không có lựa chọn nơi bí mật, mà là cùng đại quân Nhân tộc đối mặt với Phiêu Vũ, Phiêu Vũ đã đoán được Lâm MInh có khả năng áp dụng biện pháp này.

- Mười ngày sau ta và ngươi đánh một trận!

Phiêu Vũ nói thêm lần nữa.

Nhưng mà lời này truyền đi, Thanh Liên tiên tử đứng sau lưng Phiêu Vũ nghe xong thì ngây người triệt để.

Nàng không thể tin được nhìn bóng lưng sư phụ của mình, ít nhất nàng tin vào lỗ tai của mình.

Cái gì? Mười ngày sau sư tôn của nàng sẽ giao thủ với Lâm Minh?

Điều này sao có thể?

Kể cả Ngạo Nhật, Tà Nguyệt bên cạnh Thanh Liên tiên tử cũng trợn mắt há hốc mồm, miệng há to ra ngây ngốc nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh đấu Phiêu Vũ?

Dường như Lâm Minh chỉ là Thiên Tôn mà thôi?

Bọn họ thời điểm bị hàng phục, Lâm Minh vẫn chỉ là nửa bước Thiên Tôn, hiện tại cảm giác tu vị Lâm Minh đột nhiên tăng mạnh, đại khái cũng chỉ là cảnh giới Thiên Tôn.

Thiên Tôn chiến Chân Thần... Nghĩ tới đây Ngạo Nhật, Tà Nguyệt hít khí lạnh, Phiêu Vũ thần vương mặc dù chỉ là Chân Thần hạ vị, nhưng mà nàng không phải kẻ yếu trong Chân Thần hạ vị, chẳng lẽ nói Lâm Minh có được vốn liếng chống lại Phiêu Vũ sao?

Chuyện này là bọn họ cảm giác như mộng như ảo, dường như Lâm Minh trước mắt làm bọn họ phải ngưỡng mộ.

- Lâm mỗ cung kính bồi tiếp!

Lâm Minh bình tĩnh trả lời.

Phiêu Vũ thần vương nhìn qua Lâm Minh, nàng vung tay lên, thân thể hóa thành lông vũ lả tả, những lông vũ này bao phủ Thanh Liên, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt ba người cùng biến mất trong hư không mờ mịt...

Không gian nghịch chuyển, Phiêu Vũ, Thanh Liên đã phi hành rất nhanh, thời điểm này sắc mặt Thanh Liên tiên tử xanh mét, nàng há mồm, vẫn không nhịn được hỏi Phiêu Vũ thần vương.

- Sư phụ, ngài... Ngài muốn giao thủ với Lâm Min, ngài sẽ... Áp chế tu vị sao?

- Không áp chế!

Trả lời đơn giản, nhưng lọt vào tai Thanh Liên lại làm đầu óc của nàng trống rỗng.

Không áp chế?

Thanh Liên tiên tử ngây ngẩn cả người, tư duy vô cùng hỗn loạn, thậm chí trong lòng nàng sinh ra cảm giác tuyệt vọng. Tuy nàng đã sớm biết rõ tìm Lâm Minh báo thù là không thực tế, nhưng mà giờ phút này nàng mới hiểu rõ ràng không thực tế này là bao nhiêu, Lâm Minh thật đáng sợ!

Ngạo Nhật, Tà Nguyệt nghe rõ ràng, bọn họ hoàn toàn bị chấn trụ!

Lâm Minh thật có bản lĩnh chống lại Chân Thần, đây là điểm bọn họ không cách nào tiếp nhận được.

Bọn họ là thiên tài, nhưng so với Lâm Minh vẫn còn kém quá xa.

Chương 2267: Dò xét Hoang hồn (1)

Tuy Thánh tộc xem thường Nhân tộc, nhưng lại sùng bái cường giả, Lâm Minh xuất hiện làm cho Ngạo Nhật, Tà Nguyệt sinh ra suy nghĩ phức tạp.

Phiêu Vũ trầm mặc trong chốc lát, ung dong nói:

- Năm đó vi sư vừa đột phá Thiên Tôn, ta có thể trong mười chiêu miễn cưỡng chống lại Thiên Tôn đỉnh cấp, mà Thánh Mỹ thiên tài tuyệt thế của Hồn tộc, lúc ở Thiên Tôn sơ kỳ đã đánh bại Thiên Tôn đỉnh cấp, thậm chí càng về sau đã có thể đánh bại mấy Thiên Tôn đỉnh cấp, ta vốn tưởng rằng đây đã là cực hạn, nhưng mà so với Lâm Minh còn kém quá nhiều!

- Trong truyền thuyết, thời đại thượng cổ mười tỷ năm trước, Tam Thập Tam Thiên là nơi sinh sống của tính mạng trí tuệ, văn minh võ đạo vô cùng huy hoàng, Thiên Tôn rất nhiều, thánh địa mọc lên như nấm, Chân Thần cũng không ít, nhưng mà thời đại đó khó tìm người sánh vai với Lâm Minh, chỉ không biết hai tồn tại năm đó thì thế nào.

Phiêu Vũ nói chuyện, Thanh Liên, Tà Nguyệt, Ngạo Nhật ba người nhìn nhau, bọn họ mơ hồ biết rõ Phiêu Vũ nói hai tồn tại kia là ai.

Chủ nhân Tu La Lộ!

Bất Hủ Quân Vương!

Bọn họ tuyệt đối là truyền thuyết, đó thật sự là tồn tại mà người ta phải nhìn lên, mà Lâm Minh bây giờ cũng đang đạp lên con đường này.

Đây chính là mở đầu một truyền thuyết.

Lâm Minh tương lai có khả năng thật lớn trở thành nhân vật như chủ nhân Tu La Lộ, sáng tạo một đại thế giới, truyền thừa mười tỷ năm, mấy chục tỷ năm.

Nghĩ tới đây, thậm chí Thanh Liên tiên tử có cảm giác nếu như Lâm Minh trở thành siêu cấp cường giả như vậy, nàng từng bị Lâm Min hàng phục, trở thành nữ bộc của Lâm Minh cũng không khó tiếp nhận.

Thanh Liên tiên tử vốn muốn chết cũng không muốn trở thành nữ nô của Lâm Minh, đó là ngạo tâm không cho phép, nhưng mà nhớ năm đó chủ nhân Tu La Lộ và Bất Hủ Quân Vương cũng có nô bộc, nếu như nô bộc của bọn họ năm đó đặt ở bây giờ, sợ rằng còn lợi hại hơn mình, Ngạo Nhật và Tà Nguyệt nhiều lắm.

Dưới loại tình huống này, Thanh Liên tiên tử không lên tiếng, kể cả Ngạo Nhật và Tà Nguyệt cũng vậy.

Bọn họ nỗi lòng phức tạp, nói không khách khí, dùng trình độ của bọn họ hiện tại, nếu như trở lại mười tỷ năm trước, cho dù đưa tới cửa cho chủ nhân Tu La Lộ làm nô bộc, người ta cũng không chịu tiếp nhận.

Qua một hồi lâu, Tà Nguyệt vẫn không nhịn được mở miệng, hỏi:

- Phiêu Vũ tiền bối, ngươi cảm thấy Thánh tộc... Có thể thắng không?

- Không rõ ràng!

Phiêu Vũ lắc đầu, nói:

- Năm đó hắn chỉ là Thánh Chủ, Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không thể giết hắn được, hiện tại hắn đã trưởng thành, có được năng lực tự bảo vệ mình, không nói đuổi giết có thể giết hắn hay không, chỉ cần dùng thực lực của hắn bây giờ, chỉ cần tìm nơi trốn đi, bố trí trận pháp che dấu, vậy ai cũng đừng mong tìm được hắn, tương lai Thánh tộc như thế nào, Lâm Minh trưởng thành ra sao, tất cả phải xem hai chữ "Số mệnh".

Phiêu Vũ nói câu này thì không nói nữa, thân thể nàng hóa thành lưu quang, mang đám người Thanh Liên biến mất trong tinh hải mênh mông.

Hai thần vương Thánh tộc trước sau rời đi, cũng ý nghĩa trận chiến này Lâm Minh đã thắng.

Dùng tu vị Thiên Tôn sơ kỳ khuất nhục Thiên Cương thần vương, lại ước chiến với Phiêu Vũ vào mười ngày sau.

Một Thiên Tôn trong vòng mười ngày liên tục ứng chiến hai Chân Thần, nhất định có thể lưu truyền lại.

Cách mấy trăm dặm, võ giả Nhân tộc đang xem cuộc chiến sớm vui mừng khó nhịn.

Mọi người vung tay hô to, cơ hồ tất cả linh hạm tỏa ra hào quang chói mắt, bắn thẳng vào trời xanh.

Đế Thích Già, Hạo Vũ càng thở dài một hơi, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Một trận chiến này ý nghĩa phi phàm, nó nhất định ghi vào sử sách, chỉ cần Nhân tộc bất diệt, chắc chắn sẽ có bia bất hủ.

Lâm Minh dùng tu vị Thiên Tôn chiến thắng Chân Thần, tự nhiên cổ vũ sĩ khí Nhân tộc thật lớn, hơn nữa không lâu sau Thiên Cương rời khỏi đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc, cũng sẽ thu được lợi ích rất lớn khi Nhân tộc phản công về Thần Vực.

Tất cả võ giả Nhân tộc đều dồn đủ sức vào trong đại chiến, Nhân tộc và Thánh tộc sẽ tiếp tục tính nợ sáu ngàn năm trước.

Tuy vẫn còn chưa tới mức diệt tộc, Nhân tộc tất nhiên sẽ khiến Thánh tộc trả giá thê thảm.

Mà võ giả Nhân tộc chúc mừng, Lâm Minh chỉ thoáng lộ mặt sau đó cử hành phong thiện đại điển, mà ý định lợi dụng thời gian mười ngày này lại đi thăm dò trí nhớ Hoang hồn.

Năm đó Lâm Minh không cách nào rung chuyển trí nhớ Hoang, nguyên nhân chủ yếu là hồn hải có hạn, mà lượng trí nhớ Hoang thật sự quá khổng lồ, vài tỷ năm qua Hoang không biết thôn phệ bao nhiêu trí tuệ tính mạng, những trí nhớ này đều ghi vào hồn hải của Hoang.

Muốn từ trong đó sàng chọn ra trí nhớ có giá trị là một quá trình rườm rà gian khổ.

Năm đó Lâm Minh chỉ thử một lần liền cảm thấy đầu đau như nứt ra, Lâm Minh đã thành tựu Thiên Tôn, tìm hiểu pháp tắc Thánh Điển, hơn nữa trải qua sinh tử luân hồi, xem nhân gian muôn màu, tạo nghệ hồn lực của Lâm Minh đã đạt tới thành tựu phi phàm.

Tuy cường độ không bằng Chân Thần, nhưng mà từ phẩm chất đã vượt qua Chân Thần rất nhiều.

Dưới tình huống này Lâm Minh có nắm chắc thăm dò Hoang hồn.

Cho dù không dò xét ra quá nhiều thứ, nhưng mà Lâm Minh cũng hiểu đại khái về thâm uyên ác ma và Hoang.

Mà trước đó bí mật về thâm uyên, Lâm Minh căn bản không biết gì cả.

Thời gian trôi qua, Lâm Minh ở gần mấy viên hằng tinh, tinh vân chậm rãi biến mất.

Đêm tối thâm trầm,

Lâm Minh ngồi điều tức, hắn tiến vào trạng thái dung hợp võ ý.

Lúc này trước mặt Lâm Minh là hồn hải mênh mông.

Đây là hồn hải thuộc về Lâm Minh, lúc này Lâm Minh đã hóa thành trạng thái ý thức, tiến vào trong thế giới tinh thần của mình.

Tinh thần lực khổng lồ quét qua hình thành cơn gió, điểm cuối của hồn hải là một hồ nước, đó là Hoang hồn cực lớn, nó bị mấy trăm dây xích tinh thần vừa thô vừa to khóa lại, bị treo ngược lên, phân nửa thể tích của nó bao phủ dưới hồn hải.

Lâm Minh bay lên cao, bay qua phía Hoang hồn.

Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, trong tay hắn có tinh quang vô tận ngưng tụ, chậm rãi hình thành quả cầu hình lập phương màu đen, đây chính là ma phương.

Mà khi ma phương xuất hiện, một nữ hài ngồi xếp bằng ở mặt ngoài ma phương mang theo nụ cười nhu hòa đáng yêu, nàng ngọt ngào gọi một tiếng:

- Lâm ca ca!

- Hồng nhi, ngươi tới giúp ta hàng phục Hoang hồn!

Sắc mặt Lâm Minh ngưng trọng nói ra, độc trí nhớ Hoang là chuyện không thoải mái.

- Tốt!

Hồng nhi đáp, lúc này không nói nhiều, thân hình của nàng chậm rãi hóa thành một đạo lưu quang, chậm rãi bay vào trong ma phương.

Lâm Minh cũng rót hồn lực của mình vào trong ma phương.

Ma phương phóng xuất thần quang đen kịt, thần quang càng ngày càng mạnh, năng lượng không ngừng tích lũy, đã đạt tới cực hạn Lâm Minh có khả năng thừa nhận.

Trong nháy mắt này Lâm Minh quát to một tiếng, một đạo thần quang từ trong ma phương bắn ra ngoài, trực tiếp bắn vào Hoang hồn.

Xoẹt!

Giống như thần đao sắc bén cắt qua, Hoang hồn đột nhiên run lên, bị đạo hào quang này mở ra lỗ hổng cực lớn.

Chương 2268: Dò xét Hoang hồn (2)

Hồn lực tùy ý quét qua lỗ hổng, Lâm Minh không chần chờ chút nào, đột nhiên cầm ma phương trong tay vung lên, ma phương hình thành vòng xoáy đen kịt,t rực tiếp hấp thu hồn lực Hoang hồn.

hồn lực ngưng tụ trong ma phương, giống như hơi nước kết băng, hóa thành từng khối băng phiến vụn.

Những mảnh vỡ này toàn thân đen kịt, chúng có màu lưu ly, Lâm Minh tiếp tục thúc dục ma phương xóa đi lạc ấn tinh thần trên mảnh vỡ này, cuối cùng hóa thành trí nhớ vô chủ.

Sau đó Lâm Minh điều tức một chút, lại bắt đầu đọc chúng.

Những trí nhớ này đều là trí tuệ tính mạng bị Hoang thôn phệ, tuy bên trong có rất nhiều công pháp, trận pháp, thuật luyện đan, luyện khí, tin tức bí cảnh... Các đồ vật có giá trị, nhưng đối với Lâm Minh mà nói nó không có ý nghĩa.

Lâm Minh trực tiếp vứt bỏ những trí nhớ này, còn lại linh hồn tinh hoa tinh thuần nhất, rót vào trong hồn hải, lớn mạnh hồn lực.

Làm như vậy đã lãng phí tới một nửa Hoang hồn.

Kế tiếp Lâm Minh bắt đầu thúc dục ma phương mở trí nhớ Hoang hồn, lại đọc trí nhớ của Hoang.

Đây là biện pháp Lâm Minh có thể nghĩ ra.

Tuy phương pháp này hiệu suất rất thấp, nhưng bởi vì thực lực Lâm Minh bị hạn chế nên chỉ có thể như vậy.

Lâm Minh cắn răng, hắn cắt một phần trí nhớ Hoang xuống, nhìn Hồng nhi nói:

- Hồng nhi, hôm nay tới đây thôi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai tiếp tục, chúng ta từ từ sẽ tới, có thời gian thì phàm nhân có thể dời núi, cho nên chúng ta không cần gấp thế đâu.

- Ân!

Hồng nhi nhu thuận gật đầu, bản thân nàng là sinh mệnh thể do ma phương hình thành, đối với Lâm Minh có cảm tình đặc thù, có thể làm việc cho Lâm Minh, nàng vô cùng vui vẻ.

Lâm Minh sờ đầu Hồng nhi, làm cho nàng nghỉ tay quay về ma phương, mà tinh thần thể Lâm Minh cũng tiến vào trong ma phương, bắt đầu đọc trí nhớ của Hoang.

Vốn Lâm Minh không ôm hi vọng qá lớn, nhưng hắn không ngờ khi đọc lại mang theo kinh hỉ.

Trong đám trí nhớ vô chủ này, hắn rốt cuộc tìm thấy trí nhớ bản thể Hoang.

Đây chính là thâm uyên văn (văn tự).

Đây là văn tự thần bí còn cổ xưa hơn cả văn tự của Thần tộc, hơn nữa còn là một loại pháp tắc kỳ diệu.

Dùng pháp tắc phù văn làm văn tự, đây là chuyện Lâm Minh khó tin nổi.

Bởi vì liên quan tới pháp tắc phù văn, nhất là pháp tắc phù văn đẳng cấp cao thì võ giả tầm thường càng khó nắm giữ. Nói cách khác, bản thân mình nhìn thấy là văn tự trong trí nhớ của Hoang, đây hẳn là một loại ngôn ngữ cao cấp trong thâm uyên, không phải ác ma bình thường có thể nắm giữ.

Lâm Minh nhìn qua những văn tự này, đột nhiên trong đầu có linh quang lóe lên, những văn tự này hình dáng thế nào thì hắn nhìn thấy một lần rồi.

Tâm niệm khẽ động, Lâm Minh đi lên một bước, đi vào trong không gian ma phương. Ở chỗ này có hắc sách lơ lửng, hắc sách này chính là Lâm Minh chiếm trong tay đế tử Khê Thận.

Khê Thận với tư cách một trong bốn thánh tướng, cũng bị Lâm Minh bắt được, chỉ tiếc hắn vận khí không tốt. Sư phụ là Tạo Hóa Thánh Hoàng, Lâm Minh đã sớm không chết không thôi với Tạo Hóa Thánh Hoàng, tự nhiên không có khả năng buông tha Khê Thận.

Cho nên lúc này Khê Thận vẫn bị Lâm Minh khống chế tư tưởng, biến thành nô bộc trung thành nhất.

Đáng tiếc Khê Thận không hiểu về hắc sách, hắn chỉ tìm được trong thái cổ di tích, biết rõ nó ma lực vô cùng, có thể lấy ra làm vũ khí sử dụng, còn nó ghi cái gì hắn không hiểu, thậm chí Khê Thận còn không thể mở hắc sách ra.

Lâm Minh tự nhiện học thức uyên bác, thông hiểu rất nhiều truyền thừa thượng cổ, cũng không xem hiểu văn tự trên đó.

Mà cho tới bây giờ, Lâm Minh đọc một phần trí nhớ của Hoang, mới biết được văn tự bên ngoài hắc sách chính là thâm uyên văn, hơn nữa còn là loại phẩm cấp cao nhất, khó nắm giữ nhất, nó là ký hiệu pháp tắc ác ma.

Tuy trí nhớ Lâm Minh siêu cường, nhưng mà nhìn quyển sách này cũng không cách nào vẽ ra ký hiệu pháp tắc, hắn chỉ có thể so sánh tin tức trong mảnh vỡ trí nhớ và đọc hiểu văn tự trên mặt bìa.

- Lâm Minh, thế nào rồi?

Trên hắc sách có một đạo phong ấn, đây là trận pháp do Thương Thiên Cổ Ấn bố trí xuống.

Lâm Minh trước kia bởi vì cảm giác hắc sách cực kỳ quỷ dị, lợi dụng Thương Thiên Cổ Ấn trấn áp nó, bây giờ nhìn thấy Lâm Minh biến sắc, Thương Thiên Cổ Ấn hỏi thăm ngay.

- Tiền bối, vãn bối vừa đọc trí nhớ của Hoang, đã có thể đọc nội dung cực nhỏ trên sách này...

- Ah?

Trong nội tâm Thương Thiên Cổ Ấn chấn động, thì ra hắc sách mà hắn phong ấn tới từ thâm uyên!

Hơn nữa còn là đồ vật của thâm uyên ác ma.

Mấy tháng qua, Thương Thiên Cổ Ấn vẫn trấn áp hắc sách này, hắn ẩn ẩn cảm nhận được nó đáng sợ, nó không phải Chân Thần Linh Bảo, chỉ là một bản chép tay.

Bản chép tay này viết bằng văn tự và pháp tắc, có uy lực sánh ngang Chân Thần Linh Bảo, có thể lấy ra trấn định, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi đọc được cái gì sao?

Thương Thiên Cổ Ấn sắc mặt ngưng trọng hỏi thăm, Tam Thập Tam Thiên, bất cứ tính mạng trí tuệ nào khi nhắc tới thâm uyên ác ma đều sợ hãi thật sâu.

Vài tỷ năm qua, thâm uyên vực sâu hoàn toàn ngăn cách với Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà mọi người vẫn căn cứ vào dấu hiệu suy đoán, thâm uyên chắc chắn là nơi cực kỳ đáng sợ.

Thâm uyên cực kỳ tĩnh mịch, bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ, chỉ sợ còn mạnh hơn tính mạng trí tuệ của Tam Thập Tam Thiên nhiều lắm.

Chỉ một mình Hoang đã khủng bố như thế, ai biết Hoang trong thâm uyên ác ma có cấp bậc gì chứ?

- Vẫn còn đọc?

Lâm Minh hết sức chăm chú, mỗi chữ như vàng, hắn cảm giác hắc sách không tầm thường, không giống công pháp, rốt cuộc là cái gì thì hắn không rõ ràng.

- Chỉ đọc ra mấy chữ.

Chữ đầu tiên là Hoang!

- Hoang?

Nghe chữ này, Thương Thiên Cổ Ấn nao nao, chẳng lẽ bí biển này liên quan tới Hoang? Cho nên trên đó ghi chú tên nó vào?

- Chữ Hoang này tương ứng với thâm uyên ăn, là một trụ cột của pháp tắc ác ma...

Lâm Minh nhìn qua bìa hắc sách, nói thêm.

- Chữ đằng sau là gì?

- Minh! Trụ!

Lâm Minh thì thầm, âm đọc căn cứ vào trí nhớ Hoang mà đọc ra, trên thực tế trong ngôn ngữ của Nhân tộc không tìm ra văn tự đối ứng.

Minh, Trụ đều không ngoại lệ, đều là một trong các trụ cột của pháp tắc ác ma.

Ba văn tự này liên hợp cùng một chỗ, làm cho nội tâm Lâm Minh sinh ra liên tưởng.

- Vãn bối cảm thấy... Minh và Trụ có lẽ đặt song song với Hoang...

- Ân?

Trong nội tâm Thương Thiên Cổ Ấn khẽ động.

Lâm Minh trầm ngâm, nói:

- Vãn bối có dự cảm, thâm uyên văn là ký hiệu phù văn trụ cột nhất của pháp tắc ác ma, đều là một thêm uyên ác ma cường đại, mà Hoang chỉ là một trong số đó! Bìa hắc sách này có hai chữ khác là Minh, Trụ! Chúng đều là tồn tại đáng sợ như Hoang, chúng là "Đồ đằng" trong thâm uyên ác ma, không biết hiện tại hai đồ đằng này thế nào, hai đồ đằng này trốn sâu trong thâm uyên hay là tử vong?

Chương 2269: Lâm Minh chiến Phiêu Vũ

Lâm Minh nói thế, Thương Thiên Cổ Ấn sắc mặt biến hóa, Lâm Minh suy đoán không phải không có lý, quả thật mà nói đây không phải tin tức tốt, một Hoang đã đáng sợ như vậy, hơn nữa Hoang còn bị Phong Thần Thiên Tôn phong ấn thần hồn vào ba tỷ sáu trăm triệu năm trước, như thế mà Lâm Minh vẫn cầm nhờ ma phương hàng phục nó, nếu không Lâm Minh đối mặt với Hoang thời điểm đỉnh phong, chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

- Ác ma cường đai như thế, có bao nhiêu con?

Thương Thiên Cổ Ấn ngưng trọng hỏi.

- Không rõ, có lẽ không nhiều, có lẽ không cao hơn một bàn tay, có lẽ nhiều hơn một, mà mặt bìa này chỉ ghi lại ba cái tên thôi!

Lâm Minh nói xong, ánh mắt nhìn qua văn tự khác trên mặt bìa, hắn tin tưởng khi mình không ngừng đọc trí nhớ của Hoang, hắn cuối cùng sẽ mở điển tịch ác ma này ra, thăm dò bí mật bên trong.

Chuyện này có ý nghĩa trọng đại với trí tuệ tính mạng của Tam Thập Tam Thiên ngày sau, thâm uyên ác ma chính là mảnh hỗ bên cạnh tính mạng trí tuệ của Tam Thập Tam Thiên, làm cho Lâm Minh khó an tâm.

...

Sau đó Lâm Minh bắt đầu bế quan, hắn mỗi ngày thăm dò trí nhớ Hoang, chậm rãi hắn đọc càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà cuối cùng thời gian quá ngắn, Lâm Minh trong bế quan lần này hiểu không ít nội dung, nhưng vẫn không cách nào mở bản điển tịch này ra.

Chuyện này làm nội tâm Lâm Minh nghi hoặc, hắn tin tưởng chính mình tìm hiểu điển tịch, nó tuyệt đối không phải là công pháp, chẳng lẽ là bản sách sử ghi lại lịch sử thâm uyên ác ma?

Sách sử, viết lại cho hậu nhân xem, vậy thì cần gì phỉa ghi bằng thâm uyên văn như thế?

Chỉ sợ văn tự pháp tắc này chỉ có tồn tại cao cấp trong thâm uyên ác ma mới đọc được.

Trong nội tâm Lâm Minh có nhiều nghi vấn, bản điển tịch ác ma này ghi bí mật trọng yếu gì, có lẽ với hắn mà nói nó có giá trị lớn lao!

...

Thời gian một ngày lại một ngày qua đi, mười ngày sau Lâm Minh đối mặt với cuộc chiến thứ hai.

Một trận chiến này hắn muốn giao thủ với Phiêu Vũ thần vương!

Đây mới là trận chiến mang tính mấu chốt, trong nội tâm Lâm Minh ẩn ẩn có dự cảm Phiêu Vũ còn khó chơi hơn Thiên Cương, tuyệt đối không thoải mái.

Ngày cuối cùng hôm đó, Lâm Minh không đi dò xét Hoang hồn, mà là điều chỉnh trạng thái tới đỉnh phong nhất.

Ước chiến một ngày, võ giả Nhân tộc trong Tiềm Long tinh hệ đều tập trung tới trận chiến này.

Thần Mộng, Đế Thích Già, Thông Thiên Thần Chủ đang đứng trước chiến trường, muốn nhìn thấy thời khắc lịch sử này!

Phía sau bọn họ đã bố trí lực trường, trừ Thần Mộng Thiên Tôn ra, tất cả Thiên Tôn liên thủ bố trí đại trận.

Những trận pháp này phân thành mười khu vực, hạm đội Nhân tộc tổng cộng có hơn trăm vạn tinh anh, đã bị phân tán trong mười khu vực, ở chỗ này bọn họ được đại trận bảo hộ, an toàn hơn rất nhiều.

Tất cả võ giả Nhân tộc cực kỳ hưng phấn.

Quan sát Chân Thần giao thủ, đối với bọn họ mà nói có cơ duyên lớn lao, nếu như là thế hệ thiên tư trác tuyệt, có thể từ trong đó tìm hiểu ra cái gì đó.

Mà trước đó Nhân tộc chỉ có một Chân Thần là Thần Mộng, trong mười này ngắn ngủi quan sát hai Chân Thần chiến đấu, đối với tuấn kiệt mà nói là chuyện tốt khó tưởng tượng.

Lúc này trước mặt Thần Mộng, cách mấy trăm dặm, Lâm Minh lăng không đứng đó, Ám Long Thương bị hắn đeo sau lưng, mũi thương phản chiếu ánh sao, hàn quang um tùm.

- Lâm ca...

Ở xa xa, Tiểu Ma Tiên nhìn qua thân ảnh Lâm Minh, tuy cách cực xa nhưng mà dưới cảm giác của Tiểu Ma Tiên, mỗi biểu lộ nhỏ của Lâm Minh nàng đều nhìn thấy rõ ràng, một trận chiến với Phiêu Vũ, Tiểu Ma Tiên cảm thấy áp lực lớn, nàng quan tâm Lâm Minh, tự nhiên khó có thể an tâm được.

Bên cạnh Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cũng nhíu mày.

Cảm giác chúng nữ nhìn chằm chằm, Lâm Minh nhìn sang.

- Không có việc gì...

Lâm Minh mở miệng nói ra, trận chiến với Phiêu Vũ này, không đánh thì không biết kết quả thế nào, nhưng mà bất kể thế nào, Lâm Minh vẫn không tới mức vẫn lạc trong chiến đấu, nếu thua thì Nhân tộc vất vả, thậm chí kế hoạch phản công Thần Vực sẽ mắc cạn.

Tiểu Ma Tiên gật đầu, mọi người bắt đầu chờ đợi.

Phiêu Vũ là nhân kiệt đương thời, lúc cách thời gian ước định nửa khắc đã xuất hiện, lông vũ bay lả tả các nơi, những lông vũ này phiêu đãng trước mặt LÂm Minh, ánh sao sáng ngời như mộng như ảo.

Lâm Minh yên lặng rút Ám Long Thương ra, ánh mắt trở nên lợi hại.

Phiêu Vũ tới, nàng như u linh, trống rỗng xuất hiện trước mặt Lâm Minh, cơ hồ tất cả lông vũ thu liễm, ngưng tụ trước mặt Phiêu Vũ, hóa thành năng lượng bảy màu, Phiêu Vũ đạm mạc vươn tay, năng lượng bảy màu vẽ thành một thanh trường kiếm.

Chuôi kiếm này có mũi kiếm rộng, nhưng mà thân kiếm lớn tới thần kỳ, dài sáu xích, hơn nữa thân kiếm mềm mại không xương, sau khi Phiêu Vũ rút kiếm ra, thân kiếm không biết có năng lượng nào làm nó đong đưa, giống như dòng nước lưu động.

Hiển nhiên thanh kiếm này mềm tới tận cùng.

Lâm Minh nheo mắt nhìn chuôi kiếm này, đến cấp bậc Chân Thần này, vũ khí đã không thể dò xét, giống như vũ khí Thiên Cương thần vương, đã làm cho Lâm Minh ngoài ý muốn.

Thực tế Thánh tộc trông coi di tích thái cổ giới, Chân Thần của Thánh tộc làm sao không đạt được một ít linh khí lợi hại cơ chứ?

Hào khí trở nên ngưng trọng, ngoài mấy trăm dặm, mấy trăm vạn võ giả Nhân tộc không nói câu nào, hai đại cao thủ Chân Thần giằng co, áp lực cường đại làm bọn họ ngừng thở.

Đây là cuộc chiến liên quan tới vận mệnh của tất cả mọi người, bọn họ tự nhiên cực kỳ khẩn trương.

- Cuộc chiến hôm nay chính là ngày ta nhìn tahyas tương lai của ngươi, ra tay đi...

Phiêu Vũ thản nhiên nói ra.

Lâm Minh cũng không khách khí, khí tức của hắn đột nhiên trầm xuống, sau lưng Lâm Minh ẩn ẩn hình thành hư ảnh tôn giả, tôn giả này mặt không biểu tình, toàn thân mang theo khí thế bàng bạc to lớn, dùng thái độ lạnh lùng và nhàn nhạt như vạn vật vi sô cẩu.

Sau khi hư ảnh tôn giả xuất hiện, khí thế Lâm Minh biến hóa, trở nên vô cùng khổng lồ, pháp tắc của hắn ngang bằng thiên đạo.

Bước ra một bước, đạp nát ngôi sao, Ám Long Thương giống như hóa thành thần long, gào thét lao ra ngoài.

Khoảng cách giữa hai người biến thành không tồn tại, Lâm Minh lúc này như xuyên qua không gian ngăn cản, giống như thuấn di tới trước mặt Phiêu Vũ thần vương, đâm vào mi tâm Phiêu Vũ.

Đối mặt thương mang rét lạnh này, sắc mặt Phiêu Vũ không biểu tình, nàng lật tay một cái, trường kiếm như nước kia cuốn lấy Ám Long Thương.

Oanh!

Năng lượng bộc phát, lực trùng kích đáng sợ quét qua, giống như vô số kim kiếm bay tứ tán.

Không gian bị năng lượng này cắt nát ra, thần quang chói mắt, mọi người không thể mở mắt ra, thời điểm này Lâm Minh và Phiêu Vũ cùng phóng tới đối phương, đại chiến cấp Chân Thần sắp diễn ra.

Mỗ thương Lâm Minh đều quán chú lực lượng vô cùng khủng bố, đại khai đại hợp.

Hắn kích hoạt Tu La chi huyết trong người.

Sau khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn, kích hoạt Tu La chi huyết không tạo thành gánh nặng quá lớn với hắn, mà trước đó Lâm Minh chỉ khi dốc sức liều mạng mới sử dụng Tu La chi huyết.

Chương 2270: Lấy nhu thắng cương

Hô!

Lâm Minh vung thương lên, không gian sụp đổ, lực lượng cường đại nương theo vô số lôi đình màu đen bay múa, mang theo hào quang cửu thiên, khí thế này như chém đứt ngân hà.

Phiêu Vũ mặt không đổi mắt, nàng mở trường kiếm trong tay ra, trực tiếp nghênh tiếp một kích này của Lâm Minh.

Ám Long Thương đấu với nhu kiếm.

Nhìn thấy thế nào cũng kém xa một hồi quyết đấu, vũ khí lâm vào hoàn cảnh xấu, làm cho mọi người cho rằng Phiêu Vũ thần vương sẽ tránh một kích của Lâm Minh, nhưng mà nàng không có.

- Cẩn thận tinh thần công kích!

Trong đội ngũ Nhân tộc có người hô to!

Đây cũng là suy nghĩ rất nhiều võ giả Nhân tộc, không ai cho rằng Phiêu Vũ thần vương dùng nhu kiếm va chạm với Ám Long Thương mà không chiếm được ưu thế nào.

Mọi người biết rõ Phiêu Vũ thần vương cường đại, với tư cách võ giả song tu thân thể, căn cứ sức chiến đấu nàng bày ra, từ vũ khí của nàng mà nhìn, phương diện linh hồn, ảo thuật, tinh thần lực của Phiêu Vũ thần vương đạt tới mức rất cao, phương diện luyện thể nàng với tư cách nữ tử nhỏ nhắn mềm mại, có lẽ không phải rất am hiểu, ít nhất nàng không bằng Lâm Minh.

Thực tế lúc này Lâm Minh đã sử dụng Tu La chi huyết, vận dụng lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh!

Nhưng mà trong tình huống này, Phiêu Vũ thần vương vẫn cứng đối cứng với Lâm Minh như cũ, như vậy là không có khả năng, bởi vậy chỉ có thể giải thích công kích của Phiêu Vũ thần vương còn giấu diếm huyền cơ khác.

Kể cả Lâm Minh lúc này cũng làm ra phòng ngự hồn hải tốt nhất, hắn sẽ không lưu cho địch nhân chút sơ hở nào cả.

song khi nhu kiếm quấn quanh, mũi của Ám Long Thương đan vào nó thì sắc mặt Lâm Minh đại biến.

Phiêu Vũ căn bản không có quán chú công kích linh hồn vào thân kie,é mà là dùng kỹ xảo và lực lượng đối địch, chém giết chính diện với hắn.

Nếu như nói lực lượng Ám Long Thương như thiên thạch, có thể đụng nát núi cao, đục lỗ trên đất, như vậy chuôi nhu kiếm của Phiêu Vũ như biển cả thâm sâu, nó có được lực dung nạp không gì sánh kịp, dù cho thiên thạch đâm vào biển rộng cũng chỉ làm sóng thần mạnh mẽ, rất khố nổ tan biển cả, biển cả tuôn thủy triều ra sẽ rút về, biển vẫn như cũ là biển.

Cương nguyên của Phiêu Vũ thần vương cho Lâm Minh cảm giác này.

Ám Long Thương va chạm với nhu kiếm, tất cả cương nguyên của Phiêu Vũ đều bị lực lượng vô cực đánh xơ xác, Ám Lo9ng Thương tiến quân thần tốc, trực tiếp nện lên chuôi nhu kiếm, ngay cả Phiêu Vũ giữ nó cũng trở nên mềm mại như nước, Ám Long Thương tỏa ra năng lượng cực kỳ cường đại.

Ầm ầm!

Bộc phát cuồng mãnh, lực lượng Lâm Minh nứt vỡ, sáng lóa, nhưng mà không có nổ tổn thương Phiêu Vũ, lực lượng của Lâm Minh tiêu tán trong nháy mắt, nhu kiếm trong tay Phiêu Vũ như con linh xà, nó dọc theo Ám Long Thương cuốn tới, cắt lên cổ tay Lâm Minh.

Bàn tay Lâm Minh vững như thần thiết, nhưng mà Lâm Minh không chút nghi ngờ, chỉ cần bị kiếm này đánh trúng, chỉ sợ tay của hắn sẽ rơi xuống.

Sức mạnh Phiêu Vũ ẩn chứa pháp tắc tứ lượng bạt thiên cân, lấy nhu thắng cương.

Lâm Minh không chút do dự, tay phải cầm thương, tay tránh đánh ra một quyền, đánh dọc theo Ám Long Thương truyền lên nhuyễn kiếm.

Răng rắc!

Nắm đấm của Lâm Minh nện lên nhuyễn kiếm, đây là thanh kiếm yếu ớt nhất, cũng không có lực công kích nhất, nhưng mà nó nằm trong tay Phiêu Vũ thì trở nên đáng sợ.

Nắm đấm Lâm Minh đánh vào thân kiếm, trong nháy mắt hàng tỉ hạt thần lực nhỏ bé xâm nhập vào trong, bộc phát lực chấn động khủng khiếp.

Chấn động này có thể đánh vỡ Chân Thần Linh Bảo thành bụi phấn, nhưng nó chỉ bắn ngược nhu kiếm của Phiêu Vũ mà thôi.

Lâm Minh rút thương trở về, quyền trái của hắn nhiễm máu tươi.

Quyền vừa rồi chính là luyện lực như tơ, là công pháp luyện thể mà Lâm Minh dựa vào khi bắt đầu bước lên con đường tu võ đạo ở Thần Vực.

Đại đội tới giản, pháp tắc có lẽ không tính là pháp tắc cao thâm, nhưng mà chỉ cần sử dụng chính xác, cho dù là giao thủ với Chân Thần vẫn có tác dụng riêng.

Trong nháy mắt vừa rồi, lực chấn động của Lâm Minh cường đại quay quanh nhuyễn kiếm quấn chặt vào Ám Long Thương, nếu không Lâm Minh chỉ sợ cũng vứt bỏ thương.

LÂm Minh và Phiêu Vũ đứng cách nhau xa xa, khoảng cách chừng mấy trăm trượng.

Nhuyễn kiếm trong tay Phiêu Vũ, thần sắc nàng lạnh nhạt, thanh kiếm này đong đưa trái phải, nó giống như cây cỏ trong nước, không bị lực của nó ảnh hưởng nhiều, nhưng mà sức chiến đấu của nó lại làm cho người ta hoảng sợ.

Thời điểm này tất cả võ giả Nhân tộc mướt mồ hôi.

Trận chiến này quá trọng yếu, mà Phiêu Vũ biểu hiện quá mạnh mẽ, nàng thậm chí còn không sử dụng thần vũ lực trường, cũng không có thi triển kỹ xảo hồn lực.

Nếu như Phiêu Vũ toàn lực ứng phó, phương thức chiến đấu của nàng sẽ thay đổi thất thường, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Loại tình huống này Lâm Minh có thể thắng hay không còn khó nói.

Phiêu Vũ hiển nhiên cường đại hơn Lâm Minh.

Tuy mười ngày trước Lâm Minh thắng Thiên Cương, đó là thắng lợi không có gì lo lắng, cũng là Lâm Minh tính toán sai lầm của Thiên Cương.

Thiên Cương bởi vì thiếu đi tình báo trước khi chiến đấu, mấu chốt không nhìn ra phân thân của Lâm Minh, đại bộ phận lực lượng của hắn dùng để công kích nguyên linh thạch thai.

Một bước sai thua cả bàn, làm cho Lâm Minh nắm lấy cơ hội, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, phân thân và bản tôn liên tục trọng kích không cho Thiên Cương cơ hội thở dốc, kết quả mỗi lần công kích đều tiêu hao khí huyết, cuối cùng nhất cổ tác khí đánh bị Thiên Cương thần vương.

Mà Phiêu Vũ không có phạm sai lầm như vậy.

Nàng là người tỉnh táo và cao minh, Lâm Minh muốn đánh bại nàng cũng chỉ bằng vào thực lực tuyệt đối, chính diện áp chế!

Hắn có thể làm được sao?

- Lâm Minh...

Tiểu Ma Tiên nhìn qua Lâm Minh, cắn chặt bờ môi.

Tất cả mọi người cách nàng không xa, Hạo Vũ Thiên Tôn âm thầm nắm chặc nắm đấm, nội tâm lo lắng.

Thời điểm này Lâm Minh hít sâu một hơi, hắn trở nên chậm rãi, giải trừ Tu La biến thân, chín ngôi sao sau lưng Lâm Minh ảm đạm đi rất nhiều.

Cảnh này làm cho người ta cả kinh.

Sau khi Lâm Minh biến thân còn không chiếm được ưu thế, bây giờ không biến thân chẳng phải bết bát hơn sao?

- LÂm Minh muốn làm gì?

- Không biết!

Không ai cho rằng Lâm Minh sẽ buông tha, hắn không phải người như vậy, hiển nhiên hắn có ý định khác.

Mà thời điểm này Phiêu Vũ nhìn qua Lâm Minh, khóe miệng tươi cười, nói:

- Tiết kiệm thể lực sao?

Phiêu Vũ nói ra không biết là tán thưởng hay châm chọc.

Lâm Minh lạnh nhạt nói:

- ngươi tá lực đả lực, ta cũng không ngây ngốc tăng thêm lực lượng cho ngươi mượn, ngươi đúng là tạo nghệ phi phàm trên tu luyện thể thuật, vượt qua ta đoán trước, nhưng mà ta không có đoán sai, luyện thể thuật của ngươi kỳ thật là đi con đường pháp tắc, ngươi luyện thể tuyệt đối không bằng Thiên Cương thần vương.

Thánh tộc luyện thể tuy cũng là một loại trong Tam Thập Tam Thiên Đạo, nhưng mà liên quan tới pháp tắc biến hóa, xa xa không bằng Hóa Thần Cửu Biến của Nhân tộc, cho nên Nhân tộc trên phương diện pháp tắc cảm thấy ưu việt, cho rằng Thánh tộc đều là gia hỏa đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Chương 2271: Vô đề

Mà Thánh tộc bụng dạ thẳng thắn, chính diện dùng thể thuật va chạm là kiêu ngạo, cũng cảm thấy võ giả Nhân tộc khoa tay múa chân như nữ nhân.

Nhưng mà luyện thể thuật của Thánh tộc trên tay Phiêu Vũ không phải như thế.

Nàng dựa vào biến hóa và pháp tắc, đi con đường của mình khác với Thánh tộc.

Lấy nhu thắng cương, tứ lượng bạt thiên cân, nhìn thì không phải pháp tắc cao thâm, nhưng nếu như Chân Thần vận dụng trong chiến đấu, khắc chế lực lượng của Chân Thần thì khác nhau hoàn toàn.

Giống như dùng nguyên lý đòn bẩy đơn giản, nếu đòn gánh đủ dài thì nhắc tinh cầu lên quá dễ dàng.

Tuy Lâm Minh cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn bảo trì suy luận của mình, Phiêu Vũ vẫn là con gái yếu ớt, nàng luyện thể yếu kém, cho nên không thể không đi con đường lấy nhu thắng cương, tá lực đả lực, nếu như bản thân có thực lực tuyệt đối, cần mượn lực làm cái gì?

Đối mặt với Phiêu Vũ, Lâm Minh không hề dùng toàn lực, mà là ý định dùng kỹ xảo thủ thắng, vận dụng toàn bộ lực lượng bộc phát chiến thắng, mà vận dụng một lực nhỏ thì Lâm Minh dễ khống chế, kỹ xảo tăng tới mức tận cùng.

Mà thời điểm này sau lưng Lâm Minh có ba phân thân hiện ra.

Bọn họ cầm một cây trường thương trong tay, những trường thương này là Thiên Tôn Linh Bảo khi đánh chết Thiên Tôn Thánh tộc chiếm được.

Nếu Phiêu Vũ đã biết ba đại phân thân tồn tại, không có khả năng gây bất ngờ, phân thân đánh lén là không có ý nghĩa, không bằng quang minh chính đại sử dụng chúng.

Ba phân thân, tính cả bản tôn Lâm Minh, phân tán chung quanh Phiêu Vũ, ánh mắt dễ thương của Phiêu Vũ nheo lại.

Lâm Minh động, bản tôn hắn xuất thủ trước, hắn cầm Ám Long thương trong tay, thương run lên.

Ông --

Một tiếng vang lên, mũi Ám Long thương rung động lắc lư, đầu Ám Long thượng rộng hai thốn, trong lúc rung động trở nên lớn hơn, bởi vì di động tốc độ cao nên tàn ảnh dính liền nhau, nhìn qua giống như lớn hơn trước nhiều lần.

Mắt thấy mũi thương mơ hồ, sắc mặt Phiêu Vũ thần vương kinh ngạc, đối mặt Ám Long thương khó xác định vị trí, muốn dùng trường kiếm quấn quanh là quá khó khăn.

Ám Long thương đánh ra một đường cong quỷ dị, mà đường cong này đâm thẳng vào cổ họng Phiêu Vũ thần vương!

Phiêu Vũ lui ra ngoài, trong tích tắc nàng cảm thấy sát cơ bên hông mảnh liệt.

Một trái một phải, một thân mặc áo tím, một thân mặc áo xanh, dung mạo cơ hồ giống Lâm Minh đúc giết qua!

Hai thanh trường thương công kích quỹ tích giao nhau cùng một chỗ, Lâm Minh áo tím xuất thương chậm hơn nhiều, mà Lâm Minh áo xanh công kích cực nhanh.

Một nhanh một chậm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác nhau, nhưng mà làm cho người ta khó có thể tiếp nhận là, tốc độ hai cây thương khác nhau nhưng lại sánh vai nhau đâm tới, thương nhanh không vượt lên trước, thương chậm không bỏ lại phía sau.

Đây là thời không thác loạn cảm giác, hiển nhiên hai thanh trường thương ẩn chứa pháp tắc ý cảnh khác nhau, nếu không nhìn thấu huyền diệu trong đó, tuyệt đối không thể né tránh.

Đương nhiên Phiêu Vũ am hiểu thời không pháp tắc, nhưng mà mấu chốt nàng đối mặt không chỉ thời không pháp tắc đơn giản như thế. Thời điểm này Lâm Minh áo đen ra tay.

Hắn ở sau lưng Phiêu Vũ đâm một thương vào hậu tâm Phiêu Vũ thần vương, một thương này vận dụng luyện lực như tơ, hàng tỉ bó năng lượng nhỏ sôi trào.

Bốn Lâm Minh đồng thời công kích, bốn loại pháp tắc khác nhau phong tỏa tất cả hướng né tránh của Phiêu Vũ thần vương.

Nếu Phiêu Vũ thần vương có kỹ xảo tứ lạng bạt thiên cân, thực lực tuyệt đối không thể đánh bại nàng, như vậy Lâm Minh dứt khoát đấu kỹ xảo với Phiêu Vũ.

Phiêu Vũ tâm niệm trầm xuống, mi tâm của nàng bắn ra hào quang vạn trượng, lông vũ bảy màu xinh đẹp hiện ra, hình thành lực trường chung quanh nàng.

Phiêu Vũ đã sử dụng thần vũ lực trường của mình.

Ầm ầm!

Chiêu thức của bốn Lâm Minh toàn bộ đánh vào lực trường, trong lúc nhất thời lực trường rung động lắc lư!

Nhìn thấy một màn này, võ giả Nhân tộc thở ra một hơi. Cuối cùng Phiêu Vũ thần vương đã sử dụng lực trường.

Nếu như Lâm Minh toàn lực ứng phó mà không thể bức Phiêu Vũ dùng lực trường. Lâm Minh phải thua không thể nghi ngờ.

Nhìn thấy thần vũ lực trường xuất hiện, Lâm Minh hét lớn một tiếng, sau lưng hắn có hư ảnh Tu La màu đen hiện ra, hư ảnh Tu La toàn thân mặc áo giáp, ánh mắt đầy sao.

Hư ảnh Tu La xuất hiện trong nháy mắt, ba đại phân thân của Lâm Minh hội tụ chung quanh bản tôn Lâm Minh, mỗi một cánh tay là một ổ quay.

Ba đại ổ quay xuất phát từ Tu La Thiên Đạo, chúng dung hợp cùng một chỗ sẽ hình thành vận mệnh chi bàn, trùng trùng điệp điệp oanh kích vào thần vũ lực trường.

- Mở!

Lâm Minh hét lớn một tiếng, chỉ nghe răng rắc một tiếng vang thật lớn, thần vũ lực trường cứ như vậy bị Lâm Minh xé rách!

Lông vũ bay lả tả, lực trùng kích bức lui Lâm Minh.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất dùng thương đâm vào ngực Phiêu Vũ.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Phiêu Vũ thần vương mang theo một tia kinh ngạc, nhưng mà kinh ngạc nhanh chóng biến thành rét lạnh.

Hai mắt của nàng mất đi con ngươi, biến thành thuần trắng, trong tích tắc phong bạo màu trắng phát ra từ ngươi Phiêu Vũ thần vương.

Đây là tinh thần phong bạo!

Vốn tinh thần phong bạo là vô hình, trong tay Phiêu Vũ thần vương thì hóa thành thực chất.

Một đạo cuồng phong như ngân xà xuất hiện, chúng giương nanh múa vuốt, từ trong thần quang lao ra đánh giết Lâm Minh.

Tinh thần công kích!

Phiêu Vũ thần vương rốt cục vận dụng tinh thần bí pháp!

Cơ hồ mỗi người đều suy đoán, Phiêu Vũ thần vương kỳ thật có thành tựu kinh người trên hệ thống tu thần, mà hệ thống luyện thể yếu đi rất nhiều.

Chỉ cần Lâm Minh có thể bảo chứng bất bại, như vậy trận chiến này hắn thắng chắc rồi.

Thế nhưng mà Phiêu Vũ thần vương dùng tinh thần phong bạo quá đáng sợ, ai cũng không dám nói gì.

Lâm Minh có thể ngăn cản hay không, chẳng ai nói rõ ràng.

Tinh thần phong bạo mang đi tất cả, Lâm Minh cũng không có lui bước, mi tâm của hắn xuất hiện Thiên Mục Đạo Cung, hai mắt mở Tam Sinh Đồng trạng thái vạn pháp hư không, hắn giống như con chim yến xuyên qua bão tố.

Vèo!

Một đầu ngân xà theo tinh thần phong bạo quét qua Lâm Minh, Lâm Minh không tránh không né, cầm Ám Long thương đánh ra một thương.

Dùng Ám Long thương đối kháng giả tinh thần công kích thực chất hóa!

Lâm Minh làm thế chẳng khác nào dùng thần hồn đấu thần hồn, thần hồn chiến đấu tự nhiên phi thường hung hiểm, nếu đã vận dụng thì chỉ một người thắng, hơn nữa nó thậm chí có thể từ tinh thần lực áp lên hồn hải của đối phương, tạo thành đả kích cực lớn!

Hiện tại Lâm Minh dùng Ám Long thương công kích tinh thần phong bạo của Phiêu Vũ thần vương, chẳng khác nào dùng hồn lực chính diện chém giết với Phiêu Vũ thần vương!

Mọi người không biết cường độ hồn hải của Lâm Minh như thế nào, nhưng mà Phiêu Vũ thần vương cường đại ở phương diện tinh thần lực đã sớm xâm nhập nhân tâm. Tuy bọn họ vô cùng ủng hộ Lâm Minh, nhưng chân chính từ góc độ lý trí mà nhìn, linh hồn lực của Phiêu Vũ tuyệt đối trên Lâm Minh.

Ám Long thương tiếp xúc tinh thần phong bạo, thậm chí Thần Mộng Thiên Tôn cũng vận chuyển toàn bộ thực lực phòng ngự, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Chương 2272: Toàn lực chiến Phiêu Vũ

Nhưng cảnh kế tiếp làm người ta không ngờ tới.

Oanh!

Một tiếng nổ vang to lớn, trên bầu trời hình thành ngân xà, trực tiếp bị Ám Long thương chặt đứt!

Nội tâm mọi người cả kinh, phản ứng không kịp nữa, chỉ thấy trong hào quang có vô số pháp tắc bay múa, những phù văn pháp tắc này có bảy màu, mang theo khí tức huyền ảo, hiển nhiên là phù văn pháp tắc của Phiêu Vũ.

Phiêu Vũ thần vương ẩn chứa tinh thần lực phù văn trong ngân xà đã bị Lâm MInh đánh tan!

Vào lúc này đôi mi Phiêu Vũ thần vương nhíu lại, nàng cảm giác được một thương vừa rồi, Lâm Minh ra tay nhìn như tùy ý, kỳ thật trong đó áp súc hồn lực cao độ.

Lâm Minh đem hồn lực ngưng tụ thành một thanh đao, một kích tức lui, cũng không có thừa thắng xông lên, mà một kích này công kích chính diện đâm thẳng vào điểm yếu nhất trên ngân xà.

- Vũ Hóa Kinh!

Ánh mắt Phiêu Vũ thần vương đột nhiên phát lạnh, sáng quắc nhìn qua Lâm Minh, mà thời điểm này Lâm Minh đã mở Thiên Mục Đạo Cung, bảo trì Tam Sinh Đồng trạng thái vạn pháp giai không đối mặt với Phiêu Vũ thần vương.

- Ngươi từ đồ nhi của ta chiếm được Vũ Hóa Kinh, hơn nữa hấp thu bổn mạng máu huyết ta phong ấn trong lông vũ... Ngươi làm như vậy, thật sự là không quang minh chính đại lắm!

Nghĩ đến bổn mạng lông vũ bị Lâm Minh hấp thu, Phiêu Vũ thần vương giận dữ, không lưu tình châm chọc một câu.

Lâm Minh mấy tháng trước hàng phục Thanh Liên tiên tử, vi cởi bỏ bổn mạng lông vũ của Phiêu Vũ thần vương cho nên không khách khí bảo Thanh Liên tiên tử giao công pháp Chân Thần trọng yếu của Phiêu Vũ thần vương là -- Vũ Hóa Kinh, hơn nữa dùng không ít thời gian nghiên cứu nó.

Tuy LÂm Minh không tu hành công pháp này, cũng không có tinh lực tu luyện nó tới cảnh giới cực cao.

Nhưng mà hiểu nó lại không khó, thực tế còn có Thanh Liên tiên tử là nô bộc trung thành và tận tâm ở bên cạnh chỉ điểm, nàng nói tất cả tâm đắc tu hành Vũ Hóa Kinh nói cho Lâm Minh nghe, kể từ đó Vũ Hóa Kinh không có gì bí mật với Lâm Minh cả.

Không chỉ như thế, Phiêu Vũ lưu cho Thanh Liên tiên tử lông vũ bổn mạng còn lưu lạc ấn pháp tắc Vũ Hóa Kinh, những lạc ấn pháp tắc này bị Lâm Minh không chút khách khí thu làm của riêng.

Hiện tại Lâm Minh cùng Phiêu Vũ thần vương chiến đấu, Phiêu Vũ thần vương không dùng Vũ Hóa Kinh thì khá tốt, mà một khi vận dụng Vũ Hóa Kinh, Lâm Minh bằng vào Tam Sinh Đồng và Thiên Mục Đạo Cung thì có thể nhìn thấu nhược điểm dễ dàng, lợi dụng bản thân hiểu Vũ Hóa Kinh, chiếm lấy một bước tiên cơ!

Đây cũng là tính toán của Lâm Minh khi chiến Phiêu Vũ.

Đối mặt Phiêu Vũ chất vấn, sắc mặt Lâm Minh như thường, nói:

- Lâm mỗ khống chế tâm thần quý đồ, bảo nàng giao Vũ Hóa Kinh ra, cách làm tuy ám muội, nhưng mà Lâm mỗ chiến mở màng với Thanh Liên tiên tử chỉ là nửa bước Thiên Tôn, Thanh Liên xuất át chủ bài chính là hóa thân của ngươi...

- Tiếp theo Lâm mỗ vừa đột phá Thiên Tôn lại đối mặt với bản tôn của ngươi. Cho nên chút thủ đoạn này cũng bị buộc bất đắc dĩ, không phải Lâm mỗ mong muốn.

Lâm Minh nói ra lời này làm Phiêu Vũ nghẹn lời, đúng thế, cách làm của Lâm Minh tuy ám muội, nhưng mà nàng là Chân Thần đấu với tiểu bối vừa đột phá Thiên Tôn, chênh lệch một đại cảnh giới, cách làm của đối phương phù hợp với chuẩn tắc võ đạo, bản thân không tính là hoang đường.

Phiêu Vũ nhìn qua Lâm Minh, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, nàng nhẹ nhàng vươn tay, trường kiếm trong tay thoáng cái biến mất trong hư không, hiển nhiên bị thu vào tu di giới.

Nàng không dùng vũ khí của mình nữa.

Cảnh này khiến Lâm Minh giật mình, rất nhiều võ giả Nhân tộc cũng nghi hoặc, nhưng mà khi Phiêu Vũ thu hồi vũ khí, chắc chắn không phải xuất phát từ khiêm nhượng, có lẽ nàng muốn toàn lực ứng phó, xuất ra át chủ bài mạnh hơn nữa.

Trên người Phiêu Vũ có ánh sáng màu xanh bao phủ, thần vũ lực trường của nàng mạnh hơn.

Ô ô ô...

Phiêu Vũ tạo ra tinh thần phong bạo, chúng quay quanh nàng, Vũ Hóa Kinh vẫn là Vũ Hóa Kinh, nhưng mà nó sử dụng chiêu thức và pháp tắc cao cấp hơn.

Vũ Hóa Kinh là công pháp Phiêu Vũ mới có, nhưng mà nó không phải do Phiêu Vũ thần vương độc lập sáng tạo ra, trên thực tế văn minh võ đạo phát triển tới mức này, bất cứ kẻ nào cũng khó có khả năng nghĩ ra công pháp cao cấp mà chưa ai nghĩ ra, chắc chắn phải dựa vào cơ sở của nàng khác sau đó sáng tạo thêm.

Đây chính là tầm quan trọng của truyền thừa, Vũ Hóa Kinh phần lớn là thành quả của tiền nhân, đương nhiên Phiêu Vũ là người gom chúng lại, cũng gia nhập lý giải và cải tiến của mình.

- Lâm Minh, ngươi đúng là rất mạnh, nhưng mà trong mắt của ta, ngươi bây giờ chỉ là Thiên Tôn sơ kỳ vừa đột phá, không uy hiếp được ta như Thần Mộng, ta kiêng kỵ ngươi không sai, nhưng chỉ kiêng kỵ tương lai của ngươi, mà bây giờ ta càng để ý tới Thần Mộng.

Phiêu Vũ nói ra lời này, ánh mắt phiêu động nhìn qua Thần Mộng cách đó mấy trăm dặm, tuổi của Thần Mộng còn nhỏ hơn nàng mấy trăm vạn năm, có thể nói là kfy tài ngút trời.

Hơn nữa giao thủ trong thời gian dài như thế, Phiêu Vũ cũng không mò ra chi tiết của Thần Mộng, nhưng mà nàng có một điểm xác định, trước mặt Thần Mộng, nàng làm chuyện gì cũng không dễ dàng, cũng giống như lâm Minh lúc trước còn là nửa bước Thiên Tôn, muốn hành động cũng không phải không có lo lắng.

- Ta không ngờ lại đánh với ngươi tới bước này, lại vận dụng cảnh giới cuối cùng của Vũ Hóa Kinh!

Phiêu Vũ nói ra, đột nhiên thân thể có hào quang bảy màu sáng lên, sau đó càng nhiều lông vũ xuất hiện ngoài thân Phiêu Vũ, gương mặt tinh xảo của nàng có đủ loại lông vũ mọc ra.

Rầm rầm...

Tiếng vang nhỏ vang lên, sau lưng Phiêu Vũ thần vương bị xé rách, đôi cánh trắng mở rộng ra.

Đôi cánh này dài như nam tử trưởng thành, mở rộng ra chừng hai trượng, độ rộng chừng năm thước, chỉ cần hai cánh thu lại có thể dễ dàng bao phủ Phiêu Vũ thần vương.

Lâm Minh ngây ngốc, Phiêu Vũ có cánh?

Đó cũng không phải năng lượng hóa cánh, mà là huyết nhục chân chính, là lực lượng tới từ huyết mạch.

Cánh phe phẩy nhẹ nhàng, làm cho hiêu Vũ đứng trong hư không, váy dài của nàng lúc này, đối hợp với cánh thiên sứ, chẳng khác gì thiên sứ tuyệt mỹ đi xuống nhân gian.

Không riêng gì Lâm Minh, võ giả Nhân tộc xem cuộc chiến cung ngạc nhiên tới ngây người, nhưng mà kế tiếp chỉ là bắt đầu.

Sau khi mọc cánh, lông vũ sau lưng Phiêu Vũ sáng lên, lông đuôi dài ba trượng giống như đuôi phượng hoàng, nhưng mà khác với phượng hoàng, đây là lông đuôi chưa ai nhìn thấy.

- Ân?

Trong nội tâm Lâm Minh chấn động, chẳng lẽ Phiêu Vũ giống Tiểu Ma Tiên, cũng có một nửa huyết thống thần thú?

Lâm Minh không biết có phải thần thú truyền thống trên ý nghĩa hay không, nhưng mà hắn có thể xác định, lông vũ bảy màu là huyết mạch thần loan, tuyệt đối không thua gì huyết mạch thần thú.

Cho tới bây giờ mọi người mới rõ ràng, lông vũ của Phiêu Vũ rơi xuống không phải nàng yêu thích, mà là tới từ huyết mạch của nàng, những lông vũ này là một phần thân thể của nàng.

- Không nghĩ tới Phiêu Vũ có huyết mạch này...

Bên phía Nhân tộc, Hắc Ám Ma Quân nói như thế, thời điểm nói ra lời này lại nhìn qua Tiểu Ma Tiên.

Chương 2273: Trấn thần vương (1)

Bởi vì huyết mạch có phần giống nhau, kỳ thật lúc này cảm nhận được Phiêu Vũ cường đại hay là Tiểu Ma Tiên cường đại, bởi huyết mạch hắc phượng vươn tộc, dường như phải trả qua niết bàn chín lần, nàng cũng cảm giác huyết mạch Phiêu Vũ thần vương cũng trải qua lột xác, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới cao nhất, hoặc là tiếp cận viên mãn.

Lông đuôi của Phiêu Vũ bắn ra hình ảnh thần loan bảy màu dài tám trượng, thân thể nàng không thừa nhận nổi lực lương này, trong mắt Lâm Minh, thân ảnh của nàng biến mất.

Răng rắc.

Phiêu Vũ thần vương dùng hai móng vuốt đánh xuống từ trời cao.

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, Ám Long Thưng đánh ra.

Tuy phản ứng trong nháy mắt, nhưng mà Lâm Minh quán chú kình lực rung động trên thân thương, lắc lư kiểu này có thể chấn vỡ bất cứ Thiên Tôn Linh Bảo gì đó, một thương đánh thẳng vào móng vuốt sắc bén của thần loan.

Ông!

Tiếng nổ lớn vang vọng, hổ khẩu của Lâm Minh như rạn nứt ra, kêu lên đau đớn, hắn bay ra ngoài.

Lúc này Phiêu Vũ thần vương cũng không dễ dàng gì, thân ảnh của nàng lóe lên, nàng vung trảo đánh vào ngực Lâm Minh.

Tốc độ nhanh tới cực hạn, làm cho tất cả mọi người giật mình, ngay cả người Thanh Dực Đại Bằng am hiểu phong chi pháp tắc cũng chưa chắc nhanh bằng nàng.

Mọi người căn bản chưa kịp kinh hô, một trảo của Phiêu Vũ tới trước mặt Lâm Minh.

- Đạo Cung Cửu Tinh!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, hào quang chín ánh sao quay chung quanh thân thể Lâm Minh, cùng lúc đó lực lượng Tu La chi huyết bốc cháy.

Năng lượng hùng hậu hình thành mảnh hổ năng lượng, Lâm Minh không kịp tránh né, hắn dựng khẳng khuỷu tay lê, Ám Long thương dán chặt vào tay hắn, toàn thân Lâm Minh rung mạnh, cánh tay gần như bị chấn nát.

Lực lượng quá to lớn, khóe miệng của hắn chảy tơ máu, thân thể bay ngược ra sau.

Mà Ám Long thương trong nháy mắt rời tay!

- Thương rời tay!

Bên phía võ giả Nhân tộc kinh hô lo lắng, Tiểu Ma Tiên lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Vũ khí là sinh mạng thứ hai của võ giả, trong chiến đấu, trường thương trong tay Lâm Minh từng gãy qua, trước đó chiến đấu với Thiên Cương thần vương một trận, Lâm Minh hi sinh vài món Thiên Tôn Linh Bảo, nhưng mà Lâm Minh không có để thương rời tay, với tư cách võ giả, dù mất đi ý thức, thậm chí thời điểm tử vong vẫn nắm chặc vũ khí của mình.

Có đôi khi gỡ vũ khí trong tay người chết cũng cần phải tách ngón tay ra mới được.

- Tinh thần công kích!

Trong mắt Thần Mộng hàn quang lóe lên, có thể làm cho Lâm Minh rời thương, lực lượng của Phiêu Vũ thần vương không phải cường đại, trên thực tế, từ lực lượng tuyệt đối thì không ai qua được Thiên Cương, nhưng mà Phiêu Vũ vận dụng một taor ẩn chứa tinh thần công kích, còn làm cho người ta khó lòng phòng bị!

- Làm sao ngăn cản đây?

Có Thiên Tôn Nhân tộc cả kinh, Phiêu Vũ hóa thành thần loan bảy màu, thể hiện năng lực đáng sợ, cho dù miễn cưỡng đỡ được, cũng phải thừa nhận Vũ Hóa Kinh sử dụng tinh thần công kích, không cẩn thận sẽ vẫn lạc.

Chỉ cần bị đánh trúng một kích này, hồn hải của Lâm Minh chắc chắn bị tiêu hao.

Cho dù không lưu lại di chứng, nhưng đại chiến này chẳng khác gì phải thua.

Trong nháy mắt trong thức hải Lâm Minh có tinh thần thể xuất hiện.

- Hoang hồn!

Hét lớn một tiếng, sau lưng Lâm Minh, Hoang hồn đang luống cuống trong thức hải Lâm Minh, trên người hắn có vô số xúc tu hiện ra, giống như huyết long vậy.

Rầm rầm rầm!

Xúc tu như huyết lông xé rách lông vũ đầy trời của Phiêu Vũ thần vương, một tiếng nổ xuất hiện, sắc mặt Lâm Minh tái nhợt đi một phần.

Tuy Lâm Minh biết rõ, vận dụng ma phương có thể dễ dàng thừa nhận tinh thần công kích, nhưng mà Lâm Minh không muốn phiêu Vũ biết rõ bí mật ma phương, ít nhất là hiện tại thời cơ chưa tới.

Bồng!

Lông vũ hóa thành hào quang vỡ ra, hồn hải của Lâm Minh không còn bi thương nữa.

Dùng thực lực của Lâm Minh bây giờ đã không cách nào khống chế Hoang hồn hoàn toàn, vừa rồi cưỡng éo thuyên chuyển lực lượng hồn lực, đối với Lâm Minh mà nói nó tiêu hao quá lớn.

Quyết đấu hồn hải là chuyện diễn ra trong nháy mắt mà thôi, ngay lúc Lâm Minh mở to mắt ra, Phiêu Vũ đã giết tới trước mặt, một trảo lại một trảo.

Một kích này đánh thẳng vào thiên linh Lâm Minh, căn bản không thể né tránh.

Mà thực tế Ám Long thương của Lâm Minh đã sớm rời tay, dùng thân thể huyết nhục ngăn cản một kích này, như vậy cánh tay sẽ bị phế, trận chiến này có thể nghĩ.

Nghĩ là làm ngay, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Minh áo đen, Lâm Minh áo tím và Lâm Minh áo xanh chia ra ba phương đánh thẳng vào Phiêu Vũ thần vương, một người trong đó đánh thẳng vào móng vuốt Phiêu Vũ đang tấn công Lâm Minh, hai người khác cầm trường thương đâm thẳng vào mí mắt Lâm Minh.

Ba đại phân thân của Lâm Minh có tư tưởng độc lập, bọn họ bị Lâm Minh điều khiển, cũng có thể hành động độc lập, trong nháy mắt này phân thân cứu viện đã hóa giải nguy cơ của Lâm Minh, thân ảnh Phiêu Vũ dừng một chút, hai cánh quét ngang, ba phân thân bị đánh bay ra ngoài. Mà bản tôn Lâm Minh cũng thừa cơ thoát ly Phiêu Vũ tập trung công kích.

Ông!

Ám Long thương phát ra tiếng ngâm khẽ, trở vào trong tay Lâm Minh.

Lâm Minh không chút khách khí nện xuống một thương, một thương này Lâm Minh vận dụng toàn lực, hắn mở Đạo Cung Cửu Tinh tới mức tận cùng, đồng thời thần ma lực cũng quán chú không giữ lại rót vào Ám Long thương, trong lúc nhất thời, mặt ngoài Ám Long Thương hình thành âm dương đồ đen trắng.

Thương phá trời cao, thế không thể đỡ! Thần ma lực bành trướng, giống như thánh hỏa thiêu đót, thiêu tận vũ trụ.

Phiêu Vũ kêu lên thê lương mà cao vút, nàng dùng hai cánh đánh lui phân thân Lâm Minh, chỉ dùng hai móng vuốt ngăn cản một kích của bản tôn Lâm Minh.

Răng rắc!

Trong nháy mắt âm thanh bị thôn phệ, thần quang hừng hực quét ngang hư không, cách đó mấy trăm dặm, võ giả Nhân tộc đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị thần quang bao phủ, mọi người tận mắt nhìn thấy một hành tinh bị thần quang chiếu xạ bị nghiền nát.

- Ah!

Có võ giả Nhân tộc kinh hô, nhao nhao dùng chân nguyên hộ thể, ngăn cản dư âm năng lượng còn sót lại tiến vào trận pháp.

- Đáng sợ, có hộ thuẫn bố trí tốt từ trước, thật sự còn có năng lượng rò rỉ tiến vào, chúng ta cũng phải toàn lực ngăn cản.

Có võ giả Thánh Chủ biến sắc, đối mặt năng lượng đáng sợ như thế, cho dù là cường giả Thiên Tôn bạo lộ trong hư không cũng có khả năng bị thương nặng.

Mọi người theo bản năng rút ra xa hơn, mà thời điểm này Thần Mộng ra tay, đánh ra hào quang bảy màu dung nhập vào trận pháp, đại trận vững chắc lại, năng lượng không thể đi vào.

Nhìn thấy cảnh này mọi người thở ra một hơi, ánh mắt nhìn qua Thần Mộng đầy kính sợ.

Thời điểm này thần quang nổ tung đã tiêu tán, mọi người nhìn chằm chằm vào chiến trường, đã thấy hai móng vuốt Phiêu Vũ nhuốm máu, lông vũ phần bụng có huyết dịch chảy ra, nhìn thấy máu này không phải của Lâm Minh, bởi vì màu của nó rất kỳ quái, tuy lấy màu đỏ làm chủ thể, nhưng mà có bảy màu sáng bóng.

Phiêu Vũ bị thương, hơn nữa tổn thương không nhẹ!

Nhưng mà ngược lại Lâm Minh bị thương nặng hơn, một cánh tay của hắn biến hình, dùng góc độ quỷ dị bị vặn vẹo, hiển nhiên đã gãy xương.

Chương 2274: Trấn thần vương (2)

Chỉ còn một cánh tay khác nhưng đã đầy máu tươi, hiển nhiên trong va chạm vừa rồi hắn cũng trọng thương.

Không chỉ như thế, sắc mặt của hắn tái nhợt đầy bệnh trạng, dường như trong nổ tung vừa rồi, giữa hai người đọ sức tinh thần lực.

Nhìn thấy vết máu trên người Lâm Minh, tâm thần Tiểu Ma Tiên run rẩy, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Lâm Hoang, Lâm Hiểu Cáp khẩn trương lên.

Chiến đấu tới bước này thật sự quá thảm thiết.

- Phụ thân!

Ở xa xa, Lâm Hoang nhìn qua Lâm Minh, nỗi lòng đầy phức tạp.

Lâm Minh vĩnh viễn là đối tượng sùng bái và là mục tiêu theo đuổi của hắn, mà thân ảnh của hắn cũng khích lệ Lâm Hoang tiến lên.

Đối với Nhân tộc khẩn trương, lúc này Phiêu Vũ thần vương nhìn qua Lâm Minh cực kỳ ngưng trọng, vận dụng chiêu cuối cùng trong Vũ Hóa Kinh, hiển lộ bản thể, tinh thần công kích và vật chất công kích kết hợp lại, bản thân mình vận dụng luyện thể thuật Thánh tộc tới tận cùng, có thể nói Phiêu Vũ đã toàn lực ứng phó.

Nhưng dù có thể áp chế Lâm Minh, lại không thể đánh bại hắn.

Thời điểm này mí mắt Phiêu Vũ nhảy một cái.

Lâm Minh duỗi tay trái ra, đè lên cánh tay phải bị gãy vặn vẹo, căn răng một cái.

Răng rắc!

Một tiếng vang nhỏ, đó là tiếng gãy xương, Lâm Minh nhẹ nhàng lay động cánh tay phải, tuy cánh tay còn lại run rẩy nhẹ nhàng, nhưng mà các đốt ngón tay không ngại.

Kích hoạt Mệnh Thai Đạo Cung trong Đạo Cung Cửu Tinh, võ giả sẽ có năng lực không gì sánh nổi, hoàn toàn có thể tay cụt mọc ra, thậm chí thân thể bị chém ngang lưng vẫn có thể mọc ra.

Tay trái Lâm Minh hiện tại cầm thương, cánh tay phải không có động, mà bị năng lượng bao phủ, dùng mắt thường nhìn thấy được khôi phục như cũ.

Ánh mắt Lâm Minh thâm trầm, ba đại phân thân chung quanh hắn hiển nhiên có ý định kéo dài thời gian ngắn.

Dưới tình huống cánh tay phải tiêu hao nhiều khí huyết, có thể trong hai mươi mấy hô hấp khôi phục như cũ, mà thời gian này phải có phân thân kiềm chế.

Ánh mắt Phiêu Vũ phát lạnh, trực tiếp xông lên.

Tốc độ của nàng nhanh tới cực hạn, hiển nhiên nàng không có ý định cho Lâm Minh thời gian khôi phục, hoặc là nàng muốn thủ cực hạn Lâm Minh một lần.

Hô hô hô...

Cuồng phong quét qua, Phiêu Vũ bắt đầu động thủ với bốn Lâm Minh.

Năng lượng quét qua chung quanh, tốc độ năm thân ảnh nhanh tới mức tận cùng, mặc dù là Thiên Tôn cũng khó thấy rõ, võ giả tầm thường chỉ nhìn thấy tàn ảnh liên tiếp.

Tuy không thấy động tác của bọn họ là gì, nhưng mà hành tinh không ngừng tan nát và năng lượng phong bạo quét qua các nơi đã nhắc nhở mọi người, bọn họ giao thủ khủng bố cỡ nào.

Nếu không nhờ Thần Mộng căng lực trường ra, ở khoảng cách mấy trăm dặm gần như thế, tất cả võ giả Nhân tộc trừ mấy Thiên Tôn đỉnh cấp ra, căn bản không ai có thể đứng đây, dưới Thiên Tôn sẽ tan thành mây khói, đây là thực lực chênh lệch tuyệt đối.

Xoẹt!

Tay trái Lâm Minh cầm thương, quét một vòng tròn cắt vào bụng Phiêu Vũ, Phiêu Vũ dùng cánh tay phải ngăn cản lại, dùng một trảo công kích Lâm Minh, mà thời điểm này phân thân Lâm Minh đã tới sau lưng công kích Phiêu Vũ, công kích của nàng không thể không chậm lại, thân ảnh Lâm Minh lóe lên, không gian dưới chân của hắn súc địa thành thốn, hắn xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

- Ngươi chiến đấu chỉ là kéo dài thời gian? Tay phải của ngươi khỏi rồi sao?

Thần sắc Phiêu Vũ kiên quyết, phân thân của Lâm Minh quá đáng ghét, tuy thực lực của chúng yếu hơn bản tôn nhiều, nhưng mà bọn chúng có được lực phòng ngự cường đại, lại còn phối hợp ăn ý nên khó tạo tahnfh tổn thương tới chúng.

- Vừa mới khôi phục!

Lâm Minh mở miệng nói một câu, tay phải duỗi ra, Ám Long thương đổi qua tay phải.

- Có dám chiến chính diện không?

Ánh mắt Phiêu Vũ phát lạnh, khí thế bộc phat.s

- Như ngươi mong muốn!

Lâm Minh thét dài một tiếng, hai tay cầm thương, lại chém giết qua, hư ảnh Tu La cực lớn hiện ra sau lưng Lâm Minh, Lâm Minh hiện tại toàn thân là máu, trên người miệng vết thương sâu nặng, hắn giống như sao băng lao thẳng về phía Phiêu Vũ thần vương.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang vọng, mặc dù cách xa mấy trăm vạn dặm cũng có thể nhìn thấy tinh không bên này tỏa sáng.

Vòng phòng hộ cách đó mấy trăm dặm rung mạnh, trừ Thần Mộng ra, đám người Đế Thích Già, Hắc Ám Ma Quân biến sắc, đây rốt cuộc là chiến đấu đáng sợ a.

Va chạm hiện tại, cánh tay Lâm Minh không có gãy xương, hắn bằng vào lực chấn động làm tan đi lực trùng kích to lớn, mà thừa cơ hội này thân thể Lâm Minh trầm xuống, hắn cưỡi lên lưng Phiêu Vũ.

Đây là nơi hắn sớm nhìn ra có phòng ngự yếu nhất của Phiêu Vũ, thời điểm Phiêu Vũ hóa thân thành thần điểu, cưỡi lên lưng Phiêu Vũ có thể tránh được rất nhiều công kích của nàng.

Thủ đoạn công kích mạnh nhất của Phiêu Vũ thần vương là hai cánh và hai móng vuốt, hai cánh nằm ở hai bên, móng vuốt nằm ở phần bụng, sau lưng chính là điểm mù của Phiêu Vũ.

Dùng từ ngữ đâm lao phải theo lao, cưỡi trên lưng mãnh thú an toàn nhất, nhưng không nhất định sẽ xuống được.

Oanh!

Lâm Minh như là thái sơn áp đỉnh, hai chân quán chú lực lượng ánh sao đánh vào lưng Phiêu Vũ thần vương!

Nổ tung mạnh mẽ lập tức làm Phiêu Vũ thần vương mất đi cân đối, kinh hô một tiếng, nàng cũng là không kịp phản ứng, Lâm Minh lại dùng phương thức chiến đấu này.

Mà thời điểm này Lâm Minh dùng hay tay nhuốm máu bắt lấy Ám Long thương, đột nhiên đánh ra một thương.

Phốc!

Cương nguyên hộ thể của Phiêu Vũ vỡ vụn, huyết hoa bắn ra, lông vũ bay tán loạn!

Phiêu Vũ rít gào từng hồi, trong đó ẩn chứa lửa giận của thần vương.!

Nàng không tức vì bị Lâm Minh kích thương, mà là tức giận Lâm Minh cưỡi lên lưng nàng.

Hai cánh mở ra, năng lượng đáng sợ phát ra, phân thân Lâm Minh bay ra ngoài như diều đứt dây, nhưng mà bản tôn Lâm Minh hai chân như thái sơn, vững vàng đứng trên lưng của nàng!

Năng lượng toàn thân của nàng bộc phát, cầm Ám Long thương trong tay, đánh ra một thương.

Răng rắc!

Âm thanh nứt xương vang lên rõ ràng, miệng Phiêu Vũ thần vương phun máu tươi, thân thể tung bay!

Cảnh này làm võ giả Nhân tộc trợn mắt há hốc mồm, chiến đấu đã đánh tới mức này Lâm Minh cưỡi lên người Phiêu Vũ.

Nhất là người không dám lộ diện công khai, kỳ thật Thiên Cương thần vương vẫn chú ý tới trận chiến này, càng nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn hiểu rõ cách làm người của Phiêu Vũ, Phiêu Vũ cực kỳ cao ngạo, bị một Nhân tộc cưỡi lên người hành hung. Phiêu Vũ giống như thần thú tức giận vì bị người ta cưỡi lên người. Đây tuyệt đối là vũ nhục, cũng khó trách Phiêu Vũ tức giận như thế.

Sá!

Phiêu Vũ phát ra tiếng gào thê lương!

Một khắc này toàn thân của nàng bốc cháy hỏa diễm sáng ngời, vô số lông vũ tróc ra khỏi người Phiêu Vũ!

Thần vũ chi thương!!

Đây là thần vũ bảy màu bắn ra bốn phương tám hướng. Trong đó rất nhiều thần vũ ẩn chứa bổn mạng máu huyết của Phiêu Vũ thần vương!

Loong coong! Loong coong! Loong coong! Loong coong!

Thần vũ hóa thành thương, mỗi trường thương mang theo lãnh ý rét lạnh ngàn dặm!

Đây là Phiêu Vũ thần vương tróc bổn mạng thần vũ phát công kích, cũng là chiêu thức liều mạng của Phiêu Vũ thần vương, không đến thời khắc nguy hiểm tính mạng nàng sẽ không dùng.

Chương 2275: Kết quả cuối cùng

Nếu lúc trước chiến một trận với Lâm Minh. Dù nàng cuối cùng không thắng Lâm Minh, nàng cũng không dùng chiêu này, bởi vì đây là át chủ bài của nàng, tiêu hao khí huyết!

Nhưng mà bây giờ, bởi vì Lâm Minh cưỡi trên lưng của nàng, nàng trong lúc nhất thời khó có thể thoát khỏi Lâm Minh, không thể không dùng chiêu thức bảo vệ tính mạng của bản thân.

Thần vũ trên người Phiêu Vũ thần vương trải qua quán chú năng lượng. Mỗi một cây có phẩm chất tiếp cận Chân Thần Linh Bảo.

Nhiều thần vũ tán xạ ra như thế, đây tuyệt đối là ác mộng.

Dưới thế công cuồng mãnh như thế. Đương nhiên Lâm Minh không thể tiếp tục cưỡi lên lưng Phiêu Vũ.

Thương mang kích xạ, hào quang bảy màu nuốt trời cao!

Đồng tử Lâm Minh co rút lại, cầm Ám Long thương trong tay liều chết xông qua.

Bồng!

Một đạo thần vũ hình thành thương mang bị Lâm Minh trực tiếp đạp nát, thân thể của hắn cũng thừa dịp này bay ra xa, tránh né thương mang trùng kích.

Vù vù vù --

Thương mang càng ngày càng nhiều, thần vũ hóa thành thương giao thoa. Hình thành biển cả chết chóc.

Tạch tạch tạch!

Một cây lại một cây thần vũ bị nghiền nát, thân thể Lâm Minh lui lại lui, nhưng mà thương mang quá nhiều, dù hắn lùi nhanh vẫn có hai thần vũ đâm bào bụng và vai Lâm Minh, hắn kiệt lực tránh né chỗ hiểm của mình.

Trong nháy mắt thần vũ bắn vào người của hắn, trong đó ẩn chứa tinh thần công kích làm lỗ mũi Lâm Minh chảy máu tươi!

Đây là một hồi chiến đấu thảm thiết, đến loại trình độ này đã vượt qua giới hạn luận võ, không khác gì chém giết sinh tử!

Tất cả võ giả xem cuộc chiến tâm thần hồi hộp, ngay cả Thần Mộng Thiên Tôn cũng hít khí lực, chiến đấu thảm tới mức này, ngay từ đầu nàng chưa dự liệu tới.

Trong ấn tượng của nàng, Phiêu Vũ thần vương khi chiến đấu với Lâm Minh không dùng át chủ bài mới đúng.

Oanh! Oanh! Oanh!...

Thần quang sáng lạn, thương mang trùng thiên, hằng hà thần vũ bị Lâm Minh dùng chiến lực cường đại xé rách, nhưng mà Lâm Minh cũng tổn thương toàn thân, da thịt toàn thân không có nơi nào tốt, thời điểm này có một cây thần vũ đâm vào ngực Lâm Minh.

Nếu Thiên Tôn Nhân tộc bị thương như thế, không chết cũng mất nửa cái mạng, không còn lực chiến đấu.

Mà Lâm Minh lại cắn răng rút thần vũ cắm vào thân thể ra, vận chuyển lực lượng Mệnh Thai Đạo Cung cầm máu cho mình.

Đây là cuộc chiến thảm thiết nhất khi hắn đi tới vũ trụ man hoang.

XIU....XIU... XÍU...UU!!

Lúc này các thần vũ bắn ra xa bị thu hồi, toàn bộ chui vào trong cơ thể Phiêu Vũ thần vương.

Lâm Minh cũng bắt được mấy cây thần vũ, tuy không thể giãy giụa, nhưng mà chúng trong nháy mắt bị rút khí huyết đi, mất đi sáng bóng.

Những khí huyết này đương nhiên là bổ sung vào cơ thể Phiêu Vũ thần vương. Hiển nhiên muốn cướp lấy thần vũ luyện hóa bổn mạng máu huyết của nàng là không thể.

Phiêu Vũ thần vương lúc này còn bảo trì hình thái bảy màu, nhưng mà lưng của nàng huyết nhục mơ hồ, cốt cách cũng đứt gãy, đây chính là nơ Lâm Minh công kích vừa rồi.!

Đôi mắt nàng lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Lâm Minh, Lâm Minh lúc này tuyệt đối trọng thương nàng, nhưng mà Lâm Minh có Mệnh Thai Đạo Cung, khôi phục sức khỏe càng mạnh hơn nữa, hơn nữa công kích vừa rồi đã tổn hao máu huyết của Phiêu Vũ.

Chiến đấu tới cuối cùng, Phiêu Vũ phần thắng lớn hơn, nhưng mà không có ý nghĩa.

Bởi vì tiếp tục chiến đấu sẽ là đánh sinh tử.

Hơn nữa hai bên chiến đấu, khi đó chỉ không thể tránh khỏi tiêu hao máu huyết bổn nguyên.

- Dừng ở đây!

Phiêu Vũ thần vương đột nhiên nói ra, Lâm Minh khẽ giật mình, vận chuyển thần ma lực chậm lại, lúc này hắn nắm Ám Long Xạ Thủ cũng trở nên run rẩy, thương thế của hắn quá nặng, lúc trước lại trọng thương, một kích cuối cùng vừa rồi đã đâm xuyên qua người hắn ba lỗ!

Mệnh Thai Đạo Cung hiệp trợ Lâm Minh chữa thương, mà thời điểm này ba đại phân thân của Lâm Minh hộ pháp hắn, toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn chằm chằm vào Phiêu Vũ.

Phương thức chiến đấu của Lâm Minh rất tốt, bị thương chỉ bằng vào Mệnh Thai Đạo Cung khôi phục, ba đại phân thân kéo dài thời gian.

Phương thức tác chiến như thế chỉ kéo dài thời gian mà thôi, nhưng mà Lâm Minh không biết đòn sát thủ cuối cùng của Phiêu Vũ có thể dùng mấy lần, nếu như dùng thêm hai lần, hắn tuyệt đối không gánh được.

- Dừng ở đây?

Lâm Minh nhìn qua Phiêu Vũ.

- Đánh tiếp không có ý nghĩa.

Phiêu vũ lạnh lùng nhìn qua Lâm Minh, hiển nhiên bởi vì vừa rồi Lâm Minh cưỡi lên người nàng mà canh cánh trong lòng.

Kỳ thật nội tâm của nàng hiện tại phức tạp, Lâm Minh cường đại còn trên dự đoán của nàng, nàng trước kia không nghĩ tới có lúc phải sử dụng thần vũ chi thương.

Nghe Phiêu Vũ nói thế, võ giả Nhân tộc thở dài một hơi, kỳ thật vừa rồi bọn họ thấy Phiêu Vũ luôn chiếm thượng phong, thực đánh tiếp Lâm Minh có thể kiên trì tới cuối cùng hay không còn khó nói.

- Lâm Minh...

Tiểu Ma Tiên che miệng sắp khóc.

- Cuối cùng chấm dứt!

Hạo Vũ Thiên Tôn lau lau mồ hôi lạnh, nói:

- Chấm dứt cũng tốt!

Hạo Vũ Thiên Tôn không phải người sợ chuyện, nhưng mà đánh tới mức như vừa rồi, hắn thật sự rất khó bình tĩnh, tim sớm treo trên cổ họng.

- Đổ ước thì sao?

Lâm Minh nhìn qua Phiêu Vũ, nhẹ giọng nói, tuy tước đó không dám bình chiến hay là Lâm Minh thắng, nhưng mà Lâm Minh đúng là có lực chiến với Chân Thần Thánh tộc, có thể khiến Phiêu Vũ và Thiên Cương thực hiện đổ ước.

Có thể dùng phương thức này chấm dứt, Lâm Minh cảm thấy khó bình chiến, bởi vì cục diện mà nhìn, hắn lâm vào hoàn cảnh xấu.

- Đổ ước như cũ!

Phiêu Vũ lạnh như băng nói ra, nàng đã sớm bắt đầu sinh ra tâm tư rời khỏi đại chiến Nhân tộc và Thánh tộc.

Vốn Nhân tộc Thánh tộc đại chiến là vì dã tâm Tạo Hóa Thánh Hoàng mà lên, Phiêu Vũ không muốn chém giết thay Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Về phần Nhân tộc cùng Thánh tộc chiến tranh kết quả cuối cùng thế nào, kỳ thật cho dù Nhân tộc thắng, Thánh tộc cũng không dao động căn cơ, năm đó Nhân tộc chỉ có nhất trọng thiên, Thánh tộc chiếm lĩnh Thần Vực cũng khó chém tận giết tuyệt mọi người.

Như vậy hiện tại trái lại, tinh anh Nhân tộc vốn không có bao nhiêu, mà Thánh tộc thất trọng thiên nhân khẩu không thể tính toán, trong đó Thiên Tôn đỉnh cấp của Thánh tộc còn nhiều hơn Nhân tộc vài lần, Nhân tộc không có khả năng thật sự làm Thánh tộc thế nào.

Hơn nữa trong đó nguy hiểm nhất là Lâm Minh đã cam đoan rời khỏi chiến đấu với nàng và Thiên Cương, quy kết ân oán lên người Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Về phần nợ máu Thánh tộc và Nhân tộc, vẫn do quân đội Nhân tộc qtự i mình đến đòi lại.

Dưới loại tình huống này, Phiêu Vũ có lý do gì kiên trì chứ?

Vốn một trận chiến này cũng chỉ tìm lý do đổ ước mà thôi, đánh thành bộ dạng như vậy, một là Lâm Minh thực lực ngoài dự liệu, thứ hai tự nhiên là bởi vì Lâm Minh cũng mạo phạm Phiêu Vũ.

Nghĩ tới đây, Phiêu Vũ tức giận nhìn qua Lâm Minh, đáng tiếc nàng không có khả năng làm Lâm Minh thế nào, về sau cũng không có biện pháp thanh toán khoản sổ sách này.

- Ngươi nhớ kỹ cho ta!

Phiêu Vũ ném lại những lời này xong, nàng không lưu lại thêm chút nào, hóa thành hào quang bay vào sâu trong vũ trụ.

Lâm Minh thoáng sửng sốt, hắn không ngờ Phiêu Vũ dứt khoát như vậy.

Bản thân mình chiến đấu với hai Chân Thần, bây giờ đã chấm dứt như thế.

Chương 2276: Phong thiện đại điển

- Lâm Minh! Ha ha ha!

Thiên Tôn Nhân tộc bay qua phía Lâm Minh, khoảng cách mấy trăm dặm với bọn họ chỉ là nháy mắt mà thôi.

- Không có sao chứ?

Đế Thích Già nhanh chóng kiểm tra cho Lâm Minh, không có trở ngại gì cả.

- Ha ha ha...

Hạo Vũ Thiên Tôn vỗ lên vai Lâm Minh, ngày hôm nay với Nhân tộc tuyệt đối có thể ghi vào sử sách, vĩnh viễn nhớ kỹ.

Trong vòng mười ngày, Lâm Minh dùng tu vị Thiên Tôn thắng Thiên Cương, hòa Phiêu Vũ, chiến tích như thế tìm khắp lịch sử mười tỷ năm của Tam Thập Tam Thiên chưa từng có.

Mà mười tỷ năm trước, chủ nhân Tu La Lộ hay Bất Hủ Quân Vương lúc ở Thiên Tôn có thực lực gì, chuyện này khó đoán!

Nhân tộc đại kiếp nạn đã sắp phản công Thánh tộc, chém giết về Thần Vực, Nhân tộc cần một anh hùng, cần ủng hộ sĩ khí.

- Lâm Minh, ba ngày sau sẽ cử hành chúc mừng!

Thời điểm này Thần Mộng đi nhanh tới trước mặt Lâm Minh, trên người nàng mang theo hương khí chưa từng có, Thiên Tôn chung quanh nhường đường cho Thần Mộng.

- Tiệc chúc mừng?

Lâm Minh lắc đầu.

- Không cần đâu!

Lâm Minh không muốn tham gia chúc mừng như thế, không nên lãng phí thời gian, hiện tại căn bản không phải lúc khánh công, chỉ có bản thân chính thức giết Tạo Hóa Thánh Hoàng, Nhân tộc chúc mừng mới có ý nghĩa.

- Cần thết!

Thần Mộng nói.

- Tiệc chúc mừng này cũng là phong thiện đại điển của ngươi, ngươi phải tìm phong hào Thiên Tôn của mình, đối với cường giả Nhân tộc mà nói, phong thiện đại điển cực kỳ trọng yếu, hơn nữa... Phong thiện đại điển của ngươi cũng ủng hộ sĩ khí Nhân tộc cực lớn.

Phong hào?

Lâm Minh ngạc nhiên, năm đó hắn ở Thiên Diễn đại lục cũng từng như thế, có phong hào như là "Tà Thần", "Tu La" các loại, nhưng mà phong hào chỉ là vinh dự, có hay không chẳng quan trọng.

Nhưng mà đi tới Thiên Tôn thì khác, phong hào là cần thiết.

Cơ hồ mỗi Thiên Tôn đều có phong hào của mình, mà phong hào này càng về sau sẽ thay thế tên của bọn họ.

Vốn Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn, Tam Sinh lão nhân, Hắc Ám Ma Quân... Kể cả Tiểu Ma Tiên sau khi đột phá Thiên Tôn cũng đổi thành "Ma Tiên Thiên Tôn".

Mà cái tên "Tiên nhi" cũng chỉ có Lâm Minh và vài người có tư cách gọi.

Đệ tử Ma Tiên Cung chỉ có thể gọi Tiểu Ma Tiên là Ma Tiên Thiên Tôn.

Hơn nữa Thiên Tôn đại biểu cho hùng chủ cái thế của Nhân tộc, tự nhiên phải thần thánh một ít, danh xưng "Lâm thiếu hiệp", "Lâm tiền bối", "Lâm chân nhân", "Lâm anh hùng" đã không thích hợp.

Nghĩ tới thứ này, Lâm Minh cũng hiểu phong hào là cần thiết.

Vì vậy hắn gật đầu, nói:

- Thần Mộng tiền bối cứ an bài!

...

Thời điểm Lâm Minh cân nhắc làm phong thiện đại điển, Phiêu Vũ đã thi triển không gian đại na di, nhanh chóng xuyên qua vũ trụ, nàng bay vào sâu trong tinh không, nơi đó có cung điện màu ngà sữa đang lơ lửng.

Trong nội cung chỉ có mình Thanh Liên tiên tử, nàng đang lo sợ bất an chờ đợi.

- Sư phụ!

Nhìn thấy Phiêu Vũ bay trở về, Thanh Liên tiên tử lập tức nghênh đón, nhìn thấy bộ dáng Phiêu Vũ thì nàng cả kinh.

Phiêu Vũ lúc này vẫn còn bảo trì bộ dáng biến thân, trên lưng nàng đều là máu tươi, lông vũ cũng bị xé nứt rất nhiều.

- Ta không sao, chỉ là ngoại thương!

Trong nháy mắt Phiêu Vũ bay vào trong cung điện, nàng giải trừ biến thân, toàn thân của nàng đáp lên mặt thảm cung điện, da thịt tuyết trắng sau lưng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhìn thấy vết thương này, Thanh Liên tiên tử cảm thấy giật mình, không thể tin vào cảnh trước mặt.

- Đây là, những vết thương này là Lâm Minh lưu lại?

- Đúng!

Phiêu Vũ gật đầu.

- Sư phụ, ngài... Ngài thua?

Thanh Liên không thể tin nổi, Lâm Minh có thể giao thủ với Phiêu Vũ thì nàng cảm thấy khó tiếp nhận, giao thủ thắng Phiêu Vũ, đánh Phiêu Vũ trọng thương thì nàng không tin.

Đây là quá hoang đường!

- Không có, nhưng mà không có thắng, Lâm Minh tổn thương nặng hơn ta!

Phiêu Vũ than nhẹ, trường giang sóng sau đè sóng trước, Lâm Minh mạnh mẽ làm nàng kinh hãi.

- Chuẩn bị thùng nước thuốc cho ta!

Thánh tộc tu hành luyện thể thuật, Phiêu Vũ năng lực khôi phục kém xa Thiên Cương, từ khác biệt huyết mạch, Thiên Cương lúc ấy luận võ với Lâm Minh, sức khôi phục của Thiên Cương còn mạnh hơn Mệnh Thai Đạo Cung của Lâm Minh nhiều.

Kỳ thật Thiên Cương thần vương không yếu, điểm hắn mạnh nhất lại vượt xa sức khôi phục đáng sợ của Lâm Minh.

Thiên Cương thần vương có thể chiến trăm ngàn mà không kiệt sức, khí huyết của hắn mạnh mẽ vượt xa thần thú, có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, chẳng những không dễ dàng bị thương, hơn nữa bị thương cũng không sao, càng đánh càng mạnh, tuyệt đối làm cho đối thủ sụp đổ.

Đáng tiếc hắn trúng bẫy rập của Lâm Minh, bị Lâm Minh đánh bại, ưu thế không thể phát huy ra.

Có thể Thiên Cương thua rất biệt khuất.

Chân thần không phải vạn năng, Phiêu Vũ bị thương nhiều hơn Thiên Cươn, nhưng mà sức khôi phục không được, bị trọng thương như thế, nàng cần nước thuốc phụ trợ chữa thương mới khôi phục nhanh chóng.

Nàng bước vào trong thùng ngọc, da thịt tuyết trắng chìm vào nước thuốc màu xanh lá cây, như phủy thúy ngâm vào mỡ dê.

Phiêu Vũ yên lặng lại.

Nàng không biết tương lai Tam Thập Tam Thiên thế nào, cũng không biết sau khi Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan sẽ thế nào, Hồn Đế có âm mưu gì.

Nàng biết rõ, thực lực của nàng còn không cách nào từ quân cờ biến thành người đánh cờ.

Vốn Hồn Đế và Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh cờ, gia nhập một Lâm Minh không xác định, bàn cờ cải biến ra sao thì nàng không rõ.

Nàng không muốn làm quân cờ, cho dù làm quân cờ trọng yếu nhất thì thế nào?

Với tư cách Chân Thần, nàng không cần phụ thuộc vào ai cả.

Đến cấp độ Chân Thần, cả Tam Thập Tam Thiên nếu không tính Chân Thần lánh đời có tồn tại hay không, còn số lượng Chân Thần nổi danh đã được biết cũng chỉ mười người mà thôi, thực lực cực hạn của mười người tới điểm nào, không đánh thì không ai biết được.

Về phần Hồn Đế và Tạo Hóa Thánh Hoàng thực lực thế nào, đây là một câu hỏi.

Phiêu Vũ ẩn ẩn hiểu rõ, trừ Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế ra, các Chân Thần còn lại đa số là Chân Thần hạ vị, mà Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế là Chân Thần cấp bậc gì, không ai rõ ràng, mọi người chỉ mơ hồ gọi bọn họ là "Người nổi bật trong Chân Thần".

Phiêu Vũ cả đời này chưa bao giờ giao thủ với Tạo Hóa Thánh Hoàng, về phần Hồn Đế nàng chưa gặp qua.

Nàng không biết hai người này rốt cuộc là Chân Thần thượng vị hay trung vị, nàng chỉ hiểu rõ, bản thân mình không phải là đối thủ của ai trong số họ.

...

Trong Ma Tiên Cung...

Ở tầng cao nhất Ma Tiên Cung, trong tẩm cung Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh đang ở trong ôn hương nhuyễn ngọc, hưởng thụ vuốt ve đã lâu không hưởng.

Mục Thiên Vũ yên lặng nằm trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực của Lâm Minh, mà Tận Hạnh Hiên lại ôm cánh tay Lâm Minh ngủ say như mèo nhỏ.

Về phần Tiểu Ma Tiên tựa đầu vào Lâm Minh, duỗi ngón tay tinh tế vẽ vòng tròn lên ngực Lâm Minh.

Thời khắc an nhàn này, ba nữ thỏa mãn chưa từng có.

Kỳ thật những năm gần đây khi Lâm Minh truy cầu võ đạo đỉnh phong và tương lai Nhân tộc, tinh lực của hắn bị hai chuyện này chiếm cứ, dục vọng nam nữ với hắn không thể tạo thành quá nhiều gợn sóng trong hồn hải.

Nhưng mà trải qua chia ly mấy ngàn năm, lại vuốt ve nữ hài mình yêu thương, cảm giác ấm áp và cảm động này không phải chữ "Dục" có thể hình dung.

Không biết trôi qua bao lâu, Mục Thiên Vũ mở mắt ra, đột nhiên nói:

- Lâm Minh, ta muốn có hài tử...

Mục Thiên Vũ nói câu này làm lâm Minh giật mình, chợt Tần Hạnh Hiên cũng tỉnh lại, ánh mắt sáng ngời nhìn qua Lâm Minh.

- Ta cũng muốn!

Gương mặt Tần Hạnh Hiên đỏ lên.

- Ha ha ha...

Tiểu Ma Tiên cười lên, nụ cười thân mật làm Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ càng thêm xin lỗi.

Thời điểm ở hạ giới năm đó, Lâm Minh bị cuốn vào phong ba nam hải, chính là bị Dương Vân đuổi giết, trong lúc nhất thời vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, hơn nữa thực lực Lâm Minh có hạn, hắn giãy dụa trong vận mệnh, khi đó Lâm Minh chưa chuẩn bị có hài tử.

Bởi vì hắn không thể chiếu cố tốt cho hài tử.

Hắn và Tần Mục hai nữ lúc ở cùng nhau mặc dù nhiều, nhưng mà vẫn khóa tính mạng chi nguyên, không thể có hài tử.

Nhưng mà về sau Lâm Minh gặp Tiểu Ma Tiên trong Tu La Lộ, Lâm Minh không nghĩ sẽ có hài tử, nhưng mà Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên có huyết mạch khác biệt, Tiểu Ma Tiên mang thai cực khó, cho nên Lâm Minh cho rằng bọn họ xác suất có thai gần như bằng không, cho nên Lâm Minh không để ý, nhưng mà lúc ra khỏi Tu La Lộ thì trúng thưởng có Lâm Hoang.

Chương 2277: Phong thiện đại điển

- Lâm Minh! Ha ha ha!

Thiên Tôn Nhân tộc bay qua phía Lâm Minh, khoảng cách mấy trăm dặm với bọn họ chỉ là nháy mắt mà thôi.

- Không có sao chứ?

Đế Thích Già nhanh chóng kiểm tra cho Lâm Minh, không có trở ngại gì cả.

- Ha ha ha...

Hạo Vũ Thiên Tôn vỗ lên vai Lâm Minh, ngày hôm nay với Nhân tộc tuyệt đối có thể ghi vào sử sách, vĩnh viễn nhớ kỹ.

Trong vòng mười ngày, Lâm Minh dùng tu vị Thiên Tôn thắng Thiên Cương, hòa Phiêu Vũ, chiến tích như thế tìm khắp lịch sử mười tỷ năm của Tam Thập Tam Thiên chưa từng có.

Mà mười tỷ năm trước, chủ nhân Tu La Lộ hay Bất Hủ Quân Vương lúc ở Thiên Tôn có thực lực gì, chuyện này khó đoán!

Nhân tộc đại kiếp nạn đã sắp phản công Thánh tộc, chém giết về Thần Vực, Nhân tộc cần một anh hùng, cần ủng hộ sĩ khí.

- Lâm Minh, ba ngày sau sẽ cử hành chúc mừng!

Thời điểm này Thần Mộng đi nhanh tới trước mặt Lâm Minh, trên người nàng mang theo hương khí chưa từng có, Thiên Tôn chung quanh nhường đường cho Thần Mộng.

- Tiệc chúc mừng?

Lâm Minh lắc đầu.

- Không cần đâu!

Lâm Minh không muốn tham gia chúc mừng như thế, không nên lãng phí thời gian, hiện tại căn bản không phải lúc khánh công, chỉ có bản thân chính thức giết Tạo Hóa Thánh Hoàng, Nhân tộc chúc mừng mới có ý nghĩa.

- Cần thết!

Thần Mộng nói.

- Tiệc chúc mừng này cũng là phong thiện đại điển của ngươi, ngươi phải tìm phong hào Thiên Tôn của mình, đối với cường giả Nhân tộc mà nói, phong thiện đại điển cực kỳ trọng yếu, hơn nữa... Phong thiện đại điển của ngươi cũng ủng hộ sĩ khí Nhân tộc cực lớn.

Phong hào?

Lâm Minh ngạc nhiên, năm đó hắn ở Thiên Diễn đại lục cũng từng như thế, có phong hào như là "Tà Thần", "Tu La" các loại, nhưng mà phong hào chỉ là vinh dự, có hay không chẳng quan trọng.

Nhưng mà đi tới Thiên Tôn thì khác, phong hào là cần thiết.

Cơ hồ mỗi Thiên Tôn đều có phong hào của mình, mà phong hào này càng về sau sẽ thay thế tên của bọn họ.

Vốn Thần Mộng Thiên Tôn, Hạo Vũ Thiên Tôn, Tam Sinh lão nhân, Hắc Ám Ma Quân... Kể cả Tiểu Ma Tiên sau khi đột phá Thiên Tôn cũng đổi thành "Ma Tiên Thiên Tôn".

Mà cái tên "Tiên nhi" cũng chỉ có Lâm Minh và vài người có tư cách gọi.

Đệ tử Ma Tiên Cung chỉ có thể gọi Tiểu Ma Tiên là Ma Tiên Thiên Tôn.

Hơn nữa Thiên Tôn đại biểu cho hùng chủ cái thế của Nhân tộc, tự nhiên phải thần thánh một ít, danh xưng "Lâm thiếu hiệp", "Lâm tiền bối", "Lâm chân nhân", "Lâm anh hùng" đã không thích hợp.

Nghĩ tới thứ này, Lâm Minh cũng hiểu phong hào là cần thiết.

Vì vậy hắn gật đầu, nói:

- Thần Mộng tiền bối cứ an bài!

...

Thời điểm Lâm Minh cân nhắc làm phong thiện đại điển, Phiêu Vũ đã thi triển không gian đại na di, nhanh chóng xuyên qua vũ trụ, nàng bay vào sâu trong tinh không, nơi đó có cung điện màu ngà sữa đang lơ lửng.

Trong nội cung chỉ có mình Thanh Liên tiên tử, nàng đang lo sợ bất an chờ đợi.

- Sư phụ!

Nhìn thấy Phiêu Vũ bay trở về, Thanh Liên tiên tử lập tức nghênh đón, nhìn thấy bộ dáng Phiêu Vũ thì nàng cả kinh.

Phiêu Vũ lúc này vẫn còn bảo trì bộ dáng biến thân, trên lưng nàng đều là máu tươi, lông vũ cũng bị xé nứt rất nhiều.

- Ta không sao, chỉ là ngoại thương!

Trong nháy mắt Phiêu Vũ bay vào trong cung điện, nàng giải trừ biến thân, toàn thân của nàng đáp lên mặt thảm cung điện, da thịt tuyết trắng sau lưng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhìn thấy vết thương này, Thanh Liên tiên tử cảm thấy giật mình, không thể tin vào cảnh trước mặt.

- Đây là, những vết thương này là Lâm Minh lưu lại?

- Đúng!

Phiêu Vũ gật đầu.

- Sư phụ, ngài... Ngài thua?

Thanh Liên không thể tin nổi, Lâm Minh có thể giao thủ với Phiêu Vũ thì nàng cảm thấy khó tiếp nhận, giao thủ thắng Phiêu Vũ, đánh Phiêu Vũ trọng thương thì nàng không tin.

Đây là quá hoang đường!

- Không có, nhưng mà không có thắng, Lâm Minh tổn thương nặng hơn ta!

Phiêu Vũ than nhẹ, trường giang sóng sau đè sóng trước, Lâm Minh mạnh mẽ làm nàng kinh hãi.

- Chuẩn bị thùng nước thuốc cho ta!

Thánh tộc tu hành luyện thể thuật, Phiêu Vũ năng lực khôi phục kém xa Thiên Cương, từ khác biệt huyết mạch, Thiên Cương lúc ấy luận võ với Lâm Minh, sức khôi phục của Thiên Cương còn mạnh hơn Mệnh Thai Đạo Cung của Lâm Minh nhiều.

Kỳ thật Thiên Cương thần vương không yếu, điểm hắn mạnh nhất lại vượt xa sức khôi phục đáng sợ của Lâm Minh.

Thiên Cương thần vương có thể chiến trăm ngàn mà không kiệt sức, khí huyết của hắn mạnh mẽ vượt xa thần thú, có thể lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, chẳng những không dễ dàng bị thương, hơn nữa bị thương cũng không sao, càng đánh càng mạnh, tuyệt đối làm cho đối thủ sụp đổ.

Đáng tiếc hắn trúng bẫy rập của Lâm Minh, bị Lâm Minh đánh bại, ưu thế không thể phát huy ra.

Có thể Thiên Cương thua rất biệt khuất.

Chân thần không phải vạn năng, Phiêu Vũ bị thương nhiều hơn Thiên Cươn, nhưng mà sức khôi phục không được, bị trọng thương như thế, nàng cần nước thuốc phụ trợ chữa thương mới khôi phục nhanh chóng.

Nàng bước vào trong thùng ngọc, da thịt tuyết trắng chìm vào nước thuốc màu xanh lá cây, như phỉ thúy ngâm vào mỡ dê.

Phiêu Vũ yên lặng lại.

Nàng không biết tương lai Tam Thập Tam Thiên thế nào, cũng không biết sau khi Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan sẽ thế nào, Hồn Đế có âm mưu gì.

Nàng biết rõ, thực lực của nàng còn không cách nào từ quân cờ biến thành người đánh cờ.

Vốn Hồn Đế và Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh cờ, gia nhập một Lâm Minh không xác định, bàn cờ cải biến ra sao thì nàng không rõ.

Nàng không muốn làm quân cờ, cho dù làm quân cờ trọng yếu nhất thì thế nào?

Với tư cách Chân Thần, nàng không cần phụ thuộc vào ai cả.

Đến cấp độ Chân Thần, cả Tam Thập Tam Thiên nếu không tính Chân Thần lánh đời có tồn tại hay không, còn số lượng Chân Thần nổi danh đã được biết cũng chỉ mười người mà thôi, thực lực cực hạn của mười người tới điểm nào, không đánh thì không ai biết được.

Về phần Hồn Đế và Tạo Hóa Thánh Hoàng thực lực thế nào, đây là một câu hỏi.

Phiêu Vũ ẩn ẩn hiểu rõ, trừ Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế ra, các Chân Thần còn lại đa số là Chân Thần hạ vị, mà Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế là Chân Thần cấp bậc gì, không ai rõ ràng, mọi người chỉ mơ hồ gọi bọn họ là "Người nổi bật trong Chân Thần".

Phiêu Vũ cả đời này chưa bao giờ giao thủ với Tạo Hóa Thánh Hoàng, về phần Hồn Đế nàng chưa gặp qua.

Nàng không biết hai người này rốt cuộc là Chân Thần thượng vị hay trung vị, nàng chỉ hiểu rõ, bản thân mình không phải là đối thủ của ai trong số họ.

...

Trong Ma Tiên Cung...

Ở tầng cao nhất Ma Tiên Cung, trong tẩm cung Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh đang ở trong ôn hương nhuyễn ngọc, hưởng thụ vuốt ve đã lâu không hưởng.

Mục Thiên Vũ yên lặng nằm trong ngực hắn, nghe tiếng tim đập hữu lực của Lâm Minh, mà Tận Hạnh Hiên lại ôm cánh tay Lâm Minh ngủ say như mèo nhỏ.

Về phần Tiểu Ma Tiên tựa đầu vào Lâm Minh, duỗi ngón tay tinh tế vẽ vòng tròn lên ngực Lâm Minh.

Thời khắc an nhàn này, ba nữ thỏa mãn chưa từng có.

Kỳ thật những năm gần đây khi Lâm Minh truy cầu võ đạo đỉnh phong và tương lai Nhân tộc, tinh lực của hắn bị hai chuyện này chiếm cứ, dục vọng nam nữ với hắn không thể tạo thành quá nhiều gợn sóng trong hồn hải.

Chương 2278: Phong hào Thiên Tôn (1)

Nhưng mà trải qua chia ly mấy ngàn năm, lại vuốt ve nữ hài mình yêu thương, cảm giác ấm áp và cảm đọng này không phải chữ "Dục" có thể hình dung.

Không biết trôi qua bao lâu, Mục Thiên Vũ mở mắt ra, đột nhiên nói:

- Lâm Minh, ta muốn có hài tử...

Mục Thiên Vũ nói câu này làm lâm Minh giật mình, chợt Tần Hạnh Hiên cũng tỉnh lại, ánh mắt sáng ngời nhìn qua Lâm Minh.

- Ta cũng muốn!

Gương mặt Tần Hạnh Hiên đỏ lên.

- Ha ha ha...

Tiểu Ma Tiên cười lên, nụ cười thân mật làm Tần Hạnh Hiên và Mục Thiên Vũ càng thêm xin lỗi.

Thời điểm ở hạ giới năm đó, Lâm Minh bị cuốn vào phong ba nam hải, chính là bị Dương Vân đuổi giết, trong lúc nhất thời vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, hơn nữa thực lực Lâm Minh có hạn, hắn giãy dụa trong vận mệnh, khi đó Lâm Minh chưa chuẩn bị có hài tử.

Bởi vì hắn không thể chiếu cố tốt cho hài tử.

Hắn và Tần Mục hai nữ lúc ở cùng nhau mặc dù nhiều, nhưng mà vẫn khóa tính mạng chi nguyên, không thể có hài tử.

Nhưng mà về sau Lâm Minh gặp Tiểu Ma Tiên trong Tu La Lộ, Lâm Minh không nghĩ sẽ có hài tử, nhưng mà Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên có huyết mạch khác biệt, Tiểu Ma Tiên mang thai cực khó, cho nên Lâm Minh cho rằng bọn họ xác suất có thai gần như bằng không, cho nên Lâm Minh không để ý, nhưng mà lúc ra khỏi Tu La Lộ thì trúng thưởng có Lâm Hoang.

- Lâm ca, những năm này hai vị tỷ tỷ có rất nhiều tâm sự muốn nói với ngươi đấy!

Tiểu Ma Tiên cấu véo Lâm Minh vài cái, nàng thì thầm bên tai Lâm Minh vài câu, sau đó lặng lẽ mặc y phục rồi bỏ đi.

Kỳ thật Tiểu Ma Tiên đã sớm biết rõ tâm tư của Tần Mục hai nữ, các nàng khát vọng một hài tử, đã khát vọng mấy ngàn năm.

Tiểu Ma Tiên lui ra khỏi phòng, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại, Lâm Minh kinh ngạc nhìn qua Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ, trong nội tâm không biết có tư vị gì.

Mục Thiên Vũ yên lặng cầm tay Lâm Minh, đôi mắt đầy thâm tình nhìn qua Lâm Minh.

- Lâm Minh... Ngươi biết không? Sáu ngàn năm khi ngươi rời đi, ta thật muốn sụp đổ, Nhân tộc lũ lụt, khắp nơi đều là Man Hoang, hung thú, chúng ta không ngừng kiến thiết nhưng cũng tốn công vô ích, bởi vì chúng ta kiến thiết chỉ chờ đợi tới lúc đánh Thánh tộc, nhưng mà chúng ta không nhìn thấy hy vọng, nhìn không thấy tương lai. Ta chờ ngươi, nhưng mà mọi người đã nói ngươi chết đi... Ta không muốn tin tưởng, nhưng mà lại chậm rãi gần như tuyệt vọng...

- Khi đó ta liền suy nghĩ, nếu như ta có hài tử với ngươi thì tốt biết bao!

- Có hài tử, sinh hoạt của ta có ký thác dựa vào, ta có thể mang toàn bộ tình cảm của mình đặt lên người hài tử, cho dù ngươi thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta cũng không sụp đổ, bởi vì ta có nơi ký thác trong cuộc sống,...

Mục Thiên Vũ không nháy mắt nhìn qua Lâm Minh, chăm chú nói ra.

Tần Hạnh Hiên cũng kéo tay Lâm Minh, nước mắt đảo quanh khóe mắt, nói:

- Lâm ca, ngươi qua mấy ngày nữa sẽ rời đi đúng không?

Trong lòng Lâm Minh trì trệ, nhìn bộ dáng Tần Hạnh Hiên thì hắn không đành lòng.

Nhưng mà hắn biết rõ, thời gian hắn lưu lại không nhiều. Hắn dùng vũ lực đàm phán bức Thiên Cương và Phiêu Vũ rời khỏi cuộc chiến tranh giữa Nhân tộc và Thánh tộc, có rất nhiều người đoán được ý định của Lâm Minh.

Cuối cùng, Lâm Minh vẫn gật đầu...

Tần Hạnh Hiên không có ngoài ý muốn, cũng không có thương cảm, nàng đã sớm ngờ tới.

Nàng nói ra:

- Lâm ca, sáu ngàn năm qua đi, từ khi Hoang nhi giáng sinh, ta nhìn thấy Tiên nhi muội muội mỗi ngày chiếu cố Hoang nhi, ta thực rất hâm mộ, về sau, Hoang nhi dần dần phát triển, ta nhìn thấy hắn chậm rãi lớn lên, ta cũng xem hắn như hài tử của mình, thế nhưng mà hắn cuối cùng không ở lại, mỗi lần Hoang nhi ra ngoài lịch lãm rèn luyện trở về đều tới thăm chúng ta, ta đều nghĩ nếu như ta có hài tử như thế, vậy là tốt rồi...

Tần Hạnh Hiên trong khi nói chuyện, nước mắt chảy dài, nàng đang nói tiếng lòng ôm ấp suốt sáu ngàn năm qua, tưởng niệm, sợ hãi, cô độc, các cảm giác không thổ không ngừng xuất hiện.

Lâm Minh không nói thêm gì nữa. Thời điểm này nói gì cũng dư thừa.

Hắn chỉ dùng sức ôm chặt lấy Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên, sau đo hôn các nàng, cùng ngã vào giường lớn...

Tất cả diễn ra rất tự nhiên...

...

Ba ngày sau đó, Lâm Minh không có tu luyện, ba ngày này hắn khó được hoàn toàn buông lỏng chính mình. hưởng thụ thân mật cá nước với thê tử.

Mà mỗi một lần Mục Thiên Vũ cùng Tần Hạnh Hiên đều cẩn thận nhận lấy tính mạng tinh hoa của Lâm Minh, e sợ chúng chảy mất.

Thấy cảnh này, Lâm Minh cười rộ lên.

Kỳ thật chỉ cần Lâm Minh không khóa tính mạng tinh hoa của mình, xác suất thụ thai là 100%.

Bởi vì tinh nguyên của Lâm Minh vốn có sinh mệnh lực, sức sống và thời gian sống của nó không phải phàm nhân bình thường có thể sánh bằng.

Chủng tộc càng cường đại càng khó sinh nở là không sai, nhưng Lâm Minh là bản thân mạng mẽ, mà không phải chủng tộc mạnh mẽ, hắn còn là nhân loại, còn là chính mình.

Năng lực sinh sôi nảy nở của hắn cũng không vì mình cường đại mà biến yếu, ngược lại còn trở nên mạnh hơn nữa.

Nếu như nữ tử có huyết mạch như Tiểu Ma Tiên, Lâm Minh kết hợp với nàng, xác suất thụ thai cũng không giảm đi, mà nếu như là kẻ yếu thì bởi vì khả năng thừa nhận tính mạng tinh hoa không được, khả năng mang thao gần như bằng không, con chuột không thể nào mang thai phượng hoàng.

Cho nên trong tương lai, nếu như Lâm Minh đột phá Chân Thần, thậm chí siêu việt Chân Thần, như vậy Tiểu Ma Tiên thụ thai lần thứ hai cũng có khả năng.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lâm Minh tỉnh lại trong ôn nhu, hắn rửa mặt, đổi quần áo mới, tinh thần trở nên phấn chấn, hôm nay là phong thiện đại điện thuộc về Lâm Minh.

Phong thiện đại điển, "Phong" chính là ý tế thiên, mà "Thiện" là tế địa, phong thiện đại điển cũng có trong thế giới phàm nhân, phàm là hoàng đế đều bái tế thiên địa, ca công tụng đức.

Nhưng mà trong thế giới võ giả thì khác.

"Thiên" cùng "Địa" không phải thiên địa trong mắt phàm nhân, mà là bản thân Thiên Tôn.

Bởi vì võ giả đột phá Thiên Tôn thì bản thân đã khống chế pháp tắc ngang bằng pháp tắc thiên đạo.

Cho nên nói Thiên Tôn chính là thiên địa vũ trụ, cũng không đủ.

Trước đại kiếp nạn này, Nhân tộc Chân Thần tuyệt tích, Thiên Tôn đã là cảnh giới cao nhất, Thiên Tôn cũng có ý nghĩa "thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tôn".

Lâm Minh phong thiện đại điển không nghi ngờ là lần lễ mừng lớn nhất khi Nhân tộc tiến vào man hoang.

Lần tụ tập lễ mừng này có hơn trăm Thiên Tôn tham gia, quy mô của nó đại khái chỉ có một lần có thể so sánh, đó chính là thời điểm Thần Mộng đột phá Chân Thần.

Nơi đóng quân Nhân tộc đã đổi thành một tinh vân ẩn nấp trong trung tâm Tiềm Long tinh hệ.

Hôm nay cả tinh vân này có thần quang sáng ngời.

Tất cả đại Thiên Tôn đều mang theo thiên cung của mình, trên trăm tòa thiên cung xúm lại cùng một chỗ, từng đạo thần hà vắt ngang trong không trung, cảnh tượng cực kỳ hung vĩ.

Mà những thần hạ này có lực trường bao phủ mười vạn dặm, trong lực trường này có vô số hoa cỏ kỳ lạ, thiên địa kỳ trân đang nhau đua nở.

Chương 2279: Phong hào Thiên Tôn (2)

Kỳ cảnh này xuất hiện trong vũ trụ tinh không, làm cho người ta rung động!

Mà thời điểm này là lúc phong hào Thiên Tôn cho Lâm Minh.

Ngay vào ngày hôm qua, vì phong hào cho Lâm Minh, cao tầng Nhân tộc chuyên môn mở hội nghị triệu tập một lần, đây quả thực là chuyện chưa từng có trong lịch sử Nhân tộc.

Đại đa số phong hào Thiên Tôn đều do Thiên Tôn tự làm chủ, thích thế nào thì đặt như thế.

Bọn họ thường thường căn cứ công pháp do mình tu luyện, chiến kỹ có được, trải nghiệm cuộc đời, hoặc là nơi sinh, nơi thành danh, nơi được kỳ ngộ... Mà định ra phong hào cho mình.

Nhưng mà phong hào của Lâm Minh ý nghĩa khác biệt, hắn là biểu tượng đứng đầu của Nhân tộc, đương nhiên không có thể tùy ý.

Phong hào này cần đươc thế nhân tiếp nhận, hơn nữa nó sẽ được ghi vào lịch sử, truyền lưu vĩnh cửu, không thể không cẩn thận cho được.

Ba mươi sáu ức năm trước, đứng đầu Nhân tộc có phong hào "Phong Thần Thiên Tôn ", phong hào này rất đại khí, đã nhiều năm như vậy, mọi người nhắc tới Phong Thần Thiên Tôn vẫn mang theo kính ngưỡng vô hạn, mà Phong Thần Thiên Tôn rốt cuộc có tên gọi là gì thì không ai biết, đương nhiên, đây cũng là do truyền thừa của Nhân tộc bị hủy diệt vào đại kiếp nạn ba mươi sáu ức năm trước.

Ngay từ đầu, có người đề nghị gọi Lâm Minh "Bất Hủ Thiên Tôn ", biểu thị Lâm Minh bất hủ, Nhân tộc vĩnh tồn.

Nhưng mà đề nghị này bị Thần Mộng bác bỏ, bất hủ có lẽ khí phách, nhưng mà mười tỷ năm trước đã có người chiếm dụng.

Mà theo đó Tu La Thiên Tôn cũng như thế.

Lại tiếp tục, từ công pháp Lâm Minh gọi hắn là "Cửu Tinh Thiên Tôn ", "Lôi Hỏa Thiên Tôn ", "Tà Thần Thiên Tôn"... Tất cả đều bị phủ quyết.

Nguyên nhân là không bao quát toàn bộ, cũng không thể thể hiện sự tích của Lâm Minh.

Thần Mộng bảo mọi người tham gia hội nghị lần này, thái cổ Thần tộc đề nghị "Tuyên Cổ Thần Vương", Thần Mộng tự định giá vẫn buông tha, tới phiên Hạo Vũ, vì lúc trước mọi người nói nhiều hắn không lặp lại, tự định giá một hồi lâu, nghẹn ra cái tên "Thự Quang Thiên Tôn ", chuyện này làm cho Thần Mộng im lặng. Mặc dù nói "Thự Quang Thiên Tôn" cũng có chút ngụ ý, nhưng mà cái tên này không vang dội.

- Không bằng,... Gọi là ‘ Nhân Hoàng ’!

Khi tất cả Thiên Tôn nói xong, Thần Mộng mở miệng.

Mọi người ở đây nghe nao nao, cái tên này chẳng những vang dội, còn có ngụ ý sâu xa.

Thánh tộc có Thánh Hoàng.

Hồn Tộc có Hồn Đế.

Nhân tộc có Nhân Hoàng!

Danh xưng này xác định vị trí của Lâm Minh, Nhân Hoàng, Nhân tộc chi hoàng, cũng là đệ nhất nhân của Nhân tộc!

Trong tương lai, trong lịch sử đại kiếp nạn của Nhân tộc, Lâm Minh sẽ là tồn tại đứng đầu Nhân tộc, được ghi vào trong lịch sử, về sau sử sách nhắc tới Lâm Minh cũng sẽ gọi là Nhân Hoàng, cũng chính là -- Nhân Hoàng Lâm Minh!

Mà trong tương lai, Thần Vực khôi phục, con dân Nhân tộc gọi

Lâm Minh cũng không còn là "Tiền bối ", "Chân nhân", mà sẽ là "Bệ hạ ", "Ngô hoàng"...

Danh xưng này được các Thiên Tôn tán thành, đây cũng là do thực lực Lâm Minh thắng được.

Nếu không cho dù Thiên Tôn thích xưng hô theo ý của mình, cũng không có ai gọi xưng hô này cả, đây chính là khiêu chiến tất cả Thiên Tôn.

Mà Lâm Minh phong hào Nhân Hoàng, không người không phục!

Sau khi Lâm Minh biết được xưng hô này thì cảm thấy khoa trương, nhưng liên quan đến các mặt, khoa trương cũng không sao, quan hệ đến phản công đại kiếp nạn lần này, cho nên Lâm Minh vẫn quyết định bắt đầu phong thiện đại điển.

Một hồi yến hội bắt đầu, trến yến tiệc rất nhiều thứ đều là thiên tài địa bảo, giá trị liên thành, ăn hết sẽ gia tăng tu vị thật lớn.

Mà yếu hội cùng đại điển diễn ra trong ba ngày.

Danh xưng "Nhân Hoàng Lâm Minh" xũng được truyền khắp Nhân tộc.

Vào ngày cuối cùng, Lâm Minh khống chế Thiên Đạo luân hồi, ngồi trên Nhân Hoàng bảo tọa bay khắp tinh không, võ giả Nhân tộc không ngừng hô to -- "Nhân Hoàng bất hủ, Nhân tộc vĩnh tồn!"

Khẩu hiệu hình thành phong bạo, làm cho tất cả võ giả Nhân tộc máu huyết sôi trào.

Nhìn khí thế võ giả Nhân tộc như cầu vồng, Lâm Minh biết rõ, bây giờ là lúc chỉ huy tấn công Thần Vực, thanh toán nợ máu.

Đây cũng là nguyên nhân mình rời đi.

Phát sinh chuyện trước mắt, kể cả hắn có được thực lực, địa vị vô cùng tôn sùng, nhưng ma Lâm Minh xem ra, tất cả chỉ là mây khói.

Nếu như không có thực lực tuyệt đối dựa vào, không qua bao lâu tất cả đều là hoa trong gương, trăng trong nước, chớ nói chỉ là truyền lưu lịch sử, bởi vì khi đó, Nhân tộc đã biến thành bụi bậm lịch sử.

Thời gian của hắn vô cùng gấp gáp.

Hai tháng sau, Tu La Lộ, Táng Thần Lĩnh --

Sau khi phong thiện đại điện chấm dứt, Lâm Minh một mình một người tiến vào vũ trụ hư không.

Quân đoàn hoang hắn lưu lại dùng để bảo vệ người nhà, mà đại quân Nhân tộc đang chuẩn bị phản công Thần Vực.

Dưới tình huống như thế, Lâm Minh lặng yên không một tiếng động xuyên qua Man Hoang vũ trụ và cửa ra vào Thần Vực, hắn một mình rời khỏi Man Hoang vũ trụ, đi vào Tu La Lộ.

Trong thời gian hai tháng này, Tần Hạnh Hiên cùng Mục Thiên Vũ lần lượt mang thai.

Thời điểm hai nữ đang chuẩn bị làm mẹ, Lâm Minh lại bế quan lần nữa, từ trong trí nhớ của hoang, hắn càng ngày càng hiểu sâu về văn tự thâm uyên, hắn cũng hiểu càng nhiều tin tức trong đó, chậm rãi hắn hiểu lịch sử của thâm uyên ác ma.

Một suy đoán đáng sợ hiện ra trong lòng Lâm Minh.

Bởi vì tin tức trong hoang hồn lộn xộn, Lâm Minh không dám xác định suy đoán của mình là thật hay giả, hắn có tưởng tượng nếu suy nghĩ là đúng, hắn cần phải đi thâm uyên một chuyến.

Hôm nay Tam Thập Tam Thiên đối với Lâm Minh mà nói, đã không có nơi nào để đi.

Tu La Lộ hắn đã thăm dò tới mức tận cùng, nguyên mộng vũ trụ mặc dù không có thăm dò xong, nhưng mà Lâm Minh đã ngộ ra sinh tử pháp tắc của mình, cho dù đi cũng không có thu hoạch kinh thiên gì.

Huống chi còn có một Hồn Đế, tuy trước kia Thánh Mỹ đã từng nói qua, Hồn Đế hấp thu vĩnh hằng chi hồn của mình, hắn bắt đầu bế quan, thậm chí bế quan vài vạn năm mới có thể luyện hóa vĩnh hằng chi hồn này, mở ra cái gọi là "Vĩnh sinh bất tử", nhưng mà Lâm Minh cũng không dám xác định, loại bế quan này có dừng lại nửa đường hay không.

Những bí mật ở thâm uyên liên quan tới đại kiếp nạn của Tam Thập Tam Thiên mười tỷ năm trước, thậm chí liên quan tới vũ trụ niên đại càng cổ xưa hơn, Lâm Minh hiện tại còn không biết, chủ nhân Tu La Lộ trước kia còn lưu lại lịch sử gì hay không, hoặc là thời đại võ đạo huy hoàng chứa đựng cái gì?

Nhưng mà trước khi đi thâm uyên, Lâm Minh muốn đi tới Tu La Lộ. Hoàn thành một ít chuyện hắn cần hoàn thành, hơn nữa tiềm tu một thời gian ngắn.

Lâm Minh lựa chọn Tu La Lộ không phải thí luyện cuối cùng, mà là Táng Thần Lĩnh.

Hơn sáu nghìn năm trước, Lâm Minh cùng Tiểu Ma Tiên cùng đi đại hoang của Tu La Lộ, lại tiến vào trong Táng Thần Lĩnh, tao ngộ Đế Tử Na Kỳ đuổi giết. Cuối cùng đưa tới Thiên Minh Tử.

Chương 2280: Rời đi

Lâm Minh vào thời khắc nguy nan đã song tu với Tiểu Ma Tiên đột phá, phản giết Thiên Minh Tử. Từng cảnh lúc trước Lâm Minh cảm giác như mới ngày hôm qua, hắn cùng Thiên Minh Tử đấu trí so dũng khí nhìn lại mà giật mình, không cẩn thận là vạn kiếp bất phục.

Hồi tưởng lại Thiên Minh Tử xảo trá, Lâm Minh tim đập nhanh. Mình có thể phản giết Thiên Minh Tử, thậm chí còn đánh giết Đế Tử Na Kỳ cùng một nửa bước Thiên Tôn tiên sinh áo bào tro, nguyên nhân chính là Lâm Minh mượn nhờ một tử địa trong Táng Thần Lĩnh -- Bạch Khởi chi mộ.

Bạch Khởi chi mộ an táng một đệ tử của chủ nhân Tu La Lộ năm đó, không có gì bất ngờ xảy ra thì đó là cường giả chân thần, hắn lưu lại mộ địa trải qua mười tỷ năm suy yếu, trận pháp và lực trường bên trong vô cùng suy yếu, nếu không lợi dụng trận pháp trong mộ địa cũng có thể oanh sát Thiên Tôn trung vị.

Năm đó Lâm Minh tiến vào Bạch Khởi chi mộ, quấy rầy Bạch Khởi an nghỉ, về sau vì tự bảo vệ đã phát động trận pháp trong Bạch Khởi chi mộ, dùng để đánh chết Đế Tử Na Kỳ cùng tiên sinh áo bào tro.

Vì cảm tạ và áy náy, Lâm Minh lúc ấy hứa hẹn với Bạch Khởi chi mộ, trong tương lai nếu hắn có khả năng, hắn sẽ trở lại trùng tu phần mộ của Bạch Khởi.

Mà bây giờ Lâm Minh đã có thực lực này.

Kể từ đó Lâm Minh cũng xem như hoàn thành một chuyện hứa hẹn của bản thân.

Trừ Bạch Khởi chi mộ ra, còn có một hứa hẹn, chính là Lâm Minh đáp ứng Thần Miểu Thiên Tôn, diệt sát Thần Hư.

Điểm này Lâm Minh suy nghĩ cân lượng của mình hiện tại, thật khó làm được.

Thực lực của Thần Hư tương đương Thiên Cương thần vương.

Thực lực của chính mình so với Thiên Cương thần vương hơi mạnh hơn, trực tiếp chính diện đánh bại hắn cũng không dễ dàng.

Nhưng cũng chỉ đánh bại mà thôi, so với đánh chết là hai khái niệm khác nhau, chỉ cần Thần Hư muốn đi, Lâm Minh không làm gì được cả.

Dù Thần Hư muốn chiến, Lâm Minh đánh với Thần Hư tới cuối cùng, mình cũng tuyệt đối không chiếm được tiện nghi.

Trong tình huống này, Lâm Minh không có khả năng trong hang ổ của Thần Hư, dưới hàng vạn trận pháp và rất nhiều đệ tử ra tay giết Thần Hư được, thậm chí hắn đột phá Thiên Tôn trung vị cũng không có nắm chắc.

Cho nên Lâm Minh lựa chọn bế quan, đây là mục đích trọng yếu đi tới Táng Thần Lĩnh, nơi này có một nơi tu luyện thần kỳ -- Uổng Tử Cốc.

Trong Uổng Tử Cốc, thời gian dài gấp mười lần nhưng không vặn vẹo pháp tắc, đây là nơi tu luyện lý tưởng.

Thời gian kết giới không kỳ lạ quý hiếm, nhưng mà trong thời gian kết giới của Uổng Tử Cốc không vặn vẹo pháp tắc, không ảnh hưởng tới võ giả tu luyện.

Đương nhiên, ở lại trong Uổng Tử Cốc cũng không phải không trả giá lớn.

Trong hoàn cảnh không thay đổi, sẽ không cho võ giả cảm ngộ gì cả, càng không có cơ duyên, không có chiến đấu chém giết, tốc độ tu luyện tuyệt đối không nhanh được, một Thánh Chủ muốn đi vào Uổng Tử Cốc bế quan tới Thiên Tôn, đây là chuyện không thực tế.

Lúc trước Lâm Minh mở rộng nội thế giới, tìm hiểu sinh tử luân hồi, thời gian của hắn không đủ dùng cũng không có tiến vào Uổng

Tử Cốc bế quan tu luyện.

Thứ nhất hắn muốn cảm ngộ những thứ mà Uổng Tử Cốc không có.

Thứ hai, cũng quan trọng hơn, thiên địa nguyên khí trong Uổng Tử Cốc cũng không đầy đủ, thậm chí còn có chút mỏng manh, bởi vì nơi này hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, tự thành không gian, thiên địa nguyên khí cũng tự tuần hoàn, rất nhiều năng lượng tản mạn bao phủ Uổng Tử Cốc có thể hủy diệt pháp bảo.

Năng lượng như thế đương nhiên có ạn, chớ nói chi Lâm Minh lúc ấy từ Giới Vương trùng kích Thiên Tôn cần hấp thu nhiều thế giới chi lực.

Cho nên Uổng Tử Cốc cũng không phải nơi tu luyện hợp lý.

Mà bây giờ lại hoàn toàn bất đồng.

Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc Thánh Điển đã đạt tới sơ bộ, hơn nữa từng bước dung hợp Tu La Thiên Đạo, thần ma lực cũng đã tự thành hệ thống, nội thế giới cũng hấp thu đầy đủ thế giới chi lực, Lâm Minh lĩnh ngộ tới cảnh giới cao, hắn hiện tại khiếm khuyết là tu vị.

Huống chi Lâm Minh thành công đột phá Thiên Tôn, bởi vì thừa nhận Tam Thập Tam Thiên thiên kiếp, Lâm Minh hấp thu đại lượng mảnh vỡ thiên đạo pháp tắc, trong đó thậm chí có pháp tắc của thượng cổ thần vương.

Lúc ấy Lâm Minh đánh nát những hư ảnh thượng cổ thần vương, bọn hắn khí tức, lĩnh ngộ, ý niệm, pháp tắc, không thể tránh né bị Lâm Minh kế thừa một ít.

Những thứ này vừa vặn có thể tiêu hóa trong Uổng Tử Cốc.

Cho nên Lâm Minh không thiếu pháp tắc để cảm ngộ.

Còn về thiên địa nguyên khí, nguyên khí trong Uổng Tử Cốc cằn cỗi là không giả, nhưng mà Lâm Minh căn bản không có ý định hấp thu thiên địa nguyên khí ở đây, hắn mang theo hoang chi phân thân.

Đây chính là bảo khố năng lượng to lớn, trong đó ẩn chứa khí huyết và ác ma lực khôn cùng.

Không có thiên địa nguyên khí không sao, Lâm Minh hấp thu hoang chi phân thân là được.

Cứ như vậy, Lâm Minh bước vào Uổng Tử Cốc, nơi này với võ giả bình thường chính là tử địa, đối với Lâm Minh mà nói lại là hậu hoa viên nhà mình.

Đã cách nhiều năm như vậy, Lâm Minh lại quay về Uổng Tử Cốc, tất cả không thay đổi, xương khô vô tận, có lẽ là thủ bút của chủ nhân Tu La Lộ, còn có thần thú đại trận.

Uổng Tử Cốc đen kịt, hơn nữa yên tĩnh đáng sợ, rất nhiều cường giả tuyệt thế tiến vào đây không có hy vọng ra ngoài, ở chỗ này bị ép tới điên lên.

Nhưng mà Lâm Minh lúc này đối mặt hoàn cảnh như thế, tâm tình phẳng lặng như nước.

Thậm chí cái này hắc ám cùng tĩnh mịch lại mang tới bình tĩnh cho Lâm Minh.

Những năm này Lâm Minh áp lực rất lớn, trải qua nhiều trắc trở, đi vào Uổng Tử Cốc là nơi an toàn như thế, hắn thoáng trầm tĩnh lại.

Đây chính là trận pháp chủ nhân Tu La Lộ năm đó tự tay bố trí, chỉ sợ nhân vật như Phiêu Vũ thần vương cũng không thể ra vào tự do.

Huống chi không có người nào ngờ tới hắn trốn ở nơi này.

Hắn ở trong đây được an toàn tuyệt đối.

Lâm Minh bắt đầu bế quan.

Hắn có quá nhiều việc cần hoàn thành, chỉ hấp thu trí nhớ hoang hồn cũng cần thời gian tương đối dài.

Lâm Minh muốn đi hắc ám thâm uyên, không có hoang trí nhớ làm tham khảo, hắn một nhân loại đi vào chẳng khác gì đưa thịt vào hang sói.

Hắn muốn bảo vệ mình, trông cậy lớn nhất là tới từ hoang.

Thời gian trôi qua, tuế nguyệt không cùng.

Lâm Minh lâm vào trạng thái vong ngã tuyệt đối, hắn căn bản không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết mình đang ở đây rất dài, hắn ngồi đó giống như mọc ra từ mặt đất.

Tro bụi phủ dày lên người của hắn, một thòi gian sẽ có ma tính bộc phát cuốn bay tro bụi, nhưng mà Lâm Minh lù lù bất động.

Ma tính triều tịch trong Uổng Tử Cốc, Lâm Minh lúc trước mới vào Tu La Lộ còn miễn cưỡng ứng phó, hiện tại chẳng khác gì đá ngầm trong gió, không có cảm giác gì.

Nhưng mà quần áo của Lâm Minh bị xé rách, qua mấy lần triều tịch thì quần áo Lâm Minh không còn một mảnh, Lâm Minh toàn thân trần trụi.

Hắn lỏa lồ ngồi đó, thỉnh thoảng ánh huỳnh quang màu đỏ hiện ra, hắn đang hấp thu tinh hoa của hoang.

Chương 2281: Thu phục Thần Vực

Đối với Lâm Minh mà nói, hoang chi phân thân có lẽ cường đại, nhưng chỉ thực lực cao hơn bản thể của hắn mà thôi. Chỉ cần thời gian nhất định, Lâm Minh sẽ vượt qua hoang chi phân thân, đến lúc đó hoang chi phân thân chỉ là gân gà.

Cho nên Lâm Minh hiện tại lợi dụng hoang chi phân thân một cách hữu hiệu nhất, chính là hấp thu tinh hoa trong đó, dung nhập vào bản thân.

Theo thời gian trôi qua, Lâm Minh tiêu hóa tinh hoa của hoang càng ngày càng nhiều, hắn chẳng những hấp thu ác ma lực tinh thuần, kể cả pháp tắc ẩn chứa trong hoang cũng bị hấp thu.

Lâm Minh giống như lâm vào vũ trụ hỗn độn. Sâu trong không gian này có một lỗ đen cực lớn xoay tròn, tất cả năng lượng chung quanh, vật chất tới gần lỗ đen đều bị hấp thu toàn bộ.

Tình cảnh bực này làm cho nội tâm Lâm Minh trì trệ. Đây là...

Thôn phệ pháp tắc!?

Tinh thần Lâm Minh chấn động, hoang huyết nhục và linh hồn của nó đều ẩn chứa thôn phệ pháp tắc, mình đã hấp thu hoang hồn, lại có hoang chi huyết thịt, tất cả tinh hoa của hoang đều dồn lên người của hắn.

Như vậy...

Có lẽ hắn cũng có thể nhìn sơ bí mật của thôn phệ pháp tắc. Do đó cướp đoạt thiên phú của hoang tới tay.

Đương nhiên, Lâm Minh không có khả năng nghịch thiên như hoang, nhưng mà hắn chỉ cần kế thừa một phần nhỏ thiên phú là được.

Cái khác không nói, chỉ tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí đã hơn xa lúc trước.

Thôn phệ, Lâm Minh xem nó là một thủ đoạn ngăn địch mà thôi, cũng là con đường tắt để mình phát triển!

Tâm niệm đến tận đây, Lâm Minh không hề do dự, hắn tĩnh hạ tâm thần. Mang toàn bộ tinh thần lực đều quán chú vào hấp thu hoang hồn cùng hoang chi huyết thịt tinh hoa, tham lam hấp thu tất cả dinh dưỡng trong đó.

Bất tri bất giác một trăm năm qua đi, ở bên ngoài đã mười năm.

Mười năm này hai hài tử của Lâm Minh giáng sinh, một nam một nữ, nam hài là Mục Thiên Vũ sinh ra, đặt tên là Lâm Vũ, nữ hài do Tần Hạnh Hiên sinh ra, đặt tên là Lâm Hiên.

Tên hai hài tử đều lấy tên của mẫu thân chúng.

Thiên phú Lâm Vũ cùng Lâm Hiên còn kém hơn Lâm Hoang một chút, nhưng mà chúng kế thừa Tu La huyết mạch của Lâm Minh, trong tương lai tu luyện tất trở thành nhân kiệt.

Lại mười năm qua đi.

Nhân tộc cùng Thánh tộc đã đánh nhau khí thế hừng hực trong Thần Vực, bởi vì Phiêu Vũ và Thiên Cương rời khỏi, Nhân tộc đánh chính diện không kém gì Thánh tộc, rất nhiều lãnh thổ Thần Vực đã bị Nhân tộc thu hồi.

Vốn các nạn dân Nhân tộc tại Thần Vực tan tác, nhìn thấy đội ngũ Nhân tộc đánh trở về, nhao nhao vui đến phát khóc.

Không ai có thể lý giải, chờ đợi hơn sáu nghìn năm, bọn họ rốt cuộc chờ được ngày này!

Cho dù lập tức chết đi cũng có thể nhắm mắt...

Chỉ hai mươi năm chiến đấu, đối với Thần Vực cùng Thánh tộc đại chiến mà nói kỳ thật chỉ là thời gian rất ngắn, muốn thu phục Thần Vực, còn kém xa lắm.

Dù sao Thần Vực chỉ đại thế giới đã có ba ngàn.

Trước đó chiến đấu trong Man Hoang vũ trụ đã đánh mấy trăm năm.

Lần này Nhân tộc phản công Thần Vực, tối thiểu cũng phải đánh mấy trăm năm mới có thể chính thức bình định Thần Vực.

Thế nhưng mà năm thứ ba mươi Nhân tộc tiến công Thần Vực thì quân Thánh tộc bắt đầu co rút lại.

Bọn chúng chủ động nhượng lại đại thế giới của Thần Vực, nhao nhao cưỡi linh hạm bay trở về Thánh La thiên.

Binh lui như thủy triều, Thánh tộc vừa lui, đại quân Nhân tộc không có ngăn cản, bắt đầu tiếp thu thổ địa.

Chiến sĩ Nhân tộc vô cùng hưng phấn, nhưng mà mấy Thiên Tôn chỉ huy đại chiến Nhân tộc hơi mờ mịt, kết quả như thế quá ngoài ý muốn.

- Thánh tộc lui, chúng ta làm sao bây giờ?

Đế Thích Già hỏi Thần Mộng, hắn không biết nên đuổi theo truy kích hay không.

Không hề nghi ngờ, Thánh tộc là do Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan, trên đường không thể gián đoạn, lập tức không thể đánh Nhân tộc, cho nên không thể không lui về Thánh La thiên, bảo tồn thực lực.

Hiện tại Thánh tộc khi Tạo Hóa thánh tử chết đi, Phiêu Vũ thần vương, Thiên Cương thần vương và đám người Thanh Liên dưới trướng bọn họ rời khỏi, có thể nói quần long vô thủ còn chưa đủ, lui về Thánh La thiên là biện pháp tự bảo vệ mình mà thôi.

Nhân tộc phản công Thần Vực, bọn họ chinh chiến trên lãnh thổ của mình, đánh không thoải mái, nếu như chinh chiến Thánh La thiên, đi đối mặt Thánh tộc thất trọng thiên và đại quân Thánh tộc không biết thì quá nguy hiểm.

Giặc cùng đường chớ đuổi, huống chi là đi xâm lược.

Nhưng mà Thần Mộng vẫn hạ lệnh truy kích, bởi vì có Thần Mộng một người ở đó đủ bảo vệ đại quân Nhân tộc.

Tuy Thần Mộng hiểu, Nhân tộc dù truy kích cũng khó chiếm lĩnh Thánh La thiên, thậm chí có thể nói trừ có thể tiêu diệt nhiều một ít sinh lực của Thánh tộc ra, căn bản không có chỗ tốt, nhưng mà nàng vẫn truy kích.

Dù chỉ là tế điện vô số liệt sĩ Nhân tộc chết trận tại Man Hoang!

Máu của Nhân tộc không thể chảy vô ích. Nàng cần cho những liệt sĩ kia câu trả lời.

Lần đánh này kéo dài ba mươi năm.

Nhân tộc chiến đấu tại Thánh La thiên càng khó khăn.

Nguyên khí Nhân tộc chưa khôi phục, Thiên Tôn ra chỉ có hơn trăm, Đại Giới Giới Vương hơn hai ngàn.

Tuy Thần Mộng cường đại, nhưng mà nàng chỉ có một người, giống như Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất chiến Man Hoang vũ trụ, Nhân tộc Thiên Tôn có thể trốn đi, làm cho Tạo Hóa Thánh Hoàng trên thực tế không giết được bao nhiêu người.

Mà bây giờ Thần Mộng xuất chiến Thánh La thiên, Thánh tộc Thiên Tôn cũng không ngu xuẩn xếp hàng chờ Thần Mộng giết.

Cho nên Thần Mộng càng có tác dụng uy hiếp nhiều hơn, nàng giám sát chủ lực của Nhân tộc. Có Thần Mộng thì đại quân Nhân tộc có thể tác chiến chính diện không e ngại, cũng không sợ ít đánh nhiều, không e ngại bị vây quanh, nhưng mà Thần Mộng cũng không thay thế đại quân Nhân tộc chiến đấu, chính thức tiêu diệt quân của Thánh tộc vẫn cần vào nhiều Thiên Tôn, Giới Vương, Thánh Chủ.

Quân đội Nhân tộc nhân số quá ít căn bản không có khả năng đi chinh chiến Thánh tộc thất trọng thiên, muốn vung lưới cũng không vung được.

Rất nhanh, chiến đấu đã lâm vào cục diện bế tắc.

Khi Thánh tộc chủ động tránh chiến thì thành quả chiến đấu của Nhân tộc không còn bao nhiêu.

Muốn mở rộng thành quả chiến đấu, trừ hủy diệt tinh cầu của Thánh tộc và đồ sát võ giả cấp thấp ra, không có dùng gì, nhưng mà làm như vậy cũng có khác gì Thánh tộc, thậm chí là không bằng Thánh tộc.

Vì vậy năm thứ năm mươi, đại quân Nhân tộc lui về Thần Vực.

Ngày đại quân điều quân trở về, Thần Vực Tam Thập Tam Thiên cuồng hoan (*chè chén say sưa)!

Không biết bao nhiêu người lệ nóng doanh tròng, bọn họ trả giá hơn sáu ngàn năm, một đời lại một đời cố gắng, rốt cuộc thu hồi lãnh thổ của mình.

Bọn họ bảo trụ tôn nghiêm, kéo dài tâm huyết.

Tuy đây chỉ là tạm thời, nhưng bọn họ đặt quyết tâm, mặc kệ tương lai Thánh tộc phản công thế nào, bọn họ sẽ chiến đấu, chiến đấu tới người cuối cùng.

Nhân tộc thắng lợi cũng làm nên ánh sáng lịch sử của Nhân tộc sáng hơn.

Hai cái tên được biết tới là -- Nhân Hoàng Lâm Minh, Thiên Hậu Thần Mộng.

Không có người nào gọi Thần Mộng là Thần Mộng Thiên Tôn nữa, mà là dùng Thiên Hậu xưng hô.

Chương 2282: Thiên Tôn trung vị, pháp tắc tiến hóa (1)

Đây cũng là do Lâm Minh đối ứng, Lâm Minh là "Thiên Địa Nhân" trong Nhân Hoàng, sau đó là Thần Mộng là "Thiên Địa Nhân" trong Thiên Hậu.

Một hoàng một hậu, cùng xung hô với Hồn Tộc có Hồn Đế cùng Hồn Hậu.

"Đế ", "Hậu", "Hoàng" là thói quen xưng hô nam nữ có địa vị tối cao của chúng tộc, không phải là phu thê với nhau.

Khi Thần Vực vui vẻ trùng kiến gia viên, Lâm Minh còn đan ở Uổng Tử Cốc bế quan, ngoại giới đã qua bảy mươi năm, Uổng Tử Cốc đã bảy trăm năm.

Trong bảy trăm năm này Lâm Minh đã bắt đầu chuyển sinh lần thứ bảy trong Đại Chuyển Sinh Thuật.

Chuyển sinh trùng tu cần năng lượng tới từ hoang phân thân, mà trong quá trình dung hợp này, Lâm Minh cũng từng bước bắt đầu vận dụng thôn phệ pháp tắc của hoang, hắn mang thiên phú của hoang từng bước đánh vào tính mạng ấn ký của mình.

Hôm nay Lâm Minh đã hoàn toàn khống chế ác ma lực, nếu như hắn muốn ngụy trang thành một Thâm Uyên ác ma, căn bản không có ai hoài nghi, hơn nữa người khác còn cho rằng hắn là Thâm Uyên ác ma đẳng cấp cao.

Đó là do Lâm Minh muốn xâm nhập thâm uyên, nếu không một nhân loại tiến vào thâm uyên chính là tìm cái chết.

Bảy trăm năm tiềm tu, căn cơ của Lâm Minh căn củng cố vũng chắc, chuyện này làm cho hắn hùng tâm bừng bừng, hắn ý định ở trong Uổng Tử Cốc trùng kích Thiên Tôn trung vị.

Lại qua năm trăm năm, Lâm Minh đã đạt tới Thiên Tôn hạ vị đỉnh phong, lực lượng của hắn tích lũy to lớn, có hoang chi phân thân cung cấp lực lượng khổng lồ.

Hơn nữa có được thiên phú thôn phệ, Lâm Minh hấp thu hoang chi huyết thịt tinh hoa đơn giản như uống nước, tốc độ tu luyện của Lâm Minh dùng tiến triển cực nhanh để nói còn không đủ.

Sau khi tiến vào Uổng Tử Cốc một ngàn năm trăm năm, Lâm Minh cảm giác lực lượng của mình tích lũy đầy đủ, đột phá Thiên Tôn trung vị, đã nước chảy thành sông.

Đại hoang Tu La Lộ, đây là nơi vĩnh viễn làm người ta kính sợ, nhất là sâu trong đại hoang, đó là nơi Thiên Tôn cũng không muốn xâm nhập, nếu không sẽ vẫn lạc trong đó.

Mà Uổng Tử Cốc càng là tuyệt địa khiến người ta kiêng kị, mặc dù là Chân Thần cũng không muốn tiếp cận nơi đây.

Sát cục quỷ dị trùng trùng điệp điệp, tính cả thời không thần bí khó lường, làm cho võ giả tiến vào trong đó thì mất phương hướng vĩnh viễn.

Những năm này, cũng chỉ có một ít võ giả cấp thấp hoạt động cách Uổng Tử Cốc Táng Thần Lĩnh phạm vi vạn dặm, tìm kiếm cơ hội lịch lãm.

Tuy nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, không cẩn thận là hài cốt không còn, nhưng mà bọn họ cũng không bỏ qua, dù sao bọn họ muốn sinh tồn, muốn trưởng thành, tại Tu La Lộ chém giết rất phổ biến, nếu võ giả không có thực lực, rất có thể bị giết người cướp của, mà tông môn nếu như không có thực lực, có thể trong vòng một đêm bị người ta cướp đoạt, chém giết sạch sẽ.

Tuy Táng Thần Lĩnh nguy hiểm, nhưng mà thừa thải Táng Thần Thạch, hơn nữa nơi đây hoàn cảnh đặc thù, thường xuyên có thể thai nghén ra thiên tài địa bảo giá trị cực cao.

Một ngày này, ở bên trong Táng Thần Lĩnh có ánh sáng nhiều màu hiện ra, bảy tám võ giả trẻ tuổi được hai trung niên dẫn dắt đại chiến với quỷ vật.

Những quỷ vật này là tà vật do Táng Thần Lĩnh hình thành.

Táng Thần Lĩnh nguyên bản chính là lực trường phong bế, thời gian vài tỷ năm chết không biết bao nhiêu thiên tài, cường giả, phàm nhân, hung thú... Những người này chết đi lưu lại khí huyết chi lực, năng lượng đạo tràng, võ đạo pháp tắc và nhiều thứ khác, đều có thể trong không gian phong bế này hình thành các loại tà vật.

Kỳ thật chớ nói những siêu cấp cường giả, cho dù là độc trùng bị phong bế lâu như thế, chúng xơi tái lẫn nhau đều có thể tiến hóa thành dị chủng.

Hiện tại đám người kia đã bị tà vật tiến hóa trong Táng Thần Lĩnh quấn lấy, những tà vật này có phương thức tấn công tà dị, chúng vô hình vô chất, chỉ có một đám năng lượng lực trường, nhưng mà một khi đảo qua thân thể của người ta, người nhẹ thì khí huyết tổn thương, mà kẻ nặng thì bị tà vật xâm nhập, rồi sau đó bị hút khô khí huyết tinh hoa trong người, biến thành thây khô mà chết.

- Sư phụ, chúng ta nhịn không được!

Một thanh niên ngạnh kháng tà vật, hô to lên.

- Chúng ta chạy đi. Tiếp tục đánh nữa thì mọi người sẽ chết ở nơi này!

Một người trung niên nói ra.

Nhưng mà người trung niên khác cười khổ, hắn một kiếm đánh lui ba tà vật, thừa cơ truyền âm nói:

- Chúng ta không có trốn. Cho dù bỏ qua những tà vật này, chúng ta cũng chỉ có thể trốn ra sau, mà ở cách trăm dặm chính là Uổng Tử Cốc, tiến vào Uổng Tử Cốc, cho dù nhìn thấy cửa vào của nó thì chúng ta vĩnh viễn về không được, chỗ đó càng là tử địa, Thiên Tôn cũng vẫn lạc. So với ở nơi đó không bằng liều mạng tại đây, có lẽ có hi vọng sống sót.

Người trung niên nói như vậy, trong lòng những người khác phát lạnh, cái gọi là có hi vọng sống sót này quá thấp.

- Ah!

Có một nữ đệ tử trẻ tuổi kêu thảm, hiển nhiên là bị thương.

Bọn họ đại chiến với tà vật đã hao tổn không ít khí huyết, tiếp tục như thế tối đa là một phút nữa mọi người phải chết tại đây.

Bọn họ xúm lại với nhau, không ngừng thu nhỏ phạm vi chiến đấu. Làm cho chính mình hao tổn giảm xuống thấp nhất, nhưng mà làm như vậy cái giá quá lớn. Bọn hắn bị tà vật vây quanh, muốn phá vòng vây chạy ra thì xác suất quá nhỏ.

Chỉ có thể liều chết đánh cược một lần!

Ngay lúc bọn họ cảm thấy lực lượng trôi qua càng nhiều, thời điểm gần như tuyệt vọng thì không có ai chú ý tới, thời khắc này cách trăm dặm sau lưng bọn họ có một tầng hắc quang hơi mỏng hiện ra.

Tầng hắc quang này càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hùng vĩ, qua một hồi hắc quang bắn thẳng lên bầu trời.

Vào lúc này bầu trời tối lại, tinh không u ám.

Trong lòng đá võ giả thí luyện này cả kinh, cũng phát hiện dị tượng.

Bọn họ nhìn quanh bốn phía, còn không biết phát sinh cái gì, mà thời điểm này bọn họ phát hiện tà vật vây quanh bọn họ chủ động thối lui.

Không chỉ như thế, chúng không hề công kích, ngược lại một toàn bộ phủ phục trên mặt đất, sợ hãi nhìn qua thần quang đen kịt kia, trong con ngươi sinh ra thần sắc kinh hãi.

Mà thẳng đến thời điểm này, đám thí luyện giả kia nhìn rõ tà vật, chúng giống như sói con, lớn lên phi thường dữ tợn, tốc độ của chúng cực nhanh, hơn nữa hình dáng vô cùng quỷ mị, làm cho người ta căn bản không nhìn rõ bộ dáng của chúng.

Nhưng mà đám võ giả thí luyện nhìn thấy chúng phủ phục trên mặt đất, thậm chí lạnh run...

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Thần quang kia...

Một người trung niên ngưng mắt nhìn lại, rất hiển nhiên, những tà vật này không phải e ngại bọn họ, mà là e ngại thần quang cách trăm dặm sau lưng.

Thần quang này nhìn qua không có hùng vĩ chút nào cả, giống như thần thiết đen kịt, phi thường ngưng thực.

Hào quang duy trì mười hô hấp, sau đó biến mất.

Thế nhưng mà những tà vật phủ phục trên đất, không dám động đậy.

Không chỉ như thế, những tà vật này càng ngày càng nhiều, không ngừng có tà vật từ dưới đất chui ra, hoặc là từ trên cao bay xuống, những tà vật này đủ loại hình dáng, toàn bộ đều phủ phục trên mặt đất, cảm giác như chúng đang phục bái vương của chúng..

Chương 2283: Thiên Tôn trung vị, pháp tắc tiến hóa (2)

Trong lòng đám thí luyện giả băng hàn, không có vì đám tà vật phủ phục trên mặt đất mà buông lỏng, loại tình cảnh này làm bọn họ ẩn ẩn cảm giác được, chỉ sợ có tồn tại đáng sợ xuất hiện.

Nếu là như vậy, kết cục của bọn họ còn thảm hơn.

- Nơi phát ra đạo thần quang kia, không phải Uổng Tử Cốc sao?

Một người trung niên nuốt nước miếng một cái, đột nhiên mở miệng, hắn lúc này mới ý thức được thần quang kia tới từ Uổng Tử Cốc.

- Uổng Tử Cốc?

Mọi người đều giật mình, nơi này là cấm địa tuyệt đối của Tu La Lộ, qua nhiều năm như vậy, phàm là người không tin tà tiến vào đều chết bên trong, nó vô cùng thần bí, nhưng mà dường như chưa từng nghe nói qua trong Uổng Tử Cốc phát ra qua hắc quang, càng chưa nghe nói có dị biến gì đó.

Uổng Tử Cốc giống như một mộ địa tuyên cổ không thay đổi, vài tỷ năm qua, nó thôn phệ không biết bao nhiêu tính mạng, hoàn toàn không có chút biến hóa gì cả.

- Sư phụ, chúng ta bây giờ...

Một thiếu nữ sắc mặt tái nhợt nói ra, hiện tại bọn họ không biết nên bỏ chạy hay nên chờ tại nơi này.

Trước mặt bọn họ có càng nhiều tà vật xuất hiện, trong đó rất nhiều tồn tại làm cho bọn họ cảm thấy kinh hãi, mà phía sau là Uổng Tử Cốc, làm cho bọn họ cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Vào thời điểm này thiếu nữ nghẹn lời, nàng mở to mắt nhìn thẳng vào phía sau của mình, nơi đó có một tầng sương mù nhàn nhạt, sương mù tách ra, một nam tử xuất hiện.

Hắn mặc hắc y đơn giản mà mộc mạc, hai mắt thâm thúy, lông mi như kiếm, cho người ta cảm giác khó hiểu.

Hắn cứ như vậy đứng trong sương mù, từng bước một đi tới, tuyệt địa như Táng Thần Lĩnh hắn dạo chơi nhàn nhã, giống như đi lại trong hoa viên của mình.

Mà người trung niên chú ý tới, từ khi thanh niên áo đen xuất hiện, những tà vật đáng sợ kia đang run rẩy toàn thân sợ hãi, không dám nhúc nhích chút nào.

- Mấy vị, bây giờ là đại hoang lịch năm nào?

Nam tử hắc y mở miệng, nam tử này chính là Lâm Minh bế quan trong Uổng Tử Cốc không biết bao lâu, hắn tu luyện trong Uổng Tử Cốc không biết thời gian.

Hắn tu luyện chìm vào trong vong ngã tuyệt đối, bất tri bất giác Tu La pháp tắc hoàn thành một lần lột xác.

Tu La pháp tắc là chí cao pháp tắc của thiên địa vũ trụ, bao dung Tam Thập Tam Thiên đạo.

Mà Lâm Minh tại thành Thiên Tôn đã trải qua Tam Thập Tam Thiên thiên kiếp, thân thể thừa nhận thiên kiếp tẩy lễ và hấp thu vô số pháp tắc võ đạo và trí nhớ thượng cổ thần vương.

Những pháp tắc này bị Lâm Minh bỏ thêm vào trong Tu La pháp tắc.

Nếu như ví von Tu La pháp tắc thành một đồ hình, như vậy nó có ba bộ và ba mươi ba hình.

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ trùng tu ba mươi ba thế, cảm ngộ pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, cả đời một Thiên Tôn, cả đời một phong thần, làm cho Tu La pháp tắc viên mãn.

Lâm Minh còn không có thời gian sung túc như chủ nhân Tu La Lộ, nhưng mà bằng vào hắn hấp thu thiên kiếp pháp tắc, cũng đã khó lường.

Những năm này tìm hiểu, Lâm Minh cũng tương đương tu luyện ra ba mươi ba đồ hình của mình, làm cho Tu La Thiên Đạo càng thêm hoàn mỹ.

Hắc quang vừa rồi không phải Lâm Minh đột phá Thiên Tôn trung vị mà sinh ra, mà là Lâm Minh tu luyện Tu La Thiên Đạo tiến thêm một bước sinh ra thiên địa dị tượng.

Trên thực tế Lâm Minh đánh giá mình đột phá Thiên Tôn trung vị cần một hai ngàn năm nữa, Lâm Minh đột phá Thiên Tôn trung vị thì cũng có thiên địa dị tượng, nhưng mà thiên địa dị tượng cũng chỉ ở trong Uổng Tử Cốc mà thôi, căn bản không tuôn ra khỏi kết giới thời gian của Uổng Tử Cốc.

Kết giới Uổng Tử Cốc là chủ nhân Tu La Lộ tự tay bố trí xuống, chỉ có Tu La pháp tắc tiến hóa dị tượng mới bay ra ngoài, sinh ra dị tượng.

Mà những tà vật trong Uổng Tử Cốc sở dĩ kính sợ Lâm Minh như thần minh, cũng chính bởi vì Lâm Minh tiến hóa Tu La Lộ pháp tắc.

Những tà vật này đều là Tu La Lộ tạo ra, bản thân chúng được pháp tắc sinh ra, liền phù hợp Tu La Thiên Đạo.

Nếu như nói chủ nhân Tu La Lộ là người sáng tạo chúng còn không đủ, mà bây giờ Lâm Minh trên thực tế đã có được khí tức của chủ nhân Tu La Lộ, cũng khống chế lực lượng Tu La pháp tắc.

Nếu như nói, hiện tại Lâm Minh chính là tân chủ nhân Tu La Lộ cũng không đủ!

Đây là nguyên nhân tất cả tà vật kính sợ, thậm chí chuyên môn từ nơi ngủ đông và các nơi khác chạy tới triều bái Lâm Minh, nếu không mặc dù là thượng vị Chân Thần hàng lâm, tuy có thể làm cho chúng e ngại, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến chúng nó chạy tới triều bái.

- Bây giờ là... Đại hoang lịch năm 1768...

Một trong hai người trung niên nuốt nước miếng, gian khó trả lời, hắn có thói quen nói bốn con số cuối cùng mà thôi.

Tại Tu La Lộ, tự nhiên có lịch pháp, mà Tu La Lộ lịch pháp cũng không phải từ khi Tu La Lộ thành lập mới có tới bây giờ.

Trên thực tế một lịch pháp đếm tới vài tỷ năm, cũng gần như không có khả năng.

Tại nơi khác nhau của Tu La Lộ, lịch pháp vô cùng giống nhau, hơn nữa trong lịch sử, mỗi khi xuất hiện thế lực lớn thống nhất phần lớn lãnh thổ Tu La Lộ sẽ thiết lập lịch pháp mới, định ra lịch pháp nguyên niên của bọn họ.

Ví dụ như Thần Hư Thần Quốc cùng Tề Thiên Thần Quốc, sở dụng lịch pháp không giống nhau.

Mà ở đại hoang, bọn họ sử dụng đại hoang lịch, đã sử dụng mấy trăm vạn năm.

Trước mắt người trung niên đột nhiên nói ra "năm 1768", Lâm Minh trầm ngâm, hỏi:

- Thế là năm 121768?

Lâm Minh nói ra hai con số kéo dài ở phía trước, người trung niên nghe được khẽ giật mình.

Người trung niên lập tức suy đoán ra, nam tử trước mắt chỉ sợ thật lâu không xuất thế, ít nhất mấy ngàn năm, cho nên mới cần mấy con số phía trước xác định.

Người này rốt cuộc là ai, vì sao những tà vật này thần phục hắn như thế?

Loại thủ đoạn này, Thiên Tôn có được không?

Chẳng lẽ gặp được lão quái vật bế quan ức vạn năm?

Nghĩ tới đây, trong lòng mấy người phát lạnh, thực tế đạo hắc quang vừa rồi là từ trong Uổng Tử Cốc phát ra, chẳng lẽ nam tử này từ trong Uổng Tử Cốc đi ra?

Ý thức được khả năng này, mọi người sững sờ nói không ra lời.

Ngược lại người trung niên cầm đầu nhớ rõ trả lời Lâm Minh, hắn cung kính nói:

- Vâng, tiền bối.

Hắn dùng tiền bối làm kính ngữ, kỳ thật tuổi tác cũng không kém nhau bao nhiêu, nhưng mà tuổi Lâm Minh cũng không có lớn như người trung niên này tưởng tượng.

- Đại hoang lịch năm 121768, nói như vậy... Ta bế quan ở đây đã năm ngàn năm, trước đó ta cần một hai ngàn năm đột phá Thiên Tôn trung vị, hiện tại ngẫm lại, chỉ sợ cần lâu hơn, nhưng mà về sau dung hợp Tam Thập Tam Thiên đạo pháp tắc thời gian trôi qua quá nhanh, ta lại hoàn toàn vong ngã, không biết đã qua bao lâu.

Ở trong Uổng Tử Cốc hơn năm nghìn năm, trong thế giới thật là năm trăm năm.

Hơn năm trăm năm, căn cứ tin tức Tạo Hóa thánh tử cung cấp, Tạo Hóa Thánh Hoàng có lẽ còn không có xuất quan, nhưng mà cũng sắp rồi.

Chương 2284: Mục tiêu, thâm uyên

Kỳ thật cho dù Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan. Lâm Minh cũng không sợ, có Thần Mộng ở đó, tuy Thần Mộng đánh không lại Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng chỉ bảo vệ tốt gia đình củahawns, đưa bọn họ đi ẩn núp có lẽ không thành vấn đề.

Hiện tại Thần Vực đả thông, hơn nữa trước kia đã thông có Man Hoang địa hình phức tạp, còn có vũ trụ thứ ba. Nhân tộc đã có ba vũ trụ có thể trốn, dùng từ thỏ khôn có ba hang là hình dung tốt nhất.

Dưới loại tình huống này. Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn tìm ra và tiêu diệt tinh anh của Nhân tộc cũng không dễ dàng, nhưng mà Lâm Minh cũng phải nắm bắt thời gian thật nhanh, hắn cũng không muốn giao vận mệnh cho kẻ khác.

- Cảm tạ!

Lâm Minh mỉm cười, hắn xuyên qua đám thí luyện giả, tiếp tục đi ra khỏi Táng Thần Lĩnh.

Tốc độ của hắn đi rất chậm. Nhìn như tùy ý xuyên qua sương mù, nhưng mà chỉ nháy mắt hắn đã biến mất.

Mà tà vật trong Táng Thần Lĩnh vẫn phủ phục tại chỗ.

Nhìn thấy tình hình này. Tiểu đội thí luyện giả này chấn động, nhìn qua tà vật vẫn không nhúc nhích, mướt mồ hôi nói ra:

- Chúng ta đi mau!

Bọn họ nhân cơ hội này rất nhanh xuyên qua Táng Thần Lĩnh, nhưng mà tuy bọn họ hãi hùng khiếp vía, nhưng mà mãi cho đến khi bọn họ ra khỏi Táng Thần Lĩnh cũng không bị tà vật công kích.

Thẳng đến khi tiểu đội đi ra, bọn họ mới biết được, bọn họ trải nghiệm trong Uổng Tử Cốc quá khinh khủng.

Kỳ cảnh trong Táng Thần Lĩnh nhanh chóng truyền lưu ra nhiều phiên bản, truyền ra khắp đại hoang.

Nhưng mà bởi vì suy đoán quá nhiều, truyền lưu phiên bản khác nhau, mặc dù có người nói rất tiếp cận sự thật cũng khó có người tin, dù sao nghe qua đã không tưởng tượng nổi, do ít người nói càng thiếu sức thuyết phục.

Chậm rãi, chuyện xảy ra trong Uổng Tử Cốc diễn biến thành truyền thuyết thuần túy.

...

Tu La Hải, thí luyện cuối cùng.

Lâm Minh đứng yên trong tinh không, ở trước mặt hắn có hai người, bọn họ là thủ hộ giả thí luyện cuối cùng Tu La Lộ, cũng là tôi tớ phục vụ chủ nhân Tu La Lộ nhiều thế hệ -- Triệt và Mặc.

- Ngươi định đi hắc ám thâm uyên?

Nghe được Lâm Minh quyết định, Triệt kinh ngạc, đi hắc ám thâm uyên, nơi đó quá nguy hiểm.

- Hai vị tiền bối, vãn bối quyết định muốn đi hắc ám thâm uyên là trải qua suy lâu tính kỹ, hơn nữa, vãn bối tự nhiên có phương pháp bảo vệ mình, chắc có lẽ không bị nhận ra. Vãn bối lần này tới đây là muốn xác nhận một chuyện, có quan hệ tới bí mật thâm uyên cùng thâm uyên ác ma.

Lâm Minh nói như vậy, hai người người trầm mặc, trong lúc nhất thời cũng không nói chuyện.

Lâm Minh tiếp tục nói:

- Vốn vãn bối nghĩ tới, hắc ám thâm uyên cùng di tích thái cổ giới có thể là cửa ra vào thế giới khác, Tam Thập Tam Thiên không phải thế giới duy nhất, nhưng mà về sau vãn bối đạt được một ít tin tức, dường như hắc ám thâm uyên là trước cả thời đại viễn cổ, cũng chính là trăm tỷ năm trước hoặc lâu hơn đã xuất hiện? Không biết đúng hay không?

Nghe Lâm Minh nói thế, sắc mặt hai người động dung, bọn họ liếc nhau, Triệt mở miệng nói:

- Về hắc ám thâm uyên, chúng ta biết rõ cũng chỉ là một ít suy đoán, là năm đó tôn chủ đại nhân miêu tả trong bản chép tay, chúng có khả năng thật sự tồn tại hơn trăm tỷ năm trở lên.

- Ân... Quả là thế, hạo kiếp vũ trụ mười tỷ năm trước cũng là thái cổ chư tộc giao thủ với thâm uyên ác ma?

Lâm Minh mở miệng hỏi thăm, về điểm này kỳ thật rất nhiều dấu vết để lại cũng đã chứng minh là đúng, cũng không khó đoán được, hơn nữa trí nhớ của hoang cũng chứng minh điểm này là đúng.

- Không sai! Trận chiến mười tỷ năm trước có không biết bao nhiêu thần vương vẫn lạc, bao nhiêu chủng tộc diệt sạch, có vũ trụ dứt khoát biến thành man hoang, so sánh với trước đại kiếp nạn mười tỷ năm trước, Nhân tộc cùng Thánh tộc hiện tại chiến đấu chỉ là trò trẻ con.

- Quả nhiên... Nhưng mà dường như trăm tỷ năm trước, vũ trụ này cũng bộc phát kiếp nạn đáng sợ hơn? So sánh với nó, cho dù là thâm uyên ác ma đại chiến với trí tuệ tính mạng mười tỷ năm trước cũng chỉ là một chuyện nhỏ a?

Lâm Minh trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, đây cũng là thứ hắn đạt được trong trí nhớ hoang hồn.

Bởi vì không thể hoàn toàn xác định, cho nên mới hỏi thăm hai lão giả.

Nghe được Lâm Minh nói như vậy, hai lão giả rõ ràng sững sờ, dường như hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Minh sẽ hỏi ra vấn đề này.

Bọn họ liếc nhau, trầm giọng nói:

- Chuyện trăm tỷ năm trước đã quá xa xưa, đã lâu đến đáng sợ, cơ hồ không cách nào ngược dòng tìm hiểu, tôn chủ đại nhân cũng chỉ có một ít phỏng đoán, dường như di tích thái cổ giới và hắc ám thâm uyên chính là hình thành trong đại chiến đó... Tôn chủ đại nhân gọi đại kiếp nạn này chính là -- đại phá diệt!

- Quả nhiên...

Hâm Minh hít sâu một hơi.

Kỳ thật hắn đã sớm nghe qua luận chúng này rồi, cho rằng vĩnh sinh làm trái pháp tắc thiên đạo, cho ra lý do chính là vạn vật đều có sinh tử, núi có thể vỡ tan, sông sẽ khô, nhật nguyệt tinh thần sẽ vẫn lạc, đại thế giới cũng sẽ sụp đổ, không có gì có thể chống lại thời gian.

Như vậy Tam Thập Tam Thiên thì sao? Có thể có ngày hủy diệt hay không?

Nếu thật là như vậy, đây mới thực sự là đại kiếp nạn đáng sợ, tất cả trật tự, tất cả quy tắc, tất cả tính mạng đều không tồn tại.

Lâm Minh biết rõ ma phương, tử tạp, Hồng Mông linh châu ba kiện chí bảo có khả năng là hạt giống ba đại vũ trụ.

Nếu đại vũ trụ cũng có hạt giống, vậy ý nghĩa vụ trụ cũng có ra đời.

Có sinh ra đời, tự nhiên có hủy diệt, đây là nhân quả.

Thời điểm này Mặc mở miệng nói ra:

- Tôn chủ đại nhân hoài nghi, hắc ám thâm uyên cùng di tích thái cổ giới chính là một phiến thế giới vào trăm tỷ năm trước, sau khi Tam Thập Tam Thiên đại phá diệt sinh ra, về phần thế giới này vì cái gì bị hủy diệt thì không rõ.

- Mà thâm uyên ác ma, cũng có thể là tính mạng tồn tại vào trăm tỷ năm trước, chúng vẫn kéo dài trong hắc ám thâm uyên, vốn hắc ám thâm uyên có ngăn cách với Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà về sau không biết là nguyên nhân dì, cho nên bộc phát đại chiến vào mười tỷ năm trước.

- Những chuyện này chỉ là tôn chủ đại nhân suy đoán mà thôi...

Mặc nói ra một câu này, kỳ thật cho dù thâm uyên ác ma rốt cuộc có lai lịch gì, có một điểm không cần hoài nghi, thâm uyên ác ma chính là tử địch sinh mạng trí tuệ trong Tam Thập Tam Thiên.

Trong Mặc và Triệt câu thông, Lâm Minh xác minh trí nhớ của hoang hồn, chậm rãi Lâm Minh chính minh tất cả suy đoán của mình là đúng, có quan hệ tới đại kiếp nạn mười tỷ năm trước là đại chiến với thâm uyên.

Mười tỷ năm trước hạo kiếp Tam Thập Tam Thiên chính là thời gian thán thức thần tường biến mất..

Chủ nhân Tu La Lộ tính cả Hắc Ám Quân Vương đã dùng thủ đoạn thông thiên đúc thành vĩnh hằng chi bích, phong kín hắc ám thâm uyên, đoạn tuyệt nơi ra vào của thâm uyên ác ma, lại chém giết thâm uyên ác ma khác.

Lúc này mới chấm dứt đại kiếp nạn.

Chương 2285: Bí mật hắc thư

Mà vĩnh hằng chi bích chỉ có trí tuệ tính mạng của Tam Thập Tam Thiên mới có thể thông qua, mà thâm uyên ác ma sẽ bị vĩnh hằng chi bích ngăn cản ở bên ngoài.

Nhưng mà vĩnh hằng chi bích cũng không phải chê vào đâu được, theo thời gian biến thiên, nó sẽ sinh ra nhiều khe nứt không gian, để cho một ít thâm uyên ác ma đi xuyên qua, xuyên qua vĩnh hằng chi bích.

Thâm uyên ác ma càng cường đại, độ khó thông qua vĩnh hằng chi bích càng nhỏ.

Kể từ đó những thâm uyên ác ma xuyên qua vĩnh hằng chi bích, cho dù có thực lực Thiên Tôn đỉnh phong cũng không thể tạo thành trùng kích gì với Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng mà lịch sử luôn có ngoài ý muốn, mấy tỷ năm trước đã có một thâm uyên ác ma vô cùng cường đại xuyên qua, nó mang tới tai hạn lớn cho chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, tai nạn này vẫn kéo dài tới hiện tại.

Đó là thâm uyên ác ma, chính là "Hoang".

Cụ thể hoang vì cái gì có thể thông qua vĩnh hằng chi bích, Lâm Minh lại không có thể từ trong hoang hòn tìm ra manh mối, trong rất nhiều trí nhớ hoang hồn có một bộ phận lớn nằm trong bản tôn, còn có một bộ phận bị phong tỏa.

Lâm Minh tiếp tục thăm dò trí nhớ của hoang, đi vào trong tinh không ngồi xuống.

Trước mặt hắn là hắc thư đen kịt, hắc thư này hắn chiếm được từ Khê Thận thánh tử.

Lâm Minh vươn tay vuốt mặt bìa hắc thư, một phù văn thâm uyên ác ma đen kịt hiện ra, nó giống như con mắt ác ma trong bóng tối.

Sau khi hấp thu rất nhiều trí nhớ hoang hồn, đối với thâm uyên pháp tắc hắn hiểu thêm một bước, Lâm Minh đã có thể mở hắc thư.

Hắn yên lặng mở ra bìa ngoài của thâm uyên ác ma.

Mặt bìa của nó dày ba phần, giống như lực trường phong bế, vô cùng nặng nề.

Hắn đã không phải lần đầu tiên mở hắc thư thần bí này, thế nhưng mà mỗi một lần mở ra Lâm Minh cũng có phát hiện mới.

Nguyên nhân chính là những thâm uyên văn quá tối nghĩa, dựa vào đoạn ngắn trí nhớ không trọn vẹn của Lâm Minh hiểu được không dễ dàng.

- Hắc ám chi nguyên, ác ma tế điển...

Lâm Minh yên lặng đọc mấy chữ này, hắn nhập tâm vào trong đó.

Ở trước mặt hắn, hắc thư tỏa ra hào quang thần bí, giống như sổ sinh tử trong tay diêm vương.

Lâm Minh đã xác định, bản hắc thư này không phải công pháp hay điển tịch gì đó, cũng không phải bí thuật bí điển, càng không phải chân thần linh bảo, nó là một bản "Ác ma tế điển ", trong đó viết -- có được ý nghĩa tế điển.

Những tế văn này không liên quan tới tu luện. Cũng không cách nào trực tiếp đề cao thực lực võ giả, nhưng mà giá trị của nó không tầm thường.

Trong thâm uyên ác ma. Có sáu siêu cấp ác ma cùng loại với "Hoang", thực lực đỉnh phong của chúng xen giữa Chân Thần cực hạn cùng siêu việt Chân Thần, gần với chủ nhân Tu La Lộ!

Chúng là đồ đằng trong rất nhiều ác ma hắc ám thâm uyên, vô cùng khủng bó.

Dưới trướng mỗi ác ma đều có được một mạch thế lực. Sáu thế lực này vô cùng cường đại, dung nạp vô số thâm uyên ác ma, những thâm uyên ác ma này không thiếu tồn tại sánh ngang chân thần, thượng vị Chân Thần.

Nếu như là mười tỷ năm trước, thực lực đỉnh phong của mỗi mạch thế lực. Chúng dốc toàn bộ lực lượng có thể dễ dàng diệt sạch Tam Thập Tam Thiên hiện tại, chiến thắng tất cả tính mạng trong Tam Thập Tam Thiên liên thủ.

So sánh với siêu cấp thế lực như thế, Thánh tộc Tạo Hóa Thánh Cung không xem vào đâu cả.

Nhưng mà hạo kiếp mười tỷ năm trước, thái cổ chư tộc cũng trọng thương hắc ám thâm uyên, lúc ấy sáu thế lực lớn với tư cách chủ lực đánh Tam Thập Tam Thiên tổn thất thảm trọng, thậm chí sáu ác ma cũng bỏ mạng vài con, mà thế lực ác ma dưới trướng cũng giải thể.

Sáu thế lực lớn, mỗi thế lực đều có một bản hắc thư như thế.

Sáu bản hắc thư, toàn bộ đều là tế văn, nó tế điện là Ma Thần chi mô sâu trong hắc ám thâm uyên, là một bộ địa thần bí.

Ma Thần chi mộ, đó là căn cơ của thâm uyên ác ma, cũng là nơi thần bí nhất của thâm uyên.

Lâm Minh vốn định tìm tòi nghiên cứu thêm về bí mật Ma Thần chi mộ, nhưng mà trong hoang hồn không có tin tức này tồn tại, nghĩ đến bảo trì trong bản tôn của hoang hòn, Lâm Minh cũng không thể tìm tòi nghiên cứu.

Lâm Minh cầm hắc thư này tương ứng với một mạch, "Trụ"!

Cũng giống như "Hoang", "Trụ" chính là cầm đầu ác ma trong thâm uyên ác ma, trụ đỉnh phong cũng có thực lực tương đương hoang.

Nẵm giữ hắc thư như "Trụ" đích thân tới.

Mà bản tôn của "Trụ" đã chết trong đại chiến mười tỷ năm trước.

Lâm Minh bây giờ hoài nghi, lần thứ hai mình tiến vào Tu La Lộ, cướp đoạt ác ma xá lợi trong tay Tạo Hóa thánh tử chính là kết tinh của siêu cấp ác ma năm đó bị chủ nhân Tu La Lộ chém giết.

Nếu thật là siêu cấp ác ma đáng sợ như hoang, đương nhiên không có khả năng chỉ lưu lại một kết tinh, Lâm Minh suy đoán, chu thế ác ma bị đánh chết đã bị chủ nhân Tu La Lộ lưu lại cho hắn dùng, lưu lại ác ma xá lợi chỉ là một phần nhỏ tinh hoa của siêu cấp ác ma đó mà thôi.

Hắn từ từ lý giải về hắc thư này, Lâm Minh chậm rãi khép hắc thư lại.

Hắn đứng lên, bay ra khỏi thí luyện cuối cùng.

- Phải đi sao?

Triệt cùng Mặc xuất hiện sau lưng Lâm Minh.

Lâm Minh gật gật đầu, nói:

- Vâng!

- Được rồi...

Nhìn thấy Lâm Minh đã quyết định đi, Triệt và Mặc cũng không nói cái gì cả.

Cùng ngày, Lâm Minh liền rời khỏi Tu La Lộ, từ Thần Vực tiến vào Thánh La thiên, bay thẳng tới di tích thái cổ giới...

...

...

Từ lúc chiến đấu sinh tử với Tạo Hóa thánh tử, Lâm Minh đã nghe nói qua về thái cổ giới, đây là nơi cực kỳ thần bí khó lường, độc lập với Tam Thập Tam Thiên, trong đó có che dấu nhiều cơ duyên và bảo tàng.

Thánh tộc qua nhiều năm như vậy có thể không ngừng tích súc lực lượng của mình, cũng có liên quan rất lớn tới thái cổ giới.

Hôm nay rốt cuộc Lâm Minh cũng đi tới nơi này.

Phóng nhãn nhìn quanh, thế giới này không khí trầm lắng, bản thân thế giới này tối tăm lu mờ, giống như hoàng hôn vĩnh hằng.

Trong tối tăm có một đạo thần uy như từ địa ngục hàng lâm, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Đương nhiên loại tử khí và uy áp này với Lâm Minh mà nói, căn bản không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì đó, thế nhưng mà võ giả cấp bậc thấp đi tới nơi này, nửa bước khó đi.

Lâm Minh kích phát lực lượng trong nội thế giới, âm dương nhị khí và lực lượng pháp tắc đan vào nhau thành thần văn, giống như hào quang bảy màu khắc vào hư không, tỏa ra quang mang vô thượng tan nát tử khí.

Lâm Minh tiến lên phía trước, rất nhanh hắn nhìn thấy xương khô ven đường.

Rất nhiều xương khô, phần lớn đã gần như mục nát, những xương cốt đứt gãy này phủ kính thời gian, sẽ dấu vết bực này, tử khí nồng đậm sinh ra là đương nhiên, loại tử khí này có thể rút sinh cơ của sinh mạng trí tuệ, khí huyết chưa vững chắc đi vào thế giới này không lâu sẽ biến thành thây khô, mà thi thể mục nát với tốc độ cực nhanh.

- Quả nhiên là thế giới gần như đã tử vong...

Chương 2286: Vĩnh hằng chi bích (1)

Lâm Minh hồi tưởng trong trí nhớ hoang hồn thì trầm ngâm, bởi vì thế giới này đã chết, cho nên nó từ từ rách nát, đây là đại phá diệt mà chủ nhân Tu La Lộ đã nói.

Nhưng mà dựa theo Lâm Minh cảm giác, tốc độ mục nát của thế giới này có lẽ đã sớm hủy diệt mới đúng, thế nhưng vì cái gì nó vẫn tồn tại được?

Trong tối tăm có pháp tắc kỳ dị đang chèo chống nó, làm cho đại phá diệt không thể nào hủy diệt nơi này?

Lâm Minh độc hành trong thế giới này, dư vị mảnh vỡ pháp tắc trải qua thời gian lâu dà bao phủ, loại khí tức mất đi này ẩn ẩn cộng minh với tử chi pháp tắc của hắn.

Chết, tức là mất đi.

Người chết hóa thành bụi đất, vũ trụ chết chôn vùi trong vô hình.

Vạn vật trên thế giới này, ở lại trong vũ trụ chỉ có "Không".

Ở đường chân trời xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy thần điện sụp đổ, có thần thạch chồng chất như núi, có thể tưởng tượng năm đó chúng to lớn cỡ nào.

Có rất nhiều cung điện lớn như thế, nhưng mà không có một tòa nguyên vẹn, toàn bộ hóa thành phế tích, cung điện do cường giả ngày xưa kiến tạo. Cũng đã bị tổn hại và ăn mòn qua vô số năm tháng.

Lâm Minh đi từng bước thì cảm thấy khí tức cường đại đang nhộn nhạo ở chung quanh.

Đây là khí tức thượng cổ thần vương lưu lại, trải qua trăm triệu năm vẫn lưu lại, nhắc nhở nơi này ngày xưa hưng thịnh và huy hoàng cỡ nào.

Lâm Minh trải qua một hồ nước, hồ nước trong như gương, bên trong như có thần nữ đang tắm, phong độ tư thái tuyệt mỹ, diêm dúa lẳng lơ mị hoặc, làm lòng người chấn động.

Thấy tràng cảnh này, Lâm Minh giật mình một hồi, trong thế giới tịch mịch này xuất hiện chuyện như thế, làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà hắn hiểu cảnh tượng này là gì, mi tâm của hắn có một ánh mắt hiện ra, bắn ra hào quang huy hoàng, trực tiếp chém nát hồ nước, thần nữ bị chấn nát, biến thành một đám mảnh vỡ pháp tắc kỳ dị chậm rãi tán đi.

Đây là mảnh vỡ pháp tắc đại thế giới ngưng tụ và thể hiện.

Lâm Minh trải qua một đầu núi cao, phía trên có thần ma vô tận run rẩy, lôi quang đan vào nhau, sôi trào như nước.

Nội thế giới Lâm Minh mở ra, hỗn độn khí bắn ra, lập tức thôn phệ khí tức thần ma này.

Trong di tích thái cổ giới bất cứ thứ gì cũng cổ xưa, cũng không thể quấy nhiễu bước chân của Lâm Minh, hắn đi thẳng về phía trước không chùn bước, tốc độ thoạt nhìn rất chậm, nhưng mà thực tế hắn đi rất nhanh.

Hắn đã đi bảy ngày.

Trong nơi này hắn cũng nhìn thấy rất nhiều võ giả Thánh tộc tiến vào mặt đất di tích thái cổ giới.

Những di tích dưới mặt đất này chôn dấu rất nhiều mật tàng thái cổ giới, cũng cất dấu vô số nguy hiểm, rất nhiều võ giả Thánh tộc tiến vào trong đó không thấy đi ra, nhưng mà vẫn có người vì mật tàng mà đạt được cơ duyên kinh thế.

Bảy ngày sau đó, dưới như chân trời có khí tức hỗn độn màu đen bay lên, sôi trào giống như nước.

Tia chớp màu đen chấn động không dứt, Lôi Minh điếc tai.

Sương mù màu đen này có phong bạo tàn sát bừa bãi, ẩn ẩn có thần ma khổng lồ hiện ra, tản mát ra khí tức khủng bố.

Nơi đây đen kịt, khu vực mênh mông vô bờ hiện ra trước mắt Lâm Minh.

Thấy cảnh này, cảm giác được khí tức thần ma hiện ra trước mắt, đồng tử Lâm Minh hơi co lại, ánh mắt mở to ra.

- Chính là trong chỗ này, đây là cửa vào hắc ám thâm uyên theo trí nhớ của hoang hồn.

Trung ương di tích thái cổ giới chính là cửa ra vào hắc ám thâm uyên, năm đó, Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng từ nơi này tiến vào hắc ám thâm uyên.

Lâm Minh càng xuất phát tiến vào bên trong, khói đen hỗn độn càng ngày càng mãnh liệt.

Oanh!

Đợi đến lúc đi tới cửa hắc ám thâm uyên, tầng sương mù màu đen giống như thủy triều lao tới cuốn lấy hắn.

Khói đen ngập trời, mênh mông vô tận, thời điểm này cả thiên địa bị tiếng vọng xung kích, một phương trụ vũ như vỡ ra.

Lâm Minh tiến vào di tích thái cổ giới, lần đầu tiên hắn cảm nhận được áp lực.

Khói đen này ẩn chứa lực lượng cường đại không cách nào chống cự, bên trong có khí tức của cường giả chí tôn được bảo tồn. Hơn nữa khí tức cường đại này không chỉ có một đám, giống như có ngàn ngàn vạn vạn thần vương công kích không có mục đích.

Tất cả võ giả tới đây phải thừa nhận uy áp này, dưới Thiên Tôn sẽ trực tiếp tan thành mây khói.

Mà mặc dù là Thiên Tôn cũng chỉ có người nổi bật trong Thiên Tôn, dùng tất cả vốn liếng mới có thể thừa nhận uy áp này, liều mạng bị thương nhảy vào hắc ám thâm uyên.

Năm đó Hỗn Nguyên Thiên Tôn cũng là như thế.

Tâm niệm Lâm Minh khẽ động, bên cạnh hắn hình thành hộ thuẫn màu vàng. Kể từ đó khói đen như thủy triều cũng không thể làm bị thương Lâm Minh nửa phần.

Đối mặt với công kích này, Thiên Tôn đỉnh phong miễn cưỡng thừa nhận, đối với Lâm Minh tự nhiên không coi vào đâu.

- Pháp tắc vặn vẹo...

Lâm Minh cảm nhận được, cửa vào hắc ám thâm uyên cửa vào là không gian kỳ dị, pháp tắc nơi này bị vặn vẹo biến hình. Kể cả thời gian cùng không gian nếu không hiểu chúng thật sâu, chắc chắn sẽ lạc phương hướng trong đây, vĩnh viễn không cách nào đi ra.

Tổng hợp đủ loại, hắc ám thâm uyên thần bí. Chỉ cửa ra vào đã là cấm khu sinh mệnh với kẻ yếu, huống chi thế giới bên trong càng hung hiểm hơn.

Đây cũng là nguyên nhân hắc ám thâm uyên vô cùng thần bí.

Kẻ yếu căn bản không thể xâm nhập, chỉ có cường giả tuyệt thế mới đi vào trong, hơn nữa cũng nguy hiểm tới tính mạng, cho nên mọi người hiểu về hắc ám thâm uyên rất có hạn, cũng không có khả năng dựa vào Thiên Tôn đỉnh phong chiếm được tình báo.

Lâm Minh dừng lại trong chốc lát, để cho pháp tắc vặn vẹo chảy xuôi, rồi sau đó hắn cứ như vậy rất nhẹ nhàng. Tùy ý giống như mũi tên đâm thẳng vào hắc ám thâm uyên.

Hắn không biết đi bao lâu. Chỉ nghe "XÍU...UU!" thật nhỏ, một đạo kim sắc quang mang đánh vào tinh thần lực hộ thể của hắn tan nát.

Nội tâm Lâm Minh khẽ động, định thần nhìn qua thứ vừa trùng kích hắn, đó là một thứ như cát vàng.

Thứ này tuy nhỏ. Nhưng mà một hạt có thể so với thiên thạch, có lực trùng kích vô cùng cường đại.

Tâm niệm Lâm Minh khẽ động. Pháp tắc thần lực trong tay hóa thành dây xích, hắn thu lấy một hạt cát vàng này. Cẩn thận xem xét.

Nhiếp hạt cát vàng vào trong tay, Lâm Minh liền từ trong cảm giác được khí tức cường đại của Thiên Tôn, thần hồn lực rách nát cổ xưa từ bên trong truyền ra, chậm rãi trùng kích thức hải Lâm Minh.

- Là khí tức nhân kiệt thượng cổ lưu lại...

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong lòng không biết có cảm giác gì, trong trí nhớ hoang hồn, hắn đã biết rõ trên đường đi tới thâm uyên sẽ gặp tràng cảnh này, nhưng là chân chính nhìn thấy mảnh vỡ vẫn cảm khái ngàn vạn.

Những xương cốt này là cường giả thượng cổ đại chiến với thâm uyên ác ma mười tỷ năm trước lưu lại.

Cửa vào hắc ám thâm uyên chính là trung tâm chiến trường mười tỷ năm trước, ở nơi này chết không biết bao nhiêu cường giả Nhân tộc!

Những toái cốt này là xương của bọn họ khi chết lưu lại, dưới pháp tắc vặn vẹo chúng đã tồn tại mười tỷ năm.

Chương 2287: Vĩnh hằng chi bích (2)

Phốc phốc phốc.

Mảnh vỡ xương cốt càng ngày càng nhiều, không ngừng oanh kích lên thần lực hộ thể của Lâm Minh, từng mảnh đánh lên hộ thuẫn của Lâm Minh như mưa đá.

Tuy với thực lực Lâm Minh những toái cốt này không gây ra tổn thương gì, nhưng mà mỗi một lần va chạm lại làm tâm thần của Lâm Minh rung động lắc lư.

Mỗi một toái cốt này đại biểu cho một anh linh vẫn lạc.

Toái cốt bay theo gió lốc, bây giờ không ngừng trùng kích tới đụng vào thần lực hộ thể của Lâm Minh thì chúng lập tức nát bấy.

Trong lòng Lâm Minh không đành lòng, bắt đầu chủ động né tránh những toái cốt này, tâm ý của hắn chuyển động, pháp tắc Tam Thập Tam Thiên đại đạo xuất hiện trong thâm uyên đen kịt, trong pháp tắc vặn vẹo tạo ra con đường tiến thẳng về phía trước.

Lâm Minh đạp vào thông đạo tránh toái cốt trùng kích, hóa thành một đạo lưu quang tiến vào sâu trong thâm uyên.

Không biết bay bao lâu, rốt cục Lâm Minh đạp vào mặt đất đen kịt.

Vùng đất này bao la khôn cùng, căn bản nhìn không tới cuối cùng.

Lâm Minh đứng trên vùng đất này, tĩnh tâm cảm ngộ, trong lòng có cảm giác rung động khó nói nên lời, hắn biết rõ, mặt đất dưới chân của hắn kỳ thật không phải đại địa, nó là vĩnh hằng chi bích do chủ nhân Tu La Lộ cùng bất hủ quân vương liên thủ bố trí!

Trong trí nhớ của hoang, Lâm Minh cảm nhận được hoang rất e ngại vĩnh hằng chi bích này.

Vĩnh hằng chi bích vắt ngang thâm uyên suốt mười tỷ năm, dần

dần diễn biến thành lớn lên.

Trên vĩnh hằng chi bích có một thông đạo tiến vào sâu trong thâm uyên, chỉ có sinh mạng Tam Thập Tam Thiên mới có thể thông qua đó, mà thâm uyên ác ma sẽ bị ngăn cách.

Lâm Minh dọc theo vĩnh hằng chi bích tiến thẳng về phía trước, phong bạo biến mất, hắc khí tan hết.

Nhìn qua khắp nơi, có thể nhìn thấy nơi này mông mông mụi mụi và tĩnh mịch, xương rơi lả tả.

Tuy những xương cốt này trải qua thời gian ăn mòn, nhưng chúng vẫn tỏa ra hào quang óng ánh như cũ..

Trong vĩnh hằng chi bích chính là chiến trường chém giết cuối cùng của sinh mạng trí tuệ với thâm uyên ác ma mười tỷ năm trước.

Nơi này vẫn lạc không biết bao nhiêu cường giả tuyệt thế, chết mất bao nhiêu ác ma.

Những sát khí này lắng động trong mười tỷ năm không tiêu tán, vẫn rung động nhân tâm như vậy.

Đi trên vĩnh hằng chi bích, trong tối tăm Lâm Minh cảm thấy con đường này giống như dòng sông thời gian, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy biển thi cốt đảo qua.

Những thi cốt này có tới từ thâm uyên ác ma, có đến từ chính Nhân tộc, chúng đại thể đều bảo trì hoàn chỉnh, mà không phải tan vỡ thành thật nhỏ, chuyện này cũng chứng minh chủ nhân những di cốt này khi còn sống cường đại tới cực điểm, nếu không hài cốt của bọn họ không thể trải qua mười tỷ năm vẫn còn nguyên vẹn, đã sớm triệt để nghiền nát.

Mặc dù trải qua thời gian lâu như thế, Lâm Minh trên đường vẫn có thể nhìn thấy dấu vết chiến đấu. Những dấu vết này không rơi vào mặt đất, mà là hoàn toàn khảm vào hư không.

Vết đao, vết cào, vết kiếm, dấu quyền, thương động... Những công kích này ẩn chứa pháp tắc mạnh mẽ, làm cho Lâm Minh vượt qua thời gian lâu dài vẫn có thể nhìn thấy sát khí hừng hực.

Có chút sát khí thậm chí quấy sấm gió, bị pháp tắc quấn quánh, giống như thần vương đang ngồi tại nơi đó.

Lâm Minh giống như nhìn thấy sát khí trùng thiên sinh ra, ngàn vạn nhân kiệt và hàng tỉ Thánh Chủ xung phong liều chết, sát khí hóa thành huyết long trên không trung, hùng hổ xoắn giết qua.

Hít sâu một hơi, Lâm Minh lẻ loi độc hành, chậm rãi hắn đi tới trung tâm của vĩnh hằng chi bích, đây là vách đá vĩnh hằng chi bích, thông đạo đi thông thâm uyên ác ma cũng ở đây.

Mà ở chỗ này, Lâm Minh nhìn thấy một tòa kiến trúc nguyên vẹn đầu tiên từ khi hắn bước vài di tích thái cổ giới.

Đây là một tòa tế đàn!

Tế đàn này ở xa nhìn qua tối tăm lu mờ, căn bản nhìn không thấy giới hạn, vô cùng rộng rãi, cổ xưa trầm trọng giống như trấn áp cả phiến thiên địa này.

Mặc dù là một góc, nhưng mà nó hùng vĩ cao tận mây xanh.

Mặc dù chỉ là tế đàn, nhưng nó sinh ra cảm giác thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tôn, giống như một Thiên Đế bễ nghễ vạn vũ, nhìn xuyên tuyên cổ tương lai, làm lòng người không tự chủ sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Nhưng mà chân chính tới gần lại phát hiện tòa tế đàn này kỳ thật chỉ cao mười trượng, tất cả những gì nhìn thấy vừa rồi chỉ là ảo giác.

Tế đàn hoàn toàn bị khí tức hỗn độn bao phủ, ở chỗ này từng dây xích pháp tắc quấn quanh, bên trong mơ hồ có chân long gào rú, phượng hoàng bay múa, có côn bằng vỗ cánh bay trăm vạn dặm... Giống như không nơi nào không có.

Tế đàn này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, vài chỗ đã nghiêng sụt, một ít phù văn khắc vào đã ảm đạm, không còn hào quang nữa.

- Tinh thần tinh hoa chế tạo thành tế đàn...

Tuy từ trong trí nhớ của hoang hồn nhận được nhiều tin tức, nhưng còn chân chính nhìn thấy tế đàn thì Lâm Minh vẫn sợ hãi thán phục.

Tinh thần tinh hoa dùng để chế tạo tế đàn. Một ngôi sao to chri có thể ngưng luyện ra một ít tinh thần tinh hoa, chế tạo tòa tế đàn này không biết hao phí bao nhiêu ngôi sao, hơn nữa quá trình chắt lọc tinh thần tinh hoa còn khó hơn lên trời, mặc dù là Chân Thần ra tay cũng khó mà làm được.

Nhưng mà tinh thần tinh hoa một khi đề luyện ra, nó có thể tồn tại còn lâu hơn các ngôi sao nhiều, chính thức có thể trải qua vài tỷ năm mà bất hủ.

Ánh mắt Lâm Minh xẹt qua tế đàn, nhìn vào vùng đất thâm thúy trên đó.

Ở đó có một đại điện thanh đồng, vô cùng thương cổ, khắp nơi đều là dấu gỉ sét màu xanh.

Không ít địa phương đều lõm xuống, rõ ràng là dấu quyền, vết kiếm, vết đao...

Sâu trong cung điện, Lâm Minh nhìn thấy một hài cốt, hoàn toàn khác với hài cốt bên ngoài, cỗ hài cốt này toàn thân nguyên vẹn, óng ánh sáng long lanh, quả thật chẳng khác gì tác phẩm nghệ thuật cấu thành, không có chút tổn hại nào.

Hài cốt này tư thái thẳng đứng, hai tay mười ngón giao nhau, nắm cùng một chỗ, đặt ở trước ngực giống như cầu nguyện.

Rất khó tưởng tượng một hài cốt vì sao có thể bảo trì bộ dáng này lâu như thế.

Nhìn thấy hài cốt này, Lâm Minh sửng sốt, đây là... Hài cốt của ai? Vì cái gì nó có thể bảo tồn nguyên vẹn?

Lâm Minh đi tới nhìn thấy vô số hài cốt, những xương cốt gãy nát khảm lên vách đá, còn có những mảnh vỡ toái cốt bay tán loạn, không có khối cốt phiến nào không phải của cường giả tuyệt thế, nhưng mà đều không có ngoại lệ đã mục nát cả rồi.

Thời gian mười tỷ năm thật đáng sợ, hơn nữa năng lượng phong bạo quét qua các nơi, không có xương cốt nào có thể bảo lưu nguyên vẹn.

Nhưng mà xương cốt trước mặt lại là ngoại lệ.

Hài cốt này rốt cuộc là ai?

Trong đầu Lâm Minh hiện ra nhiều bóng người, nếu như cỗ hài cốt này không phải mười tỷ năm trước lưu lại, mà là trên đường xuất hiện, ví dụ như nó kỳ thật chỉ tồn tại vài tỷ năm, như vậy nó bảo trì hình dáng nguyên vẹn còn hiểu được.

Chương 2288: Thủy tinh chi cốt

Song khi Lâm Minh dùng cảm giác dò xét lại phát hiện cũng không phải là như thế, hài cốt này dung làm một thể với tế đàn, nó giống như là một phần của tế đàn, là trận tâm của đại trận tuyệt thế này, mà tế đàn dùng tinh thần tinh hoa chế thành cũng đã tổn hại, hài cốt này đã tồn tại từ mười tỷ năm trước tới bây giờ.

Thời gian mười tỷ năm tới cả tinh thần tinh hoa cũng trở nên rách nát.

Hài cốt này đúc thành từ mười tỷ năm trước cùng lượt với tế đàn, vì sao nó vẫn còn nguyên vẹn tới hiện tại?

Nhưng mà thời điểm này trong đầu Lâm Minh đã bài trừ hơn phân nửa thân ảnh, không hề nghi ngờ, chủ nhân hài cốt này khi còn sống cường đại tới mức khó có thể tưởng tượng, có lẽ đã tới gần siêu việt Chân Thần, nếu không xương cốt không cách nào giữ gìn nguyên vẹn như thế.

Vì sao nó tồn tại ở đây suốt mười tỷ năm mà không ai liệm nó?

Lâm Minh trầm mặc, kỳ thật không riêng hài cốt trước mặt, trên vĩnh hằng chi bích còn có nhiều xương gãy, đều là xương cốt của nhân vật tuyệt thế vào mười tỷ năm trước.

Trận đại chiến năm đó dùng Tam Thập Tam Thiên thắng lợi mà chấm dứt, tuy nhiên thái cổ chư tộc cũng trả cái giá cực kỳ thảm trọng.

Nhưng mà làm cho Lâm Minh kỳ quái chính là người thái cổ chư tộc vẫn còn sống sót, những người sống sót này vì sao không chôn cất anh linh của người chết trận? Mà lưu lại ở chiến trường thượng cổ, vi sao còn bảo lưu nguyên vẹn tới bây giờ?

Phàm nhân còn hy vọng sau khi chết xuống mồ an nghỉ, đối với cường giả mà nói, sau khi chết sẽ lưu lại mộ táng và truyền thừa, có lẽ đây đã là tập quán. Làm như vậy đã có thể để truyền thừa của mình không đứt đoạn, cũng có thể làm di hài của bọn họ được cúng bái và an bình.

Lâm Minh thở dài một tiếng, cảm thấy một loại bi ai, nhiều cường giả như thế ngã xuống trong thâm uyên, xương cốt bay theo phong bạo nhiều năm như thế...

Đứng trước tế đàn, Lâm Minh mặc niệm cho người mất đi hồi lâu, rồi sau đó hắn do dự bước vào tế đàn, trên tế đàn có vết máu, những vết máu này vẽ thành đồ đằng thần bí. Lan tràn cả tế đàn, cho dù trải qua mười tỷ năm thì khí tức của nó vẫn to lớn như cũ, loại khí tức này không phải sát phạt, mà là năng lượng khiến Lâm Minh rung động -- nó là bao dung, kính dâng, ôn hòa...

Sát lục chi khí, Lâm Minh thấy rất nhiều. Nhưng mà lực lượng kính dâng này Lâm Minh rất ít thấy.

Lâm Minh nhẹ nhàng thò tay chạm vào. Những máu huyết này cực kỳ cường đại, Lâm Minh cảm thấy hồi hợp, rất khó tưởng tượng tu vị người lưu vết máu năm đó tu vị như thế nào.

Lâm Minh do dự, bước vào trong vết máu đồ đằng, trong nháy mắt chạm vào đồ đằng, Lâm Minh cảm nhận được lực lượng kỳ dị đảo qua thân thể, trong tích tắc thân thể Lâm Minh trở nên trong suốt, từng bộ phận thân thể bị lực lượng này tập trung, sau đó sát cơ hiện ra!

Sát cơ này giống như lúc phàm nhân đối mặt với mãnh hổ, trong nội tâm Lâm Minh cả kinh, ngừng thở!

Đây là...

Thân thể Lâm Minh vẫn không nhúc nhích, đồng thời hắn vận chuyển năng lượng tới cực hạn, ứng phó nguy hiểm sẽ diễn ra kế tiếp, nhưng mà khi hắn vận chuyển năng lượng, sát cơ cũng trở nên càng ngày càng khủng bố, dường như tế đàn biến thành hung địa, mà lực lượng kính dâng, bác ái mà hắn cảm nhận lúc trước cũng biến thành cừu hận ngập trời.

Lâm Minh không chút nghi ngờ, một khi sát khí này bạo phát sẽ giáng một kích lôi đình vào mình, khí tức của đối phương cường đại vượt qua tất cả sát khí mà hắn phải đối mặt từ trước tới nay.

Đối mặt ý chí như thế, hắn kháng cự sẽ tan thành mây khói.

Trong thời khắc sống còn, linh quang lóe lên trong người Lâm Minh, thần lực trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, áp chế lực lượng ác ma xuống. Cùng lúc đó hắn vận chuyển khí huyết trong người phong ấn huyết nhục tinh hoa của ác ma.

Rồi sau đó Lâm Minh cũng cảm giác được sát cơ này giảm đi thật nhanh.

Một tầng lực lượng đảo qua người hắn, dường như đang phân biệt, hơi do dự rồi biến mất, sát cơ biến mất đã khôi phục tất cả như cũ.

Khí tức bao phủ tế đàn biến thành bác ái, kính dâng, ngâm mình tắm trong đó Lâm Minh dường như có thể cảm nhận được toàn tâm bình tĩnh cùng buông lỏng.

Lâm Minh thở dài ra một hơi, hắn cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi rậm rạp.

Hắn mơ hồ đoán đến, lực lượng trong tích tắc vừa rồi là nhắm vào thâm uyên ác ma.

Trong cơ thể mình ác ma lực, kích thích đại trận trên tế đàn, mà đại trận này cuối cùng vẫn nhận ra thân phận của hắn, lúc này mới bình thường lại.

Có thể lường trước nếu như thâm uyên ác ma đi tới nơi đây chỉ sợ lập tức sẽ bị diệt sát!

Suy nghĩ cẩn thận những điểm này, Lâm Minh cho cảm giác đảo qua tế đàn.

Kết hợp một ít đoạn ngắn trí nhớ của hoang hồn, Lâm Minh dần dần hiểu rõ.

Tế đàn cổ xưa này trấn áp trận nhãn vĩnh hằng chi bích, mà với tư cách trọng địa của vĩnh hằng chi bích, tế đàn được gia trì tầng tầng thủ hộ, phàm là thâm uyên ác ma tới đều bị mạt sát.

Nếu như tế đàn này bị phá hư, vĩnh hằng chi bích cũng có nguy hiểm nổ tung, như vậy hậu quả sẽ không chịu nổi.

Mà không nói đến cùng, chỉ hài cốt của cường giả tuyệt thế trước mặt cũng là báu vật vô giá, có thể tồn tại mười tỷ năm vẫn sáng óng ánh, cất chất như vậy còn mạnh hơn Chân Thân Linh Bảo nhiều.

Hài cốt như thế tự nhiên được trận pháp bảo hộ.

- Hài cốt này chẳng lẽ là bất hủ quân vương lưu lại?

Trong lòng Lâm Minh hiện ra ý niệm này, cường giả tuyệt thế mười tỷ năm trước, Lâm Minh đầu tiên nghĩ đến chính là chủ nhân Tu La Lộ cùng bất hủ quân vương, mà nghe khẩu khí của Triệt và Mặc, chủ nhân Tu La Lộ còn tại thế, hài cốt này có thể là của bất hủ quân vương.

Lâm Minh chậm rãi tiến tới trước hài cốt.

Hài cốt dù thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy âm trầm tới đáng sợ, mặc dù đối với võ giả mà nói cảm giác này không có ý nghĩa, nhưng bất kể thế nói thế nào cũng không thể khiến người ta sinh ra mỹ cảm.

Nhưng mà xương cốt trước mắt dường như là ngoại lệ.

Nó duy mỹ vô khuyết, mỗi tấc xương cốt là màu vàng óng ánh, như nhật nguyệt sáng ngời, mười ngón tay của nàng giao nhau, dường như đang cầu nguyện thành kính như thiên sứ.

Đây là một cỗ thần cốt, giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Lâm Minh trầm mặc một lát, cẩn thận cho cảm giác thò ra tiếp xúc với thần cốt, quá trình này hắn cẩn thận từng tí, một là sợ quấy rầy cường giả tuyệt thế này an nghỉ, hai cũng sợ hồn hải bị cắn trả, dù sao nhân vật tuyệt thế này cường đại hơn hắn quá nhiều, nếu như còn có tàn niệm sót lại, hoặc là bố trí đại trận nào đó, có khả năng thức hải của hắn sẽ bị thương.

Nhưng mà mãi cho tới khi cảm giác của Lâm Minh xâm nhập tới mi tâm trên đầu, Lâm Minh cũng không có cảm giác được địch ý gì cả, tuy Lâm Minh hấp thu ác ma tinh hoa, nhưng hắn không có biến đổi thành ác ma, ác ma lực chỉ do Lâm Minh sở dụng, nó không thể cải biến bản chất tính mạng của Lâm Minh.

Ở điểm này hắn hoàn toàn không giống Hỗn Nguyên Thiên Tôn.

Chương 2289: Thân phận thần cốt (1)

Cho nên khi Lâm Minh áp chế ác ma lực, trận pháp trong tế đàn đã yên lặng lại, chuyện này làm cho tinh thần lực của Lâm Minh quét qua mà không hề bị ngăn cản, hoàn toàn liên hệ với thần cốt này.

Trong nháy mắt đó, Lâm Minh trong biển thần cốt cảm nhận được khí tức linh hồn chủ nhân nó lưu lại, nó cường đại, nhu hòa, thần bí và tinh khiết.

Thuộc tính linh hồn lực tinh khiết, không giống một nam nhân mà là một nữ nhân.

- Nữ?

Trong lòng Lâm Minh khẽ giật mình, vào thời điểm này "Hô" một tiếng vang nhỏ, hai hốc mắt thần cốt có hồn hỏa sáng lên.

Hai hồn hỏa trong mắt không giống nhau, mắt phải là đen nhánh, mắt trái là xanh đậm.

Hồn hỏa đen nhánh như minh vực, âm trầm khủng bố, hồn hỏa màu xanh đậm như thế ngoại đào viên, sinh cơ bừng bừng.

- Sinh tử luân hồi pháp tắc?

Trong lòng Lâm Minh chấn động, biểu tượng của hai hồn hỏa này chính là pháp tắc chí cao của nhân thể vũ trụ Thánh Điển.

Lâm Minh nhìn chằm chằm vào hai hồn hỏa này, trong thoáng chốc hào quang lưu chuyển trên thần cốt càng ngày càng mạnh, những ánh sáng này dần tụ tập lại, biến thành từng đạo quang điểm trải rộng cả xương cốt.

Những hào quang này như mắt trận lớn nhỏ, nối liền với nhau chạy khắp thần cốt, khiến cho cả thần cốt như thiêu đốt lên, trở nên sáng long lanh hơn trước.

Người bình thường căn bản khó có thể phân biệt ánh sáng này đại biểu cho cái gì, nhưng mà Lâm Minh nhãn lực cỡ nào, hắn nhìn vào hào quang và ánh mắt sáng ngời.

Tất cả những quang điểm này chính là pháp tắc phù văn, những phù văn này quá nhỏ nên không nhìn ra được cái gì, chúng giống như chân ngôn phật gia, tầng tầng lớp lớp, không biết có bao nhiêu!

Cường giả tuyệt thế này sở tu pháp tắc cuối cùng nhất hóa thành phù văn, tuyên khắc trên xương cốt huyết nhục của bọn họ, kể cả Lâm Minh cũng là như thế, xương cốt và huyết nhục của hắn sau khi trải qua hai lần Thiên Tôn thiên kiếp đã dung hợp không biết bao nhiêu pháp tắc phù văn.

Nhưng mà những pháp tắc phù văn này kỳ thật cũng không thể bảo tồn lâu dài, khi cường giả chết đi, theo thời gian chuyển dời, chúng sẽ từ từ tiêu tán mất.

Còn có cường giả tuyệt thế sau khi chết không muốn xương cốt của mình bị mang ra nghiên cứu, trước khi chết sẽ đánh pháp tắc phù văn trong người xơ xác.

Như Lâm Minh nhìn thấy, đây là kỳ cảnh khi phù văn pháp tắc khắp trên xương cốt tồn tại mười tỷ năm, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà ngay sau đó xảy ra chuyện càng làm Lâm Minh chấn động..

Lâm Minh ngơ ngác nhìn qua mi tâm của thần cốt, chỗ đó có một đồ hình làm cho Lâm Minh sinh ra sóng to gió lớn!

Trong mi tâm của thần cốt là từng đám cánh hoa sáng ngời, những cánh hoa này giống như chu sa, chúng ngưng tụ, vây quanh mi tâm, tạo thành dị hỏa kỳ lạ.

Tổng cộng có chín cánh hoa, mỗi cánh hoa giống như thần hỏa xinh đẹp nhất thế gian, làm người ta mê ly.

Đồng tử Lâm Minh phản chiếu cánh hoa như cha sa đó, sững sờ đứng thật lâu, bảy ngàn năm trước, tính cả thời gian bế quan trong Uổng Tử Cốc là một vạn hai ngàn năm trước, Lâm Minh tiến tới Tu La cấm địa của thái cổ Thần tộc, tại Hàn Băng Kính hắ nhìn thấy nữ tử áo đen tuyệt thế..

Dung mạo nữ nhân này giống Thánh Mỹ như đúc, khí chất, thần thái, ánh mắt của các nàng cực kỳ tương tự, điều đó không có khả năng là trùng hợp.

Mà mi tâm của nữ tử này có cánh hoa.

Nhưng mà khác với thần cốt trước mặt, nữ tử thần bí trong Hàn Băng Kính lúc đó chỉ có tám miếng cánh hoa mà thôi, cánh hoa cuối cùng chỉ mở ra một chút, không có hoàn toàn mở rộng ra.

Nhưng mà bây giờ, cánh hoa lập lòe trước mặt Lâm Minh lại có chín miếng nở rộ ra, tươi đẹp xinh đẹp làm cho người ta mê say.

- Đây rốt cuộc là...

Trong đầu Lâm Minh hiện ra dung nhan tuyệt thế của Thánh Mỹ, hiện tại có hai khả năng, mỗi cánh hoa chính là ấn ký của một chủng tộc, thần cốt trước mặt và nữ tử trong Hàn Băng kính thuộc về tộc này.

Nhưng mà khả năng này rất nhỏ, dù sao nữ tử tuyệt thế vào mười tỷ năm trước cũng không nhiều.

Cho nên càng có thể là, thủy tinh cốt trước mặt chính là nữ tử mười tỷ năm trước, nàng chết ở chỗ này, hài cốt bảo tồn mười tỷ năm.

Chẳng lẽ Thánh Mỹ thật sự là cường giả tuyệt thế từ mười tỷ năm trước chuyển sinh sao?

Ý niệm này vừa hiện ra trong đầu thì Lâm Minh cảm giác vớ vẩn.

Dù sao thời gian mười tỷ năm qua lâu, có cường giả tuyệt thế nào trải qua mười tỷ năm chết đi có thể chuyển thế trọng sinh đâu?

Hơn nữa Thánh Mỹ tuy lợi hại, nhưng kỳ thật vẫn bị Hồn Đế áp chế, Thánh Mỹ cùng Hồn Đế cũng không phải bất hòa đơn giản như thế. Hai người bọn họ dùng thù oán để mà hình dung với nhau.

Nhìn từ điểm này, nếu Thánh Mỹ thật sự là nhân vật tuyệt thế mười tỷ năm trước chuyển thế, nàng cũng chưa chắc sẽ bị Hồn Đế ước thúc a?

Trong đầu Lâm Minh sinh ra đủ loại ý niệm trong đầu, hắn nhìn chín cánh hoa kia, nếu hắn cảm giác không sai, cánh hoa trên thần cốt và cánh hoa trên mi tâm của nữ tử trong Hàn Băng kính là cùng loại với nhau, chúng không riêng ngoại hình, ngay cả khí tức cũng giống nhau.

Mà về phần tại sao không xuất hiện cánh hoa như nhau, chuyện này chỉ sợ là công pháp thể hiện, ví dụ như -- Đại Chuyển Sinh Thuật!

Chuyển sinh một lần, mi tâm nữ tử xuất hiện một cánh hoa, chuyển sinh chín lần thì cánh hoa viên mãn.

Lúc ấy Lâm Minh tại Hàn Băng kính nhìn thấy nữ tử áo đen, nàng vừa vặn chuyển sinh đến lần thứ tám.

Lần thứ chín vẫn chưa xong!

Mà bây giờ nữ tử thần bí trước khi vẫn lạc. Hiển nhiên Đại Chuyển Sinh Thuật của nàng đã sớm viên mãn.

Suy nghĩ cẩn thận những điểm này, trong lòng Lâm Minh không biết là tư vị gì.

Đại đạo mênh mang, thiên địa vô tình, thần nữ thượng cổ khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại cũng không tránh khỏi kết cục vẫn lạc. Mà những hùng chủ tuyệt thế, tuyệt thế thiên kiêu cũng hóa thành bụi bặm, toái cốt bay khắp chân trời xa xăm. Đây là vận mệnh, cũng là số mệnh...

Lâm Minh cúi đầu thật sâu trước thần cốt. Sau khi hắn cúi đầu thì hồn hỏa trong mắt thần cốt biến mất, chỉ còn phù văn ở mặt ngoài thần cốt là lóe lên, làm cho Lâm Minh có thể rõ ràng những lạc ấn pháp tắc phù văn trên đó.

Những phù văn này là nữ tử cường giả này tu luyện, trong đó ẩn chứa chính là Thánh Điển ghi lại nhân thể vũ trụ cùng sinh tử luân hồi!

So sánh với Thánh Điển, phù văn trên di cốt nữ tử này không có thứ tự, không có khúc dạo đầu, cũng không có chấm dứt, chỉ có vô tận phù văn, một đám phù văn phức tạp và huyền diệu.

Những phù văn này có nguồn gốc tại Thánh Điển, nhưng lại gia nhập lĩnh ngộ và lý giải của nữ tử này về Thánh Điển, cũng không phải giống Thánh Điển hoàn toàn.

Nếu như không thông hiểu Thánh Điển, nếu như không có căn cơ võ đạo thâm hậu, căn bản không nhìn ra những phù văn này là thế nào.

Mặc dù là Lâm Minh, muốn xem hiểu phù văn phức tạp trên xương cốt này cũng không dễ dàng, hắn chỉ xem và bằng vào trí nhớ cường đại ghi nhớ toàn bộ vào đầu..

Chương 2290: Thân phận thần cốt (2)

Năm đó, Lâm Minh chỉ nhìn thấy Thánh Điển sinh chi thiên, mà tử chi thiên Thánh Mỹ lưu cho Lâm Minh một bộ phận tánh mạng tinh hoa cùng trí nhớ bổn nguyên linh hồn, kỳ thật bản thân đã không hoàn chỉnh.

Lâm Minh tự dựa vào mình lĩnh ngộ, tự mình trải nghiệm tử vong cùng luân hồi, hoàn thiện tử chi thiên.

Trong trạng thái này, Lâm Minh nhìn thấy phù văn do nữ tử tuyệt thế này lưu lại, không thể nghi ngờ tương đương đền bù rất nhiều địa phương thiếu thốn của Lâm Minh trong Thánh Điển pháp tắc.

Văn minh võ đạo là kế thừa và phát triển, mặc dù có thiên kiêu nhân kiệt tự nghĩ ra công pháp, nhưng mà tất cả công pháp tự nghĩ ra đều dựa vào truyền thừa của tiền nhân, không có khả năng lăng không sáng tạo ra được.

Mặc kệ Lâm Minh mấy lần chuyển sinh, mặc kệ Lâm Minh xem khắp sinh tử luân hồi của nhân gian, hắn lĩnh ngộ khắc sâu cỡ nào, pháp tắc tử chi thiên nguyên vẹn ra sao, Lâm Minh không cách nào so sánh với bất hủ quân vương sáng tạo tử chi thiên của Thánh Điển lúc trước.

Hiện tại có tử chi thiên chính thức của Thánh Điển để so sánh, Lâm Minh thành tựu Thánh Điển pháp tắc sẽ tiến thêm một bước.

Lâm Minh tham lam ghi nhớ chúng, một phút đồng hồ trôi qua, phù văn trên thần cốt càng mờ nhạt, hiển nhiên cốt văn chỉ lộ ra trong thời gian rất ngắn, ánh mắt Lâm Minh ngưng tụ, đọc nhanh hơn.

Những phù văn vô cùng phức tạp xẹt qua trí nhớ Lâm Minh, bị hắn ghi nhớ và khắc sâu vào hồn hải.

Cứ như vậy thẳng tới phù văn tiêu tán, Lâm Minh đã ghi nhớ tất cả phù văn và ấn ký.

Hô --

Một đám hào quang cuối cùng đã tiêu tán, trên tế đàn đã khôi phục hắc ám, thần cốt cũng quay về bình tĩnh.

Lâm Minh lại cúi đầu với thần cốt này.

Vừa rồi hắn dựa vào tinh thần lực thăm dò thần cốt thủy tinh này, những cốt văn sáng lên hiển nhiên không phải trùng hợp.

Như vậy là Thánh Điển pháp tắc trong người của mình kích hoạt phù văn?

Hoặc là trong thần cốt còn bảo lưu một đám trí nhớ, bởi vì đại trận ở tế đàn mà bảo lưu lại.

Nếu như nói như vậy, những cốt văn này chính là cho mình xem.

Nghĩ tới đây, Lâm Minh càng ngày càng khó phân biệt đại kiếp nạn mười tỷ năm trước, nữ tử thần bí cực giống Thánh Mỹ này rốt cuộc có quan hệ thế nào với bất hủ quân vương?

Công pháp của bọn họ là nhất mạch tương thừa, đều là thánh điển pháp tắc, hiển nhiên có quan hệ lớn lao, hơn nữa lúc ấy ở Tu La cấm địa Hàn Băng Kính, nữ tử thần bí có địch ý với chủ nhân Tu La Lộ đã chứng minh điểm này.

Thực lực nữ tử thần bí không biết mạnh cỡ nào, cho dù nàng không có siêu việt Chân Thần, nhưng mà đã phi thường tiếp cận!

- Nữ tử thần bí chẳng lẽ là một người với bất hủ quân vương?

Lâm Minh nghĩ như vậy, hắn lại lắc đầu, hắn ở trong tinh thần thiên cung và tinh thần chiến trường trong nguyên mộng vũ trụ, không chỉ một lần nhìn thấy hư ảnh bất hủ quân vương lưu lại, hắn rõ ràng là một nam tử, hoàn toàn khác với nữ tử này.

Mà nếu như nói nữ tử thần bí là thân thuộc của bất hủ quân vương, ví dụ như con gái hoặc là muội muội, dường như cũng không có sức thuyết phục, mặc dù nói huyết mạch một gia tộc ưu tú, xuất hiện cường giả xác suất sẽ rất lớn, thế nhưng mà hai người đều tiếp cận siêu việt chân thần, vậy có chút khoa trương.

Nghĩ mãi mà không rõ những điểm này, Lâm Minh cũng không thèm nghĩ nữa, mà thời điểm này Lâm Minh cảm giác lan ra ngoài, xâm nhập thần điện, hắn nhìn thấy trung ương thần điện có vòng xoáy màu tím.

Vòng xoáy màu tím này là một phần của vĩnh hằng chi bích, cũng là thông đạo trên vĩnh hằng chi bích đi thông thâm uyên, thông qua võng xoáy màu tím này là có thể tiến vào hắc ám thâm uyên.

Trong thâm uyên sẽ có vô số thâm uyên ác ma.

Mà vòng xoáy màu tím này chỉ có trí tuệ tính mạng của Tam Thập Tam Thiên mới có thể thông qua, hơn nữa hắc ám tế đàn sát trận là hai bảo hiểm, không có thâm uyên ác ma nào đi chịu chết.

Lâm Minh thở dài một hơi, thả người bay vào trong vòng xoáy màu tím.

Xuyên qua vĩnh hằng chi bích, Lâm Minh cảm giác như xuyên qua con sông trăm triệu năm, hắn không biết qua đi bao lâu rồi, có lẽ là trăm ngàn năm, có lẽ là trong nháy mắt, trong đầu Lâm Minh lâm vào hỗn loạn, rồi sau đó hắn đi vào một mặt đất đen kịt.

Trên mặt đất đen kịt này, vô cùng hoang vu, khắp nơi là nham thạch loan lỗ, mênh mông, trên không vùng đất này cho người ta cảm giác vô cùng nặng nề và trầm trọng..

Trên bầu trời có chín mặt trời, chín mặt trời hợp thành một đường, đều không ngoại lệ có màu đỏ như máu, trong đó bắn ra ánh mặt trời làm khí huyết cộng minh.

- Đây là thâm uyên!

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong không khí nóng rực này, hơn nữa mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt, loại khí tức này thay đổi tâm thần người ta một cách vô tri vô giác, làm cho người ta trở nên luống cuống.

Lâm Minh hơi cảm thụ một chút, sau một khắc, thân ảnh của hắn bay lên trên núi.

Giấu trong núi sâu, thân thể Lâm Minh bắt đầu biến hóa, khớp xương của hắn nổ lốp bốp, một tầng lân phiến và cốt giáp hiện ra trên người Lâm Minh, tứ chi của hắn trở nên tráng kiện, hai khuỷu tay và đầu gối có gai xương mọc ra, trên đầu Lâm Minh có sừng cong, mà sau lưng của hắn có cái đuôi dữ tợn.

Hai mắt Lâm Minh đỏ như máu, khí tức tàn bạo, cũng trở nên hung hiểm, hắn hoàn toàn biến thành bộ dáng thâm uyên ác ma, hơn nữa không chỉ như thế, một tầng ác ma lực bao phủ Lâm Minh, bao trùm chung quanh thân thể của hắn, một đám màn đen xuất hiện.

Giờ phút này Lâm Minh đã biến thành một thâm uyên ác ma triệt để.

Tu luyện tới Đạo Cung Cửu Tinh lục tinh, hấp thu các loại cực phẩm huyết mạch, Lâm Minh đã sớm khống chế thân thể linh động và huyết mạch mạnh mẽ. Làm cho chính mình nhẹ nhõm cải biến dung mạo.

Lúc trước ác ma huyết mạch cùng ác ma lự thậm chí mưu toan chủ đạo thân thể Lâm Minh, nhưng mà cuối cùng vẫn bị lâm Minh tiêu hóa cùng hàng phục.

Hiện tại Lâm Minh đã có thể nhẹ nhõm điều tra lực lượng này, mô phỏng ra khí tức của thâm uyên ác ma.

Bản chất hắn là nhân loại, nhưng mà nếu như ngụy trang thành thâm uyên ác ma, dùng thực lực chân thần của Lâm Minh thì rất khó có thâm uyên ác ma nhìn ra chân thân của hắn, bởi vì Lâm Minh hấp thu hoang chi tinh hoa, còn có một quả ác ma xá lợi, đều là cấp bậc ác ma đồ đằng, huyết mạch thâm uyên ác ma của chúng vô cùng tinh khiết.

Lâm Minh tin tưởng, hiện tại cho dù Tiểu Ma Tiên đứng ở trước mặt mình cũng khó nhận ra hắn, cái ác ma lực sôi trào che dấu tất cả khí tức của hắn.

Cuối cùng nhất các đồ hình bao phủ toàn thân hắn, biến thành một lỗ đen nhỏ. Nó tham lam cắn nuốt tất cả năng lượng chung quanh, ngay cả ánh sáng chui vào trong cũng bị cắn nuốt.

Biến hóa kỳ dị này thuộc về hoang -- thôn phệ pháp tắc!

Lâm Minh tại Uổng Tử Cốc tu luyện năm ngàn năm, hấp thu hoang chi tinh hoa, hiểu trí nhớ hoang hồn, hiện tại hắn chẳng những có thể 100% mô phỏng ra khí tức thâm uyên ác ma, hơn nữa đã lộ ra thôn phệ pháp tắc!

Chương 2291: Thâm uyên

Có thể nói Lâm Minh chân chân chính chính khống chế năng lực thuộc về hoang, tuy thôn phệ pháp tắc không bằng hoang, nhưng chỉ vẻn vẹn dùng để hấp thu năng lượng tu luyện thì đủ rồi.

Có thôn phệ pháp tắc phụ trợ, Lâm Minh tu luyện và tích lũy tu vị nhanh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần.

Xíu...

Một viên cầu màu đen biến mất, Lâm Minh vô ý thức hoạt động bàn tay tráng kiện, âm thanh tạch tạch vang lên, hắn hiện tại muốn tìm một thâm uyên ác ma cao đẳng, đến thử xem đối phương có nhận ra mình hay không.

Một nhân loại đi vào thế giới thâm uyên ác ma, biến thân thành một thâm uyên ác ma, đi nghiên cứu bí mật của chúng, cướp lấy cơ duyên của chúng, cảm giác kỳ dị này làm cho Lâm Minh mỉm cười nghiền ngẫm.

Thân ảnh Lâm Minh lóe lên, thân thể khôi ngô phá toái hư không, bay nhanh về một phương hướng.

Hắn trong giây lát bay ra ngàn dặm, đáp xuống một khu rừng hoang dã.

Trong trí nhớ của hoang, hắc ám thâm uyên giống như một bảo tháp, phân thành rất nhiều tầng.

Mỗi tầng thâm uyên là một thế giới rộng lớn khôn cùng.

Mỗi một tầng thâm uyên cũng có chín mặt trời trên cao, tự thành một thế giới.

Trên mỗi tầng thâm uyên có hàng tỉ đầu thông đạo không gian thông với nhau, những thông đạo không gian này tràn ngập khí tức táo bạo, nếu như thâm uyên ác ma cường độ thân thể không chịu nổi không gian phong bạo, tiếp theo bị không gian phong bạo xé rách.

Càng đi sâu vào thâm uyên, không gian phong bạo càng mạnh mẽ, cho nên dưới tình huống bình thường, nhưng ác ma bậc thấp sẽ tụ tập ở mấy tầng đầu, mà thâm uyên ác ma càng cao cấp thì càng tiềm phục ở mấy tầng dưới.

Chúng giống như ngủ đông, chờ khi lao ra khỏi thâm uyên thì thôn phệ Tam Thập Tam Thiên Đạo!

Lâm Minh căn bản không có ý định dừng lại ở mấy tầng đầu, những ác ma bậc thấp không thể nhìn thấu ngụy trang của hắn, hơn nữa thâm uyên các tầng đầu chẳng có cơ duyên gì cho hắn.

Thời điểm Lâm Minh dựa theo cảm giác đi tìm thông đạo không gian, bước chân của hắn dừng lại.

Hắn nghe được âm thanh sàn sạt trong rừng cây.

Hiển nhiên là sinh vật có tính công kích đang lao tới.

Tuy Lâm Minh không có hứng thú chém giết ác ma ở mấy tầng này, nhưng thuận tay cũng không có quan hệ, dễ dàng thử thôn phệ pháp tắc.

Lâm Minh đứng nguyên tại chỗ, chờ đợi thâm uyên ác ma mà mình sắp tao ngộ đầu tiên -- có lẽ không chỉ một, bởi vì khí tức nguy hiểm nhắm vào hắn không ít.

Nhưng mà lúc Lâm Minh cho cảm giác dò xét, đi tập trung vào thâm uyên ác ma, thân thể của hắn lại đột nhiên cứng đờ!

Đã... Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Minh không thể tưởng tượng nổi nhìn qua một góc rừng rậm, nắm xiệt chặc bàn tay.

Cát -- cát --

Lùm cây gai trong rừng rậm tách ra, vài sinh vật nhăn nhó dữ tợn lao tới.

Nhìn thấy những thân ảnh này, Lâm Minh hít khí lạnh.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình đi vào hắc ám thâm uyên đối địch lần đầu, kẻ tập kích không phải thâm uyên ác ma, mà là...

Nhân tộc Tam Thập Tam Thiên!!

Không, đối phương không phải Nhân tộc, mà là chủng tộc thái cổ có ngoại hình cùng nhân tộc tương tự mà thôi.

Nhưng mà biểu lộ của bọn họ vặn vẹo, gương mặt dữ tợn và sống lưng đầu gối cong lại, hai tay rủ trên mặt đất, đều bị Lâm Minh rõ ràng cảm giác được, sinh vật trước mắt không phải trí tuệ tính mạng thông thường của Tam Thập Tam Thiên, mà là một loại dã nhân nguyên thủy, không trí tuệ.

Đối phương có năm người, bốn nam một nữ, năm người đều trần như nhộng, gần như tứ chi chạm đất, ánh mắt bọn họ nhìn qua hắn tràn ngập khát máu cùng khát vọng, đây hoàn toàn là ánh mắt của dã thú.

Nam tử cầm đầu thái cổ chư tộc trong cổ họng gào rú trầm thấp, hắn hé miệng lộ ra hai răng nanh như hấp huyết quỷ.

Hiển nhiên hắn đã xem Lâm Minh trở thành địch nhân, thậm chí có thể là đồ ăn.

- Như thế nào lại... Như vậy?

Lâm Minh cảm giác khó tiếp nhận được, thời điểm này nam tử kia gào thét, dẫn theo mấy ngươi phía sau tập kích Lâm Minh.

Động tác của bọn họ giống hung thú, nhưng mà với Lâm Minh thực lực chân thần mà nói, tự nhiên chậm chạp mà ngốc nghếch, không có tính nguy hiểm gì đáng nói.

Chỉ cần Lâm Minh muốn động thủ, năm dã nhân thái cổ chư tộc này đầu rơi xuống đất ngay, nhưng mà Lâm Minh lúc này bối rối, hắn không có ý ra tay với dã nhân, thân ảnh hắn lóe lên, lui lại đầy quỷ mi, lập tức xuất hiện cách đó hơn một dặm.

Năm dã nhân vồ hụt, lập tức tức giận.

Mà thời điểm này, nội tâm Lâm Minh khẽ động, nhìn về phía một phương hướng, hắn nhìn thấy năm sinh vật đang lao tới.

Những sinh vật này toàn thân mang áo giáp đen, thân thể cao lớn tráng kiện, trong tay cầm búa, ánh mắt bọn chúng đỏ hồng, hắc khí bao phủ toàn thân, hiển nhiên là thâm uyên ác ma.

XÍU...UU!!

Một tên thâm uyên ác ma cầm đầu ném búa xuống, không khí bị xé nứt, cây búa xoay tròn, trực tiếp bao phủ năm dã nhân kia.

Huyết quang bay vụt, hai dã nhân trực tiếp bị chém đầu, máu tươi tuôn trào.

- Hắc hắc! Lại bắt được năm con mồi, tuy tu vị thấp một chút, nhưng mà cũng không tệ!

Têm thâm uyên ác ma cầm đầu nói ác ma ngữ, có được trí nhớ hoang hồn, Lâm Minh tự nhiên nghe hiểu được.

Những lời này ẩn chứa nội dung khiến Lâm Minh chấn động.

Hắn ý thức được một loại khả năng, tại hắc ám thâm uyên, thái cổ chư tộc đã giống như hung thú, bị coi là con mồi.

Mà Thâm Uyên ác ma chính là thợ săn, ở dã ngoại săn giết con mồi, đây là bọn chúng lịch lãm rèn luyện.

Giống như là Nhân tộc khi khai thái vũ trụ Man Hoang.

Tại thâm uyên, tất cả đều ngược lại, tính mạng trí tuệ của Tam Thập Tam Thiên bị người ta săn giết.

Lâm Minh không biết thâm uyên phát sinh cái gì, trong trí nhớ hoang hồn, thâm uyên không phải như thế.

- Ha ha ha! Đã ghiền!

Thâm uyên ác ma quơ quơ cây búa, lại chém đầu một nam tử thái cổ chư tộc, trong nháy mắt năm dã nhân chỉ còn lại hai.

Hai dã nhân này cảm nhận được sợ hãi, bọn họ bắt đầu tứ tán chạy trốn, nhưng mà đám thâm uyên ác ma phía sau không đuổi theo, cũng chẳng buông tha.

Hắn trực tiếp ném hai cây búa ra, phân biệt bay về hai hướng, chém thẳng vào hậu tâm của hai thái cổ chư tộc.

Dùng thực lực thâm uyên ác ma này, làm được một bước này tự nhiên cực kỳ nhẹ nhõm, nhưng mà trong nháy mắt muốn giết hai thái cổ chư tộc này, hai cây búa giống như đâm vào vách tường không khí, phát ra tiếng "Ping! Ping!" sau đó rơi xuống đất.

Nhân cơ hội này hai dã nhân đã hoảng hốt chạy bừa vào trong rừng nhiệt đới.

- Cái gì?

Thâm uyên ác ma ném búa sững sờ, sau đó nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Hắn chậm rãi quay người, nhìn về phía Lâm Minh, cười lạnh liên tục nói:

- Ngươi ra tay ngăn cản ta?

Lâm Minh trầm mặc.

Thâm uyên ác ma toàn thân bắn sát cơ, hắn không biết Lâm Minh tại sao cứu mấy sinh vật ti tiện này, thực tế lúc này thái độ Lâm Minh miệt thị tất cả, cũng không giải thích làm hắn càng tức giận.

Hắn cảm giác Lâm Minh cố ý đập phá, đang trêu đùa hí lộng hắn.

- Muốn chết!

Thâm uyên ác ma khóe miệng nhếch lên, hắn đã điên rồi.

Chương 2292: Vận mệnh thái cổ chư tộc

Một tiếng vang nhỏ, bốn năm thâm uyên ác ma đã vây quanh Lâm Minh.

Những thâm uyên ác ma này đều là thiết trảo ma, thuộc về chủng tộc thâm uyên ác ma cấp thấp, tứ chi tráng kiện hữu lực. Tốc độ cực nhanh, móng vuốt co rút lại tự nhiên, phi thường sắc bén.

Thời điểm này thâm uyên ác ma cầm đầu không cầm búa, mà trên tay của hắn có móng vuốt dài hiện ra..

Những móng vuốt này như hàn đao, nếu như thiết trảo ma tu luyện tới Thiên Tôn thì móng vuốt của chúng chính là Thiên Tôn Linh Bảo.

Thiết trảo ma vận dụng móng vuốt mới phát huy chiến lực mạnh nhất của chúng.

- Giết chết hắn.

Một thiết trảo ma kêu gào lên, nhưng mà thiết giáp ma cầm đầu lại khoát khoát tay. Ý bảo mấy thủ hạ không nên hành động thiếu suy nghĩ, hắn nheo mắt đánh giá Lâm Minh, trong ánh mắt bắn hàn quang.

Hắn bất động, tùy tùng của hắn cũng không dám nhúc nhích.

Thiết trảo ma cầm đù nhìn chằm chằm vào Lâm Minh mười hô hấp, hắn lè lưỡi liếm láp móng vuốt của mình.

- Vương tộc sao?

Tên thiết trảo ma trầm thấp hỏi Lâm Minh, mấy chữ này lọt vào trong tai thiết trảo ma khác lại chẳng khác gì sét đánh, nhưng chỉ làm chúng hơi kinh hãi mà thôi.

Từ cơ thể Lâm Minh hắn cảm nhận được huyết khí tinh khiết của thâm uyên ác ma, loại này khí tức ác ma này chỉ xuất hiện trên người ác ma cao cấp.

Hiện tại Lâm Minh cho hắn chính là khí tức vương tộc thâm uyên ác ma. Đây không phải chuyện đùa.

Vương tộc thâm uyên ác ma địa vị cao cả, vô cớ giết chết bọn chúng là tử tội.

Hơn nữa vương tộc thâm uyên ác ma bình thường sẽ không quá yếu, giết chết bọn chúng không dễ dàng.

Nhưng mà đã như thế. Hàng năm vẫn có rất nhiều vương tộc thâm uyên ác ma bị giết chết, nguyên nhân chính là, thâm uyên ác ma có thể thôn phệ lẫn nhau, thôn phệ một vương tộc thâm uyên ác ma, có thể hấp thu huyết mạch vương tộc nho nhỏ, cải thiện thể chất của mình. Tăng thực lực bản thân lên thật nhiều.

Thâm uyên ác ma là chủng tộc bạo ngược, trong tộc thường xuyên phát sinh chiến đấu, chém giết. Mà chủng tộc của bọn chúng lại không ngừng tiến hóa trong chém giết.

Khi đối mặt Lâm Minh, thiết trảo ma này lâm vào lựa chọn khó khăn.

Một phương diện, hắn muốn giết chết Lâm Minh, cướp đoạt huyết mạch vương tộc của Lâm Minh, một phương diện khác hắn cũng kiêng kị thực lực của Lâm Minh, hắn không biết Lâm Minh chi tiết là cái gì, tùy tiện động thủ, đá trúng thiết bản là bản thân ngu xuẩn.

Mấy thiết trảo ma rất nhanh dùng ác ma lực truyền âm với nhau, cơ hội bày ở trước mắt, bọn chúng không muốn buông tha, nhưng mà không an toàn.

Thời điểm chúng thương lượng với nhau, Lâm Minh lại giơ tay lên.

Mấy thâm uyên ác ma sững sờ một chút, vẫn không rõ Lâm Minh đang làm cái gì, chỉ thấy Lâm Minh quơ tay đơn giản, rồi sau đó ánh mắt của bọn chúng mơ hồ, hình ảnh đảo loạn.

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Năm âm thanh vang lên, đầu lâu của năm thiết trảo qua bay lên cao, thân thể to lớn của chúng như bóng da rơi xuống đất, bọn chúng dù chết cũng khó tin nổi.

- Như thế nào... Chuyện quan trọng...

Thâm uyên ác ma cầm đầu thấy thân thể của mình càng ngày càng xa, ý thức dần dần mơ hồ, hắn căn bản không biết Lâm Minh ra tay thế nào.

Vào thời điểm sắp tử vong, thiết trảo ma đột nhiên cảm thấy lực lượng không thể kháng cự bao phủ hồn hải của mình, rồi sau đó như là đau đớn linh hồn xé rách truyền tới, linh hồn lạc ấn của hắn bị Lâm Minh lau đi.

Lâm Minh bắt đầu mượn ma phương đọc trí nhớ của thâm uyên ác ma này.

Hắn muốn biết, bọn chúng săn giết thái cổ chư tộc là vì cái gì.

Cấp bậc đám thiết trảo ma này rất thấp, Lâm Minh đọc trí nhớ của chúng quá dễ dàng, đọc nhanh như gió, quen việc dễ làm.

Rất nhanh, Lâm Minh đã có tin tức mình cần biết.

Sự thật rất tiếp cận suy đoán của Lâm Minh, thậm chí so với Lâm Minh nghĩ còn không xong hơn!

Hắc ám thâm uyên vẫn có trí tuệ tính mạng thái cổ chư tộc, trong đó còn có hai thái cổ thần tộc đứng đầu Tam Thập Tam Thiên.

Những này sinh linh chủng tộc thái cổ này đều là tù binh bị thâm uyên ác ma bắt lấy vào đại kiếp nạn mười tỷ năm trước.

Năm đó chủ nhân Tu La Lộ cùng bất hủ quân vương bố trí vĩnh hằng chi bích, ngăn cách thâm uyên cùng Tam Thập Tam Thiên, những tù binh thái cổ chư tộc này không thể tránh khỏi vận mệnh bị giam cầm.

Thời gian dài như vậy, thâm uyên ác ma không ngừng bồi dưỡng, cải tạo những tù binh này, lưu lại lạc ấn ác ma lên bọn họ, biến bọn họ thành nô lệ, lô đỉnh, đồ ăn, tài liệu luyện dược, tài liệu thí nghiệm...

Đại chiến mười tỷ năm trước, số mệnh của Tam Thập Tam Thiên thái cổ chư tộc bị đánh sạch sẽ, dưới nguyền rủa khủng bố của thâm uyên ác ma, thái cổ chư tộc chậm rãi suy sụp, chủng tộc càng cường đại trong thái cổ chư tộc muốn sinh hậu đại càng khó khăn.

Nhưng mà trong thâm uyên, tù binh thái cổ chư tộc lại không bị nguyền rủa ảnh hưởng tới, bọn họ vẫn còn bảo lưu năng lực sinh nở.

Thời gian mười tỷ năm, thái cổ chư tộc sinh nở rấ mạnh, nhân khẩu tăng lên không biết bao nhiêu lần, phủ kín mỗi tầng thâm uyên.

Được thâm uyên ác ma bồi dưỡng, huyết mạch thái cổ chư tộc tạp giao với nhau, bọn chúng dùng nguyền rủa, nô dịch, nô ấn không ngừng nô lệ hóa thái cổ chư tộc, đồng thời trong huyết mạch của bọn họ còn gia nhập một ít khống chế của thâm uyên ác ma.

Chậm rãi, thái cổ chư tộc giống như biến thành gia súc, bị thâm uyên ác ma nuôi nhốt.

Bọn chúng phong ấn trí tuệ của thái cổ chư tộc, chọn lựa người nổi bật trong đó đưa ra ngoài chăn thả, biến bọn họ thành con mồi.

Thái cổ chư tộc thiên phú hết sức ưu tú, sau khi bọn họ biến thành dã nhân, cũng có sức chiến đấu mạnh mẽ, bọn họ dùng răng săn giết thâm uyên ác ma cấp thấp, thông qua chém giết thái cổ chư tộc làm tăng sức chiến đấu của thâm uyên ác ma cấp thấp.

Mà nơi càng sâu trong thâm uyên, còn có một chút dã nhân thái cổ chư tộc không bị phong ấn trí tuệ, bọn họ có năng lực tu luyện, thậm chí có một ít truyền thừa đơn sơ, bọn họ có trí tuệ nên thực lực mạnh hơn.

Nhưng mà kết quả bọn họ vẫn bị chăn thả ra dã ngoại, bị trở thành đối tượng săn giết của ác ma cao cấp hơn.

Rất nhiều thế lực thâm uyên đều tổ chức lịch lãm rèn luyện săn giết thái cổ chư tộc, thậm chí có quân đội thâm uyên ác ma trực tiếp khai tiến vào man hoang đồ sát rất nhiều thái cổ chư tộc.

Đối với thâm uyên ác ma mà nói, thái cổ chư tộc chính là đá mài đao của chúng. Giống như phàm nhân nuôi hổ, sẽ ném gà cho hổ ăn để bảo trì hổ tính.

Còn đối với thái cổ chư tộc mà nói, từ khi sinh ra bọn họ sẽ bị tàn sát, dưới tình huống văn minh võ đạo rách nát, bọn họ muốn tổ chức lực lượng phản kháng thâm uyên ác ma là không có khả năng.

So sánh với thâm uyên tầng sâu hơn, thái cổ chư tộc vày tỷ năm qua đã xuất hiện vài thiên kiêu, nhân kiệt, thiên phú dị bẩm, thực lực cường đại, bọn họ không cam lòng bị thâm uyên ác ma săn giết, tổ chức thế lực lớn phản kháng thâm uyên ác ma.

Nhưng kết quả cuối cùng đều bị tàn sát.

Chương 2293: Ba Xà

Những thiên kiêu, nhân kiệt này rốt cuộc bị chia thành khối cho đám ác ma ăn.

Sau khi đọc những tin tức này, Lâm Minh thở dài một hơi, không nghĩ tới tính mạng trí tuệ của Tam Thập Tam Thiên cũng có lúc biến thành con mồi, bị người ta tùy ý săn giết mỗi ngày.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên có từng mảng lớn thành trì, thành thị chỗ này không như Tam Thập Tam Thiên điêu khắc tinh xảo, tường vàng dát ngọc. Nơi đây tràn ngập phong tinh nguyên thủy, cổ xưa.

Kiến trúc phổ biến to hơn ở Tam Thập Tam Thiên, sử dụng vật liệu là bằng đá nguyên thủy nhất, thô ráp mà đầy góc cạnh.

Đây là đệ thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên. Trong ký ức hồn Hoang mà Lâm Minh đọc được thì Hắc Ám Thâm Uyên có tổng cộng thập bát tầng. Bắt đầu từ đệ thập tầng Hắc Ám Thâm Uyên sẽ xuất hiện Ác Ma đẳng cấp chân thần.

Trong thập tầng, thập nhất tầng, thập nhị tầng chỉ có một con Ác Ma đẳng cấp chân thần, chúng nó là chúa tể tầng đó. Xuống thập tam, thập tứ, thập ngũ tầng thì số lượng Ác Ma đẳng cấp chân thần tăng nhiều thêm, thực lực càng lúc càng cường đại.

Đến tầng dưới chót thập thất tầng, thập bát tầng sẽ xuất hiện Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng, tức là mấy siêu Ác Ma Hoang, Trụ, Minh.

Nhưng trong ký ức của Hoang tin tức liên quan Hắc Ám Thâm Uyên có từ mấy chục ức năm trước. Ví dụ vào mấy chục ức năm trước các tộc thái cổ chưa bị âm uyên Ác Ma nuôi thành con mồi, hiện tại thì khác hẳn.

Mấy chục ức năm đủ để xảy ra nhiều chuyện. Lâm Minh không thấy lạ khi thập nhị tầng có thêm mấy Ác Ma đẳng cấp Chân Tôn.

Lâm Minh ôm tâm tình như thế đi vào chủ thành thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên, Ma Xà thành.

Tòa thành thị này chiếm diện tích ngàn dặm, chỉ mới đến gần thành thị đã cảm nhận được lực lượng Ác Ma cường đại bao phủ quanh thành trì, uy nhiếp khổng lồ. Võ Giả cấp thấp không cách nào ở lại trong uy nhiếp này.

Nếu là nhân loại, bị lực lượng Ác Ma này bao phủ sẽ rất khó phát huy hết thực lực ra. Thâm Uyên Ác Ma cường đại hơn chút thì ngược lại, khi ở xung quanh tòa thành thì sức chiến đấu, tốc độ tu luyện của Thâm Uyên Ác Ma đều tăng một bậc.

Tường thành Ác Ma đẳng cấp Chân Tôn rất đặc biệt, nó không vuông vức mà là một cái hình trụ ngã dưới đất hình thành.

Tường thành cao mấy trăm trượng, dài mấy ngàn dặm, chủ thể màu đen, bề mặt có từng hoa văn hình tròn đỏ sậm to lớn.

Khi Lâm Minh đến gần tường thành, hắn cảm nhận được bức tường phát ra sát khí, lực lượng khí huyết giống như vực sâu đại dương.

Trong lực lượng khí huyết chứa áp lực nhàn nhạt. Lâm Minh cảm giác lòng đất dưới chân truyền lên dao động sinh mệnh.

Tường thành này sống.

Nó vốn không nên gọi là tường thành, thật ra nó là một con mãng xà lớn dài bốn, năm ngàn dặm. Tên của nó gọi là... Ba Xà.

Ba Xà bàn cứ quanh Ma Xà thành, vây quanh tòa thành một vòng, bàn thể chìm trong giấc ngủ sâu, thân thể của nó là tường thành thiên nhiên. Ma Xà thành có tên này chính là vì Ba Xà.

Ba Xà là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp chân thần, chúa tể thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên.

Lâm Minh đến vùng ngoại thành Ma Xà thành, từ xa nhìn con rắn

Ác Ma to lớn, mắt lóe tia sáng kỳ dị.

Đường cái phía trước Ma Xà thành đủ cho một trăm con ngựa chạy song song.

Đương nhiên, Thâm Uyên Ác Ma sẽ không cưỡi ngựa, tọa kỵ của bọn họ cũng là Thâm Uyên Ác Ma.

Đủ loại tọa kỵ, có giống thằn lằn, có như trâu điên, còn có người khổng lồ một mắt tay cầm cái chày to.

Thâm Uyên Ác Ma phân loại phức tạp, rất nhiều chủng tộc, giữa các chủng tộc có chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt.

Chủng tộc đẳng cấp cao có thể nô dịch, sai khiến, thậm chí giết chủng tộc đẳng cấp thấp hơn.

Đẳng cấp chủng tộc dựa vào huyết mạch có cường đại không, trình độ trí tuệ, năng lực học tập, thiên phú thể hình vân vân, các nhân tố tổng hợp lại quyết định. Lúc trước Lâm Minh gặp Thiết Trảo Ma xem như tộc loài khá yếu trong Thâm Uyên Ác Ma.

Thực lực đa số Thiết Trảo Ma thua xa tọa kỵ của đám cư dân trong Ma Xà thành.

Trong Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao nhất chính là lục đại Đồ đằng.

Thứ hai là Vương tộc.

Vương tộc Thâm Uyên Ác Ma là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao có huyết mạch lục đại Đồ đằng, thường rải rác ở tầng chót nhất Hắc Ám Thâm Uyên.

Thân phạn hiện tại của Lâm Minh chính là Vương tộc.

Trong cơ thể Lâm Minh có tinh hoa của Hoang, còn hấp thu một khối Ác Ma xá lợi dường như là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng để lại, vậy là nguyên Hắc Ám Thâm Uyên này Lâm Minh bảo hắn không phải Vương tộc cũng không Ác Ma nào tin.

Khi Lâm Minh vào thành, hắn cảm nhận rõ rệt binh sĩ thủ thành hơi ngạc nhiên, ánh mắt hâm mộ nhìn hắn, hiển nhiên đối phương đã nhận ra thân phận Vương tộc của Lâm Minh.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên không phải lúc nào thân phận Vương tộc cũng được tôn kính, hâm mộ. Nhiều lúc nó mang đến họa sát thân.

Lâm Minh đi trên đường thường thấy ánh mắt Thâm Uyên Ác Ma khác nhìn hắn lóe tia tham lam, khao khát.

Bọn họ muốn nuốt Lâm Minh, chiếm huyết mạch của hắn.

Tuy Hắc Ám Thâm Uyên có một ít pháp lệnh bảo vệ Vương tộc nhưng sự thật thì ở núi hoang đồng vắng, giết người cướp của khó tìm được hung thủ. Cộng với chủng tộc Thâm Uyên Ác Ma tôn trọng pháp tắc rừng rậm mạnh ăn thịt yếu, trong thế giới này thực lực là tất cả. Không có thực lực muốn dựa vào phép lệnh bảo vệ mình sao? Quá ngây thơ.

Trong lúc Lâm Minh vào thành hắn âm thầm chú ý Ba Xà.

Con Ác Ma chúa tể thập nhị tầng từ đầu đến cuối không chú ý đến hắn. Chuyện này cũng hợp lý, Lâm Minh ngụy trang đã đến trình độ hoàn hảo, hắn còn ức chế tu vi, thoạt trống rất bình thường trong đám đông.

Lâm Minh đi qua dãy kiến trúc to lớn xây bằng hắc diệu thạch, vào một tửu lâu ở góc thành trì. Cửa tửu lâu có hai người khổng lồ một mắt cao mười trượng đứng gác. Người khổng lồ một mắt này hơi giống với người khổng lồ Lâm Minh đã gặp ở mộ Tu La Lộ Hoang Nhân.

Chúng nó có sức mạnh cực lớn, trí thông minh thì thấp, dễ bị thuần dưỡng, là ma nô và tọa kỵ tuyệt vời.

Một ít Thâm Uyên Ác Ma thuần dưỡng người khổng lồ một mắt tựa như người phàm nuôi chó quý báu. Trong mắt Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao thì giá trị Ác Ma thấp kém sức chiến đấu có hạn như Thiết Trảo Ma thua xa một ngón tay của người khổng lồ một mắt tọa hạ của bọn họ.

Lâm Minh đi vào tửu lâu, bên trong trống trải, không nhiều Ác Ma uống rượu.

Đây không phải một tửu lâu thông thường, đây là nơi Thâm Uyên Ác Ma trao đổi tin tức. Chỉ cần có tinh thạch Ác Ma là sẽ đổi được tình báo mình muốn.

Lâm Minh tùy tiện tìm một chỗ ngồi, đặt một khối tinh thể màu đen lên bàn. Tinh thể màu đen này chính là tinh thạch Ác Ma.

Đối với Thâm Uyên Ác Ma thì trực tiếp nuốt vào Ác Ma tinh thạch là có thể hấp thu Ác Ma lực trong đó nâng cao tu vi, nên tinh thạch Ác Ma là đồng tiền mạnh nguyên Thâm Uyên.

Phẩm chất tinh thạch Ác Ma có cao có thấp, tinh thạch Ác Ma trong tay Lâm Minh đến từ mấy con Thiết Trảo Ma bị hắn giết, về phẩm chất hay số lượng đều có hạn.

Chương 2294: Ma Đạo Hội (1)

Một thanh âm ngọt ngào vang lên:

- Các hạ muốn cái gì?

Một Mị Ma hình dạng như nữ nhân tộc đến trước mặt Lâm Minh.

Nàng khom lưng rất thấp lộ ra bánh bao dưới ngực áo nhỏ bó chặt.

Mị Ma là một chủng loại rất kỳ lạ trong Hắc Ám Thâm Uyên, nhìn giống sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên, có ngũ quan đúng chuẩn, còn đẹp hơn cả sinh mệnh trí tuệ trong Tam Thập Tam Thiên.

Trong Mị Ma, nữ thì vóc dáng nóng bỏng, làn da màu mật ong rất dã tính. Nam thì vóc dáng cao kiều, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như tượng điêu khắc bằng cẩm thạch.

Điều duy nhất Mị Ma khác với sinh mệnh trí tuệ trong Tam Thập Tam Thiên là sau lưng có cái đuôi Ác Ma mỏng dài, đuôi bóng loáng, thô cỡ ngón tay người, phần cuối cái đuôi có một cục thịt u hình dạng có như mũi tên, có như lục giác, hoặc hình tam giác.

Có vài Mị Ma đầu có đôi sừng nhỏ, không phá hỏng mỹ cảm mà trông khá đáng yêu.

Lâm Minh liếc nữ Mị Ma, đơn giản nói một câu:

- Tùy.

Thiếu nữ Mị Ma cười rời đi, trước khi đi nàng tặng nụ cười ngọt ngào cho Lâm Minh, hiển nhiên vì hắn có huyết thống Vương tộc nên được đãi ngộ đặc biệt. Cách có được ích lợi từ huyết mạch Vương tộc không chỉ ăn thịt bọn họ, còn có cách nhẹ nhàng, hơn đó là song tu.

Hơn mười giây sau, thiếu nữ Mị Ma bưng ly đồ uống màu đỏ sậm đến cho Lâm Minh, có mùi rượu và mùi tanh thoang thoảng.

Loại rượu này nhưỡng bằng máu.

Thiếu nữ Mị Ma hai tay bưng khay, cái đuôi mỏng dài thò ra từ sau lưng cuốn ly rượu nhẹ nhàng đặt trước mặt Lâm Minh. Đuôi Mị Ma rất linh hoạt, giống như ngón tay.

- Mời dùng.

Mị Ma cười khiêu khích Lâm Minh, nhếch môi lộ ra đôi răng nanh nhọn, đây cũng là tiêu chí Mị Ma.

Nhưng Lâm Minh không đáp lại thiếu nữ Mị Ma khiêu khích, nàng tức giận bực bội rời đi.

Lâm Minh mặc kệ nhân viên phục vụ Mị Ma này, hắn không đụng vào ly huyết tửu, hắn chỉ ngồi trong đại sảnh, nghe các Ác Ma trong tửu lâu bàn launạ về tình báo.

Lần này Lâm Minh đến Hắc Ám Thâm Uyên có rất nhiều việc cần hoàn thành. Lâm Minh đã quy hoạch đại khái mục tiêu cần hoàn hành khi ở trong Thâm Uyên, và kế hoạch trong tương lai một trăm năm.

Lâm Minh ở trong tửu lâu này có tên là Huyết Nguyệt Lâu. Trong Ma Xà thành tuy tửu lâu này tiêu phí không thuộc hàng đỉnh cao nhưng hở chút là giá một, hai trăm tinh thạch Ác Ma cho bữa cơm. Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp thấp bình thường không trả nổi.

Tính đến hôm nay thì Lâm Minh ở lại Huyết Nguyệt Lâu đã hai mươi ngày.

Ban đầu có mấy thị nữ Mị Ma yêu diễm theo dõi Lâm Minh, nhưng sau này bọn họ liên tục mấy lần nếm mùi thất bại đau thương thì không còn thị nữ Mị Ma nào có ý đồ với hắn, Lâm Minh nhờ thế được yên tịnh.

Lâm Minh biết mấ thị nữ Mị Ma này không hiền gì, các nàng dụ dỗ hắn là vì muốn thải bổ huyết mạch Vương tộc.

Mỗi ngày Lâm Minh đến Huyết Nguyệt Lâu chỉ kêu rượu bình thường nhất, ngoài ra không kêu gì khác. Thức ăn Huyết Nguyệt Lâu mặc dù mắc tiền lại không gợi thèm ăn, thậm chí khiến người buồn nôn.

Thâm Uyên Ác Ma thường ăn sâu sống, thịt thú dính máu, tiểu thú sống, não người các tộc thái cổ, thịt người, xương...

Mỗi lần Lâm Minh nhìn cảnh Ác Ma tụ tập với nhau ăn thị người các tộc thái cổ là xúc động muốn hủy diệt nơi này.

- Nghe gì không? Ma Đạo Hội lần này có một vạn nhân nô tinh phẩm. Trong số nhân nô tinh phẩm có tám ngàn thiếu nữ, mỗi người sàn lọc kỹ càng, đẹp tựa tiên, thiên phú không tệ, còn trinh, là lô đỉnh tốt nhất. Hai ngàn nam nô khác là hộ vệ nô lệ không tệ. Những nhân nô này đã gieo nô ấn rồi, trung thành tuyệt đối.

Trong một góc tửu lâu có mấy Thâm Uyên Ác Ma vài nhai ngồm ngoàm thịt thú dính máu vừa nói trong họng, giọt máu rơi tí tách từ khóe môi bọn họ.

Thâm Uyên Ác Ma nhắc Ma Đạo Hội là một trong thế lực đẳng cấp lục đại Đồ đằng thượng cổ Hắc Ám Thâm Uyên, thủ lĩnh của bọn họ, Tà.

Tà là siêu Ác Ma ngang hàng với Hoang. Sau cuộc chiến thượng cổ, Tà mất tích. Có người nói Tà đã chết, có người bảo Tà ẩn núp, lý do là tuy Tà mất tích nhưng Ma Đạo Hội chưa từng bị hủy, ngược lại mấy năm nay phát triển càng lớn mạnh hơn.

Mấy chục ức năm trước Ma Đạo Hội nuôi nhiều nhân nô các tộc thái cổ, không ngừng sàn lọc, bồi dưỡng các nhân nô rồi dần thả ra dã ngoại, thành con mồi cho Thâm Uyên Ác Ma săn giết.

Ngoài ra Ma Đạo Hội khống chế việc mua bán nhân tô các tộc thái cổ từ chín mươi phần trăm trở lên. Lô đỉnh, thị vệ, tài liệu thực nghiệm, dược liệu luyện dược, các loại nô lệ, tất cả đều có thể mua từ Ma Đạo Hội.

Nhân nô Ma Đạo Hội ưu tú hơn nhân nô thế lực khác bồi dưỡng.

Nhiều năm qua Ma Đạo Hội tích lũy không biết bao nhiêu là tài phú, thế lực cuản ó trải rộng khắp Hắc Ám Thâm Uyên. Tổng bộ của Ma Đạo Hội ở đệ thập thất tầng, có nhiều cứ điểm ở các tầng khác.

Vì chống lại Ma Đạo Hội, mấy chục ức năm nay các tộc thái cổ khởi nghĩa nhiều lần, tức là nô lệ khởi nghĩa mà Thâm Uyên Ác Ma nói.

Nghĩa quân các tộc thái cổ từng giết nhiều Thâm Uyên Ác Ma, nhưng so với thế lực khổng lồ trong Thâm Uyên thì nhân nô khởi nghĩa bé nhỏ vô cùng. Cuối cùng như cơn sóng nhỏ trong đại dương, dâng lên rồi chìm xuống, tác dụng duy nhất đại khái là trợ giúp Thâm Uyên Ác Ma luyện binh.

Phải nói các tộc thái cổ thật tội.

Gần ngàn năm trở lại đây Hắc Ám Thâm Uyên lần nữa bùng phát nhân nô khởi nghĩa quy mô lớn, phong trào khởi nghĩa thổi quét thập nhất tầng, thập nhị tầng, thập tam tầng, thập tứ tầng, quy mô to lớn.

Nhưng cái gọi là "quy mô lớn" chỉ nhằm vào nhân nô khởi nghĩa gần vạn năm nay. Đối với Thâm Uyên Ác Ma thì thoải mái một cước giẫm chết quân khởi nghĩa như đạp dẹp con gián, con kiến, không đáng nhắc tới.

Nhân nô khởi nghĩa trong thập nhị tầng, Ba Xà ngủ, Ma Đạo Hội vẫn buôn bán nô lệ bình thường, không thèm để mắt tới quân khởi nghĩa. Một vạn nhân nô lần này đối với Ma Xà thành là chuyến làm ăn không nhỏ, chủ yếu vì chất lượng nhân nô rất cao, dù nam hay nữ đều là tu vi trên Thần Quân cảnh.

Lâm Minh yên lặng nghe mấy tin tức này, đặt một khối tinh thạch Ác Ma xuống trả tiền, đứng dậy đi ra ngoài.

Khi Lâm Minh đi ra, mấy Thâm Uyên Ác Ma ở góc Huyết Nguyệt

Lâu lặng lẽ đi theo.

Dường như Lâm Minh không biết điều này.

Lâm Minh cầm bình rượu, vừa uống rượu vừa đi ra ngoài thành.

Thâm Uyên Ác Ma thích dùng máu tươi nhưỡng rượu, không hứng thú với linh rượu nhưỡng bằng thiên tài địa bảo, nên trình độ nấu rượu không cách nào so với nhân loại.

Lâm Minh uống từng hớp, đi ra một góc hẻo lánh ngoài thành. Đây là chỗ tốt để giết người cướp của, hủy thi diệt tích.

Mấy Thâm Uyên Ác Ma theo sau lưng Lâm Minh liếc nhau, mắt lóe tia sáng hưng phấn.

Bọn họ thuộc loài Ác Ma đuôi dài, cái đầu như cá sấu, cái đuôi cũng vậy, trời sinh tính tàn nhẫn hiếu sát, thích xé xác con mồi ra. Vừa đến Ma Xà thành là bọn họ đã theo dõi Lâm Minh.

Huyết mạch của Lâm Minh quá hấp dẫn với bọn họ.

Chương 2295: Ma Đạo Hội (2)

Mấy ngày nay Lâm Minh gặp nhiều sự kiện tương tự thế này. Thế giới Thâm Uyên Ác Ma vốn thích pháp tắc mạnh ăn thịt yếu, Lâm Minh ức chế tu vi, người mang huyết mạch Vương tộc rêu rao khắp nơi như con nít cầm dây chuyền vàng đi trên đường cái.

Lâm Minh đi tới, phong cảnh càng lúc càng hoang vắng, nhưng mấy Thâm Uyên Ác Ma không chút nghi ngờ, càng hưng phấn hơn. Lúc này Lâm Minh dừng bước, chậm rãi xoay người lại.

Mấy Thâm Uyên Ác Ma nhe răng cười, bọn họ cho rằng Lâm Minh đã là người chết.

Đám Thâm Uyên Ác Ma cười to bảo:

- Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn dâng ra huyết mạch của ngươi, sẽ cho ngươi chết tốt, ha ha ha ha ha ha!

Đám Thâm Uyên Ác Ma giễu cợt nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh khẽ thở dài:

- Ngu thật, đường chết trước mắt vẫn còn cười. Chẳng lẽ các ngươi không nhận ra ta cố ý đưa các ngươi tới đây sao?

Lâm Minh nói câu này làm đám Thâm Uyên Ác Ma sửng sốt:

- Cái gì?

Đám Thâm Uyên Ác Ma không có thời gian nghĩ nhiều, móng vuốt sắc bén của Lâm Minh đã xẹt qua cổ bọn chúng, máu tuôn ra.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lâm Minh vung hai đấm, ức vạn Ác Ma lực chấn động đánh nát đám Thâm Uyên Ác Ma thành huyết vụ, đây là phấn thân toái cốt quyền của Lâm Minh.

Sau đó, Lâm Minh vung tay lên, dấy lên vòng xoáy màu đen.

Pháp tắc cắn nuốt.

Lâm Minh hấp thu tinh hoa máu thịt của Hoang, trong người khắc phù ăn pháp tắc của Hoang, kế thừa năng lực cắn nuốt của Hoang.

Với Hoang thì hình dung năng lực cắn nuốt của nó là pháp tắc thì không chính xác, phải nói là một loại thiên phú, biến lực lượng của người khác thành của mình.

Hiện giờ Lâm Minh đang sử dụng loại thiên phú này, mới rồi hắn giết mấy Thâm Uyên Ác Ma toàn là đẳng cấp Thánh Chủ, mạnh nhất chỉ là đỉnh Thánh Chủ.

Lực lượng của đám Thâm Uyên Ác Ma bị Lâm Minh rút ra hóa thành lực lượng tinh thuần nhất nhập vào người hắn, tẩm bổ thân Ác Ma của hắn.

Hiện giờ Lâm Minh còn đang rèn luyện năng lực cắn nuốt của mình, hắn không thể biến thái như Hoang hấp thu hết lực lượng của người khác không chừa một chút.

Lâm Minh tối đa chỉ có thể hấp thu bảy, tám phần lực lượng của bọn họ. Tu vi đối phương càng cao thì tỉ lệ Lâm Minh hấp thu lực lượng sẽ càng lúc càng thấp.

Nhưng vẫn mau hơn tốc độ tu luyện của Lâm Minh rất nhiều lần.

Tỉ lệ hấp thu thấp cũng không sao, giết nhiều Thâm Uyên Ác Ma là được. Sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên là tử địch với Thâm Uyên Ác Ma, Lâm Minh không chút mềm lòng với Ác Ma.

Hơn hai mươi ngày qua Lâm Minh không ngừng luyện hóa thiên phú cắn nuốt của Hoang, hắn có thể cắn nuốt lực lượng càng lúc càng mạnh. Lâm Minh cảm thấy bây giờ hắn có thể thử giết Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp giới vương. Lại qua mấy tháng, Lâm Minh thậm chí có thể giết Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp thiên tôn.

Khi đó tốc độ tu luyện của sẽ lại lên một bậc thang.

Nghĩ đến đây khóe môi Lâm Minh cong lên nụ cười, Ma Đạo Hội là mục tiêu không tệ.

Lâm Minh hơi trầm ngâm, hắn vung tay triệu tập tất cả lình hồn Thâm Uyên Ác Ma lại. Bây giờ Lâm Minh không cần sử dụng Ma Phương, chỉ vung tay xóa bỏ dấu ấn tinh thần trong lình hồn đám Thâm Uyên Ác Ma, sau đó hắn dùng năm phút đọc hết ký ức.

Hơn hai mươi ngày qua mỗi khi Lâm Minh giết một Thâm Uyên Ác Ma là sẽ đọc ký ức của quân khởi nghĩa, hiểu biết Ma Đạo Hội dần kỹ càng hơn.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu đã xếp Ma Đạo Hội vào mục tiêu sưu tầm tình báo.

Thời gian trôi qua, hôm nay Lâm Minh đã đến Hắc Ám Thâm Uyên hai tháng.

Thâm Uyên thập nhị tầng, Hắc Sa thành.

Đây là một tòa thành trì lớn trong sa mạc. Thành thị có tên này vì sa mạc quanh đây màu đen.

Đại sa mạc tất nhiên là hoang vắng, nhưng thành thị trong sa mạc đó lại vô cùng phồn hoa. Bởi vì đây là chi nhánh của Ma Đạo Hội trong Thâm Uyên thập nhị tầng.

Nơi đây biến thành chợ nô lệ lớn nhất Thâm Uyên thập nhị tầng.

Mua bán giao dịch nô lệ chiếm phân ngách vô cùng quan trọng trong nhiều mậu dịch ở Hắc Ám Thâm Uyên. Nô lệ nơi đây chẳng những có nhân nô các tộc thái cổ, còn có Thâm Uyên Ác Ma.

Thâm Uyên Ác Ma trí tuệ thấp như người khổng lồ một mắt thường sẽ là nô lệ trong Hắc Ám Thâm Uyên, bị bán công khai như Hắc Sa thành khác.

Ma Đạo Hội chỉ bán nô lệ tinh phẩm, một số nô lệ thiên phú kém, thực lực yếu không có gái trị. Những nô lệ này đưa ra dã ngoại sẽ thành thức ăn.

Ví dụ Hắc Sa thành các tộc thái cổ, Ma Đạo Hội bồi dưỡng ra nhân nô thường có tu vi từ Thần Biến kỳ trở lên, có vài huyết mạch đặc chủng.

Những huyết mạch cổ tộc đó là vật siêu bổ đối với vài Thâm Uyên Ác Ma.

Thâm Uyên Ác Ma mua các nô lệ này về có lẽ làm lô đỉnh, hoặc thực vật. Một số Thâm Uyên Ác Ma chỉ có cá thể đực, trong giao hợp cưỡng ép bắn chất lỏng sinh sản sinh mệnh vào người nữ nhân dị tộc. Những chất lỏng sẽ cướp đi tế bào sinh sản của nữ nhân dị tộc, cải tạo huyết mạch, từ từ hút khô tinh hoa sinh mệnh của nữ nhân dị tộc, cuối cùng sinh ra Thâm Uyên Ác Ma mới.

Đây là kiểu sinh sản cực kỳ bá đạo, tàn khốc. Vì thế trong Hắc Sa thành bán giá nữ nô cao hơn nam nô gấp mấy lần.

Hắc Sa thành không có tường thành, lực tràng to lớn bao phủ nguyên Hắc Sa thành.

Lúc này trên một ngọn núi cao cách Hắc Sa thành hơn một ngàn dặm. Lâm Minh đứng trên đỉnh núi nhìn xa hướng tòa thành, với khoảng cách này Hắc Sa thành chỉ bằng bàn tay.

Thành thị này là mục tiêu thứ nhất Lâm Minh quyết tâm làm một vố lớn khi vào Hắc Ám Thâm Uyên.

Lâm Minh đến Hắc Ám Thâm Uyên hai tháng, không làm hành động gì quá khích, hắn chỉ liên tục sưu tầm tình báo, tìm hiểu bối cảnh Hắc Ám Thâm Uyên, đẳng cấp cường giả, vị trí, quy mô các đại thế lực, những tin tức có tính mấu chốt.

Lâm Minh trừ đặt mục tiêu vào Ma Đạo Hội ra mấy thế lực khác do Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng gầy dựng hắn cũng nắm rõ ràng. Lâm Minh biết Ma Thần chi mộ bí ẩn nhất Hắc Ám Thâm Uyên nằm ở đệ thập bát tầng Thâm Uyên.

Lâm Minh không tìm hiểu nhiều về bí mật Ma Thần chi mộ.

Hai tháng nay Lâm Minh lặng lẽ săn giết hàng trăm Thâm Uyên Ác Ma, ban đầu là Ác Ma đẳng cấp Thánh Chủ rồi đến Giới Vương, Đại Giới Vương.

Các Ác Ma sau khi bị giết toàn bộ lực lượng bị Lâm Minh cắn nuốt. Hiện tại Lâm Minh ngày càng quen thuộc pháp tắc cắn nuốt, luân bàn năng lực tập hợp từ thần ma lực của hắn ngày càng to lớn hơn.

Hiện tại thần ma lực đã biến thành năng lượng căn cơ công pháp của Lâm Minh, thần ma lực biến mạnh sẽ giúp hắn đột phá tu vi.

Trong năm ngàn năm tu luyện Lâm Minh đã đến đỉnh trung vị Thiên Tôn, đang tiến hướng thượng vị Thiên Tôn. Muốn bước qua được ngưỡng cửa này cần tích lũy năng lượng khổng lồ.

Dùng pháp tắc cắn nuốt hấp thu lực lượng Thâm Uyên Ác Ma là con đường tắt.

Lâm Minh yên lặng nhớ lại tin tức về Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn hắn đã sưu tầm được mấy ngày nay.

Chương 2296: Cổ tộc khởi nghĩa

Các tin tức nhìn như nhỏ bé nhưng vào lúc then chốt có thể giúp Lâm Minh xa hại gần lợi. Nếu gặp phải Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thì Lâm Minh sẽ nguy hiểm.

Dựa theo tình báo, Hắc Sa thành có năm Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn trở lên.

Dù trong Hắc Ám Thâm Uyên thì Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn không dễ gặp, đa số là trưởng lão một đại thế lực, địa vị cao quý. Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thường cư trú ở địa điểm quan trọng của đại thế lực, Bốn phía canh gác nghiêm ngặt, cơ quan đầy rẫy.

Nếu có Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn bị giết sẽ gây chấn động trong một khu vực.

Hiện giờ Lâm Minh chưa muốn lộ mình quá sớm, hắn định lặng lẽ giết Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn. Hắc Sa thành cách Ma Xà thành khá xa là lựa chọn tốt nhất. Lâm Minh tùy ý giết chóc trong Hắc Sa thành sẽ không kinh động Ba Xà, nó là chủ nhân Ma Xà thành, hơn năm mươi phần trăm nó lười nhúng tay vào chuyện Ma Đạo Hội.

Thành chủ Hắc Sa thành là một trưởng lão Ma Đạo Hội, nếu tính thực lực theo tiêu chuẩn nhân loại thì ở giữa Thiên Tôn và Chân Thần, cũng là người mạnh nhất Hắc Sa thành.

Hắc Sa thành còn có một Thâm Uyên Ác Ma đỉnh Thiên Tôn, hai trung vị Thiên Tôn. Lâm Minh rất mong chờ, hắn giết đám Thâm Uyên Ác Ma này, cắn nuốt lực lượng của bọn họ sẽ tăng bao nhiêu sức mạnh.

Lâm Minh âm thầm chờ đêm đến. Nguyệt hắc phong cao, đêm thích hợp giết người hủy xác.

Lâm Minh chờ một canh giờ, chợt lòng máy động nhìn năng lượng sát khí bắn lên cao cách ngàn dặm.

Lâm Minh nheo mắt, tận cùng sa mạc đen lóe ánh đỏ, chỗ đó có người chém giết.

Lâm Minh khẽ kêu:

- A?

Cảm tri bắn thẳng ra ngoài, cảm tri hiện tại của Lâm Minh có thể dễ dàng điều tra tình huống cách ngàn dặm.

Lâm Minh thấy cảnh tượng chỗ đó thì ngạc nhiên. Lâm Minh thấy một số Võ Giả các tộc thái cổ đánh nhau với một đội Thâm Uyên Ác Ma.

Cánh tay phải đám Võ Giả các tộc thái cổ cột khăn vuông màu vàng, khăn thêu đồ án hao tuyết sáu cạnh.

Các Võ Giả các tộc thái cổ có chiêu thức công pháp phẩm cấp không tệ, chiến trận phối hợp với nhau. Nhìn ra được là các tộc thái cổ có trí tuệ cao cấp chứ không phải "con mồi" bị nuôi trong hoang sơn.

Lâm Minh kinh ngạc nói:

- Quân khởi nghĩa?

Khăn vuông màu vàng trên cánh tay các Võ Giả các tộc thái cổ làm hắn liên tưởng đến nô lệ khởi nghĩa cuốn sạch Thâm Uyên thập nhất đến thập tứ tầng gần đây.

Cuộc khởi nghĩa quy mô cực lớn, nhưng Ba Xà phớt lờ, Ma Đạo Hội vẫn làm việc bình thường. Sự thật thì mấy năm nay cuộc khởi nghĩa này đã giết nhiều Thâm Uyên Ác Ma, giải cứu nhiều nô lệ.

Các nô lệ tham gia vào quân khởi nghĩa, liên tục không dứt.

Cánh tay quân khởi nghĩa cột khăn vàng tên Thâm Uyên Ác Ma gọi bọn họ là Giặc Khăn Vàng.

Chính Lâm Minh cũng thấy quân khởi nghĩa các tộc thái cổ không gây sóng gió gì được, sớm muộn gì cũng bị Thâm Uyên Ác Ma tiêu diệt. Dù sao thực lực cách biệt quá lớn.

Tuy nhiên hôm nay Lâm Minh chính mắt thấy cách chiến đấu của đám quân khởi nghĩa, bọn họ sử dụng công pháp và chiến trận làm lòng hắn nổi lên cảm xúc kỳ dị.

Lâm Minh vẫn không xem trọng cuộc khởi nghĩa, nhưng phải công nhận sau lưng không giống hắn tưởng tượng không chịu nổi một kích. Có lẽ quân khởi nghĩa khao quật di tích thái cổ nào đó, nếu không lấy đâu ra công pháp đẳng cấp như vậy?

Trong khi Lâm Minh suy nghĩ, hắn thấy mấy luồng sáng bắn lên từ Hắc Sa thành lao nhanh tới chỗ xảy ra chiến đấu.

Chắc là viện quân của Hắc Sa thành, địa điểm chiến đấu cách Hắc Sa thành rất gần, Hắc Sa thành không biết mới lạ. Khi viện quân tham gia vào cuộc chiến, dưới tình huống bình thường quân khởi nghĩa sẽ bị tiêu diệt chỉ trong nửa nén nhang.

Lâm Minh sẽ không thấy chết không cứu, hắn lắc người bay hướng địa điểm chiến đấu.

***

Ngoài ngàn dặm, quân khởi nghĩa các tộc thái cổ rơi vào khổ chiến. Bọn họ là một tiểu đội tinh anh, đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bị đội Thâm Uyên Ác Ma của Ma Đạo Hội phát hiện.

Không thể tránh khỏi đại chiến. Vốn thực lực quân khởi nghĩa chiếm ưu thế, nhưng viện quên phe địch dần tăng nhiều, quân khởi nghĩa bắt đầu chống đỡ hết nổi.

Một thiếu nữ áo xanh các tộc thái cổ hét thảm:

- A!

Thiếu nữ bay ra xa, trường kiếm rời tay, lộn mấy vòng trên cao rồi đập xuống một tảng đá.

Trong hoàn cảnh này vũ khí rời tay thì rất nguy hiểm, mới rồi thiếu nữ áo xanh bị thương nặng, gần như mất hết năng lực chiến đấu.

Mấy người trẻ tuổi khác mắt đỏ ngầu:

- Thiên Ảnh!

Nhưng lúc này bọn họ tự lo thân còn không xong, cơ hồ không thể cứu thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh rên đau, mặt trắng bệch, người run rẩy. Cánh tay phải cầm kiếm nhanh chóng già nua, héo rút, khí huyết của thiếu nữ áo xanh trôi nhanh.

Cảm giác như thời gian thân thể mục nát từ ngàn năm bị áp súc chỉ còn mấy giây, vô cùng thê thảm.

Một nam nhân trung niên hét to:

- Chặt xuống đi!

Thiếu nữ tên Thiên Ảnh có tiềm lực lớn nhất trong quân khởi nghĩa, thiếu nữ trẻ tuổi huyết mạch ưu tú, nếu nàng bị gì sẽ là tổn thất lớn cho quân khởi nghĩa.

Thiếu nữ áo xanh cắn răng, tay nâng kiếm chém, cánh tay cột khăn vuông vàng bay lên. Bề ngoài thiếu nữ yếu đuối nhưng tính nàng rất dứt khoát, máu nhuộm đỏ hoa tuyết sáu cạnh trên khăn vuông.

Cánh tay ngừng thối rữa. Tình huống làm Thâm Uyên Ác Ma đang bao vây tiễu trừ quân khởi nghĩa bất ngờ. Đừng nói thiếu nữ, dũng sĩ muốn chém đứt tay mình cũng sẽ nhíu mày, nhưng thiếu nữ tên Thiên Ảnh ra tay thật dứt khoát.

Một Thâm Uyên Ác Ma cười to bảo:

- Ha ha ha! Độc thật, tiếc rằng không thay đổi được kết quả, các ngươi chết chắc! Hãy bó tay chịu trói, để chúng ta gieo nô ấn. Một số người trong đám các ngươi có lẽ sẽ bán được giá cao, ha ha ha ha ha ha!

Ngay lúc này, sau lưng Thâm Uyên Ác Ma đang cười có tiếng cường giả bay nhanh xé gió đến, là viện quân Thâm Uyên Ác Ma ở Hắc Sa thành.

Thâm Uyên Ác Ma nhếch môi cười nói:

- Viện quân đến, các ngươi càng xong đời.

Địa điểm Thâm Uyên Ác Ma và quân khởi nghĩa chiến đấu cách Hắc Sa thành chỉ một ngàn bảy, tám trăm dặm. Khoảng cách này đối với Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao thậm chí không cần không gian na di, đến ngay trong vài giây.

Hắc Sa thành không thể nào không phát hiện tiếng đánh nhau của Thâm Uyên Ác Ma và quân khởi nghĩa, nên chiến đấu ngay từ đầu đã định trước Đế Thích Già cổ tộc nếu không nhanh chóng thoát khỏi Thâm Uyên Ác Ma dây dưa thì chỉ có thể ngồi chờ chết.

Lúc này viện quân Thâm Uyên Ác Ma đã đến, tương đương địa ngục giáng xuống quân khởi nghĩa.

Thâm Uyên Ác Ma dẫn đầu viện quân rống to:

- Giết!

Đó là một con Tích Dịch Ma, cái đầu như thằn lằn, lưng giương đôi cánh thịt như dơi lơ lửng trên trời.

Nhìn Tích Dịch Ma đến, nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa biến sắc mặt nói:

- Quân chủ hộ vệ quân Hắc Sa thành!

Con thằn lằn này là tổng chỉ huy thành vệ quân Hắc Sa thành, nó mang theo thân vệ quân toàn là tinh anh trong tinh anh.

Nghĩa là phân bộ Ma Đạo Hội Hắc Sa thành đã chú trọng cổ tộc khởi nghãi, nhưng cũng tương đương với tuyên bố án tử hình cho quân khởi nghĩa.

Chương 2297: Phát hiện ngoài ý muốn

Những thành viên quân khởi nghĩa sống sót trong lòng tràn ngập cảm giác tuyệt vọng.

Nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa nghiến răng nói:

- Các vị huynh đệ, lát nữa chúng ta đốt cháy tinh huyết đi, dù chết cũng phải cắn một miếng thịt của chúng!

Bọn họ thà chết trận cũng không muốn rơi vào tay Ma Đạo Hội, nếu như thế sẽ sống không bằng chết.

Tích Dịch Ma dẫn đầu ra lệnh:

- Ha ha ha! Công tác tình báo của các ngươi không tệ, cũng biết ta. Bắt hết, bắt sống!

Đám lâu la sau lưng Tích Dịch Ma cầm tam xoa kích bay ra. Người quân khởi nghĩa định đốt cháy tinh huyết. Thiên Ảnh bị thương nặng mới chém đứt tay cũng lo cột chặt miệng vết thương, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy dứt khoát.

Khi quân khởi nghĩa quyết tam chịu chết đột nhiên áp lực cảm ngộ giáng xuống.

Áp lực đến quá đột nhiên, tới nỗi bọn họ không phân biệt được chuyện gì xảy ra. Khi bọn họ thấy bốn phương tám hướng bao phủ khói đen nhạt thì đám Thâm Uyên Ác Ma lao tới bị đóng đinh trong khói đen, không thể nhúc nhích.

Dường như bọn họ gặp đau đớn rất lớn, biểu tình vặn vẹo, đôi mắt kinh hoàng như gặp chuyện gì khủng bố nhất thế giới rồi lại không thể phát ra chút thanh âm.

Tiếp theo nghe tiếng bùm bùm, các Thâm Uyên Ác Ma bị áp lực ép nổ thành huyết vụ.

- Đây là...!

Quân khởi nghĩa ngẩn ngơ, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, không thấy có người xuất hiện thì đám Thâm Uyên Ác Ma đã chết.

Nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa nói:

- Là lực tràng!

Loại áp lực này, khói đen này rất giống lực tràng của cường giả. Nhưng chỉ dựa vào lực tràng đã trấn chết nhiều Thâm Uyên Ác Ma, bao gồm Quân Chủ thành vệ quân Hắc Sa thành thì đúng là đáng sợ.

Có người trẻ tuổi hỏi:

- Là đại thủ lĩnh sao?

Với quân khởi nghĩa cổ tộc thì đại thủ lĩnh là thần của bọn họ, không gì không làm được.

Nam nhân trung niên truyền âm nhanh:

- Không phải! Ta đã thấy lực tràng của đại thủ lĩnh, khác với cía này.

Người thi triển lực tràng đến nay chưa lộ mặt, dường như không định tiếp xúc với bọn họ.

Đột nhiên trong không trung cuốn vòng xoáy, máu của các Thâm Uyên Ác Ma bị vòng xoáy cuốn sạch, Ác Ma lực bị tách ra nhập vào vòng xoáy, biến mất.

Dưới vòng xoáy bùng cháy một đoàn lửa, tất cả máu thịt Ác Ma mất đi lực lượng tinh hoa bị lửa đốt thành tro chỉ để lại các trữ vật giới chỉ của Thâm Uyên Ác Ma bị vòng xoáy đen hấp thu.

Vòng xoáy đó là pháp tắc cắn nuốt của Lâm Minh. Đối với Lâm Minh thì báu vật trong tu di giới của Thâm Uyên Ác Ma rất đáng giá, ví dụ tinh thạch Ác Ma đồng tiền mạnh có thể dùng ở nhiều nơi.

Hấp thu những lực lượng này xong Lâm Minh cảm giác thực lực của hắn lại nâng cao một chút, nhưng muốn tiến giai thượng vị Thiên Tôn thì còn một khoảng cách lớn.

Muốn hoàn thành một bước này sẽ phải giết và cắn nuốt Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

Nhìn cảnh tượng trên bầu trời, quân khởi nghĩa cổ tộc xoe tròn mắt. Đối phương rốt cuộc có thân phận gì? Tùy tay giết nhiều Thâm Uyên Ác Ma, cứu bọn họ, hành động này chỉ có Võ Giả các tộc thái cổ mới làm. Nhưng các tộc thái cổ trừ đại thủ lĩnh, vài nhân vật thiên kiêu được chân truyền di tích cổ ra còn ai có bản lĩnh như thế?

Mấy quân khởi nghĩa các tộc thái cổ nhìn nhau, không biết nên nói cái gì. Người bí ẩn này không nằm trong số cường giả cổ tộc mà bọn họ biết.

Lúc này một luồng sáng bắn hướng nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa.

Lòng nam nhân trung niên thít chặt, nhận ra ngay luồng sáng không phải năng lượng công kích mà là luồng năng lượng bao bọc vật phẩm.

Nam nhân trung niên chộp lấy nhìn xem, đó là một đan bình. Nam nhân trung niên mở nắp bình ra, mấy viên đan dược tỏa mùi thuốc đậm đặc lăn ra. Thoáng chốc nam nhân trung niên ngẩn ngơ.

Những đan dược này rõ ràng là dùng thiên tài địa bảo hiếm hoi luyện chế, tuy không biết công hiệu cụ thể nhưng chỉ hít một hơi đã khiến nam nhân trung niên cảm nhận khí huyết ứ đọng vì bị thương đang chậm rãi chuyển động, đây là bảo dược trị thương.

Mới ngửi mùi đã có công hiệu như thế, nếu ăn vào chẳng phải hồi sinh người chết, mọc thịt trên xương?

Loại đan dược kiểu này không giống Thâm Uyên Ác Ma, bọn họ không sử dụng bình đan dược bằng ngọc tỉ mỉ như thế, cũng sẽ không luyện chế ra đan dược trong suốt trơn mượt như vậy.

Nam nhân trung niên hiểu rằng đan dược này là cho mấy người bị thương nặng nhất trong đội.

Nam nhân trung niên nói:

- Đa tạ tiền bối.

Nam nhân trung niên ném một viên đan dược cho Thiên Ảnh cụt một cánh tay, nói:

- Mau ăn vào.

Thiên Ảnh sửng sốt, chợt trong không trung vang lên thanh âm lạnh nhạt hơi khàn.

- Ngươi chém xuống cánh tay đó chưa bị hoại tử, mài nhỏ một viên trị thương đan bôi vào mặt cắt vết thương, lại nuốt một viên đan dược khác, có hy vọng phục hồi.

Thanh âm như vọng từ bốn phương tám hướng, khó đoán được nguồn phát ra tiếng.

Thiên Ảnh nghe thanh âm đó thì ngây người, nàng không ngờ cánh tay nàng chém xuống, bị Thâm Uyên Ác Ma cắn nuốt khí huyết thế nhưng có hy vọng phục hồi.

Đại nạn không chết, cánh tay còn đó, trong lòng Thiên Ảnh vừa mừng vừa sợ. Chủ nhân thanh âm thản nhiên kia không định lộ mặt.

Thiên Ảnh cắn môi nói:

- Đa tạ đại ân của tiền bối!

- Các người tốt nhất là mau rời khỏi đây, Hắc Sa thành sẽ biết ngay chuyện xảy ra nơi đây, qua một lúc nữa sẽ có người đến, lần này sẽ có Thâm Uyên Ác Ma càng mạnh hơn.

Lâm Minh nói xong câu đó định đi, hắn đã hết tình hết nghĩa. Lâm Minh không thể dẫn theo quân khởi nghĩa chạy trốn, hiện tại hắn đang trong hình dạng Thâm Uyên Ác Ma, lộ mặt bị đám người thấy sẽ gây ra hiểu lầm. Bảo Lâm Minh trở về hình dáng cũ gặp mặt bọn họ thì rắc rối.

Nhưng nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa không ra lệnh đi ngay, tròng mắt gã xoay tròn, trong lòng nổi lên nhiều suy nghĩ, cuối cùng gã ra một quyết định.

Nam nhân trung niên cao giọng nói với Lâm Minh trong hư không:

- Tiền bối có thể ra mặt gặp nhau được không?

Lâm Minh nhíu mày. Thái độ của hắn đã quá rõ ràng, điều nên nói, nên làm đã xong, Lâm Minh không muốn nói nhảm nhiều.

Nam nhân trung niên không chết tâm, tiếp tục bảo:

- Vãn bối biết tiền bối không muốn lộ mặt nhưng vãn bối có chuyện quan trọng muốn nói, cả gan xin tiền bối xuất hiện nói chuyện...

Lời của nam nhân trung niên đánh động Lâm Minh, hắn dừng bước, do dự.

Nam nhân trung niên truyền âm thật nhỏ:

- Là bí mật liên quan Ma Thần chi mộ.

Nam nhân trung niên không thể tỏa định vị trí của Lâm Minh, gã truyền âm không mục tiêu nhưng gã tin với tu vi của người bí ẩn chắc chắn sẽ bắt giữ được.

Nam nhân trung niên nảy ra quyết định lôi kéo Lâm Minh là đã trải qua đắn đo suy nghĩ kỹ. Nam nhân trung niên không rõ thân phận của Lâm Minh nhưng từ cách chiến đấu, đưa đan dược của đối phương, gã đoán rất có thể là các tộc thái cổ.

Nếu là Thâm Uyên Ác Ma thì đan dược của bọn họ sẽ là huyết đan dính hơi thở ma tính rất đậm, dùng máu thịt mãnh thú quý giá luyện chế ra. Cách luyện chế cũng khác biệt rất lớn.

Chương 2298: Đại thủ lĩnh bí ẩn (1)

Nam nhân trung niên cảm thấy nguyên Hắc Ám Thâm Uyên này chưa chắc có người luyện chế ra trị thương đan có phẩm chất cao như mấy viên trong tay bọn họ. Nam nhân trung niên cảm thấy thân phận người bí ẩn không tầm thường, nếu có thể lôi kéo và quân khởi nghĩa đồng lòng với quân khởi nghĩa sẽ giúp ích rất lớn cho kế hoạch tiếp theo củae bọn họ.

Quả nhiên khi nam nhân trung niên tung ra câu "bí mật Ma Thần chi mộ" thì người bí ẩn dừng bước, gã mừng rỡ.

- Các người... Hiểu biết Ma Thần chi mộ?

Lâm Minh rất bất ngờ, gã cho rằng với tình trạng các tộc thái cổ hiện tại tổ chức quân khởi nghĩa hình dung bằng từ đàn ô hợp cũng không quá đáng. Quân khởi nghĩa không thể nào hiểu biết thứ đẳng cấp như vậy, nhưng Lâm Minh đã sai.

Ma Thần chi mộ, Lâm Minh có Hắc Thư từ Khê Thận là một trong mấy bộ tế văn Ma Thần chi mộ, làm hắn rất có hứng thú với Ma Thần chi mộ.

Lâm Minh do dự, hắn duỗi tay ra. Hỗn Nguyên Thiên cung màu đen xoay tròn bay ra khỏi người Lâm Minh, biến càng lúc càng to.

Lâm Minh đơn giản nói:

- Tiến vào! Nơi này không phải nơi nói chuyện.

Nam nhân trung niên thủ lĩnh quân khởi nghĩa lập tức vung tay lên, dẫn người bay vào Hỗn Nguyên Thiên cung. Là Lâm Minh cứu mạng bọn họ, còn sợ cái gì?

Lâm Minh cứu bọn họ có phải là Ác Ma đẳng cấp cao diễn kịch hay không, đây có phải là khổ nhục kế chuyên môn chuẩn bị để xâm nhập nội bộ quân khởi nghĩa hay không thì bọn họ cũng không lo gì, vì bọn họ có cách chứng thực điều đó.

Khi tất cả Võ Giả quân khởi nghĩa vào Hỗn Nguyên Thiên cung, Hỗn Nguyên Thiên cung trốn nhanh vào hư không, bay sâu vào sa mạc đen.

Sa mạc đen thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên vô cùng rộng lớn, sâu trong sa mạc là mảng lớn đất cằn sỏi đá. Lúc này bên dưới một cồn cát, Lâm Minh nhìn mấy chục quân khởi nghĩa các tộc thái cổ đã cạn kiệt tinh huyết, chờ đợi đối phương mở miệng.

Lâm Minh đã bỏ ngụy trang Thâm Uyên Ác Ma, biến thành nam nhân khuôn mặt bình thường. Võ Giả các tộc thái cổ dễ chấp nhận bộ dạng này hơn.

Lâm Minh truyền âm hỏi:

- Bí mật Ma Thần chi mộ là gì?

Lúc này tất cả thành viên quân khởi nghĩa kính sợ nhìn Lâm Minh, trong mắt có chút tia tò mò. Bọn họ rất khó tưởng tượng nam nhân khuôn mặt bình thường lại có thực lực kh ủng bố như thế.

Nam nhân trung niên nhìn Lâm Minh, gã không thể phân biệt được thân phận và tuổi tác của hắn, cảm giác người này đột nhiên xuất hiện. Về huyết mạch của đối phương, giống các tộc thái cổ nhưng lại hơi khác.

Hắc Ám Thâm Uyên có nhân vật như vậy sao?

- Về điều này thì tại hạ không rành lắm, biết nội dung rất ít. Cụ thể thế nào chỉ có đại thủ lĩnh mới biết.

Lâm Minh trầm ngâm nói:

- Đại thủ lĩnh?

Trong lòng Lâm Minh khá tò mò về nhân vật bí ẩn tổ chức cổ tộc khởi nghĩa quy mô lớn, bị Ma Đạo Hội trấn áp vẫn chiến đấu rất nhiều năm.

Nam nhân trung niên nói:

- Nếu tiền bối muốn gặp đại thủ lĩnh thì tại hạ có thể dẫn tiến, nhưng trước đó tại hạ xin cả gan nghiệm chứng thân phận của tiền bối.

Nam nhân trung niên lấy một cây kim mỏng dài một tấc ra, như làm bằng ngọc thạch, rất tinh xảo.

- Tiền bối cũng biết trong Thâm Uyên Ác Ma có vài chủng tộc biết thuật biến hóa. Với thực lực của tiền bối nếu thật sự là ngụy trang, đùa giỡn với chúng ta đương nhiên chúng ta sẽ không nhìn ra được. Cho nên xin tiền bối hãy nhỏ một giọt ámu nghiệm chứng.

Khi nam nhân trung niên nói câu đó, các Võ Giả quân khởi nghĩa hơi cảnh giác. Quân khởi nghĩa có thể tồn tại lâu như vậy có một nguyên nhân lớn là nhờ đại thủ lĩnh phát minh một cách dựa vào máu phân biệt Thâm Uyên Ác Ma.

Cây kim ngọc này khắc trận pháp đại thủ lĩnh tự tay chế tạo, nếu nó dính máu Thâm Uyên Ác Ma sẽ biến thành màu đen thui, nếu là các tộc thái cổ thì có màu bảy sắc. Nếu là các tộc thái cổ bị Thâm Uyên Ác Ma gieo nô ấn thì vừa có bảy sắc vừa hiện nô ấn.

Nếu người bí ẩn là Thâm Uyên Ác Ma giả trang, rõ ràng cả đám sẽ chết tại đây. Dù vậy bọn họ không thể mang nhân vật nguy hiểm vào tổng bộ bí mật của quân khởi nghĩa, đây sẽ là tai họa ngập đầu cho quân khởi nghĩa.

Lâm Minh lặng im, dứt khoát rạch ngón tay nhỏ xuống một giọt máu tươi.

Máu tươi bị kim ngọc từ từ hấp thu, màu sắc chậm rãi trong suốt. Các quân khởi nghĩa cổ tộc căng thẳng.

Nam nhân trung niên nâng kim ngọc, chờ đợi. Nam nhân trung niên cảm giác Lâm Minh không giống các tộc thái cổ, gã không thể xác định thân phận của hắn.

Lúc này kim ngọc phát ra ánh sáng bảy sắc chói lòa, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, huyễn lệ lấp lóe tựa cầu vồng.

Ánh sáng ngày càng chói mắt, nguyên cây kim ngọc như mặt trời bảy sắc. Nam nhân trung niên ngây người, ha ha ha ha ha ha! bảy sắc thánh khiết mà chói mắt thế này trước kia gã chỉ thấy trên người đại thủ lĩnh.

Nếu là Võ Giả các tộc thái cổ bình thường khiến kim ngọc biến ra mấy màu sắc đã không tệ, càng đừng nói là nở rộ thần quang.

Nhất là các tộc thái cổ bị Thâm Uyên Ác Ma nô dịch nhiều năm, trải qua sàn lọc huấn luyện nô lệ, bọn họ muốn khiến kim ngọc đổi màu cũng khó khăn.

Điều này có nghĩa là nam nhân bí ẩn này mang huyết mạch các tộc thái cổ không thể tưởng tượng, tuyệt đối là cao đẳng nhất trong các tộc thái cổ.

- Được chưa?

Ngón tay Lâm Minh nhẹ nhúc nhích, gitọ máu mới nhỏ vào kim ngọc như có linh tính bay trở về, nhập vào thân thể hắn.

Mới rồi Lâm Minh kiểm tra kim ngọc đã kích hoạt máu Tu Lá.

Chủ nhân Tu La Lộ, tồn tại tối cao các tộc thái cổ mấy chục ức năm trước, huyết mạch cổ tộc của Lâm Minh đương nhiên không giống người bình thường, chỉ một chút đã khiến kim ngọc nở rộ thần hoa.

Nam nhân trung niên biểu tình kích động nói:

- Có thể! Có thể!

Ánh mắt nam nhân trung niên nhìn Lâm Minh không chỉ kính sợ còn có tôn sùng.

quân khởi nghĩa cổ tộc khác ánh mắt giống nam nhân trung niên nhìn Lâm Minh, mấy thiếu nữ mắt sáng long lanh.

các tộc thái cổ là chủng tộc cực kỳ tôn trọng huyết mạch, vì bọn họ ở trong Hắc Ám Thâm Uyên, nhiều tộc nhân bị Thâm Uyên Ác Ma bài bố, huyết mạch càng lúc càng kém.

Bọn họ muốn phục hồi lại vô thượng vinh diệu ngày xưa thì điều đầu tiên là giữ cho huyết mạch tinh thuần, nên Võ Giả các tộc thái cổ có huyết mạch đỉnh cao đặc biệt hiếm có.

Nên tất nhiên Lâm Minh được tôn kính, không chỉ vì thực lực còn có huyết mạch của hắn.

- Vậy đi đi.

Lâm Minh lại lấy Hỗn Nguyên Thiên cung ra. Tất cả Võ Giả cổ tộc tiến vào Hỗn Nguyên Thiên cung, bay hướng tổng bộ quân khởi nghĩa.

Nam nhân trung niên dẫn đường, Hỗn Nguyên Thiên cung mấy lần trốn vào hư không, đi tới biển cả bao la. Đại dương này tên là Hư Không hải, nó đi thông hư không vô ngần biên giới thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên. Sâu trong đại dương thời không thác loạn, không tìm thấy tận cùng.

Hỗn Nguyên Thiên cung nhập vào biển cả, lao đi trăm dặm, chui vào khe hở không gian giấu dưới nước biển.

Chương 2299: Đại thủ lĩnh bí ẩn (2)

Khi Hỗn Nguyên Thiên cung chui vào khe hở không gian thì trước mắt rộng lớn hẳn ra. Đây là một ánh mắt độc lập ẩn trong đại dương, thế giới này giống với Phượng Minh cung thượng cổ phượng tộc ngày xưa, nhưng to hơn Phượng Minh cung nhiều.

Trừ nam nhân trung niên dẫn đầu quân khởi nghĩa ra, Võ Giả khác đến thế giới này thì rất kích động. Thế giới độc lập này là thánh địa của người khởi nghĩa các tộc thái cổ.

- Mời tiền bối đi theo tại hạ, tại hạ đã bẩm báo chuyện của tiền bối với đại thủ lĩnh, đại thủ lĩnh đang chờ gặp tiền bối.

Lâm Minh nhẹ gật đầu, nói:

- Ừm!

Lâm Minh bay ra Hỗn Nguyên Thiên cung,hắn nhìn lướt qua thế giới độc lập này, gật gù. Trong thế giới này bày bnhiều trận pháp cổ xưa cao minh, có những trận pháp che giấu, lối vào thế giới này cực kỳ ẩn khuất, còn hơn cả nhân tộc ngày xưa đối kháng thánh tộc trong vũ trụ hoang dã đã bày ra trận pháp.

Lâm Minh tin tưởng, dù là nhân vật cỡ như Đế Thích Già tự tay bài bố cũng không có hiệu quả như vậy.

Lâm Minh càng tò mò về đại thủ lĩnh hơn.

Lúc Lâm Minh bước ra Hỗn Nguyên Thiên cung đã mơ hồ cảm nhận hơi thở của một cường giả trong thế giới này. So với Võ Giả khác thì hơi thở của cường giả đó quá rõ ràng, nhưng vì lễ phép nên Lâm Minh không phát ra cảm tri điều ra đối phương.

Lâm Minh cất đi Hỗn Nguyên Thiên cung, hắn sẽ cùng nam nhân trung niên đến gặp nhân vật bí ẩn này.

Chợt trong ngọc cung tinh điêu tế mài trong thế giới độc lập lóe sáng đoàn thần quang.

Nam nhân trung niên đi cạnh Lâm Minh sửng sốt.

Lâm Minh cũng ngẩn ngơ, ban đầu hắn chỉ ngây người nhưng càng về sau càng ngạc nhiên.

Lâm Minh nhìn một nữ nhân tuyệt trần mặc đồ màu băng lam, ở trong đoàn thần quang bay hướng hắn.

Vóc dáng nữ nhân yêu kiều, mái tóc tơ bay bay, băng cơ ngọc cốt, da tựa giọt sương. Toàn thân nữ nhân toát ra hơi thở thánh khiết, nàng như đóa sen ngọc khiết nở rộ trên tuyết nguyên.

Nữ nhân đạp không đến, quần áo bay bay, mỗi bước đạp xuống là gợn sóng không gian nở rộ dưới mũi chân nàng. Nữ nhân đi tới trước mặt Lâm Minh.

Lâm Minh cứng người, nhìn nữ nhân trân trân.

Lâm Minh thấy qua vô số nữ nhân tuyệt trần, sẽ không bối rối thế này nếu chỉ vì khí chất thánh khiết của nàng. Lâm Minh không ngờ sẽ gặp nàng tại đây, Mộ Thiên Tuyết.

Từ biệt mấy ngàn năm, gặp Mộ Thiên Tuyết thì nàng đã khác hẳn ngày xưa. Khí thế, uy nghiêm của nàng đã thay đổi, như băng phượng qua niết bàn thay da đổi thịt. Cho nên ban đầu Lâm Minh không nhận ra hơi thở kia.

Thực lực của Mộ Thiên Tuyết biến đổi rất lớn, khiến Lâm Minh vô cùng bất ngờ.

Lâm Minh nhìn Mộ Thiên Tuyết, nàng cũng nhìn hắn. Mộ Thiên Tuyết thấy rõ kinh ngạc trong đáy mắt Lâm Minh.

Khi Lâm Minh dịch dung, giấu đi tất cả hơi thở thì Mộ Thiên Tuyết không thể nhận ra hắn ngay, nhưng nàng nhận được Hỗn Nguyên Thiên cung.

Lúc Lâm Minh xuất hiện trong thế giới này, khi Mộ Thiên Tuyết trông thấy Hỗn Nguyên Thiên cung, nàng không bình tĩnh được, trực tiếp bay ra khỏi thần cung.

Nam nhân trung niên ở bên cạnh Lâm Minh quỳ giữa hư không, cứng ngắc nói:

- Thuộc hạ tham kiến đại thủ lĩnh!

Thấy Mộ Thiên Tuyết thì nam nhân trung niên thái độ vô cùng cung kính, có lẽ từ này hình dung không chính xác, ánh mắt nam nhân trung niên nhìn Mộ Thiên Tuyết là thành kính như thấy nữ thần.

Nam nhân trung niên không ngờ Mộ Thiên Tuyết đột nhiên xuất hiện, tự mình nghênh đón người bí ẩn, điều này vượt ngoài dự đoán của gã. Nam nhân trung niên cứ nghĩ với thân phận của đại thủ lĩnh đương nhiên phải là gã đưa Lâm Minh đến bái phỏng mới đúng lễ tiết.

Không lẽ thân phận của người bí ẩn này rất đặc biệt?

Nam nhân trung niên quỳ một gối trong không trung, đám người khởi nghĩa cổ tộc khác giật mình phản ứng lại. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp đại thủ lĩnh, lúc trước không biết mặt. Nay biết nữ nhân tuyệt trần này là đại thủ lĩnh thì bọn họ kích động lần lượt quỳ lạy, biểu tình thành kính.

Lúc này Lâm Minh đã không biết nên dùng biểu tình gì. Đại thủ lĩnh.

Thì ra Mộ Thiên Tuyết chính là đại thủ lĩnh của khởi nghĩa cổ tộc.

Thế giới thật kỳ diệu.

Lúc Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên trùng phùng, Tiểu Ma Tiên đã nói Mộ Thiên Tuyết sớm rời khỏi vũ trụ hoang dã. Lâm Minh không ngờ gặp lại Mộ Thiên Tuyết trong Hắc Ám Thâm Uyên, nàng đến đây, thực lực thay đổi nhiều, chắc có kỳ ngộ gì.

Mộ Thiên Tuyết dùng chân nguyên truyền âm hỏi:

- Lâm Minh, là ngươi phải không?

Thanh âm chứa một chút kích động, run rẩy. Bảy ngàn năm trước Mộ Thiên Tuyết và Lâm Minh cách biệt, nàng cứ tưởng hắn đã chết. Sau đó nhân loại tiến vào vũ trụ hoang dã, Mộ Thiên Tuyết một mình ra đi, tìm cơ duyên của mình.

Mộ Thiên Tuyết không ngờ rằng khi nàng đã gần tuyệt vọng khả năng Lâm Minh còn sống thì trong Hắc Ám Thâm Uyên, lúc này, cảnh này tái ngộ hắn.

Bởi vì Lâm Minh dịch dung, Mộ Thiên Tuyết khó thể xác định thân phận của hắn. Mộ Thiên Tuyết thốt ra câu hỏi vì trực giác và suy đoán nhờ vào Hỗn Nguyên Thiên cung.

Nỗi lòng Lâm Minh dao động, đáp:

- Đạo, là ta đây.

Câu trả lời của Lâm Minh nói bằng thanh âm vốn có. Đáy lòng Mộ Thiên Tuyết run lên, hốc mắt ướt nước.

Thành viên tiểu đội quân khởi nghĩa bên cạnh Lâm Minh nhìn ra quan hệ giữa hắn và đại thủ lĩnh của bọn họ tuyệt đối không tầm thường.

Bọn họ là tỷ đệ hay là... Người yêu?

Nam nhân trung niên dẫn đội cảm giác cả đám đứng đây thật lúng túng, lại không tiện cáo lui, đành đứng chờ.

Mãi khi Mộ Thiên Tuyết phất tay nói:

- Các ngươi xuống đi.

Bọn họ như được đại xá lật đật cáo lui rời đi.

Mộ Thiên Tuyết thuận miệng nói:

- Các người có công lớn, lát nữa đi Tông Nhân các lĩnh thưởng, mỗi người được một ngàn cống hiến ngạch.

Thành viên tiểu đội quân khởi nghĩa đầu tiên là sửng sốt sau đó mừng hết lớn.

Bọn họ vội vàng tạ ơn, cùng bay đi một kiến trúc cao lớn, là Tông Nhấn các.

Lâm Minh ở một eben nhìn. Đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng nhìn các thành viên tiểu đội hân hoan hết lớn, hiển nhiên rất xem trọng một ngàn cống hiến ngạch ở Tông Nhân các. Nghĩa là quân khởi nghĩa có "cống hiến ngạch" làm cơ sở hệ thống thưởng hoàn chỉnh.

Mộ Thiên Tuyết xây dựng hệ thống như vậy, mở rộng nó khiến mọi người tuân theo, vui vẻ bảo vệ,Có thể thấy được nàng có tài quản lý.

Thật ra thiết lập chế độ thưởng phạt hoàn chỉnh không khó, xây dựng tổng bộ bí mật phòng hộ nghiêm ngặt cũng không khó. Quản lý tất cả người khởi nghĩa, khiến bọn họ ủng hộ thật lòng cũng không khó. Nhưng nếu làm chu đáo hết nguyên bộ thì không phải người bình thường có thể làm được. Điều này cần có lực tổ chức và lãnh đạo siêu mạnh, có thực lực cường đại làm nền móng. Loại người này chỉ có một từ hình dung, chính là lãnh tụ!

Ngày xưa khi ở Thần vực Mộ Thiên Tuyết là thánh nữ của Thiên Vũ thánh địa, nàng thua trong cuộc chiến với Thiên Minh Tử nhưng đó là do Thiên Minh Tử quá gian xảo. Tính tuổi tác, tu vi thì Thiên Minh Tử hơn Mộ Thiên Tuyết nhiều.

Hiện tại Mộ Thiên Tuyết có thân thể dung hợp Huyền Tình Thiên Hậu, được cuộc sống mới, thực lực có bước tiến dài. Bất giác Mộ Thiên Tuyết đã xây dựng đại thế lực trong Hắc Ám Thâm Uyên hơn xa Thiên Vũ thánh địa.

Chương 2300: Bảy ngàn năm của mỗi người

Lâm Minh nhớ đến khăn vuông màu vàng cột trên tay quân khởi nghĩa, hoa tuyết sáu cạnh thêu trên khăn là tiêu chí đại biểu một chữ Tuyết trong cái tên Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Lâm Minh, chúng ta đi tế đàn thần cung.

Mộ Thiên Tuyết nắm tay Lâm Minh, hai người lắc mình xẹt qua khung trời đi tới một tòa thần cung bạch ngọc.

Lâm Minh đi vào thần cung, cảm nhận thần cung bất phàm. Thần cung so với Hỗn Nguyên Thiên cung không thua kém gì. Nên biết sau khi Hỗn Nguyên Thiên cung dung nhập thương thiên cổ ấn thì phẩm cấp đã rất gần với linh bảo Chân Thần.

Một tòa cung điện đẳng cấp linh bảo Chân Thần khá hiếm thấy.

Lâm Minh tò mò hỏi:

- Thần cung này...

Mộ Thiên Tuyết cảm thán rằng:

- Là ta có được từ di tích Thái Cổ giới. Mấy năm nay ta thăm dò nhiều mật địa ở Thái Cổ giới, thậm chí Hồn giới.

Bảy ngàn năm nay Mộ Thiên Tuyết đã trải qua rất nhiều.

- Sư tỷ, sao thực lực của sư tỷ tiến bộ mau vậy?

Lâm Minh cảm giác Mộ Thiên Tuyết bây giờ đã có tu vi đỉnh Thiên Tôn, còn không phải đỉnh Thiên Tôn bình thường.

Giữa đỉnh Thiên Tôn và Chân Thần có sự chênh lệch cảnh giới vượt cấp khá lớn. Cùng là đỉnh Thiên Tôn nhưng thực lực khác biệt rất xa, nếu chia kỹ cảnh giới thì có thể hình dung bằng Thiên Tôn vô địch, hoặc là nửa bước Chân Thần đối với người nổi bật trong đỉnh Thiên Tôn.

Lâm Minh cảm thấy Mộ Thiên Tuyết hiện tại là tình huống này, thực lực của nàng cao hơn đa số đỉnh Thiên Tôn rất nhiều.

Mộ Thiên Tuyết trả lời:

- Bởi vì huyết mạch Huyền Tình Thiên Hậu nên ta đi đường tắt trong tu luyện. Ngày xưa lúc Huyền Tình Thiên Hậu chết đã là đỉnh Thiên Tôn, hơn nữa lúc Hỗn Nguyên Thiên Tôn trốn vào Hắc Ám Thâm Uyên để lại một phần lực lượng, huyết mạch cho Huyền Tình Thiên Hậu.

Mộ Thiên Tuyết thản nhiên nói:

- Mấy ngàn năm trước lúc ta vào di tích Thái Cổ giới từng tìm được một chỗ truyền thừa thái cổ tuyệt thế thần vương. Khi đó nhiều Võ Giả cùng vào, ta chém giết một phen mới lấy được cơ duyên lớn nhất trong đất truyền thừa đó. Lý do ta ta có được cơ duyên vì trên người Huyền Tình Thiên Hậu mang dòng máu thái cổ thần tộc. Huyết mạch thái cổ thần tộc phù hợp khế ước máu thái cổ thần vương để lại, nếu không ta chưa chắc đứng được ở đây. Lúc đó thực lực của ta chỉ tính trung thượng đẳng trong tất cả người tìm kho báu.

Lâm Minh biết Mộ Thiên Tuyết nói thì nhẹ nhàng nhưng cơ duyên trong bí cảnh như vậy dù nàng có ưu thế huyết mạch thái cổ thần tộc cũng trải qua bao nhiêu là nguy hiểm mới sống tiếp được. Muốn là người thắng cuối cùng trong bí cảnh phải có đủ trí tuệ, thực lực, can đảm.

Mộ Thiên Tuyết tiếp tục bảo:

- Sau khi được cơ duyên mật đại truyền thừa, ta một hơi tu luyện mấy ngàn năm. Chỗ đó có kết giới thời không, tốc độ chảy thời gian là năm chia một so với bên ngoài. Mấy ngàn năm bên ngoài thì bên trong là hai vạn năm. Hơn nữa pháp tắc không vặn vẹo, có thể tu luyện.

- Ta dùng khoảng thời gian này hoàn toàn dung hợp thân thể và linh hồn của mình, chậm rãi phục hồi sức chiến đấu mạnh nhất thời xưa của Huyền Tình Thiên Hậu, rồi lợi dụng hai vạn năm tinh tu các loại trận pháp, công pháp trong mật địa truyền thừa, tu vi tiến bộ một bước.

- Khi ta xuất quan thì thực lực đã vượt qua Huyền Tình Thiên Hậu rất nhiều.

Vốn Huyền Tình Thiên Hậu là đệ nhất thiên tài ức vạn năm nay của thái cổ thần tộc, lúc nàng ở đỉnh cao thực lực không yếu hơn Đế Thích Già.

Bản thân Mộ Thiên Tuyết có căn cơ không tệ, linh hồn của nàng ngủ say trong Ma Phương năm vạn năm, trong quá trình từ từ phục hồi dính hơi thở Ma Phương, tuy không đến cảnh giới hồn vĩnh hằng nhưng linh hồn có đặc chất không thể giải thích hơn hẳn Võ Giả bình thường.

Mộ Thiên Tuyết dung hợp thân thể Huyền Tình Thiên Hậu, bởi vì lúc ở ma khanh vạn cổ Huyền Tình Thiên Hậu cam nguyện dâng hiến nên hai người dung hợp hoàn mỹ. Huyền Tình Thiên Hậu dùng hai vạn năm cộng với cơ duyên liều mạng giành giật, nàng phục hồi và có thực lực hơn hẳn Huyền Tình Thiên Hậu lúc ở đỉnh cao là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau khi ta có đủ thực lực, thông qua vĩnh hằng chi bích vào Hắc Ám Thâm Uyên. Ta vốn chỉ định thăm dò bí mật Thâm Uyên Ác Ma, không định thâm nhập sâu vào chỗ này. Dù sao thân thể thái cổ thần tộc của ta quá rõ ràng trong Thâm Uyên. Nhưng sau này ta phát hiện trong Hắc Ám Thâm Uyên có rất nhiều các tộc thái cổ, ta lẫn vào trong đó không bắt mắt. Mấy năm nay các tộc thái cổ bị Thâm Uyên Ác Ma nô lệ hóa không ngừng, sắp hoàn toàn sa đọa. Ta không muốn kết quả đó, dù sao thái cổ thần tộc có ơn lớn với ta.

Mộ Thiên Tuyết tìm đến thượng cổ thần vương truyền thừa, bao gồm Huyền Tình Thiên Hậu đều đến từ thái cổ thần tộc, cũng là các tộc thái cổ là chủng tộc mạnh nhất ngày xưa. Có thể nói thái cổ thần tộc có ơn tái tạo Mộ Thiên Tuyết, hiện tại các tộc thái cổ đối diện kết cuộc thế này, làm sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn?

Mộ Thiên Tuyết nói:

- Ta quyết định làm chút gì đó, ta dùng mấy trăm năm từng chút một thành lập lưới thế lực trong Thâm Uyên Ác Ma rồi xây dựng tôn giáo cổ thần. Cái gọi là tôn giáo tôn thờ vinh diệu các tộc thái cổ trăm ức năm trước, cường giả thái cổ thần tộc bao gồm Chủ nhân Tu La Lộ. Khi mọi thứ đã chín muồi, ta phát động cổ thần khởi nghĩa.

- Ta thành lập thánh địa cùng thần quốc, một tayh ta bày ra trận pháp nơi này.những trận pháp đến từ truyền thừa ta đã có. Ta sáng lập chế độ thưởng phạt, lấy các báu vật, công pháp tối cao có trong đất truyền thừa làm phần thưởng khích lệ thuộc hạ lập công. Cũng dụng các loại thủ đoạn ngăn chặn gian tế Thâm Uyên Ác Ma trà trộn vào.

- Hiện tại quy mô cổ thần khởi nghĩa càng lúc càng lớn. Ma Đạo Hội không còn phớt lờ nữa, bắt đầu điều động trưởng lão trong tông bao vây tiễu trừ chúng ta. Ta nghi ngờ Ma Đạo Hội từ một số dấu vết nắm giữ tin tức liên quan đến ta.

- Hiện tại Ma Đạo Hội tăng binh quy mô lớn trong Hắc Sa thành, có lẽ sẽ xuất hiện trưởng lão đẳng cấp Chân Thần...

Mộ Thiên Tuyết nói xong hàng loạt, Lâm Minh bắt đầu thấy lo. Ma Đạo Hội là vật khổng lồ, Thâm Uyên Ác Ma cao tầng trong Ma Đạo Hội tất nhiên có thực lực sâu không lường được. Thế lực của Mộ Thiên Tuyết so với bọn họ thật là không đáng nhắc đến.

Nhưng Mộ Thiên Tuyết có thể làm được điều này đủ khiến người tán thán. Dùng tín ngưỡng và vinh diệu dẫn dắt Võ Giả các tộc thái cổ, lại đưa phần thưởng, hỏi sao các tộc thái cổ không sợ cái chết, xung phong liều mạng?

Mộ Thiên Tuyết bỏ hết tài sản vào trận cổ thần khởi nghĩa vì trả chút ơn của thái cổ thần tộc, cũng vì làm chuyện tốt cho sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh sờ cằm:

- Trưởng lão đẳng cấp Chân Thần sao...

Thực lực hiện tại của Lâm Minh muốn đánh bại Chân Thần có lẽ không khó, nhưng gi ết chết hạ vị Chân Thần hạ vị thì không dễ dàng.

Chương 2301: Ác Ma tế điển

Nhưng may mắn là bọn họ còn thời gian. Lúc trước Mộ Thiên Tuyết che giấu rất sâu, hiện tại Ma Đạo Hội chưa đánh giá đúng thực lực của quân khởi nghĩa.

- Sư tỷ, Tiểu Ngư Nhi đi đâu rồi? Ta nghe Tiên Nhi nói lúc trước sư tỷ mang Tiểu Ngư Nhi đi.

Lúc trước Lâm Minh gặp Tiểu Ngư Nhi ở viễn cổ đế đô, mua nàng, bỏ vào trong Ma Phương. Tiểu Ngư Nhi luôn ở chung với Mộ Thiên Tuyết, có tình cảm rất tốt với nàng, nên Mộ Thiên Tuyết đi mang theo Tiểu Ngư Nhi cũng hợp lý.

Nhắc đến Tiểu Ngư Nhi làm mặt Mộ Thiên Tuyết tối sầm, hơi lo lắng nói:

- Tiểu Ngư Nhi... Nàng đột nhiên mất tích...

Lâm Minh kinh ngạc hỏi lại:

- Mất tích?

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên mất tích?

- Ừm!

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết nàng đi nơi nào. Lúc ta thông qua vĩnh hằng chi bích Tiểu Ngư Nhi vốn đi cùng ta, nhưng khi qua vĩnh hằng chi bích thì dường như nàng bị vòng xoáy không gian cuốn đi. Tiểu Ngư Nhi mất tích, nhiều năm qua ta luôn tìm kiếm nàng nhưng bặt vô âm tín.

Mộ Thiên Tuyết hơi buồn và áy náy, nàng cảm thấy đã không chăm sóc tốt cho Tiểu Ngư Nhi.

Lâm Minh nhíu mày lẩm bẩm:

- Vòng xoáy không gian...

Tiểu Ngư Nhi là thể năng lượng, nàng có thể bám vào người Mộ Thiên Tuyết, dù vậy vẫn bị không gian loạn lưu cuốn đi trong khi Mộ Thiên Tuyết thì bình an, chuyện này không tầm thường.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Minh thấy Mộ Thiên Tuyết buồn thì an ủi:

- Sư tỷ đừng nghĩ nhiều, Tiểu Ngư Nhi vốn là thể sinh mệnh tử tạp sinh thành, có lẽ vòng xoáy không gian cuốn đi không phải chuyện xấu, rất có thể là cơ duyên hoặc nàng bị triệu hoán...

Lâm Minh không nghĩ ra nguyên nhân nhưng chỉ có thể suy nghĩ theo chiều hướng tốt.

Hiện giờ chưa biết Tiểu Ngư Nhi có ở trong Hắc Ám Thâm Uyên, dù nàng trong Thâm Uyên nhưng muốn tìm nàng thật như biển rộng tìm kim. Tiểu Ngư Nhi bị cuốn đi khi qua vĩnh hằng chi bích, không chừng nàng chưa vào Hắc Ám Thâm Uyên.

Nghe Lâm Minh nhắc đến thứ bí ẩn nhất trong ba thần khí, ánh mắt Mộ Thiên Tuyết lộ vẻ đăm chiêu:

- Tử tạp...

Nếu như là tử tạp triệu hoán Tiểu Ngư Nhi thì là kết quả tốt nhất. Nhưng Tử Tạp đang ở đâu?

Mộ Thiên Tuyết bản năng thì thào:

- Sẽ ở trong Ma Thần chi mộ sao?

Ma Thần chi mộ trong thập bát tầng Hắc Ám Thâm Uyên, nơi đó ẩn giấu rất nhiều bí mật.

- Trong Ma Thần chi mộ có cái gì? Lúc trước người trung niên thuyết phục ta đến gặp sư tỷ đã dùng bí mật Ma Thần chi mộ hấp dẫn ta đến. Cũng nhờ hắn chỉ chợt nảy ý không thì ta đã bỏ qua cơ hội gặp sư tỷ.

Lâm Minh rất chú ý Ma Thần chi mộ, dường như đó là nơi quan trọng nhất, bí ẩn nhất trong Hắc Ám Thâm Uyên.

- Ta không hiểu biết hết về Ma Thần chi mộ, mấy năm nay ta ở Hắc Ám Thâm Uyên có giết một số Thâm Uyên Ác Ma cao đẳng, được chút tư liệu văn hiến ghi chép Thâm Uyên. Ta tự học một ít chữ Thâm Uyên, miễn cưỡng xem hiểu. Dường như trong Ma Thần chi mộ ẩn giấu lực lượng cường đại nhất Hắc Ám Thâm Uyên, nó là nơi Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng sinh ra, là nơi các siêu Ác Ma Hoang, Minh, Tà, Trụ sinh ra.

Lòng Lâm Minh rung động:

- Nơi sinh ra Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng?

Ác Ma đẳng cấp đó quá đáng sợ, lúc đánh nhau chỉ đánh sau Chủ nhân Tu La Lộ, sinh linh Tam Thập Tam Thiên không thể đối kháng lại.

Điều đáng mừng duy nhất là đại chiến trăm ức năm trước, Chủ nhân Tu La Lộ và Bất Hủ quân vương hợp sức tru sát, Ác Ma đẳng cấp lục đại Đồ đằng có mấy con chết, một số bị thương nặng, số thì mất tích.

Nhưng nghe Mộ Thiên Tuyết nói, Ma Thần chi mộ có thể sinh ra Thâm Uyên Ác Ma, Đồ đằng, Lâm Minh đứng ngồi không yên. Nếu lại xuất hiện Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng mới vậy Tam Thập Tam Thiên sẽ gặp nguy hiểm.

- Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng cũng có phụ mẫu sao? Bọn họ sinh ra như thế nào?

Lâm Minh không biết bí mật về Ma Thần chi mộ từ hồn Hoang, đoạn ký ức bị phong tỏa chặt chẽ. Nếu hai siêu Ác Ma kết hợp lại sinh ra siêu Ác Ma bẩm sinh thì thật đáng sợ.

- Không phải.

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu, nói:

- Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng không được sinh ra. Bọn họ là Thâm Uyên Ác Ma cao đẳng có thực lực đẳng cấp Chân Thần, nhận năng lượng Ma Thần chi mộ rót vào người rồi thăng cấp lên. Sau khi hoàn thành thăng cấp, Thâm Uyên Ác Ma mới thông qua tu luyện chậm rãi dẫn động lực lượng trong người.

- Quá trình này được gọi là Ác Ma tế điển, nó mang đến gánh nặng lớn cho thân thể, yêu cầu rất cao về thực lực, tiềm lực sinh mệnh của Thâm Uyên Ác Ma nhận tế điển. Nếu cơ thể không chịu nổi sẽ tan thành mấy khói.

- Muốn nhận Ác Ma tế điển còn cần một điều kiện nữa, đó là có một thiên tế văn bí ẩn, nó là tín vật mở ra Ma Thần chi mộ, cũng là chìa khóa kích phát Ác Ma tế điển.

Lâm Minh nghe Mộ Thiên Tuyết giải thích thì lộ biểu tình kỳ lạ.

- Có chuyện gì sao?

- Sư tỷ nói tế văn chắc là... Cái này?

Lâm Minh giơ tay xẹt qua tu di giới chỉ, một quyển sách đen bí ẩn nằm trong lòng bàn tay Lâm Minh. Lâm Minh dùng hồng mông chi khí bao bọc Hắc thư, nó như có sự sống hơi nhảy nhót như thể bên trong phong ấn trái tim. Lũ hồng mông chi khí ức chế dao động sinh mệnh của Hắc thư. Lâm Minh phải nhờ vào thương thiên cổ ấn mới làm được điều này, khi hắn có sức chiến đấu đẳng cấp Chân Thần thì dùng hồng mông chi khí đã đủ.

Mộ Thiên Tuyết thấy Hắc thư thì hết hồn. Trong một số văn hiến Mộ Thiên Tuyết đã đọc miêu tả,ghi chép liên quan tế văn, nó viết trên từng quyển Hắc thư, rất giống với Hắc thư trong tay Lâm Minh.

- Cái này... Ngươi lấy từ đâu ra?

Lâm Minh thuận miệng nói:

- Từ tay một thiên tài thánh tộc, đối với đào nó ra từ di tích Thái Cổ giới.

Mộ Thiên Tuyết không biết nên nói cái gì:

- Còn có loại chuyện này? Tế văn màu đen này có tổng cộng sáu thiên, đối ứng với Ác Ma đẳng cấp lục đại Đồ đằng. Chỉ khi Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng chết thì Hắc thư đối ứng với nó mới lộ ra.

- Mỗi lần Ma Thần chi mộ mở ra, sau khi sử dụng Hắc thư, nếu Ác Ma nhận tế điển thành công thông qua thử thách thì Hắc thư sẽ biến mất.

- Ngược lại Ác Ma nhận tế điển thất bại trong thử thách sẽ tan thành mây khói, Hắc thư trốn vào hư không sau đó xuất hiện ở nơi không tưởng được. Có lúc Hắc thư bay ra ngoài Thâm Uyên.

- Không biết bao nhiêu Thâm Uyên Ác Ma nằm mơ đều muốn có một thiên tế văn đen, nhưng nhiều Ác Ma cao đẳng dùng hết các loại thủ đoạn cũng không tìm ra được. Bởi vì Thâm Uyên quá lớn, tìm một thiên tế văn dùng từ biển rộng tìm kim không đủ để hình dung. Cho nên Hắc Ám Thâm Uyên luôn lưu truyền một câu thế này...

- Thâm Uyên Ác Ma có tế văn màu đen là Ác Ma được Ma Thần xem trọng, là ma sử bẩm sinh. Ma sử có địa vị rất cao trong Hắc Ám Thâm Uyên, vì Ma Thần xem trọng, xác suất thông qua thử thách trở thành Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng cũng lớn nhất.

Chương 2302: Song tử đạo cung (1)

- Không ngờ trong tay ngươi có một thiên tế văn màu đen, lấy từ tay thiên tài thánh tộc, thật là mỉa mai. Sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên được Ma Thần xem trọng...

Mộ Thiên Tuyết lắc đầu, hiển nhiên nàng khinh thường truyền thuyết của Thâm Uyên Ác Ma.

Lâm Minh trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Mộ Thiên Tuyết hỏi:

- Sao vậy? Ngươi đang nghĩ gì?

Lâm Minh sờ cằm:

- Ta đang nghĩ nên giải quyết thiên tế văn này như thế nào.

Lâm Minh giở trang bìa Hắc thư.

Câu đầu tiên của trang sách là:

[Mộ, là kết thúc, cũng là bắt đầu!]

Sau đó viết:

[Người được Hắc thư như Trụ đích thân đến!]

Trụ là danh hiệu Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng, ai nhận được Ác Ma tế điển tẩy lễ đều có thể trở thành Trụ, khi nào Trụ chết thì Hắc thư thuộc về Trụ mới hiện ra.

Mộ Thiên Tuyết nhíu mày nói:

- Lợi dụng tế văn màu đen sao...

- Dường như không thể hủy hoại nó, cách ổn thỏa nhất là giấu nó vào nơi nào Thâm Uyên Ác Ma không tìm thấy, khiến Hắc Ám Thâm Uyên từ nay thiếu một Ác Ma đẳng cấp Đồ đằng.

- Hoặc chúng ta lên kế hoạch lợi dụng Hắc thư chế tạo cạm bẫy, hấp dẫn Ác Ma đẳng cấp cao đến, gài bẫy giết bọn họ. Nhưng làm như vậy rất mạo hiểm, phải quy hoạch kỹ càng, không thì tương đương với tặng báu vật cho Thâm Uyên Ác Ma.

Trong đầu Mộ Thiên Tuyết nảy lên nhiều suy nghĩ.

Lâm Minh lắc đầu, nói:

- Sư tỷ, mới rồi ta nghĩ một cách lợi dụng hơi... Điên cuồng một chút.

Mộ Thiên Tuyết kinh ngạc hỏi:

- Cách gì?

- Sư tỷ hãy xem cái này đã.

Lâm Minh chợt phát ra tiếng gầm, thanh âm trở nên trầm thấp, khàn khàn mà vang dội, tựa như tiếng sấm rền giữa trời.

Xương toàn thân Lâm Minh kêu răng rắc, cơ thể nhô cao, cơ bắp trướng to, làn da mọc cốt giáp dữ tợn và vảy. Khủy tay, đầu gối Lâm Minh mọc gai xương.

Chỉ một nén nhang sau Lâm Minh biến thành Thâm Uyên Ác Ma.

Lâm Minh hóa đá:

- Sao... Sao ngươi làm được?

Mộ Thiên Tuyết biết luyện thể thuật của Lâm Minh tu đến cảnh giới cực cao có thể lợi dụng luyện thể thuật thay đổi cấu tạo thân thể, nhưng biến thành Thâm Uyên Ác Ma thì quá khoa trương. Mộ Thiên Tuyết cảm nhận được hơi thở thuộc về Thâm Uyên Ác Ma trong người Lâm Minh, hơi thở này không giả tạo được.

- Ta không... Nhận ra ngươi được.

Nếu Mộ Thiên Tuyết không chính mắt thấy Lâm Minh biến hóa ngay trước mặt, nàng không nhận ra Thâm Uyên Ác Ma là nhân loại ngụy trang, càng không nhận ra Lâm Minh.

Ngụy trang quá hoàn mỹ.

- Chuyện này nói thì dài. Sư tỷ, trong người ta có Ác Ma lực, ta đang nghĩ có thể nào nhận Ác Ma tế điển không?

Lâm Minh nói làm Mộ Thiên Tuyết ngây người.

Một nhân loại nhận Ác Ma tế điển?

Điều này quá điên cuồng!

- Rất nguy hiểm, ngươi không biết khi nhận Ác Ma tế điển sẽ xảy ra chuyện gì. Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao khi nhận tế điển rất có thể sẽ chết, thực lực hiện tại của ngươi...

Mộ Thiên Tuyết không biết cực hạn thực lực của Lâm Minh là bao nhiêu, nhưng tu vi của hắn đúng là trung kỳ Thiên Tôn. Suy tính thực lực của Lâm Minh nghịch thiên nhưng cũng không đến nỗi mạnh hơn Ác Ma đẳng cấp Chân Thần đi?

Mộ Thiên Tuyết nói ra điều mình lo lắng:

- Hơn nữa dù ngươi sống dsót trong Ác Ma tế điển thì tế điển này vốn chuẩn bị cho Thâm Uyên Ác Ma, ngươi nhận tế điển rồi còn là chính mình không?

Lâm Minh nói:

- Linh hồn của ta có Ma Phương bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì. Hơn nưeã ta định mở ra đệ thất đạo cung, song tử đạo cung, như vậy càng ổn chắc hơn.

- Song tử đạo cung... Ngươi đã mở ra song tử đạo cung?

Nghe Lâm Minh nói định gần đây mở song tử đạo cung ra, Mộ Thiên Tuyết giật nảy mình. Mộ Thiên Tuyết không ngờ tốc độ Lâm Minh tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh mau như vậy.

Đạo Cung Cửu Tinh, bảy minh hai ám. Song tử đạo cung là đạo cung thứ bảy của Đạo Cung Cửu Tinh, đạo cung cuối cùng trong thất minh tinh, cũng là đạo cung đặc biệt nhất.

Nó đặc biệt đầu tiên là vị trí. Mỗi đạo cung của Võ Giả có vị trí cố định trên người, ví dụ thiên mục đạo cung ở trán, hoàng võ đạo cung ở tứ cực, tử phủ đạo cung tại đan điền vân vân.

Vị trí song tử đạo cung rất đặc biệt, nó nằm ở bên ngoài người tu luyện giả.

Khi song tử đạo cung mở ra nó sẽ ngưng tụ thành một ngôi sao xuất hiện trong không trung gần người tu luyện giả, ngôi sao này có tên là song tử tinh.

Sau đó pháp tắc Đạo Cung Cửu Tinh lấy song tử tinh làm gốc tụ tập cửu thiên tinh quang vô tận dần ngưng tụ thành bóng sáng hình người.

Bóng sáng này giống hệt với tu luyện giả.

Vì thế có tên là song tử đạo cung.

Là đạo cung cuối cùng trong bảy đạo cung,để mở ra song tử đạo cung cần ngưng tụ lực lượng cửu thiên tinh thần nhiều nhất, gấp mấy lần bất cứ phương đạo cung nào trước đó, điều này khiến uy lực song tử đạo cung lớn nhất.

Cái bóng hình thành bằng tinh quang có năm mươi phần trăm sức chiến đấu của bản tôn. Chờ bản tôn phân ra một một phần căn nguyên khí huyết, một lũ căn nguyên lình hồn rót vào song tử tinh là có thể lấy nó làm gốc chế tạo ra phân thân có máu có thịt.

Phân thân này tên là song tử phân thân.

Song tử phân thân càng nhận nhiều tinh huyết thì càng cường đại, cộng với song tử đạo cung hội tụ cửu thiên tinh quang, nó sẽ trở thành vũ khí rất có uy lực.

Đương nhiên bản tôn bởi vì phân ra một phần lực lượng khí huyết nên thực lực bị hao tổn, nhưng mức độ tiêu hao so với phân thân mang đến thực lực tăng phúc thì không đáng là bao.

trong giới võ học có rất nhiều công pháp khống chế phân thân, bao gồm Tu La thiên đạo có cách lợi dụng phân thân tu luyện và chiến đấu. Những những công pháp khống chế phân thân đa số là tế luyện ra.

Ví dụ ba phân thân Tu La thiên đạo dùng nguyên linh thạch thai, hồn tuyền thần thai, các loại thiên địa thần vật dựng dục ra thiên nhiên linh thai chế tạo thành, không phải bản thể của Lâm Minh.

Nếu phân thân đó bị mất, mặc dù hao tổn thực lực nhưng không tổn thương gì đến thân thể Lâm Minh. Song tử đạo cung lại khác.

Phân thân song tử đạo cung là Võ Giả phân ra tinh huyết thân thể của mình, đúc cửu thiên tinh quang biến ra, thân xác thịt thật sự.

Phân thân như thế không chịu nổi tổn thất.

Hơn nữa phân thân và bản tôn tu luyện giả đồng nguyên, nó chẳng những có thể phân ly với bản tôn cũng có thể dung hợp.

Một khi phân thân và bản tôn hợp thể sẽ bộc phát ra lực lượng gấp đôi.

Phân thân tế luyện không làm được năng lực này.

Trong tình huống bình thường Võ Giả mở ra song tử đạo cung, nhiều lúc bản tôn và phân thân dung hợp vào nhau, như thế phát huy ra thực lực là lớn nhất.

Chỉ khi tu luyện mới tách ra, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí càng nhanh hơn.

Hiện giờ Lâm Minh cần mở ra song tử đạo cung ngay, vì từ khi hắn bắt đầu song tử đạo cung có thể lợi dụng đặc tính của nó tách Ác Ma lực và thần chi lực ra.

Song tử đạo cung của Lâm Minh khác nhiều với tu luyện giả Đạo Cung Cửu Tinh khác.

Chương 2303: Song tử đạo cung (2)

Võ Giả bình thường mở song tử đạo cung, tách phân thân ra không khác gì bản tôn. Phân thân và bản tôn tách ra thì chiến đấu càng thêm linh hoạt, tốc độ tu luyện nhanh hơn. Nếu phân thân và bản tôn dung hợp tương đương chồng lên sức chiến đấu.

Lâm Minh thì khác, hắn định dùng song tử đạo cung làm gốc ngưng tụ thành ảo ảnh tinh quang, rót hết tinh hoa Ác Ma lực trong người vào phân thân, khiến song tử phân thân trở thành phân thân Ác Ma hoàn toàn.

Bản tôn Lâm Minh chỉ để lại thần chi lực và huyết mạch đối ứng.

Làm như vậy sau này thân phận của Lâm Minh càng linh hoạt hơn, bản tôn và phân thân dung hợp tùy thời thay đổi hình dạng.

Song tử phân thân Ác Ma có thể kiêng nể gì lợi dụng pháp tắc cắn nuốt ăn mất Ác Ma lực. Bản tôn thì chăm chỉ hấp thu lực lượng thế giới để tu vi vững bước tăng cao.

Thế thì Lâm Minh không cần lo lắng lợi dụng pháp tắc cắn nuốt tăng nhanh tu vi rơi vào tà môn tà đạo, làm căn cơ hỗn tạp, thậm chí xuất hiện tình huống Ác Ma lực phản phệ.

Chờ khi Lâm Minh mở ra song tử đạo cung, tiến vào Ma Thần chi mộ có thể lấy thân phận làm chính biến ảo hình dạng Thâm Uyên Ác Ma, lúc nhận Ác Ma tế điển sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Minh nói cho Mộ Thiên Tuyết nghe ý tưởng của mình.

Mộ Thiên Tuyết nghe xong thật lâu không phản ứng lại:

- Ngươi... Có thể phân ra một phân thân Ác Ma?

Lâm Minh cảm thấy rất khó tin, làm sao Lâm Minh có thể mở ra đệ thất đạo cung trong Đạo Cung Cửu Tinh mau như vậy? Tinh hoa của Hoang trong cơ thể hắn từ đâu ra?

- Chắc được, phân thân cũng là chính ta, không phải đoạt xá. Chỉ cần phân ra một lũ căn nguyên lình hồn tiến phân thân thì nó chính là hình dạng thứ hai của ta.

- Ngươi... Mấy năm qua đã trải qua điều gì?

Mộ Thiên Tuyết sớm muốn hỏi nhưng vừa rồi bàn nhiều chuyện không có dịp hỏi.

Thâm Uyên Ác Ma gần như không thể bị nhân tộc Tam Thập Tam Thiên đoạt xá, Lâm Minh sắp chế tạo một phân thân Ác Ma, thật khó tin.

Lâm Minh kể lại kinh nghiệm bảy ngàn năm cho Mộ Thiên Tuyết nghe, từ lúc bị Phiêu Vũ truy sát, bị Thánh Mỹ lấy đi căn nguyên hồn lực, gặp nạn ở hạ giới, chuyển sinh bảy đời, đến vũ trụ hoang dã, hấp thu hồn Hoang, khống chế phân thân hoang, kiềm chế hai thần vương khiến bọn họ rút khỏi chinh chiến nhân tộc và thánh tộc.

Lâm Minh không giấu diếm Mộ Thiên Tuyết điều gì, nàng biết hết bí mật Ma Phương thì còn gì mà giấu?

Nghe kinh nghiệm của Lâm Minh, Mộ Thiên Tuyết ngây người hồi lâu. Mấy năm nay Lâm Minh trải qua rất ly kỳ, từ không còn sống bao lâu, tuyệt vọng đến vực dậy, cố gắng xoay chuyển trong vũ trụ hoang dã, trở thành lãnh tụ nhân tộc, phong hiệu Nhân Hoàng. Cuộc đời Lâm Minh dùng từ lên nhanh xuống mau không đủ để hình dung, nghe chuyện rất khó tin.

Mộ Thiên Tuyết tự nhận mình trải qua nhiều cơ duyên trong Thái Cổ giới, kỳ ngộ và chém giết sinh tử đã là gợn sóng phập phồng nhưng so với Lâm Minh thì rất bình thường.

- Thì ra ngày xưa ngươi mất tích không phải vì Thánh Mỹ, nàng...

Mộ Thiên Tuyết không biết nói cái gì, nàng cảm giác cách làm của Thánh Mỹ rất khó hiểu.

- Ngươi nói Thánh Mỹ và Hồn Đế có thù lớn. Sau khi Thánh Mỹ cướp hết lực lượng của ngươi thì để lại một chút căn nguyên lình hồn của nàng trong thân thể ngươi, phong ấn nguyên âm chi lực, đại chuyển sinh thuật bí pháp của nàng? Thánh Mỹ làm như vậy có ý nghĩa không? Trong tình huống đó khả năng ngươi phục hồi lực lượng gần bằng không. Thánh Mỹ không biết ngươi có Ma Phương, nàng dựa vào cái gì cho rằng ngươi có thể phục hồi lại lực lượng?

Lâm Minh thở ra, lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng, hành động lúc đó của Thánh Mỹ chắc vì Hồn Đế tham gia, nàng không cách nào chống đối nên làm ra lựa chọn duy nhất. Khi ấy ta chết chắc, có lẽ Thánh Mỹ dựa vào trực giác để lại hy vọng cuối cùng cho ta, cũng để lại hy vọng cuối cùng cho nàng.

Thánh Mỹ là một nữ nhân bí ẩn.

Nghĩ đến Thánh Mỹ làm Lâm Minh nhớ đến một nữ nhân tuyệt trần từng xuất hiện trong hàn băng kính, để lại bộ xương ở trung tâm vĩnh hằng chi bích.

Vượt qua dòng sông thời gian trăm ức năm, Thánh Mỹ và nữ nhân bí ẩn kia như phân thân và bản tôn song tử đạo cung, bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Ân oán giữa Thánh Mỹ và Hồn Đế, những gì nàng làm với hắn, khiến Lâm Minh có tình cảm rất phức tạp với Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ vừa chính vừa tà, nàng phong quang vô hạn lại như trải qua câu chuyện rất thảm.

Nhưng mặc kệ Thánh Mỹ có thân thế gì, mặc kệ nàng muốn gì, Lâm Minh biết bảy ngàn năm nàng bị Phiêu Vũ thần vương truy sát cùng đường, Hồn Đế ở một bên như hổ rình mồi, là Thánh Mỹ cứu mạng hắn. Lâm Minh sẽ không quên ân tình này, mặc dù cách làm của Thánh Mỹ rất bí ẩn.

Thánh Mỹ cho cảm thấy như Mạn Châu Sa Hoa ẩn trong sương mù màu đen. Trăm ức năm trước hoa rơi, trăm ức năm sau hoa nở, vượt qua muôn đời luân hồi, trời sao là nhân quả, duyên đã định sinh tử...

Hắc Sa thành là chợ nô lệ lớn nhất thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên, khi cổ thần tộc khởi nghĩa bùng nổ, chẳng những việc buôn bán không bị ảnh hưởng mà Hắc Sa thành càng phồn hoa hơn.

Liên tục mấy tháng, mỗi tháng có ít nhất hai vạn nô lệ bị vận đến Hắc Sa thành. Đến hôm nay số nô lệ tụ tập tại Hắc Sa thành nhiều cỡ hai mươi vạn. Các nô lệ toàn là hàng thượng phẩm được chọn lựa kỹ càng. Có rất nhiều nô lệ được chuyển từ tổng bộ Ma Đạo Hội đệ thập lục tầng, thậm chí thập thất tầng đến.

Ma Đạo Hội vì có thể bồi dưỡng nô lệ càng tốt thậm chí nuôi dưỡng một số nô lệ thiên địa đến cảnh giới Thánh Chủ. Nhưng vì để hoàn toàn khống chế các nô lệ, Ma Đạo Hội cung cấp toàn là công pháp tàn khuyết, bọn họ chỉ có thể tu đến Thánh Chủ là cùng.

Cộng thêm nô ấn trong hồn hải của bọn họ, chuyên môn điều giáo nô lệ hóa, khiến xác suất các nô lệ thoát khỏi kiểm soát gần bằng không. Trừ phi nô lệ được cứu đi, được cao thủ giải nô ấn thì bọn họ sẽ trở nên với chính mình.

Nô lệ đẳng cấp Thánh Chủ được bán giá trên trời.

Nô lệ đẳng cấp Giới Vương gần như tuyệt chủng, nếu có là vài Ác Ma đẳng cấp cao chuyên môn nuôi dưỡng để hưởng dụng nội bộ.

Chiều hôm nay, chín mặt trời chiếu xuống sa mạc cát đen như sắp đốt cháy, cát hiện màu đen vì có chứa thành phần huyền thiết. Huyền thiết dưới ánh mặt trời dễ làm chân người phồng rộp knước, nếu vùi trứng chim vào hạt cát, khoảng một nén nhang là trứng chín ngay.

Nhưng hạt cát nóng rực này không là gì đối với một vài tọa kỵ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chân một con quái vật màu xanh như cây cột đạp xuống, làm hạt cát đen nóng rực lõm cái hố sâu một thước.

Đây là chân của người khổng lồ một mắt, còn là loài biến dị.

Nó to lớn hơn người khổng lồ một mắt bình thường, lực lượng mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn. Đương nhiên giá tiền của nó mắc hơn người khổng lồ một mắt bình thường gấp mười lần.

Người khổng lồ một mắt bình thường đã là xa xỉ phẩm, người khổng lồ một mắt biến dị càng không phải người bình thường có thể cưỡi.

Chương 2304: Vô đề

Lúc này người cưỡi trên người khổng lồ một mắt là Lâm Minh, hắn đã biến thành hình dạng Thâm Uyên Ác Ma.

Đến hôm nay Lâm Minh vào Hắc Ám Thâm Uyên đã một năm trời. Một năm qua nhiều lúc Lâm Minh ở trong sa mạc đen, chung với quân khởi nghĩa cổ tộc. Quân khởi nghĩa và Ma Đạo Hội nhiều lần đụng độ, Lâm Minh với hình dạng nhân loại lặng lẽ giết hàng ngàng Thâm Uyên Ác Ma, bao gồm Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp trung vị Thiên Tôn trấn thủ Hắc Sa thành.

Giết đám Ác Ma không chịu nổi một kích của Lâm Minh không giúp hắn trui rèn thực lực, nhưng có thể rèn luyện pháp tắc cắn nuốt. Ác Ma lực trên mỗi con Ác Ma đều bị Lâm Minh hấp thu. Dần dần Lâm Minh ngày càng quen thuộc pháp tắc cắn nuốt, cần đến cảnh giới cao nhất hắn có thể làm được.

Hiện Lâm Minh đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, có thể thoải mái hấp thu năng lượng, trùng kích hậu kỳ Thiên Tôn và mở ra song tử đạo cung.

Lâm Minh giết Thiên Tôn Hắc Sa thành dẫn đến kết quả là Ma Đạo Hội ngồi không yên. Lúc trước Ma Đạo Hội nằm mơ cũng không ngờ tôn giáo cổ thần, quân khởi nghĩa khó đối phó như vậy. Quân khởi nghĩa chẳng những nhiều lần đánh bại quân đội Ma Đạo Hội, thậm chí giết một Thiên Tôn của bọn họ, điều này không hợp với lẽ thường.

Hiện tại cổ thần quân khởi nghĩa đã thành cái gia trong mắt Ma Đạo Hội cần bị nhổ bỏ.

Rất nhanh Ma Đạo Hội có hành động tiêu diệt.

Một tháng trước. Quân khởi nghĩa cổ tộc công kích một đội Thâm Uyên Ác Ma áo giải nô lệ các tộc thái cổ, quân khởi nghĩa giết đội Thâm Uyên Ác Ma, cứu ra năm ngàn nô lệ các tộc thái cổ.

Năm ngàn nô lệ này có thiên phú rất cao, tu vi không tệ. Bình thường thì tất cả nô lệ sẽ tham gia quân khởi nghĩa cổ tộc, trở thành một đội quân mới.

Nhưng kết quả làm người ta đau lòng là khi Lâm Minh định giải trừ nô ấn cho các nhân nô thì tập thể chết bất đắc kỳ tử.

Lâm Minh trơ mắt nhìn năm ngàn nam nữ trẻ tuổi các tộc thái cổ miệng mũi chảy máu trước mắt hắn, có nổ tung thành bãi máu.

Dù Lâm Minh trải qua vô số cuộc chiến sinh tử, mạng sống trên tay hắn nhiều khó đếm hết nhưng cảnh tượng đó làm hắn nát lòng.

Không cần điều tra Lâm Minh cũng biết Ma Đạo Hội động tay chân vào nô ấn của các nô lệ, lòng máy động tùy thời giết các nô lệ.

Làm vậy ngăn chặn khả năng các nô lệ bị cổ tộc quân khởi nghĩa giải cứu, qua đó khiến quân khởi nghĩa cổ tộc không có cách nào phát triển lớn mạnh được.

Hành động của Ma Đạo Hội giống như lúc phàm nhân đánh nhau dùng chiến thuật vườn không nhà trống, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

quân khởi nghĩa cổ tộc định dùng vũ lực giải cứu nô lệ trở nên không còn ý nghĩa, chỉ tăng nhanh thời gian nô lệ các tộc thái cổ chết.

Cách làm của Ma Đạo Hội khiến các Võ Giả các tộc thái cổ căm hận nhưng đành bó tay.

Hiện giờ quân khởi nghĩa không có năng lực chiến đấu ngay mặt với Ma Đạo Hội, chỉ có thể đánh du kích, lấy chiến dưỡng chiến. Nhưng nay cơ hội đánh du kích cũng bị Ma Đạo Hội cướp mất, quân khởi nghĩa trở nên rảnh rỗi.

Quân khởi nghĩa không kéo ngã Hắc Sa thành được, lang thang ngoài dã ngoại không có ý nghĩa gì.

Trong phút chốc sĩ khí quân khởi nghĩa cổ tộc rất thấp.

Lúc này lại truyền ra kinh biến, đó là Ma Đạo Hội phái một trưởng lão áo đen đến Hắc Sa thành.

Trong Ma Đạo Hội nắm giữ quyền lực cao nhất chính là trưởng lão đen, mỗi trưởng lão áo đen là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

Dù trong Hắc Ám Thâm Uyên nhưng Chân Thần không phải rau cải, bọn họ chỉ tồn tại trong thế lực đỉnh cao, là người cầm quyền tối cao của mỗi thế lực.

Trước kia Ma Đạo Hội chưa từng nghĩ đến có ngày vì trấn áp nô lệ khởi nghĩa cần dùng một trưởng lão áo đen.

Nhưng một đội quân khởi nghĩa nô lệ kinh động trưởng lão áo đen thì cuộc chơi đã tới lúc kết thúc. Vì Ác Ma đẳng cấp Chân Thần có cảm tri rất cường đại, trưởng lão áo đen sẽ sử dụng cảm tri tìm ra hang ổ quân khởi nghĩa cổ tộc, đó sẽ là ngày tàn của quân khởi nghĩa.

Với Ma Đạo Hội thì ban đầu bọn họ dung túng quân khởi nghĩa cổ tộc chỉ vì Chân Thần khinh thường ra tay. Chờ khi Ma Đạo Hội nghiêm túc, tiêu diệt một đội quân khởi nghĩa không khó hơn giết chó.

Trưởng lão áo đen Ma Đạo Hội đến làm quân khởi nghĩa cổ tộc lòng người hoảng sợ.

Rất rõ ràng, không lâu sau Ma Đạo Hội sẽ đại quy mô bao vây tiễu trừ.

Quân khởi nghĩa cổ tộc nói cho cùng là một đám nô lệ tụ tập lại, không được học tập công pháp theo hệ thống, huấn luyện quân sự. Tuy bọn họ có giác ngộ hy sinh vì phục hồi lại vinh diệu chủng tộc nhưng năng lực chiến đấu không cường đại.

Trong phút chốc các thủ lĩnh đại đội quân khởi nghĩa liên tục xin gặp Mộ Thiên Tuyết, thảo luận riêng tư cách ứng đối Ma Đạo Hội bao vây tiễu trừ.

Nhiều người nghĩ cách chia nhỏ đội rút khỏi thập nhị tầng, nhưng dù đi Thâm Uyên thập nhất tầng, chưa chắc an toàn hơn. Bởi vì một cường giả đẳng cấp Chân Thần của Ma Đạo Hội sẽ linh hoạt hơn bọn họ.

Lúc bọn họ rút lui càng dễ dàng bị phát hiện, tai họa ngập đầu sẽ ập đến.

Các thủ lĩnh đại đội quân khởi nghĩa xin gặp nhưng Mộ Thiên Tuyết luôn từ chối, nàng chỉ ra một mệnh lệnh, đó là: ở tại chỗ chờ lệnh.

Các thủ lĩnh đại đội bất an trước mệnh lệnh này, nhưng vì Mộ Thiên Tuyết quyền uy, bọn họ phải nghe theo.

Trong tình huống đó dù là thủ lĩnh quân khởi nghĩa hay cao tầng Ma Đạo Hội, không ai biết rằng trưởng lão áo đen Ma Đạo Hội đến Hắc Sa thành không lâu sau Lâm Minh cũng âm thầm đến Hắc Sa thành.

Lâm Minh biết cơ hội hắn luôn mong chờ đã tới.

Đây là cơ hội cho Lâm Minh hoàn toàn mở ra song tử đạo cung, là cơ hội để thực lực của hắn tiến bước dài.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người khổng lồ một mắt thể trọng hơn mười vạn cân, mỗi bước đạp xuống sa mạc rộng lớn sẽ dấy lên vòng tròn sóng cát. Xích huyền thiết rũ xuống từ cánh tay người khổng lồ một mắt kéo dài trong sa mạc. Nhiệt độ cao trong không khí làm sợi xích trở nên mông lung.

Người khổng lồ một mắt biến dị này là Lâm Minh cướp nhiều tài sản của Thiên Tôn trấn thủ Hắc Sa thành, dùng tinh thạch Ác Ma mua nó. Đây là tọa kỵ xa xỉ phẩm trong mắt Ác Ma bình thường nhưng không là gì với Lâm Minh.

Hắc Sa thành đã xuất hiện trước mắt Lâm Minh.

Lâm Minh cưỡi người khổng lồ một mắt biến dị vào thành, hắn thấy ánh mắt vừa kính sợ vừa hâm mộ của thủ vệ thành thị. Trong Hắc Ám Thâm Uyên, tài phú và thực lực đi song song. Chỉ Ác Ma có thực lực mới có quyền lợi xa xỉ, nếu không dù xuất thân đại gia tộc cũng không được tài phú gì. Đối với Thâm Uyên Ác Ma tình thân là loại quan hệ nhạt nhẽo, Ác Ma cao đẳng sẽ không cưng chiều hậu đại củam ình.

Một năm nay tuy Lâm Minh luôn đâm dao đối với Ma Đạo Hội nhưng đây là lần đầu tiên hắn bước vào Hắc Sa thành.

Hắc Sa thành là thành thị rất phồn hoa, mật độ nhân khẩu lớn hơn Ma Xà thành nhiều.

Chương 2305: Nô lệ cổ tộc

Đường cái Hắc Sa thành cực rộng, Lâm Minh có thể cưỡi người khổng lồ một mắt biến dị đi ngang trên đường. Thâm Uyên Ác Ma khác thường sẽ ngoan ngoãn tránh đường cho Lâm Minh, không có câu phàn nàn. Trong thế giới thực lực là vua này, có thể cưỡi người khổng lồ một mắt biến dị là tượng trưng cho thực lực cường đại.

Dọc đường đi Lâm Minh thấy nhiều nữ nhân Mị Ma ăn mặc quyến rũ đá lông nheo với mình, bọn họ là kỹ nữ trong Hắc Sa thành. Kỹ nữ sinh ra cùng kim tiền, nghề cổ xưa không biết lưu truyền bao nhiêu năm tháng sống rất tốt trong thành thị thối nát như Hắc Sa thành.

Lâm Minh không để ý đến những kỹ nữ đó, hắn đi thẳng tới chợ giao dịch nô lệ lớn nhất Hắc Sa thành do Ma Đạo Hội xây dựng.

Chợ nô lệ như một tòa thành trong thành, nó có tường thành cao, trong tường thành có phong cảnh khác.

Đi vào nơi này, Lâm Minh phát hiện trong tường thành cao có thế giới trung thiên độc lập. Quy mô của thế giới này cỡ mấy ngàn dặm, bên trong trải rộng vô số không trung lâu các, quỳnh lâu điện ngọc, các tòa tiên sơn cao ngất đâm mây.

Cảnh tượng làm người ta khó tin đây là chợ nô lệ Hắc Ám Thâm Uyên. Nơi này trông như thánh địa Thiên Tôn do sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên xây dựng.

Khi Lâm Minh đến, một Mị Ma yểu điệu nghênh đón:

- Xin hỏi các hạ muốn mua loại nô lệ gì?

Thanh âm của nàng ngọt ngào êm tai, sử dụng ngôn ngữ Thâm Uyên cao đẳng.

Huyết mạch Vương tộc của Lâm Minh, tọa kỵ chứng minh tài lực của hắn, nên Mị Ma rất ân cần.

Lâm Minh nói:

- Dẫn ta đi nhìn xem.

Lâm Minh bay lên trời, nữ nhân Mị Ma cười tủm tỉm theo sau. Nàng vừa bay vừa giới thiệu cho Lâm Minh.

Trên bầu trời, từ xa Lâm Minh thấy trên đài cao là các nữ nô bị nhốt trong lồng, bị đấu giá tại chỗ. Tuy là nô lệ nhưng được ăn mặc tỉ mỉ, không thấy có chút đê tiện.

Nhiều nữ nô quần áo hoa quý, khí chất xuất trần, tựa như thánh nữ của các đại tông môn. Có nữ nô chim nhỏ nép vào người, đáng yêu động lòng người, làm người ta yêu thương. Có nữ nô chỉ khoảng mười ba, bốn tuổi, ngực mới nhô lên một chút. Các tiểu nữ hài tuy rằng tu vi không cao nhưng thiên phú rất xuất chúng.

Các thiếu nữ này dù cao quý thánh khiết, chim nhỏ nép vào người, ngây thơ hồn nhiên đều không ngoại lệ bị nhốt trong lồng huyền thiết. Song sắt lạnh lẽo và sắc đẹp của bọn họ trái ngược lớn.

Nữ nhân Mị Ma đi theo bên Lâm Minh, kiêu ngạo nói:

- Các hạ đang thấy nữ nô các loại hình, bọn họ không chỉ có bề ngoài, chúng ta chuyên môn bồi dưỡng các nữ nô này nếu là thánh nữ thì có khí chất thánh nữ, nếu là tiểu thư thì sẽ dịu dàng đáng yêu, tuyệt đối trong ngoài như một.

Lâm Minh cau mày không nói. Lâm Minh thấy trong vài lồng sắt nhốt mấy nữ nô cùng lúc.

Lâm Minh chưa nói gì nữ nhân Mị Ma đã giải thích rằng:

- Các nữ nô bị nhốt chung thường có quan hệ với nhau, có lẽ là song sinh, hoặc sinh bốn, tỷ muội ruột, mẫu thân và nữ nhi...

Nghe nữ nhân Mị Ma giới thiệu, Lâm Minh lại nhìn đám nữ nhân kia, khẽ thở dài. Bọn họ hoặc thanh xuân hoạt bát, hoặc quyến rũ gợi cảm, hoặc là ngọc khiết băng thanh, nhưng cuộc đời đã bị hủy.

Xung quanh bọn họ có khá nhiều khách Thâm Uyên Ác Ma tùy ý chọn lựa như xem món hàng, chọn ai thì người đó sẽ đối mặt vận mệnh nô lệ của mình.

Thấy vẻ mặt Lâm Minh khó chịu, nữ nhân Mị Ma tưởng hắn không vừa lòng, vội nói:

- Các hạ đừng nóng, đây mới chỉ là bắt đầu, mặt sau có xuất sắc hơn. Mời các hạ đi theo ta, chỗ đó là khu khách quý, người bình thường không có tài lực trăm vạn tinh thạch Ác Ma thì không vào được, đương nhiên các hạ không thành vấn đề...

Nữ nhân Mị Ma cười tủm tỉm, nàng không nghi ngờ khả năng thanh toán của Lâm Minh. Người khổng lồ một mắt biến dị đó dù là Giới Vương cũng không cưỡi nổi.

Nữ nhân Mị Ma bay đằng trước dẫn đường, Lâm Minh yển lặng theo sau. Cảm tri của Lâm Minh dễ dàng bao phủ nguyên thế giới trung thiên, bao gồm trận pháp khu khách quý cũng không thể ngăn cản.

Lâm Minh ở trên cao nhìn trên các tiên sơn, trong quỳnh lâu, hoa viên đều trải rộng Võ Giả các tộc thái cổ.

Lâm Minh bay qua một quảng trường tiên sơn, thấy hàng trăm Võ Giả các tộc thái cổ xếp thành một phương trận, bọn họ có nam có nữ, rất đẹp. Bọn họ mặc đồng phục luyện công dang đánh quyền.

Dưới ánh nắng gắt một đám Võ Giả các tộc thái cổ áo trắng hơn tuyết, động tác ngay ngắn như nhau, tựa cánh chim bạch hạc, rất đẹp.

Bọn họ cũng là nô lệ, vì đã gieo nô ấn, không còn là bản thân. Bọn họ nhận được lệnh là hết sức triển lãm chính mình, thế nên trạng thái tinh thần của mỗi người hăng hái đầy sức sống. Nếu không phải Lâm Minh gặp nhóm người này trong Hắc Sa thành, hắn còn cho rằng mình đã đến diễn võ trường thánh địa các tộc thái cổ nào đó.

Lâm Minh bay qua một mảnh dược viên, thấy mười mấy nữ nhân mặc hoa y tập trung chăm sóc hoa cỏ trong dược viên. Bọn họ trẻ trung tuổi xuân, vóc dáng yểu điệu, mặt đẹp như tiên nữ hoa.

Mười mấy thiếu nữ thướt tha trong dược viên như bươm bướm xuyên hoa, cảnh đẹp hiếm gặp.

Nhưng lúc này, cảnh đẹp như vậy lại khiến Lâm Minh cảm thán. Vì các thiếu nữ càng xinh đẹp đầy sức sống càng dễ bị người mua, kết cuộc của các nàng thường vô cùng thê thảm. Ví dụ bị Thâm Uyên Ác Ma chỉ có cá thể giống đực mua, các nàng sẽ biến thành túc tể sinh sản hậu đại Ác Ma, kết cuộc là bị trẻ sơ sinh Ác Ma mình mang bầu ăn thịt.

Lâm Minh bay tiếp, lại thấy một số nam nữ thanh niên hiểu luyện dược thuật hoặc luyện khí thuật, bọn họ công tác trong phòng luyện đan, luyện khí.

Lâm Minh thấy trong một sơn cốc sâu thẳm, khắp nơi là suối nước nóng, sương khói mông lung.

Các suối nước nóng xanh biếc trong suốt như quỳnh tương ngọc dịch, trong sương mù có một đám thiếu nữ mặc vải mỏng lộ ra cảnh xuân đang tắm rửa tạt nướ.

Lâm Minh không ngờ tại đây thấy cảnh một đám mỹ nữ tắm.

Lâm Minh không biết nên nói cái gì, Thâm Uyên Ác Ma ở trong mắt sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên lại đại biểu chí tà chí ác, nhưng thật ra trong lòng sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên cũng tồn tại Ác Ma.

Những thiếu nữ tr@n truồng ẩn trong sương mù dụ dỗ người phạm tội, tìm kiếm dục vọng. Nếu sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên có mặt ở đây cũng sẽ không kiềm được bỏ tiền mua các thiếu nữ.

Nữ nhân Mị Ma thấy Lâm Minh dừng chân trên u cốc, nàng cười đầy ẩn ý.

Nữ nhân Mị Ma mở miệng nói:

- U cốc bên dưới phải giao tiền đặt cọc, đồng ý mua mấy nữ nô mới được xuống. Các nữ nô cực phẩm này nếu ngày nào cũng bị một đám Ác Ma tùy ý ngắm thì không bán giá cao được.

Lâm Minh trầm mặc một lúc, đột nhiên mở miệng nói:

- Giá bao nhiêu? Mua hết.

Lâm Minh nói đơn giản mà thẳng thắng. Nữ nhân Mị Ma mừng rỡ, vội đưa ra khối ngọc giản, giá nô lệ đều ghi trong đó. Nữ nhân Mị Ma là nhân viên tiếp tân, khách nhân mua hết nô lệ thì nàng sẽ được trích phần trăm.

Lâm Minh nhìn lướt qua, trong Hắc Sa thành ghi rõ rõ ràng tất cả nô lệ, không trả giá, trừ phi mua số lượng lớn.

Chương 2306: Yêu cầu cuối cùng

Lâm Minh đến đây vì mua số lượng lớn, nếu có thể hắn muốn mua hết tất cả nô lệ.

Ma Đạo Hội gieo nô ấn đặc biệt tùy thời lấy mạng bọn họ, nếu Lâm Minh ra tay với hân bộ Ma Đạo Hội cho dù đánh thắng thì các nô lệ sẽ chôn cùng.

Lâm Minh không muốn thấy điều đó, nên trước khi hắn lật tung Hắc Sa thành sẽ cố gắng mua nhiều nô lệ, chuyển đi.

Làm như vậy mới cứu được nhiều người hơn.

Nữ nhân Mị Ma thổi hơi nóng bên tai Lâm Minh:

- Các hạ cảm thấy thế nào? Nếu vừa lòng thì được xuống dưới xem ngay. Các nữ nô này nhan sắc thượng đẳng, thiên phú hết chỗ chê. Có nữ nô từ nhỏ được huấn luyện các loại kỹ xảo lấy lòng các hạ, bọn họ còn chưa trải đời.

Nữ nhân Mị Ma không tin Lâm Minh cưỡng lại được hấp dẫn này, đương nhiên muốn xuống hít một hơi hương thơm phải thanh toán tiền đặt cọc, sau đó mua những nữ nô này.

Lâm Minh cầm ngọc giản nhìn lướt qua giá cả, tuy sớm biét giá đại khái các nữ nô nhưng thấy một chuỗi con số vẫn làm hắn líu lưỡi.

Những nô lệ này quá mắc.

Tuy nhiên Lâm Minh rất giàu, một năm qua hắn cướp bcó trăm ngàn Thâm Uyên Ác Ma cộng thêm Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, hiện tại tài sản của hắn kếch sù. Lần này đến Hắc Sa thành, Lâm Minh lấy nhiều tinh thạch Ác Ma từ chỗ Mộ Thiên Tuyết.

Mấy năm nay cổ thần quân khởi nghĩa tích lũy chiến lợi phẩm, tài phú cũng là con số thiên văn.

- Tiền đặt cọc tại chỗ này, ta mua hết.

Lâm Minh lấy ra một chiếc tu di giới chỉ búng hướng nữ nhân Mị Ma.

Nữ nhân Mị Ma sửng sốt, cảm tri tiến vào giới chỉ nhìn xem, ngây người. Trong tu di giới chỉ là tinh thạch Ác Ma chất thành núi, khó thể đánh giá số lượng. Đừng nói mười mấy thiếu nữ trong sơn cốc suối nước nóng bên dưới, dù là mấy trăm thiếu nữ cũng dư sức mua.

Nữ nhân Mị Ma nghe rõ Lâm Minh nói đây chỉ là tiền đặt cọc!

Tiền đặt cọc...

Nghĩa là lát nữa Lâm Minh sẽ lấy càng nhiều tiền hơn, mua nhiều nô lệ hơn. Nữ nhân Mị Ma nghĩ đến đây cảm xúc kích động.

- Các hạ thật sảng khoái, các hạ muốn xuống dưới xem ngay sao?

Nữ nhân Mị Ma cứ nghĩ Lâm Minh mua các thiếu nữ trong u cốc rồi sẽ lao vào suối nước nóng ngay, tùy ý hưởng dụng những mỹ nữ tú sắc khả cơm.

Không ngờ Lâm Minh cứng nhắc nói một câu:

- Kêu người cho bọn họ mặc y phục vào, đi theo ta.

Nữ nhân Mị Ma kinh ngạc nói:

- Mặc... Mặc quần áo?

Phân bộ Ma Đạo Hội tốn nhiều công sức bày ra tất cả, Thâm Uyên Ác Ma Vương tộc này lại không có chút phản ứng, kêu các mỹ nữ ẩn trong sương mù mặc đồ, đây chẳng phải là phí của trời sao?

Trong lòng nữ nhân Mị Ma thầm lải nhải nhưng trong Hắc Sa thành, yêu cầu của khách là trên hết, chỉ có thể làm theo.

Thiếu nữ trong u cốc nhận được mệnh lệnh, bước lên bờ lau khô người, mặc đồ đi theo Lâm Minh.

Lâm Minh đi tới đài cao ban đầu nhìn thấy. Các nô lệ bị nhốt trong lồng sắt.

Trong chợ nô lệ to lớn này một số nô lệ biểu hiện trạng thái tinh thần rất cao, nhưng càng nhiều nô lệ, ví dụ các thiếu nữ bị nhốt trong lòng thì được phép diễn đúng tâm trạng mình.

Không bao nhiêu thiếu nữ muốn bị nhốt trong lồng, thành đồ vật mặc người mua bán.

Thánh nữ xuất trần hay tiểu thư đều thế, Ma Đạo Hội uy hiếp bọn họ giữ đúng khí chất, nhưng Lâm Minh thấy rõ thân thể bọn họ khẽ run. Một số thiếu nữ mặt trắng bệch, mắt ngấn lệ. Bọn họ sợ hãi, căng thẳng, rất đáng thương.

Đối với Thâm Uyên Ác Ma, bộ dạng nữ nô càng yếu đuối càng k1ch thícha thú tính trong lòng bọn họ.

Ngẫu nhiên có số ít Thâm Uyên Ác Ma lương thiện một chút trông thấy nữ nô như vậy sẽ sinh ra ý muốn bảo hộ, dù là loại nào thì rốt cuộc các nữ nô bị mua đi.

Khi Lâm Minh đến trước một lồng sắt, hai thiếu nữ khuôn mặt giống nhau sợ hãi co ro trong góc lồng, bản năng cúi đầu không dám nhìn Lâm Minh. Dù sao bộ dạng Lâm Minh bây giờ rất hung tợn.

Thiếu nữ tuổi xuân rất khó tưởng tượng đi theo chủ nhân như Lâm Minh thì tương lai của bọn họ sẽ ra sao?

- Ngước đầu lên, đứng trước cái lồng cho ta!

- Nói hai ngươi đó, điếc sao?

Bên cạnh cái lồng có một con Thiết Trảo Ma cầm roi, thấy hai thiếu nữ biểu hiện bất kính với Lâm Minh thì tức giận vung roi định quất. Hai thiếu nữ thấy Thiết Trảo Ma thì càng kinh hoàng sợ hãi hơn.

Đám Thiết Trảo Ma rất giỏi dùng roi xuyên qua khe hở lồng sắt quất vào người bọn họ, trúng đòn làm họ vô cùng đau đớn nhưng không làm rách da, tránh cho để lại vết thương.

Hai thiếu nữ bản năng nhắm mắt lại, nhưng cơn đau không ập đến. Hai thiếu nữ mở mắt ra nhìn, thấy roi trong tay Thiết Trảo Ma đã bị Thâm Uyên Ác Ma cao lớn bắt giữ trước khi quất xuống.

So với Thâm Uyên Ác Ma đó thì Thiết Trảo Ma vốn cũng rất cao to giờ nhỏ bé như gà con.

Thiết Trảo Ma cười nịnh:

- Đã để người chê cười, đám tiểu cô nương này mới đến, còn chút dã tính, ăn mấy roi là được.

Lâm Minh mặt không biểu tình nhìn Thiết Trảo Ma, mắt lóe sát ý nhàn nhạt làm Thiết Trảo Ma rụt cổ, sống lưng lạnh lẽo.

Thiết Trảo Ma nuốt nước miếng:

- Người... Người...

Thiết Trảo Ma không biết nên nói cái gì, nó không muốn đắc tội cường giả như vậy.

May mắn lúc này Lâm Minh nghiêng đầu, Thiết Trảo Ma thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Minh lạnh lùng nói với nữ nhân Mị Ma sau lưng m,ình:

- Mua!

Nữ nhân Mị Ma thầm mừng. Thiết Trảo Ma cũng rất vui. Hai thiếu nữ trong lồng mờ mịt bàng hoàng, không biết vận mệnh của bọn họ sẽ đi về dâu.

Sau khi trở thành nô lệ các nàng không trông chờ cuộc đời sẽ tươi sáng, có thể sống tiếp đã rất tốt.

Mặc kệ thế nào, Thâm Uyên Ác Ma cao lớn này tuy dữ tợn nhưng ít ra ngăn cản Thiết Trảo Ma tàn phá thân thể bọn họ, chắc không đến nỗi là kẻ bi3n thái tàn nhẫn đi?

Hai thiếu nữ nghĩ vậy sinh ra chút hy vọng xa vời về Lâm Minh, bọn họ ra khỏi lồng sắt đi theo sau lưng hắn.

Lâm Minh không nói chuyện, dọc đường đi hễ thấy thiếu nữ trong lồng, chỉ hỏi sơ về giá liền mua lấy.

Sau này Lâm Minh lười hỏi giá, cứ thấy người nào là mua ngay, dù sao nữ nô Ma Đạo Hội có giá rõ ràng.

Rất nhanh, Lâm Minh mua hết mấy trăm thiếu nữ bị nhốt trong lòng.

Các thiếu nữ nhiều người trên thân thể còn dấu roi đỏ nhạt, y phục rách rưới làm người đau lòng.

Nữ nhân Mị Ma theo sau lưng Lâm Minh trong lòng sớm đã vui như hoa nở, nàng không biết tại sao hắn rộng rãi như vậy, một hơi mua nhiều nữ nô. Nữ nhân Mị Ma không hứng thú tìm tòi nghiên cứu, tóm lại nàng lấy tiền là được.

Phần trăm thu lợi từ mối làm ăn này sánh bằng thu nhập mấy năm trung bình của nữ nhân Mị Ma.

Các nô lệ được mua Lâm Minh đều rót tinh thần lực vào trong tinh thần nữ nô, luyện hóa nô ấn trong hồn hải của bọn họ.

Vậy thì các nữ nô chỉ theo Lâm Minh khống chế, nô ấn ẩn giấu, trận pháp cấm chế khiến nô lệ chết ngay lập tức cũng bị tiêu trừ.

Ma Đạo Hội là thương đoàn giữ chữ tín, sẽ không thêm vào cấm chế làm khách hàng khó chịu với nô lệ bọn họ bán ra.

Chương 2307: Dụ rắn ra khỏi hang (1)

Từng nô lệ được cứu đi, về sau hắn không nói lời nào, trực tiếp vung tay lên, nữ nhân Mị Ma vui vẻ đưa nô lệ đi.

Mấy trăm nô lệ các tộc thái cổ luyện công trên quảng trường có nam có nữ đều được Lâm Minh mua.

Mười mấy nữ nô như hoa tiên trong dược viên cũng bị mua.

Trong quỳnh lâu, phòng luyện đan, luyện khí các, khuê phong, càng lúc càng nhiều nam nô, nữ nô bị Lâm Minh mua lấy.

Lâm Minh không từ chối ai, có khi không thèm nhìn. Cuối cùng Lâm Minh chờ một chỗ, nam nữ nô lệ các nơi trong chợ nô lệ đi tới chỗ Lâm Minh, hắn mua hết.

Hành động rộng rãi kinh động thành chủ Hắc Sa thành, cũng là đỉnh Thiên Tôn của Ma Đạo Hội.

Thành chủ Ma Đạo Hội bình thường tọa trấn Hắc Sa thành lúc này tự mình đến nghênh tiếp Lâm Minh.

Lâm Minh tiêu nhiều tinh thạch Ác Ma hơn, dần không đủ dùng.

Lúc này Lâm Minh mua gần hết nô lệ, hắn bỏ bọn họ vào Hỗn Nguyên Thiên cung.

Hỗn Nguyên Thiên cung đã bị thương thiên cổ ấn thay đổi hình dạng, rất giống thành lũy hắc ám mà Thâm Uyên Ác Ma cưỡi, bề ngoài phủ tầng cốt giáp dữ tợn.

Qua bốn canh giờ mua bán rốt cuộc nô lệ các tộc thái cổ cuối cùng được Lâm Minh đưa lên Hỗn Nguyên Thiên cung. Hỗn Nguyên Thiên cung gào thét bay đi, Lâm Minh nhìn theo Hỗn Nguyên Thiên cung phá hư không hoàn toàn mất dấu, hắn sa sầm nét mặt.

Lâm Minh đã thanh toán hết số tinh thạch Ác Ma, chúng nó nằm trong tay Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn trước mắt Lâm Minh, cũng là thành chủ Hắc Sa thành.

Thành chủ Hắc Sa thành cũng có huyết thống Vương tộc, vóc dáng cao lớn hơn Lâm Minh.

Thâm Uyên Ác Ma cười tủm tỉm nhìn Lâm Minh, nói:

- Các hạ thật là hào sảng, vừa rồi các hạ mua đi toàn bộ nô lệ đã giảm giá năm phần trăm. Lần sau các hạ có thể đặt hàng trước, nói rõ yêu cầu, chúng ta sẽ chế tạo nô lệ hợp ý của các hạ.

Thâm Uyên Ác Ma vỗ tay, ra lệnh người chuẩn bị yến hội vui vẻ đưa tiễn Lâm Minh, sau đó gã nhìn hướng hắn.

Thâm Uyên Ác Ma hỏi:

- Không biết các hạ còn nhu cầu gì không?

Lâm Minh lạnh lùng nhìn thành chủ Hắc Sa thành, chậm rãi nói:

- Ta còn một yêu cầu, đó là... Ta không muốn trả tiền.

Giọng điệu Lâm Minh tùy ý nhưng đang nói việc cỏn con.

- A?

Cơ mặt thành chủ Hắc Sa thành cứng lại như không nghe rõ.

Lâm Minh gằn từng chữ:

- Ta nói là ta muốn ngươi trả hết tinh thạch Ác Ma lại cho ta, ngay bây giờ.

Mắt Lâm Minh sáng quắc nhìn thành chủ Hắc Sa thành.

Thành chủ Hắc Sa thành sầm mặt, giọng điệu không còn khiêm tốn:

- Các hạ đang đùa sao? Trò đùa này không vui. Các hạ đã đưa nô lệ đi.

Mắt Lâm Minh lóe sát ý:

- Vô cùng xin lỗi, ta không nói đùa.

Lâm Minh không chút che giấu sát ý, sát ý ngưng tụ trong căn phòng Lâm Minh và thành chủ Hắc Sa thành có mặt, như sắt thép đông lại, mọi thứ bị đóng băng.

Cảm nhận sát khí từ Lâm Minh, thành chủ Hắc Sa thành không tức giận, không phải sợ hãi, mà là... Khó tin.

Hắc Sa thành là địa bàn của Ma Đạo Hội, Ma Đạo Hội là siêu thế lực kéo dài mấy chục ức năm trong Hắc Ám Thâm Uyên, có nội tình không thể tưởng tượng, có rất nhiều cao thủ. Người bình thường không dám động trên đầu thái tuế.

Huống chi hiện tại Hắc Sa thành có một Chân Thần tọa trấn, vậy mà có Ác Ma dám gây sự trong Hắc Sa thành, không muốn sống nữa sao?

- Xem ra huynh đài không đến làm ăn mà cố ý kiếm chuyện?

Thành chủ Hắc Sa thành nhìn Lâm Minh chằm chằm, cũng toát ra sát khí.

Ma Đạo Hội chưa từng sợ ai, thoạt trông xuất thân của Lâm Minh không đơn giản nhưng không lọt vào mắ thành chủ Hắc Sa thành.

- Ngươi nói vậy cũng được. Ta cảm thấy đám nô lệ các tộc thái cổ này vốn không phải thương phẩm đem ra mua bán, ngươi thấy đúng không? Nên vừa rồi ta đưa mấy chiếc tu di giới chỉ bây giờ trả lại ngay đi.

Lâm Minh phớt lờ sát khí của thành chủ Hắc Sa thành, giọng điệu vẫn hờ hững.

Thành chủ Hắc Sa thành nghe vào tai lửa giận càng bốc cháy.

Thành chủ Hắc Sa thành rít qua kẽ răng:

- Không biết sống chết!

Hệ thống tu luyện của Thâm Uyên Ác Ma khác hẳn nhân tộc Tam Thập Tam Thiên. Thành chủ Hắc Sa thành không thể phân biệt ra tu vi của Lâm Minh, nhưng cảm giác tu vi của hắn yếu hơn gã.

Một người tu vi yếu hơn mình lại nhiều lần khiêu chiến cực hạn chịu đựng của thành chủ Hắc Sa thành, bởi vì trí lực không bình thường sao?

Trong Thâm Uyên Ác Ma có nhiều chủng tộc trí tuệ thấp, ví dụ người khổng lồ một mắt, Hắc Giáp Ma, nhưng Ác Ma này có huyết thống Vương tộc, tuyệt đối không nằm trong tình huống này.

- Ta cho ngươi cơ hội lần cuối, rút lại những lời vừa nói, cút khỏi Hắc Sa thành ngay. Ta sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu không ta cho ngươi chết không chỗ chôn!

Sức chịu đựng của thành chủ Hắc Sa thành có hạn, nếu không phải Lâm Minh vừa mới trả tiền rộng rãi, tốn số tinh thạch Ác Ma thiên văn mua hết nô lệ cổ tộc thì Lâm Minh sớm là cái xác không hồn.

Nhưng lời cảnh cáo của thành chủ Hắc Sa thành vẫn bị bỏ qua.

Lâm Minh lặng lẽ rút cây trường thương màu đen ra, đây là Ám Long thương. Lâm Minh trong hình dạng Thâm Uyên Ác Ma, Ám Long thương cũng thay đổi bộ dáng, càng dữ dằn hơn.

Thấy Lâm Minh rút vũ khí, mắt thành chủ Hắc Sa thành lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn chết!

Khi nói ba chữ kia thì thành chủ Hắc Sa thành cũng hành động.

Vũ khí của thành chủ Hắc Sa thành là móng vuốt, nhiều Thâm Uyên Ác Ma có thân thể là vũ khí tốt nhất.

Móng vuốt dữ tợn cào cổ họng Lâm Minh.

Trong đòn công kích thành chủ Hắc Sa thành sử dụng pháp tắc của mình, lửa đen tuôn ra từ móng vuốt. Đây là Thâm Uyên chi hỏa có thể đốt cháy tất cả, uy lực khủ ng bố hơn công pháp hỏa hệ Tam Thập Tam Thiên.

Khi thành chủ Hắc Sa thành công kích thì Lâm Minh cũng tấn công.

Lâm Minh vận chuyển lực lượng cực độ trong người, bắt chước cách chiến đấu của Thâm Uyên Ác Ma. Ám Long thương đập xuống, thương quang thô to như núi sụp đè lên người thành chủ Hắc Sa thành.

Răng rắc!

Ngay khi Lâm Minh và thành chủ Hắc Sa thành đụng độ, nước lũ năng lượng đáng sợ đánh nát mọi thứ quanh hai người.

Trong chợ giao dịch nô lệ Hắc Sa thành, tiên cung, đài cao, các loại kiến trúc thoáng chốc thành tro tàn. Nhiều Thâm Uyên Ác Ma phụ trách bắt nhốt, bán nô lệ cũng bị bão năng lượng cuốn đi, tan xương nát thịt.

Cao thủ đẳng cấp đỉnh Thiên Tôn và Chân Thần đánh nhau thì kh ủng bố biết bao, chỉ một lần va chạm tất cả kiến trúc trong phạm vi trăm dặm đã bị san bằng, đây còn là trong tình huống mọi người trận pháp bảo vệ.

Nếu không phải chợ nô lệ có đầy rẫy trận pháp bảo vệ, vừa rồi năng lượng trùng kích đã làm trung thiên thế giới đô hóa thành tro bụi.

Trong năng lượng loạn lưu, thành chủ Hắc Sa thành văng ra ngoài, đập mạnh vào một tòa tiên sơn. Tiên sơn sụp đổ.

Người thành chủ Hắc Sa thành nát bấy, đẫm máu vùi thân trong đống đất đá, không thấy thân thể gã đâu.

Nhiều Thâm Uyên Ác Ma chưa hiểu có chuyện gì, bọn họ bay tới xem:

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao thế này?

Chương 2308: Dụ rắn ra khỏi hang (2)

Các Thâm Uyên Ác Ma thấy Lâm Minh cầm Ám Long thương đứng trong đống phế tích, trước mặt hắn là sơn xuyên sụp đổ.

Giờ phút này, Lâm Minh cầm Ám Long thương, đuôi thương giộng mạnh xuống đất.

Bốp!

Vang tiếng nổ, đất đai rung mạnh, xung lực cường đại lấy đuôi thương Ám Long thương làm trung tâm khuếch tán. Tất cả Thâm Uyên Ác Ma chạy đến bị đánh bay.

Trước mặt Lâm Minh, phế tích núi sụp vỡ tan nát.

Thành chủ Hắc Sa thành bị vùi sâu dưới lòng đất bị tạc nổ văng lên, người đẫm máu không thành hình.

Lâm Minh bước ra một bước, Ám Long thương bắn nhanh ra, thoáng chốc đâm thủng cổ họng thành chủ Hắc Sa thành.

Phập!

Máu phun ra, năng lượng của Lâm Minh dọc theo kinh mạch chạy khắp người thành chủ Hắc Sa thành, chấn vỡ nội tạng.

Tròng mắt thành chủ Hắc Sa thành lồi ra, ánh mắt mờ mịt khó tin nhìn Lâm Minh. Thành chủ Hắc Sa thành không thể tin thực lực của Lâm Minh cường đại như vậy.

Đây rõ ràng là cuộc giết chóc có dự mưu.

Mọi hành động của Lâm Minh là vì giết thành chủ Hắc Sa thành, hoặc chính xác hơn là hắn có năng lực giết gã nhưng cố tình trêu đùa chơi.

- Ngươi...!

Sức sống của Thâm Uyên Ác Ma rất mạnh, thành chủ Hắc Sa thành bị tổn hại nặng vẫn còn một hơi, hộc máu, người run rẩy.

Mặt Lâm Minh lạnh băng, tay vung lên, chộp lấy số tiền lúc trước hắn giao cho thành chủ Hắc Sa thành, bao gồm tu di giới chỉ của riêng gã đều vào tay hắn.

- Ta nói rồi, phải trả mấy thứ này lại cho ta.

Lâm Minh nói câu đó làm thành chủ Hắc Sa thành tức hộc máu:

- Ma Đạo Hội sẽ không tha... Cho ngươi...

Khi thành chủ Hắc Sa thành thốt ra câu đó thì đầu bay lên, thế giới chao đảo. Thành chủ Hắc Sa thành nhìn Lâm Minh cất xác gã, ung dung bay ra khỏi trung thiên thế giới chợ nô lệ.

Đó là cảnh tượng cuối cùng thành chủ Hắc Sa thành nhìn thấy.

Một thanh âm như sấm nổ vang lên trong Hắc Sa thành.

Thanh âm chất chứa giận dữ vô tận, như thầnp hạt cửu thiên hủy diệt tất cả.

- Ngươi là ai? Giết thành chủ của Ma Đạo Hội!

Lâm Minh khựng lại, hắn biết chủ nhân của thanh âm này chính là trưởng lão áo đen Ma Đạo Hội hiện đóng giữa tại Hắc Sa thành, cũng là mục tiêu hành động lần này của hắn.

Mới rồi Lâm Minh với tốc độ nhanh như chớp giết thành chủ Hắc Sa thành trong trung thiên thế giới khiến trưởng lão Ma Đạo Hội đang bế quan không kịp cứu.

Ong ong ong ong ong!

Nguyên Hắc Sa thành bao phủ trong bóng tối.

Trên bầu trời, chín mặt trời bị che lấp, mây đen như mực nước đổ ập xuống, Bốn phía tối tăm không ánh sáng, đưa tay không thấy được năm ngón!

Lâm Minh biết đây là trưởng lão Chân Thần của Ma Đạo Hội đang mở ra lực tràng, sắp bao phủ toàn Hắc Sa thành.

Lâm Minh làm sao chịu để trưởng lão Ma Đạo Hội thành công?

Lâm Minh bay nhanh một hướng.

Vù vù vù vù vù!

Lâm Minh như sao băng xẹt qua trời đêm, hai tay cầm Ám Long thương rót vào lực lượng cửu thiên tinh thần. Lực lượng đáng sợ bộc phát đâm thẳng vào mép sân.

Xoẹt phập!

Lực tràng bị xé rách, người Lâm Minh rung mạnh, hắn cứng rắn phá tan lực tràng của Chân Thần.

Với thực lực của Lâm Minh có thể đánh bại Chân Thần bình thường, phá lực tràng tự nhiên không thành vấn đề. Nhưng vì hoàn thành mục đích của mình, lúc Lâm Minh phá lực tràng đã đốt một chút lực lượng tinh huyết.

Sau khi mở ra sinh mệnh đốt chút tinh huyết sinh môn không là gì với Lâm Minh, nhưng trong mắt người khác lại là dấu hiệu dốc hết sức.

Lâm Minh phá lực tràng rồi tăng tốc độ, hắn như cầu vồng xẹt qua chân trời bay nhanh sâu vào sa mạc màu đen.

Sau lưng Lâm Minh là hạt cát đen cuồn cuộn dâng lên.

Những hạt cát đen hình thành sóng cát to lớn cao trăm dặm, rộng ngàn dặm. Phần ngọn sóng cát là móng vuốt Ác Ma khổng lồ ngưng tụ bằng hạt cát đen chộp mạnh hướng Lâm Minh.

Chân Thần áo đen trấn thủ Hắc Sa thành sử dụng thủ đoạn thông thiên của mình cự ly xa tập sát Lâm Minh.

Thủ đoạn này nhìn như Khí thế hùng hồn nhưng uy lực không bằng Chân Thần áo đen tự mình ra tay. Nếu Lâm Minh muốn, hắn có thể đánh tan móng vuốt Ác Ma, nhưng hắn không như vậy làm. Lâm Minh dùng thânp háp không ngừng né tránh móng vuốt Ác Ma, tăng tốc độ nhanh hơn lao sâu vào sa mạc cát đen.

Trong Hắc Sa thành truyền ra thanh âm giận dữ:

- Đi đâu?

Mây đen cuồn cuộn tuôn ra, trưởng lão Chân Thần tự mình đến truy sát Lâm Minh.

Đây là hiệu quả Lâm Minh muốn, khi hắn bị truy sát luôn ức chế thực lực vì hạ thấp cảnh giác của Chân Thần áo đen.

Nếu Lâm Minh biểu hiện ra thực lực quá mạnh, đối phương sinh ra cảnh giác thì trưởng lão áo đen sẽ không truy sát hắn.

Trong Hắc Sa thành Lâm Minh không nắm chắc có thể giết trưởng lão áo đen.

Không nói đến Hắc Sa thành có nhiều trận pháp phòng ngự, nanh vuốt Ma Đạo Hội có thể kết thành đại trận quấy rối Lâm Minh, chỉ tính mấy truyền tống trận trong Hắc Sa thành đủ để các Ác Ma cao đẳng khác nhanh chóng nhận được tin tức và cứu viện khi trưởng lão áo đen gặp nguy hiểm.

Cho nên điều đầu tiên Lâm Minh cần làm là dụ trưởng lão áo đen ra khỏi Hắc Sa thành.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cát đen hình thành móng vuốt Ác Ma lần lượt giáng xuống. Lâm Minh né trái tránh phải như con cá bơi trong cuồng phong sóng lớn, bão cát không làm được hắn.

Tuy Lâm Minh che giấu thực lực nhưng không ai cho rằng hắn ngụy trang, vì cảnh giới của hắn rõ rành rành.

Ví dụ trưởng lão Thâm Uyên Ác Ma thấy tu vi của Lâm Minh đại khái cỡ trung kỳ hoặc hậu kỳ Thiên Tôn. Tu vi như thế có thể hai chiêu giết Thâm Uyên Ác Ma đỉnh Thiên Tôn, chống đỡ nhiều chiêu trong tay trưởng lão áo đen đã là kỳ tích.

Nếu nói thực lực của Lâm Minh mạnh hơn một chút thì trưởng lão Thâm Uyên Ác Ma không tin nổi.

- Hắc Ngục và ta có thù sâu, ta đến Hắc Sa thành giết hắn báo thù là thiên kinh địa nghĩa. Ngươi tốt nhất đừng xen vào, nếu không ta sẽn hớ kỹ thù truy sát hôm nay, mười vạn năm sau sẽ tìm ngươi đòi lại!

Giọng Lâm Minh vang rõ to, như sấm truyền ra ngoài, vọng vào Hắc Sa thành. Các Thâm Uyên Ác Ma trong Hắc Sa thành đều nghe thấy.

Lâm Minh nói đến Hắc Ngục tức là thành chủ Hắc Sa thành lúc trước bị hắn giết. Lâm Minh nói vài câu đã giải thích quá trình hắn giết thành chủ Hắc Sa thành là báo thù.

Ai đều thấy giải thích này hợp lý.

Vì một Thâm Uyên Ác Ma thần kinh bình thường sẽ không rảnh hơi đến Hắc Sa thành, đột nhiên giết thành chủ Hắc Sa thành của Ma Đạo Hội. Điều này tương đương với đắc tội Ma Đạo Hội hoàn toàn. Bất cứ thế lực Hắc Ám Thâm Uyên nào nếu chưa chuẩn bị đầy đủ sẽ không hành động thiếu não như vậy, tương đương với tuyên chiến Ma Đạo Hội.

Nhưng nếu là độc hành hiệp thực lực cường đại, có thù riêng với thành chủ Hắc Sa thành thì bất chấp tất cả muốn giết đối phương cũng dễ hiểu.

Loại hiểu lầm này là kết quả Lâm Minh mong muốn. Lâm Minh không muốn để người khác biết hắn có năng lực dịch dung thành

Thâm Uyên Ác Ma, không muốn có ai liên tưởng hành động của hắn với quân khởi nghĩa cổ tộc.

Chương 2309: Hư Không hải

Nếu chỉ là cuộc báo thù đơn giản thì tất cả hợp lý.

Lâm Minh giải thích tại sao hắn muốn giết thành chủ Hắc Sa thành càng chọc giận trưởng lão Chân Thần hơn. Ác Ma này chẳng những giết thành chủ Hắc Sa thành trước mắt trưởng lão Chân Thần, còn to gan trong lúc chạy trốn buông lời uy hiếp.

Trưởng lão Chân Thần phụng mệnh hội trưởng lão tối cao đến trấn thủ Hắc Sa thành, tiêu diệt cổ tộc khởi nghĩa, hiện tại trấn áp khởi nghĩa còn chưa xong thành chủ Hắc Sa thành đã chết, ngay lúc gã tọa trấn Hắc Sa thành, gã còn mặt mũi nào?

Nên khi Lâm Minh lớn tiếng giải thích, trưởng lão Chân Thần càng quyết tâm giết hắn. Trưởng lão Chân Thần phải nhanh chóng hoàn thành việc giết người, nếu không thật mất mặt trước mắt bao người.

Trưởng lão Chân Thần thi triển thân pháp, sau lưng kéo theo mây đen cuồn cuộn móng vuốt chộp hướng Lâm Minh.

Móng vuốt xé rách sa mạc đen, ngàn vạn hạt cát đen nháy mắt nóng chảy bốc hơi. Nhưng vào phút cuối Lâm Minh đột nhiên tăng tốc chỉ mành treo chuông né thoát một kích kia.

Trưởng lão Ác Ma giật mình:

- Cái gì?

Trưởng lão Chân Thần đã dốc hết sức vào một kích kia vậy mà đánh hụt, gã mơ hồ thấy người Lâm Minh bắn ra tia sáng đỏ, hiển nhiên hắn lại đốt cháy tinh huyết.

Mỗi lần Lâm Minh đều đốt một ít tinh huyết, hắn đã mở sinh môn nên không bị ảnh hưởng chút gì, người khác thì không nghĩ vậy. Bọn họ sẽ cho rằng Lâm Minh đã đến cực hạn.

- Để xem ngươi có thể chống đỡ đến lúc nào!

Ác Ma trưởng lão lao nhanh đi, nhưng gã phát hiện Lâm Minh như cá chạch trơn trượt. Trưởng lão Chân Thần nhanh hơn đối phương, công kích phô thiên cái địa, nhưng mỗi lần sắp chộp trúng người là Lâm Minh lại né thoát trong đường tơ kẽ tóc. Loại cảm giác này giống như phàm nhân bắt cá chạch, rõ ràng đã chộp được nhưng lại thoát ra từ kẽ tay.

Lâm Minh biểu hiện như thế làm trưởng lão Ác Ma rất ngạc nhiên, gã đoán hắn nắm giữ bí pháp đặc biệt nào đó, tốc độ và sự linh hoạt hơn xa thực lực Võ Giả cùng đẳng cấp.

Nhưng chênh lệch thực lực rốt cuộc không thể vượt qua, ít ra trưởng lão Ác Ma nghĩ vậy.

Sau năm lần bắt hụt, trưởng lão Ác Ma cảm giác rõ ràng Lâm Minh bởi vì nhiều lần thiêu đốt tinh huyết nên lực lượng yếu hơn chút.

Rốt cuộc trong lần công kích thứ sáu trảo ảnh của trưởng lão Ác Ma xẹt qua người Lâm Minh.

Bùm!

Vang tiếng nổ, Ác Ma lực hộ thể của Lâm Minh vỡ nát, hắn bay ra, đã bị thương.

Trưởng lão Ác Ma mừng rỡ, kéo dài lâu như vậy gã mất hết mặt mũi, bây giờ rất sốt ruột muốn bắt sống Lâm Minh để lập uy.

Lâm Minh đè nén khí huyết cuộn trào trong người, hét to:

- Ta nhớ kỹ mối thù hôm nay, sau này thực lực của ta vượt qua ngươi chắc chắn sẽ giết ngươi!

Tiếng hét làm mắt trưởng lão Ác Ma lóe tia sát khí đậm đặc.

Trưởng lão Ác Ma không rõ Lâm Minh bao nhiêu tuổi, nhưng nhìn thủ đoạn hắn sử dụng thì thấy tiềm lực không nhỏ, nếu cho thời gian không chừng sẽ vượt qua được gã.

Trưởng lão Ác Ma là người của Ma Đạo Hội, ai đều biết thân phận. Tương lai nếu đối phương tìm trưởng lão Ác Ma báo thù thì sẽ có cơ hội tạo rắc rối cho gã.

Trưởng lão Ác Ma nghĩ đến đây xuống tay càng không nương tình.

- Ngươi đã không có đường trốn, ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó!

Trưởng lão Ác Ma ra tay lần thứ bảy, muốn một hơi kết thúc trò chơi mèo bắt chuột. Lúc này Lâm Minh đã cùng được đột nhiên lấy ra chiếc gương cổ. Lâm Minh phung máu vào tấm gương, gương cổ hấp thu máu bắ n ra thần quang.

Ngay sau đó gương cổ nát, hóa thành bóng sáng xé rách hư không. Lâm Minh và gương cổ trốn vào hư không, sắp tiến hành không gian đại na di.

Trưởng lão Ác Ma ngạc nhiên nhìn.

Võ Giả bình thường khi bị truy sát sẽ không rảnh tiến hành không gian đại na di, vì muốn xuyên không gian cự ly dài cần tập trung cảm ngộ không gian pháp tắc, tìm đúng tọa độ không gian.

Trừ phi người bị truy sát luôn giữ sức mới phân tâm làm được chuyện này trong lúc bị truy sát.

Trưởng lão Ác Ma không cho rằng Lâm Minh có năng lực đó, gã nghĩ vấn đề nằm ở chiếc gương cổ hắn vừa lấy ra. Có lẽ là truyền tống trận bàn,Sau khi phát động trận bàn sẽ truyền tống người sử dụng đến địa điểm chỉ định.

Truyền tống trận bàn như thế không hiếm hoi gì, nhưng hiếm có loại cự ly dài. Bí mật trận bàn cự ly ngăn thì khá là gân gà.

Lúc trước Lâm Minh ở Nam hải Ma Vực đi tìm Phạm Thiên long căn, Mục Dục Hoàng đưa độn phù tìm thấy trong di tích cổ cho Lâm Minh, độn phù đó là truyền tống trận cự ly ngắn.

Sau này vào phút nguy cấp Lâm Minh sử dụng độn phù truyền tống Mục Thiên Vũ đi.

Truyền tống trận đó đối với Võ Giả cấp thấp là vũ khí chạy trốn tốt, còn với Võ Giả đẳng cấp cao thì hiệu quả bình thường.

Bởi vì bọn họ đã có năng lực dùng cảm tri tỏa định mục tiêu muốn truy sát, đặc biệt là Chân Thần.

Lúc xưa Lâm Minh bị Phiêu Vũ tỏa định gần như là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Trưởng lão Ác Ma chậm lại, cảm tri của gã luôn tỏa định vị trí của Lâm Minh, hắn truyền tống vượt qua khoảng cách ức dặm, đã bay qua xa mạc đen, đến Hư Không hải bao la không giới hạn.

Trưởng lão Ác Ma do dự. Truy sát Lâm Minh nhiều lần vồ hụt làm trưởng lão Ác Ma thấy kỳ kỳ, dự cảm bất an.

Nhưng loại cảm giác này chỉ thoáng qua trong lòng trưởng lão Ác Ma rồi mất, gã tuyệt đối không tha cho Lâm Minh. Trưởng lão Ác Ma do dự chốc lát rồi theo cảm tri tìm đến tọa độ của Lâm Minh, xé rách hư không.

Trưởng lão Ác Ma nhìn đường không gian, mắt lóe tia sáng. Trưởng lão Ác Ma bước vào hư không, nhanh chóng xuyên qua, lúc xuất hiện đã ngoài ức dặm.

Với cường giả đẳng cấp Chân Thần thì một lần không gian đại na di có thể na di trăm ngàn ức dặm, khoảng cách ức dặm không là gì.

Sóng biển trào dâng, trưởng lão Ác Ma xuất hiện trên Hư Không hải vô biên vô hạn. Đây là nơi trưởng lão Ác Ma xác định Lâm Minh tồn tại, trong tầm mắt gã thấy Lâm Minh thành cầu vồng lao nhanh sâu vào Hư Không hải.

Hư Không hải là biên giới thập nhị tầng Hắc Ám Thâm Uyên, sâu bên trong nó không gian cực kỳ phức tạp, bên trong có nhiều không gian tan vỡ đi thông thế giới hỗn độn bí ẩn chưa biết, khiến người khó thể phân biệt rõ phương hướng.

Nhiều lúc Thiên Tôn không dám vào trong.

Phi độn trong Hư Không hải dễ bị lạc đường, một khi bị lạc những người khác muốn tìm cũng cực kỳ khó khăn.

Nên nhiều người cố ý tránh khỏi tuyệt địa này, nếu không sẽ mất tích hoặc có lẽ chết.

Trưởng lão Ác Ma hừ lạnh một tiếng:

- Muốn thoát khỏi ta truy sát trong Hư Không hải?

Trưởng lão Ác Ma sẽ không để Lâm Minh như ý, dù ở trong Hư Không hải thì gã là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, năng lực phân biệt phương hướng hơn xa Lâm Minh.

Trưởng lão Ác Ma cảm tri sơ, vươn tay lại xé rách hư không, na di không gian cự ly ngắn. Lần này trưởng lão Ác Ma xuất hiện ngay trước mặt Lâm Minh.

Lâm Minh sớm dự đoán được, ngay khi trưởng lão Ác Ma xuất hiện hắn đột nhiên đổi hướng vọt sang bên cạnh.

- Chết đi!

Nắm đấm phải của trưởng lão Ác Ma vung ra, thoáng chốc nước biển cuộn trào đông lại đè ép Lâm Minh.

Chương 2310: Tập sát sấm sét

Lâm Minh nhìn sóng biển trào dâng, con ngươi co rút. Lực lượng Lâm Minh bộc phát, Ám Long thương vung lên chém, một thương quang nửa vầng trăng nối liền thiên địa.

Rào rào!

Sóng biển như ngọn núi bị xẻ đôi, nổ tung.

Nước biển dâng lên cột nước thô trăm dặm bắn thẳng lên trời, xông lên tầng mây.

Ầm!

Trong khoảnh khắc này Lâm Minh bộc phát ra lực lượng làm trưởng lão Ác Ma giật mình, híp mắt nhìn hắn.

Ngay khi rạch sóng biển, lực lượng của Lâm Minh đột nhiên tăng vọt một đẳng cấp, vậy là trước đó hắn đã che giấu thực lực.

Mặt trưởng lão Ác Ma lộ sát khí vặn vẹo dữ tợn hơn:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Trưởng lão Ác Ma mơ hồ cảm thấy Lâm Minh cố ý dụ gã đến đây. Trên Hư Không hải đặc điểm lớn nhất chính là thời không thác loạn, bên ngoài khó thể điều tra tin tức ở đây. Nếu Hư Không hải xảy ra chiến đấu thì bên ngoài khó thể cứu viện kịp lúc.

Xoẹt!

Một tầng lực tràng xám bao phủ không gian Bốn phía.

Đây là không gian hồng mông của Lâm Minh, có tầng không gian này là có thể nhẹ nhàng phong tỏa không gian đại na di của trưởng lão Ác Ma. Thật ra Lâm Minh dốc hết sức công kích, dù không dùng lực tràng thì đối phương không thời gian rảnh tỏa định tọa độ không gian, lợi dụng không gian đại na di rời khỏi Hư Không hải.

Cảm nhận lực tràng của Lâm Minh, trưởng lão Ác Ma nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi đến từ thế lực nào? Thế lực đẳng cấp Đồ đằng làm việc từ khi nào giấu đầu giấu đuôi thế này? Còn Ác Ma khác đúng không? Kêu ra hết đi.

cảm tri của trưởng lão Ác Ma khuếch tán, cảnh giác tập kích từ Bốn phía. Tuy rằng Lâm Minh đột nhiên bùng nổ thực lực mạnh hơn nhưng trưởng lão Ác Ma vẫn không cho rằng cạm bẫy nhằm vào gã chỉ có một mình Lâm Minh thực hành.

Trưởng lão cao tầng Ma Đạo Hội bị vây giết là chuyện không thể xảy ra, vì dù trong Hắc Ám Thâm Uyên, thế lực có khả năng vây giết Ác Ma đẳng cấp Chân Thần chỉ có vài người. Ma Đạo Hội đối với thế lực nào cũng không đến mức nước lửa khó dung, tập sát trưởng lão Chân Thần của đối phương.

Nếu không phải đại thế lực vây sát mà đến từ thù riêng thì càng không thể nào.

Kẻ thù của trưởng lão Ác Ma hầu như đã bị gã giết hết, dù có vài cá lọt lưới thì chỉ là nhân vật gã không nhớ ra, không có năng lực tổ chức cuộc vây sát Chân Thần.

Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thuộc về đại thế lực gần như không có thiên địch trong Hắc Ám Thâm Uyên, nên trưởng lão Ác Ma mới không kiêng nể gì đuổi theo Lâm Minh.

Nhưng sự thật luôn khiến người ngoài ý muốn. Xem tình hình làm trưởng lão Ác Ma hiểu rằng sự kiện trong Hắc Sa thành ngay từ đầu đã nhằm vào gã, thành chủ Hắc Sa thành chết chỉ là mồi dụ trưởng lão Ác Ma đi ra.

Trưởng lão Ác Ma không ngờ rằng chẳng có ai lao ra khỏi chỗ núp, chỉ mình Lâm Minh hành động.

Giây phút đó bầu trời chợt tối sầm, chín ngôi sao lấp lánh dâng lên từ sau lưng Lâm Minh. Trong chín ngôi sao có sáu tỏa thần quang vô hạn, chiếu rọi sáu đạo cung trong người Lâm Minh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đại dương nổ tung phát ra tiếng nổ kịch liệt. Trường thương trong tay Lâm Minh cuốn lấy sóng biển như núi cao đâm thẳng vào trưởng lão Ác Ma.

Lòng trưởng lão Ác Ma rung động:

- Đây là...

Trưởng lão Ác Ma có kiến thức siêu phàm, Lâm Minh sử dụng chiêu thức không giống pháp tắc Thâm Uyên Ác Ma có, dường như là... Tam Thập Tam Thiên đạo!

Thâm Uyên Ác Ma thi triển Tam Thập Tam Thiên đạo? Sao có thể?

Trưởng lão Ác Ma không kịp suy nghĩ, Ám Long thương đã đâm tới trước mặt. Thương quang lấp lánh như thần viêm rực cháy, cực kỳ chói mắt.

Trưởng lão Ác Ma gầm lên, xương toàn thân kêu răng rắc. Trưởng lão Ác Ma co móng vuốt thành nắm đấm đánh ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cú đấm như thiên địa sụp đổ đè lên Ám Long thương.

Két két két két két!

Ám Long thương tứa trăng tròn cong vòng, năng lượng khổng lồ ập xuống dưới hình thành sóng thần ngập trời cuốn bốn phương.

lực lượng một kích làm trưởng lão Ác Ma hết hồn, một góc vảy trên nắm tay vỡ ra, máu chảy ròng ròng.

Vù vù vù vù vù!

Trưởng lão Ác Ma như sao băng văng ra ngoài, biểu tình cực kỳ ngạc nhiên.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Trưởng lão Ác Ma cứ nghĩ Lâm Minh đến từ mấy thế lực lục đại Đồ đằng Hắc Ám Thâm Uyên muốn hại Ma Đạo Hội, nhưng bây giờ hắn sử dụng pháp tắc Tam Thập Tam Thiên làm gã tim đập chân run.

Thâm Uyên Ác Ma cơ hồ không thể nào học tập Tam Thập Tam Thiên đạo, điều này khó khăn hơn thánh tộc tu luyện hóa thần cửu biến, nhân tộc tu luyện thánh tộc luyện thể thuật gấp chục lần.

Lâm Minh không cho trưởng lão Ác Ma cơ hội suy nghĩ, hắn lại lao ra. Ám Long thương đại khai đại hợp, mỗi một thương đâm thẳng vào các chỗ hiểm của trưởng lão Ác Ma.

Trưởng lão Ác Ma tức điên:

- Chết tiệt!

Trưởng lão Ác Ma huơ đôi vuốt, trảo ảnh đầy trời đan xen thành cái lưới ánh sáng to lớn phân cách khung trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trưởng lão Ác Ma không dùng hoa chiêu, trực tiếp va chạm với Lâm Minh. Trưởng lão Ác Ma là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, sức mạnh cơ thể gần bằng Thiên Cương Thần Vương, lân giáp không thua gì thân thể phòng ngự của Thiên Cương Thần Vương.

Nhưng thực lực của sớm đã xưa đâu bằng nay, hiện tại kêu hắn đối chiến với Thiên Cương Thần Vương, hắn có thể trực tiếp đánh bại đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Giây phút đó sau lưng Lâm Minh hiện ra ảo ảnh Tu La chiến thần. Vạn Ma Sinh Tử Luân khổng lồ đập xuống, cắt nát trảo ảnh trưởng lão Ác Ma phát ra.

Lâm Minh nhắm trúng ngay cơ hội tiến lên một bước, pháp tắc làm không gian mất hết tác dụng. Ám Long thương như rắn ra khỏi hàng, góc độ xảo quyệt đâm vào xương sườn trưởng lão Ác Ma.

Xương sườn không phải chỗ hiểm trên người trưởng lão Ác Ma nhưng là điểm công kích cực kỳ trí mạng. Bởi vì phòng ngự chủ yếu của trưởng lão Ác Ma tập trung ở đầu, cổ, trái tim hiểm yếu nhất. Xương sườn không dễ bị công kích ngược lại phòng ngự yếu nhất, dễ bị thương nhất.

Lâm Minh chọn điểm công kích này có thể nói là cực kỳ xảo quyệt, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của trưởng lão Ác Ma.

Thương này đâm ra vừa mau vừa độc, căn bản không kịp né tránh.

- Giết!

Ác Ma lực hộ thể nổ nát, lân giáp bị xé rách, máu b ắn ra.

Ngực trưởng lão Ác Ma bị rạch một vệt dài cỡ một thước, người bay xéo ra.

Tuy vết thương không sâu nhưng khi Ám Long thương rạch vết thương thì năng lượng xảo quyệt xâm nhập vào người trưởng lão Ác Ma, thẳng hướng trái tim.

- Rốt cuộc ngươi...

Lòng trưởng lão Ác Ma rung động, cố gượng một hơi Ác Ma lực miễn cưỡng hóa giải năng lượng của Lâm Minh trùng kích, khó tin nhìn hắn. Thực lực của đối phương trên cơ gã, tu vi của đối phó rõ ràng chỉ cỡ Thiên Tôn.

Lâm Minh không cho đối phương bất cứ cơ hội nào, khi thế đi Ám Long thương dùng hết, trong người hắn bay ra một Lâm Minh khác.

Lâm Minh này mặc áo đen, chính là phân thân tinh nguyên của hắn, nguyên linh thạch thai.

Lâm Minh áo đen cũng cầm trường thương, vạch đường cong xinh đẹp, mũi thương xẹt qua độ cong chết chóc, điểm dừng là cổ trưởng lão Ác Ma.

Chương 2311: Giết chân Thần (1)

Cái gì?

Con ngươi trưởng lão Ác Ma co rút. Phân thân nguyên linh thạch thai của Lâm Minh không có năng lực biến hình Thâm Uyên Ác Ma, vẫn là bộ dạng ban đầu Lâm Minh, tức là nhân tộc Tam Thập Tam Thiên.

Lúc trước trưởng lão Ác Ma còn khó hiểu tại sao Lâm Minh biết dùng pháp tắc Tam Thập Tam Thiên, chiêu thức của hắn dồn dập làm gã không kịp ngẫm nghĩ, hiện tại thấy nhân tộc Tam Thập Tam Thiên lao ra từ người Lâm Minh thì trưởng lão Ác Ma đã hiểu.

- Ngươi căn bản không phải Thâm Uyên Ác Ma!

Trưởng lão Ác Ma chợt nhận ra điều này, mắt đỏ ngầu. Trưởng lão Ác Ma không nghĩ ra tại sao gã cảm nhận được huyết mạch Thâm Uyên Ác Ma thuần chủng trên người hắn.

Trong pthú nguy cấp trưởng lão Ác Ma không rảnh nghĩ nhiều, trường thương của nguyên linh thạch thai đã cắt qua cổ gã.

Răng rắc!

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trưởng lão Ác Ma há miệng rộng như cá sấu, răng nanh sắc bén trực tiếp cắn trường thương.

Tiếng kim loại va nhau làm người ê răn.

Nhưng công kích của Lâm Minh tựa cơn bão không chút ngừng lại. Khoảnh khắc này, một Lâm Minh áo tím và Lâm Minh áo xanh bay ra khỏi người Lâm Minh bản tôn, đó là tinh thần thể phân thân, tụ nguyên hệ phân thân.

Tinh thần chi kiếm sắc bén bay ra từ trán Lâm Minh áo tím đâm thẳng vào hồn hải của trưởng lão Ác Ma.

Cùng lúc đó, Lâm Minh áo xanh cầm cây mâu ngắn quét qua xương sườn trưởng lão Ác Ma, điểm dừng là miệng vết thương cũ của gã, muốn tăng thêm vết thương.

Con ngươi trưởng lão Ác Ma co rút:

- Ngươi...!

Công kích sắc bén như sấm chớp mưa rào, trưởng lão Ác Ma không thể nào trốn thoát hẳn. Hai lần cùng bị công kích vào xương sườn, trưởng lão Ác Ma chỉ có thể chặn một đòn công kích.

Trưởng lão Ác Ma không chút suy nghĩ bản năng ngưng kết Ác Ma hộ thuẫn trong hồn hải ngăn lại Lâm Minh áo tim đâm tinh thần.

Đối với Thâm Uyên Ác Ma thì phòng ngự tinh thần lực là điểm yếu, cơ thể phòng ngự thì rtất mạnh.

Trong tình huống đó tất nhiên Thâm Uyên Ác Ma ưu tiên phòng ngự hồn hải, nếu tinh thần lực bị chấn động thì gã khó thể đối phó tình huống tiếp theo.

Răng rắc!

Tinh thần chi kiếm bắn vào Ác Ma hộ thuẫn, gãy đôi.

Đoản mâu đâm trúng ngay người trưởng lão Ác Ma, làm gã hộc búng máu đen, người như diều đứt dây bay đi.

Trong lúc bay đi mắt trưởng lão Ác Ma lóe tai sáng, nương xung lực nhảy lên lao đi xa khỏi Lâm Minh.

Trưởng lão Ác Ma muốn trốn.

Biết rõ cạm bẫy nhằm vào mình, biết rõ đánh không lại, trưởng lão Ác Ma không muốn dây dưa với Lâm Minh. Điều đầu tiên trưởng lão Ác Ma suy nghĩ là trốn khỏi Hư Không hải, báo cáo tình báo kinh người về cho cao tầng Ma Đạo Hội. Có sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên có thể dịch dung thành Thâm Uyên Ác Ma, mô phỏng cả hơi thở Ác Ma, Chân Thần không thể nhìn thấu. Đây là tình báo đáng giá Thâm Uyên Ác Ma cảnh giác.

Đáng chú ý nhất là vô tận của Lâm Minh không giống hậu duệ các tộc thái cổ xuất thân từ Thâm Uyên, rất có thể hắn là chủng tộc đến từ Tam Thập Tam Thiên hiện tại, tình báo này càng quan trọng hơn.

Thâm Uyên Ác Ma có thể đi vào đẳng cấp Chân Thần không ai là kẻ yếu. Trưởng lão Ác Ma dù bị thương nặng nhưng trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên bộc phát ra vô cùng kh ủng bố.

Lúc này trước mắt trưởng lão Ác Ma là ồng mông lực tràng phong tỏa không gian.

Lâm Minh dốc hết sức thúc giục, không gianhồng mông như tấm mành đen ngăn cách hết thảy.

Mắt thấy Thâm Uyên Ác Ma sắp lao ra khỏi Ánh mắt hồng mông, làm sao Lâm Minh cho Trưởng lão Ác Ma như ý? Lúc này Lâm Minh đã bất chấp Tất cả, hắn dụ Trưởng lão Ác Ma vào Hư Không hải là để lật ngửa hết lá bài chiến đấu, không thì tối đa hắn chỉ đánh bại chân Thần, khó có năng lực gi ết chết.

Nếu Lâm Minh dốc hết sức ra thì kết quả lại khác.

- Ở lại đi!

Mắt Lâm Minh tràn ngập sát khí, hắn tuyệt đối không cho phép Trưởng lão Ác Ma trốn đi, không thì gã báo tin khiến Thâm Uyên Ác Ma có lòng cảnh giác, hắn sẽ không vào Ma Thần chi mộ được.

Ba phân thân Lâm Minh cùng truy sát, Lâm Minh giơ tay phải lên. Đốm sáng đen vô tận ngưng tụ từ lòng bàn tay Lâm Minh, đó là tinh vân bí ẩn tụ tập lại, một hình lập phương màu đen sinh ra từ tinh vân.

Hình lập phương này chính là Ma Phương.

Ma Phương là thần khí Lâm Minh có được lúc vừa bước lên đường võ đạo, ban đầu hắn chỉ có thể miễn cưỡng lợi dụng mảnh nhỏ

Linh hồn vô chủ trong Ma Phương đến chậm rãi khống chế nó, vận dụng Ma Phương để bị động phòng ngự hoặc tìm tòi tình báo. Hiện tại rốt cuộc Lâm Minh có thể chính thức xem Ma Phương là vũ khí của mình, gần như quang minh chính đại.

Ma Phương là nguồn gốc niềm tin Lâm Minh to gan dụ Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp chân Thần ra, tự tin giết đối phương.

Khi Ma Phương xuất hiện thì Hồng Nhi cũng lộ mặt.

Đôi tay nhỏ đặt trước ngực, lòng bàn tay chạm nhau, năng lượng Linh hồn tinh thuần không chút giữ lại rót vào Ma Phương.

Trong năm ngàn năm Lâm Minh vào Uổng Tử cốc tu luyện, Hồng Nhi luôn ở trong không gian Ma Phương. Bản thân Hồng Nhi là sinh mệnh thể Linh hồn do Ma Phương ngưng tụ ra, chỉ khi ở trong Ma Phương nàng mới trưởng thành được. Nếu ở bên ngoài, Hồng Nhi sẽ như Tiểu Ngư Nhi chậm chạp trưởng thành.

Giờ qua năm ngàn năm, tuy Hồng Nhi còn chưa lớn lên nhưng Linh hồn lực tiến bộ bước dài. Có Hồng Nhi hỗ trợ, Lâm Minh sử dụng Ma Phương càng quyên tay hơn.

Thoáng chốc trong Thiên địa dấy lên vòng xoáy đen to lớn, vòng xoáy như cắnn uốt mọi thứ trong thế giới, nước biển vô tận đảo ngược xông lên trời hình thành thác nước ngược to lớn.

Lực hút mạnh mẽ lôi kéo Trưởng lão Ác Ma, lực hút nhắm vào Linh hồn của gã.

Ma Phương trong tay Lâm Minh so với năm vạn bảy ngàn năm trước, Mộ Thiên Tuyết thiêu đốt căn nguyênhồn lực khởi động Ma Phương đã tăng Uy lực gấp trăm ngàn lần.

Đây là một hạt giống thế giới do đại vũ trụ ngang hàng với Tam Thập Tam Thiên ngưng kết ra, lực lượng của nó gần như vô cùng vô tận. Ma Phương phát huy được bao nhiêu Uy lực phải xem Thực lực của người sử dụng thế nào.

Thực lực của Lâm Minh vốn trên Trưởng lão Ác Ma, Lúc này hắn vận dụng Ma Phương bộc phát ra lực lượng đã không thể ngăn cản.

Chưa xong, khi Ma Phương phát ra lực hút kh ủng bố tác dụng vào hồn hải của trưởng lão Thâm Uyên Ác Ma thì ba phân thân của Lâm Minh cùng hành động.

Ám Long thương đã được giao cho ba phân thân điều khiển, cả ba là một thể, tinh khí thần dung hợp cùng nhau khống chế Ám Long thương đâm thẳng vào Trưởng lão Ác Ma.

Ám Long thương gào thét, thương quang xé rách khung trời, Khí thế bàng bạc.

Trong khoảnh khắc này Trưởng lão Ác Ma biến sắc mặt.

Trưởng lão Ác Ma không sợ Ám Long thương xé gió đâm tới, gã sợ hình lập phương màu đen trong tay bản tôn Lâm Minh.

- Đây là...!

Trưởng lão Ác Ma cảm giác Linh hồn sắp bị lực hút đáng sợ từ Ma Phương kéo ra khỏi thân thể, cắt nát.

Chương 2312: Giết chân Thần (2)

Lực lượng mênh mông cổ xưa làm Trưởng lão Ác Ma sợ hãi đến tột cùng, gã nhớ đến truyền thuyết ghi trong một số điển tịch bằng chữ Thâm Uyên khó hiểu nhất. Những truyền thuyết làm Trưởng lão Ác Ma không rét mà run.

Đối diện lực lượng đáng sợ này, Trưởng lão Ác Ma lập tức cắn chót lưỡi phun ngụm máu đen ra. Giờ khắc này, Trưởng lão Ác Ma thiêu đốt máu tươi của mình.

- Cút cho ta!

Tay phải Trưởng lão Ác Ma trương lớn lên, áp lực quái ớn làm mạch máu vỡ ra. Cánh tay phải đẫm máu chộp xuống, khói đen cuồn cuộn như nước ăn mòn đậm đặc đổ lên kim loại, không gian cũng bị ăn mòn.

Ba phân thân Lâm Minh đâm ra Ám Long thương, xẹt qua cầu vồng rực rỡ đâm mạnh vào khói đen. Nhưng sau khi dính phải khói đen đó làm thế đi của Ám Long thương chợt khựng lại, khẽ rung, Dường như mất hết linh tính.

Lâm Minh thầm giật mình, khói đen này là một loại độc.

Độc này là chất độc tiết ra từ người Trưởng lão Ác Ma, là pháp tắc kịch độc đến từ Thâm Uyên.

Chất độc này có thể độc chết một đống Thiên Tôn, nếu chân Thần bị thấm nhiều độc tố cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Mắt Trưởng lão Ác Ma lóe tia sáng hung ác, chất độc trong người gã vô cùng quý giá, mỗi giọt là tinh hoa trong cơ thể ngưng kết ra hỗn hợp với bản mệnh tinh huyết mới sử dụng được. Nó là vũ khí giữ mạng, nhưng bây giờ Trưởng lão Ác Ma buộc phải dùng.

Ba phân thân Lâm Minh dính phải khói độc, chất độc nhập vào người. Các phân thân Lâm Minh buộc phải vận dụng năng lượng thanh trừ chất độc.

Nhưng lực hút từ Ma Phương mặc kệ tác dụng của khói độc vẫn đổ ập vào hồn hải của Trưởng lão Ác Ma.

Đối diện áp lực phô thiên cái địa, Trưởng lão Ác Ma mắt lóe tia sáng sắc bén quyết tuyệt.

Huyết Độn thuật!

Mạch máu toàn thân Trưởng lão Ác Ma nổ tung phun ra huyết vụ đen dày đặc. Huyết vụ ở trên không trung ngưng kết thành hình dạng Trưởng lão Ác Ma, đây là thế thân của gã. Thế thân Trưởng lão Ác Ma bị cuốn ngược vào vòng xoáy Ma Phương.

Trưởng lão Ác Ma thì thừa dịp thế thân bị hút vào vòng xoáy, áp lực thả lỏng, gã lao tới bên mép không gianhồng mông.

Bỏ xe giữ tướng, Trưởng lão Ác Ma tổn thất hai phần cổ tộc bản mệnh rốt cuộc tạm thời thoát khỏi Ma Phương tỏa định.

Trưởng lão Ác Ma rống to:

- Mở cho ta!

Đôi mắt Trưởng lão Ác Ma đỏ ngầu, gã không chút giữ sức rót hết lực lượng vào đôi tay đấm vào tấm màn không gianhồng mông.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không gianhồng mông rung mạnh, xung lực mạnh mẽ tứ tán, dọc theo tấm màn đen tuyền đến mặt biểnhư Không hải. Trong phút chốc đại dương phạm vi mấy vạn dặm như chảo dầu sôi sục cuồn cuộn.

Không gianhồng mông, bị xé nát!

Trưởng lão Ác Ma giờ là nỏ mạnh hết đà liều mình lao ra không gianhồng mông. Lúc này dù là Lâm Minh hay phân thân đều tụt hậu sau lưng Trưởng lão Ác Ma.

Trưởng lão Ác Ma tiêu hao quá lớn, không còn sức đánh nữa. Trong lòng Trưởng lão Ác Ma tràn ngập căm hận Lâm Minh, gã vận dụng một chút Ác Ma lực, toàn thân phun ra tinh huyết định sử dụng Huyết Độn thuật hao tổn lớn với thân thể lần thứ hai.

Chỉ có Huyết Độn thuật mới có thể chớp mắt thoát khỏi lực hút từ Ma Phương, thoát khỏi Lâm Minh truy sát. Chỉ cần kéo giãn khoảng cách trên vạn dặm là Trưởng lão Ác Ma có thể ung dung thi tển không gian đại na di rời khỏi Hư Không hải, trở về Hắc sa thành.

Vậy thì Trưởng lão Ác Ma sẽ an toànhơn nhiều, ít ra có thể truyền tin về.

Nhưng khoảnh khắc Trưởng lão Ác Ma phá mở không gianhồng mông, dùng một nửa Huyết Độn thuật thì biểu tình đông trên mặt gã.

Trưởng lão Ác Ma thấy hư không Trước mắt gã cách mười trượng có một Thiếu nữ áo lam tựa tiên nữ giáng trần đứng chờ. quần áo phấp phới, tay Thiếu nữ cầm cổ kiếm da rắn không có chút Ánh sáng, Thiếu nữ chém nhát kiếm vào Trưởng lão Ác Ma.

Thiếu nữ áo xanh chính là Mộ Thiên Tuyết.

Nhát kiếm này Mộ Thiên Tuyết trút hết lực lượng.

Thật ra Mộ Thiên Tuyết sớm chờ sẵn, đợi lâu bên ngoài không gianhồng mông ngăn cách hết thảy chỉ để chém ra nhát kiếm này.

Thực lực của Mộ Thiên Tuyết ở giữa đỉnh Thiên Tôn và chân Thần, so với Lúc trước Lâm Minh lộ ra tu vi hai chiêu giết thành chủ Hắc sa thành yếu hơn một chút. Nhưng nếu nhờ cổ kiếm trợ giúp, Mộ Thiên Tuyết sẽ tiến bộ Thực lực, trong vòng ba chiêu ngắn ngũi miễn cưỡng chống lại hạ vị chân Thần thời kỳ đỉnh cao.

Cổ kiếm này là vật truyền thừa từ thái cổ thần vương Mộ Thiên Tuyết lấy được, bên trong khắc dấu tànhồn thái cổ thần vương, Uy lực không thể tưởng tượng.

Mộ Thiên Tuyết làm ngư ông chờ cá, có thần vật trợ giúp.

Trưởng lão Ác Ma thì nỏ mạnh hết đà, hao hết tinh huyết.

Cuộc đụng độ này đã định trước kết quả.

Xoẹt phập!

Trưởng lão Ác Ma kích phát huyết vụ bị Mộ Thiên Tuyết một kiếm đánh tan, Huyết Độn thuật chưa kịp phát động đã chết non.

Một kiếm này đánh tanhuyết Độn thuật rồi thế đi không giảm chém vào ngực gã.

Ác Ma lực hộ thể bị chém nát, lân giáp vỡ ra.

Tuy rằng vết thương không thâm nhưng xung lực mạnh mẽ ức chế Trưởng lão Ác Ma trùng kích làm gã văng ra.

Sau lưng Trưởng lão Ác Ma là Ma Phương với vòng xoáy tử ovng.

Lần này Lâm Minh không hco Trưởng lão Ác Ma cơ hội nào nữa.

Lâm Minh dốc hết lực lượng, thần ma lực giao thác trong người hình thành âm dương chi luân. Hồng Nhi khuôn mặt nhỏ đỏ rực, toàn bộ lực lượng không chút giữ lại rót vào Ma Phương.

Bão vòng xoáy đen to lớn gần như cắn nát hồn hải của Trưởng lão Ác Ma.

Trưởng lão Ác Ma gào thét:

- A!

Lúc này ba phân thân Lâm Minh đã xua tan khói độc trong người, tinh khí thần dung hợp thành một rót vào Ám Long thương.

Vù vù vù vù vù!

Ám Long thương rạch phá hư không, Tốc độ khó tin đâm thủng chân nguyên hộ thể của Trưởng lão Ác Ma.

Bùm!

Trường thương đâm vào thịt, trúng ngay trái tim Trưởng lão Ác Ma, xuyên qua sau lưng. Thế đi Ám Long thương không giảm, một đống mưa máu khuếch tán, để lại tám lỗ máu trên người Trưởng lão Ác Ma.

Giờ phút này, trái tim Trưởng lão Ác Ma đã bị nghiền nát.

Răng rắc!

Trưởng lão Ác Ma mất sức chóng cự không thể phòng ngự Ma Phương dấy lên vòng xoáy Linh hồn. Hồn hải hoàn toàn rạn nứt, Linh hồn bị vòng xoáy đen kéo ra khỏi thân thể Trưởng lão Ác Ma dọc theo lực lượng vòng xoáy bay vào không gian Ma Phương.

Trưởng lão Ác Ma đẳng cấp chân Thần chết ngắc.

Thi thể Trưởng lão Ác Ma rơi xuống mặt biển, trong đôi mắt tràn đầy oánhận, kinh khủng, không cam lòng.

Ám Long thương có linh tính bay về, mang theo xác Trưởng lão Ác Ma bay tới chỗ Lâm Minh, hắn giơ tay phải lên xẹt qua, chộp lấy tu di giới chỉ của gã.

Khi Lâm Minh thu về tu di giới chỉ của Trưởng lão Ác Ma cũng bắt đầu vận chuyển pháp tắc cắn nuốt.

Trong vòng xoáy màu đỏ, lực lượng trong người Trưởng lão Ác Ma không ngừng bị rút đi. Một Ác Ma đẳng cấp chân Thần có được lực lượng quá khổng lồ, trong qáu trình Lâm Minh rút đi đa phần năng lượng tán ra ngoài, giữ lại toàn là tinh hoa Ác Ma lực.

Lâm Minh mất mười phút hoàn toàn rút hết lực lượng, năng lượng chậm rãi tụ tập lại cuối cùng ngưng tụ ra kết tinh năng lượng sậm màu.

Chương 2313: Tài phú của Ác Ma chân Thần

Năng lượng kết tinh lấp lánh trong suốt, bên trong tinh thể chạm khắc nhiều hoa văn nhỏ rậm rạp, trông như đại đạo pháp tắc bí ẩn cổ xưa.

Lâm Minh lặng lẽ cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong đó, vào tay lạnh lẽo như miếng ngọc lạnh.

Nó khá giống với Ác Ma xá lợi Lâm Minh có được trong thí luyện cuối Tu La Lộ, đây là năng lượng tinh hoa nhất trong cơ thể Trưởng lão Ác Ma ngưng kết ra.

Lâm Minh cầm khối kết tinh năng lượng này, hít sâu, đây là Lần đầu tiên hắn giết chân Thần.

Cường giả đẳng cấp chân Thần từng xa xôi không thể chạm vào, Lâm Minh từng bị một chân Thần truy sát cùng đường. Hôm nay có Mộ Thiên Tuyết trợ giúp cộng với thần khí Ma Phương, Lần đầu tiên Lâm Minh hoàn thành kỳ tích này.

Lâm Minh cất đi kết tinh năng lượng trong người Trưởng lão Ác Ma, hắn lật tay lại, tu di giới chỉ của Trưởng lão Ác Ma nằm trong tay hắn.

Tài sản của cường giả đẳng cấp chân Thần rấtp hong phú, huống chi Trưởng lão Ác Ma xuất thân từ Ma Đạo Hội. Nhiều năm qua Ma Đạo Hội từ các loại giao dịch nô lệ tích lũy tài phú không thể tưởng tượng.

Lâm Minh dùng cảm tỉ quét qua tu di giới chỉ, thở dài. Trong chiếc nhẫn phong ấn một trung thiên thế giới, chỉ tính số lượng tinh thạch Ác Ma đã chất đống thành mấy chục tòa núi lớn. Lúc trước Lâm Minh mang mớ tinh thạch Ác Ma đi mua nô lệ không là gì so với cái này.

Tinh thạch Ác Ma là tài nguyên tu luyện trong Hắc Ám Thâm Uyên, cũng là đồng tiền mạnh. Lâm Minh sử dụng tinh thạch Ác Ma hay cho Mộ Thiên Tuyết kinh phí hoạt động cổ tộc khởi nghĩa đều có tác dụng lớn.

Mộ Thiên Tuyết bay tới, vui vẻ hỏi:

- Bên trong có gì?

Hỗ trợ Lâm Minh giết một Ác Ma đẳng cấp chân Thần làm tâm tình Mộ Thiên Tuyết rất vui.

Lâm Minh ném nhẫn cho Mộ Thiên Tuyết, mỉm cười nói:

- Tất cả đều là Ác Ma tinh thạch, không có nhiều thứ khác.

So với Lâm Minh thì bí cảnh Hắc Ám Thâm Uyên ít hơn, nên Trưởng lão Ác Ma cất chứa đồ vật đơn giản chút.

Đương nhiên đơn giản Đây là so với tiêu chuẩn đẳng cấp chân Thần.

Thứ cất chứa trong tu di giới chỉ đã khá kinh người. Trừ biển tinh thạch Ác Ma ra có mấy chục bộ ngọc giản công pháp, tất cả đều là pháp tắc thích hợp Thâm Uyên Ác Ma sử dụng, giá trị không lớn.

Trừ công pháp ra có điển tịch nội bộ của Ma Đạo Hội, mười mấy giá đỡ binh khí với các loại vũ khí.

Những vũ khí này đa số là Thiên Tôn linh bảo, chỉ có năm món chân Thần linh bảo. Lâm Minh chọn một cây chiến kích đẳng cấp chân Thần, còn lại đưa cho Mộ Thiên Tuyết để nàng ban thưởng quân khởi nghĩa cổ tộc.

Trong tu di giới chỉ của Trưởng lão Ác Ma còn có một dược phòng, đan dược trong đó là huyết đan chuyên dụng của Thâm Uyên Ác Ma. Dược tính của nó rất mãnh liệt, nhưng vừa lúc thích hợp Thâm Uyên Ác Ma có lực lượng cổ tộc cường đại. Võ giả nhân tộc, Võ giả thái cổ thần tộc sử dụng sẽ làm thân thể không chịu nổi dược lực bị phản phệ.

Lâm Minh để lại một nửa số đan dược, còn lại cho Mộ Thiên Tuyết.

Lâm Minh dọn sạch đan phòng, hắn đột nhiên phát hiện trong phòng có một cái rương bị trận pháp phong ấn.

Rương cao ba trượng, không phải kim không là ngọc, nó làm bằng đá.

Loại đá này bề mặt đầy huyết văn, cảm tỉ của Lâm Minh khó xuyên thấu qua.

Lâm Minh lấy hòm ra, cẩn thận mở nó ra. Bên trong hòm đặt ngay ngắn từng hàng tinh thể màu đen, chúng nó như nuốt hết Ánh sáng, thời không Xung quanh vặn vẹo.

Lâm Minh cầm đại một khối tinh thể màu đen lên, tinh thể chỉ nặng cỡ nắm tay trẻ sơ sinh nhưng nặng trăm vạn cân.

Mắt Lâm Minh sáng rực, những tinh thể màu đen này là cực phẩm tinh thạch Ác Ma, trong đó ẩn chứa tinh hoa năng lượng phẩm chất cực cao. Loại cực phẩm tinh thạch Ác Ma này có thể cho Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp cao đột phá cảnh giới, có ích lợi lớn với Ác Ma đẳng cấp chân Thần.

Nhưng số lượng cực phẩm tinh thạch Ác Ma cực kỳ thưa thớt, thường trong nguyên mạch khoáng tinh thạch Ác Ma khó có được một khối.

Không khoa trương khi nói giá trị một rương cực phẩm tinh thạch Ác Ma này lớn hơn mấy chục núi tinh thạch Ác Ma nhiều.

trong tinh thạch Ác Ma ẩn chứa năng lượng để Thâm Uyên Ác Ma dùng, bản tôn Lâm Minh lấy đi tu luyện không được lợi gì lớn. Nếu Lâm Minh tách ra phân thân Ác Ma sử dụng thì sẽ là vật siêu bổ.

Lâm Minh cất hết cực phẩm tinh thạch Ác Ma, mấy thứ này hắn cần dùng. số báu vật còn lại, bao gồm tu di giới chỉ của Trưởng lão Ác Ma thì Lâm Minh tặng hết cho Mộ Thiên Tuyết.

Mộ Thiên Tuyết không khách sáo với Lâm Minh, nhanh gọn cất đồ:

- Lâm Minh, tiếp theo ngươi định làm gì?

Lâm Minh trả lời:

- Ta sẽ ở sâu trong Hư Không hải vào không gian Ma Phương, nhìn ký ức của Trưởng lão Ác Ma trước xem coi có lấy được tình báo gì liên quan Ma Thần chi mộ không. sau đó ta sẽ tập trung đột phá song tử đạo cung, trùng kích hậu kỳ Thiên Tôn. Còn sư tỷ?

Mộ Thiên Tuyết trầm ngâm nói:

- Ta thì...

Mộ Thiên Tuyết Thánh Mỹ lạnh nói:

- Ta định trở lại tổ chức quân khởi nghĩa công chiếm Hắc sa thành!

Lâm Minh nói chém đinh chặt sắt. Hiện tại thành chủ, trưởng lão tọa trấnhắc sa thành đều bị giết, Hắc sa thành là tòa thành trống.

Trong thành thị này có nhiều tài phú, đây là cơ hội tốt công chiếm nó.

- Tốt, nhưng sư tỷ đừng ở lại Hắc sa thành lâu. Dù bây giờ Hắc sa thành đã là thành trống nhưng chờ khi Ác Ma đẳng cấp chân Thần của Ma Đạo Hội phản ứng lại, chạy qua cũng không mất nhiều Thời gian. Ta đề nghị sư tỷ chỉ mang theo tiểu đội tinh anh một trăm người, toàn chọn cao thủ đỉnh cao đánh một kích rồi rút ngay, vậy thì nguy hiểm nhỏ nhất.

Cuộc chiến công chiếm Hắc sa thành chỉ mình Mộ Thiên Tuyết là đủ, Lâm Minh không cần đi theo, hắn cũng không có Thời gian tham gia. Lần này Lâm Minh đến Hắc Ám Thâm Uyên mục tiêu lớn nhất là Ma Thần chi mộ.

Mộ Thiên Tuyết mở miệng nói:

- Ừm! Ta cũng có ý này.

Mộ Thiên Tuyết lập tức xé rách không gian, hóa thành luồng sáng biến mất. Nếu đã quyết định công chiếm Hắc sa thành thì không thể chậm trễ chiến cơ.

Hai người chia tay trên không trung Hư Không hải, Lâm Minh chìm vào Hư Không hải.

Hư Không hải cực kỳ rộng lớn, sâu không lường được, dù một ngôi sao cỡ to rơi xuống cũng sẽ bị nhấn chìm.

Lâm Minh chìm sâu xuống mấy vạn dặm, tìm một sơn mạch dưới đáy biển. Lâm Minh bay vào hiệp cốc sâu thẳm của sơn mạch này.

Lâm Minh chọn một nơi ẩn khuất đào ra hang đá sâu mấy trăm dặm, phong kín lối vào, bày ra trận pháp ẩn núp.

Sau đó Lâm Minh lấy Ma Phương ra, ý niệm tỏa định trong đó, phút chốc hắn đi vào không gian Ma Phương.

***

- Ngọc giản!

Lâm Minh vừa vào không gian Ma Phương thì Hồng Nhi chạy ra đón ngay, khuôn mặt nhỏ bởi vì vừa rồi tiêu hao quá nhiều tinh thần lực nên vẫn đỏ rực.

Lâm Minh yêu thương vuốt đầu Hồng Nhi, lần này hắn thuận lợi đánh chết một Ác Ma đẳng cấp chân Thần cũng nhờ công của nàng.

Chương 2314: Mở ra đệ thất đạo cung

Hiện tại Hồng Nhi đã càng lúc càng mạnh, Lâm Minh nghi ngờ trăm ức năm trước khi Ma Phương hoàn còn trong tay bất Hủ quân vương, Thực lực của Hồng Nhi cực kỳ cường đại, cộng với khống chế Ma Phương, nàng có thể phát huy ra sức chiến đấu khó mà tưởng tượng cao bao nhiêu. Chỉ vì đại chiến năm xưa làm Hồng Nhi bị thương nặng mất trí nhớ, biến thành như bây giờ.

Sau đó Hồng Nhi rời khỏi Ma Phương, trưởng thành chậm chạp, không thể nhớ lại ký ức.

Tiểu Ngư Nhi thể năng lượng diễn sinh từ Tử Tạp cũng gặp tình huống tương tự Hồng Nhi.

Thật ra Tiểu Ngư Nhi thảm hơn vòng xoáy. Lúc ở vũ trụ Nguyên Mộng Hồng Nhi còn giữ nhiều năng lực khí linh, lực lượng của Tiểu Ngư Nhi thì hoàn toàn giảm xuống trình độ phàm nhân, đại khái vì Thời gian dài nàng không có đủ Tử Dương tinh để nuốt khiến mất hết lực lượng.

Nghĩ đến Tiểu Ngư Nhi là Lâm Minh lại rầu, rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Lâm Minh ngồi xếp bằng trong Không gian Ma Phương, hắn không trùng kích song tử đạo cung mà tiệu háon Linh hồn Trưởng lão Ác Ma bị nhốt trong Ma Phương.

Hồng Nhi biết Lâm Minh muốn làm cái gì, nàng lập tức kết nối tinh thần lực của mình với Lâm Minh. Hai người hợp tác xóa dần dấu ấn tinh thần trong Linh hồn Trưởng lão Ác Ma.

Đọc ký ức của chân Thần không dễ dàng gì, may mắn Lâm Minh chỉ muốn tìm ký ức liên quan Ma Thần chi mộ.

Rất nhanh Lâm Minh có được itn tức hắn muốn.

Đúng là không lâu sau Ma Thần chi mộ sẽ mở ra.

Đây là việc lớn trong Thâm Uyên Ác Ma.

Các đại thế lực sẽ phái Ác Ma đẳng cấp cao ra tham gia cuộc thi đấu.

Thắng, thành tựu Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, có cơ duyên cực lớn.

Thua, có lẽ là tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

Tuy rằng trong truyền thuyết Hắc Ám Thâm Uyên chỉ có Thâm Uyên Ác Ma dựa vào cơ duyên lấy được Ác Ma tế văn chi thư mới có nắm chắc lớn nhất vượt qua thử thách Ác Ma tế điển.

Nhưng thật ra thì Ác Ma tế văn chi thư rất ít, trong ký ức của Trưởng lão Ác Ma thì Lần này Ma Thần chi mộ mở ra, nguyên Hắc Ám Thâm Uyên chỉ có hai quyển tế văn chi thư.

Vào Ma Thần chi mộ không cần điều kiện gì, Lão quái mấy đại Thế lực trong Hắc Ám Thâm Uyên hợp sức là có thể hoàn toàn mở ra Ma Thần chi mộ.

Lúc đó Thế lực có sức hiệu tỉệu nhất định trong Thâm Uyên đều có thể phái Ác Ma cao đẳng vào Ma Thần chi mộ.

Ma Thần chi mộ chẳng những có Ác Ma tế điển, nó còn là nơi tu luyện đỉnh cao, vào trong sẽ được ích lợi lớn.

Ma Thần chi mộ vừa lợi hại vừa là mật địa độc lập, đi vào trong toàn là Thâm Uyên Ác Ma nổi tiếng hung tàn hiếu sát, khó tránh khỏi một việc, giết người cướp của.

Cho nên Ma Thần chi mộ đã định trước sẽ là đợt gió tanh mưa máu.

Thâm Uyên Ác Ma thường thích dùng pháp tắc rừng rậm không hề ngăn cản chuyện này xảy ra, còn ngầm chấp nhận chém giết.

Mạnh được yếu thua, thích ứng thì sống.

Điều này tuyệt đối đúng với Hắc Ám Thâm Uyên, thế giới Thực lực tối cao.

Nhiều chỗ trong Ma Thần chi mộ hấp dẫn nhất là trở thành Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, cơ duyên khác so với cái này thì bé nhỏ không đáng kể.

Trước ích lợi lớn hấp dẫn, truyền thuyết người nắm giữ Ác Ma tế văn có nắm chắc thông qua thử thách Ác Ma tế điểnhơn chẳng có chút sức Uy lực.

Trong Ma Thần chi mộ tất nhiên có tình huống tranh giành tế văn chi thư.

Tế văn chi thư không thể che giấu, nó luôn bị người phát hiện trong Ma Thần chi mộ.

Người có được tế văn chi thư sẽ là trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nghe thì không ai muốn nghe từ đầu sở hữu tế văn chi thư nhưng sự hật khác. Bởi vì người có được tế văn chi thư không chỉ chịu đựng nguy hiểm từ nó, cũng được cơ duyên lớn.

Trong Ma Thần chi mộ, mức độ mạo heiẻm và cơ duyên đối ứng nhau, đây là quy tắc trong Ma Thần chi mộ.

Lâm Minh xem xong nội dung quy tắc, hắn thầm tặc lưỡi. Ma Thần chi mộ quá hung tàn, so với nó thì bất cứ bí cảnh nào Lâm Minh từng trải qua không là gì, cách biệt rất xa.

Đây là bí cảnh tàn nhẫn kẻ yếu thành phân bón cho cường giả mạnh hơn.

Cái gọi là "kẻ yếu" chính là Ác Ma cao đẳng tập hợp từ các siêu Thế lực Hắc Ám Thâm Uyên.

Đây là thịnh yến giết chóc toàn là cường giả Thiên Tôn trở lên tham gia.

Lâm Minh xem xong ký ức của Trưởng lão Ác Ma, hắnhít sâu, Thánh Mỹ hưng phấn. Lâm Minh cảm giác máu chiến đấu đang sôi trào.

Chém giết cùng Thâm Uyên Ác Ma cao đẳng là điều Lâm Minh cầu còn không được.

Trước đó điều Lâm Minh cầng làm đầu tiên là mở ra song tử đạo cung, hơn nữa thử đột phá hậu kỳ Thiên Tôn.

Lâm Minh giải trừ dịch dung Ác Ma, trở về chân thân nhân loại. Lâm Minh tĩnh tọa điều tức, bày ra hàng loạt tài liệu cần dùng Trước mặt.

Thân hình Lâm Minh mông lung dung hợp với hư không, không gian Ma Phương Dường như trở nên vô cùng rộng lớn, pháp tắc Tam Thập Tam Thiên bên ngoài dễ dàng thẩm thấu vào.

Hư không nơi Lâm Minh ở biến thành trời sao mênh mông.

Bốn phía có chu thiên tinh thần cộng minh, vạn pháp thần phục, ở dưới thân Lâm Minh uốn lượn xuất thiên vạn pháp tắc luyện hóa ra đại đạo.

Trong lỗ chân lông Lâm Minh tỏa Ánh sáng vô lượng, mỗi luồng sáng có tiênnhân sống động như thật bàn cứ tụng kinh văn cổ xưa.

Có chân long bay lượng, chânhoàng cuồng vũ.

Bỗng nhiên thiên mục đạo cung trên trán Lâm Minh nứt ra, tỏa Ánh sáng rực rỡ.

Trong Ánh sáng chứa muôn vàn đạo văn tang thương, mỗi lũ như khắc sâu vào đá vàng, tỏa ra sức mạnh vũ trụ vĩ đại đáng sợ. Nó như bàn tay vô hình luồn vào chỗ sâu nhất ngân hà, đột nhiên xé rách ra.

Tận cùng hư không vô tận ngân hà chuyển động, chín ngôi sao khổng lồ hiện ra.

Một ngôi sao Ánh sáng rất bí ẩn, Dường như bên trong nó dựng dục một hạt giống Thiên địa, không ngừng dâng trào thần huy, tỏa ánh sao kỳ lạ mê mông.

Ngôi sao này đối ứng với song tử đạo cung.

Lâm Minh quát to:

- Xuống dưới!

Thần lực hình thành một cây cầu vắt ngang hư không, vèo một tiếng bay hướng song tử đạo cung.

Cầu thần chưa đụng tới song tử đạo cung, vô hình trung đạo đồ như rồng xuất hiện phong tỏa đạo cung, hình thành gông xiềng thiên đạo không thể phá vỡ.

Đạo đồ tỏa Ánh sáng mông lung bao phủ song tử đạo cung, không ngừng phát ra âm rung.

Lâm Minh nhíu mày, đây là Thiên địa đạo đồ Lúc trước phong tỏa Tử Tạp.

Lâm Minh hàngp hục phân thân của Hoang, chặt đứt thần liên trật tự trong người Hoang nhưng còn một phần trật tự thần liên trong bản tôn hoang. Trói buộc nhân quả giữa Tử Tạp và nhân tộc chưa tách hẳn ra.

Nhưng đối với Lâm Minh bây giờ thì loại trói buộc này đã không là gì.

Hai tay Lâm Minh bấm vào nhau, âm dương nhị khí dâng lên cô đọng thành bàn tay to phô thiên cái địa. Vù một tiếng đập mạnh vào Thiên địa đạo đồ.

Thiên địa đạo đồ bị trùng kích như miếng băng mỏng bị búa gõ vỡ ra ngay. Lâm Minh chộp lấy ngôi sao rực rỡ kia.

Ong ong ong ong ong!

Một tiếng vang khẽ, Lâm Minh bị lực lượng rực rỡ vô tận bao bọc, hắn cảm giác trong người dựng dục một sinh mệnh kỳ lạ. Lực lượng ngôi sao bất giác khuếch tán, như có cái gì đó phá kén chui ra.

Chương 2315: Lực lượng mới

Lâm Minh gầm lên:

- Grao!

Các ánh sao b ắn ra từ người Lâm Minh, chạy chồm quanh thân hắn, đan xen vào nhau.

Không chỉ thế, sâu trong Linh hồn Lâm Minh, bản mệnh tinh nguyên dâng lên giao hòa với các ánh sao.

Lực lượng vô tận tụ tập bên người Lâm Minh dần ngưng tụ ra hình người ảo ngang ngửa Lâm Minh.

Nhìn ảo ảnh đó Lâm Minh cảm thấy rất thân thiết, cảm giác nối liền máu thịt.

Thứ này là song tử đạo cung sở ngưng luyện ra, lấy bản mệnh tinh nguyên của Lâm Minh làm gốc, lực lượng song tử đạo cung và Thiên địa pháp tắc làm thân thể.

Hiện giờ nó chỉ là ảo ảnh, như một hạt giống gieo xuống, bước tiếp theo cực kỳ quan trọng.

Lâm Minh hít sâu một hơi, tập trung tinh thần.

Lâm Minh nhìn ảo ảnh do ánh sao tổ thành, hai nắm tay dần siết chặt, vận chuyển Ác Ma lực trong cơ thể đến cực độ. Giây phút đó khuôn mặt tuấn tu của Lâm Minh như có các con rết máu đen mấp máy, gồ lên.

Khuôn mặt Lâm Minh trở nên dữ tợn.

Không chỉ thế, đôi tay, hai chân Lâm Minh, mỗi tấc thịt xương có khói đen bay ra. Những khói đen đó là Ác Ma lực cắm rễ trong cơ thể Lâm Minh.

Mỗi một luồng Ác Ma lực dâng lên thì như có thứ gì xé rách thịt Lâm Minh, almf hắn đau thấu óc.

Khi Ác Ma lực này dung nhập vào người Lâm Minh, bởi vì hồn hoang bị hắn khống chế nên hắn còn điều khiển được nó, nhưng giờ Ác Ma lực bị cưỡng ép tách ra, Ác Ma lực bắt đầu tàn phá.

Dù Lâm Minh có thân thể cứng cỏi hơn chân Thần linh bảo cũng bị Ác Ma lực xâm thực liên tục tan vỡ.

Tuy nhiên từng lũ Ác Ma lực vẫn bị rút ra, rót vào ảo ảnh do ánh sao cô đọng.

Một lũ bản mệnh tinh hồn của Lâm Minh và tinh huy cô đọng ảo ảnh gần thành hình, giờ Ác Ma lực khổng lồ dung nhập vào, pháp tắc ảo ảnh càng viên mãn. Từng chút thịt xương chui ra, ảo ảnh dần đầy đặn hơn, tựa như Ác Ma trọng sinh.

Vù vù vù vù vù!

Một tiếng vang khẽ, con ngươi trống rỗng của ảo ảnh rực cháy lửa đen.

Khi hốc mắt phân thân song tử đạo cung rực cháy lửa màu đen thì trán Lâm Minh b ắn ra một luồng sáng Linh hồn.

Ánh sáng Linh hồn này là căn nguyênhồn lực của Lâm Minh.

Phân jthân phân thân là tách cơ thể mình thành hai, Linh hồn thì không bị phân cách. Dù trong hồn hải của bản tôn hay phân thân thì đều là một phần Linh hồn Lâm Minh. Tức là nhân cách Lâm Minh chỉ có một, chẳng qua thêm một thân thể.

Nếu phân thần này bị tổn thất thì Lâm Minh không chỉ mất cổ tộc căn nguyên, còn có một phần Linh hồn trong phân thân. Thực lực của Lâm Minh chẳng những giảm mạnh, thức hải cũng bị tổn thương khó thể phục hồi, gánh nặng mà hắn tuyệt đối không chịu nổi.

Lúc này trong hồn hải bản tôn Lâm Minh, hồn hoang to lớn ngủ say, bị vô số linh hồn xiềng xích trói buộc. Trải qua năm ngàn năm Uổng Tử cốc tế luyện, hồn hoang bị Lâm Minh luyện gần hết ý thức. Căn nguyên hồn lực của Lâm Minh đã ngưng kết thành vô số hồn ấn khắc vào hồn Hoang. Bây giờ dù không có linh hồn xiềng xích trói buộc thì hồn Hoang sẽ vẫn theo ý Lâm Minh sử dụng.

Mắt Lâm Minh lóe tai sáng:

- Phân cách!

Bên trên hồn Hoang xuất hiện một thanh kiếm thần hồn.

Thanh kiếm thần hồn chém xuống như thần lôi chém.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Hồn Hoang bị nhát kiếm xẻ đôi.

Giây phút đó mặt Lâm Minh hơi tái xanh, hồn Hoang bị tách ra được hắn đưa vào Phân thân Ác Ma.

Khi hồn Hoang nhập vào Phân thân Ác Ma, thân hình Phân thân Ác Ma chợt trở nên hư ảo, mạch máu như con giun nhô ra, cực kỳ dữ tợn.

Bùm!

Mạch máu vỡ, biểu tình Phân thân Ác Ma vặn vẹo, Ác Ma lực sôi trào sắp nổ tung trong người nó.

Lâm Minh mở ra song tử đạo cung Vang lên gặp nguy hiểm. Khi Lâm Minh tách rời hồn Hoang cũng phân ly căn nguyên Linh hồn của mình, cổ tộc phân thân trở nên không ổn định, sắp tan vỡ.

Quá tình ngưng tụ Phân thân Ác Ma thật ra rất khó khăn, bởi vì phân thân cần năng lượng cực kỳ khổng lồ, chỉ dựa vào lực lượng cửu thiên tinh thần, Ác Ma lực trong người Lâm Minh thì không đủ.

Lâm Minh cắn chặt răng, tay phải vươn ra.

Vù vù vù vù vù!

Một khối kết tinh trong suốt lóng lánh, bên trên khắc Vô số hoa văn sâu thẳm bị hút vào lòng bàn tay Lâm Minh. Đây là kết tinh năng lượng của Trưởng lão Ác Ma chân Thần.

Kết tinh vừa xuất hiện như có sinh mệnh mạch động nhảy lên.

Lâm Minh trực tiếp vỗ khối kết tinh vào trán Phân thân Ác Ma.

Tinh thạch Ác Ma như đá chìm vào nước, chậm rãi chui vào đầu phân thân.

Năng lượng Ác Ma đẳng cấp chân Thần trong quá trình ngưng kết bỏ hết đa số chỉ giữ lại tinh hoa trong tinh hoa.

Phân thân Ác Ma hấp thu năng lượng này.

Giây phút đó Lâm Minh cảm nhận được sát ý dào dạt phát ra từ Phân thân Ác Ma, sát ý không đến từ Linh hồnhắn mà là bản thân phân thân, là xúc động bản năng của Phân thân Ác Ma.

kết tinh năng lượng Ác Ma chân Thần chậm rãi bị hòa tan trong sát ý, người Phân thân Ác Ma bốc cháy lửa đen cắn nuốt Tất cả Ánh sáng trong Thiên địa, huyết mạch dần dần cố hóa, ngưng tụ.

Tinh hoa năng lượng của một Ác Ma đẳng cấp chân Thần đều rót vào phân thân, thấm vào xương cốt, vào kinh mạch, vào thân thể. Lâm Minh cảm giác lực lượng phân thân của hắn đang tăng vọt.

Lâm Minh nhìn chằm chằm phân thân của mình, cẩn thận cảm nhận mỗi một lũ huyết mạch, loại năng lượng gần như bạo tạc này làm hắn rất vui vẻ.

Lý do song tử đạo cung ở mặtn ào đó tăng mạnh Thực lực Võ giả là vì nó chỉ cần tu luyện giả bản tốn mất chút tí cổ tộc ngưng tụ ra hình dạng ban đầu của phân thân. Dựa vào lực lượng cửu thiên tinh thần, năng lượng bên ngoài đúc thành phân thân, khiến lực lượng phân thân đạt đến mức tận cùng.

Ác Ma lực chân Thần dung nhập càng lúc càng nhiều, Phân thân Ác Ma của Lâm Minh như tắm trong ngọn lửa rực cháy.

Lâm Minh không dừng lại, hắn phất tay. Từng tinh thể màu đen bị Lâm Minh bóp nát, Tất cả là cực phẩm Ác Ma lực hắn cướp trong trữ vật giới chỉ của Ác Ma đẳng cấp chân Thần. Tất cả nổ tung, tinh khí năng lượng vô tậnhóa thành nước lũ tụ tập vào Phân thân Ác Ma.

Giống như có vòng xoáy khổng lồ Trên bầu trời, Phân thân Ác Ma là trung tâm vòng xoáy tham lam hấp thu Tất cả lực lượng.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng nứt vỡ khe khẽ, các khối tinh thể màu đen cực phẩm biến thành bột trắng tan biến.

Cơ thể Phân thân Ác Ma của Lâm Minh bắt đầu trướng to, cơ bắp nhô ra, biến thành người khổng lồ cao ba trượng.

Các sợi mạch máu vỡ ra ngoài người Phân thân Ác Ma, bởi vì năng lượng khổng lồ trùng kích làm khớp xương toàn thân Phân thân Ác Ma kêu răng rắc, dường như khó thể chịu nổi.

Lâm Minh nhìn chăm chú Phân thân Ác Ma toàn thân đẫm máu, giây phút đó hắn cảm giác các pháp tắc Ác Ma chậm rãi khắc vào cốt tủy, máu thịt của Phân thân Ác Ma.

Những pháp tắc Ác Ma này đến từ tinh thạch Ác Ma Trưởng lão Ác Ma chân Thần để lại, từ Ác Ma xá lợi Tu La Lộ, pháp tắc vô cùng cắn nuốt trong người Hoang.

Khi những pháp tắc ngày càng nhiều, nó dầnhiện ra ngoài người Phân thân Ác Ma, hình thành ma văn xinh đẹp.

Chương 2316: Cổ Trụ tông (1)

Lúc này lực lượng của Phân thân Ác Ma bị áp súc đến mức tận cùng, Lâm Minh alàn thứ ba vươn tay, mười mấy viênhuyết đan bay ra.

Lâm Minh dùng Đồ Đằng chấn vỡ các huyết đan, trong đó ẩn chứa cổ tộc tinh thuầnhiện ra ngoài hóa thành các conhuyết long giương nanh múa vuốt bay vào miệng hồn Hoang.

Huyết đan vẫn thuộc về Ác Ma chân Thần bị Lâm Minh giết, chúng nó là vật siêu bổ với Thâm Uyên Ác Ma, có thể nâng cao cảnh giới. Giờ thì Tất cả đều thuộc về Lâm Minh.

Giết Ác Ma chân Thần này có thể nói Lâm Minh vận dụng báu vật trưởng lão để lại hết mức có thể.

Huyết đan vào miệng biến thành cổ tộc Ác Ma cuồn cuộn như cột khói thấm nhuần, tẩy lễ Phân thân Ác Ma.

Trong lỗ chân long toàn thân hồn Hoang tràn ra từng luồng khói đen, xương cốt bị khí huyết rèn luyện trở nên giống hắc ngọc trong suốt.

Không biết quá tình này kéo dài bao lâu, mãi khi Tất cả cực phẩm tinh thạch Ác Ma đều vỡ thành bột phấn, đống huyết đan bị Phân thân Ác Ma nuốt hết.

Trên bầu trời lại hiện ra ra chín ngôi sao lấp lánh.

Trong chín ngôi sao thì ngôi sao htứ bảy rực rỡ nhất b ắn ra Ánh sáng màu đen bao phủ Phân thân Ác Ma.

Đây là ánh sao tẩy lễ lần cuối, song tử đạo cung của Lâm Minh đã hoàn toàn mở ra, Phân thân Ác Ma đã thành hình.

Từ ngoài hình thì Phân thân Ác Ma hơi giống hình dạng Hỗn Nguyên Thiên Tôn, cao ba trượng, khuỷu tay có cốt nhẫn màu đen to lớn, sau lưng có cái đuôi chắc khỏe.

Cốt giáp cứng rắn như chân Thần linh bảo phủ lên toàn thân Phân thân Ác Ma, so với Hỗn Nguyên Thiên Tôn thì cốt giáp ngoài người Phân thân Ác Ma ngưng tụ nhiều ma vănhơn. Những ma văn cổ xưa, tự nhiên, trông rất đẹp, mơ hồ ẩn chứa pháp tắc huyền diệu.

Lâm Minh nhìn Phân thân Ác Ma, thở phào. Vừa rồi liên tục ngưng tụ làm bản tôn Lâm Minh tiêu hao rất lớn, vì hắn phải kiểm soát Tất cả nên Linh hồn lực kiệt sức, trán ướt đẫm mồ hôi.

Đồ Đằng nhẹ nhàng vận chuyển, mồ hôi bốc hơi hết. Lòng Lâm Minh máy động, bản tôn biến thành luồng sáng nhập vào người phân thân.

Trong cơ thể Phân thân Ác Ma có thế giới, giống bản tôn Lâm Minh. Lúc này bản tôn Lâm Minh ở trong thế giới trong cơ thể đó, hợp nhất với thế giới này.

Đây là trạng thái thiên nhân hợp nhất hoàn mỹ, khi nào phân thân chiến đấu thì lực lượng bản tôn Lâm Minh sẽ thông qua thế giới trong người truyền cho phân thân, phát huy sức chiến đấu mạnh nhất.

Ngược lại phân thân cũng có thể đi vào bản tôn, hiệu quả tương tự.

- Phù.

Trong mắt Phân thân Ác Ma b ắn ra tia sáng đỏ âm u, cơ thể rút nhỏ dần mãi đến cao hơn một trượng.

Lâm Minh nhìn đôi tay mình, chậm rãi co lại.

Răng rắc! Răng rắc!

Khớp xương kêu rôm rốp, Lâm Minh cảm giác lực lượng trong người cường đại chưa từng có. Bây giờ dù Trưởng lão Ác Ma đẳng cấp chân Thần Ma Đạo Hội đứng8 kiếm Lâm Minh, hắn không cần dùng Ma Phương, chẳng cần Mộ Thiên Tuyết giúp đỡ, một mình hắn đủ sức giết đối phương.

Đây chính là một phương đạo cung cuối cùng trong thất đại minh cung của Tử Tạp ban cho Lâm Minh.

Tuy Hắc Ám Thâm Uyên có thập bát tầng nhưng thật ra ít ai đặt chân vào đệ thập bát tầng, đó là câm địa của Hắc Ám Thâm Uyên.

Thông thường chỉ một số tông môn cổ xưa tế điển, hay trận pháp quy mô lớn mới chọn tổ chức nghi thức ở đệ thập bát tầng Hắc Ám Thâm Uyên.

Một số Ác Ma đẳng cấp chân Thần đôi khi sẽ vào thập bát tầng Thâm Uyên tiến tu, hoàn thành đột phá.

Còn trường hợp khác thì thập bát tầng Thâm Uyên gần như đóng kín.

Ma Thần chi mộ nằm ở thập bát tầng Thâm Uyên, ngày Ma Thần chi mộ mở ra càng lúc càng gần.

Giờ này khắc này, tầng trên thập bát tầng tức là thập thất tầng, nơi tuổng bộ các đại Thế lực Thâm Uyên Tồn tại đã bắt đầu khua chiêng gõ trống chuẩn bị cho sự kiện Ma Thần chi mộ mở ra.

Nguyên Hắc Ám Thâm Uyên chỉ có hai quyển tế văn chi thư, quá ít.

Chỉ khi Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng chết mới có tế văn chi thư mới sinh ra, huống chi có tế văn chi thư bị thất lạc.

Ma Thần chi mộ mở ra, rất nhiều Ác Ma cao đẳng tiến vào trong. Đa số đi vì cơ duyên khác, nếu có tế văn chi thư đặt ngay Trước mặt hỏi sao bọn họ không động lòng?

Vậy là cuộc tranh giành tế văn chi thư sẽ dấy lên gió tanh mưa máu, tông môn có tế văn chi thư bắt đầu kéo bè kéo lũ.

Sau khi đã lôi kéo đồng miinh, nội bộ có đấu tranh vì ích lợi hay không tạm thời chưa lo tới, vì ít ra trong tình huống chung kẻ địch thì Thế lực đồng minh sẽ ưu tiên tiêu diệt kẻ thù chung, sau đó mới tính đến chuyện tranh giành ích lợi nội bộ đồng minh.

Minh Vương Đạo là một đại Thế lực có thể tổ chức đồng minh, lý do chỉ vì trong Hắc Ám Thâm Uyên, Minh Vương Đạo thuộc một trong hai Thế lực lục đại Đồ Đằng mạnh nhất, thủ lĩnh của nó là Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, Minh.

Trong tay hồn Hoang nắm giữ một quyển tế văn chi thư.

Thâm Uyên Ác Ma có được tế văn chi thư tất nhiên sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu không có đầy đủ năng lực sẽ không dám cầm khoai lang phỏng tay này. Nên bình thường khi Ma Thần chi mộ mở ra, tế văn chi thư sẽ rơi vào tay đại Thế lực có nội tình đáng sợ nhất, sẽ cắt cử Ác Ma cao đẳng Thực lực mạnh nhất, tiềm lực lớn nhất trong Thế lực giữ tế văn chi thư.

Rát nhiều Thế lực muốn dựa vào Minh Vương Đạo, trong đó có hai Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng.

Cùng là Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng nhưng chênh lệch với nhau rất lớn. Vì Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng đã chết hoặc mất tích, hoặc còn Tồn tại.

Nói chính xác ra chỉ Thế lực có Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng mới thật sự là Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng.

Thực lực không có Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng chỉ xem như ngụy Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng.

Cổ Trụ tông là ngụy Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng.

Thủ lĩnh của cổ Trụ tông là Trụ, vì Trụ đã chết, tế văn chi thư liên kết với Trụ cũng mất tích, nên cổ Trụ tông khó tránh khỏi bị xuống dốc.

Mười ức năm trước cổ Trụ tông xuất hiện vài Ác Ma xuất sắc lại chấnhưng cổ Trụ tông, thời kỳ đỉnh điểm từng là Thế lực đẳng cấp lục đại Đồ Đằng cỡ vừa. Nhưng từ hai ức năm trước, mấy Ác Ma xuất sắc lần lượt thi giải, cổ Trụ tông lại tụt dốc, vận số của nó đã hết.

Lần này cổ Trụ tông xuống dốc càng dữ dội, nội bộ cổ Trụ tông chia mấy Thế lực lớn nhỏ, mỗi Thế lực có hai trưởng lão chân Thần khống chế.

Giữa các Thế lực không hòa thuận, thậm chí tranh đấu gay gắt. Nếu không phải biết cổ Trụ tông sụp đổ sẽ bị Thế lực khác cắn nuốt thì chúng nó đã tự cắn xé nhau.

Cổ Trụ tông bây giờ xem như một đồng minh, còn thuộc lạoi không yên phận, nếu Thời gian lâu có lẽ sẽ bị hủy diệt.

Hôm nay ở nội bộ cổ Trụ tông đang bàn bạc chuyện Ma Thần chi mộ mở ra.

Trưởng lão Ác Ma đẳng cấp chân Thần cổ Trụ tông tập hợp trong đại điện nghị sự. Cổ Trụ tông có thể sừng sững đến bây giờ, tuy rằng rung lay trong mưa gió nhưng còn giữ cái tiếng là Thế lực đẳng cấp lục đại Đồ Đằng toàn nhờ vào đám Trưởng lão Ác Ma chân Thần chống đỡ.

Chương 2317: Cổ Trụ tông (2)

Nếu đám trưởng lão này sống thọ tới số chết, chưa biết cổ Trụ tông có sinh ra Trưởng lão Ác Ma mới không, đây mới là lúc cổ Trụ tông nguy hiểm nhất.

Về vấn đề Ma Thần chi mộ, cổ Trụ tông đang bàn bạc có nên dựa vào hồn Hoang không? nếu dựa vào thì mức độ thế nào, phân chia ích lợi ra sao?

Chỉ khi đối diện việc lớn như Ma Thần chi mộ mở ra thì các trưởng lão mới buông xuống thành kiến, giữ đồng lòng trên cơ bản.

Lúc này một đệ tử Ác Ma đến đại điện nghị sự, nói nhanh:

- Khởi bẩm các vị trưởng lão, phân tông truyền đến tin tức nói là một Ác Ma Vương tộc muốn vào hội trưởng lão, trở... Trở thành một trong các trưởng lão chúng ta. Muốn thông qua cổ Trụ tông ta lấy danh ngạch vào Ma Thần chi mộ.

Đám trưởng lão đang bàn chuyện nghe tin này thì sửng sốt, biểu tình muôn màu muôn vẻ. Bọn họ không ngờ chuyện vớ vẩn thế này sẽ được báo cáo lên.

Nhất là đang họp trưởng lão, nếu không có chuyẹn quan trọng thì không cho phép quấy rầy.

Không đợi những trưởng lão quát mắng, đệ tử Ác Ma ấp úng nói:

- Phân tông còn truyền tin bảo Ác Ma Vương tộc này dường... Dường như có Trụ chi thư mất tích đã lâu.

trong Hắc Ám Thâm Uyên, sáu quyển tế văn chi thư căn cứ Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng đối ứng với chúng nó mà được đặt tên, ví dụ Trụ chi thư, Hoang chi thư, Tà chi thư vân vân.

Nghe cái tên Trụ chi thư, Tất cả Trưởng lão Ác Ma trong đại điện biểu tình kích động. Một vài Trưởng lão Ác Ma đứng bật dậy.

- Ngươi nói gì?

- Hắn đang ở đâu? tin tức có thật không?

Trụ chi thư mất tích đã quá lâu, không ai biết nó ở chỗ nào. Hôm nay Trụ chi thư xuất hiện trong tay một Ác Ma Vương tộc, hỏi sao cổ Trụ tông không giật mình?

Nó là thần vật của cổ Trụ tông, sở hữu Trụ chi thư thì như Trụ đích thân đến.

Có người cho rằng hiện tại cổ Trụ tông tụt dốc chỉ vì Trụ chi thư mất tích, thần vật tôn giáo biến mất, tôn giáo mât luôn vận số.

- Hắn đang ở trong đại điện tông môn phân tông. Ác Ma Vương tộc đó Dường như có Thực lực thượng vị Thiên Tôn, phân tông không làm gì được hắn. Hắn không lấy Trụ chi thư ra, không biết tin tức có thật không.

Mấy Trưởng lão Ác Ma nghe vậy quay sang nhìn nhau, lần lượt đứng dậy.

- Đi phân tông ngay, nhìn xem!

Một Ác Ma thượng vị Thiên Tôn không là gì với cổ Trụ tông, nhưng nếu hắn sở hữu Trụ chi thư thì lại khác.

Với Trụ chi thư, nguyên cổ Trụ tông không Ác Ma nào dám có chút bất kính.

Người sở hữu Trụ chi thư như người phát ngôn của Trụ.

Hiện tại vấn đề là một khi xác định Trụ chi thư Tồn tại thì nên xử lý như thế nào?

***

Trong một phân tông cách bản bộ cổ Trụ tông mấy vạn dặm, Lâm

Minh hoàn toànhóa thân thành Thâm Uyên Ác Ma đứng trong đại điện phân tông. Lúc trước đã qua ba năm từ khi Lâm Minh mở ra thất tinh đạo cung.

Trong ba năm Lâm Minh đã hoàn toàn củng cố cảnh giới thất tinh đạo cung, nhưng cách hậu kỳ Thiên Tôn còn một chút xíu mới đột phá được.

Trong Thời gian này Mộ Thiên Tuyết thành công tập kích bất ngờ Hắc sa thành, đánh trúng một kích liền trốn xa, không chút lưu luyến. Chỉ giết một số Ác Ma cao đẳng, cuỗm đi nhiều tài phsu Ma Đạo Hội tích lũy trong Hắc sa thành.

Một đoạn Thời gian sau đó sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên im lìm.

Mộ Thiên Tuyết hiểu chừng mực, vì nàng biết sjw kiện đánh lénhắc sa thành gần như đụng vào rào cảnh báo của Ma Đạo Hội.

Nếu Ma Đạo Hội nghieiem túc, phái bảy, tám trưởng lão chân Thần trải thảm đến tìm tòi thập nhị tầng Thâm Uyên thì sẽ tìm ra sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên.

Khi đó là ngày tàn của sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên, nên bây giờ tốn nhất là nghỉ ngơi lấy lại sức. Chờ Ma Thần chi mộ mở ra Ma Đạo Hội không rảnh quan tâm sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên, bọn họ sẽ lại làm một vố lớn.

Lâm Minh đi tới đi lui ung dung trong đại điện, ngắm pho tượng đứng thẳng trong đại điện. pho tượng điêu khắc Ác Ma dữ tợn.

Thâm Uyên Ác Ma xem ma là thần, là tín ngưỡng của bọn họ. Thâm Uyên Ác Ma cho rằng bọn họ là con dân của ma.

trong Thâm Uyên văn cao đẳng, chữ ma dùng ký heiệu pháp tắc huyền diệu nhất, căn nguyên nhất viết ra, bản thân nó đại biểu ý tôn sùng vô thonwjg.

Lâm Minh nhìn pho tượng, yên lặng chờ, hắn đợi đám trưởng lão nô lệ giáng lâm.

trong đại điện, sau lưng Lâm Minh, mấy Trưởng lão Ác Ma phân tông cẩn thận cảnh giác, sợ hắn bỏ chạy.

Nhưng bọn họ không dám ra tay với Lâm Minh, một vì hắn rất có thể sở hữu Trụ chi thư. Có thể nói nắm giữ Trụ chi thư là người phát ngôn của Trụ, tu vi Lâm Minh không yếu, còn trên các Trưởng lão Ác Ma phân tông.

Lâm Minh không nói chuyện, đám trưởng lão phân tông cũng im lặng. Bọn họ đã báo cáo tin tứcra ngoài, rất nhanh tổng tông sẽ có trưởng lão chân Thần đến. Khi đó Lâm Minh sẽ phải lấy Trụ chi thư ra.

trong Hắc Ám Thâm Uyên, tế văn chi thư là báu vật tuyệt thế, nhưng giá trị thật sự của nó phải chờ đến Ma Thần chi mộ, trải qua các tầng thử thách mới phát huy ra được.loại xác suất này đối với đa số Ác Ma cao đẳng là hy ovnjg xa vời, nên Lâm Minh không sợ hãi lấy tế văn chi thư ra Trước mắt Mọi người.

Lúc này lòng Lâm Minh máy động, hắn nhìn ra ngoài đại điện.

trong một giây Lâm Minh cảm giác có mấy Khí thế cường đại nhanh chóng đến gần.

Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn trong đại điện pahan tông mừng rỡ:

- Các trưởng lão đến!

Chờ Trưởng lão Ác Ma xuất hiện thì chuyện này không thuộc bọn họ quản lý nữa.

Nếu Lâm Minh không có Trụ chi thư, chỉ cố ý trêu đùa bọn họ thì hắn đang tự sát.

Ác Ma Vương tộc có tương lai tốt đẹp sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng xé gió vang lên, tám chân Thần giáng xuống quảng trường đại điện phân tông. Thoáng chốc uy nhiếp thuộc về chân Thần giáng xuống.

Tám trưởng lão mặc trươngf bào rộng màu đen giống nhau như đồng phục. Trường bào thêungôi sao, mặt trời đỏ phức tạp.

Tám chân Thần cùng phát ra uy nhiếp rất là kinh khủng, Lâm Minh nheo mắt đánh giá tám Ác Ma chân Thần.

Đa số là hạ vị chân Thần, có một Lão nhân dẫn đầu cho Lâm Minh cảm giác cao sâu khó dò, rất có thể là trung vị chân Thần.

Lão nhân dẫn đầu bước nhanh vào đại điện, đôi mắt đỏ nhạt nhìn Lâm Minh chằm chằm, giọng ồm ồm hỏi:

- Là ngươi sao?

Lão nhân phát ra uy nhiếp tập trung vào người Lâm Minh, trước khi chưa xác định hắn có nắm giữ Trụ chi thư không Lão chỉ thử hắn một chút, không chút nhiều Thực lực.

Đối mặt loại uy nheiép này tất nhiên Lâm Minh không cảm thấy gì, ngược lại khiến Trưởng lão Ác Ma xem trọng hắnhơn. Điều này nghĩa là Thực lực thật sự của Lâm Minh cao hơn tu vi hắn biểu hiện ra ngoài.

Nhưng không có gì lạ, dù sao Lâm Minh có huyết thống Vương tộc, điều này không giả tạo được.

Lão nhân trầm giọng nói:

- Lây ra đi!

Lâm Minh nhìn Lão nhân, thầm đánh giá thực lực của đối phương. Một tay Lâm Minh vuốt tu di giới chỉ, quyển sách cổ màu đen xuất hiện trong đại điện.

Chương 2318: Điều kiện

Sách cổ vừa xuất hiện liền dẫn động pháp tắc Ác Ma Xung quanh phát ra tiếng vù vù như có ngàn vạn Ác Ma bị nhốt trong sách đang kêu gào.

Tất cả trưởng lão chân Thần mắt sáng rực.

- Trụ chi thư!

- Thật sự là nó!

Tuy quyển sách này mất tích không biết bao nhiêu ức năm nhưng khi nhìn Trụ chi thư, chỉ tính pháp tắc ẩn chứa trong đó, hơi thở đặc biệt của nó đủ làm các trưởng lão chân Thần khẳng định là Trụ chi thư, thật trăm phần trăm.

Lão nhân trung vị chân Thần nhìn Lâm Minh, nói thẳng:

- Hãy nói ra điều kiện của ngươi.

Tuy rằng Lâm Minh chỉ là thượng vị Thiên Tôn, bọn họ có tám chân Thần, trong đó có người không phải chân Thần bình thường, giết Lâm Minh không dám nói dễ như nghiền con kiến nhưng cũng gần như vậy.

Tuy nhiên Lão nhân trung vị chân Thần không dám làm gì Lâm Minh.

Bởi vì người có được Trụ chi thư tương đương với người phát ngôn của Trụ, đây là truyền thống của Thế lực đẳng cấp lục đại Đồ Đằng, cũng là di ngôn của Trụ.

Theo lý thì bọn họ phải hành lễ hướng Trụ chi thư, vì Trụ chi thư xem như là thứ Trụ chết biến ra.

Nhưng bây giờ Trụ chi thư nằm trong tay tiểu bối như Lâm Minh, bọn họ không bỏ tự trọng hành lễ được.

Bọn họ cũng tuyệt đối không cướp Trụ chi thư khỏi tay Lâm Minh, dù có thể giữ kín bí mật, không cho ai biết nhưng bọn họ không dám làm như thế.

Danh dự đại tông môn là thứ yếu, chủ yếu vì câu "Có Trụ chi thư như Trụ đích thân đến", đây không chỉ là một quy định, nó còn là di ngôn của Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, liên quan đến khí vận tông môn.

Một Lão nhân nhìn Lâm Minh, hỏi:

- Hình như Lúc trước ngươi có nói muốn làm một thành viênhội trưởng lão cổ Trụ tông? muốn thông qua cổ Trụ tông chúng ta lấy một danh ngạch vào Ma Thần chi mộ?

trong hội trưởng lão cổ Trụ tông thì Thực lực của Lão nhân này đứng sau trung vị chân Thần dẫn đầu, cỡ đỉnh hạ vị chân Thần.

Mới rồi các trưởng lão cổ Trụ tông đã thảo luận, nếu Lâm Minh nhất quyét muốn làm thành viênhội trưởng lão thì cũng được.

Đúng ra để làm thành viênhội trưởng lão cần có tu vi từ chân Thần trở lên, Lâm Minh đại khái là đẳng cấp thượng vị Thiên Tôn, còn kém rất xa. quan trọng là Lâm Minh không xuất thân từ nô lệ.

Lâm Minh làm thành viênhội trưởng lão, trong lòng bọn họ không thích nhưng chỉ một danh ngạch hội trưởng lão đổi Trụ chi thư thì rất đáng giá.

Hơn nữa cùng là thành viênhội trưởng lão, quyền lực có lớn có nhỏ. Cho Lâm Minh cái ghế trống, để hắn thành có tiếng mà không có miếng chẳng khó kahưn gì.

Còn về Lâm Minh muốn thông qua cổ Trụ tông lấy danh ngạch vào Ma Thần chi mộ cũng sẽ được thỏa mãn. Danh ngạch vào Ma Thần chi mộ tuy quý giá nhưng cổ Trụ tông có thể kiếm được một ít, lúc đó Lâm Minh ở bên trong sống hay chết không liên quan gì bọn họ.

Nói thật là Lâm Minh chết càng tốt, mọi chuyện xong hết, bọn họ đỡ lo.

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Ta không hứng thú gì trở thành trưởng lão cổ Trụ tông các ngươi, nưhgn ta nghe nói trở thành trưởng lão sẽ được cảm ngộ pháp tắc Ác Ma, kết tinh Ác Ma Lúc trước Trụ chết trận đã để lại.

- Ngoài ra thông qua cổ Trụ tông các ngươi vào Ma Thần chi mộ, ta muốn có bản đồ Ma Thần chi mộ tỉ mỉ. Ta nghĩ cahức các ngươi có mấy thứ này?

Lâm Minh nói ra hai điều kiện tỉ mỉ này nhờ tin tức xem từ Trưởng lão Ác Ma của Ma Đạo Hội đã chết.

Địa hình trong Ma Thần chi mộ có trận pháp cực kỳ phức tạp, hơn nữa mỗi lần tiến vào là lại thay đổi.

Muốn có cơ duyên lớn nhất không thể thiếu bản đồ phụ trợ.

tông môn đẳng cấp lục đại Đồ Đằng lần mò Thời gian dài chậm rãi nắm giữ quy luật địa hình, trận pháp Ma Thần chi mộ thay đổi.

Mỗi lần Ma Thần chi mộ mở ra bọn họ sẽ dựa vào những quy luật này chế tạo bản đồ ngọc giản đơn giản, đọc xong hủy ngay.

Lâm Minh muốn thông qua cổ Trụ tông vào Ma Thần chi mộ một vì danh ngạch, hai vì bản đồ, nhưng hai thứ này chưa phải nguyên nhân chính.

Quan trọng nhất là khi Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ thì không cách nào giấu nó.

Nếu Lâm Minh ngụy trang thành đệ tử của một đại Thế lực trà trộn vào đội đi Ma Thần chi mộ, khi Ma Thần chi mộ mở ra, trên người hắn Đột nhiên có phản ứng Trụ chi thư vậy lớn chuyện.

Một đệ tử bình thường thân phận có vấn đề, sở hữu Trụ chi thư, định lẻn vào Ma Thần chi mộ, chuyện này sẽ gây sóng gió lớn. Thậm chsi Lâm Minh chưa vào Ma Thần chi mộ đã bị người vây công.

Lâm Minh cho rằng không bằng thông qua cổ Trụ tông quang minh hcính đại vào Ma Thần chi mộ.

Nghe Lâm Minh nêu nhiều yêu cầu, đại trưởng lão dẫn đầu xụ mặt. Lâm Minh nói câu "ta không hứng thú gì trở thành trưởng lão cổ Trụ tông các ngươi" làm đại trưởng lão khó chịu.

Cổ Trụ tông mặc dù đã xuống dốc nhiều nhưng nó làmột trong Thế lực đẳng cấp lục đại Đồ Đằng, Thế lực Thâm Uyên bình thường không thể sánh vai với cổ Trụ tông.

Đã bao giờ cổ Trụ tông nhận trưởng lão đẳng cấp Thiên Tôn?

Dù là chân Thần cũng phải kiểm tra lai lịch, chứng minh đối phương không phải loại người bụng dạ khó lường mới nhạn vào hội trưởng lão.

Hiện giờ Lâm Minh là thượng vị Thiên Tôn lại bảo không hứng thú làm trưởng lão, hắn chỉ thấy hứng thú với truyền thừa của pháp tắc cổ Trụ tông, đám trưởng lão nghe không lọt tai.

Đại trưởng lão lạnh lùng nói:

- Có thể hco ngươi cảm ngộ pháp tắc ba ngày, cảm ngộ được bao nhiêu là chuyện của ngươi. Có thể cho ngươi danh ngạch vào Ma Thần chi mộ, trước tiên giao Trụ chi thư ra đây đã.

Lâm Minh nghe câu này chẳng những không đưa Trụ chi thư còn cất vào thế giới trong người.

Thấy Lâm Minh cất Trụ chi thư, mấy trưởng lão cổ Trụ tông Khí thế lạnh băng.

- Ngươi làm vậy là sao?

- Dường như ta chưa nói sẽ giao Trụ chi thư cho cổ Trụ tông?

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Tế văn chi thư, người có duyên sẽ được, trong Hắc Ám Thâm Uyên hình như lưu truyền một truyền thuyết thế này: Thâm Uyên Ác Ma được tế văn chi thư có cơ hội lớn thông qua thử thách Ác Ma tế điển.

Lâm Minh nói câu đó làm Đại trưởng lão nheo mắt, nhìnhắn chằm chằm.

Đại trưởng lão âm trầm hỏi:

- Hay ngươi... Muốn mang Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ?

- Đúng vậy!

Câu nói chui vào tai thành viênhội trưởng lão làm cả đám mặt đen như lọ nồi.

Khó khăn lắm Trụ chi thư mới trở lại cổ Trụ tông, sao có thể bị một tiểu bối mang đi, đưa vào nô lệ? hắn mới chỉ có tu vi thượng vị Thiên Tôn, vào Ma Thần chi mộ chẳng khác nào bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại, tặng tế văn chi thư cho người ta.

Bọn họ cứ nghĩ Lâm Minh cầm Trụ chi thư đến cổ Trụ tông là để trao đổi điều kiện gì. Bởi vì truyền thống Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng, miễn điều kiện của Lâm Minh không quá đáng thì bọn họ sẽ đồng ý hết.

Nhưng bọn họ không ngờ Lâm Minh có ý này.

Tám trưởng lão cổ Trụ tông này đa số có ý kiến là có được Trụ chi thư rồi âm thầm giấu đi, một đoạn Thời gian dài sau khi Ma Thần chi mộ mở ra mới công bộ ra ngoài là Trụ chi thư trở về cổ Trụ tông.

Chương 2319: Thỏa hiệp

Bọn họ cho rằng dù người cổ Trụ tông mang Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ thì xác suất truyền thừa vào người nhỏ đến tội.

Kết quả lớn nhất là Trụ chi thư bị người cướp đi, người của bọn họ mất mạng.

Nếu giấu Trụ chi thư đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ lần sau Ma Thần chi mộ mở ra có lẽ sẽ lợi dụng Trụ chi thư tốt hơn.

Nhưng có ba trưởng lão trẻ tuổi không nghĩ vậy. Mặc dù bọn họ mới bước vào chân Thần nhưng ưu điểm là trẻ tuổi, tiềm lực lớn nhất. Bọn họ cho rằng mình rất có hy vọng thông qua thử thách Ác Ma tế điển.

Chờ lần sau Ma Thần chi mộ mở ra thì quá lâu, lúc đó bọn họ đã già, không tiềm lực, xác suất thông qua Ác Ma tế điển bằngd không.

Tức là chỉ có cơ hội duy nhất Lần này.

Sức hấp dẫn trở thành Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng quá lớn, làm các trưởng lão trẻ tuổi khó cưỡng lại được. Ba trưởng lão trẻ nhìn Lâm Minh, đáy mắt hấp háy tia sáng kỳ lạ.

Đại trưởng lão quát to:

- Ngươi đang nói mớ cái gì?

Đại trưởng lão tức giận, Lâm Minh đến cổ Trụ tông đòi bản đồ, đòi danh ngạch, còn muốn nhân tiện tham ngộ pháp tắc, kết tinh Ác Ma Trụ để lại sau khi chết.

Lâm Minh đòi những Điều này lại muốn mang Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ, hắn không trả giá bất cứ thứ gì nhưng xòe tay đòi các ích lợi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Đại trưởng lão lạnh lùng quát mắng, Lâm Minh lại ung dung nói:

- Hay các hạ cho rằng chỉ một danh ngạch, một tấm bản đồ là có thể đổi Trụ chi thư? cho ta ba ngày tham ngộ pháp tắc, kết tinh Ác Ma Trụ để lại, mệt các hạ không biết ngượng nói ra miệng. Theo ta được biết trong cổ Trụ tông, thành viênhội trưởng lão khi tham ngộ pháp tắc Ác Ma toàn tính bằng năm, thậm chsi mười năm, trăm năm.

- Chắc các vị rõ ràng giá trị của Trụ chi thư hơn ta, đây là vật trấn giáo của các người! có tin đồnhiện tại cổ Trụ tông không đồng lòng, vận số đã tận cũng vì nguyên Hắc Ám Thâm Uyên mất đi Trụ chi thư.

Về chuyện khí vạn cổ Trụ tông thì Lâm Minh biết được nhờ đọc ký ức trưởng lão chân Thần Ma Đạo Hội.

Nghe hơi mê tín nhưng phân tích thì thấy có lý.

Vì Thế lực đẳng cấp lục đại Đồ Đằng Tồn tại không phải Thâm Uyên Ác Ma nào đó vỗ ngực tự xưng mà trời sinh là vậy.

Chúngn ó đối ứng với sáu Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng. Một Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng tương đối với một Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng, không nhiều hơn một, không ít đi một.

Tuy có Thế lực đẳng cấp Đồ Đằng không còn Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng lãnh đạo bọn họ, đã tụt dốc nhưng tế văn chi thư vẫn còn.

tế văn chi thư còn thì ít có Thế lực khác dám hcọc vào bọn họ.

Vì không ai dám bảo đảm ngày nào đó sẽ xuất hiện Ác Ma cao đẳng thiên phú đáng sợ sử dụng quyển tế văn chi thư này thông qua Ác Ma tế điển, trở thành Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng mới.

Vậy thì Ác Ma tế điển suy sụp đó sẽ bái Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng mới làm chủ.

Chủ tử mới thống lĩnh Ác Ma tế điển rất có thể sẽ tính nợ cũ, Thế lực trước kia từng nhằm vào bọn họ sẽ bị thảo phạt, thậm chí diệt môn.

Cho nên đa số Thế lực không muốn gánh mạo hiểm như vậy, đắc tội một vật khổng lồ vốn không yếu, nội tình cực sâu.

Nhưng cổ Trụ tông thì khác.

Bọn họ không có tế văn chi thư, sau khi Trụ chết, Trụ chi thư từng xuất hiện trong Thâm Uyên một đoạn Thời gian rồi mất tích, biệt tích mấy chục ức năm.

Theo thời gian trôi qua, dần có nhiều Thế lực cảm thấy có lẽ không thể tìm được Trụ chi thư.

Vậy là cổ Trụ tông không có nhiều khả năng có được Thâm Uyên Ác Ma thống lĩnh nó.

Chỉ còn lại năm Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, dựa vào cái gì có sáu Ác Ma tế điển?

Mấy năm nay cổ Trụ tông tích lũy không biết bao nhiêu là tài phú, bí tịch, huyết đan, cực phẩm tinh thạch Ác Ma...

Trong đó có kết tinh Trụ để lại, khó tránh khỏi bị người theo dõi.

Cổ Trụ tông mâu thuẫn nội bộ, kéo bè kéo lũ cũng vì trong 61en yà lòng người hoảng sợ. Mỗi trưởng lão đẳng cấp chân Thần nghĩ rằng lỡ như cổ Trụ tông bị một số Thế lực hợp tác nuốt trọn thì bọn họ có thể lôi kéo một Đám người tự lập đỉnh núi trong lúc tông môn bị hủy diệt, không đến mức tay trắng.

Nói tới nói lui Trụ chi thư lại xuất hiện là việc siêu tốt với cổ Trụ tông.

Dù Trụ chi thư bị người cướp đi cũng vậy, bởi vì tin tức sẽ khuếch tán ra ngoài. Đương nhiên nếu quyển sách này ở lại cổ Trụ tông thì không còn gì tuyệt vời hơn.

Lâm Minh vạch ngay chỗ đau của cổ Trụ tông, mấy trưởng lão tức ngực. Nhưng bọn họ phải công nhận Lâm Minh nói đúng.

Giá trị của Trụ chi thư nếu trao đổi đồng giá thì có thể lấy luôn pháp tắc, kết tinh Ác Ma Trụ để lại sau khi chết.

Đại trưởng lão im lặng nhìn Lâm Minh, Ánh mắt sắc bén như đao đâm thủng hư không. Thâm Uyên Ác Ma Thực lực không đủ bị Ánh mắt này nhìn một cái sẽ bị đâm xuyên linh hồn.

Lâm Minh thản nhiên đối diện Ác Ma tế điển, tiếp tục bảo:

- Lùi một vạn bước, nếu trong Ma Thần chi mộ ta mang theo Trụ chi thư bị người cướp đi thì tin tức cũng sẽ lan ra ngoài, mang đến ích lợi cho cổ Trụ tông các ngươi không chỉ là mấy thứ ta muốn. Huống chi Trụ chi thư như Trụ đích thân đến, có quyền lực trực tiếp hiệu lệnh cổ Trụ tông. Chắc các ngươi sẽ không quyên truyền thống Ác Ma tế điển đi?

Lâm Minh sớm thu Trụ chi thư vào thế giới trong người, không giết hắn sẽ không lấy được Trụ chi thư.

Giết Lâm Minh thì không trưởng lão nào dám làm.

Môi Đại trưởng lão mấp máy, Lão chợt cười nói:

- Nếu vậy chuyện Trụ chi thư sau này bàn lại, nó tạm thời ở trong tay ngươi, chúng ta về cổ Trụ tông trước.

Đại trưởng lão đổi giọng làm Lâm Minh bất ngờ:

- A?

Thật ra Lâm Minh không thấy lạ khi Đại trưởng lão đổi thái độ, nhưng hắn không ngờ sẽ đột ngột như vậy.

Mấy trưởng lão cổ Trụ tông khác nghe Đại trưởng lão nói thì sửng sốt.

Có người truyền âm hỏi:

- Vậy là trưởng lão đồng ý điều kiện của hắn?

Đại trưởng lão liếc mấy trưởng lão cổ Trụ tông khác, hỏi ngược lại:

- Nếu không thì làm sao?

Tập thể á kjhẩu.

Đại trưởng lão nói:

- Về trước rồi tính.

Đại trưởng lão bay lên trời.

Lâm Minh híp mắt nhìn Đại trưởng lão biến mất phía chân trời, thầm chú ý. Dù có bùa hộ mệnh Trụ chi thư nhưng hắn phải đề phòng Lão già này thầm ngáng chân.

Lâm Minh không muốn đi tuổng tông, nhưng hắn phải nhìn xem pháp tắc, kết tinh Ác Ma Trụ để lại sau khi chết.

Mấy thứ này có tác dụng quan trọng với Lâm Minh.

Lâm Minh cầm Trụ chi thư vì muốn nhận Ác Ma tế điển thuộc về Trụ, nếu có thể cho Phân thân Ác Ma cảm ngộ pháp tắc của Trụ trước tiên, dù không hiểu hết cũng có lợi lớn cho hắn.

Khi đã hiểu hết pháp tắc của Trụ thì Lâm Minh rời khỏi tuổng bộ cổ Trụ tông ngay, tránh cho gợi pahan tranh gì. Lâm Minh sẽ ra ngoài tìm chỗ núp, đợi lúc Ma Thần chi mộ chính tức mở ra mới an toàn.

Nhưng Lâm Minh không ngờ rằng vận mệnh luôn có thay đổi bất ngờ vào lúc không tưởng được.

Chương 2320: Phân phối ích lợi

Trong không gian mật thất sau nhất cổ Trụ tông, Lâm Minh đang ngồi tĩnh tọa.

không gian này là một phương tiểu thế giới, bên trong sót lại Vô số hơi thở Ác Ma hoặc mạnh hoặc yếu. Những cường giả chí tôn cường đại ngày xưa của cổ Trụ tông bế quan tại đây để lại những thứ này.

Trước mặt Lâm Minh có các viên tinh thạch pháp tắc như các chí tôn Ác Ma cổ xưa bàn cứ quanh Lâm Minh, chậm rãi xoay tròn.

Sau khi Trụ chết để lại tinh thạch Ác Ma không phải môtkj viên mà là nhiều viên.

Cảm ứng tinh thạch xá lợi của Trụ, mỗi một miếng thịt xương, da dẻ Phân thân Ác Ma Lâm Minh như vật sống toát ra hơi thở sự sống, chậm rãi mấp máy.

Đó là lực lượng pháp tắc 26s phát ra, như bị sợi tơ vô hình lôi kéo bị Phân thân Ác Ma Lâm Minh từ từ cắn nuốt.

Lĩnh ngộ 26s của Trụ tuy lâu dài nhưng suôn sẻ.

Cuộc đời Lâm Minh đã tham ngộ nhiều pháp tắc.

Từ lúc ban đầu ngũ hành ý cảnh đơn giản, đến thời không pháp tắc, âm dương pháp tắc, Tử Tạp chi lực, mở rộng tới Tam Thập Tam Thiên pháp tắc.

Lâm Minh dần phát hiện Tất cả 24 trước kia hắn lĩnh ngộ rất có thể là một nhánh của Tam Thập Tam Thiên pháp tắc.

Tam Thập Tam Thiên pháp tắc chai làm hai phần, một phần là thiên địa vũ trụ pháp tắc, phần khác là nhân thể vũ trụ pháp tắc

Ví dụ có thể xếp Hóa Thần cửu biến vào loại Thiên địa vũ trụ pháp tắc, Tử Tạp là nhân thể vũ trụ pháp tắc.

Lâm Minh tu luyệnhóa Thần cửu biến, Tử Tạp đã đến cảnh giới đại thành, sau đó hắn thấy quy tắc chung và cực độ của hai hệ thống thiên địa vũ trụ pháp tắc, nhân thể vũ trụ pháp tắc.

Nhưng sau này Lâm Minh mới biết Tam Thập Tam Thiên đại đạo tuy rằng bao gồm toàn diện nhưng nó không phải duy nhất trong vũ trụ. Ở Thâm Uyên này pháp tắc khác hẳn.

Đây là pháp tắc đến từ Hắc Ám Thâm Uyên, Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng. Nếu Lúc trước 1s phỏng đáon về Hắc Ám Thâm Uyên là chính xác thì pháp tắc Ác Ma thật ra là pháp tắc một đại vũ trụ trước kia để lại.

Lâm Minh càng đứng trên cao càng thấy nhiều thứ hơn.

Kiến thức nhiều đặt nền mongs vững chắc để Lâm Minh leo l;ên đỉnh võ đạo.

Lâm Minh cảm thấy nếu một người heiuẻ được hết thiên đạo thì người đó chính là trời, là thế giới, là Tất cả. Đây đại khái chính là đỉnh võ đạo.

Thời gian trôi qua, Phân thân Ác Ma không ngừng cảm ứng 26s, hiểu biết pháp tắc của Trụ ngày càng sâu sắc hjơn.

Lâm Minh và phân thân có cảm ứng tâm linh huyền diệu, trong lúc Phân thân Ác Ma lĩnh ngộ thì hắn cũng được dẫn dắt huyền diệu.

không biết qua bao lâu, trong da dẻ, thịt xương của Phân thân Ác Ma dần xuất hiện phù văn bí ẩn.

Các phù văn như ngôi sao khảm trong vũ trụ, lực lượng pháp tắc Ác Ma thâm u 8e8 Xung quanh chúng nó.

lực lượng pháp tắc xuất hiện trong Phân thân Ác Ma, không gian mật thất tràn ngập hơi thở Ác Ma khác bỗng chốc run rẩy, tự động né tránh Phân thân Ác Ma, Dường như rất sợ hãi.

Đột nhiên tinh thạch Trước mặt Lâm Minh lấp lóe môt jcái, một Thanh âm truyền vào não Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày, Lần này hắn bế quan luôn tính nhẩm Thời gian trôi qua, hắn biết còn nửa năm Ma Thần chi mộ mới mở ra. Theo dự tính thì Lâm Minh sẽ bế quan thêm một Thời gian ngắn.

Hiện giờ hội trưởng lão kêu Lâm Minh đi qua.

Lâm Minh nhẹ nhàng dập tắt tinh thạch truyền âm lấp lóe, hắn đứng dậy đẩy cửa mật thất ra. Lâm Minh lắc người đến đại điện nghị sự trưởng lão.

trong đại điện có đông tủ tám trưởng lão cổ Trụ tông.

Bọn họ ngồi quanh chiếc bàn gỗ cổ xưa, không khí ngheiem túc.

Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Có chuyện gì?

Đại trưởng lão Trụ Thần dẫn đầu híp mắt, âm thầm đánh giá Lâm Minh. Đại trưởng lão mơ hồ cảm giác lực lượng dâng trào trong người Lâm Minh, mới bế quan Thời gian ngắn mà hắn đã khác biệt rất lớn.

Đại trưởng lão lạnh nhạt nói:

- sắp xuất phát đi Minh Vương Đạo.

Lâm Minh lòng máy động:

- A? mau vậy?

Lúc trước Lâm Minh giết trưởng lão Ma Đạo Hội tìm hiểu được tin tức còn nửa năm Ma Thần chi mộ mới hoàn toàn mở ra, bây giờ đi thì quá sớm.

Đại trưởng lão tiếp tục bảo:

- Lần này cổ Trụ tông chúng ta sẽ hợp tác với Minh Vương Đạo, cộng thêm Thế lực thứ ba Cửu U cung hợp thành liên minh. Minh Vương Đạo dẫn đầu liên minh, chúng ta và Cửu U cung sẽ nghe theo hồn Hoang chỉ huy điều khiển ở mức độ nhất định.

Lâm Minh có nghe tiếng Cửu U cung, nó là một trong sáu Ác Ma tế điển, Thâm Uyên Ác Ma dẫn đầu Cửu U cung có tên là U nhưng đã chết.

Dường như U bị thương nặng trong đại chiến trăm ức năm trước, sự sống chậm rãi xói mòn, tương đương chết già.

Bởi vì U chết nên lực lượng của Cửu U cung không quá mạnh, nhưng hơn cổ Trụ tông một chút. Lần này vào Ma Thần chi mộ, bọn họ sẽ phải tôn Minh Vương Đạo Thực lực mạnh nhất làm dẫn đầu, như vậy dễ giữ Thực lực hơn, dễ sống tiếp, cũng cheiém được nhiều ích lợi hơn.

Đại trưởng lão nói tiếp:

- Tuy Thực lực của Minh Vương Đạo mạnh nhất, đã định trước lấy ích lợi lớn nhất nhưng tỷ lệ phân phối cụ thể phải xem so sánh Thực lực ba phe thế nào, tức là dựa vào vũ lực chia cao thấp.

Lâm Minh lòng máy động:

- A? vũ lực?

Xem ra đến Minh Vương Đạo sớm vì có nhiều Thời gian so tài vũ lực.

- quy tắc cụ thể là chúng ta, Cửu U cung, Minh Vương Đạo, ba tông môn chọn ra mấy người mạnh nhất trong danh sách đệ tử vào Ma Thần chi mộ. Chúng ta và Cửu U cung chọn ba người, Minh Vương Đạo thì sáu người.

- Tuổng cộng mười hai người, chúng ta và Cửu U cung là sáu người đối phó với sáu người Minh Vương Đạo. Người chúng ta khiêu chiến trước, tùy ý chọn một đối thủ từ sáu người Minh Vương Đạo, có thể khiêu chiến lặp lại. Dựa theo số trận thắng của chúng ta và Cửu U cung quyết định tỷ lệ chia ích lợi cụ thể của chúng ta.

Đại trưởng lão giải thích hàng loạt, Lâm Minh kinh gnạc lắng nghe. Hắc Ám Thâm Uyên quả nhiên là thế giới Thực lực đứng đầu, đồng minh đàm phán vẫn lấy vũ lực mnahj yếu làm cơ sở.

Nhưng xem quy tắc thì Thực lực của Cửu U cung, cổ Trụ tông quá yếu so với Minh Vương Đạo, hai người cộng lại không đánh thắng một mình người ta.

Minh Vương Đạo cho cổ Trụ tông, Cửu U cung quyền tự do khiêu chiến, có thể tùy ý chọn ai trong số bọn họ, được khiêu chiến lặp lại. Tức là Minh Vương Đạo vô cùng tin tưởng sáu người bọn họ phái ra, không ai trong số người này là kẻ yếu.

trong đầu Lâm Minh suy nghĩ nhiều điều, hắn sinh ra cảnh giác với Đồ Đằng Ác Ma Minh của Minh Vương Đạo. Nếu Lâm Minh đụng độ Minh sẽ khó thoát khỏi lòng bàn tay của Minh.

Lâm Minh châm chước từ ngữ hỏi:

- Trong quá trình đối kháng Thực lực Minh có xuất hiện không?

Đại trưởng lão bật cười nói:

- Đã mấy chục ức năm Minh không xuất hiện, xem ra ngươi không hiểu nhiều về sáu Ác Ma tế điển.

Lâm Minh mặc nhận. Tuy Lâm Minh có đọc ký ức của trưởng lão Ma Đạo Hội nhưng không thể nào biết hết Tất cả, đọc đầy đủ ký ức mấy ức năm, làm như thế cần Thời gian dài. Lâm Minh chỉ chú ý tin tức nào liên quan Ma Thần chi mộ.

Chương 2321: Thánh nữ của Minh Vương Đạo (1)

Đại trưởng lão hờ hững nói:

- Ngươi không cần tham gia, cổ Trụ tông chúng ta chọn ba người đi chiến đấu không đến lượt ngươi.

Lâm Minh thấy trong đám trưởng lão đang ngồi, ba trưởng lão trẻ tuổi mặt lộ ra vẻ khinh thường, rẻ rúng và ghen tỵ.

Hiển nhiên ba trưởng lão trẻ này đại biểu cổ Trụ tông được cử đi tham gia chiến đấu.

Bọn họ trẻ tuổi nhất, tiềm lực lớn nhất trong tám trưởng lão cổ Trụ tông, cũng là nhân tuyển trưởng lão vào Ma Thần chi mộ.

Vẻ mặt bọn họ khinh thường là nhằm vào tu vi của Lâm Minh khá thấp. Ghen tỵ là do Lâm Minh siêu may mắn có được Trụ chi thư, nhờ thế trở thành trưởng lão cổ Trụ tông, ngang hàng với ba người, bọn họ không phục.

Lâm Minh không nói chuyện, hắn không có cảm giác gì với biểu tình của ba trưởng lão. Tóm lại cổ Trụ tông được bao nhiêu ích lợi chẳng liên quan nhiều đến Lâm Minh.

Lâm Minh sớm phát hiện ba trưởng lão trẻ tuổi có thành kiến với hắn, chắc bọn họ đều mong muốn nắm giữ Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ.

- Nhưng mà...

Đại trưởng lão Đột nhiên đổi giọng:

- Tuy ngươi không cần chiến đấu nhưng phải hoàn thành một việc.

Giọng Đại trưởng lão lạnh băng:

- Hiện tại tin cổ Trụ tông chúng ta nắm giữ Trụ chi thư vẫn phong tỏa với bên ngoài, không ai biết. Ngươi cũng biết nếu chúng ta công bố tin tức Trụ chi thư sẽ có kết quả gì đúng không?

Không đợi Lâm Minh trả lời, đại trưởng lão tự nói tiếp:

- Trong Hắc Ám Thâm Uyên này Thực lực là vua, khi vào Ma Thần chi mộ rồi khó giấu Trụ chi thư. Tức là ai đều biết Trụ chi thư mà trong tay ngươi, sớm muộn gì tin chúng ta có Trụ chi thư sẽ công bố ra ngoài.

- Khi đó chắc chắn Minh Vương Đạo sẽ đòi chúng ta đưa ra, bọn họ sẽ dùng cách nhường một phần ích lợi "đổi" Trụ chi thư của chúng ta.

Đại trưởng lão cười khẩy nói:

- Nói đổi cho dễ nghe, thật ra là ép mua ép bán, nhưng chúng ta khó thể từ chối bọn họ. Dù Trụ chi thư vốn thuộc về chúng ta nhưng vẫn không thể từ chối, bởi vì không có Thực lực nên không có hơi. Danh ngạch vào Ma Thần chi mộ đa số nằm trong tay Minh Vương Đạo!

- Nếu chúng ta cứng rắn không đưa, bọn họ sẽ uy hiếp chúng ta rút khỏi liên minh, bài xích chúng ta, để chúng ta chỉ có vài người vào Ma Thần chi mộ. Khi đó chúng ta cầm Trụ chi thư đi vào sẽ gặp kẻ thù bốn phương tám hướng, sẽ là cá nằm trên thớt, làm sao giữ được Trụ chi thư?

Đại trưởng lão chậm rãi kể rõ, có lớp có lang, không hù ai.

Lâm Minh nhướng mày hỏi:

- Tiếp theo thì sao?

Lâm Minh nhìn Đại trưởng lão, hắn trực giác tiếp theo Lão sắp nói ra mục đích thật sự kêu hắn đến đây.

Đại trưởng lão nhìn Lâm Minh, chậm rãi nói:

- Ngươi muốn nắm giữ Trụ chi thư vào sân thì phải được Minh Vương Đạo chấp nhận. Chúng ta cần giấu tin Trụ chi thư trước, khi nào ngươi lấy được địa vị, quyền nói chuyện trong Minh Vương Đạo, trong tình huống trả cái giá trao đổi nhất định ngươi mới có thể cầm Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ, làm vậy có lẽ ngươi sẽ sống lâu một chút.

Lời Đại trưởng lão nói đầy mỉa mai nhưng Lâm Minh không để bụng, hắn cười hỏi ngược lại:

- Làm sao để lấy được địa vị, quyền nói chuyện? dựa vào Thực lực sao?

- Chẳng những là Thực lực còn có thân phận, chỉ thân phận trưởng lão cổ Trụ tông chúng ta không có ý nghĩa gì với Minh Vương Đạo.

- Nếu ngươi có thêm thân phận được Minh Vương Đạo chấp nhận thì khác. Trong sáu Ác Ma tế điển luôn lưu truyền một quy định, đó là quy tắc liên nhân. Đối tượng liên nhân là trưởng lão trẻ hoặc đệ tử thủ tịch các tông môn, thánh ma nữ...

Nghe Đại trưởng lão nói làm Lâm Minh dựng đứng tóc gáy:

- Liên nhân?

Liên nhân là từ làm Lâm Minh dở khóc dở cười. Không nói đến Lâm Minh đã có thê tử, dù không có thì hắn không thể rước một Thâm Uyên Ác Ma cao to thô kệch làm thê tử của mình, cảnh tượng đó thật là... Không dám nhìn thẳng.

Mặc dù trong Thâm Uyên Ác Ma có chủng tộc như Mị Ma gần gần nhân tộc, phù hợp thẩm mỹ Lâm Minh. Nhưng đa số tình huống tộc Mị Ma thiên phú bình thường, khó thể bồi dưỡng ra cao thủ, Mị Ma không thể nào trở thành thánh ma nữ của Minh Vương Đạo.

Trừ Mị Ma ra, chủng tộc Thâm Uyên Ác Ma nữ giới khác rất thê thảm.

Lâm Minh cố nén cảm giác kỳ dị, sắc mặt khó xem nói:

- Ý trưởng lão là kêu ta đi liên nhân với Minh Vương Đạo?

- Đúng vậy! có vấn đề gì sao? trong sáu Ác Ma tế điển chai hai đại trận doanh, cổ Trụ tông chúng ta, Minh Vương Đạo, Cửu U cung xem như một phe, đối địch với phe khác. Đã là trận doanh tất nhiên cần có thủ đoạn giữ quan hệ, liên nhân là cách thường dùng nhất.

- Đương nhiên dù là thánh ma nữ, trưởng lão trẻ tuổi, đệ tử thủ tịch đều có địa vị rất cao, liên nhân cầnhai bên đồng ý mới được. Lúc trước Cửu U cung có một số trưởng lão trẻ tuổi muốn liên nhân với thánh ma nữ của Minh Vương Đạo, nhưng đều bị từ chối.

- sau này có lẽ thánh ma nữ của Minh Vương Đạo thấy phiền nên nêu quy định là muốn liên nhân với thánh ma nữ phải thắng nàng trong cùng cảnh giới, vậy thì nàng sẽ đồng ý, nếu không thì không thể.

- Nhưng tiếc rằng thiên phú của thánh ma nữ quá cao, nhiều Thâm Uyên Ác Ma khiêu chiến với nàng tuy cũng thuộc hạng kỳ tài ngút trời lại kém một chút mới thắng nổi nàng. Ví dụ cửu U chi tử tiềm lực lớn nhất trong Cửu U cung, một chiêu bị nàng đánh bại.

- Nhưng ta nghĩ ngươi đã tự tin nắm giữ Trụ chi thư, tu vi Thiên Tôn vào Ma Thần chi mộ chắc Thực lực có chỗ hơn người. Ta phát hiện ngươi có vài đeiẻm không đơn giản, Lúc trước ta dùng Khí thế Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thăm dò ngươi, hay lần này ngươi bế quan tham ngộ pháp tắc của Trụ và có thay đổi khiến ta nhìn ra ngươi bất phàm.

Lâm Minh không biết nên nói cái gì với Đại trưởng lão. Có vẻ thánh ma nữ khá đắt hàng, nhưng ai tranh thì kệ, Lâm Minh không chịu nổi liên nhân với Nữ nhânhình dạng Ác Ma.

Đại trưởng lão từ tốn nói:

- Thánh ma nữ thế hệ này của Minh Vương Đạo cũng có tu vi Thiên Tôn, gần bằng ngươi. Nếu ngươi thắng được thánh ma nữ, liên nhân với nàng là chuyện tốt với cổ Trụ tông ta. Bởi vì thánh ma nữ thế hệ này tương lai sẽ có tiền đồ rộng lớn.

Lời Đại trưởng lão nói như thể rất mong Lâm Minh thắng, mang về cơ duyên cho cổ Trụ tông.

Nhưng Lâm Minh tỏ vẻ thiếu hứng thú.

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

- Dường như ngươi không thích thánh ma nữ? đó là vì ngươi chưa gặp mặt nàng, khi thấy thánh ma nữ thì ngươi sẽ thay đổi quan niệm. Nàng đúng là một ma nữ hoàn mỹ...

Đại trưởng lão cổ Trụ tông cho đánh giál àm Lâm Minh bất ngờ. Đại trưởng lão có thể thành tựu trung vị chân Thần tất nhiên là có chỗ hơn người, được Lão đánh già là hoàn mỹ thì không tầm thuonwgf.

- Cho dù ngươi không chịu liên nhân cũng không sao, ngươi chỉ cần quan hệ liên nhân. Có lẽ dù ngươi đánh bại thánh ma nữ, liên nhân với nàng cũng chưa chắc chạm vào nàng, song tu với nàng được.

Chương 2322: Thánh nữ của Minh Vương Đạo (2)

Đại trưởng lão bí hiểm nói:

- Nàng là một ma nữ kỳ lạ, lạnh như băng giá. Cho nên nếu ngươi không thích htì cứ yên tâm, đây chỉ là một danh phận. Huống chi nếu ngươi không thông qua chiêu này mà muốn cầm Trụ chi thư vào Ma Thần chi mộ là chuyện không thể nào.

Lâm Minh cảm thấy Đại trưởng lão xúi giục hắn đồng ý chuyện này là có mưu đồ gì đó.

Lâm Minh nhìn Đại trưởng lão, vẫn không trả lời, nhưnghắn tin lời Lão nói có vài câu là thật. Đó là nếu không thông qua thủ đoạn đặc biệt, Lâm Minh khó thể cầm Trụ chi thư đi vào Ma Thần chi mộ.

trong lúc Lâm Minh suy tư thì đại trưởng lão đột nhiên vung tay lên, một luồng sáng đỏ bay ra từ lòng bàn tay Lão.

Lâm Minh chộp Ánh sáng đỏ vào tay, là một quyển trục.

- Xem thử đi, là nàng, đây là tranh vẽ thánh ma nữ.

Ác Ma đẳng cấp Chân Thần vừa dứt lời bức tranh tự động mở ra. Tranh vẽ nguyên người Nữ nhân nổi lên từ bức tranh đứng trong không khí.

Đây không phải tranh mà là ảnh chiếu toàn thân Nữ nhân, giống người thật y như đúc.

Lâm Minh nhìn Nữ nhân này, hắn ngây người.

Nữ nhân ảo ảnh hình dạng không phải Thâm Uyên Ác Ma như Lâm Minh tưởng tượng, không là Mị Ma bởi vì nàng không cái đuôi, cũng không có sừng.

Nàng... rất giống sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên nhân tộc.

Nàng mặc váy dài màu đen như nước, thân trên mặc giáp đen tinh xảo vẽ ra vóc dáng yêu kiều. Hai bênhông áo giáp chạm rỗng thấp thoáng lộ ra da thịt mềm mịn như ngọc.

Mặt nàng đẹp như trăng rằm, trán nàng, chỗ tóc dài che khuất có ấn ký cánh hoa.

Có chín cánh hoa.

Nữ nhân này dù là vóc dáng, sắc đẹp hay ấn ký cánh hoa đều giống Thánh Mỹ y như đúc. sao có thể?

Biểu tình Lâm Minh kinh ngạc. Lúc hắn vào Hắc Ám Thâm Uyên, Lâm Minh thấy một bộ xương lóng lánh như ngọc, là Nữ nhân bí ẩn tình nghi là kiếp trước Thánh Mỹ để lại từ trăm ức năm trước.

Điều này khiến Lâm Minh khó hiểu, hắn không biết Thánh Mỹ Hồn tộc Tam Thập Tam Thiênhiện tại và Nữ nhân bí ẩn có quan hệ gì?

Tóm lại nếu cứng rắn nặn ra lời giải thích thì vẫn có lý do nói thông được.

Nhưng bây giờ Lâm Minh ở đệ thập thất tầng Hắc Ám Thâm Uyên một lần nữa trông thấy Thánh Mỹ, nàng là thánh ma nữ của Minh Vương Đạo. Điều này đảo điên khái niệm của Lâm Minh đối với Thâm Uyên.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Lâm Minh nhìn kỹ chín cánh hoa trên trán Thánh Mỹ, giống y như Nữ nhân bí ẩn tình nghi là kiếp trước Thánh Mỹ. Trán Thánh Mỹ Hồn tộc thì không có cánh hoa.

Nhưng Điều này không nói lên được gì. Có lẽ sau khi Thánh Mỹ tu thành cửu chuyển Đại chuyển sinh thuật thì biến ra cánh hoa?

Lâm Minh không thể xác nhận Thánh Mỹ Minh Vương Đạo và Thánh Mỹ Hồn tộc có phải cùng một người không?

Nếu đúng vậy, Lâm Minh không hiểu Thánh Mỹ là Hồn hậu của Hồn tộc làm sao có thể cùng là thánh ma nữ của Minh Vương Đạo? hoàn toàn không có lý do.

Nếu không phải vậy chỉ có một lời giải thích, đó là nếu Thánh Mỹ Hồn tộc tu luyện truyền âm Tam Thập Tam Thiên, Thánh Mỹ Hắc Ám Thâm Uyên tu luyện pháp tắc Ác Ma, phải chăng có một khả năng là Nữ nhân bí ẩn trăm ức năm trước chuyển sinh thành hai Thánh Mỹ hiện tại?

Lâm Minh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có giải thíchn ày là hợp lý, nhưnghắn bản năng cảm thấy không đúng. Bởi vì giải thích này có nhiều chỗ gượng ép, ví dụ Thánh Mỹ các tộc thái cổ vì sao chuyển sinh thành Thâm Uyên Ác Ma?

Lâm Minh ngây người nhìn ảo ảnh Thánh Mỹ.

Mấy trưởng lão cổ Trụ tông cùng nhìn Lâm Minh.

Một Trưởng lão Ác Ma trẻ tuổi mắt lóe tia khinh htường, gã là một trong ba trưởng lão trẻ sẽ vào Ma Thần chi mộ.

Trưởng lão Ác Ma khinh thường truyền âm:

- Cứ tưởng hắn tuy là tên ngốc muốn vào Ma Thần chi mộ chịu chết nhưng còn chút bản lĩnh Thực lực, không gnờ mới rồi còn chối đây đẩy thánh ma nữ của Minh Vương Đạo giờ thấy tranh thì nhìn ngây người. Chưa từng gặp ma nữ hơi xinh chút sao?

Quan niệm thẩm mỹ của Thâm Uyên Ác Ma khá lạ, bọn họ chẳng những có thể chấp nhận Thâm Uyên Ác Ma nữ giới cao to vạm vỡ, cũng có thể nhận loại mỹ nữ hình người dịu dàng xinh đẹp như các tộc thái cổ, Mị Ma.

Thánh Mỹ thuộc về loại sau.

- Xem ngây người cũng vô dụng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Đại trưởng lão đúng là cao minh, tiểu tử này không biết đã vài chục ức năm không xuất hiện liên minh, không hiểu Ác Ma tế điển. Hắn không biết rằng thánh ma nữ của Minh Vương Đạo lạnh cònhơn băng sơn ức năm, quan trọng cònhơn ngôi sao trên trời. Thánh ma nữ đề nghị điều kiện cùng đẳng cấp thắng nàng mới có được nàng là đang đào một cái hố, để các Ác Ma cao đẳng muốn chiếm hữu nàng chết tâm.

- Không ai có thể cùng đẳng cấp thắng thánh ma nữ. Những Ác Ma cao đẳng biết quy tắc, muốn đánh bại nàng, nhúng chàm nàng, song tu với nàng đều bị thánh ma nữ đánh trọng thương, có một số bị đánh tàn phế. Nhưng vì Minh Vương Đạo mạnh mẽ, không ai dám nói gì. Dù sao Lúc trước đám Ác Ma cao đẳng cho rằng thánh ma nữ là nữ, dễ đối phó.

- Ha ha ha! đúng vậy, thánh ma nữ xuống tay ác vậy là muốn nói cho Ác Ma cao đẳng biết đừnglàm phiền nàng, nếu không kết cuộc sẽ là bị đánh tàn phế như Đám người đi trước. Bây giờ đã ba, năm trăm năm qua đi, không một Ác Ma cao đẳng nào dám theo dõi thánh ma nữ của Minh Vương Đạo nữa. Đại trưởng lão đúng là giết người không thấy máu. Chờ tiểu tử này bị đánh tàn phế thì đừng mơ sau đó vào Ma Thần chi mộ.

Đại trưởng lão thấy hết biểu tình của Lâm Minh, Lão không hiểu Tại sao hắn thất thốt như vậy, nhưng chắc chắnhình ảnh thánh ma nữ của Minh Vương Đạo đã làm lòng hắn gợn sóng.

- Như thế nào? ngươi cảm thấy thánh ma nữ của Minh Vương Đạo ra sao?

Lâm Minh không trả lời Đại trưởng lão ngay, hắn ngần nừ hồi lâu cuối cùng không keiềm được hỏi:

- Tại sao thánh ma nữ của Minh Vương Đạo bộ dạng giống với sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên?

Lúc trước Lâm Minh xem ký ức trưởng lão Ma Đạo Hội rất qua loa, có nhiều điều không biết. Lâm Minh sợ đã hỏi vấn đề mà Ác Ma cao đẳng đều biết thường thức, thậm chsi khiến trưởng lão cổ Trụ tông nghi ngờ thân phận của hắn.

Nhưng Lâm Minh lo hơi dư htừa, trưởng lão cổ Trụ tông không bất ngờ trước câu hjỏi của Lâm Minh, ngược lại cảm thấy Đương nhiên.

Đại trưởng lão nói:

- Nàng đúng là Thâm Uyên Ác Ma.

Đại trưởng lão nhẹ phất tay, vang Thanh âm khẽ khàng, Thánh Mỹ ảo trong không trung bỗng lưng áo rách, mọc đôi cánh đen.

Cánh giương ra dài cỡ một trượng, dễ dàng bao lấy thân thể Thánh Mỹ.

Đôi cánh chim đen nổi bật Thánh Mỹ trong không trung tăng thêm khí chất thánh khiết bí ẩn.

Đại trưởng lão chậm rãi nói:

- Nàng không phải Mị Ma nhưng có bộ dạng giống sinh mệnh trí tuệ tam thập tam thiên vì nàng thuộc chủng tộc rất hiếm hoi trong Thâm Uyên Ác Ma. Chủng tộc này gần như là truyền thuyết, nhiều năm không xuất thế, tênhcủng tộc đó là Hắc Ám Thiên sứ.

- Thánh ma nữ của Minh Vương Đạo chính là Hắc Ám Thiên sứ rất hiếm thấy.

- Hắc Ám Thiên sứ?

Chương 2323: Bí ẩn Thánh Mỹ

Lâm Minh cảm thấy đầu óc càng lúc càng hỗn loạn. Thánh Mỹ Hồn hậu là Hắc Ám Thiên sứ trong Thâm Uyên Ác Ma?

Nghe sao cũng thấy ly kỳ, nếu đúng vậy bao nhiêu năm qua không có lý nào thân phận của Thánh Mỹ không bị phát hiện. Hồn tộc không chỉ có một chân Thần, hơn nữa Hồn tộc thuộc Tam Thập Tam Thiên chủng tộc, có thù với Thâm Uyên Ác Ma.

Lâm Minh lại hỏi:

- Thánh ma nữ của Minh Vương Đạo mấy tuổi? Xuất hiện Trước mặt thế nhân từ khi nào?

Đại trưởng lão ngạc nhiên nhìn Lâm Minh, Lão không ngờ hắn sẽ hỏi mấy vấn đề này. Đối với Võ giả tuổi thọ lâu dài ít khi nào bị hỏi tuổi lúc liên nhân. Thâm Uyên Ác Ma đến đẳng cấp chân Thần toàn tính tuổi bằng ức năm, cách biệt mấy vạn tuổi không là gì.

Đại trưởng lão vẫn trả lời:

- Ta không rõ tuổi của thánh ma nữ nhưng đại khái mấy vạn tuổi. Khi nào thánh ma nữ xuất hiện Trước mặt thế nhân thì đại khái hai vạn năm trước, nhưng sau đó nàng ẩn thế tiềm tu. Lần này thánh ma nữ ẩn thế tiềm tu hơn một vạn năm, mãi mấy ngàn năm gần đây mới chính thức xuất thế. Vừa xuất thế đã chấn kinh thế gian, Ác Ma cao đẳng tông môn khác ít ai có thể sóng vai với thánh ma nữ.

Lâm Minh nghe Đại trưởng lão nói, thầm suy tư một phen. Lâm Minh hỏi mấy câu đó là muốn xá định Thánh Mỹ Hắc Ám Thâm Uyên có phải là Thánh Mỹ Hồn tộc song tử đạo cung không. Nhưng bằng vào những tin tức này Lâm Minh vẫn khó phỏng đoán ra cái gì.

Hai vạn ănm trước Thánh Mỹ xuất hiện trong Thâm Uyên, sau đó tiềm tu hơn một vạn năm. Cái gọi là tiềm tu có khi nào là rời khỏi

Hắc Ám Thâm Uyên đi Tam Thập Tam Thiên?

Vậy sau này xuất thế thật ra là Thánh Mỹ trở về Hắc Ám Thâm Uyên?

Nhiều tin tức phức tạp khiến Lâm Minh khó thể nhìn rõ sự thật, nhưng tóm lại hắn rất chú ý Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ là một Nữ nhân vô cùng quan trọng trong sinh mệnh của Lâm Minh, có thể nói là nàng thay đổi quỹ tích sinh mệnh của hắn.

Thánh Mỹ như đóa hồng đen bí ẩn khiến người khó nhìn thấu.

Nhưng mặc kệ mục đích của Thánh Mỹ là gì, gút mắt giữa nàng và Hồn Đế là gì, cuộc chiến Thiên Diễn tinh một vạn hai ngàn năm trước Lâm Minh cần cảm ơn Thánh Mỹ, không ngờ nàng thì hắn chết chắc.

Có một chuyện làm Lâm Minh nhớ mãi không quên là hắn và Thánh Mỹ hoang đường một lần có khi nào khiến nàng mang thai cục máu của hắn không?

Dù sao khi đó Lâm Minh bởi vì tác dụng dược lực của trái cây kỳ lạ không thể khống chế tinh hoa sinh mệnh, toàn bộ tiến vào người Thánh Mỹ.

Không hiểu sao Thánh Mỹ cũng ăn trái cây kỳ lạ đó, trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Trong tình huống đó Thánh Mỹ và Lâm Minh điên cuồng cùng nhau, rất khó tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

Dưới tay Đại trưởng lão, ba trưởng lão trẻ sẽ vào Ma Thần chi mộ mất kiên nhẫn hỏi:

- Nói nhiều như vậy tóm lại ngươi có đồng ý không?

Lâm Minh liếc ba trưởng lão trẻ, Thánh Mỹ kỳ lạ. Lâm Minh không biết Đám người này có tính toán gì, hắn không quan tâm, hắn thật muốn nhìn xem Thánh Mỹ Hắc Ám Thâm Uyên là ai.

Thế nên Lâm Minh gật đầu, nói:

- Ta đồng ý.

- Tốt!

Đám trưởng lão mừng thầm, có trưởng lão cười tủm tỉm nhìn Lâm Minh, Ánh mắt như đang nhìn đồ ngu.

Mấy trưởng lão truyền âm thảo luận ỉêng:

- Hắn thật sự đồng ý, cùng đẳng cấp không ai có thể chiến thắng thánh ma nữ.

- Đúng vậy! dù là cửu U chi tử nói là cùng đẳng cấp nhưng khi đó hắn là Ác Ma đỉnh Thiên Tôn, đánh nhau với thánh ma nữ Ác Ma thượng vị Thiên Tôn nhưng vẫn bị thánh ma nữ đánh bại, bị thương nặng, tĩnh dưỡng hai, ba năm khó khăn lắm mới phục hồi. Đệ cửu trưởng lão đánh nhau với thánh ma nữ thì tình huống trái ngược, thánh ma nữ là đỉnh Thiên Tôn, đệ cửu trưởng lão chỉ là thượng vị Thiên Tôn, kém một tiểu đẳng cấp, kết quả khỏi nghĩ cũng biết.

- Thánh ma nữ lạnh lùng ngạo như băng, đánh thẳng tay với người muốn liên nhân. Đệ cửu trưởng lão sẽ thua thê thảm, nếu chúng ta không nhúng tay vào có lẽ đệ cửu trưởng lão sẽ bị thánh ma nữ giết.

- Thánh ma nữ dữ dằn đáng sợ, xuống tay không phân nặng nhẹ. Trước khi đánh nhau còn phải ký giấy sinh tử để tránh rắc rối, hù đám cóc định liên nhân với Minh Vương Đạo lùi bước. Cho dù đệ cửu trưởng lão may mắn một chút cũng sẽ phải nằm liệt giường mười năm, khi đó hành trình đi Ma Thần chi mộ không có phần của hắn.

Ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Minh đầy giễu cợt.

Đại trưởng lão vung tay nói:

- Được rồi, Mọi người trở lại nghỉ ngơi đi, ngày mai vào giờ này xuất phát.

***

Hôm sao, Tất cả đệ tử cổ Trụ tông tham gia vào Ma Thần chi mộ tập hợp lại.

trong đó chỉ có ba người là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, còn lại toàn là Thiên Tôn.

Mọi người cưỡi trên chiếc Ác Ma cốt thuyền dài mười dặm.

Cốt thuyền tỏa Ánh sáng đen bay lên cao, nó như con mãnh thú kh ủng bố rx đường không khí màu nước.

Khoảng một nén nhang sau, Ác Ma cốt thuyền phá hư không bắt đầu không gian đại na di.

Mỗi một tầng đại lục Hắc Ám Thâm Uyên cực kỳ rộng lớn, hơn nữa càng đi xuống càng rộng.

Ác Ma cốt thuyền xuyên qua hư không mấy tháng rốt cuộc đến mục đích.

Nơi này là tuổng tông của Minh Vương Đạo.

Tuổng tông của Minh Vương Đạo xây dựng trên bình nguyênhoang dã, nhìn từ xa có một tòa tháp cao cực kỳ thô to ngao ngất đâm mây, tựa như cột chống trời Hắc Ám Thâm Uyên.

So với tháp cao Minh Vương Đạo thì cốt thuyền Lâm Minh đang cưỡi như chim nhỏ trước người khổng lồ, rất bé nhỏ.

Cốt Thuyền đậu trên quảng trường đỉnh tháp, quảng trường rộng rãi đứng thẳng mấy chục cốt trụ Đồ Đằng cao vút bắ n ra Ánh sáng đen, bên trong phát ra tiếng thần ma gầm rống.

Còn chưa đến gần đã bị Khí thế khổng lồ phát ra từ cốt trụ Đồ Đằng chấn nhiếp, cho người cảm giác tháp cao dưới chân là vật sống, là một chí tôn Ma Thần diễnhóa, khiến người ta hoảng loạn.

Trên đỉnh tháp có một linh hạm khổng lồ không thua gì cốt thuyền cổ Trụ tông đã đậu từ trước. Trên linh hạm cắm cờ Đồ Đằng bay phất phới.

Bốn phía có một số Ác Ma linh hạm nhỏ hơn chút, rải rác tụ với nhau. Chúng nó như con cá nhỏ quanh cá mập cốt thuyền to lớn ngay chính giữa.

Đại trưởng lão cổ Trụ tông quét mắt qua một số linh hạm đậu Đằng trước, nét mặt tối tăm. Nhưngx linh hạm này thuộc về tiểu Thế lực định tham gia liên minh Minh Vương Đạo.

Những Thế lực nhỏ này thường chỉ có thể phái Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn vào Ma Thần chi mộ, nhưng mục tiêu của bọn họ chỉ đơn giản là báu vật bên ngoài mộ, không trông mong gì vào truyền thừa Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng ở sâu nhất Ma Thần chi mộ.

Đoàn người cổ Trụ tông xuống cốt thuyền, Lúc này quảng trường bên trên tháp cao tụ tập khá nhiều Thâm Uyên Ác Ma.

Những Thâm Uyên Ác Ma ít nhất Thực lực từ 86w trở lên. Trong toàn Hắc Ám Thâm Uyên, hiện tại Minh Vương Đạo xem như Thế lực đỉnh cao, Thâm Uyên Ác Ma ra vào chỗ này dù chỉ là tùy tùng nếu đặt ở bên ngoài sẽ là bá chủ một phương.

Khi đoàn người cổ Trụ tông xuống dưới, bên Minh Vương Đạo có Trưởng lão Ác Ma đón chào:

- Thì ra là Trụ Thần trưởng lão, đã lâu không gặp!

Chương 2324: Ác Ma đồng tử

Trưởng lão Ác Ma pjhụ trách nghênh đón tên là Minh Cổ. Trong Minh Vương Đạo Tất cả trưởng lão khi đến đẳng cấp chân Thần sẽ nhận được phong hiệu cho mình, gần giống cổ Trụ tông, các phong hào đều có chữ Minh.

Mặt mũi Minh Cổ trưởng lão khá lạ, chỉ cao ba thước, người màu xám đen, da thịt nhăn nheo tựa như một Ác Ma đồng tử.

Giọng Minh Cổ the thé hơi giống giọng con nít, nhưng ngữ điệu thì già dặn.

Gã là trưởng lão của Minh Vương Đạo, chỉ là trưởng lão bình thường nhưng Lâm Minh cảm tỉ sơ tu vi của trưởng lão Minh Vương Đạo này, phát hiện Khí thế của đối phương không dưới Đại trưởng lão cổ Trụ tông.

Điều này chứng minh Thực lực, nội tình của Minh Vương Đạo.

Tông chủ của Minh Vương Đạo là Minh, Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Đồ Đằng, Thực lực của Minh thật không thể tưởng tượng.

Dưới Minh thì Minh Vương Đạo có Trưởng lão Ác Ma thượng vị chân Thần, không chỉ một người.

Đại trưởng lão cổ Trụ tông đặt trong Minh Vương Đạo chỉ đáng laqmf trưởng lão bình thường.

Nên Minh Vương Đạo phái Ác Ma đồng tử đến tiếp đãi cổ Trụ tông là trưởng lão bình thường, lễ độ, như thế không có gì đáng trách.

Đại trưởng lão cổ Trụ tông và Ác Ma đồng tử Minh Vương Đạo khách sáo vài câu, lúc nói chuyện Ác Ma đồng tử liếc Lâm Minh, Thánh Mỹ kỳ lạ.

- Vị này chắc là đệ cửu trưởng lão của cổ Trụ tông các người?

Có năm trưởng lão cổ Trụ tông đến đây, Lâm Minh, Tru Thần trưởng lão, ba trưởng lão trẻ có tên là Trụ quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa.

Nói ba Trưởng lão Ác Ma này trẻ tuổi, tiềm lực lớn nhưng thật ra cũng cỡ trăm vạn tuổi.

Sau khi bọn họ trở thành trưởng lão thì Ác Ma đồng tử đã gặp qua, khuôn mặt lạ duy nhất chính là Lâm Minh, suy ra hắn chính là đệ cửu trưởng lão muốn khiêu chiến thánh ma nữ của Minh Vương Đạo.

Lâm Minh đơn giản đáp:

- Đúng vậy!

Ác Ma đồng tử cười khục khặc:

- Ha ha ha, trẻ tuổi không biết sợ, can đảm đáng khen.

Ác Ma đồng tử nói mấy câu đó nghe như lời khen nhưng Dường như chất chứa mỉa mai.

Ánh mắt Ác Ma đồng tử nhìn Lâm Minh đầyn ghiền ngẫm.

Ác Ma đồng tử trêu chọc và ác ý mập mờ, ba trưởng lão Trụ Quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa sẽ không nói gì. Bọn họ vốn không xem Lâm Minh là thành viên cổ Trụ tông. Lâm Minh có gặp khó dễ, bị trào phúng cũng chẳng liên quan gì ba trưởng lão.

Ác Ma đồng tử cười tủm tỉm nói:

- Nói đến thì Trụ Thần trưởng lão, cổ Trụ tông các người đề bạt nhân tài không theo khuôn mẫu, Ác Ma cao đẳng tuổi trẻ có tài dù cho chỉ là thượng vị Thiên Tôn cũng có thể làm trưởng lão. Chắc vị đệ cửu trưởng lão này có điểm nào không tầm thường?

Câu nói này rơi vào tai Võ giả cổ Trụ tông như kim đâm.

Trong Ác Ma tế điển, đạt đến đẳng cấp chân Thần mới được trở thành trưởng lão là quy tắc ngầm.

Một số Ác Ma tế điển hùng mạnh có đếnhơnhai moiw trưởng lão chân Thần. Ác Ma tế điển nhỏ yếu thì chỉ có sáu, bảy trưởng lão chân Thần. Nhưng dù là Ác Ma tế điển nhỏ yếu cũng sẽ kiên trì chỉ phong Ác Ma đẳng cấp Chân Thần làm trưởng lão. Nếu phong Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn làm trưởng lão sẽ cho người cảm giác Thế lực này tụt dốc, không chống đỡ nổi nữa.

Bởi vì trong Hắc Ám Thâm Uyên chỉ có Thế lực hạng hai mới để Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn làm trưởng lão.

Ác Ma đồng tử không biết chuyện Trụ chi thư, cho rằng Lâm Minh có thiên phú tốt nên được phá cách phong làm trưởng lão. Tuy nhiên Ác Ma tế điển xuống dốc như cổ Trụ tông thì Ác Ma đồng tử không cho rằng Lâm Minh có chỗ nào ghê gớm.

Ác Ma đồng tử nhìn Lâm Minh tựa như quý tộc hoàng thất trần gian nhìn phú ông nhà quê.

Đối với đa số Ác Ma thì xem thường kệ xem thường, sẽ không nói ra ngoài miệng, nhưng Ác Ma đồng tử cố ý nói thẳng mặt.

Ác Ma đồng tử cố ý cho cổ Trụ tông mất mặt.

Không phải Ác Ma đồng tử rảnh rỗi chọc chửi, không phải có thù với cổ Trụ tông, Ác Ma đồng tử làm vậy là muốn đè Khí thế cổ Trụ tông xuống.

Bởi vì qua mấy ngày nữa liên minh ba Ác Ma tế điển, nhiều tiểu tông môn bắt đầu đàm phán, bàn bạc phân phối ích lợi Ma Thần chi mộ.

Đè thế của đối phương vô hình thành ưu thế tâm lý, chiếm quyền chủ động trong cuộc đàm phán.

Đại trưởng lão cổ Trụ tông nét mặt sa sầm nói:

- Nội vụ cổ Trụ tông ta không làm phiền Minh Cổ trưởng lão lo. Đệ cửu trưởng lão được phong lsàm trưởng lão tất nhiên có nguyên nhân của nó, ta không tiện nói cụ thể.

Chuyện liên quan vinh dự và Khí thế của cổ Trụ tông thì Trụ Thần trưởng lão sẽ không giữ im lặng, nhưng Lão đưa ra giải thích lấp lửng, không dám thổi phồng Lâm Minh. Vì mấy ngày nữa Lâm Minh sẽ đánh nhau với thánh ma nữ của Minh Vương Đạo, khi đó Thực lực của hắn như thế nào nhìn là biết ngay.

Nếu thổi phồng căng quá bị xì hơi thì chỉ làm chính mình thêm xấu hổ.

- Ha ha ha!

Ác Ma đồng tử cười to bảo:

- Là nguyên nhân gì thì chờ mấy ngày nữa sẽ biết, ta không vội.

Ác Ma đồng tử nói tới đây chuyểnhướng Lâm Minh:

- Nói đến thì ta rất xem trọng đệ cửu trưởng lão. Gần năm trăm năm không có Ác Ma cao đẳng nào khiêu chiến thánh ma nữ của Minh Vương Đạo ta, ta rất mong chờ đệ cửu trưởng lão đến khiêu chiến.

Lâm Minh lười so đo Ác Ma đồng tử mỉa mai, lạnh lùng hỏi:

- Thánh ma nữ của các người hiện tại ở trong tông môn?

Ác Ma đồng tử dào dạt hứng thú nhìn Lâm Minh:

- Có, ngươi hỏi điều này làm gì?

Lâm Minh bình tĩnh khiến Ác Ma đồng tử bất ngờ, muốn tìm ra dấu vết làm bộ bình tĩnh trên nét mặt hắn. Khiến Ác Ma đồng tử thất vọng là Khí thế Lâm Minh bình thản, không hề dao động chút cảm xúc vì lời gã nói, như thể mới rồi gã chèn ép cổ Trụ tông là tênhề diễn kịch. Ác Ma đồng tử nhíu mày.

Lâm Minh nói thẳng:

- Ta muốn gặp nàng.

Muốn phán đoán Thánh Mỹ Hắc Ám Thâm Uyên có phải là Thánh Mỹ Hồn tộc Tam Thập Tam Thiênhay không cách tốt nhất là gặp mặt chính chủ, vậy thì mọi chuyện sẽ rõ ràng, cũng hiểu rõ hơn mục đích của Thánh Mỹ là gì.

Nhưng Lâm Minh xin gặp Thánh Mỹ đổi lại là Ác Ma đồng tử xì cười:

- Thánh ma nữ của Minh Vương Đạo ta đâu phải ngươi nói muốn gặp là gặp?

Lâm Minh hỏi ngược lại:

- Nàng là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, ta cũng vậy. Nàng là thánh ma nữ của Minh Vương Đạo, ta là trưởng lão cổ Trụ tông, Tại sao ta không thể gặp nàng?

Ác Ma đồng tử nhìn Lâm Minh như ngó đồ ngốc:

- Đẳng cấp Thiên Tôn của ngươi làm sao so sánh với Thiên Tôn thánh ma nữ của giáo ta? ngươi không nhìn xem trình độ của mình là gì?

Ác Ma đồng tử hừ mạnh, liếc mấy trưởng lão cổ Trụ tông khác. Có một câu Ác Ma đồng tử chưa nói ra, đó là trưởng lão cổ Trụ tông không thể sánhabừng địa vị thánh ma nữ của Minh Vương Đạo, vì Thực lực hai tông môn cách biệt quá lớn. Vì e ngại mặt mũi của Trụ Thần trưởng lão nên Ác Ma đồng tử không thốt ra câu này, nếu không sẽ trở mặt.

Trụ Thần trưởng lão giữ im lặng, trong Hắc Ám Thâm Uyên này Thực lực là Tất cả.

Ác Ma đồng tử cười càn rỡ:

- Đi đi, qua vài ngày nữa đệ cửu trưởng lão sẽ gặp mặt. Ta tin ngày đệ cửu trưởng lão thấy thánh ma nữ sẽ suốt đời khó quyên, ha ha ha!

Chương 2325: Tiếng than thở của Thánh Mỹ (1)

Ác Ma đồng tử không nói nhiều nữa, tay xé một khe nứt không gian, xoay người vào trong. Đây là con đường đi thông bên trong tháp cao.

Đám người cổ Trụ tông biểu tình cực kỳ khó xem. Tuy Ác Ma đồng tử chủ yếu nhắm vào Lâm Minh nhưng bọn họ biết gã dùng cách này chèn ép Khí thế cổ Trụ tông, muốn đè đầu bọn họ.

Cổ Trụ tông rất bực mình.

Trụ Quang liếc Lâm Minh, buồn bực truyền âm với mấy trưởng lão khác:

- Đều tại tên ngốc này, cứ đòi vào Ma Thần chi mộ chịu chết. Nếu không tại hắn thì chúng ta không cần đến liên nhân với Minh Vương Đạo, tự rước lấy nhục!

- Thánh ma nữ của Minh Vương Đạo chắc chắn sẽ đánh tiểu tử này tàn phế, thậm chsi giết hắn. Tuy chúng ta hy vọng hắn thua htảm chút, nhưng dù sao đại biểu cổ Trụ tông, hắn thua càng thê thảm thì chúng ta càng mất mặt.

- Thôi kệ, vì Trụ chi thư, vì tương lai tông môn, mất mặt một chút có là gì?

Ba trưởng lão Trụ Quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa bàn tán sau lưng Lâm Minh.

Trụ Thần trưởng lão nhíu mày lạnh lùng nói:

- Đừngn ói nhảm nữa. Các ngươi có sức ở đây chê bai đệ cửu trưởng lão chẳng bằng chuẩn bị ứng đối chiến đấu tiếp theo đi. Đừng quyên phân phối ích lợi Lần này tuy nói là đàm phán nhưng cuối cùng vẫn dựa vào vũ lực phân phối tài nguyên. Ba người đai biểu cổ Trụ tông ta quyét đấu với sáu trưởng lão Minh Vương Đạo tuyển ra.

- Đệ cửu trưởng lão thua thì đệ cửu trưởng lão, hắn sống hay chết không quan trọng. Nếu các ngươi thua thì chúng ta sẽ tổn thất lớn, nghe rõ không?

Thanh âm uy nghiêm của Trụ Thần trưởng lão như tiếng sấm nổ bên tai ba trưởng lão.

Trụ Quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa run rẩy vội đáp:

- Trụ Thần trưởng lão nói đúng. yên tâm, chúng ta sẽ không để Trụ Thần trưởng lão thất vọng!

Ba trưởng lão là tiểu bối của Trụ Thần trưởng lão, trước khi bọn họ trưởng thành toàn là Trụ Thần trưởng lão chỉ đeiểm cho bọn họ. Nên Trụ Thần như sư tôn của Trụ Quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa, đương nhiên ba người kính sợ Lão.

Lâm Minh không nghe thấy mây trưởng lão cổ Trụ tông truyền âm, dù có nghe thì hắn không để bụng.

Lâm Minh bình tĩnh bước vào con đường không gian bị Ác Ma đồng tử xé rách. Cảnh tượng thay đổi, Lâm Minh vào bên trong tòa tháp cao.

Nơi đây như một đại thế giới.

trong tháp cao có tiên sơn bay, có suối máu chảy xuống, có rừng rậm hoang dã vô biên, các loại chim ác thú dữ đáng sợ.

trong Hắc Ám Thâm Uyên có niều Thâm Uyên Ác Ma trí tuệ không cao nhưng Thực lực cực kỳ cường đại. Những Thâm Uyên Ác Ma này thường bị đại thế lực nuôi dưỡng. Đám chim ác thú dữ này cũng vậy.

Thế giới này là chỗ cư trú của đoàn người cổ Trụ tông, cũng là đại chiến trường mấy ngày sau.

Trong tháp cao, chính giữa thế giới này có một bình nguyên to lớn, sát khí âm trầm, đây chính là chiến trường cho đại chiến Lần này.

Ngoài rìa bình nguyên là chỗ các đại tông môn, Thế lực cư trú.

Những chỗ trú có nhà đá rải rác, có thành thị.

Một mình tông môn cổ Trụ tông chiếm một tòa thành trì.

Điều này thể hiện đại vị của cổ Trụ tông. Trong thành trì, đoàn người cổ Trụ tông, trưởng lão chân Thần, tùy tùng chỉ khaỏng mấy trăm người, chiếm chỗ rất nhỏ trong thành thị. Những người khác trong thành toàn là nô lệ.

Hắc Ám Thâm Uyên là thế giới tràn đầy nô lệ.

Các nô lệ trong thành chẳng những có các tộc thái cổ cũng có Thâm Uyên Ác Ma.

Nô lệ nguyên thành thị trừ giữ cho tòa thành vận chuyển, cũng phục vụ các loại cho cổ Trụ tông. Đệ tử hạch tâm, các trưởng lão cổ Trụ tông muốn làm gì thì làm.

- Là Cửu U cung, bọn họ đến sớm hơn chúng ta.

Đoàn người cổ Trụ tông lơ lửng Trên bầu trời thành thị nhìn thành thị bên cạnh. Trên bầu trời thành trì bên cạnh bao phủ uy nhiếp Ác Ma đẳng cấp Chân Thần nhẹ.

Loại uy nhiếp này không cố ý phát ra mà là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần trong thành trì quá mahj, vô tình lộ ra.

Lực lượng tụ tập thành Ác Ma lực Trên bầu trời thành trì, thành bóng ma che phủ.

Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Cửu U cung và cổ Trụ tông cộng lại khoảng hai đơn vị đếm. Bọn họ phát ra Khí thế tụ tập lại hình thành lực tràng Trên bầu trời, dù là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn nếu ở trong lực tràng u ám này cũng khó thể chống đỡ.

Trụ Thần trưởng lão vung tay:

- Được rồi, tìm chỗ ở đi.

Lâm Minh tìm một nhà đá, bắt đầu tĩnh tọa tu luyện.

Lâm Minh vào Hắc Ám Thâm Uyên mấy năm nay chưa từng ngừng tu luyện một giây nào.

Nhiều Thế lực Ác Ma trú đóng với nhau khó tránh khỏi giao lưu qua lại, phô bày thực lực của mình thị uy. Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì Lâm Minh đều phướt lờ đi.

Lâm Minh không ra khỏi cửa nhưng danh tiếng của hắn chậm rãi truyền ra. Trong lòng hội trưởng lão cổ Trụ tông không muốn công nhận địa vị trưởng lão của Lâm Minh, nên bọn họ không cho hắn phong hào trưởng lão ỉêng. Bên ngoài biết đến cái tên Lâm Minh chỉ là đệ cửu trưởng lão của cổ Trụ tông.

Bọn họ biết đệ cửu trưởng lão muốn liên nhân với thánh ma nữ của Minh Vương Đạo.

Gần năm trăm năm qua chưa từng có Ác Ma nào dám mơ ước thánh ma nữ. Chuyến đi Ma Thần chi mộ Lần này lại có Ác Ma cao đẳng theo dõi nàng.

Sẽ có kịch hay để xem.

Tuy tin tức này rất hấp dẫn nhưng Ác Ma đẳng cấp Chân Thần như trưởng lão Cửu U cung không mấy quan tâm. Đối với bọn họ thì Lâm Minh, thánh ma nữ của Minh Vương Đạo tóm lại chỉ là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, không đến chân Thần thì không cùng đẳng cấp với bọn họ. Họ không cần biết Lâm Minh và thánh ma nữ làm gì với nhau, cùng lắm xem náo nhiệt.

Giống như trước khi vở kịch lớn bắt đầu sẽ có tênhề ra sân khấu chọc cười cho khán giả. Đệ cửu trưởng lão cổ Trụ tông Lâm Minh là thân phận vai hề trong lòng bọn họ.

Điều bọn họ quan tâm là sáu Ác Ma cao đẳng được Minh Vương Đạo cử ra xuất chiến, bọn họ muốn biết chiến đấu với sáu Ác Ma cao đẳng này sẽ thắng được mấy trận.

Minh Vương Đạo xưa nay mạnh mẽ, mục tiêu của bọn họ chỉ mong thắng một trận, nếu thắng hai trận là niềm vui bất ngờ.

Mấy ngày nay bọn họ sưu tầm Tất cả tài liệu trưởng lão trẻ tuổi của Minh Vương Đạo nhưng khó thể xác định rốt cuộc là sáu Ác Ma cao đẳng nào tham gia so tài cuối cùng.

Minh Vương Đạo làm công tác giữ bí mật rất tốt, về mặt này thì cổ Trụ tông, Cửu U cung yếu hơn nhiều. Chủ yếu vì bọn họ chỉ phái được bấy nhiêu trưởng lão, không còn lựa chọn nào khác.

Đa số người không chú ý Lâm Minh nhưng có số ít điều tra về lai lịch của hắn.

Tuổng tông Minh Vương Đạo nằm trong một thời không. Trong phòng.

Một Nữ nhân Thiên Tôn ăn mặc kiểu thị nữ chậm rãi bước tới, cung kính nói:

- Tiểu thư, đệ cửu trưởng lão cổ Trụ tông nêu ý muốn liên nhân với tiểu thư trước khi Ma Thần chi mộ mở ra. Chúng ta đã tìm được chút tư leiệu về đệ cửu trưởng lão, tiểu thư có muốn xem không?

Trước mặt thị nữ có một Nữ nhân mặc áo đen bí ẩn, nàng đứng bên cửa sổ, Ánh mắt hờ hững nhìn bên ngoài khung cửa sổ.

Đôi mắt Nữ nhân áo đen nhìn như vô thamnà, khó thấy tiêu cự nhưng thật ra đó là vì mắt nàng quá sâu thẳm, bên trong chứa cả một vũ trụ bí ẩn, làm người ta không tìm được giới hạn.

Chương 2326: Tiếng than thở của Thánh Mỹ (2)

Mái tóc đen như thác nước rũ xuống quần áo đen tựa đóa hoa hồng đen nở rộ.

Nữ nhân áo đen nghe Thanh âm thì xaoyt người lại, hờ hững nhìn thị nữ Trước mặt mình.

Nữ nhân xinh đẹp xuất trần, giữa trán có chín cánh hoa ghép thành ấn ký sen đỏ bí ẩn. Nàng như cửu thiên thần nữ giáng trần, toát ra hơi thở thánh khiết làm người ta tự thấy xấu hổ.

Nữ nhân này chính là Thánh Mỹ, hoặc nên nói nàng là Hắc Ám Thiên sứ bề ngoài giống Thánh Mỹ y như đúc.

Thị nữ quỳ hai gối, lòng bàn tay nâng ngọc giản.

- Tiểu thư, tư liệu ở đây.

Thị nữ của Thánh Mỹ đều ra từ các tộc thái cổ, đây là Thánh Mỹ cố ý yêu cầu.

Thánh Mỹ sẽ không bắt thị nữ của mình làm trâu làm ngựa, thái độ hơi thân thiện. Nhưng Khí thế mạnh mẽ của Thánh Mỹ vẫn làm thị nữ không keièm được quỳ gối, cúi gằm mặt không dám nhìn khuôn mặt Nữ nhân áo đen.

Thánh Mỹ nhìn ngọc giản, nhíu mày nhưng vẫn mở ra xem:

- Đệ cửu trưởng lão của cổ Trụ tông?

- Đúng vậy! hắn là Ác Ma thượng vị Thiên Tôn.

Khuôn mặt Thánh Mỹ không có nhiều cảm xúc dao động, trong lòng nàng không hứng thú tìm tòi về đệ cửu trưởng lão, chỉ cảm thấy rấtp hiền.

Thánh Mỹ phất tay nói:

- Lui xuống đi.

Đám thị nữ, thị vệ sưu tầm tình báo nhưng Thánh Mỹ lười xem. Đối với Ác Ma cao đẳng muốn liên nhân với nàng, Thánh Mỹ cho rằng bọn họ là ruồi bọ bay tới, đuổi đi hoặc đập chết là được. Trước khi đập ruồi không cần điều tra lai lịch, chủng loại của con ruồi làm chi.

Thị nữ ngoan ngoãn cất đi ngọc giản:

- Tuân lệnh!

Thị nữ vô cùng cảm kích Thánh Mỹ. Nàng là nô lệ, dù tư chất cao đến mấy, nô lệ giá cao mấy vẫn không tránh khỏi số phận bi thảm. Nhờ đi theo Thánh Mỹ, nữ chủ nhân này không dày xéo nàng, ngược lại cho nàng một ít tài nguyên để nàng tự chủ tu luyện, đây đúng là ơn tái sinh.

Nên thị nữ hết lòng trung thành với Thánh Mỹ, nàng khom người, cúi đầu lùi xuống. Trước khi xoay người nàng liếc trộm Thánh Mỹ.

Thị nữ chỉ thấy một bên mặt Thánh Mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ. Nhưng đôi mắt Thánh Mỹ chất chứa chút bi thương làm người khó nắm bắt.

Đây không phải Lần đầu tiên thị nữ thấy nỗi buồn trong mắt Thánh Mỹ, nàng ngẫu nhiên nghe Thánh Mỹ buông tiếng thở dài, Thanh âm nhỏ xíu hầu như không nghe thấy lại như bàn tay vô hình dễ đụng vào lòng người.

Thị nữ không hiểu thánh ma nữ của Minh Vương Đạo, thiên chi kiêu nữ có thân phận như vậy đã đến đỉnh cao Thâm Uyên, còn có gì đáng để thánh ma nữ buồn rầu?

Thị nữ không dám hỏi, mấy năm nay chỉ muốn cố gắng hầu hạ Thánh Mỹ, hy vọng xóa tan buồn bã trên mặt Thánh Mỹ.

Nhưng sự thật là theo Thời gian trôi qua, tiếng thở dài và ưu tư luôn theo Thánh Mỹ, chưa từng biến mất.

Người ngoài thấy khuôn mặt Thánh Mỹ chưa từng lộ nụ cười, bọn họ cho rằng nàng lạnh như băng sương, ngạo như sao.

Thị nữ thì biết chủ nhân của nàng không phải không phải vậy, chủ nhân chỉ khép kín trái tim, không ai mở ra được.

Có lẽ sẽ có người mở ra được nhưng thị nữ không biết đó là ai.

Thời gian trôi qua từng ngày.

trưởng lão các đại Thế lực liên tục đàmp hán, cãi lộn trong tuổng tông Minh Vương Đạo.

Bọn họ đại khái quyết định quy tắc xong đến lúc bàn về tỷ lệ cụ thể, cũng là giây phút các đại tông môn so đấu Thực lực.

Chiến đấu sắp bắt đầu.

Chiến trường quyét định trên bình nguyênhoang dã to lớn nằm giữa các đại Thế lực, điều này đã định trước sẽ là cuộc quyết đấu vô cùng kịch liệt.

Trong tháp cao Minh Vương Đạo, trên bình nguyên hoang dã, các cây cột đồ đằng cắm bốn phía mặt đất vây quanh Ác Ma lực tràng trong phạm vi vạn dặm.

Trong lực tràng này ma khí âm trầm như một Ác Ma thái cổ to lớn ngủ đông tại đây.

Đệ tử của các thế lực mới đến gần lực tràng đã cảm nhận áp lực to lớn.

Loại áp lực này xen lẫn sát khí mạnh mẽ, võ giả dưới Giới Vương muốn vào trong đó sẽ không chịu nổi.

Khi đi vào Minh Vương lực tràng, Cổ Trụ tông đại trưởng lão giới thiệu:

- Đây là Minh Vương lực tràng của Minh Vương Đạo, cũng là đại trận hộ giáo. Minh Vương lực tràng được bày ra từ trăm ức năm trước, từ đó đến nay Minh Vương Đạo bỏ ra cái gái rất lớn không ngừng bảo vệ, huyết tế hộ giáo đại trận để nó luôn giữ đẳng cấp trận pháp Chân Thần chí cực. Tất cả Ác Ma đẳng cấp Chân Thần vào trong sẽ bị chế ước.

Lâm Minh nhìn cột đồ đằng quanh đại trận, những cột đồ đằn không khắc phù văn mà điêu khắc đủ loại Ác Ma cổ xưa. Những bức tranh Ác Ma bên trong đã ẩn chứa đại đạo chí lý pháp tắc Ác Ma, hơi thở toát ra khiến người tim đập chân run.

Đặt chân vào lực tràng Lâm Minh liền cảm nhận lực lượng bị áp chế rất nhiều, hắn điều động năng lượng trong người hay sử dụng pháp tắc thiên địa đều bị lực tràng vô hình áp chế.

Nếu muốn thoát khỏi áp chế này thì phải phá lực tràng, hiện tại Lâm Minh không có thực lực đó.

Lâm Minh thầm nghĩ:

- Lực lượng của mọi người đều bị áp chế một ít, xem như chiến đấu công bằng. Làm như vậy tránh cho lực phá hoại khi Ác Ma đẳng cấp Chân Thần chiến đấu quá lớn tổn hại tổng bộ Minh Vương Đạo.

Lâm Minh thấy ngày càng nhiều thế lực Ác Ma tiến vào lực tràng, trong lực tràng như cái lồng to nuốt mọi người.

Đoàn người Cổ Trụ tông đi tới khu vực phân phối của mình, cách bọn họ không xa đã có một đám Ác Ma cao đẳng đến trước một bước.

Trụ Quang ở bên cạnh trưởng lão Trụ Thần nhỏ giọng nói:

- Là Ác Ma của Cửu U cung.

Ánh mắt Trụ Quang quét tới quét lui mấy trưởng lão Cửu U cung.

Nhiều đệ tử Ác Ma của Cửu U cung cũng nhìn thấy Cổ Trụ tông.

Cửu U cung và Cổ Trụ tông cần hợp tác đối kháng Minh Vương Đạo, nhưng cùng lúc đó hai nhà cũng là đối thủ cạnh tranh.

- Ha ha. Trụ Thần trưởng lão, lần này Cổ Trụ tông các ngươi bồi dưỡng khá nhiều cao thủ, đến có chuẩn bị đây.

Một Ác Ma già dẫn đầu Cửu U cung, cao tám thước, người gầy gò như cây tre. Trên cái đầu nhọn như gậy gỗ mọc bảy, tám con mắt. Lâm Minh cho rằng bề ngoài của Ác Ma gài cực kỳ xấu xí.

Ác Ma già này là đại trưởng lão Cửu U cung, sau lưng có ba Ác Ma trưởng lão khác trẻ tuổi hơn chút, khí thế đều tới đẳng cấp Chân Thần.

Hiển nhiên ba trưởng lão Ác Ma này là Cửu U cung phái ra tham gia cuộc so tài trưởng lão đẳng cấp Chân Thần.

Đối thủ cạnh tranh đụng độ. Phe bên Cổ Trụ tông có ba trưởng lão trẻ là Trụ Quang, Trụ Nguyệt, Trụ Hỏa nhìn hướng ba trưởng lão Ác Ma của Cửu U cung tràn ngập chiến ý.

Ba trưởng lão Ác Ma Cửu U cung khác với Cổ Trụ tông. Thực lực ba trưởng lão Cổ Trụ tông ngang ngửa nhau, trưởng lão Ác Ma Cửu U cung thì chênh lệch khá lớn. Một trưởng lão trẻ tên là U Vô rất mạnh, một người trung bình, người cuối cùng là kéo tới cho đủ số.

Trụ Thần trưởng lão đáp lễ, chậm rãi nói:

- Người cố gắng nhưng thành công hay không do trời, chúng ta chỉ cố hết sức.

- Ha ha ha! Trụ Thần trưởng lão quá khiêm tốn. Nghe nói Cổ Trụ tông các người lần này chẳng những đi mộ kiếm Chỉ Ma Thần, còn muốn liên nhân với Minh Vương Đạo, khiến trưởng lão tông môn cưới Thánh Ma Nữ của Minh Vương Đạo. Quyết đoán như thế làm Cửu U cung ta mặc cảm không bằng.

Chương 2327: Gặp mặt

Giọng Đại trưởng lão Cửu U cung sang sảng khiến người khó nghe ra lão đang mỉa mai hay khen ngợi, nhưng suy nghĩ trong lòng lão như thế nào không quan trọng.

Đại trưởng lão Cửu U cung nói liên nhân với Minh Vương Đạo khiến ba trưởng lão trẻ Cổ Trụ tông người khó chịu, lòng thầm chửi Lâm Minh xối xả.

Trụ Thần trưởng lão thì bình thản ung dung, từ tốn nói:

- Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo từ mấy ngàn năm trước đã chiêu cáo thiên hạ, tất cả Thâm Uyên Ác Ma chỉ cần cùng cảnh giới có thể thắng nàng liền được liên nhân, đây là chuyện ai đều biết, tự do tham gia. Cổ Trụ tông chúng ta đến thử vận may, không xem như có quyết đoán gì, thua thì thua, có gì phải ngại?

Trụ Thần trưởng lão trả lời chẳng những giảm bớt lúng túng còn để lại đường lui cho mình. Đại trưởng lão Cửu U cung cười phá lên, đang định nói gì thì đột nhiên giữa hư không vang lên từng tiếng ma âm cổ xưa.

Ma âm vang lên, tình hình hơi ồn ào bỗng chốc yên lặng lại, nhiều cặp mắt nhìn qua. Trong không trung có một chiếc cốt thuyền màu đen to lớn phá mở Minh Vương lực tràng như rẽ mặt nước lặng lẽ bay tới.

Trên cốt thuyền có mười bốn Ác Ma cao đẳng đứng, tu vi toàn là trên Chân Thần.

Một thế lực xuất hiện tận mười Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, có nội tình như vậy chỉ có thể là Minh Vương Đạo.

Có người nhỏ giọng nói:

- Là các trưởng lão Minh Vương Đạo!

Nhiều thế lực có mặt khi đối diện Minh Vương Đạo đều cảm nhận áp lực lớn.

- Khí thế thật đáng sợ. Nghe nói trưởng lão Ác Ma đẳng cấp Chân Thần của Minh Vương Đạo có trên hai mươi người, nhiều còn hơn Cửu U cung và Cổ Trụ tông cộng lại.

Có đệ tử thế lực nhỏ xì xầm bàn tán, Lâm Minh nghe xong cảm thán.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên, số lượng Ác Ma đẳng cấp Chân Thần của thế lực đẳng cấp lục đại đồ đằng cộng lại khoảng tám mươi người, thêm vào một số thế lực không thuộc về đẳng cấp lục đại đồ đằng, Ác Ma đẳng cấp Chân Thần ẩn thế, tổng số Ác Ma đẳng cấp Chân Thần là hơn một trăm.

Đây là con số rất kinh khủng, võ giả có sức chiến đấu đẳng cấp Chân Thần trong Tam Thập Tam Thiên tính luôn Lâm Minh mới có mười một, hai người.

So với Hắc Ám Thâm Uyên thì chênh lệch quá xa, nếu không phải con đường Thâm Uyên nối với Tam Thập Tam Thiên bị phong kín thì e rằng Tam Thập Tam Thiên đã bị Hắc Ám Thâm Uyên càn quét.

Nghĩ đến đây Lâm Minh sâu sắc cảm giác được sự cường đại của chủ nhân Tu La lộ vào trăm ức năm trước. Lúc bấy giờ thái cổ chư tộc vì chiến thắng Thâm Uyên Ác Ma mà trả giá cực kỳ nặng nề.

Lâm Minh đang suy nghĩ chợt lòng rung động, con ngươi co rút.

Trong khoảnh khắc Lâm Minh thấy bóng một nữ nhân trên cốt thuyền.

Nữ nhân mặc đồ đen như nguồn hắc ám trong vũ trụ này, vị trí nàng đứng mật văn pháp tắc biến thành từng cánh hoa màu đen từ hư không chậm rãi rơi xuống, chúng rơi trên quần áo nàng rồi từ từ biến mất.

Nữ nhân đứng đó tựa như tinh linh bóng đêm, nàng chính là

Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo.

Lâm Minh hít sâu một hơi, trong lòng gợn sóng mãnh liệt. Lâm Minh cảm nhận sự quen thuộc từ Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, như mối liên kết huyết mạch. Loại liên kết này khiến Lâm Minh khẳng định ngay Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo mà hắn thấy chính là Hồn Hậu Tam Thập Tam Thiên, Thánh Mỹ!

Lâm Minh biết ở Thiên Diễn tinh, hắn và Thánh Mỹ kết hợp, nàng đưa nguyên âm và một phần tinh hồn căn nguyên để lại trong cơ thể Lâm Minh, cho nên giữa hắn và Thánh Mỹ có mối liên kết như có như không.

Lúc này không chỉ mình Lâm Minh, nhiều Thâm Uyên Ác Ma đều nhìn thấy Thánh Mỹ.

Làm Thánh Ma Nữ của Minh Vương Đạo, Thánh Mỹ có thiên phú siêu tuyệt, địa vị cao không thể với tới, khí chất xuất trần thoát tục, xinh đẹp có một không hai Thâm Uyên. Một thiên chi kiêu nữ như vậy dĩ nhiên khiến vô số Thâm Uyên Ác Ma chả y nước miếng.

- Là Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, trăm nghe không bằng một thấy!

- Đúng là nàng rồi, hơn năm mươi phần trăm nàng sẽ thăm dò mộ Ma Thần. Nghe nói về tu vi thì nàng đã bắt đầu trùng kích cảnh giới Chân Thần!

- Thiên phú đáng sợ, hình như nàng mới chỉ có mấy vạn tuổi?

Mọi người bàn tán xôn xao. Nhiều cặp mắt nhìn chăm chú vào Thánh Mỹ, lòng nàng máy động, trong chớp mắt cảm giác kỳ dị khó tả lóe lên trong lòng. Thánh Mỹ vô thức liếc hướng Cổ Trụ tông.

Ánh mắt Thánh Mỹ ngừng lại trên người một Thâm Uyên Ác Ma vóc dáng vạm vỡ, toàn thân trùm vảy giáp màu đen, khuỷu đôi tay thò ra cốt nhẫn.

Thâm Uyên Ác Ma này không bắt mắt trong nhiều Ác Ma cao đẳng, nhưng không hiểu sao Thánh Mỹ nhìn Thâm Uyên Ác Ma đó có cảm giác rất nhẹ rằng đó là người quen.

Thánh Mỹ nhíu mày nói:

- Kỳ lạ, lẽ ra ta chưa từng gặp hắn mới đúng...

Lúc này Lâm Minh đã hoàn toàn che giấu hơi thở bản tôn nhân tộc trên người.

Bản tôn Lâm Minh ở trong thế giới cơ thể phân thân Ác Ma khi ngăn cách mọi hơi thở thì Thánh Mỹ không nhận ra hắn được, nhưng nàng vì một chút trực giác khó tả, mông lung mà bản năng cảm thấy Lâm Minh đặc biệt.

Ánh mắt giao nhau với Thánh Mỹ, Lâm Minh tập trung tinh thần lại, mặt không biểu tình.

Lâm Minh che giấu kỹ mọi hơi thở của mình, tạm thời không định nhận nhau với Thánh Mỹ. Vì Lâm Minh đang trong Hắc Ám Thâm Uyên, đối với hắn nơi này là đầm rồng hang hổ, khi thân phận bị bộc lộ thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Nên dù trong lòng Lâm Minh nghiêng về tin tưởng Thánh Mỹ, nhưng ai biết lúc này nàng ở trong Hắc Ám Thâm Uyên vì cái gì? Bản thân Thánh Mỹ là chính hay tà?

Trong tình huống tình hình chưa rõ ràng hoàn toàn, Lâm Minh không thể tin vào Thánh Mỹ. Dù sao lần đó vào một vạn hai ngàn năm trước, mọi chuyện của Lâm Minh và Thánh Mỹ trên Thiên Diễn tinh. Tuy Thánh Mỹ cứu Lâm Minh nhưng những gì nàng lộ ra khiến Lâm Minh đối với nữ nhân bí ẩn này ôm tâm tình phức tạp vừa muốn tìm hiểu về nàng vừa muốn tránh xa nàng thật xa.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh một lúc lâu mới thu về tầm mắt, nàng nhẹ nhàng quay đầu hỏi một tùy tùng Ác Ma bên cạnh:

- Người đó của Cổ Trụ tông đó là ai?

- Bẩm tiểu thư, hắn là trưởng lão thứ chín mới thăng chức của Cổ

Trụ tông, tu vi chỉ cỡ đẳng cấp Thiên Tôn thượng vị, làm trưởng lão khá là kỳ lạ hơn nữa...

Tùy tùng Ác Ma nói đến đây liếc Thánh Mỹ một cái, thanh âm do dự.

- Hơn nữa sao?

- Tiểu thư cũng biết trong cuộc so tài lần này có trưởng lão Cổ Trụ tông muốn khiêu chiến tiểu thư, ý định liên nhân đúng không? Người khiêu chiến đó chính là trưởng lão thứ chín này.

Thánh Mỹ ngạc nhiên:

- A?

Thánh Mỹ kinh ngạc liếc Lâm Minh một cái, nàng sớm nghe nói về tin tức này nhưng không quan tâm, chưa từng hỏi tin tức về người khiêu chiến đó. Hôm nay trông thấy Lâm Minh rồi, nghe cái gọi là khiêu chiến làm loàng Thánh Mỹ nổi lên cảm giác kỳ lạ.

- Tiểu thư đang nghĩ cái gì?

Thánh Mỹ lắc đầu không nói gì thêm:

- Không có gì!

Trực giác kỳ lạ khiến Thánh Mỹ không rõ ràng manh mối, nàng suy nghĩ cẩn thận muốn tìm Thâm Uyên Ác Ma trong ký ức trùng lắp hình tượng Lâm Minh hiện tại.

Chương 2328: Tuyển chọn đối thủ

Nhưng Thánh Mỹ không thể tìm ra được, nàng không ngờ rằng Thâm Uyên Ác Ma vương tộc trước mắt điều tra cỡ nào thì thân phận huyết mạch không có vấn đề gì lại chính là một nhân loại.

Khi tất cả Thâm Uyên Ác Ma đến đông đủ, một Ác Ma vạm vỡ mặc trọng giáp kim loại màu xám bay lên trời.

- Các vị, không nói nhảm nhiều, trực tiếp bắt đầu chiến đấu đi! Bây giờ ta bắt đầu tuyên bố quy tắc!

Giọng Ác Ma vạm vỡ không rót vào bất cứ năng lượng Ác Ma nào nhưng cực kỳ vang dội truyền khắp toàn trường.

Ác Ma vạm vỡ này là một trưởng lão của Minh Vương Đạo.

Ác Ma vạm vỡ hét to:

- Hiện tại tất cả các Ác Ma muốn tham gia vào cuộc so tài đều bước tới giữa sân!

Bên phe Cổ Trụ tông, ba trưởng lão Ác Ma trẻ tuổi bay ra. Đám trưởng lão U Vô bên Cửu U cung lần lượt bay ra.

Cuối cùng đến trưởng lão Minh Vương Đạo.

Tất cả thế lực đều quan tâm Minh Vương Đạo sẽ phái ra sáu trưởng lão nào.

Đám đông Ác Ma trừng to mắt, trên cốt thuyền màu đen của Minh Vương Đạo có một cột sáng đen bắn thẳng xuống dưới.

Trong cột sáng này từng Ác Ma phát ra khí thế đáng sợ lần lượt giáng xuống.

Bọn họ toàn là trưởng lão Minh Vương Đạo.

Trưởng lão Minh Vương Đạo thứ nhất đáp xuống khiến lòng người rung động.

- Minh Đồng!

Vì trưởng lão được gọi là Minh Đồng chính là đẳng cấp Chân Thần trung vị.

Dù là Cổ Trụ tông hay Cửu U cung phái ra trưởng lão trẻ tuổi hoặc tráng niên vào Mộ Ma Thần, toàn là đẳng cấp Chân Thần hạ vị.

Minh Vương Đạo lại có đẳng cấp Chân Thần trung vị, còn là Ác Ma thân phận có tiềm lực khai thác, có thể tưởng tượng sự chênh lệch thế nào.

Một Minh Đồng đã đè khí thế Cửu U cung, Cổ Trụ tông xuống.

May mắn tiếp theo mấy nhân tuyển khác của Minh Vương Đạo đều là Ác Ma hạ vị.

Một Ác Ma quen thuộc tên trưởng lão cao tầng của Minh Vương Đạo lầm rầm đọc tên từng trưởng lão đáp xuống:

- Minh Nguyệt, Minh Đăng, Minh Chiếu, Minh Tài... A?

Khi đọc tới người thứ sáu thì Ác Ma nừng lại.

- Khoan, cái này...

- Sao là nàng!?

Nhìn người áo đen bay bay đáp xuống thì tất cả Thâm Uyên Ác Ma xoe tròn mắt, bọn họ không ngờ nhân tuyển xuất chiến thứ sáu của Minh Vương Đạo không phải trưởng lão bọn họ mà là Thánh Ma Nữ!

- Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo! Nàng cũng muốn xuất chiến?

- Nhưng tu vi của nàng chưa đến đẳng cấp Chân Thần, chưa tới đẳng cấp Chân Thần có thể khiêu chiến Ác ma chân thân sao?

Ánh mắt các Ác Ma đều tập trung vào người Thánh Mỹ. Xem khí thế Thánh Mỹ phát ra thì nàng đã một chân bước vào ngưỡng cửa đẳng cấp Chân Thần.

Nhưng dù có đến gần đẳng cấp Chân Thần cỡ nào thì không tới Chân Thần là thật sự, chênh lệch từ Thiên Tôn đến Chân Thần rất lớn. Thiên Tôn đấu với Chân Thần là vô cùng khó khăn.

Trong quá khứ nhiều thế lực sớm biết thiên phú của Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo cường đại, cùng cảnh giới không người địch nổi, không biết bao nhiêu Ác Ma kiệt xuất muốn song tu với Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo nhưng toàn gục ngã thất bại.

Dù truyền thuyết về Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo khoa trương cỡ nào thì không một Thâm Uyên Ác Ma tưởng tượng được trong hôm nay, nàng đại biểu Minh Vương Đạo xuất chiến!

Chẳng lẽ Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo có năng lực cực hạn Thiên Tôn chiến đấu với Chân Thần?

Các Ác Ma có mặt cảm thấy cực kỳ khó tin, nhưng không ai cho rằng trong tình huống Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo hoàn toàn không nắm chắc đấu thắng Ác Ma lại đi tham gia so tài Mộ Ma Thần, chuyện đó rất ngốc.

Nên biết Cổ Trụ tông, Cửu U cung có quyền tùy ý lựa chọn đối thủ, có thể chọn lặp lại đối thủ. Nếu thực lực Thánh Ma Nữ quá yếu thì sáu trưởng lão Ác Ma của Cổ Trụ tông, Cửu U cung sẽ chọn nàng, vậy là bọn họ thắng sáu trận rồi.

Đương nhiên chuyện này sẽ không xảy ra.

Hiểu những điều này nên ánh mắt các Ác Ma nhìn đều thay đổi.

Trở nên kính sợ, tôn sùng, ghen tỵ, si mê.

Các loại tâm tình phức tạp nổi lên trong lòng đám Thâm Uyên Ác Ma.

Lúc này người chủ trì đại tái nói một cầu ngắt ngang tư duy của mọi người:

- Bây giờ bắt đầu, trưởng lão Ác Ma của Cổ Trụ tông, Cửu U cung, các người có thể tự lựa chọn đối thủ cho mình!

Tuyên bố của người chủ trì đại tái khiến hai phe Cổ Trụ tông, Cửu U cung lặng xuống.

Tuyển chọn đối thủ là chuyện rất quan trọng.

Đặc biệt trong quy tắc so đấu thế này, đối thủ Minh Vương Đạo có thể bị lựa chọn lặp lại mà sáu Ác Ma bọn họ chăm chăm chọn chiến sĩ Minh Vương Đạo yếu nhất. Minh Đồng thực lực mạnh nhất thì bọn họ hoàn toàn không cần chiến đấu với người đó.

Vấn đề quan trọng bây giờ là ai yếu nhất trong sáu chiến sĩ Minh Vương Đạo đây?

Trừ Minh Đồng chắc chắn không chiến thắng nổi rồi, trưởng lão Ác Ma của Cổ Trụ tông, Cửu U cung lần lượt xem xét đối thủ của mình.

Vì mỗi khi Mộ Ma Thần mở ra một lần sẽ cách biệt rất lâu, mỗi lần các thế lực vào Mộ Ma Thần phái ra chiến sĩ khác nhau. Cộng thêm Minh Vương Đạo giữ kín tình báo rất tốt, bên ngoài không rõ ràng trưởng lão Minh Vương Đạo sâu cạn.

Các trưởng lão Cổ Trụ tông, Cửu U cung chỉ có thể dựa theo khí thế, dao động pháp tắc trên người mấy Ác Ma cao đẳng, cùng với trực giác võ giả mà đoán mò.

Phe Cổ Trụ tông, đại trưởng lão mở miệng hỏi:

- Trụ Quang, ngươi chọn xong chưa?

Trụ Quang suy nghĩ một lúc lâu, mắt lóe tia sáng lạnh nhìn hướng Thánh Mỹ:

- Chọn xong rồi, ta chọn Thánh Ma Nữ!

Trụ Quang biết có lẽ thực lực của Thánh Mỹ không tệ, nàng dám xuất chiến tự nhiên nên có một ít vũ khí bí mật. Nhưng so với những trưởng lão Minh Vương Đạo khác tu vi là đẳng cấp Chân Thần thì Thánh Mỹ cho cảm giác yếu hơn chút.

Dù sao nhiều lúc khiêu chiến vượt cấp rất là miễn cưỡng.

Đại trưởng lão nhíu mày nhưng không phản đối, quay sang hỏi trưởng lão khác:

- Trụ Hỏa, ngươi thì sao?

Trụ Hỏa trầm ngâm nói:

- Tuy hơi mất mặt nhưng ta cũng định chọn Thánh Ma Nữ, chắc nàng yếu nhất.

Rất nhanh Cổ Trụ tông chọn xong.

Trụ Quang và Trụ Hỏa chọn Thánh Mỹ. Trụ Nguyệt thì qua nhiều phen suy xét chọn trưởng lão khác yếu hơn chút.

Không thể đặt trứng trong cùng một cái giỏ, lỡ như Thánh Mỹ siêu cường đại hoặc có cạm bẫy gì trong đó thì bọn họ se không thắng được trận nào.

Tình cờ là Cửu U cung cũng ra lựa chọn tương tự. Hai trưởng lão chọn Thánh Mỹ, U Vô mạnh nhất thì chọn đối thủ khác.

Tức là khi kết thức tuyển chọn, một mình Thánh Mỹ sẽ đối diện bốn địch thủ.

Dựa theo quy tắc đại tái, một ngày Thánh Mỹ đánh với một người, trung gian xen kẽ hai trận đại chiến khác mãi khi chiến đấu kết thúc.

Lúc trưởng lão Cổ Trụ tông, Cửu U cung lựa chọn thì Thánh Mỹ đã về cốt thuyền tĩnh tọa điều tức.

Thị nữ bên cạnh Thánh Mỹ vội vàng chạy đến nói:

- Tiểu thư, bốn Ác Ma chọn tiểu thư!

Thánh Mỹ nhướng mày, chậm rãi hoàn thành thổ nạp, lạnh nhạt nói:

- Biết.

Thánh Mỹ sớm đoán được sẽ bị nhiều Ác Ma chọn.

Tu vi của Thánh Mỹ yếu nhất lại là nữ nhân, thoạt trông nàng dễ đối phó nhất.

Thị nữ hơi lo lắng nhìn Thánh Mỹ:

- Vậy tiểu thư...

Chương 2329: Cánh Thiên Sứ

Giây phút kia Thánh Mỹ nhúc nhích, cơ thể nàng tựa làn khói không có sức nặng bay ra sau.

Dù là ai nhìn thì sức mạnh của Thánh Mỹ không bằng Trụ Quang, né tránh đánh chính diện, thắng bằng tốc độ là cách chiến đấu tốt nhất.

Nhưng khi Thánh Mỹ thụt lùi chợt cảm giác không gian bốn phía đông lại, lực lượng khổng lồ đổ ập xuống nàng như cái lồng giam bao phủ nàng.

Thánh Mỹ nhướng mí mắt:

- A?

Trụ Quang cười to bảo:

- Đây là lực tràng Chiến Ma của ta, sao có thể để ngươi trốn thoát được? Chịu chết đi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chùy đập xuống như tận thế giáng xuống.

Đám khán giả Ác Ma, đặc biệt những người ngưỡng mộ Thánh Mỹ đều phát ra tiếng kinh kêu.

Thanh âm đáng sợ tựa sấm nổ vang vọng, ánh sáng đen lấp lóe hoang dã khiến người khó thể phân biệt rõ ràng.

Khi ánh sáng hơi biến mất, cả Minh Vương chuyển luân bị chùy của Trụ Quang nặng nề đập nghiêng nhẹ.

Có thể thấy một kích kia đáng sợ tới đâu.

Chùy to không đập Thánh Mỹ bị thương nặng, nàng cũng không né tránh, thậm chí không sử dụng thanh cốt kiếm.

Giờ phút này, sau lưng Thánh Mỹ giương đôi cánh chim màu đen, cánh khép lại trước mặt nàng như tấm thuẫn lông chim đen. Trên thuẫn lông chim lơ lửng một phù văn bí ẩn chớp tắt lúc sáng lúc tối.

Thuẫn lông chim và phù văn miễn cưỡng chặn lại chùy oanh kích.

Trông thấy cảnh tượng này nhiều Ác Ma há hốc mồm, bọn họ đoán Thánh Mỹ rất mạnh nhưng không ngờ nàng có thể ngay mặt đối kháng với Trụ Quang!

Dù trong mắt ai thì Thánh Mỹ là võ giả thuộc loại kỹ xảo, tốc độ, bản thân Lâm Minh cũng vậy. Thánh Mỹ khó thể ngay mặt tác chiến với Thâm Uyên Ác Ma sở trường sức mạnh thân thể, sử dụng Ác Ma lực cuồng bạo. Nhưng sự thật là Thánh Mỹ ngay mặt đỡ một kích của Trụ Quang.

- Ngươi...!

Trụ Quang nhìn Thánh Mỹ, mắt màu hổ phách lóe tia khó tin.

Một nữ nhân cực hạn Thiên Tôn lại đỡ một đòn búa tạ của gã.

Dưới đài chiến đấu, có Ác Ma già nua chậm rãi nói:

- Huyết mạch Hắc Ám Thiên Sứ vốn là huyết mạch đỉnh cao trong Thâm Uyên Ác Ma, cánh chim của bọn họ ngưng tụ toàn bộ tinh hoa huyết mạch.

Đôi mắt đục ngầu lóe tia tán thán:

- Có lẽ Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo còn có cơ duyên khác, rèn luyện toàn bộ cánh chim của mình. Hiện tại đôi cánh khép lại chính là đẳng cấp Chân Thần linh thuẫn, mở ra là đẳng cấp Chân Thần đao phong. Thánh Ma Nữ vốn chỉ là cực hạn Thiên Tôn, kém nửa bước đến đẳng cấp Chân Thần, dù có cánh chim cũng không đỡ được công kích từ Trụ Quang. Nhưng nàng dùng pháp tắc của mình bù đắp điều này.

Lão nhân nói pháp tắc là phù văn lấp lóe đằng trước đôi cánh Thánh Mỹ.

Nhiều Ác Ma ở bên cạnh lão nhân nghe xong thầm tặc lưỡi. Thánh Ma Nữ của Minh Vương Đạo, bản thân luyện thể cường đại, pháp tắc cũng cường đại, nàng chiếm hết điều lợi, quá đáng sợ.

Ầm!

Trụ Quang và Thánh Mỹ tách ra. Cơ thể Thánh Mỹ như bướm đen bay ra sau, Lâm Minh thấy trên cánh đó có tia máu. Một kích vừa rồi Thánh Mỹ bị thương nhẹ, nhưng với nàng thì loại vết thương này không là gì.

Trụ Quang hét lớn một tiếng lao vào Thánh Mỹ.

Mới rồi một kích không thành công, Trụ Quang không chút do dự dùng lực lượng càng mạnh hơn.

- Ma Vương Tuyệt Sát!

Toàn thân Trụ Quang tuôn ra Ác Ma lực đậm đặc như khói báo động bốc lên cuồn cuộn. Lực lượng đáng sợ này dù dưới sự áp chế của Minh Vương lực tràng cũng dễ dàng xuyên qua hư không, trời long đất lở ập hướng Thánh Mỹ.

Mỗi lũ lực lượng biến thành một con Ác Ma dữ tợn, trong phút chốc vạn ma gầm rống, hủy thiên diệt địa.

Uy lực một kích kia đáng sợ hơn đòn công kích vừa rồi của Trụ Quang gấp đôi.

Trụ Quang dù gì là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, tuy thực lực của gã trong Ác ma chân thân không mạnh nhưng vẫn có vũ khí bí mật, thủ đoạn liều mạng của riêng minh. Muốn đsanh bại Ác Ma như Trụ Quang không dễ dàng.

Lúc này Thánh Mỹ cũng hành động. Người Thánh Mỹ lấp lánh ánh sáng phù văn, ấn ký giữa trán bắt đầu phóng lớn, sau lưng nàng dâng lên Ác Ma lực cuồn cuộn ngưng tụ thành đồ đằng, tựa đóa sen đỏ nở rộ.

Giờ khắc này, Thánh Mỹ xuất kiếm. Cốt kiếm trong tay Thánh Mỹ cắn nuốt tất cả ánh sáng, trở thành duy nhất trong thiên địa.

Một kiếm lại một kiếm, mỗi một kiếm không chút chệch mục tiêu, kiếm quang chém ra, từng đóa sen đỏ nở rộ trên thân kiếm, vô cùng yêu dị.

Tổng thể lực lượng của kiếm quang nhìn như yếu hơn Ma Vương Tuyệt Sát của Trụ Quang nhiều nhưng khi kiếm quang cắt vào người đám Ác Ma dữ tợn thì sinh ra cảnh tượng kỳ dị. Kiếm quang màu đen mang theo hơi thở chết chóc cắn nuốt tất cả lại ẩn chứa ý cảnh sinh sôi không dứt, khiến lực lượng cực kỳ dẻo dai khó mà tiêu diệt.

Khi Trụ Quang phát ra Ma Vương Tuyệt Sát thì như sóng biển phô thiên cái địa, kiếm quang của Thánh Mỹ xé rách một lỗ hổng giữa làn sóng đó.

Kiếm quang như rắn độc thè lưỡi bắn thẳng vào trái tim Trụ Quang.

Con ngươi Trụ Quang co rút:

- Cái gì?!

Trụ Quang nhanh chóng thụt lùi ra sau nhưng góc độ nhát kiếm quá xảo quyệt, dù gã vận dụng lực tràng áp chế kiếm quang thì nó vẫn phá Ác Ma lực hộ thể đâm vào vảy giáp của gã.

Trụ Quang phun ngụm máu đen:

- Phụt!

Trụ Quang văng ra ngoài, đập mạnh vào Minh Vương chuyển luân.

Trụ Quang chống chùy to mới đứng vững thân thể tránh cho té lăn quay xấu mặt. Ánh mắt Trụ Quang nhìn Thánh Mỹ tràn đầy khó tin.

Trụ Quang hoàn toàn không ngờ mới rồi Thánh Mỹ phát ra kiếm quang rõ ràng không mạnh bằng Ma Vương Tuyệt Sát nhưng tại sao có thể phá chiêu thức của gã, tổn thương đến gã?

Nhiều trưởng lão Ác Ma dưới đài cũng không thấy rõ điều này.

Người nhìn rõ ràng nhất là Lâm Minh, vì mới rồi Thánh Mỹ thi triển ý cảnh pháp tắc trong chiêu kia thì chính hắn cũng có lĩnh ngộ.

Kiếm quang màu đen có thể cắn nuốt tất cả, đó là pháp tắc tử vong. Kiếm quang sinh sôi không dứt nhỏ yếu lại phá được Ma Vương Tuyệt Sát mạnh hơn nó vì sinh chi pháp tắc sinh sôi không dứt, kết hợp hai cái lại là Thánh Điển.

Ác Ma lực trong người Thánh Mỹ đúng là không bằng Trụ Quang nhưng về pháp tắc bù đắp lực lượng không đủ, khiến nàng lấy điểm phá mặt.

Hiển nhiên Đại Chuyển Sinh thuật viên mãn của Thánh Mỹ đã đứng ở độ cao khó thể tưởng tượng trong pháp tắc.

Pháp tắc của Lâm Minh so sánh với Thánh Mỹ thì hắn chỉ thắng ở ưu điểm tu pháp tắc rộng hơn, nếu tính pháp tắc Thánh Điển đơn thì hắn kém hơn Thánh Mỹ một bậc.

Lâm Minh cảm thấy thanh cốt kiếm trong tay Thánh Mỹ khiến pháp tắc Thánh Điển phát huy tốt nhất, nhận được tăng phúc hoàn mỹ.

Cốt văn bẩm sinh trên cốt kiếm dường như là thể hiện Thánh Điển cực độ.

Cốt kiếm gần như vượt qua linh bảo Chân Thần cộng thêm minh văn Thánh Điển làm lòng Lâm Minh lóe qua một ý nghĩ:

- Có khi nào cốt kiếm này chế tạo từ xương của Bất Hủ quân vương không?

Lâm Minh giật mình vì ý nghĩ này. Bất Hủ quân vương là một trong hai lãnh tụ của hân tộc trăm ức năm trước, nhân kiệt tuyệt thế một thế hệ không thua gì chủ nhân Tu La lộ.

Nghe hai lão nhân Điện Linh Mặc và Triệt nói chủ nhân Tu La lộ chưa chết, vì nguyên nhân nào đó chìm trong ngủ sâu. Địa điểm chủ nhân Tu La lộ ngủ say là điều bí ẩn.

Chương 2330: Đệ nhất thiên kiêu 1

chủ nhân Tu La lộ còn sống, Bất Hủ quân vương thì chẳng những chết mà ngay cả xương cốt cũng bị người làm thành kiếm sao?

Nghĩ đến khả năng này khiến Lâm Minh thổn thức, càng khó hiểu thân phận của Thánh Mỹ.

Lúc này trên Minh Vương chuyển luân, Thánh Mỹ và Trụ Quang vẫn tiếp tục đánh nhau, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

Thánh Mỹ đánh một kích chiếm ưu thế sau đó không cho Trụ Quang chút cơ hội lật ngược, cơ thể nàng như khói đen bay ra, trường kiếm tùy ý vung, kiếm quang bay múa, dày đặc khó thể nắm bắt.

Mỗi luồng kiếm quang ẩn chứa pháp tắc sinh mệnh sinh sôi không dứt, không thể tiêu diệt rồi lại ẩn chứa pháp tắc tử vong hủy diệt hết thẩy. Nó có thể nhẹ nhàng ăn mòn Ác Ma lực trên người Trụ Quang, ma nguyên hộ thể hay công kích gã phát ra đều bị kiếm quang của Thánh Mỹ xuyên thấu.

Thánh Mỹ sử dụng lực lượng luôn yếu hơn Trụ Quang, cố tình nàng chiếm ưu thế trong cuộc chiến.

Trụ Quang không ngừng thi triển các loại thủ đoạn nhưng lần lượt bị Thánh Mỹ hóa giải, ngược lại chính mình tăng thêm rất nhiều vết thương.

Năng lượng của Trụ Quang chậm rãi rối loạn, gã tiêu hao lớn hơn Thánh Mỹ, bị thương nhiều hơn nàng.

Thánh Mỹ thì không nhanh không chậm, hít thở đều đều, có thể tiếp tục chiến đấu lâu dài.

Chiến đấu phát triển đến một bước này đã định trước kết cục, Thánh Mỹ chiến thắng chỉ còn là vấn đề về thời gian.

Tất cả Ác Ma xem cuộc chiến nhìn ngẩn ngơ, bọn họ lường trước được Thánh Mỹ rất mạnh nhưng không ngờ nàng đè đầu Trụ Quang đánh.

Thánh Mỹ là cường giả cực hạn Thiên Tôn, tối đa coi như một chân bước vào ngưỡng cửa đẳng cấp Chân Thần, cách đẳng cấp Chân Thần thật sự có chênh lệch rất lớn.

Tu vi như Thánh Mỹ đã có thể đánh với Chân Thần hạ vị, nếu chính nàng trở thành Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thì sao? Vậy chẳng phải là đủ sức chiến với Chân Thần thượng vị?

Trong đẳng cấp Chân Thần chiến đấu vượt hai tiểu cảnh giới đã là khó thể tưởng tượng, nghĩa là tương lai Thánh Mỹ có vài phần cơ hội vượt qua Chân Thần!

Dù Thánh Mỹ không dựa vào truyền thừa đồ đằng Ác Ma Hắc Ám tế điển đã có thể vượt qua Chân Thần.

Nếu cộng thêm Hắc Ám tế điển thì sao?

Tương lai của Thánh Mỹ sẽ như thế nào?

Đám Ác Ma xem cuộc chiến xung quanh khó thể tưởng tượng.

Vang lên chiến đấu trên chiến đài đã đến phút cuối cùng. Khi Trụ Quang một lần nữa sử dụng Ma Vương Tuyệt Sát thì đã là nỏ mạnh hết đà.

Thánh Mỹ lại lần nữa dùng Thánh Điển pháp tắc phá tan công kích.

Phập!

Kiếm quang rậm rạp tối tăm xuyên thủng ngực Trụ Quang, vòi máu phun ra. Cơ thể Trụ Quang bay ngược nặng nề té xuống Minh Vương chuyển luân.

Trụ Quang bại trận!

- Trận chiến đầu tiên, người thắng là... Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo!

Khi trưởng lão chủ trì cuộc so đấu tuyên bố câu này thì đám Thâm Uyên Ác Ma xem cuộc chiến toàn trường câm nín.

Ai đều biết Minh Vương Đạo sẽ không phái Thánh Ma Nữ ra tặng trận thắng cho Cổ Trụ tông, Cửu U cung trong tình huống bên mình hoàn toàn không nắm phần thắng. Nhưng khi kết quả bày ra thì bọn họ vẫn cảm thấy rất khó tin. Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, không nhờ vào trận pháp gì, lực lượng bên ngoài như khôi lỗi gì, nàng bằng vào bản thân ngay mặt đánh bại Trụ Quang.

Vài ức năm Hắc Ám Thâm Uyên nay chưa từng xuất hiện cực hạn Thiên Tôn thắng Chân Thần hạ vị.

- Nữ nhân thật đáng sợ, chuyến đi Mộ Ma Thần lần này nếu nàng thông qua thử thách Hắc Ám tế điển, trong người phong ấn lực lượng đồ đằng Ác Ma thì thực lực tương lai của nàng không thể đo lường...

Các Ác Ma chợt nhận ra chuyến đi Minh Vương Đạo vào Mộ Ma Thần lần này Thánh Mỹ sẽ là nhân vật chính.

Có lẽ Minh Vương Đạo sẽ dốc hết sức bồi đắp Thánh Mỹ thành một cường giả vượt qua đẳng cấp Chân Thần, nàng cũng có bản lĩnh đó.

- Thánh Ma Nữ này sẽ là một trong mấy tồn tại mạnh nhất Thâm Uyên trong tương lai mấy vạn năm. Tưởng tượng mấy trăm năm trước có Ác Ma cao đẳng muốn cùng đẳng cấp đánh bại nàng, song tu với nàng thì nực cười thật, không ai có tư cách đó.

- Đúng rồi, địa vị, thực lực, thiên phú của nàng cao không thể với tới, không Ác Ma cao đẳng nào xứng với nàng. Hơn nữa nàng rất lạnh lùng kiêu kỳ, sẽ không khuất phục ai.

- Vưu vật cực phẩm như vậy nếu có được nàng ấy thì chết cũng cam lòng, nếu có thể song tu với nàng sẽ trợ giúp thực lực không thể tưởng tượng.

Các Ác Ma có mặt bàn tán xôn xao. Sau trận chiến này Thánh Mỹ đã là đệ nhất thiên kiêu trong các Ác Ma.

Có người nhớ đến Cổ Trụ tông, Lâm Minh trong Cổ Trụ tông, bọn họ bản năng liếc mắt nhìn qua kẻ xui xẻo Lâm Minh rất nhanh sẽ đánh nhau với Thánh Mỹ, ý định cùng đẳng cấp chiến thắng nàng. Bọn họ muốn nhìn biểu tình sợ hãi hay hoảng loạn từ nét mặt của Lâm Minh.

Nhưng bọn họ đã thất vọng, bất ngờ phát hiện Lâm Minh tĩnh tọa điều tức trên vị trí riêng của Cổ Trụ tông, hít thở đều đều, như thể trận chiến kinh thế rồi trên chiến đài chẳng chút liên quan gì hắn.

- Là tiểu tử này muốn cùng đẳng cấp khiêu chiến với Thánh Ma Nữ của Minh Vương Đạo? Hắn còn ngồi yên được?

- Đúng rồi, là trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông. Chắc hắn chỉ đang giả vờ bình tĩnh, nhưng ngụy trang giỏi thật, có chút bản lĩnh hoặc đầu óc bị đứt dây thần kinh.

Mấy trăm năm trước có một số Ác Ma cao đẳng tự phụ thực lực của mình đến mù quáng khiêu chiến với Thánh Mỹ, dù biết rõ thực lực của nàng đáng sợ nhưng vì quá mức tự tin, trước khi đánh nhau với nàng bọn họ rất là kiêu căng ngạo mạn, không biết tự lượng sức mình.

Đương nhiên kết quả cuối cùng là bọn họ bị Thánh Mỹ đánh bị thương nặng, có người bị đánh tàn phế.

Nhưng hiện tại dù người khiêu chiến não có rỗng mấy, mù quáng tự phụ thực lực của mình đến đâu cũng sẽ không cho rằng thực lực của mình sánh bằng Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

Chân Thần còn bị Thánh Mỹ đánh gục, đắn đo cho kỹ chính mình ở trước mặt Chân Thần là thứ gì là sẽ dự đoán được kết quả trận chiến.

Nhưng trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông chẳng những không tuyệt vọng còn ngồi vững vàng, điều này khiến người bất ngờ.

Có người nhỏ giọng nói:

- Ta nghe nói hắn còn chưa tới cực hạn Thiên Tôn, tu vi thấp hơn Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, hình như là Ác Ma thượng vị Thiên Tôn, thậm chí có thể là đỉnh trung vị. Tu vi như vậy còn không bằng Thánh Mỹ thì có gì mà đánh?

Ánh mắt Thánh Mỹ nhìn hướng Lâm Minh. Hơi thở tĩnh tọa của hắn, cách vận chuyển năng lượng, thậm chí nhịp tim, híta thở bị Thánh Mỹ nhạy cảm bắt giữ được.

Phán đoán từ hơi thở thì Lâm Minh bình tĩnh không phải giả bộ, điều này khiến Thánh Mỹ thấy lạ lùng.

Trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông này có lai lịch như thế nào?

Lâm Minh cảm nhận được ánh mắt của Thánh Mỹ, hơi hé mắt ra thản nhiên đối diện với nàng.

Lâm Minh không ngừng điều chỉnh trạng thái của mình trong tình trạng tốt nhất, vì hắn linh cảm chiến đấu với Thánh Mỹ sẽ không dễ dàng gì.

Không nói đến bản thân Thánh Mỹ có thực lực cường đại, tu vi cao hơn Lâm Minh, chỉ tính hắn biến thân thành Thâm Uyên Ác Ma, trong điều kiện Thâm Uyên thì phát huy thực lực bị hạn chế một chút.

Chương 2331: Đệ nhất thiên kiêu 2

Hiện tại bản tôn Lâm Minh ở thế giới trong người Thâm Uyên Ác Ma, mặc dù lực lượng bản tôn và phân thân liên kết nhưng hắn muốn phát huy lực lượng bản tôn mà không bị Thánh Mỹ nhìn thấu thân phận là rất khó khăn.

Lâm Minh linh cảm giữa hắn và Thánh Mỹ có lẽ đã định trước sẽ có trận quyết đấu này.

Lâm Minh và Thánh Mỹ quen biết nhiều năm, quan hệ giữa hai người không phải người yêu mà là vừa địch vừa bạn, bọn họ luôn giết nhau, đối kháng nhau.

Từ rèn luyện cuối cùng Tu La lộ đến ngộ đạo hạm đài vũ trụ Nguyên Mộng, rồi một vạn hai ngàn năm trước Lâm Minh bị truy sát đến Thiên Diễn tinh, hiện tại...

Lâm Minh hít sâu, nhắm mắt lại tiến vào trạng thái không linh. So với Lâm Minh thì Trụ Hỏa ngồi bên cạnh hắn không bình tĩnh nổi.

Vì Trụ Hỏa chọn đối thủ cũng là Thánh Mỹ!

Bàn về thực lực thì Trụ Hỏa và Trụ Quang tám lạng nửa cân. Thánh Mỹ đánh bại Trụ Quang, Trụ Hỏa có đi lên hơn phân nửa cũng dữ nhiều lành ít.

Trụ Hỏa nét mặt khó coi nói:

- Nữ nhân này quá đáng sợ.

Đại trưởng lão Cổ Trụ tông ở bên cạnh chỉ điểm:

- Ngươi chiến đấu với nàng vào ba ngày sau, cứ dốc hết sức là được. Độ mạnh năng lượng của nàng không bằng ngươi nhưng pháp tắc thì vượt qua ngươi. Lúc dường như với nàng thì công kích phải chính xác chút, đừng phô thiên cái địa tránh cho bị nàng điểm phá mặt.

Lúc này không có người Cổ Trụ tông quan tâm Lâm Minh, bọn họ vốn sợ hắn bị mất mặt nhưng hiện tại chính Trụ Quang còn thua, hắn chỉ là Thiên Tôn, thua thảm đến mấy cũng chẳng mất mặt gì.

***

Trận so tài Chân Thần mỗi ngày một trận chiến.

Cuộc chiến Thánh Mỹ kết thúc, trận thứ hai là U Vô của Cửu U cung chiến đấu với một trưởng lão khác.

U Vô là người có uy vọng, danh tiếng nhất trong trưởng lão tráng niên của Cửu U cung, cũng là Ác Ma có thực lực mạnh nhất, tiềm lực lớn nhất được Cửu U cung phái ra.

Khi U Vô chọn đối thủ đã không lựa Thánh Mỹ, vì khi đó gã không biết nàng mạnh như vậy. U Vô chọn một Chân Thần hạ vị.

Bây giờ U Vô hơi hối hận, rất muốn đánh nhau với Thánh Mỹ, gã muốn đánh một trận với thiên kiêu như vậy.

Khi U Vô đứng trên Minh Vương chuyển luân nhìn hướng Minh Vương Đạo, không thấy bóng dáng Thánh Mỹ đâu, nàng không xuất hiện, không hứng thú với trận chiến này.

U Vô nhíu mày, hiển nhiên gã không đáng để Thánh Mỹ chú ý.

Trận chiến của U Vô chấm dứt với kết của là gã thắng, tuy chiến thắng không mấy nhẹ nhàng nhưng cũng không chật vật, theo khuôn phép.

Kết quả này làm nhiều Ác Ma bất ngờ.

U Vô có thực lực như thế, nhưng tăng thêm áp lực lớn cho người Cổ Trụ tông.

Cửu U cung đã thắng một trận, Cổ Trụ tông có thể thắng một trận hay không còn chưa biết kết quả.

Nếu ba trận đều thua thì chuyến đi Mộ Ma Thần của bọn họ sẽ trở nên cực kỳ bị động.

Trận thứ ba, lại là Thánh Mỹ ra tay.

Đối thủ của Thánh Mỹ vẫn là Cửu U cung, còn là Chân Thần yếu nhất trong Cửu U cung.

Cửu U cung không giống Cổ Trụ tông, bọn họ phái ra ba Ác Ma đẳng cấp Chân Thần trong đó U Vô mạnh nhất, cái thứ hai là trung bình, người thứ ba yếu nhất. Người này hơi lớn utổi, thực lực khá kém, hoàn toàn là góp đủ số.

Khi Thánh Mỹ và Ác Ma đẳng cấp Chân Thần yếu nhất Cửu U cung cùng đứng trên Minh Vương chuyển luân thì không ai cho rằng trưởng lão Cửu U cung có chút xíu khả năng chiến thắng.

Người Cổ Trụ tông chỉ trông chờ vào trưởng lão được kéo tới góp đủ số này tiêu hao chút thể lực của Thánh Mỹ để cơ hội Trụ Hỏa thắng Thánh Mỹ lớn hơn chút.

Vì tiếp theo là Trụ Hỏa và Thánh Mỹ đánh một trận.

Nhưng khiến người bất ngờ là trưởng lão đẳng cấp Chân Thần yếu nhất ở trên chiến đài, chưa đánh đấm gì đã dứt khoát la lên:

- Ta nhận thua!

Nhiều Ác Ma câm nín, dù ai đều nhìn ra kết quả nhưng dù sao là Chân Thần đấu với Thiên Tôn, Chân Thần mà không để ý mặt mũi nhận thua, nói ra khiến người cười nhạo.

Trưởng lão Cửu U cung nhận thua làm Trụ Hỏa biểu tình cực kỳ khó xem, vì trận tiếp theo tới lượt gã.

Lực lượng của Thánh Mỹ chẳng bị tiêu hao chút nào.

Các trưởng lão Ác Ma Cổ Trụ tông sắc mặt âm trầm nói:

- Đám lão già Cửu U cung này!

Tuy Cửu U cung và Cổ Trụ tông là minh hữu nhưng có quan hệ cạnh tranh lẫn nhau.

Sau khi trưởng lão Cửu U cung chiến đấu với Thánh Mỹ liền tới lượt Trụ Hỏa của Cổ Trụ tông đi lên.

Cửu U cung biết rõ đánh không lại Thánh Mỹ đương nhiên sẽ không ltó đường cho Cổ Trụ tông.

Nếu thua thì mọi người cùng nhau thua.

Mỗi trận chiến đấu cách nhau một ngày, đối với Ác Ma đẳng cấp Chân Thần có mặt thì thời gian một ngày chẳng qua là nhắm mắt lại rồi mở ra.

Những Ác Ma có mặt chờ đợi một ngày sau trận chiến thứ ba thuộc về Thánh Mỹ bắt đầu, đối thủ là... Trụ Hỏa.

Trận chiến với Trụ Quang đã qua hai ngày, Thánh Mỹ không tiêu hao nhiều, hiện tại đã phục hồi từ lâu, đến trạng thái cao nhất.

Phe Cửu U cung, một trưởng lão lúc trước có chút tình cảm với Cổ Trụ tông nhưng tính ra chỉ thuộc loại bình thường cười nói vào phút then chốt thì đâm dao sau lưng, gã vui sướng khi người gặp họa nói:

- Trụ Hỏa trưởng lão cố lên, ta xem trọng ngươi!

Trụ Hỏa khựng bước chân, mặt đỏ rực.

Trụ Hỏa liếc trưởng lão đó, lạnh lùng nói:

- Hừ! Ngươi mỏi mắt mong chờ đi!

Trụ Hỏa lên đài, gã biết rõ thực lực của mình, biết trận chiến đấu này khó khăn, nhưng gã không cho rằng mình thua chắc.

Bởi vì Thánh Mỹ chiến thắng là dùng xảo kình. Trụ Quang nôn nóng muốn thắng dùng chiêu thức uy lực rất lớn, bị Thánh Mỹ dùng cái giá cực nhỏ phá giải. Thế là Trụ Quang tiêu hao càng lúc càng lớn, Thánh Mỹ thì không mất mác bao nhiêu, kết quả đã định trước.

Trụ Hỏa ý định dựa vào kỹ xảo câu giờ với Thánh Mỹ, gã phỏng đoán mình là Chân Thần, căn cơ năng lượng thâm sâu hơn nàng, không đến mức cuối cùng vẫn thua nàng.

Trụ Hỏa có ý định như vậy, cũng thực hiện nó.

Mõi Chân Thần đều có thủ đoạn riêng của mình, Trụ Hỏa không dễ bị bóp nắn. Trụ Hỏa lên sân, nguyên Minh Vương chuyển luân rực cháy lửa Thâm Uyên màu đen.

Cái này được gọi là ma diễm đốt cháy tất cả, cũng là lực tràng của Trụ Hỏa.

Mắt Trụ Hỏa rực cháy chiến ý:

- Cho rằng ta sẽ thua sao? Ta nhất định thắng cho các ngươi xem!

Sau khi triển khai lực tràng ma diễm thì niềm tin của Trụ Hỏa phồng lên.

Bình thường Ác Ma dưới đẳng cấp Chân Thần vào trong lực tràng ma diễm sẽ bị đốt thành tro, càng không nói đến chiến đấu với Trụ Hỏa. Dù là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần ở trong ngọn lửa này cũng sẽ không ngừng tiêu hao lực lượng.

Trụ Hỏa muốn tiêu hao lực lượng của Thánh Mỹ.

Chiến đấu vừa bắt đầu Trụ Hỏa đã không định quyết đấu ngay mặt với Thánh Mỹ, gã luôn kéo giãn khoảng cách, kéo dài thời gian, muốn tiêu hao lực lượng của nàng.

Vài luồng kiếm quang của Thánh Mỹ bị Trụ Hỏa dùng thuẫn lửa chặn lại rồi đánh tan.

Trụ Hỏa càng đánh càng hăng, chỉ giữ lực tràng không tiêu hao bao nhiêu, đây là ưu điểm của kỹ năng có tính lực tràng.

Chương 2332: Sâu không lường được

- Trụ Hỏa này là Ác ma chân thân chiến đấu với một Ác Ma Thiên Tôn lại chọn chiến thuật hèn hạ như vậy...

- Tuy cách làm khiến người khinh thường nhưng miễn là chiến thuật có thể thắng thì là chiến thuật tốt, Trụ Hỏa làm như vậy không có gì đáng trách.

- Kết quả trận chiến đấu khó đoán, chờ xem ai có thể chống đỡ đến cuối cùng.

Nhiều Ác Ma thảo luận, cho rằng sẽ là trận đánh lâu dài. Bởi vì Trụ Hỏa không chịu đụng độ chính diện, hai Chân Thần cứ đánh thế này có thể sẽ kéo tới mấy ngày mấy đêm.

Trong khi mọi người đều nghĩ vậy thì chỉ mình Lâm Minh biết chưa chắc chiến đấu kéo dài lâu, vì Thánh Mỹ không chỉ ma hiểu pháp tắc sinh tử.

Trong phút chốc mắt Thánh Mỹ lóe tia sáng lạnh, cốt kiếm vạch một đường đột nhiên đâm vào Minh Vương chuyển luân.

Xoẹt!

Lấy lưỡi kiếm làm trung tâm gió lạnh nổi lên bốn phía, khuôn mặt xinh đẹp của Thánh Mỹ kết tầng băng. Đóa sen đỏ máu giữa trán Thánh Mỹ biến thành màu băng lam.

Thánh Mỹ bình tĩnh vươn tay phải ra, từng đóa hoa băng sáu góc màu xanh biếc, từng vòng như gợn sóng khuếch tán bốn phía, rất nhanh nổi trên hư không nơi có Minh Vương chuyển luân.

Kít kít kít!

Người Thánh Mỹ phát ra khí băng giá bí ẩn, đôi tay vạch không trung. Các trận văn xinh đẹp tinh xảo như hao tuyết đen xen trong không gian bốn phía, vô cùng xịnh đẹp.

Lâm Minh hút ngụm khí lạnh:

- Huyền Thiên Băng trận!

Ngày xưa lần đầu tiên Lâm Minh gặp Thánh Mỹ ở Tu La lộ thì nàng cũng dùng chiêu thức này.

Thử thách tầng thứ năm Tu La lộ là bất tử liệt diễm và bất tử hàn băng.

Bất tử liệt diễm xuất hiện đầu tiên gần như một mình Thánh Mỹ đối mặt, nàng chỉ có thể dựa vào pháp tắc băng hệ mình có được, Cực Hàn Chiến trận, Huyền Thiên Băng trận.

Băng hỏa tương khắc, đây là lý do tại sao Thánh Mỹ tự tin dám một mình đối diện bất tử liệt diễm.

Nhưng cuối cùng Thánh Mỹ kém hơn một chút, vì lúc ấy có mình nàng chủ công chủ phoàng, lực lượng tiêu hao quá lớn, không thể g iết chết bất tử liệt diễm.

Mãi khi bất tử hàn băng xuất hiện, Thánh Mỹ cùng Lâm Minh phối hợp mới qua được tầng thứ năm rèn luyện cuối cùng.

Hiện tại cách một vạn hai ngàn năm, Huyền Thiên Băng trận trong tay Thánh Mỹ đã đến cảnh giới khó tin.

Băng trận ra, khí lạnh vô cùng đáng sợ, phủ lên tầng băng giá nguyên Minh Vương chuyển luân.

Khí lạnh tùy ý đóng băng va chạm kịch liệt với lực lượng lửa mà Trụ Hỏa phát ra. Trong phút chốc băng giá hòa tan nhưng có nhiều ngọn lửa bị cắn nuốt, tắt ngấm.

Cả lôi đài biến thành thế giới băng và hỏa.

Toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma xoe tròn mắt nhìn đối kháng lĩnh vực kịch liệt.

Lần này Thánh Mỹ không dựa vào kỹ xảo tránh nặng tìm nhẹ gì, nàng trực tiếp duàng sức mạnh bản thân ngay mặt chống lại lực lượng của Trụ Hỏa.

Tuy đối kháng lĩnh vực có liên quan tới pháp tắc nhưng đa phần là so đấu thực lực tuyệt đối giữa hai bên.

Trụ Hỏa biến sắc mặt.

Trụ Hỏa không ngờ tạo nghệ pháp tắc băng hệ của Thánh Mỹ xuất thần nhập hóa như vậy.

Đến một bước này hầu như lĩnh vực của ai có thể phủ lên toàn trường thì người đó chiếm ưu thế lớn, sẽ giành chiến thắng cuối cùng.

Trụ Hỏa rót nhiều lực lượng hơn vào lĩnh vực của mình.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng pháp tắc va chạm nổ tung tóe thành vô số phù văn băng hỏa lấp lánh, những vũ văn lấy Thánh Mỹ làm trung tâm như cánh hoa to rực rỡ từng tầng nở rộ.

Cuối cùng Thánh Mỹ kỹ cao một bậc, lực lượng đối mặt không thua gì Trụ Hỏa, về pháp tắc thì càng có ưu thế hơn.

Hư không bị đông kết, ma diễm bị cắn nuốt, trưởng lão Trụ Hỏa cắn chặt răng, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Xoẹt!

Một tiếng vang khẽ, đôi cánh đen giương rộng sau lưng Thánh Mỹ, nàng bay lên cao. Giờ phút này, từng tầng phù văn bao phủ Thánh Mỹ tựa thần nữ trên trời.

Thánh Mỹ giương đôi cánh, phát ra Huyền Thiên Băng trận cũng đổi màu. Những hoa băng hình sáu góc nở rộ từ màu xanh biếc biến thành đen sậm.

Băng tuyết màu đen bí ẩn mà cường đại mang theo tử vong, lực cắn nuốt xâm chiếm Minh Vương chuyển luân.

Lúc này dù là Thánh Mỹ hay Trụ Hỏa đều không công kích nữa, chỉ đối kháng lĩnh vực.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mặt Trụ Hỏa toát ra càng nhiều mồ hôi, lực lượng đã tiêu hao hơn phân nửa.

Thánh Mỹ chỉ hít thở nhanh một chút, từ đầu tới cuối giữ sự ung dung.

Chiến đấu đến trình độ này thì không cần tiếp tục nữa, Thánh Mỹ đã chứng minh lực lượng của nàng. Về pháp tắc hàn băng Thánh Mỹ hoàn toàn vượt qua ma diễm Thâm Uyên của Trụ Hỏa.

Trụ Hỏa khó khăn thốt ra, trong giọng nói tràn ngập nản lòng.:

- Ta... Ta nhận thua...

Trụ Hỏa từng nghĩ mình sẽ thua nhưng không ngờ ngay trong lĩnh vực mình sở trường nhất. Trụ Hỏa bị Thánh Mỹ ngay mặt đánh bại lực tràng ma diễm mà mình kiêu ngạo nhất.

Xoẹt!

Trong khoảnh khắc lửa phô thiên cái địa tan biến hết, băng giá ngưng kết nổ tung hóa thành vô số đốm sáng bắn tứ phía rồi biến thành tuyết tan bay xuống.

Phong cảnh đẹp như mơ.

Giờ phút này, Thánh Mỹ trong cảnh đẹp làm nhiều Ác Ma ngẩn ngơ.

Trận chiến thứ hai của Thánh Mỹ lại chiến thắng.

Nếu chỉ có thế thì không khiến người ngạc nhiên, nhưng quá trình cuộc chiến thứ hai hoàn toàn khác biệt. Trận chiến đầu tiên của Thánh Mỹ hoàn toàn là chưa nhúc nhích tay chân.

Điều này khiến người cảm giác thực lực của Thánh Mỹ sâu không lường được.

- Thánh Ma Nữ này quá đáng sợ, trận chiến đầu tiên của nàng ta và Trụ Quang vốn không đánh hết sức.

Trận chiến của Thánh Mỹ và Trụ Quang dựa vào Thánh Điển, đánh với Trụ Hỏa thì vận dụng lực tràng huyền băng, khiến người cảm thấy thật ra Thánh Mỹ chưa từng dốc hết sức.

Thánh Mỹ có thể dựa vào kỹ xảo giành chiến thắng, nếu so đấu ngay mặt thì nàng cũng không kém gì Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

Thực lực cường đại, pháp tắc tinh diệu, ngoài ra Thánh Mỹ có huyết mạch Hắc Ám Thiên Sứ, có đôi cánh chim màu đen uy lực đáng sợ, cùng với cốt kiếm bí ẩn dường như vượt qua đẳng cấp Chân Thần.

Nhiều lực lượng đáng sợ tập trung vào một người, nữ nhân như vậy là rất đáng sợ.

- Nếu cho nữ nhân này thời gian, mười vạn năm sau không biết nàng sẽ trưởng thành đến mức nào.

- Cực độ Ác ma chân thân cộng thêm Hắc Ám tế điển, rất khó tưởng tượng!

Trưởng lão Ác Ma nhiều thế lực tặc lưỡi. Hiện tại độ cao của Thánh Mỹ đã hơn bọn họ, tương lai nàng rất có thể sẽ trở thành chúa tể Thâm Uyên.

Chính Lâm Minh nhìn thấy Thánh Mỹ bây giờ cũng thầm giật mình.

So với một vạn hai ngàn năm trước thì Thánh Mỹ trưởng thành rất nhiều, mấy năm này chắc nàng đã trải qua rất nhiều chuyện, về pháp tắc, căn cơ, các mặt đều có biến chất.

- Cứ tiếp tục thế này chẳng phải Thánh Mỹ sẽ...

Trong lòng Lâm Minh nổi lên một ý nghĩ, bây giờ chắc Hồn Đế đang bế quan luyện hóa vĩnh hằng chi hồn.

Nếu Thánh Mỹ có thể thông qua thử thách Hắc Ám tế điển vậy nàng tất nhiên có thể thành tựu Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, cộng thêm thực lực của nàng, Hắc Ám tế điển đào móc tiềm lực, tương lai có khi nào nàng sẽ thoát khỏi Hồn Đế khống chế không?

Chương 2333: Chiến đấu vẫn chưa kết thúc

Ý tưởng này lướt nhanh qua đầu Lâm Minh nhưng giây sau bị hắn phủ định ngay. Lâm Minh có cảm giác rất có thể Hồn Đế là nhân vật đáng sợ hắn từng gặp từ lúc sinh ra đến giờ.

Dù Hồn Đế đang bế quan chắc sẽ không để Thánh Mỹ thoát khỏi tầm khống chế.

Rất có thể Thánh Mỹ đến Hắc Ám Thâm Uyên là do Hồn Đế cố ý.

Ví dụ Hồn Đế muốn thông qua Thánh Mỹ lấy một trong truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Lâm Minh không biết kế hoạch của Hồn Đế là gì, không biết truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng có tác dụng gì với Hồn Đế.

Nếu Lâm Minh đoán đúng thì thực lực của Hồn Đế tới trình độ nào? Hắn rất khó tưởng tượng ra, chắc không phải là... Vượt qua Chân Thần đi?

Lâm Minh lắc đầu:

- Chắc... Không thể nào!

Vượt qua Chân Thần không dễ vậy.

Lâm Minh đang suy nghĩ chợt ánh mắt giao nhau với Thánh Mỹ. Sau khi chiến thắng Trụ Hỏa rồi Thánh Mỹ không xuống đài, nàng đứng trên Minh Vương chuyển luân nhìn Lâm Minh đăm đăm.

Ánh mắt Thánh Mỹ như kiếm quang đâm thẳng vào đôi mắt và trái tim Lâm Minh.

Lâm Minh đối diện Thánh Mỹ, lặng im.

Khóe môi Thánh Mỹ nhúc nhích, nàng không dùng truyền âm nhưng Lâm Minh đọc hiểu ý từ trong ánh mắt nàng. Dường như Thánh Mỹ đang nói: Ta chờ ngươi.

Nhiều người phát hiện ánh mắt Thánh Mỹ, nhìn theo hướng mắt nàng thấy Lâm Minh.

- Là tiểu tử kia, Thánh Ma Nữ đang nhìn hắn.

- Tên này cũng xui, Thánh Ma Nữ vốn mạnh như vậy hoàn toàn không có lý do chú ý loại tiểu nhân vật này, nhưng hình như... Thánh Ma Nữ không định tha cho hắn. Xưa nay Thánh Ma Nữ kiêu ngạo, dường như rất nhạy cảm với việc người ta can đảm đề nghị liên nhân, khiêu chiến với nàng. Xem ra trận chiến đấu này dù kém xa lắc xa lơ, tiểu tử này sẽ bị Thánh Ma Nữ đánh thê sờ thảm, không chừng sẽ chết...

- Chết thì chết, lúc trước Thánh Ma Nữ đặt ra quy định là đề nghị liên nhân phải ký giấy sinh tử. Hiện tại thực lực, đại vị của Thánh Ma Nữ có giết một trưởng lão Thiên Tôn thì Cổ Trụ tông cũng không dám hó hé.

Lâm Minh thành tên hề trong lòng nhiều Ác Ma.

Bởi vì Thánh Mỹ liên tục thắn ba trưởng lão đẳng cấp Chân Thần, cuộc tỷ võ giữa Lâm Minh và nàng hầu như thành chuyện cười.

Lúc này mấy trưởng lão Cổ Trụ tông cảm thấy mặt nóng ran, đặc biệt ánh mắt Thánh Mỹ nhìn qua làm bọn họ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Hai trưởng lão Chân Thần của bọn họ đều thua dưới tay Thánh Mỹ.

Còn mình Lâm Minh qua mấy ngày sẽ đánh với Thánh Mỹ, người ta tiêu diệt cả Chân Thần thì sao quan tâm một Thiên Tôn?

Đại trưởng lão nói với một Ác Ma tráng niên cao to bên cạnh mình:

- Trụ Nguyệt, nhờ vào ngươi, ngươi nhất định phải tháng!

Trụ Nguyệt là người duy nhất còn lại của Cổ Trụ tông.

- Nếu ngươi lại thua thì Cổ Trụ tông chúng ta không thắng được một trận, chẳng những mất hết mặt mũi mà trong chuyến đi Mộ Ma Thần hoàn toàn bị động.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên áp dụng pháp tắc rừng rậm mạnh ăn thịt yếu, cường giả càng mạnh hơn, kẻ yếu càng yếu hơn.

Sáu thế lực đẳng cấp đồ đằng có hai đại thế lực nổi bật vì trong tình huống bọn họ đủ mạnh không ngừng chiếm hữu càng nhiều tài nguyên, thế là họ càng lúc càng đáng sợ.

Trụ Nguyệt cắn răng nói:

- Ta biết rồi!

Làm hy vọng cuối cùng của Cổ Trụ tông, Trụ Nguyệt cảm nhận áp lực.

Nhưng trận sau không phải Trụ Nguyệt lên trước mà là trưởng lão Ác Ma của Cửu U cung lên sân.

Lúc trước trưởng lão Ác Ma này cũng chọn khiêu chiến Thánh Mỹ.

Thực lực của trưởng lão Ác Ma không bằng U Vô, thậm chí bình thường cỡ Trụ Hỏa.

Kết quả đương nhiên không có gì bất ngờ.

Thánh Mỹ lại thắng một trận.

Đây là trận chiến cuối cùng của Thánh Mỹ.

Đến đây thì Thánh Mỹ thắng bốn trận, trong đó ba trận chính diện đánh bại kẻ thù, một trận đối thủ nhận thua.

Chiến tích rất đáng sợ.

Có trưởng lão Ác Ma thế lực nhỏ cảm thán rằng:

- Cực hạn Thiên Tôn liên tục thắng bốn Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, thật sự trước không ai, sau không người tới.

Có trưởng lão thế lực nhỏ khác phụ họa:

- Không dám nói trước không ai, trong trăm ức năm trước có lẽ cũng có thiên tài tuyệt thế như vậy, sau không người tới thì khó nói. Ít ra trong mấy ức năm nay e rằng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa.

Hiện tại nguyên Hắc Ám Thâm Uyên không ai nghingờ tương lai cho Thánh Mỹ thời gian không chừng nàng sẽ trở thành cường giả số một Thâm Uyên.

Lúc này trận chiến cuối cùng, Trụ Nguyệt lên sân.

Đây là cuộc chiến cuối trong lần so đấu này, tất cả các Ác Ma của Cổ Trụ tông căng thẳng thần kinh chú ý vào Trụ Nguyệt, bọn họ không thua nổi trận chiến này.

Đối thủ của Trụ Nguyệt là một Thâm Uyên Ác Ma trông khá yếu của Minh Vương Đạo.

Đương nhiên yếu đây chỉ là tương đối, Ác ma chân thân xuất thân từ Minh Vương Đạo, lại có thể đại biểu Minh Vương Đạo tiến vào Mộ Ma Thần mấy ai yếu?

Trụ Nguyệt dốc hết sức ứng đối trận chiến này.

Trụ Nguyệt không lật ngửa bài ngay khi bắt đầu, không khinh địch dùng chiêu thức có hao không quả. Trụ Nguyệt tiến dần, đặt từng dấu chân, kết hợp giữa hư chiêu và thực chiêu cộng với một số tính toán, cố gắng đánh bại kẻ địch.

Nhưng trưởng lão Minh Vương Đạo cũng không phải ăn chay.

Đối diện Trụ Nguyệt đánh theo lối ăn chắc thì trưởng lão Minh Vương Đạo cũng từng bước cẩn thận.

Hai trưởng lão Ác Ma hết sức thận trọng, có vẻ thực lực của họ chênh lệch không quá lớn.

Trong tình huống này thời gian hai Ác Ma chiến đấu khá dài.

Bọn họ đánh cả ngày, thực lực tiêu hao nhiều. Khi chiến đấu rơi vào cục diện bế tắc thì xảy ra biến dị.

Vị trưởng lão Minh Vương Đạo trong một lần đụng độ, quen tay dùng chiêu thức thì bỗng dưng giữa trán sinh ra một dòng năng lượng màu đen.

Dòng năng lượng màu đen dường như là hồn một con Ác Ma dữ tợn, hồn Ác Ma bay vào thức hải của Trụ Nguyệt trưởng lão Cổ Trụ tông.

Thức hải bị hồn Ác Ma đánh trúng, Trụ Nguyệt hét thảm, dường như bị cái gì bám vào người, cơ thể run bần bật.

Trong khoảnh khắc này trưởng lão Minh Vương Đạo nhắm trúng ngay cơ hội thuấn di tới trước mặt Trụ Nguyệt, giơ trảo đập vỡ ngực Trụ Nguyệt.

Trụ Nguyệt hét lên:

- Phụt!

Trụ Nguyệt văng ra ngoài.

Hai Ác Ma vốn kiệt sức như nhau lại trúng đòn tổn hại nặng, thắng thua đã rõ.

Kết quả là trưởng lão Minh Vương Đạo chiến thắng.

Khi kết quả đi ra, Ác Ma toàn trường yên tĩnh mấy giây sau đó sôi trào.

Vị trưởng lão Minh Vương Đạo trong đầu nuôi cái gì đó, chắc giống với thượng cổ tà hồn. Thực lực thượng cổ tà hồn không mạnh, nếu vào lúc Trụ Nguyệt đỉnh cao thì khó mà bị tổn thương.

Chờ khi lực lượng Trụ Nguyệt tiêu hao gần hết thượng cổ tà hồn đột nhiên chui ra, thành cọng cỏ cuối cùng đè quỵ lạc đà.

Trưởng lão Minh Vương Đạo thừa dịp Trụ Nguyệt khựng người liền đánh gục.

Có lẽ điều này sớm được tính toán tốt, ngay từ đầu Trụ Nguyệt đánh chậm mà chắc trúng ý đối phương.

Thế là Cổ Trụ tông thua cả ba trận.

Trong phút chốc các Ác Ma của Minh Vương Đạo hò reo. Ác Ma một số thế lực nhỏ lộ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Mấy trưởng lão Cổ Trụ tông biểu tình cực kỳ khó xem.

Chương 2334: Cuộc chiến thiên kiêu 1

Hóa ra trưởng lão thứ chín Cổ Trụ tông chưa bao giờ nghĩ Thánh Mỹ không thể so sánh, hắn còn định ôm mỹ nhân về, hưởng thụ đãi ngộ ngang ngửa Thánh Mỹ trong chuyến đi Mộ Ma Thần.

Thần kinh của hắn có bình thường không vậy?

Thứ người ngông cuồng vô tri thế này làm sao đứng ở đây được, còn có thể khiêu chiến Thánh Ma Nữ?

Lúc này Ác Ma Minh Vương Đạo vừa thấy bực mình vừa buồn cười.

Một trưởng lão Minh Vương Đạo lên tiếng:

- Trưởng lão Cổ Trụ tông đều rất có cá tính.

Ác Ma Cổ Trụ tông nghe mặt xanh mét, bọn họ rất muốn lao lên đập Lâm Minh một trận, ai kêu hắn đứng đây làm mất mặt.

Thánh Mỹ kinh ngạc nhìn Lâm Minh, nàng cảm thấy hắn khá đặc biệt đến từ trực giác vô hình. Bản thân Thánh Mỹ hoàn toàn không cho rằng Lâm Minh có tư cách đánh với nàng.

Bây giờ Lâm Minh hỏi mấy câu đó khiến Thánh Mỹ vô cùng bất ngờ.

Tuy bất ngờ thật nhưng Thánh Mỹ vẫn trả lời đàng hoàng câu hỏi của Lâm Minh:

- Nếu ngươi thật sự có thể thắng ta thì dựa theo ước định trước đó ngươi có thể cùng ta cử hành đại điển song tu. Từ đây ngươi đã xem như một nửa đệ tử Minh Vương Đạo, cộng thêm khế ước liên minh lần này, đúng là ngươi sẽ có đãi ngộ ngang với ta. Nhưng... Ngươi có thể thắng ta không?

Thánh Mỹ nói câu sau cùng mắt lóe tia sáng lạnh. Tuy Thánh Mỹ cảm thấy Lâm Minh đặc biệt nhưng không có nghĩa là nàng muốn song tu với hắn.

Nhắc đến song tu, liên nhân thì mặc kệ đối tượng là Thâm Uyên Ác Ma nào đều khiến Thánh Mỹ không chút do dự nghiền nát.

Lâm Minh sợ Thánh Mỹ không làm chủ được, mắt liếc trưởng lão Minh Vương Đạo đứng gần sau lưng nàng:

- Ừm! Ta hiểu rồi, lời Thánh Ma Nữ điện hạ hứa chắc sẽ giữ lời?

Lúc này trưởng lão Minh Vương Đạo không biết nên nói cái gì, bọn họ ngó Lâm Minh như xem đồ ngốc, cái tên hề từ đâu nhảy ra vậy?

Vì tất cả trưởng lão Minh Vương Đạo đầu ngây người, không ai trả lời Lâm Minh.

Lâm Minh nhíu mày hỏi lại:

- Có đúng không?

Thốt ra câu này khiến nhiều Ác Ma cười phá lên, hết sức buồn cười.

Trưởng lão Cổ Trụ tông muốn quỳ xuống cầu Lâm Minh, lúc này ngươi còn vênh váo cái khỉ gì? Bớt nói mấy câu sẽ chết sao?

- Đúng, lời Thánh Ma Nữ nói đều được thực hiện.

Minh Cổ trưởng lão Minh Vương Đạo cười toe toét:

- Chỉ cần ngươi thắng thì đệ tử liên minh vào Mộ Ma Thần lần này sẽ lấy ngươi làm nhân vật hạch tâm.

- Ừm! Vậy ta hiểu rồi.

Được nhiều trưởng lão Minh Vương Đạo công nhận trước mắt bao người, Lâm Minh không sợ không thể mang Trụ chi thư vào. Lâm Minh lắc người, hắn như bóng ma xuất hiện trên Minh Vương chuyển luân, trực diện Thánh Mỹ.

Trên Minh Vương chuyển luân màu xám đậm, Thánh Mỹ như bươm bướm đen nhẹ nhàng đáp xuống, đối diện Lâm Minh cách mười trượng.

Từ biệt một vạn hai ngàn năm đột nhiên gặp lại Thánh Mỹ, nữ nhân ảnh hưởng sâu sắc cuộc đời Lâm Minh, bản thân hắn cũng khó nói rõ cảm giác với nàng.

Giờ phút này, nói trong lòng Lâm Minh không có dao động tình cảm là giả, nhưng tất cả dao động đó bị hắn giấu đi. Mặt ngoài mặt Lâm Minh lạnh băng, ánh mắt như kiếm.

Phía đối diện Lâm Minh, Thánh Mỹ cũng lặng yên.

Khí thế của Thánh Mỹ chậm rãi phát ra bao phủ nguyên Minh Vương chuyển luân.

So với trên đài hừng hực sát ý thì dưới đài tràn đầy tiếng huyên náo, cười vang. Cuộc chiến này khó thể nghiêm túc diễn ra, các trưởng lão Cổ Trụ tông trong hoàn cảnh này đau tim đau ruột, đau mật, như ngồi trên chông.

Cánh chim màu đen giương ra sau lưng Thánh Mỹ như khổng tước đen xòe đuôi bao bọc thân hình hoàn mỹ vô khuyết. Mắt đẹp nhìn Lâm Minh, trong mắt bắn ra tia sáng kỳ lạ.

Thánh Mỹ giương cánh khiến không khí trong sân lắng đọng một chút. Bọn họ vốn tưởng đây sẽ là cuộc chiến kết thúc trong chớp mắt, toàn quá trình cuàng lắm Thánh Mỹ ra một chiếu.

Nhưng sự thật khiến bọn họ bất ngờ, Thánh Mỹ giương cánh chim Hắc Dực Thiên Sứ, ít ra nàng sẽ sử dụng huyết mạch Hắc Dực Thiên Sứ.

Đối thủ một Ác Ma Thiên Tôn thượng vị có cần thiết như vậy không?

Lúc này Lâm Minh Lâm Minh cũng rút ra vũ khí của mình, một cây cốt thương màu đen.

Cây thương này thật ra là Ám long thương, hiện tại bề mặt của nó phủ một tầng xương màu đen, là xương của Ác Ma, phân hóa từ trong người phân thân Ác Ma của Lâm Minh. Nó bao kín Ám long thương khiến cây thương biến to ra, dài một trường tám, bề ngoài rất dữ tợn như rút ra từ xương cột sống người khổng lồ.

Trường thương to phối hợp vóc dáng vạm vỡ như tháp sắt của Lâm Minh rất thích hợp.

Thánh Mỹ không nhận ra Ám long thương sau khi biến hình, nhưng nhìn thế cầm thương của Lâm Minh khiến nàng có cảm giác là lạ.

Chớp mắt Lâm Minh hành động.

Lâm Minh giống như thần thương phủ bụi nhiều năm giấu trong hộp gỗ, vừa ra khỏi hộp liền tỏa ánh sáng thần chiếu rọi toàn trường.

Đây chỉ là năng lượng phát ra ánh sáng, nhưng những ánh sáng này cách Minh Vương lực tràng trận đài bảo vệ tạo áp lực lớn cho các Ác Ma có mặt.

- Đây là...

- Cái gì?!

Cảnh tượng vốn náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh lại, nhiều Ác Ma không kịp ngẫm nghĩ, lúc này Lâm Minh đã lao tới trước mặt Thánh Mỹ.

Tay nâng thương rơi, cốt thương thô to như xương cột sống thật sự gấp khúc giống roi quất hướng eo Thánh Mỹ. Minh Vương lực tràng được mười hai cây cột đồ đằng chống vì cú quất thương này mà bị vặn vẹo một phần.

Con ngươi Thánh Mỹ co rút ngay:

- A?!

Thánh Mỹ dự đoán được thực lực của Lâm Minh không tầm thường nhưng chẳng ngờ chiêu thứ nhất đã cường đại như vậy. Thương này nhìn như bình thường nhưng dùng cách thô bạo, dã man phá mở Minh Vương lực tràng, trong khoảnh khắc nhắc nhở Thánh Mỹ thương này tuyệt đối không thua gì một kích Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

Ác Ma bí ẩn tu vi còn thấp hơn nàng nhưng có thể phát ra công kích như vậy?

Vù vù vù vù vù!

Kiếm quang màu đen xẹt qua, Thánh Mỹ vunt cốt kiếm ra, đơn giản một nhát chém vào cốt thương. Nhưng vì trọng lượng nặng nề của cốt thương, kích cỡ hai binh khí hoàn toàn không thể so sánh cứng đối cứng thì kết quả là Thánh Mỹ bay ra ngoài.

Thân hình Thánh Mỹ như chim én đen bay trên bầu trời.

Hai chân Thánh Mỹ liên tục đạp màn sáng mép sân Minh Vương chuyển luân qua đó tiêu trừ sức mạnh đáng sợ của Lâm Minh.

Lực lượng mạnh mẽ, mỗi chân đạp ra màn sáng khuếch tán gợn sóng.

Giờ phút này, Lâm Minh đuổi theo sát, cơ thể của hắn to hơn Thánh Mỹ một vòng, cảnh tượng như chim ó vồ mồi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Minh đập mạnh một thương xuống, Thánh Mỹ né sang bên. Thương đâm trúng màn sáng, mười hai cây cột đồ đằng ngưng tụ thành Minh Vương lực tràng rung bần bật trước lực lượng mạnh mẽ kh ủng bố của Lâm Minh.

Ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Minh liên tục đập xuống, mỗi thương có tốc độ siêu nhanh, cơ thể Thánh Mỹ tựa lá liễu phấp phới, mỗi lần cực kỳ nguy hiểm né tránh. Đòn công kích khủ ng bố toàn do Minh Vương lực tràng hứng chịu.

Minh Vương lực tràng mạnh thật nhưng bị Lâm Minh liên tục công kích, mỗi lần đều đánh trúng một điểm, nó chấn động càng lúc càng kịch liệt như sắp rách ra.

Quanh Minh Vương chuyển luân màn sáng rung bần bật như bọt xà phòng trong gió, các Ác Ma xoe tròn mắt.

Chương 2335: Cuộc chiến thiên kiêu 2

Biểu tình của bọn họ là kinh ngạc, giật mình, khó tin, vặn vẹo phức tạp.

Đây là lực lượng của Ác Ma Thiên Tôn đó?

Ác Ma Thiên Tôn, trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông, nhìn trước ngó sau chỉ giống tên ngốc vậy mà có sức mạnh kh ủng bố đến thế!

Nói là sức mạnh vì đám Ác Ma không muốn thừa nhận thực lực của Lâm Minh, tiềm thức dùng lý do sức mạnh giải thích sự thật là Lâm Minh lay động Minh Vương lực tràng. Vì mới rồi bọn họ còn cười Lâm Minh ngốc, nếu hắn không ngốc thì kẻ ngu là ai đã quá rõ ràng.

Không ai chịu thừa nhận mình ngu, vì vậy lúc bọn họ nhìn cảnh tượng này thì không muốn thừa nhận thực lực của Lâm Minh.

Nhưng rất nhanh bọn họ không thể tìm ra lý do nào tự an ủi mình nữa.

Rào rào!

Tiếng gió nổi lên bốn phía, Thánh Mỹ đập hai cánh, tốc độ đột ngột tăng cao, thân thể hóa thành một lũ tàn ảnh. Rất nhiều Ác Ma mắt thường không theo kịp động tác của Thánh Mỹ.

Tốc độ Thánh Mỹ nhanh, trình độ lĩnh ngộ pháp tắc cao, đây là điều tất cả công nhận.

Khuyết điểm duy nhất của Thánh Mỹ có lẽ là sức mạnh, nhưng các Ác Ma không ngờ trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông trong tình huống đó vẫn theo kịp tốc độ Thánh Mỹ.

Thân hình Lâm Minh cũng biến thành tàn ảnh, như từng tầng khói đen bốc lên bao phủ nguyên màn sáng.

Tốc độ của hai người ngang nhau, đã vượt qua trung bình đa số Chân Thần hạ vị!

Lâm Minh chẳng những có sức mạnh kh ủng bố còn có tốc độ đáng sợ, chỉ dựa vào hai điểm này hắn đủ sức đối kháng với Ác ma chân thân hạ vị.

Trong màn sáng rực rỡ ánh sáng, Lâm Minh và Thánh Mỹ như hai sao băng rượt đuổi nhau, cảnh tượng cực kỳ huyễn lệ.

Toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma ngơ ngác không nói nên lời.

Vị trưởng lão thứ chín Cổ Trụ tông này là quái vật, hắn bi3n thái còn hơn Thánh Mỹ. Thánh Mỹ đã là cực hạn Thiên Tôn, quái vật này thì mới chỉ là Ác Ma Thiên Tôn thượng vị.

Nụ cười nghiền ngẫm đông trên mặt trưởng lão Minh Vương Đạo.

Ác Ma thế lực nhỏ khác chờ xem trò cười lộ biểu tình gặp quỷ.

Giật mình nhất là các trưởng lão Cổ Trụ tông. Mới rồi bọn họ còn đứng ngồi không yên, bứt rứt khó chịu, cảm giác ánh mắt tất cả Ác Ma nhìn mình, như có vô số con kiến bò trên người, chỉ muốn tìm cái lỗ chui vào.

Chớp mắt tập thể hóa đá, mắt trân trân nhìn tàn ảnh trên Minh Vương chuyển luân.

Quái vật kia thật sự ra từ Cổ Trụ tông? Là trưởng lão thứ chín của bọn họ sao?

Tất cả Ác Ma Cổ Trụ tông không dám tin. Trước khi đến Minh Vương Đạo thì bọn họ tiếp xúc với Lâm Minh thời gian dài, tuyệt đối không bao giờ ngờ hắn bi3n thái như vậy. Thiên Tôn thượng vị chiến với Chân Thần e rằng ngược dòng tới thời đại thượng cổ trăm ức năm trước cũng chưa chắc tìm ra, còn bọn họ vô tình nhặt được trưởng lão ở dã ngoại lại có thiên phú đáng sợ đến thế?

Màn sáng chấn động càng lúc càng kịch liệt, lần lượt công kích khiến màn sáng hình thành cộng hưởng.

Nơi này chẳng những có chiêu thức của Lâm Minh, cũng có công kích từ Thánh Mỹ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Lâm Minh và Thánh Mỹ va chạm ngay mặt giữa hư không.

Màn sáng nổ tung một vòng rồi từ từ rút nhỏ, tuy không vỡ ra nhưng trong một giây thương quang, kiếm quang bắn ra làm đám Ác Ma dưới Chân Thần có mặt nơi đây hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Cảm giác như bị người dùng vũ khí đâm vào trán.

Quá đáng sợ!

Trên Minh Vương chuyển luân, Lâm Minh và Thánh Mỹ đã tách ra, cách nhau hai mươi trượng.

Hai người không nhúc nhích nhìn đối phương chằm chằm, chỉ có vũ khí của họ như lửa nóng, lửa băng thiêu đốt Ác Ma lực nhắc nhở mọi người mới rồi đánh nhau kịch liệt tới mức nào.

Giọng Thánh Mỹ quanh quẩn trong sân:

- Rốt cuộc ngươi... Là...

Thánh Mỹ biết rõ Ác Ma cao đẳng thực lực đáng sợ như Lâm Minh không nên bỗng dưng xuất hiện.

Nhưng từ huyết mạch Ác Ma, hơi thở, sử dụng chiêu thức, các mặt của đối phương đều không có sơ hở cho Thánh Mỹ tìm ra manh mối.

Ác Ma này cho người cảm giác kỳ lạ, hắn chỉ bình tĩnh đứng đó lại như ngọn núi trong rừng sâu, thiên kiêu bễ nghễ vạn cổ, khí phách vô địch khó tả.

Lâm Minh không trả lời, tay phải vung Ám long thương, khớp xương phủ trên thân thương kêu răng rắc. Ám Long thương ở trong tay Lâm Minh như biến thành một con rắn xương đen, ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, quỹ tích công kích xảo quyệt cực nhanh.

Giờ phút này, Lâm Minh càng khao khát trận chiến hơn. Nữ nhân bí ẩn như Thánh Mỹ có nhiều dây dưa gút mắt với sinh mạng Lâm Minh, nàng cũng đến từ trăm ức năm. Thiên kiêu tuyệt thế Thâm Uyên và Tam Thập Tam Thiên là nhân vật đáng sợ có thể bước lên con đường chí tôn, chứng đạo bất hủ.

Quyết đấu định mệnh vén rèm vào hôm nay.

Lâm Minh hít sâu, con ngươi màu hổ phách từ từ co rút, quanh người hắn ngưng tụ các con rắn đen Ác Ma lực uốn lượn.

Lúc này trong thế giới cơ thể phân thân Ác Ma, bản tôn Lâm Minh vẫn ngồi xếp bằng. Bên trên bản tôn hiện ra chín ngôi sao rực rỡ, đây là Đạo Cung Cửu Tinh.

Đối diện Thánh Mỹ. Lâm Minh không thể chuyển sang thân hình bản tôn để chiến đấu, không cách nào quang minh chính đại sử dụng những pháp tắc mà Thánh Mỹ đã biết rõ.

Nếu không bằng vào trực giác quen thuộc với Lâm Minh, cộng thêm pháp tắc riêng biệt của hắn, sao Thánh Mỹ có thể không đoán ra thân phận của hắn?

Đạo Cung Cửu Tinh biến đổi, lực lượng toàn thân bản tôn Lâm Minh tăng nhanh. Những lực lượng không ngừng truyền đến phân thân, gia cố vào thân thể Ác Ma.

Vù vù vù vù vù!

Lâm Minh biến mất trong không trung, khí thế hùng hồn mãnh liệt lao hướng Thánh Mỹ.

Thân Ác Ma của Lâm Minh dung hợp thành một cùng cốt thương hình thành luồng thần quang khai thiên tích địa.

Phân thân Ác Ma dung hợp lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh thì cơ thể mạnh mẽ sánh bằng linh bảo Chân Thần.

Lâm Minh đâm ra một thương, khí thế vô cùng có thể đâm thủng vũ trụ, pháp tắc Ác Ma dung hợp lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh như ngân hà đan xen diễn hóa ra lốc xoáy đen đặc khổng lồ như ngôi sao ập hướng Thánh Mỹ.

Thương này khí thế cường đại không gì sánh được, áp lực người nghẹt thở. Một số đệ tử Ác Ma bàng quang xung quanh run lẩy bẩy, cảm thấy lực lượng ẩn chứa trong thương quang sẽ cắn nuốt bọn họ, chật vật thụt lùi. Đám trưởng lão Ác ma chân thân cũng hết sức rung động.

Đối diện công kích cường đại, mắt đẹp bắn ra tia sáng, cánh chim hắc ám sau lưng Thánh Mỹ lóe sắc kim loại lạnh lẽo nở rộ các phù văn Ác Ma phập phềnh như ngôi sao.

- Đi!

Cánh chim hắc ám tăng vọt vỗ ra, trực tiếp nghênh hướng một kích kinh thiên động địa của Lâm Minh.

Thánh Mỹ kiêu ngạo, cực kỳ tự tin. Đối diện công kích cường đại của Lâm Minh, Thánh Mỹ dựa vào cánh Hắc Ám Thiên Sứ vô địch nghênh đón.

Ầm!

Cánh chim đen hắc ám va chạm thương quang của Lâm Minh bắn ra thần quang chói lòa như hai ngôi sao va chạm vào nhau. Hàng ức phù văn Ác Ma tan biến, từng pháp tắc Ác Ma vỡ nát.

Lực lượng khổng lồ lần nữa đập Minh Vương lực tràng nổ đì đùng sắp tan vỡ.

Chương 2336: Ác Ma Tu La

Những cột đồ đằng cấu tạo Ác Ma lực tràng sau khi chịu đựng áp lực thì đột nhiên vạn ma rít gào, từng đợt ma khí ngút trời, ma ảnh lung lkay như có các Ác Ma viễn cổ vô thượng vượt qua dòng sông thời gian kéo đến, bảo vệ quanh Ác Ma lực tràng.

Trống trận sấm sét ầm ầm tuôn ra lực lượng lực tràng ma tinh càng cường đại hơn, Minh Vương lực tràng ổn định lại.

Nhưng công kích của Lâm Minh chưa kết thúc.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, thế giới trong người phân thân Ác Ma, bản tôn kích hoạt máu Tu La phủ vảy rậm rạp trên người hắn. Sau lưng bản tôn hiện ra một ảo ảnh chiến thần Tu La.

Trong đôi tay chiến thần ảo có ba chuyển luân như bánh xe chậm rãi xoay tròn.

Đây chính là lực lượng của Tu La thiên thư.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba chuyển luân cùng nổ tung hóa thành vô số phù văn dung nhập vào cơ thể phân thân Ác Ma, tất cả xảy ra trong người cơ thể phân thân của Lâm Minh. Nhiều Ác Ma xem cuộc chiến không hay biết gì.

Bọn họ chỉ thấy cơ bắp toàn thân phân thân Ác Ma mấp máy, khớp xương nổ rôm rốp. Thân hình Lâm Minh vốn cao to như tháp sắt lần thứ hai vươn cao lên.

Cốt nhẫn, vảy trên người Lâm Minh sắc bén hơn, dữ tợn hơn. Đôi sừng cong mọc ra từ đầu Lâm Minh.

Giờ phút này, phân thân Ác Ma biến thành một Ác Ma Tu La dữ tượn, biến đổi rất nhỏ trên người bản tôn khi phát huy trên phân thân thì càng khoa trương, kh ủng bố hơn.

Lực lượng này khiến các Ác Ma có mặt xoe tròn mắt.

- Biến thân Ác Ma cao đẳng!

Thâm Uyên Ác Ma giống như Thánh tộc, một số chủng tộc có kỹ năng biến thân. Khi biến thân thì thực lực từ các mặt đều tăng vọt.

Thật ra có được kỹ năng biến thân không kỳ lạ, đặc biệt đối với Ác Ma cao đẳng thiên phú xuất chúng thì không đủ gây ngạc nhiên. Quan trọng là mới rồi Lâm Minh đã siêu bi3n thái, Thiên Tôn thượng vị mà đấu với Chân Thần, đánh ngang tay cùng Thánh Mỹ.

Hiện tại Lâm Minh còn có thể biến thân lần thứ hai từ cơ sở này.

Một trưởng lão Ác Ma thế lực nhỏ run giọng nói:

- Trời, tiểu tử này là quái vật!

Lâm Minh trong sân không đơn giản là có thể chiến thắng Chân Thần hạ vị, e rằng hắn đã có sức chiến đấu đỉnh của Chân Thần hạ vị.

Trụ Thần trưởng lão của Cổ Trụ tông thì thào:

- Không lẽ... Hắn thật sự có thể đánh thắng Thánh Ma Nữ...

Khuôn mặt già nua cơ mặt cứng ngắc.

Đánh bại Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, sau đó hoàn toàn có được nữ nhân được cho là thiên kiêu đệ nhất Hắc Ám Thâm Uyên, tương lai có khả năng chúa tể Thâm Uyên.

Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Cùng là thiên kiêu, nếu bọn họ song tu thì tốc độ tu luyện sẽ càng tiến bộ thêm một bước.

Nếu cho thời gian thì không lâu sau, có lẽ mười vạn năm, bọn họ sẽ đến độ cao cỡ nào?

Nếu bọn họ vượt qua thử thách Hắc Ám tế điển trong Mộ Ma Thần sẽ ra sao?

Trụ Thần trưởng lão cảm giác khó mà tưởng tượng tiếp.

Thật ra lúc này chẳng những đám Ác Ma xem cuộc chiến, Thánh Mỹ trên chiến đài cũng hơi biến sắc mặt.

Lâm Minh rống to:

- Lại đến!

Lâm Minh giơ cao Ám Long thương, hai tay cầm đuôi thương đâm xuống.

Mục tiêu thương đâm xuống là đôi cánh Hắc Ám Thiên Sứ của Thánh Mỹ.

Cảnh tượng này làm nhiều Thâm Uyên Ác Ma ái mộ Thánh Mỹ hét lên.

Cánh chim của Hắc Ám Thiên Sứ đúng là mạnh thật, nhưng mạnh mấy cũng có hạn độ, chưa chắc Thánh Mỹ có thể dựa vào hai cánh ngăn cản một kích kia. Nếu công kích quá nặng thì Thánh Mỹ sẽ gãy cánh.

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc mắt Thánh Mỹ lóe tia sáng, hai tay vỗ nhẹ hư không. Vô số băng hoa trong suốt xuất hiện.

Khoảnh khắc Thánh Mỹ đánh ra ngàn vạn pháp ấn, mỗi pháp ấn là cửu cực đóng băng lực lượng căn nguyên. Hơi thở băng giá thổi quét một phương thiên địa ngưng tụ ra bức tường băng trăm ngàn trượng.

Lĩnh vực huyền băng!

Hiện tại Thánh Mỹ cửu chuyển trọng sinh, thân thể hoàn mỹ, lực lượng mạnh hơn trước kia gấp ngàn vạn lần. Thánh Mỹ thôi diễn pháp tắc hàn băng lên đến cực độ, đại đạo cũng có thể bị đóng băng, đập nát.

Nhưng trường thương phá tan tất cả giáng xuống, oanh kích vách tường băng cường đại liên hồi, vỡ nát như vụn ti li.

Cốt thương một thương vô địch, cơ thể to lớn của Lâm Minh so sánh với Thánh Mỹ như chim ưng vồ hướng chim vàng anh.

Mắt thấy tường băng nát, Lâm Minh vỗ chưởng vào đuôi Ám Long thương.

Răng rắc!

Vang tiếng nổ, tường băng hoàn toàn nát vụn, đám Ác Ma có mặt nín thở.

Thương của Lâm Minh cắm phập vào đôi cánh hắc ám của Thánh Mỹ.

Két!!!

Vang thanh âm chói tai, lực va đập làm cốt thương cong như cây cung. Thánh Mỹ dùng cánh tay trái đỡ cánh của mình, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm chĩa xuống đất chặn lại công kích từ Lâm Minh.

Giờ phút này, cánh Hắc Ám Thiên Sứ của Thánh Mỹ ứa ra vết máu.

Máu ghê người như con rắn nhỏ vặn vẹo chảy từ cánh Thánh Mỹ xuống, nhuộm đỏ cánh chim màu đen.

Phân thân Ác Ma cường đại dữ tợn và Thánh Mỹ thânh ình mảnh mai xinh đẹp hứng chịu đòn công kích hình thành đối lập thị giác rõ ràng.

Thương sắp xuyên thủng cánh chim đâm vào người Thánh Mỹ, nhiều trưởng lão Ác Ma xem cuộc chiến thầm toát mồ hôi lạnh.

Ám Long thương đã cong thành hình trăng tròn, Thánh Mỹ liên tục thụt lùi đến mép màn sáng.

Nhưng thời gian chững lại một giây, lực lượng công kích của Lâm Minh bị lĩnh vực huyền băng suy yếu chỉ còn một nửa, cuối cùng cánh chim của Thánh Mỹ thành công ngăn lại.

Thế đi đã hết.

Không dùng năng lượng trùng kích thì không thể xuyên qua cánh Hắc Ám thiên Sứ của Thánh Mỹ được.

Lâm Minh hơi nhíu mày, cũng vì bản tôn không thể xuất hiện, dù là Đạo Cung Cửu Tinh hay lực lượng Tu La đều thông qua bản tôn truyền vào người phân thân Ác Ma, nếu không hiển hóa ra được sẽ bị tổn thất.

Trong khoảnh khắc này lòng Lâm Minh gióng lên hồi chuông cảnh báo, đôi chân đạp hư không một bước nhanh chóng thụt lùi.

Ong ong ong ong ong!

Ám Long thương từ trạng thái trăng tròn cong cứng nương lực lượng đẩy cơ thể Lâm Minh bắn ngược ra, nhanh đến cực hạn.

Cùng lúc đó thanh cốt kiếm trong tay Thánh Mỹ đột nhiên đến trước mặt Lâm Minh.

Tốc độ kiếm quang của cốt kiếm nhanh hơn Lâm Minh thụt lùi.

Trên kiếm phong dâng lên năng lượng và pháp tắc hùng hồn, ngàn vạn hà quang đan xen hình thành đóa sen đỏ máu cắn nuốt tất cả ánh sáng.

Nhát kiếm bình thường mang theo hùng hồn khó đoán, lực lượng kỳ lạ như có thể xuyên qua hư minh, nghiền nát thời gian.

Lông tóc Lâm Minh như bị cốt kiếm sắc nhọn xuyên thủng, tim đập nhanh.

Mặc cho Lâm Minh thụt lùi thế nào thì cốt kiếm như giòi trên mu bàn chân vừa đúng cách trán một tấc, hắn chậm một chút là sẽ bị xuyên thủng sọ.

Thanh kiếm thẩm phán sinh tử, đến từ pháp tắc sinh tử mà Thánh Mỹ tu được.

Một kiếm đâm ra, không chém mệnh hồn thì không quay về.

Khoảng cách một tấc, Lâm Minh cảm giác Ác Ma lực hộ thể bị xuyên thấu, trán đã nhỏ giọt máu.

Dọc theo miệng vết thương nhỏ đó Lâm Minh cảm nhận sức sống chậm rãi xói mòn, bị cốt kiếm kỳ lạ rút mất.

Pháp tắc tử vong đến đâu là vạn vật điêu linh, xóa bỏ mọi sức sống.

Sức sống trong người Lâm Minh cũng bị pháp tắc tử vong của Thánh Mỹ cắn nuốt.

Chương 2337: Một kiếm truy mệnh

Lúc này đám đông Ác Ma Minh Vương Đạo phấn chấn tinh thần:

- Thánh Ma Nữ điện hạ dùng pháp tắc rồi!

Ác Ma lực và lực lượng cơ thể Thánh Mỹ khá yếu, tốc độ trung bình, nàng mạnh nhất là pháp tắc.

Đa số Thâm Uyên Ác Ma khá yếu về pháp tắc.

Đặc biệt là Thâm Uyên Ác Ma vóc dáng khôi ngô như tháp sắt giống Lâm Minh càng như vậy. Huyết mạch cường đại và thân thể khiến hồn hải Ác Ma nhỏ yếu nhiều, tham ngộ pháp tắc làm nhiều công ít.

Có lẽ chiến đấu sẽ xuất hiện chuyển cơ vào lúc này.

Nhiều trưởng lão Minh Vương Đạo mong chờ. Thật ra hơn chín mươi lăm phần trăm Ác Ma có mặt hy vọng Thánh Mỹ sẽ thắng, dù sao rất nhiều người ủng hộ nàng, bọn họ đã thói quen thiên phú của nàng. Nhiều Ác Ma ghen tỵ Lâm Minh.

Đại khái chỉ có Cổ Trụ tông là mơ hồ hy vọng Lâm Minh sẽ thắng, vậy thì có lẽ bọn họ có thể thông qua liên nhân lôi kéo nhiều quan hệ với Minh Vương Đạo hơn, thậm chí được nhiều ích lợi trong chuyến đi Mộ Ma Thần.

Một đuổi một chạy, tuy rằng Minh Vương chuyển luân không lớn, không gian bị lực tràng giam cầm rất nhỏ hẹp nhưng trong quá trình rượt bắt Lâm Minh và Thánh Mỹ liên tục sử dụng pháp tắc không gian, cho nên không gian đã mất ý nghĩa với họ.

Nhưng mặc cho Lâm Minh xuyên qua không gian cỡ nào thì kiếm của Thánh Mỹ luôn tỏa định trán của hắn.

Mắt Lâm Minh lóe tia sáng:

- Thánh Điển pháp tắc sao?

Thanh kiếm của Thánh Mỹ phản chiếu trong con ngươi hổ phách, trong veo tựa mặt gương.

Lòng Lâm Minh máy động, trán Ác Ma chui ra một con mắt Ác Ma đẫm máu như dung nham màu đỏ bắn tung ra. Ánh mắt con mắt Ác Ma mang theo ma lực kỳ dị xem thấu mọi mê đồ, hư vọng, chạm vào cốt kiếm.

Mắt Ác Ma dung hợp từ Thiên Mục Đạo Cung, Tam Sinh Đồng của Lâm Minh. Tuy nhiên bản tôn và phân thân hợp thể, dùng Ác Ma lực diễn hóa ra bộ dạng thế này.

Lâm Minh vốn hiểu biết chút ít về Thánh Điển pháp tắc, trong tầm mắt Ác Ma càng xem rõ ràng hơn.

Muôn vàn pháp tắc trên cốt kiếm vô cùng cân bằng hoàn mỹ.

Tạo nghệ Thánh Điển pháp tắc của Thánh Mỹ vượt qua Lâm Minh, nhưng hắn có thể đuổi kịp.

Giờ phút này, Thánh Mỹ dùng chiêu thức bị Thiên Mục Đạo Cung, Tam Sinh Đồng của Lâm Minh nhớ kỹ, khắc sâu trong đáy tròng đen tiến vào não.

Lâm Minh nhắm mắt lại, khi mở ra thì mắt bắn thần quang sáng rực khám phá hư vọng, hắn dựa vào hiểu biết của bản thân, cùng với Thiên Mục Đạo Cung tìm ra điểm yếu ớt nhất trong chiêu thức của Thánh Mỹ.

Vù vù vù vù vù!

Ám Long thương lần thứ hai đâm ra!

Trường thương màu đen thui hùng hổ như cốt long gầm rống xông thẳng một điểm đó.

Ám Long thương là thần binh chủ nhân Tu La lộ tế luyện, tuy không phải vũ khí của bản thân nhưng cực kỳ lợi hại. Nhát thương này hấp dẫn Ác Ma lực tràng bốn phía, như ngàn vạn mặt trời hắc ám nổ tung phần đầu thương, ánh sáng đen tràn ngập toàn trường.

Kng!

Trong thời gian ngắn Ám Long thương va chạm với cốt kiếm trong tay Thánh Mỹ. Sinh tử truy mệnh kiếm của Thánh Mỹ chậm lại thế đi, trên thân kiếm quanh quẩn phù văn pháp tắc thoáng chốc vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh.

Bùm!

Phù văn bay loạn như các đốm sáng tan bến trên không trung.

Thánh Mỹ biến sắc mặt, sao có thể!?

Thánh Mỹ hoàn toàn không ngờ trong tình huống đường cùng Lâm Minh đột ngột phản kích, nhìn thấu chiêu thức của nàng.

Thánh Mỹ dùng pháp tắc tối cao, sao Lâm Minh có thể phá giải? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Thánh Mỹ căn bản không kịp ngẫm nghĩ, lúc này mấy đâm ra thương thứ hai.

Keng!

Lại va chạm lần nữa, công kích lần này Lâm Minh không chọn điểm yếu nhất trong chiêu thức của Thánh Mỹ mà là một điểm khá yếu.

Vì kiếm thế của Thánh Mỹ đã bị thương thứ nhất phá vỡ một nửa, còn lại Lâm Minh dư sức ung dung ứng đối. Lâm Minh không cần mỗi một thương đều đâm vào một điểm, làm vậy sẽ khiến Thánh Mỹ nghi ngờ. Dù sao Thánh Điển pháp tắc không dễ phá.

Hiện tại Lâm Minh không muốn bị lộ quá nhiều làm Thánh Mỹ liên tưởng lung tung.

Không thể mỗi thương đều công kích vào điểm yếu, Lâm Minh dùng thương chiêu cuồng mãnh hơn phá kiếm của Thánh Mỹ.

Một thương lại một thương, trong khoảnh khắc Lâm Minh đâm ra mấy trăm thương, mưa to lê hoa!

Thánh Mỹ cảm giác cánh tay tê dại, người bỗng khựng lại.

Bùm!

Lại nhiều phù văn nổ tung trên bầu trời, tóc đen Thánh Mỹ bay rối, chân mày thanh nhíu chặt.

Lâm Minh đang nắm giữ quyền chủ động, Thánh Mỹ cảm giác bất lực.

Khiến Thánh Mỹ giật mình nhất là lần này Lâm Minh áp chế nàng không phải dựa vào sức mạnh mà là hiểu biết về pháp tắc.

Sao có thể như vậy?

Đợt công kích kế tiếp nhìn như cuồng bạo nhưng thật ra né tránh phần mạnh nhất trong kiếm chiêu của Thánh Mỹ, chẳng qua không tinh diệu như thương thứ nhất.

Ong ong ong ong ong!

Thương chiêu cuồng mãnh dày đặc nghiền Ác Ma lực tràng dấy lên vòi rồng kịch liệt. Phong áp xé nát hết thảy, va chạm lực tràng kêu vù vù.

Hai phe đánh nhau toát ra uy nhiếp như địa ngục khiến đệ tử Ác Ma xem cuộc chiến thực lực yếu kém buộc lòng vận dụng Ác Ma lực vất vả chống cự.

Minh Cổ trưởng lão Minh Vương Đạo hừ lạnh tiến lên:

- Hừ!

Minh Cổ dựng lên lực tràng giúp đám đệ tử Ác Ma tu vi thấp thở dốc.

Nhưng sắc mặt trưởng lão Minh Cổ hơi khó xem, cách phong tỏa của mười hai cây cột đồ đằng mà chiêu thức đến từ trưởng lão thứ chín Cổ Trụ tông vẫn phát huy ra uy lực như thế, hắn có lai lịch gì?

Cứ tiếp tục thế này thì không lâu sau thực lực của hắn sẽ vượt qua trưởng lão Minh Cổ.

Hắn muốn liên nhân với Thánh Mỹ có lẽ không phải chuyện xấu, kết quả đáng mừng nhất là cho Minh Vương Đạo thêm một thiên kiêu đỉnh cao. Tương lai hắn phối hợp với Thánh Mỹ hoàn toàn có thể xưng bá Thâm Uyên.

Nhưng quan trọng là hắn sẽ một lòng với Thánh Mỹ sao?

Trong khoảnh khắc trưởng lão Minh Cổ suy nghĩ rất nhiều. Lúc này trên chiến đài Lâm Minh đã chiếm ưu thế, thế công của Ám Long thương liên miên không dứt, như thủy ngân tràn ra mặt đất. Thánh Mỹ liên tục bại lui, trong kiếm quang ẩn chứa pháp tắc sinh tử đã bị Lâm Minh đánh tan.

Răng rắc!

Phù văn sinh tử đầy trời vỡ nát, trên bầu trời nổ tung mưa ánh sáng.

Một kiếm ngưng tụ Thánh Điển pháp tắc bị Lâm Minh phá tan, trong phút chốc Ám Long thương tiến quân thần tốc đâm thẳng vào trán Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ đã bị đẩy vào góc chết Minh Vương lực tràng không còn đường lùi, Lâm Minh phát ra năng lượng cường đại tỏa định hư không bốn phía làm pháp tắc không gian không cách nào thi triển.

Trong khoảnh khắc này Lâm Minh đột nhiên vỗ vào Ám Long thương, Ác Ma lực cuồng mãnh rót vào trong.

Trên thân thương dữ tợn, một cốt long ngưng tụ bằng Thánh Mỹ bay lên. Nó điên cuồng gầm rống, thế không thể đỡ ập hướng

Thánh Mỹ, sắp nuốt mất nàng.

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nhiều Ác Ma hét lên. Có Ác Ma cho rằng một kích kia có thể sẽ khiến Thánh Mỹ hương tiêu ngọc vẫn.

Dù sao cảnh tượng trên chiến đài cho đám Ác Ma cảm giác lửa cháy hừng hực lan tràn đốt cọng lông chim xinh đẹp. Cường đại và yếu ớt, dữ tợn và duy mỹ, hình ảnh tương phản k1ch thích thị giác mãnh liệt.

Trưởng lão thứ chín Cổ Trụ tông quá đáng sợ.

Chương 2338: Sen hồng cửu chuyển

Thánh Mỹ vốn trăm trận trăm thắng ở trước mặt hắn trở nên yếu đuối.

Phừng phực phừng phực!

Ma diễm ập đến, giây phút đó Thánh Mỹ nhắm mắt lại.

Thánh Mỹ không tránh né, không thể né được. Giữa hai mắt Thánh Mỹ có ấn ký đóa sen chín cánh chuyển động, bên trong tràn ngập khí căn nguyên mông lung như có một thế giới dựng dục bên trong.

Trong phút chốc thời gian như đứng lại, Ám Long thương dữ tợn ngừng cách trán Thánh Mỹ ba tấc. Trán Thánh Mỹ bắ n ra ánh sáng Ác Ma đen đặc đan xen đồ án hoa sen to lớn.

Mỗi cánh hoa cấu trúc một tiểu thế giới, trong đó diễn dịch sinh sinh diệt diệt.

Thánh Mỹ tu luyện Đại Chuyển Sinh thuật triệt để hơn Lâm Minh, khi đóa hoa sen ngưng tụ thành thì mỗi cánh hóa tụ lại nguyện lực khổng lồ Thánh Mỹ chuyển sinh một đời này.

Hoa sen cửu chuyển xoay tương đương với Thánh Mỹ chín thế cùng tấn công.

Răng rắc!

Ám Long thương đâm ngay nhụy hoa Hồng Liên Cửu Chuyển, thân thương gấp khúc cong vòng nhưng không thể tiến thêm một bước.

Khoảnh khắc đó Thánh Mỹ tấn công.

Cốt kiếm kỳ dị bí ẩn dung nhập trong cánh tay Thánh Mỹ, năm ngón tay thuôn, một chỉ điểm vào ngực Lâm Minh.

Cốt kiếm nhập thể, nhân kiếm hợp nhất?

Kiếm chỉ của Thánh Mỹ một chỉ điểm nát ma diễm cuồn cuộn trước mặt Lâm Minh, cốt long gầm lên, vỡ nát bấy.

Ngón tay Thánh Mỹ tẩm trong ánh sáng Hồng Liên Cửu Chuyển, tim Lâm Minh rung lên, thu về Ác Ma lực phát ra từ phân thân Ác Ma, nhanh chóng thụt lùi.

Nhưng kiếm chỉ của Thánh Mỹ quá nhanh, trong phút chốc xuyên qua hư không bắn vào chân nguyên hộ thể, sắp đâm thủng cơ thể Lâm Minh.

Dù phân thân Ác Ma cực kỳ cường đại nhưng bị kiếm chỉ xuyên qua sẽ bị tổn hại nặng, bởi vì kiếm chỉ của Thánh Mỹ không đơn giản là đâm thủng, trong đó ẩn chứa lực lượng kh ủng bố. Nếu cơ thể Lâm Minh hứng chịu lực lượng đó thì thắng thua đã rõ rành rành.

Khoảnh khắc chớp mắt hai tay Lâm Minh giao nhau đặt trước ngực, dùng cốt nhẫn phần khuỷu tay ngăn cản công kích của Thánh Mỹ.

Răng rắc!

Kiếm chỉ bắn vào cốt nhẫn trên khuỷu tay Lâm Minh, cốt nhẫn dữ tợn dài ba thước bên cánh tay trái và phải bị đánh nát. Thế kiếm chỉ không giảm bắn xuyên vảy của Lâm Minh, hoàn toàn xuyên thủng cánh tay phải.

Nhưng dựa vào lần ngăn cản này Lâm Minh thay đổi quỹ tích công kích của kiếm chỉ, một luồng kiếm quang dán sát vai phỉ Lâm Minh xẹt nghiêng qua.

Máu phun ra, Lâm Minh đột nhiên nhíu mày. Trong kiếm chỉ ẩn chứa lực lượng không đơn giản, bên trong có pháp tắc sinh tử.

Lực lượng kiếm chỉ nhập vào cơ thể Lâm Minh biến thành luồng kiếm khí. Kiếm khí sinh sôi không dứt, có thể tùy ý đâm xuyên năng lượng trong người Lâm Minh, bản thân kiếm khí ít bị suy giảm.

Đây tất nhiên đến từ sinh chi pháp tắc, cùng lúc đó kiếm khí cực kỳ bá đạo hấp thu sự sống trong người Lâm Minh, khiến sự sống tắt ngấm, cơ bắp hoại tử, máu khô.

Pháp tắc sinh tử cùng có tác dụng, nếu là Ác Ma bình thường dính phải một chút e rằng sẽ mất đi sức chiến đấu.

Dù là Lâm Minh cũng cảm thấy cơ thể đau nhức, kinh mạch toàn thân chạy loạn như sắp gãy từng mảnh.

Xung lực đẩy người Lâm Minh bay ngược mấy trăm trượng.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, Lâm Minh đập mạnh vào màn sáng một bên khác dẫn đến màn sáng chấn động kịch liệt.

Lâm Minh ho ra búng máu, tay chống Ám long thương, cơ thể khổng lồ như sao băng nặng nề đập xuống Minh Vương chuyển luân.

Leng keng!

Minh Vương chuyển luân rung bần bật, Lâm Minh ngước lên nhìn hướng Thánh Mỹ. Lâm Minh không ngờ vào lúc Thánh Mỹ hoàn toàn yếu thế lại dùng chiêu thức như vậy.

Tuy nhiên Thánh Mỹ ban đầu là tiên nữ giáng trần giờ mặt tái nhượt, vừa rồi sử dụng lực lượng chín lần chuyển sinh cũng làm nàng khó chịu.

Thì ra Đại Chuyển Sinh thuật còn có hiệu quả như vậy.

Ngưng tụ nguyện lực chín kiếp đời người chuyển sinh của mình phong ấn tất cả vào trán, bộc phát ra cùng một lúc, uy lực gấp mấy lần công kích bình thường, cực kỳ đáng sợ.

Đại Chuyển Sinh thuật của Lâm Minh là bản thân hắn ngộ ra, không phải bản gốc chủ nhân Thánh Điển sáng tạo, có khác biệt rất lớn.

Dù vậy Lâm Minh biết rõ khó khăn Đại Chuyển Sinh thuật rất lớn, càng về sau đệ bát chuyển, đệ cửu chuyển cũng khó hơn.

Thánh Mỹ có thể lột xác một lần, tu vi cực hạn Thiên Tôn chiến với Ác ma chân thân hạ vị có lẽ vì nhờ nàng hoàn thành Đại Chuyển Sinh thuật đệ cửu chuyển.

Có thể nói Thánh Mỹ là người đi đến cực độ pháp tắc Thánh Điển.

Lâm Minh thì là phát triển song song Thánh Điển, Thiên Thư, kiếm tu vũ trụ trong và ngoài cơ thể. Bàn về thành tựu một loại pháp tắc thì Lâm Minh kém hơn Thánh Mỹ một chút.

Lâm Minh không rõ tuổi thật của Thánh Mỹ là bao nhiêu, đại khái chừng mấy vạn tuổi. Ở tuổi này Thánh Mỹ đi tới mức này thì tương lai rất có thể đến gần cảnh giới Bất Hủ quân vương, chủ nhân Tu La lộ.

So với Lâm Minh ngạc nhiên thì trong lòng Thánh Mỹ càng bất ngờ hơn nhiều.

Hồng Liên Cửu Chuyển là tuyệt chiêu áp đáy hòm của Thánh Mỹ, khi đã thi triển thì thậm chí có khả năng giết Ác ma chân thân hạ vị.

Không phải đánh bại, đánh bị thương, mà là khả năng đánh chết!

Chiêu thức này Thánh Mỹ không định lộ ra trên chiến đài, chỉ vì Lâm Minh quá cường đại, buộc nàng bày ra bao nhiêu thủ đoạn vẫn không chiếm ưu thế được, nên nàng bất đắc dĩ sử dụng.

Thánh Mỹ không cho rằng chiêu này sẽ tổn hại nặng Lâm Minh, nàng chỉ muốn dựa vào nó bắt chặt trận thắng.

Kết quả là sau một kích kia Lâm Minh vẫn bình yên, đứng lên ngay.

Thánh Mỹ luôn kết nối cảm giác với kiếm khí mình phát ra, nàng cảm nhận được kiếm khí sinh sôi không dứt có thể từ từ cắn nuốt sự sống của Lâm Minh ngược lại bị hắn nuốt.

Trong người Lâm Minh như có một vòng xoáy màu đen nghiền nát hết thảy, chậm rãi tiêu diệt lực lượng của Thánh Mỹ, bao gồm Thánh Điển pháp tắc tối cao cũng bị phân giải từ từ.

Sao hắn làm được?

Thánh Mỹ liên tưởng đến lúc trước Lâm Minh một thương phá truy Mệnh kiếm của mình, nàng càng nghĩ càng thấy khó tin. Ác Ma cao đẳng trước mắt về ngộ tính pháp tắc đã đến cảnh giới như vậy, chẳng lẽ năng lực thiên phú của hắn quan tâm tới con mắt trên trán sao?

Thánh Mỹ không nghĩ ra huyết mạch gì có thể nghịch thiên đến trình độ này.

Chẳng những Thánh Mỹ giật mình, các trưởng lão Minh Vương Đạo ngồi không yên. Bọn họ rất rõ ràng uy lực Hồng Liên Cửu Chuyển cuối cùng của Thánh Mỹ, dù là trưởng lão Minh Cổ đối mặt một kích kia cũng phải cẩn thận ứng đối, không dám khinh thường. Thế nhưng Lâm Minh thành công chặn lại Hồng Liên Cửu Chuyển.

Tiểu tử này chẳng những đạt tới cực độ lực lượng, tốc độ mà pháp tắc cũng rất nghịch thiên, thật không hiểu nổi.

A40e xảy ra chuyện khiến nhiều khán giả Ác Ma câm nín. Vết thương trên cánh tay, vai Lâm Minh cơ bắp mấp máy.

Phân thân Ác Ma thể hiện ra năng lực chịu được đả kích, lực phục hồi cường đại của nó.

Kiếm chỉ của Thánh Mỹ ẩn chứa nguyện lực chín kiếp chuyển sinh, Ác Ma bình thường dính một cái sẽ bị thương, đụng vào là chết, sao chịu nổi? Nhưng thân thể Lâm Minh đang chậm rãi phục hồi, quá nghịch thiên!

Con ngươi Thánh Mỹ co rút, lòng nặng nề. Thánh Mỹ dự cảm được trận chiến này sẽ vô cùng khó khăn, không chừng nàng thua thật.

Chương 2339: So đấu cuối cùng

Nếu thua thì chẳng phải là sẽ phải song tu với quái vật này sao?

Nghĩ đến đây ruột Thánh Mỹ co thắt buồn nôn.

Dù có cảm giác đặc biệt với Lâm Minh thế nào, dù có mối liên kết vô hình với hắn thì Thánh Mỹ tuyệt đối không chấp nhận được chung chăn gối với quái vật.

Khó chịu như gi ết chết nàng.

Trong phút chốc không khí trên chiến đài nặng nề hơn.

Các Ác Ma im lặng. Lâm Minh và Thánh Mỹ đứng cách xa, đối diện nhau.

Vết thương trên người Lâm Minh chậm rãi khép lại.

Ác Ma xem cuộc chiến nhìn cánh tay Lâm Minh gần như khép lại như cũ, bọn họ bồn chồn nóng nảy.

Có Ác Ma trẻ tuổi sốt ruột nói:

- Thánh Ma Nữ điện hạ làm gì vậy? Tại sao nhìn cơ thể tiểu tử này tự lành lại mà không ra tay đi? Lúc này còn nói gì đến tinh thần võ đạo nữa? Cộng thêm đây là quyết đấu công bằng, Thánh Ma Nữ điện hạ đánh trưởng lão thứ chín kia bị thương, thừa dịp hắn bệnh lấy mạng hắn vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao Thánh Ma Nữ điện hạ không ra tay?

Đa số Ác Ma luôn ủng hộ Thánh Mỹ, ít ai hy vọng Lâm Minh thắng.

Một Ác Ma lớn tuổi cảm thán rằng:

- Không phải Thánh Ma Nữ điện hạ không muốn tấn công mà là không thể, vì vừa rồi Thánh Ma Nữ điện hạ cũng tiêu hao khá nhiều, muốn tái chiến cũng khó khăn.

Chiến đấu đến đây đã vào giai đoạn gay cấn.

Vừa rồi Lâm Minh và Thánh Mỹ đánh nhau là dùng thương đổi thương!

Tái chiến tiếp, càng thảm liệt hơn chắc sé thiêu đốt hoặc hiến tế, trả giá tiêu hao căn nguyên hồn lực tinh huyết mãi mãi để chiến đấu.

Trong quy tắc so đấu thì hành động này là phạm quy, dù sao đây chỉ là luận bàn, không phải chém giết sinh tử, cấm mọi chiêu thức chiến đấu hao tổn mãi mãi hoặc có xu hướng đồng quy vu tận. Vì ngươi có thể dùng chiêu thức này thì người khác cũng có thể, mọi người đều dùng, chiến đấu sẽ mất nhiều hơn được.

Được lão nhân nhắc nhở mọi người mới nhìn hướng Thánh Mỹ, trong người nàng dâng lên lực lượng sinh sôi không dứt chậm rãi bổ sung thể lực xói mòn.

Vừa rồi Thánh Mỹ sử dụng Hồng Liên Cửu Chuyển dung hợp nguyện lực chín kiếp tương đương chín Thánh Mỹ cùng tấn công, cho nên tiêu hao Ác Ma lực nhiều gấp chín lần nàng dốc sức đánh ra một kích.

Nếu là võ giả hay Ác Ma bình thường thì một lần công kích như vậy gần như vét cạn chính mình.

Thánh Mỹ thì mặt chỉ hơi tái, lực lượng chậm rãi phục hồi. Vì có sinh chi lực Thánh Điển pháp tắc, khí huyết, thể lực của Thánh Mỹ lâu dài hơn võ giả cùng đẳng cấp.

Các Ác Ma xem cảnh tượng này, cảm xúc đã chết lặng.

Lực phục hồi của Lâm Minh kinh người, Thánh Mỹ cũng vậy.

Lâm Minh và Thánh Mỹ, hai quái vật này chẳng những lực lượng, pháp tắc, tốc độ đáng sợ, sức chịu đựng cũng bi3n thái.

Đánh nhau với kẻ bi3n thái như thế ngươi không thể sở đoản bất cự mặt nào, vì bọn họ không có điểm yếu. Chút khuyết điểm của ngươi sẽ trở thành nguyên nhân thua trận.

Nguyên Thâm Uyên còn ai có thể cùng bọn họ tranh phong?

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh chăm chú, mắt lóe tia sáng lạnh băng:

- Ta sẽ không thua!

Ai thắng Thánh Mỹ cùng cảnh giới thì nàng sẽ song tu với người đó, là chính nàng nói câu đó, Minh Vương Đạo đã khẳng định, không thể đổi ý.

Thánh Mỹ không muốn thỏa hiệp với Lâm Minh, dù thỏa hiệp thì năm mươi phần trăm vô dụng. Thánh Mỹ chỉ có thể dốc hết sức ứng đối, dựa vào lực lượng sinh sôi không dứt trong cơ thể tiêu hao sạch Lâm Minh.

Trùng hợp là Lâm Minh cũng định làm như vậy.

Hiện tại Lâm Minh không ứng đối nổi Hồng Liên Cửu Chuyển đòn sát thủ của Thánh Mỹ, nếu đánh sẽ bị thương. May mắn Thánh Mỹ không thể liên tiếp sử dụng chiêu này, dù gì tiêu hao quá lớn.

Vậy nên Lâm Minh định dùng thể lực lâu dài giành lấy chiến thắng cuối cùng.

Lâm Minh biết Thánh Mỹ có chỗ dựa là sinh chi pháp tắc, nhưng chỗ dựa của hắn càng chắc hơn, vì hắn có bản tôn tọa trấn.

Lâm Minh không thể dùng bản tôn chiến đấu, không phát huy được lực lượng đỉnh cao nhất nên tạm thời không làm gì được Thánh Mỹ.

Nhưng bản tôn luôn ở trong thế giới cơ thể phân thân Ác Ma, lực lượng bản tôn có thể liên miên bất tận truyền vào người phân thân Ác Ma. Bàn về sức chịu đựng thì ai bằng Lâm Minh được?

Lâm Minh là hai đánh một, hai cái đều là sức chịu đựng bi3n thái.

Chỉ cần đánh vững vàng sẽ giành được chiến thắng cuối cùng.

Đứng yên một nén nhang sau Lâm Minh cảm giác vết thương toàn thân đại khái khép lại hết, hắn đột nhiên nhúc nhích.

Lâm Minh tấn công, không dùng Ám Long thương mà trực tiếp utng nắm đấm.

Cú đấm như sao băng nổ ầm ầm vào ngực Thánh Mỹ.

Ong ong ong ong ong!

Pháp tắc Ác Ma ngưng tụ thành vòng xoáy phù văn trên nắm đấm của Lâm Minh, hình thành lỗ đen cắn nuốt tất cả. Mấy con huyết long màu đỏ chen chúc nhau lao ra khỏi lỗ đen táp hướng Thánh Mỹ.

Mỗi con huyết long có lực cắn nuốt, nó giống như xúc tu của Hoang.

- Pháp tắc cắn nuốt?

Các Ác Ma xem cuộc chiến thấy rõ ràng đây là pháp tắc bá đạo số ít Ác Ma cao đẳng nắm giữ. Cắn nuốt lực lượng người khác cho mình dùng, cắn nuốt máu thịt của người khác biến thành chất dinh dưỡng cho mình.

Đây là pháp tắc cực đoan tà ác cường đại, bị nhiều Thâm Uyên Ác Ma ghen ghét và thèm muốn.

- Tiểu tử này còn biết pháp tắc cắn nuốt, thật là chuyện tốt gì đều bị hắn chiếm hết!

Lúc này, không có Ác Ma nghi ngờ huyết mạch của Lâm Minh, hắn biết pháp tắc cắn nuốt là hợp tình hợp lý, là tiêu chí Ác Ma cao đẳng.

Đối diện xúc tu huyết long, Thánh Mỹ không né tránh, chỉ hơi nhíu mày, tay nâng kiếm rơi chém đứt tất cả xúc tu.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang bay múa, máu phun tung tóe.

Thánh Mỹ đã quyết định so sức chịu đựng với Lâm Minh thì đương nhiên sẽ không bỏ qua mọi cơ hội va chạm so đấu. Thánh Mỹ tin tưởng có sinh chi pháp tắc giúp sức, nàng có thể kiên trì đến cuối cùng.

Lâm Minh rất bi3n thái nhưng về mặt này chưa chắc thắng được nàng.

Quá trình so sức chịu đựng thật ra là so ý chí, nếu ý chí cường đại có khi có thể vượt qua cực hạn của bản thân.

Thánh Mỹ rất tự tin vào ý chí của mình, bởi vì nàng tuyệt đối không thể thua trận chiến đấu này!

Thánh Mỹ đã không có đường lui, nàng không dám tưởng tượng bị quái vật này đè dưới thân thì ghê tởm cỡ nào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Va chạm kịch liệt, năng lượng loạn lưu tứ tán trong màn sáng Minh Vương lực tràng. Lâm Minh và Thánh Mỹ đánh hơn trăm lần trong vòng một giây.

Bọn họ lấy nhanh đánh nhanh, không hiếu chiến, tiết kiệm sức lực của mình, tiêu hao lực lượng cảu82e.

Đánh nhau nhanh mà ngắn, tiêu hao lực lượng cực mau.

Lúc này Thánh Mỹ và Lâm Minh đều phát hiện tính toán của đối phương giống y nhau.

Mắt Thánh Mỹ sáng rực chiến ý, khóe môi cong lên.

Ánh mắt Lâm Minh lạnh lùng, lòng tự tin vô bờ.

Bọn họ tràn đầy tự tin vào bản thân vì có lá bài so đấu sức chịu đựng.

Chiến đấu càng lúc càng gay cấn, giao đấu càng lúc càng kịch liệt.

Đám đông Ác Ma chỉ có thể nhìn bão tố nổi lên trong Minh Vương lực tràng.

Quá trình đánh nhau cụ thể thì bọn họ không phân biệt rõ được.

Chương 2340: Thắng thua cuối cùng 1

Phe Minh Vương Đạo, có trưởng lão Ác Ma chậm rãi nói:

- So sức chịu đựng sao? Có vẻ thực lực của bọn họ chênh lệch rất nhỏ, không ai làm gì được ai nên đành mặc cho thời gian quyết định thắng thua.

Lại có trưởng lão lên tiếng:

- Sức chịu đựng của Thánh Ma Nữ điện hạ cực kỳ đáng sợ, đừng nói Ác Ma cùng đẳng cấp, dù là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần cũng không bằng. Nhưng đối thủ của Thánh Ma Nữ điện hạ cũng là quái vật, bất cứ điều gì có thể xảy ra trên người hắn, chưa chắc Thánh Ma Nữ điện hạ thắng!

Trong nội bộ Minh Vương Đạo thì địa vị thành viên xếp bằng thực lực.

Đại vị trưởng lão này dưới Thánh Mỹ nên phải dùng kính xưng khi gọi nàng.

Minh Cổ cười to bảo:

- Chiến đấu đến bước này ta đã nhìn thấu rồi, có lẽ thua nhưng chưa chắc là chuyện xấu.

- A? Ý của người là...?

- Trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông không biết từ đâu chui ra, sau trận chiến này chúng ta hãy điều tra kỹ lai lịch của hắn. Thật ra cả đời Thánh Ma Nữ không gả không phải cách hay, mặc dù nàng không để bụng nhưng huyết mạch của nàng ưu tú như vậy, nếu không truyền thừa cho hậu đại thì rất lãng phí đúng không?

- Chúng ta phải tìm cách gả nàng đi, nếu Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo ta muốn thành thân thì nhìn khắp Thâm Uyên có ai xứng đôi với nàng được? Trưởng lão thứ chí này bỗng dưng xuất hiện, tuy ta không mấy thích hắn nhưng phải công nhận hắn là nhân tuyển tốt nhất.

Nhiều trưởng lão gật gù đồng ý lời Minh Cổ.

Đúng vậy.

Trong mắt bọn họ thì Lâm Minh là lựa chọn không thể soi mói. Thâm Uyên tôn sùng cường giả, nếu chọn bạn trăm năm Ác Ma cao đẳng như Lâm Minh không biết bao nhiêu Thâm Uyên Ác Ma nữ giới xua như xua vịt.

Trong Thâm Uyên Ác Ma nam giới cường đại thô kệch, có thực lực mạnh mẽ chống đỡ càng được hoan nghênh hơn mẫu đẹp trai trong Mị Ma. Lâm Minh có lực lượng, dữ tợn, cơ bắp cuồng bạo, thân thể vạm vỡ, hoàn mỹ phù hợp điều này.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng Thánh Mỹ chịu nổi thẩm mỹ của Thâm Uyên Ác Ma, hoàn toàn không thể!

Trên Minh Vương chuyển luân, Lâm Minh và Thánh Mỹ vẫn đang tiếp tục đánh nhau.

Hai người giữ tốc độ siêu nhanh, mỗi lần đánh nhau là như sao va chạm.

Thánh Mỹ giương đôi cánh, cuồng phong rít gào quanh người nàng, thân hình kỳ dị mơ hồ khiến người khó thể nắm bắt.

Vèo!

Ám Long thương rạch phá hư không, dã man đâm vào ngực Thánh Mỹ, xuyên thủng qua.

Trong khoảnh khắc này nhiều Ác Ma trái tim thít chặt. Nhưng giây sau Thánh Mỹ bị Ám Long thương xuyên thủng bỗng biến mất, đây chỉ là tàn tượng.

Thánh Mỹ thật sự nháy mắt xuất hiện ở sau lưng Lâm Minh, tay nâng kiếm rơi. Kiếm quang như hải triều màu đen hùng dũng tuôn

ra.

Khoảnh khắc kia thế giới trong người phân thân Ác Ma sinh ra tà thần cự mộc, tràn ngập hơi thở Ác Ma tựa như gốc cây xương đâm lên trời. Lửa ma cùng tà lôi gào thét bay ra, dính Ác Ma lực hùng dũng nghênh đón kiếm quang.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang và Ác Ma lực của Lâm Minh cùng nổ tung biến mất, hắn không quay đầu, Ám Long thương từ đằng sau đâm ra, mũi thương vạch vầng trăng cong. Một nhát quyển sát hoàn mỹ.

Cơ thể Thánh Mỹ như cánh hoa bị một kích hung tàn thổi bay, Ác Ma lực hộ thể chấn động kịch liệt. Thánh Mỹ buộc phải khép hai cánh lại ngăn cản một kích từ Lâm Minh.

Vèo!

Phản xung lực mạnh mẽ làm Thánh Mỹ như sao băng đập mạnh vào màn sáng Minh Vương lực tràng, nhiều Ác Ma không kịp kêu lên thì nàng đã biến mất.

Cùng lúc đó, Ám Long thương hầu như đâm vào vị trí Thánh Mỹ biến mất, vụ nổ kh ủng bố lần thứ hai dấy lên.

Chiến đấu kịch liệt làm các Ác Ma không kịp nhìn.

Đa số Ác Ma không thấy rõ quá trình chiến đấu của Thánh Mỹ và Lâm Minh, chỉ có màn sáng Minh Vương lực tràng liên tục rung, quanh màn sáng không ngừng thoáng hiện ảo ảnh Ác Ma nhắc nhở bọn họ trận chiến này kịch liệt tới mức nào.

Thời gian tổi dần.

Một canh giờ, hai canh giờ.

Chiến đấu kịch liệt kéo dài rất lâu, không có cơ hội thở dốc.

Mỗi chiêu là cứng đối cứng, Lâm Minh và Thánh Mỹ dựa vào lực phục hồi mạnh mẽ của mình kéo dài cuộc chiến.

Theo thời gian trôi qua, lòng Thánh Mỹ ngày càng giật mình.

Chiến đấu tiến vào tiết tấu kéo dài, tiêu hao như Thánh Mỹ dự đoán.

Nhưng Thánh Mỹ dự liệu được quá trình lại không đoán trúng kết quả.

Sức chịu đựng của Lâm Minh quá đáng sợ, tiêu hao thế này đừng nói hắn là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, dù là Chân Thần cũng đã sớm dầu hết đèn tắt.

Lâm Minh vẫn có thể kiên trì, thậm chí càng chiến càng hăng.

Lực lượng của Thánh Mỹ đang yếu dần, tuy Thánh Điển pháp tắc nghịch thiên nhưng cái ogị là sinh sôi không dứt cũng có mức độ. Cứ tiếp tục đánh thế này Thánh Mỹ linh cảm người không chịu nổi trước hết là mình.

Tốc độ của Thánh Mỹ đã chậm lại.

Nhiều Ác Ma đều thấy cảnh này, về sức chịu đựng không ngờ Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo thua trưởng lão thứ chí ncảu Cổ Trụ tông.

Sức chịu đựng là phần quan trọng xem thực lực võ giả.

Từ đầu tới đuôi về cảm giác thì Lâm Minh tiêu hao nhiều hơn Thánh Mỹ một chút, vì hình thể của hắn, quy mô chiêu thức, sử dụng lực lượng nhiều hơn Thánh Mỹ.

Nhưng người trước tiên kiệt sức lại là Thánh Mỹ.

Xoẹt!

Lại một kiếm quang chém hướng Lâm Minh bị hắn dùng sức mạnh đánh tan. Khoảnh khắc phá tan kiếm quang này, Ám Long thương trong tay Lâm Minh như con rắn độc đâm thẳng vào sườn trái của

Thánh Mỹ.

Góc độ công kích của một kích kia cực kỳ xảo quyệt. Thánh Mỹ không né tránh, cánh bên trái bỗng giương ra chém thẳng xuống Ám Long thương.

Răng rắc!

Va chạm kịch liệt vang lên, bề mặt Ám Long thương rơi lả tả vụn xương.

Cánh bên trái Thánh Mỹ bị Ám Long thương đâm thủng, máu chảy ròng ròng.

Mắt Lâm Minh lóe tia kinh sợ. Thánh Mỹ chặn một kích kia hầu như chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể chứ không dùng Ác Ma lực, nếu không cánh của nàng đã chẳng bị thương đâm rách.

Lúc này Thánh Mỹ vươn cánh tay ra kẹp Ám Long thương, cổ tay trắng mịn như ngọc cuốn quanh Ám Long thương thô to. Thánh Mỹ kẹp chặt thân thương dưới nách.

Răng rắc! Răng rắc!

Hư không quanh Thánh Mỹ vỡ nát, một con phượng hoàng băng rít gào bay ra nhào vào Ám Long thương. Trong phút chốc Ám Long thương bị đóng băng, Lâm Minh liên kết chặt chẽ với Ám Long thương cũng cảm thấy người trì trệ. Khí lạnh từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào cơ thể Lâm Minh, Thánh Mỹ lại mở ra lực tràng huyền băng. Tuy nhiên lần này Thánh Mỹ áp súc lực tràng đến mức tận cùng, hoàn toàn tập trung vào người Lâm Minh. Rõ ràng Thánh Mỹ định liều mạng.

Cùng lúc đó Hồng Liên Cửu Chuyển tỏa sáng rực rỡ trên trán Thánh Mỹ.

Hư không tầng tầng lớp lớp chớp mắt chấn động, hao sen xoay tròn lại biến ra thế giới cửu chuyển. Những thế giới này chồng lên nhau, có thể thấy trong thế giới có núi non sông nước, cỏ cây chim thú, ức vạn chúng sinh ở bên trong sinh sinh diệt diệt.

Mỗi thế giới có một Thánh Mỹ ngồi xếp bằng, đây là nguyên lực chín kiếp chuyển sinh của nàng biến ra.

Chín Thánh Mỹ chắp hai tay vào nhau cùng cầu nguyện, biểu tình vô cùng thành kính.

Chớp mắt nguyên lực của bọn họ tụ ại một chỗ như ngân hà màu vàng đổ nước xuống Lâm Minh.

Chương 2341: Thắng thua cuối cùng 2

Liều mạng lần cuối sao?

Con ngươi Lâm Minh co rút. Thánh Mỹ không tiếc liều lĩnh bị thương phong lại chiêu thức của Lâm Minh vì sử dụng Hồng Liên Cửu Chuyển khoảng cách gần, quyết đấu cuối cùng với hắn. Bởi vì Thánh Mỹ phát hiện so đấu sức chịu đựng e rằng không thắng được Lâm Minh.

Trong phút chốc ngân hà cửu chuyển tụ thành kiếm quang chém xuống Lâm Minh, lòng hắn tĩnh như nước. Máu Tu La trong thế giới cơ thể Lâm Minh đột nhiên bốc cháy lên.

Lực lượng tinh khí thần của ba phân thân Lâm Minh cùng rót hết vào thân thể Ác Ma, không chút giữ lại.

Mắt Lâm Minh bắn ra tia sáng, thế giới trong người diễn hóa ra Tu La chi luân, bị Ác Ma lực phủ lên dung hợp biến thành bánh xe Ác Ma to lớn dâng lên từ sau lưng Lâm Minh.

Ác Ma lực hùng dũng tràn ngập, một ma đầu tuyệt thế xuất hiện chậm rãi vận chuyển một phương chuyển luân này, là Thiên Tôn Tu La biến ra Ác Ma ảo.

Bánh xe có ngàn vạn đại Ác Ma vây quanh rít gào gầm rống, trong đó có tinh hao máu thịt Hoang đồ đằng Ác Ma dung hợp.

Ác Ma chuyển luân xoay, hai tay Lâm Minh đẩy mạnh ra.

Ác Ma chi luân chứa tất cả lực lượng của Lâm Minh nghênh đón Hồng Liên Cửu Chuyển của Thánh Mỹ.

Răng rắc! Răng rắc!

Ác Ma chi luân cắt vào Hồng Liên Cửu Chuyển, trời trăng sao sắp bị nó nghiền nát, dòng sông thời gian run rẩy.

Trong va chạm kịch liệt, nguyện lực chín kiếp ma sát đại ý chí nghiền nát hết thảy của Ác Ma luân bàn, triệt tiêu lẫn nhau.

Tất cả lực lượng pháp tắc, cùng với tia sáng, không gian, thời gian bị hai lực lượng lớn mạnh trùng kích bắn tung tóe hình thành ánh sáng năng lượng mắt thường trông thấy đổ xuống Minh Vương lực tràng.

Màn sáng Minh Vương lực tràng rung bần bật, vì lúc trước tiêu hao thời gian dài, lực lượng tồn trữ trong mười hai cột đồ đằng vốn đã thiếu hụt. Trùng kích cuối cùng khiến Minh Vương lực tràng không chịu nổi sức phá hoại to lớn xé ra các khe hở nhỏ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Quanh lực tràng, Ác Ma ảo trận pháp hình thành ổn định màn sáng trong khoảnh khắc này vỡ tung. Các chùm sáng pháp tắc b ắn ra từ Minh Vương lực tràng giăng khắp lối.

Những cột sáng này là năng lượng kiếm khí sinh ra từ Lâm Minhvà Thánh Mỹ đánh nhau, mỗi kiếm khí có sức xuyên thấu đáng sợ. Nơi chúng đi qua không gì cản nổi.

Có Ác Ma kinh kêu:

- Cẩn thận!

Đối với một số Ác Ma hơi yếu thì những chùm sáng này một cái đủ xuyên thủng bọn họ, lấy mạng họ.

Ác Ma trẻ thụt lùi lại, có người rút vũ khí ra đỡ.

Những trưởng lão đẳng cấp Chân Thần tiến lên trước một bước, mở ra Ác Ma lực hộ thể ngăn lại tất cả chùm sáng.

Minh Cổ nhướng mày nói:

- Lấy hết năng lượng trong cột đồ đằng, nghịch thiên thật.

Minh Vương lực tràng là địa trận trấn tông của Minh Vương lực tràng, vốn lực lượng của Lâm Minh và Thánh Mỹ không phá được, nhưng hai người tiêu hao hết năng lượng trữ tồn bên trong.

Trong đại trận, Thánh Mỹ và Lâm Minh ngay trung tâm va chạm, hai người toàn thân đẫm máu.

Quần áo Thánh Mỹ rách rưới, chiến giáp vỡ nát, tóc dài tung bay.

Lâm Minh càng thảm hơn, ngực trái và ngực phải toàn là máu tươi, Hồng Liên Cửu Chuyển bị hắn dùng Ác Ma chi luân chém đôi xẹt qua hai bên người hắn, gần như xẻ cơ thể hắn ra.

Tuy Lâm Minh bị thương nặng hơn nhưng sót lại lực lượng nhiều hơn. Vì thế giới trong người phân thân Ác Ma, bản tôn và ba phân thân tinh khí thần liên tục cung cấp năng lượng cho phân thân Ác Ma.

Đây là vũ khí bí mật của Lâm Minh.

Ngược lại Thánh Mỹ trước đó tiêu hao lớn cộng thêm Hồng Liên Cửu Chuyển một kích cuối cùng, sắc mặt của nàng đã tái nhợt, nỏ mạnh hết đà.

Lâm Minh hét lớn một tiếng, tay phải cầm Ám Long thương vỗ một cái. Ám Long thương rung mạnh dưới xương sườn Thánh Mỹ.

Răng rắc!

Băng giá phủ trên thân thương vỡ nát, cốt giáp trùm trên Ám Long thương cũng tầng tầng vỡ ra.

Lâm Minh rút mạnh, rút Ám Long thương ra khỏi nhiều vụn băng, xương vỡ.

Thánh Mỹ chau mày, khóe môi tràn tia máu. Khi Ám Long thương rút ra thì nách phải nàng bị xương gãy sắc bén cắt nát thịt.

Mắt Lâm Minh lóe tia sáng, lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh sôi trào trong người đâm ra một thương, mũi thương rung rung, lực lượng pháp tắc cuồn cuộn như ngân hà xuyên suốt hư không phát ra ánh mắt kh ủng bố, cực kỳ chói mắt nhấn chìm Thánh Mỹ.

Con ngươi Thánh Mỹ co rút, giây phút đó nàng cảm nhận cái chết.

Thời gian chững lại, ánh sáng pháp tắc bay đầy trời như cánh hoa rơi thê mỹ. Thánh Mỹ tắm trong bóng sáng tựa nàng tiên biến thân từ bươm bướm đen.

Mái tcó dài bay bay, Thánh Mỹ miễn cưỡng dùng cánh trái còn nhúc nhích được che trước mặt. Phía sau cánh chim màu đen, khuôn mặt tuyệt trần của Thánh Mỹ băng giá, thê uyển màd lạnh lùng.

Mắt Thánh Mỹ không nhìn trường thương lóe tia sáng lạnh đâm tới mà nhìn khuôn mặt Lâm Minh.

Đôi mắt trong veo phản chiếu thân hình Lâm Minh.

Bốn phía trong khoảnh khắc này làm tim Lâm Minh rung lên, khi Ám Long thương sắp đâm trúng trán Thánh Mỹ thì hắn vặn cánh tay chệch mũi thương xẹt qua Thánh Mỹ đâm ra.

Phập!

Thương của Lâm Minh đâm mạnh vào màn sáng Minh Vương lực tràng. Vốn Minh Vương lực tràng đã bị rút hết năng lượng không chịu nổi kích cuối cùng của Lâm Minh, bị Ám Long thương xuyên thủng.

Răng rắc! Răng rắc!

Màn sáng nứt rạn li ti như mạng nhện nhanh chóng lan tràn bốn phía.

Chỉ chớp mắt màn sáng hình trứng to nổ tung, năng lượng như mưa rơi rụng tựa ngôi sao đầy trời lấp lánh.

Trong mưa ánh sáng vô tận, Lâm Minh và Thánh Mỹ đứng lơ lửng. Mũi Ám Long thương cách bên mặt xinh đẹp ba tấc, cắt đứt sợi tóc tơ.

Thời gian yên lặng lại.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh, mắt hiện lên tia sáng khó tả.

Thánh Mỹ thua, đánh nhau chính diện nhưng nàng thua Ác Ma cao đẳng tu vi thấp hơn mình.

Điều này khiến Thánh Mỹ khó thể chấp nhận, cảm giác rất khó hình dung lên men trong lòng nàng. Ác Ma cầm thương trước mắt khiến Thánh Mỹ khó hiểu, tuy rằng gần trong gang tấc nhưng nàng không nhìn thấu đối phương.

Minh Vương lực tràng nổ nát hình thành mưa ánh sáng còn đang lặng lẽ rơi. Quanh chiến đài toàn trường lặng ngắt như tờ, chiến quả đã rất rõ ràng. Thương cuối cùng của Lâm Minh nếu không phải hắn chủ động thu tay thì Thánh Mỹ không đứng như bây giờ được.

- Thắng... Thắng thật rồi?

Trưởng lão,đệ tử Cổ Trụ tông có cảm giác đang mơ. Trong Hắc Ám Thâm Uyên, Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo như thần thoại lại bị trưởng lão của Cổ Trụ tông bọn họ vượt cấp đánh bại.

Vậy chẳng phải là Cổ Trụ tông bọn họ sẽ liên nhân với Minh Vương Đạo?

Nghĩ đến các tin đồn liên quan thánh nữ Minh Vương Đạo trong Hắc Ám Thâm Uyên, vô số Ác Ma cao đẳng ái mộ nàng, nhiều đệ tử Cổ Trụ tông nuốt nước miếng. Bọn họ khâm phục, ghen tỵ Lâm Minh cũng cảm thấy mọi thứ thật ảo.

Thế lực nhỏ khác quanh Cổ Trụ tông thì ghen tỵ đỏ mắt.

Nhưng lúc này bọn họ không dám nói gì nữa. Trong Thâm Uyên, thực lực là uy hiếp. Lâm Minh đã chứng minh thực lực của mình, miễn hắn không chết thì thành tựu tương lai có thể vượt qua Thánh Mỹ. Đối diện kẻ hung hãn như thế, ai dám nói bậy bạ?

Các Ác Ma lúc trước trào phúng Lâm Minh đều chột dạ, bọn họ sợ bị hắn ghi nhớ.

Chương 2342: Đính hôn

Một trưởng lão Minh Vương Đạo cảm thán:

- Thánh Ma Nữ điện hạ thua thật...

Nỗi lòng phức tạp, có chút hụt hẫng, một chút mong chờ, tương lai nào ai nói trước được.

Có trưởng lão hỏi Minh Cổ:

- Làm sao bây giờ?

Minh Cổ phất tay nói:

- Còn làm sao được? Dĩ nhiên là tổ chức đại điển song tu. Nhưng phải báo chuyện này lên trên, tông chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi nên khó báo cáo, vậy bao cho đại trưởng lão đi.

Trong Minh Vương Đạo, trên Minh Cổ còn có trưởng lão Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thượng vị, xem như người có quyền quyết sách cao nhất Minh Vương Đạo trừ Minh ra.

Vì Minh hiếm khi xuất hiện, thường mấy ức năm mất tích một lần, nên người thật sự quản lý Minh Vương Đạo là các đời trưởng lão đẳng cấp Chân Thần thượng vị chủ trì.

Trên Minh Vương chuyển luân, mưa ánh sáng rơi lắc rắc tan biến. Đệ tử Ác Ma, trưởng lão nhiều thế lực Thâm Uyên xung quanh vẫn không phản ứng lại. Trên chiến trường có nhiều Ác Ma xì xầm bàn tán. Tình hình lúc này là điều mà lúc trước bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ.

Lúc này đại trưởng lão Cổ Trụ tông đứng lên, hấp dẫn nhiều ánh mắt Ác Ma:

- Các vị Minh Vương Đạo, bây giờ có phải là nên tuyên bố so tài kết thúc?

Không còn gì để nghi ngờ, lần này Cổ Trụ tông hãnh diện, hết sức nở mặt nở mày.

Nhiều trưởng lão thế lực cỡ trung, đại mơ ước địa vị Cổ Trụ tông thay đổi ánh mắt phức tạp nhìn Trụ Thần, biểu tình ghen tỵ, không cam loàng.

Trưởng lão Minh Vương Đạo làm trọng tài phụ trách chủ trì đại tái hơi lúng túng nhưng vẫn đi lên Minh Vương chuyển luân, lớn tiếng tuyên bố:

- Chiến đấu kết thúc, người thắng là trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông!

Trong sân vẫn yên lặng, đám đông Ác Ma thế mới phát hiện bọn họ không biết tên trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông gọi là gì.

Trụ Thần mở miệng nói:

- Vậy thì... Về chuyện linê nhân ta nghĩ các vị Minh Vương Đạo chắc không quên?

Trụ Thần nhìn đám trưởng lão Minh Vương Đạo, quét mắt qua Thánh Mỹ. Sắc mặt các trưởng lão Minh Vương Đạo khác nhau, Thánh Mỹ thì xanh mặt.

Mới rồi thương cuối cùng của Lâm Minh làm Thánh Mỹ nổi lên cảm giác kỳ dị vì pháp tắc hắn dùng, hơi thở quen thuộc, khoảnh khắc hắn thu tay về. Cảm giác đó trong tầm tay nhưng không bắt được.

Thánh Mỹ sắp hiểu ra cảm giác kỳ dị này đến từ đâu chợt nghe Trụ Thần trưởng lão nói câu đó, cảm giác đến từ Lâm Minh thoáng chốc mất sạch.

Trong mắt Thánh Mỹ phản chiếu Lâm Minh hóa thân Ác Ma, quái vật màu đen dữ tợn. Người phủ vảy giáp có nhiều chỗ nứt vỡ, xương nhẫn hai tay gãy, người đầy màu, bị thương nặng hơn Thánh Mỹ nhiều.

Đôi mắt hổ phách của Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ chăm chú.

Lúc này Lâm Minh đã giải trừ Tu La biến thân, trở về kích cỡ bình thường. Nhưng so với sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên thì thân hình của hắn cao to vạm vỡ. Thánh Mỹ vóc dáng cao kiều chỉ tới ngực Lâm Minh.

Thánh Mỹ rất khó chấp nhận sự thật quái vật này chiến thắng nàng, sắp có được nàng.

Chợt trưởng lão Minh Cổ cười phá lên:

- Ha ha ha!

Minh Cổ nhấc chân xuất hiện trên Minh Vương chuyển luân, đứng giữa Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Trưởng lão Minh Cổ sảng khoái đồng ý:

- Trụ Thần trưởng lão nói không sai, nếu trưởng lão thứ chín của quý tông đã thắng thì tất nhiên chúng ta sẽ thực hiện lời hứa, để Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo tông ta tổ chức đại điển song tu cùng trưởng lão thứ chín của quý tông.

Nhiều trưởng lão Ác Ma các thế lực khá bất ngờ. Một số Ác Ma trẻ nghe xong lòng rất buồn bực, tuy rằng bọn họ biết rõ dù Thánh Mỹ không gả cho Lâm Minh chắc chắn không tới lượt bọn họ. Nhưng biết nữ thần hoàn mỹ nhất Hắc Ám Thâm Uyên bị một Ác Ma nam giới đè dưới thân chà đạp khiến họ rất khó chấp nhận, cảm giác như nhìn thứ hoàn mỹ nhất sắp bị vấy bẩn.

Thánh Mỹ nghe trưởng lão Minh Cổ nói xong nhướng mí mắt liếc Lâm Minh, không phản bác, chỉ có mắt lóe tia sáng lạnh.

- Trưởng lão Minh Cổ rất sảng khoái!

Trụ Thần cười to bảo:

- Vậy thì... Ngày mai Cổ Trụ tông ta sẽ chuẩn bị sính lễ quyết định hôn sư luôn, được không?

- Ha ha ha! Trụ Thần trưởng lão khách sáo quá, chúng ta có thể bàn bạc kỹ hôn sự này hơn, phải làm long trọng lên!

Trưởng lão Minh Cổ không phản đối Thánh Mỹ và Lâm Minh thành thân, cho rằng đây là chuyện rất có lợi cho Minh Vương Đạo.

- Chuyện ngày thành thân...

Trụ Thần trưởng lão nói tới đây khựng lại, vốn muốn quyết định ngày thành hôn trong hôm nay tránh cho đêm dài lắm mộng.

Tuy Lâm Minh xuất hiện kỳ lạ, hắn thắng Thánh Mỹ khiến các Ác Ma xoe tròn mắt, nhưng nói sao thì hắn là trưởng lão của Cổ Trụ tông bọn họ, có thể thuận tiện bám cây to Minh Vương Đạo là điều Trụ Thần trưởng lão vui sướng đón nhận.

Hiện tại Cổ Trụ tông đầy gian nguy, không biết bao nhiêu thế lực theo dõi bọn họ, chờ bọn họ sụp đổ để thay thế.

Minh Cổ sờ cằm, nhìn Lâm Minh chằm chằm:

- Ha ha ha! Trụ Thần trưởng lão sốt ruột quá, nhưng hiện tại cách chuyến đi Mộ Ma Thần còn chút thời gian. Nếu muốn tổ chức đại điển song tu, tuy rằng vội vàng chút nhưng cũng không đến nỗi.

Theo lẽ thường thì chờ Lâm Minh ra khỏi Mộ Ma Thần mới làm đại điển song tu là thích hợp nhất, dù sao trong Mộ Ma Thần quá nguy hiểm, chuyện gì đều có thể xảy ra.

Nhưng Minh Cổ cho rằng thiên tài tuyệt thế như Lâm Minh thì mạng cực kỳ cứng rắn, hơn phân nửa không đến mức xảy ra chuyện gì trong Mộ Ma Thần. Hoàn thành đại điển song tu trước tiên chứng minh Minh Vương Đạo tin tưởng Lâm Minh, giúp ích rất lớn cho ngày sau làm quan hệ tốt với hắn.

Minh Cổ và Trụ Thần mỗi người một câu sắp quyết định xong việc thành hôn.

Lúc này Thánh Mỹ khó thể bình tĩnh, nếu nàng không nói gì e rằng mấy ngày sau sẽ thành thân với Lâm Minh trước mặt đông đảo Ác Ma.

Vừa lúc vì chuén đi Mộ Ma Thần mà nhiều thế lực có quan hệ với Minh Vương Đạo đều tụ tập lại, đỡ tốn thời gian phát thiệp mời.

Thánh Mỹ dùng Ác Ma lực truyền âm cho Lâm Minh:

- Ta muốn nói chuyện với ngươi.

Lâm Minh giật mình hỏi lại:

- Nói cái gì?

Lâm Minh nhìn khuôn mặt xanh mét của Thánh Mỹ, lòng sinh ra cảm giác kỳ lạ.

Loại cảm giác này rất phức tạp, chơi ác, khoái cảm trả thù, nhưng cũng có phần tình cảm mông lung của Lâm Minh dành cho Thánh Mỹ.

Lâm Minh có ấn tượng sâu sắc nhất với Thánh Mỹ là khi nàng lấy đi Vĩnh Hằng chi hồn của hắn, vô tình và quyết tuyệt xoay người rời đi.

Khoảnh khắc Lâm Minh mất đi lực lượng, dầu hết đèn tắt gần chết thì trong người cảm nhận ấm áp, sung túc thuộc về căn nguyên hồn lực, tinh hao sinh mệnh của Thánh Mỹ.

Nếu không nhờ những điều đó thì Lâm Minh không thể trong tình huống thiếu tứ phương pháp tắc hiểu được sinh tử luân hồi, tu thành Đại Chuyển Sinh thuật, chậm rãi phục hồi lực lượng.

Thánh Mỹ có ơn cứu mạng Lâm Minh, nhưng hắn không nhìn thấu nàng, trong tiềm thức hắn vừa cảm kích vừa đề phòng nàng. Lâm Minh không tin tưởng Thánh Mỹ nhưng lại quan tâm nàng.

Nữ nhân bí ẩn kiêu ngạo như vậy có thể tại Lâm Minh mà khiến nàng khó giữ được lòng kiêu hãnh, vì ước hẹn song tu mà căng thẳng, kinh hoàng bối rối, lòng hắn sung sướng vì trả thù.

Chương 2343: Điều kiện của Thánh Mỹ 1

Phải công nhận dù Lâm Minh trải quan hiều chuyện thì hắn khó thoát khỏi nhân tính bình thường.

Thánh Mỹ hỏi:

- Ngươi là ai? Từ đâu tới? Tên là gì?

- Thánh Ma Nữ điện hạ không cần quan tâm ta là ia, đến từ đâu. Tên thì điện hạ gọi ta là trưởng lão thứ chín được rồi.

Lâm Minh không chịu nói cho Thánh Mỹ biết thân phận của mình, dù trong lòng hắn muốn tin nàng nhưng Thánh Mỹ dù gì là người của Hồn Đế, có mối quan hệ dây mơ rễ má với Minh Vương Đạo. Thánh Mỹ rất có thể là Thâm Uyên Ác Ma, trận doanh hoàn toàn đối địch với Lâm Minh.

Trong tình huống đó Lâm Minh không thể bảo đảm khi Thánh Mỹ chịu uy hiếp hoặc hấp dẫn, ví dụ trước giấc mơ đỉnh võ đạo mà Thánh Mỹ truy cầu, thì nàng có bán đứng hắn không?

Huống chi Lâm Minh trực giác Thánh Mỹ bị Hồn Đế khống chế một mức độ nào đó, ít nhất Hồn Đế biết rõ những chuyện nàng làm. Nếu bị Thánh Mỹ biết thân phận sẽ là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nghe Lâm Minh trả lời, Thánh Mỹ nhíu mày, không vừa lòng chút nào.

Nói sao thì bọn họ rất có thể sẽ tổ chứ địa điển song tu thế mà đối phương không chịu nói tên cho nàng biết.

Thánh Mỹ lạnh lùng nói:

- Ta và ngươi làm giao dịch đi.

Thánh Mỹ lười nói nhiều với Lâm Minh, trong lòng vốn có chút hảo cảm kỳ lạ với hắn đã không còn sót lại chút gì

Thánh Mỹ không nói được tại sao có chút xíu hảo cảm với Thánh Mỹ tràn ngập hơi thở tà ác dã man này.

Lâm Minh nhướng mí mắt lạnh lùng hỏi:

- Giao dịch gì?

Trong lòng Lâm Minh thì chú ý chặt chẽ.

Thánh Mỹ mặt không biểu tình nói:

- Ta có thể tổ chức đại điển song tu với ngươi, nhưng sau khi thành hôn thì ngươi phải cùng ta nước giếng không phạm nước sông. Ta không quan tâm chuyện của ngươi, ngươi cũng đừng đụng vào ta.

Thánh Mỹ nói mấy lời này chui vào tai Lâm Minh cảm giác có chút buồn cười, hắn không thể tránh khỏi tưởng tượng cảnh phân thân Ác Ma chung chăn gối với nàng. Cảnh tượng như thế hèn gì Thánh Mỹ không chị được.

Nghĩ đến đây khóe môi Lâm Minh cong lên, từ tốn hỏi:

- Dựa vào cái gì?

Câu hỏi có ý nghiền ngẫm, khiêu khích chọc giận Thánh Mỹ.

Nhưng dù nói sao thì sự thật là Thánh Mỹ thua Lâm Minh, chính nàng đặt ra quy tắc, trời biết hôm nay gặp phải bi3n thái như vậy, chịu thiệt thòi lớn.

Vì vậy dù trong lòng Thánh Mỹ rất ghét Lâm Minh nhưng phải chịu thua:

- Thiên phú của ngươi nghịch thiên, nhìn khắp Thâm Uyên tất cả mỹ nữ, ma nữ, nữ thần đều dễ dàng vào tay ngươi. Chỉ cần ngươi hơi tỏ ý, không biết bao nhiêu tuyệt sắc nguyện ý song tu với ngươi, thiếu gì mình ta? Ta sẽ không xen vào chuyện gì của ngươi, còn cung cấp các loại trợ giúp cho ngươi. Chỉ cần ngươi không đụng vào ta thì ta đồng ý trả giá lớn cho điều này.

Lâm Minh lòng máy động:

- Trả giá lớn?

Lâm Minh tham gia trận chiến đấu này trước tiên vì chứng minh giá trị, năng lực của bản thân, giành lấy tư cách cầm Trụ chi thư đi vào Mộ Ma Thần.

Thứ hai là dùng Thánh Mỹ đo lại thực lực của mình.

Đến tình trạng của Lâm Minh rất ít ai cùng đẳng cấp tranh phong được, gặp một đối thủ rất hiếm hoi. Lâm Minh và Thánh Mỹ cùng sinh ra trong thời đại, tựa như âm dương song tử, số phận đã sinh sẵn quyết đấu giữa hai người bọn họ.

Còn về lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trước đó Thánh Mỹ tự đặt ra quy tắc, Lâm Minh chưa từng nghĩ sẽ xảy ra quan hệ với nàng. Hắn và nàng không phải người yêu, chỉ có một lần duy nhất trên Thiên Diễn tinh vì bị hoành cảnh buộc phải lựa chọn.

Lâm Minh có tình cảm với Thánh Mỹ nhưng không sâu như với Tiểu Ma Tiên, không thể ỷ vào trước kia từng có quá khứ với Thánh Mỹ mà làm hành động mập mờ, trêu chọc này nọ.

Nhưng hiện tại nghe Thánh Mỹ chủ động nêu điều kiện làm Lâm Minh động lòng.

Lâm Minh sờ cằm, ung dung nói:

- Trước tiên hãy nói cái giả mà nàng đồng ý trả.

Tuy quân tử không nên làm chuyện giậu đổ bìm leo nhưng hiện tại Lâm Minh trong trận doanh đối địch, hắn phải tranh thủ mọi thứ có lợi cho mình.

Thánh Mỹ thầm thở phào vì Lâm Minh đồng ý, không quan tâm bật đèn xanh có thể khiến hắn được voi đòi tiên:

- Ngươi cứ nêu ra, miễn không quá đáng thì ta sẽ hết sức thỏa mãn ngươi.

Lâm Minh cười thầm trong bụng, hắn đã sớm có đáp án nhưng giả vờ do dự nói:

- Ta không thiếu tinh thạch Ác Ma, dù là cực phẩm tinh thạch thì ta cũng không có hứng thú. Huyết đan, linh dược gì đó ta đã có đủ nhiều. Ta có vũ khí, ước chừng nàng sẽ không cung cấp thứ tốt hơn được. Toàn thân nàng từ trên xuống dưới không có gì hấp dẫn ta...

Lâm Minh nói câu này chỉ để chiếm ưu thế đòn tâm lý nhưng Thánh Mỹ nghe rất chói tai, đặc biệt câu cuối ‘toàn thân nàng không có gì hấp dẫn ta’. Nếu nữ nhân bình thường nghe thì đã sớm trở mặt, Thánh Mỹ thì sắc mặt không thay đổi, khuôn mặt như băng ngàn năm.

Thánh Mỹ nhíu mày nói:

- Đừng vòng vo nữa, hãy nêu yêu cầu của ngươi ra!

- Ừm, được rồi!

Lâm Minh cười sảng khoái:

- Tuy ta không muốn giậu đổ bìm leo, nhưng nàng nên biết nếu có thể song tu với nàng đều có tác dụng xúc tiến thực lực rất lớn cho nàng hoặc cho ta. Là nàng đặt ra quy định, ta chỉ làm theo, cuối cùng nàng đổi ý, vậy ta nên nhận được bồi thường nên có. Chiêu Hồng Liên Cửu Chuyển cuối cùng của nàng không tệ, trong kiếm chiêu ẩn chứa ý cảnh sinh sôi không dứt và hủy diệt làm ta rất có hứng thú. Điều kiện của ta là mượn chúng nó quan sát!

Lâm Minh sớm muốn xem Thánh Điển trọn bộ. Trước một vạn hai ngàn năm, Lâm Minh được đến Thánh Điển của Hồn tộc chỉ là bản sao trang sách màu vàng, hắc thư ghi chép tử vong thì hắn chưa từng xem qua bìa. Lâm Minh bằng vào ký ức căn nguyên hồn lực Thánh Mỹ để lại trong đầu hắn kết hợp kinh nghiệm nhìn thấu sinh tử luân hồi trên đời từng chút một lĩnh ngộ ra.

Thứ mình tự lĩnh ngộ tuy thích hợp với bản thân nhất nhưng dù gì bị giới hạn thời gian, bàn về uy lực thì không bằng được Thánh Điển bản đầy đủ.

Nghe Lâm Minh yêu cầu, Thánh Mỹ nhíu mày. Theo lý thì Thánh Điển không thích hợp Thâm Uyên Ác Ma tu luyện, nhưng Thánh Mỹ liên tưởng đến lúc trước Lâm Minh nhìn thấu Thánh Điển pháp tắc này nọ, nàng nghi ngờ đưa Thánh Điển cho đối phương e rằng hắn sẽ tham ngộ ra nhiều thứ hơn.

Thánh Mỹ từ chối ngay:

- Ngươi đừng quá đsáng! Song trọng pháp tắc sinh mệnh và hủy diệt là căn cơ tu vi của ta, không thể cho ngươi được!

Lâm Minh trầm ngâm, im lặng. Thánh Mỹ phập phồng lo âu nhưng không mở miệng, nếu không chịu thì nàng cũng không biết nên chấm dứt thế nào.

Thật ra kết hôn không chung phòng tương đương Thánh Mỹ không giữ chữ tin, nếu đồn ra ngoài thì không khác gì với hối hôn.

Lâm Minh hợp thời ném ra hy vọng ban đầu của mình:

- Ta lùi một bước, hai loại pháp tắc sinh mệnh và hủy diệt của nàng ta chỉ cần pháp tắc hủy diệt được rồi. Ta rất tự tin vào sức chịu đựng của mình, không cần lực lượng sinh sôi không dứt, hủy diệt thích hợp với ta hơn.

Lâm Minh đã xem sách vàng, không quá cần thiết, thứ hắn muốn coi nhất là hắc thư tử vong.

Chương 2344: Điều kiện của Thánh Mỹ 2

Lúc vào Hắc Ám Thâm Uyên, Lâm Minh tìm đến trăm ức năm trước thấy xương nữ nhân bí ẩn hình như là Thánh Mỹ để lại, trên khúc xương khắc cốt vnă Thánh Điển pháp tắc.

Nhưng cốt văn dù sao là cốt văn, sau khi tu vi võ giả đại thành thì pháp tắc ngưng hóa ra phù văn chứ không phải bước tu luyện ban đầu. Lâm Minh luôn thiếu một đoạn then chốt này, hắn muốn bổ sung đầy đủ từ người Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh, cắn răng:

- Ba ngày, chỉ cho ngươi thời gian ba ngày, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tùy bản thân ngươi!

Đây là nhân nhượng cuối cùng của Thánh Mỹ, sau ba ngày sẽ lấy lại bản gốc. Dù Lâm Minh có ngộ tính cao mấy tối đa ghi nhớ pháp tắc là cùng, thậm chí không nhớ đầy đủ được.

Không có bản gốc cùng lắm Lâm Minh tự mình tu luyện, không thể truyền ra ngài, thiếu sinh chi pháp tắc thì hắn sẽ không tu luyện được thành tựu quá cao.

Đây là suy nghĩ của Thánh Mỹ, không có bất cứ vấn đề gì, nhưng lại trúng ngay tim đen của Lâm Minh.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Được, vậy ba ngày.

Ba ngày là đã đủ, vì Lâm Minh từ ký ức của Thánh Mỹ tự mình lĩnh ngộ, trong cốt văn Thánh Mỹ kiếp trước giúp hắn hiểu biết sâu sắc về pháp tắc tử vong. Điều bây giờ Lâm Minh muốn dùng ghi chép trong hắc thư dung hội quán thông tất cả.

Thánh Mỹ cảnh cáo:

- Nhớ kỹ lời ngươi nói!

Lâm Minh vui vẻ đồng ý.

Trong khi hai người lén truyền âm giao lưu thì trưởng lão Minh Cổ, Trụ Thần trưởng lão đã bàn bạc ngày thành hôn xong.

Không cần Thánh Mỹ nhắc nhở, Lâm Minh trực tiếp nói:

- Hai vị trưởng lão, xin xen lời một câu. Về thành thân thì ta nghĩ nên đợi sau chuyến đi Mộ Ma Thần.

Lời Lâm Minh nói khiến Trụ Thần, Minh Cổ giật mình.

- Ưm... Thời gian gấp gáp, ta định thừa dịp thời gian trước khi Mộ Ma Thần mở ra chăm chỉ tu luyện, không muốn phân tâm tổ chức đại điển song tu.

Ánh mắt Thánh Mỹ dịu dàng hơn chút, nếu giảm chậm lại đại điển song tu là điều tuyệt vời nhất.

Minh Cổ nhìn Thánh Mỹ, thấy nàng nhẹ gật đầu thì đồng ý đề nghị của Lâm Minh.

Minh Cổ hé môi muốn nói gì nhưng cuối cùng ngậm miệng lại. Lâm Minh, Thánh Mỹ là vai chính cuộc hôn nhân này, có quyền lực quyết định hôn kỳ.

Trong lòng Minh Cổ muốn nói là nếu tổ chức đại điển song tu, hai người bắt đầu song tu trước khi Mộ Ma Thần mở ra không chừng xúc tiến tu vi càng lớn hơn nữa.

Minh Cổ không nói nhiều, Trụ Thần biết điều im miệng.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Trưởng lão Minh Cổ, ta nhớ trước khita và Thánh Ma Nữ điện hạ của quý tông chiến đấu từng ước định là nếu thể chiến thắng Thánh Ma Nữ điện hạ sẽ nhận được đãi ngộ đệ tử hạch tâm ngang ngửa Thánh Ma Nữ điện hạ?

Minh Cổ cứ nghĩ Lâm Minh sẽ nói tiếp việc thành hôn, không ngờ hắn đột nhiên nhắc tới điều này.

Minh Cổ do dự một chút, gật đầu nói:

- Đúng rồi, đây vốn là quy tắc cơ bản Minh Vương Đạo ta thành lập liên minh, ai có thực lực thì người đó nhận được càng nhiều. Huống chi ngươi đã đính hôn với Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo ta, xem như một nửam ôn nhân Minh Vương Đạo, lời ta đã hứa sẽ thực hiện.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Tốt!

Đại trưởng lão Cổ Trụ tông đứng bên cạnh Lâm Minh thở dài, vì biết cuối cùng hắn vẫn muốn mang theo Trụ chi thư đi vào Mộ Ma Thần.

Lâm Minh nhẹ nhàng lật tay lại, Trụ chi thư xuất hiện trong tay hắn.

Hắc thư bí ẩn mang theo Ác Ma lực thương cổ hùng hồn, nó vừa xuất hiện liền làm Minh Cổ tợn to suýt rớt tròng, lòng rung động.

- Đây... Đây là!?

- Trụ chi thư!

Giọng Lâm Minh quanh quẩn toàn trường.

Không thể giấu Trụ chi thư, muốn mang nó vào Mộ Ma Thần thì sẽ bị người phát hiện, nếu vậy chẳng bằng khoe trước mắt bao người, đặt nó ở ngoài sáng, tất nhiên dựa theo quy tắc Minh Vương Đạo đặt ra quyết định Trụ chi thư thuộc sở hữu của ai.

Với địa vị hiện tại của Lâm Minh, có trận chiến vừa chứng minh thực lực bản thân xong, cộng thêm vốn là hắn tìm đến Trụ chi thư, về tình về lý Trụ chi thư nên do Lâm Minh nắm giữ!

Trụ chi thư xuất hiện khiến toàn trường xáo động.

Rất nhiều Ác Ma đứng dậy, khó tin nhìn hắc thư trong tay Lâm Minh. Trụ chi thư mất tích mấy ức năm hôm nay bị tìm được?

Vậy chẳng phải là Cổ Trụ tông vốn đã xế bóng nay tông môn lại có được khí vận.

Cộng thêm Lâm Minh đột nhiên nổi bật, trong một đêm Cổ Trụ tông thay đổi nghiêng trời lệch đấ,t từ ban đầu âm trầm tử khí trở nên hy vọng vô hạn.

Minh Cổ xem Lâm Minh lại nhìn Trụ Thần trưởng lão:

- Trụ chi thư, ngươi có Trụ chi thư!

Biểu tình của Trụ Thần phức tạp nhưng không ngạc nhiên việc Trụ chi thư xuất hiện. Minh Cổ xem thế là hiểu Cổ Trụ tông vì có Trụ chi thư nên muốn tranh thủ địa vị cho trưởng lão thứ chín mới thăng cấp, nêu đề nghị khiêu chiến với Thánh Mỹ, liên nhân cùng Minh Vương Đạo.

Minh Cổ nói:

- Trụ Thần huynh giấu ta ác quá.

Trụ Thần cười khổ hết sức. Minh Cổ cho rằng Trụ Thần sớm biết thực lực Lâm Minh cường đại, biết hắn hơn phân nửa sẽ thắng nhưng lại giả bộ ngu.

Oan cho Trụ Thần, nhưng đại trưởng lão không thèm giải thích làm gì, chỉ lo được lo mất nhìn Trụ chi thư trong tay Lâm Minh.

Tuy Lâm Minh là thiên tài nhưng đưa Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần sẽ xảy ra chuyện gì khó ai nói rõ được.

Trụ Thần hy vọng Lâm Minh có thể thông qua thử thách Hắc Ám tế điển trở thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Nhưng nếu Lâm Minh thành Trụ thật thì hắn sẽ đem lại cái gì cho Cổ Trụ tông? Trụ Thần trưởng lão phập phồng lo sợ, chờ khi Lâm Minh thống nhất Cổ Trụ tông thì mạng sống đám nguyên lão bọn họ nằm gọn trong bàn tay hắn.

Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Trưởng lão Minh Cổ, ta định mang Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần chắc không thành vấn đề?

Minh Cổ nghe vậy ngây người một lúc lâu.

Hậu bối Lâm Minh trở nên đáng sợ trong lòng Minh Cổ, thực lực của hắn đã đến trình độ này lại mang theo Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần, nếu hắn thông qua thử thách Hắc Ám tế điển thì rất khó tưởng tượng.

Trưởng lão Minh Cổ nghiêm túc nói:

- Không thành vấn đề!

Thánh Mỹ nhìn hướng Lâm Minh, ánh mắt phức tạp:

- Thì ra... Ngươi có Trụ chi thư!

Lâm Minh liếc Thánh Mỹ:

- Đúng rồi.

Đối phương khẽ thở dài, làm Lâm Minh khó hiểu. Thánh Mỹ đang thở ra cái gì?

Thánh Mỹ lặng im thật lâu, có gì muốn nói với Lâm Minh nhưng cuối cùng ngập ngừng lại thôi.

Thánh Mỹ lắc đầu truyền âm:

- Ngươi nên biết cái giá mang Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần đi?

- Sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ta rất rõ ràng.

Thánh Mỹ hỏi ngược lại:

- Nhưng ngươi vẫn không muốn thay đổi ý định?

Lâm Minh cười nói:

- Chẳng phải chính nàng cũng muốn mang theo một quyển Tế Văn Chi Thư vào Mộ Ma Thần sao? Nếu nàng không muốn đổi ý thì tại sao ta phải thay đổi?

- Ta...

Thánh Mỹ thở dài thườn thượt:

- Ta không giống ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất từ bỏ đi.

Lâm Minh nhíu mày hỏi:

- Tại sao?

Thánh Mỹ khuyến cáo làm Lâm Minh thầm lạ lùng, vì hắn cảm giác không phải nàng không tin thực lực, thiên phú của hắn mà vì lý do khác.

Chương 2345: Nghi hoặc

Thánh Mỹ không trả lời:

- Ta đã nói vậy rồi, tin hay không tùy ngươi!

Tim Lâm Minh đập nhanh, có lẽ Thánh Mỹ biết vài chuyện hắn không biết.

***

Cuộc so đấu giữa ba đại thế lực kết thúc.

Tiếp theo có thế lực nhỏ so đấu, những cuộc so tài này liên quan đến một số Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn của ba đại thế lực.

Đi vào Mộ Ma Thần không chỉ toàn là Chân Thần, cũng có Ác Ma Thiên Tôn, mục tiêu của bọn họ là một số cơ duyên nhỏ tầng thấp trong Mộ Ma Thần. Bọn họ sẽ không tham gia vào cuộc giằng co tranh giành truyền thừa đồ đằng Ác Ma.

Cổ Trụ tông mang theo một phần đệ tử như vậy tham gia chiến trường Thiên Tôn thế lực nhỏ.

Vì khá đông người nên cuộc chém giết sẽ kéo dài một tháng.

Trong thời gian này Lâm Minh bế quan tĩnh tu.

Sân nơi Lâm Minh cư ngu cách sân Thánh Mỹ chỉ vài chục trượng.

Không khí trong Hắc Ám Thâm Uyên khá là dã man và rộng rãi, Thâm Uyên Ác Ma so với sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên thì càng theo đuổi tùy tính tùy thích hơn.

Dù là Cổ Trụ tông hay Minh Vương Đạo đều cho rằng Lâm Minh, Thánh Mỹ đã đính hôn rồi dù ngày ngày song tu cũng chẳng sao. Sắp xếp sân hai người gần nhau vì để tiện tới lui.

Nếu Lâm Minh, Thánh Mỹ lĩnh ngộ được gì từ trong song tu sẽ có lợi rất lớn cho chuyến đi Mộ Ma Thần.

Nhưng sự thật là dù là Lâm Minh hay Thánh Mỹ quay về phòng rồi không nói chuyện gì với đối phương nữa.

Tiếp xúc duy nhất là vào ba ngày trước, Lâm Minh trong sự giám thị của Thánh Mỹ đọc hoàn chỉnh hắc thư bản gốc một lần. Phù văn, chữ, pháp tắc trong sách khắc vào đầu Lâm Minh.

Tử Vong Hắc Thư vốn là sâu xa khó hiểu nhưng đối với Lâm Minh hiểu biết sâu sắc về tử chi pháp tắc thì không khó khăn ghi nhớ nó.

Lúc này cách Mộ Ma Thần mở ra ngày càng gần.

Lâm Minh tinh nghiên Thánh Điển Tử Vong Hắc Thư, trong đầu thường nhớ đến lời khuyên của Thánh Mỹ.

Mấy ngày nay trừ tham ngộ pháp tắc ra Lâm Minh có tra xét một số tư liệu liên quan Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần, thời gian mở ra ra cố định, đôi khi là ngàn vạn năm mới mở một lần, có khi là mấy ức năm, thậm chí gần mười ức năm mới mở ra.

Chủ yếu là vì tìm Tế Văn Chi Thư không thuận lợi như vậy.

Trong mấy ức năm qua Mộ Ma Thần mở ra vài chục lần, thật sự sinh ra được bao nhiêu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng? Đây mới là điều Lâm Minh quan tâm nhất.

Nếu nói trong Mộ Ma Thần có điều gì bí ẩn nguy hiểm, cho Thánh Mỹ nhận xét nàng đi tham gia thử thách Hắc Ám tế điển là tự sát thì mấy ức năm nay không có Thâm Uyên Ác Ma nào chính thức thông qua Hắc Ám tế điển, từ Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thăng cấp lên Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nổi.

Nhưng khi chính thức tìm điển tích thì Lâm Minh phát hiện tư liệu liên quan thời đại thượng cổ, đám Ác Ma vào Mộ Ma Thần ít đến tội.

Điều này không bình thường, hiển nhiên có một ít tư liệu bị phong tỏa làm hậu nhân khó mà xem xét.

Liên quan mấy Ác Ma đẳng cấp đồ đằng càng phủ sương mông lung.

Bọn họ mất tích hoặc chết, dù sống sót thì hiếm khi gặp được, không biết đã ẩn thế đi đâu.

Ví dụ Tà của ma Đạo Hội, có Ác Ma nói Tà đã chết, có Ác Ma nói Tà còn sống, ai biết được.

Minh của Minh Vương Đạo thật sự sống, dù là trưởng lão đẳng cấp Chân Thần của Minh Vương lực tràng thì có người suốt đời chưa từng thấy Minh bao giờ.

Chúa tể Đại Hồng ma quốc, Hồng. Đây là người cuối cùng trong sáu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng mà Lâm Minh biết.

Hồng thành lập dại Hồng ma quốc chiếm đất đai cực kỳ rộng lớn, là một siêu thần quốc, thực lực vượt qua Minh Vương Đạo.

Sự thật thì Đại Hồng ma quốc được gọi là thế lực số một Thâm Uyên, lấy nó dẫn đầu, hai thế lực đẳng cấp đồ đằng theo sau, một đống thế lực nhỏ vây quanh. Liên minh này trở thành địch thủ lớn nhất của liên minh Minh Vương Đạo.

Hồng thì dựa theo tư liệu lịch sử ít ỏi ghi lại khoảng hai ức năm trước Hồng mới thông qua thử thách Hắc Ám tế điển, thăng chức thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng mới trong Mộ Ma Thần.

Nhìn từ mặt này liền biết Mộ Ma Thần không hoàn toàn là đường chết, mấy ức năm nay tuy hiếm khi sinh ra Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nhưng không phải không có.

Hồng tồn tại làm Lâm Minh cảm thấy càng thêm nghi hoặc. Nếu có Ác Ma đẳng cấp đồ đằng có thể ra khỏi Mộ Ma Thần thì lời khuyên của Thánh Mỹ có ý nghĩa gì?

Thánh Mỹ không biết thân phận nhân loại của Lâm Minh, nàng nghĩ hắn là Thâm Uyên Ác Ma, tức là dù có nguy hiểm thì nó chỉ nhằm vào toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma.

Lâm Minh làm Thâm Uyên Ác Ma đi vào Mộ Ma Thần, đối mặt nguy hiểm không khác gì những Thâm Uyên Ác Ma khác.

Nguy hiểm giống nhau thì dễ dàng hơn, nói sao thì Hắc Ám Thâm Uyên không đến mức làm ra một bí cảnh chết chắc khiến đám Ác Ma thực lực mạnh nhất, tiềm lực mạnh nhất trong chủng tộc của bọn họ đi vào Hắc Ám Thâm Uyên chịu chết đi?

Lâm Minh không nghĩ ra, hắn tiếp tục tra duyệt tư liệu về hồng. Hồng xem như trẻ tuổi nhất trong Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nhưng cũng rất bí ẩn, ít khi xuất hiện trong Đại Hồng ma quốc.

Dường như Hồng và Minh là tử địch, truyền thuyết hai chúa tể Thâm Uyên này từng đánh nhau ở tầng thứ mười sáu Thâm Uyên, đánh đến phạm vi ức vạn dặm hóa thành hoang mạc, sinh linh đồ thán.

Lâm Minh xem những tin tức này, lắc nhẹ đầu. Dường như Hắc Ám Thâm Uyên, Mộ Ma Thần ẩn giấu bí mật nào đó, nhưng dù nguy hiểm gì giấu bên trong thì Lâm Minh quyết tâm đi vào thăm dò bàng được.

Lâm Minh không thể bỏ qua cơ hội như vậy, bởi vì hắn không có thời gian.

Lâm Minh không ngừng bế quan, tham ngộ pháp tắc.

Tu luyện không có năm tháng, ngày Mộ Ma Thần mở ra dần đến gần.

Đêm khuya, Thánh Mỹ ngồi xếp bằng trong mật thất, cơ thể bao phủ trong huyền quang màu đen vô biên, ba ngàn tóc tơ bay lên tỏa mùi thơm thoang thoảng.

Thánh Mỹ như nguồn hắc ám trong vũ trụ, bất cứ ánh sáng nào đến gần nàng là bị cắn nuốt hết.

Thánh Mỹ không ngừng tích lũy lực lượng chuẩn bị cho sau này trùng kích Chân Thần, tu vi hiện tại của nàng đã rất gần sát Chân Thần.

Đêm tĩnh lặng như nước. Tuy Thánh Mỹ ngồi xếp bằng trong mật thất nhưng cảm giác rõ ràng năng lượng trong cảnh vật xung quanh trôi qua. Thánh Mỹ cảm giác cách vị trí của nàng không xa có năng lượng tăng tốc độ chuyển động, có bão tố đang được uấn nhươngx.

- Là hắn!

Thánh Mỹ mở mắt ra, cách gian phòng tối tăm nhìn về một hướng.

Chỗ đó là gian phòng nơi Lâm Minh ở.

Thánh Mỹ nhìn kỹ thật lâu, buông tiếng thở dài. Thánh Mỹ không chỉ thở dài vì Lâm Minh cũng vì bản thân. Mấy năm nay Thánh Mỹ gánh vác rất nhiều, không ai biết bề ngoài nàng phong cảnh vô hạn lại phải chịu đựng số mệnh luân hồi như thế nào.

Ngay lúc này, trong căn phòng tối tăm, pháp tắc Ác Ma lượn lờ đột nhiên hỗn loan, những pháp tắc và năng lượng đột nhiên ngưng tụ cùng một chỗ hình thành một vòng xáoy nhỏ, trung tâm vòng xoáy là tấm gương đồng cổ xưa.

Xoẹt!

Một tiếng vang khẽ, trên tấm gương hiện ra một cánh cửa không gian đen ngòm.

Chương 2346: Minh Đồng

Cửa không gian lặng lẽ xoay tròn tỏa ánh sáng đen mông lung như cái miệng khổng lồ của mãnh thú thái cổ, hơi dữ tợn.

Thánh Mỹ thấy cảnh này thì nhíu mày, thu về vẻ mặt ưu tư, cảm thán, trở nên lạnh băng vô tình.

Một thanh âm tuyền đến từ cửa không gian:

- Sư muội...

Đó là giọng nam trầm thấp rất êm tai dễ nghe.

Tiếp theo một Ác Ma mặc chiến giáp màu tím bước nhanh ra khỏi cửa không gian.

Ác Ma xuất hiện, thiên địa này như cộng minh theo, cùng với bước chân nhẹ nhàng là từng đợt chân ngôn Ác Ma hiện ra.

Ác Ma này được Minh Vương Đạoe phái đi tham gia Mộ Ma Thần, Minh Đồng.

Trước cuộc so đấu Chân Thần do ba đại thế lực Minh Vương Đạo, Cổ Trụ tông, Cửu U cung tổ chức, Minh Vương Đạo phái ra sáu cao thủ bao gồm Thánh Mỹ, trong đó chỉ có một Chân Thần trung vị là Minh Đồng.

Vì tu vi của Minh Đồng quá cao nên trong đại tái không có trưởng lão mắt mù nào dám khiêu chiến, bọn họ chọn Thánh Mỹ yếu nhất. Cuối cùng tất cả bi thảm phát hiện Thánh Mỹ không vừa gì, bốn trưởng lão Ác Ma chọn nàng làm đối thủ đều bị tiêu diệt.

Minh Đồng cười tủm tỉm, giọng dịu dàng nói:

- Thực lực của sư muội càng lúc càng lợi hại, sắp đột phá đẳng cấp Chân Thần rồi. Khi sư muội thật sự thành Chân Thần thì e rằng ta cũng không là đối thủ của sư muội.

Thanh âm hoàn toàn không giống Thâm Uyên Ác Ma bình thường, Thâm Uyên Ác Ma khôi ngô như Minh Đồng khi nói chuyện thường vang dội như chuông đồng, trầm thấp khào khào làm tai người ù đặc.

Minh Đồng nói chuyện thì như loại khiêm khiêm quân trong chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, khiến người nghe như tắm trong gió xuân.

Thế nhưng Thánh Mỹ nghe thanh âm này thì đáy mắt lóe tia chán ghét.

Mặt Thánh Mỹ không biểu tình nói:

- Hôm nay ngươi đến chắc không phải chỉ vì chuyện này?

Minh Đồng nói:

- Ừm! Dĩ nhiên là không.

Minh Đồng lấy một ngọc giản màu đen ra loay hoay trong tay.

Minh Đồng ném ngọc giản vào tay Thánh Mỹ, khóe môi cong lên nụ cười nghiền ngẫm:

- Cách Mộ Ma Thần mở ra chỉ có hơn một tháng, đây là thủ lệnh cho sư muội. Chúng ta phân công rất rõ ràng, hy vọng sư muội hãy phối hợp ta thật tốt.

Thánh Mỹ nhận lấy ngọc giản, cảm giác quét qua nội dung bên trong, chỉ một giây đã xem xong.

Thánh Mỹ không tỏ vẻ gì, bóp nát ngọc giản.

Thánh Mỹ bình tĩnh nói:

- Ta biết.

Giọng Minh Đồng dịu dàng, mặt cười tươii:

- Ừm, rất tốt!

Minh Đồng nhìn Thánh Mỹ trước mắt, hít hà mũi thỏa mãn nói:

- Từ lúc tu vi của sư muội càng lúc càng cao cộng thêm viên mãn Đại Chuyển Sinh thuật thì mùi trên người sư muội càng mê người hơn, ha ha ha ha ha ha!

Minh Đồng trêu chọc tán tỉnh không khiến vẻ mặt Thánh Mỹ thay đổi, nàng lạnh lùng nhìn gã, mắt lóe tia sáng lạnh.

- Chậc, vô tình quá.

Minh Đồng mất hứng thú:

- Trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông có chút bản lĩnh, suýt có được sư muội. Đáng tiếc hắn bỏ lỡ, sau này e rằng không có cơ hội nữa.

Thánh Mỹ không thèm nghe Minh Đồng nói nhảm nhí:

- Ta biết mấy ngày nay các ngươi luôn điều tra thân phận trưởng lão thứ chín của Minh Vương Đạo, đã điều tra được chưa?

- Không tra ra.

Minh Đồng lắc đầu lộ vẻ khó hiểu:

- Thiên phú của hắn cao hơn sư muội một tầng nhỏ, rất khó tịn. Nhưng thế giới này luôn sẽ có chuyện ngoài ý muốn, giống như hắn bỗng dưng tìm thấy Trụ chi thư mất tích nhiều năm. Có lẽ khi tìm được Trụ chi thư thì hắn gặp kỳ ngộ, nhưng không sao, dù hắn gặp cái gì đối với chúng ta không có gì khác biệt.

Minh Đồng tự tin nói, Thánh Mỹ trầm mặc. Người của Minh Đồng không điều tra ra tin tức trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông, Thánh Mỹ phát hiện chính mình chẳng những không hụt hẫng ngược lại lòng dấy lên chút vui sướng và hy vọng.

Thánh Mỹ vốn lo lắng thân phận trưởng lão thứ chín bí ẩn này có vấn đề gì, nếu bị điều tra ra thì Minh Đồng sẽ xuống tay trước tiên.

Về hy vọng trong lòng thì chính Thánh Mỹ cũng không nói được nó đến từ đâu, chỉ cảm thấy trong tận thế này nếu xuất hiện một số nhân tố chưa biết vượt qua đoán trước, khác với bình thường sẽ làm người ta cho rằng nhân tố chưa biết này sẽ mang đến hy vọng biến đổi.

- Lúc trước ta hỏi ngươi tình huống Tam Thập Tam Thiên, đã điều tra được chưa?

Hắc Ám Thâm Uyên và Tam Thập Tam Thiên ngăn cách, truyền một lần tin tức cũng rất khó khăn.

Bản thân Thánh Mỹ không thuộc về Thâm Uyên Ác Ma, nàng có thể rời khỏi Hắc Ám Thâm Uyên nhưng bị hạn chế tự do, đã lâu thật lâu nàng không rời khỏi Hắc Ám Thâm Uyên.

Thánh Mỹ muốn biết tin tức liên quan Tam Thập Tam Thiên thì phải hỏi thăm Minh Đồng.

Minh Đồng cũng không thể rời đi nhưng gã có một số cách đặc biệt nhận được tin tức lão tử Tam Thập Tam Thiên.

Minh Đồng cười khẽ nói:

- Tam Thập Tam Thiên? Vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Thánh Mỹ lặng im:

- Chiến trường giữa nhân tộc và Thánh tộc còn tiếp tục sao?

- Ừm, vẫn vậy!

- Không có hy vọng thay đổi gì?

Minh Đồng nói:

- Thay đổi được gì? Nhân tộc còn trong vũ trụ hoang dã, nếu không phải Tạo Hóa Thánh Hoàng còn đang bế quan thì bọn họ diệt vong rồi, nhưng hiện tại cũng sắp.

Thánh Mỹ nghe thật chói tai.

Thánh Mỹ nhìn Minh Đồng chăm chú như muốn thấy rõ cái gì từ biểu tình, ánh mắt của gã. Nhưng trong đôi mắt màu hổ phách chỉ có mỉa mai, đùa cợt.

Thánh Mỹ không muốn tin lời Minh Đồng nhưng nàng biết những gì gã nói là hợp lý nhất, sự thật có khả năng nhất.

Nếu nghịch chuyển được mới là kỳ tích.

Thánh Mỹ nhẹ lắc đầu không suy nghĩ nữa.

Minh Đồng nhìn biểu tình của Thánh Mỹ, gã bật cười, bí hiểm hỏi:

- Có phải sư muội quan tâm ai đó hay chuyện gì trong Tam Thập Tam Thiên không?

Thánh Mỹ không trả lời, nàng nhắm mắt lại tĩnh tọa tĩnh tụ.

Thánh Mỹ lạnh nhạt nói:

- Ngươi đi được rồi.

Minh Đồng lầu bầu:

- Ha ha ha! Tốt nhất là sư muội đừng nghĩ linh tinh, hãy ngoan ngoãn làm tốt chuyện mình nên làm. Sư muội nên biết dù Tam Thập Tam Thiên xảy ra chuyện gì cũng không có ý nghĩa, chuyện trong đó chỉ là vở hài kịch trước khi đại thế đến. Tương lai chúng ta sẽ trở thành truyền thuyết và vĩnh hằng, nguyên Tam Thập Tam Thiên đều thuộc về chúng ta. Một hay vài con kiến sống trong đó không có ý nghĩa gì với chúng ta. Khi lũ bất ngờ tràn tới thì con kiến sẽ chết chìm, dù con kiến đó có ương ngạnh mạnh mẽ đến đâu cũng vậy.

Lời Minh Đồng nói đầy ẩn ý.

Thánh Mỹ như không nghe thấy, nàng vẫn tĩnh tọa điều tức. Khóe môi Minh Đồng cong lên, càn rỡ mà tham lam nhìn Thánh Mỹ khép mắt.

Chợt cơ mặt Minh Đồng cứng lại, gã cảm giác Ác Ma lực trong cảnh vật xung quanh đột nhiên hỗn loạn.

Đây là...

Cảm giác của Minh Đồng b ắn ra bốn phương tám hướng, gã sững người, có ai đó đang đột phá vào lúc này!

Lúc này trong tầm nhìn cảm giác của Minh Đồng, Ác Ma lực trong thiên địa điên cuồng tụ tập ngưng tụ thành vòng xoáy màu đen to lớn trên bầu trời ngay đỉnh đầu bọn họ.

Trong vòng xoáy có vô số Ác Ma gào thét, phát ra hơi thở làm tim người thít chặt.

Ngày càng nhiều dòng năng lượng tụ tập vào trung tâm vòng xoáy, năng lượng ngưng kết thành bó như các xiềng xích thô to phong tỏa bầu trời.

Chương 2347: Thiên Tôn thượng vị

Minh Đồng sắc mặt sa sầm, gã biết tuy vòng xoáy ở trên đầu bọn họ nhưng trung tâm thật sự là căn phòng ngay gần bên cạnh, tức là trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông.

Lúc này trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông đang đột phá cảnh giới!

- Tiểu tử này!

Minh Đồng biết trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông cách cảnh giới Chân Thần còn một khoảng cách rất lớn, hắn có đột phá thì chỉ là trong cảnh giới Thiên Tôn.

Nhưng đột phá tiểu cảnh giới mà dẫn đến dị tượng lớn thế này khiến Minh Đồng rất khó chịu.

Dị tượng như thế chứng minh thực lực, tiềm lực của trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông cường đại.

Lúc này các Thâm Uyên Ác Ma thế lực lớn nhỏ trú ngụ xung quanh cũng chú ý đến bầu trời thay đổi.

Ác Ma từ đẳng cấp Thiên Tôn thượng vị trở lên còn đỡ, một số Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn hạ vị, Giới Vương nhìn mây ác ma trên bầu trời thì cảm nhận áp lực lớn lao, cảm giác như Ác Ma lực trong người bị đông lại.

Còn về Ác Ma đẳng cấp Thánh Chủ thì khó thể ở lại trong phạm vi này, bọn họ liên tục thụt lùi, không thì áp lực sẽ đè bọn họ quỳ rạp dưới đất.

Có đệ tử Ác Ma hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Một số đệ tử rẻ tuổi không phân biệt được áp lực này đến từ cái gì.

Có trưởng lão thế lực nhỏ trả lời:

- Có Ác Ma cao đẳng đang đột phá.

- Ác Ma cao đẳng, là trưởng lão đẳng cấp Chân Thần của ba đại thế lực sao?

Nhiều Ác Ma cấp thấp cho rằng dị tượng đột phá thế này, uy áp như vậy thì rất có thể là trưởng lão Chân Thần hạ vị thăng cấp lên trung vị.

Nếu là trưởng lão Chân Thần trẻ của ba đại thế lực đột phá Chân Thần trung vị trước khi vào Mộ Ma Thần thì quá tốt.

Nghĩa là xác suất bọn họ sống sót trong chuyến đi Mộ Ma Thần càng lớn hơn, tranh thủ được ích lợi nhiều hơn.

- Không phải, là trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông đó...

Trong giọng nói của trưởng lão thế lực nhỏ tràn ngập ghen tỵ. Từ phương hướng thì bọn họ đã xác định người đột phá chính là Lâm Minh, thực lực của đối phương vốn đã siêu mạnh lần này đột phá không biết sẽ đạt tới trình độ nào.

- Trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông, lại là hắn!

Nhiều Ác Ma cấp thấp ấn tượng sâu nhất với Lâm Minh là hắn chẳng những là thiên kiêu đệ nhất Thâm Uyên còn cưới được Thánh Mỹ, nữ thần hoàn mỹ nhất Hắc Ám Thâm Uyên.

Nghĩ tới mấy điều này, ánh mắt đám đông Ác Ma nhìn mây Ác Ma vòng xáoy to lớn trên bầu trời tràn ngập ghen ghét.

Trưởng lão thứ chín đó lúc ở cảnh giới Thiên Tôn thì thực lực, lĩnh ngộ pháp tắc hay dị tượng đột phá ngang ngửa với Chân Thần, thậm chí vượt qua một số Chân Thần, hỏi sao Ác ma chân thân sống nổi?

Thiên Tôn mà trình độ ngang ngửa đẳng cấp Chân Thần, ưu thế lớn nhất là tiềm lực to lớn.

Chân Thần khác lên tới thượng vị là đã tận cùng.

Lâm Minh phá Chân Thần có thể đến trình độ đỉnh cảnh giới Chân Thần.

Tương lai Lâm Minh có thể tu luyện tới cảnh giới vượt qua Chân Thần, khiến nhiều Ác Ma không theo kịp.

Vòng xoáy Ác Ma trên bầu trời không kéo dài quá lâu, từ chính giữa vòng xoáy trầm xuống kéo dài thành hình cái phễu.

Ác Ma lực cuồn cuộn dọc theo cái phễu hùng dũng trút xuống, như rồng hút nước vọt vào đình viện nơi Lâm Minh cư ngụ.

Đình viện nho nhỏ luôn tĩnh lặng, Lâm Minh chưa từng lộ mặt, đối lập rõ ràng với thiên địa hùng vĩ xung quanh.

Cảnh tượng năng lượng nghịch chuyển kéo dài liên tục, hơn nữa càng lúc càng điên cuồng. Nhìn từ xa như có vòi rồng to từ áng mây trút xuống.

Cùng với năng lượng đảo ngược, uy áp phô thiên cái địa yếu dần.

Cảnh tượng đảo ngược này kéo dài một canh giờ, vòng xoáy Ác Ma đen trên bầu trời thu nhỏ dần.

Như ao nước bị rút can, tất cả Ác Ma lực bị đình viện nhỏ nơi Lâm Minh cư trú hút khô.

Khoảnh khắc tất cả Ác Ma lực bị hút sạch, trong đình viện bắ n ra tia sáng đen chói mắt.

Một số Ác Ma tu vi yếu chút phản xạ thụt lùi mấy bước, không chịu nổi mũi nhọn chứa trong ánh sáng đen. Cảm giác bị ánh sáng đen chiếu vào người như có ai dùng kiếm chỉ vào trán.

Bọn họ chưa đứng vững thì thấy trong ánh sáng đen có Ác Ma Tu

La ảo to lớn vọt lên bầu trời, nó cao ngàn trượng đứng trên phòng nhỏ của Lâm Minh giống một ngọn núi.

Đầu nó có sừng cong, toàn thân phủ cốt giáp, xiềng xích dữ tợn, cơ bắp cục cục.

Nó có sáu cánh tay, trên các khuỷu tay mọc gai xương dữ tượn dài hai, ba trăm trượng. Lưng nó có đôi cánh Ác Ma to, giương ra thì che kín bầu trời.

Đây là ảo ảnh tôn giả trong người Lâm Minh, nhưng vì đột phá bằng phân thân Ác Ma nên ảo ảnh tôn giả biến thành hình tượng Ác Ma, trong đó dung hợp một lũ hơi thở Tu La chiến thần khiến nó càng khí thế kinh người, như ma thần giáng thế.

Uy áp to lớn làm Ác Ma xung quanh không chịu nổi.

Dù là Ác Ma đẳng cấp Giới Vương đại giới cũng cảm nhận huyết mạch toàn thân đông lại, tim sắp ngừng đập.

Loại cảm giác này cực kỳ đáng sợ, như thể Ác Ma ảo khổng lồ đó liếc bọn họ một cái là họ sẽ thành tro bụi.

Không ai thích cảm giác vận mệnh không nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng may mà tình huống này không kéo dài quá lâu. Vài giây sau Ác Ma ảo khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ, hoàn toàn rút vào đình viện nơi Lâm Minh cư ngụ, biến mất.

Đám đông Ác Ma thở phào nhẹ nhõm, một số Ác Ma tu vi yếu vì áp lực đột nhiên biến mất mà mềm nhũn té xuống đất thở phì phò.

Trước đó bọn họ đã biết Lâm Minh cường đại nhưng trong lòng luôn ghen tỵ hắn, đến giờ phút này mới sâu sắc hiểu rằng cách biệt thực lực với hắn lớn thế nào.

Mới chỉ có Ác Ma ảo sinh ra khi đối phương đột phá cảnh giới mà đã dùng uy áp đè mình tan thành mây khói.

Lạch trời rộng như vậy khiến bọn họ cảm thấy lúc trước ghen tỵ thật nực cười, như con kiến ghen ghét nhân loại. Vốn không cùng thế giới, không hề giao tiếp, ghen tỵ trở nên vô nghĩa.

Nói khó nghe là không có tư cách này.

Sau khi Ác Ma ảo khổng lồ biến mất, bầu trời trở lại bình tĩnh. Phía xa có mấy áng mây bay tới, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Có trưởng lão đẳng cấp Chân Thần từ xa nhìn đình, cảm nhận Lâm Minh ở trong phòng nhỏ phát ra hơi thở, biểu tình phức tạp nói:

- Hắn đột phá, Thiên Tôn thượng vị...

Lão nhân nói:

- Hình như lúc trước hắn không phải đẳng cấp Thiên Tôn thượng vị mà là trung vị... Chẳng qua rất gần với Thiên Tôn thượng vị...

Nhiều Ác Ma trẻ tuổi nghẹn ngào nghe, thì ra khi Lâm Minh chiến thắng Thánh Mỹ mới chỉ là đẳng cấp Thiên Tôn trung vị.

Vậy khi Lâm Minh tu luyện đến cực hạn Thiên Tôn thì sẽ như thế nào?

Lúc này trong mật thất Thánh Mỹ tu luyện, Minh Đồng nhìn hướng căn phòng nhỏ nơi Lâm Minh ở, đôi mắt như xuyên thấu qua các vách tường hắc ám.

- Tiểu tử này lai lịch kỳ lạ!

Thánh Mỹ ở bên cạnh Minh Đồng lặng im không lên tiếng, lúc trước gã cung cấp thông tin về Tam Thập Tam Thiên làm nàng nản lòng, tuy cảm thấy không thể nào nhưng mấy năm nay nàng mong chờ mấy thứ ngày xưa nàng mạo hiểm để lại sẽ mang đến kỳ tích.

Chương 2348: Bí ẩn Mộ Ma Thần

Đối với trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông đột nhiên chui ra này Thánh Mỹ chỉ vì trực giác kỳ lạ mà hơi quan tâm, thương tiếc hắn, chưa đến mức dao động tinh thần của nàng.

Tuy Thánh Mỹ hy vọng Lâm Minh càng thêm cường đại, có thể trở thành nhân tố không ổn định trong tận thế này nhưng nàng cũng hiểu dù hắn mạnh cách mấy cũng khó thể thay đổi được gì vì bàn tay sau màn thật sự cơ hồ là không thể chiến thắng.

Minh Đồng trầm mặc thật lâu rồi thu tầm mắt về, nhìn hướng Thánh Mỹ:

- Sư muội, hãy nhớ kỹ điều phải làm, sư muội nên biết cái gái việc làm trái.

Thánh Mỹ vẫn lặng im. Thánh Mỹ cười cười, thân thể hóa thành luồng sáng đen trong căn phòng, hoàn toàn biến mất.

Trong bóng tối chỉ có pháp tắc bay múa, không còn gì khác.

Sau khi Lâm Minh đột phá Thiên Tôn thượng vị thì lắng xuống, cả ngày không bước chân ra khỏi đất tu luyện, luôn tập trung vào nghiên cứu Tử Vong Hắc Thư.

Vì có cách tu luyện hệ thống Tử Vong Hắc Thư, lúc trước Lâm Minh đã lĩnh ngộ, tích lũy liên quan pháp tắc tử vong, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi bùng nổ như giếng phun.

Thánh Điển pháp tắc của Lâm Minh tăng vùn vụt, kèm theo là cơ thể thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vũ trụ trong người Lâm Minh càng hoàn mỹ hơn, lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh càng tròn đầy.

Hiện tại Lâm Minh tự mình trải qua cực khổ, chuyển sinh suốt bảy ngàn năm nên chỉ tính về hiểu biết Thánh Điển pháp tắc đã hơn hẳn Thánh Mỹ.

Nhưng vấn đề ở thời gian tu luyện, độ sâu tu luyện Thánh Điển pháp tắc và mặt quen thuộc ứng dụng thì Lâm Minh kém hơn Thánh Mỹ một chút.

Cứ thế Hắc Ám Thâm Uyên nghênh đón ngày Mộ Ma Thần mở ra.

Mộ Ma Thần nằm ở tầng thứ mười tám Thâm Uyên, nói nó là ngôi mộ nhưng thật ra là thế giới vô cùng rộng lớn, hoàn cảnh bên trong rắc rối phức tạp, nguy hiểm nhiều không đếm xuể.

Lâm Minh cưỡi trên cốt thuyền của Minh Vương Đạo đang chạy tới Mộ Ma Thần. Minh Vương Đạo đã phát ngọc giản Mộ Ma Thần, bên trong giới thiệu kỹ càng quy tắc Mộ Ma Thần, vẽ ra tuyến đường đại khái, tình huống liên quan lịch lãm Hắc Ám thánh điện, các tin tức có giá trị khác.

Tuy lúc trước Lâm Minh từng được nhiều tin liên quan Mộ Ma Thần từ trưởng lão Ma Đạo Hội, đã có chuẩn bị tâm lý rồi nhưng đọc xong ngọc giản vẫn thấy vô cùng rung động.

Vì tin tức trong ngọc giản chẳng những liên quan Mộ Ma Thần, còn có bí ẩn về Hắc Ám Thâm Uyên, bao gồm ghi chép lịch sử vũ trụ ít nhất hơn trăm ức năm.

Theo ngọc giản nói thì Mộ Ma Thần là một bí cản chổ xưa nhất toàn Hắc Ám Thâm Uyên, bao gồm Tam Thập Tam Thiên.

Năm Mộ Ma Thần tồn tại đã không thể khảo chứng, trong Tam Thập Tam Thiên nếu có bí cảnh tồn tại lâu cỡ trăm ức năm đã là ghê gớm, cơ bản được gọi là bí cảnh xưa nhất Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng năm Mộ Ma Thần tồn tại lại đo bằng số trăm ức năm.

Rất có thể Mộ Ma Thần tồn tại từ một ngàn năm trăm ức năm đến hai ngàn ức năm trước.

Mộ Ma Thần là thế giới mà kỷ nguyên vũ trụ trước để lại.

Lâm Minh rõ ràng, vũ trụ vạn vật dù là chim chóc hoa cá, núi non sông biển, trời trăng sao, đại thế giới đều có tuổi thọ.

Dù cho Tam Thập Tam Thiên đại vũ trụ cũng có tuổi thọ, sẽ có ngày nó sụp đổ, được gọi là đại phá diệt.

Sau một lần đại phá diệt là kỷ nguyên vũ trụ mới.

Kỷ nguyên vũ trụ mới sẽ diễn hóa ra đại vũ trụ mới, sinh mệnh mới, chủng tộc mới, văn minh võ đạo mới, đây chính là luân hồi đại vũ trụ.

Bây giờ ước chừng có Tam Thập Tam Thiên đại vũ trụ đã sinh ra trăm ức năm.

Mấy trăm ức năm trước chủng tộc thượng cổ mới từ từ sinh ra, văn minh võ đạo của họ dần phát triển tới đỉnh cao, thái cổ chư tộc trải rộng toàn Tam Thập Tam Thiên. Lúc bấy giờ là thịnh thế của sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên.

Dựa theo ghi chép trên ngọc giản Mộ Ma Thần thì trước vũ trụ Tam Thập Tam Thiên thuộc về thái cổ chư tộc có một trọng đại vũ trụ, đại vũ trụ này có mười tám trọng.

Dân bản xứ vũ trụ này tự xưng là tộc Ác Ma, vũ trụ của bọn họ gọi là vũ trụ Ác Ma.

Tộc Ác Ma khát máu hiếu chiến, kiêu dũng thiện chiến, bọn họ từng phát triển tới phồn thịnh, có được văn minh võ đạo cường thịnh.

Nhưng bọn họ biết rõ vũ trụ của mình rồi sẽ sụp đổ.

Khi vũ trụ Ác Ma mười tám tầng sụp xuống, không có Ác Ma nào may mắn sống sót. Cái chết không ngừng tới gần biến thành kiếm bén lơ lửng trên đầu tộc Ác Ma.

Có lẽ vào một ngàn năm trăm ức năm trước hoặc lâu hơn, tộc Ác Ma sinh ra một cường giả tuyệt thế. Cường giả đó quá cường đại, dựa theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi lại thì đó là cường giả mạnh nhất thế gian trước không có người, sau không người đến, chủ nhân Tu La lộ cũng không thể so sánh.

Cường giả đó là thần của tộc Ác Ma, sáng tạo ra ra vũ trụ độc lập với vũ trụ Ác Ma mười tám tầng. Vũ trụ độc lập này có pháp tắc vô thượng, ổn định giống như vũ trụ mười tám tầng.

Không chỉ thế, cường giả lấy mười tám hạt giống thế giới đẳng cấp thứ thế giới, hấp thu lực lượng vũ trụ trong vũ trụ Ác Ma mười tám tầng, muốn dùng Mộ Ma Thần làm gốc sáng tạo ra phiên bản vũ trụ Ác Ma mười tám tầng.

Thần của tộc Ác Ma sau này được người đời gọi là Ma Thần.

Ma Thần sáng lập vũ trụ gọi là vũ trụ Ma Thần.

Ban đầu Ma Thần sáng tạo vũ trụ Ma Thần là để thế giới này trở thành chỗ lánh nạn khi địa phá diệt.

Nhưng dù là ma Thần bằng vào bản thân sáng tạo ra thế giới cũng không thể chống đỡ pháp tắc hủy diệt lúc đại phá diệt.

Vì vậy Ma Thần yêu cầu tất cả siêu cường giả tộc Ác Ma vào lúc bọn họ sắp chết thì phải vào vũ trụ Ma Thần, thi giải bên trong đó.

Sau khi bọn họ chết năng lượng trong người sẽ dung nhập vào biên giới, không gian vũ trụ Ma Thần, không ngừng gia cố cho vũ trụ Ma Thần.

Trong cơ thể bọn họ phát tán pháp tắc sẽ dung nhập vào pháp tắc vũ trụ của vũ trụ Ma Thần, không ngừng hoàn thiện pháp tắc này, chậm rãi đối kháng pháp tắc trùng kích lúc vũ trụ Ác Ma mười tám tầng bị hủy diệt.

Cứ thế trong mấy trăm ức năm, siêu Ác Ma vào vũ trụ Ma Thần chết đi ngày càng nhiều lên, nơi đây thành mộ địa chúng ma danh xứng với thực, cộng thêm người sáng tạo là Ma Thần, vì vậy về sau vũ trụ Ma Thần được gọi là Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần, có thể nói là ngàn vạn chư ma thái cổ dùng máu thịt làm đá tảng đúc ra thế giới.

Mộ Ma Thần không ngừng lớn mạnh, càng lúc càng ổn định, lúc này thì đại hủy diệt ập đến.

Trăm năm cuối cùng vì để lực lượng Mộ Ma Thần đến tột đỉnh, tộc Ác Ma bắt đầu huyết tế pháp tắc vũ trụ này.

Ác Ma thấp kém của vũ trụ Ác Ma mười tám tầng bị giết từng đám từng đám, dùng máu của họ tưới thế giới này.

Còn sót lại Ác Ma cao đẳng khoảnh khắc vào Mộ Ma Thần thì dùng lực lượng của mình cùng Mộ Ma Thần đối kháng đại hủy diệt.

Bọn họ thành công.

Chương 2349: Đại Hồng thái tử 1

Phút cuối hủy diệt đến, còn lại hơn chín mươi phần trăm Ác Ma cao đẳng không chịu nổi pháp tắc thiên địa trùng kích mà chết. Lượng Ác Ma lực và pháp tắc Ác Ma trong người bọn họ rót vào Mộ Ma Thần, thành một phần của Mộ Ma Thần.

Ác Ma cao đẳng còn lại may mắn sống sót, nghỉ ngơi lấy lại sức trong Mộ Ma Thần.

Bọn họ lần lượt dựng dục mười tám hạt giống thế giới đẳng cấp thứ thế giới hình thành mười tám tầng Hắc Ám Thâm Uyên sau này.

Tộc Ác Ma may mắn sống sót chính là Thâm Uyên Ác Ma về sau.

Tộc Ác Ma nói là một chủng tộc thật ra vì trải qua diễn biến ăm tháng dài dòng, chi nhánh phức tạp hơn thái cổ chư tộc gấp trăm lần.

Bên trong có Ác Ma đê đẳng, Ác Ma cao đẳng, Ác Ma không trí tuệ, Ác Ma trí tuệ, ngàn vạn loại tộc.

Vì kỷ nguyên vũ trụ trước mà đầu tích lũy văn minh võ đạo, nên thực lực Hắc Ám Thâm Uyên cực kỳ cường đại, bọn họ không cam lòng ru rú trong Hắc Ám Thâm Uyên.

Ngày xưa khi Ma Thần sáng lập Mộ Ma Thần đã nghĩ hết rồi.

Tộc Ác Ma sau khi vượt qua đại phá diệt sẽ quân lâm vũ trụ mới, hủy diệt cư dân bản xứ vũ trụ mới, tiếp tục làm chúa tể vũ trụ mới.

Nhưng sau đại phá diệt, dù Mộ Ma Thần kiên cường tồn tại lại như bèo dạt bay đi trong năng lượng cuồng bạo, lạc mất phương hướng trong hỗn độn vô biên sau khi vũ trụ hủy diệt.

Hắc Ám Thâm Uyên như siêu chiến hạm của tộc Ác Ma, bọn họ khó khăn vận chuyển chiến hạm to lớn này du hành trong hỗn độn vô biên, mãi khi tìm hắn vũ trụ Tam Thập Tam Thiên mới sinh.

Bọn họ phá mở Thán Tức Thần Tường của Tam Thập Tam Thiên.

Họ kéo trăm ức năm trước ra, cuộc thánh chiến Hắc Ám Thâm Uyên và thái cổ chư tộc Tam Thập Tam Thiên mở màn.

Trên ngọc giản Mộ Ma Thần không ghi lại trận chiến này.

Nhưng Lâm Minh biết đại khái, trận đại chiến đó là cuộc chiến thảm thiết nhất trong lịch sử sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên.

Không biết bao nhiêu thiên kiêu thượng cổ chết đi, bao nhiêu thượng cổ Thần Vương chết trận.

Trong đó bao gồm chủ nhân Tu La lộ, Hấc Ám Quân Vương, kiếp trước của Thánh Mỹ, các nhân vật tuyệt thế mà đến nay Lâm Minh hoang mang thân phận của họ.

Bọn họ hoặc là chết trận, hoặc mất tích, hoặc không rõ tung tích.

Cuối cùng sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên thắng, cái giá là thái cổ chư tộc diệt vong, văn minh võ đạo tụt dốc. Vũ trụ ba mươi ba trọng có hơn phân nửa bị hủy diệt thành đất chết, hoang dã.

Cốt thuyền to lớn không ngừng rạch phá hư không nhanh như tia chớp.

ở mười tám tầng Hắc Ám Thâm Uyên thì mọi pháp tắc, năng lượng đều tràn ngập hơi thở hoang dã viễn cổ. Đây là viễn cổ thật sự, vượt qua mấy trăm ức năm, cộng với thời gian lâu dài trăm ức năm.

Lâm Minh đứng ở đầu cốt thuyền nhìn mảnh đất hoang dã này.

Sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên, đối địch với Thâm Uyên Ác Ma là số phận đã định trước.

Thượng cổ Ma Thần Thâm Uyên Ác Ma dùng thiên phú nghịch thiên kéo dài sự sống cho tộc Ác Ma, chủng tộc vốn vạn số đã tận nên biến mất vào vũ trụ thượng cổ lúc đại phá diệt, đã định trước cuộc chém giết sinh tử sau khi vũ trụ mới được sinh ra.

Đối với Tam Thập Tam Thiên thì Thâm Uyên Ác Ma là kẻ xâm nhập và hủy diệt.

Đối với Thâm Uyên Ác Ma thì bọn họ là mãnh thú bị nhốt trong lồng, mãnh thú ăn thịt, thiên kinh địa nghĩa.

Thảo luận trận chiến tranh này đúng hay sai không ý nghĩa gì, thứ duy nhất có ý nghĩa chính là... Hủy diệt đối phương!

Cốt thuyền bay suốt mười ngày trong tầng mười tám, Lâm Minh thấy tận cuàng tầm nhìn một mảnh bình nguyên hoang dã. Một bên bình nguyên như bị búa to của thần linh xẻ ra hình thành vách vực to lớn. Bên ngoài vách vực là trời sao vũ trụ sâu thẳm vô tận.

Đây là lối vào Mộ Ma Thần, nó nằm ngay chính giữa tầng mười tám, lối vào ẩn sâu dưới đất.

Dưới lòng đất chôn giấu trời sao.

Lúc này Lâm Minh nhìn thấy trên bình nguyên phương xa lơ lửng nhiều thành lũy màu tím đen.

Những thành lũy thoạt trông như các con sứa lớn lơ lửng trên cao cách mặt đất mấy ngàn trượng vươn ra mấy trăm điều xúc tu rũ xuống mặt đất.

- Là pháo đài bay của Đại Hồng ma quốc, đám người này tới sớm hơn chúng ta.

Người nói chuyện là Minh Cổ, trưởng lão Minh Vương Đạo. Minh Cổ liếc qua pháo đài, ánh mắt bí hiểm.

Lâm Minh nhỏ giọng lặp lại:

- Đại Hồng ma quốc...

Sáu đại thế lực Thâm Uyên mỗi ba thế lực sẽ kết thành liên minh với thế lực nhỏ quanh mình.

Hai liên minh lấy Minh Vương Đạo và Đại Hồng ma quốc dẫn đầu, đối địch với nhau.

Nếu ở mười bảy tầng Thâm Uyên bọn họ còn kiêng dè mặt mũi mà sống chung hòa bình, thậm chí ngẫu nhiên hợp tác.

Nhưng trong Mộ Ma Thần, hai phe đối địch gặp mặt thì chỉ có một chữ, giết!

Bởi vì trong Mộ Ma Thần có nhiều cơ duyên, ích lợi.

Trong đó Mộ Ma Thần hấp dẫn người ta nhất ở chỗ trong Mộ Ma Thần có một loại năng lượng, bản chất của năng lượng này truyền từ kỷ nguyên vũ trụ thượng cổ lại, tích lũy thuần hóa năng lượng Ác Ma từ trăm ức năm trở lên.

Những năng lượng Ác Ma này từng tồn tại trong cơ thể tuyệt đại ma vương tộc Ác Ma trăm ức năm trước.

Bị bọn họ chuyên tâm luyện hóa, thuần hóa, trong đó dung hợp những sở học cả đời của tuyệt đại ma vương, tinh hoa pháp tắc vô tận.

Những 2n lnày tích lũy từ ức năm lại ức năm, không ngừng dung hợp, lên men. Phẩm chất của nó đã đến độ cao khó tin, nếu là ở bên ngoài thì mỗi lũ đều là chí bảo.

Thâm Uyên Ác Ma gọi nó là... Lực lượng Ma Thần.

Thâm Uyên Ác Ma đi vào Mộ Ma Thần có nhiệm vụ hàng đầu là luyện hóa lực lượng Ma Thần.

Lực lượng Ma Thần có linh tính, nó tụ tập nhiều thì sẽ tạm thời hiển hóa ra ngoài người Ác Ma, ngưng tụ thành một hình xăm. Mỗi Ác Ma ngưng tụ ra hoa văn khác nhau, nhưng hình tượng hoa văn chế ra là thống nhất, một đồ án Ác Ma dữ tợn.

Đồ án này được Thâm Uyên Ác Ma gọi là đồ đằng.

U Tà, Minh Trụ, Hồng Hoang, sáu siêu Ác Ma được gọi là Ác Ma đẳng cấp đồ đằng vì đồ đằng lực lượng Ma Thần.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên loại đồ đằng này được xem là cực hạn của Chân Thần, là tiêu chí cường giả vượt Chân Thần.

Một Ác Ma tiến vào Mộ Ma Thần ngoài người ngưng tụ càng nhiều đồ đằng chứng minh người đó hấp thu lực lượng Ma Thần càng nhiều, tu vi nâng cao càng lớn.

Khi Ác Ma ra khỏi Mộ Ma Thần, những đồ đằng sẽ chậm rãi hòa vào cơ thể, biến mất, cuối cùng lẳng lặng chuyển hóa thành lực lượng thật sự từ đó nhận được ích lợi to lớn.

Toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma đi vào Mộ Ma Thần đều hy vọng có được nhiều lực lượng Ma Thần hơn.

Vì bản thân đám đông Ác Ma hấp thu lực lượng Ma Thần tốc độ có hạn, bọn họ muốn có được càng nhiều nên nghĩ ra cách khác là giết Ác Ma cướp đi lực lượng Ma Thần đã được đối phương hấp thu.

Đây là một loại đường tắt.

Vì thế định trước sau khi vào Mộ Ma Thần sẽ có bữa tiệc giết chóc hoành tráng.

Chương 2350: Đại Hồng thái tử 2

Trừ lực lượng Ma Thần ra nhiều thượng cổ cái thế ma vương chết trong Mộ Ma Thần sẽ để lại truyền thừa, báu vật của bọn họ trong Mộ Ma Thần.

Mấy thứ này là tạo hóa lớn cho nhiều Ác Ma.

Không chỉ thế, trong Mộ Ma Thần vì được lực lượng Ma Thần vô cùng tinh thuần tẩm bổ, sinh ra thiên địa thần dược, dị thú quý hiếm, thiên tài địa bảo, rất nhiều cơ duyên. Nếu ngẫu nhiên được một món chí bảo kinh thế thì cũng không lạ gì.

Báu vật, lực lượng Ma Thần, truyền thừa, thậm chí tư cách thử thách Hắc Ám tế điển cuối cùng, tất cả mọi thứ dẫn đến cuộc chém giết sinh tử không thể tránh khỏi.

Giọng trưởng lão Minh Cổ lạnh lùng nói:

- Sắp xuống dưới ngay, vào Mộ Ma Thần rồi thấy Ác Ma Hồng Minh thì đừng nương tay, trực tiếp giế t chết.

Minh Cổ nói Hồng Minh là liên minh do Đại Hồng ma quốc tổ chức.

- Còn Ác Ma Minh Minh chúng ta khi gặp nhau đừng tự tàn sát, không thì các ngươi sẽ phải trả cái giá tương ứng.

Khi trưởng lão Minh Cổ nói câu thứ hai mắt lóe tia sáng cảnh cáo.

Hai chữ liên minh không phải chỉ nói rồi thôi. Khi đám Ác Ma lên đường thì thông qua khế ước Minh vương lập lời thề, nếu đồng minh tàn sát nhau trong Mộ Ma Thần sẽ chịu phản phệ, trừng phạt từ khế ước Minh vương.

Nhưng cái gọi là khế ước Minh vương không mấy cao minh, trừng phạt không tới mức không chịu đựng được.

Vì vậy nếu gặp cơ duyên kinh thế thì Ác Ma đồng minh chưa chắc đáng tin, mọi chuyện phải nhìn xem những cơ duyên này có đủ phí thanh toán trừng phạt không.

Thành viên Minh Minh vào Mộ Ma Thần mỗi người một ý nghĩ, bọn họ đều biết quy tắc ngầm của liên minh. Khi gặp liên minh đối địch thì tiêu diệt trước, giải quyết đối thủ rồi tính tới phân chia ích lợi nội bộ. Có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất, không thì dùng vũ lực quyết định tất cả.

Cứ thế cốt thuyền to chậm rãi đáp xuống.

Trú địa của Minh Minh cách Hồng Minh trăm dặm, xa xa đối diện.

Sau mấy canh giờ, thế lực hai phe tự phái ra trưởng lão dẫn đội mang theo đám Ác Ma cao đẳng sắp vào Mộ Ma Thần cùng tới vách vực bình nguyên thái cổ, đối diện trời sao vô tận khảm sâu dưới lòng đất.

Lâm Minh ở trong đám người lặng lẽ đánh giá Ác Ma bên Hồng Minh.

Số lượng Ác Ma đẳng cấp Chân Thần trong Hồng Minh ngang ngửa Minh Minh, mười hai người, không tính Lâm Minh.

Mười hai Ác Ma này là tịnh nhuệ của Hồng Minh lần này.

Đứng đằng trước nhất mười hai Ác Ma là một Ác Ma to lớn mặc chiến giáp màu tím vàng. Ác Ma có khuôn mặt nhân loại, cực kỳ đẹp trai, nhưng toàn thân đầy vảy như thằn lằn, sau lưng có cái đuôi thô to.

Ác Ma có khuôn mặt nhân loại là thái tử đương triều của Đại Hồng ma quốc.

Lâm Minh liếc Đại Hồng thái tử, thầm nghĩ:

- Đẳng cấp Chân Thần trung vị...

Nhưng Lâm Minh cảm giác phán đoán ra đẳng cấp tu vi thế này chưa chắc có giá trị tham khảo.

Lâm Minh cảm nhận nguy hiểm từ người Đại Hồng thái tử, e rằng thực lực của đối phương kh ủng bố hơn biểu hiện ra ngoài rất nhiều.

Chợt một thanh âm nhẹ nhàng vang bên tai Lâm Minh:

- Hi hi, trưởng lão thứ chín thật nhạy bén.

Lâm Minh quay đầu nhìn một cái, người nói chuyện là Minh Đồng.

Tim Lâm Minh rớt cái bịch, mới rồi hắn chỉ thầm nghĩ, không hề biểu hiện trên nét mặt vậy mà bị Minh Đồng nhận ra.

Lâm Minh giữ im lặng, lòng luôn cảnh giác Minh Đồng. Mấy ngày nay Lâm Minh hay thấy Minh Đồng đi chung với Thánh Mỹ, hắn cũng cảm nhận sự nguy hiểm từ người gã, mùi nguy hiểm nặng còn hơn Đại Hồng thái tử.

Minh Đồng mỉm cười nói:

- Thoải mái đi.

Minh Đồng quay đầu không nhìn Lâm Minh nữa:

- Nếu đối đầu với Đại Hồng thái tử này thì ngươi bây giờ tốt nhất là tạm né mũi nhọn.

Minh Đồng đưa ra lời khuyên xong cười tủm tỉm đi hướng Đại Hồng thái tử:

- Hồng thái tử, đã lâu không gặp!

Giọng Minh Đồng từ tính mà sang sảng văng vẳng tứ phía.

Minh Đồng và Đại Hồng thái tử là quen biết cũ, sau khi gặp mặt thì không thiếu khách sáo, trò chuyện. Tuy ai đều biết giao thiệp kiểu này chỉ là khéo đưa đẩy, nhưng Minh Đồng và Đại Hồng thái tử biểu hiện vừa đúng, như thể bọn họ thật sự là bằng hữu tốt.

Thâm Uyên Ác Ma tụ tập ở lối vào Mộ Ma Thần ngày cvàng nhiều, trừ hai liên minh ra còn một số thế lực nhỏ cầu sinh giữa kẽ hở cũng chạy tới.

Minh Vương Đạo, Đại Hồng ma quốc chuyên môn chừa lại ít danh ngạch cho những thế lực này chứ không bài trừ bọn họ ra ngoài hết.

Cùng chia sẻ ích lợi là đạo sinh tồn của người thống trị.

Lúc này thì Mộ Ma Thần sắp mở ra.

Bình nguyên tĩnh lặng năng lượng bắt đầu hỗn loạn, từngđợt bão năng lượng phần phật nổi lên giữa hư không càn quét bốn phía.

Đoàn trưởng lão được mấy đại tông phái đưa tới như ngọn núi đứng thẳng tứ phương, mắt như điện nhìn hư không.

Lúc bão tố lên mạnh nhất thì bọn họ giơ tay lên lấy ra cây cột đồ đằng thô to, trên những cột đồ đằng khắc phù điêu Ác Ma. Đây là cách mở ra Mộ Ma Thần tiện nhất lưu truyền từ thời đại thượng cổ. Sáu cây cột đồ đằng thật ra là chìa khóa mở ra Mộ Ma Thần.

Sáu cây cột đồ đằng bay lên trời sao tối tăm bày thành đồ án sao sáu cánh. Chính giữa sao sáu cánh, trời sao mênh mông khuếch tán, vặn vẹo như sóng nước. Dần dần ngân hà tách ra một khe hở, bên trong tỏa ánh sáng đen chói lòa.

Ánh sáng đen như nguồn tất cả hắc ám, thương cổ hùng hồn như biển cả màu đen từ trên trời đổ ập xuống bao phủ đám cường giả trên hoang nguyne.

Trong phút chốc Lâm Minh cảm giác Tu Di giới của mình rung bần bật như có cái gì sắp rít gào bay ra.

Lâm Minh biết đây là phản ứng Trụ chi thư.

Lúc Mộ Ma Thần sắp mở ra thì lực lượng trong Trụ chi thư quán thông với lực lượng thiên địa như sắp trướng nứt Tu Di giới của

Lâm Minh.

Đây là lý do không thể giấu Tế Văn Chi Thư. Khoảnh khắc bước vào Mộ Ma Thần thì Tế Văn Chi Thư có mấy quyển, nằm trong tay ai nhìn qua là rõ!

Vì phòng ngừa Tu Di giới vỡ nát, Lâm Minh đành phải lấy Trụ chi thư ra.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đen thê lương b ắn ra từ Trụ chi thư hướng tới vòng xoáy năng lượng hùng dũng trên bầu trời tối tăm, hợp nhất với vòng xoáy.

Gần bên cạnh Lâm Minh có hai luồng thần quang bắn lên cao.

Hai thần quang này là hai quyển Tế Văn Chi Thư khác.

Hiện tại Lâm Minh đã rõ ràng, hai quyển Tế Văn Chi Thư là U Chi Thư, Tà Chi Thư.

Tà Chi Thư nằm trong tay Thánh Mỹ, Tà là thủ lĩnh của Ma Đạo Hội.

Lúc trước có tin đồn nói Tà còn sống trên đời, về sau Lâm Minh biết đó chỉ là Ma Đạo Hội cố ý thả ra tiếng gió. Tà thật sự đã chết, không chết trong đại chiến Tam Thập Tam Thiên và Thâm Uyên trăm ức năm trước.

Sau trận chiến ấy Tà bị thương, tinh hao sự sống xói mòn nên chết già từ từ.

Nhưng Ma Đạo Hội cố ý che giấu tin tức này, chế tạo tin đồn, sương mù giả dối để củng cố địa vị của mình.

Tà Chi Thư nằm trong tay Thánh Mỹ, U Chi Thư thì trong tay Đại Hồng ma quốc. Có thể nhìn ra sáu thế lực đẳng cấp đồ đằng tồn tại mối thù truyền kiếp, bọn họ cầm sách trấn tông của môn phái khác đi vào Mộ Ma Thần.

Chương 2351: Vào Mộ Ma Thần

Sáu Tế Văn Chi Thư có liên kết bí ẩn với thế giới trong Mộ Ma Thần.

Ác Ma cầm Tế Văn Chi Thư sẽ nhận được một chỗ tốt, đó là thông qua Tế Văn Chi Thư dễ dàng hấp thu Ác Ma lực nhiều hơn.

Đây là lý do Thâm Uyên Ác Ma giữ Tế Văn Chi Thư sẽ chiêu thù hận.

Không có thực lực thật sự chống đỡ thì sở hữu Tế Văn Chi Thư là tìm chết.

Vì vậy khi trong tay Lâm Minh nở rộ thần quang, ánh mắt các Ác Ma Hồng Minh toàn tập trung vào người hắn.

Bọn họ sớm biết Thánh Mỹ nắm giữ Tà Chi Thư nên không lấy làm lạ, Trụ chi thư của Lâm Minh thì gần đây mới có tin đồng. Bọn họ biết Minh Minh lại thêm một quyển Tế Văn Chi Thư, nhưng trước đó bọn họ đều cho rằng Tế Văn Chi Thư nên do Minh Đồng nắm giữ mới đúng.

Cố tình Trụ chi thư nằm trong tay Lâm Minh.

Đại Hồng thái tử nhìn Minh Đồng, khóe môi cong lên:

- Minh Đồng huynh thật khiêm nhường, tặng hai quyển Tế Văn Chi Thư cho sư đệ, sư muội. Thế nào? Chẳng lẽ Minh Đồng huynh không có gan cầm Tế Văn Chi Thư vào Mộ Ma Thần sao? Hay đây chỉ là sương khói đạn các người tung ra, thật ra vào Mộ Ma Thần rồi Tế Văn Chi Thư vẫn sẽ giao vào tay Minh Đồng huynh? Tiểu tử này chỉ là lá chắn của huynh đúng không?

Đại Hồng thái tử chỉ vào Lâm Minh, mắt lóe tia sáng trào phúng.

Minh Đồng bình tĩnh ứng đối, cười to bảo:

- Báu vật là người có tài thì giữ, tuy tu vi của tại hạ cao hơn chút nhưng chẳng qua là thời gian tu luyện dài hơn, thiên phú thật sự chỉ tàm tạm, không bằng Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo ta, cũng so không bằng trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông. Thiên phú không bằng người thì tất nhiên phải nhường cho hiền, có gì kỳ?

Minh Đồng nói mấy lời này rất dõng dạc, khiến nhiều Ác Ma cảm thấy khó tin.

Bọn họ nhiều ít biết thiên phú của Minh Đồng, nghe đồn gã luôn thâm tàng bất lộ, thực lực siêu đáng sợ.

Thánh Ma Nữ thì thôi, nàng nổi tiếng đã lâu, thế nhưng Minh Đồng bằng phaửng bảo không bằng trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông chẳng nghe tên tuổi.

Ngẫm vậy nhiều Ác Ma âm thầm chú ý Lâm Minh hơn, trong đầu nhiều ý tưởng. Có người tin lời Minh Đồng vài phần, thầm cảnh giác Lâm Minh, có người thấy Lâm Minh chỉ có thực lực Thiên Tôn thượng vị thì mắt lóe tia sát khí.

Lâm Minh thản nhiên nghênh tiếp những ánh mắt nhiều ý nghĩ, lời Minh Đồng đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió.

Lâm Minh cũng biết dù Minh Đồng không nói gì thì hắn vẫn đứng ở đầu sóng, bởi vì Trụ chi thư nằm trên tay hắn.

So với một số Thánh Mỹ tích luy nổi tiếng thì Lâm Minh càng dễ trở thành mục tiêu của mọi người.

Trong trời sao vô tận phía cuối hoang nguyên, sáu cột đồ đằng hấp thu xong lực lượng từ ba quyển Tế Văn Chi Thư rót vào thì rung bần bật.

Chấn động ngày càng mãnh liệt kéo theo bình nguyên thái cổ nơi mọi người đứng bắt đầu run rẩy.

Từng cục đsa to vỡ ra trên bình nguyên bị cuốn ngược vào trời sao vô tận.

Ánh sáng đen ngày càng rực rỡ quanh cột đồ đằng, vô cùng huyền ảo. Bên trong có ức vạn phù văn pháp tắc phập phềnh, cùng với tiếng kêu Răng rắc!, không gian sụp xuống. Một thế giới u thâm vô cực chậm rãi phô bày trước mắt các ma.

Thế giới này là Mộ Ma Thần bí ẩn mà cổ xưa.

Đi vào Mộ Ma Thần đầu tiên phải có tư cách vào trong.

Tộc Ác Ma ngày xưa vượt qua kiếp nạn đại hủy diệt, thành lập Hắc Ám Thâm Uyên rồi Mộ Ma Thần thành vùng đất rèn luyện của tuyệt thế thiên kiêu Thâm Uyên Ác Ma.

Có thể nói mật địa này là bảo chứng cho Thâm Uyên Ác Ma mấy năm nay sinh ra vô số cường giả, ở trên sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

Nhiều năm qua Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Hắc Ám Thâm Uyên ít nhất có trên chín mươi phần trăm từng vào Mộ Ma Thần khi còn ở đẳng cấp Thiên Tôn.

Chuyến đi Mộ Ma Thần có nhiều Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn sẽ chết, nhưng sống sót thì một bước lên trời.

Đôi khi sáu, bảy ức năm Mộ Ma Thần không mở ra, khiến số lượng Chân Thần Thâm Uyên Ác Ma giảm mạnh trong thời gian này.từ đó thấy được hiệu quả rèn luyện Mộ Ma Thần nghịch thiên thế nào.

Tài nguyên quý giá như vậy dĩ nhiên không thể lãng phí trên người kẻ tài trí bình thường vì vậy trước khi vào Mộ Ma Thần khuếch tán ánh sáng đen là thử thách bước đầu tư cách người tiến vào.

Trong ánh sáng đen ẩn chứa năng lượng Ác Ma tinh thuần, chỉ Ác Ma có thiên phú phi phàm, căn cơ, năng lượng trong người khổng lồ mới khiến những năng lượng Ác Ma cộng minh cuối cùng đi vào trong.

Đám Ác Ma thiên phú yếu sẽ bị năng lượng Ác Ma này đẩy ra ngoài.

Năng lượng Ác Ma dâng trào như thiên địa triều tịch lớn lao ập đến, trong phút chốc hoang nguyên chấn động, mặt đất dưới trời sao bị che lấp.

Nhiều Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn đứng trước tiều tịch cùng cảm thấy chính mình nhỏ bé, so với Mộ Ma Thần chôn giấu vô số thượng cổ ma vương thì bọn họ bé nhỏ không đáng kể.

Giọng Minh Đồng truyền khắp Minh Minh:

- Vào đi!

Nhiều Thâm Uyên Ác Ma Minh Minh cắn răng biến thành luồng sáng bay hướng thiên địa triều tịch ẩn chứa lực lượng kh ủng bố.

Chương 2352: Bám theo 1

Mỗi ngôi sao toát ra lực lượng ma tính khổng lồ nhất định, bên trong có Ma Thần thật sự đang ngủ say, uy áp như uyên như ngục, khiến lòng người run sợ.

- A? Những vì sao này...

Lâm Minh đột nhiên phát hiện điểm không giống bình thường, lúc ở hoang nguyên thì Lâm Minh đã thấy lạ, trời sao chôn dưới lòng đất rồi lại có nhiều vì sao, rất là kỳ cục.

Mãi khi Lâm Minh vào trong Mộ Ma Thần mới phát hiện ngôi sao thoạt trông rực rỡ lấp lánh thật ra là các viên xá lợi Ác Ma.

Một ít tuyệt thế ma vương sau khi chết sẽ để lại xá lợi Ác Ma, như cái Lâm Minh có được trong thử thách cuối cùng Tu La lộ.

Trên bầu trời vô số xá lợi Ác Ma là do siêu Ác Ma thời đại thượng cổ để lại, chúng nó đã tồn tại trăm ức năm nhưng vẫn tỏa sáng bất hủ một góc trời.

Chúng nó liên kết với nhau cấu trúc thành một trận pháp kh ủng bố.

Trận pháp này bao bọc nguyên Mộ Ma Thần, rất khó tưởng tượng nó cường đại đến mức độ nào.

Lúc này không chỉ Lâm Minh, Ác Ma khác vào Mộ Ma Thần cũng chú ý thấy những ngôi sao xá lợi Ác Ma.

Mỗi viên xá lợi Ác Ma ẩn chứa tinh hao vô tận, lực lượng pháp tắc của siêu Ác Ma khi còn sống, là chí bảo vô thượng.

Một số Thâm Uyên Ác Ma không kiềm được bay hướng các ngôi sao, tuy rằng bọn họ không trông chờ sẽ chiếm được những viên xá lợi Ác Ma nhưng quan sát khoảng cách gần, tham ngộ pháp tắc cô đọng trong xá lợi cũng tốt.

Nhưng bọn họ chưa đến gần thì có uy áp kh ủng bố như thác nước trút xuống đánh bay những Ác Ma định rình ngó.

Những Ác Ma không bị thương, chỉ bị uy áp đột nhiên giáng xuống làm máu sôi trào, sắc mặt tái nhợt.

Có Ác Ma cảm thán rằng:

- Thật lợi hại... Thượng cổ ma vương chết đi không biết chết đi bao nhiêu năm rồi mà uy thế vẫn còn. Nếu bọn họ sống không biết thực lực sẽ đến trình độ thế nào?

Có những vết xe đổ, đám Ác Ma không ý định nghiên cứu xá lợi Ác Ma nữa.có Ác Ma nhìn đến Lâm Minh, mắt rực sáng:

- A! Đó chẳng phải là tiểu tử 26phô thiên cái địa nắm giữ Trụ chi thư sao?

- Đúng là hắn!

mấy Ác Ma nói chuyện đều có tu vi đẳng cấp Thiên Tôn, hơi e đè nhìn Lâm Minh nhưng ánh mắt tham lam.

Bọn họ không phải Minh Minh, càng không là Hồng Minh mà là Thiên Tôn đến từ thế lực nhỏ.

Chỉ có Ác Ma trong Minh Minh biết thực lực của Lâm Minh, tin tức cụ thể bị Minh Vương Đạo phong tỏa, có một ít tiếng gió truyền ra khiến người phân biệt rõ thật giả, dù sao tai nghe là giả mắt thấy mới là thật.

Các Thiên Tôn thế lực nhỏ không rõ ràng Lâm Minh đạt tới trình độ gì, nhưng Minh Đồng đã nói thiên phú của hắn lợi hại hơn gã.

Cho dù Minh Đồng nói dối nhưng ước chừng Lâm Minh sẽ không yếu hơn bọn họ.

Có Ác Ma Thiên Tôn nhỏ giọng nói:

- Chắc chúng ta không đối phó được, hay là thông báo đại sư huynh tới đây phối hợp với chúng ta đánh chết hắn?

Bọn họ nói đại sư huynh là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần.

- Bây giờ hành động thì quá sớm, mọi người mới tới Mộ Ma Thần, không ai ngưng tụ ra lực lượng Ma Thần được, càng không nhặt được cơ duyên gì. Trụ chi thư thì chúng ta không dám biển thủ, nếu không sẽ gây ra họa sát thân.

- 333e chờ trước đi, đợi nuôi mập tiểu tử này, tới lúc rồi liên lạc với đại sư huynh xuống tay. Chắc trên người tiểu tử này có nhiều thứ tốt.

Mấy Thiên Tôn truyền âm bàn tán, chợt hoa mắt, lông tơ dựng đứng.

Một Ác Ma to lớn màu đen như hồn ma xuất hiện giữa bọn họ.

Ác Ma đó chính là Lâm Minh, hắn nhìn ba Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, khóe môi nhếch nụ cười dữ tợn. Lâm Minh không nghe thấy ba Ác Ma truyền âm nhưng bọn họ lộ ra địch ý, sát khí như có như không làm sao thoát khỏi cảm giác nhạy bén của Lâm Minh?

Dù là kẻ yếu thì ai có địch ý với Lâm Minh là hắn sẽ không bỏ qua, mặc kệ chuyến đi Mộ Ma Thần chỉ vừa bắt đầu hay sao, không cần biết giết bọn họ có lợi hoặc không.

Bóp ch ết nguy hiểm từ trong nôi là bài học quan trọng nhất mà Âm Dương Bác Diên đã dạy cho Lâm Minh khi ở Thất Huyền cốc.

- Ngươi...!

Thâm Uyên Ác Ma vừa mở miệng thì tim đã ngừng đập, gã cảm giác khi Lâm Minh xuất hiện có lực tràng vô hình tỏa định bốn phía, bọn họ không thể nhúc nhích.

Tư duy của Thâm Uyên Ác Ma bị đông lại, gã không kịp phân biện cái gì, chỉ thấy một luồng sáng đen xẹt qua. Ác Ma lực hộ thể của bọn họ rách ra như tờ giấy, ba cái đầu bay cao vút.

Máu phun ra ồ ồ như suối.

Lâm Minh cầm Ám Long thương, một thương quét qua nháy mắt giết chết ba Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn.

Mũi thương lạnh lẽo không dính một giọt máu, Lâm Minh lặng lẽ cất đi Ám Long thương. Ba Ác Ma Thiên Tôn chết tu vi không cao bằng Lâm Minh, thực lực chênh lệch quá lớn dẫn kđến kết quả nghiền áp.

Thâm Uyên Ác Ma va sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên vốn là tử địch, Lâm Minh không định nương tay, huống chi đối phương lộ ra sát khí với hắn.

Cuộc lịch lãm Mộ Ma Thần này sẽ là bữa tiệc giết chóc.

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba cái xác không đầu rớt xuống đất, ma huyết đổ đầy đất thái cổ. Cảnh tượng khiến Lâm Minh bất ngờ diễn ra.

Những giọt máu như nước thấm vào mặt biển, bị đất thái cổ nhanh chóng hấp thu.

Năng lượng trong người ba Ác Ma Thiên Tôn bị rút ra từ từ, chui vào trong hư không, dung nhập vào phương thiên địa này.

Lâm Minh cảm giác ba cái xác đang từ từ mục rữa.

Xác Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn trải qua mấy chục vạn năm cũng sẽ không mục nát, nhưng bây giờ xác chết thối rữa nhanh còn hơn xác người phàm.

Tình huống này xảy ra chỉ có thể là vì lực lượng khí huyết cường đại trong cơ thể bọn họ bị hấp thu không ngừng.

mất đi lực lượng khí huyết thì cơ thể chỉ là cái túi da mục nát.

Lâm Minh nhíu mày nói:

- Sao có thể như vậy?

Ác Ma chết trong Mộ Ma Thần nhanh chóng bị rút đi lực lượng làm Lâm Minh cảm giác không gian này tà tính.

Mộ Ma Thần như cái miệng dã thú to lớn, Thâm Uyên Ác Ma đi vào đây sẽ hao tổn hơn phân nửa, những Ác Ma mất đi có kết cuộc là bị thế giới này phân giải hấp thu.

Kết cuộc làm người lạnh sống lưng.

Trên mảnh đất Mộ Ma Thần địa thế hiểm ác.

Có ngọn núi đâm thẳng lên mây như kiếm to đâm thủng khung trời.

Có đất đai nứt ra lộ Thâm Uyên đen thui sâu không thấy đáy.

Thỉnh thoảng thấy vài chỗ có xương vụn rơi rụng. Những xương vụn có lớn có nhỏ, như đống thủy tinh đen vụn.

Đến gần mớ xương cốt sẽ cảm nhận lực tràng như có như không. Thật ra những bộ xương này đã hao hết năng lượng nhưng còn giữ lại lực tràng mờ nhạt, khiến người cảm thán.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sau khi chủ nhân khúc xương chết đi năng lượng chứa trong cơ thể bọn họ giống như mấy Ác Ma Thiên Tôn vừa chết, bị thế giới này hấp thu.

Chỉ còn lại đống xương vụn rải rác, lực tràng nhạt quanh quẩn vĩnh viễn chôn trong thế giới này.

Nghĩ đến đây lòng Lâm Minh nổi lên cảm giác kỳ lạ.

Mỗi lần Mộ Ma Thần mở ra sẽ có vô số Ác Ma thiên kiêu kéo vào.

Chương 2353: Bám theo 2

Những Ác Ma thiên kiêu này có thể từ trong Mộ Ma Thần hấp thu những năng lượng Ác Ma trải qua trăm ức năm rèn luyện, phẩm chất không thể tưởng tượng. Nhưng có trên tám mươi phần trăm Ác Ma thiên kiêu chết trong Mộ Ma Thần.

Năng lượng Ác Ma, lực lượng khí huyết trong cơ thể bọn họ sẽ không chừa chút gì bị thế giới này hấp thu.

Có ra có vào hình thành cân bằng riêng biệt khiến người lạnh sống lưng.

Nghĩa là tộc Ác Ma dùng những người bị đào thải làm phân đẩy kẻ mạnh hơn đi lên càng cao.

Nghĩ những điều này khiến lòng Lâm Minh cảm thấy. Hắc Ám Thâm Uyên tàn nhẫn, phép tắc rừng rậm không đơn giản là nói chơi, nó thật sự là mạnh ăn thịt yếu, cường giả ăn luôn kẻ yếu.

Lúc này phía trước đột nhiên vụt qua hơi thở Ác Ma kinh người, một cầu vồng màu đen xuyên suốt thiên địa. Lực lượng trùng kích mãnh liệt chấn mặt đất lên xuống như sóng nước.

Giữa hư không nơi xuất hiện chấn động có một ma đầu thấp thoáng trong cầu vồng đen, nó chậm rãi cô đọng, ma khí tung hoành.

Ma đầu gầm rống trong thiên địa.

Lâm Minh nheo mắt nói:

- Lực lượng Ma Thần!

Theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi chép thì lực lượng Ma Thần loanh quanh trong Mộ Ma Thần cô đọng ức vạn năm sẽ từ từ sinh ra linh trí, đánh nát chúng nó là có thể được đến tinh hao của chúng.

Lực lượng Ma Thần là phần cơ duyên quan trọng nhất trong Mộ Ma Thần, nhiều Thâm Uyên Ác Ma thiên kiêu vào Mộ Ma Thần vì nó.

Lâm Minh nhấc chân bay lên trời, đánh ra cú đấm vào ma đầu bay lượn.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, tôn ma đầu kêu thảm một tiếng rồi bốn phía mây khói. Ma đầu biến thành các lũ năng lượng màu đen lan tỏa trong thiên địa.

Lâm Minh phất tay, các năng lượng chậm rãi tụ tập lại.

Tim Lâm Minh đập nhanh:

- Quả nhiên tinh thuần...

Thật ra hình dung loại lực lượng Ma Thần này bằng từ tinh thuần không quá chính xác. Lâm Minh đã gặp qua các loại cơ duyên báu vật nhưng bàn về phaẩm chất năng lượng trong bí cảnh thì không có gì so sánh được lực lượng Ma Thần trước mắt.

Tất cả bí cảnh Lâm Minh từng thấy thời gian tồn tại lâu nhất không dài bàng một phần mười Mộ Ma Thần.

Năng lượng trong Mộ Ma Thần trải qua thời gian dài rèn luyện như thiên tài địa bảo nhưỡng tạo mỹ tửu qua ngàn vạn năm lên men, trở thành tuyệt thế trần nhưỡng.

Mỗi Ác Ma vào Mộ Ma Thần là người nếm rượu, mùi vị trong rượu khó thể nói rõ.

Lâm Minh dùng tinh thần lực khống chế các tia năng lượng Ác Ma chui vào lòng bàn tay, ngưng kết thành một Ác Ma ảo nhỏ. Ác Ma ảo trông sống động như có sự sống.

Bàn tay Lâm Minh co thành nắm đấm trực tiếp hấp thu Ác Ma ảo.

Ngay sau đó trên cánh tay Lâm Minh ngưng tụ một ấn ký mơ hồ.

Ấn ký này là hình xăm Ác Ma nhạt, chính là đồ đằng.

Mỗi Ác Ma vào Mộ Ma Thần là trong người ngưng tụ đồ đằng lực lượng Ma Thần có số lượng nhất định.

Có lẽ là tám hoặc mười, mười lăm, vượt qua cực hạn này sẽ không tăng lên tiếp.

Tổng số cực hạn đồ đằng là bao nhiêu phải xem tư chất, tiềm lực của người ngưng tụ đồ đằng.

Số cực hạn đồ đằng càng nhiều thì càng tốt, nhưng thật ra bởi vì Mộ Ma Thần tring tràn ngập chém giết, ngươi ngưng tụ càng nhiều đồ đằng càng là dê béo ngon miệng. Nhiều Thâm Uyên Ác Ma nhỏ yếu đi vào đây có thể ngưng tụ ba, bốn đồ đằng rồi sống sót ra ngoài là đã cảm tạ trời đất.

Số cực hạn đồ đằng nhiều hay ít không có ý nghĩa với bọn họ.

Lâm Minh ngước nhìn tận cùng bầu trời, chỗ đó dường như có Thâm Uyên Ác Ma bởi vì danh lực lượng Ma Thần xuất hiện mà sinh ra tranh giành, chém giết.

Nhưng bây giờ mới có xích mích nhỏ, chờ khginày càng nhiều báu vật hiện ra thì chém giết sẽ thăng cấp cho đến Mộ Ma Thần thành địa ngục ao máu.

Lâm Minh không ở lại chỗ này quá lâu.

Theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi chép thì vòng ngoài Mộ Ma Thần ít có cơ duyên, độ đậm và phẩm chất lực lượng Ma Thần kém chút. Chí bảo thật sự nằm sâu trong Mộ Ma Thần.

Đương nhiên chỗ đó nguy hiểm cũng càng lớn.

Lâm Minh một đường bay sâu vào Mộ Ma Thần, không gian Mộ Ma Thần khác rất lớn với không gian bên ngoài.

Mộ Ma Thần là thế giới thần kỳ ngày xưa ngăn được đại phá diệt, độ mạnh không gian nơi đây trải qua trăm ức năm, máu thịt của vô số ma vương rót vào đã không thể phá vỡ.

Dù là lực lượng tuyệt đối của Lâm Minh, lĩnh ngộ pháp tắc không gian như hắn ở trong Mộ Ma Thần cũng không thể điều khiển lực lượng không gian, vặn vẹo không gian.

Càng đừng nói là phá mở không gian, dùng không gian đại na di chạy đi.

Nên dù là Chân Thần hay Thiên Tôn đều ngoan ngoãn bay trong này, vì không gian bao trùm và lực tràng không chỗ không ở nên tốc độ các Ác Ma bị áp chế.

Tuy Lâm Minh chỉ chạy đi, không ở lại lâu nhưng hắn ngưng tụ lực lượng Ma Thần, không ít hơn Ác Ma khác.

Lâm Minh có lực hấp dẫn đặc biệt với những linh vật Ác Ma.

Rất nhiều Thâm Uyên Ác Ma rải rác tìm lực lượng Ma Thần một, hai canh giờ mới được một. Khi hấp thu lực lượng Ma Thần rất có thể sẽ xung đột với Thâm Uyên Ác Ma khác, trải qua một phen chiến đấu mới quyết định được quyền sở hữu lực lượng Ma Thần.

Nhưng Lâm Minh chỉ bay đã có Ác Linh ngưng tụ từ lực lượng Ma Thần chủ động tìm tới cửa.

Thật ra không phải chúng nó không phải tìm tới Lâm Minh mà là tìm Trụ chi thư trên người hắn.

Quyển điển tịch Ác Ma thần kỳ này có hơi thở kỳ dị, dao động năng lượng đặc biệt. Trong Mộ Ma Thần, Trụ chi thư như ánh đèn hấp dẫn bươm bướm, hao tươi hút ong mật. Ác linh ngưng tụ từ lực lượng Ma Thần liên tục bị hấp dẫn đến.

Thực lực các ác linh không mạnh, Lâm Minh nhẹ nhàng đánh chết chúng nó. Dần dần đồ đằng thứ nhất trên cánh tay Lâm Minh đã hoàn thành một phần ba.

Ngưng kết đồ đằng càng về sau càng khó khăn, nhưng Lâm Minh không vội vã. Mộ Ma Thần lần này sẽ mở ra rất lâu, ngắn thì bảy, tám năm, lâu thì mấy chục năm, trăm năm.

Trong lịch sử Hắc Ám Thâm Uyên có lúc Mộ Ma Thần mở ra kéo dài cỡ một, hai ngàn năm.

Thời gian Mộ Ma Thần mở ra càng lâu thì Ác Ma đi vào trong có đầy đủ thời gian tìm kiếm cơ duyên, ngưng tụ Ác Ma lực. Lúc Ác Ma đi ra có được ích lợi càng lớn.

Nhưng tương ứng là trải qua chém giết thời gian dài ít có Thâm Uyên Ác Ma sống sót đi ra.

Lâm Minh không tìm rắc rối nhưng không có nghĩa là phiền phức không chủ động tìm hắn.

Hai ngày sau, Lâm Minh đột nhiên cảm nhận sát khí rất nhạt như một luồng gió mát thổi tới sau lưng hắn.

Lâm Minh lòng máy động, có Ác Ma theo dõi hắn.

Lâm Minh không giảm chậm tốc độ, b ắn ra cảm giác hướng bốn phía. Lạ lùng là Lâm Minh không tìm được kẻ theo dõi ngay, điều này khiến hắn khá bất ngờ. Trình độ ẩn núp của đối phương vượt dự đoán của Lâm Minh.

Lâm Minh thầm nghĩ:

- Chắc không phải là Đại Hồng thái tử đi?

Lâm Minh chậm rãi bình ổn nỗi lòng, hắn dung nhập thần niệm bản tôn vào trong cảm giác của mình.

Bản tôn của Lâm Minh có hồn vĩnh hằng, thần niệm cường đại hơn hẳn Thâm Uyên Ác Ma bình thường. Tra xét một phen sau đó lòng Lâm Minh máy động, tình huống hơi khác với hắn nghĩ.

Chương 2354: Chiến trường phong kín

Lâm Minh hơi trầm ngâm, chậm rãi đổi hướng bay đi góc hẻo lánh Mộ Ma Thần.

Hoang nguyên cổ mộ màu xám đậm tràn ngập lực tràng và uy áp, càng vào sâu thi uy áp cũng càng ngày càng lớn mạnh.

Mặt đất nơi này cứng rắn đến mức khó thể tưởng tượng.

Nhân vật vị diện càng cao thì kết cấu thế giới càng ổn định. Hắc Ám Thâm Uyên và Tam Thập Tam Thiên so sánh thì kết cấu thế giới đã tiến thêm một bước, nhưng so sánh Mộ Ma Thần như con kiến và con voi.

Trong Mộ Ma Thần, mỗi cục đá, mỗi một tấc đất đều sánh bằng thần thiết. Võ giả vào Mộ Ma Thần dù không gặp cơ duyên gì, đào một ít khoáng thạch Mộ Ma Thần ra ngoài cũng có thể chế tạo ra thần binh.

Lâm Minh vượt qua một ngọn núi cao như kiếm phong, mặt sau ngọn núi này là một mảnh hiệp cốc thâm u. Nơi này hiếm dấu chân người, trải qua thời gian lâu dài trong hiệp cốc ngưng tụ lực lượng Ma Thần rất khả quan.

Quá nhiều lực lượng Ma Thần sinh ra lực tràng càng cường đại, Lâm Minh mới bước vào trong đã cảm nhận quanh quẩn trên người, làm hô hấp của hắn cứng lại, động tác chậm hơn nhiều.

Mặt đất trong hiệp cốc, Lâm Minh thấy một bộ xương ngồi dưới đất. Hình dạng bộ xương hoàn chỉnh, hốc mắt rỗng như vô thần nhìn Lâm Minh.

Lâm Minh và bộ xương đối diện nhau, khóe môi từ từ cong lên.

Chợt trong bộ xương bay ra con ác linh màu tím đen, tốc độ ác linh siêu nhanh, vừa xuất hiện liền bắn vào trán Lâm Minh, xem bộ dáng là muốn lao vào tinh thần chi hải.

Lâm Minh sớm có chuẩn bị tung ngay cú đấm.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, cú đấm của Lâm Minh ẩn chứa tinh diệu luyện lực như tơ. Ức vạn Ác Ma lực chứaa trong quyền kình chấn động bần bật, đánh bay ác linh màu tím đen ra xa.

Ác linh kêu thảm, biét không đánh lại Lâm Minh thế là xoay người bay đi trốn.

Lâm Minh bất ngờ lên tiếng:

- A? Không chết?

Xem ra phẩm chất của ác linh siêu cao, trong đó ẩn chứa lực lượng Ma Thần sẽ càng tinh thuần hơn.

Lâm Minh bước ra một bước bùng nổ tốc độ, như thuấn di tới trước mặt ác linh mạnh mẽ giáng một chưởng xuống.

Rầm!

Năng lượng trùng kích tứ tán, ác linh nổ nát.

Lâm Minh vươn tay chộp năng lượng loạn lưu chạy tứ tán vào tay, hút vào cơ thể.

Trong phút chốc Lâm Minh cảm giác mỗi lỗ chân lông toàn thân thả lỏng, lực lượng thiên địa phun ra nuốt vào. Cảm giác cực kỳ thoải mái, như hành khách khát mấy ngày gặp cam tuyền thì uống một hơi thật to.

- Lực lượng Ma Thần này đúng là thứ tốt, nếu ta tu luyện tại đây trăm năm tương lai với tu luyện bên ngoài mấy ngàn năm, hoàn thành tích lũy năng lượng phút đầu rồi một hơi đột phá Chân Thần không thành vấn đề.

Muốn phá Chân Thần thì điều đầu tiên là tích lũy đủ năng lượng, đặt nền móng thật vững chắc.

Trong thế giới Mộ Ma Thần này năng lượng quá tinh thuần, hấp thu vào cơ thể rất dễ dàng dung nhập vào chi bách hài, khiếu huyệt kinh mạch, cơ hồ không cần rèn luyện đã không có vấn đề căn cơ không ổn định.

Suy xét nguyên nhân thì bởi vì trong thời gian trăm ức năm thế giới này đã rèn luyện năng lượng xong, Lâm Minh hấp thu năng lượng nơi này rút ngắn nhiều thời gian tu luyện.

Đây là con đường tắt nâng cao tu vi.

Đương nhiên điều kiện đi con đường tắt này là lĩnh ngộ pháp tắc theo kịp, không thì tu vi tăng lên mà pháp tắc không theo kịp vậy chẳng còn ý nghĩa gì.

Về mặt lĩnh ngộ pháp tắc, Lâm Minh tham ngộ hai pháp tắc tối cao, tu tinh khí thần thì vẫn thấy không đơn giản, dùng mấy chữ trình độ đạt tới Chân Thần là có thể hình dung.

Lâm Minh nhìn đồ đằng trên cánh tay, mới rồi chỉ là một luồng năng lượng nhưng đồ đằng hoàn thành một phần ba biến thành một ưnả, đủ thấy phẩm chất năng lượng này cao tới đâu.

Đột nhiên Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Bằng hữu đi theo phía sau, theo ta lâu như vậy có thể ra rồi đi?

Lâm Minh nói xong bình tĩnh xoay người lại, mắt nhìn chằm chằm một chỗ trong hư không.

Trong hư không vốn trống rỗng đó có một năng lượng lực tràng dần hiện ra, trong lực tràng là một cái chuông to thanh đồng.

Đinh đang!

Chuông ngân vang, thể tích liên tục biến lớn. Hai bóng người một đen một trắng bay ra từ trong chuông, hai người này thoạt trông như hai hồn ma.

Bóng đen kinh ngạc hỏi:

- Ngươi phát hiện ra chúng ta được?

Giọng nhẹ tênh thản nhiên, cho người cảm giác không rét mà run.

Hai Thâm Uyên Ác Ma mặt mũi cực kỳ quái dị, cơ thể chỉ cỡ sáu thước, lùn hơn nam giới nhân tộc bình thường rất nhiều.

Cơ thể bọn họ nhỏ gầy, trường bào rộng lớn bao bọc toàn thân. Một Ác Ma mặc áo đen, người kia mặc áo trắng.

Thân thể hai Ác Ma phủ sương mù mông lung, nhìn thoáng qua giống Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết phàm nhân.

Lâm Minh nhướng cao đuôi mày:

- Các ngươi là Âm Dương Song Quỷ của Ma Đạo Hội?

Lúc trước Lâm Minh gi ết chết trưởng lão của Ma Đạo Hội, đọc ký ức đối phương nên rất quen thuộc cao tầng Ma Đạo Hội.

Âm Dương Song Quỷ này là trưởng lão cao tầng của Ma Đạo Hội, gồm hai huynh đệ, tu vi là Chân Thần hạ vị. Đơn độc một người có lẽ không đáng gì nhưng nếu cả hai phối hợp lại có thể phát huy ra sức chiến đấu rất kh ủng bố.

Ác Ma áo trắng trong Âm Dương Song Quỷ âm trầm nói:

- Không ngờ biết chúng ta. Ha ha ha, giao Trụ chi thư và đồ đằng mà ngươi đã hấp thu thì chúng ta sẽ đi ngay.

Lâm Minh xì cười:

- Lúc này rồi còn nói nhảm làm gì, đánh đi!

Lâm Minh trực tiếp rút ra Ám Long thương, trong ánh mắt lấp lóe chiến ý rực cháy. Lâm Minh có Trụ chi thư thì dĩ nhiên sẽ hấp dẫn thù hận.

Lần này Âm Dương Song Quỷ này là đá tốt nhất cho Lâm Minh thử vàng thực lực.

Lâm Minh cố ý tìm nơi hẻo lánh để đối mặt địch thủ cũng vì thử một lần. Hiện tại Lâm Minh toàn mở ra Đạo Cung Cửu Tinh thất tinh, lại đột phá Thiên Tôn thượng vị, thực lực của hắn đi tới bước nào?

Âm Dương Song Quỷ cười nham hiểm:

- Muốn chết!

Ong ong ong ong ong!

Cái chuông thanh đồng to lớn trước mặt bọn họ rung rinh lơ lửng trên đầu Lâm Minh và Âm Dương Song Quỷ, phát ra lực tràng liên miên không dứt khóa cứng không gian xung quanh.

Sau này chuông to chụp xuống đầu.

Lâm Minh liếc mắt qua, cảm giác dán vào chuông to. Lâm Minh do dự một chút rồi bỗng không thèm né tránh.

Đinh!

Vang thanh âm điếc tai, chuông bao trùm Lâm Minh và Âm Dương Song Quỷ.

Không gian bên trong cái chuông này có đường hình hai mươi trượng. Đối với võ giả đẳng cấp Chân Thần thì hai mươi trượng không tính là khoảng cách, Lâm Minh và Âm Dương Song Quỷ ở trong không gian bên trong chuông to chẳng khác gì vật lộn gần người.

Nhìn Lâm Minh từ đầu đến cuối không hề tránh đi, Âm Dương Song Quỷ sửng sốt.

Âm Dương Song Quỷ vốn cho rằng Lâm Minh có thể là cao thủ đẳng cấp Chân Thần, không thì Minh Đồng đã chẳng đánh giá khao trương như thế, Minh Minh cũng sẽ không mặc kệ hắn cầm Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần.

Với cao thủ đẳng cấp Chân Thần thì dễ đánh bại, khó đánh chết. Nếu đối phương phát hiện không đấu lại thì sẽ tung ra tất cả chiêu trò để chạy trốn, Âm Dương Song Quỷ rất khó đuổi theo. Huống chi Lâm Minh còn có đồng bạn trong Mộ Ma Thần.

Chương 2355: Thực lực của Lâm Minh

Nếu dẫn Ác Ma khác của Minh Minh tới thì cuộc truy sát của Âm Dương Song Quỷ thất bại trong gang tấc.

Cho nên Âm Dương Song Quỷ muốn dùng chuông lớn thanh đồng nhốt Lâm Minh ở bên trong, phong kín đường lui của đối phương sẽ dễ dàng hơn giết nhiều. Âm Dương Song Quỷ cứ nghĩ Lâm Minh sẽ vùng vẫy một chút, sẽ không dễ dàng bị bọn họ bắt giữ. Nhưng sự thật là Âm Dương Song Quỷ dễ dàng hoàn thành mục đích, điều này khiến lòng hai người nổi lên cảm giác quái dị.

Lúc này trong không gian quanh chuông to thanh đồng, Lâm Minh thản nhiên đánh giá bốn phía.

Chuông to thanh đồng này là một linh bảo Chân Thần phẩm chất thượng đẳng, cộng thêm lực tràng bao phủ trên nó, không dễp há từ bên trong.

Mặt đất dưới chân bọn họ là đất Mộ Ma Thần, cứng rắn như thần thiết.

Tức là cái chuông này mà chụp xuống thì không chỉ người bên trong khó ra ngoài, người bên ngoài cũng khó tiến vào, không thể điều tra tình hình diễn ratỏng chuông.

Đây là một chiến trường hoàn toàn phong kín.

Nghĩ tới đây Lâm Minh bật cười, đối với hắn là cơ hội siêu tuyệt vời.

Âm Dương Song Quỷ nhíu mày hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Không có gì, nhưng... Đã lâu rồi ta không đi ra hoạt động, hơi bức bối một chút. Vừa lúc các ngươi cho ta cơ hội này.

Âm Dương Song Quỷ nghe không hiểu lời Lâm Minh nói, cái gì gọi là đã lâu không đi ra hoạt động.? Lâm Minh trước mắt họ lại là cái gì?

Âm Dương Song Quỷ còn chưa kịp phản ứng thì lúc này từ người Lâm Minh phát ra sương khói nặng nề, những làn khói mang theo lực lượng dày nặng hùng hồn tràn ngập bốn phía, đây là không gian Hồng Mông của Lâm Minh.

Không gian Hồng Mông trải rộng trong chuông cổ thanh đồng, gia ốc thêm một tầng chiến trường đã phong kín hoàn toàn.

Trong phút chốc Âm Dương Song Quỷ nổi lên cảnh giới, một Thiên Tôn thượng vị bị hai Chân Thần bao vây trong không gian phong kín, chẳng những không hoảng loạn ngược lại bày ra lực tràng phong tỏa bốn phía, rõ ràng là muốn tử chiến một trận.

Đối thủ như vậy không phải ngớ ngẩn điên khùn thì nghĩa là vô cùng tự tin vào thực lực của mình.

Liên tưởng đến lúc trước Minh Vương Đạo khiến Lâm Minh mang Trụ chi thư vào Mộ Ma Thần, khả năng hắn là đồ khùng sẽ không xảy ra.

- Thú vị thật, gã muốn giết ngươi còn ngươi thì ra bộ dáng nhắm trúng chúng ta, sợ chúng ta chạy?

- Thiên Tôn thượng vị bình thường mà muốn cùng lúc đối kháng hai huynh đệ chúng ta...

Giọng Âm Dương Song Quỷ âm tà, hai người tách ra đứng hai bên Lâm Minh. Lâm Minh tự gai cố lực tràng hồng mông, tầng tầng lớp lớp phong tỏa mảnh không gian này.

Lâm Minh liếc qua cánh tay Âm Dương Song Quỷ dưới ống tay áo, cánh tay của hai người đều có một ấn ký đồ đằng.

Ấn ký trên tay Âm Dương Song Quỷ không nhạt hơn của Lâm Minh bao nhiêu. Lâm Minh có Trụ chi thư, tốc độ hấp thu lực lượng Ma Thần vốn nên nhanh nhất nhưng hiện tại không bứt phá Âm Dương Song Quỷ, nghĩa là lúc trước hai người giết rất nhiều Ác Ma Minh Minh.

Chỉ có giết Ác Ma khác, cướp đồ đằng của họ mới tích lũy lực lượng Ma Thần nhanh vậy.

Lâm Minh thầm nghĩ:

- Sau khi giết bọn họ thì ấn ký đồ đằng thứ nhất của ta chắc có thể viên mãn, vượt qua nhiều nữa. Đáng tiếc, bởi vì Trụ chi thư vời đến thù hận nhiều, bây giờ ta phải đánh nhau với Chân Thần. Nếu chậm lại mấy ngày, chờ khi trong người đối phương tích lũy nhiều lực lượng Ma Thần rồi giết bọn họ thì sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Lúc này Âm Dương Song Quỷ cùng nhau lao qua.

Bọn họ giỏi về đạo phối hợp, lúc ra tay đã phong kín mọi góc chết của Lâm Minh.

Đối diện Lâm Minh, bọn họ chẳng có một chút lơ là. Đối phương phong kín chiến trường làm Âm Dương Song Quỷ nổi lòng cảnh giác.

Ánh sáng Ác Ma màu trắng và đen tràn ngập tầm nhìn.

Góc độ công kích, quỹ tích của Âm Dương Song Quỷ cực kỳ xảo quyệt, bọn họ tấn công hai bên cùng một lúc. Ác Ma bình thường khó thể ngăn cản cùng lúc.

Nhưng đối diện công kích như vậy, khóe môi Lâm Minh cong lên nụ cười nhạt. Thế giới trong người Lâm Minh mở ra, năng lượng hùng hồn bàng bạc lao ra.

Loại năng lượng này khác biệt rất lớn với năng lượng Ác Ma của Hắc Ám Thâm Uyên. Năng lượng Ác Ma hung lệ, âm lãnh, hiếu sát. Năng lượng này rộng rãi, mênh mông rồi không mất nhuệ khí, mũi nhọn.

Đây là lực lượng thần đến từ Tam Thập Tam Thiên, là lực lượng kết hợp chân nguyên, thần nguyên, cương nguyên.

- Grao!

Thanh âm như rồng ngâm văng vẳng kịch liệt trong chuông cổ thanh đồng phát ra tiếng vù vù chấn động thiên địa. Bản tôn Lâm Minh lao ra khỏi thế giới trong người phân thân Ác Ma.

Trong phút chốc như bảo kiếm phủ bụi ngàn năm xuất thế, thần quang gần như xuyên qua chuông cổ thanh đồng.

Âm Dương Song Quỷ giật mình kêu lên:

- Cái gì?!

Chớp mắt Lâm Minh biến thành hai người.

Khiến Âm Dương Song Quỷ bàng hoàng nhất là Lâm Minh đột nhiên xuất hiện không phải hình dạng Thâm Uyên Ác Ma mà giống thái cổ chư tộc, hoặc như tộc Hắc Ám Thiên Sứ.

Chỉ nhìn bề ngoài thì Âm Dương Song Quỷ không thể phân chia bản tôn Lâm Minh có phải là Thâm Uyên Ác Ma không, nhưng trong người bản tôn phát ra lực lượng thần mênh mông làm bọn họ khẳng định ngay sinh mệnh đột nhiên xuất hiện không phải Thâm Uyên Ác Ma, hoặc là thái cổ chư tộc hay đến từ... Tam Thập Tam Thiên!

Nghĩ tới khả năng cuối cùng, tim Âm Dương Song Quỷ rung lên, một sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên sao lại xuất hiện ở Hắc Ám Thâm Uyên?

Trong đó có âm mưu nào không?

Âm Dương Song Quỷ căn bản không kịp phản ứng, lúc này bản tôn Lâm Minh ra tay.

Ngón tay thành thương điểm chỉ ra, thương quang gào thét Càn Khôn đâm vào Ác Ma áo trắng trong Âm Dương Song Quỷ.

Cùng lúc đó, phân thân Ác Ma cũng lao lên, Lâm Minh cầm cốt thương thô to một thương đâm hướng Ác Ma áo đen!

Không cần che giâu thực lực, che giấu pháp tắc nữa. Khoảnh khắc kia trên đầu Lâm Minh phát huy bảy ngôi sao lớn Đạo Cung Cửu Tinh. Lực lượng ánh sao hùng hồn rót vào cơ thể bản tôn Lâm Minh, phân thân Ác Ma khiến lực lượng hai người đạt tới cực độ.

Ầm!

Trùng kích cuồng bạo, Âm Dương Song Quỷ không đấu lại. Hai người khẽ rên bay ra hai bên trái phải.

Bùm! Bùm!

Hai tiếng nổ, Âm Dương Song Quỷ đập vào chuông cổ thanh đồng phát ra thanh âm điếc tai.

- Có... Chuyện gì?

Đầu óc Âm Dương Song Quỷ hỗn loạn, mới rồi nhìn thoáng qua bọn họ mơ hồ phát hiện sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên đột nhiên xuất hiện tu vi cũng không bằng Chân Thần, thế nhưng đã có lực lượng bi3n thái như vậy?

Một Ác Ma, một sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên, chẳng lẽ bọn họ vốn là một thể?

Ác Ma áo đen la lên:

- Thu chuông!

Tình huống xảy ra nghịch chuyển kinh thiên. Lúc này không phải nói có thể khống chế cục diện hay không, một Tam Thập Tam Thiên sinh mệnh lẫn vào Hắc Ám Thâm Uyên, hơn nữa đối phương có thực lực cường đại như vậy hiển nhiên ý đồ bất chính. Sự kiện lớn thế này Âm Dương Song Quỷ phải lập tức thông báo ngay.

Lâm Minh bản tôn cười hỏi:

- Muốn đi? Nằm mơ!

Thế giới ỏng người Lâm Minh bản tôn mở ra.

Chương 2356: Tru song quỷ 1

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ba bóng người bay ra.

Đây là ba phân thân tinh khí thần của Lâm Minh, trong tình huống không cần che giấu thực lực thì Lâm Minh không e ngại dùng nó chiến đấu.

- Grao!

Một tiếng rồng ngâm, Tiểu Hắc Long từ lúc vào Hắc Ám Thâm Uyên thì giấu trong thế giới cơ thể Lâm Minh gầm rống vọt ra.

Tiểu Hắc sớm là cực hạn Thiên Tôn, tuy lúc đối diện Chân Thần thì thực lực của nó còn cách biệt xa nhưng dựa vào sức sống cường đại, cơ thể to khỏe dư sức lo việc kiềm chế.

Không gian trong chuông cổ thanh đồng dù Tiểu Hắc đã thu nhỏ người còn một phần mấy chục vạn, nhưng nó vừa xuất hiện vẫn chiếm hơn một nửa không gian. Chuông cổ thanh đồng trở nên chật chội.

Tiểu Hắc như bức tường thịt phối hợp không gian hồng mông ngăn chuông cổ thanh đồng mở ra.

Mắt Lâm Minh lóe tia sát khí đậm đặc, trận chiến này ngay từ đầu hắn đã lật ngửa tất cả át chủ bài, dốc sức ứng đối vì không muốn tha một Ác Ma nào.

Lâm Minh phải giết Âm Dương Song Quỷ, không thì khó tưởng tượng hậu quả.

Lâm Minh đã là Thiên Tôn trung vị, khi chưa mở Song Tử Đạo Cung từng cố gắng chém giết một Ác Ma đẳng cấp Chân Thần hạ vị. Hiện tại trong không gian phong kín, thực lực Lâm Minh tiến bọ lớn, dốc sức giết hai Chân Thần hạ vị không khó gì.

- Lực lượng âm dương!

Lâm Minh bản tôn và phân thân Ác Ma cùng ra tay, bốn bàn tay vẽ ra một đồ án Thái Cực. Lực lượng thần hùng hồn, Ác Ma lực cuồng bạo lao ra khỏi người bản tôn, phân thân, dung hợp lại hình thành một âm dương chuyển luân.

Chuyển luân to lớn cắt vào người Ác Ma áo đen.

Ác Ma áo đen hết hồn, cùng lúc đó đồng bạn Ác Ma áo trắng bị ba phân thân của Lâm Minh và Tiểu Hắc kiềm chế, không rảnh tay giúp đỡ.

Âm Dương Song Quỷ cường đại vì hai huynh đệ phối hợp với nhau, nếu tách bọn họ ra thì sức chiến đấu sẽ giảm mạnh.

Âm Dương Song Quỷ vốn là hai chọi một Lâm Minh giờ biến thành hai chọi sáu, chênh lệch rõ ràng.

Ác Ma áo đen hoàn toàn biến sắc mặt, há mồm, một cái chĩa nhỏ màu xanh biếc xoay tròn bay ra.

Chĩa xanh biếc có nhiều ác linh quanh quẩn, chúng nó phát ra rít gào thống khổ khiến cây chĩa cực kỳ dữ tợn.

Đối diện cây chĩa nhỏ này Lâm Minh bản tôn, phân thân Ác Ma không thèm quan tâm, dã man dùng âm dương chuyển luân đ è xuống.

Răng rắc!

Vang tiếng nổ, chĩa nhỏ xanh ngọc vỡ nát.

Âm dương chuyển luân bay xuống, đằng sau chuyển luân hiện ra Tu La ảo màu đen.

Giây phút sống còn, Ác Ma áo đen điên cuồng gào thét điều động tất cả Ác Ma lực trong người, một đấm đánh vào âm dương chuyển luân.

Ngay sau đó,vòng xoáy năng lượng cuôàng bạo thổi quét không gian phong kín có ý ức chế, năng lượng vụ nổ không càn quét tứ tán tránh cho làm vỡ chuông cổ thanh đồng.

Những năng lượng này ập hướng Ác Ma áo đen.

Ác Ma áo đen phun ngụm máu đen, bay ngược ra ngoài.

Bùm!

Ác Ma áo đen đập mạnh vào vách chuông cổ thanh đồng, cái chuông hơi móp. Ác Ma áo trắng muốn thu chuông cổ về nhưng lực tràng hồng mông nặng nề đè chuông cổ một vòng, cộng thêm ba phân thân Lâm Minh kiềm chế, trong phút chốc Ác Ma áo trắng khó thực hiện được.

Mắt thấy Ác Ma áo đen sắp chết, Ác Ma áo trắng phát ra tiếng hét cực kỳ chói tai cao vút.

Tiếng hú như lệ quỷ, mặt Ác Ma áo trắng nổi hoa văn màu đỏ. Những vằn tựa lửa rực cháy nhanh chóng lan tràn trải rộng toàn thân Ác Ma áo trắng.

Trong khoảnh khắc này Ác Ma áo trắng đốt cháy tinh huyết.

Ác Ma áo đen bị Lâm Minh dồn tới đường cùng người rung bần bật, trên mặt cũng bắt đầu trải rộng huyết văn, định đốt cháy tinh huyết theo.

Hai Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Chân Thần cùng đốt cháy tinh huyết, cộng thêm phối hợp với nhau có thể phát huy ra sức chiến đấu lên cao một khúc.

Ong ong ong ong ong!

Ác Ma áo trắng triệu hoán một tòa cốt tháp, vốn cốt tháp cao một tấc nhưng khi xuất hiện thì dường như hấp thu nhiều lực lượng khí huyết trong huyết văn của Ác Ma áo trắng nên biến lớn ra.

Ác Ma áo đen triệu hoán một cờ quỷ, cờ đón gió biến lớn. Ức vạn linh hồn Ác Ma lao ra, những linh hồn Ác Ma phát ra tiếng hú chói tai làm màng tai người đau nhức. Chúng nó chui vào cốt tháp.

Cốt thpá nhanh chóng biến to. Vang tiếng nổ điếc tai, mũi cốt tháp đâm vào nóc chuông cổ thanh đồng như cây cột chống đỡ chuông cổ. Cốt tháp vẫn đang to ra, trong phút chốc sắp nâng chuông cổ lên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mặt đất không ngừng vỡ nát, lực tràng hông mông của Lâm Minh bị lực lượng trùng kích, khí hồng mông từng lớp chấn động không ổn định, như thể nguyên lực tràng sắp sập.

Lâm Minh thấy cảnh này thì mắt lóe tia sáng lạnh, phân thân Ác Ma bay ra đâm vào cốt tháp.

Răng rắc!

Cốt tháp bị cú đấm của Lâm Minh Ác Ma đập vỡ tầng ngoài, cánh tay như con trăn chui vào trong tháp.

Hoang chi pháp tắc, cắn nuốt!

Trong phút chốc cánh tay Lâm Minh biến thành hình dạng xúc tu huyết long Hoang, lực lượng cắn nuốt rót vào cốt tháp. Vòng xoáy lực hút hình thành từ Ác Ma lực bao phủ nhiều lệ quỷ, chúng nó kêu thảm bị Lâm Minh hút vào.

Sau khi đột phá Song Tử Đạo Cung dùng phân thân Ác Ma thi triển pháp tắc cắn nuốt càng phù hợp hơn, dễ phát huy uy lực hơn.

Ong ong ong ong ong!

Cốt tháp rung bần bật sắp sập, chuông cổ bị trướng hơi bay lên bắt đầu rơi xuống lại.

- Ngươi...!

Nhìn Lâm Minh hấp thu tinh hồn mình tế luyện trong cốt tháp, Ác Ma áo đen đau lòng nhỏ máu. Ác Ma áo đen cầm cờ quỷ dấy lên âm phong rít gào, tầng tầng Ác Ma lực ngang kết thành vuốt quỷ to lớn trên không trung chộp xuống phân thân Ác Ma Lâm Minh.

Ác Ma áo đen đẩy lùi phân thân Ác Ma Lâm Minh nhưng thương quang chói mắt chợt xẹt qua đánh vào quỷ trảo to lớn.

Bùm!

Vang tiếng nổ, vuốt quỷ nổ thành sương xám và ánh sáng đen biến mất, Lâm Minh bản tôn ra tay.

Ác Ma áo trắng nhìn bản tôn Lâm Minh lao tới, mắt đỏ ngầu:

- Ngươi...!

Lâm Minh quá khó chơi, một địch hai mà vẫn kiềm chế được Âm Dương Song Quỷ.

Tuy Âm Dương Song Quỷ kích phát huyết văn trong người nhưng không thể kéo dài loại bí thuật này lâu, thời gian bí thuật mà qua là bọn họ sẽ thất bại nhanh hơn.

Một kích đánh bại quỷ trảo, Lâm Minh cười lạnh một tiếng. Khướp xương toàn thân kêu răng rắc, ngoài người bản tôn dần phủ lướp vảy chi chít.

Sau lưng Lâm Minh hiện ra ảo ảnh Tu La chiến thần, trong khoảnh khắc này bản tôn kích hoạt máu Tu La.

Không chỉ thế, dựa vào sinh môn mang đến tinh huyết trọng sinh, Lâm Minh đốt cháy tinh huyết bản thể.

Trong phút chốc ưu thế đốt tinh huyết của Âm Dương Song Quỷ không còn sót lại chút gì.

Lực lượng cửu tinh!

Lâm Minh đánh ra cú đấm, bảy ngôi sao to lơ lửng sau lưng hắn, lực lượng ánh sao vô tận rót hết vào người hắn rồi lao ra khỏi nắm đấm.

Ác Ma áo trắng dùng vuốt quỷ chống đỡ miễn cưỡng chặn lại cú đấm này.

Ác Ma áo trắng hét to hướng Ác Ma áo đen:

- Giúp đỡ ta!

Lúc này Âm Dương Song Quỷ không rảnh lo cốt tháp.

Nhưng Ác Ma áo trắng chưa nói xong chợt biến sắc mặt.

Trong cú đấm của Lâm Minh ẩn chứa lực lượng ăn mòn tịch diệt hết thảy. Vuốt quỷ Ác Ma áo trắng bị cú đấm nhanh chóng ăn mòn, bao gồm khí huyết, lực lượng sinh mệnh trong người cũng trôi nhanh.

Chương 2357: Tru song quỷ 2

Đây là chiêu thức Lâm Minh dung hội quán thông tất cả đạo luân hồi sinh tử trước kia đã lĩnh ngộ sau khi có được Tử Vong Hắc Thư từ Thánh Mỹ.

Công kích như vậy đã rất gầ với công kích của Thánh Mỹ.

Trong phút chốc đôi tay Ác Ma áo trắng thành tro tàn, mất đi sự sống.

Lòng Ác Ma áo đen căng thẳng cầm cây chĩa nhỏ xanh biếc tới hỗ trợ Ác Ma áo trắng. Một giây phân thân Ác Ma Lâm Minh tạm thời buông bỏ cốt tháp, cầm cốt thương thô to nhắm ngay Ác Ma áo đen chém xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đất cứng rắn trong Mộ Ma Thần bị phân thân Ác Ma Lâm Minh một thương đập vỡ, Ác Ma áo đen bị phân thân Ác Ma đẩy lùi.

Cùng lúc đó, ba phân tân tinh khí thần xuất hiện quanh Ác Ma áo trắng. Hai tay các phân thân tự huyễn hóa ra vạn ma sinh tử luân, vạn nguyên luân hồi bàn đập mạnh vào Ác Ma áo trắng.

- A!

Mặt Ác Ma áo trắng vặn vẹo vùng vẫy kịch liệt. Ác Ma áo trắng đốt cháy tinh huyết giống con thú hoang giận dữ, trong khoảnh khắc sống con dùng vuốt quỷ đánh bay luân hồi bàn của phân thân tinh và phân thân khí, cuối cùng bị phân thân thần của Lâm Minh dùng luân hồi bàn cắt đứt cổ.

Phập!

Máu phun ra.

Mắt Ác Ma áo trắng lóe tia kinh hoàng, tràn ngập không cam lòng.

Lúc này cú đấm của Lâm Minh bản tôn giáng xuống.

Bùm!

Cú đấm đánh trúng ngực Ác Ma áo trắng, xung lực mạnh mẽ xé nát trường bào trên người gã.

Ác Ma áo trắng hộc bãi máu, đôi mắt nhanh chóng vụt tắt tia sáng.

Cú đấm của Lâm Minh ẩn chứa hai pháp tắc sinh tử, thần ma lực sinh sôi không dứt xông vào người Ác Ma áo trắng, dùng pháp tắc tử vong nhanh chóng xóa bỏ sự sống trong cơ thể đối phương.

Liên tục hai lần công kích, Ác Ma áo trắng đã mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu.

Trong cuộc quyết đấu yếu thế nhiều mà mất nhiều sức chiến đấu thì kết cuộc đã định trước.

Ác Ma áo trắng cố gắng ngưng tụ thành quỷ trảo, muốn sắp chết phản công Lâm Minh lần cuối. Nhưng lúc này cơ thể Ác Ma áo trắng run rẩy, thanh cốt thương dữ tợn từ sau lưng đâm xuyên qua thịt gã nhô ra đằng trước ngực. Gai xương duỗi ra xé rách cơ thể Ác Ma áo trắng, máu tuôn như mưa.

Ác Ma áo trắng khó khăn quay đầu lại, Lâm Minh Ác Ma đứng sau lưng gã, cốt thương thô to nằm trong tay của hắn.

Ác Ma áo trắng đã kiệt sức vùng vẫy.

Thấy Ác Ma áo trắng chết, Ác Ma áo đen tuyệt vọng:

- Nhị đệ!

Ác Ma áo trắng biết rõ chỉ dựa vào sức mình tuyệt đối không trốn thoát quá vật này truy sát.

Ác Ma áo đen hét to, dốc hết sức ném chĩa nhỏ màu xanh ngọc vào đầu Lâm Minh, Ác Ma lực toàn thân tăng vọt đến mức tận cùng, cơ thể gầy gò chợt trướng lớn.

Mắt Lâm Minh lóe tia sáng lạnh:

- Muốn tự bạo?

Bản tôn và phân thân Ác Ma cùng tấn công, ba phân thân phong tỏa hư không.

Ầm!

Chĩa nhỏ màu lục bị Lâm Minh Ác Ma một thương quát ngay.

Cùng lúc đó Lâm Minh bản tôn đấm vào ngực Ác Ma áo đen.

Lực lượng sinh tử lần thứ hai dã man lao vào người Ác Ma áo đen.

Vốn Ác Ma áo đen ngưng tụ Ác Ma lực để tự bạo bị lực lượng tử vong nhanh chóng trung hòa, trong phút chốc như nước lạnh đổ xuống sắt nóng. Lực lượng của Ác Ma áo đen xói mòn nhanh, không thể tự bạo nữa.

- ekét thúc.

Trước lực lượng tuyệt đối ức chế, đến chết Ác Ma áo đen cũng không phát huy ra lực lượng hủy thiên diệt địa của mình. Ác Ma áo đen và Ác Ma áo trắng cực kỳ uất nghẹn bị Lâm Minh đánh chết trong chuông cổ thanh đồng, ôm hận mà chết.

Khoảnh khắc Âm Dương Song Quỷ chết, ấn ký đồ đằng trên cánh tay bọn họ bị phân giải. Hai ấn ký đồ đằng hóa thành lực lượng Ma Thần tinh thuần chậm rãi bay hướng Lâm Minh.

Dùng cách giết người cướp đoạt lực lượng Ma Thần vĩnh viễn là thủ đoạn nhanh nhất.

Mới vào Mộ Ma Thần có vài ngày, Âm Dương Song Quỷ không tích lũy được nhiều lực lượng Ma Thần. Nhưng khi Lâm Minh giết Âm Dương Song Quỷ thì ấn ký đồ đằng thứ nhất của hắn trực tiếp viên mãn.

Không chỉ như thế, ấn ký đồ đằng thứ hai chậm rãi sinh thành. Lâm Minh có thể cảm giác được ấn ký đồ đằng thứ hai tuy trông khác với ấn ký thứ nhất nhưng muốn hoàn toàn hiển hóa nó cần nhiều lực lượng Ma Thần hơn.

Thời gian Mộ Ma Thần mở ra rất dài, Lâm Minh có thể chậm rãi hoàn thành tích lũy, không vội vàng. Nhưng Lâm Minh kẹt ở Mộ Ma Thần e rằng Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ xuất quan.

Khi đó chắc chắn nhân tộc rơi vào tai nạn.

Đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng đành trông nhơ vào Thần Mộng lãnh đạo, không thể tránh khỏi huyết chiến khó khăn.

Trong lòng Lâm Minh nổi lên các suy nghĩ, hắn lắc đầu không nghĩ nữa. Những chuyện này vốn không cách nào tránh khỏi, điều Lâm Minh có thể làm là cố gắng nâng cao thực lực của mình.

Lâm Minh phải đối diện rất nhiều kẻ thù.

Một Tạo Hóa Thánh Hoàng, Hồn Đế sâu không lường được, thậm chí là toàn Hắc Ám Thâm Uyên.

Kẻ thù người sau mạnh hơn người trước đè trên vai Lâm Minh, thực lực hiện tại của hắn không đủ lay động bất cứ ai trong đó.

Dù vậy Lâm Minh không nản lòng, đây là áp lực cũng là cơ duyên lớn cho hắn.

Lâm Minh muốn đibrh võ đạo thì cần có cơ duyên như vậy.

Từ xưa đến nay cường giả tuyệt thế không chỉ dựa vào thiên phú, khí vận nghịch thiên, còn cần đại thế thiên địa để thành tựu chính mình.

chủ nhân Tu La lộ trăm ức năm trước, Hắc Ám quân vương có đại thế là Thâm Uyên Ác Ma xâm nhập. Đại thế của Ma Thần trăm ức năm trước là vũ trụ Ác Ma đại phá diệt.

Cái gọi là thời thế tạo anh hùng.

Hiện tại Lâm Minh đứng ở đầu sóng thiên địa đại thế này.

Lâm Minh bị đẩy lên vị trí này, nếu đứng vững được thì hắn sẽ trở thành một truyền kỳ lưu truyền trăm ức năm.

***

Mặt đất mênh mang, thế giới trong Mộ Ma Thần trừ ác linh ra không chút sự sống. Sinh mệnh sống động nhất là Thâm Uyên Ác Ma khác cùng là người tham gia thử thách.

Nhưng bọn họ là kẻ thù tùy thời sẽ giết ngươi.

Đây là một thế giới tĩnh mịch lại luôn tràn ngập nguy hiểm. Ở trong thế giới như vậy vài chục năm, mấy trăm năm, thậm chí hàng ngàn năm, chịu đựng cô đơn vô tận, chém giết vô số, tu luyện khô khan, nếu không có thần kinh mạnh mẽ, ý chí cứng cỏi thì không chịu nổi.

Bùm!

Trong đống xương Ác Ma rải rác có đoàn sáng rực rỡ bắn tung như ngọn lửa trong đêm tan biến giữa thiên địa.

Một tiếng hét thảm vang lên, có Thâm Uyên Ác Ma chật vật lăn ra, người đầy vết máu.

Lâm Minh vác cây cốt thương lặng lẽ đi hướng Thâm Uyên Ác Ma, lúc này hắn như ma quỷ đi ra từ địa ngục.

Lâm Minh lạnh lùng không tha nghi ngờ nói:

- Vươn tay ngươi ra!

Thâm Uyên Ác Ma mới bị Lâm Minh đánh bay đếntừ Hồng Minh, chỉ có tu vi đẳng cấp Thiên Tôn. Trước áp lực từ Lâm Minh làm Thâm Uyên Ác Ma ngẹt thở.

Thâm Uyên Ác Ma không thể chống cự khí thế của Lâm Minh đành ngoan ngoãn vươn tay ra, Lâm Minh thò vuốt nhọn Ác Ma chộp tay gã, năm ngón bóp chặt, móng tay nhọn cắm phập vào da đối phương.

Hoang chi pháp tắc, cắn nuốt!

Lâm Minh vận chuyển pháp tắc cắn nuốt dã man rút đi lực lượng Ma Thần tinh thuần trong người Thâm Uyên Ác Ma.

Chương 2358: Tu hành

Lát sau Thâm Uyên Ác Ma như chó chết nằm sấp dưới đất, người ướt mồ hôi lạnh. Khoảnh khắc vừa rồi Thâm Uyên Ác Ma cảm giác huyết mạch toàn thân gần như bị Lâm Minh rút sạch.

Nhưng Thâm Uyên Ác Ma không chết, dường như Lâm Minh không hứng thú giết.

Lâm Minh phất tay:

- Ngươi cút được rồi!

Thâm Uyên Ác Ma nghe Lâm Minh nói thì sửng sốt, không ngờ mình có thể sống tiếp, cảm giác rất khó tin.

Lâm Minh mắt lóe tia sáng lạnh:

- Còn không cút?

Thâm Uyên Ác Ma lật đật chạy đi.

Lâm Minh thổ nạp ngắn ngủi, thu mỗi phần lực lượng Ma Thần vào người, không lãng phí chút xíu nào.

Lâm Minh chợt mở to mắt, chậm rãi xoay người nhì một chỗ trong hư không, lạnh nhạt nói:

- Đã đến rồi thì ra đi.

Không gian lặng yên một lúc chợt vang lên tiếng cười sang sảng:

- Ha ha ha! Trưởng lão thứ chín thật nhạy bén!

Cùng với thanh âm là một bàn tay xé rách bình chướng trận pháp ẩn núp, một Thâm Uyên Ác Ma đi ra, là Minh Đồng.

Đi vào Mộ Ma Thần lâu như vậy lần đầu tiên Lâm Minh gặp Minh

Đồng.

Lâm Minh không biết Minh Đồng hấp thu bao nhiêu lực lượng Ma Thần, hắn rất cảnh giác với gã. Lâm Minh cảm giác đối phương là con dã thú âm hiểm luôn giấu đi răng nanh sắc bén, không biết khi nào sẽ nhe ra.

Minh Đồng liếc hướng Thâm Uyên Ác Ma Hồng Minh chạy trốn, mắt lóe tia sáng bí bí hiểm:

- Thú vị, không ngờ trưởng lão thứ chín thả Ác Ma Hồng Minh đi.

Minh Đồng nhìn Lâm Minh nói:

- Nhưng mà... Trưởng lão thứ chín không phải loại người ngu xuẩn lòng dạ đàn bà.

Lâm Minh không trả lời, cvhỉ nhìn Minh Đồng, lạnh lùng nói:

- Ngươi tìm ta làm gì?

Lâm Minh đã sẵn sàng chiến đấu, tuy có thệ ước Minh Minh nhưng loại thệ ưcó đơn giản này chẳng có chút sức ràng buộc với Minh Đồng.

Minh Đồng cười to bảo:

- Chỉ tình cờ gặp, nếu trưởng lão thứ chín không muốn nói nhiều với ta thì... Chúng ta hẹn gặp lại chỗ sâu nhất Mộ Ma Thần.

Minh Đồng nói xong thật sự xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối Minh Đồng không tấn công Lâm Minh, thậm chí không lộ ra chút sát khí.

Lâm Minh nhíu mày cho đến khi Minh Đồng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Lâm Minh không biết trong bụng Minh Đồng muốn gì, thực lực của đối phương tuyệt đối siêu mạnh nhưng vẫn luôn che giấu.

Minh Đồng không tranh cướp Tế Văn Chi Thư của Lâm Minh, không đi tìm Đại Hồng thái tử quyết chiến. Mấy tháng qua Minh Minh và Hồng Minh không ngừng xung đột nhưng đến nay chưa xảy ra chiến đấu đổ máu quy mô lớn.

Lâm Minh lắc đầu không suy nghĩ nữa. Thời gian trong Mộ Ma Thần vô cùng quý giá, hắn phải nắm chặt mỗi phút mỗi giây nâng cao thực lực của mình.

Trong Mộ Ma Thần có bí mật hay cạm bẫy, hăọc Minh Đồng có âm mưu gì với hắn hì chờ khi Lâm Minh có đủ thực lực mới ung dung ứng đối sau.

Lâm Minh laức người biến thành luồng sáng bay đi, hắn đang tìm mục tiêu tiếp theo, dù là ác linh hay con mồi.

Đây là tháng thứ mười Lâm Minh ở trong Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần vô cùng rộng lớn, thời gian mười tháng nay một mình Lâm Minh lang thang, đa số lúc trải qua quá trình tu luyện khô khan.

Chém giết, tu luyện, đây chính là ngày trong Mộ Ma Thần.

Lâm Minh không muốn tham gia chiến đấu giữa hai liên minh Hồng Minh, Minh Minh. Nhưng Lâm Minh gặp thành viên Hồng Minh thì sẽ không chút do dự công kích.

Đây là con mồi của riêng Lâm Minh.

Chuyến đi Mộ Ma Thần này vốn là ưbã tiệc giết chóc, Lâm Minh đã tham gia vào đó tất nhiên phải lợi dụng quy tắc trong đó.

Lúc này mà nói nhân tằ, đạo nghĩa gì thì là ngu ngốc.

Mười tháng nay danh tiếng của Lâm Minh dần nổi lên, không còn Thâm Uyên Ác Ma ngu dại xem hắn là Ác Ma Thiên Tôn thượng vị.

Vì không ai biết tên Lâm Minh, mọi người chỉ biết đến danh hiệu trưởng lão thứ chín. Chậm rãi Ác Ma Hồng Minh gọi Lâm Minh là Chiến Ma Đệ Cửu.

Mấy ngày nay, đặc biệt là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn của Hồng Minh nghe đến danh hiệu Chiến Ma Đệ Cửu sẽ phập phồng lo sợ.

Tuy Lâm Minh có chiến tích hiển hách nhưng không giết hết tất cả Thâm Uyên Ác Ma Hồng Minh đã gặp, hắn phát hiện dựa vào pháp tắc cắn nuốt Hoang có thể nhẹ nhàng rút sạch lực lượng Ma Thần trong người Thâm Uyên Ác Ma khác.

Cho nên đối với một số Ác Ma cam nguyện dâng ra lực lượng Ma Thần của mình thì đa phần Lâm Minh sẽ để lại con đường sống cho bọn họ.

Không phải lòng dạ đàn bà, Lâm Minh có tính toán riêng. Lâm Minh làm như vậy vì giành lấy hiệu quả tu luyện cực nhanh trong thời gian có hạn.

Lâm Minh có dã tâm của mình, hắn muốn trong thời gian ngắn tích lũy số lượng đồ đằng đến mức tận cùng.

Về sau nhận truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi chép thì người nhận thử thách có tổng sản lượng lực lượng Ma Thần càng nhiều xác suất vượt qua khi truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng càng lớn.

Hơn nữa một khi thành công tiếp nhận truyền thừa, những lực lượng Ma Thần trong quá trình sẽ bị người nhận thử thách hoàn mỹ hấp thu, hoàn thành một lần thực lực thăng hoa.

Trong Mộ Ma Thần mỗi ngày đều có màn chém giết.

Có lẽ là Thâm Uyên Ác Ma giết chóc ác linh, luyện hóa lực lượng Ma Thần. Hoặc là giết chóc giữa Thâm Uyên Ác Ma và Thâm Uyên Ác Ma, cướp lấy thành quả tu hành của nhau.

Cứ thế ba năm trôi qua.

Trong một đầm lầy đen ở Mộ Ma Thần, Lâm Minh chậm rãi hấp thu một lũLực lượng Ma Thần tinh thuần, nhìn ấn ký đồ đằng trên cánh tay. Hiện tại Lâm Minh đã ngưng tụ ra đồ đằng thứ sáu.

Ba năm qua thành quả tương lai Lâm Minh tu luyện mấy chục năm bên ngoài.

Cảnh giới Thiên Tôn thượng vị của Lâm Minh đã hoàn toàn ổn định, tu vi tiến triển siêu nhanh thẳng tiến cực hạn Thiên Tôn.

Mắt thấy đồ đằng thứ sáu sắp sửa hoàn thành, Lâm Minh hơi trầm ngâm, phát tán cảm giác ra bốn phía, khóe môi cong lên.

Cách không xa Lâm Minh cảm giác vài bài bố trước đó của mình, đã tới lúc gặt hái.

Lâm Minh chậm rãi bay lên hóa thành luồng sáng bắn hướng mình cảm giác được.

Tốc độ của Lâm Minh siêu mau, nhanh như tia chớp, chỉ một giây đã bay đến mục đích.

Nơi đây có một hiệp cốc, bên tngoài hiệp cốc bày một trận pháp ẩn giấu.

Trận pháp ẩn giấu đẳng cấp Thiên Tôn như sắt vụn với Lâm Minh.

Lâm Minh siết chặt nắm đấm phải, Ác Ma lực hừng hực quanh quẩn toàn thân.

Răng rắc!

Lâm Minh vung nắm đấm đập nát trận pháp ẩn giấu.

Trận pháp ẩn giấu vỡ nát, mấy Thâm Uyên Ác Ma núp trong đó hết hồn:

- Gì? Xảy ra chuyện gì?

Bọn họ vốn dựng điểm nghỉ tạm nơi đây, dù là Thiên Tôn trong chém giết, tu luyện ngày qua ngày cũng sẽ cảm thấy tinh thần mệt nhọc, bọn họ cần nghỉ ngơi.

Bình thường bọn họ tụ tập tại đây, có Ác Ma phụ trách canh gác, có trận pháp cảnh giới. Nhưng hôm nay mọi thứ không nhạy.

Mãi khi bị người giết tới cửa, trận pháp vỡ nát thì bọn họ mới phản ứng lại.

Có thể lặng yên không một tiếng động đến gần bọn họ, dễ dàng đánh nát trận pháp ẩn giấu của họ thì rất có thể đối thủ là đẳng cấp Chân Thần.

Bọn họ không đánh lại đối thủ đẳng cấp Chân Thần được!

Nhưng khi bọn họ lao ra trông thấy kẻ xâm nhập thì biểu tình cực kỳ khó xem.

Chương 2359: Đường tắt tu luyện

- Chiến Ma Đệ Cửu!

- Lại... Lại là ngươi!

Thâm Uyên Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn tụ hợp trong hiệp cốc thuộc phe Hồng Minh, bọn họ là kẻ yếu, đoàn kết mới sinh tồn được.

Mấy ngày nay bọn họ dựa vào hợp tác đoàn đội tích lũy khá nhiều lực lượng Ma Thần, luôn hết sức cẩn thận tránh cho thành con mồi của Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Minh Minh.

Nhưng muốn khóc là trong ba năm qua bọn họ đã hai lần đụng tới sát tinh Lâm Minh.

Lần đầu tiên là hai năm rưỡi trước, bọn họ vừa vào Mộ Ma Thần không lâu, chém giết với Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn Minh Minh sau đó gặp Lâm Minh.

Vì thực lực cách biệt lớn nên bọn họ bị đánh tả tơi, thần kỳ là Lâm Minh không giết bọn họ mà thả đi.

Cách làm lòng dạ đàn bà này khiến bọn họ mừng rơn, thầm cười Lâm Minh ngu.

Nhưng qua một năm rưỡi, bọn họ trải qua nguy hiểm bí cảnh lần thứ hai gặp Lâm Minh, hắn vẫn không giết họ, thậm chí không cướp đi mảnh nhỏ công pháp, thiên tài địa bảo bọn họ thu hoạch trong bí cảnh nhưng cướp hết lực lượng Ma Thần mà họ tụ tập được.

Điều này khiến bọn họ buồn bực muốn hộc máu nhưng dù gì giữ được mạng nhỏ, còn giữ được thu hoạch. Núi xanh còn đó không lo không củi đốt, họ bắt đầu mọi thứ lại từ đầu.

Hiện tại, bọn họ lần thứ ba gặp Lâm Minh.

Trong phút chốc mặt các Thâm Uyên Ác Ma xanh mét.

Lâm Minh bá đạo nói:

- Chắc các ngươi không muốn chết đúng không? Hãy giao lực lượng Ma Thần ra, ngoan ngoãn phối hợp thì ta sẽ không giết, nếu không đừng hòng một người chạy thoát. Các ngươi nên tin đi, một mình ta có năng lực làm các ngươi gục hết tại đây!

Thâm Uyên Ác Ma Hồng Minh tức xì khói, bọn họ vất vả khổ cực lắm mới ngưng tụ được một chút lực lượng Ma Thần, Lâm Minh dã man muốn cướp mất.

Có Thâm Uyên Ác Ma óc lóe tia sáng:

- Ngươi... Ngươi dùng bí thuật truy tung chúng ta?

Một lần bị Lâm Minh tìm được là bình thường, lần thứ hai tìm đến là trùng hợp, nhưng lần thứ ba vẫn gặp hắn thì sao được?

Xui mấy cũng không nên như vậy.

Nghe Thâm Uyên Ác Ma chất vấn, mắt Lâm Minh lóe tia sáng lạnh, tay phải sờ Tu Di giới. Nhiệt độ không khí nháy mắt giảm xuống rất nhiều.

Thâm Uyên Ác Ma nêu suy luận nh con vịt đực bị bốp cổ, lập tức không dám nói tiếp nữa.

Bọn họ đã xác định Lâm Minh có cách truy tung mình. Lúc trước Lâm Minh không giết, tha cho bọn họ rời đi không phải mềm lòng mà vì muốn nuôi mập rồi mới giết họ.

Nghĩ tới đây các Thâm Uyên Ác Ma biểu tình cực kỳ khó xem, bọn họ có thể vào Mộ Ma Thần thì toàn là thiên kiêu Thâm Uyên, giờ bị người ta nuôi như gia súc.

- Ma quỷ này sao quá độc ác!

- Làm sao bị gieo ấn ký truy tung được? Lúc trước chúng ta có hội hợp với thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cũng không có nhắc nhở chúng ta bị người truy tung!

Thâm Uyên Ác Ma Hồng Minh nói thái tử điện hạ chính là Đại Hồng thái tử.

Thực lực Đại Hồng thái tử cường đại nhưng Lâm Minh để lại ấn ký truy tung trên người đám Ác Ma Hồng Minh là do chiến linh ngưng tụ ra.

Chiến linh là thứ xa lạ với Thâm Uyên Ác Ma, có lẽ đánh nhau với võ giả đẳng cấp Chân Thần thì chiến linh không mang lại tác dụng nghịch thiên, nhưng nó cực kỳ hữu dụng cho việc truy tung.

Hầu như ấn ký chiến linh không bị mài mòn, vì Thâm Uyên Ác Ma không quen thuộc với nó nên khó thể phát hiện.

Có ấn ký chiến linh, Lâm Minh nắm rõ tung tích đám Ác Ma này trong lòng bàn tay.

Mỗi qua thời gian cố định là Lâm Minh đi gặt hái một lần, nếu chờ quá lâu không chừng đám Thâm Uyên Ác Ma sẽ bị giết, thế thì bài bố của hắn mất tác dụng.

Biểu tình Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Giao lực lượng Ma Thần ra, không thì giết.

Cùng lúc đó lực tràng hồng mông khuếch tán bao phủ hiệp cốc, Lâm Minh động sát cơ là bảy, tám Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn sẽ gục tại đây.

Có Ác Ma nổi khùng lên không tin tà:

- Chúng ta cùng nhau lên, không tin nhiều Ác Ma hợp sức mà không đánh lại một mình hắn!

Cách làm của Lâm Minh đã vượt qua giới hạn của Ác Ma này, nhiều Thâm Uyên Ác Ma trong máu là bạo ngược hiếu sát, chỉ có bọn họ ăn hiếp sinh linh khác, làm gì có chuyện bị người chà đạp thế này?

Ác Ma hét to mới được một nửa thì thương quang chói mắt xẹt qua, vang tiếng nổ.

Ác Ma kêu thảm người bay nhanh ra sau đập mạnh vào tảng đá lòng núi, cơ thể khổng lồ đụng ánt núi đá cứng như thần thiết.

Rào rào! Rào rào!

Đa vụn vỡ, người Ác Ma đẫm máu, ngực để lại cái lỗ máu thô cỡ tay trẻ sơ sinh đâm thủng hai đầu.

Ác Ma chưa chết, nhưng bị thương nặng thế này trong Mộ Ma Thần dù không chết bây giờ thì thời gian sau cũng khó sống.

Thâm Uyên Ác Ma khác biến sắc mặt, tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, một Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thượng vị bị Lâm Minh tiêu diệt trong tích tắc,bọn họ tràn ngập sợ hãi với thực lực của hắn.

Có tấm gương đi đầu, tất cả Thâm Uyên Ác Ma ngoan ngoãn nộp lực lượng Ma Thần.

Lâm Minh dùng pháp tắc cắn nuốt hấp thu hết các lực lượng này, chỉ nửa nén nhang ngắn ngủi đồ đằng thứ sáu đã ngưng tụ hoàn toàn.

Vạn pháp tương thông, với Lâm Minh hiện giờ dù là lực lượng thần hay Ác Ma lực đều có thể chuyển hóa thành sức mạnh của hắn. Lâm Minh cảm giác lại tiến thêm một bước tới cực hạn Thiên Tôn.

Lâm Minh hấp thu hết tất cả Ác Ma lực, lòng máy động, thế giới trong cơ thể phát ra lực lượng ma phương cuốn lấy vòng xoáy to lớn bao trùm mọi thứ xung quanh.

Đám Thâm Uyên Ác Ma rung động, cho rằng Lâm Minh muốn làm gì bọn họ:

- Ngươi...!

Nhưng giây sau trong lỗ đen tinh thần ma phương chế tạo, bọn họ bị lạc.

Đám Thâm Uyên Ác Ma ngã xuống.

Lâm Minh nhìn đám Thâm Uyên Ác Maq xỉu, hắn từ từ sử dụng lực lượng ma phương xóa bỏ ký ức hôm nay bị hắn cướp lực lượng Ma Thần trong đầu Ác Ma.

Lâm Minh dùng ảo giác Ác Ma tạo ra ký ức mới cho đám Thâm Uyên Ác Ma, giải thích tại sao lực lượng Ma Thần của họ tan biến.

Làm vậy thì bọn họ dù vô cùng tuyệt vọng nhưng sẽ chăm chỉ tiếp tục thu thập lực lượng Ma Thần, cống hiến lực lượng cho về sau Lâm Minh tu luyện.

Không thì mặc cho ai biết mình bị người theo dõi, thậm chí nuôi nhốt như súc vật sẽ sinh ra tâm lý chống cự, đồ ngốc mới tiếp tục ngưng tụ lực lượng Ma Thần để lại bị cướp đi. Cách làm của người người bình thường là không thèm tu luyện, còn hơn cho người khác chiếm lợi.

Nhưng sau khi quên tất cả thì sẽ không tồn tại vấn đề này nữa.

Lâm Minh đã dùng chiêu này ba pen bốn lượt.

Có thể nói dựa vào chiến linh truy tung ấn ký và ma phương, Lâm Minh tìm một con đường đường tắt tu luyện trong Mộ Ma Thần.

Sau khi trấn lột tiểu đội Thâm Uyên Ác Ma phe Hồng Minh, Lâm Minh làm điều tương tự trong nửa năm tiếp theo. Lâm Minh nhiều lần ra tay cướp đi lực lượng của các Thâm Uyên Ác Ma bị đánh dấu, gặt hái quy mô lớn.

Sau khi gặt xong Lâm Minh sẽ xóa ký ức của đám Thâm Uyên Ác Ma này.

Lâm Minh không sợ mình giở trò bị người phát hiện, không nói đến Ác Ma Hồng Minh chưa chắc biết, dù nhận ra cũng không thể làm gì hắn.

Chương 2360: Thiên địa dị tượng

Trong Mộ Ma Thần này, thực lực của Lâm Minh đã xếp vào hàng nhất lưu.

Trừ Đại Hồng thái tử và Minh Đồng bí ẩn ra, Lâm Minh tự tin không ai đánh lại hắn.

Cứ thế lực lượng Ma Thần trong người Lâm Minh tăng vọt ngay trong thời gian ngắn, lực lượng cực kỳ tinh thuần, có thể hoàn mỹ dung hợp với kinh mạch cơ thể hắn, hầu như không có vấn đề năng lượng bị pha tạp.

Thời gian trôi qua từng ngày, năm thứ năm Lâm Minh vào Mộ Ma Thần, ấn ký đồ đằng trên cánh tay đã ngưng tụ đến mười hai cái.

Lâm Minh không biết cực hạn ngưng tụ ấn ký đồ đằng của mình là bao nhiêu, nhưng hắn biết theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi lại thì một số thiên kiêu Ác Ma bình thường cực hạn ngưng tụ ấn ký đồ đằng thường là mười mấy cái, có khi càng thấp hơn.

Lâm Minh chỉ dùng năm năm đã đến trình độ này, nếu Ác Ma khác biết sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Minh nhìn cánh tay của mình, ấn ký đồ đằng thứ mười ba đã dần dần hiển hóa hình thức ban đầu.

Lâm Minh đang lên kế hoạch, dự định trong vòng mười tháng sẽ hiển hóa ra ấn ký đồ đằng này. Trong Mộ Ma Thần đột phá cực hạn Thiên Tôn thậm chí chạm đến ngưỡng cửa Chân Thần.

Đột nhiên đường chân trời xa xặm mặt đất rung lắc, từng luồng khói đen bốc lên cao ngưng tụ phía chân trời.

Trong đống khói đen ẩn chứa hơi thở đáng sợ, nó biến ảo trên bầu trời, vặn vẹo như Ác Ma giương nanh múa vuốt.

Lâm Minh nhìn sương khói bốc lên cao, tim rung ledne. Trong phút chốc Lâm Minh từ khói đen phía chân trời xa xôi cảm nhận áp lực đáng sợ, cảm giác đó đè ép hắn nghẹt thở.

Tim Lâm Minh rớt cái bịch, hiện tại hắn có thực lực đẳng cấp Chân Thần nhưng bị năng lượng đè ép nghẹt thở, quá đáng sợ.

Mặt đất run rẩy nứt rạn. Thế giới Mộ Ma Thần cực kỳ ổn định, lực lượng có thể xé rách mặt đất thật là khó tưởng tượng.

Đám người Ác Ma ở không xa nhìn kỳ cảnh này thì bị hấp dẫn tụ tập lại.

Thiên địa dị tượng thế này xuất hiện hơn phân nửa là có thứ gì ghê gớm xuất thế.

Lâm Minh động lòng, Lâm Minhe dùng cảm giác điều tra một phen, tốc độ không nhanh không chậm lao hướng dị tượng bộc phát.

Trong phút chốc vang tiếng nổ điếc tai như núi lửa phun trào, nước lũ như dung nham phun ra từ lòng đất. Một đội Thâm Uyên Ác Ma bị nước lũ cuốn vào như con thuyền nhỏ bị sóng dữ nuốt hết, biến mất.

Biến cố đột ngột làm các Thâm Uyên Ác Ma kéo nhau chạy đến khựng bước chân, không có Ác Ma dám tiến lên.

Mộ Ma Thần đầy rẫy nguy hiểm, có nhiều nơi Chân Thần đi vào rất có thể sẽ chết. Tuy cơ duyên bên trong hấp dẫn nhưng với Ác Ma Thiên Tôn thì giữ mạng sống mới là then chốt nhất, không có mạng thì chẳng còn lại gì.

Chín hLâm Minh thấy tiểu đội Ác Ma Thiên Tôn bị nuốt sống thì cẩn thận hơn.

Lâm Minh giảm chậm bước chân nhiều, cảm giác lan tràn ra ngoài, tra xét tình hình bên dưới dị tượng. Rất nhanh Lâm Minh phát hiện một người quen.

Trên bầu trời cuồng phong nổi lên bốn phía, năng lượng sóng triều hùng dũng, một bóng dáng thướt tha mặc váy dài màu đen đón gió đứng thẳng. Nữ nhân này chính là Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ cầm cốt kiếm, mái tóc dài bya trong gió.

Gần người Thánh Mỹ có một Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Minh Vương Đạo sẵn sàng đón địch.

Lâm Minh có chút ấn tượng với Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, có trong danh sách so tàin hưng không ra tay. Lâm Minh không rõ ràng thực lực thật sự như thế nào nhưng ước chừng được Minh Vương Đạo phái vào Mộ Ma Thần thì thực lực cũng không kém.

Đứng đối diện Thánh Mỹ và trưởng lão Ác Ma Minh Vương Đạo là ba Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Hồng Minh, người dẫn đầu chính là Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử ngoài cười nhưng trong không cười nói lời giả dối:

- Ha ha! Thánh Ma Nữ điện hạ, thật là thiên nhai hà xử bất tương phùng. Mộ Ma Thần rộng lớn như thế, ta vào Mộ Ma Thần lâu như vậy nhưng lần đầu tiên gặp Thánh Ma Nữ điện hạ. Chuyến này gặp nhau phải cảm tạ thiên địa dị tượng này.

Hai Ác Ma đẳng cấp Chân Thần sau lưng Đại Hồng thái tử đã tiến lên bao vây Thánh Mỹ, trưởng lão Ác Ma Minh Vương Đạo vào giữa.

Một Đại Hồng thái tử thực lực trên Thánh Mỹ cộng thêm hai Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Hồng Minh, ai mạnh ai yếu quá rõ ràng.

Thánh Mỹ nhíu mày liễu, nàng liếc sương khó iđen cuồn cuộn dâng trào sau lưng Đại Hồng thái tử, ảo ảnh sắp ngưng tụ trong sương đen, lòng mơ hồ nảy ra suy đoán.

Năng lượng khuếch tán từ bí cảnh cộng minh với lực lượng Ma Thần mà Thánh Mỹ hấp thu, cảm giác giống như căn nguyên tất cả lực lượng Ma Thần.

Cộng thêm trong năng lượng ẩn chứa uy áp kh ủng bố làm Chân

Thần run rẩy, Thánh Mỹ nghi ngờ bí cảnh này e rằng liên quan tới Ma Thần trăm ức năm trước.

Ma Thần là nhân vật nào? Có thể nói là người sáng lập nguyên Hắc Ám Thâm Uyên hiện nay, Ma Thần để lại bí cảnh nên có cơ duyên như thế nào?

Không biết ai xúc phát bí cảnh như vậy, bây giờ đột nhiên hiện ra. Đối với Ác Ma đẳng cấp cao vào Mộ Ma Thần là tạo hóa lớn.

Tạo hóa như vậy có ai không muốn độc chiếm?

Đại Hồng thái tử cũng lờ mờ đoán ra nên tập kết hai Chân Thần Hồng Minh khác chuẩn bị xuống tay với Thánh Mỹ, đánh nàng bị thương nặng hoặc ít ra đẩy lùi.

Thánh Mỹ mắt lóe tia sáng lạnh, đầu óc nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại.

Mộ Ma Thần quá lớn, hơn nữa pháp tắc không gian nơi đây cực kỳ ổn định, dù là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần cũng không thể xuyên qua hư không, chỉ đành ngoan ngoãn bay.

Bí cảnh đột nhiên xuất hiện tại đây, tuy hơi thở 2n lto lớn nhưng vì cách quá xa nên đa số Ác Ma đẳng cấp Chân Thần chưa phát hiện. Tuy nhiên qua một đoạn thời gian thì bọn họ sẽ chú ý đến.

Trước mắt Thánh Mỹ không đánh lại ba Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Hồng Minh, nhưng nếu câu giờ chờ nhiều Ác Ma đẳng cấp Chân Thần tới thì chưa chắc không có cơ hội lật ngược.

Ong ong ong ong ong!

Người Thánh Mỹ bộc phát ra tầng tầng lớp lớp lực lượng Ma Thần bao kín toàn thân.

Một trưởng lão Minh Vương Đạo khác bên cạnh Thánh Mỹ cũng hành động, khớp xương toàn thân kêu răng rắc, vảy giáp nổi từng lớp trên người, là Thâm Uyên Ác Ma thuộc hệ biến thân.

Đại Hồng thái tử nhìn cảnh này nhe răng cười nói:

- Các ngươi muốn kéo dài thời gian, chờ đợi chi viện? Các ngươi nghĩ mình có thể chống đỡ tới lúc đó không?

Keng!

Đại Hồng thái tử lật tay lại, một thanh trường đao khắc đầu quỷ ra khỏi vỏ, đao phong chỉ hướng Thánh Mỹ.

Đại Hồng thái tử ra lệnh cho hai trưởng lão Ác Ma sau lưng:

- Tốc chiến tốc thắng!

Đại Hồng thái tử mới dứt lời chượt khựng người, nhíu chặt mày.

Đại Hồng thái tử xoay người, thấy cách vài dặm một Ác Ma mặc chiến giáp màu đen tay cầm cốt thương thô to bay tới như hồn ma.

Ác Ma nàychính là Lâm Minh.

Lòng Đại Hồng thái tử chùng xuống:

- Tiểu tử này!

Mấy năm qua ai có mắt đều thấy thực lực của Lâm Minh, Đại Hồng thái tử dần tin lời Minh Đồng nói, thiên phú của Lâm Minh hoàn toàn vượt qua Minh Đồng.

Đại Hồng thái tử từ các loại tình báo đánh giá Lâm Minh có thực lực đỉnh Chân Thần hạ vị.

Chương 2361: Thế giới ngầm

Đại Hồng thái tử vốn không lo lắng cỡ thực lực này nhưng hiện tại Lâm Minh cộng Thánh Mỹ, một trưởng lão Minh Vương Đạo, phe gã là ba chọi ba. Dù vẫn chiếm thế nhưng Đại Hồng thái tử rất khó kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn.

Một khi chiến đấu càng kéo dài sẽ có nhiều Ác Ma đẳng cấp Chân Thần kéo tới.

Khi ấy đi vào bí cảnh chém giết càng thảm khốc hơn, xác suất Đại Hồng thái tử độc chiếm cơ duyên lớn nhất càng nhỏ.

Đặc biệt Minh Đồng khiến Đại Hồng thái tử cực kỳ e ngại.

Nếu Minh Đồng chạy tới kịp thì hậu quả cực kỳ không tốt.

- Tìm cái chết!

Đại Hồng thái tử nhìn Lâm Minh, lộ ra sát khí như dã thú bị cướp đồ ăn.

Lâm Minh không đổi hướng tiếp tục bay tới, tốc độ nhìn như rất chậm nhưng khoảng cách mấy dặm chớp mắt rút ngắn.

Lâm Minh lặng yên như hồn ma xuất hiện bên cạnh Thánh Mỹ, cuàng nàng đối diện Đại Hồng thái tử, hai trưởng lão Chân Thần Hồng Minh.

Thánh Mỹ không ngờ Lâm Minh sẽ xuất hiện vào lúc này:

- Là ngươi!

Ánh mắt Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh lộ tia phức tạp, từ ý nghĩa nào đó thì Ác Ma màu đen trước mắt là vị hôn phu của nàng.

Dù thé nào thì Thánh Mỹ không chấp nhận Lâm Minh được, nhưng nàng phải công nhận Thâm Uyên Ác Ma nhìn như hung tợn lại cho nàng cảm giác đặc biệt.

Cuồng phong gào thét, lúc này Lâm Minh đứng trước Thánh Mỹ một chút, từ góc độ của nàng thấy bóng lưng như tháp sắt của hắn, khuôn mặt âm trầm của Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử đang suy tính bây giờ hành động thì xác suất trong vòng một nén nhang tổn hại nặng Thánh Mỹ, Lâm Minh cỡ bao nhiêu.

Lúc này đột phá mặt đất nứt rạn kêu vù vù. Những khe nứt dữ tợn chậm rãi đến gần nhau sắp khép kín.

Triều tịch ma tính mênh mông phun ra từ lòng đất kèm theo hơi thở kh ủng bố Ma Thần tái thế đột nhiên thu lại, giống như cái mồm há ra rồi khép.

Từ góc độ đám người Lâm Minh thấy Thâm Uyên vô tận lộ ra dưới khe hở lớn, hiển nhiên hơi thở kh ủng bố, năng lượng ngập trời tuyền đến từ lòng đất Thâm Uyên.

Lối vào Thâm Uyên lòng đất là những cái khe lớn, nhưng bây giờ lối vào sắp khép kín.

Mấy cao thủ tộc Ác Ma giật nảy mình, bây giờ không vào chờ khi khe nứt khép thì bọn họ không vào được. Trong bọn họ không cai có bản lĩnh cưỡng ép xé rách bí cảnh đẳng cấp như vậy.

Đại Hồng thái tử ra lệnh một tiếng:

- Xuống đi!

Trong vòng mười giây mắt thấy bí cảnh khép lại, lúc này bọn họ không rảnh đuổi đám người Lâm Minh nữa.

Thánh Mỹ hét lên:

- Chúng ta cũng đi!

Thánh Mỹ không chút do dự như mũi tên bắn xuống.

Lâm Minh theo sát, Chân Thần Minh Vương Đạo, ba bóng người như ba sao băng vụt qua hư không vạn trượng.

Trong khi bay nhanh Đại Hồng thái tử liếc đám người Lâm Minh một cái, do dự một chút nhưng cuối cùng không ra tay. Diện tích khe nứt quá lớn, Đại Hồng thái tử không thể bít hết. Dù Đại Hồng thái tử một kích đẩy lùi đám người Thánh Mỹ thì bọn họ có thể từ hướng khác xuống dưới.

Nếu giằng co không chừng bản thân Đại Hồng thái tử cũng không vào được.

Ngược lại cùng nhau vào không gian lòng đất, dựa vào thực lực tuyệt đối của bản thân Đại Hồng thái tử sẽ có quyền chủ động hoàn toàn.

Vù vù vù vù vù!

Sau Lâm Minh, Thánh Mỹ còn có một số Ác Ma Thiên Tôn không sợ chết cũng lao xuôkngs.

Dù bọn họ biết rõ trong bí cảnh này có thể sẽ nguy hiểm nhưng cơ duyên ngay trước mắt, có lẽ một bước lên trời, luôn có kẻ liều mạng bất chấp tất cả.

Đám người Ác Ma chui vào Thâm Uyên vô tận, hai bên trái phải bọn họ là vách đá vô tận từ từ đè ép lại.

Không biết vách đá xuống sâu bao nhiêu, nếu không bay vào bí cảnh trước khi khe nứt vách đá khép kín, bị vách đá ép chết là chuyện rất bí thảm. Mức độ đất Mộ Ma Thần cứng rắn dù là Ác Ma đẳng cấp Chân Thần kẹt dưới lòng đất muốn đi ra cũng sẽ rất vất vả. Nếu là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, thực lực không mạnh không chừng sẽ bị chôn sống mấy chục năm bên trong. Thậm chí bởi vì năng lượng hao hết mà chết dưới lòng đất.

Đám Ác Ma đẳng cấp Chân Thần như Lâm Minh, Thánh Mỹ còn ung dung chứ Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thì trán đã toát mồ hôi lạnh. Bọn họ không ngừng tăng tốc, sợ bị vách đá ép bên trong.

Vù vù vù vù vù!

Lần lượt từng Ác Ma bay ra khỏi khe nứt loàng đất, hắc ám vô tận vụt qua. Ngay sau đó bọn họ cảm thấy tầm nhìn đột nhiên rộng mở. Bọn họ đã tới một thế giới ngầm rộng lớn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên đầu bọn họ là mặt đất từ từ khép kín, lối vào đã bị phong.

Mới rồi lúc bay nhanh tính sơ thì ít nhất sâu mấy ngàn dặm lòng đất.

Đột nhiên bị phong trong bí cảnh lòng đất sâu mấy ngàn dặm, rất nhiều Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thầm run. Bí cảnh đẳng cấp thế này có khi nào có vào không ra? Thế thì bọn họ bi kịch.

Lâm Minh nhìn thế giới ngầm, trong tầm mắt không có cuối. Thế giới ngầm không tối đen, có ánh sáng lấp lánh yếu ớt phát ra từ tảng đá.

Đối với Chân Thần dù đen thui cũng có thể dùng cảm giác xem vật, huống chi bây giờ có ánh sáng thì càng như ban ngày.

Dưới đất đầy núi đá lởm chưởm, giữa các núi đá có một hồ nước cực kỳ bắt mắt.

Hồ nước màu xám đậm, phạm vi chừng trăm dặm, mênh mông rộng lớn.

Mặt hồ không bình tĩnh mà nổi lên các bọt nước to cỡ nắm tay, bọt nổi lên từ lòng đất rồi vỡ ra như một ao nước nặng nề nóng cháy.

Ánh mắt đầu tiên nhìn hồ nước này khiến tim Lâm Minh đập nhanh.

Lâm Minh cảm giác giữa hồ như ngưng tụ tinh hao lực lượng Ma Thần vô tận, năng lượng mênh mông dưới lòng đất dâng lên đến từ nó.

Nhớ lại chất lỏng màu xám đậm như dung nham b ắn ra từ khe nứt, Lâm Minh nghi ngờ mớ chất lỏng đò là ‘nước hồ’ trong hồ nước xám đậm.

Hồ nước vì lý do nào đó mà bắn lên xuyên thủng tầng đá ngàn dặm hình thành triều tịch ma tính, quá trình này giống như núi lửa phun trong thế giới phàm nhân.

Nhưng lực lượng mạnh tới mức nào mới đâm thủng được tầng đá ngàn dặm Mộ Ma Thần?

Giọng Thánh Mỹ vang bên tai Lâm Minh:

- Bí cảnh này chắc liên quan Ma Thần trăm ức năm trước.

Lâm Minh sửng sốt, liếc Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ tiếp tục truyền âm nói

- Ta không xác định cụ thể, chúng ta hãy đi xuống.

- Được!

Thánh Mỹ, Lâm Minh, Chân Thần Minh Vương Đạo khác cùng bay hướng hồ nước. Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn xuất thân Minh Minh xa xa đi theo ba người. Lúc này thể hiện ích lợi của liên minh, nếu một mình anh dũng chiến đấu thì đám Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn sẽ bị nuốt không phun xương, giờ có một cơ hội sống.

Càng đến gần hồ nước Lâm Minh rõ ràng cảm giác mỗi giọt nước dâng lên tinh hoa lực lượng Ma Thần không thể chống đỡ, mênh mông như biển.

Các hoa văn đan chéo nhau lộ ra trên mặt hồ, nó phát ra vận luật pháp tắc Ác Ma sâu thẳm nhất, hình thành lực tràng tuyệt đối giam cầm phương thiên địa này.

Đến gần hồ nước trăm trượng liền cảm nhận áp lực cường đại này, trong phút chốc tốc độ bay của bọn họ chậm lại.

Lâm Minh nhìn lướt qua, thấy quanh đám đông Ác Ma rả rác nhiều xương vụn. Những bộ xương không biết tồn tại bao nhiêu năm, bản thân đã gần như phong hóa.

Chương 2362: Tử vong chi hồ

Kỳ dị nhất là giữa đống xương vụn rải rác có mấy xác chết, xác không hóa thành xương vụn như xác bên ngoài, còn sót lại chút thịt khô trên người. Lâm Minh khá bất ngờ, hắn không biết những cái xác có từ bao lâu. Nếu là những người nhận thử thách vào đây mấy năm nay còn dễ hiểu, nếu từ thời đại thượng cổ để lại đây sẽ khiến người giật mình, rất khó tưởng tượng chúng nó làm sao chịu được lực lượng mục nát nơi đây.

Lâm Minh không suy nghĩ nhiều, bởi vì lúc này hắn nhìn đến một đám Ác Ma chậm rãi đi hướng hắn. Dẫn đầu đám Ác Ma là Đại Hồng thái tử.

Trừ Đại Hồng thái tử còn có hai Ác Ma đẳng cấp Chân Thần Hồng Minh, khoảng mười Ác Ma Thiên Tôn, đây là toàn bộ lực lượng Hồng Minh trong thế giới ngầm này.

Tất cả Thâm Uyên Ác Ma phe Lâm Minh biểu tình cực kỳ khó xem.

Ác Ma Hồng Minh có Đại Hồng thái tử tọa trấn, bên bọn họ thì chỉ mình Thánh Mỹ, Lâm Minh, một trưởng lão xuất thân từ Minh Vương Đạo tên gọi Minh Chiếu trấn giữ.

Về mặt cao thủ đã kém một bậc.

Đại Hồng thái tử nhìn lướt qua, không thấy Minh Đồng làm gã e ngại trong đó. Đại Hồng thái tử nhếch mép cười dữ tợn.

Không có Minh Đồng ở thì Đại Hồng thái tử tự tin có thể xử lý hết tất cả Ác Ma Minh Minh trước mắt.

Đại Hồng thái tử tùy ý đánh giá Lâm Minh và Thánh Mỹ, mắt lộ tia giễu cợt:

- Thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào. Nếu các ngươi ở lại mặt đất thì không có chuyện gì xảy ra, cố tình xuống dưới chịu chết. Nếu ta không thành toàn các ngươi chẳng phải là khiến các ngươi thất vọng?

Tất cả Thâm Uyên Ác Ma Minh Minh căng thẳng khi đối diện Đại Hồng thái tử.

Tu vi của Đại Hồng thái tử đã là đỉnh Chân Thần trung vị, hơn nữa gã mạnh hơn những Chân Thần trung vị lớn tuổi vài phần.

Đối mặt địch thủ như vậy, chỉ dựa vào Lâm Minh, Thánh Mỹ, Minh Chiếu căn bản không phải đối thủ.

Nếu như ở bên ngoài thì bọn họ có thể chạy tứ tán, nhưng ở thế giới ngầm thì họ là cá trong chậu không có đường trốn.

Sát khí chậm rãi khuếch tán giữa Ác Ma hai liên minh, không khí trong phút chốc đông lại. Ác Ma thực lực yếu hơn chút nhúc nhích một cái cũng vô cùng khó khăn.

Thánh Mỹ hít sâu một hơi, nắm chặt cốt kiếm trong tay. Tinh thần Thánh Mỹ tập trung chưa từng có, tay thuôn siết chặt cốt kiếm toát mồ hôi. Đối diện kẻ địch như Đại Hồng thái tử làm Thánh Mỹ khó thể bình tĩnh.

Thánh Mỹ biết rõ trận chiến này sẽ muôn vàn khó khăn.

- Chậc chậc, thanh kiếm của Thánh Ma Nữ điện hạ thật ghê gớm, hình như chế tạo bằng di cốt của thượng cổ thánh hiền, phẩm chất trên linh bảo Chân Thần. Đáng tiếc, hôm nay nó cũng không thể mang đến kỳ tích cho Thánh Ma Nữ điện hạ. Thánh Ma Nữ điện hạ cần gì đối địch với ta tối vậy? Hay là quy thuận ta, Thánh Ma Nữ điện hạ và ta song tu cùng nhau tìm kiếm bí ẩn sống mãi chịu không?

Đại Hồng thái tử nói xong liếc qua Lâm Minh, mắt lóe tia sáng khinh miệt và tàn nhẫn.

Thánh Mỹ được tiếng là nữ nhân đệ nhất Hắc Ám Thâm Uyên, nếu có được nàng, song tu với nàng sẽ giúp ích lớn cho tu vi của Đại Hồng thái tử.

Lâm Minh là vị hôn phu đã định của Thánh Mỹ, Đại Hồng thái tử muốn kết hợp với nàng phải phải tiêu diệt hắn trước tiên.

Mặc kệ Lâm Minh có thiên phú như thế nào, so đấu sinh tử cần thực lực tuyệt đối. Đại Hồng thái tử hoàn toàn tự tin sẽ giết được Lâm Minh.

Lâm Minh không lộ vẻ gì, trong đầu nhanh chóng phân tích thực lực của Đại Hồng thái tử. Đối diện Đại Hồng thái tử, một khi chiến đấu Lâm Minh không thể che giấu bản tôn, phải ứng đối hết sức.

Nếu thế thì tình huống hơi rắc rối. Có nghĩa là Lâm Minh phải diệt khẩu toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma nhìn thấy bộ dạng của hắn.

Sau khi Minh Chiếu nhìn thấy bản tôn có khi nào gặp trận phản chiến không?

- Ngươi, lát nữa theo sát ta, tới lúc bất đắc dĩ ta sẽ sử dụng một ít bí thuật, đến lúc đó ngươi hãy yểm hộ ta!

Vì Lâm Minh không nói nên nên Thánh Mỹ luôn xưng hô hắn là ‘ngươi’.

Nghe Thánh Mỹ tuyền âm, lòng Lâm Minh máy động. Cũng đúng, Thánh Mỹ luôn đi theo Hồn Đế, vào phút then chốt chắc có vài vũ khí bí mật giữ mạng.

Trận chiến này không đến lúc bất đắc dĩ Lâm Minh không muốn lộ ra bản tôn, sẽ sinh ra nhiều rắc rối.

Đầu óc Lâm Minh xẹt nhanh những suy nghĩ, lúc này chợt nghe tiếng kinh kêu.

Mọi người sửng sốt, dùng cảm giác tìm tòi hướng phát ra tiếng hét. Khi bọn họ thấy cảnh tượng thì đám Ác Ma rợn tóc gáy.

Mới mấy giây trước hai Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn không là Minh Minh, cũng không thuộc về Hồng Minh định thừa dịp hai đại thế lực đánh nhau trước tiên lặn xuống hồ. Vừa lặng lẽ đi tìm báu vật, cũng tránh cho bị hai đại thế lực gi ết chết.

Nhưng khi bọn họ bước tới bên bờ hồ nước, trong đầm lầy nhìn như bình thường, Ác Ma Thiên Tôn đi nhanh hơn một bước chẳng biết đạp trúng cái gì mà đột nhiên tầng khói đen dâng lên bao phủ Ác Ma Thiên Tôn vào trong.

Chỉ vài giây người Thâm Uyên Ác Ma ủn bần bật, vảy giáp dữ tợn phủ ngoài người đều rơi rụng. Cơ thể vạm vỡ hóa thành máu loãng chảy xuống ào ào.

Ác Ma Thiên Tôn bị hòa tan chỉ còn lại cái đầu trợn to mắt kinh khủng nhìn bầu trời, rất nhanh cái đầu cũng hòa tan.

Cho đến chết gã không phát ra chút thanh âm nào, tiếng hét vừa rồi là đồng bạn phát ra.

Một Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn chết không rõ ràng, bỗng nhiên bị hòa tan, cảnh tượng rất kinh dị.

- Cái... Này...

Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn sống sót mặt trắng bệch không dám thở mạnh, từng bước cẩn thận thụt lùi, muốn ra khỏi đầm lầy giết người như địa ngục Thâm Uyên.

Ác Ma này dù gì trải qua nhiều tình hình sống chết, còn giữ được sự bình tĩnh. Gã biết rõ nếu mình quay đầu chạy trốn rất có thể sẽ chết nhanh hơn.

Một bước nhỏ, lại một bước nhỏ...

Khi gã sắp ra khỏi mép đầm lầy thì chân đạp trúng lỗ hổng, lún xuống dưới.

Ác Ma Thiên Tôn hét lên, lòng đất có cái gì kéo mắt cá chân gã giật mạnh xuống dưới.

- A a a!!!

Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn hét rầm lên, thoáng chốc cơ thể lún xuống nước bùn đầm lầy. Chỉ một giây nước bùn nhấn chìm tiếng hét của gã.

Giây sau tiếng hét ngừng bặt.

Qua một lát, đống xương trắng chậm rãi nổi lên từ đầm lầy.

Xương trắng còn giữ hình dạng vùng vẫy, đó là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn vừa chết để lại.

Cảm giác như trong khoảnh khắc gã bị ăn chỉ còn lại bộ xương, khiến người kinh dị.

- Cái gì?!

Các Ác Ma thấy cảnh này, ao gồm Đại Hồng thái tử vừa rồi không ai bì nổi cũng đánh trống rút lui.

Vừa rồi bọn họ vươn ra cảm giác không phát hiện tồn tại dưới lòng đất, hoàn toàn không biết là cái gì lặng lẽ ăn hai Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn.

Đây chính là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn, hơn nữa là Ác Ma thiên kiêu của Hắc Ám Thâm Uyên. Nhưng từ đầu tới đuôi bọn họ như hai trái anh đào bị ăn vừa nhanh vừa đơn giản.

Tồn tại bí ẩn dưới lòng đất chắc chắn thực lực trên đẳng cấp Chân Thần, đẳng cấp cỡ nào thì bọn họ hoàn toàn không thể khẳng định.

Chương 2363: Điệp Huyết bờ hồ 1

Trong phút chốc các Ác Ma nín thở, trong cảm giác của bọn họ thế giới ngầm vốn tĩnh lặng trở nên âm u khủng bố.

Đặc biệt đám đông Ác Ma thực lực cảnh giới Thiên Tôn, lúc này bọn họ hối hận đã xúc động bay vào khe nứt dưới đất.

Có Ác Ma nuốt nước bọt, bản năng thụt lùi mấy bước cách xa mặt hồ, nếu vừa rồi bọn họ lỗ mãng đến gần hồ nước thì chính họ sẽ là đống xương trắng máu loãng.

Đại Hồng thái tử sắc mặt âm trầm, đối diện tình hình như vậy khiến gã thấy áp lực. Mới chỉ ven hồ mà đã có tồn tại khủng bố như vậy, đáy hồ có cái gì đây?

Nếu đáy hồ xuất hiện một số tồn tại khủng bố có thể giết chết gã thì Đại Hồng thái tử cũng sẽ không ngạc nhiên.

Dù sao mật địa này đã tồn tại trên trăm ức năm.

Người để lại nó là Ma Thần không ai bì nổi trong truyền thuyết. Thời gian trăm ức năm này mật địa sẽ diễn hóa ra cái gì? Không ai nói chắc được.

Nghĩ đến đây Đại Hồng thái tử không dám tấn công đám người Ác Ma Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Dù Đại Hồng thái tử tự tin có thể giết chết Lâm Minh, Thánh Mỹ nhưng bản thân sẽ tiêu hao lớn. Khi Đại Hồng thái tử kiệt sức lỡ mấy con quái vật nhảy ra thì gã sẽ thành món ngon cho quái vật.

Hơn nữa mấy Chân Thần đánh nhau sẽ lan đến bốn phía, vừa rồi hai Thiên Tôn mới tới mép đầm lầy đã kinh động quái vật ngủ đông trong đó.

Bọn họ đnhá nhau trời long đất lở e rằng sẽ k1ch thích quái vật đáy hồ, một đám lão quái tức giận khó đoán kết cuộc của bọn họ ra sao.

Mắt Thánh Mỹ sáng rực nhìn Đại Hồng thái tử, lạnh lùng hỏi:

- Còn muốn đánh không?

Tay Thánh Mỹ cầm cốt kiếm lóe tia sáng lạnh âm trầm, nếu đánh nhau thì nàng chơi tới cùng.

Đại Hồng thái tử nhíu mày, hừ lạnh một tiếng:

- Xem như các ngươi may mắn, cho các ngươi sống lâu hơn một chút, nhưng trước tiên các ngươi đừng để mình biến thành máu loãng.

Đại Hồng thái tử vung tay lên mang theo thuộc hạ xoay người đi.

Một Ác Ma đẳng cấp Chân Thần đi bên cạnh Đại Hồng thái tử mở miệng hỏi:

- Thái tử điện hạ, tiếp theo nên làm sao?

- Tạm để bọn họ sống, vào phút then chốt có thể làm lá chắn. Chúng ta hãy tìm hiểu xem chỗ này có cơ duyên gì, nguy hiểm gì. Chờ xác định mọi thứ rồi ra tay tiêu diệt bọn họ cũng không muộn.

- Cái hồ này...

- Đương nhiên là đi vào nhìn một cái, đã tới đây rồi. Có bảy, tám mươi phần trăm khẳng định bí cảnh này liên quan Ma Thần, vào núi báu mà tay không ra về thì chúng ta tu võ đạo làm gì?

Lời Đại Hồng thái tử nói khiến nhiều Ác Ma, đặc biệt là Ác Ma Thiên Tôn cảm thấy sống lưng lạnh lẽo. Bọn họ nhìn hồ nước xám đậm rộng lớn phía xa, cảm giác nó như dã thú há to cái mồm khổng lồ khiến người rét run. Hồ nước màu xám đậm ngăn cách cảm giác, không ai biết bên trong có cái gì.

Đại Hồng thái tử đứng trước hồ giết người mười phút, chợt quay đầu ngoắc mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn ở phía xa:

- Này, mấy người lại đây!

Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn đều xuất thân từ thế lực nhỏ, bọn họ không là Hồng Minh cũng không thuộc về Minh Minh.

Thấy Đại Hồng thái tử ngoắc mình, trong phút chốc đám Ác Ma biểu tình cực kỳ khó xem.

Lúc trước cái khe khép kín quá nhanh, nhiều Ác Ma đầu óc xúc động lao xuống. Bọn họ không ngờ dưới lòng đất sẽ gặp cục diện như vậy.

Giọng Đại Hồng thái tử lạnh lùng nói:

- Kêu các ngươi lại đây, không nghe thấy sao!?

Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn mặt như đưa đám bước tới gần Đại Hồng thái tử.

Đối diện đám cao thủ đẳng cấp Chân Thần như Lâm Minh, Thánh Mỹ thì Đại Hồng thái tử còn e dè, dù sao muốn giết Chân Thần không dễ.

Đối diện Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thì Đại Hồng thái tử một ý nghĩ đủ giết đối phương.

Cho nên mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn không có đường chống cự, không thì chết càng mau hơn.

Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn phập phồng lo sợ đến trước mặt Đại Hồng thái tử, bọn họ đã mơ hồ đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

- Ha, các ngươi làm vẻ mặt gì vậy? Ta chỉ muốn hợp tác với các ngươi.

Đại Hồng thái tử cười tủm tỉm nói:

- Nào, chúng ta cùng nhau đi tới, nếu tìm đến thứ tốt thì chúng ta phân phối theo tỷ lệ số người, tuyệt đối công bằng.

Đại Hồng thái tử nói thế nhưng mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn làm sao tin được?

Một Ác Ma cười nịnh nói:

- Thái tử điện hạ đừng nói giỡn, chúng ta nào dám tranh cơ duyên với người. Hồ nước có lẽ là mật địa thượng cổ lưu truyền từ trăm ức năm trước, bí tàng lớn như vậy chúng ta sao có phúc hưởng được? Chỉ Ác Ma cao đẳng hồng phúc tề thiên như thái tử điện hạ mới xứng đáng có được nó. Lúc trước đầu óc chúng ta nóng lên nên lao xuống theo, bây giờ chúng ta biến mất ngay.

Ác Ma lanh trí đó khi nói chuyện liền cúi đầu khom lưng lùi về sau.

Đại Hồng thái tử xụ mặt xuống, Ác Ma lực toàn thân bùng nổ đột nhiên vươn ra một bàn tay to chụp Ác Ma đang thụt lùi.

Thực lực của Đại Hồng thái tử thuộc hàng đỉnh cao trong Chân Thần trung vị, Thiên Tôn trung vị không đấu lại nổi.

Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn lá bá chủ một phương trong thế lực của mình nhưng ở trong tay Đại Hồng thái tử thì như gà con bị xách lên, không vùng vẫy được.

Thiên Tôn trung vị kinh kêu:

- Thái tử điện hạ... Ngươi... A!

Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn này bị Đại Hồng thái tử ném ra ngoài.

Đại Hồng thái tử lạnh lùng nói:

- Ngươi, đi với chúng ta, đi trước ta mười trượng. Ta thề với Ác Ma chi tâm của mình, nếu chúng ta lấy được bí tàng và bình an trở về thì sẽ chừa một phần cho ngươi. Nếu ngươi muốn giở trò vặt gì hay làm trái mệnh lệnh của ta thì ta giết ngươi ngay bây giờ. Ngươi hãy chọn con đường nào đi.

Thâm Uyên Ác Ma nghe mấy lời này thì mặt còn trắng hơn xác chết ba ngày.

Cái gì bình an trở về sẽ chừa một phần bí tàng cho gã? Khả năng này sẽ tồn tại sao?

Bắt gã đi làm đá dò đường, vốn là vật hy sinh. Trong thế giới ngầm sát khí bốn phía này hai Ác Ma Thiên Tôn lúc trước biến thành máu loãng, xương trắng chính là tấm gương cho gã.

Tuy vừa rồi Thâm Uyên Ác Ma này biểu hiện không có tôn nghiêm nhưng trong xương ẩn giấu hung ác, sao gã nhịn được cách chết nhục nhã này?

- Ngươi...!

- Ha, khoan vội từ chối, chắc ngươi là trưởng lão của Mạt Nhật môn?

Đột nhiên nghe Đại Hồng thái tử nhắc đến tông môn của mình, Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn biến sắc mặt, muốn phủ nhận.

Đại Hồng thái tử cười nói:

- Ngươi đừng che giấu, mới rồi khi bắt giữ ngươi thì ta đã tra xét tình huống công pháp của ngươi. Ngươi tu luyện mạt Nhật ma công của Mạt Nhật môn! Gia tộc của ngươi chắc ở trong Mạt Nhật môn? Nếu hôm nay ngươi ngoan ngoãn nghe lời của ta thì dù ngươi chết, khi khác ra ngoài ta sẽ bồi thường cho Mạt Nhật môn. Nếu ngươi trái ý ta thì ta sẽ diệt Mạt Nhật môn ngươi!

Lời Đại Hồng thái tử nói cực kỳ bá đạo, Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn Mạt Nhật môn tức giận người run rẩy.

Chương 2364: Điệp Huyết bờ hồ 2

Giọng Đại Hồng thái tử dần lạnh băng:

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, ta chẳng những có thể diệt Mạt Nhật môn ngươi còn có cách khiến người sống không bằng chết. Cho dù ngươi không khuất phục thì ta vẫn có cách khiến ngươi thay thế dò đường, chỉ rắc rối hơn chút.

Sự kiên nhẫn của Đại Hồng thái tử đã hao sạch.

Lâm Minh ở phía sau nghe hết, thầm tặc lưỡi. Trong Hắc Ám Thâm Uyên kết cuộc thực lực không bằng người là mặc cho người xâm lược.

Thâm Uyên Ác Ma bị uy hiếp bất đắc dĩ đi trước do đường.

Đoàn người Đại Hồng thái tử từ xa bám theo.

Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn của mấy thế lực nhỏ cảm giác thỏ chết cáo khóc. Chờ khi Thâm Uyên Ác Ma xui xẻo đi đằng trước chết thì chắc chắn tới lượt bọn họ dò đường.

Đoàn người lặng lẽ tiến lên, không khí nặng nề khiến không khí ngưng tụ giọt nước.

Thánh Mỹ trầm ngâm một lúc nói:

- Chúng ta cũng qua đó.

Thánh Mỹ không muốn bỏ qua bí mật trong hồ.

Thánh Mỹ liếc Lâm Minh trưng cầu ý kiến.

Lâm Minh gật đầu nói:

- Chúng ta thích hợp phóng ra chút lực lượng Ma Thần đã hấp thu trong người, mở rộng toàn bộ cảm giác. Năng lượng cùng loại chắc sẽ có liên kết, nếu thật sự có nguy hiểm thì chúng ta sẽ cảm giác được dấu vết gì.

Thánh Mỹ gật đầu:

- Được, mọi người cẩn thận.

Thánh Mỹ phát ra chút lực lượng Ma Thần đã hấp thu tỏa quanh đám Ác Ma.

Đội Đại Hồng thái tử đã đi tới cách hồ giết người mười trượng.

Khoảng cách này cảm nhận uy áp càng mãnh liệt. Đám Ác Ma cảm nhận tử khí, khí huyết tinh đậm đặc, như thể hồ nước trước mặt bọn họ là ao máu địa ngục.

Ác Ma phụ trách dẫn đường mặt không còn chút máu:

- Ta... Ta...

Mỗi bước Ác Ma tiến lên như đi qua một lần, trán ướt mồ hôi lạnh. Hồ giết người này quá quái dị, cách chết tại đây rất thê thảm.

Chín trượng, tám trượng, bảy trượng...

Khoảng cách từng bước một tới gần, các Ác Ma nâng cao cảnh giác tột độ.

Mãi đến hai trượng, một trượng, ba thước, Thâm Uyên Ác Ma đi đầu sắp chạm tới hồ nước.

Thâm Uyên Ác Ma sợ hãi mặt xám xịt nhưng siêu may mắn, gã không chết.

Chẳng lẽ cái gọi là hồ giết người nguy hiểm nhất là đầm lầy? Trong đầm lầy mai phục tồn tại đáng sợ, nơi khác thì không nguy hiểm gì?

Một số Ác Ma trong lòng nổi lên thật ra này, thậm chí suy đoán gần hồ giết người có khi nào có con thú Ác Ma nguy hiểm. Nó là người thủ hộ nơi đây, né tránh nó là bọn họ sẽ an toàn vào bí cảnh Ma Thần để lại.

Mắt thấy Ác Ma dò đường đã đến bên bờ hồ giết người.

Ác Ma đi sau tạm bước châm lại, lúc này mới là then chốt nhất, thử xem hồ giết người có nguy hiểm không.

Không chừng hồ nước là nước ăn mòn có thể tan rã hết thảy, bất cứ Ác Ma nào nhảy vào sẽ thành đống xương trắng.

Đại Hồng thái tử lạnh lùng ra lệnh:

- Thò tay ra thử chút.

Thâm Uyên Ác Ma dẫn đường cắn răng, đầu tiên cầm kiếm chấm nhẹ nước trong hồ, trừ gợn sóng lăn tăn ra không có gì khác lạ.

Thâm Uyên Ác Ma rút kiếm ra, mũi kiếm còn nguyên.

Thâm Uyên Ác Ma yên tâm hơn, do dự một chút, định dùng đồ đựng múc chút hồ nước phân tích xem có nguy hiểm gì.

Lúc này sau lưng Ác Ma chợt vang tiếng hét thảm thê lương.

- A a a!

Đang tập trung tinh thần cao độ, Thâm Uyên Ác Ma hay nhân loại đều dễ phát ra tiếng hét chói tai.

Mấy Thâm Uyên Ác Ma vốn đứng ngay ngắn đột nhiên cảm giác dưới chân mềm nhũn, hai chân lún xuống đất.

Bọn họ cảm nhận lực lượng lôi kéo không thể cưỡng lại truyền đến, thân thể của bọn họ bị kéo vào lòng đất.

Đại Hồng thái tử nổi giận:

- Chết tiệt!

Ác Ma đi trước dò đường không sao, đoàn người bọn họ lại bị phục kích. Giống như là tồn tại bí ẩn dưới đất cố ý bỏ qua cá nhỏ đằng trước, xuống tay với nhiều Ác Ma hơn.

Keng!

Đại Hồng thái tử rút trường đao khắc hoa văn đầu quỷ ra khỏi vỏ chém xuống mặt đất.

Ác Ma lực như sóng dữ tuôn trào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, bờ hồ cứng rắn như thần thiết bị Đại Hồng thái tử một đao chém rách. Bùn lầy đất đá bắn tứ tung, bốn, năm Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn mới rồi bị kéo xuống đất bỗng chốc văng lên vì lực lượng đẩy.

Nhưng mới rồi lún xuống đất, những Ác Ma Thiên Tôn bị văng lên toàn thân đã bị ăn mòn hơn phân nửa, nhiều chỗ lộ ra xương trắng hếu, cái chết chỉ còn là vấn đề về thời gian.

- Đây là...

Nhìn mấy Thâm Uyên Ác Ma chưa chết hẳn dưới đất, sắc mặt Đại Hồng thái tử như băng vạn năm.

Trước mắt gã, thuộc hạ của gã bị tồn tại chưa biết gi ết chết. Từ đầu đến cuối Đại Hồng thái tử không phát hiện thứ giết thuộc hạ của mình là cái gì.

Mấy Thâm Uyên Ác Ma bị Đại Hồng thái tử một đao tạc văng ra khỏi lòng đất đang gào rú, nhưng cơ thể bọn họ như dính phải chất lỏng ăn mòn, không ngừng mục nát. Rất nhanh thanh âm ngừng bặt.

Mấy Ác Ma biến thành xương trắng, người hóa thành bãi máu thấm xuống lòng đất.

Lâm Minh nhìn cảnh tượng này hơi nhíu mày, từ đầu tới đuôi hắn vận dụng cảm giác tỏa định lòng đất nhưng không phát hiện có tồn tại gì giết mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn.

Thánh Mỹ mở miệng nói:

- Quái dị!

Thánh Mỹ nhìn hồ nước, phân vân do dự.

Có lẽ tùy tiện đi vào trong đó chưa chắc là lựa chọn sáng suốt, dù bên trong có cơ duyên kinh thế nhưng không chừng hoàn toàn là cạm bẫy.

Mộ Ma Thần sẽ có cạm bẫy đơn thuần sao?

Đặt bẫy như vậy có mục đích gì? Chắc không phải là cố ý dụ giết người đến sau đi?

Trong đầu Thánh Mỹ lóe qua nhiều ý nghĩ, nàng không thể tưởng tượng lúc xưa Mộ Ma Thần bài bố ra đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ ngày xưa là bí cảnh cơ duyên nhưng về sau diễn biến thành cạm bẫy.

Thánh Mỹ nói:

- Chúng ta chờ chút, xem nhóm Đại Hồng thái tử tiến hay lùi. Hiện tại chúng ta không tiện thăm dò thứ dưới lòng đất.

Mấy Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn bên cạnh Thánh Mỹ lặng lẽ lau mồ hôi, mở miệng nói:

- Chờ cũng tốt, cũng tốt.

Bọn họ tự biết sức mình, thực lực phe mình vốn yếu hơn Đại Hồng thái tử, dù trong hồ có cơ duyên kinh thế nhưng rất có thể Đại Hồng thái tử lấy đến ích lợi lớn nhất. Nếu có Ác Ma chết thì hơn phân nửa là bọn họ chết trước tiên.

Lâm Minh lên tiếng:

- Có lẽ... Dưới đất không có gì hết.

Mọi người sửng sốt.

Minh Chiếu hỏi:

- Hả? Nói vậy là sao?

Lâm Minh âm u nói:

- Có lẽ bản thân thế giới này có thể nuốt sinh mệnh, máu thịt. Thứ ăn mất những Ác Ma Thiên Tôn không phải quái vật ẩn núp dưới lòng đất mà là mặt đất. Hồ giết người đó cũng là một phần thế giới này, rất có thể là trung tâm thế giới.

Mọi người nghe lòng lạnh lẽo.

Bản thân thế giới này có thể nuốt sinh mệnh, máu thịt đi vào trong?

Minh Chiếu lạc giọng hỏi:

- Tại sao ngươi nói vậy?

Chân Thần khó thể bình tĩnh trước phỏng đoán này.

- Chỉ là cảm giác cán hân, không có căn cứ gì.

Lâm Minh nói những thứ này chỉ đến từ trực giác, hắn cứ cảm thấy thế giới này hơi tà tính.

Thánh Mỹ hít sâu, nói:

- Cảm giác...

Thánh Mỹ nhẹ nhàng vuốt cốt kiếm trong tay, nàng cũng cảm giác đến bất tường.

Chương 2365: Bão tố

Nhưng bây giờ bọn họ chỉ có đường tiến lên, lối ra bí cảnh đã bị phong kín, bây giờ muốn tìm được lối ra khác không dễ dàng.

Có vẻ Đại Hồng thái tử cũng nhận ra điều này, mặt không biểu tình ra lệnh cho Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn đi trước dò đường:

- Ngươi, xuống hồ!

Nghe mệnh lệnh này lòng Ác Ma Thiên Tôn rực cháy lửa giận, cái này tương đương với kêu gã đi tìm chết:

- Cái gì?

- Hừ!

Thấy Ác Ma Thiên Tôn định chống đối, tâm tình Đại Hồng thái tử vốn rất tệ đột nhiên vươn tay ra, hư không chộp huễn hóa ra một móng vuốt ma lực to lớn.

Móng vuốt bắt lấy Ác Ma Thiên Tôn ném vào hồ giết người.

Thâm Uyên Ác Ma hét chói tai:

- A!

Trong ma trảo của Đại Hồng thái tử ẩn chứa lực tràng tinh diệu giam cầm năng lượng toàn thân Thiên Tôn. Gã không cách nào vùng vẫy, cơ thể như bao tải bị ném vào trong hồ nước.

Bùm!

Hồ nước bắn tung, như ném bánh chèo vào cái nồi sôi sục nước.

Thâm Uyên Ác Ma hét rầm lên, lăn lộn vùng vẫy trong hồ nước.

Các Ác Ma nín thở tập trung nhìn phản ứng của Ác Ma Thiên Tôn, nếu lúc này Thâm Uyên Ác Ma bị hồ nước năm òn thành xương trắng hay có tồn tại chưa biết lao ra khỏi hồ kéo gã xuống nước sâu, hoặc táp nuốt luôn thì cũng không khiến Ác Ma bất ngờ.

Nhưng Ác Ma Thiên Tôn vùng vẫy thật lâu mà vẫn lành lặn, đừng nói chết, gã không rụng một miếng vảy.

Có Ác Ma lên tiếng:

- Rơi vào trong hồ mà không sao?

- Chờ thêm chút.

Đại Hồng thái tử cực kỳ bình tĩnh, bắt đầu không bị gì không có nghĩa là luôn bình yên. Lực tràng của Đại Hồng thái tử luôn tỏa định Ác Ma Thiên Tôn, đối phương không ra khỏi hồ được.

Mấy giây sau, Đại Hồng thái tử chưa vừa lòng lại túm lấy một Ác Ma Thiên Tôn xuất thân thế lực nhỏ bên cạnh mình ném xuống dưới.

Lại vang tiếng hét thảm, giây lát hai Ác Ma rơi vào hồ.

Hồ nước bắn lên sóng gợn càng lớn, hai Ác Ma bình an. Có một Ác Ma đang chửi Đại Hồng thái tử um sùm.

Ác Ma này rất gan dạ. Đại Hồng thái tử sắc mặt âm trầm, lúc này gã không để bụng một vật hy sinh chửi rủa. Đại Hồng thái tử định ném nhiều Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn hơ nxuống thử thì đột nhiên chính giữa mặt hồ màu xám đậm có thứ gì cuồn cuộn.

Ùng ục ùng ục!

Nhiều bong bóngn ổi lên từ đáy hồ, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, như có siêu quái vật sắp loa ra khỏi đáy hồ.

Các Ác Ma căng thẳng thần kinh. Hai Thâm Uyên Ác Ma ngâm trong hồ thì sắc mặt như màu đất.

Một khi này có quai vật trồi lên từ hồ nước thì bọn họ sẽ gặp hạo đầu tiên, không đủ nhét răng.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, một cột nước thô to bắn lên từ hồ nước. Mặt hồ nổi bão tố, sóng dữ ngập trời tràn ra bốn phương tám hướng.

- Đây là...

Đám đông Ác Ma có mặt hoảng hồn, bão tố thế này phô thiên cái địa, như muốn nuốt hết bọn họ.

Các Ác Ma không hẹn mà cùng bay đi bốn phương tám hướng.

Lúc này bão chợt tăng mạnh, lực hút không thể cưỡng lại truyền đến. Giữa hồ to không gian chân động kịch liệt hư không chịu nổi áp lực này.

- Đây là...

- Không gian chấn động?

Đám đông Ác Ma nhìn không gian chấn động chính giữa hồ, thầm giật nảy mình. Nơi đây chính là Mộ Ma Thần, không gian vô cùng ổn định, tại sao có chấn động?

Trong lòng bọn họ mới nổi lên ý tưởng này thì chuyện càng đáng sợ hơn xảy ra.

Không gian rung bần bật đột nhiên rách cái khe nhỏ, tuy có chút xíu cỡ nắm tay nhưng nó bị xé rách.

Có một lực lượng kh ủng bố xé ra không gian Mộ Ma Thần.

Nhiều các Ác Ma trong lòng có chung suy nghĩ:

- Không thể nào!

Lúc này bọn họ đã không kịp suy nghĩ, khoảnh khắc không gian bị xé rách thì một vòng xoáy năng lượng to lớn không thể chống cự ập đến. Tất cả Thâm Uyên Ác Ma bị vòng xoáy cuốn vào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt hồ nổ tung. Đại Hồng thái tử, Lâm Minh, Thánh Mỹ, tất cả Thâm Uyên Ác Ma đều chìm vào đáy hồ.

Giây phút đó Lâm Minh cảm giác bên tai có tiếng gió ù đặc, tốc độ cực hạn làm thân thể hắn và hồ nước sinh ra ma sát nóng cháy.

Hồ nước sâu hơn Lâm Minh tưởng tượng nhiều.

Lặn xuống với tốc độ này nhưng không thấy đáy.

Lâm Minh dần phát hiện ý thức thoát khỏi thân thể mình, trong phút chốc cảnh tượng bốn phía hoàn toàn mơ hồ.

Lâm Minh giật nảy mình:

- Đao quang...

Lúc này ý thức rời khỏi thân thể là cực kỳ nguy hiểm, nhưng lực hút to lớn truyền đến khiến hắn cảm giác linh hồn sắp bị xé rách, khó thể chịu đựng.

Cứ tiếp tục thế này thì hồn hải của Lâm Minh sẽ bị xâm chiếm.

Tim Lâm Minh rung lên, ắn có được vĩnh hằng chi hồn, xưa nay tràn đầy tự tin độ mạnh linh hồn nhưng hắn vẫn không chịu nổi, có thể thấy lực kéo linh hồn này kh ủng bố cỡ nào.

Óc Lâm Minh chợt lóe tia sáng:

- Ma phương!

Lâm Minh liên kết thần trí vào ma phương, trong phút chốc hơi thở bí ẩn thương cổ thuộc về ma phương tràn vào thức hải.

Ý thức của Lâm Minh dần tỉnh táo lại, miễn cưỡng xoay tròng mắt nhìn bốn phía.

Xung quanh tối thui nhưng không cản trở thị giác của Lâm Minh, nhìn cảnh tượng khiến lòng hắn chìm xuống.

Bên cạnh Lâm Minh là đám Ác Ma Thiên Tôn, bao gồm Minh Chiếu, Thánh Mỹ đều trong trạng thái ý thức mông lung.

- Thiếu nữ, nàng nghe được không?

Lâm Minh thử dùng chân nguyên truyền âm cho Thánh Mỹ nhưng không được đáp lại.

Sắc mặt Thánh Mỹ hơi trắng, đôi mắt khép kín, rèm mi khẽ run. Thánh Mỹ, đám Ác Ma đều không chịu nổi lực xé linh hồn mạnh mẽ vừa rồi, gần như linh hồn thất thủ.

- Đây rốt cuộc là...

Lâm Minh nhíu chặt mày, bản thân hắn nếu không có ma phương thì e rằng không chịu nổi lực lượng này.

Lâm Minh chú ý thấy nhiều Ác Ma nét mặt lộ vẻ đau đớn như trải qua chuyện gì đáng sợ.

Vòng xoáy đảo ngược, tất cả Ác Ma tách rời nhau ra xa.

Lâm Minh nhìn Thâm Uyên Ác Ma Minh Minh, Thánh Mỹ trong trạng thái ý thức mơ hồ cách hắn xa dần.

Sâu hơn, Thâm Uyên Ác Ma Hồng Minh đã mất bóng dáng.

Lòng Lâm Minh chùng xuống:

- Lực xé linh hồn này sốt ruột là gì?

Lâm Minh do dự một chút, hơi thả lỏng ma phương và tinh thần liên kết.

Trong khoảnh khắc lực xé linh hồn lại truyền đến.

Thần hồn Lâm Minh lôi kéo ma phương cẩn thận khiến mình chìm trong trạng thái ý thức du ly.

Có thể nói bây giờ Lâm Minh nửa mê nửa tỉnh, nếu hắn muốn thì ý thức tùy thời chìm vào ma phương, chớp mắt thoát khỏi trạng thái này. Nhưng bây giờ điều Lâm Minh muốn biết là lực xé linh hồn bí ẩn có huyền cơ gì.

Lâm Minh dần cảm giác cơ thể ngày càng nhẹ, hồ nước vô tận xung quanh biến mất. Giây sau Lâm Minh đến thế giới rực sáng ánh nắng.

Đây là...

Lâm Minh nhìn phòng ốc to lớn trước mắt, tấm biển trước cửa viết hai chữ to Thất huyền thì sửng sốt.

Thất Huyền Vũ phủ?

Nhắc đến Vũ phủ khiến Lâm Minh cảm giác như cách một đời.

Đây là điểm khởi đầu đường võ đạo của Lâm Minh, ngược dòng lại là chuyện trước một vạn hai ngàn năm.

một vạn hai ngàn năm, đối với võ giả đẳng cấp cao tuổi thọ hở chút là mấy ức năm thì chỉ là một chặng đường cực kỳ ngắn ngủi, đôi khi bế quan thời gian dài đã qua một, hai vạn năm.

Chương 2366: Kiếp trước của Thánh Mỹ 1

Nhưng với Lâm Minh thì một vạn hai ngàn năm là chuyện vô cùng xa xôi.

- Lực xé linh hồn mang đến chẳng lẽ là mộng cũ sâu trong ký ức? Khiến ta ôn lại những chuyện này?

Lâm Minh ngước lên nhìn tấm biển Thất Huyền Vũ phủ, cất bước đi vào.

Như Lâm Minh dự đoán, hắn thấy nhiều người quen thuộc ngày xưa.

Chu Viêm, Lan Vân Nguyệt, Cầm Tử Nha, Tần Hạnh Thiên...

Một số nhân vật giấu trong ký ức sâu mà bình thường không nhớ ra. Ví dụ trong Thất Huyền Vũ phủ có Bạch Tĩnh Vân luôn có hảoe cảm với Lâm Minh, sau này bặt tin.

Lâm Minh với góc độ người xem bình tĩnh nhìn cuộc đời quá khứ của mình.

Lâm Minh dần hiểu đi vào hồ giết người, lực xé linh hồn có lẽ thử thách thần hồn võ giả.

Người tâm trí không vững dễ chìm trong ảo cảnh, không thoát ra được.

Lâm Minh lòng máy động, cảnh tượng Thất Huyền Vũ phủ vỡ nát. Ngay sau đó là kinh nghiệm Nam Hải Ma Vực.

Các nhân vật quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc lần lượt bày ra.

Lâm Minh thấy đảo Thần Hoàng, nhìn đến Nam hải Ma Vực xâm nhập.

Lâm Minh thấy mình tiến vào bí cảnh thần hoàng bị người tưởng đã chết. Âu Dương Bác Diên có thù với Lâm Minh xuống tay với Tần Hạnh Hiên, muốn hại chết Tần Hạnh Hiên trên đảo Huyết Sát.

Lâm Minh ra khỏi bí cảnh Thần Hoàng, sau này biết tin thì giận dữ cưỡi Chu Tước vượt qua mấy chục vạn dặm, tiến vào đảo Huyết Sát cứu Tần Hạnh Hiên.

Đây là cảnh tượng sâu nhất trong ký ức của Lâm Minh, khi hắn thành công cứu Tần Hạnh Hiên thì sâu sắc hiểu rằng cảm giác không vụt mất là hạnh phúc biết bao.

Nhưng trong ký ức giấc mơ, kết quả khác biệt.

Lâm Minh nhìn ‘chính mình’ bay vào đảo Huyết Sát, khi tìm thấy Tần Hạnh Hiên thì một con Huyết Ma đột nhiên lao ra từ sau lưng Tần Hạnh Hiên, há to mồm máu táp cổ Tần Hạnh Hiên.

Giờ phút này, Tần Hạnh Hiên vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng mới nhìn thấy Lâm Minh, đôi mắt nàng tràn ngập hân hoan, trìu mến, không hối tiếc.

Lòng Lâm Minh thít chặt, lòng khó thể bình tĩnh. Lâm Minh muốn ra tay cứu Tần Hạnh Hiên nhưng đột nhiên cảm thấy tốc độ của mình cực kỳ chậm, hắn từ tu vi đẳng cấp Chân Thần rớt xuống cảnh giới hậu Thiên Kỳ bình thường lúc cứu Tần Hạnh Hiên.

Lâm Minh trơ mắt nhìn Huyết Ma cắn đứt cổ Tần Hạnh Hiên.

Máu phun ra, biểu tình trên mặt Tần Hạnh Hiên đông lại, thời gian chững lại vào khoảnh khắc này.

Tần Hạnh Hiên mỉm cười, máu tươi dữ tợn đối lập rõ ràng.

- Không!!!

Lâm Minh hét chói tai, toát mồ hôi lạnh.

Sau đó Lâm Minh cắn mạnh đầu lưỡi tỉnh táo lại.

- Đây là giả!

Lâm Minh hít sâu một hơi thở hổn hển, hắn tự nhủ lòng như vậy, muốn thoát khỏi giấc mơ đáng sợ vừa rồi.

Trong lòng Lâm Minh biết rõ là giả, thần hồn luôn giữ liên kết với ma phương. Dù vậy khi trải qua cảnh tượng vừa rồi Lâm Minh có cảm giác chìm trong cảnh vật, suýt rơi vào lửa giận và bi thương không thoát được.

Lâm Minh tặc lưỡi:

- Ảo cảnh đáng sợ.

Lâm Minh chịu đựng được mà suýt xuất hiện trạng thái linh hồn thất thủ, Ác Ma khác có chịu nổi không?

Lâm Minh không rút ra khỏi ảo cảnh.

Lâm Minh muốn xem tiếp lực xé linh hồn kỳ dị sẽ mang đến cái gì.

Các cảnh tượng lục tục diễn ra.

Những cảnh tượng toàn là kinh nghiệm thật sự ngày xưa của Lâm Minh, nhưng có chuyện kết quả phát triển theo hướng tệ nhất.

Trong đế cung Ma Thần, lúc tranh đoạt Phạm Thiên long căn Lâm Minh nhìn mưu kế của mình bị Huyễn Vô Cơ nhìn thấu, bị giết tại chỗ.

Trong Thanh Đồng thần điện đối diện Dương Vân, Lâm Minh nhìn ý thức của mình bị Dương Vân đoạt xá. Từ nay cơ thể Lâm Minh bị Dương Vân chiếm cứ, luôn treo nụ cười tàn nhẫn mà xa lạ.

Tiếp theo đối diện Thiên Minh Tử, kẻ thù Tu La lộ. Lâm Minh nhìn mình lần lượt bị giết.

Giữa đường có cảnh ma phương bị người phát hiện, Lâm Minh phiêu bạt bỏ mạng, cuối cùng bị người rút hồn luyện tủy.

Lâm Minh còn thấy Tạo Hóa Thánh Tử sau khi đánh bại hắn thì chiếm đoạt Tiểu Ma Tiên.

Nhìn cảnh Tạo Hóa Thánh Tử tàn phá Tiểu Ma Tiên thì linh hồn Lâm Minh suýt thất thủ.

Bùm!

Lâm Minh đấm nát hình ảnh trước mắt, Tạo Hóa Thánh Tử nhe răng cười thoáng chốc vỡ nát ra. Lâm Minh thở hồng hộc, trong cảnh mơ chuyên môn hiện ra cảnh tượng mình sợ hãi nhất.

Nếu không có ma phương, Lâm Minh không biết mình có tự tin chịu đựng được không.

Lâm Minh nhớ đến Thánh Mỹ:

- Ảo cảnh lợi hại như vậy ta có vĩnh hằng chi hồn tạm thời còn thế, những người khác thì sao? Ví dụ Thánh Mỹ...

Đối với nữ nhân không biết là địch hay bạn trong lòng Lâm Minh khó tránh khỏi sinh ra chút lo lắng.

Nếu Thánh Mỹ không có tâm ma gì còn đỡ.

Nếu Thánh Mỹ có tâm ma thì nàng sẽ rất khốn khổ trong ảo cảnh linh hồn.

Dùng tâm chí Lâm Minh kiên nghị nhưng không dám vỗ ngực bảo chính mình không có tâm ma.

Cái gọi là tâm ma tức thứ mà trong lòng võ giả khát vọng nhất hoặc sợ nhất.

Chấp niệm càng mạnh thì tâm ma càng mạnh.

võ giả cường đại thì tâm ma cũng cường đại, nếu xuất hiện ảo cảnh giống như vậy hoặc vào phút then chốt trùng kích cảnh giới, tâm ma sẽ quấy phá. Khi tâm ma phát tác có thể làm võ giả tẩu hỏa nhập ma, hoặc biến thành tên điên.

Lâm Minh thì thào:

- Thánh Mỹ, nàng sẽ có tâm ma sao?

Không hiểu sao trong lòng Lâm Minh nổi lên dự cảm không may.

***

Hồ nước màu xám đậm mênh mông vô bờ, vòng xoáy điên cuồng càn quét trong hồ. Một nữ nhân tuyệt thế mặc đồ đen bơi trong hồ nước, mái tóc dài bềnh bồng nở ộ trong hồ nước như những đóa hồng đen, nở rồi tàn héo.

Mặt Thánh Mỹ trắng bệch không có chút máu.

Thánh Mỹ viên mãn chín kiếp chuyển sinh, kinh nghiệm rèn luyện thần hồn cực kỳ cường đại, không thua kém gì Lâm Minh.

Nhưng mà...

Tâm ma của Thánh Mỹ cũng cực mạnh.

Trong thần hồn của Thánh Mỹ có thứ nàng rất sợ và khát vọng.

***

Đó là kiến trúc vòng tròn to lớn như đấu trường. Chính giữa kiến trúc có một cô bé bảy, tám tuổi đứng.

Cô bé có đôi mắt đen lấy trong veo, đôi tay nhỏ như ngọc thạch điêu trác, mặt hồng hào như trái táo chín, cực kỳ đáng yêu.

Trên mặt cô bé có chút nét giống Thánh Mỹ.

Một cô bé đáng yêu thế nhưng mặt dính vết máu đỏ thẫm, cánh tay đầy máu. Bàn tay nhỏ như bằng ngọc thạch cầm cây kiếm to.

Thanh kiếm cao còn hơn cơ thể cô bé, hai tay nắm kiếm mới miễn cưỡng cầm chắc.

Máu không ngừng chảy xuống dọc theo chuôi kiếm thô to. Trên mặt đất quanh cô bé toàn là máu thịt vụn, nội tạng, thi thể rách nát. Trông như một lò sát sinh.

Cô bé cúi đầu, mũi kiếm to nặng nề chấm đất. Cô bé thở hồng hộc.

Một thanh âm lạnh nhạt nói:

- Có thể tiếp tục không?

Cô bé giật nảy mình, ngẩng đầu lên. Dưới tóc mái lộ ra khuôn mặt như búp bê sứ, trán cô bé có một hoa văn đỏ nhạt trông như cánh hoa.

Cô bé khó khăn nói:

- Ta... Mệt quá...

Lúc này gần trước mặt cô bé có một lão nhân mặc hao phục đứng thẳng.

Lão nhân vó dáng gầy gò nhưng xương to, đường nét khuôn mặt khắc sâu, trông rất uy nghiêm. Lão nhân không phải hồn tộc, cũng không phải nhân tộc, thánh tộc mà là thái cổ thần tộc.

Chương 2367: Kiếp trước của Thánh Mỹ 2

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Trên chiến trường kẻ thù sẽ không cho ngươi thời gian nghỉ ngơi...

Lão nhân nhẹ phất tay, hàng rào sắt sau lưng lão mở ra.

Trong hàng rào sắt xích những sinh vật màu đen.

Chúng nó là... Thâm Uyên Ác Ma!

Là Thâm Uyên Ác Ma bởi vì nguyên nhân nào đó mà cuồng hóa.

mấy chục con Thâm Uyên Ác Ma rống to:

- Grao!

Ánh mắt chúng nhìn cô bé ngập dữ tợn và khát máu.

Trong đám Thâm Uyên Ác Ma đa số chỉ có trí tuệm thấp kém, bị bí pháp kích động cuồng hóa không khác gì dã thú.

Nhìn cô bé, Thâm Uyên Ác Ma trở nên vô cùng dữ tợn.

Xoẹt!

Một đám Thâm Uyên Ác Ma cuồng gào thét nhào hướng cô bé.

Nhìn những Thâm Uyên Ác Ma hung tàn, cô bé căn răng vung trường kiếm trong tay. Kiếm quang lấp lóe, từng Thâm Uyên Ác Ma bị cô bé g iết chết, phân thây.

Vô số xác chết dưới đất. Máu nhuộm đỏ khuôn mặt, quần áo cô bé. Toàn thân cô bé dính đầy máu đặc như bò ra từ ao máu địa ngục.

Cô bé đáng yêu và máu me dưới đất k1ch thích thị giác mãnh liệt.

Rất khó tin cảnh tượng này ra từ tay cô bé.

Giết xong đám Thâm Uyên Ác Ma, lão nhân biểu tình lạnh lùng vung tay lên, lại là một đám cuồng hóa Thâm Uyên Ác Ma vọt ra.

Những Thâm Uyên Ác Ma càng nhiều, càng mạnh hơn vừa rồi. Chúng nó gầm gừ lại lao vào cô bé.

Năm này sang năm khác, không biết cô bé trải qua bao nhiêu đợt chém giết.

Rất nhiều lần cô bé không đánh lại suýt nữa bị Ác Ma xé vụn.

Hoặc bị thương nặng hấp hối.

Mỗi lần cô bé sắp chết bị đặt vào nước thuốc nóng bỏng, dày vò tế luyện cho đến khi chậm rãi lành vết thương.

Lực lượng của cô bé càng lúc càng mạnh, tu vi càng lúc càng cao. Mỗi tấc da thịt trải qua rèn luyện vô tận, cô bé từ một đứa nhỏ trưởng thành thiếu nữ.

Không biết khi nào thì ấn ký giữa trán nàng từ một vệt đỏ biến thành hai.

Giống như hai cánh hao dán giữa trán.

Sau đó nàng một mình bị ném vào bình nguyên hoang dã.

Không đan dược, không có lương thực, một mình nàng xuyên qua bình nguyên hoang dã, chiến đấu, giết chóc với vô số thái cổ cự thú.

Không có đan dược thì tự tìm, bị thương thì tự chữa trị.

Nàng một mình xuyên qua đại quang ức dặm, trong mấy năm chém giết hoang thú vô số kể.

Lúc này nàng đã trở nên khuynh quốc khuynh thành, thực lực siêu quần. Đại vị của nàng trong thái cổ thần tộc như trăng sáng giữa trời đêm, rực rỡ chói lòa.

Cánh hoa giữa trán nàng biến thành ba cánh, khi ấy nàng bị nhốt trên đá ngầm một hòn đảo nhỏ sâu trong biển cả.

Hòn đảo nhỏ là đất chôn xương đại đế cổ tộc, trong đó ẩn chứa lực tràng lớn lao. Võ giả bình thường khó chịu nổi một phút đồng hồ.

Nhưng thiếu nữ này bị người dùng xích trói tại đây.

Thân hình yểu điệu mềm mại đó bị xích siết chặt, những khâu móc huyền thiết hằn vào da thịt, để lại từng dấu đỏ dữ tợn trên cơ thể mềm mại.

Sau lưng nàng là đán gầm lởm chởm. Đá ngầm không phải đá bình thường mà là một khối thần thạch thiên ngoại, bề mặt gồ ghề cấn lưng đau như kim đâm.

Xiềng xích không phải loại thường, đó là Khốn Long Tỏa được đại sư trận pháp luyện chế ra.

Nó chẳng những có thể khóa lại thân thể, còn khóa chặt thần hồn.

Cộng thêm uy áp lực tràng đại đế vốn có trên đảo biển, ban đầu thiếu nữ gần như nghẹt thở.

Mỗi đến thủy triều, sóng biển vô tận vỗ vào thân thể thiếu nữ, nàng chịu đựng sóng biển gột rửa nhiều lần.

Sau sóng biển là mặt trời chói chang chiếu xuống người.

Suốt ngày thiếu nữ mặt không chút máu, không nhúc nhích, mí mắt không chớp cái nào. Thiếu nữ như đã đóng băng thành bức tượng ngọc.

Thiếu nữ chịu đựng hành hạ không phải con người, lặng lẽ nhẫn nại, chờ đợi.

Không ai quan tâm thiếu nữ, không ai đưa thức ăn cho nàng. Thiếu nữ chỉ có thể nhìn phương xa bị sương mù dày đặc che lấp, biển rộng vô biên vô hạn, bầu trời mênh mang trên biển cả.

Thiếu nữ dường như đã bị thế giới lãng quên tại đây, nếu không thể vùng thoát được thì hãy chết tại đây đi.

Cô đơn, tuyệt vọng, khô khan, thống khổ, hành hạ đủ làm nam nhân xương cứng phát điên.

Ban đầu thiếu nữ cảm thấy vô cùng bất lực, về sau nàng chậm rãi phát hiện pháp tắc đại đế huyền ảo sót lại trên đảo biển. Độ đậm đặc nguyên khí thiên địa hùng dũng quanh đảo hơn hẳn bên ngoài gấp trăm lần.

Nàng bắt đầu tham ngộ pháp tắc, không biết ngày đêm.

Mỗi sáng sớm thiếu nữ li3m giọt sương dính trên xích huyền thiết, thổ nạp lực lượng thiên địa tinh khiết nhất trên đảo.

Nàng không ngừng tích góp lực lượng, không ngừng nâng cao thực lực của mình.

Cho đến có ngày thực lực của thiếu nữ tăng vọt, đột phá bình cảnh, thực lực toàn thân tăng cao.

Thiếu nữ như phượng hoàng dục hỏa, lúc gần chết thì niết bàn trọng sinh!

Ầm ầm!

Nàng đột nhiên chấn nát xích sắt trên người, thần thạch sau lưng cũng nát vụn. Thiếu nữ phát ra tiếng hú dài trong trẻo như phượng hoàng dục hỏa trọng sinh bay lên trời xanh.

Giây phút đó thiếu nữ lại trải qua thăng hoa, lột xác.

Thực lực của nàng đã không bạn đồng lứa với tới.

***

Chiến đấu, giết chóc, tu luyện.

Kẻ thù của thiếu nữ từ Thâm Uyên Ác Ma đến hoang thú vô cùng tận, lại trở về Thâm Uyên Ác Ma vô số kể. Tuy thiếu nữ đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cuộc sống của nàng không có tình cảm lâm li, chỉ có máu tươi và chiến đấu vô tận.

Thiếu nữ như sinh ra vì chiến đấu, đã định trước chết vì chiến đấu.

Trên người nữ nhân tuyệt thế xảy ra chuyện gì đều chảy trong thế giới tinh thần của Thánh Mỹ.

Chân thật như Thánh Mỹ trải qua cuộc đời mình.

Nhưng dường như đây là giấc mơ, không liên quan gì Thánh Mỹ, vì trong ký ức của nàng không tìm thấy những cảnh tượng trong mơ này.

Thiếu nữ trong mơ thật sự là nàng sao?

Nữ nhân khuynh quốc khuynh thành khuôn mặt giống Thánh Mỹ y như đúc, giữa trán cũng có ấn ký Hồng Liên, đó là tiêu chí chuyển sinh chín kiếp.

Như mơ như tỉnh, Thánh Mỹ đã không phân rõ mình là Thánh Mỹ hay nữ nhân trong mơ.

Không biết qua bao nhiêu năm, thực lực nữ nhân trong mơ đã đứngo ử tầng cao nhất vũ trụ. Khi Hồng Liên giữa trán nữ nhân viên mãn vô khuyết, Thánh Mỹ thấy cảnh tượng làm nàng nghẹt thở.

Thánh Mỹ nhìn vũ trụ không giới hạn trôi nổi một mảnh đại lục hắc ám.

Trên đại lục toàn là xác chết, xương xác vô cùng tận.

Những xác chết có hình dạng nhân loại, hình dạng quái vật dữ tợn, hình dạng các loại hoang thú, thần thú, thậm chí khung xương to mấy ngàn dặm.

Những xương cốt toát ra hơi thở cực kỳ đáng sợ. Nếu đưa xương kẻ yếu vào trong sẽ bị áp lực này nghiền nát ngay.

Không chút nghi ngờ, sót lại trên đại lục hắc ám này là di cốt của cường giả tuyệt thế.

Không thể tưởng tượng những cường giả tuyệt thế chết như thế nào.

Nhìn những bộ xương cốt đại khái là bọn họ chết cùng lúc tại đây, do đó phỏng đoán có chiến tranh cực kỳ khốc liệt cuốn nhiều cường giả tuyệt thế vào.

Trong xác xương vô cùng tận, nữ nhân tuyệt thế một mình đứng thẳng.

Đôi chân thiếu nữ để trần, mặc váy dài màu đen như nước. Ánh sáng nhạt nhòa như dòng nước trút xuống người thiếu nữ, tố nhã mông lung.

Hơi thở của thiếu nữ như hòa hợp thành một cùng tánh trăng, ngăn cách với thế giới hung tàn.

Chương 2368: Tâm ma

Suốt đời thiếu nữ trải qua chém giết không có cuối, giờ đây nàng như u lan trong thâm cố, trong trẻo xuất trần, băng cơ ngọc cốt, không dính chút khí tọc thế gian.

Dù trên chiến trường hung lệ, sát khí tầng tầng lớp lớp chẳng liên quan gì thiếu nữ.

Trước mặt thiếu nữ xuất hiện một thứ.

Là một tấm thẻ màu tím.

Thẻ nhỏ cỡ bằng bàn tay, trên thẻ khắc vô số mật văn kỳ lạ.

Những mật văn cổ xưa bí ẩn khiến người nhìn một cái linh hồn như chìm trong đó.

Thẻ tứa con bướm bay lượn xoay tròn quanh nữ nhân tuyệt thế.

Nữ nhân nhìn tâm thẻ, trong đôi mắt đẹp lộ tia vô cùng thê lương, thương tiếc, thở dài.

Tất cả tình cảmp hức tạp biến thành hóa thành yên lặng, bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Tấm thẻ tung bay, tốc độ cực chậm tới gần trán nữ nhân tuyệt thế. Nhẹ nhàng thật nhẹ thẻ khảm vào da thịt như ngọc trên trán thiếu nữ.

Đóa Hồng Liên chín cánh bị tấm thẻ màu tím cắt nát, nháy mắt tàn úa.

Máu phun ra, bị thẻ màu tím hoàn toàn hút đi sau đó đỏ thẫm nhuộm toàn bộ thế giới màu xám đen này.

Giây phút đó thế giới này có sắc màu, tinh hoa sinh mệnh vô tận trong người nữ nhân xói mòn. Ánh sáng trên người nữ nhân ngày càng chóia lòa, như phượng hoàng đen đốt cháy mạng sống, rực rỡ.

Thế giới u ám vì nữ nhân mà rực rỡ, tràn ngập sắc màu vô tận.

Nữ nhân không chút giữ lại đốt cháy tất cả của mình, rực rỡ vào khoanrh khắc cuối cùng sinh mạng của nàng như biến thành vĩnh hằng.

Nữ nhân trong mưa biến thành bóng sáng rực rỡ, chợt tim Thánh Mỹ như bị một thanh kiếm đâm trúng, nàng kêu r3n, thần hồn đau nhức. Giây phút đó Thánh Mỹ chịu đựng đau đớn như linh hồn bị xé rách.

Ánh sáng rực rỡ trước mắt Thánh Mỹ ngày càng chói lòa, phô thiên cái địa, như trăm ngàn mặt trời cùng rơi vào thế gian.

Mặt đất màu đen bị hòa tan.

Vô tận xơng cốt trên mặt đất bị lực lượng này cuốn vào, nghiền nát, chiết xuất không ngừng.

Trong xương cốt chứa lực tràng, những năng lượng khuếch tán sau khi cường giả tuyệt thế chết bị bóng sáng rực rỡ cuốn lấy hình thành vòng xoáy to lớn sặc sỡ bảy sắc.

Vòng xoáy này cắn nuốt một mảnh đại lục, luyện hóa đại lục.

Phù văn vô tận phủ xuống, mặt đất bị luyện thành pháp bảo. Tấm thẻ màu tím bay ngay chính giữa mặt đất, từng đợt vằn sóng năng lượng to lớn như gợn sóng khuếch tán.

Đại lục này như bị bàn tay to vô hình kéo hướng thế giới khác, chậm rãi, chậm rãi trấn áp xuống!

Trong phút chốc không gian vô tận bị nghiền nát, bão không gian đáng sợ tứ giăng nhưng không ngăn được đại lục tiến lên.

Thế không thể đỡ!

Trong ngọn lửa rực cháy đại lục bị luyện chế càng lúc càng mỏng, năng lượng trong nó bị áp súc vô hạn.

Tất cả xương cốt bị luyện hóa, hóa thành mảnh vụn vô tận bay trên bầu trời.

Năng lượng trong xương cốt dung nhập vào trung tâm mặt đất, trong tấm thẻ màu tím.

Tấm thẻ như trung tâm tất cả năng lượng vũ trụ, hễ thứ gì có thể biến thành năng lượng là không thể thoát khỏi nó kiểm soát.

Những bộ xương dù là sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên, thần thú hay Thâm Uyên Ác Ma, hoặc lực lượng thần, Ác Ma lực, yêu lực đều bị tấm thẻ màu tím hấp thu.

Cuối cùng bị luyện chế thành một vách tường ánh sáng to lớn đè mạnh xuống thế giới hắc ám bí ẩn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai khó tả như thiên địa sụp đổ.

Thế giới hắc ám to lớn u thâm giấu trong hư không bị chấn động mãnh liệt, rung lắc.

Giống như tận thế đến, vũ trụ bắt đầu phá diệt.

Trong khoảnh khắc này thần hồn Thánh Mỹ mạnh, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. Cảnh mơ hỗn loạn trước mắt đột nhiên vỡ nát thành mảnh nhỏ ánh sáng vô tận biến mất.

Mặt Thánh Mỹ trắng bệch, người ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Vừa rồi những gì trải qua trong mơ quá chân thật, Thánh Mỹ như đã qua mấy vạn năm tháng trong mơ. Tỉnh mộng rồi cảm thấy chỉ mới qua thoáng giây.

Cảnh tượng vô tận trong mơ bây giờ ngẫm lại hơi mơ hồ.

Giống như người bình thường nằm mơ khi vừa giật mình tỉnh dậy thì mọi thứ đã mơ vô cùng rõ ràng, nhưng càng nhớ cảnh trong mơ càng nhạt nhòa.

Tuy nhiều cảnh tượng không nhớ ra nhưng Thánh Mỹ khắc sâu ghi nhớ cảnh tượng cuối cùng.

Thánh Mỹ nhớ nữ nhân trong mơ đốt cháy sinh mệnh, xương cốt vô tận, tấm thẻ màu tím cùng luyện chế ra vách ánh sáng to lớn, thế giới hắc ám bị vách ánh sáng trấn áp.

Thế giới hắc ám bí ẩn đó cho Thánh Mỹ cảm giác vô cùng quen thuộc, nó chính là Hắc Ám Thâm Uyên.

Trên Hắc Ám Thâm Uyên có một vĩnh hằng thần bích ngăn cách Hắc Ám Thâm Uyên và Tam Thập Tam Thiên, nó đã tồn tại trăm ức năm.

Trong mơ của Thánh Mỹ nàng tận mắt nhìn thấy vĩnh hằng thần bích sinh ra.

Nữ nhân áo đen đốt cháy sinh mệnh thành ánh sáng rực rỡ, tinh bích trấn áp xuống, cảnh tượng hủy thiên diệt địa khắc sâu trong đầu Thánh Mỹ, thành ấn ký không thể xóa nhòa.

Thánh Mỹ hít sâu, nói:

- Rốt cuộc nàng ta là...

Thánh Mỹ cố gắng nhớ lại trong mơ, tìm kiếm mối liên kết với nữ nhân bí ẩn.

Nhưng khi Thánh Mỹ cảm giác mình sắp bắt được thì hồn hải bị xé rách.

Đau đớn kịch liệt như búa giã mạnh vào sau gáy Thánh Mỹ, chân nàng mềm nhũn, trước mắt tối sầm. Ý thức của Thánh Mỹ lại trở nên mơ hồ.

Thánh Mỹ lại bắt đầu giấc mơ dài dòng khác.

Trong mơ xuất hiện vô số cảnh tượng rực rỡ hỗn loan, nàng thấy nhiều người quen thuộc.

Các khuôn mặt có thân thiết, chán ghet, cả oán hận.

Cuối cùng một khuôn mặt thiếu niên chiếm toàn bộ giấc mơ.

Thiếu niên màu da nhợt nhạt, hai mắt khàn đục như người chết.

Hồn Đế!

Khi nhìn thiếu niên già nua đó mắt Thánh Mỹ lóe tia sáng lạnh. Thánh Mỹ không bao giờ chống cự lại Hồn Đế được, nhưng tình cảm đối với nam nhân tà ác này không phải sợ hãi mà tràn ngập oán hận.

Ầm!

Một thần niệm bắ n ra từ trán Hồn Đế đánh vào thế giới tinh thần của Thánh Mỹ. Tinh thần Thánh Mỹ rung lên, không gian chuyển biến nhanh, nàng mở to mắt phát hiện mình đến một thế giới nguyên khí thiên địa rất mỏng manh nhưng vô cùng bình yên.

- Đây là...

Hình dạng thế giới này làm Thánh Mỹ nghẹt thở.

Đây là đại lục Thiên Diễn, cố hương của Lâm Minh.

Chẳng lẽ...

Thánh Mỹ chỉ cảm giác thân thể run nhẹ, nàng như ở trong ác mộng đáng sợ.

Một số thứ giấu sâu trong ký ức, Thánh Mỹ không muốn vén lên, đó là vết sẹo của nàng, không cách nào đối diện.

Thánh Mỹ sợ hãi trải qua cảnh tượng, thật sự không muốn nếm trải.

Lúc này, cảnh đáng sợ nhất chậm rãi xảy ra, Thánh Mỹ nhìn thấy Lâm Minh.

Lâm Minh đang kiệt quệ nằm trong thế giới vốn là cố hương của hắn nhìn Thánh Mỹ.

Giây phút đó Thánh Mỹ muốn dứt ra nhưng nàng đột nhiên phát hiện trong bụng bốc lên dòng khí nóng.

Khí nóng tuyền khắp tứ chi bách hải, Thánh Mỹ vụt ngoái đầu thấy một gốc cây già trông như cầu long.

Trên gốc cây già vốn có hai trái cây nay biến mất.

Tim Thánh Mỹ rung lên, nàng còn nhớ gốc cây ăn trái chuẩn bị cho Lâm Minh, nó đến từ Hắc Ám Thâm Uyên, là trái dâm.

Lúc trước Thánh Mỹ không còn đường lựa chọn, nàng dùng cây trái dục vọng xúc tác cho cảnh này.

Hiện tại Thánh Mỹ không muốn lại trải qua lần nữa.

Chương 2369: Hồn lệ

Thánh Mỹ vận chuyển lực lượng trong người muốn rtú dược tính trái cây ra khỏi người, nhưng nàng bất lực phát hiện mặc cho nàng dùng ý chí cỡ nào cũng không thể điều động chút xíu sức mạnh.

Cảm giác như cơ thể không thuộc về mình.

Thánh Mỹ hít sâu một hơi, nàng đột nhiên ra. Đây là giấc mơ, tóm lại bản thể ý thức của Thánh Mỹ chỉ là khách qua đường trong mơ, dù nàng làm cái gì cũng không thay đổi được hướng đi của giấc mơ. Thánh Mỹ bị động trải qua, chịu đựng.

- Nếu nói ngươi đã định trước sẽ hủy diệt, không bằng... Hủy trong tay ta...

Đây là lời ngày xưa Thánh Mỹ nói với Lâm Minh, lần nữa vang lên trong mơ. Thánh Mỹ nghe vào tai, không biết trong lòng có cảm giác gì.

Thánh Mỹ nhắm mắt lại, không muốn xem cảnh tiếp theo. Rất nhanh Thánh Mỹ cảm giác quần áo rách thành từng mảnh biến mất, sau đó làđa thịt đụng chạm.

Cơ thể nam giới tr@n trụi dung hợp với Thánh Mỹ.

Cảm giác kỳ dị dần giao hòa với cảm giác nóng rực trong người Thánh Mỹ, khiến linh hồn của nàng nhẹ run.

Thánh Mỹ không bao giờ ngờ rằng giờ này ngày này, nàng sẽ trải qua cảnh tượng khắc sâu trong ký ức đời nàng thêm lần nữa trong mơ.

Ngày xưa Thánh Mỹ nuốt trái dục của Hắc Ám Thâm Uyên, ý thức hơi mơ hồ nhưng còn nhớ kỹ những xúc giác khắc cốt minh tâm. Nhưng nói chung Thánh Mỹ mơ hồ làm những chuyện đó, tựa như mộng xuân mê say, tuy đến đỉnh cực lạc lại mê nửa tỉnh.

Lần này thì khác, Thánh Mỹ hoàn toàn tỉnh táo trải qua tất cả.

Thánh Mỹ luôn khép chặt mắt nhưng các đợt trùng kích chạy thẳng tâm linh, liên tục truyền kh0ái cảm đến.

Trong mơ trừ tình dục không bị khống chế ra mọi cảm giác y như Thánh Mỹ tự mình trải nghiệm.

Thánh Mỹ cảm nhận dược tính thúc giục, vui thích cuồng dã khiến nàng mê say.

Đó là kinh nghiệm chưa bao giờ có trong cuộc đời nhạt nhẽo áp lực của Thánh Mỹ.

Nhưng Thánh Mỹ cũng cảm nhận được nam nhân mê ly dưới thân nàng ẩn giấu đau khổ sâu trong linh hồn.

Căn nguyên sinh mệnh, căn nguyên linh hồn của hắn chậm rãi yếu đi, từ từ bị tách ra.

Cảm giác này như tận mắt nhìn một ngôi sao rực rỡ chậm rãi rơi.

Đặc biệt nam nhân rơi xuống này có mối dưa dưa rất nhiều với Thánh Mỹ, hắn rơi xuống cũng do nàng mà ra.

Thánh Mỹ bất giác cảm giác khóe mắt ướt át, một giọt nước trong suốt lạnh lẽo từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống như viên trân châu tan vỡ.

Bộp!

Nước mắt trong suốt nhỏ trên mặt Lâm Minh, nhẹ nhàng vỡ vụn

Trong thế giới mông lung này tiếng nước mắt tan vỡ vang rõ to như truyền đến từ thời không akchs.

Đây là một giọt hồn lệ.

Có một ít linh hồn khi cảm hoài, đau xót thì ch ảy nước mắt.

Thánh Mỹ nhìn hồn lệ vỡ, nàng cười thảm. Thánh Mỹ biết giọt hồn lệ rơi vào hoàn cảnh này là tái nhợt cỡ nào.

Bởi vì... Hết thảy đều không trở về được nữa.

Dù thời gian có quay ngược vẫn là kết quả giống nhau, vì trong hoàn cảnh đó vốn là tử cục cho Lâm Minh.

Trong tiếng than thở, cơ thể vui thích vì kết hợp với Lâm Minh chậm rãi nhòa dần.

Lúc này linh hồn Thánh Mỹ đã hoàn toàn chết lặng.

Thánh Mỹ nhìn nam nhân duy nhất dính líu yêu hận tình thù trong đời mình bị nàng thải bổ chậm rãi mất đi tất cả hồn căn nguyên, lực lượng sinh mệnh.

Hắn đã vô cùng yếu ớt, như một ngôi sao đốt hết chính mình rồi hoàn toàn vụt tắt.

Giây phút đó Thánh Mỹ cảm giác linh hồn của mình lạnh như khối băng.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh đang ngủ say, đã hoàn toàn là phế nhân, cảm giác lòng có một con dao đang từ từ cắt trái tim nàng.

Phút cuối Thánh Mỹ để lại trong người Lâm Minh một lũ tinh hồn căn nguyên của mình, nhưng nàng biết khả năng lũ tinh hồn phát huy tác dụng xa vời biết bao.

Tương đương với Lâm Minh tiêu đời.

Thánh Mỹ tự tay hủy nam nhân mà nàng từng muốn cùng hắn đi xa dị thế, hoàn toàn nhảy ra vòng xoáy tận thế.

Hết thảy chưa bắt đầu liền đã kết thúc

Thánh Mỹ lặng yên chờ đợi, lòng như ngôi mộ hoang vu. Thánh Mỹ chỉ chờ mấy canh giờ, nhưng nó dài lâu như trăm ngàn vạn năm với nàng.

Lâm Minh đang ngủ say từ từ tỉnh lại.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ, mặt lộ nụ cười thảm.

Cỏ mọc um tùm, gió mát thấm người. Hai người đối diện nhau, thời gian như ngừng lại vĩnh hằng trong chớp mắt này.

Không biết qua bao lâu, Thánh Mỹ mở miệng nói:

Vẫn là câu Thánh Mỹ từng hỏi ngày xưa, hiện tại nàng nghe với thân phận người xem.

- Có hận ta không?

Không giống như hỏi Lâm Minh mà là Thánh Mỹ tự hỏi lòng.

- Ta có lý do gì hận nàng? Nếu như không có nàng e rằng ta đã bị Phiêu Vũ giế t chết, nay là cái xác lạnh lẽo. Có thể nói nếu không có nàng, khi đó ta không thể rời khỏi Thần vực, đã chết trong tay Đại Phạn Thần Vương...

Kiếp trước kiếp này, Thánh Mỹ nhớ rõ từng câu Lâm Minh đáp.

Thánh Mỹ yên lặng lắng nghe, mỗi câu đối thoại ngày xưa của hai người vang vọng bên tai. Thánh Mỹ có thể thuật lại từng chữ.

Mãi khi Lâm Minh nói:

- Nàng thật là không từ thủ đoạn, vì hoàn thành mục đích tu cách vĩnh sinh mà xem thân xác mình là công cụ. Trong thế giới người phàm có nữ nhân vì tiền bạc mà bán đứng thân thể mình, nàng và bọn họ có khác gì nhau?

Tiếng mắng Thánh Mỹ là kỹ nữ ngày xưa khiến nỗi lòng nàng dao động rất nhiều, hôm nay nghe lại chưa từng gây xúc động, chỉ có tiếng thở dài.

Có lẽ chẳng khác nhau chút nào, cũng không thể nắm giữ vận mệnh của mình, kết cuộc thê lương.

Kết thúc.

Thánh Mỹ biết tất cả đã định, dù lặp lại bao lần thì kết quả vẫn y nhau.

Sau đó.

Thánh Mỹ nhìn mình xé gió bay đi, bỏ lại Lâm Minh nằm dưới đất như người chết, không còn chút sự sống.

Linh hồn của Thánh Mỹ không đi theo bản thể rời đi mà ở lại đại lục Thiên Diễn nhìn Lâm Minh.

Thánh Mỹ sửng sốt.

Sao lại vậy?

Thánh Mỹ không biết, nhưng chậm rãi tim nàng run rẩy. Thánh Mỹ đã nhìn Lâm Minh suốt mấy ngày trong đại lục Thiên Diễn.

Thánh Mỹ không cách nào cùng bản thể rời đi.

Thánh Mỹ có một ý nghĩ, chẳng lẽ...

Nàng có thể tận mắt nhìn thấy những gì Lâm Minh trải qua suốt mấy năm nay? Ngày xưa vì có Hồn Đế nên Thánh Mỹ không thể truy tung Lâm Minh, từ lúc rời khỏi Thiên Diễn tinh thì nàng có đi Hắc Ám Thâm Uyên.

Hiện tại trong cảnh mơ, Thánh Mỹ được đến cơ hội như vậy.

Trong mơ Thánh Mỹ nhìn thấy chuyện xảy ra với Lâm Minh có khi nào từng xảy ra trong sự thật?

Thánh Mỹ nghĩ tới điều này sau đó lắc đầu.

Có lẽ dù thấy thì cũng chỉ là mình tự tưởng tượng.

Bí cảnh Mộ Ma Thần này dù có thần thông quảng đại cách mấy cũng không thể biết ký ức của Lâm Minh, làm mình rơi vào đó.

Dù vậy Thánh Mỹ vẫn yên lặng nhìn.

Thánh Mỹ muốn xem Lâm Minh trải qua những gì về sau, dù đó là nàng tự tưởng tượng ra.

Năm tháng thay đổi, xuân đi thu đến.

Thánh Mỹ lặng yên canh giữ bên cạnh Lâm Minh như môt u linh giữ mộ.

Trong hoang dã này Lâm Minh như chìm trong ngủ say vĩnh viễn, người hắn rụng đầy lá và bụi đất, có lớp đất mọc cỏ xanh.

Tâm tình Thánh Mỹ nặng nề lại rất có kiên nhẫn.

Thánh Mỹ cứ chờ, đợi mãi.

Cho đến một ngày Lâm Minh chậm thật chậm mở mắt ra.

Lòng Thánh Mỹ thít chặt, ánh mắt trên mặt thay đổi cho thấy linh hồn nàng bất ổn.

Chương 2370: Bất khuất

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh lặng lẽ đứng dậy, đất bùn, cỏ dài lăn rào rào xuống người hắn. Cảnh tượng giống như Lâm Minh bò ra từ ngôi mộ.

Lâm Minh đã đi, không biết đi đâu.

Thánh Mỹ âm thầm đi theo.

Thánh Mỹ theo Lâm Minh qua úi cao, vượt qua sông lớn, bơi qua biển rộng, mãi khi leo lên một ngọn núi như kiếm phong.

Trên đỉnh núi Thánh Mỹ trông thấy hai kiếm khách ở trong mắt nàng mới chỉ khởi bước trên đường võ đạo đang luận võ trên đỉnh kiếm sơn.

Thánh Mỹ nhìn ánh mắt của Lâm Minh, đọc hiểu ánh mắt hắn:

- Là người quen của Lâm Minh ở nhân gian.

Thánh Mỹ nhìn hai kiếm khách quyết đấu kịch liệt giữa không trung, nhìn sau khi tỷ võ Lâm Minh và hai kiếm khách uống rượu, tâm sự trong phòng.

Trong mắt Thánh Mỹ thì hai kiếm khách yếu như hạt bụi, nếu không vì Lâm Minh thì nàng không hứng thú nghe bọn họ nói một chữ.

Nhưng Thánh Mỹ càng nghe càng giật mình.

Hai kiếm khách nói chuyện ẩn chứa đạo lý kỳ diệu.

Đặc biệt kiếm khách áo xanh nói cảm ngộ liên quan đỉnh võ đạo khiến tim Thánh Mỹ bị xúc động.

Trên thế giới này có núi non vô cùng tận nhưng luôn có một ngọn núi cao nhất. Ta cứ tìm mãi, tầm mất của ta có hạn nên có lẽ vĩnh viễn không tìm thấy. Nhưng ta vẫn không ngừng leo, bởi vì ta trèo lên một ngọn núi cao thì tầm mắt sẽ rộng lớn hơn, thấy núi khác cao hơn. Ta bò xuống, lại leo lên núi cao mới tìm, cứ lặp lại mãi.

Lời kiếm khách áo xanh nói quanh quẩn bên tia Thánh Mỹ thật lâu, chính nàng cũng vì đấu chí ẩn chứa trong lời nói mà cảm hoài.

Loại đấu chí này rất thích hợp với Thánh Mỹ.

Tiếp theo là bàn luận về rượu và cuộc đời, Thánh Mỹ nghe, lòng dậy sóng thần.

Kiếm khách áo xanh uống say mèm lảm nhảm:

- Phẩm chua cay mà biết thuần hương, thậm hồ đồ thì ngộ huyền bí.

Thánh Mỹ hoàn toàn ngơ ngẩn.

Không phải ý cảnh trong lời nói câu sâu bao nhiêu mà vì trong mơ đột nhiên nghe lời nói tuyệt đối không thể xuất hiện trong tưởng tượng của Thánh Mỹ, khiến tim nàng run rẩy.

Thánh Mỹ trực giác có lẽ thứ gặp trong mơ không phải là giả mà là kinh nghiệm thật sự của Lâm Minh ngày xưa.

Hai kiếm khách nói các loại địa danh, miêu tả cuộc đời Lâm Minh, mọi thứ tràn đầy sống động như thật.

Những cảm ngộ ý cảnh càng là điều Thánh Mỹ chưa từng có.

võ giả cảm ngộ không như văn nhân hứng lên một cái múa bút viết từng bài văn chương cẩm tú. Đó là qua cuộc đời, linh lãm của mình tổng kết ra triết lý đời người.

Có thể nói những cảm ngộ này chính là võ đạo của bọn họ.

Võ đạo của hai kiếm khách áo xanh tràn đầy sắc màu người phàm, trong đầu Thánh Mỹ tuyệt đối không có lĩnh ngộ kỳ dị chỉ người phàm mới có.

Huống chi những cảm ngộ này liên quan tới rượu, bản thân Thánh Mỹ không uống rượu thì làm sao ở trong mơ cưỡng ép tưởng tượng ý cảnh rượu và đời người?

Chẳng lẽ mọi chuyện trước mắt không phải Thánh Mỹ tưởng tượng mà là ngày xưa Lâm Minh thật sự trải qua?

Nghĩ đến đây tim Thánh Mỹ đập nhanh.

Tại sao trong giấc mơ của nàng xuất hiện ký ức của Lâm Minh?

Hoặc nên nói trong Mộ Ma Thần vì sao có ký ức của Lâm Minh?

Nghĩ đến đây Thánh Mỹ tràn đầy hoang mang.

Thánh Mỹ không nghĩ ra, nhưng hiện tại chỉ có thể âm thầm nhìn cuộc đời Lâm Minh.

Tim Thánh Mỹ run rẩy.

Lòng Thánh Mỹ mong chờ, nàng muốn biết cuộc đời Lâm Minh.

Nhưng càng nhiều là... Sợ, Thánh Mỹ sợ nhìn Lâm Minh cô đơn chết đi.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh tỉnh rượu, từ biệt hai vị kiếm khách, rời khỏi kiếm sơn.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh một đường bắc, thân thể từ từ rách nát.

Tu vi của Lâm Minh rút lui nhanh với tốc độ đáng sợ, hắn đã hoàn hoàn toàn toàn trở thành một phế nhân.

Mỗi ngày mỗi đêm Thánh Mỹ cùng Lâm Minh, nhìn bóng lưng tuy thẳng tắp nhưng vô cùng cô đơn, tịch liêu. Tim Thánh Mỹ đau như dao cắt.

Lúc Thánh Mỹ rời đi có tưởng tượng tương lai Lâm Minh sẽ gặp chau xót, nhưng cùng hắn trải qua, cái cảm giác đó hoàn toàn khác nhau.

Thánh Mỹ như ở trong hoàn cảnh đó, tự mình cảm nhận. Một thiên tài tuyệt thế từng đứng trên đỉnh Tam Thập Tam Thiên, một tay cứu nhân tộc thoáng chốc rớt xuống phàm trần, chẳng những lực lượng trôi đi nhanh mà utổi thọ chỉ còn lại mấy chục năm. Tâm tình của hắn là như thế nào?

Người tâm chí kiên nghị như Lâm Minh cũng không chịu nổi đả kích như thế.

Thánh Mỹ luôn cùng Lâm Minh đi đến thành Thanh Tang.

Thánh Mỹ nhìn những người buôn bán rao hàng, thuật sĩ giang hồ xem bói, nhìn ăn mày, thư sinh, tiều phu. Thánh Mỹ nhìn phàm nhân muôn hình muôn vẻ mà nàng hầu như chưa từng thấy.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh nhận lấy cái bánh nướng mà đại nương bán bánh bố thí cho, từ trong bánh unướng nếm ra cuộc đời ngũ vị. Mắt Thánh Mỹ ướt nhèo.

Thánh Mỹ không thể tưởng tượng ngày xưa khi nhân tộc đã gần như tuyệt vọng, trong một ngày Lâm Minh mất hết tất cả, hắn đã chịu dựng bao nhiêu.

Có lẽ tàn nhẫn còn hơn ngày xưa mặc kệ Hồn Đế giế t chết hắn.

Trong thành Thanh Tang, Lâm Minh dừng lại ở những nơi lúc nhỏ sinh hoạt.

Sau đó, Lâm Minh tiếp tục tiến bắc.

Sa mạc lớn phương bắc bay tuyết lông ngỗng. Không biết bắt đầu từ khi nào mặt Lâm Minh không còn chútm áu, toàn thân hắn run rẩy ho ra máu.

Lần này đến lần khác.

Thánh Mỹ biết Lâm Minh ho ra tinh huyết.

Tuy rằng thần hồn suy nhược nhưng lúc này cơ thể Lâm Minh còn cường đại, có thể tạo máu. Tuy nhiên linh hồn không đủ sức khống chế cơ thể cường đại thế này, không chịu nổi lực lượng khí huyết quá mạnh. Cơ thể tự bảo vệ mình thế là Lâm Minh ói ra những bụm máu này.

Cứ tiếp tục thế này thì cơ thể Lâm Minh sẽ chết vì từ từ mất hét tinh huyết.

Thánh Mỹ nhìn dấu máu đỏ thẫm vô cùng chói mắt.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh một lần nữa gặp bạn cũ, hoặc nên bảo là hắn dùng cảm giác chủ động tìm đến.

Đó là một lão nhân, trải qua sương gió, cơ thể đầy vết thương ngầm.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh cứu một cô bé.

Cô bé có đôi mắt trong veo. Vào năm tháng rối loan, khi cơ thể Lâm Minh vô cùng yếu ướt té xuống đất, tiểu cô nương lượng thiện duy nhất dám cho hắn miếng nước.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh chỉ đối thủ vài phàm nhân đã làm bản thể bị thương, không ngừng chảy máu.

Thiên tài từng vô cùng cường đại giờ yếu ớt như vậy.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh từ biệt đám người này, một mình tiến lên. Cơ thể Lâm Minh quá yếu, bước đi loạng choạng.

Có lúc Lâm Minh suy yếu té xuống đất.

Quần áo Lâm Minh rách rươi, tóc rối mặt lem luốc, dơ bẩn như ăn mày.

Lâm Minh muốn đi vào một thành thị nhưng trong năm tháng rối loạn đó binh sĩ thủ thành cho rằng hắn là nạn dân, đuổi hắn ra ngoài.

Lâm Minh không nói gì, không làm gì thủ vệ kia.

Lâm Minh chỉ lê bóng lưng cô đơn lặng lẽ rời đi, trong ánh chiều tà vóc dáng gầy gò thẳng tắp của hắn như cây kim đâm vào tim Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ cảm thấy bốn phía mơ hồ, nàng nhớ trước khi đại kiếp nạn nhân tộc hoàn toàn bùng nổ, Lâm Minh đến hồn giới tìm nàng từng nói qua mấy câu.

- Ta nhớ khi còn là phàm nhân, một vị cố nhân khuyên bảo ta đừng bướng bỉnh đi luyện võ, nếu không muốn sau này cả đời chỉ có thể nằm trên giường. Ta trả lời là võ đạo như ngọn lửa, người tập võ bị lửa đốt cháy, trong đó đau khổ, nguy hiểm vô số kể. Người không kiên trì được sẽ hóa thành tro tàn, kiên trì tiếp sẽ dục hỏa trọng sinh. Dù cho ta chỉ là một con bướm nhỏ yếu cũng không chút do dự lao vào đoàn lửa này, đánh liều một phần vạn hy vọng niết bàn thành hoàng...

***

Chương 2371: Thai nhi 1

Đọc đỡ convert chương này nha.

Ngày qua ngày, năm lại một năm.

Trong sơn động, Lâm Minh thậm chí ở loại trạng thái này dưới, rõ ràng chống giữ mười năm!

Mười năm phía sau Lâm Minh, đã là một cái tuổi xế chiều lão nhân.

Nguyên bản bóng lưng của hắn mặc dù cô đơn, nhưng là thủy chung giống như một gốc cây nhẹ nhõm như nhau, thẳng tắp.

Mà bây giờ, lưng hắn đã khom người.

Trên mặt của hắn tràn đầy nếp nhăn, ánh mắt của hắn trở nên vẩn đục không ánh sáng.

Thánh Mỹ thật sâu cảm thấy, Lâm Minh muốn chết...

Tử thần cước bộ đã tới gần, nàng tinh thông tử vong pháp tắc, vừa có thể nào cảm thụ không được Lâm Minh trong cơ thể kia từ từ lan tràn ra tử khí.

Đây chính là kết cục rồi...

Thánh Mỹ nhắm mắt lại, không đành lòng đi xem, song cảm giác của nàng, vẫn còn khoá lấy Lâm Minh hết thảy.

Nàng tận mắt thấy, Lâm Minh hai mắt từ thanh minh, rồi đến vẩn đục, rồi đến mù.

Lại tiếp tục sau lại, thân thể của hắn cũng không thể động, héo rút da thịt đã hoàn toàn tê liệt, trái tim càng nhảy vượt qua yếu ớt, một tia bé nhỏ không đáng kể hồn hỏa, từ từ tiêu tán ra, chạy tán ở thiên địa trong lúc...

Lâm Minh, thật sự đã... Đã chết.

Một khắc kia, Thánh Mỹ cảm giác được, Lâm Minh hồn hải trong linh hồn, hoàn toàn mất đi sắc thái.

Hắn nhưng còn vẫn duy trì ngồi xếp bằng tư thế, ở sinh mệnh thời khắc tối hậu, ở thống khổ cực độ dưới, hắn cũng không có buông tha cho đi đánh sâu vào kia một đường căn bản không tồn tại hy vọng...

Từng oai phong một cõi thiên tài, cuối cùng kết quả, cũng chỉ là ở một cái hạ đẳng vị diện, một phàm nhân trong thế giới ngay cả tên cũng không có núi hoang trong sơn động, cô tịch chết đi đi.

Không có ai biết, này tấm nhỏ trong núi hoang, chôn dấu rồi cỡ nào rất giỏi truyền kỳ.

Lúc này Thánh Mỹ, đã bộ mặt là lệ.

Mặc dù biết rõ Lâm Minh đã chết, nhưng nàng hay là đang nơi này lẳng lặng chờ đợi nhìn, luôn luôn chờ đợi, nàng cảm giác mình trái tim phảng phất gặp phải rõ ràng khai thác đi một khối.

Nàng quyết tâm nhớ kỹ cái này trong mộng vị trí, tương lai, nàng muốn đi vào Thiên Diễn đại lục, tìm được chỗ này núi hoang, móc ra Lâm Minh hài cốt, đem này hài cốt chôn cất vào trong cơ thể của mình thế giới...

Một năm rồi lại một năm, Thánh Mỹ ở này sơn động trong, không biết chờ đợi rồi bao nhiêu năm thời gian.

Nàng cảm thấy chờ đợi đã vậy là đủ rồi, nàng muốn trở về rồi.

Nhưng là nghĩ tới trở về, Thánh Mỹ lại đột nhiên ngây ngẩn cả người, nàng là phải đi về, nhưng là phải theo nơi nào?

Nàng đột nhiên mê man rồi, tựa hồ bị khai thác đi cái kia một khối trái tim, nhưng thật ra chính là Thánh Mỹ một phần linh hồn.

Thiếu thốn rồi này bộ phận linh hồn, nàng phảng phất đột nhiên quên trở về đường.

Hoặc là nói, nàng vốn cũng không có trở về đường.

Thế giới to lớn, vô luận Tam Thập Tam Thiên, vẫn còn Hắc Ám Thâm Uyên, không có một chỗ là nhà của nàng...

Nhà là cái gì?

An toàn? Ấm áp? Ấm áp?

Trên cái thế giới này, có một nơi địa phương, cho nàng an toàn, ấm áp cùng ấm áp sao?

Nàng không có lúc nào là đã đối mặt áp lực, đối mặt bụng dạ khó lường người, đối mặt ngươi lừa ta gạt đấu đá.

Nàng căn bản không có nhà.

Căn bản không có một chỗ có thể làm cho nàng nhẹ nhõm địa phương, thậm chí không có kia một chỗ địa phương, có thể so sánh chỗ này cô quạnh sơn động, so sánh với này một cụ nằm trong sơn động thi thể càng thêm làm cho nàng an lòng.

Nghĩ tới đây, Thánh Mỹ đột nhiên đau buồn do tâm sinh ra, không bao giờ... nữa muốn rời đi nơi này.

Nàng giống như là một cái cô hồn dã quỷ như nhau, luôn luôn dạo chơi, không nhớ rõ tại sao mình ở nơi này nơi, tựa hồ trong trí nhớ chỉ còn lại có rồi chờ đợi...

Nàng cảm giác mình phảng phất mất đi cái gì trọng yếu đồ, nhưng nghĩ như thế nào, cũng căn bản nghĩ không ra rồi.

Nàng không biết thời gian trôi qua rồi bao lâu, tựa hồ vô cùng vô tận, mờ mịt vô tận đầu.

Mà ngay khi khác lơ đãng trong nháy mắt, nàng tựa hồ đột nhiên thấy, ở Lâm Minh trên thi thể, đốt sáng lên một đạo vì không thể nhận ra u quang...

Đạo kia u quang, tựa hồ là một cái hình lập phương một góc lóe ra tới, cái kia hình lập phương trên, còn văn có khắc nào đó thần bí cổ xưa ký hiệu.

Mà đạo kia u quang bản thân, mà lại tựa hồ có được không cách nào hình dung thần bí hơi thở, cứ như vậy, bay vào rồi Thánh Mỹ mi tâm trong lúc.

Chương 2372: Thai nhi 2

Chớp mắt Thánh Mỹ rùng mình.

Thánh Mỹ như bừng tỉnh khỏi ác mộng, cơ thể rung lên. Giây sau ảo cảnh trước mắt Thánh Mỹ vỡ nát như pha lê.

Ánh sáng lấp lánh, ý niệm vô tận rắc rối phức tạp bay qua, Thánh Mỹ đột nhiên trở lại đại điện u ám.

Thánh Mỹ toát mồ hôi lạnh, sợ hết hồn. Thánh Mỹ biết mình suýt lạc trong giấc mơ, không thể thoát ra.

Đây chính là... Tâm ma.

Những gì Thánh Mỹ vừa thấy bởi vì nàng trong lòng có ma nên hình thành chấp niệm vô cùng mãnh lêịt lần lượt tác động hồn lệ của nàng.

Lâm Minh để lại dấu vết quá sâu trong ký ức của Thánh Mỹ.

Cuộc đời Thánh Mỹ tràn ngập màu xám, nàng đã định trước sẽ đối diện cuộc đời không có hy vọng. Lúc này không ai trở thành ký thác tâm linh cho Thánh Mỹ, vì dù là ai rồi sẽ bị nàng từ từ đuổi kịp sau đó bỏ xa sau lưng.

Thật ra trong lòng Thánh Mỹ rất cô độc,nàng cần một người làm bạn.

Người duy nhất đó đã bị Thánh Mỹ tự tay hủy diệt.

Có thể tưởng tượng tâm ma trùng kích Thánh Mỹ cỡ nào. Khi võ giả đối diện tâm ma ý niệm đáng sợ nhất là cảm giác thế giới trong ảo cảnh tốt hơn hiện thực, bản thân không muốn tỉnh dậy, khi đó đã định trước sẽ lạc mất.

Dù Thánh Mỹ chuyển sinh chín kiếp, thần hồn siêu cường đại cũng không cưỡng lại được tâm ma như vậy, kết quả là nàng lạc mất mình trong sơn động.

Thánh Mỹ nhớ lại giấc mơ mấy chục năm, phát hiện những gì liên quan tới Lâm Minh là nàng đều nhớ rõ.

Chỉ có phút cuối giấc mơ, tia sáng đen không biết lóe lên từ khi nào giúp Thánh Mỹ thoát khỏi tâm ma là nàng không nhớ rõ.

Thánh Mỹ không biết tia sáng đó có thật sự tồn tại hay chỉ là ảo giác của mình?

Là ảo giác khi tâm ma nảy lên sao?

Rốt cuộc là cái gì?

Thánh Mỹ cảm giác tia sáng đó cực kỳ quen thuộc, nàng vốn nên hớ ra nhưng càng vắt óc suy nghĩ thì nó càng mơ hồ.

Thánh Mỹ đang suy tư đột nhiên cảm giác tim rung lên, nàng cảm nhận hơi thở kinh khủng đến gần.

Thánh Mỹ giương mắt nhìn, thấy một thiếu niên mặt trắng bệch, đôi mắt đục ngầu, người toát ra tử khí đậm đặc chậm rãi xuất hiện từ trong hắc ám, xuất hiện trước mặt nàng.

Thiếu niên già nua như tang thi chính là Hồn Đế.

Lòng Lâm Minh thít chặt.

Thánh Mỹ vốn không bất ngờ khi gặp Hồn Đế, nhưng tại sao thấy trong tình cảnh này? Đây là mơ hay hiện thực?

Thánh Mỹ cảm giác ký ức hỗn loạn, tuy vừa thức tỉnh khỏi giấc mơ nhưng dường như có cái gì quan trọng bị nàng quên đi.

Thánh Mỹ mở miệng nói:

- Ngươi...

Thánh Mỹ chưa kịp nói chuyện thì Hồn Đế đột nhiên nhìn bụng nàng, cười nanh tranh.

Trong khoảnh khắc toàn thân Thánh Mỹ lạnh lẽo, nàng vốn sẽ không e sợ Hồn Đế như vậy, nhưng nàng chợt nhận ra một chuyện đáng sợ. Mặt Thánh Mỹ không còn chút máu.

Hồn Đế ép sát từng bước, mặt Thánh Mỹ trắng bệch liên tục thụt lùi.

Những giọt mồ hôi chảy từ trán Thánh Mỹ xuống, bởi vì giờ này khắc này nàng biết chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng Hồn Đế dồn Thánh Mỹ tới góc tường.

Hồn Đế cười tàn nhẫn chỉ vào bụng Thánh Mỹ:

- Ngươi dùng lực lượng Hồng Liên Cửu Chuyển phong lại thai nhi trong bụng vì lo lắng thai nhi phát dục sẽ phân đi Ác Ma lực đồ đằng ta để lại trên người của ngươi, kinh động ta phải không?

- Ngươi phong thai nhi trong bụng bảy ngàn năm, cộng thêm thời gian ngươi ở trong kết giới là hơn một vạn năm. Ngươi thật là bỏ công vất vả.

- Ngươi tính sao? Chẳng lẽ ngươi ngây thơ cho rằng mình có thể sinh thai nhi ra sao?

Thánh Mỹ cắn chặt răng, không nói tiếng nào. Tay Thánh Mỹ lặng lẽ sờ Tu Di giới, liên lạc cốt kiếm trong Tu Di giới.

- Ngươi muốn chốnglại ta?

Hồn Đế nhìn Thánh Mỹ như nghe trò cười buồn cười nhất:

- Mọi thứ của ngươi là ta cho, công pháp của ngươi là ta dạy. Ngươi cho rằng có thể chống lại ta? Ha ha ha ha ha ha!

Hồn Đế cười lớn, đột nhiên phát ra sát khí vô tận.

Hồn Đế bỗng vỗ chưởng vào bụng Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ gầm lên:

- Không!!!

Giờ phút này, Thánh Mỹ như báo cái tức giận vì con nhỏ bị thương, bất chấp tất cả tấn công Hồn Đế.

cốt kiếm màu đen không tỏa sáng chui vàog lòng bàn tay Thánh Mỹ mạnh mẽ chém xuống Hồn Đế.

Nhưng Hồn Đế vươn ra hai ngón tay, dễ như trở bàn tay kẹp lại nhát kiếm.

Hồn Đế cười to bảo:

- Đường kiếm rất tốt, tốc độ tăng thực lực của ngươi cho ta niềm vui bất ngờ lớn thật.

Quanh người Hồn Đế lan tràn lực tràng đáng sợ bao phủ toàn thân Thánh Mỹ. Cơ thể Thánh Mỹ cứng ngắc, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Chưởng của Hồn Đế ngừng lại một chút rồi thế không thể đỡ ấn xuống bụng Thánh Mỹ.

Chưởng Hồn Đế bốc lên hơi thở tử vong ngùn ngụt đông lại máu toàn thân Thánh Mỹ, nàng liều mạng muốn tránh thoát lực tràng trói buộc, nhưng mà...

Bùm!

Vang thanh âm trầm đục, có cái gì bị đánh ánt. Thánh Mỹ hộc bãi máu, người như con bướm gãy cánh văng ra ngoài.

Giây phút đó kỳ lạ là Thánh Mỹ không cảm thấy đau đớn, nàng chỉ cảm giác mạng sống đã mất một phần vô cùng quan trọng, làm nàng không còn hy vọng gì nữa.

Kết thúc?

Kết thúc hết rồi.

Đây là vốn là giấc mơ không thể thực hiện.

Thánh Mỹ cảm giác ý thức của mình hoàn toàn mơ hồ, bụng đau nhức nhưng không bằng một phần vạn đau khổ chết tâm.

Thánh Mỹ cảm thấy cuộc đời mình cực kỳ buồn cười, nàng rõ ràng chính mình từ đầu đến cuối chỉ là một công cụ.

Thánh Mỹ muốn để lại cái gì trong cuộc đời nhạt nhẽo của mình.

Thánh Mỹ từng ký thác hy vọng vào Lâm Minh, nhưng hắn bị nàng tự tay hủy đi.

Nàng vốn tưởng rằng cuộc sống tương lai không chút sắc màu, nhưng khi Thánh Mỹ rời khỏi đại lục Thiên Diễn, rời xa Tam Thập Tam Thiên, đi tới Hắc Ám Thâm Uyên thì đột nhiên phát hiện chính mình mang thai.

Chuyện này khiến trái tim Thánh Mỹ bối rối.

Nỗi lòng Thánh Mỹ vô cùng phức tạp, lúc trước nàng hoàn toàn không nghĩ rằng mình sẽ có ngày này.

Thánh Mỹ không ngờ trái tim đóng băng, đã định trước cả đời bi tình, không dính nhân tình thế gian lại trở thành mẫu thân.

Vốn Thánh Mỹ không phải nhân tộc, khả năng giao hợp với Lâm Minh mang thai rất thấp. Nhưng có vẻ như Thánh Mỹ đánh giá thấp lực lượng huyết mạch của Lâm Minh.

Hài tử này xuất hiện khiến Thánh Mỹ hoang mang lo sợ.

Phụ thân của đứa trẻ bị mẫu thân của thằng bé (con bé) hủy diệt, vì các loại nguyên nhân mà Thánh Mỹ không thể sinh con ra được.

Lúc ấy Hồn Đế vừa mới bế quan luyện hóa vĩnh hằng chi hồn.

Thánh Mỹ có thể tạm thời giữ bí mật bảo vệ đứa bé, nhưng nàng biết khi dựng dục sinh ra nó sẽ xúc động ấn ký, năng lượng Hồn Đế đẻ lại trong hồn hải của mình.

Chắc chắn Hồn Đế sẽ biết, dù bận bế quan nên không ra ngay được nhưng khi gã xuất quan Thánh Mỹ sẽ hứng chịu lửa giận từ gã.

Đứa trẻ này chết chắc.

Thánh Mỹ từng nghĩ để đứa trẻ làm người phàm hoàn toàn, nàng quảng trường sáng tạo thế giới xinh đẹp giống Tam Thập Tam Thiên trong Hắc Ám Thâm Uyên này, mua nhiều nô lệ thái cổ chư tộc thành cư dân của thế giới cho bọn họ sinh sôi không dứt.

Sau đó sinh ra đứa con, Thánh Mỹ sẽ làm bạn thằng bé (con bé) xem gió cuốn mây tan, hoa nở hoa tàn.

Chương 2373: Tỉnh mộng

Thánh Mỹ sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của thằng bé (con bé), hạnh phúc qua một đời.

Nhìn thằng bé (con bé) từ cất tiếng khóc chào đời, ê a tập nói. Nhìn thằng bé (con bé) chậm rãi trở thành, kết hôn sinh con. Nhìn thằng bé (con bé) dần già đi, chết thọ.

Chỉ cho đứa bé sinh mệnh ngắn ngủi, để thằng bé (con bé) sinh ra thật bình thường, chết trước khi Hồn Đế xuất quan. Khiến thằng bé (con bé) hoàn toàn tin mình là phàm nhân, để nó sống trong giấc mơ Thánh Mỹ bện ra.

Nhưng khi Thánh Mỹ đặt quyết tâm thì nàng do dự, nàng không thể tưởng tượng chờ lúc nàng trút hết ký thác tình cảm, đứa trẻ chết đi thì nàng còn lại gì?

Sống ở trong ký ức sao?

Một con sâu nhỏ sống trong cành khô lá úa mãi mãi không biết thế giới rộng lớn, xinh đẹp. Muốn nhìn thế giới rộng lớn thì phải bước lên đ ỉnh võ đạo, quá nhiều ràng buộc không cách nào kiên định bản tâm.

Nhưng mà...

Nếu bỏ đi hết thảy ràng buộc, đời người còn lại gì?

Những ngày đó Thánh Mỹ cảm thấy chính mình mờ mịt bất lực, thai nhi trong bụng phát dục từng ngày, nàng không thể ngồi xem loại chuyện này xảy ra.

Thế là Thánh Mỹ phong ấn thai nhi phát dục.

Thánh Mỹ rất khó nhìn rõ tương lai của mình, không muốn tùy tiện sắp đặt vận mệnh cho đứa trẻ.

Nhưng cứ chờ, đợi khi Hồn Đế xuất quan thì bi kịch là không thể tránh khỏi.

Thánh Mỹ cảm giác chính mình rơi vào tử ục. Chẳng lẽ ký thác duy nhất trong sinh mệnh của nàng cũng phải mất đi sao?

- Mẫu thân... Đang lo cái gì?

Khi Thánh Mỹ chìm trong mờ mịt thì đột nhiên giọng con nít non nớt mềm nhẹ vang lên.

Thanh âm đụng vào mảnh mềm mại nhất trong lòng Thánh Mỹ.

Người Thánh Mỹ run rẩy.

Thánh Mỹ chợt cúi đầu nhìn bụng mình, nỗi lòng như sóng triều dâng trào, dao động kịch liệt.

Thánh Mỹ cảm nhận được rồi, nàng cảm nhận sinh mệnh nhỏ bé đó dao động.

Đây là con của nàng, máu mru liền nhau!

Trong phút chốc cuộc sống mấy vạn năm của Thánh Mỹ, trong lòng dựng lên hết thảy tín niệm sụp đổ trước giọng con nít non mềm kia.

- Mẫu thân... Ta nóng quá...

Giọng con nít mơ hồ dường như rất đau:

- Hình như có lửa đang đốt ta, không mở mắt ra được.

Lửa?

Lửa ở đâu?

Thánh Mỹ luống cuống, thần niệm của nàng chui vào bụng, thoáng chốc nàng như rớt xuống cửu u Thâm Uyên.

Trong bụng Thánh Mỹ có một lực lượng hung ác lửa Thâm Uyên đốt cháy tất cả bao lấy con của nàng, muốn luyện hóa sinh mệnh nhỏ.

Là chưởng của Hồn Đế để lại lực lượng trong người Thánh Mỹ.

- Không!!!

Thánh Mỹ cảm giác tim bị cây búa chém đứt, hai tay liều mạng ấn bụng, dùng lực lượng hàn băng trung hòa lực lượng tà ác của Hồn Đế, bảo vệ con mình.

Nhưng khi Thánh Mỹ phát ra lực lượng hàn băng tiếp xúc lửa Thâm Uyên ngập trời thì như băng hoa rơi vào nước thép nóng bỏng hòa tan ra.

Lực lượng của Hồn Đế quá cường đại, thực lực Thánh Mỹ không lay động được.

Chênh lệch quá xa!

- Mẫu thân, có lẽ ta sắp chết, đau quá...

- Đừng... Đừng... Con của ta! Mẫu thân sẽ cứu ngươi, cố lên, cố lên đi!

Nghe giọng con nít yếu dần, Thánh Mỹ cảm giác trái tim đã vỡ nát rồi. Thánh Mỹ rất hận, nàng hận mình tại sao yếu như thế!

Thiên kiêu buồn cười, đỉnh võ đạo gì? Thánh Mỹ không thể bảo vệ chính con của mình!

- Mẫu thân... Có lẽ ta... Không chống chọi nổi nữa... Ta ở trong người mẫu thân rất lâu, không nhớ bao nhiêu lâu... Thật ra ta rất muốn ra đời, nhìn... Nhìn mẫu thân một cái...

- Mẫu thân của ta... Chắc chắn rất đẹp...

Giọng con nít thỏ thẻ ngừng tại đây, như đang nói mớ bị đánh gãy.

Hai tay Thánh Mỹ run run, linh hồn run rẩy. Nhưng trong bụng Thánh Mỹ không còn chút tiếng động, không có dao động sinh mệnh nhỏ yếu nữa.

Tất cả tựa như chưa bao giờ tồn tại.

- Không... Không... Không!!!

Thánh Mỹ liều mạng bóp bụng mình, móng tay đâm thủng da thịt mịn màng, máu tươi đầm đìa. Mắt Thánh Mỹ đỏ ngầu, tóc tai bù xù như nữ ma.

Con của nàng chết rồi.

Ký thác duy nhất trong sinh mạng của nàng không còn nữa.

Thánh Mỹ ngước đầu lên, đôi mắt chảy hai hàng huyết lệ đỏ thẫm.

Hồn Đế!

Thánh Mỹ hận không thể nuốt sống thịt Hồn Đế, uống máu của gã.

Trong nháy mắt đó tất cả lực lượng linh hồn của Thánh Mỹ đốt chyá, như núi lửa tuôn trào xông vào hồn hải của 2edh ình thành bão tố đáng sợ.

Răng rắc! Răng rắc!

Thanh âm rạn vỡ, não vực của Thánh Mỹ, linh hồn hoàn toàn đốt cháy hình thành bão tố kh ủng bố không ngừng trùng kích thần phù chạm khắc linh văn màu đen. Thần phù đen hình thành lưới ánh sáng giam cầm bão tố.

Nhưng lúc này lưới ánh sáng có vết nứt nhỏ.

Thần phù không ngăn được!

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng vỡ càng lúc càng dày đặc, thần phù càng lúc càng ảm đạm.

Bão tố như bứt phá ràng buộc, càng ngày càng lớn mạnh.

Vết rạn đã lan tràn đến toàn bộ lưới ánh sáng, lúc này lực lượng bị giam cầm hoàn toàn bùng nổ.

Bùm!

Vang tiếng nổ, lực lượng tuôn trào xé nát lưới ánh sáng và thần phù.

Thần phù vốn là ấn ký tinh thần, nó luôn phong ấn trong thức hải của Thánh Mỹ nhưng giờ khắc này nó hoàn toàn tan nát.

Cùng lúc đó, cách ngàn vạn thời không, trong linh hồn khổ hải, vô số xương khô phập phềnh.

Trên khổ hải có một thiếu niên mái tóc dài trắng tinh, mặt tái nhượt ngồi xếp bằng trên hòn đảo chất bằng xương khô tĩnh tọa điều tức.

Thiếu niên bề ngoài trẻ trung nhưng người toát ra tử khí chỉ xác chết mới có.

Thiếu niên chính là Hồn Đế Tam Thập Tam Thiên!

Từ sau khi đánh cắp vĩnh hằng chi hồn của Lâm Minh ở Thiên Diễn tinh, gần vạn năm nay Hồn Đế luôn bế quan.

Mặc kệ sóng hồn dấy lên, xương khô chìm nổi, vạn năm nay Hồn Đế tựa pho tượng không nhúc nhích chút nào.

Hôm nay Hồn Đế đang tĩnh tọa đột nhiên mở đôi mắt.

Hồn Đế nhìn một chỗ giữa hư không, đáy con mắt đục ngầu lóe tia hoảng sợ.

- Sao... Có thể?

Thiếu niên già nua đột nhiên đứng dậy, tóc trắng như tuyết tựa thác nước rũ xuống như lão yêu ẩn thế.

Biểu tình hờ hững, không biết bao nhiêu ức năm chưa từng dao động kịch liệt của Hồn Đế lúc này tràn đầy ngạc nhiên, khó tin.

- Nàng ấy... Phá tan... Ấn ký tinh thần của ta? Với thực lực của nàng tuyệt đối không thể xảy ra...

Đừng nói là Thánh Mỹ, dù tính cả Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên cũng không ai có thể giải ấn ký tinh thần Hồn Đế để lại.

Vì ấn ký kia cắm rễ sâu trong thức hải của Thánh Mỹ, dù có một người hồn lực ngang ngửa võ giả nhưng muốn cưỡng ép giải ấn ký tinh thần sẽ khiến thức hải của Thánh Mỹ tan vỡ.

Cho nên Thánh Mỹ phải tự mình phá tan ấn ký đó.

Hồn Đế vươn bàn tay phải trắng không chút máu, ngón cái xẹt qua mười ngón thôi diễn tính toán. Hồn Đế muốn tính ra là cái gì dẫn đến chuyện này xảy ra.

Nhưng Hồn Đế kinh ngạc phát hiện chuyện này phủ lớp sương mù tầng tầng che mắt gã, không xem rõ được.

Hồn Đế nhíu mày nói:

- Có chuyện gì?

Hồn Đế không thích cái gì vượt tầm kiểm soát của mình.

Chương 2374: Thức tỉnh

Hồn Đế híp mắt nhìn xác xương mênh mang trong khổ hải, cuối cùng gã lại ngồi xuống, khiến tinh thần trở về bình tĩnh.

Tuy ấn ký tinh thần Hồn Đế để lại trong hồn hải Thánh Mỹ tan vỡ nhưng chỉ cần gã xuất quan thì những chuyện này không thành vấn đề.

Trước mắt thì hoàn toàn luyện hóa vĩnh hằng chi hồn mới là chuyện lớn hàng đầu.

Dùng thế nào Thánh Mỹ không thể lợi dụng chút thời gian này nâng cao thực lực tới trình độ thoát khỏi Hồn Đế khống chế.

Lúc này trong Mộ Ma Thần, thể linh hồn của Thánh Mỹ tái nhượt không chút máu. Vừa rồi trong khoảnh khắc thiêu đốt linh hồn, bộc phát ra lực lượng chính Thánh Mỹ cũng không tưởng tượng nổi vượt qua mấy đẳng cấp tu vi của bản thân.

Chuyện này gần như không xảy ra nhưng nó thật sự có thật.

Trong động đất, có mẫu thân người phàm nhìn con mình bị đè dưới phế tích, nữ nhân yếu đuối lại bộc phát ra lực lượng hơn xa nam nhân trưởng thành đẩy đá to nặng năm, sáu trăm cân cứu con ra.

Mới rồi Thánh Mỹ cũng vậy.

Đây là sức mạnh của người mẹ.

Nhưng linh hồn cạn kiệt quá độ dẫn đến thân thể vô cùng yếu ớt. Đặc biệt lúc này Thánh Mỹ còn chìm trong tâm ma, linh hồn đã yếu ớt khó thể ngăn cản tâm ma xâm nhập.

Nàng đã... Mất đi ý thức...

***

Đáy hồ hồ giết người, trong cái hang ngầm u thâm, một Ác Ma vóc dáng cao to đang ngồi xổm bên cạnh xác chết thò tay đâm vào cánh tay cái xác, từng chút một hấp thu lực lượng Ma Thần.

Vừa rồi thử trùng kích tâm ma, độ mạnh cực kỳ kh ủng bố, Lâm Minh có được ma phương chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Lâm Minh muốn thể nghiệm thử tâm ma công kích, không thì hắn đã có thể hoàn toàn giữ tỉnh táo.

Cứ thế Lâm Minh ở trong vòng xoáy hồ giết người chìm xuống không biết bao lâu, cuối cùng bị cuốn vào hang ngầm dưới đáy hồ.

Trong hang ngầm dưới đất không chỉ có Lâm Minh, còn có mấy Thâm Uyên Ác Ma khác mất ý thức bị cuốn vào.

Lâm Minh thăm dò sơ qua phát hiện mấy Ác Ma đã chết.

Trong thử thách tâm ma, linh hồn các Thâm Uyên Ác Ma này không thừa nhận nổi, cuối cùng linh hồn nổ nát chết. Hồn hải của bọn họ bị rút cạn đi, khí huyết trong người chậm rãi xói mòn. Ước chừng không lâu sau bọn họ sẽ thành chất dinh dưỡng cho thế giới kỳ dị này.

Lâm Minh nhìn cảnh đó rất là cảm thán, những Ác Ma chết đi vốn toàn là nhân vật bá chủ một phương bây giờ ở trong Mộ Ma Thần chết như vật hy sinh, chỉ có thể nói đẳng cấp Mộ Ma Thần quá kh ủng bố.

Nó là bí cảnh kh ủng bố nhất, phẩm cấp cao nhất trong Tam Thập Tam Thiên, Hắc Ám Thâm Uyên, toàn bộ đại vũ trụ.

Lâm Minh bắt đầu sưu tầm, xem trên người đám Ác Ma chết đi có để lại báu vật gì đáng giá không, thuận tiện dùng thử pháp tắc cắn nuốt Hoang chiếm chút lực lượng Ma Thần chưa kịp tán di trên người đám Ác Ma đã chết làm của riêng.

Chợt một cơ thể mất ý thức rơi vào hang động.

Rầm!

Tiếng cơ thể đập xuống đất nhẹ nhàng, không giống như mấy Thâm Uyên Ác Ma vóc dáng khổng lồ rớt xuống đất.

Lâm Minh lòng máy động thăm dò cảm giác hướng phát ra thanh âm, nếu may mắn gặp Thâm Uyên Ác Ma vừa chết có lẽ hắn sẽ hấp thu lực lượng Ma Thần nhiều hơn.

Khi Lâm Minh dùng cảm giác ‘nhìn’ thân thể đó thì ngây người, mới rơi xuống không phải Ác Ma mà là nữ nhân áo đen, Hồn Hậu Thánh Mỹ.

Lòng Lâm Minh thít chặt:

- Thánh Mỹ... Không vượt qua được tâm ma trùng kích?

Cảm giác tra xét, Thánh Mỹ còn hơi thở và tim đập nhưng mặt trắng bệch, môi xanh ngắt. Lửa sinh mệnh của Thánh Mỹ cực kỳ yếu ớt, mới rồi cạn kiệt nghiêm trọng trong thử thách tâm ma.

Thánh Mỹ còn chìm trong tâm ma không tỉnh lại.

Lâm Minh cực kỳ bất ngờ, tuy công kích tâm ma siêu khủ ng bố, hắn dựa vào ma phương mới dễ dàng vượt qua nhưng nếu không có ma phương, hắn liều lĩnh vĩnh hằng chi hồn trả giá nhất định thì ước chừng có thể vượt qua.

Lâm Minh cho rằng Thánh Mỹ viên mãn chín kiếp chuyển sinh, thần hồn lực cường đại không thể nghi ngờ. Tuy Thánh Mỹ sẽ không qua ải nhẹ nhàng như Lâm Minh nhưng nên vượt qua mới đúng, không thể mất cả ý thức được.

Lâm Minh dùng cảm giác quét qua, Thánh Mỹ hôn mê không ngăn cản được. Cảm giác của Lâm Minh không chút trở ngại tiến vào hồn hải của Thánh Mỹ.

Lâm Minh nhìn tình huống hồn hải của Thánh Mỹ, hút ngụm khí lạnh.

Lúc trước Lâm Minh đoán được thần hồn Thánh Mỹ cạn kiệt nhưng không ngờ sẽ tệ đến mức này, hơn một nửa hồn hải bị khô cạn.

Bên trên hồn hải tụ tập u ám đen nhánh, quần ma loạn vũ trong u ám.

Đây là tâm ma của Thánh Mỹ, mức độ cường đại còn khủng khiếp hơn tâm ma của Lâm Minh.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Thánh Mỹ có tâm ma đáng sợ như vậy, mỗi tâm ma đều là chấp niệm, chuyện nàng sợ hãi. Hèn gì thần hồn chín kiếp chuyển sinh của Thánh Mỹ cũng không chịu nổi.

Hồn hải gần như khô kiệt cộng thêm tâm ma cường đại mà Thánh Mỹ còn giữ được hơi thở sinh mệnh, không chết như Ác Ma khác đã là kỳ tích.

Lâm Minh đăm chiêu, nếu bây giờ hắn không kịp thời cứu Thánh Mỹ thì hơn năm mươi phần trăm nàng ngủ say vĩnh viễn, không tỉnh lại nữa. Dù Thánh Mỹ tỉnh lại cũng vẫn tạo thành vết thương vĩnh cửu cho hồn hải.

Nhưng cứu Thánh Mỹ rồi không biết ngày sau Lâm Minh và nàng là địch hay bạn.

Lâm Minh và Hồn Đế sẽ có trận chiến, khi ấy Thánh Mỹ có thể phản chiến lại Hồn Đế không?

Nói không chừng Hồn Đế có thủ đoạn gì chế ước Thánh Mỹ, đến lúc Lâm Minh muốn đánh nhau với Hồn Đế sẽ phải qua ải Thánh Mỹ trước.

Vậy là Lâm Minh tự tạo khrô cho mình.

Mắt thấy thần hồn Thánh Mỹ yếu dần, Lâm Minh thở dài một hơi, mở ra lực tràng hồng mông phong tỏa bốn phía. Lâm Minh lật tay phải, ma phương nhỏ xinh xuất hiện lòng bàn tay của hắn.

Thánh Mỹ xem như từng cứu Lâm Minh, không thì bảy ngàn năm trước dù là Phiêu Vũ Thần Vương hay Hồn Đế đều dễ dàng lấy mạng hắn.

Nói sao thì cứu Thánh Mỹ trước, dù cứu rồi thì nàng vẫn rất yếu ớt, hoàn toàn không đánh lại Lâm Minh, hắn có thể bắt giữ nàng lấy được nhiều bí mật của Hồn Đế thì sao?

Nhưng làm vậy thân phận của Lâm Minh hoàn toàn bị lộ, lỡ Hồn Đế để lại tiêu ký hay hậu chiêu gì trong người Thánh Mỹ, hắn bắt đi Thánh Mỹ rất có thể sẽ đối diện Hồn Đế trước thời gian.

Tình hình hiện tại vô cùng phức tạp.

Lúc này trong ma phương có một cô bé mặc áo đỏ, mặt hồng hào huyễn hóa ra tò mò nhìn Thánh Mỹ mê man dưới đất:

- Lâm ca ca, đây chẳng phải là tỷ tỷ trong vũ trụ Nguyên Mộng sao?

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Ừm, là nàng!

Một tay Lâm Minh vỗ nhẹ ma phương, một phù văn trên bề mặt ma phương sáng lên, luồng sáng đen bắn vào trán Thánh Mỹ, bao phủ hồn hải. Tâm ma như các tầng bóng ma tan rã trong ánh sáng âm u.

Nhiều tâm ma kêu thảm, cuồng gào thét muốn chui vào trong hồn hải của Thánh Mỹ né tránh nhưng vẫn bị tia sáng đen tối cuốn vào thành tro.

Tất cả tâm ma bị thanh trừ, Lâm Minh lòng máy động rót vào luồng lực lượng thần hồn trong hồn hải của Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ như ngủ say chờ đợi không biết bao nhiêu năm chậm rãi mở mắt ra.

Chương 2375: Hài tử của ai?

Tầm nhìn mông lung dần rõ ràng.

Đập vào mắt Thánh Mỹ là hang động ngầm tối tăm.

Liên tục mấy lần, nhân vật rối loạn, hoàn cảnh biến ảo khó dò khiến ngươi... Không phân rõ trước mắt là cơn mơ hay hiện thực.

Ta đang...

Thánh Mỹ chợt nhớ ra điều gì, toát mồ hôi lạnh.

Thánh Mỹ hét lên:

- Hài tử của ta!

Hai tay Thánh Mỹ ấn bụng.

Thánh Mỹ vốn đã tuyệt vọng, nhưng khiến nàng sửng sốt là sờ bụng mình thì cảm nhận một lũ dao động sinh mệnh bị phong ấn đè ép, chỉ mình nàng cảm nhận được, rất yếu ớt.

Luồng dao động như chồi non chôn dưới mảnh đất, tuy non nớt nhưng vẫn cố gắng trưởng thành.

Tuy nhiên trên chồi non có một tầng phong ấn nhạt như tảng đá to đè chặt con đường trưởng thành của nó.

Thánh Mỹ trải qua các loại cơn mơ, cảm nhận dao động sinh mệnh con trẻ, phong ấn lạnh băng trên dao động sinh mệnh.

Khoảnh khắc đó người Thánh Mỹ run rẩy, lệ tràn mi.

- Hài tử của ta!

Vẫn còn đó!

Thánh Mỹ ôm bụng mình, ngực phập phồng kịch liệt, tình cảm như thủy triều vỡ đê hoàn toàn bộc phát ra.

Tìh cảm này bị đè nén mấy vạn ăm.

Trong thời gian mấy vạn năm đó Thánh Mỹ luôn cao cao tại thượng, là nữ thần lạnh lùng không ăn khói lửa nhân gian. Giờ phút này, Thánh Mỹ chỉ là một tiểu nữ nhân yếu ớt bất lực tỏa ánh sáng mẹ hiền.

Thánh Mỹ có thể không có gì hết, hoặc nên nói nàng vốn chẳng có gì, nhưng nàng không thể lại mất đi ký thác duy nhất trong mạng sống của mình.

Vì điều này, Thánh Mỹ có thể trả bất cứ cái gì nào.

Thánh Mỹ lẩm bẩm:

- Hài tử của ta, mẫu thân sẽ không phong ấn ngươi nữa, không bao giờ!

Giây phút đó trong tim Thánh Mỹ có thứ gì lột xác, vì phá tan phong ấn của Hồn Đế mà cạn kiệt linh hồn, vô cùng yếu ớt đang từ từ tỏa ánh sáng bảy sắc.

Luồng sáng rất yếu ớt, so với ánh sáng linh hồn lúc Thánh Mỹ ở thời kỳ đỉnh cao thì bé nhỏ không đáng kể, nhưng ánh sáng lấp lánh mang theo ý cảnh khó tả, nó không sợ gì hết, mọi chông gai!

Tuy rằng Thánh Mỹ đã yếu ớt đến mức tận cùng, nhưng mấy vạn năm nay trái tim võ đạo của nàng chưa từng kiên định như hôm nay.

Đột nhiên Thánh Mỹ rơi lệ đầy mặt lòng lạnh lẽo.

Mới rồi Thánh Mỹ tỉnh lại bởi vì tình cảm dao động quá kịch liệt, thân thể suy yếu hết sức nên chưa chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Hiện tại Thánh Mỹ cảm giác rõ ràng sau lưng có người.

Thánh Mỹ đột nhiên xoay người nhìn sau lưng mình, mắt lạnh băng.

Đằng sau Thánh Mỹ có một Ác Ma vóc dáng cao lớn nhíu mày, ánh mắt tràn đầy nghi hăọc, biểu tình quái dị nhìn bụng nàng.

Thánh Mỹ không ngờ tất cả biểu hiện vừa rồi bị Ác Ma nhìn thấy, nàng vừa xấu hổ vừa tức giận:

- Ngươi...!

Chuyện Thánh Mỹ mang thai là bí mật rất lớn.

Nếu bị Hồn Đế biết thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Nếu bình thường có Ác Ma biết chuyện này dĩ nhiên Thánh Mỹ sẽ giết người diệt khẩu, nhưng hiện tại nàng vô cùng yếu ớt, Ác Ma trước mắt...

Thánh Mỹ kinh ngạc hỏi:

- Là ngươi?

Ác Ma này chẳng phải là người liên nhân với nàng đó sao?

Thánh Mỹ vốn không có ác cảm với trưởng lão thứ chín Cổ Trụ tông, nhưng sau khi bị vạch ra chuynẹ như vậy thì...

Thánh Mỹ hít sâu một hơi, cảm giác tình hình hiện tại cực kỳ tệ hại.

Thánh Mỹ luôn giữ bí mật mang thai, lúc trước không biết bao nhiêu Ác Ma muốn liên nhân với nàng. Sau khi bực bội với chuyện này, Thánh Mỹ đề nghị cùng đẳng cấp mà chiến thắng nàng sẽ suy xét việc liên nhân, khiến những người theo đuổi chùn bước. Mỗi lần Thánh Mỹ ứng đối khiêu chiến sẽ không chút nương tình đánh người khiêu chiến bị thương nặng, thậm chí làm đối phương nằm trên giường nửa năm, một năm để giết gà dọa khỉ.

Hiệu quả cách làm này rất tốt, đã mấy trăm năm không có người mơ ước Thánh Mỹ nữa. Hai biết năm ngoái ra quái thai như vậy.

Thánh Mỹ khó khăn lắm mới bàn điều kiện với quái thai xong, lấy ra Thánh Điển Tử Chi Thiên trao đổi, khiến đối phương đồng ý chỉ làm phu thê trên danh nghĩa với mình, bình thường nước giếng không phạm nước sông.

Khi mọi chuyện đã giải quyết xong lại bị trưởng lão thứ chín biết... Nàng mang thai.

Không nói đến hắn có lộ ra tin tức này không, chỉ nói hắn và Thánh Mỹ có quan hệ đặc biệt, e rằng không nam nhân nào muốn đội nón xanh trên đầu, càng không ai muốn bỗng dưng thành phụ thân của con người ta.

Đặc biệt đối phương là Ác Ma cao đẳng ưu tú, lòng cao ngất.

Đối với Thâm Uyên Ác Ma làm việc thô bạo, khi gặp chuyện này chắc chắn sẽ luyện hóa thai nhi hay trực tiếp bùng nổ giết người.

Dù không nổi khùng giết người thì trong cơn nóng giận tìm cao tầng Minh Vương Đạo đòi lý luận, hậu quả không thể tưởng tượng.

Thánh Mỹ bản năng sờ Tu Di giới, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Vì lúc này Thánh Mỹ quá yếu ớt, đừng nói thời kỳ đỉnh cao không đánh lại Lâm Minh, dù là Thiên Tôn bình thường thì giờ đây nàng không phải đối thủ.

Nếu đánh nhau với đối phương chắc chắn Thánh Mỹ sẽ bị chà đạp.

Khi đó đối phương thẹn quá thành giận, trực tiếp giế t chết thai nhi rồi cưỡng gian Thánh Mỹ cũng chưa biết chừng.

Đối diện Thánh Mỹ đề phòng, sát khí, Lâm Minh không hề hay biết. Biểu tình Lâm Minh quái dị nhìn đứa bé trong bụng Thánh Mỹ, mắt lộ đăm chiêu.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Minh là đứa con không phải của hắn, đã bảy ngàn năm rồi, nếu hắn dể lại đứa con thì nên sinh ra từ lâu.

Nhưng Lâm Minh loáng thoáng nghe Thánh Mỹ lẩm bẩm phong ấn gì đó, có vẻ hài tử này trưởng thành bị phong ấn, nếu vậy đứa bé này trở nên không đơn giản.

Mới rồi Lâm Minh dùng cảm giác tra xét loáng thoáng cảm nhận trong bụng Thánh Mỹ có phong ấn, dao động sinh mệnh yếu ớt của đứa bé bị phong ấn ngăn cách nên Lâm Minh không cảm nhận được.

Có khi nào đứa bé là của hắn không?

Lâm Minh sẽ không tự mình đa tình, dù sao đã bảy ngàn năm, đời sống tình cảm của Thánh Mỹ có thay đổi gì làm sao hắn biết?

Lâm Minh không kiềm được hỏi:

- Hài tử trong bụng nàng là ai?

Lâm Minh phớt lờ Thánh Mỹ cảnh giác.

Thánh Mỹ lạnh lùng nói:

- Ngươi quan tâm nhiều làm gì? Tóm lại không phải của ngươi.

Lâm Minh hỏi phụ thân của đứa bé làm Thánh Mỹ cảnh giác, trong tình huống bình thường nam nhân hốt vỏ sẽ thẹn quá thành giận hỏi vấn đề này, rồi tìm phụ thân đứa bé tính sổ.

Tuy phụ thân đứa bé đã chết nhưng hắn còn người nhà, bằng hữu, quê hương.

Nếu tương lai Hắc Ám Thâm Uyên xâm nhập Tam Thập Tam Thiên thật kó bảo đảm Ác Ma trước mắt sẽ không tùy thời trả thù.

Lâm Minh lúng túng sờ mũi, cũng đúng, hắn hỏi câu này thật thiếu não. Loại chuyện này vốn là vết nhơ của Thánh Ma Nữ Minh Vương Đạo, sao Thánh Mỹ nói cho hắn biết được?

Ngực Thánh Mỹ phập phồng kịch liệt:

- Có điều kiện gì ngươi cứ nói đi!

Thánh Mỹ thấy Lâm Minh không mất đi lý tính, không nổi khùng tấn công nàng thế là mềm giọng lại. Dù sao bây giờ Thánh Mỹ không đánh lại Lâm Minh, không có tư cách chống cự.

Lâm Minh sờ cằm:

- Điều kiện?

Ánh mắt Lâm Minh đảo quanh bụng Thánh Mỹ, hắn muốn xuyên qua phong ấn bắt giữ hơi thở sinh mệnh của đứa bé.

Chương 2376: Phù điêu Ma Thần

Chỉ cần có hơi thở này là Lâm Minh sẽ đoán được ngay đó có phải là con của mình không.

Cố tình lúc trước Thánh Mỹ vì che giấu chuyện mang thai nên phong ấn hơi thở đứa trẻ trong bụng không lộ ra chút nào.

Nếu Lâm Minh muốn c**ng bức đột phá thì cũng được, nhưng hắn sợ tổn thương đứa bé.

- Đúng vậy! Bất cứ điều kiện, trừ thân thể của ta và mạng sống hài tử ra, ngươi có thể nêu bất cứ điều kiện gì, bao gồm công pháp ta tu, nếu ngươi muốn thì ta sẽ cho. Chắc ngươi cũng biết ta tu công pháp phẩm cấp vượt qua đẳng cấp Chân Thần, hơn nữa nó có hai thiên chương. Lúc trước ta chỉ đưa ngươi Tử Chi Thiên, hiện tại ta sẽ cho ngươi hoàn chỉnh!

Thánh Mỹ đã sẵn sàng bỏ vốn gốc, dù sao bây giờ nàng không chạy trốn được, không có chút quyền nào.

Lâm Minh ngạc nhiên nhìn Thánh Mỹ:

- Sinh Chi Thiên sao? Ta không mấy hứng thú.

Lâm Minh không ngờ Thánh Mỹ che chở đứa trẻ như vậy.

Điều này khác biệt với những gì Lâm Minh đã nghĩ về Thánh Mỹ.

Trong hiểu biết của Lâm Minh thì tuy Thánh Mỹ động tình nhưng nàng có dã tâm của mình, lúc nào đó vì dã tâm nàng sẽ chọn hy sinh một vài thứ.

Nhưng hôm nay Thánh Mỹ vì đứa con trong bụng mà hốt hoảng, Lâm Minh rất bất ngờ, ấn tượng về Thánh Mỹ hơi thay đổi.

Thánh Mỹ cảnh giác nhìn Lâm Minh:

- Vậy ngươi muốn sao?

Thánh Mỹ chú ý từng biểu tình trên mặt Lâm Minh, ít ra bây giờ nàng chưa tìm thấy dấu vết tức giận nào.

Ác Ma này dễ nói chuyện vậy sao?

Lâm Minh nhìn bụng Thánh Mỹ, chậm rãi nói:

- Ta muốn nàng giải phong ấn cho ta tra xét một lượt hơi thở của hài tử này.

Nếu là con của hắn, Lâm Minh điều tra hơi thở liền nhận ra ngay, cũng phải chịu trách nhiệm đứa con này.

Còn nếu không phải con của hắn...

Lâm Minh nghĩ đến đây thầm thở dài, không phải con mình thì thôi, dù sao giữa hắn và Thánh Mỹ phần nhân tố kẻ thù nặng hơn.

Duyên phận hoang đường sẽ dừng ở đây, Thánh Mỹ từng cứu hắn, Lâm Minh cũng đã cứu nàng, mọi chuyện huề nhau, sau này gặp lại nên là kẻ thù, sinh tử đấu nhau.

Thánh Mỹ kinh ngạc hỏi:

- Tra xét hơi thở của hài tử?

Thánh Mỹ không ngờ Lâm Minh sẽ nêu điều kiện này.

Sớm muộn gì sẽ giải phong ấn hài tử nhưng nếu làm trong Mộ Ma Thần sẽ có rắc rối lớn.

Vì trong Mộ Ma Thần có một Minh Đồng, nếu bị gã phát hiện tương đương bị Hồn Đế biết.

Thánh Mỹ đang do dự, chính lúc này vang tiếng nổ điếc tai như có tiếng gì sụp xuống.

Lâm Minh và Thánh Mỹ tim rớt cái bịch, cảm giác lập tức tra xét.

Nhưng thân thể Thánh Mỹ bây giờ rất yếu, nàng cảm giác đằng trước có thứ gì ngăn cản cảm giác của mình, không phân biệt được chuyện gì xảy ra.

Lâm Minh đã điều tra được ngọn nguồn, hắn nhíu mày, mắt lóe tia sáng kỳ lạ.

Một thanh âm huênh hoang vang lên:

- Ha ha ha! Ta cứ tưởng chết hết, không ngờ có hai người sống sót!

Là giọng của Đại Hồng thái tử.

Tim Thánh Mỹ thít chặt.

Đại Hồng thái tử đỉnh cao Chân Thần trung vị, hiển nhiên đối phương đã phát hiện bọn họ.

Làm sao bây giờ?

Thánh Mỹ thầm sốt ruột, tình huống rất tệ với nàng.

Nếu lúc Thánh Mỹ ở đỉnh cao tuy rằng không đối phó được Đại Hồng thái tử nhưng hợp sức với Lâm Minh cìn làm đối phương e ngại được.

Bây giờ... Chỉ còn mình Lâm Minh, đừng nói hắn không lý do bảo Thánh Mỹ, dù hắn chịu thì cũng không đánh lại Đại Hồng thái tử.

Lúc này Lâm Minh không nói một lời nhấc chân dọc theo sơn động tiến lên trước.

Hướng Lâm Minh đi là hướng truyền đến giọng cười Đại Hồng thái tử.

Thánh Mỹ sửng sốt:

- Ngươi...!

Lẽ ra Lâm Minh nên chọn bỏ lại Thánh Mỹ một mình chạy trốn, rất có thể Đại Hồng thái tử sẽ không đuổi theo hắn kịp.

Dù sao Lâm Minh cũng không yếu, hoàn cảnh trong hang động ngầm phức tạp, không ai biết sẽ xuất hiện cái gì, không chừng Đại Hồng thái tử sẽ bỏ chẳng đuổi theo Lâm Minh.

Kết cuộc của Thánh Mỹ tất nhiên là thê thảm nhất.

Thánh Mỹ nhìn bóng lưng Lâm Minh lặng lẽ tiến lên trong sơn động tối đen, tâm tình của nàng vô cùng phức tạp đi theo.

Thánh Mỹ không hỏi Lâm Minh lý do, chỉ lặng lẽ đi theo hắn.

Dọc đường đi Thánh Mỹ thấy mấy cái xác.

Những cái xác Ác Ma cùng bọn họ xuống hồ, hiện tại sức sống đã đứt, chết trong tâm ma.

Cảnh tượng này làm lòng Thánh Mỹ lạnh lẽo.

Công kích tâm ma trong hồ giết người quá kh ủng bố, Thánh Mỹ hai lần rơi vào tâm ma không thoát ra được.

Một lần là nhìn Lâm Minh chết, Thánh Mỹ liền nản lòng thoái chí, không muốn rời khỏi sơn động nơi hắn chết đi.

Thứ hai là đứa con trong bụng bị Hồn Đế g iết chết, một khắc kia Thánh Mỹ thật sự là mất hết hy vọng, sống không bằng chết.

Nếu không phải tia sáng đen kỳ dị cứu Thánh Mỹ thì bây giờ nàng cũng như mấy cái xác nằm dưới đát, dù còn một hơi thở cũng đã tan vỡ hồn hải.

Thánh Mỹ nghĩ đến đây thầm lấy làm lạ, là ai cứu nàng? Tia sáng đen đó là cái gì?

Thánh Mỹ nhìn bóng lưng Lâm Minh, thầm khó hiểu. Ác Ma trước mắt trải qua công kích tâm ma mà bình thường như không, linh hồn của hắn quá mạnh hay có thể vì tâm ma quá yếu.

Thánh Mỹ tạm thời không muốn nghiên cứu sấu các vấn đề này, quan trọng là tia sáng đen kia.

Lúc Thánh Mỹ tỉnh lại chỉ mình trưởng lão thứ chín có mặt, chẳng lẽ tia sáng đen liên quan đến hắn.

Thánh Mỹ đang nghĩ ngợi. Lâm Minh chợt đi chậm lại, bọn họ bất giác vào một mảnh lực tràng cường đại.

Lúc trước Thánh Mỹ phát ra cảm giác không thể lập tức điều tra ra chuyện gì vì lực tràng này ngăn cách.

Thánh Mỹ tập trung nhìn kỹ, lòng chùng xuống.

Gần trước mắt bọn họ có không gian ngầm vô cùng rộng lớn, lối vào không gian này bị một Ác Ma mặc chiến giáp tử kim chặn. Ác Ma đứng khoanh tay, đưa lưng hướng bọn họ.

Trước mặt Ác Ma là một vực núi lớn, gã đang cúi người nhìn xuống dưới.

Thánh Mỹ quét cảm giác qua mơ hồ thấy vực thẳm sâu ngàn trượng, bên dưới tràn ngập sương khói tầng tầng. Trong sương khó giiấu một khối đá phù điêu to lớn.

Phù điêu bằng đá rộng mười dặm, nó điêu khắc Ma Thần ba đầu sáu tay. Mặt mũi Ma Thần dữ tợn, có sáu cánh tay cầm vũ khí khác nhau, như là chúa tể vũ trụ.

Sau lưng Ma Thần có nhiều Ác Ma cao đẳng, chắc là binh sĩ thuộc hạ.

Miệng Ma Thần ngậm một quan tài thanh đồng quấn xiềng xích.

Quan tài thanh đồng dài hai trượng, cao một trượng bị xiềng xích thô to trói chặt, không biết bên trong chứa cái gì.

Lực tràng kh ủng bố trong không khí dường như phát ra từ pho tượng Ma Thần, quan tài thanh đồng.

Ác Ma chiến giáp tím vàng chậm rãi xoay người:

- Đến rồi? Trưởng lão thứ chín quả nhiên là nhân vật anh hùng, vừa rồi tâm ma trùng kích mạnh vậy mà không ảnh hưởng gì ngươi, bản vương vô cùng khâm phục, hơn nữa...

Ác Ma đó chính là Đại Hồng thái tử.

Tay Đại Hồng thái tử cầm thanh trường đao đầu quỷ, đao phong chĩa sau lưng mỉm cười nhìn Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Đại Hồng thái tử mắt lóe tia sáng lạnh:

- Hơn nữa ngươi còn dám tới đối diện bản vương! Dũng khí đáng khen!

Nhìn Đại Hồng thái tử, Thánh Mỹ biểu tình cực kỳ khó xem. Vốn Thánh Mỹ đang trông chờ Đại Hồng thái tử bị thương trong thử thách tâm ma, Lâm Minh có thể một mình đối phó.

Chương 2377: Chiến với thái tử

Hiện tại xem ra Đại Hồng thái tử căn bản không bị gì, tình huống đến đây thì vô cùng tệ hại.

Dù là Đại Hồng thái tử hay Lâm Minh hiện tại thực lực cao hơn xa Thánh Mỹ, nàng rất khó nắm giữ vận mệnh của mình.

Nếu phải chọn một người thì Thánh Mỹ chọn Lâm Minh.

Dù sao đối phương có vẻ nhân phẩm không tệ, không có ý định giậu đổ bìm leo nàng, lòng dạ rộng rãi, dù thấy nàng mang thai hoang đường cũng không nổi sùng, có thể bàn lại điều kiện.

Thánh Mỹ hoàn toàn không trông chờ vào Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử là sói đói ăn tươi nuốt sống, lại còn là quỷ đói háo sắc. Thánh Mỹ rơi vào tay Đại Hồng thái tử thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Lâm Minh ngoài cười nhưng trong không cười:

- Cũng vậy, thái tử điện hạ cũng không bị gì bình an độ qua tâm ma.

Lâm Minh trực giác trải qua tâm ma hồ giết người trùng kích, người tiến vào bí cảnh mà còn sống chỉ còn lại ba ngườibọn họ.

Nghĩ đến còn lại hai Chân Thần hạ vị chết trong tâm ma trùng kích thì Lâm Minh thầm giật mình, đây là Chân Thần!

Nhưng nghĩ đến trăm ức năm trước, số lượng Chân Thần trong vũ trụ trăm ức năm trước này hơn xa hiện tại, Lâm Minh cảm thấy miễn cưỡng chấp nhận được.

- Ha ha ha! Bản vương tu luyện công pháp vốn có công hiệu khắc chế tâm ma, bản thân có báu vật ngăn cách tâm ma nên mới may mắn bình an vượt qua. Không thì dù vượt qua cũng phải trả giá không nhỏ, làm gì tiêu sái được như trưởng lão thứ chín?

- Đệ cửu trưởng lão nhìn xem, dù là Thánh Ma Nữ điện hạ cũng không thoải mái. A? Hình như bây giờ Thánh Ma Nữ điện hạ còn lại không nhiều thực lực...

Đại Hồng thái tử nửa cười nửa không nhìn Thánh Mỹ, ánh mắt lừa biếng lóe tia tham lam dâm ô.

Lúc trước Đại Hồng thái tử đã dùng cảm giác điều tra tình huống Thánh Mỹ, vì nàng bị thương nặng nên gã mới cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng.

Chỉ cần giải quyết Lâm Minh thì cơ duyên hang động ngầm hay Thánh Mỹ đều thuộc về gã!

Thánh Mỹ cảm nhận ánh mắt xâm lược của Đại Hồng thái tử, nàng giận điên lên, mắt bắ n ra sát khí thực chất:

- Hồng Huyền!

Đại Hồng thái tử cười phá lên:

- Ha ha ha!

Phản ứng của Thánh Mỹ khiến Đại Hồng thái tử khẳng định nàng bị thương rất nặng, không còn sức tái chiến.

Sát khí của Thánh Mỹ nhìn như lợi hại nhưng thiếu năng lượng bản chất nhất ủng hộ thì chỉ là phô trương thanh thế.

Nghĩ đến đây Đại Hồng thái tử nhìn Lâm Minh, nụ cười dần nanh tranh.

Không còn Thánh Mỹ, Đại Hồng thái tử đơn độc đấu với Lâm Minh đã nắm chắc phần thắng.

Đại Hồng thái tử đột nhiên đổi đề tài:

- Trưởng lão thứ chín, ngươi đến rất đúng lúc. Bản vương đang tính mở quan tài thanh đồng ra, bí cảnh ly kỳ này dường như chôn giấu một quan tài thanh đồng, chúng ta đã tới đây rồi sao có thể bỏ qua?

Đại Hồng thái tử từ từ nói ra ý định muốn hợp tác với Lâm Minh:

- Vừa rồi ta đã điều tra, trong không gian này không có cơ quan cạm bẫy, nhưng quan tài thanh đồng trận pháp phong lại, cách bình thường khó thể mở ra. Trưởng lão thứ chín và ta hợp tác chịu không?

Lâm Minh thầm cười nhạt, lời này lừa con nít nó còn không tin:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?

- Ha, ý của ta là vừa rồi ta đã điều tra, may mắn đọc hiểu một ít đồ đằng mật văn cổ xưa điêu khắc trên phù điêu Ma Thần. Dường như những mật văn này là trận pháp uống máu.

- Ta vừa ném mấy cái xác xuống, quả nhiên phát hiện khí huyết tinh nguyên xác chết đều bị phù điêu Ma Thần hấp thu. Ta nghĩ có khi nào đút no phù điêu Ma Thần thì quan tài thanh đồng sẽ mở ra không?

Đại Hồng thái tử nói tới đây sờ cằm lắc đầu nói:

- Đáng tiếc khí huyết tinh nguyên trong các xác chết không đủ cường đại. Ta nghĩ có lẽ khí huyết Ác Ma cao đẳng sống có hiệu quả hơn, nên định tìm các hạ giúp đỡ, thử một lần xem sao.

Đại Hồng thái tử dùng giọng điệu thương lượng nói ra lời tràn ngập sát khí, cảm giác như dịu dàng hỏi người ta cho mượn cái đầu xài chơi được không.

Lâm Minh híp mắt lại, ánh mắt như dao bắn phá khuôn mặt Đại Hồng thái tử.

Lâm Minh rất muốn biết bên dưới bí cảnh này trấn áp cái gì, hắn công khai đi tới vì muốn điều tra nó. Đã không thể tránh khỏi trận chiến với Đại Hồng thái tử.

Đột nhiên người Đại Hồng thái tử bộc phát khí thế cuồng mãnh như núi lửa phun trào lao ra.

Vang tiếng gầm cuồng mãnh:

- Grao!

Một con Ác Ma dữ tợn đứng lên sau lưng Đại Hồng thái tử.

Ác Ma mang theo sát khí đậm đặc tan rã thành mấy mảnh, biến thành luồng sáng lao vào Thánh Mỹ và Lâm Minh.

Lòng Thánh Mỹ thít chặt, cảnh giác tất cả tinh thần. Trong phút chốc Thánh Mỹ phát hiện mục tiêu những ánh sáng không phải bọn họ mà vòng qua họ ngưng kết thành một đồ đằng phong ấn sau lưng họ.

Xẹt đùng đùng!

Năng lượng cường đại đan xen trong đường hầm dưới đất phát ra thanh âm như sấm sét.

Cuối cùng một phong ấn đồ đằng hoàn toàn phong tỏa lối ra không gian này.

Lâm Minh, Thánh Mỹ, Đại Hồng thái tử bị nhốt chết trên không gian nơi có phù điêu Ác Ma.

Nếu nói vừa rồi Đại Hồng thái tử chỉ lộ ra địch ý thì bây giờ phong kín không gian này rồi gã nhe nanh hẳn ra dán sát cổ Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ lạnh băng trừng Đại Hồng thái tử, gằn từng chữ:

- Hồng Huyền, ngươi rất to gan! Ngươi cho rằng xuống tay với ta tại đây sau khi ra ngoài sẽ không ai biết sao?

Đại Hồng thái tử dụ dỗ nói:

- Ha ha ha! Thánh Ma Nữ điện hạ hiểu lầm, ta không định làm gì Thánh Ma Nữ điện hạ, ta chỉ muốn xử lý con cóc bên cạnh Thánh Ma Nữ điện hạ. Về Thánh Ma Nữ điện hạ thì lát nữa ta sẽ cho nàng hưởng thụ còn không kịp, làm sao nỡ xuống tay với Thánh Ma Nữ điện hạ? Chậc chậc, Thánh Ma Nữ điện hạ là tuyệt sắc thế gian, có một không hai Hắc Ám Thâm Uyên. Thánh Ma Nữ điện hạ có huyết mạch Hắc Ám Thiên Sứ, nếu theo ta thì sau này ta kế thừa ngôi đại đế Đại Hồng ma quốc, Thánh Ma Nữ điện hạ chờ lão già Minh quy thiên rồi thuận tình thuận lý tiếp nhận Minh Vương Đạo, chúng ta tìm cơ hội giết Minh Đồng chướng mắt. Khi đó hai đại thế lực mạnh nhất toàn Hắc Ám Thâm Uyên liên hợp cùng một chỗ, ta chính là Ma Thần mới, nàng là phu nhân của Ma Thần. Từ nay Thánh Ma Nữ điện hạ và ta chúa tể Thâm Uyên, kiến lập vương triều thuộc về chúng ta!

Mới rồi Đại Hồng thái tử còn cố che giấu, bây giờ đôi mắt lộ rõ dục vọng.

Chợt tiếng cười khẩy chói tai vang lên, một tay nhẹ nhàng xoay Tu Di giới, nhìn Đại Hồng thái tử như ngó đồ ngốc:

- Ma Thần mới? Sao ngươi không đi tiểu soi xem bộ dáng của mình, ngươi xứng sao?

Đừng nói Hồn Đế có dây mơ rễ má với Hắc Ám Thâm Uyên, Minh và Hồng bí ẩn, Minh Đồng âm trầm khiến người không nhìn thấu thậm chí còn làm Lâm Minh thấy đáng tin hơn Đại Hồng thái tử trước mắt.

Nếu có Ma Thần mới xuất hiện thì không bao giờ đến lượt tiểu tử này.

Đại Hồng thái tử bị Lâm Minh mỉa mai nhưng không giận, ánh mắt khinh thường hơn nhìn hắn nhe xem người chết.

Chương 2378: Mười vạn Thiên Ma 1

Đại Hồng thái tử nói:

- Con cóc thì nên có giác ngộ làm cóc. Một đám cóc bị nuôi dưỡng, con cóc om sòm nhất sẽ bị giết sớm nhất, ngươi sốt ruột chết thì ta thành toàn ngươi!

Cơ bắp toàn thân Đại Hồng thái tử nổi cục cục, các khối cơ bắp như rắn chạy cuồn cuộn phát ra tiếng rít. Đại Hồng thái tử đạp mạnh xuống đất phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, cơ thể vạm vỡ như con vượn to nhanh như tia chớp lao ra một trảo chụp xuống đỉnh đầu Lâm Minh.

Thánh Mỹ tuyền âm:

- Cẩn thận, lực lượng của Hồng Huyền cực kỳ kh ủng bố!

Thánh Mỹ truyền âm rất nhanh truyền vào đầu Lâm Minh.

Con ngươi Lâm Minh co rút, đối diện Đại Hồng thái tử thì hắn sẽ không lơ là, đây là kẻ địch rất khó chơi.

Lâm Minh vung tay phải, thế giới trong người tỏa ánh sáng Đạo Cung Cửu Tinh.

Vù vù vù vù vù!

Ám Long thương phủ hài cốt dữ tợn b ắn ra, mũi thương thẳng hướng Đại Hồng thái tử.

Răng rắc!

Vang tiếng nổ điếc tai, Đại Hồng thái tử co trảo thành nắm đấm, cú đấm thay đổi quỹ tích công kích khó tin đấm vào thân Ám Long thương.

Thân thương bị đập cong, mảnh xương vụn bắn tứ tung.

Đại Hồng thái tử cười nanh tranh:

- Để mạng lại!

Một tay khác nhanh như tia chớp bắn ra, đao đầu quỷ màu đen như rắn động chém vào cổ Lâm Minh.

Nhát đao kia chém ra ẩn chứa muôn vàn Ma Thần, tất cả Ma Thần dữ tợn gầm rống, tiếng gió rít phô thiên cái địa.

Tất cả công kích nhanh trong chớp mắt.

- Grao grao grao!

Đưa mắt nhìn mỗi Ác Ma đều cường đại không gì sánh được, sát khí vô hạn!

Hai tay Lâm Minh che trước ngực, nhanh chóng thụt lùi, lực lượng Ma Thần trong cơ thể bộc phát không chút giữ lại rót vào Ám Long thương. Trong phút chốc muôn vàn thương quang bắn ra.

Mỗi thương quang thô như cái lu cực kỳ sắc bén, chúng nó như các con giao long múa may xuyên qua mọi chướng ngại.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng con Ác Ma bị thương quang xé rách, tình hình kinh thiên động địa.

Nhưng mặc kệ Lâm Minh và Đại Hồng thái tử chém giết kịch liệt cỡ nào thì khi năng lượng tứ tán khắp nơi lao ra không thể hủy hoại không gian này.

Vách tường, mặt đất nơi đây bị đồ đằng chú văn bí ẩn cổ xưa bảo vệ, năng lượng trùng kích vào chú văn kích động thành sóng nước lăn tăn rồi bị bật ngược về.

Lần lượt bắn ngược về, lực lượng hai cao thủ đẳng cấp Chân Thần đánh nhau hình thành bão tố cuồng mãnh trong không gian bịt kín.

Bão tố bao phủ Thánh Mỹ, nàng ở trong cơn bão cũng hứng chịu công kích.

Thánh Mỹ bản năng hai tay bảo vệ bụng mình, lắc người hóa thành luồng sáng bay qua vực thẳm, trốn trong lòng núi hõm vào ở vách vực đối diện.

Tại đây bão tố yếu bớt hơn phân nửa, lực lượng của Thánh Mỹ đủ sức ngăn cản.

Thánh Mỹ đứng trên tảng đá nhìn Lâm Minh kịch chiến trong bão tố, biểu tình cực kỳ phức tạp.

Thánh Mỹ không ngờ nam nhân này dám can đảm đối diện Đại Hồng thái tử đỉnh cao Chân Thần trung vị, cảnh giới chênh lệch quá lớn.

Tuy ban đầu Lâm Minh không bị yếu thế nhưng Thánh Mỹ biết tùy ý ra một kích chứ chưa hết sức.

Trên bầu trời Đại Hồng thái tử trường đao đầu quỷ đứng lơ lửng.

Sau lưng Đại Hồng thái tử là ngàn vạn Ác Ma rít gào liên tục không dứt nhào hướng Lâm Minh.

Thương quang lấp lóe, từng con Ác Ma bị Lâm Minh chém giết.

Đại Hồng thái tử nhìn cảnh này vừa thầm ngạc nhiên vừa lạnh lùng cười:

- Ta đã đánh giá thấp ngươi, vốn tưởng rằng một đao Vạn Ma Trảm là giải quyết xong, không ngờ ngươi chặn lại được. Nếu vậy ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt.

Đại Hồng thái tử vừa nói vừa từ từ cởi chiến giáp ra.

Chiến giáp màu tím vàng từng tầng lột xuống. Lâm Minh sửng sốt, bình thường võ giả quyết đấu là ném ra binh khí, bài tẩy còn Đại Hồng thái tử thì cởi chiến giáp đi.

Khi Đại Hồng thái tử cởi giáp ngực và giáp lưng, Lâm Minh nhìn cảnh tượng đó da đầu tê dịa.

Máu thịt trong chiến giáp tím vàng quấn từng sợi xích mỏng, những sợi xích cột các linh hồn dữ tợn vặn vẹo, sắp hàng vô cùng vô tận!

Những linh hồn có to cỡ hạt cơm, hoặc lớn bằng nắm tay. Có thống khổ kêu gào, có dữ tợn gầm rống. Những Ác Ma cỡ nắm tay cực kỳ hung ác, chúng nó treo trên người Đại Hồng thái tử cắn nuốt máu thịt gã.

Sau khi cởi chiến giáp ra thì chúng như hổ đói được thả ra khỏi lồng, đám hổ đói nhìn Lâm Minh, trong mắt lộ ra tham lam vô cùng.

Thánh Mỹ ở sau lưng Lâm Minh hút ngụm khí lạnh:

- Cái này...

Mặc dù cơ thể Đại Hồng thái tử là Ác Ma dữ tợn nhưng có khuôn mặt giống nhân loại, xem như đẹp trai, miễn cưỡng xem được. Khi Đại Hồng thái tử cởi chiến giáp xuống lộ ra đám ma quỷ này thì làm người ta không dám nhìn thẳng.

Đại Hồng thái tử chứa nhiều ma đầu dưới áo giáp như một vài độc cổ máu thịt chăn nuôi độc cổ, gã dùng thịt mình nuôi Ác Ma, làm người ta buồn nôn.

Nghĩ đến những tần phi của Đại Hồng thái tử thì Thánh Mỹ càng khó bình tĩnh, không tưởng tượng nổi bình thường các nàng chịu đựng hành hạ không phải người thế nào.

- Hi hi, Ác Ma bình thường mặc chiến giáp vì bảo vệ mình, ta thì khác. Lực lượng của ta, vong linh Ác Ma mà ta nuôi quá cường đại, đôi khi bản thân ta cũng không khống chế được. Bình thường ta dùng áo giáp phong ấn đám Ác Ma lại.

Đại Hồng thái tử cười khinh miệng:

- Có thể khiến ta cởi áo giáp tử kim ra đối thủ với ngươi thì ngươi nên kiêu ngạo đi. Ta nghĩ cởi giáp lưng và ngực đã đủ đối thủ với ngươi.

Điêu khắc đầu quỷ trường đao trong tay Đại Hồng thái tử đột nhiên lóe ánh sáng đro như thủ lĩnh Ác Ma bị phong ấn thức tỉnh trong trường đao.

Đại Hồng thái tử hét to một tiếng:

- Mười vạn Thiên Ma!

Cơ thể Đại Hồng thái tử như ma quật, nhiều Ác Ma bay ra.

Trong phút chốc tiếng gầm rống kh ủng bố của Ác Ma đồ đằng Ác Ma như bão tố được uấn nhưỡng.

So với lúc trước thì số lượng Ác Ma ảo ảnh tăng gấp mười lần, từ hơn một vạn con biến thành mười vạn.

Mười vạn Thiên Ma, mỗi con toát ra sát khí hung lệ nhào vào Lâm Minh.

Trong phút chốc đầy trời là bóng ma tầng tầng lớp lớp, không phân biệt được.

Ba nđầu thương quang của Lâm Minh còn có thể xuyên qua ma ảnh, khi số lượng ma ảnh ánh sáng tăng gấp mười lần, từng đợt thương quang bị ma ảnh răng rắc ăn mất.

Hai tay Đại Hồng thái tử khép lại, đao ảnh đầu quỷ to lớn phô thiên cái địa giáng xuống.

Chiêu thức kh ủng bố dù cơ thể Ác Ma Lâm Minh cực kỳ cường đại nhưng bị bão tố này bao phủ toàn thân khí huyết sôi trào như thể lực lượng khí huyết bị ma ảnh ầng tầng lớp lớp rút đi.

Chân Thần trung vị cường đại không thể nghi ngờ!

Lâm Minh lùi nhanh ra ngoài, thành Chân Thần đã rất khó, thành Chân Thần trung vị càng khó khăn hơn. Huống chi Đại Hồng thái tử xem như tiềm lực lớn, tương lai sẽ đến Chân Thần thượng vị. Gặp đối thủ thế này Lâm Minh cảm thấy rất vất vả.

Nhìn ma ảnh tầng tầng lớp lớp trước mắt, Lâm Minh kích hoạt ngay máu Tu La trong người.

Ầm!

Vang tiếng nổ, cơ thể Lâm Minh biến to, gai xương trên người càng thêm dữ tợn, đôi mắt màu hổ phách chuyển sang đỏ sậm.

Chương 2379: Mười vạn Thiên Ma 2

Thế giới trong người Lâm Minh, lực lượng bản tôn bộc phát ra. Ảo ảnh chiến thần Tu La dâng lên từ sau lưng bản tôn, lực lượng Tu La không chút giữ lại rót vào cơ thể phân thân Ác Ma.

Hai tay phân thân Ác Ma vẽ chuyển luân, một bánh xe đen to lớn đột nhiên xuất hiện.

Tu La Chuyển Luân!

Võ đạo chủ nhân Tu La lộ vốn nghiêng về đạo sát phạt, một chiêu Tu La Chuyển Luân cũng có vạn ma gầm rống, tràn ngập ý sát phạt leng keng.

Đặc biệt Lâm Minh dùng Ác Ma lực diễn biến Tu La Chuyển Luân, mức độ tà ác còn hơn mười vạn Thiên Ma của Đại Hồng thái tử.

Ầm!

Ma diễm ngập trời, ma ảnh chồng chất tan thành mây khói trong cú va chạm. Tu La Chuyển Luân của Lâm Minh rung bần bật, có xu hướng không chịu nổi vỡ ra.

Lâm Minh thầm giật mình, thực lực của Đại Hồng thái tử đúng là rất cường đại, một đối thủ không thể lơ là chút nào.

Trong lòng Đại Hồng thái tử ngạc nhiên hơn nhiều. Vạn Ma Trảm không đánh lại Lâm Minh thì thôi, coi như Đại Hồng thái tử đánh giá thấp hắn. Nhưng mười vạn Thiên Ma cũng bị Lâm Minh miễn cưỡng chặn lại làm Đại Hồng thái tử vô cùng ngạc nhiên.

Biểu tình chắc ăn đông trên mặt Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử mắt lóe tia sáng lạnh, cởi chiến giáp tím vàng cánh tay trái ra, lại có hơn một vạn Ác Ma ảo lao ra. Đại Hồng thái tử đấm vào ngực mình phun ra ngụm máu đen.

Máu phun vào Ác Ma ảo tầng tầng lớp lớp, bị đàn Ác Ma ảo hấp thu ngay.

Máu này là tinh huyết của Đại Hồng thái tử.

Nhưng Đại Hồng thái tử tu công pháp đặc biệt, tất cả Thiên Ma trên người do chính gã luyện hóa ra. Mấy Thiên Ma này dù nuốt tinh huyết của Đại Hồng thái tử nhưng không tính là bị tổn thất, chẳng qua dời tinh huyết từ người gã sang Ác Ma ảo.

Từ mặt này thì Thiên Ma ảo tương đương phân thân của Đại Hồng thái tử. Hiện tại Đại Hồng thái tử có càng nhiều lực lượng dùng vào phân thân.

Nói sao thì Thánh Mỹ cho rằng Đại Hồng thái tử sử dụng lực lượng tinh huyết là sự thật.

Dù không phải thiêu đốt tinh huyết cũng quá kinh người.

Một Chân Thần trung vị đối diện Lâm Minh nhưng cần sử dụng lực lượng tinh huyết, thật là nghịch thiên.

Ác Ma hấp thu một phần tinh huyết của Đại Hồng thái tử càng thêm tàn bạo, chúng nó gào thét lao vào Lâm Minh, hoàn toàn áp chế Tu La Chuyển Luân của hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ, Tu La Chuyển Luân hoàn toàn vỡ vụn, năng lượng vô tận hợp thành một hình thành bão Ác Ma lực bắn tứ tán.

Lâm Minh rùng mình, cốt giáp phần ngực gần như vỡ nát, cơ thể lăn lộn văng ra ngoài.

Bùm!

Lâm Minh đập mạnh vào vách đá lấp lóe phù văn, khóe moi tràn máu.

Cùng lúc đó Đại Hồng thái tử thụt lùi từ bão tố, một kích đánh bị thương Lâm Minh tuy kém hơn hiệu quả gã dự đoán nhưng dù sao hắn đã bị thương, Đại Hồng thái tử dễ chịu một chút.

Đại Hồng thái tử mới ổn định cơ thể chợt nụ cười tà đông lại. Tu La Chuyển Luân vỡ thành mảnh vụn lẫn vào bão năng lượng, ám khí cùng bắn hướng Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Đại Hồng thái tử đấm nát chín mươi chín phần trăm mảnh nhỏ nhưng còn một ít cắt rách vảy của gã, chui vào trong người.

Trong mỗi mảnh nhỏ ẩn chứa ý cảnh sinh ử.

Lực lượng của nó sinh sôi không dứt, khó thể ức chế. Lực lượng này nghiền nát mọi thứ, thoải mái cắn nuốt lực lượng máu thịt của Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử không thể thanh trừ ngay lực lượng những mảnh vụn này.

Mắt Đại Hồng thái tử lạnh băng:

- Đây là...

Lực lượng của Lâm Minh rất quái dị, ẩn chứa pháp tắc Đại Hồng thái tử khó hiểu thấu.

Trong lòng Thánh Mỹ càng ngạc nhiên hơi.

Dùng Ác Ma lực làm môi giới thi triển ra pháp tắc Tu La, Thánh Mỹ không tinh thông nên không nhận ra ngay, thế nhưng nàng vô cùng quen thuộc pháp tắc sinh tử, làm sao không nhận biết được?

Thánh Mỹ không bao giờ ngờ mới nửa năm trước nàng vừa cho Lâm Minh Thánh Điển Tử Chi Thiên vô cùng thâm ảo, cho thời gian ba ngày. Thánh Mỹ cảm thấy Lâm Minh thiên tài cỡ nào cũng không thể cảm ngộ ra được.

Thậm chí không hiểu nổi chí lý.

Thánh Mỹ không ngờ rằng Lâm Minh chẳng những tham ngộ ra, hơn nữa hiện giờ hắn dùng đến, pháp tắc Thánh Điển gần như hoàn chỉnh. Sao có thể!?

Pháp tắc Thánh Điển, đạo phân sinh tử luân hồi. Dù là sinh chi đạo hay tử chi đạo, dù có điển tịch hoàn chỉnh hỗ trợ cũng phải cảm ngộ, tu luyện thời gian dài, không thể hoàn thành trong vòng một năm, nửa năm.

Hiện tại nhìn Ác Ma cao to trước mắt thi triển ra pháp tắc Thánh Điển, dù có vài chỗ kém hơn Thánh Mỹ nhưng không quá xa.

Lâm Minh có hiểu biết đặc biệt về pháp tắc Thánh Điển, sự hiểu biết khác hẳn với Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ cảm giác tư duy đã loạn.

trưởng lão thứ chín của Cổ Trụ tông trước mắt tại sao thông thấu pháp tắc Thánh Điển?

Thánh Mỹ không kịp ngẫm nghĩ. Lúc này Lâm Minh và Đại Hồng thái tử lại kịch chiến.

Lần này Đại Hồng thái tử không che giấu nữa, người phát ra thần quang rực rỡ gỡ xuống toàn bộ chiến giáp.

Cùng với chiến giáp tím vàng từng khối rơi rụng, ma khí âm trầm quanh Đại Hồng thái tử, vô số Thiên Ma gầm rống lao tới.

Khi dốc hết sức ứng đối thì số lượng Thiên Ma trên người Đại Hồng thái tử tăng gấp đôi nữa, biến thành hai mươi vạn!

Hai mươi vạn Thiên Ma tụ tập lại với nhau thành địa trận vòng tròn. Đại trận như một đồ đằng cổ xưa, hai mươi vạn Thiên Ma, hợp thành mật văn, đồ án trong đồ đằng. Nguyên đại trận hồn nhiên thiên thành, uy lực không yếu chút nào.

Nhìn đại trận Thiên Ma, biểu tình Lâm Minh trầm trọng. Hiện tại Lâm Minh hiểu biết lượng Ác Ma lực ngày càng sâu sắc, nhìn ra được uy lực của trận pháp này.

Thánh Mỹ hoàn toàn ở trong bão tố mãnh liệt sinh ra từ hai người đánh nhau, nàng nhìn đại trận Thiên Ma hình thành, khí thế của Đại Hồng thái tử không ngừng tăng cao. Khí thế của Lâm Minh bị đè chặt.

Lực lượng Đại Hồng thái tử không chỉ tăng gấp đôi.

Ngược lại lực lượng Lâm Minh vừa cuộc đụng độ vừa rồi mà đi rất nhiều.

Bù quá sớt lại ai mạnh ai yếu nhìn qua là rõ.

Thánh Mỹ thấy Lâm Minh lặng lẽ siết chặt Ám Long thương, nàng muốn giúp đỡ hắn nhưng lực lượng không còn sót lại bao nhiêu, không làm được gì. Thánh Mỹ cảm giác có lẽ vì phía trước tâm ma trùng kích cộng thêm hiện tại nàng trong tình huống hết sức yếu ớt cố gượng chống đỡ bão tố đầy trời làm bụng hơi đau.

Điều này khiến lòng Thánh Mỹ đau như đao cắt, nàng không sợ mình bị gì nhưng e sợ đứa trẻ trong bụng bị thương.

Tiếp tục thế này Thánh Mỹ không biết hậu quả sẽ ra sao.

Trong người Thánh Mỹ vốn sót lại lực lượng đồ đằng Hồn Đế để lại, khi nàng gặp nguy hiểm mạng sống có thể điều động lực lượng đó xóa bỏ mọi nguy hiểm.

Nhưng lực lượng này cần ấn ký tinh thần của Hồn Đế vận dụng.

Trong tình huống không thể nào Lâm Minh dựa vào lực lượng người mẹ cạn kiệt tất cả tinh thần phá tan ấn ký tinh thần của Hồn Đế.

Điều này giúp Thánh Mỹ tạm thời thoát khỏi Hồn Đế khống chế nhưng cũng mất năng lực sử dụng lực lượng Hồn Đế.

Chương 2380: Thiên Ma đại trận

Đối với trăm ức năm trước thì nàng thà chết chứ không muốn quay về bóng ma Hồn Đế.

Trong bão tố Thánh Mỹ ấn chặt bụng, tinh thần run rẩy.

Bây giờ Thánh Mỹ không còn la bài tẩy nào, nàng chỉ có thể dựa vào duy nhất Lâm Minh.

Nhưng hy vọng Lâm Minh chiến thắng rất nhỏ bé.

Nếu Lâm Minh bị giết thì Thánh Mỹ sẽ sống không bằng chết, kết cuộc đứa con càng thảm hơn.

Thánh Mỹ cắn môi nhìn Lâm Minh, hắn đang cầm cốt thương. Đối diện bóng lưng Đại Hồng thái tử, cốt giáp sau lưng Lâm Minh vì cú va chạm kịch liệt mà nứt ra, máu chảy ròng ròng, màu đỏ ghê người. Trong đôi mắt đẹp của Thánh Mỹ tràn đầy phức tạp.

Tuy Thánh Mỹ không bao giờ chấp nhận vị hôn phu này, nhưng vào phút sinh tử, bất giác bóng lưng vạm vỡ của Lâm Minh bất giác khắc sâu trong lòng nàng.

Bề ngoài Thánh Mỹ dữ tợn, bình thường ít nói, nhưng Thánh Mỹ nhớ lại mỗi lần nàng bất lực hay gặp khó khăn thì hắn không hề bỏ đá xuống giếng mà là đứng trước mặt nàng.

Đại Hồng thái tử điên cuồng hét lên:

- Dừng ở đây!

Tiếng hét cắt ngang suy nghĩ của Đại Hồng thái tử.

Tóc tai Đại Hồng thái tử bù xù, mặt dữ tợn. Đại Hồng thái tử cứ nghĩ đối phó Lâm Minh dùng hết sức là nhục nhã với gã, hiện tại ba phen bốn lần đụng vào tường. Đại Hồng thái tử muốn dùng ưu thế áp đảo lại bị Lâm Minh không chút nương tình đập nát.

- Grao grao grao!

Hai mươi vạn Thiên Ma đều xuất hiện, trong phút chốc âm phong rít gào, trời đất tối đen.

Trong Ác Ma vô tận, Đại Hồng thái tử chém một đao vào Lâm Minh.

Đao kia ngưng tụ thành đường chỉ, lực lượng áp súc cao độ, xung lực cường đại dẫn đến những trận phù cổ xưa bảo vệ vách đá trong bí cảnh này chấn động kịch liệt.

Tu La Chuyển Luân của Lâm Minh vừa mới bị đánh nát, lần thứ hai ngưng tụ còn cần thời gian.

Toàn thân Lâm Minh rót vào lực lượng cửu tinh, Ám Long thương đập xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí bạo năng lượng đáng sợ dâng lên, bão màu đen nuốt sống toàn bộ bí cảnh.

Thương quang Ám Long thương bị đánh tan.

Con ngươi Lâm Minh co rút lùi nhanh, năng lượng toàn thân bùng nổ. Dường như Lâm Minh có lực lượng vô cùng vô tận, từng mũi thương, trong khoảnh khắc công kích không biết bao nhiêu lần. Trăm ngàn thương quang tụ tập lại va chạm mạnh vào trận đồ Thiên Ma của Đại Hồng thái tử.

Nhưng trận đồ Thiên Ma quá cường đại, Đại Hồng thái tử dốc sức ứng đối so với Lâm Minh không dùng pháp tắc Tu La thì cách biệt rất rõ ràng.

Răng rắc!

Thương Quang tan vỡ, tuy rằng miễn cưỡng đánh tan của Đại Hồng thái tử nhưng vẫn có nhiều Thiên Ma phô thiên cái địa ập đến.

Lâm Minh phu ngụm máu bay ngược ra sau đập mạnh vào vách vực.

Vảy cốt giáp toàn thân Lâm Minh thoáng chốc nứt vỡ vô số, gai xương hai khuỷu tay vỡ vụn.

Lực lượng của Lâm Minh đang yếu đi, không phải từng chút mà mất một mảng lớn.

Lòng Thánh Mỹ thít chặt, Đại Hồng thái tử cười nanh tranh.

Một kích kia mới là hiệu quả Đại Hồng thái tử mong muốn.

- Kết thúc!

Mặt Đại Hồng thái tử tràn đầy ma văn, là bí văn ma đạo. Một vài mạch Thâm Uyên Ác Ma tộc đặc biệt có được bí văn này, là bí thuật của chủng tộc.

Khi sử dụng lực lượng ma văn thì lực lượng của Đại Hồng thái tử lại dâng cao.

Năng lượng toàn thân Đại Hồng thái tử bốc lên hừng hực hình thành tiếng nổ trời long đất lở, gào thét Càn Khôn.

Ong ong ong ong ong!

Hai mươi vạn Thiên Ma như cuồng hóa càng lúc càng điên cuồng.

Mắt Đại Hồng thái tử lộ sát khí chém đao vào Lâm Minh.

Một đao kia chém ra như sóng thần màu đen bộc phát, sóng dữ ầm ầm phô thiên cái địa.

Mắt mấy Lâm Minh sắp bị đao quang xé rách, hắn đột nhiên lau Tu Di giới, vung tay phải lên.

Một luồng sáng màu nâu đồng lóe ra, to dần, là chuông to thanh đồng.

Trên chuông lớn khắc chim chóc hoa cả, đồ văn Ác Ma cổ xưa.

Đại Hồng thái tử nhìn chuông lớn than hđồng thì Đại Hồng thái tử chậm lại:

- Đây là... Ám Dương Mộ Thần Chung của Âm Dương Song Quỷ? Ngươi... Giết Âm Dương Song Quỷ!?

Lòng Đại Hồng thái tử thầm ngạc nhiên, Âm Dương Song Quỷ là trưởng lão Ma Đạo Hội dưới cờ Hồng Minh, bọn họ là huynh đệ ruột, tâm niệm tương thông, luôn như hình với bóng, tịnh thông thuật hợp kích.

Một mình Âm Dương Song Quỷ thì không mạnh, nhưng khi tổ hợp lại sức chiến đấu siêu kh ủng bố.

Đại Hồng thái tử không biết Âm Dương Song Quỷ đã chết, giờ thấy pháp bảo bản mệnh Ám Dương Mộ Thần Chung của họ nằm trong tay Lâm Minh, e rằng Âm Dương Song Quỷ đã bị khử.

Ám Dương Mộ Thần Chung là linh bảo Chân Thần chú trọng phòng ngự, hơn nữa phẩm cấp cực cao, thân chuông dày nặng rất khó bị phá hủy.

Bằng vào Ám Dương Mộ Thần Chung không ngăn được công kích trình độ của Đại Hồng thái tử, dù sao là pháp bảo của người khác, Lâm Minh cầm trong tay vừa tế luyện không lâu nên phát huy ra lực lượng có hạn.

Đại Hồng thái tử không quan tâm chém xuống nhát đao:

- Hừ! Chỉ bằng vào cái này mà mơ ngăn cản được ta? Ngây thơ!

Keng!

Vang tiếng nổ đinh ta, đao của Đại Hồng thái tử chém vào Ám Dương Mộ Thần Chung. Chuông to phát ra tiếng nổ không chịu nổi gánh nặng. Mặt chuông đỡ đao quang từ Đại Hồng thái tử bị chém một vết đao sâu.

Chuông to bị đao của Đại Hồng thái tử đánh bay, nó chỉ hơi chặn lại Đại Hồng thái tử nửa giây, thế đi của gã không giảm vẫn lao vào chém giết Lâm Minh. Hai mươi vạn Thiên Ma gào thét hình thành địa trận, tỏa định cục tất sát.

Đại Hồng thái tử lại chém một đao:

- Chết đi!

Uy lực so với cái trước hầu như không yếu đi, Ám Dương Mộ Thần Chung mang đến tác dụng phòng ngự quá nhỏ bé.

Đối diện công kích phô thiên cái địa, đôi mắt đỏ máu của Lâm Minh mắt lóe tia sáng sắc bén. Lâm Minh đấm vào ngực mình phun ra ngụm tinh huyết vào Ám Long thương.

Ong ong ong ong ong!

Trường thương rền rĩ biến ra con cốt long gầm rống lao hướng Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử cười gằn:

- Thiêu đốt tinh huyết cũng vô dụng, kết cuộc đã định trước.

Đại Hồng thái tử đã nắm chắc phần thắng, đặc biệt buộc Lâm Minh thiêu đốt tinh huyết chứng minh đối phương đã lật ngửa mọi con bài.

Răng rắc!

Đại Hồng thái tử chém vào đầu cốt long, cốt long gầm rống bị xẻ đầu.

Cốt long rít gào:

- Grao!

Mảnh xương phủ trên Ám Long thương vỡ vụn, đối phương một kích hoàn toàn cô đọng năng lượng của Đại Hồng thái tử thì Lâm Minh không ngăn được.

Đao quang xoắn, cốt long trực tiếp vỡ vụn ra. Khí bạo đáng sợ tứ tán, cùng lúc đó Lâm Minh chịu phản phệ hộc bãi máu, lúc này hắn đã là nỏ mạnh hết đà!

Thánh Mỹ sợ hết hồn:

- Trưởng lão thứ chín!

Thánh Mỹ ấn bụng quặn đau, định liều mạng công kích.

Tuy Thánh Mỹ biết rõ dù nàng có tấn công cũng không thay đổi được gì nhưng nàng không thể nhìn Lâm Minh một mình chết trận.

Thánh Mỹ cảm thấy chiến cuộc biến đổi quá nhanh, lúc trước Lâm Minh còn có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút nhưng khi đối diện Đại Hồng thái tử dốc hết sức thì hắn bông thua tơi bời.

Khi Thánh Mỹ sờ cốt đao màu đen của mình định chém ra thì chợt sửng sốt.

Thánh Mỹ nhìn thấy sau lưng Đại Hồng thái tử, Ám Dương Mộ Thần Chung bị gã chém bay như bị cái gì khống chế ầm ầm bay về.

Chương 2381-2382: Hồng Liên bảy kiếp

Sau đó một cung điện màu đen bay ra từ miệng chuông.

Cung điện màu đen chỉ cỡ vài thước, giống mòn đồ chơi nhỏ, nó bay ra khỏi miệng chuông thì biến lớn.

Tòa cung điện này lộ ra hơi thở Thánh Mỹ cực kỳ quen thuộc.

Trong khoảnh khắc tim Thánh Mỹ ngừng đập.

Chẳng lẽ....

Thánh Mỹ nín thở, giây sau cảm giác như bị ai đấm một cú chết điếng.

Thánh Mỹ nhìn bóng người áo đen như hồn ma bay ra khỏi cùng điên hướng tới lưng Đại Hồng thái tử.

Bóng người kia... Người kia...

Thánh Mỹ hóa đá, đầu óc hỗn loan. Thánh Mỹ nghi ngờ mình lần nữa đi vào thế giới tâm ma, không phân rõ mộng ảo và hiện thực.

Tuy chỉ là bóng lưng, dù hơi thở đã thay đổi, tuy cách thời gian vạn năm.

Nhưng! Thánh Mỹ sẽ không nhận sai!

- Sao... Sao có thể... Như vậy?

Giờ khắc này Thánh Mỹ, không kịp khứ mừng rỡ, không kịp khứ nghi vấn, đầu óc ù đặc, dao động linh hồn như bị đóng băng.

Thời gian ngừng lại vào giây phút này, người áo đen ra tay.

Từ khi phân thân Ác Ma Lâm Minh ném, Ám Dương Mộ Thần Chung ra là bản tôn đã thoát khỏi phân thân Ác Ma.

Đối diện Đại Hồng thái tử đánh hết sức tuy Lâm Minh không địch lại nhưng không đến nỗi thua thảm như vậy, chỉ vì còn lại mỗi phân thân nên chênh lệch mới biến to ra.

Lâm Minh bản tôn giấu trong Hỗn Nguyên Thiên Cung.

Lâm Minh rất rõ ràng, muốn dựa vào Ám Dương Mộ Thần Chung ngăn cản một kích Đại Hồng thái tử súc thế là không hiện thực, nhưng dùng Ám Dương Mộ Thần Chung che Hỗn Nguyên Thiên Cung thì đủ.

Trong Ám Dương Mộ Thần Chung, Hỗn Nguyên Thiên Cung chỉ bị sóng âm trùng kích, Lâm Minh núp ở bên trong không mất một cọng lông.

Làm như vậy giảm tiêuh oa cho Lâm Minh bản tôn xuống mức thấp nhất, khiến hắn vừa xuất hiện liền dốc hết sức ra công kích.

Lúc này Thiên Mục Đạo Cung trên trấn Lâm Minh mở ra, con ngươi thành hình kim, quanh tròng mắt đầy hoa văn phức tạp.

Đây là Tam Sinh Đồng, vạn pháp hư không!

Hai loại đồng thuật cùng có tác dụng, Lâm Minh thấy hết kết cấu đại trận hai mươi vạn Thiên Ma, điểm yếu lộ rõ.

Trận bàn hai mươi vạn Thiên Ma cường đại thật nhưng nó có mạnh mấy cũng chỉ mạnh về công kích chính diện, bàn về mặt sau thì nó có điểm yếu, nhược điểm lớn.

Ong ong ong ong ong!

Không khí bạo động, ba tiếng hú dài vang lên. Thế giới trong người Lâm Minh bản tôn bay ra ba phân thân tinh khí thần. Ba phân thân cầm luân bàn màu đen, ba luân bàn chồng lên nhau như bánh xe to nghiền áp thiên địa.

Sau lưng Lâm Minh có Tu La ảo màu đen chấn nhiếp Càn Khôn, hết thảy cùng ập hướng lưng Đại Hồng thái tử.

Đại Hồng thái tử giật nảy mình:

- Cái gì?!

Đại Hồng thái tử gần như không hiểu chuyện gì xảy ra, không kịp phân biệt công kích từ sau lưng có phải là Lâm Minh tấn công không.

Lúc này công kích của Đại Hồng thái tử gần như giáng xuống phân thân Ác Ma Lâm Minh, gã không kịp thu tay.

Chiêu thức dốc hết sức sao có thể nói thu về liền thu?

Đây là điểm nối chiêu thức Đại Hồng thái tử dốc hết lực cũ, lực mới chưa sinh.

Nếu lúc này Đại Hồng thái tử cưỡng ép ngừng lại chiêu thức xoay người đỡ nguy hiểm sau lưng thì sẽ vì cưỡng ép xoay chuyển hướng công kích mà hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Vì vậy Đại Hồng thái tử quyết định trong một phần ngàn giây, quyết tâm tiếp tục chém xuống Lâm Minh Ác Ma.

Giết Lâm Minh trước rồi tính.

Vào phút sống còn, khí huyết toàn thân Lâm Minh Ác Ma đốt cháy.

Trong người Lâm Minh ngưng tụ tất cả lực lượng cắn nuốt Hoang không chút giữ lại bộc phát ra.

Lâm Minh cầm Ám Long thương, thân thương giơ ngang chắn đao của Đại Hồng thái tử.

Răng rắc!

Ám Long thương đột nhiên gấp khúc, tất cả mảnh xương phủ trên thân thương vỡ vụn như giấy.

Đôi tay thô to của Lâm Minh Ác Ma và mạch máu vỡ ra, xương tay gãy.

Công kích của Đại Hồng thái tử quá mạnh đè Ám Long thương uông, đao phong lạnh lẽo rót vào lực lượng Thiên Ma dọc theo vai Lâm Minh cắt xuống.

Cơ thể Lâm Minh Ác Ma rùng mình, hộc bãi máu. Vai phải bị cắt lìa, phổi cũng rách ra.

Nhát kiếm kia ẩn chứa nhiều Thiên Ma trong phút chốc hoàn toàn xông vào người Lâm Minh Ác Ma.

Toàn thân Lâm Minh Ác Ma hí huyết tuôn trào, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông chảy máu.

Lúc này sau lưng Đại Hồng thái tử, công kích Lâm Minh bản tôn đã đến, dung hợp lực lượng ba phân thân tinh khí thần. Công kích của Lâm Minh bản tôn đã sau lưng mọi pháp tắc có thể dùng, dung hợp toàn bộ lực lượng có thể dung hợp công kích sau lưng Đại Hồng thái tử.

Răng rắc!

Luân bàn hai mươi vạn Thiên Ma trước Tam Sinh Đồng, Thiên Mục Đạo Cung của Lâm Minh bị đâm xuyên điểm yếu vỡ nát.

Ngay sau đó Tu La Chuyển Luân xoay tròn vù vù trực tiếp trấn áp xuống.

Đại Hồng thái tử không quay đầu lại, chỉ gầm lên. Hình xăm tà ác sau lưng Đại Hồng thái tử đột nhiên chui ra một cái đầu quỷ.

Đầu quỷ to cỡ cái thau, đó là con to nhất trong các Ác Ma ảo mà Đại Hồng thái tử chăn nuôi trong người.

Đầu quỷ há mồm khổng lồ táp Tu La Chuyển Luân.

Có thể tương lai Chân Thần trung vị, có tiềm lực trùng kích thượng thì không Ác Ma nào là kẻ yếu. Vào phút then chốt Đại Hồng thái tử chẳng những tổn hại nặng phân thân Ác Ma Lâm

Minh, thế nhưng còn có thể chia ra công kích ngăn cản Lâm Minh bản tôn.

Răng rắc!

Tu La Chuyển Luân bị răng nanh lệ quỷ cắn trúng phát ra tiếng nổ khiến người ê răng.

Tuy lệ quỷ siêu đau đớn, hàm rắng nát hết nhưng nó vẫn vững vàng giảm chậm công kích của Tu La Chuyển Luân, cho Đại Hồng thái tử chút cơ hội thở dốc quý giá.

Có cơ hội thở dốc đủ để Đại Hồng thái tử phục hồi.

Đại Hồng thái tử hét to một tiếng:

- Đánh lén ta? Không dễ vậy!

Ma văn toản thân lại sáng lên, chỉ trong khoảnh khắc Ác Ma lực trong người Đại Hồng thái tử bị điều động hoàn toàn. Đại Hồng thái tử xoay người cho một cú công kích sấm sét vào Lâm Minh bản tôn.

Mắt bản tôn Lâm Minh lóe tia sáng lạnh, hắn thả ra tay cầm Tu La Chuyển Luân nhìn như từ bỏ công kích.

Khoảnh khắc Lâm Minh buông tay thì một hình lập phương màu đen không chút bắt mắt bay ra khỏi tay.

Hình lập phương chính xác dọc theo Tu La Chuyển Luân trượt xuống bay vào miệng rồng lệ quỷ há to.

Vù vù vù vù vù!

Ma phương rơi vào miệng khổng lồ của lệ quỷ, bị nó nuốt trọn.

- Grao grao!

Lệ quỷ dữ tợn rống hướng Lâm Minh. Lúc này Đại Hồng thái tử nhìn rõ Đại Hồng thái tử, đôi mắt sắc bén như ưng nheo lại phát ra tia sáng khiếp hồn người.

- Ngươi là... Thái cổ chư tộc!? Không đúng, ngươi là chủng tộc Tam Thập Tam Thiên!

Đại Hồng thái tử từ trong người Lâm Minh cảm nhận hơi thở không thuộc về Hắc Ám Thâm Uyên, lòng vô cùng ngạc nhiên. Cao thủ chủng tộc Tam Thập Tam Thiên tại sao chạy đến Hắc Ám Thâm Uyên? Hơn nữa hắn còn giấu trong cơ thể Thâm Uyên Ác Ma.

Đại Hồng thái tử không hiểu ngay được nhưng lúc này đã không quan trọng, gã giơ ngang đao đầu quỷ trước ngực, nở nụ cười tàn nhẫn:

- Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay gặp ta thì ngươi phải chết!

Đại Hồng thái tử giơ đao chém xuống đầu Lâm Minh.

Khi Đại Hồng thái tử vung nhát đao kia chợt nụ cười đông lại. Lệ quỷ dữ tợn gầm rống sau lưng Đại Hồng thái tử như gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ, người rung bần bật, biểu tình hoàn toàn vặn vẹo, người nứt rạ.

- Grao grrao!

Cơ thể lệ quỷ hoàn toàn rạn vỡ phát ra tiếng gào rú thảm thiết.

Đám Ác Ma bị xích trói lại quanh người Đại Hồng thái tử bị vòng xoáy đột nhiên xuất hiện lan đến, hút vào.

Trung tâm vòng xoáy là ma phương.

Đại Hồng thái tử vừa kinh vừa giận:

- Cái gì?!

Đại Hồng thái tử chưa từng thấy loại pháp bảo như vậy, gã chuyên tâm chăn nuôi Ác Ma dù trước kia có bị đánh nát cũng sẽ biến thành lực lượng tinh huyết lại bị Ác Ma khác nă, hấp thu. Vậy thì dù Ác Ma chết nhưng tinh huyết không lãng phí, không tổn thương nhiều cho Đại Hồng thái tử.

Nhưng hiện tại hình lập phương màu đen đáng sợ nuốt trọng đám Ác Ma, toàn bộ như trâu đất xuống biển không chút tăm tính. Lực lượng khí huyết Đại Hồng thái tử rót vào linh hồn Ác Ma cũng biến mất.

Đại Hồng thái tử khí thế quyết định:

- Chết tiệt!

Đại Hồng thái tử vung đao chém lưng mình, Ác Ma lực hùng dũng dâng lên.

Ầm!

Khí huyết nổ tung sau lưng Đại Hồng thái tử, hắn tự tổn lực lượng, hất văng vòng xáoy màu đen.

Vảy giáp toàn thân Đại Hồng thái tử vỡ ra, sau lưng đẫm máu, người bay hướng ngược lại.

Thánh Mỹ đứng gần đó thấy cảnh này thì linh hồn run rẩy, tim ngừng đập.

Trong mắt Thánh Mỹ chỉ có thân hình to lớn của Lâm Minh, nàng đã không thể hình dung cảm giác trong lòng.

Lâm Minh... Hắn còn sống?

Đúng rồi! Tại sao nàng có thể thông qua mộng cảnh tâm ma đi theo Lâm Minh trải qua luân hồi sinh tử, nhìn khắp tang thương? Không phải vì bí cảnh Mộ Ma Thần thần thông quảng đại vượt qua tầng tầng thời không đọc ký ức của Lâm Minh, chỉ vì hắn cũng vào bí cảnh Mộ Ma Thần, chịu đựng bí cảnh tâm ma đánh lén.

Hèn gì vừa rồi Lâm Minh chỉ mới biết pháp tắc Thánh Điển Tử Chi Thiên, trong thời gian ngắn ngủi tham ngộ ra đạo sin thử. Bởi vì Lâm Minh sớm tham ngộ đạo sinh tử nên mới sinh ra kỳ tích khó tin này.

Hình lập phương màu đen bí ẩn xoay tít giữa hư không làm tim Thánh Mỹ rung mạnh.

Hình lập phương màu đen trùng hợp với thứ trong ký ức kiếp trước của Thánh Mỹ, vài ký ức quan trọng đã bị phủ bụi.

Nhưng lúc này Thánh Mỹ không rảnh tìm tòi nghiên cứu, nàng rõ ràng cảm nhận được ma phương phát ra hơi thở đã kéo nàng ra khỏi lạc mất ở Thâm Uyên hai lần trong bí cảnh tâm ma.

Không thì Thánh Mỹ sẽ mãi mãi ngủ say trong tâm ma, chết vì thần hồn hao hết, giống như đám Ác Ma chết đi.

Nghĩ tới đây tâm tình Thánh Mỹ vô cùng phức tạp nhìn Lâm Minh.

Thì ra người cứu nàng là Lâm Minh.

Thì ra người chiến thắng Thánh Mỹ dù cảnh giới thấp hơn, người sắp thành thân với nàng cùng là Lâm Minh.

Trong hơn mười giây ngắn ngủi Thánh Mỹ như trải qua lên cao rồi tụt dốc trong đời người, suy nghĩ phập phồng kịch liệt.

Lúc này bên kia chiến trường, Lâm Minh bản tôn bước nhanh đến, phất tay.

Ong ong ong ong ong!

Cùng với tiếng ngâm khẽ, các mảnh xương đã bị xé rách, Ám Long thương phục hồi bản thể bay vào tay Lâm Minh.

Lâm Minh cầm Ám Long thương vung lên, thân thương rung mạnh, chiến kình đáng sợ tách rời không khí.

Lâm Minh cầm Ám Long thương rung bần bật đâm thương ra.

Bùm!

Thân thương run rẩy dấy lên vụ nổ liên hoàn trong không khí. Lâm Minh một thương không cầu uy lực, chỉ cầu tốc độ!

Khi Đại Hồng thái tử một đao chém rách máu thịt của mình, dùng khí huyết phá nát lực lượng đánh văng ma phương thì thương của Lâm Minh đã đâm tới trước mắt gã.

Lại là giây phút Đại Hồng thái tử dùng hết lực cũ, lực mới chưa sinh.

Hơn nữa Đại Hồng thái tử bị thương nặng, thơng của Lâm Minh từ mé dưới bên trái đâm lên. Mũi thương rung bần bật khiến người không đoán được vị trí của nó, quỹ tích công kích cực kỳ xảo quyệt, thiên biến vạn hóa!

Mắt Đại Hồng thái tử đỏ ngầu như dã thú bị thương nổi giận:

- Ctú!

Đại Hồng thái tử bức ra ngụm tinh huyết đốt cháy trong hư không biến thành lực lượng đáng sợ rót vào cơ thể mình. Đại Hồng thái tử hét to vươn cánh tay trái đẫm máu chộp Ám Long thương rung rung.

Bùm!

Thịt trên tay Đại Hồng thái tử bị Ám Long thương đập nát bấy, nhưng gã bắt chặt được thân thương.

- Chết đi!

Tay trái Đại Hồng thái tử bắt giữ Ám Long thương, tay phải vung trường đao đầu quỷ chém vào cổ Lâm Minh.

Đại Hồng thái tử hoàn toàn liều mạng, sau khi vung đao kia thì trăm ngàn Ám Long thương hung lệ gầm rống lao ra ngưng tụ thành lực tràng Thiên Ma đáng sợ quanh người Lâm Minh, trực tiếp phong tỏa hư không!

Đại Hồng thái tử thiêu đốt tinh huyết của bản thân chém ra đao kia, gã quyết tâm bằng được.

Thánh Mỹ kinh kêu:

- Lâm Minh!

Lâm Minh bây giờ phân thân Ác Ma bị tổn hại, chỉ dựa vào lực lượng bản tôn đánh xáp lá cà với Đại Hồng thái tử, cực kỳ nguy hiểm.

Khoảnh khắc đao kia chém xuống, từ người Lâm Minh phát ra khí sinh tử căn nguyên. Khí sinh tử đan xen thành đóa Hồng Liên mông lung từ từ nở rộ.

Trong cánh hoa xoay tròn cấu túng ra tiểu thế giới không ổn định, mỗi tiểu thế giới không ngừng trưởng thành, diễn dịch luân hồi sinh tử sinh sinh diệt diệt.

Chuyển Sinh thuật của Lâm Minh tính thời gian tu luyện hay số lần chuyển sinh đều không bằng Thánh Mỹ, nhưng kiếp này hắn chuyển sinh tự mình trải qua sinh tử thế gian, cảm nhận vùng vẫy trong tuyệt vọng, toàn quá trình niết bàn từ chết đến sống, bàng vào điều này bỏ xa Thánh Mỹ.

Khi có được Thánh Điển hoàn chỉnh thì Lâm Minh đã dung hợp cảm nhận cuộc đời mình với Thánh Điển, cũng tu luyện ra Hồng Liên chuyển thế.

Hồng Liên huyết sinh bảy kiếp ẩn chứa bảy lần đời người của Lâm Minh, rót vào nguyên lực khổng lồ tương đương bảy Lâm Minh cùng tấn công.

Răng rắc!

Đao quang Đại Hồng thái tử đụng vào Hồng Liên chuyển thế, lực lượng sinh tử bộc phát. Nguyện lực bảy kiếp của Lâm Minh đánh tan tác công kích từ Đại Hồng thái tử, đao quang lạnh lẽo vỡ ra hình thành bão năng lượng thổi quét bốn phía.

Người Đại Hồng thái tử rung bần bật văng ra ngoài, trong khoảnh khắc gã cảm nhận lực lượng sinh tử kinh khủng xộc vào thân thể, tùy ý phá hư.

Sinh chi lực, sinh sôi không dứt khó thể bị tiêu diệt. Tử chi lực nghiền nát hung hăng cắn nuốt khí huyết trong người Đại Hồng thái tử.

- Grao grao grao!

Cơ thể Lâm Minh bị thương nặng, mấy chục vạn Thiên Ma bám trên người gã gầm rống muốn vùng thoát xiềng xích trói buộc lao ra.

Lâm Minh thấy cảnh này mắt lóe tia sáng lạnh, bay lên cao. Lâm Minh cố nén lực lượng thiếu hụt, phản pheẹ vì cưỡng ép phát động Hồng Liên bảy kiếp, lần nữa vận chuyển lực lượng trong người đến cực độ.

Lâm Minh lòng máy động:

- Phân thân Ác Ma, trở về!

Lâm Minh Ác Ma bị tổn hại nặng bay lên, cơ thể khổng lồ thu nhỏ dần chui vào thế giới trong người bản tôn.

Lần này phân thân Ác Ma dung nhập cơ thể bản tôn, hình dạng hiện tại mới là hình dạng mạnh nhất của Lâm Minh.

Vù vù vù vù vù!

Ba phân thân tinh khí thần sau lưng Lâm Minh rót tất cả lực lượng vào người hắn, trong phút chốc cơ thể Lâm Minh lại hiện ra Tu La ảo. Thân Ám Long thương sinh ra Tu La Chuyển Luân cắn nuốt tất cả.

Chương 2383: Giết thái tử

Lâm Minh dung hợp mọi lực lượng lần thứ hai xung phong lao vào Đại Hồng thái tử.

Đối diện một kích tất sát của Lâm Minh, Đại Hồng thái tửn ổi khùng:

- Muốn chết!

Đại Hồng thái tử dứt khoát cắn nát đầu lưỡi lần thứ hai phun ra ngụm tinh huyết, tinh huyết thiêu đốt hóa thành Ác Ma lực đun nóng toàn thân gã. Lực lượng Đại Hồng thái tử bùng nổ.

Ngàn vạn Thiên Ma uống máu gầm rống lao ra:

- Grao grao grao!

Chúng nó bất chấp tất cả lao vào Lâm Minh, tất cả Thiên Ma đã cuồng hóa, bất kể Tu La Chuyển Luân xoay tròn cắt nát. Đám Thiên Ma tre già măng mọc căn bản hãn không sợ chết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Rất nhiều Thiên Ma khiđến gần Lâm Minh liền tự bạo, lực lượng tinh huyết chứa tỏn Thiên Ma bộc phát thành dòng năng lượng vân vũ chấn động thiên địa.

Thương quang của Lâm Minh bị đám Thiên Ma mạnh mẽ không sợ chết đánh nát. Tu La Chuyển Luân rung bần bật trong ánh sáng nổ tung, từng vết rạn hiện ra, sắp hoàn toàn vỡ vụn.

Con ngươi Lâm Minh co rút, Đại Hồng thái tử đã bất chấp tất cả, bất kể Thiên Ma chính mình dùng tinh huyết nuôi nấng tự bạo muốn giết hắn.

Lâm Minh lòng máy động:

- Ma phương!

Ma phương xé gió bay tới, các khí lưu màu đen đan xen ngưng tụ thành lưới ánh sáng trước mặt Lâm Minh.

Đám Thiên Ma trùng kích vào lưới ánh sáng, nổ đì đùng.

Lúc này ma phương như cái bánh xe to xoay vù vù, nó dấy lên vòng xoáy linh hồn bắt đầu cắn nuốt năng lượng các Thiên Ma ảo.

Dù vậy Lâm Minh cảm giác rất mất sức, hắn mở cả bảy đạo cung, hơn nữa thiêu đốt sinh môn tinh huyết.

Lực lượng ba phân tân tinh khí thần rót hết vào người Lâm Minh.

phân thân Ác Ma Lâm Minh thì bởi vì người bị thương nặng nên cung cấp lực lượng ít đi nhiều.

Năng lượng mãnh liệt oanh kích, mạch máu toàn thân Lâm Minh nổ tung. Lâm Minh từng bước tụt lùi, hắn cảm giác trùng kích cường đại làm khí huyết toàn thân như nổ tung.

Tuy ma phương là thần khí cao cấp nhất trong vũ trụ này nhưng thần khí dù gì là đồ vật, uy lực thật sự thế nào phải xem người dùng nó. Ma phương có thể trên diện rộng tăng sức chiến đấu của Lâm Minh nhưng không phải tăng phúc vô cùng tận.

Chiến đấu rơi vào cục diện bế tắc, Lâm Minh khổ sở chống đỡ. Tình huống Đại Hồng thái tử càng tệ hại, những Thiên Ma tư bạo toàn là gã dùng tinh huyết chuyên tâm bồi dưỡng ra. Mỗi Thiên Ma nổ tương đương cắt một miếng thịt trên người Đại Hồng thái tử.

Hiện tại mặt Đại Hồng thái tử trắng xanh, trận chiến này gã liều tất cả, dù toàn thắng thì thực lực sẽ mãi mãi giảm thấp, thậm chí rớt cảnh giới, từ Chân Thần trung vị rớt xuống hạ vị.

Nếu loại tiêu hao này tiếp tục thì Đại Hồng thái tử rớt cảnh giới càng nhiều, từ nay vô duyên với Chân Thần thượng vị, thậm chí khó trở lại cảnh giới Chân Thần trung vị.

Đại Hồng thái tử có dã tâm siêu lớn không chấp nhận được hậu quả như vậy.

Mối hận với Lâm Minh như cơn lũ ngập trời, Đại Hồng thái tử gầm rống bất chấp tất cả cắn lưỡi lần nữa phun tinh huyết. Tinh huyết đốt chyá, mặt Đại Hồng thái tử càng tái. Cùng lúc đó Thiên Ma lao ra khỏi người Đại Hồng thái tử nuốt tinh huyết đốt cháy.

Đại Hồng thái tử một hơi thả ra hai vạn Thiên Ma, những Thiên Ma nuốt tinh huyết của gã xong gầm rú tụ tập lại với nhau.

Ác Ma ảo càng lớn, càng hung lệ chậm rãi ngưng tụ trên bầu trời. Ác Ma ảo trông như một đồ đằng cổ xưa.

Nhìn cảnh tượng này con ngươi Lâm Minh co rút, hắn biết Đại Hồng thái tử lại liều mạng một phen.

- Lâm ca ca!

Hồng Nhi phát ra thanh âm yếu ớt.

Lâm Minh nhướng mày, trùng kích liên tục khiến Hồng Nhi không chịu nổi.

Nếu một kích của Đại Hồng thái tử đánh trúng thì Hồng Nhi hay Lâm Minh đều không chịu nổi.

Lâm Minh phải giành ra tay trước khi đồ đằng Ác Ma của Đại Hồng thái tử ngưng tụ xong.

Nghĩ đến đây Lâm Minh đấm vào ma phương.

Ong ong ong ong ong!

Ma phương xoay tròn, Thiên Ma gầm rống bốn phía bị cuốn hàng đống vào ma phương, nổ utng.

Ma phương chấn động kịch liệt, vòng xoáy màu đen vì Thiên Ma nổ dấy lên bão tố mãnh liệt, có xu hướng tan nát.

Hồng Nhi cực lực chống đỡ, trong tình huống này nàng vẫn điều khiển lực lượng ma phương phát ra bão linh hồn quấy nhiễu Đại Hồng thái tử phát ra hai vạn Thiên Ma, giảm chậm tốc độ đồ đằng Ác Ma ngưng tụ.

Lúc này Lâm Minh ra tay, Tu La Chuyển Luân vừa mới tan vỡ, Lâm Minh không thể ngưng tụ trong thời gian ngắn. Lâm Minh đành cưỡng ép cạn kiệt tiềm lực sử dụng pháp tắc Thánh Điển.

Cánh hao màu đỏ huyễn lệ lưu chuyển bay ra ngưng tụ trước mặt Lâm Minh, mỗi cánh hoa ẩn chứa một thế giới, trong đó rót vào lực lượng bảy kiếp chuyển sinh của hắn.

Nhưng khi những cánh hao bắt đầu ngưng tụ thì người Lâm Minh run rẩy, mặt càng trắng, tơ máu chảy từ khỏe môi hắn.

Lâm Minh đã cưỡng ép sử dụng Tu La Chuyển Luân hai lần, Hồng Liên chuyển thế hai lần ngưng tụ nguyện lực bảy kiếp vốn đã tiêu hao rất lớn với Lâm Minh. Cộng thêm lúc trước Thiên Ma tự bạo khiến khí huyết trong người Lâm Minh sôi sục, năng lượng không ổn định. Hiện tại Lâm Minh cố sử dụng chiêu này suýt làm năng lượng trong người mất khống chế.

Con ngươi Lâm Minh co rút:

- Nguy rồi!

Lâm Minh mới tham ngộ Thánh Điển hoàn chỉnh nửa năm ngắn ngủi, dù lúc trước hắn đã hiểu được huyền cơ sinh tử nhưng dù sao là mặt ý cảnh pháp tắc, thủ đoạn công kích thật sự của Hồng Liên chuyển thế thì Lâm Minh không thử được mấy lần.

Mắt thấy nguyện lực khó mà ngưng tụ, Lâm Minh dứt khoát bỏ Hồng Liên chuyển thế. Người Lâm Minh trướng to ra, một cây cao chọc trời cổ xưa đâm lên từ sau lưng hắn, là Tà Thần chi thụ.

Dùng lực lượng Tà Thần làm một kích cuối cùng, tuy rằng uy lực không đủ nhưng là công kích mạnh nhất hiện tại Lâm Minh có thể làm ra trong thời gian ngắn.

Lâm Minh chợt cảm nhận hơi thở vô cùng quen thuộc đến gần, bóng dáng đen thướt tha như làn khói xuất hiện trước mắt hắn.

Thánh Mỹ vươn mười ngón thuôn dài liên tục điểm trong hư không như chuồn chuồn lướt nước. Mỗi lần ngón tay ngọc rơi xuống là hư không sinh ra một vòng gợn sóng khuếch tán pháp tắc huyền diệu.

Lâm Minh ngây ngẩn:

- Thánh Mỹ... Nàng?

Lâm Minh biết tình huống của Thánh Mỹ, cơ thể nàng vô cùng suy yếu, linh hồn cạn kiệt. Hiện tại chỉ tính bão tố tràn ngập trong không gian đã làm Thánh Mỹ rất khó kăhn chống đỡ chứ nói gì đến sử dụng pháp tắc.

Lâm Minh từ bên cạnh nhìn khóe môi Thánh Mỹ chảy tơ máu đỏ thẫm như mai đảo rơi trong đất tuyết, đỏ thắm chói mắt.

Tim Lâm Minh nghẹn lại:

- Nàng cũng sử dụng lực lượng tinh huyết, nàng...

Thánh Mỹ đang mang thai!

Một bàn tay Thánh Mỹ điểm hư không, tay khác ấn bụng mình chia ra lực lượng thiêu đốt tinh huyết bảo vệ thai nhi trong bão năng lượng.

Một tay khác của Thánh Mỹ nhanh chóng điểm không trung chín lần.

Chín đóa sóng gợn ngưng tụ thành chín cánh hoa mai.

Chín cánh hao mai ngưng tụ lại biến thành một đóa Hồng Liên Cửu Chuyển nhỏ bé.

Đóa Hồng Liên nay không có uy lực gì nhưng bên trong ngưng tụ pháp tắc sinh tử hoàn mỹ.

Có thể nói nó là căn cơ của Hồng Liên chuyển thế.

Mặt Thánh Mỹ tái nhượt, trán rịn mồ hôi, nàng ấn chặt bụng khó khăn nói nhanh:

- Lâm Minh, ta cấu trúc pháp tắc Hồng Liên Cửu Chuyển, ngươi chỉ cần rót nguyện lực bảy kiếp vào là được!

Chương 2384: Hồn Đế và Minh

Tim Lâm Minh như bị cái gì gõ, lúc này hắn không kịp nói một chữ nào.

Tay Lâm Minh ấn trên Hồng Liên Cửu Chuyển, tất cả nguyện lực trong người không chút giữ lại rót hết vào trong.

Ong ong ong ong ong!

Hồng Liên Cửu Chuyển xoay tít như khí cầu bị gió thổi phình nhanh chóng mở rộng.

Thánh Mỹ xây dựng căn cơ pháp tắc cộng thêm Lâm Minh rót hết lực lượng vào, uy lực Hồng Liên Cửu Chuyển càng mạnh một bậc.

Lâm Minh mắt lóe tia sáng đỏ ngầu:

- Chết đi!

Hồng Liên Cửu Chuyển phá bão không gian nghiền áp Đại Hồng thái tử.

Lúc này Hồng Nhi đã thu tay lại, khó khăn rút lui mặc kệ Hồng Liên Cửu Chuyển đụng vào đồ đằng do hai vạn Ác Ma ngưng tụ thành.

Đại Hồng thái tử phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa:

- A a a a!

Đại Hồng thái tử đột nhiên đẩy đồ đằng Ác Ma ra.

đồ đằng Ác Ma va chạm vào Hồng Liên Cửu Chuyển.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Gió bão xuyên không, thần quang vạn trượng, hai vạn Thiên Ma bị

Hồng Liên Cửu Chuyển công kích nổ tung.

Đại Hồng thái tử đứng mũi chịu sào, không kịp hét thảm thân thể nháy mắt bị gió bão nuốt hết. Đại Hồng thái tử như bao tải văng ra ngoài.

Không gian bịt kín bị ngăn cảnh trong khoảnh khắc bị xé rách ra. Khi bão năng lượng trùng kích vào vách đá thì mật văn cổ xưa trên bức tường chấn động dữ dội như sắp tan vỡ.

Cảnh tượng tàn phá như tận thế, dù Chân Thần hạ vị ở trong đó rất có thể sẽ bị bão tố tổn thương. Nếu là Thiên Tôn sẽ thành mây khói.

Khoanrh khắc bão tố tàn phá thì Lâm Minh ôm Thánh Mỹ vào ngực, xoay lưng lại, toàn thân vận chuyển lực lượng thần ma đến tột ddọ. Trên người diễn biến ra áo giáp Thâm Uyên Ác Ma cứng rắn đỡ bão tố trùng kích.

Giây phút đó bão rít gào biến mất trong tai Thánh Mỹ.

Thời gian như ngừng lại, Thánh Mỹ nhìn chăm chú khuôn mặt Lâm Minh, ánh mắt khó tả.

Thánh Mỹ cảm thấy linh hồn run khẽ, nàng như thấy ánh sáng ngũ sắc trong giấc mơ.

Thánh Mỹ nhắm mắt lại, rèm mi run run, tơ máu vương khóe môi vẫn đỏ thắm.

Thánh Mỹ âm thầm cảm nhận lực lượng bão tố, cánh tay rắn chắc của Lâm Minh.

đời người nếu như lúc gặp ban đầu, phồn hoa chìm nổi, bỗng nhiên quay đầu chỉ là mây khói qua mắt. Ta ở trong hồng trần tranh độ, dù là một bọt nước cũng anh dũng tiến lên...

Trên thế giới này vĩnh viễn có rất nhiều chuyện ly kỳ, trong lòng Thánh Mỹ cho rằng Lâm Minh đã chết, nàng không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại hắn ở Mộ Ma Thần tầng mười tám Hắc Ám Thâm

Uyên.

Còn trong hoàn cảnh này.

Thánh Mỹ mới trải qua giấc mơ tâm ma, gần như khiến tâm linh lột xác hoàn chỉnh. Trong mơ Thánh Mỹ mất hết những gì nàng sợ hãi mất đi, sau khi tỉnh mộng nàng phát hiện những thứ mình sợ mất đi nhất đều trở lại.

Cảm giác mất rồi lại tìm được khiến Thánh Mỹ cảm nhận hạnh phúc khó tả, tâm linh dao động. Giây phút đó Thánh Mỹ thậm chí cảm thấy vì có những thứ này, dù mãi mãi không truy cầu lên đỉnh võ đạo hư vô mờ mịt thì nàng không hối hận.

Thánh Mỹ biết có ngày nàng sẽ tìm một nơi chốn về cho đứa con trong bụng.

Hoặc là Thánh Mỹ dốc hết sức tìm được một cơ hội cho đứa trẻ sinh ra.

Hoặc Thánh Mỹ hoàn toàn thất bại, hài tử bị phát hiện giết chết, thậm chí bị trực tiếp luyện hóa.

Loại lo lắng này thành ma chú trong lòng Thánh Mỹ, nàng không dám suy nghĩ vì hễ nghĩ là nàng sẽ đau không thở nổi.

Hôm nay giây phút Thánh Mỹ lại rơI vào tuyệt vọng, nàng thấy phụ thân của đứa bé, Lâm Minh.

Qua mười phút, bão trong mật thất dần lắng xuống.

Từ khi bão tố yếu bớt, Thánh Mỹ có thể đơn độc ứng đối thì Lâm Minh đã rời xa nàng tới trước mặt Đại Hồng thái tử.

Trong đợt công kích cuối cùng Đại Hồng thái tử bị Lâm Minh đánh trọng thương sắp chết, cộng thêm rớt cảnh giới, không có sức chống đỡ bão năng lượng khủng bố như thế.

Hiện tại Đại Hồng thái tử đã hấp hối.

Đại Hồng thái tử liếc Lâm Minh, khóe môi cong lên, gã muốn cười. Lâm Minh lạnh lùng giơ cao Ám Long thương, mũi thơng chĩa xuống, thương đâm xuyên cổ họng Đại Hồng thái tử.

Phập!

Hầu kết Đại Hồng thái tử bị xuyên thủng, người rung bần bật, máu chảy ồ ạt từ cổ họng nhuộm đỏ mặt đất dưới thân gã.

Lâm Minh nâng Ám Long thương lên xách xác Đại Hồng thái tử như cá chết bị xiên.

Đại Hồng thái tử nghiêng cổ, tứ chi vẫn run rẩy, hơi thở yếu dần rồi hoàn toàn tắt thở.

Một thái tử Đại Hồng ma quốc chết trong Mộ Ma Thần như thế.

Lâm Minh chộp cánh tay Đại Hồng thái tử, trong người vận chuyển pháp tắc cắn nuốt. Vang tiếng ù đặc, lực lượng Ma Thần tích lũy trong người Đại Hồng thái tử bị Lâm Minh liên tục rút ra hút hết vào cơ thể mình.

Đại Hồng thái tử có được lực lượng Ma Thần cực kỳ phong phú, sau khi nuốt những lực lượng này Lâm Minh cảm giác sức mạnh lại tăng vọt, cách cực hạn Thiên Tôn ngày càng gần.

Hiện tại Lâm Minh cảm thấy lực lượng trong người đã tích lũy đủ, chỉ cần bế quan một đoạn thời gian là có thể phá tan cực hạn Thiên Tôn!

Lâm Minh kéo xác Đại Hồng thái tử, tháo Tu Di giới trên tay gã xuống, cảm giác quét qua. Bên trong trừ một số đan dược, pháp khí giá trị cao ra có một quyển điển tịch màu xanh âm u.

Lâm Minh lấy điển tịch ra, là U Chi Thư trong sáu Tế Văn Chi Thư.

U Chi Thư viốn là báu vật trấn cung Cửu U cung Minh Minh, nhưng trong chuyến đi Mộ Ma Thần thì quyển U Chi Thư bịị Đại Hồng ma quốc nắm giữ. Bởi vì thực lực Cửu U cung không đủ, bọn họ không giữ được Tế Văn Chi Thư cho mình.

Tương tự, Minh Vương Đạo nắm giữ Tế Văn Chi Thư thuộc về Tà Chi Thư Tế Văn Chi Thư Hồng Minh.

Sau khi giết Đại Hồng thái tử, ba quyển Tế Văn Chi Thư chảy vào Mộ Ma Thần đều tụ tại đây. Lâm Minh giữ hai quyển, Thánh Mỹ cầm một quyển.

Nhiều Tế Văn Chi Thư sẽ có tác dụng gì đặc biệt không? Lòng Lâm Minh nổi lên suy nghĩ này, hắn xoay người nhìn Thánh Mỹ.

Hai người cách nhau ba trượng, nhưng khoảng cách này dường như vượt qua thời không xa xôi.

Là cách biệt bảy ngàn năm, nếu cộng thêm năm tháng trong kết giới là hơn vạn năm.

Lúc này, nơi đây, hai người gặp nhau, muôn vàn mùi vị trong lòng. Lâm Minh, Thánh Mỹ có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nên nói từ đâu.

Bí cảnh thâm u, dư âm năng lượng Lâm Minh và Đại Hồng thái tử đánh nhau vẫn như sóng gợn nở rộ giữa hư không.

Lâm Minh lẳng lặng đi tới trước mặt Thánh Mỹ, vươn tay nhẹ lau vết máu bên môi nàng.

Hai người lặng im nhìn nhau mười phút, Lâm Minh mở miệng trước:

- Tại sao... Nàng ở trong Hắc Ám Thâm Uyên? Tại sao trở thành Thâm Uyên Ác Ma?

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh chăm chú:

- Ta cũng muốn hỏi ngươi câu này.

Lâm Minh nói:

- Trả lời ta trước.

- Ừm!

Thánh Mỹ nhẹ gật đầu nói:

- Đến lúc này rồi giaáu ngươi cũng không ích gì, ta sẽ kể hết những gì mình biết. Vì Hồn Đế gieo ấn ký linh hồn trong tinh thần ch ihải của ta, sau đó ta đánh bậy đánh bạ dùng cách thiêu đốt linh hồn cạn kiệt tinh thần chi hải phá vỡ.

Lâm Minh lòng máy động:

- Ấn ký linh hồn?

Thánh Mỹ miêu tả ấn ký linh hồn khiến Lâm Minh nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ là... Nô ấn?

Chương 2385: Bí ẩn thân thế 1

Nô ấn có thể hoàn toàn tước đoạt ý nghĩ của người bị trồng, khiến người đó thành nô bộc trung thành của mình. Nhiều võ giả thà chết cũng không muốn bị gieo nô ấn.

Thánh Mỹ lắc đầu nói:

- Không phải nô ấn, tuy nô ấn có thể hoàn toàn khống chế nhưng gieo nô ấn rồi đối phương mất luôn nhân ách độc lập. Người như vậy không khác gì khôi lỗi, tuy trung thành dễ dùng nhưng bởi vì mất đi nhân cách tức mất linh hồn, cũng mất đi nhiều tiềm lực, khả năng trưởng thành, không thể lớn mạnh thành cường giả tuyệt thế.

- Hồn Đế cần không phải khôi lỗi mà là một trợ thủ đắc lực, một tướng tài có thể đảm đương một phía.

- Nên Hồn Đế gieo vào trong ta chỉ là một ấn ký tinh thần. Hồn Đế là người hiểu biết sâu sắc nhất về linh hồn trong tất cả sinh mệnh, bao gồm chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, Thâm Uyên Ác Ma. Hồn Đế gieo ấn ký tinh thần vào ta có thể hoàn chỉnh giữ lại nhân cách, tư tưởng của ta, thậm chí là oán hận Hồn Đế. Nhưng ta... Không cách nào làm trái Hồn Đế, vì hắn động ý niệm là có thể lợi dụng ấn ký tinh thần này, năng lượng lưu trữ trong người ta khống chế hành động của ta.

Thánh Mỹ nói tới đây buông tiếng thở dài, đau khổ nhắm mắt lại, rèm mi run run. Mấy vạn năm nay ấn ký tinh thần Hồn Đế luon ẩn núp trong đầu Thánh Mỹ, không ngừng gia cố theo nàng trưởng thành. Từ đầu đến cuối ấn ký tinh thần như lồng giam làm nàng không cách nào phá tan.

Cảm giác áp lực đó đi theo Thánh Mỹ suốt đời.

Bây giờ Thánh Mỹ một hơi phá mở ấn ký tinh thần, Thánh Mỹ cảm giác mình như chim bay trên trời, cá bơi trong biển, thoải mái sung sướng làm nàng muốn khóc.

Lâm Minh gật gù:

- Thì ra là vậy.

Từ lúc Lâm Minh gặp Thánh Mỹ đã cảm giác nàng luôn bị Hồn Đế khống chế, quả nhiên như thế.

Lâm Minh từ tốn hỏi:

- Nói vậy nàng xuất hiện trong Hắc Ám Thâm Uyên là ý của Hồn Đế?

Trong lòng Lâm Minh sớm có suy đoán này.

Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Hồn Đế và Minh có quan hệ không giống tầm thường phải không? Hay... Hồn Đế chính là Minh?

Suy đoán này tồn tại từ lâu trong lòng Lâm Minh.

Thân phận Thánh Mỹ như cá gặp nước trong Hắc Ám Thâm Uyên, nàng có địa vị cao nhất nguyên Minh Minh không người nào dám chất vấn nàng.

Nếu nói Thánh Mỹ là gián điệp cao cấp của Hồn tộc trà trộn vào thì nàng không có lý do gì cao điệu như vậy, cách nói này rất khó đứng vững.

Khả năng lớn nhất là giữa Hồn Đế và Minh có quan hệ ích lợi, hay hai người vốn là một, vậy thì tất cả giải thích thông.

Tức là Thánh Mỹ có hai thân phận trong Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên.

Thánh Mỹ lắc đầu nói:

- Ngươi nói sai một chút, thật ra không nên nói Hồn Đế là Minh, chính xác thì Minh là Hồn Đế.

- Hả?

Lâm Minh ngạc nhiên, có vẻ Thánh Mỹ ẩn ý khác.

Minh là Hồn Đế, tức là chúa tể Hồn tộc hiện tại là một Thâm Uyên Ác Ma.

Hồn tộc hầu như là chủng tộc lớn nhất Tam Thập Tam Thiên hiện nay, chủng tộc như vậy lại dưới sự khống chế của một Thâm Uyên Ác Ma.

Nghĩ đến đây sống lưng Lâm Minh lẽo.

Lâm Minh hít sâu, nhìn Thánh Mỹ:

- Đây... Rốt cuộc là sao?

Thánh Mỹ nói:

- Chắc ngươi cũng biết Tam Thập Tam Thiên, trăm ức năm trước từng bùng nổ một trận đại chiến? Rận chiến ấ, đánh tàn phế mười mấyvũ trụ, cơ hồ khiến toàn bộ thái cổ chư tộc Tam Thập Tam Thiên hủy diệt.

Lâm Minh gật đầu nói:

- Tiếp theo?

- Ngày xưa chủ nhân Tu La lộ dẫn dắt thái cổ chư tộc Tam Thập Tam Thiên đón đánh Thâm Uyên Ác Ma, kịch chiến với sáu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng. Trong quá trình đại chiến thái cổ chư tộc phong ấn Hắc Ám Thâm Uyên, chiêu này giải quyết tận gốc, trực tiếp chặt đứt đường lui của Thâm Uyên Ác Ma. Lúc này Tam Thập Tam Thiên còn có rất nhiều Thâm Uyên Ác Ma, trong đó bao gồm Ác Ma đẳng cấp đồ đằng! Đám Thâm Uyên Ác Ma không ngờ sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên có năng lực phong ấn Hắc Ám Thâm Uyên.

- Không có chi viện, không có bổ cấp, Thâm Uyên Ác Ma tử chiến đến cùng, dần bị chiến thuật biển người của thái cổ chư tộc nghiền nát. Có thể nói phong ấn Hắc Ám Thâm Uyên là bước ngaược địa chiến. Nếu Hắc Ám Thâm Uyên không bị phong ấn, Thâm Uyên Ác Ma tạm nghỉ ngơi lấy lại sức là có thể ngóc đầu trở lại, liên miên bất tận tràn vào Tam Thập Tam Thiên, hủy diệt Tam Thập Tam Thiên.

Thánh Mỹ nói tới chỗ này, Lâm Minh gật đầu, hắn thừa nhận nàng nói đúng.

Dù là trăm ức năm trước hay hiện tại thì Tam Thập Tam Thiên không đánh lại Hắc Ám Thâm Uyên.

Dù sao Thâm Uyên Ác Ma là sinh mệnh để lại từ kỷ nguyên vũ trụ thượng cổ, bọn họ tích lũy văn minh võ đạo tính bằng đơn vị trăm ức năm. Sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên hiện tại không thể so sánh được. Thâm Uyên Ác Ma trải qua nghịch thiên sửa mệnh thật sự, trong tình huống thiên đạo muốn hủy diệt bọn họ dựa vào sức mạnh bản thân cưỡng ép kéo dài chủng tộc đáng sợ.

- Thâm Uyên Ác Ma tử chiến đến cùng tuy rằng thất bại, bị thái cổ chư tộc bao vây tiễu trừ gần như tử tuyệt, nhưng có Ác Ma đẳng cấp đồ đằng sống tiếp. Bọn họ ẩn vào thời không vặn vẹo ngủ say, lúc ấy chủ nhân Tu La lộ đã mất tích.

- Ta không rõ cụ thể trăm ức năm trước xảy ra chuyện gì, có mấy Ác Ma đẳng cấp đồ đằng sống sót lúc bấy giờ. Ta chỉ biết sáu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng đến vài chục ức năm trước chỉ có Minh và Hoang.

- Ác Ma đẳng cấp đồ đằng hiện tại có phải là những Ác Ma đẳng cấp đồ đằng trăm ức năm trước không thì ta cũng không thể khẳng định...

Thánh Mỹ đột nhiên nói câu này làm tim Lâm Minh rớt cái bịch:

- Là sao?

Thánh Mỹ lắc đầu:

- Không biết, trong đó sự việc rất phức tạp, ta biết có hạn. Ta thậm chí không rõ ràng Hồn Đế, ta không biết tên của hắn, chỉ biết hắn rất đáng sợ!

- Thật ra Hồn Đế xuất hiện với khuôn mặt thiếu niên giàn nua vì mấy ức năm trước đoạt xá Hồn Đế thật sự của Hồn tộc Tam Thập Tam Thiên.

- Cái gì?!

Lâm Minh giật mình kêu lên:

- Hồn Đế thật sự của Hồn tộc... Bị Hồn Đế giả hiện tại đoạt xá... Vậy chẳng phải Hồn tộc...

Lâm Minh đột nhiên cảm giác thân thể lạnh lẽo. Có thể trở thành Hồn Đế Hồn tộc thì ít nhất là Chân Thần thượng vị, rất có thể là người nổi bật trong Chân Thần thượng vị.

Thế nhưng lặng lẽ bị Hồn Đế giả đoạt xá, đến bây giờ đám Chân Thần trong Hồn tộc chắc vẫn chưa phát hiện.

Hồn Đế hiện tại qua khủng khiếp.

Mấy ngàn năm qua Thánh tộc và nhân tộc đánh nhau trời sụp đất nứt, từ đầu đến cuối Hồn tộc lù lù không nhúc nhích.

Hồn tộc cho Lâm Minh cảm giác bí ẩn, kỳ dị, hắn vẫn không hiểu Hồn tộc muốn làm cái gì.

Hiện tại lực lượng nhân tộc vượt qua Thánh tộc dự đoán, chiến đấu rơi vào cục diện bế tắc, hai phe chém giết tổn thương rất nhiều nguyên khí.

Thánh tộc định ăn nhân tộc lớn mạnh bản thân, kết quả lại phát hiện chẳng những không thể ăn mất nhân tộc ngược lại mình tan vỡ.

Chiến tranh bên này rơi vào bế tắc, lực lượng nhân tộc và Thánh tộc tiêu hao phải chăng là điều Hồn Đế muốn thấy?

Chương 2386: Bí ẩn thân thế 2

Chờ khi cuộc chiến giữa nhân tộc và Thánh tộc đến cuối, phải chăng Hồn Đế sẽ dẫn dắt Ác Ma Hắc Ám Thâm Uyên lần thứ hai giết vào Tam Thập Tam Thiên?

Khi đó Tam Thập Tam Thiên còn sức chống cự không?

Tuy Hắc Ám Thâm Uyên bị vĩnh hằng thần bích phong lại, nhưng ai biết được vĩnh hằng thần bích có thể phong lại Hắc Ám Thâm Uyên trong bao lâu?

Nghĩ tới đây trán Lâm Minh toátm ồ hôi lạnh ròng ròng, nhìn hướng Thánh Mỹ.

Lâm Minh hỏi dồn:

- Nàng nói Hồn Đế giả hiện tại là Minh, vậy Minh của Hắc Ám Thâm Uyên thì sao?

- Là phân thân.

Mắt Thánh Mỹ lóe tia lo âu:

- Mấy chục ức năm trước Minh bồi dưỡng ra phân thân, khi thực lực phân thân yếu có thể thông qua thán tức thần bích lẻn về Hắc Ám Thâm Uyên. Phân thân chậm rãi tu luyện biến thành Minh bây giờ. Thật ra mấy chục ức năm qua Minh ít khi xuất hiện, Minh chỉ là một khôi lỗi. Phân thân Minh có xuất hiện hay không chẳng quan trọng, bí ẩn càng khiến người kính sợ hơn. Người thật sự khống chế Minh Vương Đạo vẫn là Hồn Đế, ta, Minh Đồng, đại trưởng lão Minh Vương Đạo vân vân là quân cờ Hồn Đế bày ra giúp đỡ phân thân Minh khống chế Minh Vương Đạo.

Thánh Mỹ càng nói Lâm Minh càng thấy kinh dị, chắc chắn rằng Hồn Đế đang chơi ván cờ nuốt Tam Thập Tam Thiên.

Đối thủ của Hồn Đế chưa bao giờ là Tạo Hóa Thánh Hoàng mà là toàn bộ sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

- Ta phải làm thế nào...

Giờ phút này, Lâm Minh sâu sắc cảm giác áp lực nặng nề trên vai.

Lâm Minh vốn cho rằng vì đại kiếp nạn thiên địa lần này mà thán tức thần tường của Tam Thập Tam Thiên biến mất, Thánh tộc xâm nhập nhân tọc.

Nếu chiến thắng Thánh tộc là vượt qua địa kiếp nạn.

Hiện tại Lâm Minh mới biết Hắc Ám Thâm Uyên tồn tại, đại kiếp nạn này đáng sợ như địa kiếp nạn trăm ức năm.

Hiện tại đối thủ thứ nhất của Lâm Minh, Thánh tộc còn chưa thể chiến thắng đã nghênh đón đối thủ thứ hai càng mạnh hơn, Hồn Đế.

Đây là một đối thủ đáng sợ hoàn toàn không biết rõ, nhưng Lâm Minh cảm giác đối phương đã hiểu hắn sâu sắc.

Dưới loại tình huống này Lâm Minh có phần thắng không?

Thánh Mỹ cảm giác nỗi lo của Lâm Minh, nàng im lặng.

Nỗi lòng Thánh Mỹ hiện rất phức tạp, nàng vừa nói những bí mật cho Lâm Minh nghe toàn là tuyệt mật của Thâm Uyên Ác Ma, nói ra tương đương phản bội chủng tộc của mình.

Nhưng Thánh Mỹ vẫn nói.

Thánh Mỹ không hy vọng thấy Hắc Ám Thâm Uyên hủy diệt Tam Thập Tam Thiên, không hy vọng nhìn Lâm Minh chết trong đại chiến, càng không mong Hồn Đế quân lâm thiên hạ, vì kết cuộc của nàng sẽ rất thảm thiết.

Lâm Minh đột nhiên nhìn hướng Thánh Mỹ, nhấn mạnh từng chữ:

- Nàng là Thâm Uyên Ác Ma sâo?

Thánh Mỹ sửng sốt, bản năng định gật đầu nhưng giây sau lòng nổi lên nghi hặọc.

Thánh Mỹ luôn cho rằng mình là tộc Hắc Ám Thiên Sứ.

Nhưng tộc Hắc Ám Thiên Sứ là cái gì? Trong Hắc Ám Thâm Uyên, chủng tộc này rất hiếm hoi, vô cùng bí ẩn.

Hơn nữa...

Thánh Mỹ nhớ tới những gì trải qua ly kỳ trong cảnhm ơ tâm ma.

Cô bé áo đen chém giết Thâm Uyên Ác Ma, lão nhân thái cổ thần tộc bên cạnh cô bé, nhìn như lạnh lùng vô tình thật ra cẩn thận chăm sóc cô bé áo đen.

Thiếu nữ bị trói trên đảo đơn đối diện sóng to trùng kích, cuối cùng một bước lên mây.

Trên trán bọn họ có ấn ký Hồng Liên Cửu Chuyển giống như Thánh Mỹ, khuôn mặt giống nàng y như đúc.

Bọn họ là nàng sao?

Có khi nào những ký ức này là kiếp trước của Thánh Mỹ?

Thánh Mỹ chìm trong mờ mịt.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Ta từng vào vũ trụ nơi có thái cổ thần tộc, đi tới cấm địa chủ nhân Tu La lộ để lại. Trong cấm địa có một khối hàn băng kính, hàn băng kính đó là thử thách, nó sẽ phản chiếu thiên tài thượng cổ trăm ức năm trước làm đối thủ cho người tham gia thử thách.

Lâm Minh ung dung nói:

- Trong tất cả đối thủ ta đối mặt có một nữ nhân mặt mũi giống nàng y như đúc.

Tim Thánh Mỹ rung động, thật lâu nói không ra lời.

- Ngươi còn biết gì về nàng?

- Ta biết nàng cuối cùng chết trên vĩnh hằng thần bích, hóa thành bộ xương khô.

- Vĩnh hằng chi bích, xương khô...

Thánh Mỹ trầm mặc, hiện tại rất nhiều sự việc đã rất rõ ràng. Trăm ức năm trước, nữ nhân tuyệt thế huyết tế bản thân, cùng tấm thẻ màu tím hóa thành vĩnh hằng thần bích, phong tỏa Hắc Ám Thâm Uyên!

Nhưng nữ nhân tuyệt thế là ai? Nàng có quan hệ gì với Thánh Mỹ?

Vẫn có nhiều chuyện Thánh Mỹ không nghĩ ra.

Lâm Minh nói:

- Nàng biết gì về nữ nhân bí ẩn trăm ức năm trước không?

Thánh Mỹ buông tiếng thở dài, mười ngón tay thuôn liên tục điểm trước mặt. Từng vẫn nước gợn sóng khuếch tán, ngay sau đó trước mặt Lâm Minh tụ lại ảo giác hỗn độn diễn biến thành các cảnh tượng.

Những cảnh tượng này là Thánh Mỹ nhìn thấy trong cơn mơ tâm ma Mộ Ma Thần.

Mọi thứ trong giấc mơ bây giờ Thánh Mỹ nhớ lại đã mơ hồ không rõ, nàng cũng chỉ bày ra mấy cảnh ký ức khắc sâu nhất trước mặt Lâm Minh.

Lâm Minh yên lặng xem, hắn nhìn nữ nhân bí ẩn thuở nhỏ đối diện huấn luyện như địa ngục, nhìn nữ nhân bí ẩn thời niên thiếu trải qua sinh tử chém giết.

Cuối cùng hình ảnh dừng lại lúc nữ nhân bí ẩn huyết tế chính mình, hóa thân vĩnh hằng thần bích.

Lâm Minh nhìn cảnh tượng tinh thần rung động, thì thào:

- Thì ra là vậy, ra là vậy.

- Là thẻ tím phong Hắc Ám Thâm Uyên lại, ngày xưa Mộ Thiên Tuyết mang theo Tiểu Ngư Nhi thông qua vĩnh hằng thần bích, lý do Tiểu Ngư Nhi đột nhiên biến mất vì bị thẻ tím hút vào.

- Tiểu Ngư Nhi vốn là thể sinh mệnh mà thẻ tím diễn biến ra, nàng bị thẻ tím triệu hồi là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Minh luôn lo lắng Tiểu Ngư Nhi, sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trong Hắc Ám Thâm Uyên. Giờ Lâm Minh đã biết Tiểu Ngư Nhi trở lại trong thẻ tím.

Lâm Minh yên lòng, tin tưởng đối với Tiểu Ngư Nhi thì không gian trong thẻ tím là nơi an toàn nhất cả vũ trụ. Đặc biệt hiện tại thẻ tím đã hóa thành vĩnh hằng thần bích, dù là Ác Ma đẳng cấp đồ đằng cũng không lay động được.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ:

- Nhưng nữ nhân bí ẩn huyết tế mình vào trăm ức năm trước có quan hệ gì với Bất Hủ quân vương? Chẳng lẽ nàng là Bất Hủ quân vương sao?

Thánh Mỹ khó trả lời vấn đề này, nàng không rõ kiếp trước của mình.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh:

- Lâm Minh, mấy năm nay ngươi trải qua thế nào?

Trong mắt Thánh Mỹ rất phức tạp, có quan tâm, áy náy, vui mừng, cảm thán. Các loại tình cảm hòa lẫn vào nhau, chính Thánh Mỹ cũng khó nói rõ cảm giác thật sự.

Thánh Mỹ cực kỳ thân thiết Lâm Minh rồi lại khó mà đối diện.

Trong tiềm thức Thánh Mỹ khát vọng muốn đến gần Lâm Minh, thế nhưng nàng cứ cảm thấy đối phương cách mình rấ xa.

Tâm lý mâu thuẫn làm giữa Lâm Minh và Thánh Mỹ luôn có giới hạn vô hình ngăn cách hai người.

Thánh Mỹ luôn đi bên mép giới hạn đó, cẩn thận chưa từng vượt qua một bước.

- Nói ra thì phức tạp, ta dùng thần niệm truyền tin cho nàng.

Từ khi rời xa Thánh Mỹ, Lâm Minh trải qua gập ghềnh khúc chiết.

Chương 2387: Vui sướng sinh mệnh

Có nhiều lần trải qua gian khổ, đau khổ, cũng có vương giả trở về, phấn chấn tinh thần cố gắng xoay chuyển.

Lâm Minh phát ra từng đợt thần niệm bắn vào trán Thánh Mỹ.

Các loại kinh nghiệm một vạn hai ngàn năm của Lâm Minh truyền vào hồn hải Thánh Mỹ.

Tuy tốc độ thần niệm truyền tin rất nhanh nhưng lần này mất mười phút mới xong.

Trong quá trình Lâm Minh thấy một Lâm Minh phấn đấu trong vận mệnh chìm nổi. Một cường giả tuyệt thế dù nhỏ yếu nhưng không bao giờ cam lòng khuất phục vận mệnh.

Từ cực khổ, tuyệt vọng rồi vực dậy. Nhiều lúc cường giả không chỉ là thực lực cường đại, cũng là nội tâm bền gan vững chí.

Những gì Lâm Minh trải qua khó thể dùng ngôn ngữ miêu tả rõ. Sau khi Thánh Mỹ xem xong không biết trong lòng có cảm giác gì. Khâm phục, áy náy, xót xa, đau lòng, đủ mọi cảm xúc.

Mười phút sau thần niệm Lâm Minh rút ra, Thánh Mỹ từ từ bình ổn tâm tình.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh, dường như muốn giảm bớt không khí nặng nề lúng túng thế là mở miệng hỏi:

- Thê tử, hài tử của ngươi chắc còn khỏe...?

Vừa rồi Lâm Minh truyền thần niệm kinh nghiệm quá khứ không thể nào đầy đủ hết. Lâm Minh miêu tả bản thân là nhiều, lướt qua người thân, bằng hữu của mình.

Những tin tức cần ẩn giấu như ma phương thì Lâm Minh cũng không miêu tả nhiều.

Lâm Minh có thấy ma phương lúc Lâm Minh chiến đấu với Đại Hồng thái tử, lòng su yđoán vài điều về ma phương. Nhưng Thánh Mỹ rất thông minh không hỏi han, như thể nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

- Ừm, bọn họ rất tốt!

Khi Lâm Minh nói chuyện bản năng nhìn bụng Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ chú ý đến ánh mắt Lâm Minh, nàng cắn môi, hai tay đặt trên bụng.

Từ khi có sinh mệnh nhỏ này Thánh Mỹ cảm giác cảm xúc của mình khó thể hờ hững như trước kia.

Hiện tại tâm linh Thánh Mỹ dễ dàng dao động, tinh lực từ trước kia trút hết cho võ đạo dần chuyển dời cho đứa con trong bụng.

Đặc biệt khi biết có lẽ mình có kiếp trước, lòng Thánh Mỹ hoang mang. Nàng không biết tương lai của mình là gì, kết quả của mình ra sao.

Thánh Mỹ linh cảm bất an, đứa con trong bụng là ký thác tinh thần duy nhất của Thánh Mỹ.

Đứa bé này là phần quan trọng nhất trong sinh mạng của Thánh Mỹ.

Lâm Minh nhìn chăm chú vào Thánh Mỹ một lúc, đột nhiên giơ tay sờ bụng nàng.

Thánh Mỹ giật nảy mình, phản xạ thụt lùi nhưng cuối cùng căn môi khựng lại, nhìn tay Lâm Minh chậm rãi đến gần.

Cuối cùng tay Lâm Minh chạm nhẹ vào bụng Thánh Mỹ bằng phẳng mịn màng. Bàn tay Lâm Minh có cảm giác ấm áp thoải mái, một chút tê dại.

Thời gian đột nhiên trôi chậm.

Trong hang động bí cảnh lặng ngắt như tờ, một tay Lâm Minh đụng nhẹ bụng Thánh Mỹ. Hồn khí của hai người vô cùng rộng lớn, chỉ tiếp xúc da thịt một chút liền cảm nhận linh hồn dao động, từ trường sinh mệnh của nhau.

Cảm giác từ trường sinh mệnh giao hòa vô cùng tốt đẹp.

Giây phút đó Lâm Minh rõ ràng từ trong người Thánh Mỹ cảm nhận dao động sinh mệnh của thai nhi.

Dao động đó phù hợp tâm linh Lâm Minh, huyết mạch liền nhau.

Chắc chắn đây là con của hắn.

Lâm Minh hít sâu, chậm rãi rút tay về. Lâm Minh ngước lên nhìn Thánh Mỹ, trong đôi mắt đen lấy của nàng phản chiếu hình bóng hắn.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Nàng không định... Giải phong ấn sao?

Thánh Mỹ khẽ thở dài:

- Hài tử ra đời Hồn Đế sẽ biết ngay. Tuy ta xông phá ấn ký tinh thần Hồn Đế để lại trong người nhưng còn một năng lượng thuộc về Hồn Đế ẩn núp trong người ta, không cách nào khu trục nó. Năng lượng này còn thì Hồn Đế vẫn khống chế ta.

Thánh Mỹ nói tới đây trong ánh mắt lóe tia buồn bã.

Thánh Mỹ có được thực lực tương đương Chân Thần nhưng không bảo vệ được con của mình.

Lâm Minh nói một câu làm tim Thánh Mỹ đau nhói:

- Nàng có thể đưa hài tử cho ta.

Đưa con cho Lâm Minh?

Lâm Minh là phụ thân ruột của đứa bé, giao con cho hắn sẽ được chăm sóc rất tốt.

Nhưng nghĩ đến giao ra ký thác sinh mệnh của mình là Thánh Mỹ vô vàn lưu luyến, đau lòng không tha.

Giao con cho Lâm Minh nhưng Hồn Đế vẫn sẽ biết, nàng sẽ một mình hứng chịu lửa giận từ Hồn Đế.

Thánh Mỹ rất rõ ràng nàng là quân cờ của Hồn Đế, tuy hiện tại đã lờ mờ đoán ra ván cờ nhưng không biết mỗi bước đi của Hồn Đế thế nào. Thánh Mỹ là quân cờ nếu không thể thoát khỏi số mệnh, chờ đợi nàng có lẽ là kết cuộc vô cùng thê thảm.

Nhưng mà...

Nàng không có tuyển chọn.

Nàng rất rõ ràng con của nàng đi theo Lâm Minh mới có đường sống.

Lâm Minh là người duy nhất có hy vọng đấu tranh với Hồn Đế trong vũ trụ này, dù hy vọng đó vô cùng xa vời.

Thánh Mỹ cắn răng, hai tay vuốt nhẹ bụng mình lẩm bẩm như mớ ngủ trong đêm dài:

- Hài tử của ta, mẫu thân sẽ không phong ấn ngươi nữa, mẫu thân sẽ cho ngươi sinh ra...

Hai tay Thánh Mỹ vuốt nhẹ như đánh đán, mười ngón gõ có tiết tấu. Từng đợt phù văn sáng lên trên bụng Thánh Mỹ, như ánh sao lấp lóe.

Phong ấn chậm rãi bị mở ra.

Từng tầng lại từng tầng.

Phong ấn hoàn toàn bị giải, bụng Thánh Mỹ phát ra ánh sáng nhạt mông lung.

Ánh sáng nhạt như một đám đom đóm tụ lại trong hang động bí cảnh hắc ám.

Bị ánh sáng nhạt bao phủ, trong mắt Thánh Mỹ nổi lên hơi nước.

Tiếp theo khí sinh mệnh như mưa xuân hè sang, chồi non mềm trong đất mới trưởng thành, chậm rãi nhẹ nhàng tràn ra.

Nó ngủ say mấy ngàn năm tỉnh dậy, phát ra hơi thở khiến người yêu thương, khiến người cảm động.

Nó là sinh mệnh mới, nó là bắt đầu, nó là hy vọng.

Nó là con của Thánh Mỹ, cũng là con của Lâm Minh.

Giây phút đó Thánh Mỹ cảm nhận rõ ràng sinh mệnh nhỏ trong bụng nàng dường như vì tránh thoát khỏi phong ấn mấy ngàn năm mà truyền tâm tìngh vô cùng sung sướng, non nớt hướng nàng.

Dường như sinh mệnh nhỏ duỗi người lỡ đá một cái vào nàng.

Thánh Mỹ cảm nhận bụng bị đá nhẹ, xúc giác ngứa, tim nàng run rẩy sau đó ước mắt rơi ra.

- Nó... Nó nhúc nhích...

Thánh Mỹ che miệng, thanh âm lầu bầu không nghe rõ. Đây là cảm giác của mẫu thân, tự mình cảm nhận mỗi lần đứa con trưởng thành. Cảm giác trong thân thể mình dựng dục ra sinh mệnh mới, vui sướng nhìn nó dần trưởng thành không phải ngôn ngữ có thể hình dung.

Thánh Mỹ nhắm mắt lại, rèm mi run run:

- Con của ta sắp ra đời!

Giờ phút này, Thánh Mỹ đột nhiên cảm thấy mọi thứ không còn quan trọng.

Thánh Mỹ chỉ muốn ở lại đây yên lặng chờ con mình sinh ra.

Con của nàng, hình như là... Một bé gái, nó sẽ giống nàng sao?

Sau khi giải phong ấn Thánh Mỹ trút hết tinh lực vào đứa trẻ.

Trong bí cảnh hang động này có nguyên khí thiên địa, lực lượng Ma Thần tinh thuần. Mỗi ngày Thánh Mỹ tĩnh tọa nhưng nàng hấp thu nguyên khí thiên địa không phải cho chính mình tu luyện, sau khi luyện hóa thì nuôi đứa bé trưởng thành.

Có lẽ bởi vì bị phong ấn quá lâu, một khi phong ấn giải sinh mệnh nhỏ bắt đầu điên cuồng trưởng thành. Thánh Mỹ thu nạp nguyên khí bị nó hấp thu hết không chừa một giọt.

Tốc độ trưởng thành thế này có thể hình dung bằng từ khủng bố.

Thánh Mỹ, Lâm Minh ở trong hang động đã hơn nửa năm.

Bụng Thánh Mỹ hơi nhô ra, mỗi ngày nàng cảm nhận đứa bé trưởng thành, vô hình mặt cứ cười mỉm chi suốt.

Chương 2388: Sinh mệnh nhỏ

Trong động chỉ có thể hình dung bằng từ cô đơn, nhạt nhẽo nhưng Thánh Mỹ có thể hoàn toàn giải phong ấn, tập trung vào dựng dục con của mình, có Lâm Minh làm bạn bên cạnh, nàng cảm thấy ấm áp khiến người yên lòng. Cuộc sống như vậy tràn đầy hạnh phúc êm đềm.

Nhưng khiến Thánh Mỹ thở dài là hơn nửa năm nay Thánh Mỹ ít khi giao lưu với Lâm Minh, nhiều lúc nàng tĩnh tọa thổ nạp, Lâm Minh thì tập trung thời gian nghiên cứu phù điêu Ác Ma dưới vực, và cổ quan thanh đồng trong miệng phù điêu Ác Ma.

Hai người bọn họ ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau nhưng chỉ chào hỏi mấy câu, có nói nhiều thì thường là suy đoán về bí cảnh, tham khảo pháp tắc.

Trừ điều đó ra Lâm Minh và Thánh Mỹ hầu như không giao lưu gì. Có lẽ vì đặc biệt bảy ngàn năm trơqcs, bắt đầu tràn ngập hiểu lầm, thù hận, có lẽ bởi vì bọn họ không thể nhìn thấu trái tim đối phương và của bản thân, nên hai người luôn giữ khoảng cách như có như không.

Đây là loại bảo vệ bản thân, có lẽ vì cả hai tự tôn cao quá, có lẽ bởi vì sợ tương lai không xác định, thậm chí sợ tương lai sẽ chĩa mũi nhọn vào nhau.

Vì tránh cho bi kịch lớn hơn, tương lai bị thương, hai người không muốn trước tiên bước ra một bước này.

Thời gian trôi qua, Thánh Mỹ cẩn thận giữ khoảng cách này. Thánh Mỹ như con mèo cao quý mà mẫn cảm đi trong đêm khuya.

Đôi khi đêm khuay thanh vắng Thánh Mỹ tâm sự với đứa con trong bụng, trút hết tình cảm bị phong kín trong lòng.

***

Lại qua hai năm, Lâm Minh và Thánh Mỹ sống không quan tâm nhau. Trừ ngẫu nhiên đụng vào dao động linh hồn, từ trường sinh mệnh của nhau, đối với Lâm Minh hay Thánh Mỹ thì tiếp xúc từ trường sinh mệnh là kinh nghiệm khiến người sung sướng.

Cho đến có ngày Thánh Mỹ đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt ra. Thánh Mỹ cảm nhận rõ ràng dao động sinh mệnh cực kỳ rõ rệt từ trong bụng.

Một thanh âm non nớt mềm mại bập bẹ vang lên:

- Mẫu thân... Mẫu thân... Hình như ta có thể sớm gặp mẫu thân...

Thanh âm rất nhỏ nhưng khiến tim Thánh Mỹ run rẩy.

Lúc trong giấc mơ tâm ma thì Thánh Mỹ đã được nghe giọng con mình trong bụng, nàng không ngờ trong hiện thực, khi con mình sắp ra đời biết nói chuyện, ngữ điệu rất giống với trong bí cảnh tâm ma.

Trong giấc mơ tâm ma tất nhiên là giả, nhưng nhớ đến những gì trong mơ làm Thánh Mỹ toát mồ hôi hột.

Thánh Mỹ đã thề rằng dù cho tan xương nát thịt, hồn phi phách tán cũng tuyệt đối không để cảnh tượng trong mơ diễn ra.

Giọng Thánh Mỹ kích động nói:

- Hài tử, mẫu thân ở đây, ngươi hãy mau trưởng thành, rất nhanh sẽ được thấy mẫu thân.

Thánh Mỹ yêu thương vuốt bụng mình.

Lúc này Lâm Minh đang nghiên cứu phù điêu Ác Ma dưới vách vực chợt nghe Thánh Mỹ và con mình đối thoại.

Hơi thở Lâm Minh hỗn loạn lắc người tới trước mặt Thánh Mỹ.

- Nó... Nó nói chuyện?

Trong giọng nói của Lâm Minh tràn ngập hân hoan, con của mình ở trong cơ thể mẹ đã biết nói, ngộ tính thế này phàm nhân tuyệt đối không có.

Khi đứa trẻ sinh ra sẽ là yêu nghiệt tuyệt thế trong giới tu luyện.

Thánh Mỹ chưa kịp gật đầu thì sinh mệnh nhỏ trong bụng chần chừ hỏi:

- Người là phụ thân?

Sinh mệnh nhỏ dù không thể thấy bằng mắt nhưng có thể dùng tâm cảm giác thế giới bên ngoài.

- Đúng vậy!

Nghe sinh mệnh nhỏ kêu mình là phụ thân, trong lòng Lâm Minh dâng trào cảm xúc khó tả. Là thỏa mãn, tự hào, hạnh phúc. Hiện tại Lâm Minh rất muốn ôm sinh mệnh nhỏ vào lòng, hết sức che chở.

Tiếc rằng đứa bé chưa sinh ra.

Lâm Minh nói từ tận đáy lòng, trong giọng nói tràn đầy yêu thương:

- Hài tử hãy trưởng thành thật nhanh, chờ khi ngươi ra đời phụ thân sẽ dạy võ công cho ngươi, cho ngươi đi đánh người xấu.

Sinh mệnh nhỏ trong bụng Thánh Mỹ rụt rè hỏi:

- Phụ thân có thích ta không?

Lâm Minh không chút nghĩ ngợi trả lời:

- Đương nhiên!

Cái này còn cần hỏi sao?

- Nhưng mà...

Thanh âm non nớt do dự hỏi:

- Tại sao phụ thân chưa từng sờ ta? Ít khi xem ta, luôn là mẫu thân nói chuyện với ta, phụ thân chưa bao giờ nói với ta. Ta cảm thấy phụ thân rất xa lạ.

Giọng con nít mềm mại vang bên tai Lâm Minh lại như cây búa đập hắn đau điếng.

Lâm Minh không biết nên nói cái gì.

Đúng vậy, trừ hai năm trước Lâm Minh chạm nhẹ bụng Thánh Mỹ, lý do là cảm nhận dao động sinh mệnh đứa bé trong bụng nàng để xác định sinh mệnh nhỏ có phải máu thịt của mình không.

Về sau Lâm Minh không còn sờ con của mình nữa, vì tương lai với schạm vào Thánh Mỹ.

Nói chuyện với con thì Lâm Minh không biết sinh mệnh nhỏ có ý thức, cái đó tương đương nói chuyện với bụng Thánh Mỹ, hắn cho rằng chuyện đó rất ngu.

Vì vậy hai năm nay toàn một mình Thánh Mỹ lầu bầu với đứa bé trong bụng, Lâm Minh giao lưu với sinh mệnh nhỏ bằng không.

Sinh mệnh nhỏ nói xa lạ không sai chút nào.

Sinh mệnh nhỏ tự xác định, giọng con nít non nớt quanh quẩn bên tai Lâm Minh, Thánh Mỹ:

- Mẫu thân, ta cảm thấy hình như phụ thân không thích chúng ta...

Lâm Minh á khẩu, người cứng ngắc. Lâm Minh đang định vươn tay chạm vào con mình, nhưng tay mới nâng lên một nửa, vươn ra cũng không phải, rụt về cũng không được, rất lúng túng.

Bên kia nỗi lòng Thánh Mỹ phức tạp nhẹ nhàng vuốt bụng mình, vốn định nói: làm sao phụ thân không thích chúng ta được?

Nhưng lời đến bên môi Thánh Mỹ không cách nào thốt ra, nàng không có tự tin nói như thế.

Thánh Mỹ ngước lên liếc Lâm Minh một cái, không biết nên dùng biểu tình gì.

Vẫn là giọng con nít non nớt lại than thở như người lớn, bên trong chất chứa con nít nghịch ngợm:

- Quả nhiên phụ thân không thích chúng ta, chưa sinh ra đã bị ghét bỏ. Ài, ta đi theo mẫu thân cho rồi.

Những lời này có phải là đứa bé nghịch ngợm phá phách hay không đã chẳng quan trọng.

Giọng con nít non nớt xúc động trái tim mềm mại của Lâm Minh, khiến hắn đau lòng như bị kim đâm.

Lâm Minh lẳng lặng cúi người xuống ôm Thánh Mỹ và đứa bé trong bụng nàng.

Lâm Minh dịu dàng nói:

- Phụ thân hích ngươi, dù tương lai gặp khó khăn gì, nguy hiểm gì thì phụ thân sẽ đứng trước mặt ngươi, chăm sóc cho ngươi, bảo vệ ngươi.

Thánh Mỹ được Lâm Minh ôm, cơ thể hơi cứng ngắc. Suy nghĩ hỗn độn trong đầu Thánh Mỹ, nàng không biết nên nói cái gì.

Sinh mệnh nhỏ nghiêm túc hỏi:

- Vậy kphụ thân cũng sẽ bảo vệ mẫu thân?

Giọng Lâm Minh không lớn nhưng dõng dạc.

- Ừm!

Người Thánh Mỹ khẽ run, nàng nhìn Lâm Minh, lại vuốt đứa con trong bụng, mắt bất giác ướt nước.

Thánh Mỹ không biết tương lai sẽ ra sao nhưng chỉ cần can đảm đối mặt, dù tương lai như thế nào lại có sao đâu?

Lúc này Lâm Minh nói nhỏ vào tai Thánh Mỹ:

- Ra Mộ Ma Thần rồi hãy đi theo ta.

Một lời hứa nhẹ nhàng, không có từ ngữ hoa lệ, không có nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt thề non hẹn biển, nhưng câu nói đơn giản này làm tim Thánh Mỹ rung lên. Hơi nước hóa thành nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Thánh Mỹ buồn bã nói:

- Hắn... Sẽ tìm đến chúng ta...

Tuy Thánh Mỹ đã quyết định can đảm đối mặt nhưng nàng chưa từng suy nghĩ sẽ luôn cùng Lâm Minh. Đối với Hồn Đế thì Thánh Mỹ tựa hải đăng trong đêm tối, tới đâu cũng dễ dàng bị gã tìm ra.

Chương 2389: Bản tôn

Thánh Mỹ không muốn liên lụy Lâm Minh, có một lời hứa của hắn đã đủ.

- Ta biết.

Lâm Minh nhẹ nhàng nâng gò má Thánh Mỹ lên:

- Ta đã từng không có gì ại từng bước một trưởng thành đến hiện tại. Ta đã từng phá tan thiên đạo trói buộc, nghịch thiên cải mệnh. Ta từng roét xuống đáy cốc rồi bò lên. Ta đã từng đối diện Thánh tộc không ai bì nổi, tìm một cơ hội thở dốc cho chủng tộc của ta. Ta có rất nhiều đã từng, tại sao phải e sợ tương lai?

Lâm Minh từ từ ôm siết Thánh Mỹ trong ngực.

Từ khi đứa nhỏ sinh ra ý thức, có thể nói chuyện thì giọng con nít non nớt thường vang lên trong hang động.

Có lẽ bởi vì bị phong ấn quá lâu nên đứa nhỏ không yên tĩnh chút nào, ban đầu bởi vì hồn lực yếu ớt, làm ầm ĩ không lâu sau mệt mỏi sẽ đi ngủ.

Về sau đứa nhỏ ngày càng gần tới lúc giáng sinh, tính cách dần nghịch ngợm hơn, quấn quý Thánh Mỹ kể cho nghe quá trình quen biết Lâm Minh.

Lúc trước Thánh Mỹ và Lâm Minh gặp nhau ở rèn luyện Tu La lộ, trùng phùng trong vũ trụ Nguyên Mộng Hồn giới. Kể mấy chuyện này không có gì, nhưng hỏi cụ thể Thánh Mỹ và Lâm Minh làm sao bên nhau, làm sao có bầu thì nàng rất khó xử.

Bảy ngàn năm Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh trải qua đại lục Thiên Diễn rất khó kể tỉ mỉ cho đứa nhỏ nghe.

Mỗi lần Thánh Mỹ đều chỉ kể sơ, đứa nhỏ quay sang ép hỏi Lâm Minh.

Lâm Minh câm nín luôn. Lâm Minh không hiểu nổi con của mình vì sao chưa ra đời đã biết nói, có nhiều ý tưởng quái dị như thế. Hay con bé kế thừa chút ký ức của Lâm Minh và Thánh Mỹ?

Thời gian trôi qua từng ngày, đứa bé có tên của mình, Lâm Mộng, nhũ nhanh là Cửu Nhi.

Thánh Mỹ đặt tên, ở trong giấ mơ tâm ma nàng mơ thấy con của mình, mơ cuộc sống bảy ngàn năm của Lâm Minh.

Từ ý nghĩa nào đó Thánh Mỹ quyết định giải phong ấn cho đứa bé ra đời cũng vì cơn mơ tâm ma.

Đứa bé sinh ra vì mộng nên đặt tên là mộng.

Cửu Nhi là vì Thánh Mỹ qua chín kiếp chuyển sinh, chín đời người tựa như chín lần mơ mộng.

Có bé con điều chế nên quan hệ giữa Lâm Minh và Thánh Mỹ thân mật rất nhiều.

Dần dần Lâm Minh và Thánh Mỹ vào hang động hồ giết người đã qua ba năm.

Bụng Thánh Mỹ nhô rất cao, đứa nhỏ sắp sinh.

Hôm nay Thánh Mỹ đang tĩnh tọa chợt thấy từ vách vực bắn ra tia sáng đỏ, tia sáng như suôtí máu đậm đặc phun ra chứa sát khí đặc quánh.

Thánh Mỹ giật nảy mình, cảm giác bắn ra.

- Lâm Minh, xảy ra chuyện gì?

Mấy năm nay Thánh Mỹ biết Lâm Minh luôn nghiên cứu phù điêu Ác Ma, cổ quan thanh đồng dưới vực thẳm. Thánh Mỹ không hỏi Lâm Minh đã nghiên cứu được gì.

Nếu là trước kia gặ bí cảnh thượng cổ cực kỳ bí ẩn, có lẽ dính dáng đến Ma Thần trăm ức năm trước thì Thánh Mỹ rất có hứng thú, muốn tìm tòi nghiên cứu ra bí mật ghê gớm gì.

Hiện tại vì đang dựng dục bảo bảo trong bụng, Thánh Mỹ tránh xa đồ đằng thượng cổ tràn ngập tà tính, khí giết chóc.

Hôm nay biến cố đột nhiên bùng nổ làm lòng Thánh Mỹ thít chặt, nàng sợ Lâm Minh xảy ra chuyện gì.

Thánh Mỹ lắc người tới bên mép vực, nhìn phù điêu Ác Ma bên dưới vực thẳm dường như đang nhếch môi nhe răng cười. Sát khí dậm đặc vừa rồi phát ra từ phù điêu Ác Ma.

Miệng phù điêu Ác Ma đã mở ra, cổ quan thanh đồng trong miệng nó cũng mở nắp.

Thánh Mỹ nhìn kỹ thì thấy trong cổ quan thanh đồng có một quan tài nhỏ hơn một chút.

Vậy tính ra quan tài lớn bị mở ra xem như ‘quách’ bao bên ngoài, quan tài nhỏ bên trong mới là chôn xác.

Thánh Mỹ nhíu mày nhìn cảnh tượng trong quan tài nhỏ.

Trong quan tài nhỏ tràn ngập máu sậm màu dính đặc, quan tài nhỏ ngâm trong máu loãng, thoạt trông cực kỳ tà ác, tràn đầy lệ khí.

Như thể trong quan tài phong ấn tà ma cái thế nào đó, khiến người nhìn một cái lòng cảm giác không may.

Thánh Mỹ lo lắng kêu lên:

- Lâm Minh...

Mấy năm nay Thánh Mỹ không hề chú ý cổ quan thanh đồng, không biết Lâm Minh đã phát hiện cái gì.

Giọng Cửu Nhi vang lên:

- Mẫu thân, đằng trước có cái gì gì mà dữ quá...

Hai tay Thánh Mỹ phất nhẹ, một kết giới năng lượng xuất hiện trước mắt ngăn cách tất cả sát khí phát ra từ phù điêu Ác Ma.

Hiện tại thực lực của Thánh Mỹ đã phục hồi rất nhiều,trước kia vì hồn lực cạn kiệt mà bị thương tinh thần được Lâm Minh dùng ma phương chữa lành.

Lâm Minh không giấu Thánh Mỹ về ma phương, dù sao nàng sớm nhìn thấy.

Trong lòng Thánh Mỹ có suy đoán về ma phương nhưng chưa bao giờ chủ động dò hỏi Lâm Minh.

Có lực tràng bảo vệ, sát khí, lệ khí bị cách ly. Đứa nhỏ thoải mía rất nhiều, đổi tư thế nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh, hỏi:

- Ngươi muốn khai quan?

Lâm Minh gật đầu nói:

- Đúng vậy! Mấy năm nay ta luôn nghiên cứu phù điêu Ác Ma này và thứ trong cổ quan. Ta cảm giác cái hang này không có cơ duyên gì mà là đất đại hung.

Trong Mộ Ma Thần không phải mỗi chõ oamạt địa sẽ có cơ duyên tuyệt thế, có vài chỗ đơn thuần là tử cục. Cơ duyên thường thường cùng với hung hiểm, nhưng hung hiểm chưa chắc đi cùng cơ duyên. Khi đi vào đất đại hung thì chỉ chết uổng.

Mảnh đất này này có nhiều Ác Ma cường đại đi vào, hiện tại chỉ còn lại Lâm Minh, Thánh Mỹ sống sót.

Thánh Mỹ hỏi:

- Khai quan có nguy hiểm gì không?

Thánh Mỹ lo cho đứa con trong bụng.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Nếu ta đoán không sai thìg thứ trong quan tài là vật chết, sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Lâm Minh nói vậy nhưng vẫn triệu hoán ma phương ra bay đến trước mặt Thánh Mỹ.

Ma phương chậm rãi xoay tròn trên đầu Thánh Mỹ, từng tầng ánh sáng đen chiếu xuống bao phủ nàng.

Có ma phương che chở Thánh Mỹ, Cửu Nhi, Lâm Minh càng thêm yên tâm, hai tay của hắn ấn nhẹ cổ quan thanh đồng nhỏ hơn, từ từ đẩy ra.

Cổ quan nhỏ hơn không bị phong kín, trên cổ quan có khe hở rõ ràng. Máu tươi đặc quánh trong quan tài lớn chảy vào khe hở ày.

Thánh Mỹ ngừng thở, nàng không biết trong quan sẽ có cái gì.

Lâm Minh từng chút một đẩy nắp quan tài nhỏ ra, bên trong vẫn lộ ra ao máu dính đặc.

Nguyên quan tài nhỏ đong đầy máu, những giọt máu như niêm phong không biết bao nhêiu ức năm, đã đen thui dính đến gần như đông lại.

Cảm giác cũng không thể thẩm thấu vào những giọt máu, như thể ẩn dưới lớp máu là một thế giới bí hiểm tà ác.

Quan tài hoàn toàn mở nắp, từ trong giọt máu toát ra từng đợt hơi thở hung lệ như có vô số sinh hồn, tàn niệm của Ác Ma giương nanh múa vuốt lao ra khỏi máu, thống khổ kêu gào.

Lâm Minh nhìn mọi thứ, sắc mặt trầm trọng.

Lâm Minh vươn tay ra muốn thò vào ao máu dính đặc.

Thánh Mỹ giật mình vội gọi lại Lâm Minh:

- Lâm Minh! Ngươi làm gì!?

Thò tay vào ao máu ức năm này trời biết sẽ xảy ra chuyện gì, không chừng những giọt máu vốn là kịch độc, hoặc có tính ăn mòn mãnh liệt, hoặc ẩn chứa nguyền rủa uy lực kinh người.

Lâm Minh cho Thánh Mỹ ánh mắt yên tâm, dứt khóa thò tay vào. Bề mặt cánh tay Lâm Minh phủ một tầng hồng mông chi khí ngưng tụ thành lực tràng ngăn cách giọt máu dính đặc.

Chương 2390: Cục trăm ức năm

Tay Lâm Minh khuấy nhẹ trong ao máu, qua khoảng một nén nhang hắn sờ khắp au máu rồi chậm rãi rút tay lên.

Lâm Minh tay không luồn vào, khi rtú về thì cầm thứ gì dài.

Thứ đó đen thui cỡ một trượng ba thước, dài hơn chiều cao của Lâm Minh một khúc.

Nó như con rết dữ tợn, từ đầu tới đuôi từng khúc, mỗi khúc hò ra ba cái gai dữ tợn. Mỗi cây gai xương dài nửa thước cực kỳ hung lệ.

Lâm Minh đặt nó xuống đất, thô còn hơn đùi của Thánh Mỹ, cảm xúc kim loại lóe ánh sáng lạnh âm trầm.

- Đây là...

Thánh Mỹ nhìn thứ này, chỉ cảm thấy tim đập lỡ một nhịp. Đây chắc chắn là vật địa hung, trong đó ẩn chứa khí huyết sát đã ngưng hóa thành thực chất.

- Là binh khí tuyệt thế Ác Ma thượng cổ luyện chế ra sao?

Cảm xúc kim loại, tia sáng lạnh âm trầm, khí huyết tinh giết chóc khiến người sinh ra suy đoán như vậy.

Lâm Minh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu, mở miệng nsoi:

- Đây không phải binh khí, có lẽ là khúc xương, nói chính xác hơn là xương cột sống!

Thánh Mỹ ngây người:

- Xương cột sống?

Khúc xương sống này quá dữ tợn, chất địa cũng không giống xương cốt, cảm xúc như kim loại, lạnh lẽo âm trầm tựa một món hung binh tuyệt thế.

Tay Lâm Minh nâng xương cột sống dài một trượng ba thước chậm rãi bay lên lơ lửng trên vực thẳm. Xương cột sống mà đã dài thế này, chủ nhân xương sống nếu còn sống chắc cao cỡ ba trượng.

Khúc xương sống này phát ra hơi thở hung lệ khiến lòng Thánh Mỹ nảy ra cảm giác sợ hãi:

- Chắc không phải là xương sống Ma Thần trăm ức năm trước để lại sau khi chết đi?

Lúc Thánh Mỹ nói lời này biểu tình nhìn xương sống hay đổi. Ma Thần thời đại thái cổ trăm ức năm trước hoàn toàn xứng đáng là chúa tể thần linh đối với Thâm Uyên Ác Ma. Xương sống Ma Thần là khái niệm gì?

Tay Lâm Minh cẩn thận dán gai nhọn xương sống, nhẹ nhàng vuốt qua, cảm nhận kỹ càng xương sống toát ra dao đọng năng lượng, lực lượng khí huyết khổng lồ.

Lâm Minh lắc đầu nói:

- Ta không biết, chỉ có thể khẳng định đây là một Ác Ma thượng cổ ghê gớm để lại.

Nói đến đây Lâm Minh chợt khựng lại:

- Nàng không cảm thấy bí cảnh lòng đất này, quan tài thanh đồng này, máu trong quan tài có gì kỳ lạ sao?

Thánh Mỹ kinh ngạc nói:

- Ý ngươi là...?

Lâm Minh đăm chiêu một lúc, chậm rãi đặt xương sống xuống:

- Ta luôn cảm thấy Mộ Ma Thần này hơi quái dị, nó có nhiều chỗ tràn ngập nguy hiểm đáng sợ. Trước kia ta đã đi qua rất nhiều bí cảnh, nhưng bí cảnh nguy hiểm nhất không bằng một phần mười Mộ Ma Thần. Tại đây Chân Thần có thể chết, Thiên Tôn càng dễ chết đi.

- Ta nghĩ đối với chugrn tộc nào thì bồi dưỡng ra một Thiên Tôn không dễ dàng, Chân Thần càng tinh quý hơn. Trong đại chiến chủng tộc một Chân Thần có thể phát huy ra sức chiến đấu đủ ảnh hưởng chiến cuộc nhất định.

- Dù là tộc Thâm Uyên Ác Ma cực kỳ cường đại e rằng có hàng trăm Chân Thần, con số này là gấp mười lần Tam Thập Tam Thiên nhưng kiểu chết này không chịu nổi tiêu hao.

Lần này Ác Ma đẳng cấp Chân Thần vào Mộ Ma Thần nếu không tính Lâm Minh, Thánh Mỹ thì Minh Minh, Hồng Minh cộng lại có hai mươi ba. Lâm Minh biết bốn, năm Ác Ma đã chết.

Bên ngoài hang động, trong tương lai trăm năm trong Mộ Ma Thần tất nhiên còn có Ác Ma đẳng cấp Chân Thần chết. Hai mươi ba Chân Thần cuối cùng có lẽ hơn một ưnả chết đi.

Thoáng chốc tổn thất nhiều Chân Thần như vậy, trong đó đa số Chân Thần tiềm lực rất lớn, con số Thiên Tôn chết càng khoa trương.

Tuy đôi khi mấy ức năm Mộ Ma Thần mới mở ra một lần, nhưng kiểu chết này tất nhiên dẫn đến Hắc Ám Thâm Uyên nguyên khí đại thương.

Cách cạnh tranh thảm liệt sẽ thúc đẩy cường giả sinh ra, nhưng thảm liệt cũng nên hạn độ. Ác Ma cấp thấp chết thì thôi, Ác Ma cao cấp thì mỗi Ác Ma được vô số tài nguyên tích lũy lên.

Nghe Lâm Minh chất vấn, Thánh Mỹ nhíu mày suy tư:

- Trong Hắc Ám Thâm Uyên vốn là mạnh ăn thịt yếu, mọi thứ trong đây thích hợp pháp tắc rừng rậm tàn khốc nhất. Tuy trong Mộ Ma Thần chết nhêìu Ác Ma cao đẳng thực lực cường đại nhưng những người sống sót sẽ được đến ích lợi lớn lao. Hắc Ám Thâm Uyên có nhiều Chân Thần toàn nhờ côg lớn của Mộ Ma Thần.

- Hơn nữa trong Mộ Ma Thần có nhiều Ác Ma chết vào tay thế lực đối địch. Ví dụ mấy năm nay Hồng Minh và Minh Minh đối lập, dẫn đến càng lúc càng nhiều Ác Ma chết đi. Rước tài nguyên và cơ duyên, muốn ràng buộc đám Thâm Uyên Ác Ma vốn thâm căn cố đế pháp tắc mạnh ăn thịt yếu đừng giết nhau thì quá khó khăn.

Thánh Mỹ giải thích vẫn khiến Lâm Minh lắc đầu nói:

- Ta cứ cảm thấy này Mộ Ma Thần cực kỳ tà tính.

- Làm vùng đất cơ duyên lớn nhất Hắc Ám Thâm Uyên, từ trăm ức năm đến nay Thâm Uyên Ác Ma nên tìm ra cách gì giảm bớt thương vong, cách thăm dò Mộ Ma Thần. Nhưng sự thật là thơng vong Mộ Ma Thần luôn cao đến đáng sợ. Chắc nàng cũng phát hiện Thâm Uyên Ác Ma chết trong Mộ Ma Thần rất nhanh sẽ biến thành xương khô, lực lượng khí heuýt trong xác chết bị thế giới này hấp thu hết.

Tim Thánh Mỹ rớt cái bịch, dĩ nhiên nàng có chú ý điều này.

Thế giới Mộ Ma Thần có đặc tính kỳ lạ là nhanh chóng hấp thu lực lượng khí hueýt trong thân thể người chết, Thánh Mỹ vốn cho rằng đây là tình huống bình thường. Dù sao mỗi lần Mộ Ma Thần mở ra sẽ có nhiều Thâm Uyên Ác Ma kéo vào trong hấp thu lực lượng Ma Thần.

Năng lượng trong vũ trụ là thù hằng, thú đi lực lượng Ma Thần thì phải bổ năng lượng mới vào. Thánh Mỹ cho rằng Thâm Uyên Ác Ma chết trong Mộ Ma Thần không hề lãng phí, xác của bọn họ biến thành năng lượng tịnh thuần bổ sung thế giới này, chờ mấy trăm ức năm sau diễn biến thành lực lượng Ma Thần.

Nhưng nghe Lâm Minh nói khiến óc Thánh Mỹ lóe tia sáng, nàng nhìn cổ quan thanh đồng dưới vực thẩm. Trong quan tài vẫn đong đầy máu đặc quánh gần như đông lại, trông cực kỳ tà ác.

Tuy những giọt máu này tà ác nhưng Thánh Mỹ biết rõ trong đó ẩn chứa lực lượng khí huyết khủng bố biết bao. Đối với vài luyện dược sư Thâm Uyên Ác Ma thì bọn họ có thể dùng những giọt máu này làm tài liệu yêu nghiệt ra huyết đan tinh thuần nhất, có lợi lớn cho tu vi của họ.

Thánh Mỹ chợt hiểu ý tưởng của Lâm Minh, kinh ngạc hỏi:

- Ý ngươi nói máu trong cổ quan thanh đồng đến từ lực lượng khí huyết bị Mộ Ma Thần hút đi? Khí huyết những xác chết thấm vào lòng đất chậm rãi ụ tập vào đây?

Một xương sống ngâm trong cổ quan đong đầy máu Ác Ma, dưới cổ quan là phù điêu Ác Ma, trận đồ Ác Ma phức tạp.

Tất cả đều xây dưới lòng đất Mộ Ma Thần, trăm ức năm qua bao nhêiu Thâm Uyên Ác Ma đã chết trong này. Những Thâm Uyên Ác Ma ít nhất tu vi đẳng cấp Thiên Tôn, người nổi bật trong Ác Ma cùng tuổi. Khí huyết nhiều thiên kiêu bị một trận pháp từng chút một tụ tập vào đây tẩm bộ khúc xương sống.

Hơn nữa, ai có thể khẳng định dưới lòng đất Mộ Ma Thần chỉ có một đại trận tà ác?

Còn mười mấy, hai mươi mấy trận pháp cùng loại rải rác các góc Mộ Ma Thần thì sao? Chưa chắc tẩm bổ xương sống, có lẽ là đầu lâu, xương đùi, xương cánh tay, xương sườn.

Chương 2391: Cửu Nhi sinh ra

Nghĩ đến những điều này Thánh Mỹ cảm giác sống lưng lạnh toát.

Loại đại trận này giống như nghi thức cổ xưa, như tế điển tà ác nhất.

- Lẽ nào ngươi đang nói Ma Thần thượng cổ Hắc Ám Thâm Uyên nào đó lợi dụng Mộ Ma Thần tẩm bổ hài cốt của mình, sôgsn lại bản thân?

Hấp thu lực lượng khí huyết của con cháu đời sau tẩm bổ cho hài cốt của mình, cuối cùng đúc lại thân thể để bản thân sống lại. Thánh Mỹ nghĩ ngay đến điều này.

Nếu đúng thật thì suy đoán mang đến rung động qua lớn.

Có thể điều động quy tắc nguyên Mộ Ma Thần cho mình dùng, Ác Ma này không chừng là... Người sáng tạo Mộ Ma Thần, Ma Thần!

Chẳng lẽ ngày xưa Ma Thần sáng tạo Mộ Ma Thần không chỉ vì để Thâm Uyên Ác Ma vượt qua đại phá diệt, cũng là chôn mồi dẫn cho tương lai mình sống lại?

Thánh Mỹ cảm giác khó mà tưởng tượng.

Lâm Minh nói:

- Có đúng là Ma Thần không thì ta không biết, ta chỉ biết dưới Mộ Ma Thần này bí cảnh giống hang động tất nhiên là có mưu đồ, khi mục đích hoàn thành sẽ đem lại biến cố đáng sợ cho thế giới này.

Thánh Mỹ sắc mặt âm trầm hỏi:

- Vậy khúc xương sống này...

Tuy Lâm Minh phỏng đoán hợp lý nhưng Thánh Mỹ vẫn cảm thấy kỳ kỳ.

Không chỉ Thánh Mỹ, Lâm Minh cũng có cảm giác đó, tức là...

Nếu phỏng đoán của Lâm Minh là thật thì một bố cục đáng sợ vượt qua trăm ức năm, bọn họ làm sao lấy khúc xương ra khỏi cổ quan thanh đồng được?

Loại đại trận này nên thiết lập trận pháp bảo vệ nào đó đi? Ít ra hoàn toàn phong kín cổ quan thanh đồng để người ta không cách nào mở ra mới đúng.

Dù sao qua trăm ức năm, nên có Thâm Uyên Ác Ma đi tới bí cảnh hang động, nếu hài cốt bị lấy đi thì chẳng phải là uấy nhiễu kế hoạch sống lại sao?

Hiểu được những điều này, Thánh Mỹ và Lâm Minh liếc nhau, cảm giác cột sống này trở nên quái dị.

Thánh Mỹ mở miệng hỏi:

- Vậy ngươi định xử lý xương sống này thế nào?

Lai lịch xương sống này quá lớn, rất có thể là vật không may. Nếu xử lý không tốt chưa biết chừng gặp nguyền rủa, phản phệ gì đó.

Lâm Minh tạm thời không nghĩ ra cách xử lý tốt.

Xương cột sống này cực kỳ tà tính, chẳng lẽ lần này bí cảnh lòng đất mở ra, có được xương sống là ngoài ý muốn? Trong tình huống bình thường Ác Ma vào Mộ Ma Thần đừng mơ tìm đến trận pháp này, cũng đừng hòng lấy được xương sống.

Lâm Minh nhìn chăm chú xương sống như con rết to trước mắt, chậm rãi ngồi khoanh chân.

Lâm Minh chú ý thấy trên xương sống có ấn ký nhạt, tuy rằng nhìn qua không rõ ràng nhưng sờ vào thì gồ ghề, đây là... Cốt văn.

Xương sông này ẩn chứa cốt văn, tự nhiên không phải là nhỏ hơn nữa xương cột sống bởi vì lâu năm bị niêm phong dưới lòng đất, không ngừng hấp thu năng lượng nên trong đó ẩn chứa lực lượng khí huyết siêu khổng lồ khiến người giật mình.

Hiển nhiên xương sống này là báu vật vô giá.

Có được một khúc xương thế này làm sao có thể chỉ bởi vì nó tà tính, có lẽ ẩn chứa không may mà vứt bỏ?

Nếu làm vậy thì cơ duyên lớn mấy bày trước mặt sẽ bởi vì lo lắng trong đó có nguy hiểm mà không dám vươn tay bắt lấy, tâm tính như thế không thích hợp luyện võ.

Bởi vậy Lâm Minh châm chước nhiều lần, dù cho biết rõ xương sống là tà vật, có lẽ dẫn đến nguyền rủa, không may nhưng hắn vẫn muốn lấy đi, nghiên cứu, thăm dò.

Lâm Minh lấy ma phương ra, rót năng lượng vào ma phương, mượn lực lượng ma phương hoàn toàn bao bọc xương sống lại.

Ý tưởng của Lâm Minh là rất nhiều bí thuật loại nguyền rrua đều liên quan tà hồn, rõ ràng trên xương cột sống này sót lại ấn ký tinh thần hay ý thức tàn hồn lúc chủ nhân còn sống.

Nếu đúng vậy mang theo xương sống trên người không chừng chờ ngày nào đó Lâm Minh bị thương, trong xương sôgsn sẽ nhảy ra một tàn hồn ý định đoạt xá, hậu quả đó không tưởng tượng nổi.

Bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước là chuẩn tắc làm việc của Lâm Minh.

Ma phương tỏa sáng rực rỡ trong tay Lâm Minh, vòng xoáy đen quét qua hoàn toàn bao trùm xương sống.

Từng tiếng quỷ khóc vang lên:

- Hú hú hú!

Xương sống rung bần bật, từng hơi thở màu xám chảy ra khỏi xương sống không ngừng biến đổi các hình dạng, bị ma phương hút vào.

Thánh Mỹ thấy cảnh này con ngươi co rút:

- Những tà linh này...

Lâm Minh nói:

- Trăm ức năm qua cổ quan thanh đồng tụ tập tin huyết Ác Ma chắc chắn sót lại tàn niệm của nhiều Thâm Uyên Ác Ma đã chết, những tàn niệm bị tà cốt hấp thu. Bị phong ấn trong tà cốt trăm ức năm hình thành những tàn hồn, chắc chúng nó không liên quan gì chủ nhân tà cốt.

Miễn không dính dáng tới Ma Thần thượng cổ thì Lâm Minh không lo gì, rất nhanh ánh sáng ma phương tối đi. Hồn các Ác Ma trong tà cốt bị Lâm Minh rút sạch.

Lâm Minh kiểm tra nhiều lần, xác định trong khúc xương sống không bỏ sót tà hồn gì mới mang theo tà cốt đi ơtí góc hang động, bắt đầu tham ngộ huyền bí trong đó.

Ý tưởng của Lâm Minh là tham ngộ cốt văn trước, hiểu thấu bí mật tà cốt rồi thử dùng Hoang căn nuốt luyện hóa tà cốt.

Nếu như có thể thành công Lâm Minh vừa được ích lợi lớn vừa cố gắng tránh cho nguyền rủa, bất tường có lẽ ẩn trong tà cốt.

Cứ thế ngày qua ngày Lâm Minh ở trong sơn động tham ngộ cốt văn, muốn giải đáp bí mật hài cốt.

Nhưng điều này không dễ dàng, rất nhiều cốt văn là lĩnh vực Lâm Minh chưa từng tiếp xúc. Trong đó ẩn chứa pháp tắc cùng võ đạo khác hẳn Lâm Minh chủ tu.

Tu luyện không năm tháng, thời gian trôi từng ngày.

Nửa năm sau, trong hang động dưới đất chợt phát ra ánh sáng bảy sắc.

Trong ánh sáng ẩn chứa dao động sinh mệnh tinh thuần, trong lành mà cường đại tràn ngập nguyên cái hang. Tà khí, lệ khí vốn tồn tại trong hang động lòng đất bị luồng sáng xua tan nhiều.

Ánh sáng ngưng tụ trên bầu trời, nguyên khí thiên địa trong hang động cuốn theo. Từng thanh âm tuyệt vời vang lên trong ánh sáng khiến người nghe như tắm trong gió xuân, vui vẻ như chính mắt thấy chồi non xanh mơn mởn nhú ra ngày xuân.

Tiếng cười réo rắt vang lên:

- Hi hi hi...

Một đứa bé non mềm toàn thân tràn đầy khí sinh mệnh hoàn toàn mới nhảy ra khỏi ánh sáng.

Chân bé đạp đài san có chín cánh hoa, tay chân nhỏ xinh như củ sen trắng nõn, cổ chân, cổ tay cô bé có nguyên khí thiên địa hóa thành hoa văn, tràn đầy linh khí.

Bé con đáng yêu vỗ tay cười toe nói:

- Rốt cuộc Cửu Nhi snh ra!

Ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, da hồng hào như đào chín nhéo ra nước.

Bé con phấn điêu ngọc mài lao vào ngực Thánh Mỹ:

- Mẫu thân, rốt cuộc Cửu Nhi được thấy mẫu thân. Mẫu thân đúng là đẹp thật, giống tiên nữ.

Miệng bé con ngọt như bôi mật, hai cánh tay nhỏ xíu ôm gáy ngọc Thánh Mỹ, hôn cái chóc.

Thánh Mỹ nở nụ cười hạnh phúc, đây là con của nàng, là ký thác sinh mệnh của nàng, là tất cả của nàng.

Cửu Nhi trông thấy Lâm Minh, cười nói:

- Phụ thân cũng rất đẹp trai!

Chân nhỏ đẹp nhẹ, Cửu Nhi nhảy lên người Lâm Minh, tay chân bò lên vai hắn, cưỡi trên cổ hắn.

Cửu Nhi ôm đầu Lâm Minh, hai cái chân nhỏ như trân châu cọ xát ngực hắn, hơi ngứa.

Chương 2392: Đế cốt hải 1

Giây phút đó lòng Lâm Minh tràn đầy ấm áp nhòi căng. Đời này Lâm Minh có kiều thê xinh đẹp đáng yêu, nhi tử anh vũ cường đại, lại có nữ nhi dễ thương xinh đẹp.

Thứn ên có được Lâm Minh đều có, nhưng tất cả điều tốt đẹp đó khi đối mặt đại kiếp nạn tận thế khiến Lâm Minh càng kiên định phải tiếp tục đi con đường võ đạo, dùng sức mạnh của mình bảo vệ người thân, dốc hết khả năng ra!

Cửu Nhi ra đời mang đến nhiều vui vẻ cho Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ rất thích nữ nhi này, đa số thời gian mỗi ngày làm bạn cùng nữ nhi, kể chuyện cho bé nghe, dyạ bé võ đạo cơ sở nhất.

Cô bé nghịch ngợm láu lỉnh, học một lần là biết ngay, ngộ tính siêu nghịch thiên.

So với Lâm Hoang thì thiên phú thân thể Cửu Nhi kém nhiều nhưng về linh hồn lại mạnh hơn nhiều.

Đa số thời gian Lâm Minh tập trung vào xương Ác Ma, hắn cũng rất muốn chơi với nữ nhi nhưng không có nhiều thời gian. Lâm Minh ngày càng hiểu rõ Hồn Đế càng cảm thấy áp lực trên vai nặng dần.

Thánh Mỹ ân cần hỏi han:

- Vẫn không có manh mối sao?

Mấy tháng qua Lâm Minh mất ăn mất ngủ tham ngộ khối tà cốt, Thánh Mỹ thấy hết, đạo hơi đau lòng.

Lâm Minh lắc đầu, hắn cảm giác khối xương này bị lực lượng phong lại, muốn giải lực lượng đó rất khó khăn.

Lâm Minh nói:

- Ta không xem hiểu cốt văn xương sống, phát hiện tác dụng duy nhất là...

Khi Lâm Minh nói chuyện giơ tà cốt lên đâm xuống đất.

Răng rắc!

Phù văn dưới đất rung bần bật, bí cảnh hang động vốn có trận pháp, ma văn bảo vệ, dù Lâm Minh và Đại Hồng thái tử kịch chiến cũng không thể phá hư nơi này.

Nhưng Lâm Minh mới dùng tà cốt đâm một cái đã xuyên thủng trận pháp, ma văn.

Lâm Minh giơ tà cốt lên, cái lỗ sâu một thương để lại dưới đất.

Thánh Mỹ ngây người, tà cốt sắc bén vậy sao? Thánh Mỹ thấy vừa rồi Lâm Minh chỉ tùy tiện đâm một cái, không dùng nhiều sức.

Thế giới Mộ Ma Thần cực kỳ ổn định, ngày xưa nó ngăn cản đại phá diệt trùng kích.

Không gian nơi này dù là Chân Thần cũng không phá được, còn mặt đất, tảng đá thì cao thủ như Thánh Mỹ có năng lực phá vỡ nhưng tuyệt đối không dễ dàng giống Lâm Minh, chỉ tùy tay đâm. Nếu Lâm Minh rót năng lượng của mình vào tà cốt phát huy ra uy lực càng khó thể tưởng tượng.

Óc Thánh Mỹ lóe tia sáng:

- Nói vậy là dù không tham ngộ được gì trong tà cốt cũng không thể cắn nuốt năng lượng trong đó nhưng ít ra sử dụng nó như vũ khí được?

Xương sống tràn đầy ma tính này dài một trượng ba thước, thô cỡ đùi Thánh Mỹ. Chiều dài, độ thô cỡ này giống một cây bá vương thơng.

Cây thương to thế này Lâm Minh bản tôn dùng là rất lớn nhưng để phân thân Ác Ma Lâm Minh sử dụng thì hoàn hảo.

Lúc trước phân thân Ác Ma Lâm Minh luôn dùng Ám Long thương sau khi bị mảnh xương bao bọc. Cây thương nhìn như uy vũ nhưng khi gặp trùng kích, mảnh xương sẽ vỡ nát, sức chiến đấu bị ảnh hưởng.

Tà cốt xương sống này sẽ không bị vấn đề đó, không chỉ thế, bản thân xương sống có phần mềm, dây thần kinh nối nhau, còn giữ độ co giãn nhất định.

Thương xương sống do phân thân Ác Ma Lâm Minh điều khiển, vậy là có thể nhường lại Ám Long thương cho Lâm Minh bản tôn.

- Ừm! Hiện tại xem ra, chỉ có thể như vậy

Lâm Minh lật tay phong ấn tầng tầng xương cột sống thu vào thế giới trong người.

- Điều chỉnh mấy tháng rồi chúng ta tìm đường ra ngoài đi.

- Ừm!

***

Trong Mộ Ma Thần cuộc sống đơn điệu, cô đơn, chỉ có thời gian trôi qua là không thể thay đổi hay ngăn cản.

Đã hai năm từ khi Lâm Minh phát hiện tà cốt.

Trong sa mạc đen mênh mông, không khí có mùi máu tanh. Một cái xác khô nằm ngang trên hạt cát đen nóng bỏng. Khí huyết đã bị hút khô, chỉ còn lại khung xương và da khô bao xương.

Dù vậy vẫn có một số kẻ săn mồi rất hứng thú với thây khô này. Trong da thịt rách toạc thấy rõ có thi trùng màu đen to cỡ nắm tay chui tới chui lui, thường nghe tiếng răng nghiền xương khiến người ê răng, da đầu tê dại.

Lúc này bãi cát gần xác chết đột nhiên nhô ra một cồn cát, cồn cát càng lúc càng cao, cát hai bên chảy xuống. Mấy giây sau nguyên cồn cát nổ tung, một Ác Ma vóc dáng như tháp sắt bay ra khỏi cát đen tứ tán.

Một nữ nhân tuyệt thế ngồi trên vai Ác Ma này.

Vóc dáng nữ nhân yểu điệu mặc áo đen, nàng nhảy xuống vai Ác Ma, vạt áo bay bay, mũi chân điểm nhẹ trên cát đen.

Giờ phút này, thi trùng màu đen núp trong xác chết đột nhiên cảnh giác lên, chúng nó nhìn chằm chằm hai khách không mời xuất hiện đột ngột, không nhúc nhích.

Hai người này chính là Lâm Minh, Thánh Mỹ mới ra khỏi bí cảnh ngầm.

Lâm Minh nói điều chỉnh mấy tháng, nhưng Thánh Mỹ luyến tiếc Cửu Nhi mới sinh ra đã theo nàng và hắn chiến đấu, muốn cho cô bé hưởng thụ thời gian bình tĩnh yên ổn.

Vì vậy bọn họ ở trong hang động thêm một năm lẻ ba tháng.

Trong một năm lẻ ba tháng bé con trưởng thành siêu nhanh, thứ gì có cơ sở Cửu Nhi học một cái liền hiểu.

Nhưng thiên phú luyện thể của Cửu Nhi không xuất sắc, Lâm Minh và Thánh Mỹ quyết định cho Cửu Nhi song tu pháp thần, đây là đường ngày xưa Thần Mộng đi.

Hiện tại Cửu Nhi đã ngưng mạch thành công, bước tiếp theo chính là khai tịch đan điền hồn hải, bước chân vào đường song tu pháp thần thật sự.

Sau một năm lẻ ba tháng Lâm Minh, Thánh Mỹ bắt đầu tìm đường ra bí cảnh, hai người mất chín tháng để đi ra.

Có lẽ hang động ngầm tồn tại lối ra hoặc không, tóm lại khi Lâm Minh, Thánh Mỹ muốn ra ngoài, bọn họ dùng cảm giác tìm khắp nơi mà không kiếm được lối ra.

Cuối cùng Lâm Minh, Thánh Mỹ chọn vị trí kết giới mỏng nhất dùng xương sống tà cốt phá phù chú, đào ra con đường.

Tiếp theo hai người duàng tà cốt đào đất tiến lên trên.

Dù có tà cốt trợ giúp thì Lâm Minh, Thánh Mỹ vẫn tốn sức rất nhiều mới hoàn toàn xuyên phá tầng nham thạch, cuối cùng phá đất chui ra.

Nham thạch dưới lòng đất Mộ Ma Thần cứng rắn còn hơn là đá tầng trên, cộng thêm áp lực lớn. Bình thường Chân Thần Thiên Tôn bị vùi vào thì mãi mãi đừng mơ đi ra.

Sau khi Lâm Minh, Thánh Mỹ ra ngoài xem xét hoàn cảnh bốn phía. Đây là sa mạc đen trong Mộ Ma Thần, rộng lớn vô biên, bên trong không biết chôn bao nhiêu xương khô.

Thánh Mỹ liếc hướng thây khô gần đó:

- Có xác chết.

Dựa theo kinh nghiệm của Thánh Mỹ thì cái xác vừa chết không lâu.

Thánh Mỹ tới gần một bước, mấy conc thi trùng núp ỏng xác chết bùng nổ như mũi tên bắn hướng nàng.

Thánh Mỹ sắc mặt bình tĩnh, mười ngón tay thon liên tục điểm.

Bóc bóc bóc!

Như các đóa Hồng Liên nở rộ giữa hư không tạc hết bầy thi trùng thành máu đen, sau đó biến thành một lũ vụ sương khói tan biến.

Lâm Minh tiến lên trước nhìn Ác Ma chết:

- Là thi trùng ngưng tụ từ lực lượng Ma Thần, có chúng nó ở Ác Ma dưới Chân Thần chết đi không còn mẩu xương, sẽ bị ăn sạch.

Bụng Ác Ma đã khô quắc, phần ngực vì có vỏ ngoài vảy giáp nên còn nhô cao. Tuy nhiên vảy giáp cũng bị thi trùng cắn thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Thánh Mỹ nhìn chằm chằm khuôn mặt khô đét, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hắn là Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn của Hồng Minh,ta còn nhớ hắn.

Chương 2393: Đế cốt hải 2

Trí nhớ của võ giả rất mạnh, dù chỉ liếc mắt một cái, xem nhiều cảnh tượng vô dụng cũng sẽ tồn trữ trong đầu, chờ khi cần thiết liền nhớ lại.

Lâm Minh sờ cằm:

- Hình như hắn vừa chết mấy ngày, không biết chết như thế nào?

Lâm Minh không quá đau lòng chuyện thế này, vào Mộ Ma Thần đã có hơn năm Chân Thần chết đi, Thiên Tôn có là gì?

Thánh Mỹ chợ biến sắc mặt nói:

- Tình huống không đúng, chết quá nhiều!

- A? Sao vậy?

- Trước khi đệ tử Minh Vương Đạo vào Mộ Ma Thần sẽ để lại chút ấn ký linh hồn đơn giản khắc vào ngọc giản, do ta và Minh Đồng nắm giữ tiện việc xác định vị trí, tình huống của bọn họ. Hiện tại ta xâm nhập cảm giác vào ngọc giản điều tra thì phát hiện trong tay ta nắm giữ hơn hai mươi đệ tử Minh Vương Đạo hiện tại đã... Chết hết.

Lời Thánh Mỹ làm lgòn Lâm Minh chùng xuống.

- Chết hết?

Thánh Mỹ trầm giọng nói:

- Đúng rồi, toàn là Thiên Tôn, chết sạch.

Ngày xưa Mộ Ma Thần mở ra tuy rằng tỷ lệ tử vong cũng rất cao, nhưng nói chung mấy trăm năm chết tám, chín phần đã là ghê gớm. Đa số người sống sót tư chất siêu đẳng, Ác Ma có khí vận lớn trong người. Những Ác Ma này tương lai thành tựu khá lợi hại, với điều kiện đó xác suất thương vong tạm chấp nhận được.

Lần này các Ác Ma vào Mộ Ma Thần chưea đến mười năm, những người Thánh Mỹ biết đều chết hết. Nếu lại qua răm năm thì còn lại bao nhiêu?

Nghe Thánh Mỹ nói khiến Lâm Minh nhíu mày, lòng dâng lên cảm giác không may. Có lẽ trong Mộ Ma Thần đang ẩn núp nguy hiểm đáng sợ.

Lâm Minh chợt nghĩ đến điều gì, nói với Thánh Mỹ:

- Theo ngọc giản Mộ Ma Thần nói thì Hắc Ám tế điển cuối cùng chắc trong Đế Cốt Hải, khi nào bắt đầu?

Lâm Minh sờ Tu Dui giới, hắn còn hai quyển Tế Văn Chi Thư trong giới chỉ cộng với của Thánh Mỹ, toàn bộ Tế Văn Chi Thư nằm trong tay bọn họ.

Tế Văn Chi Thư là báu vật làm tất cả Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thèm nhỏ dãi, vì nắm giữ nó mới có thể Hắc Ám tế điển, có hy vọng trở thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Đây là thứ Ác Ma đẳng cấp cao như Lâm Minh, Thánh Mỹ để ý nhất.

Nhưng hiện tại ngày càng nhiều Tế Văn Chi Thư trong tay không mang lại tâm tình vui vẻ cho Lâm Minh, vì hắn ngửi được mùi âm mưu trong Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần này thật sự là cơ duyên sao? Có khi nào hoàn toàn là cạm bẫy?

Thánh Mỹ nói:

- Ta không rõ khi nào Đế Cốt Hải sẽ hiển hóa ra, có lẽ là mấy năm sau, hoặc vài chục năm, có khi là trăm năm...

Thánh Mỹ chưa nói hết câu chợt khựng lại, trong khoảnh khắc đó nàng cảm nhận Tế Văn Chi Thư trong Tu Di giới chấn động.

- A? Sao có thể như vậy...

Thánh Mỹ đột nhiên hiểu được cái gì, nàng bay lên chớp mắt lên cao mấy ngàn trượng.

Lâm Minh bay theo sau Thánh Mỹ.

Bọn họ ở trên cao nghênh đón cuồng phong sa mạc phần phật, cùng nhìn phía chân trời.

Chân trời xa xôi có một tầng biển cả nối liền với trời, như mây như sương, sóng dập dìu lan tràn tới tận cùng vũ trụ.

- Đó... Chắc không phải là Đế Cốt Hải Hắc Ám tế điển đi?

Lâm Minh nhìn đại dương ba lao vô ngần, lòng cực kỳ giật mình. Đế Cốt Hải xuất hiện khi chưa tới mười năm?

- Tại sao mau như vậy?

Lâm Minh và Thánh Mỹ liếc nhau, thấy vẻ mặt giật mình trong mắt đối phương.

Đế Cốt Hải là lối vào Hắc Ám tế điển Mộ Ma Thần, tồn tại trên trăm ức năm, trong đó chôn đế giả của tộc Ác Ma từ trăm ức năm.

Trong ngọc giản hắc ám có miêu tả nhiều về Đế Cốt Hải, nhưng đa phần là truyền thuyết. Dù sao lịch sử trăm ức năm trước bị người cố ý ôm mục đích nào đó thay đổi này nọ, rất khó điều tra rõ sự thật.

Tương truyền Đế Cốt Hải là Ma Thần sáng chế, ngưng tụ tinh nguyên khí huyết của Ma Thần, thậm chí có người bảo xác Ma Thần chôn trong Đế Cốt Hải. Cộng thêm các loại lực tràng giá ốc, Mộ Ma Thần bảo vệ khiến Đế Cốt Hải có pháp tắc đặc biệt. Loại quy tắc này có thể thoát khỏi thiên đạo làm xác chô ntỏng đó bất hủ không hư, tàn hồn trong thi cốt niêm phong vĩnh cửu.

Khá nhiều Ác Ma tin tưởng cách nói này, dù sao Mộ Ma Thần chịu được đại phá diệt thì phá vỡ thêm một quy tắc thiên đạo, khiến linh hồn tồn tại mãi cũng không đến nỗi khó chấp nhậ.

Thế là Đế Cốt Hải thành phúc duyên bảo địa Hắc Ám Thâm Uyên. Từ thời cổ đại xa xưa thật xưa có một số bá chủ tuyệt thế tộc Ác Ma không thể ột phá sinh tử luân hồi, đã định trước sẽ chết già liền đi Đế Cốt Hải tọa hóa.

Tuy rằng ở trong Đế Cốt Hải rồi cũng chết nhưng truyền thuyết sau khi chết lưu trữ được tàn hồn, vậy có lẽ tương lai ngày nào đó sống lại hì sao?

Tuy hy vọng vô cùng xa vời nhưng có niềm hy vọng, so với chết đi hồn phi phách tán tốt hơn nhiều.

Lâu dần xác cường giả tập trung trong Đế Cốt Hải nhiều hơn, khiến Đế Cốt Hải càng không lường được, dẫn đến Đế Cốt Hải càng thêm nguy hiểm.

Cơ duyên lớn nhất trong Mộ Ma Thần là trở thành Hắc Ám tế điển Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, diễn ra ở khu trung tâm Đế Cốt Hải.

Có thể nói Đế Cốt Hải là màn lớn áp trục cho chuyến đi Mộ Ma Thần, là võ đài cho thiên tài đỉnh cao các phương đánh nhau. Những Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn yếu hơn chút sẽ không bước vào Đế Cốt Hải chịu chết, bọn họ tranh giành Ác Ma lực vòng ngoài Mộ Ma Thần, đây mới là cơ duyên thích hợp cho đẳng cấp của họ.

Hiện tại Lâm Minh, Thánh Mỹ không ngờ Mộ Ma Thần mới mở ra có vài năm, nếu đặt ở bình thường thì chỉ là thời gian ăn khai vị chiến đấu đã thảm khốc. Lần này Đế Cốt Hải mở ra. Càng quá sức là nhiều Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn đi vào Mộ Ma Thần chết hết.

Thánh Mỹ nhìn Đế Cốt Hải mênh mông sóng nước, nàng cảm nhận khí huyết sát cực kỳ hung lệ trong Đế Cốt Hải, như thể Đế Cốt Hải là ma thú hái cổ to lớn há mồm khổng lồ chờ con mồi tự đưa lên cửa.

- Lâm Minh, ta có linh cảm không ốt.

Lâm Minh vuốt Tu Di giới:

- Ta cũng cảm giác khá tệ.

Trong Tu Di giới cất xương sống đào từ lòng đất.

Theo ngọc giản nói thì xác Ma Thần chốt trong ngọc giản, khúc xương sống trong Tu Di giới của Lâm Minh là gì? Nó sẽ là xương của Ma Thần sao?

Nhưng hiện tại suy nghĩ những vấn đề này không có ý nghĩa gì, vấn đề then chốt là có đi Đế Cốt Hải hay không?

Bọn họ giữ ba quyển Tế Văn Chi Thư, đi vào Đế Cốt Hải thì Hắc Ám tế điển hoàn toàn có thể lựa chọn tiến hành, nếu không phải vào hang ngầm bí ẩn nhìn các cảnh tượng máu me, thấy nhiều Ác Ma Thiên Tôn chết hết có lẽ Lâm Minh, Thánh Mỹ đã không chút suy nghĩ bay ngay hướng Đế Cốt Hải.

Thánh Mỹ ngần ngừ nói:

- Lâm Minh, hãy suy nghĩ cho kỹ.

Lâm Minh trầm ngâm một lúc, hít sâu, nói:

- Hiện tại thân phận của ta chưa bị lộ, làm Thâm Uyên Ác Ma không đến mức gặp cục diện chết chắc không đường sống. Dù Mộ Ma Thần thật sự là cạm bẫy, cố ý giết nhiều Thâm Uyên Ác Ma biến thành chất dịnh dưỡng nhưng dù sao mấy trăm ức năm, hơn trăm ức năm nay nó cũng bồi dưỡng ra rất nhiều cường giả tuyệt thế, bao gồm Ác Ma đẳng cấp đồ đằng. Tức là thiên tài càng cường đại vẫn có thể nổi bật, một số thiên tài mới gặp kết cuộc cái chết.

Chương 2394: Đất tế điển

Thánh Mỹ khẽ thở dài:

- Được rồi.

Thánh Mỹ biết Lâm Minh đã quyết định.

Nếu được thì Thánh Mỹ hy vọng có thể cùng Cửu Nhi, Lâm Minh thoát khỏi vòng xoáy này, nhưng đây là chuyện không thể. Dù cho biết rõ có nguy hiểm thì bọn họ phải đi thăm dò, đối mặt.

Lâm Minh, Thánh Mỹ đứng bên vực thẳm, kẻ hù dùng kiếm chỉ vào họ. Bọn họ không có đường lui, lùi một bước là vực sâu vạn trượng, chỉ có thể tiến lên, cướp lấy kiếm trong tay kẻ thù, giết ngược lại đối phương.

- Chúng ta đi!

Lâm Minh, Thánh Mỹ biến thành hai luồng sáng biến mất phía chân trời.

Hai người nhanh như tia chớp chỉ qua một nén nhang đã đến trên Đế Cốt Hải.

Nhìn xuống thì toàn bộ Đế Cốt Hải phủ trong sương nhạt, tầng sương khói này không như màn nước mông lung trên mặt biển mà có màu máu nhạt.

Sương khói dày đặc, cảm giác khó hể thẩm thấu vào trong, chỉ ngẫu nhiên từ nơi sương mỏng chút thấy nước biển vàngg đục, mơ hồ có xác chết trong biển.

Đế Cốt Hải rộng lớn vô biên, sâu không lường được, dù vậy nước biển vô tận vẫn bị thi cốt lấp đầy. Những thi cốt đầy khắp nơi, chìm nổi, rất khó đếm hết số lượng.

Nhiều thi cốt không phải nhóm đế giả tộc Ác Ma để lại. Đó là tộc nhân Ác Ma trấn thủ Mộ Ma Thần lúc đại phá diệt bị đánh chết hết chín mươi phần trăm để lại, khiến Đế Cốt Hải biến thành cảnh như địa ngục.

Trên biển Đế Cốt Hải, Lâm Minh đứng lơ lửng, lấy ngọc giản Mộ Ma Thần ra.

Sương mù tầng tầng bề mặt Đế Cốt Hải sẽ hình thành mê cung, ảo trận, rắc rối phức tạp, cộng thêm mặt biển mênh mông, muốn tìm dược vị trí Hắc Ám tế điển không dễ dàng. Nếu không có bản đồ ngọc giản thì như biển rộng tìm kim, thậm chí Ác Ma linh hồn lực yếu chút bay tại đây lâu sẽ bị lệ khí vô tận trong Đế Cốt Hải cảm nhiễm lạc mất chính mình, tham gia vào đống thi cốt.

Lâm Minh, Thánh Mỹ dựa theo tuyến đường trong bản đồ ngọc giản bắt đầu vào Đế Cốt Hải. Càng bay sâu hơn thi thi cốt Ác Ma chìm nổi trong biển càng nhiều, lệ khí và sát khí càng nặng. Nhưng Lâm Minh, Thánh Mỹ là người có thần hồn cường đại, những lệ khi, sát khí không kích thích tâm ma được, hầu như vô hiệu với hai người. Lâm Minh, Thánh Mỹ phát ra hồn lực toàn thân hình thành tầng phòng hộ ngăn cách tất cả hơi thở xâm thực lòng người ra ngoài.

Dựa theo bản đồ bọn họ bay cả ngày trời.

Dần dần thi cốt trong biển ít đi, thi cốt tầng tầng lớp lớp giờ trong phạm vi trăm dặm không thấy một cái.

Tuy thi cốt ít nhưng sát khí, lệ khí càng nặng, như thể có cự thú thâm hải cường đại nào đó ngủ đông trong khu vực biển này.

- Sắp đến rồi, Hắc Ám tế điển nằm ở trung tâm Đế Cốt Hải. Những đế giả tộc Ác Ma đều chôn ở khu trung tâm, bởi vì uy áp của bọn họ, lực tràng để lại sau khi chết nên thi cốt Ác Ma bình thường không thể tới gần được. Phạm vi mấy ngàn dặm không có thi cốt nhưng lệ khí, sát khí lại càng lúc càng nặng!

Lâm Minh gật gù:

- Ừm!

Lâm Minh đột nhiên nheo mắt lại, hắn nhìn thấy tận cùng tầm mắt có một vòng xoáy vàng đục trên mặt biển.

Vòng xoáy không lớn nhưng xoay tít, tốc độ nhanh lại không không có tiếng động, tựa như hồn ma.

Nó nuốt nhiều nước biển vào, như thể bên dưới vòng xoáy là một thế giới khác.

Lâm Minh biết đó là mục đích của bọn họ, vòng xoáy thông bên dưới là nơi tổ chức Hắc Ám tế điển ghi trong ngọc giản.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Trên Đế Cốt Hải vàng đục bắn lên hai làn sóng to. Lâm Minh và Thánh Mỹ dọc theo lối vào đất thử luyện hắc ám tế điển bay xuống Đế Cốt Hải.

Lâm Minh cảm giác có lực xé mạnh mẽ truyền đến, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng thay đổi. Lâm Minh biết hắn đang thông qua truyền tống trận. Lâm Minh và Thánh Mỹ nắm tay nhau tránh cho bị lực kéo truyền tống trận tách ra.

Lực xé rách càng lúc càng mạnh, tuy rằng Thánh Mỹ và Lâm Minh đều có thần hồn cường đại ổn định, miễn dịch lực xé rách nhưng cảm nhận lực lượng trong bão tố vẫn làm hắn thầm giật mình. Lâm Minh ước chừngg Ác Ma dưới Thiên Tôn chỉ chớp mắt đã bị lực xé rách linh hồn nát bấy, chưa tới đầu kia truyền tống trận liền chết.

Đây là uy lực đã có của mật địa cao cấp nhất trong vũ trụ, không nói trong bí cảnh này tụ tập lực tràng đế giả, chỉ tinh bão không gian nơi đây thì không gian Tam Thập Tam Thiên hoàn toàn không sánh bằng. Không gian rất ổn định, khi nó tan vỡ bộc phát ra bão tố sẽ khủng bố gấp trăm lần.

Cảnh tượng trời đất quay cuồng không biết kéo dài bao lâu Lâm

Minh chợt thấy người nhẹ hẫng, giây sau hắn đến một không gian kỳ lạ.

Thần hồn Lâm Minh, Thánh Mỹ cường đại khi được đưa ra truyền tống trận, thoát khỏi cảnh tượng trời đất quay cuồng, nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chín hgưiã không gian có một con đường mênh mông không gian, trên đường tràn ngập sương khói màu xám. Những sương khói đến từ trạng thái hoàn toàn đông cứng, hơi thở tĩnh lặng.

Hai bên đường có các tháp lớn dựng đứng, mỗi tháp lớn cao trăm trượng như người khổng lồ màu đen lẳng lặng đứng đây.

Lâm Minh nhìn chằm chằm một tòa tháp cao, tòa tháp này có mười hai tầng, dưới thân tháp có một cửa to cao mười trượng. Cửa đóng kín, trên cửa điêu khắc phù điêu Ma Thần ba đầu sáu tay miệng Ác Ma ngậm thanh kiếm Ác Ma.

Lâm Minh cảm giác đằng sau cánh cửa lớn kia, bên trong tháp cao phong ấn hơi thở khó lường bí ẩn khiến người m đập chân run.

Lâm Minh chợt nảy ý nghĩ:

- Chắc không phải là vùng đất chôn những Ác Ma đại đế sau khi chết thời đại thượng cổ trăm ức năm trước đi?

Nhiều ma tháp chẳng những mỗi cái là mộ của một ma đế sao?

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác ma phương trong thế giới cơ thể kêu vù vù.

- A?

Lâm Minh giật mình kêu lên:

- Ma phương?

Thánh Mỹ và Lâm Minh liên kết tinh thần, nàng nhìn hắn hỏi:

- Sao vậy?

Lâm Minh lòng máy động, dùng lực tràng hồng mông phong tỏa bốn phía rồi lậ tay phải, ma phương màu xám đen đột nhiên xuất hiện chậm rãi xoay tròn trong lòng bàn tay Lâm Minh.

- Ma phương?

Thánh Mỹ ở chung với Lâm Minh thấy năm, biết hắn đặt tên ma phương. Thánh Mỹ sớm liên tưởng truyền thuyết về hòn đá vĩnh sinh của Hồn tộc.

- Ma phương đang rung nhẹ, khoảnh khắc vừa rồi nó truyền ra hơi thở kỳ lạ, chỗ này không giống bình thường.

Lâm Minh cảm nhận ma phương trong lòng bàn tay hơi nóng lên, hắn càng cẩn thận hơn, vì Cửu Nhi ở trong không gian ma phương.

Lâm Minh cảm giác không gian trong ma phương là an toàn nhất nên để Cửu Nhi giấu bên trong, từ Hồng Nhi chăm sóc.

Nghe Lâm Minh nói, Thánh Mỹ trầm ngâm:

- Dựa theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi chép thì nơi này chôn rất nhiều ma đế thượng cổ, sau khi bọn họ chết để lại tàn hồn cũng sẽ vĩnh sinh bất diệt tại đây. Có lẽ bởi vì ma phương cảm nhận những hơi thở linh hồn cường đại nên có cảm ứng?

Thánh Mỹ suy đoán hợp tình hợp lý, rất có thể là vậy. Ma phương là thần khí linh hồn sẽ vì đột nhiên gặp nhiều linh hồn cường đại nên cảm thấy hưng phấn.

Nhưng những ma đế thượng cổ không đơn giản, dù chỉ là tàn hồn cũng không dễ đối phó.

Chương 2395: Ác Ma tháp đen

Lâm Minh cất ma phương, bỏ đi lực tràng hồng mông ngăn cách dòm ngó:

- Tóm lại cẩn thận với mọi thứ.

Khi Lâm Minh rút đi lực tràng hồng mông chợt nghe bên ngoài có tiếng gầm đinh tai nhức óc.

- Grao grao grao grao!

Tiếng gầm rống vang vọng trong không gian làm màng tai người ù đặc.

Một thanh âm điên cuồng vang lên:

- Ha ha ha! Có món ngon đưa lên cửa kìa!

Thanh âm nói tiếng Thâm Uyên thượng cổ, nếu Lâm Minh không nhờ lúc trước đọc nhiều ký ức của Hoang sẽ không nghe hiểu.

- Cái gì?!

Lâm Minh giật nảy mình. Hắn cứ cho rằng đế giả Ác Ma thượng cổ nơi này chết hết rồi, không ngờ còn có tiếng gầm rống bạo ngược như vậy.

Lâm Minh cầm Ám Long thương, hắn thấy tòa tháp đen mười hai tầng gần đó lóe ánh sáng đen thui.

Két két két két két!

Vang tiếng nổ điếc tai, cánh cửa to tháp đen rung rinh.

93c cánh cửa đen vang lên rào rạo là sợi xích thô to ma sát, như có cự thú tiền sử bị xiềng xích khóa lại muốn xông ra khỏi cánh cửa.

- Là đế vương tộc Ác Ma thượng cổ sao?

Lâm Minh nhìn cánh cửa háp đen chấn động mãnh liệt, xung lực to lớn ngang ngửa tinh thần va chạm lần lượt đập vào cửa tháp đen. Chấn động càng lúc càng mãnh liệt như sắp há cửa lao ra.

Nhưng chớp mắt hoa văn trên cánh cửa phù điêu Ác Ma sáng lên, con mắt phù điêu Ác Ma lóe tia sáng đỏ máu, phù văn rậm rạp nổi trên phù điêu.

Tiếp theo đằng sau cánh cửa vang tiếng hét thảm.

- A!

Dường như đế giả Ác Ma thượng cổ bị trấn áp đau đớn, vùng vẫy kịch liệt, gầm rống. Phù văn trên cửa lớn lại lấp lóe, tiếng gầm gừ yếu đi, biến thành tiếng chửi mắng giận dữ. Qua một lát mắng chửi cũng không còn tòa tháp đen yên lặng lại như không có chuyện gì xảy ra.

Nốt nhạc đệm này làm tim Lâm Minh giật thót, hắn nhìn chằm chằm phù điêu Ác Ma trên cánh cửa, lòng sinh ra cảm giác kỳ dị.

Phong cách phù điêu Ác Ma, kiểu điêu khắc giống y như cái Lâm Minh thấy trong hang động ngầm.

Khác biệt duy nhất là phù điêu Ác Ma hang động ngầm miệng ngậm quan tài thanh đồng, phù điêu Ác Ma trên cửa lớn tháp đen thì miệng ngậm kiếm Ác Ma.

Tháp đen và hang động ngầm, cùng là phù điêu Ác Ma. Một cái dùng để tế tự ma cốt, cái khác là khóa lại Ác Ma.

Tình cảnh thế này sao không làm người ta liên tưởng?

Lâm Minh luôn nhìn phù điêu Ác Ma chằm chằm, không quay đầu hỏi Thánh Mỹ:

- Nàng nghĩ đến cái gì?

Thánh Mỹ đáp:

- Nghĩ rất nhiều nhưng đều không phải chuyện ốt.

Cổ quan thanh động đong đầy máu, Ác Ma bị nhốt trong tháp đen, những sự vật này khiến Thánh Mỹ như thấy máu tươi, dữ tợn giấu trong bogsn tối.

Đây không phải lần đầu tiên Mộ Ma Thần mở ra, nhưng mấy thứ này không được ghi lại trong ngọc giản Mộ Ma Thần, mãi khi bọn họ đến sâu trong Mộ Ma Thần mới thấy những cảnh tượng này.

- Đi tiếp đi, đã đến đây rồi. Tuy nơi này toàn chôn ma đế tuyệt thế thời đại thượng cổ nhưng dù sao chỉ có tàn hồn, dù gặp phải một vài tránh thoát trói buộc thì chúng ta có thể chiến một trận.

Lâm Minh đã không như xưa, hắn không phải thiên tài hậu bối nữa mà là nhân vật đứng trên tầng cao nhất vũ trụ.

Dù là ma đế thượng cổ cũng không thể vượt qua Chân Thần đi.

Cho dù là cực hạn Chân Thần, chết đi nhiều năm, một lũ tàn hồn và thân tàn có thể giữ lại thực lực có han. Lâm Minh hoàn toàn tự tin có thể đánh bại được.

Lâm Minh, Thánh Mỹ tiến lên trước, hai bên đường các ma tháp san sát nhau.

Có ma tháp cực kỳ yên tĩnh, còn toát ra hơi thở tĩnh lặng, như ngôi mộ cổ xưa.

Nhưng có ma tháp khiLâm Minh, Thánh Mỹ tới gần liền phát ra tiếng gầm rống.

- Thịt, máu thịt tươi!

- Cho ta! Cho ta! Cho ta!

Đó là thanh âm như thế nào? Điên cuồng, trống rỗng, tuyệt vọng, tràn ngập lệ khí. Cái này không giống thanh âm cường giả tuyệt thế thượng cổ mà như quỷ đói hoàn toàn phát điên, thân thể mục nát chảy mủ.

Trong ấn tượng của Lâm Minh thì những cường giả tuyệt thế thượng cổ cho dù thuộc tộc Ác Ma tàn nhẫn cuồng bạo nhưng khi có lực lượng tuyệt đối sẽ thể hiện ra khí thế đại đế, sẽ không như quỷ đói, gia súc.

Có lẽ bị nhốt trong háp đen không phải đế giả tộc Ác Ma thượng cổ mà là một vài linh hồn tà ác, sa đọa.

Trong lòng Lâm Minh nảy lên ý nghĩ này, đây chỉ là suy đoán của hắn.

Các dấu vết trong Mộ Ma Thần làm lòng Lâm Minh có sự phỏng đoán. Những suy đoán này có phải là thật hay không phải thấy tận mắt mới biết.

Lâm Minh chợt thấy Thánh Mỹ bước chậm một chút, hắn quay đầu lại nhìn sắc mặt nàng kỳ dị.

- A? Làm sao vậy?

Phản ứng của Thánh Mỹ khiến Lâm Minh sửng sốt. Tuy trong hang ngầm lòng đất này khắp nơi tràn ngập lực tràng đế giả, uy áp linh hồn nhưng với tu vi của Thánh Mỹ không đến mức không chịu nổi.

- Hơi... Kỳ lạ, vừa rồi ta đột nhiên cảm thấy hồn hải bị cái gì xúc động một chút, giống như bị triệu hoán, nhưng cảm giác kỹ lại thì không có gì hết.

Tay Thánh Mỹ siết ngực cẩn thận cảm giác bốn phía, nhưng cảm giác đó đã biến mất.

Khoảnh khắc vừa rồi hồn hải xúc động rất nhẹ nhưng hồn lực của Thánh Mỹ đã cường đại đến trình độ này, sẽ không cảm giác sai, nó thật sự xảy ra.

Lâm Minh thầm kinh ngạc, nhưng không nghĩ ra được gì:

- Xcú động hồn hải của nàng?

- Thôi, đi tiếp đi. Lần sau nếu có cảm giác này thì ta sẽ phát hiện nhiều tin tức hơn.

Thánh Mỹ đang nói thì sương khói phía trước chấn động nhẹ. Sương khói tách ra, một bóng đen chậm rãi xuất hiện. Đó là quai vật như bạch tuộc, có sáu cái vòi thô to, người mềm nhũn ẩm ướt, da toàn thân lấm tấm màu lục.

Quái vật rống to:

- Gru!!!

Quái vật nhe răng dày đặc sắc nhọn:

- Lại có vật sống, mấy tên đến trước tiếc rằng ta không giành được, lần này các ngươi là của ta!

Quái vật nói tiếng Thâm Uyên cổ, mắt tròn màu xanh đậm nhìn Thánh Mỹ chằm chằm, nó chảy nướcm iếng nói:

- Còn là nữ nhân huyết mạch tinh thuần, thức ăn ngon nhất, ha ha ha ha ha ha!

Nó cuồng cười lao vào Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Mặt Lâm Minh lạnh băng đột nhiên tiến lên trước một bước, Ám Long thương đâm thẳngra.

Bùm!

Lực lượng Lâm Minh tuôn trào, hình thành nổ cuồng mãnh mũi thương Ám Long thương, sương khói bốn phía bị cuố nđi.

Ác Ma màu lục huơ xúc tu hét thảm bị lực lượng to lớn của Lâm Minh đánh bay. Một xúc tu bị cắt đứt.

Quái vật giật nảy mình, không ngờ Lâm Minh chỉ có tu vi Thiên Tôn mà thực lực khủng bố như vậy.

Quái vật sợ hãi quay đầu chạy trối chết.

Sao Lâm Minh có thể để quái vật chạy hoát được? Lâm Minh nhấc chân, cơ thể như hồn ma lao ra, nháy mắt xuất hiện trước mặt Ác Ma.

- Giết!

Ám Long thương từ trên xuống dưới như dao cầu chém xuống, thương quang đỏ máu thế không thể đỡ trực tiếp xẻ đầu quái vật làm đôi.

Phập!

Máu phun ra, những giọt máu dính đặc, màu đen thui như máu đen bị phong ấn không biết bao nhiêu năm trong cổ quan thanh đồng.

Máu đen phun ra, một lũ tàn hồn dâng lên muốn chạy trốn.

Lâm Minh tung cú đấm.

Tàn hồn nổ nát biến thành lực lượng Ma Thần khuếch tán. Lâm Minh uvng tay, pháp tắc cắn nuốt vận chuyển hấp thu hết lực lượng tàn hồn này.

Chương 2396: Tế đàn hắc ám

Mấy năm nay Lâm Minh hấp thu lực lượng Ma Thần khá nhiều, đủ cho hắn đến cực hạn Thiên Tôn.

Nhưng đủ năng lượng là một chuyện, còn cần thời gian tiêu hóa. Hiện tại Lâm Minh phải bế quan vài chục năm mới ổn định đột phá cực hạn Thiên Tôn.

Nhưng hiện tại Lâm Minh không có thời gian.

Lâm Minh thu về Ám Long thương, nhìn lướt qua máu đen rải khấp mặt đất:

- Quái vật vừa rồi có lẽ là khí huyết sát ngưng ụt tại đây cộng thêm tàn hồn đế vương Ác Ma thượng cổ ngưng hóa ra.

Đế vương tộc Ác Ma cổ đại tuy cường đại nhưng sau khi ngưng tụ thành quái vật huyết sát thì thực lực kém hơn Chân Thần yếu nhất một chút.

- Đi tiếp đi, không biết tại đây có gặp Chân Thần Hồng Minh, Minh Minh còn sống không.

Nhắc đến những Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn Minh Minh đã chết là lòng Thánh Mỹ nặng trĩu. Đến bây giờ nàng và Lâm Minh không phát hiện nguyên nhân tại sao Ác Ma chết tập thể.

Bọn họ tiếp tục đi tới, dọc đường gặp thêm mấy con quái vật do huyết sát ngưng tụ thành. Những quái vật đều có tàn hồn Ác Ma thượng cổ.

Dường như trong bí cảnh Đế Cốt Hải Mộ Ma Thần này Ác Ma cường đại bị phong trấn trong tháp đen, yếu chút thì lang thang tứ tán cuối cùng hình thành những thi sát.

Lâm Minh, Thánh Mỹ cường cường liên hợp, thế như chẻ tre.

Bọn họ không biết đi về phía trước bao xa, một con sông lớn vàng đục hiện ra trước mắt họ.

Sông to chảy xiết nhưng không có tiếng nước, một mảnh tĩnh lặng. Cảm giác kỳ lạ khiến Lâm Minh, Thánh Mỹ ngừng bước chân.

Con sông bao la tĩnh lặng khiến Lâm Minh nhớ đến sông hoàng tuyền trong truyền thuyết.

Đường chính giữa ma tháp xuyên qua sông lớn như một cầu vồng màu đỏ đen.

Lâm Minh, Thánh Mỹ đi lên sông lớn, dưới cầu vồng nước sông nhược nhạt, như thể rớt xuống là máu thịt sẽ hòa tan.

Không biết Lâm Minh, Thánh Mỹ đi bao lâu, cuối cùng đi hết con sông to tới bờ bên kia.

Trong truyền thuyết người bình thường thì đối diện sông hoàng tuyền là bỉ ngạn, nở đầy hoa bỉ ngạn, nhưng tại đây vẫn là một mảnh hoang vu.

Thánh Mỹ lòng máy động truyền âm cho Lâm Minh:

- Đằng trước có thứ gì.

Lâm Minh híp mắt lại, xuyên qua sương mù xám mông lung hắn thấy cuối tầm mắt có cái bóng đen thấp thoáng.

Cảm giác thăm dò qua thì là một tế đàn màu den.

Cách tế đàn màu đen không xa có năm tế đàn khác.

Sáu tế đàn rải rác hình sao sáu cánh trên một điểm.

Quanh tế đàn có ba tháp Ác Ma sừng sững.

Những tháp Ác Ma có hình tam giác rải quanh tế đàn màu đen, cách nhau rất xa.

Những tháp Ác Ma này cao hơn các tháp lúc trước Lâm Minh thấy. Dọc đường đi Lâm Minh trông thấy tháp Ác Ma cao cỡ mười hai, mười lăm tầng, mười tám tầng là cực han.

Ác Ma tháp trước mắt mỗi cái cao trên ba mươi tầng.

Gồm có ba mươi tầng, ba mươi ba tầng, ba mươi sáu tầng.

Cánh cửa đen to dưới tháp lớn hơn trước nhiều, rên cửa cũng khắc phù điêu Ác Ma.

Tuy rằng phong cách đồ án cùng loại nhưng trận văn bám trên mấy phù điêu càng cường đại hơn. Người ta chỉ nhìn nó đã cảm giác linh hồn bị cắn nuốt, như thể Ác Ma trên phù điêu là vật sống.

Trong ba tòa tháp cao chôn ma đế thượng cổ sao? Sẽ là ai? Có khi nào chủ nhân Mộ Ma Thần chôn tại đây không?

Nếu giả định độ cao tòa tháp liên quan thực lực Ác Ma thì tháp càng cao Ác Ma càng mạnh, ba tòa Ác Ma tháp này hiển nhiên cao nhất mấy trăm tòa ma tháp Lâm Minh đã gặp.

Một hơi vượt qua hơn chục tầng, chênh lệch độ cao gần gấp đôi.

Có khi nào lúc trước Lâm Minh nhìn mấy trăm tòa tháp cao giấu đế vương Ác Ma đẳng cấp Chân Thần từ trăm ức năm, ba tòa tháp cao trước mắt là tồn tại vượt qua Chân Thần?

Lịch sử trăm ức năm Hắc Ám Thâm Uyên nếu nói ra ba Ác Ma vượt qua hần cấp thật sự thì Lâm Minh không chút ngoài ý muốn, cảm thấy số lượng thế là ít. Dù sao thái cổ thần tộc ra hai.

- Lâm Minh...

Thánh Mỹ nhìn chằm chằm những tế đàn, tháp cao, khẽ truyền âm:

- Đi tới gần tế đàn ta cảm giác bị triệu hoán một lần nữa xuất hiện.

- A?

Lâm Minh lòng máy động, sáu tế đàn này nếu không có gì bất ngờ xảy ra là tế đàn tổ chức Hắc Ám tế điển. Sáu tế đàn đại biểu cho sáu Tế Văn Chi Thư.

Những Thâm Uyên Ác Ma chen chúc nhau vào Mộ Ma Thần, chuyện bọn họ khao khát mong mỏi nhất là vượt qua thử thách Hắc Ám tế điển trở thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Lâm Minh vố ôm ý định này nhưng hôm nay đứng trước sáu tế đàn, nhìn huyết tế nâu sậm trên tếđ đàn, cảm nhận lực lượng huyết sát khổng lồ ẩn chứa trong đó làm hắn hơi do dự.

Lâm Minh và Thánh Mỹ cầm ba quyển Tế Văn Chi Thư đến bước này rồi, đại cục đã định. Lâm Minh hay Thánh Mỹ đều tự tin vào mình, nếu bọn họ không thể vượt qua thử thách thì không có Ác Ma nào qua được Hắc Ám tế điển.

Nhưng tất cả đến quá đơn giản, cộng thêm các cảnh tượng đem đến cảm giác không may lúc trước, Lâm Minh và Thánh Mỹ sẽ không tùy tiện bước lên tế đàn.

Trong lòng Thánh Mỹ có linh cảm, ma phương rung động làm Lâm Minh cảnh giác.

Hiện Lâm Minh đang cảm nhận map hương trong thế giới cơ thể, phát hiện ma phương vẫn rung rung. Dọc đường đi không phát hiện lý do ma phương rung động, hưng phấn như vậy.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Đi tới đây rồi mà không gặp Ác Ma đẳng cấp Chân Thần đồng hành nào.

Giọng Lâm Minh trầm thấp, các Ác Ma chết hết rồi sao? Chết như thế nào?

Minh Đồng đi đâu?

Ác Ma bí ẩn khó lường này luôn làm Lâm Minh cực kỳ e ngại. Đại

Hồng thái tử tâm cao khí ngạo khi thấy Minh Đồng cũng cực kỳ sợ hãi.

Ác Ma như vậy đi vào Mộ Ma Thần đột nhiên biến mất.

Khi đó không gặp Minh Đồng trong hang động ngầm, gã không nắm giữ Tế Văn Chi Thư, gã đã đi đâu?

Lâm Minh không tin Minh Đồng chết rồi.

Lâm Minh vẫn cảm thấy Minh Đồng có mối liên quan gì đó với Hồn Đế.

Thánh Mỹ do dự hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Các loại dấu hiệu biểu minh cheuyén đi Mộ Ma Thần này dính dáng âm mưu đáng sợ nào đó.

Nhưng bọn họ đi vào, trước khi đại kiếp nạn tận thế đến thì bị đẩy đến vị trí này. Bọn họ không tránh được đành nghênh đón những âm mưu, chiến đấu.

Lâm Minh đăm chiêu, lúc này hắn không quyết định được.

Đang lúc Lâm Minh rối răm thì một thanh âm nho nhã nhẹ nhàng vang lên sau lưng bọn họ:

- Hai vị đã đến đây rồi sao không đi lên?

Im Lâm Minh đập nhanh, vụt ngoái đầu, Ám Long thương ra khỏi vỏ!

Lâm Minh, Thánh Mỹ nhớ rõ thanh âm đột nhiên vang lên này.

Nó đến từ... Minh Đồng!

Lâm Minh xoay người lại, Ám Long thương chĩa xuống đất. Cách xa trước mặt Lâm Minh mười trượng, Ác Ma màu tím vóc dáng cao to lơ lửng trên cao, hai tay khoanh trước ngực từ trên cao nhìn xuống Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Giọng Minh Đồng êm tai mà từ tính, hoàn toàn không giống Thâm Uyên Ác Ma. Minh Đồng như một vị khiêm khiêm quân tử trong chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, khiến người nghe xong thậm chí cảm thấy rất thoải mái.

Minh Đồng nhìn Lâm Minh, Thánh Mỹ, ánh mắt đầy ẩn ý:

- Hồng Huyên không đến, bị các người giải quyết rồi?

Chương 2397: Lưu quang ma tháp

Nghe câu nói này ánh mắt Lâm Minh âm trầm, Minh Đồng đã đoán được hắn và Thánh Mỹ xử lý Đại Hồng thái tử.

Cái này không là gì, nhưng Minh Đồng đoán ra mà còn bình tĩnh như vậy, như thể đang nói việc nhỏ không đáng kể, nghĩa là Minh Đồng mạnh hơn Đại Hồng thái tử rất nhiều.

Lúc giết Đại Hồng thái tử hoàn toàn dựa vào sức một mình Lâm Minh, hiện tại có Thánh Mỹ hỗ trợ, hắn có thể hoàn mỹ phát huy uy lực Hồng Liên Cửu Chuyển. Nhưng đụng độ Minh Đồng thì Lâm Minh không chắc.

- Trưởng lão thứ chín, có thể cất đi thương của ngươi được không?

Minh Đồng cười tủm tỉm nói:

- Sư muội nữa, sao sư muội cũng rút kiếm ra? Ta nhớ quan hệ của sư muội và trưởng lão thứ chín không ốt, chẳng phải sư muội rất phản đối liên nhân bắt buộc này sao? Tại sao hiện tại sư muội đột nhiên đứng về phía hắn? Không tiếc dùng kiếm chỉ vào ta, hay mấy năm nay sư muội và trưởng lão thứ chín âm thầm sinh ra tình cảm, dã hợp song tu trong Mộ Ma Thần rồi?

Giọng diệu của Minh Đồng chất chứa trào phúng, mỉa mai lộ rõ nhưng không khiến biểu tình của Thánh Mỹ dao động chút nào. Thánh Mỹ ngược lại thầm thở phào, nghe Minh Đồng nói chuyện thì còn chưa biết thân phận của Lâm Minh.

Minh Đồng từng bước đi tới trước, chậm rãi vươn tay ra muốn đè kiếm Thánh Mỹ xuống:

- Hay là... Sư muội sợ đến lúc này sư huynh sẽ cướp Tế Văn Chi Thư của sư muội sao?

Thấy Minh Đồng vươn tay ra, Thánh Mỹ xoay kiếm phong cốt kiếm. Mũi kiếm đột nhiên bắn ra lạnh sắc bén đẩy lùi tay gã.

- Nếu ngươi muốn Tế Văn Chi Thư thì ta cho ngươi.

Từ đầu tới đuôi Minh Đồng đi vào Mộ Ma Thần không tranh giành Tế Văn Chi Thư.

Thánh Mỹ rất rõ ràng Minh Đồng là thân tín của Hồn Đế, được Hồn Đế tin tưởng nhiều hơn nàng. Nếu Thánh Mỹ giành tư cách cầm Tế Văn Chi Thư thì người nắm giữ Tà Chi Thư vào Mộ Ma Thần chưa chắc là Thánh Mỹ.

Trong Mộ Ma Thần trừ Tế Văn Chi Thư của Thánh Mỹ ra, có Trụ chi thư của Lâm Minh, U Chi Thư của Đại Hồng thái tử.

Hai quyển Tế Văn Chi Thư này dường như Minh Đồng không hề hứng thú, gã vào Mộ Ma Thần rồi biến mất, không biết đi nơi nào.

Các loại dấu hiệu sao không khiến Thánh Mỹ nghi ngờ?

Thánh Mỹ nói chuyện dứt khoát, lấy Tà Chi Thư ra, không thèm nhìn trực tiếp ném cho Minh Đồng.

Vù vù vù vù vù!

Sách cổ tràn ngập tà khí rót vào năng lượng to lớn của Thánh Mỹ như ngôi sao bay thẳng vào Minh Đồng.

Minh Đồng bật cười:

- Ha!

Minh Đồng phất tay, lực tràng áp súc cao độ hiện ra trong lòng bàn tay, chấn động vù vù. Tà Chi Thư bay nhanh tới đột nhiên gặp lực cản lớn giảm tốc độ, cuối cùng hoàn toàn tạm dừng nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Minh Đồng.

Minh Đồng không để bụng, cầm Tà Chi Thư tùy ay giở ra như đang đọc quyển tiểu thuyết của phàm nhân.

- Sư muội vẫn cứ hùng hổ như vậy.

- Báu vật thế này mà sư muội không cần, tùy tiện nhường cho ta...

Thánh Mỹ không nói một lời chờ xem Minh Đồng biểu diễn, nàng muốn coi gã có đi lên tế đàn nhận Hắc Ám tế điển không.

Không nói đến Thánh Mỹ chưa xác định Hắc Ám tế điển có phải là cạm bẫy, chỉ nói lúc nhận Hắc Ám tế điển tẩy lễ còn cần người hộ pháp không phải xác định rõ ràng.

Không thì trong khi nhận Hắc Ám tế điển, trạng thái chưa biết nếu gặp công kích sẽ ra sao?

Có khi nào tẩu hỏa nhập ma dẫn đến tế điển thất bại, thân chết đạo tiêu?

Những tình huống không xác định, sao Lâm Minh có thể cùng Lâm Minh Hắc Ám tế điển trong khi Minh Đồng có mặt?

Nếu mọi cheuyện không thành vấn đề thì trong tay Lâm Minh có hai quyển Tế Văn Chi Thư, mất một Tà Chi Thư cũng không đáng gì.

Minh Đồng nói:

- Xem ra sư muội đề phòng ta rất sâu.

Minh Đồng cầm Tà Chi Thư bước nhanh bước lên tế đàn hắc ám.

Cảm giác của Lâm Minh, Thánh Mỹ tỏa định từng hành động của Minh Đồng.

Minh Đồng đi mãi tới giữa tế đàn hắc ám, hai tay giơ ngang. Tà Chi Thư chậm rãi bay lên tới trên đầu Minh Đồng, từ từ xoay tròn.

Sách cổ tà khí âm trầm lật từng tờ, tầng tầng pháp tắc phù văn lưu chuyển. Ánh sáng đen đỏ chậm rãi nở rộ.

Minh Đồng khép lại đôi mắt, thân thể lơ lửng, ngâm mình trong ánh sáng sách cổ, vẻ mặt say mê như thể đang hưởng thụ chuyện tuyệt vời nhất.

Mặt đất dưới chân Lâm Minh, Thánh Mỹ rung rinh.

Bốp!

Xung lực đột ngột bộc phát từ người Minh Đồng bắn hướng tây tứ tán. Phút chốc không gian trong bí cảnh Đế Cốt Hải tràn ngập sương khói, toàn bộ bị xung lực đánh tan tác hóa thành lực lượng Ma Thần tin hthuần tụ tập lại tế đàn hắc ám nơi Minh Đồng đứng.

Sau khi sương khói tan biến thì mọi thứ trong không gian trở nên trong sáng. Lúc này một chỗ khác sông hoàng tuyền có ba luồng sáng màu xám bay tới. Ba luồng sáng như ba cây cầu thần vượt qua hư không hắc ám tới tế đàn.

Minh Đồng há to mồm hút ba luồng sáng vào.

Giờ khắc này, Lâm Minh thấy rất rõ ràng nguồn ba luồng sáng là từ ba tòa ma tháp treong một đống ma tháp đầu kia sông hoàng tuyền.

Ánh sáng tụ tập trên chóp tháp rồi chảy qua cả tòa ma tháp cuối cùng bắn ra từ miệng phù điêu Ác Ma trên cánh cửa màu đen tận cùng ma tháp.

Lâm Minh đưa cảm giác điều tra phát hiện độ cao ba tòa ma háp là mười hai tầng, mười lăm tầng, mười lăm tầng.

Những luồng sáng bị Minh Đồng hấp thu, mắt gã biến thành màu tím đen. Thanh âm Minh Đồng không còn nho nhã dịu dàng mà chứa lệ khí.

- Ha ha ha! Thoải mái, nhiều năm rồi không còn hưởng thụ lực lượng như vậy nữa!

Lời Minh Đồng làm tim Lâm Minh, Thánh Mỹ giật thót. Nhiều năm không hưởng thụ lực lượng như vậy nữa? Chẳng lẽ trước kia Minh Đồng đã hưởng thụ?

Răng rắc! Răng rắc!

Minh Đồng lắc cổ, khớp xương phát ra một chuỗi tiếng nổ. Mấy giây ngắn ngủi người Minh Đồng biến to một khúc, càng cao to vạm vỡ, cơ bắp như sắp nổ.

Minh Đồng liếm môi, mắt màu tím đen nhìn Lâm Minh, Thánh Mỹ:

- Các ngươi không định đi lên thử sao?

Lâm Minh nhíu chặt mày:

- Đây không phải Hắc Ám tế điển, ít ra không phải Hắc Ám tế điển miêu tả trong ngọc giản Mộ Ma Thần!

Dựa theo ngọc giản Mộ Ma Thần ghi chép thì Hắc Ám tế điển cực kỳ nguy hiểm, dù là thiên tài tuyệt thế nhận tế điển tẩy lễ cũng chín chết một sống.

Tuy Lâm Minh tự tin vượt qua thử thách nhưng cũng sẽ không thoải mái, thậm chsi chịu đựng đau đớn không phải con người.

Hiện tại tình huống của Minh Đồng quá nhẹ nhàng, thoạt trông tuy gã phát động Tà Chi Thư nhưng thật ra gã hấp thu những lực lượng này chưa chắc là thông qua Tà Chi Thư. Lâm Minh cảm giác rõ ràng khoảnh khắc vừa rồi cơ thể Minh Đồng xuất hiện phù văn trận pháp, những phù văn trận pháp này hút ba lực lượng tới.

Điều này khiến Lâm Minh nghi ngờ nếu như không có Tà Chi Thư thì Minh Đồng vẫn có thể hấp thu lực lượng ày.

- Ha ha ha! Ngươi nói đúng một nửa, đúng là không phải Hắc Ám tế điển thật sự nhưng không hoàn toàn chẳng lão tử Hắc Ám tế điển. Cái gọi là Hắc Ám tế điển tức là trong tế đàn nhận năng lượng nhiều ma tháp tẩy lễ.

Chương 2398: Trở mặt 1

Trong mỗi ma háp phong ấn cơ thể, tàn hồn đại đế tộc Ác Ma thượng cổ. Nhưng hồn lực, lực lượng khí huyết của đại đế tộc Ác Ma đâu dễ hấp thu? Vì vậy khi nhận năng lượng ma tháp tẩy lễ dù là thiên tài tuyệt thế nếu không đủ tiềm lực sẽ bị phá tan căn cơ, dẫn đến kinh mạch toàn thân đứt ừng khúc, xương cốt nội tạng vỡ nát mà chết.

- Cho nên Hắc Ám tế điển có tỷ lệ chết rấ cao, nhưng vượt qua rồi se thay da đổi thịt, chậm rãi trưởng thành một trong sáu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

- Tuy nhiên Đại Hồng thái tử hay ta không có năng lượng nhận Hắc Ám tế điển tẩy lễ. Khác biệt là Hồng Huyền quá cuồng vọng, không có tự mình hiểu lấy, cứ muốn lấy U Chi Thư đến Đế Cốt Hải chịu chết. Ta sâu sắc biết Hắc Ám tế điển đáng sợ, nếu ta thật sự Hắc Ám tế điển thì sẽ... Nổ - Xác –chết!

- Kết cuộc nổ tan xác là trở thành tế phẩm của Đế Cốt Hải, biến thành lực lượng nơi này, tới đất đai, không gian cho bí cảnh Đế Cốt Hải ổn định hơn, khiến ba trăm sáu mươi tòa ma tháp nơi này càng lúc càng đáng sợ.

- Ta không có năng lực này nhưng các ngươi có! Lên đây đi! Các ngươi sẽ nhận được lực lượng Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, tương lai lớn mạnh Hắc Ám Thâm Uyên ta, san bằng Tam Thập Tam Thiên, đẻ tộc Thâm Uyên chúng ta trở thành duy nhất trong vũ trụ, chúa tể vĩnh hằng!

Lời Minh Đồng nói rất có sức dụ dỗ và có vẻ toàn là thật, ít ra hiện tại Lâm Minh thấy ác loại cảnh tượng đều phù hợp.

Nhiều thiên tài vào Mộ Ma Thần, bọn họ là thiên kiêu nhưng cũng là... Tế phẩm!

Minh Đồng nói tẳng điều đó, không hề che giấu.

Lâm Minh mặt không biểu tình hỏi:

- Ác Ma cao đẳng khác đi vào Mộ Ma Thần sao rồi?

Minh Đồng nhún vai thản nhiên như đang nói chuyện vô cùng bé nhỏ:

- Trừ các ngươi ra những người khác chết hết.

Lâm Minh lặng im, dù sớm dự đoán được kết quả này nhưng nghe Minh Đồng nói ra vẫn làm hắn cảm giác da đầu tê dại.

Nhiều Ác Ma đẳng cấp cao bị đồ sát hết, biến thành tế phẩm.

- Chết như thế nào?

Minh Đồng thản nhiên nói:

- Trong Mộ Ma Thần bùng nổ tai nạn ngoài ý muốn, Đế Cốt Hải hiện ra trước thời gian, năng lượng quá khổng lồ thoát khỏi lao ra trận pháp trói buộc, diễn biến thành triều tịch ma tính nuốt toàn bộ Thâm Uyên Ác Ma bị Đế Cốt Hải hấp dẫn tiến đến, dẫn tới kết quả thế này.

- Vậy tại sao ngươi không chết?

Minh Đồng thành thật nói:

- Ta vào Đế Cốt Hải trước, trước khi Đế Cốt Hải hiện ra. Chắc ngươi cũng phát hiện ta có chút năng lực hấp thu lực lượng trong bí cảnh Đế Cốt Hải, vì vậy ta có thể vào Đế Cốt Hải trước, cái này không khó giải thích đi? Về ngoài ý muốn triều tịch ma tính thì ta chỉ biết nói rất đáng tiếc.

Minh Đồng nói đến việc gã không cần sử dụng Tà Chi Thư vẫn hấp thu được lực lượng trong ba tòa ma tháp.

Lâm Minh nhấn mạnh từng chữ:

- Ừm, ngươi nói không ái! Nhưng ngươi khẳng định triều tịch ma tính đó là ngoài ý muốn sao?

Minh Đồng cười khẩy, khinh thường nói:

- Ngươi có cần rối rắm việc này với ta không? Ánh mắt của ngươi chỉ dừng lại ở trình độ đám tế phẩm sao?

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Ngươi nói đúng, đại khái tại ta lỡ lời.

Rất khó nhìn ra Lâm Minh nghĩ gì.

Lâm Minh nhường bước làm Minh Đồng cười nói:

- Vậy ngươi còn do dự cái gì? Đến đây, nhận lấy thử thách Hắc Ám tế điển Mộ Ma Thần, trở thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng. Tương lai Hắc Ám Thâm Uyên chinh chiến Tam Thập Tam Thiên, trở thành chủng tộc chúa tể vĩnh hằng thì ngươi có thể kiến công lập nghiệp, danh vang năm tháng trăm ức năm. Trong tương lai ngươi có thể chấp chưởng Cổ Trụ tông, tông môn kéo dài mấy trăm ức năm, ngang hàng với Minh, Hồng. Ngươi thậm chí có thể vượt qua bọn họ trở thành vua Thâm Uyên.

Giọng Minh Đồng hơi cuồng nhiệt, gã hoàn toàn không nhận ra thân phận Lâm Minh, khao khát cảnh tượng kiến công lập nghiệp tương lai.

Trong người Minh Đồng chảy dòng máu phe Thâm Uyên Ác Ma cuồng nhiệt ham giết chóc.

Đối diện Minh Đồng kích tình dụ dỗ Lâm Minh không quan tâm.

Lâm Minh không nhúc nhích, Thánh Mỹ đứng sau lưng hắn không tỏ vẻ gì.

Thánh Mỹ nhìn phản ứng của Lâm Minh, Thánh Mỹ sắc mặt âm trầm nói:

- Như thế nào? Các ngươi lo chính mình bị Mộ Ma Thần xem là tế phẩm? Ta thừa nhận nhiều năm qua Mộ Ma Thần giữ nó vận chuyển, cần năng lượng khổng lồ rót cho người nhận thử thách trong Hắc Ám tế điển cần tiêu hao nhiều tế phẩm. Nhưng các ngươi không nằm trong hàng ngũ đó, tương lai của các ngươi là chắc chắn thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng. Thậm chí với tư chất của trưởng lão thứ chín có thể tiến thêm một bước. Mặc dù quy tắc Mộ Ma Thần tàn nhẫn đến mấy cũng sẽ không xem thiên tài tuyệt thế các ngươi là tế phẩm, quá lãng phí.

- Quy tắc tàn nhẫn chỉ đối với kẻ yếu, miễn các ngươi là cường giả thì có thể hưởng thụ ích lợi vô cùng do quy tắc đem đến.

Minh Đồng nói tới đây đã dần dần mất đi kiên nhẫn.

Lúc này Lâm Minh ngước mí mắt lên, lấy ngọc giản Mộ Ma Thần ra khỏi Tu Di giới của mình, quan sát ngọc giản tới lui vài lần.

Lâm Minh cười khẩy nói:

- Ngươi nói không sai, nhưng ta vẫn cảm thấy có một chuyện rất lạ. Mộ Ma Thần đối với chín mươi phần trăm Thâm Uyên Ác Ma là lò sát sinh, vô số Thâm Uyên Ác Ma làm tế phẩm cho nơi này.các Thâm Uyên Ác Ma vốn đều là thiên tài thiên kiêu thế nhưng bỗng dưng trở thành chất dinh dưỡng. Lúc bọn họ đi vào Mộ Ma Thần không hay biết điều này, bọn họ tưởng danh ngạch vào Mộ Ma Thần cực kỳ quý giá, bọn họ có vận may siêu lớn, là tông môn ban ơn cho họ.

- Bởi vì trước lúc bọn họ vào Mộ Ma Thần thì sáu thế lực đẳng cấp đồ đằng phát một khối ngọc giản Mộ Ma Thần cho họ. Những ngọc giản này Mộ Ma Thần khác nhau đôi chút, đa phần giới thiệu bối cảnh Mộ Ma Thần. Trong các hàng chữ ngọc giản ám thị người đọc rằng trong Mộ Ma Thần có cơ duyên kinh thế, miễn đi vào trong, vượt qua các thử thách tàn nhẫn là một bước lên trời, trở thành bá chủ Thâm Uyên!

- Nhưng khi ta đi tới Hắc Ám Thâm Uyên, nhìn thấy nhiều cảnh tượng khiến ta nghi ngờ. Trong ngọc giản Mộ Ma Thần nói có bao nhêiu là sự thật? Ta tin tưởng trăm ức năm qua Ác Ma thiên kiêu tư chất xuất chúng, có năng lực trải qua muôn vàn thử thách Mộ

Ma Thần, phát hiện bên trong có điểm lạ không chỉ riêng mình ta.

- Nhưng liên quan mọi thứ, liên quan bí mật thật sự của Mộ Ma Thần vẫn không ai biết. Chuyện này không lạ sao? Giải thích duy nhất chính là tin tức bị phong tỏa! Có một lực lượng bí ẩn khống chế tư duy hướng đạo các Ác Ma, khống chế dư luận!

- Đây là mấy trăm ức năm, thời gian dài trăm ức năm như vậy ai có năng lực phong tỏa mấy tin tức này? Ta nghĩ chỉ sau môn môn, đặc biệt là Ác Ma đẳng cấp đồ đằng mới làm được.

- Người khống chế bí ẩn sau màn sáu tông môn phong tỏa tất cả thì mọi giải thích đều hợp lý. Thiên tài phát hiện bí mật Mộ Ma Thần hoặc không vượt qua được Hắc Ám tế điển biến thành tế phẩm chết đi, giữ kín bí mật hoặc trở thành một trong người khống chế Hắc Ám Thâm Uyên vì lý do nào đó mà tiếp tục giữ bí mật.

Chương 2399: Trở mặt 2

- Lý do khiến tất cả người khống chế giữ bí mật là gì? Mọi bài bố Mộ Ma Thần này vì sao?

- Phải chăng tất cả thiên tài vượt qua thử thách Mộ Ma Thần, trở thành người khống chế Hắc Ám Thâm Uyên thật ra bị bàn tay đen đáng sợ hơn khống chế, phải cống hiến sức lực cho người? Bàn tay đen sau màn thông qua những người khống chế này gián tiếp thống trị Hắc Ám Thâm Uyên cho mình sử dụng đúng không?

- Minh Đồng các hạ cảm thấy suy đoán của ta có lý không?

Giọng Lâm Minh như truyền lên từ cửu u Thâm Uyên, mỗi chữ khiến người kinh sợ, da đầu tê dại.

Mặt Minh Đồng không biểu tình nghe hết, không vui không buồn.

Bùm!

Một đoàn năng lượng hình thành ngọn lửa đỏ nổ tung trên tế đàn hắc ám, heuyét quang sáng rực chiếu sáng khuôn mặt dữ tợn của Minh Đồng.

Lâm Minh hít sâu một hơi, lực lượng trong người điên cuồng vận chuyển.

Như Minh Đồng nói, thiên kiêu Ác Ma vào Mộ Ma Thần nếu bị đào thải, bị huyết tế, những người vượt qua Hắc Ám tế điển, được giao cho lực lượng cường đại thì tại sao không thuận tiện khống chế họ luôn?

Nếu có tồn tại đáng sợ nào chưa biết sáng tạo mọi thứ, động tay chân trong Hắc Ám tế điển khiến Thâm Uyên Ác Ma thông qua tế điền thành người hầu trung thành nhất của mình sẽ không mấy khó khăn.

Thay đổi vị trái suy nghĩ, Lâm Minh cảm thấy nếu hắn là một Ác

Ma tham lam mưu toan chấp chưởng hết thảy thì hắn sẽ làm như vậy!

Suy luận này từ hai chục ức năm trước Hồng thông qua Hắc Ám tế điển trở thành Thâm Uyên Ác Ma có lẽ là Ác Ma cao đẳng bị khống chế.

mấy năm nay Hồng thần long thấy đầu không thấy đuôi. Hồng là đế vương Đại Hồng ma quốc, sau khi leo lên ngôi đế thì lấy Đại Hồng ma quốc dẫn đầu tổ chức Hồng Minh.

nhiều năm qua Hồng Minh luôn đối kháng với Minh Minh,hai đại thế lực mỗi năm phái nhiều thiên kiêu vào Mộ Ma Thần, vì tranh giành tài nguyên mà tổ đoàn chém giết.

Lâm Minh tin tưởng dù là Hồng hay Minh không thể nào không biết bí mật Hắc Ám Thâm Uyên, vậy tại sao bọn họ mặc kệ thiên tài Ác Ma đẳng cấp cao tương lai tươi sáng người trước ngã xuống, người sau tiến lên tới nơi này chịu chết?

Dưới tình huống bình thường là không có đạo lý.

Trừ phi bọn họ chủ động xúc thành hết thảy, chủ động che giấu bí mật này, thậm chí cố ý tạo thành Hồng Minh và Minh Minh đối lập, khiến loại chém giết này thuận tiện hơn. Nhiều môn nhân trở thành chất dinh dưỡng!

Vậy tính ra Mộ Ma Thần là một âm mưu to lớn.

Mặc kệ những Thiên Tôn trẻ hay Chân Thần, thậm chí nhân vật như Đại Hồng thái tử trước âm mưu này bọn họ nhỏ bé như con kiến.

Dù là Lâm Minh, Thánh Mỹ, kết cuộc khi hai người vào Mộ Ma Thần là thành một quân cờ có giá trị lợi dụng trong đại cục âm mưu, chỉ tốt hơn mấy quân cờ khác chút xíu.

Sao Lâm Minh cam lòng trở thành con cờ được?

Minh Đồng nói:

- Tiếc quá, vốn định cho ngươi thành một trong ma đế tương lai chấp chưởng thiên hạ, sau khi Tam Thập Tam Thiên bị tộc Thâm Uyên ta nuốt thì ngươi sẽ sáng lập cơ nghiệp trăm ức năm. Nhưng ngươi cứ nhất quyết từ chối, vậy là không còn gì để bàn nữa.

Minh Đồng lắc cổ, khớp xương lần thứ hai phát ra tiếng rôm rốp. Lực lượng của Minh Đồng không ngừng tăng lên.

- Nếu ngươi không nguyện ý trở thành ma đế thế thì cùng bọn họ... Biến thành chất dinh dưỡng đi!

Sát khí trên người Minh Đồng càng lúc càng mạnh mẽ, lúc này đối diện sông hoàng tuyền phía xa có mấy tòa ma tháp lóe ánh sáng đen.

Mắt thấy trong mấy tòa ma tháp lại có năng lượng tụ tập hướng Minh Đồng, lúc này Lâm Minh không thể mặc kệ khí thế của Minh Đồng tăng thêm nữa.

Lâm Minh hét to một tiếng:

- Hành động!

Thánh Mỹ đứng cạnh Thánh Mỹ cũng ra tay, nàng cầm cốt kiếm đen thui không ánh sáng, nhát kiếm âm thầm chém ra. Trong phút chốc vô số cánh hoa màu đen nở rộ trên kiếm phong, hoa nở rồi tàn ngay, tràn ngập ý cảnh tử vong.

Lâm Minh từ bên khác lao ra, hắn không chút do dựsử dụng lực lượng máu Tu La, ảo ảnh chiến thần Tu La hiện ra sau lưng hắn. Tất cả năng lượng rót vào Ám Long thương, một thương đâm ra.

Công kích của hai người phối hợp rất ăn ý, từ hai góc độ phong tỏa tất cả hướng né tránh của Minh Đồng, thậm chí ngăn chặn thiên địa năng lượnglưu động, ngăn lại khí thế Minh Đồng tăng lên.

Nếu Chân Thần trung vị bình thường đối diện công kích này thì đành bó tay, sẽ lập tức bị Lâm Minh và Thánh Mỹ hợp sức đánh bị thương nặng.

Nhưng Minh Đồng cùng là cảnh giới Chân Thần trung vị, đối mặt Lâm Minh và Thánh Mỹ hợp sức công kích thì gã cười khẽ, không kích phát bất cứ năng lượng nào. Nhưng người Minh Đồng phát ra ‘thế’ vô hình.

Loại ‘thế’ này khác với lực tràng bình thường, nó như đại thế thiên địa chấn động sơn hà, lan đến trời trăng sao.

Khi loại đại thế này xuất hiện, toàn thân Minh Đồng bộc phát ra lực đẩy đáng sợ từ trong ra ngoài, như xung lực cuồng bạo bắn ra từ bốn phương tám hướng. Lâm Minh và Thánh Mỹ bị lực lượng lan đến, cảm giác như thân thể đập vào tòa núi lớn.

Bùm!

Vang tiếng nổ, Lâm Minh, Thánh Mỹ rung mạnh, hai người cảm giác lực đẩy không thể cưỡng lại như bão tố, bọn họ ở bên trong bất lực bị thổi bay. Lâm Minh cảm thấy khí huyết cuồn cuộn nhưng hắn có nội tình thâm sâu, miễn cưỡng vận dụng năng lượng đè ép khí huyết sôi sục trong người. Lâm Minh xoay lại nhìn, thấy khóe môi Thánh Mỹ tràn ra vệt máu.

Lòng Lâm Minh thít chặt, trong bão tố hắn cưỡng ép xoay người chộp tay Thánh Mỹ, Ám Long thương cắm vào mặt đất rạch một chuỗi hỏa hoa.

Ầm!

Thánh Mỹ và Lâm Minh đáp xuống đất, cảm giác khí huyết trì trệ, kinh mạch bị tổn hại.

Hai người ngẩng đầu lên nhìn Minh Đồng. Mắt Lâm Minh đong đầy hoảng sợ, Minh Đồng chỉ là Chân Thần trung vị sao?

Trong chớp mắt vừa rồi Lâm Minh cảm giác rõ ràng công kích của hắn và Thánh Mỹ bị bão tố suy yếu hơn phân nửa, còn lại bị cơ thể Minh Đồng hấp thu mất.

Minh Đồng có thể hấp thu năng lượng công kích của bọn họ? Sao gã làm được?

Biểu tình Lâm Minh trầm trọng truyền âm hỏi Thánh Mỹ:

- Hồn Đế còn có loại công pháp này?

Lâm Minh và Thánh Mỹ sử dụng pháp tắc đạt đến cảnh giới cực cao, sao có thể bị người hấp thu dễ dàng?

Dù là Hoang tinh thông pháp tắc cắn nuốt cùng lắm chỉ hấp thu nuốt của người chết hay lực lượng trên người con mồi nằm trong tầm kiểm soát của Hoang, tuyệt đối không thể nào trực tiếp nuốt công kích kẻ thù.

Thánh Mỹ cắn muôi, áy náy nói:

- Ta không rõ.

Hồn Đế rất bí ẩn, sâu không lường được, mấy năm nay nhiều lúc Thánh Mỹ chỉ nghe mệnh lệnh làm việc. Về công pháp của Hồn Đế thì Thánh Mỹ chỉ biết pháp tắc Thánh Điển.

Tuy nói Minh Đồng là sư huynh của Thánh Mỹ nhưng nàng không rõ sâu cạn của gã, hiển nhiên Minh Đồng được Hồn Đế tin tưởng nhiều hơn Thánh Mỹ.

Thấy vẻ mặt kinh sợ của Lâm Minh, Thánh Mỹ, Minh Đồng bật cười nói:

- Giật mình sao?

Minh Đồng cười ngông nghênh:

- Thôi ta nói rõ ràng cho các ngươi biết. Hai ngươi dù làm gì cũng không bao giờ thắng ta được, đây là chênh lệch về đẳng cấp, không cách nào bù đắp được. Đáng thương là các ngươi thậm chí không biết tầng chênh lệch này ở đâu.

Chương 2400: Minh Đồng đáng sợ

Minh Đồng vừa nói vừa chậm rãi rút ra vũ khí của mình:

- Ta lại cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn đi lên tế đàn hắc ám nhận Hắc Ám tế điển tẩy lễ. Đây là cơ hội người khác nằm mơ còn không cầu được, thông qua Hắc Ám tế điển rồi hai ngươi sẽ trở thành Ác Ma tầng cao nhất Hắc Ám Thâm Uyên, tương lai là một trong chúa tể của thế giới!

Đó là một cây tam xoa kích màu đen.

Cây tam xoa kích này dài một trượng năm thước, nhưng mũi tam xoa kích thì rộng ba thước, ba mũi nhọn ngông nghênh vươn ra, tạo hình khoa trương, vô cùng dữ tợn.

Thánh Mỹ lạnh lùng hỏi:

- Ngươi... Thông qua Hắc Ám tế điển?

Thực lực của Minh Đồng, thân phận của gã khiến trong lòng Thánh Mỹ sinh ra suy đoán như vậy.

Minh Đồng cười phá lên:

- Ha ha ha!

Thánh Mỹ bẻ cổ, từng bước mộtđi xuống tế đàn đến chỗ Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Minh Đồng từng bước mộttới gần:

- Ta có thông qua Hắc Ám tế điển hay không các ngươi cứ đi lên thử Hắc Ám tế điển là gì liền biết ngay.

Lâm Minh nheo mắt, bây giờ hắn đã xác định từ lúc hắn xuất hiện ở Tu Di giới, dùng tu vi Thiên Tôn trung vị đánh bại Thánh Mỹ, giây phút đó hắn đã bị Thiên Tôn hoặc người khống chế Tu Di giới theo dõi.

Lâm Minh vào mộ Ma Thần tương đươngchui đầu vô lưới, dù hắn có muốn nắm giữ Trụ chi thư hay không, dù hắn có chủ động vào Đế Cốt Hải hay không thì chẳng có gì khác biệt, sớm muộn gì Minh Đồng sẽ tìm hắn.

Minh Đồng này giống như con chó trung thành được Hồn Đế nuôi âm thầm theo dõi thử thách mộ Ma Thần.

Lâm Minh lẻn vào Hắc Ám Thâm Uyên vì nâng cao thực lực của mình, song song đó hắn biến thành con mồi.

Hiện tại điều duy nhất Lâm Minh mừng là Minh Đồng chưa phát hiện thân phận nhân loại của hắn.

Minh Đồng còn kém một chút dày dan, tầm mắt tu vi có hạn, không thể nhìn thấu Lâm Minh. Nếu Hồn Đế đích thân tới thì Lâm Minh không ôm chút hy vọng may mắn nào.

Vấn đề bây giờ là nếu Lâm Minh không lộ ra bản tôn thì không có hy vọng đánh bại Minh Đồng chút nào.

Nhưng dù bản tôn có lộ ra thì hy vọng đánh bại Minh Đồng vẫn rất nhỏ, hơn nữa bản tôn mà ra tức là không chết không ngừng, Minh Đồng tuyệt đối sẽ không tha cho Lâm Minh.

Ngoài ra sẽ liên lụy Thánh Mỹ, nàng sẽ vì điều này mà gặp tai họa ngập đầu, cõng tội phản loa.

Thánh Mỹ nhìn sắc mặt của Lâm Minh liền hiểu hắnsuy nghĩcái gì, nàng nhẹ nhàng truyền âm:

- Ta sinh ra Cửu Nhi lại xóa đi ấn ký tinh thần Hồn Đế để lại trong hồn hải của ta tức là đập nồi chìm thuyền rồi, lúc này ngươi không cần kiêng dè cái gì nữa, ngươi và ta dốc sức đánh một trận đi.

- Nếu hôm nay có thể may mắn còn sống, ta và ngươi đi chân trời góc biển. Nếu chôn thân tại đây, ta cùng ngươi xuống hoàng tuyền. Dù kết quả như thế nào thì ta không hối hận.

Vào hoàn cảnh này Thánh Mỹ truyền âm ngắn gọn xúc động lòng Lâm Minh.

Lâm Minh rõ ràng xuất thân của Thánh Mỹ đã kèm theo bi tình vô hạn.

Dù ngày xưa Thánh Mỹ có tình nguyện với Lâm Minh hay không, tới hôm nay thì Thánh Mỹ hay Cửu Nhi đã thành ấn ký saau sắc trong sinh mạng của hắn, không thể xóa nhòa, không dứt bỏ được.

Lâm Minh hít sâu một hơi, từ từ siết chặt nắm tay, ánh mắt rực sáng chiến ý nhìn Minh Đồng.

Minh Đồng nhướng đuôi mày, tiếc nuối lắc đầu nói:

- Xem ra... Không thương lượng được rồi. Thật ngu xuẩn, ta nói rồi, dù các ngươi làm gì cũng không bao giờ chiến thắng ta được.

Lâm Minh rống to:

- Nói nhảm nhiều qua!

Năng lượng toàn thân bùng nổ, tụ tập lực lượng cửu thiên tinh thần, Ám Long thương giáng mạnh xuống.

Lực lượng đáng sợ như vì sao rơi thổi quét thiên địa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, năng lượng bộc phát hình thành xung lực cuồng bá không gì sánh bằng, cơ thể Minh Đồng bị lực lượng hất bay.

Nhưng giây sau Minh Đồng nhẹ nhàng đáp xuống đất. Lực lượng, pháp tắc của Lâm Minh dường như bị Minh Đồng khắc chế hoàn toàn, thương quang bị chân nguyên hộ thể của gã hấp thu, không để lại gì.

Thế thiên địa như có như không vẫn vờn quanh gười Minh Đồng, dường như bất cứ lực lượng, bất cứ chiêu thức gì cũng không thể phá hủy thế này.

Lâm Minh hút ngụm khí lạnh, hắn biết rõ uy lực một kích vừa rồi đủ giết ngay một số Chân Thần trung vị, càng dễ dàng đánh bị thương.

Nhưng đụng phải Minh Đồng thì bị đối phương nhẹ nhàng đón đỡ, không tốn chút sức nào.

Hiện tại Lâm Minh sử dụng phân thân Ác Ma, nếu dùng bản tôn thì thực lực nâng cao nhiều nhưng tuyệt đối không thể tăng gấp đoi.

Lâm Minh không chút nghi ngờ dù hắn nâng cao lực lượng lên chắc chắn không làm gì Minh Đồng được.

- Tại sao hắn mạnh đến vậy? Minh Minh của hắn chỉ có tu vi Chân Thần trung vị!

Minh Đồng từng bước một tới gần Lâm Minh, Thánh Mỹ:

- Các ngươi đã dùng chiêu thức rồi thì đến lượt ta.

Minh Đồng nhìn Thánh Mỹ, cười hỏi:

- Sư muội không khuyên nhủ tình lang của mình sao? Muốn trơ mắt nhìn hắn chết?

Minh Đồng dứt lời, người bộc phát ra sát khí.

Ầm!

Minh Đồng như hồn ma lao ra, tam xoa kích đập xuống.

Không có kích quang, không có năng lượng phun ra nuốt vào, thậm chí không có pháp tắcdao động. Công kích của Minh Đồng nhìn như vô cùng bình thường nhưng từng hành động của gã lại mang theo đại thế thiên địa. Đối mặt Minh Đồng như đối diện cả thiên địa.

Lâm Minh thấy Minh Đồng lao tới, cảm giác không gian quanh mình toàn bộ bị tỏa định, hắn như ở trong lồng giam không gian, không thể né tránh.

Nhìn Minh Đồng giáng tam xoa kích xuống, Lâm Minh gầm lên, Ám Long thương giơ ngang trước mặt.

Răng rắc!

Tam xoa kích và Ám Long thương va chạm mạnh, Ám Long thương bị đập cong xuống, hoàn toàn bị bẻ cong. Mảnh xương trên thân thương bay tứ tán.

Giây phút đó Lâm Minh cảm giác đôi tay mình tê dại, xương tay như đã gãy, lực lượng Minh Đồng lớn đến khó tin.

- Không tệ!

Một tay Minh Đồng cầm tam xoa kích, thân thể bay lên, chân phải gấp khúc, đầu gối đập mạnh vào ngực Lâm Minh.

Bùm!

Bị lồng giam không gian tỏa định, lại bị lực lượng to lớn của Minh Đồng ức chế, Lâm Minh không thể ngăn cản một kích kia. Lâm Minh bị đầu gối đánh trúng ngực, trong khoảnh khắc hắn cảm giác ngực như bị búa tạ ức vạn cân đập trúng, xương ngực vỡ nát, nội tạng lệch đi. Lâm Minh hộc bãi máu bay ra ngoài.

Lâm Minh đập mạnh vào góc tế đàn, vảy giáp sau lưng vỡ vụn.

- Lâm Minh!

Thánh Mỹ lắc người tới bên cạnh Lâm Minh, nàng không hét ra tên của hắn mà dùng tuyền âm.

Thánh Mỹ vô cùng đau lòng, khoảnh khắc Minh Đồng công kích dùng thế cường đại ngăn cách nàng, làm nàng không thể tới gần chiến trường, không hỗ trợ Lâm Minh được.

Có thể tưởng tượng Thánh Mỹ và Minh Đồng chênh lệch cỡ nào.

Lâm Minh ho khan, máu trong khoang miệng dính đặc hỗn hợp vụn nội tạng:

- Sao hắn mạnh quá vậy? Nàng hoàn toàn không biết gì về hắn sao?

Thật sự là chênh lệch quá lớn, Minh Đồng là Chân Thần trung vị, Thánh Mỹ là cực hạn Thiên Tôn nửa bước vào đẳng cấp Chân Thần. Nhưng dựa theo thực lực chênh lệch hiện tại thì dù nàng có đột phá Chân Thần chưa chắc đánh lại Minh Đồng.

Chương 2401: Nguy hiểm sinh tử

Tức là Minh Đồng biểu hiện ra trình độ thiên tài hiện tại không khác biệt Thánh Mỹ bao nhiêu.

Thánh Mỹ trả lời:

- Minh Đồng trong ấn tượng của ta chỉ mạnh hơn Đại Hồng thái tử một chút, ta chưa bao giờ biết hắn ẩn giấu sâu như vậy.

Lâm Minh lau máu dính khóe môi:

- Vậy sao?

Lâm Minh không tin một Ác Ma lúc trước chẳng nổi tiếng trong Hắc Ám Thâm Uyên sẽ có thiên phú như vậy.

Nếu Minh Đồng thật sự lợi hại thì trước đó gã không cần giấu diếm, vì gã che giấu thiên phú của mình chẳng có ý nghĩa gì.

So với Minh Đồng hiện tại thì Tạo Hóa Thánh Tử từng không ai bì nổi chẳng là cái đinh gì. Lâm Minh thậm chí cảm thấy thiên phú như Minh Đồng có một tia hy vọng trùng kích cảnh giới vượt qua Chân Thần.

- Cơ bắp vết thương đang mấp máy, sinh ra cái mới. Xương ngực gãy lặng lẽ khép lại, lực phục hồi thật mạnh.

Minh Đồng nhìn ngực Lâm Minh, tặc lưỡi khen:

- Cơ thể cường đại như vậy thật khiến người ghen tỵ, làm phân bón thì rất tiếc.

Minh Đồng đột nhiên giơ tam xoa kích lên đâm vào Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ truyền âm:

- Lâm Minh!

Hai tay Thánh Mỹ duỗi thẳng, mười ngón thuôn dài liên tục điểm. Trán Thánh Mỹ bắn ra luồng thần quang đỏ thắm.

Các cánh hoa tàn Hồng Liên Cửu Chuyển nở rộ trong thần quang..

Lâm Minh đột nhiên bùng nổ đâm ra một thương, thương này điểm vào tim sen Hồng Liên Cửu Chuyển.

Toàn bộ lực lượng của Lâm Minh đều rót vào Hồng Liên Cửu Chuyển, dùng pháp tắc của Thánh Mỹ làm khuông giá, lực lượng và pháp tắc hỗ trợ nhau bộc phát ra uy lực siêu mạnh.

Lâm Minh và Thánh Mỹ hợp sức lúc trước có thể giết Đại Hồng thái tử đỉnh cao Chân Thần trung vị, từ đó thấy được uy lực cỡ nào.

Răng rắc!

Tam xoa kích va chạm mạnh vào Hồng Liên Cửu Chuyển, trong đó ẩn chứa pháp tắcsinh tử, lực lượng linh hồn, thậm chí là lực lượng cực hạn của Thánh Mỹ và Lâm Minh. Trong phút chốc tất cả bộc phát ra như cơn bão ập hướng Minh Đồng.

Minh Đồng hơi thu về nụ cười khinh miệt trên mặt.

Minh Đồng nhanh chóng thụt lùi, tam xoa kích liên tục đâm ra. Mỗi lần Minh Đồng công kích đều đơn giản không hoa hòe, không mang chút năng lượng nhưng vẫn mang theo cái ‘thế’.

Trùng kích dồn dập, cánh hoa Hồng Liên Cửu Chuyển rơi rụng, năng lượng nhanh chóng bị suy yếu. Những năng lượng bị suy yếu có một phần bị Minh Đồng hút vào người.

Minh Đồng thụt lùi trăm trượng, Hồng Liên Cửu Chuyển biến mất hoàn toàn. Từ đầu đến cuối Lâm Minh và Thánh Mỹ hợp sức không đụng được tới vảy giáp Minh Đồng.

Một chiêu công kích làm Lâm Minh, Thánh Mỹ tiêu hao khá nhiều nhưng chỉ đẩy lùi được Minh Đồng.

Minh Đồng tùy ý vung tay lên:

- Công kích rất mạnh, các ngươi đúng là trời ghép thành đôi.

Minh Đồng xua tan lũ năng lượng cuối cùng tùy ý như vạch mạng nhện, gã cầm tay tam xoa kích từng bước một đi hướng Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Mặt Thánh Mỹ tái nhượt:

- - Sao có thể như vậy?

Ai gặp phải đối thủ đáng sợ thế này, mọi chiêu thức vô hiệu thì đều cảm thấy tuyệt vọng.

Thánh Mỹ và Lâm Minh không thể nào chiến thắng Minh Đồng như vậy.

Lâm Minh nhìn hư không trước mặt Minh Đồng, trong hư không đó vẫn quanh quẩn gợn sóng năng lượng sau khi Hồng Liên Cửu Chuyển biến mất.

Lâm Minh nhớ lại cảnh Minh Đồng phá Hồng Liên Cửu Chuyển, óc hắn lóe tia sáng.

Lâm Minh mở miệng hỏi:

- Ngươi... Nhờ cậy lực lượng của thế giới này?

Minh Đồng khựng bước, ngạc nhiên nhìn Lâm Minh.

- Tất cả chiêu thức của ngươi đều không dung nhập pháp tắc, không sử dụng lực lượng của mình nhưng thật ra ngươi dùng cơ thể mình làm môi giới điều động lực lượng thế giới, tức là ‘thế’ trong chiêu thức của ngươi. Chúng ta chiến đấu với ngươi thật ra là chiến với thế giới này.

Nghe Lâm Minh giải thích Minh Đồng khẽ kêu lên:

- Thú vị, ngươi có thể nhìn ra cách chiến đấu của ta. Ngươi nói đúng, ta đúng là nhờ cậy lực lượng của thế giới này. Trong mộ Ma Thần, ta là chúa tể tuyệt đối, tựa như thần linh!

- Trăm ức năm trướcTam Thập Tam Thiên chư tộc đã từng xuất hiện hai nhân vật tuyệt thế vượt qua Chân Thần, Tu La và Bất Hủ. Bọn họ tu vũ trụ ngoài người và trong người, lý niệm của hai người khác nhau, thậm chí từng vì điều này mà đại chiến. Nhưng theo ta thấy dù là Tu La hay Bất Hủ thì pháp tắc của bọn họ chưa tới mức tận cùng.

- Một người tu ‘thiên’, một người tu ‘nhân’, nhưng không ai có thể thiên nhân hợp nhất, chủ nhân của ta thì làm được điều đó.

- Mộ Ma Thần là thế giới chung cực của chủ nhân, trong thế giới này chủ nhân có thể hòa hợp thành một với thế giới, dù là thể xác, linh hồn hay tinh thần.

- Chủ nhân chính là thế giới, thế giới chính là chủ nhân, thế giới bất diệt, chủ nhân bất diệt, thế giới bất hủ, chủ nhân bất hủ!

- Thế giới mộ Ma Thần kiên cố biết bao, dù là kỷ nguyên vũ trụ trước, khi đại phá diệt đến mộ Ma Thần vẫn chịu đựng được.

- Một thế giới chịu đựng được đại phá diệt vũ trụ nghĩa là nó sẽ mãi mãi tồn tại, là vĩnh thế vĩnh sinh, bất tử bất diệt thật sự!

Minh Đồng cười lớn nói ra lời kinh thiên động địa.

Lâm Minh đã nghe, thấy, từng tu luyện rất nhiều pháp tắc đỉnh cao nhưng nghe Minh Đồng nói xong rất giật mình.

Võ giả dung hợp với thế giới!

Thế giới bất diệt, võ giả bất diệt!

Thế giới bất hủ, võ giả bất hủ!

Đây là vĩnh sinh bất tử thật sự!

Từ xưa đến nay không biết bao nhiêu nhân vật thiên kiêu võ đạo truy cầu vĩnh sinh nhưng toàn thất bại.

Chủ nhân của Minh Đồng nghĩ đến cách dung hợp mình và thế giới, miễn đại thế giới này chống chọi được vũ trụ phá diệt thì thế giới hay võ giả đều sẽ tồn tại vĩnh hằng.

Ý tưởng này làm Lâm Minh hết sức rung động.

Tuy đứng phía đối lập bàn tay đen sau màn nhưng Lâm Minh phải công nhận người này là thiên tài cực kỳ đáng sợ trên đường võ đạo từ xưa đến nay.

Không nói sau không người tới nhưng e rằng trước không ai có.

Lâm Minh chợt nghĩ dến thế giới trong cơ thể mình, thế giới đó rất đặc biệt, dung hợp một hạt giống thế giới thật sự, dung chứa nhiều lực lượng thế giới.

Lâm Minh luôn muốn dung hợp Thánh Điển vũ trụ trong người và Tu La Thiên Thư vũ trụ ngoài người thành một, từ ý nghĩa nào đó thì hắn đang đi cùng con đường như bàn tay đen sau màn mộ Ma Thần.

Tuy nhiên Lâm Minh vừa mới khởi bước không lâu, bàn tay đen sau màn sắp đại thành.

Chênh lệch này lớn quá mức.

Ong ong ong ong ong!

Đại thế thiên địa lại tụ tập quanh người Minh Đồng.

Thực lực của Minh Đồng không mạnh hơn Đại Hồng thái tử bao nhiêu, nhưng gã có năng lực khống chế lực lượng thế giới trong mộ Ma Thần, dựa vào lực lượng thế giới hình thành ‘thế. Miễn Minh Đồng đứng tại đây thì tới đâu là vô địch đến đó.

Lúc này đặt ra trước mặt Lâm Minh, Thánh Mỹ gần như là đường cùng. Trong thế giới mộ Ma Thần hai người như cá trong chậu, không có đường trốn.

- Thật sự... Không có đường sống sao?

Vào phút sống còn, mỗi lần Lâm Minh hít thở rất lâu dài, tuy thân thể căng thẳng cao độ nhưng hồn hải lại cực kỳ bình tĩnh.

Tư duy của Lâm Minh xoay chuyển nhanh với tốc độ siêu khủng, trong khoảnh khắc lóe qua ngàn vạn ý nghĩ, tìm kiếm đường sống duy nhất trong tuyệt cảnh.

Chương 2402: Đánh bất ngờ

Hiện tại Lâm Minh còn có bản tôn, ma phương, nhưng dùng những lá bài tẩy này không đủ để đánh bại Minh Đồng.

Trừ phi...

Trong đầu Lâm Minh lóe qua tia sáng, trong nhiều đường chết có một con đường duy nhất, có khả năng chiến thắng nhưng muốn thực hiện nó vô vàn khó khăn.

Minh Đồng không thèm quan tâm ý nghĩ của Lâm Minh:

- Sư muội, chủ nhân tốn nhiều công sức bồi dưỡng sư muội, vậy mà sư muội vì một nam nhân phản bội chủ nhân. Sư muội khiến người vô cùng thất vọng!

Khi Minh Đồng nói chuyện thì chộp hướng Thánh Mỹ.

Khoảnh khắc Minh Đồng ra tay đại thế thiên địa hình thành lồng giam hoàn toàn tỏa định không gian quanh Thánh Mỹ. Nàng hét lên, cơ thể không tự chủ được bay hướng Minh Đồng, nhẹ nhàng như lông chim bị gió mạnh lôi kéo.

Lâm Minh gầm lên:

- Xéo!

Cơ thể Lâm Minh như kiếm bén bay ra, cơ bắp toàn thân nổi cục cục, tất cả năng lượng rót vào Ám Long thương. Lâm Minh ném cây thương ra ngoài.

Ong ong ong ong ong!

Ám Long thương mang theo lực lượng tột đỉnh của Lâm Minh rạch phá hư không hình thành sóng năng lượng mắt thường trông thấy trong không gian, thương đâm thẳng vào mặt Minh Đồng.

Minh Đồng cười khẩy nói:

- Không giữ vũ khí, đang tự sa đọa sao?

Minh Đồng vươn tay chộp.

Xoẹt!

Thân Ám Long thương bị Minh Đồng bắt lấy, xung lực đáng sợ vẫn tiến tới trước ma sát dữ dội với bàn tay gã, lửa lóe lên.

Đại thế thiên địa bao bọc, Ám Long thươngthẳng tới gần trán Minh Đồng nửa tấc thì kiệt sức, không thể tổn thương gã một chút nào.

Minh Đồng lạnh lùng cười:

- Chỉ là vùng vẫy sắp chết.

Nhưng khoảnh khắc nụ cười đó đông trên mặt Minh Đồng.

Trước mặt Minh Đồng, Lâm Minh vốn ném Ám Long thương ra với tốc độ khó tinh lao tới gần gã. Lâm Minh rút xương sống lưng to lớn từ trong Tu Di giới. Sống lưng này như con rết dữ tợn, xương thô to, Lâm Minh vóc dáng Ác Ma vạm vỡ cũng cần cầm bằng hai tay mới hết.

Lâm Minh cầm khúc cổ xương sống, dùng phần đuôi đâm thẳng xuống.

Quanh người Minh Đồng đang ngưng tụ đại thế thiên địa, vốn nên không gì phá nổi.

Phập!

Vang tiếng nổ, đại thế thiên địa ngưng kết lại bị xương sống trong tay Lâm Minh xé rách, dường như khúc xương sống lưng khắc chế đại thế thiên địa rõ rệt.

Sau khi đại thế thiên địa tan vỡ thì phần đuôi lạnh lẽo đâm thẳng trái tim Minh Đồng.

- Không thể nào!?

Lần đầu tiên mặt Minh Đồng lộ tia kinh sợ.

Minh Đồng lùi nhanh mấy chục trượng, vung tam xoa kích ra.

Răng rắc!

Tam xoa kích va chạm mạnh với phần đuôi trong tay Lâm Minh. Tam xoa kích cứng rắn không gì phá nổi thế nhưng gấp khúc lại.

Khoảnh khắc này Minh Đồng hoa mắt, cảm thấy cơ thể Lâm Minh đột nhiên thay đổi, từ ban đầu Ác Ma cao gần hai trượng nhanh chóng rút nhỏ, vảy giáp biến mất, hoàn toàn biến thành hình dạng nhân loại.

Lâm Minh vươn tay ra, một hình lập phương màu đen xoay tít trong lòng bàn tay hắn, lực thú đáng sợ bùng nổ.

Lâm Minh đột nhiên hiện hình bản tôn, lấy ma phương ra. Lâm Minh dùng ma cốt phá đại thế thiên địa, lấy ma phương ra trong khoảng cách cực gần. Cự ly giữa ma phương và Minh Đồng gần bằng không.

Lực hút mạnh mẽ tác dụng trên người Minh Đồng, Lâm Minh muốn hút cả người gã vào trong không gian ma phương.

Minh Đồng là nô bộc trung thực của bàn tay đen sau màn mộ Ma Thần, gã có thể mượn dùng lực lượng thế giới trong mộ Ma Thần.

Tức là miễn Minh Đồng ở trong mộ Ma Thần thì gã vô địch.

Cách chiến thắng Minh Đồng duy nhất là khiến gã tạm thời rời khỏi thế giới mộ Ma Thần.

ma phương là một hạt giống đại thế giới, không gian ma phương vốn là hình thức ban đầu của một thế giới. Nếu có thể hút Minh Đồng vào không gian ma phương, với lực lượng khó lường của ma phương rất có thể sẽ ngăn cách lực lượng thế giới mộ Ma Thần, vậy thì Minh Đồng mất đi pháp tắc thế giới mộ Ma Thần hỗ trợ, gã như con cọp bị nhổ hết nanh vuốt, không đáng lo.

Đây là phương án tác chiến có thể thực hiện nhất mà Lâm Minh nghĩ ra.

Nhưng khoảnh khắc Minh Đồng sắp bị hút vào ma phương thì gã phát ra tiếng gầm rống như dã thú.

Minh Đồng cắn rách đầu lưỡi, ngực phun ra đoàn máu, bên trong người gã cóba Ác Ma ảodữ tợn bay ra.

- Grao!

- Grao!

- Grao!

Ba Ác Ma ảo phát ra tiếng gầm gừ cực kỳ thê lương lao hướng Lâm Minh, trực tiếp nổ tung.

Ác Ma ảo tự bạo hình thành xung lực đáng sợ đẩy ma phương ra, Minh Đồng nương lực lượng lùi n hanh ra ngoài.

Ầm!

Thần quang tứ tán kích động hư không, ma phương phát động lực thú dấy lên vòng xoáy sức kéo chỉ hút được tàn hồn Ác Ma ảo vào. Minh Đồng lkim thiền thoát xác đã thoát khỏi chiến trường cách xa mấy trăm trượng, vừa lúc đứng trên một tòa tế đàn hắc ám.

Minh Đồng trợn to đôi mắt ác độc ăn thịt người sáng rực trừng Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh đã trở về hình dạng bản tôn, một tay cầm ma phương, tay chộp xương Ma Thần cao còn hơn người hắn, mặt trầm như nước.

Lâm Minh vừa mới phát hiện một kích sấm sét nhưng vì Ác Ma ảo trong người Minh Đồng tự bạo mà thất bại.

Lâm Minh rất rõ ràng ba Ác Ma ảo đến từ ba tòa ma tháp phía xa trước đó bị Minh Đồng triệu hoán lại gia cố trên người gã, nâng cao sức chiến đấu.

Không ngờ vào phút then chốt Minh Đồng có thể bỏ đi ba tàn hồn Ác Ma phá đòn sát thủ của Lâm Minh.

Lần này thất bại nghĩa là kế hoạch tác chiến của Lâm Minh hỏng, vì khi Minh Đồng đã đề phòng, hắn muốn hút gã vào không gian ma phương đã khó càng khó thêm.

Tình huống tệ không thể tả.

Ánh mắt, biểu tình của Minh Đồng dữ tợn khủng khiếp:

- Ngươi... Không phải là tộc Ác Ma!

Đôi mắt sắc bén của Minh Đồng chớp mắt phân tích ra Lâm Minh chẳng những không phải Thâm Uyên Ác Ma hơn nữa cũng không phải đến từ thái cổ thần tộc Minh Đồng, hắn thuộc chủng tộc Tam Thập Tam Thiên.

trưởng lão thứ chín này là người Tam Thập Tam Thiên phái tới lẻn vào Hắc Ám Thâm Uyên.

Lại kết hợp Lâm Minh thể hiện thiên phú kinh người vào lúc này, trong đầu Minh Đồng lóe lên tia sáng.

- Ta biết ngươi là ai! Thì ra là vậy, ngươi giấu sâu thật.

Mắt Minh Đồng bắn ra sát khí nhìn Lâm Minh lại ngó Thánh Mỹ, chợp nheo mắt nói:

- Hèn gì ngươi mới tiếp xúc với hắn vài năm ngắn ngủi liền không tiếc phản bội chủ nhân, thì ra trưởng lão thứ chín này vốn là tình lang cũ của ngươi. Thế nào? Ngươi thật sự động tâm với nhân loại, vì hắn và cái gọi là tình yêu cam nguyện hy sinh chính mình, hy sinh địa vị chí tôn tương lai dễ dàng có được?

Minh Đồng hùng hổ chất vấn.

Thánh Mỹ đã nhìn thấu tất cả:

- Ngươi cho rằng đi theo lão già kia hoàn thành dã tâm của lão xong sẽ cho ngươi những gì ngươi muốn sao? Đừng nằm mơ, ngươi sẽ chỉ biến thành một con chó lợi dụng xong sẽ bị vứt bỏ!

Lời Thánh Mỹ như đâm trúng Minh Đồng, trong phút chốc sát khí cả người gã bùng nổ, sau lưng truyền đến tiếng muôn vàn Ác Ma gầm rú.

Ong ong ong ong ong!

Đầu bên kia sông hoàng tuyền lại có ba tòa ma pháp rung nhẹ, ba luồng sáng bắn lên cao bay nhanh hướng Minh Đồng.

Minh Đồng lần nữa triệu hoán ma đế thượng cổ ngủ say trong Đế Cốt Hải.

Chương 2403: Ma phương biến dị

Xoẹt!

Lực lượng ma hồn vào người, toàn thân Minh Đồng ma khí âm trầm. Lực lượng của Minh Đồng so với lúc trước hầu như không bị yếu đi, gã tham lam nhìn Lâm Minh, nhìn ma phương trong tay hắn.

- Thứ trong tay ngươi thật ghê gớm, có thể hấp thu tàn hồn đại đế tộc Ác Ma thượng cổ, phá lực lượng thế giới mộ Ma Thần. Để ta đoán xem nó là cái gì...

Mặt Lâm Minh lạnh băng siết chặt ma phương.

Minh Đồng cười càng tươi:

- Lâm Minh ơi là Lâm Minh, ngươi cũng xem nhưphúc tinh của ta, nếu ta giết ngươi, dâng đầu ngươi và thứ trong tay ngươi cho chủ nhân của ta, ngươi đoán xem chủ nhân sẽ thưởng gì cho ta?

Minh Đồng liếm môi. Ma phương trong tay Lâm Minh càng nóng cháy hơn.

Lúc trước Lâm Minh vừa mới bước vào Đế Cốt Hải thì ma phương đã rung nhẹ, dường như cực kỳ hưng phấn, có chút nóng bỏng.

Hiện tại đi tới chính giữa sáu tế đàn trung tâm Đế Cốt Hải, đặc biệt khi Lâm Minh triệu ra ma phương thì cảm giác nóng cháy càng mạnh mẽ hơn, lực lượng chấn động càng lúc càng kịch liệt.

Lâm Minh giật mình thầm nghĩ:

- Có chuyện gì đây?

Lâm Minh vốn cho rằng ma phương chấn động có lẽ vì mới tới Đế Cốt Hải gặp nhiều tàn hồn ma đế thượng cổ nên hưng phấn, hiện tại xem ra sự việc không giống như vậy.

Không chỉ ma phương chấn động, Thánh Mỹ đứng bên cạnh Lâm Minh chợt ôm ngực, mắt mông lung nói:

- Lâm Minh, ta cảm thấy có thứ gì đang kêu gọi ta, mãnh liệt hơn lúc mới vào Đế Cốt Hải gấp trăm lần...

Thánh Mỹ và ma phương biến dị khiến lòng Lâm Minh ngày càng khó hiểu, nhưng lúc này hắn đã không rảnh suy nghĩ nhiều, vì Minh Đồng bay vọt lên. Minh Đồng cầm tam xoa kích tụ tập đại thế thiên địa Đế Cốt Hải đâm hướng Lâm Minh.

- Lúc này còn dám phân tâm, đi chết đi!

Một kích của Minh Đồng tràn đầy quyết tâm, đại thế thiên địa lần nữa tỏa định không gian quanh Lâm Minh, khiến hắn không thể né tránh được.

Tim Lâm Minh đập nhanh tay cầm ma cốt, hắn phải ngăn cản công kích của Minh Đồng.

Trong lòng Lâm Minh rất rõ ràng Minh Đồng và thế giới hợp thành một thể, lực lượng gần như vô cùng vô tận, cộng thêm thực lực vượt xa Lâm Minh, khả năng chiến thắng của hắn quá xa vời.

Ngay cả ma cốt chỗ dựa duy nhất trong tay cũng có vấn đề, vì khúc xương sống này rất có thể liên quan chủ nhân sau màn Minh Đồng, nó có thể hoàn toàn theo Lâm Minh sử dụng không?

Tất cả tình huống đều cực kỳ bất lợi.

Răng rắc!

Tam xoa kích và xương sống giao nhau, xung lực to lớn khiến đôi tay Lâm Minh trầm xuống.

Lần này xương sống đối diện Minh Đồng không phát huy ra hiệu quả thế như chẻ tre lúc trước, ngược lại bị thế mà gãchính là dẫn dắt.

Ma cốt dù sao không phải vũ khí của Lâm Minh, hắn không cách nào tế luyện nó. Trước đó Minh Đồng bởi vì trở tay không kịp nên chịu thiệt một chút, rất nhanh Lâm Minh phát hiện hắn khống chế ma cốt dần yếu đi. Khối xương này có xu hướng thoát khỏi lòng bàn tay Lâm Minh, gần như theo Minh Đồng khống chế.

Minh Đồng huơ tam xoa kích đại khai đại hợp:

- Cả thế giới này đều nghe theo ta, ngươi muốn dùng thứ của thế giới này đối phó ta là chuyện không thể nào!

Lâm Minh miễn cưỡng ngăn cản, trên mặt hắn nổi gân xanh, mạch máu hai tay vỡ nát.

Lực lượng chênh lệch quá lớn!

Lâm Minh vừa miễn cưỡng ứng đối vừa tìm kiếm cơ hội phản kích.

Lúc này ma phương mà Lâm Minh dựa vào chấn động càng lúc càng kịch liệt, làm hắn khó thể khống chế nó.

- Rốt cuộc bị sao vậy?

Trong lòng Lâm Minh khó hiểu, hắn chợt cảm giác ma phương truyền tin tức đến sâu trong linh hồn, dường như là khao khát năng lượng.

Ma phương cần lực lượng của hắn?

Trong lòng Lâm Minh nổi lên ý nghĩ này, hắn đang đại chiến với Minh Đồng đã là nỏ mạnh hết đà, còn chưa thêm lực lượng cho ma phương gần như là hành động tìm chết.

Răng rắc!

Lại một lần va chạm kịch liệt, người Lâm Minh văng ra ngoài, cánh tay phải đau nhức, xương cánh tay cơ hồ rạn nứt. Thừa dịp cơ hội rút lui trong khoảnh khắc này, Lâm Minh cắn chặt răng, điều động tất cả lực lượng trong người không chút giữ lại rót vào ma

phương.

Suốt đời Lâm Minh có thể đi tới bây giờ nhờ ma phương mang lại tác dụng rất lớn. Vào phút sống còn này Lâm Minh chọn hoàn toàn tin tưởng ma phương.

Rầm!

Lâm Minh đập mạnh vào tế đàn hắc ám, khóe miệng tràn ra máu tươi. Lâm Minh không giữ lại chút năng lượng nào, rót hết vào ma phương khiến hắn không còn nhiều năng lượng để tự bảo vệ mình.

Nhìn Lâm Minh rót năng lượng vào ma phương dường như định lần thứ hai sử dụng thần khí này, Minh Đồng cười khẩy nói:

- Chết đi!

Minh Đồng đột nhiên ném ra tam xoa kích.

Vù vù vù vù vù!

Tam xoa kích rạch phá hư không, tựa như sao băng xé gió lao hướng Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh căn bản không chút sức chống cự, mắt thấy hắn cơ hồ bị tam xoa kích to lớn đóng đinh trên tế đàn hắc ám. Khoảnh khắc sống còn, một đóa Hồng Liên Cửu Chuyển đỏ thắm nở tung ra trước mặt Lâm Minh, ẩn chứa ý cảnh sinh tử huyền diệu va chạm với tam xoa kích.

Ầm!

Hồng Liên nổ tung, cánh hao điêu tàn. Thế đi của tam xoa kích giảm chậm nhiều nhưng vẫn mang theo đại thế thiên địa đánh thẳng tới trước.

Thánh Mỹ chợt lóe tới trước mặt Lâm Minh, sắc mặt nàng tái nhợt, đôi tay đẩy ra.

Từng bức tường băng ngưng tụ trước mặt Thánh Mỹ.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Tam xoa kích liên tiếp đâm thủng ba bức tường băng, lưỡi kích lạnh lẽo đâm thẳng vào gáy ngọc Thánh Mỹ.

Lòng Lâm Minh thít chặt:

- Thánh Mỹ!

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thánh Mỹ chắp hai tay, dùng đôi tay non mềm kẹp lưỡi kích. Thánh Mỹ bị xung lực cường đại đẩy bay đi đập mạnh vào ngực Lâm Minh.

Phút cuối Thánh Mỹ phát ra tiếng hét chói tai, hai tay gồng sức xoay quỹ tích công kích của tam xoa kích.

Đinh!

Tam xoa kích dán sát người Lâm Minh và Thánh Mỹ đóng đinh trên tế đàn hắc ám, đôi tay Thánh Mỹ đẫm máu. Năng lượng trùng kích mạnh mẽ làm cánh tay phải Thánh Mỹ vặn vẹo gãy xương.

Tuy rằng miễn cưỡng bảo vệ được Lâm Minh nhưng Thánh Mỹ tiêu hao hết lực lượng. Tình huống của Lâm Minh không tốt hơn nàng bao nhiêu, tiếp theo bọn họ khó thể đỡ một kích của Minh Đồng.

Minh Đồng mỉa mai:

- Thật là vong mệnh uyên ương, lâm li bi đát.

Minh Đồng nhe răng cười tới gần Lâm Minh và Thánh Mỹ:

- Sư muội, mặc dù sư muội lphạm tội chết không thể tha thứ nhưng tá sẽ không giết sư muội, vì chủ nhân giữ mạng của sư muộilại có dùng. Ta sẽ mang sư muội về, ha ha, không biết chủ nhân xử lý sư muội như thế nào đây? Ta rất mong chờ.

Minh Đồng đang nói đột nhiên nụ cười trên mặt đông lại.

Ma phương trong tay Lâm Minh được hắn rót hết lực lượng vào chợt bắn ra như mũi tên.

Lòng Minh Đồng thít chặt thụt lùi ra sau, gã cực kỳ e ngại ma phương, lờ mờ đoán được lai lịch của nó.

Thần khí như vậy không đơn giản, Minh Đồng sơ sẩy một cái thì rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.

Ong ong ong ong ong!

ma phương rung bần bật, dù không gian trong mộ Ma Thần ổn định cũng vì lực lượng rung này mà chấn động kịch liệt như sắp vỡ nát ra.

ma phương xẹt qua quỹ tích, không công kích Minh Đồng mà bay lướt qua người gã.

Chương 2404: Sinh tử tịch diệt

Tốc độ ma phương nhanh đến khó tịn, mục tiêu của nó là một trong ba tòa ma tháp.

Bên cạnh sáu tế đàn có ba tòa ma tháp to lớn, hướng bay của ma phương là ma tháp cao ba mươi ba tầng.

Đinh keng!

Lâm Minh, Thánh Mỹ hay Minh Đồng không kịp làm ra phản ứng, ma phương đã đập mạnh vào cánh cửa ma tháp cao ba mươi ba tầng.

Xung lực mạnh mẽ khiến cánh cửa rung bần bật, đồ đằngÁc Ma trên cánh cửa như sống lại, đôi mắt lóe tia sáng đỏ máu, trận văn vô tận chuyển động bay ra ngăn cản ma phương trùng kích.

Khoảnh khắc những trận văn hiện ra đã bị ma phương đánh nát hơn phân nửa.

Đinh keng!

Lại vang tiếng nổ điếc tai, so với lần va chạm trước hầu như không có bất cứ khoảng cách. Phù văn Ác Ma vỡ nát mảng lớn biến thành luồng sáng bay tứ tán, cánh cửa dần như bị ma phương đụng mỡ.

Trong khoảnh khắc Minh Đồng hoàn toàn biến sắc mặt, vì gã nghĩ đến một chuyện làm gã như rơi vào hầm băng.

Minh Đồng hét to một tiếng:

- Nguy rồi!

Minh Đồng liều lĩnh lao hướng ma phương.

Minh Đồng có được năng lực khống chế mộ Ma Thần, tốc độ nhanh tới cực han. Minh Đồng hầu như có thể lợi dụng pháp tắc không gian hoàn thành thuấn di.

Chỉ chớp mắt Minh Đồng đã đến trước ma phương, vươn đôi vuốt ma bao bọc đại thế thiên địa chụp thẳng xuống ma phương.

Thánh Mỹ thấy cảnh này thì vô cùng lo lắng:

- Lâm Minh!

Cửu Nhi ở trong không gian ma phương, nếu ma phương bị chấn động kịch liệt có khi nào Cửu Nhi bị gì không?

Lâm Minh cũng căng thẳng thần kinh, lúc này hắn không có năng lực gì hỗ trợ ma phương. Lúc trước Lâm Minh đã rót hết lực lượng vào ma phương, hiện tại chỉ có thể tin tưởng vào ma phương.

Răng rắc!

ma phương cứng rắn né thoát vuốt ma của Minh Đồng, lại trùng kích vào cửa lớn ma tháp.

Cánh cửa rung bần bật, phù điêu Ác Ma trên cửa đã có một vết rạn.

Kít ktí ktí!

Đằng sau cánh cửa vang tiếng xiềng xích bị kéo căng như có tồn tại đáng sợ nào đó muốn vùng thoát khỏi trói buộc.

Minh Đồng căng thẳng thần kinh lại chộp hướng ma phương:

- Chết tiệt!

Chợt một linh hồn trùng kích cực kỳ lạnh băng như kiếm bén bắn ra khỏi cửa ma tháp đâm vào trán Minh Đồng. Người Minh Đồng run lên, đại thế thiên địa quanh thân gần như tán loạn!

Bùm!

ma phương lần thứ bốn đụng mạnh vào cửa cổng ma tháp, vết rạn mở rộng hơn.

Ngay sau đó là lần va chạm thứ năm, thứ sáu.

Lâm Minh trút xuống lực lượng vào ma phương đã bị hao hết, cổng ma tháp bí ẩn rốt cuộc bị đánh mở.

Lâm Minh, Thánh Mỹ nín thở nhìn chầm chầm cửa ma tháp từ tử mở ra.

Minh Đồng biểu tình cực kỳ khó xem.

Một thanh âm tràn ngập thương cổ như phát ra từ tận cùng thời gian truyền đến:

- Thật không ngờ vào phút cuối sinh mệnh còn được thấy truyền nhân của Vĩnh Sinh Chi Thạch, nhìn trút xuống sinh mệnh kéo dài huyết mạch...

Thanh âm truyền vào tai người dẫn đến linh hồncộng minh.

Thanh âm này không đơn giản là lời ra pháp theo mà bản thân thanh âm đã là đại đạo chi âm.

Thùng thùng thùng!

Tiếng bước chân nặng nề, tiếng xích sắt kéo dài dưới đất. Một bóng người tóc tai bù xù ra khỏi ma tháp.

Người đó không quá cao to, toàn thân bao trong trường bào màu đen. Trường bào đã hoàn toàn rách nát, người quấn xiềng xích, hơi chật vật. Dưới mái tóc dài xõa tung che giấu đôi mắt có thể chứa vũ trụ ngân hà.

Lâm Minh hít một hơi, hắn lờ mờ đoán ra thân phận của người này.

Có thể khiến ma phương rung động, làm Thánh Mỹ nghe thấy linh hồn triệu hoán, lại bị phong trong ma tháp ba mươi ba tầng, Lâm

Minh chỉ nghĩ ra đượcmột người.

Đó là chủ nhân trước của ma phương, người sáng tạo Thánh Điển có quan hệ khá nhiều với Thánh Mỹ, Bất Hủ quân vương!

Xem ra Bất Hủ quân vương chết thật rồi.

Lâm Minh biết xuất hiện trong Đế Cốt Hải nghĩa là Bất Hủ quân vương đã chết, chỉ có tàn hồn bị phong vào ma tháp.

Thánh Mỹ đứng bên cạnh Lâm Minh nín thở, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt không chớp cái nào. Thánh Mỹ cảm giác linh hồn run rẩy.

Tâm tình Thánh Mỹ khó thể bình tĩnh, nàng linh cảm sắp được vén màn bí mật thân thế.

Bất Hủ quân vương nhìn chăm chú vào Thánh Mỹ, buông tiếng thở dài thườn thượt:

- Tất cả là mạng.

Giọng điệu Bất Hủ quân vương lạnh nhạt khiến người nghe không hiểu ý nghĩa thật sự trong lời gã nói.

Đôi mắt Minh Đồng đỏ ngầu nhìn chằm chằm Bất Hủ quân vương đột nhiên xuất hiện, mặt tràn đầy sát khí âm u:

- Bất Hủ!

Từ ban đầu Minh Đồng kinh hoàng đến khi cửa ma tháp bị phá mở, Bất Hủ quân vương xuất hiện thì gã bình tĩnh trở lại:

- Khi ngươi còn sống đúng là oai phong một cõi, nhưng ngươi đã chết từ lâu, còn lạimột lũ tàn hồn bị Khốn ma Tác trấn áp trăm ức năm trong Phong Ma tháp, ngươi còn lại bao nhiêu lực lượng?

Khóe môi Minh Đồng cong lên dữ tợn:

- Như thế nào? Mùi vị bị phong ấn ra sao?

Minh Đồng nhanh chóng phân tích thực lực giữa mình và Bất Hủ quân vương.

Danh tiếng Bất Hủ quân vương đem lại uy hiếp rất lớn.

Nhưng hiện đứng trước mặt Bất Hủ quân vương chỉ là tàn hồn, Minh Đồng có thể khống chế lực lượng thế giới mộ Ma Thần, so sánh thì chưa chắc Bất Hủ quân vương mạnh hơn gã.

Càng phân tích Minh Đồng càng tràn trề tự tin:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn cút về Phong Ma tháp đi. Nếu để chủ nhân của ta tự mình đến đây, bỏ tàn hồn của ngươi vào luyện hồn đại trận luyên ngàn năm, vạn năm cho ngươi chịu đủ nỗi khổ luyện hồn!

Nghe Minh Đồng hăm dọa nhưng Bất Hủ quân vương không thèm để bụng, gã cười khẽ lạnh nhạt nói:

- Thật là thế đạo thay đổi, bây giờ một con chó cũng dám sủa trước mặt bổn tọa. Đừng nói là ngươi, xem như chủ tử nuôi con chó nhà ngươi đến Đế Cốt Hải cũng không dám nói ra lời như vậy. Nếu hắn có thể hoàn toàn khống chế nơi này đã sớm trường sinh bất diệt!

Bất Hủ quân vương miệt thịt đã chọc Minh Đồng bừng lên lửa giận:

- Ngươi nói cái gì!

Minh Đồng vung tam xao kích, đại thế thiên địa điên cuồng ngưng tụ.

Minh Đồng hét to một tiếng:

- Cút về Phong ma tháp của ngươi đi!

Kích đâm vào Bất Hủ quân vương.

Bất Hủ quân vương nhích người, hai tay duỗi thẳng đè xuống Minh Đồng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đại thế thiên địa bên người Minh Đồng đột nhiên tan tác, không chỉ thế, đại thế thiên địa hình thành phong vân tụ tập bên người Bất Hủ quân vương. Chúng nó hình thành bão tố gần xoay quanh bên cạnh Bất Hủ quân vương, theo gã khống chế.

Đại thế thiên địa mặc cho Bất Hủ quân vương trở lại.

- Sao có thể như vậy?

Không nói Minh Đồng giật bắn người, Lâm Minh và Thánh Mỹ cũng vô cùng ngạc nhiên. Lực lượng thế giới vốn do Minh Đồng khống chế ngược lại rơi vào tay kẻ địch Bất Hủ quân vương.

Chẳng lẽ đây là sai sót của Hồn Đế? Sao Hồn Đế có thể phạm sai lầm như vậy được?

Bất Hủ quân vương phớt lờ Minh Đồng, không thèm giải thích chỉ vỗ chưởng.

Trong chưởng này không chỉ ẩn chứa lực lượng thế giới còn có ý cảnh pháp tắc sinh tử của riêng Bất Hủ quân vương.

- Sinh Tử Tịch Diệt!

Lực lượng cuồng bạo tuôn ra, Minh Đồng bị đại thế thiên địa tỏa định. Minh Đồng theo quen dùng đại thế thiên địa nắm giữ sống chết của người khác lần đầu tiên bị đại thế thiên địa kiềm chế, lần đầu tiên gã cảm nhận sự bất lực vô biên khi một con người đối diện thế giới.

Chương 2405: Một đời anh hùng

Ong ong ong ong ong!

Lực lượng Bất Hủ quân vương hoàn toàn đổ ập xuống, Minh Đồng phát ra tiếng hét kinh hoàng, người run lẩy bẩy. Đôi mắt Minh Đồng bắn ra tia sáng kinh sợ, cực kỳ không cam lòng, khó tin.

Sự sống của Minh Đồng nhanh chóng trôi đi, thân thể héo tàn, hốc mắt hõm sâu, tóc bay bay như cỏ khô.

Nỗi sợ tử vong ập đến, Minh Đồng sợ hãi hồn vía lên mây.

Minh Đồng vô cùng sợ cái chết, gã không dám tin mình sẽ chết tại đây.

- Không thể nào! Ngươi đã chết! Một người chết làm sao có thể giết ta?

- Trên thế giới có rất nhiều chuyện không thể nào, nhưng sự thật là mỗi việc không thể đều hợp tình hợp lý. Cái gọi là ‘không thể’ chỉ nằm ở lòng người.

Bất Hủ quân vương nói xong câu đó hai nắm tay co lại. Thân thể Minh Đồng hoàn toàn khô kiệt, gã biến thành đống da bọc xương rơi lộp độp xuống chất thành đống.

Một lũ tàn hồn dâng lên từ đống xương, là tàn hồn của Minh Đồng. Pháp tắc trong Đế Cốt Hải đặc biệt, người hoặc Ác Ma chết tại đây sẽ giữ lại tàn hồn, suốt đợi bị phong trấn nơi này.

Bất Hủ quân vương nhìn lũ tàn hồn đó, phất tay, lực lượng thế giới hoàn toàn giam cầm tàn hồn.

Tàn hồn phát ra tiếng hét chói tai kinh khủng. Lúc này ma phương chủ động bay hướng tàn hồn, một vòng xoáy màu đen hình thành nuốt tàn hồn Minh Đồng vào.

Từ đầu đến cuối trận chiến đấu này kéo dài chưa tới năm giây đã hoàn toàn kết thúc.

Bất Hủ quân vương chỉ mới ra một chiêu Sinh Tử Tịch Diệt liền giết Minh Đồng.

Trong lòng Lâm Minh vô cùng kinh hoàng.

Đây là thực lực của cường giả vượt qua Chân Thần sao?

Chết rồi chỉ để lại một lũ tàn hồn, hơn nữa bị phong trấn trăm ức năm mà còn biến thái như vậy, thật sự là chênh lệch với Lâm Minh như trời cùng đất.

Bất Hủ quân vương nhìn biểu tình của Lâm Minh, mỉm cười nói:

- Ngươi đừng giật mình, ta không mạnh như ngươi nghĩ. - Ác Ma đã chết này nói đúng, lực lượng của ta không còn sót lại bao nhiêu. Lũ tàn hồn ta đây nếu chiến đấu ở bên ngoài thì chỉ miễn cưỡng tương đương với đính Chân Thần là cùng.

Lâm Minh kinh ngạc hỏi lại:

- Đỉnh Chân Thần?

Lâm Minh cảm giác lực lượng của Minh Đồng đã tới trình độ đỉnh Chân Thần, Bất Hủ quân vương giết Minh Đồng như giết chó vậy mà chỉ là đỉnh Chân Thần?

Bất Hủ quân vương lắc đầu nói:

- Ta vừa giết Ác Ma này thật ra là nhờ cậy lực lượng của thế giới này. Hắn khống chế lực lượng thế giới này không bằng ta, tất cả ưu thế của hắn ở trước mặt ta biến thành thế yếu, không thì ta khó giết hắn.

Lời Bất Hủ quân vương nói khiến lòng Lâm Minh máy động, vừa rồi hắn cũng cảm giác được Bất Hủ quân vương có thể khống chế đại thế thiên địa nơi này, sức điều khiển mạnh hơn Minh Đồng.

Lâm Minh cảm thấy rất khó tin, giống như Hồn Đế mài con dao kết quả là cho kẻ thù dùng.

Lâm Minh định hỏi Bất Hủ quân vương tại sao như vậy nhưng hắn ngậm miệng lại, vì Bất Hủ quân vương chỉ nhìn Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ nhìn đạo trước mặt, ngừng thở, nỗi lòng dao động kịch liệt.

Cảm giác triệu hoán trong lòng càng lúc càng mãnh liệt từ khi nam nhân xuất hiện, thậm chí máu chảy toàn thân cũng tăng tốc theo khiến Thánh Mỹ nghi ngờ nàng và nam nhân này huyết mạch liền nhau.

Thánh Mỹ cắn môi kiềm nén rung động trong lòng, nàng đối diện nam nhân áo đen lâu thật lâu.

Thanh âm khẽ khàng có chút do dự, không xác định, chút kích động.

- Người là... Tổ tiên của ta?

Từ khi biết mình có bí ẩn thân thế thì cái bí ẩn đó như tảng đá to đè trong lòng Thánh Mỹ, hôm nay rốt cuộc có thể nâng nó lên, hỏi sao nàng bình tĩnh được?

Nam nhân áo đen lặp lại hai chữ:

- Tổ tiên?

Nam nhân thở dài, vẻ mặt cảm thán nói rằng:

- Trăm ức năm trước, ta và Tu La là lãnh tụ hai chính ma của nhân tộc. Cái gọi là chính đạo và ma đạo chỉ là tương đối, ta thì vì cảm ngộ sinh tử luân hồi, truy cầu vĩnh sinh bất hủ nhiều ít nghiêng về chính đạo. Tu La thì nhiều sát nghiệt càng canh nghiêng về ma đạo, cái danh Tu La của hắn là vì thế.

- Ta và Tu La vốn không hợp, cái này đến từ xung đột lý niệm võ đạo. Vì lý niệm của chúng ta có thể nói là đi ngược lại, trong giới võ học xung đột lý niệm là mâu thuẫn khó thể điều hòa. Đệ tử môn hạ chúng ta thường hay đánh nhau kịch liệt, bản thân ta và Tu la cũng đánh mấy lần. Về sau... Chúng ta cùng theo đuổi một nữ nhân tuyệt thế, khiến mâu thuẫn vốn thâm căn cố đế dần phát triển theo mức độ sinh tử chiến.

- Cuối cùng nữ nhân kia lựa chọn ta, điều này khiến Tu La vừa buồn vừa giận. Nhưng vì nữ nhân này làm ra lựa chọn nên không còn tìm ta tử đấu mà lặng lẽ rời đi.

- Tu La ra đi tập trung tất cả thời gian, sức lực, dồn cả cuộc đời vào tu luyện.

- Ta và thê tử của mình cùng tu thuật sinh tử, ta chủ tu tử vong, nàng chủ tu sinh mệnh.

- Nhưng về sau ta phát hiện mình bị Tu La bỏ lại, nhiều năm gặp lại Tu La tóc hắn đã trắng nh tuyết. Giờ nghĩ lại thực lực của Tu La khi đó có lẽ đã ngang ngửa ta và thê tử hợp tác.

- Nếu Thâm Uyên không xâm nhập, ta nghĩ ta và Tu La sẽ làm kẻ thù cả đời, hai con đường khác nhau nhưng lại hiểu biết đối phương nhất.

- Thâm Uyên xuất hiện làm chúng ta biết ngoài trời có trời. Ta và Tu La nội đấu nhiều năm, chưa từng nghĩ tương lai vũ trụ sẽ đại phá diệt. Tộc Ác MaThâm Uyên đã tự mình trải qua rồi.

- Chúng ta với văn minh võ đạo trăm ức năm chiến với tộc Ác Ma tích lũy trăm ức năm, kết quả có thể tưởng tượng. Trận chiến ấy thái cổ chư tộcTam Thập Tam Thiên tử thương vô số kể, chuyện duy nhất coi như tin tốt là ta hợp sức cùng Tu La đánh Ma ThầnThâm Uyên bị thương nặng khó thể chữa lành, giành cơ hội thở dốc cho thái cổ chư tộcTam Thập Tam Thiên.

- Nhưng trận chiến ấy chúng ta trả giá cực đắt, Tu La bị thương nặng, ta thì sắp chết.

- Tuy thế công Thâm Uyên giảm chậm nhiều nhưng chúng ta biết cứ tiếp tục thế này sớm muộngì Tam Thập Tam Thiên sẽ bị hủy diệt. Lúc ấy ta hầu như không thể phục hồi nguyên khí, thiếu ta phụ trợ càng tăng thêm sương trên tuyết trong chiến trường.

- Lúc ấy ta biết thê tử mang thai, trong người ta vì tràn ngập tử vong, pháp tắc hủy diệt rất khó sinh ra con cái. Dường như ông trời không bỏ rơi ta, vào phút cuối mạng sống ban hài tử này cho ta.

- Ta tự biết mình không còn nhiều thời gian, thế là cố gắng trao hết tinh hoa sinh mệnh, cảm ngộ luân hồi sinh tử cho hài tử của ta, hy vọng tương lai con bé sẽ kế thừa tất cả của ta.

- Từ mặt nào đó con bé không chỉ là hài tử của ta còn là nối tiếp sinh mệnh ta và thê tử.

- Ta nhìn nữ nhi của mình sinh ra, khi đó sinh mệnh ta còn sót lại chưa đủ nửa năm. Phút cuối cùng ta không muốn trầm mặcchết đi, ta rời khỏi thái cổ chư tộc, một mình giết hướng đại bản doanh Thâm Uyên Ác Ma. Ta định vào phút cuối sinh mệnh liều tự bạo tổn hại nặng Ma Thần một lần nữa. Nhưng lần đó ta không gặp Ma Thần, ta rơi vào ngàn vạn Ác Ma bao vây, chiến đến cuối cùng ta và một Ác Ma đẳng cấp đồ đằng đồng quy vu tận!

Chương 2406: Thế giới chi linh 1

- Ta cho rằng mình đã chết nhưng không ngờ còn lại tàn hồn đã từ từphục hồi lại ý thức, bị phong vào tòa ma tháp. Mãi sau này ta mới biết bí mật to lớn của mộ Ma Thần.

Bất Hủ quân vương chậm rãi kể xong mọi thứ, giọng điệu rất bình thản nhưng nói ra sự kiện bao la vĩ đại.

Lâm Minh rất khó tưởng tượng đây là cuộc đời như thế nào.

Nửa đời trước tranh đấu với ma vương thượng cổ lãnh tụ ma đạo, được trái tim nữ nhân tuyệt nhất thế gian. Nửa đời sau đại chiến với Thâm Uyên Ác Ma, tổn hại nặng Ma Thần. Dù khi bị thương nặng sắp chết vẫn chém giết cùng ngàn vạn Ác Ma, đồng quy vu tận với một Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Cái gì gọi là anh hùng? Chính là đây!

Thánh Mỹ chậm rãi quỳ xuống đất trước mặt Bất Hủ quân vương, trái tim bị xúc động mãnh liệt, cúi gập đầu hướng Bất Hủ quân vương.

Người đứng trước mặt Thánh Mỹ là phụ thân kiếp trước của nàng.

Bất Hủ quân vương không chết trận vì chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, cũng cố gắng truyền tinh hoa sinh mệnh, cảm ngộ pháp tắc cuối cùng cho nàng.

Nghĩ đến cuộc đời phụ thân bi tình là đôi mắt Thánh Mỹ ướt lệ.

Kiếp trước Bất Hủ quân vương trút rất nhiều tâm huyết, hy vọng lên người Thánh Mỹ, nhưng hy vọng này thật ra là áp lực rất nặng nề.

Thánh Mỹ kiếp trước vận mệnh cũng vô cùng bi tình.

Thánh Mỹ nhớ mang máng cảnh tượng trong giấc mơtâm ma.

Kiếp trước khi Thánh Mỹ còn là trẻ con đã bắt đầu huấn luyện như địa ngục, cầm thanh kiếm cao hơn mình chém giết sinh tử với Thâm Uyên Ác Ma cuồng hóa. Từng đợt Thâm Uyên Ác Ma vô cùng vô tận. Khi Thánh Mỹ chém giết luôn có một lão nhân thái cổ thần tộc nhìn như lạnh băng vô tình đứng bên cạnh xem, thật ra đó là người luôn cẩn thận chăm sóc cho nàng.

Thánh Mỹnhưó tới lúc bị nhốt trên cô đảo, đối diện sóng to trùng kích, xích sắt lạnh lẽo khảm sâu vào da thịt nàng, khiến nàng gần như ngộp thở. Thánh Mỹ nhận hết tuyệt vọng cô độc, mãi khi tích góp đủlực lượng, phá tan trói buộc.

Thánh Mỹ nhớ tới sau khi mình trưởng thành đến chiến trường chém giết với Thâm Uyên Ác Ma trở nên, cứ chém cứ giết. Đến phút cuối cùng nàng huyết tế chính mình, hóa thân thành vĩnh hằng thần tường, phong lại Hắc Ám Thâm Uyên.

Sinh mệnh của Thánh Mỹ từ lúc sinh ra đã được định trước.

Đó là...

Sinh ra vì chiến đấu, chết vì chiến đấu.

Có lẽ Thánh Mỹ bi tráng, có lẽ vĩ đại, có lẽ nàng chẳng là cái gì. Chiến trường giữa thái cổ chư tộc và Thâm Uyên Ác Ma không nói gì tới vĩ đại, đây là cuộc chiến sinh tồn, nếu không thắng được nghĩa là hoàn toàn diệt vong.

Từ trăm ức năm trước không biết có bao nhiêu nhân kiệt

người trước ngã xuống, người sau tiến lênchết đi, chỉ vì sống tiếp.

Bất Hủ quân vương và Thánh Mỹ gặp nhau kích thích Lâm Minh rấty lớn.

Từ trăm ức năm trướcthái cổ chư tộc không mạnh bằng Thâm Uyên Ác Ma nhưng bọn họ kéo dài tiếp.

Một chủng tộc lúc gần diệt vong có thể bộc phát ratâm huyết và tín niệm thì sẽ cực kỳ khủng bố. Giống như cảm giáclúc trước ở Tư Minh tinh Lâm Minh nhìn mười vạn dân chúng không ăn đồ bố thí.

Rất nhiều người không tiếc bản thân, thấy chết không sờn, khi ấy bọn họ dễ cảm nhiễm người xung quanh hơn. Cuối cùng ức vạn võ giả hợp thành một lòng, dù phải đối mặt kẻ thù mạnh hơn mình gấp mười lần cũng có thể chiến một trận.

Nghĩ tới đây Lâm Minh thở hắt ra, mấy năm nay hắn luôn cảm giác áp lực to lớn nhưng hắn không chiến đấu một mình, chưa bao giờ là vậy. Trận đại kiếp nạn này đến quá nhanh, Lâm Minh không có nhiều thời gian nhưng hắn không cần một mình đối diện chủ nhân sau màn mộ Ma Thần.

Có chiến hữu, có bằng hữu, có tiền bối, có muôn vàn võ giả cũng chiến đấu vì sống sót.

Bất Hủ quân vương nhìn biểu tình, tín niệm trong mắt Lâm Minh, mỉm cười nói:

- Các ngươi đi theo ta.

Khi nói chuyện Bất Hủ quân vương đã nhấc chân đi hướnga tế đàn hắc ám.

Lâm Minh, Thánh Mỹ sửng sốt, không hỏi nhiều, cắm cúi đi theo Bất Hủ quân vương.

Bất Hủ quân vương từng bước mộtđi lên tế đàn, Lâm Minh, Thánh Mỹ lên theo.

Lần đầu đến trên tế đàn to lớn, Lâm Minh nhìn những vệt máu nâu đậm loang lổ trải dài tế đàn như bệch máu đổ xuống trải qua năm tháng dài dặc nhuộm thành.

Trên tế đàn có phù điêu Ác Ma mãi mãi không thay đổi, ma văn lộ ra ngoài, thân hình Ác Ma trông rất dữ tợn.

Bất Hủ quân vương bước tới giữa tế đàn mới ngừng lại.

Lâm Minh lấy làm lạ hỏi:

- Tiền bối, đây là...?

Lâm Minh luôn cảnh giác với tế đàn này, hắn cảm nhận sát khí đậm đặc từ tế đàn. Nhiều năm qua không biết bao nhiêu thiên kiêu nuốt hận trên tế đàn.

Bất Hủ quân vương xoay người lại nhìn Lâm Minh và Thánh Mỹ, nở nụ cười hiền hòa:

- Các ngươi đến mộ Ma Thần chẳng lẽ không phải vì Hắc Ám tế điển sao? Hiện tại đã đi đến nơi này, đương nhiên không thể bỏ qua mọi thứ.

Lâm Minh thầm ngạc nhiên:

- Ý của tiền bối là?

Hắc Ám tế điển vốn là một cạm bẫy lớn, chẳng lẽ Bất Hủ quân vương có cách tránh khỏi nguy hiểm trong cái bẫy sao?

Bất Hủ quân vương nói:

- Có ta chủ trì Hắc Ám tế điển thì các ngươi không cần lo, ta sẽ xóa bỏ thần niệm của lão già kia cho các ngươi.

Nghe xong Lâm Minh giật nảy mình, Bất Hủ quân vương chết nhiều năm mà còn có bản lĩnh như vậy?

Bất Hủ quân vương nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Minh, cười nói:

- Ngươi đừng thấy lạ, lực lượng thế giới trong Đế Cốt Hải này bao gồm tất cả cường giả thượng cổ trong đó có ta thi giải trong Đế Cốt Hải để lại. Lực lượng thế giới này vốn là lực lượng thuộc về chúng ta, lão già kia có thể khống chế lực lượng thế giới nơi này nhờ vào trận pháp, cộng thêm ba trăm sáu mươi tòa ma tháp. Ta ở đây trăm ức năm tham ngộ ra chút pháp tắc, có thể khống chế lực lượng tvốn thuộc về mình là chuyện rất bình thường.

- Thật ra lão già kia không thể hoàn toàn khống chế Đế Cốt Hải, ta chết tại đây, một số nhân kiệt Tam Thập Tam Thiên khác, thậm chí ma đế tộc Ác Ma thời đại thượng cổ, những người lúc còn sống không phải kẻ yếu, kém nhất cũng là đẳng cấp Chân Thần thượng vị, làm sao bọn họ câm tâm mình bị người giam cầm lại? Làm chất dinh dưỡng cho mộ Ma Thần? Nếu có ngày nào lão già kia hoàn toàn khống chế Đế Cốt Hải thì dã tâm tuyên cổ bất diệt của hắn sẽ thành hiện thực.

Lâm Minh hiểu ra. Đúng rồi, bàn tay đen sau màn mộ Ma Thầntrăm ức năm đến nay không biết tạo bao nhiêu sát nghiệt, che giấu mục đích thật sự của mộ Ma Thần, tạo ra các lời dối trá, dùng ma tháp giam cầm mấy trăm đại đế thượng cổ.

Những đại đế này sao có thể cam lòng bị người lợi dụng?

Mấy trăm nhân vật tuyệt thế liên hợp lại, dù cho bàn tay đen sau màn mộ Ma Thần có các loại trận pháp, pháp bảo đủ thứ nhưng muốn hoàn toàn khống chế Đế Cốt Hải cũng không dễ.

Lâm Minh nhớ đến lúc hắn mới vào Đế Cốt Hải thì nghe những thanh âm điên cuồng, tàn hồn Ác Ma điên cuồngtrùng kích cửa ma tháp dẫn đến chấn động dữ dội.

Rõ ràng những tàn hồn này sống cũng rất khốn khổ.

Chương 2407: Thế giới chi linh 2

Ngẫm lại cũng đúng, những đại đế xa xưa với pháp tắc đặc biệt làm cho bất tử bất diệt, có thể sống đến mấy trăm ức năm. Pháp môn dài bị nhốt trong cái lồng ma tháp cực kỳ nhỏ hẹp, mặc cho tâm trí của họ kiên cường cỡ nào cũng khó thể chịu đựng cô đơn không có cuối.

Hành hạ thời gian dài sẽ làm bọn họ phát cuồng.

Lâm Minh hỏi:

- Lão già mà tiền bối nói có phải là Ma Thần người sáng tạo mộ Ma Thần?

Trong lòng Lâm Minh sớm có suy đoán này, bây giờ xem ra Hồn Đế chính là bàn tay đen sau màn mộ Ma Thần, đây là suy đoán hợp lý nhất và đáng tin nhất.

Nhưng Hồn Đế có phải là Ma Thần ngày xưa sáng tạo mộ Ma Thần hay không thì chẳng biết.

Nếu Hồn Đế là Ma Thần thì đáng sợ, e rằng từ lúc sáng lập mộ Ma Thần thì Hồn Đế đã vạch kế hoạch thực hiện dã tâm vĩnh sinh bất diệt của mình.

Một mộ Ma Thần chẳng những trợ giúp tộc Ác Ma độ qua đại phá diệt, hơn nữa thực hiện vĩnh sinh cho mình. Bố cục vượt qua ít nhất một ngàn năm trăm ức năm thật là âm mưu lớn lao, tưởng tượng thôi đủ khiến người rét run.

Đối với câu hỏi của Lâm Minh thì Bất Hủ quân vương chỉ có thể lắc đầu nói:

- Ngươi hỏi ta thì ta cũng không biết.

- Nhiều năm qua theo ta hiểu biết mộ Ma Thần thì ta cho rằng sự thật đáng tin nhất là lúc mộ Ma Thần mới được xây dựng đúng là tồn tại vì vượt qua địa phá diệt, nhưng về sau tính chất đã thay đổi. Bàn tay đen sau màn lợi dụng mộ Ma Thần có thể là chính Ma Thần, hoặc là truyền nhân của Ma Thần, hoặc là kiêu chùng Hắc Ám Thâm Uyên xuất hiện ở thời đại nào đó.

- Khả năng lớn nhất ta nghĩ cái gọi là bàn tay đen sau màn vốn là năm tháng vô tận diễn biến mộ Ma Thần tự sinh ra linh trí.

Khi Bất Hủ quân vương nói ra khả năng cuối cùng, tim Lâm Minh rớt cái bịch.

Một thế giới diễn biến ra linh trí, muốn mình tồn tại tuyên cổ, muốn trở thành chúa tể vũ trụ, khiến muôn vàn sinh linh làm nô lệ cho nó?

Nghe thì rất khó tin nhưng nghĩ lại chưa chắc không thể được.

Mộ Ma Thần là một thế giới đặc biệt vượt qua vũ trụ đại phá diệt, đây vốn là chuyện trái thiên đạo.

Khi mọi thứ trái thiên đạo vậy thế giới sinh ra linh trí của riêng mình, muốn nô dịch chúng sinh thì có gì lạ?

Vậy tính ra Lâm Minh tìm được tà cốt trong bí cảnh ngầm đã có giải thích hợp lý. Lâm Minh cho rằng khúc tà cốt này là Hồn Đế dùng để sống lại thân thể, xương cốt như vậy rất quan trọng, Lâm Minh tình cờ có được nó thì hơi quái lạ.

Bây giờ xem ra khúc xương do vị tồn tại thượng cổ vượt qua Chân Thần để lại.

Tà cốt được tẩm bổ trong đại trận mộ Ma Thần có thể là dùng để trấn áp đại trận, cung cấp năng lượng cho thế giới mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần bài bố nhiều thứ, đa số quy tắc chỉ vì tẩm bổ thế giới, vì rất có thể Hồn Đế chính là thế giới chi linh!

- Chẳng trách Hồn Đế muốn có vĩnh hằng chi hồn của ta, vì bản thân Hồn Đế là hồn thể. Có lẽ vĩnh hằng chi hồn có thể giúp hồn thể của Hồn Đế củng cố hơn cho đến vĩnh sinh bất diệt, Hồn Đế khống chế nhiều tàn hồn đại thé thượng cổ trong mộ Ma Thần càng mạnh mẽ hơn.

Lâm Minh cảm giác suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, nhưng có nghĩ thông tất cả cũng vô nghĩa, dù hiểu rõ lai lịch của Hồn Đế đều chẳng giúp ích chi.

Lâm Minh chỉ cần biết rằng phải chiến thắng lão già này, chủng tộc Tam Thập Tam Thiên và hắn mới sống sót được, thế là đã đủ.

Lâm Minh nói:

- Có lẽ tiền bối không biết, lão già này hiện đã đoạt xá Hồn Đế của Tam Thập Tam Thiên, là lãnh tụ Hồng tộc. Hồn tộc hiện là một trong các bộ tộc lớn nhất Tam Thập Tam Thiên, lão già này bắt đầu thẩm thấu vào Tam Thập Tam Thiên, bồi dưỡng nhiều nanh vuốt cho mình giùm. Minh Đồng mà tiền bối vừa giết chết cũng nằm trong số đó, vãn bối rất xấu hổ vì yếu ớt không đánh lại nổi một nanh vuốt của lão già đó...

Bất Hủ quân vương không để bụng:

- Ác Ma mới bị ta giết là thông qua khế ước từ lão già kia mượn năng lực sử dụng lực lượng thế giới này, ngươi ở trong này thua hắn cũng hợp lý.

- Ta khống chế lực lượng thế giới này mạnh hơn Ác Ma kia, nên ta giết hắn rất dễ dàng.

- Ngươi phải nhớ kỹ rằng tương lai dù có thế nào cũng đừng đánh nhau với lão già đó trong mộ Ma Thần, tại đây hắn như vị thần, chỉ có mấy răm tàn hồn thượng cổ chúng ta hợp sức lại mới đối kháng hắn nổi. Trừ phi... Ngươi có năng lực xé rách thế giới mộ Ma Thần, vậy thì căn cơ lực lượng của lão già kia bị phá.

Xé rách thế giới mộ Ma Thần?

Lâm Minh lắc đầu, đây là thế giới mà vũ trụ đại phá diệt cũng không thể hủy diệt, muốn xé rách nó? Nói dễ hơn làm.

Khi Lâm Minh đứng chín hgưiã tế đàn hắc ám, Lâm Minh cảm giác thần hồn của mình dường như thông qua tế đàn này liên kết với nguyên Đế Cốt Hải. Lâm Minh mơ hồ cảm giác trong thế giới này có lực lượng thế giới đang lưu động.

- Thì ra cái gọi là Hắc Ám tế điển tức là nhận lực lượng thế giới Đế Cốt Hải tẩy lễ. Hồn Đế muốn triệt để khống chế Đế Cốt Hải, dung hợp thành một với mộ Ma Thần nhưng hồn lực không đủ sức làm được điều này, thế là bày ra các loại bố cục. Hồn Đế cần nô bộc cường đại hơn, vì vậy chia lực lượng thế giới Đế Cốt Hải cho những thiên tài đỉnh cao đến từ Hắc Ám Thâm Uyên, bồi dưỡng bọn họ thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, khống chế bọn họ cho mình dùng.

- Ta ở trong Đế Cốt Hải chịu lực lượng thế giới tẩy lễ rồi lại không bị Hồn Đế khống chế, vậy tương đương cắt thịt trên người Hồn Đế ra.

Nghĩ thông những điều này Lâm Minh hơi lo âu, chuyện đụng vào nghịch lân của Hồn Đế thế này có khi nào dẫn đến hậu quả nghiêm trọng không?

- Tiền bối, có khi nào Hồn Đế vì nổi khung mà tự mình đến mộ Ma Thần?

Nếu Hồn Đế tới thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Bất Hủ quân vương nói:

- Lúc ta giết Minh Đồng đã liên hợp với tàn hồn nơi này duàng lực lượng thế giới phong tỏa Đế Cốt Hải. Hiện tại lão già kia tập trung hết sức bế quan, rất khó phát hiện dị biến nơi này hay Minh Đồng đã chết.

Bất Hủ quân vương chỉ vào ma phương trong tay Lâm Minh:

- Tàn hồn Minh Đồng còn ở bên trong.

Lâm Minh chợt nhớ khoảnh khắc Bất Hủ quân vương giết Minh Đồng thì linh hồn của gã bị giữ lại, bị ma phương trấn áp.

Trong Đế Cốt Hải này pháp tắc đặc biệt, sau khi võ giả chết linh hồn không tán, một trạng thái giữa sống và chết.

Bình thường biết sinh tử người khác sẽ dùng cách để lại một lũ mệnh hôn, nếu Minh Đồng linh hồn không tán thì mệnh hồn này cũng sẽ không biến mất, vậy là rất khó phát hiện cái chết của gã.

Nếu Hồn Đế luôn chú ý tình huống xung quanh sẽ có cách phát hiện ra. Nhưng Lâm Minh biết rõ hiện Hồn Đế đang bế quan, lần này cực kỳ quan trọng, đại khái gã dùng vĩnh hằng chi hồn của Lâm Minh làm mồi dẫn tu thành bí pháp linh hồn, khiến gã có thể hoàn toàn khống chế Đế Cốt Hải. Đây là chuyện quan trọng nhất với Hồn Đế, liên quan đến việc dã tâm vĩnh sinh bất diệt của có thể hoàn toàn thực hiện không.

Chương 2408: Hắc Ám tế điển

Nếu Hồn Đế tập trung làm tất cả điều này thì khó thể phân tâm chuyện bên ngoài.

Lâm Minh đang nghĩ ngợi, Bất Hủ quân vương nói với Thánh Mỹ:

- Ngươi cũng đứng sang một bên đi.

Thánh Mỹ gật đầu nói:

- Vâng!

Thánh Mỹ đứng bên cạnh Lâm Minh, lực lượng thế giới bắt đầu dâng trào lên. Nguyên Đế Cốt Hải bị Lâm Minh và Thánh Mỹ lôi kéo, bờ đối diện sông hoàng tuyền có hơn một trăm tòa ma tháp bắt đầu chấn động.

Đột nhiên một thần niệm cổ xưa như sấm sét nổ vang bên tai Lâm Minh, Thánh Mỹ:

- Ai? Quấy rầy ta ngủ say!

Lại một thần niệm vang lên:

- Giết! Giết! Giết! Chiến! Chiến! Chiến!

Bên tai Lâm Minh truyền đến điên cuồngkhát vọng:

- Máu thịt, cho ta thịt!

Đó là linh hồn giống như dã thú, trong đó tràn ngậpđiên cuồng, giết chóc, dữ tợn.

- Ta muốn chết, ai có thể giết ta!?

- Ha ha ha! Có nữ nhân, nữ nhân mới mẻ thật. Mấy trăm ức năm lão tử chưa nếm mùi vị nữ nhân, cho ta! Cho ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một Ác Ma điên cuồngva chạm cửa ma tháp, thò móng vuốt khô quắc dữ tợn ra khỏi khe cánh cửa.

Trước đó Lâm Minh, Thánh Mỹ đâu dự đoán được sẽ xảy ra chuyện thế này? Hai người hơi giật mình nhưng giây sau thúc giục hồn hải, hồn lực bạo phát ngăn cách các thần niệm ngoài hồn hải. Nếu bị những thần niệm này xông vào hồn hải có lẽ bọn họ sẽ bị những thần niệm như dã thú đồng hóa, đánh mất bản tâm.

Bất Hủ quân vương hét to:

- Câm mồm lại hết cho ta!

Thanh âm như sấm mùa xuân hình thành sóng xung kích.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hơn một trăm tòa ma tháp cùng rung lên, thanh âm ồn ào rối loạn biến mất, tất cả tàn hồn yên lặng.

Mấy Ác Ma nhe răng cười kêu lên:

- Bất hủ!

- Bất hủ!

- Bất hủ!

Thanh âm quanh quẩn trong Đế Cốt Hải, trống trải mà lạnh lùng.

- Ngươi ra khỏi ma tháp?

- Ha ha ha! Vô dụng, ngươi không thể trốn thoát pháp tắc Đế Cốt Hải trói buộc!

- Chúng ta ở đây muốn sống không được, muốn chết không xong, ngươi cũng đừng mơ giải thoát!

Nghe những lời nói nguyền rủa, sắc mặt Bất Hủ quân vương như thường, chỉ giơ hai tay đè xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng thế giới hình thành nước lũ lớn ập hướng một trăm tòa ma tháp.

Ma tháp rung bần bật như thể có bão tố nổi lên trong Đế Cốt Hải.

Các tàn hồn Ác Ma trong ma tháp sẽ không chịu uy hiếp, nhưng từ người Bất Hủ quân vương bộc phát lực lượng mệnh mông đủ chấn nhiếp đám đông Ác Ma.

- Cống hiến ra lực lượng thế giới của các ngươi!

Giọng Bất Hủ quân vương quanh quẩn cùng bão tố, giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Có Ác Ma kêu gào:

- Dựa vào cái gì!

- Tại sao ta phải nghe lời ngươi?

- Ha ha ha! Đưa nữ nhân kia cho ta thì ta sẽ suy xét một chút.

Hắc Ám tế điển là nghi thức cường đại sinh ra Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, mà Ác Ma đẳng cấp đồ đằng là tồn tại cực hạn Chân Thần, mạnh hơn tàn hồn Bất Hủ quân vương hiện tại nhiều.

Với lực lượng Bất Hủ quân vương không đủ để điều động năng lượng khổng lồ đó cho Lâm Minh, Thánh Mỹ nhận tẩy lễ. Bất Hủ quân vương phải nhờ vào lực lượng tàn hồn Ác Ma khác trong Đế Cốt Hải.

Bất Hủ quân vương chậm rãi nói:

- Chỉ bằng vào hai người đứng tại đây! Chẳng phải các ngươi hận không thể xé xác chúa tể Thâm Uyên ra trăm mảnh, ăn thịt,uống máu của hắn sao? Các ngươi bị nuôi nhốt như heo chó tại đây, khi nào hắn vui vẻ thì cho các ngươi một nhát làm thịt. Khi nào thì chấp niệm của các ngươi mới thực hiện được?

Thanh âm đó mang theo lực chấn động cường đại khuếch tán.

- Ha ha ha ha ha!

Một tàn hồn Ác Ma cười điên dại:

- Ngươi đang nói lời nhảm nhí gì? Lẽ nào ngươi trông chờ một nam một nữ như chó con, mèo con này đánh bại được lão già kia?

- Ta có nghe lầm không vậy? Ngươi kêu chúng ta cống hiến lực lượng thế giới ra tẩy lễ cho hai đứa nhóc này?

- Ha ha ha ha ha ha! Bọn họ mới chỉ là Thiên Tôn kỳ, không tới Chân Thần, ngươi bị nhốt trăm ức năm đến ngu người sao?

đám đông Ác Ma cười như điên, bọn họ vốn là hạng kiệt ngạo bất thuần, bị bắt nhốt mấy trăm ức năm, trong lòng càng là tràn ngập lệ khí.

Hơn nữa bọn họ và Bất Hủ quân vương không thuộc một chủng tộc, dù bọn họ có chung kẻ thù... Hồn Đế, nhưng khiến bọn họ nghe theo sự điều khiển Bất Hủ quân vương thì không dễ dàng.

Bất Hủ quân vương hơi nhíu mày nhìn Lâm Minh:

- Ngươi có tin tưởng thông qua Hắc Ám tế điển?

Lúc trước Bất Hủ quân vương nhìn Lâm Minh đánh với Minh Đồng, gã có lực lượng thế giới gai cố, sức chiến đấu trên Chân Thần thượng vị. Lâm Minh thì chỉ có tu vi đỉnh Thiên Tôn thượng vị nhưng kiên trì mấy chục giây đỡ đòn Minh Đồng công kích mà không chết, chỉ tính phần thực lực này đã làm Bất Hủ quân vương rất giật mình.

Tuy Thánh Mỹ kém hơn Lâm Minh một chút nhưng là nữ nhi kiếp trước của Bất Hủ quân vương chuyển thế, thực lực thiên phú là không thể nghi ngờ.

Bởi vậy Bất Hủ quân vương mới tin tưởng cho hai người nhận Hắc Ám tế điển thử thách, khiêu chiến Hồn Đế cơ hồ không thể chiến thắng.

Lâm Minh bình tĩnh nói:

- Nếu chỉ thử tháchá tiềm lực thì không thành vấn đề.

Tiềm lực là cách phán đoán sức chiến đấu tổng hợp của một người trực quan nhất về thiên phú tương đương tuổi tác.

Về mặt này thì không ai bằng Lâm Minh.

Bất Hủ quân vương mắt lóe tia sáng hỏi:

- Nếu khó hơn gấp đôi thì sao?

Lâm Minh hết hồn nhưng cắn răng làm liều:

- Có thể thử một lần.

Khó khăn gấp đôi Hắc Ám tế điển, rất khó tưởng tượng. Nhưng Lâm Minh muốn chiến thắng Hồn Đế thì phải áp lực bản thân, ép ra cực hạn của mình!

- Tốt!

Mắt Bất Hủ quân vương lóe tia sáng khen ngợi, hít sâu, xoay người dõng dạc nói với đám Ác Ma điên cuồng:

- Nếu trong các ngươi ai phản đối ta thì cứ rót lực lượng mạnh nhất của mình qua đây, nhìn xem bọn họ có chịu nổi không?

Bất Hủ quân vương thốt lời, đám đông Ác Ma ngẩn ngơ. Trong Đế Cốt Hải bỗng chốc yên tĩnh lại.

Lặng thinh một lúc sau đám đông Ác Ma cười gằn:

- Rót lực lượng mạnh nhất vào người hai tiểu brối Thiên Tôn?

- Ha ha ha! Bất Hủ, ngươi đang nói mớ sao? Lực lượng hơn một trăm thể linh hồn chúng ta sẽ làm tiểu tử này và nữ nhân nổ tan xác chết!

- Ha ha ha! Bất Hủ, ngươi có thù với hai tiểu tử kia đúng không? Nhưng ngươi cũng đừng dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế hành hạ bọn họ đi!

Quá trình Hắc Ám tế điển vô cùng đau đớn, nếu nâng năng lượnglên tới mạnh nhất thì đau khổ sẽ càng mạnh hơn nữa.

Không chịu nổi năng lượng trùng kích nên nổ banh xác, cách chết này đau đớn hơn thiên đạo vạn quả gấp trăm lần.

Sau khi chết rồi linh hồn của bọn họ sẽ bị giam cầm tại đây nhưng không vào ma tháp mà bị phong trong đại trận dưới lòng đất Đế Cốt Hải. Trong đại trận chen chúc tối tăm không ánh sáng càng làm người ta nổi điên hơn là bị nhốt trong ma tháp.

Bất Hủ quân vương lù lù bất động, lạnh lùng cười:

- Các ngươi đã là người chết, để lại những năng lượng này có ích gì? Các ngươi còn trông chờ có ngày nào đó sống lại sao? Đừng nằm mơ! Nhưng ta cảm thấy dù các ngươi rót lực lượng thế giới mạnh nhất cũng không đủ cho hai tiểu bối ăn no!

Chương 2409: Sung sướng lâm li

Một Ác Ma nhe răng cười nói:

- Ha, Bất Hủ ngươi đừng khích chúng ta! Chỉ là hai tiểu bối, ngươi muốn để hắn thành tro thì ta sẽ thành toàn ngươi!

Ác Ma này đang định ra tay thì một chuỗi tiếng cười the thé quái dị hơn vang lên:

- Khục khục khục khục! Nguyên Xuy, chuyện này hãy nhường cho huynh đệ chúng ta đi!

Thanh âm kia nói xong chuyển hướng sang Bất Hủ quân vương:

- Ngươi tin tưởng hai tiểu tử này phải không? Tốt, huynh đệ chúng ta chỉ ra tay với người nam kia, chúng ta rót xuống lực lượng mạnh nhất nếu giết được hắn thì ngươi hãy ném tiểu mỹ nữ kia cho đám lão tử vui vẻ, chịu không?

Lâm Minh nghe mấy thanh âm trương cuồng đó, nét mặt sa sầm. Lâm Minh nhớ rõ chủ nhân mấy thanh âm này là đám quỷ đói háo sắc luôn thèm Thánh Mỹ nhễu nước miếng.

Ở trong mộ Ma Thần lâu, một số tàn hồn quen biết nhau, hạng ngưu tầm ngưu, mã tầm mã thì xưng huynh gọi đệ cũng không kỳ quái.

Bất Hủ quân vương mặc không biểu tình, siết chặt nắm tay, lực lượng thế giới áp súc cao độ kêu đì đùng trong lòng bàn tay gã.

Mấy Ác Ma chẳng hề sợ Bất Hủ quân vương:

- Như thế nào? Ngươi còn muốn đánh sao? Chúng ta ở trong ma tháp này, ngươi làm gì được chúng ta?

Đúng thế, Bất Hủ quân vương không làm gì bọn họ được. Họ đã chết, không thể chết thêm lần nữa, ma tháp sẽ bảo vệ thần hồn của họ.

Thật ra nếu có thể chết tiếp thì bọn họ rất vui lòng tìm chết. Bị nhốt trong ma tháp dài đằng đẵng, cô đơn làm người ta nổi điên. Tương lai của bọn họ như gia súc bị nuôi nhốt chỉ chờ Hồn Đế hoàn toàn luyện hóa thế giới này là giết làm thịt.

Lâm Minh lạnh lùng nói:

- Nói nhảm nhiều qua, ta muốn thử xem năng lượng mạnh nhất của ngươi thế nào. Nếu không thể làm gì được ta, ngươi hãy tự nhận mình là chó đực, nói rõ từng chữ một vạn lần cho ta nghe, thế nào?

Tuy đám ma vương thượng cổ đã chết, không làm gì bọn họ được nhưng đa số Ác Ma còng lòng kiêu ngạo. Để Ác Ma kia nói một vạn lần 'ta là chó đực' thì sau này bọn họ không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại Đế Cốt Hải.

Nghe Lâm Minh nhục nhã, mấy Ác Ma lúc trước trêu chọc nổi giận:

- Muốn chết!

- Ra tay đi, cho tiểu tử này nổ tan xác chết!

- Giết!

Đám Ác Ma này toàn cùng một thời đại đi tới mộ Ma Thần, tổng cộng sáu người. Sáu Ác Ma cùng ra tay khiến tòa ma tháp rung ù ù.

Sáu tòa ma tháp thấp nhất là mười lăm tầng, có ma thpá mười tám tầng. Bờ bên kia sông hoàng tuyền thì đây đã là ma thpá tầng cao nhất.

Không chỉ thế, khi sáu Ác Ma hành động còn dẫn động chín tòa ma tháp vốn đã trầm lặng cùng nhau dâng lên lực lượng thế giới cuồng bạo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia sáng đen thô to đâm trời, như mười lăm con trăn to có thô có nhỏ lao hướng Lâm Minh.

Lâm Minh phát ra ra lực lượng thần đẩy Thánh Mỹ đi, ngước đầu lên, mắt sáng rực nhìn mười lăm con trăn to.

Giờ phút này, chiến ý sôi sục trong lòng Lâm Minh:

- Đến đây!

Muốn đánh bại Hồn Đế vậy bắt đầu từ nơi này!

Ầm!

Mười lăm con trăn to điên cuồng lao lên tế đàn phát ra vụ nổ khủng bố.

Lâm Minh cảm giác như một thùng dung nham to đổ ập xuống, tám vạn sáu ngàn lỗ chân lông toàn thân cực kỳ nóng cháy bắn ra hơi nóng.

Năng lượng bạo ngược như vậy tùy ý trùng kích chạy chồm trong kinh mạch. Những năng lượng lao vào thế giới trong người Lâm Minh, nổ rồi áp súc, áp súc xong lại nổ.

Lâm Minh cảm giác căn cơ của mình bị từng nhát búa tạ đập dẹp thật mạnh, đập đsập.

Cảm giác này chỉ có một chữ hình dung, đó là...

- Sướng!

Lâm Minh hú dài sung sướng lâm li:

- Ha ha ha! Sảng khoái!

Tiếng hú thẳng lên trời xanh, vang voạng nguyên Đế Cốt Hải.

Năng lượng trùng kích thân thểcảm giác rất đau, nhưng có lúc đau đớn không khiến người khổ sở ngược lại làm người ta kích động, hưng phấn.

Khi năng lượng mấy Ác Ma rót vào người Lâm Minh mang đếncảm giác đau đớn thuộc về mức độ này, Lâm Minh nhẹ nhàng chịu đựng, cảm giác sung sướng lâm li.

- Cái gì?!

- Tiểu tử này!

Nhìn Lâm Minh nhận năng lượng của bọn họ chẳng những không nổ banh xác, không đauchết đi sống lại, ngược lại hú hét sung sướng, rõ là tát mặt bọn họ.

- Muốn chết!

- Cho hắn tan xương nát thịt!

Sáu Ác Ma thượng cổ nổi điên gầm rống, lực lượng cuồng mãnh lao vào người Lâm Minh.

Lâm Minh siết chặt hai nắm tay lại hét dài:

- Sảng khoái!

- Đến nữa, năng lượng mạnh hơn chút!

Lâm Minh hét to:

- Chưa ăn cơm no sao? Tới nữa!

Sáu Ác Ma thượng cổ đã đỏ mặt tía tai, hồn lực bên trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao. Chỉ vài giây lực lượng thế giới mà bọn họ ngưng tụ đã tiêu hao hơn phân nửa.

Mắt thấy sáu Ác Ma dốc hết sức ra mà Lâm Minh như tắm nước nóng, sướng rơn thì nhiều Ác Ma thượng cổ ngẩn ngơ.

Sáu Ác Ma thượng cổ nồi nào úp vung đó tuy quen thói háo sắc nhưng thực lực rất chắc chắn. Bọn họ còn khống chế tháp Ma

Thần đã lắng xuống, sáu Ác Ma hợp sức lại dốc sức đánh ra nhưng không làm gì một tiểu bối đỉnh cao Thiên Tôn thượng vị sao?

Một thanh âm cổ xưa phát ra từ một tòa ma tháp:

- Thú vị, thú vị...

Tòa ma tháp cũng có mười tám tầng, nhưng độ cao mỗi tầng cao hơn ma tháp khác một khúc. Cả tòa ma tháp nổi bật trong nhiều ma tháp.

Lại một thanh âm già nua vang lên:

- Tiểu tử này đúng là khó tin, có lẽ hắn có thể tạo thành chút rắc rối cho lão già kia.

- Nhưng rắc rối thì có ích gì? Phải cắt xuống miếng thịt trên người lão già này mới được. Đó là nếu... Hắn có đầy đủthời gian trưởng thành.

- Ha ha ha! Trưởng thành sao? Vậy ta sẽ giúp hắn một tay!

Đột nhiên bờ bên kia sông hoàng tuyền, một tòa ma tháp bắn ra thần quang. Tia sáng màu đỏ rực như một con huyết long to lớn giương nanh múa vuốt lao vào Lâm Minh.

Ầm!

Vụ nổ thổi quét tế đàn hắc ám, mái tóc dài Lâm Minh bay rối, xương toàn thân kêu răng rắc.

Lâm Minh nghiến răng, cơ bắp nổi gân xanh như con giun:

- Đến hay!

Lực lượng màu đỏ rực này ngang ngửa một phần ba tổng hợp năng lượng của sáu Ác Ma vừa rồi.

Lâm Minh trừ cảm nhận toàn thân tăng mức độ đau đớn ra đã chịu đựng được, không có dấu hiệu kiệt sức.

Thấy cảnh này sáu Ác Ma lúc trước kêu gào cảm giác sưng mặt, cri muốn tìm cái lỗ chui xuống. Sáu người cộng thêm một ma vương mạnh hơn bọn họ hợp sức nhưng vẫn không làm gì Lâm Minh được, càng đừng nói khiến hắn nổ banh xác.

Sáu Ác Ma vẫn nghiến răng nghiến lợikiên trì:

- Ta không tin!

Lúc này có thêm Ác Ma mới tham gia.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Bốn luồng thần quang bắn lên cao.

- Thú vị, vậy thì chúng ta hãy cùng nhau thêm tăng thuốc cho tiểu tử này đi!

Chương 2410: Vô lậu chi thân

Sau bốn luồng thần quang, từ ma tháp có các thần quang như thác nước trút xuống, lực lượng thế giới tăng vùn vụt trong thời gian ngắn.

Tiếng gầm điên cuồng dữ tợn vang lên.

Xoẹt xoẹt!

Trong những lực lượng thế giới ẩn chứa thần niệm, ý chí của chủ nhân chúng nó.

Những ý chí có tà ác, có bạo ngược, có hận ý và sát khí ngập trời.

Bị phong ấn trong Đế Cốt Hải mấy trăm ức năm, đa số Ác Ma đã điên cuồng, bệnh trạng, muốn hủy diệt mọi thứ trên đời.

lực lượng thế giới càng lúc càng cuồng bạo, sắc mặt Bất Hủ quân vương trầm trọng.

Hai mươi Ác Ma cùng tấn công, trong đó có rất nhiều Ác Ma đã bị khùng, không chút giữ lại năng lượng trùng kích, một mình Lâm Minh chịu đựng tất cả.

Ong ong ong ong ong!

Hai mươi luồng thần quang hội tụ thô như núi cao, lực lượng thế giới khủng bố thế này khiến hư không Đế Cốt Hải chấn động kịch liệt như bị cái gì đụng mạnh.

Đế Cốt Hải thần uy như ngục, bất cứ tồn tại cường đại nào ở đây sẽ bị đại thê thiên địa áp chế. Nhưng lực lượng thế giới cường đại dẫn đến Đế Cốt Hải rung bần bật, vì năng lượng này vốn hợp thành một thể với đại thế thiên địa Đế Cốt Hải.

Năng lượng chưa tới gần cơ thể Lâm Minh đã cảm nhận xung lực đáng sợ từ lực lượng đem đến. Qua thời gian dài Lâm Minh sớm có trực giác chiến đấu như dã thú, trong thời gian ngắn ám u1e phát ra tiếng ầm ĩ như nước lũ, lực lượng quanh thân dâng lên nghênh đón đợt lực lượng thế giới rót vào.

Ầm!

Cả người Lâm Minh rung lên, hai mươi thần lực giống như hai mươi tòa núi lớn đè trên người hắn. Năng lượng phát ra thần huy sáng rực như dây xích dung nham điên cuồng chảy vào cơ thể Lâm Minh.

Những thần lực này cường đại biết bao, mỗi thần lực do chí tôn ma vương thượng cổ rót vào, cuối cùng Lâm Minh đã cảm nhận được áp lực to lớn.

Trong khoảnh khắc cơ thể Lâm Minh như bong bóng trướng to sắp nổ.

đám đông Ác Ma xung quanh, một trăm mấy chục thần niệm tập trung vào người Lâm Minh, chờ xem biểu hiện của hắn.

- Tiểu tử này thật sự chống cự được sao?

Lúc trước sáu Ác Ma tranh chấp với Lâm Minh khi nhìn biến dị trên người hắn thì không chắc cực hạn của hắn nằm ở đâu. Bọn họ càng phát cuồng tuôn ra lực lượng thế giới của mình, muốn cứu vãn chút mặt mũi.

Lâm Minh bị lực lượng thế giới mênh mông bao phủ thân thể lại có biến đổi kinh người. Ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên người Lâm Minh tỏa ánh sáng chói mắt của tinh hoa bản mệnh, những ánh sáng bắn tứ tán hình thành ba vạn sáu ngàn vòng xoáy nhỏ trên làn da Lâm Minh liên miên bất tận nghênh đón lực lượng rót vào.

Bát môn, thất đại đạo cung trong người Lâm Minh lần lượt mở ra, tiềm năng sinh mệnh cả đời bùng nổ. Mỗi khiếu huyệt nở rộ ánh sáng như mặt trời, dường như bên trong có con chân long gầm rống.

Mỗi lũ long khí chân long do chân huyết trong người Lâm Minh diễn hóa ra, trợ giúp cơ thể hắn thoải mái cắn nuốt những lực lượng thế giới.

lực lượng thế giới liên miên bất tận tụ tập trong cơ thể Lâm Minh, thân xác trướng căng như bong bóng từ từ xẹp xuống.

Gân xanh trên mặt Lâm Minh vặn vẹo, huyết quản sôi sục, mặt đỏ như sắt nung. Lâm Minh đang ngâm mình trong dòng năng lượng khổng lồ này, không dễ chịu gì.

Bất Hủ quân vương nói với Thánh Mỹ:

- Hài tử, ngươi cũng qua đó đi.

Lực lượng thế giới Đế Cốt Hải là tụ tập năng lượng nguyên mộ Ma Thần, Lâm Minh không thể hấp thu hết được. Hắc Ám tế điển diễn ra không chỉ một, hai ngày, nó có thể kéo dài mấy chục năm, hàng trăm năm.

Thời gian dài chịu đựng lực lượng thế giới tẩy lễ và đau đớn khủng khiếp, nhiều thiên tài tuyệt thế không chịu nổi chết trong quá trình Hắc Ám tế điển.

Thánh Mỹ gật đầu bước chậm đến bên cạnh Lâm Minh, đứng trong dòng năng lượng khổng lồ.

Lúc này đa số năng lượng bị Lâm Minh gắng sức chịu đựng, Thánh Mỹ chỉ hứng chịu một phần mấy.

Năng lượng dâng trào rót vào người Thánh Mỹ, ấn ký Hồng Liên Cửu Chuyển trên trán nàng tỏa ánh sáng đỏ như máu.

Thánh Mỹ nắm tay Lâm Minh, lực lượng và sức mạnh huyết mạch của hai người thoáng chốc giao hòa.

Hai người âm dương bổ sung, năng lượng thông qua tay Lâm Minh, Thánh Mỹ chuyển động giữa hai người trong phút chốc hình thành tuần hoàn rất là hoàn mỹ.

Sắc mặt Lâm Minh ngày càng bình tĩnh, cùng lúc đó lực lượng thế giới trong cơ thể hắn càng lúc càng đậm đặc hơn. Những lực lượng thế giới như vô số hạt giống tràn đầy sức sống cắm rễ, xâm nhiễm trongmỗi giọt máu, tấc da, mẩu xương, từng chút một làm Lâm Minh thay đổi thay da đổi thịt.

Lâm Minh vốn đã tu luyện cơ thể đến cực độ, cực kỳ khó khăn để tiến bộ tiếp. Hiện tại ngâm mình trong lực lượng thế giới này, thân thể hắn lại đột phá.

Chiến đấu quanh năm suốt tháng lắng đọng vết thương trong người Lâm Minh.

Cơ thể Lâm Minh có năng lực tự lành cường đại, vết thương thân thể dù nặng đến mấy thì thông thường sẽ từ từ tự lsành.

Nhưng có một số vết thương vô cùng đặc biệt, nó là vết thương đại đạo.

Lâm Minh cưỡng ép trùng kích cảnh giới, rèn luyện thân thể, hay tranh đấu với cường giả tuyệt thế toàn là đối kháng lại đại đạo thiên địa. Những công kích này đánh thẳng vào thần hồn, khắc vết thương vào máu thịt, liền với cốt tủy. Những vết thương đó dù tự lành nhưng thật ra còn để lại dấu ấn nhỏ nhoi.

Những vết thương này vô cùng nhỏ bé, sâu thẳm nhưng gần như pháp tắc, khó thể phát hiện ra chúng nó, khó tự lành.

Ngày thường những vết thương không cản trở Lâm Minh tu luyện, chiến đấu được.

Nhưng đến trình độ cỡ Lâm Minh thì tu luyện cơ thể đã là cực hạn, muốn đột phá nữa vô cùng khó khăn. Nếu luyện cơ thể mình hoàn mỹ, hình thành người không khuyết điểm thì hắn mới khó khăn bước ra thêm một bước trên đường tu luyện.

Hôm nay có lực lượng thế giới xâm nhiễm, những vết thương nhỏ mà lực lượng đại đạo để lại dần bị tiêu trừ.

Không chỉ thế, chỗ vết thương mọc một đóa sen bạc tỏa ánh sáng sao bao phủ trong hỗn độn xuất hiện một pfhu văn cổ sơ.

Phù văn cổ sơ mọc khấp người Lâm Minh, trong Minh Minh của hắn có loại hiểu ra. Đây là phù văn pháp tắc sinh mệnh, liên kết giao hòa với hiểu biết đại đạo sinh mệnh trước kia cvảu hắn.

Cái gọi là phục họa song song, những vết thương này sau khi bị lực lượng thế giớie trong Đế Cốt Hải tiêu trừ, cơ thể Lâm Minh lâu dài đối kháng với vết thương, tự giác bản nănglĩnh ngộ chân ý lực lượng sinh mệnh bồng bột từ lực lượng thế giới.

Biến đổi này khiến hai đạo cung cuối cùng của Đạo Cung Cửu Tinh phong kín trong người Lâm Minh đã lâu hơi thả lỏng.

Đạo Cung Cửu Tinh, bảy minh hai ám, cửu đại đạo cung cơ thể người tương đối với bảy đại minh cung, hai đại ẩn cung, từ minh cung đến ẩn cung tương đương đột phá một đại cảnh giới.

Đột phá như thế cực kỳ khó khăn nhưng khi thân thể Lâm Minh biến càng hoàn mỹ hơn thì hắn vững chắc tiến một bước theo hướng này.

Lâm Minhchợt mở mắt ra, con ngươi bắn ra ánh sáng lấp lánh như mặt trời dâng lên.

Từng đợt lực lượng thế giới rót vào người Lâm Minh tuy không bị hắn hấp thu hết nhưng đa phần lực lượng thế giới đã ổn định lại, ngưng tụ như giọt nước phập phềnh quanh Lâm Minh, bị cơ thể hắn hấp dẫn, sương mù mông lung liên miên không dứt.

Bất Hủ quân vương nhìn cảnh này mắt lộ tia vui mừng, khen ngợi.

Lâm Minh đã bắt đầu lột xác, Thánh Mỹ đứng cạnh hắn cũng sắp tới ngưỡng đó.

Hai người tâm ý liền nhau, âm dương bổ sung lại có tiềm lực cực kỳ to lớn như nhau. Rất khó tưởng tượng sau khi hai người chịu lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải tẩy lễ sẽ đi tới bước nào.

Nhìn Lâm Minh chẳng những ngăn cản lực lượng thế giới từ hơn hai mươi Đế Tôn Ác Ma, còn ngâm mình trong lực lượng thế giới rồi đột phá, Ác Ma khác bàng quan bắt đầu xem trọng hắn.

Công nhận Lâm Minh đã chứng minh dược bản thân.

1`3e đúng như Bất Hủ quân vương nói, hai tiểu tử trước mắt nếu cho bọn họ đủthời gian trưởng thànhcó lẽ họ thật sự có thể đối kháng Hồn Đế.

Đám Ác Ma hận thấu xương lão già nô dịch cả đám bọn họ, giết chết lão già đó để tàn hồn của mình giải thoát là chấp niệm từ xưa đến nay trong lòng bọn họ.

Vù vù vù vù vù!

Lần này tập thể Ác Ma ra tay.

đám đông Ác Ma vốn điên cuồng, dữ tợn, trong lòng tràn ngập giết chóclúc này hiếm khi nghiêm túc lên. Bọn họ rót toàn bộ năng lượng không vì mục tiêu cho Lâm Minh nổ banh xác mà thật loàng hiến dâng lực lượng thế giới của mình, để Lâm Minh và Thánh Mỹ tắm mình trong đó hoàn thành đột phá.

Chương 2411: Đau khổ cực hạn

Hơn một trăm lực lượng thế giới chất chứa hơi thở Ác Ma hùng hồn, mỗi lực lượng thế giới cực kỳ rực rỡ, ánh sáng tỏa khắp vạn dặm.

Tựa như các dải ngân hà thất luyện từ trên trời rũ xuống, thanh thế hùng vĩ đổ ầm ầm chấn động một phương thiên địa này.

Đế Cốt Hải sôi trào, ma khí ngập trời. Pháp tắc bí ẩn xung quanh bị vô số dấu vết thương cổ Ác Ma còn sót lại dẫn động.

Trong khói đen ngùn ngụt tràn ngập dường như có vô số Ác Ma thượng cổ phập phềnh hình thành từng đợt gió bão tàn phá tứ phương.

Ầm!

Lâm Minh hoàn toàn hứng chịu những lực lượng thế giới khổng lồ này, thân hình như ngọc của hắn dường như bị trấn áp cong người đi, như cây cung căng chặt, màng da, xương cốt phát ra tiếng gầm rống như long như hoàng.

Lâm Minh cảm giác áp lực lớn nhưng hắn bất khuất, gân mạch như rồng rắn nổi khắp bề mặt cơ thể. Hai tay giương rộng, Lâm Minh ngửa đầu gầm lên.

Cùng lúc đó Thánh Mỹ dán sát người vào Lâm Minh, lực lượng của nàng thông qua giao hòa với hắn cùng nhau chịu đựng đại thế thiên địa tẩy lễ.

Răng rắc! Răng rắc!

Cơ bấp, huyết mạch của Lâm Minh nhanh chóng đứt vỡ, đau đớn không thể tả ập hướng hồn hải của Lâm Minh.

Cảm giác này giống như ném thân thể mình vào trong đá nghiền bị đẩy nghiền nát.

Từ đầu đến cuyối ý thức của Lâm Minh cực kỳ tỉnh táo.

Thánh Mỹ ôm chặt Lâm Minh, khóe miệng tràn ra tơ máu. Thánh Mỹchịu đựng năng lượng ít hơn Lâm Minh nhưng thực lực cũng yếu hơn hắn, bàn về mức độ đau đớn thì nàng không ít hơn hắn.

Lúc này Bất Hủ quân vương đứng gần đó nhìn thấy tất cả, biểu tình bình tĩnh nhìn Lâm Minh và Thánh Mỹ chịu đựng. Lưỡi bảo kiếm ra từ mài giũa, hương hao đến từ giá rét. So sánh với đại cục mạt thế này thì những gì Lâm Minh, Thánh Mỹ chịu đựng chẳng là gì.

Ong ong ong ong ong!

Giữa cơ thể Lâm Minh và Thánh Mỹ giao hòa năng lượng càng lúc càng kịch liệt.

Lực lượng này mạnh hơn Hắc Ám tế điển bình thường gấp mấy lần.

Tuy Lâm Minh và Thánh Mỹ cùng nhau chịu đựng nhưng áp lực đè trên mỗi người hơn xa Hắc Ám tế điển bình thường.

Đặc biệt Lâm Minh chiếm hết phần lớn, hắn cắn chặt răng cưỡng bức kiên trì.

Lâm Minh phải gánh vác quá nhiều thứ, hắn cũng trải qua vô sốđau khổ, vô số sinh tử hiểm cảnh, cuộc đời lên voi xuống chó. Lâm Minh một đường đi tới hôm nay gánh vác vận mệnh, hy vọng của vô số người. Lâm Minh tuyệt đối không thể thất bại tại đây được.

lực lượng thế giới thúc đẩy, cơ thể Lâm Minh bản năngdiễn hóa ra từng đợt pháp tắc đại đạo mà hắn am hiểm nhất đối kháng lại lực lượng thế giới, cắn nuốt, uyện hóa chúng nó.

Cùng với những pháp tắc xuất hiện, lực lượng thế giới hùng dũng ập đến như bị đông lại, luyện tinh hoa thành những giọt nước chậm rãi chuyển động quanh Lâm Minh.

Lực lượng thiên địa miễn cưỡng bình ổn thành tuần hoàn trong không gian phong kín này.

Hơn một trăm cự phách ma đầu bàng quan trong bóng tối mắt chợt sáng rực.

Lúc này không còn ai nổi khùng điên lên, trong lòng của bọn họ thậm chí có chút cuồng nhiệt.

Lâm Minh và Thánh Mỹ chịu đựng tẩy lễ đại thế thiên địa trong Đế Cốt Hải, có lẽ hai người sẽ vươn lên, báo thù rửa hận cho bọn họ.

- Các vị, chúng ta cùng nhau điều động lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải để lực tràng ổn định lại đi!

- Giữa chúng ta hoặc không đội trời chung hoặc xích mích với nhau nhưng hôm nay hãy đồng lòng chung sức!

Hơn một trăm Ác Ma không rảnh rỗi, sáu Ác Ma lúc trước xung đột với Lâm Minh giờ bỏ ý định cho hắn biết tay. Một vì bọn họ không làm được, không dám chọc giận nhiều người, hai vì bọn họ rất muốn phá vỡ cái lồng này, trả thù Hồn Đế, được giải thoát thật sự.

Các Ác Ma cùng nhau cố gắng, bọn họ chậm rãi có thể điều động toàn bộ lực lượng thiên địa tụ tập quanh Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Từng lực tràng vô hình trùm kín Lâm Minh, Thánh Mỹ. Lực tràng như cái kén to ngăn cách pháp tắc, hình thành không gian phong kín khiến Lâm Minh, Thánh Mỹ ở trong thế giới độc lập. Thế giới này tràn ngập lực lượng thế giới đậm đặc đến tột cùng.

Hắc Ám tế điển là một quá trình lâu dài, nhưng hơn một trăm Ác Ma cống hiến lực lượng thế giới chỉ cần hai canh giờ ngắn ngủi là lực lượng thế giới này sẽ ngưng tụ thành lực tràng phong kín, cho người nhận thử thách tắm mình trong đó, chậm rãi hấp thu luyện hóa.

Lực tràng hoàn toàn phong kín, Lâm Minh, Thánh Mỹ cảm giác chịu đựng đau đớn tăng lên gấp mấy lần.

Lực lượng thế giớikhông ngừng nghiền nát thân thể, linh hồn, bao gồm thế giới trong người bọn họ. Năng lượng nóng rực dọc theo lỗ chân lông, khiếu huyệt quanh thân Lâm Minh, Thánh Mỹ xông vào kinh mạch huyết quản đốt cháy.

Nếu nói lúc trước Lâm Minh, Thánh Mỹ cảm nhận đau đớn là bị người ném vào cối xay nghiền ra thì hiện tại là vừa nghiền thân thể vừa đổ thêm dầu sôi.

Năng lượng to lớn trùng kích, máu thịt Lâm Minh, Thánh Mỹ xé rách, cuốn khúc.

Trong lực tràng, lực lượng thế giới đậm đặc tồn tại pháp tắc đặc biệt chạm vào máu thịt nứt rạn của Lâm Minh, Thánh Mỹ thế là khép vết thương lại.

Nhiều lần nứt rạn rồi khép lại, căn cơ thân thể Lâm Minh, Thánh Mỹ cực kỳ cường đại. Kiểu khép lại, nứt rạn này cần tiêu hao năng lượng nhiều như biển.

Lâm Minh, Thánh Mỹ không ăn đan dược, không uống linh dịch, tiêu năng lượng thì hấp thu lại từ lực lượng thế giới xung quanh.

Trong lần rèn luyện này cơ thể Lâm Minh, Thánh Mỹ không ngừnghấp thu lực lượng thế giới, bằng cách cơ thể rách toạc rồi khép lại để tiêu hóa và tiêu hao những lực lượng này.

Quá trình sẽ kéo dài rất nhiều năm.

Đau đớn nếu là trong một lúc thì nhiều người có thể cắn răng chịu đựng, nhưng đau vài chục năm, mấy trăm năm khiến người nổi điên.

Người nhận thử thách ở trong Hắc Ám tế điển phải chịu đựng đau đớn lớn lao, thử thách tâm chí khắc nghiệt.

Không đủ tiềm lực thì không chịu nổi năng lượng lớn lao mà nổ banh xác.

Ý chí lực không đủ sẽ nổi điên trong đau đớn.

Linh hồn không mạnh sẽ vì đau đớn liên tục trùng kích mà hồn phi phách tán.

Lâm Minth, Thánh Mỹ tuy đều giữ đỉnh cao trong ba mặt này nhưng chịu đựng đau đớn như thế thời gian dài cũng là khiêu chiến thật lớn.

Giọng Bất Hủ quân vương xuyên thấu qua kết giới truyền vào tai Lâm Minh, Thánh Mỹ:

- Các ngươi phải nhớ kỹ một chữ nhẫn!

- Ngưng tụ ý chí, không được hôn mê, tưởng tượng mình như đất dày nặng, bất kể nó thống khổ vô cùng thì các ngươi vẫn lù lù bất động! Các ngươi cần giữ chặt bản tâm, một khi ý chí tán loạn, lực lượng thế giới ùa vào thân thể không theo các ngươi khống chế thì nó chẳng những không chữa lành cơ thể các ngươi ngược lại sẽ xé nát thành mảnh nhỏ, vậy thì các ngươi sẽ chết chắc, trở thành cô hồn tại đây, bị trấn áp dưới đại trận, thành chất dinh dưỡng cho mộ Ma Thần!

- Các ngươi cần quên thống khổ, hoàn toàn khống chế thần kinh của mình, thậm chí xem đau đớn là hưởng thụ. Chỉ có làm như vậy thì các ngươi mới vượt qua được thời gian trăm năm, thậm chí mấy trăm năm.

Nhẫn!

Quên thống khổ, nói thì rất dễ nhưng khi làm khó khăn biết bao.

Nhưng khó đến mấy Lâm Minh và Thánh Mỹ cũng sẽ thử xem, bọn họ có linh hồn lực khổng lồ, dưới điều kiện cực hạn không ngừng ép buộc mình thử hoàn thành sự lột xác.

Trong đầu Lâm Minh thầm nghĩ:

- Khống chế thần kinh của mình, xóa bỏ đau đớn, thậm chí xem thống khổ là hưởng thụ.

Lâm Minh cố gắng quên đi nhưng cơ thể đau như bị cối xay nghiền đổ dầu nóng vào, làm sao quên dễ vậy được?

Dần dần Lâm Minh chịu đựng đau đớn như thế dài tận một tháng. Mặc cho Lâm Minh có thần hồn cường đại cũng dần bị suy yếu.

Lúc này sắc mặt Lâm Minh tái nhợt như giấy, tuy rằng năng lượng đầy đủ nhưng thời gian một tháng hắn không ngủ không nghỉ, bị thống khổhành hạ thì sao khỏe lên được?

Khi Lâm Minh cảm giác sắp không chịu nổi thì trong đầu lóe qua tia sáng:

- Đau đớn đến từ thân thể nhưng phản ánh vào linh hồn, tinh thần. Nếu hoàn toàn khống chế được linh hồn của mình thì thật ra đau đớn sẽ không dữ dội như vậy.

- Linh hồn của ta bởi vì ma phương cố hóa, bảy kiếp chuyển sinh tu lại, vĩnh hằng chi hồn đã trở về. Nếu dùng bốn chữ hình dung thì đó là mãi mãi không thay đổi.

- Có linh hồn mãi mãi không thay đổi thì nên là đất vững vàng thì sao ta không chịu nổi đau đớn cơ thể bình thường được?

Lâm Minh rít gào trong lòng, khoảnh khắc này ý thức cực kỳ rõ ràng, hắn chợ cảm giác đau đớn cơ thể giảm bớt rất nhiều.

Cơ thể còn đang bị xé rách, năng lượng vẫn chảy trong kinh mạch nóng cháy, nhưng sau khi có lĩnh ngộ này thì Lâm Minh cảm giác đau nhức cơ thể bị xéa rách bắt đầu có chút hưng phấn linh hồn. Cảm giác kinh mạch bị cháy bỏnglại như ngâm mình trong suối nước nóng sôi sục, tuy vẫn đau đớn lại không có cảm giác không chịu nổi.

Lâm Minh cảm giác mình như biến thành đất đai dày nặng có thể vững vàng chịu đựng lực lượng thế giới tẩy lễ.

Loại lĩnh ngộ này mới chỉ là bắt đầu, nhưng nếu loại lĩnh ngộ này sâu sắc thêm thì chắc chắn gúp Lâm Minh thuận lợi trong Hắc Ám tế điển hơn, mãi khi hắn hấp thu lực lượng thế giới đến cực hạn.

Chương 2412: Điểm giới hạn Chân Thần

Năng tháng lặng lẽ trôi, Lâm Minh và Thánh Mỹ lặng yên chịu đựng Hắc Ám tế điển dài dòng.

Từ lúc Lâm Minh lĩnh ngộ được huyền bí của vĩnh hằng chi hồn thì đau đớn trùng kích linh hồn hắn càng lúc càng yếu. Lâm Minh chậm rãi thích ứng được đau đớn này, thậm chí như Bất Hủ quân vương nói, xem đau đớn là sự hưởng thụ.

Thánh Mỹ ở bên cạnhLâm Minh cũng tìm ra cách thích ứng thống khổ. Thánh Mỹ không có vĩnh hằng chi hồn của Lâm Minh nhưng nàng dựa vào thiên phú tìm ra cách nắm giữ khống chế thần kinh.

Ban đầu Thánh Mỹ còn cần dựa vào vận chuyển Thánh Điển pháp tắc, dùng lực lượng sinh mệnh sinh sôi không dứt trung hòa thống khổtrùng kích.

Nhưng qua vài năm sau, Thánh Mỹ có thể xóa bỏ đau khổ trong linh hồn?

Chờ qua mười năm, Thánh Mỹ ngồi nhắm mắt xếp bằng trong tiểu thế giới, biểu tình điềm tĩnh như trẻ sơ sinh ngủ say. Rất khó tưởng tượng giờ phút này Thánh Mỹ chịu đựng năng lượng trugfn kích như thế nào.

Lâm Minh ở cạnh Thánh Mỹ thì như thành pho tượng vạn cổ không thay đổi, không nhúc nhích chút nào.

Bất Hủ quân vương luôn đứng một bên yên lặng canh giữ.

Bất Hủ quân vương ngồi xếp bằng trên cao, thần niệm từng giây từng phút liên kết với thế giới độclập của Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Hơn một trăm ma vương thượng cổ thì mỗi qua mười năm sẽ rót lực lượng thế giới vào lực tràng nơi Lâm Minh, Thánh Mỹ ở một lần, bảo đảm lực lượng thế giới trong trạng thái bão hòa.

Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm...

Một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm...

Trong thế giới độc lập này Lâm Minh, Thánh Mỹ không nhúc nhích đã mấy trăm năm.

Hai người lặng yên nắm tay, chịu đựng tất cả, căn cơ của Lâm Minh, Thánh Mỹ càng thêm vững chắc ổn định hơn sau mỗi đợt năng lượng trùng kích.

Tất cả nhìn từ mặt ngoài thì không có gì thay đổi, điều biến đổi duy nhất là ban đầu mõi cách mười năm các ma vương thượng cổ mới rót lực lượng thế giới vào tiểu thế giới nơi Lâm Minh, Thánh Mỹ ở một lần.

Về sau năm năm một lần.

Lại sau nữa là ba năm một lần.

Khi thời gian trôi qua chín trăm năm thì mỗi năm sẽ rót vào một lần.

Khổ tu chín trăm năm như một ngày, năng lượng trong người Lâm Minh và Thánh Mỹ không ngừnghoàn thành tích lũy, bọn họ đô đã tu đến cực hạn.

Thật ra Thánh Mỹ tu vi cao hơn một tầng từ năm trăm năm trước đã tới điểm cực hạn đột phá Chân Thần, nhưng vì muốn chung một lúc với Lâm Minh, hình thành năng lượng tuần hoàn điều hòa âm dương nên Thánh Mỹ không ngừng ức chế tu vi của mình, đa phần trợ giúp Lâm Minh tu luyện.

Bởi vậy sau chín trăm năm tu vi của hai người dần ngang bằng nhau.

Hắc Ám tế điển dài dòng khiến các ma vương thượng cổ hết sức giật mình, lúc trước từng có Thâm Uyên Ác Ma vượt qua thử thách trong tương lai chậm rãi trưởng thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Nhưng thời gian bọn họ nhận tẩy lễ chừng mấy trăm năm là đến cuối, Lâm Minh và Thánh Mỹ nhận gần ngàn năm, thật là khó tin.

Thời gian kéo tới một ngàn năm, tần suất các ma vương thượng cổ rót năng lượng vào tiểu thế giới đã đến mười tháng một lần.

Có ngày thứ một ngàn tám mươi năm, Lâm Minh luôn nhắm mắt tu luyện đột nhiên mở mắt ra, da toàn thân hắn như ngôi sao nổ tung. Những miếng thịt trắng trong như ngọc ngày xưa rụng xuống, bị khí nguyên hỗn độn trùng kích bắn ra bốn phía.

Những miếng thịt có mùi thuốc đậm đặc được ánh sáng trắng ngà bao phủ, chúng thành phế thải khiến ma vương thượng cổ đau lòng.

Lâm Minh lột da thịt cũ uống thì phần thịt mới cũng đã được mọc ra. Những miếng thịt trong suốt lấp lánh, các tia sáng chói mắt chiếu ọi thiên địa này.

Mỗi lỗ chân lông xuất hiện vô sốvòng oáy màu vàng, bên trên có tiên nhân bàn cứ, tụng kinh.

Cả người Lâm Minh mông lung trong kinh văn cổ xưa như là đại thế tôn xuất thế.

Cùng lúc đó cơ thể Lâm Minh run run, các khúc xương tựa như thần trụ xuyên thấu máu thịt.

Nếu nhìn kỹ thì những khúc xương này mặt trên loang lổ mảnh vụn nhỏ, vài chỗ đen thui, có đại đạo tụ máu đọng lại.

Hiện tại những khúc xương này bị Lâm Minh đẩy ra khỏi người.

Lâm Minh đang thoát thai hoán cốt.

Hình ảnh này cực kỳ yêu dị, đám lão ma quanh Đế Cốt Hải trông thấy cảnh này rất giật mình, thật lâu không nói nên lời.

Đi tới bước như Lâm Minh mà vẫn có thể lại lần nữa thoát thai hoán cốt, có thể thấy được lực lượng thế giới này hữu ích cho việc rèn luyện cơ thể tới đâu.

Răng rắc! Răng rắc!

Xương cốt Lâm Minh không ngừng nứt ran, một số hơi thở khuếch tán ra ngoài, diễn hóa thành các Ma Thần rít gào, vô cùng kỳ dị.

Xương cốt như vậy, bên trên toàn khắc cốt văn huyền ảo. Đổi lại chí tôn bình thường sẽ là bảo cốt hiếm có, nhưng bị Lâm Minh dễ dàngvứt bỏ.

Vẫn chưa kết thúc, mấy giây sau các khúc xương bị Lâm Minh vứt bỏ, lại lần nữa bị đánh nát. Trừ những mảnh bụi xương rơi lắc rắc ra năng lượng sinh mệnh tinh thuần nhất trong xương quay ngược về bản thể Lâm Minh.

Bao gồm mảnh nhỏ da thịt tỏa mùi thước lúc trước rụng khỏi người Lâm Minh cũng nhanh chóng hóa thành tro bụi, trong đótinh khí, mảnh nhỏ căn nguyên pháp tắc bay trở về cơ thể Lâm Minh.

Kỳ cảnh này làm nhiều lão ma tặc lưỡi mấy lạ.

Thoát thai hoán cốt đến loại trình độ này đúng là khó tin thật.

Đây là cơ thể hoàn mỹ thật sự.

Lâm Minh xem đau đớn là hưởng thụ, lúc hắn thoát thai hoán cốt một lần nữa chìm trong đau khổ. Những xương, máu sớm có căn nguyên đại đạo của hắn trồng trong đó, muốn bỏ đi trọng sinha là vô cùng khó khăn.

Quá trình này cần nghị lực to lớn, căn cơ vô cùng ổn định.

Cách không xa mắt Bất Hủ quân vương lóe tia sáng, gã nhìn Lâm Minh biến đổi, đứng dậy từ không trung.

Bất Hủ quân vương đang chờ đợi, chờ đợi Lâm Minh chân chínhlột xác!

Bất Hủ quân vương biết lần này thoát thai hoán cốt là khúc nhạc dạo Lâm Minh đột phá Chân Thần.

Thánh Mỹ ở bnên cạnh Thánh Mỹ mở mắt ra, nàng đã đợi hắn sáu trăm năm việc chờ đợi không hề uổng phí thời gian, nó có ý nghĩa rất lớn với nàng.

Bởi vì nếu như có thể cùng Lâm Minh hoàn thành đột phá Chân Thần, hai người cộng đồng xúc động thiên đạo hình thành chấn động pháp tắc thiên địa, âm dương bổ cho nhau sẽ nhận được ích lợi lớn.

Thánh Mỹ đang uấn nhưỡng trứ năng lượng của mình, Hồng Liên Cửu Chuyển giữa trán tỏa thần quang rực rỡ.

Thánh Mỹ muốn cùng Lâm Minh hoàn thành đột phá.

Lâm Minh vẫn còn tiếp tụcthoát thai hoán cốt, sau khi hoán cốt thì ngũ tạng bắt đầu lột xác.

Không biết qua bao lâu, khí huyết của Lâm Minh lần lượt suy kiệt rồi được lực lượng thế giới rót vào có sự sống mới.

Cuối cùng khi cơ thể Lâm Minh lại tỏa sáng, có khúc xương trắng ngà nhô ra từ phần xương gãy.

Xương có phù văn cổ sơ bí ẩn lan tràn, như núi cao nguy nga trưởng thành trong cơ thể Lâm Minh, chống đỡ thân hình lực lượng vô hạn của hắn.

Có máu mới mẻ sôi trào như chân long gầm rống.

Lâm Minh hú dài, sóng âm hóa thành làn sóng lớn ngập trời trùng kích Đế Cốt Hải dâng trào mãnh liệt.

Mắt Lâm Minh trời trăng, mở rồi khép mắt như thể thế giới đang sinh diệt, ngân hà lưu chuyển.

Lúc này ngón tay Bất Hủ quân vương nhẹ điểm.

Vang tiếng nổ, Tu Di giới của Lâm Minh, Thánh Mỹ vỡ nát, từ trong thân thể hai người bay ra ba quyển sách cổ màu đen.

Đây là Tế Văn Chi Thư mà Hồn Đế để lại.

Trong Tế Văn Chi Thư có Hồn Đế động tay chân, nếu sử dụng Tế Văn Chi Thư nhận Hắc Ám tế điển thì hồn hải sẽ bị xâm chiếm.

Hiện tại tất cả Ác Ma thượng cổ chung sức đồng lòng, Bất Hủ quân vương lợi dụng đại thế thiên địa này luyện hóa Tế Văn Chi Thư.

Trong ba quyển Tế Văn Chi Thư ẩn chứa lực lượng cực kỳ tinh thuần, sao Bất Hủ quân vương có thể lãng phí nó được?

Hiện tại Bất Hủ quân vương rút Tế Văn Chi Thư ra tế luyện sẽ giúp tu vi của Lâm Minh, Thánh Mỹ tiến thêm một bước, cung cấp năng lượng dồi dào cho hai người đột phá Chân Thần.

Hơn một trăm ma vương thượng cổ nâng cao tinh thần, vận chuyển lực lượng của mình điều khiển tất cả lực lượng thế giới mà bọn họ có thể khống chế tụ tập vào Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Ngay lúc này, một thanh âm cổ xưa chậm rãi tuyền đến, chấn động thiên địa.

- Thật là sự kiện quan trọng trăm ức năm không thấy.

Thanh âm này truyền từ tòa tháp cao ba mươi tầng gần Hắc Ám tế điển.

Ba tòa tháp cao quanh tế đàn chỉ có tòa tháp ba mươi ba tầng của Bất Hủ quân vương chấn động vì Lâm Minh và Minh Đồng quyết chiến, hai tháp cao khác luôn trầm lặng. Lần này có một tòa tháp cao xuất hiện phản ứng!

Mắt Bất Hủ quân vương sáng rực.

Chương 2413: Ma Chủ

Ma tháp ba mươi ba tầng ủn nhẹ như có thứ gì không thể địch lại xuất hiện từ trong đó, dù là ma tháp cũng khó thể trấn áp.

- Không ngờ là hắn!

- Tháp chủ ma tháp ba mươi tầng! Trời, hắn ngủ say ít nhất hai trăm ức năm rồi, ta còn tưởng hắn đã giải thoát, không tồn tại...

- Hắn định ra tay sao?

Đám ma vương thượng cổ hết sức giật mình.

Đế Cốt Hải đã tồn tại một ngàn mấy tram ức năm, có vô sốđại ma đầu bị giam tại đây, tồn tại với hình dạng tàn hồn, chịu đựng đau đớn và cô đơn vô tận.

Trong Đế Cốt Hải khoảng thời gian hai trăm ức năm trước có một cường giả chí tôn chúa tể nơi này.

Cường giả chí tôn bị nhốt trong tòa ma tháp ba mươi tầng gần tế đàn hắc ám. Thời gian quá lâu, đã không có Ác Ma thượng cổ biết tên cường giả chí tôn, chỉ biết danh hiệu là Ma Chủ.

Ma Chủ từng là chúa tểHắc Ám Thâm Uyên, không phải thông qua Hắc Ám tế điển thành tựu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng mà bằng chính thực lực của mình tu thành cảnh giới vượt qua Chân Thần.

Thật ra dù trong thời đại Ma Chủ sinh hoạt thì không ai nhắc đến tên của cường giả đó, vì thực lực cường đại của y, thế gian kính sự y, cái tên trở thành cấm kỵ. Các Ác Ma xưng hô y vĩnh viễn là Ma Chủ.

Trong Đế Cốt Hải không người nào dám bất kính với Ma Chủ.

Đám Thâm Uyên Ác Ma sợ cường giả, dù Bất Hủ quân vương cường đại nhưng dù sao là dị tộc, Ma Chủ thì là đồng tộc của họ.

Tuy số tầng ma tháp của Ma Chủ thấp hơn chút nhưng thực lực không yếu hơn Bất Hủ quân vương, rất có thể càng mạnh. Đặc biệt về sau, trước khi Bất Hủ quân vương chết đã truyền nhiều tinh hoa sinh mệnh, lực lượng pháp tắc cho nữ nhi của mình.

Bất Hủ quân vương vào ở ma tháp ba mươi ba tầng chỉ vì Ma Chủ đến Đế Cốt Hải sớm hơn.

Lúc Ma Chủ vào Đế Cốt Hải thì Ma Chủ đã chìm trong ngủ say, giữa hai người chưa từng có tiếp xúc gì.

Bất Hủ quân vương luôn cảm giác Ma Chủ tồn tại, biết y chưa từng biến mất. Chỉ vì lòng Ma Chủ đã hoàn toàn tĩnh lặng nên thái độ hờ hững đối diện mọi hứ trong Đế Cốt Hải.

Ma Chủ thói quen ngủ say, hôm nay Lâm Minh, Thánh Mỹ đột phá điểm giới hạn khiến Ma Chủ tỉnh lại.

Bất Hủ quân vương chậm rãi xoay người nhìn ma thpá ba mươi tầng, khóe môi điển trai cong lên.

Ma Chủ gọi danh hiệu của Bất Hủ quân vương:

- Bất Hủ!

Hai người mạnh nhất trong Đế Cốt Hải, đối thoại thông qua thần hồn bọn họ luôn cảm nhận sự tồn tại của nhau. Ma tháp thứ ba cũng cao nhất, ba mươi sáu tầng thật ra trống rỗng, nên hai người chính là chúa tể Đế Cốt Hải.

- Ma Chủ, kính đã lâu!

- Ha ha ha!

Ma Chủ đột nhiên cười to, tiếng cười vang dội mà tang thương như chuông đồng gõ vào tâm linh đám đông Ác Ma.

- Ngươi và ta chủng tộc khác nhau, không cùng thời đại vậy mà có thể hợp sức với nhau.

- Có lẽ là số phaạn trong Minh Minh.

- Ngươi nói đúng, là số phận! Nhưng chúng ta hợp sức là vì phá vỡ số phận!

Trong khi Ma Chủ nói chuyện thì ma tháp ba mươi tầng tuôn ra ma khí cực kỳ đậm đặc như muốn hoàn toàn cắn nuốt thiên địa, năng lượng hugfn dũng truyền đến từ ma tháp.

Bất Hủ quân vương cũng ra tay ngay, mấy trăm năm qua gã luôn tích góp lực lượng vì trợ giúp Lâm Minh, Thánh Mỹ hoàn thành bước tiến cuối cùng.

Lực lượng của Bất Hủ quân vương và Ma Chủ tụ tập với nhau ùa vào tiểu thế giới Lâm Minh, Thánh Mỹ ở.

Lực lượng thế giới cuồng mãnh cộng thêm lực lượng Tế Văn Chi Thư mạnh hơn lực lượng thế giới đã bão hòa gấp đôi.

Trong phút chốc tiểu thế giới Lâm Minh, Thánh Mỹ ở nhanh chóng khuếch trương.

Hư không biến hỗn độn, bên trong có vô sốtrật tự thần liên như bạo lôi xé rách không trung, có khí hỗn độn màu vàng sáng bắt đầu diễn hóa thành núi cao nguy nga, sông nước hùng dũng. Có ma long giương nanh múa vuốt, kỳ lân gào thét uy lực hùng hồn. Hoàn chỉn hdiễn hóa ra một thế giới bí ẩn.

Lâm Minh, Thánh Mỹ ở trong đó cảm nhận áp lực to lớn.

Nhưng lúc này Lâm Minh, Thánh Mỹ đã đến giây phút đột phá Chân Thần, bọn họ cần năng lượng vô cùng khổng lồ rót vào.

Két két két két két!

Lực lượng rung động xuất hiện từ sâu trong cơ thể Lâm Minh.

Đó là một thế giới không sáng sủa, có pháp tắc đại đạo hoàn mỹ, bên trong có núi non, sông nước, có sinh linh do linh khí diễn biến thành.

Đại lục vô biên mà đại dương dâng trào mãnh liệt, có trời trăng sao treo lơ lửng trên bầu trời phát ra sức mạnh hùng hồn rào rạt.

Đây là thế giới trong cơ thể y1.

Hiện tại Lâm Minh cần dùng thế giới này nối với lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải để nhìn ngó, diễn hóa ra áo nghĩa bí ẩn chứa trong thế giới này, thu nạp nó vào cơ thể mình, thành tựu Chân Thần cuối cùng.

Thế giới trong người Lâm Minh vừa xuất hiện liền như trung tâm thế giới này.

Ong ong ong ong ong!

Vô sốpháp tắc thần liên tứ phương đan xen vào rút hết năng lượng lại đây. Trong phút chốc sau lưng Lâm Minh, Thánh Mỹ hiện ra hình ảnh Tôn Giả.

Lâm Minh ở Hóa Thần Cửu Biến cảnh diễn biến ra thế giới trong người, bồi dưỡng thế giới không ngừng lớn mạnh.

Giới Vương cảnh, luyện hóa đại thế giới nhập thể, dung hợp cùng thế giới trong người.

Thiên Tôn cảnh nửa bước diễn biến ra ảo ảnh Tôn Giả trong thế giới cơ thể.

Thiên Tôn cảnh thì Tôn Giả ảo ngưng tụ thành thực chất, thế giới trong người có một mảnh Tôn Giả thiên địa nên gọi là Thiên Tôn.

Chân Thần cảnh là biến hình ảnh Tôn Giả thế giới trong người hợp nhất với máu thịt, thần hồn trong người mình.

Vậy là bản thân chính làthần linh của thế giới, thần linh thế giới là chính mình.

Đây là thần linh thật sự, gọi là Chân Thần.

Nội tình của Lâm Minh, Thánh Mỹ cực kỳ thâm sâu, bọn họ ngưng tụ ra hình ảnh Tôn Giả có ngũ quan tỉ mỉ giống mình y như đúc, nhưng đôi mắt hình ảnh Tôn Giả của mình tràn ngập lạnh lùng như thần linh.

Có thể nói hình ảnh Tôn Giả này là 'thần cách' của Lâm Minh và Thánh Mỹ.

Lâm Minh phóng người lên kéo theo mảng lớn lực lượng thế giới ổn định tụ tập vào thế giới trong người mình, vào cùng hình ảnh Tôn Giả.

Ầm!

Khoảnh khắc năng lượng va chạm, vô sốtrật tự thần liên ngưng kết trong thế giới này như sợi xích to trói Tôn Giả ảo của Lâm Minh, Thánh Mỹ từng vòng từng vòng.

Những thần liên quá nặng nề, rất phức tạp đan xen vào nhau như hình thành cái kén xiềng xích lớn, tầng tầng lớp lớp.

Nhìn thấy cảnh này Lâm Minh và Thánh Mỹ không hề kinh sợ ngược lại còn lấy làm mừng.

Sau khi bọn họ, hình ảnh Tôn Giả tự nhúc nhích. Chúng nó bộc phát ra lực lượngkhủng bố, từngsợi trật tự thần liên bị bứt đứt, hấp thu dần vào người cho mình dùng.

Trở thành người khống chế trật tự thần liên là một trong tiêuchí cần có của Chân Thần.

Lâm Minh, Thánh Mỹ đột phá Chân Thần ngưng kếttrật tự thần liên dù là số lượng hay độ mạnh đều hơn xa Chân Thần nhiều.

Thiên địa mông lung, lôi điện xuyên toa trên bầu trời. Pháp tắc thời gian và không gian như biến thành mảnh nhỏ rực rỡ bị năng lượng to lớn trùng kích mất đi giam cầm.

Hết thảyđại đạo quy tắc đều hoàn toàn mất đi lực lượng căn nguyên. Ý chí của Lâm Minh, Thánh Mỹ cùng ý chí lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải lôi kéo nhau trùng kích.

Mỗi phù văn đang va chạm, tranh đấu. Lực lượng thế giới quá mức đậm đặc cuối cùng ngưng hóa thành thượng cổ thần ma nhào vào Lâm Minh, Thánh Mỹ.

Mắt Lâm Minh, Thánh Mỹ rực sáng chiến ý, hai người bước nhanh ra giữa không trung chém giết với thần ma.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng nổ, pháp tắc bay múa. Cơ thể hoàn mỹ vô lậu mới sinh của Lâm Minh chém giết đến người đẫm máu, nhưng lực lượng thế giới khổng lồ xung quanh ngưng hóa ra thượng cổ thần ma bị Lâm Minh, Thánh Mỹ hợp sức đánh thành từng luồng lực lượng tường hòa như dòng nước bị hai người hấp thu.

Cảnh giới Chân Thần đã gần trong gang tấc!

hình ảnh Tôn Giả sau lưng Lâm Minh, Thánh Mỹ chậm rãi dung nhập vào cơ thể hai người.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Giây pthút đó khung xương của Lâm Minh như có vô số sấm sét nổ đì đùng, thanh âm đinh tai nhức óc, mỗi lần nổ một tiếng là có một phù văn thoáng hiện.

Tỏg những phù văn này có một Thần Vương hoặc Ác Ma bàn cứ.

Có Thần Vương tay bắt ấn, lưng có cây ngọc bích cao vút đâm mây, rũ xuống ức van gì hoa đào, bảo tướng trang nghiêm.

Có tuyệt thế sát thần cầm trong tay hung binh nhuộm máu, đạp vô số sọ đầu người, hung thần ác sát.

Đây là lực lượng thần và Ác Ma lực trong người Lâm Minh diễn biến ra, địa biểu lực lượng mạnh nhất trong cơ thể hắn. Những lực lượng này diễn biến ra các tầng ảo ảnh thần ma, bản thân gần như đạo. Đám Ác Ma thượng cổ có mặt trông thấy những hình ảnh thần ma hoặc nhiều hoặc ít hiểu ra, tặc lưỡi cảm thán độ cao pháp tắc của Lâm Minh.

Giờ phút này, sau lưng Lâm Minh có cái bánh xe to, Tu La sát khí ngập trời xuất hiện.

Đầu đội trời xanh, chân đạp mặt đất, Tu La siêu khổng lồ.

Vô số ngôi sao quay quanh giữa bánh xe to, Tu La thúc đẩy diễn dịch ra âm dương nhị khí, hỗn độn kỳ diệu, bao phủ vạn vật vũ trụ trong đó, diễn dịch ra hơi thở hùng vĩ của đại đạo sinh tử, vô cùng rung động.

Bên trong Tu La có hơi thở chủ nhân Tu La lộ đậm đặc, đây là thể hiện cực độ Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc Tu La.

Có các ngôi sao lưng cõng những tòa đạo cung xuất hiện. Những đạo cung này cực kỳ cổ xưa, vừa xuất hiện đã hòa minh với thiên địa, ức vạn ánh sao tỏa sáng che đi mọi ánh sáng khác.

Chúng cộng minh, cảm ứng với nhau đan vào các ngân hà bừng bừng sức sống. Trong mỗi ngân hà có núi tiên lơ lửng, có cổ quốc huyết khí ồn ào, ức vạn sinh linh tự do, tiếng tụng kinh nhẹ nhàng, rung động xưa nay tương lai là tiếng tụng cổ kinh từ vô số chí tôn.

Đây là Đạo Cung Cửu Tinh, một loại đạo đi tới cực độ kháccủa Lâm Minh.

Trong ngôi sao có một gốc Hồng Liên từ từ nở rộ, trên Hồng Liên diễn biên ra ý cảnh sinh tử, phá diệt và sự sống mới đan xen. Bên trong ẩn chứa nhiều tinh hoa sau khi luân hồi sinh tử thì Lâm Minh đã hiểu. Chính Bất Hủ quân vương là người sáng tác Thánh Điển khi nhìn thì lòng máy động, kinh thán vì Lâm Minh lĩnh ngộ thêm vào trong pháp tắc Thánh Điển.

Đến lúc này Bất Hủ quân vương biết Tôn Giả ảo sau lưng Lâm Minh dung hợp với máu thịt của hắn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tối đa thêm mấy canh giờ Lâm Minh sẽ thành tựu Chân Thần!

Đến lúc đó Lâm Minh sẽ đạt tới thực lực ra sao thì khó mà phỏng đoán.

Lâm Minh sẽ chịu tải một trăm hơn mười vị Ác Ma thượng cổ tuy rằng điên cuồng nhưng còn lý trí bình tĩnh trong Đế Cốt Hải đi chiến đấu với Hồn Đế!

Chương 2414: Hai Chân Thần

Khoảnh khắc võ giả đột phá Chân Thần,pháp tắc cường đạibên trong cơ thể của bọn họ lục tục diễn biến ra.

hình ảnh Tôn Giả sau lưng Lâm Minh đã hơn phân nửa dung hợp với thân thể hắn, hình ảnh Tôn Giả ngồi xếp bằng chính giữa tim sen thất chuyển Hồng Liên, đỉnh đầu là Tu La Chuyển Luân to lướn.

Giờ này khắc này như thể Hồng Liên Cửu Chuyển chính là đất, Tu La Chuyển Luân chính là trời.

Trong thiên địa Lâm Minh tuTà Thần chi thụ võ tình dung hợpBồ Đề thụ lần lượt bày ra. Giữa thần thụ có chân longm chân phượng đang bay múa, đây là máu long phượng trong người Lâm Minh.

Trật tự thần liên vẫn đang ngưng tụ giữa hư không,những trật tự thần liên quấn quanh bảo thụ như vòng cổ bảo thạch xinh đẹp.

Giờ khắc này, Lâm Minh tu pháp tắc ngưng tụ ra mỗi mộtdị tượng chậm rãi dung nhập vào trật tự thần liên.

Đây là bản thân pháp tắc lột xác.

Nhưng khi thân thể Lâm Minh và hình ảnh Tôn Giả dung hợp tới chín mươi phần trăm thì một đóa Hồng Liên to lớn bên cạnh hắn xòe ra. Hồng Liên này có chín cánh hoa, mỗi cánh hao như một tiểu thế giới.

Trên Hồng Liên gió tuyết bay bay, năng lượng màu xanh biếc hùng dũngthành dòng sông mãi mãi mùa đông nối với thiên địa.

Thánh Mỹ bắt đầu đột phá cảnh giới Chân Thần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng thế giới từ bốn phương tám hướng vọt hướng Thánh

Mỹ thành biển cả bao la gột rửa mỗi tấc thịt, mỗi một lũ thần hồn của Thánh Mỹ!

Cùng lúc đó, trật tự thần liên quanh Thánh Mỹ vỡ nát, toàn bộ hóa thành mảnh nhỏ pháp tắc căn nguyên nhất, cùng lực lượng thế giới này xông vào thân thể Lâm Minh.

Đây là lực lượng thiên địa tẩy lễ khi võ giả tiến giai thành Chân Thần, cơ hội như thế đối với toàn bộ Chân Thần, bao gồm Lâm Minh, Thánh Mỹ chỉ có một lần.

Võ giả thành Chân Thần thì nhận lực lượng pháp tắc và thiên địa tẩy lễ, cơ hội vô cùngquý giá!

Lâm Minh, Thánh Mỹ luôn nắm tay nhau, năng lượng thiên địa không chỉ chảy vào thần hồn cơ thể Thánh Mỹ mà còn chảy qua Lâm Minh.

Tương đương có một phần pháp tắc, năng lượng thông qua người Lâm Minh rồi rót vào người Thánh Mỹ. Tuy nói là chảy qua nhưng mang đến ích lợi lớn, lĩnh ngộ khó tả cho Lâm Minh.

Mỗi lũ năng lượng pháp tắc chảy qua sẽ để lại ấn ký đặc biệt của nó, Lâm Minh cảm giác Hồng Liên dưới chân hưng phấn run rẩy. Tu La Chuyển Luân cũng gầm rú, Tà Thần chi thụ, Bồ Đề thụ toàn bộ toả sáng sức sống vô hạn, mỗi gốc rễ manh nha, mỗi cánh lá duỗi ra.

Chợt một thần niệm rõ ràng truyền vào thức hải của Lâm Minh:

- Phụ thân, chuyện tốt như vậy như thế nào có thể quên ta?

Là giọng của Cửu Nhi.

Lâm Minh lòng máy động thấy trong không gian ma phương, một thiếu nữ đáng yêu khoảng mười mấy tuổi mắt long lanh nhìn hắn.

Lâm Minh không nghĩ nhiều, phất tay hướng ma phương. Năng lượng thiên địa, pháp tắc vô tận của Thánh Mỹ chảy vào không gian ma phương rồi lại chảy ra.

Năng lượng, pháp tắc này tẩy rửa thân thể Cửu Nhi.

Nhận tẩy lễ năng lượng khi Chân Thần đột phá là cơ duyên không thể tưởng tượng. Thánh Mỹ đột phá Chân Thần mang đếnlĩnh ngộ càng làhơn xa Chân Thần bình thường.

Theo lẽ thường với thực lực của ánh sáng dù tắm mình trong lực lượng thiên địa cũng không lĩnh ngộ được nhiều thứ. Nhưng Thánh Mỹ là mẫu thân ruột của Cửu Nhi, mẫu tử huyết mạch liền nhau. Hơn nữa Cửu Nhi dựng dục trong người Thánh Mỹ, lúc bị phong ấn Cửu Nhi đã tiếp xúc nhiều pháp tắc thuộc về Thánh Mỹ.

Hiện giờ Thánh Mỹ dẫn dắt lực lượng thiên địa đến càng không ngăn cách gì với Cửu Nhi, mỗi tấc cơ thể, thần hồn Cửu Nhi được mảnh nhỏ pháp tắc, năng lượng thiên địa tẩy lễ.

Cửu Nhi bật thốt reo lên, lần tẩy lễ này sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu xa trên con đường võ đạo mai sau của cô bé.

Cùng trong không gian ma phương, Tiểu Hắc long, Hồng Nhi không giống Cửu Nhi được ích lợi lớn như vậy.

Nhưng tẩy lễ chỉ mới vừa bắt đầu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đáng sợ như thiên địa sụp xuống. Thánh Mỹ đột phá Chân Thần chỉ mười giây mà năng lượng thiên địa đã trở nên cuồng bạo.

Nếu nói ban đầu lực lượng thế giới bị Thánh Mỹ tụ tập lại tựa như biển cả mênh mông thì hiện tại biển cả đó dấy sóng thần cao trăm dặm, cực kỳ điên cuồng.

Lâm Minh cũng bắt đầu đột phá.

Lâm Minh đột phá tụ tập lại Chân Thần mạnh hơn Thánh Mỹ nhiều, thật khó tin.

Giống như Lâm Minh được ích lợi khi Thánh Mỹ đột phá, lúc hắn đột phá thì nàng cũng được lợi ích siêu lớn.

Lực lượng thiên địa, năng lượng pháp tắc cũng trải qua thân thể Thánh Mỹ, để lại dấu vết không thể xóa nhòa rồi rót vào cơ thể Lâm Minh.

Lâm Minh, Thánh Mỹ vốn có từ trường sinh mệnh hoàn toàn chồng lên nhau. Máu thịt, thần hồn của hai người nước sữa giao hòa vào lúc này.

Sự kết hợp này đã không thể dùng bốn chữ 'âm dương bổ nhau', hai người khắc ấn ký sâu sắc trong sinh mệnh của đối phương.

ấn ký này dem lại ích lợi cho Lâm Minh, Thánh Mỹ rất khó hình dung.

Ong ong ong ong ong!

Ong ong ong ong ong!

Tiếng chấn động đáng sợ vang trên đầu, dưới chân Lâm Minh. Tu La Chuyển Luân và Thánh Điển Hồng Liên không ngừngđến gần, áp sát hơn nữa. Chúng nó chậm rãi từ từ dung hợp lại.

Từ giây phút Lâm Minh ở Thiên Diễn tinh cảm ngộ pháp tắc sinh tử thì hắn luôn thử kết hợpThánh Điển và Thiên Thư lại, để vũ trụ thiên địa và vũ trụ thân người dung hợp. Trải qua các loại cơ duyên kinh nghiệm dày dạn, Lâm Minh có được tiến triển khá lớn.

Hiện tại khoảnh khắc Lâm Minh đột phá Chân Thần thì dị tượng dung hợp giữa Thánh Điển và Thiên Thư lại biểu hiện ra ngoài!

Lâm Minh ở trên đường Tu La thiên đạo thành tựu càng cao, nhưng về mặt Thánh Điển nếu bàn về lĩnh ngộ thì không yếu hơn Thánh Điển.

Đặc biệt lúc này có Thánh Mỹ viên mãn cửu chuyển bên cạnh mình, liên kết linh hồn với Lâm Minh càng xúc tiến cảnh dung hợp xảy ra.

Nhìn hìnhảnh này các Ác Ma thượng cổ không cảm giác gì, tim Bất Hủ quân vương rung lên đứng bật dậy, mắt sáng rực nhìn Lâm Minh.

Bất Hủ quân vương là người sáng tạo Thánh Điển đương nhiên biết thống nhất vũ trụ thiên địa và vũ trụ thân người khó khăn vô cùng, nếu không trăm ức năm trướcBất Hủ quân vương đã chẳng tranh đấu lý niệm với chủ nhân Tu La lộ.

Lâm Minh ngồi xếp bằng lơ lửng, pháp tướng trang nghiêm, Tu La Chuyển Luân và thánh điển Hồng Liên ngày càng gần nhau hơn, nhưng khi chúng nó dung hợp một phần thì đột phá đột nhiên giảm chậm.

Dường như có thứ gì ngăn cản hai bên dung hợp.

Hai pháp tắc tối cao Tam Thập Tam Thiên dù bắt đầu dung hợp cũng không thể xong trong một lần

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ, lực lượng thiên địa tụ tập, Tu La Chuyển Luân và thánh điển Hồng Liên ngày ngừng lại. Chúng vỡ ra hóa thành năng lượng pháp tắc căn nguyên nhất bắt đầu tẩy lễ người Lâm Minh.

Trong không gian ma phương, Cửu Nhi hoan hô nhảy nhót, lần này Lâm Minh, Thánh Mỹ đột phá Cửu Nhi cũng chiếm hết ích lợi.

Lâm Minh hay Thánh Mỹ đều có huyết mạch liền nhau với Cửu Nhi, về mặt năng lượng không bị bài xích.

Cửu Nhi tham lamhưởng thụ trứ phụ thân, mẫu thân mang đếnnăng lượng tẩy lễ, thoải mái duỗi người ra.

Trừ Cửu Nhi thì thì Tiểu Hắc long được ích lợi lớn nhất.

Tiểu Hắc long không thể dung hợp năng lượng với Thánh Mỹ nhưng có thể nhận lực lượng thiên địa tẩy lễ từ Lâm Minh. Bởi vì khi Tiểu Hắc longấp trứngđã cùng chung huyết mạch với Lâm

Minh.

Lực lượng thế giới tụ tập thành đại dương không biết kéo dài bao lâu, lực lượng của Lâm Minh tăng vùn vụt bùng nổ.

Lúc này Lâm Minh đã thay đổi thoát thai hoán cốt, ba vạn sáu ngàn lỗ chân long toàn thân bắn ra thần quang chói lòa.

Lực lượng thế giới hùng dũng trong không gian Đế Cốt Hải ổn định vì Lâm Minh, Thánh Mỹ hợp lực đột phá mà chấn động không dứt.

Trong ma tháp, đám Ác Ma thượng cổ đối diện Lâm Minh lúc này cảm thấy hơi sợ hãi.

Lúc trước bọn họ dù toàn là tồn tại từ Chân Thần thượng vị trở lên nhưng dù sao đã chết nhiều năm, chỉ còn lại lực lượngtàn hồn. Đối diện uy áp cường đại khi tu vi đột phá Chân Thần, lực tràng thổi quét thiên địa thì ma vương thượng cổ rất khó chịu.

Lâm Minh chậm rãi mở mắt ra, hiện tại hắn chỉ cảm giác lực lượng toàn thân sắp nổ tung, có thể một đấm đánh nát thiên địa, một nhát chém đứt ngân hà.

Lâm Minh nhìn đôi tay mình, từ từ siết chặt thành hai nắm đấm. Đây là cảnh giới Chân Thần trong truyền thuyết, từng xa xôi không thể với tới, rốt cuộc Lâm Minh đột phá!

Chương 2415: Luyện hóa lực lượng của Hồn Đế

Lâm Minh đột phá Chân Thần khao khát sốt ruột muốn đánh một trận.

Nhưng Lâm Minh rõ ràng đến cảnh giới này toàn vũ trụ không nhiều người có tư cách làm đối thủ của hắn.

Lâm Minh nắm tay Thánh Mỹ, sau khi đột phá Chân Thần thì cảm giác của hắntrở nên nhạy bén lạ lùng. Lâm Minh phát hiện trong người Thánh Mỹ có luồng năng lượng khác biệt với huyết mạch, che giấu rất sâu.

Năng lượng này hơi giống với lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải mà Lâm Minh hấp thu nhưngcàng thêm dữ tợn, tà ác.

Trong đầu Lâm Minh nổi lên ý nghĩ:

- Đồ đằngÁc Ma lực!

Lâm Minh nhớ ra trước kia Thánh Mỹ có nói Hồn Đế từng để lại hai ấn ký trong người nàng.

Một ấn ký tinh thần thì Thánh Mỹ đã tự mình phá tan.

Một cái khác là ấn ký năng lượng, về bản chất ấn ký này là Ác Ma lực đẳng cấp đồ đằng, dùng để Thánh Mỹ khi gặp tình huống đột ngột, vừa có thể bảo vệ nàng.

Đây vốn là lực lượng thuộc về Hồn Đế, Lâm Minh hay Thánh Mỹ không làm gì được nó. Nhưng bây giờ Lâm Minh, Thánh Mỹ song song đột phá Chân Thần, hai người hợp tức hoàn toàn có thể luyện hóa lực lượng này.

Thánh Mỹ và Lâm Minh tâm ý tương thông, nàng cảm giác được hắn muốn làm gì:

- Lâm Minh...

Thánh Mỹ chậm rãigật đầu, tay đan tay với Lâm Minh, cùng vận chuyển thần lực trong người.

Ong ong ong ong ong!

Thần lực kích động như bánh xe to lớn đè ép phá vỡ lực lượng đẳng cấp đồ đằng trong người Thánh Mỹ.

Phẩm chất của lực lượng này rất cao, dù Thánh Mỹ và Lâm Minh hơn sức cũng chỉ có thể mài nhỏ nó từng chút một.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, lực lượng đồ đằng bộc phát ra ngưng tụ ảo ảnh mông lung trên bầu trời.

Ảo ảnh này có hình dạng thiếu niên già nua, nhưng khuôn mặt khác hẳn Hồn Đế. Ngũ quan dữ tợn hơn Hồn Đế, sắc mặt tái nhợt chẳng có chút máu, giống như cương thi vạn năm bị hút khô máu.

Đây chắc chắn là Ác Ma lực đẳng cấp đồ đằng mà Hồn Đế để lại biến ra.

Lâm Minh nhìn ảo ảnh, mắt lóe tia sáng lạnh. Lâm Minh trút hết lực lượng ra từng chút một chấn vỡ cơ thể ảo.

Dĩ nhiên ảo ảnh không chống lại Lâm Minh, Thánh Mỹ nổi. Mắt thấy thân thể từng chút vỡ vụn mà biểu tình không hề kinh hoàng, ngược lại mặt treo nụ cười trào phúng.

Lâm Minh nhíu mày, đôi tay khép lại, thiên đạo Tu La và Thánh Điển pháp tắc cùng trút xuống.

Ầm!

Ảo ảnh nổ tung thành vô số mảnh vụn bay trong hư không, nhưng nụ cười trào phúng tựa như ma chú lơ lửng trên bầu trời thật lâu không tán.

Lâm Minh mặt không đổi sắc, hắn một tay đè xuống dưới, ảo ảnh lại nổ tung. Lần này nó hóa thành lực lượng thiên địa tinh thuần nhất, bị năng lượng của Lâm Minh luyện hóa hết.

Tuy Thánh Mỹ vừa mới đột phá Chân Thần, thực lực tăng mạnh, nhưng Hồn Đế xuất hiện phủ tầng u ám trong lòng nàng:

- Lâm Minh...

Cái này không liên quan gì võ đạo chi tâm, cũng không phải Thánh Mỹ yếu ớt nhát gan, thật sự vì nàng đi theo Hồn Đế, biết rõ Hồn Đế thế nào.

Thánh Mỹ khẽ khàng nói:

- Dường như ta nhớ lại chút ký ức kiếp trước...

Lúc đột phá Chân Thần nhận pháp tắc thiên địa,trật tự thần liêntẩy lễ, Thánh Mỹ mơ hồ chạm đến ký ức mênh mông bàng bạc trăm ức năm trước.

Trong các ký ức bao gồm kiếp trước Thánh Mỹ lĩnh ngộ pháp tắc sinh tử, nhiều kỹ xảo chiến đấu, thậm chí là công pháp tu hành.

Ký ức rất hỗn tạp, Thánh Mỹ đột phá Chân Thần mới chạm đến một phần trong đó, cụ thể thì cần từ từ chải vuốt lại. Nhưng một phần ký ức thức tỉnh mang đến ích lợi to lớn cho Thánh Mỹ.

Lâm Minh lòng máy động hỏi:

- Vậy sao? Nàng nhớ đến cái gì?

Ký ức của Thánh Mỹ reất quan trọng, tuy Bất Hủ quân vương cũng biết chuyện trăm ức năm trước nhưng trong cuộc đại chiến chủng tộc thì gã chết quá sớm.

Về sau Tam Thập Tam Thiên ít nhất đối kháng với Hắc Ám Thâm Uyên mấy vạn năm, đoạn lịch sử này có về sau chủ nhân Tu La lộ ra sao, chủng tộc Tam Thập Tam Thiên làm sao đẩy lùi Thâm Uyên

Ác Ma, Bất Hủ quân vương không rõ ràng những điều này.

Nếu Thánh Mỹ biết sẽ trợ giúp Lâm Minh hiểu ra nhiều điều.

Nhưng Thánh Mỹ lắc đầu nói:

- Ta không nhớ được nhiều chi tiết về đại kiếp nạn. Ta chỉ biết rằng trăm ức năm trước, kiếp trước của ta khi huyết tế chính mình, dùng thần khí huyễn hóa ra vĩnh hằng chi bích, phong tỏa Hắc Ám Thâm Uyên có để lại một cơ hội chuyển sinh, gọi nó là chuyển sinh kiếp thứ mười đi. Kiếp trước talạnh lùng mà kiêu ngạo, dù chết trận cũng hy vọng có thể nhờ cậy 'cái chết' tự mình trải qua lĩnh ngộ pháp tắc sinh tử càng sâu hơn nữa. Sau chín kiếp chuyển sinh sáng tạo chuyển sinh kiếp thứ mười, đột phá cực hạn bản thân, vượt qua phụ thân, thậm chí vượt qua chủ nhân Tu La lộ.

- Nhưng ta không biết về sau xảy ra chuyện gì.

- Hiện tại xem ra, chuyển sinh kiếp thứ mười của ta thất bại, bởi vì ta lạc mất ký ức, rớt mất tu vi, tất cả bắt đầu lại lần nữa. Không biết tại sao ta bị Hồn Đế phát hiện, hiển nhiên hắn biết thân phận thật sự của ta.

- Con người Hồn Đế cực kỳ khôn ngoan, hắn bồi dưỡng ta sợ rằng có mục đích không ai biết.

Thánh Mỹ nói tới đây tim Lâm Minh rớt cái bịch.

Hồn Đế sâu không lường được, hẳng những thực lực đáng sợ, hơn nữa bày ra cục thiên địa này vượt qua trăm ức năm. So sánh với Hồn Đế thì các bá chủ Chân Thần Hồn tộc, thánh tộc, Tu La lộ những này Chân Thần bá chủ không tính là cái gì.

Ngay cả Tạo Hóa Thánh Hoàng cũng không đủ sức.

Tuy Tạo Hóa Thánh Hoàng là chủ thánh tộc, có dã tâm lớn là cắn nuốt tất cả sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên nhưng so với Hồn Đế thì như con kiến với con voi.

Không nói cái khác, chỉ tính Hồn Đế phong ấn nhiều ma đế thượng cổ trong Đế Cốt Hải này. Nếu lúc bọn họ còn ở đỉnh cao khi sống, xếp Tạo Hóa Thánh Hoàng vào trong chỉ xếp hàng trung thượng đẳng.

Vượt qua thời gian đáng sợ hơn một ngàn ức năm, thậm chí lan đến một kỷ nguyên vũ trụ, trong vùng đất hung hãn thiêu kiêu Ác Ma lớp lớp ra như Hắc Ám Thâm Uyên, đủ sinh ra mấy chục, hàng trăm Ác Ma đáng sợ cường đại hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nhưng đối với nhân tộcTam Thập Tam Thiên hiện ở thế yếu thì Tạo Hóa Thánh Hoàng quá cường đại, đừng nói chọn một người trong nhân tộc so sánh tương đương, thậm chí không người chạy trốn ngay trước mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tính thời gian chắc Tạo Hóa Thánh Hoàng đã xuất quan, không chừng đang nuốt nhân tộc, liên kết khí vạn hệ thống tụ nguyên Tam Thập Tam Thiên.

Vậy là nhân tộc sẽcàng nguy hiểm.

Đương nhiên, loại này liên kết khí vận này không ảnh hưởng gì đến Lâm Minh được. Hiện tại hắn tu luyện pháp tắc, trong cơ thể hắn tích gópnăng lượng vượt xa hệ thống tụ nguyên. Dù có pháp tắc giam cầm, dựa vào sức mạnh của Lâm Minh có thể dễ dàng phá vỡ nó.

Hiện tại chỉ có Hồn Đế, mộ Ma Thần là làm Lâm Minh e ngại.

Nhưng trước đó Lâm Minh phải trở về Tam Thập Tam Thiên một chuyến.

Lâm Minh cần giải quyết rắc rối Tạo Hóa Thánh Hoàng, đối diện kẻ thù đáng sợ Hắc Ám Thâm Uyên này, nhân tộc và thánh tộc nội đấu trở nên không còn ý nghĩa gì.

Muốn làm thánh tộc tin tưởng vào Lâm Minh là rất khó khăn, hắn không định khuyên bảo gìnhiều. Bởi vì trong thế giới võ giả, lực lượng tuyệt đối vĩnh viễn là vũ khí mạnh hơn ngôn ngữ vô số lần.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Ta phải về Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ chăm chú, hắn không nói nhiều nhưng ý định đã rất rõ ràng, đó là muốn nàng đi theo hắn.

Vĩnh hằng chi bích sẽ không giam cầm chủng tộc Tam Thập Tam Thiên, dù Lâm Minh thành tựu Chân Thần thì không gặp trở ngại gì khi qua vĩnh hằng chi bích.

Huyết thống trong người Thánh Mỹ hơi phức tạp nhưng vĩnh hằng chi bích là kiếp trước nàng huyết tế bày ra, chắc vĩnh hằng chi bích sẽ không giam cầm Thánh Mỹ đã đến cảnh giới Chân Thần.

Chương 2416: Căn nguyên tử tinh

Lực lượng thiên địa thổi quét Đế Cốt Hải qua ba ngày mới yếu dần.

Lâm Minh, Thánh Mỹ hoàn mỹ xuất quan.

Vốn đột phá đẳng cấp Chân Thần đã là võ giả đứng ở tầng cao nhất vũ trụ. Huống chi Lâm Minh hay Thánh Mỹ có thể ngạo thị quần hùng võ giả cùng đẳng cấp. Thực lực của hai người đã đạt tới ảnh hưởng tương lai của vũ trụ, cầm quân đánh cờ thiên địa.

Nhưng Lâm Minh cũng biết, đối kháng lại Hồn Đế thì hắn chỉ mới bước ra bước đầu tiên. Hiện tại có lẽ Hồn Đế đang tu luyện loại công pháp nào đó, khi gã tu thành, hoàn mỹ khống chế mộ Ma Thần thì thực lực sẽ càng thêm khó thể phỏng đoán!

Giữa hư không khuếch tán vằn nước, kết giới tiểu thế giới biến mất. Lâm Minh, Thánh Mỹ như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ xuất hiện trong tầm mắt đám đông Ác Ma.

Nhìn Lâm Minh, Thánh Mỹ đi ra, Bất Hủ quân vương thở phào một hơi, nở nụ cười. Cố gắng ngàn năm, chờ đợi trăm ức năm coi như không uổng phí.

Lâm Minh, Thánh Mỹ thấy Bất Hủ quân vương liền quỳ xuống lạy, hành quỳ lạy đại lễ:

- Đa tạ tiền bối!

Vì Bất Hủ quân vương xem như phụ thân ruột với Thánh Mỹ, nàng và Lâm Minh có quan hệ phu thê, nên Bất Hủ quân vương xem như là nhạc phụ của hắn.

Dù thế nào thì pháp tắc Thánh Điển giúp Lâm Minh niết bàn trọng sinh sau khi mất đi lực lượng, hay Hắc Ám tế điển lần này Bất Hủ quân vương đều có ân đức tái tạo Lâm Minh và Thánh Mỹ, là ân sư.

Làm vi sư hay vi phụ thì Bất Hủ quân vương xứng đáng nhận cái cúi đầu này.

Bất Hủ quân vương vẻ mặt tràn đầy vui mừng:

- Hài tử, đứng dậy đi.

Bất Hủ quân vương vừa vui vẻ vì có hậu bối như vậy rồi lại lo lắng. Bất Hủ quân vương biết rõ Lâm Minh, Thánh Mỹ xuất quan sẽ phải đối mặt kẻ thù đáng sợ cỡ nào, gánh nặng đè trên người bọn họ quá nặng.

Lâm Minh đứng dậy, lại xa xa hành lễ hướng ma tháp ba mươi tầng, hơn một trăm ma Tôn bên kia sông hoàng tuyền.

Đặc biệt là Ma Chủ trong ma tháp ba mươi tầng, đang ngủ say mà phải tỉnh lại vì Lâm Minh và Thánh Mỹ, hắn sẽ khắc ghi ân đức này.

Lâm Minh trịnh trọnghứa hẹn:

- Các vị tiền bối, ngày sau vãn bối sẽ dốc hết sức cứu các người ra!

Đáp lại Lâm Minh là hàng loạt tiếng cuồng cười.

- Ha! Tiểu tử, lão tử đã chết, làm sao có thể cứu ra? Nếu ngươi có giỏicó thể đánh tan tàn hồn của lão tử thì mới thật sự giải thoát.

- Ha ha ha! Bổn tọa không trông chờ ngươi cứu được chúng ta, sẽ phải phá vỡ quy tắc thế giới của thế giới này, sao làm được? Sau này ngươi vượt qua Chân Thần cắn xuống miếng thịt trên người lão già kia đưa cho bổn tọa nhắm rượu được rồi, ha ha ha ha ha ha!

Một đám Ác Ma tùy ý nói.

Bị nhốt trong ma tháp phong kín hắc ám, đối diện hoàn cảnh mãi mãi không thay đổi suốt mấy trăm ức năm, sự thống khổ không tưởng tượng được.

Người bình thường bị nhốt một tháng trong phòng tối là đã nổi điên thậm chí tinh thần thác loạn, tâm chí võ giả cường đại đến mấy khi bị nhốt vài trăm ức năm cũng sẽnghiêng về điên cuồng.

Lâm Minh im lặng, lòng thầm cảm thán. Các Ma Tôn thương cổ nơi này bị nhốt tại đây toàn là không cưỡng lại được vĩnh sinh dụ dỗ, dù lúc bấy giờ Đế Cốt Hải chỉ là một hy vọng xa vời, là niệm tưởng.

Lâm Minh không biết vĩnh sinh có phải là thứ không thể đeo đuôii không, nhưng hắn sâu sắc cảm ngộ được vĩnh sinh bất diệt chưa chắc là sung sướng hạnh phúc.

Vĩnh sinh không phải truy cầu võ đạo cao nhất.

Truy cầu võ đạo là bản tâm.

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ, hiện tại nàng truy cầu không còn là vĩnh sinh bất diệt mà là những gì nàng quan tâm, cảm động tâm hồn nàng.

Tu võ vì bản tâm của mình, chắc có lẽ điều này sẽ chạm tới đỉnh võ đạo được.

Để tay lên ngực tự hỏi, bản tâm của hắn là gì?

Có lẽ đó là cho bản thân, con của mình, người yêu, người thân, bằng hữu, tộc nhân được hạnh phúc, vui vẻ, bình an mãi.

***

Bất Hủ quân vương mở miệng nói:

- Hài tử, các ngươi đi theo ta.

Bất Hủ quân vương xoay người đi hướng ma tháp ba mươi ba tầng.

Bất Hủ quân vương vốn là chủ nhân ma phương, có ma phương và

Lâm Minh hợp sức trợ giúp phá cửa ma tháp ba mươi ba tầng. Nhưng trong thời gian hơn một ngàn năm Lâm Minh bế quan thì quanh cửa lại ngưng tụ một tầng lực lượng thế giới hùng hậu. Những lực lượng thế giới chồng chất nhau diễn biến thành các phù văn tà ác.

Phù văn nối nhau khiến phù điêu Ác Ma trên cánh cửa càng thêm dữ tợn, nó sắp khép kín cửa lại.

Lâm Minh thầm nghĩ:

- Pháp tắc Đế Cốt Hải này đáng sợ thật.

Theo xu hướng này thì sớm muộn gì ma tháp ba mươi ba tầng nơi Bất Hủ quân vương ở sẽ lại khép kín.

Ba người đã đứng trong ma tháp,

Mọi thứ trong ma tháp điều khắc bằng đá đen. Những đá đen trải qua trăm ức năm trở nên tang thương cổ xưa, toát ra hơi thở năm tháng.

Bất Hủ quân vương vươn tay ra nói với Lâm Minh:

- Đưa Vĩnh Sinh Chi Thạch cho ta.

Lâm Minh sửng sốt nhưng không hỏi nhiều, lật tay lại, ma phương xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sau đó Lâm Minh cung kínhđưa ma phương cho Bất Hủ quân vương.

ma phương lơ lửng trong lòng bàn tay Bất Hủ quân vương, chậm rãi xoay tròn trứ.

Bất Hủ quân vương cảm thán rằng:

- Kỷ nguyên vũ trụ này Tam Thập Tam Thiên có ba thần vật là Vĩnh Sinh Chi Thạch, Hồng Mông Linh Châu, cùng với... Căn nguyên tử tinh.

- Căn nguyên tử tinh?

Lòng Lâm Minh máy động, thần khí này chắc chắn là thẻ tím rồi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Minh nghe cái tên chính thức của tấm thẻ, lúc trước gọi nó là thẻ tím vìthấy dựa theo màu sắc, hình dạng căn nguyên tử tinh mà đặt.

- Nó là thần khí lúc trước chủ nhân Tu La lộ sử dụng?

- Đúng rồi.

Bất Hủ quân vương gật đầu nói:

- Có lẽ căn nguyên tử tinh là tinh thể màu tím do năng lượng căn nguyên của thế giới này ngưng tụ thành. Vĩnh Sinh Chi Thạch, Hồng Mông Linh Châu cũng cùng loại. Ba món thần vật là thần khí cùng cấp, nếu hoàn toàn kích phát chúng nó sẽ diễn biến thành một đại vũ trụ, chúng nó vốn là ba hạt giống thế giới.

- Tuy nói ba thần vật cùng đẳng cấp nhưng thật ra chúng nó có chia cao thấp.

Lâm Minh, Thánh Mỹ kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

Ba món thần khí, tinh khí thần ngang hàng sao còn chia cao thấp?

Bất Hủ quân vương nhìn thấu Lâm Minh, Thánh Mỹ khó hiểu, giải thích rằng:

- Ba thần khí không chia cao thấp nhưng có vài lúc sự cường đại của thần khí không chỉ xem chúng nó còn xem người sử dụng. Thần khí có thể trưởng thành, trưởng thành tốt hay xấu, nhanh hay chậm phải xem thần khí trải qua thế nào, người sử dụng nó.

Óc Lâm Minh lóe tia sáng:

- Xem người sử dụng thần khí?

- Đúng vậy! Đặc biệt khi người sử dụng chúng nó vượt qua cảnh giới Chân Thần. Cảnh giới này đứng ở đẳng cấp cao độ như đại vũ trụ, có thể sáng thế diệt thế, đến lúc này bản thân người sử dụng sẽ ảnh hưởng ba thần khí.

- Trước khí đại kiếp nạntrăm ức năm trước đến thì căn nguyên tử tinh từng theo Tu La trên mười ức năm. Sinh chi thạch cũng theo ta mấy ức năm, trong thời gian này ta và nó như bóng với hình, dùng lực lượng của ta không ngừng tẩm bổ nó, linh hồn không ngừng cảm ngộ nó.

Bất Hủ quân vương nói làm Lâm Minh thầm giật mình. Một tồn tại vượt qua Chân Thần bồi dưỡng ma phương thì đương nhiên nó không tầm thường.

Đừng nói ma phương là hạt giống thế giới, dù là đại thế giới thật sự vẫn có thể được gia cố, bồi dưỡng.

Ví dụ mộ Ma Thần, nó là thế giới đẳng cấp siêu cao, thông qua Hồn Đế không từ thủ đoạnbồi dưỡng, mức độ ổn định của mộ Ma Thần mạnh hơn trăm ức năm trước một khúc lớn.

Xem ra trong ba thần khí thì ma phương, thẻ tím lợi hại hơn hồng mông linh chsâu một chút. Đặc điểm của chúng nào ma phương, thẻ tím dựng dục ra khí linh của mình còn hồng mông linh châu thì không.

Lâm Minh nghĩ tới đây lòng máy động:

- Hồng Nhi, đi ra!

Lâm Minh dứt lời, đoàn khói bay lên từ ma phương biến thành một cô bé áo đỏ đáng yêu giữa hư không.

Cô bé vẻ mặt mờ mịt nhìn Bất Hủ quân vương, cảm giác nam nhân áo đen hơi thân thiết nhưng dường như hoàn toàn xa lạ.

Chương 2417: Để lại ma phương

Trông thấy Hồng Nhi, Bất Hủ quân vương thở dài, vẻ mặt yêu thương và vô cùng cảm thán. Tuy Bất Hủ quân vương nhìn khuôn mặt nhỏ của Hồng Nhi nhưng ánh mắt như nhìn thấu năm tháng trăm ức năm dài dặc nhìn thấy hình dạng Hồng Nhi quá khứ.

- Ngươi tên là Hồng Nhi?

Hồng Nhi trợn to mắt tò mò nhìn Bất Hủ quân vương:

- A ừ.

Hồng Nhi cảm thấy nam nhân trước mắt hơi quen thuộc, người có mùi dễ ngửi như mùi trên người Lâm Minh.

- Hồng Nhi, cái tên rất đẹp.

Bất Hủ quân vương vuốt đầu nhỏ Hồng Nhi:

- Mấy năm nay khổ cho ngươi...

- A?

Hồng Nhi ngẩn ngơ, không biết Bất Hủ quân vương đang nói cái gì.

- Thúc thúc nói vậy là sao?

Bất Hủ quân vương cười hiền từ:

- Không có gì.

Bất Hủ quân vương lại vuốt đầu nhỏ Hồng Nhi, xoay lại nói với Lâm Minh:

- Hãy chăm sóc tốt cho nàng.

Lâm Minh trịnh trọnghứa hẹn:

- Ta sẽ.

Bất Hủ quân vương thở dài:

- Hồng Nhi ngày xưa là thế giới chi linh trong Vĩnh Sinh Chi Thạch.

Lâm Minh kinh ngạc kêu lên:

- Thế giới chi linh?

Cái gọi là thế giới chi linh thật ra là linh hồn một thế giới. Núi có hồn núi, biển có hồn biển, sao có hồn sao, vũ khí có khí linh.

Thế giới vạn vật trong cơ duyên tình cờ qua thời gian đằng đẵng có thể sinh ra linh tính, ví dụ Thương Thiên Cổ Ấn.

Bất Hủ quân vương từng dự đoán Hồn Đế là thế giới chi linh của mộ Ma Thần.

Hồn Đế xuất hiện với thân phận Minh, đoạt xá Hồn Đế, khống chế Hồng là có thể từ từ khống chế hai thế lực lớn nhất mộ Ma Thần, Minh Minh và Hồng Minh. Đám cường giả như Thánh Mỹ, Minh Đồng cũng bị Hồn Đế nắm chặt trong lòng bàn tay.

- Xem ra Hồng Nhi cũng chuyển thế, đánh mất ký ức. Trận chiến ngày xưa nàng cơ hồ hồn phi phách tán.

Bất Hủ quân vương nói nhẹ nhàng nhưng Lâm Minh tưởng tượng ra được trận chiến ấykinh thiên động địa thế nào.

ma phương là thế, thẻ tím cũng vậy. Tiểu Ngư Nhi trải qua điều giống Hồng Nhi, có lẽ cũng bị tổn hại nặng trong địa chiến trăm ức năm trước.

Hiện tại Tiểu Ngư Nhi trở lại thẻ tím tức căn nguyên tử tinh, hy vọng nàng sẽ khỏe lại một chút.

Lâm Minh thầm cầu nguyện, hắn rất yêu thương hai cô bé vận mệnh giống nhau. Trong mắt Lâm Minh thì hai cô bé là sinh mệnh sống thật sự, không khác gì chủng tộc Tam Thập Tam Thiên.

Bất Hủ quân vương cầm ma phương nói với Thánh Mỹ:

- Hài tử, ngươi bước qua đây.

Thánh Mỹ không biết Bất Hủ quân vương muốn làm cái gì nhưng vẫn nghe lời đứng trước mặt gã.

Bất Hủ quân vương nói:

- Đừng chống cự.

Bất Hủ quân vương ấn nhẹ ma phương vào trán Thánh Mỹ. Ma phương to cỡ nắm tay nhanh chóng thu nhỏ, rất nhanh rút thành cỡ hạt cơm. Ma phương từ tim sen Hồng Liên Cửu Chuyển trên trán Thánh Mỹ thoáng chốc nhập vào trong.

Cảm giác của Lâm Minh luôn tỏa định Thánh Mỹ, hắn biết ma phương đã vào hồn hải.

Hồn hải là nơi vô cùng yếu ớt, quan trọng của võ giả. Hồn hải tan vỡ rất có thể thần hồn của võ giả sẽ bị tổn hại, thậm chí biến thành ngớ ngẩn.

ma phương là thần khí linh hồn, nó tiến vào hồn hải một người khi bộc phát ra lực lượng thì có thể nháy mắt nghiền nát hồn hải.

Nhưng vì tin tưởng Bất Hủ quân vương nên Lâm Minh không nói một lời, yên lặng chờ xem gã định làm gì.

Thời gian qua một nén nhang, Bất Hủ quân vương hết sức chăm chú, sắc mặt có chút trầm trọng, cực kỳ nghiêm túc, thậm chí hơi vất vả.

Lại qua một lát, ma phương bay ra. Khoảnh khắc đó Lâm Minh mơ hồ thấy một ấn ký căn nguyên thuộc về Thánh Mỹ lặng lẽ rơi vào ma phương.

- Tiền bối... Người...

Lâm Minh không biết Bất Hủ quân vương đang làm cái gì, dường như dùng ma phương khắc một tia linh hồn Thánh Mỹ. Lâm Minh không biết ý nghĩa Bất Hủ quân vương tốn công bỏ sức ra làm những điều này là gì.

Chưa xong, Bất Hủ quân vương lại điều khiển ma phương bay tới trán Lâm Minh, cũng chui vào hồn hải.

Bất Hủ quân vương hết sức chăm chú, để lại tia dấu ấn linh hồn thuộc về Lâm Minh rồi mới keoó ma phương ra.

Lâm Minh khó hiểu nhìn Bất Hủ quân vương.

- Lâm Minh, hôm nay ta kêu ngươi lấy Vĩnh Sinh Chi Thạch ra là muốn giữ Vĩnh Sinh Chi Thạch lại đây.

Bất Hủ quân vương thốt lời đừng nói Lâm Minh, Thánh Mỹ rất ngạc nhiên nhìn Bất Hủ quân vương, không hiểu tại sao gã nêu yêu cầu như vậy.

Hiện tại Vĩnh Sinh Chi Thạch mang đến tác dụng rất lớn cho Lâm Minh.

Thực lực của Lâm Minh đã tới tầng đỉnh cao nhất vũ trụ, mai sau có không gian trưởng thành rất lớn.

Nếu có thêm ma phương trợ giúp thì nắm chắc đốiphỏHồn Đế sẽ lớn thêm mấy phần.

- Tiền bối, có thể chota biếtlý do không?

Lâm Minh rất kính trọng Bất Hủ quân vương.

Không nói đến Bất Hủ quân vương là trưởng bối của hắn, còn lập chiến công hiển hách, chết trận vì chủng tộc Tam Thập Tam Thiên trong trăm ức năm trước.

Chỉ tính pháp tắc Thánh Điển giúp đỡ Lâm Minh thoát khỏi vực thẩm đời người, Hắc Ám tế điển ngàn năm qua khiến hắn hoàn thành tích lũy cuối cùng, một hơi đột phá Chân Thần. Lâm Minh rất mang ơn Bất Hủ quân vương.

Ân tình này hình dung bằng từ nặng như ní cũng không đủ.

Bất Hủ quân vương nói:

- Khi ngươi đối diện Hồn Đế thì ma phương là vũ khí đắc lực, nhưng đến cảnh giới vượt qua Chân Thần thì nó không thể phát huy công hiệu.

Lúc trước cảnh giới Lâm Minh rất thấp, ma phương ra một cái là đi đâu đều vô địch, linh hồn cường đại tới mấy cũng yếu ớt như giấy trước ma phương.

Nhưng vượt qua Chân Thần lại khác. Bởi vcì cảnh giới này có thể sáng thế diệt thế, bản thân đãđứng ở tầng ngang ngửa đại vũ trụ.

Không nói hiện tại, trăm ức năm trước khi Bất Hủ quân vương có được ma phương, chủ nhân Tu La lộ có được thẻ tím cũng chỉtổn hại nặng Hồn Đế, không thể giết chết gã.

Tự đó thấy được sự đáng sợ củavượt qua cảnh giới Chân Thần đáng sợ.

Bất Hủ quân vương tiếp tục nói:

- Tác dụng của Vĩnh Sinh Chi Thạch đa phần thể hiện vào mặt phụ trợ, nó không phải vũ khí chuyên môn. Ta giữ lại nó vì hơn một ngàn năm các ngươi tu luyện, ta và Ma Chủ đã bàn bạc. Có lẽ... Chúng ta có cách khiến lão già kia không dễ dàng hoàn toàn khống chế tất cả lực lượng Đế Cốt Hải.

- Cái này cần mượn lực lượng ma phương.

Lâm Minh ngần ngừ:

- Nhưng mà...

Lâm Minh sợ ma phương bị Hồn Đế cướp đi, tuy nhiên ngẫm lại với kinh nghiệm của Bất Hủ quân vương sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Nếu kế hoạch của bọn họ không thể tạo thành ảnh hưởng gì cho Hồn Đế ngược lại tặng báu vật thì Bất Hủ quân vương đã không thực hiện.

Bất Hủ quân vương thản nhiên nói:

- Ta chỉ mượn, trong Vĩnh Sinh Chi Thạch đã khắc ấn ký căn nguyên của các ngươi, tương lai ta có cách để nó trở về tay ngươi.

Lâm Minh có linh cảm không may.

Bất Hủ quân vương, Ma Chủ hợp sức chống lại Hồn Đế sẽ có kết quả gì?

Có khi nào bọn họ hứng chịu sự trả thù tàn nhẫn của Hồn Đế không?

Lâm Minh cảm giác với thủ đoạn, hiểu biết linh hồn của Hồn Đế e rằng có tới ngàn cách hành hạ linh hồn đau đớn còn hơn kiểu rút hồn, luyện tủy.

Nghĩ đến đây, Lâm Minh có chút lo lắng hỏi:

- Tiền bối thật sự có thể đối kháng Hồn Đế?

Trong ấn tượng của Lâm Minh thi Hồn Đế quá mạnh, Bất Hủ quân vương chỉ là một lũ tàn hồn, thêm vào Ma Chủ không lợi hại hơn được bao nhiêu, bọn họ làm gì được Hồn Đế?

Bất Hủ quân vương cười nói:

- Không làm thì sao mà biết?

Bất Hủ quân vương không giải thích rõ mình sẽ làm cái gì.

- Ta tĩnh tu tại đây một thời gian, sau đó các ngươi cứ tùy ý đi.

Lâm Minh do dự một chút, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu. Lâm Minh nhìn chăm chú ma phương một cái, để lại nó.

Cả đời Lâm Minh từ lúc mười năm tuổi có được ma phương thì lần đầu tiên để nó rời xa mình.

Lâm Minh làm như vậy vì tin tưởng Bất Hủ quân vương tuyệt đối.

Chương 2418: Xuất quan

Mười hai tầng Hắc Ám Thâm Uyên, Vô Biên Hải.

Đây là một mảnh đại dương sâu thăm thẳm, rộng không giới hạn. Nước biển màu xanh sẫm dính đặc nặng nề như thủy ngân. Trong biển hiếm khi thấy cá tôm bình thường, chỉ có yêu thú, Ác Ma cường đại có thể sống trong đó.

Lúc này trên Vô Biên Hải dày đặc xương mù màu sám. Sương mù dày nặng như bức tượng, nặng nề nề như cục đá. Người bình thường chỉ thấy được phạm vi chưa tới một thước, dù là võ giả cũng bị cản trở mạnh mặt cảm giác.

Keít!

Một tiếng rít dài sắc nhọn phá vở mặt biển tĩnh lặng vang vọng phía chân trời. Trong sơng khói dày nặng có mấy chục bóng người hốt hoảng bay ra. Đám người này mặc trường sam màu lam, khuôn mặt giống y như nhân tộcTam Thập Tam Thiên. Bọn họ chính là võ giảthái cổ chư tộc của Hắc Ám Thâm Uyên.

Khuôn mặt đám thái cổ chư tộc hốt hoảng, thân pháp rối loạn, dường như bị cái gì truy sát.

Một võ giả trung niên thở hổn hển nói:

- Đàn súc sinh này vừa có thể bay lên trời, lặn xuống biển, tốc độ mau hơn chúng ta nhiều. Chúng ta không kịp chạy tới căn cứ là đã bị đuổi theo rồi.

Nam nhân trung niên cầm một lá bùa, bóp nát ném ra sau lưng. Mỗi lần lá bùa sẽ nổ trong sương mù dày đặc, rồi có tiếng huýt gió sắc nhọn vang lên, dường như phát ra từ loài yêu thú nào đó.

Nhưng tiếng rằng tiếng rít không phải yêu thú bị lá bùa của nam nhân trung niên nổ chết nên hét, đó là tiếng hú đau đớn, tức giận của yêu thú.

Lá bùa của võ giả trung niên trừ gây chút rắc rối nhỏ cho yêu thú truy kích, giảm chậm tốc độ của chúng ra không mang lại tác dụng giết địch nào, ngược lại không ngừng chọc giận chúng nó.

Thế này không phải là cách.

- Phụ thân, ta nhớ đằng trước có một hòn đảo vô danh, trên đảo có cây cối chọc trời, hơn nữa những cái cây này toàn là yêu thụ. Thân cây kiên cố như thần thiết, chúng ta dụ đám ma phi ngư vào, trong rừng yêu thụ dày đặc thì tốc độ của chúng sẽ bị chậm lại.

Người nói chuyện là một thiếu nữ áo xanh, nàng là nữ nhi của nam nhân trung niên. Tuy thiếu nữ trẻ tuổi nhưng có địa vị rất cao trong đám người, chắc vì nàng mạnh.

Thiếu nữ đưa ra đề nghị, võ giảthái cổ chư tộc nghe xong lòng chìm xuống. Rừng yêu thụ không phải nơi tốt đẹp gì, những yêu thụ cũng biết ăn thịt người. Bọn họ lao vcào rừng yêu thụ e rằng thoát khỏi bầy sói lại vào miệng cọp, liều lĩnh một phen rước lấy dữ nhiều lành ít.

Nhưng tình huống hiện tại không cho phép bọn họ do dự, nếu không tiến vào rừng rậm yêu thụ thì không có chút đường sống nào.

Tiếng rít sau lưng ngày càng gần,trên biểnsương mù dày đặc đã bị yêu thú bay vỗ gió mạnh dạt ra. Các con cá đen mình dẹp, người dài mấy trượng có cái đuôi trăn ló đầu ra khỏi sương mù dày.

Đây là ma phi ngư mà thiếu nữ áo xanh đã nói.

Ma phi ngư là một loại hình dạng Thâm Uyên Ác Ma, trí tuệ thấp hơnÁc Ma cao đẳng nhiều.

Lúc này đám ma phi ngư sắp bắt kịp võ giảthái cổ chư tộc, cứ tiếp tục thế này thì thậm chí không tới được rừng rậm thụ yêu.

Thiếu nữ áo xanh cắn răng một cái, thân hình khựng lại xoay người chém nhát kiếm.

Đang bị rượt đuổi mà đột nhiên dừng lại vung kiếm thì cực kỳ nguy hiểm, rất dễ dàng rơi vào vòng vây của ma phi ngư, không còn mẩu xương.

Huống chi nhát kiếmcủa thiếu nữ áo xanh chưa chắc tổn thương được ma phi ngư, tốc độ chỉ giảm chậm tốc độ của chúng nó.

Hai phe chênh lệch thực lực quá lớn.

Khi thiếu nữ áo xanh uvng kiếm thì nam nhân trung niên căng thẳng thần kinh, sợ nữ nhi của mình ra ngoài ý muốn.

Nam nhân trung niên không kịp kêu to, kinh ngạc đọng trên nét mặt. Nam nhân trung niên nhìn thiếu nữ áo xanh vung nhát kiếm xong kiếm quang từ một đột nhiên phô thiên cái địa, phong vân vần vũ, bầu trời đổ mưa máu.

Trên bầu trời có trăm con đầu ma phi ngư toàn bộ bị kiếm quang phân thây, đứt lìa bốn năm mảnh, không kịp hét tiếng nào đã bị giết ngay lập tức.

Sau khi đàn ma phi ngư chết thì sương mù trên biển cũng bị cắt nát. Mỗi luồng kiếm quang cắt ra mặt cắt ngay ngắn trong sương mù, rộng cỡ một thước. Trong một thước đó không có chút sương nào, khiến nam nhân trung niên nhìn thấy rõ cách xa mấy chục dặmu từ khe hở kiếm quang rộng một thước.

Mấy giây sau tất cả sương mù tan biến như bị gió to thổi bay đi, mặt biển bao la mênh mông.

Nam nhân trung niên ngẩn ngơ, thiếu nữ áo xanh ngây người, nàng không phát ra kiếm quang như thế được.

Không nói đến uy lực kiếm quang, chỉ nói màu sắc. Kiếm khí của thiếu nữ áo xanh là màu xanh, kiếm quang vừa rồi là đen.

Kiếm quang màu đen, chẳng lẽ cao thủ của căn cứ chạy đến?

Thiếu nữ áo xanh mới nổi lên suy nghĩ này thì thấy một nữ nhân áo đen lơ lửng trên mặt biển gần đó.

Khuôn mặt nữ nhân gần như hoàn mỹ, tóc dài rũ xuống eo, trên người vô tình lộ ra hơi thở lạnh lùng kiêu ngạo ngăn cách với người. Ngạo không phải cố ý mà do bẩm sinh, khiến người không có can đảm nhìn thẳng nữ nhân.

Trong tay nữ nhân không có kiếm, mới rồi nàng không rút kiếm mà chỉ dùng kiếm chỉ.

Nữ nhân áo đen nhẹ nhàng nói:

- Đây là khởi nghĩa quân thái cổ chư tộc mà ngươi nói đúng không?

Lúc này võ giảthái cổ chư tộc mới thấy từ khi nào có thêm một người trên bầu trời.

Đây là một nam nhân, khuôn mặt như đao tước, đôi mắt như vì sao biển cả,sâu không lường được.

Nam nhân xuất hiện thì nữ nhân áo đen ngoan ngoãn đứng cạnh hắn, hơi lùi lại nửa người. Dù hành động hay tâm lý thì nữ nhân hoàn toàn lấy nam nhân làm đầu.

Nữ nhân đáng sợ như vậy lại tôn nam nhân làm chủ, vậy nam nhân này là...?

Đám võ giảthái cổ chư tộc đầu óc chết máy.nam nhân và nữ nhân trước mắt không giống như Thâm Uyên Ác Ma, ngược lại bộ dạng khá giống họ, sao có thể như vậy...

Chẳng lẽ là...

Nam nhân trung niên óc lóe tia sáng. Nhiều năm trước lãnh tụ quân khởi nghĩa thái cổ chư tộc, Mộ Thiên Tuyết từng có một cố nhân đáo phóng, người này là một nam nhân, nghe đồn thực lực không thua gì lãnh tụ Mộ Thiên Tuyết.

Là hắn sao?

Trong lúc nam nhân trung niên suy nghĩ lung tung thì nam nhân khép mắt lại cảm nhận gió biển mặn đắng, có chút cảm thán.

Một ngàn năm trăm năm!

Chỉ tính Hắc Ám tế điển đã kéo dài một ngàn tám mươi năm, cộng thêm mười năm trong mộ Ma Thần là một ngàn một trăm năm.

Lâm Minh, Thánh Mỹ không ra khỏi mộ Ma Thần ngay mà bế quan tu luyện bốn trăm năm tiếp, hoàn toàn củng cố cảnh giới Chân Thần hạ vị.

Sau đó Bất Hủ quân vương, Ma Chủ trợ giúp hai người qua đường hầm ẩn khuất rời khỏi mộ Ma Thần, một hơi ra khỏi tầng mười tám Hắc Ám Thâm Uyên, thông qua không gian Đế Cốt Hải xuyên tới tầng mười hai.

Tất cả diễn ra thần không biết quỷ không hay.

Lúc này thực lực của Lâm Minh đã hoàn toàn ổn định, Đạo Cung Cửu Tinh, chỉ kém chút xíu là sẽ mở ra đạo cung thứ tám.

Có thể nói thực lực của Lâm Minh đã hoàn thành lần bay vọt lớn nhất trong đời hắn.

Hắn đã thoát thai hoán cốt!

Trở về Hắc Ám Thâm Uyên rồi Lâm Minh định dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Tam Thập Tam Thiên, trước đó hắn phải tìm Mộ Thiên Tuyết đầu tiên.

Lâm Minh đã hiểu bí mật mộ Ma Thần, cũng biết Hắc Ám Thâm Uyên và Tam Thập Tam Thiên sắp đại chiến, Mộ Thiên Tuyết tiếp tục ở lại Hắc Ám Thâm Uyên sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Minh định sẽ cùng Mộ Thiên Tuyết rời khỏi Hắc Ám Thâm Uyên.

Nên Lâm Minh dựa theo ấn ký lúc trước ước định với Mộ Thiên

Tuyết rất nhanh tìm tới đây.

Với thực lực hiện tại của Lâm Minh trong phạm vi cố định giới hạn dùng cảm giác tỏa định nơi ở của Mộ Thiên Tuyết không khó khăn. Dù sao Lâm Minh hiểu rõ trận pháp Mộ Thiên Tuyết bày ra, những trận pháp này không có nhiều tác dụng ngăn cản hắn.

Thánh Mỹ đứng sau lưng Lâm Minh khẽ thở dài:

- Thái cổ chư tộc, đã suy đồi rồi...

Thánh Mỹ sớm biết tình cảnh của thái cổ chư tộc, nhưng lúc trước nàng không rõ thân thế bản thân, cho rằng thái cổ chư tộc không liên quan gì mình. Hiện tại Thánh Mỹ rõ ràng kiếp trước mình thuộc về thái cổ thần tộc.

Dù là chủ nhân Tu La lộ hay Bất Hủ quân vương đều xuất thân từ thái cổ thần tộc.

Lâm Minh cảm thán rằng:

- Ừm! Tạo hóa vô thường.

Lâm Minh chuyển hướng hỏi tiểu đội quân khởi nghĩa:

- Mộ cô nương có đây không? Dẫn ta đi gặp Mộ cô nương.

Đám võ giả thái cổ chư tộc liếc nhau.

Nam nhân trung niên gật đầu ấp úng nói:

- Lãnh tụ... Có... Đây...

Chương 2419: Về tam thập tam thiên

Lần này thái cổ chư tộc khởi nghĩa kéo dài một ngà mấy trăm năm, có thể kéo dài lâu như vậy chủ yếu là bởi vì chuyến đi mộ Ma Thần hấp dẫn phần lớn tiêu điểm của Ma Đạo Hội.

Mộ Ma Thần kết thúc, cao thủ Hồng Minh, Minh Minh toàn quân bị diệt, đối với nheìu thế lực Thâm Uyên thì như tiếng sét giữa trời xanh.

Mãi khi lối ra mộ Ma Thần mở ra thật lâu mà không thấy Ác Ma cao đẳng nào ra ngoài làm nhiều thế lực Thâm Uyên trợn tròn mắt.

Các đại thế lực, bao gồm thế lực đẳng cấp Thâm Uyên cấp đềunguyên khí đại thương. Mấy Chân Thần cộng thêm hai Thiên Tôn, tổn thất thế này dù là thế lực nào cũng không chịu nổi.

Vào lúc này Ma Đạo Hội sớm không tâm tình quan tâm quân khởi nghĩa cổ tộc quy mô không lớn

Hơn nữa những năm gần đây quân khởi nghĩa cổ tộc đã điệu thấp rất nhiều, từ lúc ban đầuxuất chinh khấp nơi đến sau này bắt đầu nghỉ ngơi lấy lại sức, phát triển bản thân.

Mộ Thiên Tuyết kế thừa một phần ký ức của Huyền Tinh Thiên, cộ ng thêm Lâm Minh cho một ít cách thái cổ chư tộc tu hành, chia cho tất cả võ giảthái cổ chư tộc tu luyện. Mấy năm nay trong quân khởi nghĩa cổ tộc nổi lên khá nhiều cường giả.

Tổng bộ quân khởi nghĩa cổ tộc nằm ở sâu trong đại dương Vô Biên Hải.

Trước khi vào tổng bộ là Mộ Thiên Tuyết đã cảm giác được Lâm Minh, hắn cũng cảm giác thấy nàng.

Hai người gặp nhau trong đại điện, Mộ Thiên Tuyết liếc mơ thấy ngay tu vi của Lâm Minh.

Mặt Mộ Thiên Tuyết lộ vẻ tràn đầy ngạc nhiên.

- Ngươi... Đột phá Chân Thần!?

Lâm Minh đột phá Thiên Tôn khi khoảng bảy ngàn tuổi, ở lại Uổng Tử cốc năm ngàn năm, đến đỉnh cao Thiên Tôn trung vị, qua một ngàn năm trăm năm đột phá Chân Thần, tốc độ tu luyện thế này nghịch thiên.

- Ừm, là vì mộ Ma Thần. Nói rất dài dòng, sư tỷ, chúng ta vừa đi vừa thuyết đi.

Mộ Thiên Tuyết kinh ngạc hỏi lại:

- Đi?

Mộ Thiên Tuyết không biết ý Lâm Minh là đi đâu?

Thánh Mỹ đứng bên cạnh Thánh Mỹ càng làm Mộ Thiên Tuyết đặt dấu chấm hỏi.

Lúc trước Lâm Minh gặp Thánh Mỹ trong Hắc Ám Thâm Uyên cũng rất giật mình, Mộ Thiên Tuyết càng không biết gì.

Lâm Minh chém đinh chặt sắt:

- Chúng ta về Tam Thập Tam Thiên!

Quânkhởi nghĩa cổ tộc óc mấy chục vạn người, nhiều người như vậy Hỗn Nguyên Thiên Cung có thể chứa được, khi di chuyển không rắc rối.

Lúc này Lâm Minh rất nô nóng quay về, một vì Hắc Ám Thâm Uyên quá nguy hiểm, thứ hai là hắn cũng lo lắng cho an nguy nhân tộc.

Thật ra tình huống nhân tộc đúng như Lâm Minh lo âu, khá là khốn đốn.

***

Tam Thập Tam Thiên, vũ trụ hoang dã.

Từ khi Lâm Minh rời khỏi nhân tộc đi Thâm Uyên đã qua một ngàn năm trăm năm.

Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan từ sáu trăm năm trước, khi đó cuộc chiến nhân tộc chinh chiến Thần vực đã ngừng từ lâu, Thần Mộc dẫn dắt Thiên Tôn mang nhân tộc rút về vũ trụ hoang dã, dựa vào pháp chỉ thần minh lại mở ra thán tử thần tượng khiến vũ trụ hoang dã lại liên thông với vũ trụ gần đó.

Dựa vào hai vũ trụ rộng lớn, nhân tộc và thánh tộc giằng co.

Vì trong cuộc chiến đấu trước nhân tộc đã tổn hại nặng thánh tộc, vì vậy sau khi Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan mặc dù nhân tộc không có khả năng đối kháng chính diện với thánh tộc nhưng vì thánh tộc số người có hạn, nhân tộc dựa vào cá địa hình phức tạp vũ trụ hoang dã cũng có thể miễn cưỡng chống chọi.

Đây là một khu vực thiên thạch hỗn loạn, trong không gian tràn ngập bụi tinh tế che chắn tầm mắt, cảm giác của võ giả. Vì những bụi trần này cản trở ánh sáng sao nên khu vực này rất khó bị phát hiện trong vũ trụ rộng lớn vô biên.

Thật ra cho dù phát hiện cũng không có gì, loại bụi tinh tế trong vũ trụ hoang dã này tính bằng đơn vị triệu tương lai. Mỗi dải bụi tinh tế có thể vượt qua không gian vũ trụ ức vạn dặm, muốn tìm kiếm toàn bộ dải bụi cần điều động nhiều cao thủ, dùng cảm giác tìm kiếm kiểu trải thảm.

Có năng lực dùng cảm giác trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành tìm dòi một dải bụi trần ít nhất là võ giả tu vi từ Thiên Tôn trở lên. Hiện tại thánh tộc đã hao tổn rất nhiều Thiên Tôn, hơn nữa Thiên Tôn cũng cần tu luyện, thánh tộc rất khó bao vây tiễu trừ phạm vi lớn như đại chiến hoang dã lần đầu tiên.

Bên trong vùng thiên thạch này có kết cấu không gian phức tạp cấu thành mê cung, trung tâm là các tầng ảo trận nối liền nhau.

Những ảo trận vô cùng huyền diệu, đừng nói võ giảthánh tộc bình thường, dù là Thiên Tôn của thánh tộcThiên Tôn bước vào trong đó cũng sẽ bị ảo trận mê hoặc, bị khốn chết bên trong.

Ảo trận uy lực như thế ra từ tay Thần Mộng, với thực lực của Thần Mộng trừ phi đích thân Tạo Hóa Thánh Hoàng đến nếu không chẳng ai phá được.

Trong thời gian ngàn năm đối kháng với thánh tộc, tuy nhân tộc tổn thất thảm trọng nhưng cũng trưởng thành rất nhiều. Đặc biệt về mặt ẩn khuất chính mình, bài bố trận pháp càng tăng vọt về cấp bậc.

Vì giữ gìn mồi lửa nhân tộc mà Thiên TônThần Mộng tự tay bày ra hơn một trăm ảo trận trong vũ trụ hoang dã, tăng mạnh độ khó cho thánh tộc tìm kiếm.

nhân tộc giằng co với thánh tộc như thế, cứ giữ sự cân bằng lơ lửng. Nhưng có một điều thành u ám bao phủ võ giảnhân tộc,đó là Tạo Hóa Thánh Hoàng bế quan nhiều năm đã cắn nuốt được khí vận hệ thống tụ nguyên nhân tộc. Hiện tại võ giảnhân tộc và hệ thống tụ nguyên thiên đạo có một tầng xa cách.

Tầngxa cách này không ảnh hưởng thực lực hiện có của nhân tộc đã tu thành võ giả, nhưng sẽ cản trở tu vi của họ tiến thêm một bước.

Hiện tại võ giảnhân tộc tu luyện đến Hóa Thần cửu biến sẽ cảm giác cực kỳ vất vả, đến Giới Vương cảnh thì lực cản tăng mạnh gấphóa trăm ngàn lần, cơ hồ không cách nào đột phá.

Thiên Tôn hạ vị cấp trung vị Thiên Tôn, trung vị thăng cấp thượng vị thì vốn là khó khăn tiến bộ, giờ đã khó càng khó thêm.

Cứ tiếp tục thế này nhân tộc sẽ vì đánh mất khí vậnmà chậm rãi diệt vong.

Đây chính là cái gọi là “Vận số đã tận.

Chuyện một chủng tộc bởi vì vận số đã tận mà diệt vong từng có trong lịch sử. Thái cổ thần tộctrăm ức năm trước cường đại biết mấy nhưng vì vận số đã tận mà chậm rãi tiêu vong.

So sánh thì quy mô, thực lực của nhân tộc kém xa thái cổ thần tộc, vì vậy nhân tộc diệt vong trong đại kiếp nạn cũng không lạ gì.

Hiện tại nhân tộc trẻ tuổi đã bắt đầu chậm rãi điêu linh, rất nhiều võ giả tư chất bình thường chịu sự nguyền rủa này phải dừng bước ở cảnh giới Thần hải. Dù là thiên kiêu nhân tộc cũng chỉ miễn cưỡng phá tan Thánh Chủ, khi đột phá Giới Vương lại gặp lực cản nặng nề, không cách nào thành công.

Cảm giác khủng khiếp chậm rãi lan tràn trong nhân tộc.

Tuy rằng có trận phápche chở nhưng không có cao thủ trẻ tuổi sinh ra, thực lực thế hệ trước khó tăng tiến, có thể nói cường giả nhân tộc chết một người là thiếu bớt một.

Tiếp tục thế này thì không lâu sau nhân tộc sẽ không chiến mà thua.

Trong đại trận dải bụi trần, một tiểu thế giới độc lập.

Có thanh niên ngồi xếp bằng trong hư không, thanh niên này mặc đồ đen, lưng cõng cây trường thương, mặt mày kiên cường, góc cạnh rõ ràng, khí chất sắc bén.

Nhìn kỹ thì thanh niên này bộ dáng hơi giống Lâm Minh.

Thanh niên chính là con trai trưởng của Lâm Minh, Lâm Hoang.

Có sáu người đang đứng trước mặt Lâm Hoang, Tiểu Ma Tiên, Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Hành Si, Đế Thích Già, và một thiếu nữ áo đen da trắng hơn tuyết, mặt mày thanh tú.

Thoạt trông thiếu nữ khoảng mười bảy, tám tuổi, dáng người yểu điệu, hai chân tròn trịa mà thẳng tắp, nhìn xinh đẹp đáng yêu. Nhưng vũ khí của thiếu nữ là cây lưỡi liềm màu đỏ sậm dài chín thước.

Lưỡi của cây liềm tạo hình rất dữ tợn, như ba cái răng nanh từ lớn đến nhỏ chồng lên nhau. Lưỡi đao răng nanh nhỏ nhất phía cuối lưỡi liềm chỉ rộng nửa thước phối hợp thiếu nữ áo đen vóc dáng thon dài, da trắng như sứ đối lập thị giác rất mãnh liệt.

Thiếu nữ áo đen này từng gặp mặt Lâm Minh một lần, nàng tên là Mặc Hiểu, đệ tử thân truyền của Hắc Ám Ma Quân, nổi tiếng như cồn trong thế hệ trẻ nhân tộc, được người gọi là Tiểu Ma Tiên đệ nhị.

Lúc này Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Mặc Hiểu, Lâm Hoang, Hành Si, Tiểu Ma Tiên đứng ở sáu điếm trong hư không như sao sáu cánh.

Đế Thích Già chắp hai tay đứng giữa sáu người.

Khí thế vô hình phát ra từ người Đế Thích Già tự thành một phương thiên địa.

Trong thiên địa này có một pháp tướng Phật Đà, Phật Đà miệng phun chân ngôn, từng luồngthần quang ngưng hóa thành kinh văn màu vàng giữa hư không.

Sau một ngàn năm trăm năm thì Đế Thích Giàn đã đột phá cảnh giới Chân Thần!

Chương 2420: Thần liên giam cầm

Đế Thích Già luôn là cường giả đỉnh cao trong nhân tộc, nếu không phải bởi vì văn minh võ đạo nhân tộc suy sụp, đường tu luyện của gã sẽ càng thêm thuận lợi.

Trong đại chiến hoang dã lần đầu tiên thánh tộc phát động, Đế Thích Già luôn là cực hạn Thiên Tôn, hiện tại đã thành Ác Ma.

Đế Thích Già cũng là Chân Thần thứ haicủa nhân tộc.

Bảy người ở cùng một đại điện, lặng yên không tiếng động. Mười ngón tay Đế Thích Già liên tục múa đánh ra từng phật ấn. Dưới thân Đế Thích Già là một phương đài sen.

Phương đài sen này chính là linh vật của Phổ Đà sơn, Phổ Đà sơn truyền thừa vài chục ức năm, nội tình cực kỳ thâm hậu,phương đài sen này là chí bảo phụ trợ tu luyện.

Trong giới pháp bảo có nhiều loại công kích, phòng ngự nhưng hiếm có pháp bảo mẫu phụ trợ, vì trận pháp trong chúng nó phức tạp, luyện chế cực kỳ khó khăn.

Ong ong ong ong ong!

Trên đài sen tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, nguyên khí thiên địa xung quanh tụ tập quanh sáu người. Trong phút chốc ánh sáng pháp tắc lấp lóe, sau lưng sáu người hiện ra một hình ảnh Tôn Giả to lớn.

hình ảnh Tôn Giả là tiêu chí Thiên Tôn.

Hiện tại Long Nha, Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang, Hành Si, Mặc Hiểu, Quân Bích Nguyệt đều có tu vi Thiên Tôn, chỉ khác nhau ở tiểu cảnh giới.

Trong đám đại kiếp nạnnhân tộc có mặt, nhiều cao thủ nhân tộc tốc độ trưởng thành siêu mau.

Đối với thiên tài đẳng cấp như Lâm Hoang, Mặc Hiểu thì Thiên Tôn không cần vạn năm, chỉ cần bảy, tám ngàn năm là đã đủ rồi. Đợi đến một vạn mấy ngàn năm là sẽ đến Thiên Tôn thượng vị,thậm chí cực hạn Thiên Tôn.

Đáng tiếc mấy trăm năm trước những người có mặt bị khí vạn nhân tộc trói buộc, muốn đột phá thì phải đánh vỡ thiên đạo trật tự thần liênphong tỏa.

Nhưng để phá trật tự thần liên nói dễ hơn làm. Trước kia Lâm Minh có thể phá tan thiên đạo trói buộc Đạo Cung Cửu Tinh không biết dựa vào bao nhiêu khí vận, báu vật tích lũy, thêm vào Tiểu Ma Tiên cùng Lâm Minh song tu, trong tình huống bị Thiên Minh Tử truy sát, sống còn tử chiến đến cùng, cực kỳ hiểm hóc phá đạo đồ thiên đạo, thành tựu lực lượng Cửu Tinh.

Trong nhân tộc thật tình là không ai có thể sánh vai cùng Lâm Minh, càng khó thể tái hiện tình cảnh ngày xưa hắn gặp phải.

Vì vậy thiên kiêu nhân tộc bắt đầu thử các loại thủ đoạn đột phá cảnh giới.

Ví dụ bây giờ trong địa trận do Đế Thích Già chủ trì, sáu Thiên Tôn hợp sức trùng kích thần liêntrói buộc.

Đế Thích Già trong địa trận chỉ đem lại tác dụng phụ trợ, muốn trùng kích trói buộc chỉ có bản thân võ giả.

Võ giả tu vi càng cao thì thiên đạo trói buộc mà bọn họ phải phá vỡ càng vững chắc. Xét cho cùng là nhìn vào thiên phú, tiềm lực của bản thân, cùng với quyết tâm trùng kích thiên đạo trói buộc.

Tất cả thứ này cường đại đủ để nghịch thiên cải mệnh không!

Ánh sáng sao sáu cánh đan xen, ánh sáng vàng rực rỡ toàn thân Đế Thích Già. Trong mỗi khiếu huyệt cả người Đế Thích Già hiển hóa ra một Phật Đà, tiếng tụng kinh quanh quẩn trong thiên địa thật lâu không dứt.

Lúc này trên bầu trời trật tự thần liên hình thành đạo đồ thiên đạo trấn áp đỉnh đầu mọi người.

Đài sen dưới chân Đế Thích Già xoay tròn, một đại thủ ấn màu vàng đánh lên. Cùng lúc đó, sáu võ giảThiên Tôn quanh Đế Thích Già cùng trùng kích bình cảnh tu luyện của mình.

Mấy năm nay hệ thống tụ nguyên bị phong, bọn họ đều đến đỉnh tiểu cảnh giới của mình. Nếu không phải bị trật tự thần liênphong tỏa thì bọn họ đã đột phá.

Ầm!

Đại thủ ấn màu vàng tập hợp lực lượng của sáu người cùng nhau trùng kích vào đạo đồ thiên đạo, đạo đồ chấn động dữ dội.

Trùng kích kịch liệt lần này đến lần khác, ánh sáng đạo đồ màh ơi mờ chút là bốn phía sẽ có trật tự thần liên như con trăn màu vàng bơi lại bổ sung năng lượng cho đạo đồ thiên đạo.

Trùng kích đạo đồ thiên đạo sẽ bị đạo đồ thiên địa phản phệ.

Tiểu Ma Tiên chịu đựng tạm được, dù gì nàng có nội tình thâm hậu, tiềm lực cường đại, thân thể cũng là thể thần thú.

đám người Hành Si, Mặc Hiểu bị phản lực thiên đạo làm kinh mạch toàn thân bị tổn hại, khóe miệng tràn ra tơ máu.

bọn họ không chống chọi được đạo đồ thiên đạo trùng kích lâu hơn một nén nhang đã là nỏ mạnh hết đà.

Nếu còn tiếp tục khó tránh khỏi bị tổn hại nặng không thể cứu vãn.

Tốc độ của họ chậm lại, Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Lâm Hoang cũng chậm rất nhiều. Lại qua một nén hương, Tiểu Ma Tiên cũng dừng lại.

Lần này trùng kích thiên đạo trói buộc chấm dứt trgin thất bại.

Bọn họ không ngạc nhiên với kết quả này bởi vì bọn họ đã thất bại rất nhiều lần, liên tụcthất bại khiến tâm tình họ nặng nề hơn.

Mấy người đã là thiên kiêu trong thiên kiêu nhân tộc mà không thể phá tan thiên đạo trói buộc chứ nói gì võ giả khác?

Vài năm nay có nhiều nhân tộc võ giả chuyển hướng sang luyện thể, bắt đầu tu bát môn độn giáp, Đạo Cung Cửu Tinh.

Bao gồm Lâm Hoang nhiều lúc tập trung vào tu luyện Đạo Cung Cửu Tinh.

Nhưng nhân tộc đãh oang phế thuật luyện thể ba mươi sáu ức năm, muốn phát triển lại trong thời gian ngắn nói dễ hơn làm.

Hơn nữa xem như là pháp tắc luyện thể cũng có một phần bị Tạo Hóa Thánh Hoàng phong tỏa, muốn tu luyện vẫn gặp lực cản rất lớn.

Nàng sau khi khí vận của nhân tộc bị khóa lại trừ dựa vào tiềm lực của chính mình phá tan cũng có thể dựa vào sức mạnh.

Lâm Minh đến cảnh giới Chân Thần thượng vị mới có pháp tắc tắc ứng (ví dụ pháp tắc cắn nuốt, pháp tắc nguyền rủa(, có năng lực nghịch một khí vận chủng tộc bình thường. Nếu có thể đến cảnh giới vượt qua Chân Thần liền có năng lực sáng thế diệt thế, ảnh hưởng xu hướng khí vận một đại thế giới.

Vậy nghĩa là muốn dựa vào sức mạnh xông phá thiên đạo trói buộc ít nhất yêu cầu có thực lực từ Chân Thần thượng vị trở lên. Trong nhân tộc không ai đạt tới cảnh giới này.

Trước mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng dù là Thần Mộng hay Đế Thích Già đều kém mảng lớn.

Sau khi hệ thống tụ nguyên bị trói buộc, Thần Mộng, Đế Thích Già muốn vượt qua Tạo Hóa Thánh Hoàng thì càng khó khăn.

Mặc Hiểu nuốt một viên đan dược, tĩnh tọa điều tức một lúc, chậm rãi bình phục khí huyết trong người rồi ngước lên nhìn đạo đồ thiên đạo trên trời dần ẩn đi.

Mặc Hiểu cảm thán rằng:

- Tiền bối Lâm Minh... Thật là nhân kiệt.

Mặc Hiểu biết rõ ngày xưa khi Đạo Cung Cửu Tinh bị phong ấn Lâm Minh đã dựa vào tiềm lực, quyết tâm kinh người cộng thêm Tiểu Ma Tiên trợ giúp một hơi đánh nát đạo đồ thiên đạo.

Trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh khó khăn hơn hẳn bọn họ có Đế Thích Già chủ trì hợp sức tủngf kích bình cảnh tu vi.

Bọn họ có nhiều thiên tài thế mà không ai phá vỡ được, càng trùng kích đạo đồ càng cảm giác thiên đạo trói buộc đáng sợ. Không so sánh thì không thấy gì, khi so rồi mới sâu sắc biết rằng ngày xưa Lâm Minh làm được điều này khó khăn biết mấy.

Nghe Mặc Hiểu nhắc tới Lâm Minh, sắc mặt mờ mịt:

- Lâm Minh...

Từ khi Lâm Minh rời đi, thời gian trong Uổng Tử cốc năm trăm năm, đến mộ Ma Thần là một ngàn năm trăm năm, Lâm Minh đã đi hai ngàn năm.

Tiểu Ma Tiên không giống Lâm Minh, nàng bế quan trong Uổng Tử cốc thời gian dài nên tuổi mới chỉ gần một vạn tuổi. Trong hơn chín ngàn năm Tiểu Ma TiênTiểu Ma Tiên và Lâm Minh gần như chia cách nhau.

Lần đầu tiên từ biệt là gần bảy ngàn năm, lần thứ hai là hai ngàn năm.

Ly biệt thế này, không biết Lâm Minh sống hay chết, là tốt hay xấu, hỏi sao Tiểu Ma Tiên không lo lắng?

Lâm Minh đi Hắc Ám Thâm Uyên, nơi đó quá mức nguy hiểm.

Lâm Hoang ở bên cạnh Mặc Hiểu vừa phục hồi lại nhẹ nhàng nắm tay mẫu thân an ủi:

- Phụ thân sẽ không bị gì.

Tiểu Ma Tiên nhẹ gật đầu nói:

- Ừm!

Mặc Hiểu nhận ra mình lỡ mồm, bổ sung thêm:

- Ngày xưa Lâm tiền bối bị Phiêu Vũ thần vương truy sát còn thể sáng tạo kỳ tích huống chi là lần này? Khi Lâm tiền bối trở về chắc chắn thực lực sẽ tiến thêm một bước, dư sức là Thiên Tôn thượng vị, rất có thể đến... Thiên Tôn đỉnh cao!

Đôi mắt đen lấy của Mặc Hiểu lóe tia tôn sùng, kính ngưỡng.

Không người nào trong nhân tộc là không tôn sùngLâm Minh, Mặc Hiểu và Lâm Minh cùng thế hệ, nàng nghe câu chuyện Lâm Minh, Thần Mộng đến lớn. Mặc Hiểu tôn sùng bậc cha chú còn hơn Long Nha, Quân Bích Nguyệt những người ngang vai vế với hắn nhiều.

- Thiên Tôn đỉnh cao sao...?

Tiểu Ma Tiên không dám khẳng định, thật rathiên phú và tiềm lực của Lâm Minh chủ yếu thể hiện ở mặt năng lực chiến đấu với cùng đẳng cấp.

Bàn về tốc độ tu luyện thì Lâm Minh không xem như tuyệt đỉnh, thậm chí chậm hơn Tiểu Ma Tiên một chút.

Lúc Tiểu Ma Tiên đột phá Thiên TônthìLâm Minh vẫn chỉ là nửa bước Thiên Tôn, tốc độ không nhanh hơn Lâm Hoang bao nhiêu.

Chủyếu là vì Lâm Minh tu pháp tắc rất cực độ, khó mà tốc thành.

Nay Tiểu Ma Tiên chỉ còn một chút là đến Thiên Tôn đỉnh cao, Lâm Minh có thể tới Thiên Tôn thượng vị đã là khá.

Chương 2421

Đế Thích Già chậm rãi nói:

- Chúng ta không thểtrông chờ Lâm thí chủ mãi được. Tuy trùng kích đạo đồ thiên đạo lần này thất bại nhưng chúng ta đã tích lũy kinh nghiệm, lần này không được thì lần sau, lần sau không được nữa thì lần sau tiếp. Có ngày chúng ta sẽ phá vỡ tói buộc, khi đó trói buộc này sẽ xú tiến chúng ta tích lũy võ đạo.

Đây xem như tổng kết cho lần trùng kích đạo đồ thiên đạoa thất bại này.

Đế Thích Già biết rõ có muốn trông chờ Lâm Minh cũng không được. Tu vi hiện tại của Lâm Minh là cảnh giới Thiên Tôn thượng vị, cảnh giới này muốn chiến thắng Tạo Hóa Thánh Hoàng là điều không thể, dù hắn nghịch thiên cách mấy cũng không có hy vọng.

Đế Thích Già nhìn Tiểu Ma Tiên mất hồn mất vía, mở miệng nói:

- Cơ thí chủ...

Đế Thích Già muốn an ủi khuyên nhủ vài câu nhưng không biết nên nói từ đâu.

Tiểu Ma Tiên phất tay:

- Ta không sao.

Tiểu Ma Tiên nói tiếp:

- Ta biêt trong thời gian dài Lâm Minh sẽ không về, nhưng lâu rồi không có tin tức của hắn nên hơi lo.

Tiểu Ma Tiên hiểu biết Lâm Minh, tính cách của hắn kiên cường cố chấp, đã nhận sự việc gì là sẽ kiên trì đến cùng. Lâm Minh đi ra ngoài lịch lãm, không tu luyện đến cảnh giới có thể đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng thì quyết không trở về.

Nhưng đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng nói thì hay, làm thì khó. Thực lực của Tạo Hóa Thánh Hoàng vốn sâu không lường được, hiện giờ cắn nuốt khí vậnnhân tộc, thực lực sẽ tiến bộ bước dài. Trong Tam Thập Tam Thiên trừ Hồn Đế chưa ra tay không rõ thực lực thật sự thế này, Tạo Hóa Thánh Hoàng đã là vô địch tuyệt đối.

Lâm Minh muốn vượt qua Tạo Hóa Thánh Hoàng sợ rằng còn cần thời gian dài, nghĩa là trong vòng hai, ba ngàn năm sắp tới Tiểu Ma Tiên vẫn sẽ không được gặp Lâm Minh.

Hơn nữa hệ thống tụ nguyên bị Tạo Hóa Thánh Hoàng phong kín, Lâm Minh đột phá có chịu ảnh hưởng không?

Lâm Hoang đoán ra suy nghĩ của Tiểu Ma Tiên, khẳng định rằng:

- Phụ thân đương nhiên có thể phá vỡthiên đạo trói buộc.

Lâm Hoang tôn sùng Lâm Minh đến mù quáng không cần lý do.

Quân Bích Nguyệt tiếp lời, từ tốn nói:

- Lâm huynh có thể phá tan được Đạo Cung Cửu Tinh thì hệ thống tụ nguyên thiên đạo cũng sẽ không thành vấn đề, chỉ sợ kéo chậm tốc độ tu luyện chút xíu. Nhưng tốc độ chậm lại chưa chắc tệ với Lâm huynh, xiềng xích không trói được chân long.

Long Nha nhìn sóng gợn không gian hình thành sau khi đạo đồ thiên đạo biến mất, không cam lòng:

- Ta thì mongLâm Minh sẽ trở về, tận mắt nhìn cảnh hắn phá tan thiên đạo trói buộc có lẽ sẽ nogọ ra.

Tiểu Ma Tiên khẽ nói:

- Thuận theo tự nhiên đi.

Chợt người Tiểu Ma Tiên run rẩy, tay cầm bình đan chợt rơi xuống, lăn lông lốc dưới đất phát ra tiếng đinh đang. Viên đan dược tỏa mùi thuốc quay tròn lăn ra ngoài.

Đám người đứng quanh Tiểu Ma Tiên sửng sốt, thực lực như nàng tuyệt đối sẽ không trượt tay làm rớt đan bình.

- Mẫu thân, sao vậy?

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người quan tâm đứng dậy, Đế Thích Già đã đứng lên một tay ấn trên Tu Di giới, biểu tình trầm trọng. Vào thời kỳ phi thương này dù bọn họ ở trong ảo trận Thần Mộng bài bố vẫn không an toàn, rất có thể gặp địch tập.

Tiểu Ma Tiên ngơ ngác sờ ngực mình lôi ra dây chuyền xưa cũ.

Dây chuyền cũ này là Thiên Lý Liên Tâm dẫn dắt Lâm Minh tìm đến Tiểu Ma Tiên lúc hắn trở về hoang dã. Thiên Lý Liên Tâm do thần văn thuật luyện chế ra, trước kia Tiểu Ma Tiên dùng quá mức hao hết năng lượng của Thiên Lý Liên Tâm, thần văn phù vỡ nát.

Nhưng khi Lâm Minh rời đi đã dùng thần văn thuật cải tạo Thiên Lý Liên Tâm.

Lâm Minh không chỉ chế tạo lại thần văn phù còn tăng mạnh công năng cho Thiên Lý Liên Tâm. Vốn Thiên Lý Liên Tâm chỉ có thể liên lạc một chiều từ Tiểu Ma Tiên đến Lâm Minh, giờ có thể liên lạc hai chiều.

Làm như vậy tránh cho giống lần đầu tiên Lâm Minh quay về vũ trụ hoang dã không cách nào tìm được Tiểu Ma Tiên, nếu hắn không quay lại lần hai, tốn nhiều công sức tìm kiếm Tiểu Ma Tiên thì đã tự chuốc rắc rối.

Mới rồi Tiểu Ma Tiên cảm nhận rung động từ Thiên Lý Liên Tâm, có thể thông qua Thiên Lý Liên Tâm liên lạc với nàng thì chỉ có Lâm Minh!

- Lâm Minh... Hắn... Trở lại!

Tiểu Ma Tiên không tin được nhìn Thiên Lý Liên Tâm trong tay, giọng do dự ngần ngừ.

Mọi người ngây ra, chưa kịp phản ứng gì. Thiên Lý Liên Tâm trong tay Tiểu Ma Tiên tỏa ánh sáng nhạt.

Mọi người thấy ánh sáng này nhưng chỉ có Tiểu Ma Tiên nghe được thanh âm Thiên Lý Liên Tâm truyền đến.

Thật sự là

Lâm Minh!

Lâm Minh trở lại!

Đế Thích Già kinh ngạc hỏi:

- Lâm thí chủ về sớm vậy?

Đế Thích Già cho rằng Lâm Minh rời đi phải tu luyện đến tình trạng có thể chính diện đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng, không thì hắn có trở về cũng chẳng ý nghĩa gì.

Hiện tại mới hai ngàn năm, Lâm Minh trở về quá sớm.

Lâm Hoang lo lắng nói:

- Có khi nào phụ thân gặp rắc rối gì không?

Mặc Hiểu lên tiếng:

- Có lẽ Lâm tiền bối nhớ người nhà, sợ các người lo lắng.

Giọng Mặc Hiểu êm tai, nói lời khiến lòng Tiểu Ma Tiên ấm áp.

Nhiều năm qua Tiểu Ma Tiên rất lo lắng Lâm Minh.

- Hắn khỏe mạnh à tốt rồi.

Tiểu Ma Tiên rất vui vẻ, tảng đá lớn trong lòng đã buông xuống.

Đế Thích Già hưng phấn nói:

- Tiếc rằng Thần Mộng đang bế quan trùng kích Chân Thần trung vị, không thể tùy tiện quấy nhiễu nàng. A, Hành Si, ngươi đi thông báo Hạo Vũ, Hắc Ám Ma Quân tới đây. Dặn dò đặt tinè tẩy trần cho Lâm thí chủ nữa!

Căn cứ chỗ bọn họ ở tụ tập nhiều nhân vật quan trọng nhân tộc, có vài người có thể từ căn cứ gần bên đến.

Nhân Hoàng Lâm Minh trở về là việc lớn của nhân tộc.

Tiểu Ma Tiên nói:

- Tạm thời không cần tẩy trần, hắn đến!

Tiểu Ma Tiên bước nhanh ra ngoài đại điện.

Đế Thích Già nghi hoặc hỏi:

- Đến rồi?

Bên ngoài căn cứ bọn họ ở có từng tầng ảo trận, một tay Thiên TônThần Mộng bày ra những trận pháp này.

Dù Lâm Minh nhờ vào Thiên Lý Liên Tâm thoải mái tìm ra vị trí của bọn họ nhưng để vào ảo trận cũng phải tốn công một phen.

Mọi người vội vàng đi theo.

Bọn họ nối đuôi nhau bay ra ngoài đại điện, trong hư không cách chục dặm có một nam nhân áo đen đạp bước đi tới. Khoảng cách mười dặm nhưng hắn chỉ bước ra một bước đã đến trước mặt mọi người.

Người này chính là Lâm Minh!

- Lâm Minh!

- Phụ thân!

- Lâm tiền bối...

Vài người cùng hét lên. Tiểu Ma Tiên thở dồn dập, mắt ngấn lệ.

Mặc Hiểu kinh ngạc kêu lên:

- A! Tu vi của Lâm tiền bối!

Lâm Minh trở về trước tiên, tâm tình Tiểu Ma Tiên kích động không kịp chú ý nhiều. Người sùng bái Lâm Minh như Mặc Hiểu đầu tiên chú ý tới tu vi của hắn.

Mặc Hiểu cảm nhận hơi thở đáng sợ dù Lâm Minh đã áp chế trong người nhưng vẫn chấn động tâm linh, khiến linh hồn của nàng rung động.

Như thể Lâm Minh trên bầu trời là thiên địa vũ trụ sâu thẳm, khí thế bàng bạc, ẩn chứa lực lượng vô cùng, khiến người không thể phỏng đoná.

Chẳng lẽ đây là...

Chân Thần cảnh?

- Không thể nào!

- Chân Thần!?

Mọi người giật nảy mình. Đừng nói Đế Thích Già, Long Nha, Hành Si, dù Lâm Hoang vô cùng sùng kính Lâm Minh cũng cảm thấy khó tin.

Chân Thần là ngưỡng cửa cực kỳ khắc nghiệt trên con đường tu luyện, trước khi đại kiếp nạn Thần vực bộc phát thì văn minh võ đạo nhân tộc suy sụp. Đoạn thời gian không có cách đột phá nhân tộc, ba mươi sáu ức năm nhân tộc không ra một Chân Thần. Mặc cho ngươi là thiên tài tuyệt thế cũng phải nuốt hận trước ngưỡng cửa này.

Tuy bây giờ con đường Chân Thần đã mở rộng như hai ngàn năm trước khi Lâm Minh ra đi mới chỉ là Thiên Tôn hạ vị, khi trở về là Chân Thần khiến bọn họ cảm thấy rất khoa trương.

Cái gì tu luyện như thế hai chữ nghịch thiên đã không đủ để hình dung.

- Lâm Minh, sao ngươi đột phá nhanh quá vậy?

- Cái gì đột phá như thế căn cơ của ngươi không bất ổn sao?

- Đây không phải lúc lo đến chuyện căn cơ bất ổn, dù không để ý tới căn cơ cũng không thể nào đột phá mau vậy. Người căn cơ bất ổn làm sao đột phá Chân Thần?

Mấy người tư duy đã hỗn loạn.

Huống chi mấy trăm năm trước Tạo Hóa Thánh Hoàng phong tỏa khí vậnnhân tộc, đột phá đã khó càng khó thêm.

Lâm Minh không ngạc nhiên trước hản ứng của mọi người, mở miệng giải thích:

- Tuy ta rời đi hai ngàn năm nhưng ở lại Uổng Tử cốc năm trăm năm, thời gian này tương đương với năm ngàn năm. Thật ra ta rời đi đã là sáu ngàn năm trăm năm.

Sáu ngàn năm trăm năm?

Nghe giải thích xong mọi người bớt thắc mắc nhưng vẫn khó chấp nhận. Từ Thiên Tôn đến Chân Thần thì thời gian sáu ngàn năm trăm năm vẫn quá ngắn.

Đặc biệt Lâm Minh tu luyện pháp tắc vô cùng thâm ảo, tuy luyện thành thì uy lực to lứn nhưng tốn nhiều thời gian, mỗi lần đột phá cần tích lũy năng lượng khủng khiếp.

Chương 2422: Ước đàm tạo hóa

Sau khi Lâm Minh trở về nhiều cường giả nhân tộc từ bốn phương tám hướng nhanh chóng chạy tới. Vì thánh tộc phong tỏa đại vũ trụ yếu hơn lúc đại chiến hoang dã lần đầu tiên rất nhiều nên những cao thủ nhân tộc từ Thiên Tôn trở lên cẩn thận xuyên qua trời sao một chút là có thể đến đi tự do.

Lâm Minh quay về chủ nhân căn cứ nhân tộc là Tiểu Ma Tiên, làm địa chủ nàng phải tổ chứ yên hội nghênh tiếp các cao thủ nhân tộc, cũng tẩy trần cho hắn.

Yến hội lần này Lâm Minh làm chủ nhân lại là lãnh tụ nhân tộc nên ngồi ở ghế chính cao cả, tiêu điểm toàn trường.

Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh trở về nhưng không lộ mặt công khai mà âm thầm gặp Tiểu Ma Tiên.

Từ hai ngàn năm trước Tiểu Ma Tiên đã nghe Lâm Minh kể chuyện giữa hắn và Thánh Mỹ.

Tiểu Ma Tiên rất khó có tình cảm thân thiết gì với Thánh Mỹ, nhưng nàng cảm ơn Thánh Mỹ. Nếu không có Thánh Mỹ thì Tiểu Ma Tiên không thể gặp lại Lâm Minh nữa.

Cảm xúc Thánh Mỹ dành cho Tiểu Ma Tiên cũng giống như vậy. Mặc dù Thánh Mỹ nguyện ý đứng sau lưng Lâm Minh, yên lặng ủng hộ hắn nhưng nàng rất khó buông xuống kiêu ngạo lạnh lùng, chủ động tiếp xúc với người khác.

Cho nên giữa Thánh Mỹ và Tiểu Ma Tiên chỉ trò chuyện vài câu rồi tách ra.

Thánh Mỹ cô đơn một mình tĩnh tọa, Tiểu Ma Tiên thì ra đại điện bên ngoài nghênh đón khách mới.

Tiểu Ma Tiên đi xong Cửu Nhi thập thò chạy ra, cười toe nhìn Thánh Mỹ, chu môi nói:

- Di nương xinh đẹp vừa rồi có phải là mẫu thân của Lâm Hoang ca ca không? Phụ thân thật là hao tâm, cưới thê tử toàn là như hao như ngọc.

Mấy năm nay Cửu Nhi đã trưởng thành, lại được Thánh Mỹ dốc lòng dạy dỗ nên tốc độ tu luyện tiến triển rất mau. Cửu Nhi lại nhận được thiên đạo tẩy lễ khi Lâm Minh, Thánh Mỹ phá Chân Thần, tốc độ cảm ngộ pháp tắc của Cửu Nhi hơn xa bạn đồng trang lứa.

Dù khi Tạo Hóa Thánh Hoàng nuốt hết khí vận của nhân tộc cũng không thể ngăn bước chân Cửu Nhi tu luyện.

Một vì Cửu Nhi không phải nhân loại thuần chủng, thứ hai là Cửu Nhi tu pháp tắc không phải một trong đạo Tam Thập Tam Thiên hệ thống tụ nguyên nhân tộc có thể khái quát.

Cửu Nhi ở độ cao đã vượt qua đạo Tam Thập Tam Thiên.

Thánh Mỹ nhìn Cửu Nhi, bật cười xoa tóc cô bé.

Thánh Mỹ nói:

- Ta và phụ thân của ngươi cùng nhau không phải vì hắn hao tâm.

Cửu Nhi nghiêng đầu nhìn Thánh Mỹ:

- Vậy thì vì sao?

Thánh Mỹ khẽ thở dài thì thầm:

- Có lẽ vì số mệnh đi.

Thật ra cho đến bây giờ Thánh Mỹ vẫn không thể thoát khỏi hai chữ số mệnh.

Cửu Nhi lại hỏi:

- Mẫu thân, bên ngoài rất náo nhiệt, mẫu thân không đi tham gia yến hội sao?

Thánh Mỹ lắc đầu nói:

- Ta không đi, ngươi muốn đi thì nói với phụ thân ngươi một tiếng.

Thật ra Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh trở về nhân tộc luôn cảm thấy mình khó thể hòa nhập vào môi trường này.

Đối với các Thiên Tônnhân tộc hay bằng hữu của Lâm Minh, dù là Tiểu Ma Tiên người mà hắn hoàn toàn tin tưởng thì Thánh Mỹ vẫn vô cùng xa cách.

Thánh Mỹ chỉ trò chuyện được vài câu với Mộ Thiên Tuyết.

Thánh Mỹ như không thuộc về thế giới này.

Nhưng chuyện này chẳng là gì với Thánh Mỹ, nàng đã thói quen một mình, thói quen cô đơn, nàng không cần vui vẻ với người. Trừ Lâm Minh ra Thánh Mỹ không cần ai làm bạn.

Thánh Mỹ có con đường phải đi, không thể không đi.

***

Tiệc tẩy trần cho Lâm Minh, cũng là tiệc mừng hắn đột phá Chân Thần, chủ điện bày mười hai bàn tiệc rượu.

Đang lúc chiến tranh nên làm đơn giản, không có nhiều ghế nhưng những người tham gia toàn là hùng chủ một phương nhân tộc.

Ví dụ Thâm Uyên Ác Ma, Thông Thiên Thần Chủ, Thông Thiên Thần Chủ, Đế Thích Già, Hạo VũThiên Tôn, Đại Tự Tại Phật, có tổng cộng hai mươi Thiên Tôn, Chân Thầnnhân tộc tụ lại đây.

Mọi người rất giật mình về tốc độ tu luyện của Lâm Minh, khó tránh khỏi lo âu. Tốc độ tu luyện của Lâm Minh tăng nhanh vùn vụt, thực lực và lĩnh ngộ pháp tắc có khi nào không theo kịp?

Vốn Lâm Minh bảy ngàn tuổi tu thành Thiên Tôn, dù tốc độ như thế trong nhân tộc là đỉnh cao nhất nhưng không xem là hạng nhất. Thế nhưng Lâm Minh một vạn ba ngàn năm trăm tuổi tu thành Chân Thần thì tốc độ đã bỏ xa tất cả võ giảnhân tộc.

Yến hội bắt đầu được mười phút thì Thông Thiên Thần Chủ lên tiếng đầu tiên:

- Lâm Minh, lần này ngươi trở về định đối diện thánh tộc thế nào?

Mọi người bất giác ngừng bưng ly rượu, cầm đũa, nhìn hướng Lâm Minh. Đây mới là chuyện những người đến tiệc tẩy trần của Lâm Minh quan tâm nhất.

Sau khi Lâm Minh đột phá Chân Thần thực lực cỡ bao nhiêu chẳng ai biết.

Không đến đẳng cấp Chân Thần thì không rõ chênh lệch cảnh giới đẳng cấp Chân Thần, mọi người hơi lo. Lâm Minh mới khám phá Chân Thần, thời gian ngắn ngủi như thế có khi nào nội tình không đủ, căn cơ bất ổn?

Tạo Hóa Thánh Hoàng dù gì là Chân Thần thế hệ trước, thời gian gần đây tiến bộ bước dài, không thể phỏng đoán thực lực của gã đến cảnh giới gì.

Không biết rõ Lâm Minh lẫn Tạo Hóa Thánh Hoàng, mọi người khó phán đoán thế cục được, chỉ có hỏi đương sự Lâm Minh bước tiếp theo dự định làm sao.

Lâm Minh để đũa xuống, hơi trầm ngâm.

Hạo Vũ xen lời:

- Chiến tranh giữa nhân tộc và thánh tộc lan đến mấy vũ trụ, một hai lời khó nói hết. Ta cho rằng Lâm Minh khoan vội nói chuyện, chúng ta bàn bạc kỹ hơn đi.

Đại địch trước mắt, vận mệnh nhân tộc gần kề cái chết, lãnh tụ các phương nhân tộc không tâm tình ăn linh thực ngon lành trên bàn, bắt đầu bàn bạc chiến cuộc.

- Ta cho rằng Nhân Hoàng bệ hạ hãy bế quan một đoạn thời gian củng cố coăn cơ...

Người lên tiếng là Hắc Ám Quân Chủ, dù xuất thân ma đạo nhưng bề ngoài nho nhã, giọng điệu hết sức cung khiêm.

Vẻ mặt Thông Thiên Thần Chủ lo âu nhìn Lâm Minh:

- Ừm! Nhưng Tạo Hóa Thánh Hoàng phong tỏa khí vận của tộc ta, bây giờ thế hệ trẻ tu luyện hệ thống tụ nguyện tràn đầy khó khăn, về luyện thể khó mà tiến bộ trong thời gian ngắn. Nếu cứ tiếp tục thế này thì không cần thánh tộc ra tay, nhân tộc ta sẽ diệt vong hết.

Thông Thiên Thần Chủ tổng chờ Lâm Minh sẽ nêu ra kiến nghị gì hơi thay đổi cục diện trong thời gian ngắn.

Thế cục hiện tại nhân tộc đối diện cực kỳ tệ, nhưng Hắc Ám Quân Chủ, Đại Tự Tại Phật, Thần Mộng, Đế Thích Già, ai không người nào nêu được cách giải quyết hữu hiệu.

nhân tộc đã bị thánh tộc dồn vào ngõ cụt không có lối ra.

- Chúng ta đối diệntình huống đúng là như thần chủ nói, nhưng hiện tại không thể gấp gáp làm gì nếu không càng lộ ra sơ hở, bị thánh tộc tổn hại nặng, thậm chí bị triệt để tiêu diệt.

Người lên tiếng là Đế Thích Già, gã ném ra vấn đề hóc búa. Lâm Minh khó ch ỏa đối sách gì, nhưng nói sao thì hắn trở về, nhân tộc có thêm một cường giả đỉnh cao, ít ra không đến nỗi hoàn toàn bị nghiền ép khi đối diện Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Khi Đế Thích Già nói chuyện có nhìn Lâm Minh một cái, trưng cầu ý kiến của hắn. Lâm Minh bây giờ đã là nòng cốt của lãnh tụ các phương nhân tộc.

Lâm Minh mỉm cười nói:

- Ma Quân tiền bối nói Lâm ta bế quan đoạn thời gian củng cố cảnh giới gì đó, thật ra ta đã hoàn thành rồi. Sau khi ta đột phá Chân Thần còn ở trong một thánh địa tu luyện bế quan năm trăm năm, căn cơ sớm củng cố vững chắc.

Lâm Minh nói mấy cầu làm những kiệt xấu nhân tộc có trí có mưu tim đập nhanh.

Lâm Minh đột phá Chân Thần đã là hơn năm trăm năm trước, tức một vạn ba ngàn tuổi hắn đột phá xong rồi.

Nơi được Lâm Minh gọi là 'thánh địa tu luyện' chắc cũng ghê gớm.

- Một ngàn năm trăm năm trong Hắc Ám Thâm Uyên ta bặt vô âm tín, khiến mọi người lo lắng...

Lâm Minh nói đến đây liếc Tiểu Ma Tiên một cái, trong ánh mắt có chút áy náy.

Tiểu Ma Tiên cười tui vẻ, ánh mắt tin tưởng nhìn Lâm Minh.

Thật ra vì Lâm Minh không cách nào tuyền tin cho Tiểu Ma Tiên, những ngày hắn ở Thâm Uyên cơ bản là trong mộ Ma Thần hoàn toàn phong kín.

- Hôm nay ta về lại nhân tộc đương nhiên là có chút tự tin đối diện thánh tộc.

Lâm Minh nói đến đây thì mọi người phấn chấn tinh thần, bọn họ tin tưởng hắn tuyệt đối. Lâm Minh đã dám nói là có tự tin đối diện thánh tộc thì sẽ không nói chơi.

Thông Thiên Thần Chủ hỏi ngay:

- Chúng ta làm sao?

Bởi vì trong lòng kích động nên râu Thông Thiên Thần Chủ run run.

- Các người lược trận cho ta là được, về phần ta...

Lâm Minh hơi dài giọng, nhấn mạnh từng chữ:

- Ta định ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Lâm Minh thốt lời khiến toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Chương 2423: Tín sử truyền thư

- Ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng!?

- Này...

Những hùng chủ của nhân tộc bị lời Lâm Minh nói chấn động. Bọn họ không chỉ ngơ ngác nhìn nhau, tay cầm rượu đổ cả ra ngoài. Tạo Hóa Thánh Hoàng đang rầu muốn kiếm Lâm Minh vậy mà hắn chủ động đưa lên cửa.

Trong đại chiến chủng tộc này muốn ước đàm thì phải là thực lực hai phe ngang ngửa nhau mới được, không thì ai thèm đàm với ngươi? Trực tiếp xử lý ngươi là xong.

Chẳng lẽ... Lâm Minh đã có tự tin đối diện Tạo Hóa Thánh Hoàng?

Hiểu được điều này mọi người ngơ ngác không nói nên lời.

Hạo VũThiên Tôn ngây ra lúc lâu mới mở miệng hỏi:

- Lâm Minh, ngươi muốn quyết chiến với Tạo Hóa Thánh Hoàng?

Hạo Vũ cho rằng ước đàm và quyết chiến không khác gì nhau.

Tiểu Ma Tiên lo lắng hỏi:

- Ngươi... Có tin tưởng đánh bại Tạo Hóa Thánh Hoàng?-

Tiểu Ma Tiên tin tưởng Lâm Minh nhưng mới đột phá Chân Thần đã đụng độ Tạo Hóa Thánh Hoàng thì quá mạo hiểm.

Lâm Minh thản nhiên nói:

- Ta không rõ Tạo Hóa Thánh Hoàng có cảnh giới gì, nếu có thể thì ta nguyện ý ước đàm với Tạo Hóa Thánh Hoàng chứ không phải quyết chiến. Nhưng đôi khi sự việc không như ta nghĩ.

Không ai ngờ sau khi Lâm Minh trở về, cách giải quyết thế cục thánh tộc và nhân tộc lại đơn giản như vậy.

***

Chuyện Lâm Minh ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng cứ thế được quyết định. Đám người Tiểu Ma Tiên, Hạo Vũ mặc dù vô cùng lo lắng nhưng Lâm Minh có quyền uy cực cao trong nhân tộc, hắn đã từng sáng tạo rất nhiều kỳ tích, không có người chất vấn Lâm Minh, không cho rằng hắn sẽ đi làm chuyện không nắm chắc.

Lùi một bước, dù ước đàm không thành công cũng sẽ chẳng tạo thành hậu quả xấu gì.

Lâm Minh đụng độ Tạo Hóa Thánh Hoàng dù không chiếm lợi cũng nên có cách thoát thân.

Nghĩ đến đây nhiều hùng chủ nhân tộc hơi yên lòng. Thế là quyết định thời gian, địa điểm xong tin Lâm Minh ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng bị nhân tộc truyền ra ngoài.

Truyền tin là một khôi lỗi tín sử.

Bản chất loại khôi lỗi này thật ra là linh hạm loại nhỏ, trải qua luyện chế có thể đại na di không gian, có thể thay đổi phương hướng khi đi tránh cho bị người điều tra ra chỗ xuất phát.

Hàng ngàn khôi lỗi tín sử nhắm ngay mấy chỗ tụ tập lớn của thánh tộc phóng qua, nửa tháng sau tin đã được đưa tới thánh tộc.

***

Đây là một hao viên không trung ưu nhã.

Trong hư không vũ trụ mênh mông vô tận lơ lửng một vườn hao viên trăm dặm. Trong đó linh thực khắp nơi, hoa thơm chim hót véo von, các loại thiên địa kỳ trân tranh nhau khoe sắc.

Biên giới hao viên bị trận pháp bao lại, đi ra ngoài một bước là trời sao hắc ám sâu thẳm vô han. Cảnh tượng này thật khiến người rung động.

Trong hao viên có mấy tiên sơn lơ lửng. Trên một ngọn tiên sơn nở đóa sen màu xanh to cỡ bánh xe, cánh hoa sen tinh xảo như ngọc, trên tim sen có một thiếu nữ áo xanh ngồi xếp bằng.

Nữ nhân này mặc váy dài màu xanh hoàn mỹ tôn lên vóc dáng thướt tha của nàng, hai mắt hẹp dài, màu da hơi tái như bệnh Tây Thi.

Mái tóc nàng bới cao cắm ba cọng linh vũ xinh đẹp, linh vũ tăng thêm phần bí ẩn khiến người khó nắm bắt.

Nàng chính là môn sinh đắc ý của Phiêu Vũ Thần Vương, Thanh Liên Tiên Tử.

Từ khi nuốt hận dưới tay Lâm Minh thì Thanh Liên Tiên Tử luôn bế quan khổ tu, mấy năm nay tu vi tiến triển rất nhanh.

Thanh Liên Tiên Tử không mơ xa sẽ đuổi kịp Lâm Minh nhưng nàng lấy hắn làm mục tiêu cố gắng.

Đôi khi đặt ra một mục tiêu cao, dù không thể với tới nhưng ít ra phát huy tiềm lực của bản thân phát huy đến mức tận cùng.

Phiêu Vũ Thần Vương vốn đã rút ra khỏi đại chiến nhân tộc và thánh tộc, nhưng nàng vẫn đi tới vũ trụ hoang dã. Lý do vì vũ trụ thánh tộc rất bình yên, đặc biệt Thanh Liên Tiên Tử không tìm được đối thủ trong bạn đồng lứa. Tu luyện trong Thánh La Thiên gió êm sóng lặn bình thản giống như bế quan một mình.

Vì vậy Thanh Liên Tiên Tử đi tới chiến trường, từ chiến đấu cảm ngộ võ đạocủa mình. Có thể ngẫu nhiên nhìn hai phe chém giết sinh tử, thậm chí là cao thủ đánh nhau. Đối với Thanh Liên Tiên Tử thì đây là sự dẫn dắt.

Tiếc rằng bây giờ nhân tộc lẩn trốn khắp nơi, đã lâu không đánh với thánh tộc.

Mấy hôm nay Thanh Liên Tiên Tử tĩnh tọa khổ tu trên tiên sơn, cho đến một ngày nọ nàng đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt ra. Thanh Liên Tiên Tử nhìn bên ngoài kết giới vườn hoa không trung có một con chim khôi lỗi dài ba thước bay nhanh, là một khôi lỗi tín sử.

- A?

Thanh Liên Tiên Tử lòng máy động lắc người đến bên ngoài kết giới.

Thanh Liên Tiên Tử tùy tay chộp khôi lỗi, nhìn tin tức trong đó, lòng rung động.

- Đây... Đây là sao?

Khôi lỗi tín sử mang theo ngọc giản chứa tin tức. Bên trong ghi rất đơn giản, chỉ một câu ngắn ngủi. Thời gian đã định sẵn, địa điểm, nêu ý muốn ước đàm với Tạo Hóa Thánh Hoàng, ký tên là Nhân Hoàng Lâm Minh.

Lâm Minh, ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng!?

Thanh Liên Tiên Tử há hốc mồm, đầu óc hỗn loạn.

Hơn hai ngàn năm trước lần đầu tiên Thanh Liên Tiên Tử gặp Lâm Minh từng cho rằng hắn là đối thủ của nàng, dẫn dắt Hoang chi quân đoàn đi bao vây tiễu trừ hắn. Sự thật chứng minh Lâm Minh và nàng không cùng đẳng cấp, hắn đột phá Thiên Tôn xong đấu ngang tay với sư tôn Phiêu Vũ Thần Vương của Thanh Liên Tiên Tử.

Thanh Liên Tiên Tử không thể khôngtâm phục khẩu phục Lâm Minh, nhưng nàng không nghĩ rằng trong hai ngàn năm ngắn ngủi hắn có thể đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng xứng đáng với từ hình dung sâu không lường được.

Ước đàm và ước chiến là cùng khái niệm, trừ phi Lâm Minhbản tôn không xuất hiện.

Nhưng nếu bản tôn không lộ mặt thì trực tiếp dùng khôi lỗi tín sử truyền tin là được, cần gì chỉ rõ thời gian, địa điểm, trịnh trọng ước đàm với Tạo Hóa Thánh Hoàng?

Chẳng lẽ Lâm Minh đã tự tin đến mức có thể đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng?

Thanh Liên Tiên Tử cảm giác gần như là chuyện không thể. Mới trôi qua bao lâu, hai ngàn năm trước Lâm Minh là tu vi Thiên Tôn hạ vị hiện tại có thể tới trình độ nào? Lâm Minh cho rằng với cực hạn Thiên Tôn gì đó có thể chiến thắng Tạo Hóa Thánh Hoàng sao?

Thanh Liên Tiên Tử nắm chặt khôi lỗi tín sự, lặng im một lúc sau báo tin cho sư tôn Phiêu Vũ Thần Vương ngay.

Không chỉ Thanh Liên Tiên Tử, nhiều cao thủ thánh tộc đều nhận được tin tức.

Trong đó bao gồm các Thiên Tônthánh tộc, những tuấn kiệt thế hệ trẻ như Diệu Nhật, Tà Nguyệt.

Khi mọi người nhìn khôi lỗi tín sử, trước tiên cho rằng đang đùa bọn họ, khả năng lớn nhất là cái tòngg.

Bọn họ không tin Lâm Minh sẽ đến Thiên đảo ước đàm với Tạo Hóa Thánh Hoàng, cho hắn mượn một trăm lá gan cũng không thể nào. Nếu Lâm Minh đến thật thì đó không phải can đảm mà là ngu ngốc.

Gần Tạo Hóa thánh cung, đám Thiên Tônthánh tộc tập hợp lại phỏng đoán ý đồ nhân tộc.

- Các ngươi nói xem có phải nhân tộc đặt bẫy gì không?

- Ha ha ha! Nhân tộc có thể đặt cái bẫy cao minh gì được? Hiện tại nhân tộc có Chân Thần chỉ là hai người Thần Mộng, Đế Thích Già. Tuy Lâm Minh chưa đến Chân Thần nhưng thực lực sớm tới cảnh giới Chân Thần, chắc hắn mạnh nhất nhân tộc. Nhưng bằng vào ba người này tổ hợp lại làm sao có thể bày ra cạm bẫy đủ để uy hiếp Thánh Hoàng bệ hạ được? Dù cho nhân tộc một ngàn năm để bài bố các tầng cơ quan đại trận cũng không thể tổn thương một cọng lông của thánh hoàng bệ hạ.

- Không sai! Ngươi nói đúng,! Nhưng kỳ lạ, chẳng lẽ nhân tộc rảnh rỗi sinh nông nỗi dùng cách này đùa chúng ta? Hay mấy năm nay bọn họ bị chúng ta đè ép không thở nổi, cộng thêm Thánh Hoàng bệ hạ nuốt mất khí vận của họ, bọn họ hận ngứa răng nhưng không tìm ra cách nào trả thù vì vậy dùng thủ đoạn ấu trĩ này?

- Hừ! Nhân tộc chưa tới mức nhảm như thế. Mặc kệ bọn họ có ý định gì, ngày đó chắc chắn Lâm Minh sẽ không đến. Người này thực lực xuất chúng, trưởng thành nhanh, cực kỳ khó chơi, là mối hạo lớn trong lòng chúng ta. Tai họa này không thể ngốc tới mức đó.

- Chúng ta không nghĩ ra nguyên nhân nhân tộc làm như vậy, cạm bẫy gì đó thì ta nghĩ các vị đã nghĩ nhiều. Đừng nói nhân tộc không có năng lực này, dù Hồn tộc tham gia vào cũng làm được gì? Chúng ta chỉ cần phái người đi điều tra là được, Thánh Hoàng bệ hạ có thể dùng cảm giác tra xét từ xa, nếu có cạm bẫy không thể nào không có dấu vết.

Đám Thiên Tônthánh tộc phân tích hàng loạt, cuối cùng kết luận nhân tộc đưa ra những khôi lỗi tín sử chẳng hiểu ra sao, không biết mục đích của nhân tộc là gì.

Lúc này Phiêu Vũ Thần Vương hay Thiên Cương Thần Vương đều nhận được tin tức.

Thiên Cương Thần Vương vuốt râu cứng như kim thép của mình, hơi hưng phấn nói:

- Thú vị, thú vị!

Lâm Minh ước đàm Tạo Hóa!

Thiên Cương Thần Vương cũng không tin thực lực của Lâm Minh có thể trưởng thành nhanh như vậy, nhưng không cản trở Thiên Cương Thần Vương mong chờ chuyện này. Thiên Cương Thần Vương rất muốn nhìn xem Lâm Minhnhân tộc chuẩn bị làm cái gì.

Thiên Cương Thần Vương rất mong chờ:

- Xem ra ta phải đi hoang dã một chuyến.

Thiên Cương Thần Vương rút ra khỏi đại chiến nhân tộc và thánh tộc nhưng không có nghĩa là bản thân không thể đi xem cuộc chiến.

Chương 2424: Ngày ước đàm

Trong một tòa đại điện màu vàng của Tạo Hóa thánh cung, một nam nhân trung niên vóc dáng vạm vỡ mặc trường bào hao lệ ngồi trên vương tọa.

Vơng tọa này chế tạo từ huyền thạch tuyên cổ, chỗ ngồi rộng một trượng. Nam nhân ngồi ở đây như ngồi trên chúng sinh, khiến người khó mà ngước nhìn.

Trong mắt nam nhân chất chứa hờ hững bễ nghễ thiên hạ, như là trên đời không có thứ gì khiến cảm xúc nam nhân dao động.

Nam nhân này là Tạo Hóa Thánh Hoàng, lãnh tụ thánh tộc.

Trong tay Tạo Hóa Thánh Hoàng đang cầm một khối ngọc giản, trên mặt không vui không buồn.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đã đọc nội dungngọc giản rồi, đoạn lời nói Lâm Minh muốn ước đàm với gã.

Nhiều cường giả thánh tộc đứng trong đại điện, có thể đứng tại đây thì tu vi thấp nhất cũng cỡ Thiên Tôn trung vị.

Mọi người đều nhìn ngọc giản trong tay Đại Chuyển Sinh thuật, vốn tưởng đây làtin tức không có ý nghĩa gì ai ngờ Tạo Hóa Thánh Hoàng đột nhiên lấy ra ngay lúc này.

Bọn họ không nói thêm gì, nhân tộc đưa tới ngọc giản nhìn như kỳ lạ nhưng Tạo Hóa Thánh Hoàng đã thấy thì để gã tự quyết định vậy.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đơn giản nói:

- Ba ngày sau các ngươi cùng ta đi tinh hệ Tiềm Long.

Các Thiên Tôn ngây người, tinh hệ TiềmLong là địa điểm ước định gặp mặt trong ngọc giản.

Bọn họ không ngờ Tạo Hóa Thánh Hoàng thật sự muốn thực hiện lời hẹn.

- Thánh Hoàng bệ hạ, người thật sự muốn đi?

Tạo Hóa Thánh Hoàng không trả lời, phất tay áo bỏ đi, để lại đám thánh tộc ngơ ngác nhìn nhau.

Thật sự muốn đến cuộc hẹn, nếu không một người nhân tộc tới thì sao?

Nhưng bọn họ không dám làm trái mệnh lệnh của Tạo Hóa Thánh Hoàng, vì vậy ba ngày sau đám đông Thiên Tônthánh tộc tụ tập ở Tạo Hóa thánh cung.

- Ha ha ha! Phiêu Vũ, ta biết ngay ngươi cũng trở về.

Thiên Cương Thần Vương vốn đoán được Phiêu Vũ Thần Vương sẽ đến, dùng cảm giác sưu tầm rất nhanh tìm ra người. Đã hai ngàn năm bọn họ chưa gặp nhau.

Thanh Liên Tiên Tử đứng cạnh Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương mang theo hai đồ đệ Yêu Nguyệt, Diệu Nhật.

Phiêu Vũ Thần Vương mỉm cười nói:

- Việc quan trọng như vậy dĩ nhiên ta sẽ không bỏ qua.

- Chúng ta đi trước một bước đi.

- Được!

Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương có quan hệ bình thường với Tạo Hóa Thánh Hoàng, bọn họ không định đi chung cùng Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Mạch Tạo Hóa thánh cung, Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương, nhiều thế lực thánh tộc cùng đi tinh hệ Tiềm Long.

Đa số thế lực Thiên Tôn không muốn đi, không chịu để người đùa giỡn mình như đồ ngu. Nhưng Tạo Hóa Thánh Hoàng đích thân đi thì bọn họ không dám không theo.

Nhưng gần đến tinh hệ Tiềm Long. Thì bọn họ dần câm miệng.

Vì bọn họ phủ hắn lên gần tinh hệ Tiềm Long. Mơ hồ nhận ra linh hạm nhân tộc.

- Có hạm đội nhân tộc, Lâm Minh đến thật sao?

- Nhân tộc đang nghĩ cái gì? Tổng quyết chiến sao?

Đám võ giảthánh tộc rất bất ngờ.

Tinh hệ Tiềm Long rất lớn, nhưng nhờ vào vị trí linh hạm nhân tộc rất nhanh bọn họ tìm ra địa điểm ước đàm chính xác.

Bọn họ ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong trời sao bao la phía xa có một ngôi sao nhỏ đơn độctrôi nổi.

Ngôi sao nhỏ đường kính chỉ vài trăm dặm không thể dựng dục ra sinh mệnh, nhưng ngôi sao này mọc kỳ hoa quỳnh thụ, thiên địa trân bảo nhiều không đếm xuể.

Những linh vật này tùy ý mọc trên mặt đất, có một tòa lầu các lơ lửng trên ngo óiao nhỏ.

Tòa lầu trông rất mộc mạc, phạm vi mấy trượng. Trong lầu các có một nam nhân trẻ tuổi ngồi xếp bằng.

Khuôn mặt nam nhân nổi bật hơn người, khí chất xuất trần. Nam nhân chỉ ngồi đó đã như cây trường thương sắc bén, khiến người nhìn lòng rung động.

Trước mặt nam nhân đặt một cái bàn dài, người trẻ tuổi ngồi một đầu, trên bàn bày một bình rượu, mấy cái ly.

Nhìn đám võ giảthánh tộc đến, nam nhân vươn tay làm động tác mời, mắt sáng rực nhìn cung điện thánh tộc lơ lửng, như thể xuyên qua vách tường, trận pháp cung điện nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng trong cung.

- Lâm Minh!

- Là hắn thậtr!

Có nhiều Thiên Tônthánh tộc đã thấy mặt Lâm Minh, dù chưa từng gặp nhưng có xem tranh Lâm Minh. Nam nhân trước mắt đúng là Lâm Minh.

Bọn họ không bao giờ ngờ Lâm Minh chẳng những xuất hiện, hơn nữa ung dung đến vậy, tùy ý như bằng hữu tụ hội.

- Không chỉ Lâm Minh đến, có nhiều Thiên Tônnhân tộc cũng tới. Bọn họ ở gần đó đã chuẩn bị sẵn sàng.

Linh hạm nhân tộc ở đây, theo vị trí linh hạm không khó phát hiện có hơn hai mươi Thiên Tônnhân tộc gần linh hạm.

Những Thiên Tônnhân tộc toàn là nhân vật quan trọng trong nhân tộc.

Nếu Lâm Minh và đám Thiên Tôn hao tổn tại đây thì kết cuộc của nhân tộc qua rõ ràng.

- Rốt cuộc muốn làm gì? Bọn họ không sợ sẽ chết tại đây?

- Chẳng lẽ Hồn tộc tham gia vào?

Nhiều võ giảthánh tộc đáy lòng lóe lên nghi hặọc này, có người phát hiện tu vi của Lâm Minh.

Tuy cách nhau rất xa nhưng khi đối diện Lâm Minh thì bọn họ có cảm giác như đối mặt trời sao bđại dương, áp lực rất mạnh.

Khoảng cách càng gần thì cảm giác này càng mãnh liệt, nhiều Thiên Tôn hơi thở nghẹn lại. Động tác tùy ý của Lâm Minh như ẩn chứa ý cảnh khó tả, khiến người không cách nào nhìn thẳng.

- Chân Thần!

- Hắn thế nhưng đột phá Chân Thần!

- Mới hai nàn năm, sao hắn có thể...

Nhiều võ giảthánh tộc xoe tròn mắt, bọn họ không ngờLâm Minh trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành đột phá Chân Thần.

- Chân Thần...

Thanh Liên Tiên Tử đứng cạnh Phiêu Vũ Thần Vương hít một hơi, tốc độ trưởng thành của Lâm Minh quá nhanh, mau tới nổi nàng không còn can đảm xem hắn là mục tiêu.

Thanh Liên Tiên Tử liếc hướng sư phụ mình, lúc trước Phiêu Vũ Thần Vương từng đánh với Lâm Minh, có tư cách đánh giá hắn nhất.

Mắt Phiêu Vũ Thần Vương hấp háy, lòng vô cùng ngạc nhiên:

- Kỳ lạ, sao Lâm Minh đột phá nhanh vậy? Chắc chắn có kỳ ngộ nhưng ta không nghĩ ra kỳ ngộ gì đến đẳng cấp như vậy được.

Thiên Cương Thần Vương đứng bên Phiêu Vũ Thần Vương liếm môi nói:

- Hắn đột pháquá nhanh, cũng không biết căn cơ và thực lực của hắn như thế nào.

Thiên Cương Thần Vương ngày càng mong chờ tình hình hôm nay.

Lâm MinhChân Thần đụng độ Tạo Hóa Thánh Hoàng!

Linh hạm thánh tộc ngừng lại trước hành tinh nhỏ. Đám đông võ giảthánh tộc lặng ngắt như tờ xa xa nhìn Lâm Minh, trong mắt lộ rõ kiêng dè.

Tay Lâm Minh vẫn không thả xuống, bày tư thế mời.

Trong thần cung thánh tộc truyền ra tiếng cười sang sảng:

- Ghê gớm, thật là ghê gớm! Không ngờ ngươi đột phá Chân Thần, chẳng trách có lá gan đối diện ta!

Giọng điệu lạnh nhạt nhưng như sấm vang vọng vũ trụ.

Một nam nhân trung niên mặc áo gấm màu vàng bước nhanh ra khỏi thần cung thánh tộc. Nam nhân trung niên chỉ đi vài bước đã đáp xuống ngô íao nơi Lâm Minh ngồi.

Nam nhân trung niên chính là Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cách Lâm Minh chưa tới mười trượng, đối với đẳng cấp Chân Thần thì khoảng cách này không khác gì mặt đối mặt.

Mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng sáng rực nhìn Lâm Minh, môi treo nụ cười bí hiểm:

- Ngươi cho rằng sau khi đột phá Chân Thần là có thể đánh một trận với ta? Tu vi của ngươi có thể trưởng thành nhanh như vậy địa khái vì tiến vào kết giới thời gian đặc biệt, thay đổi tốc độ chảy thời gian nhưng sẽ không vặn vẹo pháp tắc, cho võ giả bình an tu luyện trong đó đúng không?

Tạo Hóa Thánh Hoàng thốt lời làm võ giảthánh tộc sững sờ.

Loại kết giới thời gian này cực kỳ hiếm thấy, chỉ sốt ít người có nghe nói quá.

Bế quan trong kết giới thời gian này đổi lấy tu vi nhanh không bằng trải qua các loại lịch lãm, chém giết, kỳ ngộ tăng trưởngtu vi. Hai cái thể hiện ra sức chiến đấu không cùng đẳng cấp.

Giống như đóa hoa nuôi trong nhà kính khác hẳn cỏ dại trải qua gió táp mưa sa bên ngoài.

Nếu nói Lâm Minh dùng hai ngàn năm vào kết giới thời gian để tu vi nhanh chóng thành công, vậy hắn đột phá Chân Thần cũng không lạ gì.

Nghĩ đến đây đám Thiên Tônthánh tộc thoải mái hơn.

Kết giới thời gian thượng cổ đặc biệt thay đổi tốc độ chảy của thời gian tỷ lệ bình thường không quá khoa trương, hai ngàn năm tương đương cỡ một, hai vạn năm.

Tính ra Lâm Minh đột phá cũng là hợp tình hợp lý, dù sao tiềm lực, căn cơ của hắn bày ra đó.

Nhưng nhanh chóng thành Chân Thần trong kết giới thời gian, đặc biệt liên tục vượt qua mấy tiểu cảnh giới đẳng cấp Thiên Tôn thì tham ngộ thực lực, pháp tắc bị ảnh hưởng.

Chương 2425: Đàm phán tan vỡ

Trong Thiên Tônthánh tộc thế hệ già hay thế hệ trẻ đều địch thị, ghen tỵ Lâm Minh vô cùng.

Lâm Minh quá chói sáng, hơn một vạn tuổi đột phá Chân Thần, có thể ước đàm Tạo Hóa Thánh Hoàng, đã không cugfn đẳng cấp với bọn họ.

Từ xưa văn nhân khinh nhau, võ giả, đặc biệt là trận doanh đối địch cũng vậy. Không ai muốn tự nhận mình không bằng người, không muốn tăng chí khí cho người, diệt uy phong của mình.

- Thánh Hoàng bệ hạ còn chờ gì nữa, trực tiếp ra tay là xong. Lâm Minh chỉ là dựa vào kết giới thời gian đột phá Chân Thần, không đáng gì trước mặt Thánh Hoàng bệ hạ.

- Thánh Hoàng đối phó Lâm Minh thì chúng ta bao vây tiễu trừ cao thủ nhân tộc khác. Trận chiến hôm nay sẽ tổn hại nặng nhân tộc!

Trong lòng đám Thiên Tônthánh tộc thầm tính toán. Bọn họ vố n không để bụng ước đàm gì đó, đối với đa số người thì hôm nay là cuộc chém giết.

Trên ngôi sao nhỏ Lâm Minh lại vươn tay ra làm động tác mời.

Lâm Minh cười tủm tỉm, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Thánh Hoàng bệ hạ không ngồi sao?

Bình tĩnh trước uy áp của Tạo Hóa Thánh Hoàng không phải điều cao thủ đẳng cấp Chân Thần bình thường làm được.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhìn Lâm Minh một lát, mỉm cười nói:

- Bây giờ ta rất muốn nghe thử xem ngươi có thể đàm cái gì.

Tạo Hóa Thánh Hoàng uvng nhẹ ống tay áo, sau đó ngồi vào ghế.

Bàn dài trước mặt Lâm Minh chỉ cỡ hai trượng, hai người cách nhau cái bàn ngồi đối diện. Lâm Minh chậm rãi đổ rượu.

Đám võ giảthánh tộc nhì ncảnh này thấy kỳ dị. Tạo Hóa Thánh Hoàng có địa vị cao cả trong thánh tộc, căn bản không người có tư cách uống cùng bàn với gã. Dù là Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương cũng không được.

Hiện tại Lâm Minhnhân tộc ngồi ngang hàng với Tạo Hóa Thánh Hoàng, uống rượu chung bàn.

Vù vù vù vù vù!

Không thấy Lâm Minh nhúc nhích gì đã có một ngọc giản bắn ra khỏi tay Lâm Minh bay thẳng tới chỗ Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng ngồi yên, ngọc giản như mũi tên thép bắn ra tự động ngừng trước mặt gã.

Thần thức quét qua, chỉ khoảnh khắc Tạo Hóa Thánh Hoàng đã biết tin tức trong ngọc giản.

Trong ngọc giản, Lâm Minh miêu tả âm mưu Hồn Đế.

Thâm Uyên Ác Ma sớm muộn gì sẽ ngầm chiếm Tam Thập Tam Thiên, địa chiến thượng cổ trăm ức năm trước sẽ lại đến.

Ai nhìn nội dungngọc giản đều sẽ ngạc nhiên, dù là Tạo Hóa Thánh Hoàng đọc ngọc giản xong rất khó bình tĩnh.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nghi ngờ nhìn Lâm Minh:

- Ngươi nói gì? Ý ngươi là Hồn Đế bị đoạt xá!?

Lâm Minh chậm rãi uống hết rượu trong chén lại đổ đầy:

- Ít nhất bị đoạt xá mấy ức năm. Hồn ĐếTam Thập Tam Thiên hiện tại sớm không phải người Hồn tộc.

Lâm Minh nói ra tin tức khiến lòng Tạo Hóa Thánh Hoàng lạnh lẽo, gã không cách nào hoàn toàn tin lời hắn.

Chuyện này rất kinh thế hãi tục, nếu như là Lâm Minh lừa gã thfgiTạo Hóa Thánh Hoàng không thể phân biệt thật giả.

- Ngươi nói Bất Hủ quân vương bị phong trong mộ Ma ThầnHắc Ám Thâm Uyên, nói mộ Ma Thần sinh ra linh trí muốn nô dịch Tam Thập Tam Thiên? Tất cả chỉ là lời nói của mình ngươi, tại sao ta phải tin tưởng?

Lâm Minh trả lời hết sức đơn giản:

- Bằng vào phán đoán của ngươi.

Tạo Hóa Thánh Hoàng lạnh lùng cười:

- Nói cũng như không. Một ngọc giản của ngươi đã bắt ta ngừng mọi hành động của thánh tộc, cùng ngươi hợp sức đối kháng Hồn tộc? Quá vớ vẩn!

- Huống chi, ngươi bịa đặt racâu chuyện có nhiều lỗ hổng. Ví dụ ngươi nói chủ nhân mộ Ma Thần đáng sợ như vậy, có thể đoạt xá Hồn Đế, khống chế Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, vậy ta hỏi ngươi tại sao hắn phớt lờ ta đi? Hắn có thể đoạt xá Hồn Đế thì tự nhiên cũng có thể đoạt xá ta. Khống chế Hoang vậy sao không khống chế song song ta luôn, chẳng phải càng bớt lo? Vậy sẽ không xảy ra chuyện hôm nay ngươi ước đàm ta.

Lâm Minh không hề bất ngờ trước câu roi của Tạo Hóa Thánh Hoàng, trước kái hắn từng suy nghĩ điều này.

Lâm Minh nói:

- Lực lượng của bất cứ ai đều không thể vô cùng vô tận, nếu dựa theo cách nói của Thánh Hoàng bệ hạ thì ta cũng có thể ỏi ngược lại. Tại sao chủ nhân mộ Ma Thần không đem tất cả sinh mệnh Tam Thập Tam Thiên, Hắc Ám Thâm Uyên, toàn Ác Ma khống chế hoặc đoạt xá? Nếu hắn là cháu tể tuyệt đối thì không còn ai chống đối lại hắn được.

- Điều này là không thể nào, hắn không có lực lượng khủng bố như vậy, không có linh hồn lực mạnh đến vậy. Tức là hắn khống chế người khác, đoạt xá người khác có cực hạn.

- Thật ra ai đều như vậy, khôi lỗi sư điều khiển khôi lỗi cũng có hạn mức cao nhất, đặc biệt đối với khôi lỗi cường đại.

- Vậy chủ nhân mộ Ma Thần khống chế Chân Thần thượng vị, Chân Thần đỉnh cao cũng có số lượng không nhiều. Ví dụ chủ hồn tối đa chia ra ba phần, đoạt xá Hồn Đế, Minh, Hồng là ba tồn tại mạnh nhất thế gian. Người thì... Tiếc rằng không lọt vào tầm mắt.

Lâm Minh nói từ tốn nhưng cực kỳ chói tai với Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nói thẳng ra thực lực của Tạo Hóa Thánh Hoàng không tốt, không lọt vào mắt Hồn Đế.

Lâm Minh giải thích hợp tình hợp lý, Hoang sớm bị thương, có lẽ vì nguyên nhân này nên bị chủ nhân mộ Ma Thần từ bỏ.

Sắc mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng sa sầm, nhưng gã không nổi khùng vì Lâm Minh mỉa mai:

- Dù ngươi có thể tự lấp lỗ hổng thì sao? Thánh tộc ta chuẩn bị cho trận đại chiến này không biết bao nhiêu thời gian, chỉ dựa vào ngươi kể một câu chuyện là ta bắt thánh tộc hoàn toàn ngừng chiến, ngược lại đối phó Hồn Đế, đây chẳng phải là trò cười lớn nhất thiên hạ?

Tạo Hóa Thánh Hoàng vẫn không tion lời Lâm Minh nói, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý. Lâm Minh chậm rãilần mò Tu Di giới, rút Ám Long thương ra từ Tu Di giới.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nheo mắt, sát khí tứ tán.

Uy áp cường giả tuyệt thế khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát ra. Ngôi sao dưới chân Tạo Hóa Thánh Hoàng rung bần bật như không chịu nổi áp lực.

Trong uy áp to lớn này Lâm Minh nhẹ vuốt ve thân Ám Long thương, không ngẩng đầu lên:

- Thánh Hoàng bệ hạ phát động chiến tranh toàn diện với nhân tộc thật ra vì nuốt nhân tộc chiếm nhiều tài nguyên, lực lượng khí huyết cung cấp cho ngươi hoàn thành dã tâm nuốt thiên hạ đúng không? Đối thủ cuối cùng của ngươi vẫn là Hồn Đế, ngươi nghĩ Hồn Đế là uy lực lớn nhất để ngươi chế ngự Tam Thập Tam Thiên.

Tạo Hóa Thánh Hoàng không tỏ ý kiến, gã lạnh lùng cười:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?

- Mọi kế hoạch của ngươi thành lập trên cơ sở thánh tộc mạnh hơn xa nhân tộc. Nhưng nếu thánh tộc căn bản không thắng được nhân tộc, ta nghĩ các ngươi không có lý do tiếp tục kiên trì cuộc chiến lưỡng bại câu thương này đúng không?

Lời Lâm Minh nói khiến Tạo Hóa Thánh Hoàng nhướng cao đuôi mày, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Hả?

Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng nói chuyện không ngăn cách thanh âm, Thiên Tônthánh tộc cách mấy trăm dặm nghe rõ ràng.

Lâm Minh khiêu khích khiến bọn họ rút binh khí ra, vận chuyển cương nguyên trong người.

- Thánh tộc không thắng được nhân tộc?

- Ha ha ha! Buồn cười!

Một số Thiên Tônthánh tộc tức giận bật cười, bọn họ không kiềm được muốn đại chiến một trận để chứng minh lời Lâm Minh nói vớ vẩn cỡ nào.

Lâm Minh phớt lờ phản ứng của các Thiên Tônthánh tộc, hắn nghiêng đầu nhìn Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương.

Hai người vừa tới là Lâm Minh cảm giác ra ngay.

Lâm Minh mỉm cười hỏi:

- Hai vị thần vương còn nhớ ước định ngày xưa với Lâm ta không? Lâm ta ước định cùng hai vị rút khỏi đại chiến nhân tộc, thánh tộc, nhưng cũng ước định ta và Tạo Hóa Thánh Hoàng là ân oán cá nhân, thù sinh tử. Lâm ta sẽ không ra tay với con dân thánh tộc nào nhưng có thể đánh với Tạo Hóa Thánh Hoàng, đúng không?

Cảnh ước định với Lâm Minh cho tới nay Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương còn ký ức khắc sâu.

Thiên Cương Thần Vương gật đầu nói:

- Đúng là vậy.

- Ừm! Rất tốt, nếu hai vị thần vương không ra tay mà ta có thể chứng minh...

Lâm Minh nói tới đây chuyển hướng Tạo Hóa Thánh Hoàng, chậm rãiđứng lên.

- Chứng minh thực lực của Lâm ta hơn hẳn Thánh Hoàng bệ hạ, vậy thánh tộc trên chiến trường chính diện sẽ không có ai đối kháng lại Đế Thích Già, Thiên TônThần Mộng, vậy thì thánh tộc không thắng được nhân tộc!

- Đến lúc này chiến tranh thánh tộc còn tiếp tục đánh nữa không?

- Với điều kiện tiên quyết này Thánh Hoàng bệ hạ cho rằng Lâm ta cần nói dối với Thánh Hoàng bệ hạ sao?

Khi Lâm Minh nói chuyện thì tay phải đã ấn nhẹ trên thân Ám Long thương.

Trong phút chốc không khí xung quanh đóng băng.

Chương 2426: Cuộc chiến Chân Thần

Bùm!

Trong khoảnh khắc Lâm Minh cầm lên Ám Long thương, cái bàn, ghế dưới thân hắn nổ tung, nát bấy.

Sát khí tứ giăng, hai cao thủ tuyệt thế Lâm Minh, Tạo Hóa Thánh Hoàng đối đầu nhau.

Cường giả đẳng cấp cỡ bọn họ trong vị diện Tam Thập Tam Thiên chỉ dựa vào khí thế đã có thể chấn vỡ không gian.

Vạt áo Tạo Hóa Thánh Hoàng bay phần phật, mặt cười khẩy. Giây phút đó người Tạo Hóa Thánh Hoàng phát ra tiếng rống như rồng ngâm, tiếng hú đinh tai nhức óc thẳng hướng vũ trụ. Thiên địa biến sắc, gió nổi mây hun. Sau lưng Tạo Hóa Thánh Hoàng hiện ra ảo ảnh thần linh dài ngàn trượng.

Tay ảo ảnh cầm cây chiến mâu, thân hình như núi cao lồng lộng, đôi mắt như hai vầng mặt trời rực rỡ phát ra ánh sáng huy hoàng chiếu sáng trời cao, bễ nghễ thiên hạ!

Có tiếng kêu rên vang lên liên tiếp:

- A!

Giới Vương của nhân tộc, thánh tộc không thể nhìn thẳng ảo ảnh thần linh, mới nhìn một cái đã chấn động toàn thân, ngực như bị búa gõ, không kiềm được muốn quỳ rạp xuống.

Các Thiên Tôn đối diện ảo ảnh thần linh cũng cảm nhận uy áp như núi Thái đè đầu, khiến bọn họ không kiềm được muốn quỳ lạy, khó thể chịu đựng áp lực to lớn này.

Mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng sáng rực nhìn Lâm Minh, thanh âm mang theo bá khí bễ nghễ chúng sinh:

- Ngươi... Xác định muố nđánh một trận với ta?

Phối hợp ảo ảnh thần linh sau lưng Tạo Hóa Thánh Hoàng thì gã như vị thần thật sự, không có có thể đối kháng.

Phe thánh tộc có người đi theo Tạo Hóa Thánh Hoàng không kiềm được cao giọng quát:

- Thánh Hoàng muôn đời bất hủ!

- Kẻ mạo phạm uy nghiêm của bệh ạ, chết!

Đám đông Thiên Tônthánh tộc kích động khi Tạo Hóa Thánh Hoàng thể hiện ra thực lực.

Đó là uy lực của lãnh tụ, hơn nữa bọn họ sớm không để bụng cuộc đàm phán chẳng chút ý nghĩa này. Cái bọn họ muốn nhìn là Tạo Hóa Thánh Hoàng nghiền áp Lâm Minh, là đoàn quân thánh tộc xông lên xé rách trận địa nhân tộc, giết đến gà chó không tha.

Phe nhân tộc nhìn kết quả đó, đám người Đế Thích Già, Hắc Ám Ma Quân biểu tình trầm trọng. Tiểu Ma Tiên siết chặt nắm đấm, lòng thầm toát mồ hôi cho Lâm Minh.

Bọn họ biết rõ Lâm Minh sẽ không làm bậy nhưng quan tâm bị lọa, đù sao hắn đối diện hoàng giả mạnh nhất thánh tộc.

Tạo Hóa Thánh Hoàng tích uy quá nặng với nhân tộc, trong lòng nhiều võ giảnhân tộc xem Tạo Hóa Thánh Hoàng gần với thần linh Tam Thập Tam Thiên.

Cắn nuốt khí vậnnhân tộc, nghịch thiên đạo, đây không phải thủ đoạn của thần linh thì là gì?

Cuộc quyết chiến quan tâm vận mệnh nhân tộc thế này làm sao bọn họ thoải mái cho được? Đặc biệt hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng lộ ra thực lực làm nhiều hùng chủ nhân tộc có cảm giác khó thể ngước nhìn.

Thời gian dường như đông lại vào giây phút đó. Lâm Minh và Tạo

Hóa Thánh Hoàng chỉ cách nhau mấy trượng, bọn họ phát ra uy áp đáng sợ. Ngôi sao dưới chân hai người rung bần bật, mặt đất nứt từng vết rạn sắp vỡ nát.

Lâm Minh ngước nhìn ảo ảnh thần linh sau lưng Tạo Hóa Thánh Hoàng, bình tĩnh nói:

- Có vẻ hiện tại chúng ta đã là cuộc chiến sinh tử, nếu ta thua thì tất nhiên ngươi sẽ lấy mạng ta. Vậy nếu ta thắng không thể không cho ngươi trả giá đắt được. Ta muốn Hồng Mông Linh Châu trong tay ngươi, cướp đi phân thân Hoang của ngươi, lấy đi khí vậnnhân tộc mà ngươi ngầm chiếm.

Thanh âm của Lâm Minh trong đại thế thiên địa hỗn loạn như phong lôi ầm ầm tuyền khắp hư không vạn dặm.

Các võ giảthánh tộc nghe ngây người. Lâm Minh cuồng không biên giới.

Trong tình cảnh này mà Lâm Minh vẫn kiêu ngạo đến thế, ba thứ hắn đòi toàn là bảo bối cực kỳ quan trọng của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Hồng Mông Linh Châu, phân thân Hoang thì khỏi nói, đó là chỗ dựa Tạo Hóa Thánh HoàngTạo Hóa Thánh Hoàng tu luyện đến hiện tại. Khí vậnnhân tộc thì Tạo Hóa Thánh Hoàng mất hai ngàn năm bế quan mới thành công cắn nuốt, dùng pháp tắc cắn nuốt dung nhập khí vận vào phân thân Hoang, để tu vi của mình tiến bộ thêm một bước. Để Lâm Minh cướp đi thì cố gắng hai ngàn năm qua của Tạo Hóa Thánh Hoàng uổng phí.

Lâm Minh nói ba món đụng chạm vào nghịch lân của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng tức giận bật cười, mái tóc dài bay bay, sát khí đậm đặc trong mắt.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Tạo Hóa Thánh Hoàng liên tục nói ba chữ tốt:

- Ngươi mơ ước Hồng Mông Linh Châu của ta, còn ta cũng muốn biết trên người của ngươi có bí mật gì! Ngươi nổi lên như sao băng,vạn năm tu thành Chân Thần, làm sao ngươi không có bí mật được? Hôm nay ta cắt miếng ngươi ra, xem thử bí mật trên người của ngươi rốt cuộc là gì?

Mái tóc dài bay bay, vóc dáng Tạo Hóa Thánh Hoàng cao lớn, mắt sáng lấp lánh. Tạo Hóa Thánh Hoàng trời sinh là bể trên, người gã bẩm sinh phát ra áp lực.

Lâm Minh nhẹ nhàng bay ra khỏi đình đài đứng trên đỉnh ngọn núi trong dãy sông núi ngôi sao nhỏ.

Lâm Minh nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng, ánh mắt âm trầm:

- Nói nhiều vô ích, quyết đấu cao thấp đi. Đây là trận chiến đầu tiên sau khi ta vào Chân Thần, ta mong đợi đã lâu!

Ong ong ong ong ong!

Lâm Minh xuất thương, thời gian dường như đông lại vào phút này. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt thần quang vạn trượng, chẳng xem được gì. Sau đó là tiếng rít đinh tai nhức óc kinh thiên động địa.

Năng lượng cuồng bạo rít gào khuếch tán bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc này Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh ra cú đấm.

Thần quang bao bọc nắm tay Tạo Hóa Thánh Hoàng, năng lượng màu vàng tụ tập toàn thân gãng tụ thành cương nguyên chiến giáp.

Cú đấm này khiến vũ trụ vỡ nát.

Quyền quang và thương quang đụng độ. Đình đài, đá to, thiên địa linh thực trên ngôi sao nhỏ trong phút chốc thành tro, linh tuyền chảy ngược, núi non đổ sập.

Quyền quang của Tạo Hóa Thánh Hoàng thế như sóng thần ngập trời, Ám Long thương ngay giữa quyền quang thì thế như chẻ tre!

Giống như thác nước ngàn dặm đổ xuống bị xẻ ra từ bên trong, quyền quang bị tách ra vô số chùm sáng thô cỡ thùng nước bắn ra từ quanh người Lâm Minh.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Những chùm sáng bắn vào hư không, hư không bị xuyên qua, cắt mặt đất, đất nứt ra mấy mảnh. Tất cả dính phải tùm sáng đều bị hủy diệt hoàn toàn. Ngôi sao nhỏ dưới chân Lâm Minh, Tạo Hóa Thánh Hoàng hứng chịu tất cả, chùm sáng cắt ngôi sao nổ tung, hoàn toàn vỡ nát.

Đây là lực lượng khủng bố của cường giả mạnh nhất thê gian. Cường giả Chân Thần vốn là thần linh đại thế giới, sau khi Lâm Minh có thực lực trăm ức năm trước đa số đánh nhau trong mộ Ma Thần, núi đá đất đai mộ Ma Thần như linh bảo bị tế luyện trăm ức năm không thể phá vỡ, cộng thêm pháp tắc.

Bị đại trận ứ chế và trải rộng bốn phía trói buộc, không ai có thể phát huy lực lượng hủy thiên diệt địa trong mộ Ma Thần.

Hiện tại ở vị diện Tam Thập Tam Thiên, Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh nhau, giơ tay nhấc chân làm thiên địa đổ sập.

- Cẩn thận!

Đám Thiên Tônnhân tộc, thánh tộc sớm lui ra xa. Đẳng cấp thế này đánh nhau thì dù là Thiên Tôn bị cuốn vào sẽ thành tro trong chớp mắt.

Hai phe thụt lùi mười vạn dặm, các Thiên Tôn hợp sức tạo màn sáng cương nguyên, chân nguyên đan xen vào nhau ngăn cản dư âm trùng kích.

- Sao có thể như vậy?

- Lâm Minh dỡ được một kích của Thánh Hoàng bệ hạ, còn... Đột phá quyền quang của Thánh Hoàng bệ hạ!?

Nhiều cường giả thánh tộc nhìn thương quang của Lâm Minh thế không thể đỡ, trực tiếp phá mở năng lượng ngập trời đến trước mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Ám Long thương lóe tia sáng lạnh đâm thẳng.

Thương này ẩn chứa pháp tắc sinh tử, mũi thương chỉ đến đâu tựa như lưỡi hái tử thần, chém chết hết thảy

Đối diện thương lấy mạng, Tạo Hóa Thánh Hoàng gầm lên, xương tòa thân kêu răng rắc. Luyện thể thuật thánh tộc phát huy đến mức tận cùng.

- Tứ Pương quyền!

Ầm!

Tạo Hóa Thánh Hoàng lại đánh ra nắm đấm, cú đấm va chạm với Ám Long thương đánh thân thương gấp khúc.

Nhưng Tạo Hóa Thánh Hoàng bị thương của Lâm Minh trùng kích lùi nhanh ra sau.

Răng rắc! Răng rắc!

Cương nguyên hộ thể của Tạo Hóa Thánh Hoàng có các vết nứt làm gã biến sắc mặt, khoảnh khắc vừa rồi gã cảm nhận năng lượng không chỗ không ở dọc theo vết rạn bay vào cơ thể gã, trùng kích tứ tán.

Năng lượng này tuy yếu nhưng cực kỳ ngoan cường, muốn ngầm chiếm lực lượng khí huyết trong cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Cương nguyên dâng trào trong người bộc phát ra, bóp tắt lực lượng này.

Nhưng qua đợt này ánh mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng nhìn Lâm Minh đã hoàn toàn thay đổi.

Một kích vừa rồi Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ đánh thăm dò nhưng Lâm Minh cũng không dốc hết sức.

Qua một chiêu, cơng nguyên hộ thể của Tạo Hóa Thánh Hoàng bị đột phá, hỏi sao gã không hết hồn?

Tạo Hóa Thánh Hoàng giật mình, đám cường giả thánh tộc mắt tròn mắt dẹt.

Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh nhau giây lát, đấnh nát mảng lớn hư không, một ngôi sao tan nát, những điều này không là gì. Làm bọn họ khó tin là một kích của Lâm Minh buộc Tạo Hóa Thánh Hoàng thụt lùi!

Tạo Hóa Thánh Hoàng, thụt lùi!

Lùi ra sau...

Lùi...

Hồi âm như ma chú văng vẳng bên tai đám võ giảthánh tộc, thần linh trong lòng tất cả võ giảthánh tộc, tồn tại không thể chiến thắng, không thể ngước nhìn lại bị một thương của Lâm Minh đẩy lùi mười dặm.

Sao có thể như vậy?

Đám đông Thiên TônTạo Hóa Thánh Hoàng giật mình, trong phút chốc khó tin điều xảy ra trước mắt. Hai người thăm dò một kích, Lâm Minh chiếm ưu thế, nghĩa là hắn có thực lực tương đương với Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chương 2427: Lực lượng tạo hóa

Trong hư không, Tạo Hóa Thánh Hoàng híp mắt lại nhìn Lâm Minh ở phía xa.

Một lần đánh nhau Lâm Minh thể hiện ra thực lực khiến Tạo Hóa Thánh Hoàng hết sức bất ngờ, gã tự nhận mình chưa bao giờ xem thường thanh niên trước mắt nhưng hiện tại gã giật mình nhận ramình vẫn

- Thật là khiến ta kinh ngạc, hai ngàn năm nay ngươi có kỳ ngộ gì?

Tạo Hóa Thánh Hoàng vừa nói vừa mấy đôi quyển sáo rực rỡ sắc vàng ra khỏi Tu Di giới.

Bóc bóc!

Hai tiếng vang khẽ, đôi quyển sáo đeo vào tay Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng có nhiều linh bảo Chân Thần, biết dùng mười tám món binh khí. Nhưng Tạo Hóa Thánh Hoàng thói quen dùng nhất là nắm đấm của mình.

Một đấm tung ra sơn hà tan nát, quyền bá thiên hạ!

Tạo Hóa Thánh Hoàng vốn không cần sử dụng linh bảo hay vũ khí riêng khi đối diện Lâm Minh, sự thật là đã lâu gã không cầm vũ khí.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cho rằng dựa vào cơng nguyên hộ thể, luyện thể thuật tu đến cực độ hì trong Tam Thập Tam Thiên này chẳng ai có thể tổn thương cơ thể gã được. Dù Tạo Hóa Thánh Hoàng e ngại Hồn Đế thì gã tin tưởng đối phương xuống tay công kích linh hồn mới tổn hại nặng gã được.

Thật ra tu luyện đến trình độ cỡ Tạo Hóa Thánh Hoàng thì thân thể đã cường đại còn hơn đa số linh bảo Chân Thần.

Dù không rót vào cương nguyên cũng không thể phá vỡ, nhưng hôm nay Lâm Minh một thương đâm nát tự tin của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

- Trước đó ta đánh giá thấp ngươi, ta công nhận ngươi có tư cách khiến ta dốc sức ứng đối.

Xương toàn thân Tạo Hóa Thánh Hoàng kêu rôm rốp.

Đùng đùng đùng!

Cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng phát ra thanh âm như sấm sét, người vươn cao lên, cơ bắp toàn thân nổi cục cục. Mặt và cánh tay phủ lướp vảy màu vàng.

Xoẹt!

Trường bào bị cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng xé rách lộ ra nửa người trên như làm bằng tinh cương, thân thể gã cũng phủ lên vảy vàng.

Loại vảy này giống như vảy rồng, gỡ một miếng xuống có thể luyện chế thành ám khí đỉnh cấp, đủ sức xuyên thủng phòng ngự của cường giả Chân Thần.

Có Thiên Tônthánh tộc kích động:

- Thánh Hoàng bệ hạ biến thân!

Không trách bọn họ kích động, trong vũ trụ Tam Thập Tam Thiên hiếm ai ép được Tạo Hóa Thánh Hoàng dùng thực lực thật sự, đã một ức năm rồi Tạo Hóa Thánh Hoàng không biến thân.

Rất nhiều võ giảthánh tộc không biết Tạo Hóa Thánh Hoàng có năng lực biến thân.

- Ha ha ha, đây mới là trạng thái mạnh nhất của Thánh Hoàng bệ hạ!

- Thánh Hoàng bệ hạ là huyết mạch Đại Nhật Thiên Cương đỉnh cao thánh tộc, khi biến thân thì sức chiến đấu tăng gấp đôi, ngoại hình cực kỳ bá khí, như kim long, vô địch thế gian!

Đám Thiên Tônthánh tộc biết đòn công kích vừa rồi Lâm Minh chưa dùng hết sức, chỉ là thăm dò, nhưng bọn họ vẫn không muốn cũng sẽ không chấp nhận sự thật Lâm Minhngang ngửa Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Bọn họ vững tin Tạo Hóa Thánh Hoàng vô địch trong Tam Thập Tam Thiên, dù có người tương đương với gã thì sẽ là Hồn Đế, chứ không phải tiểu bối mới có vạn tuổi như Lâm Minh.

Sau khi biến thân Tạo Hóa Thánh Hoàng cao gần một trường, khí thế trên người càng thêm đáng sợ, khiến người khó thể chịu đựng.

Người Tạo Hóa Thánh Hoàng phát ra tiếng hú dài như rồng ngâm đấm vào Lâm Minh, lúc này gã như kim long hình người, thanh thế cú đấm cực kỳ to lớn.

Quyền Định Càn Khôn!

Trong khoảnh khắc trong tầm mắt của mọi người là núi non nguy nga khổng lồ không thể ngước nhìn đập xuống.

Đây là nắm đấm của Tạo Hóa Thánh Hoàng biến thành núi non.

Công kích kia đánh vào Lâm Minh nhưng cường giả thánh tộc, nhân tộc cách xa mười vạn dặm cảm giác như trực tiếp đối diện.

Áp lực cường đại khiến người cảm giác lưng sắp bị đè gãy.

Một võ giảnhân tộc giật mình kêu lên:

- Nắm tay hóa thành thương sơn, đây là quyền phápgì vậy!?

Rất nhiều võ giảthánh tộc cũng không nhận biết cú đấm này của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Đa số người không rõ ràng chiêu thức, lá bài tẩy của Tạo Hóa

Thánh Hoàng, vì bọn họ không có cơ hội nhìn gã đánh nhau.

Áp lực khủng bố như muốn đè nát tất cả.

Không gian bởi vì không chịu nổi áp lực mà mà vỡ ra từng mảng, bão không gian thổi quét hư không vạn dặm. Đây là lực lượng tuyệt đối, khó có người tương đương.

Bàn về lực lượng cơ thể thì Tạo Hóa Thánh Hoàng đã đến cực đỉnh Tam Thập Tam Thiên.

Ngay chính giữa áp lực to lớn, Lâm Minh đối mặt núi non khủng bố giáng xuống.

Núi non này nặng hơn một ngọn núi thật sự gấp ngàn vạn lần.

Lúc này cơ thể Lâm Minh cũng bắt đầu biến hóa, máu Tu La đốt cháy trong người. Lâm Minh vươn cao lên, trên người hắn hiện ra vảy và cốt giáp, khuôn mặt dữ dằn hơn.

Hai khúc gai xương như loan đao đâm ra từ khuỷu tay Lâm Minh, một cái đuôi thô to chui ra từ sau lưng như con trăn uốn éo.

Chỉ mấy giây Lâm Minh biến to vài trượng, lớn như tháp sắt. So sánh thì Tạo Hóa Thánh Hoàng cao một trượng nhỏ bé như con nít. Cơ bắp trên người Lâm Minh nhanh chóng phình ra, đen như mực, khoa trương hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng gấp mấy lần.

Bề ngoài này cực kỳ dữ tợn, như La Sát địa ngục.

- Đây là...!?

Đừng nói thánh tộc, chính võ giảnhân tộc cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đây là Lâm Minh?

Đám người Đế Thích Già, Hạo Vũ mắt tròn mắt dẹt. Bọn họ không thấy lạ việc Lâm Minh biến thân, trước kia hắn đã có thểkích phát lực lượng máu Tu La, hoàn thành Tu La biến thân.

Nhưng so với lần biến thân này thì lúc trước biến thân chỉ có thể xem như hóa trang, lần này Lâm Minh biến thành một Ác Ma.

Ngoại hình khoa trương này so sánh thì biến thân bá khí của Tạo Hóa Thánh Hoàng khá là đằm thắm.

Ầm!

Núi non to lớn rắn chắc đập vào người Ác MaLâm Minh. - Ác MaLâm Minh không hề né tránh, một gối cong lên, dựa vào lực lượng khủng bố cứng rắn cõng dãy núi.

Cơ bắp toàn thân Ác MaLâm Minh phồng lên, các sợi gân xanh như con giun nổi lên.

Cảnh tượng này như trong truyền thuyết hần thoại viễn cổ, Ác Ma cõng núi thần.

Bàn về luyện thể thi thánh tộc đã là cực độ, nhưng Thâm Uyên Ác Ma còn cực độ hơn thánh tộc.

Lực lượng tuyệt đối nghiền nát tất cả!

Ác MaLâm Minh cứng rắn đón công kích của Tạo Hóa Thánh Hoàng, cùng lúc đó mọi người thấy hoa mắt, luồng thần quang xẹt qua như sao băng rít gào bắn vào Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Chính giữa thần quang là Lâm Minhbản tôn.

Lâm Minh triệu hoán phân thân Ác Ma ngay mặt đỡ một chiêu Quyền Đinh Càn Khôn, dùng bản tôn công kích Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng hết hồn:

- Cái gì?!

Tạo Hóa Thánh Hoàng không rảnh phân tích sao Lâm Minh làm được những điều này, giờ chiêu của gã đã tới cuối, khó ngưng tụ lực lượng trong thời gian ngắn.

Tạo Hóa Thánh Hoàng hét to một tiếng:

- Tạo Hóa thần công! Cương nguyên chuyển động toàn thân như bê tông hoàng kim. Trong phút chốc vũ trụ này lấy Tạo Hóa Thánh Hoàng làm trung tâm dấy lên vòng xoáy năng lượng to lớn.

Tạo Hóa thần công, cướp đi lực lượng tạo hóa thiên địa. Cái gọi là tạo hóa tức là tự nhiên, là tổng hợp mọi thứ trong vũ trụ trừ nhân loại ra.

Từ ý nghĩa này thì Tạo Hóa thần công là công pháp tu luyện vũ trụ ngoài người, giống như Tu La Thiên Thưn hưng bá đạo, nham hiểm hơn nhiều.

Tu La Thiên Thư tu thiên địa vũ trụ, cùng nhân thể quán thông. Tạo Hóa thần công cứng rắn cướp đi lực lượng thiên địa vũ trụ.

Vòng xáoy năng lượng hùng dũng, lực lượng ức vạn dặm vũ trụ bị Tạo Hóa Thánh Hoàng cướp đi.

Cách mấy chục ức dặm, một tinh cầu vốn tràn đầy sức sống vì lực lượng của Tạo Hóa Thánh Hoàng mà nhanh chóng mất đi sự sống.

Cỏ cây héo tàn, cổ thụ chọc trời héo, nước sông hồ nước khô cạn, thậm chí biển cả cũng nhanh chóng bốc hơi. Nhiều chim bay cá nhảy chạy tứ tán, sợ hãi rít gào nhưng cuối cùng nổ thành từng cục máu hóa thành tinh khí tinh thuần nhất bị vòng xoáy năng lượng hấp thu.

Môt tinh cầu sự sống cứ thến bị hủy đi.

Không chỉ tinh cầu có sự sống, mặt trời trên cao, trời trăng sao đều bị Tạo Hóa thần công hùng hổ nuốt năng lượng, ánh sáng trở nên nhạt nhòa.

Bụi bặm trong không gian vũ trụ, hạt nhỏ bé, nhiệt độ, tia sáng đều bị Tạo Hóa thàn công hut tới.

Tất cả lực lượng bị Tạo Hóa Thánh Hoàng hấp thu, đối ứng là thực lực của gã tăng vọt.

Đôi mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng trở nên khát máu dữ dằng.

Với công kích thế như chẻ tre của Lâm Minhbản tôn, Tạo Hóa Thánh Hoàng hét lớn một tiếng hai đấm vung ra.

Ầm!

Như hai ngôi sao đập xuống điên cuồng tụ tập lại lực lượng tạo hóa cuốn sạch thiên địa, năng lượng dâng trào như núi lửa bộc phát hùng dũng ập xuống.

Thương quang Ám Long thương vỡ nát, trong đòn công kích khủng bố thân hình Lâm Minh bị nhấn chìm.

Phe nhân tộc có võ giảnhân tộc kinh kêu:

- Lâm Minh!

Tiểu Ma Tiên căng thẳng thần kinh, chảy mồ hôi ròng ròng.

Tạo Hóa thần công là công pháp mạnh nhất của Tạo Hóa Thánh Hoàng, trước kia Tạo Hóa Thánh Tử từng sử dụng nhưng so sán thì Tạo Hóa thần công của Tạo Hóa Thánh Hoàng mạnh hơn gấp vô số lần. Tiểu Ma Tiên không biết Lâm Minh có ngăn được công kích đó không.

Chương 2428: Lực áp tạo hóa

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng hùng dũng không dứt xu hướng, cách xa mười vạn dặm Thiên Tônthánh tộc hay nhân tộc hợp sức bày ra thuẫn năng lượng phòng hộ rung bần bật như sắp vỡ nát.

Thấy cảnh này nhiều võ giả hoàn toàn biến sắc mặt. Trước Tạo Hóa thần công, một khì màn sáng năng lượng vỡ nát thì tu vi Thiên Tôn yếu sẽ bị Tạo Hóa thần công hút khô lực lượng chết ngay.

Chớp mắt trong dòng năng lượng hùng dũng xuất hiệnmột Tu La ảo, tay Tu La chậm rãi xoay cái chuyển luân như bánh xe từ tử ức chế lực lượng tạo hóa hùng dũng trong thiên địa.

Tu La Thiên Thư và Tạo Hóa thần công đều là công pháp tu thiên địa vũ trụ, nói phẩm cấp thì hiển nhiên Tu La Thiên Thư hơn một bậc.

Hai thần công va chạm kịch liệt giữa Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng, như trong hư không trong xan hvạn dặm dâng lên vầng mặt trời, thần quang mênh mông chiếu sáng vũ trụ.

Đây là Chân Thần đỉnh cao đánh nhau, nếu là vị diện hạ giới như thế giới đại lục Thiên Diễn, chỉ là dư âm hai người đánh nhau đã đập nát thế giới hạ cấp kia.

Năng lượng kích động, thánh hỏa đốt trời. Trong năng lượngcuồn cuộn Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng như hai sao băng xuyên toa, va chạm.

Sau khi vận chuyển Tạo Hóa thần công thì toàn thân Tạo Hóa Thánh Hoàng như bê tông hoàng kim, chiến thần tuyệt thế.

Lâm Minh tung ra bản tôn và phân thân Ác Ma, đôi khi hợp thể, có khi tách ra, chiêu thức khác nhau.

Quyền Bá Sơn Hà!

Vận chuyển Tạo Hóa thần công, toàn thân được lực lượng tạo hóa rót vào, sức chiến đấu của Tạo Hóa Thánh Hoàng tăng cao gấp đôi, cương nguyên toàn thân như biển cả cuồn cuộn không giới hạn.

Từng cú đâm đánh ra, nháy mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng đã đấm ngàn vạn cái. Mỗi cú đấm nổi bão không gian Tam Thập Tam Thiên ập hướng Lâm Minh.

Ngàn vạn cú đấm từ bốn phương tám hướng phong tỏa mọi hướng né tránh của Lâm Minh, cùng nhau đập xuống. Mọi quyền kình tụ vào một điểm đập người nát bấy.

Tốc độ ra đấm, năng lượng khủng bố tuôn ra là cảnh giới mà những võ giả có mặt không hiểu được.

Đối diện công kích phô thiên cái địa, Lâm Minh lạnh lùng cười:

- So tốc độ công kích?

Lâm Minh vung tay phải, mũi Ám Long thương rung bần bật hình thành vô sốthương ảnh!

Cùng lúc đó, hai tay Lâm Minh cầm thương nhanh chóng điểm ra Bạo Vũ Lê Hoa!

Thương ảnh rung bần bật cộng thêm Lâm MinhLâm Minh nháy mắt đâm rangàn vạn lần công kích hình thành lưới công kích dày đặc hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nếu nói công kích của Tạo Hóa Thánh Hoàng là trời long đất lở, vậy công kích của Lâm Minh như ngôi sao rít gào.

Lấy nhanh đánh nhanh, tùy ý trùng kích.

Ra chiêu nhanh mà mãnh liệt, tiêu hao năng lượng đủ để một Chân Thần bị hao sạch năng lượng trong voàng vài giây.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tạo Hóa Thánh Hoàng liên tục thụt lùi, gã gầm lên, ngưng tụ Tạo Hóa thần công đến tột đỉnh.tất cả quyền thế đột nhiên thu lại điên cuồng bộc phát ra.

Cú đấm này giống như Thương Khung Bá Điển chi Bách Trọng Lãng của Lâm Minh, tụ tập lực lượng trăm ngàn quyền lại đánh ra một kích mạnh nhất.

Lâm Minh hú dài:

- Đến hay!

Sau lưng Lâm Minh, phân thân Ác Ma cầm sống lưng tà ma đập xuống.

Đây là ma cốt tìm trong mộ Ma Thần, vốn do Ác Ma thương cổ vượt Chân Thần để lại, dùng đểp hong ấn mặt trận tà trận, và vật bất tường, mang ra ngoài mộ Ma Thần là không tốt.

Nhưng Lâm Minh vừa ý uy lực tà cốt, nó làm vũ khí cho phân thân Ác Ma siêu hoàn mỹ. Vì vậy trong khi Lâm Minh bế quan sau khi thành tựu Chân Thần tốn nhiều công sức dùng lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải tẩy lễ ma cốt, không ngừng xóa bỏ ấn ký tà ma trong ma cốt, cuối cùng dùng phân thân Ác Ma của mình luyện hóa nó thành vũ khí thật sự của mình.

Lúc này tà cốt ra mang theo lực lượng thế giới hung tàn trong mộ Ma Thần. Cây tà cốt ngâm trong máu loãng trăm ức năm, đi tới thế giới Tam Thập Tam Thiên thì vạn ma gầm rống, thế không thể đỡ!

Ầm!

Tạo Hóa Thánh Hoàng tụ tập tất cả quyền thế đập vào ma cốt, hoàn toàn vỡ nát.

Trong dòng năng lượng kinh thiên Lâm Minh cầm Ám Long thương lần nữa dùng Bạo Vũ Lê Hoa.

Thương quang tứ giăng, con ngươi Tạo Hóa Thánh Hoàng co rút liên tục thụt lùi.

Mắt mấy không tránh nổi nữa, Tạo Hóa Thánh Hoàng cắn đầu lưỡi phun ra ngụm máu thúc giục cương nguyên hộ thể đến tột độ ngăn cản công kích của Lâm Minh.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Tiếng va chạm đáng sợ vang lên. Dù Tạo Hóa Thánh Hoàng dốc hết sức phòng thủ nhưng không chặn lại hết thương quang của Lâm Minh được.

Có vài mũi thương nhọn chui vào cương nguyên hộ thể của Lâm Minh, đâm thủng một vết nứt, xuyên qua thịt gã.

Năng lượng bao gồm pháp tắc sinh tử chui vào cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng liền phá hoại.

Tạo Hóa Thánh Hoàng khẽ rên, trong người khí huyết cuồn cuộn, khóe miệng tràn ra một lũ tơ máu.

Tạo Hóa Thánh Hoàng, bị thương!

Từ lúc khai chiến đến hiện tại lần đầu tiên Tạo Hóa Thánh Hoàng bị thương.

Đã lâu rồi Tạo Hóa Thánh Hoàng không nếm mùi bị thương, lần trước bị thương cũng liên quan Lâm Minh. Khi tiêu diệt dư nghiệt thần tộc thượng cổ Tạo Hóa Thánh Hoàng bị đánh thương.

Nhưng lần bị thương đó là pháp chỉ thần minh chủ nhân Tu La lộ để lại. Chủ nhân Tu La lộ là loại nhân vật nào? Có thể nói là người mạnh nhất Tam Thập Tam Thiên từ trước đến này, bị thương vì pháp chỉ thần minh của chủ nhân Tu La lộ còn châm chế được. Nhưng hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng bị thương vào tay tiểu bối như Lâm Minh, bị đối phương đánh thương, gã cảm thấy nhục nhã.

Lúc này toàn bộ võ giảthánh tộc ngây ngốc không nói nên lời.

Lâm Minh chẳng những có thể chính diện đối kháng Tạo Hóa Thánh Hoàng, còn đánh gã bị thương.

Thực lực như thế tát cả đám bọn họ sưng mặt, trước sự thật này võ giảthánh tộc không thể lừa mình dối người bảo rằng Lâm Minh chỉ là ngông cuồng tự phụ, phô trương thanh thế.

Nhất là Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương tưng thấy Lâm Minh, Tạo Hóa Thánh Hoàng đánh nhau càng bị rung động vô cùng. Làm Chân Thần, hai người hiểu thực lực của Tạo Hóa Thánh Hoàng, Lâm Minh đến tỉngfh độ đáng sợ cỡ nào.

Thiên Cương Thần Vương sợ hãi nói:

- Lâm Minh quá đáng sợ, cứ tiếp tục thế này thì hắn vượt qua Chân Thần đã là chuyện sớm hay muộn.

Thiên Cương Thần Vương vui mừng vì lúc trước mình không trở mặtvới Lâm Minh, lúc xông vào vũ trụ hoang dã đòi đồ đệ của mình vì Thần Mộng có mặt ên Thiên Cương Thần Vương không giết hắn được. Nếu lúc đó Thiên Cương Thần Vương tùy tiện đồ sát tộc nhân của Lâm Minh e rằng hiện tại đã chẳng còn mạng đứng đây.

Phiêu Vũ Thần Vương hít sâu, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Thanh Liên Tiên Tử đứng cạnh Phiêu Vũ Thần Vương biểu tình phức tạp, đã không biết nên nói cái gì.

Võ giả đến đẳng cấp Chân Thần, muốn vượt cấp chiến đấu càng lúc càng khó khăn, bởi vì có thể đến Chân Thần chẳng ai là hạng tài trí bình thường.

Hiện tại Tạo Hóa Thánh Hoàng đại khái đã gần đỉnh mới vào Chân Thần nhưng bị Lâm MinhChân Thần hạ vị đánh thương. Chờ lúc Lâm Minh đến đỉnh Chân Thần thì thực lực của hắn sẽ đạt tới trình độ nào? Thật khó tưởng tượng.

Trong năng lượng loạn lưu Tạo Hóa Thánh Hoàng nổi khùng lên, mắt lộ sát khí nhìn Lâm Minh chằm chằm.

Tạo Hóa Thánh Hoàng gằn từng chữ:

- Ta muốn ngươi hao hết khí huyết, sự sống đứt đoạn!

Tạo Hóa Thánh Hoàng rống to, tay phải đeo quyền sáo dữ tợn chọt móc thịt trong ngực.

Rào rào!

Máu tuôn ra từ ngực Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Con ngươi Lâm Minh co rút, hắn đã đoán được Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn làm cái gì.

Lâm Minh sớm dự đoán được cảnh sắp xảy ra nhưng bất lực ngăn cản, chỉ có thể đối diện.

- Thật không ngờ đối với tiểu bối vạn tuổi như ngươi mà ta phải dùng đến chiêu này.

Tạo Hóa Thánh Hoàng chậm rãi móc ra một hạt châu to cỡ nắm tay trẻ sơ sinh từ thịt trái tim.

Hạt châu đen như mực, bề mặt mơ hồ nổi hoa văn máu tươi, là Hồng Mông Linh Châu.

Khoảnh khắc Hồng Mông Linh Châu xuất hiện hư không mười vạn dặm bị một tầng ánh sáng đen dính đặc bao phủ. - Ánh sáng đen này như hỗn độn chi khí thở ban đầu vũ trụ hình thành. Nhiều võ giảthánh tộc, nhân tộc cảm giác huyết mạch của mình gần như đông lại, khó thể hít thở.

- Hồng Mông Linh Châu!

- Rốt cuộc Tạo Hóa Thánh Hoàng lấy Hồng Mông Linh Châu ra!

Tạo Hóa Thánh Hoàng không định dùng Hồng Mông Linh Châu, dù sao ngay trước mắt nhiều cường giả Tam Thập Tam Thiên, gã đối thủ một tiểu bối lại sử dụng thần khí mới thắng được, rất mất mặt.

Nhưng bây giờ nếu không dùng Hồng Mông Linh Châu thì Tạo Hóa Thánh Hoàng cảm giác sớm muộn gì mình sẽ bị Lâm Minh đánh bại.

Chương 2429: Linh châu hiển uy

Mấy năm nay, nhân tộc và thánh tộc đại chiến, uy danh Hồng Mông Linh Châu đã truyền khắp Tam Thập Tam Thiên từ lâu. Hồng Mông Linh Châu là thần khí nổi tiếng nhất Tam Thập Tam Thiên hiện này, dù sao không nhiều người biết về căn nguyên tử tinh, Vĩnh Sinh Chi Thạch.

Có Chân Thần nhân tộc căm giận nói:

- Tạo Hóa Thánh Hoàng này bất chấp cái mặt già đó định dùng Hồng Mông Linh Châu đối phó Lâm Minh!

Vốn tu vi của Tạo Hóa Thánh Hoàng hơn Lâm Minh nhiều, lớn tuổi hơn hắn gấp một, hai vạn lần vậy mà muốn dùng Hồng Mông Linh Châu đối phó Lâm Minh, rất vô sỉ.

- Từ xưa được làm vua thua làm giặc, thắng lợi chính là hết thảy, mạt mũi này nọ không có ý nghĩa gì.

Người nói chuyện là Hắc Ám Ma Quân, mắt gã sáng rực nhìn Hồng Mông Linh Châu lại ngó hướng Lâm Minh. Hắc Ám Ma Quân tin tưởng trước khi Lâm Minh hành động đã dự đoán đến tình huống này. Muốn chiến thắng Tạo Hóa Thánh Hoàng thì nhất định phải đối phó được Hồng Mông Linh Châu.

Mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng lộ sát khí nói:

- Lâm Minh! Hôm nay ta sẽ dùng máu của ngươi tế luyện Hồng Mông Linh Châu! Tin tưởng bằng bằng vào phẩm chất máu của ngươi sẽ khiến uy lực hạt châu này tiến thêm một bước!

Mấy năm nay Tạo Hóa Thánh Hoàng luôn bồi dưỡng Hồng Mông Linh Châu.

Thần khí cũng cần bồi dưỡng. Trong ba thần khí chỉ có Hồng Mông Linh Châu là chưa từng được cường giả vượt qua Chân Thần sở hữu, vì ba thần khí sinh ra trong Tam Thập Tam Thiên. Sinh mệnh trí tuệ Tam Thập Tam Thiên mới nghịch thiên mấy trăm ức năm, thời kỳ văn minh võ đạo đỉnh cao là trăm ức năm trước, lúc ấy mới sinh ra hai cường giả vượt qua đẳng cấp Chân Thần.

Tạo Hóa Thánh Hoàng muốn bồi dưỡng Hồng Mông Linh Châu đến mức tận cùng,nếu có khí huyết nhân kiệt tuyệt thế tẩm bổ sẽ khiến linh châu đạt được ích lợi cực lớn.

Đối diện Hồng Mông Linh Châu, Lâm Minh hít sâu một hơi, không gian nặng nề hơn. Lâm Minh vốn không trông chờ sẽ được kết quả gì khi ước đàm với Tạo Hóa Thánh Hoàng, chín mươi chín phần trăm đàm phán tan vỡ đánh nhau, khi đánh nhau thì thứ Lâm Minh muôksn có nhất chính là Hồng Mông Linh Châu!

Có hạt châu này Lâm Minh đột phá đệ bát đạo cung là chuyện nước chảy thành sông. Thật ra lúc ở mộ Ma Thần hì đệ bát đạo cung của Lâm Minh gần như sắp đột phá nhưng hắn tập trung công sức vào luyện hóa lực lượng thế giới, củng cố cảnh giới Chân Thần, Đạo Cung Cửu Tinh hơi bị bỏ bê.

Lúc này bên tai Lâm Minh vang lên truyền âm chân nguyên:

- Lâm Minh, cho ta biết khi nào ta ra tay, tuy ta không địch lại Tạo Hóa nhưng có thể hỗ trợ ngươi hoặc kiềm chế Tạo Hóa.

Thanh âm này chất chứa quan tâm, khiến Lâm Minh ấm áp, đó là giọng của Thánh Mỹ. Trong Tam Thập Tam Thiên hiện tại không tính Tạo Hóa Thánh Hoàng, Hồn Đế, Thánh Mỹ chính là cao thủ tuyệt thế đứng sau Lâm Minh.

Chênh lệch giữa Thánh Mỹ và Lâm Minh tối đa chỉ chừng một tiểu cảnh giới đẳng cấp Chân Thần.

- Chắc ta ứng đối được, ba thần khí cũng không phải vô địch. Ngày xưa chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vương cầm thần khí cũng không thể giết chủ mộ Ma Thần, vậy tương tự tạo hóa nắm giữ Hồng Mông Linh Châu cũng chưa chắc có thể làm gì được ta. Nếu cuối cùng ta không cách nào tỏa định thắng cục thì nàng ra tay cũng không muộn.

Chiến đấu sin thử ất nhiên Lâm Minh sẽ không chú ý tinh thần võ đạo đấu một mình gì đó. Huống chi Tạo Hóa Thánh Hoàng lớn hơn tuổi của Lâm Minh và Thánh Mỹ cộng lại, chiến đấu với lão già này không cần nói gì đến tinh thần võ đạo.

Lâm Minh không muốn Thánh Mỹ hỗ trợ vì muốn xem thử cực hạn thực lực của mình. Cái thứ hai cũng là quan trọng nhất, Lâm Minh không muốn thân phận Thánh Mỹ bị lộ trước mắt công chung.

Mấy ngày này Lâm Minh cũng nhìn Thánh Mỹ không thích hòa nhập vào môi trường nhân tộc.

Võ giả nhân tộc cho rằng Thánh Mỹ thuộc về Hồn tộc, à chủng tộc đối địch với họ.

Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh chứ không phải đầu vào nhân tộc. Trong toàn nhân tộc Thánh Mỹ chỉ quan tâm một mình Lâm Minh, nàng không chú ý người khác sống hay chết.

Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh dính dáng đến nhiều lý do phức tạp, ví dụ nàng và hắn kết hợp ở Thiên Diễn tinh, quan hệ phức tạp giữa Bất Hủ quân vương và Thánh Mỹ trong kiếp trước. Những chuyện này không thể giải thích với công chúng, cũng không nói rõ được.

Mọi người cho rằng Thánh Mỹ đi theo Lâm Minh là hạng nữ nhân phản bội chủng tộc của mình, bỏ trốn theo nam nhân chủng tộc đối địch.

Dù thực lực của Thánh Mỹ, địa vị của Lâm Minh khiến mọi người hết sức cung kính với nàng thì trong lòng sẽ sinh ra suy nghĩ này.

Lâm Minh không muốn Thánh Mỹ bị chê trách, dù đó là trong tiềm thực thì hắn cũng không muốn. Bởi vì số mệnh đã làm Thánh Mỹ gánh quá nhiều.

Trước mặt Lâm Minh, Hồng Mông Linh Châu xoay tít, tỏg linh châu to cỡ nắm tay trẻ sơ sinh dường như phong ấn một địa ngục ao máu.

Dù cách hư không mười dặm cộng thêm bão không gian hỗn loạn trong không gian thì Lâm Minh vẫn cảm nhận được khí huyết toàn thân xao động.

Như thể nguyên linh châu có thể vô hình trung cắn nuốt lực lượng khí huyết của Lâm Minh.

Mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng đỏ ngầu, cương nguyên toàn thân dâng lên đến tột đỉnh, gã rống to:

- Ta muốn dùng Hồng Mông Linh Châu đâm thủng trái tim ngươi!

Xương toàn thân phát ra tiếng nổ như sấm sét.

- Quyền Bá Thiên Hạ!

Tạo Hóa Thánh Hoàng tung cú đấm đập vào Hồng Mông Linh Châu.

Đây là cú đấm mạnh nhất của Tạo Hóa Thánh Hoàng, trong quyền lực mang theo tất cả năng lượng rót vào Hồng Mông Linh Châu, Hồng Mông Linh Châu từ yên lặng nháy mắt ra, tốc độ tia chớp hướng tới Lâm Minh.

Nhanh đến cực độ, mau vợt phản ứng của mọi người. Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương cũng thấy hoa mắt, không phân biệt được chuyện gì xảy ra.

Hư không hắc ám, Hồng Mông Linh Châu vạch đường thẳng tắp đơn giản lao vào ngực Lâm Minh.

Công kích cực độ không gần góc độ công kích xảo quyệt, vì nó đủ nhanh, không ai tránh được.

Phập!

Hồng Mông Linh Châu đập mạnh vào ngực Lâm Minh.

Lực lượng thần ma hộ thể của Lâm Minh trong phút chốc tan vỡ, linh châu thế như chẻ tre xuyên thủng máu thịt của hắn bắn vào cơ thể.

Linh châu tốc độ gần với ánh sáng chui vào người Lâm Minh liền lặng xuống, nó đụng phải cái gì, bị kệt lại.

Nhưng không sao, trong phút chốc Hồng Mông Linh Châu bắt đầu điên cuồng cắn nuốt lực lượng khí huyết của Lâm Minh.

Uy lực đáng sợ của Hồng Mông Linh Châu thể hiện vào mặt công kích. Hồng Mông Linh Châu có thể hút một người thành thây khô!

Trong nháy mắt đó lòng mọi người thít chặt, khóe môi Tạo Hóa Thánh Hoàng cong lên dữ tợn. Tuy Tạo Hóa Thánh Hoàng không rõ tại sao công kích vừa rồi không xuyên thủng trái tim Lâm Minh được nhưng không sao, miễn bị Hồng Mông Linh Châu chui vào người thì thân thể hắn sẽ bị linh châu hút khô.

Tiểu Ma Tiên kinh kêu:

- Lâm Minh!

Võ giả nhân tộc căng thẳng thần kinh, nín thở. Lâm Minh là trụ cột của nhân tộc bọn họ, hắn mà gục ngã là nhân tộc sẽ bị diệt vong theo.

Trong chớp mắt bọn họ không kịp làm ra phản ứng gì, cơ thể Lâm Minh bắt đầu biến đổi.

Thân thể Lâm Minh vươn cao lên, da dẻ đen thui, cơ bắp phồng lên, người mọc gai xương, khuôn mặt dữ tợn. Chớp mắt Lâm Minh biến thành Thâm Uyên Ác Ma!

Lâm Minh biến hóa ra phân thân Ác Ma tương đương với dùng lực lượng phân thân Ác Ma cứng rắn đỡ một kích từ Hồng Mông Linh Châu.

Bàn về lực lượng khí huyết thì Lâm Minh cắn nuốt một nửa Hoang, lực lượng khí huyết mạnh hơ nbản tôn gấp vô số lần.

Hồng Mông Linh Châu cắn nuốt lực lượng khí huyết Ác Ma Lâm

Minh, mắt hắn lóe tia sáng lạnh. - Ác Ma Lâm Minh hét to lao vào Tạo Hóa Thánh Hoàng.

phân thân Ác Ma cứng rắn đỡ lực cắn nuốt của Hồng Mông Linh Châu, miệng toàn là máu nhưng vẫn tiếp tục xung phong liều chết.

Cái này giống như hai võ giả giao phong, một võ giả dùng trường mâu đâm vào thân thể võ giả khác. Nhưng võ giả bị thương nặng chẳng những không lùi lại còn nghênh đón trường mâu, mặc cho trường mâu đâm xuyên cơ thể mình cũng muốn đến gần đối phương, cho đối phương một kích trí mệnh!

Tạo Hóa Thánh Hoàng hết hồn:

- Cái gì?!

Tạo Hóa Thánh Hoàng không ngờ Lâm Minh mạnh mẽ như vậy, gã không rõ tại sao Hồng Mông Linh Châu không thể xuyên thủng trái tim hắn?

Dù Ác Ma cường đại nhưng không nên có lực phòng ngự mạnh đến vậy. Trước Hồng Mông Linh Châu thì cơ thể cường đại cách mấy cũng không chịu nổi!

Nhưng mà lúc này Tạo Hóa Thánh Hoàng đã không kịp nghĩ nhiều, gã sắp đối diện Lâm Minh liều mạng công kích.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cười khẩy nói:

- Hừ! Nỏ mạnh hết đà mà thôi, xông lên cũng phải chết!

Nhưng giây sau nụ cười đông trên mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng trơ mắt nhìn Ác Ma Lâm Minh lao nhanh tới gần gã đột nhiên thò móng vuốt bấu thịt ngực hắn.

Vảy giáp bị móng vuốt sắc bén xé rách, máu phun ra.

Tiếp theo là màn khiến mọi người da đầu tê dại. - Ác Ma Lâm Minh rút một xương sống đẫm máu ra khỏi ngực mình.

Sống lưng rút ra khỏi ngực Lâm Minh kèm theo máu tươi, thịt nát ghê người. Hồng Mông Linh Châu kẹt chính giữa xương sống.

Thứ chặn Hồng Mông Linh Châu lại không cho nó đâm thủng trái tim Lâm Minh là tà cốt mà hắn có được trong mộ Ma Thần.

Lâm Minh đã luyện hóa tà cốt này, Lâm Minh dung nhập nó vào cơ thể, dựa vào nó ngăn cản công kích từ linh châu.

Trong khoảnh khắc này, Tạo Hóa Thánh Hoàng ngơ ngẩn

Chương 2430: Đánh bại Tạo Hóa

- Đây là... Chuyện gì?

Tạo Hóa Thánh Hoàng căng thẳng muốn triệu hồi Hồng Mông Linh Châu, nhưng thoáng chốc gã cảm nhận Hồng Mông Linh Châu ị lực lượng kỳ dị bao phủ.

Lâm Minh xông hướng Tạo Hóa Thánh Hoàng, dựa vào lực lượng thế giớiĐế Cốt Hải phong kín Hồng Mông Linh Châu, tuy rằng không thể phong ấn mãi nhưng chỉ cần kéo dài một phần mười giây đã đủ.

Trong chớp mắt này Lâm Minh ra tay.

Lâm Minhbản tôn xuất hiện, cầm trong tay Ám Long thương lao vào Tạo Hóa Thánh Hoàng. Lâm Minh cũng đâm ra xương sống Ác Ma.

Hai lực lượng tụ lại với nhau, Tu La Chuyển Luân to lớn xuất hiện, ầm ầm xoay tròn.

Giờ khắc này Tu La Chuyển Luân như khung trời.

Cùng lúc đó, trán Lâm Minh bắn ra thất chuyển Hồng Liên, hoa sen nở rộ tràn đầy pháp tắc sinh tử tuôn ra.

Trong phút chốc thất chuyển Hồng Liên như mặt đất.

Tu La Chuyển Luân và thất chuyển Hồng Liên bỗng dung hợp lại với nauh.

Bước đầu Tu La thiên đạo và Thánh Điển pháp tắc dung hợp là lĩnh ngộ pháp tắc tối cao trong một ngàn năm trăm năm nay của Lâm Minh ở mộ Ma Thần.

Hai loại lực lượng rót vào tất cả lực lượng thần ma của Lâm Minh cùng công kích Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tạo Hóa Thánh Hoàng giật nảy mình, lúc này Hồng Mông Linh Châu của gã bị Lâm Minh kiềm chế. Không còn linh châu, Tạo Hóa Thánh Hoàng chỉ có thể dựa vàohai tay đối địch.

Vào phút sống còn Tạo Hóa Thánh Hoàng cắn đứt đầu lưỡi phun ra tinh huyết, hét lớn một tiếng. Ngụm tinh huyết sáng rực thiêu đốt, bộc phát ra ánh sáng như mặt trời. Tạo Hóa Thánh Hoàng vận chuyển tất cả năng lượng đến tột đỉnh, hai đấm đánh ra.

- Grao!

Tay trái và phải của Tạo Hóa Thánh Hoàng bay ra hai con thần long đụng vào hai pháp tắc của Lâm Minh.

Đây là cường giả đỉnh cao Chân Thần va chạm chính diện!

Trong phút chốc tựa như hai vầng mặt trời va chạm cùng một chỗ, lực lượng thần ma cuồng bạovà cương nguyên bộc phát ra, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi toàn vũ trụ.

Cách mười vạn dặm, đám đông Thiên Tônnhân tộc, thánh tộc hợp sức bày rađại trận điên cuồngchấn động năng lượng trùng kích đại trận nứt rạn li ti, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Dù là thánh tộc hay nhân tộc, đám Lâm Minh không nói nên lời. Thế hệ trẻ càng đừng nói, dù là Thiên Tôn thượng vị, đỉnh cao, Đế Thích Già, Thiên Cương Thần Vương rung động vì cường giả đẳng cấp Chân Thần đỉnh cao đánh nhau.

Cái này không giống như lực lượng con người có được mà là uy lực vũ trụ thiên địa, chỉ có ngôi sao bùng nổ mới bắn ra uy lực như vậy được.

Lực tràng tầng tầng lớp lớp trong ánh sáng, cảm giác của mọi người khó thể xuyên qua.

- Lâm Minh đã thắng?

Các võ giảnhân tộc nhìn nhau, vào hút cuối cùng chắc Lâm Minh chiếm ưu thế.

Phút cuối Tạo Hóa Thánh Hoàng đốt cháy một tia tinh huyết, gã chẳng những dùng Hồng Mông Linh Châu mà còn đốt tinh huyết, có thể thấy thực lực của Lâm Minh khủng bố, làm cho cường giả gần đến đỉnh Chân Thần cật lực.

Ánh sáng kéo dài mấy chục giây dần tan biến, cảm giác của mọi người có thể điều tra tình hình chiến trường cách mười vạn dặm.

Khi nhìn cảnh tượng chỗ đó, đám thánh tộc võ giả mặt tái xanh.

Trên chiến trường, không gian vạn dặm đã hoàn toàn sụp đổ hình thành lỗ đen to lớn, tất cả võ giả biến thành bụi trần tan biến. Tạo Hóa Thánh Hoàng vương giả của thánh tộc bọn họ thì máu thịt bê bết.

Tạo Hóa Thánh Hoàng bị thương rất ạng, vảy giáp màu vàng toàn thân tan nát, gãy xương nhiều nơi, quần áo rách rưới. Tạo Hóa Thánh Hoàng như xác chết lơ lửng trong hư không.

Cách Tạo Hóa Thánh Hoàng không xa, Lâm Minh trở về bộ dạng nhân loại, phân thân Ác Ma bị hương nặng thì đã được bản tôn đưa vào thế giới trong người.

Thế là Lâm Minh trừ mặt hơi tái ra ít nhất nhìn từ mặt ngoài hoàn hảo không tổn hao gì.

Tuy lúc trước bọn họ đã dự đoán lần đánh cuối cùng Lâm Minh sẽ thắng, dù sao Tạo Hóa Thánh Hoàng hốt hoảng xuất chiêu, dù thiêu đốt tinh huyết, cũng chưa chắc đỡ nổi một kích Lâm Minh súc thế.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng kết quả cuối cùng sẽ chênh lệch lớn như vậy.

Thật sự là toàn thắng.

Lâm Minh đang cầm Hồng Mông Linh Châu, chậm rãi xóa đi dấu ấn tinh thần trong Hồng Mông Linh Châu.

Vào phút Tạo Hóa Thánh Hoàng yếu ớt nhất là thời cơ tốt nhất để xóa dấu ấn tinh thần của gã.

Lâm Minh muốn có Hồng Mông Linh Châu lâu rồi.

Trong ba thần khí thì Hồng Mông Linh Châu, căn nguyên tử tinh thực dụng với Lâm Minh hơn. Hai món thần khí giúp Lâm Minh trực tiếp tăng cao thực lực, dù sao hắn tu luyện pháp thể song tu là chính, tu hồn là phụ.

Tuy Tạo Hóa Thánh Hoàng bị Lâm Minh tổn hại nặng nhưng lúc hắn bắt đầu xóa bỏ dấu ấn tinh thần Hồng Mông Linh Châu thì gã nhanh chóng có cảm ứng, phục hồi ý thức.

Tạo Hóa Thánh Hoàng ngẩng đầu lên, ánh mắt giết người trừng Lâm Minh:

- Ngươi!

Đây là thất bại lớn nhất trong cuộc đời Tạo Hóa Thánh Hoàng, là sỉ nhục lớn nhất!

Trước mặt vô số cao thủ Tam Thập Tam Thiên bị một tiểu bối nhỏ hơn gần một vạn mấy ngàn tuổi đánh bại chính diện, dốc hết thủ đoạn ra mà vẫn không làm nên chuyện gì.

Cuối cùng bị đmánh như chó chết, Hồng Mông Linh Châu cũng bị cướp đi.

Cố gắng nhiều năm của Tạo Hóa Thánh Hoàng thất bại trong gang tấc!

Hồn lực của Lâm Minh mạnh hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng, thực lực cường đại hơn gã, cộng thêm Hồng Mông Linh Châu không có khí linh nên hắn từng chút một luyện hóa Hồng Mông Linh Châu.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nhìn cảnh tượng này như cắt thịt trê người gã, chỉ hận không thể bằm thây Lâm Minh ra.

Lâm Minh cảm nhận oán hận từ Tạo Hóa Thánh Hoàng, cũng đúng, bị đánh ra thế này, bị cướp đi báu vật, gã không hận mới lạ.

- Ta biết mùi vị bị ta xóa đi ấn ký linh hồn không dễ chịu gì. Đã không thể thay đổi kết quả, nếu ngươi không muốn linh hồn bị tổn hại ta khuyên ngươi chủ động xóa ấn ký tinh thần trên Hồng Mông Linh Châu đi.

Lời này chui vào tai Tạo Hóa Thánh Hoàng cực kỳ chát chúa.

Tạo Hóa Thánh Hoàng là chí tô nthế gian vậy mà bị một tiểu bối nhục nhã đến nhường này. Bị người đánh bại, lại còn giải trừ ấn ký linh hồn trên báu vật của mình cho đối phương?

Làm gì có đạo lý đó!

Nhưng dù Tạo Hóa Thánh Hoàng cứng cổ không chịu làm chỉ tăng thêm đau đớn, linh hồn bị tổn hại. Lâm Minh chỉ hơi tốn sức một chút, kết quả Hồng Mông Linh Châu vẫn thuộc quyền sở hữu của hắn.

Đây là lực lượng tuyệt đối mang đếnáp chế.

Là chèn ép, là nhục nhã, không có đường đánh trả.

Nếu nhịn nhục chịu đựng thì mất hết uy nghiêm. Nếu chống cự sẽ mang đến đau đớn lớn hơn cho bản thân.

Thế giới võ giả thì lực lượng chính là hết thảy!

Tạo Hóa Thánh Hoàng cắn chặt răng, cứng cổ không trả lời Lâm Minh. Mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng đỏ ngầu muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Lâm Minh nhìn đôi mắt Tạo Hóa Thánh Hoàng, tay ngừng lại, đăm chiêu.

Giọng Thánh Mỹ vang bên tai Lâm Minh:

- Lâm Minh, ngươi thật sự định lấy đi Hồng Mông Linh Châu của

Tạo Hóa Thánh Hoàng, phân thân Hoang, giải phóngkhí vậnnhân tộc sau đó thả hổ về rừng?

Lâm Minh cũng đang suy nghĩ vấn đề này:

- Vốn định làm vậy nhưng ta cảm thấy mình đã suy nghĩ đơn giản.

Chắc chắn Tạo Hóa Thánh Hoàng hận Lâm Minh thấu xương, dù có thả gã đi thì Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ cảm kích sao?

E rằng Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi đâm dao sau lưng Lâm Minh.

Thâm Uyên Ác Ma là kẻ thù của Tam Thập Tam Thiên nhưng nếu khi Hồn Đế ngầm chiếm Tam Thập Tam Thiên không phải một hơi diệt tuyệt toàn bộ chủng tộc mà để lại một con đường, cho phép chủng tộc đầu hàng thì sao?

Khi Hồn Đế phô bày lực lượng không thể chống đỡ, có lẽ một vài chủng tộc sẽ làm người hầu cho Ác Ma.

Khi đó không cam đoan Tạo Hóa Thánh Hoàng có phản chiến không.

Mâu thuẫn giữa Tạo Hóa Thánh Hoàng và Hồn Đế không đến nỗi không thể điều hòa.

Nếu Tạo Hóa Thánh Hoàng đầu hàng Hồn Đế rất có thể sẽ đối mặt nguy hiểm thỏ chết thì xử luôn chó, gã biết điều đó.

Nhưng hợp sức với Lâm Minh đối khángHồn Đế thì kết quả tương lai càng tốt dpdẹ hơn sao?

Chưa chắc.

Tạo Hóa Thánh Hoàng cho rằng dù hợp tác với Lâm Minh chống lại Hồn Đế thì khả năng thua rất lớn.

Dù thắng, thực lực của Tạo Hóa Thánh Hoàng không bằng Lâm Minh, vẫn lo sẽ bị hắn làm thịt.

Trong tình huống hai lựa chọn đều khó, chưa chắc Tạo Hóa Thánh Hoàng không nghiêng hướng đối phó Lâm Minh, ít ra hiện tại gã hận hắn thấu xương. Nếu có thể thừa dịp giết Lâm Minh thì ít ra Tạo Hóa Thánh Hoàng sẽ nhẹ lòng.

Lỡ Hồn Đế thật sự chứa chấp Tạo Hóa Thánh Hoàng, biến gã thành một trong các quân cờ thì sao?

Tuy trên đầu Tạo Hóa Thánh Hoàng thêm một chủ tử nhưng tốt xấu dựa vào thực lực của gã có thể cai quản mấy trọng vũ trụ, tiếp tục cuộc sống chúa tể sinh tử của người khác.

Lâm Minh nghĩ đến đây bỗng do dự, hắn cho rằng hợp tác với Tạo Hóa Thánh Hoàng đối kháng Hắc Ám Thâm Uyên là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng khi thực lực hai phe không ngang nhau, Lâm Minh mạnh hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng thì tình huống có thay đổi vi diệu.

Lâm Minh không có thói quen trao vận mệnh tương lai của mình vào tay người khác, bài học Âu Dương Bác Diên đã quá đủ. Tương lai Lâm Minh bế quan hay đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên nào đó, đang đại chiến, Tạo Hóa Thánh Hoàng đột nhiên ra tay với người thân, bằng hữu của hắn thì sao?

Hậu quả không tưởng tượng nổi.

Lâm Minh nhận ra những điều này, hắn sờ cằm.

Lâm Minh nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưởn miệng cười nói:

- Ngại quá, ta vừa suy nghĩ kỹ lại, quyết định đổi ý.

Chương 2431: Bắt cóc thiên tử

- Hả?

Tạo Hóa Thánh Hoàng ngây người, không hiểu ý của Lâm Minh là gì.

Lúc này Lâm Minh ra tay, cú đấm đánh vào ngực Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Tạo Hóa Thánh Hoàng bị thương nặng không cóchút sức chống cự, căn bản không chịu nổi Lâm Minh công kích như vậy. Ngực bị Lâm Minh đập lún xuống phun ra ngụm máu.

Tạo Hóa Thánh Hoàng nổi sùng:

- Ngươi...!

Cú đấm này chỉ là bắt đầu, tiếp teo nắm tay Lâm Minh như mưa togió mạnh rơi trên người Tạo Hóa Thánh Hoàng. Đán thạo Hóa Thánh Hoàng máu thịt bầy nhầy, kinh mạch đứt từng khúc, vảy màu vàng rụng hết.

Tất cả xương cốt, nội tạng của Tạo Hóa Thánh Hoàng bị Lâm Minh đập nát, đúng với từ tan xương nát thịt.

Nhưng sức sống của Tạo Hóa Thánh Hoàng mạnh mẽ, gã kiên cường không chết.

Hư không bốn phía, đám đông Thiên Tônthánh tộc, Giới Vương trơ mắt nhìn cảnh tượng xảy ra. Ai nấy trợn mắt há hốc mồm, giận mà không dám nói gì.

Trước mặt đám cao thủ thánh tộc mà đánh Thánh Hoàng của bọn họ tơi tả, đây là lực lượng tuyệt đối mang đếnáp chế.

Không người nào dám phản kháng Lâm Minh, người nào trong bọn họ ra mặt sẽ bị hắn dễ dàng nghiền nát.

Trái tim đám võ giảthánh tộc Tạo Hóa thánh cung run rẩy:

- Thánh Hoàng bệ hạ...

Lúc trước Tạo Hóa Thánh Hoàng là thần linh trong lòng bọn họ, cao không thể với tới, chúa tể sinh tử của chúng sinh.

Đưng f nói đệ tử bình thường của Tạo Hóa thánh cung, cường giả đẳng cấp Thiên Tôn cũng hiếm khi được gặp Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nhưng Thánh Hoàng như thế bị Lâm Minh đánh bờm đầu.

- Thế này đủ rồi.

Lâm Minh nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng hấp hối, dùng cảm giác điều tra toàn thân xác định chúng ta không còn sức chống cự, dù là một Giới Vương đại giới cũng có thể dễ dàng khống chế gã.

Hai tay Lâm Minh liên tục nhúc nhích đánh ra các phong ấn bay vào người Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Mỗi phong ấn dung hợp pháp tắc Thánh Điển, Thiên Thư, có vài phong ấn dung hợp hai loại pháp tắc.

Tác dụng là hoàn toàn phong kíntu vi của Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Nói sao thì Tạo Hóa Thánh Hoàng là cường giả đỉnh Chân Thần, trong toàn chủng tộc Tam Thập Tam Thiên hiếm khitìm ra tồn tại nào ngang ngửa Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Hiện tại đại địch trước mắt, Lâm Minh trực tiếp giết Tạo Hóa Thánh Hoàng thf không hay.

Điều này tương lai rút đi cột sống thánh tộc, không còn Tạo Hóa Thánh Hoàng thì lực ngưng tụ, sức chiến đấu của thánh tộc giảm mạnh.

Nhưng thả Tạo Hóa Thánh Hoàng trở lại càng là điều không thể, lỡ gã phản chiến đối phó Lâm Minh vậy chẳng bằng giết gã cho rồi.

Lâm Minh tìm đường trung hòa, đó là nhốt Tạo Hóa Thánh Hoàng lại, bắt cóc thiên tử lệnh chư hầu.

Đương nhiên, nếu như có thể khống chếtư tưởng Tạo Hóa Thánh Hoàng, gieo nô ấn thì càng tuyệt vời. Thế nhưng với thực lực hiện tại của Lâm Minh muốn cưỡng ép khống chế Tạo Hóa Thánh Hoàng là điều không thể nào. Gieo nô ấn thì càng không thực tế, cái kiểu giao mạng sốngz hoàn toàn cho người khác dù là võ giả cấp bậc thấp cũng không chịu khuất phục huống chi Tạo Hóa Thánh Hoàng là chúa tể một tộc.

Tạo Hóa Thánh Hoàng đã hiểu ý đồ của Lâm Minh, gã độc ác trừng hắn. - Ánh mắt đó như con rắn độc nhất, hận không thể thiên đạo vạn quả Lâm Minh.

Lâm Minh hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Lâm Minh đấm vào mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Đối với kẻ từng mấy lần muốn lấy mạng mình, hại Lâm Minh vài lần rơi vào hiểm cảnh sống chết, giết vô số hào kiệt nhân tộc và thái cổ chư tộc, bao gồm Tam Sinh Lão Nhân, Hỗn Nguyên Thiên Tôn, Huyền Tinh Thiên Hậu, lão tộc trưởng thái cổ thần tộc, nhữngngười từng có ơn với Lâm Minh, hắn chẳng có chút long thương hại dành cho Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Rơi vào tay hắn còn muốn cậy mạnh? Vậy Lâm Minh sẽ dùng thủ đoạn mạnh hơn nữa nghiền nát Tạo Hóa Thánh Hoàng.

- Ngươi nghĩ mình vẫn là Thánh Hoàng không ai bì nổi sao? Ngươi chỉ là tù nhân!

Lâm Minh lạnh lùng nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng:

- Trong lòng của ngươi cho rằng tất cả sinh mệnh bị người chèn ép, nhục nhã, thậm chí bị ngươi cắn nuốt là chuyện tất nhiên, nên cảm thấy vinh hạnh, ngoan ngoãn dâng ra tất cả cho ngươi. Những người không chịu ngươi chèn ép, cắn nuốt thì nên bị giết, nên bị thiên đao vạn quả! Đây chính là lý luận của ngươi!

Lâm Minh nói:

- Tuy lý luận này bá đạo nhưng cũng không sai, bởi vì ngươi có thực lực, có thể chúa tể sống chết của chúng sinh. Vậy bây giờ thực lực của ta mạnh hơn ngươi, ta chà đạp ngươi, ngươi cũng nên cảm thấy vinh hạnh.

Lâm Minh lại đấm vào mặt Tạo Hóa Thánh Hoàng, cú đấm đánh gã rách khóe mắt, hai mắt đổ máu

Tạo Hóa Thánh Hoàng không mở mắt ra được, gã tiêu hao lực lượng quá nhiều, vết thương khép lại rất chậm.

Mười ngón Lâm Minh liên tục nhúc nhích, vang tiếng bóc bóc.

Lâm Minh gieo mười hai chủ ấn Tu La trong người Tạo Hóa Thánh Hoàng, phong lại mười hai kinh mạch, mười một chủ ấn Thánh Điển phong ngũ tạng lục phủ của gã.

Ba mươi sáu tử huyệt, ba trăm sáu mươi khiếu huyệt, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông lần lượt bị Lâm Minh phong ấn.

Kiểu phong ấn này ẩn chứa pháp tắc tối cao suốt đời Lâm Minh học được, trừ phi hắn tự mình ra tay không thì những người khác đừng hòng giải được.

Đương nhiên người thực lực mạnh hơn Lâm Minh có năng lực dựa vào sức mạnh tuyệt đối xóa bỏ những phong ấn này, nhưng vẫn tạo thành tổn thương cho cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lâm Minh xem xét Tạo Hóa Thánh Hoàng một phen, cảm giác thế là đủ rồi. Lâm Minh triệu hoán Hỗn Nguyên Thiên Cung ra ném Tạo Hóa Thánh Hoàng sống dở chết dở vào trong như cái bao tải.

Trong Hồng Mông Linh Châu cũng có không gian nhưng bây giờ Lâm Minh chưa luyện hóa nó hoàn toàn, không muốn dùng ngay.

Lâm Minh nhìn hướng đám võ giảthánh tộc.

Cách hư không mười vạn dặm, Lâm Minh chỉ bước ra một bước, thi triển ra không gian na di nháy mắt đến trước mặt các võ giảthánh tộc.

Đám võ giảthánh tộc lòng lạnh lẽo.

Lâm Minh tạo áp lực quá lớn cho bọn họ.

Thảm trạng Tạo Hóa Thánh Hoàng bị Lâm Minh nghiền áp còn ngay trước mắt họ.

Nếu Lâm Minh muốn có thể giết bọn họ như giết gà giết chó.

Bọn họ không có can đảm trốn khỏi tay Lâm Minh, lực tràng của hắn đủ dể phong tỏa không gian này.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Các ngươi...

Đám thánh tộc võ giả căng thẳng thần kinh, bọn họ hối hận đi theo Tạo Hóa Thánh Hoàng đến xem ‘ước đàm’.

Này mà là ước đàm gì, là đại hội đồ sát chết ngườimới đúng.

- Trong tay đa số các ngươi dính máu tộc nhân ta.

Lâm Minh nói câu đầu tiên làm đám võ giả, thánh tộc lạnh sống lưng. Tiêu, tới lúc tính sổ rồi.

Lâm Minh không quan tâm đám võ giảthánh tộc biểu tình cực kỳ khó xem, tiếp tục bảo:

- Bởi vì các ngươi hại nhân tộc tử thương vô số, rời khỏi quê hương, lưu lạc hoang dã!

- Bao nhiêu thê ly tử tán, bao nhiêu trẻ con chết đói, bao nhiêu người bởi vì chiến tranh mà không còn thi cốt. Rất nhiều con dân nhân tộc sinh ra trong chiến loan, trong hoang dã, đến chết cũng không thể nhìn quê hương mình một lần.

- Ta giết bất cứ ai trong các ngươi đều là hợp tình hợp lý!

Lâm Minh nói tới đây đám võ giảthánh tộc nín thở nghe, nhiều người toát mồ hôi lạnh, tâm thần run rẩy.

- Nhưng mà... Ta sẽ khônggiết các ngươi. Một vì ta từng thề rút khỏi phân tranh nhân tộc và thánh tộc, chỉ ra tay với mình Tạo Hóa Thánh Hoàng. Thứ hai và quan trọng nhất, ta không giết các ngươi, là vì nhân tộc, thậm chí để toàn chủng tộc Tam Thập Tam Thiên không chiến loạn nữa, không còn sinh linh đồ thán...

- Sinh mệnh là vô tội, dù cho thánh tộc cũng có trẻ con ngây thơ, có con dân lương thiện. Chiến trường không phải ý muốn của họ.

Lâm Minh đột nhiên nhìn hướng Phiêu Vũ Thần Vương:

- Phiêu Vũ!

Phiêu Vũ Thần Vương lòng máy động, đến hôm nay Lâm Minh đã là chúa tể Tam Thập Tam Thiên, địa vị của hắn đủ để ra lệnh bất cứ ai.

Nhìn sư phụ bị Lâm Minh gọi thẳng tên, Ác Ma đứng cạnh Phiêu Vũ Thần Vương lòng thít chặt, biểu tình phức tạp nhìn Lâm Minh.

Cách biệt hai ngàn năm, Lâm Minh đã hoàn toàn đứng trên độ cao Thanh Liên Tiên Tử không thể hiểu nổi.

Hiện tại Thanh Liên Tiên Tử và Lâm Minh là người của hai thế giới, nàng chỉ lo cho sư phụ, không biết hắn kêu Phiêu Vũ Thần Vương làm gì.

Giọng điệu Lâm Minh không tha nghi ngờ:

- Ngươi đi theo ta!

Lâm Minh vung tay lên, một luồng lực tràng ngăn cách tất cả.

Phiêu Vũ Thần Vương trầm ngâm một lúc rồi bước chân vào lực tràng mà Lâm Minh bày ra.

Phiêu Vũ Thần Vương loáng thoáng đoán được Lâm Minh muốn nó
ị với nàng.

Chương 2432: Thiên hạ thương sinh

Trong kết giới Lâm Minh giao ngọc giản miêu tả những gì liên quan cuộc đời Hồn Đế cho Phiêu Vũ Thần Vương.

Thật ra trước đó Phiêu Vũ Thần Vương đã nghe ra manh mối từ đoạn đối thoại của Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng khi thật sự xem nội dung trong ngọc giản thì nàng vẫn bị nhiều bí mật làm giật mình.

Phiêu Vũ Thần Vương không nghginờ gì câu chuyện Lâm Minh kể, bởi vì hắn đã đủ thực lực, chẳng những hoàn toàn có thể khống chế vận mệnh nhân tộc còn quyết định sống chết của thánh tộc.

Đặc biệt là tương lai không lâu sau Lâm Minh hoàn toàn có thể vượt qua Chân Thần, trở thành cường giả tuyệt thế giống như chủ nhân Tu La lộ, hay vượt qua cả chủ nhân Tu La lộ.

Nếu không thật sự có kẻ thù cường đại giấu mặt uy hiếp Lâm Minh thì hắn đã sớm kê gcao gối ngủ, ngồi chờ thời gian thống nhất Tam Thập Tam Thiên.

- Đại chiến trăm ức năm trước, Thâm Uyên Ác Ma ngóc đầu trở lại… -

Phiêu Vũ Thần Vương lặng lẽ tiêu háo tin tức này. Chủng tộc Tam Thập Tam Thiêntrăm ức năm trước, thái cổ thần tộc thống trị thiên hạ. Lúc bấy giờ thái cổ thần tộc mạnh hơn nhân tộc, Hồn tộc,thánh tộc cộng lại nhiều, nhưng vẫn phải trả giá nặng nề mới đánh lui Thâm Uyên Ác Ma được.

Hiện tại nhân tộc, thánh tộc, Hồn tộc nhân tài điêu linh, muốn ngăn cản Thâm Uyên Ác Ma cảm giác như trứng chọi đá.

Lâm Minh nói:

- Hắc Ám Thâm Uyên không mạnh như trăm ức năm trước, bố cục của mộ chủ mộ Ma Thần đã giết nhiều Ác Ma cao đẳng.

Mộ chủ mộ Ma Thần quá tàn nhẫn, vì đạt đến mục đích mà không từ thủ đoạn.

Phiêu Vũ Thần Vương tim đập nhanh nghe:

- Ngươi muốn khiến ta chỉnh hợp thánh tộc hợp sức với ngươi?

- Đúng vậy! Giữa nàng và Thiên Cương Thần Vương hình như quan hệ cũng không kém, thế lực dưới tay hắn có lẽ sẽ thuận theo nàng. Tạo Hóa thánh cung thì ta đang giữ mạng sống Tạo Hóa Thánh Hoàng, sẽ không có người phản đối nàng. Có thể nói nàng nay là người mạnh nhất thánh tộc, có quyền uy nhất.

Bàn về thực lực tất nhiên Phiêu Vũ Thần Vương hơn Thiên Cương Thần Vương, là lãnh tụ thích hợp nhất.

- Được rồi...

Phiêu vũ hít sâu một hơi:

- Về Tạo Hóa Thánh Hoàng thì ngươi định...

Phiêu Vũ Thần Vương nhìn Lâm Minh, muốn nói lại thôi. Phiêu Vũ Thần Vương và Tạo Hóa Thánh Hoàng không quen thân, ngày xưa hai người hơi xích mích. Đây là tại sao lúc ấy Tạo Hóa Thánh Hoàng mời Phiêu Vũ Thần Vương ra tay nhưng nàng phản ứng lạnh lùng.

Nhưng Phiêu Vũ Thần Vương nợ Tạo Hóa Thánh Hoàng nhân tình, nói sao thì gã có ơn với nàng, cộng thêm đồng tộc. Nhìn Tạo Hóa Thánh Hoàng rơi vào kết cuộc này khiến Phiêu Vũ Thần Vương rất là thổn thức.

Phiêu Vũ Thần Vương không hy vọng nhìn nhân tộc diệt nhân tộc, cũng không muốn thấy Lâm Minh giết Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lâm Minh trả lời:

- Ta sẽ không giết Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng trong khó khăn đại kiếp nạn bản thân ta không dám nói hoàn toàn nắm giữ vận mệnh của mình huống chi là Tạo Hóa Thánh Hoàng? Tuy ta hứa không giết Tạo Hóa Thánh Hoàng nhưng đó là trong tình huống bình thường, nếu Tạo Hóa có ý định phản chiến, phản bội chủng tộc Tam Thập Tam Thiên thì ta sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Phiêu Vũ Thần Vương đã vừa lòng.

Không nói đến Lâm Minh, bản thân Phiêu Vũ Thần Vương nếu gặp Tạo Hóa Thánh Hoàng phản bội Tam Thập Tam Thiên cũng sẽ tìm mọi cách phối hợp hắn giết gã.

Nhưng Tam Thập Tam Thiên hiện tại qua đại chiến nhân tộc và thánh tộc đã vô cùng thê tham, chỉ có Hồn tộc là nguyên vẹn. Có lẽ tình huống Hồn tộc càng tệ hơn, bởi vì Hồn Đế bị đoạt xá.

Trời biết bây giờ Hồn tộc ra sao.

Đối diện đại kiếp nạn như vậy, Phiêu Vũ Thần Vương bỗng thấy bất lực. Lá bài tẩy trong tay Lâm Minh quá yếu, Phiêu Vũ Thần Vương khó thể tin tưởng.

Phiêu Vũ Thần Vương khẽ thở dài, nhẹ nhàng hỏi câu không ý nghĩa:

- Lâm Minh, ngươi nói xem chúng ta có thể thắng không?

Vì trong lòng Phiêu Vũ Thần Vương vô cùng hoang mang nên muốn Lâm Minh trả lời an ủi mình.

Lâm Minh trầm ngâm nói:

- Ta không biết có thắng được không, tương lai không rõ. Võ giả chúng ta tu thân thể, tu thiên đạo, tu thần hồn, tu đến cuối cùng vì truy cầu cái gì? Ta từng hoang mang. Vinh hoa sao? Đó là mây khói lướt qua mắt. Lực lượng? Ta đã có thể hủy thiên diệt địa, phá diệt vì sao vũ trụ. Trường sinh? Mấy năm nay ta đã từng theo đuổi trường sinh, nhưng trong Đế Cốt Hải ta nhìn vô số tàn hồn đau khổ, nhìn Hồn Đế vì trường sinh mà bài bố sát cục trăm ức năm. Ta chợt cảm thấy theo đuổi trường sinh không có ý nghĩa gì. Tập võ, tự nhiên muốn chiến đấu. Chiến đấu thật sự là khi thiên hạ đại loạn, hạo kiếp ập đến thì...

- Chủng tộc diệt tuyệt, sinh linh đồ thán, đại thế giới đổ, lúc nàychiến đấu mới là cực độ. Vậy cực độ võ đạo có lẽ là vì thiên hạ thương sinh.

Lâm Minh nói xong mấy câu đó khiến Phiêu Vũ Thần Vương ngây người.

Cực độ võ đạo vì thiên hạ thương sinh?

Câu nói này nghe rất vĩ đại, sáo rỗng, rất giả.

Nhưng nghĩ kỹ thì ai cũng cũng không thể thoát khỏi chúng sinh mà tồn tại, Lâm Minh cũng vậy.

Chủng tộc là gốc của bọn họ, không có gốc thì mặc cho ngươi là cây to chọc trời cũng sẽ héo tàn chết đi.

Mất đi chủng tộc, mất đi hết thảy thương sinh thì cái gọi là vĩnh sinh không có ý nghĩa. Sẽ như tàn hồn trong Đế Cốt Hảichịu đựng cô đơn, cô độc vô tận.

Cho nên cực độ võ đạo vì thiên hạ thương sinh, vì võ giả vốn là một thành viên trong thiên hạ thương sinh.

Vì thiên hạ thương sinh là vì bản thân.

Lúc này Phiêu Vũ Thần Vương hơi ngộ ra.

Lâm Minh phất tay rút về lực tràng, nhẹ nhàng rời đi.

- Dù có thắng hay không thì võ giả chúng ta dốc hết sức đánh một trận là được.

Lời nói cuối cùng của Lâm Minh quanh quẩn bên tai Phiêu Vũ Thần Vương, lúc này hắn đã vượt qua không gian xuất hiện trong đoàn đội nhân tộc.

Lúc nhìn Lâm Minh bay tới, tất cả võ giảnhân tộc đã sẵn sàng làm động tác hò reo, chúc mừng, cũng nghĩ xong lời chúc rồi.

Nhưng bọn họ không ngờ Lâm Minh chiến thắng trở về chẳng hề phấn chấn như bọn họ tưởng tượng, hắn vô cùng bình tĩnh, biểu tình hơi nặng nề. Những lời chúc mừng có sẵn kẹt lại trong họng bọn họ.

Lâm Minh chỉ đơn giản nói một câu:

- Chúng ta đi.

Lâm Minh kéo ay Tiểu Ma Tiên dùng thân pháp bay vào Hỗn Nguyên Thiên Cung, để lại đám Thiên Tôn, Giới Vươngthánh tộc hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không biết Lâm Minh bị, ngọn núi lớn đè trên người nhân tộc gần vạn năm hôm nay bị đẩy ngã nhưng Lâm Minh phản ứng rất bìn thản.

Thánh Mỹ lẳng lặng đi theo Lâm Minh.

Trong quá trình Lâm Minh và Tạo Hóa Thánh Hoàng đại chiến Thánh Mỹ đứng trong trận doanh nhân tộc nhưng không ai phát hiện ra nàng.

khiLâm Minh vào Hỗn Nguyên Thiên Cung thì Thánh Mỹ như luồng khói xuất hiện.

Nhìn Thánh Mỹ đến, Tiểu Ma Tiên thầm tặc lưỡi. Tiểu Ma Tiên phải công nhận Thánh Mỹ đáng sợ, nàng cũng không phát hiện Thánh Mỹ tồn tại. Nhẹ nhàng ẩn núp quanh nàng, né qua cảm giác của Tiểu Ma Tiên, thực lực của Thánh Mỹ quá giỏi.

Thánh Mỹ chào Tiểu Ma Tiên:

- Cơ cô nương.

Tiểu Ma Tiên gật đầu đáp lại, trong một lúc không biết gọi Thánh Mỹ là gì, gọi thẳng tên hay bảo là Hồn di nương đều không thích hợp.

Hai nữ nhân gặp nhau, không khí vẫn lúng túng dù Lâm Minh có mặt.

Lâm Minh lên tiếng:

- Thánh Mỹ, ba ngày sau ta mang nàng đi một nơi.

Thánh Mỹ kinh ngạc hỏi:

- Đi đâu?

- Cấm đại Tu La, Hàn Băng Kính.

Hàn Băng Kính là nơi lần đầu tiên Lâm Minh gặp kiếp trước của Thánh Mỹ. Lúc ấy Lâm Minh tiến vào thái cổ thần tộc, lấy được một danh ngạch vào cấm địa Tu La vì tìm ra cách cứu thế.

Sau này thái cổ thần tộc bị thánh tộc hủy diệt nhưng cấm địa Tu La là mật địa chủ nhân Tu La lộ để lại, trận pháp bảo vệ không tầm thường, thực lực như thánh tộc không đủ để hủy diệt hay phá mở nó.

Thánh Mỹ nghi hoặc hỏi:

- Hàn Băng Kính?

- Nàng đi liền biết, có lẽ ở đó nàng sẽ tìm ra kiếp trước của mình.

Lâm Minh tin tưởng trong Hàn Băng Kính có một lũ tàn hồn của Thánh Mỹ.

Bởi vì lúc trước Lâm Minh đối diện kiếp trước của Thánh Mỹ trong Hàn Băng Kính thì đối phương không đơn giản là hình ảnh trận pháp mà như tàn hồn có trí tuệ.

Lâm Minh nhớ rõ ràng những gì Thánh Mỹ kiếp trước nói. Biểu tình trên mặt.

Tiểu Ma Tiên hỏi:

- Còn ngươi thì sao?

- Ta định bế quan mở ra Đạo Cung Cửu Tinh đệ bát đạo cung.

Đạo Cung Cửu Tinh, bảy minh hai ám. Giữa đệ thất đạo cung đến đệ bát đạo cung là sự bay vọt về chất, tương đương tăng cao đại cảnh giới.

Lâm Minh có Hồng Mông Linh Châu, hoàn toàn có thể đột phá một lèo.

Chương 2433: Luyện hóa linh châu

Một tháng sau, sâu trong trời sao vô tận.

Thùng thùng thùng thùng!

Lâm Minh cầm Hồng Mông Linh Châu trong tay phát ra tiếng trầm đục vang vọng thiên địa.

Nó nhưe trái tim thiên thần có tiết tấu phập phồng. Ngân hà trên bầu trời hòa cùng, ánh sao dâng lên đan xen bốn phía.

Hồng Mông Linh Châua nằm trong tay Lâm Minh khống chế.

Gần bên người Lâm Minh có nhiều võ giảnhân tộc.

Được đứng tại đây toàn là người có quan hệ sâu với Lâm Minh hăọc là rường cột nhân tộc, ví dụ Lâm Hoang, Cửu Nhi, Tiểu Ma Tiên, Đế Thích Già, Hắc Ám Quân Chủ, Hạo VũThiên Tôn, Long Nha, Hành Si, tổng cộng hai, ba mươi người.

Bọn họ đứng đây không chỉ vẻn vẹn là chứng kiến Lâm Minh luyện hóa Hồng Mông Linh Châu, đột phá Đạo Cung Cửu Tinh. Quan trọng hơn là vì thừa dịp Lâm Minh đột phá cảm ngộ thiên đạo.

Đây là cơ duyên lớn lao cho bọn họ.

Đột phá đệ bát đạo cung là một đại cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh, khi đó thiên đạo giáng xuống mọi người sẽ nhận đến tẩy thể.

Dù cho không tu Đạo Cung Cửu Tinh cũng được lợi không nhỏ.

Thật ra võ giả hệ thống tụ nguyên sẽ chú ý rèn luyện thân thể của bọn họ, không yếu đuối như phàm nhân. Cơ thể cường đại thì được nhiều ích lợi hơn.

Mọi người nín thở nhìn nam nhân như vị thần đứng ở gần đó, yên lặng chờ đợi.

Trời sao tĩnh lặng, trong linh châu toát ra từng tia huyết khí như dải sáng khuếch tán. Mỗi lũ như châm, như kiếm, bắn về phía bốn phương tám hướng. Dường như có vô số mãnh thú tuyệt thế lao ra từ bên trong, lực lượng khí huyết bàng bạc như muốn mở ra phương thiên địa này, khiến người ta hoảng loạn.

Dù sao Hồng Mông Linh Châu bị Tạo Hóa Thánh Hoàng tế luyện nhiều năm, bên trong chất chứa lực lượng khổng lồ của gã, còn có tinh hoa máu thịt phân thân Hoang.

Sau khi cắn nuốtkhí vậnnhân tộc, Tạo Hóa Thánh Hoàng đã luyện hóa phân thân Hoang.

Vốn là Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nên dĩ nhiên mạnh hơn Tạo Hóa Thánh Hoàng, nhưng từ mấy chục ức năm trước Hoang đã bị thương, rớt cảnh giới.

Tiếp theo chủ hồn Hoang bị Phong Thần trấn áp, cơ thể một tách thành hai. Chỉ còn lại thân thể tàn khuyết hoàn toàn không đánh lại Tạo Hóa Thánh Hoàng, trong hai ngàn năm bế quan gã dựa vào Hồng Mông Linh Châu đã hoàn toàn chiếm lấy lực lượng Hoang về mình.

Lúc này Lâm Minh cảm giác đến máu thịt của Hoang trong Hồng Mông Linh Châu vẫn còn một phần bản năng không cam lòng bị cắn nuốt.

Hoang bây giờ chỉ có thể xem như một cục thịt, bị linh châu trấn áp vẫn cứ vùng vẫy chống cự.

Nhưng mặc cho Hoang đấu tranh, thôi thúc khí huyết, hai tay Lâm Minh cứng rắn ngăn cách nó và vũ trụ bên ngoài. Trật tự thần liên xẹt qua không trung, lôi long gầm rống, quay quanh Hồng Mông Linh Châu.

Năm ngón tay Lâm Minh như năm ngọn núi nguy nga cao vô biên trấn áp nó chặt chẽ.

Ngay sau đó Lâm Minh cầm Hồng Mông Linh Châu bay lên cao, khoảnh khắc đã ra ức vạn dặm, trong biển sao xa lạ rộng lớn phía sâu trong.

Lâm Minh ngồi xếp bằng như một Đại Thế Tôn giẫm phương thế giới này giam cầm bất cứ dao động lực lượng nào.

Lâm Minh xòe tay trái ra, đầu ngón tay bắn ra vô số ánh sáng biến thành phù văn nhỏ vụn rít gào vờn quanh bốn phía.

Mỗi một điểm phù văn chui vào từng ngôi sao kéo ra luồng sáng sao cực kỳ rực rỡ như sơn mạch liên miên.

Xuyên qua đan xen, lấy Lâm Minh làm trung tâm cấu thành đỉnh lô ánh sao trong suốt.

Đây chính là Ngân Hà Hư Không đỉnh luyện hóa khí huyết mà trước kia Lâm Minh đã dùng trong tầng thứ bay thử luyện cuối cùng Tu La lộ.

Lâm Minh muốn hoàn toàn luyện hóa, cắn nuốt lực lượng khí huyết trong Hồng Mông Linh Châu.

Trong Hồng Mông Linh Châu ẩn chứa lực lượng huyết mạch của Tạo Hóa Thánh Hoàng tích lũy lâu năm, qua nhiều năm tế luyện nếu có thể hút ra nội tình khí huyết trong đó chắc chắn là thứ siêu bổ bất cứ thiên linh địa bảo đều không bằng.

Ầm!

Ngân Hà Hư Không đỉnh phát ra lực lượng khổng lồ lấp núi đun biển trùng kích Hồng Mông Linh Châu. Vô số tinh huy giống như các ngôi sao ầm ầm oanh kích vào Hồng Mông Linh Châu.

Không chỉ thế, Lâm Minh bàn cứ bên trong từ mắt, mũi, tai, thất khiếu tuôn ra từng ngọn lửa.

Đây là màu tím bầm, thoạt trông ngọn lửa không chút nhiệt độ, là nhiệt độ của lửa ngưng tụ đến mức tận cùng không cách nào phát ra.

Ngọn lửa vừa xuất hiện đã cho người cảm giác sợ hãi có thể thiêu hủy thiên địa, diệt tuyệt vạn vật.

Tiếp theo hai tay Lâm Minh đánh ra ấn quyết, sấm sét bảy sắc hiện ra như từng dải ánh sáng đan xen, đây là lực lượng lôi đình của hắn.

Đã lâu Lâm Minh chưa dùng lực lượng lôi hỏa, sau khi hắn đạp phá cảnh giới Chân Thần, nhận thiên đạo tẩy lễ thì dù đối với căn nguyên hỏa hệ hay độ khống chế căn nguyên sấm sét đều tới cực độ.

Đại đạo chi hỏa, tinh huy chi linh, lôi đình chi lực giống như bánh xe quay quanh Hồng Mông Linh Châu không ngừng nghiền áp.

Cứ thế luyện hóa không biết bao lâu, rốt cuộc Hồng Mông Linh Châu nhỏ xuống một giọt lóng lánh như máu thạch.

Thứ này vừa xuất hiện liền dâng trào khí huyết cuồn cuộn như có vạn ma khóc lóc thảm thiết, vô số sinh linh gầm rống bên trong.

Nó vừa xuất hiện đã có linh tính, đson gió tăng lên bộ dạng trẻ sơ sinh ba tấc, muốn chạy trốn.

Lâm Minh mắt lóe tia sáng, lòng mừng thầm. Không nghginờ gì nữa, thứ này là chút xíu tinh hoa tinh luyện từ tinh huyết Hoang và lực lượng khí huyết trong Hồng Mông Linh Châu, đã linh tính đến vừa sinh ra liền biến hình người.

Có thể nói là thứ cướp thiên địa tạo hóa.

Không đợi trể sơ sinh chạy trốn, lòng Lâm Minh máy động. Giữa hư không xuất hiện lọngf giam phù văn như núi cao giáng xuiống giam cầm tinh hoa huyết khí như trẻ sơ sinh.

Lâm Minh chộp lấy trẻ sơ sinh, mặt nó dữ tợn lên, biến thành Ác Ma gầm rống vùng vẫy muốn thoát ra ngoài.

Nhưng Lâm Minh dùng lực tràng phong tỏa hư không trấn áp nó gắt gao.

Trẻ sơ sinh xuất hiện, lực lượng khí huyết tinh thuần nhất trong Hồng Mông Linh Châu lấy nó làm trung tập tụ tập lại.

Thời gian trôi qua một ngày lại một ngày, lực lượng khí huyết trong Hồng Mông Linh Châu suy yếu dần đến cuối cùng còn sót lại chút tinh hoa khí huyết đã bị Lâm Minh lấy ra.

Lâm Minh một hơi nuốt hết tất cả tinh hoa khí huyết.

Trong thời gian ngắn Lâm Minh cảm giác như nuốt vào một mặt trời, lực lượng bàng bạc như vô số đao kiếm sắc bén tỏa thần quang sáng rực trùng kích cơ thể hắn.

Mạnh như Lâm Minh với cơ thể gần như bất hủ bất diệt cũng bị xé ra lỗ máu từng tấc một.

Có thể tưởng tượng tinh hoa khí huyết trong Hồng Mông Linh Châu cường đại tới mức nào, Chân Thần bình thường nếu hứng chịu điều này sẽ nổ banh xác.

Lâm Minh cảm giác máu nóng sôi trào toàn thân, khí huyết hỗn độn bao phủ người, không thấy rõ ràng.

- Sảng khoái!

Bị đau nhưng biểu tình của Lâm Minh như nốc một bình mỹ tửu, sung sướng lâm li.

Lâm Minh bỗng khoanh chân ngồi xuống, đôi mắt như điện bắn về phía hư không. Không chút nghi ngờ, hiện tại là giây phút cơ thể Lâm Minh cường đại nhất. Luyện hóa lực lượng này là Lâm Minh sẽ tăng thêm một đại cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh.

Đạo Cung Cửu Tinh còn một phần bị khỏa lại, hệ thống tụ nguyên nhân tộc lại bị Tạo Hóa Thánh Hoàng phong ấn.

Lâm Minh phải chặt đứt những gông xiềng này, không quá khó khăn khi hắn đã khống chế Hồng Mông Linh Châu, lại đánh bại Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lâm Minh hét to, trong người vang vô số tiếng sấm.

Khí huyết trong người lao nhanh như sông lớn chảy xiết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một góc cơ thể Lâm Minh bắt đầu nóng cháy toát ra lực lượng bí ẩn cộng minh với vùng đất không tên giữa hư không.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng lũ tinh huy phập phềnh, các ngôi sao xuất hiện từ vũ trụ chiếu xuống ánh sao vô tận.

Trong đó có một ngôi sao đặc biệt rực rỡ, phập phềnh xuất hiện từ nơi tối tăm nhất.

Nhưng lúc này các trật tự thần liên màu xám hiện ra từ hư không vô tận.

Chúng nó liên miên như sơn mạch, có vô sốphù văn lấp lánh như những con trăn to khỏa Đạo Cung Cửu Tinh lại, ngăn cản Lâm Minh đến gần, đột phá.

- Hiện ra hết đi, chặt đứt cùng lúc!

Lâm Minh vung tay, lực lượng thần ma bộc phát oanh kích khung trời.

Lát sau trong hư không lại hiện ra các sợi trật tự thần liên, những sợi trật tự thần liên màu tím sậm hình nhưe khỏa lại sương mù vô tận.

Đây là trật tự thần liên mà Tạo Hóa Thánh Hoàng dùng để phong tỏa hệ thống tụ nguyên khí vậnnhân tộc.

Thần liên khỏa hệ thống tụ nguyên mạnh hơn khỏa Đạo Cung Cửu Tinh, bởi vì chúng nó hoàn chỉnh vô khuyết, hơn nữa lại là Tạo Hóa Thánh Hoàng tiêu phí rất nhiều tâm huyết bài bố.

Nhìn những trật tự thần liên hiện ra, hai, ba mươi võ giảnhân tộc nín thở.

Mới gần đây bọn họ đã từng mấy lần thử trùng kích những trật tự thần liên, bọn họ vì thế mà cạn kiệt khí huyết, dùng hết thể lực, thậm chí thiêu đốt tinh huyết, cuối cùng chấm dứt trong thất bại.

Nhiều lúc bọn họ thậm chí bị thương không nhẹ, võ giảnhân tộc có ấn tượng khắc sâu với những sợi xích tinh thần này.

Chương 2434: Kêu gọi

Những trật tự thần liên khỏa lại khí vậnnhân tộc, từ ba mươi sáu ức năm trước đã như vậy, luôn kéo dài đến hiện tại. Giống như một ngọn núi lớn đè trên người nhân tộc.

Trong khi đám người Đế Thích Già, Tiểu Ma Tiên nhìn chăm chú, Lâm Minh từng bước một hướng đi hướng trật tự thần liên. Mỗi bước đi khiến cửu thiên tinh thầnchấn động, đây là thân thể biểu hiện Lâm Minh thể đạt đến mức tận cùng, tự động cộng minh với thiên địa đại đạo.

Khi Lâm Minh đến trước trật tự thần liên trói buộc Đạo Cung Cửu Tinh, cơ thể hắn xuất hiện nhiều dị tượng. Có thiên long chui ra,, có phượng hót, có khí huyết hỗn độn mông lung đất đai diễn hóa sắp ra sinh linh thật sự.

Đây là thân thể thành thánh, thân thể thành một thế giới mới có dị tượng.

Lâm Minh bắt đầu ngưng tụ lực lượng của mình, còn chưa ra tay thì trật tự thần liên đã rung nhẹ, dường như không chịu nổi lực lượng khủng bố của hắn.

Ầm!

Lâm Minh đánh ra cú đấm, khí huyết vô tận dâng lên, bên trong có huyết diễm sáng rực xuyên qua không trung đốt hướng trật tự thần liên.

Lâm Minh hét to một tiếng:

- Mở!

Huyết khí mênh mông quanh quẩn xung quanh biến thành từng co n huyết long, không kiêng nể gìva chạm trật tự thần liên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Từng cọngtrật tự thần liên đứt gãy, tan biến trong thiên địa.

Trong khoảnh khắc Đạo Cung Cửu Tinh tỏa ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Trong đó một ngôi sao lấp lánh như trăng sáng.

Tinh huy giống như nước chảy liên miên không dứt trút xuống người Lâm Minh.

Tinh huy này là Lâm Minh sắp đột pháđệ bát đạo cung —— động minh đạo cung.

Đạo Cung Cửu Tinh có bảy minh tinh gồm: tham lang, cự môn, lộc tồn, văn khúc, liêm trinh, vũ khúc, phá quân.

Hai ám tinh là động minh, ẩn nguyên.

Hai đại đạo cung cuối cùng của Đạo Cung Cửu Tinh sẽ không mang lại năng lượng đặc biệt gì cho võ giả nhưng mà chúng nó giống như hai sợi xích khiến chín đạo cung liên kết, phát sáng cùng nhau, đại đạo dung hợp quán thông.

Mở ra hai đạo cung cuối cùng đem đến nâng cao thực lực tổng thể cho võ giả. Giống như Thiên Tôn đột phá Chân Thần, là tăng vọt thực lực tổng hợp..

Sau khi trật tự thần liên bị xé rách, Lâm Minh nhờ vào lực lượng khí huyết vô cùng chứa trong Hồng Mông Linh Châu, một bước lên trời.

Lâm Minh chộp lấy ngôi sao sáng nhất trong cửu thiên tinh thần ấn vào người.

Mấy năm nay Lâm Minh tích lũy luyện thể rất đầy đủ, cộng thêm Hồng Mông Linh Châu trợ giúp, dù là đại cảnh giới Đạo Cung Cửu Tinh ở trước mặt hắn cũng là trực tiếp phá tan.

Ngôi sao bị Lâm Minh luyện hóa,động minh đạo cung bắt đầu đốt cháy.

Ong ong ong ong ong!

Bảy đạo cung trong người Lâm Minh cùng hưởng ứng, phát ra thiên âm du dương như rất vui vẻ.

Lâm Minh đã mở rabát môn độn giáp: sinh môn, tử môn, hưu môn... Vô cùng vô tận tiềm năng sinh mệnh lại bắn tung ra từ cơ thể Lâm Minh.

Lần này kích phát càng triệt để hơn. Những tinh hoa khí huyết vốn lưu trữ trong cơ thể Lâm Minh, chưa bị luyện hóa hết tựa như băng tuyết gặp lửa cháy rào rào bốch ơi.

Cơ thể Lâm Minh được khí huyết cuồn cuộn không ngừng trùng kích bổ dưỡng dâng lên như sóng nước dập dìu, da thịt toàn thân toát ra khí thế kinh người hủy thiên diệt địa.

Một số tia sáng vặn vẹo như sóng nước quanh Lâm Minh, không thể đến gần. Như thể thiên địa nơi Lâm Minh đứng tự thành một thể, bất cứ lực lượng hỗn tạp nào định đến gần là sẽ bị bài xích.

Xẹt đùng đùng!

Tia chớp chói lòa rậm rạp chui ra từ trong vô số lỗ chân lông, bện giữa sợi tóc Lâm Minh, giống như mái tóc dài màu tím rũ xuống gót chân.

Ức vạn đại đạo pháp tắc cô đọng thành thứ như vảy nở rộ các đóa đạo hoa trên da Lâm Minh.

Càng nhiều khí huyết cơ thể sôi trào trùng kích tất cả dạt ra hình thành những lô đỉnh bay lên, thần huy chiếu rọi phương thiên địa này sáng rực.

Quanh Lâm Minh, đám người Tiểu Ma Tiên, Đế Thích Già cảm nhận được lực lượng này.

Giây phút đó khí huyết toàn thân bọn họ bị khí thế phát ratừ người

Lâm Minh dẫn dắt. Cửu thiên tinh quang đa số tụ tập trong người Lâm Minh, số tí phát tán chảy hướng hư không vũ trụ.

Nếu Lâm Minh đột phá một mình thì những ánh sao này sẽ phát tán uổng phí.

Nhưng hiện tại có nhiều võ giảnhân tộc nơi đây, dĩ nhiên không để chúng bị lãng phí, đây là lực lượng gần với căn nguyên đại đạo.

Tiểu Ma Tiên, Đế Thích Già, Cửu Nhi bắt đầu hấp thu lực lượng cửu tinh.

Người hấp thu ánh sao nhiều nhất không phải Cửu Nhi mà là Lâm Hoang.

Trong cơ thể Lâm Hoang có huyết mạch Lâm Minh, luyện hóa cửu tinh chi lực chẳng có một chút bài xích. Hơn nữa Lâm Hoang làpháp thể song tu, chiếm ưu thế hơn Cửu Nhi pháp thần song tu.

Cảnh tượng như vậy kéo dài mấy canh giờ.

Khi Lâm Minh luyện hóa hết cửu tinh chi lực thì hắn như đi ra từ hắc ám thở khai thiên tích địa, phongthái thần nhân leo lên đỉnh thân thể bị giam cầm mấy chục ức năm.

Cơ thể Lâm Minh càng rực rỡ hơn, ánh sáng phun ra nuốt vào đến từ tia sáng, hạt vũ trụ khi tới gần hắn sẽ bị lực lượng Minh Minh nghiền nát.

Cơ thể Lâm Minh đã đếnmức độ không thể tưởng tượng.

Toàn thân Lâm Minh như có lực lượng vô tận muốn phát tiết ra ngoài, ánh mắt của hắn lóe tia sáng nhìn trật tự thần liên giam cầm hệ thống tụ nguyên ngay trước mắt.

Đây là bài bố cuối cùng của Tạo Hóa Thánh Hoàng, dùng để cắn nuốt khí vậnnhân tộc.

Lâm Minhthú dài đột nhiên vung nắm đấm.

Ầm!

Thiên địa rung mạnh, cá sợi trật tự thần liên vỡ nát.

Hoang còn bị Lâm Minh nuốt hết, chỗ dựa của Tạo Hóa Thánh Hoàng là Hoang đan xen thành trật tự thần liên. Trước lực lượng cường đại của Lâm Minh dĩ nhiên trật tự thần liên không đấu lại.

Răng rắc! Răng rắc!

Ngày càng nhiều thần liên vỡ nát. Đám người Đế Thích Già đứng gần đó câm nín nhìn cảnh này.

Bọn họ trả gián hiểu biết bao nhưng không thể phá thần liên vậy mà chúng nó bị bẻ gãy nghiền nát xé rách.

Lực lượng như thần ma này có thể nói là vô số đại đạo pháp tắc, nghiền nát mọi thứ.

- A?

Lâm Minh đập nát trật tự thần liên xong hắn từ trong năng lượng khuếch tán cảm nhận rất nhiều tàn hồn đau khổ.

Chúng ta hét thảm bay tứ tán hướng không gian vũ trụ.

Lâm Minh lòng máy động, rất nhanh hiểu những tàn hồn bị trật tự thần liêngaim cầm.

Trong thần liên không chỉ tồn tại lực lượng Chân Thần còn có tàn hồn của vô số sinh linh gia cố.

Mấy năm nay không biết Tạo Hóa Thánh Hoàng giết bao nhiêu người, tất cả vì dã tâm nuốt thiên hạ của gã. Nếu không phải trong hạo kiếp tận thế này, không vì mộ chủ mộ Ma Thần thì Tạo Hóa Thánh Hoàng xem như một kiêu hùng cái thế. Tạo Hóa Thánh Hoàng rất có thể thống nhất Tam Thập Tam Thiên, tu vi tiến thêm một bước đến cảnh giới Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Tiếc rằng thực lực hiện tại của Tạo Hóa Thánh Hoàng nếu đặt trong dòng sông lịch sử trăm ức năm thì không bắt mắt chút nào, so với mộ chủ mộ Ma Thần thì những ma đầu thượng cổ bị phong trong Đế Cốt Hải và Tạo Hóa Thánh Hoàng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu.

***

Trước khi Lâm Minh đột phá Đạo Cung Cửu Tinh đệ bát đạo cung, đả phá trật tự thần liên. Cách xa từng tầng vũ trụ, trong cấm địa Tu La di tích thái cổ thần tộc, Thánh Mỹ mặc đồ đen đi trong hoang nguyên.

Chìa khóa cấm địa, Hạo Kiếp Chi Liên luôn nằm trong tay Đế Vô Ngân lãnh tụ đương nhiệm của thái cổ thần tộc. Lâm Minh lấy chìa khóa, cộng thêm hắn thông hiểu pháp tắc Tu La, không khó khăn mở ra cấm địa Tu La.

Một mình Thánh Mỹ vào cấm địa Tu La, nàng cảm giác như đi vào ngôi mộ cổ xưa.

Mặt đất hoang vu, mặt trời trên đầu hỗn tạp không ánh sáng, như hoàng hôn vĩnh hằng. Thế giới như vậy nếu không có gì bất ngờ xảy ra thêm vài năm nữa sẽ bị hủy diệt.

Thánh Mỹ không ngờ cấm địa Tu La

Sẽ trong địa phương như vậy. Thánh Mỹ lặng lẽ tiến lên, khấp nơi có bia đá loang lổ vùi dưới lòng đất, bi văn trên bia đá gần như bị năm tháng xóa nhòa.

Thánh Mỹ ngước lên, tầng mây dày nặng chất trên đầu, áp lực nặng nề, bóng sáng giao thác.

Thánh Mỹ lắc đầu đi tiếp, nàng muốn tìm Hàn Băng Kính mà Lâm Minh nói.

Theo lời Lâm Minh thì chỗ đó có tàn hồn kiếp trước của nàng.

Thánh Mỹ muốn thấy tận mắt kiếp trước của mình, vén lên vài thứ.

Có lẽ Thánh Mỹ sẽ biết tại sao Hồn Đế tốn nhiều công sức, mưu mô khống chế nàng,bồi dưỡng nàng.

Thánh Mỹ chợt nghe có thanh âm nhẹ nhàng kêu gọi nàng.

Thanh âm này hơi thân thiết, có cthú quen thuộc nhưng như chônsâu trong ký ức của nàng, khiến nàng không nghĩ ra được.

Thanh âm hơi mờ mịt nhưng Thánh Mỹ nghe rõ ràng, giọng nói khác hẳn với của nàng.

Thánh Mỹ dừng bước chân:

- Là ai?

Chương 2435: Hồn Đế xuất quan

Khi Thánh Mỹ đứng lại thì thanh âm kia biến mất, như thể nó chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng Thánh Mỹ biết đây không phải là ảo giác.

Nàng khép lại đôi mắt, lẳng lặng cảm nhận nguồn gốc thanh âm. Lặng im thật lâu sau tiếng kêu lại vang lên, vẫn yếu ớt. Lần này Thánh Mỹ nhạy bén cảm giác được phương hướng của nó.

Thánh Mỹ ôm chút thấp thỏm, mong đợi, một chút e sợ, tâm tình phức tạp đi qua.

Thánh Mỹ đi qua một mảnh mộ địa đến băng nguyên to lớn.

Băng nguyên này khí lạnh rét buốt, băng tuyết cuồn cuộn.

Khí lạnh đến từ lực lượng pháp tắc, loại pháp tắc này làm Thánh Mỹ cảm thấy khá quen thuộc. Vì Thánh Mỹ cũng tu pháp tắc hàn băng, pháp tắc của nàng có điểm tương thông giống nhau với pháp tắc trong cấm địa Tu La, như thể cả hai cùng một nguồn.

Thánh Mỹ đăm chiêu, hắn chợt thấy trên băng nguyên có một hàn băng liệt cốc to lớn. Bên dưới liệt cốc lớn là sóng xô đẩy, là một con sông lạnh lẽo không đóng băng.

Tuy rằng nước sông chưa đông lại nhưng lạnh thấu xương trong đó lạnh hơn băng trần gian nhiều.

Tuy nhiên Thánh Mỹ là người đi đường pháp tắc hàn băng đến mức tận cùng trong hoàn cảnh này không hề thấy lạnh ngược lại cảm giác thân thiết.

Thánh Mỹ dọc theo hàn băng liệt cốc đi một chốc thì thấy tận cùng, có khối băng to lớn bằng phẳng như gương trôi nổi.

Khói băng này cao vút đâm mây, mặt sâu thẳm màu u lam đối diện

Thánh Mỹ phản chiếu ra toàn bộ thiên địa.

Hình như trong khối băng này có một phương thế giới.

Thánh Mỹ hiểu ngay khối băng lớn đó chính là Hàn Băng Kính mà Lâm Minh nói.

Tàn hồn kiếp trước của Thánh Mỹ nằm trong Hàn Băng Kính này.

Thánh Mỹ mất thời gian dài từng bước đến trước Hàn Băng Kính, nàng thấy trong gương có gió tuyết sương mù che lấp tất cả mông lung.

Thánh Mỹ đứng trước Hàn Băng Kính thật lâu, thì thào:

- Tại sao...

Như đang tự lẩm bẩm.

Đáp lại Thánh Mỹ là thinh lặng.

Thánh Mỹ kiên nhẫn chờ, nàng chờ mấy chục giây. Mặt kính gợn sóng nhè nhẹ.

Một thanh âm khẽ khàng như thể ngủ say không biết bao nhiêu ức năm chợt tỉnh dậy vang bên tai Thánh Mỹ.

- Hài tử, ngươi đến rồi...

Tim Thánh Mỹ rung động.

Thanh âm này chính là giọng kêu gọi lúc trước Thánh Mỹ cảm ứng được, cảm nhận khoảng cách gần chất chứa thân thiết, que nthuộc như truyền đến từ sâu trong linh hồn, cảm giác này không giống như kiếp trước của Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ run giọng hỏi:

- Người là...

- Ta là thân mẫu kiếp trước của ngươi.

Thân mẫu?

Thánh Mỹ như bị điện giật, phụ thân hay mẫu thân đối với Thánh Mỹ là chuyện vô cùng xa xôi. Dù trong mộ Ma Thần, trải qua ký ức kiếp trước thì ký ức về phụ mẫu cũng thiếu đến tội. Thơ ấu của Thánh Mỹ là giãy dụa, đau khổ, chém giết!

Sẽ như vậy chỉ có một lý do, đó là khi Thánh Mỹ còn nhỏ ít có cơ hội tiếp xúc với phụ thân, mẫu thân.

Nhưng hôm nay thân mẫu kiếp trước của Thánh Mỹ xuất hiện trước mắt, đó là mối liên kết từ huyết mạch, khiến linh hồn nàng rung động, trong mắt ứa giọt lệ trượt xuống.

Mẫu thân ở trong cấm địa Tu La.

Thánh Mỹ cảm giác được mẫu thân đã chết, trước mặt nàng chỉ là một lũ tàn hồn.

Thánh Mỹ quỳ xuống, lẳng lặng cúi đầu.

Khi Thánh Mỹ lấy cực độ võ đạo làm mục tiêu cuộc đời thì chưa từng thử đi tìm phụ mẫu của mình, nàng cho rằng chính mình không cha không mẹ.

Với Thánh Mỹ thì tình thân gì đó chỉ là mây bay, huống chi nàng trước giờ chưa từng có người thân, không cảm nhận được cảm giác đó. Thánh Mỹ không có bằng hữu, đối với nàng thì người quen chỉ có đồng môn, thuộc hạ và Hồn Đế mà nàng phải nghe theo lệnh.

Năm tháng lâu dài Thánh Mỹ lặng lẽ thay đổi, đặc biệt khi nàng có Cửu Nhi rồi lần đầu tiên cảm nhận được trong sinh mệnh có một người khác, cảm giác thứ quan trọng hơn mạng sống của mình là gì.

Chính khi đó Thánh Mỹ mới hiểu ý nghĩa tình thân, nhưng khi nàng hiểu ra, liên tục gặp phụ thân, mẫu thân thì bọn họ đã chết, còn lại trên thế gian chỉ là tàn hồn.

Thanh âm dịu dàng lại vang bên tai Thánh Mỹ:

- Hài tử, ngươi đứng dậy đi...

Thánh Mỹ lạy lần nữa rồi đứng lên, bước chân vào thế giới Hàn Băng Kính.

Trong thế giới này Thánh Mỹ chậm rãi cảm giác đến mẫu thân tồn tại, đó là loại cảm giác bình thản, huyết mạch giao hòa đến từ bốn phương tám hướng thế giới hàn băng.

Thánh Mỹ hiểu ra:

- Mẫu thân... Tàn hồn của người là khí linh Hàn Băng Kính?

- Đúng rồi, đây là linh bảo Tu La luyện chế, ta ở bên trong cũng thói quen.

Thanh âm dịu dàng luôn yếu ớt, điều này khiến Thánh Mỹ nhận ra hồn phách của mẫu thân không như những tàn hồn Đế Cốt Hải, có thể tồn tại mãi mãi. Mẫu thân sẽ suy yếu dần theo thời gian trôi cho đến khi tan biến.

Điều này làm Thánh Mỹ đau lòng.

Thánh Mỹ suy đoán có lẽ là trăm ức năm trước, chủ nhân Tu La lộ không nhẫn tâm nhìn mẫu thân hồn phi phách tán nên dùng Hàn Băng Kính bảo vệ tàn hồn của mẫu thân.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là mẫu thân ở lại đây chịu đựng cô đơn trăm ức năm, hoặc có lẽ có người làm bạn bên nàng?

Thánh Mỹ có linh cảm, vụt ngáo iđầu thấy cách trăm trượng trên một tòa băng xuyên có một nữ nhân áo lam đeo mạng che mặt mỏng lẳng lặng đứng.

Gió lạnh thổi qua mái tóc tơ bay lên cho người cảm giác như đóa hoa sen băng nở rộ trên núi tuyết, không nhiễm một hạt bụi trần.

Tuy rằng đối phương mang khăn che mặt nhưng Thánh Mỹ lập tức khẳng định đó là mình của kiếp trước.

Nàng và nàng như người ngoài gương và ảnh ngược trong gương.

Thánh Mỹ không biết nên đối diện như thế nào, nỗi lòng cực kỳ phức tạp.

Thánh Mỹ là ‘bản thân’ hoàn chỉnh cuộc đời kiếp thức mười, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân mà hoàn toàn phân cách với cuộc đời chín kiếp trước. Trong lòng Thánh Mỹ rất nhiều bí ẩn, cũng có nhiều nghi hoặc.

Nếu được thì Thánh Mỹ rất muốn bỏ mặc những điều này, thứ nàng muốn nhất chỉ là cùng Lâm Minh thoát khỏi phân tranh, mang theo Cửu Nhi đi hưởng thụ cuộc sống tuy rằng không vĩnh hằng nhưng cũng khá dài, vui vẻ mà đơn giản.

Kiếp trước thì Thánh Mỹ không hề muốn dung hợp nhân cách cũ, nàng chỉ muốn làm bản thân đơn thuần.

Nhưng mà...

Rất nhiều việc không phải chính mình hy vọng như thế nào thì sẽ được thế ấy.

Vận mệnh giống cái bánh xe to lớn, mặc kệ ngươi có chịu đựng nổi không, có chuẩn bị sẵn sàng chưa nó sẽ lăn qua.

Giống như hiện tại...

Thánh Mỹ đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác ngực đau nhói, sắc mặt trắng bệch.

Mồ hôi lạnh chảy từ trán Thánh Mỹ, tình huống tim đập nhanh làm lòng Thánh Mỹ hốt hoảng.

Phát hiện Thánh Mỹ lạ lùng, mẫu thân ân cần hỏi han:

- Hài tử, sao vậy? Có phải là bị thương?

Thánh Mỹ thở hổn hển, một tay ôm ngực:

- Ta... Không biết, chỉ là đột nhiên cảm giác... Rất bất an... Hơi nghẹt thở...

Cảm giác này đến kỳ lạ, khiến trong lòng Thánh Mỹ bao tùm tầng âm u.

Cách nhiều tầng thời không chẳng biết bao xa, trong một mảnh hỗn độn có biển cả, phạm vi không biết bao nhiêu vạn dặm.

Trong ngôi sao có biển, thật là không tin nổi. Đại dương này vàng đục, trong đó trôi nổi vô số xương khô.

Mơ hồ nghe tiếng linh hồn khóc gào trong gió biển khiến người tim đập chân run.

Một khắc nào đó mặt biển tĩnh lặng chợt dậy sóng, sóng gió càng lúc càng lớn, nước biển như thá nước dạt ra, vô số bộ xương bị sóng lớn đánh nát.

Trong sóng to có một thiếu niên mái tóc dài trắng, mặt trắng bệch như tờ giấy hư không đạp bước từng bước đi ra tưè nước biển.

Thiếu niên chậm rãi bay lên cao lên đến vạn trượng, ngoái đầu nhìn biển cả trong ngôi sao, nhẹ nhàng vung tay lên.

Biển ngôi sao không giới hạn bỗng nhiên thu nhỏ, từ khoảng ngàn vạn dặm giây lát thu nhỏ đến vạn dặm, rồi trăm dặm, vài dặm, mấy trượng, mấy tấc, cuối cùng hóa thành một giọt nước.

Giọt nước bay vào mắt thiếu niên tóc bạc tựa như một giọt nước mắt thấm ước mắt thiếu niên.

Mắt thiếu niên bị giọt nước thấm ướt mà vẫn già nua ô trọc, toát ra tử khí chỉ xác chết mới có.

Biển cả to lớn chứa xương khô vô tận nháy mắt hóa thành một giọt nước dung nhập vào mắt thiếu niên, cảnh tượng này ai thấy cũng cảm giác da đầu tê dịa.

Thiếu niên hơi trầm ngâm, nhìn ngôi sao phía xa, khóe môi cong lên, nụ cười khiến lòng người lạnh lẽo.

Thiếu niên lẩm bẩm:

- Không ngờ có một số người sốt ruột muốn gặp ta như vậy.

Thiếu niên từng bước đạp lên như có bậc thang vô hình giữa hư không. Thiếu niên chui vào hư không như tiến vào mặt nước không thanh âm, chỉ để lại một tầng sóng gợn không gian nhạt nhòa.

Chương 2436: Nguy cơ

Trong vũ trụ hoang dã chẳng những có tinh vân phức tạp nhiều biến, cũng có nhiều hư không vặn vẹo khiến người khó thể tìm kiếm.

Nơi đây là sâu trong vũ trụ hoang dã, thế giới ngăn cách với trần gian.

Thế giới này không lớn, phạm vi mấy trăm dặm, trong đó hao nở chim hót, linh tuyền róc rách. Trên bãi cỏ phì nhiêu tươi mới có thỏ hoang đáng yêu, lộc con bướng binh chạy nhanh qua.

Một cô bé hoa nhường nguyệt thẹn cưỡi trên ngựa bay mọc đôi cánh, cái sừng giục ngựa lao nhanh trong rừng. Trên thảo nguyên vang vọng tiếng cười trong như chuông ngân.

Thiếu nữ từ xa đã hét lên:

- Ca, ngày mai dạy cho ta luyện thể thuật đi!

Thiếu nữ chính là Cửu Nhi, nàng ôm cổ ngựa bay khiến nó đáp xuôkngs.

Người Cửu Nhi gọi bằng ca chính là Lâm Hoang, gã đang luyện thương, luyện cực kỳ chăm chú không sai sót chút nào.

Ngựa bay hí vang:

- Gri!!!

Móng trước giơ lên cao mang theo cổ xanh chứa mùi thơm đất bùn, cọng cỏ bay bay rơi xuống thương, trên mặt của Lâm Hoang. Nhưng Lâm Hoang không bị ảnh hưởng chút nào.

Cửu Nhi xinh đẹp lộn người đáp xuóng cạnh Lâm Hoang, thấy gã chẳng thèm quay đầu nhìn mình thì chu môi. Cửu Nhi vỗ tay vào thân thương của Lâm Hoang, nhưng thân thương rót cương nguyên của Lâm Hoang cứng như làm bằng sắt không nhúc nhích.

- Ta nói này ca, lão cha còn bảo là chúng ta hãy thả lỏng nửa năm, một năm mà sao lão ca cứ luyện hoài vậy?

Tiểu thế giới này là thế giới ẩn khuất được Lâm Minh đặc biệt chọn lựa. Lâm Minh tốn nhiều công sức bày ra trận pháp hoàn toàn khép kín thế giới, dù cường giả đỉnh Chân Thần dùng cảm giác nhìn quét trời sao bên này chưa chắc sẽ phát hiện manh mối.

Hiện tại trừ Thánh Mỹ ra, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, Tiểu Ma Tiên, bốn nhi nữ của Lâm Minh đều ngụ ở đây. Lâm Minh bày ra thế giới này cho người thân được yên ổn. Lâm Minh biết không lâu sau hắn sẽ đại chiến một trận với Hồn Đế, hắn phải sắp xếp tốt cho người thân, cố gắng tránh cho bọn họ bị cuốn vào đại chiến.

Thế giới này có kết giới ổn định, kết giới tự thành hệ thống, từ trong vũ trụ hấp thu năng lượng, rất ổn định. Không có Lâm Minh phá giải trận pháp thì dù Chân Thần thượng vị dốc hết sức công kích cả ngày cũng không cách nào nổ nát kết giới được.

Thật ra Lâm Minh đã sẵn sàng cho dự định tệ nhất, nếu hắn có bất trắc gì thì người thân còn chút cơ hội sống sót trong kết giới ẩn khuất này.

Hạo kiếp sắp tới, Lâm Minh vốn muốn ở chung với người thân, cho bọn họ hưởng thụ thời gian bình an ngắn ngủi trước hạo kiếp. Nhưng đa số thời gian Lâm Hoang còn đang tu luyện.

- Muội không thích hợp luyện thể.

Lâm Hoang thu thương, vạch hoa thương, từ từ thu khí. Có thể thấy quanh Lâm Hoang ngưng tụ chân khí như như hai con rắn dài bị thú vào cơ thể gã.

- Pháp thần song tu đủ cho muội đi rất xa, dù là phụ thân chỉ lấy hai thể hệ làm chủ, hệ thống thứ ba làm phụ.

Cửu Nhi nói:

- Ài, ca chán quá, luyện thể rất oách. Ta quyết định rồi, vũ khí sau này dùng thương, không, dùng mâu, thái cổ chiến mâu, cái loại dài một trượng.

Cửu Nhi bày tư thế, năng lượng thiên địa chớp mắt tụ tập lại ngưng tụ ra hình dạng trường mâu trong tay nàng.

Trường mâu năng lượng dài một trượng quét ra ngoài phối hợp đùi cao ráo, tư thế hiên ngang của Cửu Nhi rất bắt mắt.

Lâm Hoang gãi đầu:

- Muội, tập võ là vì biến mạnh chứ không phải khoe đẹp.

- ...

Cửu Nhi câm nín với Cửu Nhi, nàng cảm giác rất khó nói chuyện với gã. Cửu Nhi dễ giao lưu với nhị ca hơn, nhưng nhị ca không ham thích tập võ. Nhị ca hai ngàn tuổi, trong khoảng thời gian ngắn rất khó phát huy tác dụng gì trong đại kiếp nạn. Đừng nói nhị ca, cho dù đại ca Lâm Hoang nếu đối diện Hồn Đế cũng không giúp gì cho phụ thân được.

- Nhị ca đang câu cá với Hiên di, chúng ta đi xem thử. Lão cha thật tình, nói là sẽ chơi với chúng ta ba, năm năm nhưng mấy ngày này lại không thấy bóng dáng, không biết có phải phải lại có cảm ngộ gì không.

Cửu Nhi nói rất nhiều, có lẽ vì ở trong mộ Ma Thần rất buồn chán, dù đối diện Lâm Hoang không trả lời mình cũng ríu rít không ngừng.

Lâm Hoang lắc đầu đành đi theo muội muội.

Hai người đi qua một sườn núi, tơiú bên hồ nhỏ sóng nước lăn tăn.

Nước trong hồ đều là linh tuyền, phàm nhân uống một giọt sẽ thọ thêm trăm năm. Đây là Tiểu Ma Tiên bài bố, gia đình Lâm Minh đã ở trong thế giới độc lập này ba năm rưỡi.

Lâm Minh nói ở trong tiểu thế giới này năm năm, sau đó hắn rời đi một mình tiềm tu, tham ngộ pháp tắc, trùng kích cảnh giới càng cao.

Đối với tu vi hiện tại của Lâm Minh thì năm năm nếu không gặp cơ duyên lớn gì, chỉ lo khổ luyện cũng không nâng cao thực lực nhiều bao nhiêu.

Một sợi dây cung luôn kéo căng chưa chắc tốt, tâm bình khí hòa chùng một chút, để mình thả lỏng thân tâm rồi chui vào tu luyện tiếp theo có lẽ sẽ được lợi gấp mấy lần.

Nên Lâm Minh dùng thời gian này cùng người thân, quan trọng nhất là hắn biết nếu bây giờ không ở bên họ có lẽ sau này không có cơ hội đó nữa.

Đối diện một trận chiến này trong lòng Lâm Minh rất bất an.

Cửu Nhi đến bên hồ nhỏ, kêu lên:

- Nhị ca! Hiên di, chúng ta ăn cơm trưa có gì?

Võ giả tu trên Tiên Thiên có thể tịch cốc hoặc hấp thu thiên địa nguyên khí, hoặc là ăn đan dược để giữ sự sống.

Gia đình Lâm Minh sớm có thể tịch cốc, nhưng ở chung với nhau vẫn thích làm cơm ăn, mâm cơm gia đình vui vẻ ấm áp. Đương nhiên mỗi loại thứ ăn gia đình Lâm Minh ăn toàn là linh hực đỉnh cao, so với vô thượng thần đan không chênh bao nhiêu.

Cửu Nhi rất thích khẩu vị nấu ăn của Tần Hạnh Hiên, nàng đang la to chợt bước chậm lại.

Cửu Nhi nghi hoặc nhìn cái hồ nhỏ gần đó, cảm nhận hơi thở kỳ lạ.

Đó là tử khí rất nhạt.

Tử khí chảy vào hồ nhỏ vốn tràn đầy sức sống, linh khí tứ tán, ô nhiễm linh khí. Một số cỏ xanh vì thé mà héo tàn.

Một thiếu niên áo trắng ngồi trên tảng đá to ven hồ, đưa lưng hướng Cửu Nhi và Lâm Hoang. Thiếu niên cầm cần câu cá, cần câu làm bằng tre xanh, dây câu trong nước gợn từng vòng sóng.

Cửu Nhi chợt nín thở, từ xa không thấy người này, đến gần mấy bước thì thiếu niên áo trắng như hồn ma xuất hiện. Cảm giác như thiếu niên luon ở đây nhưng bọn họ không phát hiện.

Đây không phải bóng lưng của nhị ca.

Lòng Cửu Nhi thít chặt, Lâm Minh không cho ai biết vị trí thế giới này. Trừ mẫu thân Thánh Mỹ của Cửu Nhi thông qua liên kết linh hồn biết rõ vị trí chỗ này ra bình thường chỉ có Mộ Thiên Tuyết Mộ a di đến chơi,không còn bằng hữu nào khác tới.

Một người toàn thân tử khí xuất hiện như hồn ma, phụ thân không có đây, hình như chẳng biết gì khiến lòng Cửu Nhi bối rối.

Người này không phải Thiên Tôn nào trong nhân tộc, thậm chí không giống nhân loại.

Lâm Hoang đứng cạnh Cửu Nhi đã siết chặt thân trường thương như gặp đại địch.

Cửu Nhi đè Tu Di giới xuống nhưng không định rút vũ khí ra, nàng trực giác người này tự mình đi vào. Có thể lặng lẽ lẻn vào kết giới của phụ thân thì cường đại biết bao.

Cửu Nhi không dám tin nhưng biết rõ đây là cục diện ma nàng và Cửu Nhi không thể đối phó. Cửu Nhi lặng lẽ móc ra một truyền âm phù thông báo cho Lâm Minh, hắn chạy tới là có thể ứng đối hết tất cả.

Cửu Nhi cảm giác lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Khi Cửu Nhi rút truyền âm phù ra, bóng lưng vẫn không nhúc nhích, điều này khiến lòng nàng chìm xuống. Chắc chắn đối phương có năng lực phát hiện động tác nhỏ của Cửu Nhi nhưng chẳng quan tâm, vẫn vững như tảng đá chứng minh người này không sợ phụ thân.

Chương 2437: Lâm Minh cùng Hồn Đế

Người Cửu Nhi ướt đẫm mồ hôi không biết làm sao thì chợt một thanh âm uy nghiêm vang lên sau lưng:

- Cửu Nhi, lại đây!

Người Cửu Nhi run lên, là giọng của phụ thân.

Tuy người này có thể lặng lẽ lẻn vào kết giới của bọn họ nhưng vẫn bị phụ thân nhận ra, nhưng cũng có thể là chủ động cho phụ thân phát hiện.

Dù là tình huống gì thi Cửu Nhi biết rõ tình hình rất tệ, vì nàng thấy kinh ngạc nói: nhíu mày, biểu tình trầm trọng, trán đọng mồ hôi.

Lòng Cửu Nhi thít chặt, phụ thân ở trong mắt nàng gần như không gì không làm được bây giờ trán ướt mồ hôi.

Lâm Hoang nắm chặt trường thương, ngừng thở:

- Phụ thân!

Giọng Lâm Minh cứng rắn nói:

- Ngươi cũng lại đây!

Trong tình hình này Lâm Hoang đem đến tác dụng hầu như bỏ qua.

Lúc này phía không xa có hai người cùng nhau chạy tới đây, một là nữ nhân dịu dàng mặc váy dài vàng nhạt tay cầm giỏ trúc tinh xảo. Trong giỏ trúc đựng đầy linh khuẩn hoang dại dựng dục trong tiểu thế giới đầy khắp nơi. Một thanh niên đẹp trai đie bên cạnh, quần áo phiêu dsật, mặt mày thanh tú, đường nét hơi giống Lâm Minh nhưng khí chất thì khác hoàn toàn.

Bọn họ là Tần Hạnh Hiên, hài tử của nàng cũng là nhị ca mà Cửu

Nhi gọi, Lâm Hiên.

Hai người đang cười nói chợt thấy tình hình bên hồ, bước chân chậm lại.

Tần Hạnh Hiên ngơ ngẩn nhìn Lâm Minh và thiếu niên áo trắng bên hồ, mắt đẹp lóe tia kinh sợ. Vừa rồi Tần Hạnh Hiên và Lâm Hiên ngay bên hồ, sau đó đề nghị đi hái chút linh khuẩn làm canh nấm, khi trở về thì gặp cảnh tượng này.

Nhìn động tác của Lâm Minh, Lâm Hoang liền biết là kẻ thù xâm nhập.

Lâm Minh trầm giọng nói:

- Hạnh Hiên, lại đây.

Khi Lâm Minh xuất hiện ở đây thì đã thu Mục Thiên Vũ, Tiểu Ma Tiên luôn ở cạnh hắn, nữ nhi Lâm Vũ vào không gian trong Hồng Mông Linh Châu.

Lâm Minh định thu đám người Tần Hạnh Hiên vào không gian linh châu luôn, hắn biết rõ nếu Hồn Đế ra tay vào lúc này thì mấy người sẽ chết hết.

Trán Lâm Minh toát mồ hôi vì thế, toàn bộ cảm giác tỏa định từng hành động của Hồn Đế.

Nếu người nhà bị Hồn Đế giết chết, hắn không cách nào tưởng tượng hậu quả.

- Phụ thân, hắn là...?

Cửu Nhi đã đoán được thân phận của đối phương, trong vũ trụ chỉ có tồn tại kia là làm Lâm Minh căng thẳng như vậy.

Cửu Nhi chưa nói hết câu chợt cảm giác linh quang chợt lóe, trời đất quay cuồng. Cửu Nhi bị thu vào không gian xa lạ.

Lâm Minh, Hồn Đế biến mất, Lâm Hoang, Tần Hạnh Hiên, Lâm

Hiên, Cửu Nhi ở chung với nhau.

- Là không gian linh châu.

Lâm Hoang song tu pháp thể, Lâm Minh từng khiến gã vào không gian nội bộ Hồng Mông Linh Châu tĩnh tu nên nhận được nơi này.

Lâm Hoang siết chặt nắm đấm:

- Phụ thân chuyển dời chúng ta vào không gian linh châu, phụ thân thì ở bên ngoài đối diện địa địch kia...

Lúc này Lâm Hoang thấy trong không gian linh châu có Mục Thiên Vũ, Tiểu Ma Tiên, Lâm Vũ.

Lâm Hoang sốt ruột kêu lên:

- Mẫu thân!

Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ không hiểu gì hết:

- Chuyện gì xảy ra?

Hai nàng vốn đang cùng Lâm Minh chợt hắn biến sắc mặt lập tức thu Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ vào không gian. Không lâu sau đám người Lâm Hoang, Tần Hạnh Hiên cũng đi vào.

Tiểu Ma Tiên hiểu được hơn phân nửa là có nguy hiểm giáng xuống.

Vẻ mặt Cửu Nhi lo âu nói:

- Hồn Đế... Sợ là Hồn Đế xuất hiện...

Lời của Cửu Nhi làm lòng mọi người chìm xuống.

- Hồn Đế... Sao có thể... Chẳng phải hắn còn cần rất lâu mới xuất quan sao?

Tiểu Ma Tiên nhớLâm Minh từng nói Hồn Đế sẽ bế quan mấy vạn năm. Bây giờ mới gần chín ngàn năm, nên Lâm Minh mới bỏ ra thời gian đoàn tụ với người nhà.

Nếu Hồn Đế đã xuất quan thì Lâm Minh không dám ở chung với người nhà, nếu không Hồn Đế đột nhiên xuất hiện, cả gia đình đều bị cuốn vào.

Cửu Nhi hoang mang lắc đầu nói:

- Không biết...

Cửu Nhi thầm lo cho mẫu thân Thánh Mỹ.

Mẫu thân tiến vào cấm địa Tu La mãi không trở về, hiện tại Hồn Đế xuất hiện, mẫu thân có bình an?

***

Ven hồ, Hồn Đế vẫn ngồi trên tảng đá thả câu, áo trắng hơn tuyết, giôgsn ẩn sĩ trong núi.

Từ khi Cửu Nhi, Lâm Hoang phát hiện Hồn Đế, đến Lâm Minh xuất hiện, gã không nhúc nních cái nào.

Lâm Minh chậm rãi vươn tay, Ám Long thương như có sự sống xuất hiện trong tay hắn.

Hồn Đế đưa lưng hướng Lâm Minh nhẹ nhàng đặt cần câu xuống, gã đứng dậy. Khi Hồn Đế đứng lên thì hồ nước dạt dào sức sống lây gã làm trung tâm nhanh chóng mất đi sự sống.

Cỏ xa nh héo úa, hoa tàn héo. Hồ nước xanh biếc trở thành đục vàng, xác các con linh ngư nổi trên mặt nước, biến thành hồ chết.

Hồn Đế xoay người lại nhìn Lâm Minh:

- Thấy lạ vì ta không ra tay với người nhà của ngươi sao?

Hồn Đế vẫn là bộ dạng thiếu niên bệnh trạng nhưng ô tọc, tử khí trong đôi mắt bớt một chút.

Lâm Minh nhìn thẳng mắt Hồn Đế:

- Vì ngươi cho rằng chính mình đã nắm chắc phần thắng.

Hồn Đế mỉm cười nói:

- Lần này ta đến không muốn muốn dùng người nhà của ngươi ép buộc ngươi làm chuyện gì, cũng không muốn thu ngươi làm người hầu nên ta không cần chọc giận ngươi. Ta chỉ muốn hủy diệt ngươi.

Hồn Đế nhẹ nhàng nói ra lời muốn mạng của Lâm Minh, cảm giác tùy ý như đang giao dịch vật phẩm với hắn.

Sát khí dần ngưng tụ, lực lượng trong lực tràng kết giới tiểu thế giới cũng bị Lâm Minh thu về:

- Nhưng ngươi không phải mộ chủ mộ Ma Thần thể hoàn chỉnh! Ngươi nghĩ có thực lực giết chết ta ngay được sao?

Hồn Đế không phủ nhậ:

- Ngươi đoán đúng, chủ thể của ta vẫn ở trong Hắc Ám Thâm Uyên, không cách nào lấy về.

Lâm Minh lên tiếng, lời nói cực kỳ sắc bén:

- Chẳng những không phải thể hoàn chỉnh, ngươi chưa kết thúc bế quan, linh hồn của ngươi còn chưa vĩnh hằng!

Lâm Minh khẳng định Hồn Đế xuất quan giữa chừng vì bóp chết hắn.

Hồn Đế không để bụng, cười nói:

- Thật ra ngươi luôn hiểu lầm, mục đích của ta không phải tu thành vĩnh hằng chi hồn, có được vĩnh hằng chi hồn cũng không thể vĩnh sinh bất diệt. Ta bế quan thời gian dài chỉ vì để linh hồn của mình trở thành thiên đạo pháp tắc mộ Ma Thần, hoàn toàn khống chế Đế Cốt Hải, vĩnh hằng chi hồn của ngươi chỉ là mồi dẫn.

Khiến linh hồn trở thành thiên đạo pháp tắc?

Lòng Lâm Minh rung lên. Thấn người có tinh khí thần tức là máu thịt, chân nguyên và linh hồn.

Đối ứng vũ trụ, vũ trụ cũng có tinh khí thần tức là thiên địa vạn vật, năng lượng vũ trụ và thiên đạo pháp tắc.

Linh hồn vũ trụ chính là thiên đạo pháp tắc.

Hồn Đế muốn biến linh hồn của mình thành thiên đạo pháp tắc thế là bất hủ.

- Tuy ta không khiến linh hồn của mình hoàn thành bước lột xác cuối cùng nhưng đã hoàn thành hơn phân nửa, còn lạichỉ là giai đoạn cuối. Giai đoạn này có thể tạm dừng, cho ta giữa đường có thời gian đi ra, làm một ít chuyện phải làm ngay. Ví dụ... Giết ngươi.

Lâm Minh lạnh lùng cười:

- Xem ra ngươi không mấy tự tin, ngươi lo sau vạn năm không đánh lại ta.

Hồn Đế cười phá lên, không hề phủ nhậ:

- Không có gì không dám công nhận. Ta bày ra đại cục trăm ức năm, tính hết thiên hạ thương sinh lại tính sai ngươi. Trong trăm ức năm ta gặp bao nhiêu là thiên tài tuyệt thế, ta không ngờ trong đó có thiên tài trưởng thành đến mức này, uy hiếp được ta.

- Càng không ngờ ở Thiên Diễn tinh, Thánh Mỹ dùng một số nhượng bộ, uy hiếp bảo vệ mạng sống của ngươi, trong lúc ta bế quan ngươi có thể từ dầu hết đèn tắt, chết chắc mà thoát thai hoán cốt, lại tu lên đỉnh.

- Ngươi cho ta nhiều kinh ngạc, nhưng lần này ta không muốn ngạc nhiên gì nữa, nên ta tự mình đến bóp chết ngươi.

Khi Hồn Đế nói chuyện thì trong đôi mắt đục lăn ra một giọt lệ.

Giọt nước rời khỏi con mắt Hồn Đế điên cuồng khuếch trương biến thành nước lũ hùng dũng nhanh chóng tràn ngập tiểu thế giới của Lâm Minh.

Mọi thứ trong thế giới ban đầu bị dòng lũ nuốt mất.

Những giọt nước nứh chất a xít, nơ iđi qua mọi sứ sống bị ăn mòn không còn một man hr.

Hồn Đế nói:

- Tuy ta –tuân lệnh! Thể hoàn chỉnh nhưng ngươi cũng không thắng được. Để ta thử xem mấy năm nay ngươi có bao nhiêu tiến bộ đi!

Nước biển đã lấp đầy nguyên tiểu thế giới. Vang tiếng nổ điếc tai, Lâm Minh bày ra kết giới thế giới, trận pháp ẩn giấu đều bị trướng vỡ.

Chân Thần thượng vị dốc hết sức cũng không cách nào xé rách kết giới lại vô cùng yếu ớt trước mặt Hồn Đế.

Chương 2438: Thực lực của Hồn Đế

- Hú hú hú!

Linh hồn ngâm nga, Ác Ma khóc rống. Trong biển cả Hồn Đế biến ra trước mắt tràn ngập trứ vô sốcực khổ linh hồn và xương khô.

Lâm Minh ở trong đó cảm giác năng lượng cơ thể của mình như bị trì trệ, lực lượng bị áp chế rất nhiều, thậm chí cảm giác tức ngực khó thở. Biển cả này là lĩnh vực lực tràng của Hồn Đế.

Hồn Đế nói:

- Đây là khổ hải, vào khổ hải không có đường về, hôm nay ngươi hãy chết ở đây đi!

Hồn Đế vươn một ngón tay ra, tay của gã trắng bệch như giấy, có thể thấy mạch máu dưới lướp da. Nhưng mạch máu của người bình thường là màu xanh còn mạch máu của Hồn Đế có màu xám, như thể trong huyết quản chảy tử khí.

Ngón tay phóng to vô hạn trong mắt Lâm Minh, dường như nó chính là thiên địa, căn bản không cách nào chống cự, không thể tránh né. Vân tay hình xoắn ốc trên ngón tay đường nét rõ ràng, từng vòng như vòng xoáy. Ngón tay Hồn Đế to như khung trời, mỗi vòng vân tay lớn như sơn mạch hình vòng cung.

Lâm Minh xoe tròn mắt, tay cầm chặt Ám Long thương. Hắn cảm giác cả đời này chưa từng gặp công kích đáng sợ đến thế.

Một ngón tay đè sập trời xanh. Lâm Minh gầm lên, lực lượng toàn thân bộc phát đến mức tận cùng, phương đạo cung trong người hắn cùng mở ra. Hai pháp tắc chí cao rót vào thế giới trong người Lâm Minh, tịnh huyết Tu La đốt cháy.

Lâm Minh đâm ngay thương vào chính giữa ngón tay, thương quang thô cỡ ngọn núi cao tựa cột chống trời vọt thẳng lên.

Nhưng thương quang đáng sợ đối diện ngón tay to lớn kia như cây kim mỏng đâm vào.

Răng rắc!

Thương quang vỡ nát, nhưng ngón tay to lớn bị đâm thủng, tuy nhiên nó vẫn đè xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lấy cơ thể Lâm Minh làm trung tâm vũ trụ đổ sập, cười tủm tỉm vô tận hình thành một thủ ấn to lớn. Lâm Minh khẽ rên, xương khắp người kêu răng rắc, gân cốt đứt từng khúc, ngũ tạng tan nát, miệng phun máu tươi

Lâm Minh văng ra ngoài, cơ thể rách nát như tui máu bị xé rách, máu đổ trên bầu trời.

Mạnh vậy sao?

Con ngươi Lâm Minh co rút, lần đầu tiên cảm nhận được lực lượng của mộ chủ mộ Ma Thần, đây mới chỉ là một phân thân của gã.

Phân thân đã đáng sợ như vậy, nếu là mộ chủ mộ Ma Thần thể hoàn chỉnh thì càng như thế nào?

Lâm Minh nín thở vận chuyển lực lượng thần ma trong người. Xương gãy, nội tạng tan nát nhanh chóng lành lại. Mắt Hồn Đế lóe tia ngạc nhiên.

Hồn Đế mỉm cười nói:

- Hình như ngươi mở ra Đạo Cung Cửu Tinh đệ bát đạo cung, đăng đường nhập thất, thoát thai hoán cốt, cộng thêm ngươi hấp thu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng dung nhập vào bản thân. Dung hợp cả hai lại khiến ngươi hình thành thể thần ma, sức chịu đựng và phục hồi của cơ thể vượt xa võ giả cùng đẳng cấp. Nhưng ngươi có thể đỡ được mấy đợt công kích của ta?

Nụ cười đó lại làm người ta cả người rét run.

Lâm Minh rõ ràng, Hồn Đế nói không sai. Nếu không phải Lâm Minh mở ra Đạo Cung Cửu Tinh đệ bát đạo cung, khiến bát môn độn giáp và Đạo Cung Cửu Tinh dung hội quán thông, thân thể có tăng vọt về chất thì e rằng một chỉ của Hồn Đế có thể khiến người hắn bị xé rách. Dù không chết cũng mất nửa cái mạng, cơ bản mất đi năng lực chống cự.

Nhưng dù là vậy thì trạng thái hiện tại của Lâm Minh không chịu nổi Hồn Đế mấy lần công kích đã tiêu hao hết lực lượng rồi.

Vì cơ thể có lực phục hồi mạnh đến đâu từ bị thương nặng lành lại cần tiêu hao nhiều năng lượng, hơn nữa thân thể càng cường đại thì tiêu hao năng lượng để phục hồi càng nhiều.

Không thể mặc kệ Hồn Đế công kích nữa!

Lâm Minh đột nhiên cắn chót lưỡi, thiêu đốt sinh môn tinh huyết.

Tinh huyết thiêu đốttạo ra lực lượng khiến khí huyết sôi trào toàn thân Lâm Minh.

Lâm Minh cắn chặt răng, mắt sáng rực nhìn Hồn Đế chằm chằm.

Khóe môi Hồn Đế cong lên:

- Thiêu đốt tinh huyết? Tuy rằng ngươi mở ra sinh môn, tinh huyết thiêu đốt chút ít, cũng có thể phục hồi. Nhưng điều này chỉ khiến lực lượng của ngươi trôi càng nhanh, cách cái chết gần hơn.

Hồn Đế vươn nguyên bàn tay ra:

- Ta thành toàn ngươi!

Bàn tay như nắm nguyên đại vũ trụ đập xuống Lâm Minh.

Lúc này Lâm Minh đã ngưng tụ lực lượng đến tột đỉnh, hắn hú dài, cơ thể gần như dung hợp thành một với Ám Long thương.

Nhân thương hợp nhất!

Ong ong ong ong ong!

Cơ thể Lâm Minh và Ám Long thương hóa thành con thần long bay lượn, thần long gầm rống lao hướng bàn tay to của Hồn Đế.

Nhưng mặc cho thần long uy vũ cỡ nào thì trước bàn tay to chấp chưởng thiên địa tựa như con sâu nhỏ, căn bản bé nhỏ không đáng kể. Mắt thấy ảo ảnh thần long sắp bị bàn tay to chộp trúng.

Lâm Minh gầm lên, lần thứ hai thiêu đốt một phần tinh huyết.

- A!

Tiếng hú dài xé gió, khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc tốc độ của Lâm Minh chợt tăng vọt. Vào phút cuối cùng Lâm Minh chen ra khỏi kẽ tay to.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa sụp đổ, tinh vân bị xé rách. Đài thiên thạch, vô sốthiên thạch và tiểu hành tinh trong phạm vi ức vạn dặm bị nghiền nát thành bột đá.

Xung lực vụ nổ thổi quét toàn tịnh hệ, cảm giác như tinh hệ bị cứng rắn cắt ra.

- Đó là cái gì?

Cách ức vạn dặm, mấy Giới Vươngnhân tộc trông thấy cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Một Giới Vương lẩm bẩm hỏi:

- Là siêu sao nổsao?

Giới Vương ngây người, bọn họ trú đóng trong tinh hệ này nhưng không biết Lâm Minh bày ra thế giới ẩn khuất nằm trong phạm vi đóng giữ.

- Không đúng, đây là hai siêu tồn tại đang đánh nhau!

Sắc mặt Giới Vương khác trầm trọng nói:

- Lập tức truyền tin báo cho tiền bối Đế Thích Già!

- Vâng!

- A?

Hồn Đế thấy Lâm Minh lao ra từ kẽ tay, thế đi không giảm bắn thẳng hướng bản thể của mình thì đôi mắt đục lóe tia kinh ngạc nói:

- A? Vào phút cuối chạy khỏi lòng bàn tay ta?

Hồn Đế định thu tay về công kích lần nữa:

- Dường như công kích của ta kích phát tiềm năng cơ thể ngươi, nhưng vẫn không thể thay đổi được gì.

Lâm Minh bay nhanh tới chợt thay đổi quỹ tích công kích.

Lâm Minh từ lao thẳng vào bản thể Hồn Đế chợt rẽ đường cong lớn chuyển hướng chín mươi độ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Lực tràng khổ hải của Hồn Đế bị Lâm Minh liên tục xé rách.

Lực tràng khổ hải sẽ không ngăn cản lực lượng, công kích của Hồn Đế nhưng cản trở Lâm Minh. Lúc này Lâm Minh nhân thương hợp nhất xé nát hết.

Lấy cơ thể Lâm Minh làm trung tâm nước biển dấy lên bão tố kéo ra một con đường vòng xoáy.

Vẻ mặt Hồn Đế nghiền ngẫm thì thào:

- Trốn? Quyết định thông minh.

Công kích của Lâm Minh không phải muốn bị thương Hồn Đế mà là phá mở lực tràng khổ hải để chạy đi.

Đánh nhau với kẻ thù hơn xa mình, biết rõ bị giết còn cứng rắn xông lên thì không phải dũng cảm mà là ngu xuẩn. Đặc biệt hiện tại Lâm Minh còn mang theo gia đình mình.

Lâm Minh không muốn người nhà chôn cùng hắn.

Ầm!

Biên giới khổ hải bị xé rách, Lâm Minh cạn kiệt lực lượng khí huyết bị phản phệ mạnh mẽ, phun ra ngụm máu. Lâm Minh không rảnh lo lắng cơ thể mình bị thương, hắn bay thẳng vào vũ trụ sâu thẳm.

Lâm Minh xé rách đường hầm không gian, hư không na di.

Với võ giả thì dánh bại kẻ thù chỉ cần mạnh hơn đối phương một chút, muốn giết kẻ thù thì phải mạnh hơn đối phương rất nhiều.

Đặc biệt là giết chết kẻ thù ngay từ đầu chỉ muốn trốn thì càng là như vậy.

Biết rõ không địch Hồn Đế, Lâm Minh tuyển chọn tạm né mũi nhọn.

- Ngươi... Trốn được sao?

Khoảnh khắc Lâm Minh phá mở hư không thì trán Hồn Đế lóe qua phù văn cổ sơ, đó là một ấn ký tinh thần đánh dấu cơ thể Lâm Minh.

Tiêu ký Chân Thần từng khiến hắnchịu nhiều đau khổ lần thứ hai in trên người hắn.

Lòng Lâm Minh chùng xuống, cảm nhận tiêu ký Chân Thần trên người mình. Hiện tại Lâm Minh sẽ đối mặt nguy hiểm sống chết cực lớn.

Lâm Minh như trở lại lúc bị Phiêu Vũ Thần Vương truy sát, mặc cho hắn không ngừngthi triển không gian na di vẫn bị Hồn Đế theo sát.

Chương 2439: Thiêu thân lao đầu vào lửa

Lần lượt xuyên qua hư không, tiêu ký Chân Thần của Hồn Đế như bùa đòi mạng. Với thực lực của Lâm Minh nếu cho hắn đủthời gian thì có thể xóa bỏ, nhưng hiện tại Hồn Đế không cho hắn thời gian đó.

Lâm Minh không biết đã xuyên qua trời sao được bao lâu, từ khu vực biên giới vũ trụ hoang dã bay thẳng đến khu vực trung tâm.

Lúc này khi Lâm Minh lại không gian na di lần nữa, hắn mới bay ra khỏi đường hầm không gian thì thấy hư không gần đó có một ngôi sao. Trên ngôi sao non xanh nước biết, có người sinh sống canh tác, có Hồn Đế tụ tập xây dựng tông môn lọa nhỏ tại đây. Đó là tinh cầu bình thường trong hoang dã của nhân tộc.

Hai ngàn năm trước phàm nhân nhân tộc mở mang mầm mống trong vũ trụ hoang dã, sau này Tạo Hóa Thánh Hoàng xuất quan nhưng bởi vì Thiên Tônthánh tộc tham chiến không nhiều, không có năng lực tiếp tục tổ chức đồ sát bao vây tiễu trừ quy mô lớn trong vũ trụ hoang dã, nên nhân tộc bình dân không bị lan đến nhiều.

Lâm Minh thấy ngôi sao nhân loại này, không kịp xuyên qua hư không thì thấy một bàn tay khổng lồ xuất hiện bên trên tin chầu đè xuống.

Tim Lâm Minh ngừng đập. Không có gì bất ngờ, một tinh cầu nổ tung thành những mảnh đá vụn. Bão năng lượng to lớn khiến vô số sinh linh trên tin chầu nháy mắt biến thành tro bụi.

Điều này đương nhiên do Hồn Đế làm.

Lâm Minh rất hận, sinh linh một inh cầu chế như thế, không khác gì giẫm chết một đám kiến.

Nhưng hiện tại Lâm Minh không thắng nổi Hồn Đế, đành cắn răng chạy trốn tiếp.

Lúc này từ tinh cầu bị nghiền nát bay ra vô tậnoan hồn, những hồn phách bị lực lượng Hồn Đế triệu hoán không hủy diệt trong bão năng lượng mà nhanh chóng ngưng tụ lại, tụ tập phạm vi vạn dặm.

Trong tầm mắt màu xám khiến người nghẹt thở, từng đợt tử khí dâng lên dung nhập vào không gian. Đường hầm không gian vốn bị Lâm Minh xé rách nhưng như lún vào vũng bùn, không cách nào tiếp tục mở ra.

Lòng Lâm Minh chùngxuống, Hồn Đế đánh tử khí vào hư không vũ trụ, thay đổi tính chất không gian, phong tỏa không gian di chuyển torng khu vực vạn dặm.

Muốn tiếp tục xuyên qua không gian thì phải phá tan lĩnh vực.

Lâm Minh không chút suy nghĩ, hắn không thử không gian na di nữa mà cắn đầu lưỡi, bộc phát ra lực lượng, tốc độ cực hạn lao ra khỏi đây. Lúc này uy áp của Hồn Đếphô thiên cái địa giáng xuống người Lâm Minh.

Hồn Đế vỗ chưởng xuống:

- Ngươi, trốn không thoát

Chưởng này vỗ khi Lâm Minh bay đi trốn, nổ utng sau lưng hắn, xung lực như trời long đất lở. Lâm Minh chạy nhanh như bắn giống con chim bị mũi tên bắn trúng, người lăn lốc văng ra ngoài.

Xung lực nhanh và sắc bén của Lâm Minh bị Hồn Đế một kích kia phá vỡ, tiếp theo là tử khí hùng dũng tụ tập lại khiến hắn như rơi vào vũng bùn.

Ngón tay Hồn Đế điểm ra, ngón tay không rơi vào người Lâm Minh mà điểm vào hư không. Lực lượng Hồn Đế làm hư không vặn vẹo mở ra cánh cửa không gian.

- Hú hú hú hú!

Tiếng gầm gừ thê lương phát ra từ cửa không gian, bốn con La Sát màu đen chui ra.

Bốn con La Sát do tàn hồn ngưng tụ, toàn thân toát ra khí chất vương giả mênh mang cổ xưa.

Loại hơi thở này không phải khôi lỗi luyện hồn bình thường có được, là nhân kiệt tuyệt thế, hùng chủ thế thực thụ.

Nghĩa là bốn con La Sát không phải tàn hồn bình thường mà là Thái Cổ Thần Vương nổi lên trong Tam Thập Tam Thiên mấy trăm ức năm nay.

Sau khi bọn họ chết inh hồn bị Hồn Đế luyện hóa, trở thành khôi lỗi linh hồn cho gã.

- Cơ thể của ngươi cường đại lại chỉ muốn chạy trốn chịu đựng mấy lần công kích của ta. Nhưng... Ta không muốn chờ nữa!

- Bạo!

Biểu tình Hồn Đế thản nhiên, ngón tay điểm. Bốn con La Sát cùng lao vào Lâm Minh.

Cùng lúc đó Hồn Đế vỗ chưởng vào Lâm Minh, bàn tay to màu đen xuất hiện, nó lớn đến có thể chộp ngôi sao, tỏa ra tử khí vô tận nghiền áp Lâm Minh.

Bốn con La Sát vận chuyển năng lượng toàn thân đến cực độ, mắt đỏ rực. Năng lượng trùng kích đáng sợ làm cơ thể bốn con La Sát xuất hiện vết rạn.

Lâm Minh liên tưởng Hồn Đế mới phun ra chữ bạo, hắn hiểu ngay bốn con La Sát định lao tới gần hắn rồi tự bạo.

Hồn Đế không muốn dùng La Sát kiềm chế Lâm Minh mà chơi tự bạo luôn.

Lâm Minh vốn dựa vào nền móng sâu vừa đánh vừa trốn có thể câu giờ với Hồn Đế. Hồn Đế bỏ khôi lỗi bốn con La Sát, bản tân công kích cũng khiến La Sát tự bạo, Lâm Minh không cách nào ngăn cản.

Bốn Thái Cổ Thần Vương luyện chế thành La Sát không đáng là gì với Hồn Đế.

Công kích của Hồn Đế phong tỏa mọi đường né của Lâm Minh, bàn tay to màu đen ở trước mặt, bốn con La Sát nhốt tứ phía. Lâm Minh rơi vào nguy hiểm sống chết rất lớn.

Trong đường ranh sinh tử Lâm Minh đột nhiên đấm vào ngực mình phun ra ngụm tinh huyết, không chút do dự đốt cháy hết.

Một hạt châu màu đen hiện ra trước mặt Lâm Minh hấp thu hết tinh huyết đang đốt cháy, tỏa ánh sáng đỏ nhấp nháy.

Lâm Minh sử dụng Hồng Mông Linh Châu, hơn nữa khiến nó uống no máu tươi của mình!

Lâm Minh mở ra sinh môn, thiêu đốt tinh huyết rồi có thể phục hồi lại. Nhưng cái gọi là thiêu đốt tinh huyết cũng có cực hạn, nếu số lần đốt tinh huyết vượt qua ba phần thì Lâm Minh sẽ suy yếu rất nhiều ngày. Vượt qua năm phần sẽ tạo thành tổn thương vĩnh cửu. Còn bảy, tám phần thì là trí mạng.

Nhưng hiện tại Lâm Minh không lo nổi cái gì nữa, đối diện Hồn Đế công kích nếukhông thiêu đốt tinh huyết thì hắn chết chắc.

Lâm Minh ra tay,Đạo Cung Cửu Tinh hiện ra sau lưng hắn. Lực lượng phân thân Ác Ma dung nhập vào bản tôn.

Hiện tại toàn thânLâm Minh phủ vảy giáp, phía sau khuỷu tay nhô ra gai xương dữ tợn, Lâm Minh gầm lên, thân thể cùng Hồng Mông Linh Châu háo thành sao băng lao tới bàn tay to màu đen của Hồn Đế.

Lâm Minh biết, cho dù là bốn con La Sát cùng nhau tự bạo thì uy lực thua xa chưởng của Hồn Đế. Bị chưởng này đánh trúng Lâm Minh sẽ thành tro ngay.

Ầm!

Vang tiếng nổ trầm đục, bàn tay to màu đen bị Lâm Minh liều mạng công kích xuyên thủng. Thân thể mới khép vết thương của Lâm Minh lại đứt từng khúc kinh mạch, khớp xương nổ nát. Đôi taycầm thương vặn vẹo với góc độ quái dị, phía sau khuỷu tay gãy xương đâm thủng máu thịt.

Đây không phải cuộc chiến cùng đẳng cấp, đối diện Hồn Đế dù chỉ là phân thân thì Lâm Minh không cách nào ngăn cản.

Lâm Minh bay ngược ra sau, bốn con La Sát lại lao hướng hắn.

Lòng Lâm Minh trầm xuống, cảm nhận tuyệt vọng.

Nếu Lâm Minh ở trạng thái đỉnh cao thúc đẩy lực lượng thần ma hộ thể cứng rắn đỡ bốn con La Sát tự bạo thì cũng được.

Nhưng hiện tại Lâm Minh vừa dùng hết lực lượng, nội tạng thủng hết, khắp người đầy vết thương. Kinh mạch nứt gãy không cách nào rót năng lượng vào. Xương gãy nát không điều động được lực lượng cơ thể. Lâm Minh gần như không chống cự gì, nỏ mạnh hết đà nhìn bốn con La Sát tự bạo bên cạnh mình.

Lâm Minh tuyệt đối không chịu nổi công kích kia.

Không chút ngừng lại, bốn con La Sát thúc đẩy năng lượng lên tới tột đỉnh thì cùng nhau tự bạo.

Ầm!

Như bốn vầng mặt trời nổ, thần quang rực rỡ cắn nuốt tất cả. Trong bão năng lượng làm người ta tuyệt vọng Lâm Minh hoa mắt, năng lượng hộ thuẫn màu trắng bao phủ toàn thân hắn.

Cảm giác ấm áp thoải mái khiến cơ thể cơ hồ tan xương nát thịt của Lâm Minh được thấm nhuần, đang nhanh chóng lành lại.

Nhưng tình hình này khiến lòng Lâm Minh thít chặt.

Ai!?

Bốn La Sát cùng tự bạo tuy kém xa một kích của Hồn Đế nhưng nhìn khấp Tam Thập Tam Thiên mấy ai đỡ nổi?

Ánh sáng tan biến, một bóng người áo trắng che trước mặt Lâm Minh, năng lượng hộ thuẫn vừa rồi là nàng cứng rắn chống đỡ.

Không muốn... Là Thần Mộng!

Ngực Thần Mộng bị máu nhuộm đỏ, năng lượng ngưng kếtquần áo nhuyễn giáp đã xé rách ra. Đôi tay vừa mở ra hộ thuẫn rũ xuống như không xương, xương tay Thần Mộng đãn át bấy.

Không chỉ thế,, đôi mắt, lỗ, mũi tai chảy máu. Đôi mắt như ánh sao của Thần Mộng đã tối tăm mất ánh sáng.

Thần Mộng là người đột phá Chân Thần sớm nhất nhân tộc, lúc Lâm Minh trở về thì nàng bế quan hai ngàn năm, thành tựu Chân Thần trung vị. Thần Mộng là cường giả mạnh nhất nhân tộc trừ Lâm Minh ra.

Hôm nay là trận chiến đầu tiên sau lưng Thần Mộng thành tựu Chân Thần trung vị, có lẽ cái này không tính là chiến đấu mà chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Chương 2440: Thiên nhân dung hợp

Từ lúc ban đầu Lâm Minh và Hồn Đế đánh nhau thì tổng bộ nhân tộc đã nhận được tin. Dù cho biết rõ Lâm Minh chiến đấu các cao tầng nhân tộc không mang lại tác dụng gì nhưng bọn họ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc cho Lâm Minh rơi vào nguy hiểm mà không quan tâm.

Không nói đến Lâm Minh đã cứu họ nhiều lần, chỉ nói nếu hắn chết thì nhân tộc cũng tiêu đời.

Bởi vì Lâm Minh và Hồn Đế hoàn toàn không che giấu được tung tích, nơi hai người đi qua gần như là trời sụp đất nứt lai. Với cảm giác của Chân Thầnnhân tộc tỏa định tuyến đường Lâm Minh, Hồn Đế rượt đuổi và có khả năng sẽ đến vị trí nào không khó khăn. Cao tầng nhân tộc tới giúp Lâm Minh, người đầu tiên đến nơi là Thần Mộng thực lực mạnh nhất vừa xuất quan.

Lâm Minh lắc người tới bên cạnh Thần Mộng, dìu nàng bị Hồn Đế tổn hại nặng không đứng vững được:

- Thần Mộng tiền bối!

Mắt thấy Thần Mộng thất khiếu chảy máu, hồn hải ảm đạm, Lâm Minh cắn chặt môi, trong lòng cực kỳ tức giận.

Khi mạng sống Lâm Minh gặp nguy hiểm vô cùng, Thần Mộng ạn kiệt sức sống đỡ một kiếp cho hắn. Lâm Minh cảm giác hơi thở sự sống của Thần Mộng nhanh chóng yếu đi, khiến lòng hắn nôn nóng như lửa đốt.

Hồn Đế nói:

- Có người không màng mạng sống tới cứu ngươi, cho ngươi thở dốc. Nếu vậy ta sẽ cho các ngươi chết chung.

Hồn Đế duỗi thẳng tay ra, lòng bàn tay rách toạc, một cây cốt trượng chui ra khỏi máu thịt.

Cốt trượng này dài hơn một trượng, không chút ánh sáng, như mã não màu đen.

Đây là vũ khí của Hồn Đế.

Bề ngoài Hồn Đế là thiếu niên, không cao. Cốt trượng giấu trong cơ thể Hồn Đế cao hơn gã một khúc.

Cốt trượng này thật sự là dùng xương Ma Thầntrăm ức năm trước chế tạo ra, phẩm cấp của nó khó thể giới định.

Hồn Đế cầm cốt trượng, áo trắng phất phơ, khí thế càng đáng sợ hơn.

Nhìn vũ khí này, cảm nhận áp lực khổng lồ Hồn Đế mang lại, Thần Mộng cảm giác tim mình run rẩy. Đây là lực lượng Chân Thần không thể chống đỡ.

Thần Mộng dùng chân nguyên truyền âm giãy dụa nói:

- Lâm Minh, ta truyền lực lượng của ta cho ngươi...

Thần Mộng đã rất yếu ớt, nàng và Hồn Đế chênh lệch rất lớn. Thần Mộng cạn kiệt khí huyết ngăn cản một kích kia, khiến nàng bị thương rất nặng. Thần Mộng gần như dựa vào ý chí chống đỡ.

Lực lượng lưu trữ trong người Thần Mộng bây giờ đã không thể tạo thành uy hiếp cho Hồn Đế, cách duy nhất phát huy tác dụng là thiêu đốt khí huyết và thần hồn của mình, truyền lực lượng cho Lâm Minh.

Lấy lực lượng thần hồn Thần Mộng làm mồi dẫn dung nhập vào người Lâm Minh, phối hợp lực lượng Đạo Cung Cửu Tinh, Chân Thần của hắn khiến tinh khí thần cùng đạt tới tột đỉnh, vậy thì có một cơ hội đỡ công kích từ Hồn Đế.

Đôi mắt Lâm Minh đỏ máu.

Lâm Minh biết rõ nếu Thần Mộng lại thiêu đốt khí huyết và thần hồn thì nàng chết chắc.

Lâm Minh nói:

- Thần Mộng tiền bối, ta biết tiền bối muốn dùng hết sức bảo vệ mạng sống của tâ, cũng là bảo vệ tương lai Tam Thập Tam Thiên, nhân tộc. Nhưng ta không thể mượn dùng lực lượng của tiền bối, ta không muốn khiến người khác chết vì ta. ơn nữa trên người ta đã có tiêu ký Chân Thần mà Hồn Đế khắc lên, trốn thoát được một kiếp, chạy không khỏi kiếp thứ hai. Ta vốn không có đường lui, thật ra từ lúc ta bước lên con đường võ đạo ngày đầu tiên đã không có đường lui. Cuộc đời Lâm Minh ta từng thất bại, từng chạy trốn, từng bị người tính kế. Ta từng từ đỉnh cao rớt xuống thung lũng, thật sự trải qua cái chết. Nhưng ta chưa từng muốn nhận thua! Người Hồn Đế muốn giết là ta, vậy hãy để ta đối mặt đi!

Khi Lâm Minh nói chuyện khí huyết toàn thân không chút giữ lại đốt cháy, trong người dâng trào lực lượng đáng sợ khiến kinh mạch cả người hắn không chịu nổi. Máu thịt ngoài người Lâm Minh bị xé rách từng tầng.

Cùng lúc đó ý chí võ đạo của Lâm Minh tăng lên một đường thẳng, cứ tăng tiếp. Ý chí võ đạo vô hình như biến thành cây trường thương tuyệt thế đâm xuyên thiên địa vũ trụ.

Biến đổi trên người Lâm Minh khiếnThần Mộng giật nảy mình. Thần Mộng đã bị thương nặng, nàng không chịu nổi Lâm Minh bộc phát lực lượng đem đến uy áp.

Ầm!

Bão năng lượng bộc phát lấy Hồn Đế làm trung tâm bao phủ Lâm Minh và Thần Mộng. Bão năng lượng này chỉ là khúc nhạc dạo Hồn Đế xuất chiêu, dù vậy đủ khiến tất cả võ giảThiên Tôn thành tro.

Gió bão xé rách, Thần Mộng bị thương nặng không có sức ngăn cản.

Lâm Minh mở ra thần ma hộ thuẫn, thúc giục lực lượng của mình đến mức tận cùng!

Lâm Minh thầm rít gào:

- Lực lượng! Cho ta lực lượng, mạnh thêm chút nữa!

Sống lưng Ác Ma giấu trong máu thịt của Lâm Minh bị hắn rút ra, với Hồng Mông Linh Châu phụ trợ bị hút vào người hắn.

XươngMa Thần dung nhập vào máu thịt thì cảm giác rất khó tiêu hóa, thậm chí có tác dụng phụ. Nhưng hiện tại Lâm Minh bất chấp.

Lần đầu tiên Hồn Đế rung động.

- A?

Giây phút Lâm Minh điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, Hồn Đế cảm giác thần hồn của hắn lên đỉnh chưa từng có.

Sự lột xác giữa lằn ranh sống chết khiến sắc mặt Hồn Đế trầm trọng vài phần:

- Không thể giữ tiểu tử này được.

Lần này đánh với Lâm Minh khiến Hồn Đế càng cảm nhận sự đáng sợ của hắn, gã phải thừa dịp hiện tại hủy hắn!

Hồn Đế ra tay, cốt trượng chỉ về phía trước, tựu như thiên địa sụp đổnghiền áp Thần Mộng và Lâm Minh.

Hai tay Lâm Minh lật lại thu Thần Mộng không còn bao nhiêu sức mạnh vào Hồng Mông Linh Châu.

Lâm Minh giơ cao hai tay song song, tay phải xuất hiện một Hồng Liên màu máu, tay trái xuất hiện một Tu La Chuyển Luân.

Đây chính là hai pháp tắc tối cao Lâm Minh tu được, Thánh Điển và Thiên Thư.

Sau đó Lâm Minh khép hai tay lại, vĩnh hằng linh hồn nóng rựcthiêu đốt trán hắn, chói lòa như mặt trời.

Có thần hồn khổng lồ hỗ trợ, Thánh Điển và Thiên Thư vốn khác biệt nhau trong khoảnh khắc bắt đầu hoàn toàn dung hợp.

Trong mộ Ma ThầnLâm Minh đã dung hợ Thánh Điển và Thiên Thưbước đầu, muốn dung hợp hoàn chỉn thì cần một cơ hội.

Hôm nay Lâm Minh dung hợp thiên địa vũ trụ cùng nhân thể vũ trụ, giây phút đó cơ thể, thần hồn, thế giới trong người hắn đều dung ợp với vũ trụ Tam Thập Tam Thiên.

Cơ thể Lâm Minh chính là tinh thần vạn vật, năng lượng trong người là nguyên khí vũ trụ, linh hồn chính là thiên đạo pháp tắc!

Lực lượng vũ trụ Tam Thập Tam Thiên cháy ngược hướng Lâm Minh.

Lực lượng của Lâm Minh điên cuồng tăng lên, đây không chỉ là lực lượng của chính hắn còn đến từ chư thiên vạn giới, lực lượng sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh ra tay, hắn không sử dụng Ám Long thương nữa. Giây phút đó thân máu thịt của Lâm Minh biến thành cây trường thương, ý chí của hắn là mũi thương sắc bén nhất.

Cơ thể Lâm Minh biến thành luồng sáng chói mắt đâm thẳng vào Hồn Đế, va chạm với cốt trượng.

Cú va chạm không thanh âm, thiên địa mất tiếng, chỉ có thần quang hủy thiên diệt địa chiếu sáng nguyên vũ trụ hoang dã.

Đại thế giớ vỡ nát, ngân hà bị chém đứt. Trong cú va chạm đáng sợ cơ thể Lâm Minh tan vỡ, đôi tay biến thành xương trắng.

Người Hồn Đế rung mạnh bay ra sau trăm ngàn dặm.

Khi Hồn Đế bay ngược thì trụ lại thân thể, cơ mặt đông cứng:

- Sao... Có thể?

Lâm Minh nhìn Lâm Minh lại cúi đầu ngơ ngác nhìn ngực mình, nơi đó có lỗ máu ghê người.

Vạt áo trắng tinh bị máu nhuộm đỏ, vết thương gần như xuyên thủng ngực Hồn Đế. Không biết đã bao lâu rồi Hồn Đế mới bị thương nặng thế này.

- Ngươi... Có thể tổn thương ta?

Hồn Đế cảm thấy không tin nổi, gã là tồn tại vượt qua Chân Thần. Dù trong cường giả vượt qua đẳng cấp Chân Thần thì Hồn Đế thuộc loại người nổi bật.

Tuy bây giờ Hồn Đế chỉ là phân thân nhưng có lực lượng một phần mấy của bản thể, Chân Thần tuyệt đối không đánh lại.

Hồn Đế che ngực mình, máu thịt mấp máy trọng sinh. Nhưng trong vết thương ẩn chứa lực lượng đại đạo pháp tắc, tương đương với đại đạo tạo thànhvết thương, nhưng không cách nào phục hồi trong thời gian ngắn.

Không chỉ thế,, Lâm Minh cảm giác hồn hải của mình đau nhức gần như xé rách. Công kích của Lâm Minh chẳng những đâm thủng người Hồn Đế, ý chí của hắn tổn thương thần hồn gã.

Linh hồn Hồn Đế cường đại có một không hai toàn vũ trụ, nhưng hiện tại bị Lâm Minh tổn thương.

Hồn Đế che ngực từng bước tiến lên:

- Ngươi thật là... Khiến ta kinh ngạc! Nhưng mà... Ngươi vẫn không thay đổi được vận mệnh của mình.

Gần ngay đạo Hồn Đế, người Lâm Minh đẫm máu. Hồng Mông Linh Châu đang chữa cho đôi tay chỉ còn lại xương trắng của hắn.

Chương 2441: Đồng lòng chiến đấu

Lâm Minh bị thương nặng hơn Hồn Đế.

Đúng là Lâm Minh dung hợp pháp tắc tối cao, ý chí đến đỉnh cực độ.

Vấn đề là Lâm Minh thiếu lực lượng để phát huy tất cả.

Nói cho cùng vì tu vi của Lâm Minh quá thấp, thế giới trong người và cơ thể không chịu nổi.

Một kích vừa rồi Lâm Minh hiêu đốt khí huyết và thần hồn mới phát ra được. Nhưng khí huyết, thần hồn của Lâm Minh có thể thiêu đốt mấy lần?

Hồn Đế trước mặt Lâm Minh không giống Tạo Hóa Thánh Hoàng. Cả đời Tạo Hóa Thánh Hoàng không thể vượt qua Chân Thần, Hồn Đế thì đã qua rồi. Dù trong cùng cảnh giới, thực lực của Hồn Đế bỏ xa Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lâm Minh vượt ba tiểu cảnh giới chiến đấu với Tạo Hóa Thánh Hoàng còn nhẹ nhàng, nhưng vượt mấy tiểu cảnh giới chiến cùng Hồn Đế là vô cùng khó khăn.

Cảnh giới chênh lệch tuyệt đối như lạch trời không cách nào lấp đầy bóp chặt tử huyệt của Lâm Minh.

Lâm Minh cảm giác lực lượng của mình không ngừng tổi qua, sinh mệnh chi hỏa bắt đầu trở nên yếu ớt. Lâm Minh không định trốn, cũng không trốn thoát.

Lâm Minh nhìn Hồn Đế, khóe miệng lộ nụ cười thảm:

- Dù ngươi giết ta thì ta cũng sẽ biến ngày hôm nay thành ác mộng mãi mãi của ngươi!

Lời Lâm Minh tựa như nguyền rủa, Hồn Đế nhướng mày, đôi mắt đục lóe tia sáng lạnh.

Hồn Đế cười khẩy nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có năng lực này?

Chợt nụ cười đông trên mặt Hồn Đế, gã ngoái đầu nhìn trời sao phía xa.

Có người đến nữa!

Hồn Đế và Lâm Minh đánh nhau có thể nói là kinh thiên động địa, đánh đến nguyên vũ trụ hoang dã rung rinh, vì vậy rất nhiều người lao tới đây.

Người đến là đám cường giả nhân tộc như Đế Thích Già, Đại Tự Tại Phật, Hắc Ám Ma Quân, Hạo VũThiên Tôn. Bọn họ thấy Hồn Đế và Lâm Minh thì con ngươi co rút. Vết thương trên người Hồn Đế đã lành một nửa, Lâm Minh thì vẫn.

Tuy vậy trên người Lâm Minh rực cháy chiến ý, khí huyết dâng trào. Đôi mắt Lâm Minh như địa ngục Tu La phát ra sát khí vô hạn.

Giờ phút này, Lâm Minh cho người cảm giác như dã thú nổi giận vì bị thương.

Thảm khốc đến thế!

đám người Đế Thích Già hút ngụm khí lạnh, trước đó bọn họ không biết Lâm Minh đối mặt Hồn Đế. Thấy Lâm Minh thực lực cường đại bị đánh tới mức này, bọn họ đã lờ mờ đoán ra.

trong toàn vũ trụ chỉ có lão ma kia mới có năng lực buộc Lâm Minh nông nỗi này.

- Thần Mộng đâu?

Chỉ thấy Lâm Minh, không thấy Thần Mộng, mọi người căng thẳng thần kinh. Đặc biệt là Hạo VũThiên Tôn không thấy bóng dáng Thần Mộng đâu, rất là nóng ruột nóng gan. Nhưng đang phút quan trọng, Hạo Vũ không dám truyền âm cho Lâm Minh hại hắn phân tâm.

Từ đầu đến cuối Hồn Đế không thèm nhìn đám người Đế Thích Già cái nào, gã không hề chú ý đến bọn họ.

Mới rồi Hồn Đếkhựng lại không phải vì đám người này.

Hồn Đế tiếp tục nhìn hư không, khóe môi cong lên.

Hồn Đế nhướng mày nói:

- Vốn muốn đi trước tìm ngươi nhưng thấy Lâm Minh trước, vậy đành ra tay với Lâm Minh. A, ngươi còn có giúp đỡ?

Cách trước mặt Hồn Đế trăm dặm không gian vặn vẹo, một nữ nhân áo đen bước ra đường hầm không gian.

Hai lão nhân đi theo sau lưng nữ nhân.

Nữ nhân áo đen chính là Thánh Mỹ.

Thánh Mỹ nhìn bộ dáng của Lâm Minh thì cắn chặt ra, ánh mắt nhìn Hồn Đế lạnh băng như cửu u Thâm Uyên, ẩn chứa sát khí và hận vô tận.

Thánh Mỹ!

Lâm Minh nhìn Thánh Mỹ xuất hiện thì lòng chùng xuống. Tuy Thánh Mỹ mạnh nhưng không thay đổi được thế cục trước Hồn Đế.

Lâm Minh không muốn Thánh Mỹ bị cuốn vào, bị Hồn Đế ngược giết. Nhưng khi Lâm Minh nhìn hai lão nhân sau lưng Thánh Mỹ thì ngây ra.

Hai lão nhân là người thủ hộ Tu La lộ, Triệt và Mặc.

Lâm Minh gặp Triệt, Mặc ở tầng thứ bảy thử luyện Tu La lộ cuối cùng. Triệt và Mặc biểu hiện ra lực lượng luôn kha mơ hồ, Lâm

Minh không rõ ràng cảnh giới chính xác của họ. Lâm Minh chỉ biết Triệt và Mặc sống lâu thật lâu, vì bọn họ là tộc Điện Linh, tuổi thọ lâu hơn sinh linh Tam Thập Tam Thiên nhiều.

Bản thân Tu La lộ có hai Chân Thần, hơn nữa chỗ sâu nhất Tu La hải Tu La lộ có thái cổ cự thú đẳng cấp Chân Thần. Hai lão nhân này có thể trở thành người thủ hộ Tu La lộ thì thực lực chắc chắn vượt qua đa số Chân Thần.

Triệt và Mặc là người hầu của chủ nhân Tu La lộ, lúc trước thánh tộc xâm nhập Thần vực Lâm Minh đã từng cầu viện bọn họ. Nhưng Triệt và Mặc không hỗ trợ, bọn họtrả lời là khi Lâm Minh đủ sức thành người đánh cờ, có thể chơi ván cờ thiên địa này mới có tư cách tìm hiểu Tu La lộ, chủ nhân Tu La lộ.

Tức là trong mắt Triệt và Mặc thì thánh tộc xâm nhập Thần vực căn bản không tính cái gì, hai chủng tộc chém giết chỉ xem như mở màn đối với địa cục thiên địa.

Triệt và Mặc làm người thủ hộ Tu La lộ, có sứ mệnh của riêng mình. Sứ mệnh này liên quan tới mộ chủ mộ Ma Thần.

Việc Tạo Hóa Thánh Hoàng và Lâm Minh chiến đấu thì Triệt và Mặc sẽ không can thiệp, thậm chí xem Tạo Hóa Thánh Hoàng và thánh tộc xâm nhập là đá mài dao cho Lâm Minh. Nếu Lâm Minh không cách nào đối mặt cục diện này, không đánh bại được Tạo Hóa Thánh Hoàng không chung đẳng cấp với mộ chủ mộ Ma Thần thì hắn không có năng lực trưởng thành tới cảnh giới quảng trường đối kháng mộ chủ mộ Ma Thần trước khi hạo kiếp đến.

Hồn Đế nheo mắt nói:

- Hai ngươi!

Hồn Đế không biết Triệt và Mặc, tuy tuổi thọ bọn họ lâu dài nhưng so với năm tháng gã tồn tại thì như con kiến với con voi.

Lúc Triệt và Mặc bắt đầu thủ hộ Tu La lộ Hồn Đế còn đang phục hồi nguyên khí. Trăm ức năm trướcHồn Đế bị thương quá nặng, đến mấy ức năm sau, Hồn Đế đoạt xá thân hình hiện tại, không ngừngdung hợp luyện hóa, phục hồi thực lực của mình, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bọn họkhông gặp mặt.

- Nữ nhân và lão nhân kia là...

Cường giả nhân tộc nhìn nhau, bọn họ không nhận biết Triệt và Mặc, dù là Thánh Mỹ thì đa số người không đoán ra lai lịch của nàng.

Nhưng có một điều chắc chắn rằng thực lực của ba người này rất mạnh.

Ba cường giả lai lịch không rõ ràng cộng thêm Lâm Minh tuy bị thương nặng nhưng như dã thú bị thương, có sức chiến đấu khủng bố.

Bốn người cùng nhau đối mặt Hồn Đế!

Triệt mở miệng nói:

- Lão già, ngày tàn của lão tới rồi.

Thanh âm chất chứa năng lượng vang vọng trong hư không.

Hồn Đế nhìn hai lão nhân, cảm nhận năng lượng và pháp tắc dao động từ người bọn họ, bật cười nói:

- Ta còn tưởng là ai, thì ra là phó tòng của người kia. Trăm ức năm trước chủ tử của các ngươi hợp sức Bất Hủ còn không làm gì ta được, ngược lại bị ta đánh bại. Hai kẻ nô tài các ngươi dám buông lời ngông cuồng?

- Nếu ngươi là thể hoànchỉnh thì chúng ta sẽ bị ngươi giết ngay lập tức, nhưng hiện tại ngươi chỉ là một phân thân. Thể hoàn chỉnh của ngươi bị căn nguyên tử tinh phân cách, đa số lực lượng để lại Hắc Ám Thâm Uyên. Tuy chúng ta không đánh lại ngươi nhưng có cơ hội tổn hại nặng ngươi, phá nát kế hoạch của ngươi!

Triệt và Mặc nhìn nhau, lấy vũ khí ra. Vũ khí của Triệt là một trận bàn, vũ khí của mặc là một cái đỉnh to.

Lâm Minh từng thấy đỉnh này, nó biến ra ảo ảnh là hình dạng ban đầu của Ngân Hà Hư Không đỉnh.

Hồn Đế không thèm để bụng hai lão nhân này, qua lần bế quan thực lực của gã đã tiến thêm một bước, vượt qua Chân Thần. Triệt và Mặc sao có thể đánh lạiphân thân Hồn Đế? Không Chân Thần nào có thể uy hiếp được gã.

Hồn Đế giơ ngang cốt trượng, bàn tay lướt qua thân trượng. Giữa trán Hồn Đế có một khối thịt tách ra, hiện ra một con mắt.

Trong con mắt không có tròng hay con ngươi, chỉ có hư vô thăm thẳm như thể trong mắt đó ẩn chứa một vũ trụ.

Lâm Minh đứng trước mặt Hồn Đế nhìn con mắt này thì lòng chùng xuống. Trong mắt ẩn chứa hơi thở vũ trụ mà Lâm Minh rất quen thuộc, đó là hơi thở... Mộ Ma Thần!

Chương 2442: Thế giới của Hồn Đế

Hồn Đế tu luyện là không ngừng dung nhập siêu thế giới mộ Ma Thần vào bản thân, biến thành lực lượng của riêng mình. Cuối cùng bản thể và thế giới hợp thành một thể, thế giới bất diệt thì bản thể bất hủ!

Hiện tại trán Hồn Đế mở ra con mắt, trong mắt ẩn chứa trời sao vô tận chính là thế giới có mộ Ma Thần.

Nghĩa là Hồn Đế đã bắt đầu dốc hết sức ứng đối, thậm chí dùng chiêu thức này. Đây là chiêu mà Hồn Đế chưa hoàn toàn khống chế được, dù sao gã chưa bế quan xong, không luyện hóa mộ Ma Thần hoàn toàn.

Triệt và Mặc đồng thanh kêu lên:

- Cẩn thận, lão tặc này định liều mạng!

- Lâm Minh, nuốt viên đan dược này vào!

Một viên đan dược tròn xoe xuất hiện trong lòng bàn tay Lâm Minh.

Lâm Minh nhìn một cái, viên đan dược màu xanh biếc, không biết luyện chế cách nào màthông thườngbề mặt đan dược hơi mềm, đan dược này thì cứng như một viên ngọc châu. Từng vòng hoa văn phủ trên mặt ngọc, trông rất đặc biệt.

Lâm Minh thầm lấy làm lạ nhưng bây giờ không phải lúc nói nhiều, hắn há mồm nuốt đan dược xuống. Lâm Minh cảm nhận đan dược tan ra biến thành lực lượng ấm áp thoải mái thấm nhuần tứ chi bách hài.

Lâm Minh thiêu đốt tinh huyết đã tạo thành tổn thương vĩnh cửu cho thân thể, nhưng nuốt viên đan dược xong hắn cảm thấy khí huyết lại trào dâng lên. Tuy không thể hoàn toàn chữa khỏi tác dụng phụ do vừa rồi Lâm Minh cạn kiệt sinh mệnh, nhưng ít ra kéo dài sức chiến đấu cho hắn.

Nuốt viên đan dược này vào đã có hiệu lực, không cần tĩnh tọa luyện hóa, hơn nữa có hiệu quả với Lâm Minh vốn thực lực vượt qua đa số cường giả đỉnh Chân Thần, có thể tưởng tượng nó quý giá cỡ nào.

- Ngươi nghỉ ngơi trước đi. Triệt, chúng ta ra tay!

Triệt và Mặc liếc nhau, hai người sống chung với nhau bao năm dài, sớm đã hình thành ăn ý, hai người bọn họ phối hợp thì sức chiến đấu sẽ tăng lên một bậc.

Hai người đứng trong hư không, dưới chân hiện ra một trận đồ màu vàng. Triệt và Mặc đứng trên hai mắt trận của trận đồ. Trận đồ này là trận bàn của Triệt, đại đỉnh của Mặc lơ lửng trên đầu hai người, không ngừng xoay tròn phát ra ánh sáng rực rỡ.

Vang tiếng rống, sau lưng Triệt và Mặc hiện ra một ảo ảnh Tu La.

Tu La sát ý sôi trào, dần dung hợp với cơ thể Triệt và Mặc.

Hút Tu La ảo vào người!

Lâm Minh thấy cảnh này thì giật nảy mình. Triệt và Mặc cũng tu luyện Tu La thiên đạo nhưng cách tác chiến khác hẳn với Lâm Minh.

Hai người cùng thi triển bí pháp, sức chiến đấu tăng vọt lên đỉnh. Bề ngoài già nua của Triệt và Mặc thay đổi, thân thể vươn cao lên, nét mặt cứng rắn, nếp nhăn biến mất, tóc đen thui, lão hoàn đồng. Biến thành người trẻ tuổi.

Cơ bắp Triệt và Mặc nhô lên, toàn thân khí huyết dâng trào giống như thoát thai hoán cốt.

Đã rất nhiều năm Triệt và Mặc không sử dụng loại bí thuật này, trong đó có nhiều hạn chế, tiêu hao rất lớn cho hai người, sẽ hao tổn tuổi thọ. Nhưng đối diện Hồn Đế làm Triệt và Mặc bất chấp.

Triệt và Mặc đồng thanh kêu lên:

- Ra tay!

Dưới chân, đỉnh đầu Triệt và Mặc, trận bàn màu vàng và đại đỉnh cùng bay ra đè mạnh xuống Hồn Đế.

Nhìn Triệt và Mặc dốc sức đánh ra một kích, Hồn Đế cười cười. Hư không vô tận chứa trong con mắt thứ ba trên trán Hồn Đế bỗng phóng to ra. Thế giới nơi có mộ Ma Thần như biến thành thủy triều hữu hình tràn ra, nuốt sống tất cả.

Trong phút chốc Hồn Đế như đứng ở dị độ thời không, công kích của Triệt và Mặc bị dị độ thời không hút vào!

Ầm! Ầm!

Năng lượng nổ ngang ngửa bão năng lượng khủng bố do hằng tinh bộc phát, năng lượng điên cuồng thổi quét dị độ thời không. Nhưng thời không ổn định đến khó tin, tất cả bão tố bị nghiền nát, không gian không chút tổn thương.

Triệt và Mặc dốc sức đánh một kích bỗng chốc biến mất chỉ còn lạitrận bàn màu vàng, đại đỉnh mất linh tính bay trở về tay chủ nhân.

Triệt và Mặc nhìn binh khí của mình thì cứng người lại. Đối thủ Hồn Đế từ đầu tới cuối đứng giữa hư không gần đó, không nhúc nhích một ưbước.

Triệt và Mặc giật mình kêu lên:

- Không thể nào!

Hai người hợp sức một kích đủ để đè dẹp đa số Chân Thần. Đụng độ Hồn Đế dù không thể giết đối phương nhưng không đến mức yếu ớt tới nhường này, không chạm được vạt áo của gã.

Giọng diệu Lâm Minh nặng nề lên tiếng:

- Hắn chuyển dời công kích của hai vị tiền bối.

Lâm Minh biết rõ Hồn Đế tu luyện công pháp gì, nhìn thấu chiêu thức vừa rồi của gã.

Nguyên nhân đều đến từ con mắt thứ ba giữa trán Hồn Đế. Là không gian vô tận mộ Ma Thần chứa rong trán Hồn Đế phóng lớn vô hạn, nuốt mất công kích của Triệt và Mặc.

- Chuyển dời...

Nghe Lâm Minh giải thích Triệt và Mặc dần nhận ra loại khả năng này, bọn họ càng biến sắc mặt.

Lâm Minh nói:

- Hứng chịu công kích của các tiền bối không phải Hồn Đế mà là thế giới nơi có mộ Ma Thần.

Cái này tương đương nghiệm chứng suy đoán vừa nãy của Triệt và Mặc, hai người lòng chùng xuống, dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Dùng thế giới hứng chịu công kích từ bọn họ?

Bọn họ có thể tổn hại nặng cơ thể Hồn Đế nhưng hủy diệt một thế giới thì sao?

Mặc dù Chân Thần có năng lực hủy diệt thế giới nhưng đó là với thế giới tầng thấp, mở rộng đến những siêu vũ trụ như Tam Thập Tam Thiên, Hắc Ám Thâm Uyên thì Chân Thần không có năng lực phá chúng.

Mộ Ma Thần tương đương áp súc siêu vũ trụ, nó thậm chí vượt qua vũ trụ đại phá diệt của kỷ nguyên vũ trụ trước.

Thế giới như vậy làm sao sức người có thể phá hư?

Nếu Hồn Đế có thể tùy ý chuyển công kích của bọn họ vào thế giới mộ Ma Thần thi bọn họ làm sao đánh với gã được? Hồn Đế đa ở thế bất bại!

Không gian mộ Ma Thần là hoàn mỹ nhất thế giới này, phòng ngự không thể phá vỡ nhất.

Mặc không phục nói

- Chẳng lẽ hắn sử dụng chiêu này không bị hạn chếnào sao?

Chiêu thức uy lực càng lớn thì càng bị nhiều hạn chế, đây là chuyện đương nhiên. Nhưng điểm này chưa chắc áp dụng trên người Hồn Đế, vì mộ Ma Thần vốn là một phần cơ thể của gã. Tương đương với Hồn Đế dùng phần thân thể ngăn cản công kích.

Lâm Minh dùng chân nguyên truyền âm nói:

- Hai vị tiền bối, Hồn Đế đã dung hợp bước đầu với thế giới mộ Ma Thần, thi triển chiêu này không bị hạn chế. Nhưng có lẽ Hồn Đế sẽ bị hạn chế để giữ trạng thái này.

Căn cứ để Lâm Minh làm ra phỏng đoán này vì Hồn Đế không hoàn thành bế quan, cũng không dung hợp hoàn toàn với mộ Ma Thần. Lúc Hồn Đế đánh nhau cùng Lâm Minh đã không dùng chiêu này, gã từng bị hắn đánh thương một lần.

Không phải vì Hồn Đế sơ sẩy mà do bị hạn chế, Hồn Đế không nguyện ý ngay từ đầu đã sử dụng không gian mộ Ma Thần. Vì vậy Lâm Minh tin tưởng phải trả giá để giữ không gian này.

Triệt cắn răng nói:

- Chỉ cần có hạn chế thì chúng ta chịu đựng đi!

Bọn họ còn chút vũ khí bí mật.

Lâm Minh lại nói:

- Ta nhớ rõ trong mộ Ma ThầnBất Hủ quân vương tiền bối từng khuyên ta đừng đánh với Hồn Đế trong mộ Ma Thần, phi ta có được xé rách năng lực xé rách thế giới mộ Ma Thần. Hiện tại chúng ta không có năng lực đó, mới rồi Hồn Đế dùng không gian mộ Ma Thần hấp thu công kích của các tiền bối, ta không biết năng lực của hắn có thể dùng không gian mộ Ma Thần hút chúng ta vào không?

Lời Lâm Minh như gió lạnh đến từ cửu u Thâm Uyên khiến Triệt và Mặc ớn lạnh sống lưng.

Thú hết mọi người vào không gian mộ Ma Thần?

Vậy tương đương với cá trong chậu, mọi người chết chắc.

Làm sao đây?

Triệt và Mặc không biết nên làm sao, hiện tại bọn họ đối mặt mới chỉ là một phân thân Hồn Đế.

Nếu là Hồn Đế thể hoàn chỉnh thì điều khiển thế giới mộ Ma Thần càng thuận tay hơn, vậy gã cường đại đến mức nào?

Biểu tình Mặc trầm trọng nói:

- Kết trận!

Mặc không biết con tmắt trên trán Hồn Đế có đúng như Lâm Minh nói có thể thú bọn họ vào không, nếu có năng lực đó thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Hồn Đế lên tiếng:

- Các ngươi chỉ có bấy nhiêu sao? Vậy đến lượt ta ra tay.

Lực lượng của Hồn Đế tăng cao vô hạn, con mắt giữa trán phóng lớn không giới han. Một vòng xoáy màu đen ầm ầm xuất hiện, nguyên khí thiên địa xung quanh bị vòng xoáy cắn nuốt. Cùng lúc đó, Triệt và Mặc, Lâm Minh, Thánh Mỹ cảm nhận lực hút khổng lồ.

Lực tràng đáng sợ đổ ập xuống phong tỏa tứ phía, lực hút này khiến thân thể của bọn họ có cảm giác bị hút vào không gian mộ Ma Thần.

Mấy người biến sắc mặt, nếu Hồn Đế thật sự có năng lực hút hết tập thể vào không gian mộ Ma Thần thì khỏi cần đánh nhau làm gì.

Mọi người đều chết chắc, không có lý nào may mắn thoát khỏi.

Chương 2443: Hàn Băng Kính

Vòng xoáy lực thú càng lúc càng khủng bố, cơ thể Hồn Đế biến thành lỗ đen to lớn. Không gian chậm rãi bắt đầu co rút hình thành kết giới tuyệt đối bao phủ mọi người.

Lâm Minh, Mặc, Triệt, Thánh Mỹ ở trong kết giới cảm giác lực lượng của mình bị áp chế hơn phân nửa, thực lực giảm đi.

Không chỉ như thế, Lâm Minh phát hiện mộ Ma Thần xung quanh thay đổi tính chất không gian một cách kỳ dị. Không gian trở nên càng thêm tỉ mỉ, không thể phá vỡ!

Lâm Minh chợt nhận ra một điều:

- Hồn Đế ảnh chiếu ra thế giới mộ Ma Thần!

Có lẽ Hồn Đế không có năng lực hút hết mọi người vào thế giới mộ Ma Thần nhưng có thể ảnh chiếu thế giới, hình thành lĩnh vực tuyệt đối.

Thế giới bị ảnh chiếu không mạnh bằng thế giới mộ Ma Thần thật sự, nhưng dư sức đối phó bọn họ.

Hồn Đế hành động:

- Chấm dứt, các ngươi đều chết tại đây đi!

Hồn Đế cầm cốt trượng tối tăm rậm rạp, lực lượng không gian vô hình ngưng tụ xung quanh khiến cốt trượng biến thành không gian chi mâu lóe tia sáng lạnh âm trầm.

Không gian mộ Ma Thần cực kỳ ổn định, không gian ngưng tụ thànhtrường mâu sắc bén không gì sánh bằng, không gì phá nổi.

Bùm!

Triệt và Mặc cùng lúc thiêu đốt tinh huyết, bọn họ đã có ý muốn chết. Nay cho dù phải dùng hết những gì có được thì Triệt và Mặc quyết tâm tổn hại nặng Hồn Đế!

Thánh Mỹ đứng sau lưng hình ảnh Tôn Giả hành động.

Xa cách Lâm Minh mấy năm, Thánh Mỹ một mình đi cấm địa Tu La, khi nàng trở về liền bắt đầu kịch chiến với Hồn Đế. Lâm Minh không biết mấy năm nay xảy ra chuyện gì với Thánh Mỹ.

Vù vù vù vù vù!

Cơn gió lạnh thổi qua, trong không gian Hồn Đế phong tỏa chợt xuất hiện một dòng sông băng giá.

Sông băng chảy trong không gian vũ trụ, nước sông dập dềnh, sóng nước mênh mông, vô biên vô hạn!

Lâm Minh thấy cảnh này thì giật nảy mình, trong thế giới mộ Ma Thần mà Hồn Đế ảnh chiếu thì bất cứ pháp tắc, năng lượng đèu sẽ bị lực lượng thế giới mộ Ma Thần ức chế.

NhưyngThánh Mỹ có thể dùng chiêu thức như vậy khiến Lâm Minh hết hồn, từ khi nào nàng mạnh như vậy?

Rào rào! Rào rào!

Nước sông băng tách ra, một khối mặt băng to lớn nhô lên từ nước sông che lấp hư không ngàn dặm, là Hàn Băng Kính trong cấm địa Tu La!

Lâm Minh ngây người, Thánh Mỹ luyện hóa Hàn Băng Kính?

Khối Hàn Băng Kính này là trọng bảo trong cấm địa Tu La, có thể nói là căn cơ của cấm địa Tu La.

Thánh Mỹ che Hàn Băng Kính trước mặt mọi người:

- Tiền bối, chúng ta đồng loạt ra tay!

Triệt và Mặc phản ứng siêu nhanh, bọn họ không rảnh hỏi về Hàn

Băng Kính, hai người nhanh chóng quyết định rót hết năng lượng vào Hàn Băng Kính.

Lâm Minh bay tới, hai tay ấn trên Hàn Băng Kính. Tất cả lực lượng thần ma trong người Lâm Minh không chút giữ lại rót vào trong.

Ầm!

Hồn Đế ngưng tụ thànhtrường mâu va chạm mạnh với Hàn Băng Kính. Năng lượng ngập trời, ánh sáng tường an vạn trượng dâng lên. Ngay cả ảnh chiếu thế giới mộ Ma Thần cũng rung rinh sắp sập.

Mặc, Triệt, Thánh Mỹ, Lâm Minh toàn thân rung mạnh. Xung lực truyền từ Hàn Băng Kính nhập vào tứ chi bách hài, khiến bọn họ khí huyết cuồn cuộn, kinh mạch bị thương!

- Phụt!

Bốn người cùng hộc máu, một mình Hồn Đế đánh bốn người khó thể chống đỡ.

Hồn Đế bọn họ Hàn Băng Kính:

- A? Có còn có thủ đoạn như vậy? > linh bảo này.. Thú vị... Thú vị...

Hàn Băng Kính xuất hiện khiến khóe môi Hồn Đế cong lên nghiền ngẫm:

- Dựa vào linh bảo này, tập hợp sức bốn người chặn được một kích ngay mặt của ta. Nhưng các ngươi có thể đỡ được vài lần?

Đôi mắt đục của Hồn Đế lấp lóe từng tầng sát khí, đôi tay giơ ngang. Giây phút đó cơ thể Hồn Đế và không gian chậm rãi từ từ hợp thành một.

Giây sau có lực lượng bạo động.

Lòng Lâm Minh chìm xuống, hắn rất quen thuộc lực lượng này.

Trong thời gian Lâm Minh bế quan một ngàn năm trăm năm luôn luyện hóa lực lượng này, đó là lực lượng thế giới của mộ Ma Thần.

Hiện tại trong lĩnh vực Hồn Đế ngưng tụ thì lực lượng thế giới này trở thành vũ khí đáng sợ nhất.

Trong không gian phong kín này Hồn Đế chính là chúa tể.

Hồn Đế thu hai tay về, lực lượng thế giới hình thành bão tố xoay tròn. Những bão ố như đao nhọn tùy ý cắt năng lượng hộ thể của bốn người.

Áp lực đáng sợ bao phủ toàn thân bốn người, bọn họ cảm giác không gian không gian đang co rút. Lực lượng thế giới ngưng hóa thành cái cũi có tính thực chất từ bốn phương tám hướng đè ép xuống cơ thể bọn họ.

Hàn Băng Kính chặn công kích đằng trước thì dễ nhưng từ bốn phương tám hướng chưa chắc được.

Mắt thấy lực lượng thế giới hình thànhgió bão sắp nuốt cả bốn, Thánh Mỹ lại lấy Hàn Băng Kính ra:

- Các người hãy giúp ta!

Thánh Mỹ dứt khoát cắn đầu lưỡi phun ngụm tinh huyết vào Hàn Băng Kính.

Ong ong ong ong ong!

Hàn Băng Kính chân động kịch liệt, từ Băng Kính ngưng tụ năng lượng khổng lồ.

Triệt và Mặc, Lâm Minh liếc nhau, lập tức rót lực lượng của mình vào Hàn Băng Kính.

Một dòng lũ màu xám bắn ra từ Hàn Băng Kính.

Dòng lũ này thoạt trông chẳng chút bắt mắt, chỉ thô cỡ thùng nước nhưng nó xé rách bão ốt lực lượng thế giới ngưng tụ ra, tựa mũi tên bắn về phía Hồn Đế.

Khoảnh khắc nhìn dòng lũ này thì Hồn Đế hơi biến sắc mặt:

- A? Lực lượng này...

Hồn Đế nhận ra ngay lực lượng phong ấn trong Hàn Băng Kính không phải Thánh Mỹ phát ra, nàng chỉ dùng máu của mình làm đường dẫn giải phong cho lực lượng vốn bị phong ấn.

Hồn Đế nhanh chóng lùi ra ngoài, trong con mắt trên trán lại tái hiện vòng xoáy màu đen. Thế giới mộ Ma Thần tăng vọt nuốt hết tất cả lực lượng.

Hồn Đế dùng lại chiêu cũ, lấy thế giới mộ Ma Thần ngăn cản Hàn Băng Kính công kích.

- Giết!

Lực lượng này nhập vào thế giới mộ Ma Thần nhưng không nổ ung mà xẹt qua hư không bắn tới tận cùng.

Mặt Hồn Đế tái nhợt:

- Lực lượng này... Là Bất Hủ?

Đôi mày Hồn Đế co giật, lực lượng nhập vào thế giới mộ Ma Thần như trâu đất xuống biển, bặt vô âm tín.

Từ phản ứng của Hồn Đế không thấy bị đòn công kích vừa rồi đánh trúng.

Lòng Thánh Mỹ chìm xuống. Tuy Hàn Băng Kính là linh bảo của chủ nhân Tu La lộ nhưng vừa rồi bắn ra lực lượng bị phong ấn trong đó là mẫu thân của nàng mang vào. Đây là lực lượng hóa thân lúc trước Bất Hủ quân vương luyện hóa ra để che chở mẫu thân của nàng, hiện tại cho Thánh Mỹ dùng.

Có lẽ vì năm tháng qua lâu, có lẽ Lâm Minh dùng thế giới mộ Ma

Thần ngăn cản công kích thủ đoạn quá nghịch thiên nên sau đòn đó gã có vẻ không bị gì.

Thánh Mỹ thấy bất lực:

- Phụ thân để lại lực lượng cũng không làm gì hắn được sao? Thậm chí không thể khiến hắn bị thương?

Tuy một kích vừa rồi xé rách bão lực lượng thế giới nhưng không thể tổn thương Hồn Đế, vậy đợt công kích sau của gã làm bọn họ khó mà ngăn cản. Dù sao lực lượng phong ấn trong Hàn Băng Kính dùng một lần sẽ yếu đi một lần.

Lâm Minh mở miệng nói:

- Chưa ăchs!

Mắt Lâm Minh sáng rực nhìn Hồn Đế ở phía xa, tuyền âm nói:

- Có lẽ hắn đỡ đòn kia không nhẹ nhàng như vậy.

- A?

Lời Lâm Minh khiến ba người khác phấn chấn tinh thần.

Chương 2444: Một kích cuối cùng

Trong không tung Hồn Đế nhíu mày. Thánh Mỹ, Triệt và Mặc, Lâm Minh nín thở. Họ không biếttình huống Hồn Đế như thế nào.

Hồn Đế không có động tĩnh gì, sắc mặt âm trầm nhìn đám người Lâm Minh, không tấn công trước.

Hồn Đế không nhúc nhích thì đám người Lâm Minh cũng đứng im. Lâm Minh, Triệt và Mặc hay Thánh Mỹ, bốn người bị hương khác nhau, tiêu hao nhiều tinh huyết.

Nếu Hồn Đế tiếp tục công kích như gió táp mưa sa thì bọn họ không chống đỡ được đâu. Khó khăn lắm Hồn Đế mới tạm ngừng công kích, dĩ nhiên bọn họ phải tranh thủ thời gian trị thương.

Triệt và Mặc nuốt một viên đan dược, chia hai đan dược cho Lâm Minh, Thánh Mỹ. Mấy viên đan dược này không quý bằng đan dược mới nãy Lâm Minh nuốt, ăn vào rồi phải luyện hóa hấp thu mới phát huy tác dụng.

Lâm Minh trầm ngâm truyền âm:

- Chúng ta... Đánh cuộc một lần đi.

Triệt và Mặc kinh ngạc hỏi:

- Hả?

- Hợp sức công kích Hồn Đế!

Đám người nghe cứng người.

Thánh Mỹ nghĩ đến khả năng nay:

- Ý ngươi là thật ra Hồn Đế đã bị hương, cần thời gian ức chết vết thương còn hơn chúng ta?

Quyền chủ động công kích vốn nằm trong tay Hồn Đế, gã biết rõ bọn họ bị thương, tiêu hao rất lớn. Trong tình huống này võ giả không chủ động công kích bọn họ, vậy nghĩa là gã càng cần thời gian điều tức.

Triệt và Mặc do dự:

- Có khi nào là bẫy không? Một kích theo lý thì không thể tạo thành hiệu quả như vậy, thoạt nhìn Hồn Đế không có gì khác lạ.

Sự cường đại của Hồn Đế đã in sâu trong lòng Triệt và Mặc, gã bị Thánh Mỹ cho một kích tổn hại nặng nhìn sao cũng không hợp tình lý.

Lâm Minh nói:

- Ta đoán có lẽ còn nguyên nhân khác. Đánh cuộc đi, dù là cạm bẫy coi như đành chịu. Bởi vì hắn phục hồi lại rồi tấn công thì chúng ta chết chắc.

Bốn người Lâm Minh không đánh lại Hồn Đế, cứ kéo dài sẽ chết chắc. Nếu vậy chẳng bằng liều mạng còn có đường sống, kết quả có ra sao cũng không tệ hơn được nưa.x

Klhi Lâm Minh nói chuyện thì năng lượng toàn thân bắt đầu sôi trào, hắn lại một lần thiêu đốt tinh huyết. Đây đã là cực hạn của Lâm Minh, dược hiệu viên đan dược ừa nuốt vào sắp tiêu hao hết trong đợt công kích này.

Trận chiến đấu này dù thắng thì Lâm Minh vẫn phải gánh lấy hậu quả thì đốt cháy tinh huyết.

Đã là liều mạng một phen, Thánh Mỹ, Triệt và Mặc liều luôn. Bọn họ bộc phát tiềm năng của mình đến tột đỉnh chỉ vì một kích cuối cùng.

Gần đó Hồn Đế sắc mặt âm trầm khiến người xem không hiểu gã làm gì.

Lâm Minh dứt khoát hét lên:

- Ra tay!

Tay Lâm Minh dung hợp hai pháp tắc tối cao, pháp tắc Thánh Điển không hoàn mỹ, chỉ có thất chuyển Hồng Liên. Thánh Mỹ sẽ bổ sung đầy đủ cho Lâm Minh.

Triệt và Mặc cũng tự dung hợp ảo ảnh Tu La nhập hể, vận dụng công kích mạnh nhất.

Công kích của Lâm Minh và Thánh Mỹ hợp thành một, công kích Triệt và Mặc hợp nhất. Bốn người tấn công, năng lượng hợp thành hai dòng lũ như hai con cự long sôi trào lao vào Hồn Đế.

Đối diện đòn công kích thế không thể đỡ, Hồn Đế cắn chặt răng, đôi mắt đục lóe tia sắc bén.

Giữa trán Hồn Đế, thế giới mộ Ma Thần lần thứ hai bộc phát ra như cự thú cắn nuốt tất cả đã nuốt mất công kích của bốn người.

Vù vù vù vù vù!

Dòng lũ năng lượng trùng kích hư không, người Hồn Đế rung nhẹ liên tục lùi mấy bước. Người Hồn Đế lảo đảo một cái mới miễn cưỡng đứng vững, mặt vốn đã tái chợt nổi tia đỏ không bình thường.

Ánh mắt Hồn Đế nhì n66e Lâm Minh chất chứa sát khí.

Tuy mắt Hồn Đế lộ sát khí nhưng không ra tay phản kích, điều này khiến đám người Lâm Minh phấn chấn tinh thần. Chắc chắn Hồn Đế bị thương hoặc là vết thương ẩn phát tác, gã buộc phải dừng lại áp chế.

Tuy không rõ Hồn Đế bị gì nhưng cơ hội sẽ không đến nữa, đám người mấy liều mạng. Bọn họ đã mấy lần thiêu đốt tinh huyết, không còn tinh huyết để đốt nữa. Nỏ mạnh hết đà, lực công kích cũng hữu hạn. Thế là Thánh Mỹ lại lấy Hàn Băng Kính ra, bên trong còn lực lượng sót lại của Bất Hủ quân vương, dùng nó công kích Hồn Đế là đủ rồi!

Khi thấy Hàn Băng Kính thì biểu tình của Hồn Đế vặn vẹo dữ tợn.

Đám người Thánh Mỹ, Lâm Minh không biết Hồn Đế có vấn đề gì, thân thể của gã không sao nhưng rắc rối nằm ở thế giới mộ Ma Thần.

Chính xác là Đế Cốt Hải trong thế giới mộ Ma Thần có biến dị.

Biến dị cụ thể gì thì Hồn Đế căn bản không kịp tra xét, nhưng gã đoán được biến dị này liên quan tới những thái cổ tà ma bị phong trấn mấy răm ức năm. Có khả năng nhất là liên quan Bất Hủ quân vương và Ma Chủ.

Hai tồn tại này là cường giả mạnh nhất trong thái cổ tà ma, bọn họ bị trấn áp trong Đế Cốt Hải vốn không gây sóng gió gì được. Nhưng hôm nay dầu tiên Hồn Đế tu luyện chưa xong đã xuất quan giữa đường, tiếp theo địa chiến cùng đám người Lâm Minh, thậm chí không tiếc sử dụng lực lượng thế giới mộ Ma Thần còn chưa luyện hóa hoàn toàn.

Thế giới mộ Ma Thần không ổn định, năng lượng cạn kiệt, năng lượng của Bất Hủ quân vương trong Hàn Băng Kính xâm nhập cung cấp cơ hội cho Đế Cốt Hải biến dị.

Hồn Đế thậm chí có thể tưởng tượng Bất Hủ quân vương ở trong Đế Cốt Hải luôn ẩn núp, bắt ngay cơ hội khả năng khống chế mộ Ma Thần của gã giảm thấp nhất cho gã một kích trí mạng vào phút then chốt cực kỳ quan trọng này.

Vẻ mặt Hồn Đế càng lúc càng dữ tợn:

- Các ngươi... Đều đáng chết!

Lực trang mộ Ma Thần quanh người Hồn Đế càng lúc càng không ổn định, đôi mắt đục như rực cháy ngọn lửa màu đen.

- Grao!

Đột nhiên trong người Hồn Đế phát ra tiếng rống như bạo long.

Cơ thể Hồn Đế rách ra, lớp da tái nhượt lộ ra từng vết rạn. Có ngọn lửa đen chui ra từ vết rạn, đốt cháy rực rỡ.

Đám người Lâm Minh chưa công kích thì Hồn Đế đã giành ra tay trước.

Trong khoảnh khắc ra tay Hồn Đế bỗng phu búng máu.

Con ngươi Lâm Minh co rút:

- Cẩn thận!

Lâm Minh nhận ra công kích của Hồn Đế dường như bất chấp bị thương nặng phản pheẹ, liều mạng công kích bọn họ.

Toàn thân Hồn Đế rực cháy ngọn lửa đen, mục tiêu của gã rất rõ ràng, đó la Lâm Minh.

Hồn Đế muố ngiết Lâm Minh, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của gã. Nếu để Lâm Minh chạy hoát thì không tưởng tượng được hậu quả.

Trong hư không, tất cả lực lượng thế giới mộ Ma Thần ụt tập vào Hồn Đế, gãnhư sao băng kéo dài cái đuôi lửa xông thẳng hướng Lâm Minh không quay đầu.

Khí thế đó khiến Lâm Minh nghi ngờ Hồn Đế định dùng phân thân này đồng quy vu tận với hắn.

- Ngăn lại!

Bùm!

Mắt Triệt và Mặc đỏ ngầu, bọn họ bọn họ đây là công kích cuối cùng Hồn Đế có thể phát động, đỡ được là họ sẽ thắng.

Ong ong ong ong ong!

Hàn Băng Kính rung rinh che trước mặt Lâm Minh. Toàn thân Thánh Mỹ rực cháy hỏa viêm màu băng lam, tất cả tích lũy có được sau khi nàng thành tựu Chân Thần chớp mắt bộc phát ra hết.

Triệt và Mặc một trái một phải canh gĩ bên cạnh Thánh Mỹ, hai tay chắ vào nhau đốt cháy khí huyết cuối cùng. Cơ thể Triệt và Mặc nhanh chóng già nua, cảnh đó làm lòng Lâm Minh đau nhói.

Chiến đấu đến một bước này đã không có đường lui, bất cứ người nào dều phải dốc hết tất cả những gì mình có ra.

Căm hờn và đau thương đè ép trong lòng Lâm Minh rút ra lực lượng cuối cùng trong cơ thể, cùng Thánh Mỹ, Triệt và Mặc tấn công.

Cú va chạm thảm khốc chẳng chút hao mỹ.

Tiếng nổ vang rõ, xung lực bắn bốn phương tám hướng.

Bề mặt Hàn Băng Kính nát.

Thánh Mỹ đứng mũi chịu sào, nàng làm người sử dụng Hàn Băng Kính rót hết lực lượng của mình, bao gồm thần hồn vào Hàn Băng Kính. Hồn Đế liều mạng ra một kích, Thánh Mỹ hứng chịu lớn nhất.

- Phụt!

Thánh Mỹ phun búng máu ra, tầm nhìn đã bắt đầu mơ hồ. Trùng kích từ linh hồn khiến hồn hải của nàng run rẩy vỡ ra, sauýt mất ý thức.

Thánh Mỹ liều mạng chống cự đau nhức đến từ linh hồn, nhưng năng lượng cạn kiệt liên tục cộng thêm một kích cuối cùng đã vượt sức chịu đựng của nàng.

Lâm Minh, Triệt và Mặc bị năng lượng hất ra. Hồn Đế cũng tóc tai bù xù, toàn thân đẫm máu.

Một kích cuối cùng Hồn Đế trả giá thảm thiết, vì cạn kiệt năng lượng khống chế mộ Ma Thần mà Đế Cốt Hải suýt tan vỡ.

Nhưng Lâm Minh... Vẫn không chết!

Chương 2445: Kịch biến

Trong lòng Hồn Đế dâng lên căm giận ngút trời, gã hận!

Hận Lâm Minh, hận Thánh Mỹ, hận Bất Hủ quân vương!

Đánh ra công kích cuối cùng vẫn thất bại, Hồn Đế rất khó giết chết Lâm Minh. Sức sống của Lâm Minh ngoan cường khiến người khó tin, Đạo Cung Cửu Tinh mở đến đệ bát đạo cung, khiếu huyệt, kinh mạch toàn thân dung hội quán thông. Cộng thêm cắn nuốt Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, thần ma song tu, lại lĩnh ngộ hai pháp tắc tối cao. Cơ thể, thần hồn, thế giới trong người của Lâm Minh cường đại đến khó tin.

Trong bốn người Thánh Mỹ, Lâm Minh, Triệt và Mặcthi hắn cống hiến lực lượng lớn nhất, tiêu hao khí huyết nhiều nhất, chiến đấu dài nhất. Nhưng chiến đấu một phe nxongLâm Minh vẫn còn sức.

Nói chín hxác là Lâm Minh vốn đã cạn kiệt lực lượng nhưng cơ thể cường đại giúp hắn trong thời gian ngắn phục hồi lạichút nguyên khí.

Triệt và Mặc thì mặtmũi đã già nua, lực lượng suy giảm mạnh, thậm chsi rớt cảnh giới. Thánh Mỹ thì hồn hải đã tan vỡ, ý thức mơ hồ, mất đi sức chống cự.

Hồn Đế nắm chặt hai đấm, khuôn mặt bị lửa đen xé rách rất là dữ tợn mà đáng sợ. Hồn Đế đã không có nhiều lực lượng, Đế Cốt Hải tan vỡ khiến gã hầu như không dám điều động lực lượng của mình.

Chính lúc này, trong hư không phương xa xẹt qua từng luồng sáng đỏ rực rỡ. Đó là năng lượngcông kích, trong đó ngưng tụ các loại pháp tắc.

- Cái gì?!

Hồn Đế cảm nhận những năng lượng trùng kích, gã nhìn qua. Một đốngThiên Tônnhân tộctheo Đế Thích Già dẫn dắt kết thành đại trận công kích Hồn Đế.

Hồn Đế nổi giận:

- Con kiến không biết sống chết!

Nếu lúc Hồn Đế ở đỉnh cao thìg công kích đẳng cấp Thiên Tôn không bằng gãi ngứa, gã nhúc nhích ý niệm một cái là sẽ làm một Thiên Tôn thnfh tro.

Nhưng hiện tại Hồn Đế bị thương nặng, đối mặt tình huống Đế Cốt Hải sắp tan vỡ, Thiên Tônnhân tộc kết thành đại trận công kích tạo thành uy hiếp cho gã!

Loại năng lượng này phản ứng dây chuyển nếu xông vào thế giới mộ Ma Thần không chừng sẽ thành cọng cỏ cuối cùng đè sụp lạc đà, khiến Đế Cốt Hải hoàn toàn sụp đổ.

Khóe mắt Hồn Đế sắp nứt ra:

- Các ngươi, nhớ kỹ cho ta!

Hồn Đế giơ cốt trượng trong tay rót lực lượng cuối cùng vào trong đột nhiên bắn về phía Lâm Minh!

Ong ong ong ong ong!

Cốt trượng như sao băng ẩn chứa lực lượng thế giới mộ Ma Thần đâm xuyên qua lũ năng lượng đám Thiên Tôn phát ra bắn hướng ngực Lâm Minh.

Đế Thích Già hét to một tiếng:

- Bảo vệ Lâm Minh!

Đám Thiên Tôn lập tức dời mục tiêu công kích. Trong phút chốc các loại vũ khí, ánh sáng pháp tắc bắn hướng cốt thương Hồn Đế ném ra.

Kiến nhiều thì cắn chết con voi, huống chi Hồn Đế ném racốt trượng vốn không có uy lực gì lớn. Trong dòng lũ năng lượng nó như co ncá lún vào vũng bùn, tốc độ nhanh chóng giảm chậm.

Chợt Hồn Đế đột nhiên xoay người bay hướngThánh Mỹ.

Lâm Minh hết hồn:

- Nguy rồi!

Tất cả mọi người tập trung chú ý vào Lâm Minh, không biết biết rõ mục tiêu của Hồn Đế là hắn, Lâm Minh đem lại uy hiếp lớn nhất cho Hồn Đế.

Trong khi mọi người lo bảo vệ Lâm Minh, không ai ngờ phút cuối Hồn Đế tấn công Thánh Mỹ.

Phút cuối Thánh Mỹ vì giúp Lâm Minh đỡ một kích liều mạng của Hồn Đế mà chìm trong nửa hôn mê, nàng không có sức ngăn cản Hồn Đế.

Ong ong ong ong ong!

Vòng xoáy màu đen xoay tròn, Thánh Mỹ bị Hồn Đế hút vào không gian màu đen.

Mắt Lâm Minh đỏ au:

- Thả nàng ra!

Hiện tại Lâm Minh không còn nhiều lực lượng, tự bảo vệ mình đã cực kỳ khó khăn chứ nói gì công kích Hồn Đế?

Lâm Minh bất chấp tất cả tấn công:

- Chết đi!

Lâm Minh dốc hết sức ném ra Ám Long thương cầm trong tay, mang theo tất cả lực lượng thân thể mới phục hồi.

Nhưng hiện tại độ mạnh công kích của Lâm Minhthậm chí không bằng đại trận mà Đế Thích Già dẫn dắt nhiều Thiên Tôn ngưng kết ra.

Đinh!

Vang tiếng nổ, Ám Long thương bắn vào năng lượng hộ hể của Hồn Đế, chỉ đâm sâu nửa thước đã hao hết sức mạnh không chui sâu hơn được.

Hồn Đế ngoái đầu liếc Lâm Minh, trong mắt chứa khinh miệt, căm hận, độc ác.

- Ta sẽ ngươi ghi nhớ hôm nay! Tiện nhân này liều lĩnh cứu ngươi, ta sẽ cho ả chết thay ngươi!

Hồn Đế xé rách không gian, bước vào đường hầm không gian.

- Các ngươi sẽ chết hết...

Hồn Đế để lại câu nói cuối cùng như ma chú quanh quẩn trong hư không.

Lâm Minh như phát điên lao lên. Đám Thiên Tônnhân tộc cũng tấn cong. Nhưng bọn họ quá chậm, trơ mắt nhìn cánh cửa không gian mà Hồn Đế xé rách khép lại.

Lâm Minh không cam lòng rống to:

- A!!!

Vào phút cuối Lâm Minh bắn ra một tiêu ký Chân Thần vào người Hồn Đế.

Hồn Đế cười khẩy mặc kệ tiêu ký rơi vào người mình.

Lâm Minh đấm vào hư không:

- Chết tiệt!

Cánh tay Lâm Minh run run, khóe mắt nứt ra, máu toàn thân đông lại.

Lâm Minh không ngờ phút cuối Thánh Mỹ bị Hồn Đế bắt cóc.

Không có Thánh Mỹ thì Lâm Minh đã chết lúc Hồn Đế không tiếc mọi gái công kích lần cuối.

Nếu không có Thánh Mỹ cứu Lâm Minh thi nàng đã không bị xé rách hồn hải chìm vào hôn mê, chẳng có chút sứcchống cự bị Hồn Đế bắt đi.

- Chỉ tại ta, ta làm sao... Nói với Cửu Nhi đây?

Lâm Minh siết chặt hai nắm đấm quỳ trong hư không, hai tay gồng quá sức móng tay đâm vào da thịt.

Lâm Minh rõ ràng quá khứ của Thánh Mỹ, biết số mạng của nàng, thân thế thê hảm. Bởi vậy Lâm Minh luôn thấy tội cho Thánh Mỹ, khi xác định quan hệ rồi thì hắn đã quyết định sẽ bảo vệ nàng. Không ngờ hôm nay ngược lại là Thánh Mỹ bảo vệ chính mình.

Cạn kiệt sinh mạng đỡ công kích cuối cùngcho hắn, bị Hồn Đế bắt đi, mạng sống nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Hắn hận!!

- Hồn Đế bắt đi Thánh Mỹ, mục đích cuối cùng vẫn là ta. Hắn bắt cóc Thánh Mỹ chờ ta đi cứu nàng!

Lâm Minh đoán được mục đích của Hồn Đế, gã không thể giết hắn ngay nên buộc hắn chủ động tìm tới cửa.

Bắt giữ Thánh Mỹ tương đương bóp chặt tử huyệt của Lâm Minh.

Hiện tại Lâm Minh phải tranh thủ trị thương rồi cứu Thánh Mỹ.

Đế Thích Già cảm giác cảm xúc của Lâm Minh không ổn định, do dự kêu lên:

- Lâm Minh...

Đế Thích Già tự trách mình, từ đầu tới đuôi gã chẳng giúp ích gì trong trận chiến này.

Thần Mộng, Triệt và Mặc, Thánh Mỹ, bọn họ vì bảo vệ Lâm Minh mà trả giá rất lớn. Đế Thích Già thì sao? Gã chỉ dẫn dắt một đám Thiên Tôn chạy tới vào phút cuối, phát ra chút công kích uy lực không lớn.

Cuối cùng không thể bảo vệ Thánh Mỹ, khiến tình huống trở nên tệ hại.

- Lâm Minh, ngươi định đi cứu nàng sao?

Đế Thích Già không biết tên Thánh Mỹ nhưng nhìn ra được nàng rất quan trọng với hắn.

Lâm Minh siết chặt nắm tay:

- Không hi sao?

Lâm Minh hiểu rõ đây là cạm bẫy.

Biết rõ là bẫy nhưng Lâm Minh vẫn phải nhảy xuống.

Đế Thích Già muốn nói lại thôi, gã không muốn Lâm Minh đi chút nào rồi lại cảm thấy mình không tư cách khuyên bảo hắn.

Một thanh âm già nua vang lên:

- Ngươi... Sẽ chết.

Người lên tiếng là Triệt.

Lâm Minh xoay người lại, biểu tình phức tạp.

Rút về mấy ngàn năm trước khi Lâm Minh gặp Triệt, Mặctrong thử luyện cuối cùng thì hai người là tóc bạc da hồng, trẻ trung phấn chấn.

Nhưng hôm nay Triệt và Mặc râu tóc bạc phơ, đôi mắt đục như Hồn Đế, tràn đầy tử khí nhàn nhạt.

Nhìn Triệt, lòng Lâm Minh đau nhói.

Triệt và Mặc biến thành bộ dạng này cũng tại hắn mà ra!

Trước kia Lâm Minh từng nói với Thần Mộng không muốn ai chết vì hắn, nhưng không ngờ Lâm Minh cản lại Thần Mộng tiếp theo Thánh Mỹ xảy ra chuyện vì hắn, Triệt và Mặc hao hết sinh mệnh vì hắn.

Mặc mở miệng nói:

- Lão ma kia chắc chắn đã bài bố cái tròng chờ ngươi rồi, trong sân nhà chúng ta thì có hết mọi người, vậy mà vẫn bị một phân thân của hắn đánh ra thế này. Nếu đến nơi hắn thiết lập thì ngươi chết chắc!

Lâm Minh hiểu rõ lời Mặc nói.

Nếu Lâm Minh đi cứu Thánh Mỹthì dùng từ chín chết một sống không đủ để hình dung!

- Tiền bối, ta biết, nhưng ta...

Lâm Minh nói đến đây không biết nên nói sao, câu ‘ta nhất định phải đi’ không cách nào thốt khỏi môi.

Đặc biệt là nhìn Triệt và Mặc mất tinh hoa sinh mệnh vì hắn, ký thác toàn bộ hy vọng vào hắn, Lâm Minh không cách nào đối diện đôi mắt đục ngầu kia.

Chương 2446: Lựa chọn

Tinh thần Lâm Minh run rẩy, hai nắm đấm siết chặt.

Lâm Minh biết rõ mạng sống của hắn đã không hoàn toàn thuộc về chính mình.

Là Thần Mộng, Triệt và Mặc, Bất Hủ quân vương, bọn họ bất chấp tất cả giành lấy mạng sống Lâm Minh từ tay Võ giả.

Không chỉ thế, trên con đường Lâm Minh trưởng thành gặp được rất nhiều tiền bối ân sư, bọn họ người trước ngã xuống, người sau tiến lên trút hết tất cả hy vọng lên người Lâm Minh, hy vọng hắn sẽ kế thừa di chí của họ.

Nếu Lâm Minh thật sự liều lĩnh mạng sống cứu Thánh Mỹ rồi bị Hồn Đế giết thì hắn xứng đáng với ai đây?

Mặc nhận ra suy nghĩ của Lâm Minh, mở miệng nói:

- Chúng ta không chỉ vì cứu ngươi mà cũng là tự cứu. Nếu không có ngươi thì không người có thểngăn cản lão ma kia, khi hạo kiếp giáng xuống thế giới này sẽ không còn sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

Triệt khẽ thở dài:

- Thật ra ta không tư cách yêu cầu ngươi làm cái gì, hết thảy tuyển chọn do chính ngươi tự quyết định. Nhưng ta nghĩ nàng không hy vọng ngươi đi chịu chết, quan trọng là ngươi chết rồi có thể đổi lại mạng sống của nàng sao?

Mấy lời này khiến lòng Lâm Minh chùng xuống. Đúng rồi, Lâm Minh đi cứu Thánh Mỹ không nói tới khác biệt thực lực với Hồn Đế, chỉ tính nếu Hồn Đế hèn hạ bắt cóc Thánh Mỹ uy hiếp, Lâm Minh sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, làm sao thắng nổi?

Xác suất Lâm Minh đánh bại Hồn Đế vô cùng xa vời, không giết chết gã thì làm sao cứu Thánh Mỹ?

Bỏ mạng của mình vào chẳng lẽ mong mỏi Hồn Đế thấy Lâm Minh đi chết vì Thánh Mỹ sẽ tha cho nàng sao?

Hồn Đế hận Thánh Mỹ đủ để gã rút hồn luyện tuy nàng một ngàn lần.

Nhưng nếu không đi cứu...

Lâm Minh tưởng tượng kết cuộc Thánh Mỹ rơi vào tay Hồn Đế là cảm giác lòng nhói đau, không hít thở được.

Lâm Minh hoang mang.

Một bên là ký thác hy vọng nguyên nhân tộc, thậm chí là sinh linh Tam Thập Tam Thiên. Bên kia là nữ nhânc cùng hoan nạn sống chết, bất chấp tất cả cứu mạng Lâm Minh.

Một bên là đại nghĩa chủng tộc, tiền bối ký thác. Một bên là lòng mong muốn, nhi nữ tình trường.

Đây là lựa chọn cực kỳ đau khổ cho Lâm Minh.

Lâm Minh lấy Hồng Mông Linh Châu ra thẫn thờ thả đám người Thần Mộng, Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ ra.

Thần Mộng đã vô cùng suy yếu, trong không gian linh châu Tiểu Ma Tiên dùng hết thủ đoạn cũng khó thể cứu lại sinh mệnh chi hỏa ngày càng yếu ớt của Thần Mộng.

Nhìn bộ dạng Thần Mộng, Hạo VũThiên Tôn kích động vô cùng, gã và nàng có tình cảm sâu sắc nhất:

- Thần Mộng!

Người Thần Mộng đẫm máu, sắc mặt tái nhợt, sự sống không ngừng xói mòn.

Lâm Minh khó xử hỏi:

- Hai vị tiền bối còn đan dược bổ khí huyết không?

Lâm Minh trực giác đan dược quý giá trên người Triệt và Mặc không còn nhiều.

- Còn, nhưng phẩm cấp không bằng cho ngươi.

Mặc lấy một đan bình ra khỏi Tu Di giới, đổ nhẹ. Một viên linh đan màu lục lăn ra khỏi đan bình.

Lâm Minh cảm giác sự sống của Triệt và Mặc càng lúc càng yếu ớt, sốt ruột hỏi:

- Tiền bối, các người không ăn sao?

Triệt lắc đầu nói:

- Cái này lấy trong đan lô của chủ nhân, đan dược hích hợp cho chủng tộc Tam Thập Tam Thiên dùng. Chúng ta là tộc Điện Linh, lực lượng khí huyết khác với các ngươi, có ăn vào cũng vô dụng.

Tinh thần Lâm Minh rung động:

- Chủ nhân...

Lâm Minh nhớTriệt và Mặc từng nói chủ nhân Tu La lộ không chết, nhưng hắn không biết chủ nhân Tu La lộ đi đâu. Khi Lâm Minh hỏi Triệt và Mặc thì nhận câu trả lời là khi Lâm Minh có đầy đủlực lượng, có thể trở thành kỳ thủ mới cho hắn biết tung tích của chủ nhân Tu La lộ.

Hiện tại Lâm Minh cho rằng hắn đã có sức mạnh đó.

Nhưng giờ chưa phải lúc hỏi han, Lâm Minh nhanh chóng đưa đan dược cho Thần Mộng uống.

Loại đan dược này có quý giá đến mấy cũng chỉ tăng nhanh tốc độ phục hồi khí huyết cho Thần Mộng, muốn hoàn toàn tiêu trừ ảnh hưởng trận chiến vừa rồi đối với Thần Mộng thì vô cùng khó khăn.

Khi Thần Mộng nuốt đan dược xuống, sắc mặt có chút hồng hào.

Lâm Minh thở phào, nhìn hướng Triệt và Mặc:

- Hai vị tiền bối... -

Triệt và Mặc nhìn nhau một cái,đoán được Lâm Minh muốn nói cái gì.

Triệt nói:

- Đã tới lúc mang ngươi đi gặp chủ nhân.

- Gặp Tu La tiền bối?

Tinh thần Lâm Minh dao động, tâm tình khó mà bình tĩnh. Cả đời Lâm Minh nhiều lần nghe truyền thuyết về chủ nhân Tu La lộ, đó là người mạnh nhất chủng tộc Tam Thập Tam Thiên từ xưa đến nay, là tồn tại vượt trăm ức năm.

Chủ nhân Tu La lộ cường đại, bí ẩn. Nhưng có một điều Lâm Minh không hiểu là tại sao trong tình huống vừa rồi chủ nhân Tu La lộ không ra tay?

Chẳng lẽ chủ nhân Tu La lộ bị thương quá nặng, trăm ức năm vẫn không khỏe lại?

Có vài vết thương có thể tĩnh dưỡng hoặc uống đan dược để lành.

Nhưng có vết thương không cách nào phục hồi lại, ví dụ cơ thể bị cắt một nửa, phần thân thể bị cắt đó còn bị hủy diệt. Ví dụ linh hồn, thế giới trong người bị phân cách, đánh tan.

Cơ thể, linh hồn, thế giới trong người là phần quan trọng nhất trong sinh mệnh. Võ giả tập võ là đang lịch lãm ba phần này, là thể hiện cụ thể của tu vi Võ giả.

Thân thể, linh hồn bị hủymột nửa tuy có thể trọng sinh nhưng tương đương tu vi bị chém bỏ một nửa, thiên phú, tiềm lực bị tổn hại lớn. Vết thương này sẽ làm rớt cảnh giới, từ nay tu vi trì trệ không tiến bộ, rất khó phục hồi.

Đặc biệt tồn tại vượt qua Chân Thần như chủ nhân Tu La lộ, trên thế giới e rằng không có linh bảoChân Thần nào cho chủ nhân Tu La lộ dùng để trị thương được.

Ví dụ lúc Lâm Minh ở Thiên Diễn tinh, căn nguyên linh hồn bị lấy hết không chừa một giọt. Vết thương như vậy rất nghiêm trọng, tương đương với đốt cháy tinh huyết hoặc tinh hoa linh hồnmười phần, sinh mệnh sẽ khô cạn mà chết.

Mặc nói với Thần Mộng, người nhà Lâm Minh:

- Ngươi cũng đi theo, các ngươi nữa. Chúng ta tĩnh tọa điều tức một lúc, dưỡng thương xong sẽ xuất phát.

Hiện Thần Mộng đã khỏe hơn nhiều, đám người Tiểu Ma Tiên mới ra khỏi Hồng Mông Linh Châu. Bọn họ giật mình một lúc, không ngờTriệt và Mặc cũng kêu cả đám đi.

Triệt và Mặc điều tức một đoạn thời gian. Triệt lấy một tấm Tu La lệnh, hợp sức với Mặc mở ra đường hầm không gian đi Tu La lộ.

vũ trụ hoang dã cách Tu La lộ rất xa, mở ra đường hầm không gian cần chút thời gian. Thừa dịp này Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên, những đứa con bay tới bên cạnh Lâm Minh, nắm tay hắn.

- Lâm ca...

- Lâm Minh...

- Phụ thân...

- Lão cha...

Người thân kêu gọi cùng vang bên tai Lâm Minh, tim hắn bị xúc động.

Khi con người ở lúc bất lực nhất thì người thân quan tâm sẽ xua tan nỗi bất lực, bàng hoàng.

Lâm Minh nhìn người nhà của mình, lúc này bọn họ đã biết chuyện Thánh Mỹ, biết những gì xảy ra.

Lâm Minh vuốt mặt Cửu Nhi, hắn không biết nên nói cái gì:

- Cửu Nhi...

Cửu Nhi nắm chặt tay Lâm Minh:

- Mẫu thân sẽ không sao.

Cửu Nhi cắn môi gằn từng chữ, dường như không chỉ vì nói cho Lâm Minh biết cũng là đang nói với mình.

- Lâm Minh...

Tiểu Ma Tiên, Mục Thiên Vũ, Tần Hạnh Hiên cùng nắm tay Lâm Minh, bọn họ cảm nhận được nỗi đau trong lòng hắn.

Các nàng không có cách nào chia sẻ cho Lâm Minh, chỉ có thể nắm lấy tay hắn, yên lặng truyền đến sự an ủi.

Tiểu Ma Tiên truyền âm:

- Ngươi quyết định cái gì thì cứ làm đi, đừng lo lắng chúng ta.

Lòng Lâm Minh ấm áp, hắn biết quyết định của mình rất có thể trong tương lai sẽ rơi vào nguy hiểm, nếu hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì người nhà sẽ rất đau buồn.

Tiểu Ma Tiên không muốn làm Lâm Minh phân tâm, nhưng sao hắn có thể bỏ mặc cảm nhận của người thân? Lâm Minh đối mặt tình cảnh rất khó khăn.

Lâm Minh cắn răng nói:

- Ta sẽ trở về bình an, ta bảo đảm với các người!

Qua cơn xúc động Lâm Minh đã bình tĩnh lại, tùy tiện đi tìm Hồn Đế chẳng những không cứu được Thánh Mỹ còn làm mình chết uổng, vậy thì không ý nghĩa.

Lâm Minh đi cứu Thánh Mỹ không chỉ vì cầu mình không thẹn với bản tâm mà muốn giải cứu nàng thành công.

Đường hầm không gian Tu La lộ đã mở.

Triệt và Mặc mở miệng nói:

- Đi thôi.

Hai người một trước một sau bay về phía Tu La lộ, Lâm Minh, Thần Mộng cùng người nhà của hắn theo sát.

Bay trong đường hầm không gian chẳng biết qua bao lâu, cảnh tượng trước mắt thay đổi, bọn họ đến một bình nguyên hoang dã.

Nơi đây làđại hoang Tu La lộ.

Lâm Minh nhìn phong cảnh trước mắt, rất là cảm thán. Lâm Minh lại đến Tu La lộ, thế giới này đi theo hắn suốt chiều dài cuộc đời.

Chương 2447: Gặp Tu La

- Tu La tiền bối ở Tu La lộ?

Lâm Minh vốn có nhiều suy đoán về chủ nhân Tu La lộ đi đâu, hắn từng nghĩ có khi nào chủ nhân Tu La lộ ở Hắc Ám Thâm Uyên hay Mộ Ma Thần không?

Bây giờ Lâm Minh mới biết chủ nhân Tu La lộ luôn trong thế giới m,ình sáng tạo ra, chưa từng rời đi.

Mặc gật đầu nói:

- Chủ nhân ở tại đây, chủ nhân luôn chờ, đã đợi trăm ức năm. Gặp chủ nhân rồi ngươi sẽ biết ngọn nguồn sự việc,thắc mắc trong lòng đều được giải đáp.

Triệt và Mặc nói xong bay hướng Tu La hải, bọn họ không dùng truyền tống trận mà trực tiếp xé rách hư không, lướt qua đại hoang.

Hình dạng Tu La lộ rất kỳ lạ, hình hẹp dài ngoằn giống con đường nên được tên này. Hai đầu ‘con đường’ là trong và ngoài Tu La lộ, đại hoang là ranh giới của chúng nó. Dù là Võ giảcực hạn Thiên Tôn cũng đừng mơ vượt qua, phải đi truyền tống trận.

Nhưng với Triệt và Mặc thì xuyên qua đại hoangdễ như trở bàn tay.

Triệt và Mặc không ngừng mở ra đường hầm không gian, mọi người chỉ mất nửa ngày đã đến Tu La hải.

Tu La hài là lối vào thử luyện cuối cùng, mỗi khi thử luyện cuối cùng mở ra là hào kiệt các phương Tu La lộ sẽ tụ tập ở Tu La hải.

Biển này sâu không lường được, có thể nhấn chìm ngôi sao.

Đồn rằng sâu trong Tu La hải có nhiều mê cung không gian, vòng xoáy loạn lưu, thậm chí tồn tại mãnh thú đẳng cấp Chân Thần. Võ giảTu La lộ không người nào dám vào sâu trong Tu La hải.

Không ai biết đại dương này sâu bao nhiêu.

Hôm nay Lâm Minh biết mình phải xuống đáy biển Tu La hải.

Trước mặt Lâm Minh là Triệt và Mặc vận chuyển năng lượng mở ra con đường trong Tu La hải, hắn dọc theo con đường bay xuống dưới.

Tốc độ của họ rsiêu mau, Lâm Minh không biết lặn xuống sâu bao nhiêu, đại dương như vô tận.

Lâm Minh hỏi:

- Tu La tiền bối ở đáy Tu La hải?

Triệt lắc đầu nói:

- Nói vậy cũng không chính xác, ngươi sẽ biết ngay, chúng ta sắp đến nơi rồi.

Triệt và Mặc giảm chậm tốc độ, xuyên qua hắc ám đặc quánh, nước biển dày nặng áp lực lớn Lâm Minh đã thấy đáy biển Tu La hải.

Đáy biển màu xám đậm không chút sự sống, một sơn mạch cao lớn kéo dài mấy ngàn dặm giắt ngang chỗ này.

Lâm Minh nhìn sơn mạch đáy biển hùng vĩ kia, lòng máy động. Lâm Minh nhạy bén nhận ra sơn mạch đáy biển này khác lạ.

Nhìn như nó trầm lắng nhưng thật ra có dao động sinh mệnh.

Đây không phải một dãy núi mà là con rắn to bị bụi bặm phủ kín.

Lâm Minh mắt lóe tia sáng:

- Mãnh thú đẳng cấp Chân Thần.

Mặc nói:

- Đúng vậy! Nó tên là Ám, người thủ hộ khu vực biển này, nếu có Võ giảTu La lộ xông vào thì nó phụ trách xua đuổi. Chúng ta vào đi.

Mặc điểm nhẹ vào sâu trong đại dương, nước biển bình tĩnh trước mắt bọn họ chợt dậy sóng ngầm, không gian vặn vẹo chậm rãi giãn ra, hình thành một vòng xoáy đáy biển hút Lâm Minh vào.

Tiếp theo, nước biển biến mất.

Áp lực đáy Tu La hải siêu khủng, Lâm Minh chợt cảm giác người nhẹ hẫng, hắn đi tới không gian kỳ lạ.

Không gian này không lớn, phạm vi chỉ chừng mấy chục trượng. Thấy cảnh này lòng Lâm Minh rung lên.

- Không gian này... Đây là...

Lâm Minh giương mắt quan sát mọi thứ toàn là điêu khắc một loại tinh thạch màu tím.

Bàn ghế, mặt đất, giường tinh thạch...

Tinh thạch này trong suốt lấp lánh như thủy tinh nhưng Lâm Minh chưa bao giờ gặp, hắn chỉ vuốt nhẹ đã từ trong đó cảm nhận năng lượng mênh mông như biển, giống như khi Lâm Minh chạm kvào tinh thạch là thể tụ tập năng lượng tinh thuần nhất.

Óc Lâm Minh lóe lên một cái tên:

- Tử tinh?

Tinh thạch màu tím gọi là tử tinh thì thích hợp nhất.

Tử tinh, bản nguyên tử tinh...

- Chẳng lẽ...

Lâm Minh đang nghĩ ngợi bỗng một thanh âm mờ mịt quanh quẩn trong không gian tử tinh.

- Ngươi ở chỗ này là động phủ trước kia ta lấy bản nguyên tử tinh làm gốc luyện chế ra, ta đặt tên cho nó là Tử Tinh thiên cung. Nhưng vì luyện chế nó tiêu haonăng lượng và thiên tài địa bảo quá nhiều, ta phải thu nhỏ lại kích thước của nó, cuối cùng luyện chế ra chỉ cỡ mấy chục trượng.

Thanh âm đột nhiên vang lên chất chứa uy nghiêm cổ xưa, cho ngươi cảm giác kỳ diệu. Nghe thanh âm này làm linh hồn Lâm Minh hơi cộng minh, hắn biết đó là cộng minh từ pháp tắc Tu La.

Thanh âm này dẫn đến pháp tắc Tu La trong cơ thể Lâm Minh chấn động.

Lâm Minh hít sâu một hơi, cúi sát đầu. Lâm Minh biết chủ nhân thanh âm là người hôm nay hắn muốn gặp.

Lâm Minh kích động nói:

- Vãn bối Lâm Minh, bái kiến Tu La tiền bối!

Nhân vật trong truyền thuyết hôm nay đã xuất hiện trước mặt hắn!

Một lãnh tụ nhân tộc sống trăm ức năm, từ trăm ức năm trước chủ nhân Tu La lộ đã là đệ nhất nhân Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh vái hơn mười giây mới ngẩng đầu lên, trước mắt hắn vẫn là trống rỗng. Lâm Minh còn ở trong động phủ đúc bằng tử tinh, không thấy bóng dáng chủ nhân Tu La lộ đâu, trống rỗng như hư không.

- Không cần tìm, cơ thể của ta đa phần đã dung nhập Tu La lộ. Tử Tinh Thiên Cung ngươi đang ở là nền tảng Tu La lộ, cho nên ta mới khiến ngươi tới đây.

Vẫn là thanh âm uy nghiêm xa xưa quanh quẩn bên tai Lâm Minh.

Thân thể hợp nhất với Tu La lộ?

Lâm Minh giật bắn người, chủ nhân Tu La lộ dung hợp cùng Tu La lộ!

- Tiền bối, cơ thể của tiền bối dung hợp với Tu La lộ vậy chẳng phải là tiền bối không thể rời khỏi Tu La lộ sao?

Nếu vì lý do này thì có thể giải thích tại sao chủ nhân Tu La lộ không xuống tay với Hồn Đế, nhưng tại sao chủ nhân Tu La lộ phải làm như vậy?

- Ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều nghi vấn, ta cũng biết hôm nay ngươi đến đây không chỉ vì những thắc mắc này còn vì muốn ta cứu một nữ nhân giúp ngươi.

Lời của chủ nhân Tu La lộ làm tim Lâm Minh rung lên.

Lâm Minh cúi sát đầu:

- Tu La tiền bối, ái thê của vãn bối bị Hồn Đế cướp đi, xin tiền bối hãy chỉ cho vãn bối con đường sáng!

Lâm Minh biêt rõ hắn có làm gì cũng khó thể cứu Thánh Mỹ ra, đặt trước mặt hắn chỉ có một con đường chết. Duy nhất chủ nhân Tu La lộ là có thể chỉ bảo cho Lâm Minh.

Nhưng nghe Lâm Minh hỏi, thanh âm uy nghiêm lặng im.

Lâm Minh cắn răng kiên nhẫn chờ đợi.

Thật lâu sau chủ nhân Tu La lộ khẽ thở dài:

- Có lẽ sự việc khác với ngươi tưởng tượng, Hồn Đế bắt cóc thê tử của ngươi không phải vì uy hiếp ngươi, khiến ngươi chui đầu vô lưới mà có lý do khác.

Lâm Minh kinh ngạc kêu lên:

- Lý do khác?

Chẳng lẽ Hồn Đế bắt cóc Thánh Mỹ chỉ là vì trả thù?

Hồn Đế nên hiểu rằng nếu giết Thánh Mỹ thì trừ ccho giận Lâm Minh ra không hề giúp ích gì cho đại nghiệp của gã.

Với tính cách của Hồn Đế sẽ không vì trút giận mà lmà chuyện vô nghĩa như vậy.

Lâm Minh sốt ruột nói:

- Xin tiền bối chỉ bảo cho!

Chủ nhân Tu La lộ nói:

- Ta đang cảm giác bản nguyên tử tinh chấn động có lẽ... Hồn Đế đã đứng trên Vĩnh Hằng chi bích.

- Cảm ứng bản nguyên tử tinh khiến ta đoán rằng có lẽ Hồn Đế bồi dưỡng thê tử của ngươi vì một mục đích, nếu suy đoán này là chính xác thì đã định trước ngươi không cứu nàng được.

Lời chủ nhân Tu La lộ làm lòng Lâm Minh chùng xuống, đôi tay khẽ run.

Mục đích của Hồn Đế...

Vĩnh Hằng chi bích...

bản nguyên tử tinh...

Khi Hồn Đế bắt Thánh Mỹ đi, phản ứng đầu tiên của Lâm Minh là Hồn Đế muốn uy hiếp hắn. Giờ Lâm Minh chợt nhận ra ngay từ đầu hắn đã sai.

Hồn Đế bồi dưỡng Thánh Mỹ là có mục đích, chính nàng cũng không biết mục đích đó là gì.

Hồn Đế xuất quan, chẳng những vì đánh chết Lâm Minh còn vì Thánh Mỹ.

Ngay từ đầu Lâm Minh đã hiểu sai, không thể cứu được Thánh Mỹ.

Không cứu được...

Không... Cứu...

Lâm Minh thẫn thờ, hắn ôm hy vọng cuối cùng tìm đến chủ nhân Tu La lộ, nhưng nhận được câu trả lời càng làm cho hắn tuyệt vọng.

***

Lúc này cách tầng tầng không gian, Hắc Ám Thâm Uyên.

Đây là một mảnh đất mênh mang không giới hạn, không thấy tận cùng.

Trên mảnh đất này rải rác vô số xương gãy, tràn ngập xám xịt tĩnh mịch.

Những khúc xương do Ác Ma cường đại, hùng chủ Tam Thập Tam Thiên cường đại từ ức vạn năm trước để lại. Tuy bị năm tháng xâm thực nhưng chúng nó vẫn lấp lánh ánh sáng pháp tắc.

Hắc ám, sát khí, tử vong, đây chính là toàn bộ mảnh đất, nơi đây là Vĩnh Hằng chi bích của Hắc Ám Thâm Uyên!

Hồn Đế đứng trên Vĩnh Hằng chi bích, cảm nhận lực lượng dâng trào trong thiên địa này, lặng thinh.

Nhiều ngày không gặp Hồn Đế càng già hơn, Đế Cốt Hải biến dị tổn hại nặng cho gã.

Hồn Đế vốn chỉ có đôi mắt đục ngầu, tử khí trong con ngươi, khuôn mặt vẫn là thiếu niên căng mịn, mỗi tội hơi tái.

Bây giờ bởi vì Đế Cốt Hải dị biến mà mặt Hồn Đế đầy nếp nhăn, da cổ nhăn nheo lại với nhau, nhìn như gần đất xa trời.

Nữ nhân áo đen đứng sau lưng Hồn Đế, nữ nhân này chính là Thánh Mỹ đã bị gã bắt cóc.

Mặt Thánh Mỹ tái nhượt, khí huyết, chân nguyên, pháp tắc trong người đều bị phong ấn, đã không sức chống cự.

Hồn Đế đưa lưng hướng Thánh Mỹ nhìn chiến trường thượng cổ trăm ức năm trước, cảm thán rằng:

- Nơi này không thay đổi qua trăm ức năm.

Hồn Đế quay đầu nhìn Thánh Mỹ, khuôn mặt già nua khóe môi cong lên:

- Ngươi có biết tại sao lúc trước ta bồi dưỡng ngươi không?

Hồn Đế tiếp tục bảo:

- Ta biết rõ ngươi luôn có lòng phản trắc, biết kiếp trước của ngươi là nữ nhi ruột kẻ thù của ta từ trăm ức năm trước.

- Nhưng dù vậy ta chỉ gieo ấn ký tinh thần theo dõi ngươi trong tinh thần chi hải của ngươi chứ không phải nô ấn thật sự. Ta khống chế tự kdo của ngươi nhưng không kiểm soát tư tưởng, thậm chí ta cho phép ngươi oán hận ta, bất kính với ta. Ta dung túng tất cả cho ngươi, khiến bản tâm của ngươi thông đạt. Bao gồm lúc trước ngươi muốn bảo vệ mạng sống Lâm Minh, khiến hắn sống hết cuộc đời bằng thân xác phàm nhân thì ta cũng chiều theo ngươi.

- Ngươi có từng nghĩ những thứ này là vì cái gì không?

Chương 2448: Số mệnh

Lời Hồn Đế nói khiến Thánh Mỹ chau mày, trong lòng nàng có linh cảm không may, dự cảm đó dã tồn tại từ lúc vừa vào cấm địa Tu La.

Vốn Lâm Minh xảy ra chuyện, Thánh Mỹ cho rằng dự cảm bất an của nàng là đến từ hắn.

Nhưng hiện tại xem ra dự cảm kia đến từ chính mình, Lâm Minh không bị gì, Thánh Mỹ thì bị Hồn Đế bắt.

Đã đứng trên Vĩnh Hằng chi bích, Thánh Mỹ dần đoán được mục đích thật sự của Hồn Đế.

Bày ra trước mặt Thánh Mỹ là một cục chết chắc.

- Một trăm ức năm! Vĩnh Hằng chi bích phong tại đây đã trăm ức năm! Nó chẳng những phong kín Hắc Ám Thâm Uyên cũng ngăn cách thân thể ta.

- Địa vực Hắc Ám Thâm Uyên rất nhỏ, tài nguyên nghèo nàn. Tộc Ác Ma ở trong Hắc Ám Thâm Uyên như hắc long bị xích sắt trói chặt, mặc cho văn minh võ đạo truyền thừa trăm ức năm của ngươi huy hoàng đến mấy, mặc cho ngươi có huyết mạch trải qua trăm ức năm sàn lọc mạnh thắng yếu thua ưu tú cách mấy cũng không vùng thoát được gông xiềng nặng nề này.

- Ác Ma không cường đại thì ta đi đâu tìm tế phẩm phong phú, khiến thế giới Mộ Ma Thần càng thêm hoàn mỹ?

- Vĩnh Hằng chi bích này thành condao trong lòng ta, ta muốn nhổ nó xuống. Tiếc rằng Vĩnh Hằng chi bích là bản nguyên tử tinh biến ra, nếu chỉ riêng bản nguyên tử tinh thì chưa đáng sợ, trong đó còn khắc đại trận Tu La để lại. Trăm ức năm trước, kiếp trước của ngươi huyết tế mình tại đây, trút tất cả căn nguyên lực lượng, căn nguyên thần hồn của nàng vào Vĩnh Hằng chi bích, thành cái khóa cuối cùng khsoa chỗ này.

- Từ trăm ức năm ta dã thử rất nhiều csách nhưng không đập nát Vĩnh Hằng chi bích được, thế là lùi bước tìm cái khác. Không đập nát được vậy ta tìm cách phá giải nó. Miễn giải phong Vĩnh Hằng chi bích, khiến nó lại biến thành bản nguyên tử tinh thì chẳng những tháo xuống con dao trong lòng ta còn thêm một món thần khí, đây chẳng phải là mọi thứ vui mừng?

- Nhưng để giải mở nó không dễ dàng, ta tập trung nghiên cứu không biết bao nhiêu năm cuối cùng mới miễn cưỡng tìm được một cách. Giải nút cần người thắt nút, lúc trước ngươi huyết tế chính mình, phong ấn nơi này. Hiện tạimuốn giải mở phong ấn nơi này vẫn cần máu tươi của ngươi.

- Vốn kiếp trước của ngươi đã chết, may mắn nàng không cam lòng sẽ thành tro bụi từ nay, để lại chuyển sinh kiếp thứ mười cho ta tìm đến ngươi, nhìn thấy hy vọng để ta giải mở Vĩnh Hằng chi bích!

- Ta bồi dưỡng ngươi chưa bao giờ vì cvần một tay giúp đỡ, ta không thiếu trợ thủ. Hơn nữa ta yêu cầu phó tòng trung thành tuyệt đối, giống như Minh Đồng.

- So với Minh Đồng thì ngươi có tư cách gì trở thành trợ thủ của ta? Ta bồi dưỡng ngươi tương đương với nuôi cọpthành họa, sao ta không hiểu đạo lý này được?

- Nhưng ta vẫn phải dốc hết sức giúp ngươi mạnh hơn, để ngươi trở thành thiên tài tuyệt thế. Ít ra ngươi phải là cảnh giới Chân Thần, thực lực hơn xa cùng đẳng cấp, có như vậy căn nguyên tinh huyết của ngươi miễn cưỡng đủ uy lực làm chìa khóa mở ra Vĩnh Hằng chi bích.

Hồn Đế nói tới đây tâm thần Thánh Mỹ rung mạnh, giờ thì nàng đã hiểu hết.

Vì phát huy đầy đủ thiên phú của nàng nên Hồn Đế không điều khiển nhân cách độc lập của Thánh Mỹ, có như thế mới đào móc tiềm lực lớn nhất. Nếu chỉ là rối gỗ mặc ngươi loay hoay thì sao có thể đạt tới cảnh giới võ đạo tối cao?

Nên dù Hồn Đế nhìn thấu lòng phản loạn của Thánh Mỹ cũng không trấn áp, ngược lại lợi dụng dã tâm của nàng, cố ý bồi dưỡng, dung túng sự thù hận, biến Hồn Đế thành kẻ thù kích phát ra mọi thứ của nàng.

Hồn Đế nói:

- Ngươi nghĩ ngươi có huyết thống Hắc Ám Thiên Sứ, thậm chí là người duy nhất trong tộc. Thật ra huyết mạch đó là ta dời vào người của ngươi. Ta tiêu diệt tộc Hắc Ám Thiên Sứ, lấy huyết mạch tinh hoa nhất của bọn họ dời cho ngươi. Ngươi có biết ta đã làm bao nhiêu thứ cho ngươi không?

- Ngươi không biết, ngươi chỉ biết ta diệt tộc Hắc Ám Thiên Sứ, còn tưởng rằng ta là kẻ thù diệt tộc của ngươi. Đây là ta cố ý cho ngươi biết. Ta mở Mộ Ma Thần ra sớm hơn chỉ vì ngươi, để ngươi đi Hắc Ám tế điển, nhận truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, trực tiếp nâng thực lực của ngươi tăng lên tới Chân Thần, hay trên cả Chân Thần.

- Nếu lúc ấy ngươi ngoan ngoãn nhận truyền thừa thì ta vẫn sẽ không khống chế ngươi, ta muốn ngươi biến mạnh, không ngừng mạnh lên. Nhưng kết quả chuyến đi Mộ Ma Thần khiến ta không ngờ tới, ngươi chẳng những không nhận truyền thừa Ác Ma đẳng cấp đồ đằng còn vô tình phá tan ấn ký tinh thần, ấn ký năng lượng ta để lại trên người của ngươi.

- Tuy rằng quá trình hoàn toàn không hợp với điều ta nghĩ nhưng chỉ nhìn kết quả thì ngươi vẫn đột phá Chân Thần, cơ bản đạt đến yêu cầu của ta.

- Ta phải xuất quan, dù điều này cản trở việc tu luyện của ta, chịu tổn thất lớn, khiến Bất Hủ có cơ hội. Nhưng ta không có lựa chọn, ta cần làm hai việc, giết Lâm Minh và lại khống chế ngươi.

- Không thể giết chết Lâm Minh, ta rất lấy làm tiếc, nhưng bù lại tiếp tục khống chế ngươi. Ta bồi dưỡng ngươi lâu như vậy, hiện tại đã tới lúc dùng ngươi. Đặc biệt là bây giờ, phụ thân ruột kiếp trước của ngươi đã khống chế hơn phân nửa Đế Cốt Hải, muốn làm ngọc nát với ta. Ta phải trở lại, dung hợp với hai phân thân khác, ba hợp nhất luyện hóa tàn hồn Bất Hủ, chính thức hòa vào Mộ Ma Thần thành tựu thân vĩnh sinh bất diệt!

- Ta không có nhiều thời gian. Đến đây, hài tử của ta. Bồi dưỡng ngươi đã lâu chỉ vì giây phút cuối cùng này.

Hồn Đế nói đến cuối cùng ánh mắt trở nên sắc bén độc ác, mái tóc dài xõa ra phối hợp làn da già nua khô quắc như lệ quỷ hút máu.

Thánh Mỹ cắn răng vùng vẫy kịch liệt:

- Ngươi nằm mơ!

Nhưng mọi năng lượng, pháp tắc của Thánh Mỹ đã bị Hồn Đế giam cầm.

Thánh Mỹ không sợ chết, nhưng nàng không muốn sau khi mình chết máu trợ giúp Hồn Đế, hại Lâm Minh, Cửu Nhi bởi vậy mà gặp kiếp nạn.

Hồn Đế nói:

- Đừng tốn công sức nữa, ta khó khăn lắm mới bắt được ngươi, sao cho ngươi cơ hội tự tuyệt kinh mạch tự sát? Hãy yên tâm làm tế phẩm của ta đi.

Tử khí toàn thân điên cuồng khuếch tán, cuồng phong rít gào. Trên Vĩnh Hằng chi bích màu đen từng mẩu xương bị thổi bay lên như có vô số linh hồn đau khổ bay trên bầu trời.

Hồn Đế từng bước một đến gần Thánh Mỹ, vươn đôi tay gầy gò như xương khô bóp cổ nàng.

Cái chết thật gần, giây phút đó lòng Thánh Mỹ dâng lên tuyệt vọng. Hồn Đế phong ấn quá cường đại, nàng không chống cự nổi.

Vận mệnh của nàng chẳng lẽ kết thúc như vậy sao?

Vừa sinh ra đã bị bồi dưỡng như tế phẩm, không biết thân thế của mình, không rõ tương lai. Những thứ Thánh Mỹ có là tu luyện, tu luyện tiếp, không tình cảm, không bằng hữu, không là bản thân.

Mãi khi Thánh Mỹ có Cửu Nhi, biết kiếp trước của mình, xác nhận tình cảm với Lâm Minh. Thánh Mỹ có mục tiêu cuộc đời, có thứ mình muốn bảo vệ, hiểu ý nghĩa sinh mạng của mình.

Thánh Mỹ chỉ vừa hiểu được những điều này thì đã đối diện cái chết.

Nếu đơn giản là chết thì không đáng sợ, ít ra trước khi chết Thánh Mỹ có thứ tốt đẹp để hồi ức.

Trong một ngàn năm trăm năm ở Mộ Ma Thần dù toàn là tu luyện khô khan nhưng Thánh Mỹ có Cửu Nhi, Lâm Minh làm bạ, nàng vô cùng thỏa mãn.

Nhưng Thánh Mỹ biết nàng phải chết, cái chết của nàng mang đến hủy diệt cho những thứ nàng muốn bảo vệ.

Đây là cuộc đời của nàng sao?

Mang theo bi tình ra đời, chết đi trong bi kịch. Lúc Thánh Mỹ còn sống chịu đựng cực khổ, chết rồi đem đến khổ cho thế gian.

Còn điều gì đau khổ hơ ncái này?

Thánh Mỹ cảm giác mình bị cắn nuốt, đó là số mệnh không thể trốn tránh, không chống cự được.

Chương 2449: Đảo ngược tình thế

Không gian chậm rãi giam cầm, co lại. Lực lượng thế giới như sóng triều hùng dũng ập đến, hoàn toàn bao phủ Thánh Mỹ. Đối diện lực lượng của Hồn Đế, Thánh Mỹ không chống cự được. Thánh Mỹ thống khổnhắm mắt lại, nàng nghe tiếng xương khô tan nát dưới chân Hồn Đế tựa như tiếng linh hồn đau khổ gào thét.

Tay Hồn Đế đến ngày càng gần, bàn tay khô quắc bệnh trạng, vô cùng thê thảm. Chỉ có mười móng tay là sắc bén vô cùng lóe tia sáng lạnh âm trầm.

Hiện tại Thánh Mỹ không cách nào vận chuyển chân nguyên hộ hể, chỉ là mũi nhọn móng tay Hồn Đế cách nửa thước rạch da Thánh Mỹ ra.

Máu ứa ra trên cổ trắng mịn của Thánh Mỹ như đóa mai đỏ héo rụng trên mặt tuyết.

Đôi mắt đục của Hồn Đế lóe tia sáng cuồng nhiệt:

- Thật là màu sắc xinh đẹp.

Chỉ cần mở Vĩnh Hằng chi bích ra là Hồn Đế có thể tam thể hợp nhất, thực lực tiến bước dài.

Khi đó Hồn Đế lại có thể khống chế Đế Cốt Hải, hoàn thành điều lúc trước bế quan chưa làm xong, từ từ dung hợp hoàn toàn với thế giới Mộ Ma Thần.

Mục tiêu cuối cùng mà Hồn Đế chờ đợi trăm ức năm sắp được thực hiện.

Tí tách tí tách!

Máu Thánh Mỹ nhỏ trên mặt đất màu đen, từ từ bị hấp thu. Cùng lúc đó một tay khác của Hồn Đế duỗi hướng lồng ngực gầy đét của mình.

Phập!

Hồn Đế đâm vào tim mình, máu đen dính đặc chậm rãi chảy ra.

Thân thể mang đếnthống khổ nhưng Hồn Đế không biểu hiện gì, gã cứ nhe răng cười. Hồn Đế bẻ gãy một khúc xương sườn trong người, rút xương ra.

Khóe môi Hồn Đế chảy máu, tử khí trong mắt càng đậm hơn. Muốn lại mở Vĩnh Hằng chi bích ra, phá giải đại trận trong Vĩnh Hằng chi bích chẳng những cần huyết tế Thánh Mỹ, bản thân Hồn Đế cũng phải trả giá nhất định.

Hồn Đế bóp nát xương sườn của mình, khúc xương vốn dài nửa thước biến thành mảnh vụn dài một tấc bay lên trời, rải rác bốn phía hóa thành một đại trận.

lực lượng thế giới chậm rãitụ tập lại,càng ngày càng lớn mạnh.

Hồn Đế chộp Thánh Mỹ:

- Đã chuẩn bị xong bữa tiệc, hãy đưa sinh mệnh của ngươi cho ta đi!

Chớp mắt không gian sau lưng Hồn Đế sinh ra dao động gợn sóng.

Tuy Lâm Minh đang tiến hành tế điển quan trọng nhất cuộc đời gã nhưng cảm giác vẫn nhạy bén. Không gian dao động lạ bị Hồn Đế phát hiện ngay.

- Ai đó?

Phản ứng đầu tiên của Hồn Đế là có người đánh lén phá hoại tế điển của gã.

Vào phút then chốt này nếu xuất hiện người đánh lén, tuy rằng Hồn Đế cũng có thể ứng đối nhưng sẽ mang đến nhiều rắc rối, biến số chưa biết cho gã.

Hồn Đế không thích biến số, đặc biệt sau khi lén giết Lâm Minh mà thất bại thì càng như vậy.

Không gian dao động khả năng lớn nhất là có người xuất hiện từ đường hầm không gian công kích Hồn Đế.

Bề mặt không gian Vĩnh Hằng chi bích tuy ổn định kém xa Mộ Ma Thần nhưng vì có bão năng lượng, muốn tìm ra tọa độ không gian chính xác tại đây, trùng khớp xuất hiện đằng sau Hồn Đế không dễ dàng, chứng minh thực lực của đối thủ mạnh.

- Mặc kệ ngươi là ai, xuất hiện tại nơi này thì đi chết đi!

Hồn Đế bước ra một bước vỗ chưởng vào đường hầm không gian mênh mông.

Răng rắc!

Đường hầm không gian nổ nát, bị Hồn Đế công kích thì không ai có thể may mắn thoát khỏi, dù là người nổi bật trong Chân Thần giống như Lâm Minh cũng sẽ bị thương.

Nhưng một chưởng giáng xuống khiến Hồn Đế sửng sốt. Đường hầm không gian chỉ là đường hầm không gian, bên trong không có ai bước ra.

Nhưng nếu không có người tại sao đột nhiên xuất hiện đường hầm không gian?

Khi Hồn Đế nổi lên khó hiểu thì đột nhiên lực lượng không gian sau lưng gã lại hỗn loan, một đường hầm không gian khác sinh ra.

Hồn Đế đột nhiên xoay người, thấy Thánh Mỹ bị giam cầm tất cả lực lượng bị vòng xoáy sinh ra từ đường hầm không gian hút vào.

Trong lòng Hồn Đế vừa kinh vừa giận:

- Cái gì?!

Hồn Đế giận vì gã bồi dưỡng Thánh Mỹ hay lúc bắt nàng từ Tam

Thập Tam Thiên đều tốn nhiều công sức, trả giá rất lớn. Bây giờ mắt thấy sắp huyết tế Thánh Mỹ, hoàn thành bước cuối cùng của mình rồi lại có người cứu nàng ngay phút then chốt này.

Giật mình vì cảm giác của Hồn Đế luôn tỏa định bốn phía, xung quanh Minh Minh không có người. Là ai giỏi như vậy, thần không biết quỷ không hay mở hai đường hầm không gian, một cái chính xác ngay sau lưng Hồn Đế để dời sự chú ý, cái khác thì ngay dưới chân Thánh Mỹ cướp đi nàng.

- Muốn chết!

Đường hầm không gian hút Thánh Mỹ đi rất nhanh nhưng phản ứng của Hồn Đế càng mau, gã vỗ chưởng ra, lực lượng thế giới hùng dũng tuôn ra.

Trong nháy mắt này Hồn Đế hoàn toàn có thể giết chết Thánh Mỹ mấy chục lần, nhưng nghi thức huyết tế của gã liên quan nhiều bước đi phức tạp, trước khi chưa hoàn thành mà giết Thánh Mỹ sẽ thất bại trong gang tấc.

Cho nên Hồn Đế không xuống tay với Thánh Mỹ, mục tiêu của gã là đường hầm không gian.

Vèo!

Thánh Mỹ bị đường hầm không gian hút vào, lúc đường hầm không gian sắp khép kín thì lực lượng thế giới bàng bạc chấn mở nơi này, khiến đường hầm không gian không khép kín được.

Hồn Đế định lao vào:

- Ta muốn xem thử là ai có bản lĩnh như vậy?

Trên người Thánh Mỹ có tiêu ký Chân Thần của Hồn Đế, gã có thể chớp mắt đến bên cạnh nàng.

Nhưng khi Hồn Đế định vào đường hầm không gian chợt cảm nhận áp lực to lớn truyền ra từ đường hầm không gian.

Áp lực này đè ép lực lượng thế giới như muốn nghiền nát, cưỡng ép khép kín.

- Cái gì?!

Hồn Đế giật nảy mình, có người có thể đối kháng lại lực lượng thế giới của gã?

- Không đúng! Lực lượng này đến từ đại trận Vĩnh Hằng chi bích! Chẳng lẽ Vĩnh Hằng chi bích muốn cứu Thánh Mỹ? Sao có thể như vậy?

Hồn Đế ngẩn ngơ, trên thế giới này hầu như không có người đủ năng lực đối kháng ngay mặt với gã, nhưng Vĩnh Hằng chi bích thì khác. Đây là chủ nhân Tu La lộ từ trăm ức năm trước trút xuống căn nguyên năng lượng bày thành đại trận, cộng với kiếp trước Thánh Mỹ huyết tế chính mình. Tất cả tinh hoa sinh mệnh của nàng, lực lượng truyền thừa mà Bất Hủ quân vương để lại cho Thánh Mỹ kiếp trước đều không giữ lại rót vào trong. Huống chi bản thể Vĩnh Hằng chi bích là nổi bật nhất ba thần khí, bản nguyên tử tinh.

Cả ba tổng hợp lạiVĩnh Hằng chi bích có lực lượng khiến Hồn Đế kiêng dè.

Hồn Đế cảm giác lực lượng thế giới của mình không ngừng bị đè ép, gã tức điên, cứng rắn bấu vách đường hầm không gian muốn xé rách.

Hồn Đế biết rõ dù thế nào cũng không thể để đường hầm không gian khép kín.

Hồn Đế đã xác nhận đường hầm không gian đến từ không gian bên trong Vĩnh Hằng chi bích. Vĩnh Hằng chi bích là một chỉnh thể, Hồn Đế không rõ tại sao nó đột nhiên mở ra đường hầm muốn cứu Thánh Mỹ.

Hồn Đế chỉ biết rằng đường hầm mở ra tương đương với bức tường hoàn chỉnh nứt một cái khe.

Có cái khe là Vĩnh Hằng chi bích không hoàn mỹ.

Hồn Đế chỉ cần từ cái khe không ngừng xé rách sẽ hoàn toàn vạch mở lỗ hổng.

Nghĩ thế Hồn Đế càng trút nhiều lực lượng xuống đường hầm không gian đối kháng đại trận Vĩnh Hằng chi bích đè ép.

Lúc này bên trong đường hầm không gian, Thánh Mỹ đã vào không gian màu tím.

- Nơi đây là...

Thánh Mỹ ngẩn ngơ, nàng vốn tưởng rằng mình chết chắc. Khoảnh khắc Hồn Đế muốn huyết tế nàng thì Thánh Mỹ bị hút vào không gian này, đứng trước mặt nàng là một cô bé khoảng mười ba, bốn tuổi.

- Ngươi... Cứu ta?

Thánh Mỹ cảm giác thật khó tin, cô bé này có năng lực cứu nàng?

Thánh Mỹ không nhìn thấu tu vi của cô bé, điều này thật kỳ lạ. Nhưng Thánh Mỹ khẳng định thực lực của cô bé không quá mạnh, sao có thể cứu nàng từ tay Hồn Đế?

Trong lòng Thánh Mỹ tràn đầy thắc mắc hỏi:

- Ngươi là ai?

Khi Thánh Mỹ sắp chết, một cô bé nàng chưa từng gặp, thực lực thấp lại truyền nàng vào không gian này, giống như nằm mơ.

Tiểu Ngư Nhi rụt rè nói:

- Ta... Ta gọi là Yến Tiểu Ngư, ngươi có thể bảo ta là Tiểu Ngư Nhi. Ngươi... Ngươi có quen Lâm Minh ca ca không?

Mới rồi Tiểu Ngư Nhi nghe Hồn Đế và Thánh Mỹ nói chuyện thì gã có nhắc tên Lâm Minh, vị tỷ tỷ bí ẩn trước mắt hình như có quen biết Lâm Minh ca ca.

Thánh Mỹ hỗn loạn:

- Lâm Minh... Ngươi kêu hắn là ca ca?

Cô bé kỳ lạ với thủ đoạn Thánh Mỹ không hiểu đã cứu nàng, còn quen Lâm Minh? Thánh Mỹ hoang mang không hiểu ra sao, cô bé này có lai lịch gì?

Chương 2450: Khúc nhạc dạo quyết chiến

Thánh Mỹ hỏi:

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi quen Lâm Minh ca ca như thế nào?

Tiểu Ngư Nhi đơn giản kể lại lúc gặp Lâm Minh tại thành Chân Vũ, nói cho Thánh Mỹ nghe lúc Mộ Thiên Tuyết vào Hắc Ám Thâm Uyên xuyên qua nơi này thì bị lực hút vào.

Từ nay Tiểu Ngư Nhi ở lại đây không biết bao nhiêu năm, dần dần phát hiện mình có thể hòa thành một với không gian tràn đầy tử tinh, khống chế không gian này tựa như bản năng của nàng.

Tiểu Ngư Nhi kể khiến Thánh Mỹ hết sức giật mình, nàng hiểu rằng không gian tử tinh này là không gian bên trong Vĩnh Hằng chi bích. Nói cách khác đây là không gian trong bản nguyên tử tinh.

Cô bé trước mắt có thể khống chế bản nguyên tử tinh? Nàng có quan hệ gì với bản nguyên tử tinh?

Thánh Mỹ đang thắc mắc thì chợt không gian tử tinh rung rinh một cái.

Chấn động dữ dội làm Thánh Mỹ, Tiểu Ngư Nhi lảo đảo. Giây sau một lực lượng dữ tượn tà ác trút xuống.

Hồn Đế!

Mặt Thánh Mỹ trắng bệch, Tiểu Ngư Nhi khống chế không gian tử tinh mở ra lại khép kín ngay trước mắt Hồn Đế. Tuy ba thần khí cường đại nhưng không vô địch, đến đẳng cấp như Hồn Đế đã có năng lực đối kháng lực lượng đại thế giới.

Khi không gian tử tinh sắp khép kín thì Hồn Đế cứng rắn rót lực lượng vào trong ngăn trở nókhép kín.

Không chỉ như thế, Hồn Đế còn đang tính toán từ từ xé rách đường hầm không gian.

Lòng Thánh Mỹ chìm xuống:

- Nguy rồi!

Khi Võ giả xé đường hầm không gian tiến vào trong không gian tử tinh thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Lực lượng của Hồn Đế đang liên tục tràn vào, càng lúc càng mạnh. Hành động của Hồn Đế khiến Vĩnh Hằng chi bích đại trậnchống cự.

Thánh Mỹ cảm giác năng lượng trongVĩnh Hằng chi bích từ bốn phương tám hướng tụ tập lại muốn đẩy năng lượng Hồn Đế ra.

Sau khi hai phe đến giai đoạn nhất định thì cân bằng lẫn nhau, giằng co không dứt.

Nhưng nhìn cảnh này Thánh Mỹ càng lúc càng nóng lòng.

Phải biết rằng năng lượng đại trận thường thường tự thành hệ thống tuần hoàn, tuy có thể từ bên ngoài hấp thu năng lượng, nhưng dưới tình huống thông thư hấp thu năng lượng từ bên ngoài chỉ đủ co đại trận vận chuyển.

Một đại trận cân bằng năng lượng ra vào đã là cực kỳ xuất sắc, trận pháp như vậy có thể tồn tại mấy chục ức năm mà năng lượng không suy kiệt.

Vĩnh Hằng chi bích cũng là đại trận như vậy. Năng lượng cân bằng, ít khi có dư. Cộng thêm dùng thần khí làm gốc, đại trận này mới có thể sừng sững trăm ức năm mà không tan nát.

Nhưng đại trận hoàn mỹ đến mấy khi đã xuất hiện lỗ hổng thì không hoàn mỹ nữa, như khí nang bị đâm cái lỗ hổng nhỏ sẽ chậm rãi khô rút lại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Năng lượng trong Vĩnh Hằng chi bích mênh mông như biển lặp lại trùng kích. Thế nhưng năng lượng tà ác bên Hồn Đế cực kỳ ngoan cường trong đường hầm không gian, không chịu biến mất.

Quá trình kéo dài rất nhiều ngày, năng lượng thuộc về Hồn Đế chậm rãi áp súc thành ấn ký năng lượng trong không gian tử tinh. Lúc này đường hầm không gian khép lại.

Không gian tử tinh trở về bình tĩnh.

Nhưng Thánh Mỹ không vui nổi, nàng trực giác ấn ký năng lượng của Hồn Đế đã dung hòa vào đại trận, hợp thành một thể với kếtcấu năng lượng Vĩnh Hằng chi bích.

Nó giống như một khối u từ từ hấp thu năng lượng, phát triển lớn mạnh.

Vĩnh Hằng chi bích đã bị Hồn Đế tìm ra một điểm đột phá.

Vĩnh Hằng chi bích vốn đã tồn tại trăm ức năm,Hồn Đế nghiên cứu nó không biết bao nhiêu lần, nắm giữ phần lớn kết cấu trong Vĩnh Hằng chi bích.

Đại trận là chết, người là sống. Cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì có ngày Vĩnh Hằng chi bích sẽ bị Hồn Đế đột phá.

Nhưng Hồn Đế không muốn chờ, gã cần cọng cỏ cuối cùng đè sụp lạc đà.

Hồn Đế vốn chọn Thánh Mỹ nhưng đã thất bại, dù vậy kết quả không thay đổi.

Lúc trước chủ nhân Tu La lộ và kiếp trước Thánh Mỹ bày ra Vĩnh Hằng chi bích dã dự đoán được thần tường này không thể nào mãi mãi ngăn bước chân tộc Ác Ma. Có ngày thần tường sẽ bị đẩy ngã, Tam Thập Tam Thiên lại đối mặt Hắc Ám Thâm Uyên xâm nhập.

Đây là lịch sử đã định trước, có lẽ nó sẽ vì một, hai sự kiện ngẫu nhiên mà chậm lại nhưng kết quả cuối cùng vẫn phát triển theo hướng đã định.

Tiểu Ngư Nhi cứu Thánh Mỹ là ngẫu nhiên, nhưng vì sự ngẫu nhiên giúp Hồn Đế gieo hạt giống vào Vĩnh Hằng chi bích.

Vĩnh Hằng chi bích có lỗ hổng đột phá thì không còn là không thể phá vỡ.

Giống như một nam nhân trưởng thành khó bóp bể quả trứng hoàn chỉnh, nhưng trứng gà có vết rạn, dù rất nhỏ, không nhìn kỹ thì khó phát hiện. Nhưng độ cứng của quả trứng bị giảm nhiều, con nít cũng có thể bóp nát.

Thánh Mỹ nhìn hướng Tiểu Ngư Nhi, đôi mắt tràn ngập áy náy:

- Tiểu Ngư Nhi...

Tiểu Ngư Nhi vì cứu nàng, nhưng Thánh Mỹ đem lại không may cho Tiểu Ngư Nhi.

***

Tu La lộ, Tử Tinh thiên cung.

Lâm Minh tĩnh tọa trong không gian này mấy ngày, vết thương đã lành nhiều. Võ giả bình thường cạn kiệt sinh mệnh như Lâm Minh thì đa sớm rớt cảnh giới, nhưng hắn không tổn thất gì nhiều. Sức phục hồi khủng bố thế này oàn nhờĐạo Cung Cửu Tinh ban tặng.

Chiến đấu với Hồn Đế, tu vi của Lâm Minh khó tránh khỏi thấp chút, nhưng khi hắn ở trong lằnranh sinh tử dung hợp vũ trụ trong người và ngoài người, thiên nhân hợp nhất, tiến bộ thêm bước dài trên đường pháp tắc, thu hoạch này vượt xa tổn thất khí huyết, tu vi đem lại.

Mấy ngày nay Lâm Minh luôn lo cho Thánh Mỹe, hắn và nàng có liên kết tinh thần như có như không, hắn cảm giác được nàng chưa chết.

Lâm Minh không biết xảy ra chuyện gì, cực kỳ nôn nóng. Nhưng Lâm Minh biết trạng thái hiện tại của hắn muốn đi cứu Thánh Mỹ cũng không thể.

Giọng Tu La chợt vang lên giữa hư không:

- Lâm Minh, ta có thể cảm giác năng lượng bản nguyên tử tinh đang yếu đi. Chắc mộ chủ Mộ Ma Thần đang thử phá mở Vĩnh Hằng chi bích, hình như thê tử của ngươi không chết. Cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta không biết trước được.

- Tiền bối, vãn bối phải làm thế nào?

Lâm Minh biết rằng khi Vĩnh Hằng chi bích mở ra, Hồn Đế, Minh, Hồng dung hợp rất có thể sẽ hoàn toàn luyện hóa Mộ Ma Thần. Thực lực mộ chủ Mộ Ma Thần rất khó tưởng tượng.

Giây phút đó là ngày tận thế thật sự của toàn sinh linh Tam Thập Tam Thiên.

Chủ nhân Tu La lộ im lặng, thật lâu sau chậm rãi nói:

- Đã tới lúc dùng bài bố vài năm nay, ngày này tơi sớm hơn ta dự đoán rất nhiều.

Lâm Minh kinh ngạc hỏi:

- Bài bố vài năm nay?

- Trăm ức năm khi ta và Thánh Mỹ kiếp trước hợp sức bày ra Vĩnh Hằng chi bích thì ta đã suy nghĩ ngày này sẽ đến.

- Tu La lộ của ta, vũ trụ Nguyên Mộng của Bất Hủ chuẩn bị cho ngày này. Ta tách thân thể, thần hồn, thế giới trong người ra dung hợp với Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng cũng vì bảo vệ hai nơi này.

- Nhiều năm qua ta bảo vệ khiến mộ chủ Mộ Ma Thần không thể phá hư Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng. Nhưng ta bất lực ngăn cản mộ chủ Mộ Ma Thần chậm rãiphục hồi thực lực, ta có thể làm chỉ có chờ đợi.

Lâm Minh ngẩn ngơ nghe chủ nhân Tu La lộ nói.

Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng.

Từ lần đầu tiên Lâm Minh bước vào Tu La lộ từng phỏng đoán mục đích chủ nhân Tu La lộ tốn vô số công sức bài bố Tu La lộ. Nếu bảo thế giới hùng vĩ này chỉ vì chủ nhân Tu La lộ chọn lựa truyền nhânthì hơi chuyện bé xé to.

Thế giới này tự thành hệ thống, trong đó có nhiều pháp tắc riêng, có người thủ hộ, thử luyện cuối cùng bí hiểm khó lường. Tất cả tồn tại hóa ra là bối cục của chủ nhân Tu La lộ đối khángMộ Ma Thần.

Về vũ trụ Nguyên Mộng thì Lâm Minh từng đi vào, hắn biết sau khi phân thân mộ chủ Mộ Ma Thần đoạt xá Hồn Đế, từ trong vũ trụ Nguyên Mộng chậm rãi lấy đến Thánh Điển hoàn chỉnh.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi, dù sao trăm ức năm qua tất cả phần Thánh Điển bị Võ giảHồn tộc dùng các thủ đoạn sưu tầm. Với năng lực của Hồn Đế không khó gì ghép Thánh Điển hoàn chỉnh.

Nhưng Lâm Minh cũng biết vũ trụ Nguyên Mộng có rất nhiều thử luyện, phần thưởng đối ứng có sách vàng Thánh Điển. Mãi khi Lâm Minh đi vũ trụ Nguyên Mộng thì đa số sách vàng còn ở trong vũ trụ Nguyên Mộng không bị người lấy ra.

Khi Lâm Minh biết thân phận thật sự của Hồn Đế còn thầm lấy làm lạ, với thực lực tuyệt đối của gã muốn lấy những quyển sách vàng này không khó khăn gì. Hiện tại Lâm Minh đã hiểu, tất cả là vì có chủ nhân Tu La lộ bảo vệ.

Hai nhân kiệt tuyệt thế trăm ức năm trước sáng tạo hai thế giới vĩ đại để đối kháng Mộ Ma Thần!

Giữa bọn họ một người chết chỉ còn lại tàn hồn vẫn ở trong Đế Cốt Hải cho Hồn Đế một kích nặng nề. Một người khác sống lẳng lặng bảo vệ hai thế giới trăm ức năm, chỉ vì trận đại chiến cuối cùng.

Lòng Lâm Minh bị rung động lấp đầy, hắn không biết nên dùng từ ngữ thế nào để hình dung những điều Tu La, Bất Hủ quân vương đã làm. Chuyện Lâm Minh có thể làm là kế thừa tất cả đối diện đại kiếp nạn cuối cùng.

Chươeng 2227: Cục

Giọng chủ nhân Tu La lộ mờ ảo vang lên:

- Lâm Minh, khi Hồn Đế trở về Mộ Ma Thần, ba phân thân mộ chủ Mộ Ma Thần dung hợp sẽ bế quan lần cuối, cũng là thời gian cuối cùng dành cho chúng ta.

Lâm Minh nhớ lúc ở Thiên Diễn bị Thánh Mỹ lấy đi vĩnh hằng chi hồnthì nàng từng nói tương lai Hồn Đế bế quan kéo dài từ một vạn đến mười vạn năm.

Lần này vì Bất Hủ quân vương khiến Đế Cốt Hải thế giới Mộ Ma Thần tan vỡ. Nhiệm vụ hàng đầu của Hồn Đế là tu sửa lại Đế Cốt Hải, sau đó bế quan dung hợp Mộ Ma Thần.

Từ thời gian thì Hồn Đế bế quan dài hơn Thánh Mỹ ước đoán khoảng một vạn năm rất nhiều.

Lúc trước Hồn Đế đã bế quan gần chín ngàn năm, chắc chắn đã luyện hóa xong vĩnh hằng chi hồn, còn lại là tu sửa Đế Cốt Hải, luyện hóa Mộ Ma Thần triệt để. Lâm Minh không rõ ràng cần bao nhiêu thời gian.

- Lâm Minh, mộ chủ Mộ Ma Thần muốn dung hợp bản thân với thế giới Mộ Ma Thần, thiên nhân hợp nhất, nội ngoại song tu. Về độ cao pháp tắc thì vượt qua ta và Bất Hủ trước kia, đây là lý do ta và Bất Hủ thua trận. Ta và Bất Hủ từng vì xung đột lý niệm tu luyện vũ trụ nội ngoại mà tranh đấu không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bị mộ chủ Mộ Ma Thần thiên nhân hợp nhất đánh bại, thật là mỉa mia.

- Tiếc rằng lúc trước chúng ta khi nhận ra hai ta đều sai, muốn cứu vãn lại thì đã không còn cơ hội. Pháp tắc, căn cơ của chúng ta đã sớm định hình, không thể lại đi con đường trước kia chưa từng đi, trong thời gian ngắn đi lên đỉnh con đường này.

- Chúng ta không được nhưng không đại biểucon cháu Tam Thập Tam Thiên không thể. Ta và Bất Hủ sáng tạo thế giới của mình, chờ có một người luyện hóa hai thế giới này vào thân thể mình, làm đến thiên nhân dung hợp, đạt đến cực độ võ đạo trước giờ chưa từng có.

- Chỉ có như thế mới có thể đối kháng mộ chủ Mộ Ma Thần, ngươi là nhân tuyển thích hợp nhất.

Lâm Minh hít sâu thì thào:

- Luyện hóa Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng...

Lâm Minh biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Đây là hai siêu thế giới, tuy kém hơn thế giới Mộ Ma Thần một chút nhưng đã vượt qua đẳng cấp Chân Thần. Hai thế giới quy tắc trái ngược như hai mặt âm dương của Thái Cực đồ, muốn luyện hóa hai siêu thế giới trái ngược nhau vào trong cơ thể mình nói dễ hơn làm.

- Ta biết điều ngươi lo lắng, cảnh giới của ngươi quá thấp. Khi ta và Bất Hủ sáng tạo thế giới của mình cũng cho rằng ít nhất phải là tuyệt đỉnh thiên tài đỉnh Chân Thần mới có thể cùng lúc luyện hóa hai đại thế giới, mượn cơ hội này một hơi vượt qua Chân Thần. Nếu tu vi quá thấp thì rất miến cưỡng.

- Nhưng... Ngươi thì khác, không nói đến thực lực, căn cơ, thân thể của người cường đại đến khó tin. Quan trọng nhất là ngươi không thử luyện hóa Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng nhưng đã dung hợp Thánh Điển, Thiên Thư, còn nhờ đó mà đánh bị thương một phân thân mộ chủ Mộ Ma Thần.

- Đây là cảnh giới mà trước kia ta và Bất Hủ luôn hướng về nhưng không đạt đến. Ngươi có cơ sở này lại được ta dốc hết sức trợ giúp, ngươi vượt cấp luyện hóa Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng cũng không phải chuyện không tưởng.

- Lâm Minh, ngươi có biết trong Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng không chỉ có ta cùng Bất Hủ hao tốn tâm cơ để lại truyền thừa. Trong trăm ức năm, hệ thống pháp tắc mà Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng cấu thành không biết bao nhiêu thiên tài tuyệt thế chủng tộc Tam Thập Tam Thiên đi vào.

- Bọn họlĩnh ngộ, công pháp, truyền thừa, kinh nghiệm, thậm chí khí vận hoặc nhiều hoặc ítghi lại trong hệ thống pháp tắc hai đại thế giới, tích ũy theo tháng ngày. Trăm ức năm tích lũy lực lượng đã không thể đo lường, những thứ ày chuẩn bị cho ngươi.

Chủ nhân Tu La lộ thốt lời kinh người, lòng Lâm Minh rung động. Lâm Minh biết mấy năm nay Tu La lộ, Triệt và Mặc thu nạp vô số thiên tài tiến vào trong đó thử luyện. Các tầng bí cảnh, nhiệm vụ thử luyện, thử thách cuối cùng trong Tu La lộ. Sách vàng, đế khắc thạch, chiến trường các loại quy tắc, ngộ đạo ham đài trong vũ trụ Nguyên Mộng.

Hàng loạt đất thử luyện nhiều không đếm xuể, vì thế mà hai đại thế giới còn đặt các loại thưởng.

Điều này khiến nhiều nhân kiệt tuyệt thế Tam Thập Tam Thiên hăng hái giành nhau tham gia, nhiều đại thế lực xem độ hoàn thành Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng tính toán ra tiêu chuẩn chung cực của một thiên tài.

Tất cả đều được chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vương sắp xếp từ trước. Chúng nó chẳng những là vì bồi dưỡng thiên tài hậu đại Tam Thập Tam Thiên, tuyển chọn truyền nhân, khiến truyền nhân này cùng luyện hóa hai đại thế giới. Cũng vì dùng vô số thiên tài tuyệt thế tích lũy kinh người, pháp tắc, khí vận khiến lực lượng Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng đạt đến mức tận cùng

Tất cả bố cục này vì đối khángmộ chủ Mộ Ma Thần vào phút cuối.

Ván cờ thiên địa đã đánh tới nước cuối, một bên là mộ chủ Mộ Ma Thần, một bên là Lâm Minh. Sau lưng Lâm Minh có chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vương đứng.

Trong trăm ức năm không biết bao nhiêu người thế hệ cố gắng, bao nhiêu hùng chủ Tam Thập Tam Thiên chết trận trên các chiến trường, bao nhiêu thiên tài đi vào Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng, bọn họ hoặc là chết hoặc là thành tựu nhân kiệt.

Những người này có truyền thuyết của riêng mình, nhưng năm tháng vô tình, cuối cùng bọn họ qua đời, ngọc giản ghi chép về họ cũng tan nát. Cuối cùng họ thành một hạt cát trong lịch sử.

Nhưng vô cùng vô tậncát bụi, hợp thành lịch sử Tam Thập Tam Thiên!

Lịch sử này lịch sử, có lẽ là huy hoàng, có lẽ là khuất nhục, có lẽ là chính nghĩa, có lẽ là máu me.

Nhưng mặc kệ thế nào, trong lịch sử chứa một ý nguyện của người đi trước, đó là... Tiếp tục kéo dài.

Lâm Minh chậm thật chậm siết chặt nắm đấm. Số mệnh cuối cùng này sẽ do hắn gánh! Mỗi lũ khí vận, mỗi pháp tắckhắc trong Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng đều câhst chứa ý nguyện của vô số người đi trước, sẽ do Lâm Minh gánh vác.

Lâm Minh đã ngồi trước ván cờ, không đường lui, chỉ có thể không ngừngđánh rồi lại đánh.

- Lâm Minh, bắt đầu đi, lần này bế quan sẽ kéo dài lâu thật lâu. Ban đầu ta có thể hộ pháp cho ngươi nhưng đến giai đoạn then chốt cuối cùng thì ta cũng không thể không ra tay trợ ngươi luyện hóa hai đại thế giới. Đến lúc đó ta không ra nhiều lực lượng bảo vệ Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng được. Chúng ta phải tranh thủ thời gian hoàn thành trước khi mộ chủ Mộ Ma Thần bế quan.

- Đầu tiên ngươi cần chuyển sinh chín kiếp hoàn mỹ, mở ra đạo cung cuối cùng trong Đạo Cung Cửu Tinh!

Lâm Minh dung hợp Thiên Thư, Thánh Điển xong mặt lĩnh ngộ Thánh Điển pháp tắc đã đến độ cao không thua gì Thánh Mỹ, hiện tại hắn thiếu thời gian.

Chỉ cần có thời gian thì với cảnh giới hiện tại của Lâm Minh hoàn thành chuyển sinh chín kiếp, qua chín sống chín chết không khó.

Nhưng dù Lâm Minh có hùng tâm tráng chí, trong lòng luôn bao phủ tầng mù mịt.

Chủ nhân Tu La lộ khẽ thở dài:

- Lâm Minh, ta biết ngươi lo lắng cho thê tử của mình, nhưng... Ta không thể rời khói Tu La lộ, thực lực của ngươi càng không đủ sức cứu nàng. Ngươi chỉ có thể tin tưởng khí vận của nàng, tin vào nàng có kỳ ngộ khác.

Chủ nhân Tu La lộ hiểu nỗi lòng của Lâm Minh, nhưng bố cục cuối cùng trăm ức năm dính dáng đến trận chiến cuối cùng tất cả sinh linh Tam Thập Tam Thiên, trong tình huống này Lâm Minh không có đường lựa chọn.

Lâm Minh cắn răng nói:

- Ta biết!

Có lẽ Thánh Mỹ thật sự có khí vận, ít nhất hiện tại nàng vẫn bình an.

Chủ nhân Tu La lộ nói:

- Lần này ngươi bế quan vì thời gian dài, luyện hóa hai đại thế giới nói dễ hơn làm, thậm chí không đơn giản hơn mộ chủ Mộ Ma Thần dung hợp Mộ Ma Thần. Thời gian ngươi bế quan hơn phân nửa là lâu dài hơn bất cứ lần tu luyện nào trước kia của ngươi.

- Trong thời gian dài này ta sẽ giải quyết chút chuyện cho ngươi. Tạo Hóa Thánh Hoàng bị ngươi phong ấn có ta hàng phục giúp, khiến hắn hoàn toàn nghe lệnh ngươi, bảo vệ người nhà của ngươi. Nhưng sau khi ta hàng phục hắn thì cảnh giới của hắn sẽ sẽ rớt nhiều.

- Tàn hồn Thiên Tôn ngủ say thế giới trong người của ngươi thì ta sẽ khiến nó sống lại, kết thúc nhân quả giữa ngươi và hắn.

- Hắc long, nhi nữ, thê tử của ngươi, thậm chí lãnh tụ Thần

Mộngnhân tộc, tất cả hùng chủ nhân tộc có tiềm lực ởthế giới trong người của ngươi đều được vào không gian thử luyện cuối cùng, lịch lãm lần cuối. Bọn họ có thể nhận một phần truyền thừa của thiên tài viễn cổ trong quy tắc thiên đạo của hai đại thế giới. Đây sẽ là cơ duyên cho bọn họ.

Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng bố cục trăm ức năm, hiện tại đã tới lúc thể hiện giá trị. Tất cả tuấn kiệt nhân tộc, người thân, bằng hữu của Lâm Minh sẽ nhận được ích lợito lớn.

Nên biết trăm ức năm trước có nhiều Chân ThầnTam Thập Tam Thiên, hiện tại Tam Thập Tam Thiên thì nhân tài điêu linh, suy nhược không chịu nổi.

Nhưng thử luyện cuối cùng và vũ trụ Nguyên Mộng tập hợp trăm ức năm Tam Thập Tam Thiên lại, không biết bao nhiêu khí vận, tích lũy của các thiên tài sẽ giải phóng ra trong tương lai mấy ngàn năm, mấy vạn năm, sẽ khiến sinh linh Tam Thập Tam Thiên lại bay vọt lên.

Khi đó lại xuất hiện một đám Chân Thần cũng chẳng có gì lạ.

Chương 2451: Vật đổi sao dời

Thời gian trôi qua, lối vào Hắc Ám Thâm Uyên. Thánh Mỹ và Tiểu Ngư Nhi đã ở ba mươi năm trong không gian thử luyện cuối cùng.

Ba mươi năm nay mỗi giây mỗi phút Thánh Mỹ cảm nhận năng lượng Vĩnh Hằng chi bích trôi đi.

Ấn ký năng lượng của Hồn Đế gieo vào kết cấu năng lượng Vĩnh Hằng chi bích, bắt đầu bén rễ nẩy mầm, ngoan cường trưởng thành.

Thánh Mỹ không biết Hồn Đế dùng cách gì khiến gã gieo kết cấu năng lượng này không bị Vĩnh Hằng chi bích bài xích. Nó như khối u trưởng thành, khuếch tán. Nếu cứ tiếp tục thế này thì kết cấu năng lượng Vĩnh Hằng chi bích sẽ có một phần nhỏ bị Hồn Đế khống chế, lúc đó nội ứng ngoại hợp, Vĩnh Hằng chi bích sớm muộn gì sẽ vỡ vụn ra.

Lại qua năm năm, ấn ký năng lượng Hồn Đế vùi trong Vĩnh Hằng chi bích lần đầu tiên nổ.

Sự việc xảy ra rất đột ngột. Thánh Mỹ đang bế quan tu luyện, Tiểu Ngư Nhi buồn chánăn năng lượng tinh ngưng kết trong không gian tử tinh thì đột nhiên không gian tử tinh rung rinh. Thánh Mỹ bừng tỉnh từ tĩnh tọa, chấn động lần này mãnh liệt hơn khi Hồn Đế thử cưỡng ép xé rách đường hầm không gian rất nhiều.

Thánh Mỹ biến sắc mặt, nàng tách ra cảm giác điều tra tình huống tỏtng Vĩnh Hằng chi bích, biểu tình ngày càng nặng nề.

Mấy năm nay Thánh Mỹ từng chút một xông phá các loại phong ấn Hồn Đế để lại trên người mình, đa số những phong ấn này là hiệu quả ngắn ngủi, với thực lực của Thánh Mỹ chậm rãidùng năng lượng xóa bỏ rồi cũng sẽ xong.

Hiện tại thực lực của Thánh Mỹ đã phục hồi, cho nên nàng cảm nhận càng rõ ràng tình huống nội bộ đại trận Vĩnh Hằng chi bích.

Hồn Đế khiến ấn ký năng lượng của mình trưởng thành ba mươi năm, vừa rồi chắc gã ở bên ngoài bày đại trận kích phát năng lượng này tạc hủy một chỗ kết cấu 2n ltổngVĩnh Hằng chi bích.

Sau vụ nổ năng lượng Hồn Đế vẫn có một phần tiếp tục sót lại bên trong đại trận Vĩnh Hằng chi bích. Hồn Đế đang thử nghiệm, nghiên cứu làm sao lợi dụng năng lượng gã để lại hoàn toàn phá Vĩnh Hằng chi bíchs.

Thánh Mỹ khẽ thở dài:

- Tiểu Ngư Nhi, Vĩnh Hằng chi bích ngăn không được Hồn Đế nữa. Hắn nghiên cứu Vĩnh Hằng chi bích không biết bao nhiêu năm, giờ vì ta khiến Vĩnh Hằng chi bích hoàn mỹ có chút vết nứt. Ngắn thì ngàn năm, lâu dài thì mấy ngàn năm, chắc chắn Vĩnh Hằng chi bích sẽ bị Hồn Đế phá.

Tiểu Ngư Nhi xuất hiện cuối cùng không thể thay đổi vận mệnh.

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu, không nghĩ ra được cách gì. Ba mươi năm nay hai nữ nhân trong hoàn cảnh cô đơn thử luyện cuối cùng lâu dài, cảm tình rất tốt. Tiểu Ngư Nhi không nghĩ ra cách dành nắm tay Thánh Mỹ an ủi.

Thánh Mỹ nắm bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Ngư Nhi, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nàng nhẹ nhàng vuốt mặt Tiểu Ngư Nhi, Thánh Mỹ khrô sở nói:

- Tiểu Ngư Nhi muốn cứu tỷ tỷ nhưng bây giờ tỷ tỷ đã liên lụy ngươi.

Tiểu Ngư Nhi đè tay Thánh Mỹ xuống:

- Không sao, vừa rồi tỷ tỷ đã nói là còn mấy ngàn năm nữa, có lẽ chúng ta sẽ có cách. Có lẽ tỷ tỷ có thể đột phá, chưa chắc không trốn thoát. Dù cố gắng hếtm ọi cách mà không được cũng chẳng sao.

Tiểu Ngư Nhi rất nghiêm túc nói.

Thánh Mỹ lắc đầu:

- Đột phá sao...

Lúc Thánh Mỹ ở trong cấm địa Tu La dung hợp tàn hồn kiếp trước, thức tỉnh đa số ký ức kiếp trước, đạt được nhiều kinh nghiệm quý giá, pháp tắc, cách tu luyện.

Những lĩnh ngộ, tâm đắc này cần thời gian tiêu hóa, lúc này bế quan mấy ngàn năm vừa lúc cho thực lực của nàng tiến bộ nhiều.

Nếu không ra ngoài ý muốn thì Thánh Mỹ có thể đến cảnh giới đỉnh Chân Thần trung vị, gần thượng vị.

Dù vậy Thánh Mỹ không đánh lại Hồn Đế, gã quá cường đại, vô địch tuyệt đối trong Chân Thần.

Thánh Mỹ nhìn thẳng mắt Tiểu Ngư Nhi, khẽ hỏi:

- Tiểu Ngư Nhi, ngươi sợ chết không?

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu, thật ra nàng đã sống rất lâu, lâu tới nỗi có nhiều chuyện không nhớ nổi. Tiểu Ngư Nhi không e ngại cái chết, ngược lại càng sợ cô độc và chậm rãiquên đi quá khứ.

- Vậy hãy nghe sư muội nói, từ bây giờ tỷ tỷsẽ bế quan trùng kích cảnh giới, ngươi cũng bắt đầu tích góp năng lượng, khiến thử luyện cuối cùng ở trạng thái mạnh nhất.

- Hồn Đế mở ra Vĩnh Hằng chi bích còn cần thật lâu, đủ chúng ta hoàn thành tất cả. Khoảnh khắc Hồn Đế mở Vĩnh Hằng chi bích ra là lúc Hồn Đế yếu ớt nhất.

Thánh Mỹ biết hai phân thân Minh, Hồng của mộ chủ Mộ Ma Thần đang ở trong Mộ Ma Thần áp chế Đế Cốt Hải biến dị, nàng không cần đối diện bọn họ.

Thánh Mỹ chỉ cần đối mặt Hồn Đế là được.

Khi Hồn Đế ở đỉnh cao thì Thánh Mỹ còn lâu mới đánh lại, nhưng khoảnh khắc phá mở Vĩnh Hằng chi bích, dĩ nhiên gã tiêu hao rất lớn.

Lúc trước Hồn Đế mở ra Vĩnh Hằng chi bích, dù cho gã bắt Thánh Mỹ huyết tế, lúc tế điển cuối cùng có đào ra một khúc xương sườn, dùng xương cốt tịnh huyết của bản thân ngưng tụ đại trận mới hoàn thành nghi thức.

Hiện tại Hồn Đế không có Thánh Mỹ huyết tế, chỉ dựa vào ấn ký năng lượng gã gieo trong thử luyện cuối cùng, muốn mở ra Vĩnh Hằng chi bích có lẽ sẽ trả giá lớn hơn nữa.

Vậy thì đây là cơ hội duy nhất cho Thánh Mỹ.

Ung dung chờ thời, Thánh Mỹ đến đỉnh Thánh Mỹ trung vị đối diện Hồn Đế tiêu hao quá độ, thêm vào Tiểu Ngư Nhi và thử luyện cuối cùng phụ trợ.

Dùng thử luyện cuối cùng cho Hồn Đế một đòn trời giáng.

Đây là ý định của Thánh Mỹ, nàng biết xác suất thành công đòn liều cuối này cực kỳ xa vời.

Nhưng có xa mấy thì Thánh Mỹ phải thử, dốc hết sức giành lấy.

Vì đây là cơ hội cuối cùng cho Thánh Mỹ.

Có lẽ Thánh Mỹ không tránh thoát kết cuộc chết chóc, nhưng trước khi chết nàng phải xé xuống miếng thịt của Hồn Đế, khiến gã lại bị thương nặng, giảm chậm bước chân gã dung hợp luyện hóa Mộ Ma Thần, tranh thủ thời gian lâu hơn cho Cửu Nhi.

***

Thời gian như mũi tên cố chấp tiến lên một hướng, đôi khi nhanh, có khi chậm, nhưng nókhông bao giờ quay lại.

Trong Tử Tinh thiên cung Tu La hải, tốc độ thời gian chảy bị tăng

lên.

Bên ngoài một năm thì trong Tử Tinh thiên cung là mười năm.

Đến cảnh giới như chủ nhân Tu La lộ hoàn toàn có thể bài bố ra kết giới thời gianhoàn mỹ.,, khiến pháp tắc trong kết giới thời gian không vặn vẹo, vẫn thích hợp tu luyện. Uổng Tử cốc chính là tình huống như vậy.

Nhưng tỷ lệ thời gian này không thể kéo dài mãi được.

Lâm Minh chyuển thế tu lại, đột phá Đạo Cung Cửu Tinh thì có thể làm trong kết giới thời gian nhưng cùng lúcluyện hóa Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng thì không thể làm trong đây.

Vì muốn dung hợppháp tắc cao độ của Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng, thậm chí vượt qua lĩnh ngộ của chủ nhân Tu La lộ. Trong tình huống đó chủ nhân Tu La lộ bày ra kết giới thời gian, hơn nữa hoàn mỹ hoàn nguyên pháp tắc trong đó là chuyện không thể nào.

Vì vậy tới lúc Lâm Minh luyện hóa Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng thì tốc độ thời gian chảy là một với một, hắn cần so tốc độ luyện hóa với Hồn Đế, chạy đua thời gian.

Lúc này trong Tử Tinh thiên cungLâm Minh đã qua năm ngàn năm, bên ngoài mới có năm trăm năm.

Trong năm trăm năm này Thiên Tôn, Chân ThầnThiên Tôn không rảnh rỗi.

Bọn họ thành lập căn cứ mới trên bầu trời Tu La hải.

Tất cả nhân vật quan trọng của nhân tộc đều chuyển đến Tu La hải, người nổi bật trong bọn họ đi vào thử luyện cuối cùng.

Đây là quyétchiến cuối cùng, Triệt và Mặc sẽ mở rộng tài nguyên thử luyện cuối cùng Tu La lộ, lấy được bao nhiêu tùy vào bản lĩnh của mọi người.

Cuối cùng hùng chủ nhân kiệt thánh tộc cũng đến Tu La hải.

Phiêu Vũ Thần Vương lãnh tụ đương nhiệm thánh tộc dẫn dắt các thế lực bắt đầu cắm rễ trong Tu La hải, bọn họ xây dựng đại trận, mở mang tiểu thế giới, thành lập thiên cung.

Thiên tài thánh tộc như Thanh Liên Tiên Tử, Ngạo Nhật, Tà Nguyệt vào thử luyện cuối cùng truy tìm cơ duyên của mình.

Mỗi nhân kiệt vào thử luyện cuối cùng đều được độ hoàn thành đối ứng cho mình. Nhân kiệt thiên tài có ngạo khí của mình, đặc biệt khi đặt hai chủng tộc chung một chỗ, vì truy đuổi độ hoàn thành cao hơn mà thiên tài thánh tộc và thánh tộc tổ chức so tài.

Tu La hải dần trở thành khu vực trung tâm sinh linh Tam Thập Tam Thiên, thoạt trông nơi này phồn vinh nhưng hùng chủ nhân tộc, thánh tộc biết sau vạn năm bị hạo kiếp trùng kích, phồn vinh có thể tiếp tục kéo dài hay bị hủy diệt hoàn toàn phải trông nhờ vào nam nhân còn bế quan trong Tử Tinh thiên cung.

Hắn là tiền cược cuối cùng của Tam Thập Tam Thiên, hắn đối mặt ván bài không thua nổi.

Chương 2452: Chung sức đồng lòng

Vèo!

Một cánh cửa không gian to lớn xuất hiện trên bầu trời Tu La hải, sau đó không ngừng mở rộng, cuối cùng mở rộng hoàn toàn.

Cùng với cửa không gian xuất hiện, sóng biển Tu La hải dâng cao. Tuấn kiệt nhân tộc, thánh tộc bay ra khỏi sóng biển, ai nấy người đầy vết thương nhưng mặt mày hớn hở.

Lại là một đám tuấn kiệt hoàn thành thử luyện cuối cùng.

Bọn họ lấy được báu vật, truyền thừa trong không gian thử luyện. Đẳng cấp truyền thừa trong thử luyện cuối cùng so với thế lực mà họ xuất thân thật là trên trời dưới đất, không thể so sánh.

Mới ra thử luyện cuối cùng đã có tuấn kiệt trẻ hưng phấn thảo luận:

- Độ hoàn thành của ngươi bao nhiêu?

- Ta bảy mươi sáu, ngươi thì sao?

- Bảy mươi tám!

- Lợi hại! Lần này ta vượt qua bảy mươi lăm vốn tưởng rằng đã rất ghê gớm, không ngờ Chu huynh là bảy mươi tám, khiến ta xấu hổ quá.

Mấy người trẻ tuổi chúc mừng, tâng bốc nhau. Vì thực lực tiến bộ mạnh nên tâm tình cả đám siêu tốt, có người vượt qua bản thân thì họ vẫn chân thành chúc mừng.

Một người trẻ tuổi mắt sắc thấy bóng dáng màu xanh vụt qua trong sóng triều Tu La hải:

- A! Là Thanh Liên sư tỷ!

- Đúng rồi, lần này Thanh Liên sư tỷ cũng tiến vào thử luyện cuối cùng, sư tỷ vào thử luyện cuối cùng lần thứ ba rồi.

- Không biết thành tích của Thanh Liên sư tỷ thế nào? Hai lần lịch lãm trước độ hoàn thành của Thanh Liên sư tỷ là tám mươi bảy, tám mươi tám, có lẽ lần này trên chín mươi.

- Thanh Liên sư tỷ lợi hại...

- Mấy người trẻ tuổi xì xầm bàn tán khiến nhiều người cũng tham gia vào đoàn thể nhỏ này. Thanh Liên Tiên Tử có uy vọng rất cao trong thánh tộc, vốn có Tạo Hóa Thánh Tử lớn tuổi một chút còn áp đảo Thanh Liên Tiên Tử chút ít, hiện tại Tạo Hóa Thánh tử chết, Thanh Liên Tiên Tử thành đại sư tỷ nguyên Thanh Liên Tiên Tử.

Đám thanh niên cung duy rơi vào tai Thanh Liên Tiên Tử lại làm nàng thấy cực kỳ chói tai.

Thanh Liên Tiên Tử dừng bước liếc đám thanh niên:

- Nói nhảm nhsi cái gì? Không mau đi tu luyện. Các ngươicho rằng mới vào thử luyện cuối cùng lấy được độ hoàn thành bảy mươi mấy là ghê gớm lắm sao? So với vạn năm trước thì độ khó thử luyện cuối cùng đã giảm nhiều, khó khăn cỡ này mà các ngươi không lấy được tám mươi!

Giọng Thanh Liên Tiên Tử lạnh băng làm mấy tuấn kiệt trẻ vừa hồi mặt mày hồng hào, hớn hở thảo luận sợ rụt cổ lại không dám nói tiếp.

Đúng vậy, vì để đám tuấn kiệt nhân tộc, thánh tộc lấy được độ hoàn thành càng cao nên Triệt và Mặc cố ý khiến giảm bớt khó khăn chút ít.

Dù vậy Thanh Liên Tiên Tử vẫn không thể lấy được độ hoàn thành chín mươi, lần thử luyện này nàng nhận được tám mươi chín, cách chín mươi còn lệch một phần trăm.

Muốn vượt qua một phần trăm này cực kỳ khó khăn.

Thanh Liên Tiên Tử biết lúc trước Lâm Minh lần đầu tiên bước vào thử luyện cuối cùng thì độ hoàn thành đạt đến chín mươi hai phần trăm.

Khi ấy Lâm Minh chỉ là Thần Quân cảnh.

Thần Quân cảnh không thích hợp tham gia thử luyện cuối cùng, sau này Lâm Minh hoàn thành Đại Chuyển Sinh thuật địa rồi đến thử luyện cuối cùng, vì có duyên chi đế ngọc nên hắn đã hoàn mỹ hoàn thành thử luyện cuối cùng, có thể nói là đạt đến độ hoàn thành trăm phần trăm.

Thanh Liên Tiên Tử không có duyên chi đế ngọc nên không được trăm phần trăm, tuy nhiên trong tình huống khó khăn đã giảm thấp mà nàng không bắt được chín mươi khiến Thanh Liên Tiên Tử siêu buồn bực.

Thanh Liên Tiên Tử đánh giá nếu vạn năm trước nàng đến không gian thử luyện cuối cùng, với khó khăn lúc bấy giờ độ hoàn thành của nàng còn thấp thêm mấy điểm.

Một giọng ồm ồm vang bên tai Thanh Liên Tiên Tử:

- Độ hoàn thành của Lâm Hoang đã đến chín mươi hai phần trăm, lại đổi kỷ lục mới.

Thanh Liên Tiên Tử quay đầu nhìn một người to lớn, có thiếu nữ vóc dáng nhỏ xinh ngồi trên vai người kia bay hướng Thanh Liên Tiên Tử.

Là hai huynh đệ Ngạo Nhật, Tà Nguyệt.

Độ hoàn thành của hai người thấp hơn Thanh Liên Tiên Tử thấp năm phần trăm.

Thanh Liên Tiên Tử không bất ngờ người thứ nhất phá chín mươi phần trăm là Lâm Hoang:

- Chín mươi hai phần trăm...

Mấy năm nay Thanh Liên Tiên Tử tận mắt thấy Lâm Hoang tu luyện, mọi người dều bảo do Lâm Hoang là nhi tử của Lâm Minh và Tiểu Ma Tiên, có máu Tu La, máu thần thú, huyết mạch cực kỳ hiếm có. Không bàn tới thiên phú, Lâm Hoang lại có nhiều tài nguyên tùy ý hưởng dùng, có truyền thừa đỉnh cao tùy ý gã học tập, độ hoàn thành cao, thực lực mạnh là tất nhiên. Lâm Hoang bị người vượt qua mới đáng cười.

Nhưng Thanh Liên Tiên Tử biết Lâm Hoang lấy được thành tích này không chỉ dựa vào thiên phú còn có sự cố gắng của bản thân.

Lâm Hoang luôn giữ danh hiệu đệ nhất nhân thế hệ trẻ, khiến mọi người ở sau lưng khen ngợi một câu ‘không uổng là nhi tử của Lâm Minh’ thật ra toàn dựa vào gã tu luyện không ngừng nghỉ từ nhỏ đến lớn, đánh nhau sống chết nhiều lần mới đổi được.

Cõng áp lực như vậy phải nói Lâm Hoang cũng thật khó khăn.

Thanh Liên Tiên Tử quay đầu lại thấy Lâm Hoang bay ra khỏi sóng biển, nàng hơi đồng tình gã.

Chợt một con hắc long to lớn bay qua bầu trời Tu La hải, nó giương đôi cánh gần như che lấp mặt trời.

Một thiếu nữ áo đen cưỡi trên cổ hắc long huơ tay với Lâm Hoang:

- Ca! Ta sắp đi đại hoang, ca đi không?

Nàng là nữ nhi của Lâm Minh và Thánh Mỹ, Cửu Nhi.

Nhìn Cửu Nhi, Thanh Liên Tiên Tử cũng cảm thán. Lần đầu tiên Cửu Nhi vào thử luyện cuối cùng độ hoàn thành chỉ có tám mươi phần trăm, thành tích không xem như quá cao.

Cửu Nhi khác với Lâm Hoang, nàng lớn lên bên cạnh Lâm Minh và Thánh Mỹ, tuy được chỉ điểm tốt nhất, nhận pháp tắc rót vào người khi Lâm Minh, Thánh Mỹ đột phá Chân Thần. Nhưng Cửu Nhi thiếu nhiều kinh nghiệm thực chiến, rèn luyện, ngộ tính rất cao, tu vi tiên triển nhanh nhưng thực lực thì không được.

Cửu Nhi như đóa hoa trong nhà ấm, nở rộ cực kỳ diễm lệ lại không chịu nóióng gió bên ngoài bẻ gãy.

Cửu Nhi nghịch ngợm phá phách, khi tu luyện thích làm biếng, thấy độ hoàn thành của mình thì dứt khoát đi đại hoang.

Cửu Nhi rèn luyện trong đại hoang, đánh nhau cùng mãnh thú.

Không ai biết Cửu Nhi trải qua cái gì trong đại hoang, chỉ biết rằng trăm năm ngắn ngủi lúc nàng trở về, lại vào thử luyện cuối cùng thì độ hoàn thành đã đạt đến tám mươi bảy phần trăm.

Tốc độ trưởng thành quá kinh người.

Thanh Liên Tiên Tử biết đằng sau vẻ cười giỡn của Cửu Nhi là sự trả giá không ít hơn Lâm Hoang.

Tính cách Cửu Nhi ham chơi nhưng nhiều năm trước khi mẫu thân Hồn Đế bắt đi, hiện tại tuy rằng có lời đồn mẫu thân của nàng còn sống nhưng tình cảnh không lạc quan gì, nếu không Thánh Mỹ đã sớm quay về.

Cửu Nhi lặng lẽ cố gắng, vì mẫu thân của mình.

- Muội, ta không đi. Đại hoang không có tính khiêu chiến với ta, muội đi một mình đi. Cẩn thận chút, đừng cậy mạnh. Độ hoàn thành lần này của Cửu Nhi là bao nhiêu?

Cửu Nhi có chút buồn bực nói:

- Mới đến chín mươi.

Thanh âm này rơi vào tai đám người thì Thanh Liên Tiên Tử cũng tặc lưỡi cảm thán.

Từ tám mươi đến tám mươi bảy, rồi từ tám mươi bảy đến chín mươi, tốc độ tiến bộ của Cửu Nhi quá khủng.

Dù sao thử luyện cuối cùng không khảo sát thực lực mà là tiềm lực thiên phú.

Thực lực Võ giả tăng lên chưa chắc độ hoàn thành cao, ngược lại vì tuổi tăng lên mà độ hoàn thành giảm xuống. Nhưng áp dụng trên người Cửu Nhi thì vì thực lực tăng trưởng quá nhanh so với tuổi của nàng nên mươoí có chuyện độ hoàn thành tăng vọt mười phần trăm.

Đổi lại người khác độ hoàn thành tăng một, hai điểm trong vòng ngàn năm đã là cảm tạ trời đất.

Hiện tại xem ra tiềm lực của Cửu Nhi chưa bị khai quật hết, rất có thể về sau nàng sẽ đến độ hoàn thành chín mươi lăm.

Cửu Nhi vỗ lưng hắc long:

- Ca, ta đi đây.

Hắc long đập cánh vọt lên cao, mây trên bầu trời bị cuồng phong từ cánh vỗ thổi tan.

Lâm Hoang nhìn bóng lưng Cửu Nhi, khóe môi cong lên vui mừng. Lâm Hoang nhìn Cửu Nhi khuất bóng lại xoay người bay vào Tu La hải.

Lần này tiến vào thử luyện cuối cùngLâm Hoang lại có chút cảm ngộ chuẩn bị đi Tử Tinh thiên cung bế quan.

Tử Tinh thiên cung làn ơi Lâm Minh bế quan.

Không thể quấy rầy Lâm Minh tu luyện, không ai bước vào trong Tử Tinh thiên cung, bọn họ chỉ tu luyện quanh Tử Tinh thiên cung.

Tu luyện tại đây có kết giới thời gian một so mười, tiết kiệm thời gian.

Thần Mộng, Đế Thích Già, Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương, nhiều Thiên Tônnhân tộc, thánh tộc đều tu luyện ở đây.

Chương 2453: Biến dị

Thật ra vạn năm trước lúc đại kiếp nạn chưa đến dù là Võ giảnhân tộc hay thánh tộc đến Thiên Tôn bắt đầu lơ là tu luyện.

Một vì từ Thiên Tôn đến Chân Thần quá xa xôi, dù bọn họ cố gắng tu luyện thì hơn phân nửa không chút kết quả.

Thứ hai là tài nguyên, truyền thừakhông đủ. Trăm ức năm trước lúc văn minh võ đạo Tam Thập Tam Thiên huy hoàng thì khó khăn Thiên Tôn lên Chân Thần nhỏ hơn nhiều, đại thế lực có được nhiều Chân Thần sẽ trợ giúp ngươi hoàn thành một bước này, ngươi cứ chăm chỉ là được.

Nhưng Tam Thập Tam Thiên sau này truyền thừa các chủng tộc điêu linh, số Chân Thần toàn Tam Thập Tam Thiên cộng lại bằng hai bàn tay, chia ra mỗi chủng tộc khoảng ba, bốn người. Trong tu luyện đó Thiên Tôn muốn tu luyện đến Chân Thần toàn tự dựa vào mình, có cố gắng đến mấy cũng khó thể thành công.

Hiện tại thì khác, quanh Tử Tinh thiên cung có Triệt và Mặc tự mình dạy. Mấy năm nay Tu La lộ tích lũy tài nguyên, chủ nhân Tu La lộ, vật quý của các đời người thủ hộ không chút giữ lại mấy ra cho đám Thiên Tôn, Chân Thần sử dụng.

Công pháp truyền thừa càng khỏi phải nói, Tu La lộ chẳng những mở rộng truyền thừa tích lũy, các đại thế lực nhân tộc, thánh tộc không còn xem trọng đồ của mình, mỗi bên mấy ra truyền thừa trao đổi, chia sẻ với mọi người.

Truyền thừa quý giá thật nhưng nếu không có chủng tộc thì khư khư truyền thừa của bọn họ có ích chi?

Vì các loại nhân tố nên Võ giảnhân tộc hay thánh tộc hào hứng tu luyện chưa từng có. Tốc độ tu luyện của bọn họ tăng mảng lớn, một số người nổi bật có hy vọng rất lớn đột phá Chân Thần.

Đây chính là cảnh giới Chân Thần, đã từng là cái ngưỡng bọn họ chỉ dám ngước nhìn. Bây giờ bọn họ đã biết có hy vọng phá tan trói buộc, hỏi sao không kích động?

Trong khi Thiên Tônnhân tộc, thánh tộc tập trung chăm chỉ tu luyện thì Tiểu Ma Tiên cưỡi đại hắc long bay trên bầu trời đại hoang.

Cửu Nhi ôm cổ đại hắc long đón gió mạnh phần phật, mái tóc dài như lụa bay bay.

Ánh chiều tà như máu tô sắc hồng say lòng người trên da thịt như ngọc, dưới ánh đỏ khuôn mặt tinh xảo của Cửu Nhi tràn đầy kiên csường.

Cửu Nhi hét to:

- Tiểu Hắc, bay sâu vào!

Hắc long rống to:

- Grao!

Hắc long cố gắng giương rộng đôi cánh rạch phá bầu trời. Một người một rồng xuyên qua trong ráng đỏ rực lửa, chậm rãi mất hút trong mặt trời lặn đỏ rực. Chỉ còn lại tiếng rồng hú cao vút xa xăm quanh quẩn phía chân trời thật lâu không dứt.

***

Thời gian trôi không ngừng nghỉ.

Đã qua hai ngàn tám trăm năm từ khi Lâm Minh bế quan, không ai biết tình huống của hắn ra sao. Mọi người chăm chỉ tu luyện.

Lúc này ở Hồn tộc xảy ra biến đổi lớn. Trong một đêm Hồn tộc bạo loạn, hai Chân Thần của Hồn tộc dẫn theo mười Thiên Tôn đỉnh cao đi hướng Hắc Ám Thâm Uyên.

Tin tức này truyền đến, đám Võ giả trận doanh nhân tộc, thánh tộc lòng chìm xuống.

Lúc trước lãnh tụ Hồn tộc bị đoạt xá, mộ chủ Mộ Ma Thần xuất hiện với thân phận Hồn Đế chấp chưởng Hồn tộc. Mấy cao thủ mạnh nhất Hồn tộc đều bị Hồn Đế khống chế, nếu không phải gã bị giới hạn số người điều khiển thì e rằng Thiên Tôn nguyên Hồn tộc đã bị khống chế.

Hồn tộc biến dị bao phủ tầng mấy đen trong lòng mọi người, đặc biệt là Võ giảHồn tộc, ví dụ Thần Miểu Thiên Tôn.

Lúc Lâm Minh bắt đầu bế quan thì Thần Miểu Thiên Tôn tỉnh lại, nuôi hồn quanh Tử Tinh thiên cung. Hiện tại linh hồn của Thần Miểu Thiên Tôn ngày càng ổn định. Thần Miểu Thiên Tôn xuất thân từ Tu La lộ nhưng khi biết biến dị Hồn tộcTam Thập Tam Thiên rất là thổn thức. Loạn thế sắp đến, tương lai Hồn tộc đi về đâu?

- Thần Miểu Thiên Tôn, mấy năm nay có một số vật dưỡng hồn bồi bổ linh hồn của ngươi đã rất ổn định. Theo lời thiếu chủ dặn dò lúc trước, sau khi linh hồn ngươi ổn định sẽ tìm thân thể thích hợp cho ngươi đoạt xá.

Sau khi Lâm Minh bắt đầu bế quan luyện hóa hai đại thế giới thì Triệt và Mặc đổi xưng hô, gọi Lâm Minh là thiếu chủ.

Thần Miểu Thiên Tôn có ơn với Lâm Minh, hắn không cách nào làm lại cơ thể cho gã, đành tìm thân thể tương đương cho đoạt xá.

Sau khi đoạt xá thân thể có nhiều điều bất tiện nhưng tốt hơn thể linh hồn nhiều.

- Ngươi có hai lựa chọn, một là Thần Hư Hồn Đế, người khác là Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Lời Triệt và Mặc làm lòngThần Miểu Thiên Tôn rung động, hai thân thể này toàn là đẳng cấp Chân Thần. Đặc biệt Tạo Hóa Thánh Hoàng từng đến đỉnh Chân Thần.

Thần Hư Hồn Đế là kẻ thù của Thần Miểu Thiên Tôn, trăm năm trước Triệt và Mặc bắt Thần Hư Hồn Đế lại, phong hồn hải và tu vi.

Tạo Hóa Thánh Hoàng thì càng khỏi nói, chiến đấu với Lâm Minh khiến gã gặp tổn hại nặng, sau này bị Lâm Minh cướp đi phân thân Hoang, Hồng Mông Linh Châu, cảnh giới rớt xuống một bậc. Tạo Hóa Thánh Hoàng lại bị chủ nhân Tu La lộ khống chế, tu vi giảm tiếp, hiện tại ở giữa Chân Thầnthượng vị và trung vị.

Thần Miểu Thiên Tôn muốn đoạt xá Tạo Hóa Thánh Hoàng vốn là chuyện không thể nào, nhưng linh hồn gã đã bị khống chế, Thần Miểu Thiên Tôn có thể từ từ luyện hóa hồn hải Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Thần Miểu Thiên Tôn khẽ thở dài:

- Ta chọn đoạt xá Tạo Hóa Thánh Hoàng, Thần Hư Hồn Đế thì... Thả hắn đi.

Nhiều năm trôi qua, thù hận trong lòng Thần Miểu Thiên Tôn đã nhạt bớt.

Hạo kiếp sắp tới, Thần Miểu Thiên Tôn không muốn vì mối thù cũ của mình xử tử một cao thủ trong trận doanh Tam Thập Tam Thiên, sẽ làm Triệt và Mặc khó xử.

- Tốt!

Triệt và Mặc mỉm cười nói:

- Chúng ta sẽ hỗ trợ ngươi đoạt xá, đoạt xá xong ngươi luyện hóa thần hồn Tạo Hóa Thánh Hoàng cần nhiều thời gian. Luyện hóa xong cảnh giới của ngươi có lẽ sau này không tăng cao lên được, ngươi hiểu rõ không?

- Ừm!

Thần Miểu Thiên Tôn trả lời rất bình tĩnh, lại có thân xác mà còn cường đại như vậy là gã không dám mơ xa thêm nữa. Nếu không phải tình cờ gặp Lâm Minh trong Uổng Tử cốc e rằng hiện tại Thần Miểu Thiên Tôn đã dầu hết đèn tắt mà chết rồi.

***

Ba năm sau, có một phần Võ giảHồn tộc đến Tu La hải.

Triệt và Mặc không từ chối ai, nhận hết.

Dần dần Lâm Minh đã bế quan ba ngàn năm. Từ lúc này Triệt và Mặc tổ chức phàm nhân, Võ giả cấp thấp trong Tu La lộ rút khỏi đây.

Tất cả đang chuẩn bị cho Lâm Minh xuất quan,d dại chiến cuối cùng. Trong Hắc Ám Thâm Uyên, Thánh Mỹ và Tiểu Ngư Nhi sắp đối mặt trận đánh cuối cùng.

Ba ngàn năm Vĩnh Hằng chi bích đã bắt đầu tan nát, đất màu đen trơ nbóng nứt rạn ghê người. Những vết rạn như cái miệng khổng lồ của dã thú nuốt tất cả vào Thâm Uyên vô tận.

Hồn Đế đứng trên mặt đất hoang tàn, tóc tai bù xù, con mắt đục chứa sát khí.

Chương 2454: Vĩnh Hằng chi bích tan vỡ

Vĩnh Hằng chi bích đã nhốt Hắc Ám Thâm Uyêntrăm ức năm, tựa như một con mãnh thú tuyệt thế mang trên mình gông xiềng nặng nề. Cũng vì xiềng xích này mà phân hân Hồn Đế bị ngăn cách. Nhiều năm qua Vĩnh Hằng chi bích như tảng đá nặng nề đè người Hồn Đế, làm gã nghẹt thở.

Hôm nay đã tới lúc đánh nát tảng đá to này.

Khi đó Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên liên thông, mọi sinh linh trên thế giới này đều nằm trong tay Hồn Đế, gã sẽ quân lâm thiên hạ trăm ức năm, vạn ức năm!

Hồn Đế và Mộ Ma Thần kết hợp, Mộ Ma Thần giống như thái cổ cự thú, nó vô cùng tham lam, có được khẩu vị đáng sợ. Muốn Mộ Ma Thần tồn tại vĩnh ằng, thậm chí càng ngày càng lớn mạnh, đủ chống đỡ mấy lần vũ trụ đại phá diệt thì Hồn Đế phải cho Mộ Ma Thần đủchất dinh dưỡng.

Chỉ một Hắc Ám Thâm Uyên còn chưa đủ.

Có Tam Thập Tam Thiên phì nhiêu hơn là Thâm Uyên Ác Ma sẽ phát triển lớn mạnh, ngày càng nhiều tộc nhân. Dân bản xứ Tam Thập Tam Thiên sẽ bị nuôi nhốt, trở thành chất dinh dưỡng dự bị.

Ba ngàn năm, bão năng lượng trên bầu trời Vĩnh Hằng chi bích đã ngừng. Sau khi phá hủy một phần két cấu năng lượng trong Vĩnh Hằng chi bíchHồn Đế đã có cách bày ra đại trận ắt đứt liên kết giữa Vĩnh Hằng chi bích và năng lượng thiên địa.

Hồn Đế cười nanh tranh:

- Bắt đầu đi!

Hồn Đế đấm vào ngực mình ép ra tinh huyết, dùng máu thịt làm mực vẽ đồ đằng trên mặt đất màu đen vỡ nát của Vĩnh Hằng chi bích.

Mảnh đất này đầy vết rạn dữ tợn, khi tinh huyết của Hồn Đế chảy qua những vết rạn thì tự động lơ lửng nhưng đang vẽ giữa hư không.

Tùy theo Hồn Đế bắt đầu vẽ đại trận, sắc mặt gã ngày càng tái nhợt. Ba ngàn năm trước trận chiến với Lâm Minh làm Hồn Đế từ hình dạng thiếu niên biến thành lão nhân xế chiều, có thể thấy trận chiến ấy đem lại tổn thương không nhẹ cho gã.

Nhiều năm qua đi Hồn Đế chưa khỏe lại, cơ thể vẫn gầy như que củi, mắt như tro tàn. Hồn Đế lại dùng tinh huyết làm mực vẽ trận đồ to lớn khiến gã đứng dậy lảo đảo như bị bệnh nặng tùy thời sẽ chết.

- Tiểu Ngư Nhi... Bắt đầu...

Trong Vĩnh Hằng chi bích, Thánh Mỹ bừng tỉnh từ bế quan, đôi mắt đẹp lấp lóe trong bóng tối như xuyên qua từng tầng vách tử tinh thấy Hồn Đế đang vẽ trận đồ.

- Năng lượng bắt đầu hỗn loạn,Hồn Đế đang thiêu đốt tinh huyết chuẩn bị cho đợt cuối cùng.

Vĩnh Hằng chi bích đã thủng lỗ chỗ, lực lượng của Hồn Đế có thể nhẹ nhàng thẩm thấu gần bản nguyên tử tinh sâu trong Vĩnh Hằng chi bích, vì vậy Thánh Mỹ có thể cảm nhận rõ ràng.

Tiểu Ngư Nhi gật mạnh đầu:

- Ừm!

Ba ngàn năm nay Tiểu Ngư Nhi không rảnhrỗi, tuy nàng không thích hợp tu luyện pháp tắc võ đạo Tam Thập Tam Thiên nhưng có thể thông qua không ngừngluyện tập dung hợp hoàn mỹ giữa thần hồn mình và bản nguyên tử tinh, khống chế tử tinh càng quen tay, như một loại bản năng.

Dù là Tiểu Ngư Nhi hay Thánh Mỹ trong ba vạn ngày đêm này từng giây từng phút chuẩn bị cho đợt liều lĩnh cuối cùng.

Thắng thua, sống chết nằm ở đây.

Thánh Mỹ nhẹ vuốt tóc mái trên trán Tiểu Ngư Nhi, đau lòng hỏi:

- Sợ không?

Thánh Mỹ cuốn cô bé ngây thơ lương thiện Tiểu Ngư Nhi vào cuộc chém giết sống chết, nàng biết rõ lần này đánh với Hồn Đế hy vọng thắng của bọn họ gần bằng không.

Tình huống tốt nhất là bọn họ có thể tìm được đường sống, nhưng mà nhớ đến các loại thủ đoạn của Hồn Đế là lòng Thánh Mỹ chìm xuống. Trước mặt lão ma này muốn chạy trốn cũng vô vàn khó khăn.

Thánh Mỹ đã sẵn sàng cho kết cuộc tệ nhất. Khi định trước không thể trốn thoát, Thánh Mỹ sẽ rời khỏi không gian tử tinh, triệt để thiêu đốt sinh mệnh tự bạo.

Với tu vi đỉnh cao Chân Thần trung vị của Thánh Mỹ, sức chiến đấu có thể giết cao thủ đỉnh Chân Thần tự bạo trước mặt Hồn Đế có thể tổn hại nặng gã.

Thánh Mỹ không trông chờ giết chết Hồn Đế nhưng ít ra giành một đường sóng cho Tiểu Ngư Nhi.

Những năm gần đây Thánh Mỹ đã biết Tiểu Ngư Nhi và Lâm Minh trải qua những gì, tận dáy lòng nàng thích cô bé thân thế ly ỳ này. Thánh Mỹ không muốn Tiểu Ngư Nhi chết vì bị nàng liên lụy.

Ầm!

Không gian tử tinh chợt rung rinh, kết cấu năng lượng tan vỡ, vết rạn như mạng nhện trải rộng Vĩnh Hằng chi bích, nó sắp vỡ tung ra

Biểu tình Thánh Mỹ bình tĩnh vô cùng, như thể không có cảm giác gì. Thánh Mỹ đã quyết định rồi thì dù hiện tại Hồn Đế trực tiếp vào không gian tử tinh, đến trước mặt cũng không làm nàng sợ.

Ầm!

Không gian lại rung lên, vụ nổ kịch liệt tàn phá bên ngoài không gian tử tinh. Thánh Mỹ không dùng cảm giác cũng tưởng tượng được sóng triều năng lượng ngập trời bên ngoài.

Đó là Hồn Đế lấy tinh huyết bản thân làm mồi dẫn bày ra đại trận, hội tụ lực lượng thế giớiMộ Ma Thần, nguyên khí thiên địa Hắc Ám Thâm Uyên công kích Vĩnh Hằng chi bích lần cuối cùng.

Tiếng nổ càng lúc càng dày đặc, nhìn từ bầu trời Hồn Đế bày rađại trận giống như một con mắt to lớn mà tà ác khảm vào mảnh đất màu đen hoang tàn.

Con mắt không ngừngăn mòn đất đai như muốn cắn nuốt tất cả.

Năng lượng đối lưu càng lúc càng kịch liệt, Thánh Mỹ cảm giác được lực lượng không cách nào chống đỡchậm rãi xé rách Vĩnh Hằng chi bích, muốn rút hạch tâm của Vĩnh Hằng chi bích là bản nguyên tử tinh ra.

Liên kết giữa bản nguyên tử tinh và Vĩnh Hằng chi bích bị lực lượng này xé rách. Trong cảm giác Thánh Mỹ thì thời gian trôi cực kỳ chậm, nàng đang bắt giữ cơ hội ngắn ngủi thoáng qua trong hỗn loan.

Thánh Mỹ đã dung hợp ký ức kiếp trước của mình. Vĩnh Hằng chi bích là kiếp trước Thánh Mỹ và chủ nhân Tu La lộ hợp sức bày ra, nàng biết rõ bố cục năng lượng Vĩnh Hằng chi bích. Đây là vì sao Thánh Mỹ có thể lợi duạng lực lượng, không thì bằng vào nàng và Tiểu Ngư Nhi khó thể tổn hại nặng Hồn Đế.

Khi Vĩnh Hằng chi bích vỡ nát ngày càng nhiều, năng lượng hùng dũng như sóng triều ập hướng Thánh Mỹ, Tiểu Ngư Nhi. Bản nguyên tử tinh như con thuyền nhỏ bị sóng lớn va đập, mất kiềm giữ trên biển cả Vĩnh Hằng chi bích.

Thánh Mỹ mắt lóe tia sáng lạnh

- Là lúc này, ra tay!

Thánh Mỹ bộc phát tất cả lực lượng. Tiểu Ngư Nhi không chút do dự, Thánh Mỹ nói ra tay là nàng sẽ dốc hết sức ứng đối ngay. Tiểu Ngư Nhi khốngchế bản nguyên tử tinh đánh vào Hồn Đế.

Lực lượng của Thánh Mỹ lấy Tiểu Ngư Nhi làm môi giới gia cố vào bản nguyên tử tinh, khiến tốc độ của bản nguyên tử tinh đạt đến cực độ.

Hư không giữa Thánh Mỹ và Hồn Đế tràn đầy sóng năng lượng cuồng mãnh và áp lực đáng sợ, nhưng loại áp lực này sẽ không thành lực cản bản nguyên tử tinh đi tới.

Bị đè ép, nếu biết rõ kết cấu năng lượng Vĩnh Hằng chi bích và lợi dụng pháp tắc trong đó có thể biến áp lực thành động lực nâng cao xung lực cho bản nguyên tử tinh.

Giống như một người gồng sức cầm cục xà phòng trơn ướt, càng bóp mạnh, áp lực càng nhiều thì càng khiến cục xà phòng bắn ra với tốc độ rất nhanh.

Hiện tại Thánh Mỹ và Tiểu Ngư Nhi áp dụng nguyên lý này, các nàng không chỉ rót hết lực lượng còn nương nhờ lực lượng thiên địa Vĩnh Hằng chi bích bị xé rách phát ra một kích trí mạng cho Hồn Đế.

Mắt thấy bản nguyên tử tinh hùng hổvọt tới, Hồn Đế không hề bất ngờ.

Hồn Đế lạnh lùng cười:

- Ngươi là một tay ta bồi dưỡng, sao ta không rõ ràng suy nghĩ của ngươi?

Hồn Đế đã đoán được vào phút cuối Thánh Mỹ sẽ không ngồi chờ chết.

Ngay từ đầu Hồn Đế đã niêm phong một phần lực lượng trong người để khi gã dẫn phát đại trận rồi bị suy yếu thì đón đỡ Thánh

Mỹ liều mạng phản kích.

Bùm!

Năng lượng bùng nổ trong người Hồn Đế, gã vỗ chưởng xuống bản nguyên tử tinh.

Giây phút đó, lực lượng phong ấn trong người Hồn Đế giải tỏa, lòng bàn tay gã nổi lên một vòng xoáy màu đen. Lực lượng thế giớiMộ Ma Thần hùng dũng bay ra.

Ầm!

Năng lượng lưu va chạm với bản nguyên tử tinh, nổ tung. Trên Vĩnh Hằng chi bích to lớn như nở một đóa sen đỏ máu.

Vĩnh Hằng chi bích hoàn toàn bị xé rách vô số mảnh nhọn.

Trong sóng triều năng lượng to lớn, bản nguyên tử tinh bay ra. Trong không gian tử tinh, Thánh Mỹ chịu đựng năng lượng trùng kích phun ra một ngụm máu tươi. Tiểu Ngư Nhi ở cạnh bên Thánh Mỹ khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Bọn họ liều mạng công kích, Hồn Đế đã đề phòng từ trước. Tuy Hồn Đế đỡ công kích kia không dễ chịu gì nhưng Thánh Mỹ, Tiểu Ngư Nhi bị tổn thương càng lớn hơn.

Chương 2455: Dị thế giới

Một hơi lên, lần thứ hai yếu, lần thứ ba hết hơn. Đòn đầu tiên không thể tổn hại nặng Hồn Đế thì chiến đấu tiếp theo sẽ càng khó khăn hơn.

Hư không phía xa Hồn Đế đầu bù tóc rối, mặt treo nụ cười quái dị:

- Ngươi thật là khiến ta kinh ngạc...

mấy năm nayThánh Mỹ bế quan, thực lực lợi hại, cộng thêm Tiểu Ngư Nhi, thẻ tím hỗ trợ, tích súc một kích làm Hồn Đế đã chuẩn bị từ trước vẫn bị thương.

Cánh tay đỡ thẻ tím đã gãy vặn vẹo với góc độ quái dị, nhưng Hồn Đế bị thương mà cười càng tươi hơn.

Giọng Hồn Đế tràn đầy sát khí:

- Ta đoán được ngươi sẽ thừa dịp ta suy yếu thì liều mạng một kích, nhưng không ngờ đòn cuối cùng này có uy lực như thế. Tiến bộ quá nhanh, lúc trước ta chỉ muốn bồi dưỡng ngươi mở ra Vĩnh Hằng chi bích, không ngờ tạo ra tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ đến vậy. Nếu ngươi không phản bội ta thì tốt biết mấy.

Tuy Hồn Đế tiếc khi hủy diệt Thánh Mỹ nhưng gã sẽ không nương tình, phá hủy thứ hoàn mỹ nhất mang đến khoái cảm cho gã.

Răng rắc! Răng rắc!

Gánh tay gãy xương vì bị trùng kích to lớn nhanh chóng lành lại.

Vĩnh Hằng chi bích nổ đì đùng dưới thân Hồn Đế, cứ nổ không dứt. Hồn Đế mặc cho năng lượng loạn lưu trùng kích cơ thể, mắt và cảm giác của gã tỏa định bản nguyên tử tinh gần ngay trước mắt. Hồn Đế biết Thánh Mỹ còn có sức, nàng sẽ không bỏ cuộc, nàng vẫn sẽ tấn công.

Nhưng công kích của Thánh Mỹ sẽ không đem lại hiệu quả lớn cho Hồn Đế, đây là sự chênh lệch cảnh giới.

Hồn Đế từng bước mộtđi hướng bản nguyên tử tinh, lấy gã làm trung tâm lực tràngMộ Ma Thần ảnh chiếu ra phong tỏa hư không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vụ nổ quanh Hồn Đế càng lúc càng cuồng mãnh, Vĩnh Hằng chi bích dưới chân gã hoàn toàn sụp xuống. Không còn lực tràng chống đỡ, mặt đất màu đen bị trọng lượng của chính mình vỡ ra từng mảng lớn rớt xuống Hắc Ám Thâm Uyên. Cảnh tượng đất đai sụp đổ như tận thế.

Năng lượng khủng bố bộc phát từ Vĩnh Hằng chi bích, chỗ liên tiếp Vĩnh Hằng chi bích và hư không vì Vĩnh Hằng chi bích sụp xuống mà mảng lớn không gian bị xé rách. Cảnh tượng khiến người không tưởng được xảy ra.

Sau khi xé rách không gian thì xuất hiện vết nứt kéo dài ngàn dặm. Đằng sau khe nứt không gian, khí thế giới mông lung dường như có thế giới khác ẩn sau nó.

Hồn Đế nhìn khe nứt không gian to lớn đột nhiên xuất hiện thì giật nảy mình:

- A?

Đây là...

Thế giới này rõ ràng khác với thế giới Mộ Ma Thần, Hồn Đế cảm giác đây cũng không phải là Tam Thập Tam Thiên.

Trong Hắc Ám Thâm Uyển còn ẩn giấu một thế giới như vậy? Không thể nào!

Thánh Mỹ ở trong không gian tử tinh thấy cảnh này thì lòng dậy sóng thần.

Thánh Mỹ từng thấy thế giới đó!

Thánh Mỹ không biết thế giới này là cái gì, từ đâu đến. Hơn một vạn năm trước Thánh Mỹ vô tình phát hiện lối vào thế giới này.

Trong thế giới này mọi quy tắc khác biệt, những quy tắc cho cảm giác hoàn toàn độc lập với hệ thống của Tam Thập Tam Thiên, Hắc Ám Thâm Uyên.

Thật ra mạch Hắc Ám Thâm Uyên, Tam Thập Tam Thiên giống nhau, chẳng qua Hắc Ám Thâm Uyên là tiền thân của Tam Thập Tam Thiên, kỷ nguyên vũ trụ trước sót lại. Từ mặt này thì hai thế giới vốn là một thể.

Dị thế giới này hoàn toàn khác.

Thánh Mỹ không biết lối vào thế giới này tại sao xuất hiện ở Hắc Ám Thâm Uyên, không rõ nó là cái gì. Thánh Mỹ vô tình phát hiện thế giới này đã che giấu bí mật đó.

Pháp tắc bí ẩn của thế giới này khiến Thánh Mỹ từ ánh mắt đầu tiên nhìn nó vô hình trung trực giác lối vào dị thế giới là một chiều. Khi đi thế giới này e rằng không về được.

Thánh Mỹ vốn định để thế giới này thành đường lui của mình, nếu mâu thuẫn với Hồn Đế thăng cấp không thể điều hòa vậy sẽ từ thế giới này rời đi. Lúc bấy giờ Thánh Mỹ không biết số mệnh nặng nề mình sẽ đối mặt, không biết Hồn Đế mưu tính điều gì từ nàng. Tuy Thánh Mỹ và Hồn Đế thế như nước với lửa, nhưng nó không đủ lý do làm nàng quyết tâm đi dị thế giới có đi không về.

Về sau Thánh Mỹ phát hiện lối vào thế giới kia từ từ thu nhỏ, có lẽ không lâu sau saẽ tan biến.

Thế là Thánh Mỹ có nói cho một người nghe về thế giới này, chính là Lâm Minh.

Trước một vạn hai ngàn nămLâm Minh còn là Thánh Chủ cảnh, mới đánh bại Tạo Hóa Thánh Tử xong, nhân tộc sắp đối mặt đại chiến cùng thánh tộc.

Lâm Minh vì cứu nhân tộc mà chạy khắp nơi, ôm hy vọng lỡ như mà đến Hồn giới tìm Thánh Mỹ đàm phán, hy vọng nhân tộc và Hồn tộc liên mienh đối phó ‘kẻ thù chung’ thánh tộc.

Khi ấy Thánh Mỹ biết Hồn Đế thật ra là Thâm Uyên Ác Ma, ở trong mắt nàng thì nhân tộc và thánh tộc tranh đấu chẳng có nghĩa lý gì, rất trẻ con. Thánh Mỹ nhìn Lâm Minh vì nhân tộc, một chủng tộc không chút sức chống cự trong đại kiếp nạn mà cố gắng chạy vạy, nàng buông tiếng thở dài. Thánh Mỹ cảm thấy Lâm Minh rất đáng đồng tình, thậm chí là... Đáng thương.

Lâm Minh hỏi tại sao Thánh Mỹ thở dài.

Thánh Mỹ trả lời:

- Thở dài cho vận mệnh của ngươi.

Lâm Minh không hiểu,Thánh Mỹ không giải thích mà hỏi lại hắn có đồng ý theo nàng đi một nơi, không về Thần vực, không về Hồn giới, đi ức năm không?

Cái gọi là ức năm thật ra chính là cả đời, rời xa vòng xoáy đại kiếp nạn, bỏ đi hết thảy, chỉ một lòng theo đuổi con đường võ đạo.

Khi ấy Thánh Mỹ có dã tâm của mình, nàng hy vọng một ngày kia, có thể vượt qua Chân Thần sáng lập thế giới thuộc về mình.

Thánh Mỹ cảm thấy Lâm Minh là bạn lữ thích hơn, có có đầy đủthiên phú trưởng thành đến độ cao thế này, nếu hai người cùng nhau tu đỉnh võ đạo thì có thể bắt chước Bất Hủ quân vương và thê tử vào trăm ức năm trước, cùng nhau vượt qua Chân Thần.

Đi thế giới bí ẩn sắp phong kín rất có thể sẽ thoát khỏi Hồn Đế khống chế, một hòn đá ném hai chim.

Tất nhiên không thể tránh khỏi đi thế giới hoàn toànchưa biết đồng nghĩa với phiêu lưu lớn. Loại mạo hiểm này không đến từ thế giới đó nguy hiểm mà là có thích hợp cho bọn họ tu luyện hay không.

Lúc Thánh Mỹ trình bày rõ ràng xong, Lâm Minh trả lời là...

Từ chối.

Thánh Mỹ không bất ngờ gì, nàng cho rằng duyên phận với Lâm Minh thế là châm dứt, sau này gặp lại là kẻ thù.

Thánh Mỹ hoàn toàn không ngờ về sau nàng và Lâm Minh có đủ cấc chuyện, giữa hai người còn có con gái.

Cuộc đời như giấc mơ, có lẽ vận mệnh là định trước nhưng tương lai đầy triển vọng, nó thật khó đoán.

Những suy nghĩ lóe nhanh trong đầu Thánh Mỹ, nàng lập tức truyền âm với Tiểu Ngư Nhi:

- Lao qua! Chúng ta dốc hết sức lao vào thế giới kia đi!

Chươeng 2233: Hồn Đế trở về

Nghe triếng Thánh Mỹ hét lên Tiểu Ngư Nhi không dám chậm trễ, lập tức rót hết lực lượng vào bản nguyên tử tinh.

Xoẹt!

bản nguyên tử tinh bắn ra thần quang chói mắt bay hướng dị thế giới.

Hồn Đế mắt lóe tia sáng lạnh, vừa rồi gã chìm trong kinh ngạc một thế giới bí ẩn xuất hiện, lấy làm lạ tại sao trong Hắc Ám Thâm Uyên có thế giới kỳ dị như vậy. Giờ thấy Thánh Mỹ định trốn sao Hồn Đế có thể cho nàng và Tiểu Ngư Nhi như nguyện?

Ầm!

Hồn Đế dùng lực lượng thế giới biến ra một bàn tay đen khổng lồ quét hướng bản nguyên tử tinh.

Thánh Mỹ đã bất chấp tất cả, đây là cơ hội cuối cùng của nàng.

Muốn ngay mặt đánh bại Hồn Đế là không thể nào, muốn chạy khỏi tay gã càn vô cùng khó khăn. Nhưng từ trước mặt Hồn Đế bay đến khe hở không gian cách ngàn trượng thì độ khó nhỏ hơn nhiều.

- Thu!

Hồn Đế co tay lại, lực tràngMộ Ma Thần quanh người gã rút chặt, bàn tay to đen chộp bản nguyên tử tinh.

Năng lượngva chạm khiến bản nguyên tử tinh chấn động kịch liệt, trùng kích mãnh liệt làm người Thánh Mỹ rung lên, hộc búng máu.

Giờ phút này, Thánh Mỹ không rảnh quan tâm, cạn kiệt khí huyết bất chấp hậu quả lao đến lối vào dị thế giới.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Bản nguyên tử tinh đột nhiên xoay tròn, mép thử luyện cuối cùng như đao nhẫn cắt bàn tay to đen Hồn Đế biến ra.

Lực lượng Hồn Đế biến ra tuy cường đại nhưng thử luyện cuối cùng là khắc tinh của năng lượng này. Thử luyện cuối cùng cắt vào bàn tay to đen thế như chẻ tre.

Hồn Đế hết hồn:

- Cái gì?!

Hồn Đế bất chấp cơ thể mình tiêu hao nhiều lực lượng thế giới, gã lại vỗ ra một chưởng. Nhưng chưởng vỗ vào thử luyện cuối cùng vẫn bị nó cắt ra, cảm giác thử luyện cuối cùng như khối sắt nung đỏ, công kích của Hồn Đế là dầu mỡ trực tiếp bị thử luyện cuối cùng xuyên qua, căn bản khó mà ngăn lại!

Vù vù vù vù vù!

Cuối cùng bản nguyên tử tinh chui vào lối vào dị thế giới, rất nhanh bay vào bão không gian thổi quen, mất hút.

Hồn Đế ngây người, gã cảm thấy uy lực bản nguyên tử tinh vượt sức tưởng tượng của mình.

Từ trăm ức năm trướcHồn Đế đánh nhau với chủ nhân Tu La lộ có tiếp xúc bản nguyên tử tinh, hình như khi đó thử luyện cuối cùng không đáng sợ như vậy.

Chẳng lẽ trong trăm ức năm thử luyện cuối cùng biến thành Vĩnh Hằng chi bích vì tích lũy năng lượng nên có biến đổi gì đó?

Hoặc trăm ức năm trướcThánh Mỹ kiếp trước huyết tế bản thân, lực lượng rót vào thử luyện cuối cùng, thúc đẩy sự biến đổi?

Trong đầu Hồn Đế lóe qua nhiều suy nghĩ, gã cảm giác thử luyện cuối cùng tiến hóa. Thánh Mỹ trốn vào thử luyện cuối cùng, một lòng muốn chạy trốn thì Hồn Đế khó thể giữ nàng lại.

Nếu trong Hắc Ám Thâm Uyên thì Hồn Đế nắm chắc hơn nhiều, nhưng dị thế giới...

Hồn Đế nhìn lối vào dị thế giới dần thu nhỏ rất nhanh sẽ biến mất, gã do dự một lúc cuối cùng không đuổi theo.

Hồn Đế cảm giác dị thế giới này kỳ lạ, bão không gian bên trong mãnh liệt hơn Hắc Ám Thâm Uyên gấp vô số lần. Lối vào thế giới này dường như sắp biến mất, đi vào thì dễ, nhưng Hồn Đế muốn bắt được Thánh Mỹ trước khi lối vào biến mất rồi bình an trở về chưa chắc sẽ dễ.

Hồn Đế ước chừng gã muốn túm Thánh Mỹ sẽ phải tốn sức, dù thuận lợi cũng mất nửa canh giờ. Không thuận lợithì không rõ sẽ là bao lâu.

Hồn Đế đi vào dị thế giới chưa bắt Thánh Mỹ được mà lối vào biến mất thì gã có thể trở về không?

Hồn Đế không có tự tin đó.

Nếu như là không gian nào đó trong Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên thì Hồn Đế tự tin đến đi tự nhiên. Thế giới chưa biết gì, quá khứ Hồn Đế chưa từng phát hiện thì gã không chút niềm tin, không chừng lạc mất tọa độ không gian trong dị thế giới, không tìm thấy đường về.

Hồn Đế hít sâu, nói:

- Không ngờ chuyện như vậy... Xem ra là trời chưa tuyệt đường ngươi.

Mặc dù không cam lòng nhưng Hồn Đế đành từ bỏ đuổi theo giết Thánh Mỹ.

Dị thế giới đột nhiên xuất hiện có lẽ vì lúc Vĩnh Hằng chi bích tan nát năng lượng tích lũy trăm ức năm bùng nổ xuyên thủng đường hầm không gian.

Tuy nhiên Hồn Đế cảm thấy có lẽ đây là khí vận của Thánh Mỹ. Nếu nói có số mệnh vậy Thánh Mỹ đăợc khí vận vào người, mạng không nên mất.

Trong tình huống này Hồn Đế đi dị thế giới hoàn toàn xa lạ truy sát Thánh Mỹ có khí vận lớn trên người là không sáng suốt. Đặc biệt Hồn Đế hoàn có rất nhiều chuyện phải làm.

Dần dần khe nứt không gian to lớn kéo dài ngàn dặm rút nhỏ còn vài dặm, qua mười giây sau hoàn toàn biến mất.

Từ đầu đến cuối Thánh Mỹ, bản nguyên tử tinh không còn hiện ra.

Hồn Đế cảm giác sau khi lối vào dị thế giới phong tỏa, Thánh Mỹ muốn quay về cũng khó khăn. Không chừng Thánh Mỹ sẽ mãi mãi ở dịa dị thế giới chưa biết.

Dù lòng bực tức nhưng Hồn Đế không chậm trễ lâu hơn, gã bay vào sâu trong Hắc Ám Thâm Uyên.

Hồn Đế còn hai phân thân ở Hắc Ám Thâm Uyên, giờ khó khăn lắm mới làm Vĩnh Hằng chi bích biến mất, gã định thừa dịp này lập tức bế quan dung hợp Mộ Ma Thần, xử lý Đế Cốt Hải đã tan vỡ. Hồn Đế rất bạn rộn, không lãng phí thời gian được.

Nhưng vì Vĩnh Hằng chi bích mà chớp mắt đã qua ba ngàn năm, nghĩa là lại để Lâm Minh trưởng thành ba ngàn năm.

Cộng thêm tương lai Hồn Đế bế quan e rằng hơn vạn năm, gã không biết Lâm Minh sẽ trưởng thành đến trình độ nào. Hồn Đế chỉ biết rằng tuyệt đối không thể để Lâm Minh lớn lên.

Mỗi khi chậm một năm thì Lâm Minh sẽ mạnh hơn một phần. Sự nguy hiểm của Lâm Minh lớn còn hơn chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vươngtrăm ức năm trước trong lòng Hồn Đế.

Tu La, Bất Hủ khi gặp Hồn Đế thì đã tu luyện không biết bao nhiêu năm rồi, có thể thì dungbằng từ lão quái.

Lớn tuổi thì dù thực lực mạnh nhưng tiềm lực ít, Hồn Đế không sợ. Hồn Đế mặc kệ Tu La, Bất Hủ tu luyện.

Lâm Minh lại khác, hắn mới tu luyện bao nhiêu năm? So với Tu La, Bất Hủ thì nhỏ bé không đáng kể.

Thời gian ngắn ngủi như vậy, Lâm Minh với tu vi mới vào Chân Thần đã đối kháng đỉnh Chân Thần. Khi đánh nhau với Hồn Đế thì Lâm Minh còn đột phá, có thể nói là đạt đến cực hạn Chân Thần.

Hơn một vạn năm tu vi sơ kỳ Chân Thần, có thực lực cực hạn Chân Thần. Hồn Đế không dám tin, gã chắc chắn Tu La hay Bát Hủ đều chưa từng đến độ cao như vậy vào trăm ức năm trước.

Mặc kệ đối thủ như vậy trưởng thành thì hắn sẽ vượt qua Tu La, Bất Hủ, thậm chí là chính Hồn Đế, sớm muộn gì sẽ tiễn gã xuống địa ngục.

Hồn Đế phải ngăn cản chuyện này xảy ra.

Hồn Đế nhanh chóng bay vào chỗ sâu nhất Hắc Ám Thâm Uyên. Cùng lúc đó, mười bảy tầng Thâm Uyên, trong Minh Vương Ma Đạo Cung, một thanh âm trầ thấp vang vọng trong cung điện.

- Tất cả trưởng lão Tu Di giới nhanh chóng đến gặp ta!

Thanh âm chất chứa uy nghiêm và khí thế và khí thế vang bên tai mỗi Ác Ma đẳng cấp Chân Thần. Nhóm Ma ThầnHắc Ám Thâm Uyên nghe thanh âm đó cảm giác máu toàn thân, nhịp tim cộng minh.

Nhiều Ác Ma cao đẳng quỳ gối xuống:

- Tuân lệnh!

Thanh âm triệu hoán Ác Mađẳng cấp Chân ThầnTu Di giới lần lượt chạy tới sâu trong ma cung.

Tại đây có một thế giới độc lập, đây là câm địa của Tu Di giới. Bình thường không được cho phép thì không ai được vào cấm địa này.

Hiện tại câm địa đã mở, tất cả Chân ThầnTu Di giới nối đuôi nhau tiến vào.

Tiến vào cấm địabọn họ liền cảm nhận uy nhiếp đáng sợ. Toàn bộ Ác Ma đẳng cấp Chân Thần quỳ rạp dưới đất.

Trước mắt bọn họ có một đầu quỷ to lớn, đầu quỷ như làm bằng kim loại lơ lửng trên bầu trời, dài ngàn dặm như một ngôi sao nhỏ.

Đầu quỷ này chính là Minh.

Trước mặt Minh thì đám bá chủ tộc Ác Ma không dám thở mạnh, càng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Minh.

Bọn họ cung kínhquỳ rạp dưới đất chờ mệnh lệnh của Minh.

Minh im lặng, tất cả các Ác Ma lặng yên chờ đợi.

Chuyện tương tự cũng xảy ra trong Đại Hồng ma quốc. Tại Đô thành Đại Hồng ma quốc, một sinh vật dài ngàn dặm giống con trăn bàn cứ trên một thần sơn. Mắt màu hổ phách lạnh băng liếc vô số các Ác Ma quỳ rạp dưới thần sơn.

Con rắn to lưng có đôi cách, người mọc bốn móng vuốt, đầu có một cây sừng, tổng hơi giống giao long. Nó là chúa tể thật sự của Đại Hồng ma quốc, Hồng.

Đại Hồng ma quốc lập quốc hai chục ức năm, ít có Ác Ma nào gặp mặt Hồng. Nhiều lúc Hồng không lộ mặt ra, đặc biệt hắn mấy ức năm nay Hồng hoàn toàn mất tích. Hậm chí có Ác Ma nghi ngờ Hồng đã chết.

60= kHồng xuất hiện, trước mặt ức vạn dân chúng Đô thành Đại Hồng ma quốc, trên thần sơn Đại Hồng ma quốc. Ác Ma trong phạm vi mấy vạn dặm đều thấy cảnh tượng này.

Biểu tình của bọn họ không thể tránh khỏi kích động và kính sợ.

Hồng, Ma Thần của bọn họ hôm nay xuất hiện!

Các Ác Ma dự cảm Hắc Ám Thâm Uyên sắp xảy ra chuyện lớn.

Chương 2456: Hóa Thần trì

Khi Thánh Mỹ biến mất trong dị thế giới, giây phút đó Lâm Minh ở Tử Tinh thiên cung trong lòng đột nhiên run lên, hắn cảm giác liên lạc tâm linh với nàng chợt trở nên như có như không, nếu không cẩn thận cảm giác thậm chí không phát hiện.

Dù cảm giác thì nó đang chậm rãi yếu đi.

Lâm Minh đã bế quan trong Tử Tinh thiên cung ba ngàn năm, vì một ngàn năm trăm năm trước đó hắn luôn trong kết giới thời gian nên thật ra đã tu luyện một vạn tám ngàn năm.

Trước đó chưa từng có lần nào Lâm Minh một hơi tu luyện lâu như vậy.

Bế quan thời gian dài chưa chắc trợ giúp thực lực nâng cao, bế quan tu luyện không theo kịp thực chiến và lịch lãm càng mau. Bàn về căn cơ thì không vững chắc bằng cái sau.

Nhưng với đẳng cấp thực lực hiện tại của Lâm Minh, toàn Tam Thập Tam Thiên không có chỗ nào cho hắn lịch lãm. Bảo thực chiến thì chỉ có thể tìm Hồn Đế mới có hiệu quả, Lâm Minh lại không đánh thắng nổi gã. Cho nên, bế quan tu luyện thật ra đã là lựa chọn tốt nhất của Lâm Minh.

Một vạn tám ngàn năm nay đầu tiên Lâm Minh khiến chín kiếp chuyển sinh viên mãn, từng chút một sửa sang công pháp, pháp tắcsuốt đời học được. Cả đời Lâm Minh chém giết vô số, nhưng hắn chưa từng giống như một vạn tám ngàn năm nay, một thời gian dài từng chút một sửa sang lại pháp tắc, củng cố tu vi.

Một vạn tám ngàn niênbế quan khiến hệ thống tu luyện của Lâm Minh hoàn mỹ, vốn mọi thứ diễn ra theo kế hoạch, thực lực của hắn lặng lẽ nâng cao. Nhưng bây giờ liên kết tinh thần của Lâm Minh và Thánh Mỹ đột nhiên biến mất quấy nhiễu hắn tu luyện.

Chủ nhân Tu La lộ khẽ thở dài:

- Lâm Minh... Cuối cùng Vĩnh Hằng chi bích bị xé rách.

Lòng Lâm Minh thít chặt, chủ nhân Tu La lộ vốn suy nghĩ Hồn Đế muốn dùng Thánh Mỹ phá Vĩnh Hằng chi bích, hiện tại Vĩnh Hằng chi bích bị bị xé rách thì nàng...

Lâm Minh cảm giác cẩn thận, hắn cứ thấy hình như Thánh Mỹ không chết, nhưng tại sao liên kết giữa hai người cứ yếu dần, yếu đến mức không phát hiện được?

- Cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta cũng không rõ, cảm giác của ta với bản nguyên tử tinh cũng trở nên như có như không...

Đáp án của chủ nhân Tu La lộ làm tim Lâm Minh đập nhanh:

- Chẳng lẽ bản nguyên tử tinh bị Hồn Đế luyện hóa?

Chủ nhân Tu La lộ nói:

- Ta để lại ấn ký tinh thần trong bản nguyên tử tinh, nếu bản nguyên tử tinh bị Hồn Đế luyện hóa thì ấn ký tinh thần của ta đã bị hủy, ta sẽ biết. Hiện tại ta vẫn mơ hồ cảm giác ấn ký linh hồn của mình, cho nên nó không bị Hồn Đế luyện hóa, chẳng qua bị cái gì đó ngăn cách.

Lâm Minh lòng máy động, bị cái gì ngăn cách?

Cảm ứng của Lâm Minh và Thánh Mỹ cũng giống vậy.

Dường như Hồn Đế không giết Thánh Mỹ, không có được bản nguyên tử tinh. Thế thì Thánh Mỹ và bản nguyên tử tinh bị gì mà tại sao không cảm giác được?

- Lâm Minh, ngươi có nghĩ nhiều cũng vô dụng. Ta không thể rời khỏi Tu La lộ, có lo lắng cách mấy thì chúng ta cũng không thể làm cái gì.

Chủ nhân Tu La lộ vì bảo vệ Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng mà thân thể linh hồn sớm dung hợp với hai thứ. Không có chủ nhân

Tu La lộ trợ giúp, thực lực như Lâm Minh không thắng nổi Hồn Đế.

Lâm Minh và chủ nhân Tu La lộ không thể đến đó, chưa chắc Hồn Đế tự tìm lại đây được. Thế giới Mộ Ma Thần của Hồn Đế xảy ra vấn đề, Đế Cốt Hải gần như tan vỡ. Minh và Hồng không rảnh quan tâm cái khác, Hồn Đế sốt ruột chạy về sâu trong Thâm Uyên. Cho dù Hồn Đế liều lĩnh đến Tu La lộ thì một phân thân Hồn Đế gặp chủ nhân Tu La lộ ở Tu La lộ, khống chế tất cả đại trận Tu La lộ thì Hồn Đế không chiếm lợi gì được, ngược lại chịu thiệt thòi lớn.

- Vãn bối hiểu.

Điều chủ nhân Tu La lộ nói thì Lâm Minh cũng rõ ràng, nhưng quan tâm bị loạn, hắnkhó thể nhẹ nhàng được. Trừ Thánh Mỹ ra còn có Bất Hủ quân vương.

- Tu La tiền bối, vãn bối từng để lại Vĩnh Sinh Chi Thạch cho Bất Hủ quân vương. Mộ Ma Thần biến dị có lẽ quan tâm Bất Hủ quân vương, hiện tại Vĩnh Hằng chi bích tan vỡ, Hồn Đế trở về Hắc Ám Thâm Uyên, thế thì Bất Hủ tiền bối...

Lâm Minh không nói tiếp nữa, hắn cảm giáckhi tất cả phân thân của mộ chủ Mộ Ma Thần hợp thể e rằng Bất Hủ quân vương dễ nhiều lành ít.

Nghe Lâm Minh nhắc tới Bất Hủ quân vương, Tu La khẽ thở dài:

- Ta đã nghe ngươi nhắc rồi. Bất Hủ đã chết, chỉ còn lại một lũ tàn hồn bị giam cầm trong Đế Cốt Hảitrăm ức năm, nhận hết đau khổ. Hắn rời khỏi Đế Cốt Hải sẽ hồn phi phách tán, có lẽ như thế lại giải thoát cho hắn.

Chủ nhân Tu La lộ và Bất Hủ quân vương là đối thủ suốt đời, về võ đạo hay cảm tình đều như thế. Bọn họ cũng là tri kỷ cả đời, biết trước Bất Hủ quân vương sẽ hồn phi phách tán làm lòng Tu La vô cùng cảm thán.

Chợt từng luồng sáng hiện ra trong không trung trước mặt Lâm

Minh, chúng nó kết hợp với không gian vô biên không thấy cuối.

Lâm Minh như đi vào trời sao vô tận, nhìn những thần quang như vĩnh hằng từ từ tụ tập lại. Chúng nó giống như hình thành từ thuở khai thiên tích địa, vũ trụ sơ thành, xuyên suốt quá khứ và tương lai.

Thần quang chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng hình thành bóng người cao to cách Lâm Minh trăm trượng.

Thân hình mặc trường bào trắng tinh, khuôn mặt đường nét rõ ràng, tràn đầy anh khí. Đôi mắt như ẩn chứa vũ trụsinh diệt, hai hàng mày rậm như thần kiếm tuyệt thế bay xéo vào thá dương.

Đây là một người vừa uy nghiêm vừa điển trai, nhưng hìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt mơ hồ trong năm tháng và thời không, khó xem rõ ràng.

Đối diện nam nhân này làm Lâm Minh cảm giác có mối liên kết vô hình, đó là cộng minh từ huyết mạch và pháp tắc.

Lòng Lâm Minh rung động mạnh:

- Tu La... Tu La tiền bối?

Mấy năm nay Lâm Minh và chủ nhân Tu La lộ luôn liên lạc nhưng gã chưa bao giờ biến ra hình người trước mặt hắn giống hôm nay.

Chủ nhân Tu La lộ trẻ tuổi hơn Lâm Minh tưởng tượng, hắn cứ cho rằng dù gã không có vẻ ngoài già cũng nên là hình dạng trung niên, trầm ổn, hùng hồn, tràn đầy uy nghiêm.

Người áo trắng trước mắt nói mười tuổi cũng không quá đáng.

Tu La áo trắng nhìn Lâm Minh, từng bước một đi đến. Tu La như đạp bên bờ nước dòng sông thời gian đi tới, quần áo như tuyết, khuôn mặt như ngọc, thật là mỹ thiếu niên phiên phiên, khác biệt một trời một vực với chủ nhân Tu La lộ trong đầu Lâm Minh.

Tu La mở miệng nói:

- Ta đã hợp nhất với Tu La lộ, xuất hiện trước mặt ngươi là hóa thân của ta., lúc trước ta đã từng truyền một giọt máu Tu La cho ngươi, hôm nay ta truyền huyết mạch Tu La hoàn chỉnh, lót đường cho cuối cùng ngươi dung hợp vũ trụngoài người.

Một tay chủ nhân Tu La lộ chỉ, có ao nước như bích ngọc hiện ra trước mặt Lâm Minh.

Ao nước rộng khoảng ba, bốn trượng, sâu một trượng. Nước trong vắt, nếu Lâm Minh nhảy vào ao nước có lẽ không cao quá đầu hắn.

Lâm Minh cảm giác được đây không phải ao nước bình thường mà là một linh bảo.

Mấy năm nay, Lâm Minh đã thấy bao nhiêu là linh bảo. Đao, kiếm, thương, mâu, kích thập bát ban vũ khí thông thường ra còn có ấn, đỉnh, trượng, lệnh, các linh bảo hiếm hoi ít thấy. Nhưng lần đầu tiên Lâm Minh thấy linh bảo hình dạng ao nước.

- Đây là Hóa Thần trì, hơn một trăm ức năm trước ta thành tựu Chân Thần ở Hóa Thần trì. Sau này trong Hóa Thần trì ta vượt qua Chân Thần. Hóa Thần trì là một linh bảo cổ xưa, do ta dùng một nhãn thần tuyền luyện hóa ra. Ao nước Hóa Thần trì có hiệu quả chữa lành vết thương, vào lúc ngươi yếu ớt nhất gia cố thêm căn nguyên sinh mệnh, thích hợp đột phá nhất.

Nghe chủ nhân Tu La lộ nói, Lâm Minh hết hồn. Hóa Thần trì là linh bảo mà chủ nhân Tu La lộ thành tựu Chân Thần và vượt qua Chân Thần sử dụng trong hai lần đột phá quan trọng.

Chủ nhân Tu La lộ là chúa tể tuyệt thế trước Tam Thập Tam Thiên không người, nơi gã đột phá cảnh giới dù chỉ là ao nước bình thường nhất cũng sẽ diễn hóa thành thần trì, huống chi bản thân ao nước này là chủ nhân Tu La lộ dùng thần tuyền luyện hóa.

Lâm Minh nhẹ nhàng bước vào Hóa Thần trì, hắn mấy mép ao có hoa văn đại đạo chạm khắc pháp tắc, có lẽ khi chủ nhân Tu La lộ đột phá cảnh giới, thiên đạo pháp tắc để lại.

Không chút nghi ngờ, những hoa văn này đều là t hiên địa chí bảo.

Chỉ tính một phương Hóa Thần trì đã chí bảoủ đẳng cấp Chân Thần đỏ mắt.

Lâm Minh ở trong đó đột phá cảnh giới thì làm ít mà hiệu quả nhiều.

Chương 2457: Ánh sáng diệt thế

Lâm Minh từ từ ngồi xuống đáy hồ Hóa Thần trì, cảm nhận nước nhẹ nhàng lướt qua thân thể, loại cảm giác này giống như được mẹ hiền vuốt ve. Mỗi giọt nước ao là tiên tuyền cam lộ, chúng nó từ miệng mũi tiến vào cơ thể Lâm Minh, chạy khắp kinh mạch toàn thân, lại bài tiết ra từ ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông, không ngừng cải tạo thân thể hắn.

Từng tia huyết quang kỳ dị từ bốn phương tám hướng tụ tập lại. Chủ nhân Tu La lộ điều khiển huyết quang chậm rãi dung nhập vào ao nước, khiến Hóa Thần trì phủ sắc đỏ nhạt. Lực lượng trong ao nước ngày càng đậm đặc, phát ra lực lượng khiến tim người đập nhanh.

Cùng lúc đó, chủ nhân Tu La lộ lại lấy ra một cây ma cốt. Ma cốt này là pháp trượng của Hồn Đế, lúc gã bắt Thánh Mỹ đi đã bắn pháp trượng ma cốt về phía Lâm Minh, không kịp mang đi.

Tài liệu pháp trượng ma cốt tình nghi là Ma Thần đích thực để lại trăm ức năm trước, hiện tại cũng bị chủ nhân Tu La lộ ném vào Hóa Thần trì cho Lâm Minh luyện hóa.

Giọng chủ nhân Tu La lộ tiêu điều nói:

- Lâm Minh, ngươi ở trong Hóa Thần trì đạt đến Đạo Cung Cửu Tinh viên mãn, sau đó hoàn toàn luyện hóa Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng.

Lâm Minh lòng máy động, giương mắt nhìn lên. Lâm Minh thấy mép Hóa Thần trì cùng với lực lượng huyết mạch Tu La rót vào, lực lượng chủ nhân Tu La lộ hóa thân yếu dần.

Lâm Minh còn thấy mái tóc dài đen mun của chủ nhân Tu La lộ lẫn mấy sợi tóc trắng như tuyết.

Tinh thần Lâm Minh run lên, chẳng lẽ là bởi vì chủ nhân Tu La lộ truyền thừa lực lượng huyết mạch cho hắn mà ra?

Lâm Minh mở miệng nói:

- Tu La tiền bối, người...

Sợi tóc bạc nhanh chóng tăng nhiều hơn. Lâm Minh ngồi không yên, hắn đứng dậy từ đsáy hồ Hóa Thần trì.

Lúc này lực lượng huyết mạch trong ao nước cực kỳ đậm đặc, Lâm Minh không ở lại lâu được nữa.

Chủ nhân Tu La lộ bình tĩnh nói:

- Lâm Minh, ngươi không cần lo điều gì cho ta.

Lâm Minh cảm nhận lực lượng của dần trôi đi:

- Tiền bối, ta mới bắt đầu tu luyện, về sau có thể tu luyện kéo dài vạn năng, chẳng lẽ tiền bối cứ không ngừng yếu ớt như thế sao?

Lâm Minh đột nhiên nhớ ra chủ nhân Tu La lộ sớm hòa thành một với Tu La lộ, hắn luyện hóa Tu La lộ thì làm sao không ảnh hưởng lực lượng của chủ nhân Tu La lộ được? Chủ nhân Tu La lộ sẽ ngày càng yếu dần.

Chủ nhân Tu La lộ lắc nhẹ đầu:

- Mấy năm nay ta ngủ say trong Tu La lộ, dùng đủ loại thủ đoạn kéo dài tuổi thọ. Dù vậy ta không có nhiều tuổi thọ, ta sống quá lâu rồi. Hơn một trăm ức năm ta từ không có gì đến chậm rãi bộc lộ tài năng, từ thánh chủ, Giới Vương, Thiên Tôn, đến Chân Thần. Trở thành bá chủ một phương, cuối cùng đứng trên đỉnh Tam Thập Tam Thiên.

- Cuộc đời ta cái gì đều trải qua, đều có được. Nhưng về sau ta nhìn đại kiếp nạn trăm ức năm trước, nhìn chiến hữu, môn nhân, thậm chí nữ nhân ta từng yêu sâu sắc nhưng không thuộc về ta lần lượt chết đi. Chỉ còn một mình ta ôm hết tất cả kéo dài đến hiện tại.

- Ta dần hờ hững với tất cả, không truy cầu vĩnh sinh mà mình luôn cố chấp nữa. Nếu hỏi ta còn nguyện vọng gì đó là làm xong những chuyện trước kia chưa hoàn thành...

Khi chủ nhân Tu La lộ nói chuyện như già thêm vài thần, nhưng đôi mắt luôn sáng tỏ như sao.

Lâm Minh nhìn chủ nhân Tu La lộ, lòng chua xót.

- Tuy ta sẽ yếu ớt một chút nhưng không vì vậy mà dầu hết đèn tắt. Chẳng qua ta thủ hộ Tu La lộ sẽ yếu dần, nên ngươi phải nhanh chóng hoàn thành luyện hóa, tranh thủ trước Hồn Đế.

Khi chủ nhân Tu La lộ nói những điều này khuôn mặt luôn bình tĩnh. Lâm Minh yên lặng siết chặt nắm đấm, hắn cảm giác gánh nặng trên lưng chủ nhân Tu La lộ, nhưng hiện tại nói gì cũng vô nghĩa. Điều Lâm Minh cần làm là dốc hết sức hoàn toàn luyện hóa hai đại thế giới Tu La lộ, vũ trụ Nguyên Mộng.

Tuy nhiên tất cả đã định trước sẽ không thuận lợi như vậy.

Lại qua hai ngàn năm, Võ giảy trong Hóa Thần trì tu luyện đến phút vô cùng then chốt. Trên bầu trời mênh mông đột ngột có luồng thần quang màu đen bắn tới.

Thần quang như một con hắc long to lớn xuyên qua đường hầm không gian rít gào lao xuống. Nó quá đáng sợ, uy nhiếp cường đại đã làm Thiên Tôn cách xa mấy trăm dặm khí huyết sôi trào khó thể nhìn thẳng.

Nó giống như ánh sáng diệt thế hủy diệt thế giới bắn vào Tử Tinh thiên cung nơi Lâm Minh ở.

- Lâm Minh!

- Nhân Hoàng bệ hạ!

- Lâm Minh tiền bối!

Rất nhiều Võ giả trong ba chủng tộc thấy cảnh tượng này kinh kêu. Rất nhiều người vì tốc độ diệt thế thần quang quá nhanh nên không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì.

- Nguy rồi!

Thần Mộng nhìn lực lượng hủy diệt trút xuống Tử Tinh thiên cung mà bất lực ngăn cản. Nó quá cường đại, hoàn toàn vượt qua cực hạn thực lực của Thần Mộng.

Lâm Minh đang bế quan, trong tình huống không thể bị quấy nhiễu sao chịu nổi một kích như vậy?

Chẳng lẽ là... Mộ chủ Mộ Ma Thần công kích!?

Trong đầu Thần Mộng chợt lóe ý tưởng này. Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc trong Tử Tinh thiên cung đột nhiên vươn ra một bàn tay to màu tím vỗ vào diệt thế thần quang.

Bàn tay to phạm vi ngàn dặm che kín bầu trời như có thể nắm một ngôi sao.

Ầm!

Diệt thế thần quang nổ cái bùm dữ dội trong bàn tay to màu tím, xung lực khủng bố thổi quét bầu trời phá hủy mảng lớn trời xanh.

Bàn tay to che trời cứng rắn ngăn lại diệt thế thần quang.

Biến đổi đột nhiên làm mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm, rất nhanh bọn họ đã hiểu chuyện gì xảy ra. Diệt thế thần quang đó rất có thể là mộ chủ Mộ Ma Thần công kích!

mộ chủ Mộ Ma Thần đến sao? Hay mộ chủ Mộ Ma Thần đã hoàn thành bế quan rồi?

Nhiều người lòng căng thẳng, nếu đúng là mộ chủ Mộ Ma Thần đến đây thì bọn họ không dám nghĩ tới!

Giọng Thần Mộng quanh quẩn trong không gian mấy ngàn dặm:

- Đừng hoảng sợ! Lão ma không đến, chỉ là cách thời không công kích!

Thần Mộng bình định lại tinh thần căng thẳng của tất cả Võ giả. Mộ chủ Mộ Ma Thần cũng sắp bế quan, trận đại chiến năm ngàn năm trước làm gã bị thương rất nặng, cộng thêm Mộ Ma Thần xảy ra vấn đề, Hồn Đế làm gì phục hồi nhanh vậy được? Huống chi Hồn Đế còn phải luyện hóa Mộ Ma Thần.

Chủ nhân Tu La lộ dám khiến Lâm Minh bế quan chặt chẽ vào lúc này đương nhiên có chỗ dựa vào, không thì tương đương với khiến Lâm Minh từ bỏ chống cự chờ ăn đòn.

- Lão ma kia không đến?

- Không đến mà có thể cách từng tầng hư không làm ra công kích thế này, đáng sợ quá!

Nghĩ đến uy lực ánh sáng diệt thế vừa rồi, nhiều Võ giả trong lòng sợ hãi, nếu bọn họ bị cuốn vào thì chắc chắn sẽ thành tro.

- Mộ chủ Mộ Ma Thần đúng là rất lợi hại nhưng thực lực Tu La tiền bối siêu phàm. Bàn tay to che trời vừa rồi là Tu La tiền bối huyễn hóa ra, không nhúc nhích, ngay mặt chặn lại ánh sáng đen đáng sợ kia, bá khí!

- Đúng rồi, bá khí! Ha ha ha!

Nhiều Võ giả nhớ bàn tay che trời vừa rồi thì thoải mái nhiều. Bọn họ đã biết chủ nhân Tu La lộ ở trong Tử Tinh thiên cung chỉ điểm Lâm Minh, có chủ nhân Tu La lộ che chở ước chừng mộ chủ Mộ Ma Thần muốn từ xa quấy rối sẽ không dễ vậy.

Nhưng nghe đám Võ giả tự thảo thảo luận về chủ nhân Tu La lộ vẻ mặt Thần Mộng lại âm trầm.

Diệt thế thần quang này thật sự bị ngăn chặn dễ dàng vậy sao?

Thần Mộng lo lắng nhìn Tử Tinh thiên cung, nàng dự cảm lần công kích này có lẽ chỉ là bắt đầu.

Làm sao Lâm Minh ngồi yên xem Lâm Minh hoàn thành bế quan, thực lực tăng lên đến cảnh giới ngang ngửa mình được?

Một giọng nữ uy nhiêm vang lên:

- Mọi người nghe kỹ cho ta, đừng trông chờ vào Tu La tiền bối che chở các ngươi, trường hạo kiếp này phải dựa vào bản thân chúng ta, nhanh chóng đi tu luyện!

Người nói chuyện là Phiêu Vũ Thần Vương, áo trắng hơn tuyết bay lơ lửng.

Trong năm ngàn năm ở kết giới thời gian là năm vạn năm, Triệt và Mặc chỉ diểm Phiêu Vũ Thần Vương rốt cuộc đột phá cảnh giới, thành tựu Chân Thần trung vị.

Trong Chân Thần trung vị thì thực lực của Phiêu Vũ Thần Vương thuộc hàng thượng đẳng, mạnh hơn Thiên Cương Thần Vương nhiều. Thiên Cương Thần Vương còn kẹt ở Chân Thần hạ vị chưa đột phá.

Cảm giác của Phiêu Vũ Thần Vương giống Thần Mộng, công kích như vậy có lẽ sẽ còn tiếp tục. Chủ nhân Tu La lộ chắn được lần đầu tiên nhưng có thể ngăn lại mỗi lần không?

Chương 2458: Trước đại kiếp nạn

Trong Tử Tinh thiên cung, chủ nhân Tu La lộ ngưng hóa ra ảo ảnh ngồi xếp bằng trước Hóa Thần trì, mặt tái nhượt.

So sánh với hai ngàn năm trước thì chủ nhân Tu La lộ thay đổi rất nhiều. Khuôn mặt vẫn phong thần như ngọc, anh khí tràn đầy nhưng mái tóc đen đã biến thành đầy sợi bạc.

Chủ nhân Tu La lộ vẫn là đôi mắ sáng, dùg trợ giúp Lâm Minh luyện hóa hai pháp tắc tối csao, một kích vừa rồi của mộ chủ Mộ Ma Thần hao tổn khí huyết chủ nhân Tu La lộ nhưng biểu tình vẫn ung dung bình tĩnh.

Lâm Minh cảm giác được mới rồi đấu với mộ chủ Mộ Ma Thần làm chủ nhân Tu La lộ bị thương:

- Tu La tiền bối, người...

Lâm Minh bế quan tại đây đã làm chủ nhân Tu La lộ tiêu hao rất lớn, hiện tại còn phải chống đỡ Ma Thần công kích, có thể tưởng tượng áp lực cỡ nào.

- Ngươi đừng phân tâm, cứ tập trung hết sức bế quan đã là trợ giúp lớn nhất cho ta. Nếu ngươi có thể sớm một trăm năm hoàn thành luyện hóa là ta bớt áp lực trăm năm. Ta hy vọng đợi đến ngày ngươi công thành xuất quan thì cảnh giới của ngươi đã ngang ngửa với ta.

Tim Lâm Minh đập nhanh:

- Cảnh giới của ta có thể ngang hàng với tiền bối?

Cảnh giới của chủ nhân Tu La lộ tự nhiên là vượt qua Chân Thần!

Nhưng Lâm Minh cảm giác hắn có bế quan thêm vạn năm, dù thực lực tăng mảng lớn nhưng khả năng vượt qua Chân Thần không lớn.

Dù cộng thêm vạn năm tương lai, Lâm Minh chỉ mới tu luyện tổng cộng bốn vạn năm. Những Võ giả hở chút là tuổi thọ qua ức năm, bốn vạn năm thật sự bé nhỏ không đáng kể.

Chủ nhân Tu La lộ nói:

- Về tu vi thì ngươi kém một chút nhưng cảnh giới pháp tắc thể vượt qua ta. Cái gọi là vượt qua Chân Thần thật ra không phải cảnh giới chính thống. Mỗi đại cảnh giới chính thống võ đạo có tiểu cảnh giới tỉ mỉ hơn. Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh. Vượt qua Chân Thần thì không có, bởi vì vượt qua Chân Thần không tính là một đại cảnh giới, nó là trạng thái. Ví dụ cường giả cực hạn Chân Thần đẳng cấp Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, lĩnh ngộ ra pháp tắc viên mãn thuộc về mình sẽ đạt tới trạng thái vượt qua Chân Thần!

- Gọi là vượt qua Chân Thần ý chỉ tu vi đạt đến mức tận cùng, pháp tắc cũng đến mức tận cùng, hai tầng cực độ không thể vượt qua, đây chính là Võ giả đỉnh cao nhất!

Chủ nhân Tu La lộ bình tĩnh nhưng nói ra thứ làm lòng Lâm Minh rung động. Cuộc đời Lâm Minh lần đầu tiên nghe miêu tả về vượt qua Chân Thần.

Lâm Minh ở trong Hóa Thần trì cúi sát đầu hướng chủ nhân Tu La lộ:

- Vãn bối hiểu rồi!

Lâm Minh biết cùng là Võ giảvượt qua Chân Thần nhưng có chia ra mạnh yếu, ai mạnh ai yếu phải xem thực lực, độ cao pháp tắc của mình trước vượt qua Chân Thần.

Tu vi Lâm Minh không tới đỉnh Chân Thần cũng không sao, hắn từ sơ kỳ Chân Thần đã ngang bằng đỉnh Chân Thần. Nếu vạn năm sau tu vi của Lâm Minh lên đến Chân Thầnthượng vị, viễn mãn pháp tắc nữa thì chưa chắc không thể đánh bại mộ chủ Mộ Ma Thần.

***

Thần Mộng, Phiêu Vũ Thần Vương đoán đúng. Luồng diệt thế thần quang lúc trước chỉ là bắt đầu cơn ác mộng.

Hai ngàn năm sau thần quang tái hiện.

Lần này không phải một mà đến hai diệt thế thần quang!

Hai thần quang như hai cột trụ chống trời thô to từ trên trời giáng xuống đập hướng Tử Tinh thiên cung.

Trong Tử Tinh thiên cung lại thò ra bàn tay che trời va chạm thẳng thắn với cột sáng.

Trong phút chốc đất rung núi chuyển, áp lực khủng bố làm Tu La hải hõm xuống hình thành bát nước lớn mấy ngàn dặm. Áng mây trên bầu trời Tu La hải hầu như bị xung lực thổi tan.

Nhìn cảnh tượng tận thế trước mắt, Võ giảTam Thập Tam Thiên ngẩn ngơ.

- Cứ... Tiếp tục thế này thì sao được?

Công kích đợt trước bị chủ nhân Tu La lộ chặn lại, bọn họ không biết chủ nhân Tu La lộ đỡ diệt thế thần quang có nhẹ nhàng không, nhưng lần này xem ra chủ nhân Tu La lộ làm được điều này không dễ.

Vì sau khi va chạm với hai thần quang, bàn tay chủ nhân Tu La lộ biến ra bị xé rách.

Có luồng năng lượng thoát ra từ kẽ bàn tay to như thác nước trút xuống Tử Tinh thiên cung. May mắn Tử Tinh thiên cung có trận pháp bảo vệ, không làm gì Tử Tinh thiên cung được.

Thần Mộng nhíu mày nói:

- Tình huống không ổn.

Mỗi hai ngàn năm công kích một lần, hơn nữa đối phươngcông kích có xu hướng tăng mạnh.

Có hai điều, một là mộ chủ Mộ Ma Thần đang bế quan không thể đi ra Mộ Ma Thần, không thể công kích chẳng e dè gì. Có lẽ mộ chủ Mộ Ma Thần chỉ là lúc giai đoạn nhỏ bế quan chấm dứt hay vì dư dả năng lượng mới công kích Lâm Minh được. Điểm thứ hai là theo thời gian trôi qua mộ chủ Mộ Ma Thần không ngừng biến mạnh.

Nhưng trong Tử Tinh thiên cung chủ nhân Tu La lộ không mạnh lên, rất có thể sẽ chậm rãi yếu ớt.

Thế thì tình huống sẽ càng lúc càng không tốt.

Thần Mộng, các cao tầng nhân tộc, thánh tộc lòng nặng trịch.

Bọn họ không đỡ nổi thần quang màu den, thần quang đó lại trực tiếp xuyên qua hư không, tương đương với thuấn di đến bên trên Tử Tinh thiên cung, muốn chặn lại giữa đường là không thể.

Lại qua hai ngàn năm, quả nhiên diệt thế thần quang tái hiện!

Vẫn là hai luồng thần quang, mọi người nín thở không biết chủ nhân Tu La lộ có biến ra bàn tay che trời ngăn cản không. Trên Tử Tinh thiên cung đột nhiên bắn ra luồng sáng trắng, một thạch đài bạch ngọc cổ xưa hiện ra nghênh hướng diệt thế thần quang.

Thạch đài cao vạn trượng chia ba mươi ba bậc, đây là linh bảo của chủ nhân Tu La lộ, Phong Thần Đài đặt ở tầng thứ bảy thử luyện cuối cùng.

Ba mươi sáu ức năm trước Phong Thần Thiên Tôn từng phỏng theo Phong Thần Đài luyện chế pháp bảo của mình. Danh hiệu Phong Thần Thiên Tôn đến sự tích này.

Hai luồngdiệt thế thần quang trút xuống phân thân Ác Ma Lâm Minh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

phân thân Ác Ma Lâm Minhchấn động kịch liệt, Thánh Mỹ hải dấy lên sóng ngập trời. Sóng thần khủng bố cao ngàn dặm bắn thẳng lên mây cao.

Sóng thầncao ngàn dặm có thể nói là hạo kiếp, nhưng bình dân Tu La lộ đã chuyển dời từ lâu. Nên mặt cho sóng thần tràn vạn dặm mặt đất vẫn không tạo thành cục diện sinh linh đồ thán.

Tiểu Ma Tiên siết chặt hai nắm tay, nặng trĩu ưu tư nhìn Tử Tinh thiên cung:

- Không biết Lâm Minh bế quan bao lâu nữa đây...

Lâm Hoang đứng bên cạnh nhẹ nhàng nắm tay Tiểu Ma Tiên, gã biết rõ diệt thế thần quang chỉ là khúc nhạc dạo trước đại chiến chính thức.

Chương 2459: Xé rách Tu La lộ

Tu La lộ cổ xưa rơi vào nguy hiểm chưa từng có, công kích đến từ mộ chủ Mộ Ma Thần chính xác như lịch pháp, mỗi hai ngàn năm xuất hiện một lần.

Võ giảTam Thập Tam Thiên biết khi Lâm Minh bắt đầu bế quan lần thứ hai có dặn là hắn sẽ bế quan khoảng vạn năm.

Có thể dự đoán vạn năm này công kích của mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ liên tục giáng xuống. Hơn nữa hiện tại xem ra mỗi đợt công kích mạnh hơn đợt đầu, erằng đến thời hạn vạn năm uy lực kích cuối cùng của mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ đến đỉnh.

Đó là cảnh tượng gì? Võ giảTam Thập Tam Thiên không dám tưởng tượng.

Tám ngàn năm, công kích lần thứ tư tới đúng hẹn.

Ong ong ong ong ong!

Bóng đêm Tu La lộ trong phút chốc bị chiếu sáng nhưban ngày, ánh sáng đỏ máu đốt cháy nguyên thế giới.

Thiên địa bị đánh thủng như một con mãnh thú tuyệt thế thức tỉnh trong thần quang.

Toàn bộ Tu La hải như rơi vào mặt trời đương kính ức dặm, sóng xung kích cường đại đẩy ra nước biển sâu không thể tưởng, lộ ra đáy biển loang lổ. Phân thân Ác Ma Lâm Minh bị đánh bay, đại trận thủ hộ Tử Tinh thiên cung bị thần quang xé rách. Nguyên Tử Tinh thiên cung chấn động kịch liệt trong sóng thần khủng bố.

Cách xa vạn dặm, đám người Thần Mộng, Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang thấy cảnh này thì trái tim thít chặt:

- Lâm Minh!

Đối diện lực lượng của mộ chủ Mộ Ma Thần, bọn họ không cách nào ngăn cản, thậm chí cuốn vào sóng xung kích sẽ chịu thương nặng, thậm chí chết.

Mấy năm nayVõ giảTam Thập Tam Thiên tiến bộ rất nhiều, nhưng so với mộ chủ Mộ Ma Thần thì vẫn bé nhỏ không đáng kể.

Lâm Hoang siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào máu thịt:

- Phụ thân!

Lâm Hoang vẫn quá yếu. Thật ra tu vi của Lâm Hoang đã là đỉnh cao trong Võ giảTam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh bế quan đến hiện tại thêm vào kết giới thời gian, Võ giảTam Thập Tam Thiên bình thường đã tu luyện năm vạn năm. Lâm Hoang càng lâu, gã tu luyện bảy vạn năm.

Bảy vạn năm, Lâm Hoang hường hay đánh nhau với tuấn kiệt Tam Thập Tam Thiên. Ban đầu là cao thủ Thiên Tôn thế hệ trước như Thông Thiên Thần Chủ, tiếp theo là Thiên Cương Thần Vương, rồi Phiêu Vũ Thần Vương, Đế Thích Già. Về sau Cửu Nhi lớn lên, Lâm Hoang đánh nhau với Cửu Nhi. Cuối cùng Lâm Hoang đánh với Thần MộngThiên Tôn.

Tu vicủa Lâm Hoang đã tới cảnh giới Chân Thần trung vị.

Trừ Lâm Hoang ra Tiểu Ma Tiên, Phiêu Vũ Thần Vương, Đế Thích Già cũng đột phá Chân Thần trung vị. Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Hành Si, Thanh Liên Tiên Tử, Hắc Ám Ma Quân, Thác Bạt Khuê, Đế Vô Ngân, Lam Thấm thái cổ thần tộc cũng đến cảnh giới Chân Thần hạ vị.

Thực lực Võ giảTam Thập Tam Thiên vì Tu La lộ tích lũy tài nguyên trăm ức năm, mỗi truyền thừa thế lực cổ xưa ba chủng tộc vô điều kiện mở rộng nên đạt tới đỉnh từ trăm ức năm nay.

Nhưng những điều này trước mặt mộ chủ Mộ Ma Thần vẫn không đem lại tác dụng gì.

Chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dư âm diệt thế thần quang qua đi, soáng biển to lớn rơi xuống. Võ giảTam Thập Tam Thiên nhìn Tử Tinh thiên cung trận pháp hòng hộ bị suy yếu nhiều, tinh thần run rẩy.

Từ rất lâu trước kia bọn họ không còn tụ tập gần Tử Tinh thiên cung. Triệt và Mặc chủ trì cho họ có kết giới thời gian mới,cách Tử Tinh thiên cung rất xa, tu luyện trong chỗ đó khá an toàn.

Dù sao Võ giảThiên Tôn và dưới Thiên Tôn đâu chịu nổi sóng xung kích khủng bố đến vậy?

Lâm Minh chưa bế quan xong, sau hai ngàn năm sẽ lại có một đợt công kích.

Đó sẽ là cảnh tượng thế nào? Mọi người không dám tưởng tượng.

Thời gian trôi đi năm này sang năm khác, Võ giảTam Thập Tam Thiên liều mạngtu luyện, bọn họ đã dự cảm bão tố sắp đến. Đây là phút cuối cùng cũng là trận chiến cuối quyết định vận mệnh Tam Thập Tam Thiên.

Dù tập hợp ở Tu La hải toàn là hùng chủ cái thé của các chủng tộc, khi đối diện mau vẫn kinh sợ.

Nên đến rốt cuộc tới, có tránh cũng không khỏi.

Tất cả xảy ra đến sớm hơn dự đoán.

Chưa gần vạn năm, lúc chín gần chín trăm năm lần công kích thứ năm của mộ chủ Mộ Ma Thần không chút báo trước buông xuống.

Thần quang to lớn như cửu thiên ngân hà đổ xuống, nó xẻ bầu trời Tu La lộ, nhấn chìm mặt trời rực rỡ chỉ còn lại hần quang chói mắt bao phủ hết hả.

Nguyên Tu La lộ bốc cháy.

Tu La lộ hình dài, Tu La hải nằm ở góc cuối của hình dài. Hần quang như ngân hà cắt đứt Tu La hải ở khúc cuối Tu La lộ.

Ánh sáng hủy diệt cắn nuốt tất cả, thiên địa mất tiếng. Võ giảTam Thập Tam Thiên cách xa mười vạn dặm nhìn Tu La lộ bị xé rách. Nước biển vô tận không còn dậy sóng thần mà trực tiếp bị cuốn vào trong hư không, biến mất.

Tử Tinh thiên cung bị nuốt trọn trong thần quang, trận pháp phòng hộ Tử Tinh thiên cung chỉ ngăn cản trong phút chốc rồi nổ cái bùm.

Ánh sáng trận pháp bắn tứ tán. Không còn trận phápthủ hộ, cả tòa Tử Tinh thiên cung chính diện hứng chịu thần quang trùng kích.

Đám đông Võ giảTam Thập Tam Thiên kích động ú tim muốn lao qua:

- Lâm Minh!

- Nhân Hoàng bệ hạ!

Lâm Minh là hy vọng của bọn họ, thần quangtrực tiếp trùng kích hắn còn đang bế quan có khi nào thành tro?

Năng lượng thần quang quá mạnh,Chủ nhân Tu La lộ tỉ mỉ luyện hóa Tử Tinh thiên cung cũng bị hòa tan hơn phân nửa.

Trong Tử Tinh thiên cung, miệng mũi Lâm Minh chảy máu, máu không phải màu đỏ mà là đen. Máu Lâm Minh mớichảy ra đã bị hơi nóng kinh khủng đốt khét.

Con đường thiên nhân dung hợp của Lâm Minh đã đến phút cuối, nhưng vào phút cuối này mộ chủ Mộ Ma Thần dốc hết sức không chịu cho Lâm Minh đi xong.

Lâm Minh thầm hét gọi:

- Tu... Tu La tiền bối!

Lâm Minh biếtmột kích vừa rồi chủ nhân Tu La lộ chặn hơn phân nửa giúp hắn, không thì hắn đã thành tro.

Mấy năm nay chủ nhân Tu La lộ tiêu hao rất lớn, thân thể cũng càng lúc càng yếu ớt,, còn đỡ giúp Lâm Minh một kích kia, hỏi sao Lâm Minh không lo?

- Tu La tiền bối... Người...

Trong hắc ám vọng ra giọng chủ nhân Tu La lộ đã rất yếu ớt:

- Đừng phân tâm... Ta... Còn chút năng lượng...

Nghe thanh âm này khiến tim Lâm Minh run rẩy, hắn rõ ràngcảm thấy một kích vừa rồi e rằng đã thương tổn đến căn nguyên sinh mệnh của chủ nhân Tu La lộ.

- Tu La tiền bối...

Lâm Minh không biết nói cái gì, lúc này nói gì cũng sáo rỗng. Lâm Minh chợt cảm giác thần uy khủng bố như đại dương dâng trào mãnh liệt trên bầu trời. Lâm Minh hoàn toàn biến sắc mặt, vẫn chưa chấm dứt.

Lần này mộ chủ Mộ Ma Thần không công kích một mà là hai lần!

Chủ nhân Tu La lộ thều thào:

- Lão già này... Muốn liều mạng...

Thân hình chủ nhân Tu La lộ huyễn hóa trong bóng tối, vạn năm trước phong thần tuấn vĩhiện tại tóc bạc phơ, mặt tiều tụy như một lão nhân gần đát xa trời.

Tuy rằng thân thể già nua nhưng đôi mắt chủ nhân Tu La lộ luôn trong veo như hồ nước. Chủ nhân Tu La lộ biết rõ Lâm Minh bế quan đến phút cuối thì mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ liều lĩnh bất chấp tất cả ngăn cản và hủy diệt!.

Lâm Minh siết chặt nắm tay, đôi mắt đỏ ngầu, móng tay đâm sâu vào thịt:

- Chết tiệt, cho ta thêm một tháng, không... Hai mươi ngày, chỉ cần hai mươi ngày...

Trong lòng Lâm Minh đã có chút phỏng đoán, lúc trước Hồn Đế ẩn núp nhiều năm trong Hồn giới, tuy không làm gì vũ trụ Nguyên Mộng được nhưng chắc có bài bố chút hậu chiêu trong vũ trụ Nguyên Mộng. Hồn Đế cảm giác được Lâm Minh đang làm gì, biết khi nào thì hắn hoàn thành dung hợp thiên nhân.

Chín ngàn chín trăm năm, Lâm Minh đã tăng nhanh tốc độ luyện hóa vì cố gắng tránh cho mộ chủ Mộ Ma Thần phản công nhưng hắn tính sai. Đòn công kích cuối cùng của mộ chủ Mộ Ma Thần đến trước một tháng khi Lâm Minh sắp kết thúc bế quan.

Đay không phải là trùng hợp, chỉ có thể là mộ chủ Mộ Ma Thần thông qua một ít thủ đoạn tra xét được tình huống của Lâm Minh.

Trên bầu trời uấn nhưỡngnăng lượng càng lúc càng mạnh. Bên ngoài Tử Tinh thiên cung đã tan nát các Võ giảTam Thập Tam Thiên chạy tới tìm hiểu xem Lâm Minh còn sống không sợ hết hồn, bọn họ vận chuyển thân pháp lao nhanh ra ngoài.

Bọn họ không cách nào chia xẻ cho Lâm Minh, vì công kích này rất đáng sợ.

Trong đại điện Tử Tinh hoang tàn, chủ nhân Tu La lộ ngước nhìn trời:

- Yếu hơn một nửa, lực lượng của lão ma này không còn sót lại bao nhiêu.

Cưỡng ép công kích lần hai đối với mộ chủ Mộ Ma Thần đang bế quan cũng là gánh nặng rất lớn.

Võ giả đang bế quan kiêng kỵ bị đánh gãy, dù mộ chủ Mộ Ma Thần có thủ đoạn thông thiên cũng phải chịu hạn chế.

Khi công kích lần thứ hai bắn xuống, chủ nhân Tu La lộ biến thành luồng sáng dung nhập vào Tử Tinh thiên cung tan nát dựng lên hộ thuẫn cuối cùng.

- A!!!

Bên ngoài Tử Tinh thiên cung, nhiều Võ giả hét lên. Bọn họ nhìn Tử Tinh thiên cung hoang tàn bị thần quang đốt cháy nổ tung.

Mảnh nhỏ Tử Tinh thiên cung bắn tứ tán trong bão tố hỗn loan.

- Lâm Minh!

- Không!

Tiểu Ma Tiên từ xa nhìn tất cả, trái tim như bị dao xẻ ra.

Chương 2460: Thâm Uyên xâm nhập

Trên bầu trời Tử Tinh thiên cung, mặt đất đã bị phá hủy hoàn toàn, trong thiên địa khủng bố mọi người loáng thoáng thấy một bóng người. Người này toàn thân cháy đen như gỗ khô bị sét đánh khét.

- Lâm Minh!

- Phụ thân!

Đám người có quan hệ thân thiết với Lâm Minh lập tức nhận ra bóng đen bị đốt khét là Lâm Minh. Nhìn tình trạng thê thảm của Lâm Minh, trái tim Tiểu Ma Tiên co rút, đám Võ giả cũng nín thở.

- Tiêu đời, Nhân Hoàng bệ hạ bị quấy nhiễu bế quan!

- Trời bỏ nhân tộc ta sao?

- Hôm nay là tận thế của thánh tộc ta?

Giây phút đó đám hùng chủ đại chủng tộc trong loàng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Chưa đánh mà đã thất bại rồi sao? Vạn năm ay bọn họ dốc hết tất cả cố gắng nhưng không có tư cách đấu một trận sao?

Cửu Nhi mở miệng nói:

- Phụ thân không chết.

Cửu Nhi cảm giác được dao động năng lượng trong người Lâm Minh, nàng tự mình trải qua pháp tắc Chân ThầnLâm Minh tẩy lễ. Nói về liên kết năng lượng với Lâm Minh thì Cửu Nhi chặt chẽ cùng hắn hơn Lâm Hoang.

Đế Vô Ngân của thần tộc miễn cưỡng nói:

- Không chết là tốt rồi.

Miệng Đế Cô Ngân nói thế nhưng thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên lúc này không ai nhẹ lòng nổi.

Nhìn tình trạng thảm thiết của Lâm Minh chắc là bị thương nặng. Hiện tại Lâm Minh đang bế quan, còn trong phút quan trọng, tu luyện vượt qua Chân Thần cuối cùng.

Bế quan như thế sao cho phép sai lầm? Hiện tại mắt thấy Lâm Minh bị đánh toàn thân cháy đen, thân bị thương nặng, tình huống rất tệ. Tốc độ công kích của mộ chủ Mộ Ma Thần!

Dưới loại tình huống này, Lâm Minh bị đánh gãy tu luyện, hắn còn có thể tiếp tục bế quan sao? Có khi nào bị mộ chủ Mộ Ma Thần phá hư rồi iêu luôn?

Nếu đúng là kết quả này thì Tam Thập Tam Thiên tiêu đời, bọn họ tàn đời.

Dù Lâm Minh có thể tiếp tục bế quan nhưng cơ thể bị thương nặng, kế hoạch trong vòng vạn năm e rằng năm mươi phần trăm đã bị hủy.

Hiện tại đối với Tam Thập Tam Thiên thì thời gian chính là sinh mệnh, nếu Lâm Minh xuất quan sau Hồn Đế vậy kết quả giống như Lâm Minh bị đánh gãy tu luyện.

Vẫn là Tam Thập Tam Thiên hủy diệt, tất cả chủng tộc diệt vong.

Bọn họ đặt hết hy vọng lên người Lâm Minh, giờ nhìn hắn thế này, có thể tưởng tượng tâm tình của mọi người ra sao.

Lúc này quanh Lâm Minh không gian bắt đầu vặn vẹo, nhiều lực lượng thế giới tụ tập lại ngưng tụ thành lực tràng bên cạnh hắn. Lâm Minh bị lực tràng bao vây chìm vào Tu La hải không ngừng tan vỡ, không ngừng bị vòng xoáy hư không cắn nuốt, biến mất.

Một Thiên Tônnhân tộc trẻ mới thăng cấp không lâu rầu lo mở miệng nói:

- Nhân Hoàng bệ hạ đi đâu?

Một Chân ThầnHồn tộc khẽ thở dài:

- Tu luyện lại lần nữa đương nhiên cần trị thương. Nhưng Nhân Hoàng bệ hạ trị thương cần thời gian, tiếp tục tu luyện lúc trước bị ngắt ngang cũng cần thời gian, thế này thì chúng ta...

Chân ThầnHồn tộc không nói hết nhưng mọi người đều hiểu ý.

- Đừng nói ủ rũ như thế! Nhân Hoàng không chết thì chúng ta còn có hy vọng! Các vị hãy nghỉ ngơi hồi phục, tiếp tục tu luyện!

Người nói chuyện là Phiêu Vũ Thần Vương, làm đệ nhất nhân và lãnh tụ thánh tộc, nàng có uy vọng cao, trong Tam Thập Tam Thiên đứng sau Thần Mộng. Nhưng dù là Phiêu Vũ Thần Vương bây giờ khi gọi Lâm Minh toàn kêu Nhân Hoàng. Vì Lâm Minh là lãnh tụ tối cao của Tam Thập Tam Thiên, trước công chúng Phiêu Vũ Thần Vương xưng hô là Nhân Hoàng cũng hợp lý.

Phiêu Vũ Thần Vương ngăn mọi người bàn tán xong nói tiếp:

- Nhân Hoàng đã đỡ công kích từ hai ngàn năm, bốn ngàn năm, sáu ngàn năm, tám ngàn năm, một vạn năm. Dù lại hêm một vạn hai ngàn năm lần nữa, công kích một vạn bốn ngàn năm thì sao các ngươi biết Nhân Hoàng không đỡ nổi? Kỳ tích trên người Nhân Hoàng nhiều còn hơn chúng ta cộng lại!

Phiêu Vũ Thần Vương nói thật, không hề khao trương, kỳ tích trên người Lâm Minh rất nhiều.

Miễn Lâm Minh đỡ được một kích kia, ráng lên vượt qua Chân Thần thì tất cả sẽ đảo ngược.

Căn cứ hai lần công kích trước của mộ chủ Mộ Ma Thầnthì lần thứ hai yếu hơn lần đầu tiên nhiều, đối phương đã kiệt sức. Có lẽ mấy ngàn năm nay mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ ngừng lại.

Thế thì Tam Thập Tam Thiên còn chút hy vọng kéo dài.

Mọi người đang nghĩ ngợi, chợt trên bầu trời vạn dặm giáng xuống tia chớp màu đen.

Tia chớp đen như vị thần vung đao chém ra vết đao xẻ khung trời thành hai.

- Cái gì? Đó là...!?

- Còn chưa xong?

Tất cả hùng chủ trái tim lại treo cao, bọn họ ngước lên nhìn trời. Trên bầu trời vạn dặm, dọc heo tia chớp vừa mới chém qua xuất hiện một lỗ đen rất lớn. Từ trong lỗ đen dâng lên hơi thở cực kỳ tà ác, từng ngọn lửa đen phun ra ngoài như mãng xà to lớn múa may.

- Đây là...

- Ác Ma đẳng cấp đồ đằng!

Hùng chủ Tam Thập Tam Thiên có mặt tại đây toàn là thấy rộng biết nhiều, bọn họ rất nhanh nhận rõ trên bầu trời đột nhiên xuất hiện lỗ đen không phải chiêu công kích cao thủ thi triẻ mà là một đường hầm không gian.

- Cái... Đường hầm không gian nasỳ to quá!

Thiên Tôn, Chân Thần đạichủng tộc ngây người một lúc, đường hầm không gian đã khuếch tán ra ngoài chiếm nửa bầu trời. Cảm giác như dị vũ trụ màu đen đột nhiên xuất hiện cưỡng ép ghép với thế giới Tu La.

Cảnh tượng tiếp theo khiến tất cả Võ giảTam Thập Tam Thiên lòng rung động không nói nên lời.

Vì trong thế giới màu đen to lớn xuất hiện các bóng đen, rậm rạp vô cùng vô tận, nhìn từ xa như phi hoàng.

- Đó là...

- Thâm Uyên Ác Ma!!!

Mấy năm nay đám Võ giảTam Thập Tam Thiên biết Thâm Uyên Ác Ma, có thấy hình dạng của chúng nó. Bóng đen rậm rạp chính là Thâm Uyên Ác Ma.

Bọn họ hiểu rằng đường hầm không gian trên bầu trời là từ Hắc Ám Thâm Uyên vươn qua.

Vĩnh Hằng chi bích đã sớm bị phá hỏng, Thâm Uyên Ác Ma mất đi trói buộc, bọn họ có thể tùy thời xâm nhập Tam Thập Tam Thiên.

Lúc trước Thâm Uyên Ác Ma nhẫn nhịn không phải vì ch ochủng tộc Tam Thập Tam Thiên cơ hội thở dốc mà do Tu La có chủ nhân Tu La bảo vệ, dù bọn họ công kích Tam Thập Tam Thiên cũng vô dụng.

Hiện tại mộ chủ Mộ Ma Thần tính chính xác vào giai đoạn cuối cùng Lâm Minh bế quan thực lực của chủ nhân Tu La sẽ giảm xuống thấp nhất. Công kích vừa rồi của mộ chủ Mộ Ma Thần phá hủy Tử Tinh thiên cung, đánh thủng đại trận phòng ngự chủ nhân Tu La bài bố.

Lúc này dù cho mộ chủ Mộ Ma Thần không thể tấn công nữa cũng có thể khiến Thâm Uyên Ác Ma đồng loạt lao ra hủy diệt Lâm Minh!

Đây chính là lực lượng tinh nhuệ tập hợp toàn bộ Chân Thần, Thiên TônThâm Uyên Ác Ma.

Tấm màn đại chiến hạo kiếp vén lên!

Chương 2461: Bốn vị ma vương

Nhìn Thâm Uyên Ác Ma vô cùng tân, Võ giảTam Thập Tam Thiên da đầu tê dại.

Mấy năm nay bọn họ tập hợp khá nhiều thế lực cường đại nhưng so với Hắc Ám Thâm Uyên thì kém một khúc, dù là số lượng tổng thể Võ giả hay số lượng cao thủ.

Tam Thập Tam Thiên không sánh bằng thực lực Thâm Uyên Ác Ma, cho vạn năm, Triệt và Mặc lây ra nội tình Tu La lộ cưỡng ép nâng cao thực lực Võ giảTam Thập Tam Thiên thì chênh lệch với Hắc Ám Thâm Uyên vẫn rất lớn.

Một Chân Thầnthánh tộc mới thăng cấp sốt ruột hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Đối diện trận thế Thâm Uyên Ác Ma trước mắt không ai giữ bình tĩnh được.

Đây là tộc Ác Ma máu me,hung tàn, thậm chí có thể trực tiếp ăn sống bọn họ!

Mất Phiêu Vũ Thần Vương sáng rực chiến ý:

- Chúng ta không có đường lui, gã liều mạng đấu một trận.

Phiêu Vũ Thần Vương biết rõ hôm nay chờ đợi bọn họ rất có thể là kết cuộc toàn quân bị diệt, nhưng thế thì sao? Tam Thập Tam Thiên bị Hắc Ám Thâm Uyên nuốt là chết, chiến cũng chết, vậy chẳng bằng oanh oanh liệt liệtchết trận sa trường!

Thần Mộng mở miệng nói:

- Bảo vệ tốt Lâm Minh, mặc kệ có thể hay không thì hắn là hy vọng cuối cùng của chúng ta!

Rất nhiều người thầm hiểu nay Hắc Ám Thâm Uyên xâm nhập, bọn họ không nhận được Lâm Minh che chở nữa.

Trước đó Lâm Minh nói rồi, lần bế quan thứ hai sẽ kéo dài vạn năm, hiện tại còn kémít nhất một trăm năm. Mới rồi Lâm Minh bị mộ chủ Mộ Ma Thần đánh thương, không chừng tu luyện bị ảnh hưởng rất lớn.,bản thân Lâm Minh hiện đang bị thương nặng.

Trông chờ Lâm Minh xuất quan cứu bọn họrất khó thành hiện thực.

- Không sao, Lâm Minh bảo vệ chúng ta nhiều lần như vậy, giờ đến lượt chúng ta bảo vệ hắn!

- Ta đã khổ tu năm vạn ăm trong kết giới thời gian, khổ tu như thế vì chiến một trận!

- Tử chiến đến cùng!

- Giết một người là đủ, giết hai người là lời!

Đối diện địa quân Ác MaHắc Ám Thâm Uyên, sĩ khí Võ giảTam Thập Tam Thiên không giảm. Ngược lại đối mặt cái chết sắp đến, trong lòng nhiều Võ giả bị kích thích tâm huyết.

Đã không có đường lui vậy liều mạng chiến một trận!

Một thanh âm khàn khàn vang lên trong đại quân Ác Ma:

- Thật là một chủng tộc không sợ mà ngu xuẩn.

Một Ác Ma già người đầy vảy màu đen cười khẩy nói:

- Năm tháng vô tình, không chủng tộc nào chịu nổi lực lượng năm tháng. Các ngươi chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên tài nguyên phong phú đã lâu, nên nhường lại đi!

Ác Ma già đến từ Đại Hồng ma quốc, là quốc sư của Đại Hồng ma quốc, t là đỉnh cao Chân Thần hượng vị, là đệ nhất nhân Đại Hồng ma quốc trừ Hồng ra.

Ác Ma cao đẳngĐại Hồng ma quốc lần này do Ác Ma già thống lĩnh chinh chiến Tam Thập Tam Thiên.

Một thanh âm lạnh băng vang lên:

- Ngươi nói đúng, không chủng tộc nào chịu được lực lượng năm tháng. Thâm Uyên Ác Ma các ngươi cũng vậy, các ngươi tồn tại quá lâu rồi, nên xuống mồ đi.

Thần Mộng áo trắng bay bay đối đầu với quốc sư Đại Hồng ma quốc.

Thần Mộng là cao thủ duy nhất trong chủng tộc Tam Thập Tam Thiên đột phá Chân Thầnthượng vị khi tu luyện trong kết giới thời gian, cũng là lý do Triệt và Mặc bất chấp tất cả dùng tài nguyên trên người nàng. Nhanh chóng tăng cao tu vi sẽ khiến căn cơ bất ổn, nhưng đến nước này rồi Thần Mộng không băn khoăn nhiều nữa.

- Ha ha ha! Tộc Ác Ma chúng ta khác. Trăm ức năm trước vũ trụ đại phá diệt cũng không thể hủy diệt chúng ta, nếu chúng ta đã chịu được thiên đạo xóa sổ thì chúng ta nên thay thế thiên đạo chấp chưởng thiên đạo này. Tam Thập Tam Thiên thuộc về tộc Ác Ma chúng ta! Chúng ta chính là chủ nhân duy nhất của thế giới này mai sau!

- Các ngươi hua cuộc chiến này là chắc. Giao Lâm Minh ra, hãy nhận tộc Ác Ma ta làm chủ có lẽ sẽ tha mạng cho các ngươi!

Lại một Ác Ma gài khác đi ra, là tông chủ Tu Di giới, cũng có thực lực đỉnh cao Chân Thần thượng vị, là người phát ngôn của Minh, có thể đưa tin cho Minh.

Phe Tam Thập Tam Thiên, Tiểu Ma Tiên oán hận nói:

- Rồng trong ao nước bị tôm đùa. Nếu lúc Lâm Minh ở đỉnh thì cái gọi là đại quân Ác Ma các ngươi chỉ là gà nhà chó đất, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Trong tộc quần Thâm Uyên Ác Ma vang thanh âm trầm thấp khác, Ác Ma đẳng cấp Chân Thầnthượng vị thứ ba xuất hiện:

- Gà nhà chó đất? Ngươi thần hóa hắn hơi quá, dù Lâm Minh mạnh mấy cũng không phải vượt qua Chân Thần, các ngươi không có cơ hội! Lúc trước Ma Thần ra tay chắc đã làm hắn bị thương nặng sắp chết? Các ngươi còn trông chờ hắn hoàn thành tu luyện, xuất quan cứu các ngươi sao? Thật là quá buồn cười!

Đó là thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội, mấy năm nay Ác Ma đẳng cấp đồ đằngMa Đạo Hội chết từ lâu nhưng Ma Đạo Hội vẫn sừng sững không ngã liên quan rất lớn đến vị thái thượng trưởng lão này.

Ma Đạo Hội có thù lớn với Lâm Minh, giờ Thâm Uyên Ác Ma đã biết Lâm Minh bế quan trong Tam Thập Tam Thiên quang minh trưởng lão thứ chín của Bất Hủ quân vương ngày xưa khuấy động mưa gió trong Hắc Ám Thâm Uyên.

Trong Hắc Ám Thâm Uyên nhiều ma vương Ma Chủ bị một tiểu bối nhân tộc ngụy trang thành Ác Ma cao đẳng lừa bịp, bọn họ còn ngỡ đâu Lâm Minh là thiên tài mới xuất hiện Hắc Ám Thâm Uyên, xem hắn thành Ác Ma đẳng cấp đồ đằng tương lai có thể chúa tể Thâm Uyên. Những chuyện xấu hổ ngu ngốc này khiến bọn họ tức giận.

vũ trụ Nguyên Mộng đứng ra nghênh đón hai Ác Ma đẳng cấp Chân Thầnthượng vị thuộc Ma Đạo Hội, Tu Di giới.

Trong trận địa chiến số lượng sức chiến đấu tối cao cực kỳ quan trọng. Chân Thần thượng vị đấu với Chân Thầnthượng vị thì chiến đấu sẽ kéo dài rất lâu. Nhưng nếu có một Chân Thần thượng vị không có đối thủ thì sẽ ra tay đối phó Võ giả cấp bậc thấp, sẽ là trận đồ sát.

Một Ác Ma đẳng cấp cao cười to bảo:

- Không nhìn ra cao thủ Tam Thập Tam Thiên nhiều thật.

Lần này Hắc Ám Thâm Uyên dốc hết lực lượng, trừ Chân Thần hượng vị trong sáu tông môn ra có một Chân Thầnthượng vị ẩn thế không thuộc về bất cứ tông môn nào.

Giờ gã đứng ra.

Bên Tam Thập Tam Thiên chỉ có Thần Mộng là Chân Thầnthượng vị.

Cộng thêm Triệt và Mặc mới có ba người.

phô thiên cái địa cắn răng định đứng ra nhưng bị Tiểu Ma Tiên kéo lại:

- Ta đi với ngươi.

Đến đẳng cấp Chân Thần trung vị dù là Lâm Hoang muốn chiến đấu vượt cấp cũng không dễ dàng, nhưng nếu thêm vào Tiểu Ma Tiên thì tạm được.

Tuy nhiên hai người hợp sức đối phó một Chân Thầnthượng vị sẽ khiến Tam Thập Tam Thiên không rút ra cao thủ đấu lại Chân Thần trung vị bên Hắc Ám Thâm Uyên được, kết quả vẫn sẽ bị đồ sát.

Lúc này bầu trời phương xa có bóng áo trắng bay nhanh đến, tốc độ kinh người.

Tiểu Ma Tiên ngạc nhiên nhìn kỹ, mở cờ trong bụng. Người đến chính là Mộ Thiên Tuyết.

Nhiều năm không gặp Tiểu Ma Tiên không biết Mộ Thiên Tuyết đi nơi nào, bây giờ nàng xuất hiện là đưa than trong ngày tuyết rơi.

Chương 2462: Thực lực cách biệt

Trước ngàn vạn đại quân Ác Ma, một mình Mộ Thiên Tuyết đứng lặng, áo trắng hơn tuyết ngạo thị đàn ma.

Mắt Mộ Thiên Tuyết lạnh băng cầm thanh trường kiếm màu xanh biếc, sát ý như thủy triều trong đôi mắt.

Thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội híp mắt nhìn Mộ Thiên Tuyết:

- Ngươi...

Thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội có cảm giác que nthuộc từ Mộ Thiên Tuyết.

Thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội hỏi:

- Ngươi là ai?

Thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội chợt thấy một đám Võ giả từ chân trờisau lưng Mộ Thiên Tuyết lao nhanh tới.

Tuy cách rất xa nhưng thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội vẫn nhanh chóng nhận ra người đến toàn là thái cổ chư tộc. Những Võ giảthái cổ chư tộc mang theo vài phần hơi thở Hắc Ám Thâm Uyên.

Con ngươi thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội co rút liên tưởng cảm giác quen thuộc với Mộ Thiên Tuyết.

Thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội chợt cười nói:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là dư nghiệt Giặc Khăn Vàng. Một vạn năm ngàn năm trước các ngươi mai danh ẩn tích khỏi Hắc Ám Thâm Uyên thì ra là trốn đến Tam Thập Tam Thiên!

Lúc trước Mộ Thiên Tuyết tổ chức quân khởi nghĩa thái cổ chư tộc trong Hắc Ám Thâm Uyên, đối thủ chính của bọn họ là Ma Đạo

Hội. Nhưng quy mô quân khởi nghĩa thái cổ chư tộc không lọt vào mắt xanh thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội được.

- Chỉ là một đám kiến, các ngươi đã muốn chết vậy hãy chết tại đây đi!

Mộ Thiên Tuyết mang thuộc hạ đến cơ bản là nô lệ thái cổ chư tộc trước kia trong Hắc Ám Thâm Uyên. Đám người này dù cố gắng tu luyện đến đâu cũng không thể đạt đến cảnh giới Chân Thần, đối diện địa quân Hắc Ám Thâm Uyên đúng là bọn họ không đem lại nhiều tác dụng.

Nhưng Mộ Thiên Tuyết dẫn đầu khiến thái thượng trưởng lão Ma Đạo Hội hơi e ngại.

Tu vi của Mộ Thiên Tuyết hình như kém chút xíu mới đến Chân Thần thượng vị, nhưng nàng cho người cảm giác không yếu hơn Chân Thần thượng vị.

Thực lực thế này đã rất giỏi. Trước kia khi Lâm Minh mới vào Hắc Ám Thâm Uyên, Mộ Thiên Tuyết đa ở giữa Thiên Tôn và Chân Thần, trợ giúp hắn giết trưởng lão Chân ThầnMa Đạo Hội. Qua nhiều năm Mộ Thiên Tuyết đến thực lực cỡ này, tuy khoa trương nhưng không vượt mức tưởng tượng. Dù sao lúc trước Huyền Tình Thiên Hậu đã là tuyệt đỉnh Thiên Tôn, dù là Huyền Tình Thiên Hậu hay Mộ Thiên Tuyết đều có thiên phú siêu cao.

- Nhiều kẻ muốn chết thật, các ngươi đã ngu xuẩn đầu gỗ như thế thì hôm nay xuống địa ngục hết đi!

Đám Chân ThầnThâm Uyên Ác Ma đều tới hàng đầu đại quân ma tộc, đưa mắt nhìn có sau mươi Chân Thần.

Lùi về một vạn năm ngàn năm trước số lượng Ác Mađẳng cấp Chân ThầnHắc Ám Thâm Uyên khoảng hơn một trăm.

Nhưng chuyến đi Mộ Ma Thần tổn thất hơn hai mươi Ác Ma chân thân, chỉ còn lại hơn tám mươi.

Đám Thâm Uyên Ác Ma không biết bí mật Mộ Ma Thần, không biết ba mươi Ác Ma chân thân dạo gần đây tại sao chết. Dù biết cũng vô dụng, bọn họ không có đường lừa chọn, phải phục tòng mệnh lệnh của mộ chủ Mộ Ma Thần.

Mấy năm nay mộ chủ Mộ Ma Thần tu sửa Đế Cốt Hải gần như tan vỡ, lặng lẽ giết một số Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, bao gồm Chân Thần, Thiên Tôn bị Hồn Đế khống chế từ trước,d dầu vào Hồn tộc. Mộ chủ Mộ Ma Thần giết hết tất cả thành chất dinh dưỡng cho tu sửa Mộ Ma Thần.

Hiện tại Hắc Ám Thâm Uyên còn hơn sáu mươi Ác Ma chân thân đều bị mộ chủ Mộ Ma Thần phái đến đây.

Tuy số lượng Chân ThầnHắc Ám Thâm Uyên giảm bớt nhiều nhưng Tam Thập Tam Thiên không sánh bằng.

Mấy năm nay chủ nhân Tu La lộ lấy ra khí vận, mà Tu La lộ tích lũy trăm ức năm, phần lớn dùng trên người Lâm Minh, còn dư không bao nhiêu, bồi dưỡng ra mười mấy cao thủ Chân Thần đã là cực hạn. Mười mấy người này tính luôn Long Nha, Quân Bích Nguyệt, Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang, Cửu Nhi thiên tài tuấn kiệt vốn tự mình tu luyện,gần đột phá Chân Thần.

Trừ những người này ra còn lại bao gồm đám người Hắc Ám Ma Quân, Đế Vô Ngân tuy rằng đột phá Chân Thần, thực lực không quá mạnh. Cảnh giới mới vào Chân Thần đối với đám lão quái đột phá Chân Thần mấy ngàn vạn năm thì cách biệt rất lớn.

Mười mấy Chân Thần mới thăng cấp cộng thêm bảy, tám Chân Thần vốn có của Tam Thập Tam Thiên, rồi cộng với Triệt và Mặc, Thần Miểu Thiên Tôn đoạt xá Tạo Hóa Thánh Hoàng.

Tính tổng cộng sức chiến đấu đẳng cấp Chân Thần mà Tam Thập Tam Thiên có được khoảng hai mươi bảy, tám người, không bằng một nửa Hắc Ám Thâm Uyên.

Chân Thần kém hơn một nửa, số lượng Thiên Tôn càng thua xa.

Lúc trước Tam Thập Tam Thiên địa chiến, Thiên Tônthánh tộc, nhân tộc tử thương rất nhiều, thêm vào Hồn tộc cũng không bằng một phần tư Hắc Ám Thâm Uyên.

Thực lực sai biệt to lớn!

Thiên Tôn ở trước mặt Chân Thần tuy không có chút sức chống cự nhưngmấy trăm mấy ngàn Thiên Tôn tổ hợp lại bài bố thành đại trận thi sức chiến đấu cũng không thể khinh thường.

Dưới tình huống như vậy, Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên giao chiến kết quả đã rõ.

- Giết hết!

- San bằng Tam Thập Tam Thiên!

Ra tay trước là mười mấy Thâm Uyên Ác MaChân Thần trung vị trở lên dẫn đầu, ai nấy huyết khí sôi trào, sát khí.

Một khi ra tay sẽ không nương tình, ma quang rực rỡ, đánh đến trời long đất lở.

Phe Tam Thập Tam Thiên không chịu tỏ ra yếu thế, Mặc, Triệt, Mộ Thiên Tuyết, Thần Mộng, Lâm Hoang, Tiểu Ma Tiên cùng tấn công. Thần quang pháp tắc đốt cháy khung trời, nước biển Tu La hải đảo ngược lên hóa thành thần long bay lượn.

Đây là lần đầu tiên đánh nhau, giới hạn từ Chân Thần trung vị trở lên, một kích kia như hai phe đụng độ, chủ tướng lên sân chém giết. Thoạt trông là thăm dò nhưng thật ra ý nghĩa lớn lao, liên quan sĩ khí hai bên.

Nên Chân ThầnTam Thập Tam Thiênh ay Hắc Ám Thâm Uyên đều dốc hết sức ra.

Năng lượng tứ tán hay thần quang pháp tắc đỏ thẫm như máu, hăọc sáng rực như mặt trời đan xen vào nhau. Các tia chớp to như ngân mãng xuyên toa.

Trong cuộc quyết dấu điên cuồng này Tam Thập Tam Thiên luôn bị yếu thế hơn. Nhưng Mộ Thiên Tuyết, Tiểu Ma Tiên, Thần Mộng, Thần Miểu Thiên Tôn cắn răng kiên trì. Lúc này bọn họ tuyệt đối không thể yếu khí thế!

Thật ra Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên chênh lệch nhỏ nhất, là sức chiến đấu khác, Tam Thập Tam Thiên không thiếu thiên tài.

Quốc sư Đại Hồng ma quốc cười lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay lên. Càng nhiều Ác Ma chân thân tham gia chiến đấu, hơn sáu mươi đâu với hai mươi bảy, tám, số lượng chênh lệch lớn lao không cách nào bù đắp.

- Liều!

Phe Tam Thập Tam Thiên, tất cả Chân Thần xông lên.

Tu La hải dậy sóng thần, hai con cự thú bay ra khỏi Tu La hải. Chúng nó là mãnh thú trấn thủ Tu La hải, lúc này cũng cống hiến ra lực lượng của mình.

Nhưng mà chênh lệch chính là chênh lệch, không cách nào bù đắp.

Khi hai phe lần đầu tiên đánh nhau biến thành bão tố năng lượng vô tận, các Ác MaChân ThầnHắc Ám Thâm Uyên không tiêu hao bao nhiêu. Nhưng Chân ThầnTam Thập Tam Thiên ai nấy sắc mặt khó coi, có mấy Chân Thần mới vào thực lực chưa củng cố khóe miệng tràn ra tơ máu.

Chương 2463: Kiên trì đến cùng

Một Ma Vương đứng ra cười lạnh nhìn Võ giảTam Thập Tam Thiên:

- Thực lực không tệ, lúc trước đã xem hường các ngươi.

Ma vương vốn cho rằng thực lực Tam Thập Tam Thiên so với Hắc Ám Thâm Uyên như trứng chọi đá. Không ngờ sau khi thực lực Hắc Ám Thâm Uyên bị suy yếu, Tam Thập Tam Thiên chó cùng rứt giậu thế nhưng xuất hiện nhiều cao thủ như thế.

Trận dại chiến này tuy Hắc Ám Thâm Uyên thắng là cái chắc nhưng sẽ trả giá khá đắt.

Nhưng vậy thì sao? So với khiến Thâm Uyên Ác Ma lao ra Hắc Ám Thâm Uyên, triệt để trở thành chủ nhân Tam Thập Tam Thiên, khiến tộc Ác Ma kéo dài vạn ức năm, vượt qua lần sau vũ trụ đại phá diệt, nhữnghy sinh là đáng giá.

Bốn Ác Ma đẳng cấp Chân Thần thượng vị cùng ra tay, toàn thân dâng trào lực lượng ma tính hùng dũng tuônra nhưng không công kích Võ giảTam Thập Tam Thiên mà dựa vào bốn năng lượng vẽ ra một trận đồ to lớn.

Sau lưng đám Ác Ma đẳng cấp Chân Thần, tám ngàn sáu trăm Thiên Tôn, Hắc Ám Thâm Uyên bay vào trận đồ.

- Không tốt, bọn họ sắp liều mạng!

Hơn sáu mươi Chân Thần cộng thêm hơn tám ngàn Thiên Tôn, đây là tất cả lực lượng Hắc Ám Thâm Uyên. Hiện giờ bọn họ bày thành đại trận,cùng nhau ra tay, uy lực một kích kia dữ dội cỡ nào.

Đối với Võ giả chiến đấu quy mô lớn thì tác dụng của chiến trận vô cùng rõ ràng. Nếu công kích rải rác sẽ bị chiến teận đánh tan.

Hắc Ám Thâm Uyên đã bày chiến trận, cách ứng đối duy nhất của

Tam Thập Tam Thiên là cũng bày chiến trận cứng đối cứng.

Nhưng trong tình huống thực lực tổng thể kém xa Hắc Ám Thâm Uyên, va chạm chiến trận như vậy Tam Thập Tam Thiên tất nhiên tử thương thảm trọng.

Chết không đáng sợ, chỉ sợ chết vô nghĩa.

Trận chiến cuối cùng không ai giữ lại thực lực. Võ giảTam Thập Tam Thiên bức ra tinh huyết trong người, cạn kiệt tiềm năng sinh mệnh của mình.

Mọi người ôm quyết tâm sẽ chết mà chiến đấu. Không ai ôm lòng may mắn, không người thụt lùi, bởi vì bọn họ đã không có đường lui.

Khi Võ giảTam Thập Tam Thiên liều mạng lao lên, dưới chân mọi người, Tu La hải bị tách ra. Một thạch đà loang lổ nổi lên mặt biển bay lên trời.

- Phân thân Ác Ma Lâm Minh!?

Võ giảTam Thập Tam Thiên biết phân thân Ác Ma Lâm Minh, là linh bảo Chân Thần của chủ nhân Tu La lộ, lúc trước cơ hồ bị mộ chủ Mộ Ma Thần đánh nát. Mọi người cho rằng phân thân Ác Ma Lâm Minh đã bị hư hao, không ngờ nó đột nhiên xuất hiện vào lúc này.

- A? Đó là...

Mọi người trông thấy trên phân thân Ác Ma Lâm Minh lấp lóe trận văn Tu La thiên đạo, chẳng lẽ là... Chủ nhân Tu La lộ!?

Võ giảTam Thập Tam Thiên đã cùng đường, đột nhiên thấy trận văn Tu La thiên đạo, cực kỳ kích động. Nếu chủ nhân Tu La lộ ra tay thì đại quân Ác Ma trước mắt không đáng lo.

Mọi người mong chờ, muốn nhìn cảnh chủ nhân Tu La lộ thi trinẻ bàn tay che trời đại sát tứ phương.

Nhưng cảnh tượng đó không xuất hiện, trận văn chạm khắc trên phân thân Ác Ma Lâm Minh bắn ra biến thành từng luồng thần quang bao phủ một phương thiên địa.

Một truyền âm uy nghiêm vọng bên tai tất cả Võ giảTam Thập Tam Thiên:

- Dùng Tiểu Hắc làm gốc, bảo vệ ta một tháng.

Bọn họ phân biệtđược là giọng của Lâm Minh.

Tuy âm điệu giống Lâm Minh nhưng thanh âm chất chứa khí thế, uy nghiêm như vạn cổ chí tôn, khiến mọi người lòng rung lên.

Bọn họ hiểu ngay tại ra taykhông phải chủ nhân Tu La lộ mà là Lâm Minh!

Thật ra đại trận xuất hiện trước mắt mọi người không đơn thuần là trận pháp Tu La thiên đạo mà Lâm Minh dung hợp vũ trụ thiên địa, vũ trụ nhân thể thi triển ra Thiên Nhân đại trận.

- Nhân Hoàng bệ hạ đang bế quan cũng có thể ra tay?

Lâm Minh dặn là bảo vệ hắn một tháng chứ không phải một trăm năm như lúc trước bọn họ dự đoán.

Không lẽ trong một tháng Lâm Minh có thể xuất quan?

Nhiều người hiểu ra điều này, rất kích động. Bọn họ không biết vì khiến thời gian xuất quan sớm hơn mà Lâm Minh vắt óc tốn nhiều công sức. Mộ chủ tính chính xác ngày Lâm Minh nên phát động dại chiến cuối cùng trước thời hạn để hủy diệt hắn.

Võ giảTam Thập Tam Thiên siết chặt nắm tay:

- Bảo vệ Nhân Hoàng bệ hạ một tháng sau!

Lúc trước gần như tuyệt vọng, bây giờ rõ ràng hơn. Chỉ cần bảo vệ Lâm Minh một háng là bọn họ còn đường sống.

Chỉ cần bảo vệ được Lâm Minh, huyết mạch chủng tộc Tam Thập Tam Thiên sẽ kéo dài tiếp, đây là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Thiên Nhân đại trận bao phủ toàn bộ Võ giảTam Thập Tam Thiên.

Lúc này không có người do dự, bọn họ dốc hết sức mạnh ra đánh vào đại trận.

Đại trận hình thành màn sáng to lớn bắn ra bốn phương tám hướng đụng chạm mạnh với chiến trận Thâm Uyên Ác Ma.

Đại trận Ác Ma tan vỡ, mấy chục Thiên TônThâm Uyên Ác Ma hứng chịu năng lượng trùng kích từ cú va chạm đại trận, thân thể nháy mắt nổ nát thành huyết vụ thịt nát!

Trong cú va chạm đáng sợ Thiên Tôn chết chỉ trong khoảnh khắc.

Bốn ma vương đồng thanh hét lên:

- Rút!

Tam Thập Tam Thiên phản công vượt ngoài dự đoán của bọn họ.

Bọn họ không ngờ Lâm Minh có bản lĩnh này, đang bế quan mà vẫn ra tay quấy nhiễu chiến đấu.

Bọn họ không biết ý đồ của Lâm Minh, không biết hắn vừa mới truyền âm khiến Võ giảTam Thập Tam Thiên bảo vệ hắn một tháng.

Loại tính toán này không thể để tộc Ác Ma biết, không thì trong một tháng bọn họ sẽ liều mạng công kích.

- Tiểu tử này, cái hết ngay trước mắt còn ráng vùng vẫy bằng được.

- Hừ! Chỉ kéo dài thời gian. Đây là đại trận chỉ thủ chứ không tấn công, giống như vỏ rùa. Chúng ta cứ vây quanh đánh, sớm muộn gì sẽ đánh nát nó!

Bốn ma vương rất nhanh nhìn thấu điểm yếu của Thiên Nhân đại trận, đây đúng là đại trận chỉ thủ chứ không tấn công. Đối với Lâm Minh thì phòng thủ đã là thắng.

Nhưng thủ một tháng trong khi bị đại quân Ác Ma vây công nói thì dễ.

Va chạm vứa rồi tuy làm mấy chục Ác Ma Thiên Tôn chết thảm nhưng tình huống Võ giảTam Thập Tam Thiên cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nhiều người vừa mới thiêu đốt tinh huyết, sinh mệnh tiềm năngtiêu hao lớn. Rất nhiều người bị thương khá nặng.

- Người bệnh lập tức chữa thương, không bị thương thì thủ hộ đại trận. Tất cả đan dược quý giá lấy ra hết cho người bị thương dùng!

Người nói chuyện là Thần Mộng, nàng lấy mình làm gương trực tiếp cống hiến Tu Di giới, tất cả đan dược quý giá bên trong bị nàng đổ ra hết.

Đám người Phiêu Vũ Thần Vương, Thiên Cương Thần Vương, Đế Thích Già ngay sau đó cũng lấy hàng cất chứa ra. Võ giảHồn tộc, thái cổ thần tộc lần lượt hưởng ứng.

Một tháng là trận đánh lâu dài, đan dược quý hiếm, các loại năng lượng thạch trở nên vô cùng quý giá, phải tính toán sắp xếp. Lúc này không giấu cất gì nữa, mọi người hiểu rằng chỉ khi chung sức đồng lòng mới vượt qua kiếp nạn này được.

Chương 2464: Thời hạn một tháng

- Chỉ thủ chứ không tấn công là chờ chết, hừ!

- Lâm Minh tuy mạnh nhưng còn đang bế quan, lại bị Ma Thần đánh thương, hắn bày ra trận pháp rồi làm sao?

Chân ThầnThâm Uyên Ác Ma luân phiên ra tay, hợp sức nghiền nát đại trận che trước mặt bọn họ. Họ cho rằng năng lượng trong trận pháp có hạn, miễn đến điểm cực hạn thì trận pháp sẽ tan nát, chờ đợi Võ giảTam Thập Tam Thiên là trận đồ sát.

Nhưng sau khi đám Chân ThầnÁc Ma với ma lực kinh thế công kích hết lần này đến lần khác, bỗng biểu tình cả đám cực kỳ khó xem.

Phương đại trận này cứng rắn vượt sức tưởng tượng của họ, Ác Ma công kích lâu như vậy mà đại trận hao tổnnăng lượng không nhiều.

- Sao có thể như vậy?

Đám Chân ThầnThâm Uyên Ác Ma hoai hoang:

- Trận pháp này hơi tà môn, Lâm Minh đang bế quan mà có thể bày ra đại trận như vậy?

Không chỉ bọn họ, Võ giảTam Thập Tam Thiên ở trong Thiên Nhân đại trận cũng bị hiệu quả của trận pháp rung động.

Bọn họ ở trong đại trận càng cảm giác rõ ràng kết cấu năng lượng của đại trận.

Nó cấu thành hình tròn hoàn mỹ, như vỏ trứng gà. Khi Thâm Uyên Ác Ma công kích bình quân phân tán đến mỗi điểm trên màn sáng đại trận sẽ giảm áp lực xuống nhỏ nhất.

Đại trận này có tên Thiên Nhân đại trận, màn sáng trong đại trận là ‘thiên’, đám Võ giả bọn họ là ‘nhân’. Một đại trận kết hợp hoàn mỹ người và trận pháp.

Thực lực Thâm Uyên Ác Ma đáng sợ biết bao, hơn sáu mươi Chân Thần, hơn tám ngàn Thiên Tôn tập ủng tại đây nhưng bị một trận pháp chặn lại. Người bày ra trận pháp còn đang bế quan.

- Lâm Minh mạnh hơn chúng ta nghĩ rất nhiều, hèn gì Ma Thần đại nhân xem trọng hắn như thế.

- Vốn còn nghĩ rằng để chúng ta tiêu hao hết trận văn đại trận rồi các Ác Ma cùng tấn công, một hơi hủy diệt bọn họ nhưng giờ không được rồi.

- Đổi chiến thuật, trước tiên dùng chiến trận của chúng ta công phá đại trận phòng thủ của bọn họ!

Đám ma vương dẫn đầu nhanh chóng quyết định, dẫn hơn tám ngàn Ác Ma Thiên Tôn, sáu mươi mấy Chân ThầnÁc Ma bày ra chiến trận, trực tiếp công kích Thiên Nhân đại trận.

- Không thể khiến những Ác Ma thành công, chúng ta chỉ mới kiên trì một ngày.

- Còn hai mươi chín ngày, kiên trì đến phút cuối đi! Nếu không tất cả cố gắng của chúng ta sẽ nước chảy về đông!

Mắt thấy Thâm Uyên Ác Ma muốn liều mạng, Võ giảTam Thập Tam Thiên vận chuyển khí huyết toàn thấn, năng lượng ngập trời!

Thực lực của bọn họ không bằng Thánh Mỹ nhưng dựa vào Thiên Nhân đại trận thì chênh lệch giữa họ và Hắc Ám Thâm Uyên bị rút ngắn nhiều.

Hai mươi tám Chân ThầnTam Thập Tam Thiên trấn thủ hai mươi tám điể của đại trận. Một ngàn tám trăm Thiên Tôn, rải đều các màn sáng đại trận, dốc hết năng lượng toàn thân chống lại Thâm Uyên Ác Ma.

Thâm Uyên Ác Ma bắt đầu hành động. Trên bầu trời phía xa bị ma diễm ngập trời cắn nuốt.

Thần quang gào thét đâm xuyên thiên địa, đại quân Ác Ma công kích không chút xót thương giáng xuống Thiên Nhân đại trận.

Ầm!

Lực lượng như trăm ngàn ngôi sao cùng nổ, thiên địa mất sắc, trời trăng tối sầm.

Dù có Thiên Nhân đại trận bảo vệ nhưng không cách nào hoàn toàn ngăn cách năng lượng trùng kích. Màn sáng Thiên Nhân đại trận bị đánh ra sóng gợn như sóng nước khuếch tán bốn phương tám hướng.

Hai mươi mấy Thiên Tôn đứng mũi chịu sào không chịu nổitrùng kích như vậy, bọn họ hộc bãi máu văng ra ngoài. Có ba Thiên Tôn lúc bay ngược cơ bắp nổ nát, tan xương nát thịt mà chết.

Có người chết!

Từ khi đại chiến tận thế đến, lần đầu tiên bên Tam Thập Tam Thiên có người chết.

Tổn thất ba Thiên Tôn, nhìn như không nhiều nhưng mọi người biết đây chỉ là bắt đầu.

Thời hạn một tháng mới chỉ qua ngày đầu tiên.

Theo thời gian trôi qua, chiến đấugay cấn, năng lượngtiêu hao sẽ ngày càng nhiều, tăng số người chết lên heo.

Đây là cuộc chiến bảo vệ vượt mọi khó khăn gian khổ, hy vọng sống sót chính là kiên trì đến cùng!

Giọng Thần Mộng vang vọng trong Thiên Nhân đại trận:

- Chữa thương!

Ba Thiên Tôn đã chết thì xác không thành hình bị đồng bạn dọn dẹp sơ bỏ vào Tu Di giới.

không ai đau hương, ai điếu, bởi vì bọn họ không biết khi nào đến lượt mình thành xác chết lạnh lẽo bị người cất đi.

Nếu trận chiến này có người may mắn sống sót thì xác bọn họ sẽ được chôn, bọn họ được truy phong làm anh hùng, được lịch sử và hậu nhân ghi nhớ.

Nếu mọi người chết hết thì xác bọn họ sẽ bị nghiền xương thành tro, bị những Thâm Uyên Ác Ma sống cười nhạo nô lệ chết đi.

Võ giảTam Thập Tam Thiên yên lặng không trấn áp, nhanh chóng phân phát đan dược. Mọi người tĩnh tọa điều tức, bởi vì bọn họ biết rất nhanh đợt công kích tiếp theo của Thâm Uyên Ác Ma sẽ đến.

Hiện tại bọn họ chỉ thủ chứ không tấn công, như vậy số Thâm Uyên Ác Ma sẽ không giảm bớt.

Ngược lại bọn họ e rằng mỗi lần va chạm sẽ có một số người chết. Chết càng nhiều người thì lực lượng phong thủ càng yếu, phòng thủ yếu sẽ chết nhiều hơn, cuối cùng tan rã.

- Đám chủng tộc đê tiện này thật khó chơi.

Bốn ma vươngsắc mặt có chút âm trầm, một lần công kích mới giết được ba Thiên Tôn, chiến quả như vậy là không thể chấp nhận.

- Có nhiều người thiêu đốt tinh huyết, phục hồi khó khăn hơn. Địa quân Ác Ma chúng ta không ai thiêu đốt tinh huyết, tốc độ phục hồi sẽ mau hơn bọn họ.

- Cứ tiêu hao thế này bọn họ thua chắc.

- Thiêu đốt tinh huyết? Hừ!

Tông chủ Tu Di giới mắt lóe tia sáng lạnh:

- Bọn họ có nhiều người, mỗi lần rút ra một phần thiêu đốt tinh huyết cũng có thể kéo dài thật lâu! Ta không muốn cho họ sống lâu như vậy, đây cũng là điều Ma Thần đại nhân dặn, nhanh chóng hủy diệt họ! Bọn họ có thể thiêu đốt thì chúng ta cũng có thể thiêu đốt! Lục đại tông môn chúng ta mấy năm nay tích lũy không biết bao nhiêu huyết đan cùng thiên tài địa bảo, nếu chỉ cho Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn thì dù thiêu đốt tinh huyết chúng ta cũng có thể bổ sung lại thiếu hụt khí huyết cho họ.

- Không sai! Không cần kéo dài, diệt bọn họ!

Thâm Uyên Ác Ma bắt đầu uống huyết đan, phục hồi thực lực.

Ai nấy sát khí ngút trời, sát ý sôi trào toàn thân. Dù cách Thiên Nhân đại trận thi Võ giảTam Thập Tam Thiên cũng cảm nhận rõ ràng.

Thâm Uyên Ác Ma trị thương chưa đến một ngày lại lần nữa phục hồi đến trạng thái cao nhất.

Bọn họ lại bày ra chiến trận muốn xé nát Thiên Nhân đại trận, xuất hiện có nhiều Ác Ma chọn thiêu đốt tinh huyết.

Năng lượng khủng bố ngưng tụ phía chân trời.

Tu La Hải dâng trào, khung trời run rẩy. Bốn Ác Ma chân thânthượng vị cười nanh tranh:

- Lâm Minh, mặc cho ngươi có tư chất trác tuyệt cỡ nào thì lần này sẽ nuốt hận từ đây!

Chương 2465: Thời hạn một tháng

Ong ong ong ong ong!

Ong ong ong ong ong!

Trên bầu trời, năng lượng của hơn tám ngàn Thâm Uyên Ác Ma tụ tập lại với nhau biến ra Ma Thần ảo to lớn.

Ma Thần này như vị thần tổ diệt hế toát ra uy áp khủng bố nhìn xuống thương sinh!

- Đó là thứ gì?

Phe nhân tộc có nhiều Võ giả mới điều tức xong nhìn dị tượng Ma Thần to lớn trên bầu trời có cảm giác cực kỳ áp lực.

Dù cách Thiên Nhân đại trận thì khí thế Ma Thần cũng khiến bọn họ hơi ngộp thở.

Võ giả Tam Thập Tam Thiên tu vi yếu chút chịu không nổi mặt nhợt nhạt, lòng bàn tay thấm mồ hôi.

- Là chiến trận, uy lực lớn hơn cái đầu. Nếu ta không đoán sai thì trong chiến trận này dung nhập trận văn Ma Thần!

Người nói chuyện là mặc, với ánh mắt của lão hơn hẳn Võ giả Tam Thập Tam Thiên bình thường.

Tim Đế Thích Già rung lên:

- Trận văn Ma Thần?

Bọn họ đã nghe nói về Ma Thần rất nhiều lần, Ma Thần hình như là người sáng lập Mộ Ma Thần.

Triệt cười khổ nói:

- Giống như Lâm Minh đưa lực lượng pháp tắc gia cố vào người chúng ta, Thâm Uyên Ác Ma cũng có thể tìm trận văn đẳng cấp càng cao gia cố cho sức mạnh của mình. Chúng ta sẽ gặp khó khăn đây.

Trận chiến này gian khổ hơn Triệt tưởng tượng.

Mặc kệ đại quân Ác Ma dung nhập trận văn gì vào chiến trận, Võ giả Tam Thập Tam Thiên không quan tâm điều đó. Thứ duy nhất bọn họ có thể làm là dốc hết sức ra ngăn cản tất cả.

Ma Thần rống to:

- Grao!

Ma Thần rống nát nhật nguyệt sơn hà, nó giống như màn đêm vô biên lao xuống phủ trùm đại trận Võ giả Tam Thập Tam Thiên.

Răng rắc!

Thiên Nhân đại trận phát ra tiếng giòn vang không chịu nổi gánh nặng, bề mặt nứt rạn.

Đây là lực lượng đủ hủy diệt thế giới, mấy trăm Thiên Tôn đứng mũi chịu sào người rung mạnh văng ra ngoài cùng lúc. Trùng kích trường đao như vậy bọn họ như lá cây nhỏ trong tố cuồng phong không có sức chống cự. Quân Bích Nguyệt đẳng cấp Chân Thần cũng hộc ngụm máu nhuộm đỏ quần áo trắng.

Trong khi thụt lùi tiếng gào thảm thiết của Thiên Tôn Tam Thập Tam Thiên liên tục vang lên:

- A! A! A!

Có người không chịu nổi sóng xung kích năng lượng tàn phá đã nổ banh xác.

Mọi người nhìn sinh mạng sống sờ sờ bị xé nhỏ.

Bão năng lượng như thế nếu giữ cho năng lượng hộ thể hoàn chỉnh thì có thể chống đỡ, nếu năng lượng hộ thuẫn nổ nát thì nháy mắt tan xương nát thịt.

Cách chết thảm thiết khiến người da đầu tê dại.

Gió bão tàn phá khoảng một nén nhang mới dần lặng xuống. Tu La hải bị bốc hơi khô, hơn hai mươi Võ giả Tam Thập Tam Thiên chết trận. Rất nhiều người không thấy xác chỉ tìm được chút thịt mơ hồ.

- Thảm quá!

Người chết toàn là hùng chủ Tam Thập Tam Thiên, nhiều người đã sống ngàn vạn năm. Bọn họ ở trong thế giới thứ cấp của mình là chúa tể, nhưng trong đại chiến đẳng cấp này thì vô cùng yếu ớt.

Liệm xác chết không thành hình, lòng Võ giả Tam Thập Tam Thiên tràn ngập bi tráng.

Nhưng không ai dừng lại ai điếu người chết, bọn họ không cần đám người Thần Mộng ra lệnh đã lục tục tĩnh tọa điều tức, chuẩn bị nghênh tiếp đợt chiến đấu càng thảm khốc hơn.

Thần Mộng lo lắng vết thương của Quân Bích Nguyệt:

- Quân Bích Nguyệt, có sao không?

Hiện giờ Tam Thập Tam Thiên chỉ còn lại hai mươi tám Chân Thần, hao tổn Thiên Tôn chưa đến mức thương gân động cốt. Nhưng hai mươi tám Chân Thần này mỗi người chết đi sẽ dẫn đến trận pháp thiếu một góc, áp lực càng lớn.

Quân Bích Nguyệt cố mỉm cười nói:

- Còn được.

Quân Bích Nguyệt tỏ vẻ mình còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Triệt lấy ra một viên đan dược đưa cho Quân Bích Nguyệt, ra hiệu nhanh chóng điều tức.

Phương xa, quốc sư Đại Hồng ma quốc mặt tái nhượt oán hận nói:

- Đám tiện dân này!

Công kích vừa rồi quốc sư Đại Hồng ma quốc và mấy Chân Thần thượng vị làm môi giới đại trận nên cũng tiêu hao rất lớn.

Dù đã đánh nứt Thiên Nhân đại trận nhưng vết rạn thế này còn xa mới đến mục tiêu đại trận vỡ nát. Mắt thấy trận pháp tự động chữa lành khiến đám đông Ác Ma giật mình, trận pháp này mạnh hơn bọn họ nghĩ.

- Hừ! Để xem bọn họ có thể kiên trì đến lúc nào.-

Một trận đánh lâu dài diễn ra giữa Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên. Mỗi ngày có Võ giả Tam Thập Tam Thiên chết, đôi lúc tận mười mấy người, có mấy chục người.

Mọi người đã thói quen có chiến hữu bên cạnh chết đi, tận mắt thấy nhiều sống chết khiến các hùng chủ Tam Thập Tam Thiên không còn sợ hãi cái chết.

Bọn họ rất yêu quý sinh mệnh nhưng càng sợ chủng tộc huỷ diệt, sợ sau khi họ chết rồi con cháu đời đời làm nô lệ cho Thâm Uyên Ác Ma, thậm chí là súc vật nuôi nhốt, muốn xâm lược lúc nào tùy thích.

Kịch chiến mười hai ngày, Võ giả đẳng cấp Thiên Tôn Tam Thập Tam Thiên gồm hơn ba trăm người tổn thất.

Ba Chân Thần bị thương. Trong đó Quân Bích Nguyệt bị thương nặng nhất, không phải vì gã yếu. Thật ra thực lực của Quân Bích Nguyệt nổi trội trong Chân Thần hạ vị, nhưng gã liên tục hai lần hứng chịu đại trận ma tộc trùng kích ngay mặt. Hai lần bị thương chồng lên nhau thì Quân Bích Nguyệt bị tổn hại nặng cũng là bình thường!

Dù trong tình huống này Quân Bích Nguyệt không chịu rút xuống tiền tuyến, bởi vì tình hình hiện tại không cho phép gã lui xuống.

Ngày thứ mười lăm, đã có hơn bốn trăm người Thiên Tôn Tam Thập Tam Thiên chết.

Với Thiên Nhân đại trận thì hai mươi tám Chân Thần là quan trọng nhất, là căn cơ đại trận. Nhưng Thiên Tôn cũng không thể thiếu, một ngàn tám trăm Thiên Tôn liên hợp lại phát huy ra sức chiến đấu cực kỳ quan trọng.

Mấy ngày nay sức chiến đấu tôn giai thiếu đi mấy chục người không là gì, nhưng tổn thất mấy trăm người làm độ mạnh Thiên Nhân đại trận không bằng trước kia.

Các đợt công kích, vết rạn trên đại trận ngày càng nhiều, phục hồi cũng càng lúc càng chậm.

Võ giả Tam Thập Tam Thiên cảm nhận áp lực tăng thêm mãnh liệt. Phe Hắc Ám Thâm Uyên hầu như không có Ác Ma chết, tối đa chỉ có chút Ác Ma bởi vì thiêu đốt tinh huyết quá độ tạm thời rút xuống tinè tuyến tu dưỡng.

Trong tình huống thực lực tổng thể kém hơn gấp đối, đối phương chọn dùng chiến thuật xa luân chiến khiến Võ giả Tam Thập Tam Thiên chậm rãi kiên trì không nổi nữa.

Cách thời gian Lâm Minh yêu cầu mới qua một nửa.

Thật sự có thể kiên trì một thángsao? Không người nào dám bảo đảm.

Có lẽ trước khi thời hạn một tháng đến Võ giả Tam Thập Tam Thiên đã chết trận hết.

Từ ngày thứ mười sáu thì công kích bên Thâm Uyên Ác Ma bớt dồn dập.

Tình hình này không làm đám cao tầng Tam Thập Tam Thiên như Thần Mộng nhẹ nhõm ngược lại tâm tình càng thêm trầm trọng, bọn họ đã ý thức được đây là bình tĩnh trước cơn bão, Thâm Uyên Ác Ma uấn nhưỡng công kích càng kh ủng bố hơn.

Chương 2466: Tà

Thần Mộng dự liệu không sai, đúng là tộc Ác Ma đang tích góp lực lượng. Nhưng công kích tiếp theo của Ác Ma hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Tam Thập Tam Thiên.

Lắng xuống ba ngày sau, đến ngày thứ mười tám Thâm Uyên xâm nhập.

Đột nhiên gió nổi mây phun, trên bầu trời vạn dặm khung trời bị xé rách, một đường hầm không gian bỗng dưng sinh thành.

- Đường hầm không gian!

Nhìn đường hầm không gian, lòng Võ giả Tam Thập Tam Thiên thít chặt. Lúc trước mộ chủ Mộ Ma Thần công kích, bao gồm Thâm Uyên xâm nhập đều hoàn thành qua đường hầm không gian.

Đột nhiên xuất hiện đường hầm không gian, tám, chín phần mười đến từ Hắc Ám Thâm Uyên. Đó tuyệt đối không phải là tin tức tốt.

- Là viện quân của Hắc Ám Thâm Uyên?

- Đại quân Thâm Uyên có ở đây gần như buộc chúng ta vào đường cùng, nếu thêm viện quân thì chúng ta chết chắc!

Võ giả Tam Thập Tam Thiên nói chuyện người nhiễm vết máu. Không ai nghi ngờ nếu trong đường hầm không gian có viện quân Thâm Uyên Ác Ma giết ra thì e rằng bọn họ không cố chống tới ngày hai mươi nổi.

- Grao!

Một tiếng rống kinh thiên động địa phát ra từ đường hầm không gian.

Khác với Võ giả Tam Thập Tam Thiên nghĩ, đi qua đường hầm không gian không phải địa quân tộc Ác Ma mà là một cái đầu ma quỷ to lớn.

Đầu ma quỷ như xương khô nhuộm máu, toàn thân cháy lửa màu tím sậm, độ cao và rộng vượt ngàn dặm, như một ngôi sao màu tím đỏ lơ lửng trên cao.

Dàu ma quỷ vừa xuất hiện đám Võ giả Tam Thập Tam Thiên cảm nhận áp lực kinh khủng phô thiên cái địa trút xuống. Áp lực kích phát vết hương của Thiên Nhân đại trận.

- Đây là thứ quái quỷ gì?

- Không biết!

Võ giả Tam Thập Tam Thiên nhìn cái đầu ma quỷ rất sợ hãi, một quái vật chỉ có cái đầu cũng là Thâm Uyên Ác Ma sao?

Dù đối phương có lai lịch gì thì chắc chắn rằng đầu ma quỷ là kẻ thù lớn của bọn họ.

Triệt và Mặc nhìn đầu ma quỷ trên bầu trời, sắc mặt khó xem nói:

- Nó...

Thần Mộng nhìn sắc mặt của Triệt và Mặc, tim rớt cái bịch:

- Hai vị tiền bối biết nó?

Cái đầu to lớn đột nhiên xuất hiện chắc cực mạnh mới khiến Triệt và Mặc như vậy.

Hiện tại Thần Mộng chỉ có thể trông chờ từ Triệt và Mặc cung cấp nhiều thông tin về đầu ma quỷ.

Triệt và Mặc là người hầu của Tu La, biết rõ đại chiến thượng cổ trăm ức năm trước như thế nào, mở miệng nói:

- Nếu chúng ta không nhìn lầm thì

Cái đầu to này là... Tà, một trong sáu đồ đẳng Ác Ma!

Lời thốt ra toàn trường giật mình:

- Tà!? Làm sao có thể?

Giờ Võ giả Tam Thập Tam Thiên đã biết Minh, Hồng, Hồn Đế đều là phân thân của Thánh Điển. Hiện tại mộ chủ Mộ Ma Thần bế quan sớm đã dung hợp ba phân thân.

Ác Ma đẳng cấp đồ đằng khác như Tà, Trụ, U vân vân đều đã chết, trong trăm ức năm trước đã bị chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vương giết.

- Đúng là Tà chết rồi nhưng là Ác Ma đẳng cấp đồ đằng có thể tái sinh. Trong Mộ Ma Thần nhận Hắc Ám tế điển là có thể sáng tạo ra một Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

Lời Triệt và Mặc khiến trong lòng mọi người dâng lên cảm giác tuyệt vọng. Đột nhiên xuất hiện một Ác Ma đẳng cấp đồ đằng, đây là tồn tại chỉ đứng sau cường giả vượt qua Chân Thần.

Đại quân Thâm Uyên Ác Ma đã khiến bọn họ bất lực chống cự, cộng thêm Tà thực lực mạnh hơn tất cả mọi người, có thể tưởng tượng kết cuộc của bọn họ.

Sợ rằng Thiên Nhân đại trận sẽ nháy mắt nổ nát.

Thần Mộng cắn chặt môi:

- Lâm Minh...

Thần Mộng nhìn chằm chằm vị trí Lâm Minh bế quan, khẽ thở dài lầu bầu:

- Ngươi bảo vệ chúng ta nhiều lần nhưng chúng ta không thể bảo vệ ngươi một lần được sao?

- Đừng hoảng, đây đúng là Tà nhưng thực lực của hắn chưa chắc mạnh như các người tưởng tượng. Sáu Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nói là thông qua Hắc Ám tế điển thử hách mà sinh ra nhưng thật ra bọn họ thuộc về lực lượng mộ chủ Mộ Ma Thần, là mộ chủ Mộ Ma Thần tách lực lượng của mình ra phong trong người Ác Ma đẳng cấp đồ đằng.

- Hiện tại mộ chủ Mộ Ma Thần bế quan, hắn cần cố gắng ngưng tụ càng nhiều lực lượng càng tốt, không cách nào sáng tạo ra một Tà hoàn chỉnh. Hơn nữa Tà trước mắt này mới thành hình trong mấy vạn năm, thực lực có lẽ không bằng Ác Ma đẳng cấp đồ đằng thật sự.

Triệt và Mặc đang nói chuyện thì Tà đã công kích.

Tà gầm rống, ha to miệng rộng bắn ra luồng thần quang màu máu. Thần quang này dung hợp tất cả lực lượng đại quân Thâm Uyên Ác Ma hắc ám bắn xuống Thiên Nhân đại trận.

Bùm!

Thiên Nhân đại trận bỗng nhiên run lên, vỏ dày ngoài đại trận bị một kích đấm thủng.

Mấy Võ giả Tam Thập Tam Thiên bị cuốn vào, trong phút chốc thành tro. Mắt thấy thần quang sắp hoàn toàn xé rách đại trận Võ giả Tam Thập Tam Thiên, vào phút chỉ manh treo chuông mấy người Thần Mộng, Mộ Thiên Tuyết, Mặc, Triệt, Lâm Hoang, Tiểu Ma Tiên, Thần Miểu Thiên Tôn đoạt xá Tạo Hóa Thánh Hoàng, đám người mạnh nhất Tam Thập Tam Thiên, bảy người cùng ra tay.

Thần Mộng đứng mũi chịu sào, nàng cạn kiệt lực lượng thần hồn của mình chém ra nhát kiếm.

Nhưng Thâm Uyên Ác Ma uấn nhưỡng công kích kia cường đại biết mấy, Thần Mộng bị lực lượng hùng hồn đập mạnh vào ngực, cánh tay gãy xương, thân thể bay rớt ra ngoàihộc bãi máu.

Đám người v cảm giác lực lượng cực kỳ tà ác xâm nhập vào thân thể, lực lượng khiến sự sống trong người họ nhanh chóng tiêu hao. Có luồng tử khí xông vào thế giới trong người bọn họ, cảm giác lạnh băng khiến bọn họ cảm thấy mình ắp đối mặt cái chết.

Có người kinh kêu:

- Thần Mộng tiền bối!

- Cơ tiên tử!

Nhưng lúc này không rảnh lo nhiều.

Thần Mộng che ngực nói nhanh:

- Sửa lại đại trận, không tiếc trả giá!

Thiên Nhân đại trận bị xé rách một cái lỗ, đã có Thâm Uyên Ác Ma từ lỗ hổng này xông vào Thiên Nhân đại trận.

- Giết!

Mắt Võ giả Tam Thập Tam Thiên đỏ ngầu liều lĩnh giết hướng Thâm Uyên Ác Ma. Xông pha đằng trước nhất là bảy, tám Thâm Uyên Ác Ma. Bọn họ trực tiếp bị ánh sáng các loại pháp tắc nghiền nát, không chừa mẩu xương.

Thần Mộng bát chấp vết thương miễn cưỡng vận chuyển một ngụm thần nguyên mở ra không gian Thần Mộng. Nàng dùng lực tràng của mình phủ lên lỗ hổng Thiên Nhân đại trận.

Trong phút chốc nhiều Chân Thần bị lực tràng của Thần Mộng ngăn cách bên ngoài. Những Hắc Ám Ma Quân đã bay vào Thiên Nhân đại trận thì như con ruồi bay lung tung, rơi vào ảo giác của lực tràng Thần Mộng, không phân rõ ảo cảnh cùng hiện thực.

Dùng nhiều đối ít, Hắc Ám Ma Quân nhanh chóng bị chém giết. Thiên Nhân đại trận chậm rãi phục hồi lại, nhưng lúc này không có người vui nổi.

Mặt Thần Mộng không còn chú máu, lần lượt bị thương thế này mặc cho nàng cố gắng cỡ nào cũng không thể phục hồi lại trước đợt công kích tiếp theo của Thâm Uyên Ác Ma.

Đám người Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang cũng không tốt lành gì, lần sau bọn họ biết lấy gì ngăn Thâm Uyên Ác Ma tấn công?

Phút cuối cùng sắp đến sao?

Chương 2467: Bảo vệ lặng thầm

Chiến đấu thảm liệt chưa từng có. Khi Võ giảTam Thập Tam Thiên không tiếc mọi giá hém giết Thâm Uyên Ác Ma, tu sửa Thiên Nhân đại trận thì đột nhiên từ lỗ hổng đại trận có tám Thâm Uyên Ác Mađẳng cấp Chân Thần liều lĩnh xông vào.

Tám Thâm Uyên Ác Ma vốn không bị không gian của Thần Mộng ảnh hưởng, mắt đỏ ngầu như dã thú, đã đánh mất trí tuệ và lý trí.

Tiểu Ma Tiên kinh kêu:

- Cẩn thận!

Tiểu Ma Tiên cảm nhận dao động năng lượng tà ác từ tám người này, nàng vô cùng quen thuộc với nó, thuộc về lực lượng thế giới của mộ chủ Mộ Ma Thần.

Khi kết hợp với ánh mắt giống như dã thú tràn ngập giết chóccủa tám Chân Thần, Tiểu Ma Tiên hiểu ngay tám Chân Thần là con khối bị mộ chủ Mộ Ma Thần khống chế.

Bọn họ giống như Minh Đồng, trung thành tuyệt đối với mộ chủ Mộ Ma Thần, không hề sợ chết.

Tiểu Ma Tiên định nhắc nhở mọi người cẩn thận tám Ác Ma chết người này thì trong khoảnh khắc chuyện khiến người run rẩy xảy ra.

Tám Ác Ma đẳng cấp Chân Thần không nói không rằng lao tới đại trân, nhào vào hai mươi tám Chân Thầnnhân tộc, không do dựtự bạo!

Bốn Ác Ma xông đến chỗ thái cổ thần tộc, thánh tộc, nhân tộc, Chân ThầnTu La lộ.

Bốn Ác Ma khác lao vào Thần Mộng, bọn họ nhìn ra lãnh tụ thật sự của Tam Thập Tam Thiên nên muốn phá hủy nòng cốt Võ giảTam Thập Tam Thiên trước.

- Thần Mộng tiền bối!

Giờ khắc này, Tiểu Ma Tiên, Mộ Thiên Tuyết, Lâm Hoang lao hướng Thần Mộng. Nhưng bốn Chân Thần không do dựtự bạo, xảy ra quá đột ngột cộng thêm sức bật, xung lực Chân Thần tự bạo khiến đám người Tiểu Ma Tiên không kịp ngăn cản.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chân Thần tự bạo thi lực lượng cường đại biết bao, đặc biệt lành ững Chân Thần bị Hồn Đế khống chế, khi tự sát chẳng hề do dự, đốt hết tất cả năng lượng, thần hồn.

Thần quang xẹt qua, mười mấy Chân ThầnTam Thập Tam Thiên bị cuốn vào bão giông vụ nổ.

- Thác Bạt huynh!

Phe thái cổ thần tộc, Đế Vô Ngân bị một Chân Thần tự bạo làm cơ thể nứt ra. Đây còn là nhờVõ giảthái cổ thần tộc tụ tập với nhau hợp sức ngăn Chân Thần tự bạo, không thì hơn phân nửa là gã đã tan xương nát thịt, vì thực lực của Đế Vô Ngân không mạnh bàng Chân ThầnÁc Ma tựa nổ.

Phe thánh tộc thì tình huống càng tệ. Dù có Phiêu Vũ Thần Vương che chở nhưng Chân Thầnthánh tộc vẫn gặp tổn hại nặng, Thiên Cương Thần Vương bị đâm thủng ngực, Chân Thầnthánh tộc mới thăng cấp khác bởi vì nội tình còn thấp đã tan xác trong vụ nổ.

Thảm nhất là Tề Thiên Thần Hoàng, Thần Hư Hồn Đế. Hai người cùng từ con đường ự học, Chân ThầnTam Thập Tam Thiên có chia trận doanh, Chân Thần trận doanh khác nhau tụ tập lại. Mới rồi tám Chân ThầnÁc Ma tự bạo, trận doanh khác phối hợp với nhau ngăn lại. Chỉ có thực lực Tề Thiên Thần Hoàng, Thần Hư Hồn Đế chẳng những đơn độc mà thực lực cũng yếu nhất.

Một trong hai người mà hành động một mình thì thực lực không bằng Chân ThầnÁc Ma tự bạo. Hiện tại Tề Thiên Thần Hoàng, Thần Hư Hồn Đế bị cuốn vào vụ nổ, hai người hét thảm người nát bấy, thần hồn bị xé rách!

Lúc này mọi người căn bản không kịp quan tâm Thần Hư Hồn Đế, Tề Thiên, Chân Thầnthánh tộc đã chết. Tất cả lo cho Thần Mộng.

Thần Mộng đứng mũi chịu sào, một người đối diện lực lượng bốn Chân ThầnÁc Ma tự bạo.

Đám người Mộ Thiên Tuyết chỉ ngăn Thần Mộng một chút, bão năng lượng khác hầu hết do một mìnhthần Mộng hứng chịu.

Không gian Thần Mộng tannát, người nàng đẫm máu, cơ thể như con bướm gãy cánh văng ra ngoài.

Tiểu Ma Tiên đón được Thần Mộng, đôi mắt tràn đầy lo lắng?

- Thần Mộng tiền bối!

Trong trận đại chiến này Thần Mộng là nòng cốt của bọn họ, nếu nàng bị gì ngoài ý muốnthì sĩ khí sẽ chịu đả kích lớn.

Thần Mộng bị thương càng thêm thương, mặt nhợt nhạt như giấy vàng, khóe miệng chảy máu.

Mặc nhìn Thần Mộng liền biết tình huống của nàng,

- Hồn hải xé rách, sinh mệnh cạn kiệt, trong thời gian ngắn gần như không thể chiến đấu.

Lòng Mặc chìm xuống.

Thần Mộng là cột trụ Tam Thập Tam Thiên, Thần Mộng mà gục ngã thì trận chiến này làm sao đánh?

Hiện tại còn lại mười ngày, Thâm Uyên Ác Ma xuất hiện trợ lực cường đại, bọn họ thì bị tổn thất nặng nề. So sánh thế này có ngày bọn họ sẽ không chịu nổi nữa.

Tiểu Ma Tiên nhìn nơi Lâm Minh bế quan, cắn chặt môi:

- Lâm Minh, mau lên đi.

Tiểu Ma Tiên biết chắc chắn là Lâm Minh vào thời kỳ bế quan then chốt, ếu bị đánh gãy, có lẽ sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Lâm Hoang, Cửu Nhi bay qua, nắm chặt tay Tiểu Ma Tiên.

Lâm Minh là hy vọng duy nhất của bọn họ, họ kiên trì đến hiện tại vì dể hắn hoàn thành bế quan. Nhưng càng về sau càng khó khăn.

Còn lại mười ngày, trong dòng sông sinh mệnh của Chân Thần chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi. Hiện tại thời gian thành lạch trời va không thể với tới.

Có lẽ thật sự sẽ chết tại đây, chết cùng Lâm Minh cũng không khó chấp nhậ.

Tiểu Ma Tiên cười thảm một tiếng. Võ giảTam Thập Tam Thiên đang xử lý xácThần Hư Hồn Đế, Tề Thiên Thần Hoàng, Thông Thiên Thần Chủthánh tộc mới thăng cấp.

Ba Chân Thần chết, Thần Mộng bị thương tăng thêm tuyết đọng trĩu thân cây Tam Thập Tam Thiên.

Nhìn Thần Hư Hồn Đế chết tại đây, Thần Miểu Thiên Tôn vô cùng cảm thán:

- Thần Hư Hồn Đế...ài.

Thần Hư Hồn Đế là kẻ thù của Thần Miểu Thiên Tôn, gã từng muốn nghiền xương Thần Hư Hồn Đế thành tro. Nhưng hôm nay Thần Hư Hồn Đế chết thật, Thần Miểu Thiên Tôn có cảm giác thỏ chết cáo khóc, đối phương không vui vẻ gì.

Thần Hư Hồn Đế không phải người tốt, gã vong ân phụ nghĩa, cực kỳ ích kỷ. Nhưng hôm nay Thần Hư Hồn Đế chết trận vì Tam Thập Tam Thiên.

Đó không phải điều Thần Miểu Thiên Tôn mong muốn, gã không cao cả như vậy, nhưng vì không còn cách nào khác.

Tam Thập Tam Thiên hiện tại dù là phe chính nghĩa hay ma đầu tà phái, dù cho ngươi tội ác chồng chất, giết người vô số, lúc này phải buông hết hảy chiến đấu viò cho mình sống sót, thế nên mọi người không có đường lui.

Thiên Nhân đại trận chìm trong tĩnh lặng, không khí nặng nề chưa từng có.

- Không có cách nào khác sao?

Thần Mộng uống một viên đan dược, thanh âm yếu ớt hỏi rồi cười buồn lắc đầu.

Đại quân Hắc Ám Thâm Uyên lại tụ tập trước mặt Thần Mộng, nhưng đối với bọn họ thì chẳng là gì. Có lẽ bọn họ có hơn năm mươi Chân Thần.

Cộng thêm bốn Chân Thầnthượng vị, Tà chưa bị thương.

Chỉ cần một nhày là bọn họ sẽ phục hồi lành gần hết, khi đó là ngày tận thế của Tam Thập Tam Thiên.

Triệt ngập ngừng thanh âm tiêu điều:

- Có lẽ... Có lẽ... Còn một cách...

Thanh âm khẽ khàng nhưng mọi người lòng rung động.

- Cách gì?

Mắt mọi người sáng lên, tuy lý trí cho họ biết hiện tại đã rơi vào đường cùng, hầu như không cơ hội sống. Nhưng người nói chuyện là Triệt, người thủ hộ Tu La lộ luôn dễ dàng cho người hy vọng, dù chỉ là hy vọng cực kỳ xa vời cũng tốt, bọn họ sẽ dùng hết tất cả những gì mình có để tranhthủ. Ai chịu chấp nhận cái chết đâu?

Triệt và Mặc liếc nhau, chậm rãi nói:

- Âm Dương Tuyệt cốc, mộ của Hoang Nhân.

Đa số Võ giảTam Thập Tam Thiên chưa từng nghe về cái này,Âm Dương Tuyệt cốc, mộ của Hoang Nhân là sao? Không biết Triệt và Mặc nói cái gì.

Tim Tiểu Ma Tiên rung lên.

- Chỗ đó...

Người khác không biết Âm Dương Tuyệt cốc, mộ của Hoang Nhân nhưng Tiểu Ma Tiên từng đích thân đi.

Lúc ấy Lâm Minh còn là tu vi Thần Quân cảnh, lần đầu tiên bước vào Tu La lộ lịch lãm tình cờ gặp Tiểu Ma Tiên ở đại hoang. Hai người kết bạn cùng nhau trải qua nguy hiểm, bên nhau tại Uổng Tử cốc, trở thành phu thê.

Sau này hai người giết Thiên Minh Tử, vào trong Tu La lộ, tại thành Thần Văn Lâm Minh dùng thần văn thuật tham gia hội đấu giá thành Thần Văn, tích lũy số tài sản kết sù. Dùng số tiền đó mua sừng ngọc long, mật rắn nuốt trời, long tiên thảo, các dược leịu quý giá.

Những tài liệu này đều để luyện chế một loại đan dượctên gọi Tham Lam Thiên Chân ghi trong Thương Khung bát điển, dùng để mở khải thiên phạt đạo cung.

Lúc ấy Đạo Cung Cửu Tinh bị Tạo Hóa Thánh Hoàng lực lượng phong tỏa, muốn trùng kích Đạo Cung Cửu Tinh vô cùng khó khăn, Lâm Minh luyện chế Tham Lam Thiên Chân cần một chỗ đại hung.

Nơi Lâm Minh chọn chính là Âm Dương Tuyệt cốc, mộ của Hoang Nhân!

Cái chỗ này Lâm Minh phải trả giá cực đắt từ Thiên Cơ các tìm hiểu đến, luyện chế Tham Lang Thiên Châu rất thuận lợi, về sau Lâm Minh còn tu luyện trong mộ của Hoang Nhân.

Nhưng các cảnh tượng kỳ lạ trong mộ của Hoang Nhân khiến Tiểu

Ma Tiên ký ức khắc sâu.

Đầu tiên là bên ngoài Âm Dương Tuyệt cốc có tộc người khổng lồ rất giỏi bảo vệ. Lúc đó Tiểu Ma Tiên và Lâm Minh mất nhiều công sức mới vào mảnh đất bí mật này được.

Trong mộ của Hoang Nhân bàn cứ các con rùa đen siêu to như núi cao. Những con rùa đen đã chết, chỉ còn lại mai rùa khổng lồ tráng lệ. Mỗi mai rùa trên lưng cõng quan tài cổ cao vút đâm mây.

Từ nhữn quan tài này là biết mộ của Hoang Nhân đúng là một ngôi mộ, nhưng ‘hoang nhân’ có ý nghĩa gì thì Tiểu Ma Tiên không biết.

Có người truyền thuyết cái gọi là ‘hoang nhân’ ý chỉ nô bộc người khổng lồ lúc trước cùng chủ nhân Tu La lộ chinh chiến tứ phươngkhông biết thật giả.

Hôm nay nghe Triệt và Mặc nói Tiểu Ma Tiên chợt nhớ quá khứ cùng Lâm Minh ngày xưa.

Tiểu Ma Tiên mở miệng hỏi:

- Trong mộ của Hoang Nhân chôn chiến sĩ lúc trước đi theo chủ nhân Tu La lộ sao?

Mọi người ngạc nhiên nhìn Tiểu Ma Tiên.

Triệt và Mặc gật đầu nói:

- Xem như đi. Nhưng đa số là hùng chủ thái cổ chư tộctrăm ức năm trước, khi tuổi thọ của họ không còn bao nhiêu hoặc trọng thương sắp chết thì chủ nhân dùng bí pháp niêm phong thân thể, linh hồn bọn họ chế tạo khôi lỗi, thêm trận pháp niêm phong trong mộ của Hoang Nhân.

- Những người này đã chết nhưng có thể bị thức tỉnh, chiến đấu như khôi lỗi. Bọn họ không biết đau đớn, cũng không sợ chết, không có ý thức, cảnh giới thấp hơn lúc còn sống rất nhiều.

Mọi người nghe Triệt và Mặc nói lòng run lên, đây là bí pháp gì có thể bảo tồn xác khôi lỗi qua thời gian trăm ức năm?

- Trăm ức năm trước không biết bao nhiêu hùng chủ thái cổ chư tộc chết trận, bọn họ cũng biết sướm muộn gì Thâm Uyên Ác Ma sẽ ngóc đầu trở lại. Biết sắp chết nên nhiều hùng chủ thái cổ chư tộc cam nguyện bị chủ nhân dùng bí pháp chế thành con rối, để vượt qua năm tháng dài dặc lại tái chiến một trận.

- Sau khi bọn họ thức tỉnh có thể giữ ‘sinh mệnh’ ba ngày. Nhưng thời gian đã quá lâu, muốn đánh thức những khôi lỗi này chẳng những cần bí pháp Tu La thiên đạo và tiêu hao rất nhiều năng lượng sinh mệnh. Nếu chủ nhân ở thì dễ rồi, nhưng hiện tại không rõ tình huống chủ nhân thế nào, thậm chí không biết sống chết. Hai lão già chúng ta đánh thức chúng nó thì rất miễn cưỡng.

Đây là xác ngủ say trăm ức năm, đột nhiên đánh thứ chúng nó cần rót nhiều năng lượng sinh mệnh vào cũng là bình thường.

Trong lời nói của Triệt và MặcVõ giảTam Thập Tam Thiên nghe raản ý.

Có người mở miệng hỏi:

- Rất miễn cưỡng? Tức là có thể làm được?

Thanh âm hơi kích động, nếu có thể thức tỉnh những hùng chủ thái cổ chư tộc ngủ say sẽ là một trợ lực cường đại.

- Đúng vậy! Đúng là có thể làm được, nhưng để thức tỉnh các hùng chủ cổ tộc cần ít nhất một Chân Thần trung vị, hai hạ vị, năm mươi Thiên Tôn trở lên phối hợp với chúng ta. Những người này phải dâng ra sinh mệnh căn nguyên, tức là thôngqua bí pháp Tu La chuyển sinh mệnh năng của bọn họ vào xác các hùng chủ cổ tộc đổi lấy sự sống ba ngày. Nói thẳng ra là những người phối hợp với chúng ta sẽ chết.

Tim mọi người rớt cái bịch.

Sẽ chết!

Ba Chân Thần, năm mươi mấy Thiên Tôn hy sinh mạng sống chỉ đổi lại ba ngày hùng chủ cổ tộc sống lại.

Mọi người sớm lờ mờ đoán ra người phối hợp sẽ chết, thế thì Triệt và Mặc làm người thi thuật sẽ phải trả giá cực đắt.

vũ trụ Nguyên Mộng khẽ thở dài nhìn đám Võ giảTam Thập Tam Thiên. Những người này toàn là bá chủ một phương, nếu bọn họ có thể sống tiếp qua cuộc chiến này sẽ trở thành anh hùngTam Thập Tam Thiên, bình an sống hết đời.

Cuộc sống của Võ giả từ cảnh giới Thiên Tôn trở lên được vô số người kính ngưỡng, muốn cái gì liền được cái đó, có quyền lực lớn, đại vị rất cao. Cuộc sống như thế vô cùng tuyệt đẹp.

Một khi đứng ra là chết chắc, không có may mắn sống sót.

Không ai muốn chết, Triệt và Mặc cũng không ép buộc ai.

Đám đông im lặng khoảng mười giây, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Ta... Nguyện ý phối hợp các ngươi!

Thanh âm đột ngột làm tập thể cứng người.

Bọn họ nhìn hướng phát ra thanh âm, thấy một nam nhân trung niên áo trắng đứng trong đám đông, hai tay rũ xuống, biểu tình bình thường, đó là... Hạo VũThiên Tôn.

Hạo VũThiên Tôn, một Thiên Tônnhân tộc bình thường. So với những nhân kiệt chói lọi thì Hạo VũThiên Tôn không có nhiều thiên phú.

Hạo Vũ tu luyện lâu như vậy chỉ có cảnh giới Thiên Tôn trung vị, dù sau này vào Tu La lộ, nhờ cậy tài nguyên trong Tu La lộ chỉ tu luyện đến tới gần đỉnh Thiên Tôn,cách Chân Thần còn một lạch trời lớn. Lạch trời đó để để cả đời Hạo Vũ không cách nào vượt qua.

Trong đám đông c nhân tộc thì Hạo Vũ biểu hiện không chút bắt mắt, mọi người tiềm thức quên đi gã.

Hôm nay Hạo Vũ là người đầu tiên đứng ra.

Mọi người phản xạ nhường đường. Hạo Vũ sửa sang lại áo trắng dính máu, xuyên qua đám đông mắt nhìn Thần Mộng.

Hạo Vũ nhìn Thần Mộng người đẫm máu, mặt tái nhượt, biểu tình gã phức tạp.

Cuối cùng Hạo Vũ nở nụ cười, cười rất trong sáng.

Một nam nhân trung niên lại có nụ cười đơn thuần như thiếu niên.

Hạo Vũ luôn yên lặng chăm chú nhìn nữ nhân trước mắt, nhìn khoảng cách giữa nàng và gã xa dần. Tuy Hạo Vũ chỉ có thể nhìn bóng lưng nàng nhưng đôi mắt chưa từng rời khỏi.

- Hạo Vũ...

Giờ khắc này, Thần Mộng cảm giác tim mình bị đao cắt.

Đã bao nhiêu năm, Thần Mộng không nhớ rõ. Hạo Vũ chưa từng biểu lộ cái gì với Thần Mộng, nhưng nàng cảm giác được, tuy nhiên tình cảm nàng đối với gã chỉ là bạn thân.

- Ta vốn nghĩ có thể luôn lặng lẽ nhìn nàng cho đến khi sinh mệnh chấm dứt. Nhiều năm qua ta không giúp được gì cho nàng, lần này rốt cuộc ta có thể phát huy tác dụng.

- Sau này... Chăm sóc tốt cho mình, gánh ặng trên người nàng rất nặng, cuộc sống quá cô đơn. Nếu được thì tìm người cùng nàng đi, cùng đi tiếp.

Hạo Vũ dùng chân nguyên truyền mấy lời này vào tai Thần Mộng.

Hai hàng lệ lặng lẽ chảy dọc xuống gò má Thần Mộng.

Bảo vệ vốn không cần ngôn ngữ.

Thần Mộng hé môi nhưng không thốt được chữ nào.

Sau Hạo Vũ, Thông Thiên Thần Chủ đứng ra:

- Lão phu cũng nguyện ý phối hợp!

Thông Thiên Thần Chủ tám ngàn vạn tuổi, lần này chưa đột phá Chân Thần trong Tu La lộ, không còn bao nhiêu tuổi thọ.

Giọng Thông Thiên Thần Chủ sang sảng nói:

- Lão phu không sống được mấy năm, chết trận sa trường tốt hơn chết già.

Một Thiên TônHồn tộc đứng ra:

- Để ta làm người thứ bá đi.

Đa số người không biết tên của gã.

Một Thiên Tôn nữ giới thái cổ chư tộc đi ra:

- Ta nữa! Ta được Lâm Minh đại nhân cứu ra Hắc Ám Thâm Uyên, cái mạng này sớm thuộc về lãnh tụ và Lâm Minh đại nhân!

Nàng đến từ Hắc Ám Thâm Uyên, nô lệ được Lâm Minh cứu khỏi chợ nô lệ hành Hắc Sa Ma Đạo Hội, sau này nàng tham gia quân khởi nghĩa thái cổ chư tộc của Mộ Thiên Tuyết.

Lâm Minh đã không nhớ rõ nàng nhưng cả đời nàng không quên cảnh Lâm Minh mua nàng ra khỏi thành Hắc Sa. Lâm Minh là địa ân nhân của nàng, giống như Hạo Vũ đứng sau lưng nhìn Thần Mộng, nàng nguyện ý ở sau lưng luôn lặng lẽ nhìn Lâm Minh.

- Ta cũng nguyện ý!

- Tính luôn ta!

- Ta nữa!

***

Từng Thiên Tôn đứng ra, thanh âm vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng. Không có lời nói dõng dạc đao to búa lớn, nhưng thanh âm này rung động hồn người nhất.

Triệt và Mặc hít sâu một hơi, trong lòng hỗn tạp suy nghĩ:

- Đã đủ rồi, năm mươi Thiên Tôn là đủ! Tiếp theo... Còn cần ba vị Chân Thần!

- Một Chân Thần trung vị, hai Chân Thần hạ vị!

Dù thức tỉnh hùng chủ thượng cổ trong mộ của Hoang Nhân cũng không thể thắn chắc đại quân Ác Ma, phải dựa vào Võ giảTam Thập Tam Thiên chém giết và chiến đấu, cho nên không thể hy sinh Chân Thầnthượng vị. Hy sinh một Chân Thần trung vị đã là cực hạn.

Triệt và Mặc vừa dứt lời, Lâm Hoang liền đứng ra, gã mới đi mấy bước thì bị một bàn tay to trực tiếp kéo lại.

- Ngươi làm cái gì?

Thanh âm hơi già nua, là Thần Miểu Thiên Tôn nói chuyện.

- Phụ thân của ngươi làm nhiều điều vì Tam Thập Tam Thiên, chúng ta có thể nào khiến nhi tử của hắn đi chết?

Thần Miểu Thiên Tôn dứt khoát đứng trước mặt Triệt và Mặc:

- Để ta tới đi, nơi này không còn ai thích hợp hơn ta!

Thần Miểu Thiên Tôn đoạt xá Tạo Hóa Thánh Hoàng, tu vi hạ xuống Chân Thần trung vị, linh hồn yếu hơn thân thể nhiều nên không thể hoàn mỹphát huy ra lực lượng cơ thể Tạo Hóa Thánh Hoàng, sau này không thể dựa vào tu luyện tăng tiến tu vi.

Mới rồi Thần Hư Hồn Đế đã chết, Thần Miểu Thiên Tôn chứng kiến Thần Hư Hồn Đế chết nhưng không thấy vui chút nào, cảm giác trái tim trống rỗng.

Có lẽ Thần Miểu Thiên Tôn đã buông xuống thu hận, môn phái, gia tộc của Thần Miểu Thiên Tôn cũng không còn, Thần Miểu Thiên Tôn chỉ là một lũ tàn hồn sống sót đến hiện tại. Thần Miểu Thiên Tôn cảm giác dường như ông trời khiến sinh mạng Thần Miểu Thiên Tôn kéo dài để gặp Lâm Minh.

Năm tháng cô đơn trong Uổng Tử cốc khiến Thần Miểu Thiên Tôn hờ hững với mọi thứ, bây giờ càng không vướng bận gì. Vận mệnh luân hồi, sinh tử vinh hoa, hết thảy chỉ là mây khói.

Nếu vậy được chết trận sa trường có lẽ là chố nvề không tệ.

Lâm Hoang muốn nói gì:

- Thần Miểu Thiên Tôn tiền bối...

Triệt và Mặc đã nhận Thần Miểu Thiên Tôn:

- Còn hai người nữa, hai Chân Thần hạ vị.

Đế Vô Ngân sớm đã suy nghĩ kỹ lập tức đứng ra. Mới rồi Chân ThầnÁc Ma tự bạo khiến Đế Vô Ngân bị thương nặng, chưa điều dưỡng khỏe được.

- Để ta đi đi, ta có vết thơng trong người nhưng không tổn hại sinh mệnh căn nguyên.

Đế Vô Ngân thuộc di mạch thái cổ thần tộcTam Thập Tam Thiên, nếu không nhờLâm Minh thì di mạch thái cổ thần tộc đã bị hủy diệt. Đế Vô Ngân luôn ôm lòng cảm kích Lâm Minh, giờ là lúc báo ơn.

Báo ơn cho Lâm Minh, cũng chiến đấu vì mình.

Chương 2468: Quân tử như ngọc

- Vô ngân tiền bối...

Khi Đế Vô Ngân nói mấy lời này thì nhiều người phe thái cổ thần tộc không nỡ.

Đế Vô Ngân là tộc trưởng của bọn họ, từ hai vạn năm trước, thái cổ thần tộc bị Tạo Hóa Thánh Hoàng xâm nhập, lão tộc trưởng chết trận. Từ đó mọi chuyện lớn nhỏ trong thái cổ thần tộc toàn do Đế Vô Ngân phụ trách.

Đế Vô Ngân lẳng lặng gánh trách nhiệm này hai vạn năm, khi chủng tộc đối diện diệt vong, lao đao trong mưa gió thì chức vị tộc trưởng không chút phong cảnh, ngược lại là trách nhiệm và áp lực nặng nề.

Triệt và Mặc liếc Đế Vô Ngân, thầm thở dài. Chủ nhân Tu La lộ cũng xuất thân thái cổ thần tộc, lúc trước thái cổ thần tộc siêu cường đại giờ điêu linh tới tận đây.

Triệt nói:

- Được rồi, còn thiếu người cuối cùng.

Triệt nhìn lướt qua mấy Chân Thần, một thanh niên áo trắng bước ra:

- Để ta đi.

Thanh âm bình tĩnh thản nhiên lại khiến người lòng run rẩy.

- Quân Bích Nguyệt!?

Mọi người ngây ra. Phối hợp Triệt và Mặc là mười chết không sống, người chuẩn bị hy sinh đa số là thế hệ tróc, trẻ tuổi còn thanh xuân tốt đẹp. Như Quân Bích Nguyệt sau này tiến thêm một bước trở thành Chân Thần trung vị thậm chí thượng vị cũng không khó.

Chết ở đây rất đáng tiếc.

Mặc không nhẫn tâm nhìn Quân Bích Nguyệt hy sinh, sau này gã sẽ có thành tựu cao hơn:

- Hài tử, đừng xúc động...

Quân Bích Nguyệt mỉm cười nói:

- Ta bị thương khá nặng, không còn nhiều sức chiến đấu. Trong chiến đấu tiếp theo ta không có ích gì.

Trong đại chiến trước Quân Bích Nguyệt bị thương hai lần, đã rất nặng.

Tuy bị thương nặng nhưng sinh mệnh căn nguyên của Quân Bích Nguyệt không bị tổn hại, phối hợp Triệt và Mặc thi triển đại trận thì không thành vấn đề.

Triệt và Mặc không nói, ngăn Quân Bích Nguyệt thì được nhưng ai hy sinh?

Quân Bích Nguyệt chết thi tiếc thật, nhưng với bất cứ ai mạng sống là duy nhất, chết rồi là hết. Bọn họ không có quyền ép buộc ai, nên Triệt và Mặc không khuyên nhủ thêm.

- Ngươi...ài.

Triệt lắc đầu nói:

- Néu ngươi đã quyết định thì ta không nói nhiều nữa, người đã quyết định xong rồi, cho các ngươi một canh giờ tĩnh tọa điều tức, từ biệt bằng hữu.

Triệt và Mặc thở dài thườn thượt.

Đám Thiên Tôn, Chân ThầnTam Thập Tam Thiên cùng nhau tu luyện hơn một vạn năm, cộng với trong kết giới thời gian càng lâu, nhiều người đều quên thân. Người sắp chết luôn có vài việc cần dặn dò.

Đế Vô Ngân gọi tộc nhân thái cổ thần tộc lại trần thuậ việc sau khi mình chết, bao gồm chọn tộc trưởng tiếp theo. Giọng điệu Đế Vô Ngân chậm rãi như dặn dò trước khi đi xa nhà. Võ giảthái cổ thần tộc nghiêm túc ngồi, một số Võ giả nữ ên lặng khóc.

Hạo Vũ ngồi yên bên cạnh Thần Mộng, hai người không nói gì, yên lặng vượt qua một canh giờ cuộc đời cuối cùng.

Hạo Vũ nhìn bên mặt Thần Mộng, nhìn sợi tóc đen rũ xuống trán nàng. Đây là lần cuối cùng Hạo Vũ nhìn Thần Mộng.

Một Thiên Tôn thượng vị đến từ Hồn tộc đưa ngọc giản ghi chép những gì mình học cả đời cho bằng hữu, dặn dò bằng hữu nếu sống sót phải tìm truyền nhân kéo dài truyền thừa của gã.

Một Thiên Tôn nam đến từ thánh tộc, dáng người khôi ngônghẹn ngào từ biệt thê tử. Thê tử của gã là cảnh giới Giới Vương, không có tư cách tham gia vào trận chiến này. Nàng chỉ có thể vùi vào ngực trượng phu lạc giọng khóc.

Một Thiên Tôn nữ đến từ nhân tộc ôm ra trẻ sơ sinh còn nằm trong tã ltó ra khỏi không gian giới chỉ, cẩn thận giao trẻ sơ sinh cho tỷ muội từ nhỏ cùng mình lớn lên, dặn dò hãy chăm sóc con mình giùm.

Tuy giao con cho bạn thân nhưng Thiên Tôn nữ vẫn lưu luyến nắm tay nhỏ bé, nhìn trẻ sơ sinh ngủ say, trong mắt tràn đầy quyến luyến và và không tha.

Các cảnh tượng ly biệt trình diễn ở khấp nơi.

Quân Bích Nguyệt chỉ có một mình, gã yên lặng ngồi trong góc nhận lây cô đơn, chiếc bóng.

Trong ngực Quân Bích Nguyệt có một con thỏ nhỏ vừa trắng vừa đáng yêu, gã vuốt ve long mềm không ngừng tay. Con thỏ nhỏ rất hưởng thụ nhưng dường như nhận ra điều gì, đôi mắt lưu luyến nhìn Quân Bích Nguyệt.

Tiểu Ma Tiên nhìn Quân Bích Nguyệt, cảm giác gã là nhân vật rất ly kỳ.

Hơn hai vạn năm tróc ở đệ nhất hội võ Thần vực lần đầu tiên Tiểu Ma Tiên kết bạn Quân Bích Nguyệt, cũng kết bạn Lâm Minh.

Lúc ấy đệ nhất hội võ Thần vực gần như là võ đài truyền nhân Thiên Tôn biểu diễn. Tuyền nhân Thiên Tôn hầu như ôm tốp mười, ngẫu nhiên có đệ tử Giới Vương đại giới vào tốp năm mươi đã là may mắn ba đời. Võ giả bình dân thì không một ai, bọn họ thậm chsi khó thông qua đấu loại.

Nhưng trong chiến trường đệ nhất hội võ quần hùng trục lộc, cao thủ như mây lại có hai dị loại, lây thân phận Võ giả bình dâ lao vào chung kết, vào tốp mười.

Một là Lâm Minh, hai là Quân Bích Nguyệt.

Quân Bích Nguyệt giống như Lâm Minh, là người hạ giới phi thăng. Trên đài tuyển thủ đệ nhất hội võ Quân Bích Nguyệt luôn ôm một con thỏ trắng nhỏ lông mềm, nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ, dường như hờ hững với mọi thứ.

Tiểu Ma Tiên ấn tượng sâu sắc với con thỏ nhỏ này.

Quân Bích Nguyệt luôn mặc áo trắng, khí chất thư sinh u buồn. Nếu ở nhân gian thì không ai cho rằng Quân Bích Nguyệt là Võ giả mà nghĩ gã là tú tài yếu đuối sắp tham gia khao cử.

Quân Bích Nguyệt luôn yên lặng nội liễm, hình dung bằng bốn chữ thì đó là quân tử như ngọc.

Dù sau này Quân Bích Nguyệt thành tựu Giới Vương, Thiên Tôn, Chân Thần, trở thành một trong chí tôn nhân tộc thì tính cách vẫn như thế, trên người chẳng chút khí thế sắc bén.

Quân Bích Nguyệt tham gia Phổ Đà sơn, trở thành đệ tử tục gia của Phổ Đà sơn, không tranh với đời, một lòng hướng phật.

Nhiều thế hệ trẻ có vòng xã giao rất rộng. Ngay cả Long Nha cũng có bằng hữu của mình, còn thu đồ đệ, cưới thê tử.

Quân Bích Nguyệt thì suốt đời chưa lập gia đình, hơn nữa không dính nữ sắc.

Quân Bích Nguyệt cô đơn như thế, hình như đã thói quen chịu đựng cô đơn nảy. Quân Bích Nguyệt như bảo kiếm phong trong hộp, cho người cảm giác đơn giản vô cùng.

Một canh giờ Quân Bích Nguyệt chỉ vuốt ve thỏ nhỏ trong ngực, không nói một lời.

Mãi khi sắp hết thời gian, Quân Bích Nguyệt đứng dậy nhìn hướng Tiểu Ma Tiên.

- Cơ tiên tử, chăm sóc nó giúp ta được không?

Quân Bích Nguyệt giao con thỏ trong vòng tay cho Tiểu Ma Tiên, lấy bội kiếm ra khỏi không gian giới chỉ cũng đưa nàng.

Tiểu Ma Tiên đón lấy thỏ trắng nhỏ ôm vào ngực, thầm khó hiểu:

- Con thỏ nhỏ này...

Tiểu Ma Tiên từ lâu đã thấy lạ, tại sao Quân Bích Nguyệt luôn mang theo một con thỏ trắng nhỏ?

Tiểu Ma Tiên bản năng sờ con thỏ, năng lượng của nàng liên kết với con thỏ. Khoảnh khắc kia lòng Tiểu Ma Tiên run lên.

Co nthỏ nhỏ này...

Tiểu Ma Tiên phát hiện trong người thỏ nhỏ phong ấn một tàn hồn yếu ớt.

Cảm giác kỹ thì là tàn hồn nữ nhân.

Tức là Tiểu Ma Tiên đang ôm không phải con thỏ nhỏ mà là hóa thân một nữ nhân?

Hiểu được điều này, Tiểu Ma Tiên ngạc nhiên nhìn Quân Bích Nguyệt, không nói nên lời.

- Nàng là của ngươi...

Tiểu Ma Tiên nhìn Quân Bích Nguyệt, đột nhiên hiểu ra nhiều chuyện.

Quân Bích Nguyệt vuốt đầu thỏ nhỏ, khẽ nói:

- Cơ tiên tử... Nếu có ngày Lâm công tử chấp chưởng thiên đạo, thậm chí có thể nghịch chuyển sinh tử thì làm ơn nhờ Lâm công tử giao cho nàng sinh mệnh được không?

- Đây là tâm nguyện cuối cùng của ta. Bằn vào ta có lẽ vĩnh viễn không cách nào sống lại nàng, Lâm công tử thi có hy vọng hơn.

Tiểu Ma Tiên hít sâu, hỏi:

- Rốt cuộc nàng...

Quân Bích Nguyệt nói nàng ý chỉ tàn hồn yếu ớt phong ấn trong con thỏ nhỏ, Tiểu Ma Tiên không hiểu câu chuyện giữa Quân Bích Nguyệt và nàng ta.

Không chút nghi ngờ, lúc này Quân Bích Nguyệt dứt khoát đứng ra cũng vì hóa thân của nữ nhân bí ẩn này. Quân Bích Nguyệt cảm giác mình không thể cứu nữ nhân bí ẩn nên hy vọng Lâm Minh có thể vượt qua Chân Thần, nghịch chuyển sinh tử sống lại nàng.

Lòng Tiểu Ma Tiên cảm động.

Quân Bích Nguyệt chỉ cười không nói:

- Nếu không thể thì xin chôn nàng và ta chung chỗ.

Nói xong câu đó Quân Bích Nguyệt xoay người đi hướng Triệt và Mặc.

- Khoan... Khoan đã!

Tiểu Ma Tiên tiến lên trước kéo Quân Bích Nguyệt lại, cũng ngăn Triệt và Mặc:”

- Hai vị tiền bối, thật sự không có cách nào khá sao? Người phối hợp với tiền bối nhất định phải chết?’ nếu ta cũng tham gia, càng nhiều người tham gia thì có thể nào chia sẻ bớt cho bọn họ,giữ mạng sống của họ không? Dù chỉ một chút, một chút xíu cũng tốt rồi!

Chương 2469: Bất chấp tất cả

- Giữ mạng sống?

Triệt và Mặc nhìn Tiểu Ma Tiên, khẽ thở dài:

- E rằng rất khó, đại trận hút căn nguyên sinh mệnh năng, hút sạch không còn một mảnh thì người cũng chết, dù còn lại chút căn nguyên sinh mệnh năng thì vì tổn thất qua lớn mà cái còn lại cũng chậm rãi trôi đi.

- Nhiều người đi vào e rằng chỉ thêm vài người hy sinh. Nhiều người hy sinh thì chiến đấu tiếp theo đó giao cho ai đây?

Triệt và Mặc hợp sức tiệu hoán thái cổ hùng chủ trăm ức năm trước, dù cho triệu hoán thành công, nhưng không chắc có thể giết sạch Thâm Uyên Ác Ma ngay. Chiến đấu về sau còn cần mọi người đồng lòng hợp sức, không nhẹ nhàng gì.

Nếu quá nhiều người chết thì bọn họ làm sao chiến đấu với Thâm Uyên Ác Ma?

Tiểu Ma Tiên chua xót nói:

- Ta hiểu rồi.

Lúc trước Lâm Minh tiêu hao căn nguyên hồn lực, không biết trải qua bao nhiêu cơ duyên và đau khổ mới chậm rãi phục hồi lại. Những cơ duyên và đau khổ này chưa chắc lặp lại với người khác được.

Triệt và Mặc nhìn đám Thiên Tôn, Chân Thần:

- Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ánh mắt của mọi người đã nói lên tất cả, bọn họ chuẩn bị xong rồi.

- Vậy bắt đầu đi.

Khi Triệt và Mặc nói chuyện dưới chân hiện ra trận văn như sóng nước.

***

Lâm Minh đáng bế quan vẫn cảm giác rõ ràng tình hìn h56e bên ngoài.

Bế quan đã vào giai đoạn cuối, khúc then chốt nhất.

Vì nâng tốc độ dung hợp mà Lâm Minh bất chấp tất cả.

Bởi vì năng lượng cường đại trùng kích làm cơ bắp toàn thân Lâm Minh tan nát, tóc tai bù như La Sát địa ngục.

- Mau lên chút, nhanh nữa đi!

Lâm Minh nóng ruột nóng gan. Hắn hứa một tháng chỉ là đánh giá đại khái, bây giờ Lâm Minh bất chấp tất cả tu luyện, hy vọng sẽ rút ngắn lại thời gian thêm nữa.

Từ khi chủ nhân Tu La lộ hứng chịu một kích cuối cùng mộ chủ Mộ Ma Thần thì chìm vào ngủ say, Lâm Minh không biết chủ nhân Tu La lộ ra sao, không lo nổi.

Lâm Minh chỉ biết rằng nếu không hoàn thành bế quan thì mọi người phải chết.

Người thân, bằng hữu, thê tử của hắn, thậm chí la muon vàn đồng bào Tam Thập Tam Thiên anh dũng chiến đấu đẫm máu.

Lâm Minh không thể để những người này chết đi, nếu chỉ có một mình hắn sống sót thì còn ý nghĩa gì?

- Tiểu Hắc, hãy đưa lực lượng của ngươi cho ta!

Trước mặt Lâm Minh có một con hắc long rút nhỏ còn cỡ con cọp.

Lâm Minh bế quan cần một vạn năm, vì áp súc thời gian nên hắn triệu hoán Tiểu Hắc vào Tử Tinh thiên cung.

Tiểu Hắc và Lâm Minh huyết mạch liền nhau, năng lượng trong người tiểu hắc long truyền thừa từ hắn. Năng lượng một người một rồng hoàn toàn tương thông.

Cho nên mấy năm nan Tiểu Hắc ở trong Tử Tinh thiên cung hấp thu năng lượng. Lấy bản thân làm môi giới truyền năng lượng cho Lâm Minh.

Một mình Lâm Minh hấp thu năng lượng thì chậm chút, giờ có Tiểu Hắc phụ trợ, một người một ròng cùng nhau hấp thu. Dù tốc độ hấp thu năng lượng của Tiểu Hắc chậm hơn Lâm Minh nhiều nhưng mau hơn một mình hắn hấp thu được một, hai phần.

Vốn tu luyện theo từng bước nhưng bây giờ Lâm Minh đã bất chấp tất cả.

Lâm Minh vươn tay ấn ngực tiểu hắc long, năm ngón tay sắp bấu rách da.

Ầm!

Năng lượng trong người Tiểu Hắc bị kích phát.

Năng lượng cường đại dọc theo ngực Tiểu Hắc đã nát thịt như con lũ vỡ đê ùa hướng Lâm Minh.

Tiểu Hắc phát ra tiếng rên đau đớn:

- Gru!!!

Rót ra năng lượng cuồng mạnh gần như trướng nứt cơ thể Tiểu Hắc, nhưng nó biết Lâm Minh đang trong thời kỳ then chốt, đừng nói là đau đớn, dù có tan xương nát thịt, hóa thành thịt nát thì nó phải cố chống tới hơi thở cuối cùng, giúp đỡ Lâm Minh hoàn thành tu luyện.

Lâm Minh nhìn bộ dạng Tiểu Hắc cũng rất đau lòng, nhưng lúc này đau đớn có là gì?

- Thiên Tôn6, nhẫn nại!

Năng lượng điên cuồng lao vào người Lâm Minh, trong thế giới độc lập này người hắn bộc phát lực hút mạnh mẽ khiến lực lượng thiên địa hình thành vòng xoáy to lớn. Trung tâm vòng xoáy chính là Lâm Minh.

Năng lượng cuồng bạo trùng kích, Lâm Minh chịu đựng đau đớn không nhẹ hơn Tiểu Hắc chút nào. Da toàn thân Lâm Minh, huyết mạch không ngừng vỡ ra, cơ thể hắn sắp nổ.

Nếu là Võ giả bình thường trong tình huống này đã sợ hãi ngừng lại ngay,tránh cho nổ banh xác chết.

Nhưng Lâm Minh vẫn điên cuồnghấp thu năng lượng, chỉ hận năng lượng đến chưa đủ nhanh.

Lâm Minhthầm rít gào:

- Còn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa! Dung hợp đi!

Lâm Minh lĩnh ngộ pháp tắc đã đủ nhưng muốn hoàn toàn dung hợp hai địa thế giới còn cần năng lượng khổng lồ ủng hộ.

Năng lượng như vậy uấn nhưỡng lên gần đỉnh rồi, bên ngoài, mặt đất dưới chấn mọi người rung rinh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Núi non sụp đổ, Tu La hải gần như khô cạn chợt dưới đáy biển nứt ra cái khe to. Những cái khe sâu không thấy đáy, dường như sắp xé rách Tu La lộ hoàn toàn.

- Đây là...

Võ giảTam Thập Tam Thiên, tự nhiên chú ý tới Tu La lộ biến dị.

Cảnh tượng trời sụp đất nứt này chẳng lẽ liên quan Lâm Minh?

Tiểu Ma Tiênthở dồn dập, mắt không chớp cái nào nhìn hướng Lâm Minh bế quan. Tiểu Ma Tiên thầm cầu nguyện, cầu nguyện Lâm Minh có thể công thành xuất quan!

Nhưng trên bầu trời, Thâm Uyên Ác Ma nhìn biến đổi này đã quyết định không tiếc mọi giá tấn công.

- Là tiểu tử Lâm Minh làm ra cái này sao?

- Không biết, mặc kệ nó, bây giờ chúng ta tấn công ngay, để tránh đêm dài lắm mộng!

Trải quađại chiến vừa rồi Thâm Uyên Ác Ma tiêu hao khá nhiều, vốn nghỉ ngơi một chút rồi công kích mới là thích hợp nhất, nhưng bây giờ Thâm Uyên Ác Ma không nghỉ ngơi được.

Quốc sư Đại Hồng ma quốc bóp nát một khối lệnh bài, khoảnh khắc đó trong trận doan hđại quân tộc Ác Ma, mấy chụcÁc Ma cao đẳng đột nhiên đôi mắt đỏ ngầu giống y như tám Chân Thần lúc trước tự bạo.

Bọn họ cũng bị mộ chủ Mộ Ma Thần hoàn toàn khống chế, lần này tập sát Lâm Minh vì bảo đảm thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nên mộ chủ Mộ Ma Thần điều khiển gần trăm nô bộc ủng thành. Trong đó có mười Chân Thần, mấy chục Thiên Tôn.

Lúc này những nô bộc bị điều khiển hoàn toàn mất năng lực hành động, bọn họ bị Tà nuốt hết.

Mấy chục Ác Ma đẳng cấp Thiên Tôn bị Tà cắn nuốt.

Nhìn cảnh tượng đó Triệt và Mặc không dám chậm trễ nữa,bọn họ không rõ Tu La lộ biến dị có liên quan gì Lâm Minh không, nếu thật sự có thì e rằng đã đến phút bế quan then chốt, bọn họ không cho phép Thâm Uyên Ác Ma quấy nhiễu Lâm Minh.

Triệt và Mặc đồng thanh kêu lên:

- Hành động!

Triệt và Mặc đốt cháy năng lượng toàn thân, sinh mệnh căn nguyên và tinh huyết sôi sục.

Năm mươi Thiên Tôn, ba Chân Thần quanh Triệt và Mặc không chút giữ lại dâng hiến sinh mệnh năng của mình. Bọn họ cảm nhận lực lượng toán thân nhanh chóng xói mòn, sinh mệnh năng tụ tập lại càng lúc càng mãnh liệt.

Chương 2470: Lâm Minh xuất quan (Thượng)

Màn trời đã rũ xuống, thần quang xuyên qua không trung, đất đai nứt ra, hải dương khô cạn, Tu La lộ đã là cảnh tượng kinh thiên động địa như tận thế.

Triệt và Mặc và nhiều Võ giảTam Thập Tam Thiên tổ thànhtrận pháp, hội tụ sinh mệnh nang bàng bạc như mặt trời rực cháy, từng luồng sáng đỏ bắn ra từ trận pháp như phi hông xẹt qua không trung bay vào sâu trong địa hoang.

Hồng Nguyệt hiệp cốc đại hoang, mộ của Hoang Nhân bị phong ấn trăm ức năm đã nứt ra.

Cácquan tài thanh đồng to lớn mở ra, các thần vương cổ xưa bay ra.

Những thần vương không biết ngủ say bao nhiêu năm, bọn họ mất đi thần trí, quên bản thân. Thứ duy nhất bọn họ còn nhớ là chém giết cùng huyết chiến!

Trước khi chết bọn họ chịu đựng đau đớn bị chế thành khôi lỗi, ngủ say trong đại trận bao nhiêu năm tháng chỉ vì giây phút hôm nay.

Bọn họ là người sớm nên chết đi, nhờ vào đại trận Triệt và Mặc mà phục hồi sự sống. Sinh mệnh của bọn họ chỉ kéo dài ba ngày ngắn ngrui.

Ba ngày cũng đã đủ.

Tiếng rống như sóng triều chấn vỡ thiên địa Càn Khôn, mấy trăm thái cổ thần vương bất chấp tất cả lao vào đại quân Thâm Uyên Ác Ma.

Những thái cổ thần vương khi còn sống tu vi trên Chân Thần, chét đi bị chế thành khôi lỗi, phong ấn trăm ức năm, tu vi rớt nhiều nhưng kém nhất cũng là Thiên Tôn thượng vị.

Trong đó cường giả có sức chiến đấu Chân Thần hạ vị, thậm chí trung vị.

- Cái gì?!

- Đó là...

Đột nhiên thấy một đám thái cổ thần vương giết tới, Thâm Uyên Ác Ma hết hồn. Bọn họ không biết là viện quân từ đâu lao ra.

Những thái cổ thần vương đa số đã gầy như que củi, như thây khô. Người bọn họ quấn đầy xiềng xích, tay cầm vũ khí rỉ sét không còn ánh sáng. Dưới thân vài thái cổ thần vương có tọa kỵ đã thành xương trắng, tựa như quân đoàn vong linh.

Dại quân vong linh Giới Vương lao vào chém giết với Thâm Uyên Ác Ma:

- Grao!

Có người dẫn đầu thái cổ thần vương tay cầm cây cờ lớn cắm vào đầu to của Tà.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy, Tà nổi giận nhìn thần vương cổ xưa trước mắt mình. Tuy thái cổ thần vương cơ thể gầy gò nhưng từ đường nét khuôn mặt mơ hồ thấy nét điển trai, lúc chết còn khá trẻ.

Từ trăm ức năm trước thái cổ thần vương này là một vị tuấn kiệt phong thần tuấn vị, không ai bì nổi của thái cổ thần tộc.

Dù bị chế thành con rối, dù chết rồi bị phong ấn trăm ức năm thì thái cổ thần vương này vẫn có sức chiến đấu Chân Thần trung vị. Có thể tưởng tượng lúc trước thái cổ thần vương này cường đại cỡ nào.

Tà há to mồm nuốt thái cổ tuấn kiệt.

Thái cổ tuấn kiệt không chút do dự vận chuyển năng lượng toàn thân tự bạo ngay khi bị Tà nuốt vào.

Ầm!

Thần quang ngút trời, Tà hét thảm, cơ thể khổng lồ văng ra ngoài, miệng đầy máu, cằm cơ hồ bị xé rách ra!

Quốc sư Đại Hồng ma quốc nổi điên:

- Giết, giết hết bọn chúng!

Đại quân vong linh chiến đấu hoàn toàn không sợ chết.

Bên Thâm Uyên Ác Ma trước đó liên tục đánh với Tam Thập Tam Thiên đã hao tôn nhiều lực lượng, không kịp hồi phục bao nhiêu thì thái cổ tuấn kiệt Tam Thập Tam Thiên đã lao lên.

- Hủy diệt hết đi!

Quốc sư Đại Hồng ma quốc vỗ chưởng đập hai thái cổ tuấn kiệt kinh mạch toàn thân đứt từng khúc, ngũ tạng lục phủ vỡ nát.

Nhưng khoảnh khắc thái cổ tuấn kiệt chết thì lập tức tự bạo.

Quốc sư Đại Hồng ma quốc dựa vào tu vi tinh tế thoát khỏi hai thái cổ tuấn kiệt tự baqọ. Nhưng tám Ác Ma Thiên Tôn xung quanh không may mắn như vậy, bọn họ trực tiếp bị cuốn vào vòng xoáy năng lượng tan xương nát thịt!

- Chết tiệt!

Đám cao tầng tộc Ác Ma tức điên, bởi vì trở tay không kịp, cũng bởi vì năng lượng tiêu hao nên nhóm Thâm Uyên Ác Ma căn bản không kịp bài bố chiến trận, bịnhóm thái cổ thần vươngTam Thập Tam Thiên xông vào bên trong đại quân.

Những thái cổ thần vương hoàn toàn không có khái niệm chết, một khi phát hiện chính mình sắp bị đánh chết liền ôm Thâm Uyên Ác

Ma gần nhất tự bạo.

Cách đánh bất chấp tất cả khiến tộc Ác Ma chịu tổn thất khá lớn.

Tông chủ Tu Di giới hét to:

- Rút lui! Co lại trận hình!

Đại quân tản ra rải rác bị thái cổ tuấn kiệtTam Thập Tam Thiên cắt vào trong, khiến công kích ự sát phát huy hiệu quả lớn nhất. Nếu co rút trận hình sẽ giảm thấp tổn thất rất nhiều.

Chênh lệch chính là chênh lệch, dù cho thái cổ tuấn kiệt mạnh mẽkhông sợ chết thì người mạnh nhất chỉ có sáu Chân Thần trung vị, còn lại là Chân Thần hạ vị, Thiên Tôn. Đối diện địa quân Thâm Uyên Ác Ma còn kém xa.

Đại quân Ác Ma theo cao tầngchỉ huy hạ vừa đánh vừa lui, càng lúc càng nhiều thái cổ tuấn kiệtTam Thập Tam Thiên bị đánh chết. Bởi vì kéo giãn khoảng cách nên nhiều thái cổ tuấn kiệt dù tự bạo cũng không tạo thành tổn thương quá lớn.

- Nguy rồi!

Nhìn tình huống đại chiến phía xa, đám Võ giả trong Thiên Nhân đại trận nhíu mày. Cứ tiếp tục thế này không đến một canh giờ thái cổ tuấn kiệt sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Khi đó Thâm Uyên Ác Ma điều tức một phen sẽ tiếp tục công kích Thiên Nhân đại trận, bọn họ khôngtránh khỏi kết cuộc toàn quân bị diệt.

- Chúng ta lao ra liều mạng với chúng đi!

- Đúng rồi, không thể khiến các tuấn kiệt thời cổ chết uổng vì chúng ta!

Võ giảTam Thập Tam Thiên lên tiếng đã sôi trào chiến ý, lúc này không người sợ chết, chỉ mong có cuộc chiến oanh liệt.

Bọn họ tin tưởng có thái cổ tuấn kiệt yểm hộ thì tất cả Võ giả xung phong lao ra ngoài sẽ tổn hại nặng Thâm Uyên Ác Ma.

- Không... Chúng ta án binh bất động, thừa dịp này tĩnh tọa điều tức.

Thần Mộng từ chối đề nghị làm Võ giả phe chủ chiến khó hiểu.

Thần Mộng lắc đầu nói:

- Mục tiêu của chúng ta không phải tổn hại nặng Thâm Uyên Ác Ma mà là bảo vệ Lâm Minh.

Dù hợp sức với thái cổ tuấn kiệt thì bọn họ tuyệt đối không đánh lại đại quân Thâm Uyên Ác Ma, chỉ mình Tà đã bằng hai, ba Chân Thần thượng vị.

Cộng thêm bốn ma vương Chân Thần thương vị, bọn họ làm sao đánh?

Lao ra dù cho chém giết một ngày thì cuối cùng toàn quân đều bị diệt, lúc đó ai bảo vệ Lâm Minh?

Ở lại Thiên Nhân đại trận phục hồi thực lực, dựa vào trận pháp dây dưa với Thâm Uyên Ác Ma nguyên khí đại thươngít ra câu giờ thêm năm, sáu ngày.

Có lẽ khi đó Lâm Minhđã xuất quan.

Trên bầu trời, chém giết càng lúc càng thảm liệt, thái cổ tuấn kiệt cơ hồ bị giết sạch. Thâm Uyên Ác Ma, cũng tổn thất bảy, tám trăm Thiên Tôn, mười mấy Chân Thần.

Tám Chân Thần lúc trước tự bạo cũng bị Tà nuốt hết vài người. Thâm Uyên Ác MaChân Thần hạ vị chết gần hết.

Từ số lượng thì Chân ThầnThâm Uyên Ác Ma không nhiều hơn Tam Thập Tam Thiên bao nhiêu. Nhưng số Thâm Uyên Ác Ma còn lại là cao thủ từ Chân Thần trung vị trở lên, cộng thêm bảy, tám ngàn Thiên Tôn hỗ trợ, thực lực vẫn mạnh hơn Tam Thập Tam

Thiên nhiều.

- Đám tiện dân chết tiệt!

Vốn tưởng là đợt tấn công nghiền nát lại liên tục bị thua, bốnma vương nổi khùng. Rõ ràng đối phương yếu hơn bọn họ nhiều nhưng kéo tới bây giờ không thể làm gì bọn họ.

- Lúc ấy Ma Thần đại nhân đặt ra thời gian cho chúng ta là hai mươi ngày, hiện tại đã qua rồi, không thể lâu hơn nữa. Nếu không Ma Thần đại nhân sẽ nghiêm tị chúng ta!

Nhắc tới mộ chủ Mộ Ma Thần trừng phạt là đám Ác Ma cao đẳng biểu tình cực kỳ khó xem. Mộ chủ Mộ Ma Thần có nhiều thủ đoạn khiến người đau đớn còn hơn chết.

- Không tiếc mọi giá, dù là công kích kiểu tự sát cũng phải phá đại trận này!

- Không sai, không thể đợi!

Đám cao tầng Thâm Uyên Ác Ma liếc nhau, lúc cần thiết bọn họ thậm chí có thể hy sinh Tà.

Tà là mộ chủ Mộ Ma Thần lấy một Chân Thần thượng vị làm bản gốc, dùng thủ đoạn nhanh nhất chế tạo ra Ác Ma đẳng cấp đồ đẳng chuẩn. Nói trắng ra là mộ chủ Mộ Ma Thầnchia một phần năng lượng chế tạo cỗ máy giết chóc, hồn hải của Tà đã bị mộ chủ Mộ Ma Thần động tay chân, trung thành tuyệt đối, khi cần thiết có thể hy sinh.

- Ngươi định... Hủy diệt Tà, nổ nát đại trận?

- Đây là cách cuối cùng, chỉ có thể làm vậy. Không thì chúng ta không cách nào hoàn thành nhiệm vụ!

Mấy Thâm Uyên Ác Ma bàn bạc rồi hành động, lúc này Tu La lộ chấn động càng thêm kịch liệt.

Lúc trước đại chiến Tu La lộ luôn rung rinh nhưng đám Thâm Uyên

Ác Ma vội vàng chém giết, căn bản không rảnh chú ý. Hiện tại Tu La lộ chấn động quá mãnh liệt khiến bốn ma vương nhíu mày, mặt đất dưới thân bọn họ nứt ra.

Tốc độ nứt rạn siêu khủng, từng Thâm Uyên sâu không thấy đáy hịnh thành trên mặt đất, lan tràn ra kéo dài đến cuối thiên địa. Chỉ tính độ rộng đã là mấy trăm dặm, chiều dài ước chừng là trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm.

- Tu La lộ sắp bị hủy diệt?

Thâm Uyên Ác Ma ngạc nhiên nhưng trong lòng không chút hưng phấn, dự cảm bất an. Lúc này bên dưới Võ giảTam Thập Tam Thiên, hư không Lâm Minh bế quan bắn ra ánh sáng chói mắt như một vầng mặt trời đang dựng dục đưới đất.

Đám Thâm Uyên Ác Ma tinh thần chấn động mạnh, bất an cũng càng lúc càng mạnh.

Trong Thiên Nhân đại trận, Võ giảTam Thập Tam Thiên ní nthở, không chớp mắt cái nào nhìn hướng thần quang phát sáng.

- Chẳng lẽ...

Người Tiểu Ma Tiên run run, tim đập nhanh. Trong khoảnh khắc vừa rồi Tiểu Ma Tiên cảm nhận hơi thở của Lâm Minh, ngày càng mãnh liệt.

Lâm Minh... Xuất quan!?

Chương 2471: Lâm Minh xuất quan (Hạ)

- Nhân Hoàng bệ hạ! Nhân Hoàng bệ hạ xuất quan!?

Rất nhiều Võ giả Tam Thập Tam Thiên cũng nhận ra điều này, Tu La lộ động đất e rằng là do Lâm Minh xuất quan.

Phải rồi, nghe nói Nhân Hoàng sẽ dung hợp Tu La lộ và vũ trụ Nguyên Mộng, tuy rằng không hiểu có chuyện gì nhưng Lâm Minh dung hợp Tu La lộ thì nó sụp đổ vì hắn xuất quan cũng rất có thể.

Phe Thâm Uyên Ác Ma, bốn ma vương sắc mặt đã hết sức khó coi:

- Đám tiện dân này đang la ó cái gì?

Bọn họ nhận ra khả năng duy nhất là Lâm Minh sắp đi ra.

- Đừng hoảng!

mấy Ác Ma chân thân thượng vị miễn cưỡng giữ bình tĩnh:

- Tuy Ác Ma chân thân xuất quan nhưng chưa chắc vượt qua Chân Thần thật sự. Đừng quên Lâm Minh đã bị Ma Thần đại nhân đánh thương!

- Đúng, ngươi nói đúng!

Các Ác Ma đsang hùa theo thì mặt đất không ngừng vỡ nát, trong thần quang chói mắt có đôi cánh đen giương ngang như mây đen to lớn bao phủ Tu La hải khô cạn.

Đó là đôi csánh của hắc long.

- Grao!

Một tiếng rồng ngâm cao vút thẳng lên chín tầng mây. Trong bão năng lượng bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo âm trầm như hai thanh kiếm thần linh xuyên suốt bầu trời, khiến tâm hồn người run rẩy.

Lâm Minh thật sự xuất quan!

Hai tía sáng lạnh đó là ánh mắt của Lâm Minh.

- Lâm Minh!!

- Lâm Minh!!

Ngay khiLâm Minh xuất hiện thì bốn ma vương con ngươi co rút, liên tục lùi mấy bước trên bầu trời.

Sự kinh hoàng này đến từ khí thế của Lâm Minh.

Đó là Lâm Minh chiến thănge vô số lần, vô số cường giả gục trong tay hắn, máuy thiên kiêu đúc thành uy nghiêm đế giả của Lâm Minh.

Bốn ma vương trong lòng hoảng sợ, liên tục thụt lùi. Bọn họ cảm giác lưng ớn lạnh, trong phút chốc không có can đảm đối diện Lâm Minh.

Có quá nhiều truyền thuyết liên quan Lâm Minh, đó là đối thủ mà mộ chủ Mộ Ma Thần cũng phải kiêng dè. Bọn họ chưa đánh nhau nhưng đã run sợ tận đáy lòng.

Gió bão tan biến, hắc long to lớn dài ngàn dặm bàn cứ trên mặt đất tan vỡ. Lâm Minh như cây trường thương cô độc đứng trên đầu rồng.

Lâm Minh đứng thẳng tắp, nhưng bộ dạng của hắn khiến người ngạc nhiên.

Lâm Minh không còn phong thần tuấn vĩ ngược lại thân thể gầy gò, da dẻ cháy đen, hình như tiêu hao hết khí huyết.

Phía trước mộ chủ Mộ Ma Thần cho một kích cuối cùng đánh nát Tử Tinh thiên cung, chớp mắt Lâm Minh xuất hiện trong tầm mắt mọi người là bộ dạng khô đen khiến người lo âu Lâm Minh có phải bị vết thương gì không thể chữa lành không.

Hiện tại Lâm Minh bế quan xong, lại xuất thế. Mọi người cứ nghĩ Lâm Minh đã phục hồi đến bộ dạng đỉnh cao không ngờ thân thể của hắn như vậy.

Lâm Minh chẳng những dáng người gầy gò, mái tóc dài xõa tung rối nùi, quần áo đẳng cấp linh bảo đã nát vụn tơi tả treo trên người hắn.

Bộ dạng Lâm Minh làm Võ giả Tam Thập Tam Thiên trái tim treo cao. Lâm Minh đã hoàn thành thiên nhân dung hợp không chưa? Có khi nào Lâm Minh bị thương nặng, hắn còng bao nhiêu sức chiến đấu?

Nhìn bộ dạng của Lâm Minh, tông chủ Tu Di giới cười gằn tìm về can đảm:”

- Ha ha ha! Còn tưởng rằng ngươi hoàn thành bế quan, vượt qua Chân Thần. Hóa ra chỉ là nỏ mạnh hết đà, dầu hết đèn tắt thôi!

Đúng vậy, lúc trước công kích của Ma Thần đại nhân đáng sợ biết mấy, độ công kích mạnh mẽ cỡ đó Ma Thần đại nhân hy sinh lực lượng tích lũy nhiều năm làm sao Lâm Minh chịu nổi mà không bị thương được?

Chính chủ nhân Tu La lộ chắc đã bị đánh hồn phi phách tán, không thì tại sao bặt tăm?

Lâm Minh mạnh thật, nhưng mạnh mấy sao hơn Ma Thần đại nhân?

- Cố làm ra vẻ, đừng tưởng rằng chúng ta không biết, ngươi bế quan cần vạn năm. Dù cho ngươi vạn năm chưa chắc ngươi có thể thành công, huống chi hiện tại mới qua chín ngàn chín trăm năm, ngươi làm sao hoàn thành?

Quốc sư Đại Hồng ma quốc đè nén lòng sợ hãi bước nhanh tới gần Lâm Minh:

- Bế quan bị Ma Thần đại nhân d dánh gãy, ngươi sớm chịu phản phệ, hiện tại khí huyết thiếu hụt. Dù khí thế của ngươi còn đó nhưng sức chiến đấu thật sự còn lại bao nhiêu? Hiện tại ngươi cưỡng ép xuất quan vì biết nếu không xuất quan đó là một con đường chết, thế nào, mùi vị thất bại trong gang tấc không dễ chịu đúng không?

Bốn ma vương thi nhau nói, càng nói càng cảm thấy bọn họ phỏng đoán không sai, có lẽ tu vi Lâm Minh chẳng những không tiến bộ còn rớt thực lực.

Phe Tam Thập Tam Thiên, tất cả Võ giả nín thở. Bọn họ cũng lo cho Lâm Minh, thấy Thâm Uyên Ác Ma sấn tới thì bản năng che trước mặt hắn, tiếp tục thúc giục Thiên Nhân đại trận.

Tiểu Ma Tiên, Lâm Hoang, Cửu Nhi, không rõ Lâm Minh nghĩ gì, hắn như một đoàn sương khiến người hoàn toàn nhìn không thấu.

Hắc long bỗng đập cánh bay lên trời.

Lâm Minh đứng yên trên đầu rồng cách đại quân Ác Ma càng lúc càng gần.

Thấy Lâm Minh bay tới bốn ma vương thầm lo, lúc trước bọn họ nói vênh váo nhưng thật ra ngoài mạnh trong yếu, bơm thêm can đảm cho mình. Làm sao bọn họ biết Lâm Minh bị thương nặng đến đâu?

Một ma vương cắn răng nói:

- Ra tay, diệt hắn!

Bọn họ không có lựa chọn nào khác, dù cho không muốn đối diện Lâm Minh chút nào. Nhưng Lâm Minh đã xuất quan, chẳng lẽ có thể chạy trốn?

Không nói đến có thoát khỏi tay Lâm Minh được không, cho dù trốn trở về, mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ cho bọn họ sống không bằng chết.

- Tà, xông tới!

Bốn ma vương đạt thành ăn ý, lúc này bốn người không ai dám ra tay, phát động hồn ấn trong người Tà, hoàn toàn đioeùe khiển Tà để Tà nổ chết Lâm Minh là cách chiến đấu ổn thỏa nhất.

Tổng sản lượng năng lượng trong người Tà siêu khủng bố, để Tà tự bạo như một siêu sao mới bộc phát có thể hủy diệt hết thảy!

Hồn ấn khởi động, Tà bị khống chế hoàn toàn, mắt đỏ ngầu gầm rống lao hướng Lâm Minh.

- Chết đi, chúng ta có nhiều người đưa tang cho ngươi cộng thêm một con Ác Ma đẳng cấp đồ đằng chôn cùng ngươi, ngươi cũng nên nhắm mắt!

- Cuộc đời ngươi cũng xem như oanh liệt, đáng tiếc ngươi gặp phải Ma Thần đại nhân, đã định trước sẽ bị hủy diệt!

Mấy ma vương rống lớn cũng để tự thôi miên mình, tăng thêm can đảm. Bọn họ điên cuồng rót lực lượng của mình vào người Tà, trong phút chốc Tà như bong bóng phình to lớn.

Võ giả Tam Thập Tam Thiên nhìn ra Tà sắp tự bạo, một Ác Ma đẳng cấp đồ đằng khổng lồ như thế tự bạo sẽ có uy lực cỡ nào? Không dám tưởng tượng.

Biểu tình Lâm Minh bình tĩnh, đối diện Tà hùng hổ vọt tới, toàn thân trướng phình, hắn vươn tay ra nhẹ nhàng chậm rãi bóp hư không.

- A! A! A!

Bốn ma vương rót năng lượng vào người Tà cùng kinh kêu, trong chớp mắt bọn họ cảm giác năng lượng, cảm giác của mình bị lực lượng khủng khiếp cắt đứt. Bọn họ nhìn Tà cơ thể to như ngôi sao bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp, nắn.

Bùm!

Đầu lâu Tà bị đè đến cực hạn rồi nổ tung.

Máu thịt văng tứ tán.

Đây không phải năng lượng nổ, đơn thuần là máu thịt văng tung tóe. Khi Lâm Minh vươn tay chộp thì tất cả năng lượng trong người Tà đã bị hắn khống chế, không nổ được.

Máu như dòng lũ tuôn ra, đổ xuống trên bầu trời. Máu thịt Tà bị ép nát biến thành thịt nát chảy ra, xương cốt kêu giòn vang, là tiếng đầu lâu của Tà bị bóp thành xương vụn.

Thanh âm nghe ghê rợn khiến người người da đầu mát lạnh.

Bốn ma vương xoe tròn mắt, lòng bàn tay đổ mồ hôi, trong lòng dậy sóng thần.

Bọn họ đã dự đoán có lẽ Lâm Minh siêu mạnh nhưng không ngờ công kích nhằm vào Lâm Minh biến thành bộ dạng này.

Tà thể tích lớn như sao, có đầu lâu cứng rắn bảo vệ nhưng... Bị bóp chế t?

Chương 2472: Diệt Thế chi thương

Thâm Uyên Ác Ma không hề giật mình khi Tà bị Lâm Minh giết, trước khi bọn họ công kích đã chuẩn bị tâm lý cho điều tệ nhất.

Nếu sau khi Tà tự bạo không thể trọng thương Lâm Minh, chính mình chết cũng không lạ. Hoặc Tà bị Lâm Minh dùng trường thương đâm thủng, hoặc Tà bị Lâm Minh dùng năng lượng không thể so sánh đánh bạo cũng đều là hợp tình hợp lý.

Nhưng bọn họ không bao giờ ngờ Tà to như ngôi sao nhỏ bị Lâm Minh như con ếch bóp chết.

Đây là lực lượng biến thái cỡ nào?

Hiện tại xem ra, Lâm Minh tám, chín phần mười đã hoàn thành bế quan, tức là hắn đến cảnh giới vượt qua Chân Thần.

Thực lực đạt đến cực độ Chân Thần, pháp tắc cũng viên mãn thì sẽ bước vào cảnh giới như vậy. Đây là cảnh giới tương đương với chủ nhân Tu La lộ, Bất Hủ quân vương, Ma Thần.

Đám Ác Ma cao đẳng luống cuôkngs, cầu viện bốn ma vương:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Bốn vương cũng hoang mang lo sợ. Đối diện Lâm Minh, bọn họ giống như đàn kiến gặp sư tử.

Một ma vương không cam lòng hét to:

- Sao hắn có thể xuất quan sớm như vậy? Sao có thể hứng chịu Ma Thần đại nhân công kích mấy lần mà vẫn hoàn thành bế quan?

Nhưng lúc này có to mồm cũng vô dụng, vì Lâm Minh đã lao tới.

Nói chính xác hơn Lâm Minh chỉ bước ra một bước đã đến trước mặt đại quân Ác Ma. Cơ thể Lâm Minh so với Thâm Uyên Ác Ma thật nhỏ bé, nhưng đối với Thâm Uyên Ác Ma thì Lâm Minh trước mắt không khác gì thần linh to lớn.

Bốn ma vương nín thở.

Áp lực đến từ Lâm Minh quá lớn,d dè ép bọn họ ngộp thở, tay chân lạnh lẽo, vai nặng trịch không kiềm được quỳ trên trời.

Bọn họ đã không có can đảm đối kháng Lâm Minh.

Một Ác Ma không chịu nổi áp lực cắn răng nói:

- Không, đừng tấn công, ta sẽ nhận ngươi làm chủ...

Ác Ma mơ rằng có một cơ hội này, Lâm Minh sẽ tạm thời tha cho gã, gieo nô ấn trên người gã.

Đối với Võ giả thì bị người gieo nô ấn là sống không bằng chết, bốn ma vương đương nhiên cũng không nguyện ý dùng cách nhận nô ấn đổi lấy mạng sống thừa. Nhưng hiện tại Lâm Minh hơn phân nửa sẽ quyết chiến với mộ chủ Mộ Ma Thần.

Nếu Lâm Minh khống chế bọn họ lại bị mộ chủ Mộ Ma Thần giết chết thế thì chẳng phải bọn họ sẽ lấy lại tự do sao?

Nghe đề nghị hiểm ác của Ác Ma, Lâm Minh bật cười, chậm rãi vươn tay ra. Các Thâm Uyên Ác Ma nín thở, bọn họ không biết Lâm Minh định làm gì.

Là gieo nô ấn hay giết bọn họ?

Đối diện sát tinh Lâm Minh có thể bóp chết Tà, bọn họ thậm chí không dám chạy trốn. Nghĩ đến Lâm Minh chỉ cần mở lực tràng ra thì bọn họ sẽ thành ruồi muỗi trên tấm mạng nhện, không chỗ trốn.

Thiên địa vũ trụ năng lượng vô cùng đèu ngưng tụ vào bàn tay Lâm Minh, càng lúc càng mạnh.

Năng lượng đáng sợ thế này làm đám đông Ác Ma nín thở, Lâm

Minh định làm gì?

Lúc trước Lâm Minh giết chết Tà chỉ bóp nhẹ một cái, không thấy hắn ngưng tụ năng lượng. Giết bọn họ thì Lâm Minh không cần làm rầm rộ vậy đi?

Không chỉ Thâm Uyên Ác Ma, Võ giả Tam Thập Tam Thiên cũng khó hiểu. Lâm Minh tụ tập lực lượng càng lúc càng mạnh, Tu La lộ dưới chan mọi người vỡ càng nhanh hơn.

Một cái khe to chưa từng có xuất hiện chính giữa Tu La lộ.

Tu La lộ là hình dài trông như con đường thẳng tắp nên được cái tên này, bây giờ chính giữa con đường dài xuất hiện mộ cái khe khủng bố.

Cái khe rộng khoảng mấy trăm vạn dặm, dài ít nhất là ức dặm, xẻ đầu và đuôi Tu La lộ ra.

Tu La lộ một tách làm hai.

Dung nham lòng dất tràn ên, sóng dung nham thẳng lên trời cao vũ trụ rồi tan biến giữa hư không. Mảng lớn mạch khoáng tan nát hóa thành năng lượng tinh thuần bị tồn tại chưa biết hấp thu hết, các bí cảnh, vô số hiểm địa đều tan rã.

Tu La lộ, bắt đầu hủy diệt!

Đây là hủy diệt thật sự.

Hủy diệt này khiến mọi người trừ Lâm Minh ra rất giật mình.

- Đây là...

Có người kinh kêu:

- Các ngươi hãy nhìn xuống dưới!

Bọn họ phát hiện trong lạch trời to lớn nứt ra không phải sâu không thấy đáy, dưới đáy sâu có thứ gì lạnh lẽo lộ ra ngoài.

Đó là một cây cột to lớn chôn sâu trong Tu La lộ.

Cây cột hình tròn lóe tia kim loại. Dọc dài, dùng cảm giác của Chân Thần tìm kiếm nó sẽ phát hiện từ đầu này Tu La lộ kéo dài đến một chỗ khác.

- Cái gì!!

- Đây là...

Mọi người, dù là Thâm Uyên Ác Ma hay Võ giả Tam Thập Tam Thiên đều ngẩn ngơ. Dưới lòng Tu La lộ chôn một cây cột kim loại dài như vậy.

Chẳng lẽ cây cột kim loại này là nguyên nhân Tu La lộ có ngoại hình đó?

Hình dạng Tu La lộ vô cùng kỳ lạ, trong ấn tượng người bình thường thì thế giới nhân tạo đều sẽ chế ra đại lục hình vuông hoặc hình tròn, tổng thể cho cảm giác là một khối chứ không phải ‘một cây’ như Tu La lộ.

Mặt đất hoàn toàn tan vỡ, vô số núi non bay ra như tro bụi. Đại dương như hơi nước biến mất. Tu La lộ hoàn toàn tan vỡ, cây cột kim loại bày ra trước mắt mọi người.

Nó siêu khổng lồ như cột thần chôgsn đỡ vũ trụ Tam Thập Tam Thiên, tận cùng thần trụ thon dài này là mũi nhọn lạnh lẽo, đen nhánh không ánh sáng, dữ tợn đáng sợ, đây đúng là một hung binh tuyệt thế.

Binh khí?

Chẳng lẽ...

Trong đầu mọi người lóe lên một tia sáng bày ra trước mắt bọn họ, rõ là cây trường thương phóng to vô số lần.

Mọi người kinh kêu:

- Trời ơi!

Một cây thần thương xuyên qua vũ trụ bị chôn dưới Tu La lộ.

Rất có thể bản thân Tu La lộ là cây thần thương hóa thành, hay hoặc là mục đích chủ nhân Tu La lộ sáng tạo Tu La lộ là dùng khí vận vô tận, máu nhân kiệt mà thế giới này tích lũy trăm ức năm để đúc cây thần thương tuyệt thế này.

Đây là lý do tại sao Tu La lộ có ngoại hình như vậy.

Trường thương không ngừng thu nhỏ, nhỏ nữa. Lâm Minh nhìn thần khí chung cực lóe tia sáng đen âm trầm giữa hư không,

Đây là một cây Diệt Thế chi thương,

Lâm Minh muốn phá hủy thế giới Mộ Ma Thần.

Dùng một thế giới làm vũ khí hủy diệt một thế giới khác! Đây là một kích điên cuồng cỡ nào?

Nhưng với Lâm Minh thì chưa phải vũ khí hoàn chỉnh, hắn lần thứ hai ngưng tụ năng lượng. Cách trứ tầng tầng hư không, vũ trụ Nguyên Mộng đã bị Lâm Minh luyện hóa bắt đầu tan vỡ.

vũ trụ Nguyên Mộng là Bất Hủ quân vương sáng tạo ra, nó vốn là một nam nhân tinh thần siêu to, bên trong không có sinh mệnh thực chất hóa. Khi Lâm Minh bắt đầu luyện hóa vũ trụ Nguyên Mộng thì Võ giả Hồn tộc đã sớm cắt đứt liên kết tinh thần với vũ trụ Nguyên Mộng.

vũ trụ Nguyên Mộng to lớn bắt đầu co rút, lại rút nữa.

Trong biển sao mênh mông vũ trụ Nguyên Mộng ngưng tụ ra hình ảnh thần linh to lướna. Thân thể mông lung, khuôn mặt mơ hồ khiến người không thấy rõ.

Thần linh tay chân dài như vị thần thượng cổ đạp qua năm tháng vô tận. Trong người thần linh ẩn chứa uy áp khó tả, khiến người

Chân Thần kính sợ.

Hình ảnh thần linh xuyên qua tầng tầng vũ trụ, đạp không đến sau lưng Lâm Minh.

Hình nhả đó dường như là háo thân của Lâm Minh, lúc này bản thể đang biến thành thần linh, chấp chưởng thiên đạo, chúa tể luân hồi.

vũ trụ Nguyên Mộng tan vỡ biến thành một thần linh?

Thâm Uyên Ác Ma, Võ giả Tam Thập Tam Thiên ngơ ngác. Thần linh này là ai?

Bọn họ rung động tâm hồn, thần linh to lớn biến thành luồng sáng dung nhập vào diệt thế trường thương.

Thần quang sáng rực như mặt trời rực cháy. Ánh sao vô tận trong vũ trụ đều tắt đi vào lúc này, bị trường thương đen nhánh nuốt mất, cảm giác như cây thương chớp mắt rút đi năng lượng nguyên vũ trụ.

Giọng bốn ma vương run run:

- Ảo ảnh thần linh này là...

Bọn họ muốn chạy trốn nhưng uy áp khổng lồ làm cơ thể bọn họ khó thể nhúc nhích. Bọn họ cảm giác năng lượng trong người hình như cũng bị ma thương rút đi.

Thần linh ảo và Diệt Thế chi thương hoàn mỹ dung hợp, cảnh tượng này khiến mọi người liên tưởng.

Óc Thần Mộng lóe tia sáng:

- Chẳng lẽ là... Khí linh!?

Dùng Tu La lộ rèn tạo thân thương, dùng vũ trụ Nguyên Mộng đúc nóng khí linh.

Tất cả đã sớm được sắp xếp hay Lâm Minh tự làm ra?

Hoặc chủ nhân Tu La lộ vốn có ý tưởng này, sau khi Lâm Minh dung hợp thiên nhân vũ trụ pháp tắc tối cao thì chính thức hoàn thành bước cuối cùng?

Hoàn toàn luyện hóa hai đại thế giới, lấy hai thế giới làm bản gốc rèn tạo vũ khí bản mệnh, đây là cách Lâm Minh luyện hóa thế giới.

Lâm Minh nhìn mấy ngàn Thâm Uyên Ác Ma trước mắt, hơn ba mươi Chân Thần Ác Ma, biểu tình lạnh lùng nói:

- Từ xưa tuyệt thế thần binh xuất thế, cần uống máu, hôm nay ta đúc nóng thương này mới lộ mũi nhọn, lấy các ngươi ra huyết tế đi.

Ánh mắt Lâm Minh nhìn xuống thương sinh, mang theo uy áp không thể cưỡng lại.

- A!

Thâm Uyên Ác Ma sợ hãi hồn vía lên mấy, dốc hết sức lực cuối cùng chạy tứ tán. Nhưng lực tràng và uy áp bao phủ làm sao bọn họ trống thoát?

Trường thương xé gió rạch nát khung trời, tiếng rú liên tục vang lên. Mấy ngàn Thâm Uyên Ác Ma bị lực lượng kinh khủng này nổ nát như các đóa hoa máu nở rộ.

Dù là bốn ma vương cũng không cách nào chống cự, cuối cùng thành vận mệnh tan xương nát thịt.

Đây là mấy ngàn đóa hoa Ác Ma yêu diễm cùng nở trong vũ trụ, cảnh tượng rung động hồn người.

Mỗi đóa huyết hoa là một vị ma vương tuyệt thế!

Cảnh tượng như vậy tuyệt đối chưa từng có trong đại chiến thái cổ trăm ức năm trước.

Tất cả huyết hoa, thịt Tà lúc trước chết bị Diệt Thế chi thương toàn bộ hấp thu.

Trường thương đen nhánh ánh sắc đỏ.

Tu La lộ làm thân thương, Triệt và Mặc làm thương hồn, tế luyện trăm ức năm, hai đại pháp tắc đúc thành.

Tám ngàn Thiên Tôn, ba mươi Chân Thần huyết tế,, lực lượng vượt qua Chân Thần của Lâm Minh chấp chưởng Diệt Thế chi thương!

Bốp!

Cuối cùng trường thương biến thành kích cỡ bình thường rơi vào tay Lâm Minh.

Lâm Minh chậm rãi xoay người, hai mắt như hai tia sáng lạnh nhìn sâu trong hư không. Giây phút dó chiến ý của Lâm Minh như ngôi sao mọc lên.

Chương 2473: Thời đợi của ngươi do ta kết thúc

Giờ này khắc này, Lâm Minh cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượngvô cùng. Diệt Thế chi thương trong tay Lâm Minh nói là vũ khí thật ra là một phần cơ thể của hắn, chẳng những máu thịt liền nhau mà hơi thở, thần hồn, thế giới trong người, từ trường sinh mệnh, dấu ấn tinh thần đều rèn cùng nhau, không thể chia cắt.

Lâm Minh lòng máy động, cơ thể dung nhập vào cây Diệt Thế chi thương.

biến mất, hắn cùng Diệt Thế chi thương nhân thương hợp nhất!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đằng trước mũi Diệt Thế chi thương tuôn ra sấm sét, ngọn lửa. Hư không tràn ngập khói xám vô tận, một đường hầm không gian nhưlỗ đen sinh ra trước Diệt Thế chi thương.

Gió bão gào thét, Diệt Thế chi thương bỗng nhiên bay ra xuyên suốt thiên địa kéo ngôi sao.

Diệt Thế chi thương biến mấttrong đường hầm không gian như mang đi tất cả năng lượng của vũ trụ này.

- Lâm Minh...

Nhìn hướng Lâm Minh biến mất, Võ giảTam Thập Tam Thiên nín thở.

Lúc này bọn họ đoán được Lâm Minh đi làm gì. Lâm Minh sẽ quyết chiến với mộ chủ Mộ Ma Thần, cũng là quyết chiến cuối cùng, kết quả trận chiến này liên quan tương lai Tam Thập Tam Thiên.

Từng tầng không gian vũ trụ như sắt vụn với Lâm Minh. Xuyên qua không gian thì khoảng cách đã mất ý nghĩa, Lâm Minh lần lượt phá mở bức toàng ngăn cách không gian. Ngày xưa thán tức thần tường ngăn cách Tam Thập Tam Thiên, khiến Chân Thần khó mà vượt qualại yếu ớt như miếng băng mỏng với Lâm Minh.

Rất nhanh Lâm Minh bay đến thái cổ Thần vực, đi tới bầu trời Hắc Ám Thâm Uyên.

Mắt Lâm Minh bắn ra sát khí vô hạn, Diệt Thế chi thương lao hẳng xuống.

Răng rắc!

Diệt Thế chi thương xuyên qua bầu trời Hắc Ám Thâm Uyên bay vào trong thế giới, rơi xuống mặt đất màu đen.

Cây thương như bàn long trụ từ cửu thiên rớt xuống, phá tan hết thảy cách trở. Thế không thể đỡ, mặt đất màu đen dày nặng bị mũi Diệt Thế chi thương xuyên thủng, Diệt Thế chi thương cứng rắn xé rách tầng thứ nhất Hắc Ám Thâm Uyên.

Hắc Ám Thâm Uyên là mươi tám không gian độc lậpchồng lại, mặt đất tầng thứ nhất là bầu trời tầng hai.

Diệt Thế chi thương vừa xé rách một tầng mặt đất cũng là xé bầu trời tầng thứ hai.

lực lượng thế giới vô tận vìg xuất hiện lỗ hổng lớn mà tràn ra ngoài. Đối với Lâm Minh kiêm tu vũ trụ ngoài người, trong người đến ột đỉnh, có pháp tắc tối cao, cùng đạt đến cảnh giới thiên nhân dung hợp thì hấp thu lực lượng thế giới khuếch tán từ Mộ Ma Thần căn bản không thành vấn đề!

Cho nên Diệt Thế chi thương xuyên phá tầng thứ nhất Thâm Uyên, vòng xoáy năng lượng đảo ngược. Năng lượng bàng bạc tầng một Thâm Uyên bị Diệt Thế chi thương hấp thu mảng lớn.

Mặt đất rạn nứt, bầu trời âm u, biển cả khô cạn. Nguyên thế giới tầng một Thâm Uyên chớp mắt bị rút đi linh khí.

Hấp thu lực lượng ày khiến Diệt Thế chi thương càng mạnh hơn, tốc độ không giảm, xông vào biển cả tầng hai Thâm Uyên.

Biển phá mở dậy sóng dữ, tầng hai Thâm Uyên cũng bị Lâm Minh dễ dàng xuyên qua.

Lần thứ hai hấp thu lực lượng thế giới. Lực lượng Diệt Thế chi thương càng lúc càng cuồng mãnh!

Tiếng sấm dâng lên, gió bão cuốn sạch. Từng tầng Hắc Ám Thâm Uyên bị phá mở, Lâm Minh cùng Diệt Thế chi thương dung hợp, ngưng tụ lực lượng vô tận cho một kích xuyên phá mười bảy tầng Thâm Uyên đến không gian nơi có Mộ Ma Thần.

Lâm Minh nhớ rõ khi hắn rời đi Mộ Ma Thần thì Bất Hủ quân vương có khuyên nhủmộ chủ Mộ Ma Thần có thể khống chê mọi hứ trong mộ chủ Mộ Ma Thần, là chúa tể tuyệt đối, vĩnh viễn đừng bao giờ chiến đấu với mộ chủ Mộ Ma Thần trong Mộ Ma Thần, trừ phi chính mình có được 2n lkphá thế giới Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần cứng rắn biết bao, đây là thế giới lần trước vũ trụ đại phá diệt cũng không thể hủy diệt. Hôm nay Lâm Minh muốn tự tay đâm thủng nó.

Trường thương trong tay Lâm Minh được đặt tên là Diệt Thé, vì muốn khiến nó hủy diệt thế giới Mộ Ma Thần.

mộ chủ Mộ Ma Thần, cơ thể dung hợp với Mộ Ma Thần, chỉ cần đâm thủng thế giới này thì căn cơ lực lượng của mộ chủ Mộ Ma Thần sẽ bị phá hủy. Đây là ốt nhất, cũng là cách duy nhất đánh bại mộ chủ Mộ Ma Thần.

Lâm Minh hét to một tiếng:

- Phá!

Lâm Minh tiếng rống xuyên thẳng xuống tầng mười tám Hắc Ám Thâm Uyên!

Một kích kia ngưng tụ toàn bộ lực lượng Lâm Minh, dung nhập những gì hắn học được cả đời. Tất cả pháp tắc rót vào hết cho tu vi của Lâm Minh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mũi Diệt Thế chi thương đâm thủng bức tường ngăn cách thế giới Mộ Ma Thần, rạch một luồng thần quang như thanh kiếm thần linh chém ra.

Năng lượng khuếch tán hình thành vụ nổ lớn khủng bố, tựa như vũ trụ đại phá diệt đề đến trước tiên. Bão năng lượng đánh đau thẳng đó làm nguyên tầng mười tám Hắc Ám Thâm Uyên tan vỡ.

Mộ Ma Thần bị Lâm Minh xé rách, thế giới được gọi là không thể hủy diệt hôm nay bị Lâm Minh phá vỡ.

Chớp mắt năng lượng trùng kích cường đại đến từ Mộ Ma Thần khiến người Lâm Minh run lên, suýt hộc máu.

lực lượng thế giới đậm đặc đốt cháy quanh Lâm Minh, cơ thể hắn cùng Diệt Thế chi thương dung hợp thành một như sao băng rực cháy rơi vào mặt đất mênh mang đập thủng cái hố sâu trăm vạn dặm đáng sợ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khung trời vỡ, mặt đất nát, cảnh tượng như tận thế.

Khi thế giới bắt đầu đổ sập, mọi thứ vốn không thể phá vỡ trong Mộ Ma Thần đột nhiên trở nên yếu ớt.

Lâm Minh bay ra khỏi hố sâu, hắn tóc tai bù xù. Lâm Minh tựa như đồng chiến thần hàng thế.

Bốp!Bốp!Bốp!

Lớp da khét đen nứt trên người Lâm Minh đổ rào rào xuống.

Lâm Minh vác từng bước một đi tới, rèn luyện khô gầy cởi lớp da cũ ra lại trở nên phong thần như ngọc!

- Kết thúc! Ngươi sống đã quá lâu, thời đại của ngươi từ ta chấm dứt!

Lâm Minh nhìn năng lượng dâng trào mãnh liệt trước mắt, nơi đây là Đế Cốt Hải!

Sát khí âm trầm, tử khí đậm đặc dâng lên từ Đế Cốt Hải, lan tràn.

Lâm Minh rõ ràng cảm nhận linh hồnthượng cổ đau đớn rên rỉ trong đó, hơi thở từ ác đến từ Ác Ma kia.

Tử khí càng lúc càng nồng đậm, ngưng hóa thành khói đen mắt thường tổng thấy như ngọn lửa bốc cháy.

Một lão nhân tóc xám đi ra từ khói đen. Thân thể gầy gò như xương khô, hai mắt lão nhân đục ngầu, mặt tro tàn.

Lão nhân như thây khô ngủ say trăm ức năm trong cổ mộ tưng bước tới gần Lâm Minh, động tác chậm rãi mà cứng ngắc.

Nhìn Lâm Minh, đôi mắ đục chợt lộ ra sát khí ngập trời.

Đối diện Ma Thần mặt mũi dữ tợn, Lâm Minh lạnh lùng cười:

- Xem ra cuối cùng ngươi không thể hoàn thành vĩnh sinh. Vốn ngươi đã dung hợp với Mộ Ma Thần, đáng tiế, Mộ Ma Thần bị ta đánh nát. Bởi vì hệ thống thế giới sụp đổ, năng lượng cũng khuếch tán theo, sự sống của ngươi cũng trôi đi, không thể dung hợp với Mộ Ma Thần nữa. Ngươi tiêu rồi.

Ma Thần cười khùng khục:

- Khục khục khục khục!

Hình như Ma Thần điên rồi:

- Gi ết chết ngươi, nuốt sống ngươi bù đắp sự sogón đã mất của ta thì ta vẫn có thể tu phục Mộ Ma Thần! Đi chết đi!

Chương 2474: Hồi ức cuộc đời

Răng rắc!

Răng rắc!

Mộ Ma Thần tiếp tục sụp đổ.

Ma Thần bây giờ như dã thú, mái tóc bay trong gió như cỏ khô, đôi tay gầy gò biến thành móng vuốt dữ tợn, đôi mắt đục lóe tía sáng đỏ.

Bây giờ Ma Thần phải nuốt Lâm Minh, không thì lão sẽ vì Mộ Ma Thần tan nát mà chậm rãi dầu hết đèn tắt.

Lâm Minh lạnh lùng hỏi:

- Thánh Mỹ đâu? Nàng ở đâu?

Vạn năm trước Lâm Minh mất liên lạc tinh thần với Thánh Mỹ, không biết xảy ra chuyện gì với nàng.

Khi đó chủ nhân Tu La lộ không thể rời khỏi Tu La lộ, không cách nào cứu Thánh Mỹ. Lâm Minh thì thực lực kém xa, gặp Hồn Đế chỉ có đường chết.

Biết rõ thê tử ở trong nguy hiểm lớn lao nhưng Lâm Minh không thể làm gì, đau khổ và áy náy vô cùng.

Mấy năm nay Lâm Minh từng giây từng phút lo cho Thánh Mỹ, dù biết hơn phân nửa Ma Thần sẽ không trả lời mình nhưng hắn không kiềm được chất vấn.

- Thánh Mỹ?

Ma Thần cười gằn:

- Tiện nhân kia bị ta dùng huyết tếrồi, nếu không thì ta làm sao mở ra Vĩnh Hằng chi bích? Khục khục khục khục!

Nhìn Ma Thần cuồng cười, sát khí càng đậm trong mắt Lâm Minh. Hắn không tin lời Ma Thần, vì lúc ấy hắn cảm giác Thánh Mỹ khôngchết mà bị lực lượng bí ẩn ngăn cách.

Hơn nữa không chút nghi ngờ tình huống lúc đó là kế hoạch Hồn Đế huyết tế Thánh Mỹ không thành công, nếu không Vĩnh Hằng chi bích đã chẳng kéo dài lâu như vậy mới miễn cưỡng mở ra.

Nhưng nói sao thì hung thủ hại Thánh Mỹ gặp bất trắc là Ma Thần trước mắt.

Lâm Minh siết chặt Diệt Thế chi thương đang định công kích chợt tim run lên.

- Đây là...

Cảm ứng thần diệu yếu ớt liên kết tâm hồn Lâm Minh, nó đến từ nơi vô cùng xa xôi.

Loại cảm ứng này như người thân, bằng hữu cũ xa cách lâu na,ưm khiến người nhớ nhung.

Không lẽ...

Lâm Minh lòng máy động, giờ hắn không rảnh quan tâm Ma Thần, hắn lắc người dọc theo khe hở to lớn bay ra Mộ Ma Thần.

- Muốn chạy?

Ma Thần thấy Lâm Minh bay đi thì cắn răng đuổi theo.

Thật ra Ma Thần rất e sợLâm Minh nhưng không thể không đuổi theo. Bởi vì Mộ Ma Thần đã nát, Ma Thần muốn sửa lại Mộ Ma Thần cần năng lượng khổng lồ.

Hiện tại Thâm Uyên Ác Ma lợi hại chút đèu bị Lâm Minh giết, thái cổ chư tộc không có nguồn cung cấp chất dinh dưỡng. Nếu không giết chết Lâm Minh thì không cách nào tu sửa Mộ Ma Thần.

Mộ Ma Thần tan vỡ sẽ liên tục tổn thất lực lượng thế giới, dẫn đếnthế giới Mộ Ma Thần càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng không khác gì đại thế giới bình thường.

Lúc này muốn phá hủy Mộ Ma Thần thì dễ như trở bàn tay.

Sao Ma Thần ngồi xem chuyện đó xảy ra được? Ma Thần dọc theo khe hởMộ Ma Thần lao ra ngoài, Ma Thần và bão lực lượng thế giới cùng nhau bay ra. Ma Thần cảm nhận lực lượng bão tố, lòng nhỏ máu.

Tốc độ Lâm Minh siêu mau, Ma Thần rượt đuổi không bỏ!

Hai người một trước một sau, các tầng kết giới không gian như cửa phòng tùy ý mở trước mặt Lâm Minh, Ma Thần, căn bản không chút cách trở.

Lâm Minh càng bay thì cảm ứng đã lâu mới có càng mạnh hơn. Mãi khi Lâm Minh bay đến một nơi, nhắm ngay hư không trước mặt, huơ tay chộp.

Xoẹt!

Không gian bị xé rách, tay phải Lâm Minh thò vào trong kéo ra một thứ hình vuông màu xám đen.

Hình lập hương này là ma phương!

Tính cả thời gian ở trong kết giới thời gian thì Lâm Minh và ma phương đã xa cách mấy vạn năm. Lúc này ôn lại cảm giác máu thịt liền nhau, Lâm Minh mừng rỡ trong lòng.

Đối với Lâm Minh thì ma phương không chỉ là thần khí, nó còn là rồi ức của hắn, chất chứa rất nhiều.

Nó luôn cùng Lâm Minh đi tới hôm nay, trông chừng hắn từ không có gì chậm rãi bước lên con đường võ đạo, trở thành thiên kiêu trẻ tuổi, cuối cùng là cuộc đời võ đạo vượt qua Chân Thần.

Tuy ma phương chỉ là một vật phẩm nhưng Lâm Minh có tình cảm với nó khó thể dứt bỏ.

Tiếc nuối rằng có tìm được ma phương cũng vẫn không biết ti nức Thánh Mỹ, nàng giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Với thực lực, độ cảm giác hiện tại của Lâm Minh dù Thánh Mỹ cách tầng tầng vũ trụ cũng không đến mức chẳng bắt được mộ chủ Mộ Ma Thần, nhưng sự thật thì ly kỳ như vậy đấy.

Lâm Minh thở dài, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Vèo!

Ma Thần bay ra ngay sau lưng Lâm Minh.

Ma Thần chợt khựng lại nhìn chằm chằm ma phương trong tay Lâm Minh, biểu tình cực kỳ khó xem.

- Thứ này... Tại sao...

Ma Thần không phản ứng lại được, nhìn biểu tình của lão là Lâm Minh biết lý do ma phương đặt ở đây.

Lâm Minh cứ nghĩ Ma Thần sẽ cướp ma phương đi, nhưng hắn không ngờBất Hủ quân vương có thiên phú đến thế, đưa ma phương ra.

Ngẫm lại cũng đúng, thật ra lúc ấy Bất Hủ quân vương liên hợp Mục Thiên Vũ tối cao cộng thêm nhiều thượng cổ Ác MaĐế Cốt Hải ở mức độ nào đó đã là khống chế, đưama phương ra không khó khăn gì.

Bất Hủ quân vương dùng ma phương khống chế Đế Cốt Hải vì gây rắc rối cho Ma Thần chứ không trông chờ giết chết Ma Thần.

Sau nàyBất Hủ quân vương biết rõ đối kháng không lại Ma Thần, thấy đại thế đã mấtliền đưa ma phương đi.

Muốn giữ ma phương là không thể nào, nhưng giấu nó đi thì đơn giản hơn giấu đi nhiều.

Huống chi Ma Thần hơn phân nửa không biết Lâm Minh đưa ma phương cho Bất Hủ quân vương, vì vậy Ma Thần mới tưởng Bất Hủ quân vương có thủ đoạn gì đó che giấu qua đó khogón chế được Đế Cốt Hải.

Ma Thần vội vàng luyện hóa Mộ Ma Thần, không định bỏ ra thời gian công sức đi tìm một ma phương không biết có tồn tại không.

Lâm Minh thì vì lúc trước giao ma phương cho Bất Hủ quân vương, từng khắc ấn ký tinh thần của hắn và Thánh Mỹ vào ma phương, miễn cảm nhận được hơi thở đó là tìm theo cảm giác rất dễ dàng.

Lâm Minh bình tĩnh nói:

- Bất Hủ tiền bối, đa tạ.

Tận đáy lòng Lâm Minh khâm phục, cảm kích Bất Hủ quân vương. Nhân kiệt tuyệt thế như Bất Hủ quân vương dù chết cũng có thủ đoạn thông thiên.

Nếu ma phương rơi vào tay Ma Thần, tuy Lâm Minh có thể cướp lại nhưng hắn không thể tha thứ mình mất vạn năm bồi dưỡng ra liên kết huyết mạch đồng sinh đồng tử với ma phương bị Ma Thần phá đi.

Ma Thần nghiến răng nghiến lợi nói:

- Vĩnh Sinh Chi Thạch... Thủ đoạn giỏi lắm.

Lâm Minh híp mắt lại, mắt sáng rực nhìn Ma Thần. Lâm Minh biết Bất Hủ đã bị Ma Thần giết chết, tàn hồn cũng không tồn tại.

Tuy rằng nói theo lời của Bất Hủ quân vương thì đây là giải quyết, nhưng khi Lâm Minh nhớ đến là lòng đau nhói.

Thù của Bất Hủ quân vương, của Thánh Mỹ, của tuấn kiệt Tam Thập Tam Thiên, của thái cổ thần tộc, của ức vạn vạn sinh linh đã chết.

Tất cả nợ máu chỉ có giết Ma Thần mới trả được.

Chương 2475: Đại kết cuộc

Trên bầu trời Hắc Ám Thâm Uyên đã hoàn toàn tối tăm. Ngôi sao, trăng sáng đều bị hắc ám nuốt mất, đưa tay không thấy được năm ngón. Nguyên khí thiên địa dao động cũng càng lúc càng kịch liệt như nguyên Thâm Uyên sắp sụp đổ.

Mộ Ma Thần là căn cơ của Hắc Ám Thâm Uyên, Mộ Ma Thần bị Lâm Minh đâm thủng, căn cơ Hắc Ám Thâm Uyên dao động.

Lâm Minh siết chặt trường thương bắt đầu ngưng tụ lực lượng. Trước mặt Lâm Minh là Ma Thần già nua cười nanh tranh, đột nhiên cơ thể lọm khọm khách ra, người thịt gầy đét bắt đầu mục rữa, co rút, rất nhanh biến thành bãi thịt loãng.

Ầm!

lực lượng thế giới khổng lồ từ trên trời giáng xuống toàn bộ trút vào đống thịt nát.

Tuy Mộ Ma Thần bị xé rách, tích lũy lực lượng thế giớitrăm ức năm cũng khuếch tán ra nưng những lực lượng này vẫn theo Ma Thần sử dụng.

Ong ong ong ong ong!

Trong bão năng lượng cuồn cuộn truyền đến vô sốlinh hồn Ác Ma thống khổ kêu gào, thậm chí có Ác Ma sống bị cuốn vào trong, nổ tung trên bầu trời biến thành huyết vụ bị Ma Thần hấp thu!

Những Ác Ma sống đến từ Thâm Uyên, bọn họ bị lực lượng thế giới cuồng bạo cưỡng ép cuốn vào trở thành chất dinh dưỡng cho Ma Thần.

Lâm Minh mắt lóe tia sáng lạnh, sao hắn có thể đứng nhìn Ma Thần bổ sung lực lượng cho mình được?

Lâm Minh hét to một tiếng:

- Nếu ngươi dung hợp Mộ Ma Thần thì ta còn e ngại ngươi. Nhưng ngươi dung hợp thất bại, làm sao đánh lại ta?

Diệt Thế chi thương trong phút chốc biến ảo thương quang dài vạn trượng, đây là thần thương có thể hủy diệt thế giới. Diệt Thế chi thương nằm trong tay Lâm Minh không cần chiêu thức, công pháp gì, lực lượng của nó đã được phát huy tột độ.

Xoẹt!

Thương quang lạnh lẽo lấp lánh. Ma Thần biến ra bãi thịt nổ tung, thành thị nát văng tung tóe.

Một kích kia chẳng những đập náty Hồn Đế còn phá nát hư không.

Mảng lớn kẽ nứt không gian sinh ra kéo dài ngàn vạn dặm. Sương khói mông lung tuôn ra từ khe hở không gian.

Lâm Minh không quan tâm, hắn đang định hoàn toàn hủy diệt tất cả thi lúc này trong sương khói xám mông lung hiện ra một thân hình mờ ảo.

Một người mặc áo đen yểu điệu thướt tha như nguồn hắc ám trong vũ trụ.

Lâm Minh khựng người lại, tay cầm Diệt Thế chi thương chợt ngừng, hơi thở quen thuộc tràn lên trong lòng hắn. Tâm hồn Lâm Minh rung động.

Sao có thể?

Lâm Minh ngẩn ngơ, ở trước mặt hắn có một nữ nhân tuyệt thế cất bước ưu nhã chậm rãi bước ra từ khe hở không gian. Đôi tay như ngọc vén váy dài cẩn thận bước đi, cảm giác như cô nương xinh đẹp trong nông thôn kéo váy đi trên đường nhỏ bùn lầy.

Lâm Minh nhìn khuôn mặt nữ nhân quen thuộc, cảm giácnhư cách mấy đời.

Thánh Mỹ!?

Làm sao có thể?

Thánh Mỹ ngước lên nhìn Lâm Minh, đôi mắt đen lấy chất chứa muôn vàn lời muốn nói nhưng nàng không nói gì, chỉ chậm rãi đi hướng Lâm Minh.

***

Lâm Minh ngây ra một lúc sau đó thở dài, đôi mắt bàng hoàng, mờ mịt dần biến mất, hay thế là lạnh băng, sát khí âm trầm.

Không chút báo trước, Lâm Minh ra thương. Thương đâm thẳng vào trán Thánh Mỹ.

- A!

Thánh Mỹ sợ hãi biến sắc mặt, đôi mắt như chất chứa uất ức, đau khổ vô cùng. Nhưng thương thế của Lâm Minh không chậm lại, sắp đâm thủngThánh Mỹ.

Chợt hơi thở của Thánh Mỹthay đổi, khuôn mặt xinh đẹp vặn vẹo dữ tợn, đôi tay biến thành móng vuốt cào Lâm Minh.

Rầm!

Thánh Mỹ đụng vào Diệt Thế chi thương, hétd thảm háo thành mưa ánh sáng, hương tiêu ngọc vẫn.

Lâm Minh rõ ràng thứ hắn vừa thấy đều là ảo giác, kỹ xảo công kích tinh thần khá là cao minh.

Dù là phân thân Hồn Đế hay thế giới chi linh chủ thể của mộ chủ Mộ Ma Thần có tạo nghệ công kích tinh thần và linh hồn lô hỏa thuần thanh.

Dù là Võ giảđẳng cấp Chân Thần hượng vị hoàn toàn không cách nào chống đỡ loại công kích tinh thần này, sẽ bị lạc mất trong đó, hồn hải khô kiệt mà hết.

Con người luôn có tâm ma, Lâm Minh cũng vậy. Nhưng linh hồn của Lâm Minh cường đại hơn nhiều, dù Hồn Đế được công kích tâm ma cao minh cỡ nào thì hắn luôn giữ lý trí.

Giữa Lâm Minh và Thánh Mỹ có mối liên kết tinh thần kỳ diệu, lúc Thánh Mỹ vừa xuất hiện không hề có sự liên kết đó. Tuy Thánh Mỹ reất giống thật, có khuôn mặt và hơi thở của nàng, nhưng với Lâm Minh thì đấy chỉ là một con rối xinh đẹp.

Một hơi giết người giả chọc vào nỗi đau trong lòng Lâm Minh, tuy rằng biết rõ chỉ đánh chếtảo giác thì lòng hắn vẫn rất khó chịu. Vì Thánh Mỹ thật mất tích, không rõ sống chết.

Một giọng nói trầm khàn nổ vang bên tai Lâm Minh:

- Ngươi có thể nhìn thấu được?

Ngay sau đó Lâm Minh cảm giác hồn hải rung lên. Khoảnh khắc Lâm Minh giết Thánh Mỹ thì mộ chủ Mộ Ma Thần lao vào tinh thần chi hải của hắn.

mộ chủ Mộ Ma Thần biét rõ trong tình huống thế giới Mộ Ma Thần tan nát thì không đánh lại Lâm Minh. Ma Thần mất đi thế giới hỗ trợ, Lâm Minh thì dung hợp hai đại thế giới, lĩnh ngộ hai pháp tắc tối cao, ai người có sự chênh lệch căn bản.

Lối thoát duy nhất của mộ chủ Mộ Ma Thần là nuốt tinh thần chi hải của Lâm Minh, đoạt xá hắn.

Mục tiêu công kích đầu tiên của mộ chủ Mộ Ma Thần là ma phương, định thừa dịp Lâm Minh trúng ảo giác, hồn hải mất đề phòng cướp quyền khống chế ma phương.

Nhưng Ma Thần không ngờLâm Minh chỉ mất vài giây đã xuyên thấu công kích ảo giác, hoàn toàn đập nát.

Điều này khiến Ma Thần bối rối.

Trong thức hải của Lâm Minh v đen thui, cực kỳ to lớn,toàn thân hỗn độn như không có hình dạng cố định chỉ có cái mồm máu to.

Lâm Minh nhìn bản thể của Ma Thần liền hiểu tại sao trong Mộ Ma Thần, Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nhận Hắc Ám tế điển so với Thâm Uyên Ác Ma mặt mũi bình thường chênh lệch lớn đến vậy.

Những Ác Ma đẳng cấp đồ đằng nói thẳng ra là kế thừa một phần của Ma Thần mới biến ra hình dạng quái vật to lớn.

Lâm Minh cảm giác lực lượng tinh thần của Ma Thần vốn lan tràn đến ma phương, muốn xóa bỏ ấn ký tinh thần của hắn trong ma phương.

Lâm Minh nở nụ cười âm trầm:

- Nếu đến rồi hãy ở lại đây đi, cơ thể cả ngươi sẽ chuyển hóa thành năng lượng linh hồn tinh thuần nhất cho ta dùng.

Từ khi Mộ Ma Thần tan nát, Ma Thần mất đi nguồn lực lượng và chỗ dựa, cách biệt thực lực giữa Ma Thần và Lâm Minh kéo rộng ra. Dù là so đấu chính diện hay tranh cướp hồn hải đều thế.

Thế giới trong người Lâm Minh, ma phương dấy lên vòng xoáy linh hồn. Cùng lúc đó, Diệt Thế chi thương cũng dung nhập vào cơ thể Lâm Minh, xuất hiện trong hồn hải.

Ma Thần tức giận quát:

- Trước giờ chỉ có ta cắn nuốt người khác,ngươimuốn nuốt ta?

Nhưng giọng Ma Thần hụt hơi, có chút khủng hoảng.

- Kẻ giết người sẽ bị người giết. Ngươi muốn cắn nuốt tất cả để mình vĩnh sinh, cuối cùng bản thân sẽ bị nuốt.

Tay phải Lâm Minh cầm Diệt Thế chi thương, tay trái cầm Vĩnh Sinh Chi Thạch. Ánh sáng vàng lấp lánh chói lòa, sấm sét và ngọn lửa khuếch tán trong hồn hải của Lâm Minh. Lực lượng thế giới vô tận bị lực lượng lôi kéo từ bốn phương tám hướng, thậm chí cách các tầng vũ trụ lao vào bản thể.

Ma Thần phát ra tiếng hét chói tai:

- Chếtđi!

Cơ thể Ma Thần rách nát, Mộ Ma Thần tổn hại khiến lực lượng của Ma Thần trôi nhanh đi. Ma Thần đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng chỉ còn lại chấp niệm giết chết Lâm Minh!

Ma Thần há to mồm máu táp Lâm Minh.

Vô số linh hồn đau khổ bay ra khỏi miệng Ma Thần như cuồng phong cuố n1e vào trong.

Lâm Minh cũng hành động, cơ thể biến thành luồng sáng hợp nhất vớiDiệt Thế chi thương. Thần thương và ma phương tranh nhau bay ra.

Tất cả bão năng lượng trong phút chốc thu về hóa thành luồngthần quang đâm vào miệng Ma Thần.

Thời gian dường như đông lại,Ma Thần hoàn toàn ngơ ngẩn, thân thể cứng ngắc, đôi mắt trống rỗng, biểu tình mờ mịt.

Sức sống trên người Ma Thần trôi nhanh đi, như tảng đá bị hóa phong, cơ thể nứt li ti. Từng tia sáng vàng bắn ra từ vết rạn như thanh kiếm thần linh bắn thẳng lên chín tầng mây.

Những vết rạn chậm rãi kéo dài cuối cùng lan tràn toàn thân Ma Thần. Đã mất đi sự sống, Ma Thần chậm rãi chìm vào tinh thần chi hải của Lâm Minh.

Ong ong ong ong ong!

ma phương đánh vào trán Ma Thần, chớp mắt Ma Thần to lớn vỡ nát. Cùng lúc đó ma phương dấy lên vòng xoáy màu đen hấp thu hết căn nguyên ký ứ của Ma Thần.

Đây là ký ức khổng lồ hơn trăm ức năm, cộng thêm vô số thượng cổ Ác Ma đã bị Ma Thần nuốt, tổng sản lượng ký ức đã không cách nào tưởng tượng. Dù là Lâm Minh muốn xem hết những ký ức này là chuyện không thể nào.

Nhưng Lâm Minh cần tìm một phần ký ức rất nhỏ trong đó, rốt cuộc hắn nhìn thấy cảnh mình muốn tìm.

Lâm Minh thấy lúc Hồn Đế muốn huyết tế Thánh Mỹ thì nàng bị hút vào Vĩnh Hằng chi bích, thấy hư không vô tận tan nát. Một tấm thẻ tinh thạch màu tím bị Hồn Đế công kích đột phá bão năng lượng bay vào hư không.

- Đây là...

Lâm Minh ngẩn ngơ, Thánh Mỹ, Tiểu Ngư Nhi, thử luyện cuối cùng bị khe hở không gian đột nhiên xuất hiện nuốt mất?

Khe hở không gian này là cái gì?

Lâm Minh khuếch tán cảm giác ra ngoài tìm kiếm nguyên Mộ Ma Thần. Với thực lực hiện tại của Lâm Minh, cảm giác của hắn cơ hồ phủ lên nguyên Tam Thập Tam Thiên. Không có không gian ngăn cách nào ngăn được cảm giác của hắn. Nhưng lần này Lâm Minh không thu hoạch được gì.

Khe hở không gian đó dường như chưa bao giờ tồn tại.

Lâm Minh thậm chí đến hư không nơi Vĩnh Hằng chi bích từng có, vẫn không thể tìm ra.

Lâm Minh nhíu mày, loại tình huống này vượt qua hiểu biết của hắn, chẳng lẽ ngoài Tam Thập Tam Thiên còn có một thế giới bình hành?

Lâm Minh không biết làm sao để đi thế giới này, ít nhất hiện tại hắn không tìm được cách.

Lâm Minh lắc đầu, tạm thời không suy nghĩ. Lâm Minh biết tu vi võ đạo của mình không đạt đến mức tận cùng..

Lâm Minh tu luyện qua ngắn, tính luôn thời gian trong kết giới thời gian mới chỉ bốn, năm vạn năm tu luyện. So với Ma Thần sống trăm ức năm, chủ nhân Tu La lộ sống trăm ức năm thi nhỏ bé vô cùng.

Có lẽ một ngày nào dso Lâm Minh sẽ thăm dò ra hết mọi bí mật củae vũ trụ này, thật sự khống chế thiên đạo luân hồi.

Lúc đó Lâm Minh có thể đi bất cứ đâu trong vũ trụ, thậm chí có thể nghịch cải sinh mệnh, khiến người chết sống lại.

Con đường võ đạo dài không giới han, hắn không biết mình sẽ đi tới đâu nhưng chắc chắn luôn đi tiếp.

Hiện tại Lâm Minh cần lấy về Tam Thập Tam Thiên.

Lâm Minh biết thê tử, hài tử của mình,các nhân kiệt Tam Thập Tam Thiên đều dang lo lắng cho hắn.

Võ Cực Hậu Truyền 1: Nhân Hoàng giới

Trong Tam Thập Tam Thiên, một không gian rộng lớn nơi giao giới Thần vực và Thánh La Thiên có một đại thế giới mới mở ra.

Thế giới này chỉ có lịch sử hai mươi vạn năm ngắn ngủi, được người gọi là Nhân Hoàng giới.

Nó là Lâm MinhNhân Hoàng dốc hết những gì học được suốt đời, dùng thiên nhân pháp tắc làm Nhân Hoàng giới thiên đạo tụ tập tinh khí vô cùng của Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên, năng lượng mở mang ra.

Thế giới này rộng lớn còn hơn Tu La lộ trước kia, nó là thánh địa các thiên tài, nhân kiệt Tam Thập Tam Thiên hướng tới.

Trong Nhân Hoàng giới có nhiều bảo địa tu luyện, có đất thử luyện khiến người xua như xua vịt. Trong pháp tắc Lâm Minh xây dựng Nhân Hoàng giới có sự thần diệu của Tu La lộ ngày trước, cũng dung nạp không gian tinh thần giống vũ trụ Nguyên Mộng.

Nhiều thiên tài chen chúc bể đầu vì giành danh ngạch vào Nhân

Hoàng giới thử luyện.

Đây chính làthế giớimà cái người như thần kia sáng tạo, hắn leo lên tận cùng pháp tắc võ đạo, sáng tạo không gian thử luyện. Trong đó chứa các loại thần diệu và cơ duyên là thứ mà người bình thường khó thể tưởng tượng.

Nếu tùy tiện được một chút xíu sẽ có ích lợi khó thể đánh giá trên con đường tu luyệncủa Võ giả.

Đừng nói thiên tàithế hệ trẻ, dù là Thiên Tôn, Chân Thần cũng khao khát được vài truyền thừa trong đó.

Nhưng danh ngạch vào Nhân Hoàng vô cùng khó có. Tuy Nhân Hoàng giới rộng lớn, nhưng đất hử luyện hữu hạn. Tam Thập Tam Thiên, nhân tộc, thánh tộc, Hồn tộc, thái cổ chư tộc, các đại chủng tộc thêm vào, thiên tài nhiều như hằng hà sa sổ, muốn nổi bật từ trong đó nói dễ hơn làm!

- Rốt cuộc... Rốt cuộc lấy được Nhân Hoàng lệnh!

Trong một tòa thành phố lớn Nhân Hoàng giới, ba người trẻ tuổi mặc đồ giống nhau cực kỳ hưng phấn.

Sau khi vào Nhân Hoàng giới có nhiều thử luyện, thử thách. Thành tích đạt tới trình độ nhất định sẽ được một khối Nhân Hoàng lệnh.

Có Nhân Hoàng lệnh là có thể tiến vào Nhân Hoàng tháp. Nhân Hoàng tháp là chỗ thử luyện cuối cùng Lâm Minh sáng tạo ra, giống thử luyện cuối cùng của Tu La lộ ngày xưa.

thử luyện cuối cùng dùng độ hoàn thành bình phán thành tích, Nhân Hoàng tháp cũng vậy.

Lâm Minh sáng tạo Nhân Hoàng giới có nhiều quy tắc lấy từ Tu La lộ, vì kỷ niệm chủ nhân Tu La lộ.

Lâm Minh sáng tạothế giới này tốn nhiều công sức, hắn làm vậy vì muốn trong qua tình sáng tạo thế giới thuộc về mình đạt ới cảnh giới thiên nhân hợp nhất hoàn mỹ hơn nữa. Thứ hai là muốn nương cơ hội sáng tạo cho thế hệ trẻ Tam Thập Tam Thiên lớn lên.

Lâm Minh tu võ nhiều năm, lĩnh ngộ nhiều về võ đạo, cũng học được rất nhiềucông pháp, mấy thứ này là báu vật vô giá.

Lâm Minh không định giữ làm của riêng, chỉ cần ngươi có thiên phú, có nghị lực thì sẽ được những truyền thừa này.

Truyền thừa quá quan trọng, hai mươi vạn năm trước Tam Thập Tam Thiên đại kiếp thảm liệt như thế xét cho cùng vì chủng tộc Tam Thập Tam Thiên và Hắc Ám Thâm Uyên thực lực cách biệt quá lớn. Nếu cuối cùng không nhờLâm Minh cố gắng xoay chuyển vậy thì Tam Thập Tam Thiên bị hủy diệt cái chắc.

Lâm Minh muốn khiến văn minh võ đạo Tam Thập Tam Thiên phục hồi đến trình độ trăm ức năm trước, hay tiến xa thật xa.

Văn minh võ đạo rực rỡ, cao thủ Tam Thập Tam Thiên lớp lớp, như vậy thì không cần Lâm Minh ra tay ánh sáng cũng có đủ năng lực chống lại kiếp nạn chưa biết trong tương lai.

Nên lúc sáng tạo Nhân Hoàng giới Lâm Minh dốc hết sức ra. Đặc biệt là Nhân Hoàng tháp cuối cùng, Lâm Minh hao hết công sức đặt nhiều thử thách tinh diệu, không chút keo kiệt đặt thưởng cho mỗi thử thách.

Nên nó thành bí địa vô số tuấn kiệt hướng tới, nhiều thiên tài đia bảo, các công pháp quý báu vô cùng trong đó khiến người đỏ mắt. Không chỉ thế, nếu độ hoàn thành đủ cao thì có hy vọng nghe một người giảng đạo, thậm chí trở thành đệ tử ký danh của người đó.

So sánh báu vật thì được trở thành đệ tử ksý danh của người kia càng là cơ duyên khiến người khao khát ước mơ.

Báu vật chỉ dùng được một lúc, trở thành đệ tử ký danh của người đó là hưởng thù suốt đời.

Cho dù ngươi là Võ giả bình dân hay thiêu kiêu thế lực lớn ở trước mặt người đó thì bất cứ thân phận cũ đều không ý nghĩa gì. Vì hắn đứng quá cao, so với ngọn núi cao thì cục đá hay hạt cát cẳng khác gì nhau.

Miễn là trở thành đệ tử của hắn sẽ có thể một bước lên trời.

Tuy nhiên ba đệ tử trẻ cầm Nhân Hoàng lệnh không ôm hy vọng này, để lấy tư cách vào Nhân Hoàng tháp là bọn họ đã dốc cạn sức lực ra, muốn trở thành đệ tử của người đó thật là người si nói mộng.

Một đệ tử hưng phấn hỏi:

- Đại sư huynh nói xem chúng ta có thể lấy được bao nhiêu độ hoàn thành?

Biểu tình tràn đầy mong chờ.

Đại sư huynh trong ba người lắc đầu nói:

- Cỡ năm mươi mấy đi, rất khó thêm nữa.

Lời của đại sư huynh khiến hai đệ tử khác ngây người:

- Mới năm mươi mấy? Thấp vậy?

Ba người nổi tiếng lừng lẫy trong đại thế giới quê hương của mình, tuy ước chừng đi tới Nhân Hoàng giới thì ánh sáng không rực rỡ như vậy nhưng độ hoàn thành năm mươi hơi thấp.

- Đại khái là thế.

Đại sư huynh nhún vai nói:

- Biết Vân Bình Nguyệt không?

- Đương nhiên biết!

Vân Bình Nguyệt đến cùng đại thế giới với ba người, là thiên chi kiêu nữ trong thế giới bọn họ. So về thực lực, thiên phú Vân Bình Nguyệt thắng bọn họ một bậc, mặt đẹp như tiên.

Tổng hợp các loại Vân Bình Nguyệt nổi tiếng hơn ba người rất nhiều trong dại thế giới bọn họ.

- Vân Bình Nguyệt mới được độ hoàn thành sáu mươi. Nhân Hoàng giớiquy định là độ hoàn thành trên chín mươi mới trở thành đệ tử của Nhân Hoàng bệ hạ được. Độ hoan tành trên tám mươi lắm thì làm đệ tử ký danh, trên bảy mươi có thể nghe Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạo một lần. Xuống chút nữa thì không còn. Mục tiêu của Vân Bình Nguyệt là vào Nhân Hoàng cung, nghe người dó giảng đạo một lần.

- Cái này...

Nghe sư huynh nói xong hai người xì hơi.

Khó khăn quá vậy!

- Khó như thế đấy, dù đạt tới độ hoàn thành bảy mươi, nghe có thể nghe Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạo một lần cũng không dễ dàng, nghe nói bệ hạ gần hai trăm năm nay không giảng nữa.

- A? Tại sao?

Hai người câm nín, hai trăm năm mới giảng một lần, quá ít.

- ệ hạ phải tu luyện, nghe nói gần đây bế quan...

- Tu luyện?

Hai người nhìn nhau, cảm thấy khó tin.

- Nhân Hoàng bệ hạ từ hai mươi vạn năm trước đã là vũ trụ đệ nhất nhân, Ma Thần còn bị Nhân Hoàng bệ hạ giết. Trên trời dưới đất không ai thực lực bằng một phần trăm của Nhân Hoàng bệ hẹ, vậy mà còn liều mạng tu luyện?

- Ừm! Đường võ đạo không có cuối, Nhân Hoàng bệ hạ luôn khổ tu, đây không phải bí mật gì. Nghe nói Nhân Hoàng bệ hạ còn hai tâm nguyện chưa xong, với thực lực hiện tại của bệ hạ không cách nào hoàn thành hai tâm nguyện này.

- Nhân Hoàng bệ hạ cũng không thể hoàn thành?

Hai người ngây ra, đó là tâm nguyện như vậy? Nhân vật như vị thần đó cũng không cách nào hoàn thành?

Chương 2476: Vũ Cực Hậu Truyền : Hai tâm nguyện (Hoàn toàn văn)

Vũ Cực Hậu Truyền: Hai tâm nguyện

Hôm nay là ngày Hắc Ám Thâm Uyên Tam Thập Tam Thiên giảng đạo.

Nhân Hoàng giảng đạo, thời gian không cố định, đôi khi trăn năm được hai, ba lần, có khi mấy trăm năm một lần.

Mỗi lầ Nhân Hoàng giảng đạo là việc lớn trong Tam Thập Tam Thiên.

Ngày Hắc Ám Thâm Uyên giảng đạo là nguyên Tam Thập Tam Thiên, tất cả tông môn Chân Thần, tông môn Thiên Tôn, các đại cao thủ sẽ tập hợp ở Ám Long thương giới ngay.

Bình thường thọ yến Chân Thần, lễ mừng lớn của thế lực Chân Thần, loại hoạt động này cũng tập hợp rất nhiều tông môn Chân Thần.

Nhưng dù nhiều thế lực đến thì hơn phân nửa chỉ phái sứ giả.

Lâm Minh giảng đạo thì tàin là người cầm quyền các đại thế lực tự mình tới, đây xem như ngày nhiều cao thủ mong chờ nhất.

Các Chân Thần, Thiên Tôn Tam Thập Tam Thiên không muốn muốn bỏ qua cơ hội này.

Rất nhiều đại nhân vật vốn bế quan khi biết Hắc Ám Thâm Uyên giảng đạo sẽ vôiị vàng xuất quan chạy đi Nhân Hoàng giới ngay.

trong mắt Võ giả bình thường thì Giới Vương đại giới đã là bá chủ một phương, thậm chí nửa bước Thiên Tôn chưa chắc có tư cách nghe Nhân Hoàng giảng đạo.

Mỗi lần giảng đạo Nhân Hoàng Lâm Minh sẽ nói tận tình, nhưng thiên đạo mờ mịt, hắn tu pháp tắc nói bằng ngôn ngữ là không rõ. Mọi chuyện dựa vào chính mình lĩnh ngộ, được bao nhiêu phải xem tạo hóa của mình.

t

rừ hùng chủ thế lực Chân Thần, Thiên Tôn ra một số hậu bối trẻ tư chất trác tuyệt, được công nhận trong thử luyện Nhân Hoàng tháp cũng có thể tham gia.

Lúc này trên núi Nhân Hoàng của Nhân Hoàng giới, khu vực ngàn dặm đã bày ra trận pháp. Chỉ có tu vi trên Thiên Tôn hay thiên tài trẻ cầm Nhân Hoàng lệnh ghi chép độ hoàn thành trên bảy mươi phần trăm mới có tư cách tiến vào trận pháp nghe Nhân Hoàng giảng đạo.

Tuy yêu cầu nghiêm khắc nhưng Tam Thập Tam Thiên quá lớn, người có tư cách nhiều vô cùng. Vì vậy trên trận pháp các bóng người xuyên toa trên bầu trời, những người này toàn là nhân vật đứng trên đỉnh cao kim tự tháp Tam Thập Tam Thiên, bình thường một người đứng ra đủ chấn nhiếp một đại thế giới.

Nhưng trong Nhân Hoàng sơn thì bọn họ hết sức cung kính, đến gần bên ngoài trận pháp. Chân Thần, Thiên Tôn hay thiên tài tuyệt thế sẽ giảm tốc độ. Cưỡi tọa kỵ thì xuống, cưỡi linh hạm thì xuống linh hạm để bày tỏ tôn kính Lâm Minh Nhân Hoàng.

- Hơn hai trăm năm Nhân Hoàng bệ hạ lại xuất quan giảng đạo.

- Cách lâu như vậy người có tư cách nghe giảng đạo càng nhiều, lần giảng đạo này sẽ càng náo nhiệt hơn, đáng tiếc chúng ta không có tư cách đi vào.

Lúc trước ba thanh niên cùng sư môn ở vòng ngoài Nhân Hoàng giới vui mừng vì được Nhân Hoàng cũng đi tới ngoài kết giới, ôm tâm tình hâm mộ sùng kính ngước nhìn các nhân kiệt Tam Thập Tam Thiên xuyên toa.

Tuy rằng bọn họ không có tư cách tiến vào trận pháp nhưng chứng kiến việc quan trọng lớn nhất Tam Thập Tam Thiên cũng không uổng đời này.

- Thật là rầm rộ, nếu ta có cơ hội được đi vào nghe một lần thì tuyệt rồi. Nghe nói người nào nghe Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạoxong thường được cơ duyên không nhỏ. Có người ngộ đạo tại chỗ, trực tiếp đột phá bình cảnh, cũng không biết là thật hay phóng địa nữa.

- Là thật sự, Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạo, chẳng những giảng một ít đạo pháp, đạo lý, Nhân Hoàng bệ hạ chỉ ngồi đó bốn phía tự hình thành đạo tràn. Cảnh giới của bệ hạ rất cao, thiên tài tuấn kiệt bình thường chỉ ngồi trong đạo tràng, nhận thiên đạo pháp tắc gột rửa kinh mạch đã được ích lợi lớn lao. Nghe Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạo, dù cho một câu không nghe hiểu, nưng ở trong đạo tràng đã là cơ duyên.

Đại sư huynh trong ba người hiểu rõ nhất Lâm Minh giảng đạo, kể lại những gì gã biết. Hai sư đệ nghe máu nogsn sôi sục, truyền thuyết như vậy, cơ hội như vậy khiến bọn họ vô cùng ngưỡng mộ.

- Đừng nghĩ vô dụng, chúng ta hãy cố gắng lên đi, tranh thủ cơ hội như vậy, nếu không chúng ta hiện tại cho dù có tư cách đi vào cũng không bắt được nhiều. Thực lực như chúng ta không nghe hiểu Nhân Hoàng bệ hạ giảng đạo pháp, thứ hai cũng chưa chắc có thể chịu được đạo tràng của Nhân Hoàng bệ hạ. Nếu bởi vì không chịu nổi đạo tràng mà ngất xỉu, hoặc rút lui giữa đường thì mất hết mặt mũi.

Lâm Minh giảng đạo là cơ duyên nhưng cũng là thử thách.

Khi Lâm Minh giảng đạo pháp tắc trong người thật tự nhiên lộ ra, kết hợp với không gian xung quanh.

Lâm Minh tu pháp tắc vốn là thiên nhân hợp nhất, nhân thể cùng vũ trụ dung hợp. Đạo pháp của Lâm Minh khuếch tán thì không gian quanh hắn tự nhiên hình thành một vũ trụ, uy áp vũ trụ không phải ai cũng chịu được.

Cho nên Võ giả Tam Thập Tam Thiên thiên phú không đủ, hoặc không đủ thực lực dù đến nghe Lâm Minh giảng đạo cũng không chịu nổi.

- Đại sư huynh lúc trước nói Nhân Hoàng bệ hạ trừ giảng đạo ra là bế quan, tu luyện chưa bao giờ ngừng nghỉ là vì hoàn thành hai tâm nguyện. Hai tâm nguyện đó là gì?

Hai sư đệ khiêm tốn thỉnh giáo, đại sư huynh ngước nhìn đại trận phía xa.

Đại sư huynh bình tĩnh nói:

- Nghe nói hai tâm nguyện của bệ hạ một là chấp chưởng sinh tử luân hồi, siêu thoát thành trụ phôi diệt. Hai mươi vạn năm trước Tam Thập Tam Thiên đại kiếp quá thảm liệt, nhân loại, thánh tộc, Hồn tộc, cường giả thái cổ thần tộc đều hy sinh không biết bao nhiêu. Trong đó có rất nhiều tuyệt thế nhân kiệt và anh hùng tiền bối, như Bất Hủ quân vương, Quân Bích Nguyệt, Hạo Vũ Thiên Tôn, Thần Miểu Thiên Tôn...

- Những người này đa số là bằng hữu của Nhân Hoàng bệ hạ, thậm chí là ân sư. Bọn họ chết trận vì bảo vệ Nhân Hoàng bệ hạ.

- Trừ những người này ra, lão sư quan trọng nhất của Nhân Hoàng bệ hạ, chủ nhân Tu La lộ cũng vì cạn kiệt qua độ trong trận chiến cuối cùng mà chìm vào hôn mê đến nay chưa tỉnh.

- Nhân Hoàng bệ hạ xây Đế Cốt Hải thứ hai trong Nhân Hoàng giới, phong ấn linh hồn nhiều người hy sinh, phong những linh hồn đó vào đồ đằng tháp chờ ngày kia có thể chấp chưởng thiên đạo, nghịch chuyển sinh tử, hồi sinh cho mọi người.

Lời của đại sư huynh khiến hai sư đệ hết hồn:

- Người chết có thể sống lại? Được không vậy?

- Được, Nhân Hoàng bệ hạ chưa bước vào đỉnh võ đạo nhưng đã chạm tới rồi. Nếu Nhân Hoàng bệ hạ cố gắng vì mục tiêu này chắc cũng có chút nắm chắc.

- Vậy...

Hai sư đệ liếc nhau, không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, dã vượt tầm hiểu biết của bọn họ.

- Còn tâm nguyện nữa là gì?

- Tâm nguyện thứ hai là lúc đại kiếp nạn hai mươi vạn năm trước ái thê của Nhân Hoàng bệ hạ, Hồn Hậu Thánh Mỹ và một cô bé đi theo Nhân Hoàng bẹ hạ tên gọi Tiểu Ngư Nhi, bọn họ vì vài lý do mà vào thế giới xa lạ, đến nay chưa rõ tung tích.

- Thế giới đó như thế nào không ai biết, tâm nguyện thứ hai của Nhân Hoàng bệ hạ là thấu hiểu tất cả bí mật vũ trụ, đi khắp mỗi góc vũ trụ tìm đến dị thế giới kia, tìm được Thánh Mỹ và Tiểu Ngư Nhi.

Hai sư đệ kinh ngạc kêu lên:

- Trừ Tam Thập Tam Thiên ra còn có dị thế giới?

- Đúng rồi, nghe thật khó tin, có người nói thế giới này... Có lẽ to lớn như Tam Thập Tam Thiên.

Nội dung từ **Chương 1: Lời dẫn: Ma Phương - Lâm Minh** đến **Chương 2476: Vũ Cực Hậu Truyền : Hai tâm nguyện (Hoàn toàn văn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh